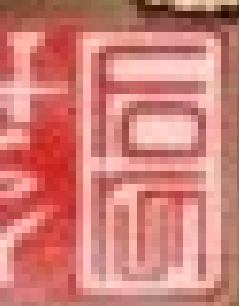

Có
Vợ
Giống
Đặc
Xinh
Đẹp
Của
Tôi

Độc giả: Mai Lan Bình
Bình Bình

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 1

- [Chương 1: Người Bán Thịt Dê Xiên Nướng](#)
- [Chương 2: Tìm Gái Thì Phải Trả Tiền](#)
- [Chương 3: Cô Gái Chủ Đông.](#)
- [Chương 4: Phản Ứng Của Mỹ Nữ.](#)
- [Chương 5: Tôi Ghét Nhất Điều Gì.](#)
- [Chương 6: Chọc Giân](#)
- [Chương 7: Cục Trưởng Cảnh Hoa.](#)
- [Chương 8: Trà Hoa Cúc](#)
- [Chương 9: Anh Vô Liêm Sĩ.](#)
- [Chương 10: Vết Nhơ Của Con Người.](#)
- [Chương 11: Cảnh Xuân Chợt Hiện Ra](#)
- [Chương 12: Tôi Thất Sự Là Người Bán Thịt Dê Xiên Nướng](#)
- [Chương 13: Kết Hôn](#)
- [Chương 14: Nhà Mới](#)
- [Chương 15: Bà Xã Đúng Là Phú Bà](#)
- [Chương 16: Lần Đầu Gặp Cha Vợ](#)
- [Chương 17: Heo Còn Tốt Hơn Ông Ta](#)
- [Chương 18: Sắc Vi Quyến Rũ](#)
- [Chương 19: Những Thứ Như Súng Đạn](#)
- [Chương 20: Vua Khi Và Khi Cái](#)
- [Chương 21: Người Phụ Nữ Ngốc Nghếch](#)
- [Chương 22: Sống Chết Trong Gang Tắc](#)
- [Chương 23: Sự Đa Đa Của Cô Gái Trẻ](#)
- [Chương 24: Đưa Cơm.](#)
- [Chương 25: Nhân Lời Mời.](#)
- [Chương 26: Tôi Có Thói Quen Làm Gì Là Làm Tới Nơi Tới Chỗ.](#)
- [Chương 27: Bohemian!](#)
- [Chương 28: Tôi Tự Hào Tôi Bán Thịt Dê.](#)
- [Chương 29: Rõn Rã Khắp Ban Quan Hê Xã Hội.](#)
- [Chương 30: Chủ Tích!](#)
- [Chương 31: Hiến Pháp Ba Chương!](#)
- [Chương 32: Anh Trai!](#)
- [Chương 33: Thật Là Quá Quan Tâm](#)
- [Chương 34: Ai Thô Lỗ](#)
- [Chương 35: Tôi Nay Đợi Anh Nhé](#)
- [Chương 36: Đến Thăm Trần Công Quán](#)
- [Chương 37: Ngược Đãi](#)
- [Chương 38: Phá Cửa](#)
- [Chương 39: Hai Con Đường](#)
- [Chương 40: Chuyên Phòng Riêng](#)
- [Chương 41: Một Cười Trăm Vẻ Thiên Nhiên](#)
- [Chương 42: Giờ Ăn Sáng](#)
- [Chương 43: Phải Khen Thưởng](#)
- [Chương 44: Tán Tình Một Hay Ba Cô](#)
- [Chương 45: Ngửi Mùi Hương Biết Phụ Nữ.](#)
- [Chương 46: Ngài Có Đôi Mắt Rất Tinh Đồi!](#)
- [Chương 47: Cứ Như Ngôi Sao Phim Hành Động](#)
- [Chương 48: Hai Loại Người Đáng Sợ Nhất.](#)
- [Chương 49: Giáp Mặt Ở Hành Lang.](#)
- [Chương 50: Hai Thiếu Phụ](#)

[Chương 51: Ngọc Đầu Trở Lại](#)
[Chương 52: Đến Lướt Ngươi](#)
[Chương 53: Nửa Tháng](#)
[Chương 54: Chi Em Tốt](#)
[Chương 55: Đại Thiếu Gia Anh Minh](#)
[Chương 56: Như Thế Thì Khó Lắm](#)
[Chương 57: Thật Trùng Hợp](#)
[Chương 58: Cởi Quần Áo Đi](#)
[Chương 59: Công Chúa Của Tôi](#)
[Chương 60: Người Cùng Chí Hướng](#)
[Chương 61: Không Có Ý Định Hát Tiếng Anh](#)
[Chương 62: Điều Là Quái Nhân](#)
[Chương 63: Thật Biết Chon Chở](#)
[Chương 64: Thái Độ Chưa Tốt](#)
[Chương 65: Nghệ Thuật Nhiếp Ảnh Vĩ Đại](#)
[Chương 66: Nhìn Thì Đã Làm Sao](#)
[Chương 67: Nguyên Nhân Chưa Nhân Ra](#)
[Chương 68: Người Tùy Tiên](#)
[Chương 69: Rốt Cuộc Ngươi Là Ai?](#)
[Chương 70: Đừng Sùng Bái Ta Quá](#)
[Chương 71: Chiêu này Hơi Độc](#)
[Chương 72: Người Chồng Vĩ Đại](#)
[Chương 73: Tôi Có Thể Ôm Anh Không?](#)
[Chương 74: Vì Khách Không Muốn Gặp](#)
[Chương 75: Chồng Ơi! Em Sợ!](#)
[Chương 76: Cô Gái Mang Thai](#)
[Chương 77: Hoa La Ban Quan Hê Xã Hội](#)
[Chương 78: Lần Đầu Tiên Từ Lúc Sinh Ra](#)
[Chương 79: Tiếp Khách](#)
[Chương 80: Kiếp Sau Sẽ Nói](#)
[Chương 81: Ngươi Chẳng Là Cái Quái Gì Cả!](#)
[Chương 82: Nhà Ga](#)
[Chương 83: Lần Đầu Tiên Của Người Ta Mà](#)
[Chương 84: Bát Nhã](#)
[Chương 85: Hoa Vũ](#)
[Chương 86: Thế này Mới Là Anh](#)
[Chương 87: Anh Chăm Sóc Tôi À?](#)
[Chương 88: Ky Sĩ Rút Súng Ra Trận](#)
[Chương 89: Xin Hãy Cởi Áo Ra Cho Tôi](#)
[Chương 90: Tài Sản Hơn Trăm Triệu](#)
[Chương 91: Những Chuyện Như Thế này](#)
[Chương 92: Tất Cả Điều Cút Hết Đi!](#)
[Chương 93: Thất Bại Của Người Đàn Ông](#)
[Chương 94: Mau Đưa Cho Cha!](#)
[Chương 95: Cây Cỏ Đầu Trường](#)
[Chương 96: Tương Lai Của Đời Ngươi](#)
[Chương 97: Đông Thành Tây Turu](#)
[Chương 98: Không Phải Đang Đánh Bóng](#)
[Chương 99: Chuyện Xưa Hơi Dài](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1

Người Bán Thịt Dê Xiên Nướng

Khu chợ nông sản phía tây thành phố Trung Hải, ồn ào và náo nhiệt, xe cộ qua lại tấp nập. Vào lúc chạng vạng có rất nhiều đồ ăn được bày bán, nước bắn tràn lan khắp nơi. Có đủ loại mặt hàng và các chiêu trò được bày ra tại đây. Thi thoảng mới thấy có căn nhà với ánh đèn mờ mịt phát ra từ cửa của một nhà công nhân hay sinh viên nào đó vừa tan ca về, còn lại là đủ loại màu sắc. Người đi đường cũng mệt mỏi, vội vã khiến cho bầu trời dường như tối hơn.

Có lẽ ở một thành phố mang tầm cỡ quốc tế thì việc xuất hiện một khu như thế này đúng là đáng xấu hổ, nên những người khá giả và giàu có luôn thấy nơi này bẩn thỉu và thậm hi vọng nó không tồn tại nữa.

Ở một quây gần ngã 4 có một gã nhìn trông rất nhàn rồi, nhưng có vẻ cũng không làm khu phố sáng sủa lên được bao nhiêu.

Đây là một thanh niên trẻ tuổi bán thịt dê xiên nướng, đeo tạp dề màu trắng, quần áo trên người chỗ nào cũng dính đầy dầu mỡ nhớp nháp, phía dưới là chiếc quần cộc màu café, đeo một đôi dép lê nhựa màu lam.

Người thanh niên có chút lười thôi, nhưng có một gương mặt khá tuấn tú, nếu nhìn kĩ còn có chút hơi hướm của vẻ bất cần nhân thế. Nhưng những cô gái qua lại cũng chẳng có mấy ai liếc nhìn hắn, bởi lẽ hắn chỉ là một tên bán thịt dê xiên nướng!

Người thanh niên đem mấy xâu thịt dê vừa nướng để qua một bên. Trời nóng, nướng thì dễ chứ bán được thì hơi khó. Tuy rằng 5 hào (tương đương 1700 vnd) một xâu đã là rất rẻ rồi, nhưng cả ngày cũng chỉ bán được khoảng mười mấy tệ, vừa đủ ăn hai bữa cơm.

Thế nhưng trên mặt người thanh niên lại chẳng tỏ vẻ gì phiền muộn cả, còn có chút thản nhiên và thỏa mãn nữa, hắn ngả người ra ghế, nhìn hình ảnh tấp nập trước mắt, những cảnh tượng như này với hắn dường như là những phong cảnh tuyệt mỹ thì phải.

- Lão Lý, Hai hôm trước ông hứa hôm nay sẽ trả tiền!

Một giọng nói khàn khàn chọt vang lên bên tai.

Có ba thanh niên bặm trợn khoảng 20t bước đến, cách ăn mặc thì chả khác gì lưu manh, đầu vuốt gel dựng đứng, mũi xỏ khuyên tai bạc, quần bò mài thùng lỗ chỗ, gương mặt gầy gò, miệng phì phèo điếu thuốc.

Lão Lý là người bán đồ ăn vặt ngồi ngay bên cạnh người trẻ tuổi, cũng giống hắn, trời nóng nên ế ẩm, đang ngồi ủ rũ ở đó.

- Cái này...

Vẻ mặt lão Lý đau khổ:

- Thiếu gia, cậu thông cảm, trời nóng nên tôi cũng chẳng bán được, làm sao có tiền đây...

- Tôi nói lão Lý, đừng thấy tôi hiền mà lấn tới nhé, nếu không phải có Đĩnh Ca bao che cho ông thì cái sập này của ông đã sớm bị đập bỏ rồi

Một tên đi theo hùng hồn nói.

Tên được gọi là Đĩnh Ca có vẻ rất đắc ý, nhếch miệng lên ra vẻ tự đại, sấn lại phía lão Lý:

- Hôm nay ông không đưa phí bảo kê cũng được, đưa cũng được, nhưng bằng mọi giá tôi phải cầm được tiền, nếu không tôi phá nát cái sập thôi tha này của ông.

Nói xong gã cầm 2 cái xúc xích lên gặm mấy nhát còn có 1 nửa rồi vứt xuống đất.

Lão Lý không biết phải làm sao, đành xoay sở tìm mấy đồng bạc lẻ, nghĩ xem nên đưa ra thế nào, đó là tiền mua thuốc cho bà Lý, ông làm sao nhẫn tâm “biếu” cho bọn du côn vô lại này?

- Tôi trả thay cho ông ta!

Một người bán thịt dê xiên nướng đột ngột xuất hiện, lấy ra mấy đồng tiền mặt nhăn nhúm, tính ra cũng chả đến trăm tệ, đưa ra xong hắt lạnh nhạt nói:

- Chỉ có chừng này thôi, lão Lý tuổi cao lại đang cần tiền, các người cũng nên tích chút đức mới phải.

Tên côn đồ híp mắt cười ha hả, giơ tay giật lấy mớ tiền rồi đưa cho tên phía sau:

- Dương Thần, đến người còn muốn làm người tốt à, phí bảo kê của người người cũng chưa nộp đâu.

Dương Thần nhú mày, trong lòng khẽ thở dài, mấy tên tiểu tử này không lo học hành nghiêm túc, suốt ngày lo đàn đúm lưu manh. Nhưng hắn cũng không phải là cha của bọn chúng, nên cũng chẳng thể nói gì được, cũng không muốn gây chuyện nên lãnh đạm nói:

- Mai, ngày mai tôi đưa.

- Được, ta cũng chẳng phải cặn tình cặn nghĩa, mọi người cùng hợp tác là được, ta bảo kê cho các người kinh doanh, các người đưa tiền cho ta.. hoàn toàn chính đáng. Ngày mai ta lại đến thu.

Nói xong tên côn đồ dẫn theo hai tên đệ tử nghênh ngang đi đến các hàng bán rong khác.

Lúc này hốc mắt lão Lý sớm đã đỏ hoe, chua xót nhìn Dương Thần:

- Tiểu Dương, cậu có tội tình gì mà phải giúp tôi trả tiền cho bọn chó săn ấy, trong lòng tôi thấy áy náy quá..

- Lão Lý, ông đừng nói như vậy, khi tôi mới đến đây, cái gì cũng còn mới lạ, nếu không có ông thì tôi làm sao được như bây giờ. Tôi nửa coi ông là bạn, nửa là ân nhân, đương nhiên tôi phải báo đáp ông.

- Cái tên tiểu tử này, cậu nói gì thế...

Lão Lý biết không lay chuyển được Dương Thần, đành yên lặng thở dài.

Dương Thần lơ đãng cười, hần cười rất nhẹ, cũng rất thực, như thể không hề bị ảnh hưởng bởi sự xảo trá vừa rồi:

- Đúng rồi, bà Lý bị bệnh ra sao?

Lão Lý tràn đầy cảm kích đáp:

- Nhờ có số tiền hôm trước cậu cho mượn để làm phẫu thuật, bây giờ đã khá hơn nhiều rồi, chỉ cần để ý một chút sẽ bình phục thôi.

- Ô, vậy là tốt rồi, chúc bà ấy sớm bình phục.

Dương Thần hài lòng gật đầu.

Lão Lý cười khò:

- Tiểu Dương, tiền cậu cho tôi mượn tôi nhất định sẽ trả, nếu tôi chết đi mà chưa trả hết thì con gái tôi sẽ thay tôi trả...ôi, nếu không phải vì tôi thì với hơn 100.000 cậu đã có thể mở được hẳn một cửa hàng tử tế rồi, đâu cần phải ở đây bán thịt dê xiên nướng, lại còn phải chịu đựng bọn lưu manh đó.

Dương Thần bĩu môi:

- Tôi lại thích cuộc sống như thế này, bán thịt dê xiên nướng có gì là xấu, đơn giản mà vẫn có tiền sống qua ngày.

- Cậu đúng là...

Lão Lý có chút buồn bực nói:

- Cậu cũng đã 23 rồi, ở tuổi này nếu không có bằng đại học thì cũng phải cố gắng hướng về phía trước, cậu hiện tại đến bạn gái cũng không có, chẳng lẽ cậu cứ bán thịt dê nướng mãi sao? Cậu không lo mà tôi thấy lo thay cho cậu đấy!

Thấy lão Lý thực lòng lo cho mình, Dương Thần thấy có chút chua xót, không phải do hần không vội, mà là hần cố xua ý nghĩ đó đi.

Sau khi màn đêm buông xuống, Dương Thần thu dọn quầy, đẩy xe về lại cái nhà trọ rách nát của mình.

Đây là một cái nhà chẳng biết được xây từ đời nào, mỗi tháng chỉ mất 100 tệ tiền trọ, cũng bởi chẳng có ai thêm ở nên giá mới rẻ như vậy. Dương Thần lại chẳng giống người khác, sợ ở nơi tồi tàn, thấy rẻ vậy liền dọn qua ở luôn.

Trong phòng Dương Thần bài trí rất đơn giản, hầu như đều là đồ cũ nhặt được ngoài đường, giường, tủ, và 1 chiếc tivi chỉ có thể xem được đài trung ương.

Đem quầy hàng đẩy vào phía sau, Dương Thần nhìn lịch treo trên tường, chợt nhớ ra cái gì đó, vội chạy vào WC.

Chưa đến 5 phút sau, được tẩy rửa qua làn nước lạnh, Dương Thần ra khỏi WC, da hần hiện rõ vẻ khỏe mạnh, đường cong cân đối, các cơ cũng rất rắn chắc. Nếu quan sát cẩn thận có thể thấy rõ một vẻ đẹp nam tính rắn chắc.

Đi đến cái tủ gỗ nơi đầu giường, Dương Thần chán nản nắm mở tóc ướt rồi, nhìn vào đồng quần áo hỗn độn bên trong, lấy ra một cái áo sơ mi màu

vàng nhạt, một cái quần bò màu bạc, và vẫn xỏ đôi dép lê nhựa cũ.

Ra cửa Dương Thần đi thẳng đến chỗ phồn hoa nhất của khu phố, cũng là nơi ra hồn nhất của chốn rách nát này, nơi được gọi là “phố Rượu”

Cuộc sống xa hoa trụy lạc về đêm, đủ mọi sắc màu, đủ loại váy áo sặc sỡ, mùi nước hoa nồng nặc. Vừa tiến vào phố Rượu, không khí dường như thay đổi hẳn.

Dương Thần cũng không giống các gương mặt trẻ khác, lộ liễu nhìn ngắm các cô gái chân dài váy ngắn đến chảy cả nước dãi, mà lập tức đi tới quán rượu có tên “Rose”

Ánh đèn điện từ bảng hiệu của quán cũng không quá chói mắt, quán rượu cũng toát ra chút hơi thở của sự mờ ám, xung quanh đóa hoa hồng lớn treo trên bảng hiệu lập lòe ánh đèn.

Vào đến quán rượu, theo thói quen Dương Thần đi dọc quầy, chui vào góc ngồi.

- Anh Thần, anh tới rồi à.

Một người pha chế rượu trẻ tuổi mặc bộ may ô màu đen nhìn thấy Dương Thần liền mỉm cười, đưa một ly nước đến nói:

- Chị Sắc Vi chờ anh rất lâu rồi.

Dương Thần mỉm cười đón lấy ly nước, uống một ngụm:

- Chị Sắc Vi sẽ không giận chứ, tôi về nhà hơi muộn nên đến chậm.

- Không giận, không giận đâu!

Tiểu Triệu tròn môi đáp lại, ánh mắt như đang cười nói với Dương Thần:

- Anh Thần, có thời gian rảnh anh dạy em, anh dùng thủ đoạn gì mà có thể nắm giữ được chị Sắc Vi của em vậy. Nam nhân ở thành phố Trung Hải này đều xếp hàng thành dãy dài để chờ được bà chủ quán rượu để mắt tới, vậy mà bao nhiêu năm chị Sắc Vi chẳng thèm ngó ngang đến ai. Thế mà bây giờ suốt ngày chỉ hỏi em là anh đến chưa, hôm nay đã hỏi em những 5, 6 lần rồi.

- Đừng nói vậy, anh và chị Sắc Vi không phải như em nghĩ đâu..

Dương Thần thản nhiên nói.

Tiểu Triệu bĩu môi:

- Đánh chết em cũng không tin đâu!

Sau đó vẽ mặt lại thôn thức:

- Anh thần, anh thật sự giỏi lắm nha! Có thể thu phục được bà chủ quán rượu sắc nước hương trời mà người đàn ông nào cũng khát khao có được. Vậy mà chị ấy lúc nào cũng chỉ nhắc đến anh, khó khăn lắm mới đến đây một lần, anh đừng để người ta buồn đấy, phải ăn nói sao cho vừa lòng chị ấy mới được...

Đang lúc Tiểu Triệu thao thao bất tuyệt thì bột bột dạng quuyến rũ mà nghiêm nghị xuất hiện, kèm theo tiếng nói không kém phần mềm mỏng mà đánh thép:

- Tiểu Triệu, tiền lương của em có thể bị mấy câu nói đó mà giảm bớt mấy phần đó.

Tiểu Triệu giật mình, vội vàng đứng dậy, vờ vệt rót rượu, như thể chưa hề nói gì, nhưng mồ hôi trán lại toát ra nhễ nhại, rõ ràng là đang lo lắng lắm.

Một dáng người mặc bộ sườn xám màu sao chổi hiện ra, thân hình vô cùng quyến rũ, vòng ngực, vòng eo và mông đều rất chuẩn. Làn tóc bông bênh, như một bức tranh hoàn hảo hiện ra trước mặt Dương Thần.

Dương Thần mỉm cười, không hề xấu hổ đối diện với nữ nhân, chân thành nói:

- Chị Sắc Vi thật xinh đẹp, chúc chị sinh nhật vui vẻ!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 2

Tìm Gái Thì Phải Trả Tiền

Thấy được khen khuôn mặt Sắc Vi hơi đỏ lên, vành môi xinh khẽ cắn vào nhau bối rối, có chút oán trách nói:

- Xinh đẹp mà có ích gì, có một số người lâu lâu mới đến một lần, lại còn đến muộn nữa.

Đối mặt với một mỹ nhân yêu kiều như vậy, trong lòng Dương Thần liền trào lên một cảm giác thèm khát, đặc biệt cô còn đang nhìn thẳng vào hắn, không hề có vẻ gì là sẽ từ chối hắn cả. Nhưng rất nhanh phản thiện trong con người Dương Thần đã hiện lên trấn áp, lấy lại vẻ bình thường, cười nói:

- Tôi không uống rượu, cũng không rành cách nói chuyện với phụ nữ, hơn nữa mỗi ngày phải bán hàng, thực sự cũng mệt.

Ánh mắt của Sắc Vi có phần u ám trừng lên nhìn Dương Thần:

- Đừng nói với tôi mấy cái đạo lý đó, bày bán gì, một cái sạp dê nướng thì có gì mà bày với chả bán, mệt đến chết mà tiền chả kiếm được bao nhiêu. Nếu cậu muốn kiếm tiền thế thì qua đây làm bảo mẫu cho tôi đi, mỗi tháng tôi trả cậu cao hơn bán thịt dê nướng gấp trăm lần.

Dương Thần cười khổ nói:

- Chị Sắc Vi, làm gì có đàn ông nào lại đi làm bảo mẫu chứ.

- Nói với cậu không biết bao lần, mà cứ chị Sắc Vi chị Sắc Vi, bộ tôi già lắm sao?

Sắc Vi lại trừng mắt nhìn Dương Thần, dáng vẻ còn có chút làm nũng nói.

Dương Thần đành phải nhượng bộ:

- Được rồi, Sắc Vi, hiện tại công việc của tôi vẫn rất ổn, tạm thời tôi không có ý định tìm việc làm.

Sắc Vi vẫn chưa chịu thôi, lại nói:

- Nếu cậu không chịu làm bảo mẫu cho tôi, vậy làm vệ sĩ cũng được. Hoặc là đến đây làm chủ quán rượu cũng tốt, dù sao tôi cũng chỉ thi thoảng mới tới, còn bình thường chẳng có ai quản lý cả.

Nghe thấy vậy Dương Thần cảm động, đương nhiên hắn biết cô gái này thực lòng quan tâm đến mình, nhưng hắn có lập trường của riêng hắn. Ngày đầu gặp Sắc Vi hắn đã quyết định không thể có mối quan hệ quá sâu sắc với người phụ nữ này.

- Thôi Sắc Vi ạ, tôi thấy bán thịt dê xiên nướng cũng rất tốt, ở chợ cũng có nhiều người tốt mà.

Dương Thần cúi đầu uống nước, không muốn nói thêm về chuyện này nữa.

Sắc Vi thấy bộ dạng búống bình vậy của Dương Thần liền bực mình lắm lắm:

- Cậu phải làm người đàn ông của tôi mới phải!

Cô không biết rằng đến cô cũng nghe ko rõ câu nói này, nhưng Dương Thần lại nghe được rất rõ, có điều hấn giả vờ như không hề nghe thấy.

Tuy rằng khuôn mặt và dáng người cô ở trong quán rượu tranh sáng tranh tối này vẫn kiêu diễm thướt tha, nhưng lúc đầu Sắc Vi mới xuất hiện, dù có người nhìn thấy cũng chỉ dám liếc qua chứ không ai dám nhìn lâu. Có khách tò mò hỏi xung quanh Sắc Vi là ai thì nhận được câu trả lời:

- Lo mà uống rượu của người, đừng đâm đầu vào chỗ chết!

Sắc Vi có chút cảm giác thất bại, ngồi bên cạnh Dương Thần, cô rót cho hấn một ly Whiskey, sau đó lại tự rót cho mình một ly, nhìn hấn oán trách:

- Đồ cứng đầu, tôi biết cậu búống bình, không chịu ở bên cạnh tôi. Nhưng hôm nay sinh nhật tôi, dù thế nào cậu cũng phải uống với tôi một ly chứ.

Dương Thần do dự, hấn thật sự không phải là không biết uống rượu, mà là mỗi khi uống vào thì sẽ khiến đầu óc hấn nghĩ linh tinh, lại nhớ đến nhiều chuyện hấn không muốn nhớ tới, cho nên hấn cần bình tĩnh. Mà còn với hấn cũng là chất độc hại.

- Được, nhưng chỉ một ly này thôi đây.

Dương Thần không muốn làm Sắc Vi thất vọng đau khổ, cho nên đành uống vậy. Chỉ một ly thôi, chắc không sao đâu.

Sắc Vi quả nhiên tươi tỉnh hấn lên, mỉm cười rạng rỡ. Trong ánh đèn mờ ảo khuôn mặt cô hiện lên giống như ngôi sao rực rỡ khiến trong lòng Dương Thần lại run lên.

- Cạn!

Chạm ly xong Dương Thần không chút do dự nốc cạn chất còn lạnh lẽo ấy.

Sắc Vi cười khanh khách, đột nhiên cơ thể nhướn về phía trước, nép vào ngực Dương Thần nói với vẻ u buồn:

- Cậu biết không, đã hơn 10 năm rồi tôi không làm sinh nhật. Tuy rằng hôm nay không có nến, không có bánh cũng chẳng có quà, nhưng có một nam nhân phong tình như vậy cùng ly cùng tôi cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Đứng trước một nữ nhân có thân hình hoàn hảo như vậy, lúc này Dương Thần cảm thấy có một luồng điện chạy qua khi nơi đùi hấn có một bàn tay vuốt ve, mang lại cảm giác kích thích cực độ.

Hơi cúi đầu Sắc Vi nhướn lên để lộ rãnh của chiếc sườn xám, ra sức sấn vào Dương Thần với đường cong tuyệt mỹ, tấn công mãnh liệt vào hormone của Dương Thần.

Đàn ông mà gần phụ nữ thì đương nhiên sẽ có cảm giác, nhất là khi tiếp xúc trực tiếp thế này, đương nhiên khi cảm giác tăng cao thì chứng tỏ người đàn ông đó càng có hứng thú với nữ nhân này hơn.

Đúng lúc Dương Thần cố gắng kiềm chế phản ứng của mình thì Sắc Vi ngẩng lên, nhìn hần cười:

- Được rồi, chàng trai của ta, xem ra vốn của cậu rất hùng hậu mà..

Dương Thần cười khỏ, đương nhiên hần biết Sắc Vi ám chỉ điều gì, không ngờ khi ở cạnh hần cô cũng để ý đến vậy.

- Tôi thấy cậu sớm đã ngồi không yên rồi, tôi đi chiêu đãi khách khác đây. Nếu cậu không muốn nán lại nữa thì đi đi.

Sắc Vi liền đứng dậy tiến về phía khách khứa.

Khách đến uống rượu sớm đã biết bà chủ quán có sắc đẹp mê người, nhưng cũng không dám quá lỗ mãng. Cũng nghe được ít nhiều rằng thân thể của người phụ nữ này không hề đơn giản. Cho nên khi Sắc Vi đi đến chào hỏi bọn họ, ai cũng tỏ ra khá thoải mái.

Trên thực tế, tuy vẻ mặt Sắc Vi luôn tươi cười, nhưng cũng rất có khí chất, đủ để đám đàn ông này thấy e dè, không dám đùa cợt hay làm gì quá đáng, sợ sẽ bị mất mặt.

Sắc Vi đi rồi Dương Thần mới thở phào, lại âm thầm lắc đầu. Bản thân hần từ khi về nước nửa năm nay đã thay đổi rất nhiều, nếu là trước đây thì đối diện với một Sắc Vi như vậy, chưa cần nàng lên tiếng hần đã ném nàng lên giường rồi, mọi chuyện còn lại để sau hăng tính. Nhưng hiện tại hần không thể làm thế, Sắc Vi bây giờ có thể coi là đệ nhất mỹ nhân ở Trung Hải, trong lòng Dương Thần vẫn rất đáng được tôn trọng.

Tuy rằng chỉ uống 1 ly rượu nhỏ, nhưng chất còn bắt đầu quấy phá đại não của Dương Thần, hần thấy mình dường như đã bị rượu điều khiển. Chính vì thế mà hần không dám uống rượu nhiều, vì cứ uống vào là đầu óc lại nghĩ linh tinh, chỉ mình hần biết điều này.

Tuy nhiên hần vẫn hiên ngang, Dương Thần thấy nên giải phóng chút cảm xúc, bằng không sẽ nguy mất. Tất nhiên không thể tìm Sắc Vi được, sẽ nảy sinh thêm quan hệ rắc rối, khi hần muốn thoát ra sẽ rất khó khăn.

Uống thêm một cốc nước nữa hần liền rời khỏi quán rượu Rose. Lúc hần rời đi ánh mắt của Sắc Vi có chút buồn bã.

Ra khỏi quán rượu Dương Thần liền quan sát xung quanh, rồi lại bước vào một quán rượu khác. Ở đây tuy rằng không thiếu con mồi, nhưng túi tiền của Dương Thần lại không đủ để trả.

Với cuộc sống của người bình thường, tìm gái đương nhiên phải trả tiền!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 3

Cô Gái Chủ Động.

Sau khi đi vào quán rượu nhỏ, Dương Thần hiểu hẳn đã tìm đến đúng chỗ.

Bên trong quán rượu chỉ có một ánh đèn mờ mờ, trong góc đang có một đôi kẻ vai áp má, quần chặt lấy nhau, cất lên những tràng cười đậm dục, kích thích.

Dương Thần vừa bước được mấy bước thì một cô gái đẹp như tranh vẽ, phía dưới mặc một chiếc váy màu đen ngắn tiến lại, tay cầm chén rượu nghiêng ngả bước đi.

- Anh chàng đẹp trai, mời tôi uống một chén chứ?

Âm thanh của cô rất ngọt, đủ để làm tan chảy người đối diện.

Bởi vì lâu rồi chưa uống rượu nên người Dương Thần bắt đầu nóng lên, liền kéo lấy tay của cô gái, cô gái cười khanh khách phóng đảng:

- Ôi anh chàng bảnh bao đáng ghét, vừa thấy đã kéo tay người ta rồi, tôi mà có làm sao thì anh phải bồi thường đây...

Miệng vừa nói, tay cô đã bá lấy cổ của Dương Thần.

Dương Thần cười nhếch miệng, vậy là cô gái này ít nhiều cũng có hứng thú với mình, nhẹ nhàng và khéo léo, Dương Thần đẩy cô gái ra:

- Tôi không có hứng thú với mấy mụ heo cái say rượu nổi hứng làm tình.

Dường như đầu óc còn chút tỉnh táo, người phụ nữ nghe thấy bị nói là “heo cái” liền nổi xung, hung hăng quăng chén rượu xuống đất:

- Tên tiểu tử thôi, chán sống rồi sao?

Nói xong nổi giận dùng dùng đi đến một góc cả đám người ngồi đó uống rượu.

Dương Thần đột nhiên có chút khoái cảm ác ý, lâu lắm rồi hẳn không đến những nơi này và giao thiệp với những con người này, hôm nay mượn men rượu, phải xả một chút mới được.

Đi đến chỗ có mấy ly Vodka, Dương Thần uống một hơi cạn sạch, một luồng khí nóng bỏng bắt đầu bốc lên trong cơ thể Dương Thần, ánh mắt hẳn trở nên hưng phấn khác thường.

Cô gái xinh đẹp kia cũng không hề hay biết, đang tiếp 7, 8 người đàn ông bên này. Dương Thần vừa uống xong ly rượu liền tiến đến.

Người phụ nữ liền ôm lấy cánh tay của một tên đầu trọc Đại Hán nhìn dữ tợn, chỉ vào Dương Thần kêu to:

- Tên này khi nãy đã chửi tôi, giúp tôi đánh chết hắn đi.

Đại Hán thấy thân thể Dương Thần có vẻ mảnh khảnh liền tỏ vẻ khinh

thường, khoát tay ra hiệu cho hai tên tay sai tiến đến giáo huấn Dương Thần.

Hai tên hung hăng tiến đến, cũng chẳng đợi Dương Thần lên tiếng, liền tung nắm đấm ra.

Dương Thần chẳng thèm để ý, thần sắc bình tĩnh lạ thường, khi hai bàn tay vừa giơ lên, hắn đã giơ hai ngón tay lên chạm nhẹ vào chúng.

- Ối!

Hai tên tay sai của Đại Hán cùng kêu lên thán thiết, ngã nhào ra mặt đất, ôm lấy cánh tay không ngừng lăn lộn.

Cảnh tượng này phát sinh ở quán rượu nhỏ này có vẻ kì dị, tuy là ở đây thường xuyên xảy ra đánh lộn, nhưng cho tới giờ chưa ai thấy nhóm của tên trọc đầu kinh ngạc như vậy, rất nhiều người tò mò hướng về phía Dương Thần.

Tên đầu trọc gặp sự việc bất ngờ, không khỏi nhú mày, nghi ngờ nhìn ánh mắt thản nhiên của Dương Thần, rồi ngồi xuống giơ một cánh tay của thuộc hạ lên xem xét. Không xem thì thôi, sau khi xem mồ hôi của hắn ta bỗng toát ra như tắm..

Mấy tên tay sai phía sau thấy anh em mình bị đánh, bắt đầu chửi bới loạn lên, nhưng chưa kịp động thủ đã bị tên đầu trọc giơ tay ra cản lại.

Không giải thích, tên đầu trọc đứng lên cung kính nói với Dương Thần:

- Đại ca, anh đại lượng, lần này huynh đệ tôi đắc tội với anh, sau này có gì cần chỉ cần anh nói một tiếng, chúng tôi sẽ hết lòng phục vụ. Sau này chúng ta còn gặp lại nhau.

Nói xong, tên đầu trọc kéo đám đồ đệ đang chẳng hiểu gì, lôi cả hai tên đang kêu gào ầm ĩ ra khỏi quán rượu.

Người phụ nữ kia không thể tin nổi, liền đi khỏi quán rượu, vẫn không ngừng chửi rủa, làm sao để cô hết giận đây.

Tên đầu trọc trừng mắt nhìn người phụ nữ, rồi lại quay sang bọn đồ đệ nói:

- Người ta chỉ giơ tay ra đã khiến hai cánh tay của lão Ngũ lão Lục bị gãy, các người nghĩ các người có thể đánh thắng được hắn sao?

Mấy người lập tức xui xuống, vừa rồi hai ngón tay nhẹ nhàng như không, nhưng lại có uy lực vô cùng lớn. Thật ra là cao thủ phương nào? Máy người bắt đầu quay sang nhìn bọn tên đầu trọc, nói cái gì đại ca nói phải là phải.

Tên đầu trọc cũng không để ý tới mấy tên đồ đệ nịnh hót, mà gã nhìn vào phía quán rượu, cũng chẳng biết là nghĩ cái gì.

Cùng lúc đó Dương Thần ở trong quán rượu vẫn tỏ vẻ như chả có chuyện gì, từ trong góc đi ra, vừa đi vừa tính toán xem đi đâu “tìm mồi”.

Bởi vì vừa rồi Dương Thần đánh gục tay sai của tên đầu trọc nên đám người xung quanh cả trai lẫn gái đều sợ sệt nhìn hắn, có mấy cô em nhìn về phía Dương Thần câu kéo, nhưng không thấy hắn nhìn lại nên cũng thôi không dám đi ra nữa.

Khi Dương Thần ngồi xuống ghế thì chợt phát hiện phía góc xa có một cô gái trẻ ngồi đó.

Chỉ nhìn thoáng qua thôi mà ánh mắt Dương Thần đã nóng cháy lên..

Dưới ánh đèn mờ ảo, mái tóc đen buông xuống tận thẳm, một thân hình màu trắng được chiếc váy bao trọn đường cong, giống như ngọn sóng dịu dàng.

Bước tới gần Dương Thần cảm nhận được một mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ cơ thể cô.

Cô hình như cũng đã say, giờ bàn tay nồn nà ra cầm lấy ly rượu, thân thể gục xuống bên sofa, cơ thể hiện rõ từng đường cong tuyệt mỹ.

Dương Thần đi đến trước mặt, nâng tay của cô lên, gạt mấy sợi tóc lòa xòa ra thì thấy một cơ thể nồng nặc mùi rượu, và một gương mặt đỏ ửng.

Dương Thần kinh ngạc, sắc đẹp của người phụ nữ này còn đẹp hơn Sắc Vi mấy lần, cho dù gương mặt kia đang say rượu nên có chút nhợt nhạt, nhưng vẫn không bị mất đi vẻ kiêu diễm vô cùng. Đối diện với cô gái này bất kì người đàn ông nào cũng sẽ bị quyến rũ.

Tuy nhiên với tư thế này của cô khiến Dương Thần cảm thấy bức bối, một người như vậy mà đến đây làm gái sao? Mà nếu không phải là gái tiếp rượu, sao lại cùng đám đàn ông uống say như chết thế này, hơn nữa vẻ mặt còn nóng bừng nữa.

Cô gái dường như đã say đến chẳng còn biết gì, chẳng chờ Dương Thần kịp nói gì, cô ôm lấy cổ Dương Thần, giờ đôi môi mọng đỏ lên.

Nhưng bởi vì không còn tỉnh táo nữa, nên đôi môi của cô chỉ chạm được vào má của Dương Thần, rồi lại trượt xuống.

Dương Thần bị đôi môi mềm mại kích thích khiến cả người nóng ran. Thấy thiếu nữ xinh đẹp ở trước mặt, thân hình lại đẹp đến mê người, liên tính toán sẽ cùng với cô một đêm, còn nghĩ nhiều thế làm gì? Dùng sức ôm lấy cô vào lòng, thân thể cô mềm oặt ra, hân hưng hăng hân lên đôi môi đỏ mọng.

- Ôi...

Cô gái rên khẽ một tiếng, như thể trách Dương Thần lỗ mãng, nhưng rồi cũng hưng phấn đáp lại...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 4

Phản Ứng Của Mỹ Nữ.

Khi ánh nắng buổi sáng chiếu vào phòng của Dương Thần, hắn có chút mơ hồ lay lay thái dương, đang định đứng lên thì chợt cảm thấy có cái gì đó mềm mềm đang quần lấy mình.

Lập tức tỉnh lại, Dương Thần cúi xuống nhìn, quả nhiên là đêm qua hắn đã mang cô gái uống say kia về nhà.

Giờ phút này cô như một đóa sen trắng tinh khiết đang bám lấy hông mình, chiếc khăn tắm đã tuột xuống từ bao giờ để lộ đôi hoa nhũ tuyệt đẹp đang cọ ép vào đùi hắn, thân thể nhắn mịn nồn nà đang quần lấy phần thân dưới của hắn, đâu đó một vài chỗ còn lưu lại vài tia dấu vết của cuộc hoan lạc đêm qua.

Nhìn cô ngủ say trông thật khờ dại và thuần khiết khiến Dương Thần không khỏi thở dài, trong số những người phụ nữ hắn đã từng gặp, cô tuyệt đối nằm trong hàng ngũ ba đệ nhất mỹ nhân.

Đang lúc Dương Thần chiêm ngưỡng tác phẩm nghệ thuật trời ban thì ánh mắt chợt liếc đến chiếc chăn đơn nơi cuối giường, không ngờ có một vệt máu hồng..

Trong lòng bỗng rối loạn, Dương Thần cau mày nhìn nữ nhân, có chút bất ngờ. Đương nhiên vệt máu này không thể là của hắn được, có điều hắn không nghĩ mỹ nữ điên cuồng đêm qua không ngờ vẫn còn là gái trinh.

Nghĩ lại mọi chuyện một chút hắn đã hiểu ra, đêm qua nữ nhân chủ động và phóng túng, rất có thể là đã bị tên đầu trọc bỏ thuốc vào rượu, nếu không phải bị hắn đánh chạy mất thì cô gái báu vật này đã trở thành con mồi của bọn chúng đêm qua rồi. Cũng tại hôm qua hắn đã uống rượu nên không nhận ra sự điên cuồng lạ thường ấy.

Đang lúc Dương Thần còn ngồi trên giường nghĩ xem nên xử lý như thế nào thì cô gái đang nằm sấp trên người hắn bỗng cựa quậy tỉnh.

Cô gái hơi mê man mở hai mắt ra, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt Dương Thần đang thản nhiên nhìn mình.

Người đàn ông trước mặt nhìn rất xa lạ, nhưng lại cảm thấy quen thuộc. Mắt, mũi, miệng và thậm chí cả hơi thở đều thấy rất gần gũi, trong đầu hiện lên đút quăng những việc đêm qua... Cô rất nhanh đã hiểu được vấn đề.

Sau khi Dương Thần biết cô không phải là gái bán thân, thì rất ngạc nhiên, không biết cô sẽ phản ứng như thế nào? Hét ầm lên? Đánh chửi? Báo cảnh sát? Hay là nói hắn lừa đảo? Nếu thế Dương Thần chẳng có gì phải áy náy cả. Cô muốn làm gì thì tùy cô, nếu không phải tại cô tự chui đầu vào cái

hang sỏi đó thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra rồi.

Nhưng cô lại tỏ ra rất bình tĩnh.

Cô chậm rãi ngồi dậy, rồi thản nhiên đứng lên, sau khi tắm khăn tắm tuột ra để lộ một tấm thân như viên ngọc sáng, khiến cho hô hấp của Dương Thần muốn đông cứng lại.

Trên thân thể cô đôi chỗ còn lưu lại dấu vết của Dương Thần.

Cô gái tuyệt nhiên không xấu hổ đi xuống giường.

Thấy vẻ lạnh lùng bình tĩnh ấy khiến trong lòng Dương Thần đột nhiên có chút áp lực, hần hít sâu một hơi nói:

- Rất xin lỗi!

Cô gái đang mặc quần áo nghe thấy ba chữ ấy, thoáng dừng lại một chút, nhưng không đáp cũng chẳng xoay người lại, tiếp tục mặc quần áo.

Dương Thần cũng không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng thấy nặng nề như bị đá đè. Lâu lắm rồi hắn không có cảm giác tội lỗi với phụ nữ. Phụ nữ lâu nay đối với hắn chỉ là một thứ thuốc xoa dịu sự khó chịu bức bối, căn bản chẳng có tác dụng gì về tinh thần. Đột nhiên sau một đêm điên cuồng với người phụ nữ này xong hắn lại tràn đầy cảm giác áy náy. Dương Thần hoài nghi có phải do đầu óc hắn lâu quá rồi chưa thả lỏng nên mới thế không?

Chưa đến 5 phút sau, cô gái đã mặc xong quần áo, chỉnh sửa lại dung nhan một chút, rồi chẳng nói tiếng nào, bước ra phía cửa.

Dương Thần thấy cô nửa câu cũng không nói đã bước đi, không kìm nổi lên tiếng:

- Cô có biết đường không? Có cần tôi đưa đi không?

Cô gái cũng chẳng dừng lại, cố tình đi tiếp ra phía cửa, còn tiện tay đóng cửa lại.

Dương Thần kinh ngạc nhìn cánh cửa bị đóng lại, không khỏi cười mỉu máo, cô gái này đúng là đặc biệt, có thể bình tĩnh dậy, mặc quần áo rồi ra khỏi nhà của Dương Thần. Nhưng lúc Dương Thần định ra khỏi giường thì chợt nghe thấy tiếng khóc nức nở vọng lại từ phía ngoài.

Có vẻ như cô đang khóc, nhưng không muốn hắn nghe thấy, đáng tiếc cô không biết là tai của Dương Thần đặc biệt hơn hẳn người thường, cho nên vẫn có thể nghe được.

Nghĩ tới vừa rồi cô gái cố nén nước mắt mà Dương Thần càng cảm thấy áy náy hơn.

Thờ ra chốc lát Dương Thần nhớ ra mình còn phải đi bán thịt dê xiên nướng, tuy chỉ là một sạp nhỏ nhưng ngay từ đầu hắn đã thích như thế, có kiếm được tiền hay không cũng chẳng sao.

Đẩy chiếc xe nhỏ đi vào quầy hàng của mình và bắt đầu nhóm lò, lão Lý ở bên cạnh Dương Thần cười:

- Tiểu Dương à, hôm nay đi muộn nhé. Có phải hôm qua có hẹn không?

Trong lòng Dương Thần thầm nói hẹn hò thì ko có, nhưng có lên giường. Nhưng ngoài miệng thì thần nhiên trả lời:

- Đâu có đâu, bác đừng suy nghĩ linh tinh, cháu ngủ quên thôi!

Lão Lý cười ha hả, có vài phần thỏa mãn nói:

- Tinh Tinh nhà tôi thực tập xong đã về nhà rồi, hôm qua còn nhắc tôi phải nhớ đến ân tình của cậu đấy, nếu không có cậu thì tôi không có tiền chữa bệnh cho bà nhà, còn cho Tinh Tinh đi thực tập nữa. Tất cả đều nhờ có cậu.

Con gái lão Lý là Lý Tinh Tinh, được hai ông bà già cưng chiều hết mực, tốt nghiệp đại học xong liền đi thực tập hai tháng nay, vừa về nhà.

Dương Thần có gặp cô hai lần, thuộc dạng con gái vùng sông nước Nam Giang điển hình, tuy nhiên đó là con gái của bằng hữu hân nên hân cũng không suy nghĩ gì nhiều.

- Ha ha, ân huệ gì chứ! Sau này nếu tôi không có cơm ăn, cho tôi vét nôi là được rồi.

Dương Thần đùa.

- Được được!

Lão Lý đột nhiên gật đầu:

- Cậu không nói tôi quên bég đi mất, vợ tôi và Tinh Tinh đều nói phải mời cậu đến nhà ăn cơm để cảm ơn cậu mới được. Hay để tối nay nhé?

- Thôi, không cần đâu, nhà bác cũng phải cố lắm mới đủ ăn, còn mời cháu ăn cơm làm cái gì.

Lão Lý có chút giả vờ giận nói:

- Chỉ là một bữa cơm thôi mà, đáng bao nhiêu đâu, cơm rau dưa thôi, Tiểu Dương không được chê chứ.

Dương Thần bất đắc dĩ, không lay chuyển được lão Lý, bèn gật đầu chấp thuận. Lúc này mặt mày lão Lý mới hớn hở hẳn lên.

Đúng lúc này thì bọn lưu manh lại kéo đến, nhìn thấy Dương Thần và lão Lý, tên đi đầu cười nham hiểm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 5

Tôi Ghét Nhất Điều Gì.

- Dương Thần, số tiền hôm qua bảo anh chuẩn bị đã chuẩn bị chưa? Máy anh em đang chờ sớm lấy tiền đi ăn uống nhậu nhẹt đấy.

Trần Phong xoay xoay chiếc vòng bạc trên tay, cười quái dị hỏi.

Lão Lý nóng nảy, chặn trước người Dương Thần kêu lên:

- Trần Phong, các người đừng ức hiếp người quá đáng, cứ coi như bố người Trần lão đại là Lão đại của khu này, nhưng người có tư cách gì thu tiền bảo kê? Trần lão đại đã nói rồi, không mở cửa hàng không phải đóng tiền bảo kê, người tưởng bọn ta không biết hả?

Bố của Trần Phong, Trần Đức Hải là một trong những thủ lĩnh xã hội đen cả khu phía Tây đều biết, bằng không Trần Phong đã không kiêu ngạo gì đi thu phí bảo kê khắp nơi như thế. Lúc nghe lão Lý mang bố mình ra dọa, mắt Trần Phong có một tia lạnh lùng:

- Lão già, lão là cái thá gì? Lão cho rằng nhắc đến bố ta thì ta sợ chắc? Đó là bố ta, không phải con cháu người, ta thu tiền bảo kê là nể mặt các người rồi, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt hả?

- Người...

Lão Lý nói xong cũng mới biết mình thiếu chút nữa là đắc tội với Trần lão đại, dù sao người ta cũng là cha con, mình là cái thá gì? Thế nhưng giọng điệu này nuốt không trôi, lão đang định nói giúp vài câu thì lại bị Dương Thần phía sau kéo lại.

Dương Thần cau mày, sờ sờ trán vẻ đau đầu, kéo lão Lý lại, thản nhiên nói với Trần Phong:

- Anh tên là Trần Phong đúng không, tôi gọi anh một tiếng anh Phong, anh đừng chuyện bé xé ra to, tôi cũng không muốn phiền toái, nhưng hôm nay không có tiền, mấy hôm nữa sẽ đưa anh, anh cứ về trước đi.

Một tên lâu la cười ha hả:

- Ai da... Anh Phong, tên tiểu tử này tưởng hấn là Lão đại chắc? Bảo chúng ta quay về là chúng ta quay về sao?

Mấy tên côn đồ khác cũng cười ha hả theo, thậm chí còn đòi “đem tên tiểu tử này đi dạy cho một bài học”.

Trần Phong cũng dường như xem được vở kịch hài nhất thế gian, nhưng trong lòng lại tức giận lời nói của Dương Thần, bèn cười nham hiểm nói:

- Dương Thần, có giỏi thì nói lại lần nữa, người có tin ta sẽ cắt lưỡi người không?

Nói cho cùng hấn đã lộ ra ý tàn nhẫn.

Vẻ mặt kiên nhẫn trên mặt Dương Thần trở nên có chút lạnh, ánh mắt phức tạp nhìn Trần Phong nói:

- Anh biết con người tôi ghét nhất cái gì không?

- Cái ...

Không đợi Trần Phong hỏi xong, Trần Phong đã đột nhiên cảm thấy cơ thể mình bay lên không trung ngay lập tức, đồng thời là một cơn đau ở vùng bụng, “bịch” một cái, cơ thể hắn bay vào đồng rác ven đường, rau quả, lá cây, thịt cá thừa dính đầy người, quần áo dính đầy nước thiu thối.

- Con người tôi ghét nhất là bị uy hiếp...

Như thế là thuận tay đẩy một cái, Dương Thần đứng ở chỗ Trần Phong đứng lúc nãy, thu hồi lại bàn tay vừa vươn ra.

Trần Phong bị đẩy một phát thất điên bát đảo, trong mũi, miệng đầy mùi máu tươi, lại thêm mùi rác hôi thối khiến hắn nôn khan.

- Tiểu tử thôi, dám đánh anh Phong, không muốn sống nữa à?

- Đánh chết nó đi!

Mấy tên du côn còn chưa hiểu gì, chỉ thấy đại ca bị đánh liền ý đông hiệp ít, không nghĩ nhiều là Dương Thần đánh thế nào, xông lên đám đá loạn xạ như ong vỡ tổ.

Dương Thần chẳng buồn nhìn, mặc kệ quyền cước của bọn chúng ra sao, đều chỉ dùng tay tiếp chưởng đẩy ra ven đường.

Bọn côn đồ chỉ cảm thấy tay chân mình bị một lực cực mạnh hất ra sau, cơ thể bị hất bay lên ra ngoài, rồi đụng vào mặt đất xi măng cứng, đau đến mức kêu rên ầm ỹ.

Cả bọn nhìn Dương Thần đến nửa sợi tóc cũng không bị tổn hại, rốt cuộc cũng biết là đánh không lại, đến tên Trần Phong vừa bò lên từ đồng rác cũng toát mồ hôi lạnh, hắn đã từng thấy thủ đoạn của mấy tên đặc chủng binh đã giải ngũ của bố hắn, mấy người họ đều là “kim bài” của bố hắn, đánh nhau lấy một chấp mười vẫn rất nhẹ nhàng cũng là mấy người đó, nhưng cũng chưa nhìn thấy ai mạnh đến vậy, nhanh như vậy, nháy mắt đã quăng năm, sáu người lên giống như quăng chó quăng mèo, mấy tên côn đồ này tuy chưa luyện qua võ công, nhưng cũng là từ nhỏ đến lớn ngày nào cũng đánh nhau, người bình thường làm sao có thể đánh lại được?

- Đi!

Trần Phong tuy tức đến ngứa răng, nhưng không thể giữ sĩ diện nữa, lúc này nhìn thần sắc bình tĩnh trên mặt Dương Thần, hắn sợ như thấy quỷ, cuống quýt gọi bọn tay chân chạy mất dạng.

Lão Lý và vài người vây quanh xem thấy thân thủ của Dương Thần đều khoái chí hô to, mấy tên côn đồ mọi ngày quen thói ngang ngạnh, những người bán hàng rong đều sợ chúng, hôm nay Dương Thần cho bọn chúng một bài học nhưng họ cũng không dám quá thân thiết với Dương Thần, họ không sợ Trần Phong, nhưng sợ bố của hắn Trần Đức Hải đến hỏi tội Dương

Thần, họ lo sẽ bị liên lụy.

Lão Lý vô cùng kích động:

- Tiểu Dương, tôi không nghĩ cậu thân thủ lợi hại như vậy, trước kia cậu có phải từng học võ không?

- Vâng, cũng học qua một chút.

Dương Thần cũng không muốn nói nhiều, thực ra nếu không vì Trần Phong hiệp người quá đáng, chạm vào điều tối kỵ của hắn thì đánh chết hắn cũng không muốn động thủ ở nơi phố xá sầm uất này, thế nhưng hắn đã nói với Trần Phong, hắn có nguyên tắc của hắn, ghét nhất là bị uy hiếp. Cái nguyên tắc kì lạ này, cho dù hắn muốn cuộc sống khiêm nhường đến đâu cũng không thay đổi được, bởi vì hắn có sự tôn nghiêm của một nam nhi mạnh mẽ.

Lão Lý thấy Dương Thần không nói nhiều cũng không hỏi thêm nữa, bắt đầu lo lắng nói:

- Tiểu Dương à, giờ cậu xem, Trần Phong bị đánh về sẽ gọi bố hắn Trần Đức Hải đến, cậu phải làm sao bây giờ? Trần Đức Hải là một trong hai bang lớn ở khu phía Tây, là nhân vật quan trọng trong hội Tây Minh, cả khu này không ai dám gây hấn với hắn đâu.

Hội Tây Minh ư... Dương Thần lơ đãng cười cười, đột nhiên nhìn lão Lý hỏi:

- Có thuốc lá không?

Lão Lý nhìn bộ dạng lơ đãng của Dương Thần cũng chỉ biết lo lắng, nghe hắn hỏi thuốc, bất giác cười khổ hỏi:

- Tiểu tử, không phải cậu nói là cai thuốc sao?

- Thôi, không bỏ nữa, đánh người xong không có thuốc, tôi không quen.

Dương Thần trong lòng im lặng thờ dài, không ngờ Trần Đức Hải là người của hội Tây Minh, vốn không định liên quan gì đến những người này, vẫn không muốn tiếp xúc nhiều hơn với Sắc Vi, không ngờ bản thân lại chui vào lò lửa rồi.

Lão Lý rút trong túi ra một bao Hoa Lan 1 tệ rưỡi, đốt cho Dương Thần một điếu.

- Người nghèo hút thuốc cũng mua loại rẻ nhất, thuốc này mạnh, cậu hút tạm vậy.

Dương Thần hút một hơi, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ, nhếch miệng cười nói:

- Chà... không tồi, tôi thích loại mạnh.

- Người trẻ tuổi vẫn nên hút ít thôi, có hại cho sức khỏe

Lão Lý tốt bụng cười khuyên hắn.

Dương Thần khẽ cười, trong lòng lại tự nhủ: hút thuốc nếu có hại vậy, tôi luyện võ công bao năm nay là phí hoài rồi.

Sau khi hai người nghỉ ngơi một lát lại bắt đầu bận bịu việc buôn bán.

Dương Thần cũng đem thịt dê xiên nướng ra nướng, miệng còn ngậm một xiên, coi như là bữa sáng. Tuy công việc này sẽ bán hết người, nhưng làm được xiên thịt ngon, thì thoả hân lại cười cười với những người bán hàng rong xung quanh.

Một lúc sau, từ xa một chiếc xe cảnh sát đi đến. Một vị cảnh quan mặc sơ mi trắng và hai cảnh sát nhảy xuống, mặt nghiêm túc đi đến cạnh Dương Thần.

Vị cảnh quan lạnh lùng hỏi:

- Người là Dương Thần?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 6

Chợ Giận

Khi cảnh sát vừa xuất hiện, dân chúng xung quanh đã vây lại xem, châu đầu ghé tai nhau bàn luận xem Dương Thần có gặp xui xẻo hay không.

- Phải, là tôi...

Dương Thần nghi hoặc ngẩng đầu lên, không hiểu vì sao cảnh sát lại tới tìm mình, chẳng lẽ lãnh đạo trong nước đã phát hiện ra mình? Không phải chứ, nếu đúng vậy thì bọn người được phái tới phải là quân đặc chủng cơ mật, và phải đột kích ban đêm mới đúng, không thể là ba tên dân cảnh nhỏ bé được.

Cảnh sát đưa thẻ ra xác minh, lạnh lùng cao ngạo nói:

- Tôi là cảnh sát đồn khu phía Tây, đại đội trưởng Phùng Bưu, có người tố cáo anh ẩu đả, mưu sát đám thanh niên, giờ mời anh lập tức theo tôi về đồn cảnh sát để điều tra.

Thì ra là vậy... Dương Thần giật mình, xem ra cái tên Trần Phong kia bị đánh bỏ chạy đầu óc lộn xộn rồi, xã hội đen lại tìm cảnh sát đến làm việc.

Lão Lý đứng bên cạnh nóng nảy bước lên giải thích:

- Đồng chí cảnh sát, các anh bắt nhầm người rồi, là do Trần Phong và bọn côn đồ đến đòi tiền bảo kê, Dương Thần chỉ tự vệ thôi.

- Hừ, có bắt nhầm hay không chúng tôi sẽ khắc điều tra rõ. Chỉ biết con trai của ông chủ Trần bị đánh học máu, vậy mà cậu lại không bị xây xát tí nào.

Phùng Bưu nói xong, không thèm để ý lão Lý, phất tay ra hiệu cho hai cảnh sát kia tiến lên không chế Dương Thần.

Dương Thần cũng không chống cự, sau khi bị còng tay cũng chỉ khẽ thở dài, nói với lão Lý:

- Đừng lo lắng, tôi không làm gì sai, sạp thịt dê này ông trông giúp tôi một lát, nếu trời tối tôi chưa về thì đẩy về nhà giúp tôi nhé.

- Đừng nhiều lời, đi mau.

Phùng Bưu lạnh lùng nói.

Lão Lý còn muốn nói gì đó nhưng biết là không thể giúp được, chỉ biết thở dài nhìn Dương Thần bị cảnh sát dẫn đi.

Đội đám người Phùng Bưu đưa Dương Thần đi rồi, đám người bán hàng rong mới bắt đầu chửi ầm lên, chẳng qua là cảnh sát và đám thủ lĩnh xã hội đen câu kết với nhau làm việc xấu, quan phi một nhà mà thôi, nhưng những lời này cũng không dám nói trước mặt cảnh sát.

Bị đưa thẳng đến đồn cảnh sát, Dương Thần lập tức bị kéo vào thẩm vấn

trong một căn phòng cực kì nghiêm túc. Hắn tò mò nhìn quanh, thật tình, trước giờ hắn không ít lần vào đồn cảnh sát, nhưng với thân phận của phạm nhân thì đây là lần đầu.

Phùng Bưu bảo hai gã cảnh sát cao to đi vào nhà sau, hừ mũi cười lạnh vài tiếng:

- Xem ra người còn nhàn nhã nhỉ, còn có thời gian rảnh nhìn xung quanh, đợi lát nữa ta quay lại xem người còn như vậy được không.

Nói xong hắn đóng cửa sắt “rầm” một cái rồi bỏ ra ngoài.

Dương Thần lơ đãng ngồi xuống, bình tĩnh, hoà nhã nhìn hai tên cảnh sát ngồi xuống trước mặt mình, bọn họ giống như hồ rình mồi vậy.

Một tên cảnh sát râu rậm bắt đầu đặt câu hỏi:

- Họ tên?

- Dương Thần

- Giới tính?

- Nam...

Dương Thần phối hợp trả lời, trên mặt ả nụ cười.

- Tuổi?

- 24

- Quê quán?

- Trung Hải

...

Sau một loạt các câu hỏi đơn giản nhưng phiền phức, Dương Thần vẫn ung dung bình thản, trả lời không nhanh không chậm, dù là câu hỏi ngu ngốc nữa cũng vui vẻ trả lời. Ngược lại, hai tên cảnh sát bắt đầu bức bối, dù sao bọn họ cũng nhận lệnh Phùng Bưu tìm lý do dạy cho Dương Thần bài học, nhưng Dương Thần lại ngoan ngoãn phối hợp vậy, làm sao để kiếm cớ cho hắn nếm mùi đau khổ đây?

Rất cực, một tên cảnh sát khác da ngăm ngăm đen nghĩ ra một cách, hỏi:

- Hôm nay ở chợ người đã đánh sáu thanh niên khác, có chuyện này không?

- Không phải tôi ẩu đả với bọn họ, là bọn họ muốn thu tiền bảo kê, là do họ gây sự trước, tôi có quyền tự vệ.

Dương Thần trả lời.

- Bọn họ có thu tiền bảo kê hay không không biết, nhưng là người ra tay trước đúng không?

Tên cảnh sát râu rậm nhe răng cười độc ác hỏi.

Dương Thần khẽ gật đầu:

- Phải... Nhưng tôi cho rằng tôi không có lỗi, cùng lắm thì tôi có thể theo họ ra tòa.

Tên cảnh sát mặt đen khinh thường lắm bầm vài tiếng, chìa ra một biên bản chỉ vào phần ký tên nói:

- Còn ra toà nữa... chỉ là tên bán thịt dê xiên nướng... Viết tên ngươi vào trong này, nhận tội và bồi thường cho người bị hại.

Dương Thần nhìn lướt qua, đúng là một tờ biên bản nhận tội đã được chuẩn bị sẵn, các tội danh được thêm vào đủ để hấn ngòi tù nửa đời. Dương Thần vẽ mặt nghiền ngẫm, cười nhạt nói:

- Anh cảnh sát, tờ biên bản này tôi nghĩ cũng là bất hợp pháp, còn chưa kể sao đột nhiên lại thêm vào nhiều tội danh đến thế?

Tên cảnh sát mặt đen đập mạnh bàn:

- Ngươi nghi ngờ ư, cho rằng chúng ta muốn hấn hại ngươi? Ngươi không biết ngươi đang ở đâu ư?

- Tôi chỉ nói thật.

Dương Thần lòng hiểu rõ hai người này quyết tâm vu cho mình phạm tội, bất giác trong mắt xuất hiện vài tia lạnh lẽo.

Hai tên cảnh sát đương nhiên biết Dương Thần sẽ không kí biên bản này, là người bình thường chỉ cần biết chữ sẽ không vô duyên vô cớ tự đưa mình vào tù nửa đời, lí do dùng biên bản này chỉ có một, rõ ràng muốn chọc giận Dương Thần. Bọn chúng đã làm được.

- Tiểu tử, ngươi không phối hợp điều tra, có biết hậu quả là gì không?

Tên râu rậm đứng dậy, chậm rãi đi đến sau lưng Dương Thần, hai nắm tay vịn vào nhau kêu răng rắc.

Dương Thần đưa mắt nhìn Camera trong phòng, xem xét màn hình ở đây. Chỉ có mình chống đối cảnh sát, mà sự tình sau đó người ngoài sẽ không biết được, cứ cho là biết thì sự việc trong đồn cảnh sát không dễ dàng truyền ra được.

Xem ra trên thế giới này đâu đâu cũng có loại cảnh sát phẩm chất kém vậy.

- Tôi không biết tôi sẽ có hậu quả gì, nhưng còn hai anh, chắc chắn cũng không tưởng tượng được hậu quả...

Dương Thần nhìn như không thèm để ý, quay đầu nhe răng cười với tên cảnh sát râu rậm.

- Ngươi muốn chết hả?

Thấy Dương Thần cuối cùng đã buông ra lời mạo phạm đến cảnh sát, tên râu rậm giờ tay định nắm lấy cổ áo Dương Thần, tay kia nắm lại chuẩn bị nện xuống.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc đó, tay tên râu rậm đâm vào khoảng không, chỉ thấy Dương Thần từ chỗ ngồi đã đứng lên, giờ tay tóm cổ áo tên râu rậm.

- Anh muốn làm như vậy?

Dương Thần cười gian, nện một quyền vào bụng tên râu rậm.

Chỉ thấy tên râu rậm toàn thân co lại, cuộn mình ngã xuống mặt đất co giật.

Tên cảnh sát mặt đen giận giữ đứng lên:

- Người dám đánh cảnh sát?

Nói xong liền rút khẩu súng lục bên hông ra, nhắm ngay Dương Thần.

Dương Thần không để ý đến cái họng súng đen sì kia, chạy đến nhanh như chớp, nháy mắt đã đến sau lưng tên mặt đen, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào cánh tay hắn, cánh tay đó lập tức như bị điện giật, run mạnh, khẩu súng lục trên tay rơi xuống đất.

Tên cảnh sát mặt đen chưa kịp phản ứng liền cảm thấy sau cổ run lên một hồi, sau đó liền ngất đi.

Dương Thần nhặt tờ biên bản phi pháp trên bàn, cười khẩy nói:

- Xem ra thủ đoạn này các người cũng hay dùng, không biết là bị tiết lộ ra ngoài thì sẽ ra sao đây.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 7

Cục Trưởng Cảnh Hoa.

Nghe Dương Thần nói sẽ công bố bằng chứng, điều này xem như đã làm cảnh sát râu rậm tỉnh ra, mồ hôi túa ra lạnh toát.

- Mà... Mà dám sao? Mà có biết mình đã đắc tội với ai không? Chính là con trai của Trần lão gia đấy? Người của Trần lão gia có thể giết mười tám đời nhà mà đấy.

Râu rậm gầm rít lên, khắp người đau nhức khiến lão ta không thể đứng vững.

Sắc mặt Dương Thần trở nên lạnh lùng:

- Lại là Trần lão gia... Các người đúng là một lũ khốn kiếp, các người đều không biết, bản lão gia vốn ghét nhất bị kẻ khác uy hiếp dọa nạt...

Nói xong hắn tiến về phía trước cho râu rậm một cước, đòn này làm cho lão bất tỉnh nhân sự.

- Dừng lại!

Trong thoáng chốc, cánh cửa sắt của phòng thẩm tra bật tung, có bóng của một người lướt vào phòng.

- Dừng tay!

Một giọng nói trong trẻo mà nghiêm khắc vang lên bên tai, Dương Thần nghi ngờ quay đầu lại, vừa nhìn thấy người thì mắt sáng lên.

Đó là một cô nữ cảnh sát tư thế hiên ngang, tóc để ngang vai, đôi mắt long lanh như nước mùa thu, chiếc mũi dọc dừa, đôi môi kiều diễm đánh một chút son màu hồng nhạt, một khuôn mặt đẹp hoàn hảo như của một minh tinh nổi tiếng người Nhật Bản hay Hàn Quốc, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ cảm nhận được chất anh thư toát lên từ bên trong, còn đẹp hơn mấy lần so với mấy ngôi sao kia, xem ra không thua kém chút nào so với Tịnh Lệ Cảnh Hoa.

Nhưng Dương Thần lại tiếp tục nhìn thấy quân hàm trên vai của nữ cảnh sát, rõ ràng là có đính hai bông hoa bốn cánh, đây là dấu hiệu của cảnh sát điều tra.

Trong chốc lát Dương Thần hiểu rằng nữ cảnh sát xinh đẹp như minh tinh điện ảnh này chính là Cục trưởng Cục cảnh sát khu vực phía Tây, là một cán bộ cấp cục trưởng của nước Hoa Hạ.

Lúc này trong lòng Thái Nghiên rất bồn chồn, vừa mới họp xong, vụ cướp ngân hàng gần đây nhất ở khu vực phía Tây khiến cô đau đầu, lại nghe nói có lệnh triệu tập, trong phòng thẩm tra của cục cảnh sát, bất ngờ có người tình nghi mắc tội tấn công cảnh sát, rõ ràng là xem thường quyền uy của cô

đây mà.

- Chắp hai tay ra sau đầu, úp mặt vào tường.

Thái Nghiên chỉ tay vào Dương Thần hét lớn.

Dương Thần đánh giá ngược xuôi một lát, trong lòng cảm thấy bộ đồng phục quả nhiên là đồ tốt, chẳng trách có bao nhiêu người lựa chọn, để cho các đồng nghiệp nữ của họ mặc đồng phục làm việc... Lúc này nghe thấy mệnh lệnh của nữ cục trưởng, hắn không thể không giấu được nụ cười, nói:

- Cục trưởng đại nhân xinh đẹp, tôi thấy cô nên xem cái này trước sẽ tốt hơn đây.

Hắn vừa nói vừa ném văn kiện trong tay cho nữ cảnh sát.

Thái Nghiên cũng không phải kẻ lỗ mãng, nếu không tuổi trẻ như cô sao có thể được ngồi trên cái ngai vàng Cục trưởng cục cảnh sát phía Tây, cho dù ô dù có lớn hơn nữa thì cũng chẳng thể được, bởi vậy khi thấy thái độ bình thản ung dung của Dương Thần, cô thấy có điều gì đó không bình thường, cô cầm bức văn kiện lên, có hơi nghi ngờ, khẽ đưa mắt xem xét vài lần.

Dần dần khuôn mặt kiêu diễm của nữ anh hùng phủ một vẻ lạnh lùng, cô hung hăng hất tên râu rậm đang nằm dưới đất, sau khi đưa mắt ra hiệu cho sỹ quan mặt đen, cô lạnh lùng hỏi Dương Thần:

- Vị này tên là gì?

- Tôi họ Dương, tên Thần.

- Tôi là Thái Nghiên, Cục trưởng cục cảnh sát khu vực phía Tây, tôi xin thay mặt cấp dưới xin lỗi anh về sự thất lễ vừa rồi, nhưng anh đã đánh người thi hành công vụ, anh có quyền giữ yên lặng, cũng có quyền mời luật sư bào chữa, nếu trong tình huống không có ai nộp tiền bảo lãnh cho anh, ít nhất sau 48 tiếng chúng tôi mới có thể thả anh.

Thái Nghiên nói xong, không đợi Dương Thần nói thêm gì, lập tức chỉ huy mấy viên cảnh sát đưa hai người đang hôn mê bất tỉnh ra ngoài, nhìn Dương Thần với vẻ mặt khó hiểu, rồi lại sập mạnh cánh cửa sắt.

Dương Thần đờ đẫn nhìn một toán người đi vào rồi đi ra, mình lại vẫn bị nhốt trong đây, bất chợt cười khổ, mời luật sư ư, gọi người nộp tiền bảo lãnh à, ngay đến cái điện thoại di động mà mình cũng chẳng có, gọi ai đến chứ? Xem ra tha hồ mà ngồi trong phòng giam 48 tiếng rồi.

Bên ngoài phòng giam, Thái Nghiên nhìn Phùng Bưu toát mồ hôi hột, nhú mày nói:

- Đội trưởng Phùng, việc của anh đến khi bình xét cuối tháng tôi sẽ báo cáo chính xác, anh tự cầu phúc cho mình đi.

Nói xong, cô mặc kệ Phùng Bưu mềm nhũn cả chân đứng đó, bước vào phòng làm việc.

Vào đến phòng làm việc Thái Nghiên cũng không nghỉ ngơi, tuy mới vào nghề cảnh sát không được bao lâu, nhưng khứu giác nhạy bén thường giúp

cô phá được những vụ án lớn, lần này cô cũng quan sát được một vài tình tiết không bình thường, cô cảm nhận được một sự áp lực khó hiểu từ cậu trai trẻ tuổi tên Dương Thần kia, nhưng hắn ta lại cười rất hiền lành, vậy rốt cuộc là bản thân ta đang sợ hãi điều gì?

Thái Nghiên vốn là người cao ngạo, cô thích cảm giác nắm bắt được tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay, bởi vậy cô lập tức bắt đầu điều tra các tư liệu đang có trong tay, tìm kiếm mọi hồ sơ vụ án có liên quan đến Dương Thần.

Lý lịch của Dương Thần nhanh chóng bị Thái Nghiên tìm ra, không ngờ lại có quá ít tư liệu về Dương Thần, Thái Nghiên mới chỉ nhìn qua đã phát hiện ra bản lý lịch này có quá nhiều điểm kỳ quái...

- 5 tuổi, đi tản cư cùng cha mẹ, bị bọn buôn người bắt đưa ra nước ngoài... được một cặp vợ chồng tốt bụng nuôi dưỡng, 23 tuổi tốt nghiệp học vị thạc sỹ tại đại học Harvard Hoa Kỳ, cùng năm đó trở về nước...

Phần cuối bản lý lịch khá đơn giản và sơ sài này đột nhiên xuất hiện một bức ảnh Dương Thần chụp chung với cô giáo hiệu trưởng đại học Harvard Drew Foster tại khuôn viên trường, khu quần thể kiến trúc màu đỏ đặc trưng với huy hiệu trường nổi bật, khuôn mặt Dương Thần lộ rõ vẻ trí thức, cười rạng rỡ bên cạnh cô Foster.

Ảnh thuộc kho tư liệu của Cục cảnh sát không thể nào là ảnh photoshop, nhưng Thái Nghiên cảm thấy như chính mình đang bị trêu tức, tên thạc sỹ quái quỷ tốt nghiệp đại học Harvard kia có thể nào lại đi bán thịt dê xiên ở chợ không? Còn nữa, được một cặp vợ chồng tốt bụng nuôi dưỡng, vậy sau khi được nuôi dưỡng thì sao? Còn có quãng hơn mười tuổi, sao liền nhảy cóc lên tốt nghiệp đại học luôn nhỉ?

Nhưng Thái Nghiên nhanh chóng bình tĩnh lại, kho tư liệu của Cục cảnh sát đương nhiên không thể nào có người tự ý thay đổi lộn xộn, mỗi bản tư liệu của một người đều được Cục tự sắp xếp vào, tư liệu của Dương Thần rõ ràng có vô khối lỗ hổng nực cười, vậy cũng có cái lý của nó chứ, sao cán bộ cao cấp Cục cảnh sát lại có thể đưa một lý lịch như thế này vào cơ chứ?

Thái Phiên nhanh chóng nghĩ đến hai khả năng: Một là, thân phận của Dương Thần rất đặc biệt, là một nhân viên cơ mật của nhà nước, ví như nhân viên Cục an ninh quốc gia, hai là thân phận của Dương Thần cũng rất đặc biệt, có điều, là kiểu nhân vật đặc biệt mà nhà nước không cho phép người khác biết đến...

Thái Phiên nhanh chóng loại bỏ khả năng thứ nhất, nếu như là nhân viên của Cục an ninh, thì tư liệu phải tỉ mỉ đến mức không thể bắt bẻ được mới đúng, như thế mới không bị những nghi ngờ không tốt, bởi vậy Dương Thần chỉ có thể thuộc loại đặc biệt thứ hai, loại nhân vật mà các lãnh đạo cấp trên không muốn nói ra, cũng không có yểm hộ đặc biệt nào, chỉ là một cái giá trị không được bày ra để che đậy.

Không thể phủ nhận, Thái Nghiên không chỉ là một quan chức của Cục

cảnh sát mà còn là một mỹ nữ, cái nguy hiểm là ở chỗ cô là một cô gái vô cùng hiếu kỳ, Thái Phiên tất nhiên rất quan tâm đến cái thân phận kỳ lạ này, dường như chỉ trong chớp mắt, trong lòng Thái Nghiên, thân phận của Dương Thần vụt trở thành một tên đạo tặc cướp sông cướp biển, một tên tội phạm quốc tế bị truy nã, một tên buôn ma túy ở vùng Tam Giác Vàng, hay một nhà khoa học bị hoang tưởng,... Có một điều có thể khẳng định là Cục trưởng Thái rất có hứng thú với Dương Thần.

Chính vào lúc Thái Nghiên suy nghĩ nên làm thế nào điều tra ra thân phận của nhân vật khả nghi này thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Mời vào.

Một nhân viên cảnh sát trẻ tuổi da trắng cười nịnh nọt bước vào, trong lòng của mọi nhân viên cảnh sát ở đây, Cục trưởng của họ không chỉ là một đại mỹ nhân mà còn là nhân vật Diệt tuyệt sư thái, anh ta báo cáo với giọng nhỏ nhẹ:

- Cục trưởng, luật sư Trương ở văn phòng luật sư Thành Đông muốn đến nộp tiền bảo lãnh cho phạm nhân tên là Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 8

Trà Hoa Cúc

Khi mang theo cái vẽ mặt ngơ ngác đi ra khỏi đồn cảnh sát, Dương Thần không hiểu nổi tại sao lại có một vị luật sư hoàn toàn không hề quen biết nào đó đến bảo lãnh cho mình, hơn nữa xem thái độ của Cục cảnh sát thì ô dù của vị luật sư này có vẻ rất lớn.

Tại cửa của Cục cảnh sát, luật sư Trương mái tóc hoa râm đeo kính gọng vàng đang trịnh trọng bắt tay Thái Phiên:

- Rất cảm ơn sự phối hợp của Cục trưởng, chẳng trách trẻ như thế này mà Cục trưởng đã có ghế trong Cục cảnh sát khu vực, quả nhiên là người đại nhân đại lượng.

Lúc này Thái Phiên vẫn giữ vẻ mặt kiêu ngạo trang nghiêm, khuôn mặt lạnh như băng vẫn mỉm cười như cái máy:

- Luật sư Trương là cây đại thụ của giới luật sư khắp Trung Hải, chúng tôi là hậu bối, tất nhiên phải tiếp đãi trọng thị rồi.

Mặc dù nói chuyện cùng luật sư Trương nhưng ánh mắt cô không thể tự chủ cứ hướng về phía Dương Thần đang lắc lắc người ở bên cạnh.

Thái Phiên không thể nào ngờ được là luật sư Trương sẽ đột ngột xuất hiện bảo lãnh cho Dương Thần, mặc dù luật sư Trương không nói ai là người đứng sau ông ta, nhưng người có thể mời được vị luật sư danh tiếng này nhất định là một trong số các nhân vật có tiếng tăm ở thành phố Trung Hải, một nhân vật như thế không ngờ lại lộ diện vì một tên bán thịt dê nướng ở chợ, xem ra suy luận của ta tuyệt đối không sai - thân phận của Dương Thần không hề bình thường.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Dương Thần cười nhả nhận, nói với luật sư Trương:

- Cái này... Cảm ơn luật sư giúp đỡ, nếu không tôi còn phải ngồi trong nhà giam hai ngày nữa, ngài không biết chứ, tối nay tôi còn phải đến nhà một người bạn làm khách, đầu thì đau...

Nhìn Dương Thần cười bối rối, trong lòng luật sư Trương có chút hiếu kỳ, vốn không thể hiểu vì sao người đó lại nhờ mình đi bảo lãnh cho cậu thanh niên này, nhưng bây giờ khi nhìn thấy cậu ta, rõ ràng là có gì đó rất đặc biệt, dáng vẻ thản nhiên khi ở trong đồn cảnh sát, và cái ung dung khi đi từ trong đồn đi ra, lại cả cái tính cách hay đùa, xem ra cậu thanh niên này có một khí chất phi phàm.

Luật sư Trương trút bỏ thái độ khinh thường, cười ha ha bảo:

- Cậu Dương không cần phải cảm ơn tôi, tôi chỉ là được người khác phó thác làm việc mà thôi, người đáng để cậu cảm ơn đang ở trước mặt ta kìa.

Theo hướng tay chỉ của luật sư Trương, Dương Thần chợt nhìn thấy một chiếc xe màu đỏ đang đỗ ở bãi đỗ xe bên kia đường.

Vừa nhìn Dương Thần đã cảm thấy thật thú vị, chiếc xe kia là loại Bentley rất hiếm gặp ở trong nước, đại diện này của nước Anh mang cái vẻ thư thái hoàng gia, ở Hoa Hạ giá xe này thấp nhất cũng phải đến hơn 4 triệu, có thể tùy ý lái chiếc xe này đi trên đường thì vài trăm triệu cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Sau khi tạm biệt luật sư Trương, Dương Thần chậm chậm bước đến bên cạnh chiếc Bentley, khẽ ghé mắt nhìn người đang ngồi ở ghế lái, ánh mắt lại như bị dán chặt vào đó, khẽ cười nói:

- Là cô sao?

Trên chiếc ghế bọc da đen bóng, một cô tiểu thư thành phố xinh đẹp mặc chiếc váy liền trắng tinh đang ngồi tựa lưng, đầu ngẩng cao với mái tóc đen mượt được chải cẩn thận, khuôn mặt kiêu diễm đang đeo một chiếc kính râm, màu kính đen che hết một nửa khuôn mặt trắng bóc, rõ ràng là một sự đối lập, khuôn mặt ấy lại mang một vẻ cao ngạo lạnh lùng, đẹp đến ngất ngây lòng.

Cửa xe mở ra, mỹ nhân cũng không nhìn thêm Dương Thần, lạnh lùng nói:

- Lên xe.

Dương Thần cũng chẳng hề khách sáo, cười hì hì ngồi vào ghế sau, ung dung xê dịch mông, lại điều chỉnh chỗ ngồi cho cao và rộng hơn một chút, khuôn mặt lộ rõ vẻ thân thiết khi nhìn thấy người bạn cũ:

- Sáng sớm cô đã đi như thế, tôi còn thắc mắc liệu có thể được gặp lại cô lần nữa không, chẳng ngờ cô lại đến Cục cảnh sát bảo lãnh cho tôi nhanh như vậy, đây có thể coi là duyên phận không nhỉ?

Mỹ nhân này lại chính là người con gái xa lạ mới ở cùng Dương Thần, thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô gái lúc này, trong đầu Dương Thần lại nhớ đến cảnh phong tình của hai người đêm đó, hoàn toàn không giống như hai người lúc này, bất giác có một chút suy nghĩ hài hước.

- Anh không nói không ai bảo anh cầm đầu.

Không nhiều lời với Dương Thần, cô gái nhún ga, chiếc xe nhanh chóng đi khỏi Cục cảnh sát, khoảng hơn 10 phút sau thì dừng lại ở một quán cà phê ở quảng trường phía Tây thành phố.

Đi qua đài phun nước lớn, Dương Thần bước bên cô gái cầm lặng kia bước vào quán cà phê, dường như đã đặt trước phòng VIP, theo sự hướng dẫn của phục vụ, hai người đi tới một góc yên lặng ở tầng hai, xung quanh vài chậu cây xanh biếc thật yên bình thanh tịnh.

- Cô Lâm và anh đây, hai người có muốn dùng gì không ạ?

Cậu bồi bàn lịch sự cười hỏi.

Có vẻ như là khách quen, cô gái họ Lâm tháo cặp mắt kính xuống, lộ rõ

dung nhan làm bao chàng trai say đắm, khẽ nói:

- Lam Sơn, có sữa, không đường.

Dương Thần lật đi lật lại xem mấy tờ thực đơn, cau mày nghĩ ngợi, cười nhe răng nói:

- À... Cho tôi một tách trà hoa cúc, không nóng quá, không cần loại tốt, loại rẻ nhất ý!

Nụ cười của cậu bồi bàn đông cứng lại, cậu ta bồi rồi nói:

- Thưa anh, chỗ chúng tôi là quán cà phê, không có trà, không có trà hoa cúc...

- Thế thì cho một cốc nước lọc, nước lọc có phải tính tiền không?

Dương Thần buồn buồn hỏi.

- À... Nước thì có, nhưng thưa anh, có thật là anh muốn uống nước không ạ?

Cậu bồi bàn nhìn Dương Thần với vẻ quái dị, cậu ta có lẽ không thể hiểu được người bạn đi cùng với cô gái xinh như nữ thần kia, lại là một vị khách chỉ gọi nước lọc.

Cô gái lạnh lùng đang nhìn ra phía ngoài cửa sổ đột nhiên nhìn Dương Thần, nói với cậu bồi:

- Cho anh ta một tách Naples, loại có vị đặc biệt.

- Vâng thưa cô Lâm.

Cậu bồi bàn giống như vừa được đại xá hốt hoảng lui ra ngoài.

Mặt Dương Thần trở nên thâm trầm, nói:

- Tôi nói này... Cô gái, cô họ Lâm phải không, tôi không có tiền mà cô gọi cho tôi Naples gì gì đó, mấy trăm một tách, tôi phải bán được cả mấy nghìn xiên thịt dê mới đủ ngân ấy.

- Tôi mời anh.

Cô gái nhú đôi mi kẻ, giọng nói có phần nhẫn nại.

- Đây không phải là chuyện cô mời hay không mời tôi, đó là vì thu nhập của tôi không cho phép tôi uống loại cà phê thượng lưu như thế, hơn nữa, tôi có đủ chân đủ tay, nam tử hán đại trượng phu có học thức, sao lại có thể để một cô gái mời mình uống cà phê chứ? Cô nên biết, dù tôi nghèo nhưng tôi là người đứng đắn, không phải là kẻ côn đồ hăm hại lừa đảo, nếu tôi muốn uống cà phê, đương nhiên tôi phải tự kiếm tiền để uống, nhưng thật ra, tôi cũng chẳng thích gì uống cà phê...

- Là tôi mời anh, không phải là anh muốn.

Cô gái có chút khó chịu, bản thân lại lùi thêm một bước, mời có một tách cà phê thôi mà phí lời như thế đấy.

Nhưng về mặt Dương Thần lại hết sức khiêm tốn, trịnh trọng nói:

- Cô Lâm, người xưa nói, quân tử không ăn của bố thí, đây là cô bố thí cho tôi, cô coi thường thu nhập của tôi không sao, xem thường địa vị xã hội của tôi, cũng phải thôi, tôi chỉ là một người bán thịt dê nướng, nhưng cô

không được phép làm nhục nhân cách của tôi, không được chà đạp lên lòng tự trọng của tôi...

- Đủ rồi.

Lâm đại tiểu thư đập rầm xuống mặt bàn, bộ ngực căng đầy phập phồng:

- Anh nói xong chưa hả, tôi không có thời gian rồi nghe anh nói mấy lời vô dụng đó.

Cô vừa dứt lời, Dương Thần vốn đang lải nhải bỗng im bật, dường như biến thành một người khác, nét mặt lộ ra vẻ đắc ý, nói:

- Cô Lâm, như thế này mới đúng chứ, tuổi còn trẻ, cảm xúc nên phong phú một chút, đừng có đóng khung nét mặt, tôi thấy vẻ tức giận của cô còn xinh đẹp hơn cái vẻ lạnh lùng đấy.

- Anh...

Không thèm dụi dằn, Lâm đại mỹ nữ ngời bích xuống, đôi mắt long lanh xinh đẹp trừng trừng nhìn Dương Thần:

- Tôi không rảnh nghe anh nói linh tinh, bây giờ tôi có việc nên muốn tìm anh nói chuyện.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 9

Anh Vô Liêm Sĩ.

- Nói, chuyện gì?

Dương Thần vừa nói, vừa đem một chân gác lên ghế da, quăng dép cao su đi, dùng một tay gãi chân thời tiết nóng như vậy để có chút ngứa, Dương Thần đang suy nghĩ có nên đi mua lọ thuốc mỡ Mạt Mạt không.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Nhược Khê vừa định mở miệng nói lại dùng một chút, theo bản năng che lại mũi ngọc bé nhỏ đáng yêu, nhả mặt nói:

- Anh có thể đừng làm những động tác ghê tởm như vậy không.

Dương Thần không để ý cười cười:

- Hi hi, chân ngứa thì mình gãi, hoàn toàn chính đáng, có gì ghê tởm có chịu đựng làm khổ mình làm gì.

Lâm Nhược Khê thề, từ lúc cô sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên nhìn thấy người không biết xấu hổ như vậy, tuy rằng thông qua tìm hiểu ban đầu, biết người này chẳng qua là người hàng rong bán thịt dê xiên nướng, nhưng như thế thì sao chứ, số phận của mình với việc của hắn thật đã không thể thay đổi, việc tiếp theo, đành phải đâm lao theo lao thôi...

- Dương Thần...

- Từ từ..

Dương Thần lại lần nữa ngăn cản lời nói của Lâm Nhược Khê.

- Lại làm sao vậy?

Lâm Nhược Khê có chút tức giận, trên khuôn mặt lạnh lùng có vài phần khí huyết dâng lên đỏ ửng.

Dương Thần có chút ngưng ngưng nói:

- Lâm tiểu thư, cô thấy đấy, cô biết tên của tôi, còn biết tôi bị cảnh sát bắt, rất rõ ràng, cô đã từng điều tra tôi nhưng tôi đến cô tên gì cũng không biết, cô còn nói muốn nói chuyện với tôi, đây không phải có chút...

Đang nói, còn tham lam nhìn Lâm Nhược Khê vài lần, liếm liếm môi.

- Lâm Nhược Khê, nhược trong giống như, Khê trong khe suối... có thể nói chuyện chưa.

Lâm Nhược Khê đột nhiên có chút hối hận về quyết định của mình, người đàn ông trước mắt mặt đầy thâm dâm, cùng người đàn ông thành thật mà mình đã nghĩ căn bản là một trời một vực, nhưng việc bản thân đã ra quyết định từ trước tới nay không hề có đường quay lại, cho nên, kiên trì, Lâm Nhược Khê vẫn dự định tiến hành đến cùng.

- Lâm, Nhược, Khê...

Dương Thần dường như hiểu được khế gọi mấy lần.

- Không tồi, tên này rất xứng với cô.

- Bố tôi đặt cho tôi, nhưng đó không phải là trọng điểm, tôi bây giờ cần anh làm một chuyện.

Lâm Nhược Khê cảm thấy tên mình được đọc ra từ miệng tên vô lại này đều tỏ ra ghê tởm.

Dương Thần đề phòng nhìn Lâm Nhược Khê.

- Cái này... Lâm tiểu thư, cô chắc sẽ không bảo tôi hoàn lại khoản nợ ân tình cô bảo lãnh tôi chứ, tiền thì tôi không có, chỉ có mỗi mạng mọt nát này.

Nhìn thấy Dương Thần không ngờ tỏ ra bộ dạng “khổ sở đáng thương”, Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy một cơn buồn nôn, chẳng muốn nhìn thêm một cái, quay đầu nói:

- Lấy tôi.

- Cái gì?

- Lấy tôi...

Sắc mặt Lâm Nhược Khê đỏ hồng, lặp lại một lần, thanh âm nhỏ giống như tiếng muỗi bay đêm.

Dương Thần vẫn nghi ngờ mình nghe nhầm, cẩn thận đem lỗ tai lên phía trước, gượng gạo hỏi lại:

- Lâm tiểu thư, cô nói rõ chút, tôi tại sao lại cảm thấy tôi có chút ảo giác...

- Anh không ảo giác.

Lâm Nhược Khê dường như đã hạ quyết tâm, khôi phục lại vẻ mặt lãnh đạm.

- Tôi nói, muốn anh cưới tôi, lập tức kết hôn!

Sau khi từng chữ từng chữ chui vào trong tai Dương Thần, Dương Thần không thể không thừa nhận, mình không ảo giác, cười khỏ nói:

- Lâm tiểu thư, cô cũng quá... quá qua loa rồi, không thể vì lên giường cùng tôi một lần, cô liền nói muốn kết hôn với tôi, hôn nhân đại sự chuyện đó liên quan đến cả một đời người, tôi thấy cô cần thận trọng suy xét, không thể nhất thời kích động.

Lần này Dương Thần không nói đùa với cô, mà là nghiêm túc nhìn Lâm Nhược Khê, hi vọng cô có thể hiểu được.

Lâm Nhược Khê lại trực tiếp lắc đầu:

- Tôi không phải trẻ con, tôi hiểu tôi đang làm cái gì, tuổi tôi không nhỏ, nên kết hôn rồi, chẳng qua vẫn không chọn được người thích hợp...Đương nhiên, anh không nên cho rằng anh chính là người thích hợp.. Bởi vì một số nguyên nhân, đã xảy ra việc đêm qua...

Nói đến đây, khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê không tự chủ được đỏ lên, nhưng lập tức nói tiếp:

- Tôi có thể rất rõ ràng nói cho anh biết, tôi là người phụ nữ rất bảo thủ

cùng với việc bị ép kết hôn với người đàn ông không quen lại đáng ghét khác, còn không bằng chọn anh, ít nhất tôi đã cho anh lần đầu tiên của tôi.

Dương Thần trầm ngâm một lát, khóe miệng cười lạnh nói:

- Lâm tiểu thư, tôi hiểu ý của cô hôn nhân cô muốn chỉ là một loại bày trí, mà làm diễn viên nam phối hợp với cô, tôi so với những người được đề cử khác, rõ ràng là cô cảm thấy dễ không chế nhất đúng không.

Lâm Nhược Khê bị nói đúng tâm sự, khó tránh có chút không tự nhiên, nhưng cũng không phủ nhận gật gật đầu.

- Dương Thần, tôi có thể bảo đảm, nếu anh phối hợp với tôi, sau 3 năm, nhiều nhất 3 năm, đời sự nghiệp của tôi hoàn toàn ổn định rồi, chúng ta liên phân chia tài sản, không cần gánh vác bất kì trách nhiệm gì, hơn nữa, tôi sẽ cho anh một khoản thù lao lớn, lớn hơn so với anh bán thịt dê xiên cả đời rất nhiều.

- Lâm tiểu thư...

Sắc mặt Dương Thần đã lạnh ngắt, cân nhắc cười nói:

- Dường như cô không rõ một việc, tôi tuy rằng nghèo, chỉ là người bán thịt dê xiên, nhưng không có nghĩa tôi sẽ vì tiền mà cùng một phụ nữ không có chút tình cảm làm vợ chồng, cho dù là giả, cô có thể nói tôi dối trá, ngu xuẩn, tự cho mình đúng, nhưng con người tôi, tính cách không đặc biệt, chính là khá bướng bỉnh tôi có nguyên tắc của tôi, trong từ điển của tôi, không có từ 'kết hôn giả' này.

- Anh...

Lâm Nhược Khê quả thật không nghĩ đến, một người đàn ông thôi bán thịt dê xiên đề tiện không thể đề tiện hơn trong mắt mình, sẽ cự tuyệt yêu cầu của mình, cho dù là vợ chồng giả, hấn lễ nào không biết, cả thành phố Trung Hải có biết bao nhiêu công tử muốn tiếp cận mình, đều bị loại ra ngoài.

Dương Thần vẫn không dừng, tiếp tục nói:

- Nếu như cô thật sự là người phụ nữ bảo thủ, không thể tiếp nhận trình tiết của mình bị một người không yêu cướp đi, tôi thông cảm với cô, tôi cũng vì vậy cảm thấy có lỗi và áy náy, nếu cô đồng ý, tôi sẽ nghiêm túc theo đuổi cô, đến khi cô có thể thật lòng thích tôi, như vậy, chúng ta hãy kết hôn, tôi hoàn toàn có thể tiếp nhận, về phần tôi sẽ yêu cô thật lòng không, cô không cần nghi ngờ, tôi nghĩ là một người đàn ông bình thường, đều sẽ không nghi ngờ sự hấp dẫn của cô nhưng... cô muốn tôi chỉ vì sự nghiệp của cô làm chồng để che chắn cho cô ba năm, tôi Dương Thần sẽ không tiếp nhận.

- Hừ, theo đuổi tôi...

Anh dựa vào cái gì theo đuổi tôi? Thịt dê xiên của anh sao?

Lâm Nhược Khê thật sự phẫn nộ, tính tự đại của người đàn ông này khiến cô không hiểu ra sao cả. Từ bé đến lớn, không có người đàn ông nào cự tuyệt bất kì yêu cầu vô lí nào của cô, nhưng không ngờ, hiện nay có người đàn ông giống như con kiến cự tuyệt cùng cô kết hôn.

Dương Thần dường như lại trở về bộ dạng vô lại kia, cười ha hả nói:

- Cô thấy đây, tôi đẹp trai như thế này, có tính đàn ông như thế này, thịt dê xiên nướng lại ngon, cuộc sống đây, gian khổ mộc mạc, có ưu điểm của người đàn ông tốt truyền thống, quan trọng là, tôi đối xử với phụ nữ rất không tồi, nếu là đối xử với vợ mình, vậy tốt rồi...

- Đủ rồi.

Lâm Nhược Khê sợ lại tiếp tục nghe mình sẽ nóng nảy hơn:

- 100 triệu mua ba năm của anh.

- Đây không phải vấn đề tiền bạc...

- Hai năm 100 triệu.

Lâm Nhược Khê hạ thấp yêu cầu, thở phì phì nói.

Dương Thần như trước lắc đầu.

- Cho dù 10 tỷ cũng không được, đây là vấn đề nguyên tắc.

- Anh tin tôi có thể khiến anh từ cục cảnh sát ra ngoài, còn có thể khiến anh vào nhà giam sống cả đời không?

Hốc mắt Lâm Nhược Khê hồng hồng, trong lòng tủi thân, oán hận nói.

Dương Thần cười ha ha:

- Dựa vào cái gì? Lẽ nào Lâm tiểu thư muốn nói cho bên cảnh sát biết, tôi qua tôi cưỡng bức làm cô như thế nào sao? Nhưng tôi nhớ rõ ràng Lâm tiểu thư chủ động muốn rất nhiều lần chứ...

- Anh...tôi...tôi...anh...

Hàm răng nòn nà của Lâm Nhược Khê đang cắn đôi môi mỏng manh hồng hào, nước mắt tủi thân đau khổ đột nhiên không kìm được từ trong mắt trào ra.

- Dương Thần, anh vô liêm sỉ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 10

Vết Nhơ Của Con Người.

Nếu là hơn nửa năm trước, có một người phụ nữ khóc trước mặt Dương Thần, Dương Thần chỉ coi như cô ta bị đạn khói của kẻ thù kích thích, cũng hoặc là cố ý diễn trò khiến mình lơ là cảnh giác, hoặc có lẽ là giả bộ khổ sở đáng thương để quyến rũ mình... Nhưng hôm nay, người phụ nữ xinh đẹp trước mặt với mình có duyên một đêm, hiển nhiên là thật sự bị lời nói của mình đã kích khóc rồi.

Không tự chủ được, Dương Thần cảm thấy áy náy trong lòng, tuy rằng cảm thấy rất nhiều lời không nói sai, nhưng đối với một người phụ nữ hiện đại đã giữ gìn trinh tiết hơn 20 năm mà nói, đây quả thật có chút tàn khốc.

- Được rồi, đừng khóc nữa... Xin lỗi cô vẫn không được sao.

Dương Thần có chút bực bội sờ soạng trong túi áo, nhưng trống rỗng, mới nghĩ ra mình gần đây muốn cai thuốc nên không mua thuốc lá mang trên người.

Khuôn mặt thanh tú mưa đập hoa lê của Lâm Nhược Khê khiến người ta vô cùng thương tiếc, nhưng người phụ nữ này cũng rất quật cường, sau khi khóc ra hai hàng nước mắt, rút tờ khăn giấy lau đi, liền cố gắng nhin xuống, chỉ là dùng đôi mắt đỏ trưng trưng nhìn Dương Thần nói:

- Tôi hỏi lại anh một lần nữa, anh có lấy tôi không?

- Tôi nói Lâm tiểu thư, thời buổi này làm sao còn có việc người đẹp cố chấp lôi kéo đàn ông làm chồng chứ? Tôi nói rất rõ ràng, tôi sẽ không cùng cô chơi loại trò chơi nhảm chán ba năm này.

Dương Thần thở dài, đứng dậy, định rời đi.

Lần này Lâm Nhược Khê không nói thêm gì, chỉ là trong mắt toát ra vẻ sầu thảm, vẻ mặt chết lạng đồng thời đứng lên, hướng về phía ban công lầu hai quán cà phê.

Ban công quán cà phê khá thoáng đãng, đặt vài cái bàn nhỏ tinh xảo có ô che nắng, trên ban công bày các loại bồn cây cảnh, có vẻ rất dễ chịu.

Dương Thần nhìn thấy cảnh tượng này, đồng tử co rút lại, thở hắt hắt nói:

- Lâm tiểu thư, cô sẽ không vì tôi không đồng ý kết hôn với cô, cô liền muốn đi ban công nhảy lầu...

Lâm Nhược Khê dường như không nghe thấy, không nói gì tiếp tục hướng về phía ban công đi, Lâm Nhược Khê liền chậm rãi đến gần bên cạnh ban công như vậy, sau khi tiện tay kéo một cái ghế, trèo lên ghế dựa vào hàng rào bảo vệ của tường vây.

Dương Thần do dự, cô bé này tính tình sẽ không thật sự mãnh liệt như vậy chứ, phải biết từ ban công này nhảy xuống, rơi trên bàn đá ở dưới này, không chết cũng tàn phế...

Tuy nhiên, hành động của Lâm Nhược Khê lập tức nói cho Dương Thần, quyết tâm của cô đáng sợ cỡ nào...

Hờ hững, Lâm Nhược Khê quay đầu nhìn Dương Thần một cái, trong mắt cô tràn đầy tuyệt vọng, chán ghét và sự chua xót, dường như toàn bộ linh hồn trong thể xác của thân hình tuyệt mỹ này chuẩn bị chịu giầy vò như nhau, ý đồ giải thoát...

4 mắt nhìn nhau, Dương Thần cảm thấy tim mình co giật, hẳn quá quen thuộc loại ánh mắt này, ánh mắt như thế này cũng quá giống một hình ảnh ở sâu trong não hẳn không thể xóa nhòa, chính là hình ảnh đó, khiến hẳn hơn nửa năm trước đấu tranh thoát khỏi máu tanh gông xiềng mười mấy năm ở nước ngoài đó, quay về tổ quốc mình sinh ra...

Nhưng hôm nay, từ trong mắt của Lâm Nhược Khê, Dương Thần lại nhớ đến quá nhiều thứ muốn quên đi nhưng không thể quên được, Dương Thần trong nháy mắt mất phương hướng.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần đứng ngây ra như phỗng đứng nguyên chỗ cũ, dường như chẳng hề có bao nhiêu biểu hiện, trong lòng đau khổ... Cho dù mình nhảy lầu, người đàn ông đó cũng thờ ơ. Lại nghĩ đến nỗi đau mình thất thân trong tay hắn, những vướng mắc áp lực trong các mặt trong gia đình, trong công việc, trong cuộc sống, Lâm Nhược Khê cảm thấy mình thật sự sụp đổ... tiếp tục sống còn có nghĩa gì? Chết là xong hết mọi chuyện...

Đúng lúc này, người thanh niên bồi bàn trẻ chuẩn bị xong cà phê đang bung khay lên lầu đi đến cửa cầu thang, lọt vào tầm mắt, chính là bóng hình xinh đẹp của Lâm Nhược Khê chuẩn bị nhảy lầu.

- Lâm...Lâm tiểu thư cô đây là đang làm gì? Nguy hiểm đó.

Giọng nói của nam bồi bàn vừa dứt, một bóng người mạnh mẽ chạy ngang qua trước mắt anh ta, mang đến một thước phim cuối, nhanh như hiệu ứng phim đặc biệt.

Lâm Nhược Khê đang ngán nước mắt, trong phút chốc đứng lâu, một đôi tay mạnh mẽ mà có lực bỗng nhiên ôm chặt vòng eo nhỏ xinh của mình, ngăn cản hành động nhảy lầu của mình.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt, người bồi bàn nam ở cửa cầu thang căn bản không nhìn rõ xảy ra chuyện gì, liền nhìn thấy trên ban công, người đàn ông quần áo cầu thả kia, đang ôm eo người đẹp, hai người yên lặng, không nhúc nhích yên lặng đứng ở ban công...

Ánh mặt trời chiếu trên cây cối màu xanh trên ban công, màu xanh nhạt của lá cây phản chiếu lên đôi nam nữ trẻ này, không khí có vẻ vui vẻ hòa thuận mà khiến cho người ta liên tưởng đến sự mờ ám.

Đồng thời nam bồi bàn thở phào nhẹ nhõm, âm thầm hâm mộ người đàn ông này không ngờ có thể cùng Lâm Nhược Khê một đại mỹ nhân như thế này có loại quan hệ này, sau khi lặng lẽ đem cà phê đặt lên bàn, liền lui xuống lầu.

Lâm Nhược Khê cảm thấy mình trong nháy mắt từ Địa ngục quay về Thiên đường, cô không biết Dương Thần làm thế nào trong nháy mắt đã di chuyển đến sau lưng mình, cô đã không còn tâm trạng đi suy nghĩ việc này, cô chỉ cảm nhận được một đôi khuỷu tay hùng hực đang gắt gao ôm chặt vòng eo của mình, chặt đến nỗi có chút đau mà người đàn ông thở phì phì, đang chậm rãi thở ra trên tấm lưng ngọc ngà mẫn cảm của mình.

- Buông tôi ra, bây giờ anh ngăn cản tôi, tôi sau đó vẫn sẽ đi chết.

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê đỏ bừng, như trước quật cường nói.

Dương Thần hít sâu một hơi, dường như hưởng thụ hít lấy mùi thơm cơ thể trên người Lâm Nhược Khê tỏa ra mê người, hương thơm trên người cô có mùi hoa nhài dịu nhẹ, Dương Thần đã ngửi qua quá nhiều nước hoa cao cấp, cảm thấy loại nước hoa này hơn hết thảy.

- Lâm Nhược Khê, tôi thua rồi, tôi lấy cô.

Dương Thần nhẹ giọng thở dài nói.

Lâm Nhược Khê thân thể mềm mại hoàn toàn chấn động, tiếp đến im lặng.

- Mình thắng rồi sao? Nhưng vì sao, một chút vui thích cũng không có? Đúng rồi, đây chẳng qua là một người đàn ông làm bia đỡ đạn, hắn còn nhân lúc mình không tỉnh táo cướp mất trinh tiết của mình, mình hận hắn, làm sao có thể yêu hắn, không yêu hắn, làm sao có thể vui mừng cùng hắn kết hôn chứ?

Cùng lúc đó, không ít người qua đường trên quảng trường đều nhìn thấy đôi nam nữ này trên ban công, không ít người hứng thú chỉ chỉ trỏ trỏ.

- Ông xã, anh nói họ đang làm gì vậy?

Cô gái nào đó kéo tay một người đàn ông hỏi.

- Nhìn không ra, bắt chước titanic đây, thật là có hứng mà...

Lâm Nhược Khê trên ban công chịu không nổi ánh mắt soi mói dưới lầu kia, cuối cùng ý thức được động tác cực mờ ám của hai người, hốt hoảng nhảy xuống ghế, thoát khỏi sự ôm ấp của Dương Thần, đi vào trong quán cà phê.

Đợi cho hai người ngồi xuống ghế, sự việc đã có kết quả, chẳng qua hai người đều yên lặng, mỗi người uống cà phê của mình.

Thật lâu sau, Lâm Nhược Khê đặt cốc cà phê xuống, từ trong túi LV sành điệu của mình rút ra hai tờ giấy, một cái bút máy, đưa cho Dương Thần một tờ.

- Đây là gì?

Dương Thần từ trong suy nghĩ xa xôi lấy lại tinh thần, mê muội hỏi.

- Thỏa thuận, thỏa thuận kết hôn.

Lâm Nhược Khê lại lần nữa làm quá mức, không nhìn thêm Dương Thần, quay lại gương mặt lạnh lùng ban đầu.

Dương Thần mỉm cười, cầm lấy bút máy nhìn cũng không thèm nhìn hướng đến chỗ kí tên viết tên của mình.

- Anh không xem viết cái gì đã kí tên?

Lâm Nhược Khê nhú mồm nói.

Dương Thần lắc đầu cười:

- Không cần nhìn cũng biết, đơn giản là không được vào phòng của cô, không được động vào cô, không can thiệp sinh hoạt cá nhân của nhau, trước mặt người ngoài phải làm hết phận sự làm tốt vai diễn, sau ba năm trả tôi thù lao đúng không?

Lâm Nhược Khê nhếch miệng, lẩm bẩm nói:

- Tương đối, dù sao anh cũng kí rồi, về sau phải tuân thủ.

- Hi hi, tuy nhiên tiểu Nhược Khê, nếu như cô chủ động muốn cùng tôi cái đó... Tôi làm thế nào...

Dương Thần chợt nhả hỏi.

- Anh...

Lâm Nhược Khê tức mặt đỏ bừng bừng.

- Vết nơ của con người đó có một lần là đủ rồi...

Vết nơ của con người? một nửa số người trên thế giới mỗi ngày đều làm việc đó, trong cách nhìn của cô là vết nơ của con người, Dương Thần không thể không cười, một ngụm lớn uống hết cà phê, vỗ vỗ mông đứng dậy.

- Tốt lắm, chút nữa tôi còn đến nhà bạn ăn cơm, việc đăng kí để ngày mai...

- Từ từ, tôi liên lạc với anh như thế nào, số điện thoại của anh?

Lâm Nhược Khê bất mãn nói.

Dương Thần gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói:

Cô không phải từng điều tra tôi sao, tôi không có điện thoại, mua rồi còn phải trả phí điện thoại, không có tiền, ngày mai cô đến nhà tôi tìm tôi, đứng dưới đường gọi là được.

Nói xong liền rời đi.

- Đây

- Còn chuyện gì?

Dương Thần quay đầu lại.

- Anh... không cho anh gọi tôi như thế.

Bản thân Lâm Nhược Khê cũng ngượng ngùng nói cách xưng hô đó, quá buồn nôn.

Dương Thần giật mình, ngay sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Tuân mệnh, bà xã đại nhân.

Lâm Nhược Khê trong nháy mắt cảm thấy trời đất quay cuồng... sau này mình làm thế nào cùng tên vô lại như thế này ở chung?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 11

Cảnh Xuân Chợt Hiện Ra

Đã nhận lời lão Lý thì phải đến nhà ông ta làm khách, Dương Thần sẽ không quên, nói được phải làm được là phẩm chất tốt đẹp của người đàn ông, Dương Thần đưa ra sự việc này để đề cao sự hào quang trong nhân tính của hắn.

Bởi vì trong người không có tiền, lại không muốn cô Lâm Nhược Khê kiêu kì, xinh đẹp kia phải đợi lâu, vì thế Dương Thần đành đi bộ về nhà, mà quãng đường cũng không xa, thể lực của Dương Thần người bình thường khó có thể tưởng tượng được, hắn có thể chạy một mạch về tới nhà mà không tốn bao nhiêu công sức.

Đã là gần tối rồi, sau khi Dương Thần trở về phòng tắm giặt, mở hòm gỗ ra, nhìn một lượt, lấy ra một chiếc áo sơ mi màu xanh lam, thân dưới là một cái quần đùi kiểu màu trắng cổ điển, có vài lỗ nhỏ trên cúc bấm sau, Dương Thần soi lên chiếc gương bị rạn treo trên tường, nói chung hắn cũng có chút đẹp trai.

Trong phòng vẫn còn thoang thoảng mùi hoa nhài, đó là mùi hương của Lâm Nhược Khê lưu lại, Dương Thần hít sâu một cái, hắn nghĩ tới ngày mai sẽ phải đi đăng kí kết hôn với người phụ nữ không hề quen biết, hắn có vẻ hơi buồn, vừa nghĩ đến trái tim băng giá và con mắt ám áp của Lâm Nhược Khê, Dương Thần có tình cảm với người phụ nữ xinh đẹp lại có chút kì cục này.

Muốn bồi thường? Hay là cô ta thật sự không giống bình thường? Dương Thần không biết nên hắn quyết định kết hôn với cô ta, để thời gian trả lời, đối với cô ta đó là dạng tình cảm gì.

Nhà của lão Lý không xa, nhưng lại không có bất kì loại phương tiện giao thông nào, chỉ có thể đi bằng con đường 11, cũng chỉ bằng nửa thời gian đi đến khu chung cư ở ngoại thành phía tây, xung quanh đều là người dân không có tiền trả tiền phòng, các thế hệ sống ở khu này để bảo vệ mùi vị cổ của Giang Nam.

Lách qua mấy nhà đã thấy khói bếp từ sau phòng nhỏ, Dương Thần gõ một tiếng vào cửa gỗ màu đỏ sẫm.

Vừa mới đập vài cái, cửa gỗ mở ra, từ trong ló ra một khuôn mặt xinh xắn

- Dương đại ca, anh tới rồi.

- Tinh Tinh, đã lâu không gặp.

Dương Thần mỉm cười, cô bé trước mắt thay đổi rất nhiều so với nửa năm trước đây, làm cho hắn có chút ngạc nhiên.

Khuôn mặt của Lý Tinh Tinh vẫn ngậy thơ trong sáng như trước, lông mi cong cong, cái mũi nhỏ nhắn và đôi môi chúm chím, mặc áo phong trắng điển hình cho phụ nữ Giang Nam, và quần bò xanh thêu hoa lá, lộ ra núi đôi trắng nõn thấp thoáng.

Nhìn thấy ánh mắt của Dương Thần liếc qua liếc lại phần trên của mình với điệu cười xấu xa, Lý Tinh Tinh thẹn thùng nhưng cũng mừng thầm, hờn dỗi nói:

- Dương đại ca, mau vào thôi, đừng nhìn nữa.

Dương Thần cười ha hả và nói:

- Tinh Tinh cũng biết e thẹn rồi đó, làm anh không dám nhìn lâu, hay là em sợ bạn trai ghen?

- Cái gì cơ, người ta làm gì có bạn trai.

Lý Tinh Tinh lập tức bác bỏ, nhúu mày giận dữ

- Được rồi.... anh trêu e ý mà.

Dương Thần có chút bất đắc dĩ, hắn chưa hiểu được tâm tư của cô gái này, làm sao có thể dụ dỗ người con gái có nội tâm trong sáng như vậy được? Cho nên phải khiến cho Lý Tinh Tinh hiểu, mình là anh trai, không phải là người mà cô ấy nghĩ.

Đi vào phòng khách của nhà ông Lý, ông Lý đón tiếp nhiệt tình.

- Tiểu Dương, đều nói con gái hương ngoại, Tinh Tinh đứa trẻ này, vừa giúp mẹ nấu cơm, nghe tiếng cháu gõ cửa liền ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

- Ba đừng xuyên tạc.

Lý Tinh Tinh lại ngượng ngùng, túm lấy ông Lý không cho ông ta nói nhiều.

Dương Thần cười ha hả, cùng ông Lý ngồi xuống, căn phòng toàn là đồ cổ dùng trong vài chục năm, gỗ đỏ đã bị bạc dần, càng thể hiện rõ phong cách cổ xưa.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, cơn trùng mùa hè bay qua bay lại trong phòng, gió thổi vào hành lang, có vẻ an lành và bình thản.

Uống nước chè xanh Lý Tinh Tinh pha, Dương Thần đột nhiên có chút thỏa mãn mà xưa nay chưa từng có, nhìn ra phòng ngoài, ánh trăng dần dần nhô cao trên bầu trời đêm, lúc đó không khỏi ngây đại.

- Thanh niên, không cần tỏ ra vẻ hiểu biết truyện đời, tương lai tốt đẹp đang chờ.

Ông Lý vừa uống trà vừa chế giễu.

Dương Thần lấy lại tinh thần, mỉm cười nói:

- Thời buổi này, nữ nhân đều thích người đàn ông sâu lắng, cháu chẳng phải đang luyện tập sâu lắng như vậy sao.

Ông Lý cười và nói:

- Tiểu Dương à, người khác thì tôi không biết, nhưng lão Lý này đã sống

với anh nửa năm rồi, cũng hiểu rõ con người anh, người không phải giả bộ, tiểu tử người, nếu không phải trước kia đã xảy ra chuyện gì, thì không lý do gì người lại thích bán thịt dê nướng bên đường?

Dương Thần không nói thêm gì, ông Lý là người đã trải qua phong ba bão táp, đương nhiên có thể nhìn thấy cái gì đó trong con người mình, nhưng làm thế nào mà họ suy nghĩ được như vậy, so với mình vẫn có sự chênh lệch quá lớn.

Có một số là người cô độc vì họ không có ai bầu bạn.

Cơm chiều rất thịnh soạn, nhà ông Lý thịt con gà mái của nhà nuôi, canh gà, thịt cá, cua đều được bung lên, đối với kinh tế nhà ông Lý mà nói, bữa cơm này so với cơm tất niên còn xa xỉ lắm.

- Tiểu Dương à, cậu ăn nhiều một chút, bữa cơm đạm bạc nhưng thể hiện tâm ý của gia đình tôi.

Vẻ mặt tràn đầy hòa khí của bà Lý, nhìn thân thiết như con cái trong nhà.

Dương Thần không nói gì, cũng không làm bộ, ăn uống tự nhiên, vì hẳn biết rõ chỉ có như vậy hai vợ chồng họ mới hài lòng.

Lý Tinh Tinh cũng không ngừng gấp rau cho Dương Thần, lúc bố mẹ không để ý nhìn lên Dương Thần ăn, Lúc nghe Gương Thần khen đồ ăn ngon, như mật ngọt rót vào tim, bởi vì đó là món cô ta làm.

Vốn dĩ Dương Thần không định uống rượu, nhưng không làm được, rượu cũng đã uống, còn nói ra việc kết hôn, Dương Thần cạn mấy ly với ông Lý, trong bụng sáng khoái hừng hực.

- Tiểu Dương à, nếu không phải người cho chúng ta mượn tiền nửa năm qua, thì hiện tại Tinh Tinh cũng chưa tìm được việc, sau này cậu thường xuyên đến nhà tôi ăn cơm nhé, thím sẽ làm cho người nhiều món ăn ngon.

Bà Lý cười tủm.

Mặt Dương Thần đã hơi hồng hồng, nhưng vẫn nghĩ là còn tỉnh táo, vui cười hỏi:

- Ô, Tinh Tinh tìm được việc rồi sao? việc gì vậy ạ?

- Tôi làm giáo viên tiếng Anh cho Trung Hải, bởi vì giáo viên chủ nhiệm lớp đó sinh em bé, nên tôi làm chủ nhiệm thay.

Lý Tinh Tinh cười đầm đìa.

- Làm giáo viên dạy tiếng Anh, làm chủ nhiệm lớp, Tinh Tinh quả nhiên không đơn giản à.

Dương Thần gật đầu mãi nguyện:

- Đến lúc đó phát đạt đừng quên Dương đại ca này nha.

Hai vợ chồng ông Lý tự hào mỉm cười, cuộc đời của họ có khá lên là nhờ cô ấy, bây giờ con gái có tiền đồ tốt, tự nhiên thấy hả lòng hả dạ.

Lý Tinh Tinh bấu môi ngượng ngùng:

- Vậy lúc nào rảnh Dương đại ca đến trường chơi, bằng không làm sao đủ khả năng đối đãi Dương đại ca đây.

- Được, nhất định rồi, trường trung học trọng điểm, anh vẫn chưa đi qua...

Dương thần cười đáp.

Ăn cơm xong, Dương Thần bị ông Lý kéo ra vừa chơi cờ vừa uống trà, thật ra mà nói, nước cờ của ông Lý tuy không hay, nhưng Dương Thần thậm chí còn chẳng biết chơi nên chơi cùng với ông ấy Dương Thần căn bản không thể thắng được, còn Lý Tinh Tinh thì bận rộn cùng mẹ thu dọn đồng bát đĩa.

Sau khi thua một ván, Dương Thần cảm thấy bụng mình đang sôi, khiến cho ông Lý phải đợi, hắn vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Đằng sau khu vệ sinh của nhà ông Lý, có một phòng nhỏ, sau khi đi qua hành lang nhỏ. Dương Thần tò mò đẩy cửa gỗ nhà vệ sinh ra....

- Á!

Âm thanh kinh hoàng truyền vào tai Dương Thần, nhắc đầu mạnh, Dương Thần lập tức đứng ngây người.

Trước mắt rõ ràng là Lý Tinh Tinh vừa mới tắm gội xong, bóng đèn bốn mươi oát không đủ sáng để nhìn rõ, nhưng cũng đủ cho Dương Thần nhìn rõ thân thể trắng như tuyết, màu đen bóng của tóc ngang lưng của một người tràn đầy sức xuân, Lý Tinh Tinh vội vàng lấy tay che lại, lại khó che kín, đành ôm tay theo bộ ngực đi xuống thành một đường cong hoàn hảo, bụng dưới trơn nhẵn không hề bị sẹo, một bàn tay khác của Lý Tinh Tinh thì che chỗ nhạy cảm, một cặp đùi gợi cảm cũng khép chặt nó lại.

Lý Tinh Tinh không biết, cô làm một hành động như vậy, càng làm tăng thêm sự hấp dẫn.

Dương Thần uống một chút rượu, hormone nội tiết bị kích thích, hắn không ngừng nuốt nước bọt, sự ham muốn tăng lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 12

Tôi Thật Sự Là Người Bán Thịt Dê Xiên Nướng

-Dương.... Dương đại ca... mau đi ra đi ạ.

Lý Tinh Tinh quay người sang một bên, nhưng lại sợ bị nhìn thấy nhũ hoa của mình, nên không kìm được nước mắt.

Nghe được sự van nài khỏ sở của cô ấy, cặp mắt ứ đỏ của Dương Thần mới bình phục trở lại, hít một hơi thật sâu để chặn sự ham muốn, Dương Thần lập tức đóng cửa lại rồi đi ra ngoài.

Ở phòng ngoài bỗng yên lặng, mặc quần áo xong Tinh Tinh mới ủ rũ đi ra ngoài, tai cô bỗng đỏ ửng lên.

Dương Thần áy náy nói:

- Xin lỗi Tinh Tinh, tôi không cố ý.

Lý Tinh Tinh nói với giọng yếu ớt:

- Ủ. Tôi.... tôi biết...Dương đại ca là người tốt...

- Người tốt sao?

Dương Thần buồn rầu nói thẳm:

- Tinh Tinh, sau này buôn bán kiếm được sẽ mua một ngôi nhà đẹp, vay cũng được, đó là nhà của riêng cô, chứ cứ ở cùng bố mẹ cô thế này cũng không tiện.

- Ủ.

Cô ấy cũng không biết có nên nghe hấn hay không, bộ dạng tội nghiệp của cừu con, trông thật đáng thương.

Dương Thần thở dài:

- Cũng muộn rồi, cô ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đi làm, vừa mới làm giáo viên, phải có chút thành tích, tôi đi vệ sinh một chút rồi cũng về đây.

- Ủ...Dương đại ca đi thông thả.

Giọng nói dịu dàng của cô ấy, làm cho xương cốt của người đàn ông bị tê dại.

Nhìn thấy Lý Tinh Tinh tấm, khiến Dương Thần tỉnh lại hoàn toàn, trong lòng có chút áy náy với cô gái ngây thơ trong sáng ấy, vợ chồng lão Lý tiễn Dương Thần ở sân sau.

Sau khi đóng cửa, vợ chồng lão Lý lại nói đến Dương Thần.

Bà Lý có chút lo lắng:

- Ông à, ông nói xem có phải Tinh Tinh thích Tiểu Dương rồi không, ánh mắt nó nhìn Tiểu Dương có vẻ thích lắm rồi.

- Để ý cũng tốt, Tiểu Dương và Tinh Tinh nhà mình chẳng phải rất xứng đôi sao.

Lão Lý cười nói.

- Ông nói gì chứ con người Tiểu Dương quá tốt ý, nhưng lại là người bán thịt dê xiên nướng, bây giờ Tinh Tinh là giáo viên của trường danh tiếng rồi, ông định gả Tinh Tinh cho người bán thịt dê xiên nướng sao?

Bà Lý buồn và nói.

Lão Lý rút điều thuốc không hài lòng và nói:

- Làm sao chứ, bà coi thường những người buôn bán như chúng ta sao? Tiểu Dương đã giúp chúng ta rất nhiều, nếu không phải vì chúng ta, hẳn chỉ có thể bán thịt dê xiên nướng thôi sao?

Bà Lý đã chọc tức ông Lý, nên không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng đó lại là quyết định, bà ấy kiên quyết không cho con gái mình sống chung với Dương Thần, cùng lắm thì, mời Dương Thần ăn cơm, và bồi thường cho hắn.

Vợ chồng họ không biết, con gái bảo bối của họ, lúc đó lại đang lén lút đứng ở cửa sổ trên tầng, nhìn Dương Thần rời khỏi mà mặt đỏ tim đập nhanh lên rồi.

Dọc theo con sông, Dương Thần mua hai bao thuốc tại cửa hàng buôn bán nhỏ Tây Hồ, vừa hút vừa đi về nhà.

Trong lòng nhớ tới lúc mới về nước, gặp Lý Tinh Tinh, nghĩ đến lúc còn là một cô bé tóc vàng thế mà sau nửa năm đã trở thành thiếu nữ xinh đẹp, lúc đó không khỏi bồi ngùi trước cô gái tuổi mười tám, cũng thấy việc đời thật khó liệu.

Vẫn còn nhớ rõ hồi chính bản thân mình cứu Lý Tinh Tinh khỏi bọn bắt cóc ở con sông này, vì thế mới quen biết nhà ông Lý, có lẽ trong lòng mỗi người con gái đều sùng bái một anh hùng, cho dù mình bán thịt dê xiên nướng, nhưng trong lòng Lý Tinh Tinh, bản thân cũng bất đồng.

Nghĩ đông nghĩ tây như vậy, Dương Thần không biết mình đang đi tới mép cửa sông, ánh điện đường mờ ảo cùng với ánh đèn bển dò chiếu rọi làm lộ ra sự mờ lung của cảnh đêm hè gió thổi, đem theo cảm giác mát mẻ.

Lúc này, con đường phía trước xuất hiện một chiếc xe phân khối lớn, Dương Thần lập tức nhìn về phía trước, lại nhìn ra hàng rào bảo vệ của bờ sông, có một phụ nữ cao gầy mặc quần đen đang đứng hóng mát.

Bộ tóc quần tung bay, ngọn đèn phát ra vài tia hồng, làm nền cho bức tranh người phụ nữ với thân hình quyến rũ, như đang ngóng chờ con thuyền ngoài xa, lộ ra thân hình đầy đặn của người có chút buồn rầu, bộ ngực đầy đặn, mông căng tròn bắt mắt được che bởi quần dài nhưng mỏng. Dưới đôi tất da chân che cặp chân thon dài, là đôi cao gót pha lê, toàn thân là một mùi hương thanh lịch quý phái.

Thời gian này là tốt nhất cho việc đi săn, Dương Thần nhìn thoáng qua, vì vừa mới nhìn thấy thân thể của Lý Tinh Tinh nên máu sôi lên, lại lần nữa có dấu hiệu bị bùng cháy.

- Xe tốt, không ngờ nơi này lại có thể nhìn thấy loại xe mà cả nước chỉ có bốn mươi chiếc...

Dương Thần trầm trồ khen ngợi, chậm rãi dựa lên lan can.

Ánh mắt nhìn mỹ nhân dần thu lại, nhẹ nhàng bỏ qua, trong mắt còn vài phần mê muội và kinh ngạc, nhưng sau đó mỉm cười làm lộ ra vẻ đa tình:

- Người hiểu về chiếc xe này sao?

Nói chung là hiểu, xe Land Rover của Anh quốc, năm đó không dưới mấy trăm chiếc được sản xuất bùng nổ... Dương Thần cười đắc ý nói:

- Anniversary, kỷ niệm 40 năm Land Rover, những xe có công suất lớn nhất lên tới 375kW và các mô-men xoay cao điểm tới 625, 5. 0 lít tăng áp động cơ... Tôi không nói sai chứ?

- Mấy thứ người nói tôi cũng không hiểu, tôi chỉ là thích chiếc xe này, nên mua thôi.

Người phụ nữ vén mấy sợi tóc đang bay, một hành động đơn giản đó làm mê lòng người.

- Phụ nữ đều không thích kiểu xe thể thao này, Porsche 911, Mercedes-Benz slr, bmw z4, cho dù ngoại hình của Audi TT nhận được sự ưa chuộng hơn Land Rover nhưng tôi không tin những người mua xe lại mua không được loại xe kia.

Dương Thần lấy điều thuốc ra, người con gái trưởng thành trước mắt không gạt bỏ mình, nên Dương Thần không ngại tâm sự.

Cô gái lắc đầu:

- Tôi không nghĩ như vậy, lái xe thể thao, đi xa không có cảm giác an toàn... phụ nữ chẳng phải nên bảo vệ tốt cho bản thân mình sao.

- Người đẹp, giống như cô rất không có cảm giác an toàn.

Trong lòng Dương Thần vui như hoa nở, bề ngoài giống như tiểu thư khuê các, phụ nữ như vậy rất dễ mắc câu.

Ai ngờ cô ấy vẫn lắc đầu:

- Anh làm rồi, sở dĩ tôi có cảm giác an toàn, chẳng qua là trong lòng tôi phải tự an ủi thôi.

- Cô làm rồi, nếu thực sự cô có cảm giác an toàn, thì cô đã cho tôi một cái tát để tôi xéo đi rồi.

Dương Thần cười và tiến lên phía trước, phun ra một làn sương khói.

Cô gái cũng không hề né tránh, mùi khói thuốc cũng tiêu tan trong gió, con mắt lóe sáng như ngôi sao kia nhìn chằm chằm Dương Thần, cuối cùng, nở nụ cười tươi:

- Anh là thiếu gia của nhà ai, nếu chỉ dùng khói thuốc mà làm Đường Uyển tôi chú ý, thì anh quá coi thường tôi rồi.

- Cô tên Đường Uyển?

Dương Thần yên lặng, cười nói:

- Tôi chẳng phải là thiếu gia, tôi là người bán thịt dê xiên nướng, khi nào

rảnh cô đến chợ phía Tây thì biết.

- Anh là người bán thịt dê xiên nướng sao?

Đường Uyên chăm chú quan sát Dương Thần, phì ra cười, cười một trận rồi dừng lại nói:

- Anh đẹp trai, anh nghĩ tôi ngốc sao hay là anh đang lừa gạt chính bản thân mình?

- Tôi đúng là người bán thịt dê xiên nướng, mặc dù tôi không có giấy phép kinh doanh.

Dương Thần buồn rầu nói, thối đời bây giờ nó như vậy rồi, nói thật cũng có ai tin đâu?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 13

Kết Hôn

Hừ một tiếng, Đường Uyên bỗng nhiên chìa bàn tay trắng bóng như ngà nắm lấy cổ áo Dương Thần, liếc anh ta một cái:

- Áo sơ mi được làm thủ công từ các chuyên gia ở Ý, đặc biệt thiết kế cho hoàng thất quý tộc chứ không phải tạo thương hiệu. Tuy nhiên, cúc áo là ngọc xanh của Nam Phi, kỹ thuật mài dũa đạt trình độ cao nhất thế giới. Chỉ riêng chiếc này thì giá không dưới 10 triệu, anh nghĩ ai cũng không biết sao?

Dương Thần hơi xấu hổ, hắn hoàn toàn không nghĩ tới có người sẽ nhận ra được giá trị thật của chiếc áo, nhưng rất nhanh hắn vừa cười ha hả vừa nói:

- Đường tiểu thư thật tinh mắt, song cô nói sai rồi. Ngọc xanh này là của Namibia sản xuất chứ không phải Nam Phi.

- Anh còn nói anh không phải là công tử, đem ngọc xanh Namibia làm cúc áo, toàn Trung Hải rất hiếm người mặc, gạt người khác à.

Đường Uyên híp mắt không hài lòng.

Dương Thần rút mấy điều thuốc, cầm đầu mẩu thuốc lá ném xuống sông, buồn bực nói:

- Đường Uyên tiểu thư, quả thực cô rất đẹp, Dương Thần tôi muốn lên giường với cô, nhưng tôi có cần phải giả bộ bán thịt dê xiên nướng để cùng cô lên giường không? Tôi đã nói là tôi bán thịt dê xiên nướng, ai nói bán thịt dê xiên nướng thì không thể mặc được quần áo giá 10 triệu? Cô không tin tôi, chúng ta đổi chủ đề nói chuyện nhé?

- Thật thô bỉ.

Đường Uyên mắng không chút do dự, ngay sau đó cười tươi như hoa.

- Tuy nhiên, tôi thích kiểu thẳng thắn của anh. Được rồi, tôi tạm thời tin anh làm nghề bán thịt dê xiên nướng, nhưng tôi không muốn cùng anh lên giường, càng không muốn lên giường với người bán thịt dê xiên nướng, một chút cũng không.

- Vậy cô nói nhiều với tôi làm gì?

Dương Thần có chút chán nản. Vốn tưởng rằng gặp phải báu vật, ai ngờ bị đối phương đề áp đến nỗi không suy nghĩ được.

Đường Uyên cười khanh khách:

- Dương Thần, anh thật có tính chất nam nhân, nhìn vừa mắt hơn so với những nam sĩ giả bộ nho nhã kia nhiều. Chỉ tiếc, tôi không phải là loại phụ nữ anh muốn, nói với anh những lời này là vì vừa rồi trong lòng có chút buồn phiền.

- Sau đó?

- Sau đó, tâm trạng của tôi tốt hơn nhiều, thật sự cảm ơn anh, nếu có duyên gặp lại, tôi mời anh uống trà.

Nói xong, Đường Uyển đi tới Land Rover, đi được vài bước thì quay đầu lại cười kiêu diễm:

- Đúng rồi, đề nghị anh sau này không được nhả khói trước mặt phụ nữ, phần lớn phụ nữ đều không phải là gái mại dâm, đừng nghĩ rằng hành động của anh là lịch sự.

Nói xong, đang đưa dáng người đầy đà bước lên xe.

Nhìn màu đen của Land Rover trong bóng tối giống như con báo nhanh chóng biến mất về nơi xa. Dương Thần bất đắc dĩ độc thoại một mình:

- Bán thịt dê xiên nướng thật sự tồi như vậy sao?

Sáng sớm hôm sau, vừa thức dậy không được bao lâu, Dương Thần chợt nghe cửa phòng mình bị đập “bang bang”, buồn bực rời giường, chỉ mặc mỗi cái quần sịp đi ra mở cửa. Bên ngoài quả nhiên là vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Nhược Khê.

Nhìn thấy nửa người cường tráng của Dương Thần, Lâm Nhược Khê không khỏi đỏ mặt, nhưng mặt không chút thay đổi nói:

- Mặc quần áo mau lên, tôi đang vội.

Dương Thần gãi gãi đầu tóc:

- Tôi nói Lâm tiểu thư đi đăng kí kết hôn sao giống như bác trai bác gái đi họp chợ vậy, có thể để tôi đi tắm rồi ăn sáng trước đã, được không?

- Không được, 10 giờ tôi có cuộc họp.

Giọng điệu của Lâm Nhược Khê không cho phép hấn từ chối.

- Đừng quên mang theo hộ khẩu và chứng minh thư.

Không còn cách nào khác, Dương Thần mặc áo sơ mi và quần sooc đi theo Lâm Nhược Khê xuống lầu, ngồi vào xe Bentley màu đỏ của cô.

Lâm Nhược Khê từ ghế sau cầm hai túi to ném lên người Dương Thần, không thèm nhìn:

- Thay quần áo đi, để người ta không chê cười.

Dương Thần lúc này mới chú ý tới, hôm nay Lâm Nhược Khê mặc bộ OL chính thức. Bộ màu kem hiển nhiên được làm thủ công, đường cong lưu loát khiến Lâm Nhược Khê xinh đẹp lên, tôn lên vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt, rất hấp dẫn đàn ông.

- Haha, bà xã, chưa chính thức kết hôn đã mua quần áo tới cho ông xã rồi...

Dương Thần không chút xấu hổ cười ha hả. Từ trong bao lấy ra một bộ vest Armani, còn có đôi giày da Pierre Cardin, rõ ràng đã chuẩn bị rất kĩ.

Lâm Nhược Khê chăm chú lái xe, giả bộ không nghe thấy gì, cũng mặc kệ giọng điệu vô lại của Dương Thần.

Động tác của Dương Thần rất linh hoạt, chỗ ngồi tương đối chật hẹp mà

cũng thoải mái thay quần áo, còn tự soi gương trong xe chải vuốt tóc bên dưới, hết sức có sức sống.

Tuy mắt vẫn nhìn đằng trước, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn lén nhìn Dương Thần vài lần. Lúc nhìn Dương Thần mang cà-vạt, cô thấy trống ngực đập nhanh. Tuy cảm thấy như vậy là rất xấu hổ, nhưng sự tự nhiên và bất kham của người đàn ông này cũng như đôi mắt sâu, đều khiến phụ nữ mê muội. Dương Thần trong bộ vest, so với bình thường thì giống như công tử nhà giàu, tính khí bất thường.

Lâm Nhược Khê tự mình an ủi:

- Vẫn còn là đáng người tính chó, ít nhất mang đi ra ngoài sẽ không mất mặt.

Lao vun vút trên đường, thuận tiện chụp hình màu cho Dương Thần. Hai người đã tới cục Dân Chính.

Sau khi xuống xe, Lâm Nhược Khê hơi do dự, cắn răng một cái đi lên kéo tay Dương Thần, làm ra vẻ hạnh phúc.

Dương Thần không ngừng cười:

- Bà xã thông minh, bây giờ bắt đầu đóng kịch rồi. Thật chuyên nghiệp!

- Không được cười, lo đóng vai của anh đi! Chúng ta đã ký hợp đồng giao kèo!

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn Dương Thần.

Dương Thần đành thở dài, tùy ý Lâm Nhược Khê kéo. Dù sao cánh tay của hắn cũng thỉnh thoảng được cọ vào bộ ngực đầy đặn của Lâm Nhược Khê, như thế cũng tốt.

Làm sao mà Lâm Nhược Khê không cảm nhận được, nhưng cô đành cắn răng chịu đựng. Dù sao thì còn phải đóng giả nhiều lần nữa, chỉ là để cho tên vô lại này chiêm chút hơi.

Đi vào cửa cục Dân Chính, đôi trai tài gái sắc phải khiến cho mọi người xung quanh ngược nhìn. Bộ đồ hàng hiệu của Dương Thần làm lộ vẻ đẹp trai của hắn, kiểu tự nhiên của Lâm Nhược Khê khiến chim sa cá lặn, mọi người xung quanh thấy đúng là một đôi trời sinh.

Sau khi nhân viên cục Dân Chính xác minh tài liệu của hai người, thủ tục làm xong rất nhanh, vẽ mặt biểu lộ chúc phúc:

- Chúc mừng hai người, mời nhận giấy đăng ký kết hôn. Hai người thật sự là cặp vợ chồng khiến người khác hâm mộ, nhất định trăm năm hạnh phúc.

Lâm Nhược Khê vẫn kéo tay Dương Thần làm cho mọi người xung quanh nhìn chăm chú, khuôn mặt xinh đẹp sớm có chút đỏ lên. Lúc nhận hôn thú, cô giống như đang mơ, vô cùng kỳ lạ.

- Không ngờ mình kết hôn rồi, lại kết hôn với người đàn ông mới quen hơn 1 ngày...

Lâm Nhược Khê mơ hồ ngẩng đầu nhìn Dương Thần, phát hiện lúc này Dương Thần cũng đờ đẫn nhìn giấy hôn thú say sưa.

- Hấn cũng xúc động sao? Hấn suy nghĩ cái gì? Là không thích, hay là hài lòng?

Lâm Nhược Khê đột nhiên hỏi chính mình, nhưng cũng ngạc nhiên, sao mình lại để ý hấn ta đang nghĩ gì?

Đột nhiên, Dương Thân quay đầu lại đối mặt với Lâm Nhược Khê, cười:

- Sao vậy bà xã, không được hồi hận khi vừa mới làm giấy kết hôn nhé, chính là cô kéo tôi tới đó.

- Anh nghĩ rằng tôi thực sự muốn lấy anh sao?

Lâm Nhược Khê nhỏ nhẹ nói.

- Tuy nhiên anh yên tâm đi, Lâm Nhược Khê tôi đã quyết định thì nói sao làm vậy. Anh cứ theo hợp đồng, ngoan ngoãn diễn với tôi 3 năm, đừng để tôi gặp phiền phức là được.

Hai người đi ra khỏi cục Dân Chính.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 14

Nhà Mới

Sau khi hỏi không ít người đi đường, Dương Thần mới từ từ đến Long Cảnh Uyển. Khi vừa đến nơi, hắn mới hiểu tài lực của bà xã xinh đẹp hùng hậu cỡ nào.

Long Cảnh Uyển chính là khu biệt thự xa hoa ở khu ngoại ô. Mỗi biệt thự cách nhau ít nhất một dặm, bao quanh bốn phía là lau các vớ nước trong xanh, bày trí theo phong cách châu Âu cổ điển, rất tao nhã.

Nhìn thấy vẻ mặt của Dương Thần, bảo vệ tỏ ra nghi ngờ, tò mò rằng kẻ đó có tiền như thế nào mà lại vào được đây. Tuy nhiên, nhìn thấy bộ vest đắt giá của Dương Thần, cũng không ngăn cản nhiều, khiến cho hắn không phải tốn nhiều sức lực để giải thích.

Sau khi vào bên trong long cảnh uyển, Dương Thần còn phải đi bộ 2km mới đến biệt thự số 89. Toàn bộ biệt thự chiếm hơn 400 mét vuông không tính bể bơi ngoài trời và chỗ đỗ xe. Biệt thự của Baroque được xây từ đá cẩm thạch vừa dày vừa nặng, rất khó tưởng tượng được chí phí là bao nhiêu.

Sau khi ấn chuông, cửa gỗ lim với hoa văn điêu khắc tinh xảo được mở ra. Mở cửa là một người phụ nữ mang tạp dề, khuôn mặt hằn dấu vết thời gian, nhưng chăm nom không tồi, cũng tầm 40-50 tuổi. Vừa thấy Dương Thần, mắt ánh lên vẻ vui mừng nói:

- Là cậu sao, tiểu thư đã nói hôm nay cậu sẽ đến, mau vào đi.

Nhìn thấy bộ dạng không sợ người lạ của người phụ nữ, Dương Thần thả lỏng người, bước vào cửa hỏi:

- Chị tên gọi thế nào?

- Tôi là Vương Ngọc Lan, gọi tôi là vú Vương được rồi.

Vú Vương mặt mày tươi cười nói:

- Cậu gọi tôi là chị sao được, tôi chăm sóc tiểu thư từ nhỏ, gọi là thím còn được.

- Vú Vương không già chút nào, đi trên đường chắc chắn mê hoặc đàn ông.

Dương Thần nói từ tận đáy lòng.

Không có người phụ nữ nào không thích được khen đẹp. Vú Vương không quá già, đương nhiên cũng không ngoại lệ, nghe xong càng hài lòng. Sau khi Dương Thần ngồi xuống, khoái trá nói:

- Cậu ngồi một lát, tôi vào bếp chuẩn bị cho xong để đón tiếp cậu. Chi tiết tiểu thư phải đi họp, không biết khi nào về.

- Vú Vương, nhà này chỉ có bà và Lâm...a...Nhược Khê ở thôi sao?

Dương Thần nhìn xung quanh, toàn bộ biệt thự phân 3 tầng, mọi thứ trong nhà hiện đại hóa, ghế tràng kỷ da trắng tinh, nền nhà đá cẩm thạch màu đen, bộ bàn ghế gỗ lim, trên tường còn treo mấy bức tranh to có nhỏ có của các họa sĩ nổi tiếng, mấy chậu hoa lan nở rộ đong đưa bên cửa sổ, có vẻ đơn giản mà cao nhã. Nhưng cửa phòng lầu 2 lầu 3 mở ra, hấn cảm thấy trống trải kinh khủng.

Bà Vương rầu rĩ thở dài:

- Đúng như vậy, hai người phụ nữ chúng tôi ở rất lạnh lẽo buồn tẻ, tiểu thư lại bận đi làm, cả ngày không ở nhà, thường ngày thì một mình tôi trông coi cái phòng lớn như vậy, nhưng giờ thì tốt rồi, tiểu thư giờ có cậu, nhà chúng ta có đàn ông rồi, như vậy mới là nhà chứ.

Nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của vú Vương, Dương Thần không khỏi hiếu kỳ:

- Vú Vương, bà không cảm thấy kì lạ khi Lâm Nhược Khê đột nhiên kết hôn với tôi à?

- Ha ha.

Vú Vương cười:

- Cậu chủ, tôi nuôi tiểu thư lớn, từ nhỏ đến lớn tiểu thư chưa từng có bạn trai, đàn ông bên ngoài theo đuổi cô ấy không ít, song tiểu thư không vừa ý. Nhưng hôm nay nếu đã kết hôn với cậu, nhất định cậu không giống người bình thường. Tiểu thư thông minh như vậy, tôi tin vào con mắt của cô ấy, có gì kì lạ.

Dương Thần gật gật đầu đã hiểu. Tuy nhiên trong lòng lại nói thầm:

- Vú Vương làm sao nghĩ được đến chuyện hôn nhân giữa mình và Lâm Nhược Khê chỉ là hợp đồng chứ.

Ăn cơm trưa xong, Dương Thần ợ một cái, xoa tròn bụng cười:

- Tay nghề của vú thật tuyệt, ngon hơn so với những quán ăn lớn.

Niềm vui hiện lên khóe mắt vú Vương:

- Thật không, vậy sau này cậu về nhà ăn cơm thường xuyên nhé, tiểu thư luôn có việc đột xuất không về nhà, tôi làm cơm xong không ai ăn, đổ đi thì rất tiếc.

- Thật phung phí, không cần phải để ý tới cô ấy, sau này bà làm cơm ngon cho tôi ăn là được rồi.

Dương Thần vỗ ngực.

Biết Dương Thần nói giỡn, vú Vương vui vẻ gật đầu nhận lời.

Dọn dẹp xong, vú Vương cười tạp dề, nói:

- Tôi dẫn cậu đi xem phòng ngủ, có gì cần mua thì nói tôi nhé.

- Phòng ngủ của tôi?

Dương Thần sững sốt, nhớ tới mình đã đồng ý không ngủ cùng Lâm Nhược Khê.

Vú Vương vừa dẫn đường vừa nói:

- Cậu chủ, tiểu thư vì cậu mà nghĩ rất chu đáo, cô ấy nói cậu có thói quen ngủ một mình, cho nên sớm chuẩn bị cho cậu phòng riêng, còn mua không ít quần áo để bên trong.

- Thật không? Ủ...Nhược Khê đúng là chu đáo.

Dương Thần sờ sờ cái mũi, cảm thấy lời nói này của mình rất giả.

- Đúng như vậy, tôi còn không thấy tiểu thư để tâm người đàn ông nào như thế. Cô ấy nói bây giờ công việc của cậu rất bận, đăng kí kết hôn trước, đợi sau này rảnh rồi lại làm tiệc chiêu đãi, đều nghĩ cho cậu.

Vú Vương cười tủm tỉm.

Dương Thần bỗng đổ mồ hôi, hóa ra cô nàng đã sớm phòng bị với vú Vương rồi, chuyện gì cũng tự lo liệu, bán thịt dê xiên nướng có gì là bận rộn đâu?

Đi vào phòng mình, Dương Thần cảm thấy hơi bất ngờ, phòng này quả nhiên đặc biệt, diện tích lớn hơn phòng trọ của hắn nhiều, cửa sổ sát đất màu trắng, giường King thấp phẳng, tivi Sony màn hình Led 42 inch, bên đầu giường còn có máy tính hiệu Apple, đèn bàn trang trí cổ điển, ánh sáng làm cảm nhận được sàn nhà gỗ. Lại hướng góc tường nhìn lại, trong tủ quần áo hai tầng to lớn treo đầy quần áo, cà-vạt, giày da mới tinh.

Dương Thần hiểu ý cười, bà xã xinh đẹp kia không đối xử tệ với hắn, trang phục và đạo cụ diễn kịch đều đã chuẩn bị đầy đủ.

- Thế nào, cậu vừa lòng chứ.

Vú Vương sốt sắng hỏi thăm.

- Vừa lòng, đương nhiên vừa lòng, so với tôi tưởng thì thật là tốt nhiều lắm, cảm ơn bà nhiều.

Dương Thần gật gật đầu.

- Phải cảm ơn tiểu thư chứ, tôi cũng có lo gì đâu.

Bà Vương đã bắt đầu thích tình cảm của đôi vợ chồng này.

Dương Thần biết suy nghĩ của vú Vương, cũng không nói ra:

- Vú Vương, tôi có vài thứ còn để ở chỗ ở cũ, tôi phải đi lấy một chút, tôi đi trước nhé.

- Cái đó cũng phải, luôn có vài thứ đồ đã quen dùng rồi.

- Tuy nhiên...

Dương Thần có chút xấu hổ nói:

- Vú Vương, trong nhà nhà còn có phương tiện giao thông gì không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 15

Bà Xã Đúng Là Phú Bà

Mặc dù sớm biết Lâm Nhược Khê là người giàu nứt khoế đổ vách, nhưng không ngờ ga-ra xe của cô ta còn phân thành 2 tầng, tổng cộng không dưới 10 loại xe. Bất luận là Mercedes SLK, Audi R8, Kerr Witt, thậm chí Lamborghini và Maserati, đầy đủ cả, nhưng Dương Thần đương nhiên không thể chọn siêu xe đi ra ngoài. Tuổi thọ của loại xe này phỏng chừng mấy vạn km, không phải nó chỉ có thể chạy lâu như vậy, với lại bình thường đi loại xe này rất chói mắt, cũng quá lãng phí, ngoài mẫu xe ra, thì căn bản không thể hiện tốc độ của những xe này.

- Những xe này à, tiểu thư bình thường không dùng đến, đều là những người bạn làm ăn tặng, tiểu thư căn bản là không biết lái xe như thế nào, cậu thích chiếc nào, cứ lái đi nhé.

Vú Vương cười ha hả giới thiệu.

Dương Thần vẫn rất tò mò, bản thân bà xã xinh đẹp kia làm công việc gì, nhưng ngại hỏi vú Vương. Dù sao nếu không biết thì việc kết hôn của hai người quá kỳ lạ rồi, đành phải tranh thủ hỏi chính Lâm Nhược Khê vậy.

Sau khi đi một vòng, cuối cùng Dương Thần nhìn thấy một chiếc coi như là bình thường, BMW M3 màu trắng sữa. Loại xe trên cơ bản chạy ở thành phố thực sự là đỉnh cao, tốc độ đạt cao nhất kinh khủng hơn 300km/giờ. Nhưng trong ga-ra xe của Lâm Nhược Khê, thực sự không có chiếc nào hơn chiếc M3 này được.

- Vậy đi chiếc này nhé.

Dương Thần chỉ M3 nói.

Vú Vương có phần nghi ngờ nói:

- Sao cậu không chọn chiếc tốt hơn, chiếc này hình như là loại rẻ tiền nhất.

- Rẻ nhất là hơn 1 triệu 20 ngàn.

Dương Thần cười giải thích:

- Loại dễ làm người khác chú ý thì không tốt đâu, khiêm tốn chút thì được.

- Thảo nào tiểu thư có thể coi trọng cậu, tính tình của cậu thật hiếm có, người trẻ tuổi bây giờ đều muốn so ai có nhiều tiền hơn, ngược lại cậu thì cất giấu đi.

Vú Vương sau khi gật gật đầu hài lòng, từ trong góc ga-ra lấy chìa khóa đưa cho Dương Thần.

Sau khi ngồi vào trong xe một cách thông thạo, cửa ga-ra tự động cuốn

cao lên và vú Vương nói lời tạm biệt, chiếc xe giống như cung tên phóng ra khỏi ga-ra.

Vú Vương lặng lẽ nhìn Dương Thần lái xe rời khỏi, im lặng thở dài nói lầm nhảm:

- Người trẻ bây giờ thật làm cho mình không hiểu nổi...

Hơn nửa năm chưa lái xe, Dương Thần cảm thấy cảm giác của chính mình cũng không mấy thay đổi, ưu điểm của M3 là đi trên quốc lộ vô cùng nhàn nhuỷ, thật không tồi khi vượt qua những dòng xe cộ qua lại không ngớt, tốc độ vẫn giữ 100km trở lên/giờ. Chiếc này chạy trong phố làm mọi người kinh ngạc, thỉnh thoảng có vài cảnh sát giao thông phát hiện Dương Thần vượt quá tốc độ, nhưng không phản ứng mà liền gào thét.

Không tới nửa tiếng, Dương Thần về đến khu nhà trọ. Sau khi lên lầu, hắn đột nhiên phát hiện cửa phòng đang mở, nhướn mày - phản ứng đầu tiên là có người vào phòng, nhưng bước vào phòng thấy người bên trong lại giống Lý Tinh Tinh.

Lý Tinh Tinh mặc một áo sơ mi thêu hoa màu trắng, quần lụa mỏng màu đen mát mẻ, tóc cột đuôi ngựa, vài sợi tóc theo gió ngoài cửa sổ lung lay, có vẻ thanh lịch.

Lúc này, cô gái đang chăm chú cầm cây lau nhà dọn dẹp vệ sinh. Tuy trong phòng đồ dùng của Dương Thần rất ít, nhưng nhưng bụi bẩn thì rất nhiều.

Thấy Dương Thần quay về, Lý Tinh Tinh hơi vui sướng, khuôn mặt đỏ bừng vì dọn dẹp, giống như yêu tinh thiếu nữ mùa hè.

- Anh Dương, anh đã về rồi à.

Trong lòng Dương Thần cảm thấy ấm áp, hai tháng trước Lý Tinh Tinh không đi thực tập, thường dọn dẹp vệ sinh cho hắn, hôm nay đã trở về rồi. Cô ấy có công việc nhưng vẫn dành buổi trưa trở về dọn dẹp phòng giúp Dương Thần, trong lòng hắn cảm thấy áy náy và thương tiếc đối với cô gái này. Hắn tiến lên sờ sờ bím tóc đuôi ngựa mềm mại của Lý Tinh Tinh.

- Tinh Tinh, sau này đừng đến dọn dẹp nữa, tôi phải chuyển nhà.

- Chuyển nhà?

Lý Tinh Tinh sửng sốt.

- Anh Dương phải rời khỏi Trung Hải sao?

Cô gái vội vàng hỏi.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng nói thật:

- Không phải, nhưng tôi kết hôn rồi, tôi phải ở cùng vợ, song vẫn ở Trung Hải.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Tinh Tinh lập tức trắng bệch, đôi mắt ngấn lệ nhưng lập tức cúi đầu xuống lau đi, chỉ thấy vai cô run run làm cho người khác cảm thấy lúc này cô không bình tĩnh.

Sau một hồi im lặng, Lý Tinh Tinh mới ngẩng đầu, hốc mắt đỏ đỏ, cổ

găng tươi cười:

- Chúc mừng anh, vợ anh...chắc chắn đẹp lắm nhỉ...

Trong lòng Dương Thần có chút khó chịu, nhưng thà đau ngắn còn hơn đau dài, hắn nghĩ Lý Tinh Tinh thế nào cũng phải đối mặt với lúc này, chỉ có thể kìm nén hạ quyết tâm. Giờ đây, nghe được câu hỏi của Lý Tinh Tinh, khuôn mặt Lâm Nhược Khê làm điên đảo chúng sinh, gật gật đầu theo bản năng.

Trong mắt Lý Tinh Tinh hiện lên một tia tuyệt vọng, nhưng dường như bình phục lại, cười đau khổ:

- Anh thật là xấu, việc lớn như vậy mà không nói chúng tôi một tiếng, nhưng tôi...tôi phải chúc phúc cho hai người, tôi... tôi đi trước nhé.

Dương Thần thấy đáng đi xuống lầu của Lý Tinh Tinh giống như con thỏ bị hoảng sợ, trong lòng khó chịu, vụng vụng nói:

- Tinh Tinh, chăm chỉ làm việc.

Lý Tinh Tinh dừng chân, nghe tỉ mỉ, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Sau một hồi đợi Lý Tinh Tinh rời khỏi, Dương Thần mới từ túi lấy ra mấy điều thuốc, vẽ u sần dần dần tiêu tan, còn lộ ra một chút tàn nhẫn.

Trí nhớ của Dương Thần làm hắn rất tự tin, thời điểm hắn đi ra, tuyệt đối là đã khóa cửa, sở dĩ Lý Tinh Tinh có thể vào được, thế nào cũng có người đã mở cửa rồi, người nào có thể vô duyên vô cớ đến nhà mình? Dương Thần nghĩ có hai khả năng:

- Thứ nhất chính là những cán bộ bí mật quốc gia bắt đầu điều tra hắn. Nhưng điều đó có vẻ không hợp logic, bởi vì nếu muốn động thủ với hắn, thì trực tiếp gặp hắn, như vậy càng có hiệu quả. Thứ hai chính là hai ngày trước với mới xảy ra một trận mâu thuẫn gay gắt, nếu phát hiện mình đến đồn cảnh sát thì cũng không làm gì được mình, như vậy muốn tránh con đường khác cũng không được.

- Thật, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ...

Dương Thần mặt không chút cảm xúc, làm bầm, ném mẩu thuốc lá bắt đầu đi thu dọn đồ.

Dương Thần đem cái rương trong phòng sửa lại, lấy một ít áo quần nhét vào cái bao cũ, lại đi đến phòng vệ sinh ở chỗ trắng xanh trên tường, hắn dùng sức mạnh lập tức trên tường xuất hiện một lỗ thủng.

Dương Thần lấy ra một hộp màu đen lớn bằng bàn tay, bỏ vào trong bao quần áo.

Sau khi thu dọn hết thấy, hắn đi xuống lầu, quay đầu nhìn phòng trọ đã ở hơn nửa năm, có lẽ hình ảnh này sẽ in sâu vào trong tâm trí hắn.

Sau khi chạy như bay, Dương Thần về tới biệt thự Long Cảnh Uyển.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 16

Lần Đầu Gặp Cha Vợ

Dương Thần đột nhiên xuất hiện khiến cho Lâm Nhược Khê từ ghế sofa nhảy dựng lên, lúng túng xoay người giãy giụa thoát ra khỏi đôi tay của Dương Thần, trừng mắt nhìn hắn:

- Không được chạm vào tôi.
- Đây, không cần phản ứng như vậy chứ.

Dương Thần nhún nhún vai cười khỏ.

- Trêu chọc cô chút thôi, nếu tôi thực sự muốn hôn cô, còn không biết nửa đêm khuya khoắt có bị cô dí cửa vào cổ không nữa.

Lâm Nhược Khê mặc kệ Dương Thần, cảm điều khiển từ xa nhấn một cái, ti vi bị tắt đi, nghĩ đến việc mình bí mật thích xem kịch ngôn tình bị Dương Thần biết, khuôn mặt xinh đẹp có chút đỏ lên, hung hăng liếc Dương Thần một cái:

- Nghe vú Vương nói anh đi thu dọn đồ đạc, nhưng đừng đem đồ đạc thói tha gì đó của anh tới nhà tôi.

- Yên tâm đi, chỉ có vài bộ quần áo.

Dương Thần chỉ chỉ vào cái bao nhỏ ở cầu thang.

- Tuy nhiên, tôi đau đầu chính là ở đây về sau, tiệm thịt dê xiên nướng bán như thế nào.

- Anh còn muốn bán thịt dê xiên nướng?

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần như nhìn thấy quái vật, cô nghĩ như thế nào cũng không rõ, người đàn ông này sao lại bán thịt dê xiên nướng, thật tiếc.

Dương Thần nháy mắt mấy cái:

- Làm sao vậy, hợp đồng hôn nhân không quy định tôi không thể bán thịt dê xiên nướng nhé.

Lâm Nhược Khê nghiêng răng:

- Tóm lại anh không được bán thịt dê xiên nướng, bắt đầu ngày mai anh phải đi ra ngoài làm việc, tốt nhất là công việc văn phòng.

Dương Thần buồn rầu gãi đầu, nói thật ra hắn cũng không phải không thể đi tìm loại việc đó, chỉ là trong thời gian rảnh rỗi khi học ở Havard đã nhận được “bằng” thưởng thức trà, cũng đủ đứng đầu nhiều công ty rồi, nhưng Dương Thần không quen ngồi trong phòng điều hòa, xem ra loại công việc nhàn nhã này không bằng bán thịt dê xiên nướng trên đường và bán hàng rong.

- Anh khỏi phải mượn cớ, công việc của anh phải đổi lại.

Nhìn thấy biểu hiện kiên quyết của Lâm Nhược Khê:

- Anh không thay đổi thì anh chết chắc.

Dương Thần run rẩy, sợ lần này bà xã yêu quý của mình lại dùng chiêu nhảy lầu tự vẫn nên vội vàng gật đầu:

- Được, được, tất cả đều nghe theo em, mai anh sẽ đi tìm việc.

Lâm Nhược Khê gật đầu hài lòng, bỗng nhiên nhớ ra việc gì đó, liền rút trong ví da của mình ra một cái điện thoại di động đưa cho Dương Thần và nói:

- Đây, cầm lấy, tránh việc tôi không thể tìm thấy anh khi anh ra ngoài.

Dương Thần cười cười nhận lấy chiếc điện thoại. Xem ra việc kết hôn lần này là đúng, có nhà lầu, xe hơi còn có điện thoại dùng miễn phí. Bà xã hẳn tuy có chút lạnh lùng nhưng vẫn còn tốt lắm.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Dương Thần, mắt Lâm Nhược Khê lại ánh lên một tia nhìn khinh miệt, ngáp một cái, có vẻ uể oải cô nói:

- Thôi được rồi, tôi đi ngủ đây, anh chuẩn bị ngày mai đi tìm việc đi là vừa.

Lâm Nhược Khê vừa định lên lầu thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Vú Vương lúc này đang bận làm việc trong bếp vội vàng chạy ra, lau hai tay vào tạp dề rồi mở cửa.

- Ông chủ, ông tới rồi ạ.

Nghe vú Vương kêu một tiếng “ông chủ” khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê thoáng chút buồn bực xoay người lại đi về hướng người đàn ông trung niên trước mặt.

Đây là một người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh lam, tóc tai gọn gàng, dáng vẻ đường hoàng, ở khóe mắt có nếp nhăn và tóc đã pha lẫn một vài sợi bạc, vì vậy chúng ta có thể nhìn ra tuổi tác của ông đã lớn, nhìn ông có rất nhiều nét giống với Lâm Nhược Khê nên hiển nhiên đây là bố của cô ấy.

Lúc này thì ông Lâm Khôn đã bước vào nhà, sắc mặt không được tốt cho lắm, ông nhìn chằm chằm vào Lâm Nhược Khê rồi lướt mắt qua Dương Thần.

- Ba...

Lâm Nhược Khê uể oải kêu lên, cảm thấy sự xuất hiện của ba cô không có gì đáng ngạc nhiên, không vui không buồn, dường như là một người xa lạ.

- Ba?

Ông Lâm Khôn cười lạnh.

- Trong mắt con còn có người ba này sao? Không có tiếng đáp trả.

- Kết hôn với một người đàn ông xa lạ, trong mắt con còn có người cha này ư?

Ông Lâm Khôn gầm lên đi thẳng vào trong.

Nhìn thấy như vậy, vú Vương sợ hãi, không ngờ sự việc lại đến mức này,

chuyện kết hôn của tiểu thư ông chủ không hề biết.

Lâm Nhược Khê mắt đỏ hoe, nước mắt bắt đầu rơm rớm, nhưng cô vẫn cố gắng kiềm lại, tỏ ra kiên cường:

- Con sớm đã nói, việc kết hôn là do chính con quyết định, người đàn ông xa lạ thì đã sao? Con thà kết hôn với anh ta còn hơn là cưới Hứa Trí Hoàn.

- Con...đây là cách nói chuyện với người đã sinh ra con ư?

Ông Lâm Khôn cười gằn:

- Tồn công nuôi con lớn như vậy, đừng nghĩ bà nội sẽ giao công ty của chú hai cho con. Người làm cha này không dạy được con ư? Đừng quên rằng, ta vẫn có 30% cổ phần trong công ty, ta cũng là một cổ đông lớn, ta còn là cha ruột của con.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, cắn chặt môi, nghẹn ngào:

- Cha ruột ư? Hừ, tôi từ nhỏ đến lớn chỉ có mẹ và bà nội, không bao giờ thấy bóng dáng của ông, tôi vốn không thích Hứa Trí Hoàn, ông đừng phí tâm sức ở đây nữa.

Ông Lâm Khôn giận dữ nói:

- Không thích? Vậy thì đã sao, đại thiếu gia nhà họ Hứa, tổng giám đốc tương lai của tập đoàn công nghệ Đông Hoa, con cưới nó có gì không tốt? Lại nói, không lẽ con thích người đàn ông xa lạ này sao?

Nói đoạn chỉ tay về hướng Dương Thần đang đứng bất động.

Từ lúc ông Lâm Khôn đến, qua cuộc nói chuyện của hai cha con, Dương Thần đã phần nào hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra. Xem ra, chỉ vì sự ép buộc của cha mà Lâm Nhược Khê mới kết hôn với mình. Đương nhiên, nguyên nhân một phần cũng là vì giữa hắn và cô đã phát sinh mối quan hệ nam nữ.

Thấy ông Lâm Khôn chẳng những nhìn mình một lần nói “người đàn ông quê mùa” thì ngay cả Bồ Tát cũng khó mà cảm thấy dễ chịu. Dương Thần lại chưa hề làm “con rể”, gặp ông Lâm Khôn chỉ thẳng ngón tay vào chính mình, nhú mày nói:

- Chú, đề nghị ông chỉ tay đi chỗ khác, bằng không sẽ rất nguy hiểm.

Ông Lâm Khôn cười lạnh:

- Đồ súc sinh, mày mà cũng dám nói chuyện với ta? Đừng cho là ta không biết, ta sớm đã phái người đi điều tra biết được mày bán thịt dê xiên nướng. Tuy không biết vì sao con ta lại đi chọn kết hôn với mày, nhưng trong mắt ta mày cũng không bằng đồng cứt...

- Mày làm cái gì vậy?

Vừa mới còn ngạo mạn ông Lâm Khôn đột nhiên thu tay về, đau đớn giữ tay mình trên thảm, mồ hôi trên trán ướt đầm.

- Dương Thần.... anh...

Lâm Nhược Khê ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng vừa trong nháy mắt, Dương Thần đột nhiên hướng tới ông Lâm Khôn chỉ vào tay của ông ấy bỗng ngắt một cái, rồi thu trở về rất nhanh, động tác dường như rất bình

thường.

Sắc mặt Dương Thần bình tĩnh nhìn Lâm Nhược Khê cười:

- Không có gì, tôi không thích người này chỉ tay vào tôi, còn mắng tôi nữa, đặc biệt sau khi tôi cảnh cáo là rất nguy hiểm rồi... Tay của ông ấy gãy rồi, khoảng 10 ngày hoặc nửa tháng mới có thể khỏi.

Thực tế, nếu là trước đây thì không chỉ làm gãy ngón tay, mà ngược lại sẽ đánh người này vỡ đầu.

Ông Lâm Khôn nén cơn đau, gào rít:

- Mày chờ đấy! Đồ súc sinh! Ta phải làm cho mày chết không được yên thân. Ta phải tìm người xử mày...

- Ba...Đừng nói nữa.... Tay ba thế nào rồi...

Lâm Nhược Khê tuy hận cha mình nhưng dù sao cũng là máu mủ, lúc này ông Lâm Khôn với vẻ mặt đau khổ mềm lòng ngồi xồm xuống.

- Đồ tiện nhân! Đừng đụng vào ta.

Ông Lâm Khôn đẩy mạnh Lâm Nhược Khê ra làm cô ấy ngã xuống đất.

- Ba! ...

Sắc mặt Lâm Nhược Khê trắng bệch, không ngờ cha mình lại nói mình là “đồ tiện nhân”, cô cảm thấy trước mắt tối sầm lại, chút nữa thì bất tỉnh.

Vú Vương ở bên gấp đến độ rơi lệ, nhưng bà là tôi tớ khó mà có thể nói được gì, lúc này nhìn Lâm Nhược Khê té trần mặt đất thì khóc lã chã, vội chạy tới an ủi.

Ông Lâm Khôn loạn chẳng đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử mày nhớ cho kĩ, mày dám đánh ta. Lâm Khôn ta cho mày chết lúc nào không biết.

Nhìn thấy cảnh tượng của Lâm Nhược Khê, tim của Dương Thần dường như nén lại. Cô gái này bất luận là lạnh nhạt như thế nào, thì trên danh nghĩa vợ chồng, không tự chủ được, tình cảm tự nhiên nảy sinh.

Vẻ mặt của Dương Thần bình tĩnh vô cùng, chỉ có điều khóe miệng nhếch lên khinh miệt:

- Tôi chỉ nói với ông một lần, tôi rất ít gây phiền toái...Tôi cũng không biết ông và vợ tôi đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không cần quan tâm. Nhưng tôi có một nguyên tắc, tôi ghét nhất bị ai uy hiếp...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 17

Heo Còn Tốt Hơn Ông Ta

Lúc hắn trở về phòng, vú Vương đang pha trà an thần cho Lâm Nhược Khê, thấy hắn bước vào bà ý tứ lui vào trong để cho đôi vợ chồng trẻ nói chuyện riêng.

Mái tóc mềm mại bới cao của Lâm Nhược Khê giờ đã buông lơi, mái tóc ấy mềm mại suôn dài phủ lên gương mặt trái xoan khiến vẻ ngoài càng thêm kiều diễm, nhưng khuôn mặt tái nhợt mệt mỏi ấy khiến người nhìn thấy xót xa..

Nhìn thấy Dương Thần từ cửa bước vào, sắc mặt của Lâm Nhược Khê biến đổi ngắc đầu lên nhìn mà chẳng hỏi han xem Dương Thần xử trí Lâm Khôn như thế nào, trầm ngâm vài phút rồi bỗng cười nhạt nói:

- Để anh cười chê rồi, đúng vậy, tôi có một người cha như thế đấy, một gia đình đáng cười vậy đó, có phải là anh thấy tôi thật đáng thương không, thấy tôi đáng thương hại ...tôi chẳng cần bất cứ ai cảm thông cả, đặc biệt là anh...

- Ai bảo tôi đồng cảm với cô.

Dương Thần cười nhạt, lấy từ túi áo một điều thuốc châm lửa rồi rít một hơi

- Không cho phép anh hút thuốc trước mặt tôi.

Lâm Nhược Khê nhúu mày khó chịu lấy tay xua tàn khói thuốc ở trước mặt.

Dương Thần ngoảnh mặt làm ngơ, ngã lưng lên sô-pha dài bên cạnh, ngắc đầu vừa hút thuốc vừa bảo:

- Tôi chỉ muốn khuyên cô một câu, trước mặt tôi ít diễn mấy cảnh bi thương đó đi. Dù sao thì cô cũng biết cha mẹ mình là ai, nhận được sự yêu thương của gia đình mặc dù chẳng êm ấm gì, nhưng chí ít cô cũng có nhà để về, cô sinh ra xinh đẹp nhận được bao sự ngưỡng mộ, từ nhỏ chẳng phải lo nghĩ đến cơm áo gạo tiền, chừng này tuổi đã có nhà đẹp xe xịn, muốn gì có nấy ... Cô sẽ không hiểu được trong lòng một người đến cha mẹ cũng không biết là ai, thậm chí nhà ở đâu cũng không biết, một kẻ chẳng có gì cả, cảm giác thế nào đâu ...

Đột nhiên nghe một thôi một hồi như thế khiến Lâm Nhược Khê khựng lại, đây là lần đầu tiên Lâm Nhược Khê nhìn sâu vào đôi mắt của Dương Thần, đôi mắt thăm thăm ấy toát ra nỗi buồn bã và cô đơn, khiến tim của Lâm Nhược Khê không khỏi thất lại.

Dương Thần không dừng ở đó, tiếp tục từ từ chậm rãi nói như thể đang

độc thoại:

- Lúc nhỏ luôn chỉ có một thân một mình, lúc đói, lúc lạnh, khi bị bắt nạt, hay khi bị đánh đều chỉ có một mình mà thôi ...không cha không mẹ, không người thân, không anh chị em, thậm chí là không có lấy một người bạn ...để sinh tồn, có thể vì một ổ bánh mì đã hỏng mà đánh nhau u đầu chảy máu. Để no cái bụng còn có thể ăn cỏ, vỏ cây đến nỗi dạ dày chảy máu ... chẳng ai thèm để ý lời cô nói đâu, cũng chẳng có ai thương hại cô làm gì, bởi cô chỉ là sinh mạng hèn mọn bị cả thế giới này bỏ rơi, con chó người ta nuôi còn hơn cô ấy chứ...

Nghe những lời tự sự của chồng khiến đôi mắt Lâm Nhược Khê lại hoe đỏ, nhưng không phải vì bản thân cô mà vì số phận đáng thương kia.

- Tôi xin lỗi..

Lâm Nhược Khê cúi đầu hạ giọng:

- Tôi đâu không biết anh từ nhỏ đã phải vất vả như vậy...

Dương Thần cúi đầu, để lộ dần gương mặt vui cười đùa như mọi khi:

- Bà xã ngoan hiền, tôi chỉ nói bừa mà cô cũng tin sao.

- Anh...

Lâm Nhược Khê ngược đầu lên, trong lúc lòng cô đang cảm thấy rất buồn khổ thì cái tên vô lại đó lại có thể nói rằng đó là những lời bừa, tức ghen ứ cả cổ:

- Anh là loại người gì vậy hả

- Haha, muốn chọc cô thôi, cái bộ dạng giận dữ của cô đáng yêu hơn nhiều so với bộ dạng bị thương lúc nãy đó.

Dương Thần tấm tắc khen.

Lâm Nhược Khê chợt cảm thấy lòng ấm áp, cô hiểu Dương Thần muốn cô chuyển sự chú ý sang chuyện khác để không còn thấy buồn khổ nữa, nhưng cô chẳng biết làm sao nói ra lời cảm ơn:

- Nếu như nói anh gạt tôi, thì anh nói xem cha anh đang ở đâu, mặc dù chúng ta chỉ là hợp đồng kết hôn, nhưng nếu cha anh đột nhiên xuất hiện rất có thể sẽ làm hỏng mọi thứ.

Hai ngón tay của Dương Thần vân vê đầu lược thuốc lá, thản nhiên cười đáp:

- Tôi nói chuyện vừa rồi đúng là không phải gạt cô, tôi thật sự chẳng biết cha mẹ là ai, lúc tôi chưa đủ năm tuổi thì đã lạc mất người nhà rồi, tên tôi là điều duy nhất tôi còn nhớ được, tôi là trẻ mồ côi.

Nghe được Dương Thần phác họa sơ về bản thân là trẻ mồ côi, Lâm Nhược Khê thấy lòng xót xa, đột nhiên muốn an ủi, nhưng chẳng biết phải làm thế nào mở miệng, đành thôi, chỉ biết gật gật đầu chẳng nói năng gì thêm.

Hai người trầm mặc một lúc, Lâm Nhược Khê mới mở miệng nói:

- Dương Thần, có một số việc tôi nghĩ là cần nói rõ với anh, dù sao thì

anh cũng đã ký hợp đồng với tôi, nên cũng có quyền biết ngọn nguồn sự việc.

Dương Thần nhíu mày đáp:

- Cô muốn nói đến người cha béo ú ngu xuẩn như heo của cô hay là muốn nói đến chuyện hợp đồng kết hôn?

- Không cho phép anh kêu cha tôi là heo...

Lâm Nhược Khê có chút bức bối:

- Nếu ông ấy là heo thì tôi cũng là heo còn gì

- Haha, Nhược Khê xinh đẹp nhà chúng ta, nếu có là heo thì cũng là con heo xinh xắn đáng yêu.

- Anh mới là heo...

Lâm Nhược Khê trợn ngược mắt lên, nhưng thực chẳng giận dữ gì, cô quay lại vấn đề chính:

- Cha tôi nắm giữ 30% cổ phần của công ty, không chỉ là cổ đông lớn nhất của công ty tôi, điều đó quan trọng bởi bà nội tôi mất để lại 60% cổ phần cho tôi, tôi có quyền tuyệt đối nhưng ... nhưng trong tay cha tôi còn có một khế ước nhà đất cũ...

- Khế ước ngôi nhà đó rất quan trọng với cô?

Dương Thần thắc mắc

- Rất là quan trọng ...

Trong mắt Lâm Nhược Khê để lộ niềm thương nhớ và hạnh phúc:

- Lúc nhỏ chỉ có bà và mẹ bên cạnh, tôi cứ thế mà lớn lên, cha tôi lấy mẹ tôi chỉ vì tiền mà thôi, ông ta không yêu thương gì mẹ tôi, ông ta thuộc thể loại đào hoa lãng tử, từ trước đến nay vẫn vậy...

Nói đến đây, đôi mắt Lâm Nhược Khê lộ ra nét căm hận:

- Tuy rằng ông ta từ sáng đến tối chẳng về, nhưng ông ta hiển nhiên là chủ nhà sau khi bà nội mất, ông ta không cho tôi trở về, đã thế chỉ ở ngoài ăn chơi đàn đúm, tiêu xài như nước, chuẩn bị bán cả ngôi nhà ...

- Việc này thì liên quan gì đến hợp đồng hôn nhân của cô và tôi chứ?

Dương Thần bức dọc hỏi.

Lâm Nhược Khê lãnh đạm nhìn Dương Thần:

- Tôi muốn lấy lại ngôi nhà từ tay ông ta, nhưng ông ta nhất quyết không để ngôi nhà vào tay tôi. Dù tôi ra giá cao hơn thị trường ông ta cũng không chịu bán chỉ có một điều kiện là tôi phải kết hôn với tên thiếu gia họ Hứa, có thể thấy ông ta muốn hưởng lợi lộc từ nhà họ Hứa ...

- Bỏ khi, chuyện hôn nhân đại sự của con gái mà còn dùng thủ đoạn ép buộc, tôi thấy ông ta không phải là con heo ngu xuẩn, heo còn hơn ông ta nhiều.

Dương Thần lắc đầu ngao ngán.

Lâm Nhược Khê không bận tâm đến lời than vãn của Dương Thần, tiếp tục câu chuyện:

- Cái tên Hứa Trí Hoành cứ quẩn lấy tôi, tôi lại không thể làm quá với nhà họ Hứa, dù sao thì ở Trung Hải này thì nhà họ Hứa cũng là một trong năm gia tộc bề thế, chúng ta không thể đắc tội với họ được, thế nên ...

- Thế nên cô mới kết hôn với tôi, cắt đứt cái đuôi họ Hứa kia, qua cửa này trước rồi nghĩ cách lấy lại đất đai trong tay người cha béo núc ngu xuẩn của cô chứ gì?

- Đúng vậy...

Lâm Nhược Khê mệt mỏi gật gật đầu, thời gian gần đây cũng vì bận rộn lo lắng về việc này mà nhan sắc tàn tạ, một cô gái trẻ hơn hai mươi mấy tuổi mà đã phải gánh một gánh nặng ngàn cân.

Dương Thần thở dài:

- Ôi, cái cách của cô không thể giải quyết tận gốc được, hay là cứ đối mặt với áp lực của nhà họ Hứa và cha cô... Tên đó cũng không phải đồ này đồ kia.

- Tôi không nghĩ được nhiều đến vậy, đi bước nào tính bước đó...

Tuy thốt ra yếu ớt, nhưng lời nói Lâm Nhược Khê rất kiên quyết.

Dương Thần đứng lên cầm lấy điện thoại di động, không nói lời nào mở cửa bước ra.

Lâm Nhược Khê nhíu mày hỏi:

-Anh lại đi đâu vậy?

- Đi phố uống rượu, tìm phụ nữ..

Dương Thần quay đầu lại, vẻ mặt thật thà nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 18

Sắc Vi Quyến Rũ

Con phố quán rượu ban ngày có vẻ khá ảm đạm, mèo con chó con nghênh ngang đi dọc phố, không có lấy một bóng người hay xe cộ qua lại, so với cảnh đêm huyền ảo thì đúng là một trời một vực.

Dương Thần sau khi mở cánh cửa lớn vào quán Sắc Vi liền chào hỏi cậu Triệu, nhân viên pha chế ở lại trực đêm rồi đi thẳng ra đường thông phía sau quán.

Mấy người phục vụ của quán thấy Dương Thần bước vào không những không ngăn lại mà còn cung kính chào hỏi, dĩ nhiên biết mối quan hệ của Dương Thần với Sắc Vi chẳng bình thường tí nào.

Hành lang phía sau quán rượu dài đến lạ kỳ, khoảng cách phải 50m, đến cuối bên kia có 2 anh chàng cao lớn mặc đồ Tây đứng canh cách cái cổng gỗ được chạm trổ ba mét. Hai anh chàng đó thấy Dương Thần bước đến liền gập mình cúi chào, đưa tay ý mời vào.

Dương Thần gật đầu chào tiến đến mở cánh cửa gỗ được chạm hoa, bên trong thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ của hoa oải hương.

Thật là một căn phòng lớn kỳ lạ, sàn nhà bóng loáng với nền gỗ, bề mặt ốp đá hoa cương màu đen, ở chính giữa đặt một chiếc giường lớn rộng 7 tác với gam màu cà-phê làm gian phòng thêm phần bí hiểm, phần tôn vẻ trang nhã của căn phòng chính là phần tường gương, bên ngoài cửa thủy tinh là một hồ bơi lộ thiên và một vườn hoa nho nhỏ.

Rất khó tưởng tượng được đằng sau của con phố nhậu nhẹt huyền ảo ấy lại có một nơi yên tĩnh thế này, đây là “nhà” của Sắc Vi.

Vừa mới bước chân vào cửa, Dương Thần cảm thấy không khí lạnh run cả người, không do dự Dương Thần lấy tay phải mở cửa bước ra ngoài.

- Hô...

Một âm thanh sắc gọn vang lên, một bàn tay trắng nõn nắm con dao găm sáng loáng đột nhiên xuất hiện cách má Dương Thần ba tấc, may sao bị chặn lại đúng lúc.

Cú đánh lén bị chặn, con dao ấy xoay một tròn vòng rất điêu luyện thành thực, tiếp tục hướng về phía mạng sườn của Dương Thần.

Dương Thần nhẹ nhàng từ tốn nắm lấy cánh tay mềm mại ấy, dùng lực hướng ra ngoài, con dao trên tay đó không thể nào tiến sát thêm một gang một tấc nào.

Kẻ đánh lén có dốc toàn lực cũng không đánh được, dùng chân đá vào phía sau lưng của Dương Thần, nhưng đầu gối Dương Thần đã sớm đã nhìn

thầu, tước đi con dao găm từ bàn tay đó.

Chân chưa kịp đá tới thì con dao găm đã bị chặn đứng rồi ...

- Không chơi nữa đâu..

Sắc Vi giận dỗi mím đôi môi hồng, ném con dao găm sang một bên.

- Khi nào cũng vậy cả, không biết quái thú như cậu luyện thể nào mà trẻ hơn cả tôi lại có thân thủ biến hoá khôn lường thế kia.

Dương Thần buông bàn tay nòn nà của Sắc Vi ra, cái cảm giác mềm mại ấy khiến hắn có chút luyến lưu, hắn xoay người cười đáp như không:

- Không tồi chút nào, so với tháng trước nhanh hơn rồi, tiến bộ rất nhanh.

- Nhưng trước mặt cậu vẫn không chịu nổi một cú đánh...

Sắc Vi liếc Dương Thần một cái rồi lả lướt ngã người lên chiếc giường lớn như thể đang ở phòng mình, Sắc Vi ăn mặc khá tùy ý, cô khoác lên mình chiếc váy ngủ chất liệu tơ tằm với họa tiết hoa trắng rộng thùng thình che phủ toàn thân hình mềm mại quyến rũ, và cổ chữ V sâu lộ đôi gò bồng đảo đầy đặn hấp dẫn, từ khe hở có thể thấy áo lót sa-tanh đen mỏng bên trong, váy ngắn đến nỗi chẳng thể nào che nổi hai khối thịt hồng hào, cổ lảm che được phần giữa, bắp đùi trắng nõn thì không che được lộ cả ra ngoài, phản chiếu màu sáng ngà voi.

Đôi mắt của Dương Thần không chủ định hướng về khoảng giữa hai đùi của Sắc Vi, rạo rực khao khát, lấp ló chiếc quần lót sa-tanh mỏng, lúc ẩn lúc hiện, vài sợi đen lọt vào mắt ...

Trong mắt Sắc Vi lộ vẻ đắc ý, không hiểu vì nguyên nhân nào đó mà người đàn ông say mê cô từ trước giờ luôn không muốn tiếp xúc quá gần, nhưng giờ có thể thấy là hắn chẳng có chút kháng cự với thân hình quyến rũ này, làm lòng cô khắp khởi mừng thầm, thêm ánh mắt quyến rũ gợi cảm hút hồn hắn.

- Dương Thần ... chị xinh đẹp chứ...

- Đẹp ...

Dương Thần nuốt nước bọt, cảm giác bản thân thực như một bé trai, toàn bộ khí phách hùng dũng bay biến. Ông trời ơi người có nhâm không vậy, người đàn bà này đến từ địa ngục chẳng, chẳng lẽ chỉ có ma nữ mới có được thân hình như thế?

- Có muốn sờ chút không...

Sắc Vi mắt liếc nhìn, tay chậm rãi kéo rộng cổ áo để lộ bộ ngực trắng nõn nà, khẽ cử động đôi chân thon thả khiến thêm phần quyến rũ gợi cảm.

Dương Thần hít lấy một hơi không khí lạnh, mặc dù gái đẹp anh ta thế qua không biết bao nhiêu, kể cả cô vợ có gương mặt trái xoan Lâm Nhược Khê xinh đẹp mỹ miều nhưng Sắc Vi ở trước mặt hắn đây tuy có kém phần xinh tươi nhưng cũng là một người đẹp không kém, sức hấp dẫn đến mê hồn, thân hình chất bồng của Sắc Vi như là bông hoa hồng đang độ nở rộ thơm hương, hương thơm ấy khiến cho con người ta cứ mụ mị cả đi.

Dương Thần chậm rãi bước lại gần sát trước mặt Sắc Vi, rồi lại từ từ cúi đầu nhìn chăm chú vào mắt thu hút của Sắc Vi, đột nhiên cười nham hiểm:

- Chị Sắc Vi, quả thật là tôi muốn sờ và tôi có thể sờ, chị không lấy dao găm chém đứt tay tôi đấy chứ.

- Tôi chặt được sao?

Sắc Vi thốt ra nhẹ nhàng.

- Chị quả thật là tài giỏi, gân cốt tôi đều đau nhức cả nè, đến lúc đó quả thật chẳng còn chút sức lực nào.

- Thế có cần thử xem thế nào không?

Sắc Vi dùng lưỡi liếm liếm đôi môi hồng đào, giọng điệu mời gọi quyến rũ.

Dương Thần hít mạnh một hơi mùi quyến rũ mê toả ra từ người Sắc Vi, ánh mắt trở nên sáng suốt.

- Chị cần tôi giúp gì sao?

Lời vừa thốt ra, vẻ thanh xuân xinh tươi hấp dẫn của Sắc Vi chẳng còn lung linh, thay vào đó là vài phần thất vọng, chán nản, đau khổ, giận dữ...

Cảm xúc của toàn bộ ngũ quan chuyển biến Sắc Vi đột nhiên cười thành tiếng:

- Haha, Dương Thần ơi Dương Thần, hoá ra cậu nhìn tôi với con mắt như vậy...

- Tôi nhìn chị thế nào?

Dương Thần cười đùa hỏi trả.

- Có phải là cậu cho rằng tôi luôn muốn dụ dỗ cậu lên giường với tôi là vì lợi dụng cậu để đạt được mục đích của mình?

Sắc Vi không e ngại đáp trả.

- Đúng vậy đó, năng lực của chị thật là đáng sợ, tôi chưa bao giờ thấy một người nào cho tôi cái khái niệm vô địch như chị...

Sắc Vi vừa nói vừa chỉnh lại cổ áo của mình che làn da trắng nõn nà, nhìn Dương Thần nói với giọng tự thuật:

- Ý tưởng lớn gặp nhau, tôi cần hội Hồng Kinh của chúng ta và hội Tây Minh của cha tôi hai bang hội lớn nhất khu phía Tây, nhưng hội Hồng Kinh còn quá non trẻ, nếu xảy ra tranh chấp nảy lửa thì hội Tây Minh có thể chỉ bị tổn thất một phần còn hội Hồng Kinh của chúng ta sẽ thịt nát xương tan ...

Nói đến đây, khuôn mặt trái xoan kiêu diễm của Sắc Vi có chút lạnh lùng:

- Dương Thần, cậu còn nhớ cái đêm đầu tiên chúng ta quen biết không... Tôi hôm đó tôi bị phục kích, những người thân cận đều bị hạ hết, một mình chạy trên phố tìm đường thoát thân...

Dương Thần lặng im lắng nghe, khẽ gật gật đầu, trong đầu mường tượng ra khung cảnh lúc ấy ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 19

Những Thứ Như Súng Đạn

Rạng sáng, phía chân trời chỉ có một mảnh trăng lưỡi liềm, nhưng lúc này mảnh trăng ấy có màu đỏ tươi.

Trên một con phố yên tĩnh ở khu phía Tây, một bóng người khả nghi đột nhiên vụt ra từ đầu ngõ. Cô mặc một chiếc áo da bó sát làm lộ ra những đường cong của thân hình tuyệt mỹ, nhưng cánh tay lại có mấy vết cắt, máu chảy dọc xuống đỏ thẫm.

Tay cô cầm một nắm dao găm, dưới ánh trăng trông chúng có vẻ dữ tợn nhưng lại sáng lóa như tuyết, vết máu lưu lại chứng minh chúng vừa được rút ra từ da thịt của ai đó.

- Đại tiểu thư, không cần chạy nữa...

Tiếng nói mộc mạc vọng ra từ gian kho hàng phía trước mặt cô gái.

Cô lập tức dừng bước chân, cảnh giác nhìn mấy người bước ra từ phía trước, ước chừng có hơn mười người.

Người đàn ông đi đầu trên đầu quấn băng vải, khuôn mặt thô lỗ, mặc chiếc áo khoác đen lớn, trên tay cầm một chiếc súng lục sản xuất trong nước, đứng đỉnh chân trước mặt đường.

- Đại tiểu thư quả nhiên thân thủ phi phàm, không phát nào trượt, một mình hạ ba mươi mấy người anh em của ta, lại còn trốn được đến đây...

Gã đàn ông giọng lạnh như băng nói:

- Nhưng mà, đại tiểu thư, hôm nay bọn ta khổ công là để mai phục ngươi, sớm đã nghĩ đến việc này nên đợi ngươi hết đạn chúng ta mới xuất hiện.

- Hắc Hùng, trước kia ta đối đãi ngươi không tồi, sao lại muốn cùng cha ta đến đối phó ta?

Cô gái thở gấp, liên tục hạ gục cả chục tên, thủ hạ của chính mình đã tổn thất hầu như không còn ai, cô cũng đã thấm mệt.

Gã đàn ông tên Hắc Hùng cười nhạo vài tiếng:

- Đại tiểu thư, không cần biết cô và bang chủ có khúc mắc gì, cái mạng Hắc Hùng này là để trợ giúp, tất nhiên nên đem hết sức lực ra để trợ giúp bang chủ. Đại tiểu thư đối đãi với tôi không tồi, nhưng từ lúc đại tiểu thư rời hội Tây Minh thành lập hội Hồng Kinh, Đại tiểu thư đã là kẻ thù của bang chủ. Vì vậy, tất nhiên cũng là kẻ thù của ta, không thể nói chuyện tình cảm được.

- Cha ta chuyên quyền, độc đoán, mua bán gian lận táng tận lương tâm, cho dù là hắc đạo cũng phải hổ thẹn vì ông ấy, huống hồ ông ấy cũng không đối đãi tốt lắm với các người. Trong mắt ông ấy, các người vốn chỉ là tay sai.

Nhiều trưởng lão, huynh đệ tình nguyện theo ta như vậy, sao ngươi cứ một mực khăng khăng...

Cô biết lúc này mình không còn đủ sức ngăn được hơn chục người đây đủ súng đạn, chỉ có cách cuối cùng là thuyết phục.

Hắc Hùng lắc đầu, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ:

- Đại tiêu thư, trước khi tiễn cô, tặng cô một câu nói, xã hội đen có thể không có nhân tính, nhưng có một chữ “nghĩa” ...

Dứt lời, Hắc Hùng chỉ về phía trước, phía sau hơn chục tên áo đen đồng thời giơ súng lên, nhắm thẳng vào cô gái đứng cách đó hơn mười mét.

Sinh tử cách nhau một khoảnh khắc, lúc tất cả chuẩn bị bóp cò, một giọng nam như âm hồn vang lên bên tai mọi người...

- Đây, các anh em, các anh em quấy rầy ta ngấm trắng ta không tính toán, nhưng các ngươi không định hơn chục người dùng súng bắn một cô gái đó chứ? Chưa kể đồng súng ông đó, đàn ông đánh phụ nữ cũng đều không được. Các ngươi xem cô ấy xinh đẹp thế kia...

Trong lời nói có ý thương tiếc.

- Là ai?

Hắc Hùng cảnh giác nhìn tứ phía nhưng không phát hiện ra bóng dáng nào.

Cô gái vốn đang đứng chờ chết đột nhiên mở to đôi mắt xinh đẹp, ánh mắt khó tin nhìn lên không phía trước.

Từ trên trời giáng xuống một bóng người quý mị, hiện ra trước mặt mười mấy tay súng, giống như quỷ hút máu trong thần thoại Châu Âu, dưới ánh trăng mờ người ban đêm, một con dơi cánh đen to lớn dang cánh, giương ra nanh vuốt lợi hại.

Đó là một người trẻ tuổi nhưng có dáng vẻ hơi lười nhác, trên khuôn mặt trẻ trung có nét như trêu tức, có chút tò mò, nhưng lại khinh thường nhiều hơn.

Hắc Hùng không thích ánh mắt này, nhưng trong thâm tâm lại có một tia sợ hãi:

- Người là ai?

Người trẻ tuổi cũng không trả lời, lại thoải mái quay đầu lại hỏi cô gái:

- Nếu tôi giúp cô giải quyết bọn họ, cô có thể đáp ứng tôi một điều không?

- Được, bất kể là chuyện gì...

Cô gái mặt tái nhợt lúc này lại hơi đỏ mặt, cô có thể nghĩ đến việc người đàn ông này cứu cô xong muốn làm bất cứ điều gì, bao gồm cả việc hiến thân. Nhưng lúc này cô không còn sự lựa chọn nào khác, thậm chí chính cô cũng không rõ ràng lắm vì sao lại tin tưởng một người xa lạ tay không tắc sắt lại có thể cứu được sinh mạng yếu ớt của mình từ hơn mười họng súng kia!

- Không cần biết người là ai, người phải chết...

Hắc Hùng nổi giận, gã ghét bị coi thường, gã lập tức giơ súng nhắm ngay vào chàng trai kia.

“Pang!!!”

Tia lửa trong họng súng phụt ra trong nháy mắt, người thanh niên biến mất, lúc xuất hiện lại một bàn tay đã bất ngờ phủ lên đầu Hắc Hùng, nhẹ nhàng vặn một cái...

“Rắc... rắc”

Hắc Hùng mềm nhũn ngã ra đất, hai mắt mở to đầy tức giận, nét mặt không cam lòng, không tin được hắn chưa kịp phản ứng thì đã bị vặn gãy cổ!

Tất cả bọn mặc đồ đen cầm súng đều bị dọa thành si ngốc, người giỏi trong bang hội phải kể đến Hắc Hùng xuất thân từ xã hội ngầm, không ngờ không hiểu sao ngay lúc nổ súng lại bị giết rồi!

- Lúc này tên Hùng ngu ngốc này nói gì nhỉ... phải rồi, ta tặng các người một câu nói, những thứ như súng đạn chỉ có tác dụng với kẻ yếu...

Người thanh niên mới dứt lời, thân thể đã một lần nữa hóa thành một cái bóng, trong màn đêm xuyên qua hơn mười người, mỗi lần tiếp cận một người lại giơ tay ra một chiêu. Tay hắn hoặc là khóa hầu, hoặc đánh vào ngực, hề người nào bị đánh trúng đều trong nháy mắt ngã xuống đất không dậy nổi.

Chỉ có cô gái đứng cách đó không xa, đợi cả đám bị đánh chết, khó khăn lắm mới hiểu được vì sao. Bọn chúng không ngờ đều là bị chụp võ đầu, gãy cổ, bị đánh vỡ nội tạng... những chiêu thức vô nhân tính như vậy lấy mạng!

Nếu như lúc đầu người này nhảy xuống, trong ánh mắt cô gái còn tưởng tượng là anh hùng cứu mỹ nhân, thì lúc này trong mắt cô người đó chẳng khác nào tử thần!

Đúng vậy, chính mình được một người đàn ông bình thường - tử thần cứu mạng, hơn nữa còn đáp ứng nhận lời một yêu cầu của hắn!

Thực ra, lúc này cô gái đang nghĩ, cho dù lúc trước cô không đồng ý thì bản thân cô vốn cũng không có khả năng chống cự lại hắn. Người có thể nói “không” với người, chứ không thể nói “không” với “thần”!

Gần như ngay sau khi kết thúc trận chiến, người thanh niên chậm rãi vỗ tay đi đến trước mặt cô gái, dưới ánh trăng, hắn nhẹ răng cười, dường như không phải mới ra tay tàn sát:

- Tôi là Dương Thần, mỹ nữ, cô tên là gì?

- Sắc Vi...

Sắc Vi có chút thất thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 20

Vua Khỉ Và Khỉ Cái

Có những hồi ức qua đã lâu cũng khó quên được, tựa như rượu Nữ nhi hồng càng ủ càng ngon, bất luận bao nhiêu năm sau vẫn tỏa hương thơm.

Lần đầu Sắc Vi và Dương Thần gặp mặt nhuốm đầy máu tanh nhưng lại có kịch tính.

Sắc Vi thản nhiên, chậm rãi thuật lại hoàn toàn đoạn hồi ức này khiến Dương Thần hơi thất thần. Nửa năm trước hai người một người ngẫu nhiên cứu, một người được cứu mà quen nhau, sau đó, nửa năm qua thường chỉ giao lưu đơn giản mới có mối quan hệ tinh tế như hiện nay, có chút khoảng cách, có chút mờ ám, có chút kích thích.

Búi lại mái tóc đen dài, Sắc Vi ôm đầu gối ngồi trên giường, mỉm cười say mê:

- Dương Thần, anh biết lúc đó, lúc anh chưa xuất hiện, em đang nghĩ gì không?

- Nghĩ gì?

- Em đang nghĩ, ngày trước mẹ thường kể chuyện thần thoại cho em nghe, trong truyện, lúc công chúa yếu đuối bị người xấu, ác ma hãm hại, sẽ luôn có hoàng tử bạch mã xuất hiện cứu công chúa ra, sau đó kết thúc chuyện khẳng định “từ đó về sau, hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc mãi mãi”. Trước đây em cảm thấy đó là câu nói rất nhảm chán, buồn cười... nhưng anh lại khiến điều này hết thấy đều ứng nghiệm.

Sắc Vi ánh mắt lộ ra chút hưng phấn, liếc mắt đưa tình nhìn Dương Thần nói.

Dương Thần sờ sờ mũi:

- Anh không nghĩ em lại có mặt ngây thơ như vậy.

Sắc Vi khẽ cười:

- Ha ha... Em biết em không phải công chúa, anh cũng không phải hoàng tử bạch mã, ừm, hoàng tử ngựa ô cũng không giống, đến ngựa cũng không có, cứ như vậy, trời không biết quỷ không hay mà từ trên trời nhảy xuống. Nhưng lúc ấy em thấy tất cả đều không quan trọng, em chỉ nghĩ, nếu sau này có một người như vậy bên cạnh em, anh ta không cần cả ngày ở bên cạnh, cả ngày khiến em vui vẻ... chỉ cần trong lúc em không thể bước tiếp cho em dựa vào ngực, khiến em không cảm thấy bất lực, cô đơn, vậy là đủ rồi...

Dương Thần vươn tay, khẽ vuốt qua gò má mịn màng của cô, nói:

- Anh nói thật anh không phải người đàn ông tốt, trong những năm tháng đã qua, những người phụ nữ có quan hệ với anh, không có một ngàn cũng

đến tám trăm. Em cũng nói rồi, người em cần không phải người mạnh mẽ để giúp đỡ em, dựa vào điều kiện của em, hoặc tìm người thành thật đáng tin cậy, hoặc tìm người đàn ông toàn tâm toàn ý với mình thì tốt hơn...

Sắc Vi ánh mắt nghịch ngợm nói:

- Không có khả năng... Dương Thần, anh có biết quan hệ giữa đàn khi và vua khi không?

- Đàn khi? Vua khi? Em muốn nói gì?

Dương Thần nghi hoặc hỏi.

- Trong đàn khi, vua khi là con đực mạnh nhất, mà tất cả con cái trong đàn khi đều muốn trở thành đối tượng giao phối của vua khi. Đây là bản năng của đàn khi, mẫu khi cái theo đuổi chính là mạnh mẽ, như vậy đời sau sẽ có gen càng mạnh. Vì vậy, khi chúng tìm được vua khi khỏe nhất đàn, trong mắt chúng sẽ không có con khi đực nào khác. Thật ra trong xã hội con người cũng không có gì khác, từ thời cổ đại đế vương đến nay, những người đàn ông có quyền thế đều có hàng đàn thê thiếp, nhưng những người phụ nữ theo họ chẳng ai có thể nói hoàn toàn là bị ép buộc, đã có thứ tốt nhất, sao lại muốn chọn thứ đẳng chứ?

Dương Thần dở khóc dở cười:

- Nói vậy chúng ta đều thành khi hết?

- Em chỉ lấy ví dụ thôi, em chỉ muốn nói cho anh biết, từ khi chúng ta gặp mặt lần đầu, trong mắt em đời này đã không thể có bất kì ai khác. Có lẽ anh không mạnh nhất thế giới, nhưng trong mắt em anh là người mạnh nhất...

Sắc Vi ánh mắt dần dần trở nên kiên quyết, nhìn thẳng vào Dương Thần, nói:

- Em yêu anh, Dương Thần.

- ...

Sau hơn nửa phút trầm mặc, Dương Thần dần tươi cười đứng lên, vừa thoải mái lại vừa nghiền ngẫm nói:

- Em thật là cô gái gốc ghéech.

Sắc Vi lúc này có vẻ thấp thỏm lo lắng, lúc này lại lộ ra vẻ vui sướng, lắc đầu nói:

- Gốc ghéech thì sao, em không hối hận!

- Em có biết hôm nay anh đến đây để làm gì không?

Dương Thần nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt dường như dò xét cảnh phía dưới váy ngủ của Sắc Vi.

Sắc Vi vốn sớm đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý, nhưng lúc này lại bị ánh mắt Dương Thần nhìn không chút che giấu, mặt cô đỏ ửng, tim đập liên hồi, khó giấu được vẻ ngượng ngùng lộ ra:

- Anh... anh muốn làm gì?

Dương Thần chậm rãi ghé sát vào chiếc khuyên tai trong suốt xinh đẹp của Sắc Vi, nhẹ nhàng cắn vào phần thịt mềm mại...

- Anh...

Sắc Vi toàn thân giống như bị một luồng điện xuyên qua, mềm yếu ngã vào lòng ngực Dương Thần, bắt đầu thở gấp.

- Hôm nay anh đến chính là để ăn thịt em, khi cái xinh đẹp ạ...

Không đợi Sắc Vi phản ứng lại, Dương Thần kêu một tiếng trầm giống như đã đè nén lâu rồi, ôm mạnh vòng eo thon nhỏ của Sắc Vi, ném thân hình mềm mại, quỵn rũ vào giữa chiếc giường lớn!

Sắc Vi bị cái hạnh phúc bất ngờ này dọa, hai mắt nhắm chặt, để mặc Dương Thần vuốt ve cơ thể mình, hai bàn tay trắng nõn nắm chặt chiếc chăn lông trên giường...

Chiếc váy ngủ bằng lụa mềm mại trên cơ thể cô bị bàn tay to lớn, thô ráp từ từ cởi ra, làn da trắng như tuyết lộ ra ngoài, phát ra sức hấp dẫn thiêu đốt người khác.

Dường như không bỏ qua một tấc da thịt nào, đôi môi nóng rực của Dương Thần bắt đầu lướt từ chiếc rốn xinh xắn, lần theo phần bụng tròn nhẵn hướng lên trên, không chút do dự cởi bỏ chiếc áo lót đen tuyền, miệng không ngừng gặm cắn phần thịt màu hồng trên khuôn ngực.

Có lẽ lâu lắm không được hưởng thụ một cơ thể phụ nữ quỵn rũ như vậy trong trạng thái tỉnh táo, Dương Thần cảm thấy máu trong người mình sôi trào, khó có thể kiểm soát được.

- Thơm quá...

Sắc Vi ngày thường luôn ở thế chủ động, nhưng lúc này lại ngại ngùng, e lệ như thiếu nữ mới yêu lần đầu, nghe thấy lời khen rõ ràng như vậy, hai má lúm đồng tiền lại càng ửng đỏ, im lặng không biết đáp lại cái gì.

Cuối cùng, khi cặp môi của Dương Thần hôn lên đôi môi anh đào của Sắc Vi, ngay lập tức, hai chiếc lưỡi ẩm ướt bắt đầu không ngừng quấn lấy nhau, thứ ngọt ngào trong miệng Sắc Vi khiến Dương Thần không ngừng đòi lấy, đến lúc Sắc Vi khó mà thở nổi mới không cam lòng hôn lên chỗ khác.

Sắc Vi đã hoàn toàn lạc trong sự nóng bỏng lần đầu, cơ thể mềm nhũn như nước, mỗi một chỗ đều trở thành một đầu dây thần kinh vô cùng mẫn cảm, chỉ chạm nhẹ một chút cũng khiến dòng nước tràn ra như suối.

Khi Dương Thần cởi bỏ hết mọi trói buộc trên cơ thể hai người, một bàn tay tiến đến khu vườn bí ẩn của Sắc Vi, mật hoa tràn ra khiến các hormone của Dương Thần lại tăng tốc!

- Ôi, bảo bối Sắc Vi của anh..

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 21

Người Phụ Nữ Ngốc Nghếch

Chừng nửa tiếng sau, đôi nam nữ lâu ngày không gặp quay cuồng vằn vữa. Làm cả giường chăn màn hỗn độn xong mới ôm nhau một chỗ.

Sắc Vi dường như còn chưa hồi phục tinh thần, cả người mềm nhũn dựa vào ngực Dương Thần, hai bầu ngực cũng ép sát vào nhau, trở thành một hình ảnh rất gợi cảm.

Được mưa móc làm dịu đi, lúc này người phụ nữ xinh đẹp lạ thường. Một tay gãi gãi bộ ngực cường tráng của Dương Thần, giọng hồn dỗi nói:

- Hóa ra làm việc này mệt như thế, sau đừng làm nữa.

- Tùy em.

Dương Thần ôm cô vào ngực cười nói:

- Em không làm anh có thể tìm người phụ nữ khác.

- Đồ không có lương tâm! Vừa mới nói một chút đã nói đến đi với người phụ nữ khác.

Sắc Vi dờ khóc dờ cười đăm Dương Thần một cái nhưng sau đó lại tò mò hỏi:

- Đúng rồi, hôm nay anh đến chỗ em, không phải là chỉ muốn cái đó chứ?

Dương Thần giơ tay véo nhẹ vào mặt Sắc Vi một cái:

- Cũng có thể nói phải, cũng có thể không.

- Thế là có ý gì?

Sắc Vi tự nhận mình thông minh, nhưng không đoán được trong đầu người đàn ông này nghĩ gì.

Dương Thần ra khỏi giường, lấy trong túi quần ra bao thuốc lá, châm một điếu hút vài hơi mới thoải mái cười nói:

- Sở dĩ nói thế là bởi vì em thật sự hấp dẫn anh. Ừ... anh đã muốn biến em thành con bê non để ăn từ lâu. Nhưng vì hoàn cảnh của em khá phiền, ăn em cũng là phá bỏ những ngày nhàn hạ của anh. Cho nên anh chỉ có thể nhìn mà không làm gì.

Sắc Vi có chút buồn bã gật gật đầu:

- Em biết, anh không muốn tham gia vào cuộc đấu tranh của bọn xã hội đen khu Tây, mà em lại là hội trưởng hội Hồng Kinh. Cùng ở một chỗ với em, Tây Minh sẽ không chấp nhận việc em làm đối với anh, hiện giờ có thể thế nào...chẳng lẽ bảo anh lo liệu...

Thấy Sắc Vi có vẻ muốn nói lại thôi, Dương Thần cười ha hả,

- Em không cần suy nghĩ nhiều. Đúng vậy, vì một số nguyên nhân, hiện tại ba em sẽ khá phản cảm với anh, hoặc là Tây Minh sẽ đưa ra một số người

làm cho anh đau đầu. Anh cảm thấy trốn tránh ông ấy không bằng đem toàn bộ Tây khu thành địa bàn của em, như vậy mất nhiều công sức hơn nữa có khả năng lẫn lộn thượng vàng hạ cám, nhưng

Nói tới đây, Dương Thần lại tham lam nhìn cơ thể gợi cảm của Sắc Vi một cái, liếm liếm môi nói:

- Nhưng, vừa có thể diệt con quỷ nhỏ, lại có thể được cô gái như em, tại sao anh không làm.

Bị người tình gọi là cô gái đàn làm Sắc Vi không kìm nổi lườm Dương Thần một cái:

- Hóa ra nguyên nhân như vậy, xem ra hôm nay anh đến đây là thu tiền đặt cọc...

Sau khi biết mục đích của Dương Thần, Sắc Vi không hỏi Dương Thần cụ thể như thế nào, cũng không cảm thấy lo lắng chút nào vì Dương Thần. Lúc này Sắc Vi đã cho rằng, tình hình đối diện của hai bang tây khu sắp kết thúc.

Đây cũng là lý do khiến Dương Thần thật sự thích người phụ nữ này, nếu chỉ là sắc đẹp, Sắc Vi không khác gì người phụ nữ đề trêu đùa. Hoàn toàn nằm trên giường cũng không có quan hệ gì. Nhưng Sắc Vi hiển nhiên là người phụ nữ biết điều khiến người đàn ông thư thái, cô tin tưởng thực lực của Dương Thần, Dương Thần không muốn nói, cô sẽ không hỏi đến. Dương Thần muốn thừa nước đục thả câu, cô liền phối hợp tỏ ý muốn nghe. Dương Thần không đến chỗ cô, cô sẽ không vô duyên vô cớ đi quấy rầy Dương Thần. Sẽ chỉ im lặng chờ hấn đến. Lúc đó sẽ đem tình cảm nóng bỏng của mình trút hết lên người Dương Thần. Để người đàn ông biết, cô muốn anh ta cỡ nào...

Sắc Vi càng an phận như thế, không cầu cạnh, Dương Thần lại càng khó dứt bỏ được cô.

Thật ra Dương Thần cũng muốn, lấy việc Trần Phong làm cái cớ, nếu cứ cái đà này thì dù hội Tây Minh có không trêu chọc gì đến hấn, hấn cũng sẽ vì Sắc Vi mà đi diệt bọn họ.

Hai người ôm ấp một lát sau, bên ngoài trời đã tối sầm, đèn đường đã bật sáng.

Dương Thần nhìn lên trời, không nề ướt át bản thủ, đứng dậy mặc quần áo.

Sắc Vi vốn định đứng dậy, tiếc rằng vừa mới muốn đứng lên, đau đớn khiến cô nhúm mày cắn môi giằn hơn nói:

- Điều tại anh, hại em sung hết lên.

- Ừ...

Dương Thần có chút xấu hổ cười nói:

- Anh thấy em không có máu hồng, cho rằng không có việc gì, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên của em?

Khuôn mặt xinh đẹp của Sắc Vi trắng bệch:

- Chiếc màng kia em đã bị rách khi luyện công, sao thế, anh cho rằng em là người lẳng lơ?

- Không, không, không

Dương Thần vội vàng cười làm lành nói:

- Ngoan nào cục cưng, anh chỉ là nghĩ ngày thường em cũng phải giải quyết chút nhu cầu của mình. Chỗ ấy của em còn khiến anh không rút ra được, sao lại lẳng lơ, ha ha ...

Nghe giọng Dương Thần xấu hổ, Sắc Vi vừa buồn cười vừa tức, chui vào chăn không nhìn Dương Thần.

Dương Thần nói xong cười, bước nhanh ra cửa, đột nhiên nhớ đến chuyện gì, hỏi:

- Cưng ơi, bà xã anh muốn anh tìm một công việc, nếu phải làm việc anh muốn tìm một công việc nhàn một chút. Em bảo đi đâu tìm công ty bây giờ?

- Bà xã anh?

Sắc Vi chui nhanh đầu ra khỏi chăn, trừng mắt nhìn:

- Anh có bà xã từ khi nào vậy?

- Việc này, một pho tượng bồ tát sống, cả ngày phụng phịu, hôm nay vừa mới nhận giấy đăng ký kết hôn. Cụ thể sao anh không tiện nói, dù sao anh đã kết hôn là được.

Dương Thần buồn rầu lắc đầu nói.

Về mặt Sắc Vi thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng có chút tủi thân nói:

- Tuy em không nghĩ tới việc làm vợ chính thức, nhưng anh cũng không thể đối với em như vậy, nhanh như vậy đã thành bồ nhí.

- Em không muốn làm vợ chính thức sao? Vì sao?

Dương Thần tò mò hỏi.

- Em không thích hợp để làm vợ. Dù sao em là người hoạt động trong bóng tối, không thể xuất hiện cùng anh cả ngày ở ngoài. Hơn nữa, em cũng không giống dáng dấp của một người vợ hiền, đối với một người chồng tốt...

Nói xong, liếc Dương Thần bằng đôi mắt quyến rũ một cái.

- Em là đồ yêu tinh.

Dương Thần thiếu chút nữa lại muốn vác súng ra trận.

Cười một hồi xong, Sắc Vi dường như cũng không để ý quá mức đến chuyện Dương Thần kết hôn, nghĩ một chút đề nghị:

- Nếu thích phụ nữ, lại nhàn hạ, vậy đi Ngọc Lôi, chuyên về thời trang và mỹ phẩm. Ở Trung Hải, thậm chí trong cả nước là một công ty lớn. Em nghe nói ban quan hệ xã hội của Ngọc Lôi tuyển người, hơn nữa không giới hạn nam nữ, nghe nói rất nhiều người đàn ông đã nhận được công việc này.

- Ban quan hệ xã hội, nam cũng làm việc này.

Dương Thần giật mình, ngay sau đó hỏi:

- Vậy chắc Ngọc Lôi phụ nữ rất nhiều?

- Ừ, đãi ngộ tốt, phúc lợi tốt, quan trọng là công ty Ngọc Lôi có thể coi là

công ty có nhiều phụ nữ nhất Trung Hải. Dù sao cũng là công ty về thời trang và mỹ phẩm, em nghĩ đó cũng là sở trường của anh...

Vẻ mặt Sắc Vi như đang nói “tôi còn không biết về anh”.

Dương Thần cũng không ngại, gật đầu:

- Một đề nghị tốt, đề nghị tốt, tiền lương thì không quan trọng, quan trọng là hoàn cảnh xung quanh, ừ... anh về chuẩn bị tài liệu mai đến phỏng vấn.

Đợi cho Dương Thần ra khỏi phòng một lúc, Sắc Vi nhìn cửa phòng đóng, thở dài nhẹ nhẹ. Nhưng Sắc Vi không biết là Dương Thần đi ra một đoạn xa cũng vỗ vỗ ngực, giống như thổi phào một tiếng

- Nguy hiểm thật, bao bồ nhí quả nhiên là kinh hồn bạt vía.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 22

Sống Chết Trong Gang Tắc

Từ quán rượu bước ra, Dương Thần lên xe trở về nhà, tuy nhiên, thiếu chút nữa đi nhầm đường. Bởi vì Dương Thần chưa có thói quen về biệt thự xa hoa, và không muốn đối mặt với khuôn mặt xinh đẹp lạnh như băng cũng Lâm Nhược Khuê. Dương Thần cứ có cảm giác như bà xã của mình muốn đùa giỡn với hắn vậy, giống như oan gia từ kiếp trước.

Xe chạy đến vùng ngoại thành, vừa mới đến đường cao tốc, Dương Thần bỗng nhiên thấy một chiếc xe đi sau đang dùng đèn tín hiệu chiếu vào xe mình.

Dương Thần nhíu mày, chọn cách tránh đường xe chạy, ai ngờ, vừa mới chuyển qua làn xe khác, xe đi sau bắt đầu bắn hắt. Ánh sáng mãnh liệt chiếu vào hắn.

Lúc này đường ra ngoại ô xe cộ rất ít. Lại là đường một chiều hai luồng xe chạy, Dương Thần bức mình phát hiện, có vẻ hắn bị vài băng đảng quan tâm...

Tuy nhiên, BMW 3 cũng không phải chiếc xe bình thường. Đây có thể là chiếc xe hàng đầu, không phải xe bình thường khác có thể đuổi theo. Mà băng đảng này hiển nhiên có những hạng mục xe không tầm thường.

Quả nhiên, không đợi Dương Thần nghĩ ứng phó như thế nào, hai chiếc xe của đối phương đã phóng lên hai bên.

Hai chiếc xe một đen một trắng bất chợt tăng tốc, chiếc BMW 3 bị tụt lại phía sau. Ngay sau đó, hai chiếc xe song song chắn trước mặt xe hắn.

Dương Thần cuối cùng thấy rõ hai chiếc xe trước mắt. Không thấy không biết, thấy xong thì nhảy dựng lên. Không ngờ là Ferrari f430 và BMW 6, hai chiếc xe này đều có thể thắng được chiếc BMW 3 của hắn. Tuy f430 chỉ là chiếc xe tầm trung, được cải tiến từ f360, thuộc loại trung cấp của Ferrari, nhưng dù sao cũng là Ferrari, không phải dễ khoác lác và nổ máy chơi.

Tuy chỉ cách BMW 3 của hắn 3 số thôi nhưng thuộc thế hệ BMW 6, 5. 0 không phải có thể đối phó. Chỉ cần là giá đã hơn bảy trăm nghìn, tuyệt đối là sản phẩm xa xỉ.

Dương Thần không có cách nào, nếu hai chiếc xe phía trước là đến đối phó với hắn. Dương Thần còn có chút tự tin dựa vào chút kỹ thuật hơn người để bỏ rơi bọn họ. Khi Dương Thần liếc nhìn phía sau xe của hắn, Dương Thần đành phải bỏ suy nghĩ này, đó đúng là chiếc Porsche 911 màu đỏ.

Đây là chiếc xe nổi tiếng trong lịch sử hơn bốn mươi năm của Porsche, qua nhiều thay đổi như vậy, trung tâm kỹ thuật không có một cải tiến gì, có

thể thấy được trình độ tổng hợp cao khó có thể tưởng tượng.

Chiếc BMW 3 của hắn kém người ta đến bảy tám lần, không có cách nào vượt qua.

Nhưng Dương Thần nhìn chiếc xe cũng hiểu ra, vài tên này không phải là bọn cướp bóc. Người có thể mua được những loại xe này, chắc chắn sẽ không thiếu tiền, xem ra chỉ có thể là con cháu nhà giàu nhâm chán đi hóng gió, muốn đùa cợt hắn một chút rồi bỏ chạy.

Lại cảm thấy cảm thán cho cuộc đời này, trẻ con không chịu học hành đi gây chuyện. Dương Thần cũng lười không tranh cãi với bọn chúng, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện. Cuối cùng đi chậm lại, định để bọn chúng đi trước rồi nói sau.

Tuy nhiên, không được như ý. Không đợi Dương Thần chậm tốc độ lại, chiếc Porsche phía sau đã bấm còi vang lên, bám sát theo sau. Hai xe phía trước cũng bắt đầu đi chậm lại, thật sự không muốn bỏ lại xe hắn.

Theo quy định của Trung Hải, nếu xe phía sau đâm vào xe phía trước thì tất nhiên là xe phía sau bồi thường tổn thất. Cho nên, tình trạng trước mắt, nếu Dương Thần đánh xe lên tất nhiên là phải bồi thường hai người. Rồi sau đó xe Porsche tiến lên, hắn mới được bồi thường. Cho nên, cuộc mua bán này chính hắn bị lỗ vốn.

Sau khi hiểu rõ ý đồ của mấy tên ăn chơi trác táng, khóe miệng Dương Thần hiện ra nụ cười độc, thật sự là thú vị độc ác... Nếu luận về chơi xe, hắn không dám nói là đứng đầu thế giới, nhưng cũng có trình độ hạng nhất.

Suy nghĩ một chút, Dương Thần quyết định hung hăng cho bọn này một trận. Nếu cha mẹ bọn họ không dạy bảo bọn họ, vậy để người chú như hắn dạy bọn trẻ một chút.

Vừa suy nghĩ như vậy, Dương Thần đã có hành động, phanh xe lại, đánh tay lái, quay xe đúng một trăm tám mươi độ.

Tiếng ma sát giữa lốp xe và mặt đường vang lên chói tai. Khói trắng bốc lên trong đêm.

Ánh đèn màu đỏ quét một vệt, hướng mà chiếc BMW 3 đi đã ngược hướng Porsche 911.

Mọi việc xảy ra trong nháy mắt khiến những người lái xe xung quanh đều choáng váng. Người này bị làm sao thế?

Tuy nhiên, việc này đã tố cáo người lái xe Porsche, người này muốn lái xe đụng vào xe hắn.

Tiếng hai bánh xe chạm mặt đường giống như hai quả đại pháo, đối diện với việc sẽ va chạm mạnh mẽ.

Chiếc Porsche thấy như vậy, gần như không chút do dự, chỉ có thể đánh tay lái sang bên đường.

Khiến cho mấy lái xe hoảng sợ chính là, chiếc BMW 3 không có thay đổi phương hướng nào, cứ thẳng tắp đi qua đường.

Nếu không phải là Porsche thay đổi phương hướng trước, tất nhiên là xảy ra tai nạn nghiêm trọng, thậm chí có thể hủy toàn bộ thân xe, hai người lái xe sẽ bị ép thành bánh thịt.

Mấy lái xe đều toát mồ hôi lạnh, người liều mạng như vậy chẳng lẽ không sao sao?

Hai chiếc M6 và F430 phía trước đều dừng lại ven đường. Bước xuống là hai gã thiếu niên mặc áo hàng hiệu, vẻ mặt không tốt lắm chắn phía trước xe.

Dương Thần quay đầu xe xong, cho xe dừng lại ven đường. Xuống xe đi đến phía hai người. Hắn biết, không nói rõ ràng bọn họ sẽ không tránh đường.

Chủ nhân của chiếc Porsche cũng xuống xe, điều khiến Dương Thần không ngờ chính là đây là một cô gái. Tuy nhiên ăn mặc rất lạ, đầu đội tóc giả màu hồng nhạt, áo phong màu trắng, dưới là quần soóc bò. Ghê nhất chính là khuyên tai của cô gái là hình đầu lâu. Vòng cổ và vòng tay đều là màu bạc chữ thập. Nhưng khuôn mặt xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt. Chỉ có điều dáng người hơi gầy, hẳn là đang tuổi trung học.

Đôi mắt nhiều cảm xúc nhìn chăm chú Dương Thần. Khi đến trước mắt, đột nhiên giờ tay có xăm hình con bướm nhỏ ra cười giòn tan nói:

- Tôi là Đường Đường, thật vui được gặp anh.

Dương Thần không biết làm thế nào với cô gái có tên Đường Đường trước mặt. Vốn tưởng là cô sẽ khóc lớn làm ầm ĩ một phen, không nghĩ thân thiết bắt tay mình.

Cũng không chân chừ, Dương Thần giờ tay nhẹ nhàng bắt tay Đường Đường:

- Tôi là Dương Thần, không thể nào vui khi gặp các cô.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 23

Sự Đe Dọa Của Cô Gái Trẻ

Đường Đường hiển nhiên ngẩn người vì lời nói của Dương Thần, nhưng ngay sau đó liền mỉm cười khanh khách, rất tinh quái:

- Chú, chú thật hài hước.

- Tôi hài hước hay không tôi không biết, nhưng phiền các cô cậu tránh đường ra, tôi muốn về nhà.

Dương Thần nói xong đưa mắt nhìn người thanh niên.

Hai gã thanh niên này vừa mới lấy lại tinh thần sau cảnh tượng vừa rồi. Nghe thấy Dương Thần nói muốn bọn họ tránh ra, một người thanh niên tóc vàng hừ nói:

- Tránh ra, anh gây ra việc nguy hiểm như vật đối với chị Đường Đường của chúng tôi, không đập đầu xinh lỗi đã muốn đi, thế thì dễ dàng quá rồi.

- Chị Đường Đường, nếu không thì gọi điện thoại gọi thêm người?

Người thanh niên tóc dài nói có vẻ uy hiếp.

Đường Đường bĩu môi,

- Nói linh tinh cái gì, tôi mà cần đối đầu với chú này sao?

- Chị Đường Đường...

Hai người thanh niên có chút kinh ngạc hỏi.

Đường Đường cười ngọt ngào, nhìn Dương Thần nói:

- Chú, kỹ thuật điều khiển xe của chú vừa rồi rất tài, giống y như trong phim, có thể dạy cháu một chút không?

Cô gái nói xong nhìn với ánh mắt đầy chờ mong, trêu mếu nhìn thẳng vào người đối diện.

Hai người thanh niên hiển nhiên không nghĩ đến việc Đường Đường đột nhiên yêu cầu học kỹ thuật lái xe. Nhưng vừa nghĩ đến động tác quay xe của Dương Thần, đều khát khao. Bọn họ mặc dù có xe tốt, nhưng không thể có được động tác kỹ thuật như vậy.

Dương Thần có chút không thoải mái lắc đầu:

- Không được, rất nguy hiểm, các cô cậu vẫn là trẻ con. Ngoan về nhà ngủ đi, buổi tối đừng có ra đường đi xe lộn xộn như vậy.

Nghe xong lời này Đường Đường lập tức sụ mặt, hừ một tiếng;

- Chú, cháu bảo chú dạy cháu, là thấy kỹ thuật lái xe của chú không tồi. Chú ý đến chú, nhưng chú đừng tưởng rằng chuyện vừa rồi thiếu chút nữa đâm chết cháu cứ thế mà cho qua.

Dương Thần nghe xong không kìm nổi bật cười:

- Ô, cháu muốn tính như thế nào?

- Chú không phải là đang muốn lái xe sao? Chú không phải là đang muốn về nhà sao? Tốt, cháu đạp xe chú một chút, xem chú làm sao để lái xe về nhà.

Đường Đường đắc ý vung tay, người thanh niên tóc vàng phía sau lập tức tuân lệnh, lấy ra chiếc iphone hiện đại gọi điện thoại.

- Anh Viên Dã, chị Đường Đường bị bắt nạt, mau đến đây.

Người thanh niên tóc vàng nói xong quay sang Dương Thần cười giễu cợt, dường như cảm thấy Dương Thần xong đời rồi.

Dương Thần rút một điều thuốc, đêm còn dài mà, hắn không cần lo lắng đám con nhà giàu mới nổi này.

- Chú, hiện giờ chú còn có cơ hội cuối cùng để suy nghĩ. Rốt cuộc là có ngoan ngoãn dạy cháu không? Hay là muốn cả người và xe đều bị đập?

Mái tóc giả màu hồng của Đường Đường bay phất phơ trong gió, khuôn mặt xinh đẹp lúc này giống như ác ma.

Dương Thần không để ý đến cô, mồm mép là thứ có ít sức thuyết phục nhất. Dương Thần từ trước đến nay lười cũng không cần phải động nhiều người. Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn chiếc xe đang phi đến cách đó không xa.

Gần như trong nháy mắt, chiếc xe liền dừng trước mặt Dương Thần. Đi đầu không ngờ là một chiếc Audi r8, chiếc xe màu đen đầy cảm xúc, trong đêm tối giống như một kỵ sĩ cao ngạo.

Rất nhanh, từ trên xe bước xuống là một người thanh niên trẻ tuổi đẹp trai mặc quần áo Versace, gương mặt sắc sảo, lông mày lười mác, dáng người mạnh mẽ. Tóc húi cua, thoát nhìn rất nhanh nhẹn. Chắc là khoảng hơn hai mươi tuổi, cũng có vẻ hơi từng trải.

Người này là Viên Dã, vừa xuống xe đã có bốn vệ sĩ nam mặc áo đen đi theo sau, bảo vệ chặt chẽ.

Dương Thần nhìn thấy hình ảnh này, không khỏi cân nhắc một chút. Người có thể ngồi trên xe này chưa chắc đã giàu có, có thể trả góp. Nhưng có thể có vệ sĩ, ở Trung Hải rất ít. Tất nhiên là rất giàu có, hoặc là nhân vật quyền thế có một không hai.

Viên Dã nhìn Dương Thần một cái, lập tức quay đi ngay, dường như không lãng phí một giây.

- Đường Đường, có chuyện gì thế?

Viên Dã nở nụ cười âm áp nhìn Đường Đường thân thiết hỏi.

Đường Đường bực mình bĩu môi, dường như không có chút nào hòa nhã với Viên Dã. Ra hiệu cho hai người đứng sau nói chuyện.

Hai gã có lẽ là thiếu gia nhà giàu, nhưng trước mặt tên Viên Dã lại cực kỳ nịnh nọt. Vừa gọi anh Viên Dã vừa nói qua việc nguy hiểm vừa rồi.

Khi Viên Dã nghe nói Đường Đường thiếu chút nữa bị Dương Thần đâm chết, nhú mày ánh mắt nhìn Dương Thần bắt đầu khinh miệt, dần dần thành phần nộ và lạnh như băng.

- Đường Đường, em yên tâm, việc này để anh giải quyết.

Viên Dã vẫn ôn hòa dịu dàng như cũ nói chuyện với Đường Đường. Nhưng ra hiệu ra tay đối với bốn người mặc áo đen.

Bốn gã vệ sĩ đồng loạt gật đầu một cái, sau đó tiến lên phía trước, khí thế trong chốc lát đã thể hiện ra.

Dương Thần cũng mỉm cười, xem ra mấy vệ sĩ này cũng đã trải qua huấn luyện. Chỉ có quân nhân mới có khí thế như thế. Tuy nhiên, đó chỉ là thùng rỗng kêu to.

Bốn gã vệ sĩ dự định dùng hai tay đã có thể làm chủ hải lòng. Nhưng không ngờ, còn chưa đến gần Dương Thần, đột nhiên cảm thấy một luồng khí mạnh, giống như sóng ngầm đập vào mặt.

Bọn họ từng là quân nhân, lưng lập tức toát mồ hôi lạnh. Chút giác quan nhạy bén vẫn còn lại nói cho họ biết người đàn ông trước mặt vô cùng nguy hiểm. Nguy hiểm chưa từng gặp.

Giống như một luồng khí xoáy tụ lại, một luồng khí lạnh đập vào biển rộng. Bốn người không thể nào chống cự được.

Viên Dã đứng phía sau nhìn thấy bốn gã vệ sĩ như vậy rất không hài lòng,

- Làm sao vậy, trừng phạt một người phiền toái như vậy sao? Hay để tôi tự mình ra tay?

Bốn gã vệ sĩ nhìn nhau cười khò, người có tiền dễ bắt nạt. Nếu đã là vệ sĩ của người ta, cho dù biết rõ là sẽ chết cũng phải xông lên.

Gần như cùng một lúc, bốn người bước đến phía Dương Thần, quyền cước tàn nhẫn đánh về phía Dương Thần.

Dương Thần thở ra hơi thuốc cuối cùng. Ném đầu mẩu thuốc lên không trung, hai chân nhẹ nhàng giậm xuống đất, cả người phóng lên trong nháy mắt đã đứng phía sau bốn người vệ sĩ. Vừa lúc bốn người đan xen nhau.

Dương Thần giờ hai tay tóm lại, hai gã vệ sĩ bị tóm cổ áo, hai gã kia lập tức dừng lại. Cảm thấy cổ không thể cử động được quay về phía người kia, không làm chủ được. Hai gã vệ sĩ ngã lộn ra ngoài.

Giống hệt như trong phim, Dương Thần mượn lực văng của hai người vệ sĩ, nằm xuống, cùng lúc đó, gập hai cánh tay, nện cùi trỏ lên thất lưng của hai vệ sĩ.

Thoáng một cái, bốn gã vệ sĩ vừa mới xông lên đã bị đánh ngã xuống đất, kêu rên âm ỉ, khó có thể đứng lên.

Đầu mẩu thuốc lá bị Dương Thần ném lên không trung lúc này mới rơi xuống mặt đường, bắn ra mấy tia lửa nhỏ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 24

Đưa Cơm.

Vừa mới thê thốt sẽ trút giận cho Đường Đường, Viên Dã bị biến cố dọa cho sợ đến phát ngốc, kinh ngạc nói không ra lời. Hai nam sinh nhìn thấy kỹ thuật chạy như bay của Dương Thần thì đều há hốc mồm kinh ngạc, sợ hãi trốn sau lưng Viên Dã, không dám nhìn Dương Thần thêm chút nào nữa.

Chỉ có ánh mắt Đường Đường bỗng nhiên lộ rõ vẻ khác thường, như thể đã nhìn thấy điều gì cực kì hưng phấn, ánh mắt nhìn Dương Thần cũng đã thay đổi hoàn toàn.

Dương Thần vỗ vỗ tay, có chút khinh thường lắc đầu, nhìn Viên Dã cười chế nhạo:

- Đại thiếu gia, còn muốn vì con bé này mà ra oai không?

Đương nhiên Dương Thần nghĩ Viên Dã nhìn hấn như vậy tuyệt đối không nghĩ đến tình huống hấn sẽ áp đảo hoàn toàn, gã sẽ bỏ chạy không còn hăng bọ xít nữa, nhưng một lần nữa Viên Dã lại làm Dương Thần ngạc nhiên.

Hơi lay động sau động tác vừa rồi, Viên Dã vẫn đứng chắn trước mặt Đường Đường, tuy rằng không còn mạnh mẽ nữa nhưng vẫn thật thà nói:

- Tôi biết thân thủ của anh rất lợi hại, nhưng đừng tưởng như vậy tôi sẽ sợ anh, tôi nhất định sẽ bảo vệ được Đường Đường.

Đường Đường đương nhiên cũng không nghĩ Viên Dã sẽ tiếp tục bảo vệ mình, trong mắt ánh lên sự cảm động, nhưng không nói gì cả.

Dương Thần vẻ mặt cười quái dị nói:

- Không ngờ người si tình đến vậy, không tôi mà, khá là giống chú của người đấy!

Nói rồi xoay người quay lại chiếc m3 của mình.

- Anh cứ vậy mà đi sao?

Viên Dã sửng sốt, bây giờ gã mới biết Dương Thần buông tha cho mình.

Dương Thần vào lại buồng xe, nháy mắt với Viên Dã nói:

- Có nhiều lời nói của tôi có thể cậu không tin, cũng có thể cậu thấy sáo rỗng. Nhưng tôi thấy bạn chất cậu cũng không đến nỗi xấu xa, tôi nói cho cậu biết, sau này đừng quá tự cao tự đại. Kẻ tài giỏi ắt sẽ có người tài giỏi hơn, không phải là đạo lý sông đâu. Tôi chẳng có ý gì khác, có điều bây giờ người của các cậu cũng sẽ không ngăn cản tôi về nhà nữa.

Hai gã nam sinh cản đường sớm đã nép sau người Viên Dã rồi, còn ai dám cản đường hấn nữa chứ. Rất nhanh Dương Thần đã lái xe rời khỏi nơi đó.

Nhìn chiếc BMW dần dần biến mất, Viên Dã và Đường Đường mới dần hồi phục tinh thần, hai người đều cảm thấy có chút khó hiểu.

- Đúng là một quái nhân!

Viên Dã nghĩ mà có chút sợ hãi, trên mặt có vài nét không cam chịu nhưng lại khâm phục.

Còn Đường Đường lại có một vẻ mặt rất hớn hờ, đôi mắt trong veo mỉm cười thích thú, chẳng ai biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì.

Lại nhắc đến biệt thự Long Cảnh Uyển, vừa mới bước vào cửa đã thấy vú Vương với vẻ mặt ôn hòa tươi cười nói:

- Cậu chủ đã về rồi, có ăn cơm không? Nếu chưa ăn để tôi đi hâm nóng thức ăn.

Dương Thần sờ bụng, buổi chiều cùng Sắc Vi chơi trò đẩy “pit-tong”, vừa rồi lại dừng xe đánh người, đúng là quên cả ăn, bật cười bảo vú Vương đi chuẩn bị cơm.

Ngồi trên bàn ăn vội vã hết hai bát cơm, Dương Thần mới ợ một cái, hài lòng nói với vú Vương:

- Nhà có người lo cơm nước đúng là khác hẳn, đặc biệt là có người nấu ăn giỏi như vú Vương.

Vú Vương vừa thu dọn bàn vừa cười nói:

- Cậu thích là được rồi, so với những việc cậu làm thì tôi chỉ có thể nấu cơm trông nhà mà thôi.

- Là sao ạ?

Dương Thần có chút không hiểu.

Do dự một chút rồi vẻ mặt của vú Vương có chút chua xót nói:

- Cậu à, hôm nay Bạch Thiên Gia đến, nếu không có cậu thì cô chủ nhà tôi đã bị ám ức đến chết rồi.

Dương Thần giật mình, hóa ra là nói đến chuyện của Bạch Thiên Lâm Khôn và Lâm Nhược Khê, đúng là dở khóc dở cười.

- Tôi thấy Nhược Khê rất là giận, bị chính cha mình gọi là... là gì nhỉ, là gì mà khiến cô ấy rất tức giận.

Vú Vương lắc đầu:

- Cậu không biết đâu, tuy cô chủ rất tức giận, nhưng còn không bằng mấy hôm trước. Lão gia bắt cô chủ đi cùng đến nhà họ Hứa để xem mặt, còn lấy chuyện gia phả ra để ép buộc cô chủ nữa. Cô chủ tức giận đến mức đi ra ngoài uống rượu, lúc về là cả một thân nồng nặc mùi rượu, buổi tối hôm trước còn chẳng về nhà, qua đêm ở bên ngoài. Xem ra cô chủ lớn rồi, cô chủ của tôi từ trước đến giờ đều rất biết giữ mình, nếu không phải tức tới cực điểm, tuyệt đối sẽ không say như chết đâu.

Dương Thần có chút xấu hổ xoa xoa mũi, cũng đúng mà, say đến mức bị người ta bỏ thuốc, lại còn bị hấn coi như gái bao lên giường cũng, nếu không thì chẳng ai biết đây là đâu cả.

- Bây giờ thì tốt rồi.

Vú Vương rất vui mừng nói:

- Có cậu ở đây, về sau lão gia muốn ức hiếp cô chủ cũng không dễ dàng như vậy nữa, trong nhà có người đàn ông tài giỏi mới an tâm sống được.

Dương Thần ngượng ngừng nghe lời vú Vương nói, chỉ vội tránh đi:

- Vú Vương, Nhượng Khê đâu? Cô ấy ăn cơm rồi?

Vú Vương cười khỏ nói:

- Cô chủ ở trên phòng làm việc kia, ban ngày bị chuyện của lão gia quấy rầy, đến gần tối mới có tâm trạng làm việc, nói là công việc gấp gáp, buổi tối không ăn cơm.

- Vậy sao được, sức khỏe là quan trọng nhất, bận đến mấy cũng phải ăn cơm chứ.

Dương Thần nhú mày.

- Tôi cũng nghĩ thế, nhưng tính tình cô chủ rất bướng bỉnh, khi làm việc không cho chúng ta gõ cửa, cũng không được tùy tiện mang đồ vào, nếu không cô ấy sẽ tức giận.

Về mặt vú Vương đau khổ nói.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, chẳng biết sau này thế nào, ít nhất thì hiện tại cũng là bà xã của mình, để cô đói bụng trong lòng cũng thấy ko vui, bèn nói:

- Vú Vương, vú giúp tôi chuẩn bị một phần đồ ăn, tôi mang cho Nhượng Khê.

- Thật à? Có lẽ cậu mang đến cô chủ sẽ ăn đấy.

Vú Vương như đã sớm mong Dương Thần nói câu này, lập tức vui vẻ chạy xuống bếp.

Một lát sau Dương Thần liền cầm khay thức ăn nóng hổi đi đến cửa phòng của Lâm Nhượng Khê ở lầu hai, cảnh cửa lớn màu đỏ đóng chặt, dường như không cần nghe bất kì tiếng động gì từ bên ngoài.

Dương Thần giơ tay gõ cửa, bên trong không có phản ứng gì, dựa vào nỗ lực hơn người, Dương Thần có thể cảm thấy bên trong phòng yên ắng một cách lạ thường.

Có phần bí ẩn, Dương Thần tự mở cửa, lặng lẽ đi vào.

Vừa bước vào, đập vào mắt là vô vàn sách, được sắp đặt ngay ngắn khắp bốn phía, một chút hương của Lâm Nhượng Khê thấp thoáng đâu đây quanh căn phòng, trong phòng còn có một gian phòng như một tác phẩm nghệ thuật, bày bàn làm việc bằng gỗ lim, trên đó chất đầy văn kiện và sách.

Lúc này Lâm Nhượng Khê đang ngồi trên chiếc ghế đen xoay lớn, đang dựa vào bàn làm việc ngủ.

Gương mặt lúc ngủ trông thanh khiết vô cùng, giảm đi nỗi sầu lo ngày thường, lông mi dài và cong, chiếc mũi đẹp như ngọc, và đôi môi mọng như cánh hoa, hiện lên một vẻ đẹp dịu dàng khiến người ta nhói lòng, mái tóc rối

tung xõa xuống bàn tạo nên cảnh tượng đẹp mê hồn, tô điểm thêm cho một Lâm Nhược Khê vốn đã đẹp như tranh vẽ.

Bỗng đứng nhìn thấy vợ lúc như thế này, Dương Thần khẽ thở dài, một người phụ nữ mà phải chịu nhiều trọng trách và áp lực như vậy, cũng khó trách vì sao cô xinh đẹp như vậy mà không thấy vui vẻ, nghĩ vậy trong lòng Dương Thần không tránh khỏi vài phần chua xót.

Đề đồ ăn lên bàn, Dương Thần nhìn bốn phía căn phòng, đi đến giá quần áo gỡ một chiếc khá dày xuống, chậm rãi tới gần khoác lên người Lâm Nhược Khê, cẩn thận cầm cái áo thật nhẹ nhàng như sợ đánh thức cô. Dương Thần còn tắt bóng đèn bàn khiến cho căn phòng mờ mờ tối tối rồi mới lặng lẽ đi ra ngoài.

Đi xuống dưới lầu, thấy vú Vương bận rộn trong bếp, Dương Thần nhìn đồng hồ thấy còn sớm bèn mở chiếc ti vi màn hình rộng lên, thoải mái nằm ở sofa xem tin tức buổi chiều.

Nhưng chưa xem được bao lâu thì đã thấy phía cầu thang có tiếng bước chân vọng xuống, Dương Thần quay đầu nhìn thì thấy Lâm Nhược Khê vợ mình đã đi xuống, trên tay còn cầm cái áo khoác của hắn đắp cho cô, ánh mắt nhìn hắn rất phức tạp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 25

Nhận Lời Mời.

Tại sao chứ?

Trầm mặc hồi lâu, khuôn mặt không chút biểu cảm của Lâm Nhược Khê mới thốt lên ba chữ.

- Cái gì tại sao?

Dương Thần hỏi ngược lại.

Lâm Nhược Khê ném chiếc áo cầm trên tay đến trước mặt Dương Thần, cô muốn hỏi tại sao đột nhiên lại khoác áo cho mình, lại còn mang cơm cho mình nữa, có điều những lời thốt ra đều cảm thấy ngại ngùng, chỉ đành hỏi:

- Tại sao lại không gọi tôi dậy.

- Em nói gì vậy, anh không biết.

Dương Thần làm ra vẻ vô tội.

Lâm Nhược Khê nhú mày, trong lòng thầm nghĩ “con người này vẫn vô lại như vậy”:

- Anh có biết là tôi rất vội không hả, cho dù anh thấy tôi ngủ thì cũng nên gọi tôi dậy, muộn giờ làm thì biết làm thế nào!

- Anh nói rồi, anh không biết em đang nói gì.

Dương Thần nhả ra một làn khói, cố gắng kiềm chế, có đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

Rơi vào đường cùng rồi, Lâm Nhược Khê cũng không tiện nói thêm gì, chỉ lạnh lùng nói:

- Không được sự đồng ý của tôi thì không được bước vào thư phòng và phòng ngủ của tôi, không thì chuyển đi chỗ khác đi.

- Ha ha...

Dương Thần vui vẻ nói

- Chuyển đi? Từ trước đến giờ anh có nói là muốn chuyển đến đâu, là em để anh chuyển đến đấy chứ, sao lại giống như là anh cầu xin em để được chuyển đến vậy? Này, bà xã ngoan, điều này em nói có vẻ hơi không ra làm sao đấy.

- Anh...

Lâm Nhược Khê định phản bác, nhưng đột nhiên nhớ ra là đều là do mình chủ động mời hẳn chuyển đến ở, còn chuẩn bị phòng mua đồ dùng sinh hoạt cho hẳn, lúc này lại chẳng tiện nói năng gì, chỉ nhìn Dương Thần với ánh mắt căm phẫn:

- Không tranh cãi với tên vô lại như anh nữa, nhớ ngày mai bắt đầu đi tìm việc đi.

Nói rồi, bước lên cầu thang cuốn theo một cơn gió thơm.

Đi đến nửa cầu thang, lại nghe thấy Dương Thần ở dưới lầu lãnh đạm nói:

- Nhớ ăn cơm đây.

Lâm Nhược Khê dừng bước, một cái gì đó ấm áp đang chảy trong trái tim cô, quay đầu lại nhìn cái bóng đang ngồi xem tivi hút thuốc, có cái gì đó xuất thần, bao nhiêu năm rồi, ngoài vú Vương nhìn mình lớn lên ra, người mẹ và bà nội đã mất, chưa có người nào cho mình một gia đình ấm áp như vậy, sẵn sàng quan tâm, đặc biệt đôi phương lại là một người đàn ông, khiến cho Lâm Nhược Khê không kịp thích ứng.

Lại nghĩ tới ban ngày Dương Thần ở ngay trước mặt mình, đánh cho người mà mình không đáng phải gọi là cha Lâm Khôn kia choáng váng đầu óc, vì mình mà tức giận, không khỏi có những bộ dạng ngượng ngùng.

Trên thực tế, vừa lúc này khi Dương Thần khoác áo cho cô, Lâm Nhược Khê đã tỉnh rồi, chỉ là trời sinh ra tính khí đã lạnh lùng như vậy nên cô không biết phải thể hiện bất cứ cảm xúc nào, cũng không dám mở mắt đối diện với sự việc này, chỉ đành tiếp tục giả vờ ngủ.

Giờ phút này khi nghe Dương Thần vẫn không quên nhắc mình ăn cơm, mặc dù trong lòng có chút cảm động nhưng khuôn mặt vẫn lãnh đạm như cũ, trả lời một câu:

- Không cần anh quản.

Rồi nhanh chân bước về phía thư phòng.

Vú Vương vừa đi ra từ trong bếp, nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng khắp khởi mừng thầm.

Trụ sở chính của Quốc Tế Ngọc Lôi ở trung tâm thành phố Trung Hải, có tất cả hơn bốn mươi tầng làm việc, hai chữ “Quốc Tế” cũng chẳng phải là thổi phồng, có thể mở cửa ở ba thị trường Châu Âu, Mỹ, Nhật Bản, và trở thành thời trang thời thượng của Trung Quốc, nằm trong top mười công ty hàng đầu của ngành hóa mỹ phẩm, là điều hiển nhiên.

Chỉnh thể của tòa nhà Ngọc Lôi giống như một đóa hoa tulip màu xám bạc yêu kiều. Những đường cong thanh thoát và sự trang trí thanh nhã khiến cho người vừa bước vào tòa nhà đều cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Trong không khí ngập tràn mùi nước hoa dịu dịu, các loại cỏ cây hoa lá được đặt một cách rất thú vị, trang trí thêm cho sắc trắng của tòa nhà, đem đến một cảm giác rất tự nhiên.

Tuy nhiên, điều nổi tiếng nhất của Quốc Tế Ngọc Lôi, không phải là phong cách trang trí, mà lại là muôn hình muôn vẻ các nhân viên nữ mặc đồ của OL.

Dù sao thì cũng là ngành thời trang và mỹ phẩm, cho nên nhân viên nữ chiếm đại đa số, hơn thế nữa thông báo tuyển dụng của Quốc Tế Ngọc Lôi rất chú trọng đến hình tượng, hễ là nhân viên được tuyển vào công ty, thì nhan sắc của mọi người cũng không tệ đều là những người đẹp có tiếng của

thành phố, nếu không thì cũng phải là nam thanh nữ tú đối với những người mẫu hợp tác hay các công ty làm ăn, thì đây lại càng là niềm mơ ước của hàng nghìn, hàng vạn người.

Cho nên, những người đàn ông thành thị cô đơn cứ xoay như chong chóng bên ngoài Quốc Tế Ngọc Lôi cả ngày, tất cả đều muốn có thể bắt được một người phụ nữ trong đây, nhưng, có thể thành công là cực kì nhỏ.

Trong hoàn cảnh như vậy, có thể bước vào Quốc Tế Ngọc Lôi nhậm chức, tất nhiên đã trở thành lựa chọn tốt nhất của vô số người đàn ông, có thể thấy, lúc Quốc Tế Ngọc Lôi phát quảng cáo, bộ phận quan hệ xã hội tuyển người, trận chiến đăng kí của những người đàn ông quyết liệt đến mức độ nào.

Kết quả là, trong thông báo tuyển dụng của Quốc Tế Ngọc Lôi, đề ra những yêu cầu rất đặc biệt đối với nam giới đến ứng tuyển:

Yêu cầu thứ nhất, nam giới phải có bằng tốt nghiệp đại học chính quy của trường top năm mươi trên thế giới trở lên.

Yêu cầu thứ hai, nam giới phải tinh thông ít nhất hai loại ngoại ngữ.

Khi đặt ra điều kiện như thế này, những tên đàn ông muốn đục nước béo cò, đều cảm thấy choáng váng, người đàn ông có điều kiện như thế này, ai lại đến Quốc Tế Ngọc Lôi làm ở bộ phận quan hệ xã hội làm gì nữa, không phải là quản lí cấp cao thì cũng là đội ngũ tinh anh trong doanh nghiệp, người đẹp mặc dù quan trọng, nhưng có được tiền rồi thì người đẹp sao mà ít được.

Kết quả, bước vào văn phòng làm việc của Quốc Tế Ngọc Lôi để tiến hành bước phỏng vấn cuối cùng thì có mười người, đàn ông thì không đến mười người, hơn nữa những người này, tất cả đều chỉ là đồng quần áo cộng với cơ thể, tỏ vẻ kiêu căng không chịu nổi, hiên nhiên là bất cần đời, tự cho mình là “bố đời”, mục đích của bọn họ, nói là đến phỏng vấn, chẳng bằng là nói vô vị đến tìm niềm vui, đến tìm phụ nữ.

Lúc này còn kém năm phút nữa là bắt đầu hai vòng trắc nghiệm cuối cùng, đầu tiên là các câu hỏi trên giấy, thứ hai là trả lời câu hỏi của nhà tuyển dụng, đại sảnh chỉ còn lại ba mươi người cuối cùng, nữ giới đều cảm thấy căng thẳng, trong khi bảy tám người đàn ông còn lại thì đều cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng.

Ngồi trong đại sảnh rộng rãi hình quạt, ngồi bên cạnh Dương Thần là một tên hơi phấn son lờ lợet, kính mắt mị tô, toàn thân mặc một bộ Armani.

- Này, ông anh, đã nhìn thấy đóa hoa nào chưa?

Tên béo cười tùm tùm ghé sát vào hỏi một cách đáng khinh.

Dương Thần ngờ vực nói:

- Cái gì mà nhìn thấy đóa hoa gì chứ?

- Còn giả bộ.

Tên béo cười bốn cợt nói:

- Ông anh không phải buồn bực như vậy, cùng lắm thì tôi nói trước, tôi đã thấy được trưởng bộ phận quan hệ xã hội Mạc Thiện Ny, được rồi, đến lượt anh nói.

Dương Thần đối với tên béo thẳng thắn này đúng là không còn gì để nói, cười nói:

- Tôi chỉ đến đây để dự tuyển, tôi có vợ rồi.

- Đi chết đi, nói thế thì ai tin.

Tên béo nhìn Dương Thần với ánh mắt vô cùng khinh bỉ:

- Người ngay thẳng không nói chuyện đen tối, những anh em ngồi đây có ai mà không phải là có tiền nhàn rỗi mới đi tìm đàn bà chứ? Cậu mặc bộ sưu tập mới nhất mùa hè năm nay của CK đến dự tuyển một bộ phận nhỏ, cậu cho tôi là thẳng ngốc hay là cậu ngốc đây? Lại còn có vợ nữa chứ... cậu nói có mười cô bồ tôi còn tin chứ, ai rồi hời mà lại đi lấy vợ về để quản mình chứ?

Dương Thần kinh ngạc, yên lặng thở dài lắc đầu:

- Trong nước như thế này sao mà so với được nước ngoài.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 26

Tôi Có Thói Quen Làm Gì Là Làm Tới Nơi Tới Chỗ.

Dương Thần ngẩng đầu nhìn xung quanh, Mạc Thiên Ny với dáng người thon thả đi thẳng đến trước mặt mọi người, và cầm loa phóng thanh lên.

Chỉ nhìn lướt qua, Dương Thần đã hiểu tên béo và đám đàn ông kia tại sao lại si mê cái cô Mạc Thiên Ny này đến vậy.

Đây đích thị là một cô gái đẹp, thân hình thon thả, khuôn mặt thanh thoát trắng trẻo, nếu đem ra so sánh với Sắc Vi thì cũng một chín một mười, nhưng có điều Sắc Vi có nét đẹp hoang dã, và gợi cảm, còn cái cô Mạc Thiên Ny này lại đầy tự tin và vẻ đẹp trí thức.

Hiển nhiên, cái đám đàn ông chơi chán những thứ phàm tục, đối với nét đẹp nổi trội của gái công sở, thật khó mà có thể làm ngơ.

- Xin mọi người giữ trật tự.

Mạc Thiên Ny mỉm cười và nhỏ nhẹ nói:

- Tiếp theo là bài thi năng lực ngôn ngữ, với công việc phải tiếp xúc với nhiều đối tượng khách hàng khác nhau, thì đối với Quốc Tế Ngọc Lôi của chúng ta mà nói, cơ hội tiếp xúc với khách quốc tế là rất nhiều. Nếu sau này không thể giao tiếp một cách lưu loát, để giúp công ty sinh lời, thì đó sẽ được coi là một hành động vô trách nhiệm. Căn cứ vào tư liệu đăng kí của các vị, chúng tôi đã chuẩn bị các bài thi liên quan đến các loại ngôn ngữ sau: tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Nhật, tiếng Tây Ban Nha và tiếng Italia, người đạt sáu mươi phần trăm tổng số điểm ở phần thi này, được tiếp tục tham gia vòng phỏng vấn cuối cùng. Do vậy, yêu cầu mọi người làm bài cẩn thận, chúng tôi chuẩn bị phát bài thi, thời gian làm bài là một giờ đồng hồ, xin cảm ơn.

Vừa dứt lời, Mạc Thiên Ny ra hiệu cho mấy trợ lý, bốn người trợ lý sinh đẹp đi tới bốn góc và bắt đầu phát bài thi từ chỗ xa nhất phát lại.

Ngoại ngữ của đa phần những người có mặt tại đây không phải là bắt đầu học từ nhỏ, khi đi học bắt đầu học cách sử dụng tiếng Anh hoặc một ngôn ngữ gần giống với tiếng Anh như tiếng Tây Ban Nha, hoặc là học một vài câu đơn giản tiếng Nhật, do vậy khi lựa chọn đề thi, đề tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha được chọn nhiều nhất.

Dương Thần ngồi ở gần chính giữa phòng thi, khi người trợ lý hỏi muốn đề thi gì, thì Dương Thần phân vân không biết chọn đề gì, cuối cùng ngượng ngùng nói:

- Tùy cô, đưa cho tôi hai đề thi khác nhau là được rồi.

Cô trợ lý xinh đẹp ngậy người ra tự hỏi:

- Cái anh chàng này ruốt cuộc là ngốc hay là thực sự lợi hại, lẽ nào anh ta biết đến sáu ngoại ngữ!?

Dưới con mắt cô ta, Dương Thần là anh chàng tự cho mình tài giỏi, có tình gây khó khăn, liền lấy từ dưới hai bài thi tiếng Đức và tiếng Italia, hai thứ tiếng mà chưa có ai trong phòng thi lựa chọn!

Tuy lần thi này chỉ cần đạt được sáu mươi phần trăm tổng số điểm, nhưng yêu cầu càng thấp thì cũng có nghĩa yêu cầu của bài thi càng cao.

Dương Thần không thèm để ý, cầm bài thi xong liền kí tên và xoạch xoạch viết.

Không khí trong phòng chỉ im lặng trong vòng năm phút đầu, vì có vài người anh chàng dự thi không hài lòng với nội dung bài thi, vì đa phần nội dung câu hỏi đều liên quan đến mỹ phẩm và quần áo của phụ nữ, những kiến thức đó, cho dù là tiếng Trung thì đối với họ cũng chưa chắc đã biết —— bốn cọt phụ nữ thì họ biết, còn phụ nữ thì họ chẳng hiểu gì!

Khi từng từ ngữ chuyên môn về thành phần của mỹ phẩm, hay những từ ngữ thiết kế miếng dán ngực, áo lót, quần lót không ngừng được đưa ra, thì làm cho các anh chàng này phát điên lên!

Không đầy mười phút sau, trong phòng thi phải có đến bảy, tám anh chàng ném bút xuống bỏ dở, và có đến bốn anh bỏ ra về, trước khi rời khỏi phòng thi còn tham lam liếc nhìn cái thân hình gợi cảm của Mạc Thiên Ny một cái, rồi ra về với vẻ không cam tâm.

Cái tên béo ngồi bên cạnh Dương Thần toàn thân toát mồ hôi, đầu óc quay cuồng, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Thời gian trôi qua khoảng mười năm phút, Dương Thần nhìn bài thi, nhăn mày, giờ tay nói:

- Giám thị... có vấn đề.

Mạc Thiên Ny vẫn giữ nụ cười nghiêm nghị, nhìn Dương Thần rồi gật đầu, nhanh chóng tiến lại phía Dương Thần:

- Anh có vấn đề gì?

Khi đứng gần, Mạc Thiên Ny toát lên vẻ gợi cảm của gái công sở, trên người phảng phất mùi thơm của nước hoa Chanel, hòa quyện với nét tinh hoa của đôi mắt trái xoan.

Tên béo ngồi bên cạnh vốn đang đầy sự quyết tâm cũng đã bỏ bút xuống, nhìn Mạc Thiên Ny với con mắt thần thờ, miếng nuốt nước miếng ừng ực.

Co lẽ, Dương Thần đã tiếp xúc với quá nhiều người con gái đẹp, bây giờ lại có Sắc Vi, Lý Tinh Tinh, hơn nữa là cô vợ Lâm Nhược Khê, đều có nét đẹp hơn Mạc Thiên Ny một bậc, Dương Thần nhìn rõ Mạc Thiên Ny không mấy nhiệt tình từ đôi mắt của cô ta, nhưng anh ta chỉ nói về bài thi tiếng Đức của mình, Dương Thần nói:

- Các cô khi ra đề hình như đã đánh sai cái từ Vereiturn trong câu này, đáng ra phải là Vereitern. Thực tế nếu nói Tback thì dễ phát sinh viêm nhiễm

bộ phận sinh dục của phụ nữ, chỉ cần dùng cái phần eiterl đằng sau là được rồi, vừa đơn giản vừa chính xác.

Dương Thần không cố tình nói nhỏ, chỉ là nhẹ nhàng trình bày, khi nói xong, cả đám người xung quanh đều nhìn anh ta với con mắt kinh ngạc. Có vài cô gái đỏ mặt thẹn thùng, nghe thấy một thằng con trai nói về vùng kín của phụ nữ, có vẻ không được tự nhiên.

Mạc Thiện Ny ngây người ra, cô ta không ngờ tới vấn đề mà Dương Thần nói, không phải anh ta, mà chính là đề thi có vấn đề, cô ta nhìn Dương Thần với con mắt kinh ngạc, và yêu cầu trợ lý lập tức lên mạng kiểm tra lại.

Rất nhanh, tìm kiếm qua từ điển tiếng Đức, người trợ lý nói cho Mạc Thiện Ny cái từ “viêm nhiễm” quả thật đã đánh sai, cái này là do sơ xuất.

Kể từ đó, ánh mắt của những người xung quanh nhìn Dương Thần lập tức thay đổi, từ hoài nghi sang kinh ngạc, lập tức biến thành sùng bái, đổ kị, không ít nhân viên nữ của Quốc Tế Ngọc Lôi bắt đầu xì xầm, ánh mắt nhìn Dương Thần đã thay đổi và trở lên có hứng thú hơn.

Cái tên béo ngồi bên cạnh chứng kiến toàn bộ câu chuyện, trong lòng không khỏi kinh ngạc:

- Chà! quả nhiên là cao thủ sát gái giả nai ăn thịt hổ!

Mạc Thiện Ny mỉm cười:

- Anh chàng này quả nhiên là nhân tài, cảm ơn đã chỉ ra chỗ sai sót của chúng tôi, tiếp tục làm bài thôi.

- Làm bài?

Dương Thần mỉm cười cầm hai bài thi lên và nói:

- Giám thị, tôi làm bài xong rồi, đang chuẩn bị nộp bài đây!

“Oa...”

Tiếng xì xầm từ bốn phía vọng lại, tất cả những người có mặt trong phòng thi đều lác mắt, cái thằng cha này là người như thế nào!? Mới thi được mười năm phút, không những tìm ra được lỗi sai trong bài thi khó nhất, mà còn hoàn thành xong hai bài thi và nộp bài!?

Cái nét mặt điềm tĩnh của Mạc Thiện Ny cuối cùng cũng thay đổi, lộ ra vài phần kinh ngạc và hoan hỉ:

- Anh có chắc muốn nộp bài không? Vẫn còn hơn bốn mươi phút, không kiểm tra lại chút sao?

- Tôi có thói quen làm gì là làm cho đến nơi đến chốn.

Dương Thần lắc đầu từ chối ý tốt của Mạc Thiện Ny.

- Được rồi, chúng tôi sẽ chấm bài thi ngay tại đây!.

Mạc Thiện Ny cũng không nói nhiều, cầm lấy bài thi của Dương Thần đưa cho người trợ lý, tiếp tục đi giám sát các thí sinh khác. Nhưng lúc lúc lại liếc nhìn Dương Thần, hiển nhiên là đã có vài phần hiếu kỳ.

Dương Thần có chút tê nhạt, muốn hút điếu thuốc nhưng lại nhớ ra ở đây cấm hút thuốc, liền giơ tay xin phép:

- Giám thị, tôi muốn đi vệ sinh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 27

Bohemian!

Sau khi Dương Thần đứng dưới lầu Ngọc Lô hút một điếu thuốc thì chỉ thấy một vài ứng viên lục tục đi từ trong ra, người nào người nấy mặt mày ủ rũ, khó coi, trong đó có cả gã béo kia nữa.

Gã béo nhìn thấy Dương Thần nét mặt lộ vẻ buồn bực:

- Người anh em này, cái đầu cậu làm bằng cái gì vậy, đề khó như vậy mà cậu cũng làm được, cái phần tiếng Anh kia tôi đọc cũng chỉ hiểu được có tám phần, còn phần tiếng Pháp thì đúng là không hiểu gì luôn.

- Ô, ăn may ăn may thôi.

Dương Thần không thể nói với gã rằng vì bản thân mình cũng luyện được một vài chiêu độc, đầu óc có khả năng học hỏi nhanh nhạy khác thường. Dựa vào cái khả năng nhìn qua là nhớ của hắn thì học ngoại ngữ chỉ cần thuộc từ điển là đủ.

Gã mập nhut chí nói:

- Thôi thôi bỏ qua đi, cũng chỉ có cái đầu óc kì lạ của cậu mới có thể vào được công ty quốc tế Ngọc Lô, những người anh em khác đều trượt cả rồi, cậu phải giữ thể diện cho cánh mày râu, phải trụ đến cùng đây.

- Gì cơ? Trong đó không còn gã đàn ông nào sao?

Dương Thần hỏi.

- Ai mà cả ngày không có việc gì ngồi nghiên cứu Pháp văn chuyên dùng tiếng La Tinh hay từ vựng tiếng Tây Ban Nha?

Tên béo lắc lắc đầu.

- Xem ra đám đàn bà trong đó thêm cả cậu nữa chắc không quá năm người.

Dương Thần buồn bực sờ đầu, thực ra hắn cảm thấy vòng thi này không khó, nhưng sau khi nghe gã béo nói vậy cậu lại cảm thấy mình viết lộ quá, lẽ ra nên cố ý làm sai vài câu nếu không e là thành tích lại nổi trội quá, không đúng với ý hắn.

Gã béo thở dài một tiếng rồi vỗ vai Dương Thần:

- Thôi, tôi cùng mấy đồng chí bị trượt đi uống mấy cốc, nếu không mấy người chúng tôi thấy xấu hổ lắm.

Nói xong, gã cùng mấy người cũng bộ dạng ủ rũ khó coi đi tới bãi đỗ xe.

Dương Thần có phần buồn bực lững thững đi vào sảnh trường thi, quả nhiên nhận ra bên trong chỉ còn ba cô gái có sắc mặt tương đối tốt, cộng thêm bản thân gã nữa mới là bốn người.

Dương Thần vừa bước vào cửa, Mạc Thiện Ny cùng những giám khảo

cuộc thi tuyển của công ty quốc tế Ngọc Lôi đều nhìn cậu với ánh mắt kì lạ như thể nhìn thấy quái vật.

Mạc Thiện Ny chung quy sóng to gió lớn đều đã trải qua, chỉ một lát sau cô lập tức nói một hơi dài

- Xin chúc mừng anh Dương, anh là người đàn ông duy nhất còn trụ lại đến vòng phỏng vấn trực tiếp cuối cùng, cũng là người đạt điểm cao nhất trong phần test ngoại ngữ, anh đã đạt điểm tuyệt đối.

Nghe Mạc Thiện Ny nói chuyện tự nhiên mà thái độ lại tôn kính như vậy, Dương Thần mới tin chắc là mình đã không cẩn thận để lộ quá rồi. Năng lực tiếng Đức, tiếng Ý của mình đang làm cho đám người này kinh ngạc.

Cười bối rối, Dương Thần ngồi vào chỗ, đợi đến lượt phỏng vấn cuối cùng.

Bởi vì chỉ còn lại bốn người nên Mạc Thiện Ny cũng không cần dùng đến micro mà chỉ cười nói:

- Bốn vị có thể vượt qua vòng thi ngoại ngữ gian nan, có thể thấy cái vị đây đều là những người có thực tài và có học vấn thực sự để đến được vòng phỏng vấn cuối cùng này. Tôi chỉ muốn thử xem mức độ hiểu biết và năng lực giám sát của quý vị đối với doanh nghiệp hiện đại như thế nào.

Mọi người đều biết, thiết kế trang phục của Công ty Quốc tế Ngọc Lôi chúng ta mỗi năm đều có những thay đổi lớn về phong cách, vì vậy việc nhận diện trang phục của chính công ty đối với nhân viên công ty mà nói cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Lát nữa sẽ có mười người mẫu của công ty mặc những bộ trang phục được thiết kế hoàn thiện trong năm nay để trình diễn cho bốn vị, trong vòng năm phút, các vị hãy chọn ra bộ trang phục không phải của Quốc tế Ngọc Lôi. Hãy nhớ kỹ lời tôi nói, chỉ có một cơ hội chỉ ra thiết kế không phải của Ngọc Lôi. Người lựa chọn chính xác sẽ được kí hợp đồng thử việc hai tháng.

Dương Thần nhíu mày, nói thật ra thì hẳn cũng không mấy để ý đến việc ăn mặc, hiểu biết về ngành thời trang cũng hạn chế. Những bộ quần áo mà hẳn đã mặc thì luôn có một đám người cung cấp nên cũng chưa hề tiếp xúc với các thương hiệu khác.

Cùng lúc đó, tầm rèm trong trường thi được mở ra, tất cả mười người mẫu trẻ đẹp bước ra phía trước, rạng rỡ xuất hiện trước mặt bốn người.

Ba cô gái nét mặt không có chút biểu hiện nào ngạc nhiên, con gái vốn có bản tính thích làm đẹp, nhìn thấy trước mặt mười bộ trang phục cắt may cầu kỳ, phong cách đa dạng, kiều dáng nữ tính thì đều có những suy nghĩ riêng của mình, bắt đầu công việc thẩm định.

Dương Thần trước tiên lướt qua vài lượt bộ ngực của mười người mẫu, sau đó mới mắt môi nhìn trang phục của họ.

Mười cô người mẫu này quần áo đủ loại, có bộ váy họa tiết da báo, váy liền hình nụ hoa, có váy voan mỏng, váy dây màu hồng phấn, còn có trang

phục công sở tao nhã và đặc biệt là không một bộ nào có thể nhìn thấy dấu vết của nhãn hiệu nào.

Đến hạn chót thời hạn quan sát, Dương Thần hơi bồn thần chút rồi vội vàng, không do dự ghi đáp án của mình trên tờ giấy được phát.

Năm phút đồng hồ trôi qua nhanh như chớp mắt, Mạc Thiện Ny vỗ tay một tiếng, một vị trợ lý nhanh chóng thu lại mảnh giấy trên tay mỗi người, nộp lại cho Mạc Thiện Ny.

Chỉ nhìn qua một chút, Mạc Thiện Nhi lộ ngay vẻ bất ngờ, sau đó là có phần tò mò nhìn Dương Thần, cô hé miệng cười nói

- Đã có kết quả, tôi xin thay mặt toàn thể nhân viên của Ngọc Lôi nhiệt liệt chào đón đồng sự mới của chúng ta – anh Dương Thần.

Nói xong cô liền vỗ tay đầu tiên, tiếp đó là những nhân viên nữ bên cạnh cũng sinh lòng hiếu kì về người con trai này, xong các cô cũng đều đồng loạt vỗ tay vui mừng.

Ba cô gái cùng lọt vào vòng đó có vẻ thấy như không thể chấp nhận được, không ngờ, không lẽ mắt mình lại thua một cậu trai có vẻ thô tục, một người trong số họ hỏi về không hài lòng:

- Giám khảo, có thể cho chúng tôi biết đáp án chính xác không?

Mạc Thiện Ny ra hiệu cho mọi người giữ yên lặng, nhìn cô gái đó mỉm cười rồi lại nhìn Dương Thần nói:

- Anh Dương, hãy nói một chút suy nghĩ của anh về đáp án chính xác đi.

Mặc dù không để tâm mọi người nhìn thế nào nhưng cũng không thể chống đối cấp trên tương lai trước mặt người người như vậy, Dương Thần thở dài, giơ tay chỉ vào cô người mẫu số mười nói:

- Tôi chọn cô này.

Ba cô gái kia bỗng nhiên sững sốt rồi cùng nhìn về phía cô người mẫu số 10.

Cô gái này mặc bộ váy dài mang hơi hướng Châu Âu cổ điển theo phong cách Bohemian, bởi vì phong cách này thể hiện có phần phức tạp và khó nắm bắt, các loại tua cờ, trang sức đều cần tỉ mỉ, tương xứng. Người Gypsy tự do phóng khoáng có phần thần bí, trang phục của họ không phải thứ mà các cô gái hiện đại có khả năng nắm bắt được, cho nên loại váy dài này từ trước đến nay không được xem trọng.

Nhưng cũng chính là loại váy dài này làm cho ba cô gái sau khi quan sát đều loại ra khỏi danh sách, các cô không tin rằng trước đây bắt các cô làm đề thi ngoại ngữ khó đến thế lại để hở ra một lỗ hổng lớn đến như vậy, mặc dù bộ váy theo phong cách Bohemian này rất nổi bật đến mức đập vào mắt nhưng các cô chỉ cho rằng đây là một cái bẫy.

Dương Thần cũng không để ý đến ba cô gái giật mình và hỏi hận chỉ thản nhiên giải thích:

- Nếu tôi nhìn không lầm thì bộ váy dài cô người mẫu số 10 mặc là tác

phẩm được làm thủ công của một nghệ nhân người Ý, tua rua buộc thắt lưng và những mặt trang sức đều là pha lê được gia công cầu kì tạo thành, cũng chính là vụn kim cương Nam Phi. Tôi nghĩ rằng công ty Quốc tế Ngọc Lôi mặc dù nằm trong top 10 doanh nghiệp thời trang trong nước cũng không làm được bộ váy với nhiều kim cương tự nhiên chất lượng cao như vậy.

Lúc này đây không chỉ có ba ứng viên mà toàn thể nhân viên nữ của Quốc tế Ngọc Lôi đều tỏ ra kinh ngạc. Ban đầu bọn họ nghĩ rằng Dương Thần chỉ có thể nhìn ra bộ váy này có giá trị chế tác xa xỉ, nhưng không ngờ được Dương Thần còn nắm rõ nguồn gốc xuất xứ của bộ váy.

Chỉ có điều mà tất cả mọi người ở đây không biết là Dương Thần đang vui như mở cờ trong bụng. Nhà thiết kế bộ váy này chính là người trước kia chuyên may lễ phục cho mình tự tay làm. Tự mình mặc lâu như vậy chẳng lẽ còn không nhận ra phong cách ấy, sự xa xỉ ấy, là bút tích của ai chứ? Cả thế giới này không có ai hiểu phong cách của người này bằng hẳn cả.

Nhìn bộ váy phong cách Bohemian thanh lịch trang nhã trước mắt, ánh mắt Dương Thần lộ ra nét hoài niệm, trong lòng tự cất tiếng nói:

- Ron, ông già mắt kém lại không chịu đeo kính này vẫn khỏe chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 28

Tôi Tự Hào Tôi Bán Thịt Dê.

Biểu hiện vô cùng xuất sắc của Dương Thần đã nhận được sự chú ý của toàn bộ nhân viên của công ty Quốc tế Ngọc Lôi. Không ít nhân viên nữ trong công ty đều lấy nam nhân viên bác học này ra làm đề tài đàm đạo trong các cuộc tụ tập tán phét. Vẫn chưa chính thức công tác, Dương Thần đã được đại đa số nhân viên biết đến.

Sau khi kí hợp đồng thử việc ngay lúc đó, Dương Thần được Mạc Thiên Ny dẫn vào ban quan hệ xã hội ở tầng 18 lầu Ngọc Lôi, cả tầng lầu đều là địa bàn của ban Quan hệ xã hội.

Vừa tiến vào khu làm việc, không ít người đã đứng dậy vỗ tay hoan nghênh sự có mặt của Dương Thần. Dù sao thì tuyệt đại đa số họ đều là nhân viên nữ, có thể có một đồng nghiệp nam vào công ty thì các cô đều lấy làm vui mừng.

Sau khi để Dương Thần giới thiệu sơ qua, Mạc Thiên Ny để anh đi vào văn phòng của trưởng phòng.

Phòng làm việc ngoài mấy chậu lan quân tử cắt tỉa tỉ mỉ được bài trí đơn giản thì không còn gì khác, bàn làm việc gọn gàng, không cầu kỳ cùng với bức tường treo đầy các loại bảng biểu cùng tiến trình công việc đều tỏ ra chủ nhân nơi này có tổ chức làm việc tốt cùng tác phong làm việc hiệu quả cao.

Dương Thần vẫn rất ngưỡng mộ cấp trên của mình, người phụ nữ này biểu hiện mỹ miều ưu tú, nhưng chủ yếu là sự tự tin và trí tuệ làm cho người ta không thể nảy sinh tư tưởng xem thường, có thể thấy với tuổi đời còn trẻ như thế đã ngồi ở vị trí cao như vậy của một công ty lớn cỡ này, không chỉ cần xinh đẹp là có thể.

- Mời ngồi, anh muốn uống chút gì không?

Mạc Thiên Ny cười ôn hòa.

- Không cần, tôi không khát.

Dương Thần lắc đầu.

Mạc Thiên Ny nhìn anh cười lắc lắc đầu rồi đi đến bình nước rót một cốc nước đem lại cho anh ta.

- Tôi hỏi anh muốn uống chút gì không phải là để anh giải khát mà ý là muốn chuẩn bị nói chuyện với anh. Anh nói anh không khát chẳng phải là từ chối nói chuyện với tôi sao? Sau này anh sẽ là một nhân viên của ban Quan hệ xã hội chúng ta rồi, ám hiệu đơn giản này không thể mơ hồ được đâu.

Dương Thần có chút bối rối, vừa đến công ty đã bị cấp trên phủ đầu liền cười có phần ngượng ngập:

- Việc này, cô Mạc, tôi là người thô lỗ, chạy vạy hay gì đó cũng được, còn những việc bàn công chuyện hay gì gì đó thì đúng là không biết.

- Tôi không tin tình thông tiếng Ý, tiếng Đức và có thể liếc mắt đã nhận ra tác phẩm thủ công của nhà thiết kế bậc thầy người Ý một cách không do dự lại có thể là người thô cục.

Đôi mắt đẹp của Mạc Thiên Ny sáng ngời nhìn thẳng Dương Thần dựa nửa người vào bàn làm việc, dáng người lả lướt thướt tha.

- Chuyện này...

Dương Thần không có cách nào phản bác lời nói sắc bén của Mạc Thiên Ny mà chỉ mân mê tay đáp:

- Cô Mạc, không biết là cô có tin hay không, tôi chỉ đến tìm việc, thực tế là đến quan hệ xã hội là gì tôi cũng không được rõ, bây giờ hợp đồng đã ký tôi sẽ cố gắng để làm, tôi chỉ nói thật vài lời như vậy thôi.

Mạc Thiên Ny nhìn vẻ mặt Dương Thần không giống giả bộ liền thay đổi chủ đề:

- Tôi vừa xem qua hồ sơ của anh, hồ sơ anh cung cấp rất ít. Chỉ có một bằng thạc sỹ quản lý marketing của trường đại học Harvard, thế nhưng trong số tất cả ứng viên, chỉ có anh có bằng thạc sỹ của liên minh nên anh được đặc cách đưa vào danh sách phỏng vấn sau cùng. Nhưng theo như đến hôm nay thì chúng tôi cũng không nhầm lẫn, ít nhất thì về lĩnh vực ngoại ngữ và trang phục thì anh cũng vô cùng xuất sắc.

- Do may mắn, may mắn thôi

Nghe những lời của vị sếp xinh đẹp như loạt pháo tấn công, cho dù là Dương Thần có đầy đạn quanh đầu cũng không tránh khỏi đột nhiên cảm thấy chột dạ.

Mạc Thiên Ny có chút không hài lòng với lý do có phần thô thiển của Dương Thần, ngồi ở ghế của mình trầm mặc một lúc mới hỏi dò:

- Dương Thần, dù anh nói là không hiểu công việc của ban quan hệ xã hội vậy tại sao vẫn đến ứng tuyển?

- Nói thật?

- Không lẽ anh cảm thấy tôi muốn nghe nói dối sao?

- Tôi cảm thấy có thể cô sẽ thích nghe nói dối, nói thật sợ cô chịu không nổi.

Dương Thần có vẻ hơi ngượng ngùng mở miệng.

- Nói thật, tôi muốn nghe nói thật.

Mạc Thiên Ny có phần tức giận, nhân viên này không có vẻ gì là kính sợ cấp trên cả.

Dương Thần hít sâu một hơi:

- Được rồi, thực ra tôi đến ứng tuyển nguyên nhân chính là vì bà xã tôi muốn tôi kiếm một công việc văn phòng có chút thể diện.

- Vợ anh muốn anh tìm công việc có thể diện?

Mạc Thiện Ny cũng cảm thấy choáng, nhúu mày hỏi;

- Công việc trước kia của anh là gì?

- Ah, thực ra tôi bán thịt dê xiên nướng, chính là ở khu chợ phía Tây, không biết cô đã từng gặp tôi hay chưa, tôi mở sạp hàng cũng được nửa năm rồi.

Dương Thần có phần thật thà cười ha hả.

Mạc Thiện Ny cảm thấy muốn phát điên rồi, bán thịt dê xiên nướng? Lựa chọn chán chê từ một đám người tinh anh để chọn ra một người đủ tư chất, cuối cùng lại là một gã bán thịt dê xiên nướng?

- Tôi không thấy đây là một chuyện đáng cười, Dương Thần, tôi mong anh đừng lường gạt tôi, đó chỉ là lừa gạt bản thân anh thôi.

Mạc Thiện Ny cố gắng nói chuyện một cách hòa nhã.

Dương Thần nghe cũng thấy có phần buồn bực, chuyện này sao lại có thể là lường gạt, anh dùng vẻ mặt nghiêm túc nói

- Cô Mạc, cô có thể coi thường công việc của tôi nhưng cô không thể coi thường nhân cách của tôi, mặc dù tôi chỉ là người bán thịt dê xiên nướng, nhưng tôi không có lí do gì để vô duyên vô cớ lấy công việc của mình ra để làm trò đùa, tôi bán thịt dê, tôi tự hào.

Gương mặt xinh đẹp của Mạc Thiện Ny bỗng nhiên trắng bệch, cô nghiêng răng nghiêng lợi:

- Anh vẫn còn nói là không lừa gạt tôi? Người đàn ông bằng Thạc sỹ tốt nghiệp đại học Harvard, tinh thông hơn hai ngoại ngữ, có thể nhìn ra sản phẩm chế tác thủ công của Ý lại có thể là người bán thịt dê xiên nướng? Vậy những ứng viên khác, những người khác trong xã hội bọn họ làm gì? Không lẽ đều là những người bán hàng rong bán rau sao?

Không ngờ vừa nói xong, Dương Thần bỗng nhiên phải suy nghĩ, cúi đầu trầm ngâm một lúc sau bèn trả lời:

- Cô Mạc, liệu bọn họ đã từng bán rau hay bán hàng rong chưa thì tôi không biết, nhưng cô cũng có thể hỏi bọn họ.

- Anh, anh...

Mạc Thiện Ny chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, gã đứng trước mặt cô đầu óc để làm gì, hẳn thật sự là người trái đất sao?

Nhìn thấy sếp đột nhiên khí huyết dâng lên, bộ ngực đầy đặn không ngừng phập phồng, Dương Thần biết mình đã gây chuyện rồi. Chưa chính thức làm việc đã làm cho sếp giận như vậy, nhưng Dương Thần thực sự không biết làm thế nào mới được, tự mình nói dối thì người ta không buồn nghe, chỉ đành đương đầu chịu trận không nói năng gì.

Mạc Thiện Ny cũng được coi là nữ trung hào kiệt, mặc dù tức nhưng cũng còn điều tiết được, không để bộc phát, chỉ có điều nhìn ánh mắt nhìn Dương Thần không còn thiện chí như trước nữa, rõ ràng nhìn Dương Thần như một công tử chơi bời chỉ muốn làm cho cô vui mừng mới nghĩ ra những chiêu

này, Mạc Thiện Ny cười nhạt:

- Được rồi, tôi không nhiều lời với anh nữa, bàn làm việc của anh ở phía ngoài cùng bên phải dãy thứ ba, đã thu xếp xong xuôi cho anh rồi, sẽ có người chuyên trách bàn giao công việc cho anh, anh có thể đi ra ngoài được rồi.

- Ô, cảm ơn cô Mạc, tôi xin phép ra ngoài trước.

Dương Thần như vừa trút được gánh nặng, vừa đứng dậy lại như chột nhớ ra điều gì đó bèn quay người lại cầm lấy chén nước trên bàn ngửa đầu uống ực một hơi cạn sạch rồi mới dùng tay áo chà miệng đi ra khỏi văn phòng.

Mạc Thiện Ny nhìn thấy cảnh này lại một lần nữa trợn mắt nhú mày, chỉ cảm thấy không muốn nhìn thấy Dương Thần thêm chút nào nữa, nhưng chỉ nghĩ đến việc đã ký hợp đồng, nếu muốn sớm thanh lý hợp đồng với Dương Thần thì bắt buộc phải bồi thường một khoản lớn, việc này bắt buộc phải nhận được sự đồng ý của chủ tịch mới được. Dù gì cũng là thời gian thử việc, lại là nhân viên của tổng công ty, không thể giống với các công ty con được.

Ngẫm nghĩ một chút, Mạc Thiện Ny vẫn quyết định gọi một cuộc điện thoại.

- Alo

Đầu dây bên kia một giọng nữ dịu dàng.

Mạc Thiện Ny do dự một lúc rồi nói:

- Chủ tịch, tôi muốn đuổi việc người hôm nay mới tuyển vào phòng quan hệ xã hội, hắn có vấn đề nghiêm trọng về thái độ, sự thành thực và năng lực, nguyên nhân cụ thể rất nhiều, tôi hi vọng có thể được chủ tịch phê chuẩn.

Người được gọi là chủ tịch trầm mặc một lát mới nói:

- Cô làm việc từ trước đến nay đều rất cẩn thận, nếu đã ký hợp đồng rồi vì sao lại hối hận nhanh vậy, cô hãy đưa tài liệu của gã đó cho tôi xem, xem xong tôi sẽ kết luận sau.

- Vâng thưa chủ tịch.

Mạc Thiện Ny gác máy sau có phần bất đắc dĩ thở dài, sau đó mới mở kho hồ sơ, dùng mạng nội bộ của công ty gửi hồ sơ của Dương Thần đến phòng làm việc của chủ tịch.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 29

Rộn Rã khắp Ban Quan Hệ Xã Hội.

Dương Thần vừa chào hỏi những người đồng sự nhiệt tình vừa đi từ từ về chỗ làm việc của mình rồi mới ngồi xuống, xung quanh lại xuất hiện một vài cô nàng tạo mẫu với bộ dạng xinh tươi nổi bật, người nào người nấy ánh mắt nhìn hẩn chăm chăm.

- Anh chàng đẹp trai, làm quen chút đi, tôi là Triệu Hồng Yến.

Đây là một cô gái tóc quăn mặc bộ vest màu vàng nhạt, đôi mắt xéch mé hoặc, lúc đó giờ bành tay trắng nõn về phía Dương Thần tự giới thiệu.

- Chị Hồng Yến, đồng nghiệp mới đến chị đã giờ tay như vậy không sợ dọa người ta sợ phát khiếp sao?

Một cô khác mặc bộ quần áo màu xanh nhạt, mặt hơi trong, dáng người có vẻ hơi đầy đặn cười nói:

- Anh tên là Dương Thần có phải không? Về sau ở phòng quan hệ xã hội chúng ta người anh phải đề phòng cẩn thận nhất chính là chị Hồng Yến trước mặt anh đó, chị ta ăn thịt đàn ông không thừa lại xương đâu.

Triệu Hồng Yến cũng không đỏ mặt hừ một tiếng giờ tay nhéo co nàng vừa nói:

- Trương Thái, cô nói ít thôi, ai chẳng biết cô là yêu cầu lớn nhất, ban đêm không có đàn ông thì không ngủ được.

- Hừ, còn lâu nhé, chị Hồng Yến chị nhìn xem, chị Minh Ngọc của chúng ta đến bây giờ chưa lập gia đình, chúng ta có tranh giành thế nào cũng không lại được chị ấy đâu.

Theo ánh mắt Trương Thái, Dương Thần nhìn về người phụ nữ không lên tiếng ngồi sau cùng, cô gái cao gầy mặc bộ váy màu hồng nhạt, mái tóc ngắn gọn sóng hơi nhuộm light tím, năm giác quan tinh xảo toát ra nét thu hút thú vị.

Lưu Minh Ngọc thản nhiên cười:

- Các cô tranh giành cái gì, tôi hoành nghênh đồng nghiệp mới đến chứ không có thô lỗ như các cô đâu.

Nói rồi giờ bàn tay ngọc ngà nói:

- Dương đệ, không ngại bắt tay chứ?

- Ồ đương nhiên.

Dương Thần tự nhiên không ngần ngại tiếp xúc với cử chỉ thân mật này. Còn nếu như có thể giống như Hồng Yến vừa mới làm với Trương Thái thì đúng là không thể.

Vừa bắt tay với Lưu Minh Ngọc xong, Dương Thần liền có cảm giác

ngón tay út của Lưu Minh Ngọc đang gãi nhẹ lòng bàn tay mình, ngẩng đầu lên nhìn quả nhiên cô nàng đang nháy mắt cười khê.

Động tác ám hiệu đơn giản như vậy làm cho Dương Thần có phần bay bổng, chẳng trách bao nhiêu gã đàn ông bon chen cúi đầu để vào làm ở công ty Quốc tế Ngọc Lôi, tố chất của những cô nàng ở đây đã rất cao mà điều nguy hiểm nhất chính là “nhiệt tình”.

Theo sát sự chào đón của ba cô gái, không ít nhân viên nữ trong phòng làm việc đều vui vẻ tiến đến chào đón Dương Thần, đương nhiên cũng không thể thiếu được những lời nói bông đùa kia.

Đến hơn mười phút sau, Dương Thần mới nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông trong đám đồng nghiệp, đó là một gã mặc sơ mi trắng, dáng người thấp bé trắng trẻo, xem ra có vẻ giống như một nam sinh, nét mặt còn có chút nét ngại ngùng.

Dương Thần nhìn thấy người đồng nghiệp nam duy nhất chưa đến chào hỏi mình, lại còn là một bộ dạng như vậy trong lòng thấy buồn cười, sao một người đàn ông lại còn không thoải mái bằng đám phụ nữ kia, cuối cùng anh chàng bèn tiến lên trước chủ động giơ tay:

- Tôi là Dương Thần, xem ra ở trong phòng này chỉ có anh là nam đồng sự duy nhất thôi, hi vọng sau này sẽ hòa hợp tốt.

Người con trai thanh tú nhẹ nhàng bắt tay Dương Thần, sắc mặt có chút ửng hồng cúi đầu nói:

- Tôi, tôi tên là Trần Bác, hoan nghênh anh đến phòng.

Trần Bác? Thần Bột? Cái tên này mà cũng có thể đặt được, nhưng cái bộ dạng này thì có gì là không thể.

Dương Thần buồn cười nói:

- Tên cậu rất thú vị, rất đàn ông.

Trần Bác vừa nghe lập tức thẹn thùng cúi thấp đầu khê khàng:

- Cảm ơn!

Đúng vậy, anh ta thấy xấu hổ. Gọi “Trần Bột” thì nghe như có vẻ giống con gái đang e thẹn quá mức.

Mấy cô gái xung quanh đều vây lại đó, cô gái đầy đặn tên Trương Thái cười nói:

- Dương Thần anh không biết chứ trước khi anh đến thì phòng quan hệ xã hội chúng ta có mỗi cậu ấy là độc đinh đấy.

- Bây giờ thì tốt rồi, anh Dương vừa tới, ban quan hệ xã hội của chúng ta cũng coi như được điều hòa phân nào rồi.

Một cô gái trẻ bắt đầu gọi anh Dương Thần.

Dương Thần và mấy cô gái cười đùa một lát rồi cũng không làm mất nhiều thời gian rồi cũng tự giác về chỗ ngồi bắt đầu dọn dẹp các văn kiện và dụng cụ trên bàn.

Ngồi gần bàn Dương Thần nhất chính là chỗ của cô gái đầu tiên xông đến

đòi bắt tay Triệu Hồng Yến, Triệu Hồng Yến cười lớn hỏi han:

- Anh chàng đẹp trai có cần giúp đỡ không? Có gì không hiểu thì cứ nói nhé.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Tiểu Thần then hùng như vậy cũng có thể làm quan hệ xã hội sao? Ban quan hệ chẳng phải thường xuyên gặp gỡ khách hàng trao đổi công việc, còn phải tiếp đãi khách hàng nữa? Cậu ta có cởi mở được không?

Triệu Hồng Yến sững sốt không ngờ Dương Thần lại hỏi điều này liên nhỏ giọng:

- Tiểu Trần nghe nói là nhờ có quan hệ mới vào đây được, mọi người nhìn cậu ta có vẻ rất then thùng như vậy cũng giao cho cậu ta ít việc văn phòng, còn bàn công việc thì thường không để cậu ta làm.

Dương Thần gật gật đầu có vẻ hiểu.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó Dương Thần lại cười nham hiểm:

- Thực ra tôi cũng không phải biết nói chuyện lắm, cũng chẳng hiểu gì về đàm phán kinh doanh, xem ra sau này các cô cứ giao cho tôi làm mấy việc vặt vãnh là được.

Kiên trợ lý Ngô Nguyệt bước vào

- Chủ tịch muốn gặp anh, anh hãy đi với tôi một chuyến.

Chủ tịch? Ngày đầu tiên đi làm đã vào phòng chủ tịch làm gì? Dương Thần buồn bực đứng dậy, nhưng cũng không hỏi nhiều mà đi theo Ngô Nguyệt rời khỏi bàn làm việc.

Dương Thần vừa mới đi khỏi toàn bộ ban quan hệ xã hội bèn sôi nổi hẳn lên, mọi người đều cảm thấy đây là sự việc khá kì lạ. Trong văn phòng của trưởng phòng, Mạc Thiện Ny nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài nét mặt cũng lộ ra vài phần nghi hoặc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 30

Chủ Tịch!

Đi theo Ngô Nguyệt dáng người phẳng phiu như sân bay để vào tòa nhà Ngọc Lô. Toàn bộ tầng một là văn phòng Chủ tịch và phòng nghỉ ngơi để lấy cảm xúc làm tài liệu cùng với các bồn cây cảnh tươi tốt.

- Thư ký Ngô! Chủ tịch gọi tôi chuyện gì?

Ngô Nguyệt không trả lời, im lặng không lên tiếng đi tới. Tiếng giày cao gót gõ lên mặt đất vang lên nhịp nhàng.

Dương Thần bất đắc dĩ, nghĩ thầm rằng người phụ nữ này chắc là rất lạnh lùng, nên cũng không hỏi nhiều nữa. Tuy nhiên Dương Thần thấy hơi hồi hận. Ngày hôm qua đáng lẽ hẳn nên điều tra một chút thông tin về Chủ tịch tập đoàn Quốc Tế Ngọc Lô, không nên chỉ nhìn vào thông báo tuyển dụng. Nếu có hiểu biết trước, hiện giờ sẽ không đến mức không có đầu mối như thế này. Đột nhiên cảm thấy muốn gặp trực tiếp lãnh đạo, chân tay lại có vẻ luống cuống.

- Tới rồi!

Đi tới một nơi được trang trí hết sức hoa lệ, cửa chính được sơn màu trắng sữa. Ánh mắt của Ngô Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Dương Thần, nói:

- Chủ tịch đang ở bên trong! Anh đi vào một mình thôi! Chú ý giọng nói chuyện của anh, tốt nhất nên tôn trọng một chút.

Không hiểu sao giọng của Ngô Nguyệt lại tỏ ra nghiêm trọng như vậy! Dương Thần cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy người phụ nữ này thật đáng thương. Nếu cô ấy không lạnh lùng như vậy, làm sao có thể nhìn đàn ông một cách không vừa mắt như vậy? Mình cũng lớn, cũng có vị đàn ông rồi, không phải các nữ nhân viên khác đều thích mình như vậy sao?

Không để ý tới cô thư ký đáng thương, Dương Thần rất tự nhiên đẩy cửa đi vào vị trí trung tâm quyền lực của tập đoàn Ngọc Lô.

Vừa mới mở cửa vào, Dương Thần đã nhận ra không khí rất quen thuộc. Trong phòng tràn ngập mùi hoa nhài, ấm áp, mềm mại thấm vào ruột gan khiến Dương Thần nhớ tới vợ mình là Lâm Nhược Khê. Cô bé bộ dạng lạnh lùng kia chẳng phải cũng có mùi hương này sao?

Văn phòng Chủ tịch rất rộng, khoảng một trăm mét vuông, hiện lên một nửa hình tròn, cửa sổ hình cung tròn đều trơn bóng sát đất. Từ đây có thể tùy ý quan sát toàn bộ cảnh tượng trung tâm thành phố Trung Hải phồn hoa, thêm vào đó là tấm rèm màu trắng cùng với máy điều hòa không khí.

Trên sàn nhà trải thảm bằng lông dê mềm mại có xuất xứ từ Địa Trung

Hải, màu sắc và hoa văn phức tạp, vài cái bồn hoa xanh biếc được đặt ở trên bàn làm việc và các góc xung quanh. Toàn bộ thiết bị trong văn phòng phối hợp với ánh sáng càng tăng thêm sức mạnh.

Trên trần nhà, đèn treo bằng pha lê cũng là loại cao cấp. Những người thợ khéo léo đem ánh sáng trong văn phòng khúc xạ ra sáng bóng, để cả gian phòng đều rất mỹ lệ và thần bí.

Vài cái giá sách bằng kim loại màu bạc xếp đầy các bản kế hoạch. Giá sách được làm từ gỗ lim, còn lớn hơn cả cái bàn làm việc. Chẳng qua lúc này, phía sau bàn làm việc. Vậy chiếc ghế to, kia chính là chỗ của Chủ tịch Trương, nhưng lại trống trơn không có người.

Dương Thần đang buồn bực, không biết vì sao Chủ tịch lại gọi mình đến, giờ lại không thấy bóng dáng đâu. Anh ta liền nhìn thấy phía bên phải văn phòng có một cái phòng nhỏ để nghỉ ngơi, anh chậm rãi đẩy cửa ra, một bóng hình thướt tha bước ra!

Trong nháy mắt, không khí trong văn phòng trở nên vô cùng kỳ lạ. Dường như trong không khí không còn oxi để thở vậy, hai người hình như đều quên hô hấp.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, cảm xúc hỗn loạn. Cho dù là người trong cuộc cũng khó có thể nói ra. Bởi vì quá giả tạo.

- Nay ... Cô ... Tôi ... Cái kia ... Tôi ...

Dương Thần vẫn cảm thấy mình có khả năng chịu đựng rất tốt. Nhưng bây giờ hắn phát hiện trong một số hoàn cảnh đặc biệt, giống như bây giờ, không ngờ gặp mặt. Dương Thần giống như bị cắt mất lưỡi vậy, trong đầu hồng hồng, căn bản là không nghĩ ra nên nói cái gì.

Cô gái trước mặt đi một đôi giày cao gót pha lê, đôi chân thon dài, vớ màu đen nụ hoa tơ bao lấy da thịt, lộ ra mấy phần trông thật quyến rũ, trên người mặc váy màu vàng nhạt cùng với nữ trang phù hợp với chức nghiệp. Nhìn rất lung linh và hấp dẫn, có thể đem ra so sánh với hoàng kim hoàn mỹ, đáng vẻ bề ngoài vô cùng tinh tế. Thất lưng bó sát eo để lộ ra cái mông khiến cho người nhìn thấy huyết mạch căng phồng. Mái tóc dài được búi lên gọn gàng khiến cô ấy giống như một nàng thiên nga tao nhã vậy. Khiến cho người ta khó có thể kháng cự chính là trời còn ban cho cô ấy gương mặt vô cùng xinh đẹp...

- Cô cái gì?

Lâm Nhược Khê đến trước mặt gã đàn ông vô lại với một bộ mặt con gián nói không ra lời giống như vẻ mặt. Cảm xúc phức tạp vừa rồi bỗng nhiên tan thành mây khói. Ngược lại có chút nghiền ngẫm và ý chọc ghẹo đầy hàm súc nói:

- Anh không phải luôn biết ăn nói, biết cách giả vờ sao? Sao bây giờ nửa chữ cũng không thốt được nữa thế?

Dương Thần há mồm một lúc lâu, sững sờ không nói nên câu. Cuối cùng

đành phảo oán hận chạy đến góc phòng làm việc lấy nước uống. Cầm rót một cốc nước lớn, “ực ực” uống một hơi cạn sạch, xoa xoa miệng, mới ổn định được tâm tư. Hắn quay người lại, lại một lần nữa nhìn thẳng vào Lâm Nhược Khê đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Lúc này Lâm Nhược Khê nghiêm nhiên xuất ra uy nghiêm của người cầm lái tập đoàn Quốc Tế Ngọc Lô, lẳng lặng dựa vào chiếc ghế da lộ vẻ chủ tịch, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Dương Thần như thể là một pho tượng không thể khinh nhờn. Dáng vẻ nữ thần, trang nghiêm mà tron bóng.

- Đòi người như kịch, kịch như đòi người mà!

Dương Thần yên lặng nhìn người phụ nữ trước mắt một hồi lâu, không nhin nổi cười, nói:

- Ngoan ngoãn một chút đi vợ Nhược Khê. Cô là Chủ tịch Ngọc Lô nói là được, tôi đỡ phải cực khổ tới đây tìm việc làm! Sắp xếp cho tôi vị trí nào tương đương với bảo vệ, vừa sạch sẽ lại vừa được ngồi văn phòng làm việc!

- Dương Thần tiên sinh, chú ý cách xưng hô nha! Ở công ty, tôi là người trực tiếp lãnh đạo anh!

Mắt Lâm Nhược Khê hiện lên một tia sáng lạnh. Trước mắt người đàn ông kia vừa nãy còn khá thành thật. Tại sao đột nhiên lại bắt đầu ba hoa chích chòe rồi!

Dương Thần cười ha ha nói:

- Ở công ty thì đúng là cấp trên. Nhưng ở ngoài tôi vẫn có thể gọi chứ?

- Không được!

Lâm Nhược Khê vội vàng phủ quyết. Hắn nghĩ ra xưng hô như vậy thật ghê tởm, nổi da gà, mặt nhăn cong mi nói:

- Anh có thể gọi tên tôi. Nhưng không được phép gọi thêm những thứ ghê tởm đó.

Dương Thần không để ý tới cô. Lúc này tâm tình của hắn mới trở lại bình thường, vừa mới kích thích đã hạ thấp xuống cực kỳ nhỏ. Cho nên hắn không khách khí kéo một chiếc ghế ngồi trước bàn làm việc, đối diện với Lâm Nhược Khê, nhắc chân bắt chéo, thờ dài nói:

- Tốt lắm! Không đề cập đến những thứ kia nữa! Lâm tổng gọi tôi tới là có chuyện gì?

Lâm Nhược Khê lúc này mới nhớ tới mục đích gọi hắn đến, liếc Dương Thần một cái. Sau đó đem laptop xoay một trăm tám mươi độ. Cô chỉ vào màn hình máy tính có ghi thông tin về Dương Thần, nói:

- Trên tài liệu của anh có nói anh tốt nghiệp thạc sỹ chuyên ngành quản lý marketting đại học Harvard. Hơn nữa anh còn nhận được học bổng toàn phần, lại còn tinh thông tiếng Anh và tiếng Pháp!

Dương Thần nhìn thoáng qua tài liệu về mình, trong lòng cũng hiểu được Lâm Nhược Khê muốn hỏi, nhưng chỉ có thể gật đầu:

- Không sai! Rồi sao?

- Đại học Harvard trình độ thạc sỹ, tinh thông tiếng Anh và tiếng Pháp.

Lâm Nhược Khê như kiêu lần đầu tiên nhìn thấy Dương Thần bình thường, nhìn từ trên xuống dưới nói:

- Không phải anh đang ở khu chợ Tây bán thịt dê xiên nướng sao? Tại sao lại có trình độ học vấn như vậy?

Đã sớm nghĩ muốn giải thích nên Dương Thần thư xác nhận cũng kể lại:

- Khi tôi còn bé đã cùng gia đình di tán sang nước Mỹ, được một người hảo tâm nhận nuôi, sau đó được vào đại học, học tiếng Pháp. Tuy nhiên tôi không phải là người có chí hướng lớn, sau khi cha mẹ nuôi tôi chết, tôi trở về nước bán thịt dê xiên nướng sống qua ngày. Cô có thể hỏi những người Tây bán hàng rong ở đây, họ đều biết nửa năm trước tôi mới về nước!

Lâm Nhược Khê có thể dẫn dắt Quốc Tế Ngọc Lôi thành một tập đoàn lớn tung hoành thương trường như vậy đương nhiên sẽ không phải là người ngu ngốc, sao có thể dễ dàng tin Dương Thần. Khuôn mặt xinh đẹp của cô lộ ra vẻ không hài lòng, hừ lạnh nói:

- Vậy ngoại ngữ của anh có thể vượt qua kỳ trắc nghiệm trúng tuyển tiếng Đức, bài thi tiếng Ý còn được điểm tối đa. Là sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 31

Hiền Pháp Ba Chương!

- Ặc....

Dương Thần hồi hận mình đã được lựa chọn theo kỳ thi. Sớm biết đã lựa chọn tài liệu phù hợp với tiếng Anh và tiếng Pháp. Nhưng lúc này đành phải kiên trì đến cùng, nói:

- Cũng chỉ là hứng thú thôi! Tôi học ngoại ngữ còn có chút thiên phú!

- Ồ? Vậy anh còn có thiên phú gì?

Lâm Nhược Khê xoa hai tay trước ngực, vẻ mặt không tin.

Dương Thần sờ sờ cái mũi, khó có thể mở miệng. Thật ra thiên phú của tôi còn khá nhiều, đánh nhau, giết người là thành thạo nhất! Nói đến công nghệ cao cũng biết một chút, làm máy bay chiến đấu, xe tank, chơi súng ống... cũng coi như là kha khá. Hơn nữa những chuyện này khó có thể nói ra, chỉ lắc đầu, nói:

- Không có, khả năng cũng chỉ có giới hạn, bà xã đại nhân minh giám!

- Không được gọi tôi như vậy!

Lông mày của Lâm Nhược Khê lại dựng đứng lên một lần nữa. Thay đổi cách gọi làm cô không tự nhiên xưng hô được, buồn bực nói:

- Dương Thần! Mặc kệ nguyên nhân gì. Nếu anh lựa chọn Quốc Tế Ngọc Lôi trở thành nhân viên của tôi. Tôi phải nói rõ với anh một chuyện.

- Cô muốn khai trừ tôi?

Dương Thần buồn bực buông tay,

- Nay! Tôi nói bà... Ặc... Lâm tổng ơi! Tôi rất vất vả mới tìm được phù hợp với yêu cầu của cô như vậy. Ngồi văn phòng, thể diện, có thể là một công việc khô không khô. Cô không cần đối xử với tôi tàn khốc như vậy mặc dù tôi có hơi đẹp trai một chút, phong độ một chút. Tuy có thể gây độc hại đến các nữ nhân viên một chút, nhưng tôi vẫn là một người đàn ông chung tình, làm sao có thể trêu hoa ghẹo nguyệt đây? Hơn nữa, hoa đại không có mùi, cô xem là...

- Im miệng!

Lâm Nhược Khê không chịu nổi vỗ mạnh xuống bàn, cái miệng nhỏ nhắn cong lên. Con người này da mặt quá dày. Chẳng lẽ sinh viên tốt nghiệp đại học cũng có phẩm hạnh như thế này hay là do cái nhìn của người Mỹ khác?

Khóe miệng Dương Thần khẽ ghen cười, không biết như thế nào, mỗi khi thấy bộ dạng vợ mình xấu hổ, trong lòng lại có một niềm thích thú khó tả.

Giống như thi nhân viết cái loại nghệ thuật này... Cúi đầu dịu dàng một

chút, giống như hoa sen không thẹn thùng trước gió...

Đương nhiên, Lâm Nhược Khê có lẽ là đóa hoa sen, nhưng cô không cần thiết phải dịu dàng. Cô là một phụ nữ thành phố kiêu ngạo, thêm một chút nũng nịu thuần khiết, mới hấp dẫn người nơi đây!

Một lúc lâu, Lâm Nhược Khê mới bình tĩnh trở lại, mắt lộ ra sát khí, nhìn chằm chằm Dương Thần, nói:

- Dương Thần! Ở công ty chúng ta cần có hiến pháp tạm thời!

- Được! Thế nào cũng được!

Dương Thần cũng không tranh giành cùng cô bé!

- Thứ nhất, tôi không cho phép anh xưng hô cái kiểu buồn nôn như vậy! Chỉ được gọi là Lâm tổng hoặc Chủ tịch giống các nhân viên khác! Thứ hai, anh không thể vô duyên vô cớ chạy tới phòng làm việc của tôi, ở nơi công cộng không được đi quá gần, phải duy trì khoảng cách... Thứ ba, anh không được nói cho những người khác trong công ty chuyện chúng ta kết hôn. Phải giữ bí mật. Thứ tư...

- Đợi chút, không phải là tam chương là chỉ có ba điều quy định thôi sao? Tại sao còn có thứ tư?

Dương Thần giơ tay kháng nghị.

“Rầm” Lâm Nhược Khê đập hai tay xuống bàn, trừng mắt:

- Tôi nói mấy điều là mấy điều. Tôi nói mấy cái là mấy cái, không cho phép anh xen mồm vào!

- Ấc... Vâng!

Dương Thần cười khỏ.

Lâm Nhược Khê nói tiếp:

- Thứ tư, anh đi làm ở công ty của tôi, tôi sẽ chú ý giám sát anh. Anh không được phá hỏng công tác trật tự của công ty. Anh chỉ cần an phận, tôi sẽ không đuôi việc anh, thậm chí sẽ tiếp tục bao che cho anh! Nhưng không cho phép anh tự ý gây chuyện thị phi... Thứ năm...

Nghe Lâm Nhược Khê nói khoảng hơn mười phút sau, Dương Thần ngáp một cái, Lâm Nhược Khê mới dừng lại.

- Lâm tổng, nói xong, nói xong rồi tôi đi xuống lầu trước!

Dương Thần nín cười nói, sợ lại sinh ra một quy định mới, hắn cũng quên hết có bao nhiêu điều.

Lâm Nhược Khê trầm ngâm một lát, gật gật đầu nói:

- Trước hết nói đến đây thôi, nói tóm lại là điều nào anh cũng cần phải tuân thủ. Anh ở bên ngoài quấy rối như thế nào tôi cũng sẽ không quản anh. Đó là chuyện của anh, chúng ta không xâm phạm lẫn nhau. Nhưng ở công ty anh phải nghe tôi, an phận thủ thường.

- Dạ dạ...

Dương Thần đáp vội vã không ngừng, đứng dậy rời đi.

Đúng lúc này, trên bàn làm việc chiếc điện thoại thời thượng vang lên.

Lâm Nhược Khê đưa tay nhấn cái nút, chột nghe trong điện thoại truyền đến giọng lạnh nhạt của thư ký Ngô Nguyệt:

- Lâm tổng, Tổng giám đốc Hứa Trí Hoàn hẹn chị tham gia bữa tối tại khách sạn Lam Loan để trao đổi về khoa học kỹ thuật Đông Hoa cùng hợp tác với Quốc Tế Ngọc Lôi của chúng ta, năm nay sẽ công bố một buổi trình diễn thời trang.

Nghe thấy cái tên “Hứa Trí Hoàn”, Lâm Nhược Khê nhúu mày:

- Ngô Nguyệt! Không thể từ chối sao?

Bên kia điện thoại Ngô Nguyệt do dự, mới nói:

- Lâm tổng, chị đã từ chối anh Hứa ba lần rồi. Lần này trao đổi chính là lần công bố trình diễn thời trang. Khu triển lãm bố trí xây dựng của chúng ta, đều cần đến khoa học kỹ thuật Đông Hoa cả về mặt tài nguyên lẫn quan hệ ủng hộ đối phương. Lý do rất đầy đủ, nếu từ chối... e rằng...

- Được rồi! Tôi biết rồi!

Lâm Nhược Khê khẽ nhấp miệng:

- Cô giúp tôi sắp xếp một chút. Buổi tối nay tôi sẽ đi, đặt hai chỗ ngồi đi!

- Lâm tổng cần tôi đi theo sao?

- Không!

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu liếc mắt nhìn Dương Thần đang lén lút đi ra cửa,

- Tôi sẽ tự mình lái xe đi. Hết giờ làm việc cô có thể về nhà!

- Dạ! Lâm tổng...

Ngô Nguyệt thấy mặc dù hơi kỳ quái, nhưng tuyệt đối phục tùng không hỏi nhiều.

Cúp điện thoại, vừa muốn chạy ra cửa Dương Thần liền áy náy, quay đầu lại cười thầm nói:

- Lâm tổng! Cô không phải muốn tôi đi khách sạn Lam Loan. Mà theo tôi nhớ đó là khách sạn năm sao. Cô xem bộ dạng tôi nghèo hèn giống đi khách sạn năm sao cùng cấp trên sao? Hơn nữa nói chuyện kinh doanh tôi cũng không hiểu, không giúp được gì rồi.

Lâm Nhược Khê cười lạnh nói:

- Anh nghĩ tôi muốn dẫn anh đi sao? Nói nhảm sẽ rất mất thể diện... Chẳng qua tôi kết hôn với anh chính là muốn anh có mặt trong những buổi tối như thế này! Anh nghĩ hết biện pháp đừng cho Hứa Trí Hoàn kia đến gần tôi, tốt nhất là khiến hắn mất hết hy vọng.

- Có thể công kích thẳng vào người không?

Dương Thần không kiên nhẫn nổi,

- Nếu không tôi cho anh ta một nhát dao là được rồi!

- Không được, anh không được khiến hắn tiếp cận tôi nhưng cũng phải để chuyện kinh doanh của chúng ta thành công.

Lâm Nhược Khê gần từng tiếng nói.

Thở một hơi thật dài, Dương Thần nhìn qua Lâm Nhược Khê vài lần, lẩm bẩm miệng:

- Tôi nói Lâm tổng, cô muốn mượn chồng hay là mượn ngôi sao màn ảnh Oscar đây?

- Chúng ta ký hợp đồng. Trước mặt người khác ở bên ngoài, anh phải sắm vai cho thật tốt. Là đàn ông phải giữ chữ tín.

Lâm Nhược Khê nhìn bộ dạng của Dương Thần kinh ngạc, trong lòng cũng hơi đắc ý.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Dương Thần đã trở lại với bộ phận PR. Hắn cũng tò mò không hiểu tại sao lại bị kêu vào văn phòng Chủ tịch. Đã đến giờ tan tầm.

Toàn bộ buổi chiều trong phòng làm việc chỉ có Mạc Thiện Ny ngồi thờ phì phì. Không hiểu cô ấy làm sao? Từ trước đến nay chỉ coi trọng ý kiến của chính mình, tại sao Chủ tịch Lâm Nhược Khê lại từ chối đề nghị sa thải Dương Thần. Lại còn không biết vì sao lại kêu Dương Thần tới văn phòng của cô ấy? Chẳng lẽ Dương Thần có hoàn cảnh đặc biệt? Mấy vấn đề này vẫn quang quắn trong óc Mạc Thiện Ny, khiến cô mất ngủ suốt đêm.

Lại nói đến Dương Thần. Từ chối lời mời tiệc rượu của một đám đồng nghiệp nữ. Một mình lén lút đi vào tầng hầm để xe của Quốc Tế Ngọc Lôi. Ngồi trên chiếc xe Bentley lịch sự tao nhã là Lâm Nhược Khê, có hẹn tới khách sạn Lam Loan.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 32

Anh Trai!

Khách sạn Lam Loan hai năm trở lại đây mới được nâng cấp lên thành khách sạn năm sao nằm ở phía Đông thành phố Trung Hải, là một sơn trang nghỉ ngơi lý tưởng. Một bờ hồ nước nằm sát vào nhau, màu sắc nhã nhặn, nồng nặc tư tưởng kiến trúc xây dựng của Scotland khiến không ít giới thượng lưu chọn nơi này để bàn chuyện kinh doanh.

Vừa xuống xe, Lâm Nhược Khê bước đến bên cạnh Dương Thần, đột nhiên giơ tay kéo cánh tay Dương Thần. Giống như kiểu con chim nhỏ hạnh phúc nép vào, thản nhiên nói:

- Đi!

Dương Thần mỉm cười:

- Cô diễn trò như này sao? Muốn cho người ta biết chúng ta rất thân mật sao? Phải tươi cười lên chứ! Bộ dạng lạnh lùng của cô cứ như là oán phụ ấy!

- Anh mới là oán phụ!

Lâm Nhược Khê khó xử nhíu mày, đúng là vẫn không thể tươi cười. Thực ra là cho dù có kéo cánh tay của Dương Thần, đối với cô mà nói đã là thử thách lớn lao lắm rồi. Cô lắc đầu nói:

- Cứ như vậy đi, không nên để lộ ra cái gì, như vậy sẽ không thành vấn đề.

Dương Thần nghĩ thầm rằng là mọi người đều không tin, nhưng chung quy lại không nói ra. Nếu cô vợ Chủ tịch muốn diễn trò, vậy mình chơi đùa cùng cô ấy là được!

Dọc theo đường đi vào khách sạn, hai bên đều là phong cách hình trụ Athens, tượng nữ thần điêu khắc. Tiến vào đại sảnh, còn xuất hiện các loại tranh vẽ các danh nhân nước ngoài, tranh sơn dầu phong cảnh.

Bối cảnh tráng lệ làm cho cả khách sạn Lam Loan tràn ngập vẻ sang trọng cổ điển hoàn mỹ dung hợp với hơi thở. Người đến đây áo mũ đều chỉnh tề, sắc mặt đều kiêu căng.

- Không thích tranh sơn dầu!

Dương Thần đập đập miệng:

- Tôi cảm thấy bức tranh còn không bằng dùng ảnh chụp, còn rõ ràng hơn một chút.

Kéo cánh tay Dương Thần đang từ từ thưởng thức những bức tranh trên hành lang làm Lâm Nhược Khê liếc mắt khinh thường Dương Thần một cái:

- Không có khả năng giám định và trình độ thưởng thức thì bớt nói đi, không ai nói anh câm đâu.

- Phải rồi! Nếu không làm sao tôi phải đi bán thịt dê xiên nướng!

Vẻ mặt Dương Thần đặc ý.

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái, nhỏ giọng nói:

- Nhớ kỹ nha. Để cho anh ta đi vào, tôi không ra hiệu thì anh đừng mở miệng, anh đừng nói nhiều lời.

- Tuân lệnh! Lâm tổng.

Dương Thần cố nén cười, gật gật đầu!

Hai người quần áo chỉnh tề theo tiếp tân dẫn đi đến một căn phòng lớn dựa vào ven hồ. Ngẩng đầu nhìn, căn phòng này không ngờ lại mang đậm phong cách Tôn giáo “Judas”.

Cửa gỗ màu trắng ngà khắc hoa được mở ra. Một gã mặc đồ tây màu đen, tóc hơi xoắn, râu không nhiều nhưng người đàn ông thô kệch đột nhiên tươi cười đứng ở cửa, tư thế mời nói:

- Hoan nghênh Lâm tiểu thư, công tử nhà tôi chờ đã lâu!

Rất hiển nhiên, người đàn ông này trước tiên đã nhìn vào người Lâm Nhược Khê kéo tay - Dương Thần, con mắt cũng liếc một cái.

Lâm Nhược Khê thân nhiên gật gật đầu, kéo Dương Thần đi vào trong phòng. Một cổ cây cỏ mùi Lavender rải ở trong không khí, vừa hay làm cho tinh thần người ta sáng khoái.

- Nhược Khê, cuối cùng cũng đợi được em đến rồi.

Một giọng nam truyền đến, đang ngồi trên ghế sofa trong phòng riêng, đứng lên là một gã mặc quần áo màu lam, tóc ngắn trông rất sang trọng, khuôn mặt trắng nõn ngũ quan tuấn tú. Cái khó có được ở hắn là cái khí chất tôn sùng, không phải nhà giàu thật sự thì khó có thể nuôi dưỡng được.

Lâm Nhược Khê mặt tỉnh bơ gật gật đầu:

- Hứa tổng khách sáo rồi!

Hứa Trí Hoành cũng lạnh lùng đáp lại không có vẻ gì là xấu hổ, mặt vẫn cười đi lên phía trước, mang theo nụ cười khiêm tốn, trưởng thành, chân thành tha thiết nói:

- Mời em nhiều lần mà khó có được cơ hội. Cha em nhắc đến em nhiều lắm! Ông nói em bận công việc. Thật ra thì anh không ngại, em có thể tới đây cùng anh ăn một bữa, thế là đủ rồi.

Rất khó tưởng tượng Tổng giám đốc đưa ra thị trường, là người thừa kế của một gia tộc lớn thứ năm ở Trung Hải, mà lại phải tỏ ra thân thiết lấy lòng một người phụ nữ:

- Cùng ăn một bữa anh đã mãn nguyện rồi

Nói như này sẽ có hiệu quả, những người phụ nữ khác không biết sẽ như thế nào, nhưng Lâm Nhược Khê dường như không ưa, chỉ miễn cưỡng nói:

- Anh khách sáo rồi!

Sau đó không nói thêm gì nữa.

Hứa Trí Hoành cũng không cảm thấy có cái gì không bình thường, tự

mình kéo ghế mời Lâm Nhược Khê ngồi.

- Đây! Mời Nhược Khê ngồi!

Từ đầu đến cuối, Hứa Trí Hoành và gã tục tằn kia, hai người chủ tớ bọn họ dường như đều không thấy Lâm Nhược Khê kéo tay một người đàn ông. Như kiểu sự tồn tại của người đàn ông kia giống như không khí bình thường vậy.

Lâm Nhược Khê từ lúc này đã cảm thấy xem nhẹ trí tuệ của Hứa Trí Hoành. Anh ta làm như vậy căn bản là gây khó dễ cho Dương Thần. Nghĩ đến chuyện Dương Thần sẽ bị tra hỏi rõ ràng, người nào không có việc gì lại tin Chủ tịch của một công ty lớn lại kết hôn cùng một người bán thịt dê không quen biết gì đây? Hứa Trí Hoành xem ra đã sớm biết kết hôn giả là mưu kế của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê đành phải buông tay Dương Thần ngồi xuống. Mà Dương Thần cũng không có gì là không tự nhiên, tự mình kéo ghế ngồi bên cạnh Lâm Nhược Khê.

Đúng lúc này, vẫn đang cười ngây ngô không nói lời nào thì đột nhiên có một người đàn ông xuất hiện trước mặt Dương Thần, một tay kéo ghế ra đẩy trở về, vẫn như trước cười ha hả nói:

- Không biết vị tiên sinh này là ai? Thiếu gia nhà ta chỉ mời Lâm tiểu thư đến dùng bữa tối thôi!

Không đợi Dương Thần và Lâm Nhược Khê mở miệng, vẻ mặt Hứa Trí Hoành dè dặt cười nói:

- Mao Cầu, không được phép vô lễ! Ta nghĩ vị đây chỉ là anh trai của Nhược Khê thôi! Là hai anh em bọn họ tình cảm thân thiết cùng nhau tới thôi!

Anh? Dương Thần thấy hơi bất ngờ với trình độ diễn trò của chủ tớ nhà này, cười nói:

- Ôi... Không đơn giản như vậy đâu! Hai người có biết tiểu Nhược Khê nhà tôi thường ở trên giường gọi tôi là “anh tốt” không?

...

Im lặng hít thở không thông, không khí im lặng.

Đừng nói chủ tớ Hứa Trí Hoành và Mao Cầu này vừa nãy còn muốn chế nhạo Dương Thần. Ngay cả Lâm Nhược Khê cũng kinh ngạc lời nói ghen ở cổ họng. Cô trừng mắt muốn bóp chết tên lưu manh Dương Thần này. Tại sao lại có thể nói ra chuyện này tuy rằng biết đây chỉ là cố ý phản kích lại hai chủ tớ Hứa Trí Hoành! Nhưng nói quá rồi... Quá rồi...

Nghe được lời nói phóng đảng như thế khiến Lâm Nhược Khê không khỏi nhớ tới mấy ngày trước đã cùng hắn cùng đi đến tận đỉnh, khuôn mặt xinh đẹp đã ửng đỏ, kiều diễm ướm át.

Hứa Trí Hoành nhìn thấy Lâm Nhược Khê đột nhiên trở nên thẹn thùng. Đầu tiên là xúc động mê say. Ngay sau đó lại nghĩ đến Lâm Nhược Khê vì

người đàn ông này mà then thùng. Trong lòng nghĩ mà lạnh cả người... Chẳng lẽ quan hệ giữa bọn họ thật sự không đơn giản?

Sắc mặt Hứa Trí Hoành tái nhợt, trở nên khó coi. Anh ta miễn cưỡng cười nói:

- Tiên sinh thật biết nói giỡn. Nhưng nếu đã đến đây rồi thì chính là bạn bè. Mao Cầu không được cùng tiên sinh đây nói giỡn, tất cả mọi người ngồi xuống đi!

Dương Thần không khỏi xem trọng Hứa Trí Hoành vài phần! Xem ra anh ta không phải là đầu óc con nhà giàu vô dụng mà cũng biết chịu đựng.

Lâm Nhược Khê thật không hổ là một người phụ nữ bá đạo. Mặc dù cái tính cách ấy sẽ làm không khí thêm phiền não hơn, nhưng vẫn nhớ tới mục đích chính đến đây! Lâm Nhược Khê lấy lại tinh thần, nói với Hứa Trí Hoành:

- Hứa tổng, hay là chúng ta nói về một mùa thu này trước sau đó hẵng nói chuyện hợp tác! Thời gian còn sớm mà!

- Được được!

Hứa Trí Hoành không hề để ý tới Dương Thần, rất nhanh khôi phục lại khuôn mặt công tử tươi cười:

- Nhược Khê nói cái gì thì là cái đấy! Hôm nay chủ sẽ theo khách!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 33

Thật Là Quá Quan Tâm

Tuy Hứa Trí Hoành rõ ràng là đang lấy lòng Lâm Nhược Khê, nhưng khi bàn chuyện làm ăn, thì lại lúc tiến lúc lui, cần nhượng bộ thì nhượng bộ, cần cứng rắn để đạt được lợi ích thì sẽ không bỏ qua.

Trên thực tế, Hứa Trí Hoành rất rõ, đối phó với người như Lâm Nhược Khê, cái cách lấy lòng không có tác dụng, đều là người làm ăn, nhất định phải làm cho đối phương tin tưởng, nếu một người con gái đến sự nghiệp cũng không chịu từ bỏ thì hỏi, làm sao mà thắng được đây chứ, người phụ nữ mạnh mẽ như Lâm Nhược Khê thích cái gì?

Giống như vậy, khi bước vào việc chính, thì Lâm Nhược Khê cũng trở nên nhiều lời, ăn uống vui chơi cá nhân cô không giỏi cho lắm, nhưng trong làm ăn, cái người vừa đẹp vừa không ra làm sao cũng có vài phần tính toán, nhiều lúc phải dùng lý lẽ để giành được lợi ích lớn nhất mới chịu dừng lại.

Kể từ lúc bắt đầu đến giờ, ước chừng một giờ đồng hồ, Dương Thần không có việc gì làm, giống như Mao Cầu người ngồi bên cạnh chẳng có việc gì, nhìn qua nhìn lại.

Mao Cầu hiển nhiên cũng có vài phần hứng thú với Dương Thần, thỉnh thoảng lại dương ánh mắt thách thức hắn.

Đối với kẻ không có văn hóa, nói thật Dương Thần không thích cho lắm, tuy từ ánh mắt đầu tiên từ lúc bước vào, Dương Thần đã thấy sức chiến đấu của thằng cha này, có thể nói là một thằng lính đánh thuê đẳng cấp, trong quân đội cũng phải là sĩ quan huấn luyện gì đó, nhưng vẫn chỉ gọi là “bình thường” vẫn chưa được đạt tới đẳng cấp “chiến binh” như theo quan điểm của Dương Thần.

Do vậy, khi Mao Cầu ném về phía mình ánh mắt “thách thức”, “khinh thường”, Dương Thần muốn chạy lại cho thằng cha đó một cái bạt tai để gã tỉnh táo lại, nhưng lại nhớ ra Dương Thần bây giờ trong dáng vẻ của một nhân viên văn phòng, không được tùy tiện đánh người, phải nghĩ đến việc làm ăn của vợ đã chứ.

Kết quả là, Dương Thần đành phải ngồi đó, tay cầm điện thoại của Lâm Nhược Khê, tải trò chơi “bong bóng rồng” từ trên mạng, và chăm chú chơi trò “bắn pháo”.

- Được, hi vọng Hứa tổng giữ đúng lời hứa, tại cuộc họp báo trang phục mua thu năm này, phần thiết kế sân khấu của quý công ty và trang phụ mùa thu của công ty nhất định phải chiếm được cảm tình của càng nhiều người tiêu dùng càng tốt.

Lâm Nhược Khê kí tên vào bản hợp đồng đã được sửa đổi, vì đàm phán trong thời gian dài, đôi má hồng hồng lộ rõ vẻ dịu dàng hiếm có.

Hứa Trí Hoàn thấy vậy, ánh mắt hiện rõ đang thần thờ vài giây rồi trịnh trọng tuyên bố:

- Nhất định rồi, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.

Sau khi hai người trao đổi văn kiện, như thế công việc mới được coi là xử lý xong, lúc đó đã là bảy giờ tối.

- Việc chính xong rồi, tôi nghĩ Nhược Khê cũng đã đói rồi, chúng ta gọi vài món ra đi.

Lâm Nhược Khê quả thật có phần đói bụng, giống như tất cả phụ nữ khác, để giữ được dáng, Lâm Nhược Khê buổi trưa chỉ ăn có ba miếng sandwich. Bận đến tối, cô ta cũng đói cồn cào, nhẹ nhàng gật đầu.

Hứa Trí Hoàn vỗ tay, nhân viên phục vụ ở ngoài cửa nở nụ cười và bắt đầu làm việc.

Bữa tối là một bữa cơm Tây truyền thống, khi từng bộ dụng cụ ăn được đặt lên bàn, Lâm Nhược Khê có phần lo lắng nhìn Dương Thần ở bên cạnh, rất rõ ràng, đột nhiên chuyển thành cơm Tây, mục đích làm Dương Thần mất mặt.

- Anh đây tên là gì?

Hứa Trí Hoàn cười mà như thể không cười hỏi Dương Thần.

- Họ Dương, tên Thần.

Dương Thần nắc lên một cái, hắn cũng vừa mệt vừa đói, bữa tối lại là cơm Tây, trong lòng nghĩ:

- Một bát mì có vẻ thực tế hơn.

- Ngài Dương, lần đầu gặp gỡ, cũng chẳng có cái gì gọi là quà gặp mặt, tôi gọi một chai Nebbiolo 92 năm tuổi, mời ngài Dương ngồi nhâm nháp.

Vừa nói xong, liền ra hiệu cho phục vụ mang chai rượu nho quý giá ra.

Dương Thần cười thâm trong bụng, cũng chẳng nói gì, ba ngón tay đỡ lấy cái ly trên bàn, để cho người phục vụ rót rượu vào ly.

Người phục vụ chỉ rót một chút rồi dừng lại.

Dương Thần không lấy làm bất ngờ, rồi thu ly lại, nhẹ nhàng lắc qua lắc lại chiếc ly rồi ngửi một chút, rồi đưa ly rượu lên để cho rượu trong cốc vừa chạm vào đầu môi, rồi ném một ngụm nhỏ.

Chúng kiến đến đó, Lâm Nhược Khê đang run rẩy lo lắng bỗng nhiên thoải mái hơn, và hiểu rõ hơn, cái tên vô lại này dù sao cũng lớn lên ở Mỹ, cơm Tây truyền thống nhất định là được ăn rồi, chỉ không biết là có hiểu được cái nhãn rượu nho nổi tiếng Nebbiolo này không. Hi vọng là không nói bừa nói bậy, làm mất mặt cô.

Trong mắt Hứa Trí Hoàn lóe lên một ánh mắt kinh ngạc rồi hỏi:

- Ngài Dương cảm thấy thế nào?

- Nguyên liệu chủ yếu của Nebbiolo là Piedmont, Barolo đến từ Italia và

khu vực Barbaresco. Nếu nói đến trình độ cao nhất mà họ đạt đến, cũng chỉ bằng loại rượu Margaret Bordeaux pháp thông thường, thực ra cũng chẳng có gì đặc biệt. Nhưng loại rượu này có thêm hương vị của đinh hương, hồ tiêu, cỏ khô, mai, lê can, hoa hồng, quan trọng hơn là nó có vị đắng của sô cô la, do đó vẫn có gì khác biệt.

Dương Thần chậm rãi giải thích, như thể là rượu này là do anh ta ủ vậy.

Lần này, Hứa Trí Hoành hiển nhiên là đang kinh ngạc, thực tế, dù có nói hẳn ta thường uống loại rượu này, cũng không thể nói một cách cụ thể những thông tin ấy, hẳn ta cũng không tin Dương Thần chỉ là tình cờ biết được những thông tin đó, vì mỗi động tác của Dương Thần đều phù hợp với tiêu chuẩn lễ nghĩa của xã hội thượng lưu phương Tây khi dùng bữa.

- Ngài Dương quả là người thâm hậu, thảo nào mà Nhược Khê muốn anh hộ tống cô ấy cùng đến.

Hứa Trí Hoành cười méo xệch rồi nói.

- Thường thôi.

Dương Thần không có hứng nói nhiều với cái tên trông rỗng này, nói một cách không úp mở:

- Nếu không có cái gì, thì làm sao có thể là chồng của Nhược Khê nhà tôi, vợ nhỉ?

Nói xong, liền hướng ánh mắt tình tứ về phía Lâm Nhược Khê.

Hai má núm đồng tiền đáng yêu của Lâm Nhược Khê đột nhiên ửng hồng, tuy biết Dương Thần đang giúp mình đỡ đạn, nhưng bị Dương Thần gọi “vợ” như vậy, làm cho cô ta có gì đó không thoải mái, gật đầu một cách miễn cưỡng, rồi trả lời như bị muỗi cắn “ờ” một cái, sau đó cố làm ra vẻ bình tĩnh, cúi đầu nhấp một ngụm rượu, giấu đi sự thẹn thùng.

Hứa Trí Hoành không thể ngờ rằng cái tên bán thịt dê xiên nướng này lại dám đối đầu với hẳn ta, bắt tay cùng với Lâm Nhược Khê đối phó với hẳn ta, một tay cầm lấy ly rượu thủy tinh trong suốt, bóp chặt cứ như thể gân cốt sắp nổ đến nơi rồi, sắc mặt có phần trắng bệch, vừa cười vừa nói:

- Thì ra hai vị đã kết hôn rồi à, thật là ngại quá.. làm cho tôi thật bất ngờ.

- Không, không

Dương Thần cười lớn ra vẻ bất cần rồi nói:

- Tôi biết, đây là điểm phục của tôi, có thể cưới được Nhược Khê nhà tôi, giống như bông hoa nhài cắm bãi *** trâu. Giám đốc Hứa không phát hiện ra cũng là bình thường, người như tôi không hay để ý đến những chuyện đó. Vốn tôi đang buồn phiền, trong túi không còn nhiều tiền, làm sao có thể dẫn vợ đi ăn được bữa cơm ngon, không ngờ Hứa tổng lại mời ăn tối, thật là quan tâm qua. Ý tại ngôn ngoại, ông cũng thật là kẻ hồ đồ cơ.

Hứa Trí Hoành nuốt cục tức vào bụng, nhấp một ngụm rượu, rồi nói:

- Ngài Dương đang nói đùa, có được ưu ái của Nhược Khê, làm sao lại nói trong túi không có đồng nào. Chúng ta gọi thức ăn ra thôi.

- Được thôi, gọi thức ăn ra, gọi thức ăn ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 34

Ai Thô Lỗ

Bữa tối, do niềm ham thích ăn uống của Dương Thần mà món chính bít tết phải gọi đến ba phần thì bữa cơm mới kết thúc.

Hứa Trí Hoàn thấy xót ruột, tên hàng rong bán thịt dê xiên nướng trước mắt ăn uống no say rồi thoải mái ợ hơi, nguyên nhân cũng là vì hắn đang muốn trêu chọc ta, tổn tiền chẳng đáng là bao, nhưng cái bộ dạng vô lại của hắn khiến ta không có một chút sức lực để phản công nào, những lời công kích cũng chẳng khác nào giờ tay đánh bao cát, vô tác dụng.

- Cảm ơn giám đốc Hứa đã chiêu đãi, tôi nghĩ chúng ta nên về thôi.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng lau đôi môi mọng phơn phớt son hồng đứng dậy nói.

Lúc này, nụ cười của Hứa Trí Hoàn đã có chút chán chường:

- Nhược Khê, muộn rồi, hay là để tôi bảo Mao Cầu đưa cô về, buổi tối cô lái xe một mình về không an toàn đâu.

- Không cần không cần.

Dương Thần cười hi hi nói:

- Không phải là đã có tôi rồi hay sao, ăn 4 suất bít tết, giờ tôi khỏe lắm rồi, giám đốc Hứa, bít tết của anh nhiều chất dinh dưỡng lắm, ăn vào cứ như uống Viagra vậy! Bảo đảm tối nay sức lực dồi dào.

Nghe lời nói thô thiển này, mấy người bồi bàn đều không nhịn nổi cười, nhìn Dương Thần và Lâm Nhược Khê bằng ánh mắt đầy hàm ý, đến thẳng góc cũng biết trong đầu họ đang nghĩ gì.

Lâm Nhược Khê thì đỏ mặt, len lén nhéo tay Dương Thần, cô cảm thấy thật mất mặt.

Trong đầu Hứa Trí Hoàn đang quát lớn “Đồ dã nhân”, “Đồ quê mùa”, “Đồ súc sinh”, nhưng miệng thì chỉ biết nói mấy lời cứng ngắt:

- Anh Dương khách sáo rồi, đó là chuyện nên làm mà, Mao Cầu, tiễn khách, ...

Lâm Nhược Khê không ngờ trong phòng lại có nhiều bồi bàn thế, cô kéo tay Dương Thần, bước nhanh ra khỏi phòng, cô cảm thấy nhân viên phục vụ xung quanh đều chăm chăm nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc, mặt cô nóng ran.

Tiến hai người đi khỏi, Mao Cầu bước vào phòng, dáng vẻ thất thểu, Hứa Trí Hoàn đã buông người nằm trên sofa từ lúc nào để mấy cô phục vụ quán rượu Island Resort xoa bóp hai bả vai.

- Tiến rồi à?

Hứa Trí Hoàn ti hí mắt, thấp giọng hỏi.

Mao Cầu rút một điều thuốc ra khỏi túi quần, châm lên rồi hít một hơi dài, cười ngây ngô lộ ra hàm răng vàng khè:

- Đã tiến rồi, cô Lâm lái xe nhanh thật, vừa mới đó ma đã không thấy bóng rồi.

- Hừ...

Hứa Trí Hoàn cười lạnh lùng:

- Con đàn bà ngu xuẩn, nghĩ rằng tìm đại một thằng đàn ông khác là có thể cho mình ra rìa được hay sao, cô ta xem thường ta quá đấy!

- Sếp, có cần tôi đi xử tên họ Dương không? Tên tiểu tử này rõ ràng muốn đầu đầu với sếp đấy.

Mao Cầu thu năm đấm nói.

- Cậu đừng có ra tay trước, sai mấy thằng biết việc đi làm là được rồi, phải biết rõ về hắn trước đã. Tôi không tin một thằng bán thịt dê nướng vỉa hè lại biết Nebbiolo là cái gì, còn nữa, thằng này hơi bị thô thiển, nhưng xem ra không giống một thằng ngốc đâu.

- Sếp ơi, anh nghĩ nhiều quá rồi, thời đại này có cái gì lên mạng đều biết được hết, nếu thật sự là nhân vật tiếng tăm gì đó, lẽ nào còn rồi việc tới mức đi bán thịt dê xiên nướng chứ?

Mao Cầu khinh thường nói.

- Sai một ly đi một dặm, kẻ hành sự làm việc phải cẩn thận, đây chính là lý do mà cậu làm nhân viên, tôi làm sếp đấy.

Hứa Trí Hoàn lim dim mắt nói nhỏ.

- Vâng vâng, sếp nói như thế nào thì là như thế, tôi sẽ đổi kế hoạch thành ngày mai lên phố tìm mấy thằng lưu manh xử lý tên tiểu tử đó, nếu như nó chết cũng đáng thôi.

Mao Cầu gãi gãi đầu, nói một cách khó hiểu:

- Thưa sếp, em thấy việc gì anh phải treo cổ trên một cái cây chứ? Cô Lâm xinh đẹp thật, nhưng con gái đẹp ở Trung Hải này có thiếu gì đâu, sếp muốn chơi gái đẹp, là các em phải xếp hàng ý chứ, chẳng giống như Mao Cầu tôi, với cái bộ dạng này, không có chi phiếu to, các em không thèm để ý đến.

Nói xong Mao Cầu sờ sờ bộ mặt râu ria của mình buồn bã nói.

- Cậu thì hiểu cái gì?

Hứa Trí Hoàn nói:

- Dáng vẻ của đàn bà chỉ là cái vẻ bên ngoài. Dung mạo của Lâm Nhược Khê cho dù là toàn Trung Hải này khó ai bì kịp, nhưng cũng không có nghĩa là cả nước này không có, chứ đừng có nói là cả thế giới này phụ nữ đẹp có cả đến hàng vạn hàng triệu.

- Thế tại sao sếp cứ theo đuổi cô Lâm không chịu buông?

Mao Cầu dường như thấy rất khó để có thể hiểu được.

- Mao Cầu, cậu nghĩ một người phụ nữ, nhất là một người đã xinh đẹp từ

khi còn nhỏ, mới ở độ tuổi hai mươi mà đã nắm giữ một Công ty Quan hệ xã hội Quốc Tế Ngọc Lôi lớn như thế, chẳng lẽ chỉ đơn giản dựa vào ngoại hình của cô ấy hay sao? Tính cách của cô ấy, nổi tiếng khắp giới thượng lưu ở Trung Hải này vì sự lạnh lùng, hầu như không có bạn bè, nhưng mọi việc của cô ấy vẫn thuận buồm xuôi gió. mấy năm gần đây, cổ phiếu của Ban Quan hệ xã hội Quốc Tế Ngọc Lôi chỉ tăng không giảm, cậu tưởng dễ mà được như thế à?

- Lẽ nào sếp vẫn muốn tìm một cô để giúp việc kinh doanh hay sao?

- Mặc dù cô ấy là thiên tài trong lĩnh vực quản lý, nhưng không có nghĩa tôi thua kém cô ấy. Chẳng qua trong tâm lý các nhân viên ở Ban Quan hệ xã hội Quốc Tế Ngọc Lôi, cô ấy có một uy lực vô cùng lớn, vậy nên mới có thể điều khiển được con tàu tối tân Quốc Tế Ngọc Lôi mà thôi.

Hứa Trí Hoành chậm rãi nói:

- Tôi muốn có được cô ấy, ngoài việc vì cô ấy là một người đáng để tôi chinh phục, là người duy nhất xứng với tôi, thì còn một và nguyên nhân khác, cậu không thể hiểu được đâu...

- Tôi đúng là không thể hiểu được thật.

Mao Cầu cười hi hi nói.

- Sếp đương nhiên là thông minh hơn tôi rồi, nếu không sao tôi lại đi theo sếp chứ.

Hứa Trí Hoành hắng giọng nói:

- Cậu đừng có vì một việc không liên quan gì đến mình mà không để tâm nhé, cái cô Mạc Thiện Ny mà cậu thích đó cũng làm ở Ban Quan hệ xã hội Quốc Tế Ngọc Lôi, nếu tôi có được Lâm Nhược Khê, đợi đến lúc không chế được Quốc Tế Ngọc Lôi, thì những cô gái trong đó cũng không thể nào ở xa cậu được.

Nghe được ba chữ “Mạc Thiện Ny”, mắt Mao Cầu lập tức sáng lên, liếm môi thở ra một hơi:

- Sếp ơi, sao sếp lại nhắc đến mấy cô ấy, tôi mỗi khi nằm mơ là đều mơ thấy cặp mông lớn của Mạc Thiện Ny, anh nói xem nếu thật sự đưa được cô ấy lên giường thì phải tốn biết bao nhiêu hồn vía! Anh không nhắc đến thì thôi, nhắc đến là tối nay tôi lại phải đến câu lạc bộ đêm tìm hoa rồi!

- Thôi đi! Tôi thấy cậu còn thô lỗ hơn cái tên bán thịt dê xiên nướng kia đấy!

Hứa Trí Hoành lừ mắt nhìn Mao Cầu mắng mỏ.

Mao Cầu hoàn toàn không thèm để ý, miệng cười ha ha ngậm điều thuốc bước ra khỏi phòng.

Đợi khi Mao Cầu đi không lâu, Hứa Trí Hoành chậm rãi vươn vai, nắm chặt cổ tay cô phục vụ đang đấm bóp vai cho hắn, khuôn mặt vô cảm hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

Nữ phục vụ ngạc nhiên, khuôn mặt đẹp đẽ trát một lớp phấn bột màu hồng

bỗng đỏ lên, do dự một lát rồi cắn răng nói:

- 5... 5 ngàn... Tôi chưa từng làm chuyện này trước đây...

- Hừ.

Hứa Trí Hoành cười gằn lạnh lùng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 35

Tôi Nay Đợi Anh Nhé

Trên đường trở về Long Cảnh Uyển, Dương Thần định nói với Lâm Nhược Khê vài câu, nhưng Lâm Nhược Khê chỉ lạnh lùng lái xe, có vẻ như không hề để tâm xem Dương Thần đang nói điều gì, dường như không nghĩ có Dương Thần đang tồn tại.

Lại phải đối mặt với Lâm Nhược Khê giờ đã trở lại với dáng vẻ của nữ thần băng giá, Dương Thần bất đắc dĩ nhắm mắt ngủ suốt quãng đường còn lại, thật ra Dương Thần hiểu, những lời nói vừa mới đây ở quán rượu Island Resort đã làm tổn thương cô vợ nhạy cảm của mình, mặc dù khi đó để loại bỏ Hứa Trí Hoành cô không nói gì, nhưng giờ thì màn kịch đã diễn xong, sự bất mãn lòng về mình giờ mới bộc lộ rõ ràng.

Mãi đến khi tới trước cửa biệt thự, Lâm Nhược Khê mới lạnh lùng nói:

- Xuống xe.

- Cô không về sao?

Dương Thần ngạc nhiên hỏi.

- Tôi còn có việc, anh xuống xe về trước đi.

- Ồ...

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê đầy ẩn ý, cười nói:

- Hóa ra Giám đốc Lâm thì cũng cần cuộc sống về đêm, đã nói trước rồi mà, ha ha, chồng của em rất rộng lượng, sẽ không ghen đâu.

Mặc dù thấy chẳng cần giải thích với tên lưu manh này, nhưng Lâm Nhược Khê cảm thấy nếu cứ bị hấn ta nghĩ linh tinh thì thật là oan uổng, thế nên cô cau mày đáp:

- Tôi có việc, không phải là việc như anh nghĩ đâu.

Dương Thần à một tiếng:

- Lòng tôi hiểu rõ mà.

Chậm chậm xuống xe vẫy vẫy tay với Lâm Nhược Khê nói:

- Chơi vui về nhé!

Lâm Nhược Khê chẳng buồn để ý đến hấn nữa, quay đầu xe rời khỏi biệt thự.

Nhìn về phía cái đuôi xe cứ dần biến mất, Dương Thần có đôi chút suy tư, hấn tất nhiên không cho rằng một cô gái như Lâm Nhược Khê lại dễ dàng đi chơi ở hộp đêm, lần đầu khi mình gặp cô ấy trong quán rượu, có vẻ như cô ấy mới chỉ có một vài lần đi đến bar uống rượu, nhưng đã muộn như thế này rồi, cô ấy còn đi đâu được chứ?

Sau khi Dương Thần về đến phòng mình, vú Vương tận tâm mang cả một

đĩa dưa hấu đã bỏ sẵn tới, bà quan tâm rất chu đáo đến “cậu chủ hờ” này, có vẻ như đúng là yêu nhau yêu cả đường đi thật.

Tắm nước lạnh xong, Dương Thần định sẽ ngủ một giấc thật ngon, nhưng chẳng ngờ đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Dương Thần vốn chẳng quen biết ai, sau khi được Lâm Nhược Khê tặng cho chiếc điện thoại này, người biết số này, ngoại trừ Lâm Nhược Khê và vú Vương thì chỉ có Sắc Vi và gia đình nhà họ Lý được Dương Thần đặc biệt cho số.

Quả nhiên khi nhìn số điện thoại thì người gọi là Lý Tinh Tinh.

Vừa nghĩ tới cô bé tính cách dịu hiền như nước, ít nói và hay xấu hổ, lòng Dương Thần đã cảm thấy ấm áp, nghe điện thoại, hần nghe điện thoại bằng giọng dịu dàng:

- Tinh Tinh hả em?

- Dương đại ca...

Giọng Tinh Tinh ở đầu điện thoại bên kia hơi run rẩy, dường như có chút khó mở lời.

- Anh đây, có chuyện gì thế?

- Em... Em làm phiền giấc ngủ của anh sao?

Lý Tinh Tinh lo lắng hỏi.

Dương Thần phì cười:

- Đúng đấy, anh vừa mới nằm mơ gặp em, thì em gọi điện đến.

Đầu kia điện thoại im lặng một lúc, rồi Lý Tinh Tinh mới cười hi hi nói:

- Dương đại ca thật biết nói đùa, cẩn thận kéo bị chị dâu nghe thấy đấy.

Nghe được những tiếng cười thành thật của Lý Tinh Tinh, Dương Thần cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, hần lại sợ Tinh Tinh không chịu nổi đả kích nên lòng buồn bực không vui, xem ra cô bé mặc dù không vui nhưng vẫn rất kiên cường.

- Ha ha, chẳng có gì đáng sợ. Đúng là em, muộn thế này còn gọi điện thoại, chắc là có chuyện gì quan trọng phải không.

Lý Tinh Tinh lại im lặng hồi lâu, rồi mới lại nói nhỏ:

- Dương đại ca... Em... em sợ...

- Sợ? Em sợ điều gì?

Dương Thần nghi ngờ hỏi.

- Là Trần Phong, hôm nay anh ta đến nhà em, nói là muốn em trở thành bạn gái của anh ta, nếu không thì sẽ dỡ sạp hàng của bố em.

Lý Tinh Tinh nói đến cuối câu, đột nhiên lại sụt sịt, có lẽ đã khóc từ lúc trước, nên giọng nói mới run rẩy như thế.

Mắt Dương Thần khép lại, giọng hơi trầm xuống:

- Tinh Tinh, em nói rõ hơn đi, đầu cuối là như thế nào?

Lý Tinh Tinh dường như cảm nhận được sự thay đổi của Dương Thần, dần dần điềm tĩnh lại, tiếp tục kể lại toàn bộ sự việc.

Nguyên nhân của sự việc xảy ra từ sáng sớm ngày hôm trước, Lý Tinh Tinh đi chợ cùng ông Lý, cha thì bày sạp hàng, con thì đi mua rau; trước đây, Lý Tinh Tinh không học trong trường đại học mà đi học ở nơi khác, bây giờ mới chính thức quay về Trung Hải. Vậy nên, khi Lý Tinh Tinh xuất hiện ở chợ, ông chủ đã giới thiệu cho mọi người, không ít người mới nhìn thấy Lý Tinh Tinh lần đầu tiên.

Đúng lúc đây tên Trần Phong vô công rồi nghề dắt theo mấy tên côn đồ đi gây sự, nhìn thấy Lý Tinh Tinh xinh đẹp trong sáng thì chỉ liếc nhìn đã quyết định cô ấy phải trở thành bạn gái của mình. Với bản chất giao hoạt, Trần Phong không trực tiếp tấn công với Lý Tinh Tinh, nói thẳng, nếu cô ta không đồng ý thì sạp hàng cũng không cần phải mở nữa, gia đình nhà Lý đừng mong sống yên ổn ở khu Tây này nữa.

Nhà họ Lý chỉ thuộc tầng lớp bình dân, nào dám trêu chọc Trần Phong, dù sao thì cha của Trần Phong là Trần Đức Hải, người này làm ăn mập mờ, chính là một nhân vật quan trọng trong tổ chức liên minh khu vực phía Tây.

Thế là hai ngày hôm nay sạp hàng của ông Lý chẳng thể mở, Lý Tinh Tinh mỗi lần đến trường dạy học đều có người theo dõi, về đến nhà thì bị Trần Phong thúc giục, bắt Lý Tinh Tinh nhanh chóng quyết định.

Gia đình họ Lý đều sợ hãi, đem bảo bối duy nhất dâng đến hang cọp nhà họ Trần kia là điều không thể, nhưng bạn bè nghe nói người mà họ đắc tội là Trần gia thuộc liên minh khu vực phía Tây thì đều không dám giúp, cho dù có báo cảnh sát thì họ cũng sắp xếp để Trần gia là người đứng mà thôi.

Nghe hết câu chuyện của Lý Tinh Tinh, trong lòng Dương Thần đã ngàn ngụt tức giận không thể kìm nén, vốn định sẽ để mấy ngày rồi mới ra tay xử lý đường dây mật của khu vực phía Tây, tiện thể sẽ giải quyết cha con Trần Đức Hải, nhưng xem ra, hôm nay phải làm ngược lại những điều đã nói, phải khai đao với Trần gia rồi.

- Tinh Tinh, bây giờ em đừng khóc nữa, mọi việc rồi sẽ được giải quyết, tin Dương đại ca đi mà.

Dương Thần an ủi cô.

Lý Tinh Tinh vẫn sụt sịt vài tiếng, cô gái nhỏ bé con một gia đình bình thường, gặp phải chuyện như thế này, ngoài chuyện khóc thì gần như chẳng biết phải làm thế nào, có lẽ nếu không lâm vào đường cùng thì Lý Tinh Tinh cũng sẽ không gọi điện thoại cầu cứu Dương Thần, vì dù biết thân thủ của Dương Thần rất giỏi, nhưng cũng không dám chắc rằng Dương Thần có thể giúp cô giải quyết vấn đề được hay không.

- Dương đại ca, anh nhất định không được làm chuyện ngốc nghếch đâu, em còn nghe nói trong nhà ông Trần còn có rất nhiều súng đây!

Lý Tinh Tinh đột nhiên nhớ ra vội vàng nhắc nhở.

- Ha ha, em yên tâm, vài ngày nữa anh còn đến xem em dạy học nữa mà, đến lúc đó em xem anh không bị thiếu chân thiếu tay là được rồi.

Dương Thần cười bảo.

- Muộn rồi, Tinh Tinh, anh sẽ giúp em giải quyết việc này, em cũng đừng nói gì với bố mẹ, sau ngày mai mọi chuyện đều sẽ được giải quyết xong.

- Thật vậy sao?

Lý Tinh Tinh cảm thấy vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

- Dương đại ca này lừa em bao giờ chưa?

- Vậy Dương đại ca phải cẩn thận đấy!

Dù biết Dương Thần biết phải làm thế nào nhưng cô vẫn nhẹ nhàng nhắc nhở.

Sau khi tắt máy, Dương Thần ngồi trầm tư một lúc, rồi lại gọi điện cho một số điện thoại khác.

Có tiếng nữ ngọt ngào ở đầu dây bên kia vọng lại:

- Ông xã à... Sao tự nhiên đã muộn rồi lại nhớ ra gọi điện cho em thế?

Người biết dùng hai tiếng ông xã ngọt ngào làm mê mẩn người khác tất nhiên là Sắc Vi quyến rũ.

Dương Thần thở mạnh, nghĩ đến cái thân thể mềm mại lại tròn trịa của Sắc Vi, chỉ muốn chạy ngay đến bên giường cô ấy rồi mới làm chuyện khác, nhưng nghĩ đến giọng nói yếu ớt của Lý Tinh Tinh, hắn liền từ bỏ những suy nghĩ ấy, nói luôn:

- Anh...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 36

Đến Thăm Trần Công Quán

Ở thành phố Trung Hải này, Trần Đức Hải cũng được coi là nhân vật số một. Năm đó một thân một mình lẻ loi đến Trung Hải làm thuê, cơ duyên thế nào lại được một tên đàn anh xã hội đen tại Trung Hải chú ý, dần dần từ chỗ là tay chân ngồi lên vị trí phụ tá đắc lực. Trần Đức Hải thủ đoạn tàn nhẫn, trời sinh tính đa nghi. Chẳng đến mấy năm sau thì đã giúp tên đàn anh xã hội đen mở rộng không ít địa bàn, trở thành một thế lực không nhỏ ở khu phía tây Trung Hải.

Mười mấy năm trước, Trần Đức Hải lại đột nhiên đi nhờ vả hội trưởng hội Tây Minh - hội có thế lực lớn nhất khu Tây-Tur Đồ Minh Trạch, cũng là cha của Sắc Vi. Sau khi khử ông chủ ban đầu của mình, hắn ta trở thành một trong những đại nguyên lão quan trọng nhất dưới tay Tur Đồ Minh Trạch.

Do ban đầu Trần Đức Hải đã nắm được thế lực rất lớn từ tên đàn anh xã hội đen đó, vì thế nên sau khi hắn ta soán vị thành công cũng không gặp phải quá nhiều sự kháng cự, thậm chí rất nhiều người còn nhận định rằng hắn ta mới chính là ông chủ, thuận nước đẩy thuyền liền ủng hộ hắn ta lên vị trí ông chủ.

Có thể nói, nếu như không có Trần Đức Hải thì Tây Minh hội muốn trở thành bá chủ khu Tây thì có lẽ phải mấy năm nữa. Có người đã từng đùa giỡn nói, Trần Đức Hải chính là Ngô Tam Quế đưa Mãn Thanh qua cửa thành (một tích cổ của trung quốc), phản bội lại chủ lên Vương gia, nhưng không ai biết rằng hắn ta lúc nào sẽ tạo phản.

Dù bên ngoài tin đồn là vô số nhưng bên trong Tây Minh hội, lại khá coi trọng Trần Đức Hải. Dù sao thì cũng có thực lực trong tay, Trần Đức Hải là mạnh số một số hai trong số đại nguyên lão của Tây Minh hội. Huống hồ mặt càn khôn lộ rõ về tiểu nhân thì càng dễ bị đề phòng. Vì thế nên hội trưởng Tây Minh hội Tur Đồ Minh Trạch cũng luôn đối xử tốt với Trần Đức Hải. Mọi quan hệ của hai người vô cùng hòa hợp.

Dương Thần xem một chút tài liệu của Trần Đức Hải, cảm giác đầu tiên chính là nghĩ tới hai chữ “Kiêu hùng”, không quan tâm đến luân lý đạo đức thế gian, không quan tâm đến quy củ giang hồ, hắn ta làm tất cả đều là vì muốn có được một chỗ dựa lớn, leo lên vị trí cao nhưng lại có thể từng bước từng bước vững chắc.

Người như vậy, nếu như không ngoài dự liệu thì sẽ là một người có thể vượt qua được khó khăn những năm cuối đời trong giới xã hội đen. Bởi vì, bản thân hắn đã là người phản bội. Hắn hiểu rõ làm thế nào để ngăn chặn kẻ

khác phản bội lại.

- Chỉ đáng tiếc, người sinh ra một đứa con ngu xuẩn.

Dương Thần thấp giọng tự nói một câu, đóng lại chiếc máy tính bảng, ghi nhớ lại tất cả tư liệu bản đồ mà Sắc Vi đưa cho mình trong đầu.

Trung tâm thành phố ban đêm, bóng đèn sáng rạng rỡ hình thành nên sự đối lập với vùng đường quốc lộ ở ngoại ô thành phố.

Hơn nửa giờ sau, Dương Thần đỗ chiếc xe BMW ở ngoài một công viên nhỏ ở ngoại ô Trung Hải. Xung quanh đều là nhà trọ tư nhân của khu dân cư có vẻ rách nát. Nhà trọ của Trần Đức Hải nằm ở ngay bên bờ sông cách đó khoảng một cây số. Nếu như chiếc xe đỗ quá gần thì không có lợi cho việc ẩn núp.

Dương Thần thay một chiếc áo màu đen ngắn tay hơi sát người. Phía dưới là một cái quần màu nâu đen dài. Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, Dương Thần nhảy lên vài cái rồi lại làm mấy động tác vận người cổ quái, toàn thân vang lên tiếng kêu “răng rắc”, khoảng hai phút sau mới dừng động tác đó.

- Phù...

Thở dài một hơi, Dương Thần ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng bị mây che phủ, lộ ra ý cười thoải mái:

- Cũng may cơ thể mình vẫn còn chưa bị hen gì.

Vừa dứt lời, bóng dáng Dương Thần biến mất ngay tại chỗ. Lại một lần nữa xuất hiện là đã ở trên đỉnh một ngôi nhà ba tầng cách đó mười mét. Cơ thể linh động như một con báo giỏi rượt bay, nhảy thật nhanh qua các nóc nhà, chạy về phía ngôi nhà lớn đèn sáng trưng ở bên bờ sông.

Không đến hai phút, Dương Thần đã ngồi xỏm trên một cái cây lớn chọc trời, phía trước không đến ba mươi mét chính là Trần Công Quán, đó là một căn nhà năm tầng lớn diện tích tám tám trăm mét vuông.

Theo như tư liệu, vợ của Trần Đức Hải sau khi sinh ra Trần Phong không lâu thì bị ung thư vú mà chết, vì thế nên ngôi nhà lớn như thành lũy này thực tế chỉ có hai cha con ở mà thôi. Đương nhiên, tay chân bảo vệ họ chiếm địa bàn rất lớn.

Vị trí của con người ngày càng cao thì lại càng lo lắng cho an nguy của mình. Trần Đức Hải cũng không ngoại lệ.

Dương Thần chỉ là mới nhìn sơ qua, từ Trần Công Quán đi vào chỉ có một cửa chính, ngay trước cửa có tám tên tay sai đứng đó, bên trong sân thỉnh thoảng có mấy tên vệ sĩ đi đi lại lại tuần tra. Nhưng xem ra số người không nhiều. Nếu như lén lút đi vào một cách cẩn thận thì không khó để đi vào căn nhà.

Dương Thần sẽ không tin một nơi lớn như thế mà chỉ có mấy người như vậy. Như hôm nay mà nói thì tuyệt đại đa số tay chân đều là ở bên trong nhà trọ đợi lệnh, để bảo vệ sát sao cha con nhà họ Trần.

Lén vào bên trong ngôi nhà đối với Dương Thần mà nói thực sự không

khó. Có điều những cái này không phải là trọng điểm. Dương Thần suy xét, chỉ là không rõ Trần Đức Hải ở vị trí nào trong ngôi nhà lớn này, nghĩ nên làm thế nào để tìm được cha con Trần Đức Hải, Trần Phong. Vì thế Dương Thần cảm thấy vẫn nên tìm người để hỏi thì tốt hơn.

Nghĩ đến đó, bóng dáng Dương Thần liền rời khỏi cành cây, đến khi xuất hiện lại thì đã đứng ở trước cổng lớn của Trần Công Quán, vẻ mặt cười mỉm.

Tám tên tay sai khi nhìn thấy Dương Thần đột nhiên xuất hiện thì ban đầu là kinh ngạc, sau đó thì bật người lập tức bao vây.

- Đứng lại, anh là ai? Biết đây là đâu không hả?

Một tên trong đó lạnh lùng nói.

Dương Thần cũng không trả lời. Khi còn cách khoảng năm mét, đầu ngón chân ấn mạnh xuống đất, cơ thể như một mũi tên bắn, lao người về phía tám người đàn ông.

Tám người căn bản không phản ứng lại. Bọn họ tuy trong người đều có súng nhưng cự ly gần như thế này căn bản không có cơ hội lấy ra. Một người trong đó muốn giơ tay lên chặn lại thì lại bị nắm đấm tay vung tới bất ngờ của Dương Thần đâm vào, một cảm giác đau đớn như xé nát gan phổi, xương bàn tay như bị nghiền nát ra vậy.

Nếu từ xa nhìn lại, cơ thể của Dương Thần dường như đã thoát khỏi lực hút của Trái đất. Toàn bộ cơ thể xoay qua tám người đàn ông một góc ba trăm sáu mươi độ, như cơn lốc xoáy màu đen vậy. Hai chân hai tay lần lượt tiếp xúc với tám người một chút, lần lượt tiếp xúc sát gần với năm tay, ngực, bụng của tám người.

Cảnh tượng này xảy ra với tốc độ vô cùng nhanh, không đợi tám người phản ứng hoàn toàn, tám người liền đã ngã chổng vó dưới đất. Vì phần nào đó của cơ thể bị đánh đau đớn đến mức lộ ra vẻ dữ tợn, tiếng kêu đau, gào khóc khó kiềm chế được vang lên.

Người đàn ông dẫn đầu kia cảm thấy xương bàn tay của mình đều đập nát, biết rằng gặp phải một kẻ đáng gờm, không dám phản kháng hơn nữa, toát mồ hôi lạnh, mạo hiểm vội với tay ấn chiếc bộ đàm mini, muốn thông báo cho tất cả mọi người bên trong.

Không ngờ, một chân đi giày thể thao đột nhiên đá vào má của gã, đập nát chiếc bộ đàm mini thì không nói nhưng đầu của người đàn ông ngoẹo sang một bên, từ khóe mắt, lỗ tai, mũi miệng đều phụt máu, xương ở đầu lõm xuống dị dạng, thứ chất dịch màu nhờ nhờ chảy xuống đất, sắp không sống được nữa rồi.

Bảy tên khác vừa mới đứng dậy liền nhìn thấy tình trạng thê thảm kia, hít một hơi lạnh vào, cảm giác vô cùng sợ hãi, người trẻ tuổi trước mặt kia vẫn giữ được nụ cười mỉm. Nếu như trên thế giới này thực sự có ác ma của địa ngục thì nụ cười ác ma đó có lẽ chính là như thế.

Bảy tên tay sai vốn định phát ra cảnh báo thì mồ hôi lạnh chảy xuống

ròng rỗng nhìn Dương Thần, sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Dương Thần rất hài lòng với kết quả như vậy. Còn về việc giết phần tử xã hội đen, căn bản không để tâm. Dù sao thì mạng người trong tay hắn, nhiều đến đủ xếp thành tòa nhà cao chọc trời rồi.

- Tôi đang vội, không phí thời gian vô nghĩa với các người. Tôi muốn biết Trần Phong, Trần Đức Hải bây giờ đang ở đâu. Các người nói ra thì tự biến đi, nếu không nói ra thì tôi sẽ giúp các người biến đi.

Dương Thần nói với ngữ điệu rất nhẹ nhàng, tùy ý như một người hỏi bắt lửa để châm thuốc ở trên phố vậy, có thể trong tai của bảy người đó, cái từ “biến” mà hắn nói lại giống như sự hiệu triệu của tử thần vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 37

Ngược Đãi

Với sự phối hợp của bảy người đó, Dương Thần rất nhanh chóng hỏi ra được vị trí cụ thể của hai cha con Trần Đức Hải. Còn bảy người đó thì nhanh chóng bị đánh ngất ném sang một bên đường. Trước khi Dương Thần hoàn thành những việc cần làm, họ rất khó mà tỉnh lại được.

Chuyện lên vào không gây tiếng động là chuyện vô cùng quen thuộc đối với Dương Thần. Cảm quan nhạy bén luôn quan sát tất cả những động tĩnh xung quanh, bước chân nhanh như bay dường như không phát ra bất kỳ âm thanh nào, cơ thể hần như đi xuyên vào màn đêm, biến mất trong không trung.

Do sơ đồ địa hình cụ thể của Trần Công Quán hần đã ghi nhớ kỹ rồi, vì thế Dương Thần rất nhanh chóng tìm đúng mục tiêu.

Theo như lời nói của bảy người kia, Trần Phong giờ này hần là đang ở bên trong phòng riêng, còn Trần Đức Hải thì bọn họ không xác định được, nếu không phải ở phòng đọc sách thì là ở phòng khách.

Bay qua hai ban công, thuận tay đánh ngất xỉu bốn gã vệ sĩ một cách nhẹ nhàng không gây tiếng động, bóng dáng Dương Thần như bóng quỷ tiến đến một căn phòng rộng của tầng ba. Lúc này đã là mười giờ tối, nhưng trong phòng đèn vẫn sáng.

Bóng cây đu đưa khiến cho cái bóng của Dương Thần dưới ánh trăng càng khó bị phát hiện hơn. Khi gió lạnh thổi qua tấm rèm che cửa sổ, cảnh tượng bên trong cánh cửa thủy tinh trong suốt lọt vào tầm mắt của Dương Thần.

Bên trong căn phòng sa hoa lộng lẫy, quả nhiên có một bóng dáng mà hần đã quen thuộc - Trần Phong.

Tuy nhiên, lúc này Trần Phong căn bản không chú ý đến vị khách không mời đứng ở ban công cửa sổ. Y đang làm một việc mà người thường nhìn vào cũng phải sôi sục máu lên.

Trên chiếc giường thấp nhưng to trong phòng Trần Phong, một cơ thể trắng trắng của một người phụ nữ đang nằm xạng ra, hai tay và chân của cô ta đều bị cột chặt bởi loại tất đen. Loại sợi vừa có tính đàn hồi vừa có độ co giãn này lúc này đã ghì cho chân tay của người phụ nữ đó có vết bầm tím. Làn da trắng của cô ta lúc này đã có mấy chỗ bầm tím, xem ra trước đó đã từng chịu sự đối đãi thê thảm.

Mái tóc nhuộm của người phụ nữ rối tung, vì giãy dụa cùng với mồ hôi khiến cô ta trông rất luộm thuộm, khuôn mặt cũng gọi là xinh đẹp đỏ lên, cái

miệng bị nhét bởi một thứ giống như quần lót của phụ nữ, khiến cho người phụ nữ chỉ có thể kêu lên “u, u” chứ không thể nói ra lời.

Dương Thần nhìn thấy người phụ nữ bị ngược đãi, cảm giác đầu tiên là có chút quen thuộc, nghĩ kỹ lại thì đúng là cảnh ban đầu gặp Lâm Nhược Khê trong quán rượu nhỏ, người phụ nữ đi đến quyến rũ mình, sau đó dẫn theo một nhóm đầu trọc và thanh niên trai tráng đến gây xung đột, dường như là em gái của tên đầu trọc đó, không ngờ lúc này đây lại cùng với Trần Phong.

Rất hiển nhiên, Trần Phong đối với loại gái diêm dúa lăng lơ này cũng chẳng ra sao. Lúc này toàn thân y trần như nhộng nằm trên giường, dưới chân thả đầy các thứ đồ chơi tình dục cao su, nhỏ thì giống như hạt của tròng hạt, lớn thì giống như miệng bát. Nhưng những dụng cụ đó tiêm nhiễm thứ chất lỏng thôi nát khiến cho ga giường bị ẩm ướt.

Trần Phong dánh người hơi gầy, xem ra bình thường là buông thả dục vọng quá độ, phần giữa của cơ thể trần như nhộng đó, cậu nhỏ đã gục xuống, căn bản không có nổi tinh thần để vươn lên nữa nên co lại như một con sâu nhỏ.

-Ha ha, ha ha... cái con lợn sề này... cô khóc đi, cô kêu đi, dám tìm đàn ông sau lưng tôi, xem tôi trị cô như thế nào, cho cô chết.

Trên mặt Trần Phong lộ rõ sự điên cuồng lệch lạc, vừa chửi vừa dùng chân không ngừng đạp mạnh vào má, vào phần ngực mềm và chỗ ẩm ướt ở giữa đùi người phụ nữ kia.

- Chơi cô là để mắt đến cô, đợi đến mai tôi gọi con bé họ Lý kia đến chơi thì tôi sẽ vứt cô cho mấy thằng em tôi, chẳng phải cô “phát xuân” thích trai sao? Một mình tôi cô không thỏa mãn, vậy thì sẽ đến lượt mấy thằng anh em đó, xem cái bộ dạng đồ lăng lơ nhà cô thế nào. Cứ tưởng thật sự là người phụ nữ của Trần Phong này sao? Cô không biết nhìn cái mặt lợn của mình, đó là do thiếu gia đây buồn chán thôi, chứ không thì ai thèm chơi cô chứ?

Trần Phong kêu gào một hơi lớn, dường như đã bị mê muội vậy:

- Cô muốn chơi thì tôi sẽ dùng đầu ngón chân đâm vào cô cho cô chơi.

Người phụ nữ hiển nhiên đau đớn xấu hổ muốn chết, nhưng cái quần lót hôi thối bịt kín miệng cô ta, cô ta muốn hét lên, muốn khóc lên nhưng cái mùi buồn nôn đó khiến cho cô không ngừng có cảm giác buồn nôn, nước mắt chảy ào ào xuống trên chiếc ga giường. Vì cô ta khóc nên cơ thể không ngừng run rẩy.

Nhìn thấy người phụ nữ trước mắt này sắp bị lăng nhục đến chết, Dương Thần cảm thấy cũng không nên. Có lẽ bản thân người phụ nữ này vốn không đáng để thông cảm nhưng người như Trần Phong dường như phải chết trước mới đúng.

Khi Trần Phong cầm một cây roi da ở trên giường lên, đang định quật thật mạnh thì từ phía sau cửa kính đột nhiên vang lên một tiếng “ầm”.

- Ai đó?

Trần Phong kinh hãi xoay người ra, khi nhìn thấy bóng người xuất hiện ở ban công cửa thì thiếu chút nữa là tè ra quần.

- Làm sao thế, mới mấy ngày không gặp mà đã quên rồi sao?

Khóe miệng Dương Thần cong lên, lôi từ trong túi quần ra một điều thuốc, chậm chậm châm thuốc.

Mùi hormone nam nữ trong cái phòng này quá nồng. Lại còn có mùi rất mạnh của nước hoa Gucci của nam nữa. Hai cái mùi hoàn toàn khác nhau hỗn hợp xộc lên mũi. Vừa nghĩ đến mùi vị cái thứ chất mà đôi nam nữ này tiết ra, Dương Thần cảm thấy vẫn nên hút thuốc cho thoải mái.

Trần Phong ngay lập tức run rẩy cầm cây roi da làm động tác tự vệ, cẩn thận rút lui nói:

- Dương... Dương Thần? Mày làm thế nào mà lại ở đây?

Người phụ nữ bị trói ở trên giường nhìn thấy Dương Thần cũng ngừng khóc. Cô ta cũng nhận ra người đàn ông này. Người đàn ông hôm nọ cũng khiến cho cô tức giận, cũng là người đàn ông mà anh trai cô không thể giúp cô báo thù.

Nếu như là Dương Thần trước đây thì người phụ nữ này vô cùng ghét. Nhưng xuất hiện đột nhiên trong giờ phút này thì khiến cho người phụ nữ này cảm thấy Dương Thần quả thực chính là Chúa cứu thế.

Dương Thần có chút chế nhạo nhìn cậu nhỏ của Trần Phong, cười nói:

- Tiểu tử, trước đây ở chợ tao hình như đã nói rồi, tao ghét nhất là bị uy hiếp.

- Mày...tao đâu có uy hiếp mày.

- Mày uy hiếp nhà họ Lý. Bọn họ là bạn của tao, như thế tức là mày uy hiếp tao rồi.

Trong mắt Trần Phong hiện lên một tia thâm độc, cười lạnh lùng nói:

- Dương Thần, mày tưởng mày vào rồi thì còn ra được sao? Chỉ cần tao hô lên một tiếng thì thủ hạ của cha tao sẽ đến bắn mày thành như cái tổ ong vò vẽ.

- Mày cứ thử xem.

Dương Thần thả khói thuốc, chậm chậm đi gần đến chỗ Trần Phong.

- Hừ, mày cũng thích Lý Tinh Tinh đó? Mày muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nằm mơ đi. Lý Tinh Tinh kia tao chắc chắn sẽ phải vào tay tao. Hơn nữa còn phải làm cho nó ểnh bụng lên sau đó lại đến lượt thủ hạ của tao chơi nó.

Trần Phong quát lớn lên một tiếng, sau đó lập tức mở cửa phòng ở phía sau người y, có ý đồ thoát khỏi căn phòng.

Nhưng bóng dáng của Dương Thần trong nháy mắt lại bước qua cự ly năm mét, bàn tay cứng như cốt thép đóng mạnh cánh cửa lớn vào, thuận thế một cái tát mạnh rơi ngay vào má Trần Phong.

Trần Phong bị đánh đến ngất người. Làm sao mà Dương Thần lại đột

nhien xuất hiện ở ngay cạnh mình như thế. Nửa khuôn mặt sưng đỏ lên, đau muốn chết. Y hốt hoảng thất thố nấp vào một góc, chỉ vào Dương Thần rồi hô lên:

- Mày không được qua đây. Người của cha tao rất nhanh sẽ đến đây giết mày.

Dương Thần trực tiếp bôi đầu mẩu thuốc lá và nhỏ nước miếng vào mặt Trần Phong, mặt hắn không chút biểu lộ tâm trạng gì đi đến trước mặt y, từ trên cao nhìn xuống dưới, nhìn Trần Phong giống như một con nhím co mình không dám ngẩng đầu.

- Tao vốn là muốn cho mày vui sướng đến chết nhưng lời mày nói làm tao đổi ý. Mày hình như rất thích chơi gái, thế thì tao phải cho mày không còn chơi gái được nữa...

Vừa dứt lời, một chân đá mạnh vào cái phần thịt nhỏ ở giữa hai đùi của Trần Phong...

- Á...

Trần Phong kêu rống lên như con sói đêm, tiếng kêu thô thảm phá tan sự tĩnh lặng của toàn bộ căn nhà.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 38

Phá Cửa

Nhìn thấy Trần Phong hôn mê, cơ thể cuộn cong vào, phía dưới một đồng thịt máu nhầy nhụa, Dương Thần liền dừng lại, liếc nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh đang sợ hãi đến trắng bệch cả mặt, hấn lại một lần nữa lộ vẻ vô hại với nụ cười âm áp:

- Đừng sợ, tôi đến không phải là giết cô.

Dương Thần cười khiến cho cô gái sắp bị sợ đến ngất đi kia suýt nữa mất kiểm soát.

- Cầu xin... xin anh tha cho tôi.

Cô ta căn bản nói không ra lời.

- Đừng sợ, tôi đã nói là không giết cô mà.

Dương Thần buồn bực nhíu mày hỏi:

- Cô đã ở cùng với Trần Phong rồi, vậy cô có biết Trần Đức Hải bây giờ ở đâu không?

Cô ta thấy Dương Thần thực sự không giết mình thì mới yên lòng một chút, nhỏ giọng nói:

- Tôi...tôi cũng không chắc chắn, bình thường ông Trần sẽ đều ở trong căn phòng ở tầng cao nhất.

- Ủ, xem ra mấy cái tên ngu xuẩn đó không gạt mình.

Dương Thần thì thảo nói một câu đi ra về phía cửa.

Cô ta nhìn thấy, cũng bất chấp sợ hãi kinh ngạc hỏi:

- Anh không chạy trốn sao?

- Chạy trốn? Vì sao?

Dương Thần quay đầu lại.

- Tiếng kêu vừa nãy chắc chắn đã thu hút đám thủ hạ rồi, bọn chúng rất nhanh sẽ xông lên thôi.

Cô gái có chút lo lắng cho Dương Thần, mặc dù cô ta bị tắt chân cột chặt không động đậy được.

Dương Thần cười như không có gì:

- Tốt nhất Trần Đức Hải cũng đích thân đến đây.

Nói xong, hấn liền đi ra khỏi cửa, tiện tay đóng cửa vào.

Theo trí nhớ, phòng đọc sách của Trần Đức Hải ở chính giữa tầng trên cùng của tòa nhà, cũng là vùng trung ương của bốn tầng, Dương Thần sau khi đi vào hành lang thì trực tiếp đi về phía chỗ cầu thang.

Quả nhiên, chưa đi được mấy bước thì ở cửa cầu thang trước mặt liền đã kéo ra không ít người, ai nấy đều mặc bộ quần áo đồng phục màu đen đứng

như màu cánh cửa nhưng trên ta thì đều đã cầm vũ khí, có côn điện, cũng có đeo găng tay bọc sắt.

Dương Thần đương nhiên sẽ không ngu ngốc cho rằng thủ hạ của Trần Đức Hải không có súng. Nhưng dù sao thì cũng là ở trong nước, sự quản lý chặt chẽ về súng của chính phủ nước Trung Quốc, đều nổi tiếng trên toàn thế giới về sự nghiêm ngặt. Không thể thủ hạ nào cũng có trang bị súng được, vì thế nên những người thực sự sẽ cầm súng chĩa vào mình thì chắc chắn chỉ có một số những người tinh nhuệ mới có.

Bọn tay sai nhãi nhép trước mặt bị Dương Thần quăng toàn bộ xuống lầu một cách không ác cảm. Dù sao cũng lâu rồi không ra tay mạnh, có ba bốn người cùng xông lên phía mình thế này để mình luyện tập, Dương Thần cũng thấy rất vui.

Khi một đám tay sai giận dữ muốn đánh chết cái con người trẻ tuổi đang đứng đỉnh này thì bọn họ rất nhanh chóng phát hiện ra, bọn họ căn bản ngay cả mục tiêu cũng không nắm giữ được.

Bước chân Dương Thần nhanh như chớp điện, mỗi lần di chuyển đều như một kỹ xảo truyền hình đặc biệt - bóng ma.

Trong sự di chuyển dường như đơn giản, cơ thể Dương Thần như con thoi đưa đi đưa lại trong phạm vi tấn công vây quanh của hơn chục người. Mỗi một lần ngán ngùi tạm dừng, tay đều nắm lấy cổ tay đang cầm vũ khí của một tên nào đó, sau đó đánh thật mạnh vào tay của tên đó, cuối cùng một tên không may bị đánh vào cánh tay, chân, vận khí thật đen, trực tiếp bị đánh một gậy vào trán.

Không có cách thức, không có lời mòn nào cả, sự di động nhanh, tính toán chuẩn xác, đơn giản mà hiệu quả, không hề dây dưa dài dòng.

Khiến cho một vùng hai mươi ba mươi mét vuông ở cửa trên hành lang trở nên loạn. Tất cả mọi người chỉ nhìn thấy một bóng đen không ngừng đi lại trước mặt bọn họ, căn bản không dám nhẹ nhàng đánh cây côn điện xuống, bởi vì bọn họ mà không cẩn thận một chút thôi là sẽ đánh tàn phế chính người ở phe mình.

Tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên ở chỗ hành lang. Chưa đầy một phút, hơn ba mươi tên tay sai, chỉ còn lại bốn năm tên sợ hãi núp sang một bên, tất cả những tên khác đều ngã la liệt kêu thảm thiết trên đất không dám đứng dậy nữa.

Dương Thần phẩy phẩy tay, cười nửa miệng nhìn năm người còn lại không dám tiến lên kia:

- Các người không đến chơi?

Năm người cuống quýt lắc đầu, lộ ra vẻ tươi cười gượng gạo còn khó coi hơn cả khi khóc.

Sau khi đi đến tầng bốn không có một sự cản trở nào, Dương Thần rất dễ dàng tìm được cửa phòng đọc sách ở vị trí trung tâm, cửa chính là loại cửa

thép tinh chế đặc biệt chống trộm, nếu như không ngoài dự đoán thì còn chống cả đạn nữa.

Dương Thần nhìn thấy thiết bị giám sát ở trên hành lang, cười cười có chút vô vị. Trần Đức Hải thực sự là một lão cáo già, ông ta biết rõ bản thân mình đã vào bên trong ngôi nhà nhưng lại không vội vàng đến xử lý mình, mà lại sai đi trước ba mươi tên thủ hạ để thăm dò mình xem. Bây giờ ông ta nấp ở một cái phòng giống như thùng sắt, muốn vào đến bên trong thì chẳng khác gì đi vào thiên la địa võng rồi.

Kỳ thật nếu không phải là mình thì cái chiêu này cũng là không tồi. Nhưng ông ta chắc chắn không biết rõ được thực lực thật sự của mình, chứ nếu không thì sự lựa chọn sáng suốt của ông ta chắc chắn sẽ là sớm chạy trốn.

Cánh cửa thép dày trước mặt dường như không thể phá vỡ, nhưng Dương Thần cũng không để tâm. Nếu như là mình của hai năm trước thì có lẽ cần phải mất lâu thời gian hơn mới có thể mở nó ra được. Nhưng mình của ngày hôm nay, cùng với sự thay đổi của công phu cổ quái mà mình tu luyện thì sự phòng ngự như thế này chẳng có tác dụng gì lắm.

Hít một hơi lên, Dương Thần chân như sấm đánh đập vào tấm cửa thép dày.

- Rầm!

Sau tiếng kêu nặng nề vang lên trên hành lang, cánh cửa thép đã dễ dàng bị lõm vào, mặt tường đá hoa liên kết với chỗ nối của bức tường thì lại càng bị Dương Thần đập bị vỡ toác, vụn của đá hoa rơi xuống đất.

Dương Thần hài lòng thu chân về, đi về phía trước, nhẹ nhàng đẩy...

- Âm..

Một trận bụi mù tung bay lên, cánh cửa thép đổ nghiêng về phía trong phòng, và đã bị ép mở ra như thế.

Bên trong căn phòng đọc sách sáng đèn, quả nhiên có không ít người đứng đó.

- Tiểu huynh đệ thân thủ thật giỏi.

Một âm thanh bình tĩnh không gọn sóng, có chút trầm thấp phát ra từ người đàn ông ngồi sau chiếc bàn làm việc bằng gỗ sồi.

Dương Thần chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra Trần Đức Hải. Bởi vì người đàn ông này ngoài mái tóc có mấy phần xám trắng, khuôn mặt vô cùng giống với Trần Phong. Cơ thể thì không to lớn lắm, chỉ là có nhiều hơn mấy phần bề dàu cuộc đời và sự che lấp.

Phía sau Trần Đức Hải có mười vệ sĩ mặc đồ tây đang đứng. Lúc này ai nấy vẻ mặt trầm trọng, tay đã luôn vào sườn áo của mình, hiển nhiên là bất cứ lúc nào cũng đợi lệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy súng ra.

Khiến Dương Thần có chút không ngờ chính là người đàn ông đứng gần Trần Đức Hải nhất chính là người đàn ông đầu trọc cường tráng gặp ở quán

rượu hôm trước. Lúc này anh ta đã là một trong những thủ hạ thân tín nhất của Trần Đức Hải, bảo vệ sát thân sự an toàn cho Trần Đức Hải.

Gã đầu trọc đó nhìn thấy Dương Thần thì trong lòng có vài phần ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài gì nhiều.

- Ngại quá, phá hỏng mất cửa của ông rồi.

Dương Thần nhếch mép lên cười, không chút hoang mang đi vào bên trong phòng đọc sách.

Trần Đức Hải bên ngoài cười nhưng bên trong không cười nói:

- Không sao, cái cũ không đi, cái mới sao tới? Cửa hỏng rồi không sao, có người bồi thường là được rồi.

- Nếu như tôi không bồi thường thì sao?

- Vậy trước hết mời tiểu huynh đệ nói cho tôi biết vì sao đến nhà tôi làm mấy chuyện này rồi sau đó tôi sẽ quyết định.

Trần Đức Hải dùng một ngón tay khô gầy gõ lên bàn làm việc:

- Trần Đức Hải tôi lăn lộn ở Trung Hải hai, ba mươi năm, không phải là người không biết đạo lý. Tiểu huynh đệ thân thủ phi phạm. Nếu như có thể thì tôi hy vọng chúng ta là bạn chứ không phải là thù.

Dương Thần không chút để ý gật gật đầu, nhìn sang xung quanh. Bên trong phòng đọc sách của Trần Đức Hải, giá sách lớn đặt đầy sách, các loại sách bảo trong và ngoài nước đều có, trên một chiếc bàn nhỏ còn có bút nghiên, là dùng để viết chữ bút lông.

- Xem ra ông đọc không ít sách, trình độ văn hóa không tồi.

Dương Thần hỏi một đấng, trả lời một nẻo.

Trần Đức Hải nhíu nhíu mày.

- Dù là lăn lộn trên đời thì thời buổi này cũng không phải là chỉ dựa vào tâm huyết là có thể thành được.

Ông ta dường như không hiểu ý của Dương Thần muốn nói gì.

Dương Thần gật gật đầu cho là đúng:

- Tôi muốn nói, nếu như đứa con Trần Phong của ông có đầu óc bằng một nửa ông thì hôm nay ông sẽ không phải chết.

Dương Thần rạng rỡ cười nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 39

Hai Con Đường

Vẻ trấn tĩnh của Trần Đức Hải bắt đầu chuyển sang nghiêm nghị, trán của hắn phẳng phất một đám mây đen, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi trận lôi đình.

- Cái gì mà con tôi với chả không con tôi, thằng Phong từng có lẽ qua cậu à?

Dương Thần lắc đầu.

- Giải thích rất lằng nhằng, tóm lại nếu không có nó, ông còn có thể sống thọ hơn.

Chú em! chú hình như không hiểu hoàn cảnh của mình.

- Ồ?

Dương Thần lúc này đi tới gần bàn làm việc khoảng năm, sáu mét thì dừng lại, cười đáp:

- Hoàn cảnh gì?

Trần Đức Hải vỗ tay, phía sau có hơn mười tên vệ sĩ mặc đồ đen cùng lúc rút từ trong người khẩu súng tự động đời 80 sản xuất trong nước.

Một loạt họng súng tối om đều nhắm thẳng về phía Dương Thần.

Không khó tưởng tượng, chỉ cần không quá nửa giây, tất cả ngón tay của bọn chúng đều đồng loạt bóp cò thì người Dương Thần sẽ có hơn mười vết đạn.

- Chú em quả thật rất giỏi đánh đấm.

Trần Đức Hải nhón nhơ vân vê chiếc nhẫn bằng ngọc phi thúy đeo ở ngón cái của mình, chậm rãi nói:

- Lúc đầu ta còn định để cho người giỏi đánh đấm như chú em làm việc cho ta, nhưng chú em lại không biết nắm bắt... lẽ nào chú tưởng thuộc hạ của ta đều không biết dùng súng.

- Ông tưởng ông thông minh lắm sao?

Dương Thần không nhịn được cười, đáp lại.

Ý tưởng thâm độc lộ ra trên hai tròng mắt của Trần Đức Hải.

- Ít nhất thì tao sẽ không đơn thương độc mã đối chọi với hơn mười tay súng ở đây.

- Nếu tôi cứ động thủ thì sao?

Dương Thần tò mò hỏi vặn.

Trần Đức Hải nổi cáu, đập tay xuống bàn.

- Tao không nói chuyện lôi thôi với mày, mày chỉ có hai con đường, một là giải thích rõ ràng ngọn nguồn sự việc, tại sao lại xuất hiện ở đây đêm nay.

Tao đang suy xét xem lựa chọn thứ hai của mày sẽ xử lý như thế nào, hoặc mày sẽ ăn đồng đạn của tao, cho mày tận hưởng...

- Tao cũng có hai con đường cho bọn mày.

Dương Thần cười ha hả, quét mắt nhìn đám vệ sĩ đang cầm súng trong tay, nói tiếp:

- Con đường thứ nhất, bọn mày chĩa súng bắn thẳng cha già này, tao sẽ giữ lại mạng cho bọn mày, còn con đường thứ hai là chúng mày sẽ phải chết hết...

- Xem ra không nói chuyện được rồi...

Trần Đức Hải nổi giận đùng đùng mím môi hạ lệnh nổ súng, đột nhiên hắn thấy lạnh sau gáy.

- Lão hồ, mày?

Nghìn cân treo sợi tóc. Trần Đức Hải đột nhiên cảm thấy có vật thể buốt lạnh nằm sau gáy. Không cần nghĩ cũng đoán được ra đó là họng súng.

Chỉ thấy đứng sau Trần Đức Hải là tên đầu trọc, lúc này hắn đã chuyển hướng nòng súng vào Đức Hải, nét mặt rất cương quyết.

- Lão Hồ...mày có ý gì...

Trần Đức Hải bấu hai tay vào ghế da, tay chuyển màu trắng bệch, y hiển nhiên giận giữ đến cực độ.

Mắt tên đầu trọc trắng dã, đằng đằng sát khí, đáp:

- Chẳng có ý gì cả...tôi muốn sống, cho nên tôi chọn con đường thứ nhất...

- Ha ha!

Trần Đức Hải cười giận dữ:

- Mày điên rồi, mày tưởng mày giết tao xong, những đứa còn lại sẽ không bắn chết hai đứa bọn mày.

Tên đầu trọc trầm giọng xuống:

- Tôi đánh cược, coi như lời anh ta nói là sự thật.

Thấy cảnh tượng ấn tượng xảy ra trước mắt, Dương Thần có thoáng chút lẫn lộn suy nghĩ. Anh nói với tên đầu trọc.

- Đầu trọc, bây giờ mày nổ súng giết chết ông chủ mày, tao hứa sẽ đảm bảo mạng sống cho mày.

Lúc này, vài tên vệ sĩ trấn tĩnh trở lại, lập tức có hai tên chĩa súng vào trán tên đầu trọc, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng giết chết hắn ta.

Trần Đức Hải giận dữ mở to đôi mắt, cười đáp lại:

- Lão Hồ...mày theo tao bao nhiêu năm, thật không ngờ mày lại chọn thời điểm ngu xuẩn lúc này để phản bội tao. Giờ mày buông súng vẫn còn kịp, nếu không khi mày nổ súng chỉ trong nháy mắt cả mày và nó cũng đều phải chết.

Đầu trọc giương mắt nhìn Dương Thần, thấy Dương Thần có vẻ như đang theo dõi một vở kịch, gương mặt hắn lộ lên vẻ u tối, sau cùng mắt hắn bừng

sáng hi vọng, tràn đầy quyết tâm.

- Trần lão đại, tôi tiễn ông lên đường.

- Mà...

Pằng, pằng, pằng

Trong thư phòng, tiếng súng vang lên chỉ trong chớp mắt, tiếng nổ vang dữ dội rung động cả tầng nhà.

Viên đạn phóng ra từ khẩu súng, tóe lửa đỏ rực xoẹt qua, căn phòng tương đối hẹp, tủ sách, đồ gia dụng, gốm sứ vỡ tan tành, như phong đao chặt chém không gian.

Có thể ở đây trong chớp mắt chẳng ai kịp có phản ứng gì. Bóng dáng Dương Thần mờ mờ ảo ảo, chỉ trong nháy mắt đã ở cạnh tên đầu trọc dù trước đó còn đứng cách hắn ta năm mét. Hai khẩu súng nhắm vào tên đầu trọc được Dương Thần bẻ hướng tới trần nhà.

Đầu trọc đồng thời bóp cò, hai hướng lửa đạn nhắm kết liễu anh ta đột ngột phóng vào không khí.

Sau khi tiếng súng đầu tiên nổ ra, hơn mười tay súng còn lại đều hoảng sợ khi phát hiện mục tiêu mà chúng phải giải quyết không ngờ đã ở ngay đằng sau chúng

Thần không biết quỷ không hay Dương Thần lúc này ở cạnh hai tên gần nhất, anh cướp hai khẩu súng của chúng nhắm vào những mục tiêu xung quanh.

Pằng, pằng, pằng...

Tiếng súng nổ kéo dài liên tiếp sau đó, hơn mười tên vệ sĩ đang định quay người bắn thì đồng loạt ngã nhào theo tiếng súng, mỗi tên đều bị bắn đạn tới cùng một vị trí – huyết Thái Dương.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh, giống như là những thước phim bị tua đi nhanh chóng mà đoạn ở giữa chẳng thể nhìn rõ diễn biến ra sao.

Đầu trọc chỉ thấy sau một giây mình bóp cò mọi thứ xung quanh đã thay đổi hoàn toàn, kẻ đứng thì đã ngã xuống, còn người đáng lẽ phải gục thì vẫn còn sống sờ sờ.

Một giọt mồ hôi từ má rớt xuống, Đầu trọc ngơ ngác xoay người nhìn về phía Dương Thần đang ung dung cười. Đầu trọc nuốt nước bọt, hắn tưởng tim mình vốn dĩ đã ngừng đập giờ lại đập trở lại, hắn thấy mình như đang mơ, người đàn ông trước mặt không hiểu sao lại làm ra được thần tích như vậy?

Dương Thần dường như chỉ làm một động tác rất đơn giản, anh vất súng sang một bên, đá xác Trần Đức Hải xuống đất, nhích ghế ra và thư thả ngồi xuống.

- Chú em tên gì?

Dương Thần điềm đạm cười.

Đầu trọc bừng tỉnh, lập tức lùi sang một bên, quỳ lạy dưới đất, run giọng

đáp:

- Tôi...tôi là Trương Hồ, giang hồ gọi tôi là lão Hồ.
- Chú theo Trần Đức Hải bao lâu?
- Tám năm...

Lão Hồ rút cuộc cũng đã giữ được bình tĩnh, và cẩn trọng trả lời.

- Vậy cũng có thể coi là thuộc hạ lâu đời của hắn ta, sao chú em lại tin tưởng ta? Sao lại cho rằng ta có thể thắng trong tình huống vừa rồi?

Trương Hồ trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu, trên mặt hiện rõ một chút căm hận.

- Tôi giao mạng của mình cho Trần Đức Hải, giúp hắn ta giết người, giúp hắn chiếm lĩnh địa bàn nhưng thằng con tạp chủng đó đánh thuốc cường hiếp đứa em gái duy nhất của tôi...hơn nữa...hơn nữa còn làm một số chuyện chó chết với em gái tôi...Trần Đức Hải nói sẽ cho em tôi một danh phận, lúc đầu tôi vẫn tin hắn, nhưng Trần Đức Hải hắn ta không phải là người...Hắn ta coi em gái tôi còn không bằng con người, cần thì hắn chơi, chơi chán thì hắn vất sang một bên. Trước đây, em gái tôi là một nữ sinh trong trường nữ sinh, nhưng bây giờ...bây giờ nó đã thay đổi hoàn toàn...bố con chúng nó đã hủy hoại cuộc đời người thân duy nhất của tôi...tôi...tôi từ lâu đã muốn giết chết bọn chúng.

Nói đến đây đôi mắt Trương Hồ đỏ hoe, hai hàng nước

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 40

Chuyện Phòng Riêng

- Là đàn ông khóc cái gì mà khóc?

Dương Thần bất đắc dĩ thở dài. Chính mắt anh chứng kiến tất cả, biết Trương Hồ đau lòng vì em gái, những lời này thì không thể là giả được. Nếu một người bình thường sẽ không bao giờ phản bội lộ liễu như trong tình huống gay cấn vừa rồi.

Trương Hồ đột nhiên ngừng đầu, quệt nước mắt, thành khẩn nói:

- Đại ca, từ nay về sau mạng của Trương Hồ tôi sẽ là của ngài, làm trâu làm ngựa cũng không hối tiếc.

Dương Thần phì cười, đáp:

- Chú em kiếm chỗ nương nhờ dễ chịu thế, sao chú em biết ta muốn làm đại ca của các chú, sao chú biết ta sẽ đồng ý làm đại ca của chú?

- Vây...vây...

Trương Hồ nghẹn lời, nói không lên câu, xấu hổ đáp:

- Trương Hồ tôi ngoại trừ đánh giết, chiếm địa bàn, còn lại chẳng biết gì, đại ca nếu không ghét bỏ, hãy để tôi làm vệ sĩ bảo vệ đại ca.

- Chú thấy ta cần người sao?

- Ừm...

Mặt Trương Hồ trắng bệch trong nháy mắt, nghĩ lại cảnh vừa nãy, thân thủ Dương Thần quả thực rất khủng khiếp, đành phải cúi đầu nói nhỏ.

- Không cần.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc của lão Hồ, Dương Thần có chút thích thú gã đàn ông có gương mặt sáng sủa này, quan trọng là gã ta là người can đảm, cẩn thận, biết người biết mình, biết tiến biết lui, biết ta thân thủ không tầm thường, lập tức cẩn trọng dập đầu nhận lỗi, không chút lố mánh, tức giận, lần này lại vì em gái đem mạng sống của mình ra đánh cược lựa chọn tin tưởng ta.

Ngẫm nghĩ một lúc, Dương Thần đứng dậy, nói với Trương Hồ:

- Trương Hồ, ta tuy là không tiếp tay cho chuyện phạm pháp, nhưng không có nghĩa là không cho người khác tiếp tay.

- Lão đại, ý của ngài là..?

Trương Hồ thấy có tia hi vọng, lập tức ngừng đầu hỏi.

Dương Thần đi đi lại lại vài bước, mới trả lời:

- Trần Đức Hải chết đi, thế giới ngầm này sẽ lập tức thành một mớ hỗn loạn, tôi cần chú tiếp nhận vị trí của Trần Đức Hải.

Trương Hồ bối rối đáp:

- Lão đại! Tiếp nhận địa bàn của con quỷ già đó, thật tình không khó khăn gì cả, hiện tại hắn ta có vài trợ thủ đắc lực thì đều bị lão đại bắn hạ hết rồi, giờ chỉ còn mỗi tôi. mấy năm gần đây tôi ở trong hội cũng có tiếng tăm, nếu tôi dùng chút thủ đoạn tàn nhẫn, bọn đàn em chấp nhận đi theo tôi chắc chắn sẽ không chế tốt địa bàn này...nhưng tôi không làm nổi. Xã hội đen cũng có làm ăn buôn bán, nhưng buôn bán gì thì tôi không biết, vì trước kia lão già đó đích thân quản lý, cái này thì tôi không rõ...

- Cái này chú không cần bận tâm.

Dương Thần cười đáp:

- Chú chỉ cần giữ ổn định địa bàn này, đừng để cho thế lực của Trần Đức Hải tan rã, nắm chắc trong lòng bàn tay, còn những chuyện khác, ta sẽ để người khác đến nói cho chú biết phải làm như thế nào.

- Những người khác?

Trương Hồ nghi ngờ hỏi:

- Không phải lão đại, ngài quản lý?

- Còn có người thích hợp hơn cả ta để tiếp quản, từ nay về sau chú cứ nghe lời người đó mà làm việc, còn đâu đừng hỏi thêm gì nhiều về hội Tây Minh, chú chỉ cần lên thay vị trí của Trần Đức Hải, vẫn như cũ, cứ theo ý của hội Tây Minh mà làm việc.

Cũng không đợi Trương Hồ hỏi thêm, Dương Thần xé một tờ giấy, viết số di động của mình lên giấy rồi đưa cho Trương Hồ:

- Ừm, đây là số của ta, ta họ Dương, từ nay đừng gọi ta là lão đại, ta không phải là Trần Đức Hải, không cần chú làm đệ tử của ta.

Trương Hồ vội vã cầm tờ giấy, cầm chặt trong tay, anh ta cười tươi:

- Vâng, lão đại...à không, ngài Dương.

Dương Thần hài lòng gật đầu:

- Việc tiếp theo, chú tự mình sắp xếp, ta sẽ cho người trực tiếp liên lạc với chú, giúp chú quản lý thế lực này, nếu chú gặp phải khó khăn không dàn xếp được, có thể gọi điện cho ta, ta sẽ xem xét giải quyết giúp chú, nếu không có gì đặc biệt quan trọng, thì đừng gọi số này.

Trương Hồ chăm chú lắng nghe, không dám có chút phản đối.

Dương Thần nhìn đồng hồ trên tường, chuyến “công tác” này mất gần hai tiếng, đã mười hai giờ đêm rồi. Nhớ tới lời hứa với Sắc Vi, anh có chút nóng lòng, anh nói với Trương Hồ:

- Thời gian không còn nhiều, ta cũng đi đây, em gái của chú hiện giờ có thể vẫn ở trong phòng Trần Phong, Trần Phong bị ta làm cho bất tỉnh rồi, khả năng vẫn chưa chết, ta khuyên chú, có thể giao Trần Phong cho em gái chú xử lý, coi như luật nhân quả.

Trương Hồ nghe đến hai chữ “Trần Phong” trong mắt hiện lên vẻ căm hận, gật đầu:

- Ngài Dương, tôi và em gái tôi đều phải đội ơn công ơn tái sinh của ngài,

từ nay có việc cần Trương Hồ tôi, chỉ một câu, núi đao biển lửa tôi cũng không chối từ.

- Không biết thì đừng có mà nịnh bợ vuốt đuôi, cứ làm như là phim truyền hình cổ trang những năm 80 không bằng.

Dương Thần dở khóc dở cười vỗ vai Trương Hồ rồi đi thẳng ra khỏi thư phòng.

Do dinh thự Trần Công Quán đã bị làm cho lộn bậy, trên đường đánh vào trong, chẳng có vật cản nào với Dương Thần, anh ung dung đi ra cửa lớn, đi tới hướng tới chỗ chiếc xe đang dừng.

Nhưng vẫn chưa đi được bao xa, Dương Thần kinh ngạc khi phát hiện ra trong bóng đêm có ba chiếc xe cảnh sát đang dừng ở phía rừng cây bên cạnh, hơn nữa còn có không ít cảnh sát đứng đó.

Dương Thần đương nhiên không ngạc nhiên tới mức cho là Trần Đức hải đã gọi cảnh sát, đây không phải là chuyện mờ treo miệng mè, mời mè xoi, hơn nữa, đám cảnh sát này dường như đang chủ động đợi phục kích ở đây, chắc là đang phải thực hiện nhiệm vụ gì đó, vừa trùng hợp ở đây thôi!

Nghĩ vậy, Dương Thần quyết định đi tiếp, coi như chưa nhìn thấy đám cảnh sát.

Nhưng chưa đi được vài bước, đằng sau đã có tiếng hô lớn...

- Dừng lại!

Một giọng nữ có chút quen thuộc trong trẻo êm tai cất lên, Dương Thần quay người, nhận ra người đang tới gần mình, anh không giấu được vẻ mặt tươi cười.

- À! Sao lại là cục trưởng Thái, muộn thế này mà còn đụng phải nhau, duyên phận rồi!

Nữ cảnh sát đang bước đến chính là người anh gặp một lần ở đồn cảnh sát tên là Thái Nghiên, cô mặc bộ cảnh phục màu xanh sẫm bước đi trong gió đêm. Vẻ mặt uy nghiêm hiếm thấy ở những người phụ nữ bình thường khác. Gương mặt được điểm tô thêm chút phấn má và son bóng màu hồng nhạt trên bờ môi khiến cho cô nữ cảnh sát vốn tràn đầy tự tin lại có thêm vài phần quyến rũ, đáng yêu. Phong thái tuyệt đẹp giống như là đoá hoa Dạ Lan Hương.

Thái Nghiên có phần ngờ vực nhìn Dương Thần.

- Anh tới đây làm gì?

- Đây...

Dương Thần có chút ngượng ngùng, xoa tay cười đáp:

- Đây là, là việc riêng...có thể không nói được không?

Thái Nghiên khinh bỉ nhìn ánh mắt cợt nhả của người đàn ông đang đứng trước mặt, nhưng không mất cảnh giác, bởi nhớ lúc trước chính hắn ta đã dùng tay đánh bại hai viên cảnh sát, mặt không chút biểu cảm đáp:

- Cảnh sát hỏi anh, anh thành thật khai báo, chuyện này có ích cho việc

điều tra.

Dương Thần đứng đỉnh đáp:

- Cục trưởng Thái! Thật ra cũng chẳng có gì to tát, chỉ là ở cùng bạn gái bên bờ sông, hôn vào cái miệng nhỏ nhắn, sờ nắn ngực của cô ấy, xóc váy của cô ấy lên rồi véo vào cặp đùi, nếu kể nữa thì vẫn còn thêm những chuyện khác, tôi để cô ấy nằm vào cái chỗ kia của tôi... cô không biết chứ, cô ả đó ra tay rất mạnh, chắc là hưng phấn quá! Cô ta nói so với những thằng cha mà cô ấy từng sờ qua thì của tôi to hơn, lúc đó tôi sướng lắm, liền...

Nghe đến vậy, mặt Trác Nghiên lập tức đỏ ửng, nghiêng răng nghiêng lợi đáp:

- Im miệng, không được nói nữa!

Gã đàn ông này sao mặt lại dầy đến vậy?

Dương Thần nghiêm giọng đáp:

- Cục trưởng Thái, cô muốn tôi trợ giúp việc điều tra, tôi đã phải thuật lại chuyện thâm kín của tôi cho cô, thái độ của cô thật quá đáng với một công dân lương thiện muốn giúp đỡ cảnh sát điều tra.

Thái Nghiên xông lên định tát Dương Thần một cái nhưng nghĩ tới vẫn còn công vụ, cô nén cơn giận, nghĩ tới đạo lí “thục nữ mười năm báo thù chưa muộn”, cô vung tay, quát:

- Biến, biến khỏi đây ngay!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 41

Một Cười Trăm Vẻ Thiên Nhiên

Sau khi dùng chút thủ đoạn đáng khinh thoát khỏi cô cảnh sát xinh đẹp Thái Nghiên, Dương Thần thuận lợi đến được chỗ để xe, hấn khởi động xe, nhìn đồng hồ, đã gần một giờ sáng, sợ không đủ thời gian gần gũi với Sắc Vi, Dương Thần nhấn mạnh chân ga, chiếc xe M3 lao về hướng trung tâm thành phố như một quả tên lửa.

Cùng lúc đó, ba đội xe cảnh sát do Thái Nghiên đích thân dẫn dắt và mấy cảnh sát hình sự khác lại cảm thấy sự việc có gì đó không đúng.

Một gã cảnh sát hình sự sau khi nghe điện thoại, chạy như bay đến chỗ Thái Nghiên còn đang suy nghĩ, báo cáo:

- Cục trưởng, có chuyện lớn rồi!

Thái Nghiên đang buồn bực không phát hiện ra kẻ gây án, tức giận quay đầu lại:

- Có chuyện gì?

Gã cảnh sát hình sự nói rất nhanh:

- Vừa mới nhận được tin tình báo, đêm nay có một kẻ bí ẩn một mình đột nhập vào biệt thự nhà họ Trần, giết chết Trần Đức Hải và phần lớn thuộc hạ quan trọng, hiện giờ biệt thự nhà họ Trần đã đổi chủ, là Trương Hồ, một trong những trợ thủ của Trần Đức Hải, kẻ bí ẩn kia không rõ tung tích.

Thái Nghiên nhú cặp mày thanh mảnh như trăng lưỡi liềm, trong lòng kinh ngạc:

- Thảo nào Trần Đức Hải mãi không xuất hiện, tham gia vụ giao dịch thuốc phiện, không ngờ ông ta đã chết...

Vài gã cảnh sát hình sự khác có phần vui mừng nói:

- Cục trưởng, đây là chuyện tốt, tên Trần Đức Hải kia cũng nên gặp báo ứng.

Thái Nghiên thất vọng mắng:

- Các anh thì biết cái gì? Các anh thử nghĩ lại xem, có thể đơn thương độc mã xông vào biệt thự nhà họ Trần giết chết Trần Đức Hải rồi một mình rút đi, đó phải là người như thế nào mới có thể làm được?! Người như vậy xuất hiện ở Trung Hải, các anh một chút cũng không lo lắng sao?

Mấy gã cảnh sát hình sự ngơ ngác nhìn nhau, người như vậy, so với Trần Đức Hải chắc chắn càng đáng sợ!

Thái Nghiên suy nghĩ một lát, nói:

- Giữ vững liên lạc với đường dây tình báo, tận dụng hết khả năng điều tra rõ ràng việc này, tốt nhất là phải biết được nhân vật thần bí kia là ai, nếu

không ít nhất phải có đặc điểm nhận dạng của gã. Còn nữa, không được vì Trần Đức Hải vừa chết đã nói lỏng sự giám sát với bọn chúng, tên Trương Hồ mới lên chắc chắn sẽ thanh tẩy một số người cũ cứng đầu, ta phải đảm bảo dân chúng không có thương vong gì!

- Vâng! Thừa cục trưởng!

Sau khi ra hàng loạt chỉ thị, Thái Nghiên mắt nhìn về hướng Dương Thần rồi khỏi, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vẻ quật cường, lắm bằm:

- Dương Thần, thông tin chi tiết về anh, tôi nhất định sẽ điều tra ra...

Lúc vào quán rượu ROSE, bên trong vẫn có tiếng người ồn ào uống rượu mua vui thâu đêm, suốt cả con phố, các quán rượu đều như vậy.

Thấy Tiểu Triệu gương mặt cợt nhả, Dương Thần chào hỏi một tiếng rồi vội vã chạy vào hành lang phía sau quán rượu, dọc theo đường đi, mấy gã vệ sĩ đều tôn kính chào hỏi, tuy Dương Thần không nói nhưng bọn họ cũng sớm biết, người đàn ông xem ra có vẻ tầm thường này đã cứu mạng hội trưởng của họ.

Khi đẩy cánh cửa phòng đẹp đẽ của Sắc Vi, Dương Thần lại không thấy cô trong phòng, trong căn phòng rộng rãi, thoải mái, chỉ bật mỗi chiếc đèn đầu giường, ánh sáng mờ tối.

Quay đầu lại mới phát hiện, cái bóng dáng đáng yêu kia đang ngồi cạnh bể bơi ngoài phòng.

Bể bơi của Sắc Vi dùng những hòn đá cuội lớn xếp thành, lúc này cô đang mặc chiếc áo ngủ voan mỏng màu trắng, ngồi trên hòn đá cuội bên bể bơi, đôi chân mịn màng, trắng nõn không tì vết đang gầy gầy bóng những ngôi sao hắt xuống bể.

Trong vườn yên tĩnh, vài cành ngọc lan đón gió lay động nhẹ nhàng, mang đến cảm giác mát mẻ dịu nhẹ và hương thơm tự nhiên.

Trong đám mây lộ ra vầng trăng lưỡi liềm như khuôn mặt mỉm cười ngượng ngùng, đem ánh trăng nhẹ nhàng chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp, quyến rũ lại có phần lạnh lùng của Sắc Vi, thêm vào đó vẻ thánh thiện, giống như Hằng Nga trên cung trăng giáng trần, lại giống như nữ thần áo trắng trong thần thoại Hy Lạp.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Sắc Vi chậm rãi quay đầu lại, không nói gì, chỉ nhìn Dương Thần mỉm cười.

Thơ xưa có câu: “Một cười trăm kẻ si mê, sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son”, miêu tả yêu phi Đất Kỷ, Dương Thần lại không cảm thấy Sắc Vi có thể là Đất Kỷ, bởi lúc này nụ cười của cô rất thuần khiết, như thể người phụ nữ đang đợi chồng, thấy chồng bình an trở về, mỉm cười vui vẻ.

Người phụ nữ này luôn có thể làm cho mình cảm thấy ấm áp, được an ủi, cho đến giờ, Dương Thần vui mừng phát hiện ra mình thật sự không thể rời xa cô.

Cởi giày và quần dài, Dương Thần bước chậm đến bên Sắc Vi, ngồi lên

hòn đá cuội cạnh cô, thả chân xuống làn nước lạnh, thở dài một cái, cảm giác cả người thoải mái, trầm tĩnh lại.

Sắc Vi lúc này mới mở miệng, có phần nghịch ngợm cười nói:

- Anh mà chưa đến, chắc em đã ngủ gật rồi.

- Ngủ rồi anh sẽ đánh thức em, bảo em chờ anh em lại ngủ, vậy phải đánh đòn.

Dương Thần giơ tay choàng qua bờ vai mềm mại của Sắc Vi, khiến cô thoải mái ngã vào ngực mình, lại thuận tay xoa nắn hai khối thịt trắng hồng mềm mại trước ngực Sắc Vi, làm cho cô hờn dỗi một trận.

Sắc Vi chớp mắt nói:

- Anh thật ngang ngược, đề tin hội trưởng hội Hồng Kinh bị đàn ông đánh đòn truyền ra ngoài, anh bảo em làm sao thống lĩnh được bao nhiêu anh chị em dưới tay?

- Vậy thì phải xem là bị ai đánh đòn...

Dương Thần hôn lên mái tóc thơm tho của Sắc Vi, rất dễ chịu, hần cười hỏi:

- Em đòi nước hoa?

- Ai lại xịt nước hoa lên tóc? Là mùi thơm của cơ thể lẫn với mùi dầu gội đầu của bản cô nương, thích không?

Dương Thần mờ ám cười nói:

- Thích thì thích, nhưng em cũng nói sai rồi, em không phải là một cô nương nữa rồi.

Sắc Vi đỏ mặt.

- Vậy thì là gì?

- Coi như là thiếu phụ rồi.

- Thiếu phụ chưa kết hôn ư?

Sắc Vi nghiêng ngả nháy mắt một cái.

Dương Thần lập tức nheo mắt, việc này thật áy náy với Sắc Vi, hần không tiện mở miệng, ngượng ngùng cười cười nói:

- Nay... bảo bối Sắc Vi, chúng ta có thể đổi đề tài không?

- Nhìn mặt anh kìa, đùa anh thôi, ai bảo anh bắt em đợi lâu như vậy, sắp bốn giờ rồi.

Sắc Vi cười khanh khách nói.

Dương Thần buồn bực nói:

- Bảo bối Sắc Vi, anh từ nhà đi đến chỗ Trần Đức Hải, làm xong việc mới đến được, tuy lộ trình đơn giản, nhưng trên đường không phải chơi trò chơi, anh đã đi rất nhanh rồi.

- Kết quả công việc thế nào?

Sắc Vi thoải mái hỏi, dường như việc tàn sát một bang hội của một gã bang chủ xã hội đen chỉ là chuyện nhỏ.

Dương Thần cũng không nói nhiều, đem sự tình kể tóm tắt lại, cuối cùng

nói:

- Tóm lại, giờ thế lực của Trần Đức Hải đã bị Trương Hồ thu tóm, em liên lạc với Trương Hồ, khiến anh ta nghe lời em là được.

Sắc Vi không ngạc nhiên gật gật đầu:

- Thật không ngờ tên Trương Hồ kia cũng có chút đầu óc, trước kia thấy anh ta ngốc nghếch đi theo Trần Đức Hải kè kè, không ngờ nhìn nhăm ròi.

- Vì anh ta ngốc nghếch nên mới để Trần Đức Hải làm Lão đại.

Dương Thần không thể phủ nhận.

Sắc Vi đột nhiên hồi hận, thở dài:

- Có ngốc cũng không khờ bằng em, can tâm tình nguyện làm nhân tình của người ta, lại còn đem hôm đợi người ta đến mức gần ngủ gật...

Thấy Sắc Vi trước mặt mình lộ ra vẻ đáng thương, Dương Thần chỉ cảm thấy ứ nghẹn ở cổ, từ trong lòng có một ngọn lửa bùng lên mãnh liệt, một tay ôm lấy cơ thể mềm mại của Sắc Vi, cúi đầu hôn lên gương mặt mịn màng, cười nói:

- Bảo bối Sắc Vi, em thật biết cách làm tăng hứng thú, vẻ mặt này của em không sợ làm anh nổi điên sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 42

Giờ Ăn Sáng

Khi tia nắng đầu tiên của lúc rạng đông chiếu vào chiếc giường trong phòng ngủ của Sắc Vi, Dương Thần tinh thần phấn chấn trèo ra khỏi giường, mặc quần áo, chuẩn bị rời đi.

Sắc Vi còn ngái ngủ, có phần bất mãn, bĩu môi, có chút không giống đại tỷ mạnh mẽ, cứng rắn trong giới xã hội đen, mà lại giống như người phụ nữ bình thường, hối hận nói:

- Hôm qua đã nói với anh không muốn làm dưới nước, em cảm giác phía dưới em đều bị phù lên rồi.

Dương Thần vẻ mặt rồi rầm:

- Làm trong nước lại bị phù, bảo bối Sắc Vi, chút kiến thức y học phổ thông e cũng không có, bệnh phù kia là có ý gì?

- Mặc kệ anh, đồ không có lương tâm.

Sắc Vi ném chiếc gối lên người Dương Thần.

Dương Thần hơi ngượng ngùng, cười nói:

- Không sao, về sau làm nhiều sẽ quen, việc gì cũng vậy, đều phải làm nhiều mới quen tay, đúng không?

Sắc Vi dờ khóc dờ cười:

- Gì mà làm nhiều mới quen, đừng nói linh tinh, thật không biết mình làm sao lại yêu cái đồ lưu manh không thể ngăn cản được này.

Hai người đùa cợt một hồi, Dương Thần vẫn còn nhớ phải về nhà thay quần áo đi làm, cho nên sau khi bóp bóp mộng trên Sắc Vi, hất vội vàng rời khỏi quán rượu.

Lúc tới biệt thự Long Cảnh Uyển cũng vừa là lúc ăn sáng, vú Vương đeo tạp dề đang mang bữa sáng từ phòng bếp ra phòng khách. Nhìn thấy Dương Thần, vú Vương đầu tiên là sửng sốt, sau đó vẻ mặt quan tâm hỏi:

- Cậu chủ, hôm qua cậu đi đâu cả đêm vậy? Tôi và tiểu thư rất lo lắng.

Vú Vương nói xong, Lâm Nhược Khê đang ngồi bên bàn ăn cháo nhú mảy, lạnh lùng nói:

- Tôi không lo lắng.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng như ai nợ tiền của bà xã, Dương Thần cũng lơ đãng, ngồi xuống tự múc bát cháo cho chính mình, vui vẻ húp một ít cháo, hạt cháo nhỏ trơn nhẹ, còn mang theo mùi rau thơm xuống cổ.

- Vú Vương, vú làm thế nào mà cháo ngon thế!

Vú Vương tươi cười hơn hờ nói:

- Cậu chủ, cậu thích thì ăn nhiều một chút.

Nói rồi vù lại đi xuống bếp bận rộn.

Dương Thần húp hai ngậm to hết bát cháo, lại muốn múc thêm bát nữa, nhưng còn chưa chạm đến chiếc thìa, chỉ thấy Lâm Nhược Khê bên cạnh đem nồi cháo chuyển đến cạnh cô, ra vẻ tuyệt đối không để cho người ăn.

Dương Thần cười khổ nói:

- Bà xã Nhược Khê ngoan nào, không nhẽ đến bát cháo em cũng không để cho anh ăn sáng?

- Anh đã húp hai ngậm cháo rồi, còn nữa, không được gọi tôi kiểu ghê tởm như vậy.

Lâm Nhược Khê đem nồi cháo để một bên, tiếp tục cúi đầu, húp từng ngậm nhỏ.

- Đến một bát cháo nhỏ cũng không được sao...

Dương Thần lẩm bẩm một câu, đột nhiên nghĩ ra cái gì, cười hỏi:

- Hay là Nhược Khê, em giận anh đêm qua không về nên ghen rồi?

Lâm Nhược Khê không ngẩng lên, lạnh như băng nói:

- Tôi không có hứng thú với những chuyện xấu xa của anh.

- Vậy sao lại không để cho anh ăn cháo?

Dương Thần buồn bực.

- Vú Vương làm cho tôi, anh tự giải quyết đi.

Dương Thần do dự, cảm thấy cưỡng ép tranh giành chút cháo thì hơi quá, lại nghĩ đến việc đã đồng ý với đám nhân viên nữ trong văn phòng là sẽ mang bữa sáng tới, cuối cùng không ép thêm nữa, lên lầu thay quần áo rồi đi khỏi nhà.

Vú Vương thấy Dương Thần phải đi, tò mò hỏi han:

- Cậu chủ sao không ăn nhiều một chút? Bên trong còn mấy chiếc màn thầu nữa đấy.

- Ồ, sáng nay tôi có chút việc, lát sẽ ra ngoài ăn.

Dương Thần lưu luyến nhìn bát cháo rau thơm lớn, cuối cùng vẫn phẩy tay đi ra cửa.

Vú Vương thở dài, đi đến cạnh Lâm Nhược Khê, nói thật lòng:

- Tiểu thư, cậu chủ con người rất tốt, hai vợ chồng sống hòa thuận một chút, tiểu thư cũng đừng chĩa mũi dùi vào cậu chủ nữa.

Lâm Nhược Khê ngừng tay, thản nhiên nói:

- Vú Vương không cần quan tâm quá, anh ấy muốn ăn ở ngoài thì ăn, tùy anh ấy.

- Đàn ông mà, lúc còn trẻ còn ham chơi một chút, tiểu thư tốt với cậu chủ một chút, phụ nữ bên ngoài sao có thể sánh được với tiểu thư, đến lúc đó cậu chủ sẽ không đi qua đêm không về nhà nữa.

Vú Vương tận tình khuyên bảo.

Lâm Nhược Khê dường như không muốn nghe nữa, đứng dậy buông đũa:

- Vú Vương, tôi ăn no rồi, tôi đi làm đây.

Thấy Lâm Nhược Khê có vẻ không muốn nói thêm nữa, vù Vương biết tính tình tiểu thư vốn không kiên nhẫn, đành thờ dài, bắt đầu thu dọn các thứ trên bàn.

Khúc nhạc đệm nhỏ sáng sớm cũng không làm ảnh hưởng đến tâm tình của Dương Thần, hắn nghe tin tức buổi sáng, lái xe đến gần chợ khu Tây liền dừng lại, chạy đến chỗ lúc trước bán thịt dê xiên nướng bắt đầu vơ vét các loại đồ ăn sáng.

Từng bán hàng ở đây, hắn tất nhiên rất quen thuộc các sạp hàng bán điểm tâm ở khu này, không ít người cũng có chút giao tình với Dương Thần, đều vui vẻ khách sáo vài câu, Dương Thần mua xong bánh bao còn được tặng thêm vài cái.

Rất nhanh, Dương Thần xách túi lớn túi nhỏ đồ ăn sáng quay về trong xe, chỉ tiếc là không thấy sạp hàng của lão Lý, chắc vẫn chưa biết chuyện xảy ra đêm qua.

Nghĩ đến lão Lý, Dương Thần cảm thấy cần nhắc Dương Hồ chú ý một chút, không được bạc đãi những hàng rong ở đây, dù sao nửa năm vừa rồi bọn họ cũng đối với mình không tồi.

Lúc đến công ty Quốc Tế Ngọc Lôi là vừa kịp giờ, không bị muộn, Dương Thần ra khỏi thang máy, tiến vào phòng làm việc lớn của ban Quan hệ xã hội, lập tức có hai nữ đồng nghiệp ăn vận xinh đẹp ra đón, cười vui vẻ nói:

- Dương đại ca sao giờ mới đến, mấy chị em chúng tôi đều đói lả rồi.

Xem ra Triệu Hồng Yến chắc chắn đã nói với mọi người việc Dương Thần phụ trách mua đồ ăn sáng rồi.

Dương Thần giơ hai túi đồ ăn lớn đang xách trong tay nói:

- Đồ ăn hơi nhiều, lần sau tôi sẽ đi mua sớm hơn.

Vừa nói, Dương Thần vừa đi đến bên bàn làm việc của chính mình, bởi vì bàn làm việc của hắn rất đơn giản, trừ máy tính ra không có gì khác, rất thích hợp để đặt đồ ăn xuống.

Trong phòng làm việc, hơn mười nữ nhân viên trẻ đẹp lập tức xúm lại, oanh yến náo nhiệt vô cùng. Nhìn trên bàn Dương Thần có đủ loại bánh bao, hành cuốn, bánh nướng, bánh quây, bánh chiên, thậm chí có cả bánh chèo chiên, bánh bao canh, tất cả đều hoa mắt, sau đó ánh mắt sùng bái nhìn Dương Thần.

- Dương Thần, anh giỏi quá, sao lại mua nhiều vậy, lại còn mua đủ các loại khác nhau!

Trương Thái khuôn mặt tròn tròn, với tay một lúc lấy mấy cái bánh bao canh, mở cái miệng nhỏ hồng hồng cắn một miếng, khen.

- Anh không phải chuyên ngành mua đồ điểm tâm đó chứ, chuyên nghiệp như vậy, lại còn có sữa và sữa đậu nành, sữa đậu nành lại còn mua cả mặn và ngọt?

Triệu Hồng Yến cũng không nghĩ là Dương Thần lại “chuyên nghiệp” như thế, so với những thứ bọn họ mua ban đầu thì phong phú hơn nhiều.

Nhìn đám nữ đồng nghiệp vui sướng, hài lòng khen mình, Dương Thần cảm thấy niềm vui sâu sắc và tự hào, dường như quên mất mình vốn nhận lời làm việc trong ban Quan hệ xã hội, chứ không phải là chuyên đi mua đồ ăn sáng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 43

Phải Khen Thưởng

Nói chuyện với Dương Thần làm cho mấy người đồng nghiệp nữ cười nghiêng ngả, không còn giữ tác phong của thực nữ nữa. Trong đó có một người đẹp tóc ngắn tay cầm bánh chèo chiên, tiến lên trước ỏn ẻn nói:

- Dương ca ca, anh tới gần một chút tôi nói với anh cái này.

Dương Thần tiến sát lại, muốn nghe xem cô muốn nói gì, người đẹp kia đột nhiên hôn “chụt” một cái lên má Dương Thần, sau đó đỏ mặt mỉm cười:

- Thưởng cho anh!

Dương Thần lập tức như người lên mây, cảm ơn sự tốt đẹp của thế giới. Công ty Quốc Tế Ngọc Lôi quả là thiên đường của đàn ông. Đây mới là ngày thứ hai vào đây, đã có một cô gái xinh đẹp tặng nụ hôn, một chút đồ điểm tâm có thể đạt được điều này, nếu về sau mỗi ngày đều mua đồ ăn sáng, cuộc sống hưởng phúc sẽ không xa nữa.

Dương Thần sờ sờ dấu vết ẩm ướt trên mặt, cười nói:

- Em gái, em ác quá, trên miệng dính dầu mỡ lại tới hôn anh, nếu anh lau không sạch, em phải hôn lại vết mỡ đó về.

Cô em tóc ngắn giả vờ cả giận nói:

- Hừ, gọi anh là ca ca đã là nhường anh rồi, chị em ở đây có ai nhỏ hơn anh nào, không được được đẳng chân lân đẳng đầu.

- Ha ha, nói đùa thôi.

Dương Thần cũng mới nhớ ra tuổi thật của mình năm nay mới tròn hai mươi ba tuổi, ở Trung Quốc, không ít sinh viên tốt nghiệp đại học trong nước đều đã hai mươi tư tuổi rồi, bản thân mình chỉ có thể gọi là tiểu đệ, không thể gọi là ca ca được.

Đám đồng nghiệp nữ lấy đồ ăn mình thích, vui vẻ quay về chỗ làm việc ăn, thỉnh thoảng còn có mấy chị em mạnh dạn liếc nhìn Dương Thần, khiến Dương Thần cảm thấy tuyến nước bọt tiết ra không ít, đành không ngừng lấy đồ ăn thức ăn còn lại cắn từng miếng lớn ăn sáng.

Đúng lúc này, Dương Thần nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn phía một góc, nhìn thấy trong phòng có đồng nghiệp nam duy nhất, người anh em trắng trẻo, non non, Trần Bác đang ngồi đó gõ bàn phím, nhớ tới hân hạnh như không đến lấy điểm tâm, Dương Thần mang hai chiếc bánh bao đi tới.

- Trần Bác, ăn sáng chưa?

Trần Bác vội vàng xoay người:

- Chưa... vẫn chưa.

- Sao không đến lấy đồ ăn, không biết về sau việc ăn sáng là tôi lo à?

Dương Thần cười đưa bánh bao trên tay cho Trần Bác.

- Chà, không ăn sáng không đủ sức làm việc, nếu không đủ thì lấy thêm ở chỗ tôi nhé, còn nhiều lắm.

Trần Bác hơi cảm kích nhận lấy, nhưng chỉ lấy trong túi một chiếc bánh bao, chiếc kia đem trả Dương Thần, sắc mặt có chút xấu hổ, thấp giọng nói:

- Tôi... tôi ăn ít, ăn một cái là no rồi.

Dương Thần suýt thì nghẹn, một người đàn ông trước mặt mình lại yếu đuối nói ăn uống ít, hai cái bánh bao cũng không ăn hết, có cảm giác dở khóc dở cười.

Trở lại chỗ ngồi, vừa mới mở cái máy tính ra, chỉ thấy Lưu Minh Ngọc mặc bộ váy màu tím nhạt lả lướt đi đến bên cạnh. Hôm nay cô đính một chiếc kẹp tóc màu hoa hồng lên mái tóc nhuộm màu tím đỏ quyến rũ, trong vẻ thành thực, thướt tha lại có chút hoạt bát, tới gần một chút, lại có thể ngửi được hương thơm như mùi thơm của hoa oải hương.

Dương Thần kết luận bằng kinh nghiệm, người phụ nữ này ở trên giường có thể có các loại động tác mang đến các khoái vị khác nhau.

Lưu Minh Ngọc không biết được trong lòng Dương Thần đang có suy nghĩ xấu xa, có chút cẩn thận nhìn Trần Bác một cái, rồi nói:

- Tiểu Dương, về sau anh rảnh rồi quan tâm đến Tiểu Trần một chút, cậu ta bình thường ít nói, rất cô đơn. Chúng tôi đều lo lắng cho cậu ấy, nhưng vì mọi người đều là phụ nữ, không thể thực sự coi cậu ấy là chị em được.

Xem ra Lưu Minh Ngọc cũng tốt bụng, rất quan tâm đến đồng nghiệp trong văn phòng, Dương Thần tất nhiên cũng không để ý chuyện nhỏ như vậy, gật gật đầu nói:

- Dù sao tôi cũng nhận làm người chuyên mua đồ ăn sáng, quan tâm đồng nghiệp, yêu thương đồng nghiệp nam đó cũng là chuyện nên làm.

Lưu Minh Ngọc hé miệng cười:

- Nghe mọi người nói anh tài trí hơn người, sao tôi lại thấy anh miệng lưỡi trơn tru vậy.

Triệu Hồng Yến ngồi gần nhất xoay người lại, mắt lộ ra thâm ý, liếc Lưu Minh Ngọc một cái, mỉm cười duyên dáng nói:

- Minh Ngọc tỷ, sao chị không hỏi xem Dương Thần có bạn gái chưa, tôi thấy hai người rất xứng đôi.

Dương Thần còn đang nhìn chằm chằm hai luồng thịt đang run rẩy trước ngực Lưu Minh Ngọc, nghe nói như thế, không khỏi tiếc nuối nói:

- Đây... tôi chưa kể sao? Tôi đã kết hôn rồi.

- Anh kết hôn rồi?

Triệu Hồng Yến sững sốt, có vẻ không thể tin nổi nói:

- Thật là không nhìn ra, nhìn anh hào sảng, không cầu tiến, không ngờ lại có cô gái nào gả cho anh.

Dương Thần mắt húng, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Tôi đâu có háo sắc, tôi là người rất đứng đắn, Hồng Yến tử đừng nói lung tung.

- Vừa rồi anh nhìn chăm chăm vào ngực Minh Ngọc tử, tưởng chúng tôi không biết?

Triệu Hồng Yến nhìn vẻ xem thường.

Lưu Minh Ngọc cũng không thấy xấu hổ, che miệng cười cười:

- Hồng Yến, chị đừng nói anh ta nữa, để bà xã anh ta nghe được, nói không chừng anh ta phải về nhà giặt đồ đó.

Nói xong cô liền hào phóng đi ra chỗ khác.

Dương Thần thầm nghĩ, thì ra toàn là một đàn hồ ly tinh, cái gì cũng thấy hết, có điều không nói ra mà thôi. Nhưng mà nếu đã bị nhìn thấy hết thì cũng chẳng cần lén lút nữa, nhìn dáng Lưu Minh Ngọc đi ra, bộ ngực thướt tha lay động, hấn lại nuốt nước miếng.

Triệu Hồng Yến hiểu Dương Thần nhưng không nói gì, nhưng lại lập tức cười nói:

- Dương Thần, tôi nói cho anh một bí mật...

- Bí mật gì?

Dương Thần nghe lời cô cảm thấy có việc gì, không khỏi đến gần hỏi.

- Thật ra mông Minh Ngọc tử tuy vênh, nhưng Trương Thái mông lại mềm nhất, sờ vào rất thoải mái, có cơ hội anh có thể thử xem.

Triệu Hồng Yến đôi mắt quyen rũ nói:

- Mông các cô ấy tôi đều sờ qua rồi.

Dương Thần rất ngưỡng mộ, người phụ nữ này thật là rất phóng khoáng, có thể ở công ty Quốc Tế Ngọc Lôi này, hiếm có nơi nào đàn ông có thể ở lâu, tất nhiên người đói khát vậy cũng rất nhiều, hấn không khỏi lộ ra vẻ nghiền ngẫm tươi cười hỏi:

- Vậy mông chị so với mông Trương Thái thì sao?

Triệu Hồng Yến vốn định khiêu khích Dương Thần, đột nhiên bị hỏi vấn đề này, lắp bắp nói không ra lời, nếu nói không bằng Trương Thái, làm người phụ nữ tự tin về dung mạo của mình, cô không cam lòng, nếu nói hơn Trương Thái, lại có vẻ tự tin thái quá.

Đôi mắt trong veo đẹp như nước trũng mắt nhìn Dương Thần:

- Anh tò mò sao? Đợi anh sờ thử Trương Thái, tôi cho anh sờ, tự anh so sánh là được rồi phải không?

- Một lời đã định.

Dương Thần ha hả cười.

Đáng thương cho Trương Thái, không biết mông của mình đang bị đôi trai gái vô lương tâm đem ra đánh bạc.

Triệu Hồng Yến cũng không thẹn thùng, chớp chớp mắt, mỉm cười duyên dáng nói:

- Anh có bản lĩnh khiến các chị em đều cho anh sờ một lần, coi như là cái

phúc hiem có của đàn ông ban Quan hệ xã hội chúng ta.

Nghe lời này, Dương Thần liền cảm thấy tâm tình rất tốt, tuy vài năm qua, bản thân đã có quan hệ với không ít phụ nữ, nhưng những quá khứ đó giờ nghĩ đến, vốn chỉ là phát tiết về phần thể xác, hiện giờ chỉ cần trò chuyện với các đồng nghiệp nữ trong văn phòng cũng có sự kích thích trước nay chưa từng có.

Công việc buổi sáng quả như Dương Thần muốn, không có ai quản mình, mở máy tính ra là có thể lên mạng tìm các trò chơi khác nhau, nào là đào vàng, xì trum, Pikachu, chơi rất vui. Thỉnh thoảng có vài người đẹp đến hỏi hẵn vài vấn đề về ngoại ngữ, Dương Thần cũng có thể giải đáp rất nhanh, không cần nghĩ nhiều.

Lúc gần đến mười hai giờ trưa, Trương Thái và Lưu Minh Ngọc đi tới, Triệu Hồng Yến thấy các cô đi đến.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 44

Tán Tỉnh Một Hay Ba Cô

Quốc Tế Ngọc Lôi không hổ là nữ chủ nhân quản lý công ty, cả nhà ăn mười lăm lầu được trang hoàng thông suốt trong vắt, màu sắc dễ chịu.

Từ bốn góc lớn của cửa kính sát sàn có thể nhìn ngắm cảnh quan thành phố Trung Hải, bàn ghế đều làm từ hỗn hợp nhựa và kim loại có màu trắng bạc, mang đậm phong cách thời thượng, đèn trang trí nhà ăn cũng lộ vẻ cổ điển trang nhã, treo đèn pha lê đủ loại màu sắc mang khuynh hướng cảm xúc trong suốt. Trong bốn phía góc phòng đặt lác đác những bồn hoa, những chiếc lá mềm mại có thể nhìn thấy chúng được chăm sóc rất công phu.

Ở quầy hàng thẻ quét chọn cơm, cũng chọn dùng bàn kiểu quầy rượu, nhân viên phục vụ nhà ăn mặc đồng phục trắng tinh, tươi cười chào đón khách.

Khi Dương Thần cùng ba cô gái bước vào nhà ăn, cũng không gây nhiều chú ý, suy cho cùng Quốc Tế Ngọc Lôi dù đồng nghiệp nam ít nhưng không phải là không có, chỉ là ban Quan hệ xã hội đặc biệt có một ít mà thôi, thêm hơn hai trăm nhân viên văn phòng chính, cùng ngồi tại lầu này, ngoài ra cũng không quá nổi bật.

Thấy vẻ mặt Dương Thần hứng thú nhìn xung quanh, Trương Thái cười nói:

- Thế nào, không tồi chứ, phúc lợi công ty chúng ta cũng xếp hạng nhất nhì Trung Hải này.

- Thiết kế nền rất tuyệt, vừa bước vào đã có cảm giác ngon miệng rồi.

Dương Thần thực thà nói.

- Xây lại nhà ăn chính là Tổng giám đốc tự tay thiết kế, TGD nhậm chức này hai năm, công trạng và phúc lợi công ty đều nâng cao trên diện rộng, chúng ta có thể tôn sùng cô ấy rồi.

Trương Thái nói với chút tự hào.

- Tổng giám đốc? Đó chẳng phải bà xã lạnh lùng nhà mình sao? Dương Thần nghĩ đến đây, nhìn nhìn lại bốn phía được trang hoàng gọn gàng sạch sẽ kia, suy nghĩ kĩ càng và sau đó cho rằng, đúng thế mà, rồi nhìn kĩ lại một lượt cách trang hoàng màu sắc hài hòa trọn vẹn này.

Triệu Hồng Yên đột nhiên quay đầu nói:

- Anh nhắc đến chuyện Tổng giám đốc (TGD), tôi lại nhớ ra, hôm qua TGD gọi anh đến phòng làm việc TGD, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

- Tôi không phải nói rồi sao, thì thăm hỏi đồng nghiệp cấp dưới.

Dương Thần ậm ờ trả lời.

- Quý mới tin anh.

Triệu Hồng Yến hờn dỗi nói, biết không hỏi được, bèn đổi đề tài:

- À, Dương Thần, anh cảm thấy TGD của chúng ta thế nào?

- Thế nào cái gì?

- Anh đến từ sao Hỏa à, anh vào công ty chúng ta, chẳng lẽ không biết Lâm tổng được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân giới thương mại sao?

Triệu Hồng Yến nói với vẻ mặt không tin.

Còn có danh hiệu này? Dương Thần vẫn thật không biết, cười ha hả nói:

- Cũng được, thì lạnh băng băng, nhìn thấy phát sợ.

- TGD lẽ ra không nên có phong cách như vậy.

Lưu Minh Ngọc nãy giờ không nói gì, theo sát Trương Thái và Triệu Hồng Yến cũng đồng ý phụ họa, chen vào một câu.

Dương Thần có chút bất ngờ, không nghĩ Lâm Nhược Khê trong suy nghĩ của công nhân viên ở Ngọc Lôi Quốc Tế, sự lạnh nhạt của cô ấy lại là khí chất đặc biệt, mà dường như còn đặc biệt kính trọng cô ấy, xem ra dù là sức quyến rũ nhân cách cũng tốt, bản lĩnh quản lý cũng được, bà xã xinh đẹp của mình quả thật phi phàm.

Bốn người chọn thức ăn xong, ngồi vào một bên bàn lớn, lúc này Dương Thần mới phát hiện, một khoảng không gian gần mặt đông nhà ăn, có dùng cửa sổ thủy tinh chạm trổ hoa ngăn cách, hình thành một chỗ độc lập, bàn bên trong màu sắc tươi đẹp, và có bộ ghế sofa da đồng màu.

- Chỗ đó ngồi chắc chắn thoải mái, sao lại không mấy người đi vào nhỉ?

Dương Thần nghi hoặc hỏi.

Ba cô gái nhìn qua, Trương Thái trả lời:

- Chỗ đó là dành cho cấp cao công ty dùng bữa, chỉ có cấp Phó trưởng ban trở lên mới có thể đi vào, thức ăn dành cho cấp cao công ty cũng không bình thường, có chuyên gia đầu bếp nấu nướng.

- Chỗ lớn như vậy làm sao chỉ dành cho vài người?

Dương Thần cảm thấy có chút tiếc nuối.

- Hay là chúng ta vào ngồi đi, dù sao chỗ đó để không cũng lãng phí.

Triệu Hồng Yến nói:

- Đến cấp Phó trưởng ban trở lên, làm gì có người nào không phải thường xuyên giao tiếp xã giao, ai không có việc gì mỗi ngày ở nhà ăn công ty ăn cơm. Nhưng anh cũng đừng nghĩ đến chuyện đi vào, quy định là quy định, viên chức nhỏ như chúng ta làm tốt bổn phận của mình là được rồi.

Lưu Minh Ngọc tiếp lời:

- Kỳ thực đó cũng tính như là một chính sách khích lệ đối với nhân viên bình thường, có đãi ngộ khác biệt mới có thể kích thích tính so đo của con người, có so sánh mới tiến lên được, tôi cho rằng rất cần thiết.

Dương Thần nhìn vào bánh nướng nhân gà và súp lơ trong đĩa, làm thì làm không tồi, nhưng chỉ độ hai gấp là hết, có chút buồn bực mà trách móc:

- Nơi này đồ ăn ít, cơm cũng ít, tôi ăn hai ba miếng là hết, còn không bằng hộp cơm 5 đồng tiệm ăn nhanh đem tới cho tôi trước kia nữa.

Ba cô gái ngơ ngác nhìn nhau, đều lộ vẻ không hiểu đầu cua tai nheo gì cả, trên thực tế bọn họ vốn không biết thức ăn nhanh 5 đồng của quán ăn nhỏ ở chợ là như thế nào, thấy đáng điều ăn không đủ của Dương Thần, không ai bảo ai mà cùng dùng đũa gấp đồ ăn trong đĩa của mình cho Dương Thần.

- Chúng tôi bình thường ăn không hết, cho anh nhiều chút.

Triệu Hồng Yên không biết làm sao cười nói:

- Sau này anh đi ăn với chúng tôi, chúng ta lại có thể không lãng phí thức ăn rồi.

Đúng lúc này, trước cửa nhà ăn có một đoàn người đi vào, rất nhiều nhân viên trong nhà ăn không hẹn mà cùng đứng dậy chào, lộ chút khẩn trương.

- A, TGD và Trưởng ban chúng ta đến rồi, hội nghị cấp Trưởng ban kết thúc rồi.

Trương Thái la lên một tiếng, dừng tay, cùng với hai cô gái khác đứng dậy.

Đi phía trước mặt rõ ràng là Lâm Nhược Khê, tóc đen búi cao, gương mặt không trang điểm sáng trong như trăng rằm, khí chất băng giá, cự tuyệt người từ khoảng cách ngàn dặm như Thiên Sơn nữ thần, bộ đồ đen toàn thân tôn lên vẻ tinh khiết, hiện lên sự thanh lịch vô cùng.

Đó là người phụ nữ không cần trang điểm, chỉ vừa xuất hiện đã có thể đè bẹp bốn phương.

Từ một vài vị cấp cao công ty cùng xuất hiện với cô ấy này có thể chứng minh, đa phần quản lý cấp cao là phụ nữ, cũng đều ăn mặc rất khéo, khí chất tao nhã, hoặc là từ nương bán lão (người phụ nữ lớn tuổi nhưng vẫn còn mặn mà) hoặc là cô gái trẻ đẹp, bao gồm cấp trên Mạc Thiệu Ny ban Quan hệ xã hội của Dương Thần cũng nằm trong số đó. Lúc này những cô gái tỏa ánh sáng ra bốn phía, đi phía sau Lâm Nhược Khê, như thể trăng sao bị ánh mặt trời che lấp, không đến mức quá chói sáng nữa.

Chỉ nhìn qua một lát, Dương Thần liền cúi đầu, hần thấy rằng tình hình trước mắt thực nhất vẫn là ăn cơm.

Kết quả là, khi tất cả mọi người ở đây đều dừng tay, đứng dậy chào, một mình Dương Thần yên lặng nhai ngấu nghiến bánh nướng nhân gà, rồi đột nhiên trong chốc lát thành một người cá biệt.

Khi Lâm Nhược Khê đi qua người Dương Thần, không dừng lại chút nào, thậm chí một cái liếc mắt cũng không có, như không hề quen biết Dương Thần, khi mới bước vào cửa, cô ấy đã trông thấy cảnh tượng ba cô gái ngồi cùng bàn Dương Thần đẩy cơm cho anh ta, trong lòng lập tức thấy không vui.

Lão chồng hờ này của mình, còn lấy công ty thành nơi tán tỉnh, 1 hay là 3 cô đây?

Nhưng thật ra một số quản lý cấp cao khác nhìn thấy Dương Thần không giống những nhân viên ra sức lấy lòng kia, chỉ chú ý đến bản thân mình, một mình và cơm, có chút không hài lòng, nhưng cũng không nói gì, chỉ là cố tình ghi nhớ người này trong lòng, viết vào sổ đen.

Mạc Thiện Ny mặc bộ đồ màu vàng nhạt, tươi đẹp quyến rũ mới sáng sớm đã mở cuộc họp, vẫn chưa thấy Dương Thần, lúc này nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng cảm thấy rất bức dọc, đột nhiên nhớ tới cái gì, một chút trào phúng, trêu cợt chột lóe sáng trong mắt, dừng lại bên cạnh Dương Thần một chút, nói:

- Dương Thần, ba giờ chiều nay chuẩn bị một chút, cùng tôi ra ngoài làm chút việc.

Nói xong liền đi thẳng.

Dương Thần nuốt một miếng đồ ăn xuống, anh ta làm sao không biết, nữ cấp trên nhìn mình khó chịu nhất định lại muốn giở trò gì đó, vừa định thoái thác:” rất bận” thì đã thấy Mạc Thiện Ny cùng một vị cấp cao công ty say sưa thảo luận cái gì đó, vốn dĩ không để ý đến hắn rồi.

- Chúc anh may mắn!

Triệu Hồng Ngọc bên cạnh nhìn Dương Thần nháy nháy mắt.

Dương Thần nhún vai, cười cười như không hề gì, tiếp tục vui đùa “Chiến đấu”.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 45

Ngửi Mùi Hương Biết Phụ Nữ.

Trong khu vực đặc biệt ở nhà ăn Quốc Tế Ngọc Lôi, các cán bộ cấp cao của công ty có liên quan với nhau chia thành không ít nhóm bên cạnh Tổng Giám Đốc Lâm Nhượng Khê thảo luận vài vấn đề trong hội nghị, ngoại trừ trợ lý kiêm thư ký Ngô Nguyệt, vền vền chỉ có 2, 3 nữ quản lý cấp cao ngồi gần một số cấp cao khác luôn liếc ngược về phía cấp trên, nhưng không cũng dám quá gần vị trí Lâm Nhượng Khê, dường như hình thành khí tràng cổ quái, đặc biệt quái dị.

Người ngồi gần nhất phải kể tới Mạc Thiện Ny, lúc này cô ta lại không có chút tâm trạng để ăn dù đĩa thức ăn bày biện khá đẹp mắt, cúi đầu nghĩ ngợi một lát, cuối cùng vẫn nhỏ giọng hỏi:

- Lâm tổng, hôm qua gặp người đó, cảm thấy thế nào ạ?

Lâm Nhượng Khê dù đang ăn cơm cũng có một phong thái vô cùng tao nhã, giống như công chúa hoàng gia đang ra giáo điều vậy, nghe xong lời Mạc Thiện Ny nói, rất tự nhiên buông bát đĩa xuống, sắc mặt thản nhiên hỏi lại:

- Người nào?

- Là Dương Thần đó, có phải thái độ rất kém không?

Mạc Thiện Ny trong lòng vẫn thấy không hiểu vì sao Lâm Nhượng Khê gạt bỏ đề nghị sa thải Dương Thần.

Lâm Nhượng Khê cố tình đưa mắt nhìn ra phía nhà ăn một chốc, rồi tiếp tục cầm bát đĩa, nói:

- Anh ta không phạm sai lầm lớn, không nguy hại đến lợi ích công ty, không làm tổn hại hình ảnh công ty, thì không cần chú ý tới mặt khác của anh ta, tôi sẽ xử trí.

Nói xong, lại tiếp tục ăn cơm từng chút một.

Lúc này, Mạc Thiện Ny càng thấy không hiểu hơn, thần sắc trên gương mặt xinh đẹp biến đổi liên tục, cuối cùng lại buông không hỏi dự tính của Lâm Nhượng Khê nữa, kinh nghiệm nhiều năm nói cho cô ấy biết, sự vô lý của người phụ nữ xinh đẹp này, khiến cho lòng đổ kị khó mà xuất hiện, là không muốn nói nhiều về đề tài kia nữa.

Được, Tổng giám đốc đã không sa thải người thì ta sẽ khiến người tự đệ đơn xin thôi việc...

Mạc Thiện Ny cảm hận nghĩ.

Buổi chiều Dương Thần chơi trò chơi suốt hơn một tiếng đồng hồ, vốn còn định ngủ một giấc trưa yên tĩnh, liền quay sang Triệu Hồng Yến mượn

cái gôi bơm phòng đã bày xong rồi, nhưng Mạc Thiện Ny đã đi đến.

Nhìn dáng vẻ thướt tha của nữ cấp trên xinh đẹp, Dương Thần lúc này có chút chột dạ, trên gương mặt dịu dàng như thế của cô ta, làm sao liên lộ ra nụ cười của con sói già đang nhìn chú cừu non chứ?

- Dương Thần, anh cũng rảnh rồi cả ngày rồi nhỉ, đi cùng tôi đến chỗ này một chuyến, cần anh làm một vài việc rồi.

Dương Thần nhìn xung quanh, nhìn các nữ đồng nghiệp đều vui đầu chăm chú làm việc, cố nén cười không muốn giúp hấn, đành bắt đắc dĩ nói:

- Làm tài xế thì được, còn cái khác tôi cần suy nghĩ lại.

- Đến lúc đó người sẽ biết cần người làm gì.

Mạc Thiện Ny thở một hơi dài thâm nghĩ, cái tên này vẫn giữ cái thái độ muốn chết đó.

Đi cùng Mạc Thiện Ny xuống tầng ngầm giữ xe, xe của Mạc Thiện Ny là chiếc Audi A4 màu đỏ, ngồi vào trong đã ngửi thấy mùi thơm mê người từ người Mạc Thiện Ny tỏa ra.

Dương Thần kìm không được, hít mấy hơi hương thụ, cười nói:

- Cô Mạc, trong xe thật là thơm, có mùi rất giống cô.

- Da mặt anh dày thật đấy.

Mạc Thiện Ny kìm không được gương mặt xinh đẹp có chút ửng đỏ:

- Anh trước mặt phụ nữ đều nói năng tùy tiện như vậy hả?

- Cái gì chứ, mùi hương dễ chịu thì tôi ngửi nhiều một chút, cái gọi là len lén ngửi mùi hương phụ nữ kia mới đáng khinh. Tôi đã đọc qua một bài báo khoa học nước ngoài nói về sự kết hợp nam và nữ, mức độ cao nhất là sức hấp dẫn mùi khi một người đàn ông hi vọng có được một người phụ nữ, và khi kết hợp với người phụ nữ đó, thường thường là mùi hương cơ thể người phụ nữ đó phù hợp với khẩu vị của người đàn ông đó, điều tra hàng trăm người họ đúng là vợ chồng, đều thông qua những mùi hương cơ thể mà tìm thấy bạn đời của mình.

Dương Thần nhìn Mạc Thiện Ny nháy nháy mắt.

- Không muốn nhiều lời với anh.

Mạc Thiện Ny khởi động xe không hề nhìn lại hấn, nhưng khi xe chạy chưa được bao lâu, thì chịu không nổi sự hiếu kì lại hỏi:

- Nói như vậy, anh và vợ anh kết hôn, cũng nhờ vào cái mũi ngửi sao?

Dương Thần sững sốt, trong đầu hiện lên khuôn mặt lạnh giá xinh đẹp của Lâm Nhược Khê, thâm nghĩ mùi hương của bà xã tôi tất cả đàn ông đều chịu không nổi, ngoài miệng thì cười hì hì đáp:

- Đó không phải là chủ yếu, tôi thích mùi hương của bà xã tôi, mùi hương của những cô gái khác tôi cũng thấy thích, cô Mạc nè, mùi hương của cô cũng rất tuyệt đấy.

Vừa nói vừa hít một hơi dài.

- Anh...

Nếu chiếc Audi A4 có ghế ngồi bắn ra của máy bay, Mạc Thiện Ny thật muốn trực tiếp bắn bay tên hạ lưu này.

Trên đường đi, gương mặt Mạc Thiện Ny ửng đỏ liên tục, làm thế nào cũng khó mà hết được.

Mười lăm phút sau, xe dừng dưới lầu một tòa nhà cũ, Mạc Thiện Ny như được giải thoát, thở phào nhẹ nhõm, lạnh lùng lườm Dương Thần, nói:

- Thấy tấm biển Phục trang Hoa Thành phía trước chưa?

Dương Thần ngáp một cái, mở to mắt nhìn, vị trí trung tâm phía trước tòa nhà quả thực có một tấm đề màu trắng chữ đen ghi “ Công ty trách nhiệm hữu hạn Phục trang Hoa Thành”.

- Đó là chỗ chúng ta cần đến sao?

- Là anh đến, chứ không phải tôi.

Trên mặt Mạc Thiện Ny ánh lên một tia giao hoạt.

- Tôi cần đi đến công ty khác để đàm phán, anh đi công ty này.

- Đàm phán? Nói cái gì?

Dương Thần bực bội đáp

- Công ty Hoa Thành này năm ngoái đặt công ty chúng ta trang phục 600 ngàn, nhưng vẫn còn nợ khoản còn lại 400 ngàn, vốn là đến sang năm mới đến kì hạn, nhưng nghe nói Hoa Thành sắp phá sản, cho nên chúng ta cần nhanh thu hồi khoản nợ 400 ngàn kia, phòng ngừa mất hết vốn, không thu hồi lại được.

Dương Thần cảm giác chuyện có chút gì đó không đúng:

- Cô Mạc, nhiều tiền như vậy, cô để một mình tôi đi, thực sự là quá khó.

- Những người trong ban Quan hệ xã hội khác đều có việc làm, chỉ có anh là rảnh, hưởng hồ bảo anh đi thu nợ chứ phải đi chém người đâu, nếu anh là đàn ông thì đừng kì kèo nữa.

Mạc Thiện Ny trừng mắt nói.

Dương Thần kì thực rất muốn nói:

- Tôi là gã đàn ông kì kèo như vậy.

Nhưng nghĩ có trốn không thoát, thì đành nhận, sau khi cầm tài liệu giao dịch từ tay Mạc Thiện Ny, từ từ nhằm hướng tòa nhà đi tới.

- Kết thúc xong thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến đón anh.

Mạc Thiện Ny nói xong, cười tươi tắn, quay đầu xe rời khỏi bãi đỗ, tiện tay cầm điện thoại tắt máy...

Dương Thần vẫn không biết hẳn bị cấp trên giở trò, khoan thai bước vào trong tòa nhà, liền thấy một cô gái trang điểm xinh đẹp đứng ở quầy hàng đang vẽ lung tung móng tay một cách chán ngán.

Cô gái nhìn thấy Dương Thần bước vào, liền nở nụ cười quyến rũ:

- Ngài muốn phục vụ gì sao?

Dương Thần vầy vầy túi tài liệu trên tay:

- Tôi là người của Quốc Tế Ngọc Lôi, hi vọng cùng quý công ty trao đổi

về vấn đề tài chính của một vụ giao dịch.

- Quốc Tế Ngọc Lôi?

Cô gái sau khi nhìn Dương Thần một cách kì lạ thì kiểm tra một vài thứ trong máy tính sau quầy hàng, và hỏi:

- Xin hỏi, chuyện liên quan đến khoản còn lại của giao dịch ạ?

Dương Thần vui vẻ, xem ra công ty này rất tốt, nhanh như vậy đã nhận rõ sự việc, coi như không có ý định quỵt nợ rồi, bản thân hắn cũng thấy thoải mái rất nhiều, bèn gật gật đầu

- Đúng vậy.

Cô gái mỉm cười vẻ khác thường, đi tới phía trước hai tay khép lại chỗ bụng, dòn đôi ngực lại rất bắt mắt, cái khe sâu kia dường như có thể dẫn người ta rơi xuống vực sâu:

- Mời ngài theo tôi, tôi dẫn ngài đến chỗ giám đốc.

Nói xong, mông eo uốn éo từ từ đi lại phía thang máy.

Dương Thần lập tức bắt kịp đồng thời nhìn bóng dáng đong đưa của cô gái, trong lòng cảm thấy rất thoải mái, xem ra con nhỏ Mạc Thiện Ny không tệ, sắp xếp việc thu nợ này được ghê.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 46

Ngài Có Đôi Mắt Rất Tinh Đòi!

Đi theo cô gái vào thang máy, thang máy cũng có đôi chút cũ nát y như cái tòa nhà này, bốn bề xung quanh được dán các loại quảng cáo hết như ngoài cột điện. Từ bệnh thăm kín tới khám chữa răng, bệnh nặng bệnh nhẹ chữa theo phương thức cổ truyền, và cùng với mỗi góc ngách, con đường góc phố, muôn màu muôn vẻ, từ ngữ trau trốt, hoa mỹ khiến cho các công ty quảng cáo thực thụ cũng phải cảm thấy hổ thẹn.

Dương Thần thích thú xem các lời quảng cáo, gật đầu không ngừng, nói:

- Mấy cái quảng cáo này hay, tôi thích.

Cô gái này giờ mỉm cười duyên dáng bỗng nhiên chao đảo, cô xấu hổ cười:

- Ngài có đôi mắt thật tinh đòi!

Thang máy chạy một mạch đến tầng cuối cùng mới dừng lại. Ra khỏi thang máy, Dương Thần có chút giật mình sững sờ khi ngửi thấy mùi hôi, mùi khói thuốc nồng nặc.

Chỉ thấy trước mắt là một căn phòng làm việc rất lớn, bàn ghế xếp đặt vô cùng lộn xộn. Các loại giấy in, giấy báo, giấy ăn, giấy vệ sinh, thậm chí còn có cả mấy loại mà phụ nữ thường dùng để dán trong người cũng bị vất văng dưới đất. Hầu hết màn hình máy tính ở đây bị bụi bẩn bám đầy, nhìn còn chẳng rõ, nhiều cái đã bị đập tan tành.

Cả văn phòng giống như trăm năm chưa từng được quét dọn qua, bụi bay lơ lửng trong không trung, đến cả chiếc đèn huỳnh quang trên trần nhà đã rơi xuống một nửa.

Cảnh tượng như vậy giống như là một văn phòng bị bỏ hoang từ lâu, hơn nữa trông nó như đã từng bị người ta cố tình đập phá, điều này khiến Dương Thần không khỏi thắc mắc, những viên chức trong này lại là một đám đông náo động.

Chỉ thấy một đồng người ăn mặc quái dị, đủ các thể loại, hoặc nam nữ thanh niên, hoặc trung niên tùm năm tùm ba ở các cạnh bàn, không ồn ào lớn tiếng kêu đồ xúc xúc thì cũng là tiếng đánh bài xì tố, tiếng đánh mạt chược, thậm chí chơi cả trò domino.

Phần lớn đàn ông ở đây đều phì phèo điếu thuốc trên miệng, đàn bà con gái trang điểm lộng lẫy, mặt tô son trát phấn dày đặc lơ xung quanh đám đàn ông, cũng không biết là muốn bị đàn ông trọc ghẹo hay chính mình muốn trọc ghẹo đàn ông.

Hít thở cái không khí ngọt ngào hôi hám ấy, cuối cùng Dương Thần cũng

hiều được bạn bè toàn mở “công ty xã hội đen” chẳng trách Quốc tế Ngọc Lôi chẳng có người dám đến đòi nợ, không chừng sau khi phát hiện sự việc này, tổ chức xã hội cũng chẳng ai dám đến.

Thật ra Dương Thần chỉ nói đúng một nửa, Quốc Tế Ngọc Lôi đích thực là sau khi xảy ra chuyện mới phát hiện ra Công ty phục trang Hoa Thành căn bản không phải là công ty hợp pháp gì, lúc ấy bởi vì số tiền giao dịch không lớn lắm cho nên nhận tiền đặt cọc xong liền giao hàng. Sau này thì cũng có cho người đến đòi nợ, tiếc là những người ấy sau khi nhìn thấy chân tướng thật sự của Công ty phục trang Hoa Thành thì đều chạy mất dép. Giám đốc công ty phục trang Hoa Thành thậm chí còn tuyên bố nếu như còn dám đến đòi nợ thì sẽ đánh chết người đó ném xác về.

Vì chưa tới thời hạn trong giao ước, Quốc tế Ngọc Lôi cũng không thể kiện ra tòa, đành phải chịu bị động.

Lần này Mạc Thiện Ny để Dương Thần đến, rõ ràng có mục đích “mượn dao giết người” khiến Dương Thần lập tức phải chủ động rời khỏi công ty.

Đối với người bình thường gặp trường hợp thế này sẽ cảm thấy khủng khiếp, nhưng những cảnh khủng bố thế này lại rất quen thuộc với Dương Thần, thậm chí còn có đôi chút trẻ con.

Cô lễ tân xoay người, đang muốn nhìn thấy kẻ “không óc” sẽ kinh sợ tới cỡ nào, nhưng lại thấy Dương Thần lại có vẻ rất thích thú, nhìn bốn phía xung quanh và cười.

Cô gái cười nhạt, nghĩ trong lòng: “đúng là cái đồ ngu ngốc, xem chút nữa hắn còn cười được nữa không”.

- Thưa ông, phòng giám đốc ở bên kia, xin mời theo tôi.

Cô gái nheo mắt cười nhạt nói.

Dương Thần gật đầu, cười đáp:

-Vẫn phòng của các cô rất được, còn có thể hút thuốc trong này, hay lắm! hay lắm!

Cô gái mang bộ mặt bí hiểm, cô hoài nghi liệu có phải Quốc Tế Ngọc Lôi sai một thằng ngốc tới đây.

Sự xuất hiện của Dương Thần thu hút không ít sự chú ý của nhân viên ở đây, vài tên cao to lực lưỡng lại gần cười nham hiểm, chúng nhìn Dương Thần khinh miệt. Một tên da mặt ngăm đen giơ tay sờ soạng người cô lễ tân và hỏi Dương Thần là ai.

Cô gái này chắc hẳn thường ngày có quan hệ không bình thường với đám người kia, bị tên mặt đen sờ soạng phần ngực mà ả cười khanh khách, khuôn mặt căng tràn sắc xuân đáp:

- Quốc tế Ngọc Lôi cử người đến đòi nợ, hắn đòi đưa đi gặp đại ca.

- Lại là Quốc tế Ngọc Lôi?

Vài tên cười cười lớn.

- Hai tháng trước có tên bảo hắc đai đen Taekwondo, rốt cuộc cũng chỉ

cần hai ba nhất là hần tàn phé rồi, giờ tới thằng ranh này thuộc đại nào đây?

Đám nhân viên cười rộ lên, chúng nhìn ánh mắt Dương Thần một cách thích thú, giống như một con cá đang nằm trên thớt, chuẩn bị mổ thịt.

Một đứa con gái mặc áo đen ngắn tay, váy bò, mặt tròn đi lên phía trước, hướng về Dương Thần nhả khói thuốc, nói:

- Thằng em đẹp trai, đòi nợ làm gì, đi chơi với chị thôi.

- Cái con hồ ly tinh này đêm qua vẫn còn chưa ăn no sao, có cần mấy anh em ta thay nhau đại chiến với cô em vài trăm trận nữa?

Một tên tóc ngắn, người gầy gò như khi cười tiếp lời.

Đứa con gái cười lả lơi, ngửa trước ngửa sau, ngả nghiêng, điệu bộ không cự tuyệt.

- Được thôi, chị mày đứng ở đây, các chú em tới đi.

- Tôi thấy được đấy!

Tên mặt đen đang sờ mông con bé tiếp tân liếc mắt nhìn Dương Thần khinh khỉnh.

- Hôm nay tốt quá lại có thằng nhãi ranh dẫn xác tới cho anh em ta chơi rồi.

Nghe được một đám lâu la dọa dẫm mình, Dương Thần không khỏi buồn cười, chẳng buồn đáp lại chúng. Nhìn đứa con gái tiếp tân đã ở trong tay tên mặt đen, đôi môi đỏ mọng rên rỉ, ả cố hướng về phía phòng giám đốc.

- Này tên nhóc, mày coi lời nói của bọn tao không ra cái quái gì hay tai mày điếc?

Tên mặt đen thấy Dương Thần không thêm đếm xỉa gì tới mình, hần ta giận giữ.

Dương Thần phớt lờ hần ta và tiếp tục đi.

Tên mặt đen đẩy đứa con gái ra khỏi lòng, nắm tay chỉ thẳng mặt Dương Thần lớn tiếng:

- Tên nhãi ranh, có tin mày tiến thêm bước nữa tao đập chết mày không?

Lần này, Dương Thần dừng bước, từ từ quay lại liếc nhìn tên mặt đen.

Chỉ là cái liếc mắt, tên mặt đen đột nhiên thấy mình như bị rơi vào cái hố băng, máu như ngừng lưu thông.

Đây là ánh mắt gì vậy, không chút sức sống, không chút chống cự, áp bức đè nén mạnh mẽ khiến cho người trong phòng cũng cảm thấy ngột thở, ánh mắt kéo người ta rơi vào thế giới hoang tàn, thể lương độc một màu trắng xám mà chẳng thể kéo trở về.

- Tôi đến để đòi nợ, không phải để chơi với các anh.

Dương Thần quay người, tay cầm túi tài liệu vất sang một bên, tới gần tên mặt đen, giọng bình thản:

- Lúc đầu, các anh không đưa tiền, cũng không vấn đề gì cả, đưa tôi tiền tôi còn ngại thủ tục phiền hà. Các anh nói như vậy, tôi sẽ đòi lại tiền, con người tôi thật ra rất dễ tính, anh đừng có quá quắt, trêu đùa thì mọi người

đều vui vẻ nhưng các anh...Sao không mở mang đầu óc, tôi chỉ nói một lần..

- Tôi, ghét nhất, bị uy hiếp...

Vừa dứt lời, Dương Thần dường như biến mất trong tức khắc, lần xuất hiện tiếp theo, mọi người trong phòng chỉ nhìn thấy tên mặt đen vừa đứng lúc nãy, toàn thân co cứng, người hấn nhùn dần ngã nhào xuống đất, miệng sùi bọt mép, mắt đảo trắng dã, đúng là bị đau tới bất tỉnh.

Dương Thần đứng cạnh gã, thu hồi nắm đấm vừa đâm vào bụng tên mặt đen, chẳng chút bận tâm nhìn xung quanh cười nhạt hỏi:

- Còn đứng vững đó làm gì? Anh em các người bị đánh, các người không báo thù cho hấn sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 47

Cứ Như Ngôi Sao Phim Hành Động

Câu nói của Dương Thần như ngọn lửa đổ thêm dầu, toàn bộ nam nữ trong phòng đều bùng bùng phần nộ.

- Thằng nhãi ranh chán sống, đừng có tưởng có mấy miếng võ là không ai dám động tới mày.

Một tên cao to lực lưỡng vất lá bài đang cầm trên tay xuống, hấn ta hăm hăm sắc khí giờ nắm đấm xông lên.

Dương Thần chẳng buồn nhìn lên, hấn thọc một tay vào túi lấy bao thuốc, còn một tay tóm lấy nắm đấm của gã kia. Đột nhiên giữa không trung chỉ một cái ngoắc gọn nhanh chóng, nắm đấm của tên kia vẫn chưa hạ xuống, tay gã đã bị tóm chặt.

Cổ tay của gã bị biến dạng giống như bánh quẩy chỉ trong nháy mắt.

Ồi!!!

Gã đàn ông đau đớn kêu, gã giữ lấy cánh tay mềm oặt ngã vật xuống đất, cánh tay bị trật khớp hoàn toàn, mồ hôi đầm đìa toát lạnh toàn thân.

Đám lưu manh đang định xông lên ẩu đả với Dương Thần nhưng nhìn thấy cảnh tượng xảy ra như vậy chúng chân chừ dừng lại. Bọn chúng vừa sợ mất mặt nhưng cũng lại sợ đau.

Dương Thần châm xong điếu thuốc, rít lấy một hơi, đám nam nữ xung quanh lúc đầu còn lớn tiếng ầm ĩ chỉ trong tức khắc đã im lặng bối rối, chúng e dè quan sát Dương Thần, không tiến tới mà cũng chẳng lùi lại.

Những kẻ có số má trên giang hồ, chẳng cần gì ngoài thể diện, chúng mày xem ra chỉ là đám loại choai học việc, vẫn chưa gia nhập giới giang hồ được.

Dương Thần cười nhạo báng, nhặt túi tài liệu vừa vất lên:

- Bọn mày chỉ nói phét là giỏi, không biết trước kia người của Ngọc Lôi phái đến như thế nào, nhưng tao nghĩ tao có điểm khác với chúng nó.

Nói xong, Dương Thần xoay người, tiếp tục đi tới văn phòng tổng giám đốc.

- Thân thủ của ông quả phi phạm, nhưng việc ông đến công ty đối xử với cấp dưới của tôi như vậy, thực tình khiến tôi có chút khó xử.

Giọng nói khàn khàn của một người đàn ông vang lên từ phòng giám đốc. Một người đàn ông trung niên có nét mặt chững trạc, mặc bộ vest màu xám, đôi giày da bóng loáng bước ra.

- Đại ca!

Đám lâu la đang mắt sạch khí thế nhìn thấy người đàn ông liền hô ầm lên, dường như người đàn ông này sẽ giúp bọn chúng lấy lại thể diện đã mất.

Dương Thần hứng thú nhìn người đàn ông trước mặt, tóc cắt so le, mặc đồ Armani, đeo chiếc thắt lưng của Louis Vuitton, đi giày hiệu Pierre Cardin, cộng thêm khuôn mặt có phần đạo mạo, tự tin giống như những doanh nhân thành đạt. Nhìn góc độ nào cũng thấy giống như giám đốc của một công ty lớn chứ không giống tên đại ca cầm đầu của tổ chức xã hội đen dưới vỏ bọc công ty.

Cứ bảo sao Ngọc Lôi phải chịu thiệt, hóa ra còn có ông sếp giấu mặt đằng sau. Dương Thần cười khẩy trong lòng.

- Anh là người của Quốc tế Ngọc Lôi đến đòi nợ, anh gây chuyện như vậy làm tôi rất khó giải quyết, anh bảo phải làm thế nào bây giờ?

Quách đại ca cười thâm hiểm, thần thái đĩnh đỉnh như những nhà quý tộc châu Âu trước kia.

Dương Thần đưa mắt nhìn tập tài liệu, họ Quách trước mặt chắc là đại ca của cái công ty đen này, Quách Tử Hằng.

- Tâm thân bị thịt của mày tốt thật, chắc hẳn lừa được không ít tiền đâu.

- Tôi chưa bao giờ lừa ai tiền, không có thực lực, có lừa thế nào cũng không được, tôi phải vất vả đổ mồ hôi chứ không phải dựa vào những cái bên ngoài, tôi thuộc tuýp người tốt gỗ chứ không phải tốt nước sơn.

Quách Tử Hằng dè dỏ đáp.

Dương Thần nhả khói thuốc nói tiếp:

- Mày diễn thật lắm, có tiền đồ hơn tao đây! Tao cùng lắm cũng chỉ đoạt giải Kim Mã, còn mày có thể đạt được giải Oscar.

- Ồ!

Quách Tử Hằng cười nhạt đáp:

- Nhưng không hiểu sao tôi lại thấy ông mới thuộc tuýp nước sơn.

- Mày lại nhìn thấy gì rồi?

Dương Thần cười và hỏi.

- Tao thấy một tên ngốc, hoàn toàn không biết mình đang làm gì lại còn mang cái vẻ mặt ngốc nghếch với sự tự tin ngu xuẩn thường thấy...

Quách Tử Hằng nói xong đột nhiên cởi chiếc áo ves Armani vất xuống, bên trong là chiếc áo sơ mi hiệu Gucci.

Trông thấy vậy, đám thanh niên trai gái trong phòng hò hét tứ phía, hô hào Quách đại ca triệt hạ thằng cha kiêu ngạo này đi.

Quách Tử Hằng ra hiệu cho mọi người trong phòng giữ yên lặng, sắc mặt có chút kiêu căng, hấn vận động nhẹ chân tay cho giãn xương cốt. Phía trong chiếc áo sơ mi, cơ bắp rắn chắc ngồn ngộn như một cá thể sống. Ngực, bắp tay cuộn cuộn, xương phát tiếng kêu răng rắc.

- Eo, ngôi sao phim hành động?

Dương Thần vui vẻ nói tiếp.

- Mất không ít công sức tập thể hình đấy nhỉ, có thể tham gia cuộc thi tuyển chọn mỹ nam. Đạt tiêu chuẩn thành trai bao cho các quý bà rồi!

- Mày tự tìm tới cái chết rồi!

Dương Thần thở dài:

- Tao khuyên mày nên mặc áo vào, trả tiền cho tao, tao không muốn động tay động chân, mày cũng còn phải giữ lại cái mã bề ngoài chứ.

Quách Tử Hằng rút cuộc cũng nổi giận, hấn nhảy vọt lên.

Cơ thể quả nhiên cường tráng, Quách Tử Hằng cách Dương Thần trên dưới hai thước, y phi nhanh xoay người tung cú đá.

Chắc hẳn y đã từng luyện qua một môn võ công nào đó, động tác của Quách Tử Hằng rất thuần thực, công lực mười phần mạnh mẽ.

Một chân phi tới, kèm theo trận gió nhẹ kéo đến khiến cho đồng giấy tờ trên bàn bay lung tung trên không.

Tất cả mọi người đều không thấy rõ đường đi của cú đá. Tay trái của Dương Thần chẳng hiểu sao đột nhiên chắn trước ngực.

Bộp!

Dương Thần không bị đá bay như mọi người nghĩ, chỉ thấy chân của Quách Tử Hằng bị tay trái của Dương Thần tóm gọn khi vừa gần tới ngực, không thể tiến thêm được.

- Trúng đích, rất tốt, nhưng còn hơi chậm!

Dương Thần dường như đang đưa ra nhận xét dạy bảo học sinh vậy.

Quách Tử Hằng trong lòng thấy kinh hãi, cú đánh của hắn không phải là mấy kiểu vớ vẩn hay biểu diễn trên tivi, bản lĩnh này hắn phải được rèn luyện từ thế giới ngầm thực thụ. Tử Hằng thừa hiểu góc đá và lực tung ra như vừa rồi mạnh tới cỡ nào, vậy mà chưa ai có thể ung dung đến như vậy, giống như mấy trò trẻ con vậy.

Một cảm giác nhục nhã mãnh liệt trời lên khiến Quách Tử Hằng liều lĩnh, mặt đỏ ửng lên, hét lớn:

- Buông tay..

Thật ra gã căn bản không thể rút chân ra khỏi bàn tay của Dương Thần.

- Lực của hắn sao mạnh tới mức này?

- Mày trả tao tiền, tao sẽ thả tay mày ra.

Dương Thần thuận miệng cười nói.

Mắt Quách Tử Hằng lóe sáng.

- Tôi phải vào văn phòng lấy séc.

- Thế mới ngoan!

Dương Thần gật đầu và buông chân Quách Tử Hằng ra.

Mọi người trong phòng vô cùng kinh sợ. Bọn họ không thể ngờ vị đại ca chưa bao giờ chịu thất bại trong tim họ lại đột nhiên thua trong tay một kẻ vô danh tiểu tốt, tuổi đời còn non trẻ thế này. Đám nam nữ bắt đầu rút lui, chúng lùi dần về phía cửa thang máy.

Quách Tử Hằng không cam lòng liếc nhìn Dương Thần rồi lê bước vào văn phòng, không quá một phút, hắn quay lại.

- Mày sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay, tao Quách Tử Hằng chưa bao giờ chịu thua, cho nên, hôm nay mày phải chết!

Quách Tử Hằng từ văn phòng đi ra, trên khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ lo lắng, trong đôi mắt hắn hiện ra chút gì đó điên cuồng.

Tay của hắn đang cầm khẩu súng đã được lên đạn sẵn nhắm ngay giữa trán Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 48

Hai Loại Người Đáng Sợ Nhất.

Dương Thần mỉm cười, thực sự nhin không được lại cười.

Thật không ngờ tối hôm qua có người cầm súng dí vào mình, hôm nay lại có người cầm súng đối phó với chính mình.

Ở cái đất Hoa Hạ quản chế chặt chẽ súng ống này, so với buổi ban đầu ở nước ngoài thì súng ống đầy rẫy.

- Giám đốc Quách, chẳng lẽ ông không biết người Mỹ dùng khẩu súng này để săn bắn sao, có sao lại chĩa vào tôi? Tôi đâu phải hươu nhung, càng không phải gấu đen.

Quách Tử Hằng nghĩ rằng Dương Thần sợ hãi, cười mỉa đáp:

- Trong mắt tôi bây giờ, cậu giống như là con thỏ tôi săn được, cậu đừng tưởng trong bán kính bốn năm mét với súng trường tôi không thể bắn trúng cậu.

Dương Thần nhếch mép cười, không chút do dự bước tới một bước

- Ông đoán xem?

- Đừng có nhúc nhích! Cậu mà còn bước thêm một bước là tôi nổ súng đấy!!

Cầm và mặt của Quách Tử Hằng đỏ cả mồ hôi lạnh, lớn giọng rít bảo.

Dương Thần chẳng thèm để ý, tiếp tục tiến thêm một bước về phía trước.

- Tôi sẽ đứng ở đây, súng ở trong tay ông, cò trên súng, tôi ở ngay trước mặt ông đây, nên làm gì và có thể làm gì đều do ông quyết định.

Dương Thần chẳng chút hoảng loạn chậm rãi hút hết điều thuốc rồi vứt xuống sàn, giẫm tắt rồi tiếp tục bước tới trước.

Mỗi bước đi đều khiến tim của tất cả mọi người có mặt ở đó một lần run lên, như thể là có sấm sét bùng nổ trong lòng họ. Mỗi khi Dương Thần bước một bước, tim của mọi người lại đập thình thịch như là trống cái.

Tiếng kim rơi còn có thể nghe thấy, chỉ trong tích tắc vài giây không khí dường như cô quạnh lại, trong phòng khách lớn chỉ còn mỗi âm thanh tiếng bước chân chậm rãi của Dương Thần.

Khoảng cách chỉ có bốn năm mét, chỉ khoảng sáu bảy bước chân nhưng tim của mọi người cứ muốn nhảy ra ngoài, sững sờ cuộc đối đầu, đến cả hai tên bị Dương Thần hạ gục một cách nhẹ nhàng nằm quần quai trên nền cũng nín thở trước cảnh tượng trước mắt.

Ngón tay của Quách Tử Hằng chỉ cần nhẹ nhàng bóp cò súng dùng sức mạnh của viên đạn xuyên qua thân xác đang ở trước mặt y.

Thần sắc của Dương Thần rất bình thản, không khác gì việc bắt tay với

một người chưa quen biết, ánh mắt ấy toát ra sự lãnh đạm, trong cái giây phút sông còn trước mắt này chẳng có gì tồn tại bình thường.

Tất cả sự việc chỉ diễn ra trong ba giây, lúc mà Dương Thần bước đến trước mặt của Quách Tử Hằng, gương mặt y trắng bệch, đầu ra đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt đờ đẫn.

- Trên thế giới này có hai loại người đáng sợ nhất, đầu tiên là kẻ điên và thứ hai là loại người không sợ chết. Kẻ điên đáng sợ có lẽ vì họ không sợ chết, chết tôi còn chẳng sợ, ông nghĩ xem súng đối với tôi có tác dụng không?

Dương Thần khề mỉm cười, thuận tay đoạt lấy khẩu súng trong Quách Tử Hằng, y cơ bản quên cả kháng cự.

- Rắc rắc!

Chỉ thấy Dương Thần tùy ý quơ hai tay, khẩu súng trường bằng kim loại như thể là ngọn cỏ lau phát ra âm thanh gãy gọn.

Trong cái không gian như tranh ấy, cái âm thanh kia dường như kéo mọi người trở lại thực tại, mọi người được phen kinh hồn bạt vía.

Này ...

Này không phải chỉ có trên phim ảnh của Hollywood thôi sao! ? Cái con người này! Hắn là siêu nhân sao!? Còn bẻ gãy cả súng trường nữa!!

Vứt phần bị bẻ gãy từ súng trường sang một bên, Dương Thần phui phui tay, cười nói như không:

- Giám đốc Quách, thế này thì ông có thể đi lấy tờ chi phiếu rồi chứ?

Quách Tử Hằng giống như vừa hoàn hồn, toàn thân run rẩy, nhìn thanh niên trẻ tuổi đang cười trước mặt y như thể nhìn quái vật, từ khi y bước chân vào đời, y đã thấy qua những kẻ tàn nhẫn độc ác, nhưng chưa thấy qua người nào không cần mạng sống, càng đáng sợ hơn chính là cặp mắt của người thanh niên ấy, thách thức y bóp cò, thế đối với hắn chẳng là gì!

Làm sao có thể thế chứ, trên thế gian này thật sự có người không biết sợ súng đạn ư!?

- Muốn tiền thì không có đâu, còn mạng thì có một mạng đây.

Quách Tử Hằng cúi kính đáp, y muốn giữ lại vẻ tôn nghiêm cuối cùng của một đại ca xã hội đen.

- Chậc chậc..

Dương Thần lắc đầu tiếc nuối:

- Ông sao không chịu hiểu, nếu ông thật sự đấu thắng tôi thì lúc này ông nên bóp cò, đến bóp cò ông cũng chẳng dám làm, điều đó chứng tỏ ông còn sợ việc sống chết, ông đấu không lại tôi, đừng để tôi phải làm những việc mà bấy lâu nay tôi không làm.

- Tao công nhận nếu đánh thì mày lợi hại hơn tao, gan mày đủ lớn, nhưng lão đây sẽ không đưa xu nào hết!!

Quách Tử Hằng hét mạnh cái bàn, vẻ mặt hung tợn gầm gừ.

- Vậy thì không thể trách tôi được, tính tôi vốn đã trở nên ôn hòa hơn nhiều.

Nụ cười Dương Thần lộ vẻ ma quái và có chút hưng phấn, thân pháp cực nhanh vụt cái đã ở sau lưng Quách Tử Hằng, cùng lúc hai tay dùng lực nhanh mạnh khiến Quách Tử Hằng chẳng kịp phản ứng, hai cánh tay của y bị khóa chặt!

Một đá vào khuỷu chân của Quách Tử Hằng khiến y lão đảo rồi quỳ rạp xuống đất!

- Rắc...!!

Âm thanh xương cốt bị gãy vang lên, Quách Tử Hằng rống lên đau đớn, vị trí hai cánh tay trên bả vai lệch đi!

Dương Thần dùng một chân đạp lên bắp chân của Quách Tử Hằng đang quỳ dưới đất khiến y không có cách nào đứng dậy được, chỉ có thể ngo nguậy phần lưng, nhưng mỗi lần ngo nguậy như thế Dương Thần lại dùng lực giẫm mạnh khiến Quách Tử Hằng chẳng còn dám động dậy!

- Mày! Mày đã làm gì với tay tao!!

Quách Tử Hằng đau đến độ nhe răng trợn mắt, quay đầu nhìn trừng trừng Dương Thần, mắt hằn những tia máu.

- Không có gì, chỉ là làm cho khớp xương cánh tay của ông lệch so với bả vai chút xíu mà thôi.

Dương Thần đắc ý đáp.

- Mày ... mày nghĩ làm thế có thể khiến tao đưa tiền và nhận thua ư! Không thể nào!

Quách Tử Hằng lớn tiếng la lối, nhưng đám đệ tử của y đều khiếp sợ chẳng dám nhúc nhích, nhìn thấy đại ca của mình bị đánh tới mức quỳ rạp xuống đất thế kia thì có tên nào dám xông lên.

Bọn họ ra đời lăn lộn kiếm sống, chứ có phải bán mạng đâu.

Dương Thần khua khua ngón tay.

- Ông nhầm rồi, đó mới chỉ là mở màn, làm sao tôi có thể chỉ “tiếp đãi” ông bằng một việc ấy thôi.

Vừa dứt lời, bàn tay của Dương Thần lại lần nữa chộp lấy bả vai cánh tay của Quách Tử Hằng.

- A!!!

Quách Tử Hằng lại thất thanh hét lớn

- Mày lại làm gì nữa vậy hả !?

- Rắc rắc!!

Ngay sau đó lại là âm thanh xương cốt bị lệch đi.

Dương Thần nở một nụ cười thỏa mãn.

- Không có gì, tôi chỉ đưa cánh tay của ông về vị trí cũ, đưa về vị trí cũ rồi lại bẻ lệch đi, làm lui làm tới vài lần, luyện cánh tay, tốc độ cứ chậm dần, xem chừng ông rất đau nhĩ, yên tâm, tôi làm vài lần nữa thì ông chẳng thấy

đau nữa đâu ...

Ác quỷ! Ác quỷ! Tên này là ác quỷ!!!

Quách Tử Hằng hoàn toàn tê cứng, y biết nếu tiếp tục như thế bản thân sẽ không chết nhưng so với chết đau đớn hơn nhiều, sống mà không bằng chết, cốt yếu chính là đó!!

Nỗi đau của cánh tay và bắp chân như ngàn mũi kim đâm vào tim, đầu óc mấy lần như muốn lịm đi nhưng lại bị những cơn đau không chịu được ấy kéo ngược trở lại!

- Tao ... tao đưa tiền ...

Lúc Dương Thần lại lần nữa khóa hai cánh tay, Quách Tử Hằng thật sự không thể chịu đựng được nữa.

Âm thanh phát ra từ miệng Quách Tử Hằng nghe có vài phần giống như khóc, đúng vậy, y khóc thật, y rơi cả nước mắt, vì nhục nhã, vì không cam tâm, mà cái chính là vì đau đớn!

- Thế mới đúng chứ.

Dương Thần cảm thấy vừa lòng liền buông lỏng cánh tay của Quách Tử Hằng, cười ha hả.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 49

Giáp Mặt Ở Hành Lang.

Thời điểm từ công ty lưu manh Hoa Thành trở về công ty Quốc Tế Ngọc Lôi cũng đã là hơn bốn giờ chiều, gần đến giờ tan ca.

Dương Thần lại thấy tinh thần thoải mái, gân cốt được thư giãn, lại còn kiếm được chút tiền lẻ để dành khoản này mua điểm tâm sáng cho nữ nhân viên văn phòng.

Sau khi bước ra từ thang máy tiếp tục đi thông ra bằng hành lang của phòng Quan hệ xã hội, hành lang này ba mặt dùng thủy tinh cường lực tạo nên, chất liệu trong suốt có thể thấy được sắc cam hồng của mặt trời lặn ở mọi góc độ, thấy toàn cảnh vẻ đẹp bên ngoài.

Ngay lúc đó thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một khung cảnh khiến Dương Thần phải dừng bước.

Đó là một đôi nam nữ, người nam hình như là nhân viên cấp cao của công ty, mặc sơ-mi trắng, quần tây, đầu có chút hói, dáng người hơi mập mập, không cao lắm, bộ dạng bóng loáng với cặp mắt ti hí.

Dương Thần nhớ là lúc ăn trưa đã trông thấy người này nên mới biết y là trưởng phòng của công ty.

Về người nữ, chỉ cần nhìn dáng sau lưng cũng có thể nhận ra, mặc áo quần màu tím, tóc thì nhuộm vài sợi màu tím đỏ với những đường cong thướt tha đầy đặn, đó là Lưu Minh Ngọc làm việc cùng phòng.

- Trưởng phòng Mã, hôm nay thực sự tôi có việc bận, lần sau có cơ hội rồi đi ạ.

Gương mặt của Lưu Minh Ngọc lộ chút khổ tâm, miễn cưỡng cười đáp.

Người nam được xưng hô là trưởng phòng Mã ấy nói bóng nói gió:

- Minh Ngọc à, liên tiếp mười mấy lần cô đều từ chối lời mời của tôi. Sao vậy, chẳng lẽ đi uống rượu với ông già như tôi lại khó đến vậy à? Hay là cô xem thường họ Mã tôi?

- Không phải đâu trưởng phòng Mã.

Lưu Minh Ngọc nhú nhú mày

- Tôi ... tôi có việc thật mà, ngày mai còn phải đàm phán cùng khách hàng, hiện tại thực sự không rảnh.

Nụ cười trên gương mặt trưởng phòng Mã tắt dần, lạnh lùng đáp:

- Lưu Minh Ngọc, cô đừng có không biết điều như vậy, cô tưởng tôi không biết chuyện xấu của cô và mấy tên khách hàng đó sao, bảy tám phần toàn thể công ty đều biết, cô đừng có làm ra vẻ thanh cao!

- Trưởng phòng Mã ông ...

Mắt Lưu Minh Ngọc ánh lên nét giận dữ, nhưng cố gắng nhẫn nhịn, tiếng nói cũng có phần trở nên lạnh nhạt:

- Trưởng phòng Mã, xin đừng tùy tiện dựng chuyện, tôi có phải là loại người như thế hay không thì không phải do những tin đồn đó quyết định.

- Haha ... hằng năm đều đứng đầu về thành tích, cô đều xem mọi người là kẻ ngốc sao, cô còn là một đoá hoa của phòng Quan hệ xã hội, Lưu Minh Ngọc cô cũng đừng nhỏ nhen thế chứ...

Trưởng phòng Mã cười cợt tỏ ý khinh thường:

- Yên tâm, cô đi uống cùng tôi một chén ... tôi sẽ không để cô thiệt đâu, tiền thưởng cuối năm chẳng hạn, thế nào hả ...

- Trưởng phòng Mã xin chú ý giữ hình tượng của mình!

Lưu Minh Ngọc bỏ qua không muốn nói thêm tiếng nào nữa, gương mặt xinh đẹp quẩn rũ đầy sự đau khổ.

Trưởng phòng Mã đang muốn nói thêm điều gì đó, đột nhiên có người từ phía sau vỗ vỗ vai.

- Ai vậy!?

Trưởng phòng Mã khó chịu ngoảnh đầu lại, thấy một người thanh niên xa lạ đang nhìn mình mỉm cười quái gở.

- Cậu là ai!?

Trưởng phòng Mã giật mình, thận trọng hỏi.

Dương Thần đứng cách đó không xa nghe rõ mồn một bọn họ nói chuyện nên cũng hiểu được bảy tám phần câu chuyện, thế nên tự nhiên thấy không ưa cái lão già chẳng có lấy một ngón nghề tán gái kia, nghe hỏi hắn chỉ cười cười đáp:

- Xin chào trưởng phòng Mã, tôi là người mới chuyển về phòng Quan hệ xã hội, tên tôi là Dương Thần.

- Nhân viên nam phòng Quan hệ xã hội?

Trưởng phòng Mã suy tư đôi chút:

- Anh đứng đó làm gì, có phải là đã nghe hết rồi không?

- Ồ, tôi chỉ vừa mới đi ngang qua, nghe trưởng phòng Mã với chị Minh Ngọc bàn luận chuyện đi chơi buổi tối nay, muốn hỏi có thể đi cùng được không, trưởng ban Mã không biết đấy thôi tôi rất thông thuộc các quán đêm ở đây.

Hắn nói xong còn nháy nháy mắt với trưởng phòng Mã vài cái.

Trưởng phòng Mã khoé mắt giật giật:

- Tiểu tử kia, ngươi muốn uy hiếp ta sao? Ngươi có biết ta là ai không hử, ngươi nghe thấy những gì, không có chứng cứ mà dám tung tin bậy bạ thì ta sẽ trực tiếp đuổi ngươi!

Lưu Minh Ngọc thấy Dương Thần bước tới, trong lòng có chút mừng rỡ, nhưng khi thấy trưởng phòng Mã và Dương Thần kinh nhau, lại thấy lo lắng cho Dương Thần, ánh mắt không ngừng ra hiệu bảo Dương Thần nhanh

chóng rời khỏi đây.

Dương Thần đầu dễ gì bỏ đi như thế, vừa cười tùm tùm vừa lấy điện thoại di động ra, khua khua bảo:

- Trưởng phòng Mã, ông nên biết hiện nay điện thoại di động có nhiều cải tiến rồi, không những có thể ghi âm mà còn rất rõ ràng cơ.

Lần này thì sắc mặt của trưởng phòng Mã thay đổi thật khó coi, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người muốn thế nào ...

- Tôi chẳng muốn gì cả, trưởng phòng Mã có thái độ hợp tác thì xem như không có chuyện gì xảy ra cả, mọi người đều bình an.

Dương Thần thản nhiên nói tiếp:

- Nếu trưởng phòng Mã có ý muốn đối phó với tôi thì đó chẳng phải ý kiến hay đâu, cùng lắm thì cá chết lưới rách thôi, nhưng mà theo tôi nghĩ thì một nhân viên quen với trưởng phòng Mã đây cùng xảy ra chuyện không hay thì chắc chắn trưởng phòng Mã sẽ thiệt thòi hơn nhiều.

Trưởng phòng Mã chưa bao giờ trải qua mấy chuyện mờ ám này nên thiếu chút nữa là ngất xỉu, đến độ sau khi nói ba từ “được” chỉ biết nhìn trừng trừng Dương Thần và Lưu Minh Ngọc, giận dữ dùng dùng rời khỏi đó.

Lưu Minh Ngọc thở phào vuốt vuốt ngực khiến khuôn ngực đầy đặn nở nang phập phồng theo, làm ánh mắt Dương Thần nhìn chăm chăm.

Giận dữ liếc Dương Thần một cái, Lưu Minh Ngọc cũng chẳng then thùng.

- Đây, đừng có nhìn nữa, trông mắt muốn lòi cả ra ngoài rồi kìa.

- Haha, dáng người chị Minh Ngọc quả là gợi cảm.

Dương Thần tán dương một cách trắng trợn.

Lưu Minh Ngọc đỏ cả mặt, cười đùa bảo:

- Thật không nhận ra đây, cậu thật nhanh trí, biết lấy điện thoại ghi âm lại nếu không chẳng biết làm thế nào, trưởng phòng Mã không những là nhân viên kỳ cựu của công ty mà còn là trưởng phòng Tài chính, chẳng mấy ai ở Ngọc Lôi này dám tranh chấp với lão.

Dương Thần thản nhiên cười cười, đưa điện thoại di động cho Lưu Minh Ngọc xem.

Lưu Minh Ngọc sửng sốt, ngay sau đó lại bật cười khanh khách.

- Cái cậu này! Thì ra cậu gạt hấn ta, nói thế thì hấn ta cũng ngu thật, cũng không thèm xem có thực là bị ghi âm lại chưa nữa.

- Kỹ xảo tán gái kém cỏi thật, đầu óc chắc cũng không hơn gì.

Dương Thần nói chắc nịch.

Nói vừa xong, cả hai người đứng ở hành lang không người ấy cảm thấy có chút ngượng ngùng, Lưu Minh Ngọc im lặng một lúc cúi đầu bảo:

- Dương Thần có thể nhờ cậu một chuyện được không.

- Nói xem nào.

Dương Thần cũng đoán được là chuyện gì.

- Xin đừng để lộ sự việc hôm nay ra ngoài, cứ xem như là chưa xảy ra bất cứ chuyện gì.

- Kỳ thực thì chị không cần phải như thế, bị quấy rồi cũng chẳng hay tí nào, nếu chịu suy nghĩ một chút thì cũng không phải khó giải quyết tên trưởng phòng Mã đó.

Dương Thần nghĩ thầm trong bụng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 50

Hai Thiếu Phụ

Trong mắt Lưu Minh Ngọc toát ra chút chua xót nhớ lại, lắc đầu cười nói:

- Em có bạn trai, anh ấy tham gia quân ngũ rồi, nhưng đến giờ vẫn bắt vô âm tín, vẫn chưa trở về.

- Tham gia quân ngũ không phải hai năm là về sao? Anh ta ở lại đơn vị à?

- Không biết nữa, người nhà anh ấy cũng chuyển nhà đi...

Lưu Minh Ngọc có phần mệt mỏi cười nói:

- Có thể là như mọi người nói, tiến đến một vị trí quan trọng nào đó.

- Nhưng cứ như vậy cũng không hay, em là phụ nữ, hẳn là hiểu được sự quan trọng của tuổi tác.

Dương Thần oán thăm người đàn ông kia, bày đặt không cần phụ nữ, lại chạy đi làm nhân viên cơ mật gì đó.

Lưu Minh Ngọc gật gật đầu:

- Vậy thì có sao, em lúc nào cũng nghĩ đến anh ấy, không thể quên được, làm sao có thể đón nhận người đàn ông khác...

Cô dừng lại một chút rồi cười nói:

- Thôi, không nói việc này nữa, sắp hết giờ làm rồi, quay lại văn phòng thôi.

Dương Thần tất nhiên không có ý kiến, nếu người ta đã nói không cần làm âm ỹ chuyện đó thì cũng chỉ có thể nghe lời người ta thôi.

Nói chuyện xong, Dương Thần trên tay vẫn cầm chi phiếu Quách Tử Hằng viết, phải đưa cho thủ trưởng mỹ nữ vừa nhận tâm lại vô vị của mình.

Khi bước vào văn phòng, một nhóm các cô gái thành phố đã bắt đầu trang điểm, sửa soạn chuẩn bị từ công ty về nhà, cách ăn mặc, trang điểm xinh đẹp, chắc chắn là muốn đi hưởng thụ tình cảm mãnh liệt của cuộc sống về đêm.

Triệu Hồng Yến và Trương Thái lại rất bình tĩnh, cũng không trang điểm gì đặc biệt, thấy Dương Thần trở về liền cười, cùng cất tiếng chào.

- Công việc thuận lợi chứ, sao về muộn thế?

Triệu Hồng Yến hỏi.

Dương Thần gật đầu, tò mò hỏi:

- Chị và Trương Thái sao không trang điểm, thay đồ như mọi người?

Triệu Hồng Yến u oán thở dài nói:

- Anh không nhìn ra ư? Tôi và Trương Thái đều là đàn bà đã có chồng, hai chúng tôi kết hôn năm ngoái, còn trang điểm làm gì.

- Thì ra hai người đã kết hôn rồi ư?

Dương Thần có chút kinh ngạc, chẳng trách dáng người đầy đà hơn nhiều so với các nữ đồng sự khác.

Trương Thái cười khanh khách:

- Dương Thần, anh không phải muốn làm gì với chúng tôi đó chứ? Chúng tôi đều có ông xã rồi, đừng có ra tay nhé!

- Dương Thần cũng là người đã kết hôn, có bà xã, chúng ta cũng như nhau thôi.

Triệu Hồng Yên mỉm cười nói

Dương Thần nghĩ thầm, quan hệ giữa tôi với cô Lâm Nhược Khê kia có thể tính là vợ chồng sao, nhưng tất nhiên là không thể nói ra, đành cười xấu hổ, chán nản chạy vào văn phòng của Mạc Thiện Ny.

Đèn bàn trong phòng đã bật, ánh sáng có vẻ hơi mờ ảo, Mạc Thiện Ny đã cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay trắng, đang chăm chú viết gì đó.

Trên chiếc mũi cao đẹp là cặp kính gọng vàng, mái tóc đuôi sam đơn giản, vài sợi tóc đen che lấp nửa khuôn mặt xinh đẹp, vẻ mặt cô chăm chú, thậm chí không chú ý tới Dương Thần nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Đây là một cô gái ăn mặc, trang điểm thế nào cũng khiến người ta cảm thấy cô là một thiếu nữ rất xinh đẹp. Chẳng qua là tính tình không được tốt, có lẽ đại đa số các mỹ nữ đều có tật xấu như vậy, Dương Thần nghĩ.

- Chẳng lẽ anh không biết gõ cửa sao?

Mạc Thiện Ny rút cuộc cũng nhìn thấy Dương Thần đi đến trước bàn làm việc. Tuy tò mò rằng người đàn ông này dường như chẳng có việc gì lại còn tủm tỉm cười, bộ dạng rất đáng ghét, nhưng vẻ mặt cô vẫn không đổi, thản nhiên hỏi một câu.

Dương Thần kéo cái ghế dựa ngồi xuống, đưa tờ chi phiếu trong tay từ từ đặt lên bàn.

- Chưa có kinh nghiệm, lần sau sẽ chú ý gõ cửa.

- Đây là cái gì?

Mạc Thiện Ny buông bút, hoài nghi nhìn tờ chi phiếu trên mặt bàn mệnh giá bốn trăm ngàn.

Dương Thần mỉm cười:

- Mạc tiểu thư không phải nhờ tôi đi đòi nợ sao? Bốn trăm ngàn, không thiếu một xu.

Mạc Thiện Ny cầm tờ chi phiếu, nhìn chữ ký ở mặt trên, đích thực là của Quách Tử Hằng, tên đầu sỏ lưu manh không biết xấu hổ. Cô không khỏi nghi hoặc đứng lên, ngẩng đầu cẩn thận nhìn Dương Thần, thật sự không rõ người này làm thế nào mà khiến đối phương ngoan ngoãn đem tiền nợ trả lại.

- Anh... không sao chứ?

Mạc Thiện Ny rút cục vẫn không kìm nổi hỏi một câu, không khỏi nhìn Dương Thần đánh giá cao thấp. Cô vẫn luôn cảm thấy Dương Thần phải vật

lộn sống chết mới có thể trở về, mấy chuyên viên lần trước đi đều vào bệnh viện, có người giờ còn phải ngồi xe lăn.

Dương Thần làm vẻ không biết gì cả, buông lỏng tay, “ngghi hoặc” hỏi:

- Chuyện gì? Không phải là một chút tiền nợ sao, tôi thấy bọn họ nói chuyện rất tốt, Quách tông lại còn đích thân phái người đưa tôi về.

Gặp quý! Chẳng lẽ đám lưu manh kia lại ăn chay rồi!? Mạc Thiện Ny trong lòng tức giận, muốn nói tiền nợ đòi được về là chuyện tốt, nhưng nhìn người đàn ông trước mặt không hề bị thương tổn chút nào, vẻ mặt thoải mái, sao tự nhiên lại thấy không cam lòng!

Những cảm xúc đó không thể thể hiện lên trên mặt được, Mạc Thiện Ny hít sâu một hơi mới nói:

- Vất vả cho anh rồi, cuối tháng chia hoa hồng sẽ ghi nhớ vào cho anh, anh có thể về rồi.

- Vậy thì cảm ơn Mạc tiểu thư.

Dương Thần gật đầu hài lòng, đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi ra lại quay đầu lại, cười như không, nói:

- Mạc tiểu thư, bộ đồ đen cô mặc không tồi, rất đẹp...

Đến lúc Dương Thần rời khỏi, Mạc Thiện Ny vẫn không giải thích được, nhìn khắp trên người mình, rõ ràng là áo trắng, màu đen ở đâu ra?

Nhìn kỹ mới phát hiện trước ngực mình có hai chỗ màu đen mờ, bởi vì dưới ngọn đèn, chiếc áo có chút trong suốt nên mới có thể thấy được, anh ta nói không phải quần áo, là áo lót!

- Dương Thần...

Hiểu ra rồi, Mạc Thiện Ny mặt đỏ tía tai, nghiêng răng nghiêng lợi, đám một phát xuống mặt bàn, hai con ngươi thiếu chút nữa thì bắn ra lửa.

- Hãy đợi đấy!

Sau khi chào các chị em trong văn phòng, Dương Thần cuối cùng cũng được hưởng thụ sự vui sướng của dân văn phòng. Công việc này so với việc bán thịt dê xiên nướng thì nhàm chán hơn nhiều, nhưng “hoàn cảnh” thì không tồi, chỉ cần trong không khí tràn ngập hương vị các mỹ nữ thì nơi chợ hôi thối kia không thể so sánh được.

Đến bãi đỗ xe ngầm, Dương Thần vừa mới ngồi lên xe, điện thoại di động liền rung lên, là Lý Tinh Tinh.

Dương Thần cười bắt điện thoại:

- A lô.

Lý Tinh Tinh giọng nói có phần vui sướng:

- Dương đại ca, cảm ơn anh.

- Cảm ơn cái gì?

Dương Thần tất nhiên sẽ không chủ động thừa nhận bọn Trần Đức Hải là do mình xử lý.

- Chính là chuyện Trần Đức Hải...

Lý Tinh Tinh nói nhỏ, sau đó dường như hiểu ra điều gì, đổi chủ đề:

- Tóm lại cảm ơn anh, bố mẹ và em rất vui.

Nghe giọng nói dịu dàng của cô gái, Dương Thần cũng nhẹ nhàng thở ra, xem ra cô bé kia cũng thông minh, hân cười nói:

- Thật ư, vậy là tốt rồi, để bố em tiếp tục việc buôn bán đi, sáng mai anh sẽ đến tâm sự với ông ấy.

- Vâng, em biết rồi.

- Còn việc gì không?

Dương Thần không ngại tán gẫu một lát với Lý Tinh Tinh, nhưng muộn rồi sợ sẽ kẹt xe.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 51

Ngọc Đầu Trở Lại

Thần kinh nhạy bén giúp Dương Thần vừa khởi động xe, giẫm lên chân ga, chiếc M3 rít lên phóng ra khỏi hầm để xe.

Vài người bảo vệ của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi đứng chờ ra nhìn chiếc xe trong chớp mắt đã chạy mất dạng, không ai biết nhân vật lớn nào trong công ty lại có kỹ thuật lái xe như vậy.

Vừa lái xe, Dương Thần vừa hỏi:

- Làm sao vậy, vú Vương?

- Tiểu thư vừa mới tan sở về nhà, lão gia đã đến rồi, đang âm ỹ ở bên ngoài...

Giọng mẹ Vương như khóc:

- Cậu mau về đi, lão gia còn dẫn theo vài người đến, nhìn không giống người tốt, tôi sợ bọn họ làm tổn thương tiểu...

Vú Vương chưa dứt lời, đầu kia điện thoại đã truyền đến những âm thanh ồn ào, ngay sau đó là tiếng đàn ông quen thuộc...

- Là tiểu tử thôi họ Dương phải không, ta là Lâm Khôn, ta ở đây chờ ngươi, có giỏi thì lập tức về đây!

Dương Thần đang cầm tay lái, trên tay lập tức nổi gân xanh, hẳn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng gào khóc của vú Vương, chắc chắn là bị dùng sức mạnh cướp mất điện thoại di động.

- Ông có biết ông đang làm gì không?

- Ta rất rõ ràng, họ Dương kia, giờ ngươi có giỏi thì về đây, xem tên tiểu tử khốn khiếp bán thịt dê xiên nướng có bản lĩnh gì mà khiến con tiểu tiện nhân Lâm nhà ta làm chuyện bất hiếu!

Dương Thần không nói gì thêm, mặt không biến sắc, dập điện thoại, thực ra, nếu điện thoại này không phải Lâm Nhược Khê đưa thì hẳn đã sớm bóp nát.

Chân ga trong nháy mắt bị dẫm hết cỡ, tuy rằng nơi này đang lúc xe cộ đông đúc chật hẹp, nhưng tiếng động cơ rít gào khiến không ít xe ngoan ngoãn tránh ra nhường đường.

Chiếc BMW trắng như một trận gió xoáy thổi qua, bị vô số người chửi rủa, nhưng tất cả chẳng liên quan gì đến Dương Thần, lúc này trong mắt hắn, đường xá chỉ là một đường thẳng, không có bất cứ luật lệ giao thông gì, không có bất cứ cái đèn xanh đèn đỏ nào, hắn cần phải nhanh, nhanh, nhanh hơn nữa!

Mọi ngày đi xe với tốc độ bình thường phải mất hơn hai mươi phút, hôm

nay Dương Thần chỉ mất chưa đến mười phút, như một quả đạn lao đến đích.

Chiếc xe dừng ở một bãi đất trống trước căn biệt thự, “kít” một tiếng, một đám bụi mù mịt bốc lên.

Lúc này trời đã chập tối, ánh nắng vàng nhẹ chiếu lên khu vườn trong khu biệt thự cao cấp, cây cối ánh hồng, bãi cỏ như dòng suối vàng, phong cảnh cực kỳ đẹp đẽ.

Nhưng lúc này Dương Thần không có lòng dạ nào mà thưởng thức cái cảnh hiem có ấy. Sau khi xuống xe, hấn sắc mặt thâm trầm đi về hướng cửa chính của biệt thự.

Không đợi Dương Thần đi đến cửa, cánh cửa chính đã bị đẩy mạnh ra, Lâm Khôn trong bộ Âu phục phẳng phiu bước ra, khuôn mặt vốn dĩ tuấn tú và trưởng thành giờ phút này thoát nhìn âm trầm mà hung phấn, dường như đã đoán được có thể trả thù sự nhục nhã mà Dương Thần cho lão như thế nào.

Ở phía sau lão có năm tên mặc đồ giống nhau theo sát, chúng là những thanh niên mặc đồ đen ngắn tay bó sát người, nhìn đám cơ bắp trên cơ thể họ không khó để nhận ra thân thủ họ thật không phải là bình thường.

- Ha ha, súc sinh, ngươi thật có gan dám trở về đây, ta nghĩ ngươi sợ tới mức không dám quay lại.

Lâm Khôn nghiêng nghiêng đầu, trừng mắt, con ngươi lộ ra vẻ căm hờn sâu sắc.

Dương Thần thở dài, xem ra mình đã kiềm chế được tâm tính rồi, bằng không chỉ cần câu nói thô tục này cũng đủ lý do để cắt lưỡi lão. Dương Thần thản nhiên nhìn lão, hỏi:

- Nhược Khê và vú Vương đâu...?

Vừa dứt lời, hai bóng người đi ra từ cửa biệt thự.

- Cậu, cậu... cẩn thận!

Chỗ cửa, vú Vương mặc tạp dề đang giúp Lâm Nhược Khê sắc mặt tái nhợt đi ra.

Lâm Nhược Khê còn chưa thay bộ đồ đi làm, khuôn mặt vốn lạnh lùng diễm lệ giống như là bay mất hồn phách, ánh mắt ảm đạm, đầu tóc cũng có vẻ rối bời, cô nhìn xuống mặt đất chăm chú, dường như mọi việc trước mắt đều không có quan hệ gì với cô.

Nếu như hình ảnh này khiến Dương Thần có chút đau lòng, thì nhìn thấy trên mặt vú Vương có một dấu tay hằn đỏ, trong mắt Dương Thần lập tức lóe lên một tia sát khí.

Đáng tiếc Lâm Khôn rõ ràng là không chú ý tới sự thay đổi trong ánh mắt Dương Thần.

- Tên tiểu tử bán thịt dê, ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi về đây, là do ngươi tự tìm đến, mấy anh em của ta quyền cước cũng không tệ, nếu ngươi muốn ít bị ăn đòn, tốt nhất là quì xuống lạy ta vài lạy, rồi liếm cho

sạch đôi giày da của ta, ngoan ngoãn tự chui vào thùng rác đi. Có lẽ ta còn có thể tha cho người một lần, cho người cút đi!

Lâm Khôn cười quái dị, tiếng nói có phần cuồng loạn.

Dương Thần ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám thanh niên trước mặt, nói:

- Lâm Khôn... giống như lần trước tôi đã nói với ông một lần, tôi ghét nhất là bị uy hiếp, ông uy hiếp tôi, được, nhưng phải chuẩn bị chịu hậu quả.

- Ta uy hiếp người đây! Súc sinh! Người làm gì được nào? Người có bản lĩnh đánh bại được năm người anh em này sao?

Lâm Khôn cười giận dữ, lớn tiếng gào lên.

Dương Thần không nói thêm nữa, từng bước một tiến tới gần Lâm Khôn.

Năm tên tay chân hiển nhiên cũng không coi Dương Thần ra gì, dù sao nhìn bề ngoài, người thanh niên này căn bản không thể trả đòn được, cho nên thấy Dương Thần tới gần, chỉ có một gã tiến lên, vừa liếc mắt miệt thị nhìn Dương Thần vừa tiến tới.

Dương Thần vốn chẳng buồn nhìn gã áo đen, nhìn thấy gã giơ tay đánh tới một đường quyền nhanh như chớp, dường như đã tính toán chính xác, một quả đấm cũng nhanh như vậy tung ra tiếp đón.

“Bốp!”

Hai nắm tay chạm vào nhau vang lên một tiếng, kết quả cũng khiến cho những người đứng đó vô cùng kinh sợ.

- Á!!

Gã thanh niên dẫn đầu tung quyền về mặt méo mó, dùng sức ôm lấy cánh tay ra quyền kia, đau đớn quỳ rạp xuống đất!

- Tay... tay...

Đậu Đại vĩ mồ hôi, cảm thấy xương cốt trong cánh tay như vỡ vụn, sau một hồi đau đớn kịch liệt, liền bất tỉnh ngay tại chỗ.

Còn lại bốn gã tay chân rõ ràng không hiểu tình huống vì sao lại thế này, chỉ thấy Dương Thần chạy tới trước mặt.

- Nhanh! Nhanh lên!

Lâm Khôn cảm giác tình hình có chút không đúng, cuống quýt chỉ huy.

Bốn gã tay chân lúc này mới bước đến gần Dương Thần như những hung thần tàn ác, định bắt Dương Thần chế ngự bắt quỳ xuống đất.

Khi bốn người đánh về phía Dương Thần, chúng đột nhiên phát hiện, dù đánh vào ngực, bụng, đùi, hay chỗ nào khác, thân hình Dương Thần vẫn không chút lay động, dường như chân tay chúng chạm vào một tấm sắt dày, một bức tường đá lớn, sức vốn không đủ để đánh với người này.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 52

Đến Lượt Người

Dương Thần đứng mặt đối mặt với Lâm Khôn, ánh mắt nhìn Lâm Khôn giống như đồ tể nhìn miếng thịt trên cái thớt gỗ, bình tĩnh hỏi:

- Ông muốn gãy chân, hay là gãy tay, nếu muốn chết tôi cũng có thể giúp ông một tay.

Hắn không phải là đang nói đùa!

Lâm Khôn lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt muốn giết người, sát khí không hề che giấu! Hắn thật sự sẽ giết mình!

- Người... người... người đừng có qua đây...

Lâm Khôn sợ hãi, từ từ lui bước, muốn đứng xa Dương Thần một chút, nhưng phía sau đã là bậc thang cửa chính của biệt thự.

Đột nhiên, Lâm Khôn quay lại, nhìn thấy Lâm Nhược Khê đứng ngăn người hờ hững, lớn tiếng kêu lên:

- Tiểu tiện nhân! Tên dã man này muốn đánh gãy chân bố người! Người định mặc kệ sao!?

Vừa nói xong, Lâm Khôn liền cảm thấy bàn tay như gọng kìm kim cương tóm lấy cằm mình, một giọng nói lạnh như kim loại để đông trong băng tuyết vang lên bên tai:

- Miệng của ông quả thực rất thối, hay là tôi nên cắt lưỡi ông trước, thả trong miệng ông, rồi đem khâu miệng ông lại... Ông đói bụng cũng chỉ có thể ăn lưỡi của mình... Ông nói xem, cách này thế nào?

- Ôi! Ôi ôi!!

Lâm Khôn sợ tới mức mặt xanh mét, mắt trợn lên, nhưng chỉ cần lão quần quai một chút, bàn tay Dương Thần nắm dưới cằm lão sẽ bóp lại, đau đến mức lão không dám động đậy.

Lúc này, Lâm Nhược Khê đứng ở cửa mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp thất thần rốt cục cũng có tia sáng, nhìn Dương Thần ánh mắt vô cùng phức tạp, lại nhìn Lâm Khôn sợ đến mức sắp tè ra quần, cô uể oải nói:

- Dương Thần, thả ông ấy ra đi, không cần dọa ông ấy...

Giọng điệu Lâm Nhược Khê không lạnh lùng như mọi khi, cô nói rất nhẹ, nhưng một câu nói đó khiến lửa giận của Dương Thần dần dần hạ xuống.

Cô rất giống người ấy... Dương Thần có chút bất đắc dĩ, trong lòng thoáng hiện ra hình bóng trong lòng vẫn cố quên đi, nhất thời sững lại.

Dương Thần buông lỏng tay ra, Lâm Khôn bị đau vừa sợ vừa không cam lòng lập tức trốn sang một bên, cẩn thận nhìn Dương Thần, mồm thở phì

phò.

- Bố, là Hứa Trí Hoành bảo bố đến đúng không, những người này cũng là do hắn đưa cho bố phải không.

Lâm Nhược Khê nhìn thẳng Lâm Khôn, nhẹ giọng hỏi.

Trên mặt Lâm Khôn lộ vẻ dữ tợn, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Đúng thế thì sao! Hứa đại thiếu gia là muốn giúp ta tiêu diệt cái tên súc sinh này! Tên khốn khiếp muốn đoạt lấy tài sản Lâm gia, ta tuyệt đối không chấp nhận!

- Bố...

Lâm Nhược Khê bị ai kêu lên, trong mắt tràn đầy thống khổ:

- Bố, chẳng lẽ bố không biết bố bị người của Hứa gia sai khiến sao? Bố đang giúp Hứa Trí Hoành thêm phiền phức cho con! Bố có biết tình hình công ty giờ đang ác liệt thế nào không? Bố... bố tỉnh táo chút đi! Bố và Hứa Trí Hoành hoàn toàn không nghĩ giống nhau!

Lâm Khôn hét lớn:

- Nói bậy! Đồ tiện nhân này, đừng làm bộ tốt bụng, đừng tưởng người gọi ta là “bố” ta sẽ cho rằng đồ bất hiếu nhà người có lương tâm! Nếu thật tâm tốt với ta, ngay từ đầu người đã không cướp đi tất cả của ta! Ta mới là người thừa kế hợp pháp thứ nhất của Ngọc Lôi! Nếu không phải do người giở trò, cái bà lão chết rồi ấy sao lại lại đột ngột bỏ di chúc, đem công ty Quốc Tế Ngọc Lôi giao vào tay một con búp bê mới hai mươi tuổi đầu!

Lâm Nhược Khê hai chân lão đảo, nếu không dựa vào vú Vương cô đã ngã xuống rồi, sắc mặt cô càng tái nhợt, bất lực, không kìm nổi hai mắt đầm lệ đứng lên:

- Bố, sao bố có thể nghĩ như vậy? Bà là bà nội, là mẹ của bố...

- Vậy phải nghĩ như thế nào? Muốn người kết hôn cùng Hứa đại thiếu gia người trước sau đều không chịu! Chẳng nhẽ không phải lo sợ lập gia đình rồi chức chủ tịch công ty Ngọc Lôi sẽ đổi chủ? Bằng không, dựa vào điều kiện của đại thiếu gia, sao đồ tiện nhân người lại giả thanh cao không chịu?

Lâm Khôn giận dữ cười:

- Ha ha ha ha! Bị ta nói trúng rồi, có phải xấu hổ không chịu nổi muốn chết không!??

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bắt đầu khó thở, lục phủ ngũ tạng giống như bị ngâm vào thủy ngân, nước mắt trong suốt chảy xuống như vỡ đê, rơi tí tách trên mặt đất.

Cô gái luôn lạnh lùng như băng, cao quý như nữ vương, lúc này không kìm nổi nước mắt, hơn nữa lại khóc rất thương tâm, Lâm Nhược Khê giơ tay che mặt, vì khóc nức nở nên lời nói không ngừng nghẹn ngào.

- Lúc trước mẹ mất, bố có tình nhân bên ngoài, đến về nhà liếc mắt một cái cũng không về... Lúc bà nội qua đời, bố đợi đến lúc bà yên nghỉ mới

xuất hiện, còn hỏi chuyện di chúc... Từ lúc con hiểu chuyện, bố trừ chuyện ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, đòi bà nội cho tiền ra, chuyện ở công ty bố chẳng bao giờ hỏi đến... Làm sao bà nội yên tâm giao công ty cho bố được chứ...

Lâm Nhược Khê đau lòng nhìn Lâm Khôn, cắn cắn môi anh đào nói:

- Bố, chẳng lẽ bố không biết mình đang làm gì ư?

Lâm Khôn sắc mặt lo lắng, cười lạnh nói:

- Ta làm vậy là do họ ép ta, nếu không phải do hai bà già đáng chết đó quản ta, ta cần gì phải khúm núm xin họ cho tiền? Rõ ràng công ty nhiều cổ phần như vậy, dựa vào đâu mà chỉ cho ta một ít tiền? Ta là người đàn ông duy nhất trong nhà, chẳng nhẽ không nên để ta lo việc nhà sao? Người là đồ tiện nhân chỉ biết lấy có! Lấy có! Lấy có!

- Lời người nói thật là nghe như đánh rắm...

Dương Thần thật sự khó mà nghe tiếp, không hiểu người phụ nữ như Lâm Nhược Khê sao lại có người cha ngu xuẩn, phát rồ như vậy. Có lẽ là do ông trời trêu người, cũng có lẽ phải hận lòng người có chỗ đáng thương.

Dương Thần nháy mắt dùng một bàn tay bóp cổ Lâm Khôn, hơi dùng chút lực. Lâm Khôn lập tức khó thở mặt đỏ bừng lên, thân thể không ngừng vặn vẹo nhưng không thể gãy ra được.

- Nếu làm theo cách của tôi, hôm nay ông đã chết bảy, tám lần rồi...

Dương Thần thản nhiên nói, quay đầu nhìn Lâm Nhược Khê đứng ở cửa đang căng thẳng, lại nói:

- Nhưng mà bà xã tôi lại mềm lòng, nếu tôi giết cái người làm cha này, cô ấy chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho tôi.

Nói tới đây, Dương Thần buông lỏng tay ở cổ Lâm Khôn, nhưng một tay nhanh như chớp chém vào sau cổ lão!

Lâm Khôn hai mắt nhắm lại, choáng váng ngã ra đất.

- Dương Thần! Anh... anh làm gì ông ấy vậy?

Lâm Nhược Khê vẫn là lo lắng đi đến, ngồi xổm xuống thăm dò chỗ mũi Lâm Khôn, phát hiện lão không chết mới nhẹ nhàng thở phào ra.

Bất kể như thế nào, máu mủ tình thâm.

- Giao cho anh.

Dương Thần cúi người ôm lấy cơ thể Lâm Khôn vác lên vai, sau đó đi đến chỗ thùng rác cách đó không xa.

Lâm Nhược Khê nóng vội ngăn cản:

- Không cần, không cần ném ông ấy vào đó, vậy là đủ rồi...

- Anh không giết ông ấy, không làm ông ấy tàn phế đã là nể em rồi. Ông ta đối với em như vậy em còn nhận ông ta là bố à, anh chẳng biết nói gì nữa, chỉ hi vọng em nghĩ đến tâm tình của anh một chút, không cần biết trong lòng em nghĩ như thế nào, ít nhất lúc này anh cũng là chồng em.

Dương Thần nói bình thản, nhưng từng chữ đánh thép giống như không

để ai cãi lời, nói xong lập tức đi về phía thùng rác.

Lúc này anh vẫn là chồng em.

Lúc này anh vẫn là chồng em.

Lâm Nhược Khê buông tấm rèm cửa hôn bay phách lạc đứng yên một chỗ, nhìn bóng dáng Dương Thần không biết nói gì.

Dương Thần đem Lâm Khôn ném vào thùng rác lần nữa, vừa mới quay đầu lại, chợt nghe tiếng Vú Vương hét lên:

- Tiểu thư!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 53

Nửa Tháng

Giữa mùa hạ, màn đêm chậm chạp buông xuống, đem cái ồn ào náo nhiệt của thành phố Trung Hải bao phủ trong bóng tối bình thản. Chỉ có ánh đèn nê ông mới giúp người đi đường nhìn rõ khuôn mặt nhau.

Dọc theo đường vành đai tốc độ cao, tám làn xe chạy theo hai hướng, có thể nhìn thấy dòng xe cộ giống như vô số ánh sao băng lóe lên, hoặc là xe đi về khu trung tâm, hoặc là xe đi ra khu thành lũy thép nặng nề.

Ở một dải phân cách trồng đầy cây xanh phía Bắc Trung Hải dọc theo sông Trường Giang, ven đường là những cột đèn đường thừa thớt, và dưới ánh đèn đường là những con côn trùng nhảy múa, đây là một mảnh đất yên tĩnh khó tìm, mặc dù lúc này còn đang tỏa ra cái nóng tích tụ suốt ban ngày.

Cách đó không xa chính là dòng sông quanh co, khúc khuỷu vô tận, giống như một vành đai ngọc trên trời, kết hợp với dải ngân hà trên bầu trời, một dãy kiến trúc màu trắng hắt bóng xuống bờ sông...

Nơi này là bệnh viện sang trọng nhất của thành phố Trung Hải, phong cảnh thanh tịnh khiến người bệnh ở đây có thể khôi phục sức khỏe tốt nhất. Nhưng đồng thời, số tiền phải chi tiêu ở đây cũng khiến những người bình dân phải hoảng sợ lùi bước.

Lúc này, ở khu phòng bệnh của bệnh viện, trong một hành lang rộng, sâu thẳm, Dương Thần và vú Vương ngồi trên chiếc ghế dài được thiết kế để mọi người ngồi chờ đợi, im lặng ngồi đợi ngoài phòng chăm sóc đặc biệt.

Dương Thần trầm mặc hồi lâu, cuối cùng không kiên nhẫn được, rút tay vào túi quần lấy ra bao thuốc lá, nhưng đột nhiên nhớ ra đây là bệnh viện, đành bực mình cất lại, thở dài, đứng dậy thong thả bước đi.

- Cậu...

Vú Vương hai mắt đỏ hoe, vừa mới khóc xong, lo lắng nói:

- Cậu, sao bác sỹ và y tá vẫn chưa ra, tiểu thư sẽ không có chuyện gì chứ?

- Yên tâm đi, tuy tôi không phải bác sỹ nhưng cũng biết chút về y học, Nhược Khê sẽ không việc gì.

Dương Thần an ủi, trong đầu hiện lên cảnh tượng lúc chàng vạng đưa Nhược Khê vào viện, trong lòng cũng khó có thể yên tâm.

Ngay lúc Dương Thần ném Lâm Khôn vào thùng rác, vừa mới quay người lại, chỉ thấy Lâm Nhược Khê đang đứng trên bãi cỏ đột nhiên hai chân mềm nhũn, loạng choạng ngã xuống nền cỏ!

Dương Thần chạy vụt đến bên Lâm Nhược Khê như một mũi tên, nâng người cô dậy mới phát hiện, không ngờ cô bị hôn mê!

Trải qua không ít kinh nghiệm khiến Dương Thần không bị kích động như vú Vương, bình tĩnh lấy điện thoại ra gọi cấp cứu, đồng thời ôm Lâm Nhược Khê quay vào phòng.

Kiểm tra đơn giản một chút, thấy Lâm Nhược Khê bị sốt cao, vú Vương lập tức đem khăn lạnh và đồ cấp cứu đến chăm sóc cho đến khi xe cứu thương đến đưa Nhược Khê đi bệnh viện.

Một loạt biến cố khiến Dương Thần trong lòng rất loạn, cái cô gái không hiểu phong tình, lạnh như tảng băng này tuy chưa bao giờ nhìn mình với ánh mắt tốt đẹp, nhưng lúc cô xảy ra chuyện, Dương Thần bất đắc dĩ phát hiện ra bản thân thật sự vì cô mà lo lắng, sợ hãi.

Là bởi vì cô rất giống người kia? Hay là vì cô là người vợ trên danh nghĩa của mình? Cũng có thể là, chỉ vì cô.

Trong lúc Dương Thần đang suy nghĩ hỗn loạn, cửa phòng bệnh bật mở, vú Vương chạy lên đón lấy cánh tay bác sĩ, hỏi:

- Bác sĩ, tiểu thư nhà tôi thế nào?

Bác sĩ cười trấn an:

- Yên tâm đi, đã qua cơn nguy hiểm, cơn sốt đã hạ, giờ chỉ cần được chăm sóc chu đáo.

Vú Vương vui mừng chảy nước mắt:

- Vậy là tốt rồi... vậy là tốt rồi... Cảm ơn bác sĩ.

Bác sĩ nhìn tài liệu ghi chép trên tay, có chút ần ý hỏi:

- Xin hỏi, Lâm tiểu thư gần đây có phải áp lực công việc rất lớn?

Vú Vương sững sốt, trả lời chi tiết:

- Đúng vậy, tiểu thư nhà tôi kỳ thực lúc nào cũng làm việc chăm chỉ, mấy ngày nay lại thường xuyên thức đêm, có việc gì không ạ?

- Cơ thể Lâm tiểu thư bị suy nhược nghiêm trọng, căn cứ vào chuẩn đoán bệnh, chắc hẳn là cô ấy phải chịu áp lực rất nặng từ công việc và gánh nặng tâm lý trong thời gian dài. Lần này sốt cao cũng là do cơ thể suy nhược, bị phong hàn, hẳn là không được ngủ đủ giấc. Nếu cứ như vậy, cho dù lần này chữa khỏi, lần sau vẫn có thể tái phát, bệnh nhiều lần có thể khiến cơ thể hoàn toàn suy nhược.

Bác sĩ cau mày nói.

Vú Vương lập tức lo lắng hỏi:

- Bác sĩ, vậy phải làm sao bây giờ? Nhất định phải chữa khỏi cho tiểu thư nhà tôi đó.

- Yên tâm, đây không phải bệnh quá nặng, người bệnh chỉ cần được chăm sóc chu đáo một thời gian. Nếu có thể ở lại bệnh viện khoảng nửa tháng, tiến hành điều trị bằng thuốc Đông y thì có thể khôi phục thể trạng khỏe mạnh.

Bác sĩ cười nói.

Vú Vương lộ vẻ mặt khó xử:

- Nửa tháng... chỉ sợ tiểu thư sẽ không đồng ý.

- Cô ấy phải đồng ý.

Dương Thần thản nhiên nói một câu, giọng điệu không để ai thương lượng, sau đó nói với bác sĩ:

- Bác sĩ, ngoài điều trị Đông y ra, còn phải làm gì nữa?

- Vị này là...

- Tôi là chồng của Lâm Nhược Khê, tên Dương Thần.

Bác sĩ lộ vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức mỉm cười nói:

-Ồ, thật ngại quá, tôi không biết Lâm tiểu thư đã kết hôn. Dương tiên sinh nếu có thời gian rảnh có thể đến đưa bà xã đi hít thở không khí trong lành trong hoa viên của bệnh viện. Gánh nặng tâm lý của bệnh nhân rất lớn, nhất định phải giải quyết ưu sầu, không thể chỉ điều trị về mặt thể xác.

Dương Thần gật gật đầu, vô cùng đồng ý.

Trẻ tuổi như vậy đã nắm giữ con thuyền lớn trong ngành sản nghiệp thời trang như công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, trong nhà không còn thân nhân, người cha duy nhất ngoại trừ việc thêm phiền phức cho cô, chẳng có đóng góp, giúp đỡ gì. Trên thương trường phải đối phó với nhiều kẻ thù giảo hoạt, cuộc sống tình cảm lại cô đơn, bất lực, lại còn thường xuyên bị đám công tử con nhà giàu như Hứa Trí Hoành dò xét, người phụ nữ này có thể cố gắng đến giờ là việc khiến cho người khác phải kính sợ.

Sau khi tiễn mấy người y tá, vú Vương thở dài, nói:

- Cậu, nếu tiểu thư phải nằm viện, tôi phải về nhà mang một ít đồ dùng cần thiết đến đây, không thể để lúc tiểu thư tỉnh lại cần cái gì lại không có.

- Vú Vương vất vả rồi.

Dương Thần chân thành tha thiết mỉm cười. Kỳ thực, bên cạnh Lâm Nhược Khê không phải là không có ai, ít nhất vẫn có vú Vương nhìn cô lớn lên, luôn chăm sóc, không rời bỏ cô.

Vú Vương lắc đầu, có phần cảm động:

- Tôi chỉ làm một ít việc lật vật, nếu không nhờ có cậu, tiểu thư đã bị lão gia ép đến đường cùng rồi, cậu mới thật sự là người làm nên chuyện, tiểu thư lựa chọn cậu thật là lựa chọn không thể đúng hơn.

Dương Thần không thể tự phủ nhận là thế, nếu không phải chính mình có chút tài năng, Lâm Nhược Khê cũng đã bị Lâm Khôn ép đến cùng rồi. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại kết hôn giả với mình, không ngờ tám xỏ số mà cô vớ được lại là tám vé “độc đắc”.

Đợi vú Vương đi rồi, Dương Thần khẽ đẩy cánh cửa gỗ phòng bệnh, nhẹ nhàng bước vào trong phòng.

Trong phòng ánh đèn mờ ảo, chỉ có chiếc đèn ở đầu giường phát ra ánh sáng dịu dịu, bao phủ khắp cả giường bệnh.

Lâm Nhược Khê tóc rối tung, khuôn mặt diễm lệ, lạnh lung trước đây bây giờ lại yếu ớt như cành liễu trước gió, yên lặng nhắm mắt, thở đều, nhưng cặp mày cong cong như lá liễu của cô hơi nhăn lại, dường như trong mơ gặp

chuyện gì không hài lòng.

Đến nằm mơ cũng phiền não sao?

Dương Thân ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, không nói gì, say xưa nhìn cô gái đang mê man trên giường bệnh, từng đường nét của cô, khí chất của cô, tất cả giống y hệt người kia... Dần dần, Dương Thân quên mất cả thời gian.

“Cốc cốc”

Phòng bệnh đột nhiên vang lên hai tiếng gõ cửa, không đợi Dương Thân đầu lại đã có người nhẹ nhàng, khéo léo đẩy cửa phòng đi vào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 54

Chị Em Tốt

Người bước vào phòng hít thở rất nhẹ nhàng, dường như sợ quấy nhiễu đến Lâm Nhược Khê ở trên giường.

Dương Thần nghe bước chân không phải của vú Vương, nghi hoặc quay đầu ra, nhìn người đi vào, lập tức há hốc mồm.

- Sao lại là anh?

Mạc Thiện Ny kinh ngạc hỏi trước, con người đầy nước đáng yêu mở to, khiến gương mặt đang u ám nhưng vốn quyền rũ của cô thoát nhìn mê hoặc lòng người.

- Tôi cũng muốn hỏi câu này, sao cô lại tới đây?

Dương Thần nhíu mày, dù sao quan hệ giữa mình và Lâm Nhược Khê vẫn là bí mật, nếu để Mạc Thiện Ny biết, có lẽ sẽ mang đến không ít rắc rối cho hai người.

Đang lúc hai người còn đang kinh ngạc, cửa phóng lại lần nữa mở ra, vú Vương kéo một hòm hành lý đi tới, mặt mỉm cười nói:

- Mạc tiểu thư, đây là cậu chủ, chồng của tiểu thư nhà tôi, đều nhờ vào cậu tiểu thư mới có thể khỏe lại.

- Vú Vương...

Mạc Thiện Ny không thể tin nổi, chỉ vào Dương Thần, thiếu chút nữa thì kêu lên sợ hãi:

- Vú... vú nói Dương Thần là chồng của Nhược Khê?

- Sao, ngạc nhiên lắm à?

Nếu vú Vương đã nói ra, Dương Thần cũng chẳng che dấu nữa, cười xấu xa hỏi:

- Hay phải nói là đã làm tổn thương Mạc tiểu thư, tiểu thư phát hiện ra không còn cơ hội gì với người đàn ông ưu tú như tôi?

Mạc Thiện Ny cắn răng, thở phì phì nói:

- Thối! Tôi chỉ buồn bực, Nhược Khê sao lại lẳng lặng kết hôn, còn lấy tên vô lại như anh làm chồng! Chắc chắn là do người âm mưu quỷ kế gì rồi!

Vú Vương nhìn thấy hai người vừa gặp đã đối đầu gay gắt, vội vàng khuyên can:

- Được rồi, được rồi, Mạc tiểu thư, cả cậu nữa, đây vẫn là phòng bệnh, mọi người đều là người thân nhất của tiểu thư, hay là bớt chút tranh cãi, hòa hảo một chút đi.

Dương Thần bĩu môi, hỏi:

- Vú Vương, sao lại cùng cô ta tới đây?

Vú Vương cười giải thích:

- Lúc này trên đường tôi về nhà lấy ít đồ, Mạc tiểu thư gọi điện hỏi tiểu thư có nhà không. Chắc cậu không biết, Mạc tiểu thư và tiểu thư trước kia quen biết nhau rất sớm, lúc còn lão phu nhân lại thường xuyên ở bên nhau, hiện giờ lại cũng làm việc ở Ngọc Lôi, cho nên quan hệ vô cùng tốt. Trước Mạc tiểu thư còn thường tới nhà ta ăn cơm, từ sau khi lão phu nhân qua đời mới ít đến. Vì thế Mạc tiểu thư hỏi tôi cũng không giấu diếm, nghe nói tiểu thư nằm viện, Mạc tiểu thư nhất định đòi cũng tôi vào thăm.

Không ngờ Mạc Thiện Ny và Lâm Nhược Khê lại là bạn thân, cũng là lúc ở công ty, nhìn thấy quan hệ giữa bà xã mình và sếp mình rất tốt, hóa ra còn có mối giao tình này.

- Vậy cảm ơn Mạc tiểu thư quan tâm, Nhược Khê bệnh tình hiện đã không sao rồi, nếu cô mệt có thể yên tâm về đi ngủ rồi.

Mạc Thiện Ny trợn mắt với Dương Thần một cái, trong lòng tức giận, buồn bực vì người như vậy mà trở thành ông xã của Chủ tịch. Thế nhưng giờ không phải lúc nói những chuyện này. Cô đi đến bên giường, cẩn thận quan sát gương mặt tái nhợt của Lâm Nhược Khê, lo lắng nói:

- Người buồn ngủ thì đi ngủ đi, ta muốn ở đây cùng Nhược Khê.

- Cũng không phải là bà xã của cô, cô ở đây làm gì.

Dương Thần vui đùa nói.

Mạc Thiện Ny tức không thể đánh hấn một cái:

- Thôi đi! Đừng tưởng rằng làm chồng của Nhược Khê là giỏi, chúng tôi quen nhau đã bảy, tám năm, anh vốn chẳng hiểu gì cả!

- Tôi chỉ biết là, nếu cô còn lớn tiếng như vậy, bà xã bảo bối của tôi sẽ bị cô đánh thức.

Dương Thần bắt đắc dĩ giơ tay ra hiệu khế tiếng.

Mạc Thiện Ny lập tức che miệng, tròng mắt hạ giọng nói:

- Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao Nhược Khê lại kiên quyết không chịu sa thải anh, ra là không thể sa thải...

- Đó là do tôi thật sự có năng lực làm việc.

Dương Thần nháy mắt với Mạc Thiện Ny:

- Tiểu thư đừng quên cuối tháng chia hoa hồng cho tôi, tôi đã đòi lại bốn trăm ngàn.

Nhắc đến việc này, Mạc Thiện Ny trong lòng nén giận, hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới Dương Thần, kéo ghế dựa ngồi xuống bên cạnh giường, không nói gì nữa.

Đứng bên cạnh chuẩn bị đồ đạc, vú Vương nhìn thấy cảnh tượng này, cũng chỉ biết than thở.

Đêm khuya không có tiếng động, ánh trăng như một dòng suối trong vắt, chiếu xuyên qua cửa sổ chảy vào phòng bệnh, mọi vật đều tĩnh lặng, yên bình.

Đã nửa đêm, vú Vương chuẩn bị xong hết áo quần và đồ dùng hàng ngày, do dự một lúc rồi quyết định quay về biệt thự Long Cảnh Uyên chờ đợi, dù sao cũng phải có người trông nom khu nhà lớn như vậy, chuẩn bị những việc thường ngày. Trong viện cũng có chuyên viên chăm sóc đặc biệt, ban ngày có thể đến thăm Lâm Nhược Khê, buổi tối cũng không cần thiết ngủ lại.

Trong phòng bệnh, ngoại trừ Lâm Nhược Khê đang ngủ say, chỉ có Dương Thần và Mạc Thiện Ny hai người ngồi bên giường, trầm mặc không nói gì.

Sau đó một lúc lâu, Mạc Thiện Ny thật sự không chịu nổi bầu không khí trầm lặng như vậy, nói:

- Làm sao anh lại kết hôn được với Nhược Khê, cô ấy vẫn chưa nói với tôi.

- Vốn không định hoàn toàn công khai, giờ cô đã biết, hy vọng cô không nói cho mọi người trong công ty.

- Tôi không phải người ba hoa, tôi là chị em tốt của Nhược Khê. Nhưng thật ra, anh đột nhiên xuất hiện, lại trở thành chồng của Nhược Khê, có phải anh có ý đồ gì không?

Dương Thần mỉm cười nói:

- Nghe vú Vương nói, hai người từ nhỏ đã quen nhau, cô hẳn là phải rất quen thuộc với cô ấy.

- Đúng vậy, lúc tôi còn nhỏ, chính nhờ bà nội của Nhược Khê, cũng là Chủ tịch đã tài trợ giúp tôi, mới có tôi hôm nay. Nhược Khê là chị em tốt của tôi, cũng là cốt nhục của ân nhân tôi, tôi tuyệt đối không cho phép anh làm tổn thương cô ấy.

Dương Thần không để ý đến ánh mắt dè phòng của Mạc Thiện Ny, tiếp tục nói:

- Nếu hai người quen nhau lâu vậy, cô cảm thấy là Nhược Khê hay cô thông minh hơn?

- Cô ấy thông minh, tuy rằng tôi không muốn thừa nhận, nhưng từ nhỏ đến lớn, cô ấy xác định làm gì thì cũng tốt hơn tôi, tôi chỉ muốn làm tốt bổn phận của mình, giúp cô ấy chia sẻ công việc.

Mạc Thiện Ny trợn mắt liếc Dương Thần một cái, nói.

- Vậy cô cảm thấy việc mà cô nghĩ ra được cô ấy sẽ không nghĩ được? Tôi và cô ấy kết hôn, tôi có lý do của tôi, cô ấy có lý lẽ của cô ấy, không liên quan gì đến cô.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny nghiêng rằng:

- Không nói thì thôi, toàn là nguy hiểm, mắng người thô tục! Đừng tưởng làm chồng của Nhược Khê mà tôi không trị được anh, dù thế nào tôi vẫn là sếp của anh đấy!

Dương Thần lắc đầu đứng lên:

- Tôi chỉ là ngẫu nhiên chơi trò chơi IQ cao, lúc nhàn rỗi cùng các em gái tâm sự, làm chuyên gia tâm lý, cô đừng gây phiền toái cho tôi, tôi cũng không đụng đến cô. Giờ cũng muộn rồi, ngày mai tôi còn có việc, Mạc Tiểu Thư nếu muốn về nhà tôi có thể tiễn một đoạn đường, nếu muốn ở lại, cẩn thận kéo cảm lạnh.

Nói xong, hắn cười quái dị liếc nhìn Lâm Nhược Khê rồi đi ra khỏi phòng không quay đầu lại.

Mạc Thiện Ny vẫy bàn tay trắng như phấn về phía Dương Thần vài cái, quả muốn dậm chân mắng to vài câu, nhưng cuối cùng vẫn là nhẫn nhịn.

Đợi Dương Thần đi không bao lâu, Mạc Thiện Ny thở dài một hơi, cảm thấy vì loại người này mà tức giận thì không đáng, giờ tay cầm lấy một bàn tay ngọc ngà trên giường bệnh của Lâm Nhược Khê, nhẹ giọng thì thầm:

- Nhược Khê, sao cậu lại chọn cái tên vô lại như vậy làm chồng, cho dù là đê ngụy trang, gạt người, cũng không nên chọn hắn, không nên tra tấn mình như vậy.

- Thật ra cũng không đến nỗi...

Mạc Thiện Ny sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy Lâm Nhược Khê không biết từ lúc nào đã mở mắt ra, tuy sắc mặt mệt mỏi nhưng cuối cùng cũng đã tỉnh lại, ánh mắt dịu dàng nhìn Mạc Thiện Ny.

- Nhược Khê, cậu tỉnh rồi?

Mạc Thiện Ny có chút vui bất ngờ.

Lâm Nhược Khê thản nhiên cười, có vẻ rõ ràng rất thân thiết với Mạc Thiện Ny.

- Anh ta vừa đi tớ liền tỉnh lại.

- Chẳng lẽ cậu tỉnh lại rồi nhưng cố ý chờ hắn đi à?

Mạc Thiện Ny dở khóc dở cười.

- Anh ta còn ở đây tớ không dám tỉnh lại.

Lâm Nhược Khê trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, không nói nhiều thêm nữa, lại nhắm mắt yên tĩnh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 55

Đại Thiếu Gia Anh Minh

Ban đêm, trong nhà Trung Hải Hứa đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài trên đường mòn bao quanh hoa viên lớn không chỗ nào không có nhân viên bảo an tuần tra.

Trong một phòng ngủ phong cách Baroque, ánh sáng vô cùng ảm đạm, Hứa Trí Hoàn mặc bộ áo ngủ đen đứng cạnh bàn, tự rót cho mình ly rượu vang đỏ Lafite, mới nâng chén lắc lắc vài cái, chưa kịp uống ngụm nào thì chợt nghe cửa phòng ngủ bị đập rầm rầm.

- Vào đi.

Hứa Trí Hoàn nhíu mày.

Trên người mặc áo phong màu đã phai hết và chiếc quần bò thùng lỗ chỗ, Mao Cầu cười hì hì đi vào, râu trên mặt hắc chốc phải đến mười ngày không cạo, mùi mồ hôi từ xa đã có thể ngửi thấy.

- Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, cánh cửa này là tác phẩm nghệ thuật, muốn vào cửa thì gọi.

Hứa Trí Hoàn bó tay với tên thủ hạ của chính mình.

Mao Cầu cười hì hì nói:

- Là tại vui quá nên quên mất.

- Người trước giờ chưa bao giờ nhớ.

Hứa Trí Hoàn trừng mắt liếc Mao Cầu một cái.

Mao Cầu kinh ngạc, lơ dềnh uốn mấy sợi tóc đầy dầu:

- Đại thiếu gia, thiếu gia có biết hôm nay tôi nhìn thấy gì không?

Hứa Trí Hoàn đi đến chỗ cửa sổ, thản nhiên nói:

- Nói mau.

- Không có tình cảm, thảo nào không theo đuổi được cô bé họ Lâm...

Mao Cầu nói thảm một câu rồi mới trả lời:

- Lâm Khôn đến tìm, nhờ giúp hắn xử lý cái tên Dương Thần, tôi nghĩ hay là thuận nước đẩy thuyền, mượn cho hắn năm tên cựu binh đã xuất ngũ. Không ngờ hôm nay cả năm tên đó đều bị một mình Dương Thần ném vào thùng rác cùng Lâm Khôn. Đại thiếu gia, cậu nói xem có buồn cười không, nhạc phụ của hắn cũng bị hắn ném vào thùng rác.

Hứa Trí Hoàn lắc nhẹ vang đỏ trong ly rượu, trầm tư một lát rồi nói:

- Xem ra tên Dương Thần này không đơn giản, tiếc là có quá ít tư liệu về hắn, thật khó nghĩ cách giải quyết hắn.

- Đại thiếu gia không phải sợ rồi chứ?

Mao Cầu chế nhạo.

Hứa Trí Hoành cười lạnh:

- Sợ? Chỉ biết mấy đường quyền cước, mồm mép vô lại. Ta sợ hấn làm gì, hấn chẳng qua rỗng trên trời không đánh nổi rắn dưới đất, chỉ là một nhân vật nhỏ mới từ nước ngoài về nước hơn nửa năm, lẽ nào có thể lật trời?

- Vậy thiếu gia muốn bây giờ tôi đi giải quyết hấn không? Tôi nghe bọn rác rưởi nói hấn thân thủ nhanh nhẹn, tôi bắt đầu hơi ngứa tay rồi.

Mao Cầu hưng phấn nói.

Hứa Trí Hoành lắc đầu:

- Không cần, chuyện này tạm thời chúng ta không cần nhúng tay vào, Lâm Nhược Khê bình thường không nói gì bao giờ, nhưng kỳ thật trong thành phố này chuyện gì cô ta cũng biết, cô ta chưa chắc đã là người thông minh nhất, nhưng chắc chắn là người phụ nữ nguy hiểm nhất. Không cần làm cô ta nóng nảy, đừng ép cô ta làm những chuyện mà cô ta không muốn.

- Đại thiếu gia, cậu vẫn coi trọng Lâm tiểu thư như vậy, cô ta rốt cuộc có bản lĩnh gì chứ?

Mao Cầu buồn bực hỏi.

Hứa Trí Hoành nhấp môi một ít rượu vang đỏ:

- Kỳ thực ta cũng không dám khẳng định, nhưng về chuyện Dương Thần cẩn thận một chút vẫn hơn, người yên tâm, không cần chúng ta ra tay, cái tên Lâm Khôn không có đầu óc đó cũng sẽ không chịu để yên đâu.

- Đại thiếu gia anh minh.

- Đừng có nịnh nọt, biến khỏi phòng ta về đi tắm đi.

- Nói thật, tuần trước tôi mới tắm mà...

Sáng sớm hôm sau, Dương Thần lái xe đi vào chợ khu Tây mua đồ ăn sáng.

Lão Lý quả nhiên đã bày quán ở chỗ cũ như mọi khi, vẻ mặt lão vui mừng, nhìn qua đã biết là tâm trạng không tồi, nhìn là biết ngay vì chuyện của bố con họ Trần. Gánh nặng trong lòng được cất xuống, nhìn thấy Dương Thần đi tới, lão Lý cười chào hỏi:

- Đến rồi à Tiểu Dương, nghe mọi người nói cậu đi làm ở công ty nào đó, cũng tốt, thế mới đúng là việc người trẻ nên làm.

- Điều là đi làm cả thôi, không có khác biệt gì lớn, tiếc là sau này ít thời gian khoắc lác với mọi người, ngồi văn phòng thật sự không được tự do như nơi này.

Dương Thần cười nói.

Lão Lý cười bốn cợt:

- Hôm qua Tinh Tinh rất vui, cậu có nói gì với nó không thế?

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút nói:

- Tôi hẹn với cô ấy hôm nay đến trường học thăm cô ấy.

Lão Lý vẻ mặt giật mình, vỗ vai Dương Thần:

- Người trẻ tuổi đối xử với nhau cho tốt, Tinh Tinh nhà tôi tính tình đơn

giản, đừng để nó phải oan ức, không thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu.

Nhìn vẻ mặt “tôi biết hết” của lão Lý, Dương Thần muốn giải thích vài câu, nhưng lại nói không nên lời, chỉ ngại ngừng gật gật đầu.

Lại mang túi lớn túi bé đồ ăn sáng tiến vào văn phòng, tất cả đám phụ nữ trong phòng Quan hệ xã hội đã ngهنen cổ chờ mong, nhìn thấy đủ loại điểm tâm lại ríu ra ríu rít khen ngợi Dương Thần.

Dương Thần vừa ngồi xuống, chuẩn bị mở máy tính bắt đầu một ngày làm việc của một nhân viên văn phòng thì nhìn thấy sắc mặt có phần mệt mỏi của Mạc Thiện Ny đi vào văn phòng.

Mạc Thiện Ny liếc mắt nhìn Dương Thần một cái, lại nhìn đồng quấy, bánh bao còn thừa chất đồng trên bàn làm việc của Dương Thần, tức giận đi ngay đến chỗ hắn. Đã là chồng người ta, vợ bị ốm nằm viện, hắn đi thăm, lại còn nhớ mua cả đồng đồ ăn cho đám phụ nữ trong phòng ăn, cô bất giác lộ ra vẻ chế giễu nói:

- Thật là quan tâm đồng nghiệp quá, mua đồ ăn tâm tâm tận lực như vậy, không biết là có nghĩ đến mang cho người nào đó một chút không?

- Mạc tiểu thư cũng muốn ăn ư? Không sao, dù sao vẫn còn rất nhiều.

Dương Thần cầm một chiếc bánh bao trên bàn, hào phóng đưa cho Mạc Thiện Ny.

- Anh biết tôi đang nói đến ai mà!

Mạc Thiện Ny thấp giọng nói.

Dương Thần cười bất đắc dĩ:

- Nhược Khê ăn những món thanh đạm, tốt cho sức khỏe, vú Vương khắc sẽ làm thức ăn mang tới, tôi không thể mang quấy, bánh bao đến cho người bệnh được.

- Không có tim phổi, vô tâm, không phải lấy cớ!

Tuy giải thích này nghe có lý nhưng Mạc Thiện Ny cũng không chấp nhận.

Phát hiện ra người phụ nữ này có thành kiến rất lớn về mình, Dương Thần cũng không tính toán nữa, nhún nhún vai, lấy lại bánh bao tự mình ăn.

Mạc Thiện Ny ở viện cả đêm với Lâm Nhược Khê, cũng thấy đói bụng, trong văn phòng lại tràn ngập mùi thức ăn bụng lại càng kêu, thấy Dương Thần lấy lại bánh bao thật buồn bực, thầm mắng Dương Thần keo kiệt, không phong độ. Cô giờ tay nhắc gói bánh chẻo trên bàn rồi đi nhanh về phòng làm việc.

- Đói bụng còn cứng miệng.

Dương Thần cười thầm.

Rất nhanh, đã đến giữa trưa, Dương Thần khéo léo từ chối ba người Triệu Hồng Yến mời ăn cơm, lái xe đi tới bệnh viện.

Bệnh viện hàng đầu Trung Hải vào buổi sáng khá vắng vẻ, dù sao thì khu này rộng lớn lại ít người bệnh, điều này rất thích hợp cho người bệnh tĩnh

duỡng.

Dương Thần tìm đường đi đến phòng bệnh của Lâm Nhược Khê, thấy cửa phòng mở, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện, cẩn thận đến gần nhìn vào, đúng là “người quen” mới gặp hai ngày trước.

- Nhược Khê, Viện trưởng viện này rất thân với nhà anh, chỉ bằng để anh bảo bọn họ cho em đến phòng săn sóc đặc biệt tốt nhất ở đây, coi như là chút tâm ý của anh.

Hứa Trí Hoàn vẻ mặt thương tiếc nhìn Lâm Nhược Khê nói.

Lâm Nhược Khê tựa đầu vào chiếc gối trắng phau, khuôn mặt lạnh như băng nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng trong suốt:

- Không cần đâu, cảm ơn anh đã tới thăm tôi.

- Nhược Khê, em nói vậy là coi anh là người ngoài rồi, nếu không phải gần đây anh khá bận anh hi vọng có thể ở viện chăm sóc em nhiều hơn. Kỳ thực, những người như chúng ta rất thiếu những khoảng thời gian yên lặng ở bên nhau.

Hứa Trí Hoàn xúc động nói.

Lần này hứng thú tiếp lời của Lâm Nhược Khê đã hết, dường như chẳng nghe thấy gì nữa, mặt thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ở bên cạnh chuẩn bị đồ ăn, vú Vương cảm thấy không khí trầm mặc trong phòng không thoải mái, muốn giúp Lâm Nhược Khê nói mấy lời khách khí thì thấy Dương Thần đứng ở cửa phòng bệnh, liền lộ ra nụ cười trấn an:

- Cậu đến rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 56

Như Thế Thì Khó Lắm

Dương Thần gật đầu với vú Vương, nói với Hứa Trí Hoành:

- Hứa đại thiếu gia thật tốt bụng quá, còn đến sớm hơn ông xã như tôi.

Hứa Trí Hoành mặt không biến sắc, khiêm tốn cười nói:

- Dương tiên sinh nói đùa rồi, tôi với Nhược Khê là chỗ thân tình, nghe cô ấy bị ốm tôi liền vội vã chạy vào thăm.

Dương Thần tỏ vẻ giật mình, cười quái dị bước đến:

- Đại thiếu gia nếu đến thăm bệnh thì đã mang những quà tặng gì đến rồi?

Hứa Trí Hoành lòng thầm mắng một tiếng “không biết xấu hổ”, chỉ giỏ hoa quả bên giường nói:

- Tôi mang đến một ít hoa quả, tôi biết Nhược Khê không thích phô trương nên chỉ đơn giản bày tỏ thành ý vậy thôi.

Dương Thần đi đến cạnh giỏ hoa quả, cầm một quả táo đỏ au ngắm nghía, rồi thất vọng nói:

- Là táo thật à?

Hứa Trí Hoành nghi hoặc nói:

- Đương nhiên là táo thật, Dương tiên sinh nói vậy là có ý gì?

Hà hà, Dương Thần tiếc cười nói:

- Tôi nghĩ Hứa đại thiếu gia là người lắm tiền, tặng táo cũng là táo vàng chứ, ai biết chỉ là táo bình thường, không có ý gì khác.

Hứa Trí Hoành chỉ cảm thấy phổi chính mình phình lên, tên này đầu óc sao vậy? Táo vàng ư?

Tên điêu dân, dân đen vô lại!

- Dương Tiên sinh nói thật hay nói chơi vậy, ha ha.

Hứa Trí Hoành cười cười nói.

Lâm Nhược Khê này giờ ngồi ở trên giường vẫn không quay đầu lại nhìn hai người kia, giờ hơi quay lại nhìn lướt qua, thấy bộ dạng của Hứa Trí Hoành, khoe miệng cũng hơi động đậy.

Nếu không phải vì bận tâm đến sự lớn mạnh của Hứa gia và việc hợp tác trong làm ăn kinh doanh, Lâm Nhược Khê thậm chí còn hy vọng Hứa Trí Hoành biến mất khỏi thế giới này mới tốt. Dù sao cũng tại gã, nếu gã không xúi bẩy thì Lâm Khôn đã không gây ra nhiều chuyện như vậy, khiến cho cô phải hao tâm tổn sức, khiến cho cô tiêu tụy đến mức giờ phải nằm bệnh viện.

Chỉ tiếc bản thân không có khả năng làm một số việc gây khó dễ cho Hứa Trí Hoành, cho nên những gì Dương Thần đã làm, về ý nghĩa nào đó cũng là việc Lâm Nhược Khê hi vọng nhìn thấy.

Dương Thần không đơn giản từ bỏ ý đồ như vậy, lắc lắc đầu nói:

- Năng lực của Hứa đại thiếu gia tôi biết, những thứ như táo vàng không thành vấn đề, chỉ xem có tình nguyện tặng không thôi. Đương nhiên rồi, vật đáng giá như thế, tuy trong mắt Hứa Đại thiếu gia không là gì, nhưng cũng không thể đem tặng người mới quen, cho nên đôi vợ chồng nhỏ chúng tôi cũng không ép, được Hứa đại thiếu gia tặng táo thật, chúng tôi xin cảm đại ơn đại đức rồi.

Nói xong, Dương Thần rút tờ khăn giấy lau lau quả táo trên tay rồi há miệng cắn một miếng to, bộ dạng rất hưởng thụ nói:

- Không tồi, rất ngọt, Hứa đại thiếu gia chọn táo rất giỏi, xem ra ngày nào đó đổi việc sang làm vườn cũng không tồi.

Hứa Trí Hoành suýt ngất xỉu, từng gặp qua tên không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp tên không biết xấu hổ nào mà lại bị tên vô lại ấy nói ba xào một hồi, khiến bản thân mình biến thành quỷ hẹp hòi, thần giữ cửa, điệu bộ, còn... còn thành tên làm vườn. Bản thân hắn đến để thăm bệnh chứ không phải để nghe mắng.

Còn nữa, táo ngọt như quỷ kia đâu phải do ta chọn.

Tất nhiên, Hứa Trí Hoành còn không ngốc đến mức nói câu “táo là người khác giúp ta mua”, nói vậy không phải là nói thành ý của mình không đủ sao?

Ý thức được việc nếu cứ ngồi đây thì sẽ phát điên mất, Hứa Trí Hoành mặt cười nhưng trong lòng không cười, nói:

- Chiều nay tôi còn phải họp. Vậy không làm phiền em dưỡng bệnh nữa, Nhược Khê, rảnh rồi anh lại đến.

Nói xong lập tức đi khỏi phòng bệnh.

Vú Vương này giờ nhin cười giờ không nhin nổi, bật cười hì hì:

- Cậu cũng thật biết cách nói, Hứa Đại thiếu gia kia chắc phải tức giận đến vài ngày.

Dương Thần cắn miếng táo to, nói:

- Không có đâu, nếu hắn tức lâu vì chuyện này thì nên buông tha cho Nhược Khê từ sớm rồi.

Vú Vương liếc mắt nhìn Lâm Nhược Khê ngồi im không lên tiếng, giống như không ở trong phòng, nói:

- Tôi đi ra ngoài một chút, cậu trò chuyện với tiểu thư nhé.

Đợi mẹ Vương sắp xếp chu đáo đi rồi, Dương Thần chén sạch sẽ quả táo trên tay, đặt mông ngồi xuống đầu giường Lâm Nhược Khê, cười nói:

- Bà xã Nhược Khê ngoan nào, táo này không tồi, có muốn ăn một quả không?

Lâm Nhược Khê mặt không thay đổi, vẫn nhìn ra cửa sổ, giống như không nghe thấy gì.

Dương Thần vừa lòng gật gật đầu:

- Lần này không cảm anh gọi em như vậy, có tiền bộ, hơn nữa còn muốn ăn táo, biết làm nũng, tiền bộ lắm. Thường cho em, anh sẽ tự mình gọt táo.

Tuy mấy ngày nay cô đã chứng kiến rất nhiều lần người chồng hợp đồng này mặt dày, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn cảm thấy bản thân đánh giá thấp người này rồi. Coi sự im lặng của cô là làm nũng?

- Anh có thể nói chuyện đứng đắn chút không?

Lâm Nhược Khê thở dài, quay đầu lại, muốn nói chuyện tử tế với Dương Thần.

- Đứng đắn, anh vẫn đứng đắn mà, ông xã gọt táo cho bà xã ăn, có gì là không đứng đắn?

Dương Thần cười, với con dao gọt hoa quả, ánh bạc loang loáng của con dao trên tay hắn xoay tròn 360 độ, liên tục mấy vòng đẹp đẽ, quả táo như thể dính vào tay hắn.

Lâm Nhược Khê đang muốn nói thêm gì đó, nhìn thấy chiêu thức của Dương Thần, không khỏi tò mò cẩn thận xem chừng.

Dương Thần lấy một quả táo rất ngon, tay kia nắm dao gọt hoa quả, sau khi hơi dừng lại một lát, lưỡi dao rất nhanh xoay vòng quanh lớp vỏ táo.

Động tác của Dương Thần rất nhanh, nhanh đến nỗi Lâm Nhược Khê ngồi gần như vậy cũng không nhìn rõ. Chỉ thấy con dao gọt hoa quả nho nhỏ hóa thành vô số ánh sáng, gọt liên tục xung quanh quả táo.

Gọt vỏ táo dường như trở thành việc chế tác tác phẩm nghệ thuật, cũng giống như làm gốm, điêu khắc gỗ, không theo dõi đến cùng, người sẽ không biết được thành quả như thế nào.

Không đến nửa phút, Dương Thần dừng tay, đưa quả táo đã gọt xong cho Lâm Nhược Khê:

- Vâng, phần thưởng của ông xã cho bà xã!

Lâm Nhược Khê nhìn quả táo trước mặt hơi sững sốt, sau đó là một cảm giác gì đó không rõ, bất giác ngây ra.

Quả táo vỏ đỏ lúc này giờ đã bị gọt phần lớn vỏ, nhưng trên quả táo đã gọt, rõ ràng còn lưu lại một ít vỏ mảnh mảnh, hình thành dòng chữ màu đỏ xinh đẹp: “Chúc vợ khỏe mạnh”.

Lâm Nhược Khê ý thức được khóe mắt hơi ẩm ướt, nhưng lập tức kìm chế cảm xúc, nói:

- Anh chỉ giỏi những thứ bang môn tà đạo, những chuyện vô vị, gọt táo còn như vậy nữa, buồn nôn.

Dương Thần cười hì hì, mặt hơi đỏ lên:

- Kỳ thật, anh cũng thấy buồn nôn, thế nên bà xã ngoan mau ăn đi, hay là để anh dứt cho?

Nói xong hắn liền đưa miếng táo lên tận đôi môi xinh đẹp của Lâm Nhược Khê.

- Để em tự ăn.

Lâm Nhược Khê vội vàng giành quả táo trong tay Dương Thần, nhưng khi nhìn dòng chữ đỏ trên quả táo trước mắt lại dừng lại, không nỡ ăn.

Dương Thần làm ra vẻ nói:

- Không phải em không nỡ ăn quả táo đẹp như vậy chứ? Không sao, cùng lắm thì lại gọt cho Nhược Khê nhà ta một quả khác, nhưng lần này nên khắc câu gì khác đây...

- Đừng nghĩ linh tinh, em chỉ muốn biết anh đã rửa tay chưa thôi.

Lâm Nhược Khê lập tức ngắt lời.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê cắn từng miếng nhỏ ăn quả táo mình gọt, Dương Thần cũng không trêu cô nữa, chỉ cảm thấy băng sơn nữ này hai tay cầm táo, nhẹ nhàng nhai nuốt, bộ dạng có vài phần đáng yêu.

- Cảm ơn anh.

Lâm Nhược Khê đột nhiên nhẹ giọng nói.

Dương Thần hoài nghi mình nghe nhầm:

- Cái gì?

- Em nói cảm ơn anh, cảm ơn tất cả những gì anh đã làm cho em, em phát hiện em không chán ghét anh nhiều như trước.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu nói, đôi mắt long lanh như nước mùa thu.

Dương Thần cười khổ:

- Không cần cảm ơn, đợi ngày nào đó em thích anh, từ ông xã tạm thời thành chính thức là anh cảm ơn trời đất rồi.

Lâm Nhược Khê nghe hắn nói vậy cũng không tức giận, có điều suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Như thế thì khó lắm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 57

Thật Trùng Hợp

Băng sơn nữ dù sao vẫn là băng sơn nữ, tuy rằng phá lệ nói mấy câu, nhưng nói xong lại quay về trạng thái “tắt máy”.

Dương Thần đến lúc phải rời khỏi bệnh viện, vì buổi trưa chưa ăn cơm nên thấy hơi đói, sau khi lái xe đến một hàng cơm nhỏ giải quyết cơn đói, cũng không về công ty mà hỏi đường đi tới trường Nhất Trung ở Trung Hải tìm Lý Tinh Tinh.

Đối với cô bé đơn giản này, Dương Thần vẫn không biết nên xử lý tình cảm giữa hai người thế nào, không đành lòng làm cô bé tổn thương, không muốn thấy cô khổ sở, nhưng xét cho cùng, Dương Thần biết chính mình cũng không hoàn toàn nghĩ đến việc bỏ qua Lý Tinh Tinh.

Đàn ông chỉ muốn tìm cho mình một lý do chính đáng mà thôi.

Trường Nhất Trung là trọng điểm của trọng điểm ở Trung Hải nên hỏi đường một cái là có thể dễ dàng tìm ra được..

Đỗ xe ở bãi đỗ xe ngoài trời, Dương Thần vừa xuống xe mới nhớ ra quên chưa hỏi Lý Tinh Tinh chỗ gặp mặt, nhưng cũng không vội gọi điện cho cô hỏi, dù sao cũng nên giữ lại chút niềm vui bất ngờ.

Có lẽ thấy Dương Thần đi xe BMW tới trường nên mấy người bảo vệ ở cổng cũng không ngăn lại, chỉ liếc mắt, cười cười cho đi qua.

Vườn trường Nhất Trung đối với Dương Thần hơi kỳ lạ, thực ra Dương Thần hầu như chưa đến trường bao giờ, trong trường học bố cục chỉnh tề, đám cây cỏ có vài tấm bảng gỗ ghi những lời răn dạy, trên đường lại ngẫu nhiên gặp vài thầy cô, học sinh ôm sách vở đi qua, đối với Dương Thần đây là cảm giác vô cùng mới lạ.

Sau khi hỏi thăm một giáo viên trên đường, Dương Thần mới tìm được lầu dành cho giáo viên, hắn nhớ Lý Tinh Tinh là giáo viên tiếng Anh, rất nhanh tìm thấy cánh cửa văn phòng có tên “Lý Tinh Tinh”, bên trên còn có bức ảnh chụp cô gái mỉm cười, có vẻ dào dạt thanh xuân.

Sau khi gõ cửa ba tiếng, bên trong có tiếng nói:

- Mời vào.

Đúng là tiếng nói quen thuộc của Lý Tinh Tinh.

Dương Thần mở cửa vào thì thấy có hai người đang ngồi bên trong, một người tất nhiên là Lý Tinh Tinh, tóc đuôi ngựa buộc dài, cô mặc chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, ôm lấy đùi là chiếc quần bò, nhìn rất thanh tịnh.

Sự xuất hiện của người còn lại khiến cho Dương Thần kinh ngạc, đúng là “cô gái đi Land Rover” tình cờ gặp tối hôm trước, cô có mái tóc dài gợi cảm,

mặc bộ váy đen, đôi chân thon dài đi một đôi giày cao gót màu bạc như pha lê, cô ngồi trên ghế, những đường cong trên người như một tác phẩm nghệ thuật được tạo hình thật tỉ mỉ.

Hai người phụ nữ phong cách khác biệt nhưng đều rất quyến rũ đang ngồi mặt đối mặt, cùng nhìn về phía Dương Thần đứng ở cửa nhưng lộ ra vẻ mặt khác hẳn nhau.

Lý Tinh Tinh vui mừng, tình cảm bộc lộ trong lời nói, đứng lên chào:

- Dương đại ca!

Nói rồi vui mừng kéo Dương Thần vào phòng, ngồi xuống ghế:

- Sao anh đột nhiên đến đây cũng không gọi điện thoại cho em?

Dương Thần có chút xấu hổ, cười nói:

- Cho em bắt ngờ tốt hơn.

Sau đó lại thấy vẻ giật mình của cô gái bên cạnh, hẩn chào:

- Trùng hợp quá, ta lại gặp nhau rồi.

- Đúng vậy.

Đường Uyển quan sát Dương Thần, lại nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Lý Tinh Tinh, trên mặt lộ ra vẻ mờ ám cười nói:

- Hóa ra anh cũng quen cô Lý.

Lý Tinh Tinh tò mò hỏi han:

- Đường tiểu thư quen Dương đại ca?

- Gặp mặt một lần.

Đường Uyển nói xong lại bổ sung thêm câu:

- Không quen.

Lý Tinh Tinh cũng không nghĩ nhiều, gật đầu nói:

- Tôi không nghĩ Dương đại ca sẽ tới đường đột vậy. nhưng nếu mọi người đều quen nhau thì tốt rồi. Đường tiểu thư còn điều gì cần tìm hiểu tôi sẽ giúp đỡ.

Đường Uyển lắc đầu cười nói:

- Hôm nay đã quấy rầy cô Lý lâu như vậy, tôi cũng nên về công ty. Hơn nữa Dương tiên sinh đã đến đây rồi, nếu tôi không ra về e là không hay lắm.

Nói xong, cô thâm ý nhìn Dương Thần.

Dương Thần nào dám đối diện với người phụ nữ này, lúc trước nói rõ là tìm người ta một đêm, bị kịch là vẫn không thể thành công. Giờ trước mặt cô lại tìm Lý Tinh Tinh, khó tránh khỏi muốn đi chỗ khác, hẩn chỉ biết nhìn quanh, chính là không dám nói câu nào với Đường Uyển.

Lý Tinh Tinh nghe nói vậy đỏ mặt, nhưng trong lòng lại có chút ngọt ngào, nói:

- Đường tiểu thư nghĩ quá rồi, quan hệ giữa chúng tôi không phải như cô nghĩ đâu.

Đường Uyển cũng không nói gì, tao nhã đứng lên cầm chiếc túi da Chanel nhỏ.

- Coi như là tôi nghĩ nhiều rồi. Về sau chuyện con gái tôi còn phải phiền cô Lý nhiều, cảm ơn cô Lý.

- Đừng khách sáo, Đường tiểu thư đi thông thả.

Tiến được Đường Uyển, Dương Thần mới nhẹ nhàng thở phào, nhớ tới đoạn nói chuyện vừa rồi bèn tò mò hỏi:

- Tinh Tinh, Đường tiểu thư nhờ em chăm sóc con gái cô ấy à?

Lý Tinh Tinh gật đầu, cười nói:

- Đúng vậy, con gái cô ấy học lớp em, em là giáo viên chủ nhiệm, cho nên bọn em nói chuyện về con gái cô ấy. Kỳ thực con bé rất thông minh, thành tích cũng tốt, có điều rất bướng bỉnh, thầy giáo lớp trước rất bực, sau khi đổi lớp vài lần, Đường tiểu thư sợ em có thành kiến với nó nên đã đến nói chuyện với em được một lúc lâu rồi.

Ồ... Dương Thần trong lòng có chút bất ngờ, không ngờ Đường Uyển lại có con gái, cô nhìn trẻ như thế... Đúng là người làm mẹ, chẳng trách đêm hôm đó không thể làm gì.

Lý Tinh Tinh không biết người “đại ca tốt” bên cạnh mình có tâm sự riêng, tiếp tục nói:

- Tám lòng cha mẹ thật đáng thương, em thấy giáo dục đứa nhỏ phải có chút kiên nhẫn, em định bớt chút thời gian nói chuyện với con bé, em nghĩ một cô bé thông minh có thể hiểu nỗi khổ tâm của cha mẹ.

Dương Thần gật đầu đồng ý:

- Đó là còn có mẹ thương yêu còn không biết quý trọng, ta từ nhỏ không cha không mẹ thì biết làm sao chứ.

- Dương đại ca đừng nói mấy chuyện buồn này nữa.

Lý Tinh Tinh khuyên giải, an ủi.

- Dương đại ca của em sớm quen rồi,

Dương Thần cười cười, đứng lên nhìn khắp văn phòng trang nhã nói:

- Không hổ danh là trường trung học trọng điểm, phòng làm việc cũng đẹp như thế này.

Lý Tinh Tinh lòng vui sướng, nghe được khen liền cười nói:

- Gian phòng này chỉ có em và một cô giáo nữa dùng, có lúc em còn cảm thấy rất lãng phí.

- Em gái Lý Tinh Tinh nhà chúng ta gian khổ học tập mười năm, dùng căn phòng to như vậy có là gì.

Dương Thần trêu ghẹo.

Lý Tinh Tinh bĩu môi nói:

- Dương đại ca, em... không còn nhỏ nữa, không phải em gái nhỏ nữa... Nói về tuổi, em còn bằng tuổi anh đấy.

Dương Thần sững sốt, chỉ thấy Lý Tinh Tinh mở to cặp mắt vô tội, ngấn nước nhìn hấn, trong lòng hấn hiểu cô bé này nghĩ gì, có chút ngại ngùng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Đúng lúc này, điện thoại trong văn phòng reo lên.

Lý Tinh Tinh u oán liếc nhìn Dương Thần một cái rồi mới nhấc điện thoại, nghe xong chỉ nói một câu “cảm ơn, tôi biết rồi” liền dập máy.

- Sao vậy? có việc gì gấp sao?

Dương Thần chuyển chủ đề đang nói lúc nãy hỏi.

Lý Tinh Tinh có chút ngại ngùng mím mím môi, nhìn Dương Thần có phần mong đợi:

- Dương đại ca tối nay có thể đi cùng em đến một nơi không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 58

Cởi Quần Áo Đi

- Tôi nay? Đi đâu vậy?

Dương Thần nghi hoặc hỏi.

- Vài giáo viên trẻ trong tổ Anh ngữ của trường muốn làm buổi liên hoan chào mừng em, nói là ở “Thiên Phủ Chi Quốc”, trên đường quán rượu. Em... em chưa từng đi những chỗ như thế, từ chối mọi người cũng không ổn, em muốn nhờ anh đi cùng em...

Lý Tinh Tinh nói xong lại càng lo Dương Thần từ chối.

Trên thực tế, lúc biết tin Dương Thần kết hôn, Lý Tinh Tinh thần bay phác lạc, cho đến tận hôm Dương Thần không chút do dự giúp cô giải quyết bố con họ Trần cô mới tỉnh lại, Dương đại ca của cô không vứt bỏ cô.

Tuy buồn vì chuyện Dương Thần kết hôn nhưng Lý Tinh Tinh không cách nào bắt bản thân không muốn gặp Dương Thần.

Khi Dương Thần nói hôm nay sẽ đến thăm cô, cô cả đêm không ngủ được, Lý Tinh Tinh không biết sẽ đối mặt với Dương Thần như thế nào, nhưng sau khi nhìn thấy Dương Thần, cô phát hiện mọi việc vẫn không thay đổi, trước mặt Dương Thần cô vẫn cười vui vẻ, hoặc đỏ mặt thẹn thúng vì việc nhỏ nào đó.

Nhưng khi đề xuất Dương Thần đi cùng cô đến quán ăn đêm, Lý Tinh Tinh lại sợ, cô sợ Dương Thần sẽ vì thân phận giờ đã thay đổi mà từ chối, sợ Dương Thần vốn không định đáp ứng yêu cầu nhỏ của mình.

Trong nháy mắt trong đầu Lý Tinh Tinh còn đang có nhiều tâm sự, lại nghe Dương Thần đáp lời:

- Không thành vấn đề.

Lý Tinh Tinh mừng rỡ, túm lấy tay Dương Thần:

- Thật chứ? Dương đại ca, anh sẽ đi cùng em thật à?

Dương Thần cung chiều búng mũi cô một cái, chính loại người tâm tư đơn giản này mới làm cho người khác thương tiếc.

- Xem em mừng chưa kìa, yên nào, phải giữ hình tượng.

- Nhưng tại em đang vui mà...

Lý Tinh Tinh thè lưỡi, tay vẫn không buông tay Dương Thần.

Dương Thần nhìn đồng hồ trên tường, hơn hai giờ chiều, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Tinh Tinh buổi chiều em còn có việc gì không?

- Không có việc gì, em chỉ có tiết buổi sáng nay, vừa mới khai giảng nên cũng chưa phải bận bịu.

Lý Tinh Tinh đáp chi tiết.

Dương Thần cười đầy thâm ý:

- Vậy em theo anh đi chỗ này đã, nếu bọn họ đã chọn đến “Thiên Phủ Chi Quốc”, đến một cách tùy tiện cũng không tốt lắm.

Xử lý nốt mấy việc xong, Dương Thần cùng Lý Tinh Tinh đi ra cổng trường, lên xe của chính hắn.

Lý Tinh Tinh kinh ngạc nhìn trong xe BMW nói:

- Dương đại ca, anh mua xe có rèm che khi nào vậy?

Tuy cô không hiểu lắm các thương hiệu xe, nhưng nhìn bằng mắt thường cũng nhận ra chiếc xe ô tô này không phải loại thường.

- Ô, giờ đổi việc mới, phải lái xe nên anh mua.

Dương Thần không giải thích nhiều, không thể nói là mình lấy đại xe trong gara nhà bà xã được.

Lý Tinh Tinh không hiểu, cũng không nghĩ nhiều, lại hỏi:

- Dương đại ca, anh dẫn em đi đâu vậy? còn sớm mà, bọn họ nói 6 giờ tối mới bắt đầu Party.

- Mua quần áo. Dù sao cũng là em gái của Dương Thần, dù sao cũng là đi đến “Thiên Phủ Chi Quốc”, không thể để người ta xem thường.

- Em mặc vậy rất mất mặt sao?

Lý Tinh Tinh tự ti cúi đầu.

Dương Thần bắt đắc dĩ thở dài:

- Tinh Tinh, anh không có ý đó, có điều em chưa từng đến “Thiên Phủ Chi Quốc”, không hiểu nơi đó bằng anh, ở đó không giống như KTV hay các quán Bar khác. Nói đơn giản, các đồng nghiệp của em chính là chọn một quán Bar tổng hợp cao cấp đó, chắc là toàn người cũng có tiền. Em bình thường ăn mặc hơi đơn giản, nhưng nếu đã đi dự tiệc hoan nghênh mình mà ăn mặc tùy tiện, chính là em không tốt với bản thân, cũng làm bọn họ không vui, nếu chẳng may có người nào điệu bộ, thay đổi quần áo đẹp cũng có thể bắt họ cảm miệt, không làm ảnh hưởng đến tâm trạng.

- Em nghĩ các giáo viên ở trường rất tốt... chắc sẽ không cười nhạo...

Lý Tinh Tinh cắn môi do dự nói.

Dương Thần vừa lái xe vừa nói:

- Tinh Tinh, em cũng tốt nghiệp đại học rồi, phải đối mặt với hiện thực xã hội, có một số việc, không phải em tùy tiện, mọi người cũng đều có thể tùy tiện, vào xã hội này rồi, chỉ có thể tận dụng khả năng thích ứng, không có gì thương tâm khổ sở, không có gì chán ghét, bài xích.

Lý Tinh Tinh gật đầu:

- Em... em hiểu rồi. Cảm ơn Dương đại ca. Không phải em không nghĩ được, chẳng qua là có chút không quen...

- Anh sẽ giúp em làm quen.

Dương Thần cười thoải mái.

Chưa tới nửa giờ, xe dừng tại tòa nhà Trung Hải, trong tòa nhà có thể mua được tất cả các sản phẩm, trang phục của các thương hiệu trên khắp thế giới. Dương Thần cũng đỡ phải giúp Lý Tinh Tinh tìm.

Đây là lần đầu tiên Dương Thần đi mua sắm sau khi về nước. Buổi sáng hắn đổi chi phiếu thành tiền mặt rồi làm thẻ, cho nên giờ trong túi cũng có tiền, đi cùng Lý Tinh Tinh lên thang máy lên lầu hắn cũng hơi lo lắng. Trước đây dù muốn mua quần áo cũng phải đi mượn tiền trước đã.

Lý Tinh Tinh chưa bao giờ đến nơi tráng lệ như vậy. mua quần áo trong không khí tràn ngập mùi nước hoa, vội vàng kéo tay Dương Thần. Khuôn mặt vốn xinh đẹp như hoa bách hợp, giờ kết hợp với bộ dạng “chim nhỏ nép vào người” khiến cho không ít khách hàng không kìm nổi quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái.

Dọc lối đi đi qua các thương hiệu Louis Vuitton, Hermes, Chanel và một số của hàng khác, Dương Thần nhíu mày, cười khổ nói với Lý Tinh Tinh:

- Xem ra mấy cửa hàng này đắt hơn anh tưởng, hay là qua Balenciaga xem thử?

Tuy rằng có chút tiền nhưng hắn chưa đến nỗi mua những thứ quần áo mấy nghìn tệ một bộ.

Lý Tinh Tinh căn bản không hiểu ý nghĩa mấy thương hiệu, chỉ cảm thấy kiểu dáng quần áo này rất xinh đẹp, lại có chút xấu hổ, lúc này hiện lành gật đầu nói:

- Đều nghe Dương đại ca, hay là không cần mua đồ đắt tiền quá... em sợ không đủ tiền.

Nói xong cô sờ sờ chiếc túi nhỏ của mình.

Dương Thần hiểu ý cười, không khỏi nhéo nhéo khuôn mặt cô gái:

- Quần áo hôm nay anh mua tặng em.

- Nhưng...

Dương Thần lập tức nói:

- Không có nhưng... coi như em nợ tiền anh, về sau kiếm nhiều tiền trả là được rồi.

Lý Tinh Tinh đành đồng ý, trong lòng lại thấy vui vui.

Không ngoài dự tính của Dương Thần, hãng quần áo độc quyền Balenciaga rẻ hơn một chút, là thương hiệu nước Pháp đã trải qua vài thập niên, luôn luôn đề cao sự gọn gàng và phong cách thanh lịch, cũng rất phù hợp với Tinh Tinh.

Cô gái bán hàng thấy hai người vào cửa bèn nhiệt tình ra đón:

- Tiên sinh, tiểu thư, hai vị muốn xem cái gì đặc biệt không? Các mẫu mới nhất hôm qua vừa mới nhập, để tôi giới thiệu một chút cho hai vị.

- Ồ, không cần phiền cô, chúng tôi tự chọn được.

Dương Thần khách khí đáp, tóm Lý Tinh Tinh đi đến khu trang phục nữ, vừa nhìn dáng người cô vừa bắt đầu tự tay chọn đồ cho cô.

Bởi thời gian làm việc vẫn là ban ngày, trong cửa hàng khách không nhiều lắm, vài cô gái bán hàng thấy anh chàng trẻ tuổi chọn đồ giúp bạn gái đều tò mò nhìn lại.

Lý Tinh Tinh không ngừng bị Dương Thần nhận xét, trong lòng có chút khác thường, nhưng cũng hơi cảm động. Nhìn Dương Thần chăm chú giúp mình chọn quần áo, tất cả phiền muộn trước kia của cô đều tan thành mây khói.

Lúc này, Dương Thần đột nhiên có suy nghĩ gì đó thoáng qua, quay người bảo Lý Tinh Tinh:

- Tinh Tinh, cởi quần áo ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 59

Công Chúa Của Tôi

Lý Tinh Tinh sững sốt chờ người ra, sau đó cả khuôn mặt đỏ bừng lên:

- A... Dương...Dương đại ca, anh nói gì vậy?

Dương Thần ý thức được mình nói lỡ lời, không khỏi mỉm cười nói:

- Ý anh là em vào phòng thử đồ, anh sẽ nhờ bọn họ đưa đồ anh đã chọn vào cho em, em phải mặc thử từng bộ, sau đó chọn ra bộ nào em thấy ưng nhất.

Lý Tinh Tinh thở phào, nhìn thấy vài cô gái bán hàng xung quanh đang nhìn mình cười, thật muốn tìm kẽ hở nào để chui xuống quá.

Đợi sau khi Lý Tinh Tinh được đưa vào phòng thử đồ, Dương Thần rất nhanh lượn vài vòng quanh khu bán đồ nữ, lấy hết những bộ lúc này đã nhớ xuống, rồi đem phối riêng từng bộ quần áo cho hợp, sau đó đưa cô bán hàng mang vào phòng thử quần áo.

Vài cô bán hàng nhìn Dương Thần chọn bốn, năm bộ quần áo, không nén nổi kinh ngạc.

Các cô có thể bán hàng ở trong thương hiệu nổi tiếng như vậy, tất nhiên phải có con mắt thẩm mỹ nhất định. Những bộ Dương Thần chọn rõ ràng không phải tùy ý chọn đại, tuy rằng chưa thấy bộ dạng của Lý Tinh Tinh khi mặc vào, nhưng các cô hiểu rất rõ những bộ đồ đó Lý Tinh Tinh mặc rất hợp.

- Vị tiểu thư này thật hạnh phúc, có người bạn trai quan tâm đến vậy.

Một cô bán hàng thật lòng khen.

Dương Thần cũng không giải thích gì, lắc lắc đầu cười.

Một cô gái khác tò mò hỏi:

- Tiên sinh, ngài là nhà thiết kế sao? Hay là người trong giới thời trang chuyên nghiệp? Xem ra ngài rất quen thuộc thương hiệu Balenciaga chúng tôi.

- Tôi có mấy người bạn khá hiểu biết về mặt này, tôi chỉ là biết sơ sơ mà thôi.

Dương Thần trả lời.

Thực sự là như vậy, Balenciaga nói cho cùng cũng chỉ có thể tính là thương hiệu hạng trung, các mẫu quần áo cũng không hẳn là thiết kế thời thượng nhất. Dựa vào kinh nghiệm bao năm nay giao lưu với mấy tay lão làng, việc hiểu biết loại thương hiệu nước ngoài bình thường này cũng không khó.

Phụ nữ lúc theo đuổi cái đẹp luôn đặc biệt tỉ mỉ, kiên nhẫn, vì thế đàn ông

luôn phải đợi rất lâu mới có thể nhìn thấy họ sau khi đã chải chuốt cẩn thận.

Dương Thần nói chuyện phiếm với vài cô bán hàng khoảng nửa tiếng, đến mức sắp nói tới cả chuyện hồi nhỏ tè dầm, lúc đó cửa phòng thử đồ mới mở ra, Lý Tinh Tinh ngại ngừng bước ra.

Mọi người quay ra nhìn, bất giác nín thở, nói không ra lời.

Lý Tinh Tinh buộc tóc đuôi ngựa, đuôi tóc mềm mại buông dài xuống trước ngực, che bớt gương mặt hơi ửng hồng vì xấu hổ, những đường nét trên khuôn mặt cô đột nhiên có vẻ tinh xảo, lay động lòng người.

Chiếc váy liền màu trắng lộ vai cô mặc làm nổi lên những đường cong tự nhiên ở cổ tay và vùng ngực, đường ren kéo dài từ vòng eo duyên dáng đến chân váy phồng, dưới ánh đèn, chiếc váy voan có ánh vàng nhàn nhạt, để lộ ra cặp chân nhỏ mềm mại, nhắn nhui.

Một đôi giày trắng rất thời trang ôm lấy đôi bàn chân trắng như ngọc, để lộ những ngón chân trắng mịn, đáng yêu.

Lý Tinh Tinh có dáng người điển hình của con gái vùng sông nước Giang Nam, không khoa trương, cũng không gầy guộc, lại thêm bờ vai gợi cảm, má hồng, ngực cao, mộng nở.

Giống như bông hoa giữa dòng nước trong vắt, như tự nhiên trầm trở nên, cô gái có một khí chất thuần khiết và tao nhã, rốt cục khó có thể ngăn được khí chất ấy toát ra.

- Trời ơi, quần áo trong cửa hàng của chúng ta mặc lên lại có thể đẹp như vậy sao...

Một cô bán hàng khó tin nổi, thốt lên vài câu tán thưởng.

Lý Tinh Tinh thấy mọi người kinh ngạc nhìn mình, vừa vui vừa xấu hổ, nhưng vì bản tính thích trưng diện của các cô gái khiến cô không kìm nổi xoay vài vòng, nhìn Dương Thần mong chờ hỏi:

- Dương đại ca, có đẹp không?

- You are gorgeous, my princess... Công chúa của ta, nàng cực kỳ xinh đẹp.

Dương Thần cười, xoay người làm lễ giống như một kỵ sĩ.

Lý Tinh Tinh là cô giáo dạy tiếng Anh, tất nhiên hiểu ý nghĩa của mấy lời này, trong lòng vui sướng đến mức quên mất vì sao Dương Thần lại biết nói tiếng Anh, cô chỉ cảm thấy tim mình sắp tan chảy, cơ thể hóa thành chú chim nhỏ bay lượn.

- Accept your praise, my knight... nhận lời khen của anh, kỵ sĩ của ta...

Lý Tinh Tinh khẽ nhắc váy, vui vẻ đáp lễ lại.

Một người bán hàng tiến lên trước, cười vẻ hâm mộ:

- Tiểu thư, có thể cho chúng tôi chụp cho cô một kiểu ảnh không, sẽ là bức ảnh lưu niệm đẹp nhất trong cửa hàng?

Lý Tinh Tinh do dự, nói cho cùng, cô chỉ muốn nghe Dương Thần ca ngợi một chút, còn về việc chụp ảnh cho người khác xem, cô vẫn rất thận

thùng, vì thế ánh mắt cô dò hỏi nhìn Dương Thần.

- Tất nhiên là được, cô giáo Lý cũng là mỹ nữ, có gì phải sợ.

Dương Thần cổ vũ nói.

- Vậy... vậy thì được.

Lý Tinh Tinh mỉm cười đồng ý.

Sau khi mấy người bán hàng vui vẻ, phấn chấn chụp xong bộ ảnh rồi, Dương Thần bảo họ mang hết những bộ quần áo đã chọn ra, nói:

- Tất cả chỗ này tôi mua hết, tính tiền cho tôi.

Lý Tinh Tinh lúc này đã thay bộ váy liền áo bằng một bộ áo quần dễ hoạt động hơn, chiếc áo sơ mi nữ trắng tinh và chiếc quần soóc dệt vải thô màu nâu, để lộ cặp chân thon dài, trắng muốt, vừa hoạt bát, vừa quyến rũ. Cô nghe Dương Thần nói mua hết toàn bộ, không khỏi kinh ngạc:

- Dương đại ca, mua hết ư?

Dương Thần cười nói:

- Em cũng không phải chỉ mặc vậy một lần, không thể mỗi lần đi cùng những người đó chỉ mặc một bộ.

Lý Tinh Tinh vẫn cảm thấy rất lãng phí, nhưng không biết nói gì cho phải.

- Tiểu thư yên tâm, cô giúp chúng tôi có tám ảnh hiệu đẹp như vậy, chúng tôi sẽ giảm giá một nửa, tổng cộng là hơn sáu nghìn bốn trăm tệ, lần này coi như tặng hai vị ba bộ, chỉ lấy ba nghìn.

Người bán hàng cười thiện ý.

Đối với Dương Thần mà nói, ba nghìn rất rẻ, chỉ cần trực tiếp quẹt thẻ là đã trả xong.

Lý Tinh Tinh có chút xót tiền, ba nghìn gần như là nửa tháng lương của cô, cô hoài nghi nghi, quần áo từ nhỏ đến lớn của cô cộng lại, chưa chắc đã đến ba nghìn, lần này một ngày đã tiêu ba nghìn mua quần áo.

- Được rồi, công chúa của anh, cũng muộn rồi, đang giờ tan tầm kẹt xe, lái xe đến “Thiên Phủ Chi Quốc” cũng là khoảng sáu giờ, chúng ta đi thôi.

Lý Tinh Tinh quyết tâm sau này nhất định phải trả lại cho Dương Thần rồi cũng không nghĩ nhiều nữa, vui sướng bị Dương Thần nắm tay kéo ra khỏi cửa hàng.

Lúc hai người định vào thang máy, điện thoại của Lý Tinh Tinh vang lên, cô nghe điện thoại, sắc mặt có phần khó xử nói:

- Ngại quá, Tổ trưởng, lúc chiều tôi ra ngoài có chút việc với anh trai tôi, giờ anh tôi đưa tôi về, cảm ơn ý tốt của anh.

Vừa dập máy, Lý Tinh Tinh mỉm cười xin lỗi:

- Là Tổ trưởng tổ Anh ngữ chúng em gọi, buổi liên hoan hôm nay cũng là anh ấy chủ trì, anh ấy nói đến trường đón em mà không thấy em, em bảo anh ấy chúng ta đi cùng, anh ấy cũng đồng ý.

- Tổ trưởng của em là nam.

Tại Dương Thần tốt, nghe được rõ ràng tiếng người đàn ông trong điện thoại có chút khó chịu.

- Vâng...

Lý Tinh Tinh cúi đầu.

- Anh ta theo đuổi em đúng không?

Dương Thần nghiêng ngẫm cười hỏi.

Lý Tinh Tinh vội vàng lắc đầu nói:

- Dương đại ca, em và anh ấy không có gì cả, hoa anh ấy tặng em đều chia cho các cô giáo khác, mỗi người một bông.

Dương Thần dở khóc dở cười, tâm tư đáng yêu của cô gái khiến cho hắn không kìm nổi miết vào má cô một cái:

- Anh thấy em mới không nên suy nghĩ linh tinh, đi thôi, đừng để bọn họ đợi lâu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 60

Người Cùng Chí Hướng

Không ngoài dự tính của Dương Thần, mặc dù xe không dừng trên đường nhưng lúc đến được “Thiên Phủ Chi Quốc”, sắc trời đã bắt đầu ảm đạm, đã gần sáu giờ.

Lý Tinh Tinh lại có gì đó bất thường, trên đường ngồi ở ghế lái phụ, khuôn mặt dường như có nét cười, thỉnh thoảng mắt nhìn trộm Dương Thần, không biết đang nghĩ gì.

Cửa chính của “Thiên Phủ Chi Quốc” có một khí thế lạ thường, ánh đèn nê ông xanh vàng rực rỡ bao quanh, hơn hẳn các quán rượu, hộp đêm khác. Vài chiếc đèn rồng bay phượng múa uốn thành những chữ rất to, từ xa nhìn lại cũng thấy vô cùng lóa mắt.

Lý Tinh Tinh vừa xuống xe liền kéo cánh tay Dương Thần, hỏi hộp đi theo sát vào cửa chính. Trước giờ cô luôn là một cô gái ngoan ngoãn nên dù đã thấy những cảnh này trên ti vi nhưng cô vẫn hơi sợ hãi. Nghĩ tới việc phải tụ tập với các giáo viên cùng trường mà mình lại là nhân vật chính, trong lòng cô không khỏi có chút chột dạ.

- Đừng sợ, thật ra cũng không có gì, coi như là liên hoan ở khách sạn nhỏ nào đó là được rồi.

Dương Thần an ủi nói.

Lý Tinh Tinh gật đầu, cảm nhận thấy hơi thở của người đàn ông đi bên cạnh mình, trong lòng tự nhiên ổn định hơn rất nhiều.

Sau khi vào cửa lớn, cô gái tiếp khách mặc bộ sườn xám đỏ rực nhiệt tình đi lên, dò hỏi:

- Kính thưa tiên sinh và tiểu thư, xin hỏi hai vị có hẹn trước không?

Lý Tinh Tinh bỗng định thần lại, nhớ tới chỗ hẹn, nói:

- Có... là phòng riêng của người tên “Quân Tử Lan”.

Cô gái tiếp khách cười, chìa tay làm động tác mời:

- Xin mời đi theo tôi.

Đi dọc theo hành lang ánh sáng tối mờ là bức tường giống như thủy tinh phản chiếu lại ánh sáng huyền hoặc. Những người nhân viên phục vụ ở đây đều là mỹ nam, mỹ nữ, có thể thấy nơi này đãi ngộ nhất định không tồi.

Lúc đi đến cánh cửa bên trên có viết ba chữ “Quân Tử Lan” màu trắng bằng bút lông, cô gái tiếp khách lại cười làm hiệu mời vào.

Dương Thần rút trong túi ra một tờ tiền một trăm màu đỏ, cô gái tiếp khách không ngoài dự đoán, nói một tiếng “cảm ơn” rồi nhận tiền rời đi.

Lý Tinh Tinh kinh ngạc nhìn Dương Thần:

- Dương đại ca, chỉ dẫn đường cũng mất một trăm tệ sao?

- Những chỗ thế này đều quản lý dựa theo một số phương thức tiêu tiền của các nước Âu Mỹ, những nhân viên phục vụ này không có lương, chỉ lấy tiền boa, thật ra đổi thành đô la Mỹ chỉ là mười mấy đô, cũng không nhiều.

Dương Thần giải thích.

- Em suýt thì quên, Dương đại ca vốn là người ở nước ngoài về.

Lý Tinh Tinh bất chấp đang xót tiền, cười ha hả nói.

Dương Thần không muốn nói thêm nhiều việc này, nhẹ nhàng, khéo léo mở cánh cửa chính của căn phòng, cửa vừa mở đã nghe tiếng ồn ào đình tai nhức óc từ trong truyền ra...

- Muốn ở lại mà không thể mới là cô đơn...

Chỉ thấy một dáng người đàn ông đeo kính có vẻ buồn bã đang đứng trước ti vi hò hét bạt mạng, tay cầm microphone, mắt nhắm lại ngửa mặt lên trời, ca hát rất tận tình.

Trên chiếc sofa trong phòng lớn đã có không ít người ngồi, cả nam cả nữ tổng cộng có đến bảy, tám người. Lúc này mọi người nhìn thấy Dương Thần và Lý Tinh Tinh ở cửa, đầu tiên là sửng sốt, sau đó mọi người phần lớn đều lộ ra nét cười là lạ.

- Nhân vật chính của chúng ta hôm nay cuối cùng cũng đến!

Một cô giáo mái tóc xoắn dài, dáng người nhỏ nhắn đứng dậy đầu tiên kêu lên.

Sau đó mọi người cũng đứng dậy vỗ tay, vị thầy giáo béo lúc nãy còn đang hát giọng như giết heo, lúc này cũng kêu to lên:

- Cô giáo Lý lần đầu tiên tụ tập cũng không quên mang theo bạn trai, xem ra tình cảm rất thâm thiết.

Lý Tinh Tinh e lệ vội vàng buông tay Dương Thần ra, trong phòng ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt đỏ lên.

- Không phải như mọi người nghĩ đâu. Dương đại ca không phải là bạn trai của tôi.

- Vậy thì là gì? Chắc không phải là anh ruột chứ!

Một thầy giáo cười ha hả hỏi.

Thầy Lý Tinh Tinh đã cuống đến mức nói không ra lời, vẻ mặt lo lắng, Dương Thần đành lên tiếng giải thích:

- Tôi với bố của Lý Tinh Tinh là bạn thân giao, coi như là anh trai chăm sóc cô ấy một chút, hôm nay đúng dịp nghe nói mọi người làm tiệc chào đón, cô ấy ngại không dám đến đây một mình, tôi đi cùng cô ấy thôi.

Một cô giáo ăn mặc có chút quyến rũ cười khanh khách nói:

- Hóa ra là như vậy, vậy thì hôm nay anh chàng đẹp trai ngồi cạnh tôi, cô Lý chắc sẽ không để ý.

Nói xong liền nháy mắt mấy cái với Lý Tinh Tinh.

Lý Tinh Tinh nghe vậy, vội lắc đầu theo bản năng.

- Không được, Dương đại ca phải ngồi cạnh tôi.

Vừa dứt lời, mọi người đều cười vui đầy thiện ý, Dương Thần cũng bắt đầu nhìn về mặt hoảng hốt, ửng đỏ của Lý Tinh Tinh, cô bé này, càng giải thích lại càng lộ ra.

Ngay lúc không khí trong phòng đang vui vẻ, cửa chính lại bị một người đẩy ra, một người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi Porais đi đến, nhìn khoảng độ hai mươi mấy tuổi, tóc tai chỉnh tề, đường nét khuôn mặt rõ ràng, thoát nhìn có vẻ nho nhã.

Nhìn thấy người mới đến, mọi người đều chào hỏi:

- Tổ trưởng Tưởng.

Người đàn ông cười âm áp, chào hỏi vài giáo viên rồi mới nhìn sang Dương Thần và Lý Tinh Tinh. Khi nhìn thấy Lý Tinh Tinh mặc bộ trang phục thời thượng, còn mặc chiếc quần để lộ cặp chân thon dài trắng như ngọc, trong mắt hắn hiện lên vài tia lửa nóng bỏng, cất lời khen:

- Tinh Tinh, hôm nay e thật đẹp, nếu bình thường ở trường em mặc như vậy, chắc tất cả giáo viên, học sinh đều phải nhìn em rồi.

Những giáo viên khác cũng phối hợp khen ngợi bộ quần áo khiến Lý Tinh Tinh xinh đẹp lay động lòng người.

Những lời khen như vậy có chút khoa trương, phàm là phụ nữ đều thích nghe người khác khen mình xinh đẹp.

Lý Tinh Tinh cũng không là ngoại lệ, cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ ngượng ngùng cúi đầu nói:

- Cảm ơn.

Lúc nhìn thấy Dương Thần, người đàn ông kia nheo mắt, sau đó nhã nhặn giơ tay ra.

- Vị này chắc hẳn là Dương tiên sinh mà Tinh Tinh nói tới, kẻ hèn này là Tưởng Thạc, là tổ trưởng tổ Anh ngữ, không biết xưng hô với Dương tiên sinh thế nào, tiên sinh công tác ở đâu?

Dương Thần trong lòng thầm nhủ “lại khẩu Phật tâm xà”, lơ đãng bắt tay, đáp:

- Dương Thần, cứ gọi tùy ý là được, tôi chỉ là một nhân viên quèn, mua điểm tâm, làm việc vặt.

Vừa nghe thế, mắt Tưởng Thạc sáng lên, thẳng lưng lại, có phần kiêu căng nói:

- Dương tiên sinh không cần khiêm tốn, mọi người đều còn trẻ, sau này cố gắng làm việc, rồi sẽ có ngày có thể sẽ giống như Tưởng Thạc tôi đây, có xuất phát điểm cao hơn một chút. Ồ, chắc Dương tiên sinh không biết, bố tôi, Tưởng Mông lão tiên sinh, là Hiệu trưởng trường Nhất Trung, phó bộ trưởng bộ giáo dục thành phố Trung Hải, vì thế tôi cũng có được chút hào quang của bố mới có thể còn trẻ đã lên được chức tổ trưởng tổ Anh ngữ của trường Nhất Trung và phó chủ nhiệm phòng giáo vụ. Nói ra thật xấu hổ,

ngoài mấy bài luận văn trên báo chí trong nước, mấy lần đưa đoàn ra nước ngoài phỏng vấn, tôi cũng chưa làm nên chuyện gì cả, nói không chừng sau này, thành tựu của Dương tiên sinh còn hơn tôi nhiều.

- Tổ trưởng Tưởng khiêm tốn quá... mấy người chúng tôi ai chẳng biết tổ trưởng Tưởng tương lai là hy vọng của Nhất Trung, là ngôi sao sáng đáng chú ý nhất của ngành giáo dục?

Một giáo viên trung niên lập tức nói.

Cô giáo người nhỏ nhắn lúc này cũng cười phụ họa:

- Đúng vậy, nói không chừng vài năm nữa tổ trưởng Tưởng đã trở thành hiệu trưởng trường Nhất Trung rồi. Nói về năng lực thì không ai không phục tổ trưởng Tưởng.

Các giáo viên còn nói rất nhiều những lời “ca công tụng đức”, tổ trưởng Tưởng lại cười, xua tay nói:

- Không dám, không dám nhận.

Dương Thần coi như được mở mắt, sờ sờ mũi che nét cười của chính mình, từng gặp người không biết xấu hổ, chưa từng gặp ai còn không biết xấu hổ hơn cả mình, xem ra có người cùng chí hướng rồi. Ít nhất thì ông anh trước mắt này da mặt còn dày hơn cả tường thành.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 61

Không Có Ý Định Hát Tiếng Anh

Lý Tinh Tinh bản tính vốn đơn thuần, nghe thấy mọi người ra sức ca ngợi Trương Thạc như vậy cũng theo đó khen lấy vài câu, khiến Trương Thạc lâng lâng như được đưa lên tận mây xanh, Cảm giác hình như Lý Tinh Tinh trong lòng cũng có ý với mình nên mới nói tốt như vậy, cho nên không khỏi đắc ý mà tự tin hẳn lên.

Một tên tạp dịch trong một công ty nhỏ bé làm sao có thể so sánh với công tử con nhà quyền quý như gã chứ, Trương Thạc cảm thấy bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Thật ra ban đầu cũng không cần thiết phải xử ép Dương Thần như vậy.

Càng trong những lúc như thế này Trương Thạc càng cảm thấy bản thân nên thể hiện một chút. Muốn biểu đạt ý dùng lễ nghĩa đãi hiền xem cảm giác thế nào. Nên lập tức bảo với mọi người:

- Các vị mau ngồi đi, Tất cả chi phí hôm nay toàn bộ để Trương Thạc này thanh toán, mọi người không cần khách sáo.

Nhìn sang Lý Tinh Tinh, Trương Thạc nhẹ nhàng cười với cô:

- Tinh Tinh à, Chắc là em cũng chưa quen với chỗ này đâu ha, hay là em đến ngồi bên cạnh anh đi, Anh từ từ hướng dẫn cho em mấy thứ ở đây, Đảm bảo hôm nay em chơi vui hết sảy.

- Ấy.

Lý Tinh Tinh phẩy tay lia lịa, cười nói:

- Không cần đâu chủ Nhiệm Trương, Mọi người chơi hết mình là vui rồi, Máy vù ca hát nhảy múa này em đều không rành lắm, em ngồi bên cạnh anh Dương xem mọi người chơi cũng được rồi mà.

Hy vọng của Trương Thạc bị người ta dập tắt như vậy, nhất thời cảm thấy hơi nóng giận, Nhưng lại cho rằng Tinh Tinh như chú chim non bé nhỏ vì mắc cỡ nên mới từ chối mình, gã bèn cố gắng tỏ ra rộng lượng, cười nói:

-Vậy cũng được, Em cứ ngồi cạnh anh Dương đi, Cần gì thì cứ nói với anh là được, Đừng ngại nha.

- Không ngại, đương nhiên không ngại rồi. Khách sáo với tổ trưởng Trương vậy là coi như không tôn trọng tổ trưởng Trương rồi, không phải sao?

Dương Thần cười hì hì nói:

- Hay là gọi trước vài chai rượu Vang cho anh em làm tí lấy không khí, Mọi người hát hò cũng có hứng hơn.

Trương Thạc trong lòng hết sức khinh miệt, Thâm nguyên rửa thứ quê mùa chỉ biết tranh thủ cơ hội, nhưng chỉ vài chai rượu Vang thì cũng chả

thăm thía vào đầu, bèn vung tay cười nói:

- Đương nhiên rồi, Anh Dương muốn dùng loại Vang nào cứ ra ngoài tự mình chọn vài chai là được mà.

Mấy giáo viên trong buổi hôm đó cũng đều cao hứng vui vẻ, Mặc dù họ ai cũng tiền bạc rủng rinh nhưng mà nói tới uống rượu miễn phí, đương nhiên là uống càng nhiều càng tốt rồi.

Dương Thần giả đồ để lộ ra ánh mắt kiêu như sùng bái, sau đó liền ra ngoài gọi phục vụ, nói xong mấy câu lập tức quay lại chỗ ngồi, kề sát Lý Tinh Tinh, cười nói:

- Tổ trưởng Tương quả thật là nhân vật lớn dùng tiền lớn, tôi đã gọi 5 chai rượu Vang rồi, không biết như vậy có đủ hay không.

5 chai? Tương Thạc cười nhạo trong bụng, cho dù là 10 chai cũng không ăn thua gì nữa là:

- Anh Dương khách sáo quá, nhiều người như vậy 5 chai chắc chắn không đủ uống rồi, lát nữa gọi thêm mấy chai nữa đi.

Vẫn là nhân viên phục vụ ở Thiên Phủ Chi Quốc biết cách phục vụ, mấy người trong phòng vừa mới nói được mấy câu đã thấy nhân viên mang thùng ướp lạnh cùng rượu Vang đến, Mọi người vừa nhìn thấy 5 chai rượu trong thùng thì lập tức đều choáng váng.

5 chai rượu rõ ràng là rượu vang đỏ Karst năm 98 của Pháp, chỉ cần là người có chút nhận định về rượu đều hiểu được đây là thương hiệu Bordeaux nổi tiếng của nước Pháp, hơn nữa lại là loại thượng thượng hạng, cộng thêm hơn 10 năm trần ử, cái giá của nó không thể nào dưới con số ngàn tệ được.

Tương Thạc đương nhiên hiểu rõ giá trị của mấy chai rượu đó, gã làm sao cũng không ngờ được Dương Thần lại gọi loại rượu thượng hạng này, cứ tưởng là hắn cùng lắm chỉ biết chọn vài chai Vang đỏ loại tầm thường 100 tệ một chai thôi chứ.

Trơ mắt nhìn cảnh 5, 6 ngàn tệ bay rả khỏi ví, Tương Thạc thiết tức muốn ỏi máu.

- Thiết là nhờ phúc của Tổ trưởng Tương hôm nay chúng tôi mới được thưởng thức thứ rượu ngon này, chứ ngày thường có mơ cũng không dám mơ tới đó nha.

Vài giáo viên tinh ý nhìn ra ý đồ của Dương Thần, cười thầm trong bụng, đồng thời cũng phối hợp với hắn nói vài câu để nghe.

Tương Thạc cười méo sệch, vẫy tay nói:

- Có gì đâu, mọi người vui vẻ là được rồi.

Vốn dĩ đang cao hứng bừng bừng, Giờ phút này nhìn thấy bộ dạng hí hửng cười nói của Dương Thần cùng các giáo viên khác cứ như là những đám mây giông táo bạo vậy quanh một hòn đảo nhỏ, thì Tương Thạc bất giác muốn tìm một lý do nào đó để trừng phạt thích đáng cái tên không biết trời không biết đất này.

Các giáo viên trong phòng Karaoke đúng là không tinh ý, bọn họ đã vui đến cao trào rồi, từng người từng người thay phiên nhau nhiệt tình ca hát, khiêu vũ, tuyệt nhiên không có chút dáng vẻ nào giống với người làm thầy thiên hạ, nếu để cho học sinh của họ nhìn thấy cảnh tượng lúc này thì không biết chúng có được mở rộng tầm mắt không nữa.

Lý Tinh Tinh im lặng ngồi trên sô pha lắng nghe mọi người ca hát, thỉnh thoảng với tay lấy một lát hoa quả. Vẻ mặt điềm đạm dường như cười phớt, tuyệt nhiên không tham gia vào cuộc hát hò.

Tương Thạc đã điều chỉnh lại tâm trạng, nhìn thấy Lý Tinh Tinh ngồi đó chuyên tâm nghe mọi người hát, lập tức nghĩ ra ý tưởng, cầm micro nói:

- Hôm nay là tiệc đón mừng cô giáo Lý Tinh Tinh của chúng ta, bây giờ tôi lấy danh nghĩa tổ trưởng hôm nay đặc biệt hát tặng Tinh Tinh một bài gọi là bày tỏ chút thành ý của tôi.

Vài vị giáo viên ở đó đều biết Tương Thạc có ý với Lý Tinh Tinh, cho nên cũng hòa theo vỗ tay trầm trồ khen hay.

Lý Tinh Tinh có chút ngượng ngùng không biết phải làm sao, bối rối nhìn sang Dương Thần đang ngồi cạnh cô. Thấy Dương Thần không có phản ứng gì mới thấy yên tâm một chút.

Tương Thạc lúc này trong lòng đã bắt đầu tràn ngập cảm xúc, chọn bài hát rồi nói:

- Tôi xin hát tặng cô Lý Tinh Tinh bài “Si tâm tuyệt đối” .

Nói thật ra, giọng hát của tổ trưởng Tương nghe cũng được, Tuy là có vài chỗ âm cao lên chưa tới, Nhưng bài “Si tâm tuyệt đối” của Lý Thần Kiệt cũng đã được gã biểu đạt hết sức tình cảm, ước tính chắc trước đây cũng được hát đi hát lại bảy tám trăm lần cũng không chừng, nếu đổi lại là một thiếu nữ bình thường nghe rồi ắt hẳn ít nhiều cũng có chút động lòng mới phải.

Mấy giáo viên ban nãy liền nhiệt liệt vỗ tay khen hay, Lý Tinh Tinh cũng nể mặt vỗ tay nói tiếng “Cảm ơn”.

Tương Thạc cũng có vài phần đắc ý, đột nhiên phát hiện Dương Thần không hề vỗ tay, trái lại liên tục tự rót rượu uống một mình, khiến gã không khỏi bức tức trong lòng, cười trách:

- Từ đầu buổi tới giờ anh Dương vẫn chưa hát bài nào thì phải, có thể hát một bài cho chúng tôi ở đây rửa tai được không?

- Ôi..

Dương Thần nhú mày, buông chén rượu:

- Tôi thấy không cần thiết đâu, tôi không biết hát.

- Vậy đâu có được, ai cũng hát rồi, Hát hay hay không hay cứ vài lần là được hết thôi, quan trọng là ai cũng phải có phần.

Tương Thạc đắc ý cảm thấy cuối cùng cũng có cơ hội làm tên Dương Thần này mất mặt, lập tức tranh thủ thời cơ nói thêm mấy câu:

- Anh Dương hát trước một bài, sẽ tới phiên cô Tinh Tinh hát, mọi người nghĩ sao?

- Máy vị giáo viên này ăn nhậu này giờ toàn bằng tiền của Trương Thạc, dĩ nhiên phải hưởng ứng yêu cầu nhỏ nhoi này của gã rồi, bởi vậy đều đồng tình đề nghị Dương Thần và Tinh Tinh phải hát.

Lý Tinh Tinh mặc dù cũng không dám hát nhưng ngược lại rất mong nghe thử giọng hát của Dương Thần, Điều đó cũng dễ hiểu, vì khi một cô gái đã yêu thì đương nhiên muốn hiểu hết mọi điều về người mình yêu vậy đó.

- Anh Dương à, hay anh hát một bài đi, hát không hay cũng không sao đâu mà, mọi người thấy vui là được.

Lý Tinh Tinh không nén được sự hiếu kì, nói thêm vào.

Dương Thần bất đắc dĩ, gãi đầu, chỉ còn cách cầm lấy micro, chậm rãi đứng lên, nói:

- Thật ra thì hơn nửa năm trước đây, tôi mới từ nước ngoài trở về, cho nên ca khúc phổ biến trong nước tôi vốn không biết mấy bài, nếu thật sự phải hát, mọi người cho phép tôi hát một bài của ngoại quốc được chứ.

- Anh Dương từ nước ngoài mới về luôn à?

- Đúng là chân nhân bất lộ tướng nhé.

- Khoác lác là không được đâu đấy.

Mấy vị giáo viên lập tức nhao nhao cả lên, họ rõ ràng không mấy tin tưởng gã đàn ông này thật sự là Hoa kiều hồi hương, nếu không sao lại chịu làm nhân viên của một công ty nhỏ bé như vậy chứ?

Trương Thạc cảm thấy Dương Thần đang cố ý thoái thác thì cười đắc ý:

- Không có gì to tát cả, anh Dương cứ chọn đại một bài hát nước ngoài cũng được, Chúng tôi ở đây toàn là giáo viên tiếng Anh, nghe hiểu hết ấy mà.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Mấy vị giáo viên đều rất cao hứng.

Dương Thần thanh lại giọng, chọn bài hát trên máy xong, bấm bài rồi quay ra cười với mọi người:

- Ngại quá, tôi vốn đâu có ý định hát tiếng Anh, sau đây bài hát tôi chọn là một ca khúc Tây Ban Nha có tên là Quizas, do ca sỹ người La Tinh - Enrique Iglesias trình diễn, tạm dịch ra tiếng mình nghĩa là “Có lẽ” ...

Thứ âm nhạc nhẹ nhàng kết hợp với âm điệu nồng nàn rất Tây Ban Nha được cất lên trong căn phòng kín, giọng của Dương Thần hơi khàn khàn một chút, nhưng lại vừa vặn thích hợp biểu diễn ca khúc này.

"... estasperdiendoeltiempo, pensando, pensando porloquetumasquieras hastacuando, hastacuando yasipasanlosdias, yyodesesperado..."

Mọi người có mặt gần như đều há hốc mồm tròn tròn mắt, như không còn tin vào những gì mình đang nghe, Trương Thạc thì thấy khó chịu như bị ai nhét nguyên cái trứng gà vào miệng vậy đó.

Âm nhạc du dương kết hợp hoàn hảo với giọng hát mạnh mẽ đầy đam mê, Một bài tình ca Tây Ban Nha du dương như khiến tất cả mọi người đắm chìm trong một cảnh tượng lung linh hết sức cảm động.

Lúc tiếng nhạc vừa dứt, trừ Trương Thạc ra mọi người có mặt trong phòng đều đứng dậy ra sức vỗ tay tán thưởng, Lý Tinh Tinh thì có vẻ như cảm động đến rung rung, hạnh phúc lộ rõ trong nụ cười say đắm của cô.

Dương Thần tỏ ra có chút ngại ngùng, phớt lờ yêu cầu của mọi người hát thêm bài nữa, chỉ nói:

- Hát mệt rồi.

Để tiện từ chối không phải hát thêm nữa.

Lần này không còn ai dám nghi ngờ Dương Thần sợ mất mặt mà bịa chuyện nữa, Dù sao mọi người cũng đều là giáo viên ngoại ngữ, hơn ai hết đều hiểu rõ biết một thứ tiếng và hát được một thứ tiếng là hai cấp độ khác nhau hoàn toàn, nhiều lúc muốn kiểm tra trình độ ngoại ngữ của ai đó chỉ cần xem khả năng nghe nhạc ngoại ngữ của họ là có thể đại khái đánh giá được phần nào trình độ của người đó rồi.

Tiếp theo sau đó buổi tiệc diễn ra khá vui vẻ, riêng Trương Thạc tuy ngoài mặt cười nói miễn cưỡng nhưng trong lòng không ngừng nguyên rủa cả nhà Dương Thần, đáng tiếc gã không biết ai trong số họ, ngay cả Dương Thần còn chưa từng quen biết họ nữa là.

Bởi vì buổi tiệc bắt đầu sớm, hơn nữa hôm sau còn phải lên lớp dạy học, cho nên chưa đến 10 giờ đêm các giáo viên đã quyết định “đẹp đường hồi phủ”

Lúc bước ra khỏi phòng hát, ai nấy mặt vẫn còn đỏ vì rượu, lúc nói chuyện cũng lớn tiếng hơn ngày thường một chút.

Dương Thần cùng mấy vị giáo viên nam đang trò chuyện khá sôi nổi, đúng lúc đến một đoạn ngoặt, hần thoáng liếc thấy một bóng dáng quen thuộc vừa bước vào cánh cửa gian phòng trước mặt.

- Sao anh ta lại ở chỗ này?

Lý Tinh Tinh này giờ vẫn đang chú ý quan sát Dương Thần, thấy hần chau mày, cô liền quan tâm hỏi:

- Anh Dương, anh sao vậy?

- Hả?

Dương Thần vội cười với cô:

- Có gì đâu, lúc này tưởng là nhìn thấy người quen, nhưng chắc là anh nhìn nhầm thôi.

Đoàn người rời khỏi Thiên Phủ Chi Quốc, trước khi đi, Trương Thạc còn phải căn nhắc dứt ruột thanh toán khoản chi phí trên chục ngàn tệ, sau đó hướng về phía nhà xe để ra về.

Tuy là đêm nay trong lòng hơi buồn bực, nhưng Trương Thạc không quên mục tiêu quan trọng của mình, vội vàng chạy đến bên Lý Tinh Tinh, nói một

cách đồng dục đầy phong độ:

- Tinh Tinh, hay là anh đưa em về, Xe anh vừa mới mua rất sẵn lòng đưa em đi vài vòng hóng mát.

Nói rồi, Trương Thạc chỉ tay về phía chiếc Toyota Camry màu xám bạc đồ cách họ không xa, Dưới ánh sáng của đèn đường lúc này quả thực là một chiếc xe rất đẹp.

Mấy vị giáo viên đều tỏ vẻ ngưỡng mộ:

- Xe này chắc cũng phải hơn hai trăm ngàn tệ, hiện nay giá xăng cũng cao, Tổ trưởng Trương lại còn đổi xe, chạy đua theo thời trang thế này, chết mất thôi.

Tuy lương của các giáo viên không thấp, nhưng phần lớn cũng chỉ dám chạy Ford hay Polaris, mấy loại xe nhỏ một trăm mấy chục ngàn tệ một chiếc mà thôi,

Lý Tinh Tinh cảm thấy hơi khó xử, cười nói nhỏ:

- Tổ trưởng Trương à, em thấy cũng không cần làm phiền anh như vậy đâu, hôm nay anh chiêu đãi lớn như vậy, em đã thấy ngại lắm rồi, em nghĩ em nên về cùng anh Dương thì tốt hơn, dù sao anh Dương cũng biết rõ đường về nhà em mà.

Trương Thạc cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ô, anh Dương cũng lái xe đến à, tôi cứ tưởng anh đi Taxi đến chứ, chẳng hay xe của anh Dương đậu ở chỗ nào?

Dương Thần ợ một cái, một bụng toàn là rượu nho và hoa quả, xem ra tửu lượng của hắn đã khôi phục, cũng hơi khó chịu một chút, trong đầu hắn bây giờ chỉ toàn nghĩ tới cái bóng quen thuộc lúc này. Nghe thấy Trương Thạc hỏi khích, vô thức đưa tay lấy chiếc chìa khóa BMW trong túi quần ra ấn nút mở khóa.

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn, chỉ thấy một ánh đèn pha phát ra từ chiếc xe hơi màu trắng đồ tại một địa điểm hơi khuất tầm nhìn, Nhưng hình tượng chiếc logo hình cánh quạt màu xanh và trắng khiến mọi người bất giác ồ lên một tiếng trầm trồ.

- Ôi má ơi, đó không phải là chiếc M3 sao?

Một vị giáo sư có chút nghiên cứu đối với xe ô tô tròn mắt kêu lên:

- Xe này ở trong nước bán hơn một triệu hai, ba trăm ngàn tệ lận đó! Trước kia toàn thấy các công tử con của mấy đại phú thương lái, không ngờ anh Dương lại chạy cả con này, thiệt là người có tiền mà.

Mấy giáo viên khác tuy là không hiểu nhiều về ô tô cho lắm, nhưng nhìn thấy rõ ràng đó là con BMW thì cũng hiểu rõ giá trị của nó đến mức độ nào rồi.

Trương Thạc cũng bị hết hồn một phen, sắc mặt đổi liên tục từ xanh sang tím, gã có ngốc đến đâu cũng không thể ngốc đến mức tin là một người đi xe BMW M3 lại là nhân viên quèn của một công ty nhỏ bé nào đó được, Tuy là

bút rúc vì không không hiểu được thân phận thực sự của Dương Thần rốt cuộc là gì, nhưng lúc này gã cũng chỉ có thể treo lên mặt nụ cười thân thiện với vài phần nịnh nọt:

-Anh Dương thiệt đúng là chân nhân bất lộ tướng, khiến Tương Thạc tôi được một phen mở mang tầm mắt rồi.

Đồ nhà giàu chết tiệt, bày đặt chơi trò giả chết bắt quạ, cái gì mà viên chức quên chứ, rõ ràng là cố tình chơi nhau.

- Tô trưởng Tương mới đúng là đại gia biết xài tiền lớn.

Dương Thần cười nói:

- Hôm nay tôi quả thật đã uống quá nhiều rồi, Cảm ơn sự khoản đãi của anh, tạm biệt.

Nói xong, kéo tay Lý Tinh Tinh lên xe.

Các vị giáo viên ngưỡng mộ đứng nhìn chiếc BMW từ từ khởi động rồi lăn bánh, ai cũng có chút cảm giác như đang mơ, bối cảnh của Dương Thần bỗng nhiên trở thành một bí mật ghê gớm đối với họ.

Phân Tương Thạc sau khi trở về xe của mình, khởi động máy xong, nhìn thấy thiết kế đèn trang trí trong xe thì bỗng nhiên tình yêu xe của gã cũng mất đi phân nửa, Bất giác dùng sức vỗ mạnh vào vô lăng, khuôn mặt nho nhã đạo mạo của gã trong màn đêm tăm tối lúc này bỗng hằn lên đôi chút độc ác.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 62

Đều Là Quái Nhân

Ngồi trong xe của Dương Thần, Lý Tinh Tinh cảm thấy ngày hôm nay là ngày vui nhất trong đời cô, còn hưng phấn hơn cả ngày cô tốt nghiệp đại học nữa.

Nụ cười ngọt ngào trên gương mặt cô gái khiến Dương Thần đang cầm tay lái ngồi bên cạnh cũng không biết nên nói gì cho phải.

- Em vui như vậy à?

Dương Thần buột miệng hỏi.

Lý Tinh Tinh hồn nhiên gật đầu lia lịa:

- Nhưng mà em thấy chắc là tổ trưởng Trương không vui vẻ chút nào đâu.

Dương Thần suy nghĩ rồi liếc nhìn Tinh Tinh, không nhịn được cười phá lên:

- Thì ra con nhóc này cái gì cũng biết hết, còn giả bộ làm ra vẻ ngây thơ vô can.

- Hi hi..

Lý Tinh Tinh mím môi cười nói:

- Thật ra em không phải là cái gì cũng biết đâu, tuy nhiên nếu như nghĩ kỹ một chút em có thể hiểu được mấy chuyện anh làm.

- Nghe cho rõ nè, sau này cái tên Trương Thạc đó mà có ăn hiếp em, làm khó dễ em, thì em phải nói cho anh biết, anh sẽ giúp em biết chưa, cũng giống như vụ cha con nhà họ Trần lần trước vậy.

Dương Thần trịnh trọng nói

- Dạ, em biết rồi.

Từ đầu đến cuối, Lý Tinh Tinh không hề hỏi han gì thêm chuyện của cha con nhà họ Trần, Sự khéo léo của cô khiến Dương Thần có chút ngạc nhiên nhưng cũng cảm thấy dễ chịu, cô bé này có lẽ còn biết nhiều chuyện hơn hần tưởng tượng, chỉ là bình thường cô vẫn thích tỏ ra là cô bé hàng xóm ngốc nghếch khờ khạo, cứ thế âm thầm lặng lẽ quan tâm hần.

Đưa Lý Tinh Tinh về đến cửa nhà đúng lúc bắt gặp ông bà Lý đi tản bộ trở về, Nhìn thấy Dương Thần và Tinh Tinh từ trên xe bước xuống thì hai ông bà đều tỏ rõ vẻ kinh ngạc.

- Thằng nhóc này, phát tài rồi hả.

Ông Lý nhìn thấy chiếc xe Dương Thần đang lái thì không khỏi bất ngờ, nói:

- Bác đã biết trước là thằng nhóc tiểu Dương cậu không đơn giản mà, nhanh thật, mới đó đổi công việc mới, bây giờ đổi luôn từ xe một bánh nhỏ

xíu sang xe hơi bốn bánh rồi.

Bà Lý thì nãy giờ đang bận đề tâm đến mấy cái túi to túi nhỏ mà Lý Tinh Tinh mang từ trên xe xuống, lo lắng hỏi:

- Tinh Tinh à, Sao con mua nhiều quần áo vậy chứ? Mấy cái túi này nhìn sang trọng như vậy chắc toàn là áo quần đắt tiền không hả?

- Mẹ này...

Lý Tinh Tinh có chút thẹn thùng đáp lại:

- Mấy cái này là của anh Dương mua cho con mà.

Hai vợ chồng già tỏ ra ngạc nhiên nhưng vẫn không giấu được chút vui mừng, cả ánh mắt cũng trở nên có vài phần thân thiết hơn.

Lý Tinh Tinh biết rõ cha mẹ mình đang nghĩ gì, tuy nhiên nếu bây giờ đem chuyện Dương Thần đã kết hôn ra nói thì sau này e rằng cô không còn được phép qua lại với hân nữa, cho nên chỉ còn cách im lặng đỏ mặt, mang đồng túi to túi nhỏ quần áo mới mua chạy vào nhà, quên cả chào tạm biệt Dương Thần.

Ông Lý bỗng nhiên quay sang Dương Thần nói một cách nghiêm túc:

- Dương à, đứa con gái này của bác từ nhỏ đã thiệt thòi nhiều, cậu nhất định đừng có phụ nó mới được.

Dương Thần dở khóc dở cười cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ còn cách tỏ ra thành khẩn gật đầu cười cho qua, trong trường hợp này mà giải thích thì cũng bằng thừa, chỉ khiến mọi chuyện thêm rắc rối mà thôi.

Sau khi tạm biệt hai vợ chồng già vừa đối đãi với mình như con rể xong, Dương Thần vừa lái xe vừa miên man suy nghĩ, phải chi không bắt đắc dĩ gặp cô gái lạnh lùng Lâm Nhược Khê kia, thì bây giờ cười Lý Tinh Tinh vừa dịu dàng vừa ngoan ngoãn có phải tốt không.

Nhưng nghĩ đến cảnh vợ mình bây giờ vẫn đang nằm trên giường bệnh, Dương Thần liền dẹp ý nghĩ kia qua một bên, dù sao đi nữa, trước hết phải đi tiếp đoạn đường trước mắt cùng Lâm Nhược Khê cái đã, chuyện sau này ra sao chưa ai có thể đoán trước được.

Lúc lái xe về tới Long Cảnh Uyển trời đã chuyển lạnh, từng cơn gió lạnh buốt thổi qua ngọn cây khiến khu biệt thự trồng trái trở nên tĩnh mịch một cách lạ thường.

Dương Thần định mở cửa bước vào nhà thì thấy vú Vương vừa đúng lúc từ bên trong mở cửa ra.

- Vú Vương, trẻ như vậy rồi còn tính đi đâu vậy?

Dương Thần thắc mắc hỏi.

Vú Vương tỏ ra mừng rỡ, cười nói:

- Cậu chủ về rồi hả, tốt quá, tôi đang tính mang mấy cuốn sách mà cô chủ thích vào bệnh viện cho cô, mặc dù cô chủ đồng ý tịnh dưỡng nữa tháng nhưng vẫn yêu cầu được đọc sách, hay cậu đi cùng tôi đi? Cô chủ mà thấy cậu vào chắc sẽ vui lắm.

Cô ta có vui cũng nhìn không ra... Dương Thần nghĩ thầm trong bụng, rồi nói:

- Trễ lắm rồi, vú Vương cứ nghỉ trước đi, một mình tôi mang sách cho cô là được rồi.

Vú Vương cho rằng hai người muốn có chút không gian riêng, nên cũng không nói thêm nữa, lập tức giao cái túi nhựa to đựng mấy cuốn sách trong đó cho Dương Thần rồi quay vào nhà.

Dương Thần vừa về đến nhà lại đi tiếp, lần thứ hai trong cùng một ngày đi đến bệnh viện Trung Hải.

Chạy xe nửa giờ đồng hồ, lúc đến phòng bệnh của Lâm Nhược Khê đèn trong phòng vẫn sáng, tuy nhiên trong phòng không chỉ có một mình Lâm Nhược Khê, bên cạnh giường cô còn có một người nữa, một người phụ nữ mà Dương Thần chẳng vui vẻ gì khi đụng phải, hơn nữa cô ta lại còn là một mỹ nhân.

- Chà, người bạn rợn cũng có thời gian đến bệnh viện thăm người bệnh nữa hả.

Mạc Thiện Ny dường như đang cùng Lâm Nhược Khê thương lượng gì đó, nhìn thấy Dương Thần bước vào bèn trề môi nói kháy.

Dương Thần cũng không thèm để ý cô đồng nghiệp thích kiếm chuyện này, vừa cười vừa đặt cái túi đựng mấy cuốn sách lên chiếc tủ đầu giường:

- Vú Vương lớn tuổi rồi, buổi tối ra ngoài vất vả lắm, anh thay bà làm mấy chuyện này được rồi, mai một cứ nói với anh là được. Vú Vương già rồi làm mấy chuyện này cực lắm.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng liếc qua mấy cuốn sách rồi nói:

- Lần sau giao cho anh.

Thấy Lâm Nhược Khê chịu nghe mình như vậy, Dương Thần cũng mãn nguyện rồi, xem ra người phụ nữ này cũng khá lý trí, không phải đơn thuần chỉ là một kẻ lạnh lùng.

Mạc Thiện Ny nhăn nhăn mũi, bực bội nói:

- Dương Thần, người anh toàn mùi thuốc lá và bia rượu, anh mau tránh xa ra một chút, coi chừng là ngộ Nhược Khê bây giờ.

- Ồ..

Dương Thần hơi khó xử, tránh xa vài bước:

- Lúc này vừa cùng mấy người bạn mới quen uống vài ly, tôi cũng quên mất là mình vẫn chưa tắm.

- Hừ, Nhược Khê mệt đến ngã bệnh phải nằm đây, anh làm chồng người ta chỉ biết ở ngoài ăn chơi đàng điếm, vậy mà còn không biết mắc cỡ.

Mạc Thiện Ny cười nhạt nói một cách mỉa mai.

Bồ tát làm bằng đất còn biết tức giận, Dương Thần quả thực có chút mất kiên nhẫn,

- Vợ tôi ở đây còn chưa nói tôi nữa câu, Cô la lỏi cái gì chứ? Rõ ràng là

hoàng đế không vội thái giám gấp mà.

- Anh nói cái gì?

Mạc Thiện Ny tròn tròn mắt đứng lên, bộ ngực đầy đặn không ngừng phập phồng vì tức giận, khuôn mặt kiêu diễm ửng đỏ:

- Anh dám nói tôi là thái giám, anh mới chính là thái giám đó.

- Tôi có phải thái giám hay không cô thử thì biết ngay chứ gì.

Dương Thần cười nói.

- Đồ không biết xấu hổ.

- Được rồi...

Lâm Nhược Khê rút cuộc cũng lên tiếng, nhúu đôi chân mày rậm, hết nhìn Dương Thần lại nhìn Thiện Ny, cô cảm thấy có chút đau đầu, liên tục xoa xoa trán,

- Hai người làm ơn đừng có cãi nhau nữa, ở đây là bệnh viện đó, khuya như vậy rồi làm ơn yên lặng chút đi.

Mạc Thiện Ny hờn dỗi nắm lấy tay Lâm Nhược Khê nói:

- Nhược Khê, bạn coi tên chồng này của bạn kia, hần tự xem hần là ai chứ, bạn bị bệnh cũng không chịu đến đây chăm sóc cho đảng hoàng, ngược lại còn có nhã hứng đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, rượu chè mua vui nữa chứ.

Lâm Nhược Khê im lặng một lúc rồi ngẩng đầu lên hỏi Dương Thần:

- Anh đã đi uống rượu ở đâu?

Sẵn đang có chút bực mình, Dương Thần cười khẩy đáp:

- Uống rượu ở Thiên Phủ Chi Quốc, đi cùng vài cô em nữa, sao chứ, bà xã đại nhân muốn quản chuyện của anh hả?

- Ừm, em biết rồi.

Lâm Nhược Khê gật đầu, sau đó coi như mọi chuyện chưa hề xảy ra, tiếp đó với tay lấy cuốn sách trong túi nhựa, bắt đầu đọc.

Dương Thần thấy không có chuyện gì nữa, cũng thở dài một tiếng, lắc đầu bước ra khỏi phòng bệnh.

Chỉ còn lại mỗi Mạc Thiện Ny ngồi đó hết nhìn ra cửa rồi lại nhìn sang Nhược Khê đang thản nhiên đọc sách trên giường, ngạc nhiên đến tròn tròn mắt, há hốc mồm, một lúc lâu cũng chẳng nói được câu nào, cuối cùng cũng nhả ra được một câu:

- Hai vợ chồng mấy người toàn là quái nhân.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 63

Thật Biết Chọn Chỗ

Sau cả buổi tối căng thẳng, giấc ngủ của Dương Thần vẫn không bị ảnh hưởng gì, sáng hôm sau vẫn như thường lệ đứng giờ lượn một vòng quanh các gian hàng bán đồ ăn sáng, mang bao nhiêu là túi lớn túi nhỏ đi vào văn phòng.

Các cô gái từ sáng sớm đã đến ngồi đợi, nhìn thấy Dương Thần bước vào, liền đến nói ngọt mấy câu rồi mang phần ăn sáng của mình đi, có mấy cô còn táo bạo để lại trên mặt Dương Thần vài dấu son còn ướt.

Triệu Hồng Yến, cười trêu ghẹo nói:

- Chắc là cậu biết trước mua đồ ăn sáng sẽ có được sự đãi ngộ này, nên mới tranh làm có phải không?

Dương Thần cũng không có vẻ gì là ngại ngùng, vừa gặm bánh quẩy vừa cười nói:

- Nếu như cô cũng hôn tôi một cái, thì tôi sẽ nói cho cô nghe.

- Chỉ biết chọc ghẹo con gái nhà lành.

Triệu Hồng Yến lườm hắn một cái rồi không thèm để ý đến hắn nữa.

Đột nhiên nhớ đến một việc, Dương Thần mang theo cái bánh bao thịt đi đến chỗ bàn làm việc của một đồng nghiệp gay là Trần Bác ở cách đó không xa, quả nhiên phát hiện Trần Bác mới sáng sớm đã ngủ gật trên bàn làm việc rồi.

- Nè, Trần Bác, dậy ăn sáng thôi.

Dương Thần đẩy đẩy.

Trần Bác giọng nói mềm nhũn, ánh mắt ướt át, ngồi thẳng dậy, phong thái đầy nữ tính nhìn Dương Thần đưa bánh bao đến lộ ra nụ cười “quyến rũ” người khác rằng:

- Cảm ơn anh, mỗi ngày đều mang điểm tâm cho tôi.

Dương Thần nói một cách đầy thâm ý:

Không cần làm việc quá mệt mỏi, có gì cần hỗ trợ cứ nói ra, mọi người có thể giúp anh.

Sắc mặt Trần Bác bỗng nhiên có chút khó coi, tái nhợt và mang vài phần sợ sệt, chớp mắt nói:

- Không ... Không có gì, chắc do tối hôm qua ngủ không được ngon.

- Không cần miễn cưỡng đâu.

Dương Thần cũng không hỏi nhiều, vỗ vỗ vai Trần Bác, rồi quay về bàn mình bắt đầu chơi game.

Không lâu sau đó, một cô gái dung mạo diễm lệ bước vào trong phòng,

bước đến chỗ của Lưu Minh Ngọc nói chuyện gì đó.

Lưu Minh Ngọc mặc một bộ váy màu ánh trắng rất đẹp, mặt lộ chút vẻ khó xử, nhưng cuối cùng dường như cũng miễn cưỡng đưa ra tập văn kiện, rồi cùng cô gái kia đi ra ngoài.

Hai người vừa đi, thì Trương Thái, cô gái có khuôn mặt tròn, vừa ăn bánh xộp vừa hấp tấp chạy đến, mặt không giấu vẻ lo lắng nói với Triệu Hồng Yến:

- Chị Hồng Yến, chị Minh Ngọc sẽ không sao chứ, em thấy Mã bộ trưởng kia bám theo chị ấy lâu như vậy mà cũng chưa chịu từ bỏ ý định.

- Cô gái kia là do bộ trưởng Mã phái đến sao?

Dương Thần hỏi.

Triệu Hồng Yến nhíu mày gật gật đầu:

- Đó là một vị chủ nhiệm, thuộc hạ của bộ trưởng Mã. Cả công ty ai cũng biết ả là người tình của bộ trưởng, chỉ là không nói ra thì sẽ không biết bộ trưởng Mã tìm chị Minh Ngọc qua đó có chuyện gì, trước đây toàn là bộ trưởng Mã tự mình qua tìm Minh Ngọc, lần này không hiểu sao lại phái đến một người phụ nữ.

Dương Thần ngẫm nghĩ một lúc, lấy điện thoại nhắn tin cho Lưu Minh Ngọc.

Không lâu sau đó, Minh Ngọc liền trả lời tin nhắn của Dương Thần.

Dương Thần chỉ nhìn thoáng qua, liền cất điện thoại vào túi, cầm hai cái bánh bao thịt trên bàn, đi ra khỏi văn phòng.

- Dương Thần, anh đi đâu?

Triệu Hồng Yến vội vã nói:

- Chút nữa Trưởng phòng Mạc không nhìn thấy anh, thì anh tiêu đó.

- Bụng tôi không được ổn, tôi mang vào nhà vệ sinh ăn.

Dương Thần quay đầu lại nói.

Một đám nhân viên nữ xinh đẹp lập tức sầm mặt lại, có vẻ hờn dỗi.

Dương Thần đương nhiên không thể thật sự đi vào nhà vệ sinh ăn bánh bao, cho dù khẩu vị của hắn vẫn rất tốt đi nữa.

Đi ra khỏi đại sảnh của ban Quan hệ xã hội, Dương Thần đi thẳng vào thang máy, một mạch đi xuống bãi đỗ xe ở tầng ngầm.

Trước đó Dương Thần gửi tin nhắn cho Minh Ngọc hỏi cô đang đi đâu. Lưu Minh Ngọc đương nhiên biết rõ hàm ý của Dương Thần, liền nhắn lại một câu “Khách sạn Lưu Vân”.

Tuy không biết lần này có phải là cái bẫy của bộ trưởng Mã hay không, nhưng Lưu Minh Ngọc là người có ý thức tự bảo vệ mình rất cao, cô cũng rất sáng suốt khi lựa chọn cho Dương Thần biết cô đi đâu, như vậy ít ra người khác biết được hành tung của mình.

Còn Dương Thần sau khi biết được sẽ làm gì, thì Lưu Minh Ngọc không thể nào biết được.

Dương Thần cũng không tùy ý đi đến khách sạn Lưu Vân, mà tìm cách đi bằng tốc độ nhanh nhất là lái xe đến, đi vào đại sảnh của khách sạn, cầm một tờ báo lặng lẽ ngồi ở sofa tại một góc của đại sảnh.

Khách sạn Lưu Vân được bài trí như khách sạn 4 sao, ở trung tâm của thành phố Trung Hải này, cũng thuộc loại có tiếng trong việc đón tiếp các khách thượng lưu lưu trú, người ra ra vào vào nhộn nhịp, bỗng nhiên có một gã ngồi đọc báo ở một góc đại sảnh chắc cũng không ai chú ý tới.

Chờ khoảng 5 phút sau, Dương Thần chú ý thấy phía cửa của khách sạn xuất hiện 2 bóng người.

Chính là cô gái có dung mạo diễm lệ đưa một người mặc bộ váy màu ánh trắng tiến vào khách sạn, đó là Lưu Minh Ngọc.

Cả hai người đều có dung mạo hơn người, vóc dáng yêu kiều, nóng bỏng. Lưu Minh Ngọc dường như đã trang điểm lại lúc trên xe, mái tóc đuôi dài, vài sợi được nhuộm đỏ như màu rượu vang, phối với khuôn mặt tươi sáng, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của đàn ông trong sảnh.

Sau khi vào cửa, Lưu Minh Ngọc không biết vô tình hay cố ý, nhìn trước nhìn sau mấy lần, thoáng nhíu mày, có vài phần thất vọng, nhưng cũng không lâu.

Cô gái kia và cô nói chuyện vài câu. Sau đó Minh Ngọc có chút do dự, nhưng cô vẫn bước vào thang máy, đi lên lầu.

Dương Thần bước nhanh đến cửa thang máy, nhìn con số hiện lên trên đó, bắt đầu từ tầng 1, đến tầng 5 thì ngừng một lúc, tiếp đó lại đến tầng 13, lại ngừng một lúc, sau cùng tiếp tục đi thẳng lên tầng thượng thì bắt đầu đi xuống lại.

Nhìn sang bảng giới thiệu bên cạnh thang máy, lầu 5 là trung tâm tắm hơi thư giãn, từ tầng 10 đến tầng 15 là phòng khách, sân thượng là khu vực hội nghị.

Hiển nhiên, trong tình huống này khả năng lớn nhất là đến phòng khách, Dương Thần sau khi bước vào thang máy, gọi điện cho Lưu Minh Ngọc xác định vị trí.

- Thuê bao quý khách vừa gọi ...

Giọng nói trong điện thoại vang lên khiến Dương Thần có chút dự cảm không tốt, đối với nhân viên quan hệ khách hàng như Minh Ngọc, vì công việc lễ ra điện thoại phải mở 24/24 mới phải, thông thường thì không thể tùy ý tắt máy, huống chi vừa rồi còn mới nhận tin cho hắn.

Thang máy lên đến tầng 13, Dương Thần bước ra, hành lang rất dài, nhìn sơ có khoảng ba, bốn chục gian phòng, vì đang trong giờ đi làm buổi sáng nên hành lang vắng vẻ, ngay cả nhân viên phục vụ cũng chưa có mặt.

Không có ai để hỏi thăm, Dương Thần cũng không thể kiểm tra từng phòng, hơn nữa khiến người ta đau đầu nhất là tất cả các phòng đều dùng khóa điện tử, có nghĩa là nếu không có thẻ từ thì không có cách nào mở

khóa.

Trừ phi, Dương Thần nghĩ đến đề mục trên báo lần trước đọc được, dùng sức phá cửa, như thế chắc sẽ nổi danh sớm.

- Cái tên họ Mã này thật biết chọn địa điểm...

Dương Thần lầm bầm tự nói, suy nghĩ xem có thật sự là nên dùng đến bạo lực không.

Tuy nói là mới quen biết cô đồng nghiệp Lưu Minh Ngọc có nửa tháng, nhưng quan hệ cũng khá tốt, tình cảm giữa người với người cũng không phải là dựa vào thời gian dài ngắn, đặc biệt là giữa nam và nữ, có thể tin tưởng nhau, thì cũng đáng để vì đối phương mà làm chút chuyện.

Ngược lại mà nói, nếu như một cô gái xinh đẹp như vậy bị họ Mã kia ức hiếp, thì Dương Thần chắc là sẽ khó chịu hơn cả việc phải ăn mấy con ruồi sống nữa.

Đang lúc đau đầu, thì nghe thấy cách đó không xa về phía đông của góc hành lang có tiếng mở cửa. Cô ả xinh đẹp vừa dẫn Lưu Minh Ngọc đến đang cười duyên bước ra...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 64

Thái Độ Chưa Tốt

Dương Thần rất cảm kích người phụ nữ kia, thật sự là rất biết đưa thân sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, đang buồn rầu không biết phải làm sao, cô ấy liền chỉ ra con đường tốt nhất.

Thấy người phụ nữ kia rời khỏi cánh cửa trong phòng, rồi cúi đầu đi về cửa thang máy, Dương Thần cũng giả bộ về mặt thoải mái tự tại.

- Tiểu thư được những lợi ích gì rồi?

Cô gái xinh đẹp bước chân dừng một chút, cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, cảnh giác nói:

- Anh nói cái gì?

Vì Dương Thần mới vào công ty Quốc Tế Ngọc Lôi không lâu nên hiển nhiên người phụ nữ này không biết Dương Thần.

- Tôi không có ý gì khác, vị tiểu thư này không có công lao thì cũng đã vất vả rồi, chút tiền môi giới kiếm được đó tôi sẽ không lấy, nhưng hy vọng tiểu thư phối hợp, giúp tôi gõ cửa phòng bên kia một chút.

Dương Thần cười cười đơn thuần.

Cô gái nheo mắt, thấp giọng hỏi:

- Anh theo dõi tôi? Chẳng lẽ không sợ tôi báo cảnh sát sao?

- Tôi lại sợ cô không báo cảnh sát!

Dương Thần nói.

- Thần kinh!

Cô gái định không để ý đến Dương Thần, khẩn trương muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Dương Thần tất nhiên sẽ không tha cho cô ta đi, tiện tay tóm cánh tay mềm nhũn của cô gái kéo một cái đã ôm gọn cô trong lòng, thuận thế, hai tay ôm luôn trước ngực cô gái, nắm lấy hai khối thịt hồng hào, nở nang.

- Người..

Cô gái kinh sợ, chỉ cảm thấy hai bàn tay ôm toàn bộ khuôn ngực, khiến cô càng bị khuất phục. Người đàn ông này vô cùng mạnh, cơ thể cứng như thép, cô không thể này giãy ra được.

- Buông tay ra! Không tôi sẽ hét lên, tố cáo anh cưỡng bức!

Cô gái vừa xấu hổ vừa tức giận không chịu nổi, đe dọa nói.

Dương Thần lơ đãng cười cười, hai tay nắm hai bầu ngực, hơi dùng một chút lực miết vào khiến cô gái khẽ kêu lên một tiếng.

Dương Thần cười tà ác:

- Cảm giác ở tay không tự nhiên, chắc cô vừa đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi.

Cô có thể kêu lên, cũng có thể tố cáo tôi, nhưng mà ngay tại đây tôi sẽ lột hết quần áo, ném cô vào thang máy, dù sao chỗ này cũng không có ai đi ngang qua, không cần nghi ngờ tốc độ lột quần áo của tôi. Cô nghĩ lại đi, đi thang máy xuống tầng một, sau đó tôi sẽ đưa cô ra đại sảnh, đại sảnh ở tầng một sáng trưng, nhiều người qua lại, cô có thể khoe cơ thể mình. Nếu như cô không vui, sau đó báo cảnh sát bắt tôi cũng không sao, tôi chỉ lột quần áo của cô, không phải ngồi tù. Cô muốn kiện tôi ra tòa, cũng được thôi, cũng chẳng có gì to tát. Tất nhiên, nếu đã làm thì cũng tiện thể chụp ảnh, quay phim một chút... đặt một cái tên tung lên mạng, tên là “nữ nhân viên khóa thân trong khách sạn”, tên này không tồi chứ?

Sắc mặt cô gái lập tức trắng nhợt, nếu đúng như lời người đàn ông này nói, bản thân mình chắc gì đã được bồi thường, lại còn thân bại danh liệt, khỏi phải làm ăn gì ở xã hội này nữa! Cuối cùng cô tức giận nói:

- Đừng có đe dọa tôi! Tôi không biết anh đang nói gì cả! Còn không buông tôi ra tôi sẽ hét to lên, tôi không tin anh dám làm gì tôi!!

“Roạt!!”

Chỉ nghe thấy một tiếng vải bị xé rách, cô gái trợn mắt, há hốc mồm nhìn chiếc váy ngắn bị xé một góc, để lộ chiếc quần tất trắng và phần đùi trắng nõn bên trong.

Dương Thần có vẻ mờ ám, tiếng nói lại vang lên lần nữa, có phần không kiên nhẫn:

- Tốt nhất cô đừng nên thách thức sự kiên nhẫn của tôi, tiếp nữa tôi sẽ xé đến phần ngực.

- Anh... rốt cuộc anh muốn gì...

Cô gái sợ đến mức muốn dùng tay che góc váy rách lại, nhưng hai tay lại bị Dương Thần khống chế, không thể động đậy được. Mắt cô đầy nước, cầu xin nói:

- Xin anh đừng làm vậy... tôi cũng chỉ là nghe theo người khác...

Dương Thần cười lạnh nói:

- Hợp tác sớm một chút không phải tốt sao, cô chỉ cần nghe theo tôi, tôi sẽ không làm khó dễ cho cô.

Trong phòng khách, Lưu Minh Ngọc ngã ngồi lên chiếc giường mềm, hai tay khó khăn chống xuống đệm, mi mắt khó mở ra được, nhìn thấy bộ trưởng Mã trước mặt đã cởi hết đồ, chỉ còn mặc chiếc quần đùi, cô cắn răng ép mình tỉnh táo lại một chút.

Tuy rằng trước giờ vẫn đề phòng, nhưng cô không ngờ bộ trưởng Mã lại thông đồng với người khách hàng vốn cô định gặp hôm nay, lừa cô đến nơi này.

Càng phòng bị lại càng không ngờ tới, lúc ở trên đường, người phụ nữ kia lại tiếp tay cho giặc, đưa cô một chai nước khoáng, không ngờ là có pha thuốc ngủ!

Lưu Minh Ngọc cảm thấy mình suy nghĩ quá đơn giản, vốn nghĩ chỉ cần đề phòng một mình bộ trưởng Mã là được, không ngờ đối phương đã cài một cái bẫy tinh tế vậy, chỉ chờ mình đến chui vào!

Vừa nghĩ đến việc lão già béo lùn, bụng to, lông ngực dài bạc trắng này sẽ làm chuyện đồi bại với mình, Lưu Minh Ngọc ngày thường vốn kiên cường cũng không kìm nổi hai mắt ướn nhoe.

Trong đầu cô đột nhiên nhớ tới lúc trước Dương Thần hỏi mình địa điểm hẹn, lúc đầu cũng không quá để ý, chỉ tiện tay nhắn tin lại, nhưng việc đến nước này, Lưu Minh Ngọc trước kia chưa từng nghĩ, nay lại kỳ vọng người đàn ông mới quen chưa lâu kia lại có thể đột ngột xuất hiện giống như anh hùng trong phim ảnh! Dù đó là việc hoang đường, không thực tế đến mức nào.

Trong đôi mắt bé tí của bộ trưởng Mã tràn đầy tham lam, dục vọng, lại có phần cuồng nhiệt, nhìn giai nhân trước mặt mặc bộ váy OL bó sát thân hình với những đường cong hoàn mỹ, trên môi lộ ra nét cười hài lòng vì gian kế đã thực hiện được.

- Lưu Minh Ngọc à, Lưu Minh Ngọc, cô cho là cô giả bộ làm một khuê nữ thì ta sẽ không làm gì được à! Lão Mã ta trên đời này không có cô gái nào không chơi được! Hôm nay hãy để ta vui vẻ hưởng thụ, ta mang cả camera đến, đợi lát nữa cởi hết đồ cho cô rồi sẽ thu lại...

Bộ trưởng Mã đi lên trước, nhìn Lưu Minh Ngọc đã buồn ngủ, cười nham hiểm nói:

- Đợi cô tỉnh lại sẽ cho cô từ từ thưởng thức, rồi nghĩ lại có nên hầu hạ ta cho tốt không...

Trong mắt Lưu Minh Ngọc hiện lên một tia tuyệt vọng, thống khổ không cam lòng, nhưng cuối cùng không chống lại được cơn buồn ngủ của thuốc, mềm nhũn ra trên giường, nỉ non vài tiếng rồi bất tỉnh nhân sự.

Bộ trưởng Mã động đây ngón trỏ, đang muốn chồm lên lột bỏ hết những thứ trói buộc báu vật xinh đẹp này thì lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

Bộ trưởng Mã không vui, nhíu mày, rút tay lại, đi tới chỗ mắt mèo trên cửa nhìn qua, nhìn thấy gương mặt phụ nữ diễm lệ quen thuộc liền thở phào.

Cửa phòng mở ra một nửa, bộ trưởng Mã vẽ mặt gian tà, cười nói:

- Sao thế? Tiểu hồ ly lẳng lơ này, không phải là ghen, muốn vui vẻ một chút mới chịu đi hả?

Cô gái nụ cười cứng ngắc, không nói nửa câu, giống như ăn phải mướp đắng vậy. Nhưng từ bên người cô một bóng dáng đàn ông từ từ đi ra.

- Là mày!?

Bộ trưởng Mã rùng mình, lão nhận ra ngay đây là gã thanh niên đã làm lão không chịu nổi ở hành lang công ty hôm trước, đã phá hỏng chuyện tốt của lão!

Vì sao hắn lại xuất hiện ở đây?! Nghĩ đến điểm mấu chốt này, bộ trưởng Mã phản ứng rất nhanh, lập tức giữ chặt cửa.

- Chát!

Dương Thần một tay đẩy mạnh cửa, hắn đột nhiên đẩy làm cho thân hình mập mạp của bộ trưởng Mã bị đẩy ngã vào phòng, mông ngồi lên tấm thảm.

- Thái độ này không tốt, bộ trưởng Mã.

Dương Thần cười đầy thâm ý, kéo cô gái xinh đẹp vào phòng, đồng thời thuận tay kéo cửa lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 65

Nghệ Thuật Nhiếp Ảnh Vĩ Đại

Mông bị ăn một phát đập đau điếng, ngã ngồi xuống đất, bộ trưởng Mã kinh sợ đứng lên, việc này vốn phải vô cùng hoàn mỹ, không chê vào đâu được, chỉ cần chụp một bộ ảnh Lưu Minh Ngọc cởi hết đồ, quay lại một cái video, một trong những báu vật đáng giá nhất công ty này đã trở thành của mình.

Thế nhưng, tại sao đột nhiên lại xuất hiện kẻ chọc gậy bánh xe?!

- Người định làm gì!? Ai cho phép người vào đây?

Bộ trưởng Mã cẩn thận rút lui, hung tợn nói.

Dương Thần liếc mắt nhìn Lưu Minh Ngọc đang hôn mê bất tỉnh trên giường, lòng thầm nhủ may mà mình tới kịp.

Bộ trưởng Mã thấy Dương Thần không nói lời nào, chậm rãi vơ quần áo chính mình vừa cởi ra, đi về hướng cửa phòng.

Dương Thần hứng thú nhìn mọi thứ trong phòng được bố trí tốt đẹp, bộ trưởng Mã xem ra là một tay già đời, không chỉ mang theo những đồ dùng phục vụ cho chuyện phòng the, còn đem theo cả máy quay dựng sẵn trên chân máy, trên giường đặt cả máy ảnh kỹ thuật số, thật là vô cùng chuyên nghiệp.

Thấy bộ trưởng Mã lén lút đi tới cửa, Dương Thần cười, tay chắn ngang người bộ trưởng Mã:

- Chà, bộ trưởng Mã, trò hay này còn chưa bắt đầu, ông là vai nam chính không thể bỏ đi được.

- Trò... trò hay gì?

Bộ trưởng Mã lắp bắp hỏi.

Dương Thần bĩu môi, tay chỉ vào chiếc máy quay nói:

- Lúc trước ông muốn quay cái gì, giờ có thể quay lại rồi.

Bộ trưởng Mã ngẩn người, ngay sau đó vui mừng nói:

- Hay là tiểu tử người cũng muốn cùng cô gái họ Lưu này vui vẻ? Được! Chỉ cần người không nói ra ngoài, cùng lắm chúng ta cùng vui chơi với cô ấy!

Vừa nói, trong mắt hắn vừa lóe lên tia lửa, hắn nghĩ kỹ rồi, nếu sự việc đã bại lộ, kéo theo Dương Thần cùng làm cũng là ý không tồi.

- Cảm ơn ý tốt của bộ trưởng Mã, nhưng mà tôi không muốn tham gia vào cái nghệ thuật nhiếp ảnh vĩ đại này, hơn nữa diễn viên chính cũng không phải Lưu Minh Ngọc, là cô ta...

Dương Thần cười quái dị nói.

Nói xong, Dương Thần chỉ cô gái diễm lệ đang kinh sợ trên giường.

- Tôi nghĩ bộ trưởng Mã và vị tiểu thư này cũng là chỗ quen thuộc, quay phim lại khẳng định sẽ vô cùng hấp dẫn, tạo ra cảnh vô cùng oanh liệt đó.

Bộ trưởng Mã mặt biến sắc, bưng tỉnh nói:

- Người muốn uy hiếp ta?!

- Không, không, không, tôi chỉ muốn giữ hình ảnh bộ trưởng Mã mạnh mẽ làm kỉ niệm. Còn việc uy hiếp hay không, còn phải xem sau này bộ trưởng Mã có đụng chạm tới tôi không, hoặc là có đụng chạm đến đồng nghiệp nữ của tôi hay không đã.

Dương Thần cười nói về vô hại.

- Không được! Tốt nhất là người hãy biến khỏi đây ngay! Ta có người quen làm luật, cẩn thận ta cho người...

“Chát!”

Không đợi bộ trưởng Mã nói xong, Dương Thần tát một phát vào mặt hắn.

Bộ trưởng Mã đột nhiên bị đánh, chỉ cảm thấy một vùng đau rát, tay ôm lấy mặt, hai mắt mở to không tin nổi, chỉ vào Dương Thần, run giọng nói:

- Người... Người dám đánh ta?!

- “Chát!!”

Một cái tát mạnh hơn lên má phải của lão, đầu tay đỏ hồng hiện lên.

- Tôi không có thời gian nói nhiều với ông, từ giờ trở đi, ông không làm theo ý tôi làm gì đó với cô kia, tôi sẽ vẫn đánh ông, đánh đến khi ông làm theo mới thôi.

- Người là đồ thô bỉ...

“Chát! Chát!”

Bộ trưởng Mã vừa định mở miệng, lại hai cái tát nổ đom đóm mắt, lửa giận bốc lên, hắn kêu một tiếng, hươ tay lên định đánh lại vào mặt Dương Thần!

Nhưng gã đàn ông quanh năm chìm đắm trong tử sắc thì làm gì có sức mạnh gì, vừa mới nhấc tay, Dương Thần đã nhanh như chớp tát vào mặt hắn một cái nữa!

“Chát!”

Lần này tát rất mạnh, bộ trưởng Mã cả người ngã ngò xuống đất, nửa khuôn mặt sưng lên.

Bộ trưởng Mã đau chảy nước mắt, sợ hãi rúc vào góc tường.

- Người... người đừng tới đây! Ta thực sự có người quen làm luật đó!

- Ông có ô dù hay không tôi không cần biết, nhưng nếu ông không ngoan ngoãn cời quần áo, tôi sẽ giúp các người cời.

Dương Thần cười như không nói.

Cô gái xinh đẹp trên giường đã bị dọa cho sợ chết khiếp, nhìn bộ mặt thường ngày vênh vào hát hàm sai khiến của bộ trưởng Mã bị đánh cho đến

nỗi cha mẹ không nhận ra được, liền run rẩy trên giường, sợ hãi nhìn Dương Thần.

Bộ trưởng Mã trên trán đổ mồ hôi lạnh, muốn phản kháng nhưng đánh không lại, trốn không thoát, trong lòng tuyệt vọng.

- Xem ra bộ trưởng Mã không chịu phối hợp rồi.

Dương Thần bước từng bước đến gần, duỗi hai tay như định làm gì đó.

Bộ trưởng Mã đột nhiên hô to một tiếng “Dừng lại!”, khó khăn nuốt nước miếng nói:

- Tôi... tôi nghe lời anh, nhưng anh phải hứa, tôi không làm gì Lưu Minh Ngọc, anh không được uy hiếp tôi...

Dương Thần thở dài, đột nhiên đá mạnh vào đùi bộ trưởng Mã một cái.

- Á!

Bộ trưởng Mã kêu đau một tiếng, cảm thấy đùi mình giống như bị dùi đâm vào.

- Ông không có tư cách ra điều kiện với tôi, cũng không có tư cách nghi ngờ tôi, tôi hỏi ông, làm hay không làm...

Dương Thần mặt không chút cảm xúc hỏi.

- Làm! Làm!

Bộ trưởng Mã cả đời chưa từng bị đối xử thế này, kiểu “vu oan giá họa” mới chỉ gặp trên ti vi, không ngờ mình lại phải ném mùi, rốt cục gã cũng hiểu những người trong phim vì sao không chịu nổi sẽ nhận tội, mùi vị này thật khó chịu!

Không đợi Dương Thần ra lệnh, bộ trưởng Mã từ dưới đất đi đến chỗ cô gái xinh đẹp trên giường, tức giận quát:

- Tiện nhân! Mau cởi quần áo ra!

- Nhưng... nhưng...

Trong mắt cô gái ngân ngấn nước, có vẻ không cam lòng chịu nhục nhã.

- Bộ trưởng Mã, tôi không muốn...

“Chát!”

Lần này đến lượt bộ trưởng Mã cho cô gái một bạt tai, khuôn mặt béo thô lổ méo mó lại.

- Bảo cởi thì cởi! Trước mặt ta mà còn giả bộ làm trinh nữ!

Cô gái nước mắt chảy ròng ròng, không thể không khuất phục, bắt đầu cởi áo, cởi thắt lưng, vừa cởi vừa khóc nức nở.

Da thịt trắng như phấn, cặp đùi đẹp vừa tròn vừa thon dài, mông hơi nở, từng phần dần dần lộ ra trên chiếc giường trải ga trắng nõn. Nếu đem cô vào những “quán ăn đêm”, đây đích thực là hàng cao cấp!

Đợi cô gái cởi hết, chỉ còn mặc chiếc áo ngực và chiếc váy ngắn, Dương Thần cũng đã để máy quay chĩa vào đôi nam nữ, hưng phấn xem biểu diễn “đêm xuân”.

Bộ trưởng Mã vẫn thường quay phim người khác, lần này chính mình lại

bị quay, cảm thấy không quen lắm, nhưng nghĩ đến đòn hiểm của Dương Thần, sợ không chịu nổi, lão bèn ôm cô gái bắt đầu hôn khắp nơi.

Cô gái mới đầu còn rơi lệ, nhưng sau khi bị bộ trưởng Mã hôn một số chỗ nhạy cảm, liền hưng tình, nghĩ đến dù sao mình cũng là đã là người của lão già này, chẳng có gì là có thể diện, không có thể diện, sau lần này chắc chắn quan hệ của cô và bộ trưởng Mã sẽ càng chặt chẽ hơn, sau này nói không chừng còn có thể sẽ được ưu đãi gì đó. Nghĩ vậy, cô gái dần dần cũng cam lòng.

Vì hai người đều ở trước ống kính máy quay, bên cạnh lại có một thanh niên trẻ đứng bàng quan, lại trong tình huống bị ngược đãi này, trong lòng hai người tự nhiên nảy sinh ra vô vàn tà niệm, càng ôm càng hôn triền miên lại càng cảm thấy khoái cảm khác thường, còn hơn cả lúc hai người vụng trộm!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 66

Nhìn Thì Đã Làm Sao

Bộ trưởng Mã cảm thấy toàn thân nóng bừng lên, bất chấp ở đây đang bị quay phim lại, cái miệng to bắt đầu gặm cắn bừa bãi trên cơ thể cô gái trẻ, hai tay cũng dùng sức nắm lấy cặp ngực mềm mại, sau đó lại dùng sức kéo bỏ cái vật làm bằng da – ten màu đen còn trên người cô.

Cô gái cũng hứng tình bắt đầu phối hợp, không ngừng hôn bộ trưởng Mã, đôi tay ngọc thon dài vuốt ve tấm lưng béo tốt của hắn.

Dương Thần nhìn hai người này tập trung như thế, trong lòng cũng có lửa đốt, tuy vậy cũng không thể điên cuồng cùng vào cuộc. Người đẹp trước mắt cũng có thể xem là mỹ nữ, nhưng so với những người phụ nữ bên cạnh mình còn kém xa, huống chi hắn cũng không phải người tùy tiện.

- Bộ trưởng Mã, không nên lãng phí đạo cụ đã mang đến, mấy thứ đồ này cũng không rẻ, không nên lãng phí...

Dương Thần cười bí hiểm nói.

Bộ trưởng Mã nhắc đầu ra khỏi bộ ngực chật chội của cô gái kia, mặt đỏ rực, trong mắt đầy lửa, không để ý vẻ mặt tươi cười không tốt đẹp gì của Dương Thần, nhanh chóng lấy ra mấy món đồ chơi trong ngăn kéo, cũng không quản là cái gì, bắt đầu cùng cô gái kia dùng.

- Ôi... ôi...

Cô gái trước kia đã từng được dùng qua, nhưng lần này lại vô cùng kịch liệt, không ngăn được nước mắt chảy ròng, nhưng cũng không ngăn cản mà lại phối hợp hết sức với bộ trưởng Mã điên cuồng hành động, cái tiếng nước nở kia cũng trở nên vô cùng kỳ quái, quyến rũ.

Phần tiếp theo của “cuộc chiến” ngày càng kịch liệt, khi bộ trưởng Mã vào phần chính của vở kịch, bắt đầu dốc sức chinh phạt ngang dọc trên người cô gái, đã hơn nửa tiếng đồng hồ. Màn kịch dạo đầu hai người đã diễn đầy đủ, trên chiếc giường đơn tràn ngập dấu vết của hai người điên cuồng, vị tanh hôi tràn ngập trong không khí.

Dương Thần cũng đã xem rất hứng khởi, còn không ngừng đề nghị:

- Bộ trưởng Mã, đừng chỉ làm một động tác, thay đổi vị trí hiệu quả quay phim sẽ tốt hơn đó!

Trong chót lát, phòng khách đã thật sự biến thành một phòng quay phim.

Dương Thần ngoài chỉ đạo động tác, thỉnh thoảng còn lấy máy ảnh chụp lại vài tấm ảnh đặc sắc, góc chụp cũng không ngừng thay đổi, không ngừng ấn nút chụp, so với lúc làm việc trên công ty hắn “chuyên nghiệp” hơn nhiều.

Đáng tiếc bộ trưởng Mã trình độ tác chiến thực tế so với khả năng diễn trò còn quá chênh lệch, chưa quá năm, sáu phút, bộ trưởng Mã liền rút vũ khí ngã nằm úp sấp lên tấm lưng trắng bóng của cô gái, thở hổn hển như chó Nhật, khó mà nhúc nhích nổi.

Cô gái không được thỏa mãn, vắn vẹo cái mông to muốn chắm dứt màn diễn này.

Bộ trưởng Mã hàm hồ mắng một tiếng, cũng không biết đang mắng cô gái cái gì, rồi cầm vài cái dụng cụ kì quái lên, làm một động tác khiến chỗ cô gái kia lên đến đỉnh.

Đợi hai người đều dừng lại mới ý thức được đã làm những gì, nhìn thấy Dương Thần hài lòng lấy ra tấm thẻ nhớ SD trong máy, họ không dấu được vẻ tuyệt vọng.

- Anh... anh sẽ giữ lời hứa không truyền việc này ra ngoài chứ?

Bộ trưởng Mã cẩn thận hỏi, lấy tay che miệng, giọng rất nhỏ.

- Chỉ cần ông ngoan ngoãn một chút, tôi nhất định không rảnh để chơi với ông.

Bộ trưởng Mã nhẹ nhàng thở ra, nhưng đề yên tâm hơn nói thêm:

- Lần sau có cơ hội nhất định tôi sẽ đề bạt anh với phòng nhân sự và các cấp cao, để anh sớm thăng chức.

Dương Thần cười nói:

- Những thứ đó không quan trọng, nhưng tôi nghĩ tốt nhất ông nên mang người phụ nữ của ông mau rời khỏi đây, tôi không muốn gặp lại ông. Cả đồng thiết bị này ông cũng cầm về đi.

Bộ trưởng Mã lập tức run rẩy, vợ vội nắm quần áo bị ném dưới đất mặc vào, đồng thời giục cô gái đang nằm mềm nhũn trên giường cũng mặc quần áo.

Đợi hai người họ khoác túi lên, mặc quần áo chuẩn bị ra khỏi cửa giống như chạy thoát thân, Dương Thần không quên nhắc nhở:

- Để tiền thuê phòng lại, một chút tôi đi trả phòng.

Bộ trưởng Mã lão đảo, vội vàng rút ra mấy tờ tiền lớn đặt lên giường, mới gượng cười cùng cô gái kia đẩy cửa chạy ra, dường như không muốn ở lại thêm một giây nào.

Hai người vừa mới đi khỏi, Dương Thần thu dọn đơn giản mấy đồ vật trong phòng mới ngồi xuống đầu giường nơi Lưu Minh Ngọc đang ngủ, khẽ cười nói:

- Minh Ngọc tỷ, chị đừng giả bộ ngủ nữa, mặt đã đỏ thế này rồi, ai không biết lại tưởng chị sốt cao.

Lưu Minh Ngọc chậm rãi mở mắt ra, vì thẹn thùng nên hàng mi có chút run rẩy, một khuôn mặt hiền lành, vô cùng xinh đẹp, khiến người khác bị hấp dẫn không thương tiếc.

Cô chậm rãi bò dậy, cả người bủn rủn không còn sức lực tựa đầu vào

thành giường, ngượng ngùng nhìn Dương Thần, nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi:

- Anh sớm đã biết tôi tỉnh rồi?

- Cảnh lúc này chắc chắn không thích hợp để tỉnh lại, cho nên tôi bắt bọn họ làm nhanh lên, sợ làm chị bị ghen mắt.

Dương Thần trả lời chi tiết.

Lưu Minh Ngọc cắn cắn đôi môi như cánh hoa, thản nhiên cười:

- Anh thật đúng là người xấu, bọn họ sắp bị anh đùa cho đến chết rồi, giống như giết heo vậy.

- Tôi không chơi bọn họ, bọn họ sẽ nghĩ cách chơi lại chị, tôi nghĩ chị sẽ không vô tư đến mức quên mình vì người khác chứ?

- Gì mà quên mình vì người khác... đừng nói linh tinh!

Lưu Minh Ngọc hờn dỗi lườm Dương Thần một cái, nói:

- Nhưng vẫn phải cảm ơn anh, tôi đã chịu chấp nhận số phận rồi, không ngờ anh lại đột nhiên xuất hiện.

Đối với Lưu Minh Ngọc mà nói, tất cả những việc trước mắt thay đổi quá đột nhiên, Dương Thần xuất hiện giống như đem cô từ đáy vực sâu kéo lên thiên đường, nếu không phải tôi luyện trên thương trường mấy năm nay, cô đã sớm không kìm nổi mà khóc lớn. Nhưng không nghĩ ngờ gì nữa, lòng cảm kích của cô đối với Dương Thần càng sâu đậm hơn.

Dương Thần nhún vai:

- Không có gì, nhưng tôi rất tò mò, Lưu Minh Ngọc, chị có cảm tưởng gì với cảnh quay lúc này?

Nhìn Dương Thần lộ vẻ mặt quái dị, Lưu Minh Ngọc chỉ thấy tim đập thình thịch, có chút cảm giác kỳ lạ, cúi thấp đầu xuống, vuốt vuốt mái tóc dài còn rối:

- Tôi chỉ nhìn một chút, không biết gì cả.

- Nhưng tôi nhớ rõ, bọn họ bắt đầu hôn nhau không lâu, chị còn mở mắt ra, Minh Ngọc tỷ lẽ nào đã quên rồi?

Lưu Minh Ngọc rốt cuộc không chịu nổi cái đề tài ám muội này, chồm người lên hai tay đập vào sau lưng Dương Thần mấy cái, nhưng má lúm đồng tiền ửng đỏ nói:

- Đúng vậy! Tôi nhìn rồi! Nhìn rồi thì đã sao, không phải là đồ lưu manh là anh hại tôi sao!

- Minh Ngọc tỷ, chị phải làm rõ, người hại chị là bộ trưởng Mã, tôi chỉ là đặc biệt quan tâm đến cứu chị thôi.

Dương Thần ra vẻ chính nghĩa nói.

- Biết rõ tôi đã tỉnh còn bắt bọn họ làm... làm mấy chuyện hạ lưu, chắc chắn anh có ý đồ xấu!

Lưu Minh Ngọc oán trách, nhưng lập tức đôi mắt đẹp đảo một cái, hỏi:

- Dù sao anh cũng kết hôn rồi, thật là không đành lòng, không phải anh và bà xã cũng chơi như vậy chứ?

Dương Thần ghen lời, nghĩ đến việc cùng Lâm Nhược Khê chơi mấy trò chơi kích thích này, bồng rùng mình, vậy không phải là đem cắt tiểu huynh đệ của chính mình đi sao? Cuối cùng xấu hổ cười khổ vài tiếng:

- Chuyện này đừng nói nữa, chị Minh Ngọc, chị thu dọn đi, chúng ta nên về công ty thôi.

Lưu Minh Ngọc cũng không tiếp tục nữa, cau mày, gật đầu nói:

- Chỗ này mùi kinh quá, chúng ta mau đi thôi.

Lúc hai người đi ra từ khách sạn Lưu Vân... đã là lúc ăn trưa, Lưu Minh Ngọc tuy có phần kinh sợ, nhưng cũng có phần vui mừng, cô nhìn đồng hồ do dự nói với Dương Thần:

- Dương Thần, tôi phải cảm ơn anh, tôi mời anh ăn trưa, thế nào?

- Đương nhiên là được, nhưng mà tôi ăn nhiều lắm, chị Minh Ngọc có mang đủ tiền không?

Lưu Minh Ngọc thấy Dương Thần đồng ý, vui mừng lườm hắn một cái nói:

- Anh cứ ăn no, ăn ngon là được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 67

Nguyên Nhân Chưa Nhận Ra

Ngồi vào xe của Dương Thần, Lưu Minh Ngọc có chút bất ngờ:

- Thật không ngờ, anh hằng ngày đi mua đồ ăn sáng cho chị em trong văn phòng đều là đi BMW, thật khó tin anh lại lại thiếu gia nhà giàu.

Dương Thần cũng không chút ngượng ngùng nói:

- Tôi cũng không phải thiếu gia gì, xe này thật ra là của bà xã tôi. Minh Ngọc tỷ, chị có thể coi như tôi là công tử bột được bà vợ giàu có nuôi.

Lưu Minh Ngọc cười:

- Anh không phải công tử bột, hơn nữa, so với công tử bột anh còn hữu dụng hơn nhiều.

Trong khi hai người nói đùa, Dương Thần khởi động xe chạy ra đường rồi mới hỏi:

- Minh Ngọc tỷ, đám video và ảnh vừa chụp, chị tính xử lý thế nào?

Lưu Minh Ngọc trầm mặc một lát, nói:

- Anh cứ giữ đi, không thì đem vứt đi.

- Chị không cần à?

- Cần cũng chẳng làm gì, tôi nghĩ sau chuyện này, bộ trưởng Mã sẽ không dám làm gì đâu. Tôi chỉ là nhân viên bình thường trong xí nghiệp, tôi không nghĩ là có thể gây ra phiền toái như vậy, chỉ cần không ai đến có ý làm tổn thương tôi là được rồi.

Trong giọng cô có phần bất đắc dĩ, nhưng những lời này rất thật lòng.

Dương Thần cũng đoán được như vậy, không bất ngờ gật gật đầu, cũng không nói tiếp chủ đề này nữa, liền hỏi:

- Vậy xin hỏi quý cô xinh đẹp, bữa trưa coi như là cảm ơn tôi, chúng ta đi ăn ở đâu đây?

Lưu Minh Ngọc có chút khó nghĩ sờ sờ trán, nói:

- Đi đường Danh Thắng đi, ở đó có mấy nhà hàng không tồi.

- Nhìn chị có vẻ rất mệt, có phải là buồn ngủ không?

Dương Thần chú ý động tác nhỏ của Lưu Minh Ngọc.

- Ừ... có vẻ thuốc vẫn còn tác dụng...

Lưu Minh Ngọc cũng không che dấu gì, cô cũng thực sự thấy buồn ngủ.

Dương Thần nhíu nhíu mày, nói:

- Vậy đừng đi ăn vội, tôi đưa chị về nhà nghỉ ngơi trước nhé.

- Cảm ơn...

Lưu Minh Ngọc trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, đột nhiên phát hiện ra người đàn ông bên cạnh lại có một mặt khác, rất cẩn thận, sẵn

sóc chu đáo.

- Cứ đi ăn đi, tôi chỉ hơi buồn ngủ, nhưng tôi cũng đói bụng nữa.

Theo ý Lưu Minh Ngọc, hai người nhanh chóng đi vào một cửa hàng Quảng Đông, có vẻ là một quán ăn trong chuỗi nhà hàng gia đình, tuy không cao cấp lắm nhưng cũng phù hợp với thói quen dùng bữa của cuộc sống nhộn nhịp của thành phố.

Hai người mới ngồi xuống chưa lâu, đồ ăn đã nhanh chóng được mang lên. Dương Thần sáng sớm chưa ăn sáng no đã giúp Lưu Minh Ngọc giải quyết chuyện rắc rối kia, giờ bụng đã đói đến mức không chịu được, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

- Anh không chú ý hình tượng một chút à, giống như là ba năm rồi chưa ăn cơm vậy.

Lưu Minh Ngọc không kìm nổi cười nói.

- Máy cái hình tượng này nọ chỉ dành cho trai gái mới yêu thôi, tôi cũng đã kết hôn rồi, hình tượng không đáng tiền.

Dương Thần vừa nhai một miếng thức ăn to vừa nói.

Hai người đang nói chuyện phiếm, đằng sau lưng Lưu Minh Ngọc đột nhiên đi đến mấy người cả nam cả nữ, người phụ nữ ăn mặc rất đẹp, dáng người nhỏ nhắn, sau lưng là hai gã đàn ông mặc vest có vẻ như là vệ sĩ.

- Trùng hợp quá, không ngờ Lưu Minh Ngọc tiểu thư cũng hẹn đàn ông đến nơi này ăn cơm.

Người phụ nữ nghiêng ngẫm liếc mắt nhìn hai người nói.

Lưu Minh Ngọc có chút khác thường, nhưng lại lập tức tươi cười như hoa, đứng lên nói:

- Vương tiểu thư không phải cũng vậy sao, hơn nữa lại còn đi cùng hai vị này nữa.

- Bọn họ chỉ là trợ thủ của tôi, chúng tôi vừa mới bàn xong công việc ở một công ty gần đây nên cùng vào đây ăn cơm thôi. Không biết xưng hô thế nào với bạn trai của Lưu tiểu thư?

Dương Thần có chút không nỡ buông bát xuống, cười nói:

- Tôi họ Dương, Dương Thần.

- Vương Duyệt, rất vui được biết anh.

Vương Duyệt vươn tay, vẻ mặt tự tin tươi cười.

Dương Thần nhẹ nhàng bắt tay Vương Duyệt, rồi lại ngồi xuống cầm bát bắt đầu ăn tiếp.

Vương Duyệt ánh mắt khinh miệt, cười lạnh nói:

- Không biết Lưu tiểu thư và Dương tiên sinh là quan hệ gì? Hay Dương tiên sinh là trợ thủ đắc lực Lưu tiểu thư mới tìm được.

Lưu Minh Ngọc không chịu lùi bước, cười quyền rũ nói:

- Dương Thần chỉ là đồng nghiệp của tôi, chúng tôi đi làm chút việc, nếu nói là trợ thủ đắc lực, e là không được “đắc lực” như hai trợ thủ của Vương

tiểu thư, hơn nữa họ thân hình to lớn, chắc chắn có thể làm Vương tiểu thư vừa lòng.

Hai người phụ nữ đôi chọi gay gắt, ánh mắt nhìn nhau sắc như dao, khiến Dương Thần đang ăn cơm có cảm giác nhiệt độ trong không khí giảm đi vài độ.

- Lưu tiểu thư khách khí rồi, tôi thấy Dương tiên sinh ăn được như vậy, chắc chắn là rất khỏe, giúp Lưu tiểu thư làm việc chắc chắn có thể bỏ sức lực rất lớn. Đúng rồi, Dương tiểu thư đói như vậy, chắc là đã hao phí rất nhiều công sức rồi? Xem ra Lưu tiểu thư cần Dương tiên sinh làm rất nhiều việc rồi.

Vương Duyệt làm vẻ mặt nghi ngờ.

- Một người ăn khỏe sức cũng không bằng hai người, hai người cũng có thể làm một số việc một người không làm được, cô nói xem có phải không Vương tiểu thư?

Lưu Minh Ngọc cũng không keo kiệt chút nào đáp trả ngay.

Các cô đầu võ mồm thì cứ đầu, nhắc đến tôi làm gì? Giữa ban ngày một cô gái lưu manh như vậy, thế giới này thật khó sống, Dương Thần không ngừng oán hận, vì cô gái đột nhiên xuất hiện trước mắt này mà cảm thấy rối rắm.

- Vương tiểu thư, thứ lỗi tôi nói thẳng, cô rất giống một diễn viên điện ảnh mà tôi hâm mộ.

Dương Thần ngẩng đầu, thật thà nói.

Không có cô gái nào không thích được người khác khen ngợi, đặc biệt là các cô gái trẻ như vậy, Vương Duyệt cũng có chút ít tiếng tăm về nhan sắc, nghe Dương Thần nói vậy, Vương Duyệt lộ ra vẻ kiêu căng, làm bộ như không có gì, nói:

- Ô? Là ai vậy? Dương tiên sinh cũng đánh giá tôi cao quá rồi, tôi so ra còn không bằng tiểu thư Lưu Minh Ngọc danh tiếng về sắc đẹp đã lan xa.

Dương Thần rất cẩn thận nhìn Vương Duyệt vài lần, thì thảo khen:

- Thật sự là càng nhìn càng giống, tôi thường xuyên xem phim của cô diễn viên ấy, tôi nhớ rõ tên cô ấy là Tùng Đảo Phong, không biết Vương tiểu thư đã nghe qua chưa?

Vương Duyệt vừa mới đắc ý, nghe xong lập tức mặt biến sắc, tức giận hừ lạnh một tiếng:

- Dương tiên sinh nói thực hay đùa vậy, đó là diễn viên nào, tôi thật sự không biết.

- Không biết cũng là chuyện thường.

Dương Thần thở dài nói:

- Tôi cũng khá quen thuộc với vị Tùng Đảo đại tỷ kia, vừa nhìn Vương tiểu thư tuy cảm thấy khá giống, nhưng trong chốc lát không nhận ra. Tôi cố gắng tìm nguyên nhân, giờ đã tổng kết ra rồi, chủ yếu là bởi vì có mặc quần

áo nên tôi không nhận ra!

Vương Duyệt sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nổi giận đùng đùng, không ngừng dậm chân, trừng mắt nhìn Dương Thần, sau đó nhanh chóng cùng hai gã trợ thủ rời khỏi nhà hàng.

Lưu Minh Ngọc ngồi cạnh không kìm nổi che miệng cười thành tiếng:

- Anh thật là xấu tính, không ngờ lại đánh đồng Vương Duyệt với đào hát Nhật Bản, xem ra đêm nay cô ta không thể ngủ được rồi.

- Là do cô ta tự chuốc lấy, không có việc gì đến quấy rầy tôi ăn cơm làm gì?

Dương Thần oán giận nói.

- Cô ta là nhân viên quan hệ xã hội của công ty khác, rất thường gặp tôi, rất nhiều khách hàng trong tay cô ta bị tôi cướp đi cho nên cứ nhìn thấy tôi là cô ta phải cãi âm ỹ vài câu.

Dương Thần hứng trí nói:

- Chẳng trách công trạng của Minh Ngọc tỷ năm nào cũng đứng đầu, xinh đẹp đúng là phương pháp độc nhất vô nhị.

Lưu Minh Ngọc cũng không phủ nhận, vuốt lại mái tóc mềm mại, cười nói:

- Nghề này chính là như vậy, nhưng anh cũng đừng hiểu sai, kỳ thực cùng những công ty lớn đàm phán, nhiều nhất cũng chỉ là bị ngắm nhìn soi xét, nếu muốn động thủ thật sự, không cần chúng ta ngăn cản, cấp trên của công ty đối phương sẽ nghiêm khắc trừng phạt. Trừ phi bọn họ không muốn làm việc nữa, nếu không tuyệt đối sẽ không dám làm bậy. Những công ty lớn rất coi trọng danh dự và những bình luận trong giới doanh nghiệp. Kỳ thực, những người ngoài có rất nhiều thành kiến với người làm về quan hệ xã hội, nhưng đó là chuyện chẳng có cách nào khác. Giống như Vương Duyệt bị tôi cướp mối làm ăn, nói với người khác tôi không phục vụ đặc biệt làm sao họ tin được.

Dương Thần gật gật đầu, cười gian nói:

- Đúng rồi, hóa ra chị Minh Ngọc cũng biết chị Tùng Đào, xem ra cũng có nghiên cứu về phương diện này.

- Những việc này “một cây làm chẳng nên non”, có nam không có nữ sao làm được, phụ nữ cái gì cũng không biết sao làm đàn ông có hứng được? Phụ nữ biết việc này có gì không ổn?

Lưu Minh Ngọc không chút xấu hổ đáp lời.

Dương Thần không biết nói gì khác, giờ một ngón cái lên với Lưu Minh Ngọc, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 68

Người Tùy Tiện

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lưu Minh Ngọc đúng là vẫn còn buồn ngủ, kết quả là Dương Thần đưa cô về nhà trọ rồi mới trở về công ty Quốc Tế Ngọc Lôi.

Lúc trở lại phòng làm việc lớn của ban Quan hệ xã hội, không ít nữ đồng nghiệp mặt mang vẻ quái dị nhìn mình mỉm cười, Dương Thần không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, bèn hỏi Trương Thái vốn hoạt bát:

- Trương Thái, mọi người làm sao vậy?

Trương Thái đang cầm gói kẹo QQ ăn vặt, dáng người đầy đặn không chỉ do trời sinh, việc “bồi bổ” sau này cũng là một cách, nhưng phải làm vừa đủ, chỗ cần béo thì béo một chút, chỗ cần gầy thì không thể béo lên, tất nhiên Trương thiếu phụ làm rất xuất sắc.

- Anh đi đâu thế?

Trương Thái hỏi lại.

- Ra ngoài làm chút việc.

Dương Thần còn chưa to gan đến mức đem việc quay chụp bộ phim nhỏ nói ra.

Trương Thái buông kẹo đứng dậy, bộ ngực như ngọn núi nhỏ đối diện ngực của Dương Thần, khuôn mặt tròn tròn xinh đẹp ngẩng lên, đôi mắt to ngập nước khiến Dương Thần chột dạ.

- Làm việc gì, làm cùng với ai hả đồng chí Tiểu Dương?

- Ồ...

Dương Thần ngửi được mùi nước hoa COCO trên người Trương Thái, nhìn khuôn mặt trắng, nõn mịn màng trước mặt, rất muốn cắn cho mấy phát, từ từ nói:

- Đi một mình, làm chút việc nhỏ.

Trương Thái bật cười, hờn dỗi lườm Dương Thần một cái:

- Còn giả vờ à, Minh Ngọc tỷ vừa gọi điện đến xin phép, nói là anh đưa chị ấy về.

Cái cô Lưu Minh Ngọc này thật là không biết phối hợp, trong lòng Dương Thần hơi oán hận, chỉ xấu hổ cười cười, đi về chỗ ngồi.

Vừa mới ngồi xuống, Triệu Hồng Yến ngồi gần nhất đẩy bàn làm việc, chiếc ghế quay bị đẩy đến bên cạnh Dương Thần, sắc mặt cô mờ ám hỏi han:

- Anh và Minh Ngọc tỷ đã làm gì? Không phải Minh Ngọc tỷ bị đẩy ngã chứ?

Mấy cô gái này thật đúng là to gan, Dương Thần lại có thêm nhận thức

mới.

Cho tới giờ đều là mình đùa giỡn với phụ nữ, sau khi vào công ty Quốc Tế Ngọc Lôi lại ngược lại, thường xuyên bị nhóm phụ nữ này đùa giỡn, Dương Thần cũng thấy kỳ quặc, rốt cuộc cũng hiểu được lẽ phải “chính quyền sinh ra từ nòng súng”, lại càng nguy khôn, nghĩ đến “người không biết xấu hổ là vô địch”.

Kết quả là, một bàn tay Dương Thần lặng lẽ vuốt ve lên đùi Triệu Hồng Yến, lại chậm rãi kéo dài đến dưới chiếc váy ngắn màu đen của cô.

Triệu Hồng Yến hôm nay mặc chiếc quần tất lưới ô vuông đen rất dạn dĩ, những đường cong hỗn loạn của da thịt trắng nõn dưới chân lộ ra, bị phân cách từng tảng từng tảng một, đôi chân ngọc dẫm lên đôi xăng – đan cao gót cũng màu đen, lộ ra những chiếc móng chân được sơn màu hồng nhìn rất huyền hoặc, rất hợp với khí chất của người phụ nữ. Trang phục của thành phần tri thức ở thành thị vừa hay làm lộ ra nét xinh đẹp, phong tình của cô gái văn phòng, mãnh liệt tấn công thị giác, hoàn toàn không có quý bà công sở trong phim của quốc đảo nào đó có thể so sánh được.

Đột nhiên cảm nhận được dấu tay của Dương Thần ở trên đùi mình, Triệu Hồng Yến cả người đầu tiên là cứng đờ, sau đó một bàn tay vội vàng tóm lấy cổ tay Dương Thần.

- Dương Thần, anh muốn chết à! Giữa chốn đông người bị nhìn thấy thì sao?!

- Ai bảo chị hỏi lộ liễu như vậy? Tôi không háo sắc một chút làm sao xứng đáng với phán đoán của chị về tôi? Huống hồ chị lại ăn mặc mê người như vậy, chẳng lẽ không phải để đàn ông thưởng thức?

Dương Thần sắc mặt thản nhiên, dường như không xảy ra chuyện gì, chỉ là cùng Triệu Hồng Yến bàn chút chính sự.

- Hơn nữa nghe cách chị nói, dường như chỉ cần không bị ai thấy là tôi có thể tùy tiện sờ soạng rồi?

Triệu Hồng Yến chưa từng gặp qua cảnh này trong văn phòng, cả khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng lên, khiến vẻ dịu dàng, quyến rũ càng lớn, cô lườm Dương Thần một cái như có ý khiêu khích:

- Anh đừng có làm bậy, tôi đã có chồng, chúng ta quan hệ tốt thế nào cũng chỉ là đồng nghiệp, tôi không phải loại người mà anh nghĩ.

- Tôi cũng vậy, cũng có vợ rồi, cũng không phải người tùy tiện.

- Tôi chỉ sợ lúc tùy tiện anh không phải là người.

Dương Thần nhướn mày nói:

- Thật không may là chị nói đúng.

Nói xong, tay Dương Thần mạnh mẽ phá khỏi hàng phòng thủ bằng tay yếu ớt của Triệu Hồng Yến, lại tiến thẳng lần nữa đến khi bàn tay to tìm được chỗ bấp đùi của cô.

- Anh... anh đừng như vậy...

Triệu Hồng Yến có chút hốt hoảng, chỉ cảm thấy hơi nóng từ bàn tay chạy dọc theo da đùi đến phía dưới bụng, nhưng cô không lập tức nhanh chân chạy đi mà lại vội vàng dùng hai tay kéo váy xuống, chỉ đủ để người khác không nhận ra sự khác thường.

Bắp đùi ấm áp, mềm mại khiến Dương Thần có sự hưởng thụ tuyệt hảo, vì căng thẳng nên Triệu Hồng Yến kẹp đùi rất chặt, còn hơi run rẩy.

Mấy ngón tay Dương Thần thậm chí đã chạm đến chiếc quần lót lụa của Triệu Hồng Yến, hơi vuốt ve, còn cảm giác có vài sợi lông, Dương Thần biết đó là gì, khoe miệng lộ ra nụ cười gian tà.

Triệu Hồng Yến lại ngượng ngùng gục đầu xuống, yếu ớt rên rỉ:

- Đừng... đừng như vậy mà, mau rút ra đi.

- Chị bảo tôi rút tay ra, nhưng lúc trước lại không tự tránh đi, cũng không gạt tay tôi khỏi đùi. Giờ tôi chạm đến chỗ ấy, chị lại kéo váy xuống để không ai nhìn thấy.

Dương Thần không biến sắc, chậm rãi tiến đến gần chiếc khuyên tai trong suốt của Triệu Hồng Yến, thổi một luồng khí nóng lên tai cô.

Triệu Hồng Yến giật mình một cái, mặt đỏ bừng đến tận tai, may là hai người quay lưng về phía những người khác trong văn phòng, cho nên không ai thấy điều gì khác thường.

- Phụ nữ luôn dè dặt, nhưng thỉnh thoảng phóng túng một chút cũng không sao.

Giọng Dương Thần dường như có sự mê hoặc, Triệu Hồng Yến hơi giương mắt như làn sóng xuân nhẹ nhẹ, lờm Dương Thần một cái:

- Để anh được thể còn làm nhục người khác, cẩn thận tôi kêu to lên thật, kêu anh dâm tặc quấy rầy tôi.

Dương Thần không trả lời, chỉ hơi động đậy ngón tay dưới váy, khi ngón tay đã chạm đến chỗ mẫn cảm nào đó, yên lặng vẽ một vòng tròn nhỏ lên đó.

- Á...

Triệu Hồng Yến rên khẽ một tiếng, vội vàng che đôi môi anh đào của chính mình lại, chỉ cảm thấy chỗ ngón tay Dương Thần có sự kích thích mãnh liệt, suýt nữa không nhịn được kêu lên thành tiếng.

Ở trong văn phòng xung quanh toàn là đồng nghiệp, lại có gã đàn ông trẻ tuổi tay chạm vào chỗ bí mật nhất của mình, ngón tay còn nhẹ nhàng cử động, chính mình lại không ngăn cản, còn làm vẻ che dấu sự tình... Triệu Hồng Yến đến giờ vẫn không nghĩ mình lại có một mặt như vậy, nhưng sự kích thích kỳ lạ lúc này lại khiến cô muốn ngừng mà không được, chấp nhận tình hình như vậy.

Rất nhanh, Triệu Hồng Yến liền cảm nhận được giữa hai chân có chút ẩm ướt, làm ẩm ướt cả chiếc quần nhỏ, cứ như vậy, Triệu Hồng Yến cảm giác chính mình sẽ không chịu nổi mà kịch liệt, sáng khoái bày ra ngay trong phòng làm việc, ngay trước mặt mọi người.

“Reng! Reng”

Đột nhiên, điện thoại trên bàn của Triệu Hồng Yến vang lên, giống như một hồi chuông cảnh báo khiến cho Triệu Hồng Yến đang ngây ngô hốt hoảng đem ghế xoay về chỗ ngồi, nghe điện thoại.

Tay Dương Thần cũng theo khe đào nguyên đó rút ra, nhưng đầu ngón tay còn lưu lại vết dính dính.

Triệu Hồng Yến thở gấp, sau khi nghe điện thoại xong mới tức giận quay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Đều tại anh! Còn cả buổi chiều, bên trong tôi đều ảm hết, khó chịu chết đi được!

- Ai ngờ chị nhiều nước như vậy.

Dương Thần cười, chà xát ngón tay vài cái.

Triệu Hồng Yến lập tức không tức giận nữa, quay người đi không thèm để ý đến Dương Thần nữa. Cô quả muốn tìm kẻ hờ để chui xuống, sự việc hôm nay quả là rất mất mặt, nhưng cũng chỉ có cô biết, lúc này trong lòng cô ngoài ngượng ngùng, hối hận, lại còn có một vị ngọt gì đó trước nay chưa từng có...

Đùa giỡn xong bà chị đồng nghiệp, Dương Thần trong lòng cũng sáng khoái lên nhiều, đang chuẩn bị mở máy tính chơi trò mà hấn cho là có chỉ số thông minh cao thì điện thoại của hấn rung lên.

Cuộc điện thoại gần nhất hấn nhận không phải chuyện tốt, khi Dương Thần nhận cuộc điện thoại này, hấn mới biết những cú điện thoại trước đây nhận đều chẳng là chuyện gì lớn...*

Điện thoại là do vú Vương gọi, giọng điệu bà run rẩy, kinh hoàng, lại có lẫn tiếng khóc.

- Cậu... cậu chủ... tiểu thư... tiểu thư bị bắt trời rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 69

Rốt Cuộc Người Là Ai?

Lâm Nhược Khê bị trói đi? Cô ấy không phải đang ở trong viện tĩnh dưỡng sao?

- Vú Vương, vú nói rõ xem nào, có chuyện gì xảy ra vậy?

Dương Thần sau khi bị chấn động đã bình tĩnh lại.

- Tôi vừa mới nhận được điện thoại lão gia gọi tới, nói rằng cậu chủ phải đến kho hàng số tám mươi tư ở phía Đông cảng Trung Hải, tiểu thư và Mạc tiểu thư đều bị bắt đi... Còn... còn không cho chúng ta báo cảnh sát, bằng không sẽ...

Nói đến đoạn sau, vú Vương đã khóc không thành tiếng.

- Vú Vương, vú đã xác nhận lại chưa?

- Xác nhận rồi...

Vú Vương nói:

- Các y tá ở bệnh viện cũng đều sốt ruột, Mạc tiểu thư cùng tiểu thư đi tản bộ ở trong vườn mãi không thấy trở về. Hiện giờ tôi đã dẫn phía bệnh viện tạm thời giữ bí mật, nhưng mà giấy không bọc được lửa, phải làm gì bây giờ...

Không ngờ hai người phụ nữ bên cạnh mình lại xảy ra chuyện, Dương Thần chỉ biết hối hận đã không đánh cho Lâm Khôn một trận phát điên luôn, người này vẫn còn có một “ưu điểm”, đó là ý chí rất kiên quyết, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

- Vú Vương, vú đừng lo, tôi sẽ xử lý chuyện này, ở nhà chờ tin tức của tôi.

Dương Thần trấn an vú Vương vài câu rồi ngắt điện thoại.

Dương Thần cảm thấy kỳ quái, về lý thì theo như thủ đoạn của Lâm Khôn, không thể bắt cóc hai cô gái còn sống còn đi lại ngay trong vườn ở bệnh viện, lại còn bắt đến chỗ cảng Trung Hải, tất nhiên chuyện này làm được phải có cao thủ giúp đỡ. Nhưng việc lần trước Hứa Trí Hoành làm đã làm tổn hại đến Lâm Nhược Khê, hẳn sẽ không thể ra tay giúp Lâm Khôn, như vậy thì là ai làm?

Tuy biết Lâm Khôn có ý đồ dụ mình đến để trả thù, tạm thời sẽ không làm tổn hại gì hai người phụ nữ kia, nhưng chỉ sợ hắn làm gì đó với họ, Dương Thần vẫn quyết định nhanh chóng hành động.

Các cô gái trong văn phòng ánh mắt kinh ngạc, Dương Thần vừa trở về không bao lâu giờ lại chạy như bay ra khỏi văn phòng, khiến các cô ngơ ngác nhìn nhau.

Cảng Trung Hải là một trong những hải cảng lớn nhất Hoa Hạ, chiếm diện tích đất rộng rãi, không tự thể nghiệm sẽ không cảm nhận được sự rộng lớn ở đây, giống như cả trăm sân bóng ghép thành một cùng rộng lớn, không ít bến tàu, kho hàng đã đến giai đoạn xuống cấp, đặc biệt là mùa ế hàng, ít hàng vận chuyển trên biển, rất nhiều nơi để trống cả ngày không thấy một bóng người.

Biển rộng mênh mông, xanh thẳm, trong tiếng sóng, hải cảng lại càng có vẻ vô cùng lạnh lẽo.

Tiến vào khu vực phía sau hải cảng, chiếc xe có thể chạy như bay trên mặt đất bằng phẳng, nếu ở xa nhìn lại, chiếc xe trắng giống như một quả tên lửa xẹt qua ven bờ hải cảng.

Dương Thần quan sát hết sức chăm chú, vừa giẫm chân ga vừa nhìn số hiệu của các kho hàng ven đường, lái xe về phía Đông gần mười phút mới tìm được kho hàng in số “tám mươi tư” màu đỏ thật to.

Cả kho hàng nhìn có vẻ lâu năm không được tu sửa, cửa sắt loang lổ mở rộng, ở cửa đất đá, vôi phấn, vật liệu bỏ đi chất đống, bừa bãi không chịu nổi.

Càng đến gần mục tiêu, Dương Thần lại càng có vẻ bình tĩnh. Nói thật, cụm từ “bắt cóc” này trước kia vẫn là hấn làm với người khác, không ngờ giờ lại có người đến bắt cóc người phụ nữ của hấn, mặc dù vị tiểu thư lạnh như băng nào đó không nghĩ vậy, nhưng điều đó cũng đủ khiến Dương Thần dở khóc dở cười.

Từ từ đóng cửa xe, Dương Thần liếc mắt nhìn quét qua kho hàng một cái, không khỏi nhíu mày. Tuy rằng rất khó bị phát hiện, nhưng sự nhạy bén giúp Dương Thần có thể đoán ra, ở vài góc bí mật trong kho hàng đã bố trí sẵn mấy người chuyên nghiệp làm trinh sát, góc độ vừa phải có thể quan sát từng chi tiết trong kho hàng, nếu hấn đoán không nhầm, trong tay họ còn có súng cỡ trung.

Đó là một đội quân chuyên nghiệp cấp quốc tế, Dương Thần cảm thấy việc này bắt đầu trở nên rất thú vị, thậm chí có phần hưng phấn khác thường.

Sau khi đi vào cửa lớn của kho hàng, có thể ngửi được mùi mục nát, cũ kỹ, trước mặt là nền kho trống trải, ánh nắng chiều vào từ ô cửa sổ khiến kho hàng có vẻ đục ngầu bởi bụi đất bay trong không khí.

Ở một góc kho hàng, Dương Thần nhìn thấy hai bóng dáng yếu đuối đang bị trói.

Chỉ thấy Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny lúc này đang cùng ngồi trên một chiếc ghế, một chiếc dây da trói tay chân hai người lên ghế, họ quay lưng vào nhau, không nhìn thấy lẫn nhau được.

Trước mặt họ, một đám thanh niên mặc áo ngắn tay trông rất mạnh mẽ xúm lại, có khôi ngô, có gầy gò, nhưng phần lớn nước da ngăm đen, chắc chắn là do nhiều năm phơi nắng. Điều khiến Dương Thần chú ý chính là lúc

nhìn thấy hắn, đám thanh niên này chẳng lộ ra vẻ gì, dường như không để tâm đến hắn, vẫn nói chuyện với nhau như trước, việc khiến Dương Thần càng nghiến ngấm hơn là trên tay trên lưng bọn đều cầm vũ khí, gần như tất cả đều là AK47, M16 và súng trường hỏa lực khá mạnh.

Đám súng ống đó vốn không có gì đặc biệt, nhưng lại xuất hiện ở Hoa Hạ, nếu là ở nước ngoài như nước Mỹ, dù có người cầm M16 đi khắp phố Dương Thần cũng chẳng thèm để mắt tới, nhưng một đám người cầm súng ở đây thì thật khó thấy, thật quá kỳ lạ.

Dương Thần rất rõ ràng, cái tổ chức ngoan cổ tự xưng là “người bảo vệ Hoa Hạ”, cũng không phải là thời phong, muốn thoát khỏi tai mắt bọn họ, đến Trung Hải bắt cóc người khác, đích xác là năng lực rất lớn.

Ngay lúc Dương Thần còn đang nghĩ ngợi, Lâm Khôn đang cười nịnh đám thanh niên rốt cục đã phát hiện ra, trên khuôn mặt đó lộ ra vẻ thù hận, nhe răng cười độc ác.

- Lâm tiên sinh, người này chính là người ông muốn bắt sao?

Một gã mặc áo trắng không có tay, quần dài rằn ri quân dụng, người thanh niên tóc ngắn này có vẻ là thủ lĩnh, trên tay cầm một khẩu Sa Ung chỉ có quân nhân hùng mạnh thật sự mới có thể sử dụng, cũng là người duy nhất cầm súng lục trong cả đám người, gã dùng tiếng Anh hỏi Lâm Khôn.

Dương Thần lúc này đã đến gần, nghe thấy khẩu âm tiếng Anh không khỏi ngẩn ra, đó là khẩu âm Việt Nam, hóa ra đó là người Việt Nam.

- Đúng vậy, Long tiên sinh, tôi hy vọng anh có thể bắt được hắn, tôi muốn tự tay tiễn hắn xuống địa ngục!

Lâm Khôn hung tợn nói.

Cùng lúc đó, Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny ngồi trên hai chiếc ghế cũng đã nhìn thấy Dương Thần đi tới. Lâm Nhược Khê thần sắc phức tạp nhìn Dương Thần, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, tuyệt vọng, còn Mạc Thiện Ny lại có vẻ quật cường xem lần kinh ngạc, dường như không tin Dương Thần sẽ vì hai người họ mà đơn thương độc mã tiến đến.

Người đàn ông họ Long cao lớn liếc mắt một cái đánh giá Dương Thần, mặt không chút thay đổi nói:

- Lâm tiên sinh, tôi không thể không nói, ông thuê chúng tôi thật không đáng giá, nếu chỉ là xử lý người này, chỉ cần một người anh em thủ hạ của tôi là đủ.

Vài người thanh niên cường tráng dùng súng Đại Hán tươi cười vẻ ngạo nghễ, hiển nhiên là rất đồng ý với thủ lĩnh của mình.

Lâm Khôn nghiến răng nghiến lợi nói:

- Không, Long tiên sinh, chờ ta xử lý tiểu tử này rồi sẽ lấy lại cổ phần thuộc về ta từ đám tiện nhân kia, số tiền tôi đưa các anh không đáng gì cả!

Nói xong, trên mặt toát lên dục vọng cuồng nhiệt, nhìn về góc Lâm Nhược Khê.

Thực ra, mấy năm nay lãng phí vô độ đã khiến số cổ phần ở công ty Quốc Tế Ngọc Lôi của Trần Khôn vốn là 30% hiện giờ 1% cũng không có. Lão không ngừng mang cổ phần của chính mình đi bán cho các cổ đông khác, khiến lão dần dần đi vào đường chết. Giờ lão đã bán sạch cổ phần còn lại của mình, liệu chết một phen.

Lâm Nhược Khê không sợ hãi, nhìn Lâm Khôn, giống như không có chút dao động tình cảm nào, thản nhiên nói:

- Lâm Khôn, ông thật khiến tôi thất vọng.

Cô ý thức được người đàn ông này đã không có đường quay đầu lại, cho nên gọi thẳng họ tên chứ không xưng hô bố - con.

Chỉ là không ngờ, trong tình cảnh gay go này, người kia lại không có liên quan gì đến tất cả đám đàn ông kia, không ngờ hần lại thản nhiên đến đối mặt với hết thảy hậu quả xấu vốn không nên giáng xuống người hần.

Lâm Nhược Khê áy náy nhìn Dương Thần, tuy rằng người đàn ông này cho cô ấn tượng không tốt, nhưng hần có thể vì cô mà một mình đến đây, Lâm Nhược Khê nói không cảm động thì là giả.

- Lâm Khôn, ông không phải đàn ông! Sao ông có thể đối xử với con gái mình như vậy!

Mạc Thiện Ny tính tình mạnh mẽ, lúc này rốt cục không kìm nổi chửi ầm lên.

Lâm Khôn cười to vài tiếng, mắt lộ ra vẻ tà ác nhìn Mạc Thiện Ny:

- Cái đồ nha đầu thôi này, ta sớm đã thấy ngươi không vừa mắt, đợi mọi việc xử lý xong xuôi, ta sẽ dạy dỗ ngươi cẩn thận! Trước kia bà lão đó nếu không che chở cho ngươi, ta đã ném ngươi lên giường vài trăm lần rồi! Ngươi nghĩ ngươi là cái gì? Chỉ là một con chó cái Lâm gia nuôi thôi!

- Đồ vô sỉ! Đê tiện! Hạ lưu!!

Mạc Thiện Ny khuôn mặt tức giận đỏ bừng lên, giãy giụa, muốn thoát thân, nhưng cách trời chuyên nghiệp khiến cố gắng của cô đều là vô ích.

Dương Thần thấy ánh mắt áy náy của Lâm Nhược Khê nhìn mình, lại thấy nữ thủ trưởng xấu tính Mạc Thiện Ny dừng cảm phản kháng, trong lòng không khỏi có cảm nhận tốt đẹp về hai người phụ nữ này, một người làm rõ sai trái, biết cảm ơn, một người lại dũng cảm không sợ cường quyền.

Đáng tiếc, trong dòng sông lịch sử nhân loại, phụ nữ luôn sắm vai nhân vật yếu đuối, trên thế giới sinh ra chủ nghĩa nữ quyền, chính là bởi vì phụ nữ không được đãi ngộ bình đẳng, mà nguyên nhân trực tiếp nhất là phụ nữ thật sự không thể chống lại đàn ông.

Tình huống trước mắt là như vậy, hai người phụ nữ bất luận trên thương trường có hào quang rực rỡ thế nào, bất luận đã đánh bại bao nhiêu đàn ông, nhưng khi gặp thủ đoạn nguyên thủy, thô tục nhất này, họ ngoài việc đấu võ mồm ra cũng chẳng thể làm gì được.

Có lẽ đây là một trong những điều kiện để nhân loại sản sinh ra hậu thế.

Nếu như phụ nữ cũng cường tráng, khỏe mạnh như đàn ông, vậy thì đàn ông làm thế nào?

Người đàn ông cường tráng họ Long hình như không hiểu tiếng Trung, không để ý nhiều đến cuộc cãi nhau của Lâm Khôn và hai cô gái, gã nhìn Dương Thần, thấy Dương Thần không hề sợ hãi, lại có chút tán thưởng bước lên, nói bằng tiếng Anh:

- Tuy anh sắp xuống địa ngục, nhưng anh cũng là người dũng cảm, tôi sẽ cho anh được toàn thây.

Dương Thần mỉm cười kỳ quái, có phần thích thú đánh giá gã đàn ông kia, mở miệng nói một câu khiến Lâm Khôn và hai cô gái nghe không hiểu.

- Anh họ Long, tên là gì?

Gã đàn ông to lớn giật mình, nhú mào, dùng ngôn ngữ y hệt nói:

- Mà biết nói tiếng Việt Nam à?

- Long Toàn Hoàng là gì của anh?

Dương Thần tiếp tục cười hỏi.

Nếu như Dương Thần biết nói tiếng Việt làm cho gã kia ngạc nhiên, thì đến khi hắn tiếp tục dùng tiếng Việt nói ra cái tên “Long Toàn Hoàng”, gã kia dường như bị chấn động.

- Mà rốt cuộc là ai?

Gã đàn ông sắc mặt nghiêm trọng hỏi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 70

Đừng Sùng Bái Ta Quá

Vì nói tiếng Việt Nam thì chỉ có người Việt ở đó mới nghe hiểu được, nên Dương Thần cũng không cần kiêng dè nói:

- Tìm chỗ nào bí mật chút, ta sẽ từ từ nói cho người nghe.

Ánh mắt tên kia bỗng lóe lên, nhưng cuối cùng cũng gật đầu, ra vẻ như chờ Dương Thần dẫn đường.

Lâm Khôn như thể lạc vào sương mù, vội vàng hỏi:

- Long tiên sinh, vậy là sao? Tôi mới là khách hàng, cuối cùng là thế nào vậy? Tại sao anh không ra tay bắt người? Tôi đã trả tiền rồi mà!

- Đừng quấy rầy ta!

Người đàn ông họ Long đưa tay lên, trong nháy mắt họng súng đã chĩa về phía Lâm Khôn, ánh mắt âm u sâu thẳm, cất giọng lạnh lẽo:

- Chúng ta đồng ý cho người thuê, còn làm như thế nào là quyền của chúng ta.

Lâm Khôn bị dọa cho sợ đến ngồi thụp xuống, run rẩy không dám nói câu gì nữa.

Dương Thần cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn Lâm Khôn, dẫn người đàn ông đến một góc khác, khi đã chắc chắn những người ở gần đều không nhìn thấy rõ tình hình bên trong mới quay người hỏi bằng tiếng Việt:

- Tại sao Giao Sa lại đến Hoa Hạ, lẽ nào các người không sợ “Viêm Hoàng Thiết Lữ” hay sao?

Nghe đến “Giao Sa”, “Viêm Hoàng Thiết Lữ”, đồng tử của người thanh niên co rúm lại, khẩu súng trong tay liền nhắm ngay đầu Dương Thần, giọng khàn khàn hỏi:

- Người rút cục là ai? Vì sao biết chúng ta? Viêm Hoàng Thiết Lữ có quan hệ gì đến người?

Dương Thần lắc đầu cười khỏ:

- Nếu ta là người của Viêm Hoàng Thiết Lữ, bây giờ người còn có thể đứng ở đây sao?

- Vậy người là ai?

Người đàn ông không dám thả lỏng, người trước mặt gây cho gã một áp lực rất kỳ dị, càng nhìn hắn gã càng có cảm giác khác lạ.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, hơi do dự rồi cho tay vào túi áo.

Túi áo bé tí đương nhiên chẳng thể đựng được vũ khí, nên gã kia cũng không vì sợ bị uy hiếp mà nổ súng, chỉ là gã đang chờ đợi xem Dương Thần sẽ lấy ra cái gì.

- Biết vật này không?

Dương Thần lấy ra một chiếc nhẫn nhỏ, loại nhẫn thường hay dùng trong hôn lễ. Chiếc nhẫn nhìn qua là nhẫn bạch kim, nhưng vì đã lâu nên có vẻ không sáng lắm, chẳng có bất kỳ một viên đá quý nào đính lên, chỉ đơn giản là một chiếc nhẫn kim loại. Có điều hoa văn trên mặt chiếc nhẫn như ngọc sáng bóng, chạm khắc kỳ lạ phức tạp khiến cho người ta hoa hết mắt..

Lúc mới nhìn qua chiếc nhẫn gã kia chỉ có cảm giác hơi quen quen, nhưng khi gã nhìn thấy kí tự La-tinh khắc trên mặt nhẫn thì lập tức co rúm người lại, cảm giác như không thể thở được nữa!

Gã đã từng đọc qua tài liệu về chiếc nhẫn này, chiếc nhẫn mà theo các bang phái truyền tai nhau thì chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Nhưng cho dù là cả đời này bọn họ không thể nhìn thấy chiếc nhẫn này thì bọn họ vẫn phải cố gắng nhớ, đặc biệt là kí tự La-tinh khắc trên mặt nhẫn, đây là kí tự La-tinh cổ từ thời đế chế La Mã, là loại ngôn ngữ từ lâu đã biến mất trong thế giới này. Nhưng trong dòng chữ thần bí ấy, có một từ đơn giản, cũng có thể là một cái tên, mà có lẽ bọn họ suốt đời không bao giờ dám quên.

Bởi vì chiếc nhẫn có khắc từ ấy, không phải ai cũng có thể giữ được nó. Trong một vài lĩnh vực nhất định nó có thể đạt được đến sự tượng trưng cho mức quyền lực tối cao, cũng là đức tin mà trong sâu thẳm linh hồn bọn họ luôn tôn sùng!

Dương Thần nhìn thấy vẻ kinh hãi của người đàn ông họ Long kia, biết rằng ông ta đã hiểu rõ, lại cho chiếc nhẫn vào túi áo như cũ, ai mà lại tin được, một vật khiến cả thế giới thất điên bát đảo kia hằng ngày chỉ nằm yên trong túi quần nào đó của một người đàn ông.

- Được rồi, đừng có làm cái vẻ mặt này nữa, tôi không tin nhóm “Giao Sa” của tôi toàn là những tên ngốc.

Dương Thần thân thiện vỗ vỗ đôi vai vạm vỡ của người đàn ông.

Toàn thân người đàn ông run lên, vừa mới lấy lại tinh thần, nhìn thấy ánh nhìn đầy thiện ý của Dương Thần nhưng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng như trời rét tháng Chạp, lạnh như thời tiết ở hai đỉnh cực, nghĩ về những sự tích liên quan đến người đàn ông đó... Mồ hôi cứ vã ra như tắm chảy ròng ròng, đôi chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, thậm chí còn sắp mặt xuống nền xi măng.

- Thuộc... thuộc hạ Long Toàn Y, bái kiến Đại Vương!

Long Toàn Y cất giọng run run đầy thành kính.

Dương Thần nhíu mày:

- Anh tên Long Toàn Y, như thế thì Long Toàn Hoàng là anh trai của anh sao?

- Đúng thế, thưa Đại Vương!

Long Toàn Y vẫn giữ tư thế phủ phục, không dám ngẩng đầu, cung kính

trả lời câu hỏi.

Dương Thần chỉ đành biết than thở:

- Anh đứng lên đi, đây là nước Hoa Hạ, không phải ở trong vương quốc của ta, anh không cần phải hành lễ nhiều như thế.

Long Toàn Y thấy Dương Thần hình như không hề có ý trách cứ, cẩn thận bò dậy, lùi lại ba bước rồi mới dám đứng thẳng người lên, ánh mắt nhìn Dương Thần đã hoàn toàn thay đổi, một cặp mắt hung dữ lại ngập tràn sự sùng kính tôn thờ đến điên cuồng.

Hắn là người đó thật sao? Một người vẫn tồn tại mà huynh trưởng nói luôn tôn thờ, không ngờ thật sự lại đang xuất hiện trước mắt mình.

- Đúng rồi.

Dương Thần đột nhiên như nghĩ ra điều gì, nói:

- Tôi không thích ngôi xưng hô Đại Vương đâu, nếu anh không ngại đổi ngôi xưng hô, thì anh cứ gọi tên tôi là được rồi.

- Vâng! Dương Thần đại nhân!

Long Toàn Y tự hào gọi lớn, dường như đối với anh ta được gọi cái tên kia là một điều vô cùng vinh dự.

Thấy Long Toàn Y đã rõ thân phận thật của mình, Dương Thần cũng không nói nhiều lời nữa, hỏi trực tiếp anh ta:

- Tại sao hội Giao Sa lại xuất hiện ở đây, cho dù tôi chưa từng ra lệnh không được vào nước Hoa Hạ, nhưng anh trai Long Toàn Hoàng của anh nổi tiếng là người cẩn thận, chắc chắn sẽ không thể nào dễ dàng mắc sai lầm này.

Long Toàn Y cung kính trả lời:

- Bẩm đại nhân, phạm vi hoạt động của Giao Sa hội chúng ta chỉ hạn chế trong một vài vùng biển hoặc xung quanh Hoa Hạ, làm công việc vận tải, không hề khiến cho Viêm Hoàng Thiết Lữ quá chú ý. Lần này đồng ý để Lâm Khôn thuê, cũng chỉ vì công việc mà anh ta làm, phạm vi hoạt động nhỏ, không mấy nguy hiểm, nên sau khi suy xét, chúng tôi đã nhận nhiệm vụ.

- Ông ta đủ tiền thuê các anh sao?

Dương Thần hiếu kỳ hỏi.

- Nghe nói tiền mà ông ta có được là do bán số cổ phiếu mà ông ta nắm giữ.

Long Toàn Y đáp:

- Vừa đủ để hoàn thành nhiệm vụ đơn giản này.

Vừa nói xong từ “nhiệm vụ đơn giản” thì Long Toàn Y liền cảm thấy không đúng, nhiệm vụ này sao có thể lại đơn giản được? Người mà anh ta phải đối phó chính là người đàn ông đang ở trước mặt mình.

Long Toàn Y lập tức muốn thay đổi lời vừa mới nói ra, không biết nên nói như thế nào, chỉ biết lúng túng không nói nên lời, vẻ mặt bối rối.

Tất nhiên Dương Thần không để ý đến điều đó, trong lòng đang nghĩ về việc Lâm Khôn đột nhiên bán hết chỗ cổ phiếu ít ỏi của mình trong Quốc Tế Ngọc Lôi, mới có tiền thuê quân thì không khỏi buồn cười, hắn ta còn có sống cô chết đôi phó với người của ta, nhưng lại là thủ hạ của ta thì thật chẳng khác nào gây ông lại đập lưng ông.

- Long Toàn Y, anh dẫn theo mấy người anh em đi đi, việc này tôi sẽ giải quyết nốt.

Dương Thần nói.

- Đại nhân, có cần chúng tôi ra tay giết Lâm Khôn không? Nếu như đại nhân đích thân ra tay thì sẽ chỉ làm bẩn tay đại nhân mà thôi.

Ánh mắt Long Toàn Y lộ vẻ hung dữ, trong lòng anh ta lúc này chỉ muốn đánh Lâm Khôn tơi tả. Tên ngu ngốc này, suýt chút nữa thì biến ta thành trò cười để cho lũ lính đánh thuê tấn công rồi.

Muốn đưa thần Chết xuống âm ti! Là trò đùa hay sao? Âm ti là nơi để các người yên nghỉ mới phải đấy!

Dương Thần lắc đầu:

- Anh đi trói Lâm Khôn lại, đánh ngất rồi ném vào một góc, xong rồi thì anh có thể đi, việc còn lại tôi sẽ xử lý. Các anh chờ đợi ở đây càng lâu, thì càng dễ khiến Viêm Hoàng Thiết Lữ tức giận.

- Tuân lệnh, thưa đại nhân.

Long Toàn Y không nói thêm gì nữa, phục tùng chính là bản năng của anh ta, huống hồ lại là mệnh lệnh của thủ lĩnh cao nhất.

Lâm Khôn đang bị lâm vào cảnh sứt đầu mẻ trán ngay trên chính đất của mình, gã vô cùng tức giận, lũ ngốc đánh thuê Thiên Sát, ta đã tốn tiền để trả cho các người mà còn dí họng súng vào đầu chủ nhân, nếu không cầu xin bọn chúng thì dù ta có đánh cũng đánh không lại bọn chúng, chỉ hận không thể chém cho bọn chúng mấy đao!

Lúc này nhìn thấy Long Toàn Y bước tới, mặt không chút biểu cảm thì liền đổi nét mặt, tươi cười nói:

- Anh Long, bắt được cái thằng chết tiệt đấy chưa?

Long Toàn Y không đáp, nói bằng tiếng Việt với mấy tên thủ hạ vài câu, hai tên thủ hạ gật đầu nghiêm túc, vài tên xông lên cầm dây thừng trói Lâm Khôn lại.

Trong mắt mấy người đó chút sức lực yếu ớt của Lâm Khôn không hề có khả năng kháng cự, khi đã trói Lâm Khôn lại thành một dùm thì thẳng tay ném gã xuống đất.

- Sự ngu ngốc của mày đã khiến mày bị rơi vào lò lửa âm ty rồi.

Lâm Toàn Y tiến về phía trước, nói câu này bằng tiếng Anh, rồi lại đá cho Lâm Khôn một cước bất tỉnh nhân sự.

Xử lý xong, Long Toàn Y huýt sáo, trong nháy mắt hơn mười tên lính đánh thuê đeo súng đạn thật từ kho hàng khắp tứ phía nhanh chóng xuất

hiện, chào nghiêm chỉnh theo nghi thức quân đội.

Long Toàn Y ra lệnh, tất cả đều nhất loạt hô vang khẩu hiệu, có điều chỉ có bọn họ mới hiểu được khẩu hiệu đó có nghĩa là gì.

Ngay sau đó, trước ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny, những gã đàn ông vừa mới bắt cóc các cô rời khỏi kho hàng nhanh như gió, trong thoáng chốc đã chẳng nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Vào ngay lúc các cô không hiểu chuyện gì thì Dương Thần xuất hiện nhẹ nhàng như lúc biến mất, nụ cười trên môi còn biểu lộ đôi chút đắc ý.

- Dương Thần, tất cả chuyện này là như thế nào?

Mạc Thiện Ny không thể kìm được câu hỏi này, vừa mới đây còn ở trong tình cảnh tuyệt vọng, sao bỗng nhiên lại thay đổi hết thế này?

- Tôi nói này Mạc tiểu thư, cứ để tôi tháo dây trói cho các cô rồi tôi sẽ từ từ kể cho, cô không sợ đau, nhưng tôi lại sợ vợ tôi bị thương mất.

Dương Thần xót xa nhìn Lâm Nhược Khê, đôi tay thành thạo lần giở những vòng dây trói.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần bằng ánh mắt có phần quái dị, nói nhỏ:

- Anh còn làm nhanh hơn mấy tên buộc dây trói đấy.

Dương Thần ngạc nhiên, cười bối rối, trong lòng hiểu đó là điều tất nhiên, đây là nghề của anh mà...

Tháo xong dây trói, Lâm Nhược Khê đứng dậy, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt pha chút kỳ lạ, dù sao những điều vừa xảy ra trước mắt thật thần kỳ, người này sao có thể làm được việc như thế chứ?

- Tôi biết hai người đang có nhiều nghi vấn lắm, nhưng có phiền phức thì cứ lên xe trước đã, tôi đưa hai cô tới bệnh viện, rồi tôi sẽ từ từ kể lại cho hai người.

Dương Thần nói.

- Vậy còn ông ta...

Lâm Nhược Khê cắn đôi môi đỏ mọng, nhìn mặt đất hoa lên.

Dương Thần nói thành thật:

- Cô có chắc là mình cần một tấm lòng đồng cảm không?

Lâm Nhược Khê ngẩn người nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thì lộ ra một vẻ hoàn toàn thản nhiên lắc đầu nói:

- Đi thôi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 71

Chiều Này Hơi Độc

Ba người nhanh chóng lên xe của Dương Thần quay lại bệnh viện, Dương Thần còn gọi điện cho vú Vương để bà yên tâm. Bà Vương mừng rỡ đến phát khóc, và nói muốn đến thăm tiểu thư ngay.

Ngồi trong xe, Mạc Thiện Ny không ngừng hỏi Dương Thần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lâm Nhược Khê với tính cách trầm lặng, tuy với nét mặt không quan tâm lắm, nhưng rõ ràng là đang rất tò mò, không ngừng liếc nhìn Dương Thần.

Nói thật, cảm giác của cô bây giờ đối ông chồng của cô đã dần dần thay đổi từ khinh ghét, coi thường đến có vài phần thiện cảm, đặc biệt là những biểu hiện bất ngờ gần đây, đã làm cho Lâm Nhược Khê từ bé đến giờ mới là lần đầu tiên muốn đi tìm hiểu đối phương là con người như thế nào. Nhưng nếu nói là kiểu người cô ấy thích thì vẫn còn kém xa, với cái kiểu sống không có chí tiến thủ, thì càng làm cho một con người chăm chỉ như Lâm Nhược Khê coi thường.

Dương Thần không muốn phiền phức với sự tra hỏi của Mạc Thiện Ny, liền bịa ra một lý do. Hắn chỉ nói trên đường đến đây, hắn đã gọi cho đội đặc nhiệm đồn trú ở Trung Hải, để dọa bọn tội phạm, nếu chúng không nhanh chóng chạy trốn, thì sẽ bị tiêu diệt toàn bộ. Ở chỗ Lâm Khôn lừa bọn chúng rằng ở đây không có cảnh sát đặc nhiệm, nên ông ta mới là người xấu. Cuối cùng, đối phương đã nhận tiền rồi nên chọn cách rút lui, cũng chẳng thêm để ý đến ba người bọn họ.

Nói như vậy đến lừa đứa trẻ ba tuổi cũng không xong, nhưng Dương Thần vẫn cố tình làm vậy, cuối cùng Mạc Thiện Ny cũng chẳng làm gì được, ngồi trong xe thờ dài, không thêm để ý đến Dương Thần.

Trên thực tế, nếu không phải nghĩ đến Dương Thần bất chấp sự an nguy của bản thân, đáp ứng yêu cầu của lũ người đó, dựa vào một mình hắn đi cứu mấy người họ, bọn họ cũng chẳng dễ dàng bỏ qua cho Dương Thần, nhất định sẽ làm cho ra nhẽ.

Lâm Nhược Khê không hỏi gì khác, đột nhiên chen ngang hỏi Dương Thần một câu:

- Vừa nãy anh dùng tiếng gì nói chuyện với người đó vậy?
- À, Tiếng Việt Nam.

Dương Thần biết cái này không thể giấu được.

Mạc Thiện Ny không kìm nổi, ném ánh mắt kì quái về phía Dương Thần:

- Anh biết tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Đức

và tiếng Nhật, giờ lại biết cả tiếng Việt Nam sao?

- Có gì lạ sao? Thật ra anh còn biết cả tiếng Thái Lan nữa, hai thứ tiếng này rất giống nhau!

Dương Thần nhìn ánh mắt của Mạc Thiên Ny, hơi chút trơ trẽn hiểu nó thành sự ngưỡng mộ của cô ta, trả lời có phần đắc ý.

Lâm Nhược Khê nhúc nhích thân người, nếu chỉ nói đến ngôn ngữ, thì cái anh chàng này quả thực là một thiên tài, nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng liền hỏi:

- Tại sao anh lại học tiếng Việt Nam?

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Thích thì học được thôi!

.....

Sau khi đưa Lâm Nhược Khê về bệnh viện nằm viện xong, Dương Thần cũng không ở lại lâu, những việc còn lại giao cho Mạc Thiên Ny và vú Vương lo liệu. May mắn là không có ai báo cảnh sát, tránh được bao rắc rối.

Dương Thần vừa rời khỏi bệnh viện, liền gọi một cuộc điện thoại, điện thoại vừa kêu đã có người nghe, đầu bên kia đầy những âm thanh hỗn tạp nhưng rất quen tai.

- Ngài Dương, người mà ngài muốn bắt đã được giải về rồi, đợi ngài đến đích thân xử lý!

- Là ở Trần Công... Ồ không, bây giờ đổi tên là Trương Công Quán rồi, đúng không?

Dương Thần vừa cười vừa nói.

Trương Hồ ở đầu bên kia cười hà hà và trả lời:

- Nhờ cả vào ngài Dương và cô Sắc Vi đứng đằng sau giúp đỡ, nếu không thì Trương Hồ tôi làm gì có ngày hôm nay!

Dương Thần không khách khí nói:

- Trương Hồ giờ ta qua chỗ ngươi, trước khi ta đến, ngươi có thể bắt đầu cho thằng mọi con đây ném ít mùi đau khổ, nhưng nhớ rõ, không được để gã chết, còn cái khác tùy ngươi... ta cần gã, làm cho gã không thể gây phiền phức cho người khác được nữa...

- Vâng, ngài Dương, việc này ngài cứ yên tâm giao cho tôi.

Trong giọng nói của Trương Hồ lộ ra vẻ thâm độc.

Vừa dập điện thoại, Dương Thần liền chậm rãi lái xe đến Trương Công Quán, đây cũng là cách cho Trương Hồ chút ít thời gian dạy dỗ Lâm Khôn. Nếu theo ý của Dương Thần, thì lấy luôn mạng của Lâm Không. Nhưng vì đã quyết định rửa tay gác kiếm quay trở về cuộc sống đời thường, thì lấy mạng của chính bố vợ mình, có nói kiểu gì cũng không phải đạo, hơn nữa, tuy Lâm Nhược Khê đã hoàn toàn thất vọng về cha của mình, nhưng nếu cô ấy biết Dương Thần giết cha của mình, có lẽ cả đời này cô ấy sẽ khó mà tha thứ cho hắn.

Tình cảm của con người là không thể phủ nhận, giống như bản thân Dương Thần với Lâm Nhược Khê trước kia là hai người xa lạ, nhưng hiện giờ lại không thể không quan tâm đến nhau.

Dương Thần tìm một chỗ rộng rãi để đỗ xe, sau đó lững thững đi đến Trương Công Quán, phải đi đến ba mươi phút mới tới nơi, bốn gác cửa vừa nhìn thấy Dương Thần liền cúi người cung kính chào.

Dương Thần nhìn thấy từ ánh mắt của bọn họ ánh lên vài phần sợ hãi, hồi tưởng về lúc bản thân mới bắt đầu lập nghiệp, cái kí ức đó cứ như ngày hôm qua ấy.

- Ngài Dương!

Cái giọng nói khàn khàn thân thuộc của Trương Hồ từ phía cửa lớn vọng lại, Dương Thần nhìn thấy anh ta mang theo bốn, năm người vệ sĩ lực lưỡng đi về phía mình, trên mình mặc áo sơ mi màu trắng, tay đeo đồng hồ vàng, trông cái con người cộc cằn thô lỗ này cũng có vài nét của đại ca giang hồ.

- Xem ra dạo này sống thoải mái đó nhỉ!

Dương Thần nói một cách đầy bốn cọt.

Trương Hồ mặt đỏ bừng nói:

- Hà hà, đó đều là do tài năng lãnh đạo của cô Sắc Vi, chứ người thô lỗ như tôi và đám anh em toàn là loại vai u thịt bắp, thì hiểu cái gì.

Dương Thần hỏi Trương Hồ một cách đầy nghi ngờ:

- Sắc Vi với anh có quan hệ thân thiết ghê!

Trương Hồ sừng sốt, liền mỉm cười trả lời:

- Tôi biết ngài Dương đang lo lắng cái gì, vài thằng nhãi của hội Tây Minh được cử theo dõi tôi, đều bị tôi qua mặt. Tôi với cô Sắc Vi liên lạc trao đổi với nhau rất kín kẽ. Tối qua tôi cùng với hội trưởng Tư Đồ còn uống rượu với nhau, ý của ông ấy có vẻ rất cảm ơn tôi vì đã thủ tiêu xong Trần Đức Hải.

- Ô? Tư Đồ Minh Trạch không nghi ngờ gì chứ?

Dương Thần không tin đường đường là đại ca của các bang hội khu Tây lại ngốc nghếch đến vậy.

Trương Hồ đầy hưng phấn nói:

- Cô Sắc Vi vài ngày này đang diễn trò rất hay, người của hội Hồng Kinh và người của tôi giao đấu tranh giành địa bàn, hi sinh vài thằng, cuối cùng địa bàn bị tôi đoạt được. Thực ra địa bàn đó đều được tôi và cô Sắc Vi bàn tính sẵn, đánh nhau chỉ qua chỉ là tung hỏa mù thôi. Sau khi chấp nhận hi sinh vài thằng nhãi nhép, Tư Đồ Minh đã chính thức để tôi tham gia vào các cuộc họp của các đại ca trong hội Tây Minh.

- Người không được coi thường, vẫn chưa đến lúc kết thúc, chẳng ai biết kết quả như thế nào!

Dương Thần nhận thấy sự tình không đơn giản như vậy, nên nhắc nhở vài câu.

Trương Hồ gật đầu đồng ý, nhưng khi nhìn vào ánh mắt Dương Thần, anh ta lại lại thấy đầy sự tự tin từ ánh mắt ấy, kể cả Tư Đồ Minh không thực sự tin tưởng anh ta thì cũng có đáng kể gì, có người đàn ông trước mặt này, chỉ cần trong lúc nước sôi lửa bỏng, xông vào hang cọp thủ tiêu ông ta, cái kiểu này cũng chẳng khác với lúc đơn thương độc mã hạ gục Trần Đức Hải là mấy!?

Dương Thần cơ bản cũng hiểu được suy nghĩ của Trương Hồ, chỉ có điều không thêm nói, bản thân hẳn tuy không sợ ra tay, nhưng nếu ra tay, sẽ dẫn đến rất nhiều rắc rối, hoặc không ít thì nhiều sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống bình lặng hiện tại không thể tiếp tục kéo dài. Đây cũng là lý do hàng ngày Dương Thần không tùy tiện ra tay là như vậy.

- Cái thằng cha Lâm Khôn ở đâu?

Dương Thần hỏi.

Trương Hồ mới nhớ đến cái ông già Lâm Khôn đáng thương đó, chỉ tay về căn nhà kho phía xa:

- Ở đằng kia, cô em tôi nghe nói đây là việc ngài Dương muốn làm, lên xung phong đi vào đó rồi!

- Em gái người?

Dương Thần mới nghĩ lại cái cô gái đáng thương tối hôm đó ngây ngô nói với hắn “sao không chạy trốn”. Xem ra khi anh trai cô gái đó trở thành đại ca ở đây thì cuộc sống cũng trở lên thú vị hơn.

Trương Hồ cười một cách đầy nham hiểm nói:

- Ngài Dương có lẽ không biết, cái cô em gái tôi còn lắm trò hơn cái thằng anh nó, nó nghe thấy ngài Dương nói chỉ cần không chết người, làm cái gì cũng được, lập tức xông vào cái căn phòng đó!

Dương Thần tin lời Trương Hồ nói, vì khi bản thân nhìn thấy Trương Anh bị trói chặt trên giường chịu đủ trò hành hạ của lũ người bất nhân đó, thì tâm lý bị ảnh hưởng là điều tất nhiên, cô ấy cũng sẽ dùng những trò tra tấn biến thái ấy áp dụng vào người khác.

Trương Hồ dẫn lối cho Dương Thần đến cái căn phòng tối tăm đó, chưa bước vào, Dương Thần đã nghe thấy tiếng la hét vọng ra từ căn phòng đó, tiếng là hét đó đích thị là của Lâm Khôn, nghe ra rất là đau khổ, ai oán.

Trong căn phòng u ám đó không có mấy ánh sáng lọt vào, chỉ có mấy cái đèn tóc đỏ không thể chiếu sáng toàn bộ không gian rộng lớn đó.

Không khí nồng nặc mùi cháy khét, bốn bề vút đầy đồ dùng gia đình phế thải, và vài thứ giống như rèm cửa!

Cảnh tượng hiện ra lúc Dương Thần bước vào phòng, đừng nói đến bản thân hắn, mà người đi cùng hắn Trương Hồ cũng toàn thân nổi da gà!

Chỉ nhìn thấy khoảng nền đất nhỏ toàn bộ quần áo hàng hiệu của Lâm Khôn bị lột bỏ, đến cái quần cũng không biết bị vút ở phương nào, cuộc sống ăn chơi đã cho hắn ta một thân hình béo trắng, ục ịch.

Hai tay của hắn ta bị trói chặt sau phía cây cột, không thể động đây, đôi chân bị trói chặt với nhau, chỉ có thể co lên co lên duỗi xuống

Nếu chỉ nhìn thấy cảnh này, thì mọi người sẽ không cảm thấy quá kinh ngạc, nhưng ở đằng sau lại có một chàng thanh niên gầy gò và cũng để trần toàn thân, ôm chặt lấy eo của Lâm Không, và đang thực hiện một số động tác mà nam giới không nên làm với nam giới, thở hổn hển, phát ra tiếng rên khản đặc.

Lâm Không cuối cùng lại bị người con trai đó hãm hiếp.

Chẳng trách ông ta không ngừng gào thét như một thằng điên, trước giờ chỉ biết trêu đùa người khác, giờ đây lại bị người khác bỡn cợt, thật là không dễ chịu gì.

Dương Thần khi còn ở nước ngoài cũng đã gặp cảnh tượng này không ít, nhưng Dương Thần chưa từng thấy đôi nào “xấu” như đôi này, mà trước mặt hắn lại “diễn” sống động như thế này.

- Ngài Dương, thế nào, chiêu này của tôi được không?

- Trương Anh, chiêu này hơi bị độc đấy!

Trương Anh e hèm đáp:

- Dám động đến ngài Dương, thế này là còn nhẹ chán, nếu không phải không được giết ông ta thì tôi còn nhiều trò độc hơn.

Dương Thần cũng không dám tiếp xúc quá nhiều với người phụ nữ “hồ ly tinh” này, đành cười trừ, nhưng đột nhiên hắn thấy, người thanh niên còn lại sao thấy quen mặt quá!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 72

Người Chồng Vĩ Đại

- Người đó là... Trần Phong?

Dương Thần cuối cùng cũng nhận ra cái anh chàng tội nghiệp đó là ai, không ở đó lại là anh ta.

Trần Phong bây giờ với lần cuối cùng Dương Thần gặp anh ta quả thật có thể gọi là khác nhau một trời một vực. Vốn dĩ có đôi mắt dài, gầy, tóc xoắn tít, hai má hóp, toàn thân chỗ nào cũng thấy hình xăm.

Càng làm người khác không thể nhận ra là Trần Phong với nét mặt dờ dờ điên điên, ngờ nghệch, nếu nói đó là người thì thà nói là giống động vật không lý trí mang dáng vẻ con người còn hơn.

Trước kia là công tử nhà họ Trần, nay thân tàn ma dại, người không ra người, quỷ không ra quỷ, thật là ông trời muốn trêu người.

Tuy nhiên Dương Thần không có ý thương hại hắn ta. Nếu có quả báo, thì Trần Phong ra nông nổi này cũng là quả báo trước kia hắn ta hay bắt nạt chèn ép người khác.

Trương Anh nhìn Trần Phong với con mắt đầy thù hận, chính hắn ta đã hại đời cô, cô chẳng có lý do gì mà không căm ghét hắn ta cả.

- Đúng vậy, nhưng hắn ta bây giờ không còn là Trần Phong nữa, hắn ta chỉ là một con chó mà tôi nuôi mà thôi!

Trương Anh nói xong, đột nhiên kéo sợi dây thừng trong tay một cái.

Trần Phong vừa đang hưng phấn với Lâm Khôn, đột nhiên khàn khàn hét và bị kéo ngã xuống sàn nhà, sau đó giống như một con chó nhanh chóng bò về cạnh gót chân của Trương Anh, thè lưỡi liếm ngón chân của cô ấy bị thò ra ngoài khi đeo dép.

Lúc này Dương Thần mới chú ý, trên cổ Trần Phong bị quấn một chiếc vòng cổ dành cho vật nuôi, dây thừng bị Trương Anh cầm trong tay.

Mọi hành động của Trần Phong không còn lý trí, rõ ràng là phải chịu đựng quá nhiều hành hạ dẫn đến dờ dờ điên điên.

- Mỗi lần nhìn thấy thằng súc sinh này là tôi muốn rút súng bắn vỡ sọ nó ra, nhưng em gái tôi không cho!

Trương Hồ nói một cách giận dữ.

- Giết hắn ta thì dễ dàng cho hắn ta quá, em muốn hành hạ hắn ta, ngày xưa hắn ta hành hạ em, bây giờ em muốn có thằng đàn ông khác hành hạ hắn ta, mỗi buổi tối, em đều cho phép những anh chị em ngày xưa bị hắn ta bắt nạt hành hạ hắn ta, đợi đến lúc mọi người chán hắn ta rồi, lúc đó giết hắn ta vẫn chưa muộn.

Trương Anh hỏi một cách rất tự nhiên:

- Ngài Dương có còn muốn con chó của em đi phục vụ lão già kia nữa không?

Dương Thần nhìn Lâm Khôn đau đến nỗi ngất đi, mặt không biểu cảm nói:

- Mọi người tự lo liệu, vẫn là câu nói đó, chỉ cần không chết, còn cái khác không thành vấn đề!

Nói xong, Dương Thần xoay người rời khỏi căn phòng đó, hắn không còn tâm trạng để nhìn lại những gì đang xảy ra trong căn phòng đó, cho dù là Lâm Khôn hay Trần Phong, cái kết của chúng như thế nào đã không còn quan trọng với hắn nữa rồi!

Nhưng mọi việc trên thế gian này không bao giờ ngừng được.

Đúng lúc Dương Thần lái xe quay lại bệnh viện, thì nhận được điện thoại của Trương Hồ, thông báo cho anh ta một tin mà khi nghe xong, anh ta chờ người ra —— Lâm Khôn, phát điên rồi!

Lâm Khôn tuy rất nhiều lần bị hãm hại, trả thù không thành, bị vứt vào thùng rác, bị bọn lính đánh thuê bắt cóc, việc không thành lại còn hại đến thân. Ngoài ra còn phải đền cả cổ phần của Quốc tế Ngọc Lô, đối với người chẳng còn gì như Lâm Khôn bất mãn với đời, này lại bị cái thằng súc sinh Trần Phong lấy đi nốt cái lòng tự tôn của thằng con trai...!

Vốn là con cháu nhà quyền quý, tự do tự tại cả nửa đời người, nay lại có kết cục bi thảm như vậy.

Phát điên có lẽ đối với Lâm Khôn mà nói lại là một kiểu giải thoát.

Dương Thần chỉ ra lệnh cho Trương Hồ đưa Lâm Khôn vào viện tâm thần Trung Hải, còn các việc khác, Trương Hồ biết phải làm gì!

Đúng lúc Dương Thần đang thương cảm vì việc Lâm Khôn phát điên, thì bỗng nhiên có điện thoại của Mạc Thiên Ny gọi đến, cái cô sếp nữ xinh đẹp này từ trước đến nay thường không nể nang Dương Thần, kể cả lần này anh ta cứu cô ấy, nhưng cô ta vẫn tỏ thái độ cứ như Dương Thần đang nợ tiền cô ta vậy, làm cho Dương Thần cũng chẳng biết làm gì hơn.

- Này, Người đẹp Mạc có gì dặn dò?

Dương Thần thều thào nói.

Ở đầu bên kia, Mạc Thiên Ny có chút tức giận:

- Làm sao, nghe giọng của anh, nghe vẻ nói chuyện với tôi rất tủi thân lắm hay sao?

- Không tủi thân, được sủng ái quá nên sợ, cái người đẹp này đang yên đang lành thì lại thích gây sự.

Ở đầu bên kia Mạc Thiên Ny nắc lên một tiếng:

- Tôi nói cho anh biết, hôm nay bọn tiểu thư này muốn mời anh ăn tối, đừng có nghĩ người tâm địa người khác xấu!

Dương Thần rất hoài nghi, hỏi một cách đầy cảnh giác:

- Cô Mạc không phải muốn tôi đi đòi nợ ở chỗ nào đó mà có ăn tôi đó chứ?

- Dương Thần nguoi chết đi! Bỏn tiêu thư tỏ lòng nhân từ muốn mời anh đi ăn tối vì anh đã cứu ta, anh nghĩ ta là loại con gái thích gây sự, không biết nghĩ sao!?

Thì vốn dĩ là vậy... Dương Thần nghĩ trong bụng, nhưng lại bị mắc ở miệng, dù sao cũng chẳng có lý do gì để từ chối, bụng anh ta cũng đang cồn cào!

- Vậy anh đến bãi đỗ xe công ty, tôi lái xe đưa anh đi.

Mạc Thiện Ny nói xong liền cúp điện thoại.

Bụng Dương Thần đang đói cồn cào, nhấn chân ga tăng tốc độ, chẳng mấy chốc là đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm Quốc Tế Ngọc Lôi. Bây giờ là giờ tan ca, chẳng còn mấy xe ở trong bãi đỗ nữa.

Chiếc Audi A4 màu đỏ của Mạc Thiện Ny cực kì nổi bật ở một góc khuất, chủ nhân của chiếc xe đó đang chăm chú nhìn đồng hồ đợi Dương Thần.

Mạc Thiện Ny đã thay đổi quần áo, với váy ren hoa văn màu đen, ôm vừa cái eo thon nhỏ, bờ vai thẳng tắp, đôi chân dài trắng nõn nà, chân đi đôi giày cao gót đính thủy tinh óng ả, mái tóc buông xõng rất hợp với vóc dáng. Khuôn mặt có thoa ít phấn trang điểm càng lộ rõ vẻ cuốn hút, gợi cảm, phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của người Phương Đông.

Nếu không hiểu rõ những thủ đoạn của người đẹp này, chắc Dương Thần cũng giống như những người con trai khác, bị hút hồn bởi vẻ quyến rũ của Mạc Thiện Ny.

- Lên xe!

Mạc Thiện Ny không nói nhiều, nhìn thấy Dương Thần đi tới, liền mở cửa xe ngồi vào ghế lái.

Đợi Dương Thần ngồi vào trong xe xong, Mạc Thiện Ny mở nhạc, chiếc IPOD nhỏ nhắn kết nối với bộ khuếch tán AUX, âm thanh du dương của bài hát «Mộng tỉnh thời gian» đang lan tỏa trong xe.

Mạc Thiện Ny cũng không chủ động nói chuyện với Dương Thần, tập trung lái xe.

Sau khi xe chạy lên đường cao tốc, Dương Thần bất giác phát hiện trong IPOD của Mạc Thiện Ny toàn là những bản tình ca bất hủ nổi tiếng, thậm chí là một số bản nhạc nổi tiếng của nhóm rock The Beatle.

- Xem ra cô cũng rất hoài niệm!

Dương Thần vô tình nói:

- Không ngờ một người con gái thành phố lại có khiếu thưởng thức đến vậy!

Mạc Thiện Ny liếc Dương Thần một cái và nói:

- Cái mới thường dễ bị lãng quên, nhưng những thứ không bị lãng quên

thì đáng để hoài niệm...!

Nói xong, liền ngáp ngừng một lát rồi lại nói:

- Với kẻ thô lỗ như anh thì có nói anh cũng chẳng hiểu.

- Tôi hiểu!

Dương Thần rất thành thật nói:

- Hai năm trước tôi thấy ở Hollywood Jessica Alba rất xinh đẹp, lại vừa quyến rũ, nhưng đến lúc cô ấy có thai, thì tôi mới phát hiện cái cô Marilyn Monroe chết cách đây rất lâu rồi, càng có sức hấp dẫn hơn.

Mạc Thiện Ny suýt chút nữa thì ghen sắc, nếu không phải vì chân đang bận đạp chân ga, thì cô đã đạp Dương Thần một cái bay ra khỏi xe.

Không gian đột nhiên trở lên yên lặng, trong xe chỉ có âm thanh của nhạc rock England tạo lên những tiết tấu thoải mái.

Khi xe dừng hẳn, Mạc Thiện Ny mới nói:

- Đến rồi, xuống xe!

Dương Thần thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, nghi ngờ bản thân có phải đang hoa mắt, rồi chỉ tay về phía bảng hiệu trang trí đầy ánh đèn, và nói:

- Cô chắc đây là chỗ chúng ta ăn tối?

- Không được sao?

Mạc Thiện Ny nét mặt hằm hằm nói.

Dương Thần lắc đầu nói:

- Tôi chỉ lấy làm lạ là làm sao cô lại đến chỗ này ăn tối, tôi cứ nghĩ cô sẽ đưa tôi đến chỗ nào sang trọng lịch sự, ví dụ như nhà hàng Pháp chẳng hạn, như vậy sẽ xứng đáng với thân phận của cô hơn.

- Tôi thích ăn ở quán cóc, và còn thích ăn đồ ăn vỉa hè nữa cơ, thật không may là anh đoán nhầm rồi!

Mạc Thiện Ny trừng mắt nhìn Dương Thần và nói:

- Xuống xe!

Quán cóc thì quán cóc, Dương Thần tất nhiên là không quan trọng, chỉ cần có người trả tiền là được, vì anh ta không mang theo tiền.

Dọc theo con đường cạnh bờ sông ở khu ngoại ô Trung Hải, buôn bán theo hình thức quán cóc cực kì phát triển và đầy tiềm năng, trải dài hết tầm mắt là đủ các loại dù bạt dùng đủ loại kích cỡ tre hoặc gậy sắt to nhỏ đỡ lấy.

Ánh đèn đầy màu sắc của biển hiệu làm hiện rõ tên của cái quán này lên, phía bên ngoài người qua lại không ngớt, thứ làm cho Dương Thần cảm thấy bất ngờ là đại đa số khách đến khu vực Trung Hải này lại là tầng lớp nhân viên văn phòng, rất nhiều còn mặc cả đồng phục veston công sở đến, có những người vì sợ nóng lên cầm ca –vat, áo veston trên tay, vừa đi vừa nói cười vui vẻ.

Lúc này, gió từ ngoài bờ sông thổi vào phần nào làm dịu mát cái không khí nóng nực, do đó có phần dễ chịu hơn, làm cho không khí ở đây trở nên thoải mái hơn nhiều. Nhưng mùi vị của hoa quả và rau xanh tạo cho nơi này

có nét thôn quê nổi bật, đó có thể là cái mà người ở thành phố đang tìm kiếm.

Bất kể người đông đến thế nào, chỉ cần người đẹp Mạc Thiện Ny mặc váy đen với hoa ren đi trong đám đông vẫn cứ thật nổi bật.

Nếu không phải lúc hai con mắt trùng trùng nhìn người khác, thì Mạc Thiện Ny quả thật là một cô gái đẹp mê hồn, tướng mạo đoan chính, quyền rũ, bước đi nhẹ nhàng, dáng người thắt đáy lưng ong, bờ vai thẳng tắp càng làm cho cô ta trở lên quyền rũ xinh đẹp.

Dương Thần đi cùng người con gái đẹp như vậy, không ít người con trai ném cho hắn ánh mắt ghen tị.

- Cô thường tới nơi này?

Dương Thần không biết rằng tại thành phố Trung Hải lại có một nơi như thế này, có cảm giác mới mẻ lên ngó trước nghiêng sau hỏi:

Mạc Thiện Ny gật đầu:

- Lâu rồi không đến!

- Có nhiều quán thế này, biết chọn quán nào!

Dương Thần hoa mắt vì có quá nhiều quán ăn ở đây, tuy có phần giống nhau nhưng về trình độ nấu ăn xem ra cũng có phần khác biệt.

Mạc Thiện Ny liếc mắt nhìn anh ta, nói:

- Cứ đi theo tôi là được rồi!

Dương Thần không nhiều lời, anh ta phát hiện từ lúc Mạc Thiện Ny đến nơi này, cô ta trở nên cực kì yên lặng, cũng không phải là không nói chuyện bình thường, nét mặt như đang nghĩ về cái gì đó, hay đang tìm lại kí ức gì đó.

Đi được khoảng bảy tám phút, Mạc Thiện Ny dẫn Dương Thần đến một quán gọi là “ Xuyên Hương”, không cần hỏi thì cũng biết quán này có hương vị đặc biệt riêng.

Trong quán chỉ có một người phụ nữ với mái đầu hoa râm, thân hình bầu bĩnh, nhìn thấy Mạc Thiện Ny liền chạy lại và nở một nụ cười thân thiện nói:

- Thiện Ny, lâu rồi không đến, nhớ cô quá trời!

Mạc Thiện Ny cũng nở một nụ cười ấm áp pha lẫn chân thành, chạy lại ôm lấy người phụ nữ đó, cũng chẳng thềm đề ý đến khắp người bà ta toàn mùi dầu mỡ.

- Dì Hương, lâu nay bận không, hôm nay con dẫn bạn đến ăn cơm, tiện thể có thời gian đến thăm dì!

Mạc Thiện Ny cầm tay dì Hương và nói.

Dì Hương liếc nhìn Dương Thần lúc này đang đứng sau Mạc Thiện Ny, và lộ một nụ cười đầy ẩn ý, với vẻ mặt làm ra vẻ đã biết rõ sự việc, rồi nói:

- Đây là bạn trai con hả, cái gì mà mời bạn ăn cơm không ăn cơm, có bạn trai rồi sao không nói với dì Hương một câu!

Mạc Thiện Ny mặt đỏ bừng, liền nhanh chóng xua tay phản đối:

- Không phải đâu dì Hương, anh ấy là chồng của bạn thân con, đồng thời cũng là đồng nghiệp, hôm nay anh ấy giúp đỡ con, nên con mới mời anh ấy ăn tối đây!

- Thì ra là vậy...!

Dì Hương cười chữa thẹn, chào hỏi Dương Thần:

- Bạn của Thiện Ny, đừng khách khí, mời ngồi, cậu lần đầu đến đây, để dì làm cái gì cho cậu ăn, không tính tiền!

Dương Thần cảm ơn dì Hương, và cùng Mạc Thiện Ny tìm chỗ ngồi, sau đó dì Hương mang trà đến mời hai người uống, rồi đi vào bếp bắt đầu làm việc.

- Cô rất thân với bà chủ ở đây, họ hàng nhà cô?

Dương Thần tò mò hỏi

Mạc Thiện Ny uống ngụm trà, rồi lấy tay lau những giọt mồ hôi trên trán, nói:

- Dì Hương là người cùng quê với tôi, vài năm trước khi tôi vừa đến Trung Hải, mọi thứ đều lạ, may mà có dì chăm sóc và giúp đỡ!

- Thì ra cô là người Tứ Xuyên.

Dương Thần có vẻ ngạc nhiên:

- Lần trước tại bệnh viện, cô nói cô quen Nhược Khê quen nhau được vài năm rồi, vậy năm mười ba mười bốn tuổi cô đã một mình đến Trung Hải rồi?

- Sao, có gì kì lạ sao?

Mạc Thiện Ny hỏi ngược lại.

Dương Thần lắc đầu nói:

- Tôi chỉ là khâm phục, một cô bé mười ba mười bốn tuổi một mình đến một nơi rộng lớn như thế này, mà lại còn có thể đạt được vị trí như ngày hôm nay, mà nhưng bố mẹ cô đâu mà để cô một mình đến đây?

Ánh mắt của Mạc Thiện Ny có chút gì đó u buồn, lí nhí nói:

- Nhà của tôi ở trên núi, rất nghèo, mỗi năm chỉ dựa vào mấy mẫu ruộng bậc thang sống qua ngày. Ba tôi mất vì bệnh tật năm tôi mười ba tuổi, thậm chí tôi đến lúc ba tôi mất, tôi vẫn không biết ông mất vì bệnh gì, mẹ tôi một mình nuôi tôi quá vất vả, lên tái giá với một người đàn ông cùng thôn.

Dương Thần chẳng biết nói gì, không ngờ một cô gái xinh đẹp quyến rũ như Mạc Thiện Ny lại có một quá khứ buồn như vậy!

- Cô không đồng ý cho mẹ cô tái giá nên đã một mình bỏ đi!

Im lặng một hồi lâu, rồi Dương Thần mới hỏi.

- Không phải!

Mạc Thiện Ny lấp liếm, lấy tay lau nước mắt:

- Nói tóm lại, là tôi có lý do đi khỏi nơi đó, hơn nữa ở đó chẳng có trường học, tôi không muốn lãng phí cả đời mình ở đó!

Dương Thần nhìn thấy đôi mắt của Mạc Thiện Ny hoen đỏ, ngân ngấn nước mắt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 73

Tôi Có Thể Ôm Anh Không?

- Sao? Không nói được gì à? Có phải tự cảm thấy mình có lỗi không?

Mạc Thiện Ny hỏi dồn dập.

- Tôi không tranh cãi với cô, tùy cô nghĩ, hướng hồ chuyện kết hôn không phải là ý muốn của tôi. Có một số việc không phải chỉ cần nói dăm ba câu là có thể rõ ràng.

Dương Thần cười thản nhiên.

Mạc Thiện Ny lập tức nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tôi muốn để anh bước vào đó mới nói với anh như vậy, anh rõ ràng không ngu ngốc, thậm chí còn thông minh hơn rất nhiều so với những người khác. Anh biết nhiều ngoại ngữ như vậy thì có thể thấy ngay được là tại sao không thể làm tốt được việc đó. Giống như những người đàn ông trẻ tuổi khác đấu đá nhau tại nơi làm việc? Chẳng lẽ cả đời này anh cứ bám váy đàn bà như thế sao? Chỉ sợ Nhược Khê vạch áo anh cho người khác xem lưng thôi, kiểu gì cũng có một ngày sẽ không cần anh nữa, rồi lúc đó anh sẽ làm thế nào?

- Bám váy đàn bà cũng không sao.

Dương Thần gật đầu hàm ý.

- Tôi bây giờ không phải là đang lái xe của vợ, sống ở nhà của vợ, cảm thấy không tồi chút nào. Nếu như thật sự có một ngày cô ấy không cần tôi bên cạnh nữa thì tôi sẽ trở về bán thịt dê xiên nướng.

- Anh.....

Mạc Thiện Ny tức sôi máu, mình tận tình khuyên bảo anh ta, vậy mà anh ta lại coi đó là một điều hiển nhiên.

Thở một hơi thật sâu, Mạc Thiện Ny mới có cảm giác ngực mình được lưu thông chút máu, nhưng khuôn mặt trước mắt cô càng nhìn càng không thể chấp nhận được. Cô liền chuyển hướng sang bên Hương tẩu hô:

- Hương tẩu, cho tôi hai chai rượu trắng nữa, loại mạnh ý.

Hương tẩu đích thân xuống bếp, nghe xong liền cười một tiếng.

- Rượu trắng? Không phải là rượu cao lương sao?

Dương Thần không biết nhiều về cách ủ rượu truyền thống ở trong nước.

- Đúng vậy, không uống rượu, tôi sẽ bị một tên vô lại như anh làm cho tức chết.

Mạc Thiện Ny trừng mắt nhìn Dương Thần.

Hương tẩu hiển nhiên biết Mạc Thiện Ny biết ăn cay, cũng biết uống rượu, vì thế bung lên vài món ăn, bất luận là hải sản hay rau xanh đều cho

thêm ớt vào. Hơn nữa hai chai rượu trắng không nhãn mác gì nhìn là biết rẻ, nhưng lại là rượu mạnh.

- Biết uống rượu không?

Mạc Thiện Ny sau khi mở một chai, giương mắt nhìn Dương Thần hỏi.

Dương Thần ngửi mùi hương rượu bay ra là đã cảm thấy hơi chóng mặt. Rượu tây anh đã uống qua nhiều, rượu vang cũng thường xuyên uống, nhưng thứ rượu cao lương cay nồng này thì anh rất ít khi đụng vào. Gặp phải dáng bộ “Ta đây biết uống” của cô nàng xinh đẹp Mạc Thiện Ny này, anh đành cười một cách đau khổ nói:

- Tôi uống một chút thôi, không quen.

- Đúng là không phải đàn ông.

Mạc Thiện Ny cười khẩy, rót một ít vào trong ly thủy tinh của Dương Thần.

Hương tửu chào mời khách, nói vài câu với Mạc Thiện Ny thì lại bận ra ngoài tiếp khách, chỉ còn lại hai người ngồi ở một góc, ăn các món cay của Tứ Xuyên, uống rượu cao lương.

Đêm đến, những ngọn đèn cạnh bờ sông quanh co khúc khuỷu.

Trên bầu trời, ánh trăng sáng lung linh chiếu xuống mặt nước, những chùm sao tô điểm, mặt sông gợn sóng, giống như một dải ngân hà dưới trần gian.

Gió lạnh phảng phất, những tiếng ồn ào náo động cũng không chói tai.

Dương Thần ăn vài món cay, nhấp chút rượu cho đỡ bỏng lưỡi, dần dần cảm thấy quanh mình không khí náo nhiệt sôi nổi, mà trong lòng chính mình lại thấy thật dễ chịu khác thường, thế là như có một chút ưu tư.

Đây chẳng phải là cuộc sống mà bản thân mình hướng tới hay sao?

Có rượu, có thịt, có đủ các thể loại người qua lại xung quanh, có thể cảm nhận thấy gió đang thổi, bóng cây đang lắc lư, thấy tiếng nước chảy, thấy tiếng côn trùng kêu. Tất cả những thứ này đều hiện lên thật tuyệt đẹp, làm cho con người ta phải hướng tới.

Hồi lâu, Dương Thần định thần lại, nhìn về phía Mạc Thiện Ny ngồi đối diện, không khỏi sửng sốt.

Mạc Thiện Ny đã uống cạn một bình rượu trắng, ít cũng phải đến nửa lít, gương mặt xinh đẹp của cô trở nên ửng hồng, làn da mịn màng dưới ánh sáng của ngọn đèn càng làm da cô hồng hào khác lạ, làm mê hoặc lòng người.

Đôi mắt của người đẹp như mặt hồ đầy nước lóng lánh, lẳng lặng nhìn thức ăn trên bàn, lại không động đến đũa, chỉ có một tay giữ lấy ly rượu, giống như là đang ngăn người ra.

- Cũng đã khá nhiều rồi, cô trước kia đều uống nhiều như vậy sao?

Dương Thần cảm thấy đối với một người phụ nữ, uống hết nửa lít rượu trắng đã là quá nhiều rồi.

Mạc Thiện Ny vẻ mặt ngây thơ nhìn Dương Thần một cái, hiển nhiên là đã có chút men say, lắc đầu:

- Trước đây, không có ai có thể đến đây cùng tôi, một người không thể uống nhiều như vậy.

- Cô không có bạn?

Dương Thần tò mò hỏi.

Mạc Thiện Ny bật cười, như một đóa hoa nở rộ:

- Anh thấy bạn của Trưởng phòng quan hệ công cộng quốc tế sẽ có người thích đến quán ăn bản thiêu này để ăn cơm?

Dương Thần im lặng, đích xác, dựa vào thân phận hiện tại của Mạc Thiện Ny, những người kết giao với cô không biết liệu có phải là bạn thực sự không. Những người như vậy làm sao có thể tự dưng đến nơi ồn ào tạp nham này để ăn cơm chứ? Sẽ chỉ làm mất giá trị của bản thân và cảm thấy mất mặt mà thôi.

- Nói như vậy, tôi rất vinh hạnh trở thành người đầu tiên cùng cô đến đây ăn cơm.

Dương Thần tự giễu.

- Hơn nữa là người đàn ông đầu tiên tôi mời riêng đến.

Mạc Thiện Ny cười khẽ nói:

- Những người đàn ông khác muốn mời tôi đi ăn cơm tôi đều từ chối.

- May mà là quán cơm, nếu không ở chỗ khác bị người ta nhìn thấy, tôi đã trở thành kẻ thù của cánh đàn ông rồi.

Dương Thần nói.

- Không tốt sao? Tôi thấy những đồ ăn ở đây so với những khách sạn năm sao kia ngon hơn nhiều.

Mạc Thiện Ny nhe răng cười, rất vui vẻ.

Dương Thần gật gật đầu, tuy rằng có cay chút, nhưng đồ ăn ở đây mang hương vị của cuộc sông, là thứ mà hắn thích.

Hai người đang nói chuyện, điện thoại của Mạc Thiện Ny ở trên bàn rung lên, cô từ từ cầm điện thoại lên xem số gọi đến, nụ cười trên mặt tắt ngấm, tiếp đến, cô bấm trả lời.

- Mẹ..... vâng.....Con biết rồi, con sẽ đi, vâng..... mẹ giữ gìn sức khỏe.

Sau khi bình thân gác máy điện thoại, Mạc Thiện Ny vứt điện thoại xuống, cầm chén rượu lên, uống cạn chỗ rượu còn lại ở trong chén.

Dương Thần vừa xem cảnh tượng đó liền nghi ngờ hỏi:

- Điện thoại của mẹ cô?

Mạc Thiện Ny nhìn hắn, gật gật đầu:

- Anh không nghe thấy sao?

- Có việc gì gấp à?

- Không phải

- Có cần giúp đỡ không?
- Không cần.
- Sắc mặt của cô xem ra không được tốt lắm.
- Anh phiền phức vậy.

Mạc Thiện Ny không giữ nổi bình tĩnh chau mày.

Dương Thần cười gượng gạo:

- Tôi ăn no rồi, còn cô?
- Ăn no rồi thì đi thôi.

Mạc Thiện Ny đứng dậy, cầm vài thứ mang theo mình rồi rời khỏi chỗ.

Cho dù Hương tàu lại chối từ, nhưng Mạc Thiện Ny vẫn đưa tiền, còn dúm cho Hương tàu vài đồng 100, nói là cho mấy đứa nhỏ của Hương tàu mua vài thứ lặt vặt. Dường như biết tính bướng bỉnh của Mạc Thiện Ny, cuối cùng Hương tàu không thể đùn đẩy được nữa đành phải nhận lấy.

Hai người trở lại bãi đỗ xe, trên đường đi Mạc Thiện Ny dường như có chút gì đó không yên lòng, không nói gì chỉ lẳng lặng đi về phía trước.

Khi đi đến bãi đỗ xe, trông cô như một viên pha lê hiện lên cô đơn giữa màn đêm yên tĩnh.

Đột nhiên, Mạc Thiện Ny xoay người, nhìn chăm chăm vào Dương Thần. Trong bóng tối, gương mặt xinh đẹp kia lộ rõ vẻ mệt mỏi.

- Sao vậy?

Dương Thần luôn cảm thấy Mạc Thiện Ny bất thường, có thể tâm tư của người phụ nữ chính bản thân cũng không thể đoán ra, đành đi cạnh cô không lên tiếng.

- Tôi có thể ôm anh không?
- Cái gì?

Trả lời câu hỏi của Dương Thần, Mạc Thiện Ny tiến lên, mở rộng hai cánh tay, muốn một cái ôm.

Dương Thần không có ý sẽ từ chối để né tránh. Khi cánh tay mịn màng nhưng lạnh lẽo của Mạc Thiện Ny quàng vào cổ hắn, mùi rượu bay ra hòa với mùi thơm ngọt ngào của cơ thể, từ ngực của Dương Thần trở xuống có thể cảm nhận rõ được hai bầu ngực căng tròn, đầy đặn mà mềm mại của Mạc Thiện Ny.

Hơi một chút do dự, Dương Thần thở dài, giơ hai tay đầy cảm thông, ôm lấy tấm lưng ngọc ngà của Mạc Thiện Ny, vuốt nhẹ nhàng.

Trong bóng đêm, hai người như một đôi tình nhân đang tình tứ bên nhau. Cái ôm ngọt ngào giữa một vùng ngoại ô bốn bề vắng lặng, hưởng thụ thời khắc hiếm có của hai người.

- Thực ra cô có việc gì có thể nói ra, nói không chừng tôi có thể giúp được cô, giống như ngày hôm nay chẳng hạn.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny dựa vào ngực Dương Thần, vuốt nhẹ, nói áp úng:

- Đừng nói bất cứ điều gì, cũng đừng hỏi gì cả, hãy để tôi ôm như thế này một lúc thôi, một lúc thôi.....

Dường như cái ôm này rất lâu, nhưng khi hai người tách nhau ra, lại cảm thấy chỉ ngắn ngủi như một cái chớp mắt.

Mạc Thiện Ny vén vài sợi tóc trên mặt, có chút ngượng ngùng, liếc nhìn Dương Thần:

- Cảm ơn anh, chúng ta về thôi.
- Người đẹp nhào vào ôm, tôi phải là người được hời mới đúng chứ.
- Tôi biết anh sẽ không có ý nghĩ đó.

Thiện Ny cố ý nhìn xuống phía dưới Dương Thần:

- Trừ phi anh bắt lặc.

Dương Thần đơ mặt ra, thời buổi này làm một người đàn ông trong sạch cũng khó, người phụ nữ này xấu thật, không ngờ còn để ý đến sự biến đổi sinh lý của mình.

Sau khi ngồi nhờ xe của Mạc Thiện Ny về đến Quốc Tế Ngọc Lôi, Dương Thần và Mạc Thiện Ny tạm biệt nhau, sau đó cô lại mở xe của mình, nhanh chóng tới bệnh viện. Mặc dù nói Lâm Nhượng Khê đã hoàn toàn hết hi vọng với người bố Lâm Khôn, nhưng khi biết tin Lâm Khôn bị điên vẫn phải nói với cô.

Khi đến được bệnh viện đã là 10h đêm, trên đường ngoài những y tá phải trực đêm ở bệnh viện ra, căn bản là không có bóng người nào. Đi đến trước của phòng bệnh của Lâm Nhượng Khê, nhìn thấy đèn trong phòng còn sáng, vốn tưởng rằng Lâm Nhượng Khê vẫn chưa ngủ, nhưng khi đẩy cửa vào thì biết mình đã đoán sai.

Chiếc đèn bàn đặt trên một chiếc tủ nhỏ ở đầu giường vẫn sáng, nhưng Lâm Nhượng Khê nằm trên giường đã ngủ rất say sưa, nghiêng người nằm trên chiếc đệm, trong tay vẫn còn cầm quyển sách liên quan đến kinh tế thị trường, trên người mặc chiếc áo ngủ nam có đường kẻ sọc màu lam rộng thùng thình, mái tóc rủ xuống che mất nửa khuôn mặt, lộ ra vẻ đẹp yếu mềm mà thường ngày không thấy được.

Rất khó có thể tưởng tượng được một người phụ nữ còn trẻ như vậy lại là một vị tổng giám đốc công ty nổi tiếng trong giới kinh doanh. Trên đôi vai gầy yếu đó lại phải gánh vác trọng trách to lớn của hàng trăm hàng vạn nhân viên các nơi trên thế giới.

Nghĩ một lúc, Dương Thần liền cảm thấy khâm phục người vợ của mình.

Cảm thấy không khí trong phòng có chút lạnh lẽo, Dương Thần thấy Lâm Nhượng Khê ngủ khi đọc sách, nửa thân trên ở bên ngoài chăn, không khỏi lo lắng cho cô không biết lại cảm lạnh phát sốt lần nữa.

Ngẫm nghĩ một chút, Dương Thần đi nhẹ nhẹ đến cạnh giường, không phát ra tiếng động, từ từ dùng tay đỡ đầu Lâm Nhượng Khê lên, rút chiếc gối cao ở bên dưới ra, sau đó để Lâm Nhượng Thần gối lên chiếc gối đó ngủ.

Tiếp đó lại kéo chiếc chăn lên đến bả vai của Lâm Nhược Thần, kẹp chăn lại cẩn thận, đảm bảo không có khe hở nào để gió lùa vào.

Đúng lúc này, Lâm Nhược Khê chợt mở mắt, nhìn Dương Thần một cách khó hiểu.

E rằng chỉ nhìn lẳng lẳng như vậy nhưng Dương Thần vẫn có thể cảm nhận thấy, đôi mắt đó sâu và trong suốt như vậy, không khỏi khiến bản thân giật mình tại chỗ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 74

Vị Khách Không Muốn Gặp

Thực ra, từ lúc Dương Thần bước vào cửa, Lâm Nhược Khê đã chú ý đến. Bởi vì, còn trẻ nhưng đã phải gánh vác trọng trách của công ty mà bà nội giao phó, vì vậy thường quên ăn quên ngủ, lo lắng bộn bề cho công việc, điện thoại mở máy liên tục 24h, giấc ngủ của Lâm Nhược Khê cũng không được sâu.

Cử chỉ ân cần dịu dàng của Dương Thần khiến cô không muốn tỉnh dậy. Cô không biết phải đối mặt như thế nào với sự chăm sóc chu đáo của người đàn ông này, nhưng lại cảm thấy cứ giả vờ ngủ như vậy cũng không ổn, chính bản thân cuối cùng vẫn phải đối mặt với tất cả những thứ này.

- Ấy, làm em thức giấc rồi.

Dương Thần định thần lại, không biết làm thế nào, cử chỉ đã nhẹ nhàng như vậy rồi, không ngờ vẫn làm cô tỉnh giấc.

Lâm Nhược Khê lẳng lẳng nhìn Dương Thần một hồi, chớp mắt vài cái, nhẹ nhàng hỏi:

- Thiện Ny mời anh ăn cơm đây, cô ấy thế nào rồi?

- Cái gì thế nào?

Dương Thần buồn bực. Tại sao câu nói đầu tiên lại là Mạc Thiện Ny.

- Cô ấy hôm nay tâm trạng không được tốt cho lắm.

Lâm Nhược Khê nói.

- Đương nhiên sẽ không tốt.

Dương Thần ngồi ở chiếc ghế cạnh giường nói:

- Bị trói buộc, tâm trạng còn có thể vui được nữa sao?

- Đây là chuyện khác.

Lâm Nhược Khê khẳng định.

Dương Thần nhíu mày, nhớ lại khi ăn cơm Mạc Thiện Ny có nhận một cuộc điện thoại.

- Là chuyện trong nhà cô ấy?

- Anh chỉ biết cô ấy có người nhà đến, tâm trạng cô ấy không tốt.

- Chính xác là không tốt, nhưng hiện tại chắc là không sao.

Dương Thần sẽ không nói trước mặt vợ rằng “Bởi vì tôi - người chồng của em đã ôm cô ấy”, cho dù người phụ nữ lạnh lùng này không để ý gì cả.

Sau khi Lâm Nhược Khê “Ừ” một tiếng, lại nhắm mắt lại, tỏ ý rất rõ ràng rằng “Em muốn đi ngủ, anh đi đi.”

Dương Thần cười khổ, việc của bản thân vẫn chưa nói, vì thế liền bảo:

- Anh còn chuyện này muốn nói với em, em nghe rồi cũng đừng quá kích

động, có liên quan đến Lâm Khôn.

Lâm Nhược Khê lại mở mắt, nhưng không nói gì, nhìn Dương Thần.

- Ông ấy điên rồi, có thể không chịu nổi thất bại của những việc này, đã vào bệnh viện tâm thần rồi.

Dương Thần nói dứt khoát.

Lâm Nhược Khê rõ ràng bị chấn động mạnh, nhưng sau đó lại trở mình không đổi mặt với Dương Thần nữa, nói:

- Em biết rồi, anh đi đi.

Dương Thần biết cô cần bình tâm một chút, cho nên cũng ngay lập tức rời khỏi phòng bệnh.

Vài ngày sau, cuộc sống của Dương Thần trở nên bình lặng nhưng thoải mái. Mỗi buổi sáng, vẫn như trước đem cơm đến cho các nữ nhân viên trong văn phòng.

Sau khi trải qua một thời gian có chút u tối, quan hệ của ba người phụ nữ Lưu Minh Ngọc, Trương Thái cùng với Triệu Hồng Yên ngày càng trở nên thân thiết hơn, thỉnh thoảng lại đùa giỡn, xóa sạch mọi dấu vết mờ ám, trừ ba người phụ nữ hờn dỗi đến mức muốn đánh người, cũng là một việc vui lớn ngoài trò chơi điện tử của Dương Thần.

Trưởng phòng Mã yên phận không đến quấy rầy các nhân viên nữ phòng Quan hệ xã hội nữa. Theo như những gì Lưu Minh Ngọc nói, lão này đã nộp đơn từ chức cho ban giám đốc công ty, tìm một dịp giao ban để nghỉ ngơi.

Mạc Thiện Ny cũng khôi phục lại công việc bình thường. Ngoài công việc của bản thân ra, cô còn kiêm luôn chức vụ Phó Tổng giám đốc công ty. Hóa ra vị trí Phó Tổng giám đốc này chẳng có ai, bởi vì dưới cái khí chất thương trường lớn mạnh của Lâm Nhược Khê, căn bản là không cần Phó chủ tịch gì cả, thậm chí là Trợ lý.

Nhưng Lâm Nhược Khê bị bệnh, công ty có rất nhiều việc khó có thể quyết đoán được, kết quả là Lâm Nhược Khê ở trong bệnh viện đưa ra hàng loạt các chỉ thị, để cho rất nhiều quyết định thường ngày của công ty đều do Mạc Thiện Ny chỉ đạo, đồng thời để cho Thư ký Tổng giám đốc - Ngô Nguyệt cũng chính là người phụ nữ lạnh lùng ở sân bay đó giúp đỡ giải quyết.

Tuy rằng Mạc Thiện Ny còn trẻ, nhưng có rất nhiều nguyên lão của công ty đều rất rõ không ít mối quan hệ của cô với Tổng giám đốc cũ và Tổng giám đốc đương nhiệm. Quốc Tế Ngọc Lôi có thể nói là tài sản tư hữu của Lâm gia. Lời nói của Lâm Nhược Khê từ trước đến nay đều nhất ngôn cửu đỉnh (lời nói ra rất có chữ tín), đồng thời ban Giám đốc hiểu rất rõ những thành tích to lớn trong công việc của Mạc Thiện Ny nên không có ai phản đối gì.

Khoảng thời gian này xảy ra chuyện khá thú vị. Sau khi các nhân viên trong công ty bàn bạc thương lượng với nhau liền kéo quân tới bệnh viện

thăm Lâm Nhược Khê.

Đây là việc ngoài dự liệu của Dương Thần, bởi vì cái dáng vẻ lạnh lùng xa cách thường ngày của Lâm Nhược Khê căn bản là chẳng có nhân viên nào trong công ty dám chủ động đến nói chuyện với cô. Nhưng không ngờ Lâm Nhược Khê vừa mới nhập viện các nhân viên đều quan tâm nhiệt tình đến thăm hỏi như vậy.

Đàn oanh oanh yến yến này của phòng Quan hệ xã hội cũng chuẩn bị không ít sự chọn lựa kỹ càng, những món quà bổ dưỡng đều mang đến bệnh viện, còn mua cả một bó to Khang Nãi Hình.

Trong đó có một nữ nhân viên trong phòng Quan hệ xã hội mang theo một máy ảnh đến bệnh viện để chụp một tấm ảnh thực về Lâm Nhược Khê đang nằm trên giường bệnh.

Trong tấm ảnh đó, một Lâm Nhược Khê không trang điểm phấn son, mặt mộc cầm trong tay quyển sách, ánh mắt trong veo nhìn các nhân viên đến thăm mình. Từ sâu bên trong tỏa ra một vẻ đẹp tự nhiên, khiến cho các nhân viên nữ có khả năng tiềm tàng “Theo đuổi các ngôi sao” cũng phải trầm trồ ước ao, ngưỡng mộ Tổng giám đốc không trang điểm mà vẫn có vẻ đẹp hoàn mỹ đến như vậy, thậm chí không trang điểm còn xinh đẹp hơn.

Lúc này, Dương Thần mới để ý thấy nữ tổng giám đốc xinh đẹp này, người phát tiền lương cho người khác nhận được sự hoan nghênh.

Đương nhiên, ngoài những nhân viên trong công ty ra, những người trong giới doanh nghiệp Trung Hải cũng nhân cơ hội này đến thăm cô, hóa ra còn muốn Lâm Nhược Khê đang ủ rũ nằm dưỡng bệnh lấy lại được tinh thần. Uống thuốc Đông y, đồng thời nói vài câu với những người vẻ mặt tươi cười mà ngày ngày cố gắng tránh này.

Do quan hệ vợ chồng cần phải hết sức khiên tốn nên thời gian Dương Thần đến bệnh viện cũng ít đi nhiều. Đúng tuần thứ hai, vào đêm hôm đưa sách cho Lâm Nhược Khê, Dương Thần đã đụng ngay phải một vị khách có thể nào đi nữa cũng không muốn gặp chút nào.

Đi vào trong phòng bệnh của Lâm Nhược Khê là người Dương Thần đã có duyên gặp hai lần, đồng thời là nữ cảnh sát trưởng để lại những kí ức chẳng vui vẻ gì - Thái Nghiên.

Nhưng Thái Nghiên giờ phút này đang mặc thường phục, trên người là chiếc áo phong Kiện Lý Duy Tư màu trắng, bó sát người, ngắn tay. Vòng một đầy đà và vòng eo thon thả đã làm tôn nên vẻ đặc biệt rất dễ khiến người khác chú ý. Phía dưới là chiếc quần jean màu nhạt. Dưới đôi chân dài, trắng nõn nà, không có một chút sẹo nào là đôi giày Nike màu hồng, thêm vào đó là mái tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ, khuôn mặt oai hùng làm mê hồn người, kết hợp với dáng người thon thả hoàn toàn nhìn không ra thân phận Cục trưởng cục cảnh sát khu Tây, giống như một người đẹp đô thị.

Khi Thái Nghiên xuất hiện ở trong phòng, Dương Thần hoài nghi bản

thân rằng có phải mình nhìn nhầm không, Nhưng ngay lúc đó nhìn thấy trên khuôn mặt xinh đẹp đó từng nét đều rất hài hòa, nụ cười hàm chứa một điều gì đó sâu sắc, Dương Thần mới tin rằng không gặp phải quỷ trong đêm.

- Khách quý, Cục trưởng Thái không ngờ lại đến.

Dương Thần cười nghênh đón.

- Tôi biết anh thực ra không muốn chào đón tôi, nhưng tôi đến đây để thăm Nhượng Khê.

Thái Nghiên nhìn Dương Thần một cái, lập tức đi đến cạnh giường Lâm Nhượng Khê, có chút đau lòng nhìn Lâm Nhượng Khê:

- Nói với cô rồi, đừng liều mạng như thế, là cô không biết quý trọng bản thân.

Lâm Nhượng Khê hiển nhiên cũng rất thân với Thái Nghiên, bởi vì cô rất hiếm khi lộ ra nụ cười cả. Chỉ vào thứ đồ trên tay của Thái Nghiên nói:

- Đó là quà cho tôi sao?

Trong tay của Thái Nghiên cũng cầm một món quà đến, nhưng không phải là hoa quả, không phải hoa tươi, không phải là cái gì khoa trương như nhân sâm ngàn năm của núi Trường Bạch hay nấm linh chi Vân Điền Dã.

Đó là một hộp viên gạo nếp.

- Đúng vậy, cái sở thích ăn vặt này của cô tôi còn lạ gì nữa. Từ nhỏ cô đã thích ăn cái này, vì thế tôi cũng không mang cái khác đến.

Thái Nghiên nói.

- Cảm ơn.

Lâm Nhượng Khê nhẹ nhàng nói.

Thái Nghiên bĩu môi, giả vờ giận dữ nói:

- Không cần cảm ơn, thực ra trước đó tôi không có ý định đến đây. Cô thật chẳng có lương tâm, kết hôn cũng không thông báo cho người chị em này một tiếng, uổng công chúng ta đã quen biết nhau từ nhỏ.

Lâm Nhượng Khê cúi đầu không nói được gì, đành chọn cách im lặng.

Thái Nghiên dường như hiểu tính khí của cô, cố nói:

- Nhưng tôi vẫn thực sự không ngờ rằng hôm đó cô khiến luật sư Trương đến cục của chúng tôi, người đàn ông đi theo lại trở thành chồng của cô. Khi nào các người bắt đầu qua lại vậy? Tại sao tôi một chút cũng không biết?

Lâm Nhượng Khê vẫn tiếp tục không nói gì, thực ra cũng chẳng biết nên nói cái gì nữa.

Thái Nghiên biết rằng đề tài này chẳng thể tiếp tục được nữa, bắt đầu đi bĩu môi:

- Được rồi, người như cô từ nhỏ đã như vậy, một khi gặp phải vấn đề nan giải thì sẽ không nói thẳng. Hôm nay tôi đến, thực ra còn có một việc muốn nói với cô, ông nội cô nói rất nhớ cô, bảo cô hãy giữ gìn sức khỏe.

Nghe đến hai chữ “Ông nội”, Lâm Nhượng Khê đột nhiên ngẩng đầu, cười lạnh lùng, nói:

- Không cần ông ấy quan tâm làm gì, hơn nữa tôi sớm đã không có ông nội rồi.

- Thực ra Lâm gia gia có nỗi khổ riêng.

Thái Nghiên cười chua xót, cố giải thích.

- Nghiên Nghiên, đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi.

Dương Thần bên cạnh nghe hai người nói chuyện, có chút khó hiểu rồi. Không ngờ Lâm Nhược Khê còn có ông nội, tại sao trước đó không thấy cô nhắc đến nửa chữ. Hơn nữa, Thái Nghiên và cô đã quen biết nhau từ nhỏ, quan hệ giữa hai gia đình này nhất định không bình thường, đồng thời Thái Nghiên còn biết sự tình của ông nội Lâm Nhược Khê, hiển nhiên Thái Nghiên biết không ít tin tức bí mật.

Chỉ có điều nhìn thấy bộ dạng của Lâm Nhược Khê, có vẻ như chẳng yêu mến gì người ông nội đó, thậm chí còn bài xích quyết liệt theo lý thuyết thì bà nội cô, mẹ cô đều đã qua đời, bố cô là Lâm Khôn cũng đã bị điên. Nếu như có một người ông nội, vậy người ông nội đó chính là người thân duy nhất còn sót lại, nhưng tại sao cô lại ghét ông nội như vậy?

Thái Nghiên thấy Lâm Nhược Khê tâm trạng không tốt, thở dài, đành phải từ bỏ, chuyển lời hỏi thăm của một số người bề trên trong nhà, rồi sau đó đứng dậy rời đi.

Nhìn thấy Dương Thần đứng ở cửa, Thái Nghiên nhìn nói:

- Chồng của Nhược Khê, tiền tôi một đoạn được không?

Biết là không có chuyện gì tốt đẹp ở đây, Dương Thần trong lòng bàn kế sách, ngoài miệng thì cười nói:

- Đương nhiên rồi, Thái cục trưởng, mời!

Sau khi cùng Thái Nghiên đi đến cửa sau, Dương Thần tính toán tìm một cái cớ để trốn, nhưng Thái Nghiên lại gọi hắn lại, nói thẳng vào vấn đề:

- Dương Thần, tôi muốn hỏi anh một câu.

- Thái cục trưởng muốn điều tra người bị tình nghi sao?

Dương Thần cười miễn cưỡng.

Sắc mặt Thái Nghiên nghiêm nghị, không giống nói đùa:

- Đúng thì thế nào. Buổi tối hôm đó, việc Trần Công Quán nhà Trần Đức Hải là do anh làm?

- Trần Đức Hải? Trần Công Quán, là cái gì vậy?

Dương Thần một mực phủ nhận, làm bộ như không biết.

- Không cần giả bộ. Hôm đó, thời điểm anh đi qua đây vừa khớp với thời điểm rời khỏi sau khi gây án. Hơn nữa, dựa vào báo cáo của trinh sát viên cục chúng tôi, diện mạo của hung thủ giết người thậm chí giống hệt anh.

- Cục trưởng Thái, tôi hoàn toàn không biết cô đang nói cái gì?

Dương Thần buông lỏng.

- Cô nói phải có chứng cứ. Tôi là một công dân tốt tuân theo pháp luật.

Thái Nghiên hừ một tiếng:

- Đừng có đánh trống lảng nữa. Anh không thừa nhận cũng không sao, sẽ có một ngày tôi tìm ra chứng cứ tiền anh vào nhà giam. Còn về việc tại sao anh kết hôn với Lâm Nhược Khê, tôi cũng sẽ điều tra rõ ràng. Nếu như anh dám làm việc gì quá đáng với Nhược Khê thì hãy cẩn thận cái đầu của anh đấy, cho dù tôi không xử lý anh, nếu như anh làm hại đến Nhược Khê thì ngay cả chết, nhất định anh cũng không biết chết thế nào đâu.

Dương Thần nuốt cái ực, khoan thai cười nói:

- Không cần phải nói quá việc lấy vợ lại khủng khiếp như vậy chứ. Tôi thừa nhận vợ tôi xinh đẹp hơn những người khác, nhưng ai bảo tâm hồn tôi lại hiền lành tốt bụng chứ.

- Không biết xấu hổ.

Thái Nghiên trừng mắt nhìn Dương Thần, xoay người bước nhanh bỏ đi.

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, lo lắng sau này làm thế nào nhờ vả được nữ cảnh sát xinh đẹp này. Từ từ bước trở lại phòng bệnh định chào tạm biệt Lâm Nhược Khê, nhưng vừa mới bước vào cửa, liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đáng yêu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 75

Chồng Ơi! Em Sợ!

Hộp viên gạo nếp đã được mở ra. Lâm Nhược Khê từ bên trong rút ra một viên màu trắng, dùng ngón cái và ngón trỏ giữ lấy, cắn từng miếng từng miếng, giống như một chú thỏ trắng bé nhỏ đang gặm cà rốt làm cảm động lòng người.

Thấy Dương Thần bước vào phòng, má lúm đồng tiền của Lâm Nhược Khê ửng hồng, trong miệng vẫn đang còn nhấm nháp viên gạo nếp, chớp chớp mắt, nói ngượng ngùng:

- Em tưởng anh đi rồi.

- Anh không nỡ bỏ đi, nếu không thì đã không nhìn thấy cảnh tượng vợ anh ăn viên gạo nếp vô cùng đáng yêu thế này.

Dương Thần cười khoái trá.

Mặt Lâm Nhược Khê đỏ bừng lên, nhưng vẫn không nỡ bỏ viên gạo nếp đang ăn dở, không để ý đến Dương Thần nữa, tiếp tục cắn những miếng thơm ngon.

Thực ra người phụ nữ lạnh lùng này cũng có mặt rất đáng yêu. Trước đó phát hiện ra cô thích xem phim tâm lý tình cảm Hàn Quốc, bây giờ lại phát hiện ra cô thích ăn viên gạo nếp, ăn lại rất giống trẻ con. Có lẽ dưới vẻ bề ngoài lạnh như băng, Lâm Nhược Khê lại có một tâm hồn trẻ thơ hơn so với những phụ nữ cùng tuổi.

Sau khi đợi đi ra ngoài phòng bệnh, Dương Thần ngẫm nghĩ một lúc liền gọi điện thoại cho Sắc Vi. Đã vài ngày rồi không liên lạc với người phụ nữ xinh đẹp này. Thứ nhất là do có quá nhiều việc xảy ra, thứ hai là biết Sắc Vi gần đây đều đã sắp xếp công việc bận rộn hết cả rồi, bắt đầu hỏi tương lại người phụ nữ có suy nghĩ thấu đáo đó.

Sau khi điện thoại rung ba hồi thì nhắc máy, giọng nói của Sắc Vi vẫn dễ thương như trước:

- Chồng yêu, cuối cùng cũng nhớ ra là gọi điện cho em à?

Lời nói có vài phần nũng nịu và trách móc.

- Hơi bận một chút, hơn nữa tôi biết là em cũng bận.

Sau khi nghe xong giọng nói đó, trong lòng Dương Thần rạo rực hẳn lên, cười nói:

- Có ở nhà không? Tối nay tôi đến gặp em?

- Cứ nhất thiết phải vào ban đêm à, ban ngày không thể gặp em được hay sao?

- Ừm.. m... Ban ngày tôi phải đi làm, nhưng cuối tuần sau tôi sẽ đến gặp

em vào ban ngày.

Dương Thần nói chắc chắn.

Sắc Vi vui vẻ mỉm cười.

- Em không ở nhà. Nhưng nếu chồng yêu muốn thì có thể đến hộp đêm Tạp Ni Địch ở Thành Nam. Nếu như đến đúng lúc thì có thể có trò hay để xem đây.

Tuy không biết Sắc Vi nói trò hay ở đây là gì, nhưng Dương Thần vẫn đồng ý, mau chóng lái xe đến Tạp Ni Địch ở Thành Nam.

Trên thực tế, hộp đêm này cũng được coi là nổi tiếng ở khu Tây, nhưng bởi vì nhiều năm vẫn không đổi mới nên làm ăn kinh doanh dần dần giảm sút. Hơn nữa, cơ sở an ninh không theo kịp, dần dần trở thành một trong những hộp đêm lộn xộn.

Nhưng những điều này không quan trọng, quan trọng là vị trí của hộp đêm này ở vào điểm giao nhau giữa thế lực của hai bang hội lớn ở khu Tây hiện nay là hội Tây Minh và hội Hồng Kinh, hiện giờ là địa bàn của Tây Minh hội. Vậy nguyên nhân Sắc Vi xuất hiện ở đây chỉ có một, đó chính là cướp địa bàn.

Khi đến cổng hộp đêm Tạp Ni Địch, Dương Thần chợt sững người, bởi vì từ trước cổng hộp đêm đã thấy bóng dáng quen thuộc của Sắc Vi đang dẫn đầu một tốp những người đàn ông cùng mặc trang phục màu đen đi ra.

Mà bên cạnh Sắc Vi lại có một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu trắng, giọng hơi nịnh nọt nói cái gì đó, vẻ mặt Sắc Vi thản nhiên, thỉnh thoảng lại gật gật đầu. Đi thẳng đến bãi đỗ xe, nhìn thấy bóng dáng của Dương Thần mới nói với người kia điều gì đó, rồi một mình đi đến chỗ Dương Thần.

Trên người là bộ âu phục nữ màu đen được cắt khéo léo, bên dưới là chiếc quần dài màu trắng bó sát, rất hiếm thấy ở địa bàn nổi lên kiểu tóc dài. Sắc Vi trong bóng đêm thướt tha đi tới giống như một đóa hoa hồng đen cao sang.

- Trò hay đâu?

Dương Thần hỏi.

Sắc Vi cười tươi như hoa, xem ra tâm trạng rất tốt, cũng không trả lời, đi đến ôm chầm lấy cổ của Dương Thần, đặt đôi môi màu đỏ tươi của mình lên trên đó.

Dương Thần đương nhiên sẽ không từ chối màn gặp mặt ngọt ngào này. Hôn lấy hai lần môi tươi như cánh hoa, sau đó đưa đầu lưỡi sâu vào bên trong rồi quán chặt lấy lưỡi của Sắc Vi, vị ngọt của dòng nước chảy bên trong tuôn ra không ngừng.

Hôn đến nổi lồng ngực người đẹp thở dồn dập, Dương Thần mới từ từ buông lỏng hai tay, lướt nhẹ nụ hôn lên trán của Sắc Vi.

- Trò hay mà em nói không phải là nụ hôn này chứ.

Dương Thần vuốt ve khuôn mặt mịn màng của Sắc Vi, mỉm cười hỏi.

- Không thích sao?

- Chỉ là có chút khác biệt so với tôi nghĩ thôi. Tôi tưởng sẽ có cảnh hay.

Dương Thần thẳng thắn nói.

Sắc Vi hơi cười mỉm, chớp chớp mắt, nói:

- Chồng yêu à, anh đến muộn rồi, cảnh hay đã kết thúc 10 phút trước rồi.

- Vậy mà em còn gọi tôi đến xem.

Dương Thần trợn mắt lên.

Ánh mắt vô tội của Sắc Vy lộ ra vẻ oan ức:

- Người ta muốn anh lái xe đến đón em về. Anh từ trước đến nay chưa từng đến đón em.

Một xã hội đen cũng nũng nịu giống một nữ sinh nhỏ tuổi đòi bạn trai phải lái xe đưa về. Dương Thần cảm thấy cảnh này thật nực cười, nhưng cũng vì ước nguyện nhỏ nhoi của Sắc Vi mà làm một việc có chút xấu hổ với bản thân cũng chẳng sao.

- Được rồi, đừng làm bộ làm dáng nữa, ngoan ngoãn lên xe đi, trên đường nói tiếp.

Dương Thần vỗ vỗ vào cặp mông căng tròn đầy đặn của Sắc Vi.

Sắc Vi lập tức gõ nhẹ Dương Thần một cái vào đầu, ngượng ngùng nói:

- Đừng như vậy chứ, các thuộc hạ của em vẫn đang nhìn đây. Đừng ở trước mặt họ mà vỗ vào mông em như thế.

- Hừ, như vậy thì đã sao?

Dương Thần cười mặc kệ.

- Tôi vỗ vào mông người phụ nữ của tôi, liên quan gì đến chuyện của họ chứ, thuộc hạ nào của em không phục, tôi sẽ giết hẳn.

- Đừng nói bừa.

Sắc Vi nghe thấy Dương Thần nói câu “Người phụ nữ của tôi” thì trong lòng liền cảm thấy vui sướng. Nhưng vẫn kiêu ngạo lườm Dương Thần một cái, rồi nhanh chóng bước vào trong xe.

Trong đêm khuya, xe trên đường Hồi Tử dường như chẳng có chiếc nào, bên cạnh con đường vắng vẻ là hai hàng cây rậm rạp tối tăm, thi thoảng lại có một quán ăn đêm nho nhỏ nằm ở chỗ đất trống.

Dương Thần cũng không vội, vừa lái xe vừa trò chuyện với Sắc Vi.

Sắc Vi kể lại chuyện vừa mới xảy ra ở hộp đêm Tạp Ni Định:

- Người đàn ông mặc đồ trắng vừa nãy nói chuyện với em chính là giám đốc của Tạp Ni Định. Bởi vì tiền mà hội Tây Minh đầu tư vào nơi đó quá ít, bọn họ đã quá nghèo, vì thế vài ngày trước gã chủ động liên lạc với em, hi vọng có thể nhờ vả sự giúp đỡ của hội Hồng Kinh chúng em. Em bắt gã giao ra hai tiểu đầu mục chính mà hội Tây Minh xếp ở vị trí bên cạnh gã. Một người là Tứ Nhân Lang, một người là Hoa Điêu. Chỉ cần gã giao hai người đó cho em thì em sẽ tin gã, hơn nữa sẽ đầu tư vào Tạp Ni Định, đồng thời sẽ

phải người phủ địa bàn của gã.

- Gã đồng ý?

- Thực ra gã bắt buộc phải đồng ý. Người mà trước kia phụ trách tài chính cho gã trong hội Tây Minh không phải ai khác, chính là Trần Đức Hải – kẻ bị anh giết. Kẻ thay thế vị trí của Trần Đức Hải bây giờ là Trương Hồ, nhưng Trương Hồ sau khi em ra chỉ thị cho hắn, lại xem nhẹ một số người, đầu tư vào một nhóm người khác mà em đã âm thầm sắp đặt cho gã, đương nhiên Tập Ni Dịch sẽ không còn đường sống.

Sắc Vi mỉm cười giống như một tiểu hồ ly xinh đẹp.

Dương Thần tán thành nói:

- Chiêu này thật thực tế. Thoạt nhìn bên ngoài, địa bàn của hội Tây Minh không bị thu hẹp, nhưng trên thực tế đội người của hội Tây Minh lên tiếng phản ứng. Bọn họ không phải thay đổi đồng giá địa bàn, mà là căn bản đều đã mất đi gấp bội, e rằng đã quá muộn.

- Tiếc là chỉ giữ được một mình Hoa Điêu, để Tứ Nhãn Lang chạy mất, lại còn tranh thủ cuồn đi mất một món tiền, nhưng ít nhất không để lại máu me. Cho địa bàn ở điểm gianh giới này ổn định, bại lộ một chút cũng không sao cả.

Sắc Vi nhìn Dương Thần nói.

- Điều này không chắc.

Dương Thần đột nhiên cười một cách kì lạ.

- Có lẽ sẽ là một kết cục tốt đẹp.

- Cái gì?

Sắc Vi nghi hoặc, xe cũng đột nhiên dừng lại bên đường.

- Em hãy nhìn phía trước xem.

Dương Thần chỉ tay ra phía trước cách cửa xe không xa.

Ở chính giữa con đường phía trước là hai chiếc xe Ford. Loại xe bốn bánh này đã thay đổi bề ngoài, cao lên khác thường, tiếng động cơ gầm rú, ánh đèn xe chiếu sáng trưng làm chói cả mắt, khiến cho cả con đường sáng như ban ngày.

- Là Tứ Nhãn Lang, hắn quay trở lại rồi.

Sắc Vi nhìn thấy bóng dáng xuất hiện rõ ràng nhất trước mặt cô.

Đó là một người đàn ông gầy gò, đeo kính, tóc dựng thẳng lên, mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, để lộ ra một cơ thể teo tóp, đứng với bảy tám người có thân hình cường tráng hơn y, nhưng đều do y cầm đầu.

- Tứ Nhãn Lang không có sở trường đánh nhau, nhưng bộ não lại rất linh hoạt. Xem ra y đã sắp xếp tai mắt để thăm dò động tĩnh bên trong Tập Ni Dịch, phát hiện ra em một mình đơn độc cùng với anh trở về, liền tính toán đến ức hiếp một người phụ nữ yếu đuối như em.

Sắc Vi bình tĩnh phân tích.

Dương Thần hỏi một cách kì lạ:

- Y không biết bản lĩnh của em?

- Địa vị của y ở Tây Minh hội chưa đủ khả năng để nhận thức được điều đó, do vậy y cảm thấy những người này có thể cản đường em lại, sau đó một người sẽ cố gắng xoay chuyển tình thế.

Sắc Vi cười nói.

- Y thật là chân chất, nhưng không đáng yêu.

Dương Thần đánh giá.

Sắc Vi đột nhiên ừm một tiếng, từ ghế phụ nhảy bổ vào trong lòng Dương Thần, nũng nịu:

- Chồng ơi, em sợ! Anh phải bảo vệ em.

Nghe thấy câu “Chồng ơi, em sợ!” đầy sự nịnh nọt dễ thương, Dương Thần máu xông lên não, vỗ vỗ vào cặp mông chắc nịch của Sắc Vi, cười mắng:

- Đừng kích thích tôi, còn dụ dỗ tôi như vậy lần nữa thì không cần phải đợi đến khi về đến nhà, tôi sẽ ngay lập tức thịt em trên xe đấy.

- Tốt thôi, nhưng chồng ơi anh xem, bọn họ dường như muốn xông qua đây đập bẽ xe của chúng ta.

Sắc Vi căm giận nói.

Dương Thần thở dài, người phụ nữ này càng ngày càng có cảm giác tinh quái, bản thân đã làm việc gì một lần thì chắc chắn sẽ có lần hai, không chịu được nhiều sự khiêu khích. Có lẽ là sở thích thật sự, càng khó có thể phản kháng lại.

- Được rồi, được rồi, đứng lên trước đi. Tôi xuống xe đuổi bọn họ đi để xe tôi đỡ bị đập nát, tôi cũng không có tiền mà sửa.

Tứ Nhãn Lang tự cho rằng không có gì có thể sánh được với vũ khí lợi hại của hắn, cũng không thu được bất kì hiệu quả gì. Kết quả là toàn bộ 8 người, bao gồm cả chính y đều bị đánh ngã lăn trên đất chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, mất đi khả năng hành động. Mà hai chiếc xe dùng để chạy trốn cũng bị người của hội Hồng Kinh đuổi theo phía sau thu về để chuẩn bị tiền cuốn gói, điều này không cần phải nói.

Chỉ có điều khi Tứ Nhãn Lang bị người của hội Hồng Kinh cho vào bao tải chở đi thì vẫn chưa hiểu người đàn ông đột nhiên bước xuống từ trong chiếc BMW là ai. Trong hội Hồng Kinh căn bản không có nhân vật này, thậm chí toàn thành phố Trung Hải đều chưa nghe nói đến người đàn ông có thể đánh nhau như vậy.

Tứ Nhãn Lang cảm thấy rất oan ức. Y hi vọng đây là một võ đài, có thể ba trận thắng hai, bởi vì y còn có một khẩu súng lục loại 54 cất trong túi quần, trong trận chiến vừa rồi chưa có cơ hội lấy ra.

Chỉ tiếc là tính mạng của tám người trong chớp mắt đã được định đoạt, bị nhét vào bao tải, buộc khối chì lên, ném xuống biển sâu.

Lúc nguy cấp đến tính mạng như thế này cũng không ảnh hưởng đến tâm

trạng của đôi tình nhân trẻ. Sau khi Sắc Vi gọi điện cho Tiểu Triệu giải quyết ổn thỏa liền mau chóng cùng Dương Thần trở về trong một căn phòng yên tĩnh đằng sau quán rượu Rose.

Một đêm điên loạn. Sắc Vi cả gan dụ dỗ, thân thể nóng bỏng mềm mại của cô khiến cho Dương Thần lúc này thêm khát, muốn được thỏa mãn.

Cuối cùng, sau 5-6 lần lên đỉnh Sắc Vi thực sự không còn lực nữa, đôi chân nuột nà mềm mại vắt vào nhau, nằm ở trên giường lớn, thấy Dương Thần vừa mới thỏa mãn một lần lại có ý muốn tiếp tục, không kiềm chế nổi liền vươn tay ra chộp lấy lưng Dương Thần, quán lấy, hờn dỗi hét lên:

- Người đàn ông không công bằng, sao có thể dai sức hơn so với phụ nữ chứ. Điều này căn bản không phù hợp với khoa học lý luận mà.

- Em còn biết lý luận. Trước khi gặp tôi còn là một tiểu trinh nữ.

Dương Thần khinh thường nói. Dương Thần một tay mân mê trước ngực Sắc Vi làm nó biến đổi thành nhiều hình dáng.

- Hừ, nhưng em nhìn thấy rất nhiều ảnh trên mạng. Người Nhật Bản bọn họ chụp ảnh đều là vài người đàn ông thay phiên nhau liên tục mới có thể chụp lâu như vậy. Thực tế thì làm sao có thể suốt hai tiếng đồng hồ còn được như vậy được chứ.

Sắc Vi hai má ửng hồng thở gấp gấp.

Dương Thần trong lòng cười thầm. Chính bản thân hắn không chỉ đơn thuần là một người đàn ông bình thường. Trên thực tế, hắn rất mạnh mẽ trên giường, đây chỉ là một trong số những “tác dụng phụ” mà sự thay đổi cơ thể dẫn đến. Đây có lẽ là điểm đáng được an ủi về tâm lý nhất.

Nhưng những việc này không nên nói trước mặt Sắc Vi, Dương Thần chỉ nói:

- Cho nên sau này tôi tìm gặp rất nhiều người phụ nữ thì em cũng phải thông cảm cho tôi, dẫu sao tôi có năng lực này mà.

- Anh đi mà nói với vợ cả của anh. Em đây không quản nổi anh.

Sắc Vi chưa chút nói.

Người phụ nữ bé nhỏ Lâm Nhược Khê kia sẽ không quản việc tôi tìm đến vài người phụ nữ, Dương Thần âm thầm nghĩ, cảm thấy nghĩ ngợi cũng đã đủ, lại tiếp tục đánh về phía Sắc Vi.

Khi sáng sớm thức dậy, Sắc Vi tự nhiên cứ nằm lì trên giường không chịu dậy. Dương Thần sau khi ăn mặc chỉnh tề liền vội vã bỏ đi.

Vừa hay đúng là Chủ nhật, Dương Thần không cần đi làm, cũng không đi chợ ở khu Tây mua đồ ăn sáng. Sau khi từ quán rượu Rose đi ra, lái xe đi tìm một quán mì sợi sạch sẽ bên đường để ăn một bát mì. Dương Thần suy nghĩ xem có nên đi đến bệnh viện thăm Lâm Nhược Khê không, nhưng bỗng nghĩ đến chắc sẽ có rất nhiều thương nhân không quen biết đến thăm, nghĩ một hồi liền bỏ ý định đó.

Sau khi đi ra từ quán mì, người qua đường đã đông dần lên. Dương Thần

định lái xe trở lại biệt thự để xem TV một cách an nhàn, nhưng đột nhiên có người bên cạnh gọi hấn lại.

- Dương Thần.

Giọng nói trong trẻo, có chút quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

Dương Thần ngoái đầu lại, nhìn thấy một thiếu nữ xa lạ từ phía đối diện đường đi tới.

Thiếu nữ mặc một chiếc áo phông màu vàng sáng và một chiếc quần bò bó sát người, mang một đôi giày thể thao màu xanh, có một mái tóc đen nhánh đến ngang vai, kẹp một chiếc kẹp tóc đáng yêu màu xanh nước biển, tô điểm cho khuôn mặt đáng yêu không chút son phấn, nhưng ánh mắt lại lộ vẻ ngây thơ tự nhiên xinh đẹp. Có thể tưởng tượng ra, không cần đến vài năm, người con gái này sẽ trở nên xinh đẹp hơn, quyến rũ đến mê người.

- Chúng ta quen nhau?

Dương Thần thực sự không nhớ ra được việc có quen một người con gái trẻ như vậy, hơn nữa người con gái trước mắt mặc dù tuổi nhỏ nhưng thân hình lại đang trong thời kỳ dậy thì. Cũng là em gái, không thể dễ dàng quên được.

Cô gái có cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp cười nói:

- Biết là chú không nhận ra mà, bốn tiểu thư đây có vẻ đẹp trời sinh, thay đổi bề ngoài một chút đã làm chú choáng rồi.

Nhìn vẻ mặt kiêu kì, Dương Thần cảm thấy có chút quen quen, quan sát cẩn thận, nhìn thấy ở trên mu bàn tay người con gái này có hình xăm con bướm màu tím, đột nhiên nhớ ra người này là ai, đánh mắt lại vài lần, chắc chắn vài tiếng, nói:

- Không thể nhận ra được. Gái giang hồ cải trang thành học sinh khá giống đây. Giống với Trương Bách Chi - vua hài kịch. Tại sao cô không buộc thành hai bím tóc?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 76

Cô Gái Mang Thai

Đúng vậy. trước mắt cô gái đang là cô bé đáng thương mà lúc trước mở chiếc Porsche 911 suýt chút bị Dương Thần hù chết. Nếu như nhớ không nhầm thì tên cô bé đó là Đường Đường, chỉ có điều là bớt đi màu sắc tóc nhuộm và thay bằng một cô gái bình thường. Kiểu tóc cũng là kiểu của những cô gái ngoan hiền mà suýt chút không nhận được ra.

- Cái gì mà kêu học sinh trung học, tôi vốn dĩ là học sinh cấp 3 và còn là một trong những học sinh xuất sắc nữa. Thế nào, làm con mắt chó của người sợ rồi chứ! Đường Đường nhỏ một bãi nước bọt.

Dương Thần không thể phủ nhận mà bĩu môi:

- Có chuyện gì sao?

- Con người người sao lại có thể như vậy chứ, không có chút nhẫn nại nào hết, mỹ nữ chủ động nói chuyện với người thì người mà người không thể có chút phong độ thân sĩ được sao? Cứ làm như ta là chủ nợ của người đến thúc nợ người không bằng ý! Đường Đường không hài lòng nói.

- Chúng ta không giống nhau, người có gì thì cứ nói thẳng ra đi.

Dương Thần không mấy thích tiếp xúc nhiều với những cô gái con nhà giàu đông đánh, đêm hôm đó làm cho bản thân còn phải nói lời xin lỗi, đương nhiên thái độ không được tốt.

- Người...

Đường Đường hận tới mức ngứa cả răng, lúc đầu nhìn thấy Dương Thần điều khiển xe thật kì diệu, lúc đánh nhau thì lại càng có nghĩa là cao thủ võ lâm, nên mới tò mò mà muốn kết giao một chút, nhưng không ngờ rằng hấn lại không tán thưởng, hấn cho mình là ai chứ? Thực sự nghĩ rằng người khác đều sợ hấn sao?

Từ trước tới giờ Đường Đường chưa từng phải chịu sự đả ngộ thế này nên trong lòng rất phần nộ. Nhưng nếu động thủ thì không phải là đối thủ của hấn, mà gọi người thì cũng chỉ như đưa đồ ăn cho hấn mà thôi, trong đầu nghĩ ngợi một chút, đột nhiên nghĩ ra một quỷ kế...

Sau khi hạ quyết tâm rồi, Đường Đường mắt ngân ngấn nước, mặt dần dần chuyển sang tái nhợt, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra vẻ sắp khóc, thần sắc bi thương...

- Cô làm sao vậy?

Dương Thần thấy buồn bực, cô bé kia khả năng kháng kích kém vậy sao, còn chưa mắng cô ta mà, đã muốn khóc à?

Đường Đường nức nở khóc, rút khăn tay lau nước mắt, đột nhiên chặn

ngay trước mặt người đi đường, to tiếng gào khóc:

- Dương Thần! Người là người con trai không có trách nhiệm! Tôi mang thai đứa con của anh rồi anh lại không cần tôi nữa! Anh là người không có lương tâm...

Dương Thần ngăn người ra, người đi đường cũng ngăn người ra đứng lại nhìn về phía cô gái đang gào khóc. Đường Đường có vẻ cổ quái.

Đường Đường bỗng nhiên xông lên ôm lấy eo Dương Thần, vừa khóc vừa lay người anh ta, như đúng là kích động đến mức không thể kiềm chế được vậy.

- Hức hức... Dương Thần anh đừng rời bỏ em, đừng bỏ mặc em với con, anh đi rồi thì em phải làm sao đây? Con của chúng ta chẳng lẽ sinh ra lại không cần cha mẹ sao... hức hức...

Đường Đường khóc đến nổi khản tiếng, còn những người đi đường cũng đều bắt đầu chỉ trỏ, không ít những cô tím lỏm về cảm thông, than ngắn thở dài. Dân chúng ngược lại nhìn Dương Thần bằng ánh mắt căm ghét.

Dương Thần đỡ khóc đỡ cười, cô bé này đúng là kiếm chuyện đây mà, loại chuyện cười này có thể tùy tiện nói ra sao? Có điều đầu trọc đầu sợ nắm tóc, vốn dĩ ta đã không để ý đến những điều tiếng này rồi, còn gì đáng sợ chứ?

Nghĩ một lát, Dương Thần nảy ra ý hay, đột nhiên đưa tay ôm lấy Đường Đường vào lòng, vòng eo thon gọn mềm mại của thiếu nữ tuy là cách quần áo vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại của vải tơ tằm, xúc cảm không tồi.

Đường Đường cảm nhận được sự ấm áp từ đôi tay của Dương Thần đỡ lấy phần eo của mình, phần eo mềm mại không khỏi run rẩy. Thảm mắng một câu háo sắc. Nhưng không chịu khuất phục mà tiếp tục khóc nức nở, kêu to:

- Đừng vứt bỏ em và con...

Người đi đường đều đang nghị luận về điều này, đều cho rằng cô gái mang thai Đường Đường này bị oan ức không công bằng.

- Con gái bây giờ đều thế cả...

- Tôi thấy cô gái này rất đáng thương, tuổi còn trẻ như vậy sau này làm người như thế nào chứ.

- Chàng thanh niên này làm người cần phải có trách nhiệm gánh vác. Đứa con gái người ta sẽ bị ông trời trừng phạt đó!

- Em gái đừng có sợ, anh sẽ đưa em đến bệnh viện, phẫu thuật chỉ mất mười phút thôi...

Dương Thần lười giải thích, một tay ôm chặt Đường Đường không cho cô trốn thoát, tay kia sờ mạnh ngực của Đường Đường.

Thiếu nữ còn đang trong giai đoạn dậy thì nên nụ hoa cơ bản đã có hình dáng cơ bản, một tay xoa, vừa vặn có thể đặt trọn toàn bộ lòng bàn tay, sức đàn hồi mềm mại làm cho Dương Thần hưởng thụ một chút mà nhéo một

cái.

- Anh!

Đường Đường sợ hãi mà kêu lên một tiếng như vừa bị điện giật vậy. như thế nào cũng không thể ngờ đến trước mặt nhiều người như thế này mà anh ta không một chút thảm hại, ngược lại còn có tâm trí khiếm nhã bản thân mình, mặt cô không tránh khỏi đỏ ửng lên.

Đường Đường bắt đầu giãy giụa định rời khỏi vòng tay của Dương Thần nhưng sức lực của cô không đủ để thoát ra được, chỉ cảm thấy tay Dương Thần đặt nơi ngực của mình không ngừng quấy phá, một số bộ phận nhạy cảm đã có chút khác thường, đôi môi anh đào hơi hé mở, hơi thở trở nên gấp gáp, cơ thể mềm nhũn như nước vậy.

Dương Thần mừng rỡ, không ngờ tới là cô gái này cũng là một cô gái khá nhạy cảm. Kích thích một chút như vậy mà đã không thể chịu nổi rồi.

Xung quanh những người qua đường cũng trợn mắt há hốc mồm, nhìn thấy đôi nam nữ này vừa mới diễn cảnh đáng tình, sao bây giờ đột nhiên cô gái lại nằm bất động trong lòng người con trai, để mặc cho anh ta sờ mó loạn lên.

Đường Đường chú ý tới những ánh mắt nhìn khác lạ của những người xung quanh liền cảm thấy mình trở thành cô gái bình thường trung tâm của đường phố vậy, tất cả đều bị mọi người nhìn thấy hết, bất giác sắp khóc rồi.

- Anh.. buông tôi ra...

Đường Đường lên tiếng khẩn cầu.

Dương Thần cúi đầu xuống, nói với Đường Đường đang mắt ngấn lệ trong lòng mình:

- Điều là người con gái mang thai đứa con của tôi rồi, bị cha của đứa nhỏ sờ mó thì có sao?

- Tôi...tôi không dám nữa, tôi sai rồi...Dương Thần anh mau thả tôi ra đi...đại thúc...tôi cầu xin anh đấy...

Đường Đường lúc trước là giả vờ khóc, lần này thật cần phải lấy nước mắt lau mặt rồi, vốn dĩ nghĩ là có thể dạy cho anh ta một bài học. Kết quả bây giờ chính mình bị oan ức, ngực cũng bị sờ rồi, thể diện cũng bị mất hết!

Dương Thần cười lạnh nói:

- Cô gái trẻ tuổi này thiếu sự quản giáo, tôi thay bố mẹ cô dạy dỗ cô một chút.

Nói xong, Dương Thần buông Đường Đường ra, nhưng thuận tay phát một cái thật kêu vào mông cô gái.

“Bộp”

Âm thanh vang lên đó làm cho Đường Đường xấu hổ đến nỗi chỉ muốn chui ngay xuống đất. Mắt ngấn ngấn nước, cắn chặt đôi môi hoa đào, thật ảm ức. Nhưng lại không dám phản kháng, sợ tên đáng khinh này lại sờ loạn chính mình.

Đường Đường lùi nhanh mấy bước, mắt ngân ngán lệ nhìn Dương Thần, oán hận nói:

- Dương Thần, món nợ hôm nay tôi nhất định sẽ đòi lại đây!

- Cùy cô!

Dương Thần bị cô gái nhảm chán này khiến cho phải phiền lòng, thò tay vào trong túi định lấy thuốc ra hút, hút xong sẽ về nhà.

Nhưng trong đúng lúc này, trên trung tâm con đường cái xuất hiện một chiếc xe màu đen Frey có rèm che đột nhiên từ làn đường một chiều lại chạy sang một làn đường ngược chiều khác.

Trong lúc này làn xe ngược chiều cũng không có chiếc xe nào, chiếc xe tuyệt Frey này chạy với tốc độ nhanh như gió, mô tơ xe phát ra tiếng động, xe chạy hướng đến chỗ Đường Đường đã đứng đó.

Chiếc xe màu đen đột ngột lao đến như nhanh như đạn bay, mắt thấy là sẽ đâm cô gái vừa khóc bên đường.

Mấy người vừa định đi khỏi nơi này vừa nhìn thấy cảnh tượng đó liền hô to lên.

- Cô gái hãy cẩn thận!

Đường Đường có linh cảm tiếng gọi đó là từ phía sau mình, chiếc xe màu đen đó dường như chỉ trong chớp mắt là lao đến trước mặt mình, cô sợ hãi đến nỗi ngất người ra đó!

Bản năng sống của Đường Đường vẫn chưa kịp có hành động nào để thoát khỏi hiện trường, liền thấy chiếc xe màu đen đó sắp đâm tới, Đường Đường thậm chí trong giây phút này còn cảm nhận chính xác thấy mình sắp bị đâm chết một cách không hiểu ra sao cả!

Nhưng cũng đúng lúc này, Đường Đường đột nhiên cảm nhận thấy một lực rất mạnh ôm trọn vòng eo của mình, sau đó cơ thể mình liền đột nhiên rời khỏi mặt đất và chuyển hướng!

Những người xung quanh đó nhìn thấy, cảnh tượng vừa xảy ra đã lại là một cảnh tượng khác, chỉ nhìn thấy Dương Thần từ chỗ đứng ban đầu chợt phát lực nhanh như chớp đã kịp hành động đưa Đường Đường ra khỏi chỗ cũ và chuyển sang đường dành cho người đi bộ rồi.

Chiếc xe Frey màu đen đó vẫn chạy như điên mà qua, sau đó rất nhanh lại nhập vào làn đường trước đó, giống như chỉ xuất hiện hóng gió một vòng vậy!

Tim Đường Đường vẫn còn đang đập mạnh, sau khi ý thức được mình không sao thì liền ngơ ngác nhìn Dương Thần:

- Tôi tưởng rằng tôi đã chết rồi!

- Tôi đề nghị cô lần sau đừng ra đường nữa, nếu không thì lại bị xe đâm chết cũng không biết.

Dương Thần làm bộ như chưa xảy ra chuyện gì mà lôi thuốc ra hút.

Dân chúng xung quanh đã phát ra những tràng vỗ tay tán thưởng, tỏ ra

khâm phục hành vi anh hùng của Dương Thần, tuy nhiên bọn họ cũng rất tò mò vì sao tốc độ của Dương Thần lại có thể nhanh đến như thế.

Đường Đường dần bình tâm lại, mới có chút sau khi sợ hãi mà vỗ vỗ ngực:

- Dọa chết tôi mất, nếu như không có anh thì tôi đã chết chắc rồi, nói đi, anh cần tôi phải cảm ơn anh thế nào hả?

- Chỉ cần cô không gây phiền phức kiếm cớ gây chuyện với tôi là tôi phải cảm tạ trời đất rồi.

Dương Thần nói xong lắc lắc đầu dự định bỏ đi.

Đường Đường thật ra cũng không dám nữa. liền tiến lên trước ngăn Dương Thần lại.

- Không được, ít nhất thì cũng phải cho tôi số điện thoại, lần sau tôi sẽ mời anh ăn cơm. Nếu như anh không cho tôi...tôi...tôi sẽ vẫn đi theo anh đấy!

Dương Thần bất đắc dĩ, đành phải nói cho Đường Đường số điện thoại di động của mình, Đường Đường còn gọi điện xác nhận là không sai mới tươi cười rạng rỡ.

- Được rồi, tôi còn phải tham gia lớp học bổ túc nữa, cũng sắp muộn học rồi, tạm biệt trước nha. Khi nào rảnh tôi sẽ mời anh ăn cơm.

Đường Đường vẫy vẫy tay, xem ra cũng không bởi vì thiếu chút nữa tai nạn xe cộ mà bị rối loạn quá mức.

Nhưng không chờ Đường Đường đi được vài bước, chiếc xe thương vụ toyota màu bạc đột nhiên dừng lại ở bên đường, mấy tên mặc đồ đen hùng hổ bước xuống.

- Tiểu thư, cô không sao chứ?

Một gã đeo kính dâm, tai nghe bộ đàm, tướng mạo đàng hoàng, dáng người không cao, dường như là người cầm đầu, vừa xuống xe đã hỏi han quan tâm Đường Đường, còn quan sát rất kĩ xem cô có bị thương ở đâu không.

Đường Đường không kiên nhẫn được liền bĩu môi nói:

- Anh Tiểu Dũng, tôi đều nói với các anh bao nhiêu lần rồi, tôi học lớp bổ túc không cần nhiều người đi theo như vậy đâu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 77

Hoa Lạ Ban Quan Hệ Xã Hội

- Đây là ân nhân cứu mạng tôi, vừa nãy tôi xem chút nữa là bị xe đụng, chính là chú đã kéo tôi lại.

Đường Đường trả lời chi tiết.

- Cái gì!?

Thấy mấy người vệ sĩ lộ vẻ chăm chú nghiêm trọng, Đường Đường cũng không giấu giếm đem chuyện mới xảy ra kể lại, nói đến chỗ nguy hiểm, khiến cho mấy vệ sĩ đổ mồ hôi lạnh. Thực sự mà bị xe đâm chết, bọn họ cũng không cần đi làm tiếp nữa, thậm chí muốn sống cũng khó!

Tiểu Dũng Ca nhìn Dương Thần ánh mắt kỳ quái, đi lên trước nói:

- Cảm ơn ông Dương đã cứu tiểu thư nhà chúng tôi, không biết có thể hân hạnh mời ông đi cùng chúng tôi một chuyến, để lão gia nhà chúng tôi thể hiện chút lòng cảm ơn.

Ý tứ trong lời nói, chẳng qua là hoài nghi bản thân Dương Thần có ý đồ gây rối, hoặc là cùng một bọn với kẻ bắt cóc kia, đang diễn trò lừa gạt lấy lòng tin mà thôi.

Dương Thần làm sao không biết ý tứ trong đó, đừng nói bản thân không rảnh để đi qua đi lại với bọn họ như thế, dù cho có rảnh cũng không buồn chán đến giải thích cái gì, khoát tay nói:

- Tôi biết các anh đang nghĩ cái gì, chuyện và tôi không liên can gì, chủ nhân các anh đặc tội với ai thì đi tìm người đó, tôi chỉ tiện thể cứu mạng cô bé này thôi, đừng có vu cho tôi.

Tiểu Dũng Ca nhú mày:

- Nếu ông Dương không làm việc gì hổ thẹn với lương tâm thì không nên sợ hãi mà gặp mặt chủ nhân nhà tôi một lần.

Dương Thần cười lâm bâm nói:

- Cái này không liên can tới sợ hay không sợ, chủ nhân nhà các người dựa vào cái gì nói muốn gặp ta thì phải đi gặp gã? Sao không gọi gã đến gặp ta, ta sẽ nói chuyện đàng hoàng với gã.

- Ông Dương, nếu không chịu phối hợp, đừng trách chúng tôi vô lễ!

Tiểu Dũng Ca thấy Dương Thần không chịu đi cùng bọn họ, càng cảm thấy người đàn ông này đáng nghi.

Mấy tên vệ sĩ khác thấy người đứng đầu có ý dùng biện pháp mạnh, lập tức vây vòng quanh Dương Thần, không cho Dương Thần rời khỏi, từng hung thần mang vẻ căm thù.

Lúc này Đường Đường ở bên không chịu được nữa:

- Tiểu Dũng Ca đây là thái độ gì thế! Dương Thần cứu tôi các anh làm sao muốn làm khó chú ấy, nếu thật sự chú muốn hại tôi, cứ để xe đâm chết tôi không phải xong rồi sao!

- Cô bé này còn hiểu biết hơn các người.

Dương Thần thở dài nói.

Tiểu Dũng Ca vẻ mặt cảm thấy kính nể lại nói:

- Tiểu thư có điều không biết, rất nhiều người thông qua cách này để tiếp cận mục tiêu, lại thu về lợi ích lớn hơn, tiểu thư đừng gây khó khăn cho chúng tôi.

Dương Thần bật cười ha hả:

- Người nói không phân biệt hay là Ta không đếm xỉa tới bọn thần kinh chúng mày, không muốn hồi hận thì mau tránh ra cho ta.

- Vậy thì xem bản lĩnh ông Dương rồi.

Tiểu Dũng Ca nói, sai khiến đám người:

- Trói lại, đem về!

- Muốn chết...

Dương Thần thực sự nổi giận rồi, lúc đầu thấy đang trên phố, trước mặt người qua lại, không muốn huênh hoang khoáng đạt quá mức, nhưng bọn người này quả nhiên cứng đầu, không chết không ngừng.

Không đợi mấy tên vệ sĩ lại gần, Dương Thần liền cầm đầu mẩu thuốc lá ném đi một phát, lực tay mạnh mẽ khiến đầu mẩu thuốc bay ra như biến thành một quả trứng thép, đánh mạnh vào giữa trán tên vệ sĩ đối diện!

Tên vệ sĩ kia bị đầu mẩu thuốc lá đập thẳng tới xây xảm mặt mày, ngã xuống đất choáng không đứng dậy nổi.

Tay chân Dương Thần cũng không để không, bằng mọi cách chuyển động một vòng phạm vi nhỏ, vì không để động tác của mình quá khiến người khiếp sợ, sử dụng vài động tác Karate nhẹ nhàng và khéo léo, đánh vài cước với mấy tên vệ sĩ, các tên này không bị gãy xương thì là đau như bấp thịt ngã xuống đất không dậy nổi.

Nếu không phải kiềm chế tâm tính hơn nửa năm nay, Dương Thần đã giết hết bọn họ rồi.

Tiểu Dũng Ca trong lòng chấn động khó nói nên lời, anh ta đương nhiên nắm rõ trình độ võ thuật của bọn đàn em bao nhiêu, một chọi một với cao thủ đai đen Karate cũng còn dư sức, nhìn những động tác Karate bình thường của người đàn ông này, làm sao có sức lực mạnh mẽ như vậy!?

- Ông quả nhiên không phải người thường...

Tiểu Dũng Ca toát mồ hôi lạnh, che chắn Đường Đường đang ngăn người ngờ ngác ở phía sau.

Dương Thần trừng mắt nhìn anh ta như nhìn thẳng ngốc vậy, cười lạnh nhạt nói:

- Đúng vậy, không phải người thường, ta muốn hại tiểu thư nhà người.

Thế nào? Người thân mình còn chưa lo xong, còn bảo vệ tiểu thư, đừng nói đùa được không.

- Dù có chết cũng không cho người làm hại Tiểu Đường cùng nhà ta!

Tiểu Dũng Ca toàn thân bắp thịt căng thẳng, nói với Đường Đường đang đứng sau lưng:

- Tiểu thư chạy mau, người này rất nguy hiểm!

Đường Đường sốt ruột nói:

- Tiểu Dũng Ca đừng đánh nữa! Các anh không đánh lại chú ấy đâu, Dương Thần sẽ không làm hại tôi đâu!

Lần đầu tiên Dương Thần vì một người đầu óc không tốt mà kích động muốn giết hấn, nhìn bằng nửa con mắt, tức cười nói:

- Dù ta biết khi ta nói người khác ngốc, cần nghĩ thử bản thân có phải ngốc hơn người đó không, nhưng ta không thể không thừa nhận, có nhiều người chính là vậy, tên khốn này đúng là ngốc hơn!

Hướng về phía Tiểu Dũng Ca đang căng thẳng này giơ ngón tay giữa lên, Dương Thần lắc đầu, quay người đi khỏi, người đi đường chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng cũng không ai dám chặn đường Dương Thần.

Tiểu Dũng Ca thấy Dương Thần không có ý động thủ, thở phào một hơi, vội vàng đỡ Đường Đường lên xe Toyota, nói:

- Tiểu thư mau vào đi, chút nữa gã đó quay lại thì hỏng! Chúng ta phải mau chóng rời khỏi chỗ này!

Nhìn Tiểu Dũng Ca đỏ mồ hôi đầy đầu, Đường Đường không nói gì vỗ vỗ vào trán mình, cảm thán than oán nói:

- Tiểu Dũng Ca, trước đây thật không có ai nói anh ngốc sao?

Tiểu Dũng Ca sững sốt một chút với câu hỏi không sao nói rõ được, gật đầu, trả lời:

- Không có, sao vậy tiểu thư?

- Thế bây giờ có rồi! Ngốc!!!

Đường Đường quát to một tiếng, quay mặt bỏ đi.

Chỉ để lại một mình Tiểu Dũng Ca giương mắt nhìn, nhìn đám huynh đệ đứng trên mặt đất, lại nhìn Đường Đường đi xa xa, vẻ mặt ngơ ngàng.

Thứ hai, Dương Thần lại lần nữa đem món điểm tâm nóng hổi vào văn phòng, đã mua nhiều điểm tâm rồi, cũng phải rút ra một ít kinh nghiệm tổng kết, như là thịt nhân bánh nhà nào nhiều, bột nhà nào đủ cứng, thậm chí sữa đậu nành nhà ai pha ít nước cũng rất tinh tường.

Những chi tiết nhỏ này trong cách nhìn của người bình thường có lẽ cảm thấy không sao cả, nhưng Dương Thần hưởng thụ cuộc sống giản đơn lại làm cho có mùi có vị, luôn cảm thấy hiệu quả kì diệu như bán xiên thịt dê nướng, quen tay hay việc mà.

Dĩ nhiên rồi, ý tưởng này nói ra, thế nào cũng lại dẫn tới sự coi thường của một đám người.

Trương Thái đến tương đối trẻ xem ra tâm trạng rất tuyệt, kiểu tóc hơi uốn xoắn một chút, gương mặt càng tỏa ra vẻ dịu dàng xinh đẹp, mặc chiếc váy thắt lưng màu lam, tất lưới trắng, vớ eo thắt đáy lưng ong, mông to đáng người đi duyên duyên, chỗ váy ngắn sát mông, thậm chí có thể nhìn thấy mờ mờ một dòng khe mờ mờ người.

Sau khi nhìn Dương Thần cười vui vẻ, xách lên một cái túi bao quán thang, chân chừ một chút, Trương Thái lại cầm lấy hai cái sủi cảo đầu, nói:

- Cảm ơn nhé, ngày nào cũng cung cấp điểm tâm phong phú như vậy, tôi đã béo lên hai cân rồi.

Dương Thần đang cắn bánh nướng, đề xuất:

- Hôm nay bánh nướng rau khô mới mua hương vị không tồi, cô có thể thử xem.

- Anh tự giữ lấy ăn đi, tôi không thích ăn bánh nướng.

Triệu Hồng Yến một bên trêu chọc:

- Trương Thái lại tăng thêm phần điểm tâm như vậy nữa, ông xã sẽ không cần cậu nữa đâu.

- Hừ, ông xã không cần mình thì cùng lắm tìm lại người khác, bản thiếu phụ sợ không có đàn ông cần sao?

Trương Thái cười đắc ý nói, nhìn Dương Thần, ánh mắt đong đưa nói:

- Đúng không anh Dương.

Dương Thần bị tiếng “anh Dương” này kích động thiếu chút nữa mắc nghẹn, vội vã gạt đầu:

- Đúng đúng, anh ta không cần tôi cần.

- Háo sắc.

Triệu Hồng Yến cười mắng một câu.

Đúng lúc này, một dáng người gầy nhỏ đi đến bên cạnh Dương Thần, nói:

- Dương Thần, làm phiền anh một chút.

Người đi đến là người từ trước đến nay trong văn phòng không hay nói chuyện, Trần Bác, là một người đàn ông có bề ngoài y như phụ nữ, cũng xem như một đóa hoa lạ trong ban Quan hệ xã hội.

- Chuyện gì, nói đi.

Dương Thần cười nói.

Trần Bác đột nhiên mặt hơi ửng đỏ, như là rất bẽn lẽn, ấp úng nói:

- Có chuyện muốn làm phiền anh một chút.

- Chuyện gì, nói đi.

Dương Thần dở khóc dở cười.

Trần Bác thu hết can đảm, mới nói:

- Tôi nghe nói anh có xe, muốn nhờ anh đi đến nhà ga đón giúp em gái tôi, tôi không quen đường ở Trung Hải, em gái tôi cũng lần đầu đến Trung Hải, chúng tôi sợ bị taxi lừa, hơn nữa rất đắt. Muốn hỏi anh có rảnh không...

Càng nói về sau, âm thanh nhỏ tới mức gần như không nghe thấy.

- Chút chuyện này anh dùng dáng vẻ nói không nên lời sao.

Dương Thần cười đáp:

- Nói đi, khi nào, tôi ngày nào cũng rất rảnh.

Trần Bác lộ ra vẻ cảm kích tươi cười:

- Chính là thứ tư tuần này, xe lửa buổi chiều, thật là làm phiền anh quá!

- Đến lúc đó gọi tôi một tiếng là được rồi.

Dương Thần trả lời tiếp.

Mấy cô gái ban Quan hệ xã hội ngồi gần nhìn thấy cảnh này, thần sắc đều tỏ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì Trần Bác chủ động tìm người giúp đỡ thật là hiếm thấy.

Đợi Trần Bác trở về xong, Dương Thần tiếp tục bắt đầu chơi trò chơi, nhưng đã không còn là trò “Tinh mắt” nữa, mà là một loại tương tự với trò chơi nhảy nhót siêu cấp Mary, điều khiển một người nhỏ bé ăn trái cây trong các màn.

Cảnh tượng này bị các nữ đồng nghiệp nhìn thấy, lại lần nữa Dương Thần không có gì để chống đỡ.

Không bao lâu, Mạc Thiện Ny mặc một bộ âu phục màu đen toàn thân, áo trong màu trắng, tay xách chiếc túi Chanel da nâu nhạt thướt tha đi đến, đến bên cạnh bàn Dương Thần cầm lấy gói sữa đậu nành và một gói bánh bao, nói một tiếng “Cảm ơn”, liền đi vào trong phòng làm việc của trưởng ban.

- Dương Thần, anh có phát hiện thấy, sắc mặt của trưởng ban chúng ta không tốt lắm, khá tiêu tụy, có phải thất tình rồi không?

Triệu Hồng Yến bỗng nhiên dựa sát vào nói.

Dương Thần nhìn vào văn phòng bên kia như thoáng chút suy nghĩ, cười nhẹ nhõm nói:

- Tôi làm sao biết được, nhưng thái độ tốt rất nhiều rồi chứ, ít nhất cảm điểm tâm và nói cảm ơn.

Nói xong lại tiếp tục chơi trò chơi, cũng không để ý Triệu Hồng Yến đang ở bên nói thầm thì đoán già đoán non.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 78

Lần Đầu Tiên Từ Lúc Sinh Ra

Khi xe đến đường cao tốc, quay gấp ngược trở lại, theo con đường nhỏ chạy đến hướng khác, hướng tới khu công nghiệp mới phía đông thành phố Trung Hải.

Và khi chạy đến chỗ đất mở mang công nghiệp đã ngừng sản xuất, Dương Thần giảm tốc độ xe, dừng xe ở ven đường đất bùn, tự mình lần trong túi quần rút ra điều thuốc, lạng lẽ châm lửa, dựa người vào thân xe, nhìn mục tiêu đi đến.

Cách đó không xa, một chiếc Honda đen cũng lạng lẽ dừng lại, chỉ chốc sau, từ trên xe bốn gã ăn mặc bặm trợn bước xuống, bốn người cao thấp mập ốm, tướng mạo khí chất cũng không giống nhau, nhưng ánh mắt bọn chúng nhìn Dương Thần lại đều ẩn chứa ác ý, thậm chí có chút bạo lực.

- Mày làm sao phát hiện ra chúng tao?

Một tên da ngăm đen, mặc áo sơmi hoa há mồm hỏi.

- Giác quan thứ sáu của đàn ông.

Dương Thần nhe răng cười.

Tên áo hoa nhú mày, khó hiểu hỏi:

- Đã phát hiện tụi tao đang theo dõi mày, tại sao còn muốn dẫn tụi tao tới nơi này, chẳng lẽ mày cho rằng thay đổi đường về nhà, tụi tao sẽ không theo mày chắc?

Dương Thần hút mấy hơi thuốc, dù có nhiều tiền, nhưng mùi thuốc lá rút ra vẫn là khá sặc, nhưng cũng đủ sâu cay, hương thụ tới nhả ra mấy vòng khói xong, Dương Thần mới nhếch miệng cười nói:

- Tôi cũng không nói muốn các người đừng theo, chỉ là có lòng chọn một chỗ dừng xe thích hợp cho mấy người thôi.

- Có ý gì?

Tên áo hoa nhìn tình hình trước mắt có chút mơ hồ, bọn họ chỉ là làm theo chỉ thị theo dõi đường đi nước bước của người đàn ông này, hành động tiến thêm một bước, nhưng hôm nay biến cố khiến gã một lần nữa không thể không cân nhắc bước tiếp theo.

Dương Thần híp mắt thành hai kẽ hở, cười quái dị:

- Mấy vị huynh đệ chẳng lẽ chưa phát hiện, xung quanh nơi này, đều chưa có camera sao...

Do đây là một vùng khai thác xa xưa, hiện nay đất đai này công nghiệp đã ngừng sản xuất, cho nên cơ sở phương tiện xung quanh cực kì hỗn độn và đồ nát, đến đường cũng chưa hoàn toàn khai thông, xe cộ qua lại hầu như không

có.

- Camera?

Tên áo hoa nhe răng cười gần nói:

- Vậy nên tao nhận lời khuyên chân thành của mày, nơi không có camera, tụi tao xuống tay không cần bận tâm rồi.

- Nếu mà là ngược lại thì sao?

Dương Thần nhún vai.

- Đại ca, thằng nhóc này muốn động thủ, xem ra đầu óc ngu dốt ghê.

Một tên lâu la cười hô hô nói.

Gã áo hoa sắc mặt không hài lòng, nói:

- Cậu thanh niên, mạnh miệng nói thì có thể, đừng để mấy anh em tao nặng tay, dù chúng ta chưa nhận được chỉ thị đánh cậu, nhưng tiền trăm hậu tấu không phải là không thể.

- Các người thấy có phiền không?

Dương Thần cười nói:

- Muốn động thủ cho nhanh, ta còn vội về nhà ăn cơm tối.

- Tiểu tử thôi chán sống rồi!

Một gã râu ria không nói không rằng tiến lên phía trước, ba gã còn lại cũng không nói thêm gì nữa, triển khai thế bao vây Dương Thần.

- Để bố mày nói cho biết, lời thôi tha vô dụng, nắm đấm mới là đạo lý cứng rắn!

Gã râu phun ra miếng đàm, thu nắm tay hùng hổ tấn công Dương Thần!

Dương Thần dễ dàng né được, đồng thời di chuyển bước chân, khoe miệng phờ phờ cười:

- Ta từ khi làm thổ địa đất này, đã thề hạ quyết tâm, người khác không chọc ta, không chủ động đánh ta, không uy hiếp ta, ta tuyệt đối không ra tay đánh trước, cho nên bây giờ ta phải cảm ơn nắm đấm này của mày —— khiến cho ta có thể yên tâm thoải mái làm thịt bọn mày.

- Mọi người cùng tiến lên!

Tên áo hoa trong cơn giận dữ, lão ta quả thực không thể dễ dàng tha thứ cho một người trẻ tuổi miệt thị bốn người bọn họ như vậy được.

Có thể bốn người bao vây tấn công dễ dàng nhận thấy là phí công, Dương Thần thuận tay thực hiện mấy cú đấm, tốc độ ngang ngửa ánh sáng và lực mạnh mẽ, khiến bốn tên không phải bị gãy ngón tay, cánh tay thì cả bàn tay cũng bị quăng một cách hung hăng, sừng lên một cục lớn.

Trận hỗn chiến năm người một lúc thành ra Dương Thần đang đùa bốn võ tay với bốn người vậy.

- Cứng đầu, đánh không lại!

Tên râu ria ra tay trước chửi bậy một tiếng, che cái mặt đã bầm tím sưng vù.

Tên áo hoa cũng ý thức thấy tình huống không ổn, nhưng trong lòng

không cam, nhưng anh ta thấy bốn người hấn cơ bản không phải đối thủ của người đàn ông trước mặt.

- Quay xe, chạy!

Tên áo hoa ra lệnh một tiếng, bốn người mau lẹ chạy quay về phía chiếc Honda.

Dương Thần cũng không ngăn cản, nửa cười nửa không nhìn bốn tên vội vã lên xe hấp tấp đóng cửa kính xe rồi khởi động xe, mau chóng quay đầu, ý đồ chạy thoát.

Đợi chiếc Honda rời đi, Dương Thần cũng cúi người xuống đất, nhặt lên một cục đá cuội xấp xỉ quả trứng gà, để trong tay áng chừng...

Tên áo hoa ngồi trên xe đợi bốn người khởi động xe xong mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, dù rằng đánh không lại, có thể cho là trốn chạy, hơn nữa cậu thanh niên này còn có thể đánh nữa, dù sao cũng không có khả năng đuổi kịp theo xe! Đến lúc đó trở về báo cáo cấp trên, đem một băng huynh đệ đến, còn sợ thù này không báo được hay sao?

Nhưng, khoảng cách giữa sự thật và lý tưởng luôn rất xa...

Dương Thần cầm lấy cục đá xong, nhắm một mắt lại, hơi ngấm vào, thì lập tức cong người gấp khúc tư thế như một người ném lao vậy, duỗi thẳng tay, ngửa người từ phía sau, phần eo đột nhiên phát lực về phía trước!

Tay phải quăng ra một cục đá!

Cục đá như một quả đạn pháo mini vậy, tua nhỏ không khí đem theo tiếng xe gió vun vút!

- Bịch!!!

Mắt thường không có cách nào để nhận ra tốc độ, cục đá đập vào mặt hông gần bình xăng của chiếc Honda...

Ầm ầm!!! ...

Chiếc xe Honda còn đang chạy giống như châm môi cho ngọn lửa đằng sau, ngọn lửa hùng hực bùng cháy, bao phủ toàn bộ chiếc xe, nhắm phía cây cột điện bên đường chạy tới!

Trong nháy mắt, chiếc xe Honda vừa mới hoàn hảo đã trở thành một đám cháy đen sạm.

Dương Thần thì giống như nhìn “Án mạng bốn người” mà mình vừa tạo ra như nhìn ngắm một tác phẩm nghệ thuật vậy, sở dĩ chờ bọn chúng lên xe xong mới ra tay giải quyết tính mạng bốn người như vậy, chính là sợ bị cảnh sát tra ra dấu vết để lại.

Khi người cho rằng an toàn nhất, thoải mái nhất, giết chết những người đó, trong lòng Dương Thần cũng có chút ít cảm giác thỏa mãn, đây cũng coi như quá khứ nhiều năm dưỡng thành bệnh tâm lý rồi —— đáng tiếc Dương Thần vẫn chưa định trị liệu căn bệnh tàn nhẫn này.

- Kiếp sau đầu thai nhớ mua xe nước Đức, xe Nhật rất yếu nhé.

Dương Thần mỉm cười vài câu, quay về xe, tiếp tục chạy nhanh về nhà.

Trên đường đi, Dương Thần suy nghĩ là ai ra tay với mình. Thứ nhất người đó khẳng định còn chưa đủ quen thuộc với mình, nếu không đã không phải người theo dõi, thăm dò nơi mình ở, mối quan hệ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dương Thần cũng không thể xác định là ai, cuối cùng đành thờ dài, mặt không chút thay đổi lâm bẩm:

- Muốn kiếm ta gây phiền phức thì có thể, nhưng liên lụy đến người thân của ta...Đều đáng chết...

Buổi tối, sau khi ăn bữa tối thịnh soạn ở biệt thự xong, vú Vương lại cầm lên một túi tạp chí thời trang, cười nói với Dương Thần:

- Cậu, đây là tạp chí cô chủ đặt, hôm nay vừa mới đưa tới, chút nữa cậu thay tôi đem đưa cho cô chủ nhé.

Dương Thần đang xem tin tức trên TV, nghe xong vui vẻ nhận:

- Nên thế mà, vú Vương chỉ cần nấu thức ăn thật ngon cho chúng tôi, mấy việc hỗn tạp này nên cho đàn ông chúng tôi làm.

- Không không.

Vú Vương vội vàng nói:

- Cậu đừng nói như vậy, chính là tôi cảm thấy, cậu nên đi thăm cô chủ nhiều chút, như vậy cô chủ sẽ nhớ cái tốt của cậu, về sau tình cảm hai người sẽ càng thân thiết hơn.

Dương Thần gượng cười:

- Vú Vương, sao vú cứ tin tưởng tôi như vậy, đem Lâm Nhược Khê cứng ngắc đẩy vào lòng tôi?

Vú Vương nghiêm mặt nói:

- Cậu, tôi là người nhìn thấy cô chủ lớn lên, tôi cả đời chẳng sinh đẻ được, nói ra thì có chút ngượng mồm, nhưng cô chủ như một nửa con gái tôi vậy. Sau khi lão gia và phu nhân mất đi, tôi luôn hy vọng cô chủ tìm được nơi chốn tốt. Cô chủ từ nhỏ đã xinh đẹp như vậy, đàn ông thích cô chủ tất nhiên lan tràn Trung Hải, nhưng những người đó đều quá giả dối.

Vú Vương vừa nói vừa nhìn Dương Thần cười hài lòng:

- Không giống cậu, tôi già rồi, nhưng mắt chưa hoa. Cậu tuy rằng không nói ra miệng, nhưng vẫn thật lòng quan tâm đến cô chủ, từ sau ngày cô chủ ngất đó, tôi có thể nhìn thấy trong mắt cậu, cậu rất quan tâm đến cô chủ, chỉ là đối với cô chủ vẫn thế, bình thường không quen biểu đạt mà thôi. Tuổi trẻ của cô cậu là như thế, có đôi khi quá sĩ diện, nhưng thể diện đâu có quan trọng bằng tình cảm chứ.

Dương Thần trầm mặc hồi lâu, cười nhạt nói:

- Vú Vương nên đi làm chuyên gia tâm lý học, nói đến mức tôi cũng hoài nghi chính mình rồi.

- Cậu cũng đừng nghĩ nhiều, coi như bà già này nói bừa vậy, thôi mau đem tạp chí cho cô chủ đi, chậm tí nữa có thể cô chủ ngủ mất.

Vú Vương cười thúc giục.

Dương Thần cầm túi tạp chí lên, nhìn nhìn, phần lớn đều là giới thiệu các thương hiệu nổi tiếng quốc tế và một mới, nhớ đến Lâm Nhược Khê làm Tổng giám đốc công ty thời trang, tất nhiên tự mình đi tìm hiểu các sản phẩm này rồi.

Rất nhanh đi từ Long Cảnh Uyển đến bệnh viện, khi chạy đến phố thương mại, Dương Thần liếc mắt đến một cửa hàng đèn sáng bên đường, bất giác để lộ ra nụ cười tủm tỉm hiểu ý...

Khi vào phòng bệnh trong bệnh viện, đã gần mười giờ rưỡi đêm, các phòng bệnh đã tắt đèn gần hết, nhưng phòng bệnh Lâm Nhược Khê vẫn còn sáng.

Dương Thần nhẹ nhàng mở cửa, giương mắt lên nhìn, phát hiện trong phòng không chỉ có mình Lâm Nhược Khê.

Người đến là thư ký Lâm Nhược Khê, cũng chính là Ngô Nguyệt có vóc dáng sân bay, người đó không biết vốn đã lạnh băng hay là học theo Lâm Nhược Khê, một phụ nữ mộc mạc cực kỳ lạnh lùng.

Lâm Nhược Khê nằm trên giường, cái bàn trước mặt để đầy các loại văn kiện, trong tay cầm cây bút máy màu bạc đang viết cái gì, mà Ngô Nguyệt vẽ mặt chăm chú đứng ở bên cạnh, luôn thu văn kiện lại rồi đưa một văn kiện khác lên.

Nhìn thấy Dương Thần vào cửa, Ngô Nguyệt nhíu mày hỏi:

- Anh đến đây làm gì?

Dương Thần nhắc cái túi trong tay lên:

- Đem mấy quyển tạp chí tới.

- Làm sao cần anh tới đưa? Anh là gì của Tổng giám đốc?

Ngô Nguyệt không vừa lòng trách cứ.

Dương Thần nghĩ, dù sao cũng xem như là thân tín của Lâm Nhược Khê, thì nói ra cũng không sao cả, nhưng không đợi Dương Thần mở miệng, Lâm Nhược Khê liền thân nhiên chen một câu——

- Anh ta là bà con xa thông gia của chị.

Nói xong, Lâm Nhược Khê hơi đưa mắt nhìn Dương Thần ra hiệu cho hắn dừng nhiều lời.

Chồng hợp pháp trở thành “ Bà con xa thông gia” đại bác bản không tới, Dương Thần sờ sờ cái mũi, khóe miệng có chút cay đắng cười một chút, vốn tưởng những ngày này chỉ có hai người quan hệ sẽ thân mật hơn rất nhiều, nhưng bây giờ xem ra, hẳn trong mắt Lâm Nhược Khê cũng chỉ là cùng bọn với hợp đồng diễn trò, cô ấy cũng không thực sự tiếp nhận mình làm một người bà con thân thiết, càng không có ý nghĩ thừa nhận mình là chồng của cô ấy.

Hơi có chút thất vọng, nhưng do tâm lý chịu đựng không tồi, cũng sớm có tâm lý chuẩn bị, sẽ không quá ngây thơ cho rằng cô nàng núi băng dễ dàng chinh phục như vậy, Dương Thần chỉ tùy ý cười cười, cũng không nói gì

thêm, đem túi để lên tủ đầu giường Lâm Nhược Khê, nói:

- Vú Vương bảo anh đem tới, nói đây là tạp chí em đặt tháng này.

Ngô Nguyệt chột giật mình, nghĩ đến một đào kép áo văn Quan hệ xã hội xuất hiện trong công ty, chính là vì tên tuổi “ Bà con xa thông gia”, mới có thể vào công ty, ánh mắt nhìn Dương Thần càng thêm coi thường, có chút ác ý nói:

- Không có chuyện gì thì để đồ này ở đây rồi đi đi, đừng làm phiền Tổng giám đốc làm việc.

Dương Thần vốn muốn khuyên giải một câu, muốn Lâm Nhược Khê buổi tối đừng quá cực nhọc, nhưng nhìn thấy cô cúi đầu chỉ lo giấy tờ, căn bản không muốn chú ý nhiều tới bộ dạng hắn, cũng không tự làm bẽ mặt mình nữa.

- Thế tôi đi đây.

Dù trong lòng có chút không vừa lòng với Ngô Nguyệt, nhưng suy cho cùng người ta là thư ký Lâm Nhược Khê, không tiện nổi giận, Dương Thần cũng buồn giọng thờ ơ với hiểu biết của cô ta.

Đợi Dương Thần xoay người đi khỏi, Lâm Nhược Khê mới hơi ngẩng đầu, mắt long lanh nhìn theo bóng dáng Dương Thần, cái bóng ngày thường bắt kham, thoải mái đó, lúc này dưới ánh đèn, lại có chút sa sút và cô đơn, bất giác trong lòng Lâm Nhược Khê có chút hối hận, mình đến tiếng cảm ơn cũng chưa nói với anh ta, nhưng tính cách xấu hổ khiến cô căn bản không biết mở miệng như thế nào.

Đóng cửa phòng lại, Lâm Nhược Khê bất giác thở dài một cái, tiếp tục xử lý văn kiện.

Khoảng chừng hơn một giờ đồng hồ sau, đêm đã khuya, Ngô Nguyệt nhìn nhìn đồng hồ, có chút không nhẫn nại nói:

- Tổng giám đốc, hôm nay đến đây đi, tôi đem văn kiện đi chỉnh sửa lại, ngày mai đem giao cho trưởng ban Mạc, những cái quan trọng dù sao cũng đã giải quyết xong rồi, chị cũng nên đi nghỉ đi.

Lâm Nhược Khê day day huyết thái dương, mấy ngày nay uống thuốc bắc, làm điều trị, còn phải tiếp đón người đến thăm bệnh, đến tối, cô thực sự có chút mệt mỏi rồi, cũng liền gật đầu nói:

- Nói với trưởng ban Mạc, văn kiện buổi trình diễn thời trang mùa thu, kế hoạch khai thác thị trường Nhật Bản, chị sẽ tự giải quyết, những cái khác, cô ấy xem mà xử lý đi.

- Vâng, Tổng giám đốc.

Năng suất làm việc của Ngô Nguyệt rất cao, chưa đến năm phút đã sắp xếp xong hoàn chỉnh tất cả các văn kiện.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 79

Tiếp Khách

Sau khi rời khỏi bệnh viện Dương Thần thấy hơi bức mình, lái xe trên đường cao tốc một lúc mới thấy thoải mái hơn nhiều.

Lúc này đã là 11, 12 giờ đêm, nhiều nơi ở vùng ngoại ô Trung Hải đã thấp thoáng những ngọn đèn đủ màu sắc sáng bừng, nếu như là một tháng trước, Dương Thần có lẽ đã cảm thấy rất thích thú với cái ánh sáng hồng lấp lánh ấy, nhưng giờ thì chỉ muốn buông thả một chút, đến Rose tìm Sắc Vi có lẽ sẽ không làm mình phải thất vọng.

Tự nhiên ngẫm lại, tất cả những việc mình đã làm thực sự đều rất khó hiểu, Sắc Vi toàn tâm toàn ý đối tốt với mình như thế, cô gái nhỏ Lý Tinh Tinh bình thường chỉ cần nhìn thấy mặt là đã vui đến cả nửa ngày, những người con gái như thế mà hàng ngày hắn còn chẳng hề quan tâm, vậy mà giữa đêm lại chạy đi mua bánh nếp cho cô sơn nữ lạnh lùng Lâm Nhược Khê.

Có lẽ là bởi vì cô ấy quá giống với cô gái trong sâu thẳm ký ức... Có lẽ của mất rồi mới thấy quý, câu nói này luôn đúng.

Trong lòng thực sự áy náy với Sắc Vi, Dương Thần quyết định không đi tìm cô ấy nữa, khi xe đi đến một khu chợ đêm, hắn dừng xe, định tìm một quán ăn nhỏ, uống chút bia, ăn bát mì nóng.

Thành phố Trung Hải về đêm, trong khắp các ngõ lớn nhỏ, chỉ cần không phải ngoài đường lớn, thì đủ các cửa hàng nhỏ không biển hiệu bắt đầu việc kinh doanh đêm của mình, khi nào may mắn thì chẳng ai quản lý, lúc vận hơi đen thì bị dân phòng dẹp hết.

Dương Thần chọn đại một quán mì nhỏ, ngồi xuống lớn tiếng gọi chủ quán:

- Ông chủ, cho tôi một bát mì thịt xé với hai chai bia nhé.

Ông chủ quán là một người trung niên, nghe thấy liền cười đáp lại:

- Vâng, quý khách đợi một lát ạ.

Nghe tiếng đáp Dương Thần thấy quen quen liền nhìn kỹ lại rồi bất chợt mỉm cười:

- Sao lại là anh?

Chủ quán bức mình ngẩng đầu lên, nhìn kỹ mặt khách, cuối cùng cũng nhận ra Dương Thần, chân bỗng mềm nhũn thiếu chút nữa thì ngã sòng xoài, nét mặt khổ cực nhăn nhúm như quả mướp đắng:

- Hóa... hóa ra là cậu sao, ha ha... ha ha ha... Thật là có duyên.

Người chủ quán chính là người quen ngày trước đã áp giải Dương Thần

đến Cục cảnh sát – là Phùng Bưu, Phùng đội trưởng.

Vốn là cảnh sát Cục khu vực phía Tây, người mặc cảnh phục, vênh mặt hất hàm sai khiến mà giờ đây đã trở thành một tên bán hàng rong không giấy phép hành nghề, mặc cái áo ba lỗ cẩu bản, người quần tạp dề, bán mỳ dạo bên đường.

Dương Thần suy nghĩ một chốc, hỏi vu vơ:

- Anh đôi nghề hay là bị khai trừ?

Phùng Bưu đỏ mặt, nhăn nhó nói:

- Bị... bị khai trừ.

- Là ác giả ác báo đây thôi.

Dương Thần cười lắc lắc đầu:

- Nhưng anh yên tâm, chuyện ngày trước tôi không để bụng đâu, anh làm mỳ tiếp đi, mỳ nhữn hết cả rồi.

Phùng Bưu vốn tưởng Dương Thần định kiểm chuyện, giờ mặt đã vui trở lại, gã hiểu rằng, nếu làm ầm lên, bản thân không thể đánh lại được, bán hàng lại còn không có giấy phép, nhất định là sẽ chịu thua thiệt, người ta lại không thèm để bụng chuyện trước đây, Phùng Bưu sao có thể không mừng cơ chứ.

- Đội ơn anh, đội ơn anh người anh em!

Phùng Bưu cảm động tới mức suýt chút nữa thì rơi nước mắt:

- Tôi cũng biết trước đây tôi đã làm sai quá nhiều việc, đa tạ người anh em đã rộng lượng không chấp kẻ tiểu nhân này.

Dương Thần nói bình thản:

- Anh làm mỳ đi chứ!

- Vâng vâng, bữa cơm này là tôi mời cậu, người anh em, tôi không tính tiền đâu.

Phùng Bưu như được tha bổng nói không ngớt lời.

Dương Thần hơi mỉm cười, ông anh này cũng phải lặn lội khổ sở quá, lúc trước Thái Nghiên nói phải nghiêm trị, mình còn tưởng chỉ là nói suông, nào ngờ cô bé này còn khai trừ Phùng Bưu thật, chuyện khai trừ không đơn giản là địa vị cao hay thấp là có thể quyết định được, có lẽ hậu thuẫn của Thái Nghiên cũng chẳng hề đơn giản một chút nào, nếu không cũng sẽ chẳng nào nói một hai câu mà hất Phùng Bưu xuống tận đáy vực được.

Nghĩ đến lời Thái Nghiên nói trong phòng bệnh của Lâm Nhược Khê, còn cả chuyện liên quan đến ông nội của Lâm Nhược Khê, Dương Thần không khỏi thấy buồn bã, dù sao thì hai cô ấy cũng quen biết nhau từ khi còn nhỏ, lẽ nào vợ mình cũng có hậu thuẫn trong giới quan chức hay sao? Vì lẽ gì Lâm Nhược Khê lại hận ông nội cô ấy như thế?

Đang nghĩ về mấy chuyện không thể giải thích, thì Phùng Bưu đã trộn xong mỳ, y cầm hai chai bia nguyên chất hiệu Xiaohaha đi đến trước mặt:

- Người anh em cứ thoải mái ăn uống, còn cần thêm gì thì cứ nói.

Nhìn Phùng Bưu đã quen mắt trong bộ dạng người bán hàng rong, Dương Thần lại cảm thấy người này không phải quá kém cỏi, ít nhất anh ta hiểu được vị trí của bản thân mình, biết tiến biết lùi, tóm lại là không làm gì quá mức tồi tệ.

Ăn được mấy miếng mỳ, uống được vài hớp bia, Dương Thần cảm thấy tinh thần khoan khoái, nhưng đột nhiên, từ xa bỗng vọng lại tiếng ồn ào huyền ảo...

- Thằng nhóc đừng có chạy.
- Đứng lại.
- Còn chạy nữa là tao đánh đấy.
- Đứng lại!

Một người đàn ông đang la hét chạy theo một kẻ đang chạy trốn, vừa la to phần nộ vừa đuổi theo một cái dáng khá nhỏ bé.

Dương Thần tinh mắt nhìn thoáng, tự hoài nghi liệu có phải là mình tưởng tượng, bởi cái bóng đang bị đuổi kia là một người đàn ông mặc chiếc áo trắng ngắn tay, da trắng như tuyết, chính là một đồng nghiệp của hắn, Trần Bác.

Trần Bác có vẻ rất hoảng loạn, vẻ mặt hốt hoảng nhằm hướng quán ăn mà chạy, mà đám người đuổi theo anh ta có đến bảy, tám người đang ra sức truy đuổi, lại còn chạy nhanh hơn anh ta rất nhiều, có vẻ như sắp bắt được anh ta rồi.

Dù Dương Thần không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhất định là phải giúp Trần Bác, thế là hắn cầm lấy chiếc ghế dài bên cạnh, tiện tay ném mạnh.

Chiếc ghế xoay tròn rồi đập mạnh trúng ngay đùi hai tên đi đầu tiên, hai tên này kêu rống lên rồi ngã xuống, đám người còn lại cũng bị kinh sợ dừng lại đưa mắt nhìn về phía Dương Thần.

Rất nhiều vị khách trong quán đã được chứng kiến màn biểu diễn vừa rồi, họ đều cảm thấy tình hình có vẻ xấu, vội vàng dạt sang một bên, không dám tới gần.

Trần Bác bỗng nhiên nhìn thấy Dương Thần, nét mặt đầy vẻ kinh ngạc, do quá sợ hãi, nhưng cũng không thể bỏ mặc mọi chuyện, thở hồng hộc chạy lại phía sau Dương Thần, run lẩy bẩy không dám đối mặt với đám người kia.

- Trần Bác, anh chui ở đâu ra vậy?

Dương Thần quay đầu lại, cười hỏi.

Không biết là vì quá sợ hãi hay vì chạy hết sức, Trần Bác mặt đỏ rực, giọng nói đứt quãng:

- Hắn ta... Bọn họ muốn bắt tôi, tôi... tôi không muốn đi...
- Bắt anh? Bắt anh để làm gì?

Không đợi Dương Thần hỏi tiếp, đám người kia đã ùng ùng nổi giận mắng chửi ầm ĩ.

- Mày ăn mật gấu gan hùm rồi hay sao? Biết bọn tao là ai không hả?

- Anh ta là đồng nghiệp của tôi, trước khi tôi biết nguyên nhân các người đánh anh ta, tôi phải bảo vệ anh ấy.

Dương Thần nói.

Trần Bác nghe được lời này mắt tự nhiên đỏ lên, rõ ràng là vô cùng xúc động.

- Thành nhóc này mày cũng muốn chết rồi hả, vậy thì để bọn tao giúp mày được toại nguyện nhé.

Có mấy tên côn đồ đã tiến đến sát bên, không nói thêm lời nào âm âm xông đến, nhưng Dương Thần lại chẳng coi đám tay chân loạn xạ ngẫu kia ra gì.

Chỉ bằng mấy đòn nhẹ nhàng bằng tay và mấy cái đạp vào bụng đã khiến bọn người hung hăng kia lãnh đủ, cả đám ngã xuống như ngã rạ.

Trần Bác chờ người nhìn Dương Thần nhanh chóng giải quyết phiên toái, không thể không nhìn Dương Thần bằng ánh mắt kính nể.

- Tiểu tử mày đợi đây, xem đại ca tao xử lý mày như thế nào.

Một tên lưu manh đeo dây chuyền bạc gào lên.

Không đợi hắn nói hết câu, một tên khác đã kêu lên:

- Đại ca đến rồi, đại ca đến rồi.

Chỉ nhìn về hướng mấy thằng truy đuổi ban nãy quả nhiên lại thấy một toán khác đang đi đến, tên cầm đầu mặc áo sơ mi trắng, hai tay đút vào túi quần, vẻ mặt bất cần, gã chính là kẻ mà đám người kia gọi là đại ca.

Mấy tên lưu manh kia sợ hãi vội vàng đứng dậy, hăm hở xông đến định báo cáo với đại ca của bọn chúng, nhờ đại ca xử lý Dương Thần một trận, nhưng chẳng thể ngờ còn chưa đến nơi, “đại ca” kia đã chủ động chào mừng:

- Anh Dương, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau.

- Chào Tổng giám đốc Quách, chẳng ngờ lại gặp anh ở đây.

Dương Thần suýt chút nữa bật cười, thì ra đại ca của bọn chúng lại là Quách Tử Hằng, người đã “tặng tiền” cho mình ngày trước, cũng chính là thủ lĩnh của công ty lưu manh.

Ngày đó anh chàng này cảm sủng mà không thể khống chế được mình, cuối cùng bị mình đánh đến thảm hại.

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, xem ra tôi và anh Dương đây rất có duyên thì phải.

Quách Tử Hằng dường như đã quên mối thù năm xưa, nét mặt tươi cười chủ động bắt tay với Dương Thần.

Dương Thần cũng hào phóng bắt tay với hắn, giống như những người bạn lâu ngày không gặp, thật tình không biết suy nghĩ thật trong lòng hai người hoàn toàn một trời một vực.

- Nếu như đã là Tổng giám đốc Quách đây thì tôi nghĩ cũng không cần nhiều lời nữa.

Dương Thần thản nhiên nói.

Mấy tên lưu manh vừa mới hồng hách kiêu ngạo kia đều ngơ ngác nhìn, sao đại ca lại diễn bộ mặt thân thiện với tên xa lạ này nhỉ, điều này khiến chúng chỉ biết trơ mắt ếch nói không nên lời.

Quách Tử Hằng nét mặt đờ đẫn, cười khổ nào:

- Anh Dương không biết chứ, thật ra chúng tôi cũng chỉ sống nhờ vào người khác, nhận được mệnh lệnh, phải bắt người đang đứng sau lưng anh về, nếu không thì... Quách Tử Hằng tôi thật tình không biết phải báo cáo thế nào.

Dương Thần không ngờ, Quách Tử Hằng khá hiểu thực lực của mình, nếu hấn động thủ thì sẽ chịu thiệt, nhưng vẫn muốn cứng đầu mang Trần Bác về, rốt cuộc Trần Bác là người thế nào?

- Tổng giám đốc Quách, người bạn này của tôi lẽ nào đã mắc phải điều cấm kỵ gì hay sao? Hay là anh ta thiếu tiền của các anh?

Dương Thần bần khoản hỏi.

Quách Tử Hằng cười khiêm tốn, thở dài nói:

- Sao anh Dương không hỏi bạn mình là đã xảy ra chuyện gì?

Dương Thần gật đầu, nhìn Trần Bác.

Trần Bác đầu gối run run, mồ hôi ướt đầm lưng, nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Dương Thần, khẽ mở miệng:

- Tôi... tôi... tôi... Họ bắt tôi đi tiếp khách.

- Tiếp khách?

Dương Thần nhú mày.

Mặt Trần Bác đỏ như gấc, cúi đầu, nói gần như không nghe thấy gì:

- Họ muốn tôi đi tiếp một người đàn ông.

Dương Thần thoáng giật mình một lúc mới hiểu ý của Trần Bác, nói thật, trong lòng cảm thấy có chút quái dị, không ngờ Trần Bác bình thường vốn rất nữ tính, lại bị đàn ông khác đề ý.

Nhưng bây giờ mà cười thì cũng không hay ho lắm, may mà khi còn ở nước ngoài đã thấy không ít chuyện tương tự, Dương Thần không quá ngạc nhiên, quay lại nói với Quách Tử Hằng:

- Như thế không được, anh xem bạn tôi không hề muốn, các anh không nên ép buộc anh ấy nữa.

Quách Tử Hằng cười khổ:

- Anh Dương, có anh ở đây, tôi nào dám ép buộc anh ta, chỉ là... cái người đó, thật sự không thể đùa được..

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 80

Kiếp Sau Sẽ Nói

Dương Thần đã hiểu, xem ra có thể sai khiến Quách Tử Hằng đi bắt người, cũng xem như là một nhân vật quyền lực, ít nhất cũng là kẻ thủ lĩnh đám lưu manh, kẻ mà Quách Tử Hằng không dám đắc tội, nhưng Quách Tử Hằng cũng không đánh lại được ta, gã vẫn chưa quên nỗi sợ đối với ta, bởi vậy mới định thoái thác trách nhiệm.

- Được rồi được rồi, không cần diễn cái vẻ mặt hồ ly đâu.

Dương Thần cười có vẻ không để tâm.

- Cậu cứ báo với người ta tên của tôi, nếu muốn kiếm chuyện thì đến gặp tôi, tôi đợi ở Ban quan hệ xã hội Quốc Tế Ngọc Lôi.

- Anh Dương quả là người thẳng thắn.

Quách Tử Hằng cười ha ha, nhắc nhở bọn thủ hạ:

- Rút thôi.

Dương Thần sao có thể để bọn chúng dễ dàng đi như thế, vung tay bảo:

- Từ từ đã nào, tôi vẫn chưa nói hết.

Quách Tử Hằng dừng bước, dự cảm có chuyện không hay sẽ xảy ra, dò người ra hỏi:

- Anh Dương còn muốn chỉ bảo gì ạ?

Dương Thần cười hi hi bảo:

- Tổng giám đốc Quách, tôi nhận việc này, cũng phải có chút phí giấy tờ...

Nói xong lấy hai ngón tay xoa xoa.

Quả nhiên là một con quỷ hút máu đội lốt lưu manh.

Trong lòng Quách Tử Hằng đang chửi bới tới bời, nhưng ngoài mặt chỉ dám biểu lộ vẻ vui mừng khôn xiết, bảo mấy tiểu đệ đằng sau đưa chi phiếu, xoay xoay viết, hai tay dâng đưa Dương Thần, cười nịnh nọt:

- Anh Dương nói phải, Quách Tử Hằng tôi còn thiếu suy nghĩ quá.

Đám tiểu đệ ngơ ngác nhìn, đại ca nhà chúng ta sao vậy nhỉ? Đã cho người ta tiền lại còn ra vẻ nịnh bợ nữa.

Dương Thần hài lòng gật gật đầu, búng búng tờ chi phiếu trong tay, tên Quách Tử Hằng coi như mất toi 20 nghìn đồng Hoa Hạ, hần cười nói:

- Mấy người đi đi, những việc khác tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Quách Tử Hằng chẳng dám ở lại thêm, sợ chần chừ thêm phút nào khéo lại mất thêm mấy chục nghìn nữa, y dẫn theo đám thủ hạ vội vàng rút lui, lẩn nhanh như trạch.

Nhìn thấy đám người lũ lượt kéo đi, Dương Thần mỉm cười quay người

lại, nhìn Trần Bác đang đứng ngây người nói:

- Anh không có gì muốn giải thích với tôi sao?

Trần Bác nuốt nước bọt, nói quanh co:

- Cảm... cảm ơn anh, Dương Thần...

- Chỉ có vậy thôi sao?

Dương Thần nửa đùa nửa thật hỏi.

Hai tay Trần Bác vân vê mép áo, khuôn mặt đỏ lựng nói không nói nên lời.

Dương Thần đến góc quán xách mấy chai bia nói với Phùng Bưu đang trốn một chỗ, nói như ép:

- Ông chủ Phùng, tôi lấy mấy chai nữa nhé, có vấn đề gì không?

- Đương nhiên, đương nhiên là được rồi.

Trong lòng Phùng Bưu đang chửi bới tới bờ, tên này từ trước tới giờ lúc nào cũng là ôn thần, mình đã suy bại đến mức độ này mà vẫn không thoát khỏi tai họa, đám lưu manh này vào đây đánh lộn, có khác nào phá chỗ bán hàng của mình hay sao?

Dương Thần đưa mắt ra hiệu cho Trần Bác:

- Đi theo tôi.

Suốt đường đi đến đê ven sông ngoại ô hai người đều trầm tư không nói, trong gió hiu hiu, không gian yên tĩnh nhưng có phần kỳ dị.

Đến chỗ sườn dốc, Dương Thần ngồi trên cỏ, dừng lại, Trần Bác hơi do dự, ngồi xuống bên cạnh.

- Anh biết uống không?

Dương Thần cầm chai bia, bật nắp chai rơi xuống đất.

Trần Bác nuốt nước bọt, gạt đầu, sau khi cầm chai bia, anh ta uống một hơi dài, nhưng mới uống được vài ngụm thì bị sặc, ho vài tiếng, rồi nước mắt cứ chảy ra, nhưng lát sau đã lấy lại được tinh thần, lại bắt đầu uống từng ngụm lớn, cứ như có thù oán gì với chai bia.

Dương Thần không ngăn cản, tay cũng cầm chai uống vài ngụm.

Tửu lượng của Trần Bác rõ ràng rất kém, mới chỉ uống vài ngụm mà mặt đã đỏ lừ, mắt lơ lơ.

Gió đêm thổi qua bên sông, khiến đầu óc con người tỉnh táo hơn đôi chút, Trần Bác đã uống khá khá, hơi thở cũng đều đặn hơn nhiều, đột nhiên ném cái chai không xuống đất, quay người nhìn thẳng vào mặt Dương Thần, khuôn mặt con trai nhỏ nhắn thanh tú quá mức biểu lộ một vẻ thành thật chưa từng thấy trước đây.

- Dương Thần, anh sau này có coi thường tôi không?

Trần Bác hỏi.

- Nếu tôi coi thường anh thì đã không cứu anh lúc ở quán ăn.

Dương Thần đưa mắt nhìn cậu ta.

Trần Bác môi run run, nói:

- Tôi không phải loại người đó, tôi bị ép buộc, tôi không thích đàn ông.

- Nói thật, anh cũng biết tôi là người từ nước ngoài về mà, anh ở trong mắt tôi không có gì quái dị đâu, nên anh cũng không cần phải giải thích với tôi chuyện đó, chuyện của anh cũng không có gì là to tát cả, tôi chỉ muốn biết tất cả chuyện này xảy ra như thế nào thôi?

Dương Thần nói.

Trần Bác gật gật đầu, dường như đã chuẩn bị tâm lý, chậm rãi kể lại:

- Anh giúp tôi nhiều như thế, tôi phải nói thật với anh tất cả, cho dù nghe xong anh sẽ khinh thường tôi...

- Khi tôi còn nhỏ gia đình rất nghèo, nhưng kết quả học tập của tôi lại rất tốt, bởi vì tôi vốn yếu ớt nên ở trường hay bị bắt nạt, nhưng dù sao vẫn được bảo vệ, tôi lên học ở Đại học Bắc Kinh, vì rất giống con gái nên khi đi học tôi thường bị trêu chọc, khi tôi học năm thứ ba, đội trưởng đội bóng rổ của trường hẹn tôi đi ăn cơm, nhà cậu ta rất giàu có, tôi không dám từ chối, nhưng sau buổi ngày hôm ấy, cậu ta cho tôi uống thuốc mê, rồi làm chuyện đó với tôi...

Trần Bác nói đến đây, bao nhiêu nước mắt của nỗi khổ sở và căm hận trào ra, không cam chịu:

- Sau đó tôi mới biết cậu ta thích con trai, nhưng cậu ta nghĩ tôi sẽ không nói ra, tôi cũng không dám báo cảnh sát, bởi ở thủ đô tôi chỉ có một thân một mình không người thân thích, hầu như chẳng có ai có thể giúp đỡ tôi, hơn nữa lúc đó tôi lại sợ mọi người khinh thường tôi, nghĩ tôi là loại người kia, tôi đành chỉ biết nhẫn nhịn, sau lần đó, tên đội trưởng nhiều lần tìm tôi để làm chuyện đó... Nhưng mỗi lần như thế hắn đều cho tôi một ít tiền, số tiền đó giúp tôi sống ở thủ đô dễ chịu hơn một chút, có lúc có nhiều tiền, tôi còn gửi về cho bố mẹ ở nhà, lúc đó tôi nghĩ, chịu nhục một chút cũng thôi, có thể kiếm được ngàn ấy tiền còn hơn cam chịu mà không nhận được gì.

-... Nhưng về sau đội trưởng ấy bắt đầu gọi nhiều người đàn ông khác đến, lúc đó tôi mới biết bọn họ có một hội chuyên làm việc này, những người đó đều rất giàu, tôi không có cách nào chống lại, bởi vậy sau khi tốt nghiệp đại học, tôi hầu như không hay nói chuyện với người khác, vì sợ sẽ để lộ ra điều gì, người khác sẽ khinh thường tôi...

Trong lòng Dương Thần cũng thấy thốn thốn, thì ra quá khứ của Trần Bác đã trải qua những chuyện buồn như thế, mặc dù đối với mình, chuyện đó không có gì quá tệ hại, nhưng đối với các sinh viên đại học bình thường ở trong nước, muốn được chấp nhận chuyện đó không phải là điều đơn giản, việc đó không chỉ bán đứng tư cách đàn ông, mà nó còn bán đứng cả linh hồn.

Trần Bác nói tiếp:

- Sau này tôi tốt nghiệp, có rất nhiều công ty muốn mời tôi, nhưng tôi vẫn đến Trung Hải, làm như thế tôi mới thoát khỏi đám đàn ông đã tra tấn tôi,

may mà tôi thành công, bọn họ hầu như đều đã chán tôi, thế nên tôi làm ở Ban quan hệ xã hội Quốc Tế Ngọc Lôi đến tận bây giờ, những kẻ ngày xưa cũng không bao giờ đến tìm tôi... Nhưng... nhưng, cách đây một thời gian tôi gặp phiền phức, trong một thời gian ngắn mà tôi lại cần rất nhiều tiền...

- Chuyện phiền phức gì?

Dương Thần nghi ngờ hỏi.

- Khi còn trẻ cha tôi làm việc quá sức nên mắc bệnh, lần trước đi khám thì phát hiện bị suy thận, phải thay thận mới, dù nhà tôi có đỡ nghèo khó hơn trước đây, nhưng cũng không có nhiều tiền như thế... Vậy nên tôi...

- Vậy nên anh muốn kiếm tiền bằng cách khác?

Dương Thần suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Mấy hôm trước tôi gặp một người rất giống anh ở Thiên Phủ Chi Quốc, người đó là anh sao?

Trần Bác ngạc nhiên:

- Anh ở Thiên Phủ Chi Quốc? Anh... Người anh nhìn thấy chính là tôi, tôi làm ở đó.

- Thảo nào mới sáng ra mà anh đã ngủ gà ngủ gật, hóa ra là vì buổi tối không ngủ.

Dương Thần giật mình.

- Trong Thiên Phủ Chi Quốc có phục vụ loại đó...

Trần Bác xem ra cũng trở nên cởi mở hơn, nói tự nhiên:

- Khách nam trong đó nhiều người cũng thích đàn ông, tôi đến đó có lúc nhận được khá nhiều tiền boa... Mặc dù có chút khó chịu, nhưng tôi nào may mắn cũng kiếm được kha khá, phụ giúp gia đình, hơn nữa trước đây tôi đã từng làm chuyện đó rồi, tôi cũng cứ làm liều, ít nhất có thể giúp cha chữa bệnh.

- Vậy việc ngày hôm nay thì sao?

Dương Thần lại hỏi.

Trần Bác cắn môi, nói với giọng đau khổ:

- Đó là một kẻ biến thái, gã đàn ông đó vốn là một thằng điên, tôi nhìn thấy gã chơi đùa với những đàn ông khác ở Thiên Phủ Chi Quốc, cách gã chơi khiến người kia bị tra tấn đến chết, lần đó vừa mới thấy, tôi đã sợ có lúc nào đó sẽ đến lượt mình, tôi luôn luôn trốn tránh, nhưng hôm nay gã đó muốn tôi đến, tên đại ca lưu manh vừa nảy định bắt tôi dâng cho gã, tôi đã không định làm ở đó nữa, định ngày mai sẽ xin thôi đi tìm việc ở nơi khác.

- Anh có biết tên của gã ta không?

Dương Thần gần như đã hiểu hết đầu cuối sự việc, xem ra tên biến thái mà Trần Bác nhắc đến đã là một kẻ biến thái hành động không biết xấu hổ nữa rồi.

Trần Bác lắc đầu:

- Tôi chỉ biết gã ta họ Chu, bọn họ đều gọi gã là công tử Chu, ngoài ra tôi

không biết gì thêm, nhưng có vẻ như quyền lực của gã rất lớn, tên đầu sỏ họ Hằng kia thường hay nịnh bợ gã.

Dương Thần thoáng suy nghĩ rồi gật đầu, cười nhẹ, vỗ vỗ vai Trần Bác:

- Anh cũng đừng lo lắng quá, nếu bệnh của cha anh thiếu tiền chữa trị thì có thể hỏi mượn tôi, sau này từ từ trả tôi cũng được, dù rằng tôi không giàu có nhưng cũng có thể giúp đỡ bạn bè, hơn nữa, tiền tiêu rồi thì còn kiếm được, chứ người mất rồi, thì chẳng còn gì nữa.

- Cảm ơn anh...

Trần Bác không kìm được nước mắt, anh ta lau mắt rồi lại cười bảo:

- Tôi biết anh là người tốt, nhưng tôi không muốn lại mượn tiền của anh nữa, tôi và em gái đã nộp đủ tiền rồi, đã mượn tiền của bao nhiêu anh em bạn bè, em gái tôi thứ Tư sẽ đến Trung Hải, định sẽ tìm việc làm ở đây, hai anh em tôi cùng cố gắng làm việc trả nợ.

- Em gái anh đến Trung Hải làm sao? Không đi học nữa ư?

Dương Thần vẫn nghĩ em gái Trần Bác đến chỉ để thăm anh trai mà thôi.

Trần Bác chua xót lắc đầu:

- Em gái tôi rất hiểu chuyện, con bé nghỉ học giữa chừng, nhưng trường đại học họ bảo lưu thành tích, hai năm sau lại đi học tiếp.

- Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, anh đã nói là không cần mượn tiền nữa, thì tôi cũng không ép, nhưng nếu cần giúp đỡ gì thì anh cứ nói với tôi, tôi rất rảnh rỗi, anh cũng biết mà.

Dương Thần nháy mắt.

Trần Bác đã nói hết tâm sự lơn nhát trong lòng, mà thấy Dương Thần vẫn không hề khinh thường mình, tâm trạng tốt lên rất nhiều, bất giác đỏ mặt nói:

- Dương Thần, nếu tôi mà là con gái, tôi nhất định sẽ cưới anh, anh là một người đàn ông đích thực.

Nhìn anh chàng công tử bột Trần Bác đỏ mặt, ngượng ngùng nói ra những lời này, Dương Thần giật mình, gạt tay nói cứng:

- Chuyện đó... chuyện đó để kiếp sau nói... Ha ha...

f

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 81

Người Chẳng Là Cái Quái Gì Cả!

Sáng hôm sau khi vác theo túi to túi nhỏ đồ ăn sáng đến văn phòng, thì các người đẹp của phòng đều đang riu ra riu rít khác hẳn mọi ngày.

Một đám các cô gái trang điểm mỹ miều, phấn thơm nức mũi đang xúm xít tụ tập bên tờ công văn thông báo dán trên tường phòng làm việc, các cô ấy nhìn một lượt bảng thông báo và đang hớn hờ bàn tán cái gì đó.

Lần đầu tiên mang đồ ăn sáng đến mà không có ai hưởng ứng, Dương Thần hơi bực mình, hiếu kỳ chạy lại xem, đó là một tờ thông báo về kỳ nghỉ du lịch tập thể.

Phúc lợi ở Ngọc Lôi nổi tiếng khắp Trung Hải về các chính sách đãi ngộ, vậy nên năm nào cũng có tổ chức cho các nhân viên công ty một kỳ nghỉ du lịch, thứ nhất là để nâng cao tinh thần làm việc, hai nữa là để tăng cường tình đoàn kết tập thể.

Trương Thái mặt mày hớn hờ, nét mặt hồng hào, nhìn thấy Dương Thần đến liền cười vỗ vỗ ngực Dương Thần:

- Dương Thần, anh xem này, năm nay có rất nhiều địa điểm du lịch để lựa chọn, tôi cũng không biết nên chọn đi đâu nữa.

Dương Thần xem kỹ các danh mục lựa chọn trên công văn, đúng là rất phong phú, không chỉ có một lộ trình du lịch nội địa độc đáo từ Vân Đồn, Tây Bắc đến Tam giác Châu, còn có một số nơi ở Thái Lan, Nhật Bản, Hàn Quốc, đương nhiên phí du lịch ở các khu vực khác nhau cũng không giống nhau, vậy nên sự sắp xếp cho nhân viên cũng là luân phiên, bên tài vụ sẽ cân đối điều chỉnh, nếu tiền du lịch còn thừa nhiều thì sẽ chia thưởng cho nhân viên.

- Mọi người chọn đi đâu?

Dương Thần hỏi.

- Tất nhiên là đi Nhật Bản rồi, thời gian này ở đó đang là mùa đông, đi như thế vừa vặn có thể đi ngắm tuyết ở Hokkaido, lãng mạn lắm đó!

Một cô gái tươi trẻ tràn đầy sức xuân nói.

- Tôi muốn đi Hàn Quốc, biết đâu lại gặp được mấy anh chàng ngôi sao đẹp trai ấy chứ.

- Tôi thấy có mà là cô muốn đến đó đi thăm mỹ thì có, ha ha.

- Cô muốn chết hả...

Đám các cô gái trêu đùa nhau ầm ĩ.

Lưu Minh Ngọc hào hứng hỏi:

- Dương Thần, anh muốn đi đâu, không thể không chọn đâu, đây là hoạt

động tập thể, không tham gia sẽ bị tập thể coi thường.

- Cô này...

Dương Thần vẫn không dự định sẽ đi, dù sao thì mình mới về nước có hơn nửa năm, thực ra không hề có hứng thú đi phiêu diêu nước ngoài nữa, nhưng nếu nghe thể mấy người đẹp sẽ nổi giận đùng đùng mất, nên chỉ bồi rồi nói:

- Mọi người đi đâu thì tôi đi đấy, thực ra tôi thấy mấy địa điểm trong nước cũng tốt, đi xa chẳng thú vị gì cả, mấy cảnh đẹp nước ngoài còn thua xa phong cảnh của Hoa Hạ.

- Hừ.

Triệu Hồng Yến nhăn nhăn mũi:

- Anh từ nước ngoài về nên mới nói như thế, chúng tôi thì rất hiếm khi được ra nước ngoài, đến cả máy bay cũng chỉ mới được ngồi một vài lần.

- Đúng rồi đúng rồi, đến lúc đi cùng chúng tôi, thì tiện thể giúp chúng tôi xách đồ nhé!

Trương Thái hào hứng vỗ tay, nói xong thì vui vẻ chạy đi lấy đồ ăn sáng.

Giữa lúc văn phòng đang náo nhiệt bàn tán, Mạc Thiện Ny mặc chiếc váy xám nhạt gọn gàng đột nhiên bước vào, dáng người yếu điệu mềm mại, đôi mắt trắng ôm sát phía dưới chiếc váy ngắn để lộ đôi chân thon thả, trên tay mang chiếc túi công sở, cặp kính tròn gọng bạc, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng đứng đó toát lên một khí chất mạnh mẽ.

Chỉ trong giây lát phòng làm việc bỗng trở nên yên tĩnh, các nhân viên nữ hốt hải chạy về chỗ của mình, ngược mắt nhìn sếp không dám làm ồn nữa.

Mạc Thiện Ny bước vào, tiếng giày cao gót kêu lộp cộp, giọng cô khoan thai cất lên:

- Kỳ nghỉ là vào mùa đông, có được đi hay không thì phải xem thành tích làm việc của mọi người, đừng trách tôi không nhắc trước...

Mãi đến khi Mạc Thiện Ny bước vào phòng làm việc, đám nhân viên nữ mới nhỏ tiếng thì thầm.

- Xem ra mấy hôm nay tâm trạng của sếp không tốt.

- Chắc là áp lực công việc lớn quá, tuy đã lên chức Phó tổng rồi nhưng cũng không dễ làm đâu.

- Hay là nhiệm kỳ kết thúc sớm?

- Suyt, cẩn thận bị nghe thấy bây giờ.

Dương Thần có chút khó hiểu, hình như mấy hôm nay Mạc Thiện Ny cũng ít đến chỗ Lâm Nhược Khê, hôm nay cũng không lấy đồ ăn sáng trên bàn mình, xem ra trong lòng đang ngổn ngang tâm sự.

...

Trời nhá nhem tối, đã đến giờ tan sở, Dương Thần đang băn khoăn xem có nên đến thăm nhà ông Lý hay không, lâu rồi không liên lạc, trong lòng cũng thấy hơi nhớ cô bé Lý Tinh Tinh, không biết ở trường cô ấy có bị

Tướng Thạc quấy rầy không, nhưng không đợi Dương Thần gọi điện thoại đến thì vú Vương đã gọi đến trước cho hẳn rồi.

- Cậu à, có người khách đến tìm cậu.

Bà Vương nói trong điện thoại.

- Có khách ă? Là ai?

Dương Thần không nhớ ra người nào mình quen biết mà lại biết địa chỉ nhà mình.

Bà Vương hơi ú ớ:

- Tôi cũng không biết, nhưng xem ra không phải người tốt, trông đều không có vẻ gì đứng đắn, nói chuyện hơi cáu gắt.

- Đều? Nghĩa là có rất nhiều người ă?

- Cậu à, hay là cậu cứ về nhà xem tình hình thế nào đã.

Vú Vương rõ ràng cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi lái xe về đến nhà, vừa mới xuống xe, Dương Thần đã nhìn thấy hai chiếc Passat đen sì, nhưng điều đáng chú ý là biển số, biển 0007 và 0008, chữ màu đỏ nổi bật, mặc dù Dương Thần không nắm rõ về nhiều cơ quan ở trong nước Hoa Hạ, nhưng cũng biết loại xe này chắc chắn là thuộc về nhà nước.

Không đợi Dương Thần bước vào cửa, mấy tên mặc áo đen đã bước ra khỏi nhà, vẻ mặt nghiêm khắc, hơi có phần ngạo mạn, bộ ngực to lớn vạm vỡ.

- Vị này là ngài Dương?

Một người có vóc dáng cao lên tiếng hỏi.

- Mời anh đi theo chúng tôi.

Lời nói này hoàn toàn như một lời ra lệnh, Dương Thần tự nhiên thấy bọn họ thật khó gần, ra lệnh cho ta sao? Từ mười năm trước đã không còn tồn tại kiểu người hay ra lệnh như thế nữa rồi.

- Các người là ai? Tôi không muốn theo các người đi đâu hết, tôi không phải là trẻ lên ba, các người không bắt cóc tôi được đâu.

Dương Thần cười nhạt nói.

Tên có dáng người cao kều lạnh lùng nói:

- Anh không cần hỏi điều đó, chỉ cần làm theo chúng tôi, anh không có quyền được hỏi.

- Nước Hoa Hạ từ lúc nào lại trở thành xã hội phong kiến thế này? Cái này xem ra phải xem xét lại về quyền tự do cá nhân rồi, các người không hỏi rõ trắng đen phải trái đã bắt tôi đi cùng, như thế này có khác gì bắt cóc đâu?

Tên có dáng cao kều cười lạnh lùng:

- Dương Thần, tôi hỏi lại anh, có đi hay không, anh phí lời với chúng tôi cũng không có tác dụng gì đâu.

Lúc này vú Vương bước từ trong nhà ra, nhìn thấy cảnh tượng đang xảy ra, bà kinh ngạc lớn tiếng quát:

- Đám người các người làm sao vậy hả? Cậu của chúng tôi không phải là phạm nhân, các người dựa vào đâu mà nói bắt là bắt chứ?

Phải biết rằng bây giờ trong lòng vú Vương, Dương Thần chính là người đàn ông chủ gia đình, cũng là người mà cả bà và Lâm Nhược Khê đều vô cùng yêu quý, mặc dù Lâm Nhược Khê không nghĩ vậy, nhưng vú Vương từ lâu đã coi Dương Thần như người thân, hôm nay đám người kia đột nhiên định cưỡng ép Dương Thần đi, về mặt không phải người lương thiện, vú Vương đương nhiên không chịu.

Trong mắt tên có dáng cao kia ánh lên vẻ chán nản, hất khoát tay, đám người mặc âu phục từ phía sau chạy lên xốc tay vú Vương đưa vào trong nhà, chẳng thèm để tâm đến việc bà ra sức la hét phản kháng.

Nhìn thấy cảnh đó, hai mắt Dương Thần lập tức cau lại, không thèm chú ý đến vây cánh của đám người kia là ai, là cái sức mạnh bí mật kinh thiên động địa nào ở Hoa Hạ, việc này tuy rằng sẽ gây ra rất nhiều phiền phức, nhưng xem ra lúc này không thể chịu được cảnh bọn chúng cưỡng ép trói tay vú Vương vốn yếu đuối.

- Các người hôm nay không cần phải quay về nữa đâu!

Dương Thần cho chìa khóa xe BMW vào túi quần, sắc mặt lạnh lùng nói.

Tên cao kều biết rõ được ý định của Dương Thần, bất thần lớn tiếng cười:

- Dương Thần, chúng tôi nói là “mời” là đã xem trọng anh rồi, tôi nói thật cho anh biết người đó muốn gặp anh chính là phúc lớn anh tu mấy kiếp mới được đây, theo ý chúng tôi thì cứ bắt anh như bắt kẻ tình nghi phạm pháp, đỡ rách việc, nhưng người đó lại rất khoan hồng độ lượng, muốn gặp mặt anh trước và không tán thành việc đó, người đó cho rằng anh thông thuộc mấy ngón công phu, nhưng trong mắt chúng tôi, anh chẳng là cái quái gì cả.

- Anh nói lắm lời thừa thãi quá đấy!

Dương Thần không kiên nhẫn thêm nữa tiến dần về phía tên cao kều.

Mắt tên cao kều chợt lóe lên một tia độc ác, hất quát lớn:

- Bắt lấy hắn!

Vài tên lực lưỡng mặc đồ Tây nhanh chóng tiến đến Dương Thần, đôi tay như kim sắt định giữ chặt lấy tay Dương Thần.

Dương Thần đương nhiên không để cho bọn chúng được vừa ý, không đợi cánh tay của họ chạm vào vai, đôi tay Dương Thần đã tạo thành hình móc câu móc vào tay của hai tên thủ hạ, nhẹ nhàng mà đầy sức mạnh.

- Á!

Hai tên hộ pháp gần như không thể phản ứng kịp, thấy hai tay chỗ bị đánh đau thấu xương.

Nhưng không đợi bọn chúng tiếp tục động thủ, Dương Thần lại giang rộng hai tay, kẹp chặt cổ của hai tên hộ pháp, đập thật mạnh vào nhau.

- Âm!

Hai tên đập đầu vào nhau, chẳng mấy chốc đã mềm nhũn hôn mê bất tỉnh.

- Các người lên hết cả đây, tôi chán đánh từng người một rồi.

Dương Thần lại đi về phía tên cao kều, khuôn mặt lạnh lùng toát lên một chút điên cuồng.

Những kẻ này thực sự đã làm ta tức giận, đã lâu máu nóng trong người không sôi sục như thế này.

Tên cao kều cuối cùng cũng đã nhận ra rằng vấn đề không đơn giản, vẻ mặt nghiêm trọng, cơ bắp khắp người cũng căng thẳng, đồng thời đưa mắt ra hiệu cho 5, 6 tên cùng vây chặt lấy Dương Thần.

Mấy kẻ này rõ ràng đã được rèn luyện nhiều về chiến thuật bao vây, hơn nữa lại được huấn luyện kỹ năng võ thuật của bộ đội đặc chủng, vì thể động tác nhuần nhuyễn, ra đòn tàn độc, khi đã lâm trận thì cực kỳ chú ý và kiên quyết.

Người ta vẫn thường nói rằng, người càng đông sức mạnh càng lớn, có đông người thì kiếm được nhiều củi, nhưng khi đứng trước một sức mạnh tuyệt đối, tất cả đều trở nên yếu ớt bạc nhược.

Không đợi mấy tên đó cùng bao vây lại đồng loạt tấn công, Dương Thần thẳng tay tóm chặt lấy cổ tên cao kều.

- Ông nghĩ đơn giản quá đấy!

Tên cao kều cho rằng Dương Thần vốn khinh thường mình nên mới ra tay trực tiếp như vậy, hấn nổi giận dùng dùng xoay người thật mạnh, đá trúng cánh tay Dương Thần.

Dương Thần không khỏi cười thầm, cánh tay hoàn toàn không có dấu hiệu gì thay đổi, đồng thời chụp lấy tên cao kều, cánh tay bị cái chân đi giày da kia hung hăng đập vào nhưng vẫn không hề hấn gì, vẫn nắm chặt như cũ cổ của tên cao kều.

Trong lòng luôn tự hào, tên cao kều hiểu rằng đôi chân mình có sức mạnh ghê gớm, cho dù là một khối đá cẩm thạch thì chắc chắn cũng bị vỡ vụn rồi.

Tiểu tử này mình đồng da sắt hay sao?

Dương Thần cũng chẳng cho hấn nhiều thời gian để suy nghĩ, sau khi ra đòn nhanh như chớp, trực tiếp tóm cổ được tên cao kều, dùng sức bóp chặt, từ từ lúc đánh lúc nghỉ, rồi lại nâng tên đó lên khỏi mặt đất dễ như nâng một con chim nhỏ.

Mấy tên thủ hạ còn định tấn công nhìn thấy cảnh này, đều run sợ không nói nên lời, vốn tưởng rằng tên nhóc vất mũi chưa sạch này sẽ bị đại ca đập gãy tay, chứ ai ngờ được đòn cước mạnh như thế của đại ca cũng chẳng ăn nhằm gì cả.

Tên cao kều bị nhấc lên khỏi mặt đất, nhẹ như đang nhấc một con búp bê vải, gã không ngừng khoa chân múa tay định tấn công Dương Thần, nhưng Dương Thần mới chỉ hơi động thủ, tên cao kều đã thở dốc, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi túa ra như tắm, gần như chẳng còn sức lực để phản kháng.

- Câu này giờ trả lại cho người đấy, người chẳng là cái quái gì cả.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 82

Nhà Ga

Dương Thần nói thản nhiên, thuận tay vung lên thẳng tay quật tên cao kều ném lên chiếc xe Passat cao cấp có rèm che.

Tám bản thép dày cứng của chiếc xe Đức khiến tên cao kều vô cùng đau đớn, đột nhiên bị một cú như búa tạ đập khiến gã bị chấn động phun cả máu tươi ra ngoài.

- Đội trưởng!

Mấy tên mặc đồ Tây khác thấy tên cao kều bị hạ gục dễ dàng như thế mà đối thủ lại không hề hấn gì thì vô cùng kinh sợ, vội chạy lại xem vết thương của tên cao kều như thế nào, nhìn Dương Thần mà thấy giờ tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm thế nào.

Tên cao kều thở hổn hển, trong mắt ánh lên vẻ vừa sợ hãi lại vừa không cam tâm, lau máu dính trên miệng, run run nói:

- Đi... đi trước đi!

Mấy tên thủ hạ như trút được gánh nặng, vội vàng mở cửa xe chui vào, hấp tấp cho xe chạy khỏi biệt thự.

Dương Thần cũng không lái xe đuổi theo nữa, dù sao thì vú Vương trong nhà cũng đang kinh sợ, hơn nữa xem ra bọn này có hậu thuẫn không hề tầm thường, cũng không phải là đã đến bước đường cùng, Dương Thần cũng không muốn làm kinh động tới mức long trời lở đất, trải qua biết bao nhiêu sóng gió cuộc đời, Dương Thần hiểu rằng mặc dù bản thân hoàn toàn có thể làm được những việc mà người khác không thể nào làm được, nhưng nó lại có thể khiến những người xung quanh mình bị tổn thương, Dương Thần không cam tâm để chuyện đó xảy ra, bởi vậy mà học được hai chữ “nhẫn nhịn”.

Tất nhiên là sự nhẫn nại của con người cũng chỉ có giới hạn thôi.

Khi bước vào trong biệt thự, quả nhiên hẳn thấy vú Vương đang ngồi lau nước mắt trên sàn nhà, thấy Dương Thần bước vào, vú Vương đứng dậy nắm chặt tay Dương Thần:

- Cậu à, cậu có sao không?

Nhìn thấy những giọt nước mắt lo lắng của vú Vương, Dương Thần bỗng cảm thấy ấm lòng:

- Tôi đương nhiên là không sao rồi, đã khiến vú phải lo lắng rồi, cho tôi xin lỗi nhé!

- Cậu đừng nói như thế, rõ ràng là thái độ của những kẻ đó không tốt, có chuyện gì mà không bàn bạc được chứ, xem ra bọn chúng thuộc loại có chức

có quyền, rất có uy lực.

- Vú yên tâm, nếu như bọn chúng lại đến thì vú đừng có làm gì, cứ gọi thẳng điện thoại cho tôi, chúng không dám làm gì đâu.

Dương Thần nói như đinh đóng cột.

Vú Vương khẽ cười rồi lại thở dài:

- Thật ra tôi có chịu chút oan ức cũng không sao, nhưng chỉ lo cho cậu thôi, cậu à, có phải là cậu trót chọc giận nhân vật tai tiếng nào rồi không? Nhìn họ có vẻ là người làm trong nhà nước, khi lão phu nhân của chúng ta ở nhà đã nói “dân không đấu lại được với quan”, dân đen sao dám chống lại quan chứ? Nếu có thật là cậu có chuyện gì phiền phức thì có thể nói với tiểu thư, tiểu thư cũng có quen biết với một số quan chức cấp cao, biết đâu còn giúp được chút ít.

Dương Thần lắc đầu:

- Tôi không chọc giận ai cả, tôi cũng không biết họ đến đây làm gì, chuyện này vú không được nói với Nhược Khê, để tôi tự giải quyết là được rồi.

Thấy Dương Thần không muốn nói nhiều, Vú Vương vào bếp chuẩn bị bữa tối, cuộc sống vẫn phải trải qua theo lẽ thường như nó vốn phải như thế.

Dương Thần bước vài bước trong đại sảnh, suy nghĩ một hồi, cuối cùng bấm số điện thoại...

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Trương Hổ vẫn giọng thô kệch như mọi khi cất tiếng:

- Dương tiên sinh, hiếm khi thấy anh gọi điện thoại cho tôi đây, ha ha.

Dương Thần chẳng còn tâm trí để nói đùa, nói luôn:

- Trương Hổ, lần này có việc cần nhờ anh giúp, tôi cần mấy anh em có bản lĩnh một chút, giúp tôi âm thầm bảo vệ một nơi và một người.

Ở đầu kia điện thoại Trương Hổ đột nhiên chững lại, chần chừ một lát rồi nói với Dương Thần:

- Anh Dương, có tiểu thư Sắc Vi muốn nói chuyện với anh...

- Sắc Vi? Cô ấy ở chỗ anh sao?

Dương Thần ngạc nhiên, liền cười khỏ, vốn định có ý giấu Sắc Vi nên mới gọi cho Dương Hổ mượn người, ngờ đâu nòng súng lại chĩa đúng họng rồi.

Giọng của Sắc Vi vẫn thật ngọt ngào, cho dù Dương Thần không nhìn thấy mặt cô, nhưng cũng vẫn có thể tưởng tượng được Sắc Vi lúc này đã nắm được điểm yếu của đối phương nên đang mỉm cười đắc thắng.

- Chồng ơi, cần người sao không hỏi thẳng em đây này, sao lại muốn hỏi Trương Hổ thế hả?

Lời nói của Sắc Vi thẳng thắn khiến Dương Thần á khẩu, giọng nói có chút tâm trạng:

- Là anh sợ khiến Sắc Vi của anh bận rộn cung ạ, nghe nói mấy ngày hôm

nay em đều phải đối phó với hội Tây Minh nên anh nghĩ chút việc nhỏ này không cần làm phiền đến em thôi mà.

- Không thể nói như thế được, chỉ cần là việc của chồng thì cho dù có bận đến đâu em cũng phải đích thân làm chứ, nói đi, anh cần người làm gì nào?

Sắc Vi dí dõm hỏi.

Dương Thần biết rõ sự tinh tế của cô gái này, chắc chắn là không thể giấu được cô ấy, cũng đành nói:

- Đạo này anh gặp phải một vài điều phiền phức quấy rầy, hôm nay còn đến thẳng chỗ anh ở, anh nghĩ không biết em có thể cho vài người nhanh nhẹn một chút đến bảo vệ ở xung quanh nhà anh được không, đương nhiên không thể khiến người trong nhà bị thương, quan trọng nhất lúc này là phải thật nhanh, có thể liên lạc với anh bất cứ lúc nào.

- Ồ? Là chỗ anh và chị cả ở đấy hả? Trước đây anh không chịu nói cho em biết, rốt cuộc là ở đâu chứ?

Dương Thần cho rằng việc này không thể tùy tiện nói ra, nhưng lúc này đây cũng chẳng còn cách nào khác, có lẽ sau này rồi cũng sẽ biết nên cứ nói thẳng ra.

Sắc Vi nghe xong thì cười khanh khách nói:

- Có thể ở trong Long Cảnh Uyển thì đều là những nhà quyền quý hàng đầu ở Trung Hải, chồng nói như thế khiến tình nhân như em thấy có chút áp lực.

- Thôi được rồi, em không cần phải chế giễu như thế đâu, sau này có cơ hội thì sẽ để hai người gặp mặt, nhưng bây giờ thì không được, anh sợ đêm nay người ta sẽ cắt điện...

Dương Thần bắt đầu dĩ nói.

- Lại không được gặp mặt, mất mặt quá!

Sắc Vi lắc đầu:

- Em muốn gặp thì sẽ đi gặp, đây là chuyện của phụ nữ, đàn ông không được tham gia.

Dương Thần lo lắng nói:

- Sắc Vi, cung ơi, em sẽ không dùng luật giang hồ chứ?

Sắc Vi cười ha ha, không chút dè dặt, nghĩ đến việc người ở đầu dây bên kia đang run rẩy:

- Chồng ơi anh thật biết đùa, em nào dám chứ, nhiều lắm em cũng chỉ dám xin một chút không gian nhỏ bé ở ngôi nhà rộng thênh thang ấy thôi, lấy lòng còn không kịp ý chứ, thật sự phải ra tay thôi, không để cho chồng được nghỉ ngơi rồi.

Dương Thần cười bối rối, sau khi bàn bạc xong với Sắc Vi về việc bảo vệ vú Vương, hẳn đồng ý hai ngày nữa sẽ qua Rose để thăm cô ấy rồi cúp điện thoại.

Về bệnh viện Dương Thần không lo lắng, hơn nữa không nhắc đến việc

những người đó có biết mối quan hệ của mình và Lâm Nhược Khê hay không, cứ cho là biết, chắc cũng sẽ không dám làm bừa, Lâm Nhược Khê là một nữ doanh nhân nổi tiếng, có liên lạc với các bộ ngành chính phủ thì không thể chỉ là một người ra tay mà đơn giản không suy nghĩ.

...
Sắp đến buổi trưa ngày tiếp theo, tại nhà ga phía Tây của Trung Hải, tiếng còi tàu vang lên, chiếc tàu cũ kỹ chậm chậm tiến vào sân ga.

Trên ban công, vẻ mặt ung dung của Dương Thần và nét mặt nôn nao của Trần Bác tạo thành một cặp đối lập hoàn hảo.

Dương Thần đang hút thuốc, hai mắt lim dim như đang buồn ngủ, ngồi trên ghế gỗ hồi Trần Bác đang ngồi bên cạnh:

- Anh nói là chuyện này, nếu tôi nhớ không nhầm.
- Không sai, tôi tuyệt đối không thể nhớ nhầm được.

Trần Bác rất phân chấn:

- Đây là lần đầu tiên em gái tôi đi xa, lần này đến Trung Hải khiến cả nhà tôi đều lo lắng, sao tôi có thể nhớ nhầm được chứ!

- Em gái anh học đại học ở tỉnh Tứ Xuyên luôn à?

Trần Bác đáp bằng giọng có chút buồn bã:

- Trước đây nó cũng thi đỗ trường Đại học Luật ở Bắc Kinh, nhưng nghĩ đến việc phải chăm sóc cha mẹ, nó đành chọn trường đại học ở tỉnh, nhưng năm nào cũng có học bổng, thành tích cũng rất tốt.

- Hai anh em nhà anh đều học giỏi thật đấy.

Dương Thần cười nói.

- Không giống tôi, chưa từng học hành bao giờ.

Trần Bác nghi ngờ nói:

- Dương Thần, không phải là anh tốt nghiệp đại học Harvard hay sao? Sao lại bảo chưa từng đi học?

Dương Thần cười ngượng ngùng, cũng không giải thích, cũng không thể nói ra rằng là do bà hiệu trưởng trường Harvard muốn lấy lòng mình mà cấp cho cái bằng tốt nghiệp đó, có lấy một xe cũng được.

Một lúc sau, tất cả các toa tàu đều mở ra, hành khách đều lục tục mang túi lớn túi nhỏ hành lý xuống tàu, nhìn xung quanh rồi bắt đầu ra khỏi ga.

Trần Bác không thôi ngóng cổ tìm kiếm bóng dáng em gái, không thể không lo lắng, khi mọi người đã đi gần hết mới bỗng nhiên bật cười, như thể vừa trút được gánh nặng nói:

- Cuối cùng cũng đến rồi!
- Anh ơi!

Một giọng nói trong trẻo mang cả niềm vui tự tận đầy lòng vang lên từ phía một toa tàu cách đó không xa.

Dương Thần đứng dậy, quay đầu nhìn, chỉ thấy một cô gái tóc tết bím, sợi tóc hơi lòa xòa, mặc chiếc áo may mỏng màu vàng, chiếc quần bằng vải dày

rộng thùng thình, tay xách một chiếc túi du lịch cũ kỹ đang chạy đến.

Khi đến gần mới thấy cô gái gầy nhom, giống hệt như Trần Bác, nước da cũng trắng như tuyết, nét mặt tinh tế.

Vì trời nóng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái lấm tấm mồ hôi, nụ cười hồn nhiên ngây thơ, các cô gái thành phố phần lớn đều không có được vẻ trong sáng tự nhiên như cô bé này, vẻ đẹp khiến mắt người ta sáng ngời.

Trần Bác ôm em gái thật chặt, rồi lại ân cần hỏi han mọi chuyện trên đường đi, chuyện gia đình, phải chừng khoảng gần nửa tiếng đồng hồ mới dừng lại.

Đột nhiên nhớ ra có Dương Thần đang ở bên cạnh, Trần Bác bồi rồi cười nói:

- Xin lỗi anh, tôi xúc động quá, hơn một năm rồi không được gặp em gái.

- Hai anh em anh giống nhau lắm, có lẽ nào là song sinh không?

Dương Thần cảm thấy nếu Trần Bác là con gái, thì chắc chắn họ sẽ là hai đóa hoa tử muội khiến sao xuyên lòng người.

Trần Bác cung chiêu xoa xoa khuôn mặt xinh đẹp của cô em gái, nói có phần tự hào:

- Bạn bè họ hàng đều nói như thế, nhưng tôi sinh sớm hơn mấy năm, dù vậy anh em tôi còn thân thiết hơn cả song sinh.

- Anh, vị này là ai ạ?

Cô gái nhìn Dương Thần có phần sợ hãi, cảnh giác hỏi.

Trần Bác vội giới thiệu:

- Đây là đồng nghiệp cũng là bạn của anh, Dương Thần, anh Dương Thần.

- Chào anh Dương Thần, em tên là Trần Dung.

Trần Dung đỏ mặt, không biết là do vì chạy hay do thẹn thùng.

- Đừng lo lắng, hôm nay anh làm tài xế cho em, anh là bạn của anh trai em mà, không phải là cấp trên đâu, em cứ làm vẻ kính trọng như thế, anh không có li xì, cũng chẳng phát tiền lương cho anh trai em đâu.

Dương Thần mỉm cười.

Trần Dung bật cười:

- Anh Dương Thần đến đón như thế này em rất cảm kích.

Vẻ hài hước của Dương Thần cũng khiến cô bé thoải mái hơn, ba người vừa cười vừa nói, chậm chậm ra khỏi sân ga.

Mới đi một đoạn, ánh mắt Dương Thần bỗng liếc về phía ban công phía xa, có một bóng người quen thuộc đang đứng ở đó, một mình, mặc chiếc váy màu xanh lam, phong thái tao nhã, hơn nữa người phụ nữ ấy không phải ai khác mà chính là cấp trên của mình: Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny dường như không nhìn thấy mấy người Dương Thần, có vẻ như vẫn đang chờ đợi một ai đó, tâm trạng nặng nề.

Lúc này còn phải đưa anh em Trần Bác về, Dương Thần cũng không định

chỉ lên chào hỏi, nhìn một lát rồi thôi cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Vào trong xe, Trần Dung nhìn mọi thứ trong xe có chút rụt rè, lại có phần hiếu kỳ nhưng cũng không dám nghịch ngợm linh tinh.

Nhưng chỉ một lát sau, Trần Dung cũng không quan tâm đến mấy đồ vật kỳ lạ ấy nữa, ngồi ghế cứng tàu hỏa đã mệt lắm rồi, lại phải lặn lội đường xa như thế, Trần Dung thấy mí mắt cứ híp lại, vài phút sau đã tựa lưng trên ghế sau ngủ ngon lành.

Dương Thần nhìn thấy từ kính chiếu hậu, khẽ nói với Trần Bác:

- Em gái anh đến Trung Hải làm thì định tìm việc gì?

Trần Bác tròng mền nhìn Trần Dung đang ngủ trên ghế sau, cười khỏ nói:

- Từ từ tìm thôi, tôi cũng đang kiếm chỗ làm, bây giờ việc làm không đòi hỏi bằng cấp càng ngày càng ít, tôi không muốn Tiểu Dung làm ở những chỗ như tôi làm, tôi muốn tìm cho nó chỗ nào an toàn và sạch sẽ hơn.

Dương Thần nghĩ một lát rồi nói:

- Tôi có một nơi có thể giới thiệu cho em gái anh, lương sẽ không cao lắm, nhưng tuyệt đối an toàn, anh xem xem thế nào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 83

Lần Đầu Tiên Của Người Ta Mà

Chỗ mà Dương Thần giới thiệu cho Trần Bác chính là quán rượu Rose của Sắc Vi, quán rượu này thuộc tầm trung, không phải vì Sắc Vi không muốn mở rộng mà và quán là do mẹ của Sắc Vi để lại, vì thế theo như ý bà thì cứ để quán như thế còn ý nghĩa hơn nhiều so với việc biến quán thành chốn kinh doanh.

Sau khi sắp xếp hành lý của Trần Dung vào căn phòng trọ nhỏ bé của Trần Bác xong xuôi, ba người cùng nhau ăn một bữa cơm đơn giản tại một quán ăn nhỏ rồi nhanh chóng tới quán Rose.

Ban ngày quán rất yên ắng, ngoài nhân viên phục vụ ra thì hầu như không có khách, như vậy cũng thích hợp để Dương Thần dẫn hai anh em họ tới.

Sau khi nhận ra đây là một quán rượu, Trần Bác có chút lo lắng hỏi:

- Dương Thần, con phố này buổi tối rất phức tạp, tôi thấy hơi lo lắng.

- Tôi đã nghĩ giúp anh việc này rồi, tôi và chủ quán ở đây rất thân thiết, hoàn toàn có thể nhờ người đưa Tiểu Dung về nhà vào buổi tối.

Trần Bác không hỏi thêm nhiều nữa, sau khi bước vào quán rượu, nhìn xung quanh thấy quán sắp xếp bài trí rất trang nhã lịch sự liền gật đầu, quán rượu kiểu này nhìn có vẻ khá đẳng hoàng.

Tiểu Triệu – một nhân viên phục vụ của quán thấy Dương Thần đi vào thì lập tức lấy lại tinh thần, khẽ cười hỏi:

- Anh Dương sao hôm nay lại rảnh rồi ban ngày đến đây thế này? Lại còn dẫn cả bạn đến nữa?

Dương Thần chào mấy người phục vụ trong quán, nói:

- Sắc Vi có ở quán không? Tôi giới thiệu cho cô ấy một nhân viên mới đây.

- Cô chủ vừa mới ngủ trưa dậy, tôi đi gọi cô ấy đến nhé.

Tiểu Triệu vui vẻ nói xong thì chạy vào phía trong.

Sắc Vi chọn ở tận trong cùng là không muốn cho ai biết, bởi vậy Dương Thần quyết định ở ngoài đợi cô ấy cùng với hai anh em Trần Bác.

Lát sau, Sắc Vi mặc một chiếc váy dài màu trắng ánh kim bước ra nhẹ nhàng, khuôn mặt trái xoan không trang điểm còn đang mơ màng với thân hình thướt tha gợi cảm và vẻ đẹp chín muồi, thật là một cô gái kiêu sa kiêu diễm.

Trần Bác và Trần Dung đều ngơ ngẩn nhìn Sắc Vi đang mỉm cười tiến lại, họ chẳng thể tin chủ nhân của quán rượu lại là một cô gái trẻ xinh đẹp nhường này.

- Dương Thần, anh giới thiệu cho em nhân viên nào mới thế?

Có người ngoài, Sắc Vi tinh ý gọi thẳng tên của Dương Thần, đáng vẻ đoan trang từ tốn.

Dương Thần chỉ về phía Trần Dung:

- Đây là bạn anh và em gái của anh ấy, vừa mới từ Tứ Xuyên lên, nhà có xảy ra chút chuyện, nên phải bỏ trường đại học đến Trung Hải làm thêm kiếm tiền trả nợ, anh nghĩ chỗ này khá tốt, có thể làm ở đây thì cũng sẽ yên tâm hơn.

Sắc Vi nhanh chóng hiểu được ý định của Dương Thần, bắt đầu đánh giá Trần Dung cẩn thận.

Trần Dung thấy Sắc Vi đang mỉm cười ngấm mình bằng đôi mắt đầy ẩn ý thì không khỏi đỏ mặt, tim đập thình thịch, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Sắc Vi.

- Em tên gì?

Sắc Vi cúi người thân mật hỏi han, giống như chị gái đang hỏi em mình vậy.

- Trần Dung, là chữ Dung trong Liên Dung (hoa sen) ạ.

Trần Dung khẽ đáp lời.

Sắc Vi khẽ cười:

- Đừng căng thẳng, cứ nghe chị nói này, mặc dù em là người do anh Dương Thần giới thiệu, nhưng chị cũng vẫn phải dạy em làm từ những việc đơn giản nhất, bung bê, quét dọn vệ sinh, làm mấy việc này vừa mệt lại bản, nếu khách tức giận có khi em còn bị mắng nữa, em có chịu được không?

- Em chịu được ạ, ở nhà em chăm sóc cha mẹ, những việc đó em đều làm cả rồi, em cũng đã từng làm thêm ở mấy nhà hàng ăn nhanh ngoại quốc nữa.

Trần Dung đáp vội.

Sắc Vi cười đầy hàm ý, giơ tay xoa xoa hai má Trần Dung:

- Vậy sau này em cứ làm ở đây, chị sẽ bảo mấy người Tiểu Triệu giúp đỡ dạy bảo em, nếu có gì khó khăn thì cứ nói với chị, đừng khách sáo, chị sẽ không để nhân viên của mình phải chị ức hiếp đâu.

- Vâng ạ.

Mắt Trần Dung long lanh nước, mỉm cười hồn nhiên.

Sau khi Tiểu Triệu đưa Trần Dung đi làm thủ tục hợp đồng, họ trao đổi vài việc, Trần Bác vốn không dám mở miệng trước mặt Sắc Vi đột nhiên cất tiếng:

- Cảm ơn cô, tôi biết Dương Thần là một người tốt, cô là bạn của Dương Thần, tôi nhờ cô và mọi người giúp đỡ chăm sóc con bé.

Nói xong Trần Bác cúi rạp người xuống.

Sắc Vi dờ khóc dờ cười đỡ anh ta dậy, nói:

- Em gái anh trong sáng như nước suối khiến người ta phải cảm động, xã hội bây giờ rất hiếm, nói thật, tôi đang thiếu một cô gái giống như cô bé làm

trợ lý, nếu như em gái anh đồng ý, thực lòng tôi rất muốn để cô ấy bên cạnh mình, dạy cô ấy một vài việc chỉ sợ anh trai cô ấy không đồng ý thôi.

Nghe xong câu này, trong lòng Dương Thần thấy ngạc nhiên, nhìn Sắc Vi bằng ánh mắt kỳ lạ, không ngờ là Sắc Vi có ý định thu nhận đồ đệ, chẳng trách ban nãy ánh mắt cô nhìn Trần Dung có chút phức tạp, vừa mới nghĩ đến việc cô gái trong sáng Trần Dung bị tỉ tỉ hắc ám chỉ bảo là Dương Thần chỉ muốn bắt cười.

Trần Bác làm sao biết được thân phận thật của Sắc Vi là nữ vương của thế giới ngầm ở Trung Hải, cho rằng lời của Sắc Vi là do sự nghiệp kinh doanh mà muốn mang theo Trần Dung, sao có thể không vui mừng, vội nói:

- Chỉ cần Tiểu Dung đồng ý, tôi là anh trai nó cũng sẽ thuận theo, cô Sắc Vi không đời nào lại làm hại chúng tôi, tôi yên tâm lắm.

- Anh tin tưởng Dương Thần và tôi đến như vậy sao?

Sắc Vi cười lạ lùng hỏi lại.

Trần Bác gật đầu thành thật:

- Tôi tin, tôi vừa nghèo lại vừa vô dụng, Dương Thần vẫn quan tâm đến tôi, giúp đỡ tôi, không giống người khác vẫn khinh thường tôi, tôi mà không tin anh ấy thì tôi chẳng bằng loài súc vật, cô chủ Sắc Vi là bạn của Dương Thần, người xưa đã từng nói: ngu mà ngu, mã mà mã, Dương Thần là người vô cùng tốt, vậy cô Sắc Vi bạ của Dương Thần đương nhiên cũng là người đáng tin cậy rồi.

Sắc Vi không kìm nổi liền phì cười:

- Anh dễ thương hơn Dương Thần đấy, lời nói cũng rõ ràng rành mạch... Anh đã nói như thế đấy nhé, tôi sẽ mặc định là anh đã đồng ý cho tôi mang Trần Dung theo, sau này đừng có nói là do tôi tự quyết đấy nhé.

Trần Bác cười đỏ mặt:

- Không, sẽ không thế đâu... Tôi nói câu này cô Sắc Vi đừng để ý nhé, ngoại trừ Chủ tịch công ty tôi, thì cô là cô gái xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp đấy, người như cô sao có thể làm điều gì có lỗi với mấy kẻ tiểu tốt như chúng tôi chứ... Ha ha...

- Chủ tịch công ty anh ư?

Đôi mắt diễm lệ của Sắc Vi lóe lên, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt đầy ẩn ý:

- Vậy chắc là đẹp như tiên nhỉ?

Trần Dương Thần lăm lăm mồ hôi, không dám nhìn thẳng mặt Sắc Vi.

Trần Bác nào biết nội tình, nói với vẻ có phần sùng kính:

- Đúng vậy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy đã ngẩn ngơ, cũng giống như hôm nay nhìn thấy cô Sắc Vi vậy, nhưng người trong công ty tôi đều rất kính trọng cô ấy, rất nhiều người coi cô ấy là thần tượng.

Sắc Vi cười nhạt gật đầu, nói vài câu với Trần Bác về chuyện gia đình, rồi nói với Dương Thần:

- Dương Thần, em có chuyện muốn nói riêng với anh, tối nay anh có rảnh không?

Dương Thần thấy rõ vẻ mặt Sắc Vi có nghĩa: Anh không đến là chết chắc đây, cứng đờ người nói:

- Rảnh, anh nhất định sẽ đến, ha ha...

Khi giải quyết xong việc của Trần Dung, Dương Thần vui vẻ chở hai anh em về phòng trọ, Trần Bác nhanh chóng sắp xếp chỗ cho em gái, cũng không đi làm nữa.

Một mình Dương Thần không có việc gì, Sắc Vi hẹn buổi tối, đi đến bệnh viện thăm Nhược Khê thì sợ gặp người khác, Lý Tinh Tinh thì chắc là giờ này đang ở trường, nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có đến công ty chơi trò chơi thôi.

Nhưng vừa định quay về Quốc Tế Ngọc Lôi thì điện thoại đổ chuông, người gọi điện đến khiến Dương Thần chẳng hiểu là ai, mãi sau mới nhú mày nghĩ ra, người đó chính là Đường Đường.

Vừa mới nhắc điện thoại thì đầu bên kia đã nghe tiếng nói vui vẻ của Đường Đường:

- Chú ơi, chú đang ở đâu đấy?

- Có chuyện gì sao?

Dương Thần thấy cứ hỏi rõ trước thì hơn, con bé này phiền phức lắm.

Đường Đường nói dứt khoát:

- Hôm nay cháu thi xong rồi, chiều nay được nghỉ nên muốn mời chú đi ăn cơm, lần trước chú đã đồng ý rồi, không được từ chối đâu đấy.

Dương Thần nghĩ lại chuyện đó, xoa xoa bụng nói:

- Hôm nay chú không đói, muộn một chút nhé.

- Không được, chú là người lớn sao lại keo kiệt thế chứ, cứ nhất định là mời chú ăn cơm thì chú mới đi cùng cháu hay sao? Cháu đang đứng một mình trên phố chán lắm này, chú cùng cháu đi chơi đi, hai tiếng sau rồi đi ăn cơm.

Đường Đường cầu khẩn.

Cô bé nũng nịu khiến Dương Thần bối rối, lưỡng lự đề nghị:

- Cháu về nhà đi, cha mẹ cháu lẽ nào cũng không quan tâm cháu hay sao?

- Hừ, họ mới không có thời gian quan tâm đến cháu, chẳng có ai yêu thương cháu, họ ngày nào cũng bận suốt ý.

- Thế bạn bè cháu đâu?

- Đều là một lũ trẻ con, gốc gác lấm...

Đường Đường xem ra đã bắt đúng mạch Dương Thần, cứng rắn không bằng mềm mỏng thật.

Dương Thần rất bức mình, tội nghiệp con bé, cha mẹ không ai yêu thương, giống hệt lúc mình hồi nhỏ, cho dù được đi xe Porsche nhưng những tâm hồn non nớt vẫn rất cô đơn.

- Được rồi, thế cháu đang ở đâu để chú đến đón.

Dương Thần cũng không có việc gì, đi cùng con bé cũng không sao, mặc dù gặp mặt cũng chẳng có gì hay ho.

- Ở ngã tư chỗ giao nhau của phố 4 và phố 13 nhé, chú mau mau đến đi, cháu mặc váy ngắn màu hồng nhạt.

Đường Đường khanh khách cười cúp điện thoại.

Dương Thần bắt đầu đi thử dài:

- Đúng là nhóc con vất mũi chưa sạch.

Lắm bầm một hồi, Dương Thần dùng sức nhấn ga xe.

Chưa đầy mười năm phút, Dương Thần đã nhìn thấy Đường Đường mặc chiếc váy hồng đáng yêu, cô bé đội mũ che nắng, khuôn mặt xinh xắn hồn nhiên, thật khó mà tưởng tượng đứa con gái hư hỏng đêm trước mình gặp lại có cái dáng vẻ đáng yêu đến vậy.

Đợi Đường Đường lên xe rồi, Dương Thần không kìm nổi lời khen:

- Cháu mặc thế này nhìn xinh lắm, xinh hơn cái đứa người không ra người quỷ không ra quỷ hôm trước nhiều đấy.

Đường Đường không bằng lòng bĩu môi:

- Như thế mới tốt, nhưng chú chẳng hiểu gì cả, cùng lắm thì cháu đóng vai em gái ngoan ngoan ngây thơ trước mặt chú là được chứ gì?

- Với cháu thì có khác đây.

Dương Thần lắm bầm hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

- Rạp chiếu phim Trung Hải, đi xem phim nhé!

Đường Đường thốt lên.

- Cháu đã sắp xếp trước đây à?

Dương Thần thấy như mình bị trúng kế.

- Chắc không phải là tìm kế chọc tôi đấy chứ?

Đường Đường nghiêng răng, giận dỗi lôi từ trong cái túi màu xanh lá ra hai cuộn tròn màu trắng:

- Trường phát vé xem phim, là phim nói về chủ nghĩa yêu nước, cháu thấy không nên lãng phí, dù sao thì cũng không có việc gì làm thì đi xem thôi, chú thấy việc này có hại cho chú lắm sao?

- Phim này hay!

Dương Thần nhìn thấy hình ảnh chiến sỹ giải phóng dân tộc in trên vé, cười bảo:

- Chú thích xem các phim có liên quan đến lịch sử Hoa Hạ.

- Tại sao?

Đường Đường nghi ngờ hỏi.

- Vì chú không biết những câu chuyện đó.

Dương Thần nói thản nhiên:

- Hiểu rõ về lịch sử nước mình thì mới yêu nước, cách làm như trường cháu là đúng đấy.

Đường Đường lại bĩu môi:

- Điều là lời sáo rỗng, hơn nữa vé xem phim mỗi đứa một đôi, nhưng cả lớp chỉ có mình cháu lẻ loi đi xem thôi, lại còn có một ông chú đáng ghét nữa.

- Cùng lắm thì lúc ngồi xem cùng ta ngồi riêng ra, cháu ngồi chỗ cháu, chú ngồi chỗ chú.

Dương Thần vừa nỏ máy vừa nói.

- Không được!

Đường Đường bỗng nhiên đỏ mặt, nhăn nhó xoa xoa tay, dáng vẻ không hợp lắm so với tuổi của cô, khẽ nói:

- Người ta lần đầu đi xem phim với con trai, sao lại ngồi riêng được...

Dương Thần phanh gấp, suýt nữa đâm phải chiếc xe đằng trước.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 84

Bát Nhã

Suốt dọc đường đi đến cửa rạp phim, Đường Đường giống như một chú chim nhỏ cứ ôm chặt lấy một tay Dương Thần, dựa sát vào người hắn điều bộ như một cô gái đang hạnh phúc lắm.

- Cháu làm cái gì vậy hả?

- Đóng giả bạn gái của chú, một nam một nữ đi vào như thế này mới dễ nhìn, nếu không thì sẽ bối rối lắm.

Đường Đường nói không chút giấu diếm.

Dương Thần xoa xoa đầu:

- Cháu cũng chẳng giống em gái, trẻ con mà đòi đóng giả người lớn.

- Cháu có bé đâu nào.

Đường Đường dần dỗi thu tay.

- Chú xem ngực cháu này...

Vừa nói Đường Đường vừa chỉ tay vào chỗ cổ áo mình, chiếc áo cổ tròn hơi ôm sát người, Đường Đường lấy tay định mở cổ áo ra.

- Cháu làm gì vậy?

Dương Thần vội giữ tay Đường Đường:

- Giữa đường giữa chợ đông người như thế này, cháu mở cổ áo ra để làm gì?

- Cho chú xem đường cong của bản tiểu thư...

Đường Đường đắc ý nói:

- Dù bây giờ vẫn chưa đến cỡ C, nhưng hai năm sau thì sẽ lớn hơn, ít nhất là sẽ được cỡ D, chú cứ so của cháu với của mấy bà vừa sinh em bé thì thật không công bằng, chú phải so của cháu với những cô gái khác đang đi trên phố kia, xem có của ai to bằng cháu không.

Mặt Dương Thần xám lại, con bé hư hỏng đột nhiên trở thành cô bé ngoan hiền, thật khó mà chấp nhận điều đó, hắng giọng:

- Không được xem thường những người phụ nữ đã hoàn thành thiên chức làm mẹ, họ có đóng góp rất lớn trong việc tạo ra thế hệ tương lai cho nhân loại.

- Không phải là tại đàn ông các người gây ra hay sao, còn giả vờ cao thượng gì chứ.

Đường Đường bĩu môi.

- Thôi!

Dương Thần cảm thấy nếu cứ tiếp tục thì sẽ bị thua thiệt nên nói:

- Chúng ta vẫn đi xem phim chứ.

Không có cách nào biến cô bé này trở thành em gái rồi, sau khi túm con bé như túm con cún vào rạp, Dương Thần đã hiểu, nhìn những đôi nam nữ thanh niên xung quanh, còn có những người tầm trung niên dắt nhau đi xem phim, lại thấy mình và Đường Đường cũng khá đẹp đôi.

Tính cách Đường Đường vẫn như một đứa trẻ, cô bé mua một hộp bỏng ngô, còn mua cho Dương Thần và mình Coca và nước chanh rồi mới đi vào trong.

Thời gian chiếu bóng có hơi lâu, trên màn bạc là cảnh bộ đội nhân dân anh dũng quả cảm giết địch.

Dương Thần không kìm nổi liền hỏi:

- Phim này sao lại không chiếu vì sao họ giết người nhỉ, không có bối cảnh lịch sử à?

- Chú nghĩ là gì, phim về chủ nghĩa yêu nước đều như thế này hết, như thế là để nói với ta rằng xây dựng khó vậy đấy, có bao nhiêu người chết đi, những cái khác nếu chú muốn biết thì xem sách lịch sử ý.

- Nhưng thế này thì giả quá, đạn bay như ong vỡ tổ, người tại sao còn có thể đứng đó mà nói nhiều như vậy?

Dương Thần dờ khóc dờ cười nói.

Đường Đường nhìn hần như nhìn kẻ có bệnh:

- Chú ơi, chắc là chú chưa bao giờ xem thể loại phim này trước đây hả?

- Hơn nửa năm trước chú mới về nước, đúng là chưa từng xem bao giờ.

Dương Thần thật thà nói.

Đường Đường ngạc nhiên như thể vừa phát hiện ra một lục địa mới:

- Thật sao? Chú ở nước ngoài về thật sao? Nhìn không ra đấy, cháu còn tưởng chú là hộ nhà giàu mới nổi ở vùng núi mới ra chứ?

Dương Thần không thêm để ý nói:

- Tùy thôi, dù chú không phai là nhà giàu mới nổi, nhưng gọi người khác là nhà giàu mới nổi thì chính là mình đang ghen tị với người ta mà thôi, cháu thấy đúng không?

- Hừ, miệng lưỡi ba hoa, nhưng đúng là có lý!

Xem xong một bộ phim, Đường Đường đã dựa vào vai Dương Thần ngủ ngon lành, Dương Thần bắt đắc dĩ đành phải lay cô dậy, Đường Đường lúc này mới mơ màng tỉnh dậy, lau nước miếng còn dính bên mép, cười ngây ngô.

Thật ra cô bé này có lúc rất đáng yêu, Dương Thần nghĩ vậy.

Ra khỏi phòng chiếu, Đường Đường ban nãy uống đầy một bụng nước ngọt vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, mấy chục phút sau mới chạy ra, Dương Thần cũng chỉ biết mỉm cười.

Khi hai người ra khỏi rạp, những bóng đèn nê-ông đầu đường đã sáng trưng đủ màu sắc, trong ánh đèn huyền ảo, người qua người lại tấp nập, cuộc sống về đêm của thành phố đang bắt đầu.

Ngoài trời hơi lạnh, gió vù vù khiến Đường Đường khẽ rung mình, cô bé nắm chặt tay áo Dương Thần:

- Chú ơi, đi nhanh lên đi, chúng ta đi ăn lẩu, hôm nay trời lạnh thật.

Dương Thần cũng cảm nhận được mùa thu đang về, đồng ý gật đầu.

Đúng lúc này, có bóng hai người đàn ông mặc Âu phục chạy về phía rạp chiếu phim, cúi chào Đường Đường:

- Tiểu thư, cuối cùng cũng tìm thấy cô rồi, mời theo chúng tôi về.

Một người trong số họ lễ phép nói.

Đường Đường cau mày:

- Các người là do cha cử đến sao?

- Đúng vậy, lão gia đang đợi tiểu thư, xin đừng làm khó chúng tôi.

Đường Đường bối rối nhìn Dương Thần:

- Chú à...

- Không sao, chú tiễn cháu, lát nữa chú về nhà ăn cơm cũng được.

Dương Thần nói với hai người đàn ông:

- Dẫn đường.

Hai người đàn ông nhìn nhau, rồi làm tư thế mời.

Đường Đường hiếu kỳ nhìn Dương Thần, rồi vui vẻ gật đầu.

Hai người đàn ông một trước một sau, Đường Đường ôm tay Dương Thần, đi về phía một ngõ nhỏ hiu hắt ánh đèn phía sau rạp chiếu phim, ánh sáng trong ngõ ảm đạm, gió thổi vào con ngõ nhỏ vù vù khiến Đường Đường không khỏi giận dữ nói:

- Các anh dẫn đường kiểu gì thế, làm gì mà đi vào cái ngõ bé xíu thế này?

Người đàn ông đi đằng trước bỗng dừng bước, nét mặt không cảm xúc quay người lại, khuôn mặt của họ trong ngõ nhỏ trở nên trắng bạch, đôi mắt bình thản nhìn hai người chằm chằm.

Người đàn ông phía sau cũng dừng bước nhìn hai người không chớp mắt.

Ngõ sâu hun hút, lúc này xung quanh không có lấy một bóng người, vắng lặng tĩnh mịch.

Đường Đường ngạc nhiên, đáng vẻ hoang mang, không hiểu xảy ra chuyện gì.

- Đường Đường!

Dương Thần nhẹ nhàng hỏi:

- Cháu có nhận ra hai người này không?

- Không ạ.

Đường Đường đáp:

- Nhưng bên cạnh bố cháu có rất nhiều người như thế này, nên không nhận ra cũng là điều bình thường, có thể mà.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Vậy mà cháu đi theo họ về, cháu có giống đồ ngốc đâu!

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Đường Đường bấu môi:

- Sao lại dừng lại, đi thôi.

Vừa dứt lời, hai gã đang đứng yên bỗng động thủ, toàn thân như cung tên nhắm vào Dương Thần.

Dương Thần thân nhiên né sang một bên, mũi chân chạm đất, toàn thân bay lên, mượn lực của tường ngõ nhẹ nhàng thoát khỏi vòng kẹp của hai người đàn ông.

Nhưng vẫn chưa hết đòn, hai gã áo đen vòng người chuyển hướng định đánh úp Dương Thần.

Dương Thần di chuyển trên không, mũi ám khí của hai gã xẹt qua hai bên.

Nhưng không đợi mũi tên rơi xuống đất, hai tên lại tiếp tục ra đòn, trên tay đột nhiên xuất hiện hai con dao găm sắc lạnh, đột ngột đâm vào thắt lưng Dương Thần.

Hai chân Dương Thần lấy phản trọng lực để tạo lực tung cú đá, hất văng hai lưỡi dao găm.

Cùng lúc đó hai tên kia lại bắn ra bốn vật gì đó trông như tia chớp lóe lên.

Dương Thần không dám lơ lửng, đã có sự phòng bị tiến về phía trước, nhảy lên một bước, để cơ thể cân bằng mới tránh được đòn của bọn chúng.

- Kiếm trong tay...

Dương Thần hạ xuống rồi mới cười hiềm nói:

- Nhìn lối ra đòn này có vẻ như là thuộc cấp thượng đẳng rồi, các người thuộc tổ chức nào vậy?

Hai tên không biết đã lùi xuống tự bao giờ, lúc này mới nhìn lại chúng, toàn thân đều là một màu đen, bên hông giắt hai lưỡi lê ngắn, chỉ lộ hai con mắt bén nhọn như dao găm đang trừng trừng nhìn Dương Thần.

Đường Đường gặp phải sự cố đột ngột nên vô cùng kinh hãi, gương mặt tái nhợt, sau khi vội chạy lại sau lưng Dương Thần, một tay ôm chặt lấy lưng hắn, run lên bần bật:

- Bọn... bọn chúng là ai?

Dương Thần không quay đầu lại đáp:

- Đừng sợ, họ không làm hại cháu được đâu.

- Tất nhiên không sợ rồi...

Giọng của Đường Đường vang lên từ phía sau, nhiệt độ giảm xuống đột ngột.

Một âm thanh trầm ấm ngọt ngào lại cất lên:

- Minh Vương, quan tâm một chút đến bản thân anh đi.

Dương Thần di chuyển một chút, lùi ba bước hướng về phía Đường Đường, hai người hướng mắt nhìn nhau.

Chỉ thấy Đường Đường còn hoảng sợ khi nãy vụt trở nên vô cùng xinh đẹp, dáng vẻ yêu kiều quyến rũ, những tia sáng lóe lên trong mắt, giống như

một con rắn độc đang thè lưỡi phun nọc độc.

- Ai da. Thật không thể đỡ nổi...

Dương Thần không kìm được thốt lên câu nói như trong một tiểu phẩm, cười khỏ nói:

- Cháu làm gì với chú vậy hả?

“Đường Đường” khanh khách cười đáp:

- Không có gì, chỉ là một loại độc tố phối trị gia truyền đặc biệt thôi, sau khi thấm vào da thì sẽ truyền khắp cơ thể, trong vòng năm phút có thể làm mất năng lực cảm ứng thần kinh, nói giống như ... tạm thời trở thành phế nhân...

- Đường Đường.

Vừa mới nói xong Dương Thần đã thấy toàn thân mềm nhũn, dần dần hai chân không còn đứng vững ngã quy trên mặt đất.

- Ha ha ha

Người phụ nữ không nhịn nổi cười lớn:

- Xem ra ý kiến của thủ lĩnh quả không tồi, Minh Vương hữu danh vô thực, cũng chẳng có gì khó đối phó cả.

Dương Thần ngẩng đầu cười yếu ớt:

- Thuật Dịch Dung Thi Độc và thủ đoạn hạ độc của người quả nhiên rất cao tay, chắc là cấp thượng đẳng, đạt đến trình độ siêu đẳng của Ninja rồi...

- Đúng thế thì sao nào?

Kẻ mạo danh Đường Đường đi đến trước mặt Dương Thần, quỳ xuống, chỉ một ngón tay vào Dương Thần nói bằng giọng ngọt ngào:

- Minh Vương các hạ, người nhìn ra thân phận thật của ta có phải là đã quá muộn rồi không?

Dương Thần lắc đầu:

- Không muộn, hiện nay trong số các Ninja Nhật Bản, đạt tới trình độ Ninja, lại am hiểu thuật Dịch Dung Thi Độc chỉ có một mỹ nhân bậc nhất, là Bát Nhã...

- Thật là vinh hạnh, Minh Vương Các Hạ lại nhận ra tiểu nữ đây.

Bát Nha thấy bị lộ thân phận cũng không lo lắng, cười khanh khách, thản nhiên xé toạc quần áo, để lộ bộ đồ Ninja màu tím sẫm bó sát thân người.

Thân hình Bát Nhã cực kỳ nóng bỏng, bộ đồ Ninja hầu như không giấu được bộ ngực nở nang, lớn tới mức muốn được tùy ý bứt ra ngoài, thắt đáy lưng ong, cặp mông đồ sộ, cặp đùi trắng bóc lộ ra ngoài, khuôn mặt đẹp long lanh phơi phới sức xuân, khiến người ta hồn xiêu phách.

- Một trong ba Ninja giỏi của Hội Bát Kỳ quả nhiên lợi hại.

Dương Thần nhìn say sưa vào nữ Ninja quen thuộc trước mắt.

- Không biết hai vị “Thiên Cầu” và “Hò Ly” đã đến Hoa Hạ chưa, ta trông đợi họ khá lâu rồi.

Bát Nhã ngấm ngấm khinh thường, dù sao cũng chỉ là một tên đàn ông

nhìn thấy phụ nữ đẹp mà mê mẩn thôi, cười lạnh lùng đáp:

- Minh Vương thật thành thoi đấy, còn rảnh quan tâm xem Hội Bát Nhã chúng tôi có bao nhiêu người cơ à, hôm nay chúng tôi chẳng phải là đến nói chuyện phiếm với ngài, xin Minh Vương các hạ đừng có quanh co.

Dương Thần vẻ mặt ngờ ngàng nói:

- Vậy cô đến đây làm gì?

Nụ cười tươi trên khuôn mặt Bát Nhã vụt tắt ngấm, giọng lạnh như băng:

- Đá thần, chúng ta muốn đá thần!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 85

Hoa Vũ

- Đá thần gì?

Dương Thần nhíu mày, vẻ mặt mơ hồ đáng thương vô tội.

Bát Nhã đặt hai tay bắt chéo trên ngực, những đường cong bị ép chặt thu hút sự chú ý, thân hình mềm mại gập xuống rồi liền bật lên, một mùi hương ngây ngất quyến rũ tỏa ra.

- Không cần giả vờ giả vệt trước mặt ta.

Khuôn mặt Bát Nhã không chút biểu cảm nói:

- Nhiều năm trước mi hầu như đã dùng sức mạnh của mình phá hủy hoàn toàn Zero, tuy rằng xem ra sức mạnh của mi không như đồn thổi, hoặc có thể trước đây mi nhờ vả được sức mạnh nào đó, số đá thần mà Zero có được trong lần tiêu diệt đó đều bị biến mất hết, tất cả các thể lực đều đi săn tìm tung tích của Zero, nhưng đều không thu hoạch được gì, chỉ cần là người có đầu óc đều có thể hiểu ra rằng đá thần đã nằm hết trong tay mi, cũng chỉ có mi là kẻ hiểu rõ nhất về giá trị của đá thần...

Bát Nhã thấy Dương Thần không có phản ứng gì, hừ giọng nói:

- Nếu như mi ngoan ngoãn ở trong vương quốc của mi thì có lẽ chúng ta còn có vài phần kiêng nể, nhưng nếu mi đã cố tình kiếm chuyện trở về Hoa Hạ, hơn nữa còn bỏ qua các thủ hạ của người, vậy thì đừng trách chúng ta đã hành động như thế, chúng ta không động thủ thì sớm muộn cũng có kẻ khác động thủ thôi, chỉ là bọn họ vẫn kiêng nể mi, bao gồm cả đám người nước Hoa Hạ Viêm Hoàng Thiết Lữ vô tư trung thành kia, chỉ có điều bọn chúng không nhìn xa trông rộng như bọn ta mà thôi, Minh Vương, cũng chẳng cần nghi ngờ chúng ta có đem mi thiêu rụi thành tro không, trong mắt chúng ta chỉ có Thiên Hoàng của đế quốc Nhật Bản thôi.

- Ủ...

Dương Thần vãi vãi vào miệng nói:

- Có thể người không biết, nước Hoa Hạ hiện nay không còn chế độ phong kiến nữa rồi, người nhắc đến vương với hoàng gì gì đó là có người đến bắn bỏ đấy.

- Ai chứ?

Bát Nhã nhíu mày cười bảo:

- Mi cho rằng còn có ai có thể cứu người sao?

Chưa dứt lời, một trong hai tên Ninja đột nhiên ngã ngựa.

- Kẻ nào?

Bát Nhã lập tức thủ thế, không hề hoang mang nghe ngóng xung quanh.

Tên còn lại cũng không vì đồng bọn ngã xuống mà nao núng, trong tay bật lên hai lưỡi dao sáng lóe, cảnh giác nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, ở phía đầu hẻm nhỏ một bóng đen bay đến nhẹ nhàng, nhảy trên mấy tấm chắn mưa, phong thái duyên dáng giống như đang biểu diễn.

- Cẩn thận!

Nhìn thấy điều bất thường Bát Nhã lùi một bước, vừa mới nhắc nhở một câu cũng là đã muộn rồi.

- Vút.

Một âm thanh như tiếng gió lướt rất nhỏ để có thể nghe thấy, tên Ninja còn lại cũng không kịp né tránh, trên đầu đột nhiên có một lỗ nhỏ, máu túa ra không ngừng.

Tên Ninja thượng đẳng không thể hiểu được ngã vật xuống đất, trong hẻm chỉ còn lại một mình Bát Nhã.

Bát Nhã nhìn thứ bị bắn xuống dưới chân, là một loại ám khí nhỏ bé giống như cây đinh, sắc mặt nghiêm trọng ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đã hạ xuống mặt đất, nói:

- Là Hoa Vũ của Viêm Hoàng Thiết Lữ sao?

Nhảy từ trên xuống là một cô gái có vóc dáng cao gầy, mặc một chiếc áo phong đen bó sát và chiếc quần bò, đường cong đầy đặn mà không khoa trương, mái tóc dài bay phất phơ trong gió đêm nhẹ chạm vào khuôn mặt hờ hững, giống như một đóa hồng đen nở trong đêm tối.

- Đây không phải là nơi mà các người nên đến.

Giọng nói của Hoa Vũ có chút huyền ảo, nhưng cảm xúc ẩn giấu trong đó lại rất rõ ràng, cô rất phản cảm với người phụ nữ trước mặt mình.

Bát Nhã định thần, cười khanh khách nói:

- Không ngờ Minh Vương và Viêm Hoàng Thiết Lữ lại hợp tác, không ngờ lại phái Hoa Vũ – một trong số đám Bát Bộ đến đây bảo vệ, tin tức này nếu truyền ra ngoài không biết các bang hội ở quê nhà làm nhiệm vụ duy trì hòa bình bên ngoài ở các nước khác sẽ nghĩ như thế nào, phải rồi, lẽ nào đá thần đã được giao vào tay nước Hoa Hạ?

- Thảo nào người chỉ đạt được đến cấp Ninja, không thể nào thăng cấp nữa, xem ra mức độ thông minh của người cũng chỉ có hạn thôi...

Dương Thần đột nhiên đứng thẳng người dậy, phỉ bụi trên quần, nụ cười đầy ẩn ý:

- Nếu như ta cần sự giúp đỡ của cô ấy thì ta đã chết cách đây mười năm rồi.

- Mi sao lại...

Khuôn mặt Bát Nhã cuối cùng cũng đã biến sắc, vẻ mặt ngạc nhiên cực độ:

- Sao mi có thể đứng dậy được?

- Vẫn có thể đứng dậy được mà, vừa này là đùa chơi với cô thôi.

Dương Thần lại nhìn sang phía Hoa Vũ đang im lặng, nói:

- Hơn nữa nếu tôi không diễn màn kịch này, thì cô gái này không biết tới khi nào mới xuất đầu lộ diện, tôi không muốn lúc nào cũng có người bám đuôi.

Bát Nhã giận dữ đỏ mặt:

- Từ đầu mi đã biết ta đóng giả sao?

- Ban đầu ta chỉ nghi ngờ thôi, bởi vì khi người từ nhà vệ sinh đi ra trên đầu lưỡi không có màu vàng của nước chanh, đương nhiên người có thể cho rằng khả năng quan sát của ta có chút biến thái, nhưng chẳng qua ta chỉ tình cờ nhìn thấy thôi.

Dương Thần nói tiếp:

- Sau đó người lại bất ngờ đi theo hai người đàn ông lạ mặt, hơn nữa ta thấy trong mắt chúng có vẻ rất tôn kính người chứ không mang vẻ gì là quan tâm thân thiết, chỉ có thể nói là khả năng diễn xuất của các người vẫn chưa đạt.

- Nên mi vẫn tiếp tục lợi dụng ta?

Bát Nhã cảm thấy vô cùng nhục nhã, đòn Dịch Dung mà cô hiểu rõ nhất lại bị tên háo sắc này nhìn xuyên thấu.

- Sai rồi, là Hội Bát Kỳ các người tự tìm phiền phức đấy chứ, ta đâu có mời các người, phải vậy không tiêu thư Hoa Vũ?

Dương Thần nháy mắt với Hoa Vũ, cô gái trẻ trung xinh đẹp này là người của Viêm Hoàng Thiết Lữ, là một thành viên của nhóm người Bát Bộ Bỉ Long Gia Thần Bí, cũng không thể tưởng tượng nổi, Dương Thần cảm thấy gương mặt của cô gái này rất quen.

Hoa Vũ không trả lời câu hỏi của hắn mà hỏi lại:

- Anh không bị trúng độc?

Dương Thần lắc đầu:

- Có, nhưng lượng chất độc chưa đủ, chưa thể hạ gục tôi.

Bát Nhã nhìn Dương Thần như nhìn một quái vật, nói một cách khó tin:

- Không thể nào, loại độc này chỉ cần một tí là đã hạ được một con voi, mi... mi là đồ quái vật...

Dương Thần cười nhe răng:

- Hiệp khách người đoán đúng rồi đấy, tiếc là không thể tặng thêm điểm cho người.

- Người tốt nhất là để ý tới mình một chút đi.

Hoa Vũ giơ tay lên, trong tay nắm một khẩu súng lục ánh bạc.

Bát Nhã hiểu rõ, loại súng này không thể bắn đạn, nhưng có thể bắn ra thứ không kém hơn viên đạn, là một loại vũ khí sát thương vô thanh, là thứ mà giới sát thủ vẫn thường hay sử dụng, nhưng từ lâu đã nghe nói, Hoa Vũ của nhóm Bát Bộ xuất thân từ Đường Môn, bởi vì kế thừa thuật “Mạn Thiên

Hoa Vũ” nên có biệt hiệu là “Hoa Vũ”.

Ám khí sát thương của cô, ngoại trừ dùng súng thì có thể dùng bất cứ chỗ nào trên người.

Vốn chỉ là một Hoa Vũ, mà Bát Nhã – một trong ba cao thủ Ninja thượng đẳng không việc gì lại phải sợ hãi, có khả năng liều mạng, nhưng phía sau cô ta còn có một tên nguy hiểm ngấm ngầm khó lường trước, thái độ không rõ ràng, Bát Nhã hiểu không thể tấn công.

- Muốn chạy thì chạy nhanh đi.

Dương Thần hiểu được suy nghĩ của Bát Nhã, nói như thúc giục.

Bát Nhã nhìn hấn oán hận, đứng đó mơ hồ, cuối cùng giống như một làn khói nhanh chóng biến mất.

Hoa Vũ nhíu đôi lông mày thanh tú, đôi mắt như sao lóe lên, khẩu súng chuyển sang tay trái, người xoay sang bên trái, hai ám khí hình đinh vọt ra.

- Vũ.

Chỉ nhìn thấy hai mũi ám khí xẹt qua như một theo một quỹ đạo, không đâm vào vách tường xi măng.

Một vài mảnh vải rách màu tím sẫm bay phát phơ rồi rơi xuống đất, Bát Nhã biến mất hoàn toàn trong con ngõ nhỏ heo hút.

- Thuật biến thân.

Hoa Vũ có chút không cam chịu thu súng về, chất vấn Dương Thần:

- Anh có khả năng giữ cô ta lại, sao lại không ra tay?

Dương Thần nhún vai:

- Tôi mà ra tay, khác nào nói tôi và các người là bạn?

- Anh là người Hoa Hạ.

Sắc mặt Hoa Vũ lạnh lùng:

- Cô ta là kẻ địch của nước chúng ta.

- Bắt cô ấy, thì càng có thêm nhiều địch.

Dương Thần nói

- Đợi lần sau cô ta xuất hiện, tôi chắc chắn sẽ ra tay, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ.

- Đồ đàn ông hèn nhát.

Hoa Vũ khinh thường nhìn Dương Thần, xoay người bỏ đi.

Dương Thần cũng không giận dữ, chỉ đang nghĩ đến một chuyện, vội gọi lại:

- Đừng đi vội, cô rất giống một nữ sĩ quan cảnh sát, hai người có phải là chị em không?

Nói thực lòng, hấn chẳng để ý gì đến Bát Nhã, nhưng chỉ thấy cô gái Hoa vũ trước mặt thật sự rất giống Thái Nghiên.

Hoa Vũ bước đi một bước, không quay đầu lại, chỉ nói nhỏ:

- Đó là em gái tôi.

Thì ra là thế, Dương Thần cười hì hì gật đầu thì ra là hai chị em, hấn lại

hỏi:

- Vậy còn Đường Đường thì sao? Cô đã cứu con bé chưa?

- Cô bé an toàn rồi, nhưng quần áo bị lột sạch, sau khi tôi báo lại cho vệ sĩ của cô bé thì đưa cho quần áo rồi, bây giờ có lẽ người ta đang đón về đây.

Dương Thần hài lòng gật đầu:

- Cô làm việc tốt lắm, xem ra để cô theo tôi cũng tốt đấy chứ.

Nhiệm vụ của tôi thất bại rồi, sau này sẽ không đi theo anh nữa đâu, xác mấy người này lát nữa sẽ có người xử lý, anh mau đi đi.

Hoa Vũ nói xong thì bước nhanh khỏi con hẻm nhỏ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 86

Thế Nay Mới Là Anh

Đến cuối cùng vẫn như trước chỉ còn lại một mình Dương Thần quay trở lại đường lớn, Đường Đường phải mời cơm để kết thúc đoạn cuối của vở kịch, tuy nhiên nha đầu đó đã đủ đáng thương rồi, đi nhà vệ sinh bị người ta giả mạo đánh tráo, còn lột hết quần áo, Dương Thần cũng không mong rất nhanh cô có thể nhớ đến việc mời mình ăn cơm.

Ngẫm nghĩ một lúc cũng không có chỗ ăn cơm, nhìn trời cũng không còn sớm, liền đi ô-tô tới quán rượu Rose, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Khi đến quán rượu Rose, bên trong đã có không ít người đang uống rượu nói chuyện, gần đây quán thay đổi phong cách, trong đại sảnh vang lên giai điệu vi-ô-lông của Mozart, khách không nhiều nhưng bầu không khí xung quanh so với đến những quán rượu lung tung lộn xộn khác tốt hơn nhiều.

Khiến Dương Thần có chút bất ngờ là, Trần Dung trên người đang mặc bộ trang phục nhân viên phục vụ không ngờ đã đi là rồi.

Thiếu nữ sau khi tắm xong thuần khiết như một cây Bách Hợp, mặc lên người bộ trang phục trắng đen đan xen như vậy, mất đi trạng thái mệt mỏi lúc đầu, lộ ra sự trẻ trung hồng hào đặc biệt là gương mặt xinh đẹp vẫn còn chút trẻ con, trắng nõn như tuyết, mịn màng như hoa.

Nhìn thấy Dương Thần đi vào, Trần Dung có chút thẹn thùng gọi một tiếng:

- Dương đại ca.

Dương Thần biết Trần Dung vẫn chưa quen, trêu ghẹo nói:

- Nếu bọn tiểu Trần ức hiếp cô hãy nói cho tôi biết, tôi giúp cô đánh bọn họ.

Mấy người tiểu Trần nghe thấy câu này, hô to kêu oan.

- Anh Dương chúng tôi đâu dám, đây chính là anh đề cử, bà chủ tự mình chăm sóc, chúng tôi nịnh bợ tiểu Dung còn không kịp, làm sao dám ức hiếp cô ấy.

Trần Dung nghe xong mỉm cười, cảm động nói một tiếng.

- Cảm ơn.

Sau đó liền chạy đến phía sau giúp đỡ.

Nhìn bóng dáng Trần Dung, Dương Thần cũng thoải mái cười cười, rồi sau đó đi vào hành lang phía sau quán rượu, cũng không biết Sắc Vi rốt cuộc muốn nói với mình cái gì, nhưng ít nhất trước tiên cũng để mình ăn cơm rồi hãy nói.

Đi vào trong phòng ngủ lớn tràn ngập mùi thơm cơ thể mê người đó của Sắc Vi, không thấy bóng dáng cô đâu.

Lỗ tai nhạy bén của Dương Thần rất nhanh chú ý đến, trong toilet một bên gian phòng, vọng ra tiếng nước tí tách.

Đang tắm?

Dương Thần cảm thấy mình nên đi cẩn thận hỏi dò một chút, có phải cần giúp đỡ hay không, như lau chùi bộ phận nào đó ở phía dưới, hoặc là muốn mát xa trong nước không, cho dù là cần một khăn giả xem đáng về tắm rửa cũng được.

Tóm lại, Dương Thần cảm thấy mình có rất nhiều lí do vào xem Sắc Vi tắm.

Chân tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa thủy tinh ra, bên trong hơi nước mờ mờ, chiếc gương bị dính đầy hơi nước khúc xạ tạo ánh sáng dịu nhẹ, khiến cả phòng tắm có vẻ mờ ám mà sáng bóng.

Khi Dương Thần muốn tới gần phòng tắm, làm khó Sắc Vi để tiếp xúc thân mật, Dương Thần phát hiện sự việc có chút không đúng.

Trong phòng tắm mờ ảo kia tuy rằng bọt nước văng khắp nơi, nhưng, có vẻ như không có bóng dáng xinh đẹp kia của Sắc Vi.

Bị trêu chọc?

Dương Thần lập tức quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Sắc Vi vẻ mặt cười tinh nghịch đang đứng đối diện cửa ra vào sát cửa sổ, bộ dạng đặc ý như một nhà xiếc ảo thuật trêu đùa khi thành công.

Người phụ nữ này càng ngày càng không đáng yêu, Dương Thần cảm giận nghĩ, nhưng vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh trên mặt, sau khi mở cửa phòng tắm, tắt vòi nước bên trong, nói:

- Sắc Vi cực cung, anh cảm thấy không tắm vẫn nên tắt vòi nước là tốt hơn, tiết kiệm điện nước là thói quen tốt.

Sắc Vi rốt cuộc không nhịn được cười khanh khách, nghiêng ngả một trận, mới miễn cưỡng cố nén cười nói:

- Lần này cuối cùng thắng anh rồi, xem ra biện pháp đối phó anh tốt nhất, chính là dùng biện pháp trêu đùa con sói háo sắc.

- Nói rồi, anh đây là quan tâm vấn đề tiết kiệm điện nước.

Dương Thần đánh chết cũng không thừa nhận, ngồi lên trên giường, ngửa đầu nằm xuống, quyết định chuyển chủ đề, nói:

- Anh vẫn chưa ăn cơm.

Sắc Vi cũng không nói ra, sờ cằm ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Muốn nếm thử tay nghề của em không?

- Em biết nấu cơm?

Dương Thần có chút không tin, chị cả xã hội đen nấu cơm?

Sắc Vi lườm hắn một cái, đi đến trước mặt một bờ tường trắng trong phòng, hơi dùng lực đẩy, bức tường không ngờ là một cánh cửa gỗ che đậy

rất tốt.

Sau khi cửa gỗ mở rộng, bên trong xuất hiện một nhà bếp 7, 8 mét vuông, y hệt một gian bếp tinh xảo trong gia đình nhỏ.

Dương Thần há hốc miệng.

- Anh tại sao không biết có chỗ này.

Sắc Vi thâm oán hận nhìn hắn một cái.

- Mỗi lần anh đến chỉ làm chuyện xấu với em, đâu có quan tâm chuyện trong cuộc sống của em đâu.

Dương Thần bị nói một hồi xấu hổ gượng gạo cười, mình hái được đóa hoa tươi kiêu diễm này, nhưng ngày thường quả thực làm sao không để tâm chăm sóc.

Sắc Vi cũng liền dừng lại, khôn ngoan lập tức hỏi:

- Anh yêu, anh muốn ăn gì?

- Tùy ý, đầy bụng là được.

Dương Thần thật không có yêu cầu đặc biệt.

Tay nghề của Sắc Vi vẫn là có trình độ không ngờ, lúc Dương Thần cảm được một đĩa cơm rang thịt bò diêm tuyết rau mùi, ngay lập tức bắt đầu ăn uống vui vẻ.

Sắc Vi còn bung lên một bát canh cải bẹ trứng hoa, phối hợp như vậy mặc dù đơn giản, nhưng lại rất phù hợp Dương Thần kiểu người trời sinh khổ cực làm nhiều này.

Sau khi ăn xong, Sắc Vi lại lấy ra tờ khăn ướt cẩn thận lau miệng, giống như người vợ nhỏ ngoan ngoãn hầu hạ chồng, bộ dạng chuyên tâm đó sắp khiến xương cốt Dương Thần yếu mềm rồi.

Tiếp theo, Sắc Vi lại đem bát đĩa thu dọn sạch sẽ, mang vào trong bếp rửa sạch, Dương Thần thì mở ti vi xem tin tức, dường như giống một gia đình bình thường vợ chồng tan làm ở nhà, hai người ăn ý ai cũng đều không nói gì.

Làm xong tất cả mọi việc, Sắc Vi đóng cửa nhà bếp, thời gian một bữa cơm dường như chưa từng xảy ra.

Chậm rãi, Sắc Vi đi đến ngồi bên cạnh Dương Thần, thân thể mềm mại tự nhiên mặc chiếc váy ngủ bằng lụa trong suốt ngã vào lòng Dương Thần, xê dịch người để mình tìm được một tư thế thoải mái, yên lặng như vậy cùng Dương Thần xem tin tức.

- Cảm ơn.

Một lúc sau, Sắc Vi nhẹ giọng lẩm bẩm nói.

- Cảm ơn cái gì?

Dương Thần hỏi

- Em thích như vừa rồi, có thể nấu cơm cho anh ăn, thích ngồi bên cạnh anh xem anh ăn hết cơm em nấu, đợi em thu dọn bát đĩa, anh liền ngồi ở chỗ cách không xa em xem ti vi, em có thể cảm nhận được anh ở bên cạnh em,

mà không phải trong cả căn phòng chỉ có một mình em...

Dương Thần yêu thương sờ sờ khuôn mặt Sắc Vi.

- Anh cũng thích, nếu lượng thức ăn mà em xào nhiều chút thì tốt.

- Thật hi vọng sau này hàng ngày có thể như vậy... Tuy nhiên không thể được.

- Anh sẽ cố gắng để nó trở thành có thể.

Dương Thần nói:

- Anh rất ít khi hứa hẹn với phụ nữ, em nên tin anh.

- Vì sao từ sau khi anh tiếp nhận em, nói chuyện không giống lúc trước?

Ánh mắt Sắc Vi mơ mơ màng màng nhìn Dương Thần.

- Trước đây anh chưa bao giờ yêu cầu em tin anh, bởi vì anh không cho phép em không tin anh... Là anh sợ em phải không? Sợ mất đi em?

Dương Thần khẽ lắc đầu, nắm chặt tay Sắc Vi.

- Trên thế giới này không có đàn ông sợ phụ nữ, chỉ có đàn ông tôn trọng người phụ nữ của mình.

- Nhưng những người đàn ông là thủ hạ của em, họ đều sợ em.

Sắc Vi nhìn Dương Thần.

- Bởi vì họ không phải đàn ông của em, em là phụ nữ của anh.

Dương Thần nói.

Sắc Vi thản nhiên cười.

- Đây mới là anh.

Dương Thần cưng chiều nheo mũi cô.

-Được rồi. Nếu như nghe được lời em muốn nghe được, tiếp theo nên đem những lời em muốn nói, nói cho anh nghe, anh không tin em đặc biệt gọi anh đến, chỉ là muốn nghe những lời mật ngọt của anh.

- Cũng không cho người ta thời gian trở về chỗ cũ, thật mất hứng.

Sắc Vi tuy ngoài miệng nói không vui, nhưng chung quy vẫn ngồi dậy, nghiêm mặt nói:

- Bố em gửi thư mời, muốn em đi tham gia một buổi tụ họp.

- Bố em? Tư Đồ Minh Trạch?

Dương Thần buồn bực nói:

- Hai bố con nhà em không phải sớm đã đoạn tuyệt rồi sao, làm sao ông ta vẫn còn mặt mũi, không có việc gì gửi thư mời cho em?.

Sắc Vi cười nói:

- Lần này không giống nhau, có khách đặc biệt.

- Ai?

- Bố con Chu Quang Niên.

Trước khi Dương Thần suy tư từ chỗ Sắc Vi đã được biết tài liệu thế giới ngầm ở Trung Hải, mới nhớ ra Chu Quang Niên là ai.

Nếu như nói khu Tây hiện nay hội Tây Minh và hội Hồng Kinh thế lực ngang nhau, như vậy thế giới ngầm sẽ có vẻ thái bình hơn nhiều bởi vì mười

mấy năm trước, nhờ vào buôn lậu súng ống đạn dược và buôn bán thuốc phiện, Chu Quang Niên có tên gọi ‘Lão cá nheo’ đã đem toàn bộ khu Đông của Trung Hải phát triển lớn mạnh hơn 10 năm nay, khiến những thủ lĩnh xã hội đen thuần túy trước đây đã trở thành bá vương khu Đông nửa trắng nửa đen đến tên của bang hội trước đây “Bang Đông Hưng”, cũng đổi thành “Tập đoàn Đông Hưng”.

Hậu duệ của Chu Quang Niên đã nằm rải rác khắp địa bàn xếp vào trong những mảnh đất phì nhiêu của Trung Hải, bất luận là hội Tây Minh hay là Hồng Kinh hội, trước mặt Chu Quang Niên, đều có vẻ có chút trẻ con.

Vài năm trước Sắc Vi vẫn chưa phản bội Tư Đồ Minh Trạch, khi thành lập hội Hồng Kinh, lực lượng của hội Tây Minh còn có thể cùng tập đoàn Đông Hưng ngang hàng ở mức độ nhất định, nhưng hôm nay, khu Tây được chia làm hai phần, như vậy trước mặt Đông Hưng, liền tỏ ra yếu ớt không chịu nổi.

Lúc này, hai người bố con Chu Quang Niên tham gia buổi tụ họp nhỏ của Tư Đồ Minh Trạch tổ chức, ngụ ý trong đó, có ý nghĩa sâu xa.

Dương Thần có chút đau đầu hỏi:

- Em muốn làm gì?
- Còn có thể làm thế nào.

Sắc Vi cười khò.

- Mặc dù em có thể không giữ thể diện cho người đó, nhưng thực lực của tập đoàn Đông Hưng, không phải chúng ta hiện nay có thể chống lại, nếu như không đi, vậy chính là thúc đẩy Đông Hưng với hội Tây Minh cùng đối phó chúng ta.

Nói đến đây, Sắc Vi dừng một chút, nhìn Dương Thần nói:

- Có lẽ vì có anh ở đây, chúng ta có thể giống trước đây xử lý Trần Đức Hải bất giác phải bắt kẻ cầm đầu trước. Nhưng Đông Hưng sớm đã thành một đoàn thể có hệ thống quản lý cẩn thận, cho dù cha con Chu Quang Niên chết rồi, như vậy sẽ có rất nhiều thành viên Đông Hưng đến đối phó chúng ta, chúng ta sẽ không có chuyện gì, nhưng em không thể không quản anh em huynh đệ phía dưới.

- Nói như vậy, em biết rõ núi có hổ, vẫn hướng núi hổ đi?

Dương Thần gần như hiểu rõ rồi.

Sắc Vi đột nhiên cổ quái cười, ghé sát vào bên tai Dương Thần nói nhỏ mấy câu.

Dương Thần lập tức vuốt trán, cảnh giác nhìn Sắc Vi.

- Nói em là hồ ly tinh còn không thừa nhận, xem ra em đã quyết định phải làm Võ Tòng rồi.

Sắc Vi ôm lấy cánh tay Dương Thần, dịu dàng nói:

- Tóm lại vài ngày sau đến lúc đó, anh nhất định phải đi cùng em, không thể để em lẻ loi.

Cánh tay cảm nhận được cảm xúc trên bộ ngực mềm mại của Sắc Vi, sau khi ăn no ấm áp Dương Thần đang nhớ chuyện nào đó cảm thấy đây là thời điểm làm chút gì, đang muốn đem nanh vuốt khám phá khu vực thần bí của nửa bán cầu đó, thì điện thoại trong túi kêu lên.

Buồn bực rút điện thoại ra xem, gọi đến là vú Vương, mấy lần trước vú Vương gọi điện đến đều xảy ra chuyện, Dương Thần không nghĩ nhiều, vội vàng nhận điện thoại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 87

Anh Chăm Sóc Tôi À?

- Alo, vú Vương, có chuyện gì vậy?

Vú Vương đầu dây bên kia dường như có chút khó mở miệng, do dự một lúc lâu, nói:

- Cậu chủ, tôi không cẩn thận vừa rồi lúc kéo đất bị trật xương, bây giờ chân treọ rồi, không lái được xe.

Vú Vương mặc dù vẫn không đến 50, nhưng suy cho cùng năm tháng không buông tha người ta, Dương Thần lo lắng hỏi:

- Nặng không? Hay là bây giờ tôi quay về lái xe chở vú đi bệnh viện.

- Không không, chút chuyện nhỏ này cũng không cần đi bệnh viện, tôi nghỉ ngơi hai ngày là khỏi, nhưng chính là vừa rồi muốn gửi đồ cho tiểu thư, tôi không thể gửi được rồi, cho nên...

Dương Thần yên tâm rồi, còn tưởng chuyện gì lớn.

- Vậy bây giờ tôi quay về, chút chuyện nhỏ này vốn dĩ tôi nên làm.

Mẹ Vương ê a nói:

- Kỳ thực đồ này vốn dĩ thật không nên do cậu chủ chuyển đi, nhưng bạn của tiểu thư ít, có thể bớt thời gian làm chuyện này ít, tôi cũng ngại đi nhờ vả Mạc tiểu thư với thư kí Ngô Nguyệt, công việc của họ bận cũng vất vả, cho nên mới bất đắc dĩ muốn mời cậu chủ giúp.

- Không sao, tôi sẽ quay về.

Dương Thần gấp điện thoại, liền nhìn Sắc Vi một bên vẽ mặt mang ý nghĩa sâu xa nhìn mình, bộ dạng có vài phần oán giận.

- Cái này... Anh phải đi rồi.

Dương Thần sờ sờ cằm mình, ánh mắt trốn tránh nói.

- Quả nhiên em không quan trọng bằng bà xã.

Sắc Vi buồn bã thở dài nói:

- Đi đi, em sẽ không tức giận đâu.

- Sắc Vi cục cựa thật ngoan.

Dương Thần cười hì hì, đặt lên khuôn mặt trắng nõn một nụ hôn.

- Có muốn đợi đến tối anh lại đến không?

Sắc Vi lắc đầu.

- Không cần, mấy ngày nay em sẽ rất bận, dù sao tình hình Đông Hưng bên đó em vẫn không phải hiểu rõ, phải chuẩn bị nhiều.

Dương Thần hiểu gật gật đầu, đang muốn bước ra khỏi cửa, lại nghe Sắc Vi đằng sau đột nhiên thốt lên một câu:

- Vị Chủ tịch nhà anh quả thật đẹp hơn em?

Dương Thần chân mềm nhũn, thiếu chút nữa không đứng vững đụng vào cánh cửa, cười khỏ quay đầu lại:

- Em đều biết rồi à...

Trong lòng rất không thoải mái rời khỏi quán rượu Rose, Dương Thần lo lắng về sau sẽ xảy ra nội chiến hậu cung, giống như chiếu trong ti vi, các nữ nhân cô đâm tôi tôi đâm cô, đâm đến sau đó đến chồng cũng không biết nữa...

Lắc lắc đầu rũ bỏ những ý nghĩ nhảm chán này, giỡn chơi, đó căn bản không có khả năng, Lâm Nhược Khê bộ dạng lãnh đạm kia, nghĩ đến căn bản không để ý mình với người phụ nữ khác có quan hệ.

Lái xe về biệt thự Long Cảnh Uyển, vú Vương đã ở công đợi, trong tay cầm một túi giấy lớn của Estee Lauder, miệng túi gắn chặt, không để cho vật bên trong lộ ra.

Dương Thần cũng không để ý nhiều, sau khi nhận túi giấy, quan tâm nhìn nhìn chân vú Vương.

- Có thể đi bộ không? Tại sao vú bắt cần vậy?

Mẹ Vương rất vui mừng lắc lắc đầu:

- Cảm ơn cậu chủ quan tâm, cũng do không cẩn thận trượt chân, không việc gì, trước đây cũng từng xảy ra, vẫn là mau gửi đồ cho tiểu thư, muộn rồi tôi sợ tiểu thư khó chịu.

- Khó chịu?

Dương Thần mặc dù tò mò Lâm Nhược Khê lấy đồ muộn tại sao sẽ khó chịu, nhưng cũng không nói nhiều, quay người rời biệt thự.

Sau khi qua hai mấy phút, Dương Thần đi đến bên ngoài phòng bệnh của Lâm Nhược Khê, sau khi xác nhận bên trong không có người, mới đi vào.

Lâm Nhược Khê dựa trên giường, mái tóc đen rối tung, ánh đèn chiếu trên gương mặt có chút hồng hào, tỏ ra yếu kiều yếu ớt cảm động lòng người.

Giờ phút này cô đang cầm quyển sách đọc nghiên cứu cẩn thận, nhìn thấy Dương Thần vào, không có vẻ gì bất ngờ hơi gật gật đầu.

Đây coi như chào hỏi?

Dương Thần cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì trước đây Lâm Nhược Khê nhìn thấy mình đều là bộ dạng lạnh lùng khó gần, đây vẫn là lần đầu tiên một mình gặp mặt mà chào hỏi mình.

- Mang đồ cho cô đây, vú Vương chân bị trẹo, không tiện qua.

Dương Thần để túi giấy trên ngăn tủ, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, hỏi:

- Hồi phục thế nào rồi, điều trị thuốc Đông y vẫn là có hiệu quả.

Lâm Nhược Khê đặt sách xuống, từ trong chăn rút ra một bàn tay trắng muốt day day mắt:

- Vẫn tốt, kỳ thực không dùng được lâu như vậy, chậm trễ thời gian làm việc.

- Quanh năm suốt tháng làm việc, nằm trong bệnh viện còn muốn ký văn

kiện, xem sách tài chính và kinh tế, cô không mệt à, phụ nữ không phải độc ác với bản thân như vậy.

Dương Thần cảm thấy nên cố gắng hết sức dạy dỗ người phụ nữ cuồng công việc này.

- Cô vẫn còn trẻ, đừng suốt ngày giam mình trong phòng làm việc với phòng sách, có thời gian đi làm mặt, spa, ngâm nước nóng, tắm sữa, tìm một ngày mát mẻ cùng chị em của cô nói chuyện, uống hồng trà, thời tiết nóng có thể đi cửa hàng đồ lạnh gọi bánh gato dâu tây, kem. Thời tiết mát mẻ có thể đi nghỉ mát phơi nắng ở khu vực nhiệt đới, bình thường tan làm không có việc có thể đi dạo phố, không thì mua đồ, chỉ xem chỉ thử không phải những chuyện phụ nữ mấy người thích nhất sao? Còn nữa, xe trong gara của cô đều có thể lái xe du ngoạn, cho dù cô muốn đưa xe cũng được, không ai cùng cô đưa xe, tôi cùng cô đưa tuy nhiên cô phải trả tiền xăng dầu cho tôi...

Lâm Nhược Khê thờ ơ, sau khi nghe xong, liền chỉ cái túi bên cạnh, hỏi:

- Anh mang đến là cái gì?

- Chúng ta có thể đừng như vậy không, tôi đưa cho cô kiến nghị tốt như vậy, cô rốt cuộc có đang nghe không?

Dương Thần cảm thấy thái độ của Lâm Nhược Khê rất nghiêm chỉnh.

Lâm Nhược Khê yếu ớt thở dài, rõ ràng nói:

-Nếu tôi không nỗ lực làm việc, trong ngoài công ty nhân viên trăm ngàn người làm thế nào? Người nhà nghìn nghìn vạn vạn nhân công đó làm thế nào? Sản nghiệp Lâm gia bà nội, bố mẹ tôi để lại làm thế nào? Tôi làm thế nào, anh nuôi tôi sao?

- Hả...

Đột nhiên một loạt vấn đề liên tiếp kéo tới khiến Dương Thần có chút đau đầu.

- Anh nuôi tôi?

Cái này Lâm Nhược Khê sẽ nói sao?

- Cô đây là ‘câu hỏi nghi vấn’ hay là ‘câu trần thuật’?

Dương Thần phục hồi tinh thần, ngượng ngùng cười cười, cẩn thận cân nhắc hỏi.

Lâm Nhược Khê có chút thất vọng nhìn người đàn ông “về mặt sợ hãi” trước mắt, cảm thấy lời mình nói có vẻ buồn cười, hấn làm sao có thể thay thế vị trí của mình, để một người đàn ông trước đây bán thịt dê xiên nướng, đi làm cũng cả ngày chỉ biết chơi trò chơi với lêu lổng làm mình phải gánh vác, Lâm Nhược Khê cảm thấy đầu mình phát sốt rồi.

Lẽ nào chỉ vì hấn mang cho mình một hộp gạo nếp viên, mình liền ôm lấy hi vọng với hấn?

Giả dối chung quy chỉ là giả dối, có lẽ vĩnh viễn cũng không thành sự thật.

Lâm Nhược Khê không định tiếp tục vấn đề này, cũng không trả lời

Dương Thần, từ trên ngăn tủ lấy xuống túi giấy, bởi vì túi khá to, Lâm Nhược Khê ngồi trên giường từ bên trong lấy ra khá vất vả, vì thế đơn giản đem túi lật ra, đem toàn bộ đồ bên trong đổ xuống giường...

Ào ào từ bên trong lăn ra một đồng lớn đồ, màu sắc tươi đẹp không nói, những cái này vừa xuất hiện trong phòng, nhiệt độ không khí liền trong nháy mắt tăng lên vài độ...

Chẳng trách vú Vương cứ do dự có nên để Dương Thần mang đi không, để trong túi này, không ngờ là quần áo, quần lót, áo ngực, áo quây, đệm ngực, quần tất, đủ loại màu sắc, không chỉ có hoa văn vải ren đủ loại màu sắc, còn có những thiết kế chạm rồng tảo bạo, những thiết kế đường cong nhỏ nhắn xinh xắn.

Nếu nói những nội y hấp dẫn giới tính này khiến Dương Thần có chút nóng mũi, như vậy vài bộ quần áo khác trên người phong cách rất khác biệt của Lâm Nhược Khê, liền có vẻ rất “khủng bố” rồi.

Hello kitty, chó Snoopy, gấu trúc Winny, cùng các loại quần lót màu trắng màu hồng với những hình hoạt hình khác, đủ để khiến Dương Thần mở rộng tầm mắt.

Chết người ở chỗ, trong đồng nội y này, không ngờ còn có ba bốn gói băng vệ sinh nhập khẩu của Mỹ... nghĩ đến đều là những đồ dùng con gái cao cấp của Lâm Nhược Khê quen dùng, cho nên mới cần đặc biệt mang từ nhà đi.

Dương Thần cuối cùng hiểu được vú Vương nói “khó chịu” là nghĩa gì, thì ra “mây ngày đó của mỗi tháng” của bà xã đại nhân đến rồi.

Trong đầu hiện lên cuộc gặp gỡ tình cờ ở quán ăn đêm lúc đầu, mà sau đó một loạt hình ảnh gần gũi gián tiếp xảy ra, chỉ cần vừa nghĩ đến thân thể kiều diễm kia của Lâm Nhược Khê mặc những đồ này, Dương Thần liền khó ngăn cản những tà miệm của chính mình, nhìn Lâm Nhược Khê thất kinh, ánh mắt nóng rực đứng lên.

- Không được nhìn.

Lâm Nhược Khê rút cuộc không thể bình tĩnh, dùng sức lấy chặn dậy lên những vật phẩm nhạy cảm này, một khuôn mặt xinh đẹp trắng mịn trong chốc lát từ vẻ mặt lạnh lùng diễm lệ của nữ thần Băng Tuyết chuyển thành quả táo đỏ rực.

Vừa nghĩ đến sở thích nội y lén lút mua và sưu tầm của mình, cùng những nhân vật hoạt hình mình thích bị Dương Thần nhìn thấy hết rồi, Lâm Nhược Khê đã có ý nghĩ muốn chết rồi.

Vú Vương cũng thật là, mang những đồ này đến cũng không nói với mình trước, hơn nữa tại sao không mang những bộ bình thường chút, bằng không mình cũng sẽ không mất mặt như vậy.

Nếu vú Vương biết được tâm trạng của Lâm Nhược Khê lúc này, nhất định sẽ dở khóc dở cười, không phải không muốn mang những bộ bình

thường chút, chỉ là trong phòng cô quả thực không tìm thấy một bộ bình thường.

- Khụ khụ...

Dương Thần làm bộ vẽ mặt bình tĩnh.

- Cái này, đồ mang đến rồi, tôi cũng nên đi rồi, cô nghỉ sớm chút.

- Ừ...

Tiếng trả lời của Lâm Nhược Khê yếu ớt như tiếng muỗi bay đêm, hận không thể lập tức đem Dương Thần ném ra ngoài cửa sổ.

Dương Thần khó khăn bước đến cửa, nhin không nổi quay đầu lại nói:

- Mấy cái quần màu hồng có hình chuột Mitch đó của cô không tồi, tôi thích.

-...

Trên đường rời khỏi bệnh viện quay về xe, Dương Thần vẫn không quên được vẻ mặt cuối cùng của Lâm Nhược Khê, tức giận, trừng mắt, hai má núm đồng tiền ửng đỏ, bộ dạng muốn liều mạng với anh, nhưng so với bộ dạng lạnh lùng bình thường xinh đẹp hơn nhiều.

Tiếp xúc thời gian lâu rồi, phát hiện người phụ nữ này đôi khi quả thật rất đáng yêu, người mà trước đây giống nữ vương lạnh lùng cao quý, nhưng, dần dần lại phát hiện, cô thích xem những phim truyền hình Hàn Quốc về tình yêu âu sầu triền miên đó, thích ăn gạo nếp viên của trẻ con thích ăn, vẫn là hai tay cầm lấy cắn từng miếng nhỏ loại này. Hôm nay lại phát hiện, quần áo mặc trên người không chỉ là rất gợi cảm đi ngược với phong cách bảo thủ bình thường, còn có tình tiết phim hoạt hình của các bé gái...

Vô thức, Dương Thần nhớ lại từng chút một những ngày đó, xe đã lái được một đoạn khá xa, khi phục hồi tinh thần, Dương Thần kinh ngạc phát hiện, không ngờ mình theo bản năng lái xe đến một nơi có ý nghĩa hoài niệm—— Cái quán rượu lúc trước gặp mặt Lâm Nhược Khê.

Nghĩ tới lần đó sau khi uống xong rượu mang Lâm Nhược Khê về căn phòng nhỏ rách nát của mình, hình ảnh của một đêm điên cuồng, trong lòng Dương Thần vừa rời vì quần áo nội y mà ngọn lửa đã đang cháy lại bắt đầu bốc lên.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, buổi tối đã bị hai người phụ nữ đẩy lên ngọn lửa, nhưng đến bây giờ đều vẫn chưa bị dập tắt, Dương Thần rất khó chịu.

Đàn ông khắp nơi đều là một nửa động vật, cho nên sau khi biết rõ đã từng sản được một người đẹp ở trong này, sẽ không thể lại xuất hiện người thứ hai, hoặc cả Trung Hải cũng không có người thứ hai, nhưng Dương Thần vẫn dừng xe, quyết định vào trong ngồi.

Không vì cái gì khác, chỉ vì tìm một người thích hợp giúp mình dập tắt lửa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 88

Kỵ Sĩ Rút Súng Ra Trận

Trước khi vào quán, Dương Thần chú ý đến thẻ chữ hoa văn của đèn neon màu lục ở cửa quán, trước đây chưa từng nhìn kỹ.

- Bụi Gai.

Quán này có cái tên rất kỳ lạ, tảng đá trên vách tường với màu nâu đen của gỗ trang trí, làm toát ra hơi thở của pháo đài cổ kính thời trung cổ Châu Âu, có lẽ đây cũng là một mảnh khoe rất hay để thu hút đám người đặc biệt, ít nhất lúc trước Lâm Nhược Khê đã chọn đến quán rượu này giải sầu.

Dương Thần vừa bước chân vào quán, tiếng dương cầm du dương liền ập đến, nếu không nhớ nhầm, Dương Thần có lẽ biết đây là «Hungary cuồng tưởng khúc» do Listeria soạn nhạc.

Tên ca khúc này thường làm cho người ta thấy một loại ảo giác thô kệch, nhưng trên thực tế lại có vẻ thanh lịch mà cao quý, giống như một du thuyền lộng lẫy của hoàng gia trang trí, từ thượng du của con sông uốn khúc thuận theo dòng chảy lúc hiền hòa lúc dữ dội giống như phiêu bạt.

Trong quán rượu có vẻ nhỏ này đột nhiên truyền ra thứ âm nhạc như vậy, rõ ràng làm rạng rỡ không ít cho phong cách cổ xưa này.

Một vài bàn ghế ở giữa quán rượu bị chuyển hết sang một bên, không ít thanh niên nam nữ thành phố tụ tập với nhau, cùng biểu đạt các điệu cười vui vẻ và mờ ám.

Trong cái thành phố áp lực bình thường quá lớn này, dùng vũ khúc disco nhảy có vẻ không thể thỏa mãn nhu cầu tinh thần của đám người tri thức này, bọn họ lựa chọn dùng khúc đàn dương cầm nổi tiếng, tinh xảo mà không mất đi tư tưởng tự hạp trong quán rượu nhỏ, đến truyền đạt sự bất mãn trong lòng đối với xã hội, nhân tiện thỏa mãn cái kiêu ngạo nho nhỏ kia.

Dương Thần lúc đầu lồng ngực vẫn còn rạo rực sau khi nghe xong ca khúc này, dần dần bình tĩnh lại, cũng không có vẻ cấp thiết đi lòng tìm những người phụ nữ mặc những bộ quần áo khác nhau kia, mà thản nhiên ngồi trước quầy, hướng về phía người pha chế lấy một cốc Whiskey thông thường.

Không khí xung quanh tràn ngập mùi hỗn độn của nước hoa và cồn, Dương Thần lặng lẽ ngồi một góc bàn, một mình nhấm nháp thứ rượu màu hổ phách, bên tai cách đó không xa nhiều kiểu người cùng với cuộc nói chuyện họ nói đến, hoàn cảnh như vậy tràn đầy khoái cảm, khiến Dương Thần rất thích thú.

Tuy nhiên thời gian yên lặng kéo dài không lâu, từ trong góc u ám khác

của quán rượu, chậm chậm bước đến một người phụ nữ mặc váy thắt lưng màu xanh lam, da trắng nõn, chân thon dài, dáng người thướt tha, không khoa trương, nhưng cũng hoạt bát thông minh chỉ là đồ trang sức trang nhã, ngũ quan tinh xảo trên khuôn mặt như dùng thủy mực phác thảo, nhãn nhụy mà mang khí chất tao nhã cổ điển lộn tóc đen dài ở một đầu khăn choàng hơi cuộn ở cuối, trên tai đang đeo hai hoa tai bạc khí chất có chút giống người mẫu châu Âu hết giờ làm tùy ý ra ngoài đi dạo, khác nhau chỉ ở chỗ dáng người thiếu xinh xắn chút thôi.

Lúc này người phụ nữ khiến người ta vừa gặp đã thích, vẻ đẹp của cô ta không quá kiêu diễm khiến người ta tim đập nhanh, nhưng lại khó có thể cự tuyệt.

- Tiên sinh, có may mắn được mời anh ly rượu không?

Người phụ nữ giơ cốc rượu trong tay lên, tư thái tuyệt đẹp ngẩng đầu, đem cốc rượu bạc hà trong tay một hơi uống hết, sau đó đặt cốc rượu không lên bàn, mỉm cười nhìn Dương Thần.

Không chỉ đàn ông đi tìm con mồi, phụ nữ cũng đi tìm con mồi giống đàn ông vậy.

Dương Thần không phải lần đầu tiên bị người ta coi như con mồi cũng ít nhiều quen dần, ung dung mỉm cười, ra hiệu cho người thanh niên pha chế đứng một bên.

- Xin hỏi tiểu thư dùng gì?

Người pha chế rất hiểu ý trực tiếp hỏi người phụ nữ.

- Brandy alexander cocktail.

Một giọng nói London lưu loát từ trong cái miệng nhỏ của người phụ nữ tự nhiên phát ra, không khiến cho người ta cảm thấy cô ta đang khoe khoang, dường như vốn dĩ chính là nên nói như vậy.

- Cái...cái gì?

Người pha chế trẻ tuổi rõ ràng tiếng anh không tốt lắm.

- Brandy Aleksander, hoặc là Alexander Dora.

Dương Thần tốt bụng giải vây cho người pha chế.

Người pha chế cũng là từng gặp không ít tình huống, cảm ơn Dương Thần xong, lại quay sang cười cười xin lỗi người phụ nữ, mới bắt đầu thoải mái pha rượu.

Sau khi người phụ nữ cầm được ly rượu màu ca cao trong tay, có vài phần tán thưởng nhìn Dương Thần.

- Ngại quá, mấy năm trước tôi ở nước ngoài, một vài cách gọi trong nước không biết rõ lắm, tuy nhiên rất ít người biết tên Alexander Dora này, xem ra tiên sinh rất hiểu biết về rượu.

Dương Thần hướng về phía người phụ nữ hơi nâng chén.

- Để kỉ niệm hôn lễ của Quốc vương Anh quốc Edward đời thứ 7 cùng Hoàng hậu Aleksander, cho nên điều chế loại rượu cốc-tai này, làm lễ vật

dâng tặng Hoàng hậu, rất nhiều phụ nữ thích khẩu vị này, nếu muốn tiếp cận phụ nữ, những người đàn ông nên biết điều này mà, cũng không có gì đặc biệt.

- Nhưng đàn ông vào chỗ này, chỉ có anh không tìm phụ nữ.

- Tôi không tìm, cô không phải cũng đến rồi sao?

Dương Thần khẽ cười nói.

Người phụ nữ nhìn Dương Thần một lát, đột nhiên giơ bàn tay trắng nõn tinh xảo ra.

- An Tâm, an trong bất an, tâm trong phiền lòng.

- Giải thích rất đặc biệt.

Dương Thần cảm thấy bắt đầu có hứng thú, người phụ nữ này không chỉ rất phù hợp với yêu cầu của mình, đến phương thức thưởng thức và cách nói chuyện cũng vô cùng thích hợp để trở thành đối tượng vui vẻ một đêm, giờ tay bắt tay An Tâm một cái.

- Dương Thần, đợi lúc cô cần viết tên tôi, tôi sẽ nói cho cô biết là hai chữ nào.

- Sự giải thích của anh rất đặc biệt, tuy nhiên thú vị hơn rất nhiều so với những người đàn ông khác.

An Tâm cười khẽ trừng mắt nhìn.

- Chúc mừng anh, đã khơi gợi lên sự hứng thú của tôi với anh.

- Hứng thú gì?

Dương Thần nói.

- Tìm hiểu cấu tạo thân thể của tôi? Nếu cô đồng ý trao đổi ngang giá, chúng ta có thể tìm hiểu lẫn nhau.

An Tâm đối với sự ám chỉ rõ ràng như vậy không để ý.

- Tôi hoài nghi nói như vậy, có phải anh thật lòng không, đây chính là hứng thú đơn giản mà tôi nói, tôi muốn xem xem người đàn ông trước mắt tôi có thể thỏa mãn yêu cầu của tôi đối với bạn tình không?

- An tiểu thư, bộ mặt thật trên thế giới này thường không tồn tại, nếu như cô đồng ý, tôi cảm thấy cô tốt nhất dựa vào trực giác nhạy bén của phụ nữ cô để phán đoán.

Ánh mắt Dương Thần to gan lên xuống thăm dò An Tâm, xem ra giống như người phụ nữ cần làm chút chuyện, như vậy rất nhiều lời liền có thể nói rõ.

An Tâm nghiêng đầu, thoáng che phủ sợi tóc mềm mại bởi vì uống rượu mà phả ra hơi thở mê người, ánh mắt mê mẩn nói:

- Có thể giải thích một chút không, tôi không hiểu ý của tiên sinh lắm.

Bị dụ, Dương Thần đối với tâm tư của người phụ nữ lả lướt này rất bất đắc dĩ, đều nói rõ muốn cùng mình qua đêm rồi, còn hỏi nhiều như vậy làm gì, nhưng không khí vẫn cần tiếp tục, vì thế từ khách chuyển sang đáng vẻ chủ nhà hỏi:

- An tiểu thư biết người phát minh ra máy vô tuyến không?
- Chỉ cần đọc qua sách đều biết, Marconi.

An Tâm hơi nhú mảy, bề rộng của lối suy nghĩ này có chút lớn, nhưng cô cũng thông minh, nói:

- Đây lẽ nào không phải sự thật.
- Theo kiến thức của phần lớn các quốc gia phương Tây trên thế giới mà nói, quả thực Marconi phát minh ra máy vô tuyến, nhưng lấy ví dụ đơn giản nhất, trong sách giáo khoa của Liên Xô vẫn là Popov, mà ở nước Đức, là Hertz, còn ở nước Mỹ, là Alfred, Popov của Liên Xô so với Hertz mười mấy năm trước đã nghiên cứu thành công ra vô tuyến điện, nhưng vì vấn đề tài chính 1000 Rúp, lục quân Nga trực tiếp phủ nhận phát minh vĩ đại mà bọn họ xem ra là vọng tưởng, kết quả là đợi sau mấy chục năm sau, mới có Marconi nhận được giải Nobel.

An Tâm chăm chú nhìn Dương Thần, trong nháy mắt, khanh khách cười.

- Dương tiên sinh, mặc dù tôi không biết anh nói những cái này có thật hay không nhưng từ trước tới giờ không có người đàn ông nào ở trong quán rượu, dưới không khí mập mờ, nói với tôi những lời này.

Dương Thần uống một ngụm rượu, lắc nhẹ ly rượu đang cầm trong tay.

- Không sao cả, không biết An tiểu thư thích gì?

An Tâm đột nhiên cong vòng eo mềm mại lên trước, để sát vào bên mặt Dương Thần, đôi môi anh đào ướt át lạnh lạnh hôn một cái hơi hột trên gương mặt Dương Thần, cười quyến rũ nói:

- Chúc mừng anh, tối nay tôi thuộc về anh rồi.
- Cam tâm tình nguyện vì cô cống hiến sức lực.

Dương Thần lâng lâng buông ly rượu xuống, cuối cùng cũng thành công, một tay kéo cổ tay An Tâm, chuẩn bị rời khỏi quán rượu.

Nhưng đúng lúc này, cửa quán rượu đột nhiên xông tới bốn năm người đàn ông cường tráng mặc comle đeo cà vạt, tất cả vẻ mặt vội vàng, nhìn thấy Dương Thần đang kéo tay An Tâm, với một tư thái thân mật, liền lộ ra vẻ giận dữ.

- An tiểu thư, xin mời cùng chúng tôi quay về.

Người đàn ông áo đen dẫn đầu không để chống lại nói.

Khách hàng trong quán rượu cảm thấy tình hình bắt đầu căng thẳng, đều ngừng nói chuyện với nhau xem cảnh tượng sắp xảy ra.

An Tâm thần nhiên liếc mắt nhìn người áo đen vài cái, sau đó lại về mặt thần nhiên nhìn Dương Thần, nhìn thấy Dương Thần không có bất kì vẻ mặt sợ hãi nào, lộ ra vài phần tán thưởng.

- Xem ra chỉ thông qua khảo nghiệm của tôi vẫn chưa đủ, Dương tiên sinh, anh lựa chọn vứt bỏ cừ non đáng thương, hay là trở thành một kỵ sĩ rút súng ra trận đây?

Dương Thần trong lòng thầm than, quả nhiên phụ nữ tốt đều không phải

đễ ăn như vậy, nhưng hứng thú đến rồi, cũng không quan tâm phiền phức hay không, hướng An Tâm cười tình nghịch:

- Nếu An tiểu thư có thể cho tôi một nụ hôn chúc phúc, tôi nghĩ tôi nay chúng ta sẽ có thời gian động lòng người suốt đời khó quên.

Không chút do dự, An Tâm liền giống như thiếu nữ quý tộc trong tình yêu, hai tay tao nhã ôm chặt cổ Dương Thần, nghiêng khuôn mặt tuyệt mỹ, hôn lên môi Dương Thần một nụ hôn ấm nóng, lúc sắp rời khỏi, còn dùng đầu lưỡi mềm mại liếm qua một đường đánh dấu trên gương mặt Dương Thần.

- Dừng cảm chiến đấu, ký sĩ tiên sinh của tôi.

An Tâm buông cổ Dương Thần ra, lùi ra phía sau Dương Thần.

Vài người đàn ông to lớn áo đen đã tức giận, người đàn ông dẫn đầu hung tợn trừng mắt nhìn Dương Thần.

- Người trẻ tuổi, anh sẽ vì việc tôi nay cảm thấy hối hận suốt đời.

Dương Thần cười nhạt, thản nhiên từ trên bàn cầm lấy ly rượu của mình, không hề do dự đem cốc rượu còn thừa hất hết vào người đàn ông đó.

Tên dẫn đầu căn bản không nghĩ tới Dương Thần đi lên dùng biện pháp tạt rượu sỉ nhục, tránh không kịp, nửa người comle đều là rượu làm bắn.

- Người muốn chết.

Người đàn ông dẫn đầu tức giận chửi một tiếng, xông lên đâm vào mặt Dương Thần quả đấm.

Dương Thần rất ung dung một tay đưa qua tiếp nắm đấm bao cát mà người khác nhìn rất mạnh đó, bàn tay nhẹ nhàng khéo léo ngăn cản cánh tay của người đàn ông, không đợi cánh tay khác của hắn ra lực, Dương Thần liền cứng rắn đem toàn bộ cánh tay lật qua một vòng.

Người đàn ông vừa rồi phản kháng lớn tiếng kêu thảm thiết, cả người không tự chủ được đi theo sự di chuyển của cánh tay mà ở trước mặt Dương Thần đóng vai con quay.

An Tâm ở phía sau Dương Thần lúc này hai mắt sáng lên, nhìn Dương Thần bóng dáng thông dong kia lộ ra niềm vui bất ngờ.

Vài tên áo đen khác cuối cùng tình hình không bình thường, lớn tiếng gào thét liền tiến lên trước bao vây tấn công Dương Thần.

- Trả lại cho các người.

Dương Thần nhìn mấy người lên trước, đột nhiên nắm lấy một cánh tay khác của người đàn ông, nhẹ nhàng như đùa giỡn một con búp bê vải, nghiêng người vung mạnh về phía trước.

Một người đàn ông đến gần được 2m liền giống như một cây côn dài, ầm ầm đánh vào người mấy người còn lại.

Nhìn vài người mặc áo đen cao lớn người ngựa đổ cả, tất cả những người có mặt đều lộ ra thần sắc kinh hãi, sức lực của người đàn ông này làm sao lớn đến trình độ này.

- Đi, đi thuê phòng.

Dương Thần nắm lấy tay An Tâm, giẫm lên người đàn ông mặc áo đen vài cái đau, bình thần ung dung đi khỏi quán rượu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 89

Xin Hãy Cởi Áo Ra Cho Tôi

Rất nhiều nữ nhân đều sẽ có giấc mộng Bạch Mã Hoàng Tử, mơ mình gặp nguy hiểm, từ trên trời rơi xuống một người anh tuấn đẹp trai, vương tử cao quý uy vũ phi phàm, đánh tà ác lùi ra sau, cho mình một nụ hôn nồng nàn, hứa hẹn lời thề tốt đẹp vĩnh viễn.

An Tâm cũng không ngoại lệ, mặc dù lý trí của cô rất nhỏ đã hiểu, cười bạch mã không nhất định là Hoàng tử, còn có thể là Đường Tăng, nhưng cô vẫn thỉnh thoảng mơ giấc mơ như vậy.

Đặc biệt là có một vài nguyên nhân bất đắc dĩ, vài ngày nay về nước, An Tâm thậm chí hy vọng siêu nhân đó thật sự tồn tại, cho dù anh ta thật sự ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố.

Từ lúc Dương Thần nắm chặt lấy tay cô rời khỏi quán rượu Bụi Gai, An Tâm cảm thấy hạnh phúc đến đột nhiên như vậy.

Gần như là không hề cảm nhận đang đi cùng Dương Thần dọc đường lên xe, sau đó ngồi ở ghế hành khách, đến đây an toàn cũng lười cái, liền nhào vào lòng Dương Thần ôm chặt, hôn nồng nhiệt mấy cái lên cổ và má Dương Thần.

Dương Thần đối với cảm xúc đột nhiên dạt dào của An Tâm có chút bất đắc dĩ, một tay ôm chặt thân hình dẻo dai mềm mại của cô, tay phải lần theo đường cong vòng eo kéo dài xuống dưới, nhéo vào cặp mông tuyệt đẹp đang cong lên, sau đó lại có tiếng đánh hai cái “bốp bốp”.

An Tâm khẽ rên một tiếng, hai má trong nháy mắt hồng hào toát mồ hôi, trong xe u ám, diện mạo yêu tinh phía trước không hiện ra có vẻ đẹp rung động lòng người.

Dùng cách lý giải của Dương Thần, người phụ nữ này rất “lãng lo”.

- Là cô thuộc về tôi, không phải tôi thuộc về cô, ngoan ngoan ngồi vào chỗ thắt dây an toàn vào, đừng chậm trễ chính sự.

Dương Thần không cho phép cự tuyệt nói.

An Tâm liền như con mèo ngoan ngoan thông minh, uất ức mà lưu luyến sờ sờ ngực Dương Thần, mới quay về chỗ ngồi.

Động tác trêu chọc người, ánh mắt trêu chọc người, khiến Dương Thần khẩn cấp nỗ lực máy điên cuồng rời khỏi.

Lúc này đã sắp nửa đêm rồi, xe cô trên đường đứng lúc cực ít, Dương Thần gần như không đợi mấy cái đèn đỏ liền lái xe đến chỗ cần đến, khách sạn năm sao gần nhất cách quán rượu một con đường, khách sạn Bích Vân.

Tập đoàn Bích Vân cũng là một trong những xí nghiệp lớn lâu đời nổi

tiếng ở Trung Hải, chi nhánh dây chuyền sản xuất trong huyện rất nhiều, danh tiếng cũng không tồi, ít nhất Dương Thần lần này về nước cũng chưa bao lâu, cũng biết phương tiện phục vụ của nhà khách Bích Vân cũng nằm trong số 1 số 2 trong mấy khách sạn năm sao.

Kỳ thực nếu là đối tượng của một đêm phong lưu bình thường, Dương Thần thậm chí chọn cái khách sạn nhỏ là được, tuy nhiên người phụ nữ trước mắt có vẻ là tiểu thư con nhà giàu, chọn địa điểm cũng cần phù hợp với sự tương xứng này.

Từ trên xe xuống, Dương Thần trực tiếp đưa chìa khóa cho nhân viên phục vụ khách sạn, để anh ta đi đỗ xe, còn mình kéo tay An Tâm, bước nhanh đi đến trước quầy thuê phòng.

Nhìn thấy dáng vẻ Dương Thần hùng hùng hổ hổ, An Tâm không nhịn được phát ra tiếng cười giống như chuông bạc.

- Không cần phải gấp như vậy, muộn một chút tôi cũng sẽ không chạy được.

Dương Thần ôm chặt vòng eo thon nhỏ của An Tâm, hôn lên mặt cô.

- Yêu tinh này, còn không phải ngọn lửa do cô khơi gợi lên.

Nữ nhân viên phục vụ trong khách sạn nhìn thấy đôi nam nữ trẻ tuổi như vậy xem ra chính là người có tiền, lộ liễu nói những lời tình tứ như vậy, đều cảm thấy có chút xấu hổ, tay nhanh chóng đặt phòng đôi cho Dương Thần.

Hai người đi thang máy trực tiếp tới lầu 23, vừa ra khỏi thang máy, An Tâm liền một tay đẩy Dương Thần vào tường, lại lần nữa đem thân thể mềm mại áp sát vào Dương Thần, tùy ý hôn chặt đôi môi của Dương Thần.

- Đáng chết...

Mơ hồ kêu lên một tiếng, Dương Thần mở rộng khớp hàm, không cam lòng yếu thể nhiệt tình đáp lại, đầu lưỡi hai người quấn quýt, nước bọt ngấm qua, giống như hai sợi dây leo quấn quýt lấy nhau, tiếp tục ôm chặt di chuyển đến cửa phòng.

Dương Thần căn bản không đi xem khóa cửa, thẻ trong tay liền chính xác nhét vào khe hở nhỏ hẹp, đèn cửa vừa xanh, liền bị đẩy ra.

Lúc này An Tâm cuối cùng vì tắc khí quản mà không thể hô hấp, đôi môi anh đào mỏng manh như đóa hoa kia đã hơi sưng, nhưng có vẻ nở nang mê người.

Thở hổn hển, ánh mắt An Tâm đại đi.

- Anh sắp hôn ngạt thở tôi rồi.

- Ngạt thở còn ở phía sau.

Dương Thần lấy chân sau đóng sập cửa lại, tay không an phận vuốt ve bộ ngực vô cùng gợi cảm kia của An Tâm.

- Có may mắn được mời An Tâm tiểu thư tắm cùng tôi không?

- Xin mời cởi áo cho tôi, Dương tiên sinh...

Thủ pháp của Dương Thần nhanh chóng khiến An Tâm có chút hoa mắt,

không bao lâu, hai người đã ở trong bồn tắm đủ cho ba bốn người dùng hưởng thụ sự gột rửa của làn nước ấm nóng.

Tay Dương Thần đang tắm trong bồn tắm lộ ra, mơn trớn trên da thịt giống như mỡ dê trắng muốt kia của An Tâm, mỗi một tác đều không buông tha, đôi má ửng hồng dưới ánh đèn dịu dàng của phòng tắm tỏa ra sức hấp dẫn mãnh liệt.

Thật là người đàn ông hết lòng, so với tôi tự tắm còn tắm cẩn thận hơn.

Lúc tay Dương Thần mơn trớn một vài chỗ bí ẩn mờ ám, An Tâm không kìm nổi run rẩy, hơi thở thơm như hoa lan nói.

Dương Thần cười gian tà:

-Vậy làm một bạn tình đạt yêu cầu, An Tâm tiểu thư nên cho tôi một sự phục vụ giống như vậy.

An Tâm hồn nhiên cắn một miếng vào bả vai Dương Thần, lẳng lơ liếc mắt, sau đó một tay nhỏ bé mịn màng ở dưới nước cầm mạnh lấy thứ oai vệ hung dũng kia của Dương Thần.

Dương Thần cảm nhận được tay của An Tâm trong nháy mắt hơi run, khuôn mặt xinh đẹp của cô có chút không tự nhiên, nhưng chỉ lướt qua trong giây lát.

- Tài sản của anh rất hùng hậu.

An Tâm bắt đầu dịu dàng phục vụ Dương Thần.

Đã lâu lắm không có phụ nữ phục vụ như vậy, mặc dù vẫn cùng Sắc Vi bên nhau, nhưng trong phương diện này Sắc Vi tương đối bảo thủ vẫn là thẹn thùng không dám đụng đến một vài chỗ, giờ phút này mới nhận thức được người đẹp ngay sau đó dùng vẻ mặt mê hoặc nhìn mình, dâng tặng bàn tay nhỏ bé non nớt của cô, Dương Thần cảm thấy máu đang điên cuồng chảy lên não.

Một tay ôm thân hình An Tâm trong nước lên, Dương Thần lấy một tấm khăn bông lớn, lau sạch từng chút nước trên người hai người, cũng bắt chập mái tóc dài ướt sũng của An Tâm tí tách rơi, bước nhanh đi ra khỏi phòng tắm.

Có vài phản phóng đang đem An Tâm trực tiếp ném vào giữa giường, lóa mắt với thân hình trắng như tuyết vừa mới tắm rửa xong, người đẹp toàn thân không lộ một vết tích đang mỉm cười nhìn mình, không hề vì hành động tục tằn này mà bất mãn.

Dương Thần hít thở nặng nề bỏ nhào lên cơ thể phụ nữ mềm mại như nhung này, gần như sau một lúc gặm cắn và hôn kích thích nữ nhân, giờ sáng trường sớm đã vận sức chờ nổ kia tiến thẳng vào.

Khiến Dương Thần không ngờ chính là, hang sâu tắm tối ở thân dưới người đẹp không như mình nghĩ, giống như trơn bóng mềm mại như phụ nữ quý tộc, mà là hiểm trở giống như đường hẹp quanh co, vào được không bao lâu sau, không ngờ đụng phải một tầng ngăn cản mỏng manh.

Đầu óc Dương Thần liên hồi tỉnh, kinh ngạc nói:

- Cô là gái trinh?

Khuôn mặt xinh đẹp của An Tâm lấm tấm mồ hôi, giống như vì dự đau đón phía dưới mà cố nhẫn nại, nhưng giờ phút này vẫn nhe răng ra cười.

- Phải thì thế nào?

Nói xong, nữ nhân tự mình chủ động đem hông hướng về phía trước.

Thẳng đến “đảo Hoàng Long” phá vỡ tất cả trở ngại, Dương Thần cảm thấy linh hồn mình chút nữa không thể bay ra.

Hành động dũng cảm của An Tâm vừa làm xong, liền đau đến mức khẽ rên một tiếng, đôi lông mày trong nháy mắt khẽ chau lại, khiến người ta vô cùng thương tiếc cho vẻ đẹp hết sức kiều diễm.

- Cô đừng lo...

Trong lòng Dương Thần có chút đau khổ, kỳ thực hẳn thật không nghĩ đến tình huống gái trinh, vốn dĩ muốn tìm một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng làm sao hai lần đi quán rượu đó, hai lần đều gặp phải gái trinh.

- Chết tiệt lần sau không bao giờ đi chỗ đó giải rượu nữa.

Dương Thần oán hận nghĩ.

An Tâm dường như nhìn ra sự do dự của Dương Thần, hai tay dùng sức đặt vào sau lưng của Dương Thần, bất mãn nói:

- Nếu anh là đàn ông thì không được bận tâm cái gì chú ý đến tiến công, tôi cần là một kỵ sĩ dũng cảm, không phải lính đào ngũ sợ hãi rụt rè, tôi là gái trinh còn không sợ, anh sợ cái gì?

- Cô sẽ hối hận.

Bị khơi dậy tính kiêu ngạo của đàn ông, Dương Thần vốn dĩ cố nén cảm giác thư giãn sướng khoái rốt cuộc bùng hết ra, không hề quan tâm đến người đẹp phía dưới vẫn là lần đầu bị phá trinh, bắt đầu chinh phạt tàn phá bừa bãi.

Làm đi làm lại mấy lần

Đến cuối cùng hai người bị mồ hôi quyện lấy nhau, giải phóng hết ngọn lửa nóng rực khắp người, ôm nhau ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Thần dậy có chút ê ẩm, lúc này, An Tâm sớm đã mặc quần áo chỉnh tề, hẳn là dậy lâu rồi vẫn mặc váy cũ có đai màu xanh lam, thanh lịch và tươi sang, chỉ là so với tối qua, khuôn mặt do ửng hồng thêm vài phần kiều diễm, đang ngồi trên ghế sofa màu trắng cạnh giường, trên tay cầm một bình rượu Bordeaux nhỏ đã chuẩn bị trong phòng, rót vào hai cốc thủy tinh một chút.

- Vì sự vui vẻ của chúng ta một đêm cạn ly.

An Tâm đưa chén rượu cho Dương Thần.

Người phụ nữ trước mắt dung mạo đoan trang, có chút khiến người ta không thể tưởng tượng được bóng dáng hoang dã điên cuồng tối qua kia với cô là cùng một người, phòng khách thượng hạng điển hình, giường ấm áp cũng vào loại nhất.

Dương Thần cười tiếp nhận, cùng cô hơi chạm cốc, uống một hơi cạn.

- Cảm ơn anh, Dương Thần tiên sinh.

An Tâm đột nhiên bày ra vẻ mặt nghiêm túc, có chút chua xót nói:

- Vì sự việc tối qua, có lẽ sẽ mang lại không ít rắc rối cho anh, nhưng tôi nghĩ, anh có lẽ cũng từ trên người tôi đạt được không ít thích thú.

Dương Thần nghe lời nói này có chút cổ quái, nói:

- Có nghĩa gì? Phiền phức gì?

An Tâm áy náy cười cười.

- Anh rất nhanh sẽ biết.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đập “ binh binh binh”.

- Mở cửa.

Dương Thần sửng sốt, đây là chuyện gì vậy, vội vàng nghĩ đến việc mặc quần áo, trên người chính mình vẫn rất trơn bóng.

Nhưng người đến rõ ràng so với Dương Thần tưởng tượng hùng mạnh hơn một chút, không đợi Dương Thần đi mở cửa, cửa liền bị bên ngoài mở ra, vài người mặc quân phục cảnh sát, cảnh sát với khuôn mặt trang nghiêm đột nhiên xông vào.

Vài nhân viên cảnh sát ánh mắt như điện sau khi lướt qua người hai người Dương Thần và An Tâm, một nhân viên cảnh sát dẫn đầu lấy ra lệnh khám xét.

- Cảnh sát truy tìm văn hóa phẩm đòi truy tất cả không được nhúc nhích.

- Tách.. tách...

Theo sát phía sau mấy nhân viên cảnh sát, là mấy tay phóng viên cầm cameras, chen lấn chụp ảnh.

Dương Thần vẻ mặt thờ ơ, cánh tay để trần ngồi trên giường, cũng không rảnh để ý tới vấn đề chưa mặc quần lót, hoàn toàn mơ hồ.

- Tách.. tách.

Đang tránh ánh đèn flash đối diện, hình ảnh giờ phút này bị đóng băng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 90

Tài Sản Hơn Trăm Triệu

Vừa sáng sớm đã vào cục cảnh sát, Dương Thần cảm thấy đây thật không phải là dấu hiệu gì tốt, ít nhất hôm nay không thể mang cơm sáng cho các nữ đồng nghiệp trong phòng làm việc, đợi sau khi quay về, nhất định bị lửa đạn oanh kích.

Trên tay đeo còng tay, dưới sự chăm sóc của hai nhân viên cảnh sát, Dương Thần với An Tâm cùng nhau đi vào cục cảnh sát khu Tây.

Dương Thần nhìn An Tâm một bên lần nữa không chịu nói cái gì đó, không kìm nổi nghi hoặc hỏi:

- Cô đây là cố ý gài bẫy tôi hay là đúng lúc tôi đụng phải hòng súng.

An Tâm có chút ngượng ngùng nhìn Dương Thần, sự việc đến nước này, rõ ràng mọi người đều hiểu đã xảy ra chuyện gì.

- Vừa khéo anh đụng phải hòng súng...

Danh tiếng khách sạn năm sao của khách sạn Bích Vân như vậy, tuyệt đối không thể tùy tiện có cảnh sát vào điều tra văn hóa phẩm đồi trụy, cho nên Dương Thần vừa mới ra ngoài vùng trộm thì bị bắt quả tang, rõ ràng chính là mưu kế của An Tâm.

Một người phụ nữ đem lần đầu tiên của mình giao cho một người đàn ông lần đầu quen ở quán ăn đêm, sau khi đi khách sạn còn muốn mình báo cảnh sát để cảnh sát đến bắt, chết người ở chỗ, không chỉ thông báo cho cảnh sát, còn gọi phóng viên truyền thông đến.

Dương Thần cảm thấy không phải An Tâm điên, chính là thế giới điên rồi —— mình cũng điên rồi, làm sao “bánh lớn có nhân” như vậy vừa khéo đập trúng đầu mình?

Có đôi khi đàn ông quá thu hút phụ nữ thích cũng không phải chuyện gì tốt, Dương Thần một mình tự kỉ nghĩ.

Tuy rằng cụ thể không biết vì sao An Tâm làm như vậy, nhưng Dương Thần cũng không hứng thú biết lắm, chỉ là đang nghĩ nên xử lý như thế nào một loạt sóng gió tiếp theo.

- Đừng khe khẽ thì thầm, đi mau.

Một cảnh sát thúc giục hô.

Dương Thần quay đầu cười hì hì.

- Đồng chí cảnh sát vất vả rồi, vậy tôi không nói thầm nữa, tôi nói lớn tiếng lên một chút, tuy nhiên đi nhanh thì không được, đợi chạy đi rồi mấy người lại phải bắt tôi.

Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của mấy Cảnh sát nhân dân, An Tâm dù đang

tâm trạng rất gay go, nhìn không nổi bật cười, phản ứng của người đàn ông này quả thực kỳ lạ, rõ ràng biết mình lợi dụng hắn, còn hại hắn vào Cục cảnh sát, có thể khiến hắn thân bại danh liệt, lại vẫn có thể trêu đùa cảnh sát, nếu không phải bụng dạ hắn đủ bao dung, chính là bụng dạ thâm hiểm đáng sợ.

Đi vào bên trong văn phòng đồn cảnh sát, hai người bắt đầu bị thẩm vấn, một bóng dáng quen thuộc đã đứng bên cạnh bàn làm việc không xa.

Thái Nghiên trên người mặc bộ quân phục màu xanh lam như xưa vẫn phong thái hiên ngang như vậy, hai tay khoanh trước ngực, khiến đôi núi đôi phòng lên vô cùng rõ ràng, nếu không phải trên khuôn mặt xinh đẹp đó có thể ớn lạnh làm tổn thương người, tuyệt đối không có người thứ hai được chọn đóng phim đồng phục quyền rũ.

- Sĩ quan cảnh sát Thái, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Dương Thần cười khỏ chào hỏi, chỗ gặp mặt đen đui chút.

Thái Nghiên cười lạnh.

- Tiến bộ rồi, lần trước cùng xã hội đen vào Cục cảnh sát lần này lại trong khách sạn chơi gái bị bắt, hy vọng vợ anh có ý chí đủ lớn, bằng không tôi không ngại thay cô ta trừng phạt anh một chút.

Thái Nghiên sáng sớm vừa mới đi làm, liền nghe cấp dưới báo cáo nói phát hiện một đôi nam nữ khách sạn Bích Vân làm chuyện mờ ám, bởi vì thân phận của một người phụ nữ trong đó còn có chút mẫn cảm, cho nên vụ án này lập tức báo cho cô Cục trưởng này nhưng việc không ngờ đến, ngoài bối cảnh khá đặc biệt của người phụ nữ đó ra, người đàn ông này đúng là Dương Thần? Vốn dĩ thấy hắn không thuận mắt, hiện giờ thành chồng của chị em tốt Lâm Nhược Khê, vợ đang ở trong bệnh viện, còn dám sau lưng làm ra những chuyện này, Thái Nghiên thiếu chút nữa tức giận ném cái bàn đi quyết tâm tự mình qua hỏi chuyện này.

Dương Thần hoàn toàn không để ý những lời nói cay độc của Thái Nghiên, cười nói với An Tâm ở bên:

- Đây là Cảnh sát trưởng, là chị em tốt với vợ tôi.

Bộ dạng rất thân thiết, dường như là gặp lại người quen.

An Tâm ngạc nhiên, không nghĩ tới người mình quyền rũ là đàn ông đã có vợ, hóa ra người đàn ông này chính là ra ngoài ăn vụng, xem ra cũng không phải đàn ông tốt đẹp gì... Nghĩ đến đây, cảm giác tội ác của An Tâm giảm đi một chút, nhìn Dương Thần vẫn cười tủm tỉm giới thiệu với mình cảnh sát xinh đẹp trước mắt, cảm thấy da mặt người đàn ông này thật dày, miễn cưỡng cười cười.

- Xin chào Cục trưởng Thái.

- Hừ.

Thái Nghiên đương nhiên sẽ không nhìn An Tâm với ánh mắt thiện cảm, phụ nữ luôn đố kỵ với phụ nữ có dung mạo hơn mình, đặc biệt vẫn là hình ảnh đầu tiên là người phụ nữ phóng đảng hư hỏng.

- An tiểu thư, cô cũng là người có thân phận, vẻ ngoài xinh đẹp, lại đi làm cái việc xấu xa quyến rũ đàn ông đã có chồng này, thành gian phu dâm phụ, trong mắt các người còn có luật pháp không?

An Tâm không hề gì cười quyến rũ nói:

- Cho nên bị bắt rồi, còn bị giới truyền thông chụp người không phải thánh hiền ai có thể tránh được, Cục trưởng Thái muốn thăm vấn, An Tâm tuyệt đối phối hợp.

- Không biết liêm sỉ.

Thái Nghiên hừ lạnh một tiếng.

- Đừng cho rằng có gia tộc cô làm chỗ dựa, chúng tôi sẽ qua loa cho xong, tôi muốn biết chính là tình hình thực tế.

Dương Thần giơ tay, nói:

- Tình hình thực tế kỳ thật rất đơn giản, hai chúng tôi uống nhiều rồi, tình đến mãnh liệt, không kìm lòng nổi, liền làm chút chuyện nam nữ bình thường.

Một cảnh sát trẻ ở bên ghi chép đập bàn mạnh một cái.

- Ít nói bậy! Mại dâm chính là chơi gái, bán thịt chính là bán thịt, nói thật đi.

Dương Thần buồn rầu thở dài, kiên nhẫn giải thích.

- Vị cảnh sát đại ca này, tôi không nói bậy tôi chơi xong người phụ nữ này không trả tiền, đây không được tính là mại dâm, cô ta coi như bán cũng bán không thành rồi.

- Anh...

Vài cảnh sát khác ở đó không kìm nổi thiếu chút nữa cười không ra tiếng, đến An Tâm cũng cảm thấy quá lộ liễu, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, oán giận trừng mắt nhìn Dương Thần, cái gì mà tiền với không tiền, bán với không bán, thậm chí đêm qua tại sao không nhận ra người đàn ông này không biết xấu hổ như vậy, tuy nhiên... chơi rất vui.

Thái Nghiên cảm thấy không khí không bình thường, ho khan một tiếng, các nhân viên cảnh sát xung quanh ngoan ngoan yên tĩnh lại.

- Không cần khoe miệng lưỡi lợi hại, anh lưu manh, anh vô lại, chúng tôi không nói được anh, cũng không cùng anh nói những cái này.

Thái Nghiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thần, khinh thường nói:

- Tuy nhiên sự việc hôm nay đã bị truyền thông biết, tôi nghĩ cho dù chúng tôi không cho hai người ném mùi, bạn bè người nhà hai người, đoán chừng cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

An Tâm vẻ mặt ung dung ngón tay cuốn vòng quanh mái tóc dài của mình, thản nhiên như thường.

- Cục trưởng Thái, nếu không còn vấn đề khác, tôi nghĩ chúng ta có thể gặp luật sư rồi hãy nói tiếp.

- Luật sư của các người đã đến rồi.

Thái Nghiên cố nén tức giận, chỉ hai người đàn ông đều hói đầu ở cửa ra vào.

Một người trong số đó Dương Thần còn có chút ấn tượng, đúng là lần đầu tiên mình đến Cục cảnh sát, luật sư Trương đưa mình ra, thấy ông ta đến, Dương Thần biết rằng Thái Nghiên đã nói sự việc cho Lâm Nhược Khê biết, về phần người kia mang theo túi công văn, đoán chừng chính là luật sư của An Tâm rồi.

Nhìn thấy luật sư đi vào, Thái Nghiên cũng không đếm xỉa tới hai người, bắt đầu cùng hai luật sư thương lượng, tỉ mỉ kê lại quá trình xảy ra vụ án.

Dương Thần nhân lúc rảnh rỗi, hỏi An Tâm:

-Tôi nói An tiểu thư, cô có thể giải thích một chút nguyên nhân của tất cả cái này không, mặc dù tôi nói không vì cô mà vứt bỏ nhiệt huyết, nhưng dù sao cũng vì cô tiêu mất số tiền hơn trăm triệu, cô dù sao cũng phải nói cho tôi nguyên nhân bị cô lừa chết này.

An Tâm buồn bực bĩu môi:

- Cái gì mà số tiền trên trăm triệu, tôi nhớ tiền phòng khi ra khỏi khách sạn vẫn là tôi đưa, anh cũng là mời tôi uống ly rượu mà thôi, đừng khoác loác.

- Cô đây không đúng rồi, tiền bạc tầm thường, sao có thể so sánh với tinh hoa đàn ông kia hơn trăm triệu của tôi...?

Nhìn thấy bộ dạng Dương Thần vẻ mặt cười gian tà, An Tâm lập tức hiểu cái gọi là “Tinh hoa” kia là cái gì, nhìn không nổi hung hăng nhéo phần thịt chỗ eo Dương Thần một cái, má lúm đồng tiền xinh đẹp ửng hồng.

-Anh còn nói, dày vò tôi cả đêm cũng không dùng biện pháp an toàn, chẳng may tôi mang thai rồi, tôi sẽ ôm đứa bé gõ cửa nhà anh xem vợ anh làm thế nào.

- Cái này... Còn có thể làm thế nào, đều nhận, mẹ con đều cần.

Dương Thần vẻ mặt hồng hách nói.

An Tâm hé miệng cười.

-Tĩnh lại đi, việc này qua đi, chúng ta sẽ đi theo hai con đường riêng biệt, thật muốn tôi sinh con cho anh, đợi anh có bản lĩnh gặp lại tôi hãy nói.

- Không phải, tuyệt tình như vậy...đợi đã, cô còn chưa nói cho tôi vì sao lại xảy ra tất cả việc này.

Dương Thần truy vấn.

An Tâm do dự một lúc, then thùng cúi đầu.

- Lần này tôi về nước, kỳ thực là bố tôi đem tôi gả cho một người tôi không thích, tôi không muốn lập gia đình, nhưng lại nghĩ biện pháp dập tắt ý nghĩ của bọn họ, cho nên...

- Cho nên cô liền chọn đem thân thể mình giao cho một người xa lạ, để lấy cái này làm sự trả giá, khiến người đàn ông kia trở thành một vật hi sinh trong kế hoạch này của cô, đem danh tiếng của cô vấy bẩn, khiến đối phương

từ bỏ ý nghĩ cưới cô.

Dương Thần đỡ khóc đỡ cười, mình tại sao lại gặp việc như thế này, lau mặt, khô khóc cười nói:

-May mắn cô là người đẹp có giá trị, bằng không tôi thiệt to rồi.

An Tâm vốn tưởng rằng Dương Thần nghe xong việc hoang đường này sẽ giận dữ, nhưng Dương Thần lại như cũ vẻ mặt cười hì hì, cẩn thận hỏi:

- Anh không tức giận sao? Tôi lừa gạt anh, còn mang đến cho anh nhiều phiền phức như vậy.

Dương Thần ha ha cười:

- Tôi lại không phải lần đầu vào Cục cảnh sát, hơn nữa danh dự lại không thể làm cơm ăn, cô làm như vậy cũng không khiến thứ tôi thật sự để ý chịu tổn thất, ngược lại tôi cảm thấy tôi bán có lời rồi, ngủ với một trinh nữ tuyệt đẹp, còn không cần gánh vác trách nhiệm.

- Hừ, tôi cũng nhìn ra rồi, da mặt anh căn bản dày tới mức khó tưởng tượng, lớp màng kia của tôi thật là mất thật oan uổng.

An Tâm giả vờ giận dữ giờ giờ nắm tay.

Không để hai người trò chuyện một thời gian dài, Thái Nghiên cùng hai luật sư đi tới, Thái Nghiên có vài phần nhụt chí:

- Hai vị có thể đi rồi.

Dù sao luật sư hai bên đều là luật sư lớn, Thái Nghiên cũng không đủ chứng cứ, chỉ có thể thả người.

Tuy nhiên trước khi đi, Thái Nghiên còn cười lạnh nói với Dương Thần:

- Anh hãy đợi ly hôn với Nhược Khê, cô ấy đã biết hết tất cả.

Dương Thần sờ sờ mũi, hôn nhân trước giờ kia bản thân không thực cảm giác đã từng tồn tại, việc này đâu sợ Lâm Nhược Khê biết, đoán chừng cũng là thoáng qua.

Còn lại hai luật sư giải quyết một vài hậu quả, hai nam nữ vừa vào Cục cảnh sát không bao lâu, lại trong ánh mắt khinh miệt của cảnh sát đi ra cửa lớn của đồn cảnh sát.

Vừa đến bãi đỗ xe bên ngoài, Dương Thần với An Tâm liền nhìn thấy hai chiếc xe Mercedes-Benz màu đen đỗ cách đó không xa.

Sắc mặt An Tâm có vài phần khó coi, cười khổ nói:

- Đến thật là nhanh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 91

Những Chuyện Như Thế Này

Tình cảnh này, do đã biết được nguyên do, Dương Thần có thể đại khái đoán được người mà An Tâm nói đến là ai.

Vài người đàn ông mặc âu phục đen bước xuống từ hai chiếc xe Mercedes Benz, theo sau là hai người đàn ông một già một trẻ.

Thoạt nhìn thì khoảng ngoài năm mươi, những sợi tóc đen trắng đan xen nhau được chải chỉnh tề vuốt ra sau đầu, một khuôn mặt dẻo dai không một nếp nhăn, xem ra bình thường rất chú ý bảo dưỡng, nhìn không ra vết tích của sự già yếu.

Người thanh niên mặc một bộ âu phục màu trắng, thắt cà vạt màu đỏ, tinh thần sáng láng, khuôn mặt tuấn tú, mang theo nụ cười như ánh mặt trời, vừa xuống xe một cái liền đi bên cạnh người đàn ông lớn tuổi, thoạt nhìn có vẻ vừa thân cận lại vừa có vẻ tôn trọng người lớn tuổi.

- Đó là ba của cô? Bảo dưỡng cũng không tệ nhỉ, lúc còn trẻ chắc còn đẹp trai phong độ hơn tôi, xem ra gen của cô cũng rất khá đấy chứ, Dương Thần chỉ chỉ vào người đàn ông trung niên có sắc mặt tái nhợt.

An Tâm từ mặt của Dương Thần, không thấy chút kinh hoàng nào, kì lạ hỏi lại:

- Anh không đi sao? ba tôi bây giờ nhất định là rất muốn xé xác anh ra.

- Đương nhiên là phải đi rồi, nhưng bố của cô đã đến trước mặt tôi, không chào một tiếng mà đã đi, thì tôi lại thành bỏ chạy mất rồi, tôi đây không thích chữ bỏ chạy này.

Dương Thần cười cười nói.

Không đợi An Tâm khuyên nhiều, cha của cô đã chạy tới trước mặt của An Tâm lên tiếng:

- Người muốn chạy cũng chạy không thoát.

- Ba, chuyện này coi như con làm, không liên quan gì đến anh ta.

An Tâm bước một bước đi đến trước Dương Thần, chắn giữa cha và Dương Thần, thản nhiên nói:

- Là con dụ dỗ anh ta, con gái An Tâm của ba bây giờ đích thị là một người đàn bà hư hỏng rồi, hơn nữa cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian để lên trang bìa của một vài tờ báo lá cải, mọi người sẽ biết, con gái Chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn An Thị đâu còn trong trắng nữa. Trước khi kết hôn đã qua đêm với trai lạ ở quán ăn đêm, hơn nữa lại là ở khách sạn của gia tộc nhà vị hôn phu nữa chứ.

“Bốp”

Một cái bạt tai như trời giáng lập tức giáng xuống, khuôn mặt trắng nõn nà của An Tâm hiện ra một dấu bàn tay đỏ ửng.

- Cái thứ nghiệp chướng như mây..., mây... muốn tao tức chết...

Hai con người trừng lên nhìn, mắt hằn lên tia máu đỏ, giọng điệu run rẩy, bàn tay phải vừa giơ lên giữa không trung, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hạ xuống một lần nữa.

An Tâm cũng không tránh đi, tiếng cười nhẹ bằng không vui không buồn, vuốt lại mái tóc dài bị rối một cách nho nhã:

- Nếu vẫn chưa đủ, có thể đánh thêm vài cái, dù sao cũng là ba đưa con đến thế giới này, ba có quyền đánh con, con không sao cả.

- Con không nên làm như vậy, từ nhỏ đến lớn, con chưa từng làm ba thất vọng, con đều rất nghe lời... tại sao...

Nhìn vào đứa con gái danh giá duy nhất, đau khổ hỏi.

An Tâm nhìn thẳng vào ba, rồi lại liếc mắt sang nhìn người đàn ông mặc bộ âu phục trắng mặt không chút biểu cảm, cười đau khổ:

- Không sai, từ nhỏ đến lớn đều rất nghe lời ba, bởi vì ba nói con là niềm hi vọng mà người mẹ đã mất của con để lại ở thế giới này. 7 tuổi ba nói con phải học piano, không mất đến một năm con đã đạt giải nhất giải nhi đồng toàn quốc, năm 9 tuổi ba để con theo học thầy dạy ba lê, 13 tuổi con đến Vienna tham gia biểu diễn cùng đoàn nghệ thuật của Nga, học vẽ, học xếp hoa, học tất cả những thứ mà con cái nhà quý tộc học, chỉ cần ba muốn con làm, con đều sẽ làm được, hơn nữa còn nỗ lực để đạt được thứ tốt nhất. Ba nói không biết nên chọn Oxford hay Cambridge con đã học đến quên ăn quên ngủ để lấy được tấm bằng thạc sĩ của cả hai trường đó. Từ nhỏ đến lớn chỉ cần ba nhắc đến người mẹ đã mất của con, không muốn con phụ sự kì vọng của bà ấy, con đều dốc toàn lực đi làm...

- Nhưng...

Trong mắt An Tâm ánh lên vài tia màu hồng đỏ, trong suốt, khóe miệng cười lên những tiếng cười chua xót:

- Nhưng người mẹ đã mất của con sẽ không ép con lấy người mà con không muốn lấy, là ba muốn con lấy anh ta.

An Tâm chỉ tay vào người đàn ông mặc bộ âu phục trắng đứng bên cạnh đang lặng yên không nói câu nào, cười nhạt nói:

- Người này chỉ là kẻ thân thích của tình nhân của ba thôi, ba nghe lời tình nhân, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của con, muốn con lấy một người hoàn toàn xa lạ, hơn nữa lại là người đàn ông mà con không thích. Con là con gái ruột của ba, còn người đàn bà đó mới ở bên cạnh ba hai năm thôi mà cái gì ba cũng nghe ả, hoàn toàn coi thường những việc con làm, đây lẽ nào cũng là vì người mẹ đã chết của con?

- Đủ rồi!

An Tại Huân quát lên một tiếng rất to, rồi ngay lập tức ho một trận kịch

liệt, không nói tiếp được đến nửa câu.

Người đàn ông mặc bộ âu phục trắng đứng bên cạnh tỏ vẻ lo lắng, nhú mồm nói:

- Bác An đừng kích động, An Tâm chỉ là nhất thời nghĩ không thông, cô ấy tuổi trẻ bồng bột dễ phạm sai lầm, để cháu đi nói chuyện với cô ấy.

An Tại Huân nghe thấy lời của người đàn ông đó, lộ vẻ vui mừng, khô sở gật gật đầu:

- Liễu Vân, là nhà họ An chúng ta có lỗi với cháu, là An Tâm đưa con gái bất hiếu này có lỗi với cháu.

- Con không có lỗi gì với anh ta, từ trước đến giờ con chưa từng hứa hẹn gì với anh ta, con muốn ngủ với người đàn ông nào đây là quyền tự do của con!

An Tâm lạnh lùng nói.

Liễu Vân cũng chẳng thềm đề ý, trấn an An Tại Huân xong rồi mới quay ra cười với An Tâm nói:

- An Tâm đừng bướng bỉnh nữa, em xảy ra chuyện này, bác và dì đều rất lo lắng cho em, mau đi về cùng chúng ta đi.

- Đây là chuyện nhà chúng tôi, liên quan gì đến anh?

An Tâm quay đầu bỏ đi, không thềm đề ý đến Liễu Vân.

Liễu Vân vẫn không hề tức giận, nở một nụ cười áp áp khuyên nhủ:

- Được được, đây là chuyện nhà em, nhưng là một người bạn, anh cũng muốn để cha con em có thể cùng ngồi xuống nói chuyện, anh biết em không vừa ý khi được gả cho anh, chúng ta quen nhau chưa lâu, nhưng anh đối với em là thật lòng thật dạ, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh đã không thể nào quên được em rồi, hãy cho anh thêm thời gian, đợi sau khi chúng ta kết hôn, anh sẽ cho em thấy lựa chọn anh là một điều đúng đắn.

- Anh điên rồi sao?

Anh còn muốn lấy tôi?

An Tâm không thể tin nổi, nhìn vào Liễu Vân:

- Anh còn muốn lấy một người phụ nữ hư hỏng, một người phụ nữ mà trong mắt người khác là một người đàn bà dâm đãng về làm vợ anh,

Liễu thiếu gia của tập đoàn Bích Liễu, nào của anh có vấn đề rồi à?

Dương Thần đứng ở bên cạnh nghe đến đây không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ Liễu Vân trẻ tuổi này lại phải lấy An Tâm yêu quái, đúng là xui xẻo, không những hủy hoại danh tiếng của bản thân mà còn ác ý hủy hoại danh tiếng của bên nhà vị hôn phu hãnh là đã có kế hoạch ở trong sản nghiệp nhà đối phương làm chuyện như vậy, tối hôm qua không phải mình đưa cô ta đến khách sạn Bích Vân thì An Tâm cũng sẽ tự nhắc đến.

Lúc này, Liễu Vân lắc lắc đầu:

- Anh nói với em những điều này đều là thật lòng.

An Tại Huân có chút cảm động, vốn tưởng chuyện này hỏng đến nơi rồi,

không ngờ Liễu Vân lại khoan dung độ lượng như vậy, lập tức nói:

- Liễu Vân à, con đúng là đứa con ngoan, con bé An Tâm này không biết tốt xấu, gây ra chuyện ô nhục cả đời như thế này, con không tính toán gì mà vẫn muốn lấy nó, ta đúng là không nhìn nhầm người, An Tâm mau xin lỗi Liễu Vân đi.

An Tâm hừ một tiếng, quay đầu bỏ đi.

- Con...

An Tại Huân lập tức muốn nổi đóa lên:

- Có phải con muốn làm ta tức chết mới cam tâm không hả?

Đúng lúc này,

Thấy vẫn không ai để ý tới mình, Dương Thần chịu không nổi, mở mồm ra nói:

- Vậy... không có chuyện của tôi, tôi đi trước đây, hôm nay tôi muốn làm rồi, không thể lại muốn tiếp được.

Mấy người lúc này mới nhớ ra nhân vật nam chính vẫn còn đang đứng ở bên cạnh.

An Tại Huân đối với Dương Thần xa lạ đã là quan hệ “ác tặc” với con gái ông, tất nhiên không mấy hòa nhã, cười giận dữ nói:

- Muốn chạy sao? Cậu dụ dỗ con gái ta, để nó phạm phải lỗi lầm lớn như vậy, cậu có thể toàn mạng mà rút lui sao?

- Chú à, vậy chú muốn như thế nào?

Dương Thần cười khở sở:

- Chuyện cũng đã xảy ra rồi, cháu cũng chẳng biến con gái chú lại thành trinh nữ được.

- Cậu... tên súc sinh này..

An Tại Huân không ngờ Dương Thần không những không sợ, còn ngang nhiên trưng ra bộ mặt hồn nhiên không sợ sệt gì.

Liễu Vân xúc lại tinh thần, sắc mặt ôn hòa hỏi Dương Thần:

- Vị tiên sinh đây họ gì vậy.

- Tôi tên Dương Thần, Liễu tiên sinh cảm thấy khó chịu trước việc tôi cướp đi vị hôn phu của anh, thì anh cứ to tiếng chửi tôi mấy câu, uhm... tôi biết mà, đàn ông đương nhiên là không thích có người cướp đi người phụ nữ của mình rồi, mặc dù vẫn chưa trở thành người của anh.

Dương Thần sờ sờ đầu, có những chuyện chẳng biết phải làm thế nào, chuyện này mà cứ đè nén thì sẽ trở nên lung tung, lộn xộn mất thôi.

Liễu Vân cười nói:

- Dương tiên sinh là người hiểu chuyện, tôi không có ý định báo thù Dương tiên sinh tôi hi vọng chuyện này có thể bình tĩnh giải quyết để An Tâm vợ chưa cưới của tôi chịu ảnh hưởng ít nhất, lần này là ngoài ý muốn của cô ấy, là do tôi chăm sóc cô ấy chưa đủ tốt, khó chối được sai lầm này, Dương tiên sinh nếu không ngại, mọi người giải quyết chuyện này trong hòa

bình, chỉ cần Dương tiên sinh miệng kín như bưng, có người hỏi đến chuyện này thì cũng xin một mực phủ nhận.

- Phủ nhận? Nhà báo đều đến rồi, phủ nhận thì có ích gì chứ?

Dương Thần hỏi.

Liễu Vân cười tự tin:

- Dương tiên sinh hình như không biết sản nghiệp truyền thông của tập đoàn Bích Vân cũng rất có thành tích, sáng sớm hôm nay những thông tin kia đều đã được thu hồi lại rồi, cơ bản đều đã được khống chế, vì vậy Dương tiên sinh có thể yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến hình tượng của Dương tiên sinh, những bức ảnh truyền ra ngoài chúng tôi sẽ giải quyết, một mực phủ nhận tất cả, không cần biết là An Tâm hay Dương tiên sinh, đều sẽ không gặp bất cứ phiền phức nào.

Dương Thần xem như đã hiểu ra rồi, vị chủ tịch trẻ của tập đoàn Bích Vân quả nhiên cũng có chút tài năng, không ngờ đến truyền thông Trung Hải cũng có thể khống chế được.

An Tại Huân vui mừng vỗ tay:

- Liễu Vân giỏi thật, vẫn là cháu có cách, Liễu gia quả nhiên không phải là gia tộc tầm thường, cứ như vậy ta có thể yên tâm được rồi, ta nói cái con bé này, làm chuyện ngốc nghếch như vậy, hỏng mất danh tiếng, không sợ sau này được gả vào Liễu gia rồi sẽ bị người ta ghét bỏ sao?

- Bác yên tâm, người khác dám nói xấu gì An Tâm Liễu Vân cháu sẽ cố hết sức bảo vệ An Tâm không bị tổn thương. Liễu Vân nói xong lại nhìn An Tâm bằng đôi mắt đắm say.

An Tâm rút cuộc cũng thay đổi sắc mặt, nhưng không phải vì đôi mắt nồng cháy tình yêu của Liễu Vân mà là vì thủ đoạn của Liễu Vân khiến cô không kịp phòng bị, kế hoạch phá hỏng danh tiếng của cô coi như thất bại, vậy là chắc chắn vẫn bị gả vào nhà họ Liễu rồi, không còn lựa chọn nào nữa.

Hiện giờ, vẫn còn một tia hi vọng đó là Dương Thần không phủ nhận gì, đem tất cả chuyện ngày hôm qua nói ra hết, vậy thì những thông tin bị phong tỏa kia cũng coi như vô dụng rồi, bởi lẽ mà đương sự nói mới có sức thuyết phục nhất.

Nhưng nếu Dương Thần nói sự thật ra thì anh ta cũng phải mang cái tiếng gian phu dâm phụ, ảnh hưởng tới danh tiếng của anh ta.

Khi còn có sự lựa chọn khác, ai sẽ vô vị đến mức mà nhận các tiếng bị người ta phỉ nhổ chứ.

Mặt An Tâm trở nên trắng bệch, quay đầu lại nhìn Dương Thần trầm mặc không nói, người mới quen biết không đến một ngày, lại cướp đi cái mà mình trân trọng còn hơn bản thân suốt hai mươi năm qua, đích thị là một người đàn ông, anh ta vẫn như đêm hôm qua, hóa thành một chàng kị sĩ dũng cảm, mang chính mình lao ra phía trước bụi gai sao?

Không biết từ lúc nào Dương Thần đã rút từ trong túi ra một điều thuốc

châm lửa nhả ra những vòng khói trông giống bộ dạng của một lão nông dân, so với người đã thành đạt như Liễu Vân quả là một trời một vực.

Liễu Vân tràn đầy tự tin, kiêu ngạo nhưng vẫn không mất đi sự ôn hòa, dường như sự anh tuấn trẻ tuổi vốn như nó phải thế, nhìn Dương Thần chậm chạp không nói lời nào, có vẻ như đang suy nghĩ, anh ta cũng không vội vàng:

- Dương tiên sinh có phải cảm thấy chuyện này có chỗ oan ức, nếu Dương tiên sinh không ngại Liễu mỗ nhiều chuyện, Liễu mỗ sẽ bù đắp cho Dương tiên sinh chỉ cần Dương tiên sinh miệng kín như bưng là được, giữ gìn danh dự cho vợ chưa cưới của tôi và Dương tiên sinh.

- Không cần.

Dương thần khoát tay phả khói, cau mày nhìn An Tâm đang thấp thỏm không yên, lại nhìn Liễu Vân dường như đã nắm chắc mọi thứ trong tay cười nói:

- Người như tôi chẳng dám nói đến chuyện vĩ đại gì, cũng chẳng nói được mấy chuyện nhưng... nói đến chuyện phụ nữ, chuyện đã rồi mà còn ép nói là không có chuyện đó, chuyện này, tôi không làm được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 92

Tất Cả Điều Cút Hết Đi!

Dương Thần vừa nói dứt câu, nháy mắt một cái, vẻ mặt của mỗi người đều rất phấn khích?

Liễu Vân và An Tại Huân đều tưởng mình nghe nhầm, ngay sau đó An Tại Huân lại nổi cơn tức giận, còn Liễu Vân chột nhăm hai mắt lại, trong phút chốc không đoán ra được điều gì.

Vui sướng nhất là An Tâm, vui đến mức phát khóc, những giọt nước mắt trong suốt tràn qua mi.

Anh ta vẫn là chàng kị sĩ.

Đi con bà nó danh dự, đi con bà nó tiền bạc, đi con bà nó miệng kín như bưng.

Làm thì làm rồi không có cái gì mà không được nói, không thể nói.

Người đang hút thuốc khiến người khác phải sặc khói kia, bộ dạng bình thường, người đàn ông vừa mới quen biết chưa được một ngày, vì một kế hoạch vớ vẩn của mình, lại dùng danh dự của anh ta để giữ gìn sự tôn nghiêm cho mình.

- Dương Thần em yêu anh chết mất thôi.

Giống như vừa từ địa ngục trở lại với thiên đường, An Tâm vui mừng nhào vào trong lòng Dương Thần, hai tay ôm cổ Dương Thần, cũng chẳng để ý chuyện Dương Thần vừa mới hút thuốc, hôn Dương Thần một nụ hôn thật nồng nàn.

Chẳng sợ xung quanh còn có ba, chồng chưa cưới, vệ sĩ đang nhìn, như vậy thì đã sao chứ.

Tất cả đều cút hết đi, tôi chỉ cần người đàn ông này thôi.

Dương Thần có vẻ hơi xấu hổ, hiện tại con gái nhiều cô đơn thuần, chính mình là tên lưu manh chơi xấu người ta xem ra được coi là phong độ, còn chủ động hôn mình... uhm mặc dù không thích bằng hút thuốc, nhưng hôn ngay trước mặt cha với chồng chưa cưới của người ta thế này, trong lòng vẫn thấy không tồi chút nào.

Đặc biệt là tên Liễu Vân trẻ tuổi lắm tiền đó, so với mình còn đẹp trai hơn một chút, nhưng đến cuối cùng, người phụ nữ của người chẳng phải vẫn nằm trong lòng ta sao?

- Uhm... uhm

Dương Thần ngại ngừng nói:

- An Tâm cô... cô đừng dùng răng cắn đầu lưỡi của tôi.

An Tâm kiểm chế bản thân, ở miệng, ở mặt thậm chí cả ở cổ của Dương

Thần đâu đâu cũng để lại những nụ hôn ướt át, lúc đó mới chịu bỏ ra, ánh mắt đầy cảm động nhìn Dương Thần.

Bản thân An Tại Huân cũng sắp bị làm cho tức chết nhìn thấy con gái đứng ngay trước mặt đang hôn cuồng nhiệt một người đàn ông hoang dã, thiếu chút nữa giận đến ho ra máu, run rẩy khớp hàm nhìn hai người, lại không thể chửi được câu nào chỉ không ngừng thở hồng hển.

Liễu Vân vẫn im lặng như nước, nhưng vẫn không hề tức giận, để An Tại Huân không phải quá kích động mới từ từ phong độ xoay người lại, nghiêm mặt nói:

- Dương tiên sinh,

Xem ra anh không muốn phối hợp rồi.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Đây... không phải là tôi không muốn phối hợp chỉ là con người tôi không có thói quen trợn mắt lên nói dối như vậy thôi, đặc biệt là đối với loại chuyện nghiêm túc như thế này, người sống một bộ mặt cây sống một lớp vỏ không thể coi trịnh tiết con gái nhà người ta không ra gì được, tôi nghĩ nếu Liễu đại thiếu gia quả thực thích An Tâm thì nên hiểu đạo lý này.

- Nếu tôi không thật sự yêu cô ấy thì sẽ không hao tâm tốn trí che dấu giúp cô ấy.

Dương Thần lắc đầu, lần đầu tiên tỏ vẻ nghiêm túc,

- Anh phải che dấu cái gì? Anh che dấu không chỉ là trinh tiết của cô ấy, không chỉ là sự tôn nghiêm của cô ấy nếu như anh thật sự yêu cô ấy, thì nên yêu mọi thứ thuộc về cô ấy sợ gì chuyện cô ấy lên giường với một trăm, một nghìn, một vạn người đàn ông chứ, anh cũng nên tiếp nhận điều đó, chứ không phải là tìm cách để che dấu đi sự thật đó, cái mà anh yêu chỉ là thể xác bên ngoài, chứ không phải là An Tâm.

- Dương tiên sinh,

Hãy thu lại những lời nói vớ vẩn của anh đi, đừng hoài nghi tấm lòng chân thành của tôi đối với vợ chưa cưới của tôi.

Sắc mặt của Liễu Vân bắt đầu khó coi.

An Tâm cũng khó có thể che dấu được vẻ xúc động, vừa mới lau khô được nước mắt, nước mắt lại trực trào ra, giận dữ đập vào ngực của Dương Thần

- Đáng ghét, chỉ biết nói những lời làm người ta phải khóc, có phải là còn muốn lên giường với em không.

Đây rõ ràng là do ông trời không tốt.

Dương Thần xấu hổ cười cười, hần chỉ là ăn ngay nói thật.

Nhìn hai người không coi ai ra gì còn liếc mắt đưa tình với nhau, Liễu Vân dù có nhin thế nào cũng không thể nhịn được nữa, nheo hai mắt lại,

- Dương tiên sinh, xin anh hãy tự trọng một chút An Tâm vẫn còn là vợ chưa cưới của tôi, tôi sẽ không thay đổi quyết định kết hôn của mình nếu anh

hi vọng đến lúc đó có thể bình yên vô sự đến dự hôn lễ của chúng tôi, thì tốt nhất không nên dây dưa với vợ chưa cưới của tôi nữa.

Nghe thấy những câu nói mang vài phần uy hiếp này, Dương Thần theo bản năng liền cảm thấy không thoải mái, cười nhạt nói:

- Tôi ở cùng tiểu bảo bối của tôi như thế nào đó là tự do của tôi,

Về việc có thể nhìn thấy lễ cưới của anh và An Tâm hay không, còn phải xem An Tâm có đồng ý lấy anh không đã, vấn đề này tôi thấy còn phải bàn bạc thêm.

An Tại Huân lúc này đã lấy lại được một chút hơi, giận không thể lớn tiếng quát mắng:

- Tên súc sinh ăn tim gấu gan hùm người là loại người gì vậy? Người đừng tưởng con nha đầu thối này bảo vệ người là chúng ta không làm gì được người? Chỉ cần An Tại Huân ta còn một hơi thở, ta tuyệt đối không để tên súc sinh như người có ngày tốt lành đâu, người tin không ngay bây giờ ta có thể sai người đánh chết người.

- Không được làm hại anh ấy.

An Tâm thấy cha thực sự sắp động thủ vội vàng dang hai tay ra bảo vệ Dương Thần, trong lòng cô lúc này tràn ngập sự áy náy và cảm động đối với Dương Thần, sao có thể khác được?

Dương Thần cười nhạt, dường như đây là chuyện buồn cười nhất thế gian này, kéo An Tâm yếu đuối không sức chống cự về phía sau mình, tiến lên vài bước, hướng về phía An Tại Huân và Liễu Vân nói:

- Đạo này tôi khá nghèo, không nhiều tiền bằng các người, thủ hạ cũng không đông bằng các người, xe cũng không đắt bằng của các người... tuy nhiên, không có nghĩa là tôi để cho các người ức hiếp, tôi không có thói quen đem phụ nữ ra làm tấm kính để chắn cho mình, bộ mặt là phải dựa vào hai tay mình kiếm được, không phải dựa vào mồm mép mà nên chuyện được.

Nói tới đây sắc mặt của Dương Thần trở nên đáng sợ, ánh mắt nhìn xuyên thấu khiến An Tại Huân và Liễu Vân đều cảm thấy vài phần khó chịu.

- Lão già, tôi nói cho ông biết, tôi ghét nhất bị người ta uy hiếp, Dương Thần tôi hôm nay đứng trước mặt ông, một đôi tay, một đôi chân, còn mang thêm một thứ mà hơn tất cả các người, lão già, tôi đã làm tình với con gái ông, tôi làm tình với con gái ông không chỉ một lần, hai lần, một đêm tôi làm tình với cô ta tới mười mấy lần, ông có thể làm giống như tôi không? Tôi đã làm rồi, tôi còn làm rất vui vẻ nữa, con gái ông cũng rất vui vẻ, qua mấy ngày không chừng con gái ông còn sinh cho tôi một đứa con cũng nên, vậy ông bảo tôi phải làm thế nào? Ông muốn tôi phải làm thế nào?

- Người... người... ta..

Nghe đến những câu thô bỉ như vậy An Tại Huân trợn ngược mắt lên, giận tới mức không nói nên lời, liền hôn mê bất tỉnh.

Vài tên vệ sĩ vội vàng đỡ ông ta, đưa ông ta về xe.

An Tâm nghe Dương Thần nói tới những hành vi phóng đảng như vậy, đôi má lúm đồng tiền đỏ ửng, chính mình cũng có chút ngạc nhiên không ngờ mình lại không hề nổi nổi giận, ngược lại trong lòng còn cảm thấy ngọt ngào, nhìn Dương Thần đứng sừng sững trước mặt nhưng bóng dáng lại không hề cao lớn, lại có cảm giác an toàn của một ngọn núi, cảm giác vững vàng.

Liễu Vân cũng đã bị khiêu khích đến giới hạn chịu đựng cuối cùng, từ trước đến giờ chưa có ai dám đứng trước mặt mình nói những lời khiêu khích như vậy khõe miệng cười nhạt nói:

- Dương tiên sinh, anh sẽ phải hối hận vì những hành động vô lễ mà anh đã làm.

- Hối hận cái mẹ ngươi á.

Lúc Dương Thần nói, đột nhiên thân hình ở phía trước nhào đến, một bàn tay như con rắn điện chộp lấy cổ Liễu Vân.

- Thiếu gia.

Vài tên vệ sĩ căn bản không kịp phản ứng, liền đứng nhìn Liễu Vân bị Dương Thần dùng một tay bóp cổ, chặn ở chỗ chí mạng.

- Thả thiếu gia của chúng ta ra.

Vài tên vệ sĩ giận dữ quát, nhưng lại không dám hành động khinh xuất, bởi chúng có thể nhìn thấy lửa giận từ ánh mắt của Dương Thần, thậm chí là cả sát khí...

Liễu Vân thấy mình bị giữ như vậy, liền có ý dùng quyền cước để đánh lại Dương Thần, để hấn thả mình ra, nhưng về điểm này anh ta sao có thể bằng được Dương Thần, vài cái nắm tay đá chân trên người Dương Thần, chẳng qua chỉ như muỗi đốt chẳng thấm vào đâu.

Dương Thần cười nhạt một tiếng, tay dùng thêm chút lực, bóp chặt vào cổ Liễu Vân, rồi nhấc bổng cái thân hơn năm mươi cân của Liễu Vân lên dễ dàng như nhấc một con búp bê bằng vải.

- Ngươi... mau buông thiếu gia nhà ta ra.

Mấy tên vệ sĩ cuống lên, nhưng chúng cũng không dám khinh thường người đàn ông khí lực phi thường này, nhờ đâu hấn dùng lực bóp gãy cổ của Liễu Vân thì sao. Dù sao đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc, vua vẫn phải thua thằng liều, bọn họ đều không dám làm gì.

Liễu Vân gần như đã không thể thở được nữa rồi. Mặt đỏ bừng, bắt đầu liều mạng dầy dụa, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi cánh tay cứng như thép của Dương Thần.

Dương Thần không thèm để ý nói:

- Nói chuyện tử tế với các người,

các người lại tức giận, giận rồi thì cũng thôi, lại còn chửi ta, chửi ta, ta cũng rộng lượng bỏ qua, nhưng uy hiếp ta là không đúng rồi mà...

Nói xong, quay đầu lại hỏi An Tâm vẫn đang ngây người ra:

- An Tâm tiểu bảo bối, em nói xem có phải bóp chết hần không?

An Tâm giật mình, lúc này mới hiểu ra chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình, kinh ngạc vì sức mạnh quý thần khó đoán của Dương Thần, đồng thời vội vàng hô:

- Đừng, đừng giết người, Dương Thần anh mau bỏ anh ta xuống.

- Xem ra ở trước mặt An Tâm tiểu bảo bối, ta tha cho người Dương Thần nói, rồi buông tay ra khỏi Liễu Vân.

Liễu Vân kịch liệt ho khan, cả mặt đỏ bừng, sợ hãi lui về phía sau của mấy tên vệ sĩ, há mồm ra thở dốc.

- Mạng của người là do An Tâm cứu, cho nên tốt nhất người đừng có làm khó cô ấy, lần sau ta sẽ không dễ dàng mà thả cái cổ của người ra như vậy đâu, nếu không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước đây.

Dương Thần nói xong mỉm cười nháy mắt với An Tâm, rồi quay người bỏ đi.

Liễu Vân và đám vệ sĩ mặt biến sắc mấy lần, chung quy là vẫn không đủ dũng khí đi ngăn cản.

Nhưng thật ra An Tâm mới là người không nỡ nhất, nhưng biết rằng sau này không phải là thời điểm có thể quán lấy Dương Thần, hơn nữa chuyện đã đến nước này, Dương Thần đã vì mình mà làm quá nhiều rồi, sau này phải dựa vào bản thân mà đối diện tất cả thôi, giống như Dương Thần nói cô cũng có sự tôn nghiêm của cô.

Trong lòng đối với Dương Thần rất cảm kích, An Tâm nhìn hần rời đi, rồi sửa sang lại dung nhan, đi về hướng chiếc xe Mercedes Benz.

- An Tâm, em đi đâu? Liễu Vân trầm giọng hỏi, anh ta không muốn người phụ này lại rời xa khỏi tầm mắt của mình một lần nữa.

An Tâm mỉm cười, lười nhác nhìn anh ta:

- Còn có thể đi đâu được chứ, về nhà.

Nói xong chủ động chui vào trong xe rồi kéo kính lên.

Khuôn mặt Liễu Vân u ám hiện lên nhiều cảm xúc phức tạp, đến cuối cùng, dùng những từ mà chỉ có mình nghe được lẩm bẩm nói:

- Là của ta, ai cũng không thể cướp đi được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 93

Thất Bại Của Người Đàn Ông

Dù sao thì vẫn là ngày đi làm, Dương Thần sau khi rời khỏi sở cảnh sát, lái xe chạy thẳng đến Quốc Tế Ngọc Lôi, mặc dù kế hoạch chủ yếu mỗi ngày là mua đồ ăn sáng thất bại, nhưng là một người yêu công việc, là một nhân viên xuất sắc yêu công ty, Dương Thần cảm thấy vẫn là nên tự mình tiếp tục trò chơi đến khi tan làm mới được.

Vừa bước vào phòng làm việc của ban Quan hệ xã hội, vô số ánh mắt u oán phần uất đều tập trung về phía hắn, khiến hắn được một phen dựng tóc gáy.

- Các vị mỹ nữ chào buổi sáng.

Dương Thần cười cười chào hỏi, rồi đứng ngây ra ở cửa như một cái máy thiếu dầu bôi trơn.

- Hừ, người nào đó không để ý đến chị em chúng ta sống chết ra sao, vừa mới sáng sớm đã khiến chúng ta bị đối.

Trương Thái bữu đôi môi đỏ mọng, oán giận nói.

Dương Thần sợ đám phụ nữ này thi nhau công kích, vội vàng nói:

- Tôi có thể giải thích, hôm nay gặp phải chút rắc rối.

- Rắc rối gì?

Một người đẹp không tin hỏi lại.

Dương Thần từ trước đến nay vẫn khá thành thực, mở mồm ra nói:

- Đêm qua ở quán ăn đêm dụ dỗ được một em, sau khi lên giường thì bị cảnh sát bắt, sáng sớm hôm nay vừa đi ra từ sở cảnh sát, tôi cũng không kịp ăn bữa sáng nè.

Tất cả phụ nữ ở ban Quan hệ xã hội đều có vẻ mặt đen tối, lí do này mà cũng có thể bịa được, ai tin đây?

Vài người đẹp trêu đùa:

- Khoác lác, anh chỉ háo sắc chứ sao có gan mà làm, lại còn dụ dỗ người ta lên giường với anh, chắc là khủng long chứ gì.

- Cũng không phải một lần quên mua đồ ăn sáng, rồi tiện đến muộn sao, biết anh là người có tiếng làm việc không đàng hoàng, bọn tôi tha cho anh, nhưng cũng đừng bịa ra lí do vớ vẩn như vậy.

- Anh Dương, hay là anh đến dụ dỗ em đi, để em xem em có lên giường cũng với anh không, để cho cảnh sát bắt một lần em cũng chưa vào đồn cảnh sát bao giờ.

- Đồ hồ ly tinh lăng lợ, lần sau muốn vào đồn cảnh sát, thì cứ vào cửa hàng ăn đêm, như vậy không phải xong rồi sao

Một đám phụ nữ ríu ra ríu rít với nhau, chẳng ai thềm tin cả.

Dương Thần đâm ra bực bội, nói thật mà không ai tin, đây là cái đạo lý gì vậy?

Phong ba coi như đã qua được, đợi Dương Thần ngồi vào chỗ, Triệu Hồng Yên ngồi bên cạnh nửa cười nửa không liếc nhìn hẩn một cái:

- Anh bị bắt vào đồn cảnh sát thật à?

Tôi việc gì phải lừa cô chuyện như thế này làm gì, tôi còn cãi nhau với người nhà của cô gái đó mấy câu.

Triệu Hồng Yên tỏ vẻ khâm phục:

- Anh cũng đen đủi quá đi chứ, vụng trộm ở bên ngoài còn bị cảnh sát bắt, chưa từng gặp người đàn ông nào thất bại như anh.

- Em tưởng vụng trộm mà đơn giản sao?

Dương Thần không vừa lòng:

- Chi bằng lần sau em cũng thử đi vụng trộm xem sao, đừng để chồng em bắt được là được.

Triệu Hồng Yên đỏ mặt, nhìn Dương Thần với vẻ hờn dỗi:

- Nói lung tung cái gì vậy, tôi là gái nhà lành, tận sức phấn đấu cả đời vì hạnh phúc gia đình nhà.

- Lần trước không biết ai bị tôi sờ một cái, khiến phía dưới chảy cả nước thế nhỉ

Dương Thần lảm bảm nói.

Triệu Hồng Yên sao chịu được sự khiêu khích ám muội này, giơ tay lên đánh vài cái vào vai Dương Thần, đỏ mặt nói:

- Không được nhắc lại vấn đề này nữa, sau này cũng không được phép làm thế nữa. Tôi chỉ coi anh là đồng nghiệp bình thường mà thôi, không có ý nghĩ đen tối như anh đâu.

- Tâm tư xấu xa cái gì...

Dương Thần nhìn người phụ nữ đang xấu hổ bằng ánh mắt chế nhạo:

- Em nói tôi dẫu đầu hổ đuôi, tôi còn chưa nói em xấu hổ cái gì chứ.

Triệu Hồng Yên tức đến mức bộ ngực không ngừng phập phồng, hừ một tiếng rồi quay đầu bỏ đi, không thềm để ý đến Dương Thần.

Lúc đó Lưu Minh Ngọc mặc một bộ váy trắng, dáng người thướt tha tiến tới, mấy ngày hôm nay không cần ứng phó với sự quấy rầy của bộ trưởng Mã, khí sắc của phụ nữ ban quan hệ xã hội này xem ra có vẻ tốt hơn nhiều rồi, hồng hào nhuận sắc, khuôn mặt mỹ miều như đóa hoa Tulip.

Lưu Minh Ngọc đang cầm một tách cà phê nóng hôi hổi, dựa vào bàn làm việc của Dương Thần, bởi vì bị đè ép, khiến cho thân dưới của cô ta trở nên đầy đặn hơn, lộ ra những đường cong khoa trương.

- Dương Thần cậu cũng đừng trêu Hồng Yên nữa, cô ấy cũng chỉ là vì lo lắng cho cậu mà thôi, buổi sáng không thấy cậu đi làm, còn muốn gọi điện thoại hỏi xem cậu có xảy ra chuyện gì không, nhưng ai biết là điện thoại cậu

lại tắt máy chứ.

Triệu Hồng Yên bị nói ra hết những tâm sự, không giữ được thể diện:

- Chị Minh Ngọc nói gì vậy, sao em phải lo chuyện người không có lương tâm này đến hay không đến chứ.

Trong lòng Dương Thần cũng cảm thấy ảm áp, xem ra mấy người phụ nữ ở đây thực sự quan tâm mình, cười cười nói với Hồng Yên:

- Xấu hổ cái gì chứ, quan tâm đến đồng nghiệp thì có gì không đúng.

- Ai quan tâm đến anh, ít tự kiêu đi...

Triệu Hồng Yên vờ giận dỗi trừng mắt nhìn hắn, quay người đi tiếp tục làm việc khác.

Dương Thần quay lại nhìn Lưu Minh Ngọc đang điềm tĩnh đứng bên cạnh, hỏi:

- Còn chị, có lo lắng cho tôi không?

- Tôi? Lưu Minh Ngọc đột nhiên bị hỏi như vậy, sắc mặt có chút không tự nhiên:

- Liên quan gì đến tôi chứ, cái bộ dạng vô lại của cậu đừng để người khác chịu thiệt thòi, thì cũng sẽ chẳng có chuyện gì.

Nói xong, Lưu Minh Ngọc bước nhanh về.

Thật là biết trả vờ, Dương Thần lắc đầu, cười cười, mở máy tính, bắt đầu chơi trò chơi của mình.

Buổi trưa vẫn ăn cơm ở nhà ăn nhân viên của Quốc Tế Lôi Ngọc, ba người phụ nữ một bàn, đem cơm canh chia cho Dương Thần xong, căn bản cũng chỉ là ngồi nhìn Dương Thần ăn như sói nhai hổ nuốt, chính mình cũng chỉ ăn được mấy miếng, phần nhiều thời gian đều là ngồi nói những thứ như mỹ phẩm, thời trang, phụ nữ đúng là chẳng bao giờ hết chuyện, đặc biệt là phụ nữ làm ở công ty thời trang.

Lúc này Trương Thái mới đột nhiên đề xuất ra một vấn đề:

- Ày, sắp công bố về bộ sưu tập mùa thu rồi, các chị nói xem đến lúc đó sếp có thể xuất viện để chủ trì được không?

- Chắc là có thể.

Triệu Hồng Yên ngẫm nghĩ một chút:

- Sắp nửa tháng rồi, không phải nói sếp tiến hành trị liệu rồi sao, chắc cũng sắp kết thúc rồi.

- Nếu đến lúc đấy mà sếp vẫn không đến thì lễ công bố năm nay chắc chắn sẽ thiếu đi rất nhiều nhân vật cao cấp.

Lưu Minh Ngọc cũng có chút lo lắng, đột nhiên nhìn Dương Thần ở bàn đối diện đang ăn cắm đầu vào ăn, dờ khóc dờ cười nói:

- Dương Thần, cậu chí ít cũng là nhân viên của công ty, lại không quan tâm gì đến chuyện của công ty sao?

- Tôi quan tâm thì có tác dụng gì? Dương Thần trầm nghĩ, liếm liếm hạt cơm ở khóe miệng rồi cười:

- Tôi không phải là bác sĩ, tôi quan tâm thì Lâm tổng có thể sớm xuất viện à?

- Vô tâm quá đi mất.

Trương Thái lè lưỡi với bộ dạng đáng yêu:

- Vợ anh đúng là đáng thương, anh không đáng mặt làm chồng.

- Đúng vậy, lấy được vợ rồi còn đến quán ăn đêm lêu lổng, kết quả là còn bị cảnh sát bắt, công việc cũng không cố gắng, đúng là không biết cô gái ngốc nghếch nào sẽ lấy anh nữa.

Triệu Hồng Yến châm chọc.

Dương Thần cũng chẳng để bụng, cười cười, biết là các cô ấy cũng chỉ đùa thôi, không thì đã không cùng ngồi ăn cơm với mình, trong lòng đang nghĩ, tuần sau Lâm Nhượng Khê chắc chắn xuất viện rồi, có rất nhiều chuyện, cũng nên nói với cô ấy một chút.

Nói chính hẳn một “ông chồng” bị cảnh sát bắt, vẫn là do làm bậy với người phụ nữ bên ngoài, “cô vợ” Lâm Nhượng Khê này đến một bức thư cũng chả viết cho mình, chỉ phái một luật sư giúp mình ra khỏi sở cảnh sát, có thể bình tĩnh đối đãi với chuyện chồng làm ở bên ngoài như vậy, trong giới phụ nữ, em Lâm nhà mình cũng coi như là độc nhất rồi.

Lười đến độ nghĩ đến đây cũng chẳng có tác dụng gì, Dương Thần lắc đầu định tiếp tục ăn cơm, bất giác nhìn thoáng qua, phát hiện đã nhiều hôm nay không nhìn thấy nữ trưởng bộ phận Mạc Thiện Ny đi vào nhà ăn cùng với người bên cạnh cô ta, là thư kí của Lâm Nhượng Khê Ngô Nguyệt, theo sau hai người phụ nữ này còn là một đoàn người, xem ra rất giống nam nữ tinh anh.

Mạc Thiện Ny ăn mặc một bộ quần áo rất hợp thời, chiếc quần màu cà phê sang trọng và đeo một đôi giày da Ngựa Tử Phong tao nhã khiến cả người toát ra một vẻ gợi cảm khiến không ít nam nhân viên nhà ăn vụng trộm nhìn cô.

Chỉ có điều, khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Thiện Ny lại có vài phần mệt mỏi, đôi mày đen như bị khóa lại, nói với Ngô Nguyệt vài câu, dường như sắc mặt đượm buồn.

- Trưởng bộ phận Mạc gần đây rất đáng thương, bận việc của ban Quan hệ xã hội rồi lại còn phải lo thêm công việc của tổng giám đốc.

Trương Thái nhỏ tiếng nói:

- Ngày nào cũng họp họp họp, chúng ta ăn cơm xong rồi mới được xuống ăn.

- Cũng hết cách mà, Lâm tổng tín nhiệm nhất là trưởng ban Mạc mà, hơn nữa có nhiều công lao, ai khiến trưởng bộ phận Mạc trước kia ở ban Quan hệ xã hội mấy năm gần đây năm nào cũng có bao nhiêu lợi lộc, tôi đoán không chừng đợi Lâm tổng trở về, Trưởng bộ phận Mạc nhất định sẽ được thăng chức, đám người của ban giám đốc đều đã chăm cô ấy rồi.

Triệu Hồng Yến khâm phục nói.

Hai người đẹp nói xong, đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên Lưu Minh Ngọc cười cười mà không nói gì.

Lưu Minh Ngọc nhìn hai cô gái có phần cổ quái,

- Làm gì mà nhìn tôi chăm chăm vậy?

Trương Thái cười khúc khích:

- Chị Minh Ngọc, đợt trưởng ban Mạc thăng chức, thành phó chủ tịch, trợ lý của chủ tịch vân vân, trưởng bộ phận của bộ phận chúng ta, không phải là chị rồi sao?

- Nói lung tung cái gì vậy.

Lưu Minh Ngọc véo véo cái mặt mềm nhũn thịt của Trương Thái, mỉm cười nói:

- Chuyện này đừng có nói linh tinh

- Vốn là như vậy mà

Triệu Hồng Yến cũng tán đồng ý kiến của Trương Thái:

- Thành tích của chị Minh Ngọc mấy năm gần đây đều đứng đầu bộ phận mình, không thể để người ngoài đến làm trưởng bộ phận được, chị em chúng ta đều ủng hộ chị Minh Ngọc.

Nhìn dáng vẻ vừa vui mừng, vừa ngại ngùng của Lưu Minh Ngọc, Dương Thần không nhịn được liền nói:

- Làm như mấy người là thành viên ban giám đốc không bằng ý, nói là ai thì sẽ là người đó.

- Ngậm miệng vào mà ăn cơm đi!

Ba người phụ nữ đồng thanh nói

- Ngậm miệng vào thì làm sao ăn cơm được...

Dương Thần than thở một câu rồi, rồi cũng chẳng nói thêm câu nào nữa.

Đồng thời, lúc vừa mới đi qua bốn người bạn Dương Thần điện thoại của Mạc Thiện Ny đột nhiên đổ chuông, sau khi nhận điện thoại, sắc mặt thay đổi, đáp vài câu đơn giản, quay sang bốn người Ngô Nguyệt giải thích vài câu, định rời đi trước.

Quay người lại, đúng lúc nhìn thấy Dương Thần đang cố gắng nuốt cơm, Mạc Thiện Ny hơi do dự một chút, đi đến bên cạnh Dương Thần nói:

- Dương Thần, đi cùng tôi đến một nơi xử lý một số chuyện.

- Hả? Nhưng tôi đang ăn cơm.

- Không chết đói là được, đây là mệnh lệnh.

Mạc Thiện Ny trừng mắt nhìn hắn, tên này là chúa lười, nhìn đâu cũng thấy tức.

Dương Thần bất đắc dĩ, nếu chỉ là cấp trên thuần túy thì không sao cả, nhưng dù sao thì cũng có giao tình lén lút, không tiện cự tuyệt, chậm rãi đứng dậy,

- Được, nhưng nếu tôi đói bụng thì cô phải mua cơm cho tôi ăn đấy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 94

Mau Đưa Cho Cha!

Mỗi lần cùng Mạc Thiện Ny ra ngoài, đều đến những chỗ quái lạ.

Lần đầu tiên đến công ty Lưu manh, lần thứ hai, đến một quán ăn khá náo nhiệt, lần thứ ba này theo ra đây, Dương Thần đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng khi đến chỗ hẹn, vẫn hơi sững sốt.

“Công ty trách nhiệm hữu hạn xây dựng công trình Trung Nam” ... đây là một công ty.

Nhưng chỗ đến của hai người, không phải địa điểm của công ty, mà chỉ là nơi thi công nhận thầu của công ty đó.

Thép xây dựng bám đầy màu nâu, màu xám của bụi xi măng, các loại đá nhuyển lớn nhỏ đổ đống ở một bên, không khí tràn ngập cát bụi, dưới ánh nắng mặt trời trở nên mờ mịt.

Xung quanh là những công nhân xây dựng đầu đội nón bảo hộ lao động màu vàng, không ít người ở trần làm việc, lộ ra những bắp thịt gầy nhom màu đồng, chất nhầy của mồ hôi làm thấm ướt cả quần, mọi người mặt mày đầy bụi bặm, cho dù đang cười với bạn cũng như thấy họ đang khóc.

Người xưa thường nói mồ hôi của nông dân làm giàu cho chủ nông trại, cũng như mồ hôi của công nhân xây dựng tạo nên những tòa nhà chọc trời?

- Cái này.. Mạc tiểu thư, cô có chắc không đi nhầm chỗ?

Dương Thần nhìn vào người Mạc Thiện Ny ăn mặc đẹp để cẩn thận đi trên con đường gập ghềnh sỏi đá, nghi ngờ đôi giày cao gót của cô không biết có thể chịu được bao lâu.

Mạc Thiện Ny vừa lau mồ hôi trên trán, bực bội nói:

- Cứ đi theo, đừng nhiều chuyện!

Dương Thần lững thững cười, nhưng không quan tâm.

Mạc Thiện Ny không thèm để ý, tiếp tục bước đi, gặp một người đàn ông trung niên như vẻ là người giám sát, mặc đồng phục màu xanh của công ty Trung Nam, đang chỉ huy vài công nhân khuân vác xi măng.

- Này chú, cho hỏi văn phòng làm việc của công trường thi công ở đâu?

Mạc Thiện Ny lễ phép hỏi.

Người đàn ông giám sát ngạc nhiên nhìn cô, trong lòng buồn bực nghĩ người con gái trẻ đẹp sao lại đến chỗ thi công dơ bẩn này.

Đoán có thể là người công chức đến từ cơ quan nhà nước, mặt mày tươi tắn tiếp chuyện, nhanh chóng nói cho cô ấy biết vị trí của văn phòng.

Cái gọi là văn phòng chỉ là phòng dùng ván ép lợp tạm, một công ty xây dựng quy mô như vậy chắc đương nhiên có những trang bị tương đối, phía

trong tuy hơi trông trải một chút nhưng không thua kém gì so với các văn phòng thực sự, có máy điều hòa và ti vi.

Trong văn phòng chỉ có một bàn làm việc bằng gỗ rất lớn, một người đàn ông trung niên bụng bự, mặc áo vest màu xám không hiệu đang cầm điện thoại nói ồn ào bằng tiếng địa phương, thấy Mạc Thiên Ny và Dương Thần đi vào, ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của Mạc Thiên Ny, sau đó nhìn hai người họ ngẫm ngợi.

Gác nhanh điện thoại xuống, ông béo nở nụ cười sáng khoái, bước tới bắt tay với Mạc Thiên Ny:

- Không biết cô cần tôi giúp đỡ gì không?

Mạc Thiên Ny không thèm để ý bàn tay đưa ra của người đàn ông, thản nhiên nói:

- Trương Phú Quý ở đâu? Tôi đến đón ông ta về.

Ông béo hốt hắng vì việc bắt tay không thành, nghe đến cái tên Trương Phú Quý này, đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh híp lại, sắp nhìn không thấy gì rồi.

- Cô chính là con gái của Trương Phú Quý?

Mạc Thiên Ny nhú nhú mày, nhưng cũng gật đầu:

- Phải!

Dương Thần ở phía sau hơi tò mò nhìn tình cảnh vừa xảy ra, không nghĩ rằng bố của Mạc Thiên Ny ở đây, hình như là lúc trước cô ấy nói với mình bố của cô ấy đã chết rồi, nói cách khác, ông Trương Phú Quý này chắc có lẽ là cha kế của cô.

Dương Thần không nói gì, nhìn sự việc xảy ra một cách im lặng, thông thả móc điều thuốc châm lửa, yên lặng hút.

- Có mang theo tiền không?

Ông béo đã thay đổi nét mặt, có phần kiêu căng nhìn Mạc Thiên Ny, trong chốc lát hình như đã trở nên ngạo mạn hơn.

Mạc Thiên Ny yên lặng từ trong bóp lấy ra một xấp tiền, xem ra cũng không ít

Nói:

- Đây là năm ngàn nhân dân tệ, thả người!

- Năm ngàn?

Ông béo cười to,

- Năm ngàn là con số ban nãy, người cha cờ bạc của cô nói chuyện điện thoại từ nãy giờ, bây giờ không thể thiếu chỉ có năm ngàn.

- Cái gì?

Sắc mặt Mạc Thiên Ny tỏ ra khó chịu, cố nén cơn giận hỏi:

- Ông ta lại thua nữa?

Ông béo hừ vài tiếng, miệng vẫn ngậm điều thuốc, chỉ vào phóng ké bên:

- Cô tự đi xem xem ông ta đã thua bao nhiêu.

Mạc Thiện Ny như cơn gió xoay người rời khỏi văn phòng, đi đến phòng kế bên, dùng sức đẩy cửa phòng.

Một luồng khói thuốc và mùi rượu phả vào mặt. Mạc Thiện Ny liền bị mùi ghê tởm này khiến cô sặc ho vài tiếng, sau đó mới nhìn rõ cảnh vật trong phòng.

Phòng này chỉ đặt vài cái bàn và băng ghế dài.

Khắp nơi vung vãi những lá bài và con bài, mặt chược, trên sàn mặt xi măng tàn thuốc mọi nơi, và những chai bia không. Hai cái bóng đèn lắc lư phát ra ánh sáng mờ nhạt.

Hiện giờ trong phòng có bảy tám người đàn ông ăn mặc xộc xệch vây quanh cái bàn lớn nhất, hai đầu bàn mỗi bên ngồi một người.

Một người đàn ông mặt dài, mặc chiếc áo sơ mi trắng không cài nút, đầu tóc dựng lên. phì phèo khói thuốc, một chân gác lên ghế, trông rất nhàn nhã.

Đối diện hắn, một thân hình khác đang run bần bật, mặc cái áo tay ngắn màu vàng nhạt, sắc mặt bí xị, trán và đuôi mắt có nhiều nếp nhăn. Khuôn mặt gầy ốm khiến cho hai gò má nhô ra, nét mặt uể oải.

Người trong phòng nhìn thấy cửa phòng bị đẩy ra, đều ngoáy đầu lại nhìn, khi nhìn thấy người mở cửa là một cô gái xinh đẹp, ánh mắt liền lóe sáng.

Chỉ duy nhất người đàn ông trung niên lưng khòm, đôi mắt thất thần, sau khi nhìn thấy Mạc Thiện Ny lộ ra vẻ vui mừng, khoanh khắc giống như từ dưới đất bay dựng lên, sải chân chạy đến trước mặt Mạc Thiện Ny, hai tay ghì chặt lấy vai của Mạc Thiện Ny lắc mạnh kêu to:

- Tiểu Ny mau đưa tiền cho cha, mau đưa tiền cho cha, cha cần phải gỡ lại

Vai của Mạc Tiểu Ny bị ông ta nắm rất đau, nhưng không giãy giụa, hốc mắt đỏ ửng, cười thảm thương:

- Cha cần bao nhiêu?

- Có bao nhiêu đưa bao nhiêu, để ta gỡ lại!

Người đàn ông la lớn, giống như đã tiêm thuốc kích thích.

Lúc này những người đàn ông kia đã rõ, người đàn ông tóc dựng cười nham hiểm:

- Cô bé, cô hẳn là cô con gái mà Trương Phú Quý từng nhắc tới, cha cô còn thiếu nợ Đại Quân tôi hai chục ngàn, cô trả giúp ông ta, để chơi tiếp với tôi.

Trương Phú Quý mặt đỏ lên, quay đầu lại hét lớn:

- Đại Quân mày khoan hả hê, chờ tao lấy được tiền rồi chơi tiếp với mày, cho mày nợ lại tao hai mươi ngàn.

- Hai mươi ngàn

Sắc mặt Mạc Thiện Ny tái nhợt, nhìn cái bóng điên cuồng nói:

- Mới qua nửa tiếng, cha thua từ năm ngàn tăng lên đến hai mươi ngàn?

Cha có biết cha đang làm gì không?

- Cha

Trương Phú Quý xoay lại nhìn thấy đôi mắt của Mạc Thiện Ny đã ứa lệ, cuối cùng cảm thấy có điều không phải, cố cắn răng nói:

- Lúc này cha chỉ hơi xui xẻo, con gái con đừng xen vào, lát nữa cha sẽ thắng trở lại.

- Xui xẻo? Thời gian xui xẻo của cha còn ngắn sao? Bao nhiêu năm rồi? Con đã đưa cho cha bao nhiêu? Cha có biết hay không? số tiền đó có thể mua một căn nhà ở Trung Hải đấy!

Mạc Thiện Ny cuối cùng nhin không được mà lớn tiếng trách cứ nói.

Trương Phú Quý muốn nổi giận nhưng nghĩ tới trong tay chưa có tiền, còn phải trông nhờ vào cô con gái này, chỉ còn cách hạ mình cười khúm núm nói:

- Con gái, đừng nói như vậy, dù sao con người cũng có lúc xui xẻo, con đừng khóc, khóc cũng vô ích, vì tiền mất đi, thì phải gỡ lại.

- Cha nói với con là đến Trung Hải làm việc và nói đến công trường làm thợ hồ nhưng chưa quá một ngày thì bắt đầu cò bạc.

Mạc Thiện Ny thét lên, nước mắt tràn ra, thở hổn hển:

- Tiền phải đi kiếm, chứ không phải thắng từ cò bạc, cha phải bao lâu mới hiểu rõ được?

Trương Phú Quý bị nói đến không thể phản bác, chỉ còn cách gào lên:

- Đừng dài dòng nữa, đưa tiền đây!

- Không đưa, đưa cho cha cha lại cò bạc tiếp, cha tự nghĩ cách đi!

Mạc Thiện Ny tức lên, dùng sức đẩy Trương Phú Quý ra, xoay người rời khỏi.

Trương Phú Quý lập tức dùng sức tóm tay Mạc Thiện Ny lại, giựt lấy cái bóp trên tay của Mạc Thiện Ny, điên cuồng kêu lớn:

- Mau đưa cho cha!

- Cha, cha buông tay ra!

Dù sao vẫn là phụ nữ, làm sao so được sức của đàn ông, cái bóp trên tay sắp bị cướp đi.

Những người đàn ông trong phòng nhìn thấy cảnh tượng này, đều cười to, hả hê trên nỗi đau của người khác mà la lên.

- Trương Phú Quý mày thực sự không được, con gái cũng không nghe lời mày.

- Con gái mày cũng chẳng thêm cứu mày, đáng đời mày haha.....

Trương Phú Quý nổi giận lên, vừa mất tiền lại mất mặt, liền vung tay chuẩn bị tát Mạc Thiện Ny một cái.

Mạc Thiện Ny nhìn thấy Trương Phú Quý sắp đánh cô, nhưng tay không thể buông bóp ra, chỉ còn cách nghiêng đầu qua để tránh không bị đánh trúng, kinh hãi nhắm mắt lại vẻ mặt đầy đau khổ và chua xót.

Ngay lúc đó, tay của Trương Phú Quý không thể giáng xuống, vì bị một cánh tay khác nắm lại, không nhúc nhích được.

- Ê, không phải con gái ông lấy tiền của ông, sao ông lại đánh cô ấy?

Dương Thần đứng trước mặt Mạc Thiện Ny, không biết từ lúc nào đột nhiên ra tay ngăn chặn Trương Phú Quý.

Trương Phú Quý sững sốt, thở hồn hển hỏi:

- Mà là ai?

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là ông không được đánh cô ấy, cũng không thể cướp tiền của cô ấy! Dương Thần nói.

- Đây là chuyện gia đình của tao, tao lấy tiền từ con gái tao liên quan gì đến mày? Con gái tao sao tao không đánh được?

Trương Phú Quý hung hăng nói.

- Ông giỏi như vậy, sao không đi đánh với bọn họ? Theo tôi biết, Mạc Thiện Ny không phải là con gái ruột của ông, chẳng qua là trên danh nghĩa thôi. Đừng tự cho mình là hay ho!

Dương Thần lạnh lùng nói xong, cánh tay nắm chặt người Trương Phú Quý dồn sức đẩy ông ta lùi sau tới vài bước.

Mạc Thiện Ny đang chuẩn bị chịu đòn, ngược đầu lên, thấy Dương Thần chắn trước mặt mình, bóng dáng tuy không to lớn nhưng cũng làm cho cô thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Nhưng, nghĩ đến người cha kẻ nghiện cờ bạc mà đôi với đứa con gái đến cứu hấn lại xử sự thô lỗ, thậm chí còn muốn ra tay đánh, Mạc Thiện Ny cảm thấy rất đau lòng, con tim tựa như bị cắn xé bởi vô số con kiến, những uất ức tích tụ trong quá khứ dâng trào ra, khó mà kiềm chế khóc ra thành tiếng.

Dương Thần nhìn thấy người con gái chỉ biết lau nước mắt khóc nức nở, cuối cùng hiểu ra được, vì sao Mạc Thiện Ny lôi kéo mình vào trong chiến trận này, là con gái chắc không dám đến một mình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 95

Cây Cỏ Đầu Trường

Mấy người đàn ông trong phòng sắc mặt trở nên khó chịu, Đại Quân đứng lên, vóc dáng của hắn cao khoảng 1m8, cổ áo phanh lộ ra cơ ngực chắc khỏe, nhìn Dương Thần, đôi mắt híp lại thành một tuyến:

- Thằng ranh, coi chừng, hãy nhìn kỹ đây là địa bàn của ai có vay phải trả đó là chuyện đương nhiên, cha đánh con gái là chuyện thường tình, mà đừng can thiệp.

Trương Phú Quý bị Dương Thần đẩy ra, cũng thẹn quá hóa giận, chỉ vào Mạc Thiện Ny và Dương Thần la lớn:

- Được lắm, con đề tiện, hóa ra tìm đàn ông đến giúp, mà muốn cha mà tới Trung Hải này không mấy ngày mà bị người ta giết phải không? Để sau này mà có một cuộc sống thoải mái một mình?

Thấy Mạc Thiện Ny không đưa tiền Trương Phú Quý giận run người mở miệng bắt đầu chửi mắng.

Mạc Thiện Ny đôi mắt ứa lệ nhìn ông một cái, đầy tuyệt vọng và xấu hổ, khóe miệng nở nụ cười lạnh:

- Tùy ông nói sao cũng được, dù sao tiền ông nợ ông phải trả. Dương Thần chúng ta đi!

Nói xong, Mạc Thiện Ny kéo Dương Thần toan rời đi.

Dương Thần thật sự không hề gì, cái lão Trương Phú Quý này đúng là chả còn gì để nói, nếu không phải bại não chắc là bệnh tâm thần, “ vô phương cứu chữa”, bốn chữ này thật hợp với ông ta, nếu ông ta không phải là cha kế của Mạc Thiện Ny, cái quật vừa rồi, theo lẽ đã làm gãy tay của ông ta rồi.

Tuy nhiên, mấy người đàn ông trong phòng dường như không dễ dàng gì để cho 2 người rời đi.

Đại Quân hừ lạnh một tiếng:

- Không để lại tiền, đừng hòng rời khỏi đây!

Vài người công nhân cười ha hả giành trước chạy ra ngoài cửa, chặn ngang đường đi của Dương Thần hai người họ, tiện thể dùng ánh mắt tham lam nhìn lên phần lộ ra da thịt mềm mại trên thân thể của Mạc Thiện Ny.

Dương Thần cũng đã từng trải, sao giữa ban ngày vẫn ngang nhiên giữ người, nhin không được cười nói với Mạc Thiện Ny:

- Sao giống như trong phim vậy?

Mạc Thiện Ny đâu còn lòng dạ nào để đùa giỡn, cố nén sự sợ hãi trong lòng, lau khô nước mắt nói:

- Các người muốn làm gì? Có tin tôi gọi một cú điện thoại báo cảnh sát,

các người tụ tập cờ bạc tất cả đều bị bắt giam và phạt tiền.

Nhóm đàn ông trong phòng cười ha hả đứng lên, dường như nghe được chuyện cười.

Đại Quân vẻ mặt kiêu ngạo tiến tới, cười ác độc nói:

- Cô gái, tôi cho cô biết, lúc trước mọi người ở công trường này thiếu nợ tôi, đều nói như vậy, báo cảnh sát, cho tôi vào tù nhưng mà cô biết sau này tui nó ra sao không?

- Làm sao?

Mạc Thiện Ny không hề sợ hãi hỏi.

Đại quân cười giễu cợt:

- Trên đời này nắm đầm mới là đạo lý cứng rắn, đợi tao cho tui nó một trận cho mẹ nó nhìn không ra, coi sao mà báo cảnh sát, luật pháp cái gì, tất cả đều là chuyện tầm phào rồi cũng phải ngoan ngoãn nộp tiền cho tao.

Đại Quân nhìn đâm ô vào người Mạc Thiện Ny, chắc chắc nói:

- Tuy nhiên, tình huống hôm nay hơi khác, con người tôi không thích đánh phụ nữ, nếu cô gái xinh đẹp này chịu phục vụ cho anh em chúng tôi thì chuyện tiền bạc sẽ cho qua, xong rồi thì thả các người về!

Hàm ý của câu nói này đã rõ “dùng thân trả nợ”.

Những kẻ đã có tâm địa xấu xa, nhìn Mạc Thiện Ny một cách thèm thuồng như là đang chờ một bữa ăn ngon vậy.

Trương Phú Quý đang căng thẳng vẫn sợ bị đòn, bây giờ nghe đến chuyện tiền nong có phần hy vọng, tinh thần liền tỉnh táo, hướng đến Mạc Thiện Ny kêu lên:

- Đồ dê tiện, có nghe thấy anh Quân nói không mà còn đứng đó thất thần?

- Chuyện mắc mớ gì đến mày? Đại Quân bước tới tát vào Trương Phú Quý:

- Tao giống người ép buộc phụ nữ hả? À mà nói, hai mươi ngàn tệ đâu đáng giá bằng cô nàng xinh đẹp này?

Mạc Thiện Ny nghi ngờ, Trương Phú Quý muốn cô bằng lòng đề nghị của Đại Quân thiếu chút nữa tức đến ngất đi, dường như nước mắt đã cạn, giờ phút này chỉ là sự bất khuất và căm phẫn, cười lạnh nói:

- Đừng có mơ, các người không dọa được tôi, biết điều hãy trách xa ra mau để chúng tôi rời khỏi, bằng không tôi chắc chắn sẽ báo cảnh sát.

Xử sự của Mạc Thiện Ny khiến Dương Thần có phần khâm phục, đích thật là một cô gái cứng rắn, tuy cảm xúc hơi mất kiểm soát, nhưng rất nhanh lại cùng cô đứng thẳng lưng.

- Tao nói phụ nữ rất đại độ, mày cho là tao xạo?

Đại Quân gãi gãi lỗ tai, xem thường nói:

- Nói thật với mày, trưởng đồn cảnh sát này rất thân với anh rể tao, cho dù mày báo cảnh sát, cũng không xảy ra chuyện gì, anh rể tao sẽ biết, là ông chủ của phòng kế bên, hắn đang theo dõi, tiền tao cũng là tiền hắn, tui mày tưởng

dễ dàng rời khỏi đây sao?

Dương Thần chột bưng tỉnh. Thì ra ông béo là anh rể của Đại Quân, hèn gì để cho Đại Quân cờ bạc sát vách bên cạnh phòng làm việc, cấu kết cùng nhau ăn tiền của công nhân.

Mạc Thiện Ny không dự định ở lâu thêm nói:

- Dương Thần, chúng ta đi, đừng bận tâm bọn họ

Hai người vừa mới nhích người rời đi, mấy tên đàn ông liền ngăn cản, mặt lộ vẻ hung hãn nhìn chằm chằm vào hai người.

- Bắt họ vào trong!

Đại Quân không thèm nói thêm gì, quyết dùng bạo lực.

Trương Phú Quý thấy đám người hành động, vội kêu gào:

- Anh Đại Quân, chuyện tui nó không đưa tiền cho anh không liên quan đến em.

- Cút vào đi!

Đại Quân thô bạo tung cú đá vào hông của Trương Phú Quý, Trương Phú Quý ngã nhào bên trong cánh cửa.

Đám đàn ông tiến tới muốn bắt Dương Thần và Mạc Thiện Ny từng người một túm vào phòng, nhưng Dương Thần đầu để cho bọn được như ý, kéo Mạc Thiện Ny hơi bắn khoắn vào lòng. Nhắc chân đá mấy cái vào người đứng gần.

Mấy người vừa muốn đến gần Dương Thần chưa kịp nổi nóng, bất thành linh đã bị cú đá bay ngược ra ngoài. Xương ức giống như gãy lìa ra, may mà tổ chất của cơ thể tốt, mới không phun ra máu.

Dương Thần thấy kẻ cầm đầu Đại Quân ngăn người ra, cười lạnh 1 tiếng, tiến tới túm tóc của hắn, không để cho Đại Quân có cơ hội phản ứng, dùng sức kéo mạnh, ném Đại Quân vào trong phòng, còn nhổ ra 1 nắm tóc.

Đại Quân bị ném tới không biết trời đất, lâu nay vẫn cho rằng mình khỏe mạnh ai cũng không sợ, nhưng không ngờ tiếp không nổi chiêu của người thanh niên bên ngoài không có gì đặc biệt này, chưa kịp phản ứng mà đã bị ném xuống đất.

Đầu đau đến nỗi bị lột lớp da, Đại Quân sờ vào đầu, một mảnh tóc đã bị nhổ đi, mà máu chảy giàn giụa, cả bàn tay cũng nhuốm đỏ, làm cho hắn liền bị choáng váng.

Trong nháy mắt, tình thế nghiêng hẳn về một phía, Dương Thần giống như đuổi dê vào chuồng, 1 cái tát, 1 cú đá giáng vào bọn họ lúc trước còn kiêu căng mà nay đã khóc la làng.

Trương Phú Quý vừa mới ỉm sợ hãi nay thấy cảnh này, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc và vui mừng, cố chịu đựng nỗi đau đớn của cái hông vội chạy đến cạnh Dương Thần nói:

- Thì ra cậu là cao thủ, ha ha, giúp tôi cho bọn chúng 1 trận, trả thù cho tôi, vừa rồi tôi bị bọn chúng đánh ha ha.

Dương Thần hờ hững liếc mắt nhìn hắn, nhắc chân lại đá vào mông hắn 1 cái

- Ôi, ôi!

Tư thế của Trương Phú Quý như chó ăn phân, ngã vào trong phòng lần nữa.

- Mà tại sao đá tao? Tao là cha của cô ta.

Trương Phú Quý chửi bới.

Không đợi Dương Thần trả lời, Mạc Thiện Ny lạnh lùng nói:

- Tôi không có người cha như vậy!

- Mà..... mà.....

Trương Phú Quý chửi ầm lên, nhưng gặp phải ánh mắt lạnh lùng của Dương Thần đang nhìn, tất cả đều nuốt chửng xuống, lảm bảm không dám mở miệng.

Mạc Thiện Ny vẫn chưa hoàn hồn, cảm thấy tình thế đã được Dương Thần chế ngự, nhọc nhằn trước sự mạnh mẽ của Dương Thần, cùng lúc trong lòng cũng cảm thấy may mắn, chỉ là mình vừa rồi suy xét nhiều hơn, mới đầu, nhờ Dương Thần đi với mình hoàn toàn chỉ vì công trường thi công hoàn toàn là đàn ông, mình là phụ nữ đi 1 mình thật không tiện. Đâu ngờ mang theo Dương Thần lại giúp được một chuyện lớn như vậy. Nếu không, hậu quả khó lường.

- Chuyện này là sao?

Một âm thanh từ phía sau vang lên, là ông béo chủ quán vừa mới đi 1 vòng trở về, tức là anh rể của Đại Quân đã về, nhìn thấy đông hỗn độn sợ hãi la lên.

Đại Quân thấy ông béo đến, tựa như tìm được người cứu tinh, dù cho cái đầu vẫn còn chảy máu, vội vã khóc lóc thảm thiết:

- Anh rể, anh đã tới, bọn họ không trả tiền còn đánh người.

Sắc mặt ông béo liền tối đi, khuôn mặt đầy thịt run rẩy nói:

- Các người làm cái gì, đông người như thế mà chỉ có 1 nam 1 nữ cũng làm không xong.

- Thằng này biết võ, ôi đau chết đi được....

Một thằng đàn ông nằm dưới đất la lên.

Ông béo nhìn thấy cảnh tượng của bọn họ, trong bụng có phần sợ sệt, nhưng biết rõ lúc này không phải là lúc chùn bước, vì thế ra vẻ điềm tĩnh nói:

- Thằng kia, mày giỏi đánh rồi làm sao? Nay cái xã hội có luật pháp mày đánh người phải ngồi tù, tin không bây giờ báo cảnh sát bắt tội mày đi.

- Ngồi tù?

Dương Thần mỉm cười nói:

- Các người tụ tập cờ bạc, và thông đồng lừa gạt tiền công nhân, nếu chuyện này bị phơi bày ra ánh sáng, đó không phải chỉ đơn giản là ngồi tù

vài ngày thôi đâu?

Bị chạm vào điểm yếu, vẻ mặt ông béo đỏ lên:

- Đừng ăn nói lung tung, chỉ mình Trương Phú Quý muốn đánh cược, có liên quan gì đến chúng ta?

- Thật sao? Không liên quan đến chuyện của ông?

Dương Thần cười rộ lên, chậm rãi đi tới trước mặt ông béo nói:

- Nếu ông nói không liên quan đến chuyện của các ông, thì chúng tôi khiến nó biến thành chuyện của ông, thế nào?

- Cái.... Có ý gì?

Ông béo hơi ngạc nhiên.

Đột nhiên Dương Thần nắm lấy cổ của ông béo, không đợi ông béo phản ứng, giống như tha con chó chết, vác người to béo kéo lê vào trong phòng, cân nặng gần 100kg dưới tay của Dương Thần tựa nhẹ như phỗng.

Đợi cho ông béo vào trong phòng, Dương Thần quay đầu cười với Mạc Thiện Ny:

- Cô qua văn phòng bên cạnh lấy vài tờ giấy trắng và vài cây bút qua đây, tôi cần dùng.

Mạc Thiện Ny cảm thấy sự việc đã không nằm trong phạm vi tính toán của chính mình, tất cả đều xảy ra quá đột nhiên, nhưng giờ phút này ngoài việc tin tưởng Dương Thần không còn lựa chọn nào khác, liếc mắt nhìn Dương Thần và gật đầu.

Rất nhanh, Mạc Thiện Ny mang về giấy trắng và bút, sau khi đưa cho Dương Thần đang do dự nghĩ muốn hỏi cái gì đó, nhưng không biết sao mà mở miệng.

Dương Thần hiểu ý của cô cười trấn an:

- Yên tâm, sẽ không xảy ra tai nạn chết người đâu.

Tất cả mọi người trong phòng đều sợ hãi đến không dám lên tiếng, sợ bị đòn nữa, dầu sao cũng không phải liệt sĩ cách mạng, biết rõ đánh không lại còn xông lên, bọn họ chỉ nghĩ đến kiếm chút tiền, nếu tránh được không bị đánh đương nhiên không dại gì tự nộp mạng.

Sau khi Dương Thần đề cho Mạc Thiện Ny ra ngoài, khóa trái lại căn phòng, rồi quay lại với bọn họ đã kinh hồn bạt vía. Nở một nụ cười tủm tỉm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 96

Tương Lai Của Đời Người

Khi rời khỏi công trường của công ty Trung Nam, đã qua gần 1 tiếng.

Sau khi đi ra từ trong phòng, những tờ giấy trong tay Dương Thần đều cuộn lại, nắm trong tay, sắc mặt rất bình tĩnh, cái gì cũng không nói, khiến cho Mạc thiện Ny rất khó chịu.

Trở lại trong xe, Dương Thần vẫn không lên tiếng, cuối cùng Mạc Thiện Ny nhìn không được hỏi:

- Trong tay anh là gì vậy?

- Rõ ràng rất muốn hỏi tôi, còn cố ý đợi lâu như vậy, thấy tôi không chủ động nói với cô, thật sự kìm không nổi mới hỏi tôi, Mạc tiểu thư, chẳng lẽ là vì rụt rè?

Dương Thần trêu chọc nói.

Bị nhìn thấu chuyện trong lòng, khuôn mặt Mạc Thiện Ny đỏ lên, lườm hắn 1 cái, giật tờ giấy trong tay Dương Thần, cẩn thận xem.

Xem không tới mấy trang, liền mở to con mắt long lanh nói không ra lời, có phần kì quặc nhìn Dương Thần nói:

- Tôi chợt cảm thấy xót xa vì bọn họ tất phải chịu sự uy hiếp lớn mới viết ra được những lời thú tội chí mạng này...

Không sai, những tờ giấy trong tay Dương Thần viết đầy những lời khai liên quan đến cờ bạc và ấu dâm, uy hiếp, lừa đảo, hàng loạt việc phạm pháp của bọn họ, tất cả đều do bọn chúng tự viết, hơn nữa còn có kí tên, điểm chỉ bằng máu.

Tất cả thứ này giao cho cảnh sát, nhờ thêm luật sư mặc sức tố cáo, tối thiểu bọn chúng phải ở tù 2, 3 năm, phạt tiền thì không cần phải nói.

Dương Thần chỉ vào 1 trong những tờ nói:

- Tờ này là giấy nợ của tên Đại Quân thiếu nợ cô, nếu cần, bất cứ lúc nào cũng có thể đòi 100 ngàn tiền nợ từ anh rể hắn, tuy nhiên, nếu cô cảm thấy có thể tha cho bọn chúng, cũng có thể vứt vào thùng rác.

Mạc Thiện Ny nhìn thoáng qua, đích thật là cách thức đúng chuẩn, còn ký tên và điểm chỉ, nếu gửi đến tòa án đương nhiên là chứng cứ hữu hiệu.

Không ngờ chủ nợ bây giờ lại thành con nợ rồi.

- Chấn không phải anh tra tấn, giống như trong ti vi?

Mạc Thiện Ny nghi ngờ hỏi. Trong đầu hiện lên cảnh bạo lực đấm máu, mà rùng mình.

Dương Thần lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Tôi giống người như vậy sao? Tôi chỉ nói chuyện cuộc sống tương lai

với bọn họ.

- Cuộc sống tương lai?

- Đúng vậy, tôi hỏi bọn họ, các người còn muốn nối dõi tông đường? hoặc là đoạn tử tuyệt tôn....

“.....”

Qua một lúc, Mạc Thiện Ny đem những thứ liên quan đến vận mệnh của bọn họ vút vào hòm giữ đồ trong xe, mới khởi động xe, rời khỏi công trường, thở dài nói:

- Tuy rằng tôi không biết anh cụ thể làm như thế nào, nhưng mà, tôi muốn nói lời cảm ơn, anh lại giúp tôi một việc lớn.

- Máy người đó động thủ với tôi, cái đó không chỉ giúp cô, mà chính mình cũng không thể cho bọn họ dễ chịu.

Dương Thần ngẫm nghĩ 1 chút do dự nói:

- Cha kế của cô tôi để ông ấy tự về, không thành vấn đề chứ?

- Không việc gì, tôi thuê cho ông ấy 1 căn phòng ở gần đây, tùy ông ấy quyết định.

Mạc Thiện Ny nhú nhú mày, rõ ràng Trương Phú Quý làm cho cô ấy đau buồn, cân nhắc chốc lát nói:

- Tôi không muốn nhắc đến ông ấy, Dương Thần anh có thể đi cùng tôi đến 1 nơi không? Tôi muốn cảm tạ anh.

- Không phải muốn mời tôi ăn quán ăn lẻ đường chứ?

Dương Thần bĩu môi:

- Đồ ăn chỗ đó cũng khá cay, lần trước cay tới tôi phỏng miệng.

Tâm trạng của Mạc Thiện Ny cũng khá lên, lại lần nữa lộ ra bộ mặt cảm tính, cười tủm tỉm nhìn Dương Thần:

- Giờ này là giờ điểm tâm chiều, ăn cơm thì thôi, tôi dẫn anh đến 1 chỗ chắc chắn anh sẽ thích.

Dương Thần lại lần nữa khẳng định, theo chỗ Mạc Thiện Ny đến, chắc là những nơi chẳng ra sao làm cả.

Sau nửa giờ, Mạc Thiện Ny dẫn Dương Thần đến 1 nơi tựa như chặng đường công viên rừng rậm ở vùng ngoại thành ven biển phía Đông Trung Hải, dọc theo hai đường cái núi non xanh biếc, chiếc Audi màu đỏ chậm chậm lướt qua.

Rừng cây bốn phía xanh um tươi tốt, đang dần đi vào mùa thu sắc vàng của núi lộ ra vẻ vàng xanh, từ trong rừng đôi lúc có đàn chim bay dọc qua mặt đường lá rụng lướt theo mỗi lần có xe chạy qua, xào xạc.

Sau khi đi được 10 phút, Dương Thần mới nhìn thấy trên sườn núi là một sân vận động với bãi đất rộng, chính xác là một nơi trung tâm tổng hợp thể dục thể thao dành cho những đứa con rãnh rỗi của bọn nhà giàu đến chơi, nhìn từ xa trừ các sân ngoài trời của các môn cầu, còn những đường băng cho ô tô.

- Nơi cô nói tôi chắc chắn thích là sân vận động?

Dương Thần mếu máo hỏi.

Mạc Thiện Ny gật gật đầu.

- Mỗi khi tôi buồn bực trong lòng thường sẽ đến đây tập luyện, sau khi toàn thân ra mồ hôi ướt đầm, giống như không có chuyện gì xảy ra cả.

- Nhưng tôi không thích tập luyện!

- Anh đánh nhau lợi hại như vậy, sao lại không thích tập luyện?

Mạc Thiện Ny ngờ vực hỏi.

Đánh nhau đó là dựa vào thói quen, còn tập luyện thì lãng phí thể lực....

Dương Thần nghĩ bụng, nhưng ngoài miệng cố chấp nói:

- Tôi là người lười biếng, dù chơi trò chơi, cũng không thích tranh tài thể thao.

- Vậy thì anh cứ ngồi đó xem người đẹp chơi, tôi biết anh sẽ thích.

- Người đẹp ở đây rất nhiều?

Dương Thần lên tinh thần hẳn lên.

Mạc Thiện Ny khinh thường liếc anh ta 1 cái:

- Hừ, đã có gia đình rồi còn thế này, cho anh biết, trung tâm nghỉ mát Phong Lâm này hoạt động ít nhất đã 20 năm, đại đa số thành phần là nhân viên văn phòng cấp cao và tiểu thư gia giàu của Trung Hải đều sẽ đến đây để tập thể hình, nếu nói là sân vận động thì nói là câu lạc bộ cao cấp toàn diện, người đẹp đến đây tất nhiên nhiều rồi.

- Tuy rằng con người tôi về bề ngoài không cố chấp, nhưng vì sức khỏe của Mac Tiểu Thư là chính, chúng ta hãy mau vào đi.

Dương Thần về mặt đầy thành khẩn nói.

Chính như lời của Mạc Thiện Ny nói, sau khi đi vào khu nghỉ mát Phong Lâm, phụ nữ qua lại liên tục nhiều hẳn lên, phần đông đều mặc quần sọc thể thao ngắn, màu sắc rực rỡ, ngắn tới bắp đùi khắp nơi cũng thấy, những cặp đùi thon dài trắng nõn lác qua lác lại, đối với mọi người đàn ông mà nói đầu là sự hưởng thụ không tẻ.

Bởi sự hoạt động, không ít cô nàng trên người vẫn còn tí còn mồ hôi, mùi cơ thể và mùi nước hoa thoát ra, chỉ cần đi ngang, sẽ ngửi được các mùi hương xông vào mũi.

Mạc Thiện Ny ở phía trước dẫn đường, quay đầu lại thấy ánh mắt Dương Thần không kiên nhẫn gì mà nhìn khắp nơi, trong lòng có chút không vui:

- Này, cho dù anh muốn nhìn cũng không cần phải khoa trương như vậy, nếu chẳng may người ta có bạn trai gì đó trong này, dẫn tới tranh cãi thì rất phiền toái.

- Làm gì có thể gây ra tranh cãi chứ.

Dương Thần không hề gì:

- Cùng lắm tới lúc đó tôi mặt dày không thừa nhận có xem là xong?

Mạc Thiện Ny trợn mắt lên, thờ ơ chẳng thèm quan tâm đến tên vô lại

này.

Một mạch đi vào sảnh lớn của trung tâm nghỉ mát Phong Lâm, bộ phận chính của đại sảnh là thủy tinh công nghiệp trong suốt thoát nhìn đặt biệt sáng sủa thời thượng, khung lập thể hiện đại màu bạc, các chậu cây cảnh trồng tia công phu ở những nơi làm cho đại sảnh tràn ngập không khí dễ chịu thông thoáng.

Những nhân viên phục vụ đi đi lại lại ở bên trong đều là những cô gái trẻ tuổi hoặc là những chàng trai thanh niên, mặc áo phông có in logo của lá phong, thấy Mạc Thiện Ny và Dương Thần 2 người cùng lộ ra nụ cười nhiệt tình.

Đi đến lối bị ngăn cản ở hành lang, qua khỏi hành lang này sẽ bước vào nội bộ của trung tâm nghỉ mát bắt đầu tham gia hoạt động, một cô gái với nụ cười duyên dáng đề nghị Mạc Thiện Ny xuất trình thẻ vào cửa.

Mạc Thiện Ny lấy từ trong bóp ra 1 tấm thẻ từ màu đỏ sậm, đưa cho cô gái và chỉ Dương Thần đứng ở phía sau:

- Đây là trợ lí của tôi, có thể cùng vào không?
- Thẻ của cô là thẻ VIP, cô có quyền dẫn theo 1 người bạn vào cùng.

Cô gái dịu dàng trả lời.

Dương Thần sờ sờ mũi, sau khi đi theo Mạc Thiện Ny vào trong cười nói:

- Sao có cảm giác như là trai bao?
- Nói bậy, anh đâu có đẹp trai.

Mạc Thiện Ny châm biếm nói.

Dương Thần không vui, sờ lên khuôn mặt điển trai của mình, nghĩ thầm sao cô nàng láu lỉnh, sao mau quên rằng mình là ân nhân của cô ấy.

- Mạc tiểu thư, cô chắc không đến đây 1 thời gian rồi.

Chưa đi được vài bước, 1 giọng nói có chút quen thuộc và hấp dẫn từ bên cạnh vang đến, hướng về Mạc Thiện Ny đón tiếp niềm nở.

Mạc Thiện Ny quay đầu lại, hướng về người đó nở nụ cười vui mừng nhưng không mất vẻ dè dặt, không biết có phải là nụ cười nghệ thuật giao tiếp của các cô tiếp tân hoặc là sức hấp dẫn vốn có của người phụ nữ này.

Về phần Dương Thần vừa mới quay đầu lại nhìn, liền tỏ ra ngạc nhiên, sao lại là cô ấy?

Đường Uyển với trang phục thư giãn cũng để ý tới người cùng đi vào là Dương Thần, nhìn thấy nét mặt ngạc nhiên của Dương Thần, có phần ngụ ý cười cười, nhân tiện chào hỏi:

- Ngài Dương, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Dương Thần nhìn thấy Đường Uyển trong nháy mắt lộ ra vẻ bình tĩnh, cảm thấy áy náy, hẳn biết Đường Uyển đang nghĩ gì.

Lần đầu tiên gặp mặt, tự mình tìm người ta để giải quyết sự hui quanh của đêm khuya, kết quả người ta không ngó ngang đến mình, lần thứ 2 tại văn phòng của Lý Tinh Tinh, ở với cô Lý dễ thương không quá mấy ngày, lần

này lại cùng cô Mạc Thiện Ny quyền rũ đáng yêu xuất hiện ở trung tâm thư giãn này.

Đừng nói Đường Uyên như vậy vừa nhìn thấy thì đã biết là phụ nữ thông minh. Là phụ nữ cũng sẽ nghĩ đến chuyện khác.

- Đường tổng, cô quen biết Dương Thần?

Mạc Thiện Ny tò mò hỏi, trong mắt cô ấy, Dương Thần có thể quen biết với người phụ nữ có địa vị không vừa ở cái xã hội thượng lưu ở Trung Hải này, đúng là không tin được.

Đường Uyên tao nhã cười:

- Đã có duyên gặp 2 lần, lần này là lần thứ 3, xem ra tôi và ngài Dương rất có duyên.

- Ha ha.....

Dương Thần áy náy cười che dấu nói:

- Thật sự là trùng hợp, nơi hẻo lánh này cũng có thể gặp phải.

Mạc Thiện Ny không kìm nổi chế nhạo nói:

- Có gì là trùng hợp, Đường tổng là người sở hữu của cái trung tâm này, đây là địa bàn của người ta, có gì trùng hợp hay không trùng hợp?

Dương Thần tức thì không nói gì, hèn chi chẳng thể trách người phụ nữ này có thể lái chiếc xe Land Rover với số lượng có hạn, thực sự không phải là người giàu bình thường, cuối cùng u oán nói:

- Tôi không phải ngây ngô ngu dốt sao....

Nét mặt tựa như bị trút giận này làm cho 2 cô nàng mỗi người mỗi vẻ cười khanh khách, tức thì bầu không khí trở nên hài hòa.

Đường Uyên dường như nghĩ ra cái gì, nhìn qua lại, thân mật hỏi:

- Hai người đến đây chơi cái gì? Tập thể hình? Bơi lội? Yoga hay là đua xe gì đó.

- Vẫn chưa nghĩ ra, thật ra muốn đến để thư giãn, Đường tổng có gì hay để giới thiệu không? Mạc Thiện Ny hỏi.

Đường Uyên gật đầu:

- Tôi đang muốn đi xem 1 trận đấu tennis, người thi đấu đều là khách quen, như cô Mạc khách VIP của Phong Lâm, chắc sẽ gặp rất nhiều người quen, mọi người cùng nhau vui chơi, không biết 2 vị có sẵn lòng không?

Dương Thần đang muốn từ chối, hắn cũng không phải là khách VIP, cũng không gặp người quen, nhưng Mạc Thiện Ny kéo tay của hắn, giành nói trước:

- Đã có chuyện vui như vậy, mà lại được Đường tổng mời, đương nhiên phải đi xem, nào chúng ta cùng đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 97

Đông Thành Tây Tự

Dưới tình huống ép buộc, Dương Thần rồi rầm bị kéo đến sân tennis, về mặt vô tội hỏi Mạc Thiện Ny:

- Cô đi thì đi, tôi đi nơi khác chơi, tôi đâu phải là khách VIP, không mù quáng tham gia.

Mạc Thiện Ny trừng mắt nhìn hắn, gằn giọng nói:

- Đừng cho là tôi không biết ý đồ của anh, là muốn đến hồ bơi ngắm người đẹp chứ gì? Tôi nói cho anh biết, những khách VIP đến đây hầu hết đều là thương nhân và giới chính trị có danh tiếng ở Trung Hải, nếu anh đã làm 1 nhân viên ban quan hệ xã hội của Quốc Tế Ngọc Lôi chúng tôi, nhất thiết phải giao tiếp nhiều với những người này, mỗi 1 tầng lớp quan hệ đều là chìa khóa mở ra sự thành công, nhớ kỹ lời khuyên của lãnh đạo!

- Tôi chỉ hay mua điểm tâm, việc làm trước của tôi là bán thịt dê xiên nướng, tôi cảm thấy những việc đó đối với tôi thật xa vời.

- Không xa, phía trước chính là sân tennis.

“...”

Sân của trung tâm nghỉ mát Phong Lâm quả nhiên lớn, vừa đi vào sân tennis, Dương Thần cảm giác như là sân bóng đá, điều này làm cho hắn cảm thấy chính mình đang ở những nước phát triển Âu mỹ yêu thích môn tennis, dù sao môn tennis cũng không phát triển ở nội địa, mà sự dụng sân vận động lớn như vậy để chơi tennis quả là đặc biệt--- nếu là môn bóng bàn thì còn có thể chấp nhận.

Trên sân tennis được làm từ chất liệu plastic đỏ xanh tinh xảo, ở đó đã có không ít người mặc đồ thể thao đang múa vọt, trong đó không thiếu những cô gái nổi bật, trong lúc di chuyển qua lại bộ ngực căng đầy rung rinh thu hút sự chú ý những gã đàn ông đứng 1 bên hò hét khen ngợi, cũng không biết đang xem loại “cầu” gì.

1 mạch theo Đường Uyển đi đến cùng giai điệu của sân banh.

Lúc này trên sân banh đã có không ít nam nữ vui đùa tán gẫu, trong sân chỉ có 2 cô gái trẻ thật sự đánh banh, đối với người tay ngang như Dương Thần mà nhìn, tư thế của 2 cô gái rất là hoàn hảo, đáng người hấp dẫn, nhưng cặp mắt phán đoán không chính xác lắm, trái banh đến chậm như vậy cũng không đoán được, cứ như là mạnh ai nấy giao banh, không ai trả banh lại.

- Đường tổng, cô có biết chúng tôi đợi cô hơi lâu.

Một người đàn ông diện mạo điển trai cười nói.

- Không ngờ Từ tổng cũng đã đến, thật là đáng quý.

Đường Uyên bắt tay tự nhiên với người đàn ông đó.

- Đường tổng không đến, chúng tôi chơi cũng không có ý nghĩa gì.

Một người đàn ông trung niên với cái bụng bự cười nói.

Đường Uyên mặt mày tươi tỉnh mỉm cười:

- Thiệu tổng, thật biết nói đùa, hôm nay mọi người cùng nhau chơi tennis, thiếu Đường Uyên tôi có gì đáng kể.

- Không thể nói như vậy, bà chủ không đến, đám chúng tôi không ra về gia chủ.

Một phụ nữ thanh tú xinh đẹp xu nịnh nói.

Một nhóm người nhà giàu nhiệt liệt chào hỏi nhau, nói chuyện trong 10 câu cũng không có 1 câu là thật.

Sự xuất hiện của Mạc Thiện Ny và Dương Thần cùng Đường Uyên đương nhiên cũng bị để ý, trong đó có người ngay lập tức nhận ra Mạc Thiện Ny người khá nổi tiếng trên thương trường, liền đến chào hỏi.

- Không ngờ Mạc tiểu thư cũng đến đây, đã lâu không gặp, Mạc tiểu thư vẫn xinh đẹp rạng rỡ.

Một người đàn ông trung niên tự cho là mặt mũi nho nhã đến khen Mạc Thiện Ny nói, nhìn có vẻ chân thành.

Mạc Thiện Ny điềm nhiên cười:

- Huỳnh tổng khách sáo rồi, vừa lúc nghe Đường tổng ở đây có trận đấu tennis, Thiện Ny chỉ đến để giúp vui.

Ngay sau đó, không ít người đến trò chuyện vài câu với Mạc Thiện Ny, bầu không khí trở nên hài hòa, nhưng gần như đều rất tự nhiên không ngó ngang tới Dương Thần, không loại trừ cũng không gần gũi. Nhận xét của những nhân vật cốt lõi trong giới kinh doanh và chính trị vẫn lợi hại hơn. Bọn họ rất dễ dàng nhận ra địa vị thực tế của Dương Thần chắc chắn không phải là nhân vật quan trọng, nhìn Dương Thần đi theo sau Mạc Thiện Ny có thể suy ra không ít kết luận, phần đông phỏng đoán Dương Thần là loại nhân vật --- trợ lý của Mạc Thiện Ny, có khả năng không công khai có những quan hệ nào đó---- trong cái thế giới nhỏ này việc như vậy không hiếm thấy.

Cho nên, Dương Thần thoải mái ngồi qua 1 bên, nhìn 2 cô gái tán gẫu với nhóm người không quen biết.

- Mạc tiểu thư, nghe nói lúc trước Lâm tổng của quý công ty sức khỏe kém, vào bệnh viện, có thật không?

Trò chuyện nói, cuối cùng có hỏi đến chuyện của Lâm Nhược Khê.

Mạc Thiện Ny vẻ u sầu gật đầu:

- Đúng vậy, cục trưởng Triệu, nhưng chủ tịch hội đồng quản trị của chúng tôi tuần sau có thể xuất viện, sức khỏe đã khôi phục.

Cục trưởng Triệu đầy vẻ vui mừng nói:

- Vậy là tốt, lãnh đạo cơ quan nhà nước chúng tôi thật sự hết lời khen

ngời thành tích của quý công ty trong vài năm nay, Lâm tổng càng không thua kém so với cánh mày râu, tuổi còn trẻ mà có thể dẫn dắt Quốc Tế Ngọc Lôi, hằng năm dành được thành tích hơn người. So với lão chủ tịch còn có khí phách hơn. Thực sự là trụ cột trẻ tuổi không thể thiếu của hội thương gia Trung Hải, tôi còn nhớ 1 năm trước lúc nhận bằng khen 10 xí nghiệp lớn đứng đầu của Trung Hải, phong thái của Lâm tổng thật làm cho người ta khó quên...

Nói đến Lâm Nhược Khê cả nhóm người lại thổi phồng 1 phen, vài người đàn ông có triển vọng càng có đôi phần hướng theo.

Dương Thần âm thầm cười gượng, xem ra tính nết lạnh nhạt của Lâm Nhược Khê cũng là vì bất đắc dĩ, nếu mà có đôi chút niềm nở, sẽ có rất nhiều đàn ông theo đuổi đến nỗi cửa cũng bị phá tung.

Xem ra cuộc trò chuyện đã đến lúc, Đường Uyên đề nghị nói:

- Hôm nay các vị đến là để chơi tennis, công việc hãy gác qua 1 bên, không biết ai muốn lên khởi động trước tiên?

- Ha ha, Đường tổng nói rất đúng, lão Lưu tôi lên chơi vài chiêu, vị nào tiếp chiêu với tôi?

Một lão tổng trung niên cầm cây vợt tennis lên hỏi.

- Để tôi.

Một 1 phụ nữ hơi béo nhìn có vẻ biết cách giữ dáng cầm vợt tennis lên mỉm cười nói:

- Anh Lưu, hãy nhường tay, người ta mới vừa sinh đẻ xong vài tháng, sức khỏe vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

- Tất nhiên tất nhiên...

Dương Thần nhìn người phụ nữ trẻ kia vặn vẹo cái miệng to cùng người đàn ông kia cười cười nói nói lúc đánh banh, thầm cười trong bụng đây là đánh banh hay là tán tỉnh?

Cuộc khởi động tennis bắt đầu không bao lâu, bên sân lại tới thêm 1 nhóm người, người đi đầu là người đeo kính đen, mặc đồ tennis màu hồng nhạt lòe loẹt, khuôn mặt đàn ông trắng nõn, vóc dáng không cao lớn, khắp người lộ toát ra một chút hơi nhu mì mà người đàn ông bình thường không có, làm cho cả con người tỏ vẻ có vài phần dịu dàng duyên dáng, nếu không có đặc trưng của hạc cổ hoàn toàn có thể coi như là cách trang điểm trung tính của cô gái trẻ.

2, 3 người tùy tùng đi theo sau người đàn ông lưng đeo dụng cụ thể thao, ngoài ra còn 4 người bảo vệ mặc vest, dù trời đang nắng nóng, vẫn ăn bận tỉ mỉ chỉnh tề, ánh mắt sắc bén nhìn 4 phía, rõ ràng là những tay chuyên nghiệp.

Nhóm người này xuất hiện khiến cho mọi người xung quanh để ý, nhưng vẻ mặt khác với vẻ nhiệt tình lúc gặp Đường Uyên vừa rồi, tuy đang cười, nhưng nhìn ánh mắt của mấy người, bộ dạng lộ ra đôi phần sợ hãi.

- Không ngờ Chu thiếu tổng cũng đến, thật là hân hạnh.

Đường Uyên là chủ nhân tiên trước nhất chào đón nói.

Người thanh niên họ Chu vẻ mặt ôn hòa cười cười, gỡ kính râm xuống, lộ ra đôi mắt 1 mí dễ nhìn, cùng Đường Uyên bắt nhẹ tay, liền buông ra, vẫn về lịch sự:

- Đường tổng thật biết đùa, Chu Đông Thành tôi chỉ nhờ vào danh tánh của cha mới được hân hạnh quen biết quý vị ở đây, quý bị đừng phiền hà nữa chừng tôi đến quấy rầy là tốt rồi.

Nghe đến tên tuổi của Chu Đông Thành này, Dương Thần nhú nhú mày, khiêu nhẹ cánh tay của Mạc Thiện Ny ở bên cạnh, hỏi nhỏ:

- Chu Đông Thành này, có phải là Chu Đông Thành của tập đoàn Đông Hưng?

Mac Thiện Ny kì lạ nhìn vào Dương Thần, cười nói:

- Không ngờ anh cũng biết tập đoàn Đông Hưng, xem ra anh cũng không phải là người không biết gì, không sai, anh ta là con một của Chu Quang Niên, đại thiếu gia của Đông Hưng, tôi khuyên anh nên tránh xa anh ta, không thì sẽ rất nguy hiểm.

- Nguy hiểm? Xem anh ta khá lễ phép.

Dương Thần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Chu Đông Thành đích thực, không ngờ Sắc Vi ẩn náu trong nhà kẻ địch mà con của tên họ Chu lại là 1 thanh niên xuất sắc, hơn nữa bộ dạng lễ phép, thật không nhìn ra xuất thân từ xã hội đen.

Vẻ mặt Mac Thiện Ny có đôi chút khác biệt, cuối cùng nói nhỏ bên tai của Dương Thần:

- Tôi nói nguy hiểm, là vì anh ta không thích phụ nữ....

- Anh ta không thích phụ nữ, như vậy anh ta thích cái gì?

- Không sai, đàn ông!

Dương Thần giật cả mình, hèn chi nhìn thấy cách bắt tay của anh ta với Đường Uyên như thể vừa chạm tay liền buông ra, không phải vì lễ phép mà là anh ta không thích tiếp xúc phụ nữ.

Mạc Thiện Ny nhìn thấy Dương Thần tựa như trúng độc, cười khanh khách nói nhỏ:

- Anh sợ cái gì, bộ dạng của anh, anh ta chưa chắc thích đâu!

Dương Thần không để tâm nghe, vì đột nhiên nhớ lại, dạo trước khi ăn khuya đã cứu Trần Bá, khi đó Trần Bá nói là có 1 ông họ Chu bắt anh đi tiếp khách, họ Chu, mà lại sai khiến được 1 tên đầu sỏ xã hội đen Quách Tử Hằng ra sức bắt người, xem ra cũng chính là Chu Đông Thành này.

Nghĩ vậy, mọi chuyện đều rõ ràng, mấy ngày trước bị mấy người lạ lái xe Honda màu đen truy đuổi, luôn buồn bực không biết bọn họ do ai phái đến, nghĩ sẽ có liên quan đến Chu Đông Thành, dẫu sao lúc đầu cho Quách Tử Hằng về báo với ông chủ của anh ta, có gì thì kiểm “tao”.

Quả nhiên, Chu Đông Thành nói với nhóm thương nhân và chính trị đơn giản mấy câu, tức như không chút để ý nhìn về phía Dương Thần, còn cười 1 cách “quyến rũ”.

Dương Thần vốn tưởng chuyện đã xong, nhưng sau khi Chu Đông Thành cùng với những nhân vật quan trọng nói vài câu, với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cùng với mùi nước hoa phụ nữ nồng nặc, đi đến cạnh Dương Thần, tự nhiên ngồi xuống.

- À anh, phiền anh tôi ngồi chỗ này được không?

Vẻ mặt của Chu Đông Thành có đôi chút giống nam diễn viên Hàn quốc, môi mỏng mặt đầy phấn, nay lại gần làn da đặc biệt mịn màng.

Tuy Dương Thần ở nước ngoài gặp qua không ít loại đồng tính này, nhưng lần đầu tiên ngồi gần như vậy, hơi gượng gạo cười:

- Anh đã ngồi xuống rồi, còn hỏi tôi làm gì nữa?

- Ngồi xuống là quyền của tôi, hỏi anh là muốn biết ý kiến của anh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 98

Không Phải Đang Đánh Bóng

Cho dù những nhân vật cao cấp của công ty và giới quan chức nhà nước cố bình tĩnh, nhưng nghe nói đến tên “Dương Tây Tựu” này đều nhin không được cười ra tiếng.

“ Đông Thành Tây Tựu” sức ảnh hưởng bộ phim này không tồi, bởi vậy nhóm người rất nhanh hiểu rõ của hàm ý của lời Dương Thần nói, sau khi cười, đột nhiên cảm thấy sự việc không đúng, đối mặt với người này lại là thiếu gia Đông Hưng Chu Đông Thành, vua con của thế giới ngầm khu Đông Trung Hải, thằng này có gan dám nói đùa, chắc không muốn sống?

Nhưng phản ứng kì lạ của Chu Đông Thành lại không tỏ ra tức giận, ngược lại híp mắt cười nói:

- Anh Dương thật biết nói đùa, nhưng tôi thích đàn ông hài hước.

Giọng nhu mềm, dường như có đôi chút ngượng ngùng vui mừng.

Dương Thần cảm thấy nổi da gà khắp người, từ túi quần móc ra điều thuốc châm lửa, phà 1 hơi mới trấn tĩnh nói:

- Tôi không thích đàn ông thích tôi.

- Anh không thích bị thích, không có nghĩa là tôi không thể thích anh.

Chu Đông Thành so sánh nói.

Dương Thần 1 tay kẹp điều thuốc sẵn vuốt mái tóc, cũng không sợ bị cháy tóc bởi tàn thuốc, tên thiếu gia Đông Hưng mềm nhũn ở trước mặt này phiền phức nhiều hơn so với hấn nghĩ, nếu là loại người hung tợn, lực lưỡng thì Dương Thần không sợ, nhưng thứ này mềm như bông gòn, thật khó đối phó.

Khách xung quanh cũng đã bắt đầu ai nấy hoạt động, trên sân tennis cũng có vài đội vợt banh qua lại từ từ.

Mặt trời ấm áp tỏa khắp sân banh, Dương Thần đuổi mình, không nói thêm gì nữa.

Chu Đông Thành nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhú mày hút thuốc của Dương Thần 1 lúc, cười nói tiếp:

- Tôi biết anh Dương có thể hiểu lầm tôi, nhưng thật tình tôi muốn kết bạn với anh, không biết anh có cho tôi cơ hội?

- Bạn à?

Dương Thần ậm ờ nói:

- Cách kết bạn của anh, là cho xe truy đuổi?

Chu Đông Thành cũng không phủ nhận, thẳng thắn gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng lần đó là ngoài ý muốn, tôi không ngờ anh Dương lại

xử lý chớp choáng, nhưng tôi có thể bảo đảm sẽ không truy cứu, thật sự tôi chỉ thị bọn họ chỉ là điều tra những gì xung quanh của anh Dương mà thôi.

- Tôi không thích bị người ta điều tra.

Dương Thân thản nhiên nói.

Chu Đông Thành nhìn thẳng không sợ hãi:

- Tôi đảm bảo từ đây về sau, anh Dương, theo cái nhìn của tôi là con người lòng dạ bao la, tôi nghĩ anh cũng sẽ bỏ qua hành động thô lỗ lần trước.

Đã bị người ta nói bằng những lời kính trọng, Dương Thân thật sự không thể nói ra những lời khó nghe, đành phải gật đầu như thể chuyện không gì quan trọng:

- Được rồi, tôi cũng chẳng muốn nhiều chuyện.

- Như vậy, đã là bạn, có thể chơi tennis với tôi chứ?

Chu Đông Thành đột nhiên hỏi.

- Tôi chưa từng chơi.

- Không sao, quan trọng là chơi giao hữu, chứ không phải tính điểm.

Lời của Chu Đông Thành làm cho người ta không thể cãi lại, hơn nữa đối với sự chủ động làm thân của gã nên hẳn đành chịu.

Dương Thân thở dài, đứng dậy trước, đi đến cạnh Đường Uyển nói:

- Đường tổng, cho mượn cây vợt.

Đường Uyển suốt này giờ vẫn đề ý cuộc trò chuyện giữa Dương Thân và Chu Đông Thành, tuy không nghe được nhưng cũng nghĩ là có thể trước kia 2 người có sự liên quan, lúc này không nói gì, gật gật đầu, ra dấu cho 1 người phục vụ đưa cho Dương Thân 1 cây vợt tennis đúng chuẩn.

Chu Đông Thành cũng lấy ra 1 cây vợt màu hồng nhạt từ trong túi đựng đồ thể thao, màu cây vợt cùng màu với bộ đồ, sự lựa chọn quái đản này không gây nên sự chú ý đặc biệt của bao nhiêu người, vì trong giới này, Chu Đông Thành thích đàn ông, thích biến mình mình thành nữ tính hóa cũng không phải là điều bí mật, gặp nhiều sẽ cảm thấy bình thường.

Khi Dương Thân và Chu Đông Thành cùng ra sân, 2 cô gái đang chơi ngoan ngoãn đi ra nhường sân.

Không ít doanh nhân chính khách ở đây cũng bắt đầu ngờ vực sự phán đoán của chính mình, Dương Thân có khả năng trò chuyện cùng Chu Đông Thành, và cùng nhau đánh banh, chẳng lẽ thật sự là nhân vật dữ dằn? Nhưng những nhân vật nổi tiếng ở Trung Hải lại không thấy có ai như hấn, không ít người đoán rằng, có thể là thiếu gia của 1 đại tộc từ nơi khác.

- Kia gì....

Dương Thân đi đến bên sân, hỏi Mac Thiện Ny đang trò chuyện cùng vài người nam nữ:

- Mạc tiểu thư, tennis chơi làm sao?

Mạc Thiện Ny ngẩn người, mặc dù không biết người đàn ông này hỏi câu hỏi ngây ngô này làm gì? Nhưng vẫn giải thích đơn giản:

- Là đôi phương đánh trái banh đến, chờ chạm đất 1 cái rồi đánh trả về, đánh trái banh nằm trong phạm vi sân, còn đi ngoài sân là thua điểm.

- Ô, rõ rồi.

Dương Thần nhớ lại trước kia nhìn thấy những hình ảnh trên ti vi. Đại khái hiểu được sơ sơ.

- Anh không biết chơi?

Mạc Thiện Ny phát hiện ra vấn đề nghi ngờ hỏi.

Dương Thần thành thật trả lời:

- Chưa từng chơi, nhưng hiểu sơ sơ cách chơi rồi.

Cơ bản những người chơi tennis cũng hiểu rõ, thoát nhìn cây vợt tennis rất lớn, trái banh so với quả bóng ping pong gì đó lớn hơn nhiều, nhưng thực tế, trong cái sân xem ra cũng khá lớn này, mà anh phải trả trái banh đón được mà trả anh về gây khó thì càng khó khăn hơn.

Nhiều người mới học cảm giác lần đầu tiếp xúc tennis, rõ ràng nhìn thấy trái banh đến trước mặt, cứ một mực đánh không trúng, dù cho đánh trúng rồi đánh trả lại, cú đánh dứt điểm, càng là chuyện khó hơn.

Trước ánh mắt chuẩn bị xem màn kịch của đám người, Dương Thần ngênh ngang ngâm điệu thuốc vác cây vợt bước ra sân, nói với Chu Đông Thành đứng phía sân bên kia:

- Nào, chơi với anh vài ván.

Không ít người đứng bên sân nghe ra hàm ý trong lời, đều lộ vẻ kì lạ, Mạc Thiện Ny cũng hơi đỏ mặt, tên này nói chuyện sao luôn thô lỗ như vậy.

Chu Đông Thành cười dịu dàng, liên tung banh lên, giao banh, động tác của anh ta cũng chưa đúng lắm, tuy dáng vẻ uốn lượn này khiến cho anh ta thoát nhìn điệu bộ trở nên tao nhã.

Trái banh nhanh đến theo cầu vòng, lướt qua lưới, tới phái bên đất của Dương Thần từ từ nảy lên.

Dương Thần đã đứng vào vị trí của trái banh nảy lên, vì tay phải đang kẹp điệu thuốc, đương nhiên tay trái cầm vợt nhẹ nhàng hướng về trái banh đánh trả.

- Bắg!

Trái banh và vợt va chạm phát ra tiếng trầm đục.

Trái banh dưới ánh mắt sừng sốt của mọi người, bay vợt qua lưới chọt hướng ra ngoài bay đi.

Giống như 1 đạn đạo phóng lên không trung, xẹt qua 1 đường xéo, sau khi vượt qua ở cự ly 20-30 mét, không ngờ tiếp tục bay vùn vụt lên trên vách ngăn bằng cao gần 10 mét hướng về bãi đỗ xe bên ngoài sân.

Không ít cô gái phát ra tiếng la hét, đây là trái banh đánh ra từ 1 người sử dụng tay trái sao?

Cho dù là không đánh trúng, đánh ra ngoài sân, đều có thể lý giải được, nhưng người đàn ông kia theo tay vung lên, mà còn dùng tay trái, vậy mà

khiến cho trái banh bay ra gần lưới sắt cao mười mét.

Dù cho những người khác ở đây 1 tầng đá hình tròn trọng lượng vừa tầm, cũng không ai dám nói có thể dễ dàng ném tảng đá lên ra khỏi tầm gần lưới sắt.

Nhìn thấy mọi người xung quanh, gồm cả Chu Đông Thành đều lộ ra vẻ ngơ ngác, Dương Thần biết mình sơ ý dùng quá sức, thực ra cũng chưa dùng nhiều sức, chẳng qua đánh giá không đúng mức tính đàn hồi cầu sự va chạm giữa trái banh và cây vợt.

Ngượng ngạo cười cười, gạt tàn thuốc xong, tiếp tục ngậm lên miệng, Dương Thần nói:

- Xin lỗi, trái banh này tung quá, đợi sau khi đánh xong tôi đi lượm về.

Mọi người đều cười cứng nhắc, nhìn bắp thịt cũng không nổi cuộn lăm trên cánh tay Dương Thần lộ ra vẻ mặt kỳ dị, nếu như bị cái tay kia đâm 1 cái đoán chừng chắc mất mạng.

- Anh Dương thật là mạnh mẽ.

Chu Đông Thành cũng là người hiểu đời, vả lại lúc trước cũng biết rõ võ của Dương Thần rất khá, cho nên rất nhanh trở lại bình tĩnh, từ chỗ phục vụ lấy ra 1 trái banh mới, và nói:

- Chúng ta tiếp tục đi.

Lần này Dương Thần không dùng nhiều lực, chỉ có điều phải tính toán dùng lực trả banh về đến đối phương, còn về góc độ, tốc độ, Dương Thần hầu như không để ý, đường banh sân của tennis dưới mắt Dương Thần tưởng chừng chậm như rùa, không hề có áp lực.

Những người ở bên sân, nhìn thấy Dương Thần giống như đi dạo trong sân, dường như mỗi lần chỗ dừng chân nơi ấy đâu là chỗ trái banh bay trở về nhẹ nhàng, điểm tiếp đất đều ngay chỗ Chu Đông Thành đang đứng, tuyệt nhiên không cần Chu Đông Thành di chuyển đều có thể tiếp trả.

Mọi người đã nhìn ra, Dương Thần không phải là đánh banh mà là chơi banh!

Tuy rằng cách cầm vợt và tư thế đánh banh của Dương Thần khó coi cực kỳ, nhưng cái này không ảnh hưởng chút nào đối với sự đánh giá thực lực của hắn.

Không ít cô gái trẻ mắt tòà sáng, với vẻ mặt khoan thai của Dương Thần vừa ngậm điếu thuốc, mồ hôi chảy đầy trán, mái tóc lay động theo chiều gió hiu hiu, mày hơi nhíu lại, thần nhiên tự đắc, đã làm các cô gái 2 mắt dính chặt.

Đường Uyển để ý Mạc Thiện Ny đứng ở 1 bên có đôi phần dờ dẩn mà nhìn Dương Thần, trong ánh mắt cũng tựa như những cô gái khác có đôi phần say mê khác thường, khẽ thở dài 1 cái.

Trong cái nhìn của Đường Uyển, không hề nghi ngờ Dương Thần đúng là 1 tay ăn chơi, lần đầu tiên từ khi với mình trải qua chuyện tình 1 đêm ở bờ

sông, thì đã tỉnh ngộ, về sau tại trường học của con gái gặp Lý Tinh Tinh càng thêm chắc nịch, không ngờ lần này lại là Mạc Thiện Ny.

Lý Tinh Tinh thuộc loại con gái đơn thuần, bị Dương Thần lừa gạt cũng là chuyện bình thường, nhưng với Mạc Thiện Ny 1 cô gái quan hệ xã hội nổi tiếng của thương trường, người quản lý xuất sắc của công ty, mà lại lún sâu trong bùn, điều này làm cho Đường Uyên không khỏi hoài nghi Dương Thần dựa vào cái gì mà tóm được lòng 2 cô gái có phong cách rất khác biệt mà xuất sắc như nhau.

Giờ khắc này chứng kiến trên sân banh tùy ý phát huy kỹ thuật đánh banh vụng về của người đàn ông này lại đem tennis bốn cột trong tay, Đường Uyên có điều ngộ ra, xem ra đặc điểm lớn nhất của người đàn ông này chính là những điểm mà người đàn ông khác không thể có được.

Dương Thần không biết Mạc Thiện Ny đang nhìn mình với ánh mắt chưa từng có, càng không nghĩ tới Đường Uyên ở ngoài sân với vẻ mặt tươi cười chào đón mình mà trong lòng đã cho mình vào sổ đen, chỉ có điều dần dần ý thức được Chu Đông Thành ở đối diện đã sắp đuối sức khi trả banh về, dường như sau khi đánh trả liên tục mười mấy lần qua lại Chu Đông Thành đã sắp kiệt sức.

Đến lúc trái banh bay đến trước mắt mình, Dương Thần trực tiếp dùng tay bắt lấy trái banh chặt chẽ, phun ra điều thuốc gần tàn trên miệng, hướng đến Chu Đông Thành hô to:

- Còn đánh nữa không?

Chu Đông Thành đỏ mồ hôi đầy đầu, khom lưng thở hổn hển, hai tay chống trên đầu gối mới không ngồi bệt xuống đất, ném vợt xuống, khó khăn phát phát tay, buồn thảm nói:

- Không..... không đánh nữa....

- Vậy tôi đi đây.

Dương Thần thực sự không muốn ở nơi này thêm nữa, vốn bởi vì quan hệ với Sắc Vi, Chu Đông Thành tất nhiên là kẻ địch, nhưng kẻ thù này luôn cười duyên rũ với mình, làm sao chịu được?

Chu Đông Thành có phần vội, cũng bắt cháp mệt mỏi, thở hổn hển hô:

- Dương..... anh Dương đợi 1 chút, không biết..... không biết có thể hân hạnh mời anh Dương cùng dùng bữa tối?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 99

Chuyện Xưa Hơi Dài

Đến khi ra ngoài phía cửa của trung tâm nghỉ mát Phong Lâm, Mạc Thiện Ny đã thở hắt hên không ngừng vì chạy.

Nhìn tay Dương Thần vẫn nắm tay mình không buông, Mạc Thiện Ny giả vờ ho, khuôn mặt cũng không biết vì thẹn thùng hay bởi sau khi vận động mà đỏ au.

- Sao vậy? cổ họng của Mạc tiểu thư có vấn đề?

Dương Thần làm ra vẻ không biết.

Mạc Thiện Ny trừng mắt nhìn hắn:

- Buông cái giò heo của anh ra!

Dương Thần cười ha hả, cũng không đỏ mặt, nhưng vẫn buông tay ra khỏi cánh tay nõn nà kia, tuy rằng cái cảm giác đó thật tuyệt, tiện thể còn nói lại rõ hàm ý của câu nói vừa rồi:

- Mạc tiểu thư nói câu này thật mất trình độ, giò heo sao gấp khúc được mà nắm tay cô.

Đã biết đầu võ mồm không lại với tên này Mạc Thiện Ny chẳng muốn nhiều lời, tiếp tục đi tới hướng xe.

Sau khi 2 người trên đường trở về, Dương Thần nhìn về phía sau thấy không có xe và người đi theo, mới thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Thiện Ny có vài phần dí dỏm cười nói:

- Thì ra người mặt dạn mày dày cũng có lúc sợ, anh có phải lo lắng Chu Đông Thành đuổi theo?

Dương Thần thật sự lo lắng cái thằng ẻo lả kia đuổi theo cười ngượng nói:

- Mạc tiểu thư thật thông minh lanh lợi, đã nghĩ đến vấn đề sâu xa như vậy.

- Yên tâm đi, tuy anh ta xuất thân từ xã hội đen, nhưng trong giới này, có tiếng là khiêm tốn lịch sự, không hề nhìn thấy sự hống hách của 1 thiếu gia, anh ta chưa bao giờ ép buộc ai.

- Như cô vừa nói, dường như anh ta rất hiền lành...

Dương Thần lẩm bẩm nói.

Mạc Thiện Ny dùng tay ấn lên phím nhạc trên vô lăng, chỉnh âm lượng nhạc đến nhỏ nhất nói:

- Dĩ nhiên không thể lúc nào cũng hiền lành, nếu thật sự anh ta không nguy hiểm, thì mọi người đâu có cảm giác sợ hãi đối với anh ta. Tôi chỉ nói, nếu anh không chọc anh ta, hay không gây tổn hại đến lợi ích của anh ta, Chu Đông Thành luôn luôn đối đãi anh mềm mỏng, điểm này không giống

cha của anh ta.

- Cô còn gặp qua Chu Quang Niên?

Dương Thần hỏi.

Mạc Thiện Ny nhìn hắn như nhìn thẳng khờ:

- Tất nhiên, tập đoàn Đông Hưng cũng không phải là xí nghiệp nhỏ, chúng tôi gặp Chu Quang Niên trong những nơi công cộng không phải hiếm, nhưng có điều là lão ta thật không giống người làm ăn, cho dù bao năm vẫn làm ăn đàng hoàng, nhưng mỗi lần tôi gặp ông ấy, vẫn có cảm giác khắp con người như bị bao trùm trong bóng tối, làm cho người khác hoảng hốt.

Bằng không sao mà làm ông vua khu Đông của thế giới ngầm? Nhưng Dương Thần lại cảm thấy đáng vẻ của Chu Quang Niên bình thường hơn.

Nói đến đây, Mạc Thiện Ny trầm lặng 1 lát nói:

- Cho anh chọn địa điểm dùng bữa tối, để trả ơn sự giúp đỡ của anh hôm nay.

Dương Thần vừa nghe, may mắn thay cuối cùng cũng không cần đi theo Mạc Thiện Ny đến chỗ quái lạ, nghĩ vậy nói:

- Tôi muốn ăn lẩu.

Mạc Thiện Ny liếc mắt nhìn hắn:

- Thời tiết lại còn chưa tới đông, ăn lẩu cái gì, sẽ nóng và nổi mụn.

- Cô nói là cho tôi chọn, vậy cô cảm thấy nên ăn cái gì?

Dương Thần uất ức nói.

- Ăn lê đường!

- Còn ăn lê đường? chị hai, cô đã nói cho tôi cơ hội chọn lựa?

Dương Thần cười khổ.

Mạc Thiện Ny hừ một tiếng:

- Như anh đã nói, tôi nói là cơ hội chọn lựa, chứ không phải quyền quyết định, nơi anh chọn đã bị bác bỏ rồi, bây giờ chúng ta đi ăn lê đường.

Nhắm mắt 1 cách đau khổ, cô gái này thật biết chơi xỏ.

Nửa giờ sau, Dương Thần lại buồn bực không vui theo Mạc Thiện Ny mặt đối mặt ngồi ở quán ăn lê đường của chị Hương, trước mặt bày ra vài món có hương vị tứ xuyên, màu hồng của trái ổi vừa nhìn thấy đã có cảm giác như cay chết đi được.

Bởi vì thời gian còn sớm, xung quanh quán người vẫn chưa đông, so với lần trước đến hơi vắng vẻ, gió mát đầu thu nhẹ nhẹ thổi qua, đem lại sự ớn lạnh nhè nhẹ.

Mạc Thiện Ny nhấp ngụm rượu trắng, nhìn thấy vẻ mặt như bị trẻ con bắt nạt của Dương Thần, không hài lòng nói:

- Anh có vẻ mặt gì đây, tôi mời anh đi ăn anh còn ra vẻ mặt đau khổ.

Dương Thần lau mồ hôi trên trán do bị cay:

- Đầu giống cô ăn cay từ nhỏ, cô nên biết, ở nước ngoài ít khi ăn những món cay như thế này.

- Ô, chút nữa tôi quên, thì ra người ưu tú trước mặt tôi từng du học trở về, so với con gái quê mùa như tôi không thể so được.

Mạc Thiện Ny chậm biếm nói.

Dương Thần chẳng muốn tranh cãi, chợt nhớ tới cái gì đó, thần sắc nghiêm túc nói:

- Cô tính xử ký thế nào với vấn đề của người cha kế Trương Phú Quý? Lúc trước không rõ nguyên do, chỉ nhìn thấy vẻ mặt cô mất ngày này rất khổ sở, nhưng hiện giờ xem ra, chắc là người đàn ông đó làm cho cho cô đau khổ chẳng, nếu cần giúp đỡ hãy lên tiếng, tôi rất rảnh, cô biết mà.

Mạc Thiện Ny ngưng đôi đũa 1 chút, ngược mắt nhìn thẳng vào Dương Thần hỏi:

- Anh luôn quan tâm tôi đau khổ hay không?

- Ờ....

Dương Thần ngượng ngừng cười, dù sao cũng không thể nói rằng mỗi lần cô ấy đi ngang qua đều sẽ nhìn trộm, còn luôn nhìn vào mông cô ta, chỉ nói:

- Đồng nghiệp trong văn phòng làm việc đều nói cô không vui, tôi mới để ý tới.

Trong mắt Mạc Thiện Ny ẩn chút thất vọng, nhẹ nhàng nói:

- Anh còn nhớ lần trước chúng ta đến đây, tôi đã nhận 1 cú điện thoại?

- Nhớ.

Dương Thần còn nhớ đêm hôm đó mình bị “cưỡng ô” !

- Là mẹ của tôi gọi đến, mẹ nói Trương Phú Quý đến Trung Hải làm thuê, dặn tôi đi đón ông ấy và giúp ông sắp xếp.

Mạc Thiện Ny cười nhạo nói:

- Sự thật ông ấy cũng chẳng cố gắng gì mà lại đi làm thuê, ông ấy ở quê chúng tôi nợ nần cả đống, nếu tôi không trả nợ giúp ông ấy, ông ấy đã bị bọn họ đánh chết rồi..... bởi vì ông ấy ở đó đã quá mang tiếng, chỉ còn cách đến Trung Hải này.

- Cô thừa biết rõ tính tình của ông ấy, sao còn để ông ấy đến?

Dương Thần tò mò hỏi.

- Có phiền nghe 1 câu chuyện dài không?

Mạc Thiện Ny hỏi ngược.

- Nếu lần sau cô không dẫn tôi đến ăn ở đây thì tôi sẵn lòng nghe cô thổ lộ tâm tình....

Dương Thần với ý đồ đàm phán nói.

- Không thể.

- Hic....

Dương Thần cười lững thững.

- Cô hãy nói đi.

Mạc Thiện Ny như người thắng cuộc khoe miệng giương lên, thần nhiên kể.

- Lần trước đã nói với anh, cha mất lúc tôi 13 tuổi, mẹ lại gả cho Trương Phú Quý, ở trong thôn trong số ít người đàn ông chưa có gia đình Trương Phú Quý cũng coi là trẻ, và luôn yêu mến mẹ, bởi vậy cuối cùng mẹ tôi đồng ý. Vào lúc đó, Trương Phú Quý cũng chưa thích cờ bạc, tuy nghèo, nhưng chúng tôi vẫn no ấm.

- Nhưng qua mấy tháng sau, vì mẹ tôi ngày ngày ra ruộng, vốn cơ thể yếu ớt, nên bị bệnh không ngồi dậy được. Lúc đó tôi mới 13 tuổi, học xong tiểu học chỉ ở nhà không thể học trung học, sự thật là nơi đó cũng không có trường trung học.

- Lúc đó tôi để cho Trương Phú Quý dẫn mẹ đi khám bệnh ở nơi gần nhất trong thôn, vì tôi sợ sau khi cha rời xa tôi, mẹ cũng rời xa tôi, nếu như vậy tôi thực sự thành cô nhi. Tôi rất sợ, không ngừng van xin Trương Phú Quý Lúc trước tôi luôn không chịu kêu ông ấy bằng “ba” nhưng lần đó vì cầu xin ông ấy tôi phải liên tục gọi ông ấy ba, ba.....

- Nhưng Trương Phú Quý đột nhiên biến thành con người mà tôi không nhận ra... ông ấy không hề nghe theo lời tôi, ngoài đến trường thôn lấy chút thuốc Nam nấu cho mẹ tôi uống, cái gì cũng không làm.....

- Sau này, bà hàng xóm ở bên cạnh nói với tôi, Trương Phú Quý nghèo quá, ông ấy không có tiền, cho dù đến bệnh viện trong thị trấn, cũng không cách nào đưa mẹ đi khám bệnh, càng không thể mua thuốc, thậm chí, ngồi xe đến thị trấn gần nhất, vé xe cũng trả không nổi.

Nói đến đây, giọng của Mạc Thiện Ny trở nên khàn khàn, hốc mắt hơi đỏ, tự tay rót cho mình 1 ly rượu trắng, uống 1 hơi cạn.

- Vậy mẹ cô bà ấy....

Dương Thần không hỏi nữa.

Mạc Thiện Ny nói:

- Sau đó mẹ tôi dĩ nhiên lành bệnh, không biết tại trời thương hay thuốc của bác hai trưởng thôn có công hiệu, nhưng sau lần đó bị bệnh mẹ tôi dường như già đi vài tuổi.

- Nhưng tôi vẫn rất sợ, lúc đó tôi nghĩ nếu mẹ bệnh lần nữa mà chúng tôi không có tiền mua thuốc chữa rồi sẽ ra sao? Tôi không dám nghĩ nữa, lúc đó tôi chỉ có 1 suy nghĩ là có tiền lo thuốc chữa bệnh cho mẹ....

- Cho nên cô 1 mình đến Trung Hải?

Dương Thần chột tỉnh ra.

Mạc Thiện Ny gật đầu tự giễu nói:

- Có phải cảm thấy rất vớ vẩn, rất ngốc? 1 đứa con gái chưa đến 14 tuổi, làm ra vẻ trưởng thành nhưng thật sự là không biết gì hết. Thậm chí 1 mình ngồi trên xe lửa đến Trung Hải, muốn kiếm tiền cho mẹ chữa bệnh.

- Không ngốc, nhưng cô rất giỏi, tôi rất ngạc nhiên làm sao cô có tiền để mua vé.

Dương Thần hỏi.

Ánh mắt Mạc Thiện Ny hơi tròn tránh, do dự nói:

- Tôi ăn trộm ví tiền của 1 người....

Nói xong thấp giọng nói:

- Anh có khinh thường tôi không, cho rằng tôi không biết xấu hổ, rõ ràng làm ra 1 việc rất xấu xa mà còn nói ra 1 cách hùng hồn.

Trộm ví tiền đáng gì? Tôi còn từng cướp nhà băng nữa chứ. Dương Thần nghĩ bụng nhưng ngoài miệng đương nhiên không nói ra, chỉ lắc đầu thành thật nói:

- Không có, con người cũng sẽ có lúc phạm sai lầm, dù sao so với tôi còn cao thượng hơn, tôi đã vào cục cảnh sát 2 lần rồi.

Cuối cùng Mạc Thiện Ny cũng cười nói tiếp:

- Chuyện về sau chắc anh cũng đã biết được phần nào, sau khi tôi đến đây 1 mình, tìm cách tự học, được sự giúp đỡ của những người cùng quê như chị Hương và viện phúc lợi. Bắt đầu học trung học, về sau là vì bà nội của Nhược Khê, cũng là Nguyên chủ tịch của Quốc Tế Ngọc Lôi tình cờ đến thuyết trình ở trường chúng tôi, tôi bị bà ấy để ý, cân nhắc đào tạo tôi, từ đó về sau, tôi mới thật sự có thể ngẩng đầu lên ở Trung Hải, nếu không có Nguyên chủ tịch thì không có Mạc Thiện Ny của ngày hôm nay, bây giờ chắc anh hiểu được vì sao lúc tôi nghe nói tên vô lại anh đã cưới Nhược Khê, mà tôi tức giận như vậy rồi chứ.

Dương Thần mới sáng tỏ gật đầu.

Trong cuộc sống ân đức đáng quý nhất là giúp người khi gặp nạn, tuy Mạc Thiện Ny nói dường như rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng, 1 người đến từ nơi quê xa hẻo lánh không nơi nương tựa, thậm chí một cô gái có thể tồn tại hoặc không tồn tại trên thế gian này cũng không sao mà lại vào được trường học đảng hoàng, tiếp xúc được mọi thứ của cái thế giới thượng lưu và được trở thành người xuất sắc trong giới thương nhân Trung Hải. Bà nội Lâm Nhược Khê đem đến cho Mạc Thiện Ny tuyệt nhiên không phải chỉ là sự giúp đỡ về vật chất, nhiều hơn nữa có thể là 1 sức sống tinh thần luôn được ủng hộ. Đương nhiên sự cố gắng trên quãng đường này mà Mạc Thiện Ny bỏ ra, so với người thường chắc chắn hơn gấp mấy lần, trong đó những chua xót đau khổ, chỉ có cô ấy mới cảm nhận được.

- Sau này, rốt cuộc tôi cũng kiếm được tiền, còn nhớ lúc gửi cho mẹ số tiền lần đầu tiên, trong điện thoại mẹ khóc rất lâu, nhưng chúng tôi đều rất vui..... mẹ biết tôi khôn lớn rồi, tôi cũng hiểu rốt cuộc tôi có thể lo cho mẹ...

- Tuy nhiên, đó cũng là nguyên nhân cho sự bắt đầu mê cờ bạc của Trương Phú Quý, ông ấy biết tôi mỗi tháng được lãnh lương không ít, hơn nữa ở Trung Hải đã bám rễ nên cờ bạc càng lúc càng lớn, bắt đầu từ vài xu, vài đồng, về sau ăn thua với người ta trăm mấy, hai trăm ngàn tệ, cho đến 2 năm gần đây đã là gần cả triệu rồi.

Mạc Thiện Ny khẽ thở dài nói.

Dương Thần nhíu mày:

- Sao không cho mẹ ly hôn với ông ấy? Để mẹ cô rời khỏi ông ấy, sống cùng cô ở Trung Hải là xong? Dựa vào thu nhập của cô, hoàn toàn có thể đem lại cuộc sống đầy đủ cho 2 mẹ con, còn lo cho con ma cờ bạc kia làm gì?

Mạc Thiện Ny cười sàu thâm nói:

- Ông ta đối với anh là 1 con ma bài bạc đáng xấu hổ, đối với tôi là người cha vô dụng đáng hổ thẹn, nhưng đối với mẹ mà nói, là người đàn ông đã tiếp nhận trong lúc mẹ bơ vơ nhất, là người đàn ông đã cùng mẹ sống với nhau hơn chục năm, cho dù Trương Phú Quý tệ đến đâu đi nữa, ông ấy chưa bao giờ làm 1 việc gì không có tính người đối với mẹ tôi, vẫn luôn ở bên cạnh mẹ...

- Cho nên vì mẹ cô, luôn cho tiền Trương Phú Quý để ông ấy trả nợ? Thậm chí bằng lòng cho ông ấy đến Trung Hải?

Dương Thần đã hiểu rõ nguyên nhân sự việc, cảm thấy thốn thức 1 lúc, nhà nào cũng có chuyện khó nói, nếu không phải từ chính miệng của Mạc Thiện Ny nói ra, ai mà biết được người này trước mặt mọi người vô cùng nở mặt nở mày lại có một hoàn cảnh như vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 2

- [Chương 100: Hân Hạnh Nói Với Anh](#)
- [Chương 101: Người Vợ](#)
- [Chương 102: Em Đối Với Anh Mà Nói](#)
- [Chương 103: Ta Nói Người Không Phải](#)
- [Chương 104: Ngây Thơ Đáng Yêu](#)
- [Chương 105: Hôm Nay Bàn Chuyên Chính Sự](#)
- [Chương 106: Bị Lừa Rồi!](#)
- [Chương 107: Quá Nhỏ](#)
- [Chương 108: Khả Năng Chưa Tính Đến](#)
- [Chương 109: Thật Ra Cháu Là...](#)
- [Chương 110: Quá Khen Vợ Tôi Rồi!](#)
- [Chương 111: Thật Sự Không Thể Nhận Ra Cô](#)
- [Chương 112: Không Cần Phải Phiền Phức Đến Như Vậy](#)
- [Chương 113: Điều Là Gió Thoảng Mây Bay.](#)
- [Chương 114: Trả Lời.](#)
- [Chương 115: Bùn Lầy](#)
- [Chương 116: Cô Trò](#)
- [Chương 117: Gà Mờ Và Chi](#)
- [Chương 118: Tôi Buồn Nôn](#)
- [Chương 119: Lai Một Bà Chi Nữa](#)
- [Chương 120: Chanel](#)
- [Chương 121: Tôi Chính Là Loài Súc Sinh](#)
- [Chương 122: Xem Phim Nhiều Quá Mà](#)
- [Chương 123: Đỏ Tươi](#)
- [Chương 124: Sự Lựa Chọn Của Sắc Vị](#)
- [Chương 125: Tật Xấu Của Dương Thần](#)
- [Chương 126: Lỗi Nhỏ Đáng Xấu Hổ](#)
- [Chương 127: Anh Quên Nói Với Em](#)
- [Chương 128: Cục Cứng Trong Bụng](#)
- [Chương 129: Tôi Có Thể Không Nói Được Không?](#)
- [Chương 130: Quên Mất Không Giấu Kỵ!](#)
- [Chương 131: Không Phải Đề Toán Học](#)
- [Chương 132: Tìm Cảm Giác](#)
- [Chương 133: Chị Dâu Em Chồng.](#)
- [Chương 134: Ban Đồng Môn](#)
- [Chương 135: Chiến Trường Thực Sự](#)
- [Chương 136: Có Thể](#)
- [Chương 137: Nghĩ Bậy Nghĩ Ba](#)
- [Chương 138: Một Cái Là Được Rồi](#)
- [Chương 139: Vào Tròng](#)
- [Chương 140: Chỗ Bí Mật](#)
- [Chương 141: Tôi Muốn](#)
- [Chương 142: Cầu Kết.](#)
- [Chương 143: Chủ Tích.](#)
- [Chương 144: Hôn Nhân Không Tình Yêu](#)
- [Chương 145: Người Kế Nhiệm](#)
- [Chương 146: Tiếp Viên Hàng Không](#)
- [Chương 147: Thích Gì Ở Em?](#)
- [Chương 148: Hoàng Hôn](#)
- [Chương 149: Anh Em Nhà Họ Lý](#)

[Chương 150: Thắng Tiền Và Xin Lỗi](#)
[Chương 151: Nhân Viên Phục Vụ](#)
[Chương 152: Đàm Phán Ngâm](#)
[Chương 153: Năng Nhe](#)
[Chương 154: Ai Nói Muốn Bất Đền.](#)
[Chương 155: Kẻ Khùng Bỏ](#)
[Chương 156: Kính Hoa Thủy Nguyệt.](#)
[Chương 157: Sự Thăm Dò Của Dương Thần](#)
[Chương 158: Tôi Không Doa Người.](#)
[Chương 159: Tay Trái](#)
[Chương 160: Thầy Giáo Của Thầy Giáo](#)
[Chương 161: Jane](#)
[Chương 162: Khăn Mặt](#)
[Chương 163: Tôi Biết Mà](#)
[Chương 164: Không Cần Cũng Được](#)
[Chương 165: Quý Báu Nhất!](#)
[Chương 166: Chăm Sóc Không Tốt.](#)
[Chương 167: Rốt Cuộc Có Đưa Hay Không](#)
[Chương 168: Chị Em Gái](#)
[Chương 169: Báng Súng Kia](#)
[Chương 170: Anh Không Phải Là Bom](#)
[Chương 171: Tin Tưởng Lẫn Nhau](#)
[Chương 172: Người Bạn Mới Của Lý Tinh Tinh](#)
[Chương 173: Lãng Phí Thời Gian](#)
[Chương 174: Qua Tay Cả Nghìn Đàn Ông](#)
[Chương 175: Bắt Đầu - Kết Thúc](#)
[Chương 176: Anh Vẫn Là Anh](#)
[Chương 177: Hôm Qua Và Hôm Nay](#)
[Chương 178: Sao Mà Đỡ Nỗi](#)
[Chương 179: Em Phải Bảo Vệ Anh!](#)
[Chương 180: Thế Giới Kỳ Ảo Của Elise](#)
[Chương 181: Anh Giải Quyết Giúp Em](#)
[Chương 182: Theo Em Về Nhà](#)
[Chương 183: Chiếc Bóng Trên Tòa Nhà Cao Tầng](#)
[Chương 184: Chờ Cô Nhảy](#)
[Chương 185: Nơi Chôn Kỳ Quái](#)
[Chương 186: Gặp Chuyên Không May](#)
[Chương 187: Sup Đồ](#)
[Chương 188: Tôi Là Người Làm Kinh Doanh](#)
[Chương 189: Quá Độc](#)
[Chương 190: Tìm Đàn Ông](#)
[Chương 191: Mảnh Đất Mơ Ước](#)
[Chương 192: Khó Nhất Là Nhận Ân Tình Của Người Đẹp](#)
[Chương 193: Anh Sẽ Biết Ngay Thôi](#)
[Chương 194: Một Ngón Tay](#)
[Chương 195: Cuộc Hen Hoàn Hảo](#)
[Chương 196: Cô Ấy Không Chiu Nỗi](#)
[Chương 197: Sói Trên Tàu](#)
[Chương 198: Diệp Tử](#)
[Chương 199: Chim Quay Về Tổ](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 100

Hân Hạnh Nói Với Anh

Khi chia tay với Mạc Thiên Ny, đã là gần 10 giờ đêm. Nhưng trong lòng Dương Thần vẫn không thể nào quên được việc xảy ra sáng sớm ngày hôm nay. Sau khi vào cục cảnh sát, thật may là Lâm Nhược Khê tìm đến luật sư Trương mới có thể yên tâm đi ra. Đã muộn lắm rồi mà còn chưa đi cảm ơn người ta, nói rõ sự tình. Thật sự không thể nào nói ra, thậm chí biết rằng Lâm Nhược Khê không muốn nghe. Nhưng cảm thấy vẫn nên gặp mặt.

Sau khi lấy xe, Dương Thần một mình lái xe tới bệnh viện.

Khi sắp tới cửa phòng bệnh của Lâm Nhược Khê bước chân Dương Thần có chút do dự. Bởi vì hắn phát hiện có hai nam nhân đang đứng trước cửa phòng bệnh. Dựa vào trực giác của mình Dương Thần có thể dễ dàng đoán ra là ai. Đối phương xuất thân là quân nhân, từ từ thể đứng đến ánh mắt đều toát lên khí chất của một người quân nhân ưu tú.

Là ai ở trong phòng bệnh? Lại còn có cả bảo vệ là quân nhân đứng ở ngoài cửa?

Trong lòng có vài phần bất an, Dương Thần không tránh đi, mà còn bước nhanh tới cửa.

- Đứng lại!

Một nam nhân đứng trước cửa giơ tay ra ngăn Dương Thần lại, nói:

- Không được vào!

Dương Thần cười mà nói rằng:

- Hai vị, tôi chỉ là đi thăm người bệnh, đâu cần khó khăn như thế, tôi có quen với người nằm trong đó, các người không tin, cứ mở cửa, gặp mặt rồi sẽ biết ngay thôi.

Hai người nam nhân vẫn là bộ mặt như thế, không dài dòng mà nói rằng:

- Nói là không được vào thì không được vào.

- Nếu tôi cứ muốn vào?

Dương Thần không còn tươi cười, sắc mặt lạnh xuống.

Trong mắt người đàn ông kia có một tia tức giận, cười lạnh một tiếng:

- Vậy thì rút ra xa một chút!

Nói xong, người đàn ông lấy một tay đẩy Dương Thần ra.

- Rút cái đầu các người à!

Dương Thần tức giận. Một tay nắm lấy tay người đàn ông kia, dùng sức mạnh khiến lão ta ngã xuống đập vào tường hành lang phía đối diện.

Người đàn ông còn lại nhìn thấy Dương Thần ra tay, liền rút một con dao đón đầu bổ xuống dưới.

Dương Thần cũng không thèm nhìn tới, thật nhanh nhấc đầu gối giống như một cái dùi huých thật mạnh vào bụng tên kia.

Nam nhân kia nằm ôm bụng quần quai trên đất.

Trong nháy mắt, hai kẻ lúc trước không thèm để ý tới Dương Thần mà giờ đây, một kẻ thì choáng váng, một kẻ thì toàn thân đau đốn, căn bản không tin nổi bọn họ thân là bộ đội đặc chủng được huấn luyện mà lại không chịu nổi một đòn.

Dương Thần vén quần, nói:

- Ta đây muốn gặp người đàn bà của mình mà phải hỏi các người ư? Đồ ngu!

Nói xong liền đẩy mạnh cửa phòng bệnh ra.

Nhưng trong lúc vừa mới mở cửa, hắn ngay lập tức cảm nhận được một luồng khí mạnh đập vào mặt.

Gần như là bản năng, đầu Dương Thần tránh sang bên trái một chút, một tiếng thét chói tai.

Nháy mắt, một nắm đấm không trúng đã trở thành móng vuốt, cào lên cổ Dương Thần.

Bước chân của Dương Thần ở trong không gian nhỏ hẹp bỗng nhiên lại trở thành một đường cong kì dị. Cùng lúc tránh móng vuốt kia, hắn đã di chuyển ra phía sau của người đánh lén kia.

Nhưng phản ứng và tốc độ của người đánh lén kia cũng khiến người khác phải nể phục. Trong lúc một chân chạm đất, chân kia đã quét ngang về hướng Dương Thần.

Dương Thần đã đoán được sức mạnh của người này, sau khi nhận ra không hề uy hiếp, lần này lười né tránh, một tay dựng thẳng đón đỡ ở trước ngực.

- Thịnh!

Một tiếng không khí dữ dội, đó chỉ là tiếng động phát ra từ cái chân bị Dương Thần giữ chặt. Cơ thể của Dương Thần không hề nhúc nhích.

Giờ khắc này, cũng đã nhìn rõ người công kích trước mắt, mặc trên người một bộ áo dài màu xám, dung nhan không có phần nổi trội, tóc hơi có vẻ hoa râu của người già.

Nhìn thấy là một ông già. Dương Thần bực tức kêu lên:

- Nay, lão già kia, ta với ngươi không thù không oán, hà cớ gì muốn lấy mạng của ta?

- Áo xám, lui ra!

Một tiếng nói hung hậu uy nghiêm phát ra. Một bên đầu giường của phòng bệnh lại có thêm một người đàn ông nhìn khoảng ngoài năm mươi.

Nam nhân này thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, cao ráo, mái tóc đen chỉnh tề, trên người là bộ quần áo xanh đen kiểu Tôn Trung Sơn hiếm thấy. Cả người toát lên là người bề trên không có chút cẩu thả nào. Khí chất

rất phong sương.

Người già bị gọi là áo xám nhìn Dương Thần một cách quái dị, nhưng rất nghe lời đã thu chân lại, cung kính chậm rãi lui về một góc.

Dương Thần xoay người, rốt cuộc cũng đã nhìn thấy Lâm Nhược Khê mà mình lo lắng, giờ phút này an tâm ngồi dựa vào giường bệnh.

Trên người mặc bộ quần áo ngủ bông trắng tinh khiết, làm nền cho mái tóc đen kia, má hồng, chưa từng trang điểm, nhưng khuôn mặt tinh xảo như chạm ngọc, kiều diễm.

Hai tuần điều trị với thuốc đông y đã khiến tất cả vẻ đẹp của vị nữ tổng giám đốc trẻ trung xinh đẹp đạt tới mức kinh động lòng người. So với lần đầu tiên Dương Thần nhìn thấy còn khiến người ta rung động hơn.

Chỉ có điều, lúc này đây vẻ mặt Lâm Nhược Khê buồn bực, dường như tất cả mọi thứ trước mắt đều không nhìn thấy. Hốc mắt hơi hơi đỏ lên, dường như vừa mới khóc, hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, tới mức khiến cho người ta thương tiếc.

- Người chính là Dương Thần?

Nam nhân mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn trầm giọng hỏi.

Dương Thần không hiểu tình hình, nhưng rất hiền nhiên, người có được thuộc hạ cao thủ như thế, thân phận sẽ không thấp, gật đầu.

- Ông là....

- Ta là ông nội của Nhược Khê, tên là Lâm Chí Quốc.

Lâm Chí Quốc? Ông nội của Nhược Khê?

Dẫu nhìn người này là đã có tuổi, nhưng không nghĩ rằng lại là ông nội của Nhược Khê.

Dương Thần nhớ là lần trước Thái Nghiên đến bệnh viện đã có nhắc tới người này, và còn rất tò mò là Nhược Khê rốt cục có ông nội hay không, không ngờ hôm nay được gặp.

- Không phải!

Đột nhiên, Lâm Nhược Khê quay đầu lại, mạnh mẽ mà nói với Dương Thần:

- Ông ấy không phải ông nội tôi, tôi không quen ông ấy, Dương Thần hãy mau đuổi ông ấy ra đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt ông ấy.

Lần này Dương Thần gay to rồi, phải làm thế nào đây?

Lâm chí quốc nhíu nhíu mày, trong ánh mắt lộ ra vài phần xót xa, đau lòng nói:

- Nhược Khê, cháu hận ông đến thế sao? Ngay cả việc ông nội đến thăm cũng không được sao....

- Tôi nói lại một lần nữa, ông không phải ông nội tôi. Thêm nữa ông đã nhìn thấy tôi, có thể đi được rồi!

Nhược Khê lạnh giọng nói xong, cũng không nhìn Lâm Chí Quốc.

Lúc này, người mặc áo xám bên cạnh lại an ủi nói:

- Tiểu thư, lão gia mấy năm nay cũng không mấy dễ chịu, lúc nào cũng nhớ tới tiểu thư, lần này biết tin tiểu thư nằm viện, đã rất lo lắng, lo rằng mọi người trong gia đình đều phản đối lão gia đến thăm tiểu thư. Nhưng lão gia đã bất chấp những điều đó để tới đây. Tiểu thư, xin đừng trách lão gia, lão gia cũng có nỗi khổ tâm.

Lâm Nhược Khê cười lạnh nói:

- Tôi làm sao dám trách Lâm lão gia quyền cao chức trọng, các người không cần để ý tới một tiểu nha đầu như tôi đây, tôi không cần sự thương hại tới mức nức cười của các người.

Về mặt Lâm Chí Quốc biến sắc, thở dài, gật đầu nói:

- Được, Nhược Khê, cháu đã không muốn ông ở lại, ông sẽ đi ngay, có điều....

Nói xong Lâm Chí Quốc nhìn Dương Thần, người ông hoàn toàn không quen biết, đang đứng bên cạnh, nói:

- Có điều, cháu vẫn là người Lâm gia, trong người cháu đang chảy dòng máu của Lâm gia, chính là huyết mạch Lâm gia cao quý nhất. Ông không cho phép cháu tùy tiện kết hôn với một kẻ bán thịt dê xiên nướng.

Dương Thần buồn bực, ông cụ này nói chuyện thật khó nghe. Bán thịt dê xiên thì đã làm sao? Cũng không phải là nghề bán thân...Tôi bán thịt dê tôi tự hào.

Hơn nữa, chúng tôi đã tới Cục dân chính đăng ký kết hôn. Việc chưa kết hôn mà đã làm chuyện chăn gối cùng nhau tuy là vì uống say, cơ bản cũng đã quên cảm giác, nhưng dù gì đi nữa cũng là vợ chồng hợp pháp? Sao lại gọi là kết hôn tùy tiện? Cũng không phải như trong phim võ hiệp, kết hôn thề nguyện dưới ánh trăng, ngay cả giấy chứng nhận đăng ký kết hôn cũng không có đã sinh em bé rồi.

Nhưng những lời này Dương Thần lại không dám nói ra, dù sao cũng là cháu gái yêu của ông nội. Bản thân là người ngoài lại là bề dưới, chỉ đành chịu thiệt thòi thôi.

- Dựa vào cái gì? tôi muốn lấy ai thì tôi lấy người đó. Tôi không phải người nhà họ Lâm các người. Tôi chính là tôi, Lâm Nhược Khê. Ngoại trừ việc không thể sửa được cái họ chết tiệt kia, thì tôi chẳng có quan hệ gì với các người cả!

Lâm nhược Khê tâm trạng trở nên kích động, gần như phát điên mà nói.

Lâm Chí Quốc sắc mặt lạnh tanh:

- Cháu có thừa nhận hay không không quan trọng, quan trọng là hai người phải ly hôn, nữ nhân Lâm gia chỉ gả cho nam nhân thành đạt.

- Trò cười?

Lâm Nhược Khê cười lạnh thấu xương nói:

- Ông cùng với bà nội phải chăng cũng coi là một trò cười?

- Câm miệng...

Lâm Chí Quốc tức giận, giống một con sư tử bị giẫm đuôi, giơ tay lên muốn cho Lâm Nhược Khê một cái tát.

Nhưng mà, cánh tay vừa mới giơ lên, Lâm Chí Quốc toàn thân run lên. Vẻ mặt phức tạp từ từ hạ tay xuống. Chung quy là không đánh nổi, thở dài nói:

- Là ông có lỗi với bà nội, đó là nỗi ân hận lớn nhất của đời ông, cho nên ông phải chăm sóc cháu thật tốt, không thể để dòng máu nhà họ Lâm trộn lẫn với một tên bán thịt dê được..

- Tôi rất vinh hạnh mà nói với ông rằng, đã muộn rồi....

Lâm Nhược Khê cười một cách mỉa mai. Cũng không biết là cười Lâm Chí Quốc hay là mỉa mai chính mình.

Lâm Chí Quốc mở to mắt, giống như mũi lao nhìn Dương Thần. Ánh mắt đó như muốn xuyên thủng Dương Thần, giọng nói run run:

- Mà...Mày nói gì.. Mày và nó?"

- Nếu không ông nghĩ vì sao tôi lại lấy anh ta?

Lâm Nhược Khê cười vui vẻ mà hỏi lại.

Dương Thần đứng bên có chút lúng túng. Cười ngây ngô sờ lên mũi. Nữ nhân này cũng thật là...Ngay trước mặt ông nội mà lại nói chuyện này, thật xấu hổ, chẳng trách sắc mặt ông ấy lại khó coi như vậy.

Người khác không thể cười nổi, không chỉ Lâm Chí Quốc, mà ngay cả người mặc áo xám đứng bên cũng lộ ra vẻ khiếp sợ. Rất lâu sau mới có thể trấn tĩnh lại.

Lâm Chí Quốc yên lặng nhìn Lâm Nhược Khê, không muốn nói thêm điều gì nữa. Ngẩng đầu nhìn Dương Thần với ánh mắt thù hận, nói:

- Ông không thể ngờ rằng sự việc lại thành ra nông nổi này, nhưng, Dương Thần, tôi hi vọng cậu sẽ không làm việc có lỗi với Nhược Khê.. nếu không, tôi quyết không tha cho cậu.

Cuối cùng cũng nói được một câu tử tế với mình. Dương Thần có chút khổ não.

- Việc này...phải xem cô ấy có muốn sống tốt với tôi không đã.

- Thiết luật của Lâm gia, bất kể nam hay nữ. Cả đời chỉ được lấy một người. Người phải đối tốt với Nhược Khê

Lâm Chí Quốc nói chắc như đinh đóng cột.

“Hả?”

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê đang trầm mặc không nói. Đột nhiên có chút giật mình. Nguyên nhân vì sao mà nữ nhân này lại cùng mình kết hôn. Xem ra những kiểu hợp đồng hôn nhân như thế cũng chỉ là cái cớ bên ngoài, nguyên nhân chính là không muốn thừa nhận bản thân là người nhà họ Lâm. Nhưng trên thực tế, từ sâu trong tâm can thì lại lán như thế...việc này cũng quá mâu thuẫn.

Trong lòng Dương Thần rối như tơ vò, bên cạnh mình không chỉ đơn

thuần là một nữ nhân, nói mập mờ:

- Đó là quy định nhà các người, chẳng liên quan gì tới tôi cả.

Lâm Chí Quốc ánh mắt sáng quắc nói:

- Đừng tưởng có mấy ngón võ, mà cho rằng ta không có cách nào để dạy dỗ người, nếu người dám để Nhược Khê chịu tổn thương, ta sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho người.

Trên giường Lâm nhược Khê lạnh lùng liếc Dương Thần một cái:

- Dương Thần, đừng nói nữa, bảo ông ta đi đi...

- Không cần giục, ông sẽ đi ngay..

Lâm Chí Quốc lại nhìn Dương Thần với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi cùng với người mặc áo xám rời khỏi phòng bệnh. Hai người đàn ông bị đánh ngã cũng theo đi, không dám ở lại dù chỉ một khắc..

Chỉ còn lại hai người ở trong phòng, ánh mắt họ nhìn nhau, không khí lúc này có chút gượng gạo...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 101

Người Vợ

Đi ra từ bệnh viện, Lâm Chí Quốc, cùng ba người còn lại trong bóng đêm lặng yên quay trở lại trong chiếc xe quân dụng Hummer, thân xe được cải trang giống như sắt thép thành lũy, bốn bánh xe đã được xử lý chống đạn.

Vào đến trong xe, người lái xe vẫn ngồi trong đó, lẳng lẳng khởi động xe. Chiếc xe lớn hầu như không bị ảnh hưởng bởi âm thanh khởi động cơ xe. Và cứ như thế chiếc xe ra khỏi bệnh viện, chạy thẳng ra đường cao tốc.

Ánh trăng soi tỏ bên trong xe, ngồi ở chiếc ghế da ở giữa xe, Lâm Chí Quốc thất thần nghĩ ngợi, bao nhiêu nếp nhăn trên mặt cho thấy lúc này Lâm Chí Quốc đang rất mệt mỏi.

Ngồi ở phía đối diện là người mặc áo xám, thốt lên một tiếng thở dài, an ủi:

- Lão gia, không cần phải đau lòng khổ sở như vậy, tiểu thư ngoài miệng nói lạnh lùng như thế, nhưng bên trong thì hiền lành lương thiện, vẻ ngoài rất lạnh lùng, nhưng trên thực tế lại rất coi trọng tình cảm, thực ra trong lòng vẫn coi lão gia là người thân nhất.

- Điều này tôi biết...

Lâm Chí Quốc than thở nói:

- Nếu Nhược Khê không nhận tôi, thì sẽ không nổi giận với tôi như thế, và sẽ không phản lại quy định của Lâm gia, chủ động lấy Dương Thần.

- Vậy tại sao lão gia còn lo lắng như thế?

Áo xám nghi hoặc hỏi.

Lâm Chí Quốc cười khổ nói:

- Có thể là do tôi già thật rồi, cho dù biết Nhược Khê nổi giận với tôi, nhưng tôi vẫn hy vọng nó gọi một tiếng ông nội, muốn nó sống cùng. Là tôi có lỗi với bà nội Nhược Khê, có lỗi với mẹ Nhược Khê, tôi muốn bù đắp cho nó thật nhiều, nhưng từ đầu tới cuối Nhược Khê không cho tôi cơ hội...

- Vậy Khôn thiếu gia...? Cậu ấy đã điên rồi....

Áo xám nói nhỏ.

- Hừ.

Lâm Chí Quốc hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia tức giận:

- Tên súc sinh đó, tôi từ lâu đã không coi là con, nếu không vì đây là bố đẻ của Nhược Khê, tôi sớm đã tự tay giết nó, Lâm gia không có hạng súc sinh như thế.

Áo xám không nói nhiều nữa, vì biết rõ, trước mắt mình là chủ nhân mà mình đã đi theo nửa đời, đối với người nhà hết mực yêu thương, nhưng đối

với người trong gia đình mà phạm lỗi, từ trước tới giờ thiết diện vô tư.

Lâm Chí Quốc suy nghĩ, đột nhiên hỏi:

- Áo xám, vừa này lúc giao đấu, người thấy thực lực của Dương Thần thế nào?

Cơ thể áo xám có chút run lên, chua xót cười nói:

- Không thể lường ...cả đời tôi chưa từng gặp qua người nào khiến tôi tuyệt vọng như thế, nếu như tôi liều mạng, có lẽ sẽ cầm cự được với hắn trong chốc lát...nhưng đánh thắng hắn, e là toàn bộ lực lượng của chúng ta may ra mới có khả năng...

Lâm Chí Quốc có vài phần không kìm được mà cười:

- Cho dù có đánh bại hắn, thì đó cũng là thua, vì chúng ta không có cách nào đánh bại con người thật của hắn. Không cần nói hắn vẫn còn thế lực đặc biệt khác...

- Lão gia, ý ngài là...

Trong mắt áo xám lộ ra vài phần kinh hãi:

- Lão gia, lẽ nào chuyện phong ấn là thật?

Lâm Chí Quốc lắc đầu:

- Tôi không biết, truyền thuyết phong ấn “Chư thần minh ước” cho tới nay vẫn hư vô không rõ, nếu như thực lực của Dương Thần đúng như người vừa nói là không thể lường được, vậy thì phong ấn “Chư thần minh ước” có tồn tại là có khả năng, suy cho cùng với thực lực của một người mà đấu lại được chúng ta, người như thế, có tìm khắp Trung Quốc cũng khó tìm được một người như thế.

- Vậy.. vậy chẳng phải là quái vật sao?

Áo xám biến đổi sắc mặt nói:

- Hắn đấu mà chưa cần mở phong ấn đã đủ sức đấu lại chúng ta, nếu sự tồn tại của phong ấn là có thật, một khi hắn mở ra, thì phải cần đến hơn nửa cái Viêm Hoàng Thiết Lữ mới có thể khống chế được hắn?

- Chính vì là quái vật, mới cần sự khống chế của Minh Ước.

Lâm Chí Quốc bình tĩnh mà cười:

- Yên tâm, không nói đến Minh Ước, quy định các thần gỡ bỏ phong tỏa, phải là đối mặt ngang cấp chiến đấu thì mới có thể, mặc dù thật sự ở tình huống khác gỡ bỏ phong tỏa, Dương Thần cũng sẽ không đối nghịch với chúng ta, người cũng đừng quên, hiện tại là người như thế nào của ta?

Áo xám sững sốt, nhướn lông mày, không kìm nổi cười ha hả nói:

- Lão gia quả nhiên anh minh, thì ra hôm nay lão gia tới là sớm đã có chủ ý. Hôm nay lão gia bắt tiểu thư li hôn. Tiểu thư nhất định không nghe theo lời của lão gia, mà bởi vì gia quy Lâm gia, tiểu thư không thể nào li hôn với Dương Thần.... vậy thì ...Dương Thần mãi là con rể Lâm gia.

- Ha ha...

Lâm Chí Quốc cười nói:

- Có một số chuyện, nếu nói ra sẽ chẳng còn thú vị, thực ra ta cũng chỉ là nỗ lực để cho hai người được ở bên nhau. Tuy là mấy năm nay Nhược Khê đều được ta âm thầm bảo vệ, nhưng suy cho cùng ta cũng không thể làm đến mức là không có sai sót. Hơn nữa mấy năm nay, một số người đã nhận thấy Nhược Khê có quan hệ mật thiết với Lâm gia, sự an toàn của nó là vấn đề lớn. Có Dương Thần ở bên cạnh nếu như có gặp phải nguy hiểm như lần này, chúng ta không cần ra tay. Dương Thần có thể giải quyết tốt đẹp... Hơn nữa, có ai có thể đánh bại một trong những chủ thần Minh Vương đây?

Áo xám gật đầu tán thành, nói:

- Chỉ e là tiểu thư và Dương Thần sau này cũng sẽ biết được dụng ý của lão gia, đến lúc ấy bất luận ai trở mặt đều không phải là việc hay....

Lâm Chí Quốc trầm giọng nói:

- Hết thấy, phải xem Nhược Khê và hắn. Đã đến bước này rồi.....

Trong phòng bệnh, Dương thần và Nhược Khê nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng vì lúng túng, Lâm Nhược Khê nghiêng đầu qua một bên, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt xinh đẹp có chút ửng hồng, cổ ra vẻ không hài lòng nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn, đã biết bí mật của tôi rồi, xem trò cười của tôi, phải chăng rất đắc ý?

Dương Thần ngại ngừng cười cười:

- Có một chút, nhưng không nhiều lắm.

- Hừ, yên tâm, những lời vừa rồi đều là tức giận mà nói, tôi mới không tuân thủ quy định Lâm gia, tôi sẽ không dày mặt mà không buông tha anh, hết hạn hai năm hợp đồng, anh muốn đi muốn ở tùy anh.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Dương Thần có một chút đùa cợt với nữ nhân tức giận đang nằm trên giường:

- Muốn đi...muốn ở tùy tôi, tại sao không phải là nhất định phải đi, tôi có thể được quyền lựa chọn ở lại?

Lâm Nhược Khê phát hiện trong lời nói của mình có chút vấn đề. Sắc mặt thêm kiều diễm ửng ửng, nhỏ giọng nói:

- Tôi.. ý của tôi là, anh ở hay không, đều không ảnh hưởng tới tôi.

Dương Thần không nói. Chỉ nhìn chăm chăm Nhược Khê. Rốt cuộc không chịu nổi ánh mắt khiêu khích này, hung hăng quay đầu nhìn Dương Thần một cái nói:

- Bảo anh đừng nhìn có nghe thấy không?

- Bà xã, em thật đẹp...

Dương thần đột nhiên nhẹ giọng nói.

-

Lâm Nhược Khê vốn dĩ tim đang loạn nhịp, đột nhiên như ngừng lại, nhịp thở cũng vì thế mà ngừng lại.

Đôi mắt như làn nước mùa thu dừng lại trên Dương Thần, ánh mắt có vài phần ngạc nhiên, qua một hồi lâu, đôi má lúm đồng tiền có chút ửng hồng, chớp chớp mắt, lông mi khẽ rung lên, cúi đầu không nói điều gì.

Im lặng hồi lâu, Dương Thần nói trước:

- Thực ra hôm nay tới là để cảm ơn.

Lâm Nhược Khê vẫn cúi đầu không nói.

- Sáng nay cảm ơn cô vì đã cử luật sư Trương tới giúp tôi ra khỏi đồn cảnh sát, nếu không tôi đã bị người chị em tốt họ Thái kia hành hạ đến chết mất.

Dương thần cười nói.

- Đó không phải....

Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng ngẩng đầu lên. Khuôn mặt vẫn đỏ ửng như trước.

- Nghiên Nghiên cũng không phải nữ ma đầu, anh không làm chuyện xấu, cô ta đâu vô duyên vô cớ bắt anh lại.

- Cô lại không hỏi vì sao tôi lại vào đồn cảnh sát sao?

Dương Thần nghi hoặc nói.

Lâm Nhược Khê lắc đầu.

- Tôi không có hứng thú muốn biết, biết rồi chỉ thêm rối lòng.

Nhẹ nhàng vén mái tóc. Lâm Nhược Khê thở dài. Khuôn mặt đã lại lạnh lùng như trước.

- Dương Thần, anh có thể hứa với tôi một chuyện không?

- Chuyện gì?

Dương Thần tò mò. Không ngờ được Lâm Nhược Khê lại dùng lời nói nghiêm túc mà nói chuyện với mình.

Lâm Nhược Khê nói:

- Anh có thể giống như những người đàn ông khác, chăm chỉ làm việc, đừng có cả ngày làm những chuyện vô ích, tôi không phản đối chuyện anh chơi bời ngoài giờ làm việc, kể cả đôi khi buổi tối anh không về nhà đi nữa, tôi cũng sẽ không nói gì cả. Chỉ hi vọng đàn ông trong gia đình có một sự nghiệp ổn định, không khiến người ta có cảm giác hư ảo, bất định. Nếu như anh có chút thành công, tôi thậm chí có thể nhường vị trí tổng giám đốc cho anh... Năng lực làm việc của anh, tôi rõ hơn ai hết, chỉ là anh chưa thật sự nghiêm túc làm mà thôi.

Dương thần giật mình, mỉm cười nói:

- Lâm Nhược Khê tiểu thư, cô có phát hiện ra rằng, cô càng ngày càng có ảo giác làm vợ không?

- Cái gì?

Lâm Nhược Khê nhú nhú mày.

- Cô biết chăm sóc gia đình, biết dựa vào đàn ông, biết khoan dung, biết vì chồng mà lo nghĩ, biết dâng hiến cho chồng, còn biết ủng hộ động viên

chồng.

Dương thần cười nói:

- Không chỉ ngộ nhận là mình đang làm vợ, mà còn là một người vợ hiền thực.

Lâm Nhược Khê có chút mất thể diện mím môi, hỏi:

- Đừng có nhắc những điều vô dụng đó, anh có nhận lời hay không?

- Không nhận lời.

Dương thần trả lời thẳng thừng.

- Tôi thật sự không có tài cao chí lớn, tôi cảm thấy vị trí ở công ty của tôi bây giờ rất tốt, tôi không muốn đi quản nhiều chuyện rắc rối. Nếu như cô thật lòng muốn giao cho tôi vị trí tổng giám đốc, nói không chừng qua ba ngày Quốc Tế Ngọc Lôi sẽ đóng cửa, vì thế cho nên...Tuy tôi rất muốn làm vừa lòng bà xã yêu quý, nhưng tôi thực không muốn ép buộc bản thân mình, chỉ có thể nói xin lỗi.

- Anh....

Bị phản bác như thế, Lâm Nhược Khê tức giận đến phát run lên. Sắc mặt lại một lần nữa lạnh xuống:

- Cái thứ bùn lầy không chát nổi tường như anh, cắt ngay cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

- Chắc chắc...

Rất nhanh lại trở nên không đáng yêu nữa rồi.

Dương Thần cười cười, cũng không tranh cãi nhiều với Nhược Khê. Lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, chỉ để lại một câu.

- Ngủ sớm một chút.

Tiến hần đi, Lâm Nhược Khê liền lấy chiếc gối cầm trên tay ném qua, đáng tiếc đập vào cánh cửa.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thần vừa mới đem đồ ăn sáng tới cho các nữ nhân viên trong phòng. Vẫn chưa mở máy tính, bắt đầu công việc trò chơi của mình, điện thoại liền đổ chuông.

Tò mò, vừa mới sáng sớm mà ai đã gọi điện. Hần nhìn số điện thoại, hơi sửng sốt, lại là Tiểu Triệu của quán rượu Rose. Là một trong những trợ thủ đắc lực của Sắc Vi. Nếu Sắc Vi có việc, thì cô ta nên gọi cho hần mới phải, tại sao đột nhiên Tiểu Triệu lại gọi cho hần?

Sau khi nhắc máy, hần vừa nhai bánh vừa hỏi:

- Tiểu Triệu, sáng sớm có việc gì?

Bên kia điện thoại Tiểu Triệu do dự một lúc mới nói:

- Anh Dương.... chị cả...chị ấy....

- Sắc Vi? Cô ấy làm sao?

Hần nghe ra trong giọng nói của Tiểu triệu có chút bi thương, lập tức trở nên nghiêm túc. Vừa mới sáng không lẽ Sắc Vi xảy ra chuyện gì rồi?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 102

Em Đối Với Anh Mà Nói

Hắn vội vàng lái xe tới quán Rose, trước cửa một tiếng phanh xe “két.....” đã thu hút sự chú ý của người đi đường.

Hắn xuống xe, bước vào quán, trong quán chưa có một vị khách nào cả.

Trong quán dưới ánh sáng lập lờ, có không ít màu sắc quần áo khác nhau, nhưng người với vẻ mặt trang nghiêm đang ngồi, khi nhìn thấy Dương Thần tiến vào cửa, tất cả đều đứng dậy chào hắn.

Những người này đều tâm phúc của Sắc Vi trong hội Hồng Kinh, đều rõ quan hệ mật thiết giữa Dương Thần và Sắc Vi, cũng biết người đàn ông này là đại lão tiềm tàng của hội Hồng Kinh.

Khuôn mặt Tiểu Triệu đang đứng ở lối đi nhỏ, thấy Dương thần đi tới, sắc mặt tối lại:

- Anh Dương, chị cả vừa mới ngủ, không còn nguy hiểm nữa.

Sắc mặt của Dương Thần thật khó coi, biết tin Sắc Vi đã không còn nguy hiểm nữa, nhưng cũng không có vẻ gì là vui cả.:

- Tiểu Triệu, nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Sắc Vi tại sao lại bị trúng đạn.

Tiểu Triệu tự trách mình nói:

- Là do chúng tôi phòng vệ không tốt, chỉ là sơ suất ...

Hóa ra, chính là đêm hôm qua, hội Hồng Kinh tiếp nhận sự quy thuận cứ điểm của hội Tây Minh, Sắc Vi thân làm hội trưởng, sẽ phải đi trước làm hình thức tiếp nhận sự trung thành của đối phương.

Nhưng không ngờ rằng, trong thời gian mấy tiếng đồng hồ, lúc đó đột nhiên có người trở mặt, từ trong túi rút ra một khẩu súng lục, nổ súng với Sắc Vi ở cự li gần.

Sắc Vi tuy là thân thủ vốn không tầm thường, nhưng cũng không thể giống như Dương Thần, nhìn thấy súng đạn mà không có chút sợ hãi nào cả, viên đạn đó vốn nhằm vào tim nhưng đã lệch xuống bụng.

Theo sau đó là một trận hỗn loạn, người của hội Hồng Kinh trong nháy mắt đã xử lí tên sát thủ kia, Sắc Vi cố nén đau rời khỏi hiện trường, nhưng vừa vào tới xe, vì mất quá nhiều máu mà đã lâm vào tình trạng hôn mê bất tỉnh.

- Thực ra với kinh nghiệm nhiều năm của chị cả, chắc chắn đoán ra ý đồ của gã trước khi hắn rút súng ra...

Tiểu Triệu đau khổ, mắt đỏ lên nói:

- Nhưng vì lúc đó chị cả đã quá mệt, mỗi ngày chỉ ngủ chưa đến bốn

tiếng, họp hành không ngừng, lập kế hoạch, còn dẫn chúng tôi đi thu địa bàn...vì vậy sức khỏe mới suy kiệt như vậy, không phản ứng kịp thời...cũng trách chúng tôi vô dụng, chỉ biết đánh đánh giết giết, không thể giúp đỡ chi cả, việc gì cũng để chị cả phải lo...

Dương Thần hít sâu một hơi, vỗ vỗ vai Tiểu Triệu, không nói gì, rồi đi vào phòng Sắc Vi.

Dọc đường đi vệ sỹ bảo vệ nhiều hơn mấy lần, đương nhiên mọi người trong hội Hồng Kinh đều vô cùng lo lắng, nếu không có Sắc Vi hội Hồng Kinh giống như rắn mất đầu, trong nháy mắt sẽ sụp đổ.

Sau khi đi vào phòng, trong không khí toàn là mùi của dung dịch tiêu độc, lẫn với mùi hương ban đầu, có vẻ có chút quái dị.

Trong phòng lúc này một hình bóng nhỏ nhắn đang đứng, điều khiến Dương Thần ngạc nhiên là, lại là em gái của Trần Bác, cũng chính là Trần Dung người mà hắn tự lái xe đón tới.

Trần Dung mặc một chiếc áo sơ mi nữ màu trắng, ngực đầy đặn, chiếc váy liền thân màu đen, cùng lúc có được vẻ đẹp động lòng người, vì trang điểm nhẹ nhàng, khiến cho một cô sơn nữ lúc này có phong cách thời thượng, so với cô gái quê kệch mà mấy ngày trước đây gặp, căn bản là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, duy nhất chỉ có một điểm không thay đổi là đôi mắt trong veo.

Trong tay Trần Dung đang bung một chậu nước, trong có một chiếc khăn mặt trắng, giống như vừa mới rửa mặt cho Sắc Vi. Nhìn thấy Dương Thần đi vào, khóe mắt đỏ lên:

- Dương đại ca...Sắc Vi chị ấy....

- Tôi biết rồi.

Dương Thần cười miễn cưỡng.

- Không cần lo lắng, bác sỹ không phải đã tới rồi sao.

Sắc Vi nằm giường lớn bên cạnh, được dựng lên để truyền dịch.

Suy cho cùng đối với Sắc Vi mà nói, chỉ có ở nhà mới là an toàn nhất, cho nên căn bản sẽ không đi bệnh viện, sẽ chỉ điều trị trong phòng của mình.

Trần Dung ghen lời nói:

- Viên đạn đã được lấy ra rồi, nhưng miệng vết thương thì phải một thời gian mới lành được, suýt chút nữa là mất mạng rồi...chị Sắc Vi là người tốt, tôi thật không muốn chị ấy có bất cứ chuyện gì.

- Cô đã tới chăm sóc chị ấy, có lẽ đã biết thân phận thật của chị ấy..

Dương Thần thở dài nói:

- Có trách tôi là đã đem cô tới đây?

- Không.

Trần Dung lắc đầu lia lịa.

- Tôi biết, tuy chị Sắc Vi là...là thân phận không thể nói ra được, nhưng chị ấy đối với tôi rất tốt, đối với mỗi người ở đây đều rất tốt, mọi người rất

quan tâm tôi...tôi đã rất mãn nguyện yên tâm, tôi sẽ không nói với anh trai tôi, tôi nghĩ anh ấy chắc sẽ hiểu.

Nhìn thấy sự thật lòng của Trần Dung, Dương Thần cũng có chút hài lòng. Xem ra Sắc Vi đã không nhìn nhầm người, có lẽ để cô gái này bên cạnh Sắc Vi, là lựa chọn không tồi, cô ấy cần một người bạn, cũng cần một trợ thủ đắc lực, thậm chí là người kế thừa.

- Đã có ta ở đây, cô có thể đi được rồi.

Dương Thần cười nói.

Trần Dung gật gù đầu, lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Đi đến bên cạnh giường, Dương Thần cúi người, nhìn Sắc Vi đã ngủ ngon trên giường.

Giai nhân giây phút này sắc mặt có chút nhợt nhạt, đôi môi thậm chí khô nứt, không còn khuôn mặt thanh tú mái tóc đen ngày trước, dường như gặp ác mộng, cũng giống như đang chịu đau đớn.

Dương Thần trong lòng có vài phần xót xa, chậm chậm đưa bàn tay vuốt nhẹ trên khuôn mặt kia, cảm giác lạnh lạnh khiến hân lạnh tới thấu xương.

Bỗng nhiên, lông mi của Sắc Vi khẽ rung, chậm chậm mở mắt.

Đôi mắt Sắc Vi bây giờ có chút đục ngầu, nhưng ánh mắt lại rất thu hút, nhìn Dương thần, lộ ra một nụ cười lạnh, nhỏ giọng hỏi:

- Tôi bây giờ chắc rất xấu phải không?

Dương Thần ngồi bên, thản nhiên nói:

- Có người đã từng nói, nếu một nam nhân nhìn thấy bộ dạng một nữ nhân ốm nằm trên giường, sẽ vẫn thích nữ nhân đó, vậy thì, người nam nhân đó yêu nữ nhân đó thật lòng...Có điều bây giờ, tôi thấy những lời nói đó không xác thực lắm.

- Là rất xấu, đúng không?

Sắc Vi cười mà có vài phần thê lương.

Hắn lắc đầu.

- Bảo bối Sắc Vi của tôi kể cả là bộ dạng ốm nằm trên giường, cũng đẹp động lòng người, chỉ cần là đàn ông thì sẽ đều thích, không cần nhắc tới một tên hão sắc như tôi đây.

Sắc Vi từ buồn sang vui, không kìm được phì cười, nhưng vừa mới cười vì ảnh hưởng đến miệng vết thương nên có chút đau đớn.

- Đừng cử động, nếu miệng vết thương bị rách thì nguy to.

Dương Thần vội vàng khuyên.

Sắc Vi lặc giọng nói:

- Chỉ có thể trách tôi quá tự tin, vẫn nghĩ rằng có thể kiên cường, cho đến tối hôm qua, khi tên đó rút súng tôi mới phát hiện bản thân đã quá mệt mỏi...Không ngờ sức lực lại kém nhiều như vậy...nếu là trước đây, sẽ không dễ dàng bị thương như vậy.

- Không cần liều mạng như thế, nếu có khó khăn gì cứ nói với tôi, tôi

không muốn nhìn thấy cô bị thương.

Dương Thần nghiêm mặt nói.

Sắc Vi cắn môi biện bạch:

- Tôi biết, tôi biết cho dù anh có đấu một mình, cũng có thể hoàn thành tất cả, nhưng tôi không muốn chỉ là một người phụ nữ luôn dựa dẫm vào anh, tôi không thích cảm thấy rằng mình chỉ là vật trang trí, tôi hi vọng tôi là người có giá trị với anh.

- Tự Đồ Sắc Vi!

Ánh mắt Dương Thần nhìn chăm chăm nữ nhân, trịnh trọng gọi cả tên Sắc Vi.

Sắc Vi có hơi chần động, nhìn bộ dạng ẩn chứa sự tức giận của Dương Thần, có chút sợ hãi, nói không ra lời.

- Cô đối với tôi mà nói không phải là vô giá trị mà là vô giá.

Cô đối với tôi mà nó là vô giá.

Ánh mắt Sắc Vi bỗng nhiên trào lệ, làm ướt cả gò, cô ấy cảm thấy máu trong người đều đang dâng trào lên, ngoài việc khóc nức nở ra, không còn cách nào để mở miệng nói.

Cô nỗ lực bỏ ra tất cả chẳng phải chỉ để nghe câu nói này sao?

Dương Thần khẽ cười, từ trong ngăn tủ đầu giường lấy ra hai cái khăn giấy, dịu dàng giúp Sắc Vi lau khô nước mắt.

- Khóc cái gì chứ, cũng chẳng phải tôi mắng cô hay đánh cô, tôi chỉ nói những lời từ tận đáy lòng mà thôi, cô có biết không, khi biết tin cô bị trúng đạn, bánh bao tôi đang ăn trong cũng giống như biến thành viên đạn, giống như chính mình đã nuốt viên đạn vậy... giây phút đó tôi mới phát hiện, người con gái quyến rũ này quan trọng với tôi như thế nào.

- Nói cho em biết, sau này không được để bị thương biết không, nếu như lại vì những việc con con mà trúng đạn, ta đây sẽ bắt em đi nhốt vào lồng sơn mà không thương tiếc.

Dương Thần nói như đe dọa.

Sắc Vi bĩu môi:

- Không dám.....

Dương Thần tiếp tục lau nước mắt, không kìm được mà cười:

- Tôi nói phải chẳng rất buồn cười, thực ra tôi chẳng nghĩ nhiều mà liền nói ra, bởi vì trong lòng tôi nghĩ như thế.

Sắc Vi cười mà lắc đầu:

- Em lại thích ngây ngây ngô ngô như thế.

-

Đợi sau khi lau khô nước mắt, Dương Thần lắng lại suy nghĩ một chút, hỏi:

- Sắc Vi, rốt cuộc là em bị thương ở đâu?

- Em cũng không rõ nữa, anh tự đi mà nhìn...

Sắc mặt tái nhợt của Sắc Vi có chút ửng đỏ, nói:

- Đã như vậy mà còn mê hoặc anh.

Dương thần cười, tự mình nhẹ nhàng lật tấm chăn trên người cô ấy.

Sau khi lật chăn lên, lộ ra cơ thể của Sắc Vi, mặc trên người bộ quần áo ngủ màu trắng rộng, thấp thoáng có thể nhìn thấy, phía dưới bộ áo ngủ, vị trí từ bụng trở lên, là một miếng băng vết thương, hẳn là đắp thuốc ở đó.

Sau một hồi quan sát tỉ mỉ, Dương Thần bắt đầu tự tay cởi chiếc cúc trên chiếc áo ra.

Sắc Vi đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, nói một cách ngại ngùng:

- Em đã như thế này mà anh vẫn còn muốn à...đợi em bình phục sẽ lại cho anh được không....

- Em nghĩ cái gì trong đầu vậy? Tiểu cô nương!

Dương Thần không kìm được cười nói:

- Anh muốn trị vết thương cho em, nếu là cùng anh làm chuyện đó, chẳng phải muốn giết em sao?

- Chữa vết thương?

Sắc Vi tuy là tò mò ý gì đấy, nhưng biết đã hiểu sai suy nghĩ của Dương Thần, cảm thấy hai má nóng lên.

Tuy hai người đều là “cư xử một cách chân thành” đã mấy lần rồi, nhưng có thể khiến như thế mà cõi từng nút từng nút trên áo, lộ ra bên trong, nếu như bàn tay đó dừng lại ở trên ngực, Sắc Vi vẫn là cảm thấy có chút khác thường, xấu hổ cúi đầu mà không dám nhìn.

Dương Thần tuy rằng trong lòng có chút cảm giác kì lạ, nhưng biết đó không phải là đùa, cho nên không quá để tâm.

Sau khi cởi chiếc cúc trên áo, đập vào mắt là trên bụng không có một vết sẹo nào, nhìn lên trên, trước ngực Sắc Vi là hai gò bồng đảo rất thu hút, lại không có bất kì vật cản nào, cứ như thể đỉnh anh đào hiện ra trước mắt Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 103

Ta Nói Người Không Phải

Sắc Vi nhắm mắt lại, cô buông xuôi tất cả, tuy đối diện với người đàn ông mình yêu thương nhất, nhưng cô vẫn thuộc tuýp người truyền thống.

Lúc này, tám vải màu trắng quấn quanh phần ngực và bụng của Sắc Vi. Mùi thuốc Bắc từ kia lan ra xen lẫn hương thơm mê hoặc trên cơ thể Sắc Vi.

Dương Thần neho mắt lại, hấn lấy cây kéo nhỏ trong ngăn tủ phía đầu giường rồi cắt dần từng mảnh vải, những mảnh bị cắt dần dần rớt xuống giường, da thịt Sắc Vi dần lộ ra.

- Ông xã, anh đang làm cái gì vậy?

Sắc Vi cảm thấy lạ thường khi thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy, cô hay hỏi.

Dương Thần cũng không trả lời, hấn tự mình cắt rời toàn bộ mảnh vải đang quấn chặt, cẩn thận gỡ xuống. Vết thương do đạn bắn bên trong người Sắc Vi lộ ra.

Tuy có chút đau đớn, nhưng Sắc Vi cũng không để ý nhiều, cô chỉ thấy vết máu lờ mờ trên vết thương thật là khó coi đã bị Dương Thần phát hiện ra. Cô buồn bã nhìn Dương Thần, lo Dương Thần sẽ không thích, dù sao cũng chẳng ai muốn thân thể người con gái của mình có khiếm khuyết.

Thực tế, việc mình bị thương cũng không quan trọng lắm với Sắc Vi, nhưng nếu vết thương này để lại sẹo ở bụng mình, thì đối với một cô gái trẻ được trời ban cho thân thể mỹ miều, thích làm đẹp mà nói quả thật là chuyện rất dễ khó chấp nhận.

Dương Thần thấy vết đỏ trước mắt, nhìn Sắc Vi thương tiếc, hấn an ủi:

- Đừng lo lắng, anh cũng không phải là kẻ sợ máu, trong mắt anh vết thương cũng giống như huân chương của người lính, anh chỉ có thích chứ không ghét.

- Nhưng em không thích.

Sắc Vi lí nhí đáp.

Dương Thần cười, đột nhiên giơ chiếc kéo đang cầm trên tay hướng về chiếc tay còn lại cắt vào ngón trỏ.

Hấn không chút do dự, cắt sâu vào da, máu từ ngón trỏ tuôn ra, chảy đến vết thương của Sắc Vi...

Sắc Vi thấy chỗ vết thương của mình có chất lỏng lạnh lạnh, nghi hoặc quay đầu nhìn, đôi mắt đẹp buồn xa xăm lập tức tràn đầy kinh hãi.

- Ông xã, anh...

- Đừng nói gì cả, không được nhúc nhích dù có nhìn thấy gì, cảm thấy thế nào, cũng không được nhúc nhích.

Dương Thần nghiêm nghị nói với Sắc Vi.

Sắc Vi nhìn về mặt nghiêm túc của Dương Thần, cũng không dám nói nhiều, căng mắt nhìn dòng máu của Dương Thần chảy không ngừng lên vết thương của mình.

Rất nhanh, Sắc Vi cảm thấy vết thương có chút tê tê, một cảm giác đặc biệt khó có thể diễn tả thành lời. Dường như có một lực lượng nào đó đang dần dất cơ thể của mình, bản thân không thể khống chế nổi, cảm giác đau quanh vết thương dần biến mất, chúng trở lên âm áp, tê dại một cách kỳ lạ.

Nhưng hình ảnh tiếp theo đó làm Sắc Vi khó có thể tưởng tượng ra...

Miệng vết thương mà Dương Thần vừa mới cắt chưa được mấy chục giây không ngờ đã đóng vảy, tự nó đã chữa lành vết thương đang chảy máu.

Dương Thần nhú mày, cầm kéo rạch không thương tiếc vết thương vừa mới lành sẹo, khiến máu lại chảy xuống.

Cứ như vậy, ngón trở của Dương Thần không ngừng đóng vảy, anh lại không ngừng rạch ngón tay để máu có thể liên tục nhỏ giọt.

Vết thương của một người bị rạch liên tiếp thì còn gì đau hơn được nữa?

Sắc Vi cuối cùng cũng hiểu được những điều Dương Thần muốn nói là “cảm giác” gì, điều này quả thực rất khó chịu, không phải do cơ thể mình cảm thấy đau đớn, mà bởi nhìn thấy Dương Thần dùng chiếc kéo lạnh băng kia không ngừng rạch ngón tay để máu chảy xuống, Sắc Vi cảm thấy như chiếc kéo kia rõ ràng đang rạch vào chính trái tim của cô.

Nhưng nhìn thấy hình dáng Dương Thần đang hết sức chăm chú quan sát máu đang chảy từ vết thương của anh, Sắc Vi lại không dám cử động, chỉ cảm thấy nước mắt của mình lại đang tuôn trào.

Hai mươi mấy năm làm người không chảy nước mắt dường như đang được chảy bù trong buổi sớm tinh mơ hôm nay.

Anh đang không ngừng tự hủy hoại mình, dùng chính máu mình để tự chữa lành vết thương?

Khoảng bảy, tám phút sau, ngón tay Dương Thần không biết đã hồi phục tới lần thứ mấy, Dương Thần nhìn máu trên miệng vết thương của Sắc Vi cũng gần như nhau, hắn mới bỏ kéo xuống, hắn lấy giấy ăn lau qua vết thương, ngón tay gần như không còn thương tích.

Sắc Vi nằm trên giường ngơ ngác nhìn Dương Thần, không biết từ lúc nào khuôn mặt trái xoan xinh đẹp đã khôi phục lại vài phần sắc khí, gương mặt tựa viên ngọc hiện lên vạn phần dịu dàng, quyến rũ.

- Được rồi, nghỉ ngơi thêm mười mấy phút thì chắc là sẽ không có chuyện gì nữa đâu.

Dương Thần cười nói.

Sắc Vi dường như cũng đã hồi phục lại tinh thần, do dự một lúc mới hỏi:

- Tạo sao lại như vậy... rõ ràng lúc này còn thương nặng, nhưng giờ em thấy miệng vết thương đã lành lại...

- Đừng nghĩ nhiều, cứ coi như máu của anh là liều thuốc đặc trị vết thương tiên tiến nhất là được rồi.

- Nhưng...

- Không cần nhưng gì cả.

Dương Thần bình tĩnh đến lạ thường, ánh mắt nhìn xa xăm.

- Anh không muốn bị người khác xem mình như quái vật, cho nên đừng hỏi gì nhiều về chuyện này, được chứ?

Trong chớp mắt, mặt Dương Thần lộ vẻ buồn bã, Sắc Vi lập tức ngừng ngay thắc mắc. Từ trước tới giờ cô chưa từng thấy Dương Thần đau khổ như vậy. Cơ thể người đàn ông này rốt cuộc đang ẩn chứa điều bí mật gì? Hắn từng chịu đựng sự giày vò như thế nào?

Ồ hắn hiện ra quang cảnh hùng vĩ vô hạn phía sau lưng, nhưng lại là thế giới u ám như thế nào?

- Anh không phải là quái vật...

Sắc Vi quả quyết nói.

- Bị thương mà ngay lập có thể hồi phục, kể cả có ngã từ tầng mười mấy cũng chẳng làm sao, như vậy không phải là quái vật.... bản thân anh cũng chẳng tin...

- Em nói anh không phải, tức là không phải.

Sắc Vi đưa bàn tay ấm áp đặt lên tay Dương Thần, có chút nũng nịu, bước bình đáp.

Dương Thần cười miễn cưỡng:

- Nhưng có một số người không nghĩ như vậy.

- Vậy em cùng làm quái vật với anh.

- Đồ ngốc...

Thời khắc ấm áp, ngọt ngào yên ả trôi đi rất nhanh, anh cùng Sắc Vi trong phòng ngủ quyến luyến mặn nồng một lúc thì bên ngoài có tiếng gõ cửa vọng lại.

Trừ vài tâm phúc mà Sắc Vi coi trọng nhất ra còn chẳng ai dám gõ cánh cửa này.

- Vào đi

Sắc Vi có phần lười biếng, nói.

Tiểu Triệu cẩn thận đẩy cửa ra. Chàng trai có khuôn mặt tròn trĩnh đáng vẻ trầm ngâm bước vào, nhưng vừa nhìn thấy Sắc Vi đang ngồi yên vị trên giường, cô mặc bộ váy ngủ màu trắng tinh khiết đang nở nụ cười hướng về phía mình trông cô gần như không có vẻ bị ốm đau gì, gã hồ nghi liệu có phải chính mình đang bị hoa mắt không.

- Đại tỷ...chị...chị sao lại...

Tiểu Triệu lấp bắp.

- Sao nào, tôi hồi phục nhanh chóng, cậu không vui sao?

- Không, không, không...

Tiểu Triệu vội vã khua tay, gã thực không hiểu nổi vừa nãy còn xử lý vết thương do đạn bắn, Sắc Vi còn mê man, giờ tự nhiên lại như không có gì xảy ra, gã đưa mắt nhìn Dương Thần bên cạnh đang ngáp ngủ, Tiểu Triệu không khỏi phỏng đoán liệu có phải người đàn ông này đã mang đến những điều thần kì...nhưng Dương Thần không phải là bác sĩ, không phải là mèo máy Doreamon, sao có thể khiến Sắc Vi khỏe lại ngay lập tức như vậy?

Nhưng bất luận thế nào, sự hồi phục kì diệu của Sắc Vi khiến Tiểu Triệu vui mừng ra mặt.

- Đại tỷ, may quá tỷ tỉnh rồi, nếu không bọn em quả thật không biết tiếp theo sẽ phải làm thế nào, có người muốn đến khách sạn tìm chị.

Tiểu Triệu đáp.

- Ai?

- Là cha chị, hội trưởng Tư Đồ hội Tây Minh, ông còn dẫn rất nhiều người trong hội tới, nói là tới thăm tình hình chị thương tích ra sao.

Tiểu Triệu nói một cách từ tốn.

Mắt Sắc Vi hiện lên tia sáng, cô nhìn Dương Thần, Dương Thần không có ý kiến gì, Sắc Vi gật đầu, đáp:

- Tiểu Triệu, cậu ra ngoài trước, tiếp đón chu đáo, đừng cho anh em động tay động chân, đừng gây chiến trước, đợi tôi tắm xong sẽ ra ngay.

- Vâng thưa chị...

Tiểu Triệu do dự một chút, anh quan tâm, hỏi:

- Nhưng đại tỷ, chị quả thật không sao chứ?

- Đợi chút cậu sẽ rõ!

Đợi Tiểu Triệu đi ra ngoài, Sắc Vi ngượng ngùng nhìn Dương Thần:

- Ông xã, anh cũng ra trước đi, em phải tắm.

- Anh sẽ canh chừng cho em.

Dương Thần nghiêm nghị nói.

Mặt Sắc Vi trắng bệch, với dáng vẻ của Dương Thần cô đành miễn cưỡng nghe theo.

Dương Thần thấy không được ném thêm vị ngọt ngào nào nữa đành vỗ vào người rồi ra khỏi phòng ngủ đi tới đại sảnh khách sạn.

Vừa ra tới đại sảnh, hắn thấy mùi rượu nồng nặc đến ngọt thở, lúc này có không ít người ngồi ở đó, mỗi bên ít nhất hai mươi, ba mươi người, mặt đen xì, vẻ mặt hiểm độc cười nói liên miên.

Tiểu Triệu đứng đợi vài nhân vật trẻ tuổi quan trọng trong hội Hồng Kinh, hội Hồng Kinh tuy thành lập chưa lâu, thế lực phát triển nhanh chóng nhưng đại đa số đều là những người trẻ tuổi tạo dựng, nên đụng độ với hội Tây Minh cho thấy dũng mãnh có thừa, nhưng lại thiếu kinh nghiệm.

Mặt khác người hội Tây Minh do bố Sắc Vi – Tư Đồ Minh Trạch cầm đầu dẫn người tới.

Các nét trên gương mặt của Tư Đồ Minh Trạch và Sắc Vi gần như không

giống hai bố con, nhưng tướng mạo thì giống nhau, ông mặc chiếc áo sơ mi trắng hiệu Givenchy, tay đeo chiếc đồng hồ Rolex màu bạc, trông ông giống như cán bộ trung niên ở thành thị chứ không có khí chất giống bố già của một tổ chức xã hội đen.

Lúc này, Tư Đồ Minh Trạch ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế sofa màu đen, tay ông cầm tách trà, thản nhiên nhắm nháp.

Bên cạnh Tư Đồ Minh Trạch cũng có vài tên bố già ngồi xung quanh, Dương Thần có đôi chút ngạc nhiên là Trương Hồ cũng đang ở cạnh Tư Đồ Minh Trạch, nhìn thấy Dương Thần đi ra, anh ta cũng không có chút phản ứng gì cả, dường như hoàn toàn không quen biết.

Bọn đàn em hai phe đều tỏ ra điều võ giương oai, còn mấy tên bố già hội Tây Minh lại ung dung thì thầm trò chuyện với nhau như không có chuyện gì đang diễn ra, có thể thấy rõ lớp lãnh đạo của Tây Minh rất dày dặn kinh nghiệm chinh chiến, so với hội Hồng Kinh còn trẻ người non dạ thì chênh lệch rất lớn.

Trước đây Dương Thần chỉ nhìn thấy Tư Đồ Minh Trạch qua ảnh, nhưng lần đầu gặp mặt phụ, tiếc là Sắc Vi lại đối đầu với ông, với cương vị con rể cũng có đôi chút khó xử.

- Tiểu Triệu! Còn ngồi thần ra đây làm gì, lại đây, lại đây pha cho tôi một ly cocktail.

Dương Thần nhìn về phía Tiểu Triệu vẫy tay ra hiệu. Dương Thần không muốn giống cung cách nực cười của đám người kia, giờ ngồi uống ly rượu đợi Sắc Vi ra là hay nhất.

Tiểu Triệu tuy cảm thấy có chút xấu hổ trong tình cảnh này, nhưng Dương Thần ra lệnh thì không thể không đi, lập tức rời khỏi chỗ ngồi đi pha rượu cho Dương Thần.

Cảnh tượng này khiến cho mọi người đang trong tình trạng căng thẳng đều đưa mắt nhìn Dương Thần một cách lạ lùng.

Trong tên bố già trong hội Tây Minh có một lão miệng ngậm tẩu thuốc, nhíu mắt nhìn gã thanh niên có gương mặt gầy gầy, dường như trẻ nhất trong đám, tay lão cầm tẩu chỉ vào Dương Thần, cười hỏi:

- Mày, thằng oắt, có phải là tên tiện nhân công tử bột?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 104

Ngây Thơ Đáng Yêu

Mấy lời này vừa nói ra, nổi tức giận của Hội Hồng Kinh đã tăng lên ngàn ngút, mặc dù họ biết người này và hội trưởng có quan hệ vô cùng đặc biệt, nhưng họ không quen biết Dương Thần, thì lại càng không thể nhẫn nhịn để Sắc Vi bị làm nhục.

Không ít người của hội Tây Minh cũng cho tay vào phía trong cổ áo, đương nhiên cũng là dựa vào thể lực của đồng bọn.

Dương Thần buồn buồn đưa tay lên, ra hiệu cho đám thanh niên không nên kích động:

- Làm gì thế? Muốn giận dữ thì cũng phải đợi khi mấy vị lão đại ra rồi nói, tất cả ngồi xuống hết cả đi!

Tiếp đó Dương Thần quay người, cười với người đàn ông đang cầm đầu thuốc:

- Anh thấy đấy, rõ ràng là cũng giống như tôi, nhưng anh lựa chọn phò trợ Hội trưởng Hội Tư Đồ, tôi thì chọn một mỹ nữ để phò trợ tôi, khẩu vị của chúng ta không giống nhau lắm, anh lợi hại hơn tôi đấy, anh có khẩu vị mạnh!

Người đàn ông hút thuốc cũng không giận dữ, hừ một tiếng lạnh lùng:

- Miệng lưỡi giao hoạt, đúng là có phần to gan, không rõ khả năng khả năng khác của người như thế nào, liệu có ăm nồm tiện nhân kia không?

- Tiểu Yên Ca, việc gì phải chấp với tên công tử bột vớ vẩn đó, hôm nay chúng ta đến là để thăm tiểu thư Sắc Vi chứ không phải đến để gây chuyện!

Một tên khác của hội Tây Minh nhẫn nại cười nói:

- Hơn nữa nhìn hần bộ dạng công tử bột yếu đuối như thế này, có lẽ không thỏa mãn được chị Sắc Vi, chuyện này nói chung không cần phải hỏi.

Cuối cùng cũng có một thủ lĩnh trẻ của Hội Hồng Kinh không nghe tiếp được nữa, rút ra khẩu súng lục Colt ánh bạc của Mỹ, mặt đỏ tía tai nhắm vào mặt lão béo hét lớn:

- Đồ béo ú, mày thử nói lần nữa xem nào?

Tình hình lập tức trở nên căng thẳng.

- Cậu thanh niên, cậu vội gì chứ?

Người đàn ông hút thuốc bị gọi là Tiểu Yên Ca cười khinh thường, vừa dứt lời thì cho tay ra đằng sau.

- Xoạt.

Một đám ít nhất hai mươi tên cao to của hội Tây Minh trong nháy mắt đồng loạt rút từ trong người ra thứ vũ khí màu đen sáng bóng, tất cả đều là

loại súng kinh điển Browning, loại súng bán tự động này có thể đạt tới tầm bắn xa tới 100 mét, không phải loại súng lục bình thường mà là loại có thể chống lại hỏa lực mạnh.

Nhìn thấy cảnh này, Dương Thần không khỏi nheo mắt lại, nhìn tình hình chiến trường ngay trước mắt, hội Hồng Kinh không thể nào chống lại được hội Tây Minh, vũ khí của họ đã quá lạc hậu, trong khi Tư Đồ Minh Trạch nắm giữ một loạt vũ khí hùng hậu, điều này cơ bản là sự một chênh lệch quá lớn không thể bù lại được trong thời gian ngắn! Đây là cơ sở mà hội Tây Minh đã có được sau nhiều năm chiến đấu, muốn thắng được thì chỉ có cách đánh tĩa.

Mặc dù hội Hồng Kinh đều là những thanh niên sôi sục khí huyết, có thể sẵn sàng đổ máu, nhưng họ cũng không phải kẻ ngốc, tình thế trước mắt rõ ràng là phe ta hoàn toàn đang ở thế yếu, hội Tây Minh đã có chuẩn bị trước khi đến, những kẻ đến đây đều là anh tài của các anh tài, nhưng ta chỉ cơ bản vì lo lắng cho Sắc Vi mà đến thăm, không dẫn theo cao thủ và đồng đội, sao có thể chống lại đám người giết người không chớp mắt kia được?

Nhưng ngay trên địa bàn của mình mà bị áp chế như thế này thì thủ lĩnh cấp dưới của hội Hồng Kinh đều thấy không thoải mái, cả nhóm đều mang tâm trạng khó chịu, không giải phóng được tâm trạng này sẽ không vui.

Dương Thần yên lặng cảm ly cốc-tai mà Tiểu Triệu pha chế, kính Tiểu Yên Ca từ xa, cười nói:

- Này nghe thấy lão béo nói, anh tên “Tiểu Yên Cát” (Yên Cát: thiên, hoạn) hả?

- Sao, có vấn đề gì không?

Tiểu Yên Ca đắc ý gõ gõ bụi trên đầu.

Dương Thần phì cười nói:

- Chắc anh họ Lý?

- Tại sao?

Người đàn ông hút thuốc ra chiều suy nghĩ hồi.

- Như vậy thì sẽ là người cùng nhà với hai người hầu hạ Từ Hi Thái hậu là Tổng quản Lý Liên Anh và Tiểu Lý Tử, nếu không sao lại gọi là “Yên Cát” (thiên) chứ?... Nếu mang thêm chữ Tiểu Tử, thì thật ra nếu anh không ngại thì gọi là “Tiểu Cáp Tử” đi (Cáp Tử: bồ câu), cũng hay đấy.

Dương Thần cười khoái trá đề nghị.

Mặt Tiểu Yên Ca trong phút chốc bỗng tối sầm lại, cười tức giận:

- Miệng của ngươi thôi thật, xem ra ngươi còn không biết, chỉ cần mỗi huynh đệ dưới tay tao đều bóp cò súng, thì trên đầu ngươi sẽ thùng lỗ chỗ đấy, mà nếu như đồng loạt bắn, thì ngươi mới là người bị thiên trước đấy.

Dương Thần thản nhiên uống một hớp rượu, sáng khoái vỗ vỗ vào miệng:

- Nhìn anh vội vã kia, mọi người cùng nhau từ từ nói. Thật ra anh được Hội Trưởng Tư Đồ nuôi thì sợ gì bị thiên, tôi cũng hiểu mà, đã được đàn ông

nuôi, thì làm gì có chuyện bị thiên, thật ra cũng chẳng sao cả, dù sao thì cái đó với anh cũng chẳng có tác dụng gì.

Mọi người ở đây đều hiểu được ý của Dương Thần, ý của lời nói còn sâu cay hơn cái ý nghĩa đơn thuần của nó, không những chỉ mắng Tiểu Yên Ca mà nó còn hàm nghĩa một ẩn ý: Tư Đồ Minh Trạch cũng bị quy kết là một kẻ ngoại tộc.

Tiểu Yên Ca nheo mắt lại, thằng béo vừa mới nói ban nãy nhe răng cười độc ác, tất cả đều nhìn về phía Tư Đồ Minh Trạch, hi vọng được phát lệnh tấn công.

Người của hội Hồng Kinh đều đồng loạt cười lớn, nhìn Dương Thần vừa khâm phục vừa lo lắng, dù sao cũng dám cả gan vượt râu hùm của mấy thằng cầm súng rồi, chắc chỉ trong nháy mắt là bị bắn tởm tả lổ chỗ như tổ ong thôi.

Tư Đồ Minh Trạch không có vẻ quá kích động, y sửa sang lại vạt áo, cười như không cười ngẩng đầu lên, nhìn Dương Thần như nhìn một thằng hề đang diễn trò:

- Tiểu huynh đệ, có những lúc con người ta nên biết một đạo lý, người đứng dưới mái hiên thì phải cúi đầu, cậu làm thế này đã khiến huynh đệ của ta phải chịu nhục rồi, đại ca là ta đây thật khó xử.

Ánh mắt Tư Đồ Minh Trạch nhìn Dương Thần đầy vẻ căm ghét, Dương Thần ghét cái ánh mắt nhìn khinh miệt như nhìn loài giun đế của tên kia, chỉ bằng cái ánh mắt đấy thôi cũng đủ khiến y lọt vào danh sách đen trong lòng Dương Thần rồi.

- Thực ra, ngay từ đầu tôi đã có nghi ngờ rồi, vì sao ông không tức giận khi huynh đệ của ông mắng chửi con gái ông, ngược lại, lại vì huynh đệ của ông phải chịu nhục mà lên tiếng. Phải chăng trong mắt ông, ngoại trừ hội Tây Minh ra, chẳng có gì là quan trọng nữa phải vậy không?

Dương Thần luôn tò mò về chuyện này, làm cha lẽ nào có thể vì nghĩa diệt thân, để đạt được quyền lực và địa vị cao hơn mà không quan tâm đến việc phải rời xa con gái, thậm chí con gái đã phản đối? Huống hồ Sắc Vi không phải là người con gái ưu tú bình thường, chỉ cùng cô ấy xây dựng bang hội thứ hai của khu phía Tây là hội Hồng Kinh trong một thời gian ngắn ngủi có mấy năm là hẳn đã có thể nhìn ra được năng lực phi phàm của cô gái này.

Tư Đồ Minh Trạch dường như vừa nghe thấy một chuyện nực cười nhất trên đời, cười rung cả ghế xô pha:

- Cậu đúng là một thằng thanh niên ngu ngốc đến đáng yêu, một thằng thanh niên ngây thơ đến đáng yêu đấy!

- Tôi không thích hai câu này.

Dương Thần nói thật tình:

- Tôi không ngốc, càng không ngây thơ.

- Vậy thì sao nào? Ta muốn nói cậu thế nào thì nói, chẳng ai có thể ngăn

cản được ta! Cậu thì càng không thể.

Tư Đồ Minh Trạch lộ ra một vẻ nghiêm nghị, giống như một con sư tử vù mới tỉnh dậy sau giấc ngủ say:

- Sắc Vi là con gái ta, cho dù có như thế nào, nó vẫn là con gái ta, nhưng ai nói con gái không thể trở thành kẻ thù nào?

- Lời nói của ông thật mâu thuẫn.

Dương Thần nhú mày.

- Không hề mâu thuẫn.

Tư Đồ Minh Trạch cười lạnh lùng:

- Cậu có biết hơn mười năm trước, khi Mỹ nã đạn phá hủy đại sứ quán của Hoa Hạ đặt tại Nam Minh không?

- Còn một chút ấn tượng, khi đó tôi còn nhỏ.

Dương Thần gật đầu.

- Khi đó Hoa Hạ còn chưa giàu mạnh như bây giờ, nước Mỹ mượn cớ đánh nhằm để không phải giải thích nhiều. Nhưng đồng thời trong hội nghị khi Tổng thống Mỹ sang thăm Hoa Hạ, lại mang về mặt đau buồn an ủi nước Hoa Hạ, tỏ vẻ đồng cảm vì việc chính nước họ đã nã đạn. Sự thật là như vậy, lợi ích là lợi ích, tình cảm là tình cảm, điều này chẳng có gì kỳ lạ cả.

Dương Thần xem như đã hiểu được ý của ông ta, nói về tình cảm thì Sắc Vi là người thân ruột thịt của ông ta, nhưng ông ta lại coi như chẳng hề có chút quan hệ gì! Dương Thần không khỏi lắc đầu cười bảo:

- Đột nhiên bây giờ tôi cảm thấy ông mới là người khờ dại, lẽ nào ông cho rằng mình là người Mỹ sao?

- Ta chỉ biết cậu mới không phải là Hoa Hạ.

Tư Đồ Minh Trạch cười lạnh lùng.

Tiểu Yên Ca ngồi một bên nghe cũng không hiểu lắm, không kiên nhẫn được nữa liền hỏi:

- Đại ca, để em bắn chết thằng tiểu tử này!

Không đợi Tiểu Yên Ca động thủ, Trương Hổ này giờ chỉ ngồi yên lặng đột nhiên giăng súng của tên hộ vệ đằng sau hét lớn:

- Không cần anh ra tay, không phải nhìn thằng tiểu tử này nữa, để em giúp đại ca bắn chết nó!

Nói xong Trương Hổ mở khóa súng, chĩa thẳng họng súng về phía Dương Thần.

Lúc này tất cả mọi người trong quán rượu đều căng thẳng, không ngờ Trương Hổ lại tức giận đến mức muốn ra tay giết người vì Tư Đồ Minh Trạch.

- Dừng tay!

Tư Đồ Minh Trạch lập tức lên tiếng quát Trương Hổ, lẫn trong đó là một chút cảm giác hài lòng:

- Lão Hổ, tôi biết là anh trung thành, nhưng bây giờ chưa phải là lúc nổ

súng, đừng quên mục đích của chúng ta hôm nay.

- Nhưng đại ca...

Trương Hồ có chút gấp gáp, thở phì phò như còn muốn nói tiếp điều gì.

- Nghe theo lệnh của ta.

Tư Đồ Minh Trạch nghiêm mặt nói.

Trương Hồ đành tức giận ném súng trả lại cho tên hộ vệ phía sau, ngồi vào vị trí, nhưng vẫn hung tợn trừng mắt nhìn Dương Thần.

Dương Thần vẫn không hề thay đổi thái độ trên nét mặt, nỗi lo lắng trong lòng như được giải quyết, chỉ mình Trương Hồ cũng đủ thể hiện hành động, quả thật có thể đạt giải Oscar rồi.

- Hôm nay tôi đến là muốn xem vết thương của con gái Sắc Vi của ta thế nào. Ta không có ý định động thủ, nếu không, gài mấy quả bom trong quán rượu là rất hợp với phong cách của ta đây.

Tư Đồ Minh Trạch nói.

- Nhưng nếu cứ không cho ta được gặp con gái ta thì ta chẳng thể đảm bảo việc gì sẽ xảy ra đâu.

Thần kinh của tất cả mọi người trong quán đều căng như dây đàn, dẫu sao Tư Đồ Minh Trạch cũng không nói đùa, nhưng cũng không thể để Sắc Vi đang bị thương mà lại phải lộ diện, theo bản năng, tất cả người của hội Hồng Kinh đều đứng sát lại nơi Sắc Vi đang nghỉ, nếu người của Tư Đồ Minh Trạch muốn cưỡng ép để xông vào thì tất cả mọi người đều định sẽ liều mạng.

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc vọng lại từ trên lầu.

- Đừng cản đường.

Tất cả người của hội Hồng Kinh đều kinh ngạc quay người, bất ngờ nhìn thấy một người mặc chiếc áo màu tím, bên dưới mặc quần đen bó sát, đeo thắt lưng viền trắng bản rộng tiến ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 105

Hôm Nay Bàn Chuyện Chính Sự

- Con gây đi rồi.

Tư Đồ Minh Trạch nói, trong mắt có phần thương xót.

- Không gây, vừa vặn.

Sắc Vi thần nhiên trả lời.

Hình tượng này khiến mọi người khó có thể hiểu được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, người phụ nữ xã hội đen này mấy năm trước không phải cả ngày đao súng sao? Sao giờ lại bình tĩnh, hòa nhã nói chuyện đáng người của phụ nữ?

Tư Đồ Minh Trạch nhìn khuôn mặt dịu dàng, quyến rũ, mịn màng của Sắc Vi, tràn đầy cảm xúc nói:

- Càng ngày con càng giống mẹ, quả thực là giống hệt bà ấy lúc trẻ.

- Tôi không nhớ rõ nữa.

Sắc Vi hồ hững nói.

- Con không nhớ là đúng, lúc con sinh ra đã rời xa chúng ta, hơn nữa, mẹ con con thật đúng là bạc tình, mẹ con sinh con xong liền bỏ ta mà đi, con lớn lên cũng bỏ ta đi nốt.

Tư Đồ Minh Trạch thản thức nói.

- Vấn đề quan trọng không phải ở mẹ con tôi, là do ông.

- Chỉ là do mẹ con con không thể hiểu.

Sắc Vi bình tĩnh, khuôn mặt không chút gợn sóng, nói:

- Hôm nay ông đến là để nói những lời này?

- Đừng nói vậy, dù sao ta cũng là bố của con, dù con thừa nhận hay không thừa nhận, một nửa dòng máu chảy trong cơ thể con là của ta, điều ấy con không thể phủ nhận. Dù con có cứng cáp đến đâu, cả đời này con đã mang dấu ấn “Tư Đồ”, Tư Đồ Sắc Vi.

Tư Đồ Minh Trạch dường như có phần đắc ý.

Tay Sắc Vi nắm chặt lại, nhưng sau đó lập tức buông ra.

- Ông già rồi, thích nói mê sảng.

Tư Đồ Minh Trạch ngửa đầu cười lớn:

- Ha ha... đúng vậy, ta đúng thật là đã già, dạo này cũng nhiều tóc bạc, nhưng cũng may là ta có đứa con gái tốt như vậy, lúc già rồi cũng sẽ không cô độc.

- Ông sẽ cô độc.

Sắc Vi nói như đinh đóng cột.

Tư Đồ Minh Trạch ánh mắt quái dị nhìn Sắc Vi nói:

- Việc này cũng chưa chắc. Vết thương của con không sao chứ?

Sắc Vi cười lạnh:

- Cảm ơn đã quan tâm, kỹ thuật bắn súng của thuộc hạ của ông không được tốt lắm.

- Ta thật sự rất mừng vì con không bị thương nặng, thật sự... tuy rằng cũng hơi tiếc. Nhưng nếu con đã không sao thì yến tiệc tuần sau cũng có thể đến tham gia đúng giờ rồi.

Tư Đồ Minh Trạch nói.

Sắc Vi trả lời:

- Yên tâm đi, tôi sẽ đến. Nếu không có việc gì khác, ông có thể đi rồi.

Đúng lúc này, một gã thanh niên trẻ của hội Hồng Kinh nghe điện thoại, thấp giọng nói khẽ vài câu xong liền hốt hoảng chạy đến sau lưng Sắc Vi, nói thầm vài câu vào tai cô.

Mặt Sắc Vi biến sắc, nhìn Tư Đồ Minh Trạch đang tươi cười đắc ý, ánh mắt sắc lạnh:

- Ông thật mặt dày, cái gì cũng lợi dụng được, lợi hại hơn tôi rất nhiều.

- Ha ha, ta già rồi, thích nhàn hạ, so với việc đo đao súng với các con, chỉ bằng tìm đường tắt trực tiếp lấy lại, giờ thì tốt rồi, ba địa bàn vốn bị con đoạt mất ta đã lấy lại, hơn nữa lại không có anh em nào bị thương, sau này ta cũng hoan nghênh các con đến tranh giành lại, ta sẽ không tăng cường phòng thủ, thật đấy.

Nói xong, Tư Đồ Minh Trạch vung mạnh tay, người của hội Tây Minh đều đứng dậy, có mấy người cười âm ỷ, theo sau Tư Đồ Minh Trạch đi ra cửa chính quán rượu Rose.

Vài người hội Hồng Kinh thở nhẹ ra, nhưng thấy Sắc Vi nhíu mày, tất cả đều tiến đến hỏi xem có chuyện gì xảy ra.

Sắc Vi giải thích một chút, tất cả đều không nhịn được oán giận đứng lên.

Hóa ra trong lúc Sắc Vi bị thương, hội Hồng Kinh đang có chút hỗn loạn, Tư Đồ Minh Trạch lại đến quán rượu chèn ép, mặt khác lại cho một đại đội lộ liễu đi cướp lại ba địa bàn trước bị lấy mất, một lần nữa đoạt lại quyền khống chế.

Dương Thần này giờ vẫn ngồi bên cạnh quầy bar nhìn màn diễn, lúc này đã uống xong ly rượu cocktail thứ ba, thở ra một hơi rượu, hần nhảy xuống từ chỗ ngồi, đi đến trước mặt Sắc Vi, ngay trước mặt mọi người, một tay hần kéo Sắc Vi vào lòng, vỗ vỗ nhẹ chiếc lưng mềm mại.

- Đừng nhăn nhó thế, cuối tuần yến hội kết thúc, tất cả cũng sẽ kết thúc thôi.

Sắc Vi tựa đầu lên vai Dương Thần, hưởng thụ chút hương vị đàn ông có hương vị khói rượu hỗn hợp, khẽ gật đầu.

Một đám thanh niên hội Hồng Kinh nhìn thấy lão đại của mình điệu dàng như nước ngã vào lòng đàn ông, tất cả đều ngạc nhiên, cười mờ ám, nhưng

không ai là không thăm chúc phúc...

Sau khi rời khỏi quán rượu, Dương Thần nhìn đồng hồ, đã qua mười hai giờ trưa, bụng đã bắt đầu đói nhưng lại lười về nhà ăn công ty ăn cơm. Đột nhiên nhớ tới quán cơm lúc trước Lưu Minh Ngọc dẫn mình đến ăn, cảm thấy cũng khá ngon, lại cách đây không xa, hắn liền một mình lái xe đến.

Sau khi vào quán ăn, nhân viên phục vụ dẫn Dương Thần đến một bàn hai chỗ sát tường, hắn lười gọi rượu, chỉ gọi một món rau một món thịt, một bát canh nhỏ, định ăn xong sẽ về công ty ngủ trưa một giấc.

Không đợi đồ ăn mang lên, từ trước cửa chính một tốp khách đi vào khiến Dương Thần hơi sững sốt, không ngờ lại là người quen, là cả nhà lão Lý đã lâu không gặp.

Càng khiến Dương Thần ngạc nhiên chính là không chỉ có lão Lý, Lý Tinh Tinh và bà Lý, còn có một người quen: Tưởng Thạch!

Vì lo chạy qua chạy lại giữa bệnh viện và công ty, lại đụng phải vô số chuyện, Dương Thần đã lâu rồi không liên lạc với Lý Tinh Tinh, nhưng Lý Tinh Tinh cũng không chủ động liên lạc với hắn.

Lâu rồi không gặp, Dương Thần phát hiện ra Lý Tinh Tinh thần sắc hơi tiêu tụy. Cô mặc chiếc váy liền màu trắng đơn giản, đeo chiếc túi nhỏ màu cà phê, buộc tóc đuôi ngựa, cô càng ngày càng có vẻ trưởng thành mà thanh lịch, có lẽ là vì làm cô giáo, cô đã không còn là cô sinh viên ngây ngô mà giống một nữ nghệ sĩ trẻ thành phố, vừa lay động lòng người lại vừa có phần tự tin hơn.

Lúc này Lý Tinh Tinh đang đỡ mẹ, lão Lý và Tưởng Thạch vui vẻ nói chuyện gì đó, đi về phía Dương Thần.

Tưởng Thạch hôm nay mặc một bộ vest đen, thắt cà vạt hồng, mái tóc chải bóng mượt, bộ dạng sáng sủa lại càng tuấn tú, gã đang đứng nói cười với lão Lý, có vẻ rất nhiệt tình, khiên tớn.

Cô gái phục vụ đang mời bốn người ngồi xuống, lão Lý liền vừa vắn nhìn thấy Dương Thần đang ngồi sát tường cười với mình.

- Tiểu Dương, cậu cũng ở đây à?

Lão Lý vẫn rất thích Dương Thần, gương mặt hiện ra niềm vui từ đáy lòng.

Lý Tinh Tinh, bà Lý và Tưởng Thạch cũng nhìn thấy Dương Thần đang ăn cơm một mình. Bà Lý có vẻ không hài lòng, Lý Tinh Tinh lại hơi hoảng hốt, còn Tưởng Thạch cũng nhíu nhíu mày, nụ cười đặc ý ẩn hiện.

- Tôi qua đây ăn cơm trưa, chiều còn phải đi làm, không ngờ lại gặp cả nhà ở đây.

Dương Thần coi như không nhìn thấy Tưởng Thạch.

- Một mình thì ăn làm gì, chi bằng chúng ta ngồi cùng nhau, lâu rồi tôi không được ăn cơm cùng với cậu, khó có cơ hội này.

Lão Lý đề nghị.

Bà Lý ngồi phía sau vẻ mặt không hài lòng, bám tay Lý Tinh Tinh tiến lên, lãnh đạm nói:

- Tiểu Dương chiều còn phải đi làm, chúng ta đến bàn chuyện đại sự cho Tinh Tinh và Tiểu Tường, cùng ngồi sẽ làm chậm trễ chuyện này, ông muốn uống rượu thì lần sau tìm Tiểu Dương là được.

Bàn chuyện đại sự cho Lý Tinh Tinh và Tường Thạch?

Dương Thần sững sốt, nhìn về phía Lý Tinh Tinh, cô bé kia sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, không nói lời nào, cúi đầu không biết là suy nghĩ gì.

Dương Thần thấy tim trầm xuống, chẳng lẽ Lý Tinh Tinh lâu nay không gặp đã hẹn hò với Tường Thạch?

- Đúng thế, tuy tôi có gặp anh Dương một lần, rất hoan nghênh ôn chuyện cũ cũng anh Dương, nhưng hôm nay bàn chuyện đại sự, chỉ sợ khiến anh đi làm muộn, bác trai, hay là tối nay lại mời anh Dương đến ăn cơm, lúc đó chúng ta tìm chỗ nào đó tụ tập.

Tường Thạch làm vẻ mặt âm áp cười lấy lòng nói.

Lão Lý cả đời này chỉ làm ăn buôn bán nhỏ, về già dựa vào quan hệ của con gái, hiện giờ con trai của bộ trưởng bộ Giáo dục lại đến lấy lòng mình, trong lòng tự nhiên có chút bay bổng, nghĩ lại cũng thấy đi bàn chuyện đại sự của gia đình, mời Dương Thần ngồi cùng cũng không hay lắm, vì thế lão gật gật đầu, nói:

- Vậy được, Tiểu Dương à, hôm nay cứ như vậy, lần sau tôi sẽ mời cậu đến ăn một bữa.

Dương Thần thản nhiên cười:

- Không việc gì, tôi ăn xong cũng đi ngay, mọi người có chuyện muốn nói tôi cũng không nên xen vào.

- Thấy chưa, Tiểu Dương là người thấu tình đạt lý.

Bà Lý mặt mày hớn hờ nói.

Tường Thạch ánh mắt khiêu khích, miệt thị nhìn Dương Thần một cái, tất nhiên, ở trước mặt Dương Thần người nhà Lý Tinh Tinh đều hướng về gã khiến gã cảm thấy rất cục cựa cũng rửa sạch được nỗi nhục lần trước ở quán karaoke “Thiên Phủ Chi Quốc”, lại được mở mày mở mặt.

Lái BMW rất giỏi? Cô gái tôi muốn không phải là phải theo tôi? Tường Thạch vui như nở hoa trong lòng, nhìn Lý Tinh Tinh đứng cạnh không nói gì, xinh đẹp như hoa lan, có phần tham lam, vội vàng.

Vì bà Lý giục giã, bốn người nhanh chóng đi theo nhân viên phục vụ đi đến phòng riêng đã đặt trước, để lại Dương Thần ngồi một mình cạnh tường tro trọi, tuy rằng lúc đầu vốn cũng chỉ có một người.

Từ đầu đến cuối, Lý Tinh Tinh cũng không nhìn Dương Thần, điều này làm Dương Thần trong lòng không được vui.

Kỳ thật, Dương Thần rất rõ ràng, chính mình đã có bà xã đẳng cấp Lâm Nhược Khê, lại có người tình sâu đậm Sắc Vi, thật sự không nên dính đến cô

gái trong sáng thuần khiết như Lý Tinh Tinh.

Huông hồ, trước đây Lâm Nhược Khê còn dùng thái độ lạnh như băng đối xử với mình như người lạ, chỉ là quan hệ trên hợp đồng, nhưng gần đây trải qua không ít việc, lại hiểu biết thêm không ít về gia cảnh của Lâm Nhược Khê, giữa hai người lại có một mối ràng buộc vô hình, hơn nữa từng có chuyện vợ chồng thật, quan hệ hôn nhân cũng dần ổn định, Dương Thần không có khả năng tự nhiên rời khỏi Lâm Nhược Khê, hẳn không thể, cũng không muốn.

Vì vậy, để Lý Tinh Tinh có nơi chốn tốt cũng không phải chuyện đáng buồn.

Chẳng qua, đối phương là Tưởng Thạch khiến Dương Thần có chút đau đầu, vợ chồng lão Lý đều là sinh ra trong nghèo khổ, hy vọng con gái gả vào nhà chồng giàu có cũng là chuyện thường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 106

Bị Lừa Rồi!

Lại đến cuối tuần, Dương Thần cảm thấy thời gian qua rất nhanh, sáng mai là phải đến bệnh viện đón Lâm Nhược Khê về, trong nháy mắt, hai tuần đã trôi qua.

Sáng sớm, vú Vương cũng đã chuẩn bị một bữa sáng phong phú, biết Dương Thần ăn khỏe, vú Vương đã quen làm điểm tâm mỗi món nhiều hơn một chút, còn giúp Dương Thần bật ti vi, mở kênh tin tức, có thể nói là tính toán rất chu toàn.

Dương Thần lúc đầu còn không quen kiểu “nuông chiều từ bé” này, nhưng sau này phát hiện ra, nếu như không để vú Vương làm vậy, vú sẽ rất không tự nhiên, lại làm hấn lo lắng, cuối cùng đành phải ngày càng ý lại.

- Cậu chủ, sáng sớm mai tiểu thư sẽ về, có nên mua bó hoa chúc mừng không, tiểu thư sẽ rất thích đó.

Vú Vương cười đề nghị.

Dương Thần húp từng ngụm từng ngụm cháo, gặm chiếc bánh mì yến mạch, ậm ờ nói:

- Hoa à? Mua hoa gì nhỉ?

Vú Vương nói:

- Hoa cẩm chướng đi, nếu cậu chủ định mua hoa hồng, tôi nghĩ tiểu thư cũng sẽ rất thích.

Tuy rằng không biết ý nghĩa của hoa cẩm chướng, nhưng Dương Thần vẫn biết ý nghĩa của hoa hồng, hấn không kìm nổi cười nói:

- Vú Vương, với tính cách của Nhược Khê, mua tặng cô ấy bó hoa không chừng cô ấy sẽ cảm thấy tôi nhảm chán tiêu tiền linh tinh mất.

Vú Vương mang vẻ mặt của người từng trải, khuyên:

- Cậu chủ, đã là phụ nữ thì đều thích hoa, tiểu thư cho dù ngoài mặt giả bộ không thích, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ rất vui, tôi ở bên tiểu thư từ nhỏ đến lớn, chẳng lẽ không hiểu tâm tư của tiểu thư sao?

Những lời này rất có lý, tuy cảm thấy mua hoa tặng bà xã vẫn hơi kỳ quái, nhưng Dương Thần quyết định sáng mai trước khi đến bệnh viện sẽ mua một bó, hoa hồng thì thôi, thật buồn nôn, mua cẩm chướng vậy.

Đúng lúc này, chuông cửa biệt thự vang lên.

Sáng sớm lại có ai đến gọi cửa?

Dương Thần tuy mới ở Long Cảnh Uyển một thời gian ngắn, nhưng nhờ vú Vương cũng biết được Lâm Nhược Khê rất ít xã giao, chỉ có vài chị em tốt cũng rất ít khi đến nhà, cho nên những người biết đến ngôi biệt thự này

rất ít, chứ đừng nói là có khách đến.

Vú Vương bước nhanh ra cửa, nhìn vào camera cạnh cửa có phần tò mò, nhưng vẫn mở cửa ra.

Đứng ngoài cửa là một đôi nam nữ, cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đeo một chiếc băng đô màu hồng nhạt trên tóc, nhìn rất xinh đẹp, đáng yêu, đôi mắt có phần ngây ngô, quyến rũ lay động lòng người. Cô mặc chiếc áo ngắn tay màu vàng nhạt, chiếc quần lửng trắng in hình hoạt hình lộ ra cặp chân thon dài trắng hồng, tôn lên cặp mông tròn trịa như cánh hoa, cô có dáng người của một cô gái đã dậy thì đầy đủ, xem ra không hợp lắm với khuôn mặt của cô.

Còn người thanh niên kia, sáng sớm đã đeo kính râm, mặc vest thắt cà vạt, vẻ mặt thận trọng, đi theo sau cô gái, nhìn qua đã biết là vệ sĩ của cô.

Dương Thần nhìn đánh giá, lập tức nhíu mày, thì ra là cô bé Đường Đường và anh chàng vệ sĩ ngốc Tiêu Dũng gì đó, đã lâu ngày không gặp.

Ngày đó hội Bát Kỳ Nhật Bản ra tay lại liên lụy đến Đường Đường, sau đó Hoa Vũ, một người trong Bát Bộ Chúng của Viêm Hoàng Thiết Lữ đến giúp đưa cô về, Dương Thần cũng không xen vào nữa. Dương Thần vốn cho rằng việc đã qua lâu rồi, cô bé kia nhận được một bài học sẽ không dám liên hệ gì đến mình nữa, không ngờ đột nhiên hôm nay mới sáng sớm cô đã đến trước cửa nhà!

Rõ ràng Đường Đường không chỉ không chịu buông tha hắn, lại còn đã biết vị trí của gia đình hắn!

- Xin hỏi vị tiểu thư này tìm ai vậy?

Vú Vương hòa nhã hỏi, thấy một cô gái trẻ xinh đẹp như vậy, ai cũng nói năng nhỏ nhẹ.

Đường Đường cười ngọt:

- Cô à, cháu tìm Dương Thần có chút việc.

- Tìm cậu chủ nhà chúng tôi?

Vú Vương lại càng không hiểu cô gái này là ai, bà chắc chắn không cho rằng Dương Thần tìm phụ nữ bên ngoài, hơn nữa lại là cô gái nhỏ như vậy, Vú Vương vẫn là chưa nghĩ được đến tình huống này.

Đường Đường nghe thấy vú Vương gọi Dương Thần là “cậu chủ”, trong mắt ánh lên một tia dị thường, sau đó nhìn về hướng sau cánh cửa, thấy Dương Thần đang ngồi bên bộ bàn ăn Tây ăn sáng.

- Chú!

Đường Đường vui vẻ kêu lên, vẫy vẫy tay.

Dương Thần đột nhiên thấy rất kích động, tiểu yêu nữ này sao vẫn không buông tha mình, nhưng dù sao thì người ta cũng đối với mình rất thân thiết, không ai đánh kẻ tươi cười, Dương Thần đành đứng dậy đi ra hỏi:

- Sáng sớm đã đến đây làm gì?

Đường Đường cong môi lộ ra vẻ mềm mại nói:

- Lần trước suýt nữa thì cháu bị dọa chết, sau đó chú cũng chẳng gọi điện an ủi cháu, lâu ngày vậy cũng không liên lạc, cháu đến tìm chú không được sao?

- Chú không phải là bố cháu, sao có thể quan tâm nhiều việc của cháu được? Hơn nữa cũng không phải chú hại cháu.

Dương Thần trong miệng vẫn còn bánh mỳ chưa nhai hết, không kiên nhẫn nói.

Đường Đường thấy Dương Thần không muốn tiếp mình, bộ dạng vốn đang vui mừng giờ lại trong lòng tủi thân, cô dẹt miệng, hai mắt nước mắt lưng tròng.

Vú Vương thấy cô bé xinh đẹp làm ra bộ dạng này, trong lòng có một thứ tình cảm thương xót, nhỏ giọng khuyên giải nói:

- Cậu chủ, tiểu cô nương này chỉ là quan tâm cậu, cậu đừng nói vậy, cô bé sắp khóc rồi...

Khóc? Lúc trước lái xe Porsche đâm vào BMW của mình có thấy cô bé này khóc đâu! Dương Thần sẽ không cho là thật.

- Đây, tiểu thư nhà chúng ta đặc biệt tới tìm anh, đó là phúc của anh, anh nói chuyện từ từ một chút!

Anh chàng Tiểu Dũng giận dữ nói.

Dương Thần mặc kệ gã, thấy bộ dạng như gặp cảnh khốn cùng của Đường Đường, hẳn chỉ thấy trong lòng bức bối, tâm trạng vui vẻ cuối tuần bị phá hoại. Dương Thần thở dài một cái nói:

- Được rồi, đừng làm cái vẻ mặt đó nữa, nhìn cứ như bị đàn ông bỏ rơi vậy. Cháu nói xem rốt cuộc cháu đến đây làm gì?

Đường Đường phồng miệng, chiếc mũi đẹp xinh như ngọc hít hít, đôi mắt chờ mong nhìn Dương Thần, nói:

- Cháu... bố cháu muốn gặp chú.

- Bố cháu muốn gặp chú?

Dương Thần không hiểu gì cả, hỏi:

- Gặp chú làm gì, chú đã kết hôn rồi, bố cháu còn định tìm chú làm con rể sao?

Đường Đường khuôn mặt đỏ lên, lắc đầu nói:

- Không phải, vì lần trước nhờ chú cứu cháu, bố cháu muốn cảm ơn chú nhưng công việc bận quá, hôm nay đặc biệt mời chú đến gặp mặt.

Dương Thần hừ nhẹ nói:

- Bố cháu muốn cảm ơn chú, không phải chú muốn đi cảm ơn, sao lại muốn chú phải đến gặp ông ấy?

- Bởi vì...

Đường Đường vốn từ ít, có chút không nói nổi, không biết nói thế nào cho hợp.

Tiểu Dũng vẻ mặt kiêu căng nói:

- Anh đừng có cho mình là quan trọng! Lão gia nhà chúng tôi muốn gặp anh là phúc của anh. Người bình thường muốn còn không được gặp đâu!

- Rất xin lỗi, tôi là người bình thường, nhưng cũng không có hứng thú gặp ông ấy.

Dương Thần khoát tay, ra hiệu cho hai người đi về nói:

- Hôm nay tôi được nghỉ, lười đi ra ngoài, hai người cũng về đi, sau này đừng đến đây nữa.

Tiểu Dũng nghe vậy cơn tức giận lập tức dâng lên, mặt đỏ lên nói:

- Anh đừng có không biết điều! Tuy anh may mắn cứu được tiểu thư nhà chúng tôi một lần, nhưng cũng chỉ là trùng hợp! Lão gia nhà tôi rất nhân hậu mới bằng lòng gặp anh, anh cho rằng anh là ai? Thật sự cho mình là quan trọng à?!

Dương Thần ngáp một cái, trong lòng cũng không muốn tranh cãi với hân, nói:

- Hai người đi về đi, tôi còn phải ăn sáng tiếp.

Đường Đường thấy Dương Thần định đóng cửa, lập tức tiến lên hai tay ôm lấy eo Dương Thần, lo lắng hô:

- Chú đừng như vậy! Cháu... bố cháu thật sự muốn gặp chú, nhưng không tiện đích thân đến đây... cho nên... cho nên...

- Cho nên cái gì?

Dương Thần thấy bộ dạng cô bất lực như vậy cũng không nỡ quá nhẫn tâm.

- Cho nên chú đi gặp bố cháu có được không? Coi như cháu cầu xin chú, từ nhỏ đến lớn cháu chưa cầu xin ai, vì cháu thích chú nhất nên mới cầu xin chú...

Đường Đường nhỏ giọng cầu xin, trong đôi mắt sáng trong suốt có một giọt sương, đáng vẻ tội nghiệp khiến người ta thương tiếc.

Có hai điều khiến Dương Thần không thể chịu nổi, một là nước mắt vô tội của cô gái, thứ hai là... tạm thời không nghĩ tới.

- Cháu khẳng định là không diễn trò chứ? Sao lại giống bông hoa trắng mới nhận một giọt sương trên vách núi vậy? Thật không giống cháu chút nào.

Dương Thần buồn rầu sờ sờ đầu.

Vẻ mặt Đường Đường càng thêm lay động lòng người, sắp biến thành chiếc bánh gạo trắng nhân vừng, ngập ngừng nói:

- Chú, xin chú đi theo cháu một chuyến đi, nếu chú không chịu đi, bố cháu nhất định sẽ cho là cháu đã làm chuyện gì xấu khiến chú giận, có khi lại còn cấm túc cháu, không cho cháu tiền tiêu vặt, một mình cô đơn ở nhà...

Vú Vương đứng cạnh cảm động khóc, đẩy đẩy Dương Thần nói:

- Cậu chủ, cô bé đáng thương vậy, cậu đi cùng cô bé một chuyến cũng không phải là chuyện lớn, người nhà người ta cũng sẽ không phiền đâu?

Đến vú Vương cũng nói vậy, Dương Thần cũng ngại để Đường Đường khóc trước mặt mình, đành gật đầu nói:

- Được rồi, đi theo cháu vậy, đừng làm vể mặt này nữa.

Đường Đường vừa nghe vậy, khuôn mặt khóc lóc lúc nãy nháy mắt rạng rỡ hẳn lên như ánh mặt trời, dường như sự u ám vừa rồi đã trở thành hư không, đôi má lúm đồng tiền lộ ra vẻ trong veo mê người, cô ôm cánh tay Dương Thần nói:

- Cháu biết chú tốt nhất mà! Nhất định sẽ đi với cháu mà!

Cái vể mặt này, làm gì có vẻ đáng thương ở đâu chứ! Đúng là tiểu yêu tinh!

Dương Thần rốt cục ý thức được chính mình còn non kém, đến một cô bé không biết đã trưởng thành chưa cũng có thể lừa được mình rồi!

Bị lừa rồi!

Đưa Đường Đường tới đây là một chiếc xe Audi A8 màu đen, nhìn qua là biết xe này đã được trang bị thêm, Dương Thần liếc mắt một cái là tin chắc cả xe này đã được thiết kế chống đạn, xem ra bố của Đường Đường cũng lo sợ.

Tiểu Dũng ngồi ở ghế lái phụ, Dương Thần và Đường Đường ngồi phía sau. Hai chiếc xe Passat màu đen có rèm che hai phía trước sau, bên trong cũng ngồi vài tên vệ sĩ áo đen.

Dương Thần có chút kinh ngạc, xem ra gia đình Đường Đường chắc chắn không phải giàu có bình thường, đội vệ sĩ liều mạng như vệ sĩ của nguyên thủ quốc gia của một số nước nhỏ, chắc chắn là sợ bị bắt cóc hay đột kích.

Nhớ đến lúc trước ở trung tâm nghỉ dưỡng Phong Lâm, Chu Đông Thành có nói là gã chỉ thị tập kích, Dương Thần cười ngất, những biện pháp đó là cần thiết, dù sao Chu Đông Thành cũng là đại biểu của Đông Hưng, có thể khiến hoàng đế thế giới ngâm ở khu Đông Đông Hải tự mình phái người đi, mâu thuẫn như vậy cũng đủ gây sức ép cho người khác.

Ba chiếc xe đi ra khu nội thành Trung Hải, hướng tới đoạn đường ven biển phía Đông Nam Trung Hải, đi mãi đến khu biệt thự sát bãi biển mới từ từ dừng lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 107

Quá Nhỏ

Dương Thần có thể khoan dung với người khác, nhưng điều quan trọng nhất là đối phương phải tôn trọng chính mình.

Đường Đường phát hiện thấy Dương Thần không hài lòng, trong lòng lo lắng, vội cười nói:

- Chú, chú đừng giận, người đó là vệ sĩ mà bố cháu tín nhiệm nhất, Độc Cô Tội, chú A Tội lúc nào cũng như vậy, chú ấy không phải là cố tình nói vậy đâu.

Dương Thần cười lạnh nói:

- Là gã cố tình? Là do cháu khóc suốt mướt, nhất định đòi chú đến chú mới đến, chú không tự tìm cái hứng thú vớ vẩn này. Nếu là thái độ như vậy, chú không rõ liệu có phải bố cháu muốn đem bắt chú đến thư phòng cho một trận không?

Đường Đường sắc mặt trắng bệch, tiếp xúc vài lần cô cũng biết, người chú này của cô tuy rằng bình thường ôn hòa, nhưng nếu đã chọc giận hẳn thì hẳn sẽ không nể tình gì, vì thế cô vội vàng khuyên:

- Chú đừng lo, bố sẽ không làm vậy, bố cháu thật sự là muốn cảm ơn chú mà.

- Sai tay chân đến lời ta đi giống như áp giải phạm nhân, bố cháu có cách cảm ơn thật kỳ lạ.

Dương Thần như trước, lười không chịu bước chân đi.

Độc Cô Tội đi đến thang máy liền quay lại, thấy Dương Thần vẫn không theo kịp, sắc mặt lập tức không kiên nhẫn, lạnh lùng nói:

- Bảo anh đi nhanh, anh còn thăm thì cái gì.

- Tôi đang nói là gọi lão gia nhà các anh xuống đây, tôi ngồi đây chờ ông ấy.

Dương Thần liếc mắt nhìn gã, xoay người đi tới cạnh chiếc sofa rồi thản nhiên ngồi xuống.

Mọi người ở đó đều lộ ra vẻ căm phẫn, rất không hài lòng với thái độ của Dương Thần, chỉ có Đường Đường vẻ mặt lo lắng, nhưng lại không biết nên làm thế nào mới được, cô vừa muốn khuyên nhủ Dương Thần, nhưng lại sợ Dương Thần giận cá chém thớt với cô, cô thật là tiến thoái lưỡng nan.

Độc Cô Tội khước miệng nhắc lên khinh bỉ, nhe răng cười độc ác, sắc mặt tối sầm đi về hướng dưới tầng.

Đường Đường rốt cục không kìm nổi, cô sợ Độc Cô Tội sẽ dùng sức mạnh với Dương Thần, làm Dương Thần bị thương, cho nên cô lập tức xông

ra chặn trước mặt Độc Cô Tội, nói:

- Chú A Tội, đừng giận, chú ấy... chú ấy hơi buồn bực, không phải là cố ý...

Độc Cô Tội chớp mắt nói:

- Đại tiểu thư, lão gia là bố của tiểu thư, người này nói năng lỗ mãng với ông ấy, tiểu thư chẳng lẽ lại nói giúp hắn, không nghĩ cho lão gia sao?

Đường Đường khó xử chưa xốt cười nói:

- Đây cũng không phải vấn đề quá lớn, chú ấy chỉ lên cơn buồn bực chút thôi.

- Đối với tôi, dám nói lão gia không phải là người thì phải trả giá đau đớn, thâm.

Độc Cô Tội không dễ bị kháng cự, giờ tay gạt Đường Đường sang một bên, nhìn rất nhẹ nhàng nhưng sức mạnh khó có thể ngăn cản.

Dương Thần thấy vậy, trong lòng đối với cô bé này có nhiều cảm tình hơn, xem ra cô bé đối với mình không phải là giả bộ, còn về Độc Cô Tội lạnh băng như khúc gỗ, Dương Thần không thêm để mắt đến nữa.

Không phải Dương Thần bụng dạ hẹp hòi mà tức giận, chỉ có điều mình không thù oán với bố con Đường Đường, lại còn từng giúp đỡ họ chút ít, nhưng lại bị người ta coi như kẻ dưới gọi đến, hắn thật sự không vui, bản thân trở về Hoa Hạ là muốn sống thư thái, không phải để làm một tiêu đề bị khinh thường.

- Anh thấy anh giúp đại tiểu thư chút việc là giỏi lắm rồi à, đã là nhân vật quan trọng lắm rồi à?

Độc Cô Tội đi đến trước mặt Dương Thần, cười châm chọc hỏi.

Lại là cái vẻ mặt này, cái thái độ này!

Dương Thần dứt khoát nhắm mắt lại, khoát tay về phía Độc Cô Tội nói:

- Tôi không có hứng nói chuyện với vệ sĩ, bảo lão gia của anh xuống đây mau, không xuống thì tôi đi về.

Độc Cô Tội mặt sa sầm lại, giọng nói tràn ngập mùi thô bạo:

- Ở Trung Hải không ai dám nói với tao như vậy, mày thử nói lại lần nữa xem...

- Cút, tao không có hứng nói chuyện với mày.

Không chút do dự, Dương Thần lặp lại đơn giản, lại có phần trêu tức nhìn Độc Cô Tội.

Độc Cô Tội trên trán đã nổi gân xanh, hai tay nắm lại nghe “răng rắc”, cơ bắp cả người dường như cũng nổi lên.

- Thật không may, tao nói cho mày biết, hôm nay mày đừng hòng bỏ trở về.

Đang lúc Độc Cô Tội tức giận, trên cầu thang truyền xuống một giọng nói trầm mạnh, bình thản:

- A Tội, không được lỗ mãng.

Người đi xuống là một người đàn ông mặc quần Âu, áo sơ mi trắng, đeo kính gọng vàng, tướng mạo hào hoa phong nhã khiến mỗi bước đi của ông rất hiên ngang, cả người lại toát lên khí chất thông dong, bình tĩnh.

Đứng cạnh người đàn ông là Đường Đường, cô vỗ vỗ ngực về may mắn, nghĩ đến việc không ngăn được Độc Cô Tội, cô liền tự chạy lên tầng kéo bố xuống dưới.

Người đàn ông bảo các vệ sĩ khác đi ra ngoài, lại bắt Đường Đường lên gác, tuy không muốn nhưng cô không thể cãi lại ý bố, đành nhìn Dương Thần rồi ngoan ngoãn chạy lên tầng.

Về phần Độc Cô Tội, thấy người đàn ông kia ngăn mình liền thuận theo ý, đứng vào một góc, không nói tiếng nào nhìn Dương Thần, có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể như rắn độc phun độc vào Dương Thần.

- Thật có lỗi quá, A Tội tính tình không được tốt, đã làm Dương tiên sinh sợ rồi.

Người đàn ông hào phóng cười nói:

- Dương tiên sinh, mời ngồi.

Dương Thần chỉ chỉ chỗ sofa đang ngồi nói:

- Tôi không bị dọa sợ, chỉ thấy gã thật phiền toái, hơn nữa tôi đã ngồi rồi, không cần ông mời.

Người đàn ông sắc mặt cứng đờ, không ngờ Dương Thần thấy mình mà vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng lúc này, những lời định nói đột nhiên bị ngắt, hắn làm vẻ mặt ôn hòa, cười cầu tài.

- Dương tiên sinh hắn là đã nhận ra tôi, tôi chính là bố của Đường Đường.

Dương Thần không kìm nổi cười nói:

- Ông nói vậy là sao, chẳng lẽ tôi nên biết ông sao? Hôm nay con gái ông mời mãi tôi mới đến chỗ ông, lần đầu gặp mặt làm sao tôi nhận ra ông?

- Tôi họ Phương, tên Trung Bình, Phương Trung Bình.

Phương Trung Bình tốt bụng nhắc tên mình, ông không tin Dương Thần thật sự không biết ông.

Dương Thần càng không hiểu ra sao nói:

- Phương Trung Bình? Ông là ca sĩ hay diễn viên? Là minh tinh sao? Đã hát, đã diễn những bài gì rồi?

- Khụ khụ..

Phương Trung Bình làm bộ ho khan hai tiếng, cho là Dương Thần làm bộ cố ý không biết, nhưng nhiều năm công tác khiến ông có rất nhiều kinh nghiệm, lại cười nhắc nhở:

- Tôi làm việc cho chính phủ.

- Ủy ban nhân dân thành phố Trung Hải?

Dương Thần hỏi dò.

Phương Trung Bình cười thăm trong lòng, cuối cùng cũng nhận ra rồi sao, ông bày ra vẻ mặt “chớ để bị kích động” nói:

- Dương tiên sinh nhớ ra rồi, đúng vậy, tôi chính là Phương Trung Bình ở Ủy ban nhân dân thành phố Trung Hải.

Dương Thần gật gật đầu nói:

- Tôi bình thường thích xem tin tức, nhưng đều là tin tức toàn Hoa Hạ, những người trong đó không phải chủ tịch nước cũng là thủ tướng, tôi đang nghĩ ông làm việc cho chính phủ sao tôi lại chưa thấy trên ti vi, hóa ra ông ở Ủy ban nhân dân thành phố Trung Hải. Ông sao không nói sớm, còn làm ra vẻ bí hiểm, tôi còn tưởng ông là thủ tướng cấp cao nào đó. Tôi bình thường chỉ xem tin tức quốc gia, tin trong thành phố không xem cho nên không biết ông, ông đừng cảm thấy kỳ lạ, muốn trách thì chỉ trách ông làm quan quá nhỏ.

Quan quá nhỏ!?

Nghe thấy Dương Thần nói một mạch, Phương Trung Bình chỉ cảm thấy máu dồn lên não, thiếu chút nữa thì phun ra, xấu hổ cười nói:

- Dương tiên sinh nói đùa rồi, kẻ hèn Dương Trung Bình này tuy không thể so sánh với những vị nguyên thủ quốc gia kia, nhưng ở một mẫu ruộng Trung Hải này cũng có ba phần đất, làm Bí thư thành ủy cũng đã hơn hai năm, may mắn hơn bốn mươi tuổi lên được cán bộ cấp Giám đốc sở, cả nước cũng không mấy người may mắn như tôi, hơn nữa, thật xấu hổ, chắc chắn Dương tiên sinh đã gặp tôi rồi, có điều có thể là ấn tượng không sâu thoi.

Dương Thần xem như đã nhận ra, người này nói mình quen biết ông ta, vậy thì không quen không được, người làm quan quả thật đầu óc không giống người bình thường, nhưng Dương Thần cũng chẳng muốn so đo với hắn, lễ phép cười cười:

- Hóa ra là Bí thư thành ủy, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu...

Phương Trung Bình cuối cùng sắc mặt cũng tốt hơn, nhưng cũng toát mồ hôi lạnh, gì mà ngưỡng mộ đại danh đã lâu, vừa rồi còn nói hoàn toàn không biết là ai mà!

Nhưng Phương Trung Bình dù sao cũng là người trải nhiều sóng gió, có nhiều kinh nghiệm, nhanh chóng điềm tĩnh lại, cười nói:

- Hôm nay mời Dương tiên sinh đến chỗ tôi, kỳ thực cũng là bất đắc dĩ, dù sao nếu tôi đến chỗ Dương tiên sinh, để đám truyền thông phát hiện ra có thể sẽ mang đến nhiều phiền toái, cho nên mong Dương tiên sinh rộng lượng bỏ qua.

- Nếu ông không mời tôi đến, tôi càng đỡ phiền hơn.

Dương Thần đảo cặp mắt trắng dã.

Phương Trung Bình cũng coi như thăm dò tính tình Dương Thần, hắn hầu như không quan tâm mình là một Bí thư thành ủy, bao năm nay những người xung quanh mình ai cũng a dua nịnh hót, đột nhiên lại có người coi thường chức quan của mình, Phương Trung Bình cảm thấy rất kỳ lạ, cũng rất không

quen, nói:

- Dương tiên sinh nói đùa rồi, Đường Đường là con gái duy nhất của tôi, nếu nó có chuyện gì, tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi. May mà Dương tiên sinh cứu Đường Đường, tôi đây thật sự nên nói lời cảm tạ rồi.

Dương Thần cảm thấy người này nói chuyện vòng vo, nhíu mày nói:

- Cái gì là ... thật sự nên? Ông không phải nên nói lời cảm ơn sao, tôi cứu con gái ông, cũng không phải con gái tôi.

Phương Trung Bình cũng khách khí nói, nếu những người khác nghe thấy lời mình vừa nói, chắc chắn sẽ đáp lại những lời như “ Bí thư Phương khách khí rồi”, hay “Bí thư Phương quá lời rồi”, nhưng Dương Thần trước mắt mình đâu phải loại được giáo dục bởi triết học của xã hội, căn bản không để mình bị đẩy lòng vòng.

Ở trong góc Độc Cô Tội bước nhanh đến trước mặt Dương Thần, chỉ vào hần trăm giọng nói:

- Anh đừng có coi thường!

- A Tội! Lui ra! Phương Trung Bình lạnh lùng nói.

Độc Cô Tội hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn nghe lời lùi về trong góc.

Dương Thần thản nhiên nhìn Phương Trung Bình, nếu lúc này ông ta kêu lên muộn một chút, Dương Thần sẽ không nghi ngờ gì bàn tay mình đã tát lên mặt Độc Cô Tội.

Nụ cười trên mặt Phương Trung Bình cũng đã biến mất, ông trầm tư cúi đầu suy nghĩ một lát, nói:

- Dương tiên sinh, anh thật là không nể mặt, may mà tôi cứu được anh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 108

Khả Năng Chưa Tính Đến

- Nghi ngờ?

Dương Thần che miệng nói:

- Thân phận của tôi có gì đáng để nghi ngờ, ông đã biết địa chỉ của tôi rồi, đến tiểu sử của tôi như thế nào đều được viết rõ ràng, có gì đáng nói không.

- Người ngay thẳng không nói lời gian dối, tư liệu bên công an nhiều khi không đáng tin, về điểm này anh cũng biết mà tôi cũng rõ

Phương Trung Bình ném về phía Dương Thần một ánh mắt sắc lẹm, tỏ vẻ đạo mạo của kẻ bề trên.

Dương Thần hồn nhiên hỏi:

- Vậy bí thư Phương này nghĩ tôi là hạng người gì?

Phương Trung Bình nói:

- Ta rất nghi ngờ, tại sao mỗi lần con gái ta đi cùng anh, đều gặp rắc rối, lần đầu tiên là bị xe đâm, lần thứ hai là bị kẻ không rõ tung tích tấn công, mà anh đều có mặt.

Câu nói này rõ ràng là ám chỉ Dương Thần cấu kết với đám người người kia, thậm chí nói thẳng rằng Dương Thần là kẻ lên kế hoạch cho tất cả những sự việc vừa rồi, mục đích là tiếp cận với Đường Đường, tạo được sự tin tưởng, sau cùng sẽ tổ chức những tấn công kích tàn bạo hơn.

Dương Thần biết rõ việc của Đường Đường là do bàn tay của Đông Hưng sắp đặt, dù sao Chu Đông Thành, cái anh chàng “xinh đẹp” đã thú nhận với anh ta cả rồi, nhưng Dương Thần cũng chẳng ngờ nghếch đến nỗi khai hết ra, kín tiếng còn hơn gặp rắc rối, làm ra vẻ như không biết cái gì thì tốt hơn.

- Sự việc xảy ra không phải là do tôi làm.

Dương Thần xoa xoa tay tỏ vẻ vô can.

- Ta cũng hi vọng là không phải do anh làm, nhưng ai có thể bảo đảm đây?

Phương Trung Bình cười nhạt nhẽo.

Dương Thần nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi tạm thời không có chứng cứ chứng minh tôi trong sạch, nhưng tôi cũng chẳng có hứng thú đi tìm những chứng cứ đó.

- Lẽ nào anh không muốn loại bỏ những nghi ngờ về anh, hay là anh chẳng có cách nào để rũ bỏ những nghi ngờ đó?

Phương Trung Bình thúc ép hỏi.

Dương Thần cười ha hả:

- Ngài bí thư Phương, hình như còn một khả năng mà ông chưa tính đến.

- Cái gì?

Tôi không quan tâm!

Dương Thần một tay vỗ vào phần tay vịn của ghế sofa, vừa cười vừa nói:

- Tôi trong sạch cũng được, có liên quan cũng xong, ngài nghi ngờ tôi, tin tôi, những thứ này đối với tôi chẳng có nghĩa lý gì! Tạm thời chưa nói tôi chẳng làm gì cả, kể cả tôi có là kẻ đứng sau giết đây, thì ông làm gì được tôi nào?

Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên Phương Trung Bình nghe thấy có người đứng trước mặt ông nói chuyện một cách hỗn láo với ông, chẳng coi ông ra gì cả, khinh rẻ sự giàu sang, phú quý, địa vị của ông!

Thậm chí, Phương Trung Bình nghe xong, cái cảm giác đầu tiên là bất ngờ.

Yên lặng một hồi, Phương Trung Bình mới định thần lại rồi nói:

- Dương Thần, anh không biết sao, sự ngang tàng của tuổi trẻ, thường để lại hậu quả nặng nề về sau đó.

- Vậy cũng phải xem xem tôi ngang tàng với ai, tôi rất cuộc có ngang tàng hay không, thì với cái chức quan mọn mà tôi chưa từng biết tới như ông, thì tôi cũng chẳng có hứng thú nói với ông.

Dương Thần có ý nói to chữ “mọn” lên.

- Anh đang khiêu khích giới hạn chịu đựng của tôi đó...

Giọng nói của Phương Trung Bình rất nhỏ, nhưng đôi mắt đầy tức giận, ông không thể nhìn cái thằng vô danh tiểu tốt đứng trước mặt ông với vẻ mặt không coi ai ra gì.

Dương Thần mỉm cười, nét mặt nghiêm nghị nói:

- Ông không phải giờ cái bộ mặt thối đó ra làm gì, tôi từ trước đến nay không hề vô duyên vô cớ khiêu khích ai cả!

- Anh cho rằng ta không dám làm gì anh sao, với hành vi của anh đã đủ để nhốt anh vào đồn cảnh sát một thời gian rồi, thậm chí có thể ném anh vào nhà giam vài năm ấy chứ, để con gái ta có thể sống an toàn một vài năm.

Phương Trung Bình tự tin nói, ông tin rằng khi đối mặt với luật pháp, thì Dương Thần sẽ khuất phục.

- Đáng tiếc, ông đã quá sai lầm rồi!

Dương Thần cười một cách đầy châm biếm, vươn người đứng dậy, vặn thân người vài cái, xông đến trước mặt Phương Trung Bình khiêu khích bằng một cái móc tay.

- Bí thư Phương, lời nói và hành động của ông đều làm cho tôi nghĩ rằng ông vẫn còn là đứa trẻ lên ba miệng còn hôi sữa, tôi không biết làm thế nào ông có thể làm đến chức Bí thư thành ủy, nhưng tôi tin rằng có thể sống trong căn biệt thự như thế này thì thân phận của ông không chỉ đơn giản là một Bí thư thành ủy đơn thuần, vì cán bộ nhà nước thì lấy đâu ra nhiều tiền thế này.

- Có điều, bất luận thân thể ông thế nào, tôi đều có thể nói một cách rõ ràng cho ông rằng, Dương Thần tôi hôm nay đứng tại đây, về sau cũng vẫn ở Trung Hải này, cho dù ông không có ở Trung Hải đi nữa, thì tôi vẫn cứ ở đây! Thế nên bây giờ tôi muốn về nhà hưởng thụ bữa tối của tôi, tôi không muốn người nhà mình lo lắng, do vậy bất luận ông quyết định cái gì, thì nhằm tôi mà giải quyết, ông muốn chơi tôi thế nào, tôi đang chờ đợi sự diễn xuất của ông đây.

Nói xong, quay người đi ra phía cửa, thậm chí còn đang định gọi một chiếc taxi.

Phương Trung Bình mặt ngệt ra, ưỡn thẳng ngực, gằn giọng nói:

- Mày sẽ biết mày vừa có quyết định ngu xuẩn thế nào không, nói toàn những thứ hoang đường.. A Tội, bắt lấy hắn!

Độc Cô Tội đứng ở phía góc đợi lệnh, toàn thân ngửa ngáy vì thái độ huênh hoang không coi ai ra gì của Dương Thần, hắn ta không thể chịu được cái cách mà Dương Thần tranh luận với Phương Trung Bình, mấy lần định xông lên nện cho Dương Thần mấy cái đấm vào mặt, nhưng vì chưa có lệnh của Phương Trung Bình, Độc Cô Tội không dám manh động.

Vừa nghe thấy lệnh của Phương Trung Bình, Độc Cô Tội đầy hưng phấn, mặt lạnh như tiền, nhanh cắt phi thẳng đến trước mặt Dương Thần và chặn Dương Thần lại.

- Mày muốn tàn phế đôi chân hay đôi tay, tao có thể giúp mày.

Độc Cô Tội huênh hoang nói.

Dương Thần cười thoải mái rồi lắc đầu:

- Tao chẳng muốn tàn phế cái nào cả, nếu mày muốn tao có thể làm cho mày tàn phế toàn bộ.

- Muốn chết này!

Độc Cô Tội tức nổ mắt, hét lên một tiếng nhấc chân trái đá về hướng Dương Thần!

Đòn cước của Độc Cô Tội rất có uy lực, khi vung chân lên đều cuốn theo tiếng gió, xé nát không khí và để lại vết chân trong không khí!

Đúng lúc chân đập tới vai của Dương Thần, Dương Thần nhẹ nhàng dịch chuyển thân người về phía sau, nhanh chóng và chính xác tránh được cú ra chân của Độc Cô Tội.

Sức tấn công của Độc Cô Tội không vì thế mà chấm dứt, đợt trước chưa hết đợt sau lại đến, đôi chân cứ như được đeo lo xo, không ngừng nhảy lên đá vào người Dương Thần, và tạo lên cả tiếng xé gió vun vút.

Từng đường quyền cước liên tiếp tấn công Dương Thần từ bốn phía, nhưng Dương Thần chỉ cần chuyển dịch đôi chút bước chân đều có thể vừa vặn né tránh những cú đá cực kì lợi hại của Độc Cô Tội.

Đợi đến lúc Độc Cô Tội ra đến bốn năm chục đường cước, cuối cùng hết hơi dừng lại, với nét mặt hoài nghi, hắn ta gần như không thể chấp nhận

những đường cú đá nhanh nhẹn chuẩn xác của mình lại không thể động đến một sợi tóc của Dương Thần.

Dương Thần vẫn đứng nguyên tại khu vực cửa ra vào, từ đầu đến cuối chỉ di chuyển trong khoảng không gian chưa đầy hai mét, để tránh những cú đá nhanh như chớp, mà vẫn hít thở bình thường, mỉm cười và liếc nhìn Độc Cô Tội một cách đầy thích thú.

- Quyền cước của mày hình như là được truyền từ một môn phái võ cổ “Đàm Cước” nào đó, động tác nhanh nhẹn gọn gàng, nhưng rất tiếc, tốc độ và lực của mày vẫn còn kém lắm, kiểu này cũng chỉ giống với bọn bộ đội đặc công thôi, nhưng với tuổi của mày, được như thế này cũng là rất giỏi rồi.

Dương Thần đưa ra nhận xét.

Không chỉ có Độc Cô Tội kinh ngạc, mà ngay cả Phương Trung Bình đứng ở phía xa theo dõi cuộc ẩu đả vừa rồi cũng toát hết mồ hôi, ông cũng nhìn ra sự thua kém của thằng vệ sĩ của mình so với Dương Thần, Độc Cô Tội là bộ đội đặc công bị kết án oan và được ông giúp đỡ, sau vì vì đền ơn ông mà Độc Cô Tội đi theo và trung thành với ông, những năm trở lại đây, chỉ cần những thằng nào ho he gây sự với ông, đều bị Độc Cô Tội trừng trị thích đáng.

Vốn cứ tưởng rằng, tuy nghe nói Dương Thần có vài phần võ thuật, nhưng cũng còn có khoảng cách lớn với tay Độc Cô Tội, không ngờ kẻ kém hơn lại là Độc Cô Tội!

Nhưng đã đến nước này, nếu không khống chế được Dương Thần, thì Phương Trung Bình cũng không còn mặt mũi nào nữa, dường như tức giận nói lớn:

- Tất cả ở ngoài vào hết cả đây, cùng nhau trị cho cái thằng nhóc con huênh hoang này một bài học.

Vừa dứt lời, mấy chục vệ sĩ đang đứng đợi lệnh ở ngoài cửa lũ lượt kéo nhau vào, bao vây lấy Dương Thần, nhìn hắn với con mắt đầy sát khí, trong đó có cả Tiểu Dũng Ca, người mà lần trước đã từng đánh nhau với hắn.

Độc Cô Tội vì không thể bắt gọn Dương Thần cảm thấy nhục nhã, không muốn tin rằng Dương Thần có thể đánh thắng mình, nghĩ rằng Dương Thần chỉ có tốc độ nhanh mà thôi, nhưng không thể trái lời của Phương Trung Bình, nên đành dẫn đàn em bao vây lấy Dương Thần.

Khoảnh khắc đó, phòng khách trở lên lộn xộn, đám vệ sĩ do Độc Cô Tội dẫn đầu bắt đầu dùng toàn bộ sức lực xông lên tấn công Dương Thần, kẻ dùng tay người dùng chân, không chút nương tay.

Dương Thần vốn muốn nể mặt Đường Đường, không muốn làm tổn hại bọn người này, nhưng xem ra bọn người này tấn công hắn không chút nương tay, lại còn nhằm vào những chỗ hiểm mà đánh, do đó Dương Thần không thể nhịn được nữa, sự tức giận của hắn đang dần tăng cao.

Vừa nãy Dương Thần chỉ có né tránh, thì đột nhiên bây giờ chỉ dùng một

tay, đánh trả lại nhanh như chớp

- Bốp bốp bốp

- Sau một loạt cái tát thành tiếng, mấy tên vệ sĩ tối sầm mặt mày, ngã gục xuống đất.

Sau khi đôi chân nhanh nhẹn, biến hóa của Dương Thần tha cho Độc Cô Tội một đòn cước, thì anh ta lại tặng cho Độc Cô Tội một cái tát giáng trời.

Mấy thằng vệ sĩ dính đoàn, mặt mày tối sầm, trên mặt lần rõ vết tát sưng đỏ lên.

Độc Cô Tội ra hàng loạt đòn nhưng đều không trúng đích, điên tiết, hét lớn, lấy hết sức lực xông phi vào người Dương Thần!

Dương Thần lần này không né tránh, mà giơ tay đỡ lấy cú đá đầy sức mạnh của Độc Cô Tội

“Bốp”

Âm thanh phát ra, Độc Cô Tội với nét mặt đầy kinh ngạc, không ngờ Dương Thần dùng tay để đỡ cú đá đầy sức mạnh của mình.

- Đã nói với mày rồi, lực vẫn còn yếu lắm, làm sao mà mày không tin... cứ cố tình dẫn xác đến, vậy thì tao giúp mày thành thằng què vậy...

Dương Thần trong mồm lẩm bẩm, nhẹ nhàng nói xong, từ từ vận bàn tay đang nắm lấy bắp chân của Độc Cô Tội.

- Ôi!!

Độc Cô Tội kêu lên đau đớn, khớp xương chân lúc này đã bị bẻ gãy.

Sau khi Dương Thần buông tay, Độc Cô Tội liền đổ gục xuống đất, tay ôm lấy cái chân bị bẻ gãy kêu gào đau đớn.

Dương Thần từ nãy đến giờ nhường nhịn sự hống hếch của cái thằng nhãi này, cuối cùng cũng quyết định dạy cho nó một bài học.

Không khí trong căn phòng đột nhiên trở lên tĩnh lặng, ngoài âm thanh kêu gào đau đớn của đám vệ sĩ vừa bị đánh, không khí trong phòng yên lặng đến rợn người.

Phương Trung Bình trán đổ mồ hôi, miệng lắp bắp, tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa rồi vẫn không nghĩ đó là sự thật, mà chỉ là một giấc mơ.

Cái anh chàng này rốt cuộc là người như thế nào!?, đám vệ sĩ của mình đều xuất thân từ bộ đội đặc công mà vẫn bị đánh cho đổ gục!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 109

Thật Ra Cháu Là. .

Ngồi trên ghế lái là Đường Đường người mà Dương Thần lúc nãy chưa kịp chào tạm biệt. Đường Đường lúc này không còn là một cô gái vui vẻ tươi cười như hằng ngày, mà thay vào đó là vài phần sợ sệt, lo lắng, nói:

- Chú lên xe, ở đây không có taxi đâu, cháu chờ chú về.

Dương Thần cũng không từ chối, mở cửa ngồi vào ghế bên cạnh rồi hỏi:

- Có thể hút thuốc được không? Chú mở cửa sổ.

Đường Đường nhè nhẹ gạt đầu, cứ như thể không đành lòng cho Dương Thần hút thuốc.

- Cảm ơn!

Nói băng quơ, rồi ấn nút mở cửa sổ xuống lấy ra từ trong túi điều thuốc hai đồng rẻ tiền, và chiếc bật lửa nhựa không còn nhìn rõ nhãn hiệu, rồi châm lửa.

Đường Đường vừa lái xe chậm chạp vừa nhỏ nhẹ nói:

- Chú, có hút thì hút loại thuốc tốt một chút, hút loại này có hại cho sức khỏe lắm, hơn nữa cái bật lửa này không an toàn, để lần sau cháu mua tặng chú cái bật lửa ZIPPO, đảm bảo chú sẽ rất oai.

- Thuốc đắt tiền thì không có vị, bật lửa hỏng rồi thì mua cái khác, một đồng một cái, mua một trăm cái vẫn cứ rẻ hơn một cái ZIPPO.

Dương Thần mắt nhìn xa xăm, từ từ trả lời.

Đường Đường hỏi một cách đầy tủi thân:

- Chú vẫn đang giận cháu sao, đến nhìn cháu một cái cũng không muốn?

- Tức giận? Chú tại sao phải giận?

Dương Thần quay đầu lại hỏi.

- Bố cháu bảo cháu gọi chú đến, rồi đối xử với chú chẳng lịch sự gì, mà lại còn nghĩ chú là người xấu, cháu biết chú là người tốt, nhưng cái kiêu của ba cháu chẳng tin ai bao giờ, cháu cũng chẳng có cách khuyên giải nào cả.

Đường Đường lấy hết can đảm nói:

- Mấy năm trước còn đỡ, nhưng vài năm nay từ khi làm đến chức Bí thư, càng ngày càng không ra làm sao cả!

Dương Thần mỉm cười, nghe cô gái bé nhỏ đó than thở về cha cô ấy, chẳng cần biết đó là thật hay là giả, chỉ cần nghe là được rồi.

Đường Đường nhìn thấy cái vẻ mặt bất cần của Dương Thần, thì lại càng lo lắng:

- Chú, cháu sai rồi được không, chú đừng giận nữa nhé, cháu mời chú ăn cơm! Chú muốn đi ăn ở đâu, coi như cháu xin lỗi chú được không? Cháu

thật sự không cố ý, không biết bố cháu lại đánh chú, nhưng cháu là con gái liễu yếu đào tơ muôn can ngăn cũng chẳng được. Chú đừng như vậy nữa mà, thà chú mắng cháu vài câu còn hơn cứ im lặng thế này.

Dương Thần cười không được mếu cũng không xong, bản thân cũng chẳng nghĩ gì, cái cô bé này lại nghĩ linh tinh, tự mình dọa mình.

- Chú nói Đường Đường, cháu nhìn chú có điểm nào là đang tức giận không? Lúc này bọn họ tấn công chú, chú chẳng tức giận, chỉ cảm thấy có chút rắc rối thôi, nói một cách khó nghe hơn là bố cháu và đám vệ sĩ của ông ta không đáng để chú tức giận.

Đường Đường làm ra vẻ nghi ngờ:

- Thật à, chú không giận cháu sao?

- Giận cháu làm gì.

Dương Thần có phần khó chịu nói.

Lập tức, nụ cười vui vẻ lộ rõ trên khuôn mặt của Đường Đường, tươi như hoa nở, vui sướng như con gấu con tham ăn vừa tìm được hũ mật, nếu không phải vì đang bận lái xe, thì đã nhào sang ôm lấy mặt Dương Thần mà hôn lấy hôn để rồi!

- Cháu biết chú là người tốt nhất mà!

Dương Thần xoa tay:

- Đừng có bị kích động quá, chú vẫn chưa nói hết mà.

Đường Đường ngây người ra, mở to đôi mắt đáng yêu nhìn Dương Thần nói:

- Chú không phải nói là không tức giận sao?

- Chú đâu có tức giận, nhưng không có nghĩa là sự việc ngày hôm nay không có ảnh hưởng chút nào đến chú.

Dương Thần từ từ nói:

- Người nhà cháu chú không dám động vào, hoặc nói cách khác là chú cảm thấy rắc rối. Vì để về sau không phá vỡ mối quan hệ với bố cháu, chú nghĩ chúng ta về sau nếu có gặp nhau thì cũng coi như không quen biết, cháu đi học việc của cháu, chú đi làm việc của chú, chúng ta từ nay về sau không nên liên lạc nữa.

Dương Thần không muốn ngày nào cũng bị Phương Trung Bình nghi ngờ, vụ đánh nhau ngày hôm nay đã làm mối quan hệ hai bên trở lên nóng hơn rồi, nếu còn đi lại với Đường Đường, sợ rằng có trong sạch đến mấy thì trong người vẫn có vết bẩn, không đi vệ sinh cũng có mùi xúi uế! Có lời mà chẳng thể nói ra.

Đường Đường nghe xong, lập tức đập mạnh phanh xe

“kétttt”

Chiếc xe đột ngột dừng lại bên đường, theo quán tính làm cả hai đều lao người về phía trước.

Dương Thần lấy làm lạ quay đầu lại hỏi:

- Làm gì thế, đang yên đang lành dừng xe làm gì?

Đường Đường không nói lời nào, hai tay nắm chặt lấy vô lăng, đầu cúi gằm, mái tóc xõa xuống che khuất một nửa khuôn mặt, nhìn không rõ cảm xúc của cô ấy lúc này.

Dần dần, bờ vai bé nhỏ của Đường Đường nấc lên, vài giọt nước mắt rơi lên cặp đùi thon dài trắng muốt, rồi òa khóc.

Dương Thần gãi đầu khó hiểu:

- Sao vậy? Sao lại khóc? Đang bình thường thế này tự nhiên sao lại khóc!?

- Ê, bé con, đừng khóc nữa, muốn khóc thì báo trước một tiếng, đến mưa gió bão bùng thì trên ti vi người ta còn có dự báo thời tiết trước nữa là, đôi mắt của bé con làm sao mà khó đoán thế!

Dương Thần rầu rĩ nói.

Đường Đường từ từ ngẩng đầu, khuôn mặt tái xanh, ướt nhèm vì nước mắt, càng làm lộ ra vài nét xinh xắn đáng yêu, và ẩn chứa nét quyến rũ đầy thu hút.

Sau khi chuyển căn số về số P, Đường Đường lấy tay lau những giọt nước mắt trên mặt, nức nở nói:

- Chú... chú... mắng cháu, chú đánh cháu cũng được, nhưng đừng nghi chơi với cháu được không...

- Chú không có việc gì đánh cháu làm gì?

Dương Thần cười mỉa máo rồi nói:

- Chú chỉ sợ cái ông bố quý quyết của cháu lại gây khó dễ cho chú, cháu đứng giữa chú và bố cháu, cũng rất khó xử đúng không?

- Không hề!

Đường Đường cứ như thể chết đuối vớ được cọc, lập tức nói:

- Cháu quyết định ngày mai chuyển đến ở với mẹ cháu, không ở cùng với bố nữa, như thế nếu bố cháu gây khó dễ cho chú, cháu sẽ không để ý nữa, nói cho cùng bố cháu cũng chẳng phải là đối thủ của chú, thế nên cháu chẳng thèm quan tâm!

Dương Thần nghi ngờ hỏi:

- Cháu chuyển đến chỗ mẹ cháu ở? Mẹ cháu không sống cùng với bố cháu?

Khuôn mặt đáng yêu của Đường Đường đột nhiên đỏ ửng, ấp úng nói:

- Họ... họ là bố mẹ cháu nhưng không phải là vợ chồng..

- Thế là có ý gì?

Đường Đường vắn vế mép áo của mình, dường như lấy hết dũng khí ngẩng đầu nói:

- Chú, cháu nói cho chú một bí mật, nhưng chú phải giữ bí mật cho cháu, coi như đó là một bí mật nho nhỏ giữa hai chú cháu mình, được không?

Ánh mắt của cô bé Đường Đường trong sáng như giọt sương, làm cho

người đôi diện khó có thể từ chối cái vẻ đẹp thuần khiết đó.

Dương Thần cảm giác mình đang có phần rung động, hắn không ngờ một cô bé có cái vẻ ngỗ ngược hư hỏng trong lần đầu gặp gỡ lại có ánh mắt mê hoặc lòng người đến vậy, liền gật đầu đồng ý để Đường Đường nói.

Đường Đường mím miệng, hít thở sâu rồi nói:

- Cháu.. cháu là trẻ thụ tinh trong ống nghiệm.

- Trẻ thụ tinh trong ống nghiệm?

Đương Thần không thể ngờ lại có chuyện này, lúc đầu cứ nghĩ bố mẹ của Đường Đường mỗi người một nơi, nhưng điều mà Đường Đường nói ra còn vượt quá khả năng tưởng tượng của anh ta!

Trẻ thụ tinh trong ống nghiệm, đương nhiên không phải là đứa trẻ sinh ra từ ống nghiệm, đó là một phương pháp khoa học để cho tinh trùng của người đàn ông kết hợp với trứng của người phụ nữ trong ống nghiệm sau đó đặt vào tử cung của người phụ nữ để cho nó phát triển thành thai nhi và cũng đủ chín tháng mười ngày đứa trẻ được sinh ra.

Nhưng có điều, những đứa trẻ như thế này sau khi được sinh ra thường có những khuyết tật, ví dụ như bệnh tim mạch, loại này là nhiều nhất, và còn vì thân thể không giống ai, rồi các vấn đề gia đình rất dễ mắc chứng tự kỉ, khó điều trị.

Dù có nói gì, thì kỹ thuật thụ tinh trong ống nghiệm vẫn chưa hoàn toàn phát triển, do vậy thụ tinh trong ống nghiệm vẫn chưa được biết đến nhiều lắm tại Trung Quốc, mọi người sợ bị dị nghị, thường lảng tránh bàn luận về vấn đề này, ngoài ra những đứa trẻ được sinh ra nhờ sự tiên bộ của khoa học kỹ thuật, thường phải chịu những áp lực về mặt đạo đức.

- Đúng vậy, do đó ba cháu tất nhiên là ba cháu, nhưng chỉ đơn thuần có quan hệ bạn bè với mẹ cháu, họ đến cái cầm tay còn chưa có, còn chẳng nói phát sinh ra cái chuyện giống như những đôi vợ chồng khác.

Đường Đường nói xong, liền để ý nét mặt của Dương Thần, phát hiện nét mặt của hắn có chút kì quái, cứ nhìn chăm chăm vào mình, chỉ đến Dương Thần phát hiện hắn đang nghĩ về xuất thân không giống ai của mình, trên mặt chợt hiện những nét thần thờ.

Đường Đường cười gượng, cúi đầu nói:

- Cháu biết ngay, chú nhất định cảm thấy cháu là quái thai, kì thực cháu cũng chẳng quan tâm, quái thai thì quái thai, dù gì thì cũng lớn từng này rồi, sinh ra trong ống nghiệm chẳng phải vẫn sống tốt đó sao.

Dương Thần mỉm cười, bất chợt dang tay xoa lấy đầu cô bé:

- Chú có nói gì đâu, chưa gì cháu đã vội kết luận. Nói thật cho cháu biết, chú không quan tâm cháu là đứa trẻ sinh ra trong ống nghiệm hay một đứa được sinh nở bình thường.

- Thật sao?

Trong ánh mắt Đường Đường phát ra vài tia phấn chấn, ngẩng đầu lên.

- Chú chẳng nói dối để an ủi cháu làm gì. Đừng nghĩ cháu là đứa trẻ sinh ra trong ông nghiệm thì chú sẽ quan tâm đặc biệt đến cháu, quên đi.

Đường Đường gạt nước mắt rồi cười, lấy tay đầm bôm bốp vào vai Dương Thần:

- Chú thật là đáng ghét, toàn trêu chọc người ta, thế mà không nói sớm để tìm người ta sắp vỡ ra rồi đây nè!

- Chẳng có gì cả, cháu chẳng qua là đứa trẻ thụ tinh trong ông nghiệm, tuy quá trình sinh ra có phần khác biệt, nhưng đều là đứa trẻ do bố mẹ sinh ra cả.

Dương Thần cười từ tốn rồi nói:

- Cháu biết không, trên thế gian này có những người đến mình là người hay không, cũng không biết, điều đó mới đáng nhục.

- Làm gì có loại người đó cơ chứ?

Đường Đường thắc mắc

- Người là người, động vật là động vật, có cái gì mà khó lý giải cơ chứ?

- Ha Ha, không nói cái này nữa.

Dương Thần không muốn tiếp tục nói về chủ đề này nữa, rồi hỏi ngược lại Đường Đường:

- Vậy cháu về sống với mẹ cháu, bố cháu không giận cháu sao?

Đường Đường cười nắc nẻ, vẻ mặt ngổ ngược giống như trước kia.

- Chú không cần phải lo về việc đó, bố cháu sợ nhất mẹ cháu, mẹ cháu thương nhất cháu, chỉ cần cháu nói với mẹ cháu, thì một câu bố cháu cũng không dám ho he!

- Xem ra bố cháu rất thích mẹ cháu a.

Dương Thần cười tỏ vẻ hiểu biết.

- Đúng vậy.

Đường Đường gật đầu đáp.

- Thời trẻ bố cháu theo dõi mẹ cháu mãi, nhưng mẹ cháu không đồng ý, quan hệ của họ chỉ giữ ở mức hơn tình bạn một tí tí, do vậy khi mẹ cháu muốn sinh cháu, vì muốn bù đắp cho bố cháu, nên để bố cháu hiến tinh trùng cho mẹ cháu. Sau đó sinh cháu xong, bố cháu cứ nghĩ mẹ cháu đã hồi tâm chuyển ý, nhưng đến bây giờ mẹ cháu vẫn một mình, mà bây giờ bố cháu cũng từ bỏ ý nghĩ đó rồi, cháu nghĩ như thế cũng tốt.

Dương Thần lắc đầu:

- Đó không phải là rất tốt, mà là ngoài như vậy bố cháu cũng chẳng còn cách nào khác.

Đường Đường nghe xong, thở dài nói:

- Đúng vậy, bố cháu cũng thật đáng thương. Lúc nhỏ cháu cũng rất muốn bố mẹ cháu ở với nhau, như vậy cháu sẽ có một mái nhà hoàn chỉnh rồi!

- Cháu bây giờ chẳng phải có bố có mẹ, có nhà đó sao?

- Không giống nhau..

Đường Đường lộ rõ vẻ mặt rầu rĩ:

- Chú biết không, từ lúc cháu còn nhỏ đến giờ bố mẹ cháu lúc nào cũng bận, người thì bận công việc nhà nước, người thì bận buôn bán. Cháu từ nhỏ đều ở trong nhà trẻ, tan học có bảo mẫu đón, mọi việc đều do bảo mẫu chăm sóc. Lúc đó cháu sợ nhất là lúc tan trường. Vì cháu không thể giống những đứa trẻ khác vui mừng chạy đến bên bố mẹ và sà vào lòng bố mẹ.

- Kỳ thực bố mẹ cháu rất thương cháu, họ cho cháu rất nhiều tiền, cho cháu một chỗ ở đẹp, quần áo cháu mặc đều là quần áo đắt tiền, lúc đó trông cháu giống một cô công chúa nhỏ, bạn bè của cháu không có những thứ đó, họ đều tròn mắt ngưỡng mộ cháu. Trong trí nhớ của cháu, lúc đó cháu chẳng có gì là vui vẻ cả, cháu không cần tiền mà chỉ cần bố mẹ cháu dẫn cháu đi công viên chơi...

- Khi cháu lớn, lúc thì ở chỗ bố, lúc thì ở chỗ mẹ, hai người bọn họ cứ muốn kéo cháu về phía mình, nhưng cháu chẳng muốn ở nhà ai, đến cái chứng minh thư của cháu chỉ có hai chữ “Đường Đường”, cháu chẳng theo họ của ai, lúc đó mẹ cháu rất lo lắng, bảo cháu theo họ của ai cũng được, đừng giống như đứa con hoang có tên không họ...

- Lúc đó cháu nghĩ, cháu chẳng phải là một đứa con hoang sao? Ngoài có xe, có nhà có cửa ra, cháu có khác gì một đứa con hoang đâu...

Nói đến đây, đôi mắt của Đường Đường nhòe đi, nhưng khi nhìn vào Dương Thần lại ngoảnh miệng cười:

- Nhưng bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng thì có chú ở bên cạnh, cuối cùng thì cháu không phải sống cái tháng ngày chỉ biết đàn đúm bạn bè ăn chơi nhảy múa, tiêu tiền bố mẹ nữa rồi.

Dương Thần không ngờ một cô gái nhí nhánh đầy sức sống lại có một quá khứ u ám đến vậy, tuy bố mẹ đều là những nhân vật có tiền có quyền, nhưng lại quá hẹp hòi với thế giới nội tâm của con cái!

- Chú đâu phải bố mẹ cháu, cháu đừng có quá coi trọng chú đó nhé.

Dương Thần mỉm máo cười, giọng nói cũng trở nên ôn hòa hơn, có lẽ xuất thân của Đường Đường cũng có vài phần giống với mình, cũng có thể vì thương cảm cho cái tuổi mười tám mịt mù của cô gái đó.

Đường Đường lắc đầu nói:

- Chú không phải là bố, cũng không phải là mẹ, nhưng..

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 110

Quá Khen Vợ Tôi Rồi!

Thời tiết Trung Hải vào thu trở nên mát mẻ hơn nhiều, thu lá vàng rơi đã cuốn đi cái nóng bức của mùa hè, làm cho người có thói quen dậy sớm như Dương Thần cũng muốn ngủ nướng.

Tút hậu rồi, già rồi, về nước được hơn nửa năm, rốt cuộc trong đầu lại xuất hiện ý nghĩ “lười biếng”, sống trên đời hơn hai mươi cái mùa xuân chưa bao giờ Dương Thần có cảm giác như ngày hôm nay.

Có thể đón ánh nắng chiếu qua cửa sổ của ông mặt trời vẫn đang lấp ló sau những đám mây, hít thở bầu không khí trong lành của buổi sớm mai, có thể nằm trong chăn lăn đi lăn lại vài vòng, phảng phất ngửi thấy mùi hương thơm ngọt ngào của bữa sáng dưới tầng tỏa lên, ... không gian thật êm đềm.

- Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa và

giọng nói ồm ồm thân quen của vú Vương từ ngoài vọng vào:

- Cậu chủ, xuống ăn sáng, đừng để cô chủ ở bệnh viện chờ sốt ruột.

Hôm nay phải đi đón Lâm Nhược Khê về nhà, vú Vương vội vội vàng vàng lên gọi Dương Thần dậy.

Dương Thần nhanh chóng mặc lên người chiếc áo cộc tay, và cái quần đùi thể thao adidas. Vì chẳng bao giờ đề nghĩ mình sẽ ốm đau lên Dương Thần cũng chẳng sợ lạnh, thích mặc kiểu gì thì mặc.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, chạy xuống nhà thường thức bữa sáng thịnh soạn, bị vú Vương thúc giục, liền chạy vội ra cửa, lái xe đi đến bệnh viện.

Trên đường đi đến bệnh viện có ngang qua cửa hàng hoa, Dương Thần đắn đo một lúc, rồi nghĩ:

- Nghe lời người lớn, chắc chắn không bị thiệt đâu.

Thế là hấn dừng xe, chạy vào cửa hàng hoa, ngó đông ngó tây.

Bà chủ cửa hàng với nét đẹp của người phụ nữ trung niên nhìn thấy Dương Thần đi vào cửa, mỉm cười hỏi Dương Thần muốn tìm gì.

Dương Thần nghe vú Vương nói hoa cắm chương gì đó, nhưng hỏi rõ thì mới biết, hóa ra cắm chương cũng có mấy loại! Trắng, đỏ, vàng, tím, thậm chí là cả xanh lá cây!

Hoa gì mà mọc kì quái đến vậy?

Dương Thần nghĩ thầm trong bụng.

- Cậu à, mỗi màu sắc của hoa cắm chương lại có ý nghĩa khác nhau, để tôi giải thích cho cậu rõ rồi hẵng mua nhé.

Bà chủ nói một cách rất nhiệt tình.

Dương Thần làm gì có nhiều thời gian đến, liền xua tay từ chối:

- Không cần đâu, mỗi một màu lấy cho tôi một bông, như thế đỡ rắc rối!

Trên trán bà chủ hiện rõ nếp nhăn khó hiểu, lần đầu tiên có người mua hoa kiểu này, anh ta nghĩ cứ như là trẻ con tập tô màu sao? Màu sắc tô loạn xạ, chẳng biết cái gì với cái gì cả.

Nhưng lời nói của khách hàng là mệnh lệnh, bà chủ cửa hàng tươi cười gói cho Dương Thần một bó cẩm chương pha tạp màu sắc đầy kì quái, rồi trao cho Dương Thần.

Nhiều loại cẩm chương bó thành một bó, lên khó tính tiền, Dương Thần ném ra vài tờ giấy bạc, cũng chẳng thèm đợi bà chủ đếm tiền xong, liền vội vàng rời khỏi cửa hàng hoa.

Bà chủ cửa hàng hoa đếm xong tiền, liền phát hiện vẫn còn thiếu một trăm tệ, nhưng ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng Dương Thần đâu, tức điên lên.

Dương Thần đến bệnh viện cũng là thời gian hẹn làm thủ tục xuất viện bắt đầu, Dương Thần vừa bước vào phòng bệnh của Lâm Nhược Khê liền phát hiện ra hai bóng dáng đã lâu không gặp.

- Ngài Dương, vẫn khỏe cả chứ

Hứa Trí Hoàn vẫn đáng vẻ từ tốn lịch sự mỉm cười chào, tay cầm bó hoa lan trắng tinh.

Nhưng bên cạnh Hứa Trí Hoàn lại là cái vẻ mặt nhăn nhó như muốn trêu ngươi của Mao Cầu, chấp tay về phía sau, không biết là bị muỗi cắn hay là mọc cái gì không nên mọc ở đằng sau nữa.

Lâm Nhược Khê mặc bộ váy nền trắng có in hình hoa văn màu xanh da trời, đang ngồi trên giường, bên cạnh là túi đồ đã được gói gọn gàng, Dương Thần bước vào phòng cũng chẳng chào hỏi, cúi đầu nhìn cái bảng biểu gì đó, hình như là giấy tờ khi xuất viện cần phải viết.

Dương Thần nhìn Hứa Trí Hoàn, cái thằng này còn nhiệt tình hơn cả chồng của cô ta, xem ra tình cảm dành cho Lâm Nhược Khê vẫn không hề thay đổi theo thời gian.

Dương Thần buồn bực đáp lời:

- Người bạn bậu như Hứa tổng mà vẫn có thời gian đến tặng hoa vợ tôi, thật là nể mặt tôi quá.

Hứa Trí Hoàn cười gượng:

- Cái gì gọi là nể mặt anh!? Tôi tặng Lâm Nhược Khê thì có liên quan gì đến anh!?

- Anh Dương thật là khách sáo.

Hứa Trí Hoàn nhìn thấy bó hoa cẩm chương trên tay của Dương Thần, nhin cười, giả bộ nói:

- Không biết bó hoa trên tay của anh Dương có ngụ ý gì, Hứa mỗ tôi từ

trước đến giờ chưa từng thấy người nào tặng hoa kiều này.

Lâm Nhược Khê lúc này mới mở mắt nhìn bó hoa cẩm chương bó lộn xộn trên tay Dương Thần, cau mày lại, cô ta cũng rất tò mò Dương Thần sẽ tặng cô ấy hoa gì, nhưng nhưng bông hoa cẩm chương đẹp thế này chẳng biết bó kiều gì mà giống bó hoa đại đến vậy, cô ấy chẳng biết nói gì với Dương Thần cho phải.

Dương Thần cũng chẳng quan tâm cười đáp:

- Còn có ngụ ý? Không biết bó hoa lan trên tay Hứa tổng có nghĩa gì?

Hứa Trí Hoành kiêu ngạo đáp:

- Xinh đẹp, cao quý, đây là bày tỏ sự ngưỡng mộ của tôi với Nhược Khê, hoa lan chỉ là tấm lòng của tôi thôi.

- Cảm ơn ông đã quá khen vợ tôi.

Dương Thần cố tình kéo dài giọng từ “tôi” làm cho Hứa Trí Hoành cau mày khó chịu, rồi nói tiếp:

- Cái bó hoa của tôi tại sao nhiều màu sắc, vì chủ yếu tôi không biết phải khen Nhược Khê đáng yêu nhà tôi như thế nào, xinh đẹp, lương thiện, cao quý, thông minh, quyền rũ, đáng yêu, hiền lành, đoan chính, có tính thương người, chăm chỉ, khoan dung.. vợ hiền dâu thảo, gương mẫu, nhân vật gương mẫu của năm.. Ai dà, anh nói đi, chỗ hoa này chẳng phải thể hiện những đức tính của Nhược Khê nhà tôi sao, do đó tôi mang tất đến!

Mặc kệ nó là ba bảy hai mươi một, bao nhiêu hoa thế này, bao nhiêu ngôn từ thì cũng có thể xứng đáng chứ!

Dương Thần cười ha hả.

Lâm Nhược Khê được Dương Thần nhìn đến nỗi ngượng không nói lên lời, mặt đột nhiên ửng đỏ, cái gì mà nhân vật gương mẫu của năm!? Cái thằng cha này mặt dày này đã không biết mua hoa thì thôi, lại còn dám nói những lời nghe muốn buồn nôn ra nữa!

Hứa Trí Hoành cứng họng, nếu biết sớm thì cũng đã mua hết các loại hoa lan rồi, nhưng sợ mua xong rồi cũng chẳng dám nói ra những từ ngữ buồn nôn đến vậy, đành cười trừ nói:

- Anh Dương quả là học thức uyên thâm.

- Cảm ơn đã quá khen, có một chút tài mọn mà đã bị Hứa tổng phát hiện rồi! Tôi thật ra là rất khiêm tốn. Hứa tổng nếu không có việc gì, thì có thể để hoa xuống và ra về được rồi, tránh làm lãng phí thời gian vàng ngọc của ngài.

Dương Thần làm ra vẻ khách khí, cười ha hả, tay ra hiệu tiễn khách.

Nét mặt Hứa Trí Hoành xám xịt lại, suýt chút nữa thì sặc.

Thế cơ mà! Lời nói khách khí của mình mà hắn cũng nghĩ là thật, đón nhận một cách vô liêm sỉ! Lại còn dám nói mình đặt hoa xuống rồi cuốn xéo hời đây! Với bộ mặt nghênh nghênh cười đáng ghét làm tức chết đi được.

Mao Cầu đứng bên cạnh Hứa Trí Hoành với nét mặt cảm thông nhìn ông

chủ của mình, theo đuổi một người phụ nữ, để rồi hành hạ mình ra nông nổi này, có đáng không.

- Vậy thì... Nhượng Khê hoa của anh để đây, chúc mừng em được ra viện, anh đi trước đây!

Hứa Trí Hoàn cảm thấy nếu còn ở lại thì sẽ không nhịn được nữa, người ta tức giận thì nóng như nham thạch, còn mình mà tức lên thì giống như máu phun vậy.

Đợi chủ tớ nhà họ Hứa đi rồi, Lâm Nhượng Khê mới tỉnh tâm, từ từ ngẩng đầu:

- Đừng có bất lịch sự với Hứa tổng như vậy, anh ta có làm gì quá đáng đâu.

- Lại còn gọi là không làm gì quá đáng! ?

Dương Thần lớn tiếng nói:

- Tặng hoa còn nhanh hơn cả chồng em, chẳng phải là đang muốn chết sao! ?

Nói xong, Dương Thần đi tới lấy bó hoa của Hứa Trí Hoàn tặng ném vào thùng rác, rồi sau đó đắc ý cầm bó hoa của mình đến trước mặt Lâm Nhượng Khê nói:

- Chúc mừng xuất viện, em yêu.

Lâm Nhượng Khê có phần ngượng ngịu khi nghe thấy tiếng “em yêu”, sinh ra từ môi trường không được dạy dỗ đến nơi đến chốn, nhưng Lâm Nhượng Khê vẫn đưa tay đón lấy và nói “cám ơn”.

Dương Thần cười hì hì:

- Không cần cám ơn, anh biết trong lòng em đang cảm động lắm rồi, nhưng đừng có chảy nước mắt, anh sợ nhất phụ nữ khóc trước mặt anh.

Lâm Nhượng Khê thở dài một tiếng:

- Vẫn cái kiêu nhắng nhít, lại bắt đầu cái thói vô lại rồi đây, tôi không làm sao thì khóc cái gì!?

Làm thủ tục xuất viện xong, Dương Thần lần đầu tiên lái xe chở Lâm Nhượng Khê về nhà, trước kia tuy hai người đi cùng một chiếc xe nhưng là Lâm Nhượng Khê lái chiếc xe BMW đắt tiền chở Dương Thần.

Ngồi ở ghế bên cạnh, Lâm Nhượng Khê nhìn quanh cái nội thất mới mẻ của chiếc M3, bất ngờ nói:

- Dương Thần, anh giờ lái xe của em, lẽ nào là một thằng đàn ông, anh không cảm thấy hổ thẹn sao?

Dương Thần lắc đầu:

- Không hổ thẹn, dù sao Lâm tổng nhiều xe, để đó cũng lãng phí, đây là anh đang giúp em cắt giảm lãng phí, vinh quang!

- Em đang nghiêm túc đó.

Lâm Nhượng Khê cau mày nói:

- Anh là một thằng đàn ông, càng phải nỗ lực để có được xe, có nhà của

chính mình? Anh lái xe của một đứa con gái, lẽ nào anh không sợ mọi người chê cười sao?

- Lâm Nhược Khê đành hanh khuyên Dương Thần, chỉ hi vọng Dương Thần có một chút hồ thẹn mà có gắng nỗ lực.

Dương Thần nghĩ một lúc, rồi nói với vẻ mặt đầy nghiêm túc:

- Em yêu, Nhược Khê, em nói vậy anh lại cảm thấy không ổn lắm, có một ngày nào đó anh dùng dao rạch một đường trên logo của chiếc M3 này thì M3 sẽ không còn là M3, như vậy sẽ không còn sự oai phong nữa, em nói có đúng không?

Lâm Nhược Khê rất muốn kéo mạnh vô lăng để cho xe đâm vào giải phân cách trên đường, để cho thằng vô lại này chết quách đi cho xong!

Nhìn cái bộ mặt nhon nhon của Dương Thần, Lâm Nhược Khê thấy lòng mình càng thêm thất vọng và nguội lạnh, sắc mặt ảm đạm, chẳng buồn nói thêm câu nào nữa.

Dương Thần biết vợ mình đang buồn vì mình không có chí tiến thủ, bắt đầu chú tâm lái xe, giả vờ như không biết gì.

Suốt quãng đường về nhà không nói một lời, vú Vương đã đứng đợi ở cửa từ lâu, nhìn thấy hai người mở cửa xe bước xuống, lập tức mừng rỡ chạy đến giúp Lâm Nhược Khê xách hành lý, sau khi để hai người đi vào phòng, liền nhanh chóng đi dọn cơm.

Lâm Nhược Khê sau khi đi vào phòng cũng chẳng thêm để ý đến Dương Thần nữa, liền gọi điện cho thư kí Ngô Nguyệt lên lầu bàn công chuyện, rồi bận cho đến lúc ăn cơm trưa mới xuống lầu.

Vú Vương rất thương Lâm Nhược Khê, bảo cô ấy đừng có vừa về đến nhà là lao đầu vào công việc, Lâm Nhược Khê đã quá quen với những lời khuyên như thế này, nhưng việc nghe là việc của nghe, còn làm thì vẫn cứ làm.

Trình độ nấu nướng của vú Vương quả là có nghề, cả bàn bao nhiêu là món ăn, mừng Lâm Nhược Khê về nhà, còn thịnh soạn hơn thường ngày nhiều, đủ loại màu sắc, hương vị, làm cho Dương Thần chỉ nhìn thôi mà đã nuốt nước miếng rồi.

- Vú Vương, vú có thời gian dạy con nấu ăn, con rất thích nấu ăn.

Dương Thần nói với vẻ mặt đầy hi vọng.

Thường thì được người khác khen ngợi bao giờ cũng cảm thấy vui vẻ, vú Vương cười tí mắt nói:

- Cậu chủ thích là được rồi, nếu có thời gian sẽ dạy cậu, bà già này lúc nào cũng có thời gian.

Lâm Nhược Khê chứng kiến cảnh vừa rồi lại nghĩ đến việc khuyên Dương Thần nỗ lực làm việc, ai ngờ cái thằng cha này chẳng chăm chỉ làm việc, chỉ muốn theo phụ nữ học nấu ăn, ánh mắt nhìn Dương Thần lại càng thất vọng hơn.

Mặc dù vú Vương làm rất nhiều đồ ăn, nhưng trong lòng Lâm Nhược Khê thấy nặng trĩu nên chỉ ăn qua loa rồi nói muốn ra ngoài.

Vú Vương đá đá chân Dương Thần rồi nhìn Dương Thần một cái, Dương Thần biết ý cười cười hỏi:

- Đi đâu thế, nếu đến công ty thì có cần anh đưa em đi không? Dù sao cuối tuần cũng rảnh rồi.

Lâm Nhược Khê lạnh nhạt nhìn Dương Thần một cái, mặt vô cảm nói:

- Không cần, tôi không đến công ty, tự tôi lái xe đi cũng được, anh ăn cơm với vú Vương đi.

Nói xong Lâm Nhược Khê liền vớ lấy chìa khóa xe trên bàn rồi cũng chẳng buồn ngoảnh đầu lại, đi thẳng ra cửa.

Không đến công ty? Dương Thần trong lòng buồn bực, lần trước đêm hôm cũng nói muốn ra ngoài. Dù rất tò mò nhưng Dương Thần cũng không thể đi theo, dù sao cũng phải tôn trọng người ta.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 111

Thật Sự Không Thể Nhận Ra Cô

Sáng sớm thứ hai, Dương Thần có thói quen đi ra ngoài sớm trước ba mươi phút. Sau khi đi ra khu chợ Tây mua đồ ăn sáng xong thì có thể khớp với thời gian đi đường, không bị kẹt xe và có thể đến công ty đúng giờ.

Vừa bước vào phòng Quan hệ xã hội, một đám con gái trang điểm cầu kỳ đã ngẩng cổ nhìn Dương Thần với ánh mắt trông mong, y như cộp mẹ đang đói nhìn một con dê béo mập.

- Anh Dương có thể đoán ra rồi đó, hai ngày nay không được ăn đồ ăn sáng do anh đem đến cảm thấy hơi khó chịu.

- Mau đưa cho tôi chiếc bánh bao đó.

Vài người đẹp đã xách đồ ăn sáng thay cho Dương Thần, điều này khiến Dương Thần cảm thấy rất vui mừng, được một đám con gái với hương thơm ngào ngạt vây quanh, rõ ràng là không phải người đàn ông nào cũng nhận được sự quan tâm đặc biệt như thế này.

Vào ngày thường, một Trương Thái sành ăn đương nhiên những thứ cần lấy đi cũng nhiều nhất, cô ta xé miệng túi, lấy ra một cái bánh bao rồi bỏ vào miệng, cánh môi nửa hở nửa khép, khuôn mặt tròn đầy được đẩy lên có điểm khác lạ, không có chút thực nữ gì cả mà vừa ăn vừa nói:

- Dương Thần này, tôi cảm thấy khẩu vị của tôi bị anh làm hỏng rồi, bây giờ bữa cơm sáng ở nhà cũng không thấy ngon miệng nữa.

Mấy chị em tốt của Trương Thái chế nhạo nói:

- Thái Thái à, chị thấy em không phải vì bữa ăn sáng không có mùi vị, người con trai kia cũng cảm thấy không có mùi vị rồi? Hay là do đi theo Dương Thần, ngày ngày đều được ăn uống no say, bụng no rồi mấy thứ khác cũng được no luôn.

Lời nói này có vẻ mập mờ khiến khuôn mặt Trương Thái chột đỏ lên, cô ta bèn nặn nặn mu bàn tay nói:

- Dù có nói gì thì chị và em không còn là những đứa trẻ, bao tử của em ngoài việc thềm ăn ra thì những thứ khác đều không hề thiếu thốn, chỉ có chị không có đàn ông nên cái gì cũng thấy thiếu thốn thôi.

- Lừa ai vậy, dáng người em như thế, lại đang ở tầm phơi phơi, cái tên giáo sư gầy như khỉ ở nhà em, lại còn suốt ngày vùi đầu vào nghiên cứu với đọc sách, làm sao có thể đáp ứng nổi em chứ?

Người đẹp kia có vẻ không tin bữu môi nói.

Trương Thái nhếch miệng nhìn cô ta, miệng không thốt nên lời.

- Thì ra ông xã của cô là giảng viên Đại học?

Đây là lần đầu tiên Dương Thần nghe tới, hần vừa cười vừa đánh giá Trương Sắc một lượt:

- Nhìn không ra là cô có thể gả cho một giảng viên Đại học.
- Đối với tôi mà nói thì hiệu trưởng trong trường Đại học là rất tốt, dù gì thì cũng đã gả cho người ta rồi.

Trương Thái mở trừng mắt nói.

Lúc này Lưu Minh Ngọc mặc bộ váy màu tím, thướt tha đi tới, trên tay cầm theo ly cà phê, dùng đôi mắt đẹp nói:

- Khi Trương Thái nói mình kết hôn, chúng tôi ai ai cũng đều giật mình cả, việc kết hôn của cô bé này giống như đang nói đùa, nói cưới là cưới.

Trương Thái thè lưỡi rồi tiếp tục ăn bánh bao của mình mà không nói gì hết.

Dương Thần nói chuyện một lát với vài cô gái rồi mới trở lại chỗ ngồi của mình mở máy tính và cắn miếng bánh quẩy.

Suốt thời gian qua Triệu Hồng Yến đều là người tới trước, nhưng hôm nay không biết cô đồng nghiệp có đáng người đẹp để kia làm sao mà vẫn chưa đến, Dương Thần cảm thấy không quen.

Vừa mới nghĩ tới đây thì ngoài cửa bỗng xuất hiện bóng dáng quen thuộc của Triệu Hồng Yến, cô mặc chiếc áo thun dệt màu trắng như tuyết, trước ngực có đính thêm vòng tròn châu tinh xảo, đầu tóc được sấy gọn, che đi thân hình đầy đặn nhưng vẫn toát ra được nét đẹp mà trước kia chưa từng có.

Vừa bước vào cửa, Triệu Hồng Yến đã thở hên hên và nói với mọi người:

- Mọi người lúc mới đến công ty làm việc có thấy một người đàn ông ở bên ngoài cửa lâu một không?

- Đàn ông, người nào? Một vài người hỏi một cách nghi hoặc:

- Hồng Yến cô đã gả cho người ta lại còn nghĩ tới người đàn ông khác à?

Triệu Hồng Yến vội vã nói:

- Nói gì thì cũng là do người đàn ông đó la lối, ăn mặc rách rưới.

Một đám nhân viên nữ không hiểu gì cả:

- Không thấy à, người đàn ông kia làm sao?

Triệu Hồng Yến nói với vẻ mặt u sầu:

- Tôi vừa bước vào công ty liền nghe người đàn ông kia giống như là đang hô to tên của Trưởng ban Mạc chúng ta, còn nói Trưởng ban Mạc “Vong ân bội nghĩa”, “Lòng lang dạ sói”, vân vân. Tóm lại là còn rất nhiều lời nói khó nghe khác, có rất đông người đến xem.

Người đàn ông nói Mạc Thiện Ny là kẻ xấu xa?

Không nói tới chuyện Mạc Thiện Ny trong lòng mọi người ngoài việc là một người khá nghiêm khắc thì cô là người xinh đẹp giỏi giang, một phụ nữ thành thị mạnh mẽ chăm chỉ. Mà chỉ cần dựa vào danh tiếng của Quốc Tế Ngọc Lôi thì không phải người nào cũng có thể tới đây gây loạn, còn bảo vệ đâu hết rồi, không có ai xử lý sao?

Toàn bộ nhân viên nữ của ban Quan hệ xã hội đều nháy mắt đứng lên, sau đó là hàng loạt cảm xúc khác nhau tò mò, giật mình, kinh động, tức giận, sốt ruột. Bọn họ nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, chạy đến thang máy để thấy được tình huống ra sao.

Dương Thần hấp háy mắt, đại khái là đoán được người đàn ông kia là ai, nhưng không ngờ rằng Trương Phú Quý có thể nghĩ ra cách này, thật sự chó điên nhảy tường, không thể nào đề phòng nổi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu việc này thật sự là do Trương Phú Quý làm thì rất đáng khả nghi, ông ta có bản lĩnh nghĩ ra được cách hiểm độc này hay không là cả một vấn đề, ông ta làm vậy mà sao không có ai tới xử lý là sao?

Mạc Thiện Ny vẫn chưa đến, nếu để Mạc Thiện Ny gặp ông ta thì không chừng sẽ gặp phiền phức. Dương Thần không hề do dự mà đứng dậy, chạy về phía cửa hành lang.

Người khác đi thang máy, hắn thì leo thang bộ, dù sao cũng nhanh hơn thang máy.

Khi Dương Thần gần như là nhảy xuống lầu, đến lầu một của phòng doanh nghiệp thì quả nhiên đám phụ nữ kia vẫn đang đi xuống. Bên ngoài cửa lầu một đã xuất hiện hai mươi mấy nhân viên của Ngọc Lôi, già trẻ lớn bé đều có, đều đang chỉ trỏ lắc lắc gật gật đầu ghé tai nghe.

Dương Thần đi ra ngoài, đẩy đám người đang cản đường ra rồi mới nhìn thấy người đàn ông bị mọi người vây quanh, đúng là Trương Phú Quý với mặt xám mảy tro.

Trong giờ phút này, hai mắt Trương Phú Quý đầy máu, hai má lồm xồm, đầu tóc rối bời, ngồi trên khoảng đất toàn xi măng, không ngừng la lối những người xung quanh mình.

- Mạc Thiện Ny cô ta là người vong ân bội nghĩa, Mạc Thiện Ny cô ta buôn bán kiếm lời, tôi nguyện rửa cô ta tới chết... Nếu năm đó không phải bố cô ta khổ cực nuôi mẹ con cô ta thì cô ta làm gì có ngày hôm nay... Mạc Thiện Ny lòng dạ cô bị chó ăn mất rồi.

Trương Phú Quý điên loạn, không ngừng kể ơn nghĩa mà năm đó đã ban cho Mạc Thiện Ny, nhưng Mạc Thiện Ny đã báo đáp ông ta một cách nhẫn tâm thế nào. Cô ta tham phú phụ bần, để ông ta phải lăn lóc ra Trung Hải, còn muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với ông ta.

Người xung quanh qua lại càng ngày càng đông. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, một số người không tin, có thể vào ngày thường, một số người ganh ghét với Mạc Thiện Ny đã nghĩ ra cách này để khiến người khác tin rằng đây là sự thật, Mạc Thiện Ny chính là một người phụ nữ đẹp nhưng lòng dạ tàn ác.

Khi Trương Phú Quý thấy Dương Thần đứng bên cạnh hiện trường, đột nhiên lên đến trước mặt Dương Thần, ôm lấy ống quần của Dương Thần rồi la lớn:

- Mọi người mau lại xem người đàn ông này chính là kẻ vào ngày đó đã thông đồng với Mạc Thiện Ny ức hiếp tôi ở công trường... Một kẻ đáng thương, tuổi già sức yếu như tôi làm thế nào có thể đánh lại bọn họ... Số tôi thật sự quá khổ mà.

Trương Phú Quý khóc lóc kêu la, giống với hình dáng một người cha cực khổ, khiến những người vốn dĩ không tin cũng bắt đầu ngờ vực, dùng những ánh mắt kỳ quái dò xét sự xuất hiện của Dương Thần.

Dương Thần nhú nhú mày rồi đá Trương Phú Quý ra xa:

- Ông cho rằng như thế này có thể thay đổi được tất cả à, ông quá ngây thơ rồi, nếu ông muốn thấy chân tướng rõ ràng thì tôi cũng không ngại đưa ông ra tòa.

Trương Phú Quý cảm thấy mặt đất đang quay cuồng, nghe tới việc phải ra tòa, sắc mặt ông ta trở nên trắng bệch.

- Không cần!

Âm thanh quen thuộc đến từ đám người phía sau, đám người đó chậm rãi tránh ra, Mạc Thiện Ny mặc chiếc áo khoác màu xanh nhạt, vận chiếc váy ngắn màu đen, quàng một chiếc khăn dệt màu trắng bước đến với sắc mặt khó coi, khuôn mặt xinh đẹp giờ phút này tràn đầy sự lạnh lẽo. Cô nhìn thẳng vào Trương Phú Quý, cười lạnh:

- Ông nói tôi lòng lang dạ sói à? Nói tôi ức hiếp ông sao?

Trương Phú Quý dường như cũng rất sợ hãi trước sắc mặt của Mạc Thiện Ny, thoáng lui về sau, mạnh dạn nói:

- Phải, chính là vậy, cô tưởng tôi không dám nói sao?

- Được, nếu ông dám nói thì tôi đành phải ức hiếp ông một chút mới được.

Nói rồi Mạc Thiện Ny đi về phía trước, dùng chiếc giày cao gót dẫm nát đùi Trương Phú Quý

- Ối!

Gót nhọn từ chiếc giày kia khiến đùi Trương Phú Quý hết sức đau đớn, gã lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Mọi người ở đây đều cảm thấy giật mình, không ai nghĩ Mạc Thiện Ny vừa đến liền tỏ ra dứt khoát như vậy, dùng cách độc ác đó để đối phó với một người đàn ông xa lạ, ánh mắt Mạc Thiện Ny khiến mọi người sợ hãi, giống như là một Mạc Thiện Ny chưa từng quen biết.

Mạc Thiện Ny thu chân lại, gót chân kia không ngờ đã dính đầy máu tươi, máu rơi trên mặt đất, thủ đoạn có vẻ tàn ác.

Lúc này đám nhân viên nữ của ban Quan hệ xã hội cũng đã có mặt tại hiện trường, thấy cảnh này họ đều kinh ngạc mà hô ra tiếng, giống như là không dám tin Mạc Thiện Ny có thể làm ra việc như vậy.

Ánh mắt lạnh như băng của Mạc Thiện Ny lướt qua toàn bộ đám người, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt của Dương Thần, lộ ra nụ cười bí hiểm.

Cô ta đi đến trước mặt Dương Thần, bật ra làn hơi như hoa lan, lại gần hỏi:

- Anh Dương Thần không bị thương gì hết, loại chó điên cắn người này nếu cắn anh bị thương, tôi sẽ đau lòng đấy.

Câu nói này không phải rất nhẹ nhàng, sau khi những người tại hiện trường nghe thấy thì họ đều tin tưởng rằng Dương Thần và Mạc Thiện Ny liên kết với nhau.

Dương Thần khẽ cười, giơ tay chỉ ra phía Triệu Hồng Yến đang hết sức kinh ngạc nói:

- Trưởng ban Mạc, cô quen cô ấy không?

Sắc mặt Mạc Thiện Ny dần biến chuyển, nhìn Triệu Hồng Yến một lượt, cười khanh khách rồi nói:

- Đáng ghét, nhắc tới người con gái khác làm gì vậy?

Trước mặt Mạc Thiện Ny xuất hiện một dáng điệu khêu gợi, nhưng Dương Thần cũng không tâm trạng thương thức, hần lắc đầu thờ dài nói:

- Tôi thấy rằng hay là chúng ta tìm nơi nào không có người để nói chuyện, cô nghĩ sao?

- Được, cùng tôi đi đến đó nha.

Mạc Thiện Ny vui vẻ nhận lời, đi trước ra hướng bãi đậu xe

Đợi khi Dương Thần cùng Mạc Thiện Ny rời khỏi hiện trường, những nhân viên ở đó mới nhìn nhau, cảm thấy đôi điều chưa rõ bèn cùng nhau thảo luận.

Trương Thái nghĩ không ra liền hỏi những người xung quanh:

- Trưởng ban Mạc sao vậy nhỉ? Có vẻ như là biến thành một người khác, còn nữa, cô ta có khi nào đã lên giường với Dương Thần rồi không? Dương Thần không phải đã có vợ rồi sao?

- Không biết nữa, khá là lạ, tôi cũng không quen, một nhân viên nữ khác cũng gật đầu đồng ý.

- Lời nói của hai người bọn họ đều rất kỳ lạ.

Triệu Hồng Yến cảm thấy không hiểu gì cả, bèn hỏi Lương Minh Ngọc:

- Cô Minh Ngọc này, Trưởng ban Mạc sao lại không nhận ra tôi? Là giả vờ hay sao?

Lưu Minh Ngọc nhú mày ngẫm nghĩ, lắc đầu nói:

- Không giống, tôi cho rằng cô ta thật sự không nhận ra cô.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 112

Không Cần Phải Phiền Phức Đến Như Vậy

Tuy rằng sự việc khá ly kỳ nhưng mà cuối cùng, sau khi thảo luận với nhau xong thì những nhân viên trong công ty cũng giải tán. Lời đồn đại tuy rằng sẽ lan rộng ra nhưng cũng không ảnh hưởng quá nhiều. Nói cho cùng có gia đình nào mà không xảy chút chuyện mà không muốn truyền ra bên ngoài, chẳng qua là vừa xảy ra chuyện liên quan đến người con gái đẹp ở tầng trên thôi, cũng chẳng mới mẻ gì.

Với sự giúp đỡ của những người xinh đẹp và tốt bụng thì một vài người thấy Trương Phú Quý đáng thương cũng đã gọi điện đến bệnh viện, những người khác cũng không quản ông ta.

Một đám người của phòng Quan hệ xã hội nhìn thấy dáng vẻ rời đi của Dương Thần, tuy trong đầu đặt ra nhiều câu hỏi nhưng đành phải trở lại làm việc rồi, đợi hai người ấy trở về rồi nói sau.

Về phần Dương Thần, hắn cùng Mạc Thiện Ny đi đến bãi giữ xe của công ty. Bãi giữ xe quốc tế Ngọc Lôi chia làm ba lầu, vào ngày thường lầu ba là một ban công rất lớn, gần như là không có bất cứ chiếc xe nào có thể dừng lại ở đây.

Khi đi vào chỗ trong cùng của bãi giữ xe thì bốn bề không có một bóng người, Mạc Thiện Ny mỉm cười rồi xoay người dừng lại.

Dương Thần và cô đứng cách nhau vài thước, thấy Mạc Thiện Ny không nói năng cũng không gấp gáp gì cả, hắn bèn lấy ra một điều thuốc, châm lửa rồi mới nói:

- Tôi có nhớ lần trước tôi đã từng nhắc nhở cô, giờ lại bị tôi bắt gặp, tôi không thể nương tay được nữa rồi.

Mạc Thiện Ny lộ vẻ mơ hồ, bĩu môi nói:

- Dương Thần thân mến, anh đang nói gì vậy?

- Đừng giả vờ nữa!

Dương Thần cười cười sờ cằm rồi nói tiếp:

- Những gì cô học được không giống chút nào cả, ngoài bộ dạng, dáng vẻ, khí chất giống cô Mạc ra thì những thứ còn lại đều không giống.

Trong ánh mắt “Mạc Thiện Ny” hiện ra một tia sáng:

- Anh đang nghi ngờ tôi là người giả mạo phải không?

Dương Thần lắc đầu:

- Không phải, tôi biết là cô cố ý thay đổi cho không giống cô ấy, nếu cô đồng ý, cô hoàn toàn đủ khả năng để có hương nước hoa trên cơ thể giống hệt cô ấy cho dù cô và cô ấy cùng... Cô còn đổi thương hiệu Cổ Kỳ thành

Lancome, chi tiết nhỏ như vậy mà cô còn quan tâm đến, nếu không phải do chính cô biểu hiện ra thì tôi nghĩ tôi không thể phát hiện bất cứ dấu vết nào nhanh như vậy được.

- Vậy anh biết tại sao tôi không để ý đến việc có thể làm anh phát hiện ra không? Mạc Thiện Ny hỏi một cách xảo quyệt.

Dương Thần nhả một vòng khói thuốc, cười như không rồi nói:

- Cái này cũng cần phải nghĩ à, nếu một Mạc Thiện Ny giả đang ở trước mặt tôi, vậy thì Mạc Thiện Ny thật nhất định đang ở nơi khác.

- Thật thông minh!

Cô ta hơi xoay người, sau khi giờ tay lướt qua mặt liền thay đổi vài động tác, rồi lại quay đầu lại, khuôn mặt đã trở về vẻ ban đầu.

Một khuôn mặt đầy mê hoặc, toát lên vẻ đẹp ngang bướng. Đúng là lần đầu giả mạo Đường Đường của nữ Ninja Bát Nhã.

Dương Thần buồn rầu nói:

- Cô Bát Nhã này, mặc dù tôi không rõ các người trong hội Bát Kỳ làm sao mà to gan đến như vậy, dám ở mảnh đất Hoa Hạ này ba lần bốn lượt hành động, nhưng tôi nghĩ rằng các người nhất định tìm nhằm người rồi, tôi chỉ là đến đây nghỉ ngơi, nói cách khác là muốn “kéo dài tuổi thọ”, nếu các người muốn tìm tôi để cùng uống trà, ăn tối, vân vân... tôi sẽ rất hoan nghênh, nhưng nếu không có chuyện gì mà muốn bắt người bên cạnh tôi, còn giả mạo bọn họ khiến họ gặp phiền phức, về điểm này không thể nào nói nổi, dù gì cũng là một trong ba người quan trọng nhất của hội Bát Kỳ, làm sao có thể làm ra chuyện mất phong độ như vậy được?

Bát Nhã xinh đẹp khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói:

- Thưa ngài, nếu ngài muốn uống trà, ăn tối, Bát Nhã này sẽ rất hoan nghênh, còn nếu có thời gian, dù là phải thức thâu đêm cùng ngài cũng là vinh hạnh của Bát Nhã... Nhưng mà... ngài có thể giao “Thần Thạch” ra trước được không? Tôi sẽ đảm bảo cô Mạc sẽ không bị tổn hại gì, thậm chí có thể giúp ngài đem quần áo cho cô ấy, à đúng rồi, có thể ngài không biết, ngay cả nội y tôi cũng đã thay giúp cho cô ấy rồi.

- Lần trước tôi đã nói rồi, tôi không biết cái gì là gọi là “Thần Thạch” cả, Dương Thần vung tay nói.

- Không thể nào.

Bát Nhã nói:

- Cho dù cả thế giới không ai biết Thần Thạch là gì nhưng vẫn còn duy nhất một người biết, ngài nhất định hiểu rõ hàm ý của Thần Thạch hơn bất cứ ai, cũng chỉ có ngài mới có thể nắm giữ Thần Thạch.

Dương Thần vỗ vỗ trán nói:

- Nói với cô rồi mà sao cô cứ không tin nhỉ, cô nói tiếng Hoa Hạ tốt như vậy, làm sao không biết người Hoa Hạ coi sự chân thành là một đức tính cao đẹp?

- Ngài không phải là người.

Bát Nhã cười lạnh nói:

- Ngài không cần phải tuân thủ tất cả những quy tắc của con người như vậy đâu.

- Tôi không thích nghe lời nói này của cô đâu. Tôi có hai cánh tay và đôi bàn chân, làm sao không phải là người được, Dương Thần buồn rầu nói.

- Tôi không muốn nói những điều này với ngài, có phải là người hay không, chính ngài mới là người hiểu rõ nhất.

Bát Nhã lạnh lùng nói:

- Tôi cần Thần Thạch, tôi có thể cam đoan rằng hội Bát Kỳ chúng tôi sẽ xem ngài như là một đồng minh đáng tin cậy nhất.

- Không cần nói, tôi không bận tâm Thần Thạch nó như thế nào. Tôi vẫn không dám trở thành đồng minh của hội Bát Kỳ, cùng các người ở một chỗ, điều đó không đồng nghĩa với việc trở thành kẻ thù của những người khác à? Không cần nói gì hết, hiện giờ đang có một lũ điên muốn đối chọi với nhau để giành lấy Cao Thiên Nguyên của đất nước Nhật Bản chúng tôi, tôi không muốn chuốc thêm phiền phức, Dương Thần phát tay kiên quyết không làm.

Bát Nhã lạnh nhạt nói:

- Như vậy thật có lỗi, có lẽ chúng ta phải dùng cách khác để đàm phán thôi. Hơn nữa cô Mạc bạn của ngài không thích hợp để làm vật hi sinh.

Sau khi hút thuốc xong, Dương Thần đem đầu thuốc ném xuống dưới rồi dùng chân giẫm lên, hần nói:

- Tôi nghĩ hôm nay cô không thể nào đi một mình, nếu tôi đoán không nhầm, còn có hai người khác đang nấp ở chỗ nào đó, Mạc Thiện Ny có lẽ đang ở gần đây.

Khuôn mặt Bát Nhã không lộ vẻ gì, cô nói:

- Không hổ danh là bậc anh tài, nhanh như vậy đã nghĩ ra những thứ này như thế nào rồi, năng lực tiềm tàng của cáo và vẻ bí mật của nó giống như nhau chính là thiên hạ đệ nhất, cho dù ngài là bậc anh tài, cũng kiếm không ra bọn họ.

- Con cáo của một trong ba Ninja cao thủ... Nghe nói gã là kẻ đầu tiên ám sát chính khách của Nhật Bản, đúng là một nhân vật lợi hại mà, Dương Thần gật gật đầu đồng ý.

- Sao chứ? Có phải muốn thay đổi kế hoạch? Cùng chúng tôi hợp tác mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn, phải không? Rốt cuộc thì cấp trên xinh đẹp mê người của ngài vẫn đang nằm trong tay chúng tôi, Bát Nhã cười một cách đắc ý.

- Không không không.

Dương Thần lắc lắc tay nói:

- Tôi nghĩ không cần phải phiền phức đến như vậy, mặc dù tôi không thể tìm ra họ ngay nhưng có cô ở đây thì hội của cô có thể đem tôi tới chỗ họ.

Bát Nhã vừa nghe xong ngay lập tức hiểu được ý của Dương Thần:

- Bậc hiền tài à, tôi cứ tưởng ngài là kẻ để mặc mọi người xâu xé nhau chứ? Đừng có đánh giá thấp danh dự ba vị Ninja cao thủ của vương quốc Nhật Bản.

- Có phải đánh giá thấp hay không, cô Bát Nhã cứ thử xem, Dương Thần bình tĩnh nhìn Bát Nhã.

Khóe miệng Bát Nhã lộ ra một nụ cười quái dị, bóng dáng dần dần mờ đi, giống như là một bức tranh thêu.

Dương Thần đứng im tại chỗ, đợi khoảng một lát sau rồi bước nhanh về phía bên trái, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lại.

“Đinh”

Tiếng ma sát của kim loại vang lên.

Vừa muốn dùng tuyệt pháp Ninja giết chết Dương Thần từ giữa không trung thì Bát Nhã bỗng dừng lại, trên tay cô ngay cả không khí dao động cũng không có, lưỡi dao đã bị ngón tay kỳ lạ của Dương Thần kẹp lấy.

Dương Thần không cho Bát Nhã cơ hội để phản ứng, ngón tay hơi nứt ra.

"Rắc"

Tiếng kim loại lại một lần nữa vang lên, lưỡi dao được làm từ thép đã bị bẻ gãy thành hai miếng thép rời.

Bát Nhã kinh sợ, vội vàng buông vũ khí, cơ thể một lần nữa như tan ra giữa không trung.

“Vù vù”

Trong tay hai thanh kiếm một trước một sau từ phần bụng của Dương Thần kết hợp lại, Dương Thần cũng không né tránh, hấn đứng tại chỗ, hai tay lướt nhẹ qua như nước chảy, trước sau đều nhẹ nhàng, hai thanh kiếm đúng lúc được Dương Thần chụp lấy.

Nhìn thanh kiếm sắc nhọn màu xanh biếc và quái dị nằm trong tay, Dương Thần cảm thán:

- Loại độc này có thể giết chết ba con voi lớn đó cô Bát Nhã à.

Bát Nhã đánh lén nhưng không thành, việc đánh trả đã làm cho hai bàn tay dính chất độc, cô cảm thấy việc chiến đấu này không còn gì đáng buồn hơn, cuối cùng ý thức được người đàn ông đứng trước mặt có khả năng quan sát và khả năng hành động đáng sợ đến như vậy, nghĩ lại bản thân không thể địch nổi.

Đánh không lại đành phải chạy, Ninja không phải là võ sĩ, cũng không phải liệt sĩ, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn nhiều so với cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

“Độn thuật” chắc chắn là một trong những khả năng bắt buộc mà một Ninja phải luyện tập, Bát Nhã là một Ninja, theo lẽ tự nhiên là đã phải dày công luyện tập.

Lại là vài cây kiếm chặn lại bay ra phía sau. Dáng người của Bát Nhã một lần nữa lại trở nên mờ ảo, khiến người ta khó mà nhìn rõ được vị trí cụ thể,

và bốn phía bãi giữ xe của cả lâu ba đều xuất hiện tiếng chân của Bát Nhã, nhưng cũng không thấy bóng dáng đâu.

Dương Thần đi nhanh về phía hàng rào nằm ở bên trái bãi đậu xe, mỗi bước đi đều kịp tránh né những thanh kiếm đang bay tới, có một cây kiếm độc được Dương Thần cầm trên tay rồi rơi xuống đất.

Đợi khi Dương Thần cách hàng rào còn gần mười mét, thanh kiếm mà Dương Thần bắt được bỗng tỏa ra sức mạnh, bắn về phía khoảng không phía trước hàng rào.

Thanh kiếm trong tay phát ra thứ âm thanh xé gió, khi bay qua khoảng không khoảng một mét trước hàng rào đột nhiên trong bầu không khí trong lành đó có một vết máu bắn tung tóe.

Trước mặt Bát Nhã là tấm lưng của Dương Thần. Hình ảnh đó bỗng nhiên biến đổi như có phép thuật rồi xuất hiện trước hàng rào, cánh tay cô chọt xuất hiện vết rách do thanh kiếm để lại.

Thanh kiếm trong tay cô dính chất độc. Trước giờ Bát Nhã toàn cho người ta nếm độc của thanh kiếm này, nhưng thật không ngờ đến hôm nay chính bản thân lại nếm trải mùi vị của chất độc.

Bát Nhã nhận ra da của mình bị thanh kiếm chém nát, cảm thấy không xong, vội vàng kéo ra một viên thuốc ở ngực nhét vào trong bụng.

- Thuốc của cô chắc hẳn là có thể giải được những loại độc được bình thường. Nhưng hàm lượng độc tố trên cây kiếm đặc chế trong tay tôi lại vượt quá mức bình thường. Cô Bát Nhã này, bây giờ cô vẫn có thể dùng độc chiêu Ninjutsu để tẩu thoát đây? Dương Thần đi lên đi xuống trước mặt Bát Nhã, nhếch miệng nhìn Bát Nhã cười nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 113

Đều Là Gió Thoảng Mây Bay.

Từ khi chào đời cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên Bát Nhã cảm thấy thuốc giải độc quan trọng hơn nhiều so với thuốc độc, hàm lượng chất độc gấp ba lần đã thấm vào cơ thể, khiến Bát Nhã cảm thấy sống không bằng chết.

Một thân thể đã quen với sức chịu đựng lớn đột nhiên tê liệt, sức lực của cả cơ thể đều không còn, thuốc giải thấm vào cơ thể không khác gì muối bỏ biển.

- Ngài đã học qua Ninjutsu chưa?

Bát Nhã rên rỉ, cố gắng hỏi.

Dương Thần đang có hứng thú nằm và ngắm nhìn dáng người đầy đặn của Bát Nhã, vì toàn thân bủn rủn, không chút sức lực nào, toàn bộ cơ bắp căng cứng đều giãn ra nên đã làm lộ ra thân hình chắc nịch của người thiếu nữ. Nghe câu hỏi của Bát Nhã, hắn bèn lắc đầu nói:

- Ninjutsu của các người đều là bí truyền của những phe phái khác nhau, mặc dù tôi có cách để học trộm nhưng tôi không có hứng thú.

Bát Nhã không cam tâm mà hỏi:

- Vậy thì tại sao mỗi lần thực hiện Ninjutsu ngài đều có thể nhìn ra?

Dương Thần nhin không được cười rồi nói:

- Cô Bát Nhã à, nước Hoa Hạ có một câu nói thế này: “Thiên hạ vô công, vô kiên bất phá, duy khoái bất phá” (Võ công thiên hạ dù không có gì phá giải được nhưng chỉ cần có tốc độ vượt bậc thì vẫn sẽ phá giải được), những võ sĩ của đất nước Nhật Bản từ xưa đã hấp thụ võ thuật của chúng tôi, về sau coi như là bản thân đã sáng tạo ra võ thuật Đông Doanh, Ninjutsu. Họ còn đắc chí cho rằng họ có tài năng xuất chúng nhưng thật ra không phải vậy, võ công của các người vẫn là không có cách nào chạy ra khỏi phạm vi của câu nói này.

- Trên thế giới này, kẻ thực sự mạnh chỉ có thể so sánh ở hai mặt: lực lượng và sức mạnh, về phần chiêu thức, chỉ là gió thoảng mây bay mà thôi.

Bát Nhã suy tư, giống như là hiểu ra được một chút, khi nhìn về phía Dương Thần, cô cảm thấy kinh sợ:

- Bậc anh tài à, ngài là kẻ mạnh và đáng được tôn trọng, chỉ đáng tiếc là ngài nhất định muốn đối đầu với hội Bát Kỳ chúng tôi.

- Không, không phải, Dương Thần phủ nhận.

- Không phải tôi muốn đối đầu với các người, chỉ là các người khiến tôi gặp phiền phức, tôi nói trước rồi, tôi đến đây chỉ để nghỉ ngơi, Viêm Hoàng

Thiết Lữ đã bỏ qua cho tôi, hội Bát Kỳ các người làm gì mà khẩn trương quá vậy.

Bát Nhã bình tĩnh phân bua:

- Xin ngài hãy tin tôi, với trí tuệ của ngài, không thể nào không nghĩ tới được, xin đừng lừa gạt chính mình nữa. Viêm Hoàng Thiết Lữ tạm thời không ra tay chỉ là vẫn chưa tìm thấy cơ hội thích hợp nhất mà thôi. Không có một tổ chức hay quốc gia nào cho phép Thần Thạch rơi vào tay kẻ khác. Cho dù là ngài thì bọn họ cũng sẽ khiêu khích sự uy nghiêm của ngài, hành động chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Dương Thần cười khỏ nói:

- Cô nói như vậy giống như là hủy hoại hạnh phúc của chính tôi vậy, khiến tôi đau đầu rồi này.

- Nói như vậy là ngài đã thừa nhận rằng Thần Thạch đang trong tay ngài? Bát Nhã tận dụng mọi thứ để hỏi hấn.

Dương Thần vội vàng lắc đầu:

- Ý tôi là, bọn họ đều giống các người, đều hiểu làm tôi đang giữ Thần Thạch, thật ra tôi không có giữ.

- Cũng có thể.

- Tốt lắm!

Dương Thần kêu lên một tiếng:

- Cô Bát Nhã này, cô đã trúng độc rồi, nói nhiều như vậy làm gì? Mặc dù tôi biết chất độc trong người cô là do thuốc giải chậm giải trừ nhưng trước mắt, tôi vẫn cần dùng cô để đổi lấy cô Mạc.

Bát Nhã cảm thấy bất đắc dĩ, kế hoạch lại một lần nữa thất bại khiến cô chán nản. Trong mắt của một Ninja tài giỏi trẻ tuổi này, người đàn ông trước mặt giống như bức tường lớn nhưng không thể nào vượt tới đỉnh của nó, làm gì cũng đều không thể lật đổ được, cho dù xung đột, ép buộc cũng đều giống như là đụng phải một tấm thép rắn chắc.

Thấy Bát Nhã không nói lời nào, Dương Thần bèn hỏi:

- Như vậy là vẫn muốn tôi tìm ra hai người đi cùng cô sao?

Bát Nhã giật mình, ngẩng đầu nói:

- Ngài biết là hai người đó?

- Xem ra cô không nghe rõ lời tôi vừa nói rồi, khả năng nấu náu của ông Ly vô cùng lợi hại, nhưng như tôi vừa nói thì không thể nào tìm ra ngay, bây giờ cũng đã tốn không ít thời gian rồi, với lại vừa nãy khi cô bị tôi bắn bị thương, trong bọn họ có người đã để lộ ra một chút tin tức, Dương Thần cười xảo quyệt.

Bát Nhã mở rộng chiếc miệng nhỏ nhắn mê hoặc nhưng không nói nên lời, sức mạnh của người đàn ông này thực sự không thể tưởng tượng được.

- Đây là khả năng của hấn sao?

Bát Nhã nhủ thầm.

Dương Thần hai tay chống nạnh, nhìn về bốn phía, y như là đang tìm người quen.

- Cái này thì tôi không rõ, cuối cùng chúng ta không thể nào gặp mặt.

Bát Nhã gật đầu, có vẻ đã bình phục, cô giơ tay lên, làm một số động tác kỳ lạ, y như một loại kết ấn thời xa xưa.

Hai Ninja áo đen từ đâu xuất hiện, gần như là cùng một lúc, họ đứng sau lưng Dương Thần.

Dương Thần xoay người, mỉm cười dò xét hai người, một người trong đó có thân hình vạm vỡ, lộ ra đôi mắt giống như hổ dữ, khoe mắt còn có một vết sẹo, người đàn ông còn lại thì có dáng dấp rất nhỏ bé nhưng dựa vào những đường cong do cơ bắp chắc nịch tạo ra thì có thể đoán người này có sức bật vô cùng tốt hoặc nguyên nhân từ việc luyện tập một loại Ninjutsu nào đó. Gã đang đứng dưới ánh mặt trời, toàn thân như toát ra lớp sương mù màu đen.

- Thiên Cầu, ông Ly?

Ly Kiệt Kiệt gầy guộc cười lên vài tiếng, nói bằng tiếng Hoa Hạ:

- Không hổ danh là bậc anh tài đứng trên đỉnh của ngọn tháp được khắc chữ vàng, từ khi ta chính thức xông pha giang hồ cho đến nay, đây là người đầu tiên có thể nhìn ra hành tung của ta.

Dương Thần cười khiêm tốn:

- Quá khách sáo rồi, nhưng ông nói tiếng Hoa Hạ kém hơn nhiều so với cô Bát Nhã đấy.

- Đó là bởi vì tôi chỉ cần giết người, không cần phải nói, ánh mắt ông Ly có chút nham hiểm:

- Có gì xin chỉ bảo, bậc anh tài làm sao phát hiện hành tung của tôi?

- Quả thực nếu không phải người anh em bên cạnh ông đột nhiên lộ ra chút sơ hở thì tôi vẫn rất khó tìm ra ông nhanh đến như vậy, Dương Thần nói thật.

- Thiên Cầu à, mày làm hư chuyện rồi, thật mất hứng mà!

Ông Ly nói một cách không hài lòng.

Thiên Cầu cao lớn quét ánh nhìn lạnh lẽo qua mặt ông Ly:

- Bản thân chỉ đáng vứt đi, đừng viện lý do nữa!

- Mày nói cái gì?

Giọng ông Ly được nâng lên rất cao.

- Tôi nói ông là đồ rác rưởi.

- Đủ rồi!

Bát Nhã té trên mặt đất, giận dữ, trách mắng nói:

- Các người cãi nhau làm gì? Các người đều là đồ bỏ đi.

Lần này thì hai người không nói gì, trong nháy mắt Thiên Cầu đã nghiêng mình đến bên cạnh Bát Nhã. Gã đỡ Bát Nhã dậy, một tay ôm lấy eo Bát Nhã.

Bát Nhã chau mày nhìn Thiên Cầu, rồi mới nói với Dương Thần:

- Cho ngài biết là chúng tôi sẽ không từ bỏ. Hôm nay chúng tôi đã thua nhưng lần sau chúng tôi sẽ không cho ngài bất cứ cơ hội trao đổi người nữa đâu.

- Các người không đánh nhau à? Dương Thần tò mò hỏi.

- Ha ha, đánh mất cơ hội đầu tiên rồi mới đánh nhau, đó là một trong những điều tồi tệ nhất của một Ninja, huống hồ chúng tôi hoàn toàn không nắm chắc phần thắng.

Ông Ly nói:

- Nếu muốn nhìn thấy cấp trên xinh đẹp của ngài bình an vô sự thì hãy để chúng tôi rời khỏi đây hai trăm mét.

Dương Thần sờ sờ mũi nói:

- Hai trăm mét thực sự cũng đủ, các người không cần khẩn trương như vậy đâu, tôi vẫn là khá khâm phục “Thuấn Bước” của bọn Ninja các người.

- Nói là làm!

Vừa nói xong thì hai người đó đã mang theo Bát Nhã rời đi, trong nháy mắt đã biến mất.

Dương Thần nhìn vào nóc căn phòng xa xa kia, im lặng đếm:

- Một trăm, một trăm rưỡi, hai trăm...

Đếm xong hai trăm, bên tai truyền tới âm thanh yếu ớt, lúc này Dương Thần mới thả lỏng cơ thể ra, mỉm cười.

Hắn sẽ không đuổi theo nữa, không phải là do đuổi không kịp mà truy đuổi chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, chẳng qua bắt đắc dĩ phải làm vậy. Dương Thần không lật lọng, cuối cùng bọn họ cũng không có được món hời nào, hơn nữa lúc này có việc cần phải làm.

Xoay người rời khỏi bãi giữ xe ở lầu ba, Dương Thần tính đi đến lầu hai tìm chiếc xe Audi màu đỏ của Mạc Thiện Ny, bởi vì ông Ly nói cho hắn biết cô gái đáng thương này hiện giờ đang nằm trong xe của cô ta, hơn nữa lại trong tình trạng không mảnh vải che thân.

Cùng lúc đó, ba người Bát Nhã cũng đã chạy đến phía sau tám biển quảng cáo của một tòa nhà cao tầng. Họ đều dừng lại tại đó.

Bát Nhã bình phục lại, trừng mắt nhìn Thiên Cầu đang ôm lấy chiếc eo của mình mà không chịu buông tay ra, cô nói bằng tiếng Nhật:

- Buông ra!

Thiên Cầu đỡ đỡ, bàn tay to của hắn càng siết chặt lấy chiếc eo thon nhỏ nhắn của Bát Nhã, thậm chí còn sờ soạng lên vùng ngực đang ưỡn ra của Bát Nhã, bàn tay cuốn lấy da thịt mịn màng của cô.

Ông Ly với bộ dạng hèn hạ nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi nhưng không lên tiếng.

- Thiên Cầu, chờ ta bình phục, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết, Bát Nhã giận dữ đỏ mặt tía tai.

- Tại sao vậy Bát Nhã, tại sao cô không muốn làm người đàn bà của ta

chứ? Thiên Cầu rất kích động nhưng giọng nói rất thấp.

Bát Nhã lạnh lùng nói:

- Người dựa vào gì mà muốn ta trở thành người đàn bà của người?

- Ta là người đàn ông có uy quyền nhất tổ chức, cô chỉ có thể thuộc về ta mà thôi, Thiên Cầu trả lời một cách mạnh mẽ.

- Hừ, người đừng quên sự tồn tại của Thủ lĩnh, Bát Nhã cười lạnh.

Trong mắt Thiên Cầu hiện ra một tia sáng:

- Thủ lĩnh đã già rồi, bọn đàn bà ông ta tìm về chỉ là để khiêu vũ, rót rượu cho ông ta. Ông ta đã mất đi tính kiêu ngạo và sự tôn nghiêm mà một người đàn ông phải có. Nếu tôi là tôi là ông ta thì tôi đã sớm từ chức rồi.

- Cảm ơn!

Thân thể Bát Nhã mềm mại run rẩy.

- Người không được sỉ nhục cha của ta.

- Ông ta chỉ là cha của cô, không phải của ta.

Thiên Cầu kéo miếng che mặt xuống, một khuôn mặt vuông vắn bắt đầu có chút méo mó.

- Bát Nhã à, cô hãy tỉnh táo một chút đi, từ trước tới giờ ông ta chưa từng xem cô là con, trong mắt ông ta cô chỉ là thú cưng được ông ta thuần dưỡng. Ông ta đáng chết lắm, ông ta muốn chiếm đoạt đứa con gái nuôi của mình. Thứ rác rưởi đó muốn có được cô nhưng ông ta không còn khả năng đó nữa, đáng đời lắm!

- Chát!

Bát Nhã dùng toàn bộ sức lực để cho Thiên Cầu một bạt tai.

- Ta nói rồi, không cho phép người sỉ nhục cha ta!

Trong mắt Bát Nhã chất chứa một khối sương mù, lạnh lẽ nói.

Thiên Cầu che đi khuôn mặt bị Bát Nhã đánh, ngực phập phồng, cười lớn:

- Ha ha ha cô đánh tôi, Bát Nhã à, cô đánh tôi hả?

- Do người thôi, Bát Nhã lạnh lùng nhìn gã.

- Cô sẽ hối hận! Sau khi tôi tổng khứ ông ta đi rồi trở thành Thủ lĩnh, tôi sẽ biến cô thành người đàn bà nô lệ của tôi, hằng ngày không mặc quần áo đứng trước mặt tôi để tôi ra lệnh, Thiên Cầu hùng hổ nói.

Bát Nhã khinh thường nhìn người đàn ông đang điên lên, nói châm biếm:

- Đợi khi nào người làm được rồi hãy nói.

- Tôi biết, chỉ cần tôi lấy được Thần Thạch từ trong tay thằng cha đó, tôi cũng có thể trở thành một người đáng được ca tụng, đến lúc đó, tên già kia không đáng lo nữa.

Trong mắt Bát Nhã hiện lên cái nhìn nghiêm túc:

- Không cho người làm càn, sức mạnh của bậc anh tài kia người đã rõ lắm rồi.

- Cô không có tư cách ra lệnh cho tôi, tôi sẽ cho cô biết, tôi mạnh mẽ hơn gã kia, mạnh gấp mấy trăm lần.

Ở một góc sáng, ông Ly im lặng, nhìn thấy tất cả, khóe miệng lộ ra nụ cười quái lạ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 114

Trả Lời.

Khi Dương Thần dừng xe bên hông trong lầu hai, chiếc Audi A4 màu đỏ của Mạc Thiện Ny quả nhiên đậu ở đó, cửa xe đóng chặt, bởi vì dán sát vào tấm cửa sổ sẫm màu không nhìn rõ tình hình bên trong.

Dương Thần đi đến gần, gõ gõ vào cửa xe, bên trong cũng không có động tĩnh gì cả.

Mỉm cười lộ chút thâm ý, Dương Thần làm bộ quay người rời khỏi...

- Dương Thần!

Cửa sau xe lập tức mở ra một khe hở, gương mặt hồng hào xinh đẹp của Mạc Thiện Ny lộ ra một chút, căng thẳng gọi Dương Thần lại.

Dương Thần giả bộ vẻ giật mình quay đầu lại:

- Ô, trưởng ban Mạc, cô thật ở trong này à, tôi còn nghĩ làm sao mới sáng sớm chưa thấy đi làm mà xe lại ở đây chứ, cô đang chơi trò trốn tìm sao?

- Trốn cái đầu anh.

Mạc Thiện Ny cũng nôn nóng muốn bức rời, không chút phong cách thực nữ, kìm không nổi hét to muốn vỡ mồm:

- Chuyện gì thế này, tại sao tôi, không biết sao tôi lại thành thế này?

- Làm sao vậy?

Dương Thần cười ranh mãnh hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Thiện Ny đỏ bừng, ngập ngừng nói:

- Chính là... Tại sao tôi... Tôi... Tại sao quần áo tôi mất cả rồi?

Mạc Thiện Ny cảm thấy đã gặp quỷ rồi, vốn hôm nay tâm trạng rất tốt, vì đề nghị của Dương Thần, cô đã giải quyết được một phiền phức lớn trong nhà. Nhưng vừa đến công ty, khi xuống xe thì đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, trước mắt tối sầm, rồi không biết gì nữa.

Lại tỉnh dậy lần nữa, không ngờ người trần truồng nằm trên ghế sofa sau trong xe của mình, đến quần tất tơ đen cũng bị đẩy xuống dưới không chừa một sợi nhỏ.

Chết tiệt mình lại không phải nữ diễn viên chính bộ phim thần bí, tính thế nào đây? Đóng phim cũng không kì dị đến như thế này.

Dương Thần cũng không muốn trêu cô nữa, xem ra khả năng tâm lý chịu đựng của nữ cấp trên xinh đẹp không tồi, không suy sụp, thế là bình tĩnh nói:

- Nếu như cô muốn biết sự tình, tôi có thể nói cho cô nghe, nhưng những chuyện này có chút ly kì, cho nên tin hay không tùy cô.

- Anh nói trước đi.

Mạc Thiện Ny khó mà thấy Dương Thần nghiêm túc một lần, tuy rằng lúc

này toàn thân không có y phục, nằm trên xe có chút khó xử, nhưng tâm trạng vẫn cố ổn định nhìn Dương Thần xuyên thấu qua khe cửa xe.

Dương Thần sắp xếp lại mạch suy nghĩ, thì bắt đầu chậm rãi thuật lại chuyện xảy ra sáng sớm.

Chuyện đại khái là có một đám người xấu muốn cướp đoạt một món đồ quý từ tay Dương Thần, nhưng vật đó kì thực Dương Thần không có, cho nên không có cách nào giao cho bọn họ, thế là bọn họ muốn dùng người bên cạnh Dương Thần để làm quân bài trao đổi, buộc Dương Thần phải đưa cho họ, nhưng không ngờ bọn chúng đánh không lại Dương Thần, cho nên mưu kế không đạt được.

Còn như chuyện Trương Phú Quý xảy ra ở trước cổng công ty, thì hơi khó nói một chút, Dương Thần cũng chỉ đồng ý, bọn người xấu quyết định lợi dụng Mạc Thiện Ny trước, đã điều tra tài liệu hoàn cảnh Mạc Thiện Ny sau đó đánh thuốc mê cô, trong đó có một phụ nữ sở trường về thay đổi tướng mạo, giống như tuyệt kĩ về về biến đổi gương mặt, giả trang thành Mạc Thiện Ny, giống như đúc, từ đó lợi dụng quân cờ Trương Phú Quý đem phiền toái tới Mạc Thiện Ny và Dương Thần, không chỉ ảnh hưởng đến hình ảnh Mạc Thiện Ny, còn khiến Dương Thần không cẩn thận trở thành người yêu Mạc Thiện Ny nhưng sự việc cũng không phải hồng бет, bởi vì Dương Thần đã nhanh chóng lôi người phụ nữ kia đi, chỉ có điều lời đồn đại nhảm kia sẽ còn truyền khá lâu.

Mạc Thiện Ny sau khi nghe xong, lặng im lúc lâu, mới không chắc chắn, ngẩng đầu hỏi:

- Đồ vật kia kì thực là nằm trong tay anh.

Dương Thần sững sốt:

- Cái gì?

- Chính là cái vật bọn họ muốn cướp đó, thực ra trong tay anh, anh lừa bọn chúng, đúng không?

Dương Thần vội vã lắc đầu:

- Làm sao có chứ, tôi quả thực không có.

Mạc Thiện Ny nhìn hắn một cách kì quái lại hỏi:

- Thế thì tốt, nếu giả như là có, anh có đồ vật đó, mà hôm nay anh đánh không lại bọn chúng, anh có đem cái vật đó ra đổi tính mạng của tôi không?

Vấn đề này đột nhiên xuất hiện khiến Dương Thần chưa kịp chuẩn bị tâm lý, dù là tố chất tâm lý mạnh mẽ cũng hơi chút rộng rãi...

Ta sẽ làm sao?

Dùng đá thần đổi mạng người phụ nữ này?

- Nay...Tôi cảm thấy không cần thiết phải trả lời, bọn họ đánh không lại tôi đâu.

Dương Thần nói giọng nước đôi.

- Tôi nói là giả thuyết anh đánh không lại, tôi muốn anh bây giờ phải trả

lời tôi biết, ngay lập tức.

Mạc Thiện Ny cố chấp hỏi, sắc mặt dần dần chuyển từ hồng sang sợ hãi, ánh mắt có phần căng thẳng và lo lắng, nhưng phần nhiều là chờ đợi.

Dương Thần yên lặng nhìn cô, trong đầu hiện ra những hình ảnh khác biệt..

Thông báo tuyển dụng trong cuộc họp, hình dáng đó biết tươi cười tao nhã... Khi đưa mình đến công ty lưu manh, nét mặt giáo hoạt mà hống hách...Dáng điệu kinh ngạc đáng yêu khi nhìn thấy mình cầm chi phiếu... Khi bên cạnh giường Lâm Nhược Khê, hình bóng đó lại dịu dàng, mộc mạc...Khi bị Lâm Khôn bắt cóc cùng nhau, cô ấy mạnh mẽ phản kháng, tức giận mắng ...

Trong quầy hàng rộng lớn, là một người phụ nữ tự rót hạt cao lương đậm đặc uống một mình, tự nói với bản thân về thời gian trong quá khứ...Trong tòa kiến trúc, là người phụ nữ không giọt nước mắt bất lực nản lòng thoái chí, cùng với người tàn tật ngoan cường đoạt lại chiếc túi bị cướp...

Trước đây không lâu, người phụ nữ này đột nhiên ôm chặt hân, còn trao hân một nụ hôn ấm áp mà run rẩy, nụ hôn đó lẫn lộn vị rượu ngọt ngào, dường như hơi thở vẫn còn lượn lờ quanh hân...

Từng màn từng màn giống như một bộ phim ngắn nhưng khó quên không ngừng hiện lên trong đầu Dương Thần.

Nhìn thấy Dương Thần sững sờ, trong mắt Mạc Thiện Ny như có một tầng u ám buông xuống tầm mắt.

- Thôi, nếu anh không muốn trả lời...

- Đổi..

Dương Thần đột nhiên ngẩng đầu cười vui vẻ, ánh mắt long lanh nhìn Mạc Thiện Ny.

- Tôi sẽ đổi, nếu như tôi thật có vật kia, nhưng mà tôi nghĩ sẽ không bao giờ có cái ngày đó đâu, vì bọn chúng thực sự đâu không lại tôi mà.

Mạc Thiện Ny chỉ cảm thấy trái tim mãi đập thình thịch, lỗ tai như cũng nghe được chân động mãnh liệt đó, hai mang tai ửng đỏ, mắt lóng lánh.

- Thình thịch..

Cửa xe đóng lại rất nhanh, Mạc Thiện Ny lại rút vào trong.

Dương Thần ngây ra, tính làm sao đây, vội vã gõ gõ vào cửa xe:

- Cô Mạc, cô làm gì vậy, cô có phải rùa đâu mà rút cổ vào thế?

- Anh mới là rùa.

Mạc Thiện Ny thở phì phì mở cửa, không vừa lòng bĩu môi, vành mắt đỏ đỏ như vừa mới lau nước mắt.

Hai mắt Dương Thần lập tức nhìn thẳng vào Mạc Thiện Ny, hóa ra lần này khe cửa hé mở khá rộng, Dương Thần đã có thể nhìn thấy dáng người nõn nang mềm mại của Mạc Thiện Ny ngồi trên ghế sau xe.

Dù trong xe ánh sáng rất mờ, nhưng cũng đủ để liếc đến nhẵn nhụi mùi

hương da thịt trắng ngần, hai bầu thịt trắng cao ngất run rẩy như quả chín thầu, phần dưới kích thước lưng áo sát chặt khêu gợi, là...chắc nịch...cùng đôi chân đẹp thon dài trơn bóng. Vì Mạc Thiện Ny ngồi tư thế thân thể uốn cong, cả hình thể là lướt đến mê người.

Dáng người phụ nữ này không thua kém Sắc Vi chút nào, Dương Thần thầm nghĩ.

Mạc Thiện Ny cũng phát hiện ra tình hình không ổn, la thất thanh một tiếng, một lần nữa đóng nhanh cửa xe, ở trong xe hét lớn:

- Dương Thần mau đi tìm quần áo cho tôi, anh là đồ quỷ biến thái háo sắc.

Dương Thần giật mình, người phụ nữ này tính khí còn nóng nảy lắm, một chút cũng không đáng yêu, nhìn cũng không mang thai được mà.

Lắc đầu buông tiếng thở dài khổ sở, Dương Thần phân vân nên đi đâu mua quần áo cho Mạc Thiện Ny, mua đồ này cũng không phải ít, người ta đến quần lót cũng bị lột mất, lần đầu tiên hẳn mua nội y giúp phụ nữ.

Đúng lúc này, Mạc Thiện Ny mở hé cửa sau xe, nhét chiếc chìa khóa xe Audi qua khe hở rơi xuống đất.

- Mở thùng sau xe ra, bên trong có cái túi af màu đen, quần áo trong túi đó đều có thể thay, anh đi lấy đem lại cho tôi.

Mạc Thiện Ny bực bội nói.

Dương Thần như được đại xá, vội chạy đến mở thùng sau xe, bên trong quả nhiên có một đống lớn quần áo, nghĩ cũng phải, trong môi trường làm việc cường độ cao như vậy, người ta sao có thể không chuẩn bị ít bộ quần áo để thay đổi chứ?

Sau khi đem cái gói tới để chỗ cửa sau xe, Mạc Thiện Ny lại nói:

- Xoay người lại, đi xa một chút, tôi cần lấy cái túi.

Dương Thần ngoan ngoãn chạy ra xa, mới nghe tiếng động Mạc Thiện Ny lấy cái túi vào ở phía sau.

Vừa nghĩ đến dáng vẻ tuyệt vời của mỹ nhân trong xe lúc này chỉ cách mình chưa đầy năm, sáu mét, Dương Thần cảm thán chính mình quả là thanh niên lương thiện, thuần khiết, có thể nhẫn nại như vậy.

Khoảng 10 phút sau, Mạc Thiện Ny mới thay xong y phục, mở cửa xe bước ra.

Mặc bộ trang phục công sở màu xám bạc, bên trong là sơ mi thiết kế hoa văn màu trắng, tóc vén cao, lại thành một Mạc trưởng ban giỏi giang, quyến rũ động lòng người.

Mạc Thiện Ny nhìn Dương Thần có chút khác thường, nhưng cũng không quá né tránh, kinh nghiệm giữ chức nhiều năm làm khả năng không chế tâm lý của người phụ nữ này mạnh đến mức khó tưởng tượng nổi, dù mới bị Dương Thần thấy hết, vẫn giữ được tâm trạng tốt, nói với Dương Thần:

- Cảm ơn!

Dương Thần còn thật không dám nhận lời cảm ơn này, nếu không phải tự người ta cũng không bày ra chuyện như vậy, chỉ đành lắc đầu ngượng ngáp:

- Không cần cảm ơn đâu, cô đừng hận tôi, tôi đã tạ ơn trời đất lắm rồi.

Mạc Thiện Ny trợn mắt nhìn hắn, hỏi:

- Người vừa nói Trương Phú Quý đến công ty gây rối, hiện giờ ông ta ở đâu?

- Nếu không có gì bất ngờ, hắn là vào bệnh viện rồi, thế nào? Chuyện cô và ông ta còn chưa kết thúc sao?

Trong mắt Mạc Thiện Ny hiện lên một tia nhìn cương quyết:

- Tôi nghe theo anh nói, lừa mẹ là Trương Phú Quý muốn ly hôn với bà, bà quả nhiên không tức giận, hoàn toàn không để ý, tôi mới khẳng định mẹ kì thực trước giờ không yêu ông ta.

- Sau đó cô khiến Trương Phú Quý kí tên vào thỏa thuận ly hôn à?

- Lần trước ở công trường anh đưa tài liệu cho tôi, nếu như ông ta không kí, nhất định phải ngồi tù, ông ta không còn lựa chọn nào khác.

Mạc Thiện Ny cười nhạt nói:

- Dù hôm nay ông ta đến đây làm ồn, là chịu sự sai khiến của những người xấu như anh nói, cũng đem phiền phức cho tôi, nhưng cũng tốt, như thế tôi cũng có thể hoàn toàn hết hy vọng vào ông ta, hôm nay tôi sẽ tới bệnh viện nói cho ông ta biết, nếu còn làm loạn, tôi sẽ gặp trực tiếp ông ta ở tòa án.

- Cách này rất tuyệt đó.

Quả nhiên là người phụ nữ mạnh mẽ, làm việc nhanh gọn, quyết đoán, Dương Thần ngẫm nghĩ mơ hồ một chút lại hỏi:

- Thế những chuyện khác thì làm thế nào? Cô bây giờ đã thành bồ nhí, chúng ta thành tình nhân rồi, chuyện này ảnh hưởng tới tiếng tăm của cô cũng không tốt lắm.

Mạc Thiện Ny đỏ mặt, nói khẽ:

- Không sao...

- Không sao cái gì, chuyện này lại không phải là thật, đàn ông như tôi đương nhiên không hề gì, còn cô gái trẻ đẹp như cô là quá chịu thiệt rồi.

Dương Thần nghiêm mặt nói.

Mạc Thiện Ny hé miệng:

- Vừa rồi anh nói “sẽ đổi”, cho nên tôi không sao cả.

Dương Thần bị làm cho không hiểu đầu cua tai nheo gì cả, cái gì nói “sẽ đổi” thì không sao cả?

Mạc Thiện Ny xem ra cũng không muốn giải thích, đã đi ra phía bãi đỗ xe, nhưng đi được vài bước, lại đột ngột dừng lại, xoay người lại nói với Dương Thần:

- Dương Thần, đợi quan hệ giữa mẹ tôi và Trương Phú Quý hoàn toàn kết thúc, tôi sẽ tìm thời gian đón mẹ đến Trung Hải sống, để tiện bề chăm sóc.

Đến lúc đó tôi muốn anh đi cùng tôi về quê, anh không được từ chối đó.

Lời nói dường như mang ý tứ nũng nịu, nói xong, cô gái hoa lệ xoay người, bước nhanh về phía xa.

Dương Thần một mình đứng trơ trọi ở chỗ cũ, hung hăng giật tóc mình, hần đột nhiên nhớ lại một chuyện...

Vài năm trước, nhìn thấy trên TV một người dẫn chương trình nổi tiếng nước Mỹ phỏng vấn Hoắc Kim - một trong vài nhà đại khoa học thông minh nhất thế giới hiện nay, hỏi ông ta, có sự vật gì, mà một người thông thái như ông cũng không có cách nào hiểu rõ được?

Hoắc Kim ngồi trên xe lăn, nghiêng đầu, lúc đó không chút do dự trả lời ngay:

- Phụ nữ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 115

Bùn Lầy

Mới sáng sớm mà sức ảnh hưởng của những tin đồn đủ kiểu ở cổng Quốc Tế Ngọc Lôi trong tương tượng cũng không lớn như thế, có lẽ văn hóa xí nghiệp của Quốc Tế Ngọc Lôi rất tốt, khiến mỗi nhân viên đều tương đối bình tĩnh tiếp nhận hết thảy cổ quái này. Chính xác mà nói, trong cái thành phố Trung Hải to như thế, cái dạng đường viền hoa văn của bản tin nhỏ như này thực không coi là chuyện lớn.

Khi Mạc Thiện Ny đi vào văn phòng ban Quan hệ xã hội, không ít cô gái nhìn cô bằng ánh mắt hỏi thăm và an ủi, khiến Mạc Thiện Ny trong lòng âm ập dạt dào, liền khi bố trí nhiệm vụ cho các nữ đồng nghiệp này với giọng nhỏ nhẹ hơn rất nhiều so với trước kia.

Triệu Hồng Yến thấy Dương Thần quay lại vị trí, nhìn Dương Thần lúc lâu cười đầy vẻ cổ quái:

- Anh thực lén lút với Trưởng ban Mạc sao?
- Tôi lại muốn lén lút với cô hơn.

Dương Thần nhìn cô nháy mắt mấy cái.

Triệu Hồng Yến đỏ mặt, đánh Dương Thần một cái:

- Tôi nói thật mà, không được chọc tôi chứ.
- Cô đoán xem.

Dương Thần liếc cô một cái, trời sinh phụ nữ có khả năng suy đoán khá chính xác.

Triệu Hồng Yến dường như cho rằng quan hệ giữa Dương Thần và Mạc Thiện Ny bình thường, lại hỏi:

- Trưởng ban Mạc không sao chứ?
- Cô cảm thấy cô ta có sao à?

Dương Thần chỉ chỉ vào bên trong nơi Mạc Thiện Ny đang giảng giải công việc cho mấy cô gái ban Quan hệ xã hội, vẫn là tinh thần phấn chấn, ánh mắt kiên định đó.

Triệu Hồng Yến cảm thấy Mạc Thiện Ny không sao, thở phào nói:

- Thực ra chút chuyện kia của Trưởng ban Mạc, mấy chị em chúng tôi cũng bàn bạc với nhau rồi, dù thế nào, gã đàn ông đó vừa nhìn đã biết không phải người tốt rồi, chắc chắn ông ta đối với trưởng ban Mạc không ra gì. Trưởng ban Mạc hung dữ thì hung dữ, nhưng chỉ cần đối với chúng ta tốt là được rồi.

- Cô ấy đối với các cô tốt lắm à? Sao tôi cảm thấy cô ấy cứ giao công việc cho các cô, giống như đầu lĩnh đốc công vậy đó.

Dương Thần cười hỏi.

Triệu Hồng Yên nhìn Dương Thần coi thường:

- Anh như con chim nhỏ chỉ biết chơi trò chơi, không hiểu đâu, công ty lớn bây giờ ở đâu mà không như thế, thay đổi lớn nhất chẳng qua chỉ ép sức lao động của nhân viên, đồng thời cũng bị ép, nếu có thể cho tiền trợ cấp đầy đủ, cho dù bị ép như thế cũng cam tâm tình nguyện rồi. Tôi nói cho anh biết, từ khi trưởng ban Mạc bắt đầu nhậm chức, tiền thưởng, tiền trợ cấp hàng năm của nhân viên ban Quan hệ xã hội đều cao nhất công ty đó, tất cả phúc lợi cũng đều ưu tiên cho chúng ta, rất nhiều chị em khi tiếp khách bàn chuyện làm ăn chịu ức hiếp, cũng đều là trưởng ban Mạc đi giúp chị em đòi lại công bằng, nhiều lần cùng mấy người bảo thủ trong công ty cãi nhau âm ỉ cả lên.

- Ngang ngược như vậy, không có ai quản sao?

Dương Thần cho rằng Mạc Thiện Ny chỉ “dữ” với mình hẵn, không ngờ chỉ nhằm vào công việc, không nhằm người.

Triệu Hồng Yên cười khanh khách nói:

- Trưởng ban Mạc là do Lâm tổng cất nhắc lên đó, kì thực cũng coi như nguyên lão công ty rồi, hơn nữa còn là bạn của Lâm tổng, Lâm tổng dám chắc ủng hộ trưởng ban Mạc, những tên vô lại khác muốn leo lên đầu ban chúng ta cũng không được, huống hồ mạng lưới quan hệ của trưởng ban Mạc cũng rất lợi hại, nếu không làm sao Lâm tổng đi dưỡng bệnh, lại giao cho trưởng ban Mạc làm phó tổng lâm thời chứ?

Nghe xong buổi nói chuyện của Triệu Hồng Yên, Dương Thần coi như cũng biết thêm vài phần về hệ thống công ty, nhưng những chuyện này nghe xong cũng cho qua luôn, không để trong lòng, nói chuyện tùy thích một lát sau Dương Thần lại dần thân vào sự nghiệp trò chơi.

Vừa chơi qua hai màn Tinh mắt, điện thoại Dương Thần chợt vang lên, nhìn qua dãy số, là cô bé Đường Đường gọi tới.

Cười nhận điện thoại, giọng nói ngọt ngào của Đường Đường đó truyền đến:

- Cháu nhớ chú lắm!

- Chú thì không nhớ cháu.

- Hừ, vẫn không chút tình cảm như vậy.

Đường Đường hờn dỗi vài câu, lại hỏi:

- Chú đang làm gì vậy? Hôm nay tại cháu viết hệ thống máy tính cả ngày, những thứ đó ngớ ngẩn lắm, cháu làm xong đem nộp rồi chẳng có chuyện gì để làm nữa, chán muốn chết.

- Cháu chán thì kiếm chuyện mà làm, chú đang đi làm mà.

- Đi làm?

Đường Đường như phát hiện ra lục địa, hỏi:

- Chú đi làm thì làm cái gì vậy?

- Chơi trò chơi.

Dương Thần thực thà đáp.

Đường Đường cười khi khi:

- Thì ra chú là hạng làm việc chơi xì dầu, chơi trò gì vậy ạ? Wow? Eq?

Trò kì tích hay là trò nông trại?

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, vẫn không biết “Tinh mắt” tính vô trò gì, ậm ờ đáp:

- Trò chỉ số IQ cao.

- Trò chỉ số IQ cao? Là trò gì ạ?

- Chính là Tinh mắt xếp thú Pokemon, chú có thể chơi qua máy của đó.

Dương Thần đành phải nói tên ra.

Đường Đường im lặng hồi lâu, đột nhiên bật cười sảng sặc, trong điện thoại tiếng cười hô hô vang lên không ngớt, từ trong điện thoại cũng có thể nghe ra tiếng cười điên cuồng cỡ nào.

Dương Thần bức rức, đáng cười như vậy sao? Nói gì cũng là trò chơi mini đứng đầu trong bảng xếp hạng đấy, là hần theo kịp trào lưu thời đại mà.

Đường Đường mất một lúc lâu mới kiềm chế được tiếng cười của mình, nói:

- Chú mà như thế sẽ bị người khác coi thường đó, người đàn ông khôi ngô tuấn tú, anh minh, uy phong như chú, làm sao có thể chơi trò của nữ sinh và bác gái như vậy chứ?

- Thế chơi cái gì?

Dương Thần hưởng thụ lợi ca ngợi kia, dù sao đó cũng đều là lời nói thật.

- Rất nhiều trò ạ, thì xem chú thích kiểu gì, là trò chiến lược tức thời, trò động tác thể dục, trò thương chiến xạ kích, trò đóng vai nhân vật hay là trò quản lý kinh doanh.

Đường Đường nói một lô những thuật ngữ hoàn toàn xa lạ với Dương Thần.

Dương Thần cũng không ngốc, có thể lý giải đại khái hàm ý tiêu biểu của những thuật ngữ đó, mấy thứ động tác, bắn nhau quả thực Dương Thần đã chẳng thích đụng chạm, thực tế chịu đủ rồi, trò chơi thì đừng nhắc đến nữa, còn như quản lý kinh doanh hay nuôi gia súc gì đó thì được.

- Chú thích chiến lược tức thời, nó không phải thuộc loại đánh nhau chứ?

- Đúng rồi, chính là chơi với người hoặc máy tính, tạo nhà, xuất binh, sau đó đánh nhau trên bản đồ.

- Nghe có vẻ thú vị, thế trò đó tên là gì vậy?

Dương Thần hỏi.

Đường Đường ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như thế, chiều nay cháu rảnh, chú đến trường đón cháu, cháu dẫn chú đến chỗ này, sau đó lại giới thiệu cho chú những trò hay, tiện thể có thể chỉ chú chơi.

- Đừng nghĩ lừa dối chú, cháu không phải sắp lên lớp sao? Làm sao còn ra ngoài chơi trò chơi được?

Dương Thần ra dáng đáp đại nhân giáo huấn mà thôi, chứ còn hấn đến cái bằng tốt nghiệp cũng là giả thì cần gì phải suy nghĩ chứ.

Đường Đường nũng nịu nói:

- Chú tin cháu đi, cháu thực sự không cần lên lớp, hôm nay toàn là dạy máy tính, cháu làm xong tất cả bài rồi, đã có thể tùy ý ra về, không ảnh hưởng việc học của cháu đâu.

Dương Thần trong lòng rất hứng thú với trò “đánh nhau” kia, hấn ở nước ngoài mấy năm vẫn ngưỡng mộ tướng quân trong quân đội người ta, vừa mới chỉ huy, bộ đội các loại liền nghe lệnh bắt đầu tác chiến quy mô lớn, bản thân hấn dù cũng có thể chỉ huy vài người, nhưng tuyệt đại đa số thời gian đều là một mình làm, hơn nữa người có thể chỉ huy cũng đều không bằng nhất loạt chỉnh tề trong quân đội, cảm giác kém hơn rất nhiều.

- Thế thì tốt, một giờ chiều, chú đến trước cổng trường đón cháu.

Dương Thần trả lời.

...

Đúng lúc Lâm Nhược Khê đã xuất viện đi làm, đương nhiên cũng nghe thấy chuyện xảy ra sáng sớm trước cổng công ty, cô ấy vẫn tỉnh táo rất dễ dàng nhận ra chuyện này xảy ra có chút không hợp lý, ít ra phong cách xử lý của “Mạc Thiện Ny” cực kì khác thường.

Nhưng Lâm Nhược Khê không vội vã hỏi người trong cuộc, vẫn đợi khi phê duyệt xong mớ công văn phức tạp, đến chiều, mới tự mình gọi điện thoại cho Mạc Thiện Ny, gọi cô vào phòng làm việc nói chuyện.

Tâm trạng Mạc Thiện Ny không chút gì là không ổn, ngược lại gương mặt còn mang nụ cười chân thật, sau khi đi vào phòng làm việc, rất thoải mái ngồi xuống một bên ghế sofa lớn, nghiêng đầu thản nhiên nhìn Lâm Nhược Khê, trêu đùa:

- Lâm tổng vừa xuất viện đã làm việc bán mạng thế này, bảo những người làm thuê chúng tôi làm thế nào mới tốt đây.

Ngô Nguyệt mặc bộ đồ xanh lơ đã đoán được Lâm Nhược Khê có thể gọi Dương Thần, cho nên đã gọi điện thoại trước đến ban Quan hệ xã hội, hỏi thăm tình hình một cách cụ thể.

- Lâm tổng, mười lăm phút trước Dương Thần đã rời khỏi công ty rồi.

- Giờ làm việc, anh ta đi đâu chứ?

Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny đều kinh ngạc nhìn Ngô Nguyệt hỏi.

Ngô Nguyệt mặt không chút biểu cảm nói:

- Theo như tin tức nhân viên ban Quan hệ xã hội cung cấp, Dương Thần ra ngoài tìm người chơi trò chơi.

Gương mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê lập tức như có một đám mây đen che phủ, mà Mạc Thiện Ny bên cạnh vẻ mặt cũng hiện ra vẻ thất vọng,

chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Bùn lầy không đỡ nổi tường mà.

Lâm Nhược Khê thất vọng than lên một tiếng, thậm chí có kích động vút đồ đạc, nhưng cuối cùng vẫn mệt mỏi nhắm mắt lại, vầy vầy tay cho Ngô Nguyệt ra ngoài, dường như sức lực toàn thân cạn kiệt trong nháy mắt.

Nhìn dáng vẻ đau khổ khôn tả của Lâm Nhược Khê, Mạc Thiện Ny chỉ cảm thấy chính mình cũng có trách nhiệm, im lặng cúi đầu, trong lòng càng dâng lên sự hối hận tự trách mình...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 116

Cô Trò

Khi Dương Thần lái xe đến Nhất Trung Trung Hải, vẫn còn sớm so với thời gian hẹn với Đường Đường, Dương Thần thông thả bước xuống xe, rồi lặng lẽ hút điếu thuốc, tiện thể nghĩ ngợi vu vơ.

Không ít giáo viên học sinh qua lại nhìn thấy một người đàn ông đứng bên chiếc BMW, ngậm thuốc lá đợi ai đó, hình dáng như đang có suy nghĩ gì, làm liên tưởng đến chuyện kiểu “bao nuôi”.

Dương Thần đối với chuyện này cũng không hiểu lắm, thấy nhiều người nhìn nhìn mình, còn cho rằng hôm nay hắn ăn mặc rất đẹp trai phong độ, làm cho khí tiết Vương Bá tự phát ra ngoài.

Khi Dương Thần hút hết điếu đầu tiên, định rút thêm thì từ cổng trường một hình dáng yếu điệu đi ra, ăn mặc mát mẻ, mặc chiếc áo carô màu trắng xanh buộc ngang eo, phía dưới là chiếc quần jean lửng màu nhạt bó sát người, hiện lên những đường cong đầy đặn, dễ dàng nhìn thấy hai cẳng chân trắng ngần.

- Tinh Tinh!

Dương Thần gọi cô gái. Hắn vốn đã nghĩ trước là nên vào trường đi xem một chút không, không ngờ Lý Tinh Tinh đúng lúc đi ra.

Lúc trước nhìn thấy cả nhà lão Lý và Tưởng Thạc cùng ăn cơm ở hiệu ăn, đã cảm thấy Lý Tinh Tinh có chút buồn bực, nhưng dù sao vợ chồng lão Lý ở đây, bản thân hắn cũng khó nói, huống hồ Lý Tinh Tinh rõ ràng không muốn nói chuyện với hắn.

Mấy hôm nay vì có chuyện bận, cũng sơ ý quên chủ động liên lạc với Lý Tinh Tinh, có lẽ bản thân hắn cũng không quen với việc chủ động liên lạc với các cô gái, cho nên chưa làm rõ không ít nghi ngờ.

Lý Tinh Tinh không ngờ gặp được Dương Thần, trong mắt lộ ra niềm vui bất ngờ, đi lên phía trước mong được hỏi han:

- Anh Dương sao lại ở đây? Là chờ em sao?

Nhìn dáng vẻ tràn đầy hy vọng của cô gái, Dương Thần cảm thấy bản thân rất tàn nhẫn nhưng vẫn thành thật nói:

- À... Tôi đang đợi một người, là học sinh trường này, hẹn đi chơi trò chơi.

- Há...

Lý Tinh Tinh cúi đầu thất vọng, sau đó đứng lặng tại chỗ không nói lời nào.

Dương Thần khó xử cười cười:

- Chính là một con bé con, tôi cũng rảnh rồi, không có chuyện gì làm, mới cùng nhau đi chơi trò chơi, thực ra cũng không phải quen thuộc với nó lắm.

Lý Tinh Tinh cười đáp một cách miễn cưỡng:

- Anh Dương như thế này có phải làm hư học trò trường chúng tôi không, làm giáo viên như tôi thì có nên đuổi anh đi không?

- Nó chủ động, tôi bị động thôi.

Dương Thần thanh minh.

- Là con trai hay con gái?

Lý Tinh Tinh lại nhỏ nhẹ hỏi.

- Con gái, chính là một nhóc ranh.

Dương Thần không giấu giếm.

Lý Tinh Tinh trong mắt dâng lên chút oán hận:

- Anh Dương như vậy là không đúng, anh đã kết hôn rồi, không nên trêu đùa quá nhiều cô gái nữa, hơn nữa cô bé này còn là học sinh cấp ba, đường đời sau này còn rất dài, cần cố gắng học hành mới được, anh như vậy e rằng sẽ làm lỡ cô bé đấy.

- Không phải như cô nghĩ đâu, chỉ là bạn bè bình thường, nó nói hôm nay không cần lên lớp, mới ra ngoài đi chơi trò chơi với tôi, tôi sẽ không làm mất cơ hội học tập của lớp trẻ đâu, cô giáo Lý yên tâm.

Dương Thần cười ngượng ngịu nói.

Lý Tinh Tinh gật gật đầu, lại bắt đầu trầm mặc không nói gì, nhưng bất kì ai cũng nhìn ra gương mặt nhỏ nhắn đó đang cố nén vẻ tủi thân.

Dương Thần thở dài hỏi:

- Lần trước ở hiệu ăn nhìn thấy cả nhà cô với kẻ họ Tưởng kia ăn cơm, là bàn chuyện của cô với anh ta à?

Lý Tinh Tinh khẽ cắn môi:

- Ừ... Ba mẹ tôi muốn tôi và tổ trưởng Tưởng chính thức qua lại, anh ta vẫn đang theo đuổi tôi... Tôi không biết nên làm thế nào.

- Cô thích anh ta không?

Dương Thần hỏi.

- Tôi... Tôi không biết...

Lý Tinh Tinh khẽ lắc đầu:

- Tôi không ghét tổ trưởng Tưởng, dù có lúc anh ta làm việc có chút lỗ mãng, nhưng tôi cảm thấy anh ta không phải là người xấu, hơn nữa lại đối với tôi rất tốt, ba mẹ đã vất vả cả đời rồi, tôi muốn để họ sống thật tốt những ngày còn lại, tôi không đành lòng từ chối... cho nên tôi vẫn đang suy nghĩ.

- Mẹ cô hẳn là nói với cô, không nên giao thiệp với tôi nữa.

Dương Thần cười hỏi.

Lý Tinh Tinh ngạc nhiên ngẩng đầu lên:

- Làm sao anh biết?

- Bởi vì cô là một người không biết nói dối, hôm đó tôi thấy cô đỏ mặt

mặt, chính là cứng rắn không muốn nói chuyện với tôi, cho nên tôi liền đoán rằng nhất định cô có tâm sự gì đó.

Lý Tinh Tinh buồn bã nói:

- Biết tôi có tâm sự... Cũng không thèm chủ động gọi điện hỏi thăm... Tôi tưởng là anh Dương giận tôi, định từ đó về sau không thèm để ý tới tôi nữa...

Câu nói dịu dàng này khiến cho Dương Thần cảm thấy vô cùng áy náy, hắn có vẻ như hoàn toàn không đủ quan tâm đến người phụ nữ bên cạnh, có lẽ chủ nghĩa đại nam tử quá phá, cảm thấy có vài chuyện không cần quá mức so đo, rất ít bận tâm đến cảm nhận nhỏ nhất của phụ nữ, không ngờ hắn bỏ đi một cuộc điện thoại, Lý Tinh Tinh ngược lại vẫn đề ý.

- Thực ra chuyện cũng không xấu, có lẽ là tôi vẫn chưa quen, đợi ngày nào đó có lẽ tôi thực sự thích tổ trưởng Tưởng cũng nói không chừng...

Lý Tinh Tinh nói:

- Suy cho cùng tình cảm của con người luôn có thể từ từ gây dựng, tôi cuối cùng cũng không thể ôm mãi cuộc sống ảo tưởng không có thực, tôi rất cuộc cần có cuộc sống của riêng mình.

Dương Thần ngẩn người, không ngờ Lý Tinh Tinh đột nhiên nói ra những lời như vậy, nếu đã như thế, hắn cũng không thể nói thêm gì nữa, nói cho cùng đường đời của mỗi người vẫn là do tự bản thân cô ấy lựa chọn mới phải, mặc dù cảm thấy Tưởng Thạc đó không đáng tin, có chút then thung, cũng không thể nói tràn cung mây được, an ủi nói:

- Mới làm giáo viên một thời gian mà ăn nói đã khác rồi, nhưng dù sao cũng cảm thấy mừng cho cô.

Lý Tinh Tinh lườm hắn trêu ghẹo:

- Không nghĩ như vậy, tôi cứ không thấy anh là khóc nè?

Nhìn gương mặt thanh tú của cô gái dưới ánh mặt trời trơn bóng lên, Dương Thần muốn giơ tay kéo gần khuôn mặt cô, nhưng lập tức thấy không nên, dù sao thực ra người ta cũng không là gì của mình, cứ hành động kiêu thân mặt như thế, lại cứ đưa ra giải thích, chính hắn quả thực không thể nào nói nổi, chỉ đành nhét tay vào túi quần.

Không khí giữa hai người gượng gạo khác thường, cho dù là người xa lạ lần đầu gặp nhau cũng không có vẻ khó mở lời như thế.

Đúng lúc này, một cô gái mặc váy ngắn màu đen, áo khoác màu vàng sáng chạy ra trước cổng, sau khi nhìn thấy Dương Thần, vui vẻ vẫy tay la to

- Chú đang nói chuyện với ai vậy?

Vẫn là Đường Đường sức trẻ dạt dào dường như vô cùng vui vẻ, suýt nữa nhảy tới trước mặt Dương Thần, nhưng khi nhìn thấy Lý Tinh Tinh bên cạnh Dương Thần, đôi môi đỏ tươi của Đường Đường liền thành chữ O, giống y như dáng vẻ của con thỏ đang sợ hãi.

- Cô...Cô Lý... Làm sao cô lại ở đây ạ...Hề hề...

Đường Đường nhe răng cười ngượng ngịu.

Lý Tinh Tinh dáng vẻ hiền rõ, cười mỉm đáp:

- Thì ra học trò mà anh Dương đợi là Đường Đường, thật là khéo.

Dương Thần ngó ra một lúc, mới bừng tỉnh lại:

- Cô bé này là học trò của cô?

- Tôi là giáo viên chủ nhiệm của nó.

Lý Tinh Tinh nhìn chăm chăm vào Đường Đường suy nghĩ, lộ chút uy nghiêm của cô giáo:

- Đường Đường, cô đã nói với em bao nhiêu lần rồi, em đã học cấp ba rồi, cần nỗ lực học tập, không được luôn nghĩ tới chơi trò chơi, còn như vậy, cô gọi điện báo cho mẹ em biết.

- Ấy chết...

Đường Đường ôm lấy một cánh tay Lý Tinh Tinh, vừa lay vừa nũng nịu nói:

- Cô Lý, phần thi máy tính hôm nay em đã làm xong rồi, mới tùy ý đi chơi với chú, em bảo đảm sẽ không ham chơi, bài tập sẽ giao nộp đúng hạn, hơn nữa kiểm tra tháng trước chẳng phải top mười lớp sao, chắc chắn lên trọng điểm rồi, không cần lo lắng đâu, cô cứ đem mẹ ra ép, quá tàn nhẫn với em rồi.

- Thắng không kiêu, bại không nản, sao em có thể kiêu ngạo như vậy.

Lý Tinh Tinh nghiêm túc giáo huấn.

Đường Đường giơ hai tay lên ra dạng đầu hàng:

- Cô Lý, Lý đại mỹ nhân, xin cô thương xót mà tha cho em, em đã hẹn với chú rồi, hơn nữa cô Lý với chú có quen biết, nể mặt chú mà tha cho em lần này...

Vừa nói Đường Đường vừa đẩy Dương Thần, ra hiệu cho hắn nói.

Dương Thần nhú nhú mày, thầm nghĩ cô bé này quả nhiên che giấu chút chuyện, nhưng cũng đành phối hợp nói:

- Tinh Tinh, tôi thấy chuyện này cho qua đi, nói lỏng phù hợp cũng được rồi, tôi sẽ giám sát nó, không cho nó chơi quá mức đâu.

Lý Tinh Tinh không đành bỏ Dương Thần, chỉ có thể gật đầu nói:

- Thế thì tốt, Đường Đường nhưng em phải về nhà đúng giờ, không được để mẹ lo lắng.

- Vâng ạ.

Đường Đường cười hì hì đáp:

- Em đảm bảo sẽ không làm cô và mẹ thất vọng, như thế được rồi.

Lý Tinh Tinh cười mắng một câu:

- Quỷ tinh ranh.

Liền không nói thêm gì nữa.

Đường Đường giống như phạm nhân chạy trốn, túm lấy Dương Thần liền

lập tức chui vào trong xe, như sợ Lý Tinh Tinh đổi ý, bắt cô quay lại trường học.

Dương Thần gượng cười chào Lý Tinh Tinh, liền ngồi vào xe.

Mãi đến khi xe chạy dần dần xa khuất sau góc đường, Lý Tinh Tinh im lặng tiễn hai người rời đi mới than thào một tiếng, chậm rãi xoay người, hình dáng một mình bước đi mang chút vẻ tiêu điều.

Cùng lúc đó, Đường Đường ngồi trong xe vỗ ngực:

- Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, chú cũng thật là, làm sao lại quen cô Lý đúng lúc vậy chứ? Làm cháu sợ muốn chết.

- Chú là bạn với bố cô Lý.

Dương Thần giải thích.

- Là thật ạ?

Đường Đường có vẻ không tin nói:

- Nhưng sao cháu thấy cô Lý nhìn chăm chăm vào chú y như phụ nữ oán hận vậy, chú không làm chuyện gì có lỗi với cô Lý chứ?

- Có sao?

Dương Thần thực không chú ý trong ánh mắt Lý Tinh Tinh có ý oán hận sâu sắc như vậy, cười gượng nói:

- Làm sao có thể, chú là người đã kết hôn rồi mà.

Đường Đường bĩu môi đáp:

- Chú đừng có giả bộ nữa, đàn ông từng này tuổi như chú vụng trộm cũng quá nhiều rồi, mẹ cháu đã nói với cháu, đàn ông không mấy ai tốt đẹp, nhất là ở thành phố, đều là thứ mặt người dạ thú.

- Nay, đừng có phỉ báng chú, chú không phải là loại người đó.

Dương Thần vẻ mặt ngay thẳng nói, trong lòng lẩm nhẩm một câu, đây đều là vì tốt cho con...

Đường Đường cười khanh khách nói:

- Chú vội cái gì, cháu lại chưa nói chú, nhưng nói thật, nếu chú thật giữ được cô Lý trong tay thì cũng tốt, đến lúc đó cháu khỏi phải hốt hoảng lo sợ như thế này nữa, chú không biết chứ, từ khi cô Lý làm giáo viên chủ nhiệm lớp cháu, cháu bị quản lý gắt gao, cô Lý còn thường xuyên liên lạc với mẹ cháu nữa, như thế chịu có nổi không.

Dương Thần không ngờ Lý Tinh Tinh thật có cách làm giáo viên như vậy, vấn đề quản lý chặt cô gái có thể nhìn một phần đã đoán được toàn bộ sự việc, cười nói Đường Đường:

- Cháu đừng oán trách nữa, nói trước đi đâu đây?

Đường Đường bĩu môi, trên má lộ ra một lúm đồng tiền xinh xắn:

- Trung tâm thi đấu thể thao điện tử Trung Hải.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 117

Gà Mờ Và Chi

Nếu không phải Đường Đường dẫn Dương Thần đến đây, ước chừng cả đời hắn cũng không biết, hóa ra trên thế giới này còn có người dựa vào trò chơi làm nghề nghiệp cho mình —— đương nhiên mình tuyệt đối không phải loại lãnh đạo nhỏ trò chơi đôi nghề giữa chừng, người ta là tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử thuộc vận động viên cấp quốc gia, nói ngắn gọn, chính là dựa vào các trò tương đối thịnh hành tiến hành thi đấu, bình thường đại biểu các câu lạc bộ xuất chiến, đại diện đội quốc gia thi đấu cấp quốc tế.

Dương Thần biết các loại thể dục vận động sôi động như bóng đá, bóng rổ có số đông như vậy, không ngờ đến chơi trò chơi cũng có!

Trong trung tâm thi đấu thể thao điện tử Trung Hải, đương nhiên lệ thuộc đội thi đấu thể thao điện tử của thành phố Trung Hải, thiết kế tiền vệ, trong cung thi đấu thể thao cảm giác trên dưới nhiều tầng cấp độ đầy đủ cả, sân huấn luyện thi đấu được chia cắt thành các khu, nhưng được dùng trong này không phải là loại bóng, đạo cụ vận động gì, mà là một loạt máy tính chức năng mạnh.

Trong khu thi đấu những người trẻ tuổi tới lui không ngừng, phần lớn thoát nhìn khoảng xấp xỉ hai mươi tuổi, thậm chí mười lăm mười sáu tuổi, tràn đầy sức sống không nói, đến cách nói năng, cử chỉ cũng có vẻ thành thực hơn người bình thường nhiều.

Bên trong khu thi đấu khác, là một loạt các tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử đang bấm lia lịa chuột và bàn phím, Dương Thần vốn nhìn không hiểu họ đang chơi cái gì——bởi vì thấy chỉ cần bấm chuột lia lịa.

- Cháu nói tất cả việc của những người này là chơi trò chơi?

Vừa đi, Dương Thần nhìn xung quanh có vẻ không tin, trên đời này thật có chuyện tốt như vậy sao, vừa chơi trò chơi vừa lấy được tiền.

Đường Đường nhìn Dương Thần có chút coi thường:

- Chú thật lạc hậu, thi đấu thể thao điện tử mấy năm trước đã trở thành môn thi đấu thể thao chuyên nghiệp được các nước trên thế giới cho phép rồi. Những người này chú đừng thấy mới mười sáu, mười bảy tuổi, thấp nhất cũng là vận động viên cấp hai quốc gia, có những người còn vào đội quốc gia, vào trong vòng thi đấu thể thao điện tử tiếng tăm rất lớn đó.

- Nghề này tốt, chú muốn đổi rồi.

Dương Thần ngưỡng mộ nói, trong lòng thì nghĩ, không biết “Tinh mắt” có tuyển thủ chuyên nghiệp như vừa nói không.

Đường Đường không biết suy nghĩ của Dương Thần, nếu biết, nhất định

hộc máu chết, giải thích:

- Chú đừng cho rằng làm tuyển thủ chuyện nghiệp đơn giản như vậy, chỉ nói đội thi đấu trong trung tâm này, dù sau lưng đều có tài lực của một vài công ty ủng hộ, nhưng so với hạng mục thể thao hấp dẫn khác chắc chắn không thể với tới, hằng năm có đầu tư vốn lên tới trăm vạn thì tuyệt rồi, đưa tiền lương cho mỗi thành viên trong đội một phần, thực ra tiền mỗi người cầm vốn không cao bằng lãnh đạo công ty bình thường. Thực sự có thể cầm món tiền lớn, vẫn là những tuyển thủ giỏi nhất, lương cao không nói, phát ngôn quảng cáo, giải thưởng thi đấu thu nhập mỗi năm tăng thêm mấy trăm vạn cũng có, nhưng tuyệt đại đa số tuyển thủ, đều chỉ có thể miễn cưỡng sống qua ngày mà thôi.

Dương Thần giật mình, cảm tình là bộ môn ít được quan tâm, Dương Thần nghĩ đến những phúc lợi đãi ngộ ở Quốc Tế Ngọc Lô và liên quan đến quân đoàn chị em muôn màu nghìn sắc, vội vã xua tan ý niệm trong đầu, hỏi:

- Cháu dẫn chú đi đâu?

Đường Đường cười hì hì đáp:

- Chú còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, còn có ai tại đó không?

Dương Thần nghĩ một chút, nói:

- Cháu nói đến hai đứa bạn cùng lớp? Hai đứa nhóc kia làm sao không thấy chúng sau đó nữa?

- Không phải bọn nó!

Đường Đường giận dữ nói:

- Hai thằng oắt đó vô vị lắm, cháu sớm đã đá chúng, không dẫn tụi nó đi chơi nữa, cháu nói là anh Viên Dã, chính là anh mang theo vệ sĩ kia.

Dương Thần mới nhớ ra:

- Là cậu bé lái chiếc Audi R8 đó à? Nó sao rồi?

- Anh Viên Dã là ông chủ của đội tranh bá ma thú Trung Hải, và cũng là đội trưởng.

Đường Đường có phần đắc ý nói.

- Nó cũng là tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử cháu nói?

Dương Thần nửa cười nửa mỉa:

- Nó có tiền lái chiếc R8 hơn hai trăm vạn, còn làm vận động viên làm gì?

- Thích ạ, anh Viên Dã thích đánh ma thú, người nhà anh ấy đều phản đối, chỉ có cháu ủng hộ.

Đường Đường giơ nắm tay nói.

Con nhà giàu thường phá của nhiều hơn so với con nhà nghèo, không nên thân, không phải bọn chúng ngốc, là vì thiếu động lực, nền tảng vật chất quá tốt khiến chúng từ nhỏ đã nhìn thấy được tương lai ăn sung mặc sướng, cả đời vinh hoa phú quý, tỏ ra nhột nhạt thiếu sinh khí để dốc hết sức giành lấy, con đường nên đi hay là bước tới, còn như bậc cha mẹ nói: “ Sau khi chết của để lại quyền góp cho sự nghiệp công ích”, khiến chúng đi đời nhà ma!

Đó chỉ là cái cớ để trốn thuế tài sản mà thôi!

Viên Dã từ nhỏ đã có rất nhiều tiền, thậm chí Viên đại thiếu gia xem tiền và con số không có gì khác nhau, nhưng Viên Dã cũng không giống những đứa trẻ nhà giàu cùng tuổi khác sa ngã, phung phí tiền bạc và tuổi trẻ như thế, anh ta mê đắm thi đấu thể thao điện tử, thích trò tranh bá ma thú, kết quả là, anh ta tiêu tiền kiểm soát đội ma thú của Trung Hải, và tự mình huấn luyện bán mạng với tố chất bẩm sinh, gia nhập thành công vào hàng ngũ đội tuyển quốc gia, trở thành tuyển thủ nổi tiếng.

Tuy rằng cách ước mơ quán quân thế giới còn xa, nhưng Viên Dã so với bọn con nhà giàu mới nổi khác dư giả quá nhiều, cũng tỏ vẻ không phải phá tiền như vậy, ít nhất —— anh ta có sự nghiệp của riêng mình.

Nhưng thành công kiểu này cũng không thể thay đổi tình trạng người nhà phản đối anh ta lấy trò chơi làm sự nghiệp, mặc dù Viên Dã kiên trì, thì người nhà không ngang ngược can thiệp nữa, nhưng không được người nhà hiểu và ủng hộ, đúng là chuyện đau khổ.

May mà, cô em gái quen biết từ nhỏ của Viên Dã luôn ủng hộ anh ta, cô bé đó chính là Đường Đường.

Có cái gì có thể sánh được với sự nghiệp mà mình yêu tha thiết nhận được sự ủng hộ của cô bé cũng có cùng niềm yêu thích như mình, còn chuyện nào vui hơn?

Mà khi một cậu thanh niên ôm trong lòng chờ đợi tốt đẹp đối với một thiếu nữ thanh xuân, lại đột nhiên phát hiện cô bé này dần dần thường nhắc đến một người đàn ông khác trước mặt mình, đến cuối cùng, không ngờ đem người đó đến gặp anh ta, người thanh niên trong lòng nhất định không thoải mái.

Viên Dã giờ phút này chính là như vậy, khi anh ta nhìn thấy Đường Đường nét mặt rạng rỡ tươi cười kéo Dương Thần vào phòng huấn luyện rộng lớn, khi đi về phía mình, Viên Dã trong lòng căng thẳng, một cảm giác nguy hiểm không hiểu từ đâu hiện đến.

- Anh Viên Dã xem em dẫn ai đến nè.

Đường Đường vui vẻ không chú ý đến biến đổi nhỏ nhất ở Viên Dã.

- Xin chào, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Được giáo dục tốt khiến Viên Dã rất nhanh thu lại sự khác thường trong nháy mắt, lịch sự đưa tay về phía Dương Thần.

Dương Thần qua quýt bắt tay anh ta, hẳn chú ý tới vẻ đề phòng và căng thẳng trong tích tắc của Viên Dã, trong lòng cười thầm:

- Hình như cậu nhìn thấy tôi không được vui vẻ lắm.

- Đương nhiên không phải, tôi chỉ hiếu kì vì sao Đường Đường lại dẫn anh đến đây, gần đây Đường Đường hay nhắc tới anh, cảm ơn lần anh đã cứu Đường Đường.

Viên Dã chân thành nói.

Dương Thần có phần đánh giá cao Viên Dã, chưa có kinh nghiệm xã hội nhất định, sẽ không điềm tĩnh đôi đũa “tĩnh địch” xuất hiện như vậy, hơn nữa còn cảm ơn một cách thành khẩn.

Đường Đường thấy hai người nói chuyện rất lễ độ, có chút không kiên nhẫn nói thẳng:

- Anh Viên Dã, chú ấy lạc hậu lắm, chơi cái trò bọn con gái bé xíu hay chơi ấy, em dẫn chú tới đây xem bọn anh đánh ma thú, để cho chú mở rộng tầm nhìn.

Nghe nguyên nhân khiến người ta dở khóc dở cười này, Viên Dã trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, cảm thấy mình còn có ưu thế, cười nhả nhận:

- Thế thì tốt, Đường Đường dẫn anh Dương đi quanh xem thử đi, thành viên đội anh đều đang trong giờ huấn luyện, hơn tiếng nữa là kết thúc rồi, tới lúc đó anh lại tìm hai người chơi.

Dương Thần đương nhiên không sao cả, hẳn đã cảm thấy thích thú với màn hình máy tính rực rỡ sắc màu ở phía trước, theo ý Đường Đường, chạy đến trước một cái máy tính trống, bắt đầu nghe Đường Đường giới thiệu.

Dù Đường Đường không phải là tuyển thủ chuyên nghiệp, nhưng cũng có chút ảnh hưởng của Viên Dã đối với phương diện chơi trò chơi, cũng là một cao thủ nghiệp dư nhỏ, giới thiệu những thông tin cơ bản của ma thú cho gà mờ Dương Thần này và chỉ cho Dương Thần chơi như thế nào, đều nói rõ ràng rành mạch.

Dương Thần có khả năng ghi nhớ vượt hẳn người thường, dù rất nhiều thứ không thể giải thích nhưng chỉ cần nghe qua đã có thể miễn cưỡng ghi nhớ, cho nên sau nửa giờ đồng hồ, đã nắm được những kiến thức lý luận cơ bản của trò chơi này.

Ngạc nhiên với trò chơi có thể phức tạp như vậy, Dương Thần cũng có chút ngửa ngáy tay chân.

Đường Đường nhìn ra ý nghĩ của Dương Thần, không chắc chắn hỏi:

- Chú thật muốn thử chơi sao? Cháu mới nói lý thuyết nhiều như vậy, thật ra chuyện chơi được lại là hai chuyện khác nhau, kiến thức và chiến thuật đều không thể thiếu.

- Thì thử xem, chú gần như hiểu rồi.

Dương Thần nói cô đọng.

Lần đầu tiên đương nhiên là đánh nhau với máy tính, chủ yếu vẫn là quen với động tác cụ thể một chút, Dương Thần cũng lười lựa chọn chủng tộc, tùy cơ dùng đến, bởi vì Dương Thần nhìn mỗi chủng tộc đều có cái thú vị của riêng mình, đều có thể thử chơi, và thích hợp hay không thích hợp với cách nói của mình.

Đường Đường ngồi bên cạnh Dương Thần, vốn còn muốn làm thầy chỉ bảo chút nữa cho Dương Thần, người mới học luôn quên trước quên sau, không phải quên tạo nhà thì quên xuất binh, nhưng Dương Thần vừa chơi,

Đường Đường phát hiện, căn bản không cần!

Dương Thân đã sớm thuộc lòng trình tự tác chiến như đã từng đọc thuộc lòng vậy, mỗi bước đều làm không sai một tí lời mình nói lúc trước, thậm chí cùng với thời gian trôi qua, tay kia bắt đầu bấm thành thực phím tắt trên bàn phím, y hệt tư thế của một tay lão luyện!

- Chú có phải đùa cháu không? Chú sớm đã biết rồi phải không!?

Đường Đường có chút giận dỗi đánh nhẹ vào vai Dương Thân.

Dương Thân lắc lắc đầu, ánh mắt không rời khỏi màn hình:

- Hoàn toàn không, chú hôm nay là lần đầu tiên biết trò này, nhưng có vẻ như rất thú vị đó.

Mười mấy phút sau, Dương Thân chỉ huy một đám lớn binh chủng cấp thấp đã dễ dàng tiêu diệt sạch sẽ quân địch máy tính, hạ tay chỉ hành động, nhìn về phía Đường Đường cười nói:

- Xem ra nên đánh máy tính bậc trung rồi.

Đường Đường như nhìn thấy quái vậy vậy, đôi mắt mở to chứa đầy sự kinh ngạc:

- Chú là người cháu lần đầu thấy, chơi lần đầu tiên đã có thể đánh bại máy tính.

Thời gian tiếp theo trở nên rất nhanh, dưới ánh mắt chăm chú không rời của Đường Đường, Dương Thân từ một con gà mờ nhanh chóng lột xác thành tay chơi máy tính điên cuồng độc ác dẫn đầu, tất cả thời gian tổn hao không quá một giờ đồng hồ!

Kì thực Dương Thân phát hiện, chơi trò như thế này căn bản nhất chính là tính toán thời gian chính xác và điều khiển tinh vi đơn vị binh chủng, cứ giữ hai cái này đều là não và thân có thể nhẹ nhàng ứng phó, cho nên đến tay vô cùng dễ dàng.

Khi Viên Dã vội vàng huấn luyện xong chiến đội đến bên Dương Thân và Đường Đường, Dương Thân đã dùng tên hiệu trên mạng và inte đánh trực tiếp với người chiến binh trên mạng, hơn nữa đã gần đến chiến thắng cuối cùng.

Viên Dã nhíu mày:

- Đường Đường, không phải em nói chú Dương không biết chơi sao? Rất thạo đấy.

Đường Đường cũng đã lơ mờ thấy rồi:

- Anh Viên Dã, không phải vẫn luôn kiếm thiên tài ma thú sao? Chú hình như chính là...

Tiếp đó, Đường Đường đem chuyện đơn giản xảy ra trong hai tiếng đồng hồ thuật lại tràn lan, nói tới sau đó đến bản thân cũng cảm thấy tin không nổi.

Viên Dã ánh mắt lộ chút nghi ngờ, Dương Thân vừa đánh xong, nhìn Dương Thân nói:

- Anh Dương chi bằng chúng ta đánh một ván xem thế nào, để xem anh học được bao nhiêu rồi.

Dương Thần đang lúc cao hứng, không nói gì gật đầu.

Đội hai người cùng nhập vào trò chơi xong, chưa đầy mấy phút, các kiểu gây rối và kiềm chế đã bắt đầu, Đường Đường xem có chút rối mắt, nhưng trong lòng lại rung động vô cùng, nếu như Viên Dã “trêu chọc” Dương Thần cũng không sao, nhưng làm sao thấy hai người qua qua lại lại, thật khó tách rời!

Dương Thần rõ ràng mới học được mà!

Đến cảnh chiến đấu cuối cùng của trận đấu, Viên Dã dựa vào ưu thế kinh tế rút cuộc cũng chiến thắng Dương Thần một cách gian nan, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đường Đường đứng bên xem vô cùng phấn khởi kìm không nổi hỏi:

- Chú làm sao không bắt đầu khai thác mỏ? Khai khoáng xong chú đã có tiền để tiếp tục đánh rồi?

Dương Thần sờ đầu, xấu hổ nói:

- Chú quên còn có thể khai thác mỏ, lần sau sẽ không quên nữa.

Nghe câu này Viên Dã mới nhận ra Dương Thần quả là người mới học, nhưng một người mới học chỉ dùng thời gian ngắn như vậy đã đạt tới mức độ cao như vậy, cũng quá siêu rồi phải không?

Viên Dã dù có chút kinh hãi và không cam lòng, nhưng phần nhiều vẫn là cảm giác phấn chấn, anh có thể cảm thấy rõ ràng thực lực Dương Thần còn không ngừng tiến xa hơn nữa, nếu có thể làm Dương Thần vào chiến đội mình, thế không phải có hy vọng đoạt được quán quân toàn quốc, thậm chí giành lấy thứ bậc trong giải thi đấu quốc tế sao?

- Anh Dương, không biết anh có nghĩ đến gia nhập giải đấu chuyên nghiệp chưa? Tôi cảm thấy anh hoàn toàn có năng lực đó.

Viên Dã bất chấp đường đột, sốt ruột hỏi.

Dương Thần mỉm cười:

- Tôi chỉ là chơi trò chơi, không có ý nghĩ nào khác.

- Tôi có thể dành cho sự đãi ngộ rất cao, nhất định vượt qua mức lương hiện tại của anh!

Viên Dã sốt sắng nói thêm.

Dương Thần có chút không vừa ý, nhưng cũng biết bên kia không phải cố ý:

- Tôi không thiếu tiền.

Viên Dã cuối cùng biết được bản thân đã không được lễ độ, cười nhận lỗi:

- Xin lỗi, chính là tôi quá hăng hái, thế có thể xin anh Dương nói cho tôi cách liên hệ, tôi hi vọng sau này có cơ hội có thể tìm anh Dương để rèn luyện, chỉ có đánh với cao thủ mới có thể không ngừng tiến bộ.

Vậy tất nhiên không thành vấn đề, Dương Thần còn muốn sau này tìm

người đánh chơi mà, thế là dễ chịu viết số MSN của công ty cấp và số điện thoại của mình cho Viên Dã.

Chính lúc này, điện thoại của Đường Đường đột nhiên reo lên, cô nhìn dây số, trong lòng tràn đầy ai oán nghe máy...

- A lô, chị lại như thế nào nữa...Được rồi, biết rồi, em không lêu lổng, em đang chơi ở chỗ anh Viên Dã...Được rồi, được rồi, em về ngay đây...

Đường Đường nói chuyện điện thoại xong mặt mày ủ rũ, bất đắc dĩ nhìn Dương Thần cười nói:

- Chú, cháu phải về nhà rồi, nếu không bà chị cháu sẽ nổi cơn tam bành, chú đưa cháu về trước đi.

Dương Thần nhìn đồng hồ trên tường, không ngờ đã gần năm giờ chiều rồi, quả thực cũng nên về nhà, thế là đứng dậy tạm biệt Viên Dã.

Viên Dã có chút tiếc nuối không thể cùng Dương Thần đánh mấy ván, nhưng phần nhiều là khó chịu Đường Đường không ngờ muốn Dương Thần đưa về mà không phải là anh ta.

Dương Thần thừa lúc Đường Đường không chú ý, giơ tay khẽ vỗ vào vai Viên Dã, nói nhỏ:

- Không cần hiểu lắm, ta là chú của cô bé, không có khả năng đó đâu, cố lên nhé!

Viên Dã bị nhìn thấu tâm sự, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn nhìn Dương Thần gật đầu cảm kích.

Vẫn tiến ra đến bên ngoài khu thi đấu thể thao, Viên Dã không quên dặn đi dặn lại Dương Thần liên lạc nhiều, tất nhiên chân thành đối đãi Dương Thần như bạn chí cốt, có lẽ trong cách nhìn của Viên Dã, có thể cùng đánh ma thú, đã xem là bạn tốt.

Làm nghề nào thì yêu nghề đó, Viên Dã đã thực sự yêu quý nghề này rồi.

Ngồi vào trong xe, Dương Thần mới chợt nhớ ra một chuyện, nghi ngờ hỏi Đường Đường:

- Lần trước chẳng phải cháu nói cháu là trẻ sinh ra từ ống nghiệm sao? Làm sao còn có một người chị? Mẹ cháu chẳng lẽ hai lần sinh con từ ống nghiệm sao?

Đường Đường bật cười:

- Người chị mà cháu nói chính là mẹ cháu ạ.

- Mẹ cháu?

Dương Thần mơ hồ rồi.

- Đúng thế.

Đường Đường gương mặt lộ chút bướng bỉnh, chút đắc ý nói:

- Khi mẹ sinh cháu ra còn rất trẻ, cho nên lúc đó khi hai mẹ con ra ngoài, mẹ nhất định bắt cháu không được gọi bà bằng mẹ, phải gọi là chị, sợ mọi người nhìn già. Tuy rằng cháu lúc ấy còn nhỏ, nhưng đã rất tức giận, bà rõ ràng là mẹ cháu, tại sao cương quyết muốn cháu gọi là chị? Chẳng lẽ cháu

không thể có mẹ sao? Cho nên đợi sau khi cháu lớn lên hiểu chuyện rồi, thì cháu cứ gọi bà là chị, chị suốt. Sau đó, cuối cùng bà cũng phát hiện vấn đề bất thường rồi, thì muốn cháu đổi lại gọi mẹ, nhưng cháu lại không gọi, cháu luôn gọi chị, bà cũng rất đau đầu về chuyện này!

Dương Thần khẽ nhếch miệng, nhìn cô gái đầy vẻ hạnh phúc bên cạnh, đột nhiên có chút ngưỡng mộ sự ấm áp vô cùng của hai mẹ con trẻ tuổi dở hơi này...

Có mẹ kì thật là chuyện rất hạnh phúc sao?

Dương Thần nghĩ thầm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 118

Tôi Buồn Nôn

Vì đang trong giờ cao điểm tan tầm, cho nên khi Dương Thần lái xe đến khu biệt thự biệt viện ngoại ô phía Tây mà Đường Đường nói, đã hơn một giờ trôi qua, trời bắt đầu sập tối.

Cây xanh ở khu ngoại ô phía tây vô cùng dày đặc, bóng cây che con đường tối om, khiến chiếc BMW màu trắng chạy qua thu hút rất nhiều sự chú ý, nhưng rất rõ ràng, khu biệt thự xa hoa như thế đều có chung một căn bệnh —— trên đường không có ai.

Theo Đường Đường chỉ, con đường đi đến trước một biệt thự kiểu nhỏ, trong phòng bật đèn sáng trưng, trong nhà có người đang chờ.

- Cảm ơn chú, tiếp theo là một thời gian cháu lại phải bắt đầu gặm sách rồi, chú phải nhớ cháu đó.

Đường Đường không ngừng chớp đôi mắt to nhìn Dương Thần nói.

Dương Thần đưa tay vuốt mái tóc mềm mại thiếu nữ, cười mắng:

- Chú không có chuyện gì nhớ tới cháu làm gì, nhóc xuống xe đi, đừng để chị cháu... À không, mẹ cháu chờ sốt ruột.

- Chị là chị, cả đời này chị ấy đừng nghĩ xoay mình làm mẹ được!

Đường Đường hừ một tiếng bướng bỉnh, mở cửa bước xuống xe xong, còn nhìn Dương Thần tặng một nụ hôn gió đáng yêu, mới đóng cửa lại, chạy về phía cửa nhà.

Dương Thần nhìn Đường Đường bình yên đẩy cửa vào nhà, mới giảm bớt nỗi lo, nhìn thời gian trên xe, đã gần sáu giờ tối, nhớ lại buổi tối còn có chuyện bận, ngay tức khắc đạp chân ga chạy như bay ra khỏi khu biệt thự...

...

Rón rén bước vào trong phòng, sờn sát gỗ tủng, thăm lông Địa Trung Hải mềm mại, Đường Đường cời đôi giày vải đế thấp màu hồng nhạt ra, lộ ra bên trong là đôi tất trắng có hình vẽ hoạt hình dễ thương, giẫm lên thảm bước một bước hai di chuyển về hướng sô-pha ở phòng khách.

Chậm rãi thò người vào, quả nhiên Đường Đường nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đang nằm thong thả trên chiếc sô-pha da thật Chivas Regal, mái tóc hơi gọn sóng xõa lòa xòa xuống nền gạch trơn bóng, dáng vẻ đường cong lồi lõm thích thú, độ cong cao ngất và khá vĩnh đủ cho tuyệt đại đa số phụ nữ nghiêng răng nghiêng lợi vì ghen tỵ.

Cô gái dễ thương ung dung đang cầm quyển “Đức xuyên gia khang” trong tay, nhẹ nhàng lật qua một trang, đột nhiên cất tiếng nói:

- Nữ hiệp Đường Đường của chúng ta từ khi nào trở nên về nhà cũng cần

thận dè dặt như vậy?

- Không phải cẩn thận, là đề phòng có địch...

- Qua đây đi, không có mìn đâu.

Cô gái mỉm cười nói.

Đường Đường thấy cô gái không tức giận, mới vỗ vỗ ngực vui vẻ, mặt mang vẻ cười thản nhiên đến bên cô gái, quỳ gối xuống thăm, hai tay vuốt mái tóc đen trơn mượt của cô gái:

- Chị tốt của em, chị thật là càng ngày càng trẻ trung xinh đẹp đấy, qua mấy năm nữa chúng ta đôi tuổi cho nhau được rồi.

- Nhóc tinh quái này, biết mình về nhà trẻ, còn học trò nịnh nọt.

Cô gái đưa ngón tay trắng ngần chỉ chỉ cung chiều vào đầu mũi Đường Đường, nhìn Đường Đường ánh mắt tràn đầy vẻ dịu dàng:

- Nói với con biết bao nhiêu lần rồi, phải gọi là mẹ, không phải chị.

- Là chị muốn em gọi chị mà, em mới không gọi mẹ, mẹ già lắm, chị của em còn trẻ trung chán!

Đường Đường bĩu môi nói.

Cô gái ngồi dậy, bỏ quyển sách xuống, hai tay đỡ Đường Đường ngồi xuống sô-pha, nói với vẻ nghiêm túc:

- Đó là lúc con còn nhỏ, lúc đó ta cũng còn trẻ, không hiểu chuyện, nhưng như thế là không đúng, Bây giờ con lớn rồi, hiểu chuyện rồi, làm sao có thể cứ gọi mẹ là chị chứ? Người ta nghe được xấu hổ biết bao nhiêu?

- Như vậy có gì đáng lo chứ, em thích gọi là chị, chị tốt, chị không có sự khác biệt.

Đường Đường cười dí dỏm.

- Đường Đường ngoan, gọi mẹ nào!

Cô gái tiếp tục tranh thủ.

- Không ngoan, em muốn làm em của chị...

- Ta là mẹ của con, làm sao con không nghe lời mẹ chứ?

Cô gái nhú mày, thở hỏn hển nói.

Đường Đường trề môi lắc đầu:

- Không, chị có phải mẹ em đâu! Em gọi chị, chị, chị...

- Làm sao không phải mẹ chứ?!

Cô gái đã nổi nóng, âm thanh cũng cao lên mấy độ:

- Con bé đáng thương này! Nói với con thế nào đây! Con biết ta mang con trong bụng bao lâu không? Mười tháng mang thai, từ bụng ta rơi ra một cơ thể, con làm sao có thể không gọi ta là mẹ chứ!?

- Không mà...

Đường Đường nói một tiếng nhõng nhẽo, bỏ nhào vào lòng cô gái, ôm chặt vòng eo thon, mềm mại:

- Em không muốn gọi mẹ...Gọi mẹ rồi em lại không có ba...Hình như em thật sự giống như sinh ra từ hòn đá vậy...Vẫn là gọi chị trong lòng thoải mái

hơn một chút, ít nhất em không cô đơn, em còn có chị em...

Lời nói mềm mại ngập ngừng, lại giống như sóng lớn vỗ bờ, khiến cô gái tinh thần chấn động, nước mắt rung rung, một tay run rẩy vuốt ve sau lưng con gái, cúi đầu hôn lên tóc Đường Đường...

- Xin lỗi, Đường Đường, mẹ đem con tới thế giới này, lại không thể cho con một người cha, mẹ có lỗi với con...

Dưới ánh đèn bàn, hai mẹ con trẻ ôm chặt nhau, im lặng mà yên bình.

...

Khi Dương Thần về đến nhà, đã ngửi thấy mùi cơm từ trong phòng bay ra, Dương Thần đã đói cả buổi chiều đương nhiên khó mà chịu nổi, qua quýt dừng xe xong chạy thẳng vào phòng. Quả nhiên, vú Vương đã bày đồ ăn lên sẵn trên bàn, xương sườn bí đao, sườn súp lơ, cà nướng tương và vài đĩa thức ăn, nóng hổi tỏa mùi hương không ngừng.

Lâm Nhược Khê đang ngồi trên ghế sofa đọc báo thấy Dương Thần chạy ào vào phòng, cặp mày thanh tú hơi nhíu lại một chút, nhưng không nói gì, lẳng lặng đứng dậy, đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, gọi với vào trong nhà bếp:

- Vú Vương, đừng làm nữa, ra ăn cơm đi.

Dương Thần trong lòng có chút âm áp, cười hỏi:

- Chờ anh về cùng ăn cơm à?

- Là vú Vương chờ anh, không phải tôi chờ anh, tôi chờ vú Vương cùng ăn cơm.

Lâm Nhược Khê khá lú lẫm nói xong, tự mình xới cơm, cũng không chú ý tới Dương Thần.

Vú Vương từ nhà bếp đi ra cười hòa nhã:

- Cậu đừng nghe cô nói bậy, thực ra chính là cô chờ cậu đó.

Lâm Nhược Khê nghe xong, có chút bức mình, nhưng cũng không phản bác, biết vú Vương xuất phát từ lòng tốt, bắt đầu ăn từng miếng nhỏ.

Dương Thần cũng đã quen với không gian vợ chồng lạnh lẽo không tiếng nói rồi, nhìn vú Vương cười cảm ơn, xới đưa cho vú Vương bát cơm đầy, rồi mới tự xới cơm cho mình.

Không khí trên bàn ăn có chút kì dị, Lâm Nhược Khê lặng thinh không nói, y như là không tồn tại vậy.

Vú Vương vẫn định kéo quan hệ cặp vợ chồng son lại gần một chút, muốn nói nhiều chút, nhưng nhìn bộ dạng Lâm Nhược Khê có vẻ tâm trạng rất tệ, cũng không biết mở miệng như thế nào.

Dương Thần ra sức há miệng to nhất và cơm, tay nghề của vú Vương khiến hắn không còn tâm trạng bận tâm vì sao Lâm Nhược Khê hôm nay lạnh nhạt khác thường, chẳng bao lâu thì ăn xong một chén lớn, lại xới tiếp một chén đầy cơm nữa.

- Cậu nếu ăn cơm không đủ, tôi có thể vào bếp nấu bát mì.

Vú Vương cười ha hả nói, lo lắng Dương Thần ăn không no.

Dương Thần lắc đầu:

- Đủ, đủ, tôi ăn xong chén này là no rồi.

Lâm Nhược Khê không vui nói:

- Vú Vương tốt như thế với anh ta làm gì, chỉ ăn cơm mà không lao động, ăn nhiều chỉ lãng phí lương thực quốc gia.

Vú Vương vừa nghe cảm thấy không đúng, vội vã nói ngay:

- Cô sao có thể nói như vậy, cậu ăn được đó là chuyện tốt mà.

- Anh ta ăn được, tôi buồn nôn.

Lâm Nhược Khê đập đôi đũa xuống bàn, đứng dậy, đi lên lầu.

Từ trưa đã bắt đầu tức lộn ruột, cái lão này không cố gắng làm việc, chơi trò chơi trong giờ làm việc đã đành, còn chạy ra ngoài kiếm người chơi nữa!

Được rồi, còn chuyện kia không cùng Mạc Thiện Ny giải thích cho tôi rõ ràng, cho dù tỏ ra ý tứ một chút cũng không có, mình đã nhịn rồi! Nhưng thế còn chưa tính, ra ngoài chơi trò chơi còn về nhà trễ như vậy, cũng không biết gọi điện thoại về nhà nói trước một tiếng, làm mình và Vú Vương chờ anh ta về ăn cơm, đã thế nửa câu giải thích cũng không có, còn ăn như hổ đói!

Lâm Nhược Khê hận không thể đem chén cơm trong tay nhét vào miệng lão đó, cho hắn ăn đủ!

Mọi thứ diễn ra trước mắt với tốc độ quá nhanh, đầu óc Dương Thần chưa kịp quay lại chuyện gì đã xảy ra, Lâm Nhược Khê đã chạy lên lầu, đóng cửa phòng sách cái “Rầm”.

- Vú Vương, có phải tôi lại làm sai cái gì rồi không?

Dương Thần khó hiểu, chẳng lẽ mình ăn nhiều cô ấy cũng nổi giận sao?

Vú Vương cười gượng lắc đầu:

- Có thể cô thấy cậu về nhà trễ như vậy, không nói cho cô biết, cho nên lo lắng. Cậu đừng để trong lòng, cô giận như vậy chính là vì quan tâm cậu.

- Quan tâm thế này cũng khá khủng bố.

Dương Thần cười ngượng ngùng.

Vú Vương do dự một chút, cân nhắc câu chữ nói:

- Cậu này, kì thực cô giận như vậy cũng không phải không có lí do. Trước đây trong nhà này chỉ có hai người cô với tôi thôi, cô trước đến giờ không cần đợi ai hết, ăn cơm thì ăn cơm, ra ngoài thì ra ngoài. Nhưng bây giờ trong nhà có thêm một người, cô lo cho cậu, nhưng cậu không chú ý đến cảm nhận của cô, không báo cho cô biết là trễ một tiếng mới về nhà, có thể cô cảm thấy cậu không tôn trọng cô, nên mới giận.

Dương Thần im lặng, chính hắn quả là có sai, khiêm tốn gật gật đầu nói:

- Nếu không như vậy đi Vú Vương, con người tôi trước đây lười biếng quen rồi, bây giờ tôi bắt đầu cố gắng sửa, nhưng về sau nếu qua giờ cơm mà tôi chưa về, thì mọi người đừng chờ tôi nữa, tôi thỉnh thoảng sự việc lộn xộn, có thể quên gọi điện thoại.

Vú Vương cười đáp lại một tiếng, hài lòng gấp thêm một đĩa đồ ăn cho Dương Thần.

Đợi cơm no xuống bụng, Dương Thần nhìn nhìn đồng hồ, gần bảy giờ rồi, vừa vặn đến kịp quán bar Rose của Sắc Vi, chuyện tối nay hắn cũng không dám quên, nếu không Sắc Vi xảy ra sơ sót gì cả đời hắn sẽ ăn ngủ không yên.

Sau khi nói qua loa với mẹ Vương có việc ra ngoài, Dương Thần vội vã lái xe rời khỏi biệt thự.

Lâm Nhược Khê ở trên lầu nghe thấy tiếng động cơ xe bèn chau mày, đặt chiếc bút xuống ra khỏi phòng, nhìn về phía đó, quả nhiên thấy bóng Dương Thần đang rời đi.

- Vú Vương, anh ấy đi đâu thế? Lâm Nhược Khê do dự một lúc rồi hỏi vú Vương.

Vú Vương đang dọn bàn ăn, nghe thế liền mỉm cười nói:

- Tiểu thư vẫn rất quan tâm đến cậu chủ mà, thanh niên cô cậu cũng thật là, chỉ cần nói chuyện với nhau là được rồi, có gì phải giận dỗi chứ.

.....

Lâm Nhược Khê im lặng, có những việc cô không muốn nói, sợ vú Vương lo lắng.

Vú Vương đã quen với cách nói chuyện của Lâm Nhược Khê nên mỉm cười nói tiếp:

- Cậu chủ nói phải đi tham dự yến tiệc gì đó với bạn bè, có lẽ tối nay không về, bảo chúng ta đừng chờ.

“Yến tiệc?”

Lâm Nhược Khê khẽ thở dài, trong lòng nhẹ nhõm hơn, rồi khẽ cười nhạt lắm lắm:

- Chờ hắn? Vốn dĩ mình không nên chờ hắn rồi.

Nói xong Lâm Nhược Khê quay lại phòng làm việc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 119

Lại Một Bà Chị Nữa

Vườn con nai ở phía Tây Trung Hải, thoạt nghe sẽ có người tưởng rằng là nơi chăn nuôi nai, nhưng thực tế là một khu vực xa hoa gần ngoại thành. Tổng cộng gồm ba tòa nhà kiểu thành trì màu sắc và hoa văn phong cách Italy, giống như tổng bộ gia tộc Mafia, giàu có.

Và khác với những nơi khác chính là, xung quanh có cây cối xanh um tươi tốt che phủ, từ cửa chính theo con đường uốn lượn phải đi ô-tô gần mười phút mới có thể vào đến bên trong lâm viên.

Ngày thường hội viên mất tiền để có thể đến đây cơ bản đều là chính khách thương nhân có thể diện ở vùng Trung Hải, các địa điểm xa hoa bình thường khác tuy rằng có đủ điều kiện bảo mật tốt, nhưng một số không muốn bị người khác nhìn mò riêng tư, chỉ có nơi kiểu bị che phủ này mới có thể có cảm giác an toàn hơn.

Nhưng khách mời tối nay có vẻ rất ít, như thể đã được báo trước rằng tối nay không nên đến, chỉ có số ít khách mời khiêm tốn đến ngoài kiến trúc vườn con nai, đi bộ vào đại sảnh.

Càng làm cho mỗi tác vương đất đây tỏ ra bầu không khí áp lực, là một đám vệ sĩ áo đen kính đen đứng ngoài hội trường, gần như mỗi năm bước thì có một gã đứng lặng im, lạnh lùng theo dõi xe khách mời qua lại.

Một chiếc Aston Martin màu đen chậm rãi chạy đến bậc thềm trước hội trường, chiếc xe có thương hiệu cổ xưa do Anh quốc sản xuất chạy êm không phát ra tiếng ồn nào.

Tiểu Triệu cởi trang phục đàn em quán bar, mặc bộ âu phục, vẻ mặt cung kính từ ghế điều khiển lên xuống phía trước, mở cửa xe cho nhân vật chính ngồi phía sau.

Một đôi giày cao gót màu trắng suốt đầu tiên bước ra cửa xe, ngay sau đó là cặp chân trắng nõn, dần dần, một người mặc bộ lễ phục màu hồng đen xuất hiện trước tầm nhìn mọi người, dừng lại trên tấm thảm đỏ tươi.

Sắc Vi nhẹ nhàng kéo sợi tóc rủ xuống mắt, hôm nay mái tóc chải công phu vì phối hợp trang phục mà vòng lên, chỉ còn vài sợi đón gió nhẹ bay. Bên vai trái lễ phục có một nụ hoa đen được thiết kế thành một đóa tường vi, bên kia để lộ ra bờ vai trắng mịn nõn nà, kiểu lễ phục cổ điển mà tao nhã, phần trên toàn là chế tinh xảo mà thành những hình vẽ hoa văn đường cong màu hồng đen đẹp tuyệt, mà vạt dưới là một tầng voan mỏng kiểu dây phức tạp thịnh hành thời kì Baroque rậm rạp che phủ, hiện vẻ thần bí mà gợi cảm.

Người phụ nữ luôn làm người ta lười nhác mùi quyến rũ đêm nay như

một công chúa hoàng thất xuất sắc, vẫn xinh đẹp, lại chỉ có thể nhìn từ xa mà không dám đùa giỡn.

Không ít khách quý muốn vào hội trường đều có quen biết nhất định với Sắc Vi, dù sao cũng là một trong mấy vị diễn viên chính của buổi tiệc đêm nay, lại là nữ hoàng thế giới ngầm mà vùng phía Tây khiêm tốn cúi đầu khuất phục mà quả quyết, thời gian vài năm gần gũi, lực không chế kinh tế ngầm của hội Hồng Kinh đã không kém hội Tây Minh, làm đầu não và lãnh tụ tinh thần hội Hồng Kinh, cho dù bất chính hay hợp pháp, trong lòng đều yên lặng nhớ kĩ tên Sắc Vi này.

Nhưng, lúc này thủ lĩnh xã hội đen đang ở trước mắt, đẹp tới mức làm người ta say mê, cơ bản nhìn không ra bất kì phi khí nào của người cầm đầu mafia, điều này làm không ít đàn ông đều sinh ra một tia ảo tưởng, có lẽ ma nữ địa ngục cũng sẽ thích thân sĩ thế gian?

- Chị, anh Dương làm sao vẫn chưa đến?

Tiểu Triệu nhìn nhìn, thời gian hẹn đã trôi qua, thế là nhỏ giọng hỏi.

Sắc Vi khẽ thở dài một tiếng, quay đầu lại, nhìn một hình bóng khác trong xe vẫy vẫy tay.

Trần Dung mặc váy công chúa trắng thuần đỏ mặt đi ra, dù không làm người ta mê mẩn như Sắc Vi, nhưng cũng có vẻ phong tình độc đáo, chỉ là cô gái có vẻ không quen bộ dáng trang điểm tỉ mỉ và để lộ vai như vậy, ngượng ngùng không dám ngẩng đầu.

- Dung Dung, ngẩng đầu lên, em rất đẹp, không phải sợ.

Sắc Vi cười khích lệ.

Trần Dung lúc này mới miễn cưỡng cố lấy chút dũng khí, phát hiện một vài ánh mắt xung quanh nhìn mình thương thức, cũng không phải xem thường, mới yên tâm một chút, nhưng vẫn không bớt đỏ mặt.

- Em đến nói với Tiểu Triệu, tại sao anh Dương Thần của em không có đây.

Sắc Vi nói.

Trần Dung “A” lên một tiếng, chớp chớp mắt, không chắc chắn nói:

- Là vì không muốn làm người ta quá chú ý sao?

Sắc Vi nhìn cô ánh mắt khen ngợi, lại nhìn Tiểu Triệu lắc lắc đầu:

- Cậu xem, Dung Dung nhỏ hơn cậu nhiều, đều có thể hiểu rõ ràng, khi nào cậu mới có thể thông minh hơn chút chứ?

Tiểu Triệu xấu hổ cười hì hì:

- Anh Dương Thần đó không phải nói đến sao? Làm sao vẫn chưa thấy anh ta?

- Với thủ đoạn của anh ta, lúc nào cũng có thể vào được. Hắn nói đến, thì nhất định sẽ đến, hay là chúng ta vào trước đi.

Tiểu Triệu không nghi ngờ có hắn, nhưng vẫn còn có chút không yên tâm nói:

- Chị, ba người chúng ta, còn dẫn theo anh Dương chưa xuất hiện, đồ phòng thân gì cũng không có, đêm nay sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Dù sao đây cũng là địa bàn của hội Tây Minh.

- Đã tới thì an tâm ở lại, đáng xảy ra thì cuối cùng sẽ xảy ra, không đáng xảy ra thì nó mãi mãi cũng đừng mong xuất hiện.

Tiểu Triệu lại lơ mờ rồi, quả thực nghĩ không thông có ý nghĩa gì, trong khi bước nhanh đuổi kịp một bên Trần Dung nhìn xung quanh đầy tò mò trộm hỏi:

- Dung Dung, lời bà chị lại có ý gì vậy?

Trần Dung ra vẻ thành thực thở dài:

- Anh Tiểu Triệu, đáng hiểu, tự nhiên anh sẽ hiểu, anh không hiểu, nói ra cũng không có tác dụng...

Nói xong, cô gái liền không để ý đến anh ta nữa.

- Làm sao lại là một bà chị nữa nhỉ...

Tiểu Triệu đau khổ than thở.

Sau khi đi vào đại sảnh tiệc rộng lớn, treo đèn pha lê chiếu toàn bộ đại sảnh sáng trưng như ban ngày, không khí tràn ngập mùi hương ngọt ngào của rượu cocktail và nước hoa cao cấp trên người nam nữ.

Món điểm tâm ngọt thịnh soạn, hoa quả phụ cũng được bày ngay ngắn một bên đại sảnh, không ít nam nữ nhân viên phục vụ mặc trang phục bồi bàn đi giữa khách khứa.

Bởi vì tiệc rượu đêm nay thực chất là thủ lĩnh ngầm phía Tây và phía Đông chạm mặt, dù mời không ít nhân vật trước mặt mọi người cùng xuất hiện, nhưng số người cũng không nhiều như những đám tiệc khác, đám người thừa thớt đứng trong sàn nhảy, trao đổi một ít vấn đề hoặc về chính sự hoặc là ít người biết đến, không khí cũng khá hòa hợp.

Đương nhiên, số người nhiều nhất, vẫn là người của hội Tây Minh, hầu như mỗi nguyên lão của hội Tây Minh đều mang vài tên đàn em tâm phúc xuất hiện tại đám tiệc, cùng một số người hợp tác lớn tiếng chuyện trò vui vẻ.

Sắc Vi vừa xuất hiện trong đại sảnh đám tiệc, đã thu hút tất cả ánh nhìn, yêu mến, căm ghét, tham lam, nghiền ngẫm, ái mộ đủ loại cảm xúc tràn ngập trong phòng khách, nhưng cũng không có ai dám tiến đến gần Sắc Vi, nói cho cùng ai cũng không chắc hướng gió thổi đêm nay.

Không ít người trước đó còn nhận được tin Sắc Vi trúng đạn, thấy cô gái mặt mũi tuyệt trần sống sờ sờ xuất hiện trong sảnh, “lời đồn” chưa đánh đã tan.

Mà càng nhiều người kinh ngạc hơn là Sắc Vi dám đơn thương độc mã đi vào trong bữa tiệc của hội Tây Minh, dù biết đêm nay cha con Chu gia có hứng thú đến, đâu sợ ra mặt cũng không thể không đến, không đem đàn ông dũng mãnh theo, ngược lại dẫn theo một cô gái xa lạ xinh đẹp, lá gan của

Sắc Vi này thực quá lớn!

Đúng lúc này, một chàng trai mặc trang phục bồi bàn đến trước mặt Sắc Vi:

- Phu nhân xinh đẹp, có thể hân hạnh chân thành tặng một ly Champagne để ca ngợi vẻ đẹp của bà không?

Nghe giọng nói quen thuộc, Sắc Vi quá hiểu, quả nhiên là Dương Thần, nâng khay Champagne, làm bồi bàn đến!

Nâng ly rượu óng ánh, Sắc Vi giống như người phụ nữ nhỏ hạnh phúc lườm hân một cái, không kìm nổi cười nói:

- Đây chẳng phải là niềm vui trong truyền thuyết vẫn hay nhắc đến sao, sao lại làm nhân viên phục vụ?

- Thời gian đang gấp, cùng bọn em vào không tiện, nghĩ không ra cách nào tốt hơn, có thể không cần đánh nhau cũng có cách trà trộn vào, cũng là rất may mắn, đúng lúc đụng phải chủ nhân bộ trang phục ra ngoài ném túi rác.

- Anh Dương, anh cũng thật nhàn nhã, tôi căng thẳng hết sức, anh đến đây chơi!

Tiểu Triệu có chút khó tin nói.

Dương Thần nhìn anh ta cười xấu xa:

- Tiểu Triệu, cởi đồ ra.

- Làm gì??

Tiểu Triệu ôm chặt ngực mình, bộ dáng “dù chết vẫn quyết phản kháng”

- Cậu đổi chiếc áo gi-lê này của tôi, tôi đổi lại bộ âu phục của cậu.

Dương Thần nhìn anh ta nháy nháy mắt.

Tiểu Triệu phản kháng không có hiệu quả, bởi vì Sắc Vi bên cạnh đã ra hiệu bằng mắt cho anh ta nghe lời Dương Thần, đành về mặt ai oán đi theo Dương Thần đi vào góc trao đổi trang phục.

Lại một lần nữa trở thành một nhân viên phục vụ, dường như Tiểu Triệu không thay đổi được vận mệnh, mặt chảy dài, nâng cái khay lúc đầu của Dương Thần, lau những giọt nước mắt đáng thương đi làm việc.

- Vẫn là bộ quần áo đó phù hợp với anh Tiểu Triệu.

Trần Dung khẽ cười đánh giá.

Dương Thần có chút bất ngờ Sắc Vi lại dẫn Trần Dung đến, xem ra Sắc Vi hạ quyết tâm muốn đào tạo Trần Dung rồi, bằng không cũng sẽ không dẫn cô gái đến chỗ gặp mặt này, chỉ có thể hy vọng tối nay không cần phải quá kích động, nếu cô nàng nhỏ chịu không nổi có thể xong rồi, chính mình không có mặt mũi gặp anh cô ấy!

- Sắc Vi, con gái của ta, cuối cùng con cũng đến rồi.

Cái giọng nói rõ ràng trước đó không lâu mới xuất hiện hung hăng càn quấy ở quán bar Rose, chính là Tư Đồ Minh Trạch.

Tư Đồ Minh Trạch mặc bộ áo đuôi tôm màu trắng lộ vẻ tao nhã lịch thiệp,

gương mặt hòa hoa phong nhã bóng loáng hoàn toàn nhìn không ra đó là người ở tuổi gần năm mươi, giống như thân sĩ giàu có nhất nước Anh có hơi thở cổ điển, ung dung bình tĩnh. Phía sau anh ta là vài tên vệ sĩ đi cùng Tư Đồ Minh Trạch và lão đại hội Tây Minh.

Ở bên Tư Đồ Minh Trạch là một gã lùn mặc bộ âu phục màu đen, tướng mạo từng trải, không thể nói được là đẹp hay không, nhưng cả người như bị một màn sương mù u ám dày đặc bao phủ, nụ cười trên mặt anh ta như xác chết cứng bò ra từ quan tài vậy, khiến cho người ta đông cứng lại, lại là cảm giác rất thực.

Lúm đồng tiền trên mặt Sắc Vi chợt tiêu tan trong chốc lát:

- Tôi không nhớ là hai hay ba năm trước tôi đã nói tôi không còn là con gái ông nữa rồi.

- Ha ha.

Tư Đồ Minh Trạch nhìn Sắc Vi cười lạnh nhạt nói:

- Sao lại nói vậy, giọt máu đào hơn ao nước lã, sao có thể nói không phải là không phải, phận làm con mà ăn nói với cha như vậy, cũng không phải là thích hợp lắm đâu.

Cuộc đối đầu của hai cha con này sớm đã thu hút sự chú ý của các quan khách đang có mặt tại yến tiệc, mọi người cũng biết thân biết phận nín thở quan sát tình hình, không ai dám nói gì.

Sắc Vi không nói gì mà chuyển ánh mắt sang người đàn ông đứng cạnh Tư Đồ Minh Trạch vẫn đang tươi cười:

- Ông chắc là hội trưởng hội Đông Hưng Chu Quang Niên?

Chu Quang Niên khiêm tốn xua tay như thể nói với bạn bè cùng trang lứa:

- Cô Sắc Vi có thể nhận ra tôi thật là vinh hạnh quá, nhưng Chu Quang Niên tôi đây đã không còn là hội trưởng nhiều năm nay rồi, bây giờ tôi là Chủ tịch tập đoàn Đông Hưng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 120

Chanel

- Thật thế sao?

Sắc Vi lộ vẻ hoảng hốt, cố tình hỏi:

- Lễ nào ngài Chu Quang Niên rửa tay gác kiếm, rút lui khỏi giang hồ rồi sao?

Chu Quang Niên nhếch mép cười khăng khắc:

- Câu này có vẻ kì quá, Châu mỗ ta đây từ trước đến nay chẳng làm gì cả, làm việc chắc chắn, cùng với anh em trong Đông Hưng đại nhất bang đồ mồ hôi nước mắt mới có được tập đoàn Đông Hưng ngày hôm nay, Cô Sắc Vi có lẽ đã nghe được ở đâu đó những lời nhận xét chẳng mấy khách quan rồi.

Nếu nói một kẻ mặt dày vô lại nói nó không ăn cắp cái ví tiền, thì những người xung quanh sẽ khinh rẻ nó- bởi vì nó đang nói dối, đồ không có giáo dục.

Nhưng nếu Chu Quang Niên như vậy thì ngay từ đầu đã dùng mưu mô thủ đoạn tàn độc dẫm máu để thống lĩnh các đại ca xã hội đen ở khu Đông, nói đến lí lịch trích ngang, những sự tích ngày xưa đều là giả cả! Mọi người xung quanh không khinh rẻ cái mặt dày của ông ta—— Vì có thể nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy, có thể xem nhưng ông ta đã chẳng cần giữ thể diện rồi!

Cuối cùng thì Sắc Vi cũng nhận ra người đại ca giàu có và đầy kì tích trong giới xã hội đen Trung Hải này là nhân vật như thế nào rồi, kẻ vô liêm sỉ thì vô địch, câu nói này quả có lý.

- Xem ra Sắc Vi đã mạo phạm tới ngài Chu rồi, ngài Chu có thể nể mặt đến khu Đông tham gia bữa tiệc nho nhỏ này, không biết có việc gì?

Sắc vi hỏi:

- Nếu không vì việc của cha con họ Chu, thì bản thân đâu cần để ý đến lời mời của Tư Đô Minh Trạch. .

Tư Đô Minh Trạch đỡ lời:

- Sắc Vi à! Có lẽ con chưa biết ngài Chu đây là con một, Chu Đông Thành với con là đồng niên đó.

Sắc Vi nhú nhú mày:

- Thế thì có gì mà lạ?

Tư Đô Minh Trạch liếc nhìn mọi người xung quanh một vòng, rồi nói:

- Con lớn rồi không còn bé bỏng gì nữa, từ khi mẹ con mất, bố cũng không thể chăm sóc con một cách chu đáo được nữa, bố muốn tìm cho con một tâm chồng tốt, đúng lúc ngài Chu đây cũng có suy nghĩ như vậy, thế nên

muốn mượn bữa tiệc này để cho hai người làm quen.

Lời của Tư Đồ Minh Trạch rất vang, không ít quan khách đều nghe thấy, cuối cùng cũng hiểu chủ đề của ngày hôm nay, nghe xong đều lộ ra vẻ bất ngờ, vẫn làm ra vẻ tán thưởng:

- Ý tưởng này quá tuyệt!

Nhưng sắc mặt người trong cuộc đều thay đổi, ánh mắt của Sắc Vi đột nhiên tối sầm, khóe miệng lộ ra một nụ cười bất cần.

Nhưng Tư Đồ Minh Trạch và Chu Quang Niên lại cười một cách thân thiện, phảng phất như trở thành bậc cha chú mong đợi dựng vợ gả chồng cho con cái, thân thiết như cuộc hôn nhân giữa hai nhà Tần Tần.

- Cái kế hoạch này độc thật!

Dương Thần đứng đằng sau Sắc Vi, lắc đầu thờ dãi.

- Ý đồ của Tư Đồ Minh Trạch quá rõ ràng, đã dám đối đầu trực tiếp với hội Hồng Kinh, dù có thắng thì cũng tổn thất không lường, chi bằng trừ cỏ tận gốc, trực tiếp liên kết với Đông Hưng buộc Sắc Vi lấy Chu Đông Thành.

Như vậy, đồng nghĩa với việc Đông Hưng và Tây Minh có thể hóa giải Hồng Kinh hội, hơn nữa Sắc Vi cũng không thể phản kháng được nữa, nếu không sẽ tấn công từ hai phía, bắt đầu động thủ bọn đàn em trong bang đó, Sắc Vi chỉ có thể nuốt nhục mà nhận trách nhiệm.

Về việc Sắc Vi bắt tay với Đông Hưng đối phó với hội Tây Minh là điều không thể xảy ra, và không thể nói rằng khả năng thắng khi bắt tay kiểu này đối với Đông Hưng mà không thể bằng bắt tay với hội Tây Minh, về cơ bản mà nói, để Tư Đồ Minh Trạch bỏ qua cho hội Tây Minh là không thể, chắc chắn đến cuối cùng sẽ xảy ra quyết chiến một sống hai chết. Một cáo già như Chu Quang Niên đã cân đo đong đếm xong hơn thiệt, đã như vậy liên minh hội Tây Minh của Tư Đồ Minh Trạch có thể mượn gió bẻ măng, thuận gió đẩy thuyền, để đoạt lại quyền cai quản khu Tây và thu lợi nhiều nhất với tổn thất nhỏ nhất thậm chí là không hề có tổn thất, hà tất phải bỏ gốc lấy ngọn, đi giúp cái con tiểu nha đầu, vừa nứt mắt Sắc Vi kia chứ.

Kẻ mưu mẹo thường không bài xích kẻ mưu mẹo, vì cả tôi ông đều là kẻ mưu mẹo, đó mới là đảm bảo nhất, nhắc nhở đề phòng mọi lúc, thế mới an toàn chắc chắn.

Nếu như vài năm trước, khi khu Tây vẫn do hội Tây Minh cai quản, Chu Quang Niên tuyệt nhiên không có ý định can dự vào đây, yên phận làm đại ca ở khu Đông là được rồi, bộc lộ ý đồ quá lộ liễu sẽ bị đánh cho sứt đầu mẻ trán. Nhưng hiện nay khu Tây đã phân chia thành hai khoảng trời, ông ta là kẻ mạnh nhất, bây giờ không mượn thế lực để nuốt trôi cái bánh gato khu Tây thì quả là uổng một đời anh hùng.

- Cô Sắc Vi có thể chưa hiểu nhiều về tiểu nhi, Đông Thành nhà chúng tôi tính cách ôn hòa, chỉ cần là con gái cứ nhìn thấy nó là thích rồi, tôi tin rằng cô Sắc với nó sẽ có mối quan tốt hệ, lấy vợ lấy chồng là việc sớm muộn cũng

phải lam.

Chu Quang Niên quảng cáo giúp con trai ông ta.

- Ông nói thì chúng tôi tin, đâu có lẽ con trai ông không thích con gái...

- Người nào!

Chu Quang Niên tối sầm mặt, quát lớn.

Dương Thần từ đằng sau giơ tay, nở một nụ cười thân thiện tiến lên đằng trước:

- Ngài Chu nói con trai ông ấy tốt như vậy, sao không dẫn ra cho mọi người xem xem?

Chu Quang Niên nheo mày, như thể có hai luồng điện đang chiếu lên mặt Dương Thần:

- Tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào?

- Hần là Dương Thần, tùy tùng của con gái tôi.

Tư Đồ Minh Trạch mỉm cười giải thích trước, sau đó quay sang nói với Sắc Vi:

- Con gái tôi ơi, người của con ăn nói sao khó nghe vậy, có cần dạy dỗ một chút không, nếu con không nỡ thì để kẻ làm cha này thay con dạy dỗ vậy!

- Không cần!

Tương Vi dang tay ôm lấy vai Dương Thần, hai người cùng tiến về phía trước, lộ ra một nụ cười hạnh phúc:

- Dương Thần là người yêu của con, không phải là tùy tùng. Còn về ý tốt tìm chồng cho con của ba thì miễn đi!

Dương Thần cười méo mào, vốn dĩ muốn giữ bí mật mối quan hệ với Sắc Vi, ai ngờ Sắc Vi lại làm ra vẻ thân mật đến như vậy, đã vậy lại còn làm Sắc Vi nổi giận, trong hoàn cảnh buộc hai người phải ôm nhau, dẫn đến mối quan hệ này bị bại lộ ra hết, toàn bộ suy tính thâm nhập trước kia đổ xuống sông xuống biển rồi.

Quan khách xung quanh đều đứng ngây ra, không ngờ cái thằng chẳng có gì để đề ý rốt cuộc lại là người yêu của Tương Vi, nhìn thấy người đẹp mỹ miều, dịu dàng như chú cừ non nằm trong vòng tay của một người con trai, tất cả quý ông đều nắm chặt ly rượu trong tay như thể muốn bóp nát nó, vào thời khắc này ly rượu đó chính là Dương Thần!

Dương Thần đặt hai tay lên đôi má bầu bĩnh của Sắc Vi và đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán nàng, rồi quay người sang nhìn vào Chu Quang Niên, lúc này đang đầy bức dọc:

- Đây, ông nói con trai ông tốt như vậy sao không thấy anh ta đến, chẳng nhẽ tắm rửa và đi ngủ rồi?

Chu Quang Niên chau mày cau có nhìn Tư Đồ Minh Trạch:

- Hội trưởng Tư Đồ, người thanh niên này ruột cục là chuyện gì vậy?

- Ông Chu yên tâm, đâu óc anh ta có vấn đề, để tôi sai người ném anh ta

ra ngoài, đưa đến bệnh viện tâm thần là được chứ gì, chúng ta tiếp tục nói về chuyện của hai đứa.

Tính nhẫn nại của Tư Đồ Minh Trạch là cực tốt, nụ cười mang dáng vẻ của kẻ thần sĩ.

Đúng lúc Tư Đồ Minh Trạch ra lệnh, thì từ thảm đỏ trên cầu thang đại sảnh, nơi tổ chức bữa tiệc, xuất hiện một bóng người, lớn tiếng ngăn lại.

- Không được vô lễ với Dương Thần của tôi

Cái giọng nói đó nếu là nữ giới thì có vẻ hơi thô lỗ chút, nếu là nam giới thì câu nói vừa rồi quả là đáng để liên tưởng.

Tất cả mọi người đều hướng về phía cầu thang, sau khi nhìn thấy người đang đi xuống, mọi người đều chăm chăm không chớp mắt, đến như đã có sự chuẩn bị như Dương Thần, cũng phải ngược mắt lên nhìn.

Chỉ nhìn thấy một người “con gái” mặc bộ lễ phục hở vai màu hồng, đang bước xuống từ cầu thang, đi một đôi giày cao gót màu xanh, với bộ tóc màu vàng kim giống như tóc của các cô nàng tiểu thư quý tộc Châu Âu, buộc thành búi tóc kiểu công chúa, đội trên đầu vương niệm được khảm kim cương, toàn thân phảng phất mùi hương Audrey Hepburn.

Với khuôn mặt trái xoan có xoa chút phấn trang điểm, trên môi là lớp son màu hồng bóng, dán đôi lông mi giả, với đôi mắt mang phong cách đậm nét Châu Âu cực kì có sức hấp dẫn, đeo trên vành tai là đôi khuyên tai to hình bán nguyệt, phía trước phần ngực để trần là một chuỗi vòng châu báu, với chiếc áo ngực ren mỏng màu trắng quấn quanh hai núi tuyết lê run rẩy trắng muốt, bó chặt dưới eo là làn váy trắng bông bênh.

Mỗi bước đi, thân hình người “con gái” lại đọng tựa thủy long, vẫn còn những nét then thùng e lệ, nhưng mang đầy nụ cười tự tin, đi thẳng đến phía phía chính giữa nhóm người, chỉ dừng lại trước mặt Dương Thần.

- Dương Thần, Hôm nay em trang điểm vì anh, em có đẹp không?

Thề với trời, Dương Thần cảm thấy “cô gái” trước mắt rất đẹp, nhưng anh ta lại không thể cất lên thành lời, vì người ở trước mặt chính là Chu Đông Thành!

Ôi trời ơi! Cái thằng cha này hóa trang thành người nào không hóa, đóng giả con gái thì lại đẹp như công chúa trong chuyện cổ tích phương Tây, nam giới chúng ta không đủ đẹp trai, cái thằng cha này làm con gái thì rất xinh đẹp.

Nhìn tức một hồi lâu, Dương Thần mới thở dài một tiếng, cười mỉa mào nói:

- Đẹp, em rất đẹp!

Chu Đông Thành thản nhiên cười, vỗ tay kiểu thiếu nữ:

- Vui quá đi! Thành quả của em nhận được sự ca ngợi của anh.

Lúc này, Chu Quang Niên tức đến phát run, không chịu được nữa liền mắng lớn:

- Đồ súc sinh, mày đang làm cái quái gì! Đi cởi hết cái thứ quần áo đáng buồn nôn trên người mày đi, nhanh!

Đứng bên cạnh, tinh thần Tư Đồ Minh Trạch trở lại vẻ kỳ lạ khó hiểu, rõ ràng sự việc phát sinh đã vượt qua dự liệu của ông ta.

- Ba yêu quý..

Giọng nói của Chu Đông Thành trong nháy mắt dịu xuống, ánh mắt đầy sức quyến rũ liếc nhìn Chu Quang Niên:

- Ba già rồi, thậm chí có vấn đề, có lẽ nào không phát hiện ra con gái ba rất xinh đẹp sao? Vừa rồi Dương Thần đều nói xinh nè!

Con gái!?

Những người có mặt rốt cuộc cũng tỉnh lại, rất nhiều người trước kia từng nghe nói Chu Đông Thành con trai Chu Quang Niên có vấn đề về giới tính, nhưng không ngờ nó nghiêm trọng tới mức này, chưa nói đến giữa bàn dân thiên hạ hóa trang thành nữ giới, tự xưng là “con gái”, trong sự đan xen của nhiều ánh mắt, có khen ngợi, có kịch vui, có khinh bỉ.

Chu Quang Niên tức tới độ mặt đỏ bừng, môi mấp máy không nói lên lời.

Chu Đông Thành lại chẳng thêm để ý, vui vẻ hỏi Dương Thần:

- Dương Thần, anh nói em đẹp hay cái cô Sắc Vi đang trong vòng tay anh đẹp?

Dương Thần đã bị choáng ngợp từ trong ra ngoài, như đã miễn dịch không vấn đề gì, nghĩ kỹ một chút rồi mỉm cười nói:

- Nói thật, chỉ xét về diện mạo bên ngoài, hình như em có phần đẹp hơn.

Vừa dứt lời, Dương Thần liền cảm giác phía dưới eo bị Sắc Vi véo một cái rõ đau. Rõ ràng là cô không vui, Dương Thần cũng chẳng biết làm thế nào, cái tên Chu Đông Thành này giả gái, ngoại trừ ngực và mông là có phần lép vế, còn lại rõ ràng là đẹp không thua gì các mỹ nữ, rõ ràng là một “con hồ ly” đầy quyến rũ mà.

- Em tự đặt tên mình là Chanel, em hi vọng sau này anh sẽ gọi em là Chanel

Chu Đông Thành chớp chớp mắt nhìn Dương Thần.

- Chanel? Đây chẳng phải là một thương hiệu nổi tiếng sao?

- Nhưng nó tôn vinh sắc đẹp của phái nữ, nên em cũng phải lấy tên đó.

Chu Thành Thành thật thà đáp.

Lúc này mặt mũi Tư Đồ Minh Trạch đã tối sầm lại, nhưng vẫn cười gượng nói:

- Chu thiếu gia à, đừng giỡn nữa, hôm nay có mặt ở đây là để bàn chuyện hôn sự của cậu và con gái tôi.

Chu Đông Thành nhăn mặt:

- Chú à, cháu đã bảo cháu tên Chanel, lẽ nào tai chú bị điếc sao, hơn nữa, chú không biết là Hoa Hạ không cho phép con gái được kết hôn với con gái sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 121

Tôi Chính Là Loài Súc Sinh

Sắc mặt Tư Đồ Minh Trạch và Chu Quang Niên tái mét, Dương Thần và Sắc Vi lại cười vui vẻ, Chu Đông Thành... Ô không, Sự xuất hiện đầy bất ngờ và màn biểu diễn xuất sắc “cô Chanel” đã làm cho hai đại ca vốn đầy uy lực uất nghẹn giống như quả bóng bay bị xì hơi, không còn chút sức lực nào!

- Súc sinh... mày muốn làm cho tao tức chết có phải không?

Chu Quang Niên chỉ tay về phía Chanel:

- Mày cút cho tao, lập tức cút khỏi nơi đây, đừng làm tao mất mặt nữa!!

- Ba, sao phải kích động như vậy chứ, buổi tối nay thật đẹp, con còn muốn nhảy với anh Dương Thần một bài cơ.

Chanel nói một cách đầy tủi thân.

Quan khách có mặt tại buổi tiệc đều không nhin được cười, tuy nhiên cũng không dám thái quá, vì dù sao còn có Chu Quang Niên, cảnh tượng trước mặt cứ như đang diễn kịch, ai có thể tưởng tượng công tử của bang phái xã hội đen lại hóa trang thành con gái, xuất hiện trước bàn dân thiên hạ một cách thật diễm lệ, và lại rất thẹn thùng.

Sắc Vi dùng ánh mắt thần bí nhìn Dương Thần, nhỏ nhẹ hỏi:

- Ông xã, không lẽ anh thật sự có gì với Chu Đông Thành...

- Nghĩ cái gì thế!

Sắc mặt Dương Thần liền thay đổi, lập tức trả lời

- Anh làm sao biết anh ta đột nhiên ra nông nổi này, anh với anh ta mới chỉ gặp nhau có một lần mà thôi.

Sắc Vi vỗ ngực yên tâm:

- Anh đến con trai mà cũng thích, thì em sẽ bỏ mặc anh đấy, người đàn ông mình thích mà đi ăn vụng với người con gái khác còn chấp nhận được, nếu như đi ăn vụng với con trai thì chắc em sẽ phát điên lên mất

Chu Quang Niên bước nhanh tới trước mặt Chanel, với con mắt tái xanh, mặt mày tối sầm, nghiến răng nói:

- Mày hôm nay đến đây để cố tình đối đầu với bố mày đúng không!

- Sao lại nói như vậy, hả ba yêu, lẽ nào ba không muốn con gái mình xinh đẹp sao?

- Mày là con trai, là đứa con trai tao sinh ra!!!

Chu Quang Niên bất thành linh hét lớn, làm cho quan khách có mặt biết ý lùi về sau vài bước.

Chanel thong thả vuốt mái tóc vàng kim.

- Là nam hay nữ có ai rõ hơn con không hả? Nếu bố cứ kiên quyết chứng

minh con không phải là con gái, xem ra con chỉ còn cách cởi quần trước mặt mọi người thôi...!

Nói xong, Chanel liếc mắt đưa tình với tất cả nam nữ có mặt, trong khi mọi người còn đang hoảng hốt, liền vén chiếc váy bông bênh của mình lên, để lộ ra bắp chân nhỏ nhắn đã được cạo sạch lông và được chăm sóc kỹ càng.

Hắn ta thật sự muốn cởi quần lót ra!!!!

Nhưng chẳng có ai là chớp mắt, vì đôi bắp chân của Chanel có tiêu chuẩn của người mẫu, thon dài chói lóa như ngọc báu, làm cho mọi người không thể bỏ qua, bất luận quan khách có mặt là trai hay gái giờ phút này đều cảm thấy hổ thẹn vì họ đang ngắm nhìn đôi chân của một người con trai giả gái.. và đang chờ đợi anh ta cởi bỏ quần lót của mình!

- Lẽ nào lại như vậy!

Chu Quang Niên cuối cùng cũng không chịu được tặng vào má trái của Chanel một cái tát mạnh.

Bốp!!

Trên nửa khuôn mặt lộ rõ dấu vết bàn tay sau khi bị đánh, lúc đó từ từ buông mép váy đã được kéo đến tận đùi, đứng thẳng người dậy, dùng tay xoa lấy nửa bên mặt vừa bị tát, ném về phía Chu Quang Niên một ánh mắt uất, sau đó chuyên nghiệp như một diễn viên, hai mắt đỏ lên, ngán lệ nói với Chu Quang Niên:

- Ba dám đánh con... con không thềm chơi với ba nữa!

Vừa dứt lời, Chanel như một đám mây đầy màu sắc, vừa lấy tay quyết nước mắt, vừa xách lấy váy chạy thẳng ra phía cửa lớn của đại sảnh nơi tổ chức bữa tiệc.

Tuy mọi người có mặt đều bị choáng váng bởi cảnh tượng vừa xảy ra, nhưng Chanel đột nhiên rút lui làm mọi người cảm thấy khó hiểu.

- Chẳng ra cái thể thống gì cả, vừa xuất hiện đã chạy mất!?

Sắc mặt Chu Quang Niên lúc xanh lúc tím, chẳng còn biểu hiện trắng bệch như lúc đầu, nhìn thấy con trai mình suốt mướt như con gái chạy ra khỏi bữa tiệc, Chu Quang Niên liếc nhìn Tư Đồ Minh Trạch cũng đang tối sầm mặt mũi với ánh mắt đầy suy tư, sau đó nói:

- Chu mỗ ta hôm nay tâm trạng không được vui, xin về trước để dạy dỗ cái thằng nghịch tử kia, xin mời các vị cứ tiếp tục!

Mười mấy vệ sĩ của Đông Hưng lập tức bao quanh Chu Quang Niên, cả hội hùng dũng ra về

Loáng một cái đã không thấy bóng Chu gia đâu, rất nhiều quan khách trong bữa tiệc bàn tán rôm rả, nhưng có nhiều người lại thấy vừa được xem một vở kịch rất hay.

Dương Thần không biết Chu Đông Thành cố ý hay vô tình tạo ra sự cố ồn ào này, nhưng trước mắt tình hình có vẻ đã dịu đi phần nào, vì chỉ còn lại một mình Tư Đồ Minh Trạch, cũng không phải lo lắng nhiều đến thế lực của

Đông Hưng.

Tư Đồ Minh Trạch hiển nhiên nhận thực được điều này. Mười mấy năm sương gió làm cho ông già túc kè đa mưu này không thể có nhiều dao động. Ông ta dùng ánh mắt u ám nhìn Sắc Vi và Dương Thần và nói:

- Tuy ngài Chu đã về rồi, nhưng chuyện của chúng ta vẫn còn tiếp tục, ta nghĩ các vị quan khách rất vui mừng chứng kiến việc hỉ của hai nhà Tư Đồ và Chu tiếp tục tiếp diễn chứ?

Vấn đề này dường như đang hướng tới các vị quan khách có mặt, những mỗi người đều lựa chọn cúi đầu im lặng.

Tư Đồ Minh Trạch cũng chẳng cảm thấy xấu hổ, tiếp tục nói:

- Con gái của ta, lẽ nào con không muốn bố con ta có một chỗ dừng chân vững chãi sao?

- Con đã nói rất rõ ràng rồi! Hội trưởng Tư Đồ cứ giữ cái ý tốt đấy lại cho mình, cô Channel là một cô gái xinh đẹp.

Sắc Vi mỉm cười đáp.

- Chuyện của công tử Chu tôi cũng rất bất ngờ.

Tư Đồ Minh Trạch dường như không bị lời khích bác của Sắc Vi làm cho tức giận, thở dài và nói:

- Ba tin Chu công tử chỉ là ham vui, trẻ tuổi mắc sai lầm là chuyện không thể tránh khỏi, cái này thì giống con, phạm lỗi rồi thì sửa chữa là xong, nếu cứ cố chấp, thì sẽ không có chuyện gì tốt đẹp đâu.

- Nếu con thích cố chấp thì sao?

Sắc Vi cười một cách khoái trá.

- Vậy thì Ba sẽ giúp con hồi hận.

Tư Đồ Minh Trạch thay đổi sắc mặt, ra hiệu cho người đàn ông mặt lạnh tanh im lặng và có thân hình vạm vỡ đứng bên cạnh, đó chính là nội gián mới đến của hội Tây Minh - Trương Hổ!

Trương Hổ hiểu ý gật đầu, tiến lại phía quan khách quát lớn:

- Ngài Chu đã dẫn đầu rút lui, bữa tiệc buổi tối ngày hôm nay đến đây kết thúc, nếu các vị muốn tiếp tục ở lại đón xem tiết mục biểu diễn tiếp theo, chúng tôi cũng rất hoan nghênh.

Trương Hổ nhếch mép nở một nụ cười thâm hiểm.

Quan khách khách ngây ra một lúc rồi tháo chạy toán loạn, họ không biết “biểu diễn” có nghĩa gì, vốn dĩ bị ép đến tham gia buổi tiệc để tạo không khí, lúc này họ nào dám ở lại, giống như đàn ong ào ra phía cửa lớn!

Trong nháy mắt, toàn bộ đèn trong căn phòng rộng lớn được bật lên, nhưng trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại bốn người nhóm người của hội Tư Minh, Dương Thần và Sắc Vi.

Tiểu Triệu người mặc áo nhân viên phục vụ đã chạy đến bên cạnh Sắc Vi, với khí thế chiến đấu đến cùng, hiển nhiên người thanh niên này hiểu rất rõ ràng viễn cảnh trước mắt không hề lạc quan.

Về phần Trần Dung, với nỗi sợ hãi của hàng loạt sự việc từ lúc nãy đến bây giờ mang lại, một cô gái ngây thơ từ trước đến nay không nghĩ rằng lại có thể ở cùng nhóm người này, bị cuốn vào lối sống như thế này, dù không biết sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng cô gái đó vẫn lo lắng đến nỗi hai tay nắm chặt góc váy

Mấy vị đại ca của hội Tây Minh dẫn theo một đám đàn em từ ngoài xông vào, với bộ mặt đắc ý bao vây Sắc Vi bốn người bọn họ, cuộc chiến dai dẳng từ xưa đến nay, hôm nay sẽ có một cái kết hoàn hảo. Đối với họ lúc này không thể không nói là một tin tốt lành.

Tư Đồ Minh Trạch và Sắc Vi nhìn thẳng vào nhau mà không nói một lời, trong ánh mắt giao thoa ấy ẩn chứa rất nhiều ẩn ý.

- Cái màn này ba bố trí bao lâu rồi?

Sắc Vi hỏi.

Tư Đồ Minh Trạch từ bên cạnh lấy điều xì gà vừa được cắt đầu và châm lửa sẵn, hít một hơi, để cho bản thân tĩnh tâm lại, rồi nói:

- Thức té, ba và ông Chu có mối quan hệ từ lâu, hai bên đều giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau.

- Có mà là ngư ngu tầm ngư mã tầm mã. Chu Quang Niên lúc khởi nghiệp đã có quan hệ buôn người và ma túy với nước ngoài. Những việc mà ba làm vài năm nay, so sánh với ông ta thì có khác gì nhau đâu.

- Chậc chậc! Ăn nói cái kiểu gì đó!

Tư Đồ Minh lắc đầu nói:

- Con gái, có lẽ chỉ mỗi mụ con gái, ba mới nói với con nhưng điều này, làm cái nghề gì, thì phải làm cho ra dáng cái nghề đó, đã nhúng chàm xã hội đen, không buôn bán ít ma túy hàng nóng, thì còn gọi gì là xã hội đen, còn về cái con nói buôn người gì đó, thì là cô tình tôi nguyện, ba cũng chỉ thuận theo ý người ta, không thể trách ba được...

- Con biết con thua ở điểm nào không?

Tư Đồ Minh Trạch ngậm điều xì gà, hỏi Sắc Vi với dáng vẻ của kẻ chiến thắng.

Không đợi Sắc Vi trả lời, Tư Đồ Minh Trạch trừng mắt trả lời:

- Thua tại tính người!

- Tính người cần có điểm nhấn, nhưng nhiều quá lại không tốt, con cảm thấy buôn hàng trắng, buôn người là không có lương tâm, phá hoại đạo đức, nhưng nếu không có người mua thì làm gì có kẻ bán, nếu không có người mua thì kẻ bán sẽ ra sao? Phàm rằng mọi sự việc nếu nghĩ theo một cách khác thì con sẽ không còn suy nghĩ thiên cậ nữa.

Tư Đồ Minh Trạch bước từng bước chậm rãi giống như đang giảng giải cho toàn bộ quan khách có mặt một bài học quan trọng.

- Khi con phản bội ba, chữ ta là loài cầm thú, con giữ khoảng cách với ba, ba có phản đối không? Không! Ba không hề phản đối, vì ba là loài cầm

thú! Mẹ nó chứ! Vứt mẹ nhân cách cho quỷ dữ đi.

Tư Đồ Minh ném mạnh điều xì gà cuba trên tay xuống đất, dùng chân day nát, rồi ngẩng đầu cười một cách quái đản.

- Con xem, nhân cách là cái thứ vô dụng, vừa dẫm lên đã chẳng còn gì rồi.

- Bữa tiệc ngày hôm nay là Ba và Chu đệ bàn bạc với nhau, nếu con không đến chứng tỏ là muốn khai chiến với chúng ta, thực ra còn hoàn toàn có thể không đến, vì dù sao chúng ta sớm muộn gì rồi cũng khai chiến, nhưng con vì người của con mà sẵn sàng mạo hiểm, vì sao? Vì con sợ bọn họ sẽ hi sinh hết, con xem xem, con thật là có nhân cách.. nhưng nhân cách của con thì có ích gì? Chẳng phải bây giờ con đã trao thân rồi sao?

- Đó là lựa chọn của con, không cần bố phải dạy dỗ.

Tương Vi trả lời một cách không kiêng nể.

Tư Đồ Minh Trạch cười nhạt nói:

- Ta biết con nghĩ rằng ta sẽ không lợi dụng cơ hội này để giết con, làm cái chuyện bỉ ổi như vậy. Nghĩ ta đã lăn lộn nhiều năm trong giang hồ, cũng được coi là người có máu mặt ở cái đất này, nhất định sẽ không làm thế, nhưng ta lại cứ làm thế! Ta không sợ mất mặt, không sợ mang tiếng, đến nhân tính ta cũng không thiết, còn để tâm danh dự làm gì chứ!

Sắc Vi khinh thường nhìn ông ta:

- Thật đáng tiếc, không ngờ đối thủ của tôi đã không còn là người từ rất lâu rồi.

- Con nên cảm thấy đáng tiếc vì một nửa dòng máu của con là của ta truyền cho con!

Tư Đồ Minh Trạch kiêu ngạo nói:

- Nếu hôm nay còn đồng ý từ đây về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời ta, thì ta sẽ cho con một con đường sống!

Dứt lời Tư Đồ Minh Trạch rút ra một khẩu súng, giơ thẳng về phía Sắc Vi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 122

Xem Phim Nhiều Quá Mà

Trong nháy mắt không gian trở lên lạnh lẽo đến mức khó thở, bất kì ai nhìn thấy nhìn thấy tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này đều run sợ.

Sắc Vi dường như không nhìn thấy hòng súng bất kì lúc nào cũng có thể phát ra tia lửa chí mạng, bình tĩnh nói:

- Nếu con không muốn nghe lời của ba, cũng không muốn để ba tiễn con lên đường thì sao?

- Không đời nào, ba không định cho con con đường thứ ba đâu.

Tư Đồ Minh Trạch nhếch mép cười khênh, đôi mắt điều hâu như đang sẵn thở vầy.

- Con giúp cha hiến kế.

Sắc Vi cười sảng khoái, giống như cô công chúa bướng bỉnh, lại giống như cô tiểu thư ngỗ ngược khi làm điều gì sai trái.

Vừa dứt, Trương Hồ vốn dĩ đứng yên đằng sau Tư Đồ Minh Trạch, đột nhiên từ trong ngực rút một khẩu Browning, chĩa nòng súng đen xì về phía Tư Đồ Minh Trạch!

Tư Đồ Minh Trạch cảm nhận được cảm giác lạnh lạnh sau gáy, cái cảm giác ớn lạnh đó nói cho ông ta biết đó là cái gì!

- Trương Hồ..

- Lão Hồ người muốn chết à!

- Khốn kiếp người đang làm gì đấy!

Đám người của hội Tây Minh có mặt không thể tin được có lại có thể chứng kiến tình cảnh kịch tính đến vậy, sự phản bội bất ngờ của Trương Hồ làm cho chúng không kịp đề phòng.

Đây không phải lần đầu tiên Trương Hồ làm cái việc này, lần đầu tiên cầm súng chỉ vào đầu đại ca Trần Đức Hải và chơi trò bóp cò đánh cược mạng sống, cuối cùng lại trở thành đại ca trong địa bàn của Trần Đức Hải. Đây là lần thứ hai, nhưng lần này được trực tiếp thăng cấp cầm súng chĩa thẳng vào đầu hội trưởng hội Tây Minh, không thể không nói là không có tiến bộ vượt bậc.

Đúng là trăm hay không bằng tay quen, Trương Hồ cho thấy sự vững vàng, khi mở chốt an toàn, mở miệng cười lớn vào mặt đám người có mặt:

- Một lũ ngu ngốc, ông mày từ trước đến nay chỉ có nghe lệnh của cô Sắc Vi, chúng mày nói ông mày đang làm gì?!

Đám người của hội Tây Minh đầy kinh ngạc, vẫn chưa hiểu ra rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

- Lão Hồ, Trần Đức Hải thực ra bị người phản bội, trừ khử đúng không?

Tư Đồ Minh Trạch đang bị họng súng chĩa vào nhưng không hề nao núng, sắc mặt cực kì bình tĩnh hỏi.

- Đúng vậy!

Trương Hồ trừng mắt trả lời:

- Ông mày từ lâu đã không vừa ý thằng già mắc dịch đó, khử nó rồi theo cô Sắc Vi chẳng có gì là sai cả.

- Tao biết...

Tư Đồ Minh Trạch cười thâm:

- Làm sao có thể có người một mình có thể trừ khử cái ổ cáo già Trần Đức Hải đó, phải có nội gián mới có lý.

Thì ra Tư Đồ Minh Trạch từ trước đến nay không tin vào tin đồn có một nhân vật kì bí nào đã tiêu diệt toàn bộ cái ổ Trần Đức Hải...

Dương Thần yên lặng đứng bên cạnh quan sát mọi sự việc xảy ra, xoa mũi cười thâm.

Một trong các vị đại ca đứng bên cạnh đang vừa kinh ngạc vừa tức giận là Tiểu Yến Ca vốn dĩ nhìn Trương Hồ đã quá chướng tai gai mắt, lúc đó liền lớn tiếng chửi rửa:

- Mẹ kiếp lão Hồ! Mày có còn là một trang anh hùng không, đến việc phản bội chủ mà mày cũng có thể làm được, giết cái con cáo già Trần Đức Hải chẳng nói làm gì, mày dám động tới hội trưởng, ông mày sẽ lập tức xé thịt mày ra nuôi chó!

- Trương Hồ ta chưa từng được học hành, chẳng có tí văn hóa gì, chẳng hiểu những đạo lý to tát. Nhưng tối thiểu cũng xem qua tam quốc, theo minh chủ, thành nghiệp lớn, cái loại chủ giả nhân giả nghĩa ta chẳng màng, cái thế gian này vốn dĩ là cá lớn nuốt cá bé, tao biết tao đang làm cái gì, không cần chúng mày phải dạy.

Trương Hồ vẫn không run sợ, trước kia suýt chút nữa mất mạng, áp lực càng lớn đối với anh ta mà nói đã không còn đủ sức quật ngã anh ta.

Một đại ca khác có thân mình mập mạp chửi rửa:

- Lão Hồ mày mù cái con mắt chó của mày rồi à, mày mở to mắt ra mà xem, từ trong ra ngoài đều là anh em của tao! Kể cả mày có bắt hội trưởng, thì tối ngày hôm nay mày và cái con tiện nhân Sắc Vi đừng hòng mà thoát khỏi nơi này!

Vài vị đại ca khác cũng chửi hòa theo, đủ loại âm thanh hạ đẳng tuôn ra không ngừng.

Cùng lúc đó, tất cả các thành viên khác còn lại của hội Tây Minh đều rút súng chĩa thẳng vào Trương Hồ, Dương Thần, Sắc Vi bốn người bọn họ, mấy chục khẩu súng đang chĩa về một hướng, làm cho không khí của cả đại sảnh trở lên tĩnh lặng, một luồng áp lực rộng lớn đang dần dần hình thành, gần như nhịp tim của mọi người càng lúc càng nhanh, đến tiếng hít thở cũng

trở lên cần trọng hơn.

Từ phía Trương Hồ ít nhất có đến bảy, tám họng súng đang chĩa vào đầu, nhưng với cái đầu trọc, anh ta chẳng có chút phản ứng nào, nhếch mép nói:

- Chúng mày nghĩ rằng chúng mày dẫn đến nhiều người sao? Sao không động não một chút, tối nay việc bố trí hai chục anh em túc trực vòng ngoài vườn hoa là do ai phụ trách.

Vài vị đại ca hoảng hốt, vì lúc này họ mới nghĩ ra, nhiệm vụ bảo vệ an toàn lần này là giao cho Trương Hồ.

Càng làm người ta cảm thấy châm biếm là, giao cho Trương Hồ cái nhiệm vụ này lại là Tư Đồ Minh Trạch, người mà lúc này đang bị Trương Hồ chĩa súng vào đầu, vì Trương Hồ gần đây biểu hiện rất ưu tú, trở thành được người được trọng dụng, có thể nói những điều này là vì mục đích làm cho Trương Hồ càng thêm trung thành... Nhưng hôm nay...

Quả nhiên, sau khi huyết một tiếng sáo, từ cửa chính ồ ạt xuất hiện hai mươi tên mặc áo đen đeo kính râm tay cầm súng máy, lập tức tản ra mọi góc, chĩa súng vào các vị đại ca có đang có mặt.

Như thế, tình hình càng căng thẳng hơn, Tư Đồ Minh Trạch chĩa súng vào Sắc Vi, Trương Hồ dí súng vào Tư Đồ Minh Trạch, còn các đại ca khác trong hội Tây Minh và một số đàn em lại chĩa súng vào Trương Hồ và Sắc Vi bốn người bọn họ, ở bên ngày, có hơn hai mươi tên vệ sĩ được huấn luyện bài bản cầm súng chĩa vào đám người của hội Tây Minh!

Đạn đã lên nòng!

- Nước cờ hay, xem ra quân cờ Trương Hồ đã không phải ngày một ngày hai rồi, có lẽ những địa bàn gần đây Trương Hồ thu phục, đều do con cố ý nhả ra rồi.

Tư Đồ Minh Trạch cười một cách nham hiểm.

Sắc Vi bình tĩnh gật đầu trả lời:

- Đúng vậy, lãnh địa của ba đang giảm sút gấp bội, và e rằng qua đêm nay, ba chẳng còn lãnh địa nào cả.

- Cũng chưa chắc, xem ra trong hoàn cảnh này, nếu ta bóp cò, vậy thì cả ta và con đều chết, cái bánh ngọt khu Tây cũng chẳng thuộc về con.

Tư Đồ Minh Trạch đáp lời.

Theo ý của con nói, chúng ta có nên buông súng xuống, sau đó lạng lẽ rời khỏi đây, về sau tiếp tục thương lượng không?

Sắc Vi nở nụ cười, trên thực tế, kế hoạch đêm nay cuối cùng cũng làm cho Tư Đồ Minh Trạch không còn cách nào để đối phó lại, chuyện bại lộ của Trương Hồ là chuyện sớm muộn, và việc anh ta cần làm thì đã hoàn thành rồi, về sau dù có trở mặt với hội Tây Minh, thì dựa vào thực lực của hội Hồng Kinh cũng không lấy gì làm lo lắng nữa, từ lúc Tư Đồ Minh Trạch cấu kết với Đông Hưng, chỉ cần thức qua đêm nay Sắc Vi không còn sợ hãi nữa, không chắc cha con nhà họ Chu không bị kẻ thù hãm hại, sự xuất hiện của kẻ

phản bội Trương Hổ, làm cho những đại ca khác trong hội Tây Minh cũng cảm thấy bất an, nảy sinh nghi kị lẫn nhau, thậm chí còn đề phòng Tư Đồ Minh Trạch. Hội Tư Minh sẽ càng tăng thêm bất an.

Tư Đồ Minh Trạch vẫn đề lộ ra vẻ mặt u ám, nhưng đột nhiên mỉm cười hỏi:

- Trương Hổ, Sắc Vi, có phải mấy người nghĩ ta rất ngu gốc không?

Sắc mặt biểu cảm đột nhiên thay đổi làm cho Trương Hổ và Sắc Vi đều đàn người ra.

Tư Đồ Minh Trạch tiếp tục nói:

- Mấy người nghĩ ta ngốc ngếch không biết gì để cho mấy người chơi ta sao, đã vậy ta không thể tha cho mấy người được.

- Ông có ý gì!!?

Trương Hổ cảm nhận được sự thách thức từ Tư Đồ Minh Trạch, tay cầm súng bắt đầu run run, anh ta có dự cảm không tốt, anh ta cảm thấy bất an.

Miệng của Tư Đồ Minh Trạch xuất hiện một đường cong đầy nham hiểm, nhẹ nhàng nói:

- Trương Hổ, mày nhìn xem, bọn đàn em mà mày mang tới, rút cuộc đang chĩa súng về phía ai...

Trương Hổ hốt hoảng, từ trán lăn xuống một giọt mồ hôi, sống lưng lạnh toát, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, trong lòng sợ hãi!

Hai mươi thằng áo đen kính râm chuyên hướng, chĩa súng vào Trương Hổ và Sắc Vi bốn người bọn họ!!!

- Cẩn thận!

Sắc Vi đột nhiên nói lớn, nhưng vẫn chậm hơn một nhịp!

Tư Đồ Minh Trạch lợi dụng lúc Trương Hổ đang liếc mắt quan sát tình hình, không tập trung, trong nháy mắt tiến người lên một bước, quay người lại tặng một cái huých tay vào cằm Trương Hổ!

- Ôi...

Trương Hổ nắc lên một tiếng, nhin đau muốn cầm súng lên, nhưng không ngờ đầu gối Tư Đồ Minh Trạch đã nhấc lên huých đầu gối vào ngực Trương Hổ.

Trương Hổ như bị điện giật, hai chân khụy xuống, phía sau lưng Tư Đồ Minh bồi thêm một cái cùi trỏ, Trương Hổ nằm lăn ra đất.

Ngay lập tức hai thằng vệ sĩ của Tư Đồ Minh Trạch đá khẩu súng ra xa, vịn trói chặt hai tay, dụng chân đạp lên người Trương Hổ.

Chỉ một chút lơ đãng, Trương Hổ liền bị chế ngự dưới đất không thể động đậy.

Trương Hổ không ngừng giãy dụa, nhưng sức dù mạnh đến đâu cũng không thắng nổi sự chế ngự của hai thằng vệ sĩ hộ pháp, chỉ có thể ném về phía Tư Đồ Minh Trạch đang rất tự tại ánh mắt căm phẫn.

Màn kịch lại phát sinh thêm tình huống gay cấn mới, các vị đại ca hội Tây

Minh lên tiếng cổ vũ, không ngừng tán dương trí khí của hội trưởng.

Sắc mặt của Sắc Vi lại trở lên tái mét, vì giờ đây mọi họng súng đang chĩa về phía bốn người bọn họ.

Tiểu Triệu và Trần Dung đang run lên cầm cập, mặt trắng bệch không còn giọt máu, ở trong hoàn cảnh này chưa ngất đi đã là sự chịu đựng lớn nhất mà một người con gái chân yếu tay mềm có thể cố gắng.

Dương Thần nhú mày, trong lòng không hề muốn vì trong cái hoàn cảnh này mà gặp phải nguy hiểm, nhưng có vài phần lo lắng, chẳng lẽ tối nay phải lộ diện...

Có đến gần một năm không bị lộ rồi!

- Tuy võ công của ta cũng chẳng ra làm sao, nhưng dù sao Sắc Vi cũng là con gái ta, người làm cha như ta dù sao cũng có chút ít gen thể thao ưa thích vận động.

Tư Đồ làm ra vẻ cứ như chuẩn bị vận động, lắc đầu vài cái, ưỡn ngực, nhìn thẳng vào Trương Hồ đang nằm trên sàn, và nói:

- Lão Hồ, có phải mày thật không can tâm, không can tâm vì sao đám anh em của mày lại phản bội mày?

Trương Hồ không trả lời, chỉ gương mặt nhìn trừng trừng vào Tư Đồ Minh Trạch.

- Thật ra, vấn đề rất đơn giản.

Tư Đồ Minh Trạch tự hỏi rồi tự trả lời, nở một nụ cười nham hiểm rồi nói:

- Vì chúng không phải là người của mày.

Nói xong, Tư Đồ Minh liền bảo vài thằng vệ sĩ tháo bỏ kính râm, vỗ tay đặc ý hỏi:

- Thế nào, có phải không nhận ra thằng nào không? Đúng vậy, vì chúng nó đều là người của tao, hai mươi thằng vệ sĩ mày lựa chọn, tao biết đều là tâm phúc của mày.. Do vậy tao đã sớm tiễn chúng nó về với tiên tổ rồi...

Trương Hồ vừa nghe xong, mắt ngẩn lệ, cho dù bị trói chặt, cũng không đau như thế, anh ta cũng không ngờ rằng những người anh em do anh ta dạy dỗ và trung thành tuyệt đối, lại bị tên Tư Đồ Minh Trạch hãm hại.

- Kẻ phản bội thì sẽ có kết cục của kẻ phản bội, từ khi người phản bội Trần Đức Hải người đã nên chạy trốn chứ không phải ở lại bên ta làm gián điệp.

Tư Đồ Minh Trạch cười nhạt:

- Người nghĩ người thông minh lắm sao? Người nghĩ ta làm hội trưởng hội Tư Đồ mười mấy năm qua chỉ là hư danh thôi à, ta thật sự ngốc vậy sao? Ta giữ lại người chẳng qua chỉ muốn tìm ra thêm những kẻ gián điệp khác, bây giờ mục tiêu đã hoàn thành, nhiệm vụ của người cũng đã hết, để ta xử lý xong con gái của ta thì sẽ sờ đến người, ngoan ngoãn nằm đó đi. Người nghĩ ai cũng ngu ngốc như lão Trần Đức Hải sao? Có lẽ người xem phim nhiều

quá rồi đó!

Tư Đồ Minh Trạch dùng sức đập mạnh lên chân Trương Hồ, Trương Hồ cắn răng nhẫn nhịn.

Tư Đồ Minh Trạch quay sang nhìn Sắc Vi:

- Được rồi, con yêu, nói cho cha biết, bây giờ con sẽ lựa chọn thế nào?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 123

Đỏ Tươi

Đời người luôn luôn có nhiều sự thay đổi, khi điều tốt đẹp vừa đến, thì ngay lập tức lại bị lấy đi mà không hề thương tiếc, quay về như lúc ban đầu, thậm trí so với trước còn không chịu được, điều đó không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được, huống chi, lần này không thể chịu đựng được, đó là đi ngược lại với chính bản thân mình, thậm chí bỏ mạng.

Sắc Vi cảm nhận được sự lạnh lẽo từ bốn bức tường, theo lý thuyết 3 tháng này sẽ không mở điều hòa, nhưng cô lại cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Lần đầu tiên, Sắc Vi thừa nhận mình có vài phần khâm phục... Người kia, thật không đơn giản.

Tư Đồ Minh Trạch cũng không nóng nảy, cười nửa miệng nhìn cô, kiên nhẫn đợi đáp án, xung quanh là vài lão Tây Minh và hộ vệ dưới tay, nên không lo lắng, cười một cách nham hiểm, trong vòng khoảng 3, 4m đứng bao vây quanh Sắc Vi.

Chỉ cần Tư Đồ Minh Trạch ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người sẽ giơ khẩu súng trong tay lên, bắn bốn người kia thành tổ ong vò vẽ.

Sắc Vi nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, lúc này, chỉ có người đàn ông này vẫn cười mà không đếm xỉa tới ai, dường như tất cả những thứ trước mặt đều không liên quan tới hắn, hắn chỉ là một người xem, trong điện ảnh sự xuất hiện của người qua đường là rất bình thường.

- Dường như tôi đã thất bại rồi.

Sắc Vi cười đau khổ, cô biết Dương Thần rất lợi hại, nhưng trong tình huống trước mắt thì đó không phải là một người có khả năng làm tình hình xấu đi, cho dù Dương Thần ba đầu sáu tay, cũng không thể bảo vệ cho ba người bọn họ, 40 khẩu súng bao vây liệu còn sống không?

Dương Thần trấn an rồi cầm lấy bàn tay trắng nõn của Sắc Vi, truyền cho cô ấy sự ấm áp:

- Cô thất bại rồi, nhưng dù sao đối thủ cũng hơn tuổi cô, đợi tới khi cô bằng tuổi ông ta, nhất định cô có tiền đồ hơn ông ta.

- Tôi còn sống được tới tuổi đó sao?

Sắc Vi thì thảo luận hỏi.

- Đương nhiên rồi.

Dương Thần cười và nói:

- Tôi nhất định không cho cô rời khỏi tôi.

Đôi mắt của Sắc Vi chăm chú nhìn Dương Thần, dường như đã hạ quyết

tâm, xoay người ra phía Tư Đồ Minh Trạch và nói:

- Hôm nay tôi không thể chết được.

- Vậy ý ngươi, là sẽ nghe theo lời ta?

Tư Đồ Minh Trạch cười vì đã thắng cuộc, ánh mắt cay độc cũng tăng lên vài phần, chỉ cần Sắc Vi làm con rối cho ông ta, như vậy sẽ làm được rất nhiều việc..... Dã tâm của ông ta sẽ được bành trướng đến mạnh mẽ!

Sắc Vi hít sâu một hơi, đây là quyết định để bảo vệ mạng của mình, nhưng cũng có thể là sẽ chôn vùi nó, nếu không làm như vậy, thì cơ hội bảo vệ ba người Dương Thần bọn họ sẽ hoàn toàn mất!

Hắn sẽ không cho phép mình rời khỏi hắn, mình cũng không thể vì sự sợ hãi mình mà khiến cho hắn phải chết!

Hạ quyết tâm, Sắc Vi gật đầu...

- Đợi một chút.

Dương Thần giơ tay lên, vội quát một tiếng, giống như nhìn thấy cái gì đó thần kì, cảm thấy hơi khó hiểu liền đưa tay véo má Sắc Vi, mê mẩn hỏi:

- Sắc Vi bảo bối, cô đang nghĩ gì vậy, không việc gì phải nhận thua rồi nghe theo lời ông ta?

- Tôi...

Sắc Vi mắt đỏ, buồn rầu nói:

- Tôi xin lỗi, tôi không thể trừng mắt nhìn các anh chịu chết cùng tôi được, có lẽ nhận thua là biện pháp tốt nhất.

Dương Thần đỡ khóc đỡ cười, thì ra người phụ nữ này cũng bất lực rồi, thà hi sinh bản thân để bảo vệ tính mạng của mấy người, thật là cảm động nhưng lại nực cười...

Mặc dù, theo lý mà nói, đây là một cuộc sinh tử, nhưng mọi việc đều có ngoại lệ mà...

- Đúng là kẻ ngốc đáng yêu, tôi không cho cô rời xa tôi, cũng không phải cùng nhau chết, càng không thể để cho cô nhận thua rồi phải làm theo lời hắn ta.

Dương Thần vuốt má Sắc Vi và nói.

Sắc Vi nghi ngờ trừng mắt nhìn:

- Vậy ý của anh là gì? Nếu tôi không nhận thua, thì ông ta sẽ không bỏ qua cho mọi người đâu.

Dương Thần trả lời rõ ràng:

- Cô thua, nhưng tôi vẫn chưa thua.

Lần này, Sắc Vi không còn sửng sốt, ngay sau đó, ánh mắt có chút thay đổi, cô cảm thấy Dương Thần không nói đùa, ở cùng nhau hơn nửa năm, cô dần dần đã biết người đàn ông này cũng có lý tưởng, cô có thể hiểu rõ ràng lời của Dương Thần nói là thật.

Chẳng lẽ hắn có biện pháp gì? Ý nghĩ này ngay cả Sắc Vi cũng cảm thấy kinh khủng!

Trương Hồ bị ấn trên mặt đất và nghe được lời Dương Thần nói, miễn cưỡng nhìn lên, nhìn thấy con đường chân chính mà người đàn ông phải đi qua, nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của hắn, diện mạo của Trương Hồ có chút thay đổi, trong mắt dấy lên hai ngọn lửa hưng phấn...

Tư Đồ Minh Trạch đã có chút không kiên nhẫn, gãi cảm thầy Dương Thần giống như thằng hề đang nói nhảm, cười nhạo nói:

- Tiểu huynh đệ, người tên là Dương Thần hả, công phu của người xem ra cũng không tồi, có thể khiến phụ nữ nguyện chết vì người, ta bái phục rồi. Nhưng, dường như đầu óc người không tốt, dường như người không hiểu cảm giác sau này sẽ ra sao?

Dương Thần ung dung mà vỗ vào bàn tay Sắc Vi, khẽ nói:

- Không cần lo lắng, không được làm loạn.

Sau đó quay ra phía Tư Đồ Minh Trạch cười nói:

- Công phu của ta không tồi, đáng tiếc người là đàn ông, nhưng vẫn là ông già, nên ông hiểu không đến nơi đến chốn.

- Gan người không nhỏ, nhưng với kết cục trước mắt nên miệng lưỡi cũng lợi hại, cũng không thay đổi được cái gì, nếu người muốn sống, thì đừng để quyết định của đàn bà làm ảnh hưởng.

Tư Đồ Minh Trạch có chút kích động định nỗ lực giết Dương Thần, nhưng phát hiện Sắc Vi để ý Dương Thần, lại muốn sau này không chế Sắc Vi, nên giữ thanh niên này làm con tin là tốt nhất.

Đối với Tư Đồ Minh Trạch lời nói của Dương Thần coi như làm ngơ, nhìn bốn phía xung quanh, đếm khoảng mấy người, tự nhủ:

- Bốn mươi một, nhiều hơn chút, xem ra vô cùng thủ đoạn rồi.

Nói xong Dương Thần từ từ cúi xuống, ngồi bệt xuống đất, cởi đôi giày mới tinh xuống dưới, lại cởi cả đôi tất trắng xuống, nhét vào trong giày.

Ngay sau đó, Dương Thần nhìn xuống, cuộn ống quần lên, cuộn tới bắp chân trở lên mới dừng lại.

Lúc Dương Thần xích chân lại lần nữa đứng lên, tất cả mọi người đều cho rằng anh ta bị điên, trông đầu người này nhét toàn đất sao? Trong thời điểm sinh tử như thế cởi giày, cuộn ống quần làm cái gì?

Trên thực tế Dương Thần còn không làm xong, sau khi nhìn về phía mấy người xung quanh ngượng ngùng cười, Dương Thần lại cởi bỏ hết tân trang, sau đó cởi áo sơ mi, chỉ còn cái áo lót bên trong.

Đem đồng quần áo giày dép và đồ dùng nhét vào nói với Tiểu Triệu:

- Giúp ta giữ nó, đừng để rơi, để sau này còn mặc.

Sắc Vi, Tiểu Triệu, Trần Dung lúng ta lúng túng nhìn hắn, không rõ nguyên nhân.

Tư Đồ Minh Trạch cũng không biết hắn đang nghĩ gì, ông ta không nắm rõ tình hình nên không thoải mái, không kìm nổi và nói:

- Người đang làm cái gì?

Dương Thần nhảy nhảy tại chỗ, nói:

- Không có gì, chẳng qua không muốn một lát máu của các người sẽ dính trên quần áo của tôi thôi, tôi khá sạch sẽ mà.

Nói xong hắn nhếch miệng cười.

- Tiểu tử này đúng là đầu óc cháy hỏng rồi! Ha ha, hắn đang nói cái gì?

- Tôi thấy đúng là dọa phá mật, công tử bột thì vẫn là công tử bột, căn bản là không dùng được...

Vài gã lão đại hội Tây Minh đều cảm thấy Dương Thần là kẻ ngốc, lời nói không có logic.

Tư Đồ Minh Trạch cười giận dữ, bất luận Dương Thần điên hay không, ông ta nhất định không thể để Dương Thần sống.

- Ô? Người có biện pháp nào khiến cho huynh đệ chúng ta đổ máu sao?

Tư Đồ Minh Trạch nhìn Dương Thần và hỏi, giống như tiểu khuyến một mình nhảy nhót.

Gương mặt tươi cười của Dương Thần dần biến mất, thay vào đó là nét mặt vô cảm, vô bi vô hỷ, dường như trở thành cái xác không hồn. Mà càng thêm kì lạ chính là, con ngươi mắt của Dương Thần dần dần đen nâu, chuyển sang màu đỏ tươi...

Bốn mươi tên vây xung quanh cảm thấy lạnh lẽo đến rùng mình!

Đó không phải là hơi thở lạnh bình thường, cái giá lạnh kì lạ này khiến cho mọi người cùng lúc nghĩ đến một chuyện!

Tử vong!

Không chỉ có mọi người Tây Minh, ba người Sắc Vi bọn họ đứng sau Dương Thần cũng đều cảm nhận được cái lạnh dị thường, dường như phía trước Dương Thần đã trở thành một phong mắt điên cuồng, lấy hắn ra làm trung tâm, sự u ám vô hình tràn ngập hội trường, “không khí trầm lắng”, ý nghĩa của nó được thể hiện ở mặt chữ!

Không ít xã hội đen hàng đầu đã phải chịu cảnh da ngựa bọc thây, đầu ném huyết, ngựa gãy chân mổ bụng, thi thể bị bay tán, máu đào nhiễm hồng không chịu cảnh đồng không mông quạnh...

Tưởng tượng như vậy có chút hoang đường, nhưng không ít người chịu gian khổ, cứ nghĩ đến hình ảnh hung ác này!

Sắc Vi hiểu Dương Thần nhất, sau khi kinh hãi đi qua, cũng không biết vì sao trong lòng hơi đau, trước mắt như bóng tối bao phủ, Sắc Vi cảm thấy trong lòng như có dao đâm, loại thô bạo, xơ xác tiêu điều, những điều hung ác tiến sâu vào nội tâm, khiến tim như nhảy lên, khó thở, tiến đến cánh đồng thê lương, tiến vào vùng địa cực, không cảm thấy chút ấm áp nào...

Hắn cảm thấy như vậy sao?

Viên mắt của Sắc Vi bỗng rơi lệ.

Những người ở đây không có nhiều cảm nhận như Sắc Vi, họ chỉ cảm thấy nơi này tự nhiên xa lạ vậy, đơn giản vì hơi thở của người đàn ông, khiến

cho họ đều chết lặng, biết rõ đó là loại ảo giác gì đó, khó có thể thoát ra khỏi sự trói buộc này!

Giờ khắc này, việc mọi người phải hít thở cũng là trách nhiệm nặng nề, cảm giác áp bách trong tâm hồn như nước lũ và thú dữ, nuốt sống lòng hăng hái của mọi người!

Tư Đồ Minh Trạch mở to hai mắt, ánh mắt tràn đầy tơ máu, gã đang đối nghịch với Dương Thần, trong lúc này cảm nhận được sự trống rỗng từ ánh mắt của Dương Thần, loại thùng rỗng kêu to Tư Đồ Minh Trạch có cảm nhận yếu ớt.

Người đàn ông trước mắt không phải là người, bản thân ông ta ở trước mặt hắn, giống như con kiến trước con người!

Con kiến cho dù đang cầm vũ khí, tụ họp thành đàn, cũng chống lại không để một chân của con người giẫm lên!

Hơi thở trở nên dồn dập, Tư Đồ Minh Trạch rất muốn la hét, rốt cục tên tư tưởng biến thái này là ai! Có thể khiến hắn ta không có dũng khí để dậy nổi!

Từ lúc trào đời tới giờ, Tư Đồ Minh Trạch chưa từng sợ đến muốn khóc!

Nhưng đúng vào lúc này Dương Thần đã ra tay.

Động tác của Dương Thần nhẹ nhàng, không nhanh, cũng không chậm, cách Tư Đồ Minh Trạch khoảng mười bước, ba giây có thể vượt qua.

Màu mắt đỏ không chút cảm xúc nhìn Tư Đồ Minh Trạch, Dương Thần đưa tay ra phía sau gáy Tư Đồ Minh Trạch.

Tư Đồ Minh Trạch mở to mắt, quên không phản kháng, bị đánh vào hai mắt, hôn mê bất tỉnh trên mặt đất!

Lúc đó, tất cả bọn Tây Minh đều giật mình, thấy được nguy cơ trước mắt, luống cuống giơ súng về phía Dương Thần!

Nhưng lúc đó mọi người phản lại muốn công kích Dương Thần, Dương Thần đột nhiên trở nên hoàn toàn mới mẻ và khác biệt!

Gần như là một cái bóng, khoảng cách gần nhất, hai vệ sĩ của Trương Hồ bị đẩy ra phía sau, hai tên mập theo sát lão béo cũng bị đá bay ra ngoài!

“Bang bang” vài tiếng đụng vào hội trường, bóng dáng của Dương Thần hiện ra như trung tâm của sóng nhân!

Con dao của Dương Thần hóa thành cương đao, bổ vào sau đầu hai tên vệ sĩ, không ngờ nó cứng như dao díp cắt vào trong!

Máu me bay tứ tung làm cho mấy tên xã hội đen buồn nôn!

Nhưng Dương Thần không chút ảnh hưởng, hai tên tay chân cũng thế, mỗi động tác đều mang theo máu me và tiếng kêu thảm thiết!

Dựa vào súng ống hộ vệ làm cho tất cả khó có thể tưởng tượng, nhắm đúng mục tiêu làm cho kẻ thù không thể trở mặt, khi chúng có cơ hội nhắm vào Dương Thần, cũng là lúc Dương Thần kiên cố không gì phá nổi nện vào thân xác chúng!

Tiểu Triệu đang cầm quần áo cho Dương Thần cuối cùng đã hiểu dụng ý của hắn, bởi vì màu đỏ của máu me trước mắt, đã làm anh ta rất muốn nôn mửa!

Trần Dung lại càng không thể chịu nổi, tràn ngập mùi máu tươi, tiểu cô nương hôn mê bất tỉnh.

Mặc dù Sắc Vi mỏng manh yếu ớt nhất, cũng bắt đầu cố kìm nén, hai mắt nhắm lại, không dám nhìn nữa.

Năm tên Tây Minh cuối cùng run sợ khi đối diện với Dương Thần, có người nghĩ tới phương pháp tự giải thoát, dùng súng nhắm vào Sắc Vi và mấy người kia!

Nhưng bọn họ đã quá xem nhẹ Dương Thần, không đợi họ giơ tay lên, con dao trong tay Dương Thần đã cắm trên tay hắn ta rồi!

- Rắc...

Tiếng rạn nứt của xương cốt, làm cho gã đàn ông kia đau đớn, cái tay cầm súng đã rơi xuống đất!

Năm người kia không đợi Dương Thần ra tay, cảnh tượng trước mắt cũng đủ làm chúng hồn bay phách lạc...

Thời gian, hình ảnh, tại thời khắc ấy như dừng lại.

Hội trường to như vậy, ngọn đèn vẫn sáng, nhưng sàn nhà sáng bóng lúc này trở thành La Tu trận, tứ chi tán loạn, máu chảy xuôi, tình cảnh thê lương...mà cái tạo nên tất cả chỉ là hình ảnh cô đơn ở giữa sảnh mà thôi.

Trương Hồ gan thép vằn quẻ rạp trên mặt đất, anh ta không dám đứng lên, vì hai chân anh ta không còn xương cốt bình thường...

Hai mắt Sắc Vi nhắm chặt nghe thấy tiếng im lặng, cẩn thận mở mắt ra, ónh ónh trong ánh mắt, Sắc Vi vẫn cứ đứng im, đồng thời cũng nhìn thấy những người đàn ông nằm như ngã rạ xung quanh.

Hắn đã thắng?

Hắn thắng rồi!

Vượt qua hơn bốn mươi họng súng, trong khoảng mấy chục mét vuông trên mặt đất, hắn dùng chút công phu đã đánh thắng kẻ thù!

Sắc Vi bất chấp tình cảnh thê thảm trước mắt, bởi vì trong đầu cô có một ý nghĩ, tiến lên ôm chặt Dương Thần!

Váy dài chạm đất, Sắc Vi cũng bất chấp máu me trên đất, chạy ra phía sau Dương Thần, ôm hắn từ phía sau, vui quá nên òa khóc.

- Ông xã, anh thật sự làm được...

Sống sót sau hoạn nạn, bất chấp là đại tỷ của nhóm xã hội đen, ôm lấy hắn và khóc.

Nhưng Dương Thần không quay người lại, vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ có điều, thân thể hắn bắt đầu lạnh run...

Sắc Vi phát hiện sự lạ thường của Dương Thần, đi đến trước mặt Dương Thần, xem sắc mặt của Dương Thần, sợ tới mức hoa dung thất sắc!

Đôi mắt đỏ của Dương Thần đã hết, khôi phục lại trạng thái bình thường, nhưng ánh mắt lại có vẻ đại ra, khuôn mặt xanh nét, hiện ra vẻ tái nhợt như mắc bệnh, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra trên trán Dương Thần, môi trắng như mất máu.

Dương Thần như vừa ngâm nước đi ra, mồ hôi chảy ra như nước, càng lúc càng mãnh liệt! Sợ run người!

- Ông xã...Anh...Anh làm sao vậy?

Sắc Vi sợ hãi hơn lúc nhìn thấy họng súng dí vào, cô không thể tưởng tượng được đời người sẽ như thế nào, nhưng giờ phút này cô không quan tâm đến mấy vấn đề này, cô không thể để Dương Thần như vậy nữa!

- Ông xã anh nói đi, nói mau đi! Anh làm sao vậy! Em phải làm gì mới có thể giúp anh?

Sắc Vi khóc rồi đứng lên quát to, không ngừng lay cánh tay Dương Thần.

Tiểu Triệu và Trương Hồ dần dần khôi phục tinh thần, tuy rằng cảnh tượng trước mắt vô cùng thê lương và đáng sợ khiến hai người mềm nhũn cả chân, nhưng hai người càng lo lắng không biết Dương Thần làm sao.

Dương Thần nhìn Sắc Vi đang không ngừng hỏi hấn, cuối cùng cũng giữ lại được chút lý trí, khẽ nói:

- Đánh...đánh ngất...anh.

Sắc Vi ngẩn người, nghe Dương Thần nói vậy cô hơi do dự.

- Nhanh...mau...đánh anh...

Sắc mặt Dương Thần bắt đầu trắng dã, toàn thân run rẩy...

Sắc Vi không nỡ nhìn Dương Thần như vậy, bèn vung tay đánh mạnh vào gáy Dương Thần, nhưng sức lực của Dương Thần khỏe hơn cô nghĩ rất nhiều, cho dù cô dùng hết sức và Dương Thần không hề phòng bị, cô cũng không đánh ngất được hấn. Sắc Vi ngẫm nghĩ rồi hét to lên với Trương Hồ:

- Trương Hồ, dùng hết sức đánh ngất Dương Thần.

Trương Hồ tái mét mặt, nhưng biết tình thế lúc này gấp gáp, đành lấy hết dũng khí đánh mạnh vào gáy Dương Thần.

Dương Thần lúc này mới lảo đảo, gục vào lòng Sắc Vi hôn mê.

- Anh...Anh Dương sao thế?

Tiểu Triệu lo lắng hỏi.

Sắc Vi thấy Dương Thần đã hôn mê, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh, không chậm trễ vội vã dẫn dò Tiểu Triệu:

- Cậu và Trương Hồ ở lại đây giải quyết nốt mọi việc, tôi đưa Dương Thần đến bệnh viện, nếu không có gì cấp bách thì đừng gọi tôi.

Nói rồi đỡ Dương Thần rời đi, mặc kệ Trương Hồ và Tiểu Triệu đang ngơ ngác.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 124

Sự Lựa Chọn Của Sắc Vi

Nước rơi tí tách trên mặt hồ, đem theo những gợn sóng nhẹ nhàng.

Hai cây chuối đại thụ theo gió khẽ lung lay, mặt rộng lớn kia chính là ánh sáng mờ mờ, khiến cho bóng râm của thác nước rơi xuống sàn nhà trong suốt giống như pha lê.

Sáng sớm, phòng ngủ của Sắc Vi có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng mà yên tĩnh, chiếc giường trang trí theo phong cách cổ thấp đèn thêu đêm, do trời nhiều mây, ánh đèn lúc này có vẻ nhá nhem ánh sáng mờ nhạt.

Dương Thần nằm ngủ trên giường với chiếc áo màu trắng rộng thùng thình, nhắm hai mắt, phát ra tiếng thở yếu ớt, chỉ là lông mày đậm đen nhẹ khẽ tỏa ra.

Khăn trải giường màu chocolate uốn nếp không chịu được, giống như bảo người khác hôm qua có đàn ông ngủ trên giường, nên mới có những động tác mạnh mẽ như thế.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Sắc Vi thay chiếc váy ngủ màu sữa bưng một bát cháo và cốc nước đường vào, trên gương mặt đầy vẻ u sầu và lo lắng, bưng cháo để ở bên giường Dương Thần, cúi xuống kéo cái chăn mỏng đắp cho Dương Thần.

Ngồi ở mép giường, Sắc Vi nhìn người đàn ông ngủ say trên giường, cô thức cả đêm chưa ngủ, đầu tiên đưa Dương Thần đến bệnh viện, sau khi kiểm tra xong lại bảo bác sĩ đến nhà điều trị cho Dương Thần, chờ Dương Thần qua cơn nguy hiểm, Sắc Vi mới ra phía sau hộc.

Sau khi ra quyết định làm ảnh hưởng tới vận mệnh của khu Tây sau này, Sắc Vi lại vội vàng trở lại phòng, tự tay chăm sóc Dương Thần cho tới sáng hôm nay.

Người đàn ông này lại một lần nữa làm rung động cô, nhưng đồng thời, một lần nữa cô cảm nhận có một cái hào sâu ngăn cách hai người!

Sắc Vi không thích loại cảm giác này, cô có nhiều nghi vấn, tất cả đều phải chờ Dương Thần tỉnh lại.

Hình ảnh lúc Sắc Vi trầm tư rất phức tạp, vốn dĩ hai mắt Dương Thần đang lim dim, rồi thờ dài.

Sắc Vi nhanh nhẹn mà bắt giữ nó trong chớp mắt, bỗng nhiên có một niềm vui bất ngờ, dùng sức bắt lấy bàn tay của Dương Thần:

- Ông xã, anh tỉnh rồi à?

- Bây giờ là mấy giờ?

Dương Thần cười và hỏi, ánh mắt ấy làm cho Sắc Vi an tâm.

- Vẫn còn sớm, mới bảy giờ, anh có muốn nghỉ một lát nữa không?

Sắc Vi nhìn Dương Thần với sắc mặt nhợt nhạt, trong lòng cô đau xót, nhưng cô gượng cười nói:

- Anh làm em sợ chết đi được, đột nhiên kì lạ như vậy, cả đêm em vẫn chưa ngủ đâu!

Dương Thần chống xuống giường, tự mình ngồi dậy, tiến đến chỗ Sắc Vi và hôn lên má cô ấy:

- Anh không sao, sau khi bị hôn mê, đã xảy ra chuyện gì?

Sắc Vi thấy Dương Thần không còn nhớ gì nữa, nên cũng không nói gì, thu dọn đồ đạc và nói:

- Hôm qua em đưa anh đến bệnh viện, sau khi bác sĩ kiểm tra thì bảo không có gì đặc biệt, chẳng qua là bị kích động, tim đập nhanh, cho uống thuốc an thần, sẽ đỡ thôi. Sau đó em đưa anh tới đây, mời thầy thuốc đến theo dõi và cho thuốc, anh ngủ đến bây giờ.

- Thật không...Anh không nhớ rõ.

Dương Thần sờ lên trán và cười, trên thực tế hắn vẫn nhớ một việc, cơn đau đớn mạnh mẽ của bản thân.

Vốn tưởng rằng một năm tu dưỡng, lại qua những tháng ngày nhàn nhã, bản thân đã một lần bắt đầu dĩ làm vậy, giết chết mấy chục người, cũng không giống quá khứ như vậy khó có thể khống chế, nhưng không ngờ rằng, cái bệnh cũ của hắn không có chút chuyển biến nào.

May mà trình độ công phu của bản thân không ngừng nâng cao, khi thấy đã không thể kiềm chế được nữa bèn bảo Sắc Vi đánh ngất mình, nếu không thì..

Dương Thần sợ hãi, xem ra mình còn phải cố gắng thêm nữa, sau này phải giữ trạng thái tinh thần thả lỏng, tính tình phóng khoáng, không thể quá mệt mỏi, không thì lúc áp lực lại không kìm chế được cảm xúc của bản thân, lại đúng lúc không kìm chế được cảm xúc, thì lại phạm sai lầm không thể cứu vãn được.

Sắc Vi tiếp tục nói:

- Về phần bên kia, chỉ có Tư Đồ Minh Trạch và bốn vệ sĩ còn sống, em đã giam Tư Đồ Minh Trạch. Tây Minh bây giờ loạn lạc, hầu như tất cả đều bị giết. Em đã bảo Trương Hồ đi chinh đồn thế lực của Tây Minh, tiếp đến sẽ có rất nhiều việc, chẳng bao lâu nữa, khu Tây sẽ không còn hai chữ Tây Minh. Đúng rồi, buồn cười nhất là tên cáo già kia, sau khi biết tin bất ngờ đó, chủ động gọi điện thoại chúc mừng em, còn nói sau này muốn làm hòa với em.

Dương Thần gật đầu hỏi:

- Tên Tư Đồ Minh Trạch kia xử lý thế nào?

Mắt Sắc Vi hiện lên chút hào quang, do dự một hồi lâu, thở dài nói:

- Em không biết, thời gian này tạm thời như thế đã, đưa ông ta ra nước

ngoài, đến một quốc gia nhỏ ở Châu Âu, cho ông ta ít tiền, rồi bảo ông ta đi dưỡng lão đi.

- Em không giết ông ta sao?

Dương Thần có chút nghi ngờ, hắn thấy, Sắc Vi có tiềm chất của nữ vương hắc đạo.

Sắc Vi nhìn Dương Thần với con mắt phức tạp:

- Nếu là trước đây, em nhất định sẽ giết hắn, nhưng bây giờ, vì anh, nên em không thể giết hắn.

- Vì sao?

Dương Thần cảm thấy mình không đủ thông minh.

Sắc Vi buồn bã cười và nói:

- Thực ra ông ta nói đúng, bất luận ông ta là ai, người cũng tốt, cảm thù cũng được, nhưng trong người em đang chảy dòng máu của ông ta, sự thật này không thể thay đổi. Ông ta là cha của em, tuy rằng em rất hận ông ta, coi thường ông ta, nhưng ông ta đã cùng mẹ em đi trên cuộc đời này. Không có ông ta, thì không có em. Em nghĩ, bất luận là vì nguyên nhân gì, con gái giết chết bố đẻ của mình, đều không thể tha thứ...

- Giống như...

Sắc Vi bình tĩnh nhìn Dương Thần nói:

- Giống như, nếu sau này chúng ta có con, em không thể tưởng tượng, con giết em, giết anh... cho dù làm mẹ, cho dù lúc đó em chết rồi, em cũng ở thế giới bên kia đau lòng tuyệt vọng.

Dương Thần giật mình, khoan thai cười và nói:

- Đó là tính cách không gì so sánh được, anh làm sao mà có thể giống Tư Đồ Minh Trạch được, anh cũng không muốn con của anh hận anh thậm chí muốn giết anh.

- Ngay từ đầu Tư Đồ Minh Trạch không nghĩ con gái lại hận ông ta, muốn giết ông ta.

Sắc Vi u oán nói.

Dương Thần líu lười, nói không ra lời, suy nghĩ, mới nói:

- Tất cả là tùy em, chỉ cần em cho nó là đúng là được. Anh luôn ủng hộ em.

Sắc Vi cười tiến lên hôn vào môi Dương Thần, xoa mặt Dương Thần, đôi mắt ướt chứa đầy ân tình:

- Ông xã, cảm ơn anh, cảm ơn anh vì tất cả.

- Không có gì mà phải cảm ơn, anh chỉ làm những việc cần làm thôi.

Dương Thần chân thật nói.

- Em quyết định nói cho anh một bí mật.

Sắc Vi quyết tâm nói

- Em định cả đời này sẽ không nói ra, nhưng bây giờ em cảm thấy, giấu diếm quá khứ, là đã phụ tình cảm của chúng ta.

Dương Thần nhú mày, im lặng không nói.

Sắc Vi hít một hơi thật sâu, rồi mới nói:

- Thực sự lựa chọn rời khỏi Tư Đồ Minh Trạch, con đường của ngày hôm nay, em không chỉ ghét ông ta vì cách ứng xử, còn có cả nguyên nhân khác.

- Ông xã, anh biết không, em giống với mẹ em hồi trẻ, bộ dạng gần như giống nhau...

Sắc Vi nói.

Dương Thần gật đầu, hẳn còn nhớ rõ, Tư Đồ Minh Trạch từng nhắc đến chuyện này ở quán rượu.

- Lúc em còn là một đứa trẻ con, Tư Đồ Minh Trạch đã dẫn em đi làm ăn cùng ở Tây Minh, ngày nào cũng có mùi rượu, thậm chí lúc về nhà toàn thân mùi máu tươi. Lúc ông ta còn đối tốt với mẹ con em, ông ta là một đại trượng phu và là người ba tốt, ông ta rất yêu thương mẹ, mẹ em thích cái gì ông ta cũng cho. Ông ấy cũng rất chiều chuộng em, em khóc là ông ấy lại dỗ đến lúc em cười, còn bế em và xoay xoay, mang theo cái đu quay...

- Nhưng, mỗi khi ông ta uống rượu, hoặc giết người, tâm tính không tốt, liền thay đổi cá tính... Ông ta thô bạo, hung tàn, không có nhân tính. Ông ta vừa về đến nhà là lại đánh mắng mẹ em, thậm trí còn lấy bình rượu đập vào mẹ em... Còn có thể... Còn có thể làm thế trước mặt em, làm như vậy đối với mẹ...

- Chờ một chút

Dương Thần nghi ngờ hỏi:

- Mẹ em, không phải là lúc em rất nhỏ đã mất rồi sao?

- Không phải, đó là em và Tư Đồ Minh Trạch đã nói dối.

Sắc Vi chưa xót cười, tiếp tục kể...

- Lúc đó em còn rất nhỏ, không hiểu sự tình, nhưng em biết, Tư Đồ Minh Trạch là người vui buồn thất thường, ở bên cạnh ông ta, không biết sống chết lúc nào.

Nói tới đây, Sắc Vi dừng lại một chút, làm như nhớ lại nhiều chuyện cũ, xoa xoa vành mắt, rồi lại tiếp tục nói:

- Đến một ngày, em lại nghe thấy mẹ và Tư Đồ Minh Trạch cãi nhau, lúc đó em đang học tiểu học, em nghe hiểu những gì họ nói, mẹ em đi ra ngoài... bà ấy đã có phát sinh tình cảm với thủ hạ của Tư Đồ Minh Trạch, thậm chí còn muốn bỏ trốn... Nhưng bị Tư Đồ Minh Trạch phát hiện, nên bị ngăn chặn nhanh chóng.

- Ngày đó Tư Đồ Minh Trạch cãi nhau với mẹ khiến em bị suy sụp, em trốn trong phòng không ra ngoài, muốn chạy trốn, nhưng lại thôi.

- Cuối cùng, em nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ phòng của mẹ, mẹ không ngừng kêu cứu, nhưng lúc đấy em ngốc lắm, chỉ biết khóc mà không làm được gì...

- Sau khi vào trong phòng trấn tĩnh lại, cửa phòng bị mở ra, Tư Đồ Minh

Trạch đi ra, nhìn thấy em đang khóc trong phòng, chỉ là đá chân em một cái, sau đó đi không quay đầu lại...

Sắc Vi cắn môi, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Ông xã, anh biết không, cuộc đời này em đã chứng kiến cái chết đầu tiên, đó là cái chết của mẹ...

- Mẹ em bị Tư Đồ Minh Trạch thẳng tay đánh chết, hòn đá nhuộm đầy máu, chết ở trong nhà, chết trước mặt em, đến bây giờ đó vẫn là ác mộng, giấc mơ rồi sẽ tỉnh lại, bởi vì ánh mắt mẹ vẫn mở, giống như đang nhìn em, như đang hận em, hận em vì đã không ngăn cản... Có thể... Nhưng cô gái mười tuổi thì làm được gì đâu...

Dương Thần im lặng nghe, cũng không nói gì, theo trí nhớ của hắn, ngoài tên Dương Thần ra, hắn không biết đến gia đình, cái gọi là cha, là mẹ là như nào, cho nên Sắc Vi buồn rầu, nhưng Dương Thần cũng không thể hiểu, chỉ có thể im lặng lắng nghe.

- Sau khi trưởng thành, Tư Đồ Minh Trạch cũng không nhắc gì đến nữa, ông ta giả vờ quên ông ta đã đánh chết vợ, vợ ông ta, lúc ông ta vui thì cười với em, lúc giận thì mắng chửi em...

- Em mất mẹ, nhưng sau đó em thuyết phục bản thân, là vì mẹ đã phản bội cha, mới có kết cục như vậy, cho nên em cũng không phản ứng gì với Tư Đồ Minh Trạch, em nghĩ ông ta cũng rất yêu thương em.

- Mãi cho đến... Vào ngày sinh nhật lần thứ 18 của em...

Sắc Vi rơi nước mắt, trong trẻo lạnh lùng nói:

- Ngày đó vào buổi tối, ông ta và mấy lão đến chúc mừng sinh nhật, cùng nhau vào phòng. Ông ta đột nhiên vào phòng của em, nói rất nhiều chuyện, có liên quan tới chuyện trước đây, chuyện kinh danh, chuyện bang hội, và một số chuyện nhỏ trong gia đình...

- Em không hiểu tại sao lúc đó ông ta lại nói như vậy, nhưng em vẫn nghe... Đến cuối cùng, ông ta bắt đầu nói đến chuyện của mẹ, điều mà trước giờ chưa bao giờ ông ta nhắc đến..

- Ông ta nói ông ta vẫn còn nhớ mẹ, ông ta hối hận vì đã không kìm chế được cảm xúc nên đánh chết mẹ, ông ta hy vọng em sẽ không trách ông ta, bởi vì ông ta đã rất đau khổ...

- Kì thật chuyện đã xảy ra rất lâu rồi, tự nhiên cũng nhạt phai, tuy rằng em rất khó quên, vẫn còn oán trách ông ta, nhưng ông ta khóc lóc mong em tha thứ, em cũng rất khó có thể trách ông ta, dù sao ông ta cũng sinh ra em.

- Nhưng...

Sắc Vi hít thở nhanh và nói

- Đột nhiên ông ta nói em rất giống mẹ em, bộ dạng đó giống lúc lần đầu tiên nhìn thấy mẹ. Ông ta có một khát vọng, ánh mắt tràn đầy hối hận, muốn em cho ông ý một cơ hội sửa sai, thay thế vị trí của mẹ, trở thành nữ tướng của bang nhóm.

- Ông ta muốn con gái ruột của ông ta làm người đàn bà của ông ta!!!!

Câu sau cùng Sắc Vi nói như thể gào lên, Sắc Vi cố lấy giọng bình tĩnh nói tiếp:

- Em không nhớ khi ấy em nghĩ gì nữa, chỉ điên cuồng tìm cách đẩy ông ấy ra khỏi phòng, chui vào chăn khóc một mình.. Sau này khi em hiểu rõ ông ta đã hết thuốc chữa rồi, em mới quyết định rời xa ông ấy...

Dương Thần không ngờ Sắc Vi còn có một khoảng kí ức như thế, có một người cha như Tư Đồ Minh Trạch, Sắc Vi chưa bước vào đường chết quả là may mắn, thấy vẻ mặt Sắc Vi lúc này Dương Thần giang tay ra ôm cô vào lòng, vỗ về lưng Sắc Vi:

- Nói ra được sẽ tốt, ít nhất anh sẽ chia sẻ với em, loại người phổi bò như anh thích hợp cho phụ nữ chia sẻ nhất rồi...

Sắc Vi nằm trên vai Dương Thần chu mỏ nói:

- Đúng vậy, em thấy thoải mái hơn nhiều rồi, cho dù ông xã có nghĩ gì đi nữa, thì em cũng sẽ không phải hổ thẹn khi đối diện với anh nữa rồi.

- Thật ra em chẳng cần phải giấu anh, đó không phải là lỗi của em, em cũng chỉ là người bị hại thôi..

Dương Thần thần nhiên nói.

Sắc Vi cựa mình, ngẩng đầu lên nói với Dương Thần, giọng nói có vẻ ảm ức:

- Vậy ông xã cũng nên nói cho em nghe vài phần quá khứ của anh đi chứ, ít ra em muốn biết tối qua rốt cục anh làm sao vậy?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 125

Tật Xấu Của Dương Thần

Đột nhiên Sắc Vi hỏi Dương Thần nhưng hắn không phản ứng lại, sau khi suy nghĩ cẩn thận vấn đề là gì, Dương Thần trầm lặng.

Không phải hắn không thể nói, với Sắc Vi hắn hoàn toàn tin tưởng, nói vài điều ra thì cũng không có gì to lớn lắm, chẳng qua, Sắc Vi chưa chắc đã hiểu được. Đương nhiên có vài điều không thể nói, chính mình đã nói là không có gì, một khi Sắc Vi biết, chỉ sợ là rủi ro khó mà tránh được.

Mỗi người đều có vòng luẩn quẩn của bản thân, vượt qua nó là phạm giới, dường như trên thương trường phạm giới sẽ chịu sự công kích của nhà nước và nhà máy, quân đội phạm giới sẽ phải chịu lửa đạn của nó, nếu đã biết thì không nên tìm hiểu nó, nếu không chết lúc nào không biết.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Sắc Vi, Dương Thần đắn đo và nói:

- Thật ra anh không muốn giấu em tới bây giờ, chẳng qua có vài thứ không thể lý giải được, anh chỉ có thể nói cho em đạo lý đơn giản mà thôi.

- Em không cần biết tất cả, em chỉ muốn biết tại sao ông xã lại như vậy, muốn em làm anh té xỉu.

Sắc Vi hỏi bức thiết, trên thực tế, trong lòng của người đàn bà này biết rõ chồng đã không còn nguy hiểm!

Dương Thần điều chỉnh tâm tư lại rồi mới nói:

- Đây là một tật xấu của anh, nếu cơ thể vượt quá khả năng hoạt động bình thường, ví dụ như đêm qua anh đã dùng khả năng đó để giết đám người kia, bệnh lại phát ra. Tinh thần bị nhiều thứ trói buộc, nội tâm trở nên bức bối, não của anh không thể khống chế... Làm ra một vài... chuyện khác người.

- Có nguy hiểm không?

- Anh không nguy hiểm gì, nhưng người bên cạnh, có lẽ sẽ rất nguy hiểm.

Dương Thần cười nói.

Sắc Vi thở phào nhẹ nhõm, cô lý giải được cái gọi là “ chuyện người khác” là như nào, nhưng chỉ cần Dương Thần nói không sao, đó là tin tốt nhất.

Dương Thần nhìn vẻ mặt của Sắc Vi, có sự rung động âm áp, từ xưa tới nay khó nhất là ả mỹ nhân, bản thân thật sự đã lừa cô ấy... Bởi vì, bản thân mình có tật xấu, trên thực tế khó có thể kìm chế, có thể làm hại đến người khác, cũng là hủy hoại chính bản thân mình...

Nhưng có một số việc của đàn ông mà không thể nói cho phụ nữ biết, bởi vì phụ nữ thường có tình cảm vượt qua lý trí, nên làm ra nhiều chuyện ngốc.

Sắc Vi cân nhắc, cân thận hỏi:

- Anh có muốn đi bệnh viện kiểm tra không, chẳng lẽ lúc ở nước ngoài anh chưa từng đi trị liệu à?

Trị liệu? Tất này trên thế giới chỉ có mình có, ngoại trừ mình thì không ai biết nó phát sinh như thế nào, có cái gì là trị liệu được chứ?

Dương Thần lắc đầu, cười nói:

- Không cần, anh đã kiểm tra ở Mỹ rồi, bác sĩ nói biện pháp tốt nhất là sống đơn giản, không nghĩ nhiều quá, không làm quá sức, như thế có thể sống yên ổn hết cuộc đời, muốn trị liệu tận gốc, hiện nay y học chưa làm được.

Xin lỗi, Sắc Vi bảo bối, anh đành phải lừa em... Dương Thần bất đắc dĩ nghĩ.

Sắc Vi gật gật đầu, cũng không cố ép Dương Thần, tuy nhiên vẫn cảm thấy Dương Thần vẫn giấu diếm mình rất nhiều, nhưng cô lựa chọn sự im lặng.

Sáng sớm tỉnh dậy ra khỏi giường Dương Thần cảm thấy đói bụng bèn bưng bát cháo lên, sau khi ăn hết, cười nói với Sắc Vi:

- Bát cháo nhỏ như vậy sao đủ ăn, bưng một bát nữa đến đây.

Nét mặt quyến rũ của Sắc Vi lờm hẩn một cái, nói:

- Đừng ăn vội, em có vài thứ muốn cho anh xem.

- Cái gì vậy?

Sắc Vi cười thần bí:

- Là từ phòng của Tư Đồ Minh Trạch, em phái người đưa ông ta đến Triều Thiên, quả nhiên tìm được một số thứ tốt.

Nói xong, Sắc Vi đi ra góc nhà, mở ra một cánh cửa sau bức tranh, lộ ra một cái tủ sắt đen.

Làm quay ra mặt mã, tủ sắt mở ra, bên trong không có nhiều đồ lắm, chỉ có mấy tờ thư, mấy cái đĩa, cái cái USB và SD linh tinh.

Sắc Vi lấy ra một cái USB, đi đến chỗ máy tính, cho vào, mở ra xem nội dung bên trong.

Dương Thần nhìn thoáng qua, văn kiện trong USB được mở ra, bên trong là video văn kiện và một số bản thống kê.

- Đó là những cái gì?

Dương Thần hỏi.

Sắc Vi liền nói như kiểu của hồ ly tinh:

- Ông xã, vì sao anh lại hỏi thế, đó là những thứ của thương gia, những người bằng lòng cùng Tư Đồ Minh Trạch lẫn lộn chốn thương trường.

- Vì lợi ích?

- Đây là cơ bản nhất, nhưng muốn chiếm cục diện này, Tư Đồ Minh Trạch còn cần có những thủ đoạn khác...

Nói xong, Sắc Vi tiện tay mở mấy video văn kiện trong máy tính...

Video mở ra ngay tức khắc, Dương thần nghĩ mình đang nhìn lầm, lau lau mắt, mới xác định đó là thật.

Chỉ thấy video, một người trần như nhộng, một người đàn ông hói đầu đang ghé vào người phụ nữ trẻ tuổi, hai người ở cùng một chỗ, hai người không ngừng rung rung, người đàn bà thì kêu thét như đang phấn khích.

- Sắc Vi, em muốn xem cuộn phim này sao, loại này xem mà ghê tởm, nếu vui thì càng không nên xem! Xem nhiều sẽ không kìm chế được cảm xúc, sau này cũng không nên xem.

Dương Thần phát tay, tỏ ý bất mãn, người phụ nữ của mình không nên xem những video này!

Sắc Vi đỏ mặt, tức giận nói:

- Cái gì, cái gì đủ tiêu chuẩn cái gì không! Nghĩ lại đi, em... em không như anh nghĩ đâu!

Mặc dù đã từng thân mật với Dương Thần, trên phương diện này Sắc Vi vẫn là cô bé ngây ngô.

- Có gì lý thú chứ...

Sắc Vi lập tức tắt video, lại mở ra một đoạn văn kiện, mở ra xong, bên trong là một dãy các tên người.

Sắc Vi chỉ vào dãy số, giải thích:

- Ông xã anh xem này, dãy tên này cùng với video rất giống nhau, người phía sau, là Phó cục trưởng Quách Diễm, và vợ con của Cục trưởng Cục hàng hải khu Tây Trung Hải.

Tuy rằng đối với chính trị của nước Hoa Hạ không hiểu lắm, nhưng Dương Thần cũng biết cái gì gọi là chức vị, đều là cán bộ đã đạt tới chức Cục trưởng thậm chí Phó giám đốc sở. Liên tưởng đến nội dung video, và lời nói của Sắc Vi, Dương Thần hiểu ngay hàm ý của nó.

Tư Đồ Minh Trạch không từ thủ đoạn, nắm trong tay nhiều tài liệu, không lo chính phủ hồng hách tàn sát bừa bãi.

Sắc Vi tiếp tục nói:

- Đoạn video này, đều là tư liệu về cán bộ chính phủ và một số thương gia, Tư Đồ Minh Trạch điều tra rõ ràng những vụ bê bối không sạch sẽ của họ, nên tìm được chứng cứ này. Mà không sợ bối cảnh trong sạch, Tư Đồ Minh Trạch cũng cố tình làm cho họ mắc bẫy để khó mở miệng, còn quay được video. Có mấy thứ này, bang hội của ông ta được củng cố, không bị chính quyền nghiền nát.

Dương Thần không thích thú gì những thứ kì quái, nhưng tư liệu này với Sắc Vi mà nói, là cái hỗ trợ đắc lực, từ nay về sau, Sắc Vi trở thành người đứng đằng sau nắm quyền.

Có điều, mắt của Dương Thần vô tình nhìn thấy bảng dãy số, cùng với tên tuổi của họ, Dương Thần nhiều lần không kìm nổi.

- Ông xã, anh sao vậy?

Sắc Vi thấy Dương Thần khác thường.

Dương Thần lộ ra vẻ kỳ lạ, mỉm cười nói:

- Không có gì, anh nhìn thấy người quen.

- Người quen?

Sắc Vi tò mò nháy mắt mấy cái, lộ ra vẻ mặt ngây ngô đáng yêu.

Sáng sớm là thời điểm đàn ông tràn đầy năng lượng, vừa nhìn đoạn video khá thô tục, người đẹp trước mắt lại vô cùng hấp dẫn, Dương Thần đang bị kích động của tôi hôm qua!

Không đợi Sắc Vi đặt câu hỏi, Dương Thần ôm Sắc Vi, bế Sắc Vi lên giường, bắt chấp cô hôn đôi, điên cuồng, hoang dã, vén chiếc váy ngủ lên, làm lộ ra cặp đùi trắng nõn như ngọc.

Sắc Vi biết hấn muốn làm cái gì, vừa mới nói chuyện chính trị, đột nhiên như vậy giống như con cừu ở dưới thân đàn ông, khiến cô nhất thời phản kích, thở hổn hển, làn thu thủy che chắn, mặt thẹn thùng như sóng di chuyển trên lúm má đồng tiền.

- Ông xã anh vừa mới tỉnh dậy, cơ thể không sao chứ...

Tuy rằng đã mơ mơ hồ hồ nhưng Sắc Vi vẫn dùng lý trí để hỏi.

- Tập thể dục buổi sáng tốt mà.

Dương Thần cười lớn nói, rồi kẹp lấy thân hình của Sắc Vi...

Lúc từ quán Rose bước ra đã là gần 8h, mặc dù tối qua suýt chút nữa là mất đi lý trí, nhưng cơ thể Dương Thần lại không bị tổn hại gì, vẫn có thể “quản” cho Sắc Vi tới tả một trận. Với người võ công cao cường như Sắc Vi, đàn ông bình thường khó có thể khiến cô mệt đến rã rời, như vậy đủ biết sức mạnh của Dương Thần tới cỡ nào rồi.

Biết là chắc chắn sẽ đi làm muộn nên Dương Thần cũng không vội vã, từ từ đi đến chỗ mua đồ ăn sáng, mua xong mới quay xe về Quốc Tế Ngọc Lôi.

Đến công ty, Dương Thần không nhìn thấy những ánh mắt lườm nguýt cau có thường ngày khi thấy hấn đến muộn nữa, thay vào đó Dương Thần phát hiện đám nữ nhân viên đang chụm đầu vào chỗ của Lưu Minh Ngọc thì thầm to nhỏ gì đó rồi cười ha ha, rõ ràng chả ai thèm để ý đến việc hấn vừa đến.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 126

Lỗi Nhỏ Đáng Xấu Hổ

Là một nhân viên mua đồ ăn sáng vĩ đại, Dương Thần cảm thấy các mỹ nữ không xếp hàng nghênh đón mình thì thật không lễ phép. Nhưng hắn càng tò mò hơn khi thấy đám phụ nữ này lại đang thảo luận cái vấn đề gì đây. Thế là hắn đặt đồ ăn sáng xuống rồi liền đến văn phòng làm việc của Lưu Minh Ngọc ngay.

Triệu Hồng Yên mắt tinh, nhìn thấy Dương Thần đi tới liền vẫy tay về phía hắn nói:

- Dương Thần, mau tới chúc mừng chị Minh Ngọc. Nói mấy câu may mắn nghe xem nào.

- Chúc mừng cái gì đó?

Dương Thần cười ha hả hỏi.

- Chị Minh Ngọc đã thăng chức lên làm Trưởng ban Quan hệ xã hội rồi. Thế nào, lợi hại chưa?

Một người vui sướng hài lòng nói.

Dương Thần có chút không ngờ, lại nhìn lại Lưu Minh Ngọc đang bị vây quanh bởi mấy mỹ nữ, dường như vẻ mặt bất đắc dĩ và ngượng ngùng nhưng trong đôi mắt đẹp nghiêm nhiên lộ ra tia vui mừng từ trong nội tâm cô.

- Đáng chúc mừng lắm.

Dương Thần nói xong liền chỉ vào đồng hồ ăn sáng mình vừa mua.

- Thật may tôi đã tính trước rồi. Bữa sáng hôm nay đã mua nhiều hơn hai quả trứng luộc lá trà. Ừ, là quà để chuẩn bị cho Trưởng ban Lưu.

Tất cả các mỹ nữ lập tức giận dữ thể hiện sự phản đối với cái sự không biết xấu hổ này của Dương Thần. Cái này gọi gì là chúc mừng chứ? Hai quả trứng tặng cho phụ nữ thì để làm gì?

Lưu Minh Ngọc không quen với tình huống được nhiều người ủng hộ nhiệt tình thế này, cô đứng dậy cảm ơn các chị em xong rồi bảo mọi người quay về vị trí của mình, đừng để chậm trễ thời gian làm việc.

Dương Thần tò mò hỏi:

- Chị Minh ngọc là Trưởng ban, vậy thì Trưởng ban Mạc sẽ đi làm gì? Bị sa thải rồi sao?

Lưu Minh Ngọc lườm hắn một cái:

- Nói bậy bạ cái gì đó. Trưởng ban Mạc đương nhiên sẽ được điều đến vị trí cao hơn rồi.

- Là chức vụ gì đó?

- Hình như là vì Bộ trưởng Mã của Bộ tài chính cao tuổi rồi nên từ chức,

Trưởng ban Mạc lần này trực tiếp nhận vị trí Bộ trưởng Bộ tài chính. Hơn nữa do có biểu hiện xuất sắc trong lúc Chủ tịch dưỡng bệnh nên ban giám đốc trực tiếp nhất trí thông qua cho Trưởng ban Mạc kiêm chức Phó chủ tịch thứ nhất, là phó chủ tịch duy nhất của Quốc Tế Ngọc Lôi. Chi nhánh nước ngoài cũng chỉ có tổng giám sát mà thôi.

Trương Thái không biết từ lúc nào đã lôi được cái bánh bao từ đồng đồ ăn, vừa nhai vừa nói.

Bộ trưởng Mã vì tuổi cao nên từ chức? Dương Thần vui rồi đây. Ông già đó từ chức làm sao vì nguyên nhân đó được, hẳn nhìn Lưu Minh Ngọc với ánh mắt đầy thâm ý. Quả nhiên liền thấy cô đỏ mặt quay đi.

Nhưng như vậy cũng tốt, về sau mọi người có thể gặp nhau ở trong công ty mà cũng không ngại ngừng nữa.

Không ngờ mình mới vào công ty chưa đến một tháng thì Lưu Minh Ngọc và Mạc Thiên Ny đều thăng chức. Mạc Thiên Ny lại trực tiếp đảm nhiệm hai trọng trách nặng nề, Dương Thần cảm thấy bản thân mình quả nhiên có sự may mắn trời phú.

Đúng lúc này, Mạc Thiên Ny trong chiếc áo màu xám bạc đi từ cửa vào, hôm nay xem ra cũng trang điểm, đầu tóc chải rất mượt, buộc gọn lên cao. Cô ta tháo chiếc kính áp tròng xuống, thay vào đó là cặp kính với gọng kính vàng thanh tú. Nơi cổ trắng ngần là một sợi dây chuyền vàng trắng sáng lấp lánh, phía dưới chiếc quần tất dài màu đen là đôi giày cao gót cùng màu xám trắng, khiến cho đôi chân dài ngọc ngà càng thêm trắng và hấp dẫn, ngoài sự hấp dẫn mê lòng người ra, càng có thêm phần uy nghiêm có xem thêm sự nữ tính.

Tất cả các cô gái trong văn phòng đều trở nên yên lặng, nhìn Mạc Thiên Ny bước vào văn phòng với sự chúc phúc và sùng bái. Hiên nhiên, tuổi chưa đến ba mươi mà đã trở thành người đứng thứ hai trong công ty, trong trái tim các cô gái trẻ thì Mạc Thiên Ny có một quang sáng khiến người ta hâm mộ.

Mạc Thiên Ny đảo mắt nhìn mọi người một lượt, khi nhìn thấy Dương Thần và Lưu Minh Ngọc, dừng lại một chút, lộ ra nụ cười dịu dàng ôn hoà hiếm thấy tại nơi làm việc:

- Minh Ngọc, nhận được thông báo thăng chức chưa?

Lưu Minh Ngọc cảm động gật đầu:

- Cảm ơn Trưởng ban.

- Không cần cảm ơn tôi. Công trạng của cô mọi người đều biết. Thông qua đề bạt là việc của ban giám đốc mà. Tôi chỉ là phụ trách đề cử theo quy định mà thôi. Hơn nữa bắt đầu từ hôm nay, cô cũng là cấp Trưởng ban rồi, lên đến tầng cao trong công ty. Không cần phải cẩn thận dè dặt thế đâu.

Mạc Thiên Ny cười thoải mái. mấy cô gái xung quanh trong văn phòng cũng lộ ra nụ cười mỉm thiện ý.

Lưu Minh Ngọc lắc đầu, đôi mắt hơi có chút ướt át:

- Tôi ở trong công ty ba năm nay, rất nhiều người đều hoài nghi tôi, nói xấu sau lưng tôi nhưng Trưởng ban Mạc thì luôn tin tưởng tôi. Từ xưa đến giờ chưa từng nhắc đến điều gì, tôi thực sự rất cảm kích. Tôi biết chị làm rất nhiều việc cho chúng tôi, chỉ là chị không nói ra mà thôi.

Không ít các nữ nhân viên văn phòng khác cũng xúc động gật đầu tán thành, hiển nhiên tất cả mọi người đã từng nhận được sự chiếu cố của Mạc Thiên Ny. Trong cái thương trường mạch nước ngầm bắt đầu trỗi dậy này, phụ nữ luôn có nhiều điều bất đắc dĩ. Một lãnh đạo cấp trên biết quan tâm bảo vệ đến quyền lợi của bọn họ thì đáng được ủng hộ và tôn trọng.

Mạc Thiên Ny không cho là đúng, cười nói:

- Đâu có gì đâu. Quốc Tế Ngọc Lôi của chúng ta là nơi phụ nữ lấy làm nhà. Nếu như không tin tưởng giúp đỡ lẫn nhau thì chắc chắn sẽ không thể có ngày hôm nay. Đây là lời của Chủ tịch dạy bảo chúng ta. Tôi hy vọng chúng ta có thể ghi nhớ kỹ.

Các cô gái nhân viên văn phòng gật gật đầu, thu lại bộ mặt cười thường ngày mà đều nghiêm túc lắng nghe.

Mạc Thiên Ny vừa lòng nhìn mọi người một cái rồi nói với Lưu Minh Ngọc:

- Minh Ngọc, bây giờ tôi đến văn phòng sắp xếp lại một số đồ đạc. Một tiếng nữa cô đến văn phòng tôi sẽ bàn giao công việc cho cô. Cô cũng sắp xếp lại một chút vị trí công tác của mình. Đợi đến chiều, Chủ tịch sẽ đích thân tìm cô nói chuyện, đến lúc đó thì đừng căng thẳng, chỉ là đơn giản tìm hiểu một chút suy nghĩ của cô thôi mà.

Bàn giao xong một số chuyện, Mạc Thiên Ny chuẩn bị quay về văn phòng thì lúc này, một cô gái nhỏ trong văn phòng mắt đỏ đỏ nói:

- Trưởng ban Mạc, chị có còn quay lại nữa không?

Mạc Thiên Ny bước chân dừng lại, sững sờ đứng đó, không nói ra lời.

- Đồ ngốc, Trưởng ban Mạc cũng có phải là đi khỏi công ty đâu. Về sau đi làm vẫn có thể tìm được mà.

Một nữ nhân viên văn phòng khác nói.

- Nhưng vẫn luôn cảm thấy khó chịu trong lòng...

Lại một cô gái khác ngập ngừng lên tiếng.

Không hẹn mà gặp, các cô gái trong văn phòng đều lộ vẻ lưu luyến không rời, thậm chí vài cô gái trẻ nhạy cảm còn nước mắt lưng tròng, bắt đầu sụt sịt.

Mạc Thiên Ny nhắm mắt chặt lại mới có thể ngăn được những giọt nước mắt rơi xuống, cười miễn cưỡng nói:

- Mọi người vui lên chút đi, giống như Tiểu Mộng nói đó, tôi có rời khỏi công ty này đâu. Nếu như ai mà nhớ tôi thì có thể lên toà nhà Bộ Tài chính tìm tôi mà. Chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc thì lúc nào tôi cũng hoan nghênh. Hôm nay là ngày thăng chức, tôi đặc biệt trang điểm rất đẹp, mọi

người đừng để tôi khóc nữa, trời mất phần thì khó coi lắm...

Các cô gái ngừng sụt sùi và mỉm cười, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống.

Nhìn cảnh tượng trước mắt trong lòng Dương Thần hơi xúc động, cảm giác âm áp hòa thuận này rất là thoải mái. Đúng là một gương mặt xinh đẹp cấu thành lên đoàn thể này, khiến cho cả văn phòng tràn đầy sự ấm áp.

Dương Thần rốt cục đã chắc chắn việc mình vào công ty này thực sự là một lựa chọn sáng suốt. Điều mình hy vọng cảm nhận được chẳng phải là sự dịu dàng như thế này sao.

Khi Mạc Thiện Ny đi qua bên người, Dương Thần nói một câu từ trong nội tâm mình:

- Chúc mừng cô!

Mạc Thiện Ny khước miệng khẽ nhếch:

- Có phải vì may mắn vì rốt cục từ nay trở đi sẽ không bị một lãnh đạo như tôi tra tấn nữa đúng không? Có thể ngày nào cũng yên ổn chơi trò chơi rồi?

- Có chút, nhưng tôi vẫn hơi tiếc nuối. Về sau cũng sẽ khá là nhớ cô đó.

Dương Thần nói thật.

Trên mặt Mạc Thiện Ny hiện lên một tia đờng:

- Nói năng thật trơn tru, may là tôi không còn là cấp trên của anh nữa.

Nói xong thì liền đi ra khỏi văn phòng, đầu cũng không ngoảnh lại.

Sự thay đổi nhân sự của công ty cũng không có dao động lớn lắm. Có lẽ sự điều động như thế này với rất nhiều người thì căn bản chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Sự khác biệt chỉ là bên ngoài cửa văn phòng của hai vị Trưởng ban thay đổi tấm ảnh mà thôi.

Buổi chiều sau khi tan ca, Dương Thần tắt máy tính, chuẩn bị về nhà. Đúng lúc đó thì điện thoại liền vang lên.

Dương Thần vừa nhìn, không ngờ lại là Lâm Nhược Khê gọi đến.

Buổi chiều hôm qua bà xã mình tính khí đã không tốt lắm rồi, sau đó một đêm liền mình không về nhà, còn tưởng rằng tính khí sẽ càng tệ không thềm để ý gì đến mình nữa, không ngờ lại gọi điện thoại đến nhanh như thế.

- Em yêu, em lại nhớ đến anh rồi hả?

Dương Thần cười đùa giỡn.

Đầu dây bên Lâm Nhược Khê trầm mặc một hồi, sau đó mới nói:

- Anh vẫn ở công ty sao?

- Ừ, sao thế?

- Xe của em hỏng rồi. Không chạy được nữa.

Xe của Lâm Nhược Khê là chiếc xe Bentley lắp ráp ở Anh. Xe của Anh thì nổi tiếng tao nhã, thợ tay nghề khéo léo. Đáng tiếc là chiếc xe do đất nước cứng đầu chế tạo này có một lỗi bất đắc dĩ, tương ứng với sự chế tạo tinh tế của nó, tính năng và tính thích ứng của chiếc xe lại có rất nhiều điểm không bằng xe của Đức, Nhật v. v. Điều càng đáng xấu hổ hơn chính là xe

của Anh bất luận là Aston Martin hay là Bentley, Rolls-Royce, đều có một số lỗi nhỏ, trong đó lỗi đầu tiên chính là các kiểu chết máy.

Đương nhiên, kỹ thuật của những chiếc xe này thì không thể nghi ngờ, nhưng hoàn toàn chính là vì những kỹ thuật tinh vi tiên tiến này khiến cho những chiếc xe Limousine này luôn bị gián đoạn bởi những nhân tố nhỏ bên ngoài.

Ví dụ điển hình nhất, chính là chiếc xe Bentley trị giá trăm triệu bảng Anh của nữ hoàng Elizabeth đệ nhị đã từng để nữ hoàng ở lại trên đường, cuối cùng bất đắc dĩ nữ hoàng phải dùng chiếc xe Jeep chán nản về nhà.

Xe của Lâm Nhược Khê không thể chạy được, là ý gì đây? Đương nhiên là muốn có người đón cô về nhà rồi.

Dương Thần không ngờ vì một lý do kỳ quái như thế, Lâm Nhược Khê mới gọi điện thoại cho hắn. Nhưng nghĩ lại ngoài lý do này ra, cũng không có lý do gì để gọi hắn nữa.

Để tránh bị người của các công ty khác nhìn thấy, hai người hẹn nhau khoảng sau nửa giờ đồng hồ nữa thì sẽ gặp nhau ở sau bãi đậu xe. Đến lúc đó bãi đậu xe cơ bản là không có người. Bởi vì Quốc Tế Ngọc Lôi không có khái niệm thêm giờ, muốn làm thêm giờ cũng là về nhà làm thêm.

Nửa tiếng sau, Dương Thần thanh thoi đến chỗ dừng xe của Lâm Nhược Khê, bật sáng đèn xe.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 127

Anh Quên Nói Với Em

Lâm Nhược Khê rất không vui khi nghe thấy lời nói như vậy. Cái gì mà cô không thể khởi động được chứ? Còn hấn thì khởi động được? Ô tô chẳng lẽ còn phải phân biệt người khởi động là ai hay sao? Hay là hấn cảm thấy mình lợi hại hơn cô?

Người phụ nữ vốn tính khí kiêu ngạo từ nhỏ lập tức nổi giận, hừ lạnh một tiếng đáp:

- Chìa khoá đưa anh đó, xem anh khởi động thế nào.

Nói xong cô liền đưa chiếc chìa khoá của chiếc Bentley dúi vào tay Dương Thần.

Dương Thần rất tự nhiên nhận lấy. Dường như chiếc chìa khoá trên tay không thể hiện được giá trị của chiếc xe hào hoa tiền triệu nhân dân tệ này. Đó chỉ là một chiếc chìa khoá hết sức bình thường.

Sau khi mở cửa buồng lái, Dương Thần vào bên trong ấn cái nút phía trước khiến nắp trước chiếc ô tô nâng lên.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy hành động này của Dương Thần thì liền thấy có chút khả nghi và kinh ngạc:

- Anh, anh định làm gì xe của em đây?

Dương Thần trắng mắt liếc cô một cái. Người phụ nữ này xem ra cũng không thông minh lắm:

- Còn làm gì được nữa, xe bị hỏng thì đương nhiên phải kiểm tra để sửa rồi.

- Anh cũng hiểu về xe sao?

Tuy rằng Lâm Nhược Khê không tinh thông máy móc xe cộ lắm nhưng cũng biết rằng chiếc xe của mình thuộc đẳng cấp nào. Anh chàng này ngay cả xe cũng không có, dù là thế nào cô cũng không tin Dương Thần lại biết sửa cái loại xe Limousine này.

Dương Thần cũng không để ý tới cô, cúi người xuống nhìn phía bên trái động cơ của chiếc Bentley rồi lại xem xét, sau khi gầy gầy một chút mấy bộ phận xung quanh, nghĩ kỹ càng rồi nói:

- Có phải là động cơ của xe vừa mới khởi động thì bị chết máy ngay?

Lâm Nhược Khê nghĩ một chút, đúng là như vậy. Cô gật đầu.

- Có phải hôm nay em mới đổ xăng không?

Lâm Nhược Khê trong lòng có mấy phần thấy kỳ lạ. Hấn chưa từng khởi động ô tô, làm sao lại biết tình hình của ô tô được? Hơn nữa làm sao mà hấn biết sáng nay cô mới đổ xăng chứ?

- Anh, anh làm sao mà biết được chứ?

- Em nhất định là đã đổ xăng ở một trạm xăng khác đúng không?

Dương Thần lại hỏi.

Lâm Nhược Khê lúc này thực sự có chút không muốn tin, Dương Thần này thực sự hiểu về xe thật. Bởi vì thực sự đúng là sáng nay vì cô vội buổi họp nên đã đổ xăng ở một trạm xăng khá gần...

Trời ơi, chẳng lẽ hẳn ngoài việc bán thịt dê xiên nướng, trước đây còn là một thợ sửa xe sao?

Lâm Nhược Khê nghĩ một cách ngây thơ.

Dương Thần thở ra một hơi, đã tìm ra nguyên nhân của nó.

- Loại xe này có yêu cầu khá cao với loại xăng sử dụng. Hôm nay xăng em đổ hàm lượng còn chắc chắn là hơi cao, cho nên động cơ trực tiếp không thể khởi động được. Xe của Anh, đặc biệt là loại xe yếu ớt này thì đặc biệt dễ xảy ra những vấn đề kỳ quái, nếu như là xe tầm thường thì chưa chắc đã có những vấn đề như vậy.

- Vậy có nghĩa là xe không bị hỏng, vấn đề là ở xăng đúng không?

Lâm Nhược Khê cũng coi như đã hiểu.

Dương Thần gật gật đầu:

- Ủ, ăn cái thứ mình không thích, tức giận giống như em vậy.

Sự so sánh này khiến cho Lâm Nhược Khê thiếu chút nữa là cười phì ra. Nhưng nghĩ đến hai người vẫn trong giai đoạn căng thẳng thì lập tức thu lại ý cười đó, thản nhiên lãnh đạm gật đầu:

- Biết rồi, ngày mai em sẽ gọi người đến xử lý. Bây giờ về nhà.

Nói xong cô hướng đến chỗ Dương Thần đậu xe.

Lên xe của Dương Thần, Lâm Nhược Khê lại bắt đầu ngồi nghiêm chỉnh, không nói được lời nào. Dương Thần cũng đã quen với sự trầm mặc của người phụ nữ này, chỉ tập trung lái xe.

Khi đi đến chỗ đường cao tốc thì gặp đèn đỏ, một chiếc xe Maserati GT màu xám bạc động cơ gào rít lên đỗ ngay bên cạnh phía trước xe của Dương Thần. Trên xe là một gã trẻ tuổi đẹp trai đeo kính râm. Khi nhìn thấy chiếc xe BMW M3 màu trắng sữa bên xe mình thì ngáy ra một chút, ngồi sát bên cửa kính xe kéo một nửa là khuôn mặt nghiêng gần như hoàn mỹ kia thì hai mắt anh ta liền xoẹt qua một tia sáng.

Điều đầu tiên mà người đàn ông đó nghĩ đến chính là, đi chiếc BMW hẳn là một công tử bột, chứ sao nhìn cái anh chàng này lại chẳng giống kẻ có tiền chút nào. Hơn nữa chênh lệch quá nhiều với tướng mạo của người phụ nữ bên cạnh, trong lòng ngoài sự khinh miệt ra còn có một bộ mặt cười tự nhận mình là rất đẹp trai, kéo cửa kính xe xuống hét lên:

- Người anh em đi xe Bentley, có muốn đưa một chuyến không?

Thời gian đèn đỏ chừng hai phút, Dương Thần thấy nhàm chán liếc mắt sang nhìn gã một cái:

- Có lợi gì không?

- Lên đến Hoàn Thành, mãi cho đến đầu đường cao tốc số ba. Nếu như anh thắng thì xuống xe tôi đưa anh hai vạn, nếu anh thua thì người phụ nữ này sẽ phải cùng uống với tôi một ly.

Nói xong người đàn ông liền liếc nhìn Lâm Nhược Khê một cái đầy tà ý.

Lâm Nhược Khê nhú nhú mày, hơi lắc đầu với Dương Thần. Từ nhỏ tới lớn, mấy cái kiểu ra hiệu ngằm mập mờ như thế đã nhiều đến vô kể, cô hoàn toàn không muốn quan tâm đến.

Dương Thần sau khi suy nghĩ một chút thì cũng gật đầu nói:

- Được thôi, có điều, cần sửa đổi điều cược một chút, nếu như anh thua thì phải dừng xe lại để cho tôi đá chân lên một cái.

- Ha, anh tưởng anh là siêu nhân hả? Đá lên một cái không sợ gãy chân sao? Đây là Maserati! Tôi cho anh ra món salad!

Người đàn ông khinh thường hét lớn lên.

Dương Thần cũng không muốn phí lời với anh ta:

- Không đấu thì biến đi.

- Đua thì đua, anh chết chắc rồi! Xe của tôi đây đã từng được lắp lại rồi đó! Người phụ nữ của anh hôm nay sẽ là của tôi rồi!

Người đàn ông cười lớn, bắt đầu đạp lên trụ phanh rồi lại nhấn ga, động cơ chiếc Maserati GT lại bắt đầu gào rít lên.

Lâm Nhược Khê tròn mắt trừng mắt nhìn Dương Thần. Nếu như không phải ở trên đường quốc lộ thì cô thậm chí muốn xuống xe ngay lập tức:

- Anh có bị điên không đấy? Tự nhiên lôi em ra đánh cược? Anh coi em là cái gì chứ?

Dương Thần khẽ mỉm cười, ánh mắt dừng ở cột đèn xanh đèn đỏ trước mặt.

- Chính là vì không thích thôi. Em là thứ đánh cược, vì thế nên anh nhất định phải đua với gã. Yên tâm đi, anh không có thói quen giao vợ mình cho người khác đâu...

Không đợi Lâm Nhược Khê lên tiếng, Dương Thần thắng ga mạnh một cái, chiếc xe phóng như tên bay về phía trước.

Chiếc xe Maserati ở bên cũng đồng thời lăn bánh. Động lực ban đầu của hai chiếc xe đều là loại động cơ V8, đều là lượng xả hơn bốn điểm. Chiếc Maserati GT hơi cao, nhưng đã được lắp lại nên tất cả những con số ban đầu thì cũng không có giá trị so sánh lớn lắm.

Khi hai chiếc xe đi vào đoạn đường cao tốc, cả hai lập tức bắt đầu tăng tốc độ một cách điên cuồng. Một chiếc xe trắng một chiếc xe xám xẹt ngang qua đường hoàng hôn, vượt qua dòng xe cộ một cách mãnh liệt.

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy một cảm giác bị đẩy lưng mãnh liệt. Cơ thể không khống chế được bị dựa vào chiếc ghế phía sau. Cô lái xe tuy không phải là chậm nhưng cao nhất cũng chưa từng vượt quá 140 km/h, bình

thường lái xe ở Trung Hải thì chỉ chạy khoảng 50, 60 km. Làm sao cảm nhận được động lực mạnh mẽ thực sự của loại xe này chứ?

Tuy giới hạn tốc độ cao nhất của hai xe đều đạt đến tốc độ nhanh khủng khiếp trên 300km/h. Nhưng dù là trên đoạn đường cao tốc, cùng với lúc nhấn ga điên cuồng, việc khống chế xe mới là một khảo nghiệm lớn nhất.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy vẻ mặt vô cùng bình thản lạc quan của Dương Thần, tốc độ không ngừng tăng lên, cô cẩn thận nhìn kim đồng hồ chỉ tốc độ đã lên đến 200. Cái con số đỏ tươi này suýt nữa khiến cô phải hét lên âm thanh chói tai!

200! Cái người đàn ông điên này ở trên đường cao tốc Trung Hải Hoàn Thành giới hạn cao tốc 90 này lại chạy với tốc độ 200?

Xe cộ ở hai bên chiếc xe không ngừng bị vượt lên trước, dường như đã không nhìn rõ xe khác nữa, sự khác biệt lớn về tốc độ khiến cho các chiếc xe phía trước cũng ý thức được và bắt đầu nhường đường.

Chỉ có chiếc Maserati ở bên cũng điên cuồng phóng tới. Nhưng cùng với sự tăng cao vận tốc động cơ, tốc độ chiếc xe vượt quá 200, 205, 210... Người đàn ông trẻ đó trán bắt đầu đổ mồ hôi, cảm giác khó nắm bắt được với tình hình con đường.

Xe có tốt hơn nữa thì cũng phải có đường. Khi người đàn ông phát hiện ra tốc độ của xe đã khiến cho sự phán đoán về tình hình đường đi có chút khó khăn, trong lòng anh ta liền có một cảm giác sợ hãi, hạn chế ngay tốc độ của chiếc Maserati.

Dương Thần dường như không để ý đến bất cứ thứ gì. Khi chiếc xe M3 điên cuồng gầm rú đạt đến 240 thì Dương Thần mới dừng lại việc tăng tốc. Một tay hấn đặt lên vô lăng, một tay đặt trên hộp số, không ngừng vượt qua luồn lách dòng xe phía trước, đi xuyên qua từng khe hở cứ như là một dòng điện nhảy vọt.

Lâm Nhược Khê cảm giác như trái tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Tốc độ quá nhanh khiến cho cô cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh đều bắt đầu trở nên chậm chạp. Tuy cảm thấy không chịu thua kém, nhưng Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng không kìm nổi trong câu nói có sự cầu khẩn:

- Anh, anh lái xe chậm chút đi.
- Lái chậm thì anh ta sẽ vọt lên.

Dương Thần cười hì hì nói:

- Anh nói rồi, anh không thích giao vợ anh cho người khác.
- Nhìn phía trước kia, đừng nhìn em.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần quay đầu ra, lập tức sợ đến hô lớn lên.

Dương Thần không ngờ Lâm Nhược Khê còn có một mặt không bình tĩnh như thế, hấn không khỏi khẽ cười một cái.

Lâm Nhược Khê cảm thấy thật mất mặt, nói thêm một cách giận dữ:

- Em...em không phải là sợ, mà là sợ bị giữ bằng lái. Anh đi vượt quá tốc

độ quá nhiều rồi!

Dương Thần sắc mặt có vài phần kỳ quái, thờ dài, ngưng ngưng nói:

- Bảo bồi Nhược Khê của anh, anh quên nói với em, thực ra anh không có bằng lái xe đâu. Vì thế nên không sợ bị thu bằng...

....

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đau khổ nhắm mắt lại. Cô cảm thấy nhìn cái người đàn ông này một lần nữa thì chắc cô sẽ điên lên mất.

Năm, sáu phút trôi qua, Dương Thần cho dừng xe ở một bãi đậu xe ở đầu đường cao tốc số ba. Hai phút sau, chiếc xe Maserati màu xám bạc mới xuất hiện.

Người đàn ông trẻ tuổi cũng giữ chữ tín, thấy được sự chênh lệch về kỹ thuật lái xe và sự gan dạ không hề chạy trốn. Tuy trên mặt là sự buồn bực và khó chịu nhưng anh ta vẫn quay cửa kính xe xuống, nói:

- Tôi thua rồi, cho anh đá xe một cái.

Dương Thần cũng không khách khí, sau khi đi xuống xe, đi vòng quanh một vòng chiếc Maserati, cuối cùng chọn cách đá vào phần nắp trước của xe, chỗ đánh dấu cái kích tam giác.

Người đàn ông trẻ cũng không quan tâm, ngáp một cái cũng không quay ra nhìn, chẳng muốn đoán này đoán nọ. Chân người mà có thể đá được sắt thép hay sao?

- Ầm!

Một tiếng động vang lên, người đàn ông cảm giác như toàn bộ chiếc xe của mình như bị sụp xuống vậy, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt!

Nhìn về chỗ đầu xe bị Dương Thần đá lên, người đàn ông lập tức hồi hận vô cùng.

Chiếc nắp xe đầy đặn mới tinh của chiếc Maserati kia đã bị lõm xuống thành một lỗ thủng lớn!

- Cái người này làm gì đấy? Anh có phải là băng chân không đấy?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 128

Cục Cưng Trong Bụng

Vú Vương nhìn thấy hai vợ chồng trẻ ngồi cùng xe về nhà thì liền mặt mày hớn hở, thấy hai vợ chồng đã tiêu tan thời kỳ lạnh lùng và hòa thuận với nhau thì liền ra cửa đón nói:

- Thế này có phải tốt không, như thế này mới là vợ chồng chứ?

Lâm Nhược Khê có chút không thoải mái nói:

- Vú Vương đừng nghĩ nhiều thế, xe con bị chết máy giữa đường.

Những câu nói dễ nghe của vú Vương lại bị cứng ngắt lại trong miệng, cười gượng lắc đầu nói lầm bầm một mình:

- Ngày nào cũng hỏng xe giữa đường thì tốt.

Rồi bà lại quay lại với công việc bận rộn trong gian bếp.

Lâm Nhược Khê giả bộ như chưa nghe thấy gì, đeo túi xách lên rồi đi lên trên lầu. Cô đang đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng Dương Thần ở phía dưới lầu gọi mình.

Hứ, nhớ ra phải giải thích với em sao? Lâm Nhược Khê ra vẻ không hề quan tâm, quay người lại hỏi:

- Chuyện gì đó?

Dương Thần chỉ chỉ chiếc đồng hồ sắc trắng đơn điệu trên tường:

- Đến giờ ăn rồi, em còn lên lầu làm gì?

Lâm Nhược Khê nghe hóa ra lại là cái nguyên nhân này, không khỏi buồn bực không cam lòng hỏi:

- Không còn chuyện gì khác nữa sao?

- Cái gì mà không có cái gì khác nữa? Em còn muốn nghe cái gì nữa?

Dương Thần không hiểu ra sao.

Thật sự chuyện này cũng không thể trách Dương Thần được, trên thực tế chuyện dùng chân trần để đạp lõm chiếc xe, hình thái tư duy trong đầu Dương Thần cũng chẳng có chuyện gì hay cả, căn bản không hề chú ý đến ý nghĩa bao hàm của việc đó. Vì thế hắn căn bản không ngờ việc này Lâm Nhược Khê lại canh cánh trong lòng.

Lâm Nhược Khê lại coi như Dương Thần căn bản không muốn giải thích với cô, cố ý giả vờ để cho cô thấy, cô căn đôi môi như cánh hoa của mình, trừng mắt nhìn hắn một cái, xoay người lại, bước chân lên lầu “cộp, cộp, cộp”.

Dương Thần không hiểu ra sao cả, chỉ cảm thấy người phụ nữ này ngày càng kỳ lạ.

Lúc ăn cơm Lâm Nhược Khê không xuống muộn, nhưng cô vừa ăn vừa

cầm một tập giấy tờ lên xem. Cái miệng nhỏ kia khiến cho Dương Thần rất hoài nghi không biết cô có nhớ nhai đồ ăn rồi hãy nuốt xuống không.

Vú Vương dường như đã quen với cách ăn cơm của Lâm Nhược Khê nên không để ý lắm đến cô. Bà thỉnh thoảng lại gấp đồ ăn cho Dương Thần, mặt đầy hoan hỷ tươi cười.

Dương Thần cảm thấy bản thân có trách nhiệm thay đổi thói quen không tốt của người phụ nữ quá mê công việc này. Thế là đưa nhanh tay ra kéo tập tài liệu trên tay Lâm Nhược Khê xuống, đặt ở bên người mình.

- Anh làm gì đó? Mau trả lại cho em!

Lâm Nhược Khê đang chăm chú đọc tài liệu, đột nhiên bị lấy đi, tự nhiên sắc mặt cô không tốt chút nào.

- Ăn cơm phải chú tâm một chút. Em cứ không chú tâm thế này thì tiêu hóa không tốt, dễ đau dạ dày lắm đó. Ban ngày đi làm rồi, tối về nhà ăn cơm, em cũng làm việc, có mệt không vậy?

Dương Thần giáo huấn nói.

Lâm Nhược Khê nhú nhú mày. Cô cũng không phải là không biết thói quen như vậy không tốt cho cơ thể, nhưng từ nhỏ đến giờ không quan tâm, cũng không chú ý lắm. Hơn nữa rất không thích tình huống bị Dương Thần giáo huấn lúc này, mạnh mẽ đáp:

- Không cần anh lo, đưa tài liệu cho em.

- Ăn cơm xong thì sẽ trả cho em.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê nghĩ, được thôi, thế thì em không ăn nữa, xem anh làm thế nào.

Nhưng vừa muốn mở miệng nói thì nghe thấy Dương Thần nói:

- Nếu như em không ăn hết hai bát cơm thì anh sẽ xé tài liệu ra đó.

Lâm Nhược Khê lập tức thiếu chút nữa bùng nổ, mặt đỏ lên nói:

- Anh làm sao thế hả? Bình thường em chỉ ăn có một bát, tại sao bây giờ lại phải ăn hai?

- Em không ăn thì bây giờ anh sẽ xé nó ra.

Nói xong, Dương Thần cầm tài liệu lên, làm động tác xé.

Lâm Nhược Khê quay sang mách với vú Vương:

- Vú Vương, vú xem, Dương Thần ức hiếp con!

Vú Vương dường như chẳng nghe thấy gì, ánh mắt nhìn xa xa vào góc tường vắng vẻ, rõ ràng là biểu hiện không muốn nói xen vào.

Lâm Nhược Khê lúc này thì sợ rồi. Muốn cướp về thì chắc chắn không được, có khi lại còn bị rách ra nữa. Hơn nữa anh chàng này việc gì cũng có thể làm ra được. Tuy bị xé rồi vẫn có thể đi in lại bản khác, nhưng mấy cái đánh dấu trên đó thì không còn nữa, mình sẽ phải làm lại từ đầu, làm sao mà lại để bị xé đi như thế này được?

Cổ nén lửa giận, Lâm Nhược Khê đành phải khó khăn mở miệng nói:

- Em ăn, anh không được xé đó.

Dương Thần lộ ra một nụ cười vừa lòng, thuận tay lấy đôi đũa gấp cho Lâm Nhược Khê một miếng cá hấp quế, ung dung nói:

- Ăn nhiều cá một chút, bổ sung a-xít a-min thì mới có lợi cho cục cưng trong bụng!

Lâm Nhược Khê đỏ hết cả mặt, xấu hổ và giận dữ kêu lên:

- Nói bậy bạ gì đó? Ai trong bụng có cục cưng?

Cô sắp sụp đổ rồi. Người đàn ông này làm sao mà mấy lời xấu hổ như thế cũng nói ra được chứ!

- Ồ...Bây giờ thì chưa, nhưng về sau sẽ có, cứ tích tụ dinh dưỡng đã.

Dương Thần cười cười nói.

- Tích tụ dinh dưỡng trước? Anh bảo em là con lạc đà đó hả?

Lâm Nhược Khê nhìn thịt cá trong bát của mình, vừa mới nghĩ đến là do đũa của anh ta gấp thì cũng chẳng muốn ăn, đang định gấp cá ra thì đã nhìn thấy Dương Thần đột nhiên lại cầm tài liệu lên làm động tác xé...

- Em ăn!

Nhìn thấy người phụ nữ quật cường này rút cuộc cũng giữ yên lặng ăn cơm, bỏ cá vào miệng thì Dương Thần đắc ý. Trong lúc vui vẻ thích ý đó lại gấp thêm đồ ăn cho Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cũng cam chịu số phận rồi, liền như uống thuốc Đông y vậy, đưa thức ăn vào miệng, nhưng trong đôi mắt sáng long lanh thì tràn đầy sự hờn giận.

Dương Thần lại cảm thấy dáng vẻ này của Lâm Nhược Khê thú vị rất nhiều so với bình thường. Nghĩ đến việc nếu như các nhân viên Quốc Tế Ngọc Lôi nhìn thấy vẻ mặt khi bị bắt nạt trông như trẻ con này của Chủ tịch bọn họ thì chắc cũng cũng phải mở rộng tầm mắt.

Ăn cơm xong, Lâm Nhược Khê tức giận đi lên lầu tiếp tục công việc.

Còn Dương Thần thì nằm ở sofa xem tin tức. Tin tức Trung Quốc thực sự ngày nào nội dung cũng như nhau. Đầu tiên là một số quốc gia nước ngoài, người dân sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, thiên tai chiến tranh liên miên, đâu đâu cũng có người chết. Tiếp đó là có các nhà lãnh đạo Trung Quốc làm việc chăm chỉ, dốc sức hết mình vì nhân dân, các cán bộ mồ hôi chảy như mưa, phấn đấu trên cương vị công tác của mình. Cuối cùng chính là nói đến mỗi ngày đất nước Trung Quốc đều tiến bộ thần tốc, mỗi ngày một mới, nhân dân an cư lạc nghiệp, một câu nói thôi - nhân dân Trung Quốc là hạnh phúc nhất.

Nguyên nhân khiến Dương Thần thích xem là vì nước ngoài không có những thông tin mới thú vị như thế.

Vú Vương đang lau bàn cười tủm tỉm nói với Dương Thần:

- Cậu à, thói quen ăn uống không chuyên tâm của cô chủ từ bé đã có rồi. Ông chủ và bà chủ hồi còn sống không quản giáo chặt chẽ, không ngờ hôm

nay cậu lại có thể quản được cô chủ.

Dương Thần nằm ở sofa ngáp một cái, cười nói:

- Thực ra đều là người trưởng thành cả rồi, có cái gì mà không hiểu chứ, chẳng qua là không muốn muối mặt mà thôi.

- Cô chủ làm việc thì thường cái gì cũng quên, cậu về sau nếu như thấy điều gì không đúng thì cứ quản chặt cô chủ vào. Tôi thấy thực ra cô chủ tức giận chỉ là vẻ bề ngoài thôi, trong lòng chắc chắn cũng không giận cậu đâu, không chừng lại còn rất vui nữa ấy chứ.

Vú Vương nói như thể rất hiểu.

Dương Thần xem không hiểu những thứ này. Thấy chương trình thời sự kết thúc đang định chuẩn bị bật sang chương trình khác, hắn không phải là hứng thú với người phụ nữ ở bên trong đó mà là bên trong đó các anh em khá là cố gắng, có một số "báo cáo chính trị" còn thú vị hơn các diễn viên dân gian diễn kịch nhiều.

Đúng lúc này, điện thoại lại vang lên, Dương Thần nhìn xuống. Không ngoài dự liệu của hắn, là Lý Tinh Tinh gọi tới.

- Alô, Tinh Tinh.

Đầu dây điện thoại bên kia, Lý Tinh Tinh sau khi gọi một tiếng "Dương đại ca" thì liền yên lặng hồi lâu, sau đó mới do dự hỏi:

- Dương đại ca, nhà em hôm nay nhận được bưu kiện đó, là anh gửi đến đúng không?

Dương Thần lộ vẻ tươi cười. Xem ra Sắc Vi đã cho người đưa đồ đến nhà họ Lý rồi. Chỉ là vợ chồng ông Lý không biết làm thế nào để sử dụng mấy thứ đồ công nghệ cao, đành chờ Lý Tinh Tinh về nhà mới có thể cho chiếu cái thứ ở trong USB đó ra.

- Cứ cho là thế đi, nhờ bạn gửi qua đó.

Dương Thần cũng không giấu diếm.

Lý Tinh Tinh thở sâu vào một hơi:

- Em luôn cho rằng, tổ trưởng Tưởng tuy có lúc hơi thích sĩ diện, nhưng con người chắc là không xấu. nhưng không ngờ ông ta lại là người như vậy... Người phụ nữ bên trong đoạn clip đó là học Phó hiệu trưởng thường trực của trường chúng ta, bình thường mọi người rất sợ bà ta. Không ngờ bà ta lại...

- Còn có cả cha của Tưởng Thạch là Tưởng Mông nữa, mấy vị hiệu trưởng, phó hiệu trưởng, tổ trưởng trường em nữa. Cái đoạn clip này mà được phát ra thì chắc là tỉ lệ xem không nhỏ đâu.

Dương Thần vui đùa nói.

Lý Tinh Tinh cũng là nghĩ đến Dương Thần thực sự sẽ làm như thế, liền vội vàng nói:

- Không cần đâu, Dương đại ca. Nếu như làm như thế thì môi trường trong trường học sẽ kém đi, mọi người đều sẽ không tin vào trường của chúng ta nữa. Thực ra đại đa số giáo viên, học sinh đều rất cố gắng làm việc,

học tập. Em không muốn mọi người cố gắng nỗ lực vô ích.

Cô gái ngốc này có lúc thật vô cùng đơn thuần. Dương Thần bất đắc dĩ cười nói:

- Tinh Tinh, anh đâu có phải là kẻ săn ảnh đâu, không có việc gì thì phơi bày chuyện đó ra làm gì. Anh gửi đến nhà em đoạn clip đó chỉ là để tham khảo thôi, cho ba mẹ em biết để đừng quá tin tưởng vào cha con Tường Thạch mà thôi.

Lý Tinh Tinh nhẹ nhàng thở ra, cười khanh khách nói:

- Dương đại ca anh không biết, đoạn clip đó vừa phát ra thì ba mẹ em đều ngây người ra, đều không dám xem. Nhưng khi mẹ em phát hiện ra người bên trong đó là tổ trưởng Tường thì nổi giận đùng đùng. Nếu như ba em không ngăn thì cái laptop của em mới mua đã bị đập nát ra rồi.

- Đoạn clip tư liệu đó em giữ đi nhé. Có thể nặc danh gửi cho cha con nhà họ Tường. Như thế bọn họ sẽ không gây khó dễ gì cho em. Cũng không thực sự cần thiết phải làm âm lên, ai mà chẳng có vài chuyện không hay ho gì chứ.

Lý Tinh Tinh nhẹ nhàng ừ một tiếng, hiển nhiên cũng đồng ý với cái nhìn như vậy. Nói thật, khi nhìn thấy đoạn clip này, những cô gái đơn thuần trước đó đều chưa từng xem cuộc chiến thể xác như thế này. Không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy lại là người quen, hơn nữa lại là cha con họ Tường và “bà la sát” nổi tiếng trong trường, ba người kẹp thành “Hamburger” chơi thực sự khiến cho cô gái thực sự bị chấn động.

Tuy rằng tò mò Dương Thần làm thế nào để có được đoạn tư liệu đó nhưng Lý Tinh Tinh đã quen với việc Dương Thần luôn mang đến niềm vui bất ngờ thì biết điều không hỏi gì nhiều nữa.

Tuy rằng tò mò Dương Thần làm thế nào để có được đoạn tư liệu đó nhưng Lý Tinh Tinh đã quen với việc Dương Thần luôn mang đến niềm vui bất ngờ thì biết điều không hỏi gì nhiều nữa. Lúc này cô đã trút bỏ gánh nặng trong lòng, nói chuyện cũng nhẹ nhàng và khéo léo hơn rất nhiều:

-Dương đại ca, mấy hôm nay anh rảnh không?

- Làm sao thế?

Dương Thần hỏi.

- Em muốn dẫn anh đến một nơi, không biết anh có muốn đi không? Thực ra còn có một nguyên nhân khác là em muốn mượn xe của anh, bởi vì em cần vận chuyển một số thứ sang đó...

- Mượn xe để chuyển đồ? Những xe taxi bình thường là có thể làm được. Dương Thần đương nhiên sẽ không đơn giản coi đó là nguyên nhân của Lý Tinh Tinh, chắc chắn là có nơi nào đó cô ta rất muốn đi cùng mình.

Là nhân viên chuyên mua đồ ăn sáng, Dương Thần đương nhiên sẽ không có lý do để từ chối lời đề nghị của cô gái nhỏ mà rất vui vẻ đồng ý.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện vui vẻ với Lý Tinh Tinh xong, Dương

Thần đuổi người một cái, định dậy đi lên tầng rửa mặt rồi đi ngủ. Tuy tình trạng bệnh sau khi giết người đã khôi phục lại rồi nhưng kinh nghiệm mách bảo Dương Thần biết rằng cơ thể sức khoẻ dồi dào là điều cần thiết.

Đúng lúc này, Lâm Nhược Khê cầm chiếc ví da đi từ lầu trên xuống, nhìn xung quanh, không nhìn thấy bóng dáng vú Vương, bất đắc dĩ mới hỏi Dương Thần:

- Vú Vương đâu rồi?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 129

Tôi Có Thể Không Nói Được Không?

Dương Thần vừa mới mở điện thoại, cũng không chú ý vú Vương đi đâu, lắc lắc đầu hỏi:

- Cô tìm vú Vương làm gì?

Lâm Nhược Khê chau mày kẻ đen, cắn môi không nói lời nào, như là suy nghĩ cái gì đó.

Đúng lúc này, trên lầu hai vang lên giọng của vú Vương:

- Tiểu thư, chuyện gì vậy?

Dương Thần và Lâm Nhược Khê đang ngẩng đầu nhìn, lập tức há hốc mồm.

Chỉ thấy vú Vương lúc này đang mặc áo ngủ màu trắng, đứng ở lan can lầu hai, tóc tai xõa xuống một bên. Mà xem ra trên mặt còn đắp mặt nạ trắng nõn để chăm sóc sắc đẹp.

Hai má lúm đồng tiền của Lâm Nhược Khê đỏ lên, oán trách nói:

- Vú Vương biết làm đẹp từ bao giờ thế? Hơn nữa vú đã quên hôm nay là ngày bao nhiêu sao?

Vú Vương một bên mát xa mặt, một bên ngẫm nghĩ:

- Ai da, tiểu thư! Cô xem vú Vương tôi cao tuổi, trí nhớ càng ngày càng hỏng bét, sớm đã quên chuyện cô nói rồi.

Dương Thần thấy mặt vú Vương toàn màu trắng cảm thấy rất mới mẻ. Cũng không trách được vú Vương hơn năm mươi tuổi mà nhìn như người chưa đến bốn mươi, thì ra ngày thường cũng làm công việc chăm sóc cơ thể như thế này. Nhưng mà nghĩ đến cũng đúng, một người chăm sóc một gia đình lớn như vậy, ban ngày sau khi dọn dẹp xong, ngoại trừ công việc chăm sóc cho bản thân mình ra cũng không biết làm gì khác.

- Vậy vú Vương người mau mau một chút, con chờ vú.

Lâm Nhược Khê bất đắc dĩ nói, rầu rĩ không vui, như thể trẻ con bị người lớn lừa gạt vậy.

Dương Thần cảm thấy kỳ quái, có chuyện gì mà phải chờ vú Vương mới có thể làm?

Không đợi Dương Thần hỏi, vú Vương đã nói:

- Tiểu thư cũng đừng chờ tôi. Trước kia chỉ có hai người phụ nữ chúng ta. Bây giờ nếu tiểu thư cùng cậu đã kết hôn, vậy công việc đi nhà sách mua sách đương nhiên cậu sẽ đi cùng tiểu thư. Hôm nay tôi còn rất nhiều việc phải làm. Tiểu thư cùng cậu đi thôi.

- Không cần!

Lâm Nhược Khê lập tức cảnh giác nói:

- Tôi chỉ muốn đi cùng vú Vương thôi!

Vú Vương cười ha hả đi xuống lầu, hai tay vẫn còn xoa xoa mặt:

- Tiểu thư, tuổi tôi cũng lớn rồi không thể lúc nào cũng luôn ở bên cạnh cô được, còn cuộc sống sau này của hai vợ chồng nữa chứ. Tôi cùng tiểu thư đi nhà sách mua sách, cũng không giúp được gì cho tiểu thư, nhiều nhất cũng chỉ xách được hai túi sách. Nhưng cậu thì khác, đều là người trẻ tuổi vốn có thể nói chuyện, trao đổi ý kiến vân vân. Hơn nữa buổi tối đi ra ngoài bên cạnh có người đàn ông vẫn rất tốt. Có cậu bảo vệ tiểu thư, tôi cũng yên tâm

Dương Thần chợt hiểu ra người phụ nữ này rất thích đi nhà sách mua sách. Tuy rằng ở chung không lâu, nhưng nói chung cũng hiểu rõ. Lâm Nhược Khê vô cùng thích thú những bộ sách. Lần trước ở phòng sách của cô chỉ thấy cất giữ những cuốn sách rực rỡ muôn màu. Mà lúc ở bệnh viện cũng muốn mỗi tuần đem đến một lượng sách lớn để đọc.

Không nghĩ tới chính là tính tình lạnh lùng, người lạ chớ tới gần nữ Chủ tịch đi mua sách mà còn đòi vú Vương phải cùng đi, như thể trẻ con đòi cha mẹ đi cùng vậy.

Lâm Nhược Khê tức nghẹn lời. Những lời vú Vương nói đều là đạo lý. Tuy trong lòng cô cảm thấy không được tự nhiên, cũng không biết nói vì sao, đối với đề nghị của vú Vương còn có vài phần không hiểu được.

Vú Vương khẽ mỉm cười, lại nói với Dương Thần:

- Cậu à, tiểu thư từ nhỏ không có ai là bạn thân, nên chỉ có đọc sách. Mỗi tháng đều phải đi Nhà sách Trung Hải mua rất nhiều sách. Trước kia khi lão phu nhân và phu nhân ở đây, họ đều đi cùng tiểu thư. Nhưng bây giờ họ đi hết rồi, chỉ còn lại bà già này đi cùng tiểu thư. Tiểu thư là một người có thói quen. Bây giờ thì tốt rồi, có cậu ở đây, tôi cũng có thể an tâm rồi.

Nói xong, vú Vương cho Dương Thần một ánh mắt khích lệ, sau đó chậm rãi lên lầu.

Lâm Nhược Khê về điểm này rất chú ý chuyện bị vú Vương nói ra, cảm thấy ở trước mặt Dương Thần rất không được tự nhiên, nhưng cũng may vẻ mặt vẫn lạnh lùng, xem ra xấu hổ cũng không lớn.

Dương Thần biết da mặt cô mỏng, cũng không hỏi gì nhiều, nói:

- Đi thôi! Buổi tối đi một mình không an toàn đâu! Tôi đi cùng cô!

- Anh biết Nhà sách Trung Hải ở đâu sao?

Lâm Nhược Khê hỏi.

- Không biết! Cô chỉ đường cho tôi là được.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê khẽ lắc đầu,

- Tôi tự lái xe đi được rồi.

- Điều này quan trọng sao?

Dương Thần buồn bực.

Lâm Nhược Khê nghiêm túc gật đầu, vẻ mặt còn thật sự nói:

- Rất quan trọng. Tôi không muốn vì đi mua sách mà bị tai nạn chết giữa đường đâu.

...

Hơn nửa giờ sau, Lâm Nhược Khê lái từ trong gar a một chiếc Mercedes-Benz SLK, hai người tới Nhà sách Trung Hải.

Cả nhà sách là một tòa nhà hai mươi tầng, các loại sách các ngành nghề sản xuất đều có thể tìm được ở đây. Xung quanh nơi này thừa thớt, dòng xe cộ cũng tương đối thừa thớt. Nhưng dòng người qua lại trong nhà sách rất nhiều.

Tuy đời sống vật chất ở thời đại này đã vô cùng phong phú, có nhiều phát minh thần kỳ nhưng sách vẫn không bị đào thải. Không ít nhà khoa học công bố sách truyền thống sẽ bị sách điện tử và các công cụ khác đào thải, trang giấy sẽ bị ghi vào lịch sử. Nhưng trên thực tế, sách là đồ vật không thể thay thế. Phát minh của nhân loại từ xưa đến nay chỉ có mấy loại không bị đào thải, trong đó có sách.

Thực ra thì nguyên nhân này rất đơn giản, lúc mọi người nhìn đến trang sách điện tử, thường thường chỉ có hai lựa chọn, đọc, không đọc. Mà khi đối mặt với một quyển sách, mọi người có thể lựa chọn cách mở sách hữu ích. Mọi người chỉ cần tùy tay lật một trang sách, đại khái cũng biết được giảng thuật cái gì. Đây là điều mà sách điện tử không thể làm được.

Dương Thần đi theo bên cạnh Lâm Nhược Khê, đi vào bên trong nhà sách.

Ngược mặt nhìn lên trời, mặc một chiếc váy trắng đã giặt qua nhiều lần. Cách ăn mặc của Lâm Nhược Khê rất giản dị, tuy nhiên không ít ánh mắt dõi theo cô. Thậm chí trong mắt nhiều đàn ông là ánh lửa tham lam. Điều này khiến trình độ lý giải của Dương Thần ngày càng nâng lên. Vì sao Lâm Nhược Khê muốn có người làm bạn? Ở đây nhiều người như vậy, chỉ có mình cô là lẻ loi một mình, đúng là có nguy hiểm.

Thang máy đi vào hơn mười lầu sách nhân văn lịch sử. Lâm Nhược Khê đi ra thang máy, thấy Dương Thần vẫn đi theo, thấy không quen, nói:

- Anh tự trông mình đi. Cứ đợi ở cửa là được.

- Tôi không phải đến xem sách. Tôi đến là để trông cô.

Dương Thần nói.

- Tôi cũng không phải là trẻ con, tại sao phải trông chừng tôi?

Lâm Nhược Khê không hài lòng nói.

Dương Thần cũng không thêm đề ý:

- Cô cứ tự nhiên xem là được. Vú Vương đã nhờ tôi trông nom cô. Tôi nói được thì làm được, yên tâm đi, sẽ không ảnh hưởng đến cô xem sách đâu. Muốn xem bao lâu tùy cô.

Lâm Nhược Khê biết tên vô lại này nếu nói tiếp cũng không có kết quả tốt

đẹp, không khéo lại bị tức chết đi được, chỉ trừng mắt nhìn hằm. Sau đó bắt đầu xem ở một loại giá sách sắp xếp trình tự rõ ràng.

Bởi vì toàn bộ tầng trệt rộng lớn, cho nên tuy rằng bên trong nhà sách rất nhiều người, nhưng đại đa số đều rất thanh tĩnh, bốn phía không người.

Các thể loại sách mà Lâm Nhược Khê đọc vô cùng phong phú, bắt đầu từ lâu mười mấy, mỗi tầng sách báo đều đã đi xem, chọn được mấy cuốn sau đó bỏ vào giỏ. Cứ như vậy mãi cho đến tầng thứ mười tám được thiết kế riêng biệt, rất thời thượng. Hai tay Dương Thần đã nặng trĩu hai giỏ sách, ước chừng cũng phải hơn một trăm cân.

Trước kia cùng vú Vương đến đây, bởi vì đều là phụ nữ, thường thường chỉ cầm cái giỏ cũng không nổi, không thể làm gì khác hơn là chọn sách ở lầu một, vô cùng phiền toái. Lần này đến cùng Dương Thần, Lâm Nhược Khê cảm thấy rất thoải mái. Không cần biết là chọn sách gì, chỉ cần Dương Thần giơ giỏ lên thả sách vào là được. Mình chỉ cần chọn, căn bản không có suy xét có cầm hay không.

Lúc này nhìn cô ấy có vẻ rất nhập tâm, vốn quên mình đã chọn bao nhiêu quyển sách, qua lại không biết bao nhiêu giá sách, dường như không biết mệt mỏi là gì.

Không ít khách hàng đi qua hai người nhìn thấy Dương Thần hai tay mang theo giỏ lớn, đầy sách. Mọi người nhìn hằm với vẻ mặt khâm phục và bí ẩn. Bọn họ nhìn đều khẳng định cánh tay đã sắp đứt rời. Nhưng lại nhìn đến khuôn mặt của Lâm Nhược Khê, những khách hàng này cũng bình thường trở lại, đoán là lấy lòng cô gái này, chính là liều mạng theo đuôi. Một số khách hàng trẻ tuổi nhìn tình cảnh của Dương Thần, ý muốn tiếp cận Lâm Nhược Khê cũng loại bỏ, phụ nữ như vậy “Ăn không tiêu”.

Dương Thần cũng không sao cả, hằm cũng không suy xét sức nặng trên tay mình có vượt qua khả năng của một người bình thường không, chỉ cần giỏ còn có thể chứa được, hằm sẽ không nói cái gì.

Qua khu thời thượng cùng khu thiết kế, hai người cuối cùng cũng đi đến tầng cuối cùng. Là tầng chuyên về sách ngoại ngữ. Tầng này ít người. Dù sao phần lớn đều là tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha và các bộ sách ngôn ngữ khác. Có thể đến gần xem, muốn nhìn những bộ sách phổ thông càng thêm ít.

Lâm Nhược Khê tới tầng này, đột nhiên nhớ tới Dương Thần kia khiến mình cũng hơi bị thuyết phục bởi năng lực ngoại ngữ biến thái, tùy ý hỏi:

- Sách nào ở đây anh xem cũng hiểu phải không?

Dương Thần nhìn lướt qua, tất cả đều là sách quốc gia ngôn ngữ phương Tây và một số ít Đông Nam Á, Trung Đông, cũng không có châu Phi và Châu Mỹ Latin một ít tiểu ngữ loại. Vì thế gật đầu nói:

- Xem đều có thể hiểu.

Lâm Nhược Khê cũng là tiện mồm hỏi, không ngờ Dương Thần lại nói có

thể hiểu hết, khiến cô không khỏi nghĩ là Dương Thần khoác lác. Bởi vì dù sao thì tầng này chỉ ít cũng có ít nhất hai mươi mấy loại ngôn ngữ, muốn giáo huấn Dương Thần một chút vì “Ăn nói lung tung”, cũng coi như là một cách đùa. Lâm Nhược Khê không nói gì đi đến khu chứa sách Alnania.

Tiếng Albania là Nam Tư Lạp Phu, là quốc gia của Serbia, là tiếng phổ thông. Bởi vì kết hợp với tiếng của Hy Lạp, tiếng Italy, tiếng Slavic và rất nhiều thứ tiếng khác. Cho nên nó thuộc loại ngôn ngữ cực kỳ khó học và ít được lưu lại ở Châu Âu.

Lâm Nhược Khê thuận tay cầm lấy một quyển sách bìa màu đen. Mở đến một trang, trên trang sách đều là chữ Albania, nhìn đau cả đầu.

- Anh nói mọi ngôn ngữ mình xem đều có thể hiểu đúng không? Vậy có thể dịch trang này cho tôi nghe không?

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần, mắt sáng lên, rất giống với bộ dạng đi dạo ba giờ ở Nhà sách.

Dương Thần liếc mắt đơn giản, hơi khó xử, tạp miệng hỏi:

- Tôi có thể không dịch được không? Tôi cảm thấy những điều ở đây rất khó nói ra.

- Không cần tìm cớ, không phải là anh phiên dịch sao? Không phải anh nói đều hiểu được hết sao? Cái này có gì khó? Tôi cho anh cầm sách, anh chỉ cần nói ra là được rồi.

Lâm Nhược Khê liên tục truy vấn, đôi mắt xinh đẹp đặc ý vui sướng, cảm giác chiếm được phần thắng. Giống như Dương Thần đã thất bại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 130

Quên Mất Không Giấu Kỵ!

Dương Thần thở dài,

- Là cô nhất định muốn tôi nói...

- Không cần câu giờ, nói mau. Tuy nhiên tôi cảnh cáo anh, bây giờ khoa học kỹ thuật rất phát triển, nếu anh nói lung tung tôi có thể thông qua công cụ phiên dịch mà phân tích. Cho nên nếu anh không nói được thì nên thôi đi.

Lâm Nhược Khê khẽ cười, chờ Dương Thần nhận thua.

Dương Thần nhìn cô một cái, há mồm bắt đầu phiên dịch.

- ... Joseph đến rồi. Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng của ta ra. Ta có thể nghe được tim của ta đang đập, nó như tràn đầy khát vọng yêu thương... Không không biết có nên tỉnh lại ngăn cản hắn ta, Charles đang ở ngay phòng bên cạnh, là chồng của ta. Nhưng giờ đây chúng ta đều phản bội anh ấy...

Phiên dịch đến đây, Lâm Nhược Khê ngẩn người nhưng không nói chuyện, mắt hoài nghi nhìn Dương Thần, không thể đoán được rốt cuộc có phải thật hay không.

Dương Thần cũng bất đắc dĩ, tiếp tục phiên dịch, nói:

- Joseph hôn môi ta, hôn khuyên tai của ta. Ta cảm giác thân thể đã bắt đầu nóng lên. Đã bao lâu, ồ... Ta yêu Joseph, anh như ngọn lửa mùa đông ấm áp, như thảm cỏ xanh rậm rạp mùa hạ. Ta không thể thoát khỏi anh... Ôi, yêu, hôn môi ta, chiếm lĩnh ta đi... Quên mất anh là ai, chỉ có đôi chúng ta đáng thương yêu nhau thôi... Joseph hôn lên ngực của ta...

- Thôi!

Rốt cục Lâm Nhược Khê cũng không nghe nổi nữa, đỏ bừng tai, đem sách gấp lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Sao anh lại làm thế? Coi như là không phiên dịch, cũng không cần bịa đặt, còn chưa tính đâu! Tại sao lại nói những lời hạ lưu đó ra?

Dương Thần dở khóc dở cười,

- Tôi không bịa đặt. Trên sách viết như vậy!

- Ai tin anh? Tôi chắc chắn là anh nói mò. Sách này bên trong tại sao lại có nội dung như vậy? Chẳng lẽ người xét duyệt không biết sao?

Dương Thần nào biết nói vì sao lại có ở trong này. Hơn nữa Lâm Nhược Khê không biết tiếng, xem ra vợ mình bảo thủ rồi. Phải biết rằng ở nước ngoài, những cái miêu tả căn bản như này đã quá quen thuộc rồi.

Đúng lúc này, một gã tóc xám trắng đi tới, dáng người cao lớn lão nhân mặc áo màu xám tro, đeo kính lão, nhìn Lâm Nhược Khê cười nói:

- Tiểu thư ơi, người này không có nói bừa. Quyển sách kia tôi đã từng xem qua, bên trong đúng là có đoạn đó.

Lâm Nhược Khê nghi ngờ nhìn lão nhân,

- Ông là ...

- Ta họ Triệu, hai người có thể gọi ta là Lão Triệu, chuyên môn nghiên cứu hệ Ấn Âu, cho nên có cả tiếng Albania. Vừa rồi những gì tiểu tử kia phiên dịch đều chính xác. Ta nhớ rõ quyển sách đó chủ yếu nói về một phụ nữ Serbia do dự giữa phản bội và không phản bội hôn nhân. Hơn nữa tên nên gọi đại là Fanny.

Lão Triệu giải thích.

Đương nhiên Lâm Nhược Khê không nghĩ là một lão nhân hiền lành lại vô duyên vô cớ đi tới kết phùng với Dương Thần lừa mình. Tuy biết mình trách lầm Dương Thần, nhưng nhìn vẻ mặt Dương Thần đắc ý, trong lòng vô cùng uất ức. Người đàn ông này rốt cục đầu óc là như thế nào? Cái ngôn ngữ như vậy mà cũng biết.

- Cảm ơn lão Triệu rồi. Lão Triệu cũng đến xem sách?

Dương Thần khá cảm kích lão nhân này, nếu không mình cũng chẳng biết giải thích sao cho rõ ràng.

Lão Triệu cười lắc đầu,

- Ta tới cho bạn già của ta đọc sách!

Nói xong, Lão Triệu giơ tay chỉ một đầu giá sách khác, một lão phụ đang ngồi trên xe lăn, chừng sáu mươi tuổi, thoạt nhìn có vẻ rất yếu.

- Bạn già của ta bị bệnh đục thủy tinh thể không thể chữa lành được, mắt bị mù, không xem được sách. Trước kia bà ấy cùng ta nghiên cứu, không ngờ về già mắt lại mù. Làm việc nghiên cứu như chúng tôi, không có mắt, trở thành phế nhân rồi. Bạn già của tôi đã ở nhà vài năm nay bắt đầu trở nên già nua si ngốc. Trong lòng ta đã từ bỏ công việc, hàng ngày đều đưa bà ấy đến đây, cho bà ấy đọc sách, cùng bà ấy tản bộ. Làm như vậy, hy vọng cho bà ấy không bị lú lẫn, có thể nhớ được vài chuyện.

Lão Triệu nói đến đây, hốc mắt hơi ướt:

- Năm ngoái bà ấy hỏi ta, tên của ta là gì? Bà ấy chỉ nhớ ta họ Triệu, không nhớ nổi tên của ta. Ngẫm lại lúc còn trẻ, ta và bà ấy đều là những chuyên gia có tiếng trong viện nghiên cứu. Không ngờ lúc về già không nhớ nổi tên của ta. Ta có thể không lo sao...?

Lâm Nhược Khê tâm tư trong sáng, nghe nói thế, nhìn hai vợ chồng già nua, sầu não, an ủi hỏi:

- Lão Triệu đừng buồn, Triệu phu nhân sẽ tốt lên.

- Ha ha..

Lão Triệu thoải mái cười nói,

- Đứng lên được là rất khó rồi. Ta cũng không muốn hy vọng. Bất kể bà ấy có nhớ ta không, ta vẫn mãi nhớ bà ấy, nhớ rõ bọn ta đã cùng nhau đi qua

bao nhiêu năm tháng mưa gió, thế là đủ rồi. Mấy năm nữa cũng chỉ là hai đồng tro cốt, chung quy lại chết cũng ở chung một chỗ. Thế là đủ rồi.

Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê nghe xong trầm ngâm không nói. Lão nhân nói xong trong lòng cũng thanh thản, nhưng có nhiều thứ quý giá trong cuộc sống này lắm.

Lão Triệu đột nhiên hơi thâm ý nhìn hai người liếc một cái, nói:

- Hai người cũng là vợ chồng phải không?

- Hả?

Lâm Nhược Khê hơi đỏ mặt, nói không nên lời.

Dương Thần gật đầu,

- Chúng cháu mới kết hôn không lâu.

Lão Triệu ha hả cười nói:

- Tiểu tử ngươi thật có phúc, lấy được cô bé xinh đẹp như vậy làm vợ. Nhưng xem ra cậu cũng khá mệt đấy chứ, hai tay mang theo sách, cũng phải đến một trăm mấy chục cân đấy nhỉ? Theo ta thấy là rất mệt.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới có ý nhìn Dương Thần thả hai cái giỏ sách trên mặt đất. Hai giỏ tràn đầy sách, không ngờ chất được đồng to đồng nhỏ như vậy. Không chú ý, không ngờ mình chọn nhiều sách như vậy.

Nhú nhú mày, Lâm Nhược Khê cúi người thử nhắc cái giỏ lên. Nào ngờ dùng sức một bàn tay không ngờ mệt muốn chết, gồng hai tay mới miễn cưỡng kéo được cái giỏ lên.

Buông cái giỏ nặng trĩu xuống, ánh mắt Lâm Nhược Khê cổ quái nhìn Dương Thần, vừa nghĩ không ngờ người đàn ông này có thể yên lặng đi cùng cô tới ba tiếng, hai tay vẫn xách theo hai giỏ lớn như vậy. Mang sách nặng như vậy mà vẫn âm thầm không nói... Trong lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy vô cùng áy náy và cảm động, cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt phúc tạp nhìn Dương Thần.

Dương Thần thấy cảnh này, không sao cả mà cười cười. Đối với hắn mà nói căn bản không thấy nặng. Nhưng đối với người thường, một cô gái mà nói đúng là rất nặng.

Lại lần nữa một tay nhắc hai giỏ sách lên, Dương Thần nói:

- Không sao! Tôi không cảm thấy nặng.

Lão Triệu tràn đầy khen ngợi, gật gật đầu:

- Tiểu cô nương đã tìm đúng đối tượng rồi. Tôi chỉ thấy bộ dạng anh ta tuần tú, lại có tiền. Xem bộ dạng anh ta bây giờ, hai giỏ nặng như thế kia, có thể so sánh với những thứ đó có giá trị hơn nhiều. Tiểu thư, cô phải biết quý trọng, chớ bỏ lỡ đoạn nhân duyên tốt này.

Nói xong, lão Triệu cười tùm tùm phát tay, quay lại giúp bạn già của lão chậm rãi rời đi.

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê vẫn kinh ngạc nhìn mình, cười nói:

- Tôi biết em không thừa nhận lời lão Triệu nói, tôi cũng biết được là tôi

cũng khá đẹp trai, đúng không?

Lâm Nhược Khê thân nhiên cười cười, dịu dàng nói:

- Anh đi thang máy xuống trước đi, ra quầy thu ngân chờ tôi. Tôi lại kia lấy hai quyển sách đã rồi xuống sau.

Đột nhiên nghe được vợ mình nói những lời nhỏ nhẹ lại theo sát mình nói chuyện. Nghe xong, Dương Thần cứ nghĩ là ảo giác. Nhưng nghĩ đến hai quyển sách cũng không tốn bao nhiêu thời gian, vì thế xách theo hai giỏ một mình vào thang máy đi xuống lầu.

Đợi dưới lầu, không quá năm phút, Lâm Nhược Khê cũng từ thang máy đi ra. Có điều trong tay cô ấy đang cầm thật chặt hai quyển sách, che che đây đây không muốn để cho người khác nhìn thấy.

Dương Thần cũng mất mặt khi mở miệng hỏi cô sách gì mà lại phải trốn mình đi mua. Sau khi đem hai giỏ lớn tới quầy thu ngân, hắn liền đến bên cạnh nhìn Lâm Nhược Khê trả tiền.

May mắn là lầu một còn có xe đẩy tay để sử dụng, nếu không Lâm Nhược Khê lấy gần trăm quyển sách như vậy, giỏ sẽ không chịu được.

Không ít người thấy Lâm Nhược Khê mua nhiều sách như vậy, khe khẽ nói nhỏ cảm thán cuộc sống “Cổ hủ”, dù sao giá của mỗi quyển sách cũng khá đắt, mua từng đó sách cũng mất đến mấy ngàn. Lâm Nhược Khê chỉ quẹt thẻ, ngay cả mí mắt cũng không nháy.

Dương Thần phụ giúp đẩy xe, cùng Lâm Nhược Khê đi tới bãi đậu xe trên đường, không kìm được hỏi:

- Vợ Nhược Khê! Em mua nhiều sách như vậy, em có thể xem hết chúng sao?

Lâm Nhược Khê hơi khác rất nghiêm túc đáp:

- Thực ra có rất nhiều sách dùng để làm tài liệu, cũng không nhất định phải xem hết toàn bộ. Hơn nữa tôi rất thích sưu tầm các loại sách.

Dương Thần buồn bực, bây giờ bình tĩnh nhẹ nhàng nói chuyện với mình, không giống với tác phong của cô ấy chút nào, hắn không kìm nổi lại tò mò hỏi:

- Vợ yêu à, em làm sao vậy? Có phải em thấy khó chịu ở đâu không? Giọng điệu nói chuyện của em không giống em gì cả.

Lâm Nhược Khê nghe xong, trong lòng rất không vui, chẳng lẽ mình cùng hắn nói chuyện có gì sai sao? Cho nên tức giận nói:

- Anh, anh không phải là không có lòng tự trọng đấy chứ? Nhất định phải chửi mắng, chế nhạo người có tài à?

- Haizz! Đúng rồi! Chính là cái giọng điệu này. Cái này là bình thường!

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê đảo cặp mắt trắng dã, không nói gì.

Đến khi mở cửa sau xe đem đồng sách lớn bỏ vào, tự nhiên xếp rất tỉ mỉ, dù sao đồng sách cũng dễ dàng bị hư hỏng.

Lúc đem sách bỏ vào trong xe, Dương Thần tiện tay cầm lấy một quyển, rất chăm chú, rồi bất động tại chỗ.

Lâm Nhược Khê đang bắn khoản, thấy Dương Thần cầm quyển sách sững sờ ở đó, nghi hoặc nhìn, chỉ có điều liếc mắt một cái, khiến mặt cô đỏ hồng lên, giống như khuôn mặt kiều diễm ướn át của Thu Nguyệt...

Không xong rồi! Như thế nào lại quên mất?

Quyển sách này đúng là một trong hai quyển sách mà Lâm Nhược Khê chọn cuối cùng. Tên sách là...

“Đề làm vợ hiền”

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 131

Không Phải Đề Toán Học

Bí mật nhỏ không ngờ bị vạch trần. Lâm Nhược Khê cũng không giống những người con gái khác xấu hổ không dám gặp người. Tuy mặt hơi ửng đỏ, nhưng ngay sau đó không chế được cảm xúc, cướp lấy từ trong tay Dương Thần trang bìa rất đẹp “ Công lược sách” (Cách tấn công bạn đời – lời Dgia), nói:

- Lo lắng làm gì, cũng không phải anh xem!

Vẻ mặt Dương Thần như cười như không nói chuyện, lại lấy một quyển sách khác trong số những quyển mà Lâm Nhược Khê đã mua, tên là “100 quy luật vợ chồng sống chung”.

- Anh...

Lâm Nhược Khê không thể đề phòng, cắn môi đoạt lại:

- Mang nhanh lên một chút, tôi lên xe trước.

Nói xong, Lâm Nhược Khê giống như làn gió mát đi nhanh lên xe, “Rầm” đóng cửa lại.

Dương Thần sờ sờ mũi, cảm thấy hình tượng này thật buồn cười, không ngờ Lâm Nhược Khê lại mua hai quyển sách như vậy, chẳng giống phong cách của cô ấy chút nào.

Trên đường lái xe trở về, vẻ mặt Lâm Nhược Khê lại hồ hững, thậm chí gần đây còn lạnh như băng, nửa câu cũng không nói. Trên thực tế thì cũng không biết nói như thế nào, chỉ thầm nghĩ nhanh nhanh về đến nhà rồi chui vào trong phòng của mình, chui vào trong chăn, không ai thấy được.

Dương Thần thấy bộ dạng khản trương của cô, không nhịn nổi cười, nói:

- Có nhất thiết phải như thế không? Chỉ là hai quyển sách dạy cách quan hệ vợ chồng, không phải là sách cấm, sao phải che giấu?

Lâm Nhược Khê đột nhiên nhìn về phía đèn, đèn bên đường ánh sáng ảm đạm thanh tĩnh. Lâm Nhược Khê cho xe vào lề đường rồi dừng lại, tắt máy.

Xung quanh bao nhiêu là những cửa hàng nhỏ dành cho người đi bộ. Ban đêm lại không có tiếng động, không có người đi đường, không có xe cộ, không gian vô cùng yên tĩnh.

Ngon đèn trong xe tự động sáng lên, dịu dàng nhá nhem chiếu vào khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Nhược Khê, hiện ra cảm giác mông lung.

- Cười đã lắm đúng không?

Lâm Nhược Khê đột nhiên hỏi.

Dương Thần đang buồn bực, tại sao tự nhiên lại dừng xe xuống dưới, còn hỏi câu này, không hiểu ra sao cả, hỏi lại:

- Buồn cười cái gì?

Lâm Nhược Khê nghĩ hẩn giả vờ, tỏ ra buồn sâu, cười lạnh:

- Anh thấy tôi rất ngốc phải không? Ngay cả việc làm một người vợ như thế nào, làm sao sống chung cùng một người đàn ông cũng không biết.

Dương Thần sững sốt, vừa định nói “Không có”, nhưng đột nhiên nhớ tới mấy ngày nay hai người ở chung, chính xác là không được tốt lắm. Nhưng Dương Thần không cảm thấy đơn thuần là vấn đề của Lâm Nhược Khê, mà lại bị hỏi như vậy. Hẩn đang tự hỏi giữa hai người thiếu cái gì.

Chỉ khi thấy hẩn cam chịu, trong mắt Lâm Nhược Khê cảm thấy chua xót:

- Anh biết không? Vừa rồi ở trong nhà sách, thấy vợ chồng lão Triệu như vậy, tuy rằng cảm giác rất chua xót, nhưng tôi thấy bọn họ rất hạnh phúc. Tuy rằng bà Triệu thậm chí không thể nhớ tên người yêu mình là gì. Nhưng lão Triệu vẫn luôn bên bà ấy, bỏ hết tất cả để ở bên bà ấy, làm bạn với bà ấy, cùng bà ấy đi qua những ngày cuối cùng. Tôi rất hâm mộ bọn họ...

- Cô còn trẻ, sao lại nghĩ đến những điều này?

Dương Thần nói.

- Con người ai rồi cũng sẽ già, ai cũng đều muốn có kết cục tốt đẹp.

Lâm Nhược Khê tiếp tục nói:

- Tôi nghĩ, nếu ngày nào đó tôi cũng không đi được, đầu óc tôi cũng không bình thường, anh còn có thể ở bên tôi hay không?

- Đương nhiên rồi. Chúng ta là vợ chồng mà!

Dương Thần cười nói:

- Phẩm chất này tôi chắc chắn phải có.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Hiện tại là như vậy, sau này sẽ không như thế nữa đâu!

Dương Thần cảm thấy thật kỳ quái:

- Cái gì gọi là hiện tại, về sau không phải? Phép tắc của Lâm gia các người không phải là quy định, chỉ có thể yêu một người sao? Có phải cô muốn lấy chồng khác?

Tuy rằng nói quan hệ giữa hai người vẫn rất bình thường, thậm chí không thể nào tốt hơn. Nhưng nếu một ngày nào đó Lâm Nhược Khê đột nhiên nói phải lấy một người đàn ông khác, Dương Thần khẳng định sẽ giết chết người đó. Bất luận luân thường đạo lý, bản thân mình không thể nhẫn nhịn.

- Tôi đã nói rồi, tôi không phải người nhà họ Lâm, lão gia không có quan hệ gì với tôi! Tôi cũng không phải vì cái quy củ buồn cười kia mà kết hôn với anh!

Lâm Nhược Khê tức giận, nghiêm nghị nói.

Dương Thần mỉm cười.

- Không phải vì lấy tôi làm bia đỡ đạn sao? Ký hợp đồng hai năm mà. Tôi cảm thấy tám bia này đã trở thành phế thải rồi.

Lâm Nhược Khê khẽ lắc đầu:

- Tôi thừa nhận khi đó lừa anh, thực ra đó chỉ là một nguyên nhân nhỏ thôi.

- Còn nguyên nhân nào khác?

Dương Thần hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê đột nhiên ửng hồng, nhấp môi:

- Tôi... Tôi là người rất bảo thủ.

Không khí trong xe trong nháy mắt trở nên nặng nề. Dương Thần cố nén cười, ra vẻ nghiêm túc hỏi lại:

- Cái đó... Tôi nghe không rõ... Cô nói lại lần nữa đi.

Lâm Nhược Khê nghiêng răng ken két. Người đàn ông này lại bắt đầu chơi xấu, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, Lâm Nhược Khê quyết định bất cứ giá nào rồi.

- Tôi nói! Tôi là người phụ nữ bảo thủ!!

Lâm Nhược Khê nói to, rõ ràng từng chữ,

- Từ nhỏ bà nội đã dạy tôi, muốn tôi làm cái gì cũng phải cố gắng đến cùng, tôi không thể chịu được việc trao lần đầu tiên của tôi cho một người xa lạ.

Dương Thần mỉm cười, nhìn vẻ mặt thở hổn hển của cô ấy:

- Không có gì là mất mặt cả, nói rõ ra sớm hơn là được rồi.

- Đừng giả vờ giả vịt. Anh thật sự thấy tôi rất ngốc nghếch đúng không?

Lâm Nhược Khê khẽ nói:

- Thời đại này còn quan tâm đến cái gọi là lần đầu tiên, nhưng nó luôn luẩn quẩn trong lòng tôi, khiến tôi tự coi thường bản thân mình. Cho dù sau này phát hiện anh bán thịt dê xiên nướng... Tôi vẫn muốn kết hôn.

Dương Thần im lặng, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô, hỏi:

- Hối hận rồi sao?

Bất ngờ, Lâm Nhược Khê lắc đầu,

- Ngay từ đầu là như vậy. Anh thô tục, vô lại, không cầu tiến, lời nói cũng không đứng đắn... Hoàn toàn không giống với trong suy nghĩ của tôi... Tuy nhiên từ ngày anh cứu tôi từ trong kho hàng ở cảng. Tôi đã quyết nhất định phải sống cùng anh.

Cảng kho hàng? Lần đó chỉ vì bị Lâm Khôn bắt cóc, không nghĩ tới khi đó Lâm Nhược Khê không hỏi gì, trong lòng không ngờ lại có quyết định như vậy.

- Lúc tôi bị trói ở kho hàng đã nghĩ đại khái là ông trời cho tôi một cơ hội lựa chọn. Nếu anh nhất gan, không dám tới cứu chúng tôi. Như vậy là tôi đã mất tất cả rồi, ngay cả xinh đẹp cũng sẽ không có kết cục gì tốt đẹp. Cho nên tôi tự đánh cuộc với chính mình, nếu anh đã đến, tôi sẽ không hối hận. Bất luận về sau anh đối với tôi như thế nào, chỉ cần không ly hôn, tôi sẽ đi theo anh đến hết cuộc đời. Nếu anh không đến, cuộc đời của tôi nhất định sẽ trở thành bi kịch. Dù sao cuộc sống của tôi cũng không có nhiều ý nghĩa. Vừa

khổ lại vừa mệt...

- Cái gì gọi là sống không có ý nghĩa? Cô có một công ty lớn như vậy, nhiều nhân viên thích cô như vậy, so với những người khác cô còn rất xinh đẹp. Nếu là đàn ông, ai nhìn thấy cô cũng phải say đắm rồi. Cô có nhiều tiền như vậy, tại sao còn kêu sống không có ý nghĩa?

Dương Thần ngao ngán hỏi.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nhìn hắn một cái, hạ giọng nói:

- Khi còn bé, trong nhà chỉ có bà nội và mẹ. Những người đàn ông trong nhà đều không quan tâm đến tôi. Đến khi tôi vào đại học, bà nội đã rời xa tôi, sau đó mẹ cũng bỏ đi. Trong nhà chỉ còn lại có vú Vương và tôi. Tôi chưa học xong đại học đã bỏ học bắt đầu đi quản lý Ngọc Lôi. mấy năm nay, không có ngày nào tôi được ăn ngon ngủ yên. Như vậy còn chưa tính, cha ruột của tôi còn cùng với người khác đến đôi phó với tôi, chửi rủa tôi...

Có tiền thì có ích lợi gì? Xinh đẹp có ích lợi gì? Người ghen tỵ chỉ biết rằng ta dựa vào thân thể này để đổi lấy thành tựu như ngày hôm nay. Bọn họ chỉ biết chú ý đến bề ngoài của tôi, bỏ qua những cố gắng của tôi.

Anh biết không? Cho dù qua sinh nhật năm nay tôi mới tròn hai mươi ba tuổi. Những cô gái khác trạc tuổi tôi vẫn đang còn ngồi trên giảng đường đại học, vui chơi, nói chuyện yêu thương, đọc tiểu thuyết tình cảm, xem phim Hàn, phim Nhật, mơ tưởng thành nữ diễn viên chính trong phim... Tôi thì sao? Muốn đùa không thể đùa, muốn ăn mặc theo ý thích cũng không thể. Ngày ngày đối mặt với văn phòng trống rỗng, chỉ thấy toàn là số liệu và ngập đầu các văn bản báo cáo, giấy tờ. Mỗi người đều có mục đích riêng cần phải đạt được, công ty đang tổ chức hội nghị, cấp dưới có mấy ngàn nhân viên cần phát tiền lương... Thị trường chứng khoán tốt lắm, tôi muốn thúc giục cấp dưới không được buông lỏng, vấn đề tiêu thụ ra, tôi phải đi tìm kiếm cô vũ nhân viên không được nản lòng...

Ngọn đèn trong xe đã tự động tối sầm lại. Trong bóng đêm không thấy rõ được khuôn mặt Lâm Nhược Khê, chỉ thấy rõ hai dòng lệ trong suốt.

Dương Thần từ từ giơ tay, muốn giúp cô lau nước mắt, nhưng Lâm Nhược Khê lập tức hảy ra, tự mình lau nước mắt, khiến bàn tay Dương Thần dừng lại ở giữa không trung.

- Anh không cần thương hại tôi. Tôi biết bản thân mình đang làm gì. Bà nội đã nói cho tôi biết, phụ nữ không thể dựa vào đàn ông. Người đàn ông kia bỏ bà nội tôi, cho nên bà mới sáng lập Quốc Tế Ngọc Lôi, còn đem Quốc Tế Ngọc Lôi lớn mạnh như ngày hôm nay. Tôi cũng không hy vọng anh có thể đối tốt với tôi. Tôi biết mình đủ tư cách để quản lý công ty, nhưng tuyệt đối không phải là người vợ tốt. Anh không thích tôi, tôi cũng không oán hận anh đâu.

- Ai nói tôi không thích cô? Tôi không thích cô mà lại đi cứu cô sao?

Dương Thần cau mày nói.

Lâm Nhược Khê trầm lặng một lát, nói:

- Anh không hiểu tôi. Coi như là có thích tôi thì cũng chỉ là thích vẻ bề ngoài của tôi thôi. Nhưng cũng chẳng sao cả. Tuy tôi không biết làm thế nào để trở thành một người vợ tốt. Nhưng tôi có thể đọc sách, có thể học. Tôi tin một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành một người vợ tốt.

Dương Thần cười khổ nói:

- Chuyện này không phải là đề toán học, không phải đọc sách là có thể giải quyết!

- Vậy phải làm thế nào?

Lâm Nhược Khê nhíu mi, mờ mịt. Vấn đề này đúng là đối với nữ Chủ tịch mà nói so với công việc tài chính thì phức tạp hơn rất nhiều.

Dương Thần nói đầy thâm thúy:

- Chuyện này không nói trước được. Nhược Khê, cô nói cô nguyện đi theo tôi đến hết đời là bởi vì ngày đó tôi cứu cô. Thực ra đó cũng không phải là một lý do. Tôi hy vọng vợ tôi ở chung với tôi, đó là nguyên nhân duy nhất, là bởi vì cô ấy yêu tôi, yêu đến mức không thể rời bỏ. Lý do của cô không phải là yêu, mà là lòng biết ơn. Tôi không cần cô cảm kích, tôi cứu cô là bởi vì cô là người phụ nữ của tôi, cô hiểu không?

- Tôi không phải trẻ con! Lý trí của tôi nói với tôi thế!

Lâm Nhược Khê giải thích.

- Bởi vì lý trí của cô cho nên mới là sai lầm! Không có tình yêu bằng lý trí, chỉ có trách nhiệm bằng lý trí thôi.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê ngậm miệng không nói được gì, dường như nghĩ đến ý tứ trong lời nói, nhưng cô gái đáng thương thiếu thốn tình cảm như cô căn bản không thể hiểu được việc này.

Dương Thần nói tiếp:

- Như hôm nay, cô nhìn vợ chồng lão Triệu, một đôi vợ chồng đã lâu năm, cả đời làm bạn không dứt bỏ nhau, cô thấy tình yêu sinh ra hâm mộ, hướng tới, cho nên cô mới có khát vọng cuộc sống vợ chồng. Đây cũng là chuyện tốt, cũng là chuyện bình thường của con người. Thực ra tôi cũng hy vọng có thể cùng cô đi đến hết cuộc đời này. Đúng như theo lời cô nói, có lẽ tôi thích bề ngoài của cô, đương nhiên cũng có thể là tôi phải có trách nhiệm với cô, làm người chồng tốt. Chính bản thân tôi cũng không rõ ràng lắm. Nhưng tôi tin cho dù hết hạn hợp đồng hôn nhân, chỉ cần cô không rời bỏ tôi, tôi sẽ không bao giờ chủ động rời khỏi cô, cả đời cũng không. Tôi hứa sẽ là người đàn ông của cô. Vừa nãy, cô có nói cô phải cố gắng làm một người vợ tốt, tôi thấy rất có hứng thú. Nhưng cô chọn cách đọc sách để học làm vợ như thế nào, là hơi thái quá rồi. Cô nhìn vợ chồng lão Triệu luôn lấy sách làm lý luận, cô cũng học theo sao?

Lâm Nhược Khê lắc đầu, cô cũng cảm thấy không giống với thực tế, hỏi:

- Vậy nên làm gì bây giờ?
- Làm theo cảm giác đi, tình yêu không có lý luận để nói.
- Cảm giác? Làm sao để có cảm giác?

Lâm Nhược Khê lại bắt đầu đau đầu đứng lên.

Dương Thần cười hì hì:

- Tình yêu giữa chúng ta là một tình huống rất kỳ diệu. Một nam một nữ cùng ở chung một chỗ, trước là yêu thương, có tình cảm mãnh liệt, sau đó mới có hôn nhân, có trách nhiệm. Nhưng chúng ra khác, trước có hôn nhân và trách nhiệm, cô có trách nhiệm cuộc sống của cô, tôi có trách nhiệm với cử chỉ của tôi. Giữa hai vợ chồng chúng ta có lẽ đều phải có trách nhiệm với nhau, nhưng bị thiếu một thứ đó là tình yêu.

- Tình ... Tình yêu?

Lâm Nhược Khê nghe từ đấy, bên tai ửng hồng,

- Tôi... Tôi không hiểu như thế nào là tình yêu...

- Cái này... Thật ra tôi cũng không hiểu...

Dương Thần sờ sờ gáy, hẳn thật không hiểu, những người phụ nữ trước kia hẳn đều chớp tới liền. Nhưng đối với người phụ nữ này, cũng chưa nói có bạn nam nữ, chỉ có tình người thôi.

Lâm Nhược Khê nhut chí nói:

- Vậy anh nói nhiều như thế để làm gì? Cũng đều là vô nghĩa.

- Thực ra cũng không phải là không có cách...

Dương Thần nhỏ giọng nói, ngẩng ngẩng trước mặt cô, hưởng thụ mùi thơm trên người Lâm Nhược Khê.

- Cách gì?

Lâm Nhược Khê tò mò hỏi.

Dương Thần nuốt nuốt nước miếng, chầm chước dùng từ nói:

- Tôi cảm thấy là... chúng ta cần phải bắt đầu lại như những đôi nam nữ khác đang bắt đầu yêu nhau. Cái gì gọi là bắt đầu yêu nhau? Chính là thân thể và thân thể đụng chạm. Cái gì gọi là giữa tôi và cô, giữa cô và tôi, âm dương điều hòa, da thịt giao hồi... ví dụ như hiện tại trong xe này, có một vài việc cũng có thể làm... như thế... Nhược Khê, cô hiểu ý tôi chứ?

Dần dần, trong bóng đêm, Lâm Nhược Khê bắt kìm nén hơi thở. Đôi mắt như nước trong veo hiện lên một tia lạnh lùng...

- Lưu manh!!!

Lâm Nhược Khê hình như rất tức giận, xẵng giọng một tiếng, trực tiếp khởi động xe, còn nhấn mạnh ga!

- Lừa gạt!

Mercedes-Benz chạy giống như tên lửa cỡ nhỏ bay vút trên đường. Động cơ mạnh khiến Dương Thần phấn chấn kẻ sát ở trên ghế tựa.

- Này! Này! Đừng có kích động nha! Đi nhanh như vậy để làm gì?

- Không cần anh lo!

- Đại tể tôi nói sai rồi! Cô đi chậm một chút đi! Muốn đụng xe nữa hả?
- Đâm chết tên sắc quỷ vô lại!
- Đâm chết tôi cô mới chịu giảm ga hả?
- Không cần anh quản.
- Tôi nói đại tiểu thư, cô mới là sát thủ đấy!
- Đèn xe đỏ ban đêm xẹt qua mũi nhọn như đường cong, biến mất ở cuối đoạn đường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 132

Tìm Cảm Giác

Trải qua một thời gian bận rộn, cuộc sống của Dương Thần cuối cùng cũng trở lại như trước.

Sắc Vi bận với việc chinh đồn các thế lực ngầm ở khu Tây, giống như một nữ vương đáng nể trong thế giới ngầm, xóa bỏ tất cả những tay chân trước đây, sắp xếp một thứ tự mới mà cô hi vọng, mà phía Đông khu Đông Hưng, có vẻ khiêm tốn rất nhiều, ngoài vẻ bề ngoài thể hiện thiện chí ra, không có bất cứ động tĩnh nào khác, dường như chấp nhận sự có mặt của chủ nhân mới.

Tư Đồ Minh Trạch bị Sắc Vi đưa đến một quốc gia nhỏ bé ở Đông Âu, ở đó sẽ có một người phụ nữ chăm sóc ông ta nửa đời còn lại, tiền không nhiều, nhưng đủ để ông ta sống, nhà không lớn, chỉ có ghế sofa cho ông ta xem tivi.

Khi rời khỏi Trung Quốc, nghe Tiểu Triệu nói, ông ta lại khóc, khóc với vẻ mặt khẩn cầu sự thương hại của Sắc Vi, cầu xin cô ấy đừng ép ông ta đi, ông ta biết đi rồi, sẽ mất tất cả.

Sắc Vi không mềm lòng, cô rất rõ sự lựa chọn của cô quan trọng như thế nào.

Sự việc viên mãn bằng một dấu chấm hết.

Lý Tinh Tinh mời Dương Thần đến một nơi mà cô ta cho là thần bí, nhưng phải đợi một lúc nữa, ngoài ra còn nói với hắn rằng, bà Lý sau khi loại trừ cha con Tưởng gia, đã có cho mình một người bạn trai mới, khiến cô ta rất đau đầu, từ lâu đã muốn chuyển ra ngoài ở.

Thậm chí Tưởng Thạc và cha của hắn Tưởng Mông, sau khi xem xong đoạn băng nặc danh được gửi tới, đều giật mình run lên, ở trường mỗi khi nhìn thấy Lý Tinh Tinh thì giống như chó gặp chủ mà ve vẩy cái đuôi nịnh hót, chỉ là Lý Tinh Tinh làm ra vẻ như không biết gì.

Cô bé Đường Đường kia, đã là học sinh lớp 12 rồi, tuy là đôi khi gọi vài cuộc điện thoại quấy rầy Dương Thần, nhưng bị mẹ quản rất chặt, chẳng có cách nào để chạy ra ngoài chơi, điều này khiến cho hắn cảm thấy buồn cười, cô gái giống như bà cụ non kia cuối cùng đã ngoan ngoãn chịu học.

Toàn bộ công ty Quốc Tế Ngọc Lôi đều đang bận rộn với sự trở lại của Lâm Nhược Khê, buổi trình diễn thời trang mùa thu, cùng với những đồ dùng thịnh hành lúc giao mùa, đều cần nắm bắt chuẩn xác thời gian, là một trong những công ty có tiếng thuộc top đầu ở Trung Quốc Quốc Tế Ngọc Lôi không thể để mất mặt.

Tuy nhiên bên trong về bận rộn cũng xảy ra một số việc không thuận mắt cho lắm.

Phòng quan hệ xã hội ngoại trừ Dương Thần ra chỉ có duy nhất Trần Bác là đồng nghiệp nam, trong thời gian này đã từ chức rồi. Lí do Tiểu Trần từ chức là cảm thấy anh ta không phù hợp với nơi này, mà anh ta đã quyết định đi tìm một công việc ở nhà xuất bản, công việc biên tập sẽ phù hợp với tính cách của anh ta hơn.

Dương Thần ngược lại rất rõ nguyên nhân chủ yếu là vì em gái của Trần Bác, Trần Dung ở bên cạnh Sắc Vi đã nhận được rất nhiều, thậm chí nghiêm nhiên trở thành hạt nhân quan trọng trong số những người được Sắc Vi bồi dưỡng, vì vậy những vấn đề gia đình của Trần Bác đã được giải quyết ổn thỏa, anh ta không cần phải vì kiếm một chút tiền mà phải làm công việc mình không thích nữa.

Lúc rời khỏi Trần Bác nước mắt nước mũi nói với Dương Thần những lời cảm ơn, chỉ còn thiếu là chưa ôm hôn mà thôi.

Sự ra đi của Trần Bác cũng không đem tới cho mọi người trong văn phòng quá nhiều lưu luyến hoặc là sự tồn tại của anh ta không quan trọng với mọi người.

Lưu Minh Ngọc từ sau khi ngồi lên vị trí Trưởng ban cũng đã dốc sức vì công ty không giống như trước đây suốt ngày ngồi tám với các chị em. Ngồi ở trên cao phải có uy nghiêm của cấp trên ít nhất cũng phải làm gương về thời gian đi làm.

Thậm chí như Mạc Thiện Ny khi đã làm việc ở Bộ tài chính rồi Dương Thần có rất ít cơ hội để gặp mặt, mấy lần tình cờ gặp ở thang máy cũng chỉ là chào hỏi xã giao.

Sự lạnh nhạt của Mạc Thiện Ny làm hấn có chút thất vọng nhưng cũng không để bụng.

Khi trong lòng một cô gái xinh đẹp đang không biết phải dựa vào ai thì có một nam nhân đưa bàn tay ra giúp đỡ, đem tới một chỗ dựa khó khăn đã qua, hai người không ai nợ ai nữa, đây là cách lí giải của hấn.

Điều khiến hấn đỡ khóc đỡ cười là bỗng nhiên trở thành người nhà của bà xã phu nhân kia, người trong công ty căn bản không hiểu được nữ Chủ tịch lạnh lùng xinh đẹp.

Lâm Nhược Khê buổi tối hôm đó còn nói phải làm một người vợ tốt khiến hấn không thể nào rời xa Nhược Khê, nhưng không thể nào nghĩ được rằng “người trong lòng” của hấn lại thay đổi đến mức không nhận ra được nữa.

Tâm hồn thuần khiết đến nỗi không giống một người phụ nữ thành đạt như cô dường như là tức giận thật, theo cô nghĩ tâm tư của hấn thật sự xấu xa! Kết quả là, Nhược Khê càng khó gần, nếu như hấn không nói câu gì, Nhược Khê tỏ ra không thèm đếm xỉa tới hấn. Càng không cần nói đến những hành động làm cho quan hệ tiến thêm một bước.

Cả ngày không vui, bận rộn công việc, hai quyển sách mà Nhược Khê mới mua bị ném vào đáy tủ sách.

Hắn hỏi Nhược Khê:

- Em còn muốn trở thành vợ chồng ân ái?

Lâm Nhược Khê trả lời thẳng thắn:

- Muốn.

- Vậy tại sao còn chiến tranh lạnh với anh?

Lâm Nhược Khê trả lời nghiêm túc:

- Em đang tìm cảm giác.

...

Hắn cảm thấy nếu ở nhà bà xã giải quyết nhu cầu trên cơ thể của bà xã, e rằng đời này chẳng mấy hi vọng.

Công việc ban ngày vẫn rất nhàn nhã ngoài việc chơi với mấy người đẹp bé nhỏ ra, kể một số chuyện cười thì đều là ngồi chơi điện tử nhưng Dương Thần sau khi biết chơi trò Ma Thú Tranh Bá đã quen biết với Viên Dã, trò chơi điện tử cuối cùng không chỉ đơn thuần là xem nữa.

Ngoài sự mong đợi Viên Dã rất nhiệt tình dường như ngày nào cũng liên lạc với Dương Thần mời hắn lên mạng giao đấu.

Bởi vì có ưu thế nên hắn nghĩ đánh bại Viên Dã là việc dễ dàng nhưng vì trò chơi thú vị hắn thường sử dụng một số chiến thuật sơ hở, cùng với việc tăng tính thú vị của trò chơi cũng giúp Viên Dã giành được chiến thắng.

Viên Dã rất khâm phục kỹ thuật của Dương Thần, lại nghĩ tới những lời chỉ giáo của hắn trước đây, tưởng như người như hắn sẽ không thể nào nói ra được những lời như vậy, muốn thật lòng kết giao. Bên cạnh anh ta không thiếu bạn bè là những thiếu gia công tử nhà giàu ăn chơi nhưng bạn bè thật tâm thì quả là thiếu.

Hắn cũng dần dần cảm nhận được Viên Dã không giống với những thiếu gia nhà giàu khác chỉ toàn làm việc ngu xuẩn, không ngờ lại rất vừa mắt, đối phương lại có thái độ thiện chí như thế quan hệ của hai người dần dần trở nên thân thiết.

Thời điểm tan làm ngày cuối tuần sắp tới, hắn cùng với Viên Dã chơi xong một trận cuối cùng.

Hắn ở trên MSN muốn nói tạm biệt, Viên Dã gửi tới một tin nhắn.

- Dương ca, ngày 9 tháng sau là sinh nhật tôi, tôi muốn mời anh tới tham gia.

Hắn do dự, theo tình hình trước mắt cho thấy gia cảnh của Viên Dã thuộc loại hào phú tuy là hắn sẽ không vì gia cảnh mà cảm thấy áp lực, nhưng có thể gặp phải một số người không thuận mắt tới lúc đó chơi không vui sẽ chẳng còn gì thú vị nữa.

Viên Dã dường như hiểu được sự lo lắng của hắn, lại gửi tin nhắn tới.

- Dương ca yên tâm, tôi chỉ mời mấy người bạn thân thiết với mấy người

nhà, không có người mà anh ghét.

Đối phương đã nói như vậy không tiện từ chối, thế là nhận lời mời vui vẻ nói lời tạm biệt.

Đúng lúc hắt tắt máy tính để ra về ngồi gần hắt nhất Triệu Hồng Yến gọi hắt lại hỏi:

- Dương Thần, anh tan làm có bận gì không?

- Không bận, có việc gì không?

Triệu Hồng Yến cười nói:

- Sau khi chị Minh Ngọc thăng chức, chúng ta đều bận rộn chưa có dịp chúc mừng chị ấy, tối nay tôi và Trương Thái cùng nhau kêu gọi mọi người cùng đến quán rượu Lam Môi chúc mừng Minh Ngọc, muốn gọi anh cùng đi suy cho cùng chúng tôi toàn là nữ nhân, không có nam nhân vậy mất vui, hơn nữa đến những quán rượu như thế có nam nhân đi cùng sẽ an toàn hơn.

Dương Thần mới chợt nhớ ra, đúng là chưa chúc mừng Minh Ngọc, nhìn ánh mắt cầu xin của người đẹp cũng không đành từ chối, vui vẻ nhận lời.

Sau khi gọi điện cho vú Vương ở nhà, hắt liền nhìn thấy Lưu Minh Ngọc ăn bận một cách thoải mái đi ra từ văn phòng trang điểm lại nhẹ nhàng, mái tóc cột lên cũng xõa xuống một chiếc thắt lưng màu lam, bên ngoài là mặc sơ mi nữ trắng, lượn lờ thướt tha, vẻ đẹp đó khiến người ta hoa mắt.

Bất gặp ánh mắt Dương Thần nhìn mình Lưu Minh Ngọc tự thỏa mãn mà hỏi:

- Đẹp không?

- Lưu Trương ban không hổ là đệ nhất mỹ nhân của phòng quan hệ xã hội.

- Tan làm rồi đừng gọi Trương ban này nọ nữa khó nghe chết được.

Lưu Minh Ngọc lườm hắt một cái rồi cười nói vui vẻ cùng các chị em đi ra ngoài.

Quán rượu Lam Môi cũng được coi là có chút danh tiếng trong số những quán bar ở Trung Hải, bởi vì bố trí cách điệu tương đối trang nhã giá cả cũng dễ chịu, rất được lòng dân văn phòng tìm đến.

Hắt lần đầu tiên tới theo sau là sáu bảy nữ đồng nghiệp, vừa vào cửa đã bị không ít người đàn ông hâm mộ tới mức ghen tỵ, bởi vì những đồng nghiệp nữ đó đều là mỹ nhân, cách ăn vận mỗi người một vẻ, có vẻ thanh xuân, cũng có kiểu diễm thướt tha, làm sao không khỏi khiến cho ánh mắt của lũ đàn ông trong quán thêm khát?

Mấy người sau khi ngồi xuống một chiếc ghế sofa gọi rượu chai to chai nhỏ cũng đến mười mấy chai, cũng không sợ uống say, cởi bỏ áo ngoài mấy nữ nhân tự mình chọn loại rượu tây mà mình thích không còn thấy vẻ thực nữ đâu nữa.

Người ta nói ba người đàn bà thành một cái chợ mà đây có tới bảy người, chuyện đương nhiên nói không hết uống rượu ăn trái cây chẳng mấy chốc

mặt người nào người nấy đã đỏ lên.

Dương Thần cầm chai Vodka nhấp từng ngụm nhỏ, từ lần uống say trước liền không dám uống nhiều, cái thứ này ảnh hưởng tới thần kinh não bộ, hẳn không dám giỡn.

Khi đám nữ nhân cười nói nghiêng ngả một nam nhân trẻ mặc đồ tây khuôn mặt tuấn tú, đi đến bên bàn, nói với Triệu Hồng Yên đang ngồi đối diện Dương Thần:

- Chị dâu, thật là trùng hợp.

Triệu Hồng Yên đang cười khanh khách bỗng nhiên dừng cười nhìn thấy nam nhân này cười gượng gạo mà nói:

- Tiểu Huy à, đúng vậy thật là trùng hợp... Cậu cũng tới đây uống rượu?

- Em là cùng đến với bạn gái cô ấy uống hơi nhiều nên đang trong toilet có thể hơi lâu, nếu không em đâu dám qua chào hỏi chị dâu, bạn gái em sẽ ghen mất.

Người đàn ông đó cười bí hiểm.

Lúc này Trương Thái ngăn người hỏi:

- Triệu Hồng Yên, người này là ai?

Triệu Hồng Yên ngại ngùng giới thiệu:

- Đây là em ruột của chồng mình, tên là Dư Huy.

Dư Huy nhẹ nhàng chào các cô gái rồi quay sang hỏi Triệu Hồng Yên:

- Chị dâu, hôm nay chị đến đây uống rượu, đã nói với anh Hai chưa?

Triệu Hồng Yên cười miễn cưỡng:

- Hình như tôi quên mất rồi, may mà có chú nhắc, giờ tôi ra ngoài gọi đây.

Nói xong Triệu Hồng Yên vội ra ngoài.

Dư Huy cười nhạt rồi chào mấy người ngồi đó, sau đó mới đi ra ngoài theo Triệu Hồng Yên.

Lưu Minh Ngọc và mọi người lúc này đã uống nhiều, cũng không để ý nhiều nữa, tiếp tục vừa uống vừa nói cười.

Dương Thần dăm chiêu rồi đặt cốc rượu nói:

- Tôi ra ngoài 1 chút, mọi người cứ uống đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 133

Chị Dâu Em Chồng.

Trực giác nói cho Dương Thần biết, Triệu Hồng Yến hẳn là gặp rắc rối, mặc dù cô say rượu, nhưng Dương Thần vẫn cảm thấy sắc mặt Triệu Hồng Yến không được tự nhiên.

Đã vào thu, thời tiết vào ban đêm dường như càng lạnh hơn, gió thổi mạnh chẳng có mấy ai đi ngoài đường, thỉnh thoảng cũng có người đi qua nhưng cũng vội vàng.

Dương Thần bước ra khỏi quán rượu, nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Triệu Hồng Yến và Dư Huy, thấy đầu đầu đành phải tự mình tìm kiếm.

Cùng lúc đó trong cái ánh sáng rực rỡ của đèn điện Triệu Hồng Yến khoác trên mình chiếc áo dệt kim màu xám, phối hợp với chiếc váy ngắn màu đen xếp tầng bước vào bãi đỗ xe. Đôi chân thon dài được bao bọc bởi đôi tất đen, cả người càng toát ra vẻ phong tình của người thiếu phụ, nhưng trên khuôn mặt cô tràn ngập lo âu, ảm đạm.

Do dự một hồi, Triệu Hồng Yến chuẩn bị mở điện thoại ra, nhưng vừa mở đã có điện thoại tới.

- Làm sao vậy chị dâu thân yêu của tôi, không dám gọi cho anh trai tôi à?

Âm thanh Dư Huy đằng sau vang lên có phần cười nhạo.

Cơ thể yếu ớt của Triệu Hồng Yến khẽ run lên chậm rãi xoay người nhìn Dư Huy, hơi thở yếu ớt nói:

- Tiểu Huy cậu sao cũng ra đây vậy, tôi đang định gọi đây.

- Tối như này tôi sợ chị dâu một mình lỡ xảy ra chuyện gì vì thế tới xem sao.

Dư Huy cười gian tà.

- Tôi là chị dâu cậu cũng không phải là em gái cậu, có thể xảy ra chuyện gì chứ.

Triệu Hồng Yến cười ngượng ngùng cúi đầu. Ánh mắt không dám nhìn thẳng vào mắt Dư Huy.

Dư Huy tiến lại vài bước đi đến cách Hồng Yến một mét.

- Tôi có một chị dâu như thế này, anh trai tôi có một người vợ như thế này tôi làm sao có thể không lo lắng chứ. Chị dâu cũng không cần để ý tới tôi cứ gọi điện cho anh cả đi để anh ấy yên tâm.

- Cậu...cậu cứ đi vào trước tôi sẽ gọi.

Triệu Hồng Yến thở có chút loạn.

- Tại sao cứ muốn tôi đi vào lẽ nào chị dâu gọi điện cho anh cả lại có

chuyện muốn giấu tôi? Hay là...chị chột dạ căn bản không muốn gọi nhưng lại gọi?

- Dư Huy!

Mặt Triệu Hồng Yến đỏ lên ngắc đầu nhìn chăm chăm trước ánh mắt quái dị của nam nhân kia.

- Ý của cậu là gì? Cậu sao có thể nói những lời đó với chị dâu cậu chứ?

Dư Huy không để ý hừ hừ cười lạnh nói:

- Chị dâu? Tôi coi trọng chị gọi một tiếng chị dâu...Triệu Hồng Yến, cô tưởng rằng lấy anh trai tôi rồi thì đã trở thành bà chủ của cái nhà này ư? Cô không nghĩ xem thân phận mình là gì, trước mặt tôi đừng làm bộ?

- Tôi từ trước tới giờ chưa từng nghĩ là cậu có thể nghĩ về tôi như thế!

Triệu Hồng Yến hét lớn trong khóe mắt ngân ngấn nước mắt.

Dư Huy ngược lại càng thấy hưng phấn.

- Tôi mặc kệ cô nghĩ như thế nào. Tôi chỉ biết nếu tôi nói với anh cả chuyện cô uống rượu ở quán bar còn ngồi cùng một nam nhân khác, anh trai tôi sẽ nghĩ như thế nào đây?

- Chúng tôi chỉ là đồng nghiệp cùng nhau uống rượu có làm sao đâu!

- Quan trọng là anh tôi sẽ không nghĩ như vậy, theo tôi nhớ là anh ta ghét nhất cô tới quán bar và khách sạn nhưng tôi nói cho cô biết hôm nay tôi nói với anh tôi là cô đến nhà hàng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Hồng Yến trắng bệch không nói được câu nào, cô đứng là đã nói với anh ta như thế, không nghĩ tới rằng Dư Huy lại xuất hiện ở đây.

Vừa nghĩ tới kết cục bị chồng biết tới quán bar trong lòng run sợ chân đứng không vững.

Dư Huy lại tiến lại hai bước, gần như sát với cơ thể Hồng Yến hưởng thụ mùi hương trên người cô ấy lẫn với mùi rượu ánh mắt lộ ra gian ý nói:

- Biết làm thế nào để tôi không nói việc này với anh ấy không?

Triệu Hồng Yến xấu hổ đỏ mặt dường như đoán được ý nghĩ của nam nhân muốn gì vội vàng lùi hai bước nhưng sau lưng là bức tường, không thể lùi...

Dư Huy hừ lạnh một tiếng hai tay mạnh mẽ vỗ lấy đem Hồng Yến ép vào tường khó di chuyển.

Khoảng cách giữa hai người gần tới mức có thể cảm nhận được hơi nóng từ người kia.

Dưới ánh đèn vàng vọt, khuôn mặt trắng bệch bây giờ đã có chút đỏ bởi vì lo lắng cùng với nhục nhã, bộ dạng mất kiểm soát khiến người ta có chút xót xa. Trước ngực không ngừng thờ phập phồng hiện ra những đường cong cơ thể không ngừng tỏa ra từng làn hương mê hoặc lòng người.

Ánh mắt tham lam của Dư Huy nhìn thấu cơ thể vợ của anh trai.

- Chị nói xem muốn tôi nói với anh ta hay là ngoan ngoãn nghe tôi?

Triệu Hồng Yến đau khổ lắc đầu.

- Tiểu Huy cậu không thể như vậy tôi là chị dâu cậu...

- Chị dâu cái con khỉ!

Dư Huy vẻ mặt hung dữ đột nhiên lại hét lớn:

- Từ ngày chị bước qua cửa tôi đã không coi chị là chị dâu! Từ nhỏ tới lớn quần áo đẹp cho anh cả, đồ chơi đẹp cho anh cả, cơ hội cũng cho anh ấy! Bởi vì anh ấy học giỏi hơn tôi, thành tích tốt cái gì cũng cho anh ấy! Bây giờ tôi đã tốt nghiệp đại học rồi việc làm ăn cũng giao cho anh ấy quản lý, vậy người kia suốt ngày chỉ biết bỏ rơi tôi, nói tôi là đồ ăn bám! Tại sao lúc nào cũng chỉ biết tới anh ta! Tốt thôi, tôi không quan tâm tới những điều đó, dựa vào cái gì mà đến nữ nhân cũng nhường cho anh ta? Rõ ràng lúc đầu là tôi thích cô trước, tại sao từ đầu tới chân của cô bọn họ cũng không tha, nhất định gả cho anh cả? Tên nam nhân đó có gì tốt! Cỗ hủ, ngoan cô, không tình cảm, căn bản không biết đối xử tốt với cô, cô tại sao cứ phải lấy anh ta? Vì anh ta là người kế thừa sau này của Dư gia, còn tôi chỉ là một tên vô tích sự bị người ta xem thường là con thứ?

Dư Huy thét gào, âm thanh điên cuồng đó làm cho Triệu Hồng Yến khóc không ngừng sợ không dám nhìn.

- Tôi nói cho cô rõ Triệu Hồng Yến! Cô đừng trước mặt tôi giả bộ ngây thơ! Cô chỉ là một món hàng rẻ tiền, trong mắt cô chỉ là vị trí của anh cả tôi, tiền của nhà tôi! Cô muốn đợi mấy lão già kia chết đi là tiền sẽ về tay cô đúng không? Tôi đây khinh thường cô, hôm nay cô không theo tôi, tôi sẽ nói với anh cả chuyện cô giấu anh cả ra ngoài qua đêm, tên đó sẽ tin tôi vì tôi là em trai hắn, anh ta khiến tôi rất kính trọng...haha! Cô nói xem anh ta ngốc không, người mà anh ta tin tưởng nhất lại là người hận anh ta nhất...

Triệu Hồng Yến đã khóc không ra tiếng:

- Tiểu Huy...không cần nói nữa...không phải như vậy...

- Im miệng!

Dư Huy lộ ra ánh mắt hung dữ cười quái dị nói:

- Cô không cần giải thích với tôi, tôi từ nhỏ đã nghe chán ngấy những lời như thế rồi! Tôi hỏi cô, Triệu Hồng Yến...chị dâu Triệu...Chị nếu như bị nhận mấy cái tát của anh cả sẽ không còn mặt mũi mà gặp người khác? Hay là ngoan ngoãn cởi quần áo ra, chúng ta vui vẻ với nhau, cũng chỉ là nửa tiếng đồng hồ, sau khi về nhà xem như chưa có chuyện gì từng xảy ra...

Khi khuôn mặt của Dư Huy sát lại gần, Triệu Hồng Yến ý thức được là gã sẽ làm thật, cùng lúc trong lòng sợ hãi đồng thời sự phản kháng của cảm xúc cũng bùng lên.

Triệu Hồng Yến một tay chặn tay của Dư Huy, định bước nhanh chạy đi.

Gã đâu có dễ dàng để cô được như ý, cười độc ác dùng sức nắm lấy cánh tay của Hồng Yến một tay kéo mạnh ép lên tường!

Triệu Hồng Yến đứng không vững, suýt chút nữa ngã xuống đất, giống

như Mẫu Đơn bị ép tới đường cùng Triệu Hồng Yến ngoài ánh mắt không cam chịu ra giờ phút này vài phần ngượng quá hóa giận, hét lên một tiếng dùng lực muốn đẩy Dư Huy ra.

Đáng tiếc sức mạnh của nữ nhi có phần nộ đến đâu cũng mãi mãi không có cách nào so với một nam nhân, đôi tay của cô ta còn chưa chạm tới người của Dư Huy, đã bị hai tay của gã nắm chặt lấy, thuận thế bị đẩy vào tường không thể cử động.

- Tôi nói cho cô biết, cô còn bướng bỉnh nữa tôi không chỉ muốn chơi cô mà còn nói sự việc hôm nay cho anh ta biết!

Dư Huy giữ chặt tay của Hồng Yến cười lạnh nói.

Triệu Hồng Yến đau khổ không thể giãy giụa, muốn giơ chân đá tên nam nhân này lại bị hai chân trước của hắn giữ lại, giống như bị cố định trên giá.

- Đừng có uy hiếp tôi, anh muốn nói gì thì cứ nói đi, trong lòng không thẹn tóat lại tôi sẽ không để anh được như mong muốn!

Âm thanh của Triệu Hồng Yến đã có phần mệt mỏi nhưng là sự tôn nghiêm cuối cùng của nữ nhân cô quyết không bỏ cuộc.

- Thật không?

Dư Huy nhíu nhíu mày coi như không nghe thấy gì nói:

-Vậy lão già nhà cô...

- Dư Huy!

Triệu Hồng Yến trái tim kiên cường cuối cùng mềm yếu hai mắt đầm lệ nghiêng răng nói:

- Tại sao anh phải như vậy? Rốt cuộc tôi nợ anh điều gì mà anh lại hành hạ tôi như vậy?

- Cái gì cô cũng nợ tôi! Cả người cô là của tôi! Tất cả người nhà cô đều nợ tôi! Từ ngày mà cô bước vào cánh cửa Dư gia tôi đã thề là phải có được cô, cô đừng nghĩ có thể thoát...

Tinh thần của gã có chút thác loạn cười điên cuồng.

Đôi tay ra sức giãy giụa của Triệu Hồng Yến ngừng lại gã cũng thả lỏng tay ở ngực.

Nức nở, toàn bộ cơ thể Triệu Hồng Yến trên tường không còn chút sức lực ôm mặt cơ thể lạnh run lên.

- Chị dâu Hồng Yến, bây giờ bên cạnh đã không còn ai, chị cũng nên tranh thủ thời gian, tỏ thái độ một chút đi chứ?

Triệu Hồng Yến toát mồ hôi, ngẩng đầu lên lạnh nhạt nhìn gã:

- Dư Huy, cậu sẽ hối hận.

Dư Huy cười đều cang nói:

- Hối hận hay không là chuyện của tôi, bây giờ tôi nói cô cười thì cô phải cười, chờ tôi làm xong thì hãy nói xem hối hận hay không.

Gió đêm thổi qua bãi đỗ xe khiến người ta có cảm giác lạnh toát.

Triệu Hồng Yến hít thở sâu một hơi, bất lực nhắm mắt lại, hai tay bắt đầu

lần lên hàng cúc áo cởi chiếc áo ngoài ra, để lộ dần bộ ngực thấp thoáng bên trong...

Dư Huy nuốt nước bọt, hai mắt nhìn đắm đắm vào đó, mong ước bấy lâu nay của gã gần như đã thành hiện thực..

Đúng lúc này, có một giọng nam vọng lên:

- E hèm...cái này...Triệu Hồng Yến, trời lạnh thế này, tôi nghĩ chị vẫn nên mặc áo vào thì hơn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 134

Bạn Đồng Môn

- Ai?

- Dương Thần! ?

Dư Huy và Triệu Hồng Yến cùng lúc quay đầu lại nhìn thấy sự xuất hiện đột ngột của Dương Thần, nhưng tâm tình của hai người lại có chút ngạc nhiên.

- Là anh?

Dư Huy vẫn nhớ nam nhân này là người ngồi cùng bàn với Triệu Hồng Yến, đột nhiên nhìn thấy Dương Thần xuất hiện sau khi có chút hoảng hốt ngay lập tức đã bình tĩnh trở lại.

Triệu Hồng Yến vội vàng cài lại cúc áo, thừa lúc Dư Huy không chú ý vội chạy tới sau lưng Dương Thần.

- Anh nghe lén chúng tôi nói chuyện?

Sắc mặt Dư Huy không được tốt cho lắm, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Thần.

- Giọng của anh lớn như thế tôi muốn không nghe cũng không được, tuy rằng tôi không thích nghe anh nói chuyện cho lắm.

Dương Thần cười nói.

Dư Huy trừng mắt hung tợn nhìn Dương Thần, gã biết việc này xem như thất bại, suy cho cùng thì gã cũng không thể trước mặt nam nhân khác mà làm những chuyện như thế với Triệu Hồng Yến nhưng nỗi hận trong lòng lại trở nên càng nhiều, ánh mắt mang hàm ý nhìn Triệu Hồng Yến hừ lạnh một tiếng, rồi rời khỏi bãi đỗ xe.

Triệu Hồng Yến cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm ngẩng đầu cười miễn cưỡng:

- Cảm ơn anh.

- Có cần tôi đưa về không?

Dương Thần cảm thấy sự việc kia cũng đã xảy ra rồi, để lại Triệu Hồng Yến tiếp tục uống rượu như thế sẽ là sự hành hạ với nữ nhân.

Triệu Hồng Yến lắc đầu:

- Không cần đâu, tôi tự mình có thể lái xe về được rồi tôi muốn yên tĩnh một mình.

Dương Thần gật đầu, tuy là có biết đôi chút về gia cảnh nhà Triệu Hồng Yến, nhưng bản thân cũng chỉ là đồng nghiệp nhiều nhất cũng chỉ có thể làm một người bạn tốt, không có lí do cũng như không đủ tư cách để xen vào đời tư của người khác.

- Đừng làm chuyện ngốc nghếch, dù có bất cứ chuyện gì đều có cách giải quyết.

Đó là câu nói quan tâm cuối cùng.

Mắt Triệu Hồng Yến đỏ lên cảm nhận được tấm lòng chân thành của Dương Thần trong lòng cảm động nói:

- Anh yên tâm, thực ra có rất nhiều chuyện tôi đã nghĩ thông suốt rồi, những điều phải tới thì nó sẽ tới, cứ như vậy nhé tạm biệt...

- Tạm biệt.

Dõi theo hình bóng lẻ loi của Triệu Hồng Yến đi về phía chiếc xe Toyota nhỏ kia Dương Thần có chút cảm thán.

Mỗi nhà mỗi cảnh, so với Triệu Hồng Yến bản thân với Lâm Nhược Khê là một cặp vợ chồng như thế cũng không phải là quá tồi.

Làm hấn nhớ tới một câu nói, cuộc sống chính là khắc nghiệt như thế không có cách nào cưỡng lại được, vậy chúng ta cứ từ từ hưởng thụ đi...

Sau khi tiễn Triệu Hồng Yến hấn mới quay trở lại trong quán Lam Môi, Lưu Minh Ngọc và mấy nữ nhân kia đã uống kha khá rồi bộ dạng thật khó coi.

Nhìn thấy Dương Thần quay trở vào lại không nhìn thấy Triệu Hồng Yến đâu Lưu Minh Ngọc vẫn được coi là tỉnh táo hỏi:

- Hồng Yến đâu?

- À, cô ấy có chút việc gấp về trước rồi, bảo tôi nói lại với mọi người.

Lưu Minh Ngọc thoáng chút suy nghĩ hỏi:

- Chắc không có việc gì quan trọng đấy chứ?

- Không có việc gì.

Hấn cười rồi cầm ly rượu vừa rồi chưa uống hết về phía mấy đồng nghiệp nữ nói:

- Chúng ta vẫn là nên uống rượu trước đã, chúc sự nghiệp của trưởng phòng Lưu thuận buồm xuôi gió.

- Cạn ly!

Mấy nữ nhân cũng cùng nâng ly cười vui vẻ.

Rất cuộc là một đám nữ nhân uống tới khoảng mười giờ đêm, thì cũng ai về nhà nấy rồi hấn còn lo lắng những nữ nhân kia lái xe về liệu có nguy hiểm gì không, không ngờ vừa ra khỏi quán bar mỗi người giống như thay khuôn mặt tỉnh táo mà nói tạm biệt với hấn còn làm trò cười.

Trương Thái dường như cảm thấy sự kinh ngạc của hấn cười đắc ý nói:

- Có gì kì lạ đâu, anh đừng quên công việc của chúng tôi, ban quan hệ xã hội không ai là không biết uống rượu, nếu mà ngay cả việc tự mình lái xe đều làm không xong thì đừng nói đến chuyện lăn lộn trên thương trường.

Hấn ngượng ngùng vì ở công ty không làm công to việc lớn, còn quên cả chức vụ của đồng nghiệp là gì.

Khi hấn lái xe về tới biệt thự Long Cảnh Uyển, nhận ra đèn tầng một vẫn

sáng. Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là cửa ven đường lại đỗ một chiếc xe mà lại không phải là xe của Nhược Khê vẫn dùng, một chiếc màu đen hãng MDX dòng ACURA. Đây tuy là loại xe kiểu Nhật sang trọng nhưng lại được lắp ráp ở Mỹ, nếu như xuất hiện ở Trung Quốc thì tất nhiên là hàng nhập khẩu giá xa xỉ.

Chẳng lẽ lại có người thân nào của Nhược Khê tới? Vậy nên vào hay không đây?

Ngẫm nghĩ một chút, hắn thấy lời này quả là thừa bản thân cũng chẳng phải là người có ảnh hưởng làm gì có tư cách gặp người khác?

Bước thật chậm vào cửa trên sofa ở phòng khách quả nhiên có một người khách đang ngồi, nhưng hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của hắn mà là một nam nhân trẻ tuổi mặc áo sơ mi hiệu Versace.

Tóc ngắn gọn gàng các đường trên khuôn mặt rõ ràng mũi cao ít cũng phải mét tám da dẻ tốt, ngồi trên sofa, người ngồi ngay ngắn dáng vẻ điềm tĩnh nho nhã khiến người khác khó đoán được chính xác tuổi.

Lúc đó, Lâm Nhược Khê cùng nam nhân kia mỗi người ngồi một bên ghế, trên bàn là cốc trà xanh nóng đang bốc hơi chắc là đang bàn chuyện gì đó.

Nhìn thấy cửa mở hắn đi vào phòng, sau khi nam nhân kia nhíu nhíu mày lập tức lộ ra một nụ cười thoải mái đứng dậy gật đầu với Dương Thần.

Người ta chẳng có việc gì lại cười với mình, bản thân cũng không thể thất lễ Dương Thần cũng cười với ý hỏi người ngồi bên cạnh không nói gì là Lâm Nhược Khê:

- Vị này là...?

Không đợi Nhược Khê giới thiệu nam nhân kia liền nói rõ ràng:

- Tôi tên là Tăng Tâm Lâm, là bạn cùng trường hồi còn học đại học với Nhược Khê, Xin hỏi vị tiên sinh này là?

Có biết nhìn người không vậy, tới nhà người ta lại hỏi nam chủ nhân là ai?

Hắn thấy nam nhân này không thân thiện như vẻ bề ngoài của anh ta, thậm chí lòng kiêu ngạo trong lòng lớn hơn người khác rất nhiều, bất giác lấy ra chìa khóa biệt thự.

- Nam nhân có chìa khóa biệt thự này anh nói xem tôi là ai?

Tăng Tâm Lâm lộ ra vẻ ngạc nhiên:

- Chẳng hay là anh hay em của Nhược Khê, trước đây chưa từng gặp mặt, lần đầu gặp xin đừng để bụng.

Nhìn thấu bộ mặt giả dối của Tăng Tâm Lâm hắn nhận ra rằng mặt nam nhân này còn dày hơn mặt hắn, hơi hơi nhíu mày.

Lúc đó Lâm Nhược Khê nhìn qua Dương Thần quay sang nói với Tăng Tâm Lâm:

- Học trưởng (tên thường gọi trong trường đại học Trung Quốc, là cách xưng hô giữa bạn học có sự chênh lệch tuổi tác với nhau), anh ấy là Dương

Thần chồng tôi.

Sắc mặt Tăng Tâm Lâm hơi biến sắc những lời muốn nói kìm nén xuống cười nói:

- Thì ra là chồng của Nhược Khê, tại sao không nói với tôi là cô đã kết hôn. Không đợi tôi về đã quyết định rồi, đến chén rượu hỷ cũng không mời tôi.

Lâm Nhược Khê làm ra vẻ áy náy:

- Thật ngại quá tôi chẳng qua cũng chỉ là đi đăng kí, chưa tổ chức hôn lễ tới lúc đó sẽ mời học trưởng tới dự.

- Chưa tổ chức hôn lễ?

Ánh mắt Tăng Tâm Lâm lộ ra vài phần biểu cảm, ý nghĩ sâu xa nhìn Dương Thần và Lâm Nhược Khê nói:

- Vậy thì tốt quá tới lúc đó đừng quên mời tôi, tôi nhất định sẽ chuẩn bị một món quà lớn bởi vì tình cảm của hai người cũng không như bình thường mà.

Dương Thần đứng một bên nghe những lời này trong lòng có chút không thoải mái, lý gì mà kết hôn phải đợi người quay về chứ? Cái gì gọi là tình cảm của hai người không như bình thường?

Cũng coi như là biết rõ tên này lại là một tình địch Dương Thần liền không khách sáo, tới bên Lâm Nhược Khê ngồi trên sofa mà Nhược Khê ngồi.

Lâm Nhược Khê nhíu mày vì vẫn chưa quen ở khoảng cách quá gần với Dương Thần, vì thế hơi cách xa hẳn một chút.

Đây là động tác vô tình bị ánh mắt của Tăng Tâm Lâm để ý tới dường như hiểu điều gì đó vẻ mặt cũng có vài phần thư giãn.

- Chẳng hay Dương tiên sinh công tác ở đâu?

Tăng Tâm Lâm hỏi như không có việc gì rất thản nhiên.

Dương Thần tự rót cho mình một ly nước uống một ngụm nói:

- Chẳng ở đâu cả, tôi làm ở công ty bà xã, là một người nhàn rỗi.

Vẻ mặt của Tăng Tâm Lâm càng ngày càng tự tin cười rồi nói:

- Vậy cũng rất tốt, tôi cũng hy vọng ngày ngày được nhìn thấy Nhược Khê nhớ lại thời gian là sinh viên năm ba, có thể mỗi khắc mỗi giờ nhìn thấy Nhược Khê thật khiến người ta nhớ mãi.

Lâm Nhược Khê hơi mất tự nhiên nâng chén trà im lặng nhấp từng ngụm mà không nói gì.

Tính tình Dương Thần có chịu nhịn tới đâu khi nghe những lời này vẫn là có chút ghen tuông, xem ra nam nhân này có sức uy hiếp lớn hơn nhiều so với Hứa Trí Hoành, khi học đại học lại ở gần với Nhược Khê như thế nhưng Tăng Tâm Lâm không chủ động nói ra bản thân mình, hẳn lại không thể nhỏ mọn hẹp hòi mà chỉ trích anh ta điều gì chỉ có thể im lặng uống nước nghe anh ta và Nhược Khê nói chuyện.

Tăng Tâm Lâm lại trở về với bộ dạng thản nhiên ban đầu không để ý Dương Thần nhiều nữa giống như có không ít cảm thán:

- Ban đầu tôi còn học nghiên cứu sinh Nhượng Khê học đại học chính quy, thầy giáo hướng dẫn muốn tôi làm trợ giảng cho lớp của Nhượng Khê. Tôi vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Nhượng Khê ngồi đọc sách lúc đó tôi còn tò mò, tại sao giáo trình nữ sinh này đọc lại là giáo trình của nghiên cứu sinh. Sau này tiếp xúc nhiều hơn với Nhượng Khê giống như Bá Nha Tử Kỳ tìm được tri âm mới có hồi ức đẹp hai năm đại học bây giờ nghĩ lại có thể là duyên phận.

- Học trưởng! Đã qua rồi không nên nhắc lại nữa chẳng phải vừa rồi anh nói về lại Trung Quốc phải mở một công ty sao?

Lâm Nhượng Khê có không hiểu sự tình đến đâu cũng cảm thấy không khí gượng gạo, thế là gợi mở chủ đề khác.

Tăng Tâm Lâm ung dung cười đáp:

- Không sai, tuy là công việc làm ăn của Yên Kinh lão gia muốn giao cho tôi, nhưng tôi muốn mở một công ty truyền thông giải trí ở Trung Quốc. Nói ra cũng là cùng chung chiến lược làm ăn với Quốc Tế Ngọc Lôi của cô. Tới lúc đó nhờ cô chiếu cố học trưởng tôi đây.

Học trưởng tài giỏi hơn tôi nhất định làm tốt.

Lâm Nhượng Khê nói khéo léo cũng là lời thật lòng.

- Cũng chưa hẳn, ba năm trước cô bỏ ngang việc học để làm chủ tịch Ngọc Lôi dù thế nào cũng là có tiếng tăm trong giới thương nhân. Còn tôi bị mấy trường bồi trong nhà ép đi Tây Nam làm lính, ba năm nay chưa tiếp xúc với thương trường mọi thứ học trước đây đã quên hết rồi.

Tăng Tâm Lâm cảm thán nói.

Lâm Nhượng Khê nhớ lại:

- Tôi khi đó nghe một số bạn học kể, anh làm lính rồi, tôi còn không tin, không ngờ anh lại đi thật.

- Lâm Nhượng Khê, cô không biết đấy thôi, đất nước ta không yên bình như cô nghĩ đâu, 3 năm tôi ở Tây Nam là khoảng thời gian vô cùng gian khổ, còn phải ra trận nữa.

Với những người như Dương Thần, chiến tranh chả có gì lạ, nhưng với những người trưởng thành ở đô thị như Lâm Nhượng Khê thì lại khác, cô mở tròn mắt:

- Anh từng ra trận ư?

Dương Thần ngồi bên cạnh phát hiện Lâm Nhượng Khê rất có hứng thú với chủ đề này, cười gượng nghĩ thầm, như thế thì có là gì.

Cứ nghĩ đến chiến tranh, Dương Thần lại thấy phiền muộn, những kí ức ấy lại chợt hiện về, nhìn lại điều thuốc trên tay đã tàn, lại không tiện châm thêm, đành ngồi cạnh Lâm Nhượng Khê chịu trận nghe Tăng Tâm Lâm tiếp tục “diễn thuyết”.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 135

Chiến Trường Thực Sự

Tăng Tâm Lâm căn bản không thêm để ý tới vẻ mặt của Dương Thần, thở dài, một nam nhân trẻ trải qua sương gió khuôn mặt trưởng thành không phù hợp với tuổi của y.

- Đúng vậy, đánh trận. Tôi vào bộ đội chưa đến nửa năm bởi vì vốn dĩ có chút võ nghệ huấn luyện xuất sắc, trực tiếp được điều tới binh đoàn dã chiến 32 Tây Nam. Nói một cách đơn giản chính là quân đặc chủng, chuyên tác chiến cao nguyên. Không phải là đấu tranh với tội phạm buôn bán trái phép ma túy, mà là giao đấu với một số quốc gia có vùng đất tranh chấp ở Tây Nam.

- Bây giờ nhớ lại tôi có thể sống mà ngồi ở đây chân tay lành lặn thật là may mắn. Nhược Khê cô biết không, có một lần đánh nhau với lính đánh thuê Ấn Độ trong thung lũng, tiếp viện của chúng tôi nhanh hơn chúng tôi tưởng tượng, lại là tới cùng với quân pháo binh lúc đó chúng tôi chỉ mười bảy mười tám người, quân địch chỉ ít cũng tới một trăm nhưng chúng tôi chỉ dựa vào mấy khẩu súng máy mang theo người mà giao đấu.

Quân Ấn có tiếng là nhát gan nhưng đạn bắn ra lại không tầm thường chút nào, bởi vì đường tiếp tế xa vũ khí vận chuyển tới không nhanh bằng chúng, pháo của bọn chúng vừa bắn tới chúng tôi chỉ có thể lui về phía sau, nhưng mệnh lệnh của tư lệnh là tuyệt đối không được lui ra khỏi thung lũng đó, lúc đó Đại đội trưởng của chúng tôi lo lắng tự mình ôm thuốc nổ có tính công kích lớn, nhân lúc đối phương sơ hở ném thuốc nổ từ phía sau quân địch. Làm nổ hai cỗ pháo lớn của địch.

Tuy là miêu tả đơn giản nhưng Tăng Tâm Lâm nói rất say sưa, khiến Lâm Nhược Khê cũng như chìm vào đấy, vì tình hình cấp bách lúc đó nên cũng có vài phản cảm động hỏi:

- Vậy Đại đội trưởng của các anh không bị phát hiện sao?

Tăng Tâm Lâm thương cảm nói:

- Làm sao lại không bị phát hiện chứ, Đại đội trưởng bị mấy tên lính Ấn Độ bắn xương cốt giập nát...

- Thật đáng thương...

- Không đáng thương, đã là lính không chết là may mắn, chết là số mệnh.

Tăng Tâm Lâm tiếp tục nói:

- Nhược Khê cô có biết lúc đó cả đại đội chúng tôi đều điên lên, nhìn thấy Đại đội trưởng chết tất cả đều lui vào cánh rừng bên cạnh. Để mặc quân Ấn đầu đầu vì tổn thất, trực tiếp trà trộn vào đối phương cách đối phương một

cánh rừng đánh mạnh một trận!

- Tôi nhớ khi ấy tại tôi luôn có đạn bay qua cảm thấy đau bỏng rát, tôi phải chứng kiến hai chiến hữu gục ngã ngay trước mắt trước khi chết vẫn giữ cò súng không buông, có người bị nổ mắt, người tử trận...Tôi đến bây giờ nằm mơ vẫn mơ đến họ.

Lâm Nhượng Khê dường như cũng truyền sự khốc liệt của trận chiến hỏi:

- Các anh có báo thù cho Đại đội trưởng không?

- Có, trận đánh nhỏ đó chúng tôi giao đấu nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng ra khỏi rừng chỉ có tôi và một đồng chí khác còn lại đều chết cả...Quân địch cũng chết hết...

Tăng Tâm Lâm thở dài vô cùng nặng nề nói:

- Khi chúng tôi không màng tới sống chết nữa trong đầu chỉ có một tâm niệm là báo thù cho Đại đội trưởng, đầu rơi máu chảy tên rơi đạn lạc đều quên hết, bây giờ nghĩ lại khoảng thời gian đó thật khiến người ta không thể nào quên được...

Tăng Tâm Lâm giọng khàn khản dường như đã đắm chìm vào hồi ức đầy máu đó, nhưng người nghe chăm chú là Lâm Nhượng Khê cũng lộ ra vài phần buồn bã.

- Anh nói đủ chưa vậy?

Bỗng nhiên, người trầm lặng không nói là Dương Thần ngẩng đầu lên ánh mắt lạnh nhìn Tăng Tâm Lâm.

- Anh nói cái gì?

Tăng Tâm Lâm hai mắt như đuốc không hài lòng hỏi.

Lâm Nhượng Khê vừa rồi vẫn còn chìm trong câu chuyện cảm động của Tăng Tâm Lâm cũng vì những câu nói thô lỗ của Dương Thần làm cho không vui trách móc:

- Dương Thần anh sao có thể như vậy chứ, sao lại nói những lời như thế với học trưởng!

Dương Thần đứng dậy cười nhạo nói:

- Tại sao ư? Tại vì tên học trưởng làm người khác khó chịu!

- Dương tiên sinh, cứ cho anh là chồng của Nhượng Khê tôi cũng không thể tha thứ cho người làm vậy bản danh dự quân nhân! Anh phải giải thích rõ ràng cho tôi!

- Giải thích? Anh xứng để nghe sao?

Dương Thần cười lạnh bỏ đi.

Lâm Nhượng Khê đứng dậy nói lớn:

- Dương Thần! Anh đứng lại cho tôi nói cho hết đã, tôi không cho phép anh bất lịch sự với học trưởng như thế!

Dương Thần thở dài nhìn qua Nhượng Khê một cái nhưng lại là ánh mắt đó khiến cho Lâm Nhượng Khê toàn thân lạnh toát...

Cô từ trước tới giờ chưa nhìn thấy ánh mắt đó, thê lương, bi thương, tuyệt

vọng, trống rỗng, u ám như một cái động không đáy như thế khiến cho người ta tiêu tụy...

Lâm Nhược Khê thần thờ.

Tăng Tâm Lâm thì không chú ý tới thời khắc đó anh ta cũng đứng dậy rất kiêu hãnh vỗ ngực, ánh mắt sắc bén nhìn Dương Thần người này anh ta nhận thấy là nam nhân không đáng để cạnh tranh lại trở thành chồng của Nhược Khê, anh ta không có cách nào lí giải nổi. Nhưng anh ta biết rằng dùng cách nóng vội sẽ khiến một nữ nhân như Nhược Khê phản cảm, vì vậy anh ta quyết định chậm chậm khiến Nhược Khê dựa vào mình.

Nhưng chậm chậm không có nghĩa là anh ta có thể nhìn được lòng dạ hẹp hòi của nam nhân có thể khiêu khích anh ta.

Dương Thần nhắm mắt, ánh mắt phức tạp kia cũng tan đi chỉ còn lại là vẻ cười cợt nói với Tăng Tâm Lâm:

- Tăng học trưởng, xin cho phép tôi nói thật lòng tất cả những thứ mà anh coi là nhiệt huyết chiến trường sự sống chết thì trong mắt tôi chỉ giống như trẻ con tập làm người lớn chỉ là câu chuyện trẻ con mà thôi.

- Anh nói cái gì?

Mắt Tăng Tâm Lâm đã toát ra lửa.

Dương Thần vẫn không sợ cười nói:

- Anh căn bản không hiểu được thế nào là chiến trường căn bản không chứng kiến chiến trường thực sự.

- Chẳng lẽ Dương tiên sinh đã chứng kiến?

Tăng Tâm Lâm khinh thường nói.

Dương Thần hít thở sâu ngữ điệu không chút sợ hãi nói:

- Nơi nơi là đất, là bùn, trên dưới người anh ngoài máu ra là mô hôi không có nước không có thực vật. Bên cạnh anh những người nằm xuống không một ai là lành lặn, không phải là tay chân thì là tim gan. Anh căn bản không phân biệt rõ đó là đồng chí hay là kẻ địch. Cái tai của anh ngoài trừ tiếng pháo nổ mạnh, tiếng đạn chỉ thoảng qua như một âm thanh rất khẽ.

- Nếu có chỗ nào mạo hiểm không chừng đã có mảnh đạn trúng vào đầu anh rồi, anh cứ cho là tại chỗ bất động cũng sẽ có đạn pháo bắn tới chiến hào của anh. Anh của một giây trước vĩnh viễn không biết một giây sau sẽ mất đi đôi chân, cánh tay thậm chí chết thế nào anh cũng không biết.

- Khi anh nhìn thấy đối diện có bất cứ vật sống nào bất luận là cái gì phản ứng đầu tiên là bóp cò, cho dù là dân thường hay quân địch hay là quân ta! Vứt quách cái chủ nghĩa nhân đạo! Vứt quách cái gọi là chiến trường không làm dân thường bị thương! Chỉ cần đứng trước mặt anh là phải chết!

- Đợi đến khi người đồng chí ngày đêm ở cùng nhau chết trước mặt anh, nhìn thấy cấp trên cùng với anh em tốt bị nòng pháo của kẻ địch làm cho tan xương nát thịt, anh căn bản không bị thương không vui sướng không có bất cứ cảm giác, tình cảm của anh chỉ có một! Là người chết may mà không phải

là mình!

- Khi đến mạng sống của bản thân còn chưa rõ sống chết sẽ là khoảnh khắc khó có thể nắm bắt được, ai còn rảnh rỗi đi lo sống chết của người khác! Báo thù ư? Đó chỉ là việc mà những tên ngu ngốc mới làm! Đánh không lại liền chạy! Đánh thắng cũng phải để mình sống trước tiên! Người sống cái gì cũng có, chết rồi nói gì cũng là vô nghĩa!

Nói xong lời cuối cùng, Dương Thần gằn như gào thét lên. Những lời này những lời cay nghiệt đó không chỉ Lâm Nhược Khê không nói nổi lời nào, mà ngay đến cả Tăng Tâm Lâm vừa rồi còn hùng dũng cũng đứng như tượng lạnh sống lưng...

Đó là trận Tu La như thế nào, đó là địa ngục trần gian như thế nào?

- Chỉ có mất đi nhân tính, mới là chiến trường, tất cả những lời bỏ đi vừa rồi mà anh nói đều là những thứ trong phim cho học sinh tiểu học xem.

Hắn nói xong sải bước ra cửa lớn.

Hắn cần đi thật nhanh để mua thuốc, lái xe như bay trên đường cao tốc, nội tâm hỗn loạn khiến hắn thật khó chịu.

Khi đi ra cửa, vú Vương vừa mới đi chợ về đúng lúc nhìn thấy Dương Thần nhưng chưa kịp chào hỏi đã thấy hắn đi như bay vào trong xe, khởi động rú ga lái xe đi.

Vú Vương cảm thấy hơi kì lạ đi vào biệt thự nhìn, bỗng chốc kinh ngạc.

Lâm Nhược Khê và Tăng Tâm Lâm hai người đứng trong phòng khách suy nghĩ thất thần, giống như vừa gặp quỷ...

Hắn lái xe tới cửa hàng gần nhất mua hai gói thuốc rẻ tiền nhất, sau khi hút xong một điếu quay vào trong xe, xe khởi động lái về phía cao tốc Hoàn Thành.

Lưu lượng xe chạy trên cao tốc trong đêm như thế này rất ít, M3 giống như một tia chớp trong màn đêm, gào thét không ngừng sang trái sang phải vượt qua các xe khác.

Mười phút sau trôi qua hắn hút xong ba điếu thuốc, tâm trạng cũng khá hơn nhiều tìm chỗ rẽ khỏi cao tốc tìm một chỗ đất trống đỗ xe.

Ra khỏi xe hắn nhìn lên ánh trăng đang chiếu rọi xuống tự cười giễu, không ngờ lại bị kích động vì cái tên Tăng Tâm Lâm nói những nói cuối thực không đáng, xem ra bản tính của hắn tuy đã hòa nhã hơn so với trước đây rất nhiều nhưng cảnh giới cách với việc biết khống chế cảm xúc bản thân vẫn còn rất xa, đặc biệt là đối mặt với vấn đề nhạy cảm vẫn khó kìm nén được.

Suy nghĩ bình tĩnh trở lại hắn mới chú ý tới chỗ đỗ xe lại là chỗ bãi bồi lần trước đi cùng Mạc Thiện Ny, không xa là con đường nhỏ ven sông.

Buổi tối uống một bụng rượu, lại phải nghe Tăng Tâm Lâm diễn thuyết, bụng Dương Thần đói meo, bèn bước vào quán.

Vừa bước vào đã thấy chị chủ quán niềm nở:

- Đây không phải là Tiểu Dương sao, cậu tới tìm Tiểu Ny à?

Dương Thần bị câu nói của chị chủ quán làm lòng khó chịu, thuận theo hướng chỉ, nhìn thấy Mạc Thiện Ny đang ngồi một mình ở góc phòng uống rượu, dáng vẻ có chút âu sầu.

Dương Thần bất giác nghĩ, người con gái này có vẻ cô đơn quá.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 136

Có Thể

- Có phiền nếu tôi ngồi đây không?

Hắn bước chậm tới gần không làm ảnh hưởng tới Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny nghe thấy âm thanh quen thuộc nhẹ nhàng quay đầu lại, có thể đã uống hơi nhiều trên gò má hơi ửng đỏ lại càng xinh đẹp.

- Sao lại là anh?

Trong lời nói có vài phần không rõ ràng, nhưng trong sự ngạc nhiên có chút niềm vui bất ngờ.

Dương Thần nhẹ nhàng ngồi xuống tự mình bóc lấy một đôi dưa mới, vừa ăn thịt bò ngũ vị hương vừa nói:

- Đi ra ngoài hóng gió không ngờ lại lái xe tới đây, vừa hay tôi bụng đang đói, ai biết được là thì ra cô cũng ở đây.

Mạc Thiện Ny nhìn ra không phải là hắn đang nói dối cười cười nói:

- Anh biết không câu tôi vừa nói là lời bài hát.

- Bài gì?

- ...Xin hãy cho tôi chìm trong cát bụi đêm bóng đêm nhấn chìm tất cả quá khứ đến biển cả đầy nắng gió, ở trong sa mạc này những việc muốn lãng quên lại luôn rõ ràng muốn nói câu gì lại không thể nói ra... Yêu là một câu đố của tạo hóa, à thì ra anh cũng ở nơi này...

Mạc Thiện Ny khẽ hát lên giọng hát nhẹ nhàng ám áp bài hát “ Thì ra anh cũng ở đây”, như là đang kể lại một câu chuyện tình đau khổ.

- Cô hát rất hay mặc dù đây là lần đầu tiên tôi nghe bài hát này.

- Đó là vì chúng ta đúng là đang ở nơi đây.

Mạc Thiện Ny lại rót cho mình một chén rượu đầy rồi uống một ngụm nhỏ.

Hắn nhớ lại khi lần đầu tiên cùng Mạc Thiện Ny đến đây, cô ấy vẫn là một mình uống rượu giống như nữ hiệp ngày xưa phiêu bạt giang hồ bốn biển là nhà, ngồi trên một bãi cỏ một bình rượu một đĩa thức ăn, vẻ tiêu diêu tự tại nhưng lại là một mình lẻ loi.

Có lẽ không ai nghĩ tới một Trưởng ban Mạc trước mặt người khác tự tin lại sẽ có một mặt giản dị tự nhiên như thế này.

Trong khoảng lặng hai người không nói câu gì sau khi uống xong một chén Mạc Thiện Ny cuối cùng cũng phát hiện chai rượu đã cạn cũng không muốn uống thêm nữa, nhìn hắn với ánh mắt có chút phức tạp hỏi:

- Anh có thật là chỉ ra ngoài hóng gió thôi sao?

Hắn hơi sững sốt thực ra hắn không muốn chạm mặt với tên học trưởng

kia và Nhược Khê mới chưa quay về nhớ lại giao tình giữa Mạc Thiện Ny và Nhược Khê đột nhiên hỏi:

- Mạc tiểu thư cô quen Tăng Tâm Lâm không?

- Tăng Tâm Lâm? Tại sao anh biết anh ta?

Mạc Thiện Ny dường như cũng cảm thấy kì lạ.

- Hôm nay khi về nhà tên Tăng Tâm Lâm đó cùng nói chuyện với Nhược Khê trong phòng khách có điều tôi không thích nghe lắm nên ra đây.

Hắn nói lại một cách đơn giản.

Mạc Thiện Ny nhìn hắn một cách khó hiểu cười nói:

- Có phải anh có cảm giác nguy cơ?

- Cảm giác nguy cơ gì?

- Có nguy cơ bị mất bà xã.

- Buồn cười thật, lại không phải là Sơn Đại Vương có thể cướp vợ tôi làm áp trại phu nhân?

Hắn nói lớn.

Mạc Thiện Ny hừ một tiếng:

- Lúc trước khi Lâm Nhược Khê ở đại học dù cho là nữ sinh rất khó để tiếp cận, thì duy chỉ có Tăng Tâm Lâm dường như ngày nào cũng gặp được. Khi đó không ít người thấy rằng hoa khôi mỹ nam của trường rất hợp nhau rất đẹp đôi vậy thì đúng là một đôi trong mơ... Đáng tiếc sau này Lâm Nhược Khê bỗng nhiên ngừng học để đảm nhận vị trí tổng giám đốc của Ngọc Lôi, mà Tăng Tâm Lâm cũng theo yêu cầu của gia đình vào bộ đội nếu không thì... Bây giờ không biết sẽ như thế nào đây.

- Đáng tiếc cái con khỉ! Tên đó vừa nhìn cũng biết là loại công tử chỉ biết khoa môi múa mép.

Sắc mặt hắn biến sắc có chút không thoải mái liền đứng dậy, chỉ cần nghĩ đến tên đó ngày ngày gặp mặt Nhược Khê là hắn hối hận vì đã không cho tên đó một trận.

Mạc Thiện Ny ra vẻ cảm thán nói:

- Đúng vậy, người ta vừa mới trở về đã đảm nhiệm chức tổng giám đốc oai phong lẫm liệt, tuy đó chỉ là một phần tài sản của Tăng gia nhưng cũng là người đứng đầu một công ty tuổi trẻ tiền nhiều, tương mạo lại là một mỹ nam vạn người mê, vừa làm đã là tổng giám đốc một công ty lớn, so với những điều anh nói nên là chẳng có gì to tát cả.

Dương Thần cau mày hỏi:

- Vậy cái gì gọi là truyền thông Trường Lâm, công ty chắc rất lớn?

- Vốn là một công ty truyền thông ngoại tỉnh. Công ty mẹ ở Yên Kinh.

Có điều bởi vì sự trở về lần này của Tăng Tâm Lâm trực tiếp di chuyển vào Trung Hải, lớn gấp mười lần so với các công ty truyền thông giải trí trong nước, so với Ngọc Lôi chúng ta cũng là ngang tầm. Nhưng người ta có sự tích lũy mười mấy năm của Tăng gia làm quân át chủ bài, không phải một

mình Ngọc Lôi chúng ta có thể đôi đầu.

Mạc Thiện Ny nói rất có lý lẽ.

- Xen ra cô rất nắm rõ tình hình phải chăng đã dành thời gian đi điều tra rồi?

Hắn hỏi.

Mạc Thiện Ny lườm hắn một cái:

- Truyền thông Trường Lâm không phải công ty nhỏ hơn nữa cũng theo đuổi ngành công nghiệp thời thượng giống với công ty chúng ta, tin về việc công ty đó chính thức tiến vào Trung Quốc đáng để tôi chú ý nhưng nghe anh nói Tăng Tâm Lâm buổi tối tới nhà thăm Nhược Khê xem ra là có thiện chí, hi vọng trong quá trình phát triển sau này hai công ty sẽ trở thành đồng minh.

“Đồng minh cái con khi, một mình làm vẫn tốt, nếu như có ý đồ khác ta đây sẽ phá hỏng kế hoạch của người!”

Hắn trong lòng khó chịu nghĩ.

Một cơn gió đêm lạnh thổi qua Mạc Thiện Ny hắt hơi nói:

- Muộn rồi, anh đưa tôi về được không?

- Cô không tự mình lái xe ư?

Hắn hỏi một cách nghi hoặc.

- Chẳng phải là vì anh sao, xảy ra chuyện lần trước khóa của chiếc xe bị những người kia động chân động tay hỏng rồi muốn khóa cũng không khóa được nữa phải nghỉ phép hai ngày đem tới cửa hàng Audi 4S sửa rồi, tôi vốn dĩ định đi taxi về.

Mạc Thiện Ny buồn bã nói.

Việc Mạc Thiện Ny nói vừa rồi đương nhiên là chuyện bị ba người hội Bát Kỳ bắt cóc làm con tin.

Hắn cười với vẻ hối lỗi sau chuyện đó hội Bát Kỳ đã không dám động tới Mạc Thiện Ny nữa, cũng khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, nếu như bọn chúng làm thật bản thân chắc chắn lại phải phải dùng tới chút thủ đoạn mới có thể đánh dẹp hoặc giết chết bọn chúng, suy cho cùng bọn chúng không phải tay vừa mà bản thân làm như vậy thật là một việc nguy hiểm.

Lần trước trong lúc giao đấu với mười mấy tay súng phải bộc phát ra sát khí lấy chiến thuật tâm lý để chế ngự đối phương, mới có đủ thời gian để ra tay cuối cùng dẫn đến trạng thái mất kiểm soát. Nếu như là giết chóc bình thường tuy không nghiêm trọng đến vậy nhưng sẽ khiến cho các vết thương vừa mới hồi phục lại trở về tình trạng trước kia.

Đây cũng không phải là nguyên nhân chính khiến hắn tìm tới rắc rối cho bản thân mỗi lần tới thời điểm đều làm cho bọn chúng tự rút đi mới thôi.

Hắn chỉ hi vọng ba người bọn họ giải quyết cho tốt hoặc là những người Viêm Hoàng Thiết Lữ “nhiều chuyện” giúp hắn tiễn bọn chúng về nước cũng đỡ làm cho hắn đau đầu.

Nhưng rất hiển nhiên chỉ cần hội Bát Kỳ không làm tổn hại đến lợi ích của Hoa Hạ Viêm Hoàng Thiết Lữ căn bản sẽ không ra tay tùy tiện, muốn đối phó với ba người tất nhiên sẽ phải trả cái giá rất thảm.

Việc đưa Mạc Thiện Ny về là việc tất yếu, hấn nợ Mạc Thiện Ny nhiều như vậy không nói tới quan hệ thân thiết của hai người tự mình làm liên lụy tới người ta nếu không đưa về là có phần hơi quá đáng.

Sau khi lên xe theo sự chỉ dẫn của Mạc Thiện Ny đi xe mất hai mươi phút mới tới khu tập thể nơi Mạc Thiện Ny ở.

Đây là khu kiến trúc kiểu phương Tây nằm ở ngoại ô phía nam thành phố, cảnh sắc nho nhã, đường phố sạch sẽ mang dáng vẻ thơ mộng.

Đã tới nửa đêm sau khi dừng xe dưới nhà của Mạc Thiện Ny cô ta không lập tức xuống xe, ở dưới ánh đèn yếu ớt trong xe khuôn mặt dịu dàng lộ ra vẻ quyến rũ hỏi:

- Anh đi đâu?

Hấn ngần người:

- Còn đi đâu được nữa đương nhiên là đi về.

- Đã rất muộn rồi, từ đây về Long Cảnh Uyển cũng phải mất nửa tiếng.

Mạc Thiện Ny nói.

- Vậy làm sao đây, cũng không thể ngủ ở nhà cô được.

Hấn đùa nói.

- Có thể.

Câu trả lời của Mạc Thiện Ny đến bất ngờ, khiến hấn có chút khó hiểu đêm khuya vắng vẻ cô nam quả nữ nữ nhân còn là thiếu nữ xinh đẹp lại còn chủ động đề nghị có thể qua đêm ở nhà cô ấy...

Phải biết rằng hấn không từ chối lời mời đó hướng chỉ đôi phương sẽ không bạc đãi mình.

Nhưng nghĩ tới Mạc Thiện Ny là chị em tốt với Nhược Khê hơn nữa biểu cảm lúc này của cô ấy là thân nhiên do dự hỏi:

- Mạc tiểu thư, e rằng không tiện lắm.

- Anh không nên nghĩ vậy, cho dù tôi có đói khát cũng không làm bừa. Tôi chỉ cảm thấy đã muộn như thế này anh quay về sẽ ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi của Nhược Khê hơn nữa anh cũng rất mệt rồi, lại đưa tôi về tôi phải báo đáp anh mới phải đạo làm người, nếu anh không muốn thì cũng không sao.

Người ta đã nói như thế nếu như còn từ chối thì không còn là đàn ông nữa, đồng thời Dương Thần thật sự mệt mỏi vì lái xe, tuy rằng cơ thể không mệt, nhưng tim đã mệt lắm rồi.

- Ok, vậy thì cảm ơn nhã ý của cô Mạc.

Dương Thần mỉm cười rồi tắt máy.

Nghe thấy Dương Thần đồng ý, Mạc Thiện Ny mỉm cười lộ vẻ thích thú, nhưng lặng đi rất nhanh, nói:

- Xuống xe đi, nhà tôi ở tầng 3.

- Ê, đợi đã.

Dương Thần gọi Mạc Thiện Ny, ngượng nghịu nói:

- Chúng ta giao kèo trước, lúc tôi ngủ cô không được làm gì tôi đâu đấy!

Mạc Thiện Ny thật sự muốn cho người đàn ông mặt dày này 1 cái tát, nghiêng chặt răng nói:

- Yên tâm đi, heo ngủ trong nhà, dù có đẹp đến mấy tôi cũng không thèm!

Dương Thần nghĩ một hồi rồi nói:

- Không phải cô Mạc không thèm heo, mà là heo không thèm cô Mạc..

....

Đầu óc tên biến thái này làm bằng gì vậy? Mạc Thiện Ny tức đến muốn ói máu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 137

Nghĩ Bậy Nghĩ Bạ

Sau khi đi theo Mạc Thiện Ny đang tức giận một mạch lên lầu ba nhà trọ, đến một cánh cửa an toàn màu xanh, Mạc Thiện Ny vừa cầm chìa khóa mở cửa vừa nói:

- Chỗ này của tôi anh là người đàn ông đầu tiên bước vào đó, anh nên tạ ơn tám đời tổ tông nhà anh đi, thật hời cho anh quá rồi!

- Nếu biết tổ tông là ai tôi nhất định đi cảm tạ họ rồi.

Dương Thần bữu môi nói, không phải sao, bố mẹ hắn là ai cũng không biết nữa mà.

Tháo giày, bước vào phòng trọ nhỏ gồm một phòng ngủ một phòng khách mà Mạc Thiện Ny một mình thuê, Dương Thần ngửi thấy một mùi hương chanh thoang thoảng.

Bật đèn lên, cách bài trí trong phòng chiếu vào mắt, bộ ghế sô-pha màu xanh nhạt đơn giản, một chiếc tivi 42 inch dạng treo tường màu xám bạc, trên chiếc bàn trà thủy tinh đặt chậu thủy tiên. Cửa sổ sát sàn dùng rèm tua màu xám nhạt che phủ, hướng gần phòng bếp thì có cái tủ lạnh, đáng lưu ý ở chỗ, trên mặt tủ lạnh dán vô số những mẫu giấy nhớ đã ghi chi chít, chắc là dùng để nhắc nhở một số việc.

Trong nhà bếp, nồi bát muôi chậu đầy đủ cả, các loại gia vị bày đặt tán loạn, chỉ riêng tương ớt đã có không ít loại, xanh xanh đỏ đỏ rất bắt mắt.

Cả phòng được bài trí rất đơn giản, nhưng không hề trống trải, bởi vì còn có rất nhiều thứ đặt lung tung ở bốn góc phòng.

Thứ nhiều nhất phải kể đến văn kiện giấy tờ các loại, giống như Thiên Nữ rải hoa vậy, bị vút lung tung khắp nơi, còn có các loại tuần san thời trang, báo và sổ tay tuyên truyền, đủ kiểu đủ loại đặt trên bàn ghế, sô-pha, trên sàn nhà.

Cái nhìn đầu tiên của Dương Thần giống như là, cuộc sống đơn giản, thường xuyên nấu cơm, công việc bán mạng, không câu nệ tiểu tiết, như thế này rất hợp với những gì hắn cảm nhận về Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny gương mặt ửng đỏ, cô cũng ý thức được trong phòng có chút lộn xộn, bèn đi đến tủ lạnh, lấy ra chai nước khoáng rót cho Dương Thần một ly, che dấu nói:

- Tôi ở một mình, dù sao cũng không có khách, không thu dọn nhiều, nhưng cũng không bẩn.

Dương Thần đương nhiên không quá chú ý đến những thứ này, chỉ vào ghế sô-pha nói:

- Tôi nay tôi ngủ chỗ này nhé, tôi thấy ghế sofa cũng đủ rộng rồi.

- Cũng được, vốn định trải đệm dưới sàn cho anh ngủ, đợi chút tôi đi lấy cho anh cái chăn, ở chỗ tôi buổi tối lạnh lắm.

Mạc Thiên Ny gật gật đầu, xoay người đi vào phòng ngủ.

Dương Thần ngáp một cái, nhìn thấy trên sofa rải rác không ít tạp chí, đi qua cúi người nghĩ đem mấy quyển này để chỗ khác, sẽ ngủ thoải mái hơn.

Nhưng vừa cầm một quyển tạp chí trang phục mùa thu lên, đột nhiên một đồ vật màu đen hiện ngay trước mắt Dương Thần...

Nếu như không nhìn nhầm, đây là quần lót sở thích kiều nữ, có hoa văn nụ hoa tơ màu đen, thiết kế voan mỏng khiến chiếc quần nhỏ giống như trong suốt, mà phong cách kiều dáng TBACK làm cho vị trí giữa quần lót lộ ra mảnh dài đặc biệt, vẫn giống như loại dây dài nhỏ, cuộn đến sau mông.

Dương Thần nuốt nước bọt, trong đầu hiện lên cặp mông đầy đặn được bao quanh bởi chiếc quần lót này của Mạc Thiên Ny. Ồ không, chiếc quần lót này căn bản không bao phủ được! Hai bờ mông trắng nõn sẽ che phủ chiếc quần tơ nhỏ bé đáng thương kia!

Con gái thường mặc những chiếc quần lót như vậy, hoàn toàn không phải là để bảo vệ một số vị trí của mình, chỉ có thể là vì để quyến rũ bọn đàn ông nhìn đến một số vị trí đó của mình.

Phụ nữ là sinh vật mâu thuẫn, nội y của họ giống như bí mật từ đáy lòng họ vậy, giấu đến nghiêm ngặt, kín đáo nhưng lại khao khát người đàn ông cảm nhận được...

Mạc Thiên Ny không chút nghi ngờ là một người độc thân xinh đẹp nữ tính, hơn nữa không ít người nhìn ra, là người phụ nữ mạnh mẽ kiểm chế bản thân rất nghiêm, không được khinh nhờn, trước giờ chưa hề nghe nói qua cô có bạn trai, hoặc là dính dáng đến người đàn ông nào đó, thậm chí nhiều nhân viên trong công ty cho rằng vị nữ cấp trên có sức quyến rũ chiếu rọi khắp bốn phía này không thích đàn ông. Nhưng cô ấy vẫn cứ mua và mặc những chiếc quần lót như thế, trong đó ẩn chứa chút tình cảm, chắc chắn cũng là bí mật của cô ấy.

Vì để cho không quá khó xử, Dương Thần thấy hay là đem chiếc quần lót này đặt ở chỗ khác để làm gì cũng ít thấy sẽ tốt hơn, nhìn lại phòng ngủ, thấy Mạc Thiên Ny không có động tĩnh gì, Dương Thần vội cầm chiếc quần lót lên.

Cảm giác chiếc quần lót nhỏ chạm vào tay vô cùng mềm mại, kẻ sát vào bộ phận mẫn cảm của người phụ nữ hẳn là sẽ rất thoải mái, Dương Thần thậm chí có thể nghĩ thấy tràn ngập mùi hương ngọt ngào của Mạc Thiên Ny.

Là một người đàn ông bình thường, Dương Thần lập tức có phản ứng sinh lý, cậu em nhỏ phía dưới có chút phồng lên, nói cho cùng chỉ cần nghĩ tới tư thế Mạc Thiên Ny mặc chiếc quần lót như thế, muốn máu trong người không

sôi sục cũng khó.

Ngay lúc Dương Thần chân chừ đem chiếc quần lót giấu vào đâu, Mạc Thiện Ny ôm một tấm khăn lớn đột ngột từ phòng ngủ đi ra.

- Dương Thần, anh dừng..

Mạc Thiện Ny nói nửa chừng, ánh mắt đã tập trung vào cái vật đen nho nhỏ mà Dương Thần chưa kịp giấu.

Dương Thần cũng đang mơ màng trong chốc lát, nghĩ bậy nghĩ bạ, không chú ý tới sự xuất hiện đột ngột của Mạc Thiện Ny.

Hai người lần này đều đứng thừ ra, đặc biệt là Mạc Thiện Ny, sau trận kinh ngạc, hai má đỏ bừng, đôi mắt ướt long lanh hiện lên nhiều cảm xúc chất chứa, căng thẳng, xấu hổ, giận dữ, lúng túng, y như núi lửa trước lúc phun trào vậy.

Dương Thần cười còn khó coi hơn cả khóc, lần này tốt rồi, mình ngăn người ra cầm lấy chiếc quần lót sở thích của người ta, còn bị bắt quả tang! Không bị nghĩ là thằng dâm ô hèn hạ mới là lạ!

Khi Dương Thần sẵn sàng chuẩn bị chịu đựng một phen pháo oanh tạc, thì không ngờ Mạc Thiện Ny không la hét, chỉ là đi tới phía trước với vẻ mặt phức tạp, đặt chiếc khăn xuống sô-pha, đến trước mặt Dương Thần, rút bí mật nhỏ của mình lại từ tay Dương Thần, giữ trong lòng bàn tay, cắn cắn môi, ánh mắt huyền hoặc hỏi:

- Màu nhạt, chưa nhìn thấy quần lót của phụ nữ bao giờ à? Có gì mà ngăn ra thế?

- Thấy thì thấy rồi, chưa thấy qua cái nào đẹp như thế.

Nhìn cũng cũng nhìn rồi, mùi cũng ngửi thấy rồi, còn sợ gì nữa.

Mạc Thiện Ny nghe câu này, hai con mắt sáng lên đung đưa, gương mặt xinh đẹp liền hiện ra, tim gan cứ nhảy loạn cả lên, nhưng kìm không nổi hỏi:

- Thật rất đẹp sao?

- Ủ, rất xứng với cô.

- Đi chết đi, anh lại chưa từng thấy tôi mặc qua, làm sao biết rất xứng với tôi chứ?

Vừa nói những lời này xong, Mạc Thiện Ny liền biết là không đúng, làm sao yêu cầu anh ta nhìn mình mặc như vậy chứ, xấu hổ muốn tìm khe hở chui xuống đất.

Dương Thần cũng cảm thấy không gian hai người rất mập mờ, khiến hắn thấy kì quái chính là, cuộc đối thoại bất ngờ như thế không ngờ rất tự nhiên, không làm hắn có cảm thấy khó thích ứng.

Tĩnh tâm lại, Dương Thần cũng không lảng tránh nữa, cười nói:

- Cô thật muốn mặc cho tôi xem sao, tôi cũng không sao cả, cùng lắm xem rồi không nói ra ngoài là được.

- Nghĩ hay thật, bảo vợ anh mặc cho anh xem đi!

Mạc Thiện Ny hờn dỗi nhìn Dương Thần bằng nửa con mắt, cầm chiếc

quần lót đi vào phòng vệ sinh, tiện thể nói:

- Tôi muốn, muốn xem tivi thì tự mở.

Phòng vệ sinh nhà Mạc Thiện Ny đối diện với phòng ngủ, từ phòng khách nhìn không thấy cánh cửa đó, cho nên dù có Dương Thần, cô cũng không kiêng dè gì cả, thoải mái cầm quần áo để thay đi vào trong.

Dương Thần sắp xếp lại các quyển tạp chí trên sô-pha, tắt đèn tiết kiệm năng lượng trong phòng khách, thoải mái nằm xuống, cũng lười cởi quần áo, tiện thể lấy chiếc khăn lớn lên đắp, như là chuẩn bị áo ngủ.

Không lâu sau, lỗ tai nhạy bén của Dương Thần liền nghe thấy những tiếng dội nước “Ào ào” từ phòng vệ sinh truyền tới, vừa mới nhìn thấy đồ lót Mạc Thiện Ny đã bị dẫn đến lửa tà. Giờ phút này nghe thấy tiếng nước tắm, khó tránh khỏi hiện lên hình ảnh Mạc Thiện Ny cởi hết quần áo chưa vào bồn tắm.

Nửa đêm, trong căn phòng nhỏ tĩnh mịch, một nam một nữ, trong không gian vừa có chút ma sát mờ ám, tiếp theo nếu có xảy ra chuyện gì, thực ra cũng hợp lẽ...

Tất nhiên rồi, Dương Thần cũng tùy tiện nghĩ như thế, thật muốn xông vào phòng vệ sinh làm gì đó, tạm thời không nói đến sau này khó gặp mặt ở công ty, náo động đến chỗ Lâm Nhược Khê, có thể sẽ âm ỉ.

Hít một hơi thật sâu, nỗi lòng cuộn cuộn của Dương Thần dần dần yên tĩnh trở lại, vừa nghe tiếng nước, dần dần đi vào giấc ngủ...

...

Hơn nửa tiếng sau, cửa phòng tắm nhẹ nhàng mở ra, Mạc Thiện Ny người quần chiếc khăn tắm trắng bông, rón rén bước ra ngoài, ló đầu nhìn về phía sô-pha Dương Thần đang nằm ngủ, xác nhận hẳn không nhìn về phía mình, mới bước nhanh về phòng của mình, đóng cửa lại. (Chia sẻ bởi scapthuankhiet.com)

Trong phòng ngủ, Mạc Thiện Ny chỉ kéo chiếc khăn tắm màu trắng trên người, tùy ý thả một bên trên sàn, ánh đèn màu vàng nhạt êm dịu chiếu trên da thịt mềm mại trơn bóng đỏ ửng của người đàn bà, toát ra vẻ lộng lẫy óng ánh.

Ngoảnh mặt về gương trang điểm, Mạc Thiện Ny lẳng lẳng ngắm mình trong gương, cơ thể trắng nõn mềm mại, dáng vẻ cao gầy, bộ ngực nở nang rắn rỏi, cái eo thon gọn, cặp mông tròn trịa vênh lên, cả thân thể hiện lên những đường cong mềm mại mà chắc nịch, giống như tác phẩm nghệ thuật ngà voi hoàn mỹ tỉ thức hoàn kim vậy, không thể bắt bẻ được.

Vén mái tóc dài ướt sũng, Mạc Thiện Ny lảo lảo đứng dậy:

- Mạc Thiện Ny ơ là Mạc Thiện Ny, người luôn nhìn thấy bản thân làm cái gì, tự yêu bản thân có gì hay chứ, nhìn lại xem, cũng chỉ mình người có thể nhìn thấy...

- Cái gì? Người nói người tương tự đàn ông à?

- Đẹp đi...Đàn ông xấu xa có gì tốt, tự mình thưởng thức mình, đây gọi là tự tin!

Sau khi tự lảm bảm với mình mấy câu, Mạc Thiện Ny mới bắt đầu để thân trần, ngồi trên chiếc giường nệm lò xo lau tóc, và mặc lên mình bộ váy ngủ màu hồng nhạt mang chút vẻ trẻ con.

Vừa lau tóc mà lòng dạ để đâu đâu, Mạc Thiện Ny vừa luôn ngóng ra cửa hi vọng.

Đây là lần đầu tiên đem một người đàn ông về nhà mình, mình cũng không hiểu tại sao lại đột nhiên mời hắn vào, là hắn đưa mình về hay là cả buổi tối đi về, thấy hắn quá mệt, cảm thấy đáng thương? Hay là vì... Một người quá nhiều năm lẻ loi trần truồng trong một căn phòng trống trải, cảm thấy quá cô đơn, cần một người bên cạnh?

Không thể nào, không thể nào, làm sao mình lại sợ nỗi cô đơn chứ? Từ nhỏ đã sống một mình khá tốt rồi, chút cô đơn này là cái gì chứ! Nhất định là tội nghiệp hắn!

Nhưng mình sao lại mời người đàn ông này chứ? Khi hắn đồng ý qua đêm ở đây, lại còn thấy vui đến vậy.

Hắn là chồng của chị em tốt của mình mà, nếu có hiểu lầm thì làm thế nào, trước đây mình cũng rất ghét hắn mà.

Bây giờ hắn đang làm gì, ngủ chưa nhỉ, hay đang nghĩ linh tinh, hay đang nằm mơ?

Mạc Thiện Ny suy nghĩ loạn hết lên, cuối cùng chịu không nổi, muốn đi ra ngó một cái. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại muốn nhìn hắn.

Mạc Thiện Ny nghĩ mãi, cuối cùng tự tìm cho mình một cái cớ hợp lý nhất – sợ hắn không ngủ được, dù sao cũng lạ chỗ mà, hơn nữa mình là chủ nhà, nên xem khách ngủ thế nào.

Có lý do rồi, Mạc Thiện Ny chẳng quan tâm tóc chưa khô hết, xỏ đôi giày ngủ rồi bước ra ngoài...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 138

Một Cái Là Được Rồi

Mạc Thiện Ny như một con mèo, đi không chút tiếng động, đến bên ghế sofa, thấy Dương Thần đang nằm nghiêng ngủ.

Trong phòng rất tối, chỉ có chút ánh đèn vụn vặt qua khe cửa từ phòng ngủ Mạc Thiện Ny tán xạ ra ngoài, đủ để Mạc Thiện Ny có thể nhìn thấy dáng vẻ của Dương Thần.

Lúc này Dương Thần như đang ngủ say, hít thở đều đặn, cái khăn đắp qua quýt trên bụng, toàn thân không chút cử động.

Mạc Thiện Ny vươn bàn tay trắng nõn lay lay Dương Thần đang nhắm chặt hai mắt vài cái, Dương Thần không có phản ứng gì, Mạc Thiện Ny nhếch miệng cười cười, dí dõm lên tiếng mắng:

- Đồ lợn chết!

Tiếp đó, Mạc Thiện Ny ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, tầm mắt cùng một độ cao với sofa, ngang bằng với chỗ Dương Thần dựa đầu.

Giữa khoảng tối lờ mờ, Mạc Thiện Ny tựa như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, đầu nghiêng nghiêng, đôi mắt sáng ngời hé mở như ngọc bảo sáng bóng, quan sát kỹ Dương Thần, mái tóc rối bù không chải chuốt, lông mày đậm đen, lông mi dài, sống mũi thẳng, đường nét khóe môi rõ ràng...

Quen biết đã lâu, vẫn là lần đầu tiên nhìn anh ta với khoảng cách gần như vậy, cứ nhìn như vậy, quả thực không cho là khó coi, dù thường ngày cợt nhả, còn cứ trêu ghẹo mình, có chút xấu tính.

Mạc Thiện Ny nhớ lại lần đầu tiên gặp Dương Thần, trong bữa phỏng vấn trực tiếp, mình tỏ vẻ điềm tĩnh như trước giờ vẫn vậy, nhưng trong lòng lại kinh hãi trước khả năng ngoại ngữ siêu hạng của người đàn ông này, thật nhìn không ra gã có chút cà lơ phất phơ này lại có năng lực ngôn ngữ như vậy.

Về sau, mình lại có vẻ như chinh đốn anh ta, không nghe lời như vậy, cấp dưới không nể mặt cấp trên thật chưa từng gặp qua, mà lại không bị sa thải. Chính mình đã nghĩ ra cách đem anh ta đến công ty lưu manh đòi nợ, không ngờ hẳn lại đem tiền về được thật! Còn làm mình một phen khó xử.

Vốn còn định tiếp tục chinh lại anh ta, nhưng không ngờ rốt cuộc là phu quân Tổng giám đốc, chị em tốt của mình, lúc đó có vẻ như mình trút được nỗi bức dọc ra ngoài, lại có chút xót xa, thật có phần không muốn hiểu bản thân mình nữa.

Chuyện sau đó càng ngày càng thái quá, mình cùng Lâm Nhược Khê bị

bắt cóc, người đàn ông này đã đơn thương độc mã đến... Lão cha dưỡng lòng tham không đáy đến tìm mình, cũng người này ra giải quyết công bằng, nhẹ nhàng kết thúc mọi ân oán gần mười năm qua của mình...

Còn lần gần nhất, không ngờ mình lại bị bắt cóc làm con tin, để làm công cụ cho bọn người xấu đó uy hiếp hắn...

Người này chẳng phải trước đây bán xiên thịt dê nướng sao? Trên thân thể của người bán xiên thịt dê nướng thì có gì đáng để thêm muốn chứ?

Mạc Thiện Ny nghĩ mà không hiểu, nhưng càng không hiểu, người đàn ông đầy cảm giác thân bí này càng giống như một cái động tối om, thu hút tất cả sức chú ý của cô, khiến cô chịu không nổi có những lúc ngẩn ngơ nhớ đến hắn.

Những hình ảnh khó quên, không ngừng hiện lên trong đầu Mạc Thiện Ny, nét mặt cô cũng thay đổi muôn màu muôn vẻ, lúc thì buồn bã, lúc thì vui vẻ, lúc thì suy tư, lúc lại hiểu kì...

Dần dần, ánh mắt Mạc Thiện Ny nhìn Dương Thần càng sâu sắc vô cùng, có lúc chăm chăm không rời, trái tim lạnh lùng nhiều năm bắt đầu có nhịp đập mạnh mẽ, Mạc Thiện Ny không nhận ra hơi thở mình có chút dồn dập.

Một ý nghĩ táo bạo chợt hiện ra ——muốn hôn hắn một cái...

Thì hôn một cái, hôn lên mặt hắn, nhắm chặt hai mắt, chạm một chút thì rời ra ngay...

Hôn một cái hắn sẽ không tỉnh lại chứ? Dù tỉnh dậy thì đã sao? Lão nướng hôn hắn hắn cũng không chịu thiệt mà, hôn một cái sẽ mang thai sao? Có mang thai cũng không phải hắn sinh mà!

Mạc Thiện Ny hé cặp môi đầy đặn, đầu óc rối bời, biết rằng ý nghĩ này là không đúng, nhưng lại không làm sao kiềm chế được cảm xúc lúc này...

Thì hôn một cái, một cái là được rồi...

Không ngừng thuyết phục chính mình, Mạc Thiện Ny từ từ nhắm mắt lại, chu đôi môi đỏ hồng, kiểu hôn ngây ngô giống như thiếu nữ tuổi dậy thì đang hiến nụ hôn vậy, cơ thể mặc bộ áo ngủ hồng nhạt khẽ run nhẹ, sắc mặt ửng hồng, không ngừng đến gần Dương Thần.

Nhưng bởi vì cô ngồi xổm suốt, lúc này hai chân đã run lên, mới nhờ người không lâu đã cảm thấy hai chân chống đỡ không nổi rồi.

Không còn cách nào, Mạc Thiện Ny đành rời tay khỏi đầu gối, lần nắm lấy sô-pha, cho mình một tư thế có chút sức lực để tiếp tục hôn môi.

Cô không nghĩ được nhiều thế nữa rồi, ý niệm muốn hôn một cái khiến cô nàng xinh đẹp tình cảm tuôn như suối dề dặt một chút, đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn một người đàn ông, phải có kỉ niệm để chịu mà hoàn chỉnh, cho dù người kia đang ngủ!

A? Đây là cái gì?

Tay phải Mạc Thiện Ny lần trên ghế sô-pha, đột nhiên chạm phải một thứ gì đó cứng cứng, cảm giác kì lạ khiến cô bất giác dừng việc hôn lại, nhú

mày vuốt phẳng lại vật kia.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại càng vuốt ve, thì cảm thấy cái vật cứng cứng kia càng cương lên, có vẻ như lớn hơn một vòng, càng khiến người ta cảm thấy kì lạ chính là, cái vật kia không ngờ còn có xúc cảm hưng hực.

Đợi một chút! Làm sao còn có thể chuyển động được?

Mạc Thiện Ny không phải là cô nữ sinh nhỏ cái gì cũng không hiểu, sau khi suy nghĩ kĩ càng, đột nhiên tỉnh ngộ đó là gì!

- A!

Sau khi hét một tiếng chói tai, Mạc Thiện Ny cũng như bị đánh nhào, hai tay co lại, thụt lui té xuống sàn, xấu hổ tức giận đan xen

- Dương Thần! Anh thật khốn khiếp!

Trong bóng tối, Dương Thần vẫn giả bộ ngủ cuối cùng không cách nào tiếp tục được nữa, lúng túng mở hai mí mắt, khoan thai cười, ngồi lên ghế sô-pha.

Trên thực tế, Dương Thần đã nhiều năm hình thành thói quen ngủ, khiến cho hẳn trước giờ không có một giấc ngủ sâu thực sự, cho nên khi Mạc Thiện Ny trong nháy mắt từ phòng ngủ đi ra, Dương Thần đã tỉnh rồi, chỉ có điều chưa bị vạch trần mà thôi.

Sự tình tiếp theo khiến Dương Thần càng không dám tỉnh, người phụ nữ này không ngờ giống kẻ ngốc, ngồi trước mặt hắn, nhìn hắn ngơ ngẩn, sững sờ.

Thị lực của Dương Thần trong đêm tối đã được trải qua huấn luyện đặc biệt, chỉ hơi hé mắt chút xíu, thì có thể thấy Mạc Thiện Ny rất rõ ràng, dáng dấp xinh đẹp hoa nhường nguyệt thẹn kia, cùng mùi thơm trên người của cơ thể sau khi tắm tóa ra, trong nháy mắt đã khiến Dương Thần có phản ứng sinh lý nguyên thủy nhất.

Người phụ nữ ngốc nghếch này vẫn không biết, tư thế ngồi xỏm của cô, phần thịt mềm mại ở ngực cô vừa vắn bị dòn lại rất bắt mắt, từ đường viền cổ áo ngủ hồng nhạt có thể nhìn thấy rãnh sâu vô cùng, kiểu quyến rũ này càng khiến Dương Thần có nhận thức đấu tranh giữa lẽ phải và dục vọng cá nhân.

Sự tình sau đó lại càng kì lạ hơn, không ngờ Mạc Thiện Ny chu đôi môi hồng muốn tới hôn hắn!

Dương Thần không phải kẻ ngốc nghếch về tình cảm, có ngu dốt cũng có thể nhận thức được người phụ nữ này sinh lòng yêu thương rồi, tuy rằng vô cùng kinh ngạc làm sao có thể nảy sinh loại tình cảm này với hắn được, nhưng với tình huống trước mắt, Dương Thần hoàn toàn không dám tỉnh!

Tỉnh lại, chẳng khác nào nói với Mạc Thiện Ny hắn vẫn giả vờ ngủ suốt!

Kết quả là, Dương Thần đành phải giả bộ không biết gì cả, nghĩ đợi Mạc Thiện Ny hôn xong, hẳn lại nghĩ quan hệ giữa hai người về sau sẽ như thế nào.

Ai ngờ, ma xui quỷ khiến Mạc Thiện Ny đem bàn tay nhỏ bé ấm áp đặt ngay trên cậu bé của hắn, còn thân mật xoa nắn, ve vuốt..

Vốn đã bị kích thích bởi hình ảnh ướt át, Dương Thần chịu không nổi kiêu khiêu khích này, thần kinh phản xạ, cậu bé liền chuyển động một chút...

Đến lúc này giả đồ ngủ bị vạch trần, Dương Thần xấu hổ, cũng không biết nên nói gì, suy cho cùng hành động của Mạc Thiện Ny từ đầu đến cuối đều trong mắt hắn, quan hệ giữa hai người trở nên tế nhị.

Mạc Thiện Ny ngồi trên sàn, cắn đôi môi anh đào, trong hốc mắt hơi ướt ướt, như ẩm ứ, như tức giận.

- Anh ngay từ đầu đã tỉnh rồi đúng không?

Mạc Thiện Ny hỏi.

Dương Thần im lặng gật đầu.

- Vậy từ đầu đến cuối anh vẫn biết tôi đang làm gì, vẫn nhìn tôi cười nhạo đúng không?

- Tôi không cười nhạo cô...

- Im đi!

Mạc Thiện Ny buồn bã cười, nước mắt cuối cùng không kìm được tuôn trào, trong bóng đêm hiện lên óng ánh trong suốt:

- Anh không cần an ủi tôi, tôi không phải nữ sinh cái gì cũng nghĩ luẩn quẩn trong lòng, đúng, tôi chính là người không biết xấu hổ, tôi kìm không nổi muốn hôn anh, hôn chồng chị em tốt của mình, anh đã thấy hết rồi. Nhưng anh yên tâm đi, bây giờ tôi nói cho anh biết, cái quyết định kia là ngu xuẩn biết bao, tôi dù mù mắt cũng không nên cho rằng anh là gã đàn ông đáng cho tôi hôn! Lần này tôi sai rồi, qua đêm nay, tôi sẽ không bao giờ có ý nghĩ nực cười như thế nữa, Dương Thần, sau này tốt nhất chớ chọc đến tôi.

Nói xong, Mạc Thiện Ny lập tức đứng dậy, trừng mắt nhìn Dương Thần kiên quyết, vội vã chạy nhanh về phòng ngủ.

Dương Thần ngồi sững trên ghế sofa, cười đau khổ, không ngờ Mạc Thiện Ny có thể kích động như vậy, xem ra, còn không bằng ngay từ đầu cho thấy mình đã tỉnh, cũng không đến nỗi ảm ỉ như vậy! Lần này xong rồi, sau này gặp ở công ty, cũng không biết về mặt nên thế nào đây.

Nhìn về cửa phòng ngủ đóng chặt, Dương Thần không khó tưởng tượng tâm trạng Mạc Thiện Ny mây đen dày đặc cỡ nào, trong lòng cũng có chút áy náy, nhưng hắn biết, có an ủi, giải thích bao nhiêu nữa cũng vô dụng, đành phải nằm xuống lại, ngủ qua đêm nay, sau này sẽ từ từ giải quyết.

Sáng sớm hôm sau, khi Mạc Thiện Ny hai mắt sưng đỏ ra khỏi phòng ngủ, Dương Thần đã sớm đi khỏi từ lúc nào.

Trên sofa là chiếc khăn được gấp ngay ngắn, đó cũng chính là bằng chứng duy nhất chứng minh đem qua không phải nằm mơ.

Mạc Thiện Ny gần như cả đêm không ngủ, thần sắc phức tạp nhìn chiếc

khăn kia, vò rồi tung mái tóc, mới đi đến phòng vệ sinh, đánh răng, rửa mặt như mọi ngày.

Trở lại phòng ngủ, ngồi trước gương trang điểm, Mạc Thiện Ny nhìn bộ dạng đôi mắt sưng đỏ, khuôn mặt tiêu tụy của mình trong gương, thở dài, lẩm bầm:

- Mạc Thiện Ny, người phải phấn chấn lên, một gã đàn ông thôi mà, người nhìn nhảm mắt rồi, cùng lẩm về sau tìm một người tốt hơn! Ngay trước mặt hấn cho hấn thấy! Thật tức chết đi được!

Nói xong, Mạc Thiện Ny gật đầu với mình trong gương, bắt đầu trang điểm để đi làm.

Cùng lúc ấy Dương Thần phóng xe về Long Cảnh Uyển. Vừa bước vào cửa đã thấy Lâm Nhược Khê đang ngồi ăn sáng.

Dương Thần chợt dạ nhớ lại đêm qua, quả nhiên sắc mặt Lâm Nhược Khê vốn đã lạnh lùng nay còn khó coi hơn, trong lòng không khỏi áy náy, hôm qua ở chỗ chị em tốt với vợ mình, còn suýt chút nữa xảy ra chuyện, đúng là có tội giết mình mà.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 139

Vào Tròng

Lúc này Lâm Nhược Khê đã ăn xong, buông đũa xuống, tao nhã cầm khăn giấy ẩm lau miệng, cẩn thận gấp khăn giấy lại rồi mới bỏ xuống ngay ngắn, sau đó cũng nhác nhìn Dương Thần đang cười ha hả đi tới, từ bàn chuyển qua ghế sofa ngồi, cầm điều khiển mở TV lên.

Dương Thần suy nghĩ không biết nên mở miệng thế nào, nhưng đang muốn nói vài câu, những hình ảnh tin tức trên TV lại khiến Dương Thần ngậm miệng lại.

Sáng sớm truyền hình thành phố Trung Hải đã đưa đầu đề tin thời sự, cái tên được đánh dấu rất rõ “Cướp ngân hàng lại xảy ra!”

Trên hình ảnh là mặt tiền và không ít bức tường của một ngân hàng nào đó ở Trung Hải bị đánh sập, những viên gạch đổ nát, bên trong được tuyến cảnh sát áo vàng cảnh giới bao vây, rất nhiều bác sĩ và y tá đang ở đó chờ và cấp cứu cho nhân viên ngân hàng và khách hàng được khiêng ra ngoài. Không ít người bên đường chỉ chỉ trỏ trỏ, rất nhiều người thân thì ở bên kia khóc lóc kể lể, trách móc với cảnh sát.

Căn cứ theo bản tin của phóng viên hiện trường, trưa hôm qua ngân hàng đó bị đánh sập, bảy, tám tên côn đồ đã cải trang ngồi trong xe Ford, cầm vũ khí hạng vừa xung phong liều chết tiến vào ngân hàng, cướp đi gần ngàn vạn không nói, còn sát thương lượng lớn nhân viên và khách hàng. Cuối cùng dựa vào cải trang, tốc độ xe hơn người và kỹ thuật điều khiển xe chạy giành đường, mang theo một con tin tháo chạy, đến vùng ngoại ô Trung Hải, lừa gạt cảnh sát, né tránh truy tìm tông tích.

- Trong nước cũng có cướp ngân hàng trắng trợn như vậy sao?

Dương Thần nhú nhú mày, hỏi Lâm Nhược Khê đang chăm chú xem TV bên cạnh.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng liếc hắt một cái, không nói gì, tiếp tục xem TV.

Dương Thần cũng không tự làm bẽ mặt mình, ngậm miệng tiếp tục xem TV.

Chỉ lát sau, hình ảnh góc quay lại chuyển sang khu phỏng vấn cảnh sát, người nhận phỏng vấn xuất hiện trên TV, không ngờ Dương Thần còn nhận ra!

Một đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, khí chất mê người trên khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mặc bộ đồ cảnh phục hơi rộng nhưng vẫn có thể nhìn thấy những đường cong đầy đặn trên cơ thể, chính là kẻ đối đầu của Dương Thần,

một trong số ít chị em tốt của Lâm Nhược Khê, Thái Nghiên.

Nhưng nhớ đến cũng thế, Thái Nghiên nói thế nào cũng là thanh tra cảnh sát, Cục trưởng cục cảnh sát phía Tây, lên TV cũng rất bình thường.

Nhưng tâm trạng Thái Nghiên lúc này rõ ràng rất tệ, lông mày xanh đen nghiêm nghị, sắc mặt lạnh như băng, bất cứ lúc nào cũng cho người ta cảm giác muốn nổi trận lôi đình.

Không ít phóng viên thấy vẻ mặt này của Thái Nghiên, đều chưa dám hỏi chuyện, cuối cùng một phóng viên đài truyền hình Trung Hải bị đẩy lên trước đưa ra câu hỏi:

- Cục trưởng Thái, đây là vụ cướp ngân hàng thứ hai trong hai tháng liền, phần tử phạm tội theo người chứng kiến nói là cùng một bọn, gần mười năm nay thành phố Trung Hải chưa từng xảy ra vụ cướp ngân hàng nào, trong hai tháng đã xảy ra hai vụ, lãnh đạo ủy ban nhân dân thành phố có liên quan vô cùng phần nộ, xin hỏi với tư cách tân cục trưởng phía Tây, bà thấy thế nào?

Thái Nghiên im lặng một lúc, rồi mở miệng nói:

- Bọn tội phạm này có trang bị vũ khí đạn dược cỡ lớn, trang bị đầy đủ, kế hoạch kỹ càng, thủ đoạn cướp bóc chuyên nghiệp, hẳn là bọn tội phạm có tổ chức. Đột ngột xuất hiện tại Trung Hải, rất có khả năng là nhập cư trái phép trên biển, trước đây các tỉnh duyên hải cũng từng xuất hiện dấu vết gây án của bọn chúng, chỉ là vẫn chưa thể bắt chúng về quy án. Bọn chúng liên tiếp hai lần cướp bóc trốn thoát thành công, là cảnh sát chúng tôi đã không làm tròn chức trách, tôi thay mặt Cục cảnh sát phía Tây xin lỗi người dân gặp nạn.

- Xin lỗi có tác dụng à!? Tiền của chúng tôi!! Mạng người đã chết đâu!!!

- Cảnh sát làm ăn cái gì chứ! Cút đi! Thay người đi!!

Hiện trường có chút hỗn loạn, một người thân người bị nạn đứng bên ngoài phóng viên điên cuồng la hét, không ít người theo sát phía sau cũng đứng lên mắng chửi cảnh sát loại vô dụng, không tài cán.

Trên mặt Thái Nghiên lộ chút đau khổ, nhưng vẻ mặt vẫn kiên định nói:

- Tôi Thái Nghiên tại đây xin bảo đảm với tất cả mọi người, nhất định đem tất cả tội phạm ra trước công lý, nếu có lần sau, tôi chủ động từ chức, không bao giờ liên quan đến giới cảnh sát nữa!

Đoạn tin này là từ chiều ngày hôm qua nhưng đến sáng nay mới phát ra, dễ nhận ra lãnh đạo thành phố cũng phải thận trọng suy xét, suy cho cùng loại chuyện này sẽ gây hoang mang trong quần chúng, nhưng giấy không gói được lửa, người vây xem quá nhiều, lúc này đành phải đưa tin cho mọi người biết.

Lâm Nhược Khê xem hết tin tức này xong, bỗng nhiên tắt TV đi, sau đó cầm điện thoại không dây bên cạnh, bấm một dãy số.

- A lô, Nghiên Nghiên, mình Nhược Khê.

- Ủ...Cậu không sao chứ?

- Vậy thì tốt rồi, giữ gìn sức khỏe, gởi lời hỏi thăm của mình đến bác Thái, bái bai.

- Không quá mười lăm giây, Lâm Nhược Khê lại tắt điện thoại, đứng dậy suy nghĩ, đi lên lầu.

Dương Thần có phản xúc động, phụ nữ này đúng là chị em tốt bộ dáng đều lạnh lùng, trong lòng rõ ràng đang lo lắng, nói có vài ba câu, thế này không phải có ngôn ngữ trao đổi che chắn cho vấn đề tâm lý sao!

Thấy Lâm Nhược Khê chẳng nói chẳng rằng đã đi lên lầu, Dương Thần không kìm nổi hỏi:

- Cục cưng Nhược Khê, chẳng lẽ em không hỏi chồng em thử, tôi qua đi đâu, tại sao không gọi điện thoại về nhà?

Đối với đủ kiểu xưng hô thân mật của Dương Thần, Lâm Nhược Khê không ác cảm như lúc ban đầu, hoàn toàn miễn dịch rồi, lúc này nghe Dương Thần hỏi, đang bước trên cầu thang, dừng lại một chút, quay đầu lại, mặt không chút thay đổi hỏi:

- Em hỏi anh, anh sẽ nói thật sao?

- Nói thật? Nói mình lần thứ ba cùng Mạc Thiện Ny đi ăn cơm ở quầy hàng, nói mình cùng cô ấy về nhà, nói Mạc Thiện Ny muốn hôn mình, mình giả bộ ngủ chờ cô ấy hôn? Hay là nói mình bây giờ rất áy náy với Mạc Thiện Ny?

Dương Thần cuối cùng đã hiểu vì sao Lâm Nhược Khê có thể làm Tổng giám đốc, quản lý một công ty lớn như vậy rồi, người ta không hỏi cũng biết rằng, mình vốn sẽ không nói thật mà!

- Cái đó... Lần này không thể nói thật, lần sau anh sẽ nói thật. Nhưng kì thực anh nói dối cũng rất lợi hại, nghe y như thật vậy, em có muốn thử nghe một chút không?

Dương Thần đề nghị.

Lâm Nhược Khê nhếch miệng, cười lạnh nhạt:

- Anh giữ lấy nói cho người phụ nữ khác nghe đi, tôi không cần.

Nói xong, Lâm Nhược Khê tiếp tục lên lầu, nhưng đi chưa được vài bước, lại tự nhiên quay người lại nói:

- Đúng rồi, tôi hôm qua sau khi anh đi, tôi cùng học trưởng bàn xong một dự án hợp tác, là nhiệm vụ chính của công ty trong năm tới. Vì thế tôi muốn tuần sau đi công tác ở Hongkong một chuyến, gặp người đầu tư hợp tác bên kia, bây giờ tôi nói với anh một tiếng, để tránh đến lúc đó anh lại giống như tôi qua, làm loại chuyện không lẽ độ đó.

Không lẽ độ? Xem ra Lâm Nhược Khê cho rằng tôi qua hẳn cố tình chọc giận Tăng Tâm Lâm rồi, nhưng vậy cũng tốt, đỡ phải giải thích một vài thứ không muốn giải thích.

Đợi một chút! Hợp tác cùng Tăng Tâm Lâm? Lâm Nhược Khê đích thân đi công tác!?

Dương Thần cảm thấy không thích hợp, lập tức hỏi tới:

- Làm sao em tự đi? Chẳng lẽ dự án này đích thân em thương thảo với Tăng Tâm Lâm?

Lâm Nhược Khê gật gật đầu:

- Đầu tư rất lớn, em vẫn có kế hoạch, nhưng chưa thay đổi thực thi, giao cho người khác em không yên tâm, cho nên em tự đi.

- Thế nói có đúng hay không, sau này khi công tác em phải thường xuyên gặp mặt Tăng Tâm Lâm sao?

Dương Thần hỏi đầy sự khó chịu.

- Làm sao, anh không đồng ý à?

Dương Thần không chút do dự gật gật đầu, đây chẳng phải đem mớ đến dâng miệng mèo sao, chuyện mình có đi không có về làm sao có thể tùy ý nó xảy ra được?

- Nhưng dự án này rất quan trọng, hơn nữa phía bên kia là nhà đầu tư Italy, thông thạo tiếng Italy trong cấp cao công ty ta, chỉ có mình em.

- Không phải tiếng Italy sao, anh cũng hiểu tiếng Italy mà.

Nói xong, Dương Thần bất thành linh tinh ngộ ra, chuyện bất thường! Đây hình như đưa mình vào tròng vậy!

Quả nhiên, trên mặt lạnh lùng của Lâm Nhược Khê lộ ra nụ cười nghiền ngẫm thản nhiên, cười như một đóa hoa trắng nhỏ nhắn, đáng yêu vô cùng.

- Anh đã nói như vậy, xem ra em nhất định cho anh một cơ hội, để anh xung phong thay em đi hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này vậy, dù sao chúng ta cũng là vợ chồng, độ tin nhiệm với anh em vẫn phải có chứ.

Lâm Nhược Khê cười nói.

Dương Thần vẻ mặt đau khổ:

- Nhược Khê bà xã tốt, cái loại bàn kinh doanh độ yêu cầu cao sống thế nào có thể giao cho người cái gì cũng không hiểu như anh chứ, nếu không thì em phái người khác đi, trong Ngọc Lôi người tài khá nhiều, anh cho các cô ấy làm phiên dịch là được rồi.

- Không được, dự án này không phải đối ngoại công khai, em cần một người có thể giữ bí mật kế hoạch thực hiện, nếu anh không đi, thế thì em tự đi.

Lâm Nhược Khê uy hiếp nói.

Dương Thần phục rồi, đây là ép buộc mình lựa chọn giữa “Bà xã” và “Lười biếng” đây mà!

- Để anh nghĩ một chút.

Dương Thần lấy ra một điếu thuốc tự châm lửa lên, vừa hút vừa đi loay hoay quanh trong phòng.

Lâm Nhược Khê cũng không vội, chắp hai tay trước ngực, đứng trên cao nhìn xuống Dương Thần, khóe miệng tràn đầy vẻ đắc ý.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, bệnh tình của mình dù phải cố gắng hết

sức để thả lỏng tâm lý, nhưng đi công tác chắc là cũng không có gánh nặng tâm lý quá lớn, chỉ cần chú ý không cần quá đầu tư vốn, hẳn là không có vấn đề. Nếu không đi làm, bà xã chạy đến bên Tăng Tâm Lâm rồi, thế hơi quá đáng! Cuối cùng vẫn không thể đem Tăng Tâm Lâm kia giết đi được!

Cầm đầu mẫu thuốc lá dụi vào trong gạt tàn một cái, Dương Thần ngẩng đầu nói:

- Được, anh không quan tâm, chỉ cần đừng đến lúc đó trách anh đem chuyện bàn hỏng là được!

- Không được!

Lâm Nhượng Khê nét mặt nghiêm túc:

- Chuyện phải làm cho tốt, việc này ảnh hưởng rất lớn đến tiến độ phát triển của công ty ta trong năm, sáu năm tới, em không cho phép anh thất bại!

- Không phải chứ ... Đây là lần đầu tiên anh đi công tác bàn chuyện kinh doanh mà.

Dương Thần cười gượng.

- Yên tâm đi, chuyện không khó bàn đâu, trên cơ bản đã hợp tác chắc như đinh đóng cột rồi, anh cần làm chỉ là nắm chắc dựa theo yêu cầu chi tiết của em, tranh thủ lợi ích tốt nhất, mời đối thủ đến Trung Hải, cuối cùng gõ nhịp, kí tên văn bản gì đó, thì cứ để em đi hoàn thành.

Dương Thần do dự hỏi:

- Không phải anh sẽ đi một mình chứ? Dù sao có một người giúp anh khảo sát các loại chứ.

- Em sẽ cho Thiện Ny đi cùng anh, anh có gì không rõ có thể tìm cô ấy bàn bạc, dự án lần này anh là địa vị chủ đạo, cô ấy sẽ không ý kiến nhiều với anh đâu.

Lâm Nhượng Khê nói.

Dương Thần chân nhũn ra rồi, thôi rồi, tối hôm qua mới cãi nhau bết tắc với Mạc Thiện Ny, lần này lại sắp xếp cùng nhau đi công tác, đúng là không gặp còn hơn.

- Sao? Đi cùng với Mạc Thiện Ny có vấn đề gì à?

Lâm Nhượng Khê cau mày hỏi.

- Không, không sao... đi cùng mỹ nhân đương nhiên là thích, chỉ là được sủng ái quá nên cũng sợ thôi...

Thật ra Lâm Nhượng Khê cũng chẳng còn cách nào khác, cô biết Mạc Thiện Ny có tình cảm đặc biệt với Dương Thần, nhưng cô tin Mạc Thiện Ny là một người rất lý trí, cô ấy sẽ không làm gì quá giới hạn, nên cũng yên tâm để Mạc Thiện Ny đi với Dương Thần.

Tình cảm và sự nghiệp, Lâm Nhượng Khê suy nghĩ xa hơn Dương Thần rất nhiều.

- Máy việc đó của anh anh tự lo, đừng có nói với tôi, nếu Mạc Thiện Ny thật sự thích anh, thì đó là phúc lớn của anh rồi.

Bất giác Lâm Nhược Khê thở dài, có một số việc trong “tình trường” nghĩ mà mệt, liếc nhìn Dương Thần một cái rồi cô vội về phòng

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 140

Chỗ Bí Mật

Sáng sớm chủ nhật, gặp một ngày nắng đẹp, Dương Thần vốn muốn ra ngoài tắm nắng, nằm lười sưởi nắng thì bị Lâm Nhược Khê bất ngờ đưa cho một đồng văn kiện thất điên bát đảo, hoàn toàn bị hẫng.

- Giao cho anh, toàn bộ phải xem hết, đã đặt vé máy bay cho anh và Thiện Ny rồi, thứ tư bay, bàn xong quay về trong vòng một tuần.

Lâm Nhược Khê chỉ mặc chiếc váy ngủ tơ tằm màu trắng không biết từ đâu lấy ra một túi công văn nữa, ném đến sau ghế sofa, xoay người đi chuẩn bị bữa sáng với vú Vương.

Dương Thần buộc lòng phải tắt tin tức buổi sáng đang xem, thực ra hẳn chủ yếu thấy cô phát thanh rất xinh, giọng nói cũng cũng dễ nghe, nhưng lúc này bà xã có lệnh, hôm qua hẳn lại đồng ý tiếp nhận dự án rồi, đành phải bắt đầu xem tài liệu.

Chỉ cần đồng ý thì sẽ làm tốt, đây chính là nguyên tắc của Dương Thần.

Từ trong bao công văn rút ra ba chồng văn kiện lớn, chữ viết biểu đồ chi chít, vừa nhìn sơ qua, Dương Thần đã đại khái biết dự án hợp tác lần này là gì: Tài liệu nghiên cứu phát triển bảo vệ môi trường kiểu mới.

Chợt thấy, dự án kiểu tài liệu nghiên cứu phát triển này không sát thực tế với loại công ty sản xuất công nghiệp thời trang Quốc Tế Ngọc Lôi, dù sao Quốc Tế Ngọc Lôi kinh doanh tiêu thụ thương hiệu mới, công ty tổng hợp thời trang, trang phục, trang sức, triển lãm, quảng cáo, truyền thông giải trí các phương diện, mà loại tài liệu khai thác này càng như một dự án nghiên cứu với một ít hóa chất vậy.

Nhưng mà nghề bảo vệ môi trường xem như là một trong những ngành công nghiệp quan trọng nhất thế kỉ mới, sản phẩm thời trang đối với sức khỏe người sử dụng và điều kiện bảo vệ, càng có vẻ quan trọng lên.

Không ít quốc gia phát triển đã bắt đầu tiến hành quản lý chặt các sản phẩm chế tạo với vật liệu không thân thiện với môi trường, khó mà sử dụng các nguyên liệu để tái chế các sản phẩm, sẽ nghiêm khắc ngăn chặn, mà có thể đủ bảo vệ sức khỏe người tiêu dùng, thậm chí có tác dụng bảo dưỡng, có thể tái sử dụng, đồng thời lại có sản phẩm giá thành rẻ lợi nhuận cao, hiển nhiên càng được các quốc gia và người tiêu dùng hoan nghênh.

Từ tài liệu có thể nhìn thấy, mấy điều khoản vận dụng cơ bản nhất chính là loại vật liệu nhựa mới và sợi, các loại vật liệu này có thể dùng cho chế tạo trang phục, điện thoại, sản phẩm điện tử và trang sức mới, các loại sản phẩm này sẽ là sản phẩm cao cấp có sức cạnh tranh mạnh nhất trong ngành thời

trang tương lai, không thể không nói rất có giá trị nghiên cứu.

Bạn nghĩ đi, bạn gọi đi một cuộc điện thoại, điện thoại di động sẽ trả lại vào lỗ tai bạn nhịp điệu tuần hoàn của máu chẳng hạn, thật là hạnh phúc biết bao!

Cái gì quan trọng nhất? Sức khỏe!

Chỉ có điều suy nghĩ này tuy rằng tốt, nhưng Quốc Tế Ngọc Lôi suy cho cùng là một thương nghiệp tiêu thụ và thiết kế sản phẩm cao cấp, đối với phương diện nghiên cứu khoa học chỉ là giai đoạn khởi đầu, cho nên nói, muốn đoạt trước một bước, cách tốt nhất vẫn là mượn tài nguyên của công ty khác, đến hợp tác thu quyền lợi.

Đương nhiên, Lâm Nhược Khê nghĩ đến điểm này, Tăng Tâm Lâm nghĩ đến điểm này, không có nghĩa là đại diện công ty khác nghĩ đến điểm này và cũng có thể chạm đến phương pháp, cho nên việc giữ bí mật giai đoạn này càng có vẻ đặc biệt quan trọng.

Dương Thần sau khi có những lý giải sơ lược, liền bắt đầu xem phương châm phát triển cụ thể cùng với điều khoản dự án tuần sau đi đàm phán, mặc dù có rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành không hiểu lắm nhưng xem hiểu bảy tám phần thì không vấn đề gì.

Lâm Nhược Khê ngồi cạnh bàn cơm Tây, một mình ngồi ăn từng miếng miến yến mạch nhỏ, bởi vì chủ nhật cô cũng khó có thể thả lỏng bản thân, mặc áo ngủ đã đi xuống lầu, mái tóc dài lòa xòa lung tung, có vài thắt nút, gương mặt không chút phấn trang điểm, vẻ lạnh lùng tự trong lòng phát ra, khiến cô diện mạo vốn hoàn mỹ hiện ra vài phần ý vị thoát tục.

Nhìn Dương Thần khẽ chau mày, tỉ mỉ xem văn kiện, Lâm Nhược Khê khéo miệng bất giác lộ ra nụ cười chum chim. Mặc dù nói, cố lý lợi dụng ác cảm của Dương Thần với Tăng Tâm Lâm, để ép hắn tham gia công việc, là có động cơ sẵn, nhưng Lâm Nhược Khê cũng không cảm thấy bản thân làm sai cái gì, trong cách nhìn của cô, Dương Thần có rất nhiều tiềm năng vẫn chưa được khai thác, chỉ là hắn quá lười biếng, không có chí tiến thủ mà thôi, nếu có thể kích động tốt, cô có thể làm lợi ông xã xuất thân không có gì cao quý này, vẫn có thể trở thành một người khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa rất rất nhiều.

Chính mình cũng không muốn làm Bá Lạc gì cả, chỉ hy vọng ngày nào đó khi mình cùng hắn đến nơi trước mặt công chúng, ánh mắt của mọi người sẽ không chú ý đến vẻ mặt xinh đẹp của mình mà là chú ý đến địa vị thân phận của Dương Thần ——phụ nữ chung quy vẫn hy vọng người đàn ông của mình đáng tôn trọng và sùng bái, các cô sẽ vì thế mà nổi máu ghen, nhưng cũng vì thế mà càng thấy kiêu hãnh hơn, lạnh lùng như Lâm Nhược Khê cũng không thể ngoại lệ.

Thấy Dương Thần chăm chú xem tài liệu, Lâm Nhược Khê trong thâm tâm rất hài lòng, gật gật đầu.

Nhưng đúng lúc này, di động của Dương Thần chột vang lên, Dương Thần để tài liệu xuống, cầm điện thoại nhìn qua, là Lý Tinh Tinh gọi tới.

- Tinh Tinh, làm sao thế?

- Anh Dương quên rồi à? Đồng ý đi cùng em đến một chỗ đó, hôm nay chủ nhật, trời đẹp nữa, em nghĩ hẳn là anh rảnh.

Dương Thần tất nhiên không quên, nghĩ thời gian xem tài liệu trên tay cũng đủ rồi, thế là nói:

- Được, tôi đến đâu đón cô đây?

- Đến trường học đi, em vừa mới đến trường lấy một vài thứ, đợi anh ở cổng trường nhé, lát nữa gặp!

Tinh Tinh tỏ ra rất hớn hờ.

Dương Thần tắt điện thoại, nhìn về phía Lâm Nhược Khê bên bàn ăn, nói to:

- Anh ra ngoài một chút, tài liệu để đó trước đã.

Vừa mới nghĩ Dương Thần chăm chỉ, Lâm Nhược Khê cảm thấy hình ảnh tốt đẹp trước mắt trong phút chốc vỡ tan tành! Giận đến mức suýt chút nữa ném chiếc thìa đang cầm trên tay xuống đất, nhìn thấy Dương Thần phui phui mông đi thẳng ra cửa, nghĩ ngay đến câu nói “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”! Đương nhiên rồi, nếu mà nghĩ thô tục một chút, đó phải là “Chó không đổi được tính ăn ăn.... Ăn...ăn cái gì kia!

....

Tháng này Dương Thần lĩnh không ít tiền lương, lại có từ chỗ Quách Tử Hằng gian trá đến chục ngàn tệ, túi rủng rinh tiền, mặc dù vật giá gia tăng, nhưng hẳn vẫn đủ xăng đầy chiếc BMW mới đi Nhất Trung Trung Hải đón Lý Tinh Tinh.

Khi Lý Tinh Tinh mặc chiếc váy mềm toàn thân màu xanh da trời xuất hiện trong tầm mắt, Dương Thần lại lần nữa bị ngoại hình của cô gái trẻ đầy sức sống làm cho say mê, từ sau khi tốt nghiệp đại học làm giáo viên, Lý Tinh Tinh quả thật càng ngày càng xinh đẹp. Không chỉ hiểu như thế nào để làm nổi đặc điểm của bản thân, còn biết có phong cách tự tin.

Màu da nõn nà, xương quai xanh thanh tú, mái tóc đen được chải ngược ra sau, trước trán là Lưu Hải ba hờn bảy vía, đứng đó cười vẫy tay với Dương Thần, lập tức rước lấy không ít ghen ghét của những đàn ông đi ngang qua.

Video của cha con họ Tưởng làm cho Lý Tinh Tinh cuối cùng có thể không cần phải chịu sự quấy rầy ở bất cứ mặt nào, ở trong trường và ở nhà cuộc sống công việc đều càng tăng thêm đường phát triển đúng đắn, tâm trạng tốt rồi, tự nhiên nét mặt tỏa sáng.

Dương Thần xuống xe, phát hiện bên cạnh Lý Tinh Tinh để một thùng giấy, được gói kín, hỏi:

- Trên đây là cái gì vậy?

Lý Tinh Tinh nháy nháy mắt:

- Bí mật!

Thấy cô bé tâm trạng rất tốt, Dương Thần kìm không nổi giờ tay nhéo cái mũi ngọc tinh xảo của cô, khiến cô đỏ bừng mặt.

- Lên xe, em bỏ cái hộp vào trong đi.

Đợi Lý Tinh Tinh lên xe xong, Dương Thần hỏi:

- Chỗ bí mật em nói là ở đâu?

- Đường Bắc đại lộ Trung Nam.

Lý Tinh Tinh sau khi nói địa chỉ, lại cười hỏi:

- Buổi chiều anh Dương chắc không có việc gì chứ?

- Không có việc gì, sao thế?

- Vậy thì tốt, bởi vì sau khi đến rồi, có thể phải đến tối mới đi được.

Lý Tinh Tinh nói.

Dương Thần cũng không hỏi nhiều, sau chừng non nửa giờ sau, xe tới địa chỉ Lý Tinh Tinh nói, nhìn kĩ, lập tức nổi trận bụi bặm.

Đó là mấy toà nhà lầu ba, bốn tầng ngay ngắn, có cây thủ sam rậm rạp che ở giữa, diện tích xanh hóa rất lớn, trên cửa lớn treo một tấm biển nền trắng chữ đen:

“Cô nhi viện Tân Hy Vọng”

Giúp Lý Tinh Tinh ôm thùng giấy lớn, hai người trên đường đi vào cô nhi viện, Lý Tinh Tinh biết Dương Thần có rất nhiều thắc mắc, giải thích chậm rãi:

- Trước khi đến đây đã dẫn học trò đến phúc lợi viện, viện dưỡng lão làm nghĩa công, tổng vệ sinh các loại, khi đến cô nhi viện này cảm thấy bọn trẻ ở đây rất dễ thương, nhưng bọn chúng từ nhỏ đã không có ba mẹ, rất đáng thương. Cho nên em mới chơi một số trò với chúng, có đứa hỏi em sau này có lại đến chơi với chúng không, em đương nhiên nói có thể, cho nên sau đó lại một mình đến mấy lần. Nhưng một người chơi cùng nhiều đứa trẻ như vậy, thật sự rất mệt, em cũng không có bạn bè gì ở Trung Hải, học trò đều là học sinh cấp ba, em không muốn ảnh hưởng đến việc học tập, nên mới nghĩ đến mời anh Dương đến chơi cùng bọn trẻ.

- Nói thật, tôi không thể thích nổi chỗ này.

Dương Thần cười gượng nói:

- Nhưng tôi có thể hiểu tâm trạng của cô.

Lý Tinh Tinh ngẩn người ra, áy náy nói:

- Xin lỗi anh Dương, em quên anh cũng là trẻ mồ côi...

- Không sao, tôi đã sớm xem vật vãnh rồi, chẳng qua tôi tò mò cô muốn tôi chơi với bọn trẻ như thế nào.

Dương Thần hỏi.

Lý Tinh Tinh hé miệng cười cười:

- Thực ra em cũng từ một chị ở đó dẫn dắt. Khi lần thứ hai một mình đến,

đụng phải một chị rất xinh đẹp, em cảm thấy đó là người phụ nữ đẹp nhất mà em từng gặp. Nghe viện trưởng nói, chị ấy thường đến đây kể chuyện cho bọn nhóc, đoán câu đố, đọc cái gì đó thú vị, bọn trẻ rất thích chị ấy. Hơn nữa chị ấy đã làm như vậy rất nhiều năm rồi, em rất khâm phục, muốn làm những việc như vậy cho bọn trẻ giống như chị ấy. Em đã nghĩ, có phải nên đem đến cho bọn trẻ vài cuốn sách, học theo chị ấy, kể những câu chuyện có ý nghĩa cho bọn trẻ, hoặc chơi cái gì hay hơn chơi trò chơi, cũng không một như vậy.

Dương Thần gật gật đầu:

- Cho nên trong cái thùng này đều là sách?

- Cũng không phải tất cả...

Không đợi Lý Tinh Tinh nói hết, một phụ nữ trung niên người hơi thấp mặc bộ váy liền áo màu đen từ hàng hiên đối diện đi tới, gương mặt tươi cười gọi:

- Tinh Tinh, em lại đến à?

Lý Tinh Tinh thấy người đến, cười ngọt ngào đánh tiếng bắt chuyện:

- Đúng vậy, cấp viện trưởng, tôi đã hẹn với bọn trẻ làm sao quên chứ, còn đây là Dương Thần, bạn tôi, hôm nay đến đây chơi cùng lũ trẻ.

Viện trưởng chào Dương Thần xong quay sang hỏi Lý Tinh Tinh:

- Không phải bạn trai đó chứ?

- Không phải đâu ạ.

Lý Tinh Tinh đỏ mặt đáp:

- Anh Dương đã kết hôn rồi, Viện trưởng đừng nói đùa.

Viện trưởng mỉm cười, nhìn Dương Thần tỏ vẻ xin lỗi, dĩ nhiên Dương Thần chẳng để ý gì cả.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 141

Tôi Muốn

Lý Tinh Tinh và viện trưởng Soa đều chú ý đến từng bước của hành động kỳ lạ của Dương Thần.

Nhìn thấy trên tường hắt treo mấy bức họa xuất thần, viện trưởng Soa mỉm cười nói:

- Vị này chính là nữ sĩ Quách Tuyết Hoa, là hi vọng hàng đầu của cô nhi viện chúng ta. Hiện tại cô đã vượt qua một trăm cô nhi viện, mỗi nhà trong cô nhi viện đều có bức họa của cô, tỏ lòng tôn trọng của cô đối với mọi người.

Lý Tinh Tinh cũng lần đầu tiên nghe nói đến Quách Tuyết Hoa, ngẩng đầu lên thấy cô gái trên bức họa thoát nhìn có vẻ ba mươi mấy tuổi, tóc đen, khuôn mặt tròn trong sáng. Vẻ đẹp long lanh sang trọng, phong thái làm người ta cảm thấy thân thiết không dám khinh nhờn.

- Đại ca Dương, anh sao thế? Anh quen nữ sĩ Quách sao?

Lý Tinh Tinh tò mò hỏi.

Dương Thần nhẹ nhàng lắc đầu cười cười:

- Thấy con gái đẹp đàn ông đều như vậy.

Lý Tinh Tinh lườm hắt một cái, cũng không quá để ý.

Tiếp tục đi cùng viện trưởng Soa vào trong, nhưng tâm trí của Dương Thần vẫn ở bức tranh kia, cảm thấy hình như đã gặp cô gái này ở đâu đó nhưng không nghĩ ra. Cảm giác này khiến Dương Thần khó chịu, tốt nhất tạm thời bỏ qua không nghĩ nhiều.

Vào phòng khách, cuối cùng gặp một đoàn trẻ con mặc quần áo sắc sỡ. Đám trẻ con trai gái đều mở to đôi mắt đen lúng liếng. Thấy Lý Tinh Tinh vào cửa, đều tỏ vẻ vui thích rất ngây thơ trong sáng, bất chấp còn phát biểu bọn chúng đã tiến lên.

- Chị xinh đẹp!

- Chị xinh đẹp, em muốn chơi trò chơi.

- Em muốn xem tranh của chị...

Đám trẻ lập tức vây quanh Lý Tinh Tinh đưa ra các yêu cầu nhỏ nhỏ. Lý Tinh Tinh vui vẻ cười, vội ngừng lại, người bị bọn trẻ lôi kéo. May mắn là sức bọn trẻ không khỏe, nếu không quần áo của Lý Tinh Tinh có thể đã bị xé rách.

Dương Thần cảm thấy đau đầu nhưng không cần chạy trốn chỉ cần bỏ thùng xuống, mở thùng ra. Thấy bên trong quả nhiên không hề ít tranh minh họa và sách báo. Làm cho Dương Thần ngạc nhiên chính là Lý Tinh Tinh

còn chuẩn bị theo không ít đồ chơi. Những đồ chơi này đủ cho bọn nhỏ bận rộn cả buổi, Lý Tinh Tinh coi như là nhàn hạ.

Thời gian ban ngày trôi qua nhanh hơn sự tưởng tượng của Dương Thần rất nhiều, ngoài bữa trưa đơn giản mấy đứa nhỏ không biết mệt mỏi vây xung quanh Lý Tinh Tinh. Muốn nghe Lý Tinh Tinh kể chuyện xưa, muốn Lý Tinh Tinh dạy bọn chúng vẽ tranh màu nước.

Lý Tinh Tinh không kham nổi, khiến Dương Thần phải thay cô kể chuyện xưa. Bọn nhỏ nghe giọng kể chuyện khô khan của Dương Thần đề tỏ vẻ bất mãn hờn dỗi.

Dương Thần ngán ngẩm, đành biến mình thành nhân vật đáng thương cần giúp đỡ, làm Lý Tinh Tinh và viện trưởng Soa cùng các nhân viên cô nhi viện đều cười khanh khách vui vẻ.

Khi mặt trời xuống núi, theo đề nghị của viện trưởng Soa bọn nhỏ mới buông tha Lý Tinh Tinh, để nhân viên chơi cùng bọn họ. Còn về một người nhàm chán như Dương Thần thì đương nhiên bị cho ra rìa rồi.

Đi ra ngoài cô nhi viện, đám trẻ con không ngừng nhìn theo chào từ biệt Lý Tinh Tinh. Mấy cô nữ sinh nước mắt lưng tròng, nhìn rất đáng thương.

Lý Tinh Tinh giơ tay vẫy vẫy bọn nhỏ, cố nén nước mắt, cắn môi cười.

Ngồi vào xe, Lý Tinh Tinh lập tức lấy giấy ăn lau khóe mắt, nức nở một lát:

- Mỗi lần chào từ biệt bọn nhỏ đều không kìm nổi nước mắt. Bọn chúng còn nhỏ như vậy đều đã không còn cha mẹ... Anh Dương, hồi bé anh rất vất vả, thật khó cho anh.

Dương Thần bĩu môi cười cười:

- Không có gì, quen rồi sẽ ổn thôi, có đôi khi có nhiều chuyện có thể khiến tôi quên chuyện lạc mất cha mẹ.

Cô mỗi ngày đều làm việc, chuyện cha mẹ người thân, căn bản không có thời gian quan tâm..

Dương Thần trầm nghĩ.

Lý Tinh Tinh trầm nói:

- Tôi chỉ hi vọng tôi kể cho bọn nhỏ nghe chuyện cổ tích, cho bọn chúng ít đồ chơi có thể làm cho bọn chúng vui vẻ. Tuy rằng trước đây nhà tôi nghèo nhưng còn có cha mẹ ở cùng, tôi cảm thấy mình là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên thế giới. Bọn chúng chắc chắn cũng rất hâm mộ những đứa trẻ có cha có mẹ. Đáng tiếc, bọn chúng không có.

Dương Thần thấy cô gái có vẻ đau lòng, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Hôm nay cô giáo Lý của chúng ta tặng bọn nhỏ nhiều đồ chơi như vậy, cô giáo Lý muốn gì cho mình.

Lý Tinh Tinh bĩu môi:

- Dương đại ca không cần nói đùa như thế, tôi không phải là trẻ con.

- Không phải là trẻ con mới có quyền đòi cho mình quà tặng. Cô bận rộn

cả ngày hôm nay, vất vả như vậy, tôi quyết định khao cô.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Lúc này mặt trời đã lặn, ánh nắng chiều chiếu vào trong xe màu vàng nhạt. Bên trong xe yên lặng có thể nghe thấy cả tiếng thở.

Trong mắt Lý Tinh Tinh có vài phần say mê, dường như suy nghĩ rất nhiều, mặt ửng hồng.

- Tôi nghĩ tôi muốn... tình yêu. Dương đại ca có thể cho tôi sao?

Nói xong, Lý Tinh Tinh cúi đầu, không dám nhìn Dương Thần.

Dương Thần cố nén cười, im lặng không nói gì. Lời Lý Tinh Tinh nói đột nhiên nặng hơn búa tạ, nện vào trái tim hắn.

- Tôi muốn không nhiều lắm, tôi không cần nhà, không cần xe, không cần tiền, không cần thanh danh địa vị gì... Tôi chỉ cần một phần tình yêu. Muốn Dương đại ca chỉ chú ý đến tôi, chỉ yêu mình tôi. Nhưng có lẽ điều duy nhất tôi muốn cũng là điều không thể có được...

Đúng vậy, có lẽ cái gì cũng có thể cho, nhưng cái cô muốn hẳn không có cách nào cho.

Dương Thần thở dài:

- Rất xin lỗi, tôi không nghĩ đến việc này. Tuy nhiên, cô là cô gái tài giỏi, cô còn trẻ, tôi nghĩ, cô sẽ gặp người tốt. Đến lúc đó tôi có thể là anh trai của cô, tham dự hôn lễ của cô.

Nói xong những lời này Dương Thần cảm thấy không thoải mái.

Lý Tinh Tinh ngẩng đầu mắt hơi đỏ, nhưng mặt tươi cười:

- Dương đại ca, anh đừng nói thế, nếu không sẽ giống mẹ tôi, ngày nào cũng giục tôi nhanh lấy chồng, phiền chết mất.

- Ba mẹ cô có tuổi rồi, đương nhiên sẽ mong cô kết hôn. Đó cũng là điều bình thường mà.

- Lại nữa rồi, Dương đại ca, đừng nói là anh an ủi tôi. Kỳ thật nghe anh nói tôi đã thấy thoải mái hơn rất nhiều. Tóm lại bây giờ tôi chưa nghĩ đến việc lập gia đình. Có lẽ đến khi Dương đại ca và chị dâu ly hôn tôi còn có cơ hội.

- Không cần hi vọng vào tôi, tôi không phải là người đàn ông tốt.

Dương Thần cảm thấy đối diện với Lý Tinh Tinh mình thật sự có chút tàn nhẫn.

Lý Tinh Tinh lắc đầu:

- Đàn ông các anh tự nói không tính, phải phụ nữ nói mới tính.

Nói thế dường như cũng có lý. Một cây cải củ một hồ, ra về hồ mình lớn. Tuy nói đàn ông như hồ cũng có người không ra gì.

- Được rồi, Tinh Tinh

Dương Thần nhớ đến chuyện khác:

- Lần trước cô nói đã dọn ra ngoài, thế nào?

- Tốt lắm, tìm phòng rồi, tuy nhiên qua một hồi tôi không muốn tự xây

hay mua gì, việc này rất phiền toái. Tôi tính thuê một phòng nhỏ ở. Với tiền lương hiện tại của tôi hẳn là cũng không khó.

Lý Tinh Tinh nói.

Dương Thần gật đầu, cô gái trưởng thành suy nghĩ cũng dần độc lập lên. Nhìn vẻ hơi mệt mỏi của Tinh Tinh, Dương Thần không nói gì nữa, lái xe đưa cô về nhà.

Nháy mắt đã hết cuối tuần, thứ hai lại đến.

Dương Thần tuy nhận được nhiệm vụ của bà xã Chủ tịch, nhưng tạm thời không công khai, cho nên cũng không nói đến việc điều chuyển và thăng chức. Chỉ có trường hợp đặc biệt hẳn là tổng giám sát dự án. Việc này, sáng sớm Dương Thần vẫn đi mua đồ ăn sáng như thường lệ đến phòng làm việc của ban Quan hệ xã hội.

Vừa mới bước vào cửa, Trương Thái tham ăn nhất đã chạy vọt lên, lấy ngay một cái bánh bao và bịch sữa. Nhiều người thấy Trương Thái ăn như vậy nhăn mặt tự hỏi sao Trương Thái có thể ăn uống như vậy. Cũng không ai phải ứng gì.

Sau khi bữa sáng được phân xong, Dương Thần mới đột nhiên phát hiện, người ngồi gần mình Triệu Hồng Yến không đến, nhớ tới việc tối thứ Sáu, Dương Thần cảm thấy mọi việc không ổn lắm.

Lúc này Lưu Minh Ngọc đột nhiên chạy vội từ ngoài cửa vào, quần áo nhàu nhĩ, mặt đỏ lên, vẻ mặt có chút kích động, đi thẳng đến trước mặt Dương Thần, vội vàng hỏi:

- Dương Thần, anh và Hồng Yến rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Minh Ngọc giọng rất vội, mấy cô gái trong phòng đều nghe rõ, kinh ngạc nhìn Dương Thần.

Dương Thần nhíu mày hỏi:

- Chị Minh Ngọc, có chuyện gì thế?

- Chồng của Hồng Yến Dư Quang và em chú Dư Huy đã đều đến công ty. Nhìn Hồng Yến rất gay, hình như đã bị đánh. Dư Quang đang quát to là muốn tìm người đàn ông tên là Dương Thần, nói những lời rất khó nghe, đang làm ồn ở dưới đại sảnh.

Lưu Minh Ngọc có chút tức giận nói.

Dương Thần trầm mặt, hai ngày cuối tuần Triệu Hồng Yến cũng không liên lạc với hắn. Tưởng rằng mọi việc cũng không có gì lớn lắm. Nhưng lúc này có lẽ Triệu Hồng Yến đã xảy ra chuyện, cũng không có cơ hội liên lạc với hắn hoặc là căn bản không muốn nói với hắn.

Nếu không phải đúng vào ngày nghỉ cuối tuần, có lẽ hai ngày trước chồng cô cũng sẽ lôi cô đến tìm hắn.

- Cầm lấy.

Dương Thần đưa điểm tâm và sữa đậu nành còn thừa cho Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc vội vàng hỏi:

- Để cậu làm gì?

- Đàn ông tên là Dương Thần nên xuất hiện.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 142

Cầu Kết.

Lúc Dương Thần đi ra khỏi thang máy tầng một, đại sảnh đứng không ít người, mọi người đều xúm xít quanh khu tiếp khách, vài bảo vệ đang duy trì trật tự. Hình như xảy ra tranh chấp giữa hai người nào đó, nhưng có lẽ vì nguyên nhân gì đó, bảo vệ không dám ra tay.

Dương Thần đi đến chỗ đám người, không ít người nhìn hắn. Qua hơn một tháng, rất nhiều người ở Công ty đã biết Dương Thần, lúc này lập tức nhìn hắn vẻ mặt như vui sướng khi người khác gặp họa. Có mấy người đàn ông giơ ngón tay cái lên, dường như khen hắn cái gì đó. Dương nhiên, cũng không ít người nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ.

Đám người chủ động tránh ra, Dương Thần thoải mái đi đến khu thư giãn.

Ở ngay sát cửa sổ của khu thư giãn, hai người đàn ông và một người con gái đang ngồi trên sofa, đứng đối diện họ là mấy người bảo vệ đang không biết làm gì, cùng với viên quản lý mặc đồng phục.

Hai người đàn ông này một là người nhìn thấy tối hôm đó, một là người khác thoát nhìn ngoài ba mươi, đeo kính đen mặt đầy tức giận. Tái mét và kiêu ngạo.

Còn người con gái chính là người mà sáng nay không đến làm Triệu Hồng Yến. Lúc này mặt Triệu Hồng Yến không dễ nhìn, không trang điểm tóc rối tung đồng thời trên mặt còn nước mắt chưa khô đang ngồi bên cạnh người đàn ông áo xám, chân để dưới đất không nhúc nhích.

Dư Huy thấy Dương Thần bước vào trong mắt hiện lên vẻ mặt tàn nhẫn đắc ý, chỉ vào Dương Thần quát lên:

- Anh, anh xem, người đàn ông này chính là người ở cùng với chị dâu.

Triệu Hồng Yến ngẩng đầu thấy Dương Thần thật sự đi đến, ánh mắt kinh hoàng, cắn môi không dám nói gì.

- Tìm tôi có việc sao?

Dương Thần nhìn lướt qua người đàn ông vừa quát lên nhưng quay đầu nhìn Dư Quang.

Dư Quang đứng dậy nhìn Dương Thần có vẻ khinh thường, trầm giọng hỏi:

- Anh chính là người giúp con tiện nhân này bắt nạt em trai tôi?

- Tiện nhân, em trai?

Dương Thần cười hỏi:

- Anh nói ai vậy?

Dư Quang tức giận quát:

- Đừng giả ngu, việc hôm đó Tiểu Huy đã nói với tôi. Anh cùng con tiện nhân này chạy đến quán rượu, còn hẹn hò ở bãi đỗ xe, bị em trai tôi bắt gặp còn kết bè bắt nạt y. Loại người dơ bẩn rác rưởi trong xã hội như anh, ngu xuẩn như anh nghĩ có thể lừa gạt tôi sao?

Công nhân của Quốc Tế Ngọc Lôi đều giật mình, càng hào hứng xì xào không ngừng.

Dương Thần thở dài

- Anh tin tưởng em trai anh như vậy sao? Sự thật có thể không phải như vậy.

- Chẳng lẽ tôi không tin em trai ruột của mình mà tin người bại hoại như anh sao.

Dư Quang nói:

- Tôi nói cho anh biết, hôm nay anh phải cho tôi một lời giải thích.

Dương Thần cảm thấy có chút hoang đường hỏi:

- Giải thích gì với anh?

- Tôi muốn anh thừa nhận trước mặt mọi người anh có quan hệ không chính đáng với vợ tôi. Anh là người thứ ba, anh cùng đồ tiện nhân này làm việc không bằng heo chó.

Dư Quang nghiêm giọng nói.

Dương Thần không kìm nổi bật cười:

- Đầu óc anh có phải có vấn đề không. Không nói đến việc tôi có làm gì sai không. Trước mặt mọi người anh gọi vợ là tiện nhân còn bắt người đàn ông khác nói có quan hệ bất chính. Rốt cuộc anh muốn tự làm tổn hại đến gia đình mình, hay là đến gây sức ép với tôi. Hay là anh muốn tận hưởng cảm giác ngu ngốc?

Mặt Dư Quang đỏ lên, oán hận nói:

- Anh còn dám mắng tôi. Tôi là thầy giáo, không chấp nhận với mày. Nhưng tôi không để cho chúng mày gia phụ dâm phụ như vậy, giữa ban ngày ban mặt.

- Anh là thầy giáo hay là cán bộ nhà nước?

Dương Thần đột nhiên hỏi.

- Có ý gì?

Dương Quang nhú mày.

- Anh là thầy giáo, tôi hiểu, đó là đồ vợ vẩn. Nếu anh là cán bộ nhà nước, tôi hiểu, bởi vì bọn họ thích trợn mắt nói dối.

- Tôi là tổng biên tập của Quang Hoa nhật báo và tạp chí Chính khí. Người không có tố chất giống anh sẽ không hiểu suy nghĩ cao siêu của chúng tôi. Tôi muốn nói với anh, anh không có tư cách nói về thầy giáo và cán bộ. Bọn họ đều là tinh anh của xã hội, loại người như anh chỉ biết không ăn được nho thì nho còn xanh, không hơn đồ rác rưởi.

Dương Thần gãi gãi đầu, hỏi người quản lý:

- Báo và tạp chí này rất nổi tiếng đúng không? Sao tôi chưa từng xem qua.

Người quản lý muốn khóc, vừa sáng sớm công ty đã có việc xảy ra như vậy, công việc bình thường của tầng một chưa thể tiến hành, miễn cưỡng cười đáp

- Điều là sách báo có nội dung chính trị, tập san quyền uy nhất Trung Hải.

Dương Thần gật gật đầu, cười ngượng ngừng nói:

- Tôi thật không biết, tôi chỉ xem báo và tạp chí có các cô gái. Tuy nhiên, tôi hiểu vì sao nói chuyện với anh vô nghĩa.

- Đồ hèn.

Dư Quang nghiêm nghị nói:

- Loại người không có giáo dục giống như anh, mới có thể cùng tiện nhân làm việc xấu xa này. Tôi khuyên anh nên thừa nhận trước mặt mọi người. Tôi cho anh đường sống, bằng không, chúng ta gặp nhau trên tòa án.

- Anh định gặp thế nào?

Dương Thần cười lạnh nói:

- Muốn quan tòa phán bà xã anh cho tôi hay là muốn phán bà xã tôi cho anh. Anh nằm mơ đi, người như anh, nhà tôi có nuôi heo mẹ cũng không cho anh.

- Anh...

Dư Quang hiển nhiên không hiểu lời mắng này, tức giận giậm chân, xoay người tóm lấy Triệu Hồng Yến, chỉ vào Triệu Hồng Yến mắng:

- Đồ tiện nhân, trước mặt mọi người nói rõ sự thật ra cho tôi.

Hai mắt Triệu Hồng Yến đầm lệ, âm ức hỏi:

- Anh muốn tôi nói cái gì?

- Cô còn muốn chết không thừa nhận sao? Nói cô với người đàn ông xấu xa kia có quan hệ không chính đáng, để tôi có lý do chính đáng để bỏ cô.

Dư Quang tức giận nói.

- A Quang, tôi đã nói rất nhiều lần, tôi và Dương Thần thật sự trong sạch, anh không cần làm như vậy. Mọi việc không phải giống như anh nghĩ...

Triệu Hồng Yến đau khổ cầu xin nói:

- Chúng ta về được không. Từ từ sẽ giải thích cho anh, tôi thật sự không làm gì có lỗi với anh, anh tin tôi đi.

- Im miệng, Tiểu Huy đã tận mắt nhìn thấy, cô trăm phương nghìn kế lừa tôi đến quán rượu chơi, đây đều là chứng cứ, cô còn muốn gì?

Dư Huy trừng mắt:

- Hay cô sợ mất mặt không dám nói ra trước mặt nhiều người.

- A Quang, hôm nay đã đủ mất mặt, người nhà họ Dư chúng ta mất mặt đủ rồi, đi nhanh thôi.

Triệu Hồng Yến giơ tay muốn kéo tay Dư Quang, nhưng bị Dư Quang dùng lực hất đi. Chân không đứng vững, bị ngã nhào ra đất.

Dư Quang cười lạnh nói:

- Cô dám nói mình là người nhà họ Dư? Nhà họ Dư chúng tôi đều là người trong sáng, sao có người đê tiện quan hệ lén lút với đàn ông như cô. Hôm nay trước mặt người của công ty cô chính là muốn vạch trần đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ như cô. Đỡ phải bảo tôi bỏ rơi cô sau này, tránh cô gây tai họa cho những người khác.

Triệu Hồng Yến tái mặt, trong nháy mắt cả người bị Dư Quang đẩy ngã sống soài ra đất. Ngoài đầu gối đau điếng, dường như trái tim cũng vỡ vụn, kinh ngạc ngồi như băng trên mặt đất, nước mắt tự rơi.

Dư Huy đứng nhìn trò hay còn cười thâm hiểm. Dường như nhìn thấy bộ dạng Triệu Hồng Yến lúc này rất khoái chí.

Dương Thần tiến lên giơ tay định kéo Triệu Hồng Yến đứng lên.

Dư Quang then quá hóa giận nhìn thấy cảnh tượng này, quát lớn:

- Mọi người có thấy không? Đây là bằng chứng. Gian phu dâm phụ cuối cùng đã hiện nguyên hình, chúng mày còn không thừa nhận?

Lúc này không ít công nhân Quốc Tế Ngọc Lôi đã cảm thấy Triệu Hồng Yến rất đáng thương. Dù sao, đa số là con gái, luôn khoan dung thông cảm với người khác. Mà người gọi là tổng biên tập nhà xuất bản lớn cũng có chút cục đoan và kỳ lạ. Mọi người cũng không để ý đến y.

- Đứng lên đi, y không phải là người đáng để cô ngồi dưới đất vì y, không đáng để cô khóc.

Dương Thần không để ý đến tiếng gào thét của Dư Quang, nhẹ giọng nói với Triệu Hồng Yến.

Triệu Hồng Yến ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nhan sắc của cô hiện ra trước mặt Dương Thần, như hoa lê gặp mưa, nhu mì và trong sáng.

Bốn mắt giao nhau, thật sự là những đôi mắt sáng. Triệu Hồng Yến lần đầu tiên thấy được sự ấm áp, trân trọng.

- Cảm ơn,

Triệu Hồng Yến nắm chặt lấy tay Dương Thần, lau nước mắt đứng dậy.

Dư Quang cười lạnh liên tục:

- Tốt, tốt, tốt, một đôi nam nữ si tình. Lúc trước tôi đã biết cô là loại hồ ly tinh, đáng lẽ không nên cưới cô. May mắn bây giờ vẫn chưa muộn, chờ tôi bỏ cô.

Lúc này một người công nhân đứng xem không kìm nổi nói:

- Anh này, anh chẳng lẽ không biết, pháp luật quy định ly hôn cần hai bên ký tên sao? Cũng không phải thời xưa, chồng chỉ cần một tờ giấy có thể bỏ rơi vợ con, hiện tại là xã hội pháp luật.

- Cho dù như thế, ai không có lúc phạm sai lầm. Anh cũng quá hà khắc đi. Ôn ào như vậy.

Mấy cô gái cũng tỏ vẻ ủng hộ Triệu Hồng Yến.

Dư Quang kiêu ngạo nhìn bọn họ một cái nói:

- Các anh chị biết cái gì? Làm vợ nhà họ Dư chúng tôi, đã làm sai thì ra khỏi nhà. Không kể là ai đều như vậy.

- Cho dù là thế, đây chỉ là công nhân, không có học vấn sao có thể so với chúng ta.

Dư Huy đứng bên cạnh thêm dầu vào lửa.

-

Dư Quang nhìn em trai một cái nói:

- Tiểu Huy, lần này cũng là do em thông minh, nếu không, người anh như anh có lẽ bị con đàn bà này giấu diếm tới khi nào không biết. Khi có sẽ rất có lỗi với tổ tiên nhà họ Dư.

- Tôi không biết nhà họ Dư các anh thế nào, nhưng tôi chắc chắn là không đáng để tôi tìm hiểu.

Dương Thần lắc đầu nói.

- Nhà họ Dư chúng tôi không phải đồ vật này nọ.

Dư Quang nghiêm nghị nói.

Dương Thần mỉm cười,

- Tùy anh đi, anh nói không phải thì không phải. Tuy nhiên, hiện tại tôi muốn nói cho anh là tôi thật sự có câu kết với bà xã anh.

Những lời này vừa nói xong, không chỉ có Dư Quang sửng sốt mà tất cả những công nhân ở đây đều há hốc mồm. Biết rõ chân tướng Dư Huy lộ vẻ mặt nghi hoặc, sợ hãi nhất là Triệu Hồng Yến.

- Dương... Dương Thần... anh... sao anh lại nói vậy.

Triệu Hồng Yến xấu hổ, hai má lúm đồng tiền ửng đỏ, lùi ống tay áo của Dương Thần.

Không đợi Triệu Hồng Yến nói thêm gì, Dương Thần đột nhiên giơ tay dùng sức ôm cả người Triệu Hồng Yến vào ngực mình. Bàn tay còn lại xoa thắt lưng và hông người phụ nữ, rất thấm thiết thân mật.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 143

Chủ Tịch.

Hoàn cảnh thay đổi làm mọi người đều kinh ngạc, người đàn ông này muốn gì?

Triệu Hồng Yến cảm thấy mông mình bị một bàn tay nóng như lửa chụp lấy. Còn ngêng ngang vuốt vài cái, bóp nhẹ, khiến Triệu Hồng Yến xấu hổ muốn chết. Đồng thời khiến hai chân cô nhũn ra, không có sức phản ứng lại.

Công nhân Quốc Tế Ngọc Lôi đứng đầy xung quanh. Đối diện là chồng và em chồng, người đàn ông này lại cố tình dùng tay sờ mông cô. Trong khi giãy chết cô căn bản không có lực giãy ra.

Triệu Hồng Yến cảm thấy tim nhảy ra khỏi lồng ngực, so với chạy như bay còn hơn. Cô sợ mọi người xung quanh thấy sự lạ của cô có vài phần chờ đợi, có vài phần hưởng thụ...

Đang thử sức chịu đựng tâm lý của mình, thường thường có thể nhìn đến sự chân thật nhất của mình. Lúc này Triệu Hồng Yến phát hiện, cô thật sự không gạt bỏ Dương Thần có hành động hơi quá một chút. Bởi vì phía dưới của cô đã bắt đầu ướt ươn ướt, cảm giác tràn đầy...

Chẳng lẽ cô thật sự là người lẳng lơ?

Đây là vấn đề về đạo đức. Triệu Hồng Yến quên mất hoàn cảnh xấu hổ trước mặt, rơi vào đầu tranh tư tưởng.

Dư Huy nhìn thấy người phụ nữ mà ngày đêm mình mong nhớ đang bị Dương Thần ôm vào ngực, còn sờ mông. Tức giận, nói với anh trai bên cạnh:

- Anh, hắn làm như vậy căn bản là khinh thường anh, khinh thường anh chính là khinh thường nhà họ Dư chúng ta, chúng ta không thể nhẫn nhịn.

Dư Quang vừa rồi chỉ tức giận Dương Thần to gan, lúc này nghe em trai nói, tức giận:

- Dương Thần, anh khiêu khích nhà họ Dư chúng tôi sao??

- Đúng thế thì thế nào?

- Mà dám nói lại lần nữa? Mà có biết hậu quả thế nào không?

Dư Quang trợn mắt nói.

Dương Thần lười mở miệng, khẽ nhếch mép. Đột nhiên giơ tay kia, giơ hai ngón tay nắm cầm của Triệu Hồng Yến.

Triệu Hồng Yến đang đứng ngây ra, căn bản không có phản kháng gì, mặc kệ Dương Thần nắm cầm của mình, hơi ngẩng mặt lên, khuôn mặt xinh đẹp đối diện Dương Thần. Mắt đầy nước mơ màng không biết đang nghĩ gì.

Ngay sau đó, một việc khó tin lại xảy ra.

Chỉ thấy Dương Thần không chút do dự cúi đầu, môi như cánh hoa nở, hôn lên môi Triệu Hồng Yến.

Cho dù là anh em họ Dư hay là công nhân công ty đều tro mắt nhìn Dương Thần hôn Triệu Hồng Yến.

Căn bản Triệu Hồng Yến đầu óc trống rỗng, khi Dương Thần hôn cô, hơi thở nóng hổi, giống như bị sét đánh, đầu trống rỗng không có suy nghĩ gì.

Lúc này cô chỉ có một suy nghĩ duy nhất trong đầu: Hôn hôn mình, hôn hôn mình! Hôn hôn mình!

Không nghĩ gì làm Triệu Hồng Yến không thể khống chế cơ thể mình, vô tình Dương Thần đã chiếm được cặp môi thơm của cô, cũng lướt qua hàm răng, quấy quýt quanh lưỡi cô.

Hai người hôn nhau phát ra tiếng động nho nhỏ, âm thanh mờ ám cùng với hoàn cảnh xung quanh làm không ít đôi nam nữ trẻ thấy vô cùng lãng mạn, không ít người bắt đầu vỗ tay ủng hộ.

Hai anh em Dư Quang và Dư Huy nhìn thấy thế mặt tái đi, đứng yên không nói nên lời.

Một hồi lâu sau, Triệu Hồng Yến mắt mơ màng, cơ thể mềm như nước. Dương Thần mới từ từ buông người phụ nữ đang thở hôn hên ra.

Triệu Hồng Yến giật mình vẫn chưa tỉnh, môi hồng nhìn Dương Thần mê muội làm đám đàn ông ghen tị với Dương Thần.

- Tôi tôi... tôi muốn gặp thủ trưởng của anh. Lãnh đạo Ngọc Lôi các anh. Ngay lập tức, tôi yêu cầu đuổi đồ bại hoại này ra khỏi nơi này. Người như hắn phải cho vào tù.

Dư Quang tức giận gào lên, gân nổi lên trên mặt, chỉ tay vào Dương Thần.

- Là ai muốn gặp tôi...

Một giọng nói trọng trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên. Tất cả các công nhân của Quốc Tế Ngọc Lôi nghe giọng nói này vội vàng cung kính xoay người nhìn người đang đến.

Lâm Nhược Khê mặt một bộ đồ bó sát màu đen cùng với thư ký Ngô Nguyệt cùng mấy quản lý cấp cao đi đến. Đôi giày cao gót màu xám bạc, bước chân thướt tha đi đến khu thư giãn. Khuôn mặt lạnh lùng đoan trang, giống như một nàng tiên.

- Chào Tổng giám đốc Lâm.

Đám công nhân lập tức chào, hơi cúi đầu, không dám thở mạnh. Hiện nhiên là do ảnh hưởng của Lâm Nhược Khê ngày thường đã đến mức khủng bố.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nhìn bọn họ một cái:

- Tôi trả lương cho các anh chị, không phải để các anh chị xem trò vui.

Vừa nói xong, mọi người giống như uống thuốc kích thích, nhanh chân chạy ra bốn phía, vội vàng chen chúc vào thang máy, thang bộ, tóm lại là

nghĩ cách nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Trong mắt bọn họ có lẽ Lâm Nhược Khê là người phụ nữ siêu việt, người phụ nữ cho họ cơn áo, có thể thành ác ma cũng không biết được.

Anh em nhà họ Dư cũng bị Lâm Nhược Khê làm cho sợ hãi, sao một công ty lớn như vậy, Chủ tịch lại chính là một cô gái trẻ tuổi. Hơn nữa hơi thở lạnh lùng cũng làm cho anh em nhà họ Dư chột dạ.

Triệu Hồng Yên đang bị Dương Thần ôm đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy mắt Lâm Nhược Khê như nhìn qua đây, cả người giống như bị điện giật, mặt đỏ lên tránh ra khỏi người Dương Thần, cúi đầu, thậm chí muốn thoát ra khỏi đây, cô tình nhìn xuống đất không dám nói gì.

Một cặp mắt si tình nhìn Dương Thần. Người đàn ông này hại cô thế thảm, không biết vì sao không có cách nào tức giận với hắn, cô điên rồi...

Dương Thần hơi cười khổ, vuốt vuốt mũi không nói gì. Định bụng chọc tức anh em nhà họ Dư, bị Lâm Nhược Khê đột nhiên đến khuấy rây. Không xong chính là Lâm Nhược Khê đầy sát khí, hiển nhiên là thấy hắn và Triệu Hồng Yên hôn nhau.

Ngay trước mặt bà xã, lại ở công ty của bà xã hôn nữ đồng nghiệp. Nếu không phải là Lâm Nhược Khê mà là người khác đã sớm xé xác hắn.

- Tôi là Tổng giám đốc kiêm Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Quốc Tế Ngọc Lôi Lâm Nhược Khê, các anh có việc gì sao?

Lâm Nhược Khê chỉ liếc mắt nhìn Dương Thần một cái, không hề nhìn hắn, quay đầu hỏi hai anh em nhà họ Dư.

Dư Quang lúc này mới tỉnh táo lại, cố đứng thẳng người lên nói:

- Tôi là tổng biên tập của nhật báo Quang Hoa và tạp chí Chính Khí. Con cả nhà họ Dư Dư Quang, đây là em trai tôi Dư Huy. Anh Dương Thần của công ty các cô và vợ tôi là Triệu Hồng Yên ngoại tình còn làm việc bậy bạ tại đây. Làm chủ tịch công ty tôi cho rằng cô hắn phải đuổi việc bọn họ.

Ngoại tình? Lâm Nhược Khê thân nhiên nhìn Dương Thần một cái, lại nhìn Triệu Hồng Yên vài lần, trong lòng mệt mỏi. Đáng đáp thật sự rất đẹp, tầm nhìn của người này thật sự là cao.

Tuy biết người đàn ông này chơi bời không ít nhưng người ta là đàn bà đã có chồng, hắn không thể kiềm chế mình sao?

Vừa rồi cô cùng người quản lý kiểm tra văn phòng, vừa thấy mọi việc, muốn không để ý đến cũng không có cơ hội tránh.

Lâm Nhược Khê đắng lòng một hồi. Khi kết hôn chính cô đã nói không can thiệp sinh hoạt của cá nhân. Hơn nữa chính cô cũng không thực hiện nghĩa vụ người vợ, thật sự ngại mở miệng ngăn Dương Thần sống thế. Đành phải mở một mắt nhắm một mắt có tức cũng nuốt vào trong bụng.

Nghĩ một chút, Lâm Nhược Khê hỏi hỏi Ngô Nguyệt:

- Thư ký Ngô, công ty có quy định nam nữ không được qua lại không?

- Báo cáo Chủ tịch, không có quy định nào như thế.

Ngô Nguyệt đáp rõ ràng.

- Vậy thật sự có lỗi, chuyện này tôi không quản lý được. Đây là chuyện riêng của công nhân, mời tự giải quyết.

Nói xong, Lâm Nhược Khê định bỏ đi.

Dư Quang sao có thể để như vậy, chỉ là Lâm Nhược Khê cố ý bao che hai người Dương Thần. Nên nảy sinh ý định độc ác nói:

- Tiểu thư Lâm, cô như vậy là không được. Cô quản lý một công ty, hẳn là có trách nhiệm xã hội. Người vi phạm đạo đức như vậy, phải trừng phạt. Nếu cô không làm gì, mặc kệ mọi việc, tôi nhất định viết công ty các cô không có văn hóa trên tạp chí của tôi. Để mọi người đều biết Quốc Tế Ngọc Lôi nuôi dưỡng gian phu dâm phụ.

Lâm Nhược Khê xoay người lại:

- Anh Dư, tôi có coi đây là câu uy hiếp không?

- Nếu tiểu thư Lâm cố ý cho là như vậy.

Dư Quang đắc ý cảm thấy tất nhiên là Lâm Nhược Khê sợ. Dù sao cũng là công ty lớn, công ty lớn sợ nhất là danh tiếng bị mất.

Lâm Nhược Khê đột nhiên hỏi người đứng cạnh, và Ngô Nguyệt:

- Ngô Nguyệt, đã điều tra xong chưa.

- Báo cáo Chủ tịch, căn cứ vào tài liệu, nhật báo Quang Hoa và Chính khí là do nhà họ Dư sáng lập và thập nên ba mươi. Chủ yếu là phát hành cho chính quyền các địa khu phía Nam. Tổng tài sản ước chừng năm trăm sáu mươi lăm nghìn nhân dân tệ. Tài sản của nhà họ Dư theo thống kê ước chừng Một nghìn hai trăm triệu nhân dân tệ.

Ngô Nguyệt giống như phát thanh viên nhìn máy tính nói. Biết tính của Lâm Nhược Khê cô đã chuẩn bị trước, nhanh chóng có tư liệu.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, giơ tay về phía Ngô Nguyệt.

Ngô Nguyệt hiểu ý, lập tức lấy trong cặp ra một tờ séc đưa cho Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cầm lấy một chiếc bút viết séc.

Anh em nhà họ Dư không hiểu ra sao, không biết Lâm Nhược Khê muốn làm gì. Nhưng về mặt ngây ra, trước mặt cô gái xinh đẹp cho dù không nói lời nào nhưng đều làm cho hai người bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Triệu Hồng Yến thở phào nhẹ nhàng, ban đầu cô còn lo lắng chuyện cô và Dương Thần bị đuổi việc. Hiện tại xem ra Chủ tịch cũng không tính đến việc này. Cẩn thận nhìn Dương Thần, không ngờ phát hiện, hần thoải mái mỉm cười. Trời ạ! Thần kinh hẳn quá vững rồi.

Lúc này Lâm Nhược Khê viết xong séc, nhẹ nhàng xé, trả lại tập còn lại cho Ngô Nguyệt.

- Đây là séc của ngân hàng Thụy Sĩ cá nhân tôi gửi, không liên quan đến công ty tài chính. Trị giá hai trăm nghìn nhân dân tệ. So với tờ báo và tạp chí và tất cả tài sản của nhà các anh còn nhiều hơn bốn triệu nhân dân tệ. Bất cứ

lúc nào cũng có thể đến chi nhánh của ngân hàng Thụy Sĩ để rút tiền. Nếu anh Dư còn muốn đăng báo chuyện hôm nay, tôi không ngại cưỡng chế thu mua lại tờ báo và tạp chí của các anh. Tuy rằng chúng tôi chỉ làm những tạp chí hiện đại nhưng đối với công ty có tài sản vượt qua chín mươi tỷ như công ty chúng tôi, có thêm những tạp chí chính trị nhỏ cũng không sao cả. Không cần nghi ngờ quyết tâm của tôi, về mặt tài chính, anh không có cơ hội thắng.

Lâm Nhược Khê nói xong, đưa tấm chi phiếu viết rồi cho Ngô Nguyệt.

- Thư ký Ngô, nếu thấy việc không nên thấy cứ làm theo như lời tôi.

- Vâng, thư chủ tịch.

Ngô Nguyệt cầm tấm chi phiếu bỏ vào bao thư, tùy tay thả, chính là hai mươi triệu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 144

Hôn Nhân Không Tình Yêu

Dương Thần đã sớm đoán được chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy nhưng không ngờ Lâm Nhược Khê lại vội vàng muốn đi gặp hắn như vậy, còn đưa cả Triệu Hồng Yến đi cùng, trong lòng không khỏi khắp khắp không yên. Mặc dù nói bản thân mình cùng Triệu Hồng Yến chưa hề có chuyện gì nhưng cũng không thể quẹt miệng mà nói không làm gì cả.

Cười trấn an Triệu Hồng Yến rồi cả hai người cùng rời khỏi hiện trường, thậm chí hai anh em nhà họ Dư dù giận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng cũng không có cách nào cả.

Năm phút đồng hồ sau, Dương Thần dắt Triệu Hồng Yến đi vào phòng làm việc của Chủ tịch ở tầng trên cùng, đây là lần thứ hai Dương Thần đến đây còn Triệu Hồng Yến mặc dù vào làm ở Ngọc Lôi đã hơn 3 năm nhưng trước đến nay chưa từng tới đây. Mặc dù trên mặt vẫn còn vương lệ nhưng lúc đó cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, vì chút hiếu kỳ mà nhìn ngang ngó dọc khắp nơi.

- Đừng căng thẳng, ngồi đó đi.

Lâm Nhược Khê về mặt thần nhiên đi từ chỗ máy uống nước tới, tay cầm cốc thủy tinh trong đó là trà mới pha hơi vẫn còn nóng bỏng, sắc thái mềm mại, hương thơm phảng phất, từ xa cũng có thể ngửi thấy là vị thơm tự nhiên của trà.

Không đợi Lâm Nhược Khê đặt cốc trà lên bàn Dương Thần đã cười mỉm bước tới đón lấy.

- Ngại quá nhỉ, Chủ tịch đích thân pha trà, để tôi tự bê.

Lâm Nhược Khê không để ý đến hắn mà đi lướt qua hắn làm Dương Thần vồ ngay khoảng trống, cô đi thẳng đến chỗ Triệu Hồng Yến, hé miệng cười với cô ta, nụ cười như hoa như tuyết.

- Đây là trà Long Tỉnh Tây Hồ mới của năm nay, cô là người am hiểu trà tôi mới mời cô uống chứ người bình thường tôi cũng không nở đâu.

Lâm Nhược Khê nháy mắt với Triệu Hồng Yến rồi đặt cốc trà trước mặt cô.

Triệu Hồng Yến được đối xử như vậy giật mình đứng dậy, mặt mũi ửng đỏ, cũng không biết là vì xúc động hay là ngượng ngùng.

- Chủ tịch Lâm khách khí quá, tôi... tôi thật ngại lắm...

Cảnh này làm Dương Thần có phần thấy lạ lùng, cô nàng này sao không nở cười rạng rỡ một chút với ông chồng này sao?

Lâm Nhược Khê bước về chỗ ngồi của mình, từ tốn ngồi xuống, có vẻ

như không hề vội vã hỏi xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà lại cười hỏi nhìn Triệu Hồng Yến:

- Hồng Yến, nếu tôi nhớ không nhầm thì cô đến công ty đã được hơn ba năm rồi phải không?

Triệu Hồng Yến ngồi trên ghế sofa mềm mại nghe thấy câu hỏi của Lâm Nhược Khê liền nghĩ ngay tới câu nói mới vừa này “người am hiểu trà”, trong mắt đầy vẻ bất ngờ:

- Chủ tịch Lâm biết tôi ư?

- Chỉ cần là nhân viên của tổng công ty thì ai tôi cũng biết, dù bình thường do công việc không thể thường xuyên giao lưu với mọi người, nhưng chỉ cần là nhân viên của mình thì tôi đều nhận ra.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng đáp lại.

Những lời nói này nói ra không chỉ có Triệu Hồng Yến mà cả Dương Thần vừa mới ngồi xuống cũng phải sửng sốt. Nhận biết được khoảng bốn năm trăm nhân viên tổng công ty Ngọc Lôi trong khi bình thường hầu như không tiếp xúc mà Lâm Nhược Khê cũng làm được. Nhìn cách hôm nay cô đối xử với Triệu Hồng Yến cũng không giống như kiểu nói bừa. Còn trẻ tuổi như vậy mà có thể điều hành một công ty thời trang lớn như vậy, xem ra tâm tư của người phụ nữ này vượt xa so với sự tưởng tượng của người ta.

Triệu Hồng Yến hiển nhiên là có phần kích động, cũng giống như đại đa số những nhân viên nữ khác, cô cũng có tư tưởng sùng bái Lâm Nhược Khê, giờ phút này phát hiện ra thân tượng của mình lại có thể gọi được tên mình, lại còn biết được ít nhiều về bản thân mình liền vui mừng hơn hớn, cảm xúc khó chịu lúc trước cũng bị gạt sạch, nét mặt giãn ra:

- Thực không dám nghĩ tới Chủ tịch Lâm đến những nhân viên như chúng tôi cũng có thể nhận ra, xem ra trong công ty không có sự việc gì có thể che giấu được Chủ tịch rồi.

- Cô khá đặc biệt, thực ra từ trước khi cô vào công ty tôi đã từng gặp cô rồi.

Lâm Nhược Khê nói.

- Trước khi vào công ty?

Triệu Hồng Yến rõ ràng là không nhớ ra.

Lâm Nhược Khê do dự một lúc mới nhẹ nhàng nói.

- Cha cô Triệu lão tiên sinh làm món nếp cẩm rất ngon, trước kia tôi thường xuyên đi mua.

Triệu Hồng Yến lộ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng cảm thấy không tin nổi:

- Chủ tịch Lâm, chủ tịch... chủ tịch thích ăn món nếp cẩm?

Cô không ngờ nữ Chủ tịch thanh tú thoát tục lại thích món đồ ăn vặt đó.

- Nhà cô mở cửa hàng bán nếp cẩm?

Dương Thần cũng ngạc nhiên hỏi.

Triệu Hồng Yến gật gật đầu có phần đắc ý:

- Món đó nhà tôi truyền qua mấy đời rồi, vị rất chuẩn, có thể coi là cửa hiệu gia truyền.

- Triệu lão tiên sinh đồng thời cũng là một nghệ gia trà truyền thống, tôi đã từng uống trà ông ngâm bằng nước trên đỉnh Hoàng Sơn và Bích Loa Xuân, tay nghề và tài nghệ của ông chính là món trà đạo chính thống nhất, điều này ở Hoa Hạ đã sắp mất dấu rồi, duy chỉ có người Nhật họ giữ được khá hoàn thiện. Đáng tiếc là ngày nay người ra chỉ chú trọng đến mấy thứ hư hoa trà nghệ, không biết cách thưởng thức trà đạo đích thực nữa rồi.

Lâm Nhược Khê nói có phần tán thưởng xen lẫn luyến tiếc.

Triệu Hồng Yên lại càng hưng phấn.

- Không thể tin được chủ tịch Lâm lại hiểu chuyện gia đình tôi đến vậy, biết được cả chuyện của cha tôi...

- Đó là chuyện của nhiều năm trước rồi mà tính ra, tôi còn ít hơn cô 2 tuổi, hồi ấy đi mua nếp cẩm vẫn còn đang học cấp ba, bởi vì trường học rất gần với cửa hàng của gia đình cô nên tôi thường xuyên tới ăn, sau khi ăn quen rồi cha cô còn pha trà cho tôi, thỉnh thoảng cũng nhìn thấy cô giúp đỡ công việc trong cửa hàng, chỉ có điều chắc chắn cô không còn nhớ nữa rồi, nhưng tôi vẫn luôn nhớ những bức tranh trong cửa hàng nhà cô, tôi cảm thấy gia đình cô rất hạnh phúc. Bố, mẹ, con gái, con trai, chắc đó là em trai cô rồi, mọi người đều ở trong cửa hàng giúp việc làm hàng, bán hàng, vui vẻ hòa thuận, cảm giác rất thích.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê toát ra nét mơ hồ, từng chữ từng chữ đều mềm mại mà chân thật.

Triệu Hồng Yên cũng có phần hoài niệm khẽ cười:

- Đúng rồi, lúc đó tôi còn đang học đại học nên còn có thời gian giúp đỡ việc của cửa hàng, sau này đi làm rồi thì chẳng đến nữa. Thực ra lúc đó tôi vẫn luôn trách cha mình rõ ràng là tôi không biết làm mà ông cứ nhất thiết bắt tôi phải học. Bây giờ nghĩ lại đúng là rất vui.

Nghe hai người kể tung người hứng, Dương Thần không thể không tán phục kỹ năng nói chuyện của Lâm Nhược Khê.

Triệu Hồng Yên lúc này mới hết căng thẳng bắt đầu thả lỏng.

- Triệu lão tiên sinh gần đây có khỏe không?

Lâm Nhược Khê hỏi han.

Triệu Hồng Yên mặt hiện nét đau buồn cười miễn cưỡng:

- Không khỏe, từ năm ngoái đã nằm viện đến tận bây giờ.

- Nằm viện?

Lâm Nhược Khê thoáng suy nghĩ:

- Có thể nói rõ hơn được không? Cũng lâu lắm rồi tôi không nhìn thấy ông rồi.

Triệu Hồng Yên cầm lấy chén trà trên bàn nhấp hai ngụm trà nóng rồi nói:

- Cha tôi đi kiểm tra mắc chứng suy thận phải chạy thận, sức khỏe rất kém, chính vì vậy, việc kinh doanh trong nhà giao hết cho em trai tôi gánh vác, công việc cũng không được tốt.

- Xin lỗi.

Lâm Nhược Khê khẽ liếc nhìn sang Dương Thần.

Dương Thần thấy thế bóp bóp tay biểu thị mình từ trước đến nay không biết gì chứ không phải cố ý để cho Nhược Khê hỏi ra câu hỏi như vậy.

Lâm Nhược Khê ngẫm nghĩ một chút hỏi:

- Hồng Yến, người ở dưới tầng 1 đến hôm nay là chồng cô sao?

- Đúng vậy, chủ tịch Lâm.

Triệu Hồng Yến yên lặng gật đầu.

- Vì sao anh ta lại làm thế?

Triệu Hồng Yến thở dài kể lại một lượt chuyện xảy ra ở quán bar tối tuần trước nhưng đương nhiên cô bỏ qua đoạn cô bị Dư Huy quấy rầy. Mặc dù đó không phải là lỗi của cô nhưng cũng không được minh bạch lắm.

Lâm Nhược Khê sau khi nghe xong hỏi Dương Thần:

- Dương Thần, là như thế sao?

Dương Thần gật đầu.

- Nhưng sao anh lại phải thòm Hồng Yến?

Lâm Nhược Khê ngay lập tức hỏi tiếp, thực ra là “hôn” nhưng Lâm Nhược Khê ngại khi phải nói đến từ đó.

- Á...

Dương Thần ghen lời, còn Triệu Hồng Yến ở bên cạnh cũng đỏ mặt, bị hỏi câu này ngay tại trận như vậy cô cảm thấy mặt mình nóng ran, nhưng cùng lúc đó lại cũng rất mong Dương Thần sẽ trả lời câu hỏi đó như thế nào.

Lâm Nhược Khê ánh mắt lạnh như băng như dao cứa vào tim người khác dường như nói với Dương Thần “Đừng có nói dối tôi”.

Hiển nhiên, về việc công việc tư mà trước mặt bao người như thế Dương Thần hôn Triệu Hồng Yến làm Lâm Nhược Khê rất bất mãn, chỉ có điều không quá kích động đến mức biểu hiện ra mà thôi.

Dương Thần ngượng ngừng cười ha hả.

- Gã họ Dư kia cứ bắt tôi thừa nhận tôi có quan hệ đó với vợ gã, tôi nói sao cũng không tin, gã đã quyết tâm như vậy đem cho tôi người phụ nữ này, tôi cũng không thể nói là mình không cần chứ, như thế thì quá đả kích lòng tự trọng của Hồng Yến. Một cô gái đẹp như vậy, chồng không cần, đến tôi bị coi là tình nhân cũng không cần như vậy sẽ đau khổ lắm.

- Thế nên anh hôn cô ấy, anh có nghĩ rằng mọi người đều nhìn thấy cảnh đó hai người sau này định thế nào?

Lâm Nhược Khê muốn phát điên, loại đàn ông vô lại cực điểm này mở mồm ra là như vậy.

Dương Thần nhìn sang Triệu Hồng Yến ở bên cạnh đang mặt đỏ tía tai rồi

sờ gáy mình.

- Còn có thể làm gì khác được, đến chồng cô ấy cũng nói bỏ cô ấy rồi, tôi cũng không thể bỏ cô ấy được chứ có phải không?

- Anh...

Lâm Nhược Khê tức đến tận cổ đến nỗi không biết phải nói gì nữa.

Dương Thần nói có phần bồn chồn:

- Chủ tịch Lâm quan tâm đến đời sống tình cảm của tôi như vậy đúng là được sung ái mà thật kinh à (vì được quan tâm mà sợ hãi), tôi xin thay mặt cho bà xã của mình cảm ơn sự hậu ái của chủ tịch Lâm.

Hắn cố ý, hắn cố ý trêu tức mình.

Lâm Nhược Khê siết chặt đôi bàn tay trắng hồng đang không ngừng rung lên, nếu như không vì sự có mặt của Triệu Hồng Yến thì cô thực sự muốn lấy bất kỳ đồ vật gì đó ở trên bàn để có thể đập chết gã này cho xong.

- Dương Thần, đừng có nói như vậy với chủ tịch Lâm, chủ tịch chỉ muốn tốt cho chúng ta.

Triệu Hồng Yến bỗng nhiên khuyên giải rồi lại nhìn Lâm Nhược Khê

- Chủ tịch Lâm, tôi nghĩ tất cả đều là lỗi của tôi, tôi không nên tới quán bar, tại tôi lừa dối chồng mình trước, bằng không đã không xảy ra những chuyện như vậy.

Dương Thần giọng bức bối hỏi han.

- Trước tới nay tôi vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao cô đến bar rượu để uống một chút với đồng nghiệp lại không thể nói với gã đó?

Triệu Hồng Yến trầm mặc một lát nói:

- Thực ra hôm nay anh cũng nhìn thấy rồi đó, Dư Quang là một người rất bảo thủ, rất dè dặt. Trong mắt anh ta những chỗ như quán rượu, night club, karaoke đều là những chỗ sâu mọt dành cho trai gái phóng đãng, người họ Dư bọn họ không được phép tới những chỗ đó.

- Em trai gã chẳng phải cũng đi rồi sao?

Dương Thần nhú mày.

Triệu Hồng Yến cười khổ sở.

- Dư Huy là em trai ruột của anh ta, còn tôi chỉ là vợ mà anh ta cưới về, theo cách nhìn của nhà họ Dư, tôi chỉ là con gái của một nhà bán đồ ăn vặt, xuất thân thấp kém, bọn họ để cho tôi vào nhà đã là ban phước đối với tôi rồi, làm sao có thể chấp nhận được việc tôi đến câu lạc bộ đêm?

Dương Thần không khỏi cảm thấy buồn cười.

- Thật không ngờ ở trong xã hội này vẫn còn hạng người như vậy, sao tôi có cảm giác như quay trở về xã hội phong kiến thế này.

- Đúng vậy, lúc tôi mới gả cho anh ta tôi cũng thấy rất không thích ứng, cảm giác mình giống như một vị tăng lữ khổ hạnh, cứ về nhà là cảm thấy không khí áp lực đến mức không thở nổi. Hơn một năm trở lại đây có phần đỡ hơn nhưng tóm lại vẫn rất sợ phải về nhà, cảm giác không thể hòa hợp

với mọi người trong gia đình họ, có quá nhiều khoảng cách.

Triệu Hồng Yên nói một cách thất thần.

- Vậy sao cô còn lấy gã?

Lâm Nhược Khê trợn mắt nhìn Dương Thần.

- Có phải vì cha cô không? Theo tôi được biết chạy thận không rẻ chút nào.

Triệu Hồng Yên im lặng gật đầu.

- Đúng vậy, cha tôi với cha của Dư Quang là bạn, lúc cha tôi vào viện mặc dù có bảo hiểm chi trả một phần chi phí nhưng vẫn không đủ, lúc đó mẹ Dư Quang thích tôi, muốn tôi về làm con dâu nhà họ... có thể là vì những gia đình khác không muốn gả con gái cho nhà họ Dư chẳng, còn những người không có mấy nhan sắc thì họ lại không thích, cuối cùng thì chọn được tôi, họ cũng đồng ý với tôi là sẽ giúp cha tôi chi trả hơn nửa phần chi phí điều trị.

Chân tướng sự việc có vẻ đơn giản mà bi ai, một cô gái trẻ trung xinh đẹp vì chi phí thuốc men trị bệnh của cha mình mà đồng ý gả cho một tên cổ hủ, gian ngoan, ngu ngốc.

- Cô có yêu gã không?

Lâm Nhược Khê đột nhiên hỏi.

Triệu Hồng Yên hơi thất thần một chút mới nghĩ ra người được nhắc đến là ai, bèn khẽ cười nhạt đáp:

- Lâm tổng, tôi và Dư Quang trước giờ chưa bao giờ có tình yêu, thậm chí chưa từng nói chuyện qua, tôi đã được gả cho anh ta rồi. Tôi không hiểu anh ta, anh ta không tin tưởng tôi, làm sao tôi có thể yêu anh ta được?

Hôn nhân không tình yêu?

Lâm Nhược Khê đột nhiên chuyển ánh mắt sang Dương Thần, đúng lúc Dương Thần cũng ngược mắt lên nhìn cô, nhịp tim của Lâm Nhược Khê chợt đập nhanh hơn, vội vàng hỏi Triệu Hồng Yên:

- Vậy sau này cô định làm thế nào?

Triệu Hồng Yên lắc đầu đáp:

- Tôi không biết nữa, thực ra ly hôn với Dư Quang tôi cũng chẳng có gì để tiếc nuối, tôi và anh ta vốn là hai thế giới khác nhau.

- Vậy còn bệnh tình của cha cô thì sao?

Lâm Nhược Khê dụi dãi hỏi.

Triệu Hồng Yên chưa xót đáp:

- Tôi đã bàn bạc với em trai rồi, đem cửa hàng của nhà đi cầm cố, vay tiền của ngân hàng, chắc cũng được hơn 100.000, cố gắng có lẽ cũng đủ tiền chữa bệnh cho cha.

- Nếu tôi nói tôi sẽ ứng trước cho cô 5 năm tiền lương, để cô 10 năm tới tiếp tục làm việc ở đây, cô có đồng ý không?

Triệu Hồng Yên kinh ngạc ngẩng đầu lên, hai mắt đắm lệ chợt ánh lên vẻ

vui mừng lẫn nghi hoặc:

- Lâm tổng...thế là...

Lâm Nhược Khê xoay người ấn vào 1 nút đỏ trên bàn:

- Ngô Nguyệt, vào đây.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 145

Người Kế Nhiệm

Ngô Nguyệt trong bộ trang phục cứng nhắc mang laptop và tập hồ sơ rất nhanh chóng bước vào văn phòng, cơ bản không hề nhìn Dương Thần và Triệu Hồng Yến mà trực tiếp cúi đầu hỏi Lâm Nhược Khê:

- Chủ tịch Lâm, xin hỏi đã có chuyện gì vậy?

- Cô làm giúp tôi một bảng thống kê tổng thể thành tích, lương lậu của Triệu Hồng Yến trong ba năm nay so với ban Quan hệ xã hội.

Ngô Nguyệt lập tức mở máy tính, bàn tay với những ngón tay thon mảnh sau một hồi gõ trên bàn phím liền nói:

- Thành tích của Triệu Hồng Yến trong ba năm nay lần lượt là một triệu năm trăm sáu mươi, một triệu bảy trăm ba mươi, và hai triệu một, lương và thưởng bình quân mỗi năm khoảng hai trăm nghìn, ở mức trên trung bình trong Ban quan hệ xã hội.

Lâm Nhược Khê gật gù đầu.

- Cô giúp tôi soạn thảo một bản hợp đồng, lương thưởng của Triệu Hồng Yến trong mười năm tới giảm đi một nửa, công ty trả trước một triệu năm trăm nghìn vào tài khoản của cô ấy làm khoản đặc biệt, những điều kiện hạn chế cụ thể cô cứ xem làm thế nào cho hợp lý.

Ngô Nguyệt nhú mày;

- Chủ tịch, cho phép tôi phát biểu ý kiến được không?

- Sao? Cô không đồng ý sao?

Lâm Nhược Khê hỏi.

- Đúng vậy, làm một nhân viên ban Quan hệ xã hội, thời gian mười năm quá dài, rất ít người có khả năng tăng cường hoặc duy trì lượng đơn hàng, đặc biệt là những cô gái trẻ, cùng với tuổi tác rõ ràng sẽ có sự tuột dốc. Hợp đồng như vậy mức độ rủi ro quá cao.

Ngô Nguyệt bình tĩnh trả lời.

Không đợi Lâm Nhược Khê lên tiếng, Dương Thần ở bên cạnh không kìm chế được cười nói:

- Tôi nói “màn hình phẳng” này, đầu cô có phải làm bằng máy không vậy? Trước kia cứ nghĩ là có vóc dáng cô có vấn đề thôi, hóa ra đến đầu cô cũng thiếu sót nữa à? Công ty cũng chẳng phải của cô, tiền cũng chẳng tiêu tiền của cô. Một triệu năm trăm ngàn đối với công ty này mà nói nhiều thế sao? Nếu như người ta không phải vì có việc gấp thì có thể bán mình kí vào bản hợp đồng mười năm như vậy không?

- Dương Thần, không cần phải nói nữa. Thư ký Ngô nói cũng đúng là tình

hình thực tế.

Triệu Hồng Yến vội vã ngăn cản, mặc dù cảm động vì việc Dương Thần nói thay cho cô nhưng cô không muốn làm Lâm Nhược Khê phải khó xử.

Ngô Nguyệt lạnh lùng liếc Dương Thần.

- Tôi làm việc gì cũng là vì suy xét cho lợi ích của công ty và Chủ tịch.

- Đủ rồi..

Lâm Nhược Khê nhìn hai người có phần đau đầu lại thở dài:

- Ngô Nguyệt, cứ làm như tôi nói, tôi tin tưởng Hồng Yến.

Ngô Nguyệt lúc này không nói thêm gì chỉ vâng một tiếng rồi lùi ra.

Triệu Hồng Yến đỏ khòe mắt đứng dậy, trịnh trọng đi về phía Lâm Nhược Khê cung kính nói tiếng “Cảm ơn”.

- Không cần cảm ơn tôi, tôi cũng hi vọng sau này có thể được ăn món nếp cẩm của Triệu lão tiên sinh.

Lâm Nhược Khê cười nói.

- Hôm nay cô chắc chắn còn rất nhiều việc phải làm, thôi không cần đi làm nữa, nếu như nhà họ Dư không chịu buông tay hoặc muốn gây sự cô có thể liên hệ với tôi, tôi có thể nhờ luật sư giúp cô giải quyết những vấn đề này.

Ân tình lớn nhất cũng như đám than sưởi trong ngày tuyết rơi, lúc Triệu Hồng Yến cố nén nước mắt rời khỏi văn phòng của Lâm Nhược Khê cô còn dùng ánh mắt chan chứa ân tình nhìn theo Lâm Nhược Khê mà có lẽ chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu được.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần vẫn còn đứng trong phòng làm việc không chịu đi, ánh mắt nửa như cười nửa như không cứ nhìn mình làm cô cảm thấy không được tự nhiên bèn hỏi như che dấu:

- Còn việc gì không?

- Chỉ là tôi không nghĩ tới, Tiểu Nhược Khê nhà mình lại ôn hòa dễ gần như vậy, biểu hiện ngày hôm nay rất đáng yêu, rất đáng biểu dương.

Dương Thần cười nói.

- Nếu như anh muốn nói những câu nhạt nhẽo như vậy, phiền anh đi khỏi đây đi, đừng làm ảnh hưởng đến công việc của tôi.

Lâm Nhược Khê chẳng buồn đoái hoài đến hắn quay đầu sang nhìn máy tính.

Dương Thần lơ đãng nhún vai quay người rời đi.

Nhưng chưa đi được mấy bước Lâm Nhược Khê lại gọi dừng hắn lại:

- Dương Thần!

- Sao? Không nhớ để tôi đi à?

Dương Thần quay đầu hỏi.

- Hôn nhân không tình yêu, cuối cùng cũng giống bọn họ như vậy sao?

Lâm Nhược Khê cúi đầu như đang tự hỏi bản thân mình.

Dương Thần sững sốt một lát, sau một hồi suy nghĩ bèn trả lời:

- Không đâu, ít nhất là chúng ta sẽ không như vậy, nếu như vợ yêu Nhược Khê có muốn đi bar hay đi night club cứ gọi tôi đi cùng là được, tôi rất thoải mái, muốn chơi thì mọi người cùng chơi...

- Cút đi!!!

....

Sau khi rời khỏi văn phòng chủ tịch, Dương Thần cũng không đi làm luôn. Vừa xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu như đi đến Ban quan hệ xã hội chắc chắn sẽ bị tra khảo vô số câu hỏi, Dương Thần không muốn vạ miệng, thôi thì cứ đợi ngày mai mọi người đỡ hứng đi rồi tính.

Thứ tư là phải đi khỏi Trung Hải một chuyến, lúc đó Dương Thần nghĩ cần phải đi thăm Sắc Vi, người cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của hắn, đã lâu không gặp cô, có lẽ đợt này Sắc Vi cũng khá bận rộn. Mặc dù chuyện này chẳng mất nhiều thời gian nhưng chủ yếu là tự bản thân hắn quá ít thời gian dành cho cô. Vì thế đối với Sắc Vi mà nói trong lòng Dương Thần không khỏi áy náy.

Lái xe đến Bar Rose, quán rượu ban ngày vẫn im ắng vắng vẻ, vài tên nhân viên phục vụ ngủ gục trên bàn, nhìn thấy Dương Thần bước vào lập tức tỉnh táo xóc lại tinh thần.

Dương Thần phát tay với bọn họ, đi thẳng hành lang vào phía sau, lúc đi đến giữa hành lang hắn phát hiện có vài gã bảo kê của hội Hồng Kinh đang ở đó.

Mà trên vách tường ở hành lang có một cánh cửa được mở ra, cánh cửa đó bình thường hợp với bức tường thành một thể, rất khó để nhận ra, Dương Thần cũng hôm nay mới phát hiện ra.

Vài tên bảo vệ nhìn thấy Dương Thần đi đến lập tức hô:

- Chào anh Dương.

Dương Thần chỉ con đường đen ngòm phía sau cánh cửa hỏi:

- Trong đây là gì vậy?

Một gã bảo vệ trả lời:

- Là một tầng hầm năm ngoái hội trưởng mở ra để xử lý kẻ đối đầu và những anh em mắc tội.

Việc “xử lý” này dù sao cũng không phải việc tốt đẹp gì, nói trắng ra là nơi giết người, tra tấn, hỏi cung.

Dương Thần cũng không quá ngạc nhiên, chỉ thấy không vừa lòng với sự lựa chọn của Sắc Vi, gần phòng ngủ của cô mà toàn là nơi giết chóc như vậy chắc chắn âm khí sẽ rất nặng.

- Anh Dương muốn đi vào không? Anh muốn vào lúc nào cũng không cần thông báo, hội trưởng đã có chỉ thị.

Một gã hỏi.

Dương Thần khoát tay:

- Không cần, giết người vô vị.

Dương Thần sợ chính mình nhìn thấy hình ảnh máu tanh đầu óc lại lên cơn, đến lúc đó lại phải để Sắc Vi đánh ngất đi, chẳng phải là tự chuốc tội sao?

Đám bảo vệ cũng không nghĩ nhiều như vậy, giết người rõ ràng là cảnh tượng chẳng có tí ý nghĩa nào, bọn họ cũng gật đầu đồng tình.

Nhưng chính lúc đó, một bóng dáng mặc áo trắng chạy từ trong hầm ra, một tay che mặt cúi đầu cùng một làn gió lạnh chạy ra, mang theo tiếng khóc chạy dọc hành lang.

Dù chỉ thoáng qua nhưng Dương Thần cũng nhìn rõ cô gái vừa rồi là ai, đúng là tiểu muội Trần Dung.

Gặp Trần Dung vừa khóc vừa chạy đến bản thân mình cũng không nhận ra, Dương Thần buồn bực hỏi một tên bảo vệ:

- Dung Dung sao vậy?

Tên vệ sĩ cười miễn cưỡng đáp:

- Hôm nay hội trưởng mang cô Trần xuống là để cô động thủ giết vài tên trong hội Tây Minh.

Dương Thần im lặng, mặc dù sớm biết Sắc Vi có ý dạy dỗ Trần Dung nhưng không ngờ nhanh vậy đã để Trần Dung ra tay giết người rồi, để một người vừa tới từ vùng núi, một cô gái chưa lắm bần cầm vũ khí giết chết một người còn đang sống như vậy chẳng cần biết đôi phương có tốt đẹp gì không đúng là sự thử thách vô cùng ác liệt.

Dù sao, giết người, đã đi đường này rồi sẽ không có đường quay lại.

Trong đầu có chút bấn loạn, lúc trước Dương Thần đưa Trần Dung đến đây rốt cuộc là đúng hay sai? Liệu có phải là có lỗi với Trần Bác mới nghĩ việc.

Sau khi ở hành lang hút một điều thuốc, Sắc Vi mới đi từ từ đi ra, mình mặc bộ váy dài đen bóng như nữ hoàng bóng đêm với vẻ đẹp kiêu sa quý phái.

Mặt Sắc Vi hiện lên vẻ mệt mỏi, thế nhưng lúc nhìn thấy Dương Thần đứng ở cửa cô lập tức đổi sắc mặt, bước nhanh lên phía trước, hôn lên môi Dương Thần.

- Nhớ em hả?

Cô ôm lấy cổ Dương Thần hỏi.

Dương Thần gật gật đầu:

- Vừa hút thuốc xong toàn mùi khói đừng hôn.

- Mùi khói còn tốt hơn nhiều mùi máu tươi.

Khóe mắt Sắc Vi hiện nét cô đơn vô hồn.

Dương Thần giơ tay vuốt ve mái tóc dài mềm mại.

- Đến em còn chưa miễn dịch hoàn toàn với máu tanh sao lại để Dung Dung tiếp xúc nhanh như vậy, có phải rất khắc nghiệt hay không?

Lúc này đám tay chân thủ hạ đều đã rút đi để lại không gian riêng cho cặp

nam nữ này. Hành lang dài không bóng người.

Sắc Vi cười bất đắc dĩ.

- Em đã hỏi cô ấy rất nhiều lần rồi, cô ấy chấp nhận đi theo con đường này.

- Nhưng giết người...

- Sau này giết người chẳng thà bây giờ giết, khi con người còn chưa hiểu rõ thế giới, cũng là thời điểm mà ý thức đối với các quy củ các ràng buộc còn bạc nhược. Nếu đợi qua vài năm, Dung Dung sẽ càng khó ra tay. Cô ấy bây giờ chỉ cảm thấy giết người rất ghê tởm, cảm thấy sợ hãi, nhưng qua vài năm nữa, cô ấy sẽ cảm thấy mình đang đi ngược lại với đạo đức xã hội, phản bội lại luân lý. Đợi đến lúc đó giết người cô ấy sẽ càng suy sụp.

Sắc Vi giải thích nhẹ nhàng.

Dương Thần nhíu mày:

- Cô ấy đã giết người?

- Giết rồi, 3 người, toàn là những tay cầm đầu hội Tây Minh. Em yêu cầu cô ấy mỗi người ba phát đạn, cô ấy đã làm được làm em rất bất ngờ.

Sắc Vi nói hơi hột.

Dương Thần thở dài:

- Chúc mừng em, hi vọng người nổi nghiệp em có triển vọng.

Sắc Vi xoa mặt Dương Thần

- Ông xã, có phải anh cảm thấy em rất tàn nhẫn, ích kỷ? Có lúc em cũng thấy mình rất tàn bạo, thậm chí vừa rồi em cũng cảm thấy trong một khoảnh khắc, Dung Dung cô ấy rất hận em.

- Anh chỉ có thể nói, những việc em làm này còn xa mới đến tiêu chuẩn tàn bạo của anh, thậm chí Dung Dung hận em cũng là bình thường, nếu không cô ấy đã là nữ ma đầu rồi.

Dương Thần thật thà nói.

- Cô ta thật sự rất xuất sắc, thoát nhìn có vẻ yếu đuối nhưng tâm trí lại rất vững vàng, sau này cô ấy sẽ kiên cường hơn bất kỳ ai. Cô ấy cũng rất thông minh, rất nhiều việc không cần phải nói cô ấy cũng có thể hiểu, quan trọng hơn nữa là cô ấy biết rõ mình cần gì. Đối với những quyết đoán quan trọng cô ấy sẽ không mềm lòng. Người như vậy mới có thể dẫn dắt được một bang hội vững bước.

Dương Thần cứ nghĩ đến việc một Trần Dung dịu dàng thanh khiết sau này sẽ trở thành một chị hai xã hội đen là lại thấy đau đầu, hơi siết thân thể của Sắc Vi vào lòng, cảm nhận sự đàn hồi trên thân hình tuyết mỹ của cô.

- Bảo bối Sắc Vi, đừng nói những chuyện này nữa, hai ngày nữa anh phải đi Hồng Kong công tác, có lẽ phải tuần sau anh mới về, hôm nay tới để chào em một tiếng.

Sắc Vi sớm đã quen với việc bị Dương Thần quán chặt lấy người, lúc này cũng thờ hồn hên nói:

- Dừng...dừng ở đây, vào phòng đi..
- Làm xong ở đây rồi vào phòng sau cũng được.

Dương Thần cười xấu xa lần lần cởi bỏ chiếc váy dài của Sắc Vi, bàn tay tham lam bắt đầu vân vê khắp cơ thể cô..

Cảm nhận được làn da mình đang bị một bàn tay thô ráp sờ nắn, Sắc Vi bắt đầu run rẩy:

- Nhưng...nhưng em vẫn còn dính máu...để em đi tắm cái đã...
- Anh vốn thích vị máu trên người em..

Dương Thần mặc kệ Sắc Vi đang rên rỉ, tiếp tục tấn công.

Tiếp đó, nơi ấy bắt đầu vọng ra tiếng rên của đôi nam nữ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 146

Tiếp Viên Hàng Không

Qua ngày hôm sau cũng đã đến thứ tư, Dương Thần kiên nhẫn chờ đợi đến ngày đi công tác.

Buổi sớm lúc ăn sáng, ít khi Lâm Nhược Khê nói được mấy câu, nhưng cũng không ngoại trừ căn dặn công việc ở bên đó, thậm chí đến những câu nói dễ nghe như “đi đường cẩn thận” hay như “mã đáo thành công” người phụ nữ này cũng không dùng.

Trước đó có Ngô Nguyệt thư ký của Lâm Nhược Khê đã thu xếp xong xuôi, là chuyến bay lúc 9 giờ sáng, tới Hồng Kông cũng vừa kịp giờ cơm trưa, sẽ có tập đoàn Mộ Vân ở Hồng Kông tiếp đãi.

Về phần Tăng Tâm Lâm, sau khi được biết không phải đích thân Lâm Nhược Khê tới bèn sát giờ đổi thành phó tổng giám đốc Lục Đào của công ty truyền thông Trường Lâm cùng đi, còn gã thì vẫn ngồi ở Trung Hải, cũng giống như Lâm Nhược Khê, đợi kết quả cuộc trao đổi khảo sát lần này xong thì tập đoàn Mộ Vân sẽ tới Trung Hải để ký hợp đồng. Đây gọi một cách mỹ miều là “tín nhiệm vô điều kiện”.

Sự thay đổi này làm Dương Thần có phần tức giận, vị học trưởng này rõ ràng có ý đầu với mình đây, Lâm Nhược Khê ở đâu gã ở đó. Không thể chơi như vậy được, như thế chẳng phải bằng nhau hết hay sao?

Nhưng Dương Thần không phải chủ tịch, cũng không có can đảm nói với Lâm Nhược Khê hẳn sát giờ lại quyết định không đi, bằng không cô nàng kia ánh mắt lạnh như băng đảm bảo dám đóng băng hẳn lăm, thế nên chỉ đành giờ đầu chịu trận thôi.

Có người nói trên đời này không có người đàn ông sợ vợ mà chỉ có người đàn ông yêu vợ. Dương Thần thấy đây chính là lời tự an ủi của những gã đàn ông sợ vợ. (Share by scapthuanhiet.com)

Sau khi cho xe vào bãi đỗ xe của sân bay, Dương Thần kéo chiếc vali du lịch nhỏ đến sảnh đi trong nước.

Ánh sáng chiếu xuyên suốt, đại sảnh sân bay sáng choang, rất dễ dàng để Dương Thần tìm thấy Mạc Thiệu Ný đã tới đó trước.

Mặc áo sơ mi hồng nhạt, bên ngoài là áo khoác trắng, bên dưới là váy ngắn màu xanh trắng để lộ ra đôi chân dài trắng nõn trong đôi guốc hồng. Mái tóc vốn dài đến ngang eo đã cắt ngắn đi một chút, đeo cặp kính râm nhạt màu.

Mặc dù che khuất gần nửa khuôn mặt xinh đẹp nhưng cô vẫn thu hút gần như toàn bộ ánh nhìn của đám đàn ông đứng quanh khu vực đó. Có những

người phụ nữ mà chỉ cần nhìn khí chất có thể nhận ra diện mạo, đây chính là lí do Dương Thần chỉ nhìn qua đã nhận ra cô.

- Trưởng phòng Mạc đã ăn cơm chưa vậy?

Dương Thần như không có việc gì chào hỏi một câu khá vô duyên đi về phía Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny liếc mắt nhìn hắn, cặp kính râm che khuất không nhìn ra thần sắc, cô bình tĩnh gật đầu cũng không trả lời.

Dương Thần thở phào, xem ra Mạc Thiện Ny khá lạnh nhạt không phải là cố ý nhắm vào mình. Nghĩ đi nghĩ lại cũng đúng, lần này đi Hồng Kông để bàn chuyện làm ăn, không thể vì tình cảm riêng tư mà làm hỏng công việc, đó không phải là phong cách của Mạc Thiện Ny.

Lúc này ở một góc khá khuất một gã đàn ông trung niên dáng người hơi thấp mập tiến lại cười ha ha như phật Di Lặc, mặc bộ vest màu xám nhạt, cà vạt đỏ, giơ một tay về phía Dương Thần:

- Vị này chính là ông Dương phải không? Tôi là Lục Đào của công ty truyền thông Trường Lâm, đợi đã khá lâu.

Dương Thần bắt tay qua quýt với gã:

- Tôi đâu phải máy bay, đợi tôi làm gì?

Lục Đào còn muốn nói vài câu xã giao nhưng bị Dương Thần chặn họng như vậy cũng không tức giận:

- Ông Dương nói chuyện thật thẳng thắn, vậy tôi cũng không khách sáo, hi vọng lần này mọi người đi Hồng Kông hợp tác vui vẻ.

Mạc Thiện Ny đứng bên cạnh nhìn có chầu mày nhưng cũng không nói gì.

Lục Đào còn mang theo một cô trợ lý trẻ tuổi, diện mạo bình thường, nhưng eo thắt mỏng nở. Vì vẫn còn phải đợi một lúc nữa là đến giờ bay nên hai người trao đổi vài câu rồi chia mỗi người một hướng, thậm chí làm gì sau đó cũng chỉ có tự bọn họ biết.

Đợi hai người họ vừa đi khỏi Mạc Thiện Ny đột nhiên quay sang nói với Dương Thần:

- Anh không nên nói chuyện với Lục Đào như vậy. Lần này đối tác là công ty truyền thông Trường Lâm, cho dù là vì tình cảm quan hệ cá nhân anh có không thích người ở bên cạnh Tăng Tân Lâm đi chăng nữa thì trong những trường hợp như vậy anh cũng phải giữ phép tắc.

Dương Thần ngồi trên ghế cười:

- Giống như cô đối với tôi vậy?

- Tôi không hiểu anh đang nói gì.

Mạc Thiện Ny vội quay đầu đi.

- Tôi nói cho cô thể này đi, gì mà hợp tác với không hợp tác tôi cơ bản không quan tâm, tốt nhất là tên họ Tăng nên cắt đi.

- Nhưng những người khác quan tâm. Lần hợp tác này liên quan đến vị trí

của Ngọc Lôi chúng ta, Trường Lâm và tập đoàn Mộ Vân Hồng Kông ở trong nước thậm chí là cả trên thế giới.

Mạc Thiện Ny bất mãn nói.

Dương Thần gật đầu:

- Đúng vậy, cô biết, tôi cũng biết, Tăng Tâm Lâm lại càng biết. Thế nên cho dù là những ân oán cá nhân của chúng ta làm chúng ta đối đầu bài xích nhau, nhưng đại cục đã được sắp xếp rồi, không vì chút hỉ ái của chúng ta mà có thể thay đổi được điều gì cả. Dù sao đi nữa tôi cũng đối đầu với gã họ Tăng rồi thì sao phải vờ như không có chuyện gì. Nếu như tôi cứ khách khí với người của gã thì họ mới cảm thấy là tôi đang làm trò. Cô nói có đúng không Mạc tiểu thư?

Mạc Thiện Ny không nói lời nào, trong lòng cảm thấy dường như những điều Dương Thần nói cũng có lý, nhưng bản thân cô không tự nói ra, chỉ khẽ “hừ” một tiếng rồi lại không thèm đoái hoài gì đến Dương Thần.

Đợi khoảng 15’ sau, Lục Đào cùng cô trợ lý của gã mới từ từ đi lại. Trên gương mặt cô trợ lý kia còn vài cái mụn đang ứng đỏ, người như mới xịt hơi nhiều nước hoa, mùi vẫn còn rất đậm. (Share by scapthuankhiet. com)

Mạc Thiện Ny đã gặp những chuyện như vậy nhiều rồi cũng chẳng để ý tới chỉ có điều đứng hơi lùi ra xa một chút.

Dương Thần đi đến bên cạnh Lục Đào cười nói:

- Lục tổng hạ vũ khí cũng nhanh nhỉ, trừ thời gian cho công tác chuẩn bị và chỉnh sửa đi thì thời gian ông bắn phát súng với súng phóng đạn đi cũng chẳng khác gì nhau.

Lục Đào bị chạm đúng nọc nét mặt hiện vẻ không hài lòng, nhưng nhiều năm bôn ba trên thương trường đã rèn cho y sự nham hiểm sắc bén. Hơn nữa trước khi đi Tăng Tâm Lâm còn dặn dò y không chấp nhặt với gã Dương Thần cho nên y cũng lập tức đáp trả:

- Làm gì được lợi thể tuổi trẻ như ông Dương đây, già rồi, yếu rồi.

Câu chuyện hàn huyên một lát rồi cả bốn người cùng nghe thấy thông báo trên loa phát thanh liên tiếp đến cổng kiểm tra an ninh, đi đến khu vực đợi lên máy bay.

Nửa giờ sau, 4 người bắt đầu lên máy bay, Dương Thần còn cố tình nhìn số ghế ngồi của Mạc Thiện Ny, quả nhiên là ngồi cạnh mình, vì thế hắn đắc ý cười với người đẹp. Mạc Thiện Ny cũng phát hiện ra, cô cắn môi không nói năng gì.

Dù sao cũng là một công ty lớn đi công tác, mua vé đều là hạng thương nhân vì vậy cũng đi lối đi riêng để lên máy bay, bốn người cabin không phải xếp hàng.

Đi gần đến cửa lên máy bay, phía đối diện là cô tiếp viên thân hình đầy đặn mặc váy màu lam có đeo một dải màu trắng ngang người, từ xa cô đã cúi người cất giọng ngọt ngào “chào mừng quý khách”.

Dương Thần nghe âm thanh có chút quen thuộc, đến gần nhìn kỹ một chút, lập tức dừng bước chân có phần như không dám tin.

Cô gái vừa tươi cười chào đón khách cũng sững sờ tại chỗ, đôi mắt đẹp ẩn dưới hàng mi cong vút hiện nét khó tin, còn có niềm vui bất ngờ cùng thần sắc e lệ, đôi môi màu anh đào e lệ, đôi gò má khẽ ửng hồng.

- Tiểu công chúa An Tâm yêu quý của tôi, em đang sắm vai gì thế này? Muốn đùa cợt sao?

Dương Thần dờ khóc dờ cười, cô tiếp viên trước mặt cùng mình đã có một quãng tình cảm mãnh liệt kéo dài. Từ sau khi chia tay cô gái này đã không có liên lạc gì, hẳn vốn nghĩ rằng cũng giống như vô số những cô gái cũng không có giao điểm nào trên đường đời về sau nhưng không ngờ tới cô con gái nhà giàu này lại có thể tới đây làm tiếp viên hàng không.

An Tâm cũng bình tĩnh lại, nhìn thấy người đàn ông đã lấy đi thứ quý giá nhất trong cuộc đời mình cũng có một cảm giác khó gọi tên, trước kia sau khi chia tay với hắn cứ ngỡ rằng bản thân đã gột sạch kí ức quên được hắn, thế nhưng lúc phải đôi mắt, An Tâm lại có một ước muốn mãnh liệt là bước đến ôm hắn thật chặt, nhưng nghĩ đến tình huống lúc bấy giờ, cô nhẹ nhàng cười:

- Ngài kị sỹ, xin mời!

Mạc Thiện Ny ở phía sau Dương Thần nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy rõ ràng giữa hai người này có điều gì đó bất thường, thấy Dương Thần lại thân mật với một người đẹp, trong lòng có cảm thấy chút dư vị, cô khẽ hừ một tiếng rồi nhắm mắt làm ngơ bước nhanh vào khoang hành khách.

Lục Đào cùng cô trợ lý của hắn không suy nghĩ quá nhiều hoặc có lẽ trong mắt bọn họ tất cả nam nữ đều có khả năng.

An Tâm nhìn thấy thái độ Mạc Thiện Ny kì lạ không nhịn được cười ha ha với Dương Thần:

- Ngài kị sỹ, xem ra công chúa của ngài cũng không ít.

- Cô ấy?

Dương Thần cười khỏ

- Là công chúa, mà có khi là công chúa của nước đối địch.

Khoang thương nhân ít người hơn tưởng tượng, có mười mấy ghế ngồi, ngoài bốn người họ ra chỉ còn có hai người khác nữa. Chủ yếu là vì chuyến bay đi Hồng Kông cũng nhiều, lại không phải mùa cao điểm du lịch nên cũng không lấy gì làm lạ.

Điều làm Dương Thần bất ngờ chính là An Tâm không ngờ lại là tiếp viên trưởng đoàn bay, các chỉ dẫn an toàn bằng tiếng Anh và tiếng Trung trước khi cất cánh đều do cô thực hiện, điều này có nghĩa là không phải người ta rảnh rỗi làm cho vui mà chính là tiếp viên hàng không chuyên nghiệp.

Sau gần nửa tiếng chờ đợi nhằm chán cuối cùng máy bay cũng cất cánh

bay thẳng lên mây xanh.

Sau khi phát hiện ra hành khách trong khoang thương nhân không đến một nửa, Mạc Thiện Ny cũng rất linh hoạt đổi chỗ ngồi ra một góc cách xa Dương Thần, không buồn đả động gì tới hắn, còn Lục Đào và thư ký của y thì ngồi rong một góc khuất, hai người tình chàng ý thiếp, chốc lát lại còn động chân động tay làm trò phía dưới làm mặt cô thư ký cứ ửng đỏ, đúng là ân ái nhanh.

Không quá lâu, An Tâm đẩy xe đi ra, gương mặt mang nụ cười chuyên nghiệp, đưa đồ uống đến cho hai khách phía trước.

Lúc đến chỗ Mạc Thiện Ny, cô lạnh nhạt gọi cốc nước rồi nhắm bắt bắt đầu ngủ, còn Lục Đào liên tục xua tay không cần gì cả, tiếp tục nói chuyện với cô thư ký của gã.

An Tâm đi tới cạnh Dương Thần, hỏi một cách máy móc xem hắn muốn uống gì.

Dương Thần cũng không nói, không ngừng thăm dò đường cong của An Tâm bên trong bộ đồ tiếp viên hàng không kia, trong đầu khắp khởi những ý tưởng.

- Này sói háo sắc, đừng nhìn tôi như thế chứ, tôi còn phải làm việc đây!

An Tâm cau mày, thoáng đỏ mặt nói nhỏ. (Share by scapthuankhiet. com)

Dương Thần bật cười rồi chộp lấy bàn tay nhỏ nhắn của An Tâm:

- Công việc của cô không phải là phục vụ khách hàng sao, bây giờ tôi chính là khách hàng, tôi đang cần uống nước, cần cô, vậy thì phải làm sao?

An Tâm bị Dương Thần nắm chặt tay, trong lòng bỗng run rẩy, cô vốn nhạy cảm, lần đầu tiên cuồng nhiệt với Dương Thần, cái cảm giác khi ấy, cô không thể nào quên được, mặc dù đã cố gắng kiềm chế bản thân, nhưng bây giờ Dương Thần đột nhiên xuất hiện, làm cô cảm thấy rất bất an.

Hai giọt nước mắt long lanh rơi ra, An Tâm khẽ cúi xuống nói gì đó với Dương Thần, rồi xấu hổ rút tay về đẩy xe đi mất.

Dương Thần cảm thấy rất bất ngờ, cho dù hắn đã “xông pha” rất nhiều lần, nhưng nghe mấy lời của “hồ ly tinh” ấy, hắn vẫn không kiềm được, nuốt nước bọt ừng ực.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 147

Thích Gì Ở Em?

Sau 15 phút suy nghĩ trôi qua, cuối cùng máy bay cũng cất cánh, mọi người thắt dây an toàn vào, không được đi lại lung tung, giọng nói của cô tiếp viên vang lên khiến tất cả mọi người đều quay về chỗ ngồi.

Dương Thần khẽ mỉm cười, tháo dây an toàn ra, lặng yên đứng dậy, đi vào trong khoang máy phía sau.

Mạc Thiện Ny vừa chớp mắt nhưng vẫn nghe thấy tiếng động, có chút nghi ngờ nhưng cũng không lên tiếng, lại tiếp tục nhắm mắt.

Để tiết kiệm không gian trong máy bay, nên thông thường nhà vệ sinh trên máy bay không có nhà vệ sinh nữ và nhà vệ sinh nam, trừ phi là thiết kế đặc biệt của những máy bay hạng sang.

Bây giờ Dương Thần đặc biệt thích thiết kế nhà vệ sinh của máy bay này, bởi vì như vậy, anh không cảm thấy ngại khi vào nhà vệ sinh nữ.

Bởi vì có một khoảng thời gian máy bay bị lắc lư, cho nên phòng vệ sinh đương nhiên không có người dùng, Dương Thần đã nhanh tay khoá cửa nhà vệ sinh lại.

Chưa đến một phút đồng hồ, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: cóc, cóc, cóc....

Sau 3 tiếng gõ cửa, Dương Thần mở cửa.

Khoác lên mình bộ đồ màu lam mềm mại, cửa vừa mở, trong nháy mắt cô đã nhào vào lòng Dương Thần.

Không gian chật hẹp của nhà vệ sinh có thể chứa được hơn 5, 6 người. Lúc này 2 người dạng người ra cũng cảm thấy chật chội.

Sau khi Dương Thần thuận tay khoá nhà vệ sinh lại, một tay ôm lấy vòng eo mềm mại, tay kia đặt vào ngực, dùng lực mà nhéo nhẹ vài cái, phát ra cả tiếng động.

- Anh.... nhẹ thôi, làm đau người ta rồi.

Giọng nói quỵn rũ này đã đủ khiến đàn ông nổi điên rồi, Dương Thần hôn lấy cặp môi thơm, ngay lập tức cô đáp trả nồng nhiệt. Mặc dù hai người chỉ qua đêm có một lần nhưng hiểu nhau không ít, vì thật sự đêm đó rất khó quên. Hai thân thể đã quấn lấy nhau quá thuần thục.

Đôi môi mềm mại kia của An Tâm bị Dương Thần hôn nồng nhiệt. Cả hơi thở cũng bị đầu lưỡi thô bạo của Dương Thần chiếm lấy, ướm át quần lấy nhau. Cô cũng hôn trả lại nồng nhiệt.

Cơ thể bé nhỏ của An Tâm dường như không là gì trong vòng tay Dương Thần. Họ vẫn tiếp tục quấn lấy nhau. Dương Thần ép cô vào tường nhà vệ

sinh, kéo 2 chân cô vòng sau thắt lưng mình, giống như con bạch tuộc, đôi tay ngọc ôm lấy cổ Dương Thần, vượt nhẹ xuống lưng, 2 chân quắt lấy thắt lưng sẵn chắc, xé toạc đôi tất đen để lộ ra đôi chân và đường cong quyến rũ.

Đôi giày cao gót bị ném xuống đất một cách không thương tiếc, chỉ mặc chiếc váy mỏng màu đen, lúc này mới biết được chủ nhân của nó buộc chặt lại.

Rất nhanh, Dương Thần một tay cởi cúc ngực chiếc áo đồng phục tiếp viên, ném qua một bên, rồi cởi luôn ba cúc của cái áo sômi bên trong, để lộ ra cái áo ngực tím, màu tím kia càng tôn thêm làn da trắng mịn ở ngực, nhất thời làm cho Dương Thần bị mê hoặc.

- Thật khó để tưởng tượng, nhưng quả thực là tạo hoá đã ban ơn cho tôi.

Một tay Dương Thần sờ vào chỗ đầy da, tay kia ghì chặt tạo thành lớp nhân, nhưng nó trắng mịn khiến Dương Thần không đành lòng dùng sức, dường như chỉ cần dùng một chút lực là có thể làm tổn thương rồi.

Nghe được lời khen ngợi của Dương Thần, An Tâm khẽ mỉm cười để lộ hai má lúm đồng tiền. Nhưng trong đôi mắt long lanh ấy lại bùng nổ xuân tình mãnh liệt.

Dương Thần vượt ve rất nhẹ nhàng, khiến cô thở hồn hển, cuối cùng không chịu nổi mà khẽ cắn vào tai Dương Thần:

- Tôi thích những người mạnh mẽ một chút, anh dám không?

- Chỉ sợ em không chịu nổi thôi.

- Rút súng của anh ra đi. Chàng kỵ sĩ.

An Tâm nở nụ cười quyến rũ, đột nhiên một tay Dương Thần vượt ve xuống phía dưới, tay kia đã sớm ngẩng cao “sừng rồng” của hắn.

Bị khiêu khích như vậy, Dương Thần còn có thể nhẫn nại được sao, cười gian tà. Đột nhiên ép An Tâm lên tường, rồi lại đặt xuống đất.

Hai chân An Tâm như nhũn ra, không biết ý đồ của Dương Thần là gì, chỉ thấy Dương Thần nhanh như chớp đã ghì chặt phía dưới.

Đột nhiên “vũ khí” xuất hiện ngay trước mắt khiến trong lòng cô có chút e ngại. Ngẩng đầu tội nghiệp nhìn Dương Thần. Đã xem qua nhiều lần phim X rồi, cô ta đương nhiên biết nữ nhân là phải để nam nhân ấn vào ở phía dưới.

- Lớn quá, em lại không có kinh nghiệm, không được...

- Không thử làm sao biết được?

Nói xong, Dương Thần thoáng cái đã đè lên người cô, cô không thể không nhắm mắt lại, mở rộng bờ môi anh đào ra.

Đã nửa năm qua không được hưởng thụ cái cảm giác này, Dương Thần sáng khoái thở phào một cái, tuy kỹ xảo của An Tâm không mới lạ. Căn bản là không biết cách chiều đàn ông. Nhưng chỉ cần cúi đầu nhìn thấy bộ đồ đồng phục tiếp viên màu lam, và khuôn mặt đoan chính ấy, nghĩ đến người phụ nữ vì mình mà làm như vậy, trong lòng cảm thấy thích thú hơn nhiều so

với cảm giác thật của cơ thể.

Sau mười mấy phút trôi qua, An Tâm không thở nổi, mồ hôi đầy tràn đầy trên khuôn mặt.

Dương Thần cũng đau lòng, liền ôm lấy cô ta, hôn thắm thiết, rồi lại đặt cô ấy sát vào tường. Từ phía sau kéo chiếc váy đồng phục của An Tâm xuống, để lộ ra cặp đùi trắng ngần.

An Tâm nhanh chóng nhắm mắt lại, mông hơi nâng lên, để lộ ra đường cong quyến rũ, tuy rằng đây là lần đầu tiên làm tư thế xấu hổ này, nhưng ngược lại cô lại cảm thấy kích thích vô cùng.

Trong nháy mắt, khi Dương Thần tấn công từ phía sau, tuyệt nhiên không thể biết được 2 người giờ đang ở độ cao nào, bên trong toilet của máy bay chật hẹp này ngoài 2 linh hồn và da thịt đang quần lấy nhau kia thì không có ai khác.

Hơn nửa giờ sau, cuộc chơi kết thúc, hai chân của An Tâm sớm đã không đứng vững mà nhẹ nhàng ngã vào lòng Dương Thần, mặt đỏ ửng, quần áo xộc xệch, giống như một dòng nước suối, hồn hên hưởng thụ cảm xúc mãnh liệt sau những hạnh phúc ngọt ngào.

Dương Thần một tay vuốt ve cặp đùi trắng mịn của An Tâm, hỏi:

- Sao em lại làm tiếp viên hàng không?
- Em vốn là tiếp viên hàng không mà.

An Tâm đáp lại:

- Bởi vì không muốn đi theo con đường mà ba em đã chọn, cho nên khi chưa tốt nghiệp em đã đi làm tiếp viên hàng không rồi, chỉ có làm việc trên máy bay em mới có thể chứng minh năng lực của mình cho ba em thấy được.

- Ba em có đồng ý không?

- Chủ tịch hãng hàng không này là chú của em, khi còn trẻ rất thích mẹ em, từ nhỏ cũng rất quý em. Em nói muốn làm tiếp viên hàng không, ông liền đồng ý ngay, dù ba em không đồng ý thì ông cũng chẳng có cách nào cả.

An Tâm cười tinh quái.

Dương Thần mỉm cười, nhưng cũng không thể nói vậy được:

- Chồng em đâu, có còn đến làm phiền em không?

An Tâm lắc đầu:

- Em không muốn nhắc đến anh ta nữa, em nói với ba em rồi, nếu mà còn ép em, em sẽ tự sát. Có thể là sau khi anh ta nhìn thấy em nổi khùng lên liền sợ chạy mất dép rồi cũng nên. Dù sao thì em vẫn còn trẻ mà, cứ làm tiếp viên hàng không mấy năm đã rồi tính. Sau này có thể anh ta sẽ lấy người khác, em cũng không phải đau đầu nữa.

- Anh vừa mới có một quyết định. Dương Thần cười nói.

An Tâm tỏ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Cái gì cơ?

- Lần trước đã nói rõ ở đồn cảnh sát rồi còn gì, nếu có gặp lại, em phải

sinh cho anh một đứa con. Bây giờ chúng ta tính sao đây?

An Tâm ngẩn người ra, hơi lúng túng.

- Anh thật sự muốn em sinh cho anh một đứa con hay sao. Chúng ta không thể được. Ba em không đồng ý em gả cho anh đâu.

- Anh cũng chưa nói muốn kết hôn với em mà.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Anh cũng kết hôn rồi. Bà xã của anh cũng xinh lắm.

- Vậy ý anh là sao, anh định đùa em sao!

An Tâm thở hắt hển, nghe được Dương Thần đã có vợ con, trong lòng cảm thấy không vui.

- Không phải là đùa giỡn.

Dương Thần thật lòng nói:

- Anh không muốn em thuộc về bất cứ người đàn ông nào khác, em phải là người phụ nữ của anh, bằng không, anh sẽ khiến người đó phải chết.

An Tâm vừa định nói Dương Thần hay nói giỡn, thì cô thấy trong ánh mắt của người đàn ông này là sự chân thật, mặc dù lời nói không bay bổng gì, nhưng trong ánh mắt lại làm người ta không thể không tin được. Lời nói này không phải thuận miệng mà nói ra — hẳn thật sự sẽ giết người!?

- Anh đừng làm như vậy có được không... em... em sợ...

An Tâm cúi đầu xuống lấp bắp nói.

Dương Thần khẽ hôn lên trán cô, mỉm cười:

- Làm sao phải sợ, anh cũng không phải là muốn giết người, chẳng qua chỉ là muốn nói em thuộc về anh thôi.

- Làm sao anh có thể ngang ngược như thế được cơ chứ, như thế là cướp đi tuổi thanh xuân của em rồi còn gì.

An Tâm nhỏ giọng trách móc.

- Trên thế giới này không có gì gọi là công bằng cả, buổi tối hôm đó khi mà em dẫn anh đến khách sạn thuê phòng, em đã phải biết chắc có ngày hôm nay rồi. Có thể em nghĩ anh ngang ngược, thô lỗ, nham hiểm, độc ác, nhưng anh có thể đảm bảo với em, mỗi câu anh nói đều là thật lòng, anh yêu em, cho nên muốn em là người phụ nữ của anh. Nếu em vẫn hoài nghi khả năng của anh, anh không ngại giết hết những người đàn ông ở bên cạnh em, thậm chí là ba của em.

Dương Thần nói rất bình thản, nhưng trong lòng lại chát chứa bao suy nghĩ, khiến cho An Tâm càng bị xúc động.

Thật lâu sau đó, An Tâm thở dài một tiếng:

- Anh thật xấu xa, anh thích cái gì ở em chứ?

- Thích một người, không có lý do nào cả, nhưng ghét một người thì có vô vàn lý do.

An Tâm bấu môi:

- Có phải đối với người đàn bà nào anh cũng nói như vậy phải không?

- Không phải, em không phải là người anh yêu nhất, nhưng lại là người phụ nữ đầu tiên khiến anh nói như vậy.

Dương Thần nói.

- Nếu em trở thành người của anh, liệu có phải cả đời này em chỉ là tình nhân của anh thôi sao?

- Nếu như em không ngại, hoàn toàn có thể ngồi uống trà nói chuyện cùng với vợ anh, anh không có ý kiến gì, chỉ là xem bản lĩnh của em thế nào.

Dương Thần cười nói.

An tâm đưa đôi bàn tay ấm áp xoa lên mặt Dương thần, mắt nhắm lại:

- Dương Thần, anh khiến em không có cách nào từ chối anh được, nói cách khác, em thật sự đã bị anh chiếm giữ rồi. Nhưng em không thích cảm giác bị chiếm đoạt, anh có thể để em tùy hứng không?

- Cái gì mà tùy hứng cơ chứ?

An tâm giơ 1 ngón tay lên khẽ nói:

- Trong vòng 1 năm, nếu như chúng ta vẫn có thể gặp nhau, không phải anh cố ý tìm em, cũng không phải em cố ý tìm anh. Nếu như chúng ta có thể gặp lại, em nhất định nghe theo anh, làm tình nhân của anh, sinh con cho anh, làm người phụ nữ của anh.

- Nếu như không gặp nhau thì sao? Dương Thần khẽ mỉm cười hỏi, trên thực tế vấn đề này đối với hắn mà nói rất đơn giản, chỉ cần hắn tình nguyện, nhất định tìm được An Tâm, về phần có cố ý hay không, ai có thể nói tuyệt đối được cơ chứ?

- Nếu không gặp nhau..... An Tâm buồn bã nói:

Như vậy chúng ta không có duyên rồi, nhưng em sẽ không để anh gặp người đàn ông khác đâu, anh sẽ giết người ta mất...

Phụ nữ bao giờ cũng có cảm tính, đối với An Tâm mà nói, từ nhỏ cô đã thiếu cảm giác an toàn rồi, càng tin tưởng cái gọi là “Duyên phận”, rất kiên định với tư tưởng này.

- Được, anh đồng ý, nhưng em không được chơi xấu nhé.

Dương Thần cười nói.

An Tâm mím môi, vô cùng thẹn thùng, nhìn hắn như khinh thường:

Đều đã bị anh làm hại rồi, em còn có thể đi theo ai được nữa.

Sau khi hai người mặc quần áo chỉnh tề, từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc không quá một giờ.

An Tâm mở cửa nhà vệ sinh ra, nhìn thấy có vài hành khách cả nam lẫn nữ đang đứng ngoài, bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía cô, tất nhiên đang chờ được vào nhà vệ sinh.

An Tâm chỉ ngượng ngùng cười với mọi người xung quanh, lập tức chạy về phòng làm việc.

Vừa có một hành khách nữ vào nhà vệ sinh, Dương Thần đi ra ngay.

Hành khách ở đây đều ngây người ra ——cả nam và nữ cùng vào một

nhà vệ sinh.

Dương Thần thấy ánh mọi người nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, bất mãn mà lớn tiếng nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn, con trai đứng đi tiểu, con gái ngồi, cùng nhau đi vào nhà vệ sinh có vấn đề gì sao!?

Nói xong, Dương Thần quay người trở về khoang máy.

Chỉ còn lại vài hành khách, nhìn trong nhà vệ sinh chỉ có duy nhất một bồn cầu, ngăn người ra....

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 148

Hoàng Hôn

Sau khi trở về khoang thương nhân, Dương Thần quay lại chỗ ngồi nghỉ ngơi, tuy nửa tiếng mây mưa khiến hắn thấy rất hài lòng, nhưng mà yếu ở cái nhà vệ sinh chật chội như thế cũng khiến hắn bị đau xương sống.

Nhưng đúng lúc này, Dương Thần bắt gặp ánh nhìn từ đôi mắt sắc lạnh.

Dương Thần thấy rung mình, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy không biết từ lúc nào mà Mạc Thiện Ny đang nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn rồi.

Dương Thần không biết nên làm thế nào, chỉ ngượng ngịu cười, cảm giác như ngồi trên đồng than vậy.

Máy bay chuẩn bị tiếp đất, lúc này đã là buổi trưa, máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Hongkong, những hành khách của khoang thương nhân đi xuống trước.

Khi bước ra khỏi khoang hành khách, An Tâm đã ăn mặc chỉnh tề như lúc đầu, hướng về phía Dương Thần với một nụ cười thoải mái, trong mắt ánh lên tia tiếc nuối, lén trao cho Dương Thần một nụ hôn gió.

Dương Thần nuốt nước bọt, hắn đã nhìn thấy mỹ nhân kia đúng là một con hồ ly đầu thai.

Nhìn thấy cảnh đó, Mạc Thiện Ny hắng giọng, bước nhanh đi, làm như là không đi cùng một đường với Dương Thần.

Dương Thần tròn mắt nhìn An Tâm, sau đó mới bắt đầu bước nhanh theo Mạc Thiện Ny.

- Nghe tôi nói này Mạc tiểu thư, cô biểu hiện như vậy là sao, tôi đã chọc giận cô sao?

Dương Thần buồn bã hỏi nhỏ.

Mạc thiện Ny cười lạnh:

- Cô tiếp viên đó cũng không tồi nhỉ?

Dương Thần sững sốt, cũng không giấu diếm nữa:

- Làm sao mà cô biết được?

Mạc Thiện Ny thấy anh ta không ngần ngại mà thừa nhận như vậy, càng thấy ức chế, người này chẳng lẽ không thấy mặt mặt sao.

- Làm sao mà tôi biết được? Khi tất cả mọi người đều thắt dây an toàn anh lại cố ý đi toilet, cô tiếp viên đó cũng đi toilet, cả hai người đều đi một tiếng mới trở ra, anh nghĩ tôi là con ngốc sao?

Trông thấy dáng điệu giận dữ của Mạc Thiện Ny, trong đầu Dương Thần chợt lóe lên một ý nghĩ, cười nói:

- Không phải là trưởng ban Mạc của chúng ta đang ghen đấy chứ?

- Gh...ghen sao?

Mạc Thiện Ny đỏ mặt, vội thanh minh:

- Tôi mà lại phải ghen sao, anh tưởng ai cũng đa tình như anh hả? Chỉ là tôi thấy tiếc cho Nhược Khê, có một ông chồng không biết xấu hổ như anh, thật là khó để sống cả đời với một con người như anh.

Hai người vừa đi ra sân bay vừa nói như vậy, xung quanh người người đi lại không ngớt, rất ồn ào, cho nên chẳng ai nghe được hai người này đang nói chuyện gì.

Dương Thần cười nói:

- Cô không phải là tôi hay Nhược Khê, làm sao biết được chúng tôi có muốn chung sống cả đời hay không?

- Sao? Lẽ nào anh lại muốn ly hôn với Nhược Khê, để dễ bề đi tìm một con hồ ly?

Mạc Thiện Ny tức tối hỏi.

- Đây, cô kích động gì chứ, tôi còn chưa nói gì, cho dù là có ly hôn cũng không ly hôn với cô, tôi chỉ tiện miệng mà nói vậy thôi.

Dương Thần không nghĩ là cô ta lại phản ứng dữ dội như vậy.

Mạc Thiện Ny nhìn thẳng vào Dương Thần:

- Tôi cho anh biết này anh Dương, tốt nhất là anh đừng có quanh co, nếu như anh làm tổn thương đến Nhược Khê, tôi nhất định sẽ không để yên cho anh đâu.

Nhìn người phụ nữ này đang đứng gần trong gang tấc, đôi mắt đẹp giờ đang sáng sủa, Dương Thần gượng cười xoa tay:

- Làm sao có thể như vậy được, tôi yêu cô ấy còn không hết làm sao có thể làm cô ấy tổn thương chứ?

- Tốt nhất là như vậy.

Mạc Thiện Ny nói:

- Theo những gì tôi biết về Nhược Khê, ngoài miệng thì không nói, nhưng là cô ấy là người mà ngay cả biết là sẽ chết cũng sẽ không quay đầu lại, cô ấy vốn đã quyết định lấy anh, nhất định là sẽ không thay đổi ý kiến, nếu như anh dám vì người phụ nữ khác mà vứt bỏ cô ấy...thì tôi sẽ vì Chủ tịch mà khiến anh sống không bằng chết.

Những lời này của Mạc Thiện Ny thật tàn độc, ánh mắt sắc lạnh kia đã cho Dương Thần biết rằng cô ta đang rất nghiêm túc, khiến hắn có cảm giác lạnh sống lưng.

Chỉ có điều, từ đầu đến cuối, Mạc Thiện Ny chưa hề nói Dương Thần “không được” có tình nhân khác, chỉ nói không được làm tổn thương Nhược Khê, trong đó có chứa hàm ý, có chút gì đó huyền bí.

Trên đường đi đến lối ra, ở cổng đã hẹn trước, có 4 người cầm một tấm bảng với dòng chữ nổi bật “Ngọc Lôi, Trường Lâm”, người nào cũng mặc âu phục, thắt cravat, vẻ mặt trang trọng đã đợi sẵn rồi.

Đi tới gần mới phát hiện ra người đứng đầu mặc âu phục xanh thẫm thắt càvát đỏ, tướng mạo rất tuấn tú, là một thanh niên cao hơn 1.80m, khuôn mặt tươi cười nhiệt tình, chắc hẳn là người dẫn đầu đoàn đi đón tiếp.

- Đã phải đợi lâu rồi, cuối cùng cũng đợi được công ty Quốc Tế Ngọc Lôi và Trường Lâm, tôi là phó chủ tịch tập đoàn Mộ Vân, Lý Mộ Hoa, bố tôi là Lý Đức Thâm, vì bố tôi hôm nay không được khỏe, không tiện ra ngoài, cho nên cử tôi đến đón các vị, thay mặt bố tôi xin lỗi mọi người.

Lý Mộ Hoa tươi tỉnh bắt tay Lục Đào trước, sau đó bắt tay Dương Thần và Mạc Thiện Ny, trợ lý của Lục Đào nhanh chóng chạy đến, ánh mắt rất tinh tường, thoáng cái đã có thể nhận ra ai là người quan trọng.

Lục Đào khiêm nhường nói:

- Không ngờ là Lý thiếu gia lại đích thân đến đón, thực sự là rất vinh hạnh, nào dám để Lý tiên sinh đích thân tới chứ.

- Không ngờ rằng quý công ty lại trang trọng đến vậy, chúng tôi lại đến chậm thế này.

Mạc Thiện Ny cũng cảm thấy có lỗi mà nói.

Dù sao mấy người Lý gia cũng ăn mặc chỉnh tề, còn bọn cô thì có vẻ đơn giản hơn.

Lý Mộ Hoa vốn vã hỏi:

- Vị này chắc là người đã được nhắc đến trong hồ sơ, cô Mạc Thiện Ny, cô Mạc không cần đề ý chuyện đó, đầu sao quý công ty cũng là công ty thời trang, chúng tôi có thể hiểu được.

Lý Mộ Hoa có vẻ rất hiền hòa, sau khi cùng với mấy người nói chuyện, liền dẫn mấy người ra khỏi sân bay, ngồi lên xe trước, theo sau là chiếc BMW đen bóng, ở giữa là một chiếc Cadillac, khí thế rất hào hùng.

Ô tô lướt nhanh trên xa lộ, trong chiếc xe dài rộng, Lý Mộ Hoa đích thân rót 4 chén rượu lạnh, cùng 4 người cạn ly vì tình hữu hảo.

Lý Mộ Hoa không có chút gì ngạo mạn của con cháu gia tộc lớn, điều này khiến cả 4 người đều cảm thấy rất thoải mái, ngay cả Dương Thần cũng không kìm được suy nghĩ, người này đẹp trai không kém gì mình!

- Xin hỏi 4 vị đã từng đến Hongkong chưa?

Lý Mộ Hoa nhã nhặn hỏi.

Lục Đào và trợ lý đều là lần đầu tiên đến Hongkong công tác, nhưng Mạc Thiện Ny thì đã đi mấy lần rồi, còn Dương Thần, số lần đến đây ngay cả hắn cũng không rõ nữa. Bởi vì Hongkong là nơi có nhiều triển vọng, là trung tâm thương mại, lại là nơi xuất hiện nhiều nhân vật chính trị giàu có và quan trọng, hẳn trước đây thường tới đây để giải quyết một số công việc nhưng không tiện nói ra, đành nói:

- Chưa từng đến.

Lý Mộ Hoa liền cười nói:

- Vậy cũng tốt, lần này đến Hongkong, nhất định phải để Lý gia chúng tôi

tận tình tiếp đãi, người làm ăn nói chuyện làm ăn, hơn thế Mộ Hoa còn muốn được làm bạn tốt của các vị, hy vọng về sau có thể cùng phát triển.

- Phó tổng Lý khách khí quá, trước khi đến đây tổng giám đốc Tăng của chúng tôi cũng đã nói qua về họ Lý là một danh gia vọng tộc, đời này lại có Mộ Hoa công tử tài năng thế này, vị thế lại tăng thêm một tầng nữa rồi.

Lục Đào tăng bốc.

Lý Mộ Hoa xua tay nói:

- Giám đốc Tăng lại khách khí nữa rồi, ngài ấy đến từ nhà họ Tăng ở Bắc Kinh, không chỉ Bắc Kinh, mà còn có quan hệ rộng rãi với nhiều tỉnh ở đại lục, ở đất HongKong nhỏ bé này, tuy phát triển nhưng cũng như là ếch ngồi đáy giếng, không thể so bì về gia thế được.

Nghe những lời tăng bốc nhau của 2 bên, Dương Thần có chút khó chịu, nên cắt ngang mà hỏi:

- Phó tổng giám đốc Lý, giờ chúng ta đang đi đâu đây, tôi thấy hơi đói bụng, có thể đi ăn trước không? '

Lời nói thẳng đó đã khiến cho những người ở đây có vẻ khó xử, Lý Mộ Hoa hơi xấu hổ nói:

- Anh Dương xin đừng vội, chúng ta đang trên đường đến tập đoàn của chúng tôi, đây là một khu giải trí gồm có khu vui chơi và khu ẩm thực, tựa núi giáp biển, ngay bên cạnh vịnh Kim Trạch, phong cảnh rất đẹp, khoảng hơn nửa tiếng nữa là tới, bố tôi và cốt cán của công ty đang đợi ở đó, tới nơi chúng ta có thể ăn ngay.

- Xin hỏi phó tổng giám đốc Lý, cụ thể cuộc đàm phán lần này khi nào mới bắt đầu?

Mặc Thiện Ny vẫn quan tâm đến việc đàm phán hợp tác hơn.

Lý Mộ Hoa nghiêm mặt nói:

- Cô Mặc cứ yên tâm, hôm nay các vị ngồi máy bay đã mệt, mời mọi người nghỉ lại sơn trang, bố tôi và đoàn các nhân viên cùng các vị có thể thỏa mái một chút, đợi đến ngày mai sẽ chính thức bắt đầu hội đàm, hai ngày sau đó sẽ sắp xếp để mọi người đi tham quan nghiên cứu, và thảo luận cùng với chuyên gia nghiên cứu, sau đó sẽ cùng thảo ra hợp đồng.

- Xem ra phó tổng giám đốc Lý đã sắp xếp rất chu đáo, Thiện Ny tôi nhiều chuyện quá rồi.

Lý Mộ Hoa thẳng thắn nói:

- Đó mới là thái độ hợp tác tốt, cô Mặc không cần để ý.

Sau nửa tiếng đồng hồ, đoàn xe sang trọng của Mộ Hoa từ từ đi vào giữa hai hàng cây tươi tốt, lúc này trời đã vào thu, khắp núi đồi trải một màu lá đỏ, dọc đường đi cũng trải đầy lá vàng.

Men theo đường núi đẹp và u tịch không ngừng lên cao, dần dần có thể thấy được cảnh biển mênh mông ở phía xa xa, biển màu xanh thẳm, khu nhà ở được xây dựng theo lối kiến trúc cổ, tạo nên sự đối lập mới mẻ với phong

cảnh trên núi.

- Đình xa tọa ái phong lâm văn, sương diệp hồng vu nhị nguyệt hoa. (dừng xe ngồi ngắm rừng phong lúc chiều tà, sương trên lá hồng hơn hoa tháng hai.)

Lục Đào bất chợt ngâm hai câu thơ.

- Hoàng hôn trên sơn trại đúng là một lựa chọn hay.

Lý Mộ Hoa đồng ý gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây là tâm huyết nửa cuộc đời của bố tôi, nếu như Tổng giám đốc Lục thích, sau này có thể lại đến, Lý gia chúng tôi rất hoan nghênh.

Tuy biết đây chỉ là những lời nói khách sáo, nhưng vẫn làm Lục Đào cười toe toét.

Khi đến sơn trang đã là xẩm tối, vừa xuống xe, điểm gây chú ý là quần thể kiến trúc rộng lớn rất độc đáo màu vỏ quýt, đây là sự kết hợp hài hòa giữa kiến trúc phương Đông và phong cách hiện đại phương Tây, làm cho quần thể kiến trúc mang một vẻ đẹp tinh tế mà không mất đi phần thực tế.

Không ít người làm của nhà họ Lý nhìn thấy đoàn xe tiến vào sơn trang, lập tức dừng công việc lại, cúi người chào một cách rất cung kính.

Bốn người đi theo Lý Mộ Hoa, tiến vào bên trong sơn trang, vào đến bên trong, mới phát hiện ra nội thất của nó không khác gì các khách sạn 5 sao thông thường.

Đi vào bên trong phòng ăn Trung Quốc, xem những đồ trang trí cổ điển, mấy chùm đèn hoa trên trần tô điểm thêm cho căn phòng, chim chóc hót líu lo ngoài ban công, thiết kế này làm cho căn phòng lộ hết được vẻ đẹp thanh tịnh và tao nhã bên trong.

Trong phòng lúc này có 4 người đàn ông trung niên đã ngồi, vừa uống trà vừa khẽ nói gì đó.

Một vị mặc áo hình trái tim màu xám, tóc bạc, ngồi ở vị trí chủ tọa, nhưng dường như ông ta không tiện đi lại, ngồi trên một chiếc xe lăn, dung mạo ông bình thường, nhưng khi thấy Mộ Hoa dẫn 4 người đi vào cửa, ông rất nhanh mỉm cười và nói:

- A ha, những vị khách quý cuối cùng đã tới rồi, Đức Thâm không nghênh đón từ xa, xin thứ lỗi.

- Tổng giám đốc Lý khách sáo quá, để cho Lý công tử đến đón chúng tôi là tốt lắm rồi.

Lục Đào khách sáo cười nói.

Mấy người chào hỏi nhau xong liền ngồi xuống, không khí rất ôn hòa, mọi người tuy ai cũng có mục đích riêng, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng giữ mối quan hệ thật tốt.

Lý Đức Thâm thấy không còn sớm, nháy mắt với Lý Mộ Hoa. Lý Mộ Hoa hiểu ý gật gù đầu, vỗ tay một cái, nói với mấy người phục vụ đứng ở cửa:

- Dọn thức ăn lên.

Mấy người phục vụ nhanh chóng dọn đủ loại đồ ăn thơm ngon đã chuẩn bị sẵn lên. Mọi người, trừ Dương Thần, tất cả đều là những người có nhiều kinh nghiệm trên thương trường, vừa ăn vừa uống rượu, vừa nói chuyện về tình hình các phương tiện truyền thông trong ngành thời trang ở Trung Hải và Hongkong, nói chuyện rất hào hứng.

Ăn uống được một lúc, đột nhiên có một người phụ nữ có vẻ như là quản lý nhà hàng vội chạy đến thì thầm vài câu với Lý Đức Thâm.

Lý Đức Thâm tay cầm đĩa bỗng cứng lại, sau đó đặt mạnh đĩa xuống bàn “chát” một tiếng!

- Làm sao có thể như vậy!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 149

Anh Em Nhà Họ Lý

Vừa nãy vẫn còn bình thường, thế mà bây giờ ông lại nổi giận đùng đùng lên, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngay sau đó mấy vị lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Mộ Vân liền hỏi Chủ tịch xem đã xảy ra việc gì.

Lý Đức Thâm với vẻ mặt đăm chiêu cũng không nói gì, Lý Mộ Hoa đang đứng cạnh ông cũng nhíu mày, dường như đang nghĩ cái gì đó.

Đúng lúc này, bỗng có một người đàn ông mặc áo sơ mi lão đạo bước vào phòng, mặt đỏ tung bừng, miệng luôn mồm chửi rủa, sặc mùi rượu.

Bộ dạng của người đàn ông này rất giống với Lý Mộ Hoa, dáng người hơi thấp, béo. Đứng cũng không vững, vừa mới chạy vào phòng đã ngã lăn ra đất rồi. Bò đến chỗ Lý Đức Thâm, ôm vào chân ông rồi đứng dậy gào khóc lên.

Cảnh tượng này đều khiến tất cả mọi người cảm thấy ngại ngùng, dù sao thì đây cũng là chuyện của nhà họ Lý, bất luận là ai đi chăng nữa, cũng đủ khiến Lý Đức Thâm mất mặt rồi.

- Khốn khiếp!

Lúc này Lý Đức Thâm tức giận vô cùng, sắc mặt tự nhiên biến sắc. Bởi vì đi đứng không tiện, cho nên tiện tay đập vào đầu người này đuổi ra ngoài.

Chàng thanh niên này ngã ngựa xuống mặt đất. Nhưng như vậy cũng không làm cho gã tỉnh táo, ngược lại còn ôm lấy đùi Lý Đức Thâm, gào khóc còn to hơn lúc nãy.

- Huhu... Ba! Sao số con khổ thế này... Tina không cần con nữa rồi... Tina đã theo người khác rồi... huhu..

Những vị khách có mặt ở đây đều biết thân biết phận không nói gì. Dương Thần và bốn người khác lúc này mới hiểu, thì ra đây là một đứa con khác của Lý Đức Thâm.

Lý Đức Thâm đã bị mất mặt trước bao nhiêu người, vô cùng tức giận. Nhưng thằng con bất trị này cũng là do ông sinh ra, ông cũng không thể vứt bỏ nó được, đành phải nén giận nói với mọi người:

- Thật ngại quá, đứa con có lớn mà không có khôn này của tôi, từ nhỏ đã không được giáo dục tốt, cả ngày không lo làm việc đàng hoàng, tôi cũng hết cách rồi, đã khiến mọi người chê cười rồi.

- Chủ tịch hội đồng quản trị không cần phải bận tâm, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Tôi thấy cậu chủ chắc bị đả kích sâu sắc nên mới chạy đến phòng của Chủ tịch mà khóc lóc kể lể thôi.

Một người cao to an ủi một câu.

Lúc này Lý Mộ Hoa đứng dậy, đi đến bên cạnh người anh Lý Mộ Thành,

nâng hẳn dậy:

- Anh, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng ôm ba như vậy, còn có khách ở đây nữa.

Lý Mộ Thành xoay người ngược lại ôm lấy chân Lý Mộ Hoa:

- Em à! Anh khổ quá... Tina muốn cái gì anh đều cho cô ấy... tại sao cô ấy lại bỏ anh...

- Anh... Đừng khóc nữa, có chuyện gì thì từ từ nói, em sẽ nghĩ cách giúp anh, được không?

Lý Mộ Hoa giống như người anh, vì bất dĩ mới động viên Lý Mộ Thành như thế.

Lý Mộ Thành khóc rống lên như đứa trẻ con, gã vẫn không ngừng kêu gào:

- Tina không cần tôi, tôi đi chết đây.

Hắn nói linh tinh trong lúc say.

Hình ảnh đứa con trưởng họ của một gia tộc lớn như thế này, cũng chẳng lấy gì làm tốt đẹp cả, huống chi lại còn có khách khứa ở đây.

Đúng lúc mọi người đều xấu hổ không biết nói gì, cánh cửa bật ra, một người đàn ông dáng người to lớn mặc áo màu đen bước vào. Nhìn thấy dáng vẻ của Lý Mộ Thành như vậy, lập tức đỡ gã dậy, không cho gã nằm úp xuống đất, sau đó cúi đầu trước mặt Lý Đức Thâm nói:

- Xin lỗi Chủ tịch, là do tôi không cản được Đại công tử chạy vào đây, là tôi không làm tròn bổn phận.

Sắc mặt Lý Đức Thâm hơi chùng xuống hỏi:

- Lý Mông, ta bảo ông chăm sóc nó, làm sao nó lại thành ra như thế này hả?

- Thưa Chủ tịch, vì tiểu thư Tina con gái ngài Scott ở nước Anh sau khi học xong đại học đã quyết định về nước kết hôn, cho nên muốn tuyệt giao với Đại công tử. Đại công tử một mình uống rượu suốt cả đêm nên bây giờ mới thành ra như thế này.

Lý Mông trả lời rất bình thản.

- Vì một đứa con gái, nó muốn mất mặt đến bao giờ nữa?

Lý Đức Thâm ho khan vài tiếng, Lý Mộ Hoa liền chạy đến bên an ủi.

Nhìn ánh mắt quan tâm của Lý Mộ Hoa, Lý Đức Thâm mới cảm thấy được an ủi ít nhiều, quay sang Lý Mông nói::

- Đưa tên tiểu tử này về phòng đi, đừng để nó ở đây làm mất mặt nhà họ Lý nữa! Để nó tỉnh hẳn rượu ta mới nói, còn dám vì đàn bà mà uống say như thế này, ta sẽ cấm cửa nó ba tháng không được bước chân ra khỏi nhà.

- Vâng, thưa Chủ tịch.

Lý Mông trả lời thật lớn. Lý Mộ Thành không thể giãy ra được nữa, bị kéo ra ngoài mà vẫn ăn nói lung tung.

Lý Đức Thâm thất thần nhìn ra cửa sổ, sắc mặt nhợt nhạt, cố gắng cười

tươi nói:

- Đã làm mọi người sợ rồi, đây là điều đáng tiếc nhất của đời tôi, không dạy dỗ con cái đến nơi đến chốn, tuy nhiên cũng may mắn tôi còn có con thứ hai Mộ Hoa, có thể tiếp quản sự nghiệp của tôi, cũng coi như là ông trời vẫn còn thương tôi.

Nghe thấy Lý Đức nói như vậy, những người có mặt ở đây ngay lập tức khen Lý Mộ Hoa đã có những biểu hiện xuất sắc ở công ty. Vị khách Lục Đào cũng khen vài câu, nói tương lai của Lý Mộ Hoa vô cùng tươi sáng.

Lý Mộ Hoa được mọi người khen ngợi cũng không tỏ vẻ quá vui mừng, quay sang Lý Đức Thâm nói:

- Ba, con cảm thấy bản tính anh hai không phải như vậy, chỉ có điều là anh ấy không hiểu nỗi lo lắng của ba, đợi sau này anh hiểu chuyện rồi, tự nhiên sẽ cải tà quy chính thôi, sẽ vì công ty mà dốc hết sức mình, xin ba hãy cho anh hai một cơ hội.

- Hừ!

Lý Đức Thâm hừ mạnh một tiếng, nói:

- Cho nó cơ hội? Chẳng lẽ ta chưa cho nó cơ hội hay sao. 3 năm trước, ta để nó tham gia vào dự án đầu tư, nó đã làm rối tung mọi chuyện lên, không phải ta nhúng tay vào thì làm gì có được công trình đó cơ chứ! Cả ngày chỉ biết có rượu chè, trai gái, thì làm gì có tiền đồ! Con là em của nó, thế mà từ nhỏ đến lớn nó đã làm được gì cho con chưa!?

- Nhưng...

- Không có nhưng gì hết! Ta coi trọng con, con đừng có mà làm ta thất vọng đấy!

Lý Đức Thâm nghiêm mặt nói.

Lý Mộ Hoa bắt đầu dĩ đành gật đầu không nói gì nữa.

Dương Thần im lặng ngồi xé thịt ăn, lắng nghe cuộc nói chuyện của hai cha con nhà họ Lý, tỏ vẻ hoài nghi.

Sau khi mời khách dùng tiệc, đoàn người của tập đoàn Mộ Vân cũng ở lại tận chiều tối, dường như đây cũng là nơi vui chơi giải trí, hơn nữa ở đây còn có những quan chức cấp cao, những giám đốc khách sạn cũng tham gia bữa tiệc, nơi đây không hề nhàm chán, mỗi người tự tìm cho mình một thú vui riêng.

Dương Thần đợi bốn người kia về khách sạn đặt phòng trước, rồi hấn và Mạc Thiện Ny mỗi người ngủ một phòng, hai phòng ở cạnh nhau.

Lục Đào và trợ lý của ông ta cũng giống như vậy, mỗi người một phòng, nhưng sau khi người trợ lý cầm chìa khóa, lại để hành lý của mình trong phòng Lục Đào, dụng ý này không cần nghĩ cũng biết được..

Với tư cách là chủ ở đây, Lý Mộ Hoa nhiệt tình đứng đợi bốn người sắp xếp xong hành lý, liền đưa đi dạo quanh khu giải trí, vừa đi vừa giới thiệu khu vui chơi giải trí, suối nước nóng, phòng tắm hơi, phòng tập thể hình,

phòng trà, trò gì cũng có. Thậm chí còn có cả võ đạo quán. Phía sau khu giải trí còn có đường đua tốc độ, đường này không dành cho xe Mercedes-Benz.

Lúc bước tới sông bạc của sơn trang đã là nửa đêm, lúc đó Lục Đào và trợ lí của gã đã đi tận hưởng thời gian của hai người, chỉ có Dương Thần và Mạc Thiện Ny cùng đi vào sông bạc với Lý Mộ Hoa.

Khách tới đây chơi bạc nhiều hơn so với nơi khác, mặc dù Hồng Kông không thể so sánh được với Macao, nhưng như thế này cũng náo nhiệt rồi.

Dương Thần chẳng có hứng thú với cờ bạc, bởi vì đánh bạc kiểu này không vui, thắng cũng không được nhiều. Đối với Dương Thần mà nói, hắn thích những trò chơi có tính kích thích cao.

Lý Mộ Hoa vừa cười vừa giới thiệu về sông bạc và một vài sự việc đã xảy ra ở đây, hắn chào hỏi một vài người quen trong kinh doanh, tỏ vẻ rất thân thiện.

Lúc ba người bọn họ tới khu chơi mạt chược, họ đã nhìn thấy có một bóng người quen thuộc.

Lý Mộ Thành mặc trang phục kiểu tây, miệng ngậm điếu xì gà ngồi bên bàn mạt chược, cùng mấy người đàn ông trung niên bụng phệ đánh mạt chược, vệ sĩ của hắn trở thành quân sư đáng tin cậy, đứng phía sau lưng ăn nói rất lịch sự.

Đối với người anh trai này, Lý Mộ Hoa lại không hề coi thường giống như người khác, sau khi nhìn thấy anh mình, Lý Mộ Hoa liền cười và tiến về phía trước:

- Anh, vận may thế nào?

Lý Mộ Thành quay đầu lại liếc nhìn em trai một cái, tức giận nói:

- Vừa mới chơi cũng không tệ lắm. Nãy giờ chơi mãi mà không ngóc đầu lên được, tao đang không biết làm sao lại đen đui thế, hóa ra là do may tới đây.

Nghe Lý Mộ Thành nói Lý Mộ Hoa như vậy, Mạc Thiện Ny cả ngày nay đã có ấn tượng tốt với Lý Mộ Hoa, nhíu mày nói:

- Anh ấy là em trai của anh, sao anh có thể nói anh ấy như thế được, chẳng phải là quá đáng sao?

Lý Mộ Thành nghe thấy lời của Mạc Thiện Ny, mắt sáng lên, vẻ ham muốn, nói:

- Tiểu thư, xin hỏi quý danh. Bao tiền một đêm?

- Anh...

Thấy Mạc Thiện Ny tức giận, Lý Mộ Hoa nhanh chóng nói:

- Anh! Đừng như vậy nữa, Mạc tiểu thư là người của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi ở Trung Hải cử tới, không phải là loại phụ nữ như vậy.

Lý Mộ Thành lắc đầu, vẻ mặt đặc ý nói:

- Ô vậy sao? Loại phụ nữ này mười người đều là hàng trôi nổi, chỉ xem mày có trả giá cao không thôi, tao đã gặp nhiều rồi, còn ra vẻ thuần khiết gì

chứ?

Mạc Thiện Ny nhìn Lý Đức Hoa cầu cứu, nhưng không tiện làm gì, trước mặt bao nhiêu người bị người ta nói mình là loại đàn bà đó, cô rất bực mình, khuôn mặt đỏ lên, nói một tiếng cáo từ rồi chạy ra khỏi sòng bạc.

Lý Mộ Hoa vội gọi hai người bảo vệ đuổi theo Mạc Thiện Ny để bảo vệ cô, chỉ cho cô đường về phòng, ở sơn trang rộng lớn này, mới đến một lần không thể nhớ đường. Lý Mộ Hoa quả là rất chu đáo, tỉ mỉ.

Dương Thần lặng lẽ tiến lên vỗ vỗ vai Lý Mộ Thành, cười hi hi nhìn gã.

Lý Mộ Thành vội lùi ra xa nói:

- Làm gì vậy? Lão gia ta không phải là gay (người đồng tính nam)!

Dương Thần cười nói:

- Tôi thấy anh đẹp trai hơn em trai anh nhiều, không biết là đánh bạc thế nào, anh dám đánh cược một trận không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 150

Thắng Tiền Và Xin Lỗi

Tuy rằng không biết bộ dạng đẹp trai và kỹ nghệ cờ bạc có liên quan gì không, nhưng Lý Mộ Thành đột nhiên được một thanh niên lạ mặt mời đánh cược nên có chút cảm thấy bị xem thường, bật dậy trả lời:

- Được thôi, để xem người và người anh em xui xẻo như ta đánh cược thử vài ván xem, hẳn là sẽ ngang tài ngang sức, cuộc gì đây nào?

- Không, chỉ một ván thôi, cũng không khó đâu, nếu khó thì người chơi, ta không chơi đâu, chúng ta sẽ thi nhau đổ xúc xắc, đoán lớn nhỏ, một trận định thắng thua – Dương Thần giơ 1 ngón tay lên nói.

- 1 trận thôi ư? Vậy thì đâu có thú vị gì, phần thắng là gì đây?. Lý Mộ Thành lăm băm hỏi.

Dương Thần cười ha hả, kẻ sát tai Lý Mộ Thành nói vài câu.

Lý Mộ Thành liền kích động hỏi:

- Thật sao???

- Lừa người làm chi, ta ở địa bàn của người mà dám bịa chuyện sao? Chỉ xem người có đủ bản lĩnh hay không thôi.

- Mà nếu lỡ may...ta thua thì người muốn yêu cầu gì?. Lý Mộ Thành cũng không ngốc, liền cẩn thận hỏi ngay.

Dương Thần vẫn giơ lên 1 ngón tay:

- 1 triệu, người thấy sao?

Lý Mộ Thành cố tình làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ:

- Hóa ra là người muốn tiền, 1 triệu để đổi thứ mà người đặt cược, quả thật cũng đáng, ta cũng không sợ nhà người chơi xấu, ta sẽ thi với người.

Nói xong, y lập tức đứng dậy đi đến cái bàn có xúc xắc gần đó nhất, đuổi hết đám khách ở đó đi.

Gặp hai người thật sự muốn đánh cược, Lý Mộ Hoa hạ nhỏ giọng nói với Dương Thần:

- Ông Dương, ông muốn đặt cược bằng gì?

Dương Thần lẳng lặng làm 1 động tác:

- Thiên cơ bất khả lộ.

- Đây, thậm thì gì đó! Mau đánh cược đi. Người làm cái hay ta làm cái đây?. Lý Mộ Thành lớn tiếng hỏi.

Dương Thần buông lỏng tay nói:

- Tùy người!

Lý Mộ Thành đắc ý cười ha hả, nói: "Người đã nói tùy rồi thì ta cũng không nhường nữa. Người chắc chắn là muốn cố ý hào phóng, khiến ta cảm

thấy ngại mà nhường người làm cái chứ gì? Người cho rằng ta là con nít ba tuổi ư? Cú lừa hay như thế là người cố tình nói tùy tiện thì ta sẽ nghe lời người, ta sẽ làm cái.

Nói xong câu này, Lý Mộ Thành tự cho mình thông minh, cười to đắc chí rồi từ từ lắc cái chén, xúc xúc bên trong không ngừng lăn vang lên âm thanh lông lóc khô khan.

Dương Thần 2 tay chống lên bàn, búng tay liên hồi, thanh thoi chờ xúc xúc dừng lại.

Xung quanh không ít người nín thở chờ đợi, suy cho cùng trận cược này đáng giá bạc triệu, dù cho nơi này ai cũng giàu có nhưng rất hiếm khi có ai chơi lớn như vậy.

Lý Mộ Thành lắc xúc xúc rất thành thạo, ước chừng 30s sau mới dừng lại, xúc xúc phía dưới cái chén cuối cùng cũng ngừng phát ra tiếng động.

- Người đoán đi. Lý Mộ Thành ra vẻ đắc ý nói.

Dương Thần chậm rãi gỡ gỡ lỗ tai, cũng không thèm ngó qua chiếc chén, ngẩng đầu nhìn mặt Lý Mộ Thành mà nói:

- Lớn... ta nghĩ là không phải, ta đoán là Nhỏ.

Lý Mộ Thành cười ha hả, - người đoán sai rồi, cao thủ đánh cược mười mấy năm kinh nghiệm như ta đoán là Lớn.

Nói xong, Lý Mộ Thành xúc mạnh cái chén!

- 1.. 1...3... nhỏ. Một tên chia bài nhỏ giọng báo lên.

Lý mộ thành lập tức mất nhuệ khí, líu ríu nói:

- Không thể nào!

Nhìn thấy anh trai thua cược, Lý Mộ Hoa nhìn Dương Thần cười cười, nói:

- Ông Dương, kỹ thuật đánh bạc của ông thật tài tình, ông đã thắng, để tôi đem chi phiếu 1 triệu đến phòng cho ông.

Lý Mộ Thành đột nhiên lên tiếng ngăn cản:

- Ta thua tiền ta sẽ tự cấp chi phiếu, không cần đồng tiền dơ bẩn của người.

Nói xong, y trừng mắt liếc Lý Mộ Hoa, từ trong người Lý Mộ Hoa ở bên cạnh lấy một tấm chi phiếu ngân hàng Hoa Hạ đưa đến trước mặt Dương Thần.

Dương Thần cũng không khách khí, nhận rồi cất vào trong người.

- Xem ra Lý đại thiếu gia không được may mắn lắm, thấy người cũng có ý tốt nên ta nhận vậy, tối nay ta xin phép đi trước nhé.

Bị Lý Mộ Thành làm cho mất mặt, Lý Mộ Hoa không hề tức giận lại còn nhìn mọi người xung quanh cười cười, sau đó liền đuổi theo sau Dương Thần, nhỏ giọng hỏi hẩn:

- Ông Dương, tiện đây tôi muốn nói với ông một chút, ông và anh trai tôi đã cược gì với nhau vậy? tôi rất tò mò, tại sao anh tai tôi đột nhiên lại chịu

đánh cược với ông?

Dương Thần chậm rãi lấy từ trong túi ra một điều thuốc rồi ngậm trên miệng, tỏ ý muốn Lý Mộ Hoa châm môi lửa cho mình.

Lý Mộ Hoa không cảm thấy khó chịu lại tỏ ra vui vẻ, mượn chiếc bật lửa của người tùy tùng bên cạnh giúp Dương Thần môi thuốc.

Hút một hơi, Dương Thần mới hài lòng gật gật đầu, nói:

- Đúng là cô so với anh trai mình thì biết điều hơn nhiều, cha cô thật sự nên xem trọng cô.

- Ông Dương khen nhầm rồi. tôi chỉ làm hết sức phận sự của chủ nhà thôi. Lý Mộ Hoa xua tay nói.

Dương Thần nhả ra vài vòng khói, cười gian tà, nói:

- Kỳ thực tôi cũng không nói với gã điều gì đặc biệt, tôi chỉ nói. nếu như gã thắng, tôi sẽ giúp gã chuốc thuốc mê cho Mạc Thiện Ny rồi đem đến phòng tặng cho gã.

Lý Mộ Hoa vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng nói:

- Ông Dương, ông làm sao có thể đối với Mạc tiểu thư vậy chứ, nếu mà Mạc tiểu thư biết ông sau lưng cô ấy ngấm ngầm lấy cô ta ra đặt cược, sẽ tổn hại nhiều người và sẽ phá hoại mối giao kết tốt đẹp giữa mọi người đây.

- Không phải tôi thắng rồi sao? Cô làm gì mà rối lên như thế? Dương Thần tủm tỉm cười.

Lý Mộ Hoa mặt đỏ lên, ho khan vài tiếng, nói:

- Tôi chỉ lo quan hệ giữa 2 người bị ảnh hưởng, không có lợi cho việc thương lượng về sau thôi, tuy nhiên tôi vẫn sẽ giúp ông Dương giữ bí mật chuyện này. Chỉ hi vọng sau này ông đừng làm như thế nữa.

- Yên tâm đi, trong thời gian ngắn sẽ không có đâu, 1 triệu là đủ cho tôi xài một trận đã đời rồi. Dương Thần thỏa mãn nói.

Đợi đến khi về đến nhà thì đã là 12h giờ, yên lặng ở trong phòng, ánh đèn êm dịu tỏa sáng khắp phòng.

Dương Thần mở TV lên, chương trình thu phát vệ tinh của tv vừa đúng lúc đang phát sóng bản tin tiếng Pháp, là tiết mục đọc sách. Do không có nguyện vọng học hỏi ngôn ngữ lại không phải người kén chọn nên Dương Thần cứ mặc nó như thế.

Đi vào nhà vệ sinh mở vòi nước lên, định sẽ tắm một cái, nhưng vừa mới cởi quần áo trên người thì bên ngoài có người gõ cửa phòng.

Dương Thần cảm thấy rất kì lạ, không biết ai lại gõ cửa trễ như vậy. Hắn đi thẳng tới mở cửa thì chợt phát hiện đó là Mạc Thiện Ny, thay vào chiếc áo rộng thùng thình là chiếc áo ngủ caro đầy trang nhã, cô mới vừa tắm xong, toàn thân còn tỏa ra mùi hương thơm ngát.

- Chà, tôi còn tưởng là cô nữ phục vụ mà tôi kêu đến chứ, thật không ngờ người đến lại là Bộ trưởng cấp cao Mạc.

Dương Thần nói đùa.

Mạc Thiện Ny xấu hổ đỏ mặt:

- Sao anh không mặc quần áo rồi hãy mở cửa?

- Tôi muốn đi tắm, mặc áo len, sao cô không đợi lúc tôi không tắm hãy đến, Dương Thần nói xong lùi mấy bước đi vào bên trong, cũng không định là sẽ mặc quần áo. Trễ như vậy cô đến có việc gì vậy, chắc không phải tới ngủ với tôi đó chứ. Tôi là người rất giữ thân trong sạch đó.

Mạc Thiện Ny cũng không phải hiền lương kiểu nữ sinh, gặp Dương Thần không hề che giấu chút tính toán, cũng không hề lo lắng việc Dương Thần không mặc quần áo mà lại cất bước đi thẳng vào phòng Dương Thần, đi 1 vòng quan sát giường và phòng tắm.

Dương Thần bực tức nói:

- Mặc tiểu thư, có cái gì đáng tham quan sao? Phòng của chúng ta đều giống nhau cả mà.

- Hừ. Mạc Thiện Ny trừng mắt nhìn hắn. Tôi muốn giúp Nhược Khê giám sát xem anh buổi tối có dắt con hồ ly nào về khi không có người quản hay không.

Dương Thần giật mình, cười gian tà mà nói:

- Có thật là giúp cho vợ tôi không đó? Tôi cảm thấy Nhược Khê vốn không quan tâm chuyện này mà ngược lại là Mạc tiểu thư là người quan tâm mới phải đấy.

Mạc Thiện Ny bị kích tướng, hai tai nóng lên, tim đập ngày càng nhanh. Vừa vì chuyện ban ngày trên máy bay cô vẫn còn canh cánh trong lòng vừa nghĩ tới Dương Thần buổi tối lại có khả năng mang cô gái khác về, cô liền thấy khó chịu trong lòng, suy xét mãi, sau mới quyết định lại đây xem sao.

- Đừng có mà đắc ý, anh nghĩ mình là Đường Tăng chắc, ai cũng muốn bắt anh về ăn thịt, tôi chỉ muốn làm hết sức của một người chị em tốt mà thôi. Nếu anh đã không đem con hồ ly nào về rồi thì tôi cũng đi đây.

Mạc Thiện Ny cảm thấy nếu mình còn ở lại đây chút nào nữa sẽ xấu hổ đến chết mất, vì thế cô ta cúi đầu vội vàng rời khỏi phòng Dương Thần.

Đột nhiên, Dương Thần giơ tay ra kéo bàn tay lạnh lẽo của Mạc Thiện Ny, Mạc Thiện Ny dừng bước một hồi, giật mình quay lưng hỏi Dương Thần:

- Anh...kéo tôi lại làm gì?

Dương Thần thở dài, nói:

- Rất xin lỗi, buổi tối hôm đó là tôi không đúng, tôi thành thực xin lỗi cô.

Buổi tối hôm đó, tự nhiên nói tới nhà của Mạc Thiện Ny, đêm đó Dương Thần cố ý giả vờ ngủ say, chờ cho đến khi Mạc Thiện Ny hôn hắn. Thật ra việc đó vốn là do Mạc thiện Ny tự nguyện, Dương Thần chỉ là người bị động, cũng không có làm gì quá đáng. Nhưng xét về tình cảm chân thành thì Dương Thần cũng đã lừa gạt tình cảm của phụ nữ bởi vì vẫn còn tỉnh táo nhưng lại cố ý lừa gạt Mạc Thiện Ny là mình đã ngủ say. Đến tay không mà

lại nhận được bờ môi thơm ngọt, nói như vậy chứng tỏ muốn cô ý rũ bỏ trách nhiệm, chỉ muốn nhận mà không muốn cho đi. Làm cho tình cảm chân thành của Mạc Thiện Ny không thể nhận được sự hồi đáp chân thật.

Thân thể mềm mại của Mạc thiện Ny run lên nhè nhẹ, quay lưng về phía Dương Thần, khuôn mặt cúi xuống vành mắt đỏ lên nhưng cô nén không cho nước mắt rơi. Cố gắng hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói:

- Tôi không biết anh đang nói gì hết, đừng có nói nữa.

Nói xong liền chạy về phòng.

Dương Thần đành lắc đầu, câu xin lỗi này có lẽ muộn rồi, nhưng chẳng còn cách nào khác, nếu nói sớm hơn chắc gì người ta đã chịu nghe.

Còn về việc Mạc Thiện Ny có chịu tha thứ cho hắn không, Dương Thần cũng chẳng hề kỳ vọng gì nhiều, mối quan hệ của hai người đến thời điểm này gần mà xa xôi quá, còn có chút rối rắm phức tạp.

Nửa giờ sau, Dương Thần tắm xong thay quần áo ngủ, tắt đèn, nằm xuống giường định ngủ một giấc.

Trong đầu hắn chợt nghĩ, vào lúc này liệu ở Trung Hải Lâm Nhược Khê có gọi điện đến hỏi thăm một câu liệu có bình an, nghĩ tới nghĩ lui Dương Thần bật cười, nếu người đẹp băng giá thật sự nói với hắn như vậy, có lẽ là hắn gặp quỷ giữa đêm mất.

Đúng lúc Dương Thần đang chuẩn bị ngủ thì đôi tai thính lực hơn người của hắn chợt nghe thấy âm thanh người bình thường không nghe thấy được...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 151

Nhân Viên Phục Vụ

Tất cả các phòng khách ở biệt thự Mộ Sắc đều dùng loại khóa và chìa khóa kim loại truyền thống. Kiểu dáng đặc biệt cổ xưa, không cần dùng đến những loại khóa laser tiên tiến, chủ yếu là xét toàn bộ nét cổ kính của toàn biệt thự, hơn nữa, tại một sơn trang lưng chừng núi, canh gác nghiêm ngặt như nơi này thì không có cửa cho mấy loại trộm cắp tầm thường.

Ngay lúc này, trong hành lang thật dài của khu vực dành cho khách trọ, một người mặc quần áo phục vụ của biệt thự, tên thanh niên bộ dạng thanh tú đẩy một chiếc xe đẩy, phía trên xe đẩy có bày các loại công cụ dọn dẹp, từ từ đẩy tới cửa sau phòng ngoài, tên thanh niên ngó xung quanh 1 lượt rồi dừng lại.

Gõ vào vào cửa phòng của căn phòng gần nhất của dãy phòng, bên trong không có phản ứng gì, tên phục vụ không yên tâm, lại gõ thêm lần thứ 2, lại thấy bên trong không có động tĩnh gì, gã lại nghiêng tai đưa sát lên cửa phòng, lắng tai nghe xem có động tĩnh gì không.

Qua mấy chục giây sau, tên phục vụ mới tin chắc khách bên trong đã ngủ rất say.

Một thanh thép mỏng manh nhưng lại mềm dẻo và tinh tế như sợi tơ từ trên tay của tên phục vụ xuất hiện, với khuôn mặt lạnh lùng độc ác cầm sợi dây thép vào trong cái ổ khóa, bắt đầu xoay chuyển một cách rất chuyên nghiệp, đồng thời cũng có tiếng âm thanh va chạm rất khẽ, loại âm thanh mà chỉ có những kẻ chuyên nghiệp mới có thể hiểu được hàm ý của nó.

Khoảng 10 giây sau, chỉ nghe được âm thanh đóng cửa “răng rắc” vang lên, cánh cửa khóa trái bên trong đã mở ra.

Tên phục vụ điềm tĩnh bỏ sợi dây thép vào trong túi định đi vào thì bỗng có người từ phía sau vỗ vai gã.

Nguy hiểm!

Dường như theo bản năng, gã xoay mạnh người lại, đồng thời bước sang 1 bên, căng thẳng nhìn vào người đang đặt tay trên vai mình.

Đây là một gã mặc quần áo ngủ của biệt thự, trên mặt nở 1 nụ cười, mặt mũi bình thường, sau khi vừa nghe được có âm thanh lạ, Dương Thần lặng lẽ bước ra.

Tên phục vụ lập tức tỏ vẻ kính sợ và ngượng ngùng, cung kính nói:

- Rất xin lỗi thưa ông, ông làm tôi sợ quá nên tôi mới kích động như thế.

- Tôi làm anh sợ sao? Dương Thần xoa xoa cằm, cười quái dị, nói. Anh lấy sợi dây thép mở khóa mới là dọa tôi thì đúng hơn. Kỹ thuật cao tay như

thể không phải là học trong một hai năm là có thể đạt được.

Tên phục vụ sắc mặt ngỗ ngược:

- Thưa ông, ông đang nói gì thế, tôi thật lòng nghe không hiểu.

- Nghe không hiểu cũng không sao, nếu người đưa cho ta cái sợi dây thép trong túi quần của người mượn chơi thử xem thì ta xem như không có gì. Dương Thần nói.

Trong mắt tên phục vụ hiện lên một tia nhìn u ám lạnh lẽo, giả vờ tươi cười nói:

- Vậy được thôi.

Tên phục vụ thò tay vào trong túi, đầu cúi gằm, từ từ rút thứ trong đó ra...

- Đi chết đi!

Bất ngờ, một vật sắc bén lóe lên sáng lóa, một con dao nhọn hoắt từ trong túi của gã chĩa thẳng vào cổ họng của Dương Thần mà đâm tới.

Dương Thần từ sớm đã có chuẩn bị, không chút hoang mang, khéo léo hất mạnh bàn tay cầm dao của tên phục vụ, dùng lực đánh mạnh vào đó khiến cho cánh tay của gã mất hết cảm giác, con dao nhọn trên tay gã rơi xuống đất.

- Ta muốn sợi dây thép chứ con dao này thì ta không có hứng thú đâu nhé.

Dương Thần cười nhạt nói rồi nhìn tên phục vụ mang vẻ mặt đau đớn chạy đi.

Khuôn mặt tên phục vụ vốn dĩ rất đẹp trai nhưng lập tức trở nên tàn ác, đột nhiên trong khe hở giữa đồng dụng cụ bày trên chiếc xe đẩy hắn rút ra khẩu súng 54 ngắn, chĩa vào Dương Thần mà bắn.

Rầm!

Khi cây súng chưa bắn được viên đạn nào thì đột nhiên cán cầm của chiếc xe đẩy bị ai đó đá mạnh, bay thẳng tới đập mạnh vào lồng ngực tên phục vụ.

Tên phục vụ bỗng chốc thấy ngực đau đớn, cây súng trên tay cầm không vững, rơi xuống đất, gã cuộn người ngã oằn lăn lộn trên nền.

Dương Thần kéo tay chiếc xe đẩy về, thở dài:

- Chậc. nhà người lấy súng bắn mà còn không lại ta, trực tiếp lấy xe làm đạn cũng nhanh đấy chứ.

Nói xong, Dương Thần đá cây súng ngắn trên mặt đất ra xa, ngồi xuống xốc bàn tay tên phục vụ lên nhìn đi nhìn lại.

Chỉ có điều, vừa nhìn thoáng qua, Dương Thần liền cau mày.

Dựa vào vốn kinh nghiệm phong phú, hắn có thể đoán chắc rằng tên phục vụ này là một tay súng chuyên nghiệp, Cũng đúng thôi, nếu đã đến đây cái trang làm nhân viên phục vụ thì không thể nào là cảnh sát được, trộm thì lại không thể dùng súng chuyên nghiệp như vậy, nên chỉ có 1 câu trả lời đó là – sát thủ!

- Ai phái người tới giết Mạc Thiện Ny?

Dương Thần mặt đầy sát khí hỏi.

Toàn thân tên phục vụ bị thương rất nặng, xương cốt như muốn vỡ vụn ra, nghe Dương Thần hỏi câu đó, khí khái “hừ” mạnh một tiếng, ngậm miệng quyết không chịu nói ra.

Dương Thần cũng không thèm hỏi thêm, thẳng tay đánh mạnh vào mặt tên sát thủ tội nghiệp khiến gã bất tỉnh.

Lúc này, trong phòng nghe có động tĩnh, Mạc thiện Ny mới vừa tỉnh giấc nhưng còn buồn ngủ, lờ mờ đi lại phía cửa phòng, nhìn thấy trước mắt một cảnh tượng như vậy liền thất kinh hỏi:

- Dương Thần, có chuyện gì vậy?

Dương Thần nhún vai:

- Tôi thấy cô nên gọi một cú điện thoại, thông báo cho ban quản lý trong biệt thự biết là được rồi.

Mạc Thiện Ny tuy rất kinh hãi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng là một cô gái điềm tĩnh và mạnh mẽ, nên cũng lập tức chạy vào gọi điện thoại cho bộ phận quản lý của biệt thự.

Rất nhanh sau đó, không chỉ có chủ nhân của biệt thự, bảo vệ, mà còn có cả Lý Mộ Hoa cũng cùng đến hiện trường, vì dù sao thì Dương Thần và Mạc Thiện Ny cũng là khách quý thuộc tập đoàn hợp tác kinh doanh với họ nên không thể chậm trễ.

Tất cả những người vừa tới, nhìn tên phục vụ nằm bệt dưới nền đất với khẩu súng 54 ngấn liền hết sức hốt hoảng.

- Ông Dương, chuyện gì xảy ra vậy?

Lý Mộ Hoa sốt ruột hỏi.

Dương Thần ngáp một cái, liền đem chuyện mình vô tình nhìn thấy tên phục vụ lén mở khóa phòng của Mạc Thiện Ny rồi lại muốn giết mình khi bị bắt phát hiện đem kể lại toàn bộ cho mọi người nghe. Chỉ nói chính mình rất may mắn khi dùng sức đá chiếc xe đẩy vô gã khi gã không chú ý mới bảo vệ được chính mình. Mặc dù có chút sơ hở nhưng mình là người bị hại, nói như vậy là đủ rồi.

Sắc mặt của Lý Mộ Hoa khi thì trắng bệch ra, khi thì tái xanh tái xám, chỉ vào mấy tên quản lý và bọn bảo vệ mắng như tát nước:

- Các người làm ăn kiểu gì vậy? Nhân viên phục vụ mà mang súng đi làm là sao???

- Chủ tịch, chúng tôi cũng không biết chuyện này, trước giờ chưa từng thấy qua tên phục vụ này. Tên phụ trách chủ quản phòng sợ hãi tới đến nỗi hai chân run lẩy bẩy.

- Kẻ lạ mặt ư?

Lý Mộ Hoa cũng không ngu ngốc, nhìn sang phía Dương Thần mà nói:

- Ông Dương, xem ra tên này không phải là người trong biệt thự, hẳn là có kẻ lạ mặt lén vào giả trang muốn mưu hại Mạc tiểu thư.

Dương Thần lắc đầu nói:

- Không chỉ đơn giản là muốn mưu hại Mạc tiểu thư, cô ấy và tôi đều là do Ngọc Lôi phái tới để thay đổi người phụ trách, đêm đầu tiên đến mà đã có người muốn tới ám hại, vừa rồi gã còn muốn bắn chết tôi. Tôi nghĩ thì gã không phải muốn giết Mạc tiểu thư mà là tới để giết chết người đàm phán được Ngọc Lôi phái tới. Nếu lần này mưu sát thành công, thì lần sau chắc chắn đối tượng sẽ là tổng giám đốc Lục của Trường Lâm.

Lúc này mọi người mới hiểu rõ hơn sự việc, đúng là thương trường luôn chứa đầy những mưu toan giết chóc lẫn nhau.

Lý Mộ Hoa sắc mặt ngày càng nghiêm nghị, dặn dò các thuộc hạ bắt tất cả đám bảo vệ đều phải chú trọng hơn vào việc giữ gìn an ninh cho toàn bộ khu vực, và đồng thời cũng tra xét rõ hết tất cả các nhân viên phục vụ tại đây, nghiêm cấm bất cứ kẻ nào tự tiện ra vào.

Chờ cho toàn thể nhóm chủ quản lắng lắng nhanh chóng chạy đi, Lý Mộ Hoa mới nghiêm trang hướng về phía Dương Thần và Mạc Thiện Ny tỏ vẻ xin lỗi:

- Rất xin lỗi 2 vị, tôi không nghĩ là các vị mới tới Hong Kong ngày đầu tiên mà lại gặp chuyện như vậy, là do Mộ Hoa không làm tròn bổn phận, thật may là ông Dương nhạy bén, thân thủ phi phạm chứ nếu không thì gây tổn thương đến 2 vị, Mộ Hoa sẽ áy náy cả đời này mất.

Mạc Thiện Ny không hề nghĩ tới việc sự tình sẽ trở nên nguy hiểm như thế này. Những nguy cơ rình rập trong lần công tác này khiến một người đã có kinh nghiệm nhiều năm trên thương trường như cô cũng phải sợ hãi. Quay sang nhìn Dương Thần ở bên cạnh đang điềm tĩnh như không, trong lòng thầm nghĩ nếu không có cái tên “vô lại, bất tài, lười biếng” này thì mình đã chết mất xác rồi.

- Lý thiếu gia à, mục đích của đôi phương là muốn ngăn cản lần hợp tác này thành công. Tôi nghĩ chắc anh cũng hiểu rõ hơn ai hết nếu lần nghiên cứu này thành công sẽ mang lại lợi ích lớn thế nào cho cả ba phía chúng ta. Nếu cân nhắc đến những kẻ không muốn Lý gia phát triển thêm để tìm hung thủ, với tài năng của Lý thiếu gia tôi nghĩ có lẽ không khó lắm.

Lý Mộ Hoa cười gượng:

- Thật chẳng thể giấu được ngài Dương điều gì, tôi đã nghĩ đến hung thủ thực sự, có lẽ ngài Dương và Mạc tiểu thư cũng biết người này, thậm chí còn rõ hơn tôi nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 152

Đàm Phán Ngâm

- Chúng tôi biết rõ hơn ông ư? Mạc Thiện Ny không hiểu lắm. Tổng giám đốc Lý nói vậy là có ý gì? Chúng tôi ở đâu có quen biết nhiều người ở Hồng Kong, cho dù có đối tác làm ăn thì cũng đều là những người không quan trọng, bọn họ làm sao mà có thể muốn giết chúng tôi?

Lý Mộ Hoa lắc đầu nói:

- Tất cả những người mà tôi nói đều không phải ở Hồng Kong, mà là một kẻ thù ở Trung Hải, Khoa học kỹ thuật Đông Hoa, Hứa Trí Hoành.

- Hứa Trí Hoành! ?

- Làm sao là gã được? Mạc Thiện Ny cau mày hỏi. Lần này chúng ta bàn về tài liệu khai thác phát triển sản phẩm bảo vệ môi trường tiết kiệm năng lượng kiểu mới, cái đó và Khoa học kỹ thuật Đông Hoa có liên quan gì đến nhau?

Dương Thần mắt cũng tỏ vẻ nghi ngờ, tình hình có vẻ phức tạp hơn hẳn nghĩ.

Lý Mộ Hoa thở dài:

- Một lời khó mà nói hết, tôi nghĩ, bởi vì một số nguyên nhân, Tổng giám đốc Lâm phía bên cô hẳn là cũng có một số việc gặt hai người, hay là chúng ta đi vào vườn trà bên trong sơn trang, vừa uống trà vừa bàn về việc này, đứng hoài hành lang này cũng không phải là cách hay.

Dương Thần và Mạc Thiện Ny cũng đều không buồn ngủ, sau khi nhận lời thì cả 2 thay quần áo, cùng Lý Mộ Hoa tới Mộ sắc sơn trang, đồng thời, để tỏ vẻ công bằng, Lý Mộ Hoa còn phái người mời tới phó Tổng Lục Đào, trước là uống nước, sau là uống trà bàn bạc công việc.

Lục Đào biết được Dương Thần và Mạc Thiện Ny thiếu chút nữa bị hại, sợ tới mức không còn buồn ngủ chút nào, liền vội vã chạy lại, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

- Tổng giám đốc Lý, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Tôi không muốn bỏ mạng ở Hong Kong đâu nhé. Lục Đào vẻ mặt van nài. Trời sinh gã là kẻ nhát gan, đột nhiên phát hiện có kẻ mang súng giết người, không còn giữ được vẻ điềm tĩnh nữa.

Lý Mộ Hoa an ủi nói:

- Yên tâm, tổng giám đốc Lục, sát thủ đã bị bắt đến đồn cảnh sát, công tác an toàn của chúng tôi đã được thực thi ở mức cao nhất, tuyệt đối bảo vệ an toàn cho các vị.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, nói về chuyện chính đi... Lục Đào lau mồ

hôi lạnh, cười gượng gạo, nói.

Lý Mộ Hoa uống một ngụm trà, sửa soạn lại phong thái, vẻ trầm tư chột nói:

- Tôi chỉ nói kể từ khi 3 gia đình chúng ta hợp sức lại thôi, tôi nghĩ ông Dương và cô Mạc cũng chưa hiểu rõ lắm, sở dĩ lần này tập đoàn Mộ Vân ngay từ đầu đã quyết định hợp tác với truyền thông Trường Lâm chủ yếu là coi trọng một điểm, là do cha tôi từng là chủ gia đình, từng là một quý ông kiên cường, từng là một chiến sĩ tham gia cuộc chiến tại Việt Nam. Qua nhiều năm tới nay, Yến Kinh từng cùng nhà họ Lý chúng tôi tại Hồng Kong duy trì mối quan hệ bằng hữu tốt đẹp. Cho nên dự án quan trọng này lại càng thích hợp với công ty Trường Lâm hơn. (Share by scapthuanhiet. com)

- Vậy thì vì sao lại chọn Ngọc Lôi của chúng tôi làm đối tác tiêu thụ, theo như tôi biết thì các công ty có thể đồng thời tiêu thụ các mẫu mới tuy rằng không nhiều nhưng ở trong nước Hoa Hạ cũng sở hữu một số lượng cực kì nhiều.

Lý Mộ Hoa gật gật đầu:

- Không sai, tôi muốn nói ở đây chính là, sở dĩ lựa chọn Quốc Tế Ngọc Lôi làm bên thứ ba gia nhập liên minh, ngoại trừ coi trọng Ngọc Lôi gần ba mươi năm qua rất hùng mạnh trong việc tiêu thụ inte, với các sản phẩm có thương hiệu, các đại lý dây chuyền hiệu quả cao, còn có một nguyên nhân lớn khác, đó là vấn đề tài chính và quan hệ. Theo điều tra bước đầu của chúng tôi thì không một tập đoàn trong nước Hoa Hạ nào dám bỏ ra một số tiền đầu tư lớn như vậy vào dự án lần này như Quốc Tế Ngọc Lôi, hơn nữa Chủ tịch Quốc Tế Ngọc Lôi Lâm Nhược Khê còn là bạn học đại học của Chủ tịch Tăng Tâm Lâm, mối quan hệ này thực sự vô cùng quan trọng với chúng tôi.

- Vẫn còn 1 điểm.

Lục Đào đã bình tâm lại, bỗng nhiên cười ha hả, nói:

- Theo tôi được biết, dường như Tổng giám đốc Lâm của mấy người và Hứa gia, đặc biệt Chủ tịch Hứa Trí Hoành của Khoa học kỹ thuật Đông hoa có thù hận không nhỏ.

Dương Thần một bên chuyển bắt tay vào làm lý chén trà, một bên hỏi:

- Hứa Trí Hoành tôi đã thấy vài lần, không lẽ lần này hợp tác này có liên quan gì tới nhà họ Hứa sao? Vì sao y phải nhúng tay, thậm chí còn muốn phá nát thủ đến?

Lý Mộ Hoa nghiêm giọng nói:

- Tuy rằng không thể kết luận chính là nhà họ Hứa phá nát tới sát thủ cố ý tới quấy rối, nhưng nhìn vào tình hình trước mắt mà nói, nhà họ Hứa là đáng nghi nhất. Bởi vì dự án nghiên cứu lần này cũng có nét tương tự giống như dự án nghiên cứu của nhà họ Hứa.

- Nhà họ Hứa cũng đã nghiên cứu về vật liệu mới ư? Mạc Thiệu Ný nghi

ngờ hỏi. Kết quả nghiên cứu dự án lần này không phải là do viên nghiên cứu Mộ Vân đi trước rất xa sao?

- Thì đúng là vậy. So với toàn thế giới mà nói thì viện nghiên cứu Mộ Vân chúng tôi có được kỹ thuật nghiên cứu tiên tiến nhất thế giới, có nghiên cứu viên tài giỏi là một người trong nhà họ Lý, tiến sĩ Lý Quang Tân đã đưa toàn đội ngũ nghiên cứu của mình đến phát triển. Nhưng thật không may, tiến sĩ có một người bạn đồng môn tên là Guillian Sand đã chèn ép ông, vừa đúng lúc nhà họ Hứa lập ra người lãnh đạo viện nghiên cứu. Hai người đó gần như cùng nghiên cứu về một phương diện, không ai không dám đảm bảo mình sẽ tạo ra thành quả trước. Ai là người tạo ra thành quả trước sẽ là người giành được quyền sở hữu phát minh, điều này là điều quan trọng nhất, thực ra không thể sơ xuất.

- Nhưng nếu tình hình là như vậy, lần hợp tác này chúng ta quả thật rơi vào tình huống nguy hiểm rồi sao, ai có thể đảm bảo chúng ta sẽ giành được quyền sở hữu phát minh đó. Mạc Thiện Ny lập tức nghĩ ngay đến điểm đó.

Lý Mộ Hoa gật gật đầu, nói:

- Không sai, đây cũng chính là điều tôi đã đề cập đến trước đây, Ngọc Lôi có thể cung cấp nguồn vốn tài chính rất lớn. Dựa theo những điều tiến sĩ Lý Quang Tân đã nói thì kỹ thuật nghiên cứu và phát triển này để thành công cần ít nhất thời gian là nửa năm, trong nửa năm đó, việc cấp vốn nghiên cứu sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tốc độ của thành quả tạo ra. Nhà họ Hứa trước đây là một trong năm đại gia đình có tiếng tăm tại Trung Hải, Khoa học kỹ thuật Đông Hoa tuy thực lực không mạnh bằng ba nhà chúng ta, nhưng có nhà họ Hứa làm chỗ dựa, tất nhiên sẽ mạnh hơn bất kỳ ai trong 3 nhà chúng ta. Cho nên, chỉ có việc hợp nhất 3 nhà như bây giờ thì mới có thể tuyệt đối chiếm được thế chủ động. (Share by scapthuankhiet. com)

Nghe xong lời giới thiệu này, Dương Thần mới giật mình nghĩ, nói như thế, Hứa Trí Hoành kia có động cơ quá lớn, hướng hồ, vì Lâm Nhược Khuê mà Hứa Trí Hoành hận không thể chết đi càng nhanh càng tốt, phải sát thủ đến giết người cũng không có gì là lạ.

- Thực ra, nhà họ Hứa làm vậy cũng không có gì đáng trách, dù sao dự án nghiên cứu lần này đem lại lợi nhuận hết sức khả quan, các nước Châu Âu Châu Mỹ nhìn mà cũng muốn nhảy vào, chỉ tiếc là năng lực nghiên cứu của họ về phương diện này không bằng nhà họ Lý chúng ta và nhà họ Hứa. Lý Mộ Hoa cười nói:

- Chỉ có điều tôi không nghĩ rằng nhà họ Hứa lại nóng vội, ra tay nhanh như vậy, muốn lấy mạng hai đại diện đàm phán của chúng ta, muốn ngăn chúng ta liên minh. Tuy nhiên, tôi cũng có thể lý giải được, nếu như họ không làm như vậy, lẽ nào chúng ta sẽ dễ dàng để cho nhà họ Hứa thuận lợi tiến hành nghiên cứu thành công? Chắc chắn là chúng ta cũng sẽ làm điều gì đó cản trở bọn chúng.

- Tôi không ủng hộ việc chúng ta làm theo cách của bọn họ, giết người của họ, nếu như thế, dù là cạnh tranh trên thương trường cũng là quá tàn nhẫn. Bất luận, ai là người đưa ra thành quả trước, thì chắc chắn là đã đạt được chấp nhận của pháp luật về thiết kế của sản phẩm, không cần thiết phải vì tiền bạc mà giết chóc, cướp đi sinh mạng của những nhà khoa học.

Lý Mộ Hoa vội vàng xua tay:

- Cô Mạc hiểu lầm ý tôi rồi, ý tôi là ta sẽ dùng chiêu thọc gậy bánh xe, dù sao tiến sĩ Guillian cũng là bạn đồng môn của tiến sĩ Lý Quang Tấn, nếu chúng ta có thể thuyết phục tiến sĩ Guillian và tiến sĩ Lý Quang tấn cùng nhau giúp cho chúng ta nghiên cứu, như vậy chúng ta sản phẩm sẽ xuất hiện nhanh hơn nhiều!

- Đáng tiếc là rất khó đó, nghe nói tên Guillian kia là người Mỹ, vốn tính bướng bỉnh, lúc trước khi ông ta còn buồn bực thất bại và bấp bênh, mất phương hướng thì nhà họ Hứa đã tín nhiệm ông ta, giúp ông ta thành lập phòng nghiên cứu, ông ta đối với nhà họ Hứa có thể nói là một mực trung thành, vậy thì dễ gì hấn chịu theo phe chúng ta?.

Lục Đào cười ha hả nói.

- Cho dù tính khả thi rất thấp đi nữa thì cũng phải thử một phen xem sao.

Một âm thanh cứng cáp từ phía ngoài căn phòng vang lên, mọi người chột quay đầu nhìn lại, vừa đúng lúc Lý Đức Thâm cùng vài tên tùy tùng đi theo chậm rãi đẩy chiếc xe lăn vào.

Lý Mộ Hoa vội vàng đứng dậy, tiến lên ân cần thăm hỏi:

- Cha, trẻ như vậy, sao cha lại ra đây?

Lý Đức Thâm "Hừ" một tiếng:

- Ta tuy rằng già rồi, thân thể cũng không khỏe mạnh nhưng vẫn chưa hồ đồ đâu. Đêm nay có sát thủ muốn giết hai vị đại diện đối tác Ngọc Lôi của chúng ta, chuyện quan trọng như vậy con cũng muốn giấu ta ư?

- Không... con chỉ muốn sáng mai sẽ nói với cha sau thôi. Lý Mộ Hoa hấp tấp nói.

- Việc có nặng có nhẹ, con đừng quên cha đã dạy con ra sao.

Lý Đức Thâm trừng mắt nhìn đứa con thứ hai, sau lại mỉm cười nói với Mạc Thiện Ny và Dương Thần

- Đã làm ông Dương và cô Mạc kinh sợ rồi, tôi cam đoan, tuyệt đối từ nay sẽ không sát thủ nào có thể trà trộn vào được nữa.

- Chủ tịch Lý, Chủ tịch, không hay rồi.

Không đợi Lý Đức Thâm nói thêm câu nào, một âm thanh kích động vang lên từ bên ngoài phòng trà truyền đến, một tên quản lý của biệt thự hét hoảng chạy lại, run giọng nói:

- Không hay rồi thưa Chủ tịch, vừa rồi đột nhiên có người gọi điện thoại tới đe dọa nói là trong biệt thự bị cài bom.

- Cái gì?

Vừa mới rồi còn khiến khách yên tâm chột sắc mặt Lý Đức Thâm lập tức suy sụp, xanh mét hời:

- Người lặp lại lần nữa! Nói cho rõ ràng xem nào!

Tên quản lý vừa muốn mở miệng, điện thoại của tên trợ lý đứng sau Lý Đức Thâm chột rung lên, nhìn màn hình điện thoại, anh ta nói (Share by scapthuanhiet.com)

- Thưa Chủ tịch, là số lạ gọi đến.

Tên quản lý vừa nghe, hét lớn:

- Chủ tịch! Là gã! Gã vừa rồi nói, kêu tôi đem sự tình nói cho Chủ tịch biết, sau đó gã sẽ trực tiếp nói chuyện với Chủ tịch.

Tất cả những người ở đây đều tỏ vẻ lo lắng căng thẳng, việc sát thủ vừa mới giải quyết xong thì lại có chuyện bom mìn gì nữa.

- Nhận điện thoại đi, không bàn cãi nữa. Lý Đức Thâm tuy gặp nguy nhưng không hoảng loạn nói.

Người trợ lý vừa nghe điện thoại thì có một âm thanh đã được phá âm vọng lên:

- Chủ tịch Lý, Tổng giám đốc Lý, muộn vậy còn ngồi đó uống trà, quả là nhiều hứng thú thật..

Mọi người đều kinh ngạc, biết số điện thoại riêng của Lý Đức Thâm đã là quá lợi hại, còn biết bọn họ đang ngồi đây uống trà.

- Các người đừng vội lo lắng, nếu như đến các người ngồi đâu ta cũng không biết thì làm sao có thể đảm bảo thuốc nổ sẽ giết được các người chứ.

- Người là ai?

Lý Đức Thâm cau mày hỏi.

Điện thoại vọng lên một tiếng cười lớn:

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là giờ ta chỉ cần ấn 1 cái thì thuốc nổ sẽ lập tức phát nổ, chỉ trong vòng 1 phút cả cái sơn trại này sẽ thành bình địa ngay, đến lúc ấy dù các người có mọc cánh cũng không chạy được đâu!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 153

Nặng Nhẹ

Cái gọi là bom sinh học, không giống như bom thông thường, sau khi phát nổ làm nhiệt độ xung quanh tăng cao, không khí đột nhiên bị giãn nở, tới mức có đủ lực công phá. Bom sinh học là loại bom sử dụng các loại vi rút, vi khuẩn gây bệnh, các loại kí sinh trùng, sau khi phát nổ sẽ lan tỏa ra tứ phía, thâm nhập vào cơ thể con người.

Các loài vi rút như vậy thường làm cho người bị nhiễm sống dở chết dở, nếu có may mắn thoát nạn, thì cũng bán thân bất toại hoặc thành người mang mầm bệnh, do vậy nó là loại vũ khí hủy diệt mà trên thế giới người ta cấm sử dụng.

Chẳng có âm thanh gì hỗn độn như âm thanh trong điện thoại, sự hỗn độn ấy làm cho con người trở lên vô vọng, tất cả mọi người có mặt đều sợ hãi trước cái chết, hướng hồ là cái chết, mà chết không được mà sống cũng không xong!

- Nếu người không trực tiếp kích hoạt cho bom nổ, tao dám khẳng định rằng người đang có mục đích gì đó, nói mau!

Lý Đức Thâm nói.

Điện thoại đầu bên kia im lặng một hồi lâu, rồi nói:

- Chủ tịch Lý đừng ra vẻ ngây ngô nữa, kì thực cái mà tôi cần rất đơn giản, hai mươi triệu đồng, tối hôm nay giao tiền.

- Đòi tiền?

Lý Đức Thâm nhìn mọi người xung quanh, rất nhiều người thở phào như vừa trút bỏ gánh nặng, chỉ cần thứ đối phương yêu cầu là tiền, thì vẫn còn cách để xoay chuyển tình thế.

- Hai mươi triệu đối với nhà giàu nứt vách như nhà họ Lý thì không có gì là khó khăn đâu nhỉ! Nhưng tôi có thể lắm rõ tình hình trong biệt thự của ông mọi lúc mọi nơi, nếu tôi phát hiện các người bảo cảnh sát, hoặc có người bỏ trốn, tôi sẽ cho bom nổ ngay lập tức... Các người đừng ép tôi phải làm cái việc mà tôi không muốn đâu!

Lý Đức Thâm nén giận nói:

- Nói thì dễ, kể cả có tiền, thì hai mươi triệu không phải nói lấy ra là lấy được ngay, nhưng tôi hứa với anh, với hai mươi triệu, hi vọng anh tôn trọng luật chơi. Anh muốn chuyển vào tài khoản hay lấy tiền mặt?

- Chuyển qua tài khoản? Tôi khờ hay ông khờ?, tôi cần tiền mặt, trong thời gian một giờ đồng hồ, đem tiền đến kho số ba bên cảng Kim Trạch, và phải do chủ tịch Lý hoặc hai công tử nhà ông đem đến, ngoài ra không được

phép có kẻ thứ ba thay thế, nếu không tôi sẽ cho bom nổ tung, nếu tôi phát hiện có người khác hay cảnh sát đi cùng, tôi cũng lập tức ấn nút cho nổ bom!

Vừa dứt lời, lập tức dập điện thoại.

Rất nhiều người có mặt đều thở dài, tên khùng bỏ này dám yêu cầu nhà họ Lý tự mình mang tiền đến giao nộp, mục đích của gã đâu phải là tiền, rõ ràng là muốn lấy mạng nhà họ Lý!

- Bô! Thà rằng tin đó là sự thật còn hơn là không tin.

Lý Mộ Hoa nghiêm nghị nói.

Lý Đức Thâm thở dài và nói:

- Cái này ba biết, chúng ta không thể thi gan với gã, số tiền này nhất định phải cho gã.

Toàn bộ quan khách có mặt trong biệt thự Mộ Sắc phải có đến hàng trăm người, nếu họ bị bom nổ chết một, hai người, đó là việc không thể tưởng tượng nổi, nhà họ Lý không thể mạo hiểm được!

Đúng vào lúc này, một giọng nói như vịt đục từ phía xa vọng lại, rồi xông đến:

- Tránh đường, tránh đường! Ta muốn gặp ba ta!

Lý Mộ Thành thân mặc bộ áo ngủ tơ lụa, điên điên đảo đảo chạy đến giữa đám đông thì trượt ngã trước mặt Lý Đức Thâm, hốt hoảng vừa khóc vừa nói:

- Ba, con nghe nói trong nhà có bom, có thật không ba!?

- Hừ, mới có một trái bom đã làm cho con sợ như thế này, còn cái thể thống gì nữa!!?

Lý Đức Thâm tức giận nói.

Sắc mặt của Lý Mộ Thành trắng bệch:

- Bô! Bô phải nghĩ ra cách gì đi chứ! Con vẫn còn trẻ, con không muốn chết! U oa...!

Nói xong, Lý Mộ Thành đột nhiên bật khóc.

- Nghiệt súc... Nghiệt súc... Ngoài khóc ra, mày còn biết làm gì nữa!?

Lý Đức Thâm tức lộn ruột, vì trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng này, mà thằng con của ông ta lại ngờ nghệch đến như vậy, thì thử hỏi ông ta không tức giận sao được! ?

- Sắp chết đến nơi rồi, con khóc cũng không được sao!? U oa...

Lý Mộ Thành nước mắt nước mũi trào ra, cứ như thể đang khóc trong đám tang của chính mình vậy.

Lý Đức Thâm thật sự không muốn để ý đến thằng con đó nữa, liền vẫy tay ra hiệu cho đám người ở:

- Đem cái đồ vô dụng này về phòng cho ta!

Mấy thằng vệ sĩ lập tức tiến tới đỡ Lý Mộ Thành dậy, đưa anh ta rời khỏi phòng khách, chỉ còn vang lại tiếng khóc của Lý Mộ Thành, qua một hồi lâu mới ngừng hẳn.

Lý Mộ Hoa nhìn thấy anh mình bị dẫn đi, liền thở dài nói:

- Ba để con đi giao tiền.

- Con?

Lý Mộ Thâm nhíu mày nói:

- Không được, con là tương lai của tập đoàn Mộ Vân, nhà họ Lý không thể thiếu con được, cái thằng anh vô dụng của con đã hết thuốc chữa rồi. Ta già rồi sống thêm nữa cũng chẳng ích gì, để ta đi giao tiền.

- Không thể được!

Lý Mộ Hoa nghiêm nghị nói:

- Ba những việc khác con có thể nghe ba, nhưng lần này thì không thể được. Phận làm con làm sao có thể giương mắt nhìn cha mình đi vào chỗ nguy hiểm mà không ngăn cản, nếu ba có mệnh hệ gì, thì Mộ Hoa con sẽ ân hận cả đời!

- Khôn kiếp! Lẽ nào người không biết việc nào là việc nên làm việc nào thì không sao?

Lý Mộ Hoa không chút chần chừ lập tức quỳ xuống, nhìn thẳng vào Lý Đức Thâm, người đang ngồi trên xe lăn.

- Ba! trong lòng con, ba quan trọng hơn tất cả!

Căn phòng trở lên yên lặng, những lời của Lý Mộ Hoa đã cảm động tới tất cả mọi người có mặt, giờ phút này, Lý Mộ Hoa không chỉ là một con người khiêm nhường, một giám đốc trẻ đầy tài năng, là người thừa kế của cả dòng họ Lý, hơn tất cả là một người con hiếu thảo, thật thà, chất phác.

Lý Đức Thâm tuy vẫn giữ được nét mặt nghiêm nghị, nhưng nghe được những lời phát ra từ đứa con ông ta nhất mực yêu thương, cũng xúc động rung rung nước mắt.

- Thằng quỷ nhỏ! ... Đứng dậy đi con, đừng quỳ nữa.

Lý Đức Thâm thở dài ảo não, nét mặt trông già đi mấy tuổi, nhưng trên khuôn mặt đầy nếp nhăn nở một nụ cười mãn nguyện.

- Ba không đồng ý cho con đi con sẽ không đứng dậy.

Lý Mộ Hoa nói một cách ngang bướng.

Lý Đức Thâm nở nụ cười đầy bất lực:

- Ba tuy già, những đầu óc vẫn còn minh mẫn, ba biết hôm nay kể cả không cho con đi, thì con cũng sẽ nghĩ cách đi bằng được. Cái thằng này bình thường thì hiền lành hơn thằng anh con, nhưng cũng không phải tay vừa. Thôi được rồi.. Ba nghe lời con, để con đi vậy!

Lý Mộ Hoa thở phào đứng dậy:

- Cám ơn ba, vậy con lập tức cho người đi chuẩn bị tiền, và mang đi nộp cho bọn chúng.

- Ủ!

Lý Đức Thâm nắm lấy tay Lý Mộ Hoa dặn dò:

- Nhớ rõ, chỉ cần người còn thì mọi thứ sẽ có, nhớ kỹ, đừng có manh

động!

- Con hiểu!

Những người chứng kiến cảnh tượng này đều cảm thấy vui mừng cho hai cha con họ, xong cũng không khỏi xót xa, Lý Đức Thâm có được người con trai như thế này, đích thị là phúc của nhà họ Lý, đáng tiếc bọn khùng bỏ lại cả gan làm gây ra việc đáng sợ như thế này, buộc nhà họ Lý phải mạo hiểm.

Trong lúc đó, rất nhiều người cảm thấy thương cảm, tại sao cũng là cốt nhục của nhà họ Lý tại sao, thằng anh Lý Mộ Thành lại vô dụng đến vậy, chỉ toàn gây rắc rối!?

- Mời mọi người trở về với công việc của mình, đừng để chuyện này làm ảnh hưởng đến quan khách của chúng ta, làm như không có chuyện gì xảy ra!

Lý Mộ Hoa lớn tiếng chỉ huy đám người làm trong nhà.

Đám người làm đồng thanh nói vâng, họ đều hiểu rõ rằng, cách tốt nhất là tỏ ra không có chuyện gì xảy ra. Nếu không chỉ cần quan khách hoảng loạn, sợ hãi, bom sẽ nổ!

Đám người làm vừa đi khỏi, Lý Đức Thâm cũng dẫn vài vệ sĩ thân tín rời khỏi hiện trường, giao tất cả sự tin tưởng cho Lý Mộ Hoa, điều này mách bảo anh ta rằng, anh ta phải sống quay trở về, tương lai của nhà họ Lý dựa vào anh ta!

Lý Mộ Hoa hít một hơi thật sâu, xốc lại tinh thần, bình tĩnh nói với Dương Thần bọn họ:

- Các vị, không thể ngờ được lần hợp tác này lại thu hút sự chú ý của nhiều cặp mắt cú vọ đến vậy. Tôi nghĩ sự việc lần này là quý khách của nhà họ Hứa, tuy không rõ tại sao chúng lại làm như vậy, nhưng thật không may, chúng đã thành công rồi!

- Lý tổng, ông muốn đi thật sao!? Đây rõ ràng là đi vào chỗ chết, mà còn chẳng biết sẽ chết như thế nào ấy!

Lục Đào tuy sợ hãi nhưng cũng không quá ngốc nghếch, khuyên bảo Lý Mộ Hoa.

Mạc Thiện Ny cũng gật đầu, nhú mày nói:

- Theo tôi là thông báo cho cảnh sát hoàng gia Hồng Kông hay đội đặc nhiệm, mạo hiểm đi giao tiền kiểu này, rõ ràng là chẳng có tí cơ hội nào, không khéo lại bị bọn khùng bỏ bắt cóc làm con tin, tiếp tục bị uy hiếp.

- Mấy người đừng bàn ra tán vào nữa!

Dương Thần lấy tay vỗ vỗ vào miệng, duỗi lưng một cách thoải mái rồi nói:

- Tôi nghĩ với tình hình này, không cho phép chúng ta mạo hiểm. Bất luận có hay không việc cài bom, hay việc rời khỏi biệt thự Mộ Sắc, đều được đưa ra đều vì chúng ta nghĩ bọn khùng bỏ không nắm rõ tình hình cụ thể ở đây. Nhưng trước mắt xem ra, bọn khùng bỏ có nội gián, nắm rõ nhất cử nhất

động của chúng ta, rất có thể kẻ đó là bất cứ ai trong chúng ta, có thể truyền tin ra bên ngoài bất kì lúc nào. Chỉ cần chúng ta không tuân theo ý của bọn khủng bố, thì chúng ta sẽ chết mất xác. Do vậy, để công tử Lý đi giao tiền là cách giải quyết duy nhất.

Lý Mộ Hoa nở một nụ cười chua xót, rồi nói:

- Ông Dương phân tích rất chuẩn xác, chúng ta không có sự lựa chọn nào khác.

- Tuy nhiên Lý lão nhị, người yên tâm!

Dương Thần gọi Lý Mộ Thành là “lão nhị” một cách rất thân mật, rồi nói:

- Nếu thứ mấy kẻ khủng bố vô công rồi nghề kia muốn là tiền thì điều đó cho ta thấy chúng không hứng thú lấy mạng của chúng ta, nếu không, chúng sẽ đòi một lúc mấy trăm triệu, để chúng ta không có khả năng giao tiền, vì ngay một lúc không thể gom đâu số tiền lớn như vậy, chỉ còn cách chờ chết mà thôi!

- Tôi cũng nghĩ như vậy, bây giờ là lúc thích hợp nhất, nếu bọn khủng bố không phải là do nhà họ Hứa cử đến, thì tôi cũng không quá nguy hiểm. Chúng nó lấy tiền xong sẽ lập tức trốn khỏi Thượng Hải, vì vịnh Kim Trạch rất gần với vùng biên quốc tế.

Lý Mộ Hoa tiếp lời Dương Thần:

- Không giấu gì các vị, tôi đã có đai đen môn Taekwondo, nếu bọn khủng bố không đông, không quá nhiều vũ khí, muốn hãm hại tôi cũng không phải chuyện đơn giản. Mà tôi cũng có thể cầm vũ khí theo!

Nghe vậy trong lòng mấy người có mặt ở hiện trường thấy yên tâm phần nào, không ngờ chuyện này còn có nhiều khả năng đến vậy.

Mạc Thiện Ny giương ánh mắt quái lạ nhìn Dương Thần, kẻ đang ung dung ngồi uống trà như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Nhược Khê chọn hẳn làm người đại diện cho Quốc Tế Ngọc Lôi có vẻ như không chỉ vì tư tình rồi. Mạc Thiện Ny nghĩ thầm.

Dù sao mọi việc cũng đã như thế, nhóm người bèn tản ra ai về phòng nấy, ngoại trừ Lý Mộ Hoa còn ở lại. Dù sao kẻ khủng bố cũng đã nói nếu như có người trốn thoát sẽ cho kích nổ, vậy nên tốt nhất là yên phận thì hơn.

Dương Thần và Mạc Thiện Ny quay về phòng, về đến cửa phòng Dương Thần nói với Mạc Thiện Ny:

- Cô về ngủ trước đi, tôi thấy hơi khó ngủ, đi bar uống vài cốc rồi sẽ về ngủ sau.

Nói xong liền đi thẳng.

Mạc Thiện Ny nhìn dáng Dương Thần khuất dần, ánh mắt có chút nghi hoặc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 154

Ai Nói Muốn Bật Đèn.

Dương Thần tất nhiên không thật sự rồi rã đến mức đi uống rượu, và cũng không thể nói là do bị đầu óc chi phối không thể đắm chìm trong rượu được, với tình hình này, Dương Thần cảm thấy thật hứng thú, có thể người khác không nhìn thấy phía trong có gì, nhưng với con mắt của Dương Thần, có quá nhiều thứ đáng đi tìm hiểu và hoài nghi, thậm chí có rất nhiều tình tiết ẩn chứa những ý nghĩa sâu xa, hắn làm sao có thể đi uống rượu trong lúc hứng thú này được.

Đi qua vài cái ngõ không có người, Dương Thần đi đến một cái cửa nhỏ phía sau, đó chính là lối vào bãi đỗ xe ngoài trời của biệt thự.

Một cái kết cấu kiến trúc lớn như vậy, bước qua cái cửa là trông thấy rõ, không thể chỉ có một lối ra vào chính, do vậy Dương Thần nhanh chóng tìm ra cái cánh cửa đó.

Tuy nhiên, Dương Thần không quá vội đi vào cái cửa ấy, mà chậm rãi quay người lại rồi hướng về phía hành lang trống không, hét lớn:

- Cô Mạc, theo dõi người khác là thói quen không tốt đâu, đặc biệt là một người đẹp theo dõi một người đàn ông đã có vợ.

Nhìn một lúc lâu, Mạc Thiện Ny mặt đỏ bừng nhẹ nhàng từ phía góc hành lang đi ra, nói với giọng bức tức:

- Ai bảo anh cố tình lừa tôi, rõ ràng là anh muốn trốn!

- Trốn? Tôi đâu có nói tôi muốn chạy trốn.

Dương Thần lại gần Mạc Thiện Ny

Trong mắt Mạc Thiện Ny đột nhiên lóe lên ánh mắt như đã hiểu ra sự việc:

- Tôi biết anh đang muốn đi đến khu nhà kho ở bến cảng Kim Trạch, muốn đi đến chỗ mà Lý Mộ Hoa đến! Đúng không!?

- Thật thông minh, nhưng có liên quan gì đến cô?

Dương Thần nói lại.

- Tôi không để cho anh đi, nơi đó quá nguy hiểm!

Mạc Thiện Ny vội vàng nói.

- Cô không thể ngăn được tôi.

Dương Thần ưỡn vai tự đắc nói.

Mạc Thiện Ny nhìn thấy Dương Thần ngày càng lại gần, định lùi về sau hai bước:

- Vậy thì anh cho tôi đi cùng, tôi không thể để anh đi một mình tới chỗ nguy hiểm đó được.

Dương Thần có phần tò mò hỏi:

- Cô biết nguy hiểm, sao còn muốn đi cùng tôi làm gì?

- Tôi.. Tôi không yên tâm về anh...

Mạc Thiện Ny lí nhí nói, mặt đỏ như có ánh đèn đang chiếu vào vậy.

Cô không thể để Dương Thần một mình đi đến nơi nguy hiểm đó được, tuy biết nói như vậy là quá thẳng, cũng đồng nghĩa là nói lên suy nghĩ trong lòng của cô ta, nhưng đến lúc quan trọng như thế này, cô ta cũng không thể để ý được quá nhiều thứ nữa rồi.

Dương Thần ngăn người ra, hẳn cũng không ngờ Mạc Thiện Ny có thể nói thẳng những gì cô ta nghĩ trong lòng, nhưng khi một người con gái nhẹ nhàng nói với ta rằng, cô ấy lo lắng cho ta, thì ta có còn có giữ thái độ cứng rắn để đối xử với cô ta không!?

Dương Thần không thể, do vậy hẳn từ bỏ ý định đánh ngất Mạc Thiện Ny.

Im lặng một hồi, Dương Thần thở dài, rồi thoải mái nói:

- Lúc đầu muốn đánh cô ngất rồi đưa cô về phòng, nhưng tôi là con người dễ mềm lòng, thích nghe lời ngon ngọt của người đẹp, nếu cô muốn đi cùng tôi như vậy, thì tôi để cô đi.

- Anh...

Mạc Thiện Ny tức phát khóc ra, uất ức nói:

- Anh muốn đánh ngất tôi!?

- Nhảm nhí, cô lo cho sự an toàn của tôi, tôi cũng lo cho cô mà.

Dương Thần đáp.

Mạc Thiện Ny đột nhiên cứng họng, tim đập nhanh hơn đến vài lần, ánh mắt đưa đi khắp nơi, ngậm chặt môi, không để cho nụ cười vui sướng bật ra.

Cảm xúc của hai người dường như lúc đó có được sự chân thành của đối phương, có nói gì cũng trở lên vô nghĩa, chỉ cần có cảm giác ngọt ngào nồng ấm này là đủ.

- Đây, đồ ngốc, không cần phải vui sướng đến vậy đâu? Cô có đi không thì bảo?

Dương Thần mỉm cười hỏi.

Mạc Thiện Ny lập tức định thần trở lại:

- Tất nhiên là đi rồi, nhưng anh phải dẫn tôi đi chứ.

Lúc đó chỉ còn ánh mắt nũng nịu của con gái, chẳng còn vẻ cứng rắn của người con gái mạnh mẽ đâu nữa rồi.

Dương Thần móc lấy ngón tay của Mạc Thiện Ny, rồi cùng bước.

Khi đến cửa phụ, ở phía ngoài đã có vài thằng vệ sĩ đứng canh, rõ ràng là ngăn cho quan khách không được tự ý rời khỏi nơi này.

- Người anh em, vào đây.

Dương Thần gọi thằng vệ sĩ lại, mặt nở một nụ cười.

Cái anh chàng vệ sinh nhanh chóng đi vào, hỏi một cách đầy lịch sự và

thân thiện:

- Có việc gì thưa ngài?
- Ủ, phiền anh ngủ một lúc.

Không đợi cho tên vệ sĩ đó kịp có phản ứng, Dương Thần lập nhanh tay đánh vào gáy tên vệ sĩ, anh ta lập tức ngất lịm đi.

Mạc Thiện Ny đầy kinh ngạc, nhìn Dương Thần hỏi:

- Anh trước kia đã từng muốn đánh ngất tôi như thế này chưa?
- Cô đoán xem.

Dương Thần nháy mắt với Mạc Thiện Ny rồi nhanh chóng đi ra phía ngoài cửa.

Trong màn đêm tối mịt, tại bãi đỗ xe chỉ có tiếng gió thổi vu vù, vài chiếc xe đất tiền bóng loáng đỗ trong đó.

Mạc Thiện Ny cảm thấy có chút lạnh, hai tay ôm lấy hai vai rồi hỏi Dương Thần:

- Anh muốn đi chung với Lý Mộ Hoa không? Chúng ta không có xe.

Dương Thần cười một cách đầy ẩn ý:

- Ai nói chúng ta không có xe, đây không phải là xe sao?

Vừa nói vừa chỉ vào mấy chiếc xe đang đỗ gần đó.

- Lẽ nào anh muốn trộm xe.

Mạc Thiện Ny lơ mơ hiểu ra, như không kịp ngăn lại, Dương Thần đã đi lại chiếc Lexus màu đen đỗ ngay gần đó.

- Ê, anh đang đùa đấy à?

Mạc Thiện Ny cười một cách miễn cưỡng.

Dương Thần xoa xoa cằm, đi một vòng quanh chiếc xe, hình như đang xác định cái gì đó, bỗng nhiên dang tay, đo đạc so sánh, bỗng nhiên đâm mạnh vào phía trên cửa sổ chiếc xe.

- Choang

Tiếng vỡ của cửa kính ô tô, trên cửa kính lộ rõ một vết hồng lớn.

- Nhìn thấy chưa.

Dương Thần chỉ tay vào cánh cửa xe vừa bị anh ta đâm vỡ kính.

- Hệ thống báo động của cái dòng Lexus này tương đối yếu, chỉ cần dùng lực thật mạnh tác động vào nó, nó sẽ không phát ra tiếng kêu báo động nữa.

Dương Thần nói xong, Mạc Thiện Ny lộ ra khuôn mặt đầy vẻ đáng yêu và xen lẫn ngạc nhiên, Dương Thần thò tay vào trong mở chốt cửa, sau đó mở cửa ghế lái, ngồi vào trong.

Mạc Thiện Ny sắp ngất đến nơi rồi, mọi hành động của Dương Thần đều đã vượt quá cái giới hạn “đạo đức”, “pháp luật”, “sức khỏe” mà người thường hiểu được, cái này không phải là cái mà một cô gái bình thường như cô có thể hiểu được.

- Nhanh lên xe.

Dương Thần ra hiệu cho cô, và mở cửa phía ghế phụ.

Khi Mạc Thiện Ny lên xe, đã thấy Dương Thần gỡ bỏ tấm ốp nhựa phía dưới vô-lăng, thò tay vào đó tìm như đang tìm kiếm cái gì đó.

Mạc Thiện Ny định thần lại, lần này cũng không còn quá kinh ngạc, hỏi Dương Thần:

- Anh đang làm cái gì đó, như vậy xe có thể nổ máy được sao.
- Nhảm nhí.

Dương Thần trừng mắt nhìn cô ta, chỉ chăm chú tìm đường dây điện trong xe:

- Không có chìa khóa, thì phải dùng cách đặc biệt này thôi.

Vừa dứt lời, đồng hồ công-tơ mét đột nhiên lóe sáng, sau đó là tiếng khởi động của động cơ, thế là xe đã nổ máy!

Không thèm để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Mạc Thiện Ny, Dương Thần điều chỉnh lại vị trí ghế một cách thuận thực, chuẩn bị xuất phát.

- Đợi chút!

Mạc Thiện Ny nhớ ra cái gì đó, nhắc nhở Dương Thần:

- Bây giờ ở ngoài biệt thự chắc chắn có rất nhiều người đang canh gác, mà đường cao tốc cách biệt thự một đoạn đường, nếu bật đèn nhất định họ sẽ phát hiện ra chúng ta!

- Xem ra cô cũng thông minh đấy.

Dương Thần tán dương, và véo yêu một cái lên mũi của Mạc Thiện Ny, làm cho cô ta ngượng đỏ mặt.

- Thế chúng ta đi ra kiểu nào?
- Ai nói buổi tối lái xe nhất định phải bật đèn?
- Chẳng lẽ anh...

Không thèm để ý đến vẻ mặt “đang nhìn thẳng tâm thần”. Dương Thần cười đắc ý rồi tắt đèn xe, cả chiếc xe giống như ban ngày vậy, chẳng có cái đèn nào.

Sau đó, Dương Thần gạt cần số, chiếc xe từ từ chuyển bánh rời khỏi bãi đỗ xe, chạy về hướng đường cao tốc.

Trước mặt Mạc Thiện Ny là màn đêm đen kịt, cách tầm 3m là đã khó nhìn thấy đường rồi, nghĩ đến việc Dương Thần muốn lái xe kiểu này đến vịnh Kim Trạch, Mạc Thiện Ny kinh hãi đến mức muốn nhảy ra khỏi xe.

- Anh... Anh điên rồi à!? Anh lái xe kiểu gì thế, lao xuống núi đó!

Dương Thần bịt lấy mắt của Mạc Thiện Ny và nói:

- Nếu cô tin tôi, thì ngồi yên không nói gì cả, tôi đồng ý đưa cô đi đến vịnh Kim Trạch, nhưng cô phải nghe theo mọi sự sắp xếp của tôi, nếu không tôi không dám đảm bảo không làm cô ngất đi và vứt ra đàng ghề sau đâu.

Dương Thần vừa dứt lời, Mạc Thiện Ny lập tức yên lặng, lẩm bẩm vài câu, nhưng cô ta chỉ còn cách thắt chặt dây an toàn, ngồi yên không nói gì.

Chiếc Lexus màu đen tắt đèn, lang thang trong màn đêm, trên con đường núi ngoằn ngoèo, lao đi vun vút.

Cũng đúng lúc trên đường không có mấy xe đi lại, do vậy chiếc xe không bật đèn, lao đi với tốc độ nhanh cũng không gây chú ý, thỉnh thoảng có tránh xe ngược chiều, nhưng họ đều nghĩ mình nhìn nhầm.

Dần dần, Mạc Thiện Ny phát hiện những điều cô ấy lo lắng đều thừa thãi, vì Dương Thần không bật đèn lái xe chẳng có khó khăn gì trong việc nhìn đường, giống như việc lái xe giữa ban ngày.

Đúng lúc thở dài nhẹ nhõm, Mạc Thiện Ny lại nghĩ ra:

- Ê, Dương Thần, anh biết đường đi đến vịnh Kim Trạch không?

- Biết!

- Làm sao anh biết, không phải lần đầu tiên anh đến Hồng Kông hay sao?

- Nhớ rõ, sau này những lời tôi nói, mười câu thì, có đến mười một câu là giả.

- Tổng có mười câu, làm sao lại có đến mười một câu là giả, không nói thì thôi.

Mạc Thiện Ny im lặng không nói.

- Đủ mười thêm một, cái lý thuyết số học này mà không biết à.

Hai người nói qua lại vài câu, xe đã xuống núi, Dương Thần tiện tay bật đèn lên, dù sao thì đến chỗ này cũng không sợ sẽ bị nghi ngờ nữa.

Lái thẳng xe theo con đường đến vịnh Kim Trạch, lượng xe lưu thông trên đường cũng ít dần đi, Dương Thần lại tắt đèn xe.

Không lâu sau, đằng trước chỉ còn lại một chiếc xe hướng về phía vịnh Kim Trạch, Dương Thần cười nói:

- Đây chắc là xe của Lý Mộ Hoa rồi, chúng ta vẫn chưa đến muộn.

Mạc Thiện Ny bắt đầu kinh ngạc, sợ hãi, rồi trở nên hưng phấn và tràn đầy cảm giác mới lạ. Bí mật theo đuôi thế này khiến cô cảm thấy vô cùng hồi hộp, xe tới gần vịnh Kim Trạch, cô cũng thấy lo cho sự an nguy của hai người, bèn hỏi:

- Một lát chúng ta sẽ qua đó sao? Chúng ta cùng đi giao tiền với Lý Mộ Hoa sao?

- Ngốc, nếu như tôi muốn đi đưa tiền với Lý Mộ Hoa, việc gì tôi phải lén lút đi theo anh ta, không để anh ta phát hiện ra chứ?

Lại bị nói là đồ ngốc, Mạc Thiện Ny cũng không tức giận, chỉ thấy lúc này hai người đã trở nên thân thiết hơn nhiều, cười ngọt ngào rồi không nói gì nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 155

Kẻ Khủng Bố

Sau hơn năm phút, chiếc xe BMW chở theo Lý Mộ Hoa, đi vào cảng trên vịnh Kim Trạch, ở trên cảng bốn bề rộng lớn để đầy các loại container và các loại xe tải đầu kéo.

Trên bờ biển xa xa có vài con tàu đang đậu ở đó, tiếng sóng biển vỗ ào ào không ngớt, lẫn át cả tiếng động cơ xe.

Khi xe của Lý Mộ Hoa dừng ở bên ngoài khu nhà kho, thì ở đằng xa xa, Dương Thần cũng dừng xe.

Không lâu sau đó, Lý Mộ Hoa một mình bước xuống, tay kéo theo hai cái va ly du lịch, nếu toàn là tiền Trung Quốc, thì không thể để hết trong hai cái va ly đó, có thể là đã chuyển sang loại tiền khác rồi.

- Chúng ta xuống xe?

Mạc Thiện Ny hỏi nhỏ, trong bóng tối, một cô gái mạnh mẽ liền trở lên ngoan hiền, và dính chặt lấy Dương Thần, lúc này hẳn chính là chỗ dựa duy nhất cho cô ta.

Dương Thần gật đầu:

- Cô đi theo tôi, chúng ta đi theo sau anh ta, chỉ cần giữ khoảng cách, lợi dụng những thứ ở đây để ẩn nấp, anh ta nhất định không phát hiện ra chúng ta, đến khu nhà kho thì nghĩ cách đột nhập vào.

Mạc Thiện Ny không ý kiến gì, xuống xe cùng với Dương Thần, lập tức lẩn vào bên cạnh đồng container gần đó, từ từ đi theo Lý Mộ Hoa.

Tiếng gió thổi qua hai người bọn họ, không gian rộng lớn của bến cảng càng trở lên lạnh lẽo, heo hút, giống như con quái vật đang ẩn mình cạnh bờ biển, làm cho con người không cảm thấy lạnh mà cũng run lên cầm cập.

Đốm sáng duy nhất tại bến cảng chính là nhà kho số ba nơi mà bọn khủng bố chọn là nơi giao tiền, cái nhà kho đó rất gần biển, từ cửa sổ kính trên tầng trên cùng có thể thấy ánh sáng le lói của cái bóng đèn điện.

Mạc Thiện Ny đi đôi giày bông dùng đi trong nhà, do đó hầu như không phát ra âm thanh, đi lại rất nhẹ nhàng, thuận tiện.

Hai người nhẹ nhàng đi đến nơi cách cái nhà kho đó không quá mười mét, nhìn thấy Lý Mộ Hoa lấy tay mở cái cửa sắt của nhà kho, bước vào trong.

- Chúng ta cũng đi vào sao?

Mạc Thiện Ny thì thầm hỏi.

Dương Thần không trả lời, chỉ nắm chặt đôi tay mềm mại của cô ấy, nhẹ nhàng từ bước bước tới cánh cửa bên, ở đó có một cái cầu thang ngoài đi thẳng lên tầng hai của nhà kho.

Sau khi Lý Mộ Hoa bước vào khu nhà kho số ba, liếc nhìn xung quanh, chỉ thấy một đồng đồ vật, những đồ vật này là hàng thải, không thể xuất khẩu, tạm thời để tại đây, đợi đến khi khu bến cảng hoạt động tập nập thì những đồng đồ vật này cũng bị chuyển đi.

Cả khu nhà kho chỉ có gió thổi lồng lộng, trông thật tĩnh lặng.

Lý Mộ Hoa bỏ hai va ly tiền xuống, nhìn bốn xung quanh, nói lớn:

- Ta là công tử Lý Mộ Hoa nhà họ Lý, tiền ta đã mang đến rồi đây!

Âm thanh được phát ra, ngay lập tức bị dội lại vang khắp khu nhà kho, một lúc sau mới yên lặng.

Đúng lúc Lý Mộ Hoa nhíu mày nghi ngờ rốt cuộc nơi này có người hay không, thì từ phía sau đồng đồ vật trước, xuất hiện bốn bóng người.

Kẻ cầm đầu mặc áo sơ mi kẻ ca-rô, ở ngoài khoác thêm một chiếc áo gió, nhìn ăn mặc chẳng ra sao, miệng ngậm một điếu xì gà, chân đi đôi dép xăng đan màu đen, nhìn Lý Mộ Hoa bằng con mắt him híp.

Lý Mộ Hoa nhìn thấy có người tới, vẻ mặt lập tức có sự thay đổi, lúc trắng bệch, lúc đỏ au.

- Làm sao... làm sao. .. lại là..

Cái người bước ra đó, chẳng phải ai xa lạ, đó chính là anh trai của Lý Mộ Hoa, Lý Mộ Thành!

Người đi bên cạnh Lý Mộ Thành là vệ sĩ do Lý Đức Thâm phái đến bảo vệ để bảo vệ Lý Mộ Thành, rất được sự tin tưởng của nhà họ Lý.

Ngoài ra có hai thằng vệ sĩ đeo kính râm và mặc áo đen, chắc chắn là người của Lý Mộ Thành.

- Làm sao, kinh ngạc lắm à, em trai anh.

Trong mắt Lý Mộ Thành lóe lên một ánh mắt nham hiểm, hai ngón tay kẹp lấy điếu xì gà, cười nhạt hỏi:

Lý Mộ Hoa khập khiễng lùi lại sau, trong mắt chứa đầy sự không cam tâm, khó hiểu, đau khổ, rồi hỏi:

- Anh, sao anh lại làm như vậy!?

- Vì sao? Ha ha, giờ là lúc nào rồi, Lý Mộ Hoa, em còn hỏi anh vì sao?

Lý Mộ Thành cười một cách đắc ý, đột nhiên ném điếu xì gà xuống trước mặt Lý Mộ Hoa, lớn tiếng quát:

- Ít giả nhân giả nghĩa với ông mày đi! Ông mày chịu đựng đủ cái bộ mặt giả dối của mày rồi! Mày coi ông mày là đồ ngốc, giống cái loại ngu dân không đầu óc! Mày ra vẻ lương thiện cái gì!?

Lý Mộ Hoa dờ dẩn, dường như không biết Lý Mộ Thành đang nói cái gì, thần thờ nhìn anh ta.

Lý Mộ Thành ngẩng đầu, hít một hơi rồi nói:

- Mày đang giả vờ? Tao không cần quan tâm, mày muốn đóng kịch thì cứ đóng kịch đi, dù sao hết đêm nay, mày phải nói lời tạm biệt với thế giới này rồi, yên tâm mọi chuyện trong nhà vẫn còn ta xử lý, chuyện công ty, chuyện

tài sản, tao sẽ giúp mày sắp xếp.

- Anh, lẽ vào anh vì công ty và tài sản!?

Lý Mộ Hoa không thể ngờ được:

- Em chưa bao giờ nghĩ sẽ chiếm toàn bộ gia sản, em luôn khuyên ba cho anh cơ hội tham gia vào việc điều hành công ty, hơn nữa từ khi em quản lý công ty, em chưa bao giờ đưa thiếu cho anh một đồng lợi nhuận nào, vì sao anh lại lừa dối em, lừa dối ba! Lại còn nghĩ kế đặt bom đèn dụ em đến nữa!?

- Đủ rồi! Câm mồm đồ chết tiệt!

Lý Mộ Thành xông lên trước và chỉ tay vào mặt Lý Mộ Hoa rồi quát lớn:

- Mày làm như tao không biết sao! Ba năm trước khi ba cho tao vốn để đầu tư, nếu không phải mày nghĩ kế mua chuộc đàn em của tao, để gã thay đổi nội dung đàm phán, thì tao làm sao lỗ lớn như vậy!? Và còn nữa, mỗi lần tiền đầu tư riêng của tao bắt đầu sinh lời, mày liền cho đối thủ phá đám! Mày làm như tao không biết kẻ đứng sau giật dây là mày sao?

Lý Mộ Hoa vẫn muốn giải thích, nhưng Lý Mộ Thành rõ ràng là không muốn nghe, quay người tiếp tục nói:

- Lần này, Mộ Vân và Ngọc Lôi, Trường Lâm ở Trung Hải cùng nhau hợp tác trong dự án nguyên liệu, một dự án quan trọng như vậy mà mày và lão già đó không nói với ta một lời.. rõ ràng là muốn kiếm thêm cho mình, để một mình độc chiếm công lao, và danh chính ngôn thuận tiếp quản cái gia tộc này? Đừng tưởng bở!!! Chúng mày nếu đã không coi tao là người nhà họ Lý, vậy thì đừng trách tao nhẫn tâm, tao cũng muốn giữ cho mình ít tiền sống qua ngày thôi.

- Không phải đầu anh, đó là cái thỏa thuận bí mật, đợi khi việc hoàn thành mới...!

- Câm mồm! Tao bảo mày câm mồm!

Lý Mộ Thành mặt mày hung hăng quay đầu lại:

- Mày làm như tao ngốc sao!? Đúng! Chúng mày đều nghĩ tao ngu! Là một thằng vô tích sự, chúng mày coi thường tao! Chúng mày nghĩ rằng tao không biết, không phải là đối thủ nhà họ Hứa sao!? Tao kể cả không dựa vào chúng mày thì cũng biết lần này đối thủ cạnh tranh chủ yếu là ai, tao chẳng cần tuân thủ, cũng có thể xử lý tốt!

Lý Mộ Hoa từ bất ngờ lúc ban đầu, dần dần bình tâm lại, hỏi một cách lạnh lùng:

- Do vậy một mình anh dừng lên cái kế hoạch ám sát này, cái quả bom buổi tối này, và cái vụ đe dọa tổng tiền!?

- Không sai, đương nhiên cũng phải cảm ơn lão già đó đã pháí Lý Mộ Hoa cho tao.

Lý Mộ Thành bước đến bên cạnh Lý Mộ Hoa, vỗ vai gã rồi nói:

- Lý Mộ Hoa biết phân biệt phải trái hơn chúng mày, gã giúp tao dựng kế hoạch, rồi thực hiện, thế lên cái kế hoạch này quá hoàn hảo.

- Cảm ơn Đại thiếu gia khích lệ!

Lý Mộ mặt không cảm xúc cảm ơn Lý Mộ Thành.

Lý Mộ Thành tiếp tục nói:

- Vốn dĩ định hạ thủ người của Ngọc Lôi, Trường Lâm ngay trong biệt thự, để phá hoại lần hợp tác này. Thật đáng tiếc, chúng lại không chết, nhưng cũng không sao, vì chỉ cần mày chết, là tao đã đạt được mục đích.

Lý Mộ Hoa trắng bệch nói:

- Anh, em là em trai của anh mà! Anh định giết em thật sao?

- Không.. không...

Lý Mộ Thành lắc đầu xua tay:

- Không phải tao giết mày, tao làm sao nữ giết em ruột mình chứ, giết mày là bọn khủng bố, sau khi giết mày bọn chúng đều bỏ trốn cả rồi. Suốt cả buổi tối tao chỉ ở sơn trang, mọi người đều tận mắt nhìn thấy, Lý Mộ Thành ta đã về phòng rồi, còn bị dọa sợ chết khiếp, bị lôi về...

Nói xong khuôn mặt Lý Mộ Thành nở nụ cười nham hiểm, sát khí bắt đầu nổi lên, khoát tay một cái..

- Giết nó, Lý Mộ!

- Vâng! Thừa thiếu gia!

Lý Mộ không chút do dự lôi khẩu MP5 từ trong người ra, giơ lên, lên nòng...

Nòng súng đen ngòm đột nhiên nhắm thẳng đầu Lý Mộ Thành!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 156

Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Cái giây phút mà hòng súng lạnh buốt chạm vào thái dương, Lý Mộ Thành vẫn nghĩ mình đang mơ.

Khi từ từ quay đầu lại, nhìn Lý Mộng, kẻ đứng gần mình nhất, thì chỉ nhìn thấy nụ cười nhạt khó nhận ra trên nét mặt dài thượt của Lý Mộng.

Không phải là ảo tưởng, hòng súng đích thị là nhắm vào đầu của mình!! Không phải là đầu của Lý Mộ Hoa.

Lý Mộ Thành nhăn nhó, nghiêng răng hỏi:

Mày đang lên cơn điên à! Tao bảo mày giết cái thằng của nợ kia! Chứ không bảo mày chĩa súng vào tao.

Tôi không điên, tôi nhận được lệnh, giết chết Lý Mộ Thành, chứ không phải Lý Mộ Hoa.

Lý Mộng hé miệng, lộ ra hàm răng đen kịt của kẻ hút thuốc lâu năm.

Đúng lúc đầu óc Lý Mộ Thành đang quay cuồng, thì Lý Mộ Hoa ung dung tự tại ho lên hai tiếng:

Ông anh quý mến, thật là cảm ơn ông anh, phối hợp cùng với em để cho bộ phim đặc sắc này được kết thúc hoàn chỉnh.

Lý Mộ Thành đột nhiên quay người lại, nhìn nét mặt của Lý Mộ Hoa, mới chỉ nửa phút trước vẫn còn hoảng hốt, hoang mang, đau khổ, thì bây giờ cười vui vẻ, cứ như thể mọi việc là do gã sắp xếp.

Tiếp theo đó, hai tên vệ sĩ đang đứng bên cạnh Lý Mộ Thành, cũng lập tức bước đến bên Lý Mộ Hoa, không nói một lời, thay đổi đối tượng được bảo vệ.

Đúng như tiếng sét ngang tai, làm cho đôi chân Lý Mộ Thành mềm nhũn, lão đảo lúi lại vài bước, sau đó mới định thần lại, lắc đầu nguây nguẩy, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Không... Không thể nào... chúng mày... chúng mày là...

Đúng như ông anh nhìn thấy, Lý Mộng và vệ sĩ của ông anh đều là người của em.

Lý Mộ Hoa cười rạng rỡ, vẫn giữ cái vẻ khiêm tốn hàng ngày của kẻ quân tử rồi nói:

Ông anh thân mến của em, lẽ nào ông anh nghĩ rằng cái màn kịch hoàn hảo thế này là do ông anh nghĩ ra sao? Nếu không phải thằng em này cử Lý Mộng qua phối hợp cùng với ông anh, thì làm sao ông anh có thể theo kịp thằng em, làm sao ông anh có được như ngày hôm nay?

Lý Mộ Thành nuốt từng miếng nước bọt, toàn thân bắt đầu run lẩy bẩy,

mồ hôi vãi ra thấm ướt cả áo, hắn ta dần dần hiểu ra, tất cả đều là kế hoạch do Lý Mộ Hoa dày công sắp đặt mấy năm nay! Chỉ có điều hôm nay là ngày chính thức hạ màn mà thôi!

Đến cái nét mặt kinh ngạc lúc nãy của Lý Mộ Hoa, thực ra là gã diễn cho chính y xem! Gã đang bốn cột với chính bản thân y.

Bản thân vẫn cứ cho rằng phần thắng đã nắm chắc trong tay, nhưng tất cả chỉ như hoa trong gương, trăng dưới nước, rốt cuộc thì y như đang diễn trò hề cho địch thủ xem.

Sự thật quá phũ phàng khiến cho Lý Mộ Thành dường như quên mất việc phải hít thở.

Lý Mộ Hoa chỉnh lại cái áo veston mình đang mặc, khuôn mặt anh tú tràn ngập nụ cười mãn nguyện, đi đến phía trước Lý Mộ Thành, rồi nói:

Thật là đáng tiếc cho ông anh, mấy năm nay phải giả câm giả điếc, nghĩ đủ mọi cách, mọi cơ hội để đoạt lấy công ty và gia sản, thật là vất vả cho anh quá..

Mày, cái đồ súc sinh này...

Lời nói của Lý Mộ Hoa như mũi dao nhọn đâm vào tim Lý Mộ Thành, làm cho đôi mắt hắn ta đỏ ửng, lấy hết sức bình sinh hét lên, đột nhiên bật dậy, muốn xông tới ăn thua với Lý Mộ Hoa!

Nhưng, Lý Mộ Thành chưa kịp chạm vào Lý Mộ Hoa, thì đã bị Lý Mộ Hoa tung ra một đạp trúng ngay mặt.

“Ồi”

Lý Mộ Thành bị đá ngã lăn lộn, mắt hoa đầu choáng váng, không thể đứng dậy, nằm trên sàn nhà rên rỉ.

Ông anh yêu quý, lẽ nào ông anh quên mất rằng chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau học taewondo sao? Nhưng tiếc rằng, ông anh chưa bao giờ thắng được thằng em, do đó, ông anh bỏ dỡ, còn thằng em thì cứ kiên trì tập đến bây giờ, giờ thằng em đã có đai đen rồi, còn ông anh? Chắc cũng quên đánh kiêu gì rồi.. Ông anh nhìn lại mình xem, từ nhỏ đến giờ đã có cái gì bằng thằng em này, có kết cục như ngày hôm nay cũng là chính đáng thôi..

Lý Mộ Hoa tức giận nói.

Tâm can Lý Mộ Thành muốn nổ tung, tất cả kế hoạch hắn ta lao tâm khổ tứ vạch ra, vốn nghĩ rằng đã nắm chắc phần thắng trong tay, không ngờ tất cả những gì bản thân tự hào đều là dã tràng xe cát biển đông.

Cũng giống như một người chấp nhận mọi khó khăn, vượt mọi thử thách leo lên tới thiên đường, nhưng những người xung quanh lại tàn nhẫn nói cho anh ta rằng, anh ta leo sai hướng rồi, đây không phải hướng lên thiên đường mà là lối xuống địa ngục!

Cái bộ dạng hăng ngày cười ha hả của Lý Mộ Thành giờ không còn tồn tại, cái cảm xúc đắc ý, huênh hoang cũng đã tiêu tan, chỉ còn giữ lại trái tim lạnh ngắt, và đôi mắt vô thần.

Kỳ thật ông anh cũng không ngốc ngếch, đúng vậy, vụ đầu tư ba năm trước của ông anh là do thằng em phá đám, dù vậy ông anh cũng chẳng làm gì được? Ông anh chỉ có võ đoán, chẳng có ai cho ông anh bằng chứng. Vài năm nay, ông anh giờ điên giờ dại để thằng em không đề phòng, nhưng ông anh đã quá coi thường tính nhẫn nại của thằng em..

Lý Mộ Hoa vừa bước vừa nói:

Lý Mộ Hoa là người khi thằng em học đại học đã được sắp xếp làm việc trong nhà mình, mới đầu là làm việc với ba, sau đó là đến ông anh, nhưng trước sau như một, Lý Mộ Hoa chỉ nghe lệnh của một mình thằng em mà thôi. Do vậy, ông anh giả ngây giả ngô, cơ bản chẳng có ý nghĩa gì, ông anh nói với Lý Mộ Hoa cái gì thằng em này nghe thấy hết, nhớ rõ, tất cả đầu tư, làm ăn, kế hoạch của ông anh đều nằm trong quyền kiểm soát của thằng em, thậm chí nhiều ý kiến quân sư của Lý Mộ Hoa cho ông anh đều là thằng em này bày cho Lý Mộ Hoa đó.

Mày...

Lý Mộ Hoa tay run lấy bẫy chỉ vào Lý Mộ Hoa:

Mày là đồ ác quỷ.. mày là đồ ác quỷ..

Thằng em không phải là ác quỷ, thằng em chỉ là biết cách bày binh bố trận hơn ông anh mà thôi. Tất nhiên điều đó có nghĩa là thằng em còn thích hợp hơn ông anh trong việc tiếp quản Mộ Vân và tài sản nhà họ Lý..

Lý Mộ Hoa nhẹ nhàng trả lời:

Ông anh biết không, ngoài Lý Mộ Hoa ra, thì những người bên cạnh ông già nhà mình đến tám mươi phần trăm là do thằng em sắp xếp, do vậy lúc đầu ông già không cho Lý Mộ Hoa theo anh, thì cũng có một thằng “Lý Mộ Hoa” khác xuất hiện. Cơ hội thắng lợi của ông anh chỉ là đếm trên đầu ngón tay thôi, còn về ông anh muốn tìm trợ thủ, thì càng dễ dàng cho thằng em giúp ông anh tìm.

Lý Mộ Hoa cuối cùng cũng hiểu ra bản thân mình với cái thằng em, bụng đầy thù hận này có gì khác biệt rồi, lúc này điều nghĩ tới duy nhất là còn có thể bảo toàn mạng sống của mình hay không, liền hỏi dò:

Mày bây giờ muốn làm gì tao?

Làm gì?

Lý Mộ Hoa cười lớn, như thể vừa được nghe câu truyện cười hay nhất:

Ông anh nói xem làm cái gì, tất nhiên là làm cái việc mà ông anh muốn làm với thằng em.

Mày... mày muốn giết tao!?

Lý Mộ Hoa sợ đến nỗi hai chân khụy xuống, toàn thân run cầm cập

Lý Mộ Hoa nhìn hấn ta bằng con mắt khinh bỉ:

Đúng là đồ nhát gan, cái loại người không dám đối mặt với thất bại, người như vậy không xứng là đối thủ của ta. Thằng em cũng rõ ràng thông báo cho ông anh rằng, ông anh phải chết, sau khi ông anh chết, thằng em có thể đổ

mọi tội lỗi lên nhà họ Hứa. Như vậy Ngọc Lô và Trường Lâm sẽ đứng về phía thằng em một cách tuyệt đối, và đối đầu với nhà họ Hứa ở Trung Hải, như vậy liên minh của thằng em sẽ bền vững. Do vậy nói, ông anh thân mến của em ạ, hôm nay em đến đây không phải để giao tiền cho ông anh, mà là đến để lấy mạng ông anh...

Lý Mộ Thành cảm nhận được sát khí được từ đôi mắt của Lý Mộ Hoa, cảm nhận rằng tính mạng mình đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc, hắn ta lấy hết sức bình sinh hét lên một tiếng, bật người dậy, chạy ngược về sau.

Lý Mộ Hoa từ từ đi đến bên cạnh Lý Mộ Thành, giơ tay ra hiệu cho Lý Mộ Thành đưa súng cho hắn ta.

Kiếp sau tốt nhất mày đừng làm người, mày chỉ thích hợp làm một con lợn ngốc ngếch.

Lý Mộ Hoa giương súng, nhắm thẳng vào lưng Lý Mộ Thành, lúc này đang chạy thục mạng, rồi bóp cò...

“Pằng”

Từ nòng súng phát ra tia lửa sáng lóe, viên đạn bay vèo ra.

Từ cái bóng đang thục mạng chạy trốn ấy phun ra một luồng máu, bắn tung tóe lên nền xi măng ngay gần đó, bụi bay mù mịt.

“Loảng xoảng Loảng xoảng”

Đột nhiên, một đoạn ống thép từ tầng hai khu nhà kho rơi xuống đất, phát ra tiếng kim loại lăn tròn trên đất.

Ai ở trên đó?

Lý Mộ Hoa, Lý Mộ Thành và ba thằng vệ sĩ cùng lúc phát hiện ra còn có người khác ở đây, nhìn về hướng ống thép bị rơi xuống.

Từ lối đi chật hẹp ở cầu thang tầng hai, Dương Thần đỡ lấy Mạc Thiện Ny đang run sợ, thở dài một tiếng.

Tất cả sự việc vừa xảy ra, đều bị hai người bọn họ chứng kiến hết, chỉ đến khi nhìn thấy Lý Mộ Hoa nổ súng, Mạc Thiện Ny lần đầu tiên nhìn thấy cảnh giết người, quá hoảng sợ, một chân không cân thận vận động hơi mạnh đập vào cái ống thép bỏ không đó, nên hai người mới bị bại lộ.

Này, anh hai Lý, đừng sợ hãi, là chúng tôi đây.

Dương Thần lập tức lên tiếng chào hỏi Lý Mộ Hoa, kéo tay Mạc Thiện Ny, tìm đường đi xuống tầng một.

Mạc Thiện Ny dù có mạnh mẽ đến đâu vẫn là phận con gái, nhìn thấy cảnh anh em tàn sát lẫn nhau, cảnh súng đạn, cảnh đầu rơi máu chảy, thần người ra, cứ mặc cho Dương Thần kéo xuống tầng một.

Lý Mộ Hoa nhú mày, trong đầu lóe lên những ý nghĩ phức tạp.

Ngài Dương, cô Mạc, mọi người có thể giải thích xem, tại sao mọi người lại có mặt tại đây?

Lý Mộ Hoa không nao núng, lập tức bình tĩnh lại rồi nói.

Dương Thần đẩy Mạc Thiện Ny về phía sau lưng mình, tiến về phía Lý

Mộ Hoa khoảng mười mét rồi dừng lại, vừa đứng lại liền vui vẻ cười đáp:

Đó là lo lắng cho sự an toàn của anh, anh luôn tốt với chúng tôi, dẫn chúng tôi đi chơi bời, ăn uống, thì chúng tôi cũng không thể để thấy chết mà không cứu? Thế nên liền đi theo anh.

Lý Mộng từ phía sau lưng Lý Mộ Hoa thì thầm nói: “ Ông hai, hai người này nhất định là đã nhìn thấy hết rồi, không thể giữ lại được!

Lý Mộ Hoa nhàu mày, ánh mắt trở lên lạnh lùng rồi nói:

Ngài Dương, thật là cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng hình như anh đã nhìn thấy thứ không nên thấy rồi.

Cái này...

Dương Thần gãi gãi mũi, dảng vẻ ngại ngùng nói:

Hay là chúng ta thương lượng một chút, tôi cũng không muốn làm âm ỉ lên, dù sao chúng ta vẫn còn phải hợp tác mà, huống hồ đây là chuyện riêng nhà các anh, chúng tôi không cần can thiệp vào. Thôi thì tôi và cô Mạc coi như chưa nhìn thấy gì, còn các anh thì coi như chưa gặp chúng tôi ở đây, cần làm gì cứ làm tiếp, như vậy ai cũng thấy thoải mái, anh thấy sao?

Ha ha!

Lý Mộ Hoa cười khẩy đáp:

Ngài Dương thật hài hước, nhìn thấy là nhìn thấy, sao có thể coi như chưa thấy được? Trên đời này kẻ giữ bí mật tốt nhất chỉ có người chết mà thôi!

Nghe thấy Lý Mộ Hoa nói muốn giết hai người, Mạc Thiện Ny lúc này ở sau lưng Dương Thần lại không thấy sợ hãi nữa, cảm thấy khinh bỉ nói:

Lý Mộ Hoa! Bản thân anh điên khùng, giết anh ruột của mình còn ra vẻ quân tử, lại còn không chịu thừa nhận, anh sẽ không được sống yên ổn đâu!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 157

Sự Thăm Dò Của Dương Thần

Nghe thấy tiếng của Mạc Thiện Ny, Lý Mộ Hoa có phần giận dữ, trừng mắt nhìn cô ấy, rồi đáp:

Cô Mạc, xin cô chú ý cho lời ăn tiếng nói của mình, hôm nay tôi là kẻ bị hại, là Lý Mộ Thành muốn hãm hại tôi, nhưng may thay Lý Mộng đến kịp thời, cho nên mới thay đổi toàn cục đây. Tôi là kẻ không liên quan.

Không liên quan? Anh nghĩ rằng chúng tôi mù hết rồi à!? Anh còn vô liêm sỉ hơn Lý Mộ Thành, càng không đáng là con người!

Mạc Thiện Ny cười nhạt đáp lại.

Khuôn mặt của Lý Mộ Hoa trở lên khó coi hơn, nhú mày, trên trán hiện rõ những nếp nhăn.

Dương Thần ủ rũ xoa mặt:

Cái cô này làm gì mà kích động đến vậy, có chuyện gì thì từ từ nói, đây không phải là vì tranh chấp tài sản trong gia tộc mà tàn sát lẫn nhau sao? Cũng giống như chiến tranh thời chiến quốc, ai thắng cũng như nhau, đao kiếm đều đâm vào cùng một dòng máu, có chuyện gì thì từ từ nói? Không phải việc của mình thì đừng có xen vào.

Dương Thần vốn muốn giải quyết một cách mềm dẻo, nhưng Mạc Thiện Ny đã nói vậy rồi, thì tất nhiên là không thể.

Cô Mạc, cô nói tôi như vậy tôi rất thất vọng.

Lý Mộ Hoa, nhau mày, nở một nụ cười gượng gạo nói:

Tuy tôi biết nói như vậy có phần đường đột, nhưng thực tế, tôi đã từng nghĩ, thông qua lần hợp tác với Quốc Tế Ngọc Lôi, có thể kết giao bạn bè với cô Mạc, sau đó, có thể tìm cơ hội đến mối quan hệ của chúng ta phát triển lên một tầm cao mới..

Lời của Lý Mộ Hoa không chỉ làm cho Mạc Thiện Ny mà ngay cả đến Dương Thần cũng bất ngờ

Hắn ta nói thế là có ý gì!? Một lời tỏ tình với Mạc Thiện Ny!?

Đáng tiếc, không ngờ hôm nay cô Mạc lại nhìn thấy cảnh này, xem ra ước mơ của tôi đã tan vỡ trăm mảnh rồi.

Lý Mộ Hoa đầy nuối tiếc nói.

Mạc Thiện Ny mím mím môi rồi nói:

Lý Mộ Hoa, đừng có cố thể hiện cái bộ mặt đó ra, cái ý nghĩ đầy của anh chỉ làm tôi thấy càng thêm buồn nôn mà thôi.

Cô Mạc, cô biết không, trước khi tôi quyết định hợp tác với Quốc Tế Ngọc Lôi, tôi đã nghiên cứu kỹ tài liệu của quý vị, những thông tin liên quan

đến tổng giám đốc Lâm Nhược Khê và thông tin về cô thu hút tôi nhiều nhất. Có thể nói, tôi quyết định tiến hành sự hợp tác này, phần nhiều là hi vọng có thể phát triển mối quan hệ nào đó với một trong hai vị người đẹp này.

Lý Mộ Hoa thẳng thắn nói.

Nghe những lời này, Dương Thần cảm thấy cay mũi, cái thằng Lý lão nhị này quả là không quân tử tí nào, vốn muốn giúp hắn ta giấu diếm sự việc ngày hôm nay, thế mà cái thằng này lại còn có ý định ve vãn vợ mình, thật là không thể chịu được nữa!?

Nhưng, Lâm tổng tuy nhiên trên phương diện diện mạo, năng lực, học thức, đạo đức đều phù hợp với tiêu chuẩn người vợ lý tưởng của tôi trong tương lai, nhưng cái tính cách thì lại không phải là một người vợ hiền mà tôi hằng mơ ước. Do vậy, tôi luôn kỳ vọng có sự phát triển nào đó trong mối quan hệ giữa tôi và cô..

Lý Mộ Hoa tiếp tục nói:

Nhưng thật đáng tiếc, ông trời như muốn trêu người, không ngờ bắt tôi phải nói những lời này, trong hoàn cảnh như thế này, xem ra kiếp này chúng ta thật không có duyên rồi.

Dương Thần chịu không nổi nữa, cái thằng anh hai nhà họ Lý này làm sao mà mặt dày đến vậy, nói cứ giống như thể là nếu cô gái này không theo anh ta, thì sẽ cả đời xui xẻo vậy?

Tôi nói này anh Lý, anh đừng có đứng đó mà giả bộ nữa, cần làm gì thì làm đi, nghe những lời của anh mà tôi thấy buồn ối quá.

Dương Thần hướng về phía Lý Mộ Hoa xua xua tay, kéo Mạc Thiện Ny định bỏ đi.

Nhưng vừa đi được vài bước, thì thân hình to lớn của Lý Mộ Hoa đột nhiên chặn trước mặt hai người.

Hôm nay các người không thể đi.

Lý Mộ Hoa nói.

Dương Thần nhíu mày, liếc Lý Mộ Hoa một cái, rồi quay đầu hỏi Lý Mộ Hoa:

Anh hai nhà họ Lý, anh muốn trở mặt sao?

Tôi chỉ có thể nói là rất tiếc, ngài Dương, hôm nay hai người đã đến đây rồi thì có thể đi cùng với ông anh tội nghiệp này của tôi, tôi tin cái chết của hai người càng làm sự hợp tác của ba nhà chúng ta trở nên vững mạnh hơn, để đối phó với nhà họ Hứa.

Lý Mộ Hoa ánh mắt lạnh lùng nói.

Dương Thần thở dài, rồi xoa vào đôi bàn tay đang run lên vì sợ hãi của Mạc Thiện Ny, đưa ánh mắt nhìn cô ta ý muốn nói yên tâm đi sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, rồi cười tươi hỏi Lý Mộ Hoa:

Anh có biết tại sao tôi đến đây không?

Vì sao?

Đây kì thực là vấn đề mà Lý Mộ Hoa vẫn đang nghĩ, Dương Thần tại sao lại đến, hẳn đi theo kiểu gì? Lý Mộ Hoa không thể lý giải được.

Vì tôi muốn đến để xác nhận, suy luận của tôi đúng hay sai.

Thăm dò?

Lý Mộ Hoa lộ rõ vẻ khó hiểu.

Dương Thần gật đầu, buông tay Mạc Thiện Ny, tiến đến gần Lý Mộ Hoa nói:

Tôi đã từng đoán, tất cả cái gọi là ám sát, đặt bom, đòi tiền chuộc đều là do một tay anh sắp đặt.

Lý Mộ Hoa cười nhạt nói:

Ngài Dương, trước khi ngài rời bỏ cái thế gian này, tôi thực sự muốn biết cái suy luận thần kì ấy từ đâu mà ra?

Anh không tin?

Tôi nghĩ lần sắp đặt này rất kín kẽ không để lại bất kì dấu vết gì.

Lý Mộ Hoa nói một cách kiêu ngạo, vì vô số lần thành công làm cho anh tổng giám đốc trẻ này thấy rất tự tin.

Dương Thần lắc đầu, lấy từ điều thuốc từ trong túi quần ra, châm lửa, động tác từ từ chậm rãi.

Cái mùi cay mũi của thuốc rẻ tiền dần lan tỏa ra, làm cho kẻ từ bé lớn lên ở xã hội thượng lưu như Lý Mộ Hoa ngửi thấy liên lui người lại.

Dương Thần thưởng thức xong điều thuốc, e thẹn nói:

Không làm một điều, không thể nói rõ ngay được.

Rửa tai lắng nghe.

Lý Mộ Hoa coi đó như là một ân huệ cho kẻ tử tù trước khi chết, sự việc đã đến nước này thì Dương Thần và Mạc Thiện Ny như cá nằm trên thớt, anh ta không vội ra tay.

Hãy bắt đầu từ lần đầu tiên tôi gặp anh trai anh, Lý Mộ Thành, tôi vẫn còn nhớ sao anh ta khóc suốt ngày khóc lóc như trẻ con vậy. Hơn nữa một người con trai như vậy làm sao có thể chiếm được cảm tình của một người con gái quyền quý như cô ấy, nhất định cứ phải về nước kết hôn mới nói chia tay với anh ta?

Đây thì có đáng để đáng nghi ngờ đâu?

Lý Mộ Hoa hỏi.

Đương nhiên, tôi lại không nghĩ một cô gái dòng dõi bá tước quý tộc Anh, lại thích một kẻ suốt ngày khóc lóc như trẻ con vậy. Hơn nữa một người con trai như vậy làm sao có thể chiếm được cảm tình của một người con gái quyền quý như cô ấy, nhất định cứ phải về nước kết hôn mới nói chia tay với anh ta?

Lý Mộ Hoa vẫn không đồng ý với lập luận đó:

Tôi không quen biết tiểu thư nhà Scott, ai có thể đảm bảo là cái cô gái quý tộc đấy không thích người như anh trai tôi đây.

Do đó tôi đã dò xét, thăm dò rốt cuộc anh trai anh là ngốc thật hay là giả

vờ ngốc.

Dương Thần mỉm cười nói.

Thăm dò?

Là khi ở sòng bạc.

Dương Thần gạt tàn thuốc, tiếp tục nói:

Tôi cố tình cược với anh ta một ván, và lấy cô Mạc ra để đặt cược. Tôi nhìn ra được cái vẻ mặt của anh ta, tuy là rất vui vẻ, nhưng trong ánh mắt của anh ta rất trầm lắng, bình lặng như nước trong hồ, không một gợn sóng, điều này chứng tỏ anh ta không phải kẻ háo sắc, do vậy cái sự việc trông ghêo cô Mạc là cố tình giả vờ. Về sau tôi và anh ta lại chơi xúc xắc, tha lỗi cho tôi nói thẳng, cái cách anh ta chơi cực kì lợi hại, rõ ràng anh ta là một tay cao thủ, có thể dễ dàng nói ra bên trong là con số bao nhiêu...

Khi tôi ngồi đoán, tôi thường nhìn trộm ánh mắt của Lý Mộ Thành, tôi biết đáp án bên trong là “tiểu”, nhưng tôi lại cố tình nói là con số “đại” trước, tôi cảm nhận rõ cái ánh mắt bất cần của anh ta. Vì sao lại bất cần, vì anh ta rất rõ bên trong là con số “tiểu”. Lúc đó tôi dám khẳng định, trình độ đánh bạc của anh ta không phải là tồi, cái này đã chứng minh là anh ta không phải là kẻ ngốc ngếch.

Nhưng những ván sau đó tôi lập tức nói là “tiểu”, Lý Mộ Thành cố ý nói, anh ta là cao thủ, anh ta đoán bên trong là “đại”! cái này đã đi ngược với nguyên tắc của anh ta, tại sao anh ta lại phải giả vờ, vì anh ta cố ý để mọi người xung quanh nghĩ là anh ta chẳng có mảnh gì để chơi, mà chỉ dựa vào hên xui, mà đã đoán mò lại còn đoán sai!

Nói đến đây, Lý Mộ Hoa và mấy thằng vệ sĩ đã có vài phản biến sắc, nhìn vào ánh mắt đang thay đổi của Dương Thần. Đặc biệt là Lý Mộ Hoa, việc mà Dương Thần nói, anh ta cũng có mặt ở đó, nhưng lại không phát hiện được là Dương Thần đang có chủ ý thăm dò mọi người!

Lúc đầu, Mạc Thiện Ny nghe thấy Dương Thần nói lấy mình ra để đặt cược với Lý Mộ Thành, trong lòng cực kì tức giận, nhưng dần dần, bị những lý lẽ, suy luận của Dương Thần thuyết phục, đôi mắt xinh tươi nhìn chằm chằm vào Dương Thần, chẳng còn để ý gì đến nguy hiểm xung quanh.

Một người tại sao phải cố ý giả ngốc trước mặt mọi người, tỏ ra ngu ngốc, tham lam, tôi nghĩ khả năng lớn nhất là anh ta muốn tỏ vẻ yếu đuối. Còn về việc muốn tỏ ra với ai, dĩ nhiên là với địch thủ của anh ta rồi.

Dương Thần nhìn Lý Mộ Hoa nói tiếp:

Tôi nhớ rất rõ là anh từng nói với Lý Đức Thâm ba năm trước Lý Mộ Thành từng thua lỗ lớn trong một vụ đầu tư, tôi không tin một người có trí tuệ như anh ta lại thua lỗ trong chuyện đầu tư cỡ con này, dù không kiếm được lời cũng không thể lỗ được, chắc hẳn phải có người hãm hại, chính là người mà anh ta cố tình tỏ ra yếu đuối, nếu không phải để mai phục tìm cơ hội báo thù thì chẳng còn lý do nào khác.

Lý Mộ Hoa đã hiện rõ vẻ mặt sát khí, gã biết tuyệt đối không thể để người đàn ông trước mặt sống sót:

Đây chỉ là suy đoán của ngài Dương, chẳng có chứng cứ gì cả.

Có chứng cứ! Còn có một điểm khiến tôi xác định đây là một âm mưu lớn!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 158

Tôi Không Dọa Người.

Sơ hở?

Ánh mắt Lý Mộ Hoa đầy nghi ngờ.

Lúc này Lý Mộ Hoa và hai gã vệ sĩ đều có chút lo lắng, Lý Mộ Hoa vội nói:

Nhị thiếu gia, người này rất nhanh nhậy, mau giết hắn quăng xuống cho cá ăn đi thôi.

Không!

Lý Mộ Hoa nói:

Tôi rất có hứng thú muốn biết sơ hở mà ngài Dương nói là cái gì?

Nếu nói là sơ hở, thì thà nói đó là một chuyện bất hợp lý thì đúng hơn!

Dương Thần im lặng một hồi rồi mới nói tiếp:

Trước và sau khi chúng ta nhận điện thoại của bọn khủng bố, tổng thời gian chưa đến 10', Lý Mộ Thành chạy từ phòng ra, lại còn biết bọn khủng bố đặt bom quanh sơn trang. Nếu anh ta thật sự là một người chỉ biết ăn chơi nhảy múa, làm sao có thể biết được chuyện cơ mật này chứ, ai đã nói với anh ta chứ? Đến quản lý của sơn trang cũng chỉ biết được mơ hồ tin tức, thậm chí sau đó đã tiến hành phong tỏa tin tức này ngay, mọi người đều nghĩ Lý Mộ Thành vô dụng, ai lại đi nói với anh ta việc có khủng bố gài bom ở sơn trang bao giờ, không sợ khi nói ra anh ta sẽ sợ hãi đi rêu rao khắp nơi sao?

Điều này đúng là không hợp lý, nhưng nếu là như vậy người ngài Dương nên nghi ngờ phải là Lý Mộ Thành mới đúng, sao lại là tôi?

Lý Mộ Hoa hỏi.

Hoàn toàn ngược lại!

Dương Thần cười cười nói tiếp:

Rõ ràng đó là sơ hở, đến người ngoài như tôi cũng có thể nhìn thấy được, huống hồ một người sinh ra và lớn lên ở họ Lý như anh, đã không hề suy đoán gì, lại còn một mực khẳng định tất cả đều do nhà họ Hứa bày ra. Một người kế thừa ưu tú như anh, thân là phó chủ tịch tập đoàn Mộ Vân làm sao có thể ngu ngốc hơn người anh giả ngốc Lý Mộ Thành được.

Tất cả, tất cả chỉ có một lý do giải thích, đó là anh cũng đang giả ngu, có điều cách giả ngu của anh khác với Lý Mộ Thành mà thôi, cái anh giả vờ là “ngốc nghếch nho nhã”, bề ngoài thì gặp ai cũng hòa hảo, đối xử với anh em cũng dịu dàng, hiếu thuận với cha, nhưng ai mà biết bộ mặt thật của anh hoàn toàn khác chứ.

Lý Mộ Hoa rút cuộc cũng biến đổi sắc mặt, những điều phân tích này đều chính xác vô cùng, tuy rằng không có chứng cứ xác thực nào, nhưng nếu

theo đà Dương Thần nói, thì quả thực gã đã quá sơ hở rồi!

Chỉ có điều, chỉ dựa vào điều này mà người đàn ông này có thể phát hiện ra gã là chủ mưu, đúng là không thể tưởng tượng được!

Mạc Thiện Ny nghe Dương Thần nói mà tim cũng đập nhanh hơn, cô cũng tự mình trải qua việc này, nhưng chẳng hề thấy bất kì điều gì đáng nghi cả! Thế mới biết bản thân mình vẫn còn rất khờ khạo, và óc quan sát của tên Dương Thần kia khủng bố đến mức nào.

Cứ nghĩ tới người đàn ông mình thích còn có một bộ mặt khác hoàn toàn như vậy, trong lòng Mạc Thiện Ny tràn đầy vui mừng, nhưng bây giờ cô và hắn đang đứng trước bờ vực...

Thôi, nếu có thể chết cùng với hắn, cũng không đến nỗi quá tệ... phụ nữ là vậy, Mạc Thiện Ny cũng không ngoại lệ, cho nên cũng không cảm thấy quá chua xót.

Đúng là đáng tiếc, nếu ngài Dương làm việc cho tôi, có lẽ sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực của tôi cũng nên.

Lý Mộ Hoa có chút tiếc nuối nói.

Thôi bỏ đi.

Dương Thần vội lắc đầu:

Đến anh ruột còn có thể giết, tôi không dám làm trợ thủ của anh đâu!

Vậy thì do tôi lầm lời rồi, hai vị đêm nay đã rời khỏi thế giới này, nói những điều này cũng chẳng có ích gì nữa.

Xoay người Lý Mộ Hoa phát tay chào Dương Thần và Mạc Thiện Ny, như thể nói lời vĩnh biệt.

Thấy Lý Mộ Hoa đã không muốn nói gì nữa, Lý Mộng giờ sùng lên miệng nở một nụ cười gian ác:

Ngài Dương, cô Mạc, đừng trách tôi...

Tôi đề nghị anh đừng nổi sùng, tôi không muốn giết người trước mặt phụ nữ.

Dương Thần có chút không vui, nếu như không phải Mạc Thiện Ny đang ở cạnh hắn, hắn sớm đã bóp nát bọn này rồi.

Ngu ngốc, anh nghĩ tôi và Lý Mộng chỉ hù dọa anh thôi sao?

Lý Mộ Hoa cười khinh miệt nói.

Nói xong Lý Mộng không chút do dự bóp cò:

Pằng!

Tiếng súng vang lên, nhưng chẳng có ai ngã xuống cả.

Lý Mộng thấy thật khó tin, đồng tử co giật chậm rãi cúi đầu.

Không biết từ lúc nào Dương Thần đã di chuyển đến trước mặt Lý Mộng, chỉ 1 chương đã bóp trúng cổ Lý Mộng.

Ánh mắt của Dương Thần lạnh băng, như không còn chút sức sống.

Tôi cũng nói với anh rồi, tôi không quen dọa người, chỉ giết người...

Dương Thần trầm trầm cất giọng, rồi siết một cái!

Rắc...

Lý Mộng căn bản chưa kịp có phản ứng gì, y yếu ớt gục xuống khi cổ họng yếu ớt bị Dương Thần bóp vụn.

Dương Thần tiện tay nắm chặt tay, một khối thịt của Lý Mộng theo lực của Dương Thần rách toạc khỏi cơ thể y.

Áaaaa

Mạc Thiện Ny chịu không nổi cảnh ấy, kinh hoàng kêu lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Lý Mộ Hoa và hai gã vệ sĩ vốn đang định rời khỏi đó liền quay người lại, nhìn thấy Lý Mộng vẫn đang trợn trừng mắt nằm trên vũng máu tươi.

Dương Thần dường như vừa mới làm một động tác hết sức nhỏ nhất, phát phát tay, quãng cục thịt trên tay mình xuống đất, máu bắn ra tung tóe, bắn cả vào thân mình hắn.

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt u ám đang đứng cách mình không xa, Dương Thần bỗng cảm thấy nóng rực..

Lý lão nhị à, anh có thích chết như thế không?

Dương Thần hỏi.

Nói xong Dương Thần liếm môi, ném cả vị máu tươi tanh nồng mà hắn vừa xuống tay vào miệng.

Cho dù Lý Mộ Hoa không phải là kẻ nhát gan, gã cũng đã làm ra đủ chuyện điên cuồng, nên lá gan của gã so với người khác thì lớn hơn nhiều lắm.

Nhưng giờ phút này, khi nhìn thấy Dương Thần xé nát khí quản của Lý Mộng, Lý Mộ Hoa cảm thấy toàn thân gã đang run rẩy, có một nỗi sợ hãi đang tràn ngập khắp người gã.

Nổ...nổ súng giết chết thằng điên này mau!

Ý thức được tình thế, Lý Mộ Hoa vội hét lên ra lệnh cho hai tên vệ sĩ cũng đang hoảng sợ.

Hai tên vệ sĩ bị hình ảnh máu tươi tanh nồng dọa cho đến mất hết cả hồn vía, lúc này giống như người máy rút súng ra, hướng về phía Dương Thần bắn túi bụi.

Pằng pằng pằng...

Liên tiếp một loạt đạn bay ra, nhưng chẳng có viên đạn nào chính xác cả.

Hai tên vệ sĩ run rẩy giữ khẩu súng trên tay.

Dương Thần thản nhiên không thèm để ý đến, từng bước từng bước một bước gần về phía Lý Mộ Hoa, dường như mỗi một viên đạn bắn ra đều nằm trong tính toán của Dương Thần, có thể nhanh chóng né qua.

Khẩu súng của hai tên vệ sĩ có tám viên đạn, sau khi bắn xong, không ngừng phát ra tiếng “răng rắc răng rắc” từ cò súng hết đạn.

Lúc này, mang theo khuôn mặt cười kỳ dị Dương Thần chạy đến chỗ cách chừng hai mét.

Hai tên vệ sĩ bị dọa cho đến ngốc luôn, bọn chúng còn nghĩ không thông là làm thế nào lại có người tránh được đạn.

A a dừng lại đây.

Hai tên vệ sĩ hô lên kinh hoàng, bọn chúng lúc này không còn cố bảo vệ Lý Mộ Hoa nữa, xoay người bỏ chạy.

Nhưng Dương Thần nào cho chúng được như ý, nhanh như chớp, đã vượt qua Lý Mộ Hoa, hai tay chộp lấy vạt áo của hai tên vệ sĩ...

Ấu phục mà bọn vệ sĩ mặc đều được làm từ chất liệu rất tốt, nhưng với sức kéo của Dương Thần, chẳng mấy mà bị xé rách, còn cường chế đem chúng trở về.

Các người muốn đi đâu?

Dương Thần như tự hỏi mình, giữ chặt hai tên vệ sĩ chưa kịp giãy dụa, đã có cảm giác cơ thể như được nhắc bổng lên trên.

Phía sau Lý Mộ Hoa là người nhìn thấy rõ ràng nhất, chỉ nhìn thấy Dương Thần xách mỗi tên một tay, bọn chúng muốn chạy cũng không chạy được, lẳng chùng qua một bên.

Hai tên vệ sĩ cường tráng giống như món đồ chơi nhỏ, bị ném vào giữa không trung, xệt như một đường cong, rồi rớt trên nền xi măng một cách nặng nề.

Hai tên đó kích động đến phun cả máu, nửa sống nửa chết hôn mê bất tỉnh.

Lý Mộ Hoa sợ đến ngây người, là một đai đen Taekwondo, gã tuyệt đối đủ tiêu chuẩn để đánh nhau, cũng coi như là đại sư Taekwondo quốc tế mạnh nhất, Lý Mộ Hoa cũng cho rằng không thể làm được động tác như Dương Thần vừa làm.

Đó căn bản không phải là sức của người.

Đó là quái vật!

Người... người đừng có tới đây...

Lý Mộ Hoa sợ rồi, gã bắt đầu rút lui, trong tay nắm khẩu súng, nhưng lại không đủ dũng khí để nhắm vào Dương Thần, cho rằng súng của gã có là loại hạng nhất, nhưng trong giờ phút này điều duy nhất mà gã muốn nghĩ đến là chạy trốn.

Dương Thần lau những vết máu trên mặt, nhìn con mồi Lý Mộ Hoa bằng ánh mắt bình thường:

Sao nào, không phải anh muốn nói tạm biệt với tôi sao, để tôi rời khỏi thế giới này sao? Sao không bắn đi?

Lý Mộ Hoa nuốt nước bọt, không nói lời nào, tiếp tục rút lui.

Nhưng bởi vì không để ý đến, chân Lý Mộ Hoa đụng phải xác của Lý Mộ Hoa.

A

Lý Mộ Hoa kinh hoàng hét lên một tiếng, đặt mông ngồi xuống, trước

mặt hân ta là máu của Lý Mộ Hoa nhuộm đỏ mặt đất.

Dương Thần từ từ tới gần, mang bộ mặt cười cợt nhìn Lý Mộ Hoa.

Lý Mộ Hoa toàn thân bắt đầu co rút, tứ chi cứng nhắc chậm rãi lùi về phía sau, nhưng rất nhanh, đến dừng khi để động đậy cũng không còn nữa.

Cho tới bây giờ chưa có ánh mắt nào khiến cho Lý Mộ Hoa tuyệt vọng đến như vậy, đó là ánh mắt của một con thỏ đối mặt với một con sư tử.

Sinh tử của con người chỉ trong một ý niệm mà thôi.

Lý Mộ Hoa không phải là thỏ, thậm chí trong bất cứ ánh mắt nào của người khác, gã luôn là một con sư tử hung dữ, nhưng lúc này, gã đau khổ phát hiện, cảm thấy mình quá yếu đuối, đối phương quá mạnh, mạnh đến mức gã không thể lý giải nổi.

Dương Thần chậm rãi ngồi xuống, vô cảm, nhìn Lý Mộ Hoa đã đóng băng vào rồi, hơn nữa mặt cắt không còn giọt máu, còn đâu khí phách phi thường của vị chủ tịch phong độ.

Anh cảm thấy tôi nên giết anh? Hay để cho anh sống?

Cầu... xin... người đừng giết ta.

Lý Mộ Hoa nói từ tận trong đáy lòng.

Dương Thần nhíu mày:

Anh cho rằng tôi không dám giết anh? Bởi anh là người thừa kế của Lý gia, là lão tổng của Mộ Vân à...

Không... người người loại người chuyện gì cũng làm được... ta... ta biết người không sợ giết ta...

Lý Mộ Hoa gần như sắp khóc, mỗi một chữ nói ra đều là lấy hết dũng khí để nói.

Dương Thần suy nghĩ, cười rồi nói:

Chỉ bằng như vậy, lần này chúng tôi không nói chuyện với các anh, tôi đã xem nội dung đàm phán, liên quan đến phân chia lợi nhuận, bởi vì Lý gia nhà các anh đưa ra được kỹ thuật quan trọng nhất, chiếm năm mươi phần trăm, tôi cảm thấy, có vẻ như hơi nhiều.

Vừa nghe nói mạng sống của mình vẫn còn hi vọng, Lý Mộ Hoa lập tức có niềm tin, cẩn thận nói:

Đúng... đúng... đúng là hơi nhiều, Dương tiên sinh... ngài... ngài định tính để Ngọc Lôi hưởng bao nhiêu? Ngài muốn bao nhiêu?

Chỉ cần giữ được mạng, thì còn nghĩa lý gì?

Dương Thần không nói câu nào nhếch môi cười.

Nhưng nụ cười này của Dương Thần trong mắt của Lý Mộ Hoa, giống như ác ma mỉm cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 159

Tay Trái

Ánh sáng của buổi sáng sớm gieo vào cảnh cổ kính của phòng khách. Chiếc giường khắc gỗ được trang trí bởi cây cối, hoa cỏ, chiếc chăn mỏng manh, Mạc Thiện Ny tựa vào 1 chiếc gối trắng, ngủ say, hơi thở đều đều rất nhỏ.

Ngũ quan tinh xảo khéo léo, ánh sáng nhạt âm áp chiếu xuống, để lộ ra vẻ đoan trang vô cùng và đường cong tuyệt mỹ tựa như phi tần ngủ say, toát ra trong từng hơi thở.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên chậm rãi bị mở ra, đã đổi thành âu phục màu đen, mang trên mình chiếc cà vạt màu đỏ Dương Thần bê 1 mâm bữa sáng nóng hổi đem đến.

Đem cháo trắng cùng với mấy cái đĩa tuyệt đẹp để ở tủ bên cạnh giường, Dương Thần đứng dậy, nhìn xuống thấy cô gái vẫn nhắm mắt, bất đắc dĩ cười.

Này, hôm nay phải bàn chuyện chính sự, em định không dậy sao?

Lông mi Mạc Thiện Ny cong vênh nhẹ rung, sắc mặt phỉếm hồng, cuối cùng không chịu nổi ánh mắt nhìn thẳng của Dương Thần, đành mở mắt ra, không lên tiếng mà ngồi dậy.

Anh sớm đã biết em dậy rồi ư?

Lúc anh vào cửa, rõ ràng người em run rẩy 1 lúc, giả vờ ngủ vẫn chưa đủ à?

Dương Thần trêu chọc.

Xin... xin lỗi... em...

Mạc Thiện Ny ánh mắt buông xuống, nói không ra lời.

Dương Thần không biết sao, nói:

Không cần tự trách mình, chỉ cần là con người của bình thường, nghĩ đến hình ảnh đêm qua, chắc không chịu nổi, vì tâm lý sợ hãi nên chẳng có cảm giác gì cả. Ngược lại anh cũng sẽ nghi ngờ, em là nữ ma đầu, có khi là tội phạm giết người cũng không chừng.

Ngày hôm qua...sau đó chuyện thế nào?

Mạc Thiện Ny nhỏ giọng hỏi.

Nhìn thấy cảnh tượng Dương Thần giết người, Mạc Thiện Ny liền té xỉu, cuối cùng làm thế nào để trở về trang trại cũng không biết, sáng nay sau khi tỉnh dậy, vẫn cảm thấy bên trong bị khủng hoảng. Người đàn ông kia, ngoài sức hút thần bí bên ngoài, còn làm cô cảm thấy sợ hãi... Vì thế nên lúc Dương Thần vào phòng, cô không dám mở mắt.

Dương Thần kéo ghế tựa ngồi xuống, gác chân lên bắt chéo, cẩn thận nói:

Anh và Lý Mộ Hoa đã tiến hành thương lượng hợp tác làm ăn, Lý Mộ Hoa đồng ý dùng 40% lợi nhuận lần hợp tác này đổi lấy mạng gã, cũng chính là nói, cộng thêm 25% lợi nhuận ban đầu, hiện nay Ngọc Lôi chúng ta sẽ nắm giữ 65% lợi nhuận.

Hả?

Mạc Thiện Ny ngẩng đầu giật mình, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ nghi ngờ, khó tin:

“ 65% ” ư? Thế không phải là... con số này cũng...

Cô biết lần hợp tác này có thể sinh ra hiệu quả kinh tế và lợi nhuận, nếu thật là như vậy, về sau Ngọc Lôi sẽ phát triển hơn bao giờ hết.

Chẳng lẽ không tốt sao? Ít ra vẫn giữ được mạng của Lí lão nhị.

Dương Thần cười, nói.

Mạc Thiện Ny nhìn Dương Thần phức tạp, người đàn ông này chỉ làm ra những việc làm người khác run sợ, cuối cùng lấy hết dũng cảm hỏi:

Vậy... Những người khác đâu?

Ý em là 2 vệ sĩ kia à?

Dương Thần thản nhiên nói:

Giết rồi, sự tồn tại của bọn họ chỉ là chương ngại vật thôi, với lại do chính tay Lý Mộ Hoa bắn chết ngày hôm qua, phía cảnh sát kết luận, Lý Mộ Thành chính là chủ mưu, Lý Mộ Hoa thuộc thành phần phòng thân tự vệ, cuối cùng giết bọn họ xong thì cảnh sát Hồng Kông hàng năm lấy tiền lương, ít nhiều đều do Lý gia cấp phát. Thế nên những việc này chỉ làm cho có quy trình thôi, về phần 2 chúng ta, từ trước đến nay vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra, thế nên em có thể hết sức yên tâm.

Mạc Thiện Ny trầm ngâm 1 lúc, lo lắng hỏi:

Anh đối xử với Lý Mộ Hoa như vậy, chẳng lẽ không sợ gã đòi ý sao?

Dương Thần thoải mái cười nói:

Anh có lòng tin vào bản thân, cũng có lòng tin vào Lý Mộ Hoa, gã hẳn là đã rõ, đòi ý hậu quả sẽ là gì, gã đâu không lại anh, cho nên gã sẽ tự chuốc vạ vào thân thôi.

Mạc Thiện Ny miễn cưỡng cười:

Anh chỉ toàn cho người ta 1 loại tự tin mù quáng, hết lần này đến lần khác chỉ toàn như vậy.

Đây là khí chất đàn ông.

Dương Thần nháy mắt với cô mấy cái.

Sau đó, 2 người dường như không còn gì để nói, Dương Thần lại nghĩ ra không biết giải thích cái gì, còn Mạc Thiện Ny trong lòng hỗn loạn.

Cuối cùng, Dương Thần thấy thần sắc Mạc Thiện Ny toát ra nỗi thống khổ dần vật, thở dài 1 cái hiểu rõ:

Em không cần như vậy, giữa chúng ta thật ra chưa hề phát sinh việc gì,

em chẳng phải chịu bất cứ trách nhiệm gì vì đêm qua chứng kiến việc ấy cả, anh là người hiểu biết, lúc giết người, hoàn toàn trong phút chốc không thể giải thích với em vì sao anh giết người, anh cũng sẽ không nói với em về quá khứ làm gì. Anh chỉ có thể nói với em, tất cả những gì em nhìn thấy, đều là sự thật, chỉ là anh không muốn nói với em, chứ không phải muốn giấu em.

Mạc Thiện Ny ngẩng đầu, nhìn ánh mắt坦然 nhiên của Dương Thần, cô đột nhiên cảm nhận được, ở đâu đó gần trong gang tấc người đàn ông này đột nhiên lại cách rời mình đi xa, tối hôm qua vừa mới cười nói thân thiết, giờ lại tan thành mây khói rồi.

Trong lòng cô quặn đau, nỗi đau này so với thời khắc cô sắp chết còn khó chịu hơn.

Hắn là như vậy, tự nhiên, tự nhiên cười ung dung, dường như trong lòng chẳng có vướng bận gì... Nhưng, Mạc Thiện Ny lại có chút buồn hiu quạnh, người đàn ông kia thực chất bên trong không thể tiêu tan sự lo lắng, giống như tra tấn người ta bằng thuốc độc.

Dương Thần... để tay trái của anh lại đây được không...

Mạc Thiện Ny nhấp giọng môi đỏ mọng nhẹ nhàng nói.

Dương Thần nghi hoặc, nhưng không do dự, duỗi tay trái của mình ra.

Mạc Thiện Ny đưa 2 tay mềm mại ra, chậm rãi cầm tay Dương Thần, ngón tay mềm mại vuốt nhẹ lên bàn tay có vẻ thô ráp, xoa xoa, nhẹ nhàng.

Đêm qua, chính là bàn tay này, mang Lý Mộng đi...

Dương Thần im lặng, đúng vậy, bàn tay này, đêm qua đã cứu mạng của Lý Mộng, cầm vào vị trí quan trọng máu thịt ở yết hầu...mà trong mấy năm đã qua, tay này chỉ dính máu tươi, chỉ toàn là xương tủy, máu tanh, thậm chí chính Dương Thần còn thấy được cảm giác, bàn tay mình đã nhuộm dần thành màu máu đỏ.

Đột nhiên khuôn mặt Mạc Thiện Ny rủ xuống, 2 phiến môi tựa hồ 2 cánh hoa mỏng manh, hôn vào lòng bàn tay Dương Thần.

Cảm giác ẩm ướt khiến toàn thân Dương Thần giãn giãn, động tác nhẹ nhàng đến mức không còn có thể nhẹ nhàng hơn, lại mạnh mẽ giống như lực búa tạ, đập vào ngực Dương Thần.

Cô ấy dùng môi hôn vào tay mình.

Bàn tay này đã làm cho cô sợ tới mức hôn mê, bàn tay này lấy đi mạng sống của vô số kẻ, bàn tay này dính vô số tội ác.

Bàn tay này đã bị bóng tối bao phủ.

Cô gái hôn không phải xóa đi tội ác xấu xa, nhưng đạo làm người làm ta khó có thể cự tuyệt dòng nước ấm, chảy nhỏ giọt dẫm mãi vào Dương Thần, đôi mắt nhắm chặt.

Ngắm vào, ẩm ướt.

Dáng tươi cười trên mặt Dương Thần dần dần biến mất, thay vào đó là 1 mảnh mê man.

Vì sao? Cô không sợ hãi, sợ hãi, chán ghét, giống với những người trước đây, dần dần tránh né mình, hoặc giả bộ tôn kính giữ khoảng cách thật xa? Vì sao còn muốn hôn môi kẻ nhuốm máu tanh, tội ác nhất?

Sau khi Mạc Thiện Ny hôn xong, trong lòng bàn tay Dương Thần hít thở 1 hơi, chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười duyên dáng nói:

Mùi dầu dầu, ăn cơm xong không rửa tay không vệ sinh hả?

Vì sao?

Dương Thần không để ý đến lời trêu đùa của cô gái, hỏi dứt khoát.

Mạc Thiện Ny cười thản nhiên, thăm dò thân hình mềm mại của mình, giờ tay lên mặt Dương Thần vuốt ve, đôi mắt đẹp tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Em thích anh, Dương Thần... tuy rằng em cũng không biết từ khi nào bắt đầu thích anh, thời gian chúng ta quen nhau cũng mới đây thôi, nhưng em vẫn thích anh...

Tuy rằng anh luôn chọc giận em, tuy rằng anh luôn đối với em khó gần, tuy rằng lúc nào anh cũng... tuy rằng anh... Anh là người đàn ông của chị em em, nhưng em vẫn thích anh...

Em không quan tâm anh trước kia là ai, không quan trọng hiện tại anh có thân phận gì, em cũng không quan tâm tương lai sẽ thế nào...

Em chỉ muốn nói, người mà em thích là 1 người đàn ông tên Dương Thần, người ấy ở bên cạnh em lúc em khốn khó giúp em, bên cạnh lúc em cô đơn nói chuyện với em, lúc em gặp nguy hiểm bảo vệ em để em không bị thương...

Em thích, là thích chủ nhân của bàn tay này, chính là anh...

-...

Dương Thần không tin vào tôn giáo, không tin vào bất cứ gì liên quan đến thần linh, nhưng giờ phút này, nếu tạo hóa thật sự tồn tại, như vậy hẳn rất muốn cảm ơn tạo hóa đã sinh ra người con gái này.

Người con gái, làm sao lại như 1 loài sinh vật làm cho người ta mê muội, say sưa.

Vốn dĩ tưởng rằng, đã nhìn thấy bộ mặt thật của mình, người phụ nữ này sẽ không bao giờ gần gũi với mình nữa, sẽ rời mình càng lúc càng xa, thậm chí tránh né mình...

Tuy rằng trong tâm hẳn chắc chắn không quan tâm những thứ đó, nhưng nước chảy đá mòn, đau đớn cuối cùng vẫn ăn mòn hẳn làm cho hẳn mệt mỏi.

Nhưng thật không ngờ... Kết quả lại là....

Dương Thần cúi thấp đầu, trừng mắt nhìn, lại lần ngẩng đầu lên với nụ cười rạng rỡ lần nữa:

Tiểu Thiện Thiện, anh quyết định sau này sẽ gọi em như thế.

Sau khi Mạc Thiện Ny thổ lộ hết, dường như người cũng giống như bình thường, nghe đến cách xưng hô như vậy, thối 1 cái, cho hẳn 1 cái nhìn quyền

rũ, “buồn nôn chết đi được” nhưng trong lòng nghĩ, cũng là hòa thuận, ấm áp vui vẻ, ngọt ngào.

Cái này coi là gì chứ, anh cho em 1 chút buồn nôn này.

Dương Thần cười ma quái, giơ tay lên ôm cổ, thân hình mềm nhũn của Mạc Thiện Ny, ôm cô sát trong lòng, ngực, mở miệng hôn vào 2 cánh hoa môi hồng.

Đừng..

Mạc Thiện Ny kinh ngạc, hoàn toàn không kịp phản ứng, khớp hàm buông lỏng, khiến đầu lưỡi Dương Thần bắt đầu lượn vào gây sóng gió.

Vì lần đầu tiên hôn môi, Mạc Thiện Ny có vẻ rất bị động, cái lưỡi tử đinh hương bị treu đùa không có chỗ trốn, dần dần hơi thở người đàn ông nặng nề và điên cuồng, hôn nồng nhiệt hoang dã, khiến cô bị lạc vào 1 mảnh phiến đặc hơn lửa tình bên trong...

Hồi lâu, nhấp nhấp ngực mỹ nhân, Dương Thần mới bịn rịn buông lỏng miệng ra.

Giờ phút này, đôi má lúm đồng tiền của Mạc Thiện Ny ửng đỏ, thở hồng hộc, đôi môi cánh hoa no đủ có chút sưng mọng, 1 đôi mắt long lanh quyến rũ vô cùng, giống như mê hoặc người ta phạm tội xuống vực sâu, làm cho người ta khó có thể kiềm chế.

Dương Thần nhìn đến người con gái trong lòng, dáng vẻ cô gái ngoan với bộ ngực quyến rũ mặc cho mình nghịch ngợm, thấy luồng hơi nóng hừng hực bốc lên trong lòng, nhưng phân vân không biết đây đã phải lúc chưa, phải cố gắng lắm mới có thể không chế được mình, vươn bàn tay to phát trúng vào cái mông phì nhiêu vài cái “tét tét”, mông co dãn xúc cảm tràn trề.

Tiểu Thiện Thiện, bây giờ em không muốn cho anh liên đẩy anh ngã sao?

Lúc này Mạc Thiện Ny mới trấn tĩnh lại 1 chút, lộ vẻ kinh hoàng trong mắt, lập tức giãy giụa thoát ra khỏi lồng ngực Dương Thần, bụm mặt then thùng bẽn lẽn, đôi chân trắng nõn nà vội vã chạy vào nhà vệ sinh.

Rất nhanh, trong phòng vệ sinh có tiếng nước chảy ào ào, nghĩ đến hôm nay là ngày Mạc Thiện Ny bàn chuyện làm ăn quan trọng, vội vàng tắm rửa, trang điểm.

Dương Thần ngồi tựa lưng vào ghế thoải mái, không tư lự.

Nhìn ra bình minh rạng ngời ngoài kia, vui vẻ nở nụ cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 160

Thầy Giáo Của Thầy Giáo

Nội bộ của nhà họ Lý rối loạn nhưng không bị phân tán quá mức, tuy cụ Lý Đức Thâm đã ngất xỉu mê man ngay vì việc này, nhưng may mà có Lý Mộ Hoa một tay cầm lái. Vì vậy mà tất cả mọi việc vẫn đều ra đó, vẫn tiếp tục tiến hành Phao – Thu – Thủ – Phát.

Sự hoang mang do có bom ở trong sơn trang, dưới sự “chỉ đạo sáng suốt” của Lý Mộ Hoa, đã giải quyết triệt để, mọi người đều đặc biệt khâm phục Lý Mộ Hoa.

Lý Mộ Hoa thì đành ngậm bồ hòn làm ngọt, nghĩ đến nụ cười khùng bố của gã đàn ông ấy, cảm giác đó còn khó chịu hơn cả chết...

65% lợi nhuận coi như đã biếu không cho người ta.

Tuy rằng rất không cam tâm, nhưng kẻ trở về từ cửa chết như Lý Mộ Hoa, vốn vì không dám mạo hiểm giỡn mặt với gã đàn ông đến cả súng đạn cũng không thể làm gì được hắn.

10 giờ sáng, trong đại sảnh phòng họp của Mộ Sắc sơn trang, Lý Mộ Hoa giả vờ tỏ ra điềm tĩnh bắt tay với Lục Đào, Dương Thần, Mạc Thiện Ny, đồng thời dưới sự chứng kiến của lãnh đạo cấp cao tập đoàn Mộ Vân, bàn bạc hết những chi tiết của lần họp tác nầy.

Về vấn đề phân chia phần trăm, thì chưa thể quyết định ở cuộc họp này, mà phải đợi đến lúc tham quan xong viện nghiên cứu, mới định đoạt được, vì vậy mà tránh được nhiều ý kiến phản đối.

Dương Thần và Mạc Thiện Ny cùng với Lục Đào thì khác, họ có thể cảm thấy, sự khiếp đảm của Lý Mộ Hoa khi gặp Dương Thần, họ hiểu ý nhau và cười thầm trong bụng.

Sau khi thuận lợi giải quyết hết công việc của buổi sáng, buổi trưa họ lại cùng ăn 1 buổi cơm thịnh soạn, chỉ khác là lần này, Chủ tịch Hội đồng quản trị Lý Đức Thâm đang được truyền nước biển, tình trạng sức khỏe của ông vừa mất đứa con trai cả rất là kém, không thể có mặt ở đây, cho nên mọi việc đều do Lý Mộ Hoa lo liệu.

Trong lòng ai nấy đều hiểu, trải qua sự việc này, Lý Mộ Hoa sẽ thay thế hoàn toàn Lý Đức Thâm và trở thành chủ nhân thật sự của nhà họ Lý và Tập đoàn Mộ Vân.

Trung Hải, tầng cao nhất của cao ốc Quốc Tế Ngọc Lôi, trong phòng Tổng Giám đốc, Lâm Nhược Khê ngồi trên chiếc ghế da như mọi ngày, chăm chú xem các tài liệu báo cáo vừa trình lên sáng nay.

Những số liệu này thường thì không được coi trọng bởi 1 số người quản

lý theo trường phái thực dụng, nhưng với con người trẻ tuổi đã ngồi ở chiếc ghế Tổng Giám đốc của công ty đã lên sàn giao dịch chứng khoán như Lâm Nhược Khê lại hiểu rất rõ, 1 con người dù có sức hút nhân cách mạnh mẽ và kỹ năng quản lý giỏi đến đâu, nếu không chịu tìm hiểu chi tiết của các số liệu, thì không thể nào đảm nhiệm chức vụ quản lý cấp cao một cách đúng nghĩa, vì vậy mà từ trước đến giờ cô không bao giờ gạt bỏ đồng số liệu bên bọn này.

Xem được 1 chút, Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, nhìn vào thời gian của màn hình máy tính, đã gần 11 giờ sáng.

Hôm qua, sau khi Dương Thần và Mạc Thiên Ny cùng đi Hồng Kông, 3 ngày trôi qua cũng không nhận được cuộc gọi nào liên hệ mình, điều này khiến trong lòng Lâm Nhược Khê có chút phiền muộn.

Hắn là bọn họ rất nhàn rồi, được nhà họ Lý tiếp đãi, chuyện ăn uống vui chơi chắc chắn không thể thiếu, nhất là gã mặt dày như trái đất đỏ, có lẽ lại đi tán gái nữa rồi, cũng có lẽ là vui đến nỗi quên cả trời đất luôn rồi.

Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa phòng làm việc vang lên, với hành động này, chỉ có thể là thư ký Ngô Nguyệt thôi.

Vào đi.

Lâm Nhược Khê giấu đi ánh mắt long lanh vì nước mắt, lấy lại dáng vẻ uy nghi của vị Tổng Giám đốc.

Ngô Nguyệt trong bộ đồ công sở màu đen với vẻ mặt nghiêm túc bước vào phòng làm việc:

Tổng Giám đốc Lâm, ở Hồng Kông xảy ra chuyện rồi.

Lâm Nhược Khê giật mình, nhưng không biểu hiện ra ngoài, bình tĩnh hỏi:

Chuyện gì?

Thanh tra ở phân bộ Hồng Kông vừa gọi sáng nay, vào buổi tối 3 ngày trước, Bộ trưởng Mạc và Dương Thần bị người nhà họ Hứa ám sát, sau đó thì nhà họ Lý nội chiến, con trai cả của nhà họ Lý là Lý Mộ Thành đã cài bom sinh học ở sơn trang, may mà sau đó Lý Mộ Hoa kịp xoay chuyển tình thế, nên Bộ trưởng Mạc và Dương Thần đều bình an vô sự, chuyện này bị nhà họ Lý ém hết 3 ngày, sáng nay mới tìm hiểu được từ phía cảnh sát...

Chờ Ngô Nguyệt báo cáo xong, Lâm Nhược Khê vẫn không phản ứng gì, một hồi lâu sau, mới gạt đầu:

Biết rồi, cô ra ngoài đi.

Ngô Nguyệt dường như đã quen với việc Lâm Nhược Khê tỏ thái độ lạnh lùng với mọi việc, im lặng đi ra ngoài.

Chờ đến lúc cánh cửa phòng làm việc được đóng lại, Lâm Nhược Khê lập tức chụp lấy chiếc điện thoại trên bàn làm việc, nhưng lúc vừa muốn cầm lên để gọi, thì dừng lại.

Gọi qua đó sao? Hỏi xem họ sao rồi?

Cần gì phải làm vậy, xảy ra chuyện lớn như vậy, mà 3 ngày rồi, họ cũng không nói cho mình biết, đâu phải đang ở bên kia của trái đất đâu, điện thoại quốc tế đâu có bị lệch múi giờ.

Uổng công mình lo lắng, nhưng người ta có để tâm đến mình đâu.

Nghĩ đến đây, sự lo lắng của Lâm Nhược Khê trở thành nỗi oán hận trong lòng, hít thở 1 hơi thật sâu, rồi gập máy lại.

Dương Thần không biết bà xã chính thức đang hận đến nghiến chặt răng ở nhà, lúc này hắn vừa ngáp, vừa ngồi trong chiếc Mercedes Benz mà Lý Mộ Hoa thu xếp, chạy thẳng về hướng viện nghiên cứu của Mộ Vân.

Mạc Thiện Ny ngồi kế bên trong bộ đồ công sở màu trắng thật vừa vặn, dáng người dịu dàng xinh tươi, lúc này tay phải cô đang ôm 1 đồng tài liệu kỹ thuật, xem rất nghiêm túc.

Tiểu Thiện Thiện, đồng tài liệu kỹ thuật này là để cho nhân viên nghiên cứu xem mà, em xem làm gì?

Dương Thần bèn chồn hỏi.

Tuy 2 người đã bày tỏ tình cảm của nhau, nhưng Mạc Thiện Ny không biểu hiện quá nhiều cử chỉ thân mật, cô là người lý trí nên hiểu rất rõ, miễn Dương Thần và Lâm Nhược Khê còn là vợ chồng, thì cô không thể ở bên Dương Thần như không có chuyện gì, cho dù cả hai yêu nhau, cũng chỉ có thể lén lút mà thôi.

Cô không muốn để mất Dương Thần, nhưng cô cũng không muốn trở thành kẻ thù mặt đối mặt, đối chọi gay gắt với chị em tốt.

Nghe cách xưng hô nôm na của Dương Thần, Mạc Thiện Ny vẫn không kìm được hai má ửng hồng liếc hắn một cái, khẽ nói:

Đề anh tài xế phía trước nghe thấy ngại chết đi được, em thích xem, anh làm gì em hả?

Ha ha, vậy chẳng phải vô vị lắm sao.

Dương Thần vừa cười vừa thò tay ra, bỗng dừng từ bên hông đưa thẳng vào khe hở chiếc váy ngắn của Mạc Thiện Ny, nhanh tay sờ đến cặp đùi săn chắc mịn màng của cô.

Cặp giò trong đôi tất da người nhẵn bóng, cảm giác rất thoải mái, Dương Thần không kìm được lòng nhéo 1 cái.

Mạc Thiện Ny giật mình liền buông hết đồng tài liệu, 2 tay giữ chặt bàn tay phá phách của Dương Thần, không để cho hắn đưa vào trong sờ mó lung tung.

Đừng... đừng làm vậy, bị người ta phát hiện mất mặt chết.

Mạc Thiện Ny nói với giọng cầu xin, khuôn mặt đỏ bừng bừng.

Em nhìn em kia, anh sẽ để tay ở đây, đừng lo lắng.

Dương Thần tỏ vẻ có chết cũng không chịu lui.

Mạc Thiện Ny đành chịu, đành phải để cho Dương Thần để tay giữa cặp

đùi của cô, ôm lấy đồng tài liệu giả vờ như đang xem, nhưng tâm hồn không biết đã bay đi đâu rồi không biết.

Hơn nửa tiếng sau, đoàn xe đến viện nghiên cứu của tập đoàn Mộ Vân.

Viện nghiên cứu được xây giữa sườn núi, xung quanh rừng cây rậm rạp, che giấu rất tốt, nhưng chủ yếu vẫn là tránh xa sự ồn ào náo nhiệt, thích hợp cho việc phát triển nghiên cứu.

Đội vệ sĩ riêng của nhà họ Lý trong trang phục rằn ri quân đội đứng đầy bên ngoài, phần lưng áo hơi phình lên, dễ nhận thấy họ có súng, chẳng qua không lộ liễu một cách trắng trợn mà thôi.

Ở đất Hồng Kông này, một gia tộc lớn dường như không thể đứng vững nếu không có xã hội đen làm chỗ dựa, nhà họ Lý là 1 ví dụ điển hình, chẳng qua ngày thường không để lộ chân tướng mà thôi.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Mộ Hoa, Dương Thần, Mạc Thiện Ny và Lục Đào cùng bước vào cánh cửa chính của viện nghiên cứu được bảo vệ nghiêm ngặt, sau khi bước vào đại sảnh, tiến hành khử trùng toàn thân, đồng thời mặc trang phục bảo hộ đặc biệt, mới bước vào trong viện nghiên cứu.

Trong phòng nghiên cứu sáng rực, không ít nhà khoa học trong trang phục bảo hộ đi tới đi lui, đi qua vài người, trong số đó có người biết Lý Mộ Hoa, đều chỉ gật đầu chào hỏi đơn giản, chứ không nói gì.

Lý Mộ Hoa trái lại tỏ vẻ rất ôn hòa và đáng kính, mỉm cười với những nhà khoa học này.

Hiển nhiên, các nhà nghiên cứu khoa học này đều được nhà họ Lý tuyển với mức lương hậu hĩnh, nhiệm vụ duy nhất của họ chính là phát triển đủ loại hình sản phẩm, về việc ai là sếp, họ không để ý lắm.

Lúc sắp bước vào phòng nghiên cứu chính, Lý Mộ Hoa giải thích:

Tiến sĩ Lý Quang Tấn, là chú của tôi, đứng thứ 4 trong gia tộc của chúng tôi, tôi thường gọi là chú Tư, tính tình hơi lạnh lùng, mọi người đừng phiền lòng.

Lục Đào đã bước ra khỏi ám ảnh từ đêm hôm đó, trở lại với dáng vẻ tươi cười:

Lý Tổng đừng lo lắng, nhà khoa học thường khác với người thường, chúng tôi có thể hiểu.

Khi cánh cửa chính của phòng nghiên cứu tự động mở ra, mọi người nhìn thấy các loại dụng cụ, ống dẫn, thuốc hóa học đủ màu đặt chỉ chít trong phòng thí nghiệm, đều là những thứ cổ quái không biết gọi tên như thế nào.

Nhìn thấy Lý Mộ Hoa đưa người vào, 1 thanh niên đeo mắt kính bước tới, hỏi:

Là Tổng Giám đốc Lý Mộ Hoa phải không?

Phải, chú Tư của tôi, tiến sĩ Lý Quang Tấn có ở đây không?

Lý Mộ Hoa ngờ ngợ, anh ta sớm đã nói với Lý Quang Tấn rằng sẽ dẫn khách đến tham quan thành quả.

Người thanh niên nói thẳng:

Thầy của thầy đã đến rồi, thầy đang trò chuyện với thầy của thầy trong phòng thí nghiệm nhỏ ở trong, để không bị quấy rầy, cũng dặn dò Lý Tổng đợi thầy ở ngoài.

Người thanh niên nói rất nhanh, sau khi nói xong, liền trở về với công việc nghiên cứu của mình.

Để lại Lý Mộ Hoa chết lặng 1 hồi, mới quay lại nói với mọi người 1 cách ngượng ngịu:

Ngại quá, tuy rằng vẫn còn chút chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng chú Tư đã muốn chúng ta chờ ông, thì chỉ còn cách để 3 vị phải chịu thiệt rồi.

Vì đã biết được bộ mặt thật của Lý Mộ Hoa, Mạc Thiện Ny hai ngày nay luôn tỏ ra khó chịu với gã, lúc này cô lạnh lùng trả lời:

Cả gia đình đều không bình thường.

Lý Mộ Hoa giả vờ không nghe thấy, im lặng cười nhạt.

Lý Tổng, vừa rồi gã kia vừa nói là, thầy của Lý Quang Tấn đến đây rồi, tiến sĩ Lý Quang Tấn có thể nghiên cứu phát triển loại vật liệu thần kỳ như vậy, vậy còn thầy của ông ấy... không lẽ?

Suy nghĩ nhạy bén của Lục Đào không để lọt tình tiết nào, liền nói ra cách nghĩ tràn đầy hấp dẫn.

Lý Mộ Hoa cũng ngăn người ra, hình như đúng là đạo lý này, gã biết được từ chỗ Lý Quang Tấn, thầy giáo của Lý Quang Tấn là 1 học giả rất nổi tiếng được nhiều người kính nể trên thế giới, lúc đó không tìm hiểu kỹ, bây giờ có cơ hội gặp mặt, tại sao không nắm bắt lấy cơ hội này để tiếp cận?

Người thầy có thể đào tạo ra thiên tài như Lý Quang Tấn, giá trị của người này, không chỉ đơn thuần là cao hơn Lý Quang Tấn mà thôi.

Dương Thần cũng có chút hiếu kì, trong 10 năm đã qua, đã gặp không ít thiên tài của mọi ngành nghề, những người này, phần đông đều có tính cách rất đặc biệt, hay nói cách khác, họ có cách suy nghĩ logic khác người thường khiến cho cử chỉ hành động của họ khác mọi người.

Tiếp xúc với những người này, thường sẽ cảm nhận được suy nghĩ sâu xa về chuyện gì đó mà bình thường không thể cảm nhận được.

Trong phòng thí nghiệm lớn đợi khoảng mười mấy phút, cánh cửa phòng thí nghiệm nhỏ ở gần đó cuối cùng cũng mở ra, bước ra trước là người đàn ông trung niên mặc chiếc áo khoác màu trắng, mái tóc hơi bạc, nét mặt bảo thủ ảm đạm, nhưng vẻ mặt của người đàn ông này lại tỏ vẻ tươi cười đầy phấn khởi và hơi bệnh hoạn.

Không cần phải nói, đó chính là chủ nhân của viện nghiên cứu, là người cung cấp kỹ thuật của lần hợp tác này - ông Lý Quang Tấn.

Tiếp theo sau, 1 dáng người bước ra, khiến 4 người có mặt lúc đó đều ngây ngẩn cả người.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 161

Jane

Đây là một phụ nữ có mái tóc màu nâu đậm tóc uốn lộn to kiểu Ireland, dáng người cao gầy với những đường cong đầy hứng thú.

Màu mắt tím nhạt, đôi môi đỏ mọng, ánh mắt long lanh, móng tay sơn đen, làn da không quá trắng, đứng dưới ngọn đèn trông rất nổi bật.

Cách trang điểm rất quyến rũ, nhưng kì lạ là, trên người cô ta lại mặc một bộ sườn sấm bó sát người có thêu hình hoa lan màu tím, toàn thân toát ra một vẻ Trung Quốc rất phong tình.

Lần đầu tiên nhìn sang thấy, có chút gì đó không ra làm sao, văn hóa Đông Tây tương phản kịch liệt.

Nhưng, nếu nhìn lại một lần nữa, bạn sẽ phát hiện ra cô ta là một loại khác không giống với loại cổ điển, hai thái cực văn hóa dung hòa một cách hoàn mỹ.

Cô ta dùng thị giác độc đáo của người phụ nữ phương Tây để thuyết phục cái ý nhị mà người phụ nữ Trung Quốc theo đuổi.

Không hề nghi ngờ, bất luận là Lý Mộ Hoa hay là Lục Đào, thậm chí đến cả Mạc Thiện Ny được coi là mỹ nữ, nhưng từ trong đáy lòng vẫn dâng lên một ý nghĩ ----- thật đẹp.

Nhưng bị chấn động nhất, lại là Dương Thần.

Sao lại là cô ấy?

Khóe miệng Dương Thần lộ ra nụ cười đầy hàm ý, nhưng lại làm như vừa chưa xốt, vừa vui vẻ, lại như vừa ngờ vực.

Tuy nhiên bất luận như thế nào, người phụ nữ đó cũng đã nhìn thấy Dương Thần, ban đầu thì tỏ vẻ giật mình, nhưng ngay sau đó, lại ném cho hắn ánh mắt đầy quyến rũ.

Chú Tư, vị này là..?

Lý Mộ Hoa với thân phận chủ nhân bước lên phía trước, với vẻ mặt khiêm tốn mỉm cười hỏi Lý Quang Tấn.

Giọng nói của Lý Quang Tấn có phần sắc nhọn, thấy vẻ mặt này của văn bối Lý Mộ Hoa cũng chẳng lấy gì làm hòa nhã, giới thiệu có phần đặc ý:

Vị này là giáo sư của chú hồi còn ở bên Anh, vừa vặn hôm nay cũng đến Hồng Kong, chú mời cô ấy đến để kiểm duyệt thành quả mấy năm nay của chú, cũng cho chú thêm ý kiến chỉ đạo.

Nói thật, Lý Quang Tấn năm nay cũng phải bốn mươi mấy tuổi rồi, cô gái Tây đó cùng lắm cũng mới chỉ hơn hai mươi tuổi đầu mà thôi, không ngờ đã là giáo sư rồi, thật không thể tưởng tượng được.

Cháu biết vị tiểu thư xinh đẹp này là giáo viên hướng dẫn của chú, có thể giới thiệu tỉ mỉ hơn một chút không?

Lý Mộ Hoa nóng nảy hỏi, nhưng ánh di mắt lại di chuyển về phía cô gái da trắng xinh đẹp.

Cô gái nở một nụ cười tuyệt mỹ, đột nhiên dùng tiếng trung nói lưu loát thành câu:

Chào mọi người, tên tôi là Jane, Christina Arthur Eliza White Mountbatten Von Windsor Alexander, đây là tên đầy đủ của tôi, nếu không ngại tôi thích người khác gọi mình là... Jane.

Jane?

Một chữ, một cái tên đơn giản đến không thể đơn giản hơn được nữa, nhưng cái tên đầy đủ của cô ta, lại tuyệt đối không thể bỏ qua.

Tên của người phương Tây đều có đủ loại nguồn gốc, đặc biệt là Anh Quốc đã từng trải qua thời đế quốc, truyền thống của giới quý tộc là để cái tên của họ thể hiện được huyết thống cao quý.

Bất luận cái tên đệm là Arthur, Elizabeth, Mountbatten hay là Aleksander, tất cả đều những quý tộc có danh tiếng, có quyền lực mới dám sử dụng.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người dân bình thường sử dụng những cái tên này làm tên, tên đệm, nhưng, cô gái đang đứng trước mặt chắc chắn không phải là một cô gái bình thường.

Ở đây mọi người đều không phải là kẻ mù chữ thất học, nghe đến cái tên này ngay lập tức có thể lý giải được nguồn gốc phức tạp và thần bí của Jane, thậm chí rất có thể cô ấy còn giấu bớt đi những danh hiệu quý tộc khác cũng nên.

Rất vui được làm quen với cô, tiểu thư Jane.

Jane lại không bắt tay với anh ta, lịch sự cười, phong thái cao quý như công chúa:

Vị này chắc hẳn là chủ tịch tập đoàn Mộ Vân Lý Mộ Hoa tiên sinh, xin lỗi đàn ông chủ động bắt tay phụ nữ trước, trong lễ tiết có vẻ không được phù hợp cho lắm, nên tôi cự tuyệt.

Bị cự tuyệt trực tiếp như vậy, khiến cho Lý Mộ Hoa có chút xấu hổ, nhưng mọi người xung quanh cũng không cảm thấy khoe khoang gì, dường như đây chỉ đơn giản chỉ là bộ dạng như vậy thôi.

Lý Quang Tấn nhíu mày nói:

Mộ Hoa không được vô lễ với cô giáo của ta, mau đi chuẩn bị đi, vẫn chưa mời cô giáo dùng cơm đâu đấy.

Ồ, vâng!

Mặc dù Lý Mộ Hoa có chút không hài lòng, nhưng cũng không để lộ ra chỉ dặn dò một người hầu đi sắp xếp.

Jane rất tò mò hỏi:

Tiểu Lí Tử, mời dùng cơm là có ý gì?

Tiểu Lý tử?

Cách xưng hô này đích thị là dùng để gọi Lý Quang Tấn rồi, mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lý Quang Tấn, không ngờ tiến sĩ Lý đã hơn bốn mươi tuổi đầu rồi, đối với cô giáo của mình, đối với một người phương Tây, lại được gọi là tiểu Lý tử.

Lý Quang Tấn đỏ mặt, nhưng cũng không dám chậm trễ trả lời:

Báo cáo cô giáo, chính là mời khách đến dùng cơm ạ.

Ồ... đón khách từ phương xa đến dùng cơm, tôi lại học được thêm một từ mới nữa rồi, dường như rất vui mừng, tiếng cười hồn nhiên như bé gái bảy tám tuổi, lại quay ra nhìn Dương Thần hỏi:

Vị này là...

Lý Mộ Hoa lập tức giới thiệu:

Những vị này là đối tác làm ăn của chúng tôi lần này, hôm nay tôi dẫn họ tới đây để tham quan thành quả của phòng bảo vệ môi trường kiểu mới, lấy quyết định cuối cùng, không ngờ lại gặp Jane tiểu thư đại giá quang lâm, Jane tiểu thư là cô giáo của chú Tư tôi có thể cho chúng tôi vài ý kiến của chuyên gia về phương diện học thuật không?

Jane nhìn Dương Thần với ánh mắt nghi hoặc, dường như không hiểu tại sao người đàn ông này lại biến thành nhân viên đoàn khảo sát của công ty.

Lý Quang Tấn nhìn Jane không nói lời nào, tưởng giáo sư mình không vui, lập tức bất mãn nói:

Mộ Hoa sao cháu có thể tùy tiện yêu cầu cô giáo đưa ra ý kiến như vậy chứ, cháu không biết thân phận của cô giáo sao? Cho dù là học viện Hoàng Gia của Anh Quốc, phòng thí nghiệm Laurence Bork của Mỹ hay phòng thí nghiệm của học viện Lincoln, phòng thí nghiệm của Đức đều là những học viện bậc nhất, muốn cô giáo đề ý đến, cô giáo cũng chưa chắc đã đồng ý đi, cháu tưởng ý kiến của cô giáo có thể tùy tiện đưa ra hay sao?

Tiểu Lý tử, anh lại nhiều chuyện rồi. Jane lườm Lý Quang Tấn một cái.

Lý Quang Tấn nhanh mồm nhanh miệng lập tức im luôn, cười cười lấy lòng Jane.

Tuy Lý Quang Tấn nói một lô một lốc những cơ quan nghiên cứu khoa học, những phòng thí nghiệm nổi tiếng, tuy không hiểu rõ lắm, nhưng những người có mặt ở đây đều biết Jane tuyệt đối là người rất quan trọng trong giới khoa học, thật khó mà tưởng tượng được, đây có đúng là một cô gái trẻ tuổi không vậy?

Lục Đào cũng có chút kinh ngạc, ông ta cũng hơi do dự hỏi:

Jane tiểu thư, chẳng lẽ cô đã đoạt giải Nobel?

Jane mỉm cười lắc đầu:

Không, từ trước đến giờ tôi chưa đạt được bất cứ giải thưởng nào.

Cô giáo của tôi ba năm liền đều được đề cử giải Nobel, đoạt giải thì đã là gì...

Lý Quang Tấn lẩm bẩm nói, cứ như là vinh quang kia là của anh ta không bằng.

Tin tức này lập tức gây rung động, có thể nói giải Nobel là giải thưởng cao quý nhất, không ngờ cô gái này lại là người đoạt được nó.

Đến bình tĩnh như chủ tịch của đại gia tộc đại công ty Lý Mộ Hoa cũng phải cảm thấy kính sợ người phụ nữ da trắng đang đứng trước mặt mình, cảm thấy xấu hổ trước dự vọng vừa mới nảy sinh, xuất thân của bản thân, trong mắt người ta cũng không bằng cái rắm.

Jane tiểu thư, nếu như cô đã kết thúc hành trình ở đây, chỉ bằng chúng ta đi sắp xếp đến nhà ăn đi, không dễ gì mà cô đến được HongKong, việc tiếp đãi cô lấy làm việc chính.

Lý Mộ Hoa toát mồ hôi lạnh cười nói.

Cảm ơn chủ tịch Lý, nhưng mà, tôi muốn cùng một người bạn cũ ôn lại chuyện cũ.

Ánh mắt của Jane lại dừng ở trên khuôn mặt của Dương Thần.

Mạc Thiện Ny đứng bên cạnh Dương Thần cũng là phụ nữ, khá miễn cảm, từ sau khi Jane xuất hiện, luôn cảm thấy, Jane và Dương Thần hình như quen biết nhau, hơn nữa quan hệ cũng chẳng phải thuộc dạng thường, lúc này, cô ta rốt cuộc cũng thừa nhận được ý nghĩa của mình.

Đúng là không thể hiểu nổi tại sao Dương Thần lại quen biết với một phụ nữ có sự kết hợp hoàn mỹ giữa vẻ đẹp bên ngoài và trí tuệ như vậy, Mạc Thiện Ny mơ hồ cũng cảm thấy chua xót trong lòng, tuy rằng cô cũng được coi là mỹ nữ nổi tiếng, nhưng trước mắt, ngoại trừ thân hình thanh lịch quyến rũ ra thì phần nhiều lại là một loại khí chất ung dung nho nhã, đây cũng không phải là xuất thân từ dân đen, Mạc Thiện Ny so sánh.

Dương Thần vẫn trầm mặc không nói năng gì, rốt cuộc cũng bị mọi người chú ý.

Ngoại trừ Lý Mộ Hoa và Mạc Thiện Ny ra những người có mặt trong phòng thí nghiệm đều không dám tin, một thanh niên rất bình thường như vậy lại có thể quen với một cô gái siêu phàm thoát tục.

Lý Quang Tấn còn đang trầm tư suy nghĩ, tưởng Dương Thần kia là một là một chuyên gia, mà mình không nhận ra.

Lý Mộ Hoa không ngừng đổ mồ hôi lạnh, cười đau khổ hơn cả phải ăn Hoàng Liên, nếu như bản thân không nhầm thì, người là người quen của cô gái này, Dương Thần này chắc chắn không phải là người bình thường.

Dương Thần nhìn thấy đôi mắt xanh như ngọc của Jane, ánh mắt tràn đầy kì vọng, thở dài trong lòng, gật gật đầu nói:

Chúng ta ra ngoài tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.

Nói xong, Dương Thần cởi bỏ bộ áo bảo hộ, bước ra ngoài trước.

Còn Jane không mặc áo bảo hộ, nên cứ thế bước ra ngoài.

Điều này khiến không ít người trong đầu nảy ra ý nghĩ, dường như họ

thuộc một thế giới khác.

Đám người Lý Mộ Hoa, cảm thấy có chút mất mát, còn Mạc Thiện Ny trong ánh mắt có chút phiền muộn, sự xuất hiện đột ngột của Jane khiến lần đầu tiên cô cảm thấy giống như bất lực... rào cản trước mặt bản thân mình, ngoài chị em tốt Lâm Nhược Khê ra, chắc còn không ít đâu.

Phía sau viện nghiên cứu là một rừng cây rậm rạp, trong rừng cây có một cái đình nhỏ, bình thường không có người qua lại, lúc này lại là nơi gặp gỡ tuyệt vời của Dương Thần và Jane.

Đứng ở một góc đình, dựa vào cột, Dương Thần chậm rãi rút điều thuốc ra châm lửa, cúi đầu, dường như đang nghĩ chuyện gì đó, cũng chẳng nói năng gì.

Jane lặng lẽ đứng cách Dương Thần tầm khoảng hai mét, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng Dương Thần, trên khuôn mặt là nụ cười của sự phấn khích và vui mừng.

Rất lâu sau, Dương Thần mới thấp giọng hỏi:

Mọi người vẫn khỏe cả chứ?

Cũng giống trước kia, trong cuộc sống của mọi người, chỉ thiếu đi sự tồn tại của anh.

Jane đáp.

Vậy là tốt rồi...

Dương Thần vui mừng gật gật đầu.

Jane trầm mặc một lát rồi hỏi:

Hardies, anh thực sự không quay về sao?

Dương Thần lắc đầu,

Đừng gọi anh là Hardies, bây giờ anh dùng tên thật của anh, em gọi anh là Dương Thần được rồi, đúng rồi, anh đang làm ở bộ phận quan hệ xã hội của Quốc Tế Ngọc Lôi, bây giờ chỉ là một người đàn ông thành thị bình thường.

Về mặt Jane vô cùng phấn khích, đến mức phải ôm bụng cười, lại cưỡng lại được, vỗ vỗ tay:

Chúc mừng anh Dương Thần, anh biến hình thành công rồi.

Dương Thần không nhịn nổi cười nói:

Đúng vậy, về Trung Quốc chưa đầy nửa năm, không chỉ kết bạn được với vài người, lại còn kết hôn, thành gia thất, cũng coi như có thể có được cuộc sống của một người bình thường.

Anh... kết hôn rồi?

Khuôn mặt xinh đẹp của Jane trong chớp mắt trở nên trắng bệch.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 162

Khăn Mặt

Nhìn thấy sắc mặt Jane chợt khó coi, Dương Thần có chút bất đắc dĩ, nhưng hắn cũng không biết phải an ủi thế nào, miễn cưỡng cười nói:

Sao lại như vậy, tôi kết hôn chứ có phạm pháp đâu, trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng, người Trung Quốc đều nói như vậy mà.

Jane cúi đầu lau khóe mắt, rồi mới ngẩng đầu lên miễn cưỡng nói:

Đúng rồi, em nên chúc mừng anh mới đúng, đại nhân các dịch vụ hậu mãi máy trợ thính của chúng ta, chắc hẳn phải là một người phụ nữ rất đẹp đúng không...

Đúng là rất đẹp, nhưng cô ấy không biết rằng cô ấy có một biệt danh cổ quái đến nhường nào, tôi cũng hi vọng rằng cả đời này cô ấy không biết được.

Dương Thần nói.

Jane cắn môi:

Nói vậy chứng tỏ anh rất yêu cô ấy.

Nói tới yêu, chẳng bằng là một thứ trách nhiệm giữa vợ chồng với nhau thôi, tôi không hi vọng những thứ không sạch sẽ bịt kín linh hồn thuần khiết của cô ấy.

Xem ra anh đang thực sự rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Jane tiếc nuối nói:

Em nghĩ mọi người sẽ thất vọng mất, không ít người trong số họ đều mong chờ ngày anh trở về.

Dương Thần lắc đầu nói:

Từ trước đến giờ tôi chưa từng nói rời xa mọi người, chỉ là hiện tại tôi đang cần một môi trường rộng lớn hơn thôi, em là người hiểu hoàn cảnh của tôi nhất, nên hiểu mới đúng.

Jane lo lắng hỏi:

Hiện tại bệnh tình còn tái phát sao?

Thỉnh thoảng có lúc khó khống chế, nhưng chỉ cần không vượt quá sức của người bình thường, thì vẫn rất khỏe mạnh.

Rất xin lỗi... em vẫn luôn nói là phải giúp anh thoát khỏi đống xiềng xích này, nhưng...

Em đã rất cố gắng rồi, tôi nghĩ ngoài em ra, trên thế gian này không có ai có thể giúp tôi khống chế bệnh tình đến mức này được nữa.

Dương Thần cười an ủi:

Đúng rồi, sao em lại rảnh rồi đến Hồng Kong như thế này, Kathleen

không thể thiếu em được.

Hừ,

Nhắc tới Kathleen, khuôn mặt Jane lộ vẻ vui tươi,

Cái bà đó tự cho mình là nhân nhả, đem mọi việc cho em xử lý, lần này em cho chị ta biết mặt, quăng tất cả lại mọi việc, định đi du lịch vòng quanh trái đất một chuyến, đến thăm HongKong vì một trong số những học sinh của em ---Tiểu Lý Tử ở đây, trước đây anh ta luôn mời em đến tham quan thành quả mới của anh ta, vừa vặn lại rảnh rồi nên đến thôi.

Hóa ra là như vậy...

Dương Thần nói như thoáng có chút suy nghĩ.

Jane cười khanh khách, chiếc túi đeo bên người rung lên cuộn sóng đầy quyền rũ:

Ông hoàng kính yêu của chúng tôi ơi, lẽ nào ngài cho rằng, khi ngài đã nói rõ ràng rằng không được tìm kiếm tung tích của ngài, bọn em ai dám chủ động đi tìm ngài đây? Em nghĩ có rất nhiều người cho dù biết là trùng hợp gặp anh ở đây, cũng sẽ chạy xa xa trước khi bị anh phát hiện để tránh bị ngờ vực vô căn cứ.

Dương Thần hơi xấu hổ:

Đừng nghĩ như vậy, anh đâu có khủng bố như vậy, thực ra gặp được em ở đây anh cũng rất vui mừng.

Thật chứ?

Jane bất ngờ hỏi:

Vậy lần sau em đi Trung Hải tìm anh được không? Em vẫn còn học sinh Guillian ở Trung Hải, uh... đúng rồi, anh ta cùng Tiểu Lý Tử nghiên cứu chung một dự án.

Dương Thần nghĩ đến chuyện chính:

Bây giờ anh đang làm việc cho quốc tế Ngọc Lôi, cũng chính là thành quả nghiên cứu tốt nhất mà Lý Quang Tấn có thể dùng được. Guillian hiện tại đang là đối thủ cạnh tranh, em là thầy của bọn họ, có thể phối hợp với anh một chút, đơn giản là để cho bọn họ đều giúp đỡ anh ở phương diện công việc là được rồi, để lần sau anh đỡ phải đi đục tường khoét nền.

Jane cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

Nếu như quả đúng là dùng thân phận ông hoàng của chúng ta ra lệnh cho em thì, thì em có thể để Guillian và Tiểu Lý Tử làm việc cùng nhau, bọn họ có được thành quả như ngày hôm nay phần lớn đều là do em đem lại, chút chuyện nhỏ này em hoàn toàn có thể làm được. Nhưng mà... nếu như tính chuyện giúp đỡ này là một thỉnh cầu thì em không dám làm, bởi vì đây là ngành sản xuất mà, sự ruồng bỏ của ông chủ đối với một chuyên gia là một sự sỉ nhục, trừ khi Guillian tự nguyện, không thì đây là chuyện mà cô giáo như em có lỗi với anh ta.

Dương Thần gật gật đầu đồng ý:

Em nói có lý, chuyện này cứ như vậy đi, cùng lắm thì em cho Lý Quang Tấn vài ý kiến chỉ đạo, để anh ta nghiên cứu phát triển mau mau một chút, như vậy vấn đề sẽ không còn lớn nữa.

Thực tế vẫn còn một cách khác.

Jane thoải mái nói:

Nếu như muốn nghiên cứu phát triển loại vật liệu bảo vệ môi trường mới, em có thể cung cấp rất nhiều kỹ thuật chưa từng được công bố, những kỹ thuật này có thể giúp công ty trở thành ông trùm trong giới công nghiệp.

Dương Thần biết cô gái trẻ tuổi này sẽ không nói dối, từ nhỏ đã được phong là “Thiếu nữ thiên tài”, mấy năm gần đây vẫn đi lại với những người sản xuất, nghiên cứu khoa học hàng đầu trên thế giới, chỉ là cô lười nghiên cứu thôi, một khi đã nghiên cứu rồi, thì đều là những đột phá lớn, hơn nữa rất nhiều những thành quả đều bị cô tùy tiện vứt lung tung, hay hủy bỏ. Theo như cô ấy nói, cô ấy không muốn để thế giới này phát triển với tốc độ quá nhanh, vì khoa học kỹ thuật khiến cho vết nứt giai cấp xã hội ngày càng lớn.

Hai người nói chuyện được một lúc, Jane mới đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, hỏi:

Dương Thần, anh sẽ ở HongKong trong bao lâu?

Chắc tầm khoảng ba ngày gì đó.

Ba ngày...

Jane nghĩ một lúc, ba ngày thì ba ngày, em phải làm cái này cho anh, có lẽ đối với anh sẽ có chút hữu dụng.

Dương Thần không biết Jane sẽ làm gì, nhưng Jane không nói gì, hẳn cũng không hỏi.

Hai người cứ thế nói đến nửa tiếng đồng hồ, lúc trở về đến cửa phòng nghiên cứu, Lý Mộ Hoa, Lý Quang Tấn, Mạc Thiện Ny đều đã đang đợi.

Mạc Thiện Ny nhìn thấy Dương Thần và Jane cười nói suốt cả dọc đường, trong lòng lại càng cảm thấy khó chịu, nhưng vì lịch sự, vẫn mỉm cười với Jane.

Jane đã sớm phát hiện ra Mạc Thiện Ny đứng bên cạnh Dương Thần, với góc độ của người phương Tây mà nói, vẻ đẹp của Mạc Thiện Ny không quá xuất chúng, chủ yếu là vì, bình thường Jane gặp quá nhiều người đẹp rồi, so sánh ra, cái thu hút được sự chú ý của cô hơn cả chính là tính uyển chuyển hàm súc của Mạc Thiện Ny.

Cái nhìn sâu sắc của Jane lúc này đã phát hiện ra dư vị ghen tuông trong ánh mắt của Mạc Thiện Ny, lập tức hiểu ra, rồi nhìn Dương Thần cười cười.

Cô giáo, cô đến rồi, chúng ta đến phòng ăn đi.

Lý Quang Tấn mặt mày hớn hớn, mời Jane lên xe.

Jane thản nhiên nhún mày:

Tiểu Lý Tử, một khi anh đang nghiên cứu hạng mục quan trọng thì phải đợi nghiên cứu xong mới được rời nơi nghiên cứu chứ, ăn cơm xong tôi sẽ

quay lại để kiểm tra thành quả nghiên cứu của anh.

Lý Quang Tấn “a” lên một tiếng, nhưng nghe Jane nói sẽ kiểm tra thành quả nghiên cứu của mình, lập tức lấy lại tinh thần, không thể cùng ăn cơm với cô giáo mà mình tôn sùng cũng không nản lòng, vội vội vàng vàng chạy về viện nghiên cứu.

Lý Mộ Hoa hiền lành đề nghị:

Jane tiểu thư, thực tế chú Tư mấy tháng gần đây đã rất vất vả rồi, thỉnh thoảng đi ra ngoài thả lỏng một chút, cũng không phải là xấu.

Rất xin lỗi, từ trước đến giờ ở phương diện học thuật và giáo dục tôi chưa bao giờ nghe ý kiến của người khác.

Jane lễ phép nói xong, liền chủ động ngồi vào trong xe.

Lý Mộ Hoa tức nghẹn ở cổ, không nói được câu nào, mặc dù rất tức giận, nhưng biết được đây là người mà mình tuyệt đối không thể đắc tội, đành cười miễn cưỡng giục mọi người lên xe.

Lý Mộ Hoa chọn chiêu đãi Jane ở nhà hàng, là Cửu Long HongKong, một trong những nhà hàng cơm Tây nổi tiếng, bên cạnh biển nước xanh thẳm.

Toàn bộ nhà ăn được thiết kế theo phong cách giáo đường Gothic, nhưng chính thể bị kéo dài, ngọn tháp cao chót vót và những cột đá hào nhoáng, lại được áp dụng ở khắp mọi nơi.

Những cửa sổ thủy tinh hoa loang lổ, mang hơi thở ưu thương mà trang nghiêm, nhưng dưới ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào nhà ăn qua cửa sổ, các rào chắn xung quanh lại thiết kế theo phong cách phương Đông cổ đại, kết hợp hài hòa, lại trở nên rất phù hợp.

Đến chiếc bàn đã đặt sẵn nhìn thẳng ra biển, sau khi mọi người ngồi xuống, nhanh chóng chọn món, trong khi đợi phục vụ mang thức ăn lên, Vì Lý Mộ Hoa là chủ, tuy rằng có chút sợ sệt, nhưng vẫn kiên trì hỏi:

Không biết Jane tiểu thư và Dương tiên sinh quen nhau như thế nào, hay là hai người đã từng hợp tác với nhau rồi sao?

Đây cũng là vấn đề mà những người khác ngồi đây đều thắc mắc, đặc biệt là Mạc Thiện Ny, thực tế cô rất khó để Dương Thần và người phụ nữ như thế này ở cùng nhau, dù sao thì khí chất, lời nói, cử chỉ của hai người đều khác nhau quá nhiều.

Chỉ là lúc ở nước ngoài có gặp nhau vài lần, Dương tiên sinh giúp tôi vài việc, vì vậy chúng tôi quen nhau

Jane nói rất mơ hồ.

Mọi người giật mình, nghĩ đến kiểu giúp đỡ này chắc cũng phải là công việc nặng nhọc, lớn lao gì đó, riêng Lý Mộ Hoa nghĩ, không chừng Dương Thần là người mà Jane bỏ lỡ, dù sao thì sức mạnh của Dương Thần mà anh ta thấy được cũng đã rất khủng bố rồi.

Mấy người mỗi người một câu, nói đến khi phục vụ mang thức ăn lên, vốn dĩ bộ dạng uể oải của Dương Thần lại cảm thấy có chút gì đó bất

thường.

Ngồi bên phải hắn là tên mập Lục Đào, người đầu tiên được mang thức ăn lên là anh ta, lúc này anh ta đã cầm sẵn dao đĩa, nhìn vào đĩa thức ăn chính mà phục vụ đem tới, chuẩn bị cắn đến nơi rồi.

Nhân viên phục vụ tay trái nâng cái đĩa lớn, tay còn lại thì vắt chiếc khăn lau trắng, tiến đến cười nho nhã.

Dương Thần đứng dậy, đột nhiên chắn giữa người phục vụ và Lục Đào.

Dương tiên sinh, làm sao vậy?

Lục Đào hoài nghi hỏi, điểm tâm sáng cũng chưa kịp ăn nên anh ta cảm thấy rất đói.

Những người khác đều tỏ vẻ không hiểu gì, chỉ có Jane mơ hồ nghĩ ra điều gì đấy, cũng chậm rãi đứng dậy.

Nhân viên phục vụ mỉm cười hỏi Dương Thần:

Vị tiên sinh này, xin hỏi là ngài cần gì ạ?

Dương Thần chỉ vào chiếc khăn bên tay trái của anh ta

Tôi cần cái khăn này của anh.

Nhân viên phục vụ lễ phép cười nói:

Chỗ của ngài có khăn mặt cho khách dùng rồi ạ.

Tôi chỉ muốn chiếc của anh thôi.

Dương Thần cười mà như không cười nói.

Nhân viên phục vụ tỏ vẻ mơ hồ, nhưng cuối cùng cũng gật đầu, đem chiếc khăn đến trước mặt Dương Thần

Tiên sinh, ngài cần thì lấy dùng đi.

Cảm ơn.

Dương Thần nói xong, ra tay nhanh như điện, một tay chớp lấy tay phải của tên phục vụ.

Pằng!!!

Gần như cùng một lúc, một tiếng súng vang lên từ chiếc khăn mặt trên tay trái của tên nhân viên phục vụ.

Cái khăn trắng kia gần như bị bắn nát, tay phải của tên nhân viên phục vụ rõ ràng là đang nắm một khẩu súng lục, khẩu súng vừa mới bắn đạn ra kia rõ ràng là bắn vào ngực của Dương Thần, nhưng do Dương Thần kịp thời đá hắn một cái, nên viên đạn kia đã bị bắn văng lên trần nhà.

A a a...

Tiếng hô kinh hoàng vang lên trong nhà hàng, các thực khách chạy toán loạn, số khác bắt đầu trốn xuống dưới gầm bàn, góc tường. Dù sao thì súng lục với người bình thường cũng quá khủng bố rồi!

Thấy cả nhà hàng đã thành một mớ hỗn loạn, tên sát thủ ám sát huyệt Dương Thần vội lùi lại một bước, sắc mặt sầm lại nhìn Dương Thần, chuẩn bị ra tay lần nữa.

Dương Thần đương nhiên không để ý kịp trở tay, chưa đợi y nhắm bắn đã

tung một cú đá hết sức chuẩn xác vào tên sát thủ, khiến y ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Đây, đây là chuyện gì..

Lý Mộ Hoa lớn tiếng gào thét, gã chẳng mang nhiều vệ sĩ, mà vệ sĩ thì còn đang đứng chờ ở ngoài, gã Lục Đào mập sợ quá cũng đã vội chui xuống gầm bàn trốn.

Mạc Thiện Ny cũng trắng bệch mặt vì sợ, vô thức chạy đến bên cạnh Dương Thần, Dương Thần giữ cô ở bên cạnh, nói với mọi người:

Cẩn thận, là sát thủ chuyên nghiệp, chắc chắn còn có đồng bọn..

Không đợi Dương Thần nói hết, một đôi vợ chồng vừa rồi hãy còn chạy loạn lên giờ đã vụt đứng lại, tay lăm lăm súng nhắm thẳng về phía Dương Thần và Lý Mộ Hoa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 163

Tôi Biết Mà

Sát thủ không đáng sợ, đáng sợ ở chỗ bạn không ngờ được người này lại là sát thủ.

Đôi vợ chồng từ lúc bắt đầu đến đã ngồi cách bàn mấy người ngồi không xa, nói chuyện rất khẽ, cũng giống những người khách khác đều ăn đồ ăn bình thường.

Quần áo của hai người cũng giống quần áo bình thường của giới thượng lưu ở HongKong, không có gì quá đặc biệt...

Có thể hai người này cố tình giả dạng bình thường như vậy, nhưng rồi lại đột ngột bắn một phát chí mạng vào trung tâm.

Như mảnh chỉ treo chuông, tất cả mọi người đều đang nín thở, hai sát thủ giả dạng vợ chồng đã lộ tung tích, dĩ nhiên là phải nổ súng về phía Dương Thần và Lý Mộ Hoa.

Pằng! Pằng!

Sau khi hai tiếng súng liên tiếp nổ lên, cảnh tượng lại như điên cuồng lên, những khách hàng chạy ra ngoài bất chấp chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết phải rời khỏi nơi khủng khiếp này thật nhanh mà thôi.

Lý Mộ Hoa đã nhắm mắt chờ chết, anh ta không phải là Dương Thần, vốn dĩ chẳng kịp nhanh chân chạy trốn, chứ đừng nói đến việc xông lên xử lý hai tên sát thủ.

Nhưng tiếng súng qua đi, Lý Mộ Hoa kinh ngạc phát hiện, bản thân mình không hề bị thương gì.

Ủa, bắn trật?

Mở mắt ra, cảnh tượng trước mặt khiến cho Lý Mộ Hoa lạnh cả người.

Không biết từ khi nào, trên chán vợ chồng hai tên sát thủ đó xuất hiện hai lỗ thủng lớn đầy máu, vết súng xuyên trực tiếp qua giữa hai lông mày.

Hai tên sát thủ tức giận mở to hai mắt, rồi ngã gục xuống, trong tay vẫn đang cầm khẩu súng đã được lên cò.

Hơ...

Jane vẫn bình tĩnh đứng ngoài quan sát mọi diễn biến, trên tay cầm khẩu súng lục tinh xảo vừa mới nhả đạn ra của Thụy Sĩ, loại súng này chỉ có năm mili nhưng nếu dùng ở cự li ngắn thì uy lực kinh người.

Vừa rồi rất khẩn cấp, Jane vẫn bình tĩnh đối phó với hai kẻ giết người, cứu tính mạng của Lý Mộ Hoa.

Lý Mộ Hoa cảm thấy toàn thân xương cốt trong chớp mắt nặng như đeo chì, xụi lơ ngồi bệt xuống một góc, vừa đi một vòng từ cõi chết trở về, anh ta

mau chóng khuyu xuống.

Mạc Thiện Ny cũng bị dọa cho toát mồ hôi lạnh, nhìn thấy “cứu” Dương Thần chính là Jane, vừa cảm kích vừa ngưỡng mộ, đối với người phụ nữ như vậy, đến cái quyền ghen tuông của bản thân cũng không còn nữa rồi.

Không sao chứ?

Dương Thần dịu dàng hỏi, âu yếm nhìn Mạc Thiện Ny đang bị dọa cho kinh hãi.

Mạc Thiện Ny trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, xảy ra nguy hiểm, người đầu tiên mà anh ấy quan tâm vẫn là mình, chứ không phải là Jane, như vậy chứng tỏ trong lòng anh ấy mình cũng chẳng kém cạnh gì Jane.

Điều này khiến cho Mạc Thiện Ny giật mình hiểu ra, là chính mình buồn lo vô cơ, nếu Dương Thần là loại đàn ông ghét bỏ xuất thân của mình như vậy, thì sao có thể giúp mình hết lần này đến lần khác, lại không cần báo đáp chứ, cho dù Jane kia có thông minh và xinh đẹp đi chăng nữa, lại là một cô gái xuất sắc, nhưng có lẽ, trong mắt anh ấy cũng không có gì đặc biệt.

Mình là mình, sao phải đi so sánh với người khác, Mạc Thiện Ny lại dâng lên niềm tự tin vô hạn, cười rạng rỡ nói:

Có anh ở đây, em tin rằng sẽ không có chuyện gì.

Dương Thần không hiểu tại sao cô gái này trong phút chốc lại tươi tỉnh ngay được, cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng gật đầu trấn an.

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Sao lại có người muốn giết chúng ta, Lý Mộ Thành không phải chết rồi sao? Lục Đào sợ bóng sợ gió chạy tới, la lên.

Lý Mộ Hoa thở hắt ra, ánh mắt đầy giận dữ,

Là Hứa Trí Hoành, gã quả nhiên không dễ dàng để cho chúng ta liên minh thành công.

Hứa Trí Hoành!?

Lục Đào ngoác miệng ra chửi bậy:

Thật ghê tởm, đây đúng là thủ đoạn xấu xa đến mức không thể xấu xa hơn được nữa! Làm như vậy, nếu quay về Trung Hải, thì chẳng phải sẽ càng nguy hiểm hơn sao?

Sẽ không như vậy đâu,

Mạc Thiện Ny lấy lại tinh thần, lập tức phân tích tỉ mỉ:

Nếu như quay về Trung Hải Hứa Trí Hoành tuyệt đối không dám động thủ, bởi vì HongKong có hoàn cảnh xã hội đặc thù, nhiều khi những thủ đoạn của bọn xã hội đen được cho phép. Nhưng anh nghĩ mà xem, nếu ở Trung Hải, Hứa gia cũng chỉ là gia tộc đứng thứ năm mà thôi, bọn họ làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ bị công kích, bị những đại gia tộc khác chèn ép. Dù ở phương diện chính trị, quân đội Hứa gia đều không mạnh bằng các gia tộc khác, bọn họ tuyệt đối không dám khinh xuất dùng thủ đoạn đối phó với chúng ta, điều này sẽ không có lợi cho bọn họ.

Lý Mộ Hoa đồng tình nói:

Không sai, Mạc tiểu thư phân tích rất chính xác, mặc dù đây là HongKong, nhưng Hứa gia cũng đừng tưởng có thể dễ dàng thuê sát thủ đến tấn công các vị như vậy, những ngày sau, tôi tuyệt đối không để bất cứ bọn ruồi nhặng nào đến quấy rầy nhã hứng của các vị.

Đến lúc này, vài tên vệ sĩ mới vội vàng vàng chạy đến bên Lý Mộ Hoa, bị Lý Mộ Hoa quở trách cho một trận, Lý Mộ Hoa lại dặn dò:

Lập tức điều động những anh em tinh nhuệ nhất, những ngày tiếp theo, nếu xảy ra bất cứ sai sót gì, thì các người cứ coi chừng! Ngoài ra đi liên hệ với Hồng Hưng của Trương tiên sinh, ta cần mượn lực lượng của bọn họ, giám sát tất cả những sát thủ ra vào HongKong.

Sau khi đã bàn giao xong, Lý Mộ Hoa mới quay người lại, cúi rạp người xuống tỏ vẻ kính trọng với Jane đang yên lặng ngồi uống hồng trà:

Đa tạ ơn cứu mạng của Jane tiểu thư.

Jane nho nhã đặt cốc trà xuống, phong thái giống như quý tộc thời cổ xưa nhất:

Không cần phải cảm ơn tôi, tôi chỉ làm việc tầm thường thôi, thực sự phát hiện ra sát thủ, lại còn nhắc nhở tôi là Dương Thần cơ.

Câu này nhắc nhở tất cả mọi người, mọi người đều thắc mắc nhìn Dương Thần kì lạ là tại sao anh ta lại có thể phát hiện ra tên phục vụ là sát thủ, hơn nữa còn rất am hiểu phương thức ám sát của sát thủ.

Dương Thần sờ sờ mũi, Jane này thật là, khiêm tốn thì lại khiêm tốn quá, cái gì tốt cũng đều đẩy cho người khác, không phải là đang tự tìm phiền phức cho mình hay sao.

Chỉ là trí nhớ của tôi trong chốc lát lại tương đối tốt, phục vụ ở quán ăn Tây bình thường đều nhận đúng một khách của một bàn, không thay đổi, để còn nhận tiền bo, vừa rồi tên phục vụ đó với người lúc đầu không giống nhau, hơn nữa gã không phải vắt khăn trên cổ tay theo quy định, mà là vắt trên tay của hắn, cái đó chỉ là do xem nhiều phim trinh thám, vài ngày gần đây lại luôn cảm thấy bị đe dọa nên mới chú tâm một chút.

Dương Thần thuận miệng bịa chuyện.

Trên thực tế, dựa vào kinh nghiệm tích lũy nhiều năm của bản thân, có thể cảm nhận được sát khí không giống nhau, tuy nhiên đây cũng là vì, Hứa Trí Hoành mời phải tên sát thủ trình độ quá thấp, nếu là cao thủ thực sự, sẽ không dễ dàng mà để lộ sát khí ra như vậy.

Biết Dương Thần không phải là người bình thường Lý Mộ Hoa cũng không hỏi nhiều, sợ hỏi nữa Dương Thần sẽ không vui, nói vài câu cảm kích, sự việc cũng cứ thế qua.

Trung Hải, mưa thu khiến cho cả bầu trời chở nên mờ mịt, toàn bộ đại lục ướt sũng.

Tòa nhà khoa học kỹ thuật Đông Hoa của Hứa gia, cánh cửa văn phòng

của chủ tịch tập đoàn Hứa Trí Hoàn bị đẩy mạnh ra.

Mao Cầu ngậm thuốc lá, dầm trên đôi ủng đi mưa, sải bước lớn tiến vào chiếc thảm nhung đặt trong phòng làm việc lớn.

Hứa Trí Hoàn giương mắt lên, nhìn từ đầu đến chân Mao Cầu:

Nói với người bao nhiêu lần rồi, vào thì phải gõ cửa, còn nữa, người muôn đi bao nhiêu đôi giày đi mưa ta cũng không trách người, nhưng người có thể cởi chúng ra trước khi bước vào văn phòng của ta không hả? Người có biết chiếc thảm này người có thể mua được hàng nghìn đôi giày không hả?

Mao Cầu nhếch mép cười cười, đã quen thói bị ông chủ chỉ trích nên căn bản là y cũng chẳng thêm để ý tới:

Ông chủ cũng không biết làm thư kí, cũng coi như làm thư kí bị lão Mao tôi nhìn thấy hết rồi, cũng làm đêch gì có chuyện gì lớn, cùng lắm thì cùng làm, đập phá cửa làm gì, mất thời gian, cái thảm gì đó kia, lão Mao tôi không cần, tôi chỉ cần ủng đi mưa.

Đồ thất phu...

Hứa Trí Hoàn nản lòng lắm lắm, đối với tên cấp dưới này gã cũng rất bất đắc dĩ, nhưng đúng là khẩn cấp thật, không thể thiếu gã được, chỉ kịp hỏi vào chuyện chính:

Chuyện ở HongKong như thế nào rồi?

Không thành, không biết từ đâu xuất hiện một cô gái da trắng, cho hai vợ chồng nhà kia đi luôn rồi, đó là một tay thiện xạ, hớ hớ... Không biết công phu lên giường của cô ta có phải cũng lợi hại như vậy...

Mao Cầu rất có cảm xúc.

Da trắng...

Hứa Trí Hoàn nghĩ ngợi:

Phải điều tra cho rõ ràng cô gái phương Tây đó là ai, còn nữa, việc theo dõi nghiên cứu của tập đoàn Mộ Vân không được dừng lại, không để lọt bất cứ cơ hội bắt Lý Quang Tấn nào.

Mao Cầu đáp:

Vậy ông chủ, có cần phái thêm mấy tên sát thủ? Tên tiểu tử họ Dương đó mệnh thọ ghê, làm thế nào cũng không chết được.

Không cần,

Hứa Lực Hoàn đứng lên, bước đến trước cửa sổ ốp đá hoa cương, nhìn trời mưa dầm dề đang bao phủ đất rừng Trung Hải, nói:

HongKong là đại bản doanh của nhà họ Lý, bọn chúng mới là địa đầu xà, Hồng Hưng, Đông Tinh, Tiểu Dao hội đều là đồng minh của bọn chúng, cơ hội của chúng ta chỉ có một lần, nhiều hơn, chỉ là thêm sự chê cười thôi.

Mao Cầu không cho như vậy là đúng:

Vậy thì bỏ qua sao?

Đương nhiên là không thể bỏ đi như vậy được, chỉ là, có những chuyện,

làm được là tốt rồi, không nhất định là phải thành công, vậy mới là thành công.

Lại nói những chuyện mà tôi không hiểu rồi.

Mao Cầu lẩm bẩm một câu, lại dầm đôi ủng đầy nước bước ra khỏi văn phòng, còn quên đóng cửa.

Hai hôm sau, trong quán cà phê hoàng hôn Hill của Lý gia, Dương Thần và Jane ngồi ở hai góc của chiếc bàn cà phê, mùi hương tinh khiết của Blue Mountain phảng phất xung quanh.

Không phải chỉ là mời tôi ra ngoài uống cốc cà phê đây chứ.

Dương Thần nhìn Jane không nói năng gì, không khỏi cười hỏi.

Jane nhấp làn môi mỏng:

Sao, là nhớ vị Mạc tiểu thư kia sao? Yên tâm đi, sẽ không mất nhiều thời gian của anh đâu, nói đến chuyện ngày mai mọi người đi Trung Hải, em cũng nên rời HongKong thôi.

Không phải là ý này, Thiện Ny mặc dù là người mà tôi khá để ý, nhưng vẫn chưa đến mức đấy, Dương Thần cũng biết Jane thuận miệng nói đùa vậy thôi, cũng không để ý gì.

Chỉ là em đang do dự, có nên hay không dùng hai ngày tự nghiên cứu làm quà tặng anh,

Jane hít sâu một hơi, lộ một nụ cười khôn ngoan,

Em quyết định rồi, hay là em tặng cho anh đi.

Nói rồi, rút ra từ túi quần bỏ một chai nhựa sẫm màu, bên ngoài chai không dán nhãn, thẽ tích bằng ngón tay cái, rất nhỏ.

Đây là cái gì? Thuốc? Dương Thần cầm lấy cái chai, mở nắp ra, phát hiện bên trong có khoảng mười viên thuốc màu nâu đen.

Sắc mặt Jane có chút phức tạp:

Mấy năm gần đây em luôn nghiên cứu làm thế nào để khống chế, trừ tận gốc căn bệnh quái ác của anh, mặc dù không thể có được phương pháp hoàn hảo nhất, nhưng thông qua phần lớn các thí nghiệm, hiểu được một số nguyên lý, đây là lọ thuốc thử nghiệm mà em đã hoàn thành trong tháng trước, em không đặt tên cho nó, bởi nó là phục vụ cho anh.

Tác dụng gì?

Dương Thần nhẹ giọng hỏi.

Có thể trong lúc anh không thể khống chế được bản thân, tính cưỡng chế sẽ giúp anh ổn định lại, nhưng... nếu thuốc sử dụng càng nhiều lần, thì hiệu quả sẽ càng kém đi, hơn nữa... sẽ khiến lần phát bệnh sau càng thêm dữ dội hơn.

Jane chậm rãi nói.

Nếu nói theo cách khác, đây là một loại thuốc độc mãn tính, nó có thể giảm đau khổ cho anh trong một khoảng thời gian ngắn, không phát điên, nhưng cuối cùng, có lẽ anh sẽ vì nó, mà đánh mất cả nhân tính.

Dương Thần trầm mặc, rồi cười đau khổ:

Em đang cứu anh hay là đang hại anh đây.

Anh có thể lựa chọn không cần, em lấy nó ra, bởi em không muốn giấu anh.

Jane nhìn Dương Thần với ánh mắt xa xăm.

Em biết anh rồi đây, anh không thể cự tuyệt nó, đương nhiên, anh hi vọng là không phải dùng đến nó.

Nói xong, Dương Thần cho lọ thuốc vào túi.

Jane thở dài,

Em biết rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 164

Không Cần Cũng Được

Từ Hong Kong trở về Trung Hải, lúc máy bay hạ cánh đã là hơn mười giờ đêm. Vé máy bay buổi tối tương đối rẻ, cho nên cho dù là ngồi ở khoang thương nhân, cũng không thể lần nào cũng mua vé ban ngày cho được.

Đi ra tới cửa chính sân bay, Lục Đào mang theo trợ lý của anh ta tạm biệt Dương Thần, lần này đi công tác cái tên mập này đã phải chịu nhiều vất vả, dọa gã đến phát sợ, căn bản không có nhiều cơ hội cho anh ta và cô thư ký thưởng thức những tháng ngày vui vẻ.

Trong màn đêm lạnh lẽo, Mạc Thiện Ny thở ra, buồn bã nói:

Anh về nhà sao?

Dương Thần gật gật đầu,

Có muốn anh đưa em về không?

Không được, xe của em đang ở bãi đỗ xe, hơn nữa ... cũng không tốt,

Mạc Thiện Ny đột nhiên trừng mắt nhìn Dương Thần:

Làm người thứ ba cũng cần phải hiểu, vả lại anh đã một tuần rồi không gặp mặt vợ, không thể lại quấy rầy hai người đoàn tụ.

Nói ra câu này, bản thân cũng cảm thấy chua xót, Dương Thần hơi ngượng ngùng.

Mạc Thiện Ny đi lên trước, mở rộng đôi tay mềm mại ôm lấy Dương Thần, hôn Dương Thần một cái, sau đó buông ra, lùi lại vài bước, nhìn Dương Thần vẫy vẫy tay.

Tuy rằng không nở, nhưng, hẹn gặp lại sau!

Nói xong, Mạc Thiện Ny xoay người, kéo vali đi về phía gara. Bóng dáng yếu ớt kia bên ngọn đèn ban đêm chiếu xuống, rõ ràng có vẻ tự tin nhưng cô độc.

Dương Thần buồn ngủ nhìn cô đi xa. Qua đêm nay, lần sau gặp mặt ở công ty, hai người chỉ có thể dùng ánh mắt nói chuyện với nhau. Thứ tình cảm này phải chôn sâu trong lòng. Đối với Mạc Thiện Ny mà nói, rõ ràng không công bằng. Nhưng từ trước tới nay Dương Thần chưa từng xử lý vấn đề tình cảm này, vì thế chỉ có thể để nó thuận theo tự nhiên.

Trở lại biệt thự Long Cảnh Uyển, trong đại sảnh đèn vẫn sáng.

Dương Thần đem hành lý ném vào một góc, vốn tưởng rằng là vú Vương đang chờ hắn về nhà, nhưng đi gần lại mới thấy, người ngồi trên sofa là Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê mặc một bộ đồ ngủ màu hồng bằng bông có vẻ hơi dày, quần ngủ trông giống bức tranh đầy màu sắc rực rỡ, ngồi trên sofa với mái

tóc rối tung, trong tay đang cầm một cuốn tạp chí về thời trang, có vẻ điềm tĩnh dịu dàng, hơi thở lạnh như băng của ngày thường dường như cũng tiêu tan hết.

Nhìn thấy Dương Thần vào cửa, Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, dưới ánh đèn là khuôn mặt thuần khiết tựa pha lê, không mang chút cảm xúc, giống như chưa từng nhìn thấy nhau, trừng mắt nhìn, gật đầu một cái coi như là chào hỏi.

Dương Thần cười khỏ, vốn tưởng rằng vợ mình đột nhiên đổi tính, định làm một hiền thê lương mẫu, ngồi chờ chồng giữa đêm khuya, nhưng nhìn bộ dạng này thì hoàn toàn không giống như mình nghĩ.

Dương Thần tiến lên phía trước, hứng trí nhận xét kiểu dáng đồ ngủ đáng yêu của Lâm Nhược Khê,

Em đã lớn như vậy rồi, nên mặc đồ ngủ khiêu gợi một chút, áo ngủ này chỉ dành cho các tiểu nữ sinh thôi.

Đây là của bà nội tặng tôi, mặc quen rồi.

Lâm Nhược Khê tiếp tục xem tạp chí không chớp mắt.

Nhìn lúc em mua sách, cũng giống kiểu con nhà giàu mới nổi. Không ngờ mặc quần áo khá tiết kiệm.

Hôm nay là sinh nhật của bà, lúc nhớ đến bà, tôi sẽ mặc cái áo ngủ này.

Lâm Nhược Khê đặt tạp chí sang một bên, thản nhiên nói:

Hơn nữa quần áo của tôi gần như không cần mua, bởi vì công ty mình bán quần áo.

Dương Thần giật mình, chả trách trong phòng mình, Lâm Nhược Khê chuẩn bị nhiều quần áo mới như vậy, hóa ra cô ta căn bản không cần tốn sức, trực tiếp sai người mang từ công ty thời trang Ngọc Lôi đến là được.

Cầm tách cà phê đã được pha sẵn trên bàn trà, Lâm Nhược Khê hỏi:

Đàm phán thuận lợi không?

Em hỏi quá trình hay là kết quả?

Có khác nhau sao?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Có, quá trình rất kinh khủng, giằng co khúc chiết. Nhưng kết quả là thuận lợi và hoàn thành nhiệm vụ vượt mức.

Dương Thần trả lời.

Lâm Nhược Khê yên lặng nhìn hắn trong chốc lát,

Anh có thể đem những chuyện kinh khủng, phức tạp đó nói cho tôi nghe không?

Ồ, thực ra cũng không có gì, chỉ là nội bộ Lý gia có chút mâu thuẫn nhỏ. Sau đó tên bại hoại Hứa Trí Hoành kia làm đối thủ cạnh tranh, gây cho chúng ta chút ít phiền toái.

Dương Thần tùy ý nói.

Lâm Nhược Khê đột nhiên đứng dậy, cao giọng, mắt lấp lánh nhìn Dương

Thần, khuôn mặt xinh đẹp đầy lạnh lùng:

Đêm khuya ám sát, bom sinh học, bắt cóc vợ vết tài sản. Lý Mộ Thành bị bắn chết, đó là mâu thuẫn nhỏ? Ở quán cơm tây Cửu Long gặp ba tên sát thủ đầu súng, đó cũng là phiền toái nhỏ? Dương Thần, anh cho là cái gì tôi cũng không biết sao? Là một con bé có thể tùy ý lừa gạt sao?

Dương Thần cười khẽ,

Thật không hổ là Chủ tịch Quốc Tế Ngọc Lôi! Người không đi Hồng Kong mà nhất cử nhất động đều nắm trong lòng bàn tay. Đúng vậy, nhưng nếu em đã biết tất cả, vậy tại sao còn muốn hỏi anh?

Tôi muốn biết anh có nói thật với tôi hay không!

Bây giờ thì biết tôi nói dối rồi!

Dương Thần buông tay:

Nhưng tôi nghĩ không có chuyện gì, dù sao chút chuyện thế này, hẳn sẽ không khiến Lâm tổng của chúng ta cảm thấy phiền toái.

Lâm Nhược Khê nhìn vẻ mặt không có gì của Dương Thần, lòng tràn đầy tủi thân, Minh vì bọn họ mà lo lắng, mấy ngày nay ngủ đều gặp phải ác mộng, nhưng người kia, không chịu nói thật với mình thì thôi lại còn trả lời mình không nghiêm túc như vậy.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, tại sao không nhắn tin hay gọi điện thoại cho tôi?

Khóe mắt Lâm Nhược Khê hơi đỏ lên, bình tĩnh hỏi.

Về mặt Dương Thần nghiêm túc nói:

Bị tấn công và nguy hiểm là chúng tôi, không phải em. Nếu tôi gọi điện cho em, em có thể làm được gì? Chẳng lẽ lại bắt chúng tôi lập tức quay về Trung Hải sao? Hay là nói em muốn đích thân bay sang Hồng Kong cùng chúng tôi chống lại bom và đạn?

Nhưng tôi là sếp của anh. Xảy ra chuyện lớn như vậy chẳng lẽ anh không cần báo cáo cho tôi sao?

Lâm Nhược Khê tức giận nói.

Xin lỗi, nếu em lấy thân phận của sếp để yêu cầu tôi, tôi nghĩ chuyện duy nhất tôi cần báo cáo là chuyện công việc, về công tác, tôi vừa báo cáo xong, hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, còn về việc tôi gặp những chuyện đó, tôi nghĩ không cần báo cáo cho Lâm tổng.

Dương Thần dừng lại một chút, lại nói:

Nếu em lấy thân phận của một người vợ, như vậy tôi nghĩ người làm chồng gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, mà em lại biết chuyện lúc đó thì em nên gọi điện trước ân cần thăm hỏi xem có được bình an hay không! Nên là em chứ không phải tôi! Tôi không nói cho em, là bởi vì tôi sợ em lo lắng, mà em lại không hỏi thăm đến an nguy của tôi, vậy không phải là vấn đề của tôi rồi...

Dương Thần nói một tràng như sấm, khiến Lâm Nhược Khê ngẩn người.

Tuy trong lòng cô lo lắng tới an nguy của Dương Thần và Mạc Thiện Ny, nhưng không nghĩ tới chuyện gọi điện thoại hỏi thăm trước.

Từ nhỏ đến lớn, đều là người khác quan tâm đến cô. Mà cô gần như không nghĩ đến gọi điện thoại an ủi người khác trước. Thứ nhất là bởi vì năng lực của cô hơn người, có thể nắm giữ đa số tình huống, thứ hai là bị băng tuyết bao trùm tâm linh, khiến tính cách của cô trở nên lạnh lùng, rất khó tỏ ra chủ động quan tâm đến chuyện của người khác.

Suy nghĩ trái nghịch này khiến Lâm Nhược Khê chưa thích ứng được. lập tức lông mày chau lên, bướng bỉnh giải thích:

Tôi có ý tốt quan tâm hai người, tại sao anh lại nói chuyện với tôi như vậy?

Dương Thần cười lạnh:

Được Lâm tổng đặc biệt quan tâm, nhưng Dương Thần tôi chỉ là một nhân vật nhỏ bé xuất thân làm nghề bán thịt dê xiên nướng, có chết ở Hồng Kong cũng không sao cả, ngược lại còn có thể khiến Lâm tổng không còn bị người chồng phiền phức này trói buộc, cho nên Lâm tổng, em hãy nhận lấy lòng tốt đây đi.

Dương Thần! Anh ... Anh...

Lâm Nhược Khê tức tối, dưới lớp áo ngủ rộng thùng thình, bộ ngực kia cao ngất không ngừng phập phồng, hai mắt chăm chăm nhìn Dương Thần, cũng là bị bức đến mức nói không ra lời.

Vốn tưởng rằng về đến nhà có thể được ngủ một giấc ngon lành, nhiều ngày không thấy Lâm Nhược Khê, cũng thấy hơi nhớ, nhưng không ngờ mới chỉ nói vài câu thì đã thành đầu khẩu với Lâm Nhược Khê.

Dương Thần không phải là thánh nhân, có thể chấp nhận sự lạnh lùng, châm chọc, khinh miệt của phụ nữ, nhưng động đến chuyện sống chết, Lâm Nhược Khê không ngờ muốn đặt mình vào vị trí để quan sát, lấy thái độ của cấp trên để hỏi chuyện gì đã xảy ra. Nhưng trên thực tế, cô hiểu tất cả, điều này Dương Thần rất khó mà chấp nhận lấy.

Người chồng rẻ tiền này, cô ta có lẽ đã muốn loại bỏ, may mắn là bản thân không gặp chuyện gì. Nhưng Mạc Thiện Ny là bạn thân của cô ta, cô ta cũng không thăm hỏi một câu, điều này khiến Dương Thần rất tức giận.

Nói khó nghe một chút, là người phụ nữ này rất không hiểu chuyện!

Dương Thần nhắm nhin dù muốn xông lên ôm Lâm Nhược Khê, đánh vào mông cô ta một cái, hít sâu một hơi, hấn trầm giọng nói:

Rốt cục ai đúng ai sai? Em nên tự suy ngẫm lại đi. Là người ai cũng có lúc phạm sai lầm, đáng sợ chính là không biết hối lỗi. Em có tiền, có nhan sắc, nhưng không có nghĩa ai cũng phải tán tụng em, nhìn xung quanh em, làm một người chồng mà có người vợ như em thì không cần cũng được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 165

Quý Báu Nhất!

Trên lầu hai biệt thự, cửa phòng vốn khép hờ bị mở ra, vú Vương mặc đồ ngủ màu trắng chậm rãi bước ra, thấy Lâm Nhược Khê ngồi dưới lầu khóc một mình, vú Vương thở dài, chậm rãi đi xuống.

Đi tới trước mặt Lâm Nhược Khê, vú Vương ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vai Lâm Nhược Khê đang nức nở,

Tiểu thư, đừng khóc, khóc nhiều tổn hại sức khỏe.

Vú Vương...

Lâm Nhược Khê hai mắt đầm lệ ngẩng đầu lên, nhìn nét mặt hiền hậu của vú Vương, cô bỗng nhào vào lòng bà, nghẹn ngào:

Vú ơi, Dương Thần hấn nói không cần con... Hấn đi tìm người phụ nữ khác...

Vú Vương vỗ vỗ lưng Lâm Nhược Khê, âm áp nói:

Tiểu thư, cậu chủ chỉ tức giận mà nói thế thôi, nếu thật sự cậu ấy không cần tiểu thư nữa, chắc chắn không nói nhiều với tiểu thư như vậy đâu. Cậu ấy vì yêu nên mới trách cô đấy thôi.

Lúc này Lâm Nhược Khê giống như một cô bé tìm bậc bề trên mà kể lể, khóc lóc, không có chút khí thế nào của Chủ tịch một công ty lớn, yếu ớt khiến cho người ta yêu thương.

Con cũng biết con làm không được tốt, nhưng tại sao hấn lại hung dữ như vậy, vừa rồi con rất sợ hãi, hấn cười lạnh như vậy, con cảm thấy rất đau lòng...

Tiểu thư, tôi ở trên lầu đều nghe thấy cả, cô không nên dùng chức vị trong công ty đối đãi với cậu chủ.

Vú Vương sờ sờ mái tóc dài mềm mại của Lâm Nhược Khê, lại đưa ngón tay gạt đi nước mắt, dịu dàng nói:

Vú không được đọc nhiều sách, nhưng vú thấy, một người phụ nữ, cả đời phải trải qua rất nhiều giai đoạn, có yêu thương, có kết hôn, làm vợ, sinh con, làm mẹ... làm tốt những chuyện này rồi, tới khi người phụ nữ già đi mới thấy đời này vậy là đã đủ đầy, sung túc. Với sự nghiệp, cho dù thành công cỡ nào, làm phụ nữ, cuối cùng đều hiểu ra bao nhiêu cũng là không đáng.

Con cũng muốn được sống thật tốt, nhưng hấn không cầu tiến như thế này, con sốt ruột lắm, không kiềm chế nổi mà tức giận...

Lâm Nhược Khê nỉ non nói.

Tiểu thư, cậu chủ không cầu tiến, con có gò ép cũng vô ích, quan trọng là

trong lòng cậu ấy có con, con xem lần này vì chuyện của ông chủ Tăng, cậu không phải chủ động đòi đi công tác sao? Điều này cho thấy cậu ấy để ý đến con, ghen với ông chủ Tăng đó.

Vú Vương cười nói:

Nếu làm thế có thể khiến cậu chủ nghiêm túc làm việc, vậy thì sau này chắc chắn sẽ có cách khác cải thiện vấn đề này, quá nóng vội sẽ chỉ làm cậu ấy bất mãn.

Lâm Nhược Khê đồng ý, nhưng lại buồn bực nói:

Nhưng hẳn có quan hệ mờ ám với nhiều phụ nữ như vậy, chỉ trong công ty mà con nghe nói hẳn và ba ở ở bộ phận PR có quan hệ không bình thường, càng không cần nói đến bên ngoài, điều này làm con sao có thể tin tưởng hẳn...

Vú Vương cười khò nói:

Tiểu thư, đừng trách Vú lắm chuyện. Từ lúc hai người kết hôn đến giờ, ngay cả phòng ngủ của tiểu thư, cậu chủ cũng chưa từng vào, chứ đừng nói đến những chuyện thân mật thường ngày giữa vợ chồng. Cậu chủ cũng chỉ là người đàn ông bình thường, cưới vợ, nhưng không thể động vào, đây không phải là muốn lấy mạng của hẳn sao... Tiểu thư, đồng hồ càng đẹp càng không thể quay, quần áo càng đẹp càng không thể mặc, chiếc xe sang trọng càng không thể lái, cái đó cũng không có ý nghĩa quá lớn... Tóm lại là không thể bắt cậu chủ trở thành một món đồ lỗi thời để cất giấu, rồi chờ đến một ngày nào đó tăng giá thì mang ra bán đi.

Vú Vương... Cái gì là lỗi thời, cái gì mà bán đi, khó nghe chết đi được...

Mặt Lâm Nhược Khê đỏ lên, gắt giọng.

Vú Vương cười dài vươn hai tay, vuốt ve gương mặt mềm mại của Lâm Nhược Khê:

Tiểu thư, cô nghĩ cả Trung Hải liệu có mấy cô gái có thể so sánh với cô, nếu tiểu thư dịu dàng với cậu chủ một chút, cậu chủ kia còn đâu tâm tư để ý đến người phụ nữ khác! Đến lúc đó, nói cái gì cũng được, cho dù tiểu thư không dùng mưu kế, có lẽ cậu chủ cũng sẽ ngoan ngoãn đi công tác.

Thật sao?

Lâm Nhược Khê có chút bất ngờ.

Đương nhiên!

Vú Vương khẳng định:

Những điều này đều là kinh nghiệm vú từng trải. Đàn ông mà, thật ra thì cách nghĩ rất đơn giản, có ai không thích thể hiện trước mặt người phụ nữ của mình không? Sợ là sợ thể hiện tốt rồi, phụ nữ cũng không tỏ ý với hẳn. Điều tiểu thư cần phải làm bây giờ là làm cho cậu chủ hiểu được, tiểu thư cũng để ý đến cậu ấy, khiến cậu ấy tiếp tục có động lực mà cố gắng mới tốt.

Lâm Nhược Khê nghi ngờ chớp mắt:

Vú Vương, không phải là người chưa từng kết hôn sao? Tại sao lại biết

những điều này?

Vú Vương nhất thời nghẹn lời, nói quanh co, mắc cỡ, đỏ mặt nói:

Chưa từng kết hôn, nhưng lúc trẻ đã trải qua thứ tình cảm nam nữ này rồi. Tiểu thư tin tôi là tốt rồi, từ nhỏ đến lớn, vú Vương tôi đã bao giờ lừa gạt tiểu thư chưa?

Lâm Nhược Khê an tâm gật gật đầu, do dự hỏi:

Nhưng hiện tại hắn rất tức giận, nếu hắn không trở lại, thì phải làm sao?

Vậy đi tìm đi!

Vú Vương không biết làm sao sờ sờ đầu Lâm Nhược Khê:

Tiểu thư, không thể cậu chủ chủ động tiếp xúc với cô, giữa vợ chồng cần phải ân ái lẫn nhau. Cổ nhân nói cứu giúp nhau trong lúc hoạn nạn, chính là đạo lý nhận – cho này.

Tự mình phải đi mời hắn về nhà sao? Lâm Nhược Khê khó khăn mấp máy môi.

Vú Vương nghiêm túc nói:

Tiểu thư, trên thế giới này không có mối quan hệ nào thần thánh, tốt đẹp, chân thành hơn so với mối quan hệ vợ chồng... Cha mẹ một ngày nào đó sẽ không còn nữa, bạn bè không phải luôn luôn ở bên cô, con mình sau này lớn lên nó cũng tự bay về bầu trời của nó... Chỉ có sự tương thân tương ái giữa vợ chồng là lâu dài, là sẽ đi đến hết cuộc đời... Cho nên, khi xác định được người bạn đời, thì phải biết quý trọng...

Lâm Nhược Khê nghe mà lúng ta lúng túng, trầm mặc không nói.

...

Rời khỏi biệt thự, Dương Thần cũng không giận Lâm Nhược Khê như trong tưởng tượng.

Một bước đi ra, Dương Thần liền thở một hơi thật dài, vừa nãy hắn cũng nói hơi quá. Dù sao lúc trước mới quen Lâm Nhược Khê, sự bốc đồng của cô ta hắn cũng đã từng chứng kiến, nhưng đó là người phụ nữ kiên quyết đi nhảy lầu, nếu chỉ nói vài câu khiến vợ mình tìm cái chết, bản thân mình đã hơi quá rồi.

Tuy nhiên cũng không còn cách nào khác, Dương Thần thấy rằng, Lâm Nhược Khê ở mọi phương diện đều rất thông minh, nhưng về mặt tình cảm lại yếu mềm đáng thương, thật đáng buồn, cần phải dạy dỗ chu đáo một chút, nếu không chỉ là bình hoa thông minh, bên trong thực ra trống rỗng.

Đương nhiên rồi, đi cũng đã đi ra khỏi cửa rồi, Dương Thần dù có vì sĩ diện cũng không thể quay trở về nhanh như vậy. Kết quả là lại một lần nữa lái xe rời khỏi Long Cảnh Uyển, chạy thẳng tới quán rượu Rose cùng Sắc Vi.

Sắc Vi làm việc và nghỉ ngơi rất thất thường, khi Dương Thần đi vào căn phòng ngủ ngào ngạt hương thơm của cô - nơi này sau khi giải quyết xong hội Tây Minh, trở thành phòng của nữ vương bí mật ở khu phía Tây- đang có một người nằm trên giường xem tivi.

Mặc một bộ váy ngủ bằng ren đen trong suốt, ôm sát lấy cơ thể thướt tha, trên tấm nệm, Sắc Vi có vẻ mệt mỏi mà quyến rũ.

Nhìn thấy Dương Thần đột nhiên đi vào cửa, Sắc Vi vui mừng khôn xiết, từ trên giường chạy tới ôm chầm lấy Dương Thần.

Ngửi được mùi nhũ thơm ngát, Dương Thần hôn lên cổ trắng mịn của Sắc Vi:

Những ngày qua anh không có ở đây, mọi chuyện đều tốt chứ?

Sao tự nhiên anh lại hỏi vậy? Trước kia cho dù anh ở Trung Hải, bình thường một tuần cũng chẳng thêm hỏi han em.

Sắc Vi buồn nói.

Dương Thần xấu hổ, người phụ nữ này có chỉ số cảm xúc rất cao! Chỉ một câu đơn giản đã khiến mình như mắc nợ, thương hại cô ta, không chịu đựng được cần yêu thương nhiều hơn.

Nhiều lời vô nghĩa, Dương Thần quyết định làm xong việc chính mới bàn đến chuyện khác.

Ôm thân thể càng ngày càng đầy đặn, mềm mại của Sắc Vi, sau khi đại chiến trên giường mấy hiệp, chiếc váy ren mỏng trên người Sắc Vi không biết đã bị ném đi chỗ nào.

Thân thể kia kề sát trong ngực Dương Thần, mơ hồ suy nghĩ, bộ ngực tròn đầy mềm mướt đã bị đè ép thành hai nửa bán cầu lớn, lúc đón lấy trái nho nhỏ vì vuốt nhẹ mà mang lại cho Dương Thần khoái cảm mãnh liệt.

Mặc dù mấy ngày nay Dương Thần có Mặc Thiện Ny đi theo, nhưng tình cảm giữa hai người còn đang ở giai đoạn tìm hiểu nhau, lại là trong thời gian đi công tác, không thể tùy tiện làm chuyện đó, Mặc Thiện Ny cũng không dễ dàng vượt qua Lâm Nhược Khê kia, cho nên hẳn luôn phải kìm nén bản thân.

Rốt cục cũng được một lần thỏa mãn trên người Sắc Vi, Dương Thần thoải mái dựa vào đầu giường, một tay dịu dàng vuốt ve sợi tóc của Sắc Vi, cảm giác rất buồn ngủ.

Sắc Vi bị vật lộn không nhẹ, nhưng cũng rất hăng hái, tò mò hỏi Dương Thần vừa trở về tại sao đã đến thăm cô.

Dương Thần cũng không giấu giếm, đem chuyện vừa về đến nhà dạy dỗ vị chủ tịch lạnh lùng ra nói.

Sắc Vi nghe xong, cười khanh khách, xoay người sang một bên, hai đùi đầy đặn như tuyết trắng không ngừng đong đưa trên giường, làn gió thơm thoảng từng cơn, khiến Dương Thần lại thêm nuột nước miếng.

Em nghĩ là những người phụ nữ giống như cô ấy, thủ đoạn rất cao minh, đặc biệt rất chín chắn, nghe anh nói như vậy, thì cô ấy chỉ như thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi?

Sắc vi như vừa phát hiện ra châu lục mới.

Dương Thần liếc mắt:

Cũng không phải khoa trương như vậy, cô ấy không giống với em. Tuy

rằng các em đều sống tự lập từ nhỏ, nhưng hoàn cảnh sống của em khiến em hiểu rất rõ nhân tình thế thái, hoàn cảnh sống của Nhược Khê, ngoài việc giúp cô ấy học được cách quản lý công ty, cạnh tranh ngoài thương trường, thì chuyện gia đình, chuyện tình cảm này đều tối tình rồi mù lên.

Kiểu phụ nữ đó bình thường đều rất thuần khiết, khiến người ta yêu chiều, nói cách khác, cũng vì không hiểu biết và hồ đồ mới khiến người đàn ông có cảm giác muốn bảo vệ.

Sắc Vi nói đùa.

Dương Thần chau mày:

Đâu có như vậy, nhưng mà đúng là có chút ngốc nghếch.

Sắc vi vỗ vào chân, gót chân vừa đủ chạm vào cái mông đang cong lên, làm cho cái mông rung rung, hai tay chống cằm:

Nghe anh nói thế em thật muốn gặp cô ấy...

Đây không phải là chuyện đùa.

Dương Thần bĩu môi.

Có gì mà không được chứ, dù sao cũng không phải đi uy hiếp vị trí của cô ấy, chỉ là muốn gặp vị chính cung nương nương đáng yêu thuần khiết này thôi.

Trong lúc hai người nói chuyện, nhìn những đường cong hoàn mỹ của Sắc Vi, cậu nhỏ của Dương Thần lại đang ở tư thế rục rịch ngóc đầu dậy.

Sắc vi thấy thế không chịu được đã tìm cách chuyển hướng chú ý của Dương Thần, cô ta nói:

Chồng ơi, mấy ngày anh không ở đây, có người đến tìm anh đấy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 166

Chăm Sóc Không Tốt.

Quan hệ giữa Dương Thần và Sắc Vi gần như được giữ bí mật. Cho nên nếu có người đến quán ba Rose tìm Dương Thần, hẳn phải rất chú ý.

- Ai?

- Chanel.

Sắc Vi hé miệng cười xảo quyệt.

Dương Thần phải vắt óc suy nghĩ mới nhớ ra Chanel là ai. Đó không phải là Chu Đông Thành sao?

Ngày đó tàn sát đẫm máu những nhân vật quan trọng của hội Tây Minh, chưa từng xảy ra xung đột với Đông Hưng, còn may mà Chanel "tiểu thư" biết cách cư xử, nói thật ra, ngoài việc Chanel nhìn mình với ánh mắt quyến rũ khiến mình chịu không nổi. Dương Thần vẫn đối tốt với Chu Đông Thành.

- Anh ta tới đây làm gì?

Nhìn vẻ mặt Dương Thần như gặp kẻ thù lớn, Sắc Vi không ngừng cười lớn tiếng:

- Em cũng không biết, chỉ có điều Chanel tiểu thư lộ mặt, muốn đến đây gặp anh một chút, nhưng đúng lúc anh đi công tác, nên anh ta đến mà không được gì.

- Lần sau nếu gã đến, em nói với gã muốn tìm đàn ông thì nên tìm những người có cùng chung sở thích. Anh không tốt số vậy đâu.

Mặt Dương Thần trắng bệch, nói.

Sắc Vi bốn cợt:

- Người ta là Chanel tiểu thư xinh đẹp, em là phụ nữ còn thấy hâm mộ, ghen tỵ. Đào hoa như anh chẳng lẽ lại không động lòng?

Dương Thần cảm thấy chiêu chuộng người phụ nữ này quá sẽ hỏng mất, về sau sẽ không dạy dỗ được. Một tay ôm lấy thắt lưng Sắc Vi, nhắc đặt lên đùi mình, giờ tay vỗ cái mông trắng nõn, rất tròn kia.

- Bóp bóp bóp!

Đánh liên ba cái, lộ ra một vết màu đỏ trên mông, sợ run, đánh cho Sắc Vi "Hừ hừ" kêu ba tiếng, sắc mặt ửng hồng, mắt đầy dục vọng.

- Còn dám nói nữa không?

Dương Thần giả vờ giận nói.

Sắc Vi sợ hãi lắc đầu, hồn nhiên phồng miệng lên. Chỉ có điều ý cười trong mắt, vẫn lưu lại không đi.

Trong lòng Dương Thần than thở, bây giờ cũng không sợ đùa quá trớn,

chỉ sợ Chu Đông Thành “Đùa giỡn tình cảm”, rồi dùng tuyệt thế võ công lấy nhu thắng cương, không chiêu mà thắng hữu chiêu, khiến người khác run sợ trong lòng.

Đẹp trai quả là cái tội...

Sau khi ôm Sắc Vi ngủ một đêm, Dương Thần vẫn ngoan ngoãn đi làm. Trên thực tế, một tuần không gặp đám nữ đồng nghiệp trong phòng làm việc, hẳn cũng hơi nhớ, nếu không sao gọi là bản tính trắng hoa của đàn ông chứ.

Mang theo túi lớn túi nhỏ điếm tâm tới văn phòng, Dương Thần phát hiện trong phòng làm việc ít người đi rất nhiều, rất nhiều chỗ ngồi trống, hẳn buồn bực hỏi Trương Thái, chuyện gì đang xảy ra.

Đang vui đầu vào đồng văn kiện, Trương Thái nhìn thấy Dương Thần buồn bã bĩu môi:

- Dương Thần! Cuối cùng cậu cũng trở lại, cậu không biết mấy ngày qua chị em chúng tôi khổ sở thế nào đâu. Khi buổi trình diễn thời trang mùa thu bắt đầu, chúng tôi đều bận rộn chạy tới chạy lui. Không biết gần đây công ty lại có dự án gì lớn, chị Minh Ngọc luôn thúc giục chúng tôi thu hồi nợ. Hơn nữa còn giao nhiệm vụ bắt buộc chúng tôi phải làm. Chúng tôi như rắn mất đầu, loạn hết cả lên...

Dương Thần biết được nội tình, nghĩ đến lần này hợp tác với truyền thông Trường Lâm và tập đoàn Mộ Vân, cần một lượng lớn vốn đầu tư, cho nên mới khiến phòng PR bận rộn không đến thế, mà mấu chốt ở trong đó là trước khi ký hợp đồng sẽ không công bố ra ngoài, cho nên những cô gái đáng thương này không biết tại sao bận rộn là phải.

- A, điếm tâm!

Trương Thái nhìn bữa sáng trên tay Dương Thần, đôi mắt to sáng rực lên, chạy tới giành lấy túi to nhất, thích thú ngồi ăn.

- Xem cô kia, mấy ngày nay không được ăn sáng sao?

Dương Thần đau lòng nói.

Cái miệng nhỏ nhắn của Trương Thái phình lên nói:

- Cái gì chứ... Quen ăn đồ cậu mang đến, mọi người căn bản đều đã quên tự mua đồ ăn sáng rồi.

Dương Thần rất hài lòng với câu trả lời này. Không ngờ mình có vị trí quan trọng như vậy, không khỏi cảm thấy lâng lâng.

Sau khi chia điếm tâm xong, trở lại bàn làm việc của mình, hẳn thấy Triệu Hồng Yến hôm nay mặc một váy màu hồng nhạt, tóc lòa xòa, cài kẹp tóc màu vàng, vẫn đi tất da chân màu đen quyến rũ, trông có sức sống hơn trước mấy phần, xem ra đã thoát khỏi ám ảnh cảnh bạo lực gia đình rồi.

Triệu Hồng Yến thấy Dương Thần trở về, ngẩng đầu cười ngượng:

- Đi công tác thuận lợi chứ?

- Không nói tới thuận lợi, hoàn thành nhiệm vụ rồi. Anh khá quan tâm em, chuyện của em giải quyết sao rồi?

Triệu Hồng Yến cười gượng, gật gật đầu nói:

- Em đã không còn quan hệ gì với người nhà họ Dư rồi, đã làm thủ tục ly hôn, tuy cuối cùng không thoải mái, nhưng ít nhất về sau không phải vất vả nữa.

- Nếu người nhà bọn họ, đặc biệt là cái tên Dư Huy kia, lại quấy rầy em, thì em hãy nói cho anh nhé. Đứng rồi... ba em phẫu thuật sao rồi?

Triệu Hồng Yến cảm kích nói:

- Yên tâm đi, anh em nhà họ đã bị Lâm tổng dọa cho, vẫn lo lắng chuyện sản nghiệp của gia tộc bị thu mua, còn về chuyện của ba em, bác sĩ nói đã tìm được thận rồi, hiện tại cũng đã có đủ tiền, vài ngày nữa chờ sức khỏe của ba tốt lên sẽ tiến hành cấy ghép, tỷ lệ thành công rất cao. Có thể được như ngày hôm nay, đều là nhờ anh cả.

- Điều là nhờ Chủ tịch, anh chỉ nói thêm vào thôi, đuổi đi mấy con ruồi.

Dương Thần thản nhiên cười nói.

- Không giống nhau mà, nếu như không có anh, em cũng không có dũng khí đi đến ngày hôm nay.

Triệu Hồng Yến đột nhiên nhoẻn miệng cười,

- Chuyện này mà ở thời xưa, có phải là cần lấy thân báo đáp không?

Dương Thần xấu hổ xoa xoa mũi:

- Chúng ta không mang chuyện này ra đùa được, anh vừa trở về em đã quyến rũ anh rồi.

- Em là người đàn bà hư hỏng, phụ nữ kiêu ngạo với em mà nói cũng chẳng sao cả. Chúng ta đều lớn cả rồi, muốn quyến rũ thì quyến rũ thôi.

Triệu Hồng Yến trêu đùa.

Trong đầu Dương Thần hiện lên hình ảnh ngày đó luôn tay vào thăm dò tình hình bên trong quần chip của Triệu Hồng Yến, lúc này lại nhìn thấy sung mãn phong tình. Vừa mới bỏ chồng, trong lòng không khỏi bùng bùng nhiệt huyết.

Không phải Dương Thần gặp phụ nữ liền có cảm giác, Dương Thần cũng là bất đắc dĩ. Tự mình cũng cảm thấy mình kỳ lạ, không chỉ gây cho hấn công xiềng thống khổ, mà còn có chút ảnh hưởng kỳ lạ.... Ví dụ như chuyện nam nữ trên giường, có được sức lực bền bỉ hùng mạnh, đây là do thân thể có tố chất tốt. Đây là nguyên nhân đến cả Sắc Vi cũng không chịu nổi. Còn có một ít tác dụng phụ, chính là hoocmon lực khổng chế rất yếu, khó có thể cự tuyệt được sự hấp dẫn của phụ nữ. Nguyên nhân được cho là đại não có biến dị.

Bằng không thì với tính cách của Dương Thần, có lẽ sớm đem những cô gái trong sáng, nữ sinh trung học như Lý Tinh Tinh, Đường Đường đẩy rất xa, làm gì cứ phải giằng co không ngừng như vậy.

Đang nghĩ tới chuyện này, đột nhiên di động vang lên, nhìn kỹ không ngờ là của Lý Tinh Tinh gọi tới.

- A lô, Tinh Tinh.

Bên kia điện thoại, dường như Lý Tinh Tinh nhẹ nhàng thở ra, oán giận nói:

- Anh Dương, tại sao điện thoại của anh nhiều ngày rồi đều không liên lạc được? Em còn tưởng đã xảy ra chuyện gì rồi.

Dương Thần sững sốt, điện thoại của mình là do Lâm Nhược Khê cho, mình cũng không chú ý đến hạn chế của nó, không nghĩ tới việc đi công tác ở Hồng Kong, điện thoại liền không liên lạc được. Lâm Nhược Khê này cũng keo kiệt quá đi, tiền nhiều tiêu không hết, thế mà mua cái điện thoại gọi quốc tế thì không nữa.

Nhưng thật ra hẳn hiểu lầm Lâm Nhược Khê, việc mua điện thoại di động, Lâm Nhược Khê đâu có tự mình đi làm, cô ta giao cho cấp dưới xử lý. Chủ tịch cũng không nói cụ thể xử lý thế nào, vậy thì mua cái rẻ chút. Còn dư lại ít tiền bỏ túi mình không phải tốt sao?

Bất đắc dĩ, Dương Thần đành phải đem chuyện đi Hồng Kong công tác ra giải thích, sau đó hỏi Lý Tinh Tinh có chuyện gì.

Lý Tinh Tinh cũng không hỏi nhiều, nói thẳng:

- Em muốn nói cho anh biết, em đã chuyển nhà ra ngoài ở rồi...

Lúc trước có nói muốn chuyển ra ở riêng, đề phòng mẹ Lý liên tục thúc giục Lý Tinh Tinh kết hôn. Không ngờ cô bé này nhanh như vậy đã chuyển đi rồi.

Một cô gái xinh đẹp tuổi còn trẻ, một người sống trong thành phố lớn, tuy chỉ sống xa cha mẹ một quãng, nhưng đó hoàn toàn là hai khái niệm, dù hàng ngày vẫn chăm sóc bản thân, còn vấn đề an toàn... cũng không thể hàm hồ.

Dương Thần lập tức hỏi địa chỉ, Lý Tinh Tinh cười nói:

- Còn nhớ lần trước em đưa anh đến cô nhi viện không? Là ở gần chỗ này, ở một khu chung cư mười tầng. Em thuê nhà có một phòng ngủ và một phòng khách, mỗi tháng một ngàn tệ. Mặc dù hơi đắt một tý, nhưng cũng may tu sửa lại, cảnh vật xung quanh cũng không tồi. Quan trọng nhất là giao thông, xe cộ đến trường thuận lợi, lại còn có thể thường xuyên vào trong cô nhi viện thăm bọn nhỏ.

Dương Thần không rõ cụ thể tiền lương của Lý Tinh Tinh được bao nhiêu. Nhưng tiền thuê nhà một ngàn một tháng đối với một cô giáo trẻ mà nói, chắc chắn là không rẻ.

- Anh sẽ bớt thời gian đến đó xem sao, xem có giúp gì được không.

Dương Thần lo lắng, đối với lần này về nước, hẳn với Lý Tinh Tinh chỉ như em gái bình thường, hẳn vẫn rất quan tâm.

Lý Tinh Tinh vội vàng nói ở trong điện thoại là không cần.

- Anh Dương, em vẫn chưa dọn phòng, em nói trước với anh một tiếng, không có lúc anh đến lại trách em không sớm nói cho anh biết.

- Tại em dọn dẹp được nên anh mới phải đi xem, giúp em làm gì đó, lại còn thiết bị an toàn xung quanh, điều này cũng rất quan trọng.

Dương Thần không để Lý Tinh Tinh cự tuyệt.

Lý Tinh Tinh yên lặng một lát, nhẹ nhàng mà đáp lại, rõ ràng là được coi trọng, cô đúng là rất vui vẻ.

Cúp điện thoại, Dương Thần có vẻ suy nghĩ, giúp Lý Tinh Tinh thu xếp nhà mới, chắc chắn sẽ tốn không ít, nghĩ tới tiền liền nghĩ ngay đến lần đi Hồng Kong, lúc Lý Mộ Thành “Ma quỷ” kia được lời chi phiếu một triệu, cũng đã chuyển tiền vào tài khoản riêng của mình.

Nhìn Dương Thần vừa mới ngồi xuống, nghe điện thoại xong liền đứng dậy đi, Triệu Hồng Yến vẻ mặt nghi ngờ:

- Là phụ nữ à?

- Ừ. Coi là như thế đi, một người bạn cũ.

Dương Thần nói.

- Quả nhiên là phụ nữ trẻ có sức hấp dẫn, những phụ nữ già chúng ta không còn khiến người ta chú ý nữa rồi.

Triệu Hồng Yến ai oán.

Dương Thần bước về phía trước, đưa tay véo nhẹ lên khuôn mặt mịn của Triệu Hồng Yến:

- Em đâu có già, véo má em còn chảy nước dãi này.

Triệu Hồng Yến lườm hằm một cái:

- Đừng hấp tấp, lại muốn em chạm vào à, đi mau, đi mau đi.

Dương Thần cười khỏ, phụ nữ là thế đấy, bạn không đụng vào cô ta, cô ta sẽ đến quấy rối bạn, bạn đụng chạm vào cô ta, cô ta lại cảm thấy oan ức, không vừa ý.

Ở trong nhà, ở bên ngoài đều không dễ phục vụ, Dương Thần buồn bã nghĩ.

Hơn nửa giờ đồng hồ sau, Dương Thần lái xe đến trụ sở ngân hàng Hoa Hạ ở Trung Hải, xung quanh là khu buôn bán sầm uất, người xe qua lại nườm nượp, rõ ràng rất nhộn nhịp.

Vào tới đại sảnh của trụ sở mới thấy người trong đó không nhiều lắm, chỉ có khoảng mười mấy khách hàng, vài người ngồi nghỉ trên ghế.

Sau khi nhận số thứ tự, Dương Thần cũng xếp hàng ngồi nghỉ trên ghế, nhưng đang định ngồi xuống thì bất ngờ thấy “người quen” ở ghế bên cạnh đang nhìn mình mỉm cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 167

Rốt Cuộc Có Đưa Hay Không

Trang phục tinh tế ôm sát cơ thể, cổ áo chữ V sâu đến phần ngực dưới không mặc nội y, bên trong hoàn toàn trống đồng thời để lộ làn da trắng nõn, có lẽ dùng miếng dán nhũ hoa, để cố định hai đỉnh không cho chúng đung đưa quá mức.

Giày xuống đế bằng màu đen, phối hợp với túi da đen, mái tóc dài đen bóng sạch sẽ, đôi chiếc mũ Bailey sọc xanh trắng xinh xắn, khiến người khác cảm nhận đó là một nữ nhân viên văn phòng đầu đội chiếc mũ duyên dáng của nữ tiếp viên hàng không.

Mỗi lần nhìn thấy Đường Uyển, người phụ nữ xinh đẹp không đoán được tuổi này, Dương Thần lại cảm thấy một điều mới mẻ, bởi lần đầu tiên gặp gỡ “có chủ đích”, nét mặt của Dương Thần có chút ngượng ngùng.

- Thật là trùng hợp anh Dương nhỉ.

Đường Uyển lại chẳng có vẻ gì là không tự nhiên cả, giống như người đứng đầu câu lạc bộ giải trí xa hoa Trung Hải, bất luận là đối mặt với vấn đề gì loại người nào đều có thể ứng phó một cách nhẹ nhàng.

Dương Thần cười ngượng ngùng, lần trước nhờ có Mạc Thiện Ny nên mới có thể nói chuyện tự nhiên, lần này đột ngột nên có phần hơi ngượng.

- Không ngờ là cô Đường lại đích thân đến ngân hàng.

Đường Uyển che miệng cười.

- Lời của anh Dương mới là lạ, không lẽ mặt mã của tài khoản cá nhân lại đưa cho người khác?

- Ặc ...

Dương Thần ghen lời, không phải vì hắn cảm thấy mình nói ra điều ngốc nghếch, mà vì lúc ngày xưa ở nước ngoài, Dương Thần biết mình có rất nhiều tiền, nếu Forbes đứng thứ bảng, nếu có năng lực điều tra tìm hiểu tài sản cá nhân của giới không phải thường dân, Dương Thần cảm thấy bản thân không đủ tiêu chuẩn làm phú hào, nếu so với Bill Gates gì đó, trong cái vòng tròn của bọn họ thì việc xếp trong top 10 rất là khó khăn.

Nhưng quả thật có người giúp hắn quản lý tiền bạc, thậm chí đến bây giờ Dương Thần cũng không biết rốt cuộc mình có bao nhiêu tiền, cụ thể chi tiết thế nào hắn cũng không rõ, thế nên trong thâm tâm Dương Thần cho rằng người có tiền thì không phải đích thân đến ngân hàng giải quyết những vấn đề này.

Cho dù trở về nước, Dương Thần cũng chẳng lui tới ngân hàng mấy lần, nên rất mơ hồ về các thủ tục ở ngân hàng.

Đường Uyên nhìn gương mặt ngêch cả ra của Dương Thần trong lòng nghĩ rằng Dương Thần là công tử hào hoa con nhà giàu, chẳng hiểu thế nào, cũng chẳng nói gì, vừa bắt tay Dương Thần vừa nói:

- Thật khó có cơ hội gặp mặt, bắt tay cái nào.

Dương Thần lập tức đưa tay ra bắt tay Đường Uyên, bàn tay thật mềm mại mịn màng, cảm giác thật tuyệt.

Tuổi tác hay sự chăm sóc bản thân của một người phụ nữ chỉ cần nhìn bàn tay có thể biết liền, nhưng tay của Đường Uyên không khác gì tay thiếu nữ hai tám cả, thật không tin được là cô ấy đã có con học trung học.

Nhưng đó là việc cá nhân của người ta, Dương Thần chỉ có thể thâm than thở trong lòng rằng chồng của Đường Uyên thật có phúc, có thể lấy được một người vợ xinh đẹp thế kia, chắc phải trăm tám chục kiếp làm người lương thiện mới có phúc như thế.

Nghĩ đến vợ mình thì Dương Thần không thể không thấy bất lực, chẳng biết tới năm nào năm nào mới cho nắm tay, đừng nói gì đến chuyện sinh con.

Nói hết vấn đề đó, sau khi ngồi cách ghế thì hai người chẳng nói gì thêm, Đường Uyên cũng chẳng có hứng thú nói chuyện với tên “công tử đào hoa” này, trong con mắt cô, Dương Thần chẳng qua có chút khí chất mạnh mẽ còn lại chẳng có gì đáng để quan tâm. Mà Dương Thần cũng không tiện mở miệng.

Thủ tục ở quầy giao dịch ngân hàng, trừ những việc đơn giản gửi tiền rút tiền ra thì đều mất rất nhiều thời gian, đợi đến hai mươi phút loa mới phát thông báo gọi số của Dương Thần và Đường Uyên.

Hai người cùng lúc bước đến hai quầy giao dịch khác nhau, khách sáo nhìn nhau cười.

- Xin chào, xin hỏi ông cần sử dụng dịch vụ gì ạ?

Một cô nhân viên gương mặt tàn nhang cười hỏi Dương Thần.

Dương Thần lôi từ trong túi ra mấy tờ chi phiếu có phân nhãn nhúm của ngân hàng Hoa Hạ đưa vào trong quầy.

- Giúp tôi chuyển số tiền này vào tài khoản.

Nói rồi Dương Thần lấy thẻ ngân hàng của mình ra đưa vào quầy.

Cô nhân viên mới vừa cười vừa cầm tờ chi phiếu, nhìn thấy một hàng dài số “0” thì miệng cứ há hốc cả ra không thể ngậm lại, mắt mở to nhìn chăm chăm.

- Này cô, cô sao vậy, không phải là một triệu sao?

Dương Thần hỏi dồn dập gấp gấp, hẳn đang muốn xong sớm để về Ngọc Lôi chơi game.

Cô nhân viên kia vội lấy tay ra dấu “Xuyt” rồi cười nói:

- Thưa ông, xin nhỏ tiếng chút đừng để người khác nghe thấy... Ông không biết sao? Giao dịch nào vượt quá 20. 000 thì hẹn trước giao dịch, nếu giao dịch vượt quá 100. 000 thì giao dịch riêng ở phòng giám đốc chăm sóc

khách hàng, còn ông giao dịch một triệu thì cần đến khu vực dành cho khách VIP, cũng phải hẹn trước, thêm nữa là sẽ do chủ nhiệm cấp cao đích thân xử lý, còn phải làm một vài điều tra và xét duyệt.

Dương Thần không hài lòng đáp:

- Ở đâu ra mà lắm quy tắc thế, chi phiếu này là thật, tiền là của tôi, ngân hàng của quý vị quản nhiều như vậy để làm gì?

- Nhưng đó là quy tắc ạ.

Cô nhân viên khó xử trả lời.

- Quy tắc là do con người đặt ra, người thì sống sờ sờ đây, quy tắc chỉ là vật chết, quý vị không thể vì khách hàng mà thay đổi à? Khách hàng chính là thượng đế, so ra chị lớn hơn tôi vài tuổi không lẽ không biết điều này?

Dương Thần có chút bức bối, tiêu tiền của chính mình mà cũng phiền toái đến vậy, chịu gì được.

- Tôi nói với chị thế này, giờ tôi sẽ viết một tờ giấy rằng cá nhân tôi yêu cầu chị thực hiện việc chuyển tiền vào tài khoản, nếu có bất cứ việc gì cứ tìm tôi, ký tên và in cả dấu tay, thế có được không?

Cô nhân viên thiếu điều muốn khóc, gặp phải khách hàng tính khí thế này, những người có tiền đều vậy sao? Đến việc hẹn giao dịch một triệu cũng không biết, tự cầm chi phiếu nhăn nhúm đến trước quầy la lối om sòm! Đến ngân hàng mà còn viết giấy với lẫn dấu tay!?

- Thưa ông, tôi chỉ là một nhân viên bình thường, không có năng lực xử lý việc này, xin đừng làm khó tôi.

- Tôi đâu có làm khó chị, tôi là cho chị một trải nghiệm, chị nghĩ xem, bản tay nhỏ bé của chị thao tác trên bàn phím, thế là chuyển một triệu, thật là sáng khoái!

Dương Thần tiếp tục nói khích lệ.

Cô nhân viên chẳng muốn để mất bát cơm, cương quyết lắc đầu.

Dương Thần tức giận đập mạnh tay xuống mặt đá đen của quầy giao dịch.

- Một triệu của lão đây rồi cuộc các người đưa hay không đưa đây hử!?

Lời nói thốt lớn tới độ không chỉ Đường Uyển đang làm thủ tục cạnh bên mà tất các khách hàng, thậm chí là bảo vệ ở cửa ra vào ngân hàng cũng nghe thấy.

Được lắm! Giữa ban ngày ban mặt thế này mà có kẻ một mình đến ngân hàng đe dọa đòi lấy một triệu cơ đấy!? Trong thâm tâm tất cả mọi người đều nhất loạt thốt lên.

Còn Đường Uyển thì được phen hoảng hồn, cái tên này làm sao vậy nhỉ? Trong mắt cô tuy hấn chẳng tốt đẹp gì nhưng cũng không tệ đến độ cướp ngân hàng!

Người đàn ông cao lớn mặc đồng phục bảo vệ màu xanh lập tức bước tới, trong tay còn cầm cả cây côn, vẻ mặt nghiêm trang, nhìn Dương Thần như hổ nhìn mồi.

- Thưa ông, xin ông đừng làm loạn ở đây, nếu không tôi sẽ giao ông cho cảnh sát làm việc!

Dương Thần dở khóc dở cười, sờ sờ trán.

Cô nhân viên liền giải thích:

- Xin đừng như vậy, ông đây không phải muốn cướp tiền, mà là chuyển tiền, xin đừng nhầm lẫn!

Có lời nói này những người xung quanh mới hiểu, tất nhiên là những người khác điều biết là giao dịch một triệu thì phải hẹn trước, cho nên nhìn Dương Thần với ánh mắt có phần xem thường, xem Dương Thần như trưởng giả học làm sang không có văn hóa, có tiền thì cũng phải hiểu quy tắc ở ngân hàng.

Đường Uyển thở dài trong lòng, không hiểu sao hai cô Mạc Thiện Ny và Lý Tinh Tinh lại coi trọng tên đàn ông này, đến những quy tắc thông thường vậy cũng không hiểu, giữa chốn đông người vậy cũng có thể thốt ra những lời như thế.

Xem như có quen biết, Đường Uyển tiến lên trước đề nghị:

- Anh Dương, thôi thì anh đến trung tâm chăm sóc dành cho khách hàng VIP hẹn một cái hẹn, bình thường cũng không có ai, làm theo hình thức chút là được mà.

Dương Thần nghe Đường Uyển nói như thế, lại tiếp tục nói với cô nhân viên đáng thương nhưng phỏng chừng người ta cũng không chịu, đành thở dài bảo:

- Được rồi được rồi, vậy nhanh hẹn giùm tôi, đừng làm lỡ giờ cơm.

Cô nhân viên thở phào nhìn Đường Uyển nhoen cười cảm kích, rồi mới gọi điện giúp Dương Thần hẹn giám đốc chăm sóc khách hàng báo cáo tình hình.

Anh chàng bảo vệ kia mới hiểu hóa ra là hiểu lầm, nhưng cũng cảnh giác liếc nhìn Dương Thần một cái, xoay người đi về phía cửa.

Nhưng đúng lúc đó, ngoài cổng lớn ngân hàng đột nhiên xảy ra một vụ hỗn loạn, tiếng la hét âm ỉ vang lên, như nôi bị nổ tung vậy!

Tất cả mọi người trong ngân hàng đều nghe thấy âm thanh âm ỉ, nhất loạt hướng ánh nhìn ra ngoài, một cảnh khủng bố xảy ra!

Chỉ thấy ước chừng bảy tám tên mặc áo da đen, khăn trùm đầu màu đen che kín mặt, tay lăm lăm súng, như một trận cuồng phong đến xông vào trong ngân hàng!

- Tạch tạch tạch tạch tạch tạch ...

Âm thanh của súng liên thanh nhả đạn vang lên, từ đầu súng của tên bịt mặt cầm đầu bắn ra những tia lửa màu vàng cam, kính của cửa chính ngân hàng vỡ vụn, mảnh vụn thủy tinh văng khắp nơi.

Anh chàng bảo vệ vừa quay về cửa không kịp phản ứng, bị bắn một loạt đạn liên tiếp lao đảo lùi vài bước, ngã xuống trong vũng máu!

Đạn bắn trúng tường, trúng nền làm bốc lên tầng lớp bụi đá mờ mịt, mà các bồn cây cảnh bị làm vỡ càng làm đại sảnh của ngân hàng thêm hỗn loạn.

Trong sảnh lớn, dù là nhân viên hay là khách hàng không một ai ngoại lệ, đợi đến khi nhìn thấy bảo vệ ngã xuống, mới nhận thức được cái khoảnh khắc có thể bị cướp đi sinh mạng này, còn gì nữa chứ!

- A !!...

- Cứu với!!

Âm thanh cao vọt của tiếng phụ nữ gào khóc lập tức đồng loạt vang lên, nhiều người bắt đầu trốn vào các góc tường, gầm bàn, sau cửa...ngồi thụp xuống ôm lấy đầu, run rẩy.

Đường Uyên dù thường ngày có mạnh mẽ, kiên định thế nào đi nữa thì cũng là phụ nữ như bao phụ nữ khác, nhìn thấy cướp giết, nghe thấy tiếng súng, thấy người chết, mặt cắt không còn một giọt máu, khoảnh khắc đầu tiên vô thức giữ chặt người đàn ông đứng gần nhất, chính xác là cánh tay của Dương Thần, rồi nép sau lưng hắn.

Dương Thần thấy chán, xui xẻo đụng phải cướp ngân hàng thật nguy hiểm, mà hơn nữa lại đúng lúc thế cơ chứ! Anh đây ngày thường không đến ngân hàng, đúng lúc hôm nay đến lấy 1 triệu, lâu mới có một lần, định làm mua ít vật dụng cho mấy cô em yêu quý, quá trình rút tiền không thôi đã phiền rồi, lãng phí bao nhiêu là thời gian, các người thật đúng hay, chọn đúng cái lúc này thêm phiền phức cho ta! Rốt cuộc là số tiền này lấy được hay không!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 168

Chị Em Gái

Kẻ cướp ngân hàng tất nhiên chẳng tốt đẹp gì, sau khi tông cửa xông vào sẽ phá banh trần nhà thạch cao với đèn chùm pha lê, đạn giăng khắp nơi làm trần nhà vỡ nát.

- Tạch tạch tạch! Tạch! Tạch!

Chùm đèn pha lê treo trên trần rớt xuống tan tành, âm thanh vỡ vụn, âm thanh khiếp hãi của tất cả phụ nữ ở sảnh đều bị nén lại.

Bảy tên cướp tiến vào đại sảnh, rồi lập tức phân tán đến các vị trí, tay cầm cái loa hướng về phía những người meo máo khóc trốn chui trốn lủi hăm dọa, còn bắn vài phát.

- Nằm sấp xuống hết! Nam nữ gì đều đưa tay ra sau đầu, tự giác đi!! Súng đạn không có mắt đâu, kẻ nào dám lộn xộn ta bắn bỏ!

Tên che mặt đi đầu lớn tiếng hét thị uy.

Dương Thần cảm nhận được thân thể của Đường Uyển đang run rẩy, biết cô đang sợ hãi, dù có mạnh mẽ thế nào thì cô cũng là phụ nữ, đành phải trấn an cô một chút, để cô nép ở sau lưng, hai người ngồi xổm ở sảnh trước ngân hàng, dự tính xem tình hình thế nào rồi mới tính tiếp.

Đường Uyển vì hoảng loạn sợ hãi mà vội thu mình đằng sau lưng người đàn ông cô chẳng xem ra gì, chính cô cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng trong lúc sống chết này đâu có thời gian nghĩ đến chuyện đó, giây phút đó Dương Thần cũng chẳng bận tâm nhiều đến thế, ngược lại còn che chắn trước mặt cô khiến Đường Uyển có chút cảm động... Cái tên này cũng không tệ lắm...

Đúng lúc đó, một người đàn ông trung niên trong sân trước ngân hàng can đảm, lạng lẽ di chuyển, đến chỗ nút bảo cảnh sát để ấn nút.

Mấy tên cướp kia dường như rất có kinh nghiệm, sớm phát hiện ý đồ của ông ta, cười ha hả bảo:

- Định báo cảnh sát à? Báo cũng chẳng để làm gì, cảnh sát toàn là bọn ăn ***, muốn bọn họ đến cứu các người ư, vọng tưởng!

Nói xong, tên đầu lĩnh bắn vào đùi người đàn ông đó một phát, chẳng có ý giết ông ta, chỉ làm ông ta đau đớn quần quai rên rỉ trên sàn nhà, máu chảy lênh láng cả ra, khiến cho mấy chị em phụ nữ hoảng loạn bật khóc, không ít kẻ yếu bóng vía ngất xỉu.

Dương Thần nhú nhú mày, hẳn có thể ngăn cản xử lý đám người này, nhưng hẳn không nhúc nhích. Trong cái lúc này, nếu bọn chúng bắn giết lung tung hay động đến hắn thì hắn cũng không muốn ra tay, không phải là máu lạnh tâm địa độc ác không quan tâm đến sự sống chết của những người

kia, một mình ra tay trước bao nhiêu con mắt chứng kiến thế kia nếu làm không tốt thì chỉ có thể nói tạm biệt với cái mạng này thôi, tuyệt nhiên Dương Thần không muốn động đến bọn Thủ - Phát.

Nếu là hắn trước đây thì có thể không vương bận gì mà rời khỏi đó, nhưng bây giờ hắn không phải chỉ có một mình.

Con người ta ai cũng ích kỷ cả, Dương Thần cũng thế, hắn không phải là Batman, cũng không phải siêu nhân, không có nhân rồi mỗi ngày lại khoác cái áo choàng đen đi trừ gian diệt ác, cũng không hứng thú mặc quần lót màu hồng làm anh hùng thành phố. Nếu chỉ vì những người không liên quan mà bị thương, chết thì sẽ rời xa những người mình yêu thương quan tâm, Dương Thần không cao thượng đến vậy.

Sinh mạng vô tội chết trong tay hắn nhiều đến nỗi không đếm được, tuy rằng đôi khi cảm thấy nghiệp chướng thật nặng nề, nhưng trong giây phút này, Dương Thần chỉ cảm thấy có thêm hay bớt vài người thì cũng chẳng sao cả.

Có một ví dụ không chuẩn xác lắm có thể diễn tả trạng thái của Dương Thần lúc này ... nếu đứng ở góc độ của một người, thì làm thế nào coi trọng sinh mạng của con kiến được chứ?

Nó đã không còn tồn tại cái gọi là biên giới của chủ nghĩa nhân đạo và đạo đức, đã trở thành một loại phản ứng bản năng của Dương Thần.

Toàn bộ người ở trong ngân hàng đều bị khống chế, có hai tên cướp xông lên lầu hai của ngân hàng, trực tiếp bắt mấy vị sếp to ngồi trong văn phòng xuống dưới, tất cả đều bị bắt ngồi xổm theo hàng ở góc tường, sợ hãi không dám ngẩng đầu lên.

Đám cướp này rất thuần thực, phái ba người bắt đầu cướp sạch tứ phía, chúng cầm bao tải lớn từ các điểm giữ tiền ngân hàng đem từng bó từng bó lớn tiền mặt hồng hồng ném vào trong bao.

Ước chừng khoảng năm phút đồng hồ qua đi, bên ngoài cửa chính của ngân hàng có tiếng hú còi của cảnh sát “Pí bo pí bo”.

Tám chiếc xe cảnh sát đèn chớp nháy đèn, tứ phía của ngân hàng bị bao vây, trên xe bước xuống mười cảnh sát vai vác súng, tiến hành phong tỏa toàn bộ vị trí ở hiện trường.

Thái Nghiên người mặc áo chống đạn, tay cầm súng ngắn 54 hiên ngang bước xuống xe, gương mặt thanh tú xinh đẹp ấy tràn đầy phần nộ u ám.

Lần này nữa là vụ cướp ngân hàng thứ ba, trước đây một tuần, Thái Nghiên đã thốt ra rằng, nếu không bắt được chúng thì cô sẽ từ chức, không bao giờ đặt chân vào giới cảnh sát nữa, đối với cô mà nói thì đó tuyệt đối là lời tuyên thệ của cảnh sát.

Cho nên lần này, Thái Nghiên vô cùng coi trọng, kế hoạch tác chiến bố trí rất cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa còn phối hợp với lực lượng mạnh nhất, nhất thiết phải một lần hốt gọn nhóm cướp Thủ - Phát.

Ra hiệu cho người cảnh sát bên cạnh bắt đầu kêu gọi đầu hàng, Thái Nghiên nhờ lá chắn bảo hộ của cảnh sát chống bạo động, dẫn một đội tinh nhuệ dần dần tiếp cận ngân hàng.

- Những tên cướp bên trong nghe đây! Các người đã bị bao vây! Xung quanh cũng đã bố trí đầy đủ phòng chống bạo động, lực lượng cảnh sát tinh nhuệ, các người không có đường nào có thể thoát! Lựa chọn khôn ngoan nhất của các người là lập tức buông vũ khí, đối mặt với sự phán quyết công chính của pháp luật! ...

Loa cảnh sát không ngừng phát ra âm thanh cao vút truyền vào trong sảnh ngân hàng.

Tên đầu lĩnh bịt mặt lớn tiếng khạc nhổ đàm, tiếp đó tiến gần đến kéo một khách hàng nữ đứng dậy, dùng súng dí vào cằm của nữ khách hàng này, đi ra ngoài cửa, cười hô hô kêu lớn:

- Thả cục *** chó mày! Còn la lối nữa lão đây sẽ xử từng đứa một!

Nói xong, tên đó hướng súng về phía Thái Nghiên và tiểu đội mới tiến gần bắn quét một lượt!

Đạn bắn ra trúng vào lá chắn của cảnh sát chống bạo động, khiến cho toàn bộ nhân viên được một phen hoảng loạn, dân chúng đứng xa xa nhìn càng xôn xao lo lắng, nhưng có lo lắng sợ hãi cũng không dám đến gần.

Thái Nghiên bị đám tro bụi bám xám xịt trên mặt trên tóc, gương mặt trái xoan xinh đẹp tức đỏ cả lên, loạt đạn vừa rồi của bọn cướp đã không cho cô tiến gần hơn, chỉ có thể đem theo tiểu đội của mình quay trở lại bên cạnh xe cảnh sát.

Một viên cảnh sát hét hải đến bên Thái Nghiên báo cáo:

- Cục trưởng, số người trong đó phải hơn ba mươi người, thế thì làm thế nào công kích vào trong ạ!

- Tay súng bắn tỉa đã tới chưa?

Thái Nghiên bình tĩnh hỏi.

- Đang trên đường đi, khoảng mười phút nữa sẽ đến nơi.

- Mười phút!?

Thái Nghiên tức giận đến mức thiếu chút nữa đã ném khẩu súng cầm trên tay

- Chậm quá, đến nơi còn phải định vị, nhắm, toàn bộ hoàn tất, anh ta chưa kịp bắn thì bọn cướp đã mang con tin tẩu thoát rồi!

Một nhân viên do thám kỳ cựu lên tiếng:

- Thưa cục trưởng, kỳ thực tay súng bắn tỉa đến nơi thì cũng không làm gì được, bọn kẻ cướp này rất có kinh nghiệm, trốn ở trong ngân hàng, đều trốn ở góc mà tay súng bắn tỉa không thể bắn tới, cho dù có tay súng bắn tỉa ở thì cũng không có cơ hội, hơn thế bọn chúng có tận 7 tên, chỉ cần tay súng bắn tỉa ra tay thì chúng sẽ như chó cùng dứt đuôi, làm hại đến con tin.

Thái Nghiên không bị tức giận làm cho đầu óc choáng váng:

- Nói như anh vậy chẳng lẽ chúng ta đợi đến lúc bọn cướp cầm được tiền, bắt con tin theo rồi lái xe đi thì chúng ta mới đuổi theo?! Ra tới ngoài ô, chúng có người tiếp ứng thì chúng ta khó lòng phòng bị!

- Đấy cũng là bất đắc dĩ mà thôi, nhóm cướp này có xuất thân không đơn giản tí nào, chỉ dựa vào lực lượng cảnh sát thì khó vây bắt được.

Viên cảnh sát kỳ cựu cất lời.

- Kỳ thực nếu có khả năng nên nhờ quân đội hỗ trợ.

- Vụ cướp ngân hàng thành phố Trung Hải lại phải nhờ quân đội sao! Thế cảnh sát chúng ta và quản lý thành phố có gì khác nhau?

Thái Nghiên không cam lòng bảo.

Lúc ấy, phía sau của cảnh sát đột nhiên tản ra, cách đó không xa có một người dáng cao gầy đi tới.

Thái Nghiên quay người lại, mắt sáng lên, vẻ mặt hăm hăm tức giận lập tức biến mất, lộ ra vẻ sung sướng tươi cười:

- Chị, sao lại đến đây?

Người phụ nữ đang đi tới có dáng vẻ rất giống Thái Nghiên, nhưng dáng người cao và đầy đặn hơn, tóc để dài, mặc áo khoác da màu đen bó sát người với quần jeans màu nhạt, để lộ những đường cong thon thả. Cô ấy không những có tư thế oai hùng của Thái Nghiên mà còn có nét đẹp phóng khoáng.

Chẳng có gì nghi ngờ, hai chị em họ đều là mỹ nhân xuất chúng thu hút ánh nhìn của mọi người.

Người vừa tới không ai khác chính là người sau khi bị Dương Thần phát hiện cô bám theo hắn, là một người trong Bát Bộ từ trước đến nay không xuất hiện, Hoa Vũ, đồng thời theo như lời Thái Nghiên nói thì người chị song sinh của cô vốn tên khai sinh là Thái Ngung.

Thái Ngung thân nhiên nhìn ngân hàng bị phong tỏa bảo:

- Ở nhà xem được tin tức này, trước đây cũng có nghe ba mẹ nói qua, qua đây xem có thể giúp gì cho em không.

Thái Nghiên thở phào nhẹ nhõm, giờ đã có người tâm phúc, vui vẻ ra mặt nói:

- Em thiệt là ngốc, sao có thể quên chị đang ở nhà nhỉ, có chị ở đây thì bọn chúng có trốn đằng trời!

- Cái đó thì chưa chắc, chị cũng chỉ là người bình thường thôi mà.

Thái Ngung bình tĩnh đáp, cảm xúc có dao động nhưng không lớn giống như cô em gái.

Mấy người cảnh sát xung quanh giờ mới biết cục trưởng xinh đẹp quyết đoán còn có chị gái, không khỏi xì xầm bàn tán.

Thái Nghiên khó chịu lập tức liếc bọn họ một lượt.

- Giám sát chặt chẽ vào! Xâm xì cái gì!

Đám cảnh sát dựng cả tóc gáy, quay đầu đi.

- Chị xem bây giờ phải làm thế nào? Chúng ta không thể công kích vào

trong, bọn chúng nếu tháo chạy lại bắt theo con tin, đầu đầu chết đi được!

Thái Nghiên nhỏ giọng oan ức kể, lúc này cô càng giống cô bé con làm nũng người lớn.

Trong mắt Thái Ngung lóe lên chút thâm ý bảo:

- Em dẫn đội cảnh sát canh ở vòng ngoài, không được đến gần, chỉ vào trong một chút, khả quan hơn sẽ thông báo cho em.

- Chị! Chị một mình vào thôi á?

- Có vấn đề gì không?

- Nguy hiểm lắm!

Thái Nghiên lo lắng bảo.

- Chị biết thế nên chị mới vào, em với mọi người không cần vào.

Thái Ngung đáp.

Thái Nghiên nhú mào làm bẩm nói:

- Chị, rốt cuộc là chị làm việc gì vậy? Vì sao từ trước đến nay ba không bao giờ nói gì với em cả, bạn bè cũng chẳng ai biết?

- Việc đó quan trọng lắm sao?

- Tất nhiên! Chị là chị gái duy nhất của em.

Thái Nghiên dường như đã đè nén rất lâu:

- Chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, nhưng sao đến năm 11 tuổi chị lại đột ngột rời khỏi nhà, một năm chỉ về có một lần, em có thể không thắc mắc sao? Hơn nữa theo em được biết, dù cho là cục an ninh quốc phòng, cũng không lý nào không được cho gia đình người thân biết chức vụ, hưởng hô chúng ta cũng đâu phải gia đình bình thường, vì sao chị làm công việc gì mà đến người thân trong gia đình không thể nói chứ ... em quan tâm chị nên muốn tìm hiểu...

Khoé môi Thái Ngung khẽ cong mỉm cười hiền dịu, đưa bàn tay trắng ngần vuốt vuốt mặt Thái Nghiên:

- Không nói với em đều có nguyên do cả, cũng như em thôi, đều vì sự ổn định phồn vinh của quốc gia. Đợi đến ngày độ an toàn đạt đến chuẩn mực nhất định, tự nhiên sẽ biết chị làm việc gì. Thế nên, em hãy cố gắng nhé, chị tin em gái của chị không kém cõi chút nào.

Thái Nghiên ỉu xiu gật đầu:

- Được rồi, em hiểu chị mà, chị cẩn thận nhé.

- Ừ.

Thái Ngung lên tiếng đáp, rồi di chuyển bước chân về hướng cửa lớn của ngân hàng.

Các cảnh sát viên đều cho rằng chị gái của cục trưởng là cao thủ của bộ phận đặc chủng, thế nên cục trưởng mới để cho cô ấy một mình đi vào, nhưng ngay đến cả Thái Nghiên cũng không biết được, sự xuất hiện của Thái Ngung, không phải vì cô em gái Thái Nghiên đối mặt với đám cướp nên đặc biệt đến giúp đỡ, mà vì một người đàn ông đang ở cùng đám cướp đó, không

thể không khiến cô nhanh chóng đến đây.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 169

Báng Súng Kia

Ước chừng trước đó năm phút, chị em nhà họ Thái vừa gặp nhau bên ngoài, thì bên trong sảnh ngân hàng đã xảy ra một cảnh y như trong kịch ...

Sau khi bảy tên cướp chặn chân cảnh sát, hầu hết tài sản có thể vơ vét được trong ngân hàng đã bị chúng khuân sạch, chuẩn bị bắt vài con tin lái xe bỏ trốn như hai lần đào thoát trước, quá trình cướp bóc nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Nhưng ngay lúc đó ánh mắt của tên bịt mặt đầu lĩnh vô tình liếc thấy Đường Uyển đang núp đằng sau lưng của Dương Thần, gương mặt lộ ra vẻ ham muốn tột độ, bước chân không thể cưỡng lại được.

Không thể không nói, một người phụ nữ giàu có lại có sức hấp dẫn như Đường Uyển, đối với thanh niên trai tráng mà nói quả thực có mê hoặc rất lớn, đặc biệt là đối với cái thời khắc ba lần liên tiếp cướp ngân hàng thành công như thế này, sự hưng phấn của tên cướp lên đến cực điểm, lòng ngực tràn đầy sang khoái, hương vị ưa thích, khó có thể diễn tả được, cần một thời điểm để khơi thông.

Thời khắc này thần kinh của tên cướp đang trong giai đoạn hưng phấn nhất, các yếu tố kích thích khác cũng tự nhiên tác động nhanh hơn, khi vừa nhìn thấy gương mặt đầy sự quyến rũ của Đường Uyển, bên dưới chiếc váy ngắn thấp thoáng cặp đùi nở nang gợi cảm, giống như nữ nhân viên văn phòng, lại thêm trang phục hấp dẫn của nữ tiếp viên hàng không, khiến tên cướp dấn cao to không nổi dục vọng, đó là điều không thể!

Y cần một người đàn bà!

Những tên cướp khác đã vơ vét xong, chuẩn bị rời khỏi, thì nhìn thấy đại ca cứ nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đó không thôi, đều hiếu kỳ nhìn theo, chỉ cần nhìn thì bọn chúng đều nổi lên tà niệm.

Khi đó một tên cướp tiếng khàn khàn bật cười gian xảo:

- Ha ha, đại ca muốn “làm thật” lũ đàn bà này thì cứ làm đi, đi sớm hay đi muộn đều có thể thoát, khó có dịp gặp được gái ngon như thế, anh em ta thay phiên nhau “lên tiên” đã rồi hãy đi, thế nào hả?

- Con bé mộng tròn kia nhìn đã thấy thêm ...

Một tên cướp khác liếm môi vuốt miệng nói.

- Đâu chỉ mộng tròn đâu, tôi thấy hai bầu ngực của con bé đó căng tròn làm sao, ha ha ...

Đám kẻ cướp đều cười ha hả, soi mói bàn tán về Đường Uyển đang ngồi xổm, còn chỉ chỉ trỏ trỏ.

Đường Uyên vừa xấu hổ vừa giận dữ tột độ, từ trước đến giờ chưa có ai chỉ trích và nói những lời thô tục như vậy với cô, như là nói về bó rau cân thịt ở chợ, xem xét bình luận từng bộ phận, còn dùng từ thô thiển.

Giương mặt vốn trắng bệch giờ che bằng một đám mây hồng, nhưng đôi mắt với nỗi sợ hãi về cái chết, Đường Uyên không dám đứng lên phản kháng những tên cướp tay lăm lăm súng, lúc này đây thân phận, địa vị, tiền bạc, cả lạnh lùng và kiêu ngạo đều biểu hiện yếu ớt vô cùng.

Chưa từng có ý nghĩ kích động như cần phải tìm một người đàn ông ôm chặt khóc thật to, giờ nước mắt Đường Uyên ứ đầy, trong lúc hoảng sợ và tuyệt vọng, mấy tên cướp kia đã rục rịch hành động.

- Đại ca tạm gác súng, lên trước chơi con bé kia đi, rồi bọn em sẽ tiếp sau. Một tên cướp đề nghị.

Tên cướp cao to bịt mặt kia cũng không từ chối, y sớm không còn kiên nhẫn vút khẩu súng cho đám đệ tử bên cạnh, bắt đầu cởi dây nịt tiến gần Đường Uyên.

Đường Uyên bắt đầu thở dồn dập, theo bản năng co rút lại sau lưng Dương Thần, nhưng sợ hãi trong lòng càng lúc càng tăng.

Chẳng lẽ trước những ánh mắt nhìn trừng trừng thế kia lại bị tên cướp thô bỉ kia làm nhục sao?!

Nghĩ đến tình huống đó, Đường Uyên chết lặng, thậm chí kích động tính cắn lưỡi tự tử!

- Haha, còn thẹn thùng nữa cơ đấy, xem cô em trốn đi đằng nào? Hầu hạ ông đây cho tốt, bảo đảm cô em có thể sống sót rời khỏi đây...

Tên cướp cười khoái chí, trong hai con mắt lộ ra sau lớp bịt mặt đen đầy ham muốn nhục dục.

Việc đến nước này rồi, Dương Thần này giờ ngồi im không nhúc nhích cuối cùng cũng phải động đây, người khác thì hẳn chẳng thêm bận tâm, nhưng nói gì thì Đường Uyên cũng là chỗ quen biết, huống chi một mỹ nhân như thế mà lại bị bọn cầm thú này chà đạp thì Dương Thần sẽ không tha cho bản thân hắn.

- Nay, lấy được tiền rồi thì lo mà cấp đít biến đi, các người là chó hay heo vậy hả, trước mặt bao nhiêu người thế kia mà đòi chơi gái, đừng làm việc mất mặt vậy chứ!

Dương Thần thản nhiên đứng dậy, nhú nhú mày bực mình bảo.

Vài tên cướp trợn mắt nhìn Dương Thần.

- Tiểu tử kia, mày chán sống rồi hả!?

Mấy tên đó liền giương súng nhắm vào Dương Thần.

Đường Uyên hai mắt nhắm lệ ngược lên nhìn Dương Thần vô cùng kinh ngạc, bởi vì ngưỡng mộ, lúc này đây bóng dáng Dương Thần hiện lên thật cao lớn phi thường, Đường Uyên cảm thấy rung động, vì cô không hề nghĩ đến, trước giờ vẫn cảm thấy tên công tử hào hoa chẳng ra gì này trừ chút sức

vóc ra, trong hoàn cảnh bị chĩa súng bất cứ lúc nào cũng có thể ăn đạn này lại có thể vì mình mà ra mặt, chỉ mắng mấy tên cướp đó!

Đột nhiên cảm nhận được sự bảo vệ của một người đàn ông, khiến Đường Uyên có chút thất thần, cái cảm giác này quá xa lạ, nhưng lại quá sâu sắc, chỉ cảm thấy như được bao bọc bởi một lớp bông mềm mại ấm áp, cảm giác yên tâm hơn nhiều.

Con người ở cái thời điểm sinh tồn nguy cấp này thường sẽ suy nghĩ rất nhiều, nên biểu hiện của Dương Thần không thể không khiến Đường Uyên nghi ngờ, Dương Thần mang ý chí quyết tâm to lớn, dùng sinh mạng bảo vệ trinh tiết của cô, nhưng hai người vốn dĩ chẳng mấy khi tiếp xúc với nhau, hơn nữa còn xem thường châm chọc lẫn ...

Vì sao hắn lại làm như vậy? Ta là gì của hắn chứ? Hắn đang nghĩ cái gì?

Một loạt nghi vấn vốn không có xuất hiện trong đầu Đường Uyên khiến cô quên mất mình đang ở hoàn cảnh khôn đốn, suy nghĩ hỗn loạn khó kiểm soát được.

Tên cao lớn bịt mặt liếc nhìn Dương Thần, ngăn ý định nổ súng của đồng bọn cười khẩy bảo:

- Gan cũng không nhỏ nhỉ, lại muốn diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân à, lão đây ghét nhất là cái loại công tử bột như mày, hôm nay lão đây không dùng súng, coi như nể cái mặt mày, xử mày xong thì chơi gái, để mày nhìn xem cái gì gọi là sự thật.

Nói xong, tên cao lớn bịt mặt vươn bàn tay to bản định bóp cổ Dương Thần!

Đối với Dương Thần thì nó giống như hành động của con gấu chó ngu ngốc, chẳng có chút sức lực gì, sau khi tùy ý mở tay vỗ vỗ, thuận thế đưa tay phải lên vẩy vẩy!

- Bộp!!!

Tên cao bịt mặt bị bất ngờ, trúng cú đấm tốc độ tia chớp với kinh lực mạnh làm hắn trong nháy mắt lão đảo cả người!

Chỉ còn thấy cảm giác đầu óc choáng váng chân đứng không vững, phải dựa vào quầy giao dịch của ngân hàng ở trước mặt mới không bị ngã.

Một tay sờ lên chỗ bị đánh móp trên mặt, mắt mờ mịt cả đi, dường như là quên mất bị đánh như thế nào, há hốc mồm nhìn Dương Thần, nói không nên lời.

Mấy tên cướp còn lại nhìn ngẩn cả ra, tốc độ ra tay của Dương Thần khiến bọn chúng hoa cả mắt, lúc đó chúng chỉ thấy đại ca bị đánh, quên cả việc giương súng lên đối phó với Dương Thần.

Dương Thần bụng đã sớm không vui, lúc này đều đã làm rồi, cũng chẳng thèm che đậy, lớn tiếng mắng chửi:

- Bà nội cái con gấu này...mẹ kiếp chúng mày đi cướp thì cũng phải có chút đạo đức nghề nghiệp chứ!? Làm gì có chuyện chỉ cướp ở một thành

phổ! Chúng mày ở đây cướp cũng được, nhưng xin mời qua một thời gian hãy đến! Tiền người ta tiết kiệm chưa đủ thì chúng mày lại tới lần nữa, mẹ kiếp chúng mày nhàn rồi quá!?

- Còn nữa, tao không dễ gì đến đây rút tiền, nhân viên không chịu chuyển tao cũng nhin, tao đang cần gấp giám đốc, thì chúng mày đến làm loạn cái gì hả!? À? Chúng mày muốn cướp sao cứ phải nhằm lúc tao rút tiền!? Đến thì cũng đến rồi, chúng mày cướp tiền thì cướp nhanh nhanh, cướp xong rồi thì nhanh biến đi, muốn làm lớn chuyện nữa, chúng mày đang biểu diễn hả?

- Mày nói mày đã có tiền, súng đạn cũng đã bắn, còn muốn chơi gái? Mày chơi gái ở trong ngân hàng, cái loại dã thú như mày từ trong sơn động chui ra hả? Mày muốn chơi cũng được, nhưng sao mày cứ phải chọn đúng người phụ nữ tao quen biết chứ!? À? Chọn một đứa xấu hơn chút là được rồi!? Tao cùng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua, sao mày cứ phải chọn người đang núp ở sau lưng tao hử!!

- Đã thế thì không nhiều lời với mày nữa, chúng mày lần lượt từng đứng lên đi, mẹ kiếp đợi cái đám hỗn tạp các người lên hết thì mặt trời cũng đã xuống núi rồi! Bỏ đây còn chưa ăn trưa, về còn phải chơi game nữa! Chúng mày chỉ được cái công phu chậm trễ!? Bây giờ tao nói cho chúng mày biết, xéo được bao xa thì xéo! Cọ cọ xát xát cái lông của chúng mày á! Chúng mày đến kỳ mãn kinh hay đến tháng vậy!?

Bài “thuyết giảng” vừa xong, bảy tên cướp đều sừng sờ cả ra, nói không nên lời.

Đường Uyển đang ngồi cũng dẫn đầu nhìn Dương Thần, toàn bộ con tin ở đó đều nhìn Dương Thần, một không gian im lặng như tờ.

Một hồi lâu sau, mấy tên cướp mới hoàn hồn, then quá thành ra lớn tiếng mắng chửi:

- Mẹ kiếp, tên tiểu tử này dám mắng chửi chúng ta!

- Không giống nói xiên nói xẹo mà là mắng chửi!

- Lấy súng đẹp hử đi!

Mấy tên cướp lập tức giương họng súng lên, mắt nhắm bắn Dương Thần!

Đường Uyển hét lớn “Không”, cô giờ mới có phản ứng lại, Dương Thần đang đỡ thay cô, nếu vì thế mà chết thì suốt cuộc đời này cô sẽ sống trong nỗi ám ảnh.

Nhưng Dương Thần đâu có dễ gì bị bắn trúng, trong chớp mắt mấy tên cướp đều hướng họng súng lên, Dương Thần cũng đã kéo tên to cao thân hình lực lưỡng chắn ngay trước mặt mình!

Tên to lớn lực lưỡng ấy vốn không chịu địch nổi sức mạnh của Dương Thần, bị cưỡng ép kéo đến trước, cảm giác sau cổ bị đánh một phát mạnh, lập tức mất đi ý thức.

- Bắn đi, cái đem thịt này bắn thêm vài phát nữa có thể thấy xuyên qua rồi.

Dương Thần nghiêng mình, trốn sau lưng nói.

Đây cũng là không có biện pháp nào khác, so với việc giết hết mấy tên kia thì bắt tên này đỡ đạn có vẻ khiêm tốn hơn chút.

Nhưng bọn cướp đâu có ngu, một trong mấy tên đó trực tiếp hướng họng súng nhắm vào Đường Uyên đang ở bên cạnh Dương Thần, cười đắc ý nói:

- Không phải mày muốn bảo vệ con đàn bà này sao!? Thế thì bố bắn nó trước!

Đường Uyên nhắm tịt hai mắt lại, kỳ thực cô cũng hiểu đôi phương có nhiều người nhiều súng đến vậy, sự phản kháng của Dương Thần cũng chẳng có tác dụng gì, vừa mới có một tia hi vọng nhỏ nhoi, giờ đã bị dập tắt.

- Bắn con em mày á!

Dương Thần không để cho tên kia cũng như những tên khác có thời gian để bóp cò, ném tên cướp to cao lực lưỡng trong tay về hướng tên cướp kia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 170

Anh Không Phải Là Bom

Bất luận thế nào, thì sáu tên cướp còn lại ở hiện trường đã rơi vào tình trạng điên cuồng, tính cách hung hăng bộc lộ ra hết, đối với Dương Thần hận đến thấu xương.

- Con mẹ mày đi chết đi!

Sau khi một tên lớn tiếng hét liền định nổ súng vào Dương Thần.

Nhưng chính lúc mọi người nhắm tịt mắt, không đành lòng nhìn cái cảnh tàn nhẫn ấy, tình hình lại đột ngột chuyển biến!

Mấy tên cướp có ý định nổ súng ấy đột nhiên giống như bánh răng của máy móc, động tác chỉ mới một nửa, trở nên cứng đờ như tượng điêu khắc, không nhúc nhích được!

Đồng tử của bọn chúng bắt đầu giãn ra, súng trên tay đều rớt xuống đất, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Ngay sau đó, sáu tên cướp không tên nào không thấy hai chân mềm nhũn, lão đảo quỵ rạp xuống đất, sau đó bò ra đất giống như lợn chết vậy, co giật vài cái, rồi chẳng động đậy gì.

Đang lúc tất cả con tin kinh ngạc hết sức, ở cổng của ngân hàng, Thái Ngưng vừa bước đến thềm thu lại cánh tay nỡn nà vừa đưa ra, quay người, bước trở lại hướng vừa nãy đi tới.

Cảnh tượng này có chút kỳ lạ, tất cả những người ở đó căn bản không rõ vì sao mấy tên cướp đó đột nhiên lại mất trắng dã gục ngã không đứng dậy nổi, không còn nghi ngờ gì, người phụ nữ xinh đẹp kia đã làm lên sự cứu viện thần kỳ!

Chỉ có điều, tất cả mọi người có vẻ quá mức kỳ lạ, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh, mắt mở lớn nhìn ân nhân cứu mạng rời đi.

Dương Thần cũng thở phào, nếu lúc không sớm cảm thấy Hoa Vũ sẽ đến thì hẳn chỉ có thể tự mình động thủ với mấy tên cướp đó, như thế thì sẽ mang lại cho bản thân vô số phiền toái, thật may sao người của Viêm Hoàng Thiết Lữ đến lo chu toàn, giúp hắn giải quyết phiền toái đó, bản thân có thể tiếp tục những ngày tháng yên ổn.

Nghĩ thử xem, kỳ thực nếu bị người ta chăm chăm vào thì không phải là quá gay go sao.

Thủ pháp Hoa Vũ thi triển là Mạn Thiên Hoa của Đường Môn, trong chừng chục bước, không tiếng động nào một tay phóng ra sáu cây kim mảnh như tơ, hình như là có độc, nhưng thuộc dạng gây tê không nguy hiểm đến tính mạng. Đối với truyền nhân của Đường Môn mà nói, loại độc này muốn

bao nhiêu có bấy nhiêu, tùy ý điều phối.

Những chi tiết nhỏ ấy người khác chẳng thể thấy, kể cả có đứng gần sát cũng không nhìn ra được gì, nhưng mắt của Dương Thần lại có thể thấy rõ ràng tất cả mọi chi tiết.

Nhìn thấy Đường Uyển ngồi sụp xuống bên cạnh, vẫn chưa hoàn hồn ôm lấy ngực, Dương Thần đưa một tay về hướng cô, cười bảo:

- Ngồi vậy có vẻ thoải mái nhỉ? Đứng lên nào.

Đường Uyển đột nhiên ngượng đỏ cả mặt, do dự một lúc rồi mới bám vào tay của Dương Thần đứng dậy, cái nồng nhiệt kia khiến trong lòng cô cảm kích.

- Cảm ơn, cảm ơn anh đã cứu tôi.

Dương Thần chỉ chỉ ngoài cửa.

- Là vị nữ hiệp thần bí cứu người, tôi chỉ là vợ vẫn làm càn thôi.

- Nếu không phải anh thì đâu có đợi được đến lúc có người đến cứu chúng ta, cái đó thì không chắc cần tôi nói nhỉ.

Đường Uyển dù sao cũng là nữ thương nhân nên đầu sóng ngọn gió đều đã trải, thế nên đầu óc rất rõ ràng, suy nghĩ rất nhanh.

Dương Thần đành vậy, người ta cương quyết tâng bốc mình thì cũng đành chịu thôi, không cần thận trở thành ân nhân cứu mạng, làm cho tâm lý Dương Thần cảm thấy cũng không tệ lắm.

Cảnh sát ở bên ngoài ngân hàng đang ủa vào, cùng những tên cướp không hiểu vì sao ngất xỉu đi, tất cả đều bị giải ra ngoài.

Hai tháng nay cảnh sát bị bọn cướp này làm cho điên đầu, lúc này đây nhìn thấy cuối cùng thì tội phạm cũng bị bắt, nhẹ nhõm thở phào, dù vô tình hay cố ý đều ngầm trút chút bực bội lên bọn chúng.

Trong sảnh ngân hàng lộn xộn, các khách hàng bắt đầu đứng lên lòng vẫn còn sợ hãi bước ra ngoài, những người quản lý ngân hàng cũng phối hợp với cảnh sát làm công tác điều tra.

Thái Nghiên vội vã đi vào trong sảnh, sau ký tên vào vài báo cáo, nhìn quanh bốn hướng, đột nhiên thấy Dương Thần và Đường Uyển đang đứng với nhau, không khỏi ngẩn cả người, đi tới nhìn điện thoại với ánh mắt lạnh lùng hoài nghi hỏi:

- Sao anh lại ở trong này?

- Ngân hàng chứ đâu phải nhà cô, sao tôi không thể ở đây chứ.

Dương Thần cảm thấy thật buồn cười.

- Mỗi lần có chuyện lộn xộn xảy ra y như rằng có mặt anh, anh khiến tôi không thể không hoài nghi.

Thái Nghiên cười nhạt đáp.

Hai lần vụ Trần Đức Hải, một lần vụ An Tâm, lại thêm việc Dương Thần vô duyên vô cớ trở thành chồng của Lâm Nhược Khê, có thể người khác không biết, nhưng cô biết rõ chân tướng sự việc của Lâm Nhược Khê là gì,

thể nên không thể không khiến cô hoài nghi, Dương Thần có hay không có động cơ gì khác.

Dương Thần có chút khó chịu, cô cảnh sát xinh đẹp này đồn nghi ngờ vào mình, nhưng mình đâu có muốn bị cuốn vào những chuyện thế này đâu, dù thế nào cũng là bạn bè từ nhỏ của Lâm Nhược Khê, không thể quá thô lỗ, chỉ có thể nhẫn nhịn mà đáp:

- Nếu không có việc gì nữa tôi xin phép đi trước.

- Không được!

Thái Nghiên chặn trước mặt Dương Thần, nhíu mày quả quyết bảo:

- Anh chột dạ chứ gì? Dương Thần, tôi hoài nghi anh với đám kẻ cướp này là đồng bọn với nhau, thậm chí ba vụ án cướp ngân hàng gần đây đều có liên quan! Cho nên anh thuộc vào dạng bị tình nghi cần đưa về đồn cảnh sát phối hợp điều tra!

Mắt Dương Thần có vài tia sắc lạnh, không thể trêu vào được, trốn cũng không trốn được, việc này ai gặp phải cũng phát hỏa thôi, Dương Thần thì càng không cần nói vừa mới đánh nhau xong, cảm xúc còn chưa ổn định.

Nhưng lúc này đây, Đường Uyên đứng bên lên tiếng:

- Cục trưởng Thái, tôi tin là anh Dương đây vô tội. Nếu không có ông ấy ra mặt ngăn cản bọn cướp thì tôi sớm đã không còn ở đây rồi. Tất cả con tin ở đây cũng không thể chờ đến lúc nữ anh hùng xinh đẹp kia đến cứu rồi, xin đừng làm khó anh Dương.

- Giám đốc Đường, sao cô lại ở cùng anh ta?

Thái Nghiên dường như cũng có quen biết với Đường Uyên, nghiêm mặt nói:

- Người đàn ông này rất nguy hiểm, hắn đã vào đồn cảnh sát mấy lần rồi

Đường Uyên liếc nhìn Dương Thần, thấy Dương Thần ngượng ngùng cười, cô biết Thái Nghiên nói là sự thật, lòng có chút tư lự, nhưng nghĩ đến việc Dương Thần vừa mới cứu mình, lại tiếp tục bảo:

- Những việc đã qua thì cho qua đi. Lúc này thật là thiệt cho anh Dương rồi. Cục trưởng Thái có thể nể tình Đường Uyên, tha cho anh Dương đây không ạ.

Thái Nghiên thấy khó xử, thân là con gái thứ của nhà họ Thái, còn là Cục trưởng cục cảnh sát khu Tây Trung Hải, cô biết người phụ nữ này không những có mối quan hệ rộng mà cả thế lực ở sau lưng hậu thuẫn, tuy rằng bản thân cô sau lưng có gia tộc hùng mạnh nhà họ Thái, nhưng nếu trước mặt làm lớn chuyện thì sau này khó có thể bước tiếp ở Trung Hải.

Thật không rõ, người phụ nữ có tiếng là khôn ngoan như Đường Uyên sao lại nói giúp cái loại đàn ông không ra gì kia chứ!?

Lúc Thái Nghiên đang do dự thì di động của cô đổ chuông.

Nhìn số điện thoại, không ngờ là chị Thái Ngung.

- Chị, chị đang ở đâu vậy? Sao chớp mắt cái đã không thấy đâu?

Thái Nghiên nghe điện thoại liền hỏi, cô đang hiểu kỳ không biết vì sao chị cô vừa mới đẹp xong phiên toái đã biến đi đâu mất tiêu.

Thái Ngưng không trả lời, thần nhiên bảo:

- Đừng làm khó người đàn ông đó.

- Người đàn ông nào?

- Dương Thần ...

Thái Nghiên ngăn cả người, sao đến chị mình cũng nói giúp người đàn ông này? Họ quen nhau sao!?

- Vì sao chứ, chị, em muốn nghe lý do.

Thái Nghiên hỏi ngược trở lại.

Thái Ngưng lặng im một lúc.

- Nghiên Nghiên, em nghe chị, đừng có làm lớn chuyện này, chị có thể bảo đảm chuyện này, anh ta và vụ án kẻ cướp này chẳng liên quan gì nhau.

- Nhưng ...

- Không có nhưng gì hết!

Thái Ngưng giọng điệu nặng hơn.

- Anh ta không thuộc phạm vi quản lý của em, sau này cũng đừng đụng đến anh ta.

Không phải người thuộc phạm vi phụ trách của mình!?

Những lời này khiến lòng của Thái Nghiên không thấy thoải mái tí nào, chẳng lẽ cái tên lưu manh này còn là nhân viên an toàn quốc gia gì đó? Nếu không thì vì sao chị lại nói giúp hắn?

Gác điện thoại, sắc mặt Thái Nghiên có chút mất tinh thần, ngẩng đầu nhìn bộ dạng không còn kiên nhẫn của Dương Thần, càng thấy căm tức, nhưng bản thân lại không thể phản lại ý kiến của chị, hít một hơi sâu nghiên rằng bảo:

- Được rồi, dù sao giám đốc Đường cũng vì anh mà cầu xin, hôm nay tha cho anh đi, nhưng lần sau còn có sự trùng hợp như thế nữa tôi tuyệt đối không bỏ qua cho anh đâu!

Đường Uyển mỉm cười.

- Thế thì cảm ơn Cục trưởng Thái nhé.

Dương Thần cũng không muốn ở lâu, gật gật đầu với Đường Uyển tỏ lòng biết ơn, rồi rời khỏi sảnh ngân hàng.

Đường Uyển nhìn Dương Thần cứ thế rời khỏi, muốn giữ lại nhưng chẳng biết lấy lý do gì, đành buồn bực thu lại ánh nhìn, lòng rối như tơ vò.

Bước ra từ sảnh ngân hàng Dương Thần vừa định đi qua cái đồng hồ hỗn độn lằng lằng rời đi, thì đột nhiên xuất hiện trước mặt một đồng phóng viên với micro và máy ảnh ủa về mình!

- Là anh ta là anh ta đó!

- Anh ơi anh, anh chính là người anh hùng đó sao!?

Bốn phía mồm năm miệng mười rộn cả lên, mọi người xung quanh đều

đồ dồn sự chú ý vào Dương Thần, đèn flash không ngừng chớp, tình huống có chút không kiểm soát được.

Dương Thần nuốt rồi lại nuốt trong họng, thế này là thế nào!?

Đám phóng viên đột nhiên mang theo micro vây quanh thành nửa vòng phía trước mặt Dương Thần, khiến cho Dương Thần phải thối lui vài bước.

- Thưa anh, nghe những con tin vừa mới thoát ra bảo, lúc này ở trong kia anh đã dũng cảm ngăn cản ý đồ cưỡng hiếp phụ nữ của bọn cướp, có đúng thế không ạ!?

- Xin hỏi quý danh của anh? Anh làm ngành nào ạ?

- Thưa anh, anh có thể cho biết tình hình cụ thể lúc đó như thế nào?

Câu hỏi phóng viên đưa ra tới tấp, thanh âm sắc nhọn, nhưng cũng khiến Dương Thần hiểu rằng, những con tin vừa mới đi ra lúc này đem những gì hấn làm lúc này kể ra hết, còn chỉ rõ người đó là hấn.

Thế giới này cần người tốt, mà người tốt thì rất nhiều, dù sao người xấu hầu hết bị giam trong nhà lao rồi. Cho nên mọi người cần anh hùng, anh hùng thì đáng giá hơn so với người tốt. Bằng không thì sao người ta cứ vẽ hoạt hình về anh hùng, đóng phim anh hùng, hơn nữa còn có rất nhiều người tình nguyện bỏ tiền ra xem vị anh hùng hư cấu kia.

Một anh hùng đích thực của thành phố ở ngay trước mắt các phóng viên thì làm sao bọn họ dễ dàng bỏ qua chứ, xào xáo và thổi phồng, đủ để làm đoạn tin này được tiêu thụ tới mức chóng mặt.

Dương Thần hận, nhưng chẳng biết kẻ nào đã lăm chuyện, làm cho hấn nổi danh thế này!?

Đang lúc Dương Thần buồn bực không biết nên làm thế nào mới ổn, thì đột nhiên hai cái máy ảnh trước mặt nổ vang lên hai tiếng lớn “bang, bang”, bốc khói cháy rụi!

Không để đám ký giả kịp phản ứng, các máy ảnh, máy quay phim của những ký giả cũng đều đột nhiên cùng lúc phản ứng dây chuyền, một chuỗi âm thanh “bang bang bang bang” phát ra nối tiếp nhau, tất cả đều bị phá hủy, dường như tất cả đều được hẹn giờ đồng loạt phá hủy!

Dương Thần chớp cơ hội, lập tức lách mình rút lui, dựa vào tốc độ chạy của hấn thì đám phóng viên đó sẽ không bắt kịp.

Đám phóng viên toàn bộ bị dọa cho ngơ người, chẳng biết thế là thế nào!? Ảnh vừa mới chụp, phim vừa mới quay, sao toàn bộ thiết bị đều bị hủy!?

Kỳ lạ hơn nữa là tất cả các trang thiết bị chụp ảnh, lưu giữ ảnh toàn bộ đều bị phá hủy, khiến cả đám phóng viên ngơ ngác nhìn nhau, dù sao thì chuyện thế này thật là kỳ lạ quá mức.

Từ hiện trường Dương Thần chân chạy như bay về phía mấy con phố nhỏ, sau một hồi ngang dọc thì dừng ở chỗ nghỉ đọc báo nơi góc phố yên ắng.

Dừng lại chỗ nghỉ đọc báo, có một người phụ nữ đeo kính râm ngồi ở quán cafe ngoài trời, tay cầm tờ báo, lặng lẽ đọc.

Dương Thần ngồi vào chỗ đối diện với người phụ nữ, hít thở một cái rồi cười nói:

- Không ngờ thủ pháp ám khí của Đường Môn lại được việc như vậy, so với súng đạn thì tốt hơn nhiều, đến nỗi người ta chẳng biết vì sao các thiết bị ấy bị phá hủy.

- Nếu anh muốn nổi tiếng, tôi có thể gọi ký giả đến chụp ảnh anh.

Hoa Vũ hạ tờ báo đang cầm trên tay xuống, giương mắt nhìn Dương Thần.

Dương Thần vội xua tay.

- Ấy đừng đừng đừng, thật là, tôi chỉ đùa chút thôi mà, chả hiểu ý gì cả. Chị em cô thật nghiêm túc quá đi, không câu nào hài hước cả, về sau mà có bạn trai thì tên đó sẽ mệt lắm đây.

Đôi mắt đằng sau kính râm của Thái Ngưng dường như ánh lên chút lạnh lùng.

- Tôi đánh không hơn anh, nhưng không có nghĩa là anh có thể ức hiếp tôi.

- Hi...

Dương Thần hít thở ra một hơi, cười ngượng ngùng.

- Tiểu thư Hoa Vũ, cô nặng lời rồi, tôi đang tỏ ý cảm tạ cô giúp tôi giải vây thôi mà.

- Anh không thấy bất mãn khi chúng tôi biết hành tung của anh sao?

- Bất mãn ư, dù sao cũng có được có mất, nếu tôi ở vị trí của các cô, tôi sẽ không đặt bom di động khắp nơi vậy đâu.

Dương Thần cười đáp.

Thái Ngưng trầm ngâm một lúc bảo:

- Anh không phải là bom đạn thường mà là bom hạt nhân.

Khoé miệng Dương Thần giật giật.

- Xem ra các cô cũng có khiếu hài hước đó chứ, nhưng chuyện cười này có chút nhạt rồi.

- Tôi nói là lời nói thật.

Thái Ngưng dường như có chút không cam lòng nói:

- Khi tôi vừa đến gần sảnh ngân hàng, cố ý sử dụng thân pháp khinh công của sư môn, nhưng vẫn bị anh phát hiện, tôi thực sự không hiểu là vì sao, tôi rõ ràng đã che giấu rất hoàn hảo hơi thở của mình rồi cơ mà.

Dương Thần cười thầm trong bụng, hoá ra cái cô bé này chỉ chú ý đến việc sử dụng khinh công mà vẫn bị bại lộ, tâm lý không cân bằng.

- Có muốn tôi dạy cho cô làm thế nào để thực sự che giấu hơi thở của bản thân không.

- Anh chịu à?

Hoa Vũ kiềm chế vài phần xúc động.

- Không được, dạy cô rồi thì sau này tôi làm thế nào sống bình thường

đây?

Dương Thần nháy nháy mắt với cô.

Hoa Vũ bị trêu chọc đùa giỡn lần nữa, sắc mặt có chút khó coi, đứng lên xoay người bước đi.

Nhìn thấy mỹ nhân băng giá để lộ vẻ mặt kinh ngạc thế kia, Dương Thần có cảm giác sung sướng, chút gian tà đưa tay vẫy vẫy cô nói “Tạm biệt”.

Một buổi sáng, nghĩ có thể lấy được chút tiền thì lại gặp phải bọn cướp ngân hàng, Dương Thần cảm thấy hôm nay mình thật xui xẻo. tính trở về công ty trước, dù sao cũng gần đến giờ cơm trưa rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 171

Tin Tưởng Lẫn Nhau

Nhưng vừa mới đứng dậy thì điện thoại trong túi reo lên, lôi ra nhìn số thì là vú Vương gọi đến.

Hôm qua vừa mới cãi nhau với Lâm Nhược Khê ở nhà, Dương Thần nghĩ là vú Vương muốn khuyên bảo mình, dù sao cũng là sự quan tâm của người lớn đối với mình, không thể phụ cái tình ý đó được, thế nên tốt hơn là nhanh nghe điện thoại.

- Cậu chủ, cậu vẫn khỏe đấy chứ? Không việc gì chứ?

Vừa bắt điện thoại, vú Vương hỏi han rồi rít.

Dương Thần ngẩn cả ra.

- Vú Vương, vú nói chậm chút, cái gì mà có hay không có sao?

- Lúc nãy trên ti vi truyền hình trực tiếp cảnh cướp ngân hàng, trong cảnh đó có cậu, đúng lúc tôi với cô chủ ở nhà, đều nhìn thấy cả!

Lời nói của vú Vương đã chậm lại chút, phát hiện Dương Thần không sao nên có phần yên tâm.

- Tôi có thể có chuyện gì chứ, không phải là vẫn khỏe mạnh đây sao.

Dương Thần an ủi đáp.

Vú Vương đột nhiên kêu “ai da”.

- Cậu chủ! Cô chủ cũng nhìn thấy bản tin đó nên đã vội vàng lái xe đi tìm cậu, hiện tại đang ở trên đường, cậu còn ở ngân hàng không ạ? Đừng để cô chủ đến không thấy cậu, có vẻ cô ấy rất lo lắng!

Lâm Nhược Khê lái xe đến ngân hàng tìm mình? Dương Thần bất ngờ, chẳng lẽ cô ta không biết gọi điện thoại hay sao?

- Tôi biết rồi vú Vương, tôi sẽ gọi cho cô ấy ngay.

- Ah, vậy tôi gác máy nhé.

Vú Vương nhẹ nhõm cười đáp.

Vừa ngắt điện thoại, Dương Thần liền lật danh bạ tìm số điện thoại của Lâm Nhược Khê, nhưng có vấn đề khiến bụng hắn cảm giác như trúng độc – điện thoại hết pin!

Mấy ngày trước luôn ở Hồng Kong, điện thoại luôn ở trạng thái mất sóng, căn bản không dùng đến, trở lại Trung Hải, sau khi cãi nhau với Lâm Nhược Khê cũng không có thời gian sạc pin, kết quả là điện thoại sau hơn một tuần không sạc đã chẳng còn tí pin nào mà dùng nữa. hơn nữa lại còn hết pin “đúng lúc” như thế này nữa!

Dương Thần buồn rầu vò đầu, mình có khả năng thế nào cũng không thể sạc pin cho điện thoại bằng hai tay không, máy tính lại không có mạng,

không thể trực tiếp liên hệ với Lâm Nhược Khê.

Nhưng tiếc là, Dương Thần dù có trí nhớ hơn người nhưng giống phần lớn những người thời nay, đều sử dụng danh bạ của điện thoại di động, về cơ bản là không nhớ số điện thoại của người ta, vì thế muốn dùng điện thoại công cộng cũng không được.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Thần bất đắc dĩ quyết định quay lại hiện trường vụ án.

Dương Thần nhìn quanh, may mà gần đó có cửa hàng quần áo, sau khi chạy vào đó, đảo mắt qua vài lượt, hắn chọn một bộ áo ngắn tay và quần jean, một chiếc mũ che nắng rồi chạy vào phòng thử đồ.

Sau ba phút, Dương Thần ra khỏi cửa hàng quần áo đó đã thay đổi hình dạng, đầu cúi thấp, ăn mặc theo kiểu hip hop, nhìn không giống với lúc ban đầu mặc quần áo đi làm.

Cùng lúc đó, tại cửa ngân hàng Hoa Hạ cảnh sát đã dùng dải dây màu vàng khoanh vùng hiện trường vụ án, ngay cả phóng viên cũng không được lại gần, người dân càng không thể tự ý đi vào.

Bên trong cảnh sát đang yêu cầu lãnh đạo ngân hàng kể lại tỉ mỉ tình tiết vụ án, không ít nhân viên phía hiện trường đã thu thập bằng chứng cụ thể cho vụ án.

Lúc này, một chiếc Bentley màu hồng giống như cầu vồng đang dừng ngay tại bốn hoa nơi phát hiện án.

Lâm Nhược Khê mặc bộ đồ vận động viên màu trắng vội vã xuống xe, dùng sức đẩy cửa xe bước nhanh tới chỗ cảnh sát lập hàng rào.

Một cảnh sát canh giữ hiện trường liền chặn trước mặt Lâm Nhược Khê, sắc mặt có chút căng thẳng, nói:

Thưa cô, hiện trường vụ án tạm thời không cho phép ai ra vào.

- Tránh ra, tôi tìm người.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

- Xin lỗi cô, tôi không thể để cô vào.

Viên cảnh sát là một người trẻ tuổi, đối mặt với một bóng hồng lạnh lùng thì sắc mặt đã có chút ửng hồng. Nhưng vẫn kiên trì với chức trách của mình.

Lâm Nhược Khê không hề để ý đến hắn ta, cất bước xông vào.

Dù gì cũng là nữ chủ tịch của công ty lớn, giây phút ấy ánh mắt của cô ta đã làm hai chân viên cảnh sát mềm nhũn, không dám cản bước cô ta nữa.

- Ô, cô này đến đây làm gì?

Một nữ cảnh sát với giọng sắc bén đã nhanh chóng cản cô ta lại, nhìn thấy Lâm Nhược Khê xông vào lập tức đã nắm tay cô ta lôi lại.

Lâm Nhược Khê cố thoát ra, nhìn nữ cảnh sát với vẻ bức mình:

Đừng đụng vào tôi.

- Ôi, không thể động vào cô sao? Cô nghĩ cô là ai chứ? Cảnh sát chúng tôi

đang tra án, cô đến làm loạn gì chứ? Cô là đồng bọn của kẻ khủng bố, hay là chuyên gia bên cục cảnh sát? Tôi dựa vào đâu để cho cô vào?

Nữ cảnh sát cười châm chọc.

- Tôi nói rồi, tôi tìm người!

Lâm Nhược Khê lên giọng. Nhưng dù gì cũng chỉ là cô gái mới hơn 20 tuổi đối mặt với một nữ cảnh sát hình sự 40 tuổi ở trước mặt khí thế cũng có phần yếu đi.

Nữ cảnh sát hình sự nhìn Lâm Nhược Khê một lượt rồi hỏi:

Tìm ai? cô làm như thế này là cản trở công vụ, ở đây xảy ra chuyện không chỉ có một người bị hại, người thân của họ đâu có xông vào như cô? Nhìn cô cũng thanh tú vậy mà sao lại thiếu suy nghĩ như thế? Cô cho rằng cô xinh đẹp, đi xe xịn tới chúng tôi sẽ để cô vào sao? Cô nghĩ là cả thế giới nợ cô à? Cô không thấy mọi người xung quanh cũng rất nóng lòng à, thân nhân người bị nạn đều đứng đợi theo quy định mà.

Nữ cảnh sát hình sự nhìn Lâm Nhược Khê một lượt rồi hỏi:

Tìm ai? cô làm như thế này là cản trở công vụ, ở đây xảy ra chuyện không chỉ có một người bị hại, người thân của họ đâu có xông vào như cô? Nhìn cô cũng thanh tú vậy mà sao lại thiếu suy nghĩ như thế? Cô cho rằng cô xinh đẹp, đi xe xịn tới chúng tôi sẽ để cô vào sao? Cô nghĩ là cả thế giới nợ cô à? Cô không thấy mọi người xung quanh cũng rất nóng lòng à, thân nhân người bị nạn đều đứng đợi theo quy định mà.

Lâm Nhược Khê đứng ngây người, bên tai vẫn văng vẳng hai câu nói của nữ cảnh sát: “ Cô cho rằng cô xinh đẹp, đi xe xịn tới chúng tôi sẽ để cô vào sao? Cô nghĩ là cả thế giới nợ cô à”

Đêm qua người đàn ông đó cũng nói với mình như thế, hôm nay người phụ nữ lạ này cũng nói với mình những lời này.....

Lâm Nhược Khê mặt trắng bệch, hít thở có chút khó khăn, xung quanh có bao con mắt nhìn cô ta khiến cô ta lần đầu tiên biết thế nào là không nhận được sự chào đón của mọi người.

Lặng lẽ quay người, Lâm Nhược Khê muốn quay ra xe, nhưng đi được vài bước trong lòng không yên, không kiềm chế được nên quay đầu lại hỏi nữ cảnh sát:

Tôi ...tôi muốn biết anh ta thế nào rồi, cho tôi vào có được không

Nếu nhớ không nhầm Lâm Nhược Khê biết đây là lần đầu tiên cô ta dùng giọng khiêm tốn và nhu nhược như thế này để nói chuyện với người khác.

Nếu nhớ không nhầm Lâm Nhược Khê biết đây là lần đầu tiên cô ta dùng giọng khiêm tốn và nhu nhược như thế này để nói chuyện với người khác.

Lâm Nhược Khê bậm môi, ỉu xìu quay đầu trở ra xe. Ngồi vào trong xe khóe mắt cô ta bỗng đỏ hoe, cúi đầu, nước mắt như rơi xuống từng giọt.

Bản thân cô ta cũng không biết tại sao mình lại muốn khóc, nhưng cảm giác chua xót này không thể kìm chế nổi, có lẽ là tự trách mình, là xấu hổ,

cũng có lẽ là oan ức, bất luận là như thế nào Lâm Nhược Khê cũng thấy xung quanh tất cả đều khiến cô ta bàng hoàng bất lực, cảm giác bất lực bỗng nảy sinh trong lòng khiến cô ta cảm giác như mình sắp không còn chút sức lực nào nữa.

Hôm qua, sau khi cãi nhau với Dương Thần dù vú Vương đã giảng giải nhưng trong lòng vẫn đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Sự kiêu ngạo của cô ta không cho phép cô ta dễ dàng cúi đầu trước người đàn ông đó, nhưng khi Dương Thần nói ra đi, quyết định ấy đã làm Lâm Nhược Khê tổn thương sâu sắc, khiến niềm tin của cô ta bắt đầu lung lay, sự tự tin bắt đầu mất dần.

Vốn tưởng mình có thể đứng ở vị trí ban đầu sẽ không vì chuyện này mà thỏa hiệp, thực tế trong đời người cũng trải qua những chuyện như thế này, cô ta chỉ muốn là chính mình, không ai có thể đủ sức làm cô ta thay đổi

Nhưng không ngờ, sáng nay khi vô tình giở tới phần tin tức quan trọng, vụ án cướp ngân hàng, bỗng khuôn mặt Dương Thần hiện lên, sau khi nhìn thấy dòng chữ nổi bật bên dưới tiêu đề: “nhiều người bị thương” “duy trì sức mạnh hỏa lực” Lâm Nhược Khê cũng không thể kiềm chế cảm xúc của mình.

Ngay lúc ấy cảm xúc bản thân như thế nào cũng khó mà điều khiển được, Lâm Nhược Khê không thay quần áo, không trang điểm, vội vàng mượn xe lao ra khỏi nhà đi thẳng tới hiện trường vụ án.

Cho đến tận bây giờ cô ta mới dần hiểu ra, cái người gọi là “chồng” kia đã có vị trí rất quan trọng trong lòng cô ta, vì anh ta mà lo lắng, mà sốt ruột, mà sợ hãi, làm mà loạn tại bất kỳ nơi đâu.

Lâm Nhược Khê khóc nức nở, đầu gục vào vô lăng, tóc buông xõa, rõ là đáng thương.

- Nay! lái chiếc xe đắt tiền như thế này mà xuống xe cũng không biết khóa cửa lại sao?

Một giọng nói từ bên cạnh ghé lái vọng tới.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, nhìn sang bên cạnh, Dương Thần đội mũ lưỡi trai đang nhìn cô cười.

- Anh làm thế nào.....

- Tôi làm sao nào?

- Anh ...

Lâm Nhược Khê muốn hỏi Dương Thần có bị thương hay không nhưng nhìn thấy cái điệu bộ của anh ra Lâm Nhược Khê nói không lên lời nữa.

Dương Thần nhìn thấy “hoa lê dính mưa” ở trước mặt đã khóc đến nỗi hai mắt đỏ hoe thì thở dài, rút khăn giấy trong hộp giấy ở giữa xe chìa tay đưa cho Lâm Nhược Khê lau nước mắt.

Nước mắt thấm ngay vào khăn giấy, và cứ như dòng nước suối lau thế nào cũng không hết

Dương Thần lập tức rút ba tờ khăn giấy nhưng nước mắt Lâm Nhược Khê

cứ như mở van xả lũ, không thể nào ngăn lại được.

Dương Thần nhíu mày,

- Khóc cái gì mà khóc! ? còn khóc nữa là tôi đi đấy! Suốt暮, có thôi đi không thì bảo?

Lâm Nhược Khê nghe Dương Thần nói sẽ đi, lập tức chính mình giơ tay lau nước mắt, nghẹn ngào cố dưng khóc, son môi lỏ lỏ, tội nghiệp nhìn Dương Thần, không nói lời nào.

- Haizzzz

Dương Thần thở ra nhẹ nhàng.

Cô gái này khi khóc hóa ra vẫn có thể dọa cho ngừng khóc, cũng coi như là một kinh nghiệm không tồi, hần cười nói:

- Tôi nói cô đấy, lẽ nào cô không thể gọi điện thoại hay gì gì đó cho tôi sao? chẳng có chuyện gì gấp thì chạy xe tới đây làm gì? Lại còn xông vào? Đây đâu phải tác phong bình tĩnh của Lâm tổng.

Lâm Nhược Khê hai tay vịn vè vạt áo, khẽ nói:

- Tôi vừa rồi lo lắng quá.

Dương Thần sững sốt, lo lắng quá? Lo cái gì chứ? Lo cho bản thân mình?

Lo đến nỗi không thể phán đoán bằng lý trí, thậm chí còn định xông vào và đôi co với cảnh sát.

Vừa rồi còn thấy cô ta ngốc ngốc, giờ lại thấy đáng yêu thế.

Dương Thần thấy trong lòng ảm ảm, đây là cảm giác ảm ảm khác, Dương Thần không biết đây gọi là bạn bè tương ái hay là người nhà quan tâm, nhưng hần bỗng rất thích cái khoảnh khắc Lâm Nhược Khê nức nở, bởi lúc này hần thấy trong lòng người con gái này mình cũng quan trọng.

Người thần thông quảng đại, làm tất cả mọi chuyện, chẳng qua là để người trong lòng để ý mình, coi trọng mình, mèo khen mèo dài đuôi, những chuyện vô vị đó đều là tự mình an ủi mình mà thôi.

- Dương thần ... anh không sao chứ?

Thấy Dương Thần không nói lời nào Lâm Nhược Khê nghĩ là hần trong người khó chịu, có chỗ nào đó bị thương nên tức khắc hỏi

Dương Thần lắc đầu:

- Tôi chỉ đang nghĩ, tôi qua tôi đối xử như thế với cô, tại sao cô lại lo lắng cho tôi?

Lâm Nhược Khê cúi đầu, trầm tư một lát rồi nói:

- Xin lỗi anh, là tôi không tốt, là tôi quá đáng, quá ngang ngược, tôi xin lỗi.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng Dương Thần tận tai nghe Lâm Nhược Khê chịu xuống nước như thế thì không khỏi kinh ngạc, hần cười nói:

- Lâm tổng, cô đừng thế, tôi thân là nhân viên quèn, làm sao dám nhận.

Lâm Nhược Khê bĩu môi:

- Anh vẫn không chịu tha thứ cho tôi đúng không?

- Từ trước tới giờ tôi chưa từng oán hận cô, tính khí của cô là do hoàn cảnh sống lúc nhỏ đã thế và yêu cầu của công việc hiện tại tạo nên, nên cô mới làm như thế, cũng không có gì là khó hiểu.

- Không, anh chắc chắn không tha thứ cho tôi.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần chăm chăm, mắt đầy oán hờn.

- Vì sao?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê lẩm bẩm:

- Anh trước kia... Không... Không gọi tôi là... Lâm tổng...

Dương Thần ngậy người một lát, bỗng nhiên cười một cái:

- Bà xã Nhược Khê ngoan! hoá ra em vẫn thích tôi gọi em như vậy, cái này nói như thế được nhỉ, hoá ra bà xã phiền muộn chuyện này à.

- Anh mới phiền muộn ấy.

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê bỗng đỏ bừng, xinh đẹp hết sức, hòn đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng ném bỏ được, lúc này mới tin là Dương Thần không trách mình.

Dương thần nhìn bộ dạng người con gái trước mặt xúc động nói:

- Nhược Khê, thật ra em có thấy không, chúng ta càng ngày càng giống những cặp vợ chồng bình thường rồi.

- Hả?

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, rõ ràng là không hiểu hắn có ý gì.

- Giữa chúng ta chiến tranh lạnh có, đấu khẩu có, tranh chấp có, cãi vã có, trao đổi có, hòa giải cũng có, em lại vì anh mà lo lắng, anh vì em nên suy nghĩ.... Thật ra, những chuyện này phần lớn các cặp vợ chồng bình thường đều có, cuộc sống hàng ngày đều sẽ trải qua, không ai ở bên nhau mà có thể hòa thuận, ngọt ngào mãi, cãi vã nhỏ giữa vợ chồng luôn mang đến trải nghiệm mới mẻ cho cả hai. Đương nhiên là chúng ta bây giờ còn thiếu rất nhiều, ví dụ như những lời nói ngọt ngào, sự tương trợ nhau, thấu hiểu và bao dung...

Dương Thần từ từ giảng giải:

- Nhưng mà anh nghĩ, chúng ta nhất định đang cùng đi đến nơi tốt đẹp nhất, một ngày nào đó, cặp vợ chồng bình thường có được những cảm giác hạnh phúc đó, chúng ta cũng sẽ có. Chỉ cần đôi bên tin tưởng lẫn nhau thì ngày đó không còn xa nữa, em xem, em bây giờ không phải là đã để anh gọi em là tiểu Nhược Khê yêu của anh, bảo bối Nhược Khê rồi sao?

Nói xong Dương Thần nháy mắt với Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê có chút say sưa, điềm nhiên cười, gật gật đầu:

Em sẽ cố gắng thay đổi. Lần sau anh đi công tác em sẽ gọi điện hỏi thăm, an ủi anh.

Dương Thần dờ khóc dờ cười, tình cảm mà cô bé này liền lý giải ngay thành gọi điện thoại thăm hỏi ở lần đi công tác tới.

Dương Thần vội giải thích:

Không phải chỉ có mỗi chuyện đó, những chuyện nhỏ nhặt khác trong cuộc sống cũng là cách tốt để làm nóng mối quan hệ của hai người. Ví dụ như tặng quà cho nhau, cùng nhau đi dạo, xem phim, cùng nhau đến nhà hàng nhỏ ăn chút đồ ăn vặt mà bình thường không ăn. Anh nghĩ là cuộc sống như thế đối với anh và em mà nói là những trải nghiệm không tồi đâu.

Lâm Nhược Khê đỏ mặt nói:

- Chuyện này em không hiểu lắm.

Nhìn bà xã bỗng dưng giống như thiếu nữ đang yêu tràn đầy cảm xúc Dương Thần vừa cảm thấy kỳ lạ mà trong lòng lại vui vui, đưa tay che ngực trái của mình, làm bộ như đang chịu đau đớn.

Lâm Nhược Khê quả nhiên trở nên bối rối:

- Dương Thần, anh làm sao thế? Bị thương rồi sao? Không phải vừa rồi anh nói không sao à?

- Ha ha, anh nghĩ giấu được em, bị đạn sượt qua, may mà không bị thương nghiêm trọng.

Dương Thần đau khổ nói.

Lâm Nhược Khê vừa nghe “bị đạn sượt qua”, lập tức lo lắng hỏi:

- Vậy thì làm thế nào? Em đưa anh đến bệnh viện, ngay bây giờ.

- Không cần.

Dương Thần khẩn thiết nói:

- Em hãy để tay em lên ngực anh, sờ sờ, vuốt vuốt, anh sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.

- Ồ!!!

Lâm Nhược Khê cũng không suy nghĩ nhiều, đưa cánh tay mềm mại, nhỏ nhắn của mình ra, đặt lên ngực Dương Thần.

Đột nhiên, Lâm Nhược Khê vừa chạm vào xoa, đôi mắt ngập nước đã phải chịu nổi lo lắng, hiện lên sự nghi ngờ. Dần dần, sự nghi ngờ biến thành u ám. Trên khuôn mặt xinh đẹp với vẻ quan tâm, cũng hồi phục lại bình thường, thậm chí còn lạnh lùng hơn nhiều.

Lâm Nhược Khê cười lạnh lùng, hỏi Dương Thần:

- Vết thương sủng kiêu gì? Tay của em sờ vào thì anh sẽ khá hơn nhiều?

Dương Thần biết rằng chiêu nhỏ đó bị Lâm Nhược Khê lạnh lùng nhìn xuyên thấu, chỉ cười lớn.

- Dương Thần, vừa rồi anh còn nói phải tín nhiệm lẫn nhau. Anh.... anh sao có thể ngay lập tức lừa gạt em như vậy.

Sau một tiếng hét chói tai, toàn thân lay động, dưới ánh mắt kinh ngạc của không ít người xung quanh, Dương Thần bối rối trốn khỏi chỗ ghé phụ, ngay cả cửa cũng chưa đóng, chạy ngay khỏi hiện trường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 172

Người Bạn Mới Của Lý Tinh Tinh

Một ngày qua đi, Dương Thần cuối cùng ở trong một chi nhánh khác của ngân hàng Hoa Hạ ở Trung Hải rút được một triệu tiền mặt chuyển vào tài khoản của mình.

Như vậy thì, từ khi quay về nước cho tới nay, lần đầu tiên trở thành triệu phú, cái cảm giác dùng thái độ của người bình thường đối đãi với tiền bạc hẳn khá thích thú hưởng thụ.

Chiều thứ tư, hắn cùng Lý Tinh Tinh đã hẹn gặp mặt ở thành Gia Tư Trung Hải, giúp Lý Tinh Tinh đi mua một ít đồ gia đình.

Khi Lý Tinh Tinh tới trên người mặc một chiếc váy lụa mỏng cùng với một chiếc ví da màu trắng sáng, khuôn mặt thanh lịch không có phần trang điểm xinh đẹp động lòng người.

- Dương đại ca, thực ra cuối tuần tới cũng được, hôm nay đi làm xin nghỉ như thế không hay lắm.

Hai người vừa đi về phía thành Gia Tư Lý Tinh Tinh cũng thuận miệng nói.

- Cô đã vào ở rồi đồ dùng gia đình sao có thể hoãn mua được chứ, cũng chỉ là nghỉ lên lớp nửa ngày, học sinh của cô cũng không ngốc đến nỗi thiếu cô dạy nửa ngày mà không thi lên đại học được.

Hắn cười nói.

Lý Tinh Tinh có vẻ đặc ý nói:

- Học sinh của tôi tháng trước thi cuối năm đứng thứ nhất, đều rất thông minh.

Dương Thần nhớ tới bộ dạng của tiểu nha đầu kia cũng là học sinh của Lý Tinh Tinh.

- Thành tích Đường Đường thế nào? Nha đầu đó rất tinh quái, có ham chơi mà không học không?

- Đường Đường gần đây rất nghe lời, dường như bị mẹ quản rất nghiêm, thành tích cuối năm đứng thứ mười, tôi thấy cô bé đó rất có khả năng, nếu tự giác hơn nói không chừng có thể đứng thứ ba.

Lý Tinh Tinh nói về học sinh của mình rất say sưa.

Dương Thần có chút kinh ngạc, hóa ra lâu nay không tìm đến hắn là vì thế, đôi lúc trên mạng cùng đánh ma thú với Viên Dã, anh ta cũng nói lâu nay Đường Đường cũng không đến tìm, thì ra đang chuẩn bị thi đại học.

- Dương đại ca có phải rất để ý tới Đường Đường?

Lý Tinh Tinh hỏi.

Hắn hơi sững sốt, sờ sờ cái mũi.

- Tinh Tinh, Dương đại ca của cô vẫn chưa tới mức đói ăn mà không biết chọn thức ăn.

Lý Tinh Tinh mím môi gật gật đầu.

- Xem ra khẩu vị của Dương ca rất kén chọn, ít nhất tôi và Đường Đường đều không thể trở thành món ăn của anh.

Hắn đau khổ, nha đầu này cũng thật là, làm giáo viên mà mồm miệng cũng sắc bén hơn trước, giả vờ như không biết gì nói:

- Cái gì là thức ăn hay không là thức ăn chứ, hôm nay tới mua cho cô đồ đặc gia đình đừng chơi trò giải câu đố với tôi nữa.

Lý Tinh Tinh nhìn hắn một cái “ồ” một tiếng.

Theo như những gì Lý Tinh Tinh nói cả căn hộ chỉ thiếu một bộ ghế sofa và một bộ bàn ăn, vì thế hai người đến thẳng nơi bán sofa.

Khi người bán hàng giới thiệu với hai người các loại ghế sofa, Lý Tinh Tinh hoàn toàn bất ngờ với giá của những chiếc ghế này, tuy cô đã nghĩ muốn mua một bộ sofa nhưng giá cụ thể căn bản chưa từng có khái niệm nào, vì từ nhỏ tới giờ trong nhà chưa từng mua.

Khi nhìn thấy một dãy số dài những con số, Lý Tinh Tinh nhẹ nhẹ giật tay áo hắn.

- Dương đại ca, bỏ đi, hay là chúng ta tới cửa hàng nhỏ hơn mua, những cái này đều rất đắt.

- Hôm nay là tôi tặng cô, cô nên nhận nó.

Hắn nói.

Lý Tinh Tinh kiên quyết lắc đầu.

- Như thế sao được Dương đại ca, tiền lần trước anh mua quần áo cho tôi, tôi vẫn chưa trả lại cho anh, không thể nhận những đồ đắt như thế này nữa.

- Tôi đã nói rồi, đây đều là cái cô đáng được nhận.

Hắn nghiêm mặt nói:

- Lúc đầu khi tôi về nước mọi thứ đều lạ lẫm, nếu không có cô Lý Tinh Tinh tin tưởng tôi, tôi sao có thể hòa nhập xã hội này. Có thể cô không biết, khi mới về nước trong lòng tôi có một số vấn đề, may có cô tôi trong thời gian ngắn mới trở lại trạng thái ban đầu. Trước đây không nói với cô bây giờ nói là hi vọng cô không cảm thấy áy náy, số tiền báo đáp này cũng không bằng với sự giúp đỡ của cô đối với tôi.

Lý Tinh Tinh tuy không rõ ý của Dương Thần là cô đã giúp đỡ gì nhưng chỉ biết hắn đang báo đáp cô, cùng lúc cảm thấy thiệt thòi trong lòng lại có cảm giác mát mát.

Hắn chung quy cũng chỉ là báo đáp tình nghĩa mà không phải là vì cái tình cảm kia...

Hắn nhìn ra sắc mặt ảm đạm của cô nhưng lại không thể nói gì, Lý Tinh Tinh không giống với những nữ nhân khác có quan hệ thân mật với hắn, đối

với hắn mà nói chỉ là quan hệ bạn bè, nếu xem Lý Tinh Tinh như là người tình cũng có thể Lý Tinh Tinh sẽ vui vẻ đón nhận, nhưng hắn lại không có tư cách làm vợ chồng với Lý Tinh Tinh.

Tự mình chỉ có thể coi cô ấy là em gái mà quan tâm một cách tự nhiên trong cuộc sống, nếu hắn không hề kiêng nể mà đón nhận tâm ý của Lý Tinh Tinh thì ngay cả trời cao cũng khó chịu nổi.

Khi hắn quyết định mua bộ ghế sofa kia một âm thanh rất khó nghe đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt...

- Dương tiên sinh, không ngờ lại gặp ngài ở nơi này.

Tăng Tâm Lâm mặc một bộ vest màu đen đeo kính râm đi tới chỗ hắn, bộ mặt mang nụ cười quái dị không biết là cố ý hay vô tình có mặt ở đây đứng nhìn hắn và Lý Tinh Tinh.

Sau trận khẩu chiến tối hôm đó, cũng chưa gặp lại cái tên gọi là “học trưởng”, không ngờ lại tình cờ gặp ở đây.

- Tổng giám đốc Tăng cũng tới mua đồ gia đình?

Hắn cười thoải mái mà Lý Tinh Tinh sau lưng hắn sắc mặt ngại ngùng đứng ở sau lưng.

Tăng Tâm Lâm có chút cảm thán sờ tay xem chiếc sofa gần nhất.

- Vừa tới Trung Hải chưa lâu trong phòng còn thiếu một bộ sofa. Tôi thích tự tay mình chọn đồ đặc cho căn phòng của mình vì thế tới đây xem sao.

- Vậy tổng giám đốc Tăng cứ từ từ xem, chúng tôi đã chọn được rồi.

- Ai, Dương tiên sinh hà tất phải vội thế, tôi đang muốn nói năm đó khi ở trường tôi mua đồ cho căn nhà của mình cũng đã tới đây, có điều lúc đó là tới cùng Nhược Khê, chỉ là tôi không nghĩ đến cảnh còn mà người chẳng thấy đâu, cũng nơi này đã có người cảm thán rất nhiều.

Tăng Tâm Lâm cười nhếch miệng nói.

Trong lòng hắn khó chịu, Lâm Nhược Khê không có việc gì lại cùng Tăng Tâm Lâm đi mua đồ đặc gia đình làm gì cơ chứ nhưng biết không thể nói ra chỉ tiện miệng nói:

- Cái này cho thấy sức hấp dẫn của anh không đủ mạnh, đã không là của anh thì vẫn sẽ không là của anh.

- Sức hấp dẫn không đủ mạnh bằng Dương tiên sinh, lấy được một giai nhân như thế lại còn có nhiều hồng nhan làm bạn như vậy. Không hay vị tiểu thư xinh đẹp bên cạnh Dương tiên sinh là ai đây?

Tăng Tâm Lâm cuối cùng đã hỏi câu quan trọng nhất.

Có điều, Lý Tinh Tinh nghe thấy câu hỏi này lại rất có hứng thú, nhìn Dương Thần có chút căng thẳng, đây cũng là câu hỏi mà cô nghĩ mãi, nhưng chưa có dịp nói ra, vì sợ câu trả lời sẽ làm tan biến giấc mơ của cô.

Dương Thần im lặng hồi lâu, bình tĩnh nói:

- Vị Lý tiểu thư này là một người bạn vong niên của tôi, tôi xem cô ấy

như là em gái, Tăng tiên sinh đừng nghĩ quá xa.

- Em gái!?

Lý Tinh Tinh không quá mong đợi, căn môi mình tuy sớm đã đoán ra câu trả lời nhưng khi tận tai nghe thấy cảm nhận đó chỉ có bản thân mới hiểu được mùi vị như thế nào.

Trong mắt Tăng Tâm Lâm lộ ra ánh nhìn như đã hiểu ra điều gì đó, cười rất ôn hòa.

- Thì ra là vậy thật khiến người khác ngưỡng mộ, em gái Dương tiên sinh đều thanh thuần thoát tục như vậy.

- Nếu không còn việc gì nữa, chúng tôi đi trước.

Dương Thần rất muốn đánh cho hấn trận vì điệu cười của Tăng Tâm Lâm làm hấn rất khó chịu, hơn nữa dường như trong lòng tên này có chút gì đó không bình thường.

Trả tiền xong, sau khi sắp xếp để chở đồ về nhà hấn cùng với Lý Tinh Tinh trên đường quay về xe đi về hướng nhà Lý Tinh Tinh.

Trên xe, hấn nhìn thấy vẻ mặt có vài phần đau thương của Lý Tinh Tinh nói:

- Tinh Tinh, xin lỗi.

- Dương đại ca không cần nói xin lỗi, tôi sớm đã biết vị trí của mình trong lòng Dương ca, sẽ không đòi hỏi gì.

Lý Tinh Tinh ngẩng đầu, cười miễn cưỡng.

- Dương đại ca, người đó có vẻ đầy thù địch đối với anh.

- Đó là học trưởng của vợ tôi hồi đại học, về việc tôi lấy vợ tôi anh ta rất không bằng lòng.

Hấn cũng không giấu, hấn biết những lúc như thế này nếu giấu Tinh Tinh điều gì sẽ là sự tổn thương lớn nhất đối với nữ nhân.

Lý Tinh Tinh hiểu rõ gật đầu cười nói:

- Từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy chị dâu là người như thế nào, xem ra là mỹ nữ hơn người, cái tên vô lại kia thoát nhìn quần áo chỉnh tề, phụ nữ thông thường chắc anh ta chẳng thêm để ý đâu.

- Ừ... Thực ra không phải là nữ nhân, mà đến cả nam nhân cũng không chịu nổi.

Hấn cười khổ nói.

Lý Tinh Tinh ngẫm nghĩ.

- Không biết chị dâu đẹp hay là người tôi quen ở cô nhi viện đẹp.

- Người chị ở cô nhi viện?

Hấn nhíu mày tại sao Lý Tinh Tinh lại có thêm một người chị.

- Đúng vậy, trước đó khi dẫn theo anh Dương đi, em không phải đã nói qua sao? Em đi đến đó là do ảnh hưởng của người chị đó, mới mang sách đến cho bọn trẻ, kể chuyện cho chúng, vân vân.....

Trong lòng Lý Tinh Tinh đã tốt lên nhiều, cười nói:

- Tuần trước, khi em đi chơi cùng bọn trẻ, người chị đó cũng ở đây, mặc dù chúng em không hỏi tên nhau, nhưng chúng em lại nói chuyện nhiều với nhau. Cô ấy nói, sau này còn dẫn em đến nhà cô ấy chơi, cho em xem một số thứ hay ho.

- Một số thứ hay ho? Thứ gì hay ho chứ?

Dương Thần hỏi.

Lý Tinh Tinh đỏ mặt, nói:

- Em nói em thích đồ HELLOKITTY, người chị đó rất vui vẻ nói rằng, cô ấy sưu tập rất nhiều phiên bản HELLOKITTY quý giá, phải dẫn em đi xem.

Dương Thần cũng biết HELLOKITTY là gì, không ngờ hai cô gái đã hơn hai mươi tuổi vẫn nói về thứ đó, không nhin được cười. Nhưng Lý Tinh Tinh quen bạn, tóm lại là chuyện tốt, có thể đi cô nhi viện hàng năm để làm từ thiện, nhân phẩm cũng không bị xấu đi.

Sau khi đến căn hộ nơi Lý Tinh Tinh ở, kiến trúc mà Dương Thần nhìn thấy trước mắt, mặc dù có gì đó cổ xưa, nhưng không có cảm giác rách nát, phương tiện an ninh xung quanh đều rất tốt, khiến lòng hấn cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Đợi cùng nhau xuống xe, sau khi đi cầu thang đến tầng bốn của căn hộ, đang ở trước cửa căn hộ của Lý Tinh Tinh, thì hai người cùng nhìn thấy một người đang ngồi ở trước bậc cầu thang trước cửa phòng khiến cả hai cùng sửng sốt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 173

Lãng Phí Thời Gian

- Ba...tại sao ba tới đây...

Lý Tinh Tinh nhẹ nhàng đổi giọng.

Lão Lý từ chân cầu thang đứng lên, ông ta vẫn cầm điếu thuốc trên tay lúc trước một mình đứng hút dường như đang có tâm sự.

- Do không yên tâm về con nên tới xem thế nào.

Lão Lý cười ả ý với Lý Tinh Tinh lại nhìn Dương Thần nói:

-Tiểu Dương à, anh cũng ở đây chúng ta đã lâu không gặp mặt.

Hắn nhìn ra Lão Lý có chút không tự nhiên, trong lòng cũng hiểu ra đôi chút vừa cười nói:

- Đúng vậy, cũng có rất nhiều chuyện muốn nói, có điều cháu vẫn hay mua điếm tâm ở chợ bên kia, chính là tại sao lại không gặp bác.

Lão Lý gật gật đầu, do dự nhìn Dương Thần và Tinh Tinh.

- Hai người đây là...đã đi làm gì vậy?

- Ba, Dương đại ca giúp con đi mua đồ đặc, nói là muốn đến đây xem qua nhà.

Lý Tinh Tinh giải thích nói.

- Ba đừng nghĩ lung tung.

Lão Lý thở dài:

- Tinh Tinh, con đừng trách ba nhiều lời. Mẹ con gần đây tâm trạng không tốt, con lại một mình chuyển ra cũng coi như chưa có chuyện gì, nhưng con cũng đừng coi những lời mẹ con nói như gió thoảng qua tai. Chuyện lớn cả đời người, không phải là trò chơi.

Lý Tinh Tinh cúi đầu không nói.

Dương Thần biết lời này thực ra là nói với mình, chỉ có điều Lão Lý giữ thể diện cho mình không trực tiếp yêu cầu mình rời khỏi Lý Tinh Tinh.

- Tiểu Dương à, đừng trách Lão Lý ta đây nhiều lời, tôi đây chỉ có Tinh Tinh một khuê nữ như thế này.

Lão Lý mặt dửng dưng nói:

- Tôi nghe Tinh Tinh nói, anh đã có gia đình, anh cũng cần chú ý một chút ảnh hưởng, nếu như đi quá gần, đều không tốt với cả hai.

Hắn hiểu gật đầu, nhìn Lý Tinh Tinh đứng bên cạnh sắc mặt hơi nhợt nhạt trong lòng có chút không kìm được.

Bản thân cuối cùng vẫn là không thể trở thành một người bình thường, thực ra bậc làm cha làm mẹ, sao có thể chịu đựng khi đứa con gái duy nhất của mình qua lại với một người đã có gia đình, cô ấy còn trẻ như thế xinh

đẹp như thế lại rất đơn thuần.

Bản thân lại quá vô tư nghĩ một số việc quá đơn giản, luôn luôn bỏ qua tình cảm, cảm nhận của người bình thường.

Tình hình trước mắt lúc này, bản thân không nên làm khó Lão Lý, hơn nữa giữ khoảng cách với Lý Tinh Tinh cũng là tốt cho người ta.

- Tinh Tinh tôi đi trước đây, biết được chỗ ở an toàn là tôi yên tâm rồi, nghe lời ba đừng để mẹ phải lo lắng.

Hắn nói.

Lý Tinh Tinh khòe mắt hơi đỏ nhưng cũng đáp lời.

- Tôi biết rồi.

Hắn cũng không ở lại lâu sau khi chào Lão Lý xong liền rời khỏi căn hộ.

Trên đường trở về công ty hắn nghĩ rất nhiều khi mới về nước, cảnh tượng sống vui vẻ cùng với gia đình Lão Lý trong lòng cảm thấy hổ thẹn với nhà họ Lý, quyết định cho dù có vì hai vợ chồng họ, thì sau này cũng không chủ động liên hệ với Tinh Tinh nữa.

Trở về phòng làm việc một đám nữ nhân đang vui đầu trong công việc, ngay đến những cô gái trẻ tuổi nhất ngày bình thường nhàn rỗi cũng đang làm việc chăm chỉ, hoặc là không ngừng nghe điện thoại dụi dụi kết nối với khách hàng.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy mình lạc lõng, ngày bình thường mọi người nhàn rỗi thì không sao nhưng khi bận rộn thế này bản thân mình ở phòng làm việc rảnh rỗi có vẻ chút xấu hổ.

Về chỗ ngồi của mình hắn mở máy tính sau khi chơi một lúc, Triệu Hồng Yến ngồi gần nhất cầm trong tay văn bản đi tới chỗ hắn, để trước mặt hắn nói:

- Dương Thần, giúp tôi giao văn bản này cho chị Minh Ngọc ở phòng làm việc, tôi phải ra ngoài gặp khách hàng, cảm ơn!

Nói xong Triệu Hồng Yến chỉnh lại quần áo rồi lấy chiếc túi xách vội vàng đi ra ngoài.

Hắn không nói lời nào cười cười cầm lấy văn bản đi tới văn phòng của Trưởng ban Lưu Minh Ngọc.

- Mời vào.

Hắn mở cửa đây vẫn là lần đầu tiên hắn tới đây từ sau khi Mạc Thiện Ny rời chức, đến nay vị trí trưởng ban đã thay thế cho Lưu Minh Ngọc.

Nhìn người mà lúc trước bị bộ trưởng Mã ức hiếp đến nay đã là một trong những vị lãnh đạo cấp cao của công ty, hắn thở dài, thời gian trôi quá nhanh.

Lưu Minh Ngọc đang đối diện với màn hình máy tính đôi tay đang gõ rất nhanh trên bàn phím nhìn thấy Dương Thần vào cửa hơi ngạc nhiên nhưng vẫn cười dụi dụi.

- Đây là Triệu Hồng Yến nhờ tôi chuyển cho cô, cô ấy vội đi gặp khách hàng.

Hắn để văn bản lên bàn.

Lưu Minh Ngọc gật đầu.

- Cảm ơn.

Hắn thấy cô đang bận quay người định rời đi nhưng vừa muốn ra khỏi cửa đã bị Lưu Minh Ngọc gọi lại.

- Dương Thần giúp tôi việc này được không?

Lưu Minh Ngọc hỏi.

- Đương nhiên rồi, cả công ty duy chỉ có mình tôi rảnh rỗi nhất.

Hắn cười nói.

Lưu Minh Ngọc mím môi lườm hắn một cái.

- Là thế này, buổi chiều tôi định đến chỗ tổ chức biểu diễn thời trang thu đông gặp mặt người phụ trách kỹ thuật hiện trường, tôi muốn kiểm tra một chút tiến độ bố trí sân khấu và xem tình hình tập luyện của các người mẫu, anh đi cùng tôi được không?

Tuy đã là Trưởng ban trong công ty rồi nhưng Lưu Minh Ngọc vẫn chưa mua xe riêng, một mặt là vấn đề gánh vác gia đình mặt khác là giao thông ở Trung Hải, nếu mua xe chỉ bằng đi taxi.

Dương Thần đương nhiên không ý kiến gì, tuy không rõ vì sao cô ta lại yêu cầu hắn đi cùng nhưng làm tài xế vẫn thoải mái hơn ngồi ở phòng làm việc.

Đợi Lưu Minh Ngọc thu dọn một chút hai người liền rời công ty đi tới trung tâm chuẩn bị sự kiện biểu diễn thời trang thu đông.

Khi lái xe tới trung tâm triển lãm, người phụ trách hạng mục của kỹ thuật Đông Hoa là Trương Minh đã đứng ở cửa chờ, đây là một nam nhân trung niên mặc sơ mi trắng đáng vẻ đứng đắn, cao một mét tám cũng được coi là đại diện lãnh đạo cấp cao.

Khi Trương Minh nhìn thấy Lưu Minh Ngọc, tỏ ra có vài phần vui mừng khác thường nhưng khi nhìn thấy người đi cùng là Dương Thần lại có vẻ không tự nhiên cho lắm.

Lưu Minh Ngọc ra hiệu ánh mắt với hắn, Dương Thần giật mình hóa ra gọi mình đi cùng tới đây là do đối phương là loại không tốt đẹp gì, Lưu Minh Ngọc sau khi chịu ảnh hưởng từ sự việc lần trước của bộ trưởng Mã đã cẩn thận hơn.

- Lưu tiểu thư đúng là tấm gương tận tụy với công việc, không ngờ muộn thế này vẫn đích thân tới thị sát.

Trương Minh chủ động bắt tay Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc cười xã giao cũng bắt tay đáp lại.

- Việc tập luyện của người mẫu không thể có sai sót, việc sắp xếp phù hợp của đài T cũng rất quan trọng, không nhìn thấy kết quả trong lòng sẽ không yên tâm.

Trương Minh cảm giác được Lưu Minh Ngọc đang cảnh giác với gã sắc

mặt càng khó nhìn, cười miễn cưỡng mời Lưu Minh Ngọc và Dương Thần vào trong hội trường.

Vừa vào bên trong, hiệu ứng ánh sáng rất mạnh trong hội trường khiến Dương Thần cảm thấy cả hội trường giống như trường quay phim, hư ảo một đường cong thanh thoát. Trên đài T từng hàng dài các người mẫu đang luyện tập trên sân khấu, để chuẩn bị cho triển lãm không lâu sau sẽ diễn ra.

Do công ty người mẫu là đẳng cấp quốc tế, vì thế không ít người mẫu trên sân khấu là người nước ngoài, ngược lại khiến Dương Thần nhìn thấy có vài phần hoài niệm, suy cho cùng phần lớn thời gian trước đây bản thân hắn nhìn thấy đều là con gái phương tây.

Tổng giám sát kỹ thuật Đông Hoa Trương Minh biết hôm nay không có cơ hội tiếp cận Lưu Minh Ngọc liền nói ngắn gọn một lý do rồi vội rời khỏi đó, Lưu Minh Ngọc cùng với Dương Thần đi một vòng hội trường thờ phào cười rồi nói:

- Xem ra không vấn đề gì cả sân khấu và ánh sáng cũng đạt tiêu chuẩn nhiệm vụ này coi như đã hoàn thành.

- Không cần giao lưu một chút với người mẫu sao?

Dương Thần hỏi.

Lưu Minh Ngọc cười kì lạ nói:

- Có phải anh muốn đi giao lưu một chút không, xem ánh mắt của anh đang dừng trên các người mẫu, nam nhân quả nhiên không tốt đẹp gì.

- Tôi chỉ là ở góc độ thưởng thức thuần túy mà thôi muốn đi xem họ diễn thế nào thưởng thức cái đẹp nên được coi là không phải thói quen xấu.

- Hi vọng là như vậy, nếu không tôi đã nhìn nhầm anh rồi.

Lưu Minh Ngọc mặt không tin nói:

- Đừng đuổi sói cửa trước rước beo cửa sau.

Dương Thần mỉm cười.

- Cứ cho tôi là beo cô cũng không bỏ tôi vào cửa.

Lưu Minh Ngọc mặt hơi đỏ lên cái này có chút mờ ám, chuyển chủ đề nói chuyện:

- Nói thực lòng có lúc thật ngưỡng mộ những người mẫu kia lại tự tin như thế.

- Người ta đều thiếu sữa, có gì ngưỡng mộ chứ.

Dương Thần lẩm bẩm nói.

- Thiếu sữa?

Lưu Minh Ngọc không nhịn được cười:

- Vòng một của những người mẫu kia không đầy đặn là vì để mặc những bộ quần áo mới nhất, vừa bị anh nói giống như một “sân bay” đáng thương.

- Tất cả là xương có sờ cũng không có cảm giác.

Dương Thần tự nói một mình.

- Nói như thế anh đã vuốt ve bọn họ thật rồi vậy.

Lưu Minh Ngọc khinh thường lườm hắt một cái.

Dương Thần cười mờ ám, sao lại không thử qua chứ, không ít ấy chứ, nhưng nếu nói ra cũng không hay gì.

- Thực ra, thay bằng việc nói ngưỡng mộ công việc của họ không bằng nói họ có thể tự do tự tại thể hiện vẻ đẹp của mình...

Lưu Minh Ngọc có vài phần mê hoặc nhìn những người mẫu trên sân khấu nói:

- Nói cho anh nghe cũng không sợ bị chê cười, một hai năm nữa tôi cũng được coi là đủ tiêu chuẩn, nhưng ngay đến một bộ quần áo quyến rũ cũng chưa mặc qua, chưa từng yêu ai trọn vẹn càng không nói đến những chuyện điên rồ của đám thanh niên bây giờ...có đôi khi nghĩ bản thân mấy năm nay cứ sống như thế này cũng qua ngày.

- Cô không phải có bạn trai mấy năm nay rồi sao?

Dương Thần nhớ Lưu Minh Ngọc đã nói với hắt rằng bạn trai cô đi nhập ngũ vẫn chưa trở về.

Lưu Minh Ngọc cười một cách buồn rầu:

- Đúng, quen nhau trong đại học. Trước khi anh ấy đi nhập ngũ muốn tôi đợi anh ấy, nhưng từ khi anh ấy nhập ngũ vẫn chưa liên lạc lại với tôi lần nào. Một vài người bạn của tôi nói, nếu như là họ, sớm đã thay đổi rồi. Nhưng tôi sợ một ngày nào đó anh ấy trở về, nói rằng tôi phụ lòng anh ấy, vì vậy không đi tìm bạn trai khác. Thực ra đến bây giờ, mặc dù thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ đến anh ấy, nhưng ngay cả hình dáng của anh ấy, có lúc tôi vẫn không nhớ rõ được...Có phải tôi quá ngốc không?

Trong lòng Dương Thần cảm thấy Lưu Minh Ngọc làm vậy là không đáng. Dù sao dựa vào sắc đẹp của cô, đã làm lãng phí mất tuổi thanh xuân để đi chờ đợi một người đàn ông không biết bao giờ mới trở về. Thực tế, cái giá phải trả quá đắt, nhưng đây là việc riêng nhà người ta nên hắt cũng không nói gì nhiều, chỉ nói:

- Cô cảm thấy đáng làm thì được rồi.

- Thật không?

Minh Ngọc thản nhiên cười cười.

- Cũng đúng.

Nhìn thời gian không còn sớm, Lưu Minh Ngọc đưa ra ý kiến:

- Xem ra anh đã vất vả làm tài xế như vậy, lại còn giúp tôi chặn lũ ruồi nhặng nữa, tôi sẽ mời anh ăn tối.

- Đi đâu?

Dương Thần cũng cảm thấy đói bụng.

- Chỗ cũ.

Lưu Minh Ngọc nháy mắt nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 174

Qua Tay Cả Nghìn Đàn Ông

Chỗ cũ Lưu Minh Ngọc dẫn lại là chỗ lần đầu tiên Dương Thần đến nhà hàng đó, cũng chính là sau này Dương Thần đến ăn một mình, nhìn thấy cả nhà Lý Tinh Tinh và Tường Thạc.

Sau khi gọi điện cho vú Vương ở nhà Dương Thần cùng Lưu Minh Ngọc đến nhà hàng Trung Quốc có chút danh tiếng kia.

Đi vào một góc trong nhà hàng hai người sau khi ngồi chọn món ăn và nói chuyện rất tự nhiên.

Không lâu Lưu Minh Ngọc đang tươi cười thoải mái bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt kinh hãi khó kiềm chế được, từ chỗ ngồi đứng lên ánh mắt tập trung ra hướng cửa ra vào.

- Lưu Minh Ngọc cô sao vậy?

Dương Thần nghi hoặc quay đầu lại hỏi, nhìn về phía Lưu Minh Ngọc đang chú ý tới.

Khi nhìn thấy người đang đi tới Dương Thần cảm thấy như là đã gặp ở đâu, nghĩ kỹ một chút mới nhớ ra là lần đầu tiên cùng Lưu Minh Ngọc tới đây ăn đã chạm mặt với một nữ lãnh đạo của một công ty khác, đó là Vương Duyệt bị Dương Thần gọi trêu đùa là “Tùng Đảo Phong”.

Vương Duyệt không mặc quần áo công sở mà mặc chiếc váy hoa hồng nhạt, cùng với đôi giày cao gót thân hình yêu kiều phối hợp cùng đôi mắt làn môi đỏ mọng lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ cho khuôn mặt thật là tiểu nữ nhân có sức hấp dẫn.

Cô ta không giống lần trước có thêm hai đồng nghiệp nam đi theo mà đôi tay mềm mại kia đang khoác tay một nam nhân cao lớn như là chim nhỏ nép vào người nhìn rất hạnh phúc.

Nam nhân kia khoác trên người bộ vest Armani được cắt khõe léo đường cong lưu loát và hoa văn tinh xảo làm lộ rõ vẻ quyến rũ nhưng cũng rất mạnh mẽ của nam nhân.

Thân thể tương đối cường tráng làn da trắng khó có được mảy mềnh sáng đi cùng Vương Duyệt thu hút không ít ánh mắt trong nhà hàng.

Dương Thần không rõ vì sao Lưu Minh Ngọc lại phản ứng gay gắt như vậy chỉ e rằng khi gặp Vương Duyệt rồi đối thủ cạnh tranh trong ngành này, lần trước Lưu Minh Ngọc cũng đã bình tĩnh đấu khẩu với cô ta không hoảng loạn, nhưng lúc này Lưu Minh Ngọc quan sát nam nhân cùng đi tới trên khuôn mặt phong tình kia lại có nét mặt và nhịp thở khác thường.

Lúc này Vương Duyệt đi tới gần cùng với nam nhân kia cuối cùng cũng

phát hiện Lưu Minh Ngọc đang đứng.

Bởi vì Lưu Minh Ngọc vừa mới nhận chức Trưởng ban, so với trước đây vẫn còn khiêm tốn rất nhiều bộ quần áo trắng đen kiểu cũ dưới là chiếc quần rộng với đôi xăng-đan thấp, nhưng dựa vào nhan sắc hơn người vẫn dễ nhận ra vẻ đẹp riêng có.

Nam nhân cùng Lưu Minh Ngọc nhìn nhau một lát nam nhân kia dường như cũng sững người trong chốc lát nhưng ngay sau đó ngay lập tức trở lại bình thường, tiếp tục cười đi tiếp.

Vương Duyệt nhìn thấy Lưu Minh Ngọc ngay lập tức như nhìn thấy kẻ thù trùng mắt.

- Chà thì ra Trưởng ban Lưu vừa mới nhận chức quả là âm hồn không tan.

Lưu Minh Ngọc không nói khoe mắt hơi đỏ lên nước mắt tuôn rơi nhìn nam nhân đứng bên cạnh cô ta.

Vương Duyệt chú ý đến sự khác thường của Lưu Minh Ngọc phát hiện là Lưu Minh Ngọc đang nhìn nam nhân đứng bên cạnh, lập tức đặc ý cười:

- Xem ra Trưởng ban Lưu rất dễ mắt tới bạn trai của tôi, thấy thế nào? Có phải rất tuần tú? Nghĩ lại cũng phải Trưởng ban Lưu như thế này đã nhiều năm cứ mãi bán cái này bán cái kia sợ rằng không tìm được bạn trai rồi nên gặp người nào cũng muốn...thật đáng thương...

Lưu Minh Ngọc ngoảnh mặt làm ngơ chỉ nhìn nam nhân bên cạnh Vương Duyệt hỏi:

- Tề Khải, về lúc nào vậy?

Nam nhân tên là Tề Khải cười nhẹ nhàng.

- Thực ra một năm trước đã xuất ngũ nhưng ở tỉnh khác công tác làm giám đốc bộ phận cho một công ty, hai tháng trước quay về Trung Hải làm đại diện cho chi nhánh ở đây.

- Một năm trước...

Lưu Minh Ngọc lắc đầu.

- Vì sao vì sao tôi không biết gì cả?

- Cô muốn biết? Tại sao cô lại muốn biết?

Tề Khải cảm thấy đáng cười nhíu mày nói:

- Tuy quan hệ trước đây hồi còn học đại học rất tốt nhưng cũng không đến mức chuyện gì tôi cũng phải báo cáo cô chứ.

Vương Duyệt nhận ra Tề Khải quen biết Lưu Minh Ngọc vội vàng chen lời nói:

- Tề Tề, anh tại sao lại nói chuyện với con hồ ly tinh này chứ em không cho phép hai người ôn chuyện cũ!

Tề Khải vuốt ve cằm của Vương Duyệt.

- Hồ ly? Em mới là con hồ ly lẳng lơ, cô ta chẳng qua chỉ là bạn học cũ. Nói vài câu chuyện mà em ghen cái gì chứ?

- Đáng ghét...

Vương Duyệt vuốt ve tay của Tề Khải về mặt then thùng giống như thiếu nữ thuần khiết.

Lưu Minh Ngọc cắn cắn môi mỏng của mình thở sâu một cái cười sâu thẳm nói:

- Bạn học cũ? Không biết năm đó ai lên tàu nói rằng nhất định phải đợi anh ta lại nói nhất định phải trở về đây cùng tôi sống hết kiếp này...Tề Khải anh thật khiến tôi thất vọng...

Dương Thần ngồi bên cạnh nghe coi như cũng rõ nội tình cảm thấy nam nhân này chính là người bạn trai mà Lưu Minh Ngọc vẫn đang chờ đợi nhưng trước mắt xem ra tên nam nhân này đã đá Lưu Minh Ngọc rồi!

Tề Khải nhú mày nói:

- Lưu Minh Ngọc, hồi đại học còn ít tuổi không hiểu chuyện những lời nói tùy tiện cô lại coi là thật, sao có thể vậy được? Tôi thật không tin cô có thật là nhiều năm như vậy không tìm được bạn trai thấu hiểu nỗi cô đơn của mình, bây giờ những cô gái xinh đẹp có cho mình ba bốn bạn trai là rất bình thường, cô đứng trước mặt tôi mà khóc lóc, tôi gặp nhiều rồi không có tác dụng gì đâu.

Lưu Minh Ngọc sắc mặt đỏ lên nghiêng răng nói:

- Anh ...anh vô liêm sỉ! Hạ lưu!

Tề Khải không hài lòng lạnh lùng nói:

- Lưu Minh Ngọc tuy chúng ta là bạn cũ, nhưng tại nơi đông người nói những lời như vậy là phải chịu trách nhiệm, tôi với cô vốn dĩ chẳng có gì cả, hồi học đại học cũng chỉ là thân thiết một chút, tôi cùng lắm là nắm tay cô, giữa chúng ta đến hôn cũng chưa từng có, càng không nói đến đụng tới người cô. Cô vẫn muốn giữ tôi trong bàn tay cô, vẫn đợi tôi trở về cưới cô làm vợ, cô cũng quá ngây thơ rồi đây.

- Đúng thế đúng thế.

Vương Duyệt đã như hiểu ra mọi chuyện tiếp tục cười nhạo Lưu Minh Ngọc nói:

- Tôi còn tưởng cô có quan hệ gì với Tề Khải của tôi cơ chứ, chỉ là quan hệ nắm tay còn muốn Tề Khải yêu cô, Lưu Minh Ngọc cô thật là mặt dày quá đấy! Tề Khải bây giờ chỉ yêu mình tôi, bà cô già như cô cút ngay đi!

Lưu Minh Ngọc nuốt nước mắt cười lạnh nói:

- Tề Khải, anh thật có mắt nhìn người, là tôi đã nhìn lầm người, có điều mắt anh cũng dường như không tốt lắm có thể yêu Vương Duyệt loại người đã từng qua tay cả nghìn đàn ông cũng coi là báo ứng cho anh!

- Lưu Minh Ngọc! Cô nói gì! Ai đã từng qua tay cả nghìn đàn ông!?

Vương Duyệt phẫn nộ.

Tề Khải ngăn cản sự kích động của Vương Duyệt.

- Ài, bảo bối nhỏ tức giận gì chứ em không nhìn Lưu Minh Ngọc cũng đi cùng tình nhân ư?

Nói rồi Tề Khải chỉ về phía Dương Thần đang ngồi ở kia mỉm cười nói:

- Lưu Minh Ngọc khẩu vị của cô cũng chẳng ra sao cả một tên ngốc như thế kia cô cũng yêu, tôi nghĩ mấy tên nam nhân như thế này cũng chơi không ít, nghe nói cô đang làm Trưởng ban e rằng con đường sau này sẽ khó đi rồi, khuyên cô sau này bớt chơi bừa bãi mắc bệnh rồi tôi không có tiền thừa mà cho cô chữa bệnh, suy cho cùng sự nghiệp của tôi vẫn đang đi lên cô tự mình giữ gìn một chút, cũng coi như lời khuyên thật lòng của người bạn cũ.

- Ha ha ha ha...

Vương Duyệt cười sáng khoái.

- Tề Khải anh nói rất đúng em yêu chết được!

Nói rồi, Vương Duyệt nhảy lên hôn Tề Khải trên má lẳng lơ nhìn Tề Khải lộ ra vẻ quyến rũ.

Tề Khải nhìn Lưu Minh Ngọc và Dương Thần với vẻ đầy khiêu khích nhếch miệng nói:

- Tôi nói cho cô biết Lưu Minh Ngọc, tôi bây giờ về tới Trung Hải rồi về sau còn muốn ở đây làm ăn lâu dài cô đừng đi rêu rao những chuyện như thế này về tôi, tôi từ trước tới nay chưa từng hứa hẹn gì với cô cả cũng không yêu cầu cô hứa hẹn điều. Những điều cô vừa nói chẳng có chứng cứ xác minh, tôi nghĩ có lẽ là do cô ảo tưởng, cô tốt nhất là giữ đúng chừng mực nếu không đừng trách tôi không khách sáo.

Nói xong, nhìn Lưu Minh Ngọc với ánh mắt cảnh cáo khoắc tay Vương Duyệt tiếp tục đi khỏi đó.

- Chờ chút!

Dương Thần vừa rồi còn ngồi không được vui cho lắm đứng lên gọi Tề Khải đứng lại.

Tề Khải quay người lại cười vẻ đầy kiêu căng hỏi:

- Sao vậy, muốn ra mặt giúp cô ta sao? Làm gấu chó?

Dương Thần nhìn sang Lưu Minh Ngọc đứng bên cạnh với nét mặt xám như tro tàn thở dài nói với Tề Khải:

- Việc của anh và Lưu Minh Ngọc tôi là người ngoài không tiện hỏi, nhưng anh nói Lưu Minh Ngọc là nữ nhân của tôi, tôi phải lên tiếng nói là không phải. Giữa tôi và cô ấy rất thanh bạch. Hơn nữa những lời anh vừa nói như là nhục mạ tôi đây cũng coi là công kích người khác. Anh phải xin lỗi tôi ngay bây giờ.

- Xin lỗi?

Tề Khải giống như nghe được lời nói nực cười nhất vui vẻ nói:

- Tiểu tử, anh có biết trước kia tôi ở binh chủng nào không?

- Cái gì?

- Bộ đội dã chiến, quân đặc chủng chuyên về công tác bắt giữ tội phạm tôi còn giết không ít người đấy.

Tề Khải điềm nhiên nói.

Dương Thần lắc đầu.

- Chẳng liên quan gì tới tôi, tôi chỉ hỏi anh có xin lỗi bây giờ không thôi.

- Xin lỗi? Tôi không nói sai gì dựa vào cái gì bắt tôi xin lỗi? Tôi không xin lỗi anh có thể làm gì tôi?

- Anh tốt nhất là nên xin lỗi tôi ngay tôi không muốn làm to chuyện ảnh hưởng tới mọi người ở đây.

Hắn nhìn xung quanh nói.

Tề Khải hừ lạnh một tiếng nói.

- Lời của anh tôi nghe thấy thôi lắm! Ta đây nói cho anh biết, anh còn trước mặt tôi làm ra vẻ cao ngạo này nữa bắt tôi xin lỗi, tôi bây giờ sẽ không nể mặt nữa...

Không đợi Tề Khải nói dứt lời Dương Thần đã đi đến trước mặt Tề Khải, tốc độ đó giống như trong một đoạn phim ngắn.

Tề Khải chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên cơ thể không đứng vững nữa bị một sức mạnh không chế từ phía sau.

- Rầm...

Cơ thể cao lớn của Tề Khải ngay lập tức bị gập người xuống vượt qua không trung từ giữa vai Dương Thần hung hăng quật mạnh Dương Thần lên trên bàn!

Trong khi chiếc bàn bị một sức mạnh cực lớn làm gãy thành hai, thì thức ăn, ly rượu trên bàn cũng rơi xuống vỡ tan tành, bắn vào bộ trang phục Armani đắt tiền của Tề Khải.

Những vị khách trong nhà hàng phát ra tiếng kêu sợ hãi, không ít người đã nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, đứng ra một chỗ xa xa nhìn xem bên này đã xảy ra chuyện gì.

Còn về Lưu Minh Ngọc và Vương Duyệt, hai người phụ nữ đều ngây ngốc đứng ở bên cạnh, dường như không thể tin rằng, chỉ có một cái nhìn trong chớp mắt như vậy, một Tề Khải vừa rồi còn đang cười nói, đã bị Dương Thần lộn qua vai, quăng xuống đất.

Dương Thần đi lên trước, giẫm một chân lên ngực Tề Khải. Trên mặt đất, Tề Khải bị thức ăn dính đầy người không ngóc đầu lên nổi, bởi vì cú đánh vừa rồi, cộng với ho khan khiến cho thần trí có chút mơ mơ hồ hồ.

- Tao nói, để cho mày xin lỗi, mày phải xin lỗi. Tao tiêu tiền để ăn một bữa cơm thoải mái nhẹ nhàng không được sao? Mày không xin lỗi thì thôi, còn nói mày là bộ đội đặc chủng, còn muốn vật ngã tao, vật ngã cái con mẹ mày ấy? Bỏ đây ghét nhất bị người ta uy hiếp.

Dương Thần nói xong, dẫm mạnh lên ngực Tề Khải.

- Phụt.....

Máu từ trong miệng Tề Khải phọt ra ngoài, nhuộm đỏ phần trước ngực của chiếc áo sơ mi mà Tề Khải đang mặc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 175

Bắt Đầu - Kết Thúc

Giám đốc nhà hàng vội vã chạy đến hiện trường, nhìn thấy cảnh Dương Thần đem Tề Khải giam đến học máu suýt nữa ngất xỉu!

- Tiên sinh, tiên sinh! Mong ngài lưu tình! Mong ngài lưu tình!

Vị giám đốc kia đầu đầy mồ hôi chạy đến, ông ta rút cục hận chính mình vì tiết kiệm tiền mà không mời bảo vệ, đây nào phải đánh nhau! Là giết người!

Dương Thần buông chân ra, lùi hai bước, để cho vị giám đốc kia nâng Tề Khải dậy.

Tề Khải miễn cưỡng đứng dậy, đã từng làm bộ đội đặc chủng tố chất thân thể vẫn còn rất cường tráng, tuy một cước kia của Dương Thần vừa đúng làm cho hắn ói máu, không tổn thương gân cốt, nhưng cũng không phải nhất thời có thể tốt lên được, ít nhất cũng phải tu dưỡng từ mười ngày đến nửa tháng.

Vương Duyệt vừa mới còn kinh hãi đến sững sờ, lập tức chạy đến bên Tề Khải, đẩy vị giám đốc kia ra nâng Tề Khải dậy, khóc sụt sùi hỏi:

- Tề Tề anh vẫn tốt chứ? Tề Tề anh không sao chứ?

- Học máu còn có thể không sao à!?

Tề Khải mở miệng tràn đầy huyết tương, găm lên với Vương Duyệt, nhưng vừa găm xong thì ho khan dữ dội.

Dương Thần quay đầu lại hỏi Lưu Minh Ngọc.

- Còn ăn nữa không?

Lưu Minh Ngọc bị Dương Thần đột nhiên hung bạo lên mà hoàn hồn, lúc này lo lắng nhìn Dương Thần, khẽ lắc đầu.

- Không ăn nữa, anh ta...

- Không cần bận tâm, đi thôi.

Dương Thần nói xong, hướng ngoài nhà hàng đi ra.

Tề Khải giận hết chỗ nói, người đánh gã xong liền cứ thế mà bước đi mặt mũi gã còn để chỗ nào được nữa, vì thế hô to:

- Mày... Mày đứng lại!

Dương Thần cười quái dị xoay người hỏi:

- Sao? Muốn báo thù?

Tề Khải bị ánh mắt Dương Thần lạnh lùng đảo qua, cảm thấy một nỗi khiếp sợ khó hiểu, ý nghĩ đi lên động thủ vừa hiện lên trong đầu nháy mắt biến mất, nghiêng răng nói:

- Tao sẽ báo cảnh sát, mày chờ đấy!

- Tùy mày.

Dương Thần căn bản không quan tâm, đừng nói chỉ là làm Tề Khải ới máu, có khi thật sự đem hấn đánh cho tàn phế, cảnh sát cũng không làm gì mình. Từ lần trước Hoa Vũ ra mặt giải vây, liền có thể nhìn ra thái độ trước mắt của Viêm Hoàng Thiết Lữ. Giai đoạn trước mắt, bọn họ không muốn hành động, cũng không dám hành động, cái này cũng là cục diện mà Dương Thần muốn thấy.

Lưu Minh Ngọc thấy Dương Thần cứ thế đi thẳng, cũng chẳng để ý nhiều nữa, lấy ra 2 tờ một trăm tiền mặt đưa cho giám đốc nhà hàng rồi cũng bước nhanh theo đi ra ngoài.

Các thực khách ở nhà hàng đối với hai người Tề Khải và Vương Duyệt chỉ chỉ trỏ trỏ, phần lớn thì thầm Tề Khải xui xẻo, cũng tò mò đối với thân phận của người vừa đi ra cửa Dương Thần, ở trước mắt nhiều người như vậy mà ngang nhiên đánh người không kiêng nể gì.

Vương Duyệt từ trước đến nay đều thích sĩ diện, nhìn Tề Khải sắc mặt cứ xanh mét nhưng lại không nhúc nhích, một bên gắt giọng:

- Tề Tề! Anh xem người kia căn bản không coi anh ra gì, cục tức này làm sao có thể nhịn được! Nhanh báo cảnh sát đi, anh không phải nói với em, Phó cục trưởng cục cảnh sát khu Tây là bạn bè của ba anh sao! Nhờ ông ta giúp, xử lý đôi gian phu dâm phụ kia!

Tề Khải bị Vương Duyệt kích, cũng bỏ qua mối bận tâm với Dương Thần, hừ lạnh một tiếng, lấy di động ra đánh một cuộc điện thoại.

Rất nhanh, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói vui vẻ ha ha của người trung niên.

-Ha ha, Tề Khải à, nghe ba cháu nói về Trung Hải rồi? Không tồi a, còn nhớ gọi điện thoại cho chú Lư.

- Chú Lư, đừng nói nữa, vừa trở về như vậy, đã bị người ta bắt nạt!

- Cái gì!? Ai dám bắt nạt cháu? Chú Lư làm chủ cho cháu!

Tề Khải cười đắc ý.

- Chú Lư, vừa rồi cháu ở ngay tại nhà hàng ăn Quảng Đông gần đồn cảnh sát của chú ăn cơm, bị một tên không cẩn thận ngáng chân, chuyện này chú nên quản chứ.

- Ăn tim gấu gan báo rồi! Dám ở khu này gây rối, yên tâm, có chú Lư ở đây, Tề Khải a, đem tên của tên kia nói ra, chú lập tức tra xét cho cháu.

Tề Khải nhìn về phía Vương Duyệt, Vương Duyệt lúc đầu đã bắt tay Dương Thần, biết tên Dương Thần, vội vàng nói cho Tề Khải.

Tề Khải nói:

- Tên là Dương Thần, là người của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, chú Lư, cái này là liên quan đến sự an toàn của mọi người dân, người như vậy nên bị bắt vào ngồi tù mười mấy năm!

Ở đầu bên kia Phó cục trưởng Lư cười ha hả nhận lời nhưng không lâu

sau, đột nhiên “A” một tiếng, sau đó liền không có thanh âm gì.

Tề Khải nhíu mày, cảm giác tình huống dường như không tốt.

- Chú Lư, chú Lư? Chú ở đâu? Sao không nói gì? Tra xét chưa chú?

- Tề Khải a... Phó cục trưởng Lư qua hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Vừa về đến Trung Hải, không cần gây chuyện thị phi có một số việc không nghiêm trọng thì cho qua đi người trẻ tuổi không cần xúc động. Lui một bước biển rộng trời cao chuyện này, Chú Lư xem coi như xong nhé.

- Chú Lư! Người không thể như vậy! Vì cái gì đột nhiên bảo cháu coi như xong!?

- Tề Khải a, chú đang cần họp trước cứ như vậy thay ta gửi lời hỏi thăm đến ba cháu a, tạm biệt tạm biệt...

Phó cục trưởng Lư rất nhanh liền cắt đứt điện thoại.

Tề Khải vẻ mặt phẫn uất ném điện thoại di động trên mặt đất.

- Hợp con mẹ nhà ông! Tan tâm rồi còn hợp cái rắm! Lừa trẻ con à?

Tề Khải cắn răng lên tiếng nói.

Vương Duyệt thấy sự việc thất bại vẻ mặt khinh thường nói:

- Xem ra là quan hệ không đủ cứng rồi em còn tưởng nhà anh lợi hại lắm cơ chứ...

- Bốp!!

Tề Khải vung mạnh tay cho Vương Duyệt một cái tát vào mặt đánh cho Vương Duyệt đều trợn tròn mắt.

- Cút xa một chút! Tôi không muốn thấy cô nữa.

Tề Khải chửi xong bỏ lại Vương Duyệt đang đờ người ra, trong cái nhìn soi mói của mọi người, bước nhanh rời đi khỏi nhà hàng.

Gần như đồng thời, Lưu Minh Ngọc chạy khỏi nhà hàng đuổi theo Dương Thần, hai người lên xe của Dương Thần.

Lưu Minh Ngọc vẻ mặt ưu sầu, sốt ruột nói:

- Dương Thần anh quá kích động rồi, Tề Khải nhà bọn họ có quan chức làm chỗ dựa, gã thật có thể kêu cảnh sát tới bắt anh!

Dương Thần như cười như không nhìn Lưu Minh Ngọc, gương mặt trí tuệ quỵên rũ kia giờ phút này tràn đầy lo lắng.

- Minh Ngọc tôi cảm thấy rất vui.

- Cái gì?

Lưu Minh Ngọc khó hiểu.

- Tôi đánh bạn trai của chị, mà chị lại chỉ quan tâm cho tôi, tôi có phải hay không nên đốt pháo ăn mừng.

Dương Thần cười nói.

Lưu Minh Ngọc cúi đầu, buồn bã nói:

- Gã không phải bạn trai tôi, chỉ là tôi ngu ngốc, nhiều năm như vậy phạm sai lầm mà thôi.

Một người phụ nữ xinh đẹp, từ thời đại học đã nghĩ cùng một người đàn

ông bên nhau đến bạch đầu giai lão, cho dù người kia phải đi lính, ở nhà ga nói câu phải đợi anh về, người phụ nữ cũng không từ bỏ tuân thủ theo ước đính đơn giản ấy. Không có văn tự không có giấy tờ thậm chí không có bất luận cái gì làm chứng, người phụ nữ gần như chỉ dựa vào một tia mỏng manh lương tri và hy vọng của con tim, yên lặng đợi chờ, cô đơn vượt qua những tháng ngày tươi đẹp nhất của tuổi thanh xuân.

Nhưng lúc người đàn ông kia không hề báo trước mà xuất hiện, lại nói cho người phụ nữ ấy biết rằng, sự chờ đợi của cô ấy hoàn toàn là một sự nực cười, người đàn ông kia từ trước đến giờ chưa hề thật lòng nghĩ đến cùng cô đoàn tụ, thậm chí còn vì rũ bỏ sạch sẽ trách nhiệm mà không tiếc dùng những lời lẽ ác độc mà thương tổn người phụ nữ kia...

Dương Thần cảm thấy nếu không phải có kinh nghiệm từng trải xã hội phong phú Lưu Minh Ngọc lại bản tính phóng khoáng, chỉ sợ nếu là người khác e rằng giờ phút này đã nghĩ nhảy lầu tự sát.

- Minh Ngọc, cô so với tôi tưởng tượng thì kiên cường hơn nhiều.

Dương Thần thật lòng nói.

Lưu Minh Ngọc buồn bã cười.

- Không kiên cường chẳng lẽ cần tôi tại chỗ đó khóc oà lên sao... Khóc có ích lợi gì, còn không phải làm cho người khác chê cười thêm, làm cho cái dạng đàn bà như Vương Duyệt vui vẻ. Tôi mới không cần ngu như vậy, không phải là bảy, tám năm thời gian thôi sao, tôi vẫn đợi được rất tốt.

Tuy nhiều lời như vậy, nhưng những giọt nước mắt trong suốt vẫn rơi trên hai gò má nõn nà.

Lưu Minh Ngọc lấy ra tờ giấy khô lau đi nín khóc thản nhiên nói:

- Vì chúc mừng tôi rốt cục thoát ra khỏi xiềng xích nhảm chán trói buộc kia, vì cảm tạ anh giúp tôi hung hăng đạp hấn một cước, tôi quyết định mời anh đi uống rượu, cứ thoải mái đi, Dương Thần “lão gia”.

Dương Thần mỉm cười gật đầu, lúc này thật sự không lý do gì cự tuyệt lời thỉnh cầu nho nhỏ của người phụ nữ bị tổn thương này.

Dù sao nhiều năm chờ đợi như vậy khiến Lưu Minh Ngọc gần như không có bạn bè gì tuy rằng đàn ông hăm mộ dung mạo của cô cũng vợ được một đồng nhưng mà bạn bè nam giới chân chính hầu như là không có.

Dương Thần đem xe chạy đến quán rượu gần nhất thoát nhìn quy mô khá lớn cùng với Lưu Minh Ngọc đi vào bên trong quán rượu có những ngọn đèn được cách điệu làm cho u ám hai người chọn một vị trí ở góc gần quầy bar ngồi xuống.

Lưu Minh Ngọc trực tiếp gọi bốn chai Chivas Regal, sau khi rót đầy cho Dương Thần và chính mình, bắt đầu không hề cố kỵ mà uống loại rượu Whisky màu hổ phách kia, giống như uống nước lọc, theo cái miệng phấn xen lẫn mùi hương của người phụ nữ kia từng giọt chảy vào.

Dương Thần cũng không uống thả phanh, một là sợ chính mình tiền sử

đầu óc không tốt, hai là biết cái mà Lưu Minh Ngọc cần chỉ là một người làm bạn khiến cô cảm giác được cũng không phải cô cô độc chỉ có một mình.

Dần dần, hai bình Chivas Regal đã uống hết, Lưu Minh Ngọc kia với con người ngập nước giống như làn sóng thu thủy, nổi lên làn sóng động lòng người, bộ trang phục công sở kia bó sát lấy hình dáng mê người, hiện ra sự mềm mại đầy đặn mê hoặc, dần tới không ít nam nhân trong quán rượu nhìn lại...

Người phụ nữ nhiệt tình nóng bỏng thường bị bó buộc bởi sức hấp dẫn chết người của mình.

Dương Thần nhìn đến Lưu Minh Ngọc dần dần say khướt, cũng không ngăn cản cô, lúc này cho cô một đêm sáng khoái, so với ừ ừ khuyên can thì hữu dụng hơn.

- Dương Thần...

Giọng nói của Lưu Minh Ngọc rất quyến rũ, như nịnh hót. Nghe mà cảm thấy hấp dẫn khác thường.

- Hả?

- Anh biết tại sao tôi luôn dẫn anh đến nhà hàng Quảng Đông đó để ăn không?

Lưu Minh Ngọc nói.

Dương Thần lắc đầu. Điều này hẳn thật sự không biết.

Lưu Minh Ngọc hé miệng cười nói:

- Bởi vì..... Khi còn học đại học, người đó cũng thường xuyên dẫn tôi đến đó ăn. Chúng tôi đã quen nhau ở đó.

Nơi mà vốn rất vui vẻ, nhưng lúc này lại trở thành nơi khiến cô đau lòng.

Dương Thần cầm lấy chai rượu, rót đầy cho Lưu Minh Ngọc, nói:

- Bắt đầu ở nơi đó. Kết thúc ở nơi đó. Quá tuyệt!!

- Đúng vậy.... Quá tuyệt!!

Lưu Minh Ngọc đưa tay cầm lấy chén rượu, nhưng tay không có chút sức lực nào, chén rượu bị cầm trượt trong không trung, liền rơi xuống dưới đất.

“ Choang!!!!”. Tiếng thủy tinh vỡ tan.

Lưu Minh Ngọc ngơ ngác nhìn rượu chảy trên mặt đất, rồi úp mặt xuống bàn, khóc nức nở.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 176

Anh Vẫn Là Anh

Dương Thần lẳng lẳng nhìn Lưu Minh Ngọc úp mặt xuống bàn khóc, ở trong các quán rượu ồn ào náo nhiệt, hình ảnh như vậy không hề lạ.

Trong đô thị cả trai lẫn gái chịu áp lực cuộc sống, đều đòi hỏi 1 cách xả stress.

Dương Thần có điều tò mò, Lưu Minh Ngọc làm sao mà khóc liên tục như vậy, đến khi khách của đối diện bàn đã thay 2 lượt, vẫn cứ ép mặt lên mặt bàn không ngời dậy.

Tào Tuyết Cần nói “Đàn bà được tạo ra từ nước” quả không sai.

- Chị Minh Ngọc, khuya rồi, tôi đưa chị về nhà.

Dương Thần trung cầu ý của Minh Ngọc, thật sự hẳn cũng nên về nhà, vừa mới làm dịu quan hệ với Lâm Nhược Khê, dù sao vẫn không thể đột nhiên đi chơi qua đêm không về.

Cuối cùng Lưu Minh Ngọc ngẩng đầu lên, sung đỏ cả 2 mắt, gắng gượng lơ mơ cười cười:

- Uống thêm 1 ly.

Nói xong Lưu Minh Ngọc tự rót cho mình 1 ly Chivas Regal, sau khi uống cạn 1 hơi loạng choạng đứng dậy, cầm bóp lên:

- Đi thôi!

Dương Thần nhìn thấy chai rượu trên bàn còn dư nửa chai, hay lắm, con gái 1 mình uống 3 chai rượu ngoại gần 40 độ cũng chưa ngã xuống, thảo nào là người thủ lĩnh của Ban quan hệ xã hội.

Tuy nhiên, Lưu Minh Ngọc đi trên đường rõ ràng có phần vất vả làm cho người ta lo lắng nếu không cẩn thận cả người giống như đoá kiêu hoa ngã vẹo xuống.

- Để tôi đỡ chị.

Dương Thần nói chìa tay đỡ lấy cánh tay Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc không từ chối cử chỉ thân mật này, sẵn tiện tìm chỗ dựa, thân mình nhẹ nhàng ngã vào trong lòng Dương Thần, nhắm mắt theo đuôi đi ra quán rượu.

Đi ra bên ngoài, gió đêm sau lập thu thổi vào người lạnh buốt, Lưu Minh Ngọc nắm chặt cổ áo mình, dưới sự dìu đỡ của Dương Thần bước lên xe.

Dương Thần ngồi vào buồng lái, hỏi:

- Chị Minh Ngọc, nhà chị ở đâu?

Lưu Minh Ngọc nhìn mảng đèn trang trí màu đỏ xanh ngoài cửa sổ, thật lâu mới quay đầu lại. Trong bóng tối ánh mắt quay sang nhìn Dương Thần:

- Hiện giờ mấy giờ rồi?

- Mười một giờ tối.

Dương Thần nhìn lên màn hình trên đồng hồ điều khiển xe.

- Đừng đưa tôi về nhà, gần đây tìm 1 khách sạn, về như vậy, ba mẹ tôi sẽ lo lắng.

Lưu Minh Ngọc nói.

Lý do này thật sự không hợp lý, uống say bí tỉ, buổi tối không về nhà chẳng lẽ ba mẹ sẽ không lo lắng?

Dương Thần cũng không nói toẹt ra, đồng thời trong lòng hơi ngạc nhiên, gật đầu đồng ý.

Dương Thần tìm 1 khách sạn 4 sao gần nhất, tên cũng khá tao nhã “Khách sạn Phong Lâm”.

Đậu xe xong, dìu Lưu Minh Ngọc vào đại sảnh, nhân viên phục vụ thấy Lưu Minh Ngọc bước đi lảo đảo trong lòng Dương Thần, vẻ mặt có chút hiểu ra, chuyện như vậy bọn họ gặp nhiều rồi, cũng không thấy lạ.

- Thưa ngài, muốn đặt phòng như thế nào?

Nữ tiếp tân đó hỏi.

Dương Thần suy nghĩ 1 chút, không ý kiến nhìn Lưu Minh Ngọc, nói:

- Phòng đơn được rồi, dành cho vị tiểu thư này.

Vài người phục vụ ở xung quanh trong bụng nghĩ, đúng là keo kiệt! Phải ngủ chung, còn hùng hồn mà chọn phòng rẻ tiền!

Nhưng dù sao cũng không thể nói thẳng là “nếu 2 người muốn làm chuyện ấy hãy chọn giường lớn” những câu nói tốt hơn, chỉ có thể cười tủm tỉm giao cho Dương Thần 1 phòng đơn.

Dương Thần dìu Lưu Minh Ngọc vào thang máy lên lầu, bước vào cái phòng đơn không gian chật hẹp.

Lúc này Lưu Minh Ngọc cơn say đã đến lúc, càng mê mẩn thêm thiếp, cả người gần như dựa hẳn vào người Dương Thần, dựa vào mới không bị ngã xuống.

Dương Thần ôm người con gái thân thể nặng trĩu đã đặt lên trên giường, mở đèn trên đầu giường.

Dưới ánh đèn mờ mờ tối, đôi mắt Lưu Minh Ngọc lim dim, có vài phần say ngà ngà, miệng anh đào nhỏ đang hít thở, thở ra những mùi rượu pha lẫn với mùi cơ thể của phụ nữ thơm ngát, bởi vì tản nhiệt của cơ thể, Dương Thần có thể ngửi được mùi thơm nồng nàn của cơ thể, kích thích tố hormone làm cho người ta say mê.

Dương thần thấy Lưu Minh Ngọc không chịu ngủ, nghĩ vậy, giúp người giúp đến cùng, đến lúc này, để cho cô ấy nghỉ ngơi mới phải.

Vì vậy bước đến sau giường, giúp Lưu Minh Ngọc cởi đôi giày da gót thấp màu đen ra, Lưu Minh Ngọc mặc vớ quần màu da, đầu ngón chân mềm mại, đôi chân bóng láng không tì vết.

Đôi giày cởi ra bởi Dương Thần, đôi chân của Lưu Minh Ngọc co lại, rồi duỗi ra, lộ ra vài phần căng thẳng đáng yêu.

Dương Thần đắp chăn lên đến dưới ngực người Lưu Minh Ngọc, đứng thẳng người, nhìn vào 2 má của Lưu Minh Ngọc, lúc này đã ửng hồng, nghĩ đến tuy say nhưng Lưu Minh Ngọc vẫn có thể cảm nhận được tất cả những gì đang xảy ra.

- Chị Minh Ngọc, tôi về trước, nếu có cần gì hãy gọi điện cho tôi.

Nói xong quay người định rời khỏi.

- Dương Thần....

Lưu Minh Ngọc đột nhiên lên tiếng, yếu ớt nói:

- Đừng đi..... ở lại với tôi được không.... Chỉ đêm nay....

Dương Thần quay người lại, nghĩ tới Lưu Minh Ngọc muốn làm như vậy, ngay từ đầu cô ấy đòi thuê ở khách sạn, đã ý thức được hàm ý của việc này, nhưng thật sự nghe Lưu Minh Ngọc đề nghị việc này, Dương Thần vẫn có vài phần kinh ngạc.

Hình ảnh Lưu Minh Ngọc đối với hắn, vẫn như là chị hai trong văn phòng, đoang trang thùy mỵ, thỉnh thoảng lộ ra một chút kiêu mị trong người phụ nữ đã chín mùi, cô ấy khác với những người như Triệu Hồng Yên và Trương Thái, bình thường ăn mặc khá bảo thủ, ít nói chuyện, phần nhiều nghe những cô gái khác riu ra riu rít, cô ấy chỉ mỉm cười.

Không có nghĩa là Lưu Minh Ngọc thiếu mất sự hấp dẫn của người phụ nữ, ngược lại, tính tình như vậy càng làm cho đàn ông muốn chinh phục, muốn lột ra vẻ bề ngoài kín đáo của cô ấy.

Vì vậy, lúc Lưu Minh Ngọc đề nghị Dương Thần ở lại với cô ấy 1 đêm, Dương Thần rất kinh ngạc, cùng lúc có chút phản kích.

Dương Thần không phải là Liễu Hạ Huệ trong truyền thuyết, với lại trời mới biết người con gái mà Liễu Hạ Huệ ôm trong lòng có đẹp như Lưu Minh Ngọc không, người con gái có sức quyến rũ này đề nghị ở cùng 1 đêm, trong lúc người ta đang trong tình trạng suy sụp, mà mình vẫn từ chối, đối với lập trường của mình và của cô ấy mà nói, đều là sự lựa chọn ngớ ngẩn và không hợp tình người.

Có những việc, giữa nam nữ trưởng thành vừa nhắc thì đã hiểu, đặc biệt là loại sự việc “hợp tác” này.

- Được rồi.

Dương Thần gật đầu:

- Vậy tôi đi tắm rửa trước.

Đôi má vốn đã ửng hồng của Lưu Minh Ngọc càng kiêu diễm xinh đẹp, yếu ớt “ừ” 1 tiếng, quay đầu đi không nói gì nữa.

Dương Thần nhanh nhẹn cởi quần áo ra, chỉ mặc quần lót chạy vào phòng vệ sinh.

Không tới 5 phút, Dương Thần tắm xong đi ra, trên người quấn cái khăn

trắng nửa người, ngồi trên cạnh chiếc giường duy nhất, nhìn Lưu Minh Ngọc cuộn mình giống như con mèo nhỏ cười hỏi:

- Sao không đi tắm?

Lưu Minh Ngọc hít sâu 1 cái, lặng lẽ ngồi dậy, dường như cơn say đã bớt:

- Cậu đợi 1 chút, tôi tắm hơi lâu.

Cái lâu của Lưu Minh Ngọc nói, Dương Thần vẫn đánh giá sai, liên tục suốt nửa tiếng đồng hồ, vẫn cứ ở trong vệ sinh.

Đang lúc Dương Thần đợi đến buồn ngủ, cảm xúc mãnh liệt suýt quay về lúc khởi điểm, cửa phòng tắm mở ra.

Lưu Minh Ngọc đang mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình do khách sạn chuẩn bị, tóc dài ướt rồi bù bù, chậm rãi đi đến đầu giường, 2 tay căng thẳng không tự nhiên để trước ngực, bầu ngực được phóng thích bởi sự đè ép cực kỳ thẳng tắp, 1 khuôn mặt trái xoan trắng mịn, ánh mắt quyến rũ ngượng như cây dương liễu, không dám nhìn thẳng vào Dương Thần.

Nhìn thấy người phụ nữ trước mặt, sự buồn ngủ mới vừa nổi lên lập tức biến mất, sững sờ 1 lúc.

Bình thường tuy Lưu Minh Ngọc đã quyến rũ, vóc dáng thướt tha, nhưng so với người trước mặt khắp cơ thể tỏa ra sự mùi mẫn ngọt ngào của trái đào mật, cũng còn sự chênh lệch không nhỏ!

Hơi thở của Dương Thần hơi nặng nề, lúc này không cần nói thêm lời gì nữa, hẳn rất rõ chính mình nên làm gì, nhanh nhóng đứng dậy, ôm lấy Lưu Minh Ngọc trĩu trệ không dám lên giường.

Lưu Minh Ngọc kêu lên 1 tiếng, đôi môi nóng bỏng của Dương Thần liền chặn lại những tiếng rên rỉ tiếp theo của cô ấy.

Đóa hoa lạnh lẽo bị Dương Thần nắn bóp thành đủ loại hình dạng, 1 đầu lưỡi mạnh mẽ đang quện trong miệng Lưu Minh Ngọc, hai người đều như ngừng thở.

Lưu Minh Ngọc từ trước đến giờ chưa bao giờ cảm nhận được nụ hôn thấm thiết mãnh liệt như vậy, đối với 1 người phụ nữ gần 30 tuổi mà nói, nụ hôn này xem như là muộn, đến nỗi Lưu Minh Ngọc vừa chạm, không dễ dàng cầm lòng buông ra được.

Mãi cho đến nhịp thở khó khăn, như thiếu oxy mà sắc mặt ửng hồng, Dương Thần mới buông ra, đôi môi mỏng manh của Lưu Minh Ngọc đã hơi sưng tấy, ánh mắt mê dại, rơi vào bên trong ái dục của sự mơ màng.

Đôi tay của Dương Thần không nhàn rỗi, sớm đã mở đai lưng áo ngủ của Lưu Minh Ngọc ra, 1 bàn tay che phủ lên đỉnh khá vểnh của Lưu Minh Ngọc, cảm nhận được tính đàn hồi và hoàn mỹ khiến cho Dương Thần ngạc nhiên thán phục của sự tạo hóa thần kỳ của chúa, vòng đo tuyệt nhiên không phải cái nhìn thường ngày có thể phán đoán được, Lưu Minh Ngọc hẳn là gò bó đôi của bầu này, nói cách khác, chỉ duy nhất đôi tuyết lê này cũng đủ khiến cho đám đàn ông điên cuồng.

- Chị Minh Ngọc, chị rất đẹp!

Dương Thần nhin không nổi khen ngợi ra tiếng.

Lưu Minh Ngọc nhắm 2 mắt, vẻ mặt ngượng ngùng, nhưng trong trường hợp này nghe được sự khen ngợi của đàn ông, trong lòng phụ nữ luôn ngọt ngào thích thú.

Dương Thần quyền luyến không rời tay vỗ về từng nấc da thịt nõn nà của Lưu Minh Ngọc, đầu vùi sâu vào giữa 2 đôi, hơi thở thơm ngọt tràn đầy hương thơm ngọt ngào của cô ấy, cảm giác mềm mại nhũn nhụi gọi người muốn ngừng mà không được.

Nhiệt độ cơ thể của Lưu Minh Ngọc bắt đầu nóng lên, máu chảy nhanh, thở nặng nhọc, cơ thể giãy dụa khác thường, phía dưới bắt đầu ướt sũng, cảm giác hơi ngứa.

- Chị Minh Ngọc, chị thật sự muốn.....

Dương Thần kiềm không nổi lại hỏi, tuy biết rằng đã đến lúc này, hỏi những câu này hơi ngốc, nhưng người phụ nữ trước mắt không phải là người có thể tùy tiện quan hệ, cô ấy là đồng nghiệp, là bạn của mình, với sự trân trọng, hẳn muốn nghe được câu trả lời trực tiếp nhất.

Đột nhiên, Lưu Minh Ngọc vươn cánh tay thon dài trắng nõn ra ôm lấy cổ của Dương Thần, ánh mắt mê hồn nói:

- Tôi đã phí rất nhiều tuổi xuân, tôi không thể đợi được nữa, anh là đàn ông người duy nhất không gạt bỏ tôi.... tôi không cần anh phải có trách nhiệm với tôi, chỉ mong lúc tôi cần anh, có thể cho tôi 1 chỗ dựa trong lòng, tôi nay tôi thuộc về anh, sang ngày mai, anh vẫn là anh, tôi vẫn là tôi, được không?

Người ta đã nói vậy rồi mà Dương Thần vẫn còn từ chối thì đúng là quá ngu ngốc rồi.

Dương Thần nhanh chóng lột bỏ chiếc áo ngủ sớm đã bị lôi xộc xệch, sảng khoái tận hưởng mùi thơm cơ thể của Lưu Minh Ngọc, ép sát người hẳn lên hai đùi trắng nõn nà, bắt đầu tấn công vào vùng “thảo nguyên” nhỏ.

Lưu Minh Ngọc nghiêng đầu úp qua vai Dương Thần, hai mắt khép hờ, cơ thể không ngừng run rẩy.

Khi Dương Thần thâm nhập vào “cái động nhỏ” của Lưu Minh Ngọc, cô cuối cùng không chịu được phải hét nhỏ lên một tiếng:

- Á..

Dương Thần đang định dừng lại để Lưu Minh Ngọc kịp thích nghi thì Lưu Minh Ngọc lại giữ người Dương Thần lại:

- Dừng...cứ tiếp đi...

Nói rồi chủ động nhướn người lên, dùng sức ấn một cái, để cậu bé của Dương Thần tiến vào sâu hơn nữa.

Dương Thần thấy kích thích quá đổi, hai mắt hẳn bắt đầu có chút đỏ, trong người bùng lên một cảm giác mãnh liệt như muốn xả hết ra ngoài.

Khi Dương Thần buông Lưu Minh Ngọc ra cũng là lúc Lưu Minh Ngọc mệt lả, nhưng cô vẫn nở một nụ cười nhẹ như một đóa hoa e ấp, đồng thời trên chiếc giường chật hẹp còn lưu lại một vệt máu hồng...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 177

Hôm Qua Và Hôm Nay

Sáng sớm hôm sau, khi trời phương đông trắng hếu, Dương Thần mới tỉnh dậy, nhìn sang đầu giường đã thấy Lưu Minh Ngọc ăn mặc chỉnh tề, chải chuốt mái tóc đen nhánh của mình. Bối cao quần tròn lại thành một búi.

Gặp Dương Thần mình trần ngồi dậy, một Lưu Minh Ngọc được hưởng thụ khoan khoái cũng không còn chút ngượng ngùng, vùng đến bên hất cười nói:

- Lúc trước đọc qua 1 số tạp chí nói rằng, lúc làm chuyện ấy, đàn ông mất sức, đàn bà hưởng thụ, giờ thấy anh ngủ say như vậy, bây giờ tôi mới thật sự cảm thấy điều đó quả là đúng.

- Không đau sao?

Dương Thần với ánh nhìn tinh quái lướt qua phần thân dưới của người phụ nữ, đêm qua điên cuồng không ít.

Lưu Minh Ngọc lắc đầu, đùa giỡn nói:

- Là cô gái già rồi, còn đau gì nữa?

- Tôi thì thích các cô gái già.

Dương Thần với vẻ nghiêm túc nói.

Lưu Minh Ngọc bật cười, phúi phúi tấm chăn:

- Được rồi, dậy mau đi, khách sạn này có buffet sáng, ăn xong rồi thì đi làm.

Khoảng 1 giờ sau, 2 người xuống đến nhà hàng tự chọn ở tầng dưới, nhà hàng tự chọn ở khách sạn Phong Lâm thực đơn phong phú, món ăn Tây Ta đều có không ít.

Dương Thần lấy bốn quả trứng ướp trà, mức 1 to cháo lớn, còn lấy thêm 2 lòng bánh bao, 2 cái màn thầu, 1 mâm rau củ, 1 mâm trái cây, ngẫu nhiên ăn như hổ đói.

Lưu Minh Ngọc chỉ lấy 1 mâm salad, vẫn dùng tương salad HoneyMaster, kiểu ăn điển hình của con gái.

Dương Thần cảm thấy có chút kỳ lạ, nhú mày nói:

- Sáng sớm ăn salad, không đủ năng lượng, cô cũng không cần phải giảm cân, ăn thêm gì nữa đi.

- Tương salad là ngọt, thì có năng lượng, còn nữa, không cần giảm cân, nhưng cũng cần giữ vóc dáng.

Lưu Minh Ngọc nói.

Dương Thần đem 1 quả trứng đã luộc sẵn nhét vào chén của người phụ nữ này:

- Tôi lấy thân phận của người đàn ông đã chạm qua chị, chị cần mập thêm 1 chút nữa.

Mặt của Lưu Minh Ngọc đỏ lên, nhìn trái rồi nhìn phải xác định không có ai nghe được, oán hận nói:

- Cậu nói bậy bạ cái gì, hôm qua đã nói với cậu rồi, sau chuyện này, cậu là cậu, tôi là tôi, đừng ràng buộc đối phương, ngoài đồng nghiệp ra, quan hệ gì cũng không có.

- Tôi và cô hôm qua, và hôm nay có khác nhau không? Tôi hôm qua, và hôm nay, đối với chị mà nói không giống nhau sao? Chị biết chị hiện giờ, và chị hôm qua, đối với tôi mà nói có gì khác không?

Dương Thần nhìn Lưu Minh Ngọc chật vắn.

Lưu Minh Ngọc lặng lẽ cuối đầu xuống, nói không ra lời.

- Có một số việc, không phải nói được thì đều có thể làm được, tôi nghĩ chị không làm được, tôi càng làm không được.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Lưu Minh Ngọc ngẩng đầu lên, cầm cái nĩa màu bạc trên tay, ghim vào quả trứng ướp trà, cầm lên cắn 1 miếng, rồi nói:

- Phục cậu rồi, tôi ăn là được.....

- Vậy là ngoan.

Dương Thần cười cười, mở to miệng cắn một miếng mận tàu.

Chưa ăn được bao lâu, một tiếng nói quen thuộc mang phần kinh ngạc phát ra từ sau lưng của Dương Thần.

- Anh Dương?

Dương Thần quay đầu lại, nhìn người phụ nữ đột nhiên xuất hiện ở nhà hàng, có chút bất ngờ:

- Cô Đường?

Chính là Đường Uyên đã gặp mặt tại vụ án cướp ngân hàng vài ngày trước, chẳng qua là Đường Uyên dường như đã thay đổi kiểu tóc, mái tóc dài uốn lộn kia đã được duỗi thẳng, mềm mại chải ra đằng sau, mặc một bộ vest đen, cổ áo khoét sâu, lộ ra áo ngực màu vàng nhạt bên trong, phong cách ăn mặc thời thượng, hoàn toàn nhìn không ra tuổi thật của cô ấy.

- Thật trùng hợp, cô cũng ở khách sạn này?

Dương Thần hỏi.

Đường Uyên bước lên trước, ánh mắt lướt qua Lưu Minh Ngọc ngồi đối diện Dương Thần, ý nghĩ sâu xa, mỉm cười nói:

- Ông Dương thật là người quan trọng luôn bận rộn, lần trước anh và Mạc tiểu thư đến câu lạc bộ của tôi chơi, chẳng lẽ không phát hiện, tên của khách sạn này và tên câu lạc bộ của tôi giống nhau sao?

Dương Thần giờ mới nhớ ra, câu lạc bộ tư nhân quy mô của Đường Uyên, vẻ bề ngoài hết như “Phong Lâm” sản nghiệp của cô Đường ở khắp mọi nơi, đây là đi làm sao?

Đường Uyển lắc đầu cười:

- Chỉ là sáng nay vừa tới đây xem xét một chút, không ngờ lại gặp anh Dương, không biết cô gái đẹp này là.....

Từ sớm Đường Uyển đã chú ý tới sự xuất hiện của Lưu Minh Ngọc, không nghĩ tới người phụ nữ quý phái dịu dàng này quen biết Dương Thần, cho đến lúc Đường Uyển và Dương Thần cười chào hỏi nhau, Lưu Minh Ngọc mới cảm thấy trong lòng hơi chua xót, dù sao khuôn mặt của Đường Uyển, vóc dáng, so với mình chỉ hơn chứ không kém, đặc biệt là dáng vẻ điệu bộ tao nhã quý phái, nếu không xuất thân từ gia đình nhà giàu tuyệt nhiên không thể có tố chất như vậy.

Thật là con người đào hoa, kết duyên khắp nơi, mà làm cho phụ nữ không thể từ chối.

Nhưng, Lưu Minh Ngọc nghĩ đến mình là người phụ nữ đã có quan hệ nam nữ ngoài hôn nhân với hắn, còn chủ động đòi quan hệ với hắn, cũng liền bình thường trở lại, mặc kệ, từ lâu hắn cũng không phải là của riêng mình, ghen làm gì, nếu ghen thì chỉ có vợ hắn ghen.... Nếu biết người vợ xui xẻo của Dương Thần là sếp của mình, là vị Chủ tịch đáng kính trọng, cô luôn coi là thần tượng thì Lưu Minh Ngọc đoán chừng chắc phải ngất đi thôi.

Nghĩ thông được điểm này, thấy Đường Uyển hỏi đến mình, Lưu Minh Ngọc cười dịu dàng trực tiếp đưa tay ra với Đường Uyển:

- Lưu Minh Ngọc, đồng nghiệp của Dương Thần.

- Rất hân hạnh được gặp chị, Lưu tiểu thư, tôi là Đường Uyển.

Đường Uyển bắt tay tự nhiên.

Dương Thần cảm thấy ánh mắt nhìn nhau của 2 người phụ nữ mang đầy sự đổ kỵ, nhưng là đàn ông thì không thể nhìn rõ cách nghĩ của mỗi người bọn họ.

Sau khi Đường Uyển nói vài lời khách sáo với Lưu Minh Ngọc, thì mới nói với Dương Thần:

- Lần trước còn chưa thật sự cảm ơn anh Dương được, xin anh Dương nể mặt, để Đường Uyển lần sau có thể mời anh dùng bữa.

- À.... Không cần đâu, Đường tiểu thư bận rộn như vậy, hơn nữa chút việc đó có là gì.

Dương Thần cảm giác cùng Đường Uyển không thoải mái, dẫu sao lúc trước cũng do tác hợp không thành, nên bây giờ có chút ám ảnh.

- Đối với anh Dương mà nói, thì không phải chuyện lớn, nhưng đối với Đường Uyển, đó là vấn đề sinh tử, nếu như lúc đó tôi đã bị hại thì bây giờ tôi đã không đứng đây, xin anh Dương đừng từ chối.

Đường Uyển kiên định nói.

Dương Thần khó lòng từ chối, đành phải chấp nhận.

Đường Uyển còn phải tiếp tục công việc xem xét ở khách sạn, cho nên đã đi trước, Dương Thần và Lưu Minh Ngọc ăn sáng xong, cũng trả thẻ và rời

khỏi.

Trên đường đến công ty, mua một đồng hồ ăn sáng, sắp đến công ty, Lưu Minh Ngọc mới hỏi:

- Cậu đã từng cứu mạng Đường tổng?

- Ừ, chỉ đơn giản là đánh vài tên cướp, chẳng có gì to tát cả.

Dương Thần trả lời qua loa.

Anh hùng cứu mỹ nhân? Thường thì những bộ phim đều có những tình tiết này không phải sao? Lưu Minh Ngọc nheo 1 lúc, vẫn nhìn không được hỏi:

- Vị Đường tiểu thư kia và cậu không phải cũng có kiểu quan hệ đó đấy chứ?

- Quan hệ gì?

Dương Thần vừa lái xe vừa quay đầu lại hỏi.

- Thì.... Thì là mối quan hệ giống như chúng ta bây giờ.

Lưu Minh Ngọc nói giọng đầy ngập ngừng.

Dương Thần cười tinh quái:

- Quan hệ của chúng ta à? Tôi còn nhớ trước đó ai kia nói, ngoại trừ đồng nghiệp ra, không được có quan hệ gì khác mà.

Lưu Minh Ngọc bực tức cắn răng nói:

- Không nói thì thôi vậy!

- Đẹp sự tò mò của chị đi, nếu tôi nói đối với phụ nữ như Đường tiểu thư mà không nghĩ gì thì điều đó là không thể, nhưng thật ra chúng tôi cũng chỉ là mối quan hệ quen biết mà thôi.

Lưu Minh Ngọc âm thầm thở dài, người đàn ông này lúc thông minh thì cũng thông minh, lúc trì trệ thì cũng khá ngốc, chẳng lẽ hắn không nhận ra, Đường Uyển đối với hắn, không ở giới hạn “quen biết thôi” sao?

Khi lái xe đến bên trong bãi đỗ xe ở Quốc Tế Ngọc Lôi, vì tránh sự nghi ngờ, gây nên dự luận phiền phức, Dương Thần vẫn là lái xe đến nơi ít người ở tầng cao nhất.

Nhưng đến khi cùng Lưu Minh Ngọc xuống xe, Dương Thần đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, vừa quay đầu lại, cửa thang máy phía xa tòa cao ốc của công ty vừa đóng lại.....

Việc đó cũng chẳng có gì đáng nói, quan trọng ở chỗ phía trong thang máy có một bóng người, như một bức tượng lạnh lùng băng giá – Lâm Nhược Khê.

Dương Thần trợn mắt nhìn cánh cửa thang máy đóng lại, ánh mắt lạnh như băng của Lâm Nhược Khê nhìn hắn làm hắn thấy rùng mình.

Mẹ ơi, hắn cũng đen đủi quá đi chứ! Sao lần nào ăn vụng cũng bị bắt quả tang, lần này đúng lúc hắn và Lưu Minh Ngọc vừa cùng xuống xe nữa chứ.

Lại nghĩ tới việc đêm qua hắn không về nhà, sáng nay lại đi cùng một cô gái, Dương Thần thấy đau đầu, vậy là hai hôm trước vừa dỗ dành Lâm

Nhược Khê đã thành công cốc rồi.

Lưu Minh Ngọc thấy vẻ mặt khổ sở của Dương Thần, nghi hoặc hỏi:

- Sao thế?

Dương Thần lấy lại vẻ mặt bình thường cười đáp:

- Không sao, chủ yếu là lo lắng cho sự phát triển của công ty sau này, nên đang nghĩ về công việc ấy mà, tôi làm việc rất chăm chỉ mà.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 178

Sao Mà Đỡ Nổi

Vốn nghĩ rằng, sau khi phát hiện chuyện mình với Lưu Minh Ngọc, sẽ có trận cuồng phong bão táp. Nhưng thật ra, Dương Thần cảm thấy chính mình cũng không bị sao cả, nguyên nhân rất đơn giản, show diễn giới thiệu thời trang mùa thu chuẩn bị đã lâu của Quốc Tế Ngọc Lôi đã chính thức tổ chức khai mạc, đồng thời còn triển lãm những sản phẩm thời trang và tổ chức các cuộc giao lưu giới thiệu thành quả.

Lâm Nhược Khê bận rộn không có thời gian đếm xỉa đến mình!

Cả phạm vi của trung tâm hội chợ triển lãm Quốc Tế Trung Hải, đầy những quảng cáo với logo của Ngọc Lôi, từng khuôn mặt tươi cười của các cô gái xinh đẹp trong công ty, cho dù là dân chúng, hoặc là nhân viên hay là ông chủ của các công ty đều nhìn không ngớt.

Dương Thần là một nhân viên nhàn nhã nhất trong Ban quan hệ xã hội, dưới tình huống thiếu hụt nguồn nhân lực, chỉ có thể làm 1 cách kiên trì, nhưng mà việc làm cũng khá thoải mái, chỉ cần giúp vài người đẹp thuyết minh về đẹp của các trang phục, thông dịch vài thứ tiếng giữa sự giao lưu hợp tác của những quốc gia, đối với Dương Thần mà nói, chỉ cần nói chuyện bằng miệng là có thể chấp nhận được, huống chi nghe được những chất giọng nước ngoài quen thuộc, có chút hoài niệm.

Cuộc triển lãm đương nhiên là chủ tịch Lâm Nhược Khê bước lên sân khấu phát biểu, mặc bộ vest công sở màu đen, áo sơ-mi trắng, khi Lâm Nhược Khê bước lên sân khấu với bông hồng nhạt cài trước ngực, tiếng vỗ tay và tiếng khâm phục lẫn lộn nhau của cả hội trường, hình thành một bầu không khí kỳ lạ.

Trên thực tế, mặc dù là Chủ tịch Quốc Tế Ngọc Lôi, Lâm Nhược Khê vốn đã nhận được sự chú ý của giới thời thượng, nhưng bởi vì tính cách của bản thân, và tác phong sinh hoạt bảo thủ của cá nhân, đối với thông tin của chủ tịch xinh đẹp này bên ngoài biết được rất ít, lúc trước rất nhiều giải trí truyền thông từng lén lút đưa tin về những sinh hoạt cá nhân của Lâm Nhược Khê, nhưng với thủ đoạn lạnh lùng thẳng tay, người phụ nữ với tài sản tính bằng tỷ này nghe nói đã thẳng tay mua lại những báo chí truyền thông, sát nhập vào mạng lưới kinh doanh và xuất bản thời thượng của Ngọc Lôi.

Từ sau đó, rất ít giới truyền thông nếu chưa được sự đồng ý của Lâm Nhược Khê sẽ không dám truyền tải thông tin của cô ấy, dù sao những tạp chí lá cải trên phương diện của giải trí truyền thông, đều là kinh doanh nhỏ, chịu không nổi sức ép của nhà tư bản, mà với truyền thông cỡ lớn thuộc sở

hữu của nhà nước, mà có ai không biết điều làm mích lòng một nhà tư bản nữ lạnh lùng với một hậu thuẫn khó lường?

Cho nên, đại đa số người ở đây, đều mới nhìn thấy Lâm Nhược Khê lần đầu tiên, đối với vẻ đẹp quyến rũ trên màn hình rộng, mà vẫn đầy vẻ uy nghi.

Ánh mắt hướng về hội trường rộng lớn của Lâm Nhược Khê lạnh lùng như ngày thường, không vì đối phương là khách hàng và đối tác mà trở nên dịu dàng nhưng trong lòng của những người này không có gì bất mãn, dù sao thực lực của người ta trông thấy rõ ràng, nói cách khác, có tiền là trên hết, cho dù rất “lạnh”, cũng lạnh có lý, hướng chi “lạnh” như vậy vẫn đẹp đẽ.

- Hôm nay tôi đứng ở đây, là tôi đảm nhiệm chức Chủ tịch hội đồng quản trị của Quốc Tế Ngọc Lôi, cùng chủ tịch công ty phát biểu đối ngoại lần đầu.

Theo sự yên lặng của cả hội trường, Lâm Nhược Khê bắt đầu cao giọng nói:

- Tôi không phải là người có khiếu ăn nói, cũng không phải là người thích đọc những gì người khác viết ra, cho nên, tôi nói ngắn gọn.

- Công ty những năm vừa qua, tuyệt đại đa số là hợp tác thương mại, ngoài số ít là có tính đàm phán quyết định là do đích thân tôi tham dự, còn lại hầu hết là do Ban quan hệ xã hội đứng ra đàm phán. Rất nhiều đối tác, bao gồm có mặt hoặc vắng mặt, đối với của tác phong cá nhân tôi luôn có thái độ nghi ngờ và suy đoán, cho rằng tôi không tôn trọng giữa sự hợp tác giao lưu của công ty, hôm nay tôi chủ động lên đây để làm sáng tỏ sự hiểu lầm này, sở dĩ tôi không tham dự các hoạt động, chỉ là vì cá tính không thích hợp mà thôi, tôi không có sở trường giao tiếp với người khác, nhưng mỗi hợp đồng chuyển đến tôi đều đích thân thẩm tra nghiêm khắc và cho ý kiến phê duyệt, để có thể đạt đến mức có lợi nhất cho đôi bên, tôi nghĩ những công ty đã từng có kinh nghiệm hợp tác chắc chắn hiểu rõ.

Nếu có ai không hiểu được, có thể lựa chọn chấm dứt sự hợp tác của đôi bên, nhưng nếu vì lý do của cá nhân tôi, quý công ty sẽ phải tổn hại lợi ích của nhiều người, tôi nghĩ sự lựa chọn ấy là không phù hợp với lợi ích của tập thể.

Bây giờ, tôi tuyên bố, hạng mục hợp tác của cuộc triển lãm lần này, như mọi lần, toàn bộ do nhân viên của Ban quan hệ xã hội xử lý, nhân viên của bộ phận thị trường chịu trách nhiệm chịu trách nhiệm hỗ trợ thi hành, do Phó chủ tịch của chúng tôi, Trưởng ban quan hệ xã hội nhiệm kỳ trước Mạc Thiện Ny tiểu thư đảm nhiệm toàn bộ công việc, cảm ơn mọi người.

Lâm Nhược Khê nói xong, cúi chào, bước vào hậu trường, biến mất.

Cuộc phát biểu ngắn ngủi đến nỗi khiến tất cả mọi người chẳng kịp định thần lại, thậm chí không có cơ hội để cho mọi người vỗ tay.

Mãi cho đến Mạc Thiện Ny cười bất đắc dĩ bước lên sân khấu, hướng vào micro ho nhẹ, mọi người dưới mới hiểu ra, hóa ra cuộc phát biểu của Chủ tịch đã kết thúc!

Dương Thần đứng cùng với nhóm người đẹp trong Ban quan hệ xã hội ở trước cửa đại sảnh, nhóm người đẹp kia sau khi xem xong cuộc diễn thuyết “cực cool” của Lâm Nhược Khê, đều lộ vẻ thần sắc say sưa.

Nhìn lại số khách hàng bên trong, không ngờ cũng có không ít người đang vỗ tay ca ngợi, cũng không biết ca ngợi cái gì?

Dương Thần buồn bực, hỏi Trương Thái bên cạnh:

- Này, vậy cũng gọi là diễn thuyết sao? Bọn họ đều ưa thích cô ấy ở cái gì vậy?

Trương Thái lườm hắn một cái:

- Anh không hiểu, sức hấp dẫn của tính cách Lâm tổng đối với bọn tôi chính là như vậy!

- Tôi nghe nói lúc Lâm tổng nhậm chức, chỉ nói một câu trong cuộc họp hội đồng quản trị.

Một bà tám xinh đẹp nói nhỏ.

Những phụ nữ khác đều riu ra riu rít dò hỏi câu nói đó là câu nói nào, cô kia sau khi thỏa mãn lòng kiêu căng thanh giọng nói:

- Tôi cũng là nghe những đàn chị nói, nghe đâu lúc đầu rất nhiều lãnh đạo trong hội đồng quản trị và cốt cán của công ty không thừa nhận năng lực lãnh đạo của cô ấy, cho nên trong cuộc họp chỉ nói một câu “muốn làm thì ở lại, muốn đi thì không tiễn”.

Một đám nhân viên nữ xôn xao một hồi với tiếng thán phục si mê.

Dương Thần rút cuộc hiểu rõ, không thể dùng lối suy nghĩ bình thường mà nghĩ sai phong cách làm việc của Lâm Nhược Khê.

Trong chốc lát, trên sân khấu của hội trường, Mạc Thiện Ny đã bắt đầu diễn thuyết trước tình hình cụ thể, mặc khác những cán bộ viên chức khác cũng bắt đầu bận rộn.

Dương Thần đang muốn chuồn ra ngoài ăn cơm trưa, điện thoại reo lên, mở ra xem, là Lâm Nhược Khê nhắn tin cho mình, hẹn gặp mình ở khách sạn chi nhánh cao cấp gần trung tâm triển lãm.

Đây là lần đầu Lâm Nhược Khê nhắn tin cho mình, trước kia cho dù lạnh nhạt hơn vẫn gọi điện, Dương Thần nghĩ trong bụng, đoán chừng còn chưa hả giận, hoặc là vẫn cứ luôn nín chịu trong lòng không định hả giận.

Nhưng đi dù sao cũng phải đi, thấy không còn sự tình gì, chuồn thẳng, sau khi lái xe đảo một vòng, đến trước cổng khách sạn.

Sau khi đi vào đại sảnh với trang trí lộng lẫy, nhìn thấy Lâm Nhược Khê ngồi trên sofa ở một góc đang đợi mình, nhìn thấy mình đi vào, mới cảm ví da chậm rãi bước đến.

- Hứa Trí Hoành mời ăn liên hoan, mừng hợp tác hội chợ triển lãm thành công, không từ chối được, nên kêu anh đi cùng.

Lâm Nhược Khê nhàn nhạt nói, nghe không ra tâm trạng ra sao.

Đã lâu không có giao tiếp với Hứa Trí Hoành, Dương Thần chút nữa đã

quên mất cái tên đó, người này càng ngày càng không có hậu, lần trước phải sát thủ còn chưa tính, xin lỗi cũng không có, lần này lại mời ăn, vậy không phải cho người ta là kẻ ngốc chứ!

Trầm ngâm một lát, Dương Thần vươn cánh tay, ánh mắt ra hiệu hướng vào Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê do dự, vẫn nắm lấy cánh tay của Dương Thần đi sát vào người, nhưng mặt nhìn ra ngoài, hoàn toàn không nhìn Dương Thần.

Hai người một mạch hướng tới phòng riêng đã đặt trước trên lầu đi tới, Dương Thần hỏi:

- Nhược Khê cục cựa, em cũng là tỷ phú, sao không thuê vài vệ sĩ, nếu bị bắt cóc thì sao?

- Chỉ cần không phô trương, ít ra mặt, không ai biết em là ai, bà nội em chưa từng thuê vệ sĩ, em cũng không thuê.

Lâm Nhược Khê trả lời.

Dương Thần cảm thấy có lý, vỗ vỗ ngực mình nói:

- Yên tâm, ai bắt cóc em, anh đi cứu em về.

Lâm Nhược Khê liếc mắt lạnh lùng nhìn hắn:

- Anh bên ngoài còn có nhiều phụ nữ như vậy, sao mà cứu nổi?

Câu này làm cho Dương Thần ghen hống, đúng là đã đến lúc rồi, vẫn luôn khó chịu đây mà!

Ngượng ngùng cười, Dương Thần chỉ còn cách tạm ngưng chuyện trò, lời nói xuôi tai cũng chỉ có thể đợi người phụ nữ hết giận hờn nói.

Đang lúc đi đến trước cửa phòng riêng, như mọi khi đầu tóc rối bời râu ria xồm xàm, mặc bộ vest thân người dạng chó, đã cười hả hê đứng đợi ở đó, vung tay ra hiệu mời.

- Lâm tiểu thư, Anh Dương, đại thiếu gia chúng tôi chờ đã lâu.

Mao Cầu giả vờ tươi cười nói, ánh mắt nhìn quanh người Dương Thần nói về thích thú.

Dương Thần biết chuyện ở Hongkong chắc chắn có lọt vào tai bọn họ, cho nên Mao Cầu đối với bản lĩnh của mình cảm thấy hứng thú là điều bình thường.

Hai người bước vào trong phòng, Hứa Trí Hoàn đang chỉnh cái tivi LED màn hình lớn, trên màn hình hiện rõ hình ảnh trong hội chợ triển lãm.

- Nhược Khê, Anh Dương, hân hạnh được đón tiếp.

Hứa Trí Hoàn niềm nở đón chào, không một chút ngượng ngùng vì sự xuất hiện của Dương Thần.

Lâm Nhược Khê chỉ gật gật đầu qua loa, và ngồi vào chỗ khách, lẳng lặng nhìn lên hình ảnh trên tivi, tuy rời khỏi trung tâm hội chợ, nhưng Lâm Nhược Khê dường như vẫn quan tâm đến tình hình trong đó.

Hứa Trí Hoàn cũng nắm được sở thích của Lâm Nhược Khê, cũng chưa vội để nhân viên phục vụ lên món ăn, bỏ Dương Thần qua một bên cùng

Lâm Nhược Khê bàn bạc tình hình của hội chợ triển lãm lần này, cùng với hạng mục hợp tác tiếp theo v.... v....

Lâm Nhược Khê nói đến công việc liên chăm chú, cùng Hứa Trí Hoành nói chuyện liên tục.

Bởi vì không thông hiểu về những nghiệp vụ này, Dương Thần chỉ có thể ngồi chờ ra một bên trên ghế, trước tình huống này, Hứa Trí Hoành định xem mình như không khí, có khoảng thời gian không thèm đếm xỉa gì tới mình.

Dương Thần khước miệng khẽ nhếch, bàn tay vỗ thẳng trên mặt bàn:

- Hứa tổng, hai người cứ bàn bạc tiếp, tôi có thể ăn chút đồ ăn vặt? ngồi thật buồn chán.

Hứa Trí Hoành đã từng mắc bẫy Dương Thần, đã bị hấn chọc nên anh ta rất cẩn thận, lễ phép dò hỏi:

- Không biết ngài Dương cần gì?

- Cho một chai rượu vang đỏ thường, với 1 phần trứng cá hồi, chờ hai người bàn việc xong hãy ăn cơm, được không?

Rượu vang và trứng cá hồi cũng chẳng phải là món đắt đỏ gì, rượu chỉ tầm hơn trăm tệ một chai, mà trứng cá hồi tuy có cao cấp hơn một chút nhưng cũng không phải là quá đắt.

- Mời ngài Dương cứ tự nhiên.

Dương Thần đặc ý gọi phục vụ, chỉ vào mấy món trong thực đơn, rồi ngồi chờ với dáng vẻ rất phân khởi.

Lúc này Hứa Trí Hoành cảm thấy có cái gì đó không ổn lắm..

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 179

Em Phải Bảo Vệ Anh!

Không lâu sau, đồ ăn của Dương Thần được mang ra.

Món trứng cá hồi trong đĩa Dương Thần, từng hạt mượt mà no tròn, màu sáng trong veo trong suốt, đến nỗi có chút phiếm vàng óng ánh.

Món trứng cá hồi như vậy tuyệt nhiên không phải loại thường, trứng cá hồi loại thượng hạng thường được gọi là “vàng đen” bởi chính là có đặc điểm như vậy.

Hứa Trí Hoàn rót cuộc ý thức được chính mình sơ sót một điều là không có hỏi Dương Thần ăn loại trứng cá hồi nào.

Trong lòng thấp thỏm không yên, Hứa Trí Hoàn cười hỏi Dương Thần:

- Anh Dương, món trứng cá hồi của anh chọn, xem ra không tồi.

Dương Thần dùng cái thìa múc đưa vào miệng một ngụm lớn, rồi lại nốc vào một ngụm rượu chát, cuốn đầu lưỡi, tỏ ra rất ngon, vừa hưởng thụ nói:

- Đúng vậy, trứng cá hồi trong biển Caxpt, hương vị đúng là có khác, đúng là phải cảm ơn sự tiếp đãi của Hứa tổng, haha....

Cá tầm trong biển Caxpt?

Hứa Trí Hoàn sắc mặt liền tối đi, có vẻ như đã chịu đựng đến cực điểm rồi.

Phải biết rằng, đối với trứng cá hồi thì say mê nhất, ngon nhất theo đánh giá của các chuyên gia người Pháp thì cả thế giới chỉ có ba loại có thể chế biến món trứng cá hồi đạt tiêu chuẩn.

Ba loại cá này là, Beluga, Oscietra và Sevruga, loại Beluga cao cấp nhất, tức là cá tầm trắng, lượng sinh sản cả năm trên toàn thế giới chưa tới một trăm con, hơn nữa cá Beluga phải trên sáu mươi tuổi mới có thể chế biến trứng cá hồi.

Trong đó, cá tầm trắng sinh sản trong biển Caxpt giữa Nga và Iran, thuộc loại quý giá nhất.

Loại trứng cá hồi này, ở ngoài chợ giá trị có thể dễ dàng đạt đến hai trăm đôla mỹ một lạng.

Có nghĩa là, trong lãnh thổ Hoa Hạ, ăn thứ thực phẩm xa xỉ này, tính tổng cộng các loại chi phí gồm thuế, bảo quản, vận chuyển, cái giá mà ăn vào trong miệng một ngụm, so với vàng cũng không có gì khác biệt!

- Anh Dương, anh thật biết cách hưởng thụ cuộc sống....

Hứa Trí Hoàn cố nén trong lòng nhẹ nhàng nói. Nếu như Lâm Nhược Khê không ở bên cạnh, anh ta còn không biết mình có sai Mao Cầu đóng cửa lại, lén hạ cái thang đã nhiều lần khiêu khích mình này hay không!

Hứa Trí Hoành gào thét trong bụng: thằng đáng chết! Lưu manh! Súc sinh! Tiêu tiền mấy chục ngàn tệ chẳng nhằm gì, anh ta cũng không quan tâm, nhưng một mực vì người đàn ông lúc nào cũng là kẻ thù này! Làm sao khiến anh ta không tức giận?

Dương Thần lắc tay:

- Đâu dám đâu dám.... Hứa tổng có muốn một ngum không? Trong đĩa của tôi còn dư lại vài viên!

Mấy.... mấy viên? Hắn làm như là đang ăn đậu phộng à?

Hứa Trí Hoành chút nữa giận phun ra máu, cười miễn cưỡng nói:

- Không cần, anh Dương để dành cho riêng mình đi.

Nói xong không cho Dương Thần có cơ hội nói, đưa tay ra hiệu nhân viên phục vụ “cho món ăn lên! Cho món ăn lên! ”

Trí Hoành phải nhanh ăn xong để cho Dương Thần đi về, bằng không anh ta sợ nhẹn không nổi sẽ móc súng ra.

Lâm Nhược Khê ở bên cạnh nhìn thấy Hứa Trí Hoành tâm trí hơi rối loạn, cùng lúc trên khuôn mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng cảm thấy thoải mái. Dù sao những việc Hứa Trí Hoành đã từng làm, trong lòng cô luôn bài bác cực độ, vì nhu cầu công việc, chỉ có thể bàn bạc một cách bình tĩnh nhã nhặn.

Lâm Nhược Khê được hả giận, ánh mắt nhìn Dương Thần lại hơi dịu đi đôi phần, chỉ cảm thấy nếu Dương Thần có thể đem những ý nghĩ khiêu khích Hứa Trí Hoành mà đặt vào công việc, chắc mình khỏi cần luôn phải đề tâm đến.

Buổi cơm trưa này ăn đặc biệt nhanh, dường như muốn cấp bách tổng khứ hai người ra ngoài, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Chẳng thể đề phòng! Chẳng thể đề phòng! Không cẩn thận lại bị tên vô lại lừa đi mấy chục ngàn tệ rồi!

Ra khỏi khách sạn, Lâm Nhược Khê như trút được gánh nặng:

- Anh làm như vậy thật quá mạo hiểm, Hứa Trí Hoành không phải là hạng người nhát gan, nếu thật sự trở mặt e rằng sự việc sẽ không đơn giản.

- Em đây là lo lắng cho anh?

Dương Thần hỏi.

- Em chỉ không mong muốn anh cứ đem những suy nghĩ của anh đặt vào nơi tìm cách gì để chơi bợ họ mà thôi. Tại sao không thể bình tĩnh để học tập cách quản lý ra sao.

Lâm Nhược Khê sửa lời nói.

Dương Thần nhún vai:

- Anh không phải đã làm một việc đúng sao, dẫu sao việc hợp tác giữa Trường Lâm và Mộ Vân lần này cũng do anh bàn bạc.

Vậy cũng phải, Lâm Nhược Khê nhắc nhở nói:

- Tuần sau nhất Lý Mộ Hoa sẽ đích thân mang người đến Trung Hải, ký

hiệp nghị cuối cùng, đến lúc đó anh là người phụ trách chính, phải có mặt, đừng tùy tiện quá.

- Yên tâm đi, nếu đã hứa với em làm, anh sẽ làm tốt, kế tiếp đi đâu?

Lâm Nhược Khê ngẫm nghĩ một lát:

- Lên xe em, theo em đi một nơi nữa.

Dương Thần không hỏi Lâm Nhược Khê muốn đi đâu, nghĩ đến nơi mà cần mình đi theo, chẳng qua là chỗ ấy cần đến mình che chở.

Không bao lâu, hai người đến tầng trệt của tòa nhà Đế Vương Trung Hải, tòa nhà nổi tiếng là trung tâm chi phí cao, mỗi tầng không phải KTV cao cấp, trung tâm hội nghị, thì là câu lạc bộ hạng sang.

Theo Lâm Nhược Khê cùng bước vào tòa nhà, Dương Thần có thể thấy khắp nơi nhân viên làm việc qua lại trong tòa nhà cũng đều mặc sườn xám, những cô gái trẻ đẹp đáng người thốt tha, hoặc là những thanh niên mặc vest thật cả vạt tuần tú, đủ để thấy tính quan trọng đối với tượng phục vụ.

- Tầng trên cùng ở đây, chúng ta có mở tiệc rượu nhỏ chiêu đãi những đại diện của hạng mục hợp tác lớn, vốn là Thiện Ny đại diện em nhưng bây giờ tranh thủ ra sớm, em cũng cần phải đích thân đến xem xem thì tốt hơn, cho anh đến cùng em, cũng là hy vọng anh sẽ tiếp xúc nhiều hơn với người xuất sắc của những công ty lớn này, sau này đối với anh sẽ giúp ích được không nhỏ.

Lâm Nhược Khê vừa đi vừa giải thích nói:

- Tuần sau việc ký kết thỏa hiệp cũng tổ chức tại đây, để anh quen dần trước.

- Vậy anh vào trong với em là với thân phận gì?

Dương Thần cười hỏi.

Lâm Nhược Khê ngừng một lát, mím môi nhẹ giọng nói:

- Là người chịu trách nhiệm của hạng mục quan trọng, cụ thể anh cũng không cần giải thích nhiều.

Dương Thần thừa biết câu trả lời sẽ như vậy cũng không quá để ý, nếu như Lâm Nhược Khê đột nhiên tuyên bố trước thiên hạ, mình là chồng cô ấy, đó mới là chuyện lạ.

Dù sao quan hệ giữa hai người bọn họ có tiến triển, nhưng những ngang trái ở giữa, thật sự hơi nhiều.

Đi đến trước cửa của hội sở, Dương Thần có chút ngạc nhiên, bởi vì cái tên của hội trường là “Phong Lâm”!

Không phải đây cũng là của Đường Uyển đấy chứ.... Dương Thần thầm nghĩ như vậy, cùng Lâm Nhược Khê đi vào vòng qua vài chỗ chầu cảnh lớn trong nhà có tạo hình tao nhã, đi vào bên trong đại sảnh.

Lúc này đã có vài chục người trong sảnh nâng Champagne, rượu cốc-tai xúm lại trò chuyện từng cụm vuông, nhìn thấy Lâm Nhược Khê bước vào đại sảnh, không ít người lộ vẻ kinh ngạc vui mừng, nhưng đều là những

người từng trải qua sóng gió, không xúm lại ngay, duy chỉ vài người ở gần tiến đến chào hỏi Lâm Nhược Khê, xu nịnh vài câu tán gẫu với chuyện làm ăn.

Sự xuất hiện của Dương Thần không gây sự chú ý của nhiều người, sau khi có vài người chào hỏi bình thường với hắn, đều sẽ tập trung chú ý hướng vào Lâm Nhược Khê, người khó mà xuất hiện trước công chúng.

Đầu bên kia, từ lâu Mạc Thiện Ny đang tiếp đãi khách cũng chú ý tới Dương Thần bước vào hội sở, hơi ngạc nhiên đồng thời nhìn thấy Lâm Nhược Khê cũng có mặt, đành phải tiếp tục cùng khách nói chuyện phiếm, làm như không nhìn thấy.

Dương Thần được nhàn rỗi cũng vui, vừa định tìm một chỗ vắng vẻ ngồi xuống ăn trái cây, lại nhìn thấy Đường Uyên mặc bộ đầm dạ hội hở vai màu đỏ, đen kiều diễm, tỏa sáng bốn phía từ một buồng nhỏ đi ra, vẻ mặt gợi cảm ung dung mỉm cười:

- Anh Dương, mới đây mình lại gặp lại nhau.

Không ít người đều biết Đường Uyên, dù sao Đường Uyên trong vùng Trung Hải có mối quan hệ không thể xem thường, và bản thân lại là người phụ nữ mạnh mẽ có sản nghiệp hùng hậu, còn về phần hậu thuẫn phức tạp cũng làm cho người ta tôn kính mà không thể gần gũi, cho nên lúc phát hiện cô ấy chủ động nói chuyện với một người đàn ông xa lạ, rất nhiều người đều bắt đầu phỏng đoán liệu Dương Thần và Đường Uyên có những bí mật nào đó không thể cho ai biết được hay không.

Lâm Nhược Khê vẫn luôn âm thầm chú ý đến Dương Thần nên khi nhìn thấy cảnh này, hơi nhíu mày.

Dương Thần xem như lý giải được cái gì gọi là có ở khắp mọi nơi, dở khóc dở cười hỏi:

- Đường tiểu thư, cô có thể cho tôi biết rốt cuộc cô có bao nhiêu sản nghiệp không?

Đường Uyên hơi sửng sốt liền cười khanh khách nói:

- Nói thật, tôi cũng không biết tôi có bao nhiêu sản nghiệp, rất nhiều nơi cả năm cũng chưa đến xem lần nào, cho nên không thể cho anh biết, nếu anh Dương cảm thấy luôn gặp mặt tôi mà nhàm chán, Đường Uyên tôi liền tránh đi chỗ khác là được.

- Làm sao như thế được, Đường tiểu thư không nhàm chán khi thấy tôi thì đã mãn nguyện rồi.

Dương Thần cũng biết, mình trong mắt Đường Uyên, phỏng chừng cũng không có gì tốt đẹp.

Đường Uyên hé miệng cười nói:

- Anh Dương, còn nhớ lần trước hứa với tôi cái gì không?

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút:

- Cùng đi ăn cơm?

- Đúng vậy, nhưng anh Dương cũng chưa cho tôi cách liên hệ, lần này chắc sẽ không nói một lời mà rời đi phải không?

Đường Uyên hơi u oán nói.

Dương Thần hơi ngượng ngùng lấy điện thoại di động ra trao đổi số phone với Đường Uyên.

Khách mời trong hội trường thấy cảnh này, cái nhìn nhận xét về Dương Thần tăng lên.

Mạc Thiện Ny còn lại tức giận đến nỗi muốn giậm chân, thằng cha này trước mặt mình và vợ hắn, vậy mà còn muốn cảm dỗ phụ nữ khác! Còn nữa, đột nhiên lúc nào hắn với Đường Uyên đã đi đến mức quan hệ quen biết?

Ánh mắt Lâm Nhược Khê càng lúc không thân thiện, đồng thời cũng đầy vẻ lo lắng.

Là người chủ nhân của hội sở, Đường Uyên chỉ vờ vờ có mặt một chút, không bao lâu thì rời khỏi, trước khi đi còn nhìn vào Dương Thần một ánh mắt hàm chứa ý sâu, hiển nhiên muốn nhắc nhở Dương Thần đừng quên cuộc hẹn.

Đợi đến khi chạng vạng tối, sau khi tiệc chiêu đãi kết thúc, Dương Thần và Lâm Nhược Khê cùng trở lại trong xe, chưa khởi động động cơ, Lâm Nhược Khê cầm tay lái lặng im hồi lâu nói:

- Dương Thần, đừng như thế với Đường Uyên được không?

- Như thế?

Dương Thần lạ lùng hỏi.

Lâm Nhược Khê hít sâu một hơi nhìn vào tay lái, không được tự nhiên mà nói:

- Em thừa nhận không có cách nào tiếp nhận anh ngay, cho nên anh tìm phụ nữ khác ở ngoài, tuy trong lòng em không thoải mái, nhưng em sẽ không ngăn cản anh, tại vì em không có cho, nên không đủ tư cách.

Nhưng.... Đường Uyên không thể, cô ấy không phải như phụ nữ bình thường khác, có thể anh chưa rõ lai lịch của cô ấy, nhưng anh nên nghĩ tại sao một phụ nữ đẹp lúc nào cũng luôn một mình? Hy vọng anh nên nghĩ kĩ, đừng vì cô ấy xinh đẹp mà đối xử như những phụ nữ khác.

Dương Thần mỉm cười:

- Cục cựa, em nghĩ nhiều rồi, anh với Đường Uyên chỉ là quan hệ quen biết bình thường, như em vừa nói, dường như anh trở thành cảm thú suốt ngày chỉ nghĩ đến phụ nữ không bằng.

- Dương Thần!

Lâm Nhược Khê quay mạnh đầu lại, ánh mắt cẩn trọng nhìn vào hắn:

- Cứ như em cầu xin anh, đừng có tiếp xúc với Đường Uyên nữa, nếu không thì..... nếu không thì.....

- Nếu không thì sao?

Dương Thần nhú mày hỏi, chưa từng thấy Lâm Nhược Khê để tâm đến

một phụ nữ như thế, vậy mà vì cô ấy, dùng chữ “cầu xin” tự hạ thấp mình.

Lâm Nhược Khê nói nhỏ:

- Nói cách khác, nếu chẳng may xảy ra chuyện, em khó mà bảo vệ anh....

- Bảo vệ anh?

Dương Thần trong chốc lát hiểu ra:

- Có ý gì?

- Những người phía sau lưng Đường Uyên là không đặc tội nổi, cho dù em lấy Ngọc Lôi làm lá chắn nhưng đối với những người đó, chưa chắc là đối thủ, đến lúc đó nếu vì quan hệ của Đường Uyên mà bọn họ muốn hại anh, em không biết phải làm sao..... cho nên, coi như em cầu xin anh, miễn là anh đi tìm những phụ nữ khác, trong công ty hoặc ngoài công ty cũng được, em cũng có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng anh đừng tìm đến Đường Uyên được không?

Giọng điệu của Lâm Nhược Khê đã mang vẻ cầu xin, bên trong u sầu lo lắng sâu thẳm khiến Dương Thần không khỏi giật mình.

Là một người vợ, để chồng mình đi tìm những phụ nữ khác, cái này cũng đã khiến cho Dương Thần đau đầu, đây là một thái độ buông lỏng nuông chiều, nhưng chẳng phải tại vì không đủ thân mật, không đề ý?

Điều này khiến Dương Thần cảm giác như bị đánh bại, song song đối với Lâm Nhược Khê nói muốn bảo vệ mình lại thấy cảm động sâu sắc.

Từ nhỏ đến lớn, lúc nào cũng đều tự bảo vệ chính mình, hoặc là mình bảo vệ người khác.

Trên thực tế, trong thế giới của Dương Thần, có người có thể bảo vệ hẳn, trên đời này gần như không tồn tại.

Cho nên, từ lúc kết duyên vợ chồng cùng Lâm Nhược Khê, trong tiềm thức của Dương Thần, là nên chính mình phải bảo vệ tốt người phụ nữ này, cho dù người phụ nữ không chịu thừa nhận mình là chồng cô ấy.

Chưa từng có người nói - Em bảo vệ anh.

Nhưng không nghĩ tới trong lòng Lâm Nhược Khê, vẫn luôn là cô ấy bảo vệ hẳn!

Từ cái nhìn của Lâm Nhược Khê, Dương Thần không có tiền, không địa vị, không có quan hệ chỉ là thành phần xã lắng, tuy giỏi đánh nhau, nhưng khó chống lại được số đông, cho nên trong thời khắc quyết định, vẫn cần cô ấy đến giải vây, từ khi mới bắt đầu quen nhau, từ lúc ở sở cảnh sát đem Dương Thần cứu ra, Lâm Nhược Khê vẫn luôn làm vậy.

Hồi tưởng lại những ngày ấy, Lâm Nhược Khê giải quyết cho mình không ít những chuyện phiền phức, đồng thời thúc giục mình học tập để thăng tiến, như vậy không phải là vì mong muốn Dương Thần sẽ bảo vệ mình tốt hơn.

Cô chưa từng thấy Dương Thần mạnh mẽ, Dương Thần cũng không tính đến chuyện làm lộ bộ mặt k tầm thường trước mặt Lâm Nhược Khê, cho nên, giữa 2 bên, đúng là vô thức muốn giúp đỡ, bảo vệ nhau.

Tình yêu giữa nam và nữ, phân làm 3 loại: tình cảm mãnh liệt, tình bạn và trách nhiệm. Thường giữa vợ chồng, yêu nhau ngọt ngào 2 người có thể ở bên nhau, còn có thể bách niên giai lão, chỉ có: “trách nhiệm” 2 chữ này.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê không như vậy, vượt qua giai đoạn ngọt ngào, cũng chẳng yêu nhau mãnh liệt, liền chuyển tới trách nhiệm, đều hy vọng có trách nhiệm với đối phương.

Gần trong gang tấc nhìn thấy dáng vẻ tuyệt sắc lạnh lùng diễm lệ của Lâm Nhược Khê, trong lòng Dương Thần vừa hòa thuận, vui vẻ vừa lo lắng, đồng thời cũng ý thức được trách nhiệm to lớn của mình, mình là đàn ông, dù sao không nên để phụ nữ vì mình mà lo lắng, sợ sệt.

Lấy thuốc lá từ trong túi ra, cũng bất chấp là trong xe có rèm che, tự cho mình thưởng thức từ từ, hút 1 hơi, sương khói lượn lờ, Dương Thần không thay đổi quyết tâm, trịnh trọng nói:

- Nhược Khê, anh đồng ý với em, tuyệt đối sẽ không đem em theo những việc nguy hiểm này nữa, về sau đừng nói cái gì mà bảo vệ anh nữa. Anh đảm bảo, mãi mãi không xảy ra chuyện gì để em phải bảo vệ anh, chỉ có anh bảo vệ em.

- Anh...Anh nhất định không chịu nghe lời em sao?

Lâm Nhược Khê nản lòng nói.

Dương Thần cười, vươn tay vuốt nhẹ khuôn mặt của Lâm Nhược Khê:

- Buổi tối có rảnh không, bà xã, chúng ta hẹn hò đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 180

Thế Giới Kỳ Ảo Của Elise

Sau khi Dương Thần nói hai chữ “hẹn hò”, Lâm Nhược Khê rõ ràng còn chưa kịp phản ứng kịp, lúng túng nhìn Dương Thần, không nói nên lời.

Dương Thần sợ Lâm Nhược Khê không quen, nói như vậy thật là liều lĩnh, vì thế bèn lui sau nói:

- Nhanh quá không thích ứng được sao? Vậy thì tiện thể đi ăn bữa cơm tối cũng được.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng lắc đầu, dịu dàng hỏi:

- Có cần đi thay quần áo không?

- Thay quần áo?

- Hẹn hò thì phải mặc quần áo gì?

Lâm Nhược Khê có chút ngượng ngùng hỏi.

Dương Thần rút cuộc hiểu rồi, không phải không đồng ý, mà là không biết hẹn hò như thế nào, vì thế thoải mái cười nói:

- Không cần thay đâu, như vậy là được rồi, tuy nhiên xe thì phải thay, dù sao là anh hẹn hò với em, không phải em lái xe chở anh đi.

Trong lòng Lâm Nhược Khê thấp thỏm không yên gật đầu, khởi động xe, đem chiếc Bentley màu đỏ một mạch lái đến chỗ đậu xe của Dương Thần, cùng nhau xuống xe, ngồi vào chiếc M3 màu trắng.

- Chúng ta đi đâu?

Lần đầu tiên hẹn hò, Lâm Nhược Khê hơi căng thẳng, giọng điệu yếu ớt.

Dương Thần cảm thấy cực kỳ thú vị, cô vợ lạnh lùng thường ngày đột nhiên trở nên mông lung như nữ sinh lần đầu hẹn hò vậy, làm sao chịu nổi! muốn đưa tay ra nhéo nhéo, nhưng lại sợ cô ấy bỏ đi, gờ ba ngón tay lên nói:

- Cho em ba lựa chọn, đi xem phim, đi shopping, đi công viên thủy cung, muốn đi đâu?

Lâm Nhược Khê mắt sáng ngời, ngẫm nghĩ một chút, có vài phần mong chờ nói:

- Đi công viên thủy cung đi, em vẫn chưa đi xem qua, em thích những con cá cảnh nhiệt đới, rất đẹp.

- Công viên thủy cung vào buổi tối đóng cửa rất sớm, đổi cái khác đi.

Dương Thần nói.

- Vậy..... shopping cũng được, đi xem xem những cửa hàng khác, coi như đi khảo sát.

Lâm Nhược Khê đưa ra lựa chọn tiếp theo.

Dương Thần lắc đầu:

- Đi shopping, mệt chết đi, đừng tưởng anh không biết, phụ nữ bọn em đâm đầu vào đó rồi, là mặc kệ đàn ông sống chết ra sao.

Lông mày của Lâm Nhược Khê dựng lên:

- Vậy đi đâu?

- Đi xem phim, có thể ngồi xem, tốt biết mấy.

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê cắn môi, gắt gọng nói:

- Vậy thì cho em chọn làm gì? Anh thẳng thắn nói là đi xem phim là được còn gì!

Dương Thần nhếch miệng cười cười:

- Đây chẳng phải biểu hiện gia đình dân chủ sao? Anh cho em ba lựa chọn, không ép buộc em ngay lúc đầu chọn rạp chiếu phim? Nếu em không chọn, dù sao phương hướng tay lái cũng nằm trong tay anh, đến cuối cùng chẳng phải do anh quyết định sao? Lãnh đạo là như vậy, em chẳng phải cũng là lãnh đạo sao? Em hiểu mà, dân chủ, dân chủ, haha.....

- Vô lại! Em phải xuống xe, anh tự mình đi hẹn hò đi!

Lâm Nhược Khê lại lạnh lùng trở lại, làm bộ muốn xuống xe.

Dương Thần cười to:

- Muộn rồi!

Câu nói vừa dứt, xe BMW “két” một tiếng, bánh xe ma sát mặt đường, thân xe giống như mũi tên nhọn phóng ra chỗ đậu xe.

Lâm Nhược Khê vừa muốn tháo dây an toàn của mình ra, đã bị một sức lực ở ghế sau giữ lại.

- Điên rồi à! Em phải xuống xe!

- Bà xã em nói cái gì? Anh nghe không thấy!

Dương Thần ha ha cười nói.

Chiếc xe xẹt qua con đường rộng lớn, bị kẹp giữa hai hàng đèn quảng cáo ở hai bên, lưu lại một tia sáng màu đỏ, tiếng động cơ gào thét khiến người đi đường chung quanh đều ghé mắt nhìn theo.

Bởi vì xung xung quanh trung tâm triển lãm rất ít xe, con đường rộng rãi, cho nên tốc độ tăng dần lên, đến cuối cùng dường như đi trên đường cao tốc, tại nhiều khúc đường quanh co, thậm chí Dương Thần còn kéo thẳng tay chơi vài cái lượn lách cơ bản!

- Đồ điên! Dừng lại mau! Dừng lại mau! Đồ điên....!

Cuối cùng Lâm Nhược Khê thét lên, không còn nghĩ đến ngăn cản Dương Thần, mà lo lắng không cẩn thận, xe sẽ đụng vào lan can bảo vệ bên đường, đành hai tay bùm mặt lại, cam chịu mà ngồi tại chỗ, theo quán tính thân xe mà trái phải trên dưới lay động....

Tuy rằng không phải là lần đầu ngồi xe do Dương Thần lái, nhưng Lâm Nhược Khê cảm giác mình và cả linh hồn muốn tách rời ra với cơ thể, cái

cảm giác tốc độ sống chết này, khi xem phim không thể có sự cảm nhận như thực tế.

Mãi cho tới đoạn đường nhiều xe cộ qua lại, Dương Thần mới giảm tốc độ của xe xuống, Lâm Nhược Khê mới từ từ buông hai tay xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Có cảm giác nhịp tim mình nhảy lên cuồn cuộn điên cuồng mà chế ngự được, ngay cả sức lực mà Lâm Nhược Khê muốn nói cũng không có, chỉ nhìn vào hân sâu kín, ánh mắt đó đủ để “bóp chết” Dương Thần.

Dương Thần không để tâm nói:

- Đừng nhìn anh như vậy, anh chỉ là cảm thấy, em đi xe xin như vậy, lại không hưởng thụ cái thú phóng xe bạt mạng, dù sao vẫn hơi tiếc, đang lúc còn trẻ, anh cho em trải nghiệm một chút tốc độ sảng khoái.

- Em không cần sự trải nghiệm điên cuồng này.

Lâm Nhược Khê sắc mặt trắng bệch.

- Cái này không phải trải nghiệm điên cuồng, kỹ thuật lái xe của anh tốt, không phải anh chỉ lái nhanh mà là anh lái nhanh hơn người khác đồng thời so với người khác đều an toàn hơn, nếu người có kỹ thuật lái xe tồi, dù sao lái chậm cỡ nào cũng đụng vào thứ gì khác, đây là anh tự tin, cũng hy vọng em có thể tin tưởng.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê cười châm biếm:

- Một người mà cả bằng lái xe cũng không có lại nói với em rằng kỹ thuật lái xe an toàn hơn mọi người, em phải tin anh ở điểm nào?

- Em xem xem, nữ thí chủ, em lại cố chấp với vẻ bề ngoài rồi, bằng lái xe chẳng qua là tấm giấy, tôi đa là tấm giấy cứng hơn, cái xã hội hiện giờ, người ta tốn mười đến hai mươi năm lấy được tấm bằng học kỹ thuật, đã không thể chứng tỏ trình độ văn hóa thật của con người, thậm chí trong vòng một tháng là có thể lấy được, đó chứng tỏ được cái gì nào?

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê hừ một tiếng, xoay người đi:

- Không tranh luận với anh, anh toàn là ngụy biện.

- Thiện tai, thiện tai, ngụy biện cũng là đạo lý, cái đây so với thuyết tương đối của Einstein đều giống nhau, sao không thể lập luận?

Từ nhỏ đến lớn, chưa có người đàn ông nào nói chuyện trước mặt mình với tính vui đùa thế này, Lâm Nhược Khê trong lòng cảm thấy có chút thú vị, quay đầu lại hỏi:

- Anh muốn làm hòa thượng sao?

Dương Thần một tay cầm lái một tay sờ vào cằm mình:

- Làm hòa thượng cũng được, sự tiếc nuối lớn nhất cả đời của hòa thượng, có lẽ là chỉ xem qua thân thể của ni cô, chưa xem qua thân thể của phụ nữ, anh xem qua thân thể của phụ nữ, bây giờ đi xem thân thể của ni cô, cũng là

mãn nguyện rồi.

Lâm Nhược Khê nghĩ rất lâu mới hiểu rõ ra hàm ý trong đó, trong nháy mắt, mặt như ánh ban mai, thốt ra tiếng “lưu manh” sau đó không thềm đề ý đến hẳn.

Đến trước bãi đỗ xe phía ngoài cửa rạp chiếu phim ở Trung Hải, Lâm Nhược Khê lấy điện thoại ra hỏi Dương Thần:

- Coi phim gì, em kêu Ngô Nguyệt đặt phòng.

- Đặt phòng?

Dương Thần nghi ngờ:

- Đặt phòng gì?

- Xem phim không cần phải đặt phòng?

Lâm Nhược Khê hỏi ngược.

Sau khi Dương Thần hỏi tỉ mỉ mới hiểu ra, hóa ra từ trước Lâm Nhược Khê xem phim đều là đặt phòng VIP riêng biệt ở lầu một của rạp, vả lại đều do Ngô Nguyệt đặt vé trước cho cô ấy, chỉ cần xuất trình chứng minh thư thì sẽ có người chuyên trách hướng dẫn đi vào.

Thì ra cô ấy chưa một lần nào vào xem phim như mọi người bình thường.

- Không cần đâu, xuống xe đi, qua đó chọn phim, rồi anh đi mua vé, đặt phòng VIP làm gì, ngồi trên lầu nhìn xuống xem đầu người hay xem phim?

Dương Thần vừa cười vừa nói.

Lâm Nhược Khê có chút không quen đi theo sau Dương Thần.

Xung quanh người đi đường tới lui đại đa số là từng đôi trai gái trẻ đến xem phim, bầu không khí ồn ào như vậy, Lâm Nhược Khê cảm thấy mọi thứ đều mới lạ.

Đi đến quầy bán vé trước cửa rạp, hai bên là những tấm áp-phích từng bộ phim, Dương Thần bĩu môi:

- Chọn đi, thích xem phim gì?

Lâm Nhược Khê nhìn qua nhìn lại, đôi mắt dừng trước tấm áp-phích “Thế giới kỳ ảo của Elise” rất lâu mà không muốn dời đi, nhìn qua những tấm khác lắc đầu nói:

- Sao cũng được, anh chọn đi.

Dương Thần cười thầm trong lòng, xem ra thích lại không dám nói, sợ mình chế giễu “cô học trò nhỏ” giả bộ trầm ngâm một chút nói:

- Vậy xem “Elise” đi, thấy áp-phích khá đẹp.

- Được.

Lâm Nhược Khê liền đồng ý mỉm cười vui vẻ.

Dương Thần bốn cợt nhìn cô một cái, Lâm Nhược Khê biết được đã lộ ra ý nghĩ trong lòng, bèn đỏ mặt quay đầu đi.

Đợi Dương Thần mua hai vé hạng thường xong, hai người bước vào trong rạp, xung quanh đại sảnh có không ít quầy bán thức uống và bắp rang, Dương Thần mua hai túi bắp rang và hai ly nước cam mới đi vào xem phim.

Lâm Nhược Khê ngồi trên ghế hạng thường, vị trí ở giữa rạp chiếu, nhìn thấy xung quanh không ít thanh niên nam nữ, cùng chờ đợi chiếu phim bắt đầu, xung quanh là những âm thanh nói chuyện thì thầm.

Một thùng giấy bắp rang đưa đến trước mặt mình, Lâm Nhược Khê quay đầu lại, trong bóng tối Dương Thần đang nhìn cô ấy:

- Cầm lấy, bữa ăn chiều không ăn, giờ ăn lót bụng.
- Không cần, trước kia em cũng không ăn.

Lâm Nhược Khê nhỏ giọng nói.

- Bà xã đại nhân, nể mặt anh được không?

Dương Thần như dụ con nít mà nói.

Lâm Nhược Khê phồng miệng, cầm lấy bắp rang, lấy một cục cho vào miệng, thơm ngọt, giòn giòn, đã rất nhiều năm không có ăn thứ này, Lâm Nhược Khê không kiềm nổi lại ăn thêm vài cục.

Dương Thần nhìn cô ấy ăn ngon lành, đem ly nước cam để cạnh ghế ngồi:

- Nếu khô miệng, hãy uống chút nước cam, đừng để mắc nghẹn.

Lâm Nhược Khê trong lòng âm áp nhẹ nhẹ, vé giá rẻ, chỗ ngồi giá rẻ, quà vặt và thức uống giá rẻ, môi trường xung quanh ồn ào như vậy, những thứ này, gần như trong quá khứ cô ấy chưa từng nghĩ đến đích thân trải nghiệm, mà lại tình cảm như thế này, so với cô nghĩ thú vị hơn nhiều.

Là tại vì mình cảm thấy mới mẻ, đặc biệt, hoặc là vì có người cùng xem phim với mình?

Lâm Nhược Khê vừa mân mê ống hút, vừa uống nước cam, đang tự mình đắm chìm trong một mảnh trải nghiệm khác, trên màn ảnh rộng “Thế giới kỳ ảo của Elise” đã bắt đầu.

Nhìn thấy trong phim Elise ở trong thế giới kỳ ảo, những chặng đường hấp dẫn như thật như mơ.

“Có 1 loại bệnh như vậy, gọi là hội chứng Elise, dường như đeo kính vào sẽ là những ảo ảnh, mỗi ngày là 1 thế giới cổ tích, là 1 loại vừa thần kì vừa khiến cho người ta thương tâm.

Tôi tuyệt đối là mắc phải cái bệnh này, nói cách khác vì sao thời gian cùng với người đàn ông tôi tệ kia không đúng chút nào, đều biến thành đồng thoại sao?”

Đoạn thoại này, Lâm Nhược Khê vẫn nhớ trong lòng, còn chưa từng có nhận thức, tình cảnh này, lại lặng yên trong lòng.

Suy nghĩ miên man, 2 má nóng lên đỏ bừng...

Mắc cỡ chết đi được, từ khi nào mình bắt đầu trở nên như vậy, không biết xấu hổ, không thấy buồn nôn, những lời như vậy cũng có thể nghĩ ra được...

Nhưng không kiềm được nữa, ngẫu nhiên nhìn sang người bên cạnh. Vừa liếc mắt 1 cái. Đầu lại lập tức cúi xuống.

Bà xã mình không sao chứ? Sao mặt lại đỏ như vậy? Sốt chẳng?

Trong bóng tối, Dương Thần có để ý tới sự kì lạ của Lâm Nhược Khê,

nghi ngờ trong đầu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 181

Anh Giải Quyết Giúp Em

Khi bộ phim kết thúc, đèn trong phòng chiếu được bật trở lại, mọi người lần lượt rời đi, nhón nháo bước về phía cửa.

Dương Thần quay đầu lại nhìn, phát hiện ra Lâm Nhược Khê đã ăn hết cả bịch bỏng ngô, chẳng chừa lại hạt nào, không kìm nổi cười nói:

- Đúng là ngoài sức tưởng tượng của anh.

Lâm Nhược Khê hiểu ý của hắn, cô cũng không biết là mình ăn hết từ lúc nào, đỏ mặt giải thích:

- Tại tôi thấy anh không ăn, sợ lãng phí thôi.

- Ai nói là anh không ăn, là anh để cho em ăn, anh cũng chưa ăn tối mà.

Dương Thần nói.

- Vậy đi ăn tối không?

Lâm Nhược Khê hỏi, có phần ý tứ.

- Ăn chứ, em muốn ăn cái gì?

Lâm Nhược Khê len lén nhìn, rồi nói nhỏ:

- Ăn bánh ngọt được không?

Dương Thần rên rỉ, vợ mình thích ăn bỏng ngô nếp đã đủ vô lý lắm rồi, không ngờ buổi tối còn thích ăn bánh ga tô mà nữ sinh hay ăn.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần không có ý trả lời, cảm thấy ý kiến mà mình lấy hết dũng khí để đưa ra không được đồng ý, cảm thấy có chút thất vọng nói:

- Tôi chỉ tiện miệng nói thế thôi, anh muốn ăn cơm hay món khác cũng được.

- Vậy ăn bánh ngọt đi, anh nhớ đối diện rạp chiếu phim có một tiệm Starbucks, mặc dù chỉ là một chuỗi các nhà hàng cà phê rất bình thường, nhưng có đồ ăn nhanh, anh nghĩ em cũng chưa từng vào đó ăn đâu.

Lâm Nhược Khê vừa cảm thấy có chút thất vọng thì bây giờ mắt lại sáng lên, vui mừng từ tận trong đáy lòng, gật đầu lia lịa.

Là một trong những chuỗi cửa hàng cà phê bình thường nhất của thương hiệu nổi tiếng toàn cầu, Starbucks đích thị là sự lựa chọn bình dân, nhưng ở Trung Quốc, dường như không ít người đều nghĩ rằng nó là nơi xa hoa đắt đỏ, đây cũng được coi là một hiện tượng kỳ lạ.

Đối với những thương hiệu nổi tiếng Lâm Nhược Khê nghiên cứu rất nhiều nên từ nhỏ đã biết, nhưng do vấn đề thân phận nên cũng chưa vào lần nào, nên Dương Thần đề nghị đi Starbucks cô rất vui mừng gật đầu đồng ý.

Hai người đi ra khỏi rạp chiếu phim, trong cơn gió đêm, đi về hướng tiệm

cà phê Starbucks ở phía đối diện.

Lâm Nhược Khê mặc chiếc váy ban ngày đi làm ở công ty thời trang, mái tóc được thả ra, đón gió nhảy múa, gương mặt mĩ miều, từ nhỏ đã mang khí chất lạnh lùng, trong chớp mắt xuất hiện đã thu hút được biết bao ánh mắt dõi theo.

Những cái nhìn chăm chú như vậy, Lâm Nhược Khê từ nhỏ đến lớn đã quen rồi, nhưng Dương Thần bên cạnh cô thì lại cảm thấy có chút không thoải mái, dù sao thì người phụ nữ của mình mà để cho người khác nhìn như vậy, cứ như mỡ để miệng mèo, rất khổ sở.

Nhưng dù sao cũng không còn cách nào khác, Dương Thần cảm thấy, nếu là mình và Mạc Thiện Ny, Lưu Minh Ngọc cùng đi dạo phố, bọn họ chắc cũng có người thích nhìn Mạc Thiện Ny, có người thích nhìn Lưu Minh Ngọc, mỗi người một vẻ, đều phù hợp với đa số khẩu vị của nhiều người.

Nhưng, nếu để Lâm Nhược Khê đứng giữa hai người họ, tất cả mọi người đều sẽ chỉ quan tâm đến Lâm Nhược Khê, điều này không thể hiện là Mạc Thiện Ny bọn họ không đẹp, chỉ là có những người, trời sinh đã có khí chất hơn người.

Những chiếc đèn neon bên đường và những chiếc đèn pha lóe ra từ những chiếc xe đi trên đường, khiến cho cả thành phố Trung Hải biến thành một màu đỏ tía.

Đi đến đâu cũng là tiếng người huyên náo, điều này đối với Lâm Nhược Khê mà nói thì không giống với ngày bình thường, bởi vì không phải một mình cô đơn xuất hiện trên góc phố nhỏ, bên cạnh còn có một người bầu bạn.

Đột nhiên, lúc qua đường, Lâm Nhược Khê cảm thấy có một bàn tay ấm nóng cầm lấy bàn tay trái của mình.

Thô, dày, nóng và cứng, khiến cho trái tim của Lâm Nhược Khê lập tức đập nhanh.

Nhìn về phía Dương Thần, liền thấy Dương Thần đang nháy mắt với mình.

- Sang đường thì phải để tâm vào.

- Đây là đường dành cho người đi bộ,

Lâm Nhược Khê không quen lắm, nhưng cũng không gạt tay ra.

- Hẹn hò thì phải nắm tay.

Dương Thần cười cười nói.

Lâm Nhược Khê mím môi, cúi đầu nhìn đường, không nói năng gì nữa.

Nắm tay, sau khi bước vào Starbucks, Lâm Nhược Khê tò mò nhìn xung quanh, cho dù chưa đến bao giờ, đến quầy, gọi một phần bánh kem dâu và một tách mocha nóng, Dương Thần gọi một tách cà phê nguyên vị Mỹ lạnh và hai phần bánh chocolate.

Bởi vì lúc này cũng không có ai, nên đồ được bung lên rất nhanh, hai

người cầm cà phê và bánh ngọt đến một chiếc bàn gần cửa sổ ngôi, vừa ngắm cảnh đêm ngoài phố, vừa từ từ thưởng thức.

Trong quán cà phê đang phát tiếng sáo du dương của Cynon, giai điệu nhẹ nhàng khiến cho thể xác và tinh thần của con người ta thả lỏng theo.

Lâm Nhược Khê ăn bánh kem dâu rất chậm, từng miếng từng miếng nhỏ một, nhìn cách bố trí trong quán cà phê, hỏi Dương Thần:

- Anh có biết Starbucks được hình thành như thế nào không?

Dương Thần đang dùng cái thìa to để giải quyết bánh ngọt:

- Không biết, có gì đặc biệt sao?

- Tôi đã xem tự truyện của Howard Schulz người sáng lập ra Starbucks, bên trong có kể về một câu chuyện liên quan đến việc sáng lập ra Starbucks,

Lâm Nhược Khê nhỏ giọng nói:

- Lúc Howard Schulz tiên sinh còn nhỏ, cha thất nghiệp, gia đình rất nghèo, để cha vui lòng, trong dịp lễ giáng sinh, ông ấy đã ăn cắp một hộp cà phê trong cửa hàng tạp hóa, người cha lúc đấy rất vui mừng, nhưng, cuối cùng bị chủ cửa hàng tạp hóa đến đòi tiền Howard Schulz bị đánh cho một trận. Sau đó, quan hệ cha con của họ không còn tốt như trước nữa.

Dương Thần buông thìa, nhìn Lâm Nhược Khê đang trầm tư suy nghĩ, biết cô có lẽ nghĩ đến gia đình của mình, người cha đã phát điên của mình, không khỏi chăm chú ngồi nghe.

Schulz tiên sinh lúc đó đã thê, mình phải có tiền để mua được loại cà phê tốt nhất, chứng minh cho cha thấy. Vì thế ông ấy luôn luôn nỗ lực học tập, gặp lúc khó khăn nhất, dùng kĩ thuật bóng bầu dục để lấy được học bổng, vào đại học, cứ thế trở thành chủ công ty lớn nổi tiếng khắp thế giới, mỗi tháng kiếm được đến hơn bảy mươi nghìn đô la.

Sau khi ông ấy thành công, ông ấy mua loại cà phê đậu tốt nhất của Brazil cho cha ông, còn nói với cha, đây là vì hộp cà phê bị đánh của nhiều năm trước, chứng minh cho cha xem. Cha ông ấy lúc đấy mới hỏi:

- Con làm nhiều điều vậy chỉ vì một chuyện vô vị như vậy sao?

Schulz tiên sinh rất phần nộ, sau này luôn coi cha ông là người xa lạ, thậm chí trực tiếp nói với người khác, cha ông chết rồi.

Mãi cho đến khi cha ông chết, Schulz tiên sinh luôn cự tuyệt chuyện về thăm hỏi gia đình, cho đến một ngày, ông ấy phân loại những di vật của cha ông, phát hiện ra cái hộp cà phê mà ông đánh cắp nhiều năm trước để tặng cho cha, ông phát hiện, cha ông vẫn luôn giữ gìn nó một cách nguyên vẹn, vẫn luôn cất giữ hồi ức quý giá đó.

Khi đó ông ấy rất hối hận, rất đau khổ, bởi vì ông ấy còn nhìn thấy trong hộp một bức thư nhà nát, bức thư viết rằng, ước mơ lớn nhất của Schulz tiên sinh là có một quán cà phê ấm áp, có thể xay cà phê cho vợ con, nhưng đáng tiếc ông ấy bất lực, không thể biến nguyện vọng này thành hiện thực, ngoài việc đánh con ra, thực tế không nghĩ ra được cách gì có thể khiến cho

con cái thực sự biết đến sự tồn tại của người cha như ông.

Cho nên, Schulz tiên sinh và vợ ông đã cùng nhau thành lập Starbucks, và phát triển đến ngày hôm nay.

- Nhớ đến cha của em à?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê gật đầu:

- Ngày trước tôi luôn mong rằng cha của tôi sẽ giống như cha của Schulz tiên sinh, mặc dù đôi xử với tôi không tốt, nhưng trong lòng ông ấy luôn yêu thương tôi. Nhưng mà... Cuối cùng hi vọng và thực tại thì không giống nhau.

Dương Thần biết rằng đây đơn giản cũng là một hồi chuông cảnh báo cho mình, nhẹ giọng nói:

- Hóa ra là vẫn còn một câu chuyện như vậy nữa, xem ra em mua nhiều sách như vậy, đúng là đều đã xem hết rồi.

Lâm Nhược Khê lườm hắc một cái:

- Anh nghĩ rằng tôi mua về rồi xé làm giấy dán tường à?

- Ha ha

Dương Thần cười:

- Yên tâm đi sau này anh nhất định sẽ là một người cha có năng lực, xay cà phê cho vợ cho con thì chắc sẽ làm được.

Lâm Nhược Khê sắc mặt đỏ ửng, mặc dù trong đầu cũng hi vọng Dương Thần tận tâm cố gắng, nhưng lại không thừa nhận:

- Ai cần anh xay chứ, em đồng ý sinh con cho anh lúc nào?

Dương Thần bốn cọt hỏi lại:

- Anh có nói em là vợ, nhưng con là do em sinh sao? Không chừng qua đợt này em không cần anh nữa, anh lại đổi vợ khác, em nghĩ xa quá rồi đấy.

- Anh... anh nói linh tinh, cẩn thận tôi hắt nước vào người anh bây giờ!

Lâm Nhược Khê thở hổn hển, trừng mắt lên nhìn Dương Thần, cầm lấy tách mocha nóng trên bàn, đứng phắt dậy, làm bộ hắt nước về phía Dương Thần.

Dương Thần biết mặc dù chỉ là dọa mình thôi, nhưng vẫn lấy tay ôm ngực co rúm người về phía sau:

- Có nóng giận thì cũng đừng hắt nước lên quần áo của anh! Thay không kịp đâu!

- Vô lại... Lưu manh...

Lâm Nhược Khê nghiêng răng, thu lại tách cà phê, rồi uống một ngụm cà phê nóng.

Trên mặt của mocha, còn có một tầng bơ màu trắng ngà, Lâm Nhược Khê thuận miệng uống một ngụm, bơ lập tức dính vào môi cô hiện lên một đường cong rõ ràng.

Dương Thần nhìn thấy đường cong trắng ngà đấy, không kìm được thở dài nói:

- Nhìn đi, nhìn đi...

Phụ nữ các em sao lại thích như vậy chứ, lúc đi cùng phụ nữ với nhau thì sạch sẽ, đi cùng chồng thì lại thích môi dính bơ cơ, còn giả bộ không biết gì cả à?

Lâm Nhược Khê ý thức được rằng môi đang dính cái gì đó, lè lưỡi ra liếm thì ngại, vì thế muốn lau nó đi, nhưng trên bàn không có khăn giấy, định lục tìm trong túi.

- Đừng có quay đi, không phải phiền phức như vậy, để anh giúp em giải quyết,

Dương Thần nói, rướn người qua, kề sát vào khuôn mặt hoàn mỹ của Lâm Nhược Khê.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, Lâm Nhược Khê dần dần ý thức được Dương Thần muốn làm gì, trừng đôi mắt trong veo, trong lúc tinh thần bất loạn, dường như cả thế giới đều là một màu trắng.

Rót cuộc môi của Dương Thần cũng hôn tới đôi môi đầy bơ của Lâm Nhược Khê, man mát, mềm mềm, có vị sữa.

Giống như sấm động giữa trời xuân, Lâm Nhược Khê ngây người ra.

Mãi cho đến khi Dương Thần ngồi về chỗ cũ, Lâm Nhược Khê vẫn lúng túng ngồi xuống đó, không biết phải làm gì.

Dương Thần cảm thấy bộ dạng của cô gái này rất đáng yêu:

- Sao thế, là vì anh thấy nếu dùng khăn giấy thì sẽ tiêu hao bột gỗ, hủy hoại môi trường, lẽ nào muốn anh dùng áo sao? Cái này là em mua cho anh, anh không nỡ chùi.

Lâm Nhược Khê đã kịp phản ứng lại, chính mình cũng không ngờ lại đứng trơ mắt ra cho hắn hôn, mặc dù trên danh nghĩa thì hắn là chồng mình, như vậy cũng không coi như là bị chiếm hữu một cách tùy tiện, nhưng dù sao cũng là hôn mà.

Lần đầu tiên của mình cũng đã cho hắn rồi, cũng trong lúc mơ mơ màng màng, hai người căn bản là không có cảm giác gì, nhưng bây giờ, có thể cảm nhận được một cách rõ ràng hơi thở của nhau, nhiệt độ của nhau...

Nghĩ đến đây, đôi mắt kiều diễm ướt át của Lâm Nhược Khê rung rung đến nơi:

- Sau này không được như thế này nữa, còn nữa, quần áo là do tôi sai người đi mua, tôi còn lâu mới đi mua cho anh.

- Tình cảnh lãng mạn như thế này, đã bị em người không có cảm xúc gì hét phá hỏng rồi đây, giả bộ là em mua thì có chết ai?

Dương Thần cười bất đắc dĩ nói.

- Nói ít đi mau ăn cơm đi.

- Đây là bánh ngọt...

- Vậy mau ăn bánh ngọt đi.

Lâm Nhược Khê cúi đầu xuống, những vết ửng hồng trên má không thể

dầu đi đâu được, cô bắt đầu ăn nhanh hơn, cứ như là có thù với cái bánh vậy, nhưng mỗi một miếng, lại cảm thấy hình như có thêm chút mật ở trong bánh vậy, vị ngọt ngậy sao lại nhiều như vậy nhỉ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 182

Theo Em Về Nhà

Đến cuối tuần, triển lãm mùa thu của Ngọc Lôi cũng kết thúc viên mãn.

Theo lý thuyết mà nói thì mọi người đều nhàn rỗi hơn một chút, nhưng sau buổi tối hôn trộm Lâm Nhược Khê thành công, Lâm Nhược Khê tránh Dương Thần như tránh hổ, đến mở mắt nhìn cũng không dám, ngày nào cũng vội vã ăn cơm, rồi trốn vào phòng làm việc.

Dương Thần cũng rất bất lực với chuyện này, ai mà biết được rằng da mặt bà xã lại mỏng như cánh ve như vậy chứ, sớm biết như vậy thì đã hôn rồi, cố hôn thêm mấy lần luôn, đỡ phải lo được lo mất như thế này.

Hai ngày nghỉ nhàn nhã qua đi, Lý Mộ Hoa đem người từ HongKong cuối cùng cũng đã đến Trung Hải, thời gian đến là buổi chiều.

Theo tiến trình giao ước, lúc chạng vạng tối, chủ tịch của ba công ty cùng đi tới họp kín tại hội trường của tòa nhà Đế Vương, tiến hành quyết định cuối cùng.

Người đi sân bay đón Lý Mộ Hoa chính là Dương Thần, Dương Thần mặc âu phục, đeo cà vạt, đứng trong sân bay hút thuốc, kết quả là bị nhân viên sân bay đuổi ra ngoài.

Cuối cùng, vẫn là Lý Mộ Hoa dùng điện thoại liên lạc, mới gặp được Dương Thần ở bên ngoài.

Những tên vệ sĩ của Lý Mộ Hoa đều cảm thấy rất phẫn nộ, cho rằng như vậy là không tôn trọng Lý Mộ Hoa, nhưng Lý Mộ Hoa lại cười vui vẻ, bởi anh ta rất hiểu, Dương Thần đối với anh ta rất tùy ý, điều này chứng tỏ không có hoài nghi hay đề phòng anh ta bất cứ điều gì. Nếu như Dương Thần đột nhiên đối với anh ta quá lịch sự, thì anh ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên mất, còn đâu cuộc sống bình yên nữa.

- Dương tiên sinh, nhiều ngày không gặp, vẫn phong độ như vậy.

Lý Mộ Hoa nhanh nhẩu chìa tay về phía Dương Thần.

Dương Thần xoa xoa tay vào quần, rồi mới bắt tay với Lý Mộ Hoa,

- Ngại quá, buổi sáng ăn bánh rán vẫn còn dính dầu mỡ, nhưng tôi nghĩ chắc Lý Lão Nhị chắc cũng không để ý đâu nhỉ.

Lý Mộ Hoa miễn cưỡng cười, đứng trước mặt mọi người mà gọi tôi là “Lý Lão Nhị” cái “văn hóa thứ hai” này mà ở Đại Lục thì xem ra không phải là chuyện tốt lành gì.

Sau khi chào hỏi qua loa, Dương Thần dẫn đoàn người lên năm chiếc xe Mercedes-Benz S600 màu đen do Ngọc Lôi phái đến, nhân viên của Mộ Vân và mấy tên vệ sĩ, chắc cũng phải cần chừng này xe.

Lâm Nhược Khê còn chưa lái được hết những chiếc xe sang trọng của mình, những chiếc xe chuyên dụng sang trọng lịch sự của công ty, đương nhiên là không thể thiếu, ngày trước lúc Lâm Nhược Khê thuận miệng nói phát cho Dương Thần năm cái xe S600 Dương Thần còn giật mình, có một cô vợ giàu có thì áp lực rất lớn, vung tay một cái đã gần nghìn vạn, người đàn ông bình thường nào chịu được chứ.

Trước khi đi ra ngoài, Lâm Nhược Khê còn đưa cho Dương Thần một bản đồ chỉ đường, đánh dấu những quán rượu trên đường đi tới trụ sở của Lý Mộ Hoa và đoàn người, phải đi qua một số địa điểm, rất nhiều địa điểm được đánh dấu đỏ, đều là những địa điểm phải giới thiệu một chút gì đó.

Dương Thần nghi hoặc giở đi giở lại, lập tức choáng váng, trên đó đánh dấu đủ loại địa điểm, không ngờ là Quốc Tế Ngọc Lôi của Lâm Nhược Khê có nhiều tài sản như vậy, riêng ở Trung Hải đã trải khắp các con đường, càng không cần phải nhắc đến phạm vi toàn quốc hay thế giới nữa.

Không trách giá trị con người lên đến mấy trăm triệu, Dương Thần cảm thấy nếu như Lâm Nhược Khê đồng ý tiếp nhận sự đánh giá của truyền thông quốc tế, thì chắc chắn sẽ nằm trong Top 100 người giàu nhất thế giới, cũng không biết bà nội cô ấy là người phụ nữ như thế nào, không ngờ có thể tạo dựng được một sản nghiệp như vậy.

Xem ra, giàu nứt đổ vách nhưng kì thực đã rất khiêm tốn rồi.

Để Dương Thần hiểu rõ dụng ý của tám bản đồ này, chính là để nói cho Lý Mộ Hoa biết, đối tượng hợp tác của anh ta có rất nhiều tiền, khiến cho anh ta yên tâm, lần hợp tác lần này tuyệt đối an toàn.

Đương nhiên rồi, cũng có thể do vị nữ chủ tịch thắm thích ăn xôi nếp và bánh kem dâu, chỉ để khí chất của “Nữ Vương” lộ ra ngoài, tự đáy lòng muốn thể hiện sự cao ngạo.

Ngồi bên trong không gian cực rộng của xe, trong tay Dương Thần cầm tám bản đồ đó, dựa theo yêu cầu của Lâm Nhược Khê, phải học thuộc lòng, nhưng Dương Thần cảm thấy học thuộc lòng là chuyện nhỏ, phải nói với Lý Lão Nhị biết bao nhiêu chuyện thế này mới là chuyện không đơn giản, dù sao thì hẳn cũng không có hứng thú với đàn ông.

Ngẫm nghĩ một chút, Dương Thần đem tám bản đồ để vào tay của Lý Mộ Hoa đang ngồi bên cạnh.

- Dương tiên sinh, đây là cái gì vậy?

Lý Mộ Hoa nhận tám bản đồ với vẻ tò mò.

Dương Thần nói:

- Trước khi đi ra khỏi nhà bà xã đưa cho, bảo tôi phải giới thiệu cho anh biết tất cả những địa điểm được đánh dấu trong này, đây toàn bộ đều là tài sản của công ty chúng tôi và bà xã nhà tôi. Thực tế là đưa cho anh viên thuốc an thần trước khi kí kết thỏa thuận thôi, công ty chúng tôi có rất nhiều tiền.

Lý Mộ Hoa mở tám bản đồ ra xem, nhìn thấy bản đồ chỉ chút dấu đỏ, đủ

loại biệt thự, bách hóa, nhà cao tầng, khách sạn, trung tâm thương mại, thời trang thẩm mỹ viện, khu vui chơi giải trí.

- Dương tiên sinh nói... đây là tài sản của phu nhân và quý công ty?

Trong lòng Lý Mộ Hoa có chút cảm giác kì lạ, không tin lắm, chỗ tài sản này đều thuộc sở hữu của Quốc Tế Ngọc Lôi, anh ta còn có thể hiểu được, trước đây cũng đã từng bí mật điều tra qua Quốc Tế Ngọc Lôi là tài sản cá nhân của Lâm Nhược Khê, nhưng bà xã của Dương Thần...

Dương Thần gật đầu,

- Sao, anh âm thầm điều tra nhiều như vậy, lẽ nào không điều tra ra, chủ tịch Quốc Tế Ngọc Lôi là bà xã của tôi sao?

Đầu Lý Mộ Hoa “ầm” một tiếng, có thể nói là sấm động giữa trời quang, không phải là bị khiếp sợ bởi tin tức này, mà là nghĩ đến buổi tối hôm đầu tiên, mình nói trước mặt Dương Thần, phải tiếp cận được với Lâm Nhược Khê hoặc là Mạc Thiện Ny, phát triển quan hệ riêng tư, còn nói Lâm Nhược Khê chính là bạn tình tốt nhất của anh ta...

Không trách người đàn ông này luôn không hòa nhã với mình, xem ra mình phải giết hẳn chỉ là thứ yếu, chủ yếu là, mình có ý đồ với người phụ nữ của hắn.

Phàm là đàn ông nhất định đều sẽ chịu không nổi điều này, Lý Mộ Hoa biết bản thân mình không đựng được đến một cái vẫy của Dương Thần, nhắc đến điều này, bản thân mình vẫn còn sống, anh ta cảm thấy không còn gì quý bằng.

Lý Mộ Hoa cười còn khó coi hơn cả khóc:

- Dương tiên sinh, đây... Lý mỗi lúc đầu thực sự không biết ngại và Lâm tổng là quan hệ vợ chồng, nếu mà biết...

- Nếu biết, không chừng anh lại càng muốn giết tôi phải không?

Dương Thần cười nham hiểm nói.

Mặt mày Lý Mộ Hoa lập tức xanh mét, môi trắng bệch, nụ cười của Dương Thần khiến cho anh ta nhớ lại khuôn mặt với bàn tay trái đầy máu của đêm hôm đó, vội vàng xua tay,

- Không không không, tôi có ăn tim gấu gan báo cũng không dám đối đầu với Dương tiên sinh, Dương tiên sinh đừng nói như vậy, tôi chịu không nổi đâu ạ.

Dương Thần nhún vai, cười cười nói:

- Anh cũng đừng căng thẳng, quan hệ hôn nhân của chúng tôi hiện tại vẫn đang trong giai đoạn bảo mật, vì vậy trong lòng anh biết là được rồi, đừng vội làm việc sai trái, tôi vẫn còn xem trọng anh đấy, ít nhất, trong mắt tôi anh cũng đúng là kẻ tiểu nhân, so với những tên ngụy quân tử còn coi được hơn một chút.

Nói nhảm, bị người bắt thóp rồi thì đương nhiên chỉ có thể làm kẻ tiểu nhân! Lý Mộ Hoa không ngừng oán trách, nhưng cũng chỉ đành cười cười bỏ

qua.

Chẳng qua, không ngờ rằng Dương Thần là chồng của Lâm Nhược Khê, điều này khiến cho Lý Mộ Hoa càng ngày càng tò mò về thân phận của Dương Thần, dù sao ẩn sau lưng Lâm Nhược Khê cũng là một bối cảnh quốc gia đặc biệt, trong một số tầng lớp trên trong nội bộ gia tộc, tất cả đều là hiểu biết sơ lược, anh ta không thể tin được, chỉ là dựa vào vũ lực hơn người, Dương Thần lại có thể trở thành chồng của Lâm Nhược Khê.

Sau khi nghỉ ngơi, buổi chiều sáu giờ, Dương Thần dẫn đoàn người của Lý Mộ Hoa đi tới phòng họp kín của tòa nhà Đế Vương, ở đó, Lâm Nhược Khê và một vài nhân viên nòng cốt, cùng với đám người của công ty truyền thông Tăng Tâm Lâm đều đã chờ từ sớm rồi.

Lý Mộ Hoa bước vào hội trường, Lâm Nhược Khê và Tăng Tâm Lâm tiến lên nghênh đón, lần họp tác này lãnh đạo của ba công ty cuối cùng cũng đã chính thức gặp mặt lần đầu tiên.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều thấu hiểu tâm tư của nhau, sau lưng đã làm vô số lần, rất nhiều chuyện trong lòng tự hiểu lấy, không cần phải nhiều lời, vì vậy nói mấy câu đều rất nhẹ nhàng thoải mái.

Dương Thần nhìn ba người bắt đầu nói những chuyện hư hư thực thực, nghe cũng thấy vô vị, dù sao thì công việc của mình cũng đã kết thúc rồi, định đi ra ngoài, khu vui chơi giải trí trong tòa nhà Đế Vương cũng rất nhiều, đợi lễ kí hợp đồng kết thúc, ít nhất cũng phải tầm mười giờ đêm, dù sao thì những người này cũng phải vừa ăn tối vừa nói chuyện.

Đang nghĩ tới việc đi ra ngoài mát xa chân, còn gọi em nào đó đến mát xa cho, đột nhiên điện thoại rung.

Nhìn nhìn, đúng là Mạc Thiện Ny gửi tin nhắn cho mình, người phụ nữ này, lúc ở HongKong thì dính lấy như keo, từ HongKong trở về thì luôn giữ khoảng cách với mình, cũng coi như là người có thể nhẫn nhịn được.

- Đi ra cửa bên trái, đến hành lang, có chuyện muốn nói.

Dương Thần nhìn mấy tên quản lý của tập đoàn Mộ Vân đang cười nói với Mạc Thiện Ny, ngạc nhiên thán phục khả năng không cần nhìn vẫn nắm tin được của cô, tự đi ra ngoài trước.

Đợi khoảng gần mười phút, Mạc Thiện Ny mặc cả bộ trang phục công sở màu trắng dáng người thướt tha bước ra, hôm nay cô trang điểm nhẹ nhàng, mặt mày như vẽ, đeo đôi khuyên tai hình chiếc thuyền rất thời thượng, tôn thêm vẻ đẹp cho khuôn mặt quyến rũ.

Thấy Dương Thần đã đứng đợi, Mạc Thiện Ny thè lưỡi ngại ngùng:

- Đợi lâu chưa, mấy người đó nhiệt tình quá, tôi phải nói dối mới rời khỏi đó được.

- Không sao, hiếm khi Tiểu Thiện Thiện của tôi sau khi trở về Trung Hải, vẫn còn nhớ hẹn tôi nói chuyện, có đợi cả ngày cũng được.

Dương Thần nói.

- Giận rồi à? Đừng có nhỏ nhen như vậy chứ, anh cũng biết Nhược Khê rất nhạy cảm, chúng ta cùng đi công tác nhiều ngày như vậy, xảy ra biết bao nhiêu chuyện, cô ấy có thể không nghĩ nhiều sao... tôi không muốn vì quan hệ của tôi, mà lại làm hỏng hết quan hệ của mọi người.

Mạc Thiện Ny nói đầy oán giận.

Dương Thần tỏ vẻ nặng nề nói:

- Muốn không tức giận cũng được thôi,

Nói rồi, chỉ chỉ vào má phải của mình.

Mạc Thiện Ny chum chum miệng, nhìn xung quanh xác nhận không có ai, từ từ nhắm hai mắt lại, đồng ý hôn một cái.

Không đợi cô hôn, Dương Thần quay mặt lại, miệng đối miệng hôn cô một cái.

- uhmm

Cảm thấy bị Dương Thần nắm lấy gáy, Mạc Thiện Ny không thể động dậy được, đôi môi mịn màng trong nháy mắt đã bị hắn chiếm hữu, đầu lưỡi nóng bỏng sục sạo bừa bãi trong miệng cô.

Nhất thời, cả người Mạc Thiện Ny mềm nhũn chỉ có thể “uhm uhm” vài tiếng, cứ như vậy đến lúc không còn biết gì nữa, mới được buông ra.

Thở hổn hển, mặt Mạc Thiện Ny đỏ như hoa đào, trong lòng có chút oán giận Dương Thần, nhìn thấy hắn đắc ý cười đều, không nhịn được đánh hắn vài cái mới hết giận:

- Tôi có chuyện chính đáng muốn nói với anh, đâu phải là chuyện tùy tiện đâu.

- Đây cũng là chuyện chính đáng, tuy nhiên tâm trạng anh cũng không tệ, nghe em nói vậy.

Dương Thần rộng lượng nói.

Mạc Thiện Ny ra vẻ không nhìn thấy bộ dạng đáng ghét đó, nghiêm mặt nói:

- Theo em về nhà.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 183

Chiếc Bóng Trên Tòa Nhà Cao Tầng

- Về nhà?

- Đúng vậy, đi về nhà của em.

Dương Thần nhìn ánh mắt sáng quắc của Mạc Thiện Ny, xấu hổ nói:

- Có phải là hơi vội vàng không, mặc dù anh biết người đàn ông tốt như anh, trên thế giới này chắc cũng chỉ có xác xuất là một phần sáu tỷ thôi, nhưng em cũng không cần vội vàng để anh đến nhà em như vậy chứ, trận vừa hôm trước mới trôi qua, nhanh như vậy đã đi rồi cũng có chút không hay, thực tế nếu em muốn hiến thân, chỉ cần tìm một nhà nghỉ tốt là được rồi, đương nhiên rồi, anh rất thoải mái, nếu như em muốn đi dã ngoại, anh cũng không để ý đâu, nhưng gió thổi thì lạnh mông anh, chiến đấu càng lâu! Nhưng mà... đến nhà em cũng là một lựa chọn không tệ, chỉ là không biết giường nhà em có đủ rộng không, trong đám phụ nữ thì em cũng chẳng phải nhỏ bé gì, hai người chúng ta lẫn lộn trên đó, chỉ sợ giường nhỏ thì chịu không nổi.

Mạc Thiện Ny ban đầu còn cảm thấy có chút mơ hồ, nghe nghe, sao lại thấy có cái gì đó không đúng, đến lúc sau, ngượng đến chín mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Dương Thần, ai nói là muốn hiến thân cho anh!? Em nói là muốn anh đi cùng em về Tứ Xuyên quê của em! Em hi vọng là anh có thể đi cùng em, có thể cùng đón mẹ em đến Trung Hải.

Dương Thần lẩm bầm:

- Nói rõ ràng chứ, anh làm sao biết được là em muốn anh đi về nhà nào?

- Vậy bây giờ đã rõ rồi chứ?

Mạc Thiện Ny tức giận hỏi.

Dương Thần gật gật đầu, hần nhớ lần đầu tiên giúp Mạc Thiện Ny xử lý tên dượng kế giàu có kia xong, Mạc Thiện Ny có đề cập đến việc đón mẹ cô lên Trung Hải hưởng phúc, mơ hồ hỏi:

- Anh có nhớ là em đã nói qua chuyện này, sao tự nhiên lại muốn anh đi cùng?

Mạc Thiện Ny nhăn nhó, đỏ mặt nói:

- Lần trước khi nói điện thoại với mẹ, mẹ em nói, nếu như em có thể dẫn bạn trai về cho bà xem, bà sẽ xem xét việc đi Trung Hải. Không mất nhiều ngày đâu, những việc gấp đều coi như đã hoàn thành rồi, em định về quê đón mẹ lên.

Dương Thần giật mình, cha mẹ nhìn con lớn lên, rồi lại lo lắng cho

chuyện chung thân đại sự cho chúng. Mạc Thiện Ny cũng không còn nhỏ nữa, vì vậy mẹ cô đương nhiên sẽ lo lắng cô không tìm được một người chồng tốt.

Vấn đề này không lớn cũng không nhỏ, nói phóng đại, nếu như Dương Thần đi cùng Mạc Thiện Ny, như vậy khác gì nói trắng cho Lâm Nhược Khê biết, giữa mình và Mạc Thiện Ny có quan hệ, rất có thể sẽ phải đối mặt với việc hôn nhân đi đến đổ vỡ, tình bạn của hai người đó cũng có thể sẽ bị hủy hoại. Nếu như, nói là nhỏ, thì với tính cách của Lâm Nhược Khê, chắc sẽ không phản ứng thái quá, chỉ hừ một tiếng là sẽ xong chuyện.

Mạc Thiện Ny thấp thỏm không yên nhìn Dương Thần, không nghi ngờ gì đây chính là một lựa chọn khó khăn.

Tâm tư của người phụ nữ đôi khi rất phức tạp, cô biết chuyện này sau này có thể không thể cứu vãn được nữa, nhưng giữa tình yêu và tình bạn cô vẫn luôn nuôi một hi vọng, Dương Thần không bỏ rơi cô.

Đây là cảm tính của người phụ nữ.

- Như vậy đi, để anh đưa em đi.

Dương Thần không nghĩ nhiều, đáp.

Mạc Thiện Ny như vừa nuốt trôi được cái gì đó qua cổ họng, lấy mu bàn tay che miệng, cười đến đỏ cả mắt:

- Vậy anh định nói như thế nào với Lâm Nhược Khê?

- Thì nói thật thôi, không có gì là không thể cả.

Dương Thần biết có những chuyện muốn giấu cũng không được, Mạc Thiện Ny cũng vậy, Sắc Vy cũng vậy, An Tâm, Lưu Minh Ngọc cũng thế, hắn không thể coi họ là những hồng nhan giấu trong bóng tối cả đời được, hắn cũng không nghĩ tới việc che giấu, hay có lẽ do đạo đức con người không cho phép hắn có nhiều vợ như vậy, mà khi con người ta đã siêu thoát thoát khỏi sự trói buộc của trần tục, vậy thì cũng sẽ không quá để ý đến chuyện này.

Mạc Thiện Ny lau khóe mắt, hé miệng cười nói:

- Không cần đoán cũng biết Lâm Nhược Khê sẽ phản ứng như thế nào.

- Cô ấy sẽ phản ứng như thế nào?

Dương Thần tò mò hỏi.

- Cô ấy chắc chắn sẽ đồng ý, sau đó sẽ không thèm hỏi gì về quan hệ của chúng ta.

Mạc Thiện Ny chắc chắn nói.

Dương Thần nhíu mày:

- Vì sao?

- Bởi vì cô ấy hỏi, anh sẽ không chịu chủ động nói, anh không nói, vậy bất luận chúng ta có phát triển đến mức nào, chỉ cần không bị công khai, thì cô ấy vĩnh viễn vẫn là người vợ hợp pháp duy nhất của anh, nữ chủ nhân của ngôi nhà đó, anh phải bận tâm đến cô ấy đầu tiên.

Mạc Thiện Ny cười chua xót nói:

- Cô ấy không hé răng, vậy thì vợ bé mãi mãi vẫn chỉ là vợ bé mà thôi, cả đời này đừng nghĩ đến chuyện nâng đầu lên được.

- Nhưng chuyện này không phải do một mình cô ấy định đoạt mà được, anh mới là người quyết định.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny nhìn hấn, mỉm cười nói:

- Đúng vậy, nhưng anh sẽ vì em mà ly hôn với cô ấy sao?

Dương Thần sững sốt, điều này hiển nhiên là không thể được, mặc dù trong lòng hấn không chỉ có một người phụ nữ, nhưng trải qua khoảng thời gian ở chung với nhau, hấn đã quen với việc coi Lâm Nhược Khê lạnh lùng kia là vợ của mình, coi biệt thự Long Cảnh Uyển như nhà của mình, coi vú Vương người chăm nom cuộc sống cho mình như người thân. Thậm chí còn trong lòng đã chuẩn bị tốt cho cuộc sống cả đời như vậy, nếu như rơi vào tình huống cái gì Lâm Nhược Khê cũng không nói, thì hấn căn bản sẽ không nghĩ đến việc vì người phụ nữ khác mà ly hôn.

Giờ phút này, Dương Thần mới hiểu ra vài điều:

- Chả trách... cô ấy từ trước đến giờ không hề hỏi đến quan hệ của mình với người phụ nữ khác, giống như không có chút quan tâm gì vậy, không ngờ lại có cả nguyên nhân này.

- Đừng tưởng Nhược Khê ngây ngô trong chuyện tình cảm, cái gì cũng không hiểu, có lẽ cô ấy không hiểu làm thế nào để phát triển tình cảm của hai người, nhưng cô ấy chắc chắn là một thương nhân thành công, một người quản lý tài giỏi, những kẻ khinh thường cô ấy là phụ nữ, hay tuổi tác của cô ấy, kinh nghiệm của cô ấy đều sẽ phải hối hận.

Mạc Thiện Ny nghiêm túc nói.

Dương Thần cười khổ sở:

- Bị em nói cho như vậy, hình như Nhược Khê nhà chúng ta giống như một kẻ mưu mô đáng sợ vậy.

- Nhược Khê chính là một kẻ mưu mô, hơn nữa cô ấy lại có điều kiện mà những kẻ mưu mô khác không có.

Mạc Thiện Ny cười một cách thần bí.

- Điều kiện gì?

- Không lâu nữa anh sẽ hiểu thôi.

Mạc Thiện Ny khẽ cười nhìn nhìn.

Dương Thần không có thói quen hỏi cặn kẽ, chẳng quá tò mò, hấn cũng không truy hỏi Mạc Thiện Ny nữa.

Mạc Thiện Ny vẫn còn chuyện phải tham gia bữa tiệc và buổi đàm phán, vì vậy rời đi trước, lúc đi còn nhắc Dương Thần đừng quên nhắc Lâm Nhược Khê chuyện mình phải đi Tứ Xuyên.

Dương Thần lại biến thành người cô đơn nhưng cũng không nhàn rỗi,

xem bản đồ phân bố các tầng lầu, định xuống tầng dưới đến trung tâm spa bảo vệ sức khỏe.

Người Trung Quốc chắc chắn là một trong những nhóm người biết hưởng thụ cuộc sống nhất trên thế giới, ở các con phố lớn nhỏ, chỉ cần trả mấy chục đồng, hơn trăm đồng, là có thể khiến những em xinh tươi dễ bảo nhào nặn, mát xa chân cho, cho dù là ở tòa nhà Đế Vương thì cũng như vậy thôi, cũng phải bỏ ra không đến nghìn tệ, đối với những người giàu có ở đây mà nói thì như muối bỏ bể, không có gì đáng kể.

Dương Thần không định đi thang máy, trực tiếp đi từ cửa an toàn, đến cái cầu thang trống rỗng thông với các đường.

Nhưng, không đợi Dương Thần đi xuống, hần thành linh phát hiện, ở phía trước, trên cánh cửa sổ thủy tinh màu mực, không ngờ lại có một bóng người đang trèo lên!

Diện tích bằng thủy tinh của tòa nhà Đế Vương là rất lớn, có cấu tạo hình hoa phức tạp, là dùng xi măng và inox làm thành một bản che nắng.

Bóng người kia đang dùng một loại dây thừng leo núi gì đó, nếu như không sai thì là mượn từ trang thiết bị của những thợ sửa chữa các tòa nhà cao tầng kết hợp với sức khỏe của người đó, hướng lên phía tầng thượng mà leo.

Dương Thần đương nhiên không thể không chú ý được, dù sao nếu là kẻ bắt cóc muốn làm loạn, thì rất có khả năng ảnh hưởng đến an nguy của người mà hần quan tâm, vì vậy lập tức đi đến bên cửa sổ, một tay mở lớn cửa sổ thủy tinh ra.

- Đừng nhúc nhích!

Một tiếng nói trong treo từ trong bóng đen hắc ám truyền đến, một khẩu súng lục sáng loáng chĩa thẳng vào đầu Dương Thần.

Dương Thần sửng sốt, kẻ giơ súng cũng ngậy người ra.

- Là anh? Là cô?

- Sao anh lại ở đây? Sao cô lại ở đây?

Hai người gần như đồng thanh nói những câu giống nhau.

Người phụ nữ này không phải là ai khác, từng không ít lần cùng xuất hiện, hơn nữa lại là nữ cảnh sát khiến Dương Thần đau đầu, Thái Nghiên.

Thái Nghiên lúc này mặc một bộ đồ da màu đen, dáng vẻ nóng bỏng kêu gọi của cô cực kì nhức mắt, chiếc eo thon nhỏ quấn cuộn dây thừng, trang bị một bộ bánh răng leo, mái tóc ngắn đen trong gió lạnh hiện vẻ mạnh mẽ nhanh nhẹn.

Hình ảnh này khiến cho Dương Thần thất thần trong giây lát.

Có đôi khi, sức hấp dẫn của đàn ông, lại có trong vài phần dịu dàng của người phụ nữ. Vẻ đẹp của người phụ nữ, chẳng phải cũng có trong vài phần khí thái anh hùng của người đàn ông sao?

Thái Nghiên chậm rãi bỏ súng xuống, sắc mặt không chút thiện chí hỏi

Dương Thần:

- Anh nói trước, tại sao anh lại ở đây?

- Hôm nay là ngày mà Ngọc Lôi và công ty khác ký kết hợp đồng, tôi là một trong những người phụ trách, đương nhiên phải ở đây rồi.

Dương Thần nhìn Thái Nghiên nghĩ:

- Thái cục trưởng, cô là trộm hay là đang tập trèo kính vậy?

Thái Nghiên xem bộ dạng của Dương Thần không có vẻ gì là giả bộ, lập tức nói:

- Anh không có chuyện gì thì đi đi, tôi có chuyên án rất quan trọng phải điều tra, chẳng may mà bị người khác phát hiện, thành công chỉ còn trong gang tấc, còn nữa tính mạng sẽ bị nguy hiểm, mau rời khỏi đây đi!

Dương Thần thò đầu ra cửa sổ, hướng mắt nhìn lên trên, tầng trên là phòng họp riêng, đèn sáng trưng, hiển nhiên là Thái Nghiên không muốn dùng thủ đoạn tâm thường này, đi điều tra tình hình.

- Thái cục trưởng, tôi đề xuất với cô một ý kiến hay hơn, cô mau vào đây đi, cô phải biết rằng một khi cái dây thừng này của cô bị đứt, cô sẽ ngã xuống mấy chục tầng lầu đấy, cương cốt đều thành tro bụi cả.

Dương Thần chỉ chỉ xuống mặt đất tối om phía dưới.

Tòa nhà Đế Vương ít nhất cũng phải năm sáu mươi tầng, ở đây mà ngã xuống mỹ nữ sẽ trực tiếp biến thành “mốc nữ”

- Chuyện của tôi không cần anh quản.

Thái Nghiên không đủ kiên nhẫn nói.

- Cô cho rằng tôi thích quản chuyện của cô sao, chủ yếu là vì cô là bạn vợ tôi, tôi chỉ muốn khuyên cô chuyện mà cô có thể làm được thôi, cũng là một người phụ nữ, sống sao cho những người đàn ông dưới mình còn chút sĩ diện, cô làm gương cho cấp dưới như vậy, chuyện gì cũng lấy tính mạng của mình ra làm, cô cho rằng đây là chuyện mà một lãnh đạo phải làm sao? Nếu như cô xảy ra chuyện, cấp dưới làm sao gánh vác đây? Cô làm như thế này là ngu ngốc, chứ không phải dũng cảm.

Dương Thần thẳng thắn nói.

Thái Nghiên kỳ thật cũng có cảm giác như vậy, hành động lần này của mình cũng có chút lỗ mẫn, nhưng bị Dương Thần chỉ trích như vậy, cô lại không chịu thừa nhận:

- Tùy anh, nếu anh cản trở tôi, tôi sẽ báo anh cản trở người thi hành công vụ.

Nói xong, Thái Nghiên tiếp tục trèo lên trên, không để ý đến Dương Thần.

Dương Thần nhíu mày, trong lòng có chút bức tức, người phụ nữ này đúng là không biết phân biệt tốt xấu, do dự không biết có nên mặc kệ cô ta không.

Nhưng đúng lúc đó, ở cửa sổ của một phòng ở tầng cao nhất, có người

đẩy bức rèm ra, đóng kín những cửa sổ sát đất, một bóng người đứng dậy, nhẹ răng cười độc ác, nhìn về phía Thái Nghiên đang leo lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 184

Chờ Cô Nhảy

Thái Nghiên bây giờ đang rơi vào một vị trí khó xử, phía trên, cách tầng đó cũng phải tầm hai mét, phía dưới cách cửa sổ chỗ Dương Thần đứng cũng phải hơn một mét.

Một người đàn ông tóc ngắn đột nhiên xuất hiện tay cầm một khẩu súng lục màu bạc hiệu Shaheen, cánh tay to lớn nắm chắc lấy bộ âu phục, có thể tưởng tượng đây là một tay sử dụng Shaheen cường tráng đến mức nào.

Người đàn ông đó nhìn giễu cợt vài lần, rồi sau đó nhắm thẳng vào chiếc dây thừng đảm bảo an toàn của Thái Nghiên!

Chỉ một phát súng như vậy, chiếc dây thừng sẽ bị đứt Thái Nghiên sẽ rơi xuống hơn mười tầng lầu thịt nát xương tan.

Đến thời gian để Thái Nghiên hối hận cũng không có, treo người ở độ cao như vậy ngoài việc chờ chết, hầu như không còn cơ hội tháo chạy!

- Cởi dây thừng ra! Mau!

Phía dưới, Dương Thần la lên một tiếng khiến trong chớp mắt đầu óc Thái Nghiên như tỉnh táo lại, nhìn xuống dưới, Dương Thần đã vươn ra ngoài, giơ hai tay lên, chuẩn bị đỡ lấy cô.

Ở góc độ này, hai tay duỗi ra, để đỡ được một người, cho dù là cơ thể nhẹ nhàng của phụ nữ đi nữa, thì đây tuyệt đối cũng không phải chuyện dễ dàng gì, có lẽ vận động viên cử tạ cấp thế giới cũng không thể lập tức lấy được thăng bằng khi một người phụ nữ rơi xuống! Huống hồ eo lại còn dựa vào cửa sổ, có muốn dùng sức cũng không được.

Thái Nghiên do dự, bởi cô biết, nếu như Dương Thần dùng hai tay đỡ cô, cho dù có giữ chặt được cô, như vậy cũng rất có khả năng làm liên lụy đến Dương Thần.

Hắn là hắn cũng hiểu điều đó, nhưng sao vẫn không chút do dự gì đỡ mình!?

Hay là hắn cố ý? Không thể nào, tất cả những điều này hắn đã bị người đứng trên tầng đó chú ý đến, hắn sẽ không mạo hiểm lừa mình nhảy xuống, còn nữa, mình còn lựa chọn nào khác sao?

Nhưng, Thái Nghiên không muốn đón nhận ý tốt ấy... cho dù người đàn ông này không để lại cho mình ấn tượng tốt, nhưng Thái Nghiên cũng không muốn làm liên lụy người khác.

- Pằng pằng!

Hai tiếng súng vang lên, người đàn ông tóc ngắn đứng ở cửa sổ đã bắt đầu nổ súng, nhưng do tính khúc xạ của thủy tinh, cản trở đường đi của viên đạn,

gã không thể nhắm trúng dây thừng của Thái Nghiên, chỉ khiến cho cánh cửa sổ thủy tinh công nghiệp vỡ vụn.

Dương Thần thấy Thái Nghiên vẫn không quyết, lớn tiếng chửi:

- Cô mà còn không nhảy thì cô chính là đồ lợn cái.

- Anh nói cái gì?

Thái Nghiên giận đến đỏ mặt.

- Tôi nói cô chính là đồ lợn cái! Không dám cho tôi biết cô nặng như thế nào!

Dương Thần hét lên.

Thái Nghiên tức đến điên người lên, tên chết tiệt đó dám chửi thẳng vào mặt mình như vậy, nhảy thì nhảy, cùng lắm thì là cùng chết, trước khi mình chết vẫn có thể trừ hại cho dân.

Tên tóc ngắn kia lúc định nhắm bắn vào Thái Nghiên, Thái Nghiên liền cười cái chột ở phần eo ra, cả cơ thể bay thẳng xuống dưới.

Trong nháy mắt, Thái Nghiên mới đột nhiên nhận ra một chuyện----- quyết định này của cô, không còn nghi ngờ gì nữa chính là đem tính mạng của mình giao cho Dương Thần.

Một đôi bà tay to lớn nhẹ nhàng nâng lên đỡ lấy thân thể của Thái Nghiên, không đợi để cô suy nghĩ, liền ôm chặt cô từ cửa sổ chạy thẳng vào trong hành lang.

Nhưng, tư thế ôm này của Dương Thần có chút ám muội, Thái Nghiên cảm thấy như có một bàn tay nóng rực như lửa đang ôm lấy phần hông của mình, cái hông mẫn cảm của mình đang bị nắm chặt, làm cô nhin không nổi phải phát ra tiếng rên rỉ, cho dù... biết rằng chẳng đúng lúc tẹo nào.

Dương Thần căn bản không suy xét nhiều như vậy, sau khi thả Thái Nghiên xuống, cũng không rảnh mà nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang đỏ bừng bừng của Thái Nghiên, lập tức nói:

- Bọn chúng chắc chắn đã phát hiện ra chúng ta, không chừng lập tức sẽ đến nơi này để truy đuổi, tôi ở đây ngăn bọn chúng lại, cô xuống dưới lầu trước đi.

Vừa dứt lời, hành lang phía trên vọng đến những tiếng chạy bộ, vài cái bóng đen đang phá cửa xông vào!

Thái Nghiên căn bản là chưa kịp phản ứng, đã bị Dương Thần đẩy ra, lão đảo suýt chút nữa thì ngã lăn xuống cầu thang, nhưng Dương Thần cũng khá khéo léo, Thái Nghiên quay được một vòng, vừa vịn dựa vào góc tường không bị ngã sấp xuống.

- Thông minh thì đi gọi người đi, liên lụy đến tôi thì tất cả cùng chết đấy!

Dương Thần nói, đồng thời đã chạy lên tầng trên, quát thẳng vào mặt hai tên áo đen xuất hiện đầu tiên, hai tên này đã bị Dương Thần cho hai quyền gục luôn!

Đối với tên Dương Thần thô lỗ này, Thái Nghiên đã không còn chút bất

mãn nào, nhìn thấy Dương Thần đơn thương độc mã một mình xông lên, Thái Nghiên cảm thấy hốc mắt mình như nóng nóng cay cay.

Bản thân vẫn luôn hoài nghi hẳn, giễu cợt hẳn, thậm chí còn đem người đến bắt hẳn, nhưng không ngờ hẳn lại làm những chuyện này vì mình, đi ngăn cản đám người hung ác kia, mà đến một câu cũng không buồn hỏi!?

Chỉ bởi vì mình là bạn của Lâm Nhược Khê, mà lại có thể bỏ mạng ra cứu mình như vậy sao?

Những suy nghĩ này chỉ tồn tại trong đầu trong chớp mắt, Thái Nghiên biết những lời Dương Thần nói đều là thật, bản thân mình không trốn được chỉ thành thêm gánh nặng, vì vậy với tốc độ nhanh nhất, gần như đâm thẳng xuống phía dưới.

Thái Nghiên chạy vào cửa an toàn đồng thời cũng là tầng tiếp ứng, chỉ nghe thấy ở hành lang vọng lại những tiếng “păng păng păng...” hết sức thảm thiết.

Thái Nghiên cảm thấy trái tim đột nhiên co rút lại, hướng về phía bảy tám người cảnh sát hét lên:

- Lấy súng ra, lập tức theo tôi lên lầu, những người khác tiếp tục duy trì trật tự ở tòa lớn, phong tỏa lối ra vào!

Hiển nhiên, tiếng súng vang lên sẽ khiến cho nhân viên trong tòa nhà này hoang mang, cho nên với cương vị là Cục trưởng cục cảnh sát nhiệm vụ hàng đầu của cô là đảm bảo không gây ra thương vong cho người vô tội.

Mà lần này đối tượng điều tra đã nổ súng, vì vậy bất luận là có hay không có chứng cứ, đều có thể bắt bọn chúng về quy án.

Một đám cảnh sát chạy gấp gấp như cỏ cháy lan ra đồng cỏ, Thái Nghiên dẫn đầu đi lên tầng, trong lòng có một suy nghĩ----- hẳn có xảy ra chuyện gì không?

Lúc đang chạy xuống, Thái Nghiên và một viên cảnh sát được một phen kinh ngạc...

Cả hành lang đầy là thi thể, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, đám người chết không nhắm mắt đều là bọn áo đen, dường như trước khi chết đã nhìn thấy cái gì đó rất kinh khủng, vẻ mặt cực kì biến dạng.

Thái Nghiên không nhìn thấy Dương Thần trong đám người này, trong lòng như buông được một tảng đá xuống, lại chỉ huy viên cảnh sát đó tiếp tục lên tầng trên tìm, đẩy cánh cửa an toàn chính ra, nhìn ra ngoài, một lần nữa lại bị chấn động.

Trên tám thảm trải ở hành lang, mười mấy tên vệ sĩ mặc âu phục đang nằm ngổn ngang chồng chất lên nhau, đám người này trước khi chết tay còn cầm súng, nhưng cũng không khác gì, tất cả đều bị đạn bắn xuyên qua đầu! Máu loãng và chất gì đó trắng trắng nhót nhót phun ra khắp nơi.

Trong đó có một tên mà Thái Nghiên tuyệt đối không thể nào quên được, đó chính là cái tên định lấy Shaheen bắn đứt dây thừng của cô, giờ phút này

cũng nằm yên bất động không còn chút sinh khí nào.

- Nơi này, vẫn không thấy Dương Thần!

Trong đầu Thái Nghiên lúc này chỉ còn duy nhất một ý nghĩ, vừa lúc này bắn nhau là tên đó một mình hạ gục cả nhóm người này?

Với lời suy nghĩ của Thái Nghiên, có thể nào đi chẳng nữa thì cũng không nghĩ ra được một người như thế nào mới có thể đạt đến trình độ này, như này không khác gì vật lộn trong làn mưa bom bão đạn, đó là đạn đầy...

Rốt cục, Thái Nghiên cũng lý giải được, tại sao bà chị bí hiểm của mình lại cảnh báo mình không được trêu chọc tên đó.

- Cục trưởng! Tiếp theo phải làm thế nào đây ạ?

Một người trợ lý lập tức hỏi Thái Nghiên, đối với cảnh tượng trước mặt họ cũng cảm thấy rất hoang mang.

Thái Nghiên hít một hơi thật sâu, bình tâm lại nói:

- Phong tỏa nơi này lại, phái người đi lập tức phong tỏa hiện trường, giữ kín chuyện xảy ra ngày hôm nay, đến thời điểm phải công bố với bên ngoài thì nói rằng đám người này tự sát phạt nhau.

Nhóm cảnh sát rất khó chịu, nhưng bình thường sức ảnh hưởng của Thái Nghiên rất lớn, lại có thể lực hùng hậu đằng sau nâng đỡ, nên chẳng ai dám hỏi nhiều, bắt đầu đi chấp hành.

Thái Nghiên nhìn hành lang ngập tràn thi thể, nhớ tới cảnh tượng vạn phần nguy hiểm lúc này, khóe miệng bất giác nở một nụ cười, lắm lắm:

- Khôn khiếp, đi cũng không chịu nói tiếng nào, hại tôi phải lo lắng...

Cùng lúc đó, Dương Thần đã thản nhiên đi vào thang máy đi xuống tầng một của tòa nhà để tắm táp, được một bà chủ đáng người lạ lướt, mặc bộ sườn sấm đỏ rực dẫn vào một căn phòng.

Từ lúc trở thành triệu phú, Dương Thần chi tiêu cũng rất tùy hứng, mặc dù chỉ có một mình, nhưng cũng bao toàn bộ phòng hai người, bởi vì phòng đơn thì quá nhỏ, khi ở cùng người khác thì không thoải mái.

Vừa rồi lúc chiến đấu, mặc dù Dương Thần chỉ lướt vài đường cơ bản, nhưng dù sao thì bọn chúng cũng chỉ là bọn râu ria, đến trình độ của đặc chủng binh cũng còn không có, nhưng tóm lại là đã giết mười mấy người, trong lòng cũng có chút buồn bực, tốt nhất vẫn là nên gọi em nào đó đến xoa bóp.

Nếu như không phải vì buổi tối còn phải tham gia nghi thức kí kết, thì Dương Thần đã đi tìm Sắc Vi vừa giao lưu động tác, vừa giao lưu cơ thể, cái cô gái có khuynh hướng bạo lực này nhất định sẽ thích nghe kể chuyện giết người của mình.

Nhưng vừa bước vào trong phòng, lại gặp ngay phải một người quen.

Một người mặc chiếc áo tơ lụa rộng thùng thình và chiếc quần màu đen chất liệu thượng hạng, mang hơi hướm của trang phục cổ, mặt đang mỉm cười như thể nhìn thấy ông cụ hàng xóm vậy.

Người đó không phải là ai khác, chính là Chu Quang Niên, cũng là trùm của Đông Hưng, cha của Chu Đông Thành.

- Dương tiên sinh, sao lại có hứng thú như vậy, cũng đến nơi này massage chân sao?

Chu Quang Niên rất hòa nhã, mặt mày hồng hào nói.

Dương Thần vốn không định chào hỏi gã, kỳ thực nhìn thấy gã ở đây cũng có thể xác định được, đám người vừa lúc này chắc chắn là có quan hệ với gã, nhưng chuyện này đối với Dương Thần cũng vô thưởng vô phạt, đó là chuyện của cảnh sát, mình đến đây chỉ để massage chân.

- Chu tiên sinh không đi nhật xác sao?

Dương Thần hỏi.

Chu Quang Niên mơ hồ hỏi:

- Nhật xác? Nhật xác gì?

-Ồ vậy là tôi lảm lời rồi.

Dương Thần cười cười, định rời đi.

Chu Quang Niên hô “ấy” một tiếng gọi Dương Thần, sắc mặt thản nhiên nói:

- Dương tiên sinh, có câu này mong anh nghe cho.

- Câu gì?

Chu Quang Niên ghé sát vào nói:

- Chuyện gì cũng nên để đường lui, nước giếng không phạm nước sông.

- Câu này của ông không rõ ràng, không mạch lạc.

Dương Thần giả bộ buồn rầu nói.

- Có ý là tốt rồi.

Chu Quang Niên thản nhiên nói.

Dương Thần khẽ cười một tiếng:

- Tôi còn tưởng ông sẽ nói chó cùng rứt giậu.

- Như vậy cũng không phải là không có khả năng.

Sắc mặt của Chu Quang Niên khó coi hơn một chút.

- Vậy tôi sẽ đợi anh nhảy.

Dương Thần nói xong, quay đầu bỏ đi.

Bên cạnh Chu Quang Niên có một tên sắc mặt dữ tợn hỏi:

- Hội trưởng, tên tiểu tử này rất không biết điều, phá hỏng chuyện kinh doanh của chúng ta, còn đánh chết khách hàng của chúng ta, không ngờ còn dám cư xử với hội trưởng như vậy, hội trưởng sao ngài không để cho tôi bắn cho hắn vài phát.

- Người bắn được hắn sao?

Chu Quang Niên sắc mặt không chút biểu cảm hỏi.

Tên đó yên lặng, y biết mình không có năng lực đó.

- Người thanh niên này không hề đơn giản, một khi đụng đến hắn thì nhất định phải giết.

Chu Quang Niên cười nhạt nói:

- Đi, đi xuống dưới, những đứa chết rồi đều là đồ con lợn, không đáng phải bận tâm, chúng ta còn phải đi phối hợp điều tra phá án với cảnh sát, Chu Quang Niên ta, là người làm ăn tuân thủ kỷ cương pháp luật.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 185

Nơi Chôn Kỳ Quái

Lúc Dương Thần mát xa xong đôi chân thối, đi đôi tất vào, mang đôi dép lê bông trở lại chỗ họp ở tầng thượng tòa nhà Đế Vương, việc đàm phán hợp tác tam phương đã hoàn thành trong bữa tiệc tối.

Nhưng đám vệ sĩ đứng ngoài hội trường rõ ràng lại nhiều gấp đôi, rõ ràng là chuyện đấu súng vừa rồi đã truyền khắp mọi người trong tòa nhà, nhưng vì cảnh sát phong tỏa nên mọi người đành phải tiếp tục trao đổi ở trong này.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần xắn ống quần, đi dép lê như một lão nông dân đi vào một nơi trang trọng như vậy, chỉ muốn bóp chết hắn.

Lý Mộ Hoa và Tăng Tâm Lâm lại mỉm cười với Dương Thần.

- Dương tiên sinh, thật tiếc anh không đến lúc chúng tôi nói chuyện.

Lý Mộ Hoa khách khí nói, cho dù Dương Thần chỉ là nhân viên quèn ở Ngọc Lôi.

Dương Thần lắc đầu nói:

- Tôi tham gia có nghe cũng không hiểu, mọi người bàn xong chưa, tôi chưa ăn tối, đợi mọi người xong còn đi ăn cơm.

Ngay trước mặt nhiều đại diện công ty lớn như vậy nói một câu giống như chuyện phiếm quả khiến người khác “khâm phục”, cũng may tất cả mọi người không ai so đo với hắn, coi hắn như tên hề, chỉ cười trừ.

Tăng Tâm Lâm thân thiết nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, nếu mọi người đã bàn xong, chúng ta làm bước cuối cùng, kí tên vào hiệp nghị.

- Tôi không có ý kiến gì, tổng giám đốc Lý thì sao?

Lâm Nhược Khê hỏi Lý Mộ Hoa.

Lý Mộ Hoa cười nói:

- Đã chờ lâu rồi, haha.

Ba bên vỗ tay một cái, từng trợ lý của mỗi bên lập tức đem bản hợp đồng đã đóng dấu và phê duyệt đặt lên chiếc bàn dài ký tên. Người của ba công ty đều mỉm cười, đứng đằng sau tổng giám đốc của mình, tất cả đều có vẻ mong chờ, dù sao mọi người cũng biết rõ, hợp tác như vậy sẽ đem lại lợi nhuận khó có thể phỏng đoán được.

Mạc Thiện Ny cũng không biết từ đâu đem tới cho Dương Thần một đôi giày da, thúc giục:

- Mau thay vào, đi dép lê thì còn ra thể thống gì nữa!

- Đợi lúc nữa là về rồi, còn thay làm gì.

Dương Thần thản nhiên cười nói, đôi giày kia của hắn vì dính máu nên đã

bị ném đi rồi.

Mạc Thiện Ny lườm hắt một cái nói:

- Vẫn chưa xong đâu, đợi ký xong hiệp nghị còn phải đi đến một chỗ.

Dương Thần khó hiểu sờ sờ đầu nói:

- Còn việc gì nữa? Cơm tôi ăn rồi, hiệp nghị ký rồi, chưa được đi ngủ sao?

- Bảo anh thay thì cứ thay, nói nhiều vậy làm gì?

Dương Thần đành phải ngoan ngoãn đi đôi giày da vào, cùng Mạc Thiện Ny đứng sau Lâm Nhượng Khê.

Từng trang hợp đồng được ký tên, khoảng năm phút sau mới hoàn thành, tất cả các chi tiết đều được xác nhận, bản hợp đồng giá trị vô cùng lớn lập tức có hiệu lực.

Lần này, nhóm lãnh đạo cấp cao của cả ba công ty đều tươi cười bắt tay nhau, ngay cả Dương Thần cũng bị vài người không quen biết chào hỏi, người duy nhất hẳn biết là phó chủ tịch béo của Trường Lâm, Lục Đào.

Lâm Nhượng Khê bắt tay Lý Mộ Hoa, Tăng Tâm Lâm, thản nhiên nói:

- Dựa theo hiệp nghị, trước mười hai giờ trưa mai, Ngọc Lôi chúng tôi sẽ chuyển năm tỷ đến tài khoản chung của ngân hàng Thụy Sĩ.

- Trường Lâm chúng tôi cũng sẽ góp năm tỷ vào, đến lúc đó cộng thêm hai tỷ và kỹ thuật của tập đoàn Mộ Vân của tổng giám đốc Lý, tôi nghĩ không đến nửa năm, dòng sản phẩm có thể tung ra thị trường rồi.

Lý Mộ Hoa tự tin nói:

- Có sự ủng hộ mạnh mẽ của hai quý công ty, tất nhiên sản phẩm của chúng ta sẽ sớm được tung ra thị trường. Đến lúc đó, Hứa gia tuy có phòng thí nghiệm Guillian, nhưng không đủ tài chính, cũng không thể chống lại được mười hai tỉ của chúng ta, ai xâm nhập thị trường trước, người đó chiếm quyền chủ động, hai vị cứ yên tâm ngồi hốt bạc.

Sau khi nói mấy lời khách sáo, mọi người của ba công ty mới bắt đầu tạm biệt nhau, chuẩn bị cho việc quan trọng ngày mai bắt đầu các hạng mục.

Ngọc Lôi là chủ nhà nên là công ty sau cùng rời khỏi. Dương Thần được Mạc Thiện Ny dẫn đến bãi đỗ xe của tòa nhà Đế Vương gặp Lâm Nhượng Khê đến chậm hơn.

Lâm Nhượng Khê có hơi mệt mỏi nhưng vẫn xinh đẹp đi tới, dưới ánh đèn, nước da trắng dường như trong suốt, thấy Dương Thần và Mạc Thiện Ny đứng chờ cùng nhau, cô thản nhiên nói:

- Lên xe đi, Thiện Ny, cậu lái xe.

Nói xong, Lâm Nhượng Khê tự mình ngồi vào ghế sau xe.

Vì vậy, Dương Thần nhất định phải lựa chọn, hoặc ngồi ở ghế lái phụ cùng Mạc Thiện Ny, hoặc ngồi sau cùng với Lâm Nhượng Khê.

Cô bé này bắt mình lựa chọn đây, Dương Thần bất đắc dĩ nhìn Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny cười, tròng mắt, tỏ vẻ cô không quan tâm.

Dương Thần cũng không chậm trễ, ngồi vào cạnh Lâm Nhược Khê, hỏi:

- Đã muộn thế này, không về nhà còn đi đâu?

Lâm Nhược Khê hơi híp mắt, giống như đang nghỉ ngơi, nói:

- Đến một làng du lịch của em.

- Sao đang yên lành lại đi làng du lịch?

Dương Thần càng nghi hoặc, chuyện này thật kỳ lạ.

- Đi ngủ.

Lâm Nhược Khê nói xong, không nói chuyện nữa.

Mạc Thiện Ny lái xe không nhanh, tuy buổi tối xe trên đường cao tốc rất ít nhưng cũng đến mười phút sau mới tới được làng du lịch theo ý Lâm Nhược Khê.

Đi vào trong làng du lịch, thư ký Ngô Nguyệt của Lâm Nhược Khê đã tới từ trước, cùng một đám nhân viên phục vụ ra nghênh đón.

- Tổng giám đốc Lâm, Trưởng ban Mạc, phòng đã bố trí xong, bất cứ lúc nào cũng có thể nghỉ ngơi.

Ngô Nguyệt sắc mặt lạnh băng, giống như một Lâm Nhược Khê khác.

- Làm cho Dương Thần bữa tối, cho anh ta một căn phòng.

Lâm Nhược Khê nói.

Ngô Nguyệt hơi kinh ngạc nhìn Dương Thần, dường như không hiểu vì sao Dương Thần lại đến đây, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Vâng.

Dương Thần không tin nổi, vẫn biết Ngô Nguyệt luôn giúp Lâm Nhược Khê xử lý công việc, nhưng không phải việc gì cũng do cô đích thân làm, Ngô Nguyệt đã đến làng du lịch này trước, tất nhiên không thể đơn giản chỉ vì đặt phòng.

Nhưng Lâm Nhược Khê tuy không nói năng gì, lại không quên ông xã của cô chưa ăn cơm, coi như là cũng có lòng nhớ thương, điều này khiến Dương Thần khá vừa lòng.

Sau một đêm ở phòng ngủ sạch đẹp của làng du lịch, sáng sớm tinh mơ Dương Thần đã đi một vòng bên trong làng du lịch.

Toàn bộ làng du lịch cách nội thành Trung Hải không xa, gần đó có một thị trấn nhỏ, cách làng du lịch bởi một hồ nước lớn, ba phía đều là đồi núi thấp thấp vây quanh, cảnh vật thanh tĩnh.

Dương Thần cảm thấy kỳ diệu vì trong làng du lịch rất ít xe, phòng khách cũng không nhiều, đừng nói là làng du lịch, nơi này giống khu giải trí tư nhân hơn, những người khách bên ngoài cực kì ít.

Lúc Dương Thần định trở về phòng, một gã phục vụ đột nhiên đi tới từ phía sau, gọi:

- Dương tiên sinh, tổng giám đốc Lâm mời anh đi ăn sáng.

Dương Thần không ngờ Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny đều dậy sớm

như vậy, lúc hần vào phòng ăn tự chọn đã thấy hai người phụ nữ kia đang đứng đối diện nhau ăn salad, uống nước ép hoa quả tươi, đang nói gì đó, thấy Dương Thần tới, cả hai chỉ gật gật đầu chào.

Dương Thần lấy một đĩa miến, kéo ghế ngồi vào giữa hai người, cười hỏi:

- Hai người không định đến đây nghỉ ngơi thật chứ?

- Lần này anh là người phụ trách hạng mục hợp tác quan trọng, coi như là cũng có công, cho anh đến xem một vở kịch.

Lâm Nhược Khê nói.

- Kịch gì vậy?

- Anh biết nội dung chính của hiệp ước lần này.

Dương Thần gật đầu nói:

- Ngọc Lôi và Trường Lâm mỗi bên góp năm tỷ, Mộ Vân góp hai tỷ cùng viện nghiên cứu kỹ thuật Mộ Vân, ba bên cùng dùng một tài khoản, khai thác, phát triển vốn cố định, không thể tự tiện dùng tiền cho việc khác, chỉ dùng để nghiên cứu chế tạo, đưa sản phẩm ra thị trường, Ngọc Lôi phụ trách tiêu thụ, lấy 65% lợi nhuận, Trường Lâm lấy 25%, Mộ Vân lấy 20% lợi nhuận.

Lâm Nhược Khê cười nhạt liếc hần nói:

- 65% lợi nhuận là do thỏa thuận ngầm với Mộ Vân, em rất ngạc nhiên, không biết anh làm thế nào lại đạt được thành quả này, nhưng anh làm rất tốt.

- Đây là bà xã khích lệ ông xã, hay là bà chủ khích lệ nhân viên đây?

Dương Thần cười hỏi.

- Có gì khác nhau à?

Lâm Nhược Khê nhú mày, cô cảm thấy Dương Thần miệng lưỡi giáo hoạt.

- Đương nhiên là khác nhau, bà xã khích lệ ông xã thì phải được hôn, bà chủ khen thưởng nhân viên thì phải được tiền thưởng.

Dương Thần nghiêm trang nói.

Lâm Nhược Khê mặt đỏ lên, Mạc Thiện Ny ngồi đối diện, thấy gã này lại bắt đầu ba hoa, hăng giọng nói:

- Ăn nhanh lên, Hứa Trí Hoành chắc sắp đến rồi.

- Này, sao lại đột nhiên nói sang chuyện khác... Từ từ đã, cô nói Hứa Trí Hoành?

Dương Thần càng không hiểu, nói:

- Sao lại còn quan hệ với Hứa Trí Hoành?

Không đợi Dương Thần hỏi tiếp, một phía nhà ăn đã vang lên tiếng cười sang sảng.

- Ha ha, Dương tiên sinh, vở kịch hay như vậy không thể thiếu tôi.

Hứa Trí Hoành mặc bộ vest trắng, đeo cà vạt đỏ, nhìn như hoàng tử bạch mã tuần tú, đi theo sau là Mao Cầu tóc như tổ quạ, nhìn như mới ngủ dậy, cả

hai đi về hướng ba người.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 186

Gặp Chuyện Không May

Việc Hứa Trí Hoành đến đây khiến Dương Thần hoàn toàn không hiểu rõ trong đầu của Lâm Nhược Khê bàn tính điều gì. Mạc Thiện Ny với vẻ mặt “Em không biết gì cả” làm cho Dương Thần có chút buồn bực.

Cần phải biết rằng, tối hôm qua Lâm Nhược Khê mới ký xong hợp đồng ba bên phối hợp đối phó với khoa học kỹ thuật của Đông Hoa Hứa Gia, giờ phút này Hứa Trí Hoành gần như chắc chắn là kẻ thù, nhưng tại sao kẻ thù này vẫn hẹn cùng ăn sáng ở đây?

- Anh Dương này, có phải anh cảm thấy rất đáng nghi không?

Hứa Trí Hoành cười nói một cách thân thiết.

Tuy nhiên, giống như trước đây, Dương Thần không thích vẻ mặt của gã ấy, hần bèn đảo mắt:

- Tôi đang nghi ngờ, nhưng mà không cần anh nói cho tôi biết câu trả lời.

Hứa Trí Hoành cười cười, cũng không nói nhiều.

Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny liếc nhau, bọn họ nhìn thấy vẻ mặt không hài lòng của Dương Thần liền mỉm cười.

Lúc này, trợ lý Ngô Nguyệt cầm chiếc máy tính trong tay rồi chạy về phía trước, báo cáo với Lâm Nhược Khê:

- Thưa Chủ tịch Lâm, năm phút trước, truyền thông Trường Lâm xác nhận là chúng ta đã bỏ ra số vốn năm tỷ, thêm vào đó tối qua cũng đã đầu tư hai tỷ vào tập đoàn Mộ Vân, việc tạo tài khoản trong ngân hàng Thụy Sĩ cũng đã xong.

- Đã xác nhận tình hình kinh tế Lâm Trường chưa?

Ngô Nguyệt mở văn bản trong máy tính, nhìn các loại biểu đồ tổng hợp rồi nói:

- Theo phân tích của cô Athena thì hai bên đã rót năm tỷ nhân dân tệ, vốn ngắn hạn của truyền thông Trường Lâm đang rất thiếu hụt. Trong ba tháng trở lại đây, vòng vốn đã xuất hiện những lỗ hổng khá lớn, trừ phi nhận được sự giúp đỡ của Tăng gia ở Yến Kinh.

- Cô Athena là ai?

Dương Thần hỏi Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê không trả lời, nhưng Mạc Thiện Ny đứng bên tốt bụng đã giải thích:

- Là người mà sau khi Tổng giám đốc Lâm nhậm chức, liền tự mình chọn lựa từ các bậc thầy kinh tế các khu vực và các trường Đại học ở khắp nơi trên thế giới, chủ yếu là chịu trách nhiệm phân tích tình hình cạnh tranh cụ

thể của đối thủ.

Hứa Trí Hoành vui mừng nói tiếp:

- Nhược Khê này, mặc dù tập thể nhỏ này không đủ mười người nhưng tôi vẫn rất thích, ha ha!

Lâm Nhược Khê trầm ngâm một lát rồi nói:

- Yên Kinh không thể nào giúp đỡ nó, Tăng gia không những là nơi sản xuất mà nó còn liên quan là đến tầng lớp chính trị, Tăng gia không dám tùy tiện làm bậy đâu.. Ngô Nguyệt, cô hãy thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

- Vâng, thưa chủ tịch Lâm.

Ngô Nguyệt khom người đi khỏi nhà ăn trước.

Nhìn đám người vờ về mặt chẳng hiểu chuyện gì, cuối cùng Dương Thần cũng không chịu nổi mà hỏi:

- Ai có thể giải thích cho tôi đây?

Lâm Nhược Khê uống một ngụm nước chanh rồi nói:

- Trước lần hợp tác này thì chúng ta đã mất ba tháng để bán đi mấy chục nhà máy chính, cùng với một số cổ phần của công ty khác, gom góp tám tỷ, năm tỷ bỏ vào tài khoản của ngân hàng Thụy Sĩ, vẫn còn ba tỷ, tôi quyết định dùng số tiền này để gây áp lực cho việc lên sàn giao dịch của truyền thông Trường Lâm tại Hồng Kông.

- Gây áp lực lên Trường Lâm?

Dương Thần nghi ngờ mình nghe nhầm:

- Không phải là vừa mới hợp tác sao?

- Anh không nghe lầm đâu.

Mạc Thiện Ny giải thích thêm:

- Ngọc Lôi chúng ta đã khiến cho tất cả tờ báo, tạp chí đồng hành với chúng ta sáng sớm hôm nay bắt đầu truyền đi những tin tức không có lợi cho Trường Lâm. Từ lúc đó, cổ phiếu của truyền thông Trường Lâm bắt đầu dần dần bị dân chứng khoán bán đổ bán tháo, bọn họ bán ra, chúng ta mua vào. Đợi khi mua đủ số lượng cổ phiếu, lại hạ giá xuống, làm cho dân chứng khoán hoang mang, rồi lại bán đi số cổ phiếu mất giá đó... Chúng ta chỉ cần lặp đi lặp lại như vậy thì trong tình cảnh không có đủ số tiền để ứng phó, số cổ phiếu của Trường Lâm sẽ mặc cho chúng ta chi phối. Không đây một ngày truyền thông Trường Lâm sẽ bị phá sản.

Không kể đến kế hoạch này như thế nào, Dương Thần cảm thấy có vẻ quá đơn giản.

- Trường Lâm là một công ty lớn, trị giá tài sản của họ hơn mấy trăm tỷ, cách này có thể gây khó khăn cho họ được không?

- Lần này Trường Lâm chiếm giữ vốn của Trung Hải xem như là một quyết định sai lầm. Việc thay đổi này mặc dù có thể sẽ mang lại cho bọn họ lợi ích lâu dài nhưng trong một thời gian ngắn sẽ có một khối lượng công

việc cơ bản cần số vốn cực lớn. Tăng Tâm Lâm âm mưu dùng sự liên minh của ba tập đoàn để củng cố địa vị của gã, đáng tiếc gã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi.

Mạc Thiện Ny nói.

Hứa Trí Hoành đồng ý vỗ tay cười nói:

- Thương trường như chiến trường, binh đao gặp nhau thì không còn quan tâm cái gì là tình cảm nữa.

Dương Thần nhìn khuôn mặt lạnh lẽo, không chút cảm xúc của Mạc Thiện Ny rồi lại nhìn qua vẻ mặt cười tủm tỉm của Hứa Trí Hoành, hần nói:

- Tổng giám đốc Hứa này, ngài chịu trách nhiệm về cái gì vậy?

Hứa Trí Hoành cười lớn nói:

- Chi bằng chúng ta đến phòng máy tính đi, đến đó xem xem cuộc chiến của thị trường cổ phiếu, tôi sẽ nói chậm lại để anh Dương nghe?

Tăng Tâm Lâm từ sớm đã đến văn phòng, thường ngày cũng không uống cà phê, mà pha một ly trà xanh, thứ gã cần không phải là thể lực dồi dào mà là một tâm lý thoải mái.

Bởi vì, Tăng Tâm Lâm cảm thấy cảm xúc của mình không được ổn định.

Nửa giờ trước, Bộ tài chính xác nhận trong tài khoản của ngân hàng Thụy Sĩ đã có bảy tỷ, Tăng Tâm Lâm liền chỉ đạo cấp dưới bỏ ra toàn bộ số vốn năm tỷ vừa xoay sở được.

Cứ như vậy, việc hợp tác lần này gần như là chắc chắn, không ai có thể nuốt lời. Cuối cùng thì số vốn mười hai tỷ dùng để hợp tác, phát triển vật liệu mới cũng không phải là chuyện đùa nữa.

Nhưng nguyên nhân chính là mọi thứ có vẻ quá thuận lợi, Tăng Tâm Lâm bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Gã không phải kẻ ngốc, gã rõ ràng biết bản thân mình đang làm gì, gã lại nghĩ có thể là do đầu tư một lần với số tiền lớn như vậy khiến gã chưa thể thích ứng.

Ngồi lại chiếc ghế chủ tịch, Tăng Tâm Lâm bắt đầu xem qua một loạt các văn bản trong máy tính, tràn đầy tự tin về tương lai.

Dòng họ đã giao sản nghiệp to lớn của Trường Lâm cho mình quản lý, mình dứt khoát lựa chọn đến Trung Hải phát triển, mặc dù phải dùng rất nhiều nhân tài mới có thể đứng vững nhưng triển vọng trong tương lai là không dễ bỏ qua.

Trường Lâm không giống như các công ty nổi tiếng khác, cho dù Quốc Tế Ngọc Lô là công ty hùng mạnh nhất Trung Hải thì nó cũng không có mạng lưới chính trị gia giúp đỡ giống như Trường Lâm, đây là ưu thế lớn nhất.

Tăng Tâm Lâm tin rằng chỉ cần hoàn thành việc hợp tác lần này thì sau khi sinh ra lợi nhuận, sự phát triển về sau của truyền thông Trường Lâm chắc chắn sẽ vượt qua Quốc Tế Ngọc Lô.

Mặc dù Lâm Nhược Khê là người quản lý xuất sắc nhưng trong con mắt Tăng Tâm Lâm thì cô ấy càng đẹp hơn, người phụ nữ ấy cuối cùng nên bị gã chi phối.

Trước kia khi còn học Đại học, Tăng Tâm Lâm suýt chút nữa có được Lâm Nhược Khê, tuy hiện giờ Lâm Nhược Khê đang sống cùng người khác nhưng gã tin rằng bằng thủ đoạn của mình, nhất định có thể giành lại được.

Huống hồ gã đã phát hiện ra được nhược điểm của người đàn ông kia.

Cho nên Tăng Tâm Lâm không vội vàng gì, bây giờ gã cần tuân thủ mỗi bước đi vững chắc của mình, gã là bạn học của Lâm Nhược Khê, nhưng về sau trên thương trường gã lại là đàn anh của Lâm Nhược Khê.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa dồn dập.

- Vào đi!

Lục Đào mập mạp chạy vào, giọng điệu gấp gáp:

- Thưa Chủ tịch, tôi vừa mới nhận được tin trên tuần san Hoa Hạ, nhật báo Trung Hải, tin tức Giang Nam thì có ít nhất hai mươi kênh truyền thông, toàn bộ đều đưa tin về công ty Trường Lâm của chúng ta, tin tức xấu về một số công ty đĩa nhạc của Trường Lâm đều nói về quy tắc ngầm và tình hình bên trong.

Tăng Tâm Lâm kinh ngạc, nhưng không xao động, gã gõ mặt bàn và hỏi:

- Điều tra rõ nguyên nhân chưa?

- Những nhà truyền thông đó đột nhiên chặn các mối quan hệ với chúng ta nhưng chúng ta có thể nhờ phóng viên dẹp những tin tức này qua một bên và cuối cùng bọn họ không có đủ chứng cứ, nhưng... nhưng mà...

- Nhưng nhị cái gì hả?

- Trong tháng này, cổ phiếu của chúng ta rớt xuống điểm thấp nhất, lại đang bị các công ty không quen biết điên cuồng thu mua, còn có một số cá nhân nữa cũng mua cổ phiếu với số lượng lớn. Tôi cho rằng, tình hình này thật không bình thường chút nào. - Lục Đào nói một cách sợ sệt.

- Không bình thường, đương nhiên là không bình thường rồi!

Tăng Tâm Lâm nổi da gà, gã dần dần hiểu được vấn đề gì bèn rống lên:

- Lập tức đi mượn tiền của các bên, đem toàn bộ số tiền có thể gom được về đây, ngay tức khắc!

- Vâng!

Lục Đào sợ đến mức suýt tè ra quần, liền chạy khỏi văn phòng, bị Tăng Tâm Lâm hù đến mức phải chạy mất dép.

Tăng Tâm Lâm ngồi không yên bèn đứng dậy thong thả bước đi. Gã biết đây là cuộc chiến về vốn được báo trước, sự cạnh tranh này có ba hệ quả: không phải bạn chết thì tôi chết hoặc cả hai đều chết.

Muốn bắt đầu hình thức tấn công này thì nhất định phải tính toán đối thủ sinh tử của mình.

- Là ai?

Trường Lâm chiếm Trung Hải, không còn nghi ngờ gì nữa, nó còn đánh vào những sản nghiệp có liên quan khác của công ty, muốn đối phó với Trường Lâm ở đâu cũng có, nhưng có thể mang lên bàn cân chỉ có Ngọc Lôi mà thôi.

Là Lâm Nhược Khê? Người phụ nữ lạnh lùng, giống như tiên nữ?

Từng học chung trường đại học cùng mình?

Tăng Tâm Lâm không dám tin, người phụ nữ dường như không bon chen với đời này lại có thể đâm mình một dao.

Sau một hồi suy nghĩ lung tung, Tăng Tâm Lâm muốn gọi một cuộc điện thoại hỏi Lâm Nhược Khê, cô ta rốt cuộc có biết hay không, tất cả chuyện này có phải cô ta chủ mưu, nhưng gã nhấc máy lên rồi lại đặt xuống.

Gã biết, chỉ cần gã hỏi như thế, bất luận đáp án như thế nào thì cả đời này gã sẽ không thể nào có được người phụ nữ đó nữa. Gã không dám đánh cược.

- Chủ tịch!

Tiếng của Lục Đào phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, cơ thể mập mạp đồ mồ hôi chạy vào, khuôn mặt buồn rầu:

- Xảy ra chuyện lớn rồi chủ tịch!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 187

Sụp Đổ

- Chuyện có lớn hơn nữa cũng không cần phải làm náo loạn đến như vậy. Tăng Tâm Lâm trầm giọng nói.

Lục Đào thở hắt ra, nhưng cũng ráng bình tĩnh lại:

- Lúc này mới nhận được thư báo từ phía Hồng Công nói rằng một lượng lớn cổ phiếu của chúng ta vừa được bán tháo ở giá thấp, kết quả dân cổ phiếu cũng đã bắt đầu bán tháo ra. Bây giờ lại bị bọn họ thu vào gấp đôi, cứ đi xuống như vậy.

Ánh mắt Tăng Tâm Lâm tàn nhẫn như dao, cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn, trực tiếp nhận cuộc gọi của ông Lưu Mộc Sinh trưởng Phòng Tài chính. Lưu Mộc Sinh đi theo Trường Lâm đã được nửa đời người, cũng là doanh nhân nổi tiếng trên thế giới, là người luôn giữ số cổ phiếu nhiều nhất của truyền thông Trường Lâm.

- Chú Lưu, tình hình thế nào rồi?

Tăng Tâm Lâm bình tĩnh hỏi.

Tiếng nói trầm mặc truyền đến.

- Tâm Lâm à, lỗ hổng về vốn quá lớn, chú đã làm cho người ta bắt đầu thu mua cổ phiếu được bán ra nhưng mà tổng số vốn vẫn không đủ, tóm lại là không xong rồi, cứ tiếp tục thế này chúng ta sẽ phá sản.

- Phá sản?

Tin tức này trực tiếp đến tai Tăng Tâm Lâm, khiến gã nắm chặt bàn tay lại, hận không thể trực tiếp đập nát chiếc điện thoại đó.

- Được rồi, con sẽ cố gắng xoay sở, kiếm tiền nhanh nhất có thể.

Đập điện thoại, Tăng Tâm Lâm lập tức dặn dò Lục Đào:

- Người lập tức gom tiền từ các công ty con về tổng công ty, thiệt hại từ vụ việc này sẽ nói sau.

- Vâng Chủ tịch.

Lục Đào biết rõ không nên liêu, không dám kéo dài cuộc nói chuyện và chạy ra ngoài ngay.

Tăng Tâm Lâm hít thật sâu rồi cầm điện thoại lên gọi.

- Ái chà! Chú Tăng, hiếm khi chú gọi điện thoại cho anh, khiến người anh này nhớ chú muốn chết luôn.

Đầu dây bên kia là giọng đàn ông đang cười lớn.

Nghe được giọng nói thân thiết đó, Tăng Tâm Lâm yên tâm phần nào:

- Cục trưởng Vương, giờ em đang gặp phiền phức, sáng sớm hôm nay, rất nhiều công ty truyền thông đã đưa ra những thông tin liên quan đến tiêu cực

của truyền thông Trường Lâm. Tổng cục thông tin vẫn nằm dưới quyền anh, tin tức được truyền đi không có cách để không chế nhưng tốt xấu thế nào cũng mong anh giúp đỡ.

- Cái gì? Máy tờ báo này chắc chỉ ăn cơm, quá nhàn rồi nên làm hồng chuyện rồi. Yên tâm đi anh sẽ xem xét.

- Vậy thì cảm ơn anh nhiều lắm.

Tăng Tâm Lâm bỏ điện thoại xuống, thở phào. Đúng rồi, mình còn có quen biết, còn có địa vị chính trị của Tăng gia.

Nhưng như vậy tất nhiên là chưa đủ, chủ yếu là lỗ hồng về vốn.

Tăng Tâm Lâm lại cầm lấy điện thoại, gọi đi, đầu dây bên kia là giọng nói của một phụ nữ.

- Cậu Tăng làm sao có thời gian mà gọi điện cho tôi vậy? Giọng nói của người phụ nữ ở đầu dây bên kia có chút quyền rũ.

Tăng Tâm Lâm chửi thầm ả hồ ly kia nhưng ngoài miệng lại khen:

- Giám đốc Trương là một người xinh đẹp như vậy, làm gì có thời gian rảnh để ý tới kẻ hèn mọn như tôi.

Ả ta cười khanh khách nói:

- Cậu Tăng thật dẻo miệng mà, rốt cuộc có chuyện gì mà tìm đến tôi đây?

- Là như thế này, Trường Lâm của chúng tôi đột nhiên có chút khó khăn, hy vọng giám đốc Trương cho chúng tôi mượn chút tiền.

Tăng Tâm Lâm sốt ruột nên nói thẳng.

Giám đốc Trương trầm mặc nói:

- Tăng thiếu gia, không phải tôi keo kiệt nhưng lần trước ngân hàng bị cướp, cậu cũng biết đó. Bây giờ ngân hàng chúng tôi lộn xộn hơn trước, có nhiều chuyện không thuận lợi. Nếu không có thể chấp thì mượn được nhiều nhất là một trăm năm mươi triệu, cậu xem có được không?

- Vậy thì tôi sẽ thế chấp, công ty con và tài sản của tôi đều được.

- Nếu thế chấp thì tiền cũng không thể ngay lập tức mà chuyển vào tài khoản được.

Giám đốc Trương nói.

- Sao chứ? Chị đùa tôi à?

Tăng Tâm Lâm nghiêng răng thở dài:

- Vậy được, một trăm năm mươi triệu vậy.

Có thêm xu nào hay xu ấy, Tăng Tâm Lâm liên tục gọi điện thoại đến mười mấy tổ chức ngân hàng, xoay sở được hơn một tỷ. Nhưng vừa vào internet xem động tĩnh trên thị trường cổ phiếu thì gã phát hiện vẫn không đủ vốn, muốn ngăn cản cục diện thâm hiểm này thì phải có tiền.

Suy nghĩ thật lâu, Tăng Tâm Lâm mới nhắc máy lên gọi đến số mà nếu không phải cực chẳng đã thì hẳn tuyệt đối không dám gọi.

Một hồi sau mới có người nghe điện thoại, đầu dây kia truyền đến một giọng nói có vẻ già dặn:

- Tâm Lâm, ông đã biết chuyện của cháu rồi.

- Thừa ông nội, việc này là do cháu sơ suất nhưng bây giờ cháu đã mượn đủ số tiền, chỉ cần có thêm một tỷ nữa, cháu tin là có thể chuyển bại thành thắng. Chúng ta làm chủ, chúng ta nhất định có thể làm được mà.

Tăng Tâm Lâm khẩn thiết nói.

Ông Tăng im lặng một lát rồi hỏi:

- Con vừa mới nói cần bao nhiêu tiền nữa?

Tăng Tâm Lâm cảm thấy rất vui, gã biết chủ sở hữu hiện giờ của Tăng gia mặc dù đã chuyển giao cho cha gã nhưng người lèo lái thật sự lại là người ông suốt ngày ru rú trong nhà. Chỉ cần ông gật đầu thì tiền vốn hiện có của các sản nghiệp thuộc Tăng gia đều không thành vấn đề.

- Một tỷ! Con chỉ cần một tỷ thôi, nếu cửa ải này vượt qua được thì chúng ta nhất định có thể kiếm lại được.

Tăng Tâm Lâm nuốt giọng nói.

- Tâm Lâm à, cháu từ bỏ đi, đừng nói một tỷ mà ngay cả năm trăm triệu ông cũng không thể đưa ngay cho cháu được, hơn nữa, theo như ông biết, cho dù đưa cháu hai tỷ thì cũng không chắc có thể vượt qua khó khăn này.

Ông Tăng thở dài nói.

Mặt Tăng Tâm Lâm tái mét, không cam lòng mà nói:

- Tại sao? Ông à, ông nhất định có thể điều tra vụ việc này là do ai gây ra, là Ngọc Lôi, đúng không ạ?

- Đúng vậy, theo như tình báo cho biết thì đó là do Lâm Nhược Khê của Ngọc Lôi làm.

- Ông nội cũng đã hiểu rõ rồi đó, lần này Ngọc Lôi đã đầu tư năm tỷ, bọn họ có tiền nhưng cũng không thể ngay lập tức mà chi ra năm tỷ.

Tăng Tâm Lâm xác định chính Lâm Nhược Khê đã làm ra trò quỷ quái này, cảm thấy bức bối trong lòng.

Ông Tăng hỏi:

- Nếu lại thêm một Khoa học Kỹ thuật Đông Hoa, một Hứa Trí Hoành của Hứa gia nữa thì sao.

Tăng Tâm Lâm cảm thấy như sét đánh ngang tai, run rẩy cảm điện thoại.

- Hứa Trí Hoành?

Từ trước đến nay thì ba công ty luôn đối phó với Hứa Trí Hoành, gã là liên minh của Lâm Nhược Khê?

Cuối cùng mọi chuyện cũng đã được làm sáng tỏ, nhưng cùng lúc đó, Tăng Tâm Lâm cảm thấy vô cùng lo sợ.

Cô gái kia, rốt cuộc đã làm ra chuyện kinh khủng như vậy.

- Tâm Lâm này, cháu vẫn còn trẻ, quá tin vào năng lực của bản thân và cách hấp dẫn người khác, trên thương trường, nam nữ không khác gì nhau, không có tình cảm sâu đậm, nếu có chỉ là lừa gạt nhau mà thôi, chỉ cần có chút lợi ích thì một doanh nhân thành công cũng không bỏ qua một cơ hội dù

nhỏ nhất.

Ông Tăng nói tiếp:

- Lần này cháu đã thua rồi, rất triệt để, bởi vì Lâm Nhược Khê không sử dụng những cách phi pháp, gây nguy hại cho xã hội nên cô ta thắng rất xuất sắc, nếu là ta, ta cũng phải khâm phục phương pháp và trí tuệ của cô ta.

- Ông nội, con không cam lòng, con... con đã cực khổ để làm cho Trường Lâm có thể đứng vững ở Trung Hải, hơn nữa vừa mới có được một vụ làm ăn lớn, con... làm sao có thể lùi bước như vậy được?

Tăng Tâm Lâm khó mà kiềm nén cảm xúc của mình.

Ông Tăng trầm giọng nói:

- Thua thì cũng đã thua rồi, cơ hội không phải là không có nữa, nếu con muốn chiến thắng kẻ thù thì đừng bao giờ sợ thất bại.

Tăng Tâm Lâm nắm chặt điện thoại, một hồi lâu mới thở dài:

- Dạ, con hiểu rồi!

Cùng lúc đó, trong khu nghỉ mát tư nhân của Lâm Nhược Khê, không khí trong phòng máy tính bí mật lại không giống nhau.

Hơn mười cái màn hình máy tính to nhỏ khác nhau đang hoạt động với tốc độ cao, chín người mặc đồ khác nhau, những nhân viên này mỗi người một vẻ, ngồi ở trung tâm, điều khiển tốc độ đôi tay rất nhanh.

Trên màn hình lớn, giá cổ phiếu của Trường Lâm lúc cao lúc thấp nhưng là một đường cong đi xuống, không khí có vẻ nặng nề.

Lâm Nhược Khê đứng trên bậc cao sau lưng, đang khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt lạnh lùng nhìn màn hình lớn, không nói tiếng nào.

Phía sau Lâm Nhược Khê là Dương Thần và Mạc Thiện Ny, Hứa Trí Hoành đang ngồi bên một cái bàn tròn, họ cùng xem cả tòa tháp truyền thông Trường Lâm sụp đổ.

Ngô Nguyệt đi lên, đẩy gọng kính lên, báo cáo với Lâm Nhược Khê:

- Thừa Chủ tịch Lâm, Trường Lâm đã không còn khả năng mua lại bất cứ cổ phiếu nào của họ, toàn bộ dân chứng khoán cũng sẽ không mua cổ phiếu nữa, chỉ biết tiếp tục bán tháo, Trường Lâm sẽ phá sản thôi.

- Tôi biết rồi, cứ để Athena tiếp tục chú ý tình hình phía công ty đó, sau khi kết thúc, cô dẫn bọn họ cùng đến tham gia lễ mừng thành công, Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng nói.

Vừa mới đánh được một đối thủ ngang tài ngang sức nhưng người phụ nữ này vẫn không thấy vui.

Ở dưới bậc thang, cô Athena trẻ tuổi quay đầu lại. Đây là cô gái châu Á tóc nâu quăn, miệng đang ngậm một cây kẹo, cô vui vẻ nói tiếng Hoa Hạ:

- Sếp, công việc lần này bận lâu như thế, giờ cho chúng tôi nghỉ phép đi!

Lâm Nhược Khê ít khi vừa cười vừa nói:

- Được thôi, cho mọi người nghỉ ngơi một tháng, mỗi người được thưởng hai trăm ngàn đi du lịch.

- Tuyệt quá! Vài người đàn ông nước ngoài vui mừng vỗ tay.

Dương Thần nhìn cảnh tượng này từ phía sau mà nhẩn mày nhíu mặt, hần bèn hỏi Mạc Thiện Ny:

Em cứ vậy mà phát lương cho họ sao?

- Chỉ có hai trăm nghìn thôi mà, cô Athena nói, tiền lương mỗi năm của một người cộng thêm tiền thưởng, ít nhất cũng được ba triệu, làm nhân tài rất có lợi mà?

Mạc Thiện Ny liếc hần một cái.

Dương Thần bất mãn lắm lắm:

Làm sao trong một năm mà anh chỉ có một triệu mấy vậy, thật không công bằng, anh cũng là người có tài mà.

Hứa Trí Hoành ở một bên cười nói:

Thưa ông Dương, bàn bạc tiền lương với vợ ông cũng không phải là chuyện vui vẻ gì.

- Quả là ông đang ghen tỵ.

Dương Thần nói xong cũng không để ý tới gã mà nói với Lâm Nhược Khê:

Bà xã à, đòi tiền cũng không hợp lý lắm, chuyện nhỏ này về nhà rồi tính, em hãy nói cho anh biết rốt cuộc là như thế nào đây.

- Dương Thần nhìn lại hiện tại, chỉ phát hiện truyền thông Trường Lâm sắp sụp đổ, nhưng hần là một trong những người phụ trách việc hợp tác của ba công ty, cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện như thế này.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 188

Tôi Là Người Làm Kinh Doanh

Lâm Nhược Khê không trực tiếp trả lời Dương Thần mà lại nhìn chiếc đồng hồ trên bàn tay trắng muốt của cô, nói:

- Buổi lễ mừng công sắp bắt đầu rồi, mặc dù đa số đều là nhân viên trong công ty nhưng vẫn không được chậm trễ, chúng ta đi thôi.

- Không giải thích một chút à?

Dương Thần buồn bực nói.

- Tôi sẽ vừa đi vừa giải thích.

Bốn người rời khỏi khu nghỉ mát, Hứa Trí Hoành ngồi xe của Mao Cầu đi trước, phía sau không khác gì hồi tối. Mạc Thiện Ny lái xe, Dương Thần và Lâm Nhược Khê ngồi đằng sau.

Sau khi Lâm Nhược Khê nói cho Dương Thần biết đầu đuôi câu chuyện, Dương Thần mới hiểu được một chút.

Việc phát triển của truyền thông Trường Lâm là yếu tố bất lợi cho Ngọc Lôi, hơn nữa do tình hình bên trong Tăng gia, nếu để Trường Lâm tiếp tục phát triển thì không khác gì nuôi ong tay áo.

Vì thế, lấy tư cách là bạn học, Tăng Tâm Lâm đến thăm hỏi Lâm Nhược Khê. Khi nhắc đến việc hợp tác giữa Ngọc Lôi và Mộ Vân, Lâm Nhược Khê nghĩ ngay tới việc nhân cơ hội này khiến cho Trường Lâm rút vốn vào Trung Hải.

Từ đó, một khi có kế hoạch bước đầu thì Lâm Nhược Khê đều thông qua hình thức gom góp hoặc cho vay, dự trữ số vốn vượt xa yêu cầu trong hợp đồng.

Dùng thị trường chứng khoán đánh bại Trường Lâm là ý nghĩ ngay từ đầu đã có, nhưng tất cả phải được giữ bí mật một cách cẩn thận. Vì vậy không những Dương Thần mà ngay cả Mạc Thiện Ny cũng chỉ có thể biết trước hai ngày.

Kết quả cuối cùng của kế hoạch này sẽ không ảnh hưởng đến dự án hợp tác giữa Trường Lâm và Mộ Vân, cũng có nghĩa là cho dù đã đánh bại được truyền thông Trường Lâm nhưng về mặt phân chia lợi nhuận vật liệu mới, Trường Lâm vẫn có thể có được số vốn rất lớn, chẳng qua là muốn vượt qua Ngọc Lôi, giống như là truyện nghìn lẻ một đêm vậy.

Đặc biệt Dương Thần khiến lợi nhuận của Quốc Tế Ngọc Lôi tăng lên 65%, điều này quả thực giống như hổ thêm cánh, khiến Lâm Nhược Khê không hề do dự mà tiến hành kế hoạch đánh gục Trường Lâm.

Còn về Hứa Trí Hoành, một khi bắt đầu thì luôn giữ nguyên tắc, một

mình Lâm Nhược Khê và Dương Thần cùng ký hợp đồng, cùng bỏ vốn cho truyền thông Trường Lâm.

Hứa gia cũng không chịu bất cứ tổn thất nào, thậm chí trong quá trình cạnh tranh thị trường vật liệu mới trong tương lai, họ sẽ bớt đi một đối thủ có tiềm lực về chính trị như Tăng gia, Hứa Trí Hoàn đương nhiên vui ra mặt.

Đương nhiên Ngọc Lôi cũng phải trả một cái giá nhất định cho điều kiện của mình. Đó chính là việc cho phép Đông Hoa tung sản phẩm mới ra thị trường và sử dụng mạng lưới tiêu thụ lớn mạnh của Ngọc Lôi. Đây là yếu tố về thị trường mà Hứa gia còn thiếu, đối với Hứa Trí Hoàn mà nói thì thật là hữu ích.

Dương Thần với sắc mặt kỳ lạ nhìn Lâm Nhược Khê:

- Em trực tiếp bán đứng bạn học của mình như thế à?

- Tôi chỉ làm việc tôi nên làm mà thôi.

Lâm Nhược Khê chau mày, cô không thích chữ “bán” đó.

- Tôi tưởng là em rất coi trọng hãn ta chứ, thì ra hãn ta bị em lừa đến nông nổi như vậy.

Dương Thần thấy vui vui.

Lâm Nhược Khê nhìn ra ngoài cửa sổ và nói:

- Hãn ta là bạn học của tôi, nhưng không có liên quan đến chuyện này.

- Nhưng em không nhất thiết phải lừa hãn ta như vậy.

Dương Thần cảm thấy bất mãn.

Mạc Thiệu Ny lái xe đằng trước nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Dương Thần qua tấm kính chiếu hậu liền cười khanh khách:

- Không giấu được anh thì làm sao có thể giấu người khác chứ?

Lâm Nhược Khê gật đầu đồng ý.

Dương Thần đập đập miệng, phát hiện mình phải xem kỹ lại người vợ của hãn, đừng nhìn dáng vẻ lãnh đạm, làm như không có phản ứng gì của cô ấy mà vội vàng phán xét. Chính vì bộ dạng này mà không ai có thể hiểu rõ trong lòng cô ấy rốt cuộc đang nghĩ gì.

Cách gạt người này đã đạt đến trình độ xuất sắc rồi, bởi vì cô ấy không cần che dấu lời nói dối nên cô ấy lừa người hay không cũng đều giống nhau thôi!

Dương Thần xem như cũng hiểu được những điều hôm qua Mạc Thiệu Ny đã nói, đã biết ưu thế lớn nhất của Lâm Nhược Khê là gì rồi!

Nhưng Dương Thần suy nghĩ cẩn thận, phát hiện có chỗ không khớp bèn nhíu mày hỏi:

- Nếu trước đây em đã từng hợp tác với Hứa Trí Hoàn thì tại sao khi ở Hồng Kông gã còn sai sát thủ đến giết chúng tôi?

Lâm Nhược Khê quay đầu lại, hé miệng xin lỗi:

- Tôi thật xin lỗi về chuyện này, Hứa Trí Hoàn chỉ nhắc đến những cản trở nhất định, khiến Tăng Tâm Lâm càng thêm tin tưởng quyết tâm liên minh

của chúng tôi, tôi không biết gã thật sự sẽ ra tay giết người.

Mạc Thiện Ny đang lái xe, sợ Dương Thần giận dữ liền khuyên hấn:

- Dương Thần à, Nhược Khê là người hiểu chuyện. Hứa Trí Hoành muốn nhân cơ hội này để giết anh, bởi vì đối với hấn ta mà nói thì cho dù ai chết đi chẳng nữa thì đều có lợi cả.

Dương Thần buồn bực, Mạc Thiện Ny người đàn bà ngốc nghếch này đã suýt chết mà vẫn còn nói tốt cho Lâm Nhược Khê, hấn khẽ cười:

- Anh không sao cả, mạng của anh khá lớn đấy. Nhưng nếu sát thủ mà Hứa Trí Hoành sai tới chính là muốn nhắm vào em, em còn có thể ở đây mà lái xe không?

Mạc Thiện Ny nheên lời, trong tình cảnh đó mà mình lại có thể may mắn đến như vậy.

Lâm Nhược Khê im lặng cúi đầu, đây là một dự định sai lầm của cô, chỉ xem xét đến tình hình chung mà không nghĩ ngợi đầy đủ về sự an toàn của Dương Thần và Mạc Thiện Ny.

- Lần sau nếu muốn đánh bại đối thủ của em thì em đừng quên sự an toàn của con người, người còn quan trọng hơn sự nghiệp, huống hồ lại là người quan tâm giúp đỡ em.

Dương Thần cảm thấy không hài lòng bèn nói ra hết.

- Thiện Ny không trách em, là do cô ấy tốt bụng. Nếu sau này em còn muốn tham gia loại trò chơi rủi ro như thế này nữa thì tốt nhất là nên suy nghĩ kỹ, Hứa Trí Hoành là một người ngu ngốc dễ bị em dễ dàng lợi dụng sao?

Nghe được những lời nói về mình từ miệng Dương Thần, Mạc Thiện Ny cảm thấy vô cùng ngọt ngào nhưng từ khi nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của Lâm Nhược Khê, cô cũng thấy khó chịu:

- Được rồi Dương Thần, Nhược Khê không phải là thần tiên, đâu có thể tính toán hết được mọi chuyện.

Dương Thần bĩu môi, lắc đầu không nói thêm nữa.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt nhìn Dương Thần:

- Yên tâm đi, Hứa Trí Hoành sẽ phải trả giá.

- Không phải chứ? Em vừa mới hạ gục được Trường Lâm liền đi tính sổ với Hứa Trí Hoành à? Dương Thần suýt chút nữa là té khỏi ghế, thấy cô ấy thật hung tợn.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn:

- Cứ đợi rồi anh sẽ biết thôi.

Trong lúc nói chuyện, xe đã dừng lại ở bên ngoài tòa nhà màu trắng theo phong cách Baroque, xung quanh là cây cối rậm rạp, khá nhiều vệ sĩ mặc quần áo chỉnh tề đang đứng ở đó.

Ba người xuống xe, Hứa Trí Hoành đã đứng chờ ở tấm thảm trước cổng.

- Đây là căn hộ của tôi, vì thế tôi thấy nơi đây là thích hợp nhất, mời ba

người vào!

Hứa Trí Hoành làm động tác mời mọc.

Khi bước vào đại sảnh thì bên trong đã có khá nhiều người. Họ đang nâng những ly rượu cốc-tai, trò chuyện vui vẻ, gần như tất cả nhân viên của Quốc Tế Ngọc Lôi và khoa học kỹ thuật Đông Hoa đều có mặt ở đây.

Trên mặt mỗi người đều hiện lên niềm vui, bất kể là ký được hợp đồng với lợi nhuận cao hay là đánh bại được truyền thông Trường Lâm ở bên ngoài thì đều đáng để chúc mừng.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê và Hứa Trí Hoành bước vào cửa, tất cả mọi người không hẹn mà gặp đều vỗ tay nhiệt liệt, bọn họ đương nhiên biết tình hình thị trường chứng khoán bên Hồng Kông, sau bài báo cáo về tình hình mua bán trong ngày, Trường Lâm tất nhiên đã phá sản rồi.

Lâm Nhược Khê, Mạc Thiện Ny ngồi nói chuyện với vài người của Đông Hoa, Dương Thần cũng không có gì để làm.

Cầm ly rượu đỏ trong tay, Dương Thần nhìn thấy trong một góc có người đang vẫy tay chào hân, nhìn kỹ lại chính là Trương Thái, nhưng bên cạnh cô ta lại là Lưu Minh Ngọc và Triệu Hồng Yến.

Sau khi nảy sinh mối quan hệ với Lưu Minh Ngọc thì Lưu Minh Ngọc vẫn không có thay đổi gì đặc biệt, ánh mắt nhìn Dương Thần vẫn dịu dàng như trước kia, người con gái trưởng thành này đã biết cách kiểm soát tình cảm của mình rồi.

- Chúc mừng anh nha, cũng coi như là người có công rồi.

Triệu Hồng Yến cùng ly với Dương Thần.

Dương Thần cười nói:

- Không cần giấu cợt tôi đâu, tôi đã biết được ngọn nguồn câu chuyện. Nhiều nhất cũng chỉ có thể gọi là công thần hảo danh thôi.

Lưu Minh Ngọc nhấp một hớp rượu màu hổ phách rồi nói:

- Lần này cách tổ chức của Chủ tịch rất tuyệt vời, vừa mới ký xong hợp đồng khiến mọi người ngập tràn cảm xúc, cuối cùng lại lật đổ truyền thông Trường Lâm.

Trương Thái và Triệu Hồng Yến đều gật đầu đồng ý, họ lại càng thêm tôn kính Lâm Nhược Khê.

Ba người phụ nữ ngồi nói chuyện với nhau, Lưu Minh Ngọc bỗng nhiên nhíu mày, chỉ ra cửa:

- Mọi người xem kia! Đó chẳng phải là Chủ tịch Tăng của truyền thông Trường Lâm sao?

Dương Thần quay đầu nhìn lại, đúng là Tăng Tâm Lâm đang đi một mình, ngẩng đầu ưỡn ngực, cười mỉm và bước vào đại sảnh.

Hội trường lập tức im lặng, mọi ánh mắt đều hướng về những nhân vật quan trọng kia.

Dương Thần im lặng bước đến cửa, hân uống chút rượu và muốn biết

Tăng Tâm Lâm tới đây làm gì, nhưng nhìn dáng vẻ của gã, xem ra tâm trạng cũng rất tốt.

- Chủ tịch Lâm, Hứa tổng, Tăng Tâm Lâm tôi không mời mà đến, không quấy rầy mọi người chứ?

Tăng Tâm Lâm từ xa đưa tay tới hai người.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, thân nhiên bắt tay gã, Hứa Trí Hoành cười cười, giống như là bạn bè lâu năm.

- Chủ tịch Tăng cũng có thời gian rảnh đến uống rượu à?

Hứa Trí Hoành hỏi.

Tăng Tâm Lâm cười khỏ:

- Uống một ly là được rồi... tôi có thể xem như là sút đầu mẻ trán, nhưng coi như là tôn trọng hai người cũng nên là tác phong kẻ thua cuộc.

Trong khoảng 10 năm tới, Trường Lâm dù thế nào cũng khó mà cạnh tranh với hai công ty các người.

- Không cần đến mười năm, chỉ tám năm thôi!

Mạc Thiện Ny bình tĩnh nói:

- Trường Lâm vẫn sẽ có được sự phân chia lợi nhuận, sẽ phát triển nhanh hơn.

Tăng Tâm Lâm xua xua tay:

- Nhược Khê à, tôi vẫn gọi cô như thế này nhé. Cô lừa tôi một vỏ như vậy đủ đau rồi, tôi thật không ngờ, cô bé năm xưa bây giờ lại thủ đoạn đến như vậy.

- Thật xin lỗi, tôi là người làm kinh doanh.

Lâm Nhược Khê nói.

Câu này hơi giống với lời thoại trong phim nhưng chúng lại được phát ra từ miệng Lâm Nhược, thật lạnh lùng.

Tăng Tâm Lâm cười nghiêm nghị:

- Đúng rồi, người làm kinh doanh vốn háms lợi, tôi vẫn không nhìn ra được như cô, nhưng tôi sẽ tiếp thu lời giáo huấn.

Nói xong, Tăng Tâm Lâm nhìn về phía trước, tìm thấy bóng dáng của Dương Thần, nhìn hắn cười hiểms:

- Anh Dương này, tôi cũng sẽ không quên anh, cuộc cạnh tranh của chúng ta vẫn chưa chấm dứt đâu.

- Còn không đi ta sẽ lấy dao đâm thủng lốp xe người.

Dương Thần trả lại một câu.

Cạnh tranh? Cạnh tranh cái gì, đã là vợ của tôi rồi, anh còn muốn làm Đại Vương xứ núi đi cướp phụ nữ sao?

Tăng Tâm Lâm nhìn Dương Thần bằng ánh mắt sâu xa, cười lạnh một tiếng rồi xoay người rời khỏi.

Nhìn hình ảnh ngang ngạnh bước ra khỏi cửa đó một hồi, Hứa Trí Hoành mới thu lại ánh nhìn của mình, nói với Lâm Nhược Khê:

Gã là đôi thủ không tồi chút nào, nhưng đáng tiếc, trên thương trường... Nhược Khê, cô khẳng định muốn chia lợi nhuận từ sản phẩm vật liệu mới cho gã à?

- Hồ dữ không biết sợ, có người huấn luyện thì được thôi.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói:

Tôi sẽ giải quyết chuyện này dựa vào sự thỏa thuận của các bên.

Hứa Trí Hoành gật đầu giải thích.

Xem ra, không bao lâu nữa, hai tập đoàn chúng ta sẽ phải bắt đầu quá trình đưa sản phẩm mới ra thị trường, cạnh tranh khốc liệt rồi.

Lâm Nhược Khê lắc đầu.

Không thể nào, sản phẩm của chúng tôi tất nhiên sẽ dẫn đầu thị trường, với lại, sẽ nhanh hơn rất nhiều so với các cô.

- Điều này thật khó nói, tôi biết Mộ Vân có tiến sĩ Lý Quang Tấn, nhưng tiến sĩ Guillian của tập đoàn Đông Hoa chúng tôi cũng là chuyên gia ngang sức ngang tài với ông Lý kia.

Hứa Trí Hoành tự tin nói.

-

Lâm Nhược Khê xoay người nửa mai nói:

- Tuần sau tiến sĩ Guillian sẽ bắt đầu, sẽ đi Hồng Công mở rộng việc nghiên cứu cùng tiến sĩ Lý Quang Tấn, rời khỏi phòng thí nghiệm của các anh, anh thấy ai sẽ nhanh hơn đây?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 189

Quá Độc

Khi mà Lâm Nhược Khê nói ra tin tức chấn động đó, tất cả mọi người xung quanh đều ngơ ngàng, có thể dễ dàng nhận thấy ai cũng không nghĩ là lại xảy ra tình huống bất ngờ này.

Sắc mặt Hứa Trí Hoàn trắng bệch, miễn cưỡng cười nói:

- Nhược Khê, em đừng đùa, tôi mới là chủ phòng làm việc của Guillian, ông ấy đi chắc chắn phải nói với tôi một tiếng chứ.

- Ông ấy không cần phải nói với anh, bởi vì anh đã tự mình ký tên, quyết định để bác sĩ Guillian rời khỏi phòng thí nghiệm, đến làm ở sở nghiên cứu Mộ Vân. Nếu như anh không tin, có thể điện thoại hỏi ông ấy, tôi nghĩ hẳn ông ấy cũng đã thấy anh tự tay ký tên vào văn kiện miễn chức đó.

Lâm Nhược Khê nói.

- Không thể nào, tôi chưa từng kí cái đó.

Hứa Trí Hoàn nói lớn, cầm lấy điện thoại trong tay Mao Cầu, gọi đến một số nào đó.

Sau khi nói được điện thoại, đầu dây bên kia là một người nói giọng Hoa Hạ với khẩu âm Mỹ:

- Anh Hứa, thật là bất ngờ, anh lại gọi cho tôi vào lúc này.

Nghe giọng tiến sĩ Guillian có vẻ như mang hàm ý, Hứa Trí Hoàn lạnh cả sống lưng, gượng cười hỏi:

- Tiến sĩ, ông nói gì vậy, có phải là tôi đã làm gì sai hay không?

- Anh không làm sai gì cả, chỉ là công việc của tôi không thể làm cho anh hài lòng, tôi thấy rất áy náy, nên đã quyết định rời khỏi phòng thí nghiệm của anh, tôi lại nhận được lời mời của người bạn học, tiến sĩ Lý Quang Tấn, tới Mộ Vân làm việc cùng với ông ấy.

- Cái gì? Tiến sĩ! Tôi đã nói để ông đi khi nào vậy?

Hứa Trí Hoàn gằn như gào lên!

Guillian có chút ngạc nhiên:

- Có một cô tự xưng là người của công ty anh đến đưa cho tôi một văn kiện, trên đó viết rõ ràng, phòng thí nghiệm do tôi phụ trách đã có người thay thế, tôi phải rời khỏi đó vào tuần sau, tôi nhận ra đó là chữ kí của anh, nói thật, tin đó làm tôi cảm thấy có chút thất vọng, dù sao mấy năm nay tôi cũng tận tâm giúp anh xây dựng phòng thí nghiệm này. Nếu như anh đã không cần đến tôi nữa, vậy thì tôi chọn cách lạng lẽ ra đi, lúc này anh lại chủ động gọi cho tôi, tôi thật sự rất cảm động.

Đi cái gì chứ? Chuyện này rốt cục là sao?

Hứa Trí Hoàn không giấu nổi cảm xúc:

- Tiên sĩ, hãy nghe tôi nói, đây chắc hẳn là một âm mưu, từ trước tới giờ tôi chưa từng nghĩ sẽ để ông rời phòng thí nghiệm.

- Rất xin lỗi anh Hứa, tôi không hiểu tại sao tự dưng anh lại nói vậy, nhưng tôi đã tận mắt thấy chữ kí của anh, hơn nữa còn đặt sẵn cả vé máy bay đi HongKong, ông Lý đang đợi tôi. Tôi thấy đây cũng là một kết thúc tốt. Tổng giám đốc Lý của tập đoàn Mộ Vân đối với tôi rất tốt, ông ấy còn đón cả nhà tôi đến HongKong, tôi quyết định sẽ làm việc cho ông ấy. Nếu như anh còn nói những lời như vậy, tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi anh. Dừng lời người Hoa Hạ các anh mà nói, duyên phận của chúng ta đã hết, anh Hứa ạ.

Guillian nói xong liền cúp máy.

Hứa Trí Hoàn thả tay quăng điện thoại xuống đất, thành một đồng vĩa nát.

- Tại sao? Tôi muốn biết tại sao?

Trong mắt Hứa Trí Hoàn hiện lên vài tia máu, cho dù trước mặt mình là người phụ nữ mình theo đuổi lâu nay, nhưng anh ta cũng khó mà kiềm chế được sự phẫn nộ của bản thân.

Lâm Nhược Khê hoàn toàn không sợ hãi nhìn anh ta:

- Sự việc xảy ra rất đơn giản, tôi sẽ đưa cho anh xem giấy cách chức tiên sĩ Guillian mà anh đã rất thoải mái ký tên, cho nên sự việc mới trở nên thế này.

- Từ trước tới giờ cô chưa bao giờ đưa cho tôi cái này, chắc chắn là cô đã làm giả!

Hứa Trí Hoàn gằn giọng.

- Thật là không có sao?

Anh nghĩ kĩ lại đi.

Lâm Nhược Khê mỉm cười.

Hứa Trí Hoàn cố gắng nhớ, lúc đầu thì trầm ngâm suy nghĩ, rồi hoảng hốt, anh ta đã nhớ ra cái ngày đó, Lâm Nhược Khê bắt chợt tới thăm, nói muốn liên kết với Hứa gia đối phó với việc công ty truyền thông Trường Lâm vừa mới tiến vào Trung Hải.

Lúc đó, Hứa Trí Hoàn run rẩy giơ tay lên, chỉ vào Lâm Nhược Khê:

- Là ...là bản hợp đồng đó sao?

Hôm đó, khi mà Lâm Nhược Khê đề xuất, muốn nhờ lúc liên minh với Mộ Vân và Trường Lâm, phản đối chủ trương của Trường Lâm, Hứa Trí Hoàn cực kì tán thành.

Anh ta biết rõ, làm chủ tịch của Ngọc Lôi, Lâm Nhược Khê chắc chắn là không thích có công ty lớn mà tương đồng như Trường Lâm cùng hoạt động trên một thị trường, cho nên đối phó với Trường Lâm là một chuyện dễ hiểu.

Mà Lâm Nhược Khê cũng từng nói qua, mặc dù Tăng Tâm Lâm là bạn học của cô, nhưng tại thời điểm này, phải lấy đại cục làm trọng, phải chú ý

đến nhân viên của mình.

Nghe xong những lời này, Hứa Trí Hoành đương nhiên có một sự hoài nghi lớn, hơn nữa anh ta cũng mong muốn nhanh chóng chen ép công ty truyền thông Trường Lâm, trước tiên phải làm cho công ty Trường Lâm hùng mạnh không còn đứng vững nữa, sau đó phải rời khỏi Trung Hải, cho nên, khi đó đã đồng ý kí vào hợp đồng liên kết lật đổ Trường Lâm.

Tuy nhiên, Lâm Nhược Khê lo Hứa Trí Hoành nuốt lời, sau khi có tranh chấp lớn trên thị trường cổ phiếu lại không ra tay, cho nên đã đưa ra một bản hợp đồng, ước chừng cũng mấy chục trang, đưa cho Hứa Trí Hoành kí, nhằm đảm bảo chắc chắn tiến hành hợp tác một cách bí mật.

Trong tình hình đó, thấy nụ cười dè dặt của Lâm Nhược Khê, lại cùng nhau tính toán một âm mưu như vậy, Hứa Trí Hoành cũng không nghĩ nhiều, tiện tay lật, kí tên mình lên đó, không ngờ, trong tập hợp đồng đó, có kèm theo một tờ có nội dung quá đáng như thế...

Hứa Trí Hoành và Tăng Tâm Lâm giống nhau, cảm giác về Lâm Nhược Khê là luôn rất lạnh nhạt, có năng lực, nhưng tuyệt đối không có thiện tâm, một người phụ nữ nham hiểm, cho nên họ cũng không hoàn toàn coi trọng Lâm Nhược Khê.

Vừa mới gặp, Tăng Tâm Lâm đã xem thường Lâm Nhược Khê, Hứa Trí Hoành thì xem nhẹ sự gian xảo và hành động tự nhiên của Lâm Nhược Khê.

Gã không hề nghĩ đến, những lời nói bình thường này ẩn sau nó là một âm mưu, một người phụ nữ ngày thường không tham gia một hoạt động công khai nào, trong đầu chắc chắn ấp ủ một âm mưu nham hiểm một mũi tên trúng hai đích như thế.

Điều càng làm Hứa Trí Hoành căm giận là, kế hoạch này của Lâm Nhược Khê, nhất định là một canh bạc bất bại.

Lâm Nhược Khê đúng là đã đánh cược, đánh cược bản thân gã vì không hề nghi ngờ cô ta, mà hào phóng kí tên ngay lập tức, và cũng không nghiên cứu nhiều về hợp đồng đó.

Hơn nữa, cho dù có phát hiện ra chỗ nào bất thường, Lâm Nhược Khê cũng hoàn toàn không mất mát gì, cùng lắm thì theo kế hoạch và sự hợp tác giữa hai bên sẽ nhận được ít lợi nhuận một chút, cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Nhưng cuối cùng, bản thân đã ngu xuẩn mà để Lâm Nhược Khê thắng canh bạc này!!

Chén rượu thủy tinh trong tay Hứa Trí Hoành kêu tách một tiếng, chiếc cốc thủy tinh cứng đã bị gã bóp vỡ tan.

- Nhược Khê, cô thật quá độc ác.

Hứa Trí Hoành cũng không nổi điên lên, nghĩ thông tất cả mọi chuyện, gã đã đánh giá sai về Lâm Nhược Khê, nụ cười mỉm sau khóe miệng lạnh lùng.

Lâm Nhược Khê khẽ than:

- Tôi cũng không thích làm việc này, tuy nhiên, tôi chỉ có thể nói với anh lời xin lỗi, tôi là người làm kinh doanh.

- Nói rất hay, cô là người làm kinh doanh, tôi cũng vậy, thắng bại là chuyện bình thường.

Hứa Trí Hoành lắc đầu cười gượng:

- Cô im hơi lặng tiếng lâu như vậy, sự im lặng của cô, khiến chúng tôi khó có thể nhớ được cô cũng là một thương nhân. Là sơ suất của chúng tôi, đã bị cô hăm dọa. Chúc mừng cô, xem ra 10 năm tới, Ngọc Lôi sẽ trở thành công ty sản xuất chủ đạo tuyệt đối.

- Cảm ơn, nếu như không có chuyện gì, chúng ta đi.

Lâm Nhược Khê tự nhiên cầm một chén rượu tới bên bàn ăn, xem như chưa có chuyện gì xảy ra, từ từ đi ra ngoài.

Nhóm quản lý cấp cao của Ngọc Lôi thấy chủ tịch đã đi rồi, nhưng mọi người ở viện khoa học kỹ thuật Đông Hoa đều phần nộ nhìn họ, bèn cũng cùng nhau ra đại sảnh của buổi yến tiệc.

Dương Thần cũng như lúc đến, cùng Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny ngồi cùng một xe rời đi.

Ngồi trong xe, cả 3 đều không nói câu nào, Mạc Thiện Ny lái xe, Lâm Nhược Khê ngắm phong cảnh bên ngoài, còn Dương Thần thì đắm chìm trong những sự việc bất ngờ xảy ra trong ngày hôm nay.

Trong một ngày như thế này, Lâm Nhược Khê đã dả kích hấn quá lớn, dường như là lớn nhất từ trước tới giờ.

Dương Thần thấy được người phụ nữ này thật quyết đoán, cay nghiệt, lạnh lùng hà khắc, cô ta không cần giả tạo một vẻ bên ngoài lạnh lùng, nhưng lại có được lợi ích ghê gớm, qua mặt được Tăng Tâm Lâm, Hứa Trí Hoành, lúc này mới biết được một nhân tài kiệt xuất cùng thời.

Tất cả mọi người đều không nghĩ đến, ngay từ đầu, Ngọc Lôi chỉ là một doanh nghiệp mới, phát triển đến bây giờ, Ngọc Lôi lại trở thành doanh nghiệp có doanh thu lớn nhất.

Đồng thời doanh thu cũng đạt được hơn một nửa, làm cho công ty truyền thông Trường Lâm có mức doanh thu thấp nhất, khiến cho việc phát triển các nghiên cứu của viện khoa học kỹ thuật Đông Hoa gặp nhiều khó khăn.

Dương Thần sẽ khó có thể nắm bắt được một con người hai mặt như cô ta, so với người phụ nữ đáng yêu trên giường thật khác xa....

- Sao anh không nói gì vậy?

Lâm Nhược Khê đột nhiên quay đầu, lạnh lùng hỏi Dương Thần.

Dương Thần sờ sờ trán:

- Không biết phải nói gì.

- Có phải anh nghĩ em là một người phụ nữ nham hiểm?

Lâm Nhược Khê hỏi.

- Anh không biết, có thể là tự nhiên cảm thấy có gì đó không bình thường,

chưa thích ứng được.

Dương Thần nói thật.

- Nhưng tuyệt đối không phải là thấy em quá nham hiểm, đây chẳng qua chỉ là lừa gạt nhau trên thương trường, mọi người công kích lẫn nhau, chẳng có gì mà nham hiểm hay không nham hiểm ở đây cả.

Lâm Nhượng Khê nói xa xôi:

- Cho dù anh cảm thấy em nham hiểm, em cũng vẫn làm như vậy, bà nội đã từng nói với em, nếu như năm đó bà không trở thành một doanh nhân xuất sắc, thì đã không có cơ hội sống sót nữa. Trên thế giới này, muốn sống được chỉ có cách là chiến thắng người khác, nếu không có cách nào để thắng, cũng không được để cho họ có cơ hội chèn ép ta. Em chỉ nghĩ là phải bảo vệ lấy bản thân, bảo vệ mọi thứ mà bà nội đã để lại, nếu như anh ở vào vị trí của em, em nghĩ anh cũng sẽ làm như vậy.

Dương Thần nhớ đến việc ông của Lâm Nhượng Khê là Lâm Chí Quốc lúc trước ở trong bệnh viện. Theo như cuộc đối thoại lúc đó, dường như là ông Lâm Chí Quốc có lỗi với bà của Lâm Nhượng Khê. Cụ thể là đã xảy ra chuyện gì, tuy rằng không rõ, nhưng có thể dễ dàng nhận thấy bà của Lâm Nhượng Khê là một người rất đáng thương.

Nhìn lại người phụ nữ mang đầy vẻ u sầu trước mặt, Dương Thần cảm thấy rất khó chịu, không rõ đó là cảm giác gì, khiến cho anh ta tự dưng thấy phân vân.

- Thiện Ny, dừng xe lại ở chỗ phía trước, tôi muốn xuống đi dạo.

Lúc này xe đã vào đến khu vực nội thành Trung Hải, Dương Thần cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút.

Mạc Thiện Ny cũng không hỏi nhiều, nghe thấy vậy, liền tìm một chỗ dừng xe lại.

Dương Thần xuống xe, lấy ra một điếu thuốc lá, vẫy tay với hai cô gái ở trong xe:

- Tôi đi dạo một vòng, tôi không cần chờ cơm tôi.

Nhìn Dương Thần từ từ đi khỏi như vậy, Lâm Nhượng Khê hỏi:

- Thiện Ny, có phải anh ấy đã chán ghét tớ rồi không?

- Tớ nghĩ, anh ta chỉ không quen với hình ảnh của cậu như thế này, trong lòng anh ta vẫn quan tâm đến cậu, cho nên mới như vậy.

Mạc Thiện Ny trong lòng có chút chua xót, chính mình cũng thích người đàn ông kia, nhưng lại đi an ủi người phụ nữ của anh ta.

Lâm Nhượng Khê đột nhiên đưa tay lên vuốt tóc Mạc Thiện Ny:

- Tớ rất vui, trong lúc như thế này cậu lại lựa chọn an ủi tớ.

- Chúng ta là chị em tốt, tớ đương nhiên luôn ở bên cậu.

Mạc Thiện Ny thoải mái cười nói.

- Vài ngày nữa, cậu đưa Dương Thần về quê đi, đón bác gái đến Trung Hải.

Mạc Thiện Ny tròn mắt:

- Nhược...Nhược Khê, làm sao mà cậu biết là tớ muốn...tớ muốn đưa Dương Thần về quê?

Lâm Nhược Khê cười giễu cợt:

- Cậu yên tâm đi, dù tớ có âm mưu hại người khác, nhưng tớ tuyệt đối không làm thế với cậu...là bác gái đã nói cho tớ biết, bác nói cậu muốn dẫn bạn trai về gặp bác ấy.

- Mẹ tớ sao?

Mạc Thiện Ny giật mình che miệng.

- Bác ấy rất muốn biết bạn trai cậu là người như thế nào, mà người bác ấy có thể liên lạc để biết chuyện của cậu thì chỉ có tớ...

Lâm Nhược Khê nói.

Mạc Thiện Ny ngay lập tức tim dừng một nhịp, đây không phải là chưa khảo mà đã xưng sao, mặt chợt nóng ran.

- Vậy...vậy cậu nói Dương Thần là người như thế nào?

Tim Mạc Thiện Ny đập thình thịch trong lồng ngực, cho dù có chút xấu hổ, nhưng cô không thể không hỏi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 190

Tìm Đàn Ông

Câu hỏi của Mạc Thiện Ny, khiến Lâm Nhược Khê nhất thời không biết nói gì.

Im lặng rất lâu, Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Tớ cũng không biết nữa.

- Cậu không biết sao?

- Đúng vậy, hôm đó bác gái có hỏi tớ, tớ đã suy nghĩ rất lâu, nhưng mà tớ thực sự không biết nói về anh ấy thế nào, cho nên, tớ để bác gái tự mình đi gặp.

Lâm Nhược Khê mệt mỏi nói.

Trong mắt của Mạc Thiện Ny ẩn chứa nhiều suy tư:

- Cũng phải, thực ra thì tớ cũng không biết nên hình dung nó như thế nào. Chuyện tình cảm nói chung là như vậy, tớ không biết người đàn ông đó tốt ở điểm nào, khuyết điểm lớn tới mức nào, tuy nhiên, tớ lại không có cách nào để buộc bản thân chán ghét những khuyết điểm đó, nhưng nếu con người đó thay đổi, chắc chắn là sẽ không quen. Nhưng nếu anh ta không thay đổi gì, lại làm cho người khác cảm thấy lo lắng, phiền chết đi được.

Lâm Nhược Khê nửa như cười nhìn Mạc Thiện Ny trầm tư:

- Thiện Ny, dường như cậu rất hiểu anh ấy.

- A!

Mạc Thiện Ny ý thức được mình đang nói chuyện Dương Thần với ai, đỏ mặt nói:

- Tớ... tớ thuận miệng mà nói linh tinh rồi, cậu không thích thì liên quan gì tới tớ chứ! Tớ... tớ tuyệt đối không phải là người vì sắc quên nghĩa! Hơn nữa con người kia cũng không tốt đẹp gì, đầu đầu chết mất.

Nói xong, Mạc Thiện Ny lập tức quay người lại, làm như đang chăm chú lái xe, bắt đầu đến công ty.

Lâm Nhược Khê ngoái nhìn chỗ Dương Thần rời đi, khẽ thở dài.

Lúc xuống xe, Dương Thần ngậm thuốc dạo bước trên đường dành cho người đi bộ, trong lòng vẫn không tốt hơn chút nào, thấy trong lòng có chút bết tắc.

Nhìn bốn phía, không biết là mình đang ở khu thương nghiệp nổi tiếng của Trung Hải, các biển quảng cáo rực rỡ muôn màu, đình tai nhức óc với đủ thứ âm thanh, tất cả là để thu hút khách hàng mua đồ của cửa hàng và công ty tổng hợp.

Giữa đại lộ là giải phân cách có trồng cây xanh, bên cạnh các bồn hoa có

rất nhiều ghế gỗ sơn đỏ dành cho người đi bộ ngồi nghỉ ngơi.

Dương Thân không có hứng thú mua gì cả, chỉ định sẽ ngồi một lát suy nghĩ, không ngờ, vừa định ngồi xuống chiếc ghế màu hồng, một khuôn mặt thanh tú đang nhìn sang.

- Chú!

Cô bé trên người mặc một bộ màu vàng có dây đai, áo khoác sơ mi màu trắng, mặc quần Jean, tựa như búp bê xinh xinh, nhào tới ôm Dương Thân, hai tay ôm lấy cổ Dương Thân, cả người như treo trên người Dương Thân.

Nhìn gần mới thấy cô bé thật xinh xắn, Dương Thân không khỏi ngạc nhiên nhìn, còn tưởng mình đã nhìn nhầm:

- Đường Đường?

Cô bé gật gật đầu, buông hai cánh tay trắng trẻo xuống, đánh Dương Thân mấy cái vào ngực:

- Đáng ghét, chú thật nhẫn tâm, lâu như vậy mà không đến chơi với cháu, nếu không phải là hôm nay cháu gặp chú, có phải là cả đời này chú sẽ không liên lạc với cháu không?

- Đâu có, không phải là cháu học cấp 3 thì học hành rất vất vả sao, chú thấy cháu bận, không muốn làm phiền cháu học, cũng là muốn tốt cho cháu thôi!

Dương Thân nói.

- Ngụy biện!

Đường Đường thề lời:

- Đều là chú kiểm soát, có phải là chú chán ghét cháu, không xem cháu là bạn chú?

Dương Thân cười khổ sở, cô bé này lại bắt đầu làm loạn lên rồi:

- Cháu đừng nghĩ nhiều như thế có được không, chỉ là chú cũng có bạn công việc, biết là mẹ quản cháu rất nghiêm, nên mới không liên lạc với cháu. Hơn nữa, chú cũng không phải là người quá nổi bật, làm sao mà ghét bỏ cháu được chứ.

- Nhưng cũng không thể lâu như vậy mà không tới gặp cháu...

Đường Đường buồn bã như bông hoa héo.

Dương Thân tiện tay rút mẫu thuốc lá đi, bấm ngón tay tính toán:

- Cũng đâu có lâu lắm đâu, còn chưa đến một tháng.

- Một tháng mà chưa lâu sao? Chú có biết mỗi người một năm có được mấy tháng, cả đời có được bao nhiêu tháng không? Cho dù là sống đến một trăm tuổi, cũng chỉ có 1200 tháng, chú lại làm tổn thương tâm hồn trẻ con mỏng manh của cháu nghiêm trọng như vậy...

Đường Đường tức giận nói.

- Dừng lại!

Dương Thân khua tay bảo dừng lại:

- Suy cho cùng, kiếp trước chú đã nợ gì cháu, mà kiếp này vẫn chưa hết,

bà cô nhỏ, cháu nói xem, rốt cuộc thì cháu muốn chú phải làm sao?

Dương Thần không thể đoán được, cô bé kia đang nghĩ gì, muốn mình đi làm cái gì.

Đường Đường cười hì hì:

- Chỉ có chú mới hiểu cháu thôi, thực ra cũng không có gì, hôm nay cháu ra ngoài mà không mang theo tiền, chú mời cháu ăn cơm nhé, cháu đói rồi...

Dương Thần không nhịn nổi cười, xoa xoa đầu Đường Đường:

- Cháu nói nhiều như vậy chỉ là muốn đi ăn cùng chú thôi sao, nói sớm có phải xong rồi không?

- Thực sự là cháu rất nhớ chú, nhưng mà làm con gái thì phải kiêu một chút, ai biết được chú lại như vậy, không chủ động liên lạc với người khác...

Đường Đường buồn bã nói.

- Được rồi, được rồi, chú đã phụ lòng ai đó, đi ăn thôi, cháu muốn ăn gì cứ nói, chú cũng chưa ăn gì cả.

Dương Thần không muốn nghe thêm gì nữa.

Đường Đường suy nghĩ một chút nói:

- Đi ăn đồ MacDonald đi.

- Ăn cái khác đi, như bánh kẹp thịt chẳng hạn, chú thấy bánh đó rất ngon.

Dương Thần nói.

Đường Đường nhìn Dương Thần một cách kì quái:

- Nếu chú có thể tìm được cửa hàng bánh kẹp thịt nào ở gần đây chúng ta sẽ đi ăn.

- Vậy thì đi ăn MacDonald..

Hai người đi tìm cửa hàng MacDonald, Dương Thần gọi 4 cái đùi gà, Đường Đường chỉ gọi một suất thịt gà với một ly nước, hai người ngồi gần góc tường cạnh cửa sổ, thong thả ăn.

Dương Thần nhìn Đường Đường gặm miếng thịt gà, tò mò hỏi:

- Sao cháu không gọi nhiều một chút, trông cháu có vẻ rất đói.

- Dù đói cũng phải giữ eo chứ chú, không thì sau này còn ai muốn lấy chứ.

Đường Đường thản nhiên nói.

- Cháu bao nhiêu tuổi rồi mà trong đầu đã có ý nghĩ đó.

Dương Thần bất đắc dĩ lắc đầu.

Đường Đường đứng dậy, kiêu ngạo khoe dáng dấp thiếu nữ, hoàn toàn không để ý xung quanh đang có rất nhiều người đang nhìn mình, nói:

- Tuổi nhỏ gì chứ, cái gì nên có đều có rồi, có nhiều người lớn tuổi mà vẫn chưa có đủ như cháu đây.

Thực ra, có thể là cô bé này sống trong gia đình sung túc, ăn uống cũng tốt hơn bọn trẻ con khác, thân hình có vẻ đầy đặn hơn, nhanh nhẹn hoạt bát, ra dáng một cô thiếu nữ xinh đẹp.

Dương Thần dường như không chịu nổi cô bé này, dờ khóc dờ cười bảo

cô bé ngồi xuống:

- Cháu đừng như thế có được không, hay là cháu nói xem rốt cuộc là cháu đi đâu mà lại không mang theo cả tiền.

Hỏi việc này, Đường Đường tựa như trái bóng xì hơi, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế:

- Còn chuyện gì nữa, cháu cãi nhau với chị, ví tiền bị chị thu, nhưng cháu vẫn trốn ra khỏi nhà.

Dương Thần nghĩ rất lâu mới nhớ ra, “chị” của Đường Đường chính là mẹ của con bé.

- Sao cháu lại cãi nhau với mẹ, hơn nữa, không tiền mà dám ra ngoài, nếu như không gặp được chú, không chừng cháu sẽ đi ăn xin?

Dương Thần nhú mày.

Đường Đường bĩu môi.

- Sợ gì chứ, bản tiểu thư xinh đẹp trời sinh, còn sợ không có người bao nuôi sao?

- Nói bậy bạ gì vậy!

Dương Thần không kìm được, đập bàn, nói:

- Cháu bao nhiêu tuổi mà dám nói linh tinh như thế hả? Cháu có biết bao nuôi là ý gì không hả, để người khác nghe thấy những lời này, họ sẽ nghĩ cháu là người như thế nào chứ! Những lời này có thể tùy tiện nói ra sao?

Đường Đường buồn bã cúi đầu:

- Chú à, chú đừng giận, cháu chỉ nói lung tung vậy thôi, chứ cháu không có nghĩ gì đâu...

Dương Thần thấy cô bé như sắp khóc tới nơi, cũng không nói thêm nữa.

- Cháu nói cho chú nghe xem, có chuyện gì mà cháu lại cãi nhau với mẹ?

- Cháu không muốn nói...

Đường Đường vờ vạt áo, ngập ngừng.

Thôi được rồi, nói chuyện lâu như vậy, hỏi vào chuyện chính cô bé lại không nói!

Dương Thần buồn rầu ngồi ăn hết cái hamburger cuối cùng, vừa định rút điều thuốc ra, chợt nhận ra là ở đây không cho hút thuốc, không biết nên nói gì nữa, cô bé kia vừa mới bỏ nhà, lại cãi cộ với mẹ nữa.

Theo những kinh nghiệm mà mình đã từng trải qua, Đường Đường đang rất không an toàn, sẽ bị những người xấu biết được, không thể bỏ mặc con bé như thế này được.

- Chú à.

Đường Đường thấy Dương Thần không nói gì, hỏi nhỏ:

- Có phải cháu đã gây phiền phức cho chú không? Nếu như chú bận gì thì cứ đi, cháu có thể đến ở nhà bạn.

- Bạn cháu có thể đối phó với mấy người muốn bắt cóc cháu không?

Dương Thần cười hỏi.

Đường Đường nghe thấy “bắt cóc”, mặt tái nhợt:

- Gần đây không xảy ra chuyện gì, chắc là họ sẽ không quay lại đâu.
- Đó là vì gần đây cháu rất ngoan, không đi chơi linh tinh, nhưng không có nghĩa là chuyện đã qua.

Dương Thần thở dài:

- Theo chú thấy, hay là chú đưa cháu về nhà, hai mẹ con có gì mà lại không nói được chứ? Khẽ bảo nhau, sau này sẽ không có chuyện đó nữa, hai người muốn trở thành kẻ thù của nhau sao?

Đường Đường nhú mày, vẻ mặt không đồng ý:

- Cháu không muốn gặp bà ấy, mẹ đáng ghét lắm.
- Mẹ cháu đáng ghét như thế nào?

Dương Thần thắc mắc.

- Bà ấy có người đàn ông khác!

Đường Đường bắt đầu nói ra, khóc nức nở:

- Bây giờ bà ấy suốt ngày chỉ biết ăn mặc trang điểm, trẻ ra như thanh niên mười mấy tuổi, hôm qua lại còn hỏi cháu, nếu như tìm cho cháu một người bố mới, cháu có thích không..

- Thế cháu trả lời như thế nào?

- Lúc đó cháu đã nói, trừ phi là bố ruột của cháu, bằng không cháu sẽ kiên quyết phản đối!

Đường Đường tức giận nói:

- Bố cháu theo đuổi bà ấy hơn 20 năm rồi, mà bà ấy không chịu đồng ý, dựa vào cái gì mà bà ấy đối xử với ông như thế, đi tìm một người đàn ông khác!?

Dương Thần giật mình, cười hỏi:

- Như vậy, cháu vẫn chưa nhìn thấy mẹ ở cùng với người đàn ông khác?
- Dù là chưa thấy, nhưng có thể hỏi cháu như vậy sao? Cháu đã lớn từng này rồi, lần đầu tiên hỏi cháu có muốn có một người bố hay không, chắc chắn là bà ấy đã nuôi người đàn ông ở bên ngoài rồi.

- Cái gì mà nuôi người đàn ông ở bên ngoài, cháu nói khó nghe quá, không thể nói mẹ cháu như vậy được, bất kể là vì lý do gì, một người phụ nữ như bà ấy đã phải chịu bao tải nhục để sinh ra cháu, nuôi lớn cháu, có dễ dàng hay không?

Đường Đường không phục:

- Lại còn không phải sao! Nếu không có bà ấy, cháu vẫn còn có bố, bố vì hai mẹ con cháu mà đến giờ vẫn chưa lấy ai, bố đã nỗ lực nhiều như vậy, sao lại phải nhận một kết cục như vậy chứ?

- Nói như vậy là cháu đang kêu oan cho bố à?

Dương Thần cảm thấy mối quan hệ này hơi phức tạp.

Đường Đường suy tư, khẽ lắc đầu:

- Thực ra không phải là như vậy, chú à, chú đừng nghĩ là cháu còn nhỏ,

nhưng cháu cũng biết tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng, chỉ có điều, đột nhiên mẹ lại thay đổi như vậy, còn không chịu nói cho cháu biết là bà ấy có người đàn ông bên ngoài hay không, cháu cảm thấy mẹ không thương cháu.

- Cho nên cháu mang chuyện của bố ra để chống đối mẹ?

- Vâng...cháu thuận miệng nói hai câu, kết quả là âm ỉ cả lên...

Đường Đường ngại ngùng nói.

Dương Thần mỉm cười, chuyện này cũng không có gì quá đáng:

- Chuyện nhỏ như thế này mà cháu cũng bỏ nhà đi sao?

- Cũng không phải...

Đường Đường do dự một lát, nói:

- Chủ yếu là mấy hôm nay cháu thấy mệt mỏi, ngoại trừ đến trường, tan học thì không được phép ra ngoài, cháu thấy mình bị quản như phạm nhân ấy, cho nên không thể vui vẻ được.

Dương Thần hơi thâm ý nhìn Đường Đường:

- Như vậy là trong lòng cháu cảm thấy bất mãn.

Đường Đường im lặng, ngoan ngoãn gật gật đầu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 191

Mảnh Đất Mơ Ước

Dương Thần đứng dậy, cầm tờ giấy ăn lau dầu ở tay:

- Đi nào. Theo chú tới nơi này.

- Đi đâu?

Đường Đường lo lắng rằng Dương Thần sẽ đưa cô về nhà.

- Đi tìm quán nào tốt một chút chứ sao.

- Quán?

Đường Đường mặt hớn hờ:

- Chú thật tốt bụng, chẳng những mời cháu ăn cơm, còn đưa cháu đi quán lên mạng!

Dương Thần cười thâm:

- Yên tâm đi, chú không phải đưa cháu đi chơi trò chơi, chú muốn cho cháu xem thứ này.

Không để ý tới những thắc mắc của Đường Đường, Dương Thần đi ra ngoài trước.

Trên đường đi, Đường Đường cứ thắc mắc mãi. Hai người đi được mấy chục mét thì tìm thấy quán lớn liền vui mừng.

Vào trong quán, Dương Thần chọn một phòng đơn, cách ly bên ngoài, khiến Đường Đường rất tò mò, không biết Dương Thần muốn làm gì, chỉ thấy vô cùng thần bí thôi.

- Chú à, không phải chú muốn cùng cháu ở quán nét... cùng cháu làm cái gì đó chứ?

Đường Đường không giấu nổi ngượng ngùng hỏi.

- Cái gì?

Dương Thần không nghe rõ.

Đường Đường xấu hổ mặt đỏ như trứng gà:

- Đúng là cái chuyện thân mật đó sao... Trời ơi! Chọn quán để làm gì chứ, cho dù là một mình một phòng thì cũng đủ mất mặt lắm rồi, chú thật là xấu xa đó, lại thích cái kiểu này...

Dương Thần cuối cùng cũng hiểu được ý của Đường Đường, hấn gờ tay gõ nhẹ vào trán con bé:

- Cả ngày chỉ nghĩ những cái linh tinh thôi, chú mà biến thái vậy sao?

- Thấy giống giống...

Đường Đường giọng lí nhí.

Dương Thần không để ý tới con bé có những cái suy nghĩ quái đản, ranh mãnh của cái tuổi đang lớn lên này. Sau khi đi vào phòng riêng, bật máy tính

lên bắt đầu vào mạng.

Đường Đường đứng phía sau lưng Dương Thần, cũng im lặng, mà kiên nhẫn đứng nhìn.

Dương Thần mở Inte Explorer lên, nhanh chóng đăng nhập vào một địa chỉ mạng, trước mặt xuất hiện một hình ảnh vô cùng kỳ dị.

Toàn bộ màn hình đen sì, ngay sau đó, giữa trung tâm xuất hiện một vật thể có hình tròn, màu vàng nhạt, vật thể đó chia thành 2 tầng trong ngoài.

Dương Thần bắt đầu ở vùng trống giữa 2 tầng của vật thể, hấn nhập vào đủ các loại chữ và số bằng tiếng anh.

Đường Đường đứng sau ngậy người nhìn, vì cô nhận ra địa chỉ trang mạng mà Dương Thần đăng nhập vào, không ngờ đã hiện thành một loạt dấu “*”, căn bản là nhìn không ra cái địa chỉ trang mạng đó là gì, nhưng độ dài phải trên 20 kí tự.

Kinh hoàng hơn nữa chính là số lượng kí tự phải nhập vào bên trong hai cái khung, xem ra đã vượt qua 100 kí tự, toàn bộ đều là dấu ngoặc kép, dễ nhận thấy đây là mật mã của cái gì đó.

Sau khi Dương Thần hoàn tất đăng nhập, hai vật tròn kì lạ đó bắt đầu xoay chuyển, xoay tới một mức nhất định, dường như là đã ăn khớp hoàn toàn, sau đó màn hình phía trên biến mất hẳn.

- Chú à, ghê gớm quá đi! Cái ID này của chú, mật mã ít nhất cũng hơn 100 kí tự! Chú làm sao mà nhớ được?

Đường Đường không tin vào mắt mình.

Dương Thần thầm nghĩ cái này cần gì nhớ, với khả năng ghi nhớ của não hấn thì 1000 kí tự cũng không thành vấn đề... nhưng hấn vẫn thuận miệng nói ra:

- Cứ gõ nhiều là được thôi.

- Ồ... Vậy bây giờ màn hình đã đen rồi, chú muốn cho cháu xem cái gì?

Đường Đường càng háo hức.

Dương Thần tìm xung quanh, từ dưới ngăn kéo tủ lấy ra cái ống nghe điện thoại, sau khi kết nối với máy tính, nói:

- Picture!

Vừa dứt lời, màu đen của màn hình máy tính biến mất, hiện ra một người cùng với quyển sách, bên trong phân thành nhiều loại, trang bìa mỗi loại đều là tên gọi của một cái gì đó.

Dương Thần lại chỉ nói có mỗi một từ, nhưng mà từ này lại không phải tiếng Anh, cũng không phải tiếng Hoa Hạ. Cái mà Đường Đường nghe thấy dường như là loại ngôn ngữ tương đối ít dùng.

Sau khi nói ra từ đơn đó, hình ảnh hiện ra là một bức ảnh chụp một thôn nhỏ, trong tranh vẽ những ngôi nhà tranh có đầy đủ các đồ trang trí nhiều màu sắc, bên ngoài có đồng lửa trại. Phía xa xa có tuyết phủ kín, phía dưới là vùng thảo nguyên mênh mông bát ngát.

- Chú, đây là đâu?

Đường Đường hỏi.

Tất cả những chuyện cổ quái này đều làm cô thích thú.

Dương Thần hồi tưởng nói:

- Đây gọi là thôn Phi Châu của người Diarra. Trên thảo nguyên Trung phi này, tuy là một lãnh thổ của một nước thuộc Châu Phi, nhưng dường như chỉ là một vùng đất hoang sơ không ai quản lý. Thôn đó cùng vài thôn xung quanh vẫn còn tồn tại chế độ chiếm hữu nô lệ của xã hội nguyên thủy, họ đã phải chống lại cái nóng lạnh của thời tiết, sự nguy hiểm của các loại thú dữ, chỉ sau vài ngày là không có cái ăn rồi. Cũng chính vì nguồn nước trên thảo nguyên bỗng bị cạn kiệt, cho nên bọn họ phải đấu tranh giành lấy nguồn nước, bọn họ tôn thờ thần núi, mà từ trước đến giờ thần núi chưa từng phù hộ cho họ. Có người trong số bọn họ mắc bệnh thì sẽ bị ném đến vùng hoang dã, bị thú dữ ăn thịt, bởi vì bọn họ sợ bệnh truyền nhiễm, hơn nữa bọn họ căn bản là không có cách nào cứu chữa được.

Đường Đường nghe một cách say sưa:

- Bọn họ thật là đáng thương, trên thế giới này, làm sao lại vẫn còn những mảnh đất như thế này. Chú à, làm sao chú có được tấm ảnh này? Chú đã từng đến nơi đó chưa?

- Khoảng 6 năm về trước, vì chú có việc, cần phải ở đây nửa tháng. Bởi vì trong lúc chờ đợi không có việc gì làm, nên chú đã chụp một vài tấm ảnh.

Dương Thần nói. 6 năm về trước hắn chưa đủ mười tám tuổi.

Sau đó Dương Thần lại tiếp tục mở mấy tấm ảnh khác, đều là hình ảnh cuộc sống của cư dân ở thôn này. Bọn họ mặc những bộ quần áo rách, mặt bôi đầy thuốc màu, già trẻ gái trai đều đen nhám, ăn thịt muông thú.

Khiến cho Đường Đường đỏ mặt lên khi xem những bức ảnh này là việc người dân bản xứ ở đây sống theo bầy đàn trong việc sản sinh thế hệ sau.

Điều này làm cho con người ta cảm thấy thôn này tách khỏi thế giới loài người. Bọn họ dường như là một tập thể bị thế giới vứt bỏ. Văn minh nhân loại đã có từ mấy ngàn năm trước, đã bài trừ bọn họ.

Lại mở một tấm ảnh khác, bức ảnh này chụp một thôn nữ đang nằm trên tảng đá được trải bằng cỏ khô, một đứa trẻ dường như được sinh ra chưa lâu đang bò trên người cô ấy, người gầy gầy. Đang nằm áp sát vào ngực mẹ nó, phía bên kia tảng đá, có một đứa bé đang mút tay, ánh mắt đen láy mở thật to, nhìn mẹ và đứa em trai của mình.

- Chú... Đây là cái gì?

Đường Đường lúng túng hỏi.

- Người này là một quả phụ của thôn, lúc chồng bị một con báo cắn chết thì cô mới sinh thằng bé này, nhưng mà chưa đầy hai tháng, người phụ nữ này mắc dịch tả, không ngừng đi ngoài, toàn thân gầy gò như que củi. Lúc chú chụp bức ảnh này, người phụ nữ ấy đã chết, nhưng thằng bé này lại

không biết mẹ nó đã chết, nó rất đói, muốn bú sữa mẹ, vì vậy nó đã bò lên ngực của mẹ nó tự mình bú, nhưng nó đã bú hết sạch rồi, bây giờ mẹ nó chỉ là một cái xác, làm sao có thể cho nó ăn được.

- Đứa chị ngồi cạnh cũng rất đói, bởi vì không có ai cho ăn, nhưng mà nó biết mẹ nó đã chết, vì vậy chỉ ngồi ngẩn người trên tảng đá nhìn thẳng em đang bú sữa, tự mình mút ngón tay của mình.

Đường Đường chưa nghe hết câu chuyện, mắt đã cay cay:

- Chú à, cuối cùng bọn họ thế nào? Đói tới chết sao?

Dương Thần lắc đầu, ánh mắt buồn bã:

- Bọn chúng không bị đói chết, trước khi chúng bị đói chết thì người dân của thôn phát hiện ra mẹ của chúng đã chết và đem hai đứa trẻ đi, hai chị em trở thành thức ăn của thôn, vì vậy mọi người rất vui mừng, bọn họ chia thịt cho mọi người. Trong đó cũng có ông bà nội của hai đứa trẻ.

- A!

Đường Đường kinh ngạc kêu lên, che miệng lại, không kìm được nước mắt:

- Tại sao bọn họ lại có thể như vậy, ăn... ăn thịt người!?

- Đối với bọn họ mà nói, con cái mà không có bố mẹ cũng chính là mất đi tình mẫu tử, không có người chăm sóc, lúc nào cũng có thể biến thành thức ăn.” Dương Thần cười đau khổ nói. Hắn biết Đường Đường sẽ rất đau buồn, nhưng không nghĩ rằng trái tim của con bé này lại trong sáng đến như vậy, chỉ biết khóc.

Đường Đường quay đầu đi chỗ khác, sau đó lau nước mắt hướng về phía Dương Thần xua tay:

- Chú đừng nói nữa, tắt nó đi, cháu không muốn nhìn những bức ảnh này nữa đâu...

Dương Thần gạt đầu, thoát khỏi hệ thống, màn hình máy tính lại như lúc đầu, dường như chưa có gì xảy ra.

- Chú à.

Đường Đường quay đầu lại hỏi:

- Tuy cháu không biết chú đến đó làm gì, nhưng tại sao chú lại không cứu chúng, mà lại để chúng chết khi còn quá nhỏ như vậy, thật là đáng thương.

- Cứu? Chú làm sao mà cứu bọn họ được? Cháu biết không, lúc đó chú vẫn còn nhỏ, so với bây giờ chú vẫn còn quá bé nhỏ, chú mang hai đứa trẻ đó chạy trốn khỏi thảo nguyên ư? Đứa bé gái còn có thể nhưng còn thằng bé thì sao, cũng phải có lúc cho nó bú sữa...

Dương Thần lắc đầu thờ dãi:

- Chú làm sao có thể cứu được với tình hình đó, ở đó mỗi ngày đều có người mắc bệnh.

Đường Đường im lặng, nắc nài cái:

- Chú à, vì sao chú lại cho cháu xem những bức ảnh này, đau lòng quá.

Dương thần khẽ cười:

- Chú muốn cháu so sánh, đối với bọn họ mà nói, cháu từ nhỏ đã từng trải qua những việc như thế này chưa?

- So với cháu sao?

Đường Đường bữu môi nói:

- So sánh với cháu như thế nào, tuy rằng bố mẹ của cháu không thể ở cùng một chỗ, nhưng tốt xấu gì thì cũng là bố mẹ của cháu, hơn nữa cháu cũng chưa bao giờ thiếu tiền, muốn mua cái gì thì mua thôi.

- Đúng vậy, so sánh với bọn họ, cháu thật sự quá may mắn. Bọn họ không thể giống cháu như vậy, dù trốn nhà cũng có người như chú đưa cháu đi ăn MacDonald.

Dương Thần tiếp tục trêu chọc:

- Cháu cảm thấy cuộc sống rất mệt mỏi, gia đình không hạnh phúc, nhưng cháu có nghĩ tới không, trên thế giới này có biết bao nhiêu đứa trẻ, cũng phải gặp những kết cục bi thảm như thế này. Cho dù cháu đang đứng cạnh chú, cháu có cảm thấy là người có gia đình hạnh phúc không, lúc cháu ở tuổi 18 bất mãn, đến cái nơi tồi tàn đó đả đếu cũng không sinh tồn được, cháu muốn đi liên hơn một tháng sao? Cháu có người chăm sóc lúc ốm đau. Có người cho ăn cho mặc, cho đi học. Thế tại sao học có 1 tháng đã mệt, mẹ cháu quản cháu nghiêm khắc, cũng có ý muốn tìm bạn trai, cháu lại phá bà ấy, bỏ nhà đi. Cháu có biết, ngôi nhà cháu bỏ đi là mảnh đất mơ ước của bao nhiêu người không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 192

Khó Nhất Là Nhận Ân Tình Của Người Đẹp

Lời nói của Dương Thần dường như nói trúng tâm trạng của Đường Đường, khiến cô nhất thời bị tê dại.

Hai người lặng im một hồi trong căn phòng bé nhỏ, không ai nói câu nào. Tới khi Dương Thần tắt máy tính, Đường Đường mới hồi phục tinh thần.

- Thế nào, muốn về nhà không?

Dương Thần cười hỏi.

Đường Đường chu môi:

- Không muốn.

- Vẫn không nghĩ thông hả?

Dương Thần gãi đầu buồn rầu:

- Nói vậy nhưng người ta cũng có nỗi cực khổ của người ta, cháu có cái sung túc của cháu. Đây là chuyện chẳng liên quan gì tới nhau cả, nhưng chú cảm thấy sự việc này cháu đặt bản thân vào vị trí rất nhỏ bé, nhưng tầm nhìn thì lại rộng lớn hơn, chỉ là chuyện nhỏ như hạt vừng, việc gì lại không trở về nhà như vậy, bên ngoài có nhiều nguy hiểm, biết rõ là có nguy hiểm mà vẫn như vậy.

Đường Đường nhìn thẳng vào mắt Dương Thần, ánh mắt đầy tinh quái:

- Chú này, càng ngày cháu càng thích chú rồi đó, cháu muốn biết vì sao chú lại muốn đi đến nơi đó, cháu muốn biết chú đến đó làm gì... Chú, chẳng lẽ chú không biết. Người đàn ông có một câu chuyện luôn có sự hấp dẫn lớn đối với người phụ nữ sao?

- Đừng nói sang chuyện khác, cháu ngần này tuổi, cũng được tính là phụ nữ sao? Hôm nay cháu bỏ nhà đi chơi cũng đủ biết cháu là một đứa trẻ rồi, chưa trưởng thành, nghe chú nói này, chú đưa cháu về nhà.

Dương Thần khuyên.

Đường Đường suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chú, cháu muốn tiếp tục nghe chú dạy cơ.

- Cái gì?

- Cháu thích nghe chú dạy, cháu cảm thấy chú như bố của cháu vậy...

Đường Đường có vẻ ao ước:

- Cháu không nói chú là bố sinh ra cháu, mà là người có thể cùng cháu nói chuyện, cùng cháu chơi, dạy cháu nữa...

Dương Thần xấu hổ, điều này có nghĩa là hắt từ chú lên chức bố rồi!?

- Thực ra...

Đường Đường cười nhìn Dương Thần:

- Nếu như chị của cháu tìm một người như chú làm bố, cháu còn có thể chấp nhận được, nhưng đáng tiếc nhìn bộ dạng bình thường của chú như thế này, tuy cháu biết chú không tầm thường chút nào, nhưng chị của cháu mạnh mẽ như thế, nếu có tìm bạn trai, nhất định phải là người thành công.

Dương Thần xoa nhẹ vào đầu Đường Đường,:

- Chú nghĩ mẹ cháu có muốn tìm chồng cũng không để cháu tìm hộ đâu. Chỉ cần có nhân phẩm tốt là được rồi, cháu nhiều chuyện quá đấy. Chú mà có đứa con gái như cháu thì đã sớm đau đầu chết rồi..

Đường Đường không thích Dương Thần xoa đầu mình, cau có nói:

- Chú, mặc dù cháu công nhận cháu chưa đủ trưởng thành, nhưng chú cũng đừng xem cháu là trẻ con nữa.

- Đi, cháu đồng ý về nhà rồi đấy.

Dương Thần nói:

Đường Đường lăm bắm vài câu, liền lấy điện thoại ra gọi.

Ngay sau đó, đầu dây bên kia có người nhắc máy, giọng nói của một người phụ nữ, có chút vội vàng.

- Này, Đường Đường, con là một đứa trẻ khó dạy, chạy đi đâu rồi, làm gì mà lại trốn học rồi!?

Một lúc sau Đường Đường mới nói:

- Chị, em sai rồi, chị mau đưa người đến đón em đi.

- Biết sai rồi sao, biết sai còn trốn đi, con có biết như vậy là rất nguy hiểm không!? Con...

- Chị xinh đẹp, rốt cuộc chị có muốn em về nhà không.

Đường Đường thở dài.

- Cái con nhỏ này, nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi mẹ cơ mà, thật là! Con đang ở đâu?

- Khu thương mại phía bắc nội thành, con sẽ đứng ở phía bên kia đường đợi.

- Mẹ lập tức đi ngay, đứng đó đừng có chạy lung tung đấy.

- Biết rồi, chị... càng ngày càng nói nhiều đấy, thời kỳ mãn kinh không sớm như vậy chứ...

- Gọi mẹ, gọi mẹ...

Không đợi người phụ nữ kia nói xong, Đường Đường đã tắt điện thoại, thở dài một tiếng.

Dương Thần nghe cuộc nói chuyện của hai người xong cũng cười nói:

- Tính mẹ cháu rất nóng vội.

- Không phải đâu, chỉ có đối với cháu mẹ mới như vậy thôi, còn đối với người ngoài thì rất đoan trang, cháu thấy nổi da gà luôn.

Đường Đường cười nói.

Dương Thần ngắt ngang lời, kéo Đường Đường ra khỏi quán, đưa cô đến phía bắc con phố đợi xe.

Đường Đường đột nhiên nhớ ra điều gì, hỏi:

- Ngày 9 tháng sau là sinh nhật anh Viên Dã, hôm đó chú đến nhé?

Dương Thần sững sốt gật đầu:

- Cháu biết anh ta mời chú?

- Anh ấy không gạt cháu cái gì cả.

Đường Đường đắc ý:

- Đến lúc đó gặp mặt, thật mong chờ quá.

- Chờ cái gì, cũng không phải là gặp tổng thống.

- Tổng thống cũng không được mong chờ như thế đâu, chỉ có chú thôi.

Dương Thần đành chịu, cô bé này nịnh bợ hay làm mất mặt người khác đây?

Một lúc sau, mẹ Đường Đường gọi tới một chiếc Cadillac màu xám bạc, bên trong hai gã vệ sĩ bước xuống cảnh giác liếc nhìn Dương Thần, sau đó mở cửa cho Đường Đường.

Trong nháy mắt Đường Đường đã ngồi vào trong xe, sắc mặt hơi buồn, sau khi đóng cửa xe, ấn cửa kính xe xuống, đột nhiên hỏi Dương Thần:

- Chú, đợi đến khi nào thì cháu mới trưởng thành?

Dương Thần còn tưởng cô bé định chào. Vậy mà trước khi đi còn làm khó người khác. Hắn không phải là nhà tư tưởng, nhà triết học, nghĩ một lúc, nói:

- Đợi đến khi nào cháu cảm thấy sự oán giận trong cháu càng ngày càng ít, hoặc là dường như không oán giận điều gì cả, như vậy cháu đã trưởng thành rồi.

Đường Đường chớp mắt, hơi gật đầu, vẫy tay:

- Chào chú!

Nhìn chiếc xe khuất dần trong làn xe cộ, Dương Thần thở dài nhìn đồng hồ, mới hơn 3 giờ chiều, hắn cũng không tính sẽ quay lại công ty làm. Lúc này có một mình cô đơn, Dương Thần nhớ đã lâu chưa đi thăm Sắc Vi, trong lòng có chút áy náy. Bản thân lúc nào cũng dựa vào người phụ nữ luôn yên lặng đứng sau nhìn mình, không tranh đoạt.

May mắn khu thương mại cách quán bar cũng không xa, Dương Thần không đi xe, đi bộ 20 phút đã tới quán bar ROSE.

Quán bar vẫn như cũ, có vài người khách. Chỉ có điều người làm ở quầy bar không phải là Tiểu Triệu, mà đổi thành Trần Dung.

Trần Dung cắt tóc ngắn, rất gọn gàng, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của cô nàng, đứng cạnh Sắc Vi càng trở nên tự tin mà thời thượng, ánh mắt trong veo trước sau như một, nhưng Dương Thần có thể nhìn thấy, trong cô luôn luôn có sức mạnh phi thường.

Nhìn thấy Dương Thần bước vào cửa, Trần Dung vui vẻ hẳn lên, ngọt ngào gọi:

- Anh Dương.

Dương Thần đã lâu không nhìn thấy Trần Dung và anh của cô ta Trần

Bác, liền hỏi:

- Dung Dung, anh của em gần đây sao rồi?

- Anh em vẫn khỏe, bây giờ đã trở thành tác giả chuyên mục đặc biệt của một tạp chí, em thấy so với công việc trước anh ấy vui vẻ hơn nhiều.

Dung Dung nói.

Dương Thần có chút nghi ngờ, nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng. Trần Bác cũng là sinh viên của trường Đại Học Bắc Kinh. Có lẽ anh ta muốn làm theo chuyên ngành của mình.

Nhìn Trần Dung đã không còn sợ hãi như hồi đầu tới Trung Hải, bây giờ nghiêm nhiên trở thành chủ quán bar, Dương Thần trêu đùa hỏi:

- Xem ra Dung Dung đã đánh bại Tiểu Triệu rồi, khá đấy.

Trần Dung mặt đỏ ửng lên:

- Đầu mà, Tiểu Triệu bị điều đi quản lý ở quán bar khác, bây giờ toàn bộ khu này đã được chị Sắc Vi quản lý rồi, nhân sự rất mạnh, vì vậy em chỉ là vật thể thân thôi.

- Mọi thứ đều ổn cả chứ?

Dương Thần chỉ, tất nhiên không đơn giản là chỉ hỏi việc kinh doanh của quán bar.

Trần Dung ngừng lại một chút, mỉm cười gật đầu:

- Thực ra cũng khá hơn nhiều rồi.

Dương Thần thấy Trần Dung nói thật lòng như vậy, cũng không hỏi nhiều nữa. Nhìn Trần Dung một cái rồi đi về phía phòng ngủ của Tường Vi cạnh hành lang.

Lúc đi vào phòng ngủ quen thuộc này, Dương Thần nhìn thấy một cảnh mà trước giờ hẳn chưa từng thấy.

Phòng ngủ và bàn làm việc đặt một bên, Sắc Vi mặc trên người chiếc quần lụa màu trắng mỏng tanh, ngồi trên một cái ghế da, mái tóc dài hơi rối. Mặt không trang điểm có phần nhợt nhạt, đeo cặp kính màu đen hơi trễ, đang cầm chiếc bút máy, viết gì đó lên một quyển sách, mà trên màn hình máy tính là một bản báo cáo.

Phát hiện ra người đi vào chính là Dương Thần, Sắc Vi bất ngờ vui mừng, tháo kính xuống, giống như cười:

- Ông xã, sao đột nhiên lại đến đây giờ này, không phải đi làm sao?

Dương Thần đi đến bên cạnh Sắc Vi, tháo cặp kính đen ra, cũng không có mắt kính, chỉ có gọng, vừa ngắm nhìn vừa cười nói:

- Anh đến xem người phụ nữ của anh có thời gian rảnh không? Nhưng không ngờ bảo bối của anh lại đang làm việc như vậy, xem ra thật giống với nhân viên văn phòng rồi.

- Làm gì có nhân viên văn phòng nào mặc áo ngủ làm việc chứ.

Sắc Vi hờn dỗi, giật kính lại, có vẻ ngượng ngùng:

- Thật ra là bộ dạng giả vờ, muốn mình phong độ một chút, không lại cảm

thấy áy náy khi quản lí quán bar này.

- Là sao, dự định giống như Chu Quang Niên của Đông Hưng à, bắt đầu công việc làm ăn trong sạch đó?

Dương Thần nói một cách kì lạ.

Sắc Vi lắc đầu:

- Dù có gột rửa như thế nào thì màu đen vẫn là màu đen thôi, cuộc sống này có màu trắng thì cũng phải có màu đen, em không cảm thấy xã hội đen tất cả đều không tốt, nếu như chỉ thu nhập bất chính. Nếu không buôn lậu thuốc phiện, không buôn bán người, buôn lậu vũ khí, về cơ bản là thu nhập không đủ. Cho nên em mới thành lập vài công ty trong sạch, như vậy thu chi mới cân bằng.

Dương Thần đồng ý nói:

- Xem ra bảo bối của anh đã lĩnh hội được rất nhiều rồi, trắng và đen không thể đem ra so sánh được, chỉ có thể tương đối thôi. Làm ăn lớn là một hình thức kinh tế của xã hội, giống như Nhật Bản thiếu tổ chức Sơn Khẩu. Xã hội Nhật Bản sẽ trở nên hỗn loạn. Italy thiếu Mafia, một nửa quốc gia sẽ bị tê liệt, chỉ cần không động đến điểm quan trọng của cơ quan quốc gia, đã có thể hùng mạnh rồi.

Trong mắt Sắc Vi tỏ vẻ tò mò, hỏi:

- Ông xã, tổ chức Sơn Khẩu, Mafia, bọn họ lợi hại hay anh lợi hại.

Dương Thần sững sốt, đứng trước Sắc Vi, cảm thấy cũng không có gì phải giấu diếm, nhưng nói tỉ mỉ thì không được, vì thế nói:

- Anh chỉ có thể nói, anh và bọn họ không thể đem ra để so sánh. Nếu như anh có kẻ thù thì nhất định không phải bọn họ, bọn họ cũng không phải kẻ thù của anh.

- Giống như thần tiên trên trời, không thể gây lộn với hoàng đế dưới đất?

Sắc Vi hỏi.

- Không khác biệt là mấy.

Sắc Vi không hỏi nữa, đứng dậy:

- Ông xã, từ từ đã, em đi tắm đã.

- Nói hay nhỉ, bây giờ còn tắm cái gì nữa, ăn cơm xong, tôi tắm không được sao?

Dương Thần nhăn nhó hỏi.

Sắc Vi sững sốt quay người lại, nghi ngờ hỏi:

- Ông xã, anh... không phải tới tìm em là làm chuyện đó sao?

- Việc gì?

- Thì chính là chuyện... chuyện ấy đấy...

Tuy rằng đã rất quen thuộc rồi, nhưng Sắc Vi vẫn là khó nói thẳng ra.

Dương Thần dở khóc dở cười:

- Bảo bối xinh đẹp, sao em có thể nghĩ như vậy, anh nói đến đây vì chuyện lên giường với em khi nào chứ?

Sắc Vi cúi đầu, nói nhỏ:

- Bởi vì trước đây anh đều như vậy...em tưởng hôm nay cũng vậy, cho nên...

Trông thấy Sắc Vi phản ứng như vậy, Dương Thần cảm thấy có chút đau lòng, chính mình đã làm cho cô gái này trở nên như vậy, chỉ là lúc nào muốn lên giường thì lại nghĩ đến cô ta!?

Cô ấy vẫn luôn cảm thấy như vậy, lại chưa từng oán trách mình điều gì, dường như mọi thứ đều rất đáng làm, mỗi lần đều nhiệt tình tươi cười, bằng lòng cùng mình ở trong một không gian chật hẹp, cũng không oán trách gì.

Dương Thần đột nhiên nhớ ra, mình vẫn chưa đưa Sắc Vi ra ngoài lần nào, hai người đã từng “giao lưu” rất nhiều lần, nhưng chưa từng cùng nhau ăn cơm, xem phim hay dạo phố.

Thật khó để nhận ân tình của người đẹp, Dương Thần thấy như là mình đã làm sai chuyện gì đó, rõ ràng đã lợi dụng Sắc Vi, hấn hận không tự tát cho mình hai cái được.

Nghĩ đến đây, Dương Thần hạ quyết tâm, cười dịu dàng nói:

- Bảo bối à, nhân tiện thay đồ, chúng ta ra ngoài nhé.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 193

Anh Sẽ Biết Ngay Thôi

Nghe thấy Dương Thần nói phải đi ra ngoài, Sắc Vi còn tưởng rằng chính mình đã nghe nhầm, hỏi:

- Ông xã, anh nói phải ra ngoài sao?

- Đúng vậy, tiểu thư Sắc Vi xinh đẹp, không muốn cùng anh ăn tối sao?

Dương Thần vờ về mặt tiếc nuối hỏi.

Sắc Vi biết rõ mình không nghe nhầm, sắc mặt giàu biểu cảm, có vui, có xúc động, nhưng có chút hoài nghi và không tự nhiên, dường như không giống sự thật lắm.

- Vậy... em đi thay quần áo.

Tuy là phụ nữ, nhưng dường như cách trang điểm của Sắc Vi lại nhanh hơn nhiều so với những người phụ nữ khác, chỉ mặc chiếc váy dài đơn giản họa tiết hoa violet, mang một đôi giày pha lê cao gót, khiến che đi khuyết điểm dáng cao mà gầy của cô, ngược lại càng quyến rũ. Đeo thêm trang sức, mười phút sau cô kéo Dương Thần tới quán bar.

Hiểu rằng Dương Thần muốn cùng mình hẹn hò, Sắc Vi tươi cười, niềm vui bất ngờ đó lại khiến cô có chút ảo tưởng.

- Ông xã, chúng ta đi đâu ăn cơm bây giờ?

Sắc Vi không để ý bên ngoài quán rượu có một vài người của hội Hồng Kinh, thân mật hỏi Dương Thần.

Dương Thần ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Sắc Vi, anh nhớ là em có xe, chỉ bằng chúng ta đi xe của em, đi đến quán xa một chút, muộn như thế này rồi đi bộ thì không hợp cho lắm.

Sắc Vi khẽ chớp mắt, lấy chiếc Iphone ra gọi điện.

- Tiểu Triệu, bảo người lái chiếc xe mới mua nửa năm trước đến cửa quán bar này, tôi cần dùng đến.

Dương Thần đứng cạnh nhìn Sắc Vi gọi người mang xe đến, trong lòng thổn thức, nhớ lại năm đó hẳn cũng sai người như thế, nhưng bây giờ lại trở thành người bị sai khiến. Tuy rằng nói là do tự mình chuốc lấy, nhưng cũng chỉ là người bình thường.

Chưa đến mười phút, người của Sắc Vi đã lái xe tới trước cửa quán bar, lái xe xuống xe, về mặt cung kính, hai tay đưa chìa khóa cho Sắc Vi.

Sắc Vi đưa chìa khóa cho Dương Thần:

- Ông xã, anh lái đi, em lái xe không giỏi lắm.

Phụ nữ biết lái xe nói mình không biết lái xe lắm, trừ phi là làm nũng, hoặc là có sức hấp dẫn khiến đàn ông phải lái xe cho, Sắc Vi thuộc kiểu phụ

nữ thứ hai.

Dương Thần có chút kinh ngạc, bởi vì xe của SắcVi màu xanh lam, không ngờ lại là xe LOTUS cực kỳ hiếm ở nước Hoa Hạ, đáng thể thao do Anh sản xuất.

Loại xe này ở nước ngoài là thương hiệu xe thể thao nổi tiếng, đặc biệt là phong cách thiết kế được vô số người yêu thích, thiết kế hình giọt nước cực kỳ hấp dẫn đối với phụ nữ.

Chẳng qua trong nước Hoa Hạ, Dương Thần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, bảo tàng nhỏ của phú bà Lâm Nhược Khê cũng chưa có loại xe này.

- Em tự chọn à?

Dương Thần mở cửa cho Sắc Vi hỏi.

Sắc Vi ngồi xuống rất tao nhã, thắt dây an toàn vào, ngượng ngùng cười:

- Giết người phóng hỏa, cho vay nặng lãi, bắt cóc, em còn biết, chứ xe cộ thì em biết cái gì, bọn họ cho em xem mấy tấm ảnh, em thấy cái này đẹp thì mua thôi.

Dương Thần bất mãn nói:

- Phụ nữ đừng có lúc nào cũng nói mình là dân xã hội đen, người qua đường mà nghe được là không tốt đâu.

Cô chẳng phải là dân xã hội đen sao!? Sắc Vi bĩu môi nhưng vẫn gật đầu “Vâng” một cái.

Chiếc xe đi qua đã thu hút người qua đường. Dương Thần đưa Sắc Vi đi lên đường cao tốc, chạy như bay tới ven hồ vùng ngoại ô. Ở đây cũng có không ít đồ ăn Tây cao cấp.

Nếu muốn cùng người con gái của mình hưởng thụ sự lãng mạn, hưởng thụ thời gian của riêng mình thì không thể đơn giản như thế này.

Sắc Vi quan tâm hay không là một chuyện, Dương Thần làm như thế nào lại là chuyện khác.

Lúc xuống xe, Dương Thần kéo tay Sắc Vi:

- Đợi đã, anh sẽ mở cửa giúp em.

Nói xong, Sắc Vi cảm thấy lúng túng, Dương Thần xuống xe liền vòng sang bên kia giúp Sắc Vi mở cửa, làm tư thế mời.

- Xin mời người đẹp xuống xe.

Nhân viên phục vụ nhìn thấy cảnh tượng này, đều thấy quen rồi, không hề cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng Sắc Vi lại không như vậy, Dương Thần đột nhiên kéo cô ra khỏi xe, lại giống như là người hầu của công chúa, như thế nào thì cũng không cảm thấy tự nhiên, nhưng trong lòng lại vui vui, mặt ửng hồng vì xấu hổ.

Nhiều khi, cho dù là xấu hổ nhưng phụ nữ sẽ rất thích thú.

Hai người nắm tay đi vào nhà hàng com Tây ở ven hồ, thiết kế mang đậm phong cách châu Âu, bài trí thêm yên ngựa, móng ngựa, áo giáp kỵ sỹ.

Màu vàng lờ mờ của ánh điện càng khiến nhà hàng thêm mờ lung

huyền bí.

Dương Thần thấy Sắc Vi nhìn xung quanh, đầy vẻ hiếu kỳ, thương xót nói:

- Lần sau anh sẽ đưa em đi chơi nhiều hơn, em đó, kiếm được nhiều tiền như vậy, mà suốt ngày chỉ buồn bã, thật là lãng phí cuộc đời.

Sắc Vi lắc đầu:

- Không phải đâu, sau khi biết anh, em không còn cảm thấy nhàm chán nữa, lúc ở cạnh anh em cảm thấy rất vui, lúc anh không bên cạnh, đợi anh cũng thấy rất vui.

- Nếu anh mà là diễn viên, anh nhất định sẽ làm cho em rơi nước mắt, nhưng đáng tiếc anh không phải thế, nhưng xin hãy tin anh, em lại khiến anh cảm động rồi.

Dương Thần thành thật nói.

Người phụ nữ này luôn thẳng thắn nói ra mà không hề miễn cưỡng khiến cho mọi người cảm thấy xúc động.

Sắc Vi thân nhiên cười:

- Thực ra em cảm thấy em không thích hợp với nơi này, anh xem mọi phụ nữ khi ra khỏi nhà đều mang theo túi xách, thậm chí họ còn mang theo mũ khi đi ăn cơm, em thì chỉ chọn đại một bộ quần áo, giống như người nhà quê vậy.

- Nếu muốn thì đợi anh đi mua cho em một cái túi? Hình như anh chưa nhìn thấy em mang túi bao giờ, anh mua cho em nhé.

Dương Thần hỏi.

Sắc Vi lắc đầu:

- Nếu như em muốn thì nhân viên cấp dưới đã mua cho em mấy trăm cái rồi. Đồ đạc của em đều là do mọi người mua cho, nhưng em không cần bởi vì không cần thiết. Nếu như là dao hoặc súng, ừ... Nếu như có thể mua được cái loại súng đã ngưng sản xuất thì em sẽ rất vui.

Nhân viên phục vụ đang đi trước dẫn hai người đến bàn ăn, bỗng dừng bước.

Dương Thần biết rằng người phục vụ này bị dọa tới mức phát sợ rồi, Dương Thần không nhịn nổi cười nói:

- Em à, không được nói như vậy, đừng có lúc nào cũng nghĩ tới chém giết, dao, súng nữa, những chuyện này là của con trai.

Sắc Vi lườm hần một cái, không nói gì nữa.

Sau khi ngồi xuống, hai người bọn họ gọi một chai rượu Lafite 83 năm, giá của loại rượu này rất đắt, khiến cho người phục vụ cười một cách phấn khởi.

Tuy nhiên lúc Dương Thần chọn thịt bò, gọi làm 3 phần, điều này khiến cho cô nhân viên phục vụ khó chịu.

- Thưa ngài, ngài còn có bạn đến sao?

Nhân viên phục vụ hỏi.

Dương Thần lắc đầu nói:

- Không phải, một mình tôi ăn 3 phần.

Nhân viên phục vụ mặt tối sầm lại:

- Thật là ngại quá.

Sắc Vi nhú mày nói:

- Ông xã, ăn rau quả nhiều một chút đi, ăn thịt nhiều như vậy không tốt đâu.

Dương Thần thản nhiên cười:

- Tuy cái gì cũng là nghiên cứu khoa học, lý luận của sinh học đều nói ăn thịt nhiều không tốt cho sức khỏe, nhưng thói quen ăn thịt đã có từ nhỏ. Trước đây, anh đều ăn thịt uống rượu, không phải vẫn khỏe sao. Hơn nữa, Sắc Vi à, em nên hiểu rằng cơ thể anh không giống người bình thường khác...

Nói xong, sắc mặt Dương Thần có chút chua xót.

Sắc Vi tức giận nói:

- Anh nói cái gì, không nên nói về bản thân như vậy, anh đâu có không giống người bình thường.

Biết rằng người phụ nữ này không thích mình nói như vậy, Dương Thần cũng không nói nữa, đợi thịt bò mang tới bắt đầu ăn.

Tuy rằng Sắc Vi chưa từng tới nhà hàng Tây ăn bao giờ nhưng cô cũng xuất thân từ gia đình giàu có, phong cách ăn uống phải tao nhã, nhai nhẹ nuốt chậm.

Hai người vừa nói vừa cười, nói hết chuyện quá khứ tới hiện tại. Gần một năm qua có rất nhiều chuyện xảy ra, nhìn lại quá khứ, thời gian này tuy không dài nhưng có nhiều điều trở nên có giá trị.

Đúng lúc đang cao hứng, nhân viên phục vụ đột nhiên mang tới một chai rượu Mager, cười nói:

- Tiểu thư, có một vị tiên sinh bảo tôi mang chai rượu này tới đây, và gửi lời chào tới tiểu thư.

- Vị tiên sinh nào, nói cái gì cơ?

Sắc Vi không biết việc gì đang xảy ra:

Nhìn người phục vụ nói:

- Vị tiên sinh ấy nói, chỉ có loại rượu hoàng tộc Mager mới có thể xứng với vẻ đẹp của tiểu thư.

Sắc Vi ngạc nhiên, nhìn Dương Thần, nhưng không thấy Dương Thần nói gì, quay đầu lại nói với người phục vụ:

- Trả lại cho tôi, tôi không dùng.

Nhân viên phục vụ đi khỏi không lâu thì có một gã mặc vest mang giày da trắng, tóc cắt ngắn ba phần, đeo kính rất nhã nhặn đi tới, trong tay đang cầm bình rượu Mager, đến trước mặt Sắc Vi.

- Vị tiểu thư này, tôi là Giang Văn, tôi chỉ muốn khen ngợi vẻ đẹp của tiểu thư cho nên mới cả gan đưa bình rượu này cho tiểu thư, hy vọng không làm tiểu thư phật ý.

Giang Văn không chú ý tới Dương Thần, quay sang cười với Sắc Vi.

Sắc Vi bỏ đĩa xuống hơi nhúu mày:

- Đã bảo là tôi không cần rồi.

- Tiểu thư, có thể nói cho tôi lí do từ chối được không, tôi tin rằng nếu như em cho tôi cơ hội quan tâm, tôi sẽ không thua kém loại đàn ông thô tục, một bữa cơm ăn ba phần thịt bò đâu.

Giang Văn thậm đắc chí, nhưng Dương Thần vẫn ăn tự nhiên.

Tuy nhiên cách cư xử của Giang Văn càng tỏ ra tự tin, càng khiến Sắc Vi không thích, khuôn mặt xinh đẹp của Sắc Vi bắt đầu tối sầm lại.

Lúc này Dương Thần đã ăn xong miếng thịt bò cuối cùng rồi, lấy khăn lau miệng, ợ một cái, quay sang Giang Văn nói:

- Anh nói rượu này rất quý sao?

Giang Văn không thèm quay đầu lại, vẫn ánh mắt say mê nhìn Sắc Vi, nói:

- Tuy rằng Lafite là rượu hoàng hậu nhưng so với Mager vẫn kém hơn một chút, có nói anh cũng không hiểu.

- Ra vậy, nhưng tôi nghĩ tôi cũng không cần hiểu.

Dương Thần thần nhiên đứng dậy, đột nhiên giơ tay cầm lấy chai rượu trên tay Giang Văn.

Sức của Giang Văn không thể giữ được bình rượu này, đã bị Dương Thần giật mất rồi.

- Tiên sinh, anh muốn làm gì vậy!?

Giang Văn trợn mắt nhìn.

Dương Thần ngắm nghía nhãn của chai rượu hồng, cầm vào miệng chai rượu hồng, cười cười:

- Anh sẽ biết ngay thôi.

Vừa dứt lời, chai rượu hồng bị Dương Thần quăng một vòng!

- Choang!!!

Tiếng chai vỡ vang lên, bột bắn tung tóe, tiếng nổ vang khiến một nửa nhà ăn phải giật mình kinh hãi nhảy cả lên.

Mấy người khách ngồi gần đó đều trợn mắt, há hốc mồm mà nhìn.

Dương Thần quăng chai rượu trực tiếp vào trán Giang Văn!!!

Hai mắt Giang Văn chuyển thành màu trắng, trên đầu cũng không biết là máu chảy hay rượu nữa, màu đỏ của chất lỏng chảy xuống dưới, lão đảo lui vài bước rồi ngã gục xuống bàn ăn, xem ra là bất tỉnh rồi!

- Chà, anh khinh bỉ tôi ăn nhiều tôi còn chưa tính, không có việc gì lại cướp người con gái của tôi ngay trước mặt tôi, chẳng phải là muốn liều mạng với tôi sao?

Dương Thần cầm phần cổ chai thủy tinh còn lại ném vào người Giang Văn, rồi cầm khăn lau tay mình.

Mọi người xung quanh sững sốt nhìn. Chuyện này, không nói đến chuyện tên Giang Văn đáng thương kia người ngợm thế nào, mà chính là chai rượu kia, thậm chí có hơn một vạn cũng không mua nổi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 194

Một Ngón Tay

Cùng với tiếng hét kinh hoàng của vài người phụ nữ, giám đốc nhà hàng cùng với một số nhân viên phục vụ đều đã phát hiện ra sự tình, mau chóng chạy tới.

Dương Thần thấy Sắc Vi ăn cũng đã được tương đối, liền rút ra vài tờ tiền đỏ vút lên bàn, hỏi Sắc Vi:

- Đi không?

Sắc Vi sớm đã đoán được Dương Thần sẽ phải chinh đốn cái tên không biết điều này, nhưng không ngờ lại thẳng thừng như vậy. Lúc này bản thân cũng đã ăn gần no rồi, liền gật gật đầu, định đứng dậy cùng Dương Thần rời đi.

Còn về tên đưa rượu đang ở trên mặt đất, Sắc Vi căn bản không màng đến sự sống chết của gã.

Giám đốc nhà hàng nhìn thấy Dương Thần kéo người phụ nữ đã gây ra sự cố đó đi thẳng liền lập tức chặn Dương Thần lại, vẻ mặt căng thẳng nói:

- Khoan đã anh này, anh đã đánh bất tỉnh vị khách kia, sao có thể bỏ chạy như vậy được?

Dương Thần cười nói:

- Tôi ăn xong rồi thì đi, lại không phải là quýt tiền. Còn về chuyện tôi đánh bất tỉnh gã, đó là chuyện của gã, liên quan gì đến ông?

- Đây..... đây là trách nhiệm của nhà hàng chúng tôi, chúng tôi có nhiệm vụ phải bảo vệ khách hàng của mình.

- Vậy tôi không phải là khách của các vị?

Dương Thần hỏi.

- Phải....

Giám đốc nhà hàng trả lời.

Dương Thần lại nói:

- Vậy tại sao ông vẫn còn chặn tôi, ông bảo vệ gã, cũng phải bảo vệ tôi. Vậy việc giữa tôi và gã, ông quản nhiều như vậy làm gì?

Giám đốc nhà hàng bắt đầu loạn, vội vã nói:

- Vậy tôi bắt buộc phải báo cảnh sát rồi!

- Vậy cũng được, ông đi báo cảnh sát đi. Còn chúng tôi đi việc của chúng tôi. Ông không có quyền giữ chúng tôi lại.

Nói xong, Dương Thần cất bước định đi.

Giám đốc lùi hai bước nhưng vẫn để vài nhân viên phục vụ chặn lại, nói:

- Anh này! Như vậy tôi không có cách nào giải thích với vị khách bị hại

kia. Mời anh ở lại đây chút!

Dương Thần có chút không kiên nhẫn, nhắm mắt, lại mở mắt ra lần nữa.

Vị giám đốc kia đang nhìn chăm chăm Dương Thần. Trong giờ phút bất thành linh này dường như có một sự thô bạo và hoảng hốt nảy lên trong lòng chính mình. Dương Thần nhìn với ánh mắt vô cùng bình thản, giống như xuyên thấu sự rối rắm trong tâm hồn của ông ta, làm cho chân của vị giám đốc kia suýt nữa thì mềm nhũn ra.

- Có thể đi rồi chứ?

- Có.....có thể.

Giám đốc nhà hàng toát mồ hôi lạnh, sợ hãi lùi sang một bên.

Giương mắt nhìn hai người Dương Thần rời đi, sức lực toàn thân của vị giám đốc nhà hàng dường như không còn chút nào, đứng chết trân trên mặt đất.

Lúc này, Giang Văn vừa mới bị hôn mê, mắt nhắm nhèm tỉnh dậy, kêu lên một tiếng rên rỉ đau đớn.

Khi đi ra khỏi nhà hàng thì trăng đã nhô lên cao, sáng trung, từng đợt gió thu thổi lành lạnh.

Bên hồ đã có không ít người đang tản bộ, cây liễu bên hồ cũng đã cành lá tả tơi, nhưng Hồng Phong lại đang trong thời điểm rực rỡ, dưới ánh đèn đường sáng chói hiện ra rạng rỡ như lửa.

Sắc Vi đuổi lưng hướng thụ, đi đến trước mặt, bước chậm rãi, cười nói:

- Ông xã à, thực ra anh cũng không cần phải dọa bọn họ như vậy, giám đốc nhà hàng đó thật đáng thương.

Dương Thần cười cười:

- Anh cũng đi thẳng như vậy rồi. Việc đó chính là mối thù riêng của chúng ta và tên họ Giang kia.. Trong nhà hàng kia của y nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn nhà hàng của y và của người khác.

- Nói cũng đúng, không biết cái tên đáng ghét đó đã tỉnh lại chưa, tốt nhất là biến thành người thực vật luôn đi.

Sắc Vi nói không một chút khách khí.

Tên Giang Văn đó đối với Sắc Vi là một tên phá đám, do tên Giang Văn này dám chế nhạo người đàn ông mà Sắc Vi yêu thương ở trước mặt cô.

Hai người đi lại một lúc bên hồ mới trở về bãi đỗ xe, lấy xe rời khỏi khu ẩm thực này.

Con đường trở về rất yên tĩnh, bởi vì đường của vùng ngoại ô này rất rộng mà người qua lại lại tương đối ít, vì vậy giao thông rất khác thường. Khi xe sắp chạy đến đường cao tốc thì đột nhiên Dương Thần phát hiện thấy trên con đường phía trước xuất hiện một đoàn xe có đến bảy tám chiếc xe màu đen, toàn bộ đầu xe đều nhắm vào xe Dương Thần.

Dương Thần đành dừng xe lại. Lúc này, tám chiếc xe đằng trước đều bật đèn sáng trung.

Hơn nữa, lại là 16 chiếc đèn cùng rọi vào.

Ánh đèn sáng chói làm người ta cảm thấy khó mở mắt. Vài chiếc xe ở sau Dương Thần cũng chỉ còn cách từ từ dừng lại, mọi người đều bị chặn không lên được đường cao tốc.

Dương Thần nhìn sang Sắc Vi ngồi bên cạnh, sắc mặt của Sắc Vi đã trở nên khó coi, hiển nhiên cô cũng đoán được là tên Giang Văn kia giờ trò.

- Ông xã, anh nên đập vào thẳng huyệt Thái Dương của y.

Sắc Vi thở hắt nói.

Dương Thần cười gượng, bà cô này đang thực sự nổi giận. Đáng lẽ hôm nay là cuộc hẹn thân mật đầu tiên ở bên ngoài của hai người, Sắc Vi lòng đầy vui sướng. Sự việc đang diễn ra tốt đẹp thì lại gặp phải một tên không biết điều, ăn nói lung tung, phá hỏng mất hứng thú của cô đã không nói, lại còn dai dẳng không thôi.

Lúc này, đối diện với ngọn đèn, bóng dáng của mười mấy người đi tới.

Ánh sáng rọi xuống có thể nhìn thấy rõ. Phía trước là một người đàn ông quần băng vải màu trắng trên đầu, sắc mặt tái nhợt nhưng dữ tợn chính là Giang Văn - kẻ vừa mới đây thôi còn nằm trên mặt đất.

Bên cạnh gã là một tên đàn ông trung niên mũi củ tỏi đeo vòng cổ bạc, tóc cực ngắn, mặc chiếc áo sơ mi màu đen cùng đi với Giang Văn, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Giang Văn chỉ vào chiếc xe đua màu xanh, nói với gã đàn ông trung niên đó:

- Hào ca, chính là đôi nam nữ trong chiếc xe này. Người phụ nữ kia là kẻ không biết điều, còn gã đàn ông đi với ả đã đánh tôi ra nông nỗi này.

Gã đàn ông được gọi là Hào ca phẩy phẩy tay, từ đằng sau một gã mập lập tức nhảy bổ lên, trong tay cầm ống thép, chuẩn bị đập nát chiếc xe.

Do kính của chiếc xe đua này là loại được chế tạo đặc biệt, bên ngoài không thể nhìn rõ tình hình bên trong, vì vậy bọn họ không thấy có người xuống xe liên tục tiếp dùng tới vũ lực.

Dương Thần đương nhiên sẽ không chờ chiếc xe bị đập tan tành mà ngay lập tức mở cửa xe bước xuống, nói với tên đang hùng hổ xông đến:

- Ai chà, đợi chút, đập cái gì mà đập, đập bể rồi, mày bồi thường nổi không?

Gã mập đó nhìn thấy có người bước xuống xe liền dừng bước, quay đầu nhìn ông chủ.

- Hào ca, tên tiểu tử này, chính hắn đánh tôi!

Giang Văn một tay cầm lấy cánh tay của Hào ca, không kìm nổi giận dữ chửi rủa.

Hào ca cười mỉm với Giang Văn:

- Giang công tử, chúng ta có thể thỏa thuận chút. Làm xong việc này, một triệu sẽ không biến mất chứ.

- Yên tâm, chỉ cần giúp tôi xử lý hấn và ả kia, một triệu là chuyện nhỏ!

Ánh mắt Giang Văn nóng phùng phùng, nói:

- Nhưng Hào ca này, đến lúc đó đừng gây phiền phức cho tôi đấy.

Hào ca cười lớn, vỗ vỗ vào vai Giang Văn.

- Người anh em tốt, người anh này sẽ giúp chú làm việc. Nếu xảy ra vấn đề gì với chú thì chỉ cần mang tiền đến, tất cả sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Nói xong, ánh mắt của Hào ca chuyển hướng sang Dương Thần, nhìn Dương Thần đánh giá, hỏi:

- Người anh em, chiếc xe này.....là của mày sao?

Dương Thần lắc đầu, nói như thật:

- Là của người phụ nữ của tôi!

Hào ca hiểu ra vấn đề:

- Hóa ra người anh em này là công tử bột, không tòi chút nào. Trông như vậy mà có thể dựa dẫm vào đàn bà. Tuy nhiên việc ngày hôm nay đã xảy ra rồi, tao - Hào ca đây luôn muốn có một lời giải thích cho vị công tử họ Giang này. Mày hãy mời người đẹp của mày bước ra ngoài đi, ngồi trong xe như vậy buồn bức đến phát điên mất.

- Tên họ Giang này cho mày 1 triệu, mày liền làm việc cho y. Tại sao mày không hỏi, chúng tao có cho mày tiền để xử lý tên họ Giang kia không chứ?

Dương Thần hỏi một cách chậm rãi.

Ánh mắt Hào ca chợt lóe lên:

- Tao thích đề nghị của mày đấy. Nếu như bọn mày có thể đưa ra một cái giá khiến tao động lòng, không chừng tao sẽ thay đổi kế hoạch.

Tên Hạ Giang Văn liền giật mình, nhảy bật người lên hét lớn:

- Hào ca, anh không thể như vậy được. Chúng ta đã hợp tác nhiều lần như vậy rồi, sao anh có thể giúp người ngoài đối phó với tôi chứ.

Hào ca lạnh lùng nhìn Giang Văn:

- Giang công tử, chúng ta đều dựa vào tiền để làm việc, không phải dựa vào con người này của chú để làm việc. Nếu như chú bỏ ra nhiều tiền hơn hấn, đương nhiên chúng ta sẽ vẫn là anh em tốt.

Sắc mặt Giang Văn lúc đỏ lúc trắng, hiển nhiên vô cùng tức giận, trong lòng chửi thề tên sói mặt trắng, thật là có đấng không dám nói.

- Vậy, người anh em này, bọn mày có thể bỏ ra bao nhiêu tiền? Nếu giá tiền đưa thêm mà ít, tao sẽ không thay đổi kế hoạch.

Hào ca vẻ mặt chờ đợi nói.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, giơ ngón tay giữa ra nói với Hào ca:

- Cho mày cái này.

Hào ca nhíu mày, hỏi:

- Một ngón tay, thêm 10 nghìn?

Dương Thần lắc đầu cười.

- 10 nghìn nhất định là ít, vậy thì 100 nghìn?

Hào ca lại hỏi.

Dương Thần cảm thấy bất lực, thở dài ngao ngán:

- Tiền choáng ngợp hết mắt mày rồi à? Không thấy tao giờ ngón tay khinh bỉ mày sao?

Hào ca chút nữa ngắt xiu, mặt đỏ tía tai, nếu như không phải là tóc ngắn, không chừng sẽ bốc hơi trên đầu mắt.

- Mắng cái chết tiệt gì vậy, mày đùa tao à?

Hào ca giận dữ gầm lên.

Dương Thần phẩy tay.

- Thôi đi, tao không có hứng thú với đàn ông.

Hào ca cuối cùng cũng không nhịn thêm được nữa, cười nham hiểm:

- Tao cũng không có hứng thú với thằng như mày. Cô em trong xe của mày không chịu ra thì hôm nay, Hào ca này sẽ thay mày mời cô em đấy ra. Đối với một thằng công tử bột như mày, cho mày thấy thế nào mới gọi là đàn ông.

Nói xong, Hào ca ngáng đầu, bước tới trước cửa xe, một tay mở cửa ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 195

Cuộc Hẹn Hoàn Hảo

Trong nháy mắt, cửa xe đã mở ra. Hào ca sững người tại chỗ. Một tay cầm lấy cánh cửa xe, hai mắt mở to, mồm miệng như cứng lại, cứ ngây ra như vậy.

Giang Văn cẩn thận đề phòng Dương Thần, sau đó liền chạy tới bên cạnh Hào ca. Nhìn thấy Sắc Vi ung dung ngồi ở trên ghế, hai mắt sôi sùng sục.

- Thế nào, Hào ca, cô em này không tồi chứ.

Hào ca như thể bị lời nói đó làm cho thức tỉnh. Trong nháy mắt toát ra sự sợ hãi tột độ khó có thể tin được, toàn thân run rẩy, nuốt nước bọt. Giang Văn quay đầu nhìn về mặt Hào ca, sắc mặt trở nên lo lắng và vô cùng tức giận.

- Mày.....mày ... Đồ khốn khiếp này!

Lời nói như thể nghiêng răng phát ra, Hào ca liền giơ nắm đấm ra, đấm thẳng một phát vào gương mặt tuấn tú của tên Giang Văn kia.

- A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Giang Văn kêu lên một tiếng, máu mũi bắn ra, choáng váng quay vài vòng, sờ thấy máu mũi chảy ra, hét lên như khóc:

- Hào ca, sao anh lại đánh tôi. Là tôi muốn anh đối phó với đôi cậu nam nữ kia.

- Cậu... Cậu nam nữ!

Hào ca lập tức giơ chân dí lên trán Giang Văn, nâng chân đá vào ngực y. Đá Giang Văn bay ra ngoài khoảng 3m như thể không cần chút sức lực nào.

Lần này, Giang Văn khạc máu từ miệng ra, ngất ngay tại chỗ.

Tên đáng thương. Trong khoảng thời gian ngắn bị đánh 2 lần đến nỗi hôn mê bất tỉnh trước tất cả mọi người.

Hào ca run rẩy xoay người, ôm lấy thắt lưng, trên mặt nở một nụ cười khó coi hơn cả khóc. Sắc Vi ngồi trên ghế với vẻ mặt không chút cảm xúc cười ha hả.

- Hội.....hội trưởng, không ngờ là cô. Đây...đây quả là đã đắc tội lớn rồi, đúng là có mắt không thấy thái sơn.. Nếu tôi sớm biết đó là cô, thì A Hào tôi đã..... đã....

- Đã cái gì?

Sắc Vi quay đầu, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, hỏi.

Nhưng chính lời nói không một chút cảm xúc nào như vậy lại khiến cho Hào ca càng cảm thấy sợ hãi, hai chân dường như bị dính chặt trên mặt đất, nửa bước cũng khó có thể động đậy.

Dương Thần đứng ở bên kia nhìn màn kịch nực cười này. Không ngờ tên này lại chính là thuộc hạ của Sắc Vi. Hắn cũng không định làm gì cả, chỉ dựa vào đầu xe, nhìn Sắc Vi giải quyết ra sao.

Một đám tiểu đệ đi cùng với Hào ca cũng đã phát hiện ra tình hình bất thường, bàn tán to nhỏ xem rốt cuộc là chuyện gì.

Sắc Vi thở dài:

- A Hào, anh lợi hại hơn tôi rồi, lấy xe chặn đường, gây tai họa sau lưng người khác, đánh người, cướp phụ nữ, mở miệng cái là 1 triệu, hai triệu. Tôi trước đây không biết trong đám thuộc hạ của mình lại có người có năng lực như anh đây.

Hào ca lập tức khóc lóc thảm thiết:

- Hội trưởng.... Cô hãy nghe tôi giải thích. Tôi.... tôi cũng vì bất đắc dĩ. Tên họ Giang kia cũng là người đứng thứ hai trong viện kiểm sát. Tôi cũng vì nghĩ cho anh em phía dưới mới giúp gã làm chút chuyện. Tiền lấy được cũng đều nộp vào quỹ hội.

- Vậy sao, vậy năm ngoài anh nộp bao nhiêu rồi?

Sắc Vi thản nhiên nhìn gã, hỏi.

Hào ca nhất thời nghẹn lời, gã biết không thể nói dối được, bởi vì tài chính mỗi năm đều được ghi chép, sau một hồi lâu mới nhỏ giọng nói:

- Hai.... hai trăm ngàn....

- Vậy anh còn muốn biện minh gì nữa?

Sắc Vi dứt khoát.

Hào ca cúi thấp đầu xuống, sắc mặt thật thê thảm, ngậm chặt răng, nói không ra lời.

Sắc Vi liếc gã một cái, nói:

- Anh là một trong số những người sớm nhất từ hội Tân Minh đi theo hội Hồng Kinh của tôi, vì thế tôi chưa bao giờ chia cắt thế lực của anh. Ngoài một số nguyên lão ở trong hội ra, thế lực phía dưới của anh bây giờ tuyệt đối có thể đứng vào hàng ngũ 20 người quyền lực nhất hội. Nhưng tôi thật không ngờ một số thuộc hạ của anh mà tôi đã tha cho lại trở thành lũ cường đạo ăn cướp, chặn đường trắng trợn như thế này. Anh nên biết rõ những quy tắc mà tôi đã đưa ra, con đường mà anh muốn đi tiếp chứ.

- Hội trưởng, hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa!

Hào ca quỳ hai đầu gối xuống đất, kính hãi nói.

- Cơ hội không phải là tôi cho anh, mà chính là anh tự nắm lấy. Hôm nay anh xuất hiện trước mặt tôi, đã không phải là lần đầu tiên làm như vậy, tôi không thể lại dung túng cho anh lần nữa.

Trong khi Sắc Vi nói chuyện, đã rút điện thoại ra, bấm số gọi một cuộc.

- Chị, có gì cần dặn dò vậy?

Tiểu Triệu ở đầu bên kia nhiệt tình đáp lại.

- Tiểu Triệu, phái người tiếp quản 21 địa bàn của Hào ca.

Hào ca quỳ trên mặt đất nghe nói vậy, đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt hoảng hốt.

Tiêu Triệu ở đầu dây bên kia chỉ hơi sùng sốt, lập tức lên tiếng:

- Rõ thừa chị.

Cũng không hỏi tại sao.

Gác điện thoại xuống, Sắc Vi nhìn Hào ca.

- Anh đi đi. Bất kể là đi đâu, nếu như có kẻ nào muốn đi cùng anh thì hãy mang luôn đi. Nể tình nghĩa trước đây của chúng ta, tôi sẽ không cản anh.

Hào ca nuốt một cái “ực”, loạng choạng đứng dậy, sắc mặt tái mét, cúi lưng vuông góc 90 độ trước Sắc Vi, nói:

- Đa tạ hội trưởng, Hào ca tôi cả đời này sẽ không quên.

Nói xong, Hào ca xoay người bước đi.

Trong nháy mắt, thân thể Hào ca như xoay ngược trở lại. Không biết bắt đầu từ khi nào, tay phải cầm một con dao sắc nhọn, giống như một tay đấu kiếm người Thụy Sĩ nhiều tuổi, bất ngờ đâm mạnh về hướng Sắc Vi đang ngồi.

- Con tiện nữ này, tao muốn mày phải chết!

Hào ca thô bạo gầm lên.

Dương Thần đã phát hiện ngay ra ý đồ của Hào ca, nhưng không phóng qua đầu xe đá bay Hào ca ra, bởi vì hắn biết là không cần thiết.

Trong khoảnh khắc chiếc con dao mũi nhọn sắp đâm vào cổ Sắc Vi, thì bàn tay trắng nõn nà của Sắc Vi bỗng nhiên cứng cáp hẳn lên, bỏ vào cổ tay đang cầm dao của Hào ca.

Cổ tay Hào ca bị tê rần, chút nữa đã không còn cầm chắc dao được nữa.

Sắc Vi chớp lấy khoảnh khắc đó, cầm tay Hào ca, lật ngược ra phía sau.

- A!!!!!!!

Tiếng xương khớp kêu “rắc”, bàn tay đang nắm chặt con dao liền chĩa ngay về hướng gã.

Không đợi Hào ca bót đau đớn, tay cầm dao kia liền bị Sắc Vi đâm ngược về phía Hào ca.

Con dao vô tình đã đâm thẳng vào lồng ngực Hào ca, xuyên qua phổi.

Hào ca rú lên một tiếng, lão đảo lùi lại vài bước, ngã ngay xuống đất. Nơi ngực gã, chiếc áo đã bị nhuộm thành một màu đỏ tươi, môi như không còn giọt máu nào, bắt đầu thở dốc, mắt mở to, nằm xuống.

Sắc Vi từ đầu đến cuối đều ngồi trong xe, làm việc trôi chảy trong chốc lát. Chỉ trong nháy mắt đã đã ngã hoàn toàn được đối tượng.

Tan đàn xẻ nghệ.

Đám đông nhìn thấy người phụ nữ mà đại ca chúng cũng phải sợ, trong phút chốc đã khiến cho đại ca chúng sống dờ chết dờ, ngay lập tức không dám chần chừ thêm, tranh nhau lên xe, chạy mất.

Dương Thần cũng ngồi lên xe, nổ máy rời đi.

Hai người ở giữa đường, lại chẳng có ai đi qua để ý tới. Có lẽ một lúc nữa thôi cảnh sát sẽ đuổi kịp, nhưng kẻ giết người và người bị giết đều là người của hội Hồng Kinh. Cách giải quyết cuối cùng cho việc này còn phải xem Sắc Vi nghĩ thế nào, sớm muộn gì thì cũng xử lý giống nhau cả thôi.

Chiếc xe chạy trên đường cao tốc, Sắc Vi thở dài một tiếng, có chút hối hận, xấu hổ nói:

- Xin lỗi, ông xã, em không ngờ việc lại thành như vậy.
- Tại sao phải nói như vậy, xinh đẹp lại không phải là lỗi của em.

Dương Thần cười nói.

Sắc Vi hé miệng cười một cách miễn cưỡng:

- Không phải, lần đầu tiên anh đưa em ra ngoài, lại vì đám thuộc hạ em quản không tốt mà thành ra nháo nhác như vậy, trong lòng em rất áy náy.

- Có phải cảm thấy là có một bắt đầu tuyệt vời, nhưng kết thúc lại buồn thảm không. Đối với một cuộc hẹn không hoàn hảo, cảm thấy bị mất mát?

Dương Thần hỏi.

Sắc Vi ngẫm nghĩ một chút liền gật gật đầu:

- Có một chút. Nhưng đời người là như vậy. Chẳng ai biết phút sau sẽ như thế nào, chỉ có thể đón nhận nó.

- Điều đó thì chưa chắc.

Dương Thần nói xong, không đợi đến quán rượu cuối đường cao tốc, liền ngay lập tức quay xe đi vào địa điểm gần nhất.

Sắc Vi nghi ngờ hỏi:

- Ông xã, chúng ta đi đâu vậy?
- Em đoán đi.

Sắc Vi cười oán trách:

- Em ra ngoài rất ít, làm sao có thể biết được đường khác.

Dương Thần cũng không trả lời, sau khi lái xe đi qua một con đường tương đối lạnh thì đến một đoạn đường dày đặc đèn, xung quanh là đủ các cửa hàng đang sáng đèn, xe cộ đông nghịt. Con đường mặc dù tương đối rộng nhưng bởi vì người qua lại quá nhiều, đã khiến cho việc lái xe ở trên đường trở nên khó khăn hơn.

Nơi này là một trong số những chợ đêm lớn nổi tiếng ở Trung Hải. Mỗi khi đêm đến sẽ trở thành một vũ đài lớn với một biển người.

Dương Thần lái chiếc xe đua Liên Hoa màu xanh ngọc hòa vào dòng người, lập tức nhận được vô số những ánh mắt ngưỡng mộ, giống như là một quang cảnh long lanh nhất ở chợ đêm này.

Sắc Vi ngồi ở trong xe, cảm thấy sốt ruột. Cho dù là có phải đối diện với một đám người với một loạt súng máy, cô cũng không có thứ cảm giác căng thẳng này.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều người đến như vậy, cũng chưa bao giờ thấy một nơi nào náo nhiệt như vậy, hơn nữa lại còn trở thành

tiêu điểm của tất cả mọi người.

Đột nhiên, Dương Thần dừng xe lại, dừng ngay ở giữa trung tâm dòng người của chợ đêm.

- Ông xã, anh.....

Không đợi Sắc Vi hỏi, Dương Thần một tay ấn nút ở trên đỉnh xe.

Chiếc xe đua Liên Hoa này là một dạng xe mui trần rộng rãi thoáng mát. Vì vậy sau khi ấn một cái đơng giản, đỉnh trên của xe liền lập tức thu lại, gấp vào bên trong.

Nhất thời, mọi tiếng ồn ào quất tháo, tiếng âm nhạc, tiếng xe cộ ở bên ngoài, tất cả giống như được bật lên cùng một lúc, truyền vào lỗ tai của hai người.

Hai người Dương Thần và Sắc Vi ngồi bên trong liền bị mọi người chú ý. Nhưng, bởi vì biết chiếc xe này chắc chắn là hàng đắt tiền không gì sánh được, vì vậy không có ai dám đến gần, đều giữ một khoảng cách nhất định, đứng từ xa quan sát, không biết hai người giàu có này muốn làm gì.

Vẻ đẹp của Sắc Vi tự nhiên thu hút mọi ánh nhìn, điều này làm Sắc Vi cảm thấy không được tự nhiên. Cô đã quen với cuộc sống của một người trong bóng đêm. Cho dù họp với các thuộc hạ của mình cũng luôn trầm mặc ít nói, không giao lưu quá nhiều với người khác. Nhưng hôm nay phải đối mặt với vô số ánh mắt với đủ các sắc thái khác nhau như vậy, trái tim Sắc Vi như muốn loạn nhịp, đập nhanh liên hồi.

Ánh đèn chợ đêm rực rỡ, chiếu sáng hai người, chiếu sáng cả một dòng người đông đúc.

Dương Thần quay đầu lại, cười lớn khi nhìn thấy vẻ mặt không tự nhiên xen lẫn chút bất lực của Sắc Vi.

- Ông xã, vì sao phải làm như vậy.

Sắc Vi ngáp ngừng, mặt đỏ bừng. Những khuôn mặt với đủ mọi cảm xúc ở xung quanh đang nhìn cô khiến cô cảm thấy bối rối.

- Bởi vì anh muốn cho em một cuộc hẹn hoàn hảo.

Dương Thần nói xong, hai tay ôm lấy tám lưng ngọc ngà của Sắc Vi. Trong sự ngỡ ngàng của Sắc Vi, hôn lên bờ môi mỏng của cô.

Trong phút chốc, tất cả các đôi nam nữ ở chung quanh đều dừng bước, ngay cả người bán hàng rong cũng phải nhìn chăm chú vào hai người, quan sát đôi tình nhân bạo gan này.

Bị hơi nóng như lửa đốt của mọi người ở xung quanh bao kín lấy, Sắc Vi mới ý thức được mình và người đàn ông mình yêu đang hôn nhau trước ánh mắt của bao nhiêu người lạ.

Có chút gì đó bướng bỉnh, khó có thể dịch chuyển đôi môi, Sắc Vi mặt đỏ bừng, thở gấp nói:

- Ông xã, đừng như vậy, mọi người đang nhìn kìa.

- Em không thích anh hôn em?

- Không... Không phải. Chúng ta có thể kéo mui xe xuống được không?

Sắc Vi van nài.

Dương Thần lắc đầu:

- Nếu như kéo xuống thì anh mua chiếc xe này làm gì.

- Nhưng cũng không cần mở nó ra như vậy để hôn nhau chứ.

Sắc Vi then thùng chui xuống ngồi ghế sau.

Dương Thần đưa tay mân mê những sợi tóc mềm mại của Sắc Vi, ôn tồn nói:

- Anh muốn tất cả mọi người đều nhìn thấy. Tư Đồ Sắc Vi là người phụ nữ của Dương Thần này. Cô ấy không phải chỉ có thể sống ở trong bóng đêm, đến những con sâu đáng thương dưới ánh sáng cũng không được nhìn thấy, mà là một người phải khiến cho tất cả các phụ nữ khác phải ghen tị. Cô ấy xinh đẹp và xuất sắc hơn tất cả những người khác. Anh yêu cô ấy, không sợ người nào chê cười.

Nói xong, Dương Thần lại tiếp tục hôn.

Hai đôi môi chạm vào nhau, rồi quán lấy nhau.

Lần này, Sắc Vi không né tránh, nhắm chặt mắt lại, nước mắt liền lăn xuống. Trong đó là những giọt nước mắt hạnh phúc và cả chua xót.

Vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm đôi nam nữ này, tất cả mọi người dường như đang nói chuyện sôi nổi, bỗng cùng im lặng, chỉ còn tiếng nhạc phát ra từ một vài cửa hàng.

Dần dần, có vài thanh niên bắt đầu vỗ tay. Cứ thế, từ những tiếng vỗ tay rì rạc liền hợp thành một chàng vỗ tay lớn.

Bỗng chốc nơi đây tràn ngập trong tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, không ít các đôi nam nữ yêu nhau cũng không kìm được quay lại hôn nhau. Đôi nam nữ trong xe này sớm đã chìm đắm vào thế giới riêng của hai người, quên cả bản thân đang ở nơi nào.

Trong một biển người, hai con người trở nên nhỏ bé hơn.

Qua đêm nay, sẽ có vài người vẫn còn nhớ nụ hôn nồng cháy vào đêm đó.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 196

Cô Ấy Không Chịu Nổi

Ngày hôm sau vừa đúng là thứ bảy. Ngủ một đêm ở quán rượu Rose, Dương Thần cảm thấy tinh thần sảng khoái hẳn lên, trở lại biệt thự, vừa kịp bữa sáng.

Giống như ngày trước, Lâm Nhược Khê mặc bộ váy ngủ hoa kẻ ô vuông, ngồi một mình lẳng lặng bên một cái bàn to, nhấm nháp bữa điểm tâm. Nhìn thấy Dương Thần từ cửa bước vào, nhìn một cách lạnh lùng, coi như đã chào hỏi, rồi tiếp tục ăn bữa sáng.

Vú Vương đeo tạp dề từ trong bếp bung ra một đĩa trứng rán vàng rất hấp dẫn. Nhìn thấy Dương Thần cả đêm không về, cũng không hỏi đêm qua đã đi đâu, chỉ chào hỏi vài câu rồi để Dương Thần ngồi xuống, cười tủm tỉm nói:

- Cậu chủ, tôi biết cậu nhất định sẽ trở về, đĩa bát đều đã chuẩn bị cho cậu rồi.

Dương Thần nhìn lên trên bàn, đĩa bát đã đặt trên đó thật, không khỏi có chút chột dạ. Vú Vương đã tín nhiệm mình như thế, nhưng mình thực ra vừa mới trở về vào đúng lúc này thôi. Nếu không nhìn Sắc Vi ngủ say sưa như vậy, không chừng còn phải chiến đấu một lúc nữa mới trở về.

- Vú Vương, về sau, nếu buổi tối tôi không về, thì vú không cần phải chuẩn bị nhiều cho tôi nữa đâu.

Dương Thần thành thật nói.

Vú Vương tỏ ý phản đối:

- Trở về hay không trở về là một chuyện. Tôi chuẩn bị vài thứ như vậy lại là chuyện khác. Chuẩn bị nhiều một chút mới giống người nhà. Dù sao thì tôi cũng đang nhàn rồi.

Nói xong, vú Vương lại vui mừng quay trở lại nhà bếp.

Dương Thần ngồi xuống, đối mặt với Lâm Nhược Khê. Đang muốn múc một bát cháo, lại phát hiện ra tờ báo buổi sáng hôm nay đã được đặt lên nắp nồi cơm điện.

Đó là báo đô thị Trung Hải, lật ngay trang đầu, đã thấy một hàng chữ to được in đậm viết trên đó “MỘT ĐÔI TÌNH NHÂN GIÀU CÓ HÔN NHAU TRONG SIÊU XE, CHỢ ĐÊM NGOẠI Ô SÔI SỤC!”. Bên dưới tiêu đề là một bức ảnh được phóng to, chiếc xe đua màu xanh ngọc bích thu hút sự chú ý, đôi nam nữ ngồi trong đó đang ôm chặt nhau, cùng tận hưởng nụ hôn nồng cháy.

Không nói đến chuyện con nhà giàu, người mà Dương Thần nhìn vào chính là hắn và Sắc Vi.

Cho dù không chụp chính diện, chỉ nhìn thấy hình dáng sau lưng, nhưng chỉ cần là người quen hắt, nhất định có thể đoán ra.

Ặc! Đăng báo rồi?

Tờ báo này rõ ràng Lâm Nhược Khê ngày hôm nay đã xem qua mà chẳng nói lời nào, cố tình đặt lên trên nắp nồi cơm điện. Nhưng lúc này cô đang lẳng lặng thưởng thức bữa sáng, không vui cũng chẳng buồn, giống như mọi chuyện đều chưa xảy ra, đáng vẻ suy nghĩ sâu xa.

Nếu như là trước kia, Lâm Nhược Khê sẽ chỉ châm chọc khiêu khích vài câu, rồi nhìn một cách khinh thường.

Nhưng khi chung sống với nhau một khoảng thời gian, giữa hai người hiển nhiên càng ngày càng giống một đôi vợ chồng, hoặc cũng có thể nói, đã có nền móng tình cảm nhất định.

Trong hoàn cảnh này, Lâm Nhược Khê trực tiếp nhìn thấy chồng mình và người phụ nữ khác thân mật với nhau, còn bị đăng lên báo, nhưng vẫn giữ sự lạnh lùng đó, không nói một lời nào. Dương Thần sẽ không cho rằng Lâm Nhược Khê chẳng quan tâm chút nào. Nếu như hắt không để ý thì ngày hôm qua sẽ không hỏi chính mình xem có phải chán ghét cô hay không, hơn nữa còn một nỗi buồn, ưu tư khác.

Nghĩ đến nguyên nhân thì chỉ có một, người phụ nữ này muốn nói với hắt rằng cô có thể giả vờ như không nhìn thấy, khiến cho hắt không cần phải cảm thấy có lỗi với cô. Nhưng, chính hắt cũng không nhất thiết cứ giữ lấy “bím tóc” của cô không buông. Cô cũng không phải là cố ý muốn hại chết hắt và Mạc Thiện Ny, cô cũng rất đáng thương, rất vô tội. Thậm chí so với một người chồng chính xác là đang “vụng trộm” như hắt đây còn cần một lời giải thích.

Khi Dương Thần đang nghĩ đến cảnh này, cảm thấy cách nghĩ của vợ hắt có chút đáng yêu, thì đột nhiên Lâm Nhược Khê đứng dậy, thản nhiên nói một câu:

- Em ăn xong rồi.

Sau đó, khuôn mặt không biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào, xoay người bước lên trên gác.

Dương Thần nhớ tới việc đã hứa với Mạc Thiện Ny, vội vàng nói:

- Nhược Khê, em yêu. Anh muốn nói với em là tuần sau, anh cùng với Thiện Ny sẽ đi một chuyến đến nhà cô ấy.

Lâm Nhược Khê dừng lại ở trên bậc cầu thang, cất lên một tiếng khe khẽ, coi như đã biết rồi.

Đúng như dự đoán của Dương Thần, Lâm Nhược Khê căn bản là không hỏi nhiều. Nhưng hắt không biết rằng, việc này hai người phụ nữ đã sớm thông báo cho nhau.

Dương Thần ngồi một mình bắt đầu ăn từng miếng cơm to. Một lúc sau, Lâm Nhược Khê vừa mới lên gác lại đi xuống, thay một bộ váy hoa liền áo

màu trắng tuyết, cầm một chiếc ví da rắn màu đen, tóc bay phấp phới giống như một cô sinh viên thuần khiết vừa tốt nghiệp đại học.

Vốn tưởng rằng người phụ nữ này làm việc như điên rồi, nhưng cả ngày vẫn muốn làm việc, đột nhiên lại trang điểm hấp dẫn như vậy, Dương Thần không kìm được đành hỏi:

- Bà xã, em muốn đi đâu?

Lâm Nhược Khê ngồi ở bậc thềm, vừa đi đôi giày thể thao màu hồng nhạt, vừa trả lời:

- Đi đến một chỗ, tóm lại không phải chợ đêm.

“ Khụ khụ....”

Dương Thần đang ăn bánh trứng suýt nữa thì nghẹn, cười ngượng ngùng. Mặc dù người phụ nữ này không định nói nhiều đến việc đó, nhưng trong lòng cô cảm thấy rất không thoải mái.

Lâm Nhược Khê đã nói như vậy, Dương Thần cũng không muốn hỏi thêm. Thực ra, hắn cũng không trách cô, một chút khúc mắc ngày hôm qua, cũng chỉ là xảy ra vào lúc không thích hợp, giống như hôm nay bản thân hắn bị toàn nhân dân Trung Hải nhìn thấy, hắn ở trong nhà cũng cảm thấy có chút chột dạ.

Người khiến cho Dương Thần cảm thấy bất lực nhất chính là vú Vương. Bà chắc chắn cũng biết người bị đăng lên báo chính là hắn, nhưng vẫn giữ thái độ thân thiết như vậy, khiến cho Dương Thần da mặt có dày đến mấy cũng phải cảm thấy có chút xấu hổ.

Sau khi đã lo xong ở trong nhà, Dương Thần liền nhắc điện thoại liên lạc với Mạc Thiện Ny, nói với Mạc Thiện Ny rằng, vé máy bay đặt vào thứ hai đến tỉnh Xuyên. Còn về chuyện sau khi đến bên đó rồi, làm thế nào để đi đến nhà Thiện Ny ở trong vùng núi ấy, thì đến đó rồi nói sau.

Ngồi ở nhà cả buổi xem TV, sau khi ăn xong bữa trưa được vú Vương chuẩn bị tỉ mỉ, Dương Thần đang định đi ngủ trưa thì điện thoại lại rung.

Dương Thần nhìn xuống, là điện thoại của Lý Tinh Tinh.

Từ sau khi lão Lý nói lời đó lần trước, Dương Thần chưa liên lạc lại với Lý Tinh Tinh. Lý Tinh Tinh cũng không gọi điện hay nhắn tin cho hắn.

Do dự một lúc, sợ Lý Tinh Tinh lại gặp phải rắc rối gì đó, Dương Thần vẫn nhắc máy:

- Tinh Tinh, có chuyện gì sao?

Lý Tinh Tinh có một chút buồn:

- Nếu như không có việc gì thì không thể gọi điện cho Dương đại ca trò chuyện sao?

Dương Thần thở dài:

- Tinh Tinh, em nên nghe lời của bố em. Nếu như không có việc gì quan trọng, chúng ta cũng đừng liên lạc với nhau thường xuyên.

- Em.... Em muốn Dương đại ca cùng em đi đến cô nhi viện thăm bọn trẻ,

như vậy cũng không được sao?

Lý Tinh Tinh như đang chờ đợi.

Dương Thần chợt dâng lên một nỗi niềm ở trong lòng, nhưng nghĩ đến bộ dạng gần như cầu xin của lão Lý, hắn vẫn rất cương quyết:

- Tinh Tinh, em tự đi đi, anh cần nghỉ ngơi một chút.

Lý Tinh Tinh ở đầu dây bên kia im lặng một hồi, mới “ừ” một tiếng, gác điện thoại xuống.

Dương Thần thấy điện thoại đã gác, phở phào nhẹ nhõm. Từ chối một cô gái thuần khiết như thế, thực ra rất khó. Đột nhiên nghĩ đến thời khắc khi này, Dương Thần cảm thấy có chút đau lòng.

Nhưng đã sống trong cái xã hội này thì không thể cái gì cũng làm theo ý mình được. Nếu như chỉ vì thương tiếc Lý Tinh Tinh thì sẽ làm khó vợ chồng lão Lý, Dương Thần sẽ cảm thấy có lỗi với bọn họ.

Mãi cho đến khi trời tối, sau khi cơm nước xong xuôi, Lâm Nhược Khê mang dáng vẻ mệt mỏi trở về, trong tay còn cầm theo một túi giấy to màu đen.

Dương Thần chỉ cho rằng thứ trong túi đen đó là một số giấy tờ hoặc sách báo, nhìn một cái rồi tiếp tục ngồi trên sofa xem TV, không chú ý nhiều. Nhưng Lâm Nhược Khê lại mang theo túi đen đó đi đến và đặt xuống trước mặt Dương Thần.

- Cái gì vậy?

Dương Thần nghi ngờ, chẳng lẽ lại cho mình.

Lâm Nhược Khê hé miệng, bụng mí mắt xuống, có chút ngượng ngùng, nói:

- Vào thu rồi, nhiệt độ trong núi đặc biệt thấp, mực nước biển tỉnh Xuyên lại cao, tuần sau nhớ mang bộ quần áo này đi.

Dương Thần lúc này mới chú ý tới, trên góc của chiếc túi màu đen là hàng chữ “Burberry”.

Có năm mơ cũng không thể ngờ rằng, Lâm Nhược Khê lại mang một món quà về cho hắn, đặc biệt là vì chuẩn bị cho chuyến đi vào tuần sau---đi với người phụ nữ khác.

Trong ánh mắt của Lâm Nhược Khê như đang mong chờ một điều gì đó, Dương Thần lấy ra chiếc áo khoác gió Baab từ bên trong chiếc túi.

Đây là chiếc áo dày, màu sẫm, kiểu Baab quân phục Anh cổ điển được cải tiến, cho người ta cảm giác bình yên.

Dương Thần biết rằng chiếc áo khoác gió mang thương hiệu Anh quốc truyền thống nổi tiếng này không phải là hàng rẻ, cầm được trên tay chiếc áo này, ít nhất cũng phải mất 3 tháng tiền lương của hắn.

- Bộ quần áo này không rẻ mà. Cho dù Bách hóa Ngọc Lôi có bán, em cũng không cần thiết phải chọn loại cao cấp này. Anh cũng không thường xuyên mặc.

Ánh mắt của Dương Thần dành cho Lâm Nhược Khê vẫn rất tán thưởng, dù sao thì cũng là người phụ nữ thời thượng, vì một người đàn ông mà chọn một bộ trang phục là một việc dễ như trở bàn tay.

Lâm Nhược Khê nghe Dương Thần nói, hơi nhích nhích đôi lông mày lên, nhỏ giọng hỏi:

- Anh không thích?

Dương Thần thấy cô có vẻ buồn buồn liền ngay lập tức cười nói:

- Anh chỉ nói là nó quá đắt thôi. Bộ trang phục này anh rất thích.

Lâm Nhược Khê như trút được gánh nặng, nhoen miệng:

- Không đắt, còn không đến ba mươi ngàn.

Nói xong, Lâm Nhược Khê xoay người bước nhanh lên gác, dường như không muốn ở trước mặt Dương Thần thêm một phút nào nữa.

Dương Thần không khỏi bật cười, một bộ quần áo gần ba mươi ngàn, quý bà này cảm thấy không đắt. Lại nhìn thấy bước chân vội vã của Lâm Nhược Khê, có thể hiểu được trong lòng cô vô cùng vui sướng. Bởi vì cảm thấy ngượng ngùng khi lần đầu tiên mua quần áo cho một người đàn ông, cho nên mới “chạy trốn thật nhanh” như thế.

Lúc này, vú Vương đi ra gọi hai người vào ăn cơm, nhìn thấy Lâm Nhược Khê như một chú thỏ hoảng sợ chạy lên gác, liền tò mò hỏi:

- Cậu chủ, cô chủ làm sao vậy?

Dương Thần nhếch miệng cười, chỉ vào bộ quần áo mới, nói:

- Được ông xã khen, cô ấy không chịu nổi.

Vú Vương cũng là người phụ nữ thông minh, lập tức hiểu ra ý đó, không nhịn được cười khanh khách, hai mắt cong hạnh lười liềm, tràn đầy hạnh phúc.

Dương Thần trong lòng cũng bồi ngùi xúc động, cái dáng bộ ngây thơ của Lâm Nhược Khê lúc đó, căn bản là nhìn không ra. Là một người phụ nữ vô cùng giỏi giang trên thương trường, nhưng tâm tư của cô ấy, thật không thể nào hiểu nổi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 197

Sói Trên Tàu

Buổi sáng thứ hai, Dương Thần theo đúng hẹn xách chiếc vali da nhỏ đi đến sân bay Trung Hải. Trong một khoảng thời gian ngắn mà có đến hai lần đến sân bay, hơn nữa người đi cùng vẫn là Mạc Thiện Ny. Nhưng quan hệ giữa hai người từ lúc đó cho đến bây giờ đã là hai khái niệm khác nhau.

Mạc Thiện Ny đeo chiếc kính râm che đi mất nửa khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn nà của mình, kéo chiếc vali cực to, bộ trang phục thể thao bó sát người màu trắng khiến cô càng rạng rỡ hơn. Miệng nhai kẹo cao su, tai đeo phone nghe nhạc, nhìn đồng hồ, đã đứng đợi ở đây từ sớm.

Nhìn thấy Dương Thần từ từ đi tới, Mạc Thiện Ny mỉm cười, gỡ kính râm xuống, nhìn bằng ánh mắt khinh thường:

- Tại sao lần nào cũng là tôi đợi anh, lẽ nào là quý ông thì không cần phải đến sớm sao?

- Tổng cộng mới có hai lần, cái gì mà lần nào cũng thế chứ.

Dương Thần không một chút ngại ngần thò tay vào túi áo Mạc Thiện Ny, định lấy kẹo cao su ra ăn.

Hành khách ở xung quanh đi đi lại lại, Mạc Thiện Ny tự nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, xấu hổ, vỗ vài phát vào cánh tay của Dương Thần:

- Sờ cái gì mà sờ, không có kẹo cao su đâu!

Dương Thần sờ không thấy gì liền vội vã rút tay ra, nhéo mấy cái vào vòng eo thon thả của Mạc Thiện Ny, rồi mới thu tay lại.

Mạc Thiện Ny mặt đỏ bừng, cũng nhéo vài cái vào eo Dương Thần, tức giận nói:

- Chỉ biết ức hiếp tôi thôi, có bản lĩnh thì làm điều đó với vợ của anh đi.

Dương Thần đột nhiên nhớ tới một câu: Tình nhân làm gì có quyền... Nhưng câu này tuyệt đối không dám nói trước mặt Mạc Thiện Ny.

Hai người trêu đùa nhau ầm ĩ ở trên máy bay, đến tỉnh Tứ Xuyên cũng mất gần 4 tiếng đồng hồ.

Dương Thần nhìn thấy các cô tiếp viên hàng không nở nụ cười ngọt ngào, liền nhớ đến cô gái “không có lương tâm” đó. Lần trước có nhắc qua việc bắt gặp được cô ấy lần nữa, cô ấy sẽ phải thừa nhận. Dương Thần nghĩ, có nên kiểm tra chính xác xem cô đang ở chuyến bay nào, tránh được đêm dài lắm mộng.

Sau khi mất hơn 3 tiếng đồng hồ ở trên máy bay, máy bay đã dần dần hạ cánh xuống tỉnh Xuyên, xuyên qua một tầng mây dày, đã có thể nhìn thấy phong cảnh Thục Địa từ cửa sổ máy bay.

Mạc Thiện Ny dựa vào cửa sổ, nhìn không chớp mắt xuống những dãy núi trải dài dang dặc trên mặt đất, cảnh sắc một màu xanh dịu mát, suy nghĩ mông lung.

- Mười mấy năm đã không trở lại đây rồi nhỉ?

Dương Thần thấy ánh mắt cô hiện ra vẻ buồn sâu, sợ cô quá xúc động nên đã đánh lạc hướng sự chú ý của cô.

Mạc Thiện Ny mắt đã đỏ, gật gật đầu:

- Ủ. Còn nhớ năm đó vất vả như vậy. Từ trong núi, bon chen đến Trung Hải. Không ngờ hôm nay, có thể ngồi trên máy bay trở về, giống như bước vào một thế giới khác vậy.

- Có mang quà về cho mẹ cô không?

Dương Thần hỏi.

- Không nói cho anh.

Nhắc đến mẹ, trong mắt Mạc Thiện Ny tràn đầy niềm vui sướng và cả sự chờ đợi, đương nhiên cô đã rất mong chờ được gặp người thân duy nhất của cô rồi.

Nửa giờ nữa lại qua đi, máy bay cuối cùng cũng chạm xuống sân bay của tỉnh.

Nhà của Mạc Thiện Ny, theo cách nói của cô, nằm trong một ngôi làng nhỏ trên núi tên là Côn Sơn, thuộc khu Kỳ Liên Sơn. Bởi vì, đoạn đường vô cùng heo lánh, nên trước tiên ngồi tàu đến khu vực nằm bên ngoài núi, lại thông qua xe buýt công cộng vòng qua núi tiến sâu vào bên trong, cuối cùng đi bộ khoảng vài chục mét nữa mới có thể đến nhà.

Dương Thần nghe đến một loạt lộ trình giao thông như vậy liền bắt đầu run lên, không kìm được hỏi Mạc Thiện Ny:

- Ngôi nhà đó của cô, không phải là đến điện cũng không có đây chứ?

Mạc Thiện Ny trừng mắt nhìn hắn:

- Không có điện làm sao mẹ tôi gọi điện cho tôi được. Chỉ là giao thông không tiện, chứ đường dây điện vẫn lắp đặt. Làng của chúng tôi lại không phải là một ngôi làng nhỏ, phân ra hai vùng Nam Bắc, cũng có đến vài trăm hộ.

Dương Thần thở phào, “bữa tối với những ánh nến” - việc này nếu lâu lâu một lần còn thấy thú vị, chứ thường xuyên sẽ là sự kinh tởm.

Sau khi hai người ngồi taxi đến nhà ga, phát hiện đoàn tàu ở nhà ga thuộc thị trấn nhỏ phía dưới khu Kỳ Liên Sơn là một đoàn tàu đã cũ rích, tốc độ chậm vô cùng, âm thanh thì kêu to, hơn hai giờ chiều mới xuất phát.

Sau khi mua xong vé, hai người liền đi đến một quán ăn nhỏ ở bên ngoài ga ăn trưa, sau đó mới lên tàu.

Người trong toa tàu không nhiều, sau khi tàu khởi động, bên trong toa có vài chục người ngồi mới có khoảng hơn chục người là đồng hương với dáng vẻ mệt mỏi. Đa số đều là những người từ trong núi ra bên ngoài bán một số

đặc sản của vùng.

Ngồi xuống ghế, Mạc Thiện Ny bị cơn buồn ngủ kéo đến, gục đầu xuống chiếc bàn đặt trước chỗ ngồi, chẳng quan tâm đến âm thanh âm ỉ của đoàn tàu, ngủ một cách ngon lành.

Bởi vì tàu phải chạy hai giờ đồng hồ, dừng lại ở 3 trạm trung gian. Vì vậy, chỉ trong chốc lát, sau khi đến trạm đầu tiên thì đã có một nhóm người lên tàu.

Đó là một nhóm những người đàn ông mang theo đòn gánh và vải thô, có vài người còn phì phò thuốc lá khiến trong toa lập tức bị một làn khói trắng mù mịt bao phủ.

Do quản lý đường sắt ở nơi đây hầu như không có, thiết bị lại cũ kỹ, vì vậy cũng sẽ không có người nào cấm hành động thô tục của những người đàn ông ở trong núi này, giày dép đầy bùn đất bước vào trong toa, mọi người cũng đã quen rồi.

Mạc Thiện Ny bị mùi khó chịu và âm thanh nói chuyện ồn ào đánh thức, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy xung quanh có rất nhiều người, hơn nữa còn hút thuốc một cách hồn nhiên, khiến cô hơi khó chịu.

Rời khỏi mảnh đất này đã khá lâu rồi, đột nhiên đối diện với một nhóm người không thay đổi này khiến cô cảm thấy rất không thể thích ứng được.

Lúc này, nhóm những người đàn ông kia cũng đang nhìn chăm soi Dương Thần và Mạc Thiện Ny, đặc biệt là nhìn chăm chăm vào Mạc Thiện Ny không rời mắt.

Những người phụ nữ trong núi đại đa số vì lao động vất vả nhiều năm, ăn mặc luộm thuộm, mặt ngăm đen, đột nhiên lại xuất hiện Mạc Thiện Ny-một người phụ nữ có đôi má hồng, ăn mặc thời thượng, lại có nước da trắng mịn màng. Hơn nữa lúc này vì cảm thấy không thoải mái, đôi lông mày đen nhú lại, giống như Lâm Đại Ngọc chẳng may bị cảm lạnh liền được các nam nhân chú ý đến.

Cuối cùng có một người đàn ông mặt ngăm đen không nhìn được, rời chỗ ngồi tiến lại gần, đặt ngay miệng xuống, ngồi cạnh Dương Thần. Vừa ngăm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Thiện Ny, vừa quay sang cười với Dương Thần, lộ ra một chiếc răng đã xỉn vàng:

- Người anh em là người ở đâu vậy?

Dương Thần đang nhìn phong cảnh trong núi đang dần dần về phía sau qua ô cửa sổ. Những biến đổi ở trong toa, hắn cũng không để ý lắm.

Nghe thấy giọng nói của người đàn ông mặt ngăm đen kia có ý gì đó, Dương Thần liền cười:

- Từ Trung Hải tới.

- Trung Hải?

Người đàn ông mặt đen giống như thấy một việc hết sức kì lạ, quan sát Dương Thần từ trên xuống dưới:

- Thảo nào, cách ăn mặc, phong thái không giống với những người nông thôn chúng tôi. Những bản tin ở trên TV phát, Trung Hải có những ngôi nhà cao chọc trời. Ai chà, hai người ở trong tòa nhà cao như thế mà không sợ ngã sao?

Đôi mắt với câu hỏi vô nghĩa như vậy, Dương Thần cũng không biết trả lời ra sao:

- Không biết, chưa từng nghĩ tới.

Vài người đàn ông cùng đi lên tàu đều phá lên cười châm biếm:

- Hắc Nê Thu! Anh đừng hỏi những câu vô nghĩa vậy.

Hắc Nê Thu trừng mắt nhìn bọn họ, lại hỏi Dương Thần:

- Người anh em này đi vào trong núi sao? Đi làm gì vậy?

- Đi thăm một người rất quan trọng.

Dương Thần nói mập mờ.

Mạc Thiện Ny nhìn thấy Dương Thần và người đàn ông tên Hắc Nê Thu kia nói chuyện, liền quay đầu nhìn ra ngoài phía cửa sổ, giả vờ không biết gì cả.

Hắc Nê Thu cười lớn, nói:

- Người anh em, cô vợ của cậu trông thật xinh đẹp, mấy trăm năm ở trong núi của chúng tôi cũng không có một người như thế. Đôi bàn tay của những người phụ nữ đó thô hơn nhiều so với cô vợ của cậu, lông chân của họ còn có thể làm tóc được.

Dương Thần không nhìn được cười. Hắn phát hiện ra vai của Mạc Thiện Ny cũng đang rung rung, nghĩ đến những người phụ nữ ở trong núi, bao gồm cả cô và mẹ cô, điều này làm cho lòng cô cảm thấy không thoải mái.

Hắc Nê Thu đột nhiên ghé vào tai Dương Thần, dùng giọng thấp nhất có thể, nói:

- Người anh em, một vài người anh em của chúng tôi muốn thưởng thức những thứ mới lạ, hãy để cô vợ của cậu giúp họ, để cho vài người anh em của chúng tôi được sung sướng ở trong xe.

Mặc dù lời nói của gã đã cổ nhỏ nhất có thể, nhưng vẫn có sự cực mịch và vội vã trong đó khiến cho Mạc Thiện Ny ở đối diện cũng thấp thoáng nghe được vài câu.

Mạc Thiện Ny từ lâu đã rất phản cảm đối với nhóm người này, cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa, đập xuống bàn một cái, mặt đỏ phừng phừng, nổi giận nói:

- Đồ lưu manh! Cút đi cho tôi!

Mạc Thiện Ny vừa mới tức giận, không nghĩ rằng bị rơi vào cái bẫy của những người đàn ông này đã bàn với nhau từ trước.

Chỉ nhìn thấy khoảng năm, sáu gã mặc quần áo bằng vải thô, mang theo đòn gánh đang ngồi yên tại chỗ, đều lập tức đứng dậy, xúm lên phía trước, cười nham hiểm.

Hắc Nê Thu cũng đứng dậy, vẻ mặt không vui, lớn tiếng nói:

- Cô vợ nhỏ bé này, cô mắng ai là lưu manh đây? Chúng tôi đã nói cô cái gì, hay đã làm gì cô nào? Cô định bắt nạt những người thật thà trong núi này đây à?

Một vài hành khách khác trong toa cũng bắt đầu chú ý đến tình hình bên cạnh này, có một vài người chỉ cần nhìn thôi cũng biết chuyện gì đang xảy ra, đồng cảm với Mạc Thiện Ny. Nhưng có một số người lại lấy việc người khác gặp họa như một trò đùa giải trí. Xem ra những việc thế này cũng không phải là xảy ra một hai ngày.

- Chúng..... chúng mày.....

Mạc Thiện Ny phát hiện ra mình đã rơi vào bẫy, mắt nhìn lên 6 người đàn ông đang vây quanh chiếc bàn của cô. Cô lại không thể tùy tiện nói những lời lẽ giống với tên Hắc Nê Thu nói, huống hồ, nói cũng chẳng có tác dụng gì. Đám người này ý đồ ỷ thế hiếp người khác.

Dương Thần đứng dậy, giữ tay Mạc Thiện Ny lại véo vài cái.

Mạc Thiện Ny lúc này mới nhớ đến bên cạnh còn có Dương Thần, cảm giác an tâm hơn. Cô biết Dương Thần có lúc cũng rất khùng khiếp, những người này sẽ không nói chơi, nhưng hiển nhiên trong lòng khó chịu, không phải dễ dàng bình ổn như vậy.

- Người anh em này, vợ cậu chẳng hiền chút nào. Trước mặt bao nhiêu người như vậy mà không nể mặt Hắc Nê Thu này. Nếu như không nói cho ra nhẽ, sau này sẽ khó sống mất.

Hắc Nê Thu nói với vẻ mặt của chính nghĩa.

Vài người đàn ông khác cũng phụ họa theo, giương mắt nhìn sự oan ức của Mạc Thiện Ny.

Dương Thần trấn an Mạc Thiện Ny ngồi xuống. Ngồi nghĩ cách đánh lử người này, rồi ném ra khỏi tàu cho bọn chúng về núi. Nhưng không ngờ, tình hình lại phát sinh biến cố.

Một chiếc đòn gánh tre dài đột nhiên từ đằng sau vung lên, đập thẳng vào đỉnh đầu của một gã đang đứng đó.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 198

Diệp Tử

Gã đàn ông bị đánh kêu lên một tiếng đau đớn. Máu từ trên đỉnh đầu bắt đầu chảy xuống, bị đánh cho ngã lăn trên đất, rồi cố loạng choạng đứng lên.

Lúc này tất cả mọi người đều quay người lại mới nhìn thấy người đã dùng đòn gánh đánh gã đàn ông kia. Không ngờ lại là một người phụ nữ trẻ tuổi mặc một chiếc áo bằng vải dệt rộng thùng thình. Nhìn dáng vẻ có lẽ là một cô gái sớm đã phải đảm đương việc nhà, làm đồng áng, xem ra khá chín chắn. Đôi mắt đen lánh sáng lung linh, lúc này như sư tử mẹ đang nổi giận nhìn đám đàn ông kia.

Dương Thần hướng ánh mắt tò mò sang Mạc Thiện Ny, cô nàng xinh đẹp này lẽ nào là em họ gì đó của Mạc Thiện Ny sao?

Mạc Thiện Ny cũng tỏ ra vô cùng ngỡ ngàng, cô cũng không quen cô gái này.

Những gã đàn ông này sau khi định thần lại, Hắc Nê Thu là người nổi điên đầu tiên, xông lên chặn đòn gánh của cô gái đó lại, dùng bàn tay to lớn của mình đẩy mạnh khiến cô gái kia ngã xuống đất.

- Chết tiệt! Bà cô này từ đâu đến vậy? Đâu ai mượn cô xen vào chuyện của người khác?

- Hắc Nê Thu, Sơn Tử chảy máu không ngừng rồi kia, mụ đàn bà kia định liều mạng sao?

- Mẹ nó chứ, chơi nó, trả thù cho Sơn Tử.

Vài gã đàn ông bất chấp mục tiêu ban đầu là Mạc Thiện Ny, tất cả mắt của những gã này đều trở nên đỏ ngầu. Sau khi đỡ người đàn ông tên Sơn Tử đang nằm trên đất kia lên ghé ngồi trên tàu, rồi quay lại đánh cô gái kia.

Cô gái thét lên một tiếng. Có người vừa mới đụng trúng cô, cô liền há miệng cắn vào cánh tay người đó.

Trong toa tàu hỗn loạn vô cùng. Một mình cô gái đó dạy cho những gã đàn ông kia một trận khiến họ không dám tới gần. Nhưng sức lực của cô gái này rốt cuộc vẫn là yếu, chỉ chống cự được một lúc, lập tức bị hai gã đàn ông thừa cơ hội giữ chặt cánh tay, một người đè đầu cô xuống, mặc cho cô có giãy giụa thế nào đi chăng nữa cũng chẳng ích gì.

Tên Hắc Nê Thu kia thở hồng hộc, rít lên một tiếng:

- Chết tiệt, đụng phải bà cô này, gan to thật, mấy anh em chúng ta thiệt lớn rồi.

Mặc dù cô gái đó bị khống chế, nhưng đôi mắt luôn trợn lên nhìn chăm chăm vào mấy gã đàn ông này, như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Cô gái bé nhỏ này dang tay giúp đỡ cũng bị mấy tên cầm thú này làm nhục. Mạc Thiện Ny muốn Dương Thần chạy ra cứu lấy cô gái đó, cô biết Dương Thần có thể dễ dàng làm được.

Nhưng vừa mới muốn Dương Thần qua đó, đã thấy Dương Thần đi đến sau lưng của mấy gã đàn ông kia.

Dương Thần đẩy đẩy hai gã đàn ông đứng gần nhất.

- Này, này.

- Đừng có mà làm phiền, đợi một chút nữa sẽ đến lượt hai chúng mày.

Gã đàn ông kia gầm lên.

Dương Thần nhú mày, cũng không nhiều lời, chụp thẳng cổ của hai gã đàn ông đó từ phía sau, không đợi hai gã này phản ứng kịp, dí cổ hai gã này xuống khiến cho bọn họ chân bị mềm nhũn ra. Đầu óc quay cuồng ngã ngay tại chỗ.

Bốn gã đàn ông còn lại ở trước mặt, bao gồm cả tên Hắc Nê Thu, đều nhận thức được tình hình, liền thả cô gái đang cố gắng vùng vẫy kia ra, cầm lấy hai cái đòn gánh ở gần nhất định nện vào người Dương Thần.

Không khí ở trong toa đột nhiên trở nên ngột ngạt vô cùng, tất cả mọi người đều đang xem cảnh tượng chiến đấu quyết liệt giữa bọn họ, không cả dám thở.

Dương Thần giơ tay chặn lại, hai chiếc đòn gánh nện xuống bị phản tác dụng gãy làm đôi.

Hai gã đàn ông tay run run, không đợi cho chúng rút lui, Dương Thần đưa hai tay ra chụp lấy mặt chúng, đập thẳng vào mặt chúng khiến răng và máu từ trong miệng văng ra ngoài. Hai gã này như quay cuồng, loạng choạng ngã ngay xuống đất, không đứng dậy nổi.

Tên Hắc Nê Thu cũng một tên còn lại đứng ở gần nhất bị dọa cho sợ chết khiếp, cứ lùi dần lùi dần về phía sau, co người lại ở cuối toa tàu.

Dương Thần từ từ đi lên phía trước, xoay người, mở cửa toa.

Tốc độ của đoàn tàu cũ rích này chậm vô cùng. Sau khi mở cửa, gió thổi vào vù vù, tiếng bánh tàu cọ vào đường ray hỗn loạn, lại không phải quá mãnh liệt, hơn nữa ngay cả khi tăng tốc thì tốc độ cũng vẫn rất chậm.

Dương Thần chỉ vào cánh cửa đang mở.

- Tự nhảy xuống, hay là để tao ném bọn mày xuống?

Khuôn mặt ngăm đen của Hắc Nê Thu chuyển sang trắng bệch:

- Đại đại..... đại ca! Chúng tôi sai rồi! Xin đừng.....!

Không đợi Hắc Nê Thu nói dứt lời, Dương Thần không còn đủ kiên nhẫn liền túm lấy cổ áo gã, sắc mặt vẫn không một chút thay đổi.

Hắc Nê Thu bị ném xuống bãi cỏ. Theo quán tính cả người và đòn gánh quay vài vòng.

Dương Thần nhìn sang tên kia. Tên này đang dựa vào toa tàu, hai chân run bần bật đến nỗi bị trượt ngã. Dương Thần thở dài một tiếng:

- Xem ra mày cũng không còn sức mà nhảy nữa rồi.

Nhưng không đợi Dương Thần nói hết câu, tên này liền hét lên một tiếng “không”, rồi gằn như là bị bỏ nhào ra khỏi cửa.

Những tên còn lại, ngoài một tên đáng thương bị đánh đến nổi máu me đầy đầu, đang nằm bất tỉnh nhân sự ở trên ghế ra, thì số còn lại từng tên một bị Dương Thần ném ra ngoài. Sau đó, Dương Thần thuận tay đóng cửa toa lại.

Những hành khách khác trong toa nhìn thấy hành động của Dương Thần đều theo bản năng rút về ngồi ở một góc, nhìn Dương Thần với ánh mắt sợ sệt.

Mạc Thiện Ny sớm đã đỡ cô gái kia đứng dậy, để cô ấy ngồi cạnh mình, còn rút khăn tay ra lau nước mắt cho cô gái đó, lau sạch những vết bẩn trên khuôn mặt cô ấy.

Dương Thần trở lại chỗ ngồi, cô gái kia rõ ràng sợ hãi, nhìn trộm Dương Thần một cái, rồi lập tức thu ánh mắt lại, ngồi bên cạnh Mạc Thiện Ny với vẻ nhút nhát.

- Dương Thần, lấy xúc xích ngô tôi đã chuẩn bị ở trong túi ra đây, đưa cho Diệp Nhi ăn chút.

Dương Thần mỉm cười.

- Cô gái này tên Diệp Nhi? Hai người đã trò chuyện với nhau nhanh vậy sao?

- Cô ấy tên Diệp Tử, tên cúng cơm là Diệp Nhi, cái tên này nghe hay thật.

Mạc Thiện Ny vuốt bím tóc đuôi sam của Diệp Tử một cách thân thiết. Cô rất thích cô gái này, dù không quen biết nhưng đã ra tay giúp đỡ bọn họ.

Dương Thần lấy mấy đồ ăn vặt ở trong túi ra đặt lên trên bàn. Mạc Thiện Ny lập tức đưa cho Diệp Tử ăn, Diệp Tử nhỏ giọng khước từ, nhưng nhìn thấy Mạc Thiện Ny xi mặt xuống, đành phải ăn vài miếng.

Dần dần, Diệp Tử phát hiện ra hai người Dương Thần trông rất lương thiện, liền cởi mở hơn. Nghĩ đến cái bụng đói, liền ăn ngấu nghiến hai thanh xúc xích và một túi đậu phụ khô, nước ở trên đầu ngón tay cũng không buông tha.

Mạc Thiện Ny khẽ thở dài một tiếng, lấy khăn tay ra đưa cho Diệp Tử lau miệng.

- Còn đói không? Muốn ăn thêm không?

Diệp Tử lắc đầu, nói:

- Không cần nữa, cảm ơn anh chị.

- Em đừng ngại chúng tôi, em đã giúp chúng tôi như vậy, mời em ăn một chút cũng có sao.

Mạc Thiện Ny nói xong, định tự mình lấy đồ ăn cho cô gái đó ăn.

Diệp Tử liền vội vàng ngăn Mạc Thiện Ny lại:

- Thật sự không cần đâu chị ơi, mẹ em nếu biết em mặt dày như vậy nhất

định sẽ đánh em.

- Em ngoan ngoãn như vậy, ai nỡ lòng nào đánh em. Đám người xấu đó, may mà đều bị ném xuống tàu rồi.

Mạc Thiện Ny cười nói.

Diệp Tử nhìn Dương Thần với ánh mắt nể phục:

- Anh thật lợi hại. Em chưa từng nhìn thấy người đàn ông nào trong làng chúng em lại lợi hại như vậy.

Dương Thần hiểu ý liền cười. Vừa nãy mới chỉ đem một ít khả năng của bản thân thôi, nếu thể hiện bản lĩnh thật sự, không chừng cô gái này sẽ sợ chết khiếp mất.

- Diệp Nhi, em về nhà sao?

Cảm giác của Dương Thần về cô gái thuần khiết này quả không sai, giống như một cô gái từ nông thôn đi ra. Diện mạo của Diệp Nhi so với Trần Dung lúc đầu nhìn thấy bình thường hơn nhiều, nhưng lại có một sự cam đảm khác thường khiến hần cảm thấy rất có hứng thú.

Diệp Nhi lúc này đang dần tỉnh táo lại, nhìn thấy hai người thân thiện và cởi mở như vậy, liền gật đầu cười nói:

- Đúng vậy. Nhà của em ở Côn Sơn trại, đến trạm cuối còn phải đi một đoạn đường khá xa nữa mới có thể về đến nhà. Hai anh chị đi đến đây du lịch sao?

- Côn Sơn trại?

Mạc Thiện Ny mắt sáng lên, trên mặt lộ rõ sự vui mừng:

- Diệp Nhi à, hóa ra em là người khu chị.

Diệp Nhi nghe Mạc Thiện Ny nói vậy, liền sững sốt:

- Chị cũng là người Côn Sơn trại?

- Đúng vậy, hồi nhỏ chị ở đó, nhưng sau này đi Trung Hải học tập và làm việc. Mười mấy năm rồi, đây là lần đầu tiên trở về nhà, chúng ta thật có duyên.

Mạc Thiện Ny vui mừng khôn xiết.

Diệp Nhi cũng vui mừng không kém:

- Chị ở nhà nào, em ở thôn Nam, chị thì sao?

Mạc Thiện Ny hơi chút thương xót, nói:

- Hóa ra là người thôn Nam, chị là người thôn Bắc, chắc em cũng không biết người nhà chị. Khi chị dời khỏi nhà, em vẫn còn rất nhỏ, nhưng cũng cách hai ngọn núi, đến khi trở về nhà rồi, chúng ta có thể gặp nhau.

Đột nhiên gặp được đồng hương, hơn nữa lại trong một trường hợp khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ như thế này. Hai người phụ nữ, một lớn một bé, ríu rít nói chuyện không ngừng.

Dương Thần nhìn thấy sự hạnh phúc trong mắt Mạc Thiện Ny, cũng cảm thấy xúc động.

Khi hần trở về Hoa Hạ, cho dù là sinh ra ở đâu, chỉ biết bản thân là người

Hoa Hạ, đều sẽ có một lòng trung thành nồng nàn.

Có thể nói, đối với Mạc Thiện Ny - một người đã xa quê hương mười mấy năm, có những kỉ niệm sâu sắc với quê hương như vậy mà nói, quê hương trở lại với mình quan trọng biết nhường nào.

Bởi vì Mạc Thiện Ny nhiều năm chưa trở lại Côn Sơn trại nên có những việc mới mẻ, Diệp Tử đều kể rõ cho Mạc Thiện Ny, cứ như vậy, hai người trò chuyện rất tự nhiên.

Trong khi nói chuyện mới biết, Diệp Tử chưa học hết trung học đã phải bắt đầu nuôi gia đình, mang những đặc sản ở trong núi ra ngoài thị trấn bán. Lúc đầu thì đi bán cùng với mẹ cô ấy, nhưng từ năm ngoái cô ấy đã phải đi một mình.

Dần dần, cũng quen dần với Dương Thần và Mạc Thiện Ny, mở miệng gọi chị Mạc anh Dương một cách tự nhiên hơn.

Nói đến đoạn về sau, cổ họng Diệp Tử bị khô khốc, âm thanh phát ra hơi khàn khàn thì Mạc Thiện Ny mới biết được cô đã nói quá nhiều rồi, ngại ngùng lấy ra một bình nước chưa uống ngậm nào đưa cho Diệp Tử uống.

Diệp Tử ngay cả khi nhìn thấy nước cũng cẩn thận từng tí một, ánh mắt triu mến của Mạc Thiện Ny giống như mẹ nhìn con gái;

- Diệp Nhi, em thật dũng cảm. Vừa rồi nguy hiểm như vậy, những người đàn ông khác cũng không dám đến gần, vậy mà em dám cầm đòn gánh đánh gã đo một trận. Những cái này đều là mẹ em dạy em sao?

Sắc mặt của Diệp Nhi bắt đầu thay đổi, đóng nắp bình nước lại, lắc đầu, trong mắt hiện lên một sự đau đớn khôn cùng:

- Em.... em nhìn thấy đám người đó thì không thể nhẫn nhịn nổi. Em.... em hận bọn họ, hận đến nỗi muốn giết chết bọn họ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 199

Chim Quay Về Tổ

Từng chữ từng chữ trong lời nói của cô gái rất sâu sắc, dường như bao hàm vô số những chuyện chua cay đã qua, người nghe cũng phải xúc động.

Dương Thần nhíu mày, hỏi dò:

- Diệp Nhi, em trước kia có phải.....?

Vừa mới hỏi liền bị Mạc Thiện Ny giơ tay đánh cho một cái.

- Nói cái gì vậy. Làm sao có thể hỏi con gái nhà người ta như thế được chứ.

Mạc Thiện Ny bất mãn nói, đưa tay nắm lấy tay của Diệp Tử:

- Diệp Nhi, không thích thì đừng nói gì cả, coi như chị chưa hỏi.

Diệp Tử cười miễn cưỡng, nhìn Mạc Thiện Ny với ánh mắt biết ơn, nói:

- Chị Mạc đừng trách anh Dương. Không sao đâu, em chưa từng bị họ ức hiếp.

Mạc Thiện Ny thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Làm chị sợ muốn chết. Nếu thực sự như vậy, chị nhất định sẽ giúp em đi kiện.

Diệp Tử buồn thiu, hạ giọng nói:

- Là mẹ em.

- Cái gì?

Mạc Thiện Ny vừa rồi còn rất vui vẻ liền sững lại tại chỗ, Dương Thần cũng có chút kinh ngạc.

Diệp Tử cười chua xót, nói:

- Đó đều là những việc đã qua rất lâu rồi. Lúc đó, mẹ em cũng ở trên chuyến tàu này, bị một số người cưỡng hiếp, sau đó..... sinh ra em.

Lời nói của Diệp Tử trầm hẳn xuống, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh. Bất hạnh như vậy, nhưng cũng chỉ kể như chuyện bình thường của người khác, chẳng liên quan gì đến mình.

Mạc Thiện Ny không kìm nổi nước mắt, ôm lấy Diệp Tử:

- Em và mẹ em, nhất định sống rất khổ sở.

- Em không khổ sở. Mẹ có em thì không thể lấy chồng được nữa, giống như một bà lão ở trong nhà. Một mình nuôi em khôn lớn, em cảm thấy có lỗi với bà.

Diệp Tử cuối cùng cũng khóc nức nở, nước mắt thấm đẫm cả áo:

- Trước kia, mẹ đưa em đi vào trong thị trấn bán một ít đồ trong núi, em biết bà rất vất vả. Bởi vì, mỗi lần bà ngồi trên chuyến tàu này đều nhớ đến những việc trước kia. Buổi tối không cách nào ngủ được, chầm chần khóc,

không để em nghe thấy. Cho nên em kiên quyết chỉ một mình đi bán, cho dù bán được ít hơn, nhưng trong lòng em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Không khí trong toa có vẻ nặng nề, Dương Thần bèn hé hé cửa kính ra, để gió núi thổi vào, mới thoải mái được chút ít.

Thân thể của Diệp Nhi khiến Mạc Thiện Ny nghĩ đến quá khứ u ám năm đó. Hai người phụ nữ đều trở nên trầm tư, không nói thêm điều gì, cứ như vậy cho đến trạm cuối cùng.

Nhà ga ở trong thị trấn nhỏ này rất đơn sơ, có một phòng tương đối rách nát chuyên bán vé, bên ngoài trạm là một bác quản lý trật tự, thật ra chẳng giống nhà ga chút nào.

Bởi vì nơi đến cũng như vậy, cho nên Diệp Tử bị Mạc Thiện Ny kéo tay, cùng đi đến ga ấp Côn Sơn.

Trên thực tế, nếu như không gặp được hai người Dương Thần, Diệp Tử muốn đi bộ đến đêm khuya để trở về nhà trong núi. Bởi vì vé tàu mặc dù rẻ nhưng cũng là đồng tiền mồ hôi xương máu của cô, cô không nỡ tiêu.

Lúc này đã nhá nhem tối, thị trấn nhỏ ở vùng biên giống như trước khi sắp mưa to, sắc trời u ám, không khí có vẻ hơi ngột ngạt, khó chịu.

Mặc dù trời đã bắt đầu tối, nhưng Mạc Thiện Ny đã nói với mẹ cô rằng tối nay sẽ về đến nhà, do vậy không dừng lại để qua đêm ở trong thị trấn nhỏ này. Ba người ăn bánh trà và bánh trứng ở một quán ăn nhỏ bên lề đường, Diệp Tử dẫn đường đến một cái lều nhựa, nền xi măng cạnh nhà ga.

Trong lúc đợi tàu để về, Diệp Tử có vẻ hơi thấp thòm lo lắng, cuối cùng không chịu được đành lên tiếng:

- Chị Mạc, em vẫn muốn về nhà, bữa tối cũng đã ăn của anh chị rồi, không thể lại nhận thêm vé tàu của anh chị nữa.

Vé tàu chỉ mất có 5 đồng, giá của một tờ ngân phiếu bình thường ở Trung Hải, đối với một cô gái chưa tròn 20 tuổi, khó có thể nhận ân tình to lớn này.

Mạc Thiện Ny giả vờ tức giận, nói:

- Có phải không thích đi về cùng anh chị không?

- Không..... không phải, chỉ là em cảm thấy hơi ngại.

Diệp Tử thấp giọng nói.

Mạc Thiện Ny liền giơ tay ra nhéo vào mặt Diệp Tử một cái:

- Nhìn thấy em, giống như chị nhìn thấy chị của năm đó. Mặc dù lúc đó chị chưa lớn bằng em, nhưng vẫn cảm thấy rất thân thiết, không nên cảm thấy băn khoăn ngại ngùng gì cả. Hãy coi chị như là chị của em đi, là chị thì nên chăm sóc em.

Diệp Tử bậm môi, nói không ra lời, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi đợi hơn một phút thì có một chiếc xe buýt nhỏ cũ rích chậm chậm tiến vào nhà ga. Ba người lên xe, Dương Thần nhận nhiệm vụ xách đồ, hành lý của hai người phụ nữ này đều một mình xách.

Người trên xe rất ít, cả tài xế ngồi vào mới chỉ có 5 người. Một chiếc xe

buýt có thể chứa khoảng hai mươi mấy người thì có tám người lên xe để đi đường vòng qua núi đến ấp Côn Sơn.

Bởi vì trên đường còn một vài điểm dừng, vì vậy chiếc xe thỉnh thoảng lại dừng lại. Nhưng cứ như vậy cũng đã qua hơn hai tiếng đồng hồ. Khi sắp đến ấp Côn Sơn, cũng có đến mười mấy người rồi.

Chiếc xe đi qua ngọn núi nhỏ cuối cùng, sắp vào đến ấp Côn Sơn.

Đúng lúc này, mây đen kéo đến, chớp xanh cả bầu trời, từng đợt sấm rền vang giống như muốn nổ tung cả đất trời.

Đường như trong nháy mắt, mưa to trút xuống, khiến cho cả ngọn núi đều ngập trong nước mưa.

Đoạn đường gập ghềnh khó đi, nhiều năm chưa tu sửa, trở nên lầy lội vô cùng, khiến cho tốc độ của xe cũng chậm đi nhiều.

Nhìn thấy mưa rơi ào ào không ngừng ở bên ngoài, Mạc Thiện Ny liền ôm lấy Diệp Tử. Cô gái lúc này đang có vẻ lo lắng. Dù sao cô đến được Côn Sơn ấp thì vẫn phải đi bộ qua hai ngọn núi nữa mới về đến nhà.

- Không sao, cùng lắm tối nay ở nhà chị. Trời tối như vậy, một cô gái đi đường trong đêm khuya, lại còn mưa nữa, quá là nguy hiểm.

Mạc Thiện Ny an ủi nói.

Diệp Tử vội lắc đầu:

- Chị Mạc à, không được đâu. Bao nhiêu năm như vậy, khó khăn lắm chị mới trở về nhà thăm thím, một người ngoài như em không thể quấy rầy hai người được, hơn nữa mẹ của em chắc cũng đang lo lắng.

- Nếu muộn như vậy mà em vẫn cố về, mẹ em mới lo lắng. Trời mưa như thế này, đường sẽ rất trơn, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, thì sau này mẹ em sẽ phải làm sao chứ? Nghe lời chị, ở nhà chị đi.

Mạc Thiện Ny cương quyết nói.

Diệp Tử muốn từ chối, nhưng nhìn ra bên ngoài, trời càng lúc càng mưa to, đành nói:

- Nếu như trời tạnh mưa, em sẽ vẫn về nhà.

Ban ngày, trời nắng, nhiệt độ cao, buổi tối sau khi đón nhận một trận mưa rào xuống, không khí trở nên hầm hập, may mà trên đường xe cô không có nhiều. Sau khi chiếc xe buýt gian nan lắm mới tới được ấp Côn Sơn thì dừng lại, cuối cùng cũng bình an vô sự.

Dương Thần xuống xe trước, mở chiếc ô mà Mạc Thiện Ny mang theo, đỡ hai người phụ nữ xuống. Bởi vì mặt đất rất lầy lội, dễ bị ngã, do vậy phải cẩn thận hơn bình thường.

Sau khi xuống xe, Mạc Thiện Ny mới phát hiện ra chỉ có một chiếc ô để che cho cả ba người, mưa thì vẫn rơi không ngừng, ba người không thể co người lại để vừa một chiếc ô, không cách nào khác nhìn về phía Dương Thần.

Dương Thần hiểu ý, cũng không ngại ướt át bản thân, nhét chiếc ô vào

trong tay Mạc Thiện Ny:

- Cô và Diệp Nhi hãy cầm lấy ô, tôi xách hành lý, ưu tiên nữ, dù sao thân thể tôi cũng cường tráng, bị ngấm nước mưa cũng không sao.

- Nhưng.....

- Nhưng cái gì, để cho Tiểu Thiện Thiện của tôi bị ngấm nước mưa, tôi không nở lòng nào. Còn để cho Diệp Nhi bị ngấm nước mưa, cô còn không bóp chết tôi mới là chuyện lạ.

Dương Thần nói giỡn.

Mạc Thiện Ny đỏ bừng mặt, trong lòng vui sướng, cũng không nói thêm điều gì.

Diệp Tử nhìn sự thân mật giữa hai người, trong mắt hiện lên sự ngưỡng mộ.

Ba người đi men theo một con đường hẹp quanh co, giẫm lên cỏ dại và đá, tiến vào trong ấp Côn Sơn, Dương Thần đi theo ở phía sau, cầm theo túi hành lý to. Con đường như vậy đối với một người bình thường sẽ rất khó đi, nhưng đối với Dương Thần, ngoài việc bị nước mưa làm cho khó chịu ra, thì việc đi trên đường này và đi trên một con đường bằng phẳng cũng chẳng khác nhau là mấy.

Dần dần, ngôi làng trong núi đã hiện ra, sương mù bao phủ chung quanh, nhà cao nhà thấp không bằng nhau, hiện rõ phong cách của người dân tộc. Đây là nơi mà nhiều dân tộc cùng sống chung với nhau, cho nên có rất nhiều màu sắc và rất đa dạng.

Mạc Thiện Ny đã mười mấy năm không trở về nhà, nhưng cô cũng không cần nghĩ xem nhà mình nằm ở vị trí nào. Cho dù trong làng đã có những thay đổi không nhỏ, bởi vì có người sẽ dẫn đường cho cô.

Ở đoạn cuối của con đường uốn khúc này, dưới mưa có một người cầm một chiếc ô đen, ngẩn cổ nhìn xem có bóng dáng của ai không, dần dần mới nhìn ra có ba người đang ở phía trước đi tới.

Bước chân của Mạc Thiện Ny dừng lại, giống như nham thạch bị hóa đá, sững người tại chỗ, nhìn thấy bóng dáng ở trước mặt, mắt vội mở to ra.

Cái bóng dáng ở trước mặt đó dường như cũng nhìn thấy gì đó, từ xa hô lên một tiếng:

- Là Ny Tử phải không?

Giọng nói của người phụ nữ này không phải tiếng phổ thông, nhưng lại khiến cho Mạc Thiện Ny không kiềm chế được cảm xúc của mình, liền quăng ngay chiếc ô sang một bên, bất chấp bùn đất đá sỏi gập ghềnh ở trên đường, bất chấp trời còn đang mưa rất to, thậm chí còn quên luôn cả Diệp Tử nhỏ bé ở bên cạnh còn cần ô để che, cô liền chạy như bay về phía trước.

- Mẹ!!!!!!!!!!

Niềm vui sướng của chim non quay về tổ đã nhuộm màu cho bức tranh trong đêm mưa thêm hấp dẫn.

Không ngờ trời mưa to như vậy, lại còn tối nữa, mẹ của Mạc Thiện Ny-Mã Quế Phương ra tận cổng làng đón. Xem ra không phải chỉ đợi có một lúc, thương xót cho tấm lòng người mẹ đợi con dưới mưa.

Khi Dương Thần và Diệp Tử cùng đi lên phía trước, Mạc Thiện Ny đã ôm chầm lấy mẹ Mã Quế Phương của mình, khóc không thành tiếng.

Mã Quế Phương không giống như Mạc Thiện Ny quăng ô đi, bà vẫn đưa tay ra mở ô cho Mạc Thiện Ny. Những nếp nhăn già nua trên mặt bà có thể thấy được sự xinh đẹp của bà khi còn trẻ, nước mắt chảy xuống, cũng không biết đâu là nước mắt, đâu là nước mưa nữa.

Mã Quế Phương mặc một bộ quần áo bằng vải dệt màu hồng được cắt xén tỉ mỉ, ôm đứa con gái đi đôi giày thể thao thời thượng. Hai sắc thái này vốn không thể hợp nhau, nhưng lúc này lại hiện lên thật hài hòa.

Dương Thần cầm chiếc ô bị Mạc Thiện Ny ném xuống đất, che cho mình và Diệp Tử. Thực ra hắt che hay không che cũng không khác nhau là mấy, toàn thân đều đã ướt sũng, không một chỗ nào khô.

Đợi hai mẹ con Thiện Ny ôm nhau thắm thiết xong thì đã qua mười mấy phút, hai người tách nhau ra, cùng lẳng lặng nhìn nhau, không nói gì, chỉ cười như đã hiểu ý nhau, hiển nhiên là hai người đều biết, có muốn nói gì cũng không thể nói ra được.

Mã Quế Phương lau nước mắt, nhìn Dương Thần và Diệp Tử cười ngượng ngùng:

- Nhìn hai mẹ con cô xem, đã quên mất là có hai cháu nữa. Cháu chính là con rể Dương, Ny Tử gọi điện cho cô có nói qua về cháu, cháu trông thật tuấn tú.

Tuấn tú? Hình như là lần đầu tiên có người khen mình đẹp trai, chẳng lẽ là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt? Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên.

Dương Thần không ngờ mẹ vợ lại thoải mái với con rể mình như vậy, nhưng hẳn cũng là người mặt dày, cứ cười ha hả.

Nhưng lúc này Mạc Thiện Ny lại lườm hắn một cái.

Thấy Mã Quế Phương đang nhìn Diệp Tử với ánh mắt hoài nghi, Mạc Thiện Ny liền giải thích:

- Mẹ, đây là một em gái ở thôn Nam, cùng đường trở về với bọn con. Con thấy trời vừa tối, lại còn mưa nữa, nên muốn cô ấy tá túc ở nhà chúng ta một đêm. Cô ấy tên Diệp Tử, cứ gọi cô ấy là Diệp Nhi cũng được.

Mã Quế Phương hiểu ra, ngay lập tức nắm lấy tay Diệp Tử:

- Cô bé đừng ngại, cùng với thím trở về nào. Cơm tối đã chuẩn bị xong cả rồi.

- Cảm ơn thím.

Diệp Tử có chút ngượng ngùng, cười nói.

Mạc Thiện Ny nắm tay mẹ, bốn người cùng bước về nhà. So với lúc đầu,

Mạc Thiện Ny đã vui vẻ lên nhiều, đó là niềm vui khi được gặp người thân. Điều này khiến cho Dương Thần có chút thêm muốn.

Nhưng Mã Quế Phương thỉnh thoảng lại quay đầu lại cười với Dương Thần một cái, hơn nữa càng nhìn càng thích. Điều này khiến cho Dương Thần bắt đầu run lên, còn chưa mua quà tặng mẹ vợ, chẳng lẽ bà đã phát hiện ra mình “trong sạch, hiền lành, tốt bụng, lương thiện”, so với những người đàn ông trong sạch khác còn trong sạch hơn nhiều, vì vậy mới nhiệt tình với mình như thế.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 3

- [Chương 200: Có Lẽ Không Phải Là Người](#)
- [Chương 201: Diễn Xuất](#)
- [Chương 202: Đại Nhật Như La](#)
- [Chương 203: Còn Làm Gì Nữa](#)
- [Chương 204: Đột Kích](#)
- [Chương 205: Người Chết Chim Cũng Châu Trời](#)
- [Chương 206: Đại Cúc Thay Đổi!](#)
- [Chương 207: Dứt Khoát Không Báo Cảnh Sát](#)
- [Chương 208: Ta Không Phải Là Người](#)
- [Chương 209: Kim Cương Bất Hoại Thần Công](#)
- [Chương 210: Bùa Hô Mệnh](#)
- [Chương 211: Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh](#)
- [Chương 212: Bù Đắp](#)
- [Chương 213: Cấp Đại Tông Sư](#)
- [Chương 214: Thăng Thấn](#)
- [Chương 215: Là Bao Giờ](#)
- [Chương 216: Va Cham!](#)
- [Chương 217: Cao Tiên Sinh](#)
- [Chương 218: Một Nửa Của Một Nửa](#)
- [Chương 219: Thanh Mai Trúc Mã](#)
- [Chương 220: Chấn Súng!](#)
- [Chương 221: Chìm Xuống Vui Vẻ.](#)
- [Chương 222: Sư Lừa Chon Ích Kì.](#)
- [Chương 223: Thế Nào Là Tình Yêu.](#)
- [Chương 224: Trở Mình Một Cái](#)
- [Chương 225: Nếu Chẳng May.](#)
- [Chương 226: Không An Toàn](#)
- [Chương 227: Mưu Tính](#)
- [Chương 228: Tuyệt Đối Không Phải](#)
- [Chương 229: An Ủi Tôi Một Chút](#)
- [Chương 230: Con Gái](#)
- [Chương 231: Chủ Nghĩa Nam Tử Hán](#)
- [Chương 232: Chơi Game Ở Phòng Làm Việc](#)
- [Chương 233: Cuộc Hen Bì Đông](#)
- [Chương 234: Nước Biển](#)
- [Chương 235: Bù Đắp Thanh Xuân](#)
- [Chương 236: Nhìn Về Phía Biển](#)
- [Chương 237: Hi Sinh](#)
- [Chương 238: Công Trang](#)
- [Chương 239: Thuốc](#)
- [Chương 240: Đa Tiệc Và Hải Ưng](#)
- [Chương 241: Không Nói Nên Lời](#)
- [Chương 242: Thăng Thấn](#)
- [Chương 243: Trang Giấy Ó Vàng](#)
- [Chương 244: Giải Mã Bí Ẩn](#)
- [Chương 245: Không Có Thời Gian Để Yêu Đương](#)
- [Chương 246: Không Thề Rửa Sạch](#)
- [Chương 247: Trắng Lưỡi Liềm](#)
- [Chương 248: Cả Đời](#)
- [Chương 249: Không Trâu Bắt Chó Đi Cày](#)

[Chương 250: Anh Rất Phiền](#)
[Chương 251: Dễ Hải Lòng](#)
[Chương 252: Sinh Vật Kiên Cường Nhất](#)
[Chương 253: Trong Mắt Em](#)
[Chương 254: Giám Đốc](#)
[Chương 255: Tiết Mục Cây Nhà Lá Vườn](#)
[Chương 256: Phỏng Đoán Và Suy Nghĩ](#)
[Chương 257: Thế Giới Khác](#)
[Chương 258: Bây Giờ Có Rồi](#)
[Chương 259: Vị Trí](#)
[Chương 260: Chắc Chắn Sẽ Đồng Ý](#)
[Chương 261: Bước Chân](#)
[Chương 262: Biển Cả Và Bắp Chân](#)
[Chương 263: Gửi Lời Nhắn Của Anh Tới Bà Ấy](#)
[Chương 264: Đa Tiệc Tại Liễu Gia](#)
[Chương 265: Chuyên Xấu Hồ](#)
[Chương 266: Chúng Ta Đừng Đi Nữa](#)
[Chương 267: Đa Tiệc Tại Liễu Gia](#)
[Chương 268: Chưa Nghe Nói Đến](#)
[Chương 269: Đã Từng Mất Đi](#)
[Chương 270: Giải Vây](#)
[Chương 271: Anh Không Nghĩ Nhiều Đâu](#)
[Chương 272: Nói Được Một Nửa](#)
[Chương 273: Bán Đấu Giá](#)
[Chương 274: Gây Rối](#)
[Chương 275: Túc Dịch](#)
[Chương 276: Lilith](#)
[Chương 277: Hình Ảnh Quỷ Dị](#)
[Chương 278: Nhất Định Không Được Nói Ra Ngoài](#)
[Chương 279: Đêm Mùa Đông](#)
[Chương 280: Giữ Bí Mật](#)
[Chương 281: Khách](#)
[Chương 282: Vạn Vật Trường Tồn](#)
[Chương 283: Cắt Không Đứt](#)
[Chương 284: Nước Cờ Ngâm](#)
[Chương 285: Cô Mới Là Tên Đê Tiên](#)
[Chương 286: Đảo Điện](#)
[Chương 287: Có Muốn Chết Như Thế Này Không?](#)
[Chương 288: Con Bọ Cạp](#)
[Chương 289: Rút Ngắn Lại Một Chút Thì Thế Nào?](#)
[Chương 290: Ra Tay](#)
[Chương 291: Cuộc Đời Con Người Như Những Nước Cờ](#)
[Chương 292: Chả Trách Không Nghe](#)
[Chương 293: Không Phải Vì Đòi Giày](#)
[Chương 294: Chỉ Mong Một Đời](#)
[Chương 295: Chỉ Đang Tự Lừa Chính Mình](#)
[Chương 296: Đưa Nữ Nhân Đến](#)
[Chương 297: Có Phải Là Không Đủ?](#)
[Chương 298: Phù Thủy Nhỏ](#)
[Chương 299: Tiệc Tùng](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 200

Có Lẽ Không Phải Là Người

Cái lầu nhỏ của nhà Mạc Thiện Ny được làm từ gỗ, chia làm 2 tầng, trên tường chỉ chít cây thường xuân, xanh mượt một mảng. Bên ngoài là 1 cái vườn nhỏ, bày lồng gà, quây một góc để trồng hành tây.

Vừa bước vào đến cửa, bỏ hành lí xuống đất, Mã Quế Phương liền chào đón Dương Thần:

- Con rể Dương, toàn thân con đều ướt rồi, nên lau khô trước, rồi thay quần áo sạch sẽ đi. Tối nay, 2 con ngủ trên lầu 2, căn phòng phía đông kia!

- Mẹ!

Mạc Thiện Ny vội kêu:

- Con ngủ với mẹ cơ.

Dù sao thì giữa 2 người vẫn chưa nảy sinh đến mối quan hệ đó, Mạc Thiện Ny cứ nghĩ đến sẽ ngủ cùng một tầng với Dương Thần lập tức xấu hổ muốn rút lui.

Mã Quế Phương lên cười mắng:

- Nói lung tung! Lớn như vậy rồi, ngủ chung với mẹ còn ra cái gì nữa!

Không đợi cho Mạc Thiện Ny tranh cãi, Mã Quế Phương lại ân cần nói với Diệp Tử:

- Tiểu Diệp, con nhường 1 chút. Nhà bé, con ngủ cùng thím, được không?

Diệp Nhi ném cho Mạc Thiện Ny 1 vẻ mặt "lực bất tòng tâm", gật đầu 1 cách khoái trá.

Mạc Thiện Ny đỏ mặt, quay ra làm nũng mẹ, Mã Quế Phương làm như không nhìn thấy, quay ra nói với Dương Thần:

- Con rể Dương, đồ thay con có chứ, thay bộ này đi, mẹ giặt giúp cho, mai có mặt trời sẽ khô!

Dương Thần tự đánh giá cao bà mẹ vợ mới quen này, quả nhiên là có con mắt nhìn đời tinh tường, đưa con gái lên giường của mình, nhất định là không thể tầm thường được.

Đàn ông thay đồ đúng là rất nhanh, Dương Thần chạy lên cái phòng đã được chuẩn bị sẵn trên lầu 2. Một mặt nhìn ngắm khắp căn phòng với những đồ gia dụng được làm từ gỗ trúc cũ kĩ, một mặt cởi hết y phục chà gột sạch sẽ, thay bộ quần áo dài. mặc dù không lạnh, nhưng như thế khiến người khác nhìn vào cảm thấy bình thường chút.

Lúc chạy xuống dưới lầu, mùi dầu, khói bếp đã xộc ra, Mạc Thiện Ny đã ở cạnh mẹ, tự nhiên có lời mà chẳng thể thốt ra, mà còn tiểu cô nương Diệp Nhi đang ở bên cạnh nhặt rau, thỉnh thoảng nói vào vài câu. 3 người đàn bà

khá hòa thuận, vui vẻ.

Một người đàn ông như Dương Thần sẽ cảm thấy ngượng ngùng khi đi vào, kéo cái ghế trúc ra ngồi trước vườn, nhìn xa xăm vào cái trời mưa mãi không ngớt, đốt 1 điếu thuốc, bình thản ngồi chờ cơm tối.

Đang nhóm lửa trong bếp, Mạc Thiện Ny thấy Dương Thần đang vênh chân bắt chéo ở cửa hướng thụ, thầm nghĩ con người này không biết thể hiện một chút trước mặt mẹ vợ, lập tức kêu:

- Dương Thần, qua giúp mẹ em thái rau đi.

Ai ngờ, không đợi Dương Thần đứng dậy, Mã Quế Phương lập tức để Dương Thần mau ngồi xuống, quay ra nói với Mạc Thiện Ny:

- Con bé này, ở đâu có chuyện bảo đàn ông vào bếp chứ! Thật không hiểu chuyện!

Mạc Thiện Ny bị mẹ phản bác vài câu, hờn dỗi bĩu bĩu môi không nói lời nào.

Dương Thần thấy Mạc Thiện Ny ngày thường rất mạnh mẽ tỏ ra như 1 cô gái bé nhỏ thì thấy rất ngạc nhiên, cảm thấy rất thú vị, ngồi tại chỗ cười lớn.

- Mẹ, mẹ xem anh ta cười nhạo con!

Mạc Thiện Ny khẽ nói với Mã Quế Phương giọng trách móc.

Mã Quế Phương liếc mắt nhìn Dương Thần, cười rất mãn nguyện, nhẹ nhàng nói với Mạc Thiện Ny:

- Trước đây mẹ vẫn cứ lo, con tìm cho ta 1 người con rể như thế nào đây, hiện giờ ta yên tâm rồi, con rể Dương là người đàn ông tốt, con sống cùng cậu ta, mẹ rất yên tâm.

- Thật ả?

Mạc Thiện Ny không ngờ tới có thể thông qua nhanh như vậy, xấu hổ hỏi mẹ:

- Mẹ, làm sao mẹ thấy được?

- Thì nhìn 2 đứa trên đường về nhà, một mình nó giúp con mang hành lý nặng như thế, mà còn không che dù. Chúng ta ở chỗ vào thôn chờ ấy, nó toàn thân ướt sũng đứng đó, không hề oán trách câu nào. Trước mặt mẹ vợ, nó cũng không hề cố tình nịnh nọt lấy lòng, cũng không hề làm cao. Đàn ông như thế, đơn giản, có thể dựa dẫm. Cho nên, con chọn người con rể này, mẹ rất hài lòng.

Mạc Thiện Ny nghe xong, mắt nhìn về phía cửa, hướng về phía Dương Thần - người mà cô tâm đắc chọn lựa, trong lòng ngọt lạ, đột nhiên cảm thấy chẳng có gì đáng buồn bức nữa.

Trời đất chứng giám, Dương Thần cũng không thể ngờ Mã Quế Phương có thể xem trọng hãn như thế, hãn cầm hành lý, bị dính mưa, những thứ như thế đối với Dương Thần chẳng thể tính là việc gì phiền toái, đương nhiên không đáng để trách móc rồi! Về phần nịnh bợ mẹ vợ, không phải là không nghĩ đến, mà thực sự là không biết nịnh, sợ nịnh sai!

Ba người đàn bà, vừa nói chuyện vừa làm cơm, hiệu quả vẫn rất cao, chỉ một chốc lát đã mang lên 5, 6 đĩa thức ăn ra, Mạc Thiện Ny đề nghị đem bàn Bát Tiên ra ngoài cửa, gió thổi mát lạnh, đỡ phải ăn trong nhà ẩm mùi.

Kết quả là, 3 người đàn bà, 1 người đàn ông quây quần quanh cái bàn dưới mái hiên, trong phòng ánh vàng mờ ảo của ánh đèn 40 oát, trên bàn là gà rừng với rau dại - những thứ thức ăn không thể bình thường hơn của những gia đình sống trong núi, tại thời điểm người nhà khác đã an giấc, cũng không được tính là 1 bữa ăn đêm muộn.

Mã Quế Phương không biết từ đâu mang ra 1 bình to ra, cười nói:

- Đây, rượu gạo mẹ ủ từ năm ngoái, hương vị cũng được, nhẽ ra sắp uống hết rồi, nhưng biết mấy đứa về, nên giữ lại.

Dương Thần không nhịn được cười thâm, được, đã là "mẹ mấy đứa" rồi đấy!

Mạc Thiện Ny kinh ngạc nói:

- Mẹ, mẹ còn uống rượu à? Con nhớ trước đây mẹ đâu có uống?

- Ôi, mười mấy năm rồi, con đều đã trưởng thành rồi, mẹ cũng phải thay đổi chứ, một người không có việc gì làm, uống chút rượu vào có thể giúp bớt buồn chán.

Lời này của Mã Quế Phương nói ra rất thoải mái, nhưng Mạc Thiện Ny nghe, khiến cô sống mũi cay cay, cảm thấy không thể đối tốt với mẹ, yếu ớt nói:

- Mẹ, con xin lỗi!

Mã Quế Phương điểm nhẹ trán Mạc Thiện Ny nói:

- Con ngốc, con có cái gì phải xin lỗi, Bây giờ con ở Trung Hải phát đạt, mẹ cũng đã được nở mày nở mặt rồi, mọi người đều khen mẹ có một người con gái giỏi giang, một mình mẹ có chút vô vị, nhưng đâu phải là sống không đủ cơm ăn áo mặc.

Diệp Tử không uống rượu, ngoan ngoan ăn cơm, Dương Thần và Mạc Thiện Ny rót một chén nhỏ.

Nói đến chuyện trước kia, Mạc Thiện Ny nhớ tới một việc quan trọng, vội vàng hỏi:

- Đúng rồi, mẹ, Trương Phú Quý có quay về không?

Cô cũng rất lâu không quan tâm chú ý đến người bố dượng vô cùng phiền phức ấy.

Nhắc tới Trương Phú Quý, Mã Quế Phương dừng tay ăn cơm 1 chút, khẽ thở dài, nói:

- Trước đây vài ngày, nghe người bên ngoài trở về nói, ông ta ở bên ngoài bị bọn cho vay nặng lãi truy, sau đó không có tin tức gì.

Bởi Trương Phú Quý đã kí vào đơn li hôn, hơn nữa vì e ngại Mạc Thiện Ny và Dương Thần, cơ bản là ông ta không có gan về nhà đòi tiền, vì vậy khả năng trở về của ông ta là cực kì mong manh.

Mạc Thiện Ny khẽ thở phào nhẹ nhõm, giơ chén rượu lên cười nói:

- Mẹ, con kính mẹ, cuối cùng cũng có thể qua những ngày yên ổn rồi.

Mã Quế Phương cũng cười, giơ chén lên, vài phần xúc động nói:

- Đúng vậy, đều đã qua rồi, thoáng 1 cái con gái đã lập gia đình rồi, ta cũng già rồi, con rể Dương cũng chạm cốc cái nào.

Dương Thần tự nhiên nghĩ không thể không cùng mẹ vợ tương lai lên 1 chén, cái nhà này ủ rượu đúng là thơm, sớm đã thềm rồi, ở nước ngoài đúng là không thể có rượu tốt như thế này.

- Diệp Tử đừng khách sáo, cứ coi như nhà mình, ăn nhiều chút.

Mà Quế Phương tiếp Diệp Tử có chút câu nệ, gấp một miếng thịt gà cho cô gái nhỏ.

Diệp Tử vội vàng nói lời cảm ơn, bỏ bát đĩa xuống đứng lên nói:

- Châu... Cô Mã, cháu vào bếp bung món gà hầm nấm ra, có lẽ cũng đã chín rồi đây.

- Ủ, đi đi.

Mã Quế Phương cười nói:

- Diệp Tử thật hiểu chuyện.

Đợi Diệp Tử đi vào bếp, Mạc Thiện Ny mới nói với Mã Quế Phương:

- Mẹ, con về lần này, muốn đón mẹ đến Trung Hải, mấy ngày nữa mẹ thu dọn đơn giản, đi cùng bọn con.

Mã Quế Phương nói:

- Ny Nhi, mẹ biết con hiếu thuận, nhưng mẹ ở cái mỏm núi này, cũng đã bốn mươi mấy năm rồi, cũng sắp được nửa đời người, làm sao có thể nói đi là đi. Hơn nữa, đến thành phố lớn, hai mắt mờ, các con đều đi làm hết, mẹ cái gì cũng không làm được, cho dù chỉ ở nhà ăn ăn uống uống, đến giúp các con dọn dẹp vệ sinh, cũng không có hứng thú.

- Nhưng nếu ở lại đây, cách Trung Hải xa như thế, khi mẹ già hơn, người chăm sóc cũng không có, con làm sao có thể yên tâm.

Mạc Thiện Ny lo lắng nói.

Mã Quế Phương cũng không phải người cố chấp, bà cũng ý thức được không có ai bên cạnh, tuổi già chắc chắn sẽ có rất nhiều phiền toái, đến giờ này cũng chỉ đành trầm tư 1 lúc, nhấp 1 ngụm rượu, nói:

- Ny Nhi, cho mẹ suy nghĩ 1 chút, không phải mấy ngày nữa mới đi sao? Đến lúc đó mẹ sẽ nói cho con.

Mạc Thiện Ny đành gật đầu, đặt câu chuyện sang 1 bên.

Dương Thần cắn miếng rau, trong lòng đối với Mạc Thiện Ny có chút nhức đầu, nếu như thật sự đón mẹ vợ về Trung Hải, như vậy quan hệ của mình với Mạc Thiện Ny cứ thế trưng ra trước mặt người già!? Đến lúc đó, có lẽ khi gặp nhau sẽ không phải là cười haha, mà là 2 tay 2 dao, gặp mặt là đuổi chém!

Tuy nhiên, hiếu thuận với mẹ già là đương nhiên, Dương Thần có nỗi khổ

cũng chỉ có thể nuốt vào trong, ai khiến chính mình "bao dung độ lượng" cơ!?

Lúc này, Diệp Tử bùng từ trong bếp ra một nồi to, múc ra 1 bát canh gà hầm nấm đặt lên bàn, lập tức một mùi hương mê người tỏa ra.

Mã Quế Phương cầm thìa, múc vào bát Diệp tử, cười:

- Đây, Diệp Tử vất vả rồi, uống trước 1 bát, nấm này mới hái hôm nay, vẫn tươi, uống nhiều 1 chút.

Bởi thời tiết khá âm u lạnh lẽo, bát canh nóng hổi quả thực rất hấp dẫn, rất nhanh, 4 con người đều uống lấy 1, 2 bát, nước canh ấm làm dịu bụng, vô cùng thoải mái.

Bốn người đang ăn cơm tán chuyện, không ngờ, cánh cổng gỗ trước vườn kêu vang...

"Cốc cốc, cốc cốc"

Cánh cửa gỗ bên ngoài liền với vòng sắt, cái vòng sắp liên tiếp bị gõ.

- Trễ như này rồi vẫn còn có người đến?

Mạc Thiện Ny nghi hoặc hỏi.

Mã Quế Phương cũng cảm thấy bức:

- Ai bên ngoài vậy?

Bà hỏi 1 tiếng, nhưng vẫn không có ai đáp lại, chỉ có tiếng gõ cửa "cốc cốc".

Mặt Dương Thần hiện lên 1 điệu cười quái dị:

- Đi xem sẽ biết thôi mà, có khi chẳng phải người, là ma thì sao?

- Hù dọa cái gì đấy? Ma quỷ nào chứ.

Mạc Thiện Ny bất mãn đẩy Dương Thần ra, thực sự, xung quanh lúc này vô cùng lạnh lẽo âm u, làm cho có chút sợ hãi.

- Em đi mở cửa.

Gan của Diệp Tử thật lớn, xung phong dũng cảm bỏ bát đĩa xuống, chạy ra ngoài hiên, mạo hiểm trời mưa gió chạy ra cửa.

Đúng lúc này, hai mẹ con Mã Quế Phương và Mạc Thiện Ny ngồi ở cạnh bàn đột nhiên không hẹn mà cùng vỗ vào trán, có chút đau đốn, loạng choạng.

- Tại sao.... muốn...ngủ như vậy....

- Mạc Thiện Ny nỉ non nói, rồi "bụp" một tiếng, gục mặt ngay xuống bàn, ngủ say sưa.

- "Bụp".

- Mã Quế Phương cũng đột nhiên gục ngay xuống bàn, nhất thời còn làm chén rượu ở trên mặt bàn rơi xuống đất, may mà là ván gỗ, chiếc chén vang lên một tiếng, lăn sang một bên, không bị vỡ.

- Xem ra hai mẹ con đã ngủ say sưa, Dương Thần cũng không quá kích động mà nhìn ra phía cửa.

- Lúc này, Diệp Tử chạy tới cửa, cũng vừa hay mở chiếc cửa gỗ ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 201

Diễn Xuất

Trong phòng ẩm đạm ánh đèn dầu vàng nhá nhem chiếu vào cánh cửa, mờ nhạt yếu ớt, chỉ đủ để chiếu rọi bóng của con người ngoài cửa.

Diệp Tử mở cửa, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt sắc lạnh đứng góc cửa vườn, không nói không rằng, dường như đã bị đổi hồn, cả con người hoàn toàn đã biến đổi.

Từng bước từng bước, những bóng người mặc đồ bó sát đen từ ngoài cái cửa cũng không được gọi là đô con bước vào.

Đôi giày da quân đội màu cỏ đậm là đồng phục duy nhất của nhóm người này.

Hiện ra trước mặt Dương Thần, là 7 người đàn ông, đủ loại thần sắc, tò mò, hung phấn, nghiền ngẫm, không giống nhau, nhưng có một điểm rất rõ ràng, bọn họ tuyệt đối không phải là những người dễ đối phó.

Đi đầu tiên là một người có nước da trắng trẻo, dáng người cân đối, cái mũi khoằm chim ưng là điểm đặc trưng rõ nhất của anh ta, nếu nói có gì đó đặc biệt, thì đó là ánh mắt của anh ta khiến Dương Thần không làm sao thích được, đó giống như "tất cả đã nắm chắc trong tay", ánh mắt tự tin khiến người khác không biết phải làm gì.

Người đàn ông mũi chim ưng tiến lên phía trước, đưa tay về phía Dương Thần:

- Lần đầu gặp mặt, tôi là Đoạn Nhẫn, Viêm Hoàng Thiết Lữ, tổ trưởng tổ "Long".

Dương Thần bắt tay gã 1 cách đơn giản:

- Dương Thần, nhân viên nam ban quan hệ xã hội Quốc Tế Ngọc Lôi.

- Sao không nói ra thân phận thật?

Đoạn Nhẫn cười nham hiểm hỏi.

- Thân phận gì?

- Người sáng lập mới của ZERO, người thừa kế chiếc nhẫn của Minh Vương Hardies.

Đoạn Nhẫn thuận mồm nói:

- Không nói đến các thân phận khác, 2 thân phận này, các hạ không thể phủ nhận chứ.

Dương Thần vò đầu:

- Làm nghề nào yêu nghề ấy, bây giờ là nhà đối ngoại, cái kia đều là năm xưa chuyện cũ, nhắc đến làm gì.

- Phải nhắc, không nhắc chừng không thể tiến hành nói chuyện.

- Cái này... không thể tiến hành sao?

Dương Thần ha hả cười hỏi.

- Không được.

Đoạn Nhân 1 lời phản đối.

Dương Thần đành chịu

- Thế người nói đi, tôi nghe.

Đoạn Nhân đắc ý cười:

- Lần đầu tiên gặp mặt, thân là tổ trưởng, tôi giới thiệu với các hạ các thành viên...

Giờ này mưa vẫn không ngớt, nhưng cả nhóm người không hề có 1 chút gì gọi là muốn tránh mưa, đứng giữa đêm đen mưa gió, nhìn Dương Thần ung dung ngồi ăn cơm uống rượu.

Đoạn Nhân giới thiệu từng người từng người một nhóm của anh ta.

Hải Khiếu, 1 người đeo mắt kính dát vàng, làm người ta thấy đáng đáp của người đàn ông trung niên đã đi làm, là tô phó, chủ yếu phụ trách công tác kỹ thuật hậu cần.

Hỏa Pháo, râu rậm rạp đúng chất nam tử hán, đột kích chiến lược thủ, am hiểu vũ khí đạn dược và các loại máy móc to lớn.

Đại Cước, 1 người mặt chữ điền tầm 30 tuổi, am hiểu giáp đấu và cản đường, công tác trợ giúp.

Cuồng Phong, 1 gã thanh niên tóc dựng, dáng vóc tuấn tú, vì khinh công cao, am hiểu theo dấu vết và chiến đấu.

Dạ Lang, sắc mặt âm trầm, cao to da ngăm đen, đột kích trận lược, có thể ẩn nấp không dấu vết, tiến hành ám sát chí mạng.

Đoạn giới thiệu đến Diệp Tử đứng tại cửa, Đoạn Nhân dừng lại 1 chút, hàm ý nói:

- Diệp Tử, người tự nói với các hạ Minh Vương tôn kính đi!

Diệp Tử nhìn về phía Dương Thần, sắc mặt có chút không tự nhiên, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Diệp Tử, gián điệp và công tác liên lạc.

Dương Thần cười thâm ý:

- Diễn xuất quả thực xuất sắc, đến tận lúc các người xuất hiện bên ngoài cửa, ta mới phát hiện tình trạng không ổn, Đúng là bố trí hoàn mỹ, diễn xuất hoàn mỹ. Đặc biệt là câu chuyện mà Diệp Tử kể trước đây, đến giờ ta vẫn không cảm thấy nó là giả tạo, có thể coi đây là cảnh giới cao nhất của diễn xuất rồi, rõ ràng biết là giả, nhưng vẫn cảm thấy là thật...

Diệp Tử nghe Dương Thần nói, khẽ cắn môi, im lặng không nói.

- Đa tạ quá khen, tuy nhiên vẫn còn thứ Minh Vương các hạ không ngờ tới.

Đoạn Nhân khẽ nhếch mép, nhìn về phía Dạ Lang.

Dạ Lang gật đầu 1 cái, phát ra giọng cổ họng:

- còn nhớ âm thanh này không?

Dương Thần sững sốt, âm thanh của Dạ Lang, hóa ra là âm thanh của tên "Hắc Nê Thu" trên tàu.

Phát hiện này khiến Dương Thần thật sự có chút ngạc nhiên, lúc này chỉ cần nhìn đơn giản Dạ Lang, là đã có thể thấy anh ta là một người tinh thông vật lộn, trải qua sự huấn luyện đặc công chuyên nghiệp, nhưng lúc đó, nhìn thấy Hắc Nê Thu, hoàn toàn là một lão nông dân, một người đàn ông miền núi quê mùa.

Dương Thần trong lòng dậy lên sự ngưỡng mộ:

- Theo ta được biết, Viêm Hoàng Thiết Lữ phân "Long Tổ" và "Bát Bộ Chúng" thành 2 phương, "Long" mặc dù số lượng trên trăm, nhưng vì đơn phương tác chiến không đủ lực, nên hơn trăm người đều là cao thủ trên thế giới đến giờ vẫn ngang hàng với Bát Bộ. Tuy nhiên xem ra, Bát Bộ vẫn không bằng Long ở nhiều điểm. Ít nhất mấy người của Bát Bộ chúng có đóng giả như thế nào, cũng không thể giả dạng đến độ ta nhìn không ra dáng đặc công của họ, vậy mà các người làm được.

- Có thể qua mắt được Minh Vương, Đoạn Nhẫn tôi cũng không ngờ tới, tuy nhiên về tình về lý, chúng tôi là Long, có những trang bị tinh nhuệ nhất.

Đoạn Nhẫn vừa nói xong, vẫn còn lại một người chưa được giới thiệu hừ lạnh 1 tiếng.

Người đàn ông này tóc hơi dài, kéo dài tới dưới cổ, mặc sắc như lưỡi dao, dáng người khôi ngô, cường tráng, dưới mắt trái có vết sẹo hình chữ thập.

- Cứ đặc ý đi, giả bộ cái gì, lão Long ta khinh thường nhất loại tiểu nhân này!

Đoạn Nhẫn hung hăng trừng mắt liếc anh ta một cái:

- Thiên Long! Đừng quên nhiệm vụ lần này ta mới là tổng chỉ huy! Đừng thách thức cực hạn của ta.

- Người cho là ta thích chịu đựng sự sỉ nhục của đồ ăn hại nhà ngươi sao! Lão Long ta chỉ là muốn đánh nhau với tên họ Dương này, ngày trước áo xám nói hấn mạnh hơn ta, lão Long ta không phục! Nếu không là vì nhiệm vụ của Long tổ các người, Bát Bộ chúng ta đã không đến bắt tay.

Nói xong, Thiên Long nhếch mép cười với Dương Thần:

- Họ Dương kia, chờ nhiệm vụ lần này hoàn thành, phải cùng lão Long đánh một trận, lão già áo xám đó một mực nói người lợi hại hơn ta, không đánh ta không tin.

- Đến lúc đó rồi nói.

Dương Thần cười thầm, hóa ra cái người giọng như sấm rền này, là Thiên Long của Bát Bộ, dựa theo tư liệu trong trí nhớ, người này từ nhỏ đã là tặc gia đệ tử của Thiếu Lâm, tu luyện Phật môn nội công, lại luyện Long trảo thủ của Thiếu Lâm chính thống, có thể nói là hoàn mỹ, trừ phi thực lực bản thân cao hơn anh ta một bậc trở lên, nếu không tuyệt đối không thể phá được Phật

môn Long trao thủ của anh ta. Cũng là kẻ được dự đoán là người võ công thâm hậu nhất Bát Bộ.

Chỉ có điều không nghĩ đến, người đi theo Lâm Chí Quốc, cũng là lão già bên cạnh ông nội Lâm Nhượng Khê, áo xám, thật sự là người nào trong Bát Bộ, và Lâm Chí Quốc rốt cuộc là ai? Lâm Nhượng Khê là cháu nội ông ta, đây là dạng khái niệm gì?

Mặt khác, Đoạn Nhân cũng không có biện pháp thích hợp đối với Thiên Long, đành tạm thời không quản gã, quay người cười với Dương Thần:

- Minh Vương, vì muốn có thể cùng ngài làm một vụ giao dịch, chúng tôi đã lập một văn phòng, hi vọng ngài không lấy làm phiền.

Dương Thần chỉ vào Mã Quế Phương và Mạc Thiện Ny đã gục trên bàn:

- Các người có việc gì cứ nói, hà cớ phải đánh thuốc người phụ nữ của ta và mẹ vợ ta?

- Đó cũng là vì sự an toàn, tôi không thích nói suông, dù sao có chút cơ sở rồi đàm phán sẽ tốt hơn... yên tâm, đó là 1 loại thuốc mê mới nghiên cứu, có thể khiến bộ não của người sử dụng chìm vào trạng thái hôn mê trong một thời gian nhất định, nhưng không hề gây ra nguy hiểm với sức khỏe...

Đoạn Nhân chậm rãi giải thích:

- Đương nhiên, nếu qua thời gian nhất định, không có thuốc giải, thì, người sử dụng rất có khả năng biến thành người thực vật.

Dương Thần mắt lạnh lại, nhìn về phía Diệp Tử đang im lặng:

- Diệp Nhi, y nói thật chứ?

Diệp Tử run lên, tránh ánh mắt của Dương Thần, nói:

- Tổ trưởng Đoạn Nhân nói đều là sự thật.

- Độc là do người bỏ vào canh.

- Không sai, tôi trước đó đã uống thuốc giải, tuy rằng chúng tôi biết, loại thuốc này không có một chút tác dụng gì với anh, nhưng họ không như thế, họ cần thuốc giải.

Diệp Tử nói chi tiết.

Bởi vì trước đây, một người của Bát Bộ là Hoa Vũ đã được thấy Dương Thần không bị ảnh hưởng bởi các loại độc tố, nên cơ thể Dương Thần không sợ các nguyên liệu của độc tố, Viêm Hoàng Thiết Lữ đã được biết.

Nghe Diệp Tử nói xong, Dương Thần đã rõ những việc đã phát sinh.

Tất cả, hẳn là tự mình hại mình, vừa lúc tự mình cùng Mạc Thiện Ny có kế hoạch về đây, chính từ lúc đó, đã bị nhóm người của nhóm Long này bày mưu tính kế rồi.

Trên tàu, thông qua Dạ Lang giả dạng Hắc Nê Thu, kết hợp với Diệp Tử diễn xuất "họ Mạc không thể thiếu Diệp Tử", khiến Diệp Tử lấy được lòng tin của Dương Thần và Mạc Thiện Ny.

Vừa vặn thời tiết có mưa, khiến Diệp tử căn bản không cần phải tìm cớ, đã có thể lưu lại nhà của Mạc Thiện Ny, khiến diễn xuất của cô càng trọn

ven.

Dù sao cũng là thành viên của Long tổ, chẳng phải là đặc công tầm thường, Dương Thần dù có tinh mắt hơn nữa, cũng không thể nào nhận ra sự diễn xuất quá ăn nhập của Diệp Tử, là một gián điệp.

Bát canh nắm vừa rồi, đã trực tiếp khiến cô không bị Dương Thần hoài nghi, thoải mái hại độc.

Nếu như không phải vậy, Dương Thần nhiều năm như vậy, ít nhất bằng bản năng quan sát, đặc công bình thường làm sao có thể đi đến bước này, coi như có thể khiến Mã Quế Phương hôn mê, cũng không thể làm gì Mạc Thiện Ny luôn luôn ở bên cạnh Dương Thần.

Tuy rằng không biết chính xác kế hoạch của Long Tổ là gì, nhưng giờ phút người phụ nữ mình quan tâm với mẹ vợ bị hạ độc, thuốc giải phải thông qua nhóm người kia mới lấy được, dù sao thì cũng phải ngoan ngoãn phối hợp với bọn chúng.

Đương nhiên rồi, tất cả những thứ này đều là ý tưởng của Long Tổ, Dương Thần cũng không cương quyết đi phá hỏng cục diện này, mặc dù hai người phụ nữ bị trúng độc, đối với Dương Thần không phải chuyện khó, nhưng hắn không muốn làm náo loạn người của Viêm Hoàng Thiết Lữ. Xem ra tình hình này, bọn chúng sẽ không hao tâm tốn sức để chụp lấy mình. Nhất định muốn nhận được một vài sự trợ giúp, Dương Thần định nghe ngóng rồi sẽ giải quyết.

Nhìn thấy Dương Thần không nói lời nào, yên lặng trầm tư, Đoạn Nhẫn chỉ nghĩ Dương Thần khoan tay bó gối, vẻ mặt càng tự đắc, dù sao kế sách này là do y bày ra.

Bất kể là Minh Vương cũng được, kẻ lãnh đạo sau lưng của ZERO cũng chẳng sao, trở về Hoa Hạ, là rồng là sâu, cũng đều phải ngoan ngoãn thôi.

Trong lòng Đoạn Nhẫn cười thầm, còn vẻ mặt vẫn rất bình thản, nói:

- Tôi nghĩ ngài Minh Vương đã hiểu cũng tương đối tình hình trước mắt rồi, vậy, để tôi nói một cách đơn giản, lần này hi vọng ngài Minh Vương có thể ra mặt, giúp chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Dương Thần từ từ nhấp cốc rượu nếp, thở dài:

- Nói!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 202

Đại Nhật Như La

Hơi nước mờ mịn, sắc núi như mực.

Nửa tiếng sau, tới gần nửa đêm, chiếc trực thăng màu đen bạc không tiếng động từ trong rừng bay lên, mấy cây số ngoài kia đã rời khỏi làng Côn Sơn, trực thăng xoay tròn, hướng về phía Tây Nam tối om bay, nhoáng một cái, mắt thường đã khó phân biệt.

Lái trực thăng là phó tổ trưởng tổ Rồng một, Hải Khiếu, ở chỗ người lái phụ là liên lạc viên, cũng là một cô gái tổ một, tên Diệp Tử.

Lúc này Diệp Tử đã thay bộ quần áo thôn nữ bằng bộ quần áo khoác màu đỏ, mặc một bộ quần áo đi đêm màu đen, trở lại trạng thái thường ngày, từ một cô gái son đã thanh khiết, biến thành ngũ quan tiêu mỹ, thần sắc nghiêm túc của đặc công Long tổ.

Ở chỗ ngồi phía sau khoang, Dương Thần dựa vào một cái ghế, bên cạnh là Đoàn Nhẫn từ lúc trực thăng bắt đầu bay cứ thao thao bất tuyệt về nhiệm vụ lần này.

Mà ở phía sau bọn họ, các thành viên khác của Long tổ đều đang nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ có Thiên Long của Bát Bộ chúng là đang ngáy, một người không sợ trời không sợ đất, Thiên Vương lão tử cũng đừng có làm phiền anh ta ngủ.

Nghe Đoàn Nhẫn giảng giải xong, tuy rất rườm rà, người này thỉnh thoảng còn xen thêm vào một chút trí thức nhân văn, cố ý để Dương Thần cảm thấy anh ta rất có văn hóa, nhưng Dương Thần vẫn hiểu đại khái được mục đích của Long tổ mời mình lần này.

Nhiệm vụ lần này, chủ yếu là ngăn chặn một người, với ý đồ đem bí kíp Phật giáo là Đại Nhật Như Lai vượt biên khỏi nước Hoa Hạ..

Dựa theo giáo nghị tàng truyện của Phật giáo. Đại Nhật Như Lai có địa vị trọng yếu của tín ngưỡng giáo lí, chỉ có đỉnh Kim Cương của Đại Nhật Như Lai thừa kế lại, mới được khẳng định là chính thống. Nếu không có việc hút máu của vô số phật tử của pháp lực phật sống từ thời cổ đại thì giáo đồ của Tây Tạng cũng không thể khẳng định địa vị thống trị của kẻ thống trị Tây Tạng.

Ở khu mà người ta cuồng nhiệt tôn giáo này lại thiếu mất bí kíp căn bản của tín ngưỡng, vậy không khác làm cho cả khu vực lâm vào tình trạng nguy hiểm thậm chí dẫn đến sụp đổ.

Tầm quan trọng của lãnh thổ, không cần nói cũng hai năm rõ mười!

Tuy nhiên tính huống lần này cực kì đặc thù, kẻ có ý đồ trộm Đại Nhật

Như Lai không phải ai khác mà chính là Trưởng lão Pháp môn, bề trên Đan Tăng.

Bề trên Đan Tăng không phải là đồ đệ Phật pháp bình thường, mà còn được coi là phật sống của Tây Tạng, ông thừa hưởng rất nhiều Pháp môn và võ học kì lạ của các bí kíp Tây Tạng, bản thân chính là người tu luyện cao thâm phật môn võ tăng.

Nếu chỉ là bề trên Đan Tăng, thì cũng chỉ thế thôi, cùng lắm là phái Long tổ tiến hành bao vây đánh chặn, kiểu gì cũng đánh thắng gã đoạt lại bí kíp. (Share by Jiuzhaigou - MangaClub. Biz)

Nhưng, lần làm phản này, còn có Tứ vương Đại Bảo, Đại Thừa, Đại Trí, Đại Từ trước giờ vẫn có quan hệ khá tốt với bề trên Đan Tăng, ai nấy đều tinh thông Phật pháp, tu luyện tinh thâm, không hề kém cạnh bề trên Đan Tăng

Năm vị cao tăng như thế, có kế hoạch muốn trộm bí kíp xuất cảnh, nếu không phải là Long tổ vẫn đều đặn theo dõi, phát hiện dấu vết để lại, đúng là không thể ngăn cản kịp!

Tuy rằng nói năm vị đó có mạnh, nhưng cũng không thể mạnh bằng vũ khí hiện đại ngày nay, đạn dược hạng nặng, nhưng họ mang theo bên người Đại Nhật Như Lai, không thể có một chút mảy may sai sót. Huống chi, một khi giống trống khua chiêng phát động quân đội, là có khả năng trở thành sự việc tầm cỡ Quốc tế.

Cho nên, chỉ có tiểu đội đột kích tác chiến, đoạt lại bí kíp, không còn cách nào khác.

Dương Thần nghe xong Đoạn Nhẫn nói, nghi hoặc hỏi:

- Cái đám rối hơi này, cả ngày ăn không ngồi rồi, sao vẫn nghĩ đến việc cướp đoạt bí kíp xuất ngoại chứ?

Đoạn Nhẫn hừ một tiếng nói:

- Khu vực Tây Tạng vẫn luôn là nỗi buồn phiền lớn của Hoa Hạ, lũ phản bội rời kinh này, không tuân thủ quy củ tà giáo phật gì cả, cũng không phải một hai ngày mới xuất hiện bọn chúng đơn giản là muốn Tây Tạng thoát ly, để nắm độc quyền, nên làm ra những hành động này, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

- Thế bây giờ bọn chúng ở đâu?

- Đã bị quân ta bao vây tại Đan Giang, tạm thời trú tại một tháp cổ phật môn nhỏ, trước đó chúng tôi có giao đấu qua, ép chúng rút lui, nên bọn họ tạm thời không thể rời khỏi. nhưng bộ đội biên phòng không phải là bộ đội đặc chủng, chủ yếu do đệ tử của Vân Miếu Sư Thái và đệ tử trông coi, coi như là phô trương thanh thế của kẻ Không Thành. Nhưng do địa thế hiểm yếu, chúng vẫn chưa vận chuyển được thiết bị, tạm thời không có vấn đề gì, nhưng tuyệt đối không được bao lâu.

Đoạn Nhẫn nói.

Nghe tới "Vân Miêu sư thái", Dương Thần cảm thấy có chút gì đó quen tai, ngẫm nghĩ một chút, hỏi:

- Là Vân Miêu sư thái già nhất trong Bát Bộ?

- Đúng vậy, xem ra các hạ rất hiểu về tình trạng của Viêm Hoàng Thiết Lữ.

Đoạn Nhẫn đắc ý cười.

Dương Thần nhú mày:

- Tính cả Vân Miêu sư thái, các người tổng cộng có chín người, chẳng lẽ vẫn sợ năm con lừa ngọc đó sao?

- Kẻ thù không chỉ dừng lại ở con số năm.

Đại Cước bên cạnh nhắm mắt nói xen vào một câu.

Đoạn Nhẫn nói tiếp:

- Minh Vương, người có biết họ lần này ý đồ mang bí kíp đi đâu không?

- Đi đâu?

- Nước Mỹ.

Dương Thần giật mình, có chút đau đầu, nắm lấy tóc:

- Người không phải muốn nói cho ta biết, người của Blue Storm cũng tới chứ.

- Căn cứ theo thông tin đáng tin cậy của tổng bộ thông tin, Blue Storm của Mỹ đã phái đi hơn ba đặc công đến tiếp ứng trước đó, trước mắt vẫn chưa có tin tức họ phá tuyến phong tỏa của ta, nhưng nếu họ thực sự đã đến, có thể chúng ta không thể kịp thời phát hiện, Minh Vương hẳn là rất rõ, luận về thực lực khoa học, Blue Storm là số một thế giới. Đến lúc đó, dựa vào thực lực đặc công của Blue Storm, chúng ta mặc dù có chín người chủ chốt, nhưng Diệp Tử, Hải Khiếu là người không thông thuộc chiến đấu, khả năng chúng ta thắng thực sự cực kì thấp. (Share by Jiuzhaigou - MangaClub. Biz)

Lời nói của Đoạn Nhẫn trở nên trầm trọng.

- Long tổ các người không phải từng có hơn trăm người sao? Làm gì mà không gọi đông người đến?

Dương Thần cười hỏi.

- Người thì biết cái gì!

Hỏa Pháo râu rậm âm âm nói:

- Long tổ chúng ta chỉ có hơn trăm người, phải đảm bảo an toàn cho cả nước mấy trăm vạn km vuông, vẫn chưa tính số được phái đi nước ngoài, làm sao có thể điều động một lúc nhiều người như thế !?

Dạ Lang mặt đen trầm giọng nói:

- Hỏa Pháo, tôn trọng Minh Vương một chút.

- Tôn trọng cái rắm! Không phải bị chúng ta lừa cho một vỏ đến biến sắc sao!? Thật không hiểu nổi tổ chức sao lại cần người này giúp đỡ, không bằng gọi một đội đặc công, ít nhất đánh vài phát đạn phá giáp vẫn còn hơn.

Hỏa Pháo khinh thường nói.

- Hỏa Pháo, nào người nổ tung rồi phải không, Blue Storm với người dị năng nổi danh phối hợp các công nghệ hỏa lực cao cường, người phái bộ đội đặc chủng dùng đạn dược, chẳng phải là đem điểm tâm dâng cho người ta?

Cuồng Phong nhếch mép nói.

- Chúng là một đám người đầu đường xó chợ, nghĩ việc đem mình biến thành người không ra người quý không ra quý rồi gọi là người dị năng, đều là hàng biến đổi gen giả mạo, sợ gì bọn chúng, nói đến bắn súng, Hỏa Pháo ta chẳng sợ ai!

- Đám người Long tổ nhắc đến ai mạnh ai yếu, thế là tranh luận ầm lên, Dương Thần cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì, quay đầu hỏi Đoạn Nhẫn:

- Tô trưởng Đoạn, người tìm mọi cách kéo ta đến, chỉ vì muốn ta giúp các người đối phó người của Blue Storm?

Đoạn Nhẫn nói đến kế hoạch, lại được thể đắc ý:

- Xin Minh Vương đừng trách cứ, tôi cũng chẳng còn cách nào khác, sau khi xin phép tổ chức, mới thiết kế một loạt các phương án.

- Chờ sự việc kết thúc, sẽ đưa ta thuốc giải chứ? Vợ và mẹ vợ ta cứ nằm trên giường như vậy, ta sợ lâu rồi cảm lạnh.

Dương Thần buồn bực nói.

Trước khi rời khỏi, Dương Thần bế Mã Quế Phương và Mạc Thiện Ny lên lầu, nhét vào trong chăn ấm, cửa cũng khóa rồi, mới đi cùng người của Long tổ.

Đoạn Nhẫn gật đầu:

- Đương nhiên rồi, chờ việc kết thúc, tuyệt đối không để người nhà của Minh Vương gặp phiền phức.

Máy bay trực thăng bay hơn 2 tiếng, cuối cùng hạ cánh xuống một con sông cạnh khe núi sâu.

Ở đây, bốn cái doanh trại màu xanh đậm đã được xây, mười mấy người vũ trang hạng nặng, súng ống trong tay đứng nhìn bốn phương tám hướng cảnh giới xung quanh.

Dương Thần cùng với người của Long tổ xuống khỏi trực thăng, đi vào một quân trang lớn nhất, nhiệt độ bên trong có ấm hơn chút ít, ánh sáng trắng của đèn chiếu minh xua tan đi sự âm u của buổi sáng sớm.

Vừa vào trong, liền nhìn thấy trên mặt đất phía đối diện, đặt hai cái đệm, phía trên đệm, có hai người đạo gia ni cô mặc áo tím thanh bào như con gái.

Ni cô ngồi chính diện tầm hơn bốn mươi tuổi, khéo mắt hơi có nếp nhăn, nhưng vẻ tao nhã không hề giảm, mặt mũi xinh đẹp, lông mày như núi phía xa, mặt trắng môi hồng, thần thái phong độ, mang đầy vẻ đẹp cổ điển của mỹ nhân Đông phương.

Ở bên cạnh bà, hai tay hướng lên trên, một ni cô giống như hoa lan, ni cô mang mũ, khuôn mặt như bông tuyết trắng giữa mùa xuân, vừa giống như một đóa bạch liên trong hồ sen kia vậy, trong veo như giọt nước, giống như

phiên bản trẻ hóa của vị lão ni bên cạnh.

Vị ni cô lớn tuổi đứng dậy, phúi phúi bộ đạo bào vốn sạch sẽ, hai con mắt kinh hồng đảo qua một lượt nhóm người vừa vào, sau đó dừng lại ở mặt Dương Thần:

- Vị này là Minh Vương?

Tiểu ni cô phúi phúi áo bào đứng dậy, xem ra cũng chỉ hai mươi, lại có vẻ tò mò với sự có mặt của nhân vật mới, thấy sư phụ trình trọng hỏi, cũng nhìn xét Dương Thần.

Dương Thần âm thầm tán thưởng, mấy vị ni cô này chả giống người xuất gia gì cả, một người bán lão, một người trẻ đẹp, hai người phụ nữ đều dung mạo như tranh vẽ, áo cà sa quần quanh người, càng lộ ra dáng người thướt tha, mê hoặc.

Lão Ni cô thấy Dương Thần chăm chăm nhìn họ, không đáp, mặt hiện rõ vẻ tức giận:

- Minh Vương, ngươi đang nhìn cái gì?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 203

Còn Làm Gì Nữa

- Sư thái bớt giận!

Nhìn thấy Vân Miểu sư thái tính khí nóng nảy như thế, gặp mặt đã đánh nhau, mấy người thành viên Long Tổ cũng đều căng thẳng cả lên.

Đoạn Nhân kêu lên một tiếng, nhưng Vân Miểu sư thái vốn không thèm nghe, ánh sáng chiếu vào thanh kiếm sáng quắc, đâm thẳng vào cổ họng Dương Thần!

Thế này thật muốn lấy mạng người mà!

Dương Thần trong lòng cười miễn cưỡng, không ngờ đến người xuất gia cũng không bình tĩnh như thế, đối mặt với một cây kiếm hung hổ, cũng không hề lo lắng, vừa khéo né sang một bước, tất cả mọi người đều không lường trước được tình huống này, lại vọt trực tiếp ra sau lưng Vân Miểu sư thái.

Vân Miểu sư thái một kiếm hụt, xoay người lại trong nháy mắt, đã thấy Dương Thần đứng bên trò yêu của mình, tiểu ni cô mặt xinh như ngọc.

Tiểu ni cô mở to đôi mắt long lanh nước dãi về đầy sợ hãi, bị Dương Thần nhìn chằm chằm vào mặt, gương mặt xinh đẹp hiện lên hai đóa hồng say lòng người.

- Thí.... thí chủ....

Tiểu ni cô sợ hãi líu ríu mấy tiếng.

Dương Thần cảm thấy rất dễ thương, ánh mắt tiểu ni cô này giống như mỡ dê hoàn hảo, thuần khiết nhất, đến hơi thở cũng rất thuần khiết, nếu như không phải ở giữa núi cao xa xôi quanh năm, tuyết đối sẽ không siêu phàm như vậy.

- Cô bé, năm nay bao nhiêu tuổi? Yêu đương chưa?

Dương Thần kìm không nổi muốn trêu tiểu ni cô đáng yêu này.

- Hả?

Tiểu ni cô dường như không hiểu Dương Thần hỏi với ý gì, chớp chớp mắt, mặt ngơ ngác.

Vân Miểu sư thái tức giận đến mặt đỏ bừng:

- Lại còn dám trắng trợn trêu chọc đệ tử của ta, người nghĩ Vân Miểu ta dễ bắt nạt lắm sao?

Nói xong, Vân Miểu sư thái lần nữa rút kiếm dài ra chém, lần này ra tay chém rất mạnh, kiếm chỉ một cái, một luồng khí kiếm ác liệt đã tới trước!

Dương Thần không dám dừng lại lâu, chỉ đành né tránh qua lại trong doanh trại nhỏ hẹp ấy, mỗi lần né tránh đều có một luồng kiếm khí bật đến

phía sau, làm tiếng không khí bị vỡ tan nổi nhau không ngừng.

Chiêu kiếm của Vân Miêu sư thái đâm liên tục không dứt, kiếm khí mạnh mẽ khiến màn trướng quân doanh chỗ nào cũng bị phá rách!

Những người khác thấy khuyên can cũng khó, chỉ đành trơ mắt nhìn Dương Thần bị Vân Miêu sư thái đuổi theo đánh, chỗ nào cũng nhảy loạn xạ tránh né, một lúc sau trong quân doanh thành một mớ lộn xộn.

Mà tiểu ni cô kia còn há mồm trợn mắt lên nhìn sư phụ mình đuổi người đàn ông kì quái kia khắp nơi, lại có chút lo lắng cho người đàn ông, sư phụ mình hung dữ lên thật đáng sợ!

- Kẻ đâm đâm! Người chỉ biết trốn chạy sao!

Cảm thấy đâm liên tiếp mấy chục kiếm ngay cả góc áo Dương Thần cũng chưa chạm tới, Vân Miêu sư thái dừng kiếm lại, sắc mặt trắng bệch hỏi.

Dương Thần cũng dừng bước chân lại, cười hì hì:

- Không hổ là một trong mấy đại truyền nhân của Thục Sơn kiếm phái, kiếm thuật quả thực cao siêu, tôi cũng không dám liều lĩnh đối phó, vẫn là bỏ chạy thích hợp hơn.

- Hừ, cho dù ngươi dám, cũng chưa chắc tiếp nổi!

Vân Miêu sư thái thu lại thanh kiếm dài, vẻ mặt lộ chút đắc ý:

- Ngươi lại biết kiếm pháp bản ni được truyền từ Thục Sơn, cũng có chút tinh tường đó, tạm thời không so đo với ngươi, đợi việc lớn lần này xong, sẽ lại cùng ngươi tính sổ!

Mấy người Long Tổ đều thở phào nhẹ nhõm, Vân Miêu sư thái dù là một trong Bát Bộ Chúng, nhưng trên thực tế cũng là tiền bối có tư cách lớn nhất trong quân đội Viêm Hoàng Thiết Lữ, bọn họ cũng không dám chạm tới lông mày bà lão này.

- Cảm ơn sư thái độ lượng, chúng ta hay là nói chuyện chính trước đi.

Đoạn Nhẫn mặt mang vẻ miễn cưỡng cười nói.

Vân Miêu gật gật đầu, vẫy tay với tiểu ni cô vẫn đứng ngây ra kia:

- Tuệ Lâm, lại bên sư phụ, chớ đứng gần tên đâm đâm kia!

- Hóa ra cô tên là Tuệ Lâm?

Dương Thần tiến đến bên Tuệ Lâm cười hỏi.

Tiểu ni cô Tuệ Lâm nhìn hẩn hơi瑟瑟, chạy từ từ đến trốn phía sau Vân Miêu, nhu mì như một con mèo con.

Dương Thần vẻ mặt thương tiếc, nói thật, đây là lần đầu tiên hẩn nhìn thấy ni cô xuất gia, đây là “nữ tu sĩ Hoa Hạ”! Nữ tu sĩ gì gì đó dễ dàng nhất khiến người ta nghĩ bậy nghĩ bạ. Cho nên hẩn thích thú vô cùng, dù là hai đạo gia ni cô, không thể coi là rất thuần túy, nhưng dáng vẻ đều hấp dẫn người ta như vậy, người già thì muốn đánh hẩn, người trẻ thì sợ hẩn, vậy tính chuyện gì đây?

- Tiểu sư phụ Tuệ Lâm là đệ tử cuối cùng của Vân Miêu sư thái, xin Minh Vương các hạ đừng quá mạo muội.

Đoạn Nhận khuyên can.

Dương Thần khoát tay:

- Biết rồi biết rồi, vậy các người bàn chuyện mau lên, trời sắp sáng rồi, trời vừa sáng, mấy con lừa ngốc kia chắc chắn xác định thời gian là chạy.

Vân Miêu sư thái cau mày:

- Con lừa ngốc cái gì!? Dù cho bề trên Đan Tăng và Tứ Mật Tông Vương Pháp phản loạn, bọn họ cũng là cao tăng giấu truyền Phật giáo chuyển thế, không như người chỉ biết chạy trốn, cậy có kỳ danh là có thể thuận miệng la lồi bừa bãi sao!?

Dương Thần ngượng ngùng cười cười, trực tiếp ngậm miệng lại, ánh mắt có chút sắc đường như làm cho lão ni cô tức giận rất ghê, nên tránh đầu sóng ngọn gió thì tốt hơn.

Ngược lại tiểu ni cô Tuệ Lâm kia, len lén nhìn về phía Dương Thần thăm dò, con người trong đôi mắt, tràn đầy đáng vẻ nghi hoặc, dường như chưa từng thấy người như thế.

Đoạn Nhận thấy tình hình ổn rồi, cũng bắt đầu giảng giải tỉ mỉ hành động đột kích tiếp theo.

Mở chiếc máy đo quang phổ khí ra, một bản đồ được chiếu lên trên chiếc màn che treo ở doanh trại, mặt trên chính là địa hình cụ thể của địa giới Đan Giang.

Đoạn Nhận chỉ bản đồ, giảng giải:

- Vị trí hiện tại chúng ta nằm ở phía trên hẻm núi, phía dưới lại một đồng bằng phù sa nhỏ, tòa chùa cổ Cuộn Long kia chính là ở vị trí phía Nam đồng bằng nhỏ này. Bề trên Đan Tăng và năm người có ý đồ rời đi, trừ phi mượn trục thẳng, bằng không nhất định phải đi qua cửa phía Đông sơn cốc, lại đi về phía trước, không bao xa thì sẽ xuất cảnh. Đến lúc đó, quân đội Ấn Độ sẽ phối hợp với bọn họ, đến khi ấy thì chúng ta không có cách nào nhúng tay vào nữa.

- Nói cách khác, chúng ta phải ngăn bọn họ ở bên trong thung lũng, và đoạt lại bí kíp Như Lai.

Vân Miêu sư thái nói.

- Chính là như vậy.

Đoạn Nhận gật gật đầu,

Quay đầu hỏi Hải Khiếu vẫn trầm lặng không nói:

- Blue Storm kia có tin tức gì không?

Hải Khiếu lắc đầu:

- Trước mắt theo tin tình báo tiếp nhận được, chưa có bất cứ tin tức nào về việc Blue Storm đột phá biên giới chúng ta, tuy nhiên không loại trừ bọn họ vận dụng thủ đoạn công nghệ cao né tránh Radar thám thính.

- Kỹ thuật Radar của chúng ta muốn thám thính đến bọn chúng gần như không có khả năng, trừ phi bọn họ cố tình để lộ hành tung.

Diệp Tử nói.

- Hừ, bọn nhãi ranh, bọn chúng đến thật đúng lúc, lão Long ta ngựa tay rồi.

Thiên Long khinh thường nói.

Không ai để ý đến Thiên Long không có đầu óc này, Đoạn Nhẫn nói tiếp:

- Cho dù bọn chúng đến hay không, nếu muốn đi vào chùa cổ Cuộn Long, nhất thiết phải thông qua cửa thung lũng hoặc dùng trực thăng vào, cho nên chúng ta chỉ cần làm tốt công tác phòng ngự, không cần đánh cũng khiến bọn chúng trở tay không kịp.

Mọi người gật đầu đồng ý, đường đi rất cố định, vậy sẽ dễ dàng đối phó.

Dương Thần đứng ngoài cùng, nghe bọn họ họp, giờ tay hỏi:

- Tổ trưởng Đoạn này, người khẳng định Blue Storm chỉ đến ba người?

- Tôi nhận được tin tức từ cơ quan đầu não là ba người.

Đoạn Nhẫn nói thẳng.

- Người khẳng định người của bọn chúng còn chưa đến miếu Lạt Ma phía dưới?

Dương Thần lại hỏi.

Đoạn Nhẫn nhíu mày:

- Minh Vương các hạ, không cần nghi ngờ tính chuẩn xác tình báo của tôi, tôi trực tiếp nói chuyện với cơ quan đầu não, nhận thông tin hoàn toàn chính xác. Cho đến trước mắt, chúng ta phong tỏa cửa cốc và bầu trời khu đất này, cho dù một con chim tước bay vào, chúng ta cũng sẽ biết trước!

- Đây, cậu nhóc, cậu không hiểu thì đừng hỏi lung tung, chúng ta còn cần phải bàn tác chiến nữa.

Hỏa Pháo không hài lòng nói.

Dương Thần ngượng ngùng cười cười, không hỏi nhiều nữa, chỉ có điều trong mắt có chút nghi ngờ.

Kế hoạch tiếp theo bố trí rất nhanh, Hỏa Pháo là tay đột kích chiến lược, đương nhiên phụ trách dẫn tiểu đội binh lính tiến hành đánh bất ngờ mặt phải, mà Thiên Long, Cuồng Phong, Đại Cước đánh nhau kịch liệt, đều theo phụ trợ, thực lực Thiên Long nhất định vượt qua bất kỳ gã Lạt Ma nào, Cuồng Phong và Đại Cước cũng có thể tiến lên hãm chân, mà có Dạ Lang làm tay bắn tỉa chiến lược, trực tiếp ở phía trên khe sâu, có thể có tác dụng áp bách, nếu có cơ hội tốt, cũng có thể trong nháy mắt giải quyết một tên địch.

Vân Miếu sư thái, và hai nhân viên Diệp Tử, Hải Khiếu, phụ trách phong tỏa cửa thung lũng, Đoạn Nhẫn thì làm chỉ huy toàn cục.

Cuối cùng khi đến lượt Dương Thần, Đoạn Nhẫn nói thẳng:

- Nếu như Blue Storm đến đúng lúc, một nhóm phải trợ giúp bề trên Đan Tăng, thế thì phải nhờ Minh Vương các hạ giam chân rồi. Dù sao việc giao chiến với mấy tổ chức bí mật nước ngoài, tôi nghĩ Minh Vương các hạ là

người sáng lập ZERO, hẳn có kinh nghiệm nhất.

Ý là, toàn bộ người của Blue Storm sẽ do Dương Thần phụ trách.

- Loại như hẳn chỉ biết nhất gan chạy trốn, ta thấy Đoạn Nhẫn người đã mời sai người rồi.

Vân Miêu sư thái cười khinh thường nói.

- Hì hì, nhưng chạy rất nhanh.

Thiên Long nhìn Dương Thần bằng ánh mắt khiêu khích:

- Đợi chuyện xong rồi ta cũng đánh với người một trận, người muốn trốn cũng không sao, lão Long ta khinh công cũng không tồi.

Dương Thần vẻ mặt đau khổ, cau mày:

- Không đổi vị trí khác được à? Thực ra tôi bắn súng cũng không tồi, chỉ bằng để tôi đối với Dạ Lang, tôi đi nằm bắn tĩa.

- Không đổi, bắn tĩa là chiến lược tốt nhất của ta.

Dạ Lang sắc mặt không chút thay đổi từ chối thẳng thừng.

Người thành công ở một số lĩnh vực, thường thường là nghề mạnh với mình, thậm chí tự tin cố chấp.

- Người có khả năng lớn, thế nên xin làm phiên Minh Vương rồi.

Đoạn Nhẫn nắm chắc phần thắng, kết luận.

Bởi vì chỉ chốc lát là trời sáng rồi, mấy người bắt đầu vội vàng chuẩn bị tác chiến, các loại vũ khí và thiết bị đều cần kiểm tra điều chỉnh, lập tức đều phân tán ra, làm các việc.

Một mình Dương Thần ngồi trong lều bạt lớn, cứ nhìn phía sau Vân Miêu sư thái, nhìn tiểu ni cô Tuệ Lâm đang ngồi ngoan ngoãn, ở cái chỗ chán ngắt như vậy, có tiểu ni cô này khiến hẳn cảm thấy chút hứng thú tươi sống.

Tuệ Lâm bị nhìn hai má đỏ bừng, dần dần hiểu ra làm sao sư phụ muốn cầm kiếm chém “gã người xấu” này rồi.

Lúc này Diệp Tử tay cầm một ly nước ấm đi vào trong lều nhìn thấy cảnh này, khẽ cười, do dự một chút, đem ly nước ấm đưa đến trước mặt Dương Thần:

- Minh Vương các hạ, uống chút nước đi.

- Ủ, cảm ơn.

Dương Thần rất tự nhiên nhận lấy, vừa muốn uống, nhếch miệng hỏi:

- Trong nước này không có độc chứ?

Diệp Tử ngăn người, chu miệng nói:

- Yên tâm đi, không có độc đâu, hơn nữa có độc cũng không có tác dụng với ngài phải không?

- Đây, độc này á, cũng giống như thuốc trừ sâu rau quả thôi, người bình thường ăn rau không sao, còn tôi, ăn độc cũng không sao, nhưng dù thế nào, ăn một chút rau quả thuốc trừ sâu, chung quy không tốt cho cơ thể, thế nên ăn ít thì tốt hơn.

Dương Thần nói xong, thì kê miệng uống nước ấm.

Diệp Tử cắn môi dưới:

- Ngài trong lòng chắc chắn rất ghét tôi, trước đây tôi quả thực cũng muốn từ chối, dù sao làm thương tổn dân thường cũng không phải tác phong của chúng tôi, nhưng kế hoạch của tổ trưởng Đoạn Nhân rất chu toàn, nếu tôi không phối hợp, thì rất có lỗi với các tổ viên khác

- Tôi ngược lại không ghét cô, chỉ có điều không thể nào thích Đoạn Nhân, hẳn nói chuyện phiền phức quá.

Dương Thần bĩu môi nói.

Diệp Tử hé miệng cười:

- Tổ trưởng vừa mới nhậm chức, luôn có nhiều lúc sợ phạm sai lầm, nên nói nhiều cũng là chuyện thường, Minh Vương các hạ nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài đi làm đây.

Không đợi Diệp Tử ra khỏi quân trướng, Dương Thần nói:

- Hay là cô vẫn gọi tôi anh Dương đi, tôi kì thực không quen nghe các người cứ gọi “các hạ”.

Diệp Tử dừng bước lại một chút, trong mắt lộ ra niềm vui bất ngờ, ngoảnh lại nhìn Dương Thần cúi đầu chào:

- Dạ, anh Dương.

Nhìn Diệp Tử vui vẻ chạy ra khỏi quân trướng, trong lòng Dương Thần cũng thư thái, quả thật nổi khổ trong lòng Diệp Tử, hẳn cũng có thể nhìn thấy, cô bé còn trẻ như gậy, làm loại chuyện hạ độc lừa gạt này, cho dù là dân đặc công trải qua kinh nghiệm, cũng không phải thoải mái làm được.

Vân Miêu sư thái vẫn ngồi trên đệm cối nhắm mắt nghỉ ngơi, chợt mở mắt ra, cười khẩy:

- Người ngoài việc dụ dỗ các cô gái trẻ, còn có thể làm gì?

Tất nhiên bà cho rằng Dương Thần muốn “câu kéo” Diệp Tử.

Dương Thần không hiểu lão ni cô muốn mình làm gì, lúc này đảo cặp mắt trắng dã:

- Còn có thể dụ dỗ cô gái già, như sư thái chẳng hạn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 204

Đột Kích

Lời nói của Dương Thần giống như đốm lửa rơi vào dầu hỏa vậy, trực tiếp đem cơn tức còn chưa hoàn toàn nguôi ngoai của Vân Miểu sư thái đốt lên lại!

- Ta thấy ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Vân Miểu sư thái nghiêng răng nghiêng lợi, đứng dậy rút kiếm lại lần nữa, làm ra vẻ như muốn đánh về phía Dương Thần.

Cũng không chờ Vân Miểu sư thái bỏ nhào tới, Tuệ Lâm luôn ở phía sau bà kéo kéo vạt áo Vân Miểu sư thái, nói giọng yếu ớt:

- Sư phụ, đừng như vậy, chúng ta không cần để ý tới anh ta, hay là làm xong nhiệm vụ rồi tính sau.

Vân Miểu sư thái đang cơn giận dùng dùng, dường như trong nháy mắt mọi thứ lu mờ dần, trầm tĩnh lại, thu kiếm, cười nhạt sờ sờ lên khuôn mặt Tuệ Lâm:

- Được, nghe lời con, chúng ta đi qua chỗ doanh trại khác, không ở cùng chỗ với gã xấu xa được.

- Dạ.

Tuệ Lâm ngoan ngoãn đứng dậy, khoác khuỷu tay Vân Miểu sư thái, cùng bà đi ra ngoài.

Khi đi ra khỏi lều, Tuệ Lâm quay đầu lại, trộm nhìn Dương Thần thè cái lưỡi béo mập ra, làm cái mặt quỷ xinh đẹp.

Dương Thần còn tính “chạy thực mạng” lần nữa, không ngờ một câu nói của tiểu đạo cô còn có tác dụng hơn trăm ngàn tấn băng đá, trực tiếp dập tắt cơn giận của lão đạo cô, hắn không khỏi cười gượng liên tục.

Đợi hai người đi khỏi, Diệp Tử vừa đi ra không bao lâu lại đi vào, nhìn vẻ mặt buồn bực của Dương Thần, cười nói:

- Anh Dương, đừng có coi thường tiểu sư phụ Tuệ Lâm, cô ấy là đệ tử cuối cùng được Vân Miểu sư thái coi trọng nhất, tuổi còn trẻ đã kế thừa bảy, tám phần kiếm pháp của sư thái, có thể coi là tài năng trụ cột sau này của Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng tôi, cho dù là anh Thiên Long, cũng không dám coi thường sư phụ Tuệ Lâm đâu.

- Chả trách được sủng ái như vậy, lúc này còn mang theo.

Dương Thần gật gật đầu hiểu rõ, vốn còn hoài nghi tiểu đạo cô này có ra hồn gì không, giờ mới biết, giá trị vũ lực người ta còn rất cao.

Diệp Tử cười hì hì nói:

- Tiểu sư phụ Tiểu Lâm từ nhỏ đã được Vân Miểu sư thái thu nhập môn

hạ, cho tới bây giờ chưa từng rời khỏi bên người Vân Miêu sư thái, quanh năm ở Thục Sơn tu hành, hai năm nay mới bắt đầu vào đời tu hành, cho nên sư thái sợ cô bị người ức hiếp, trông coi rất nghiêm, anh Dương nếu thực muốn động tâm tư, thế phải qua được cửa sư thái trước.

Dương Thần nghe xong, có chút buồn rầu, lão đạo cô này cũng không phải dễ đối phó, nhưng nghĩ lại một chút cũng không đúng, mình nói tán tỉnh tiểu đạo cô khi nào!?

- Cái này, Diệp Tử, cô không học giỏi, anh Dương cô đâu phải cây củ cái gặp ai yêu này chứ? Tôi chỉ thấy cô nàng nhỏ bé non như đậu hũ trắng vậy, lại đơn thuần đáng yêu, muốn quan tâm cô ấy nhiều một chút, chứ không có ý xấu xa như vậy.

Dương Thần chính nghĩa nghiêm nghị nói.

- Thật à?

Diệp Tử vẻ mặt không tin.

Dương Thần giận dữ, thế này còn có giả sao!? Ta đến bây giờ người tình tổng cộng còn chưa tới mười người mà!

- Bốp!

Dương Thần đưa tay đánh mạnh vào cái mũi nhỏ khá vênh của Diệp Tử, cảm giác đó rất nhỏ gọn.

- A!

Diệp Tử xấu hổ né sang một bên:

- Anh Dương sao đánh tôi!?

- Ai bảo cô không ngoan như thế? Đầu tiên lừa ta, bây giờ còn nghi ngờ nhân cách thuần khiết vô cùng của ta nữa!?

Dương Thần đem cái ly không đã uống hết nước nhét trả lại Diệp Tử, sau đó bước nhanh ra khỏi lều.

Diệp Tử đứng đó ngơ ngác, thật lâu sau, trên mặt hiện lên ánh cười hân hoan, Dương Thần đánh cô, ngược lại khiến cô thực sự thở phào nhẹ nhõm, biết Dương Thần nói với cô, hẳn không oán trách cô vì chuyện đó.

Từ phía xa xa mặt trời dần nổi lên trên không trung, thời khắc thung lũng ngênh đón nhất đã đến.

Chùa cổ Cuộn Long làm mục tiêu lần này, vẫn không có chút xíu động tĩnh, năm người bề trên Đan Tăng, dường như không hề có dự định rời đi.

Kế hoạch tác chiến rạng sáng, cũng không cho phép trì hoãn bất cứ cái gì, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong, đem doanh trại di chuyển đến cửa hẻm núi, máy móc cũng khuân vác theo cùng.

Dưới sự chỉ huy của Đoạn Nhẫn, Hỏa Pháo dẫn theo mấy quân nhân được chọn từ bộ đội biên phòng, mang đầy đủ đạn dược, bắt đầu xuất phát xuống phía dưới thung lũng – chùa cổ Cuộn Long.

Dạ Lang đã chờ lệnh, nằm rạp ở cửa vách núi trên thung lũng, nơi đó có thể quan sát thấy toàn bộ khu quanh chùa cổ Cuộn Long, xác nhận tình hình

không có gì khác thường.

Mà tại cửa hẻm núi, bộ đội biên phòng khác đã hợp thành một tuyến phong tỏa, Vân Miêu sư thái dẫn theo tiểu đạo cô Tuệ Lâm, cùng với Hải Khiếu và Diệp Tử làm công tác liên lạc sắp xếp cụ thể, cũng đều ở trong lều mới dựng tại cửa thung lũng, bắt tay vào công việc với các dụng cụ theo dõi.

Do địa thế nên xe thiết giáp lục địa không thể đến ngay, chỉ có một chiếc trực thăng có thể sử dụng, nhưng trực thăng thuộc loại trong chiến tranh, kì thực cũng không có tác dụng quá lớn, dù sao biện pháp bảo vệ cũng tương đối mỏng yếu, nhưng trong tình hình này vẫn trở nên vô cùng quan trọng.

Dương Thần ở trong quân trường, theo dõi hình ảnh trên màn hình, Hỏa Pháo cùng một tiểu đội binh lính đã vọt tới bên ngoài chùa cổ Cuộn Long.

Mấy tấm đạn khói trong tay Hỏa Pháo được ném mạnh ra, lập tức các chất khí đủ màu sắc tràn ngập toàn bộ hình ảnh.

Tiếng súng dữ dội vang vọng thung lũng, Hỏa Pháo cầm nhiều đạn dược trong tay, đã thuần thục vô cùng bắt đầu thử càn quét thăm dò, đề phòng người bề trên Đan Tăng mai phục.

- Trụ sở chính, bên ngoài an toàn, hết!

Hải Khiếu nhận được tin tức Hỏa Pháo, gửi tiếp tin tức cho Đoạn Nhẫn chỉ huy mấy thành viên đột kích khác:

- Đoạn Nhẫn, không có mai phục bên ngoài, hết!

- Đã nhận.

Đoạn Nhẫn đưa mắt ra hiệu cho mấy người bên cạnh, vung tay lên, Cuồng Phong, Đại Cước, Thiên Long cùng lúc từ phía sau chùa cổ đi nhanh về phía trước.

Không mặc đồ màu mè, trang bị thiết bị công nghệ cao, mang theo súng hạng nặng như Hỏa Pháo, bọn họ đều chỉ mặc trang phục tác chiến nhẹ nhàng trên người.

Tuy là bọn họ không thể coi thường mưa bom bão đạn như Dương Thần nhưng đối với đứng đầu lính đặc công mà nói, súng ống đạn dược bình thường đã mất đi tác dụng, bởi vì quá trình viên đạn phóng ra, cũng đủ thời gian cho bọn họ né tránh, tác chiến ở phạm vi nhỏ, vũ khí nóng hoàn toàn không dùng tốt bằng vũ khí lạnh.

Cả tòa chùa cổ Cuộn Long bị vây quanh bởi màn sương khói dày đặc, Hỏa Pháo chỉ huy những binh sĩ khác không ngừng tiến lên bao vây và thăm dò bên ngoài.

Khi Đoạn Nhẫn dẫn theo đám người Thiên Long tới, Hỏa Pháo đã cho binh sĩ rút lui cách chùa cổ Cuộn Long hơn chục thước, tiến hành theo dõi.

- Bọn họ co rút bên trong không ra ngoài, cẩn thận có bẫy.

Hỏa Pháo nói một câu xong, dẫn đầu xông vào cửa chính ngôi chùa.

Đoạn Nhẫn vung tay, bốn người nối gót theo sau.

Ở trong doanh trại cửa hẻm núi, trên màn hình vẫn không có cách nào

nhìn rõ tình hình bên trong ngôi chùa, Diệp Tử thảo ông nghe điện thoại xuống, hỏi Hải Khiếu bên cạnh:

- Người của Blue Storm chưa có động tĩnh gì sao?

- Không có, tổng bộ cũng không có bất cứ chỉ thị nào, trước đều là tổ trưởng Đoạn Nhân trực tiếp liên hệ, nếu có động tĩnh, tổ trưởng hẳn biết trước chứ.

- Chẳng lẽ cảm thấy quá mạo hiểm, người của Blue Storm không đến nữa?

Diệp Tử nhíu mi hỏi.

Hải Khiếu cũng không thể giải thích khác, lắc đầu tỏ ý không biết.

Dương Thần ở cửa lều, cầm bật lửa không ngừng châm thuốc, bởi vì do ở cao nguyên, ngọn lửa luôn bật không đứng được, bật hồi lâu mới châm đỏ được đầu thuốc.

Hưởng thụ một hơi nuốt sương nhả khói, Dương Thần thở dài nói:

- Theo tôi thấy, thủ tại nơi này cũng vô dụng, chỉ bằng chúng ta vào chùa xem xem, thế nào?

- Không được, chúng ta ở đây mới có thể khống chế được tổng thể thế cục bên ngoài, ngộ nhỡ người của Blue Storm đến, nhất thiết phải ngăn bên ngoài, không để cho bọn họ và bề trên Đan Tăng hợp lại.

Hải Khiếu nghiêm mặt nói.

Dương Thần cười nhạo một tiếng:

- Là cô có thể không chế sao? Blue Storm nếu xông vào, không phải nhảy dù, cũng là máy bay trực thăng vũ trang, cô có thể ngăn được không?

- Ngăn cản bọn họ, là nhiệm vụ của Minh Vương các hạ!

Hải Khiếu cố chấp nói.

Dương Thần phui tàn thuốc:

- Nhiệm vụ của ta? Được thôi, tạm thời nói như vậy. Nhưng các người chẳng lẽ không thấy kì quái sao, tại sao bề trên Đan Tăng lại cố tình ở trong chùa cổ Cuộn Long kia, mà không phải thừa lúc đêm tối rời đi chứ?

- Bọn họ bị chúng ta đe dọa ở lại, không dám tùy tiện hành động, chỉ có thể chờ đợi cứu binh.

Vân Miêu sư thái đột ngột lên tiếng.

- Đó chỉ là các người tự suy đoán mà thôi.

Dương Thần bất đắc dĩ cười một cái:

- Các người không dám dùng hỏa lực trực tiếp tiêu diệt bọn họ, nguyên nhân duy nhất chính là, bí kíp Như Lai còn quan trọng hơn tính mạng của bọn họ, không cho phép chút sơ suất nào. Bọn họ tất nhiên cũng biết điều đó, nếu là tôi, đã cách biên giới gần như vậy, chỉ bằng mượn pháp thân yểm hộ, nhân lúc trời tối phá vây qua biên giới. Cho dù các người có khả năng ngăn cản, cũng không dám tùy tiện động thủ, so với việc co cụm trong chùa chờ các người tới bắt, có phải có ích nhiều hơn không.

Vân Miếu sư thái hừ một tiếng:

- Nói vớ vẩn, bọn họ chỉ cần vừa rời khỏi chùa, tay bắn tia lúc nào cũng có cơ hội giết chết bọn họ, hơn nữa bọn họ nếu đã liên hệ Blue Storm, tất nhiên sẽ cho rằng chờ đợi Blue Storm sẽ an toàn hơn.

- Sư thái à...

Dương Thần dở khóc dở cười:

- Có lẽ người chưa từng đánh giặc, chưa từng dùng súng lục, không biết tay súng bắn tia làm việc thế nào. Tay súng bắn tia ngắm trúng là cần dựa vào rất nhiều tham số, tiến hành tính toán. Trong hẻm núi này từ trên xuống dưới, không nói đến khoảng cách, chênh lệch độ cao, cần suy xét khí hậu, tốc độ gió, hướng gió, ánh sáng các số liệu bên ngoài trong nháy mắt, còn cần phối hợp với đối phương, có quỹ tích di động tuần hoàn, mới có thể tuyệt đối không có sai sót.

Dạ Lang vốn không đem theo phụ tá tính toán giúp đỡ, chỉ dựa vào mình anh ta, muốn bắn trúng mấy vị tu hành cao thâm bề trên Đan Tầng kia, Lạt Ma lại sớm có sự chuẩn bị, như thế không phải nói bắn không trúng, chỉ là tỉ lệ thành công không cao. Huống hồ, Dạ Lang còn muốn lo để không bị thương.

Còn về phần chờ cứu binh, thế thì nói không thông rồi, trước khi tới đến, các người cũng chỉ có thể chặn năm người bọn họ vào trong chùa, bọn họ chẳng lẽ không biết các người cũng có thể có viện binh sao? Đợi Blue Storm hay không, kì thực kết quả đều không khác nhau mấy.

Nói một hơi xong, Vân Miếu sư thái, Hải Khiếu, Diệp Tử đều lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, nghĩ như vậy, tên tên Lạt Ma kia quả thật có chút kì quái, nhất là đến bây giờ, còn không thấy chút động tĩnh nào.

Tiểu ni cô Tuệ Lâm lại hiếu kì đứng một bên nhìn mọi người, dường như không quá biết cụ thể chuyên như thế nào.

- Phân tích của Minh Vương các hạ, cũng có lý, nhưng kế hoạch đã thực hiện rồi, chúng ta không thể tùy tiện điều chỉnh.

Hải Khiếu nhíu mày nói.

Đột nhiên, trên công cụ theo dõi, hình ảnh bị rung rung, rồi biến thành màn đen.

Mọi người giật mình, Diệp Tử lập tức gõ gõ bàn phím, nhưng không có chút chuyển biến nào, sắc mặt trầm xuống, nói:

- Hồng rồi, bị sóng điện từ mạnh quấy nhiễu, toàn bộ thiết bị thông tin của chúng ta bị tê liệt rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 205

Người Chết Chim Cũng Châu Trời

Nhiều sóng điện từ? Trong chùa Lạt Ma tất nhiên không thể có mảnh khoe đó, và khả năng còn lại, khiến cho mọi người ở đây đều cảm thấy tình hình vô cùng gay go.

Blue Storm quả nhiên đã bắt đầu có hành động!

- Xem ra bọn họ đã bung tai bịt mắt được chúng ta, đã tiến vào biên giới, lần này không xong rồi, ta không có cách nào liên lạc với bọn Hỏa Pháo được!

Diệp Tử lo lắng nói.

Vân Miêu sư thái vẻ mặt kì lạ liếc mắt sang Dương Thần:

- Người không phải nói muốn vào trong chùa xem xem sao? Sao không đi?

- Sao, không cần tôi ở đây ngăn chặn người của Blue Storm nữa à?

Dương Thần cười hỏi.

- Người cũng đến rồi, mà lại không thấy tung tích, không thể cứ ôm cây đợi thỏ.

Vân Miêu sư thái nói.

Dương Thần khẽ cười:

- Tôi thấy, nếu đi, tất cả chúng ta đều đi, bởi vì ở lại đây đã không có ý nghĩa gì, thêm một người còn có thể thêm một phần phối hợp, mọi người thấy sao?

Hải Khiếu và Diệp Tử đưa mắt nhìn nhau, gật gật đầu, bởi vì máy móc đã mất tác dụng bọn họ không thể tiếp tục nhiệm vụ, bọn họ cũng lo lắng tiền phương không biết đã tiến lên chiến đấu đến đâu.

Rất nhanh dưới sự điều khiển của Dương Thần, năm người ra khỏi doanh trại, đi về phía chùa cổ Cuộn Long.

Và cùng lúc đó, đám người Hỏa Pháo, Đoạn Nhận cũng tiến vào bên trong đại điện chùa cổ Cuộn Long, và kinh ngạc phát hiện, giữa đại điện, năm vị Lạt Ma bề trên Đan Tăng, thân khoác áo cà sa đỏ thẫm, ngồi xếp bằng dưới tượng Phật đồng thau, đọc kinh sang sảng.

Phật âm lả lướt, truyền đến tai mọi người.

Hai bên đại điện là hai trụ đỉnh cũ nát, nếp sơn đã điêu tàn.

Và trước tượng Phật, dày đặc trầm hương bay lượn lơ, loạn xạ.

Tất cả đều nhìn không ra chút không khí chuẩn bị chiến tranh nào, tựa như tiếng chuông sáng sớm vậy.

Nhìn qua bề trên Đan Tăng mày râu đã bạc trắng, tuổi già sức yếu, khôn

mặt tiêu tụy, duy chỉ đôi mắt giống như chim ưng, cứ nhìn chăm chăm vào năm người vừa xông vào đại điện.

Ông ta ngồi xếp bằng trước Tứ pháp vương, Đại Thừa, Đại Trí, Đại Bảo và Đại Từ, mấy vị Lạt Ma trung niên đều có vẻ phúc hậu, trái tai đầy đặn, cầm trong tay Mặc Ngọc Tàng Châu, nét mặt thản nhiên.

Trong đại điện, nhìn không rõ bóng dáng người khác, Hỏa Pháo nôn nóng nhất, tìm mãi không thấy bí kíp Như Lai trong đại điện, liên tiếp bắn quét súng máy “tạch tạch tạch” trên nền gạch, tia lửa bắn ra bốn phía.

- Đan Tăng! Mau giao Như Lai ra!

Hỏa Pháo giận dữ nói.

Bề trên Đan Tăng không trả lời, vẫn ngồi tụng kinh Phật.

- Cuồng Phong tốc độ nhanh, lục soát toàn bộ chùa Cuộn Long, bốn người chúng ta coi chừng năm người này!

Đoạn Nhân chỉ huy.

Cuồng Phong nhận lệnh, lập tức xông qua hương sườn điện, bóng dáng luôn qua lách lại, thật như là một trận cuồng phong, tốc độ cực kì nhanh.

Nhưng, chưa đợi Cuồng Phong đi vào sườn điện, cơ thể anh ta đột nhiên như bị ngăn cản bởi một bức tường vô hình, âm thanh va chạm vang lên “ầm” một tiếng, bị bắn bay ngược trở lại!

Cuồng Phong quay người xoay một vòng, cố gượng đứng vững, khó tin nhìn về phía cửa sườn điện.

Một cánh tay trắng như tuyết từ hông điện thò ra, theo sát sau, một cô gái mặc chiếc áo mỏng may ô bó sát người màu lam, đứng trên đôi giày quân đội màu đen, thân hình bốc lửa, và có mái tóc vàng đi ra, mặt mang nụ cười quyến rũ, đôi mắt nâu nhìn khắp cả mọi người, nói tiếng Hoa Hạ lơ lơ:

- Xin chào!

Cô gái tóc vàng vừa bước ra, không khí trong đại điện trong nháy mắt như đông cứng lại.

- Người của Blue Storm.

Đại Cước bình tĩnh nhíu mày nói:

- Đã tiến vào Cuộn Long viện rồi sao?

- Tổ trưởng, tình báo có nhầm lẫn, lần này không xong rồi.

Cuồng Phong nói.

Đoạn Nhân cắn chặt răng:

- Tình báo sai sót cũng không thể tránh được, kĩ thuật kẻ thù tiên tiến hơn ta, trinh sát không thể hoàn hảo, bây giờ chỉ có liều mạng thôi.

Lúc này, Thiên Long đã lên trước một bước:

- Bất giác phải bắt kẻ cầm đầu, không có khả năng lùi rồi, xử lão hòa thượng trước rồi tính sau!

Vừa dứt lời, Thiên Long đã xông lên trước Tứ Pháp Vương, và Tứ Pháp Vương cuối cùng cũng không ngồi thẳng được nữa, vẫn chấp tay trước ngực,

đứng dậy.

Thiên Long vừa mới phát huy Long Trảo Thủ, lập tức tóm được bẻ trên Đan Tăng đang đứng trên mặt đất, nhưng bẻ trên Đan Tăng cũng chưa có mấy may chút động tác nào, nhị pháp vương Đại Thừa, Đại Trí đã liên thủ chặn ở phía trước.

Nhị pháp vương cùng lúc nâng tay đỡ thế tấn công của Thiên Long, quyền đánh ra có một độ cong hiện ra rất kì dị, trực tiếp hóa giải sức mạnh hai trảo liên tiếp của Thiên Long.

- Mật Tông Già Diệp quyền?

Thiên Long ngừng một lát, sắc mặt khó coi.

- A di đà Phật, Thiên Long thí chủ không hổ xuất thân bốn tông thiếu lâm, có thể nhận ra quyền này.

Thiên Long hừ một tiếng lạnh lùng, xương cốt toàn thân rung động đồm đóp như bao đậu nổ vảy, một hơi khí vô hình tỏa ra toàn thân:

- Già Diệp quyền dù do Đạt Ma truyền lại, nhưng cũng không phải không thể phá, xem các người có can nổi Tây Tủy Kinh Nội Kinh Thiếu Lâm rồi hãy nói!

- Chân khí lộ ra ngoài, có lẽ đạt đỉnh cao rồi thì...

Pháp vương Đại Bảo ung dung thản nhiên ở bên cạnh trong mắt lóe chút ánh sáng, lăm bằm.

Thiên Long nổi giận gầm lên một tiếng, một lần nữa đánh về phía nhị pháp vương Đại Thừa, Đại Trí, hai bên đánh nhau lần này, những tiếng vang “bịch, bịch” khó chịu lập tức truyền ra, giống như tiếng chuông rung mạnh quá mức, gợn sóng vô hình dập dờn.

Bốn người bên Đoạn Nhẫn cũng không dám thoái thác, Đoạn Nhẫn và Cuồng Phong xông thẳng về phía nhị pháp vương Đại Bảo và Đại Thiện, quyền cước không chút nhượng bộ.

Và Hỏa Pháo thì nâng súng máy hạng nặng, bắt đầu bắn quét về phía cô gái của Blue Storm kia!

Cô gái tóc vàng đối mặt với viên đạn điên cuồng, cũng không lùi bước, mà mở hai bàn tay, trước người hình thành một vòng trong suốt bảo vệ, trước người hơn một thước tất cả viên đạn đều bị chặn đứng, rơi xuống đất!

- Chết tiệt! Cái khả năng quỷ quái gì thế!?

- Tôi đến đây!

Đại Cước trầm giọng hô to, vận vài thành công lực, nhảy một bước xoay người đá mạnh!

Cô gái tóc vàng móc ra cây súng lục đặc chế ba đường đạn màu bạc, tay còn lại tiếp tục duy trì vòng bảo vệ, trong mắt hiện lên vẻ âm u lạnh lẽo.

Cú xoay người đá của Đại Cước mang theo một đường gió mạnh, ngầm mang nội lực trong cú đá, ở bên vòng bảo vệ trong suốt mở ra một đường sóng gợn, theo sau như là âm thanh bầu không khí dữ dằn, vòng bảo vệ cứng

rắn đã bị đá vỡ!

Cô gái tóc vàng đang muốn bắn vào Đại Cước, sớm đã phát hiện tất cả cơ hội đã bị Hỏa Pháo nắm bắt trước, viên đạn xẹt qua người Đại Cước, bắn thẳng đến đầu cô gái! (Share by Jiuzhaigou - MangaClub. Biz)

Cô gái rơi vào đường cùng bỏ ý định bắn, vội né một băng đạn đang bắn về phía mình trước, trốn sau một cái trụ đình!

Đại Cước nhìn về phía Hỏa Pháo với ánh mắt “làm tốt lắm”, lại tiến lên gần với cô gái tóc vàng, đá liên hoàn mạnh mẽ, khiến cô gái không ngừng né tránh, không có khoảng trống nào để bắn được.

Hỏa Pháo thấy Đại Cước tạm thời không nguy hiểm, liền nhắm thẳng họng súng vào bề trên Đan Tăng, anh biết giờ phút này tiền trạm hậu tẩu là tất yếu, không hề do dự.

Cũng không đợi Hỏa Pháo nổ súng, khẩu súng trong tay đột nhiên bị một lực hấp dẫn mạnh mẽ không ngừng hướng lên không trung, khiến cho Hỏa Pháo không cách nào nhắm trúng được.

- EON!

Một giọng nam tiếng Anh từ xa nhà truyền lại.

Khẩu súng trên tay Hỏa Pháo đúng là bị lực hấp dẫn đó hút đi, lọt thẳng vào tay người đàn ông da trắng tóc nâu kia.

Mặc chiếc áo da màu lam, trên ngực là kí hiệu cờ ngôi sao và lóc xoáy, gã nhìn Hỏa Pháo nhếch miệng cười:

- Súng của ngươi giờ thuộc về ta!

- Mẹ nó chứ!

Hỏa Pháo thở gấp, nhưng anh cũng là nhân viên tác chiến đơn độc không dựa vào vũ khí, lao thẳng về phía trước, giẫm hai bước liên tiếp trên cây trụ, bay vọt về phía xa nhà kia!

- Vù vù!

Gã đàn ông da trắng cũng nhảy thẳng xuống, khiến Hỏa Pháo bỏ nhào vào khoảng không, nói một tràng:

- Andy! Bachael! Karosi!! Đến lúc biểu diễn rồi!

Theo tiếng kêu, hai gã da đen mặc áo lam giống nhau từ một bên sườn đại điện đi ra, đeo kính đen, miệng cười lớn, lộ hàm răng trắng bóng.

Còn có một gã hơi nhỏ gầy, da trắng, đeo đôi kính đen từ một bên chỗ cô gái tóc vàng đột ngột xuất hiện, cùng cô gái tóc vàng giằng co với Đại Cước, bị gã đàn ông kia từ trên trời nhảy xuống đánh cho không kịp trở tay!

Chỉ thấy gã đàn ông liếc quanh Đại Cước, Đại Cước ý đồ dùng chân ngăn cản, nhưng không nghĩ, gã đàn ông kia còn chưa tới, một luồng điện từ chân gã phát ra!

Đại Cước vội thu chân lại, bay lên không lật người rút lui, khó khăn tránh né!

Chân gã đàn ông da trắng đó, không ngờ lại mang một đôi giày kim loại

dùng để truyền điện.

- Nguy hiểm thật...

Đại Cước toát mồ hôi đầy đầu, loại này thật khó phòng bị.

Lúc này, Cuồng Phong và Đoạn Nhẫn đang cùng nhị pháp vương Đại Thiện, Đại Bảo đánh bất phân thắng bại, tuy rằng thực lực Thiên Long hơn nhị Lạt Ma Đại Trí, Đại Thừa, nhưng vì một chọi hai, cũng không thể trong nháy mắt thắng được.

Hỏa Pháo và Đại Cước tụ lại một chỗ, nhìn năm thành viên Blue Storm đột ngột xuất hiện, đều có chút sửng sờ. (Share by Jiuzhaigou - MangaClub. Biz)

- Chết tiệt, không phải nói chỉ có ba tên sao?

Hỏa Pháo cảnh giác nhìn năm tên đang chậm rãi tiến gần, nói.

Đại Cước ấn cái nút tai nghe truyền tin, nhưng chỉ nghe sóng âm hỗn loạn, sắc mặt tái mét:

- Liên lạc bị cắt đứt rồi, không có cách nào gọi được.

Hỏa Pháo thử lại, vẫn như thế, nhưng vẫn không hoảng hốt, từ sau lưng rút ra hai khẩu súng lục tự lắp hạng nặng, ngoác miệng nói văng cả nước bọt:

- Người chết chim cũng châu trời, liều mạng!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 206

Đại Cục Thay Đổi!

Gã da đen Bachael đi bộ giống như lướt nhảy vậy, mang nhịp điệu, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

- Jason, tôi còn tưởng anh định cùng với Jodie giải quyết mấy con khi Hoa Hạ này rồi chứ, thì ra còn muốn dựa vào sự xuất hiện của chúng tôi.

Gã nước Mỹ được xưng Jason tay cầm súng máy hạng nặng của Hỏa Pháo ngắm nghía, miệng nhai kẹo su:

- Như thế thì sẽ vất vả cho bảo bối Jodie của tôi, tôi lại không nỡ.

Cô gái tóc vàng Jodie cũng không chịu lép vế:

- Các anh chỉ biết phí lời thôi sao, muốn động thủ thì nhanh lên, cả ngày dầm nắng ở nơi chết tiệt này thật là một cực hình thâm thúy với làn da xinh đẹp của tôi!

- Xem đi, con khi Hoa Hạ ngu xuẩn này, không ngờ gã còn lấy ra hai khẩu súng, chẳng lẽ gã cho rằng súng có tác dụng với chúng ta sao?

Một gã da đen khác tên Andy cười ha hả.

Jason khẽ nhếch miệng:

- Không cần nói như vậy, ta nghĩ gã muốn tặng quà thôi.

Hỏa Pháo nhin không được nói:

- Nói nhảm cái gì! Đừng tưởng chúng ta nghe không hiểu tiếng Anh của bọn Mỹ chúng mày, đến chim cũng chẳng muốn nói với chúng mày nữa, muốn cướp súng của ta, thì đến đây!

Nói xong, Hỏa Pháo nhắm thẳng Jason kẻ cướp súng của mình bắn liên tiếp hai phát “Pằng pằng”!

Tuy rằng đường bắn viên đạn rất hiểm, nhưng Jason vẫn dễ dàng nghiêng người né được, vút khẩu súng máy hạng nặng tuốt ra góc xa xa:

- Ta thích cây súng của người, khẩu đó nặng quá!

Jason khi đang nói chuyện, thì bước chân đã nhanh chóng di chuyển đến phía sau Hỏa Pháo, không đợi Hỏa Pháo xoay người lại, đã xòe hai bàn tay ra!

Hai đường sức hút vô hình bắt đầu tạo ra ảnh hưởng đối với súng lục lấp của Hỏa Pháo, thậm chí không thể lên cò được!

- Sao thế!

Hỏa Pháo giận dữ quát một tiếng, nhưng ngăn không được lực hút mạnh mẽ như sức hút của trái đất kia, hai tay chỉ có thể buông rơi súng lục dễ dàng.

Bốn gã lính Blue Storm khác như đang xem kịch, thấy màn như vậy cười,

cũng không có ý định ra tay.

Đại Cước như nghĩ gì đó, xoay người nhắm đến cô gái tóc vàng Jodie vừa giao đấu, định tiếp tục chiến đấu.

- Karosi, giúp tôi chặn gã khủng này!

Jodie chán ghét nói.

Karosi đang phóng ra luồng điện thoát nhìn rất có hứng thú chiến đấu với Đại Cước:

- Vậy cô đừng bớt thì giờ bắn lên, tôi muốn dùng điện đốt cháy gã!

- Chẳng lẽ anh không biết, plastic không dẫn điện sao!?

Đại Cước hoàn toàn không sợ hãi liên tiếp chọi chân với Karosi, nhưng mỗi lần đều chỉ chạm vào bộ phận plastic và da của Karosi, nên tạm thời Karosi khó mà đánh bại Đại Cước được!

Một gã khác, Jason cầm trong tay hai khẩu súng lục lấp mới đoạt được, mỉm cười đắc ý:

- Thế nào, người còn có khẩu súng khác sao?

Trên mặt Hỏa Pháo hiện lên một tia cười gằn, đột nhiên, trong tay thò ra một điều khiển từ xa cỡ ngón cái, mặt trên là cái nút màu đỏ.

Jason ngăn người, hiểu ra điều gì, sầm mặt lại, đang muốn đưa tay ném khẩu súng đi, lại phát hiện, trên báng súng có một khe hở, đầy keo dính mạnh, làm cho tay hắn và súng dính chặt không rời!

- Đùng!!!

Không đợi Jason la lên, trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, Hỏa Pháo ấn cái nút màu đỏ!

- Đùng đùng!!!

Hai tiếng động chói tai vang lên, Jason hai tay hai súng lục, không ngờ trong nháy mắt bị nổ tung, ánh lửa ác liệt nuốt chửng cánh tay Jason!

Mấy tên khác mắt mở trừng trừng chứng kiến, hai cánh tay của Jason bị thuốc nổ mạnh nổ thành những mảnh cháy đen rơi trên nền đất, bản thân Jason cũng bị cháy sém, như than đen té trên mặt đất, lập tức toi mạng trong nháy mắt!

Mấy tên Blue Storm lần này cuối cùng mặt biến sắc, bọn họ phát hiện, vì khinh địch bọn họ đã bị địch vây khốn!

Hỏa Pháo ném cái điều khiển từ xa xuống, xì một tiếng khinh miệt:

- Người chết chim cũng châu trời, người nói tiếng Anh cho ta nghe thử? Ha ha...

Hai gã da đen Bachael và Andy cuối cùng ý thức được phải nghiêm túc chiến đấu thực sự, hai người liếc mắt nhau, cùng xông lên phía Hỏa Pháo.

Đại Cước đá mạnh, tiếp tục cùng Karosi dùng lực phản tác dụng va nhau, rút đến bên Hỏa Pháo, ý định giúp Hỏa Pháo ngăn thế công của một người, nhưng Karosi đâu phải dễ thoát như thế, rít lên một tiếng, thân thể tăng tốc một lần nữa, dồn điện quang đánh thẳng vào eo Đại Cước!

Đại Cước khó mà chống đỡ, đành phải rút lui ra một bên, để Hỏa Pháo và hai gã da đen to xác đánh nhau.

Hỏa Pháo không có súng ống, vẫn đánh nhau kịch liệt như thường, nhưng Andy và Bachael tất nhiên không phải nhân vật động chân động tay định cùng anh đối chọi.

Andy vừa tới gần, Hỏa Pháo liền cảm thấy một sức ép lớn, toàn bộ cơ thể như bị đè ép trong một nôi áp suất, động tác cơ thể bị làm cho chậm đi rất nhiều!

- Làm sao lại...

- Đi chết đi!

Andy dùng một quyền mạnh đánh vào bụng Hỏa Pháo, cơ thể Hỏa Pháo liền như một mảnh đạn, bị bắn văng ra ngoài!

- Cẩn thận! Gã có thể hạ thấp mật độ không khí quanh cậu.

Cuồng Phong qua thể tấn công nhanh liên tục, làm Pháp vương Đại Thiện không thể đỡ nổi chiêu thức nhanh, cuối cùng có thời gian chú ý đến người khác, phát hiện Hỏa Pháo bị đánh bay, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Sức mạnh của khí quyền thật là to lớn, chỉ là hạ thấp mật độ không khí quanh người Hỏa Pháo, hạ mật độ tương đối thấp so với bên ngoài, liền trực tiếp khiến khí quyền trở thành trợ thủ đắc lực cho Andy, giống như tay đẩy bốn phương tám hướng, khiến mỗi động tác của Hỏa Pháo đều như cần đột phá khỏi băng cứng phong tỏa, tự nhiên cũng khó phản ứng kịp thời, đừng nói đến tấn công!

Không đợi Hỏa Pháo đứng dậy, Bachael đã chạy đến bên cạnh, kéo áo Hỏa Pháo, nhắc người Hỏa Pháo lên.

Bachael cao chừng hai thước, Hỏa Pháo tuy rằng vạm vỡ nhưng xem ra cũng nhỏ hơn một chút.

- Mày đã giết Jason, là chiến sĩ xuất sắc, nhưng là chiến sĩ xuất sắc của kẻ địch, kết cục tốt nhất, chính là chết.

- Đồ chó nhà người!

Hỏa Pháo trong cơn giận dữ, tình huống như vậy là sỉ nhục gã, giờ nắm nắm nắm mắt Bachael!

Nhưng hiện tượng kì quặc lại xảy ra, nắm nắm của Hỏa Pháo đánh tới trước mặt Bachael khoảng vài phân, bỗng nhiên lại dừng lại, không tiến thêm được nữa!

- Đáng... Đáng chết... Làm sao lại....

Hỏa Pháo nghiêng chặt hàm răng, ý đồ định nắm Bachael, nhưng đôi lại khiến cho Bachael cười nhạo coi thường.

- Ta cùng với Andy tương phản, tôi có thể khiến cho mật độ không khí trong nháy mắt hãm lại.

Bachael nhếch miệng cười, vung mạnh, ném Hỏa Pháo về phía cây trụ.

- Bịch!!

Một âm thanh buồn vang lên, xương cốt Hỏa Pháo phát ra tiếng giòn, cú tấn công quá mạnh khiến anh phun ra một ngụm máu tươi.

- Nên tiêu diệt bọn chúng rồi.

Jodie đã rất sốt ruột, Jason chết, không khiến cô cảm thấy buồn rầu bao nhiêu, cô giờ khẩu súng lục ba đường đạn màu xám bạc lên cao, nhắm ngay ngụm máu tươi trên mặt đất, khó mà để Hỏa Pháo đứng lên, định tặng một pha công kích cuối cùng.

- Đừng hòng!

Đại Cước ré lên một tiếng, ra sức vùng vẫy thoát ra khỏi giằng co chân với Karasi gom sức đánh thẳng vào ngực Jodie, huy động toàn bộ chân khí, chân phong mang theo sức mạnh!

- Rầm!!

Giống như đụng phải kim loại, chân phong trước chỗ Jodie khoảng một thước, bị một vòng bảo vệ vô hình ngăn trở, khi đến người Jodie, chỉ như một cơn gió mát.

- Mít đặc, ngươi cho rằng phản hạt vòng bảo hộ của ta dễ bị phá bỏ vậy sao?

Jodie nhìn Đại Cước cười khinh miệt, ngón tay bóp cò...

Ba viên đạn cùng lúc từ họng súng lục màu xám bạc phóng ra, đem theo ánh lửa mãnh liệt, tiếng nổ đùng đùng.

Viên đạn mang theo sóng nhiệt trong chớp mắt vốn tưởng làm cho thân thể Hỏa Pháo trên mặt đất dập nát, nhưng rất nhanh một viên đạn từ người Hỏa Pháo bắn ra, bị một đường hình màu xanh thổi đi, chạm viên đạn đang bay tới trên gạch xanh, tuôn ra vô số pháo hoa kịch liệt!

- Sư thái!

Đại Cước nhìn thấy niềm vui bất ngờ, trước đại diện, Vân Miểu sư thái đã chuyển Hỏa Pháo ra phía sau bà, và Hải Khiếu, Diệp Tử và đệ tử cuối cùng của Vân Miểu sư thái – tiểu đạo cô Tuệ Lâm, cũng đã đuổi kịp.

- Ôi, anh Hỏa Pháo làm sao thảm thế này.

Dương Thần từ phía sau mấy người đi ra, trên tay cầm theo gói thuốc, mắt nhìn Hỏa Pháo trên mặt đất mặt đầy cảm thán, lại xem xem chiến đấu hỗn loạn bên trong, cười ha hả nói:

- Tôi đã nói mà, tình báo các người không đáng tin, đây rõ ràng là bốn... Ồ không, hình như vị bị nướng chín kia cũng được tính, rõ ràng là năm nhân tài của Blue Storm, hơn nữa còn đều ở bên trong.

Hải Khiếu và Diệp Tử đều đã rút súng ra, Vân Miểu sư thái và Tuệ Lâm cũng rút trường kiếm, sắc mặt nghiêm nghị nhìn bốn tên đặc công Blue Storm.

- Đừng phí lời, mau ra tay!

Vân Miểu sư thái dễ nhận thấy tâm trạng không tốt, vung trường kiếm, đâm thẳng vào Jodie, kẻ muốn giết Hỏa Pháo!

Jodie xòe tay, mở vòng bảo vệ phản hạt, vốn định lui về sau vài bước rồi chiến đấu tiếp, cũng không nghĩ vòng bảo vệ vừa tạo ra, và trường kiếm của Vân Miêu sư thái như con dao nhiệt cắt bơ vậy, bị nát nghiền!

- Làm sao có thể!?

Jodie hô to một tiếng, lập tức bỏ chạy, ba đường đạn súng lục trong tay liên tục bắn ra, cũng không thể trúng Vân Miêu sư thái có khinh công trác tuyệt được.

- Chút tài kém cỏi, làm sao cản nổi kiếm khí Thục Sơn ta!

Thấy Jodie trong lòng rối loạn, Karosi cũng bất chấp cùng Đại Cước đấu chân, nhảy lên đá chân tia chớp, buộc động tác của Vân Miêu sư thái chậm lại, khiến Jodie có cơ hội kéo dài khoảng cách.

Tuy nhiên, Karosi cũng không thể ngăn cản được mấy chiêu Vân Miêu sư thái, bởi vì thanh trường kiếm Liễu Diệp của Vân Miêu sư thái bề ngoài nhìn không khiến người ta kinh ngạc, nhưng kì thực lại là sắt được đúc từ thời trung cổ, kết hợp với kiếm khí Thục Sơn, khiến giày chiến đấu kim loại của Karosi không thể chạm được mấy cái, đã thấy rõ ràng có vết rách!

- OH, SHIT!

Karosi và Jodie cuống quýt né tránh đến bên Andy và Bachael, bốn người đứng thành một đoàn, và Đoạn Nhân, Cuồng Phong, cũng đã tách ra khỏi nhị pháp vương Đại Từ, Đại Thiện, rút lui về một bên Vân Miêu sư thái.

Thiên Long sớm đã đánh nhị pháp vương Đại Thừa, Đại Tuệ không thể chống đỡ được nữa, Long Trảo Thủ nổi lên gợn sóng ánh vàng, Già Diệp quyền của nhị pháp vương không thể ngăn nổi sức công kích mạnh mẽ của Thiên Long, bật tiếng kêu đau đớn, bay ngược ra ngoài, ngã dưới tượng Phật, nằm bên cạnh bề trên Đan Tăng tới giờ vẫn không nhúc nhích.

Như vậy, chiến cuộc theo Jason của Blue Storm bị tan vỡ, trường kiếm Vân Miêu sư thái đâm thẳng vào, thay đổi to lớn xảy ra!

Dương Thần một mình ngồi chỗ cửa đại điện, Tuệ Lâm rút trường kiếm ra từ từ không tiến lên, thấy Dương Thần ngồi bất động, bèn lên tiếng hỏi:

- Anh làm gì không tiến lên?

- Sự phụ của cô dữ như thế, tôi sợ.

Dương Thần cười hì hì, nói.

Tuệ Lâm mắt mở to không tin, hừ một tiếng:

- Đồ nhát gan!

Nói xong, cũng xông lên, đứng một chỗ cùng sự phụ mình.

Vân Miêu sư thái nghe Dương Thần nói, nhìn qua hán bằng ánh mắt coi thường, lại nhìn ái đồ của mình ánh mắt khen ngợi, trịnh trọng nói:

- Hạng người sợ lười thôi, chúng ta không cần để ý. Tuệ Lâm, đợi nhị sự phụ đối phó với hai tên quỷ đen kia, con đối phó với cô gái chỉ biết bắn súng loạn xạ kia, dùng Thục sơn kiếm pháp sự phụ dạy chém chết cô ta, Đoạn Nhân, Đại Cước, Cuồng Phong các người chỉ lưu ý cùng Thiên Long, đối

phó nhị pháp vương còn lại và Đan Tăng.

- Rồi.

Mọi người cảm xúc dâng tràn hô to.

Đợi chút!

Đoạn Nhân đứng bên cạnh sư thái đột nhiên lên tiếng ngăn cản, sắc mặt nghiêm trọng nói:

- Sư thái, có chút không ổn.

- Không ổn cái gì?

Vân Miêu sư thái nhíu mày hỏi.

Đoạn Nhân liếc mắt nhìn kẻ thù một cái, kẻ sát bên Vân Miêu sư thái, nói nhỏ:

- Tôi cho rằng, chúng ta không thể đánh tiếp được...

- Vì.... Á!!!

Vân Miêu vẻ mặt vừa đầy sự nghi ngờ, khoảnh khắc liền quần quai đau khổ, hai mắt phẫn nộ, nhìn Đoạn Nhân không tin nổi ...

Đoạn Nhân cười hô hô lắc mình một cái, khi mọi người chưa kịp định thần lại, đã vọt đến bên Blue Storm, và giống như bốn gã Blue Storm, nhìn mọi người Long tổ với ánh mắt nghiền ngẫm.

Mọi người kinh ngạc, giật mình nhìn đến thất lưng Vân Miêu sư thái, bị một con dao găm nhỏ đâm vào, cạnh sắc chưa đâm sâu vào cơ thể.

Máu tươi lẫn với màu áo đạo màu xanh, đã thành màu đen.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 207

Dứt Khoát Không Báo Cảnh Sát

Vừa mới là cục diện chủ động chiếm cứ, bỗng nhiên tình hình chuyển biến đột ngột, khiến mọi người thất thần trong chốc lát.

- Sư phụ!

Tuệ Lâm kêu lên một tiếng trước hết, đỡ lấy cơ thể dần mềm nhũn của Vân Miêu sư thái, nước mắt trào ra trong nháy mắt, tiểu đạo cô đau đớn ôm lấy sư phụ mình, vứt bỏ trường kiếm trong tay, dường như không dám tin, làm sao thoáng cái đã biến thành như vậy!

Vân Miêu sư thái sắc mặt không còn chút máu, bắt đầu hiện lên vẻ xanh xao, trên mặt lộ vẻ đau đớn, giọng khàn đi nói:

- Tuệ Lâm, sư phụ tạm thời không sao, gã gã dao độc, tạm thời có thể ngăn chặn được, con cùng với mấy người khác hãy giết mấy tên địch và kẻ phản bội không biết liêm sỉ kia trước đi!

- Sư phụ có bị thương nặng không, con... Con đưa người đi giải độc, thuốc giải độc đều ở trong doanh trại.

- Nghe lời ta, Tuệ Lâm, cầm lấy kiếm, đừng để sư phụ thất vọng.

Vân Miêu nghiêng răng run rẩy, trong mắt đầy những đường gân máu.

Nhưng Tuệ Lâm dù sao vẫn còn trẻ, từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy qua sư phụ mà cô sống nương tựa bấy lâu bị thương, giờ đây thoáng cái Vân Miêu sư thái ngã xuống đất, cô nào còn tâm trạng cầm kiếm chiến đấu?!

Mọi người ai cũng trợn mắt nhìn Đoạn Nhẫn đã đứng một phía với Blue Storm, tất cả đều rất tức giận.

- Đoạn Nhẫn, ngươi là đồ súc sinh, không ngờ ngươi lại làm ra trò bán nước này!

Cường Phong vô cùng tức giận mắng.

- Chúng ta tin tưởng ngươi như thế, người lại là kẻ phản bội...

Bọn Hải Khiếu, Diệp Tử cũng nhìn Đoạn Nhẫn không thể tin nổi.

Đoạn Nhẫn vẻ mặt đắc ý, bắt đầu dùng tiếng Anh khá lưu loát nói:

- Trước hết, các người đã bị lừa gạt, tin tưởng tôi, chỉ có thể nói rõ rằng các người không bằng tôi. Thứ hai, tôi từ trước giờ đều là người của Blue Storm, tuy rằng tôi đã được sinh ra trên mảnh đất này, nhưng trái tim tôi, từ trước giờ đều thuộc về nước Mỹ, họ có thể cho ta và người thân điều kiện sống tốt hơn, kẻ ngu xuẩn và vô dụng mới làm những chuyện vì quốc gia thối nát lạc hậu này. Các người có thể hận ta, nhưng đó chỉ là cảm xúc đáng thương của các người mà thôi, ta vốn dĩ không thèm nhìn đến.

- Đoạn Nhẫn, anh nói hay lắm, kế hoạch lần này bộ tổng tư lệnh rất hài

lòng.

Jodie khen ngợi.

Karosi cười thâm hiểm nói:

- Bà già này xem ra sống không được bao lâu nữa, Đoạn Nhân, anh chọn thời cơ cho hấp thụ ánh sáng vô cùng xuất sắc.

Đoạn Nhân nhìn bọn họ cười ngai ngùng:

- Cảm ơn, nhưng để có thể đủ cho tổng bộ tin tưởng và giao nhiệm vụ, điều đó quan trọng hơn hết thảy.

Nói xong, Đoạn Nhân xé kí hiệu cờ đỏ và Long tổ trên ngực, vút xuống đất, và dùng găm lên ngực mình kí hiệu một ngôi sao.

Hành động này, trực tiếp khiến cho tất cả người Viêm Hoàng Thiết Lữ đều tức giận đến mức sôi máu!

- Tôi nhất định phải tự tay giết gã!

Thiên Long thu chặt hai tay, tóc dựng cả lên, hai mắt như mãnh hổ, nhìn chăm chăm vào Đoạn Nhân:

- Lão Long ta tuy rằng ngông cuồng, nhưng chưa bao giờ làm trái phép tắc đoàn thể, chưa bao giờ vi phạm chỉ thị của tổ chức, bởi vì ta còn biết đạo lý tận trung báo quốc, hạng cận bã như ngươi, xách dép cho ta cũng không xứng!

- Thiên Long, đừng kích động, Vân Miểu sư thái trọng thương, tiểu đạo cô Tuệ Lâm vút kiếm, chỉ dựa vào anh, tôi và Cuồng Phong, cho dù Hải Khiếu và Diệp Tử hợp lực có thể chống lại một người, chúng ta cũng không thể thắng!

Đại Cước trầm giọng nói.

- Sao! Dạ Lang đâu!?

Thiên Long gào lên.

Đoạn Nhân cười ha hả nói:

- Dạ Lang? Các ngươi bây giờ vẫn chưa hiểu sao? Ta sắp đặt cho Dạ Lang đến vách núi đợi lệnh bắn tia, chính là muốn khiến gã không thể tham gia vào đây, các ngươi cũng thiếu đi một trợ thủ. Dạ Lang đúng là tay tập kích phục tùng mệnh lệnh tuyệt đối, nếu không hạ lệnh cho gã, gã dù nhìn thấy Cuộn Long viện bị thiêu cháy, cũng sẽ không rời khỏi vị trí bắn tia.

Tin tức này, chắc chắn đem đến cho tình hình ở đây đã khổ còn gặp nạn!

Đúng lúc này, bề trên Đan Tầng vẫn không động thủ bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt già nua lóe lên nhìn đảo qua mấy người Viêm Hoàng Thiết Lữ, nói:

- Được rồi, đại cục đã định, các vị thí chủ, không cần dựa vào nơi hiểm yếu ngoan cố chống đối, lão nạp sẽ đưa các vị đến Tây Thiên cực lạc, gặp mặt Phật tổ.

- Hừ! Tên giặc hòa thượng ngươi, còn xứng đặt quan hệ với Phật Như Lai sao!?

Thiên Long tức giận nói.

Bề trên Đan Tăng hai tay chấp trước ngực:

- Thiên Long thí chủ, những gì lão nạp làm lần này, là vì sự hưng thịnh Phật môn, Thiên Long thí chủ còn cố can thiệp, phá sự nghiệp siêu độ chúng sinh to lớn của Phật tôi, lão nạp cũng đành vung đao Phật. Địa Tạng Vương Bồ Tát, thân ở nơi địa ngục ác quỷ, Đan Tăng tôi không bằng Địa Tạng Vương Bồ Tát, nhưng sinh thời tất nhiên Phật hiệu Mật tông, hải ngoại tuyên dương. Nếu có kẻ cố tình quấy rối, lão nạp sẽ không nhân từ nương tay.

- Đều là đồ chó má!

Thiên Long không thể nhịn được nữa, chân vừa bước trên nền gạch xanh, nền đã lồm xướng một miếng lớn, long chảo thủ như một kim mang, nhằm Đan Tăng đánh tới!

Đan Tăng nhìn già nua, nhưng thân thể vô cùng linh hoạt, nghiêng người qua, nhưng đồng thời ra thế giống hệt long chảo thủ, và vừa lúc đụng phải long chảo thủ của Thiên Long!

- Đạt Ma sư tổ truyền lại, cũng không phải độc nhất Thiếu Lâm có, đều là ngàn năm kế thừa, đã là võ học không thể hoàn mỹ, Tây Vực chảo thủ của ta, chưa hẳn là không địch lại được long chảo thủ Thiếu Lâm của thí chủ!

Bề trên Đan Tăng vừa dứt lời, thì cùng Thiên Long liên tục so đấu hơn mười chiêu, nội công Mật Tông hơn mười năm, dù Thiên Long có nội lực Tủy Tủy Kinh mạnh mẽ cũng không thể lay động, long chảo thủ của Đan Tăng đầy sinh lực, cứng rắn đánh Thiên Long rút lui!

Thiên Long lui lại mấy bước, bỗng cảm thấy vô cùng bức bối, ngay sau đó còn có cảm giác buồn nôn, làm anh bắt đầu nôn.

Lạnh cả người, tâm tĩnh lại, Thiên Long giọng thất thanh:

- Tên hòa thượng giặc! Người hạ độc!?

Khi Thiên Long nói xong, Đại Cước và Cuồng Phong trong Long tổ cũng cùng lúc cảm thấy triệu chứng buồn nôn choáng váng, bọn họ hoảng hốt, cuối cùng cũng nhận ra thực sự là bị trúng độc!

Bề trên Đan Tăng và nhị pháp vương Đại Thiện, Đại Từ đều chấp tay trước ngực niệm Phật:

- A di đà Phật, các vị thí chủ đều có nội công cao thâm, Khô Diệp Hương Đà La Tây Vực này, rất thích hợp những người võ nghệ cao cường như vậy. Nếu không có đám người thí chủ liên tục vận chân khí trong thời gian ngắn, thì độc tố của trầm hương, chắc chắn sẽ không phát huy tác dụng nhanh như vậy đâu.

Theo như giải thích của bề trên Đan Tăng, mọi người mới lấy lại tinh thần, vạt áo trầm hương buông thả kia không ngờ từ khi vào cửa, đã là một cái bẫy!

Đại Cước hung dữ nhìn thẳng vào Đoạn Nhẫn đang bình yên vô sự:

- Đoạn Nhẫn, đây cũng là thủ đoạn của người sao!

- Đúng vậy, tôi đã uống thuốc giải trước rồi, cho nên sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đoạn Nhãn đắc ý cười nói:

- Trầm hương này tuy rằng độc tính không mạnh, nhưng thắng ở chỗ đối phương không phát hiện được, đơn giản hiệu quả, ta cũng không cần hạ độc chết các người, chỉ cần các người không thể vận chân khí nữa, thế thì các người với đội đặc chủng bình thường, cũng không khác nhau mấy.

Trong khoảnh khắc, chỉ còn lại ba lính chiến đấu Thiên Long, Cuồng Phong và Đại Cước, cũng trong tình trạng khoanh tay chịu chết.

Diệp Tử và Hải Khiếu cầm súng trong tay, nhưng cũng biết, trong bọn địch ở đây bất kì kẻ nào qua, thì bọn họ cũng không phải là đối thủ, tình thế hiện giờ, hy vọng duy nhất chính là vị ngồi hút thuốc ngắm phong cảnh ở cửa kia...

Tuệ Lâm ôm chặt Vân Miêu sư thái, khóc nức nở không biết như thế nào là phải, thấy Diệp Tử và Hải Khiếu sắc mặt lo lắng nhìn ra phía cửa, mới nhận ra còn có một tên vẻ ngoài vô cùng phi thường vẫn chưa lên tiếng.

- Này! Đồ hèn nhát! Anh có phải là đàn ông không hả! Là muốn anh đến xem kịch sao!?

Tuệ Lâm ngoác miệng la lớn.

Diệp Tử và Hải Khiếu nghe thấy Tuệ Lâm không chút kiêng nể nói ra được suy nghĩ của bọn họ, vẻ mặt đau khổ.

Bọn họ thực ra đã sớm muốn Dương Thần lên hỗ trợ, đừng ngồi yên bất động mãi xem kịch, nhưng bọn họ lại sĩ diện, sợ mất mặt.

Sự phản bội của Đoạn Nhãn, bọn họ đã rõ, tất cả kế hoạch, hoặc Đoạn Nhãn là chủ mưu, mà lừa gạt sự tín nhiệm của Dương Thần, làm hại người thân của Dương Thần để uy hiếp, buộc anh ta đến giúp bọn họ, tất cả mọi thứ, bọn họ đều trở thành đồng lõa của Đoạn Nhãn, dù không biết vì sao Đoạn Nhãn làm như vậy, nhưng chắc chắn không phải để đối phó với Blue Storm, thậm chí Dương Thần không giết bọn họ, thì bọn họ đã thấy quá may mắn rồi!

Bọn họ không phải kẻ máu lạnh vô tình, nên đều cảm thấy có lỗi với Dương Thần.

Lúc này, cho dù Dương Thần một mình rời đi, buông tay mặc kệ, bọn họ cũng không thể nói gì hơn, thậm chí còn hy vọng Dương Thần đừng xảy ra chuyện——chỉ trách đã làm tin Đoạn Nhãn, rơi vào cạm bẫy.

Dương Thần vừa hút được nửa điếu thuốc, nghe tiếng Tuệ Lâm khóc gọi, vỗ vỗ miệng, ném đầu mẩu thuốc lá xuống đất, giẫm chân lên, từ từ đứng dậy.

Đoạn Nhãn cười khẩy:

- Minh Vương, tôi khuyên anh có lẽ không nên lộn xộn, hôm nay kéo anh đến đây, tất nhiên tôi có cân nhắc khác, nếu anh muốn vợ và mẹ thay đổi

trạng thái người thực vật, đợi tôi giết hết bọn ngu xuẩn này xong, lại nói chuyện với anh nhé.

Dương Thần không thèm để ý đến gã, tự nhiên rút điện thoại ra, xem xét, không có sóng, bèn nói về phía Andy:

- Tín hiệu ở đây chắc đã bị các người cắt rồi, mở lại đi, 1 phút là được rồi, ta gọi một cuộc điện thoại, tuyệt đối không phải là báo cảnh sát!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 208

Ta Không Phải Là Người

Dương Thần nói một câu không liên quan gì” tôi gọi cuộc điện thoại” khiến mọi người choáng váng.

Hắn muốn làm gì? Đừng nói đến báo cảnh sát, liên lạc quân đội cũng vô dụng! Ở đây chỉ cần đi một phút đã có thể ra ngoài biên giới rồi, lúc này, bất cứ tin tức cứu viện nào gọi đi đều cũng là nước xa không cứu được lửa gần!

- Hắn chính là Minh Vương?

Jodie hỏi Đoạn Nhẫn, mắt nhìn Dương Thần từ trên xuống dưới, có chút ngờ ngợ.

Đoạn Nhẫn gật đầu, nói:

- Tôi đã xác nhận, hắn đích thật là Minh Vương, tuy nhiên sau khi trở lại Hoa Hạ, tên Dương Thần.

- Một trong mười hai chủ thần Olympus, làm sao lại có bộ dáng này, căn bản nhìn không có chút gì đặc biệt.

Andy có chút không tin nói.

- Nay, nay, để cho các người phóng chút sóng điện, tán gẫu cái gì đó.

Dương Thần bĩu môi, có chút sốt ruột.

Trong mắt Đoạn Nhẫn lóe lên tia sáng:

- Minh Vương, tốt nhất anh nên ăn nói giọng điệu tôn trọng một chút, trừ phi anh muốn người phụ nữ của mình biến thành người thực vật!

Dương Thần thản nhiên cười:

- Mọi thứ chờ ta gọi xong cuộc điện thoại này rồi hãy nói.

- Được, nếu anh đã muốn gọi điện thoại như vậy, thì cho anh gọi.

Bachael thoải mái nhấc tay áo lên, trên cái đồng hồ đầy các nút bấm phức tạp, Bachael sau khi ấn vài nút nói:

- Tôi đã hủy bỏ sóng điện từ khắp nhiều khu vực này, anh có thể bắt đầu liên lạc, tùy anh gọi, tôi rất ngạc nhiên anh có thể thay đổi được cái gì.

- Cảm ơn nhiều!

Dương Thần thản nhiên bấm một dãy số, ấn tiếp “Loa ngoài”

Điện thoại reo lên một tiếng, lập tức có người nghe.

- Dương Thần! Là anh sao? Anh ở đâu? Anh không sao chứ? Khi nào anh về!?

Từ điện thoại truyền ra giọng nữ vô cùng dễ nghe, nhưng cũng vô cùng lo lắng, hỏi dồn dập.

Âm thanh này vừa vang ra, trong tất cả mọi người ở đây, sắc mặt Đoạn Nhẫn và Diệp Tử lập tức biến sắc!

Đoạn Nhận về mặt hoảng hốt, đầy vẻ nghi ngờ, còn Diệp Tử lại kinh ngạc vui mừng, rung rung.

- Tiểu Thiện Thiện à, bây giờ anh ở cách chỗ em khá xa, nhưng anh nghĩ có thể giải quyết chuyện rất nhanh rồi, còn em, ăn ngoan, ngủ ngoan, chờ anh quay lại là tốt rồi.

Đầu dây bên kia, đúng là Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny lên tiếng xác nhận Dương Thần không sao, cô cũng yên lòng:

- Thế anh cẩn thận chút nhé, em ở chỗ mẹ đợi anh quay về, mẹ em cũng rất sốt ruột, em phải đi nói cho mẹ biết tin anh không sao đây.

- Ha ha, để mẹ vợ yên tâm, khi anh về sẽ đem thịt bò Tây Tạng cho mẹ!

Dương Thần cười nói như xung quanh không có ai vậy.

- Đáng ghét, không đáng hoàng gì cả, em cúp máy đây, anh về sớm nhé!

Nói xong, Mạc Thiện Ny tắt điện thoại.

Xác nhận đầu dây bên kia chính là Mạc Thiện Ny, Đoạn Nhận tái mặt, lộ vẻ sâu thẳm ngơ ngác, rốt cuộc là chuyện gì:

- Người... Cô ta... Cô ta làm sao có thể tỉnh lại!?

Nhìn vẻ mặt này của Đoạn Nhận, Jodie và mấy tên Blue Storm hỏi:

- Đoạn Nhận, anh sao vậy, cô gái kia là ai?

Đoạn Nhận nhíu mày, ngoảnh lại nhìn bề trên Đan Tăng:

- Phật sống Đan Tăng, có phải ông đưa nhầm thuốc rồi không!?

- Tuyệt đối không có khả năng đó.

Bề trên Đan Tăng có chút khó hiểu:

- Nếu như vị nữ thí chú đó, chính là người uống thuốc độc, không có thuốc giải, mười ngày sau, chắc chắn thần trí khó phục hồi. Hơn nữa theo lão nạp biết, trên đời này gần như không ai có thể giải được.

Đám người Diệp Tử về mặt nghi hoặc, bọn họ biết, sở dĩ Dương Thần theo chân họ đến đây, nguyên nhân chính là Mạc Thiện Ny và mẹ cô ấy trúng độc, cần thuốc giải, nhưng hôm nay, không ngờ Mạc Thiện Ny bình yên vô sự, Dương Thần kia xuất hiện, lại diễn cái gì đây!?

- Có phải cảm thấy, tất cả không giống như người nghĩ?

Dương Thần bỏ điện thoại vào túi, cười nhạt nhìn Đoạn Nhận:

- Giờ người thấy, ta có cần giữ tôn trọng với các người nữa không?

Đoạn Nhận nuốt khan một cái, bình tĩnh lại, nhận thấy bên mình chiếm ưu thế số lượng tuyệt đối, bên phía Dương Thần có thể nói chỉ mình Dương Thần, cũng không quá e ngại:

- Minh Vương, cho dù người phụ nữ của người không sao, thì hôm nay người cũng đừng hòng thoát khỏi tay tám người chúng ta.

- Đoạn Nhận, anh lợi dụng điểm yếu để uy hiếp hấn sao?

Jodie lò mò hiểu ra, hỏi.

Đoạn Nhận gật đầu:

- Nhưng điểm yếu cũng không có gì, bây giờ đại cuộc đã định, một mình hắn cũng không thay đổi được gì.

- Anh nói rất đúng, chúng ta vốn định tuyên chiến với hắn, bây giờ tám đầu một, không có gì không ổn.

Bachael nói.

Dương Thần không kìm nổi cười nói:

- Các người nói tới nói lui, đến bây giờ ta vẫn chưa rõ, tại sao lại kéo ta vào chuyện này.

- Người không cần giả bộ ngu ngốc, thực ra người hiểu hơn ai hết, chúng ta muốn cái gì.

Đoạn Nhân cười ranh mãnh nói.

- Thôi người cứ nói cho ta biết đi.

Dương Thần lắc đầu nói.

- Đá thần, chúng tao muốn đá thần!

Đoạn Nhân lớn giọng nói.

Nhắc tới “đá thần”, mấy người Blue Storm, thậm chí bề trên Đan Tăng ánh mắt đều lộ vẻ cuồng nhiệt, nhìn Dương Thần tràn đầy lòng tham lam.

Và mấy người bên Viêm Hoàng Thiết Lữ đều nhìn Dương vô cùng kinh ngạc, dường như bọn họ cũng biết một ít chuyện liên quan đến đá thần, nhưng cũng không biết, đá thần ở trong tay Dương Thần.

Dương Thần sờ sờ tóc mình buồn rầu nói:

- Làm sao các người lại giống y chang mấy tên Nhật Bản kia vậy, luôn cho rằng đá thần trong tay ta.

- Dù sau khi đá thần bị ZERO phá hủy mấy năm trước, thì không có tin tức gì, nhưng chỉ cần là người từng nghiên cứu qua chuyện này, đều không khó để xác nhận, đá thần trong tay người, cũng chỉ có người hiểu đá thần nhất, mới biết trông nom đá thần như thế nào.

Đoạn Nhân nói.

Karosi cười nham hiểm, nói:

- Đoạn Nhân, không ngờ ngoài tượng Phật kia, anh còn tính đem đá thần về nước Mỹ, xem ra trước khi hoàn toàn rời khỏi Hoa Hạ, anh muốn có chút công trạng.

- Đây chính là lòng trung thành của tôi với Blue Storm, cũng là thể hiện năng lực của mình.

Đoạn Nhân cười ngạo nghễ nói.

- Không thể phủ nhận, Đoạn Nhân, tôi càng ngày càng thích anh.

Jidoe cười khanh khách:

- Minh Vương, một chọi tám, người không có hy vọng chiến thắng đâu, ta khuyên người, hay là đem đá thần ra giao nộp, nếu không có trên người người, chúng ta có thể đến bất cứ đâu để giúp người đem về.

Dương Thần sờ sờ túi áo khoác, lấy ra một bình thuốc nhỏ, xoay người đi

đến trước mặt Diệp Tử nói:

- Cầm giúp ta, chút nữa ta muốn uống.

- Cái gì vậy?

- Không cần hỏi, giữ cho tốt là được, ta sợ chút nữa không cẩn thận làm hỏng.

Dương Thần đem chai thuốc đưa cho Diệp Tử đang ngơ ngác, xoay người đi đến trước mặt bệ trên Đan Tầng, Đoạn Nhân và người của Blue Storm, nói:

- Từ tối hôm qua, ta chỉ có một câu, vẫn chưa nói với Đoạn Nhân, bởi vì lúc đó ta còn nhiều chuyện chưa hiểu, cho nên vẫn còn giữ, bây giờ có thể nói cho người rồi.

Đoạn Nhân không biết cái gì, lạnh sống lưng, nhìn chằm chằm Dương Thần, nghi ngờ hỏi:

- Nói gì?

- Ta, ghét nhất, bị người ta uy hiếp...

Vừa dứt lời, hình thể Dương Thần liền giống như một luồng điện, mang theo tàn ảnh, rời khỏi chỗ đứng, xông về phía Đoạn Nhân!

Đoạn Nhân sớm đã có đề phòng, nhưng vẫn bị lo sợ đến mức không nhìn thấy tốc độ quỷ tích, cố gắng nhìn rõ, là có một bàn tay đang đến muốn chế trụ cổ họng mình!

- Đừng coi thường!

Đoạn Nhân hai tay chống đỡ, ý đồ ngăn cản pha tấn công này của Dương Thần, lại không nghĩ, vừa mới giờ tay lên vừa chạm vào tay Dương Thần, xương cánh tay liền như vỏ trứng gà vậy, yếu ớt chạm một cái đã vỡ!

- Á!!!

Đoạn Nhân ngửa mặt lên trời kêu thảm thiết, hai cánh tay gần như bị đánh gãy mười mươi, mà bàn tay Dương Thần, ngay sau đó không chế ngay cổ họng Đoạn Nhân!

Thấy cảnh tượng này tất cả mọi người đều kinh sợ, đều chưa thể có phản ứng kịp thời lại, bốn người Blue Storm nghĩ đến đầu tiên, không phải tiến lên trợ giúp Đoạn Nhân, mà là theo bản năng thụt lùi ba bước, nhìn Dương Thần lo lắng.

Dương Thần một tay nhấc Đoạn Nhân lên, Đoạn Nhân không thể nào thở được, mặt đỏ bừng lên, hai cánh tay bị bẻ gãy khiến gã vô cùng đau đớn, muốn mê man chết đi, cũng bị cơn đau đánh thức!

- Ta nói cho người một bí mật.

Dương Thần một tay xách Đoạn Nhân, cúi đầu, cười khẩy nói:

- Từ khi người hạ độc uy hiếp ta, ta đã nghi ngờ có phải người tự có kế hoạch khác, bởi vì nếu là lãnh đạo Viêm Hoàng Thiết Lữ, bọn họ tuyệt đối rất rõ ràng, ta ghét nhất bị uy hiếp, đó có thể nói là vấy ngược của ta. Hơn nữa bọn họ cũng không thể, giống như người, chắc hẳn không nghĩ thực lực

của ta như thế.

Ta lúc đó cố tình chịu sự uy hiếp của người, chỉ là muốn xác nhận, đây có phải là kế hoạch của cá nhân người, và không phải Viêm Hoàng Thiết Lữ muốn tuyên chiến với ta. Sau đó, ta lại tự dò hỏi tổ viên khác, phát hiện liên lạc với tổng bộ là một mình người làm, tất cả tình báo, thì người Blue Storm vừa đến, người lại một mình khẳng định nói ra như thế. Đến điều tra cũng không thể điều tra cái gì, người từ đâu nhận được tình báo!? Tất cả đều là lừa dối, kế hoạch quan trọng như vậy, làm sao có thể một mình người bố trí. Bây giờ xem ra, ta đoán đúng rồi, lãnh đạo Viêm Hoàng Thiết Lữ không có ngốc đến thế, dùng thủ đoạn này đối phó với ta. Giúp Viêm Hoàng Thiết Lữ diệt con sâu hại, ta còn vui được cống hiến sức lực...

Vừa nói, Dương Thần bắt đầu xiết mạnh tay, cổ họng Đoạn Nhẫn phát ra tiếng bánh răng ma sát, hai tròng mắt lồi ra ngoài, khóe mắt nổi lên những đường gân máu.

- Ngoài nói cho người biết ta ghét bị uy hiếp, còn muốn nói với người, người phiền phức quá, ta sớm muốn giết người rồi.

- Rắc...

Một tiếng xương cổ họng gãy vang lên giòn tan, hoàn toàn cắt đứt hơi thở.

Từ đầu đến cuối, bao gồm bề trên Đan Tăng và nhị Pháp Vương, mấy người Blue Storm, đều không ai dám tiến lên quấy rầy Dương Thần.

Dương Thần lúc này, mặt mỉm cười, như không có chuyện gì xảy ra, nhưng một hình tượng chiếu rọi trong mắt bọn họ, lại làm chân họ không thể nhúc nhích nổi.

Tuệ Lâm đang dìu Vân Miêu sư thái nhìn thấy cảnh tượng này, không chịu nổi nhắm mắt lại, nhưng sau đó lại len lén hé mắt nhìn, thấy Dương Thần tiện tay ném thi thể Đoạn Nhẫn ra ngoài đại điện, tư thế đó, vừa vặn nằm rạp ngay trước Hỏa Pháo đang trọng thương.

Mấy người bên Viêm Hoàng Thiết Lữ, mặt lộ vẻ vui mừng, đám người Thiên Long càng thở ra hơi hung hăng, cái chết của Đoạn Nhẫn, khiến bọn họ dễ chịu rất nhiều, nhìn về phía Dương Thần ánh mắt có vài phần kính trọng.

Người đàn ông này không ngờ từ đầu đến cuối lại suy xét được nhiều chuyện như vậy, hơn nữa còn giấu diếm không để lộ dấu vết, so với tất cả kế hoạch tỉ mỉ mà Đoạn Nhẫn bày ra hẳn còn kinh khủng hơn nhiều.

Dương Thần ngoảnh lại nhìn mấy người cười cười:

- Không cần nhìn ta bằng ánh mắt đó, người trong cuộc thường hay mê muội, bị gạt cũng là chuyện thường. Mà tôi là người thù khá dai, các người tuy rằng không biết vô tình tiếp tay cho Đoạn Nhẫn, nhưng ta vẫn phải để các người chịu chút đau khổ, trong lòng mới thoải mái được, các người xem, Vân Miêu sư thái luôn đối phó với ta, bị thương nặng nhất, ha ha, nhưng yên

tâm, các người sẽ không chết đâu, đáng chết chỉ có Đoạn Nhân mà thôi.

Mấy người Thiên Long cười gượng liên tục, chẳng trách hấn cứ ngồi ở cửa xem kịch suốt, đúng là cố tình để mấy người bị thương.

- Được rồi, đến các người rồi.

Dương Thần quay đầu lại, nhìn về bề trên Đan Tăng, cười ranh mãnh nói:

- Hòa thượng, đem tượng Phật giao ra đây, sau đó ngoan ngoãn đi tù, ngày ngày đờ trên cao nguyên cũng thú vị, muốn ni cô không có ni cô, muốn đạo cô không có đạo cô, cho ông chọn nhà tù trên cao nguyên, có lẽ còn có thể tích phúc một chút, bây giờ giả mạo ni cô quá nhiều rồi.

- Đan Tăng đừng giao tượng Phật ra, hấn chỉ có một mình, chúng ta có bảy người, cho dù Đoạn Nhân lỡ tay bị giết, thực lực của hấn sao có thể so với liên kết của chúng ta, không phải sợ hấn, đây là cơ hội tốt nhất để lấy đá thần, chúng ta không thể bỏ qua.

Karosi hét lớn.

Đan Tăng nhíu mày trắng, chấp tay nói:

- Minh Vương thí chủ, một người khó có thể thay đổi cục diện, xin đừng khiến lão nạp, bất đắc dĩ, liên kết cùng bọn họ lãnh giáo thí chủ.

Vẻ mặt tươi cười của Dương Thần dần chuyển sang lạnh lùng, trong mắt trở nên u ám, thanh âm có chút trống rỗng, thờ dài xa xôi:

- Các người hình như chưa hiểu, một người, tất nhiên không thay đổi được cục diện hiện tại...Nhưng...Ta không phải là người...

- Ta, là thần!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 209

Kim Cương Bất Hoại Thần Công

Dương Thần vừa hạ giọng xuống, quanh thân người dường như hình thành một luồng khí tụ, trên nền gạch xanh đại điện, bụi đất bay lên.

Hai con người màu hổ phách dần dần biến thành màu đỏ tươi, khoe miệng Dương Thần hơi hé mở mà không mất đi độ cong, ánh mắt kì dị đảo qua bảy người còn lại.

Thở một hơi tràn ngập đại điện làm cho người ta tim đập run sợ, tất cả mọi người đều run rẩy, dường như người đàn ông trong đại điện này, thành một cái hang đen ngòm không đáy, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng lấy linh hồn của mỗi người! Ăn một cách sạch sẽ!

Bốn người Blue Storm và ba người bề trên Đan Tăng dựa sát vào nhau, chuẩn bị nghênh đón Dương Thần chột bùng lên.

- Anh Dương, anh ta...

Diệp Tử có chút không nhận ra Dương Thần, bởi vì Dương Thần lúc này, hơi thở đã hoàn toàn khác biệt, như biến thành một người khác.

Hải Khiếu một tay ngăn Diệp Tử lại phía sau, liên tục lùi về sau mấy bước:

- Diệp Tử, đừng tới gần, hắn rất nguy hiểm.

Đám người Thiên Long có chút thấp thỏm rút lui tới cửa đại điện, nhìn màn sương khói bao quanh Dương Thần, bọn họ nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ sợ hãi.

- Sao tôi cảm thấy, cái mà hắn sử dụng là một loại nội công tâm pháp?

Thiên Long do dự nhỏ giọng hỏi.

- Quá kinh khủng, không tiết chút chân khí ra ngoài, nhưng uy lực như vậy, chẳng lẽ là Tiên Thiên cảnh giới?

Đại Cước mở to mắt.

- Tiên Thiên!? Không thể nào! Sau khi thất tuyệt đạo nhân Võ Đang cỡi hạc bay về trời mười sáu năm trước, Hoa Hạ chúng ta đã không có cao thủ Tiên Thiên cảnh giới, chẳng lẽ hôm nay chúng ta gặp được một người!

Cuồng Phong cảm thấy không thể tin nổi.

Tuệ Lâm dịu Vân Miếu sư thái lau khô hai mắt ướt, lẩm bẩm nói:

- Tôi cảm thấy, có một vị rất quen thuộc...

- Quen thuộc?

Mấy người Thiên Long cũng không cho rằng Tuệ Lâm là trẻ nít nói lung tung, cẩn thận hỏi:

- Chính xác, hình như cùng với kiếm thuật Thục Sơn Vân Miếu sư thái,

và tiểu sư phụ Tuệ Lâm dùng, có chút giống nhau.

- Nhưng chiêu thức của hắn hung dữ hơn nhiều so với Thục Sơn kiếm khí, hơn nữa cho dù là Vân Miêu sư thái hay mấy đại cao tăng Thiếu Lâm thì nội lực cũng không thể thâm hậu như anh ta.

Thiên Long vẻ trầm mặc, tung hoành ngang dọc như gã, giờ phút này mới cảm nhận được sự chênh lệch so với Dương Thần.

Hải Khiếu bình tĩnh nhất:

- Bất luận hắn mạnh bao nhiêu, trước mắt xem ra, là bạn không phải là thù.

Không giống đám người Viêm Hoàng Thiết Lữ, bảy người bề trên Đan Tăng sắc mặt đều khó coi, nhưng vấn đề của bọn họ càng ác liệt, bởi vì bọn họ phát hiện, chưa một ai dám ra mặt xông lên.

- A di đà Phật.

Những nếp nhăn tiêu tụy trên mặt bề trên Đan Tăng dường như sâu hơn rất nhiều:

- Cả đời lão nạp, chưa bao giờ gặp qua sát khí hung bạo như thế, nồng như mực, lạnh như băng, trán mũi Địa ngục, thế giới Tu La, cũng không như thế!

- Đan Tăng, đừng nói những lời chúng tôi nghe không hiểu, muốn lên thì nhanh đi!

Bachael chửi ầm lên.

Đại Thiện pháp vương tức giận nói:

- Các người vì sao không ra tay trước? Bề trên là Linh Thông chuyển thế, là Phật sống kim thân đương thời, làm sao có thể đem thân vào nguy hiểm!?

- Hòa thượng! Người muốn cãi lộn với chúng ta sao!?

Karosi hét lớn.

Không đợi hai bên nhiều lời đôi co, Dương Thần nhìn bọn họ hồi lâu đã không thể kiên nhẫn thêm, thở một hơi:

- Nếu các người không ra tay, thì ta đến đây, giải quyết từng người một, dù chậm một chút, nhưng cũng không phải không được.

- Minh Vương, bớt làm hiệu quả đặc biệt của điện ảnh ở đó đi, chúng ta còn am hiểu cái này hơn người nhiều!!

Cuối cùng chịu không nổi áp lực Andy quyết định bắt đầu ra tay, một tay mở rộng, một tay rút mã tấu sắc bén ra, cự ly tác chiến ngắn, đặc công đứng đầu đều quen bỏ vũ khí nóng, thay vào đó dùng trực tiếp vũ khí lạnh.

Mật độ không khí quanh Dương Thần chợt giảm xuống, áp lực vô hình từ bốn phương tám hướng tràn đến, quần áo trên người Dương Thần cũng bị đè chặt khác thường.

Thấy Dương Thần không nhúc nhích, Andy dùng siêu năng lực của gã lúc đè chặt được rồi, không thể cử động, thì nhẹ răng cười độc ác xông nhanh lên trước, vung mã tấu định đâm thẳng vào cổ Dương Thần!

Từ khoe miệng Dương Thần hiện lên một nụ cười khê:

- Ngu xuẩn!

Một bàn tay to nhanh chóng nhắm về mã tấu thép tinh luyện nắm lại, mã tấu và lòng bàn tay vừa chạm nhanh thì những tiếng “Keng keng keng” của kim loại gây vang lên, bị bẻ gãy đến tận chuôi!

- Hắn chính là địa ngục sao!!

Andy sợ hãi la thất thanh một tiếng, tay cầm đao của gã tất nhiên bị Dương Thần bắt lấy!

- Là nhân gian, nhưng, người đi xuống địa ngục sớm một chút!

Dương Thần thản nhiên nói một câu, chỉ chụp lấy tay Andy, theo cánh tay Andy, một đường hướng về phía trước, giống như con dao nhỏ nóng, xuyên qua một miếng mỡ bò...

Mỡ bò đó, chính là ngực của Andy!

Tuệ Lâm và Diệp Tử đứng cách đó không xa nhắm mắt quay đầu đi chỗ khác trước tiên, bọn họ khó có thể nhìn cảnh tượng đầm máu!

Tay kia Dương Thần, không ngờ đơn giản giống như đâm qua một trang giấy bình thường, xuyên thấu cơ thể Andy!

Andy hoàn toàn không có phản ứng lại, tay của Dương Thần trực tiếp đã xuyên thấu lưng hắn ta, lộ ra một mớ hỗn độn áo da máu thịt, nội tạng nóng hổi, gã không dám tin nhìn xuống, rồi sau đó, há to miệng, kêu không thành tiếng, rồi tắt thở...

Khi Andy ngã xuống, Dương Thần từ người gã cũng rút tay ra, tiện tay ném nội tạng gã đến dưới tượng Phật.

Dưới tượng Phật trang nghiêm, màu máu đỏ thẫm có vẻ chói mắt vô cùng.

- Người Blue Storm các người, điểm ngu xuẩn nhất, chính là luôn nghĩ mượn sức mạnh đặc biệt của tổ chức khác, không ngừng bắt chước và thay đổi, đám người dị năng và dị đoan châu Âu kia, các người muốn bắt chước, Cao Thiên Nguyên Nhật Bản, võ thuật cổ Hoa Hạ, các người cũng muốn bắt chước. Nhưng các người có kỹ thuật biến đổi gen, thì cũng là như cái bật lửa giả mạo, dùng vài lần, thì hỏng rồi. Nếu các người tuân thủ nghiêm ngặt bốn phạm, chỉ dùng thủ đoạn công nghệ cao, có thể còn mạnh một chút, đây là lời khuyên cho các người, đương nhiên, ta biết các người sẽ không nghe ta...

Dương Thần nhếch miệng cười, nhẹ nhàng rảy tay phải, máu loãng không ngừng rơi.

Trong nháy mắt, lại thêm một người ngã xuống, thậm chí đến Dương Thần làm như thế nào, tất cả mọi người ở đây đều không cách nào hiểu được.

Ba người Jodie, Bachael và Karosi nhìn nhau mấy lần, bọn họ cũng đều nhận thức được kẻ thù mạnh hơn những gì họ dự liệu, đặc biệt là Bachael, khả năng của gã và Andy gần như giống nhau, trong chớp mắt Andy mất

mạng, khiến gã cảm thấy vô cùng tuyệt vọng!

Bề trên Đan Tăng tụng một câu Phật hiệu:

- Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục! Đại Thiện, Đại Từ nhị vị sư đệ, cùng ta, liệu chết một phen!

- Ha ha, lão hòa thượng, người biết Blue Storm không đáng tin cậy, cuối cùng muốn ra tay liệu mạng sao?

Dương Thần cười nói.

Bề trên Đan Tăng im lặng vận tư thế Long trảo thủ, nhị pháp vương Đại Thiện, Đại Từ cũng đều vận đủ nội kinh, ba người hợp thành chữ Phẩm, thế tấn công vây kín tiến lên!

Dương Thần vẫn không nhúc nhích, đứng yên tại chỗ, nhắm mắt lại, im lặng chờ ba người tiến lên đánh vào người hắn!

- Này! Nhóc ngông cuồng! Xem Kim Cương Long Trảo của lão nạp!

Bề trên Đan Tăng giận quát lên một tiếng, long trảo thủ quay ngược lại nhanh rơi thẳng xuống, cứng như sừng rồng, chụp vào đỉnh đầu Dương Thần!

Nhị pháp vương Đại Thiện, Đại Từ cũng thi triển bản lĩnh xuất chúng, một người tám cánh tay La Hán tấn công vào ngực Dương Thần, một quyền đi xuống, liên tục đường bát kinh, một người Phục ma quét chân phong, đá thẳng vào điểm yếu sau thắt lưng của Dương Thần!

- Cẩn thận!

- Anh Dương tránh mau!

Mọi người ở cửa nhìn thấy Dương Thần hoàn toàn không có ý định né tránh, mà thế tấn công ba người đối phương đều là mười thành nội công sát chiêu, không chịu nổi, la to lên.

Ba tiếng trầm đục cùng lúc từ người Dương Thần nổ ra, giống như pháo nổ nổ ran vậy!

Bề trên Đan Tăng nhìn thấy long trảo thủ của mình chế trụ đỉnh đầu Dương Thần, thoát đầu mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng ngay lập tức, trên mặt liền hiện lên vẻ sợ hãi bi thảm!

- Không...Không... Không thể nào!

Hai người Đại Thiện, Đại Từ cũng hoảng sợ lùi một bước, chỗ bọn họ tấn công, không ngờ không hề bị tổn hại gì cả!

Nếu là người bình thường bị công kích như thế, nếu không phải đánh gãy cơ thể cũng bị lồm vào một miếng!

- Không thể nào cái gì?

Dương Thần lắc lắc cái cổ, cười quái dị hỏi.

Bề trên Đan Tăng lão đảo lùi ba bước, dựa vào Đại Từ, Đại Thiện đỡ mới không bị ngã, trên gương mặt khô gầy tủa đầy mồ hôi:

- Người...Người có thể chế ngự được Kim Cương Bất Hoại thần công đã thất truyền ngàn năm!? Không... Không đúng, Kim Cương Bất Hoại thần

công, nhất thiết phải là đồng nam (trai còn zin, hí hí), mà người, từ lâu không phải thân nguyên dương, làm sao có thể...

- Lão hòa thượng, đã nói lão không đứng đắn rồi, nguyên dương thân thể cái gì, ta còn là đồng nam mà...

Dương Thần cười uể oải, chậm rãi tiến gần bề trên Đan Tăng.

Bề trên Đan Tăng hiệp sức cùng nhị pháp vương Đại Từ, Đại Thiện, lúc này hoàn toàn không biết nên làm như thế nào là tốt, bọn họ đã dùng mười phần công lực tấn công, đánh vào thân thể người ta, như gãi ngứa, có khác gì lấy trứng chọi đá!?

Đám người Thiên Long ở cửa cũng đều trợn mắt há mồm lặng người, tình hình trước mắt đã vượt qua hiểu biết võ học của bọn họ!

- Chẳng lẽ thật sự là Kim Cương Bất Hoại thần công?

Cuồng Phong thì thảo hời.

Thiên Long lắc đầu:

- Không thể nào, cho dù là Kim Cương Bất Hoại thần công, theo lý thuyết cũng không thể hấp thụ mười phần công lực long trao thủ cứng như vậy, có thể không bị thương dù chỉ một sợi tóc!

Ba người Đan Tăng khi rút lui sắc mặt đã tái xám, nếu không phải thu lại chút chân khí cuối cùng, có khi cũng sồn ra quần rồi, toàn thân Dương Thần phát ra sát khí, không ngừng tra tấn trong lòng bọn họ, còn khó chịu hơn là giết bọn họ đi!

- Pằng pằng pằng!!!

Đột nhiên, ba tiếng súng dữ dội liên tiếp vang lên, bề trên Đan Tăng và nhị pháp vương Đại Thiện, Đại Từ đang rút lui, mở to mắt ngơ ngàng, cơ thể mềm nhũn ngã xuống đất, ngay trên trán của ba người, đều bị viên đạn xuyên thủng, ứa máu...

Phía sau bọn họ, cô gái tóc vàng Jodie vừa mới nổ súng, hòng súng còn khói thuốc súng, sắc mặt âm u, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Biến cố này, lại khiến cho tình hình thay đổi, mọi người Viêm Hoàng Thiết Lữ nhìn nhau ngơ ngác, không hiểu Jodie đang nghĩ cái gì.

Dương Thần cũng có chút ngạc nhiên dừng chân lại, nhìn về phía ba người Jodie:

- Các người sẽ không ngại thơ cho rằng, giúp ta giết bọn họ trước, ta sẽ trả các người chứ.

- Tất nhiên không phải.

Jodie tiến tới một bước, phía sau gã Karosi và Bachael không dám lộn xộn:

- Minh Vương các hạ, chúng tôi đã mạo phạm đến điều cấm kỵ của thần, bây giờ, tôi chỉ muốn dùng hành động thực tế của mình, để đổi lấy sự khoan thứ của ngài, bỏ qua cho ba người chúng tôi.

Dương Thần cười ý nhị nói:

- Hành động? Vừa giết bọn họ sao?

- Còn có cái này.

Jodie nói, để ngăn nỗi sợ hãi trong lòng, hít một hơi sâu, thò tay rút ra một cái ví da cài ở thắt lưng, từ bên trong, lấy ra một ngón út đầu nhỏ, mượt mà trơn bóng, như một viên trân châu pha lê, phía trong còn bị rỗng, từ xa nhìn lại, giống như một bong bóng nước.

Nhìn thấy đồ vật này, những người ở đây đều không hiểu sao cả, chỉ mình Dương Thần, nụ cười tàn nhẫn trên gương mặt thoải mái từ từ biến mất, hiện lên vẻ nghiêm túc...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 210

Bùa Hộ Mệnh

Mọi người ở cửa nhìn thấy Dương Thần thần sắc đột nhiên trở nên kì quái, không hện mà cùng tỏ vẻ tò mò.

- Đó là thứ gì thế?

Cuồng Phong hỏi Hải Khiếu bên cạnh.

Hải Khiếu lắc đầu:

- Không biết, trước đến giờ chưa từng thấy.

- Giống như là bong bóng xà phòng, lẽ nào là cầu thủy tinh?

Diệp Tử phỏng đoán.

Lúc này, Dương Thần chợt giơ tay, từ tay Jodie lấy ra một quả cầu trong suốt, nắm trong tay, nhẹ nhàng ngắm nghía.

- Người biết Aphrodite?

Dương Thần hỏi giọng chậm rãi.

Trong đôi mắt tràn ngập sự lo lắng, bất an, sợ hãi và chờ đợi kia của Jodie, hiện lên niềm vui mừng khôn xiết tìm được đường thoát chết:

- Cái này... Cái này thật là bùa hộ mệnh của vị đại nhân đó sao!?

- Thế nào, người không biết nguồn gốc của đồ vật này sao?

Dương Thần nhíu mày.

- Không... Không, tôi... Tôi lúc trước vẫn chưa xác nhận, lúc đó tôi một lần trong một dịp tình cờ, giúp vị đại nhân đó, vị đại nhân đó rất thích tôi, cho nên nói tặng tôi đồ vật này làm kỉ niệm, nhưng tôi vẫn không dám tin vào tác dụng của nó.

Jodie nói ngữ điệu gấp gáp:

- Trên thực tế, thậm chí thân phận thực sự của vị đại nhân đó tôi cũng không dám xác định.

Dương Thần cười khẽ:

- Vận may của người không tệ, bùa hộ mệnh khí bột này, chính xác là của Aphrodite, tôi có thể cảm nhận được năng lực đặc biệt của cô ấy bám trên bề mặt.

Mọi người trong Viêm Hoàng Thiết Lũ vẫn chăm chú nghe hai người đối thoại, đều lộ vẻ ngỡ ngàng, chỉ có Diệp Tử hình như nghĩ đến cái gì, ngây người ngơ ngác.

- Aphrodite? Đó là ai?

Thiên Long khó hiểu nhất, nhìn quanh hỏi hai người bên cạnh.

Diệp Tử không chắc chắn nói nhỏ:

- Tôi nhớ, hình như một trong mười hai vị thần trên đỉnh núi Olympus,

đại diện cho nữ thần tình yêu và sắc đẹp Venus, tên Hy Lạp cổ chính là Aphrodite.

- Venus?

Mọi người càng không hiểu là chuyện gì, chỉ có Minh Vương là đủ khó để tin, người ngang hàng với Minh Vương lại là vị nào trên thế giới nữa?

Diệp Tử châm rãi gật đầu, nói:

- Đúng vậy, nếu nói thật sự là Venus, quả cầu tròn nhỏ kia có thể là đại diện một bong bóng trong nước, bởi vì trong truyền thuyết, Venus là ở trong đại dương, sinh ra từ bọt biển.

Mọi người đều cảm thấy rất khó tưởng tượng, nhưng tình hình trước mắt, lại có vẻ là sự thật!

Dương Thần thở dài:

- Cô đã cầm vật này ra, thế cũng nên biết, vật này có thể làm gì, chỉ có một chuyện, hơn nữa, sau khi bùa hộ mệnh này sử dụng một lần, sẽ bị đánh mất ý nghĩa.

- Tôi biết, trước kia tôi không tin tất cả, nhưng hôm nay nhìn thấy các hạ, mới hiểu tất cả điều đó đều là sự thật. Như vậy dựa theo “Minh ước chư thần”, bùa hộ mệnh của chủ thần có thể giúp người được bảo vệ thoát khỏi một lần trừng phạt của chủ thần khác, hoặc là được một lần chủ thần che chở.

Jodie khiêm tốn bước lui hai bước, cúi đầu:

- Chỉ cần Minh Vương các hạ có thể buông tha cho chúng tôi, chúng tôi lập tức sẽ rời khỏi Hoa Hạ.

Tuy chưa rõ “Minh ước chư thần” là cái gì, nhưng nghe đến có cứu giúp, trong mắt Karosi và Bachael lập tức lộ vẻ vui mừng.

- Các người?

Dương Thần ánh mắt lạnh lùng liếc qua Karosi và Bachael phía sau Jodie:

- Bùa hộ mệnh chỉ có thể bảo vệ một người, bọn họ, không có trong phạm vi bảo vệ.

Jodie cắn môi một cái, nói:

- Minh Vương các hạ, không thể châm chước một lần sao?

- Cô gái, chớ có khiêu chiến với điểm cuối của ta, ta cũng không tôn sùng sinh mạng, đại diện cho ta chính là cái chết.

Trong mắt Dương Thần lại hiện lên vài tia máu đỏ tươi, hơi thở lan toát lại nồng lên.

Phủ quyết bất thành linh khiến Karosi và Bachael như muốn sụp đổ, bọn họ đã không thể chế ngự nổi cảm xúc đang dâng lên, lời nói Dương Thần muốn lấy mạng của bọn họ như đinh đóng cột, trong đầu họ chỉ có duy nhất suy nghĩ đó chính là là —— trốn!

Thừa lúc đối phương chỉ có mình Dương Thần, toàn bộ người Viêm Hoàng Thiết Lữ không thể ngăn cản, bọn họ sẵn sàng vì một tỉ lệ sống sót vô

cùng nhỏ bé mà mất mạng!

Hầu như hai người phối hợp rất ăn ý, sau khi liếc qua nhau, Karosi nhấc chân, hai đường tia điện màu lam giống như vũ điệu rắn vàng điên cuồng bỏ nhào về phía Dương Thần!

Bachael một tay ấn cái nút trên đồng hồ, một tay mở ra phía trước, không khí xung quanh rung chuyển, mắt thường có thể nhìn thấy tốc độ, khiến người gã trở nên mờ nhạt!

- Đứng! Karosi! Đứng chạy trốn!

Jodie thấy hai người động thủ muốn chạy trốn, lại không kịp ngăn cản, chỉ có thể sợ hãi la to.

Nhưng đã quá muộn, khoảnh khắc tia lửa điện phóng tới trước người Dương Thần, Dương Thần đã một tay nâng lên, nhẹ nhàng đem mấy ngàn Volt điện cao thế đỡ xuống, theo sát sau, bay người lại phía Bachael và Karosi!

Hai người Karosi vốn muốn làm Dương Thần ngừng một chút, để bọn họ có cơ hội chạy trốn, cũng không nghĩ, Karosi toàn lực thi triển điện cao thế căn bản không có hiệu quả gì!

- Các người quá ngây thơ rồi.

Khi Dương Thần nói xong, người đã đến bên Bachael đang chạy trốn!

Bachael hoảng hốt mở to mắt, mật độ không khí quanh gã đã đặc lại hơn mấy ngàn lần so với bình thường, nhưng khi bàn tay Dương Thần đưa tới đầu gã, cơ bản không có chút trở ngại nào!

- Bốp!

Bachael không kịp né tránh, cả đầu đã bị Dương Thần chụp lấy, liền giống như dưa hấu bị đập mạnh, bể ra nhiều mảnh!

- A!!

Karosi phát hiện cái chết kinh khủng tới cùng của Bachael, hai chân chạy như tới giới hạn cao nhất, đảo mắt chạy tới cửa chính Cuộn Long viện!

Dương Thần cũng không đuổi theo, mà hướng về cách đó không xa, liếc mắt một cái...

- Âm!!

Một tiếng nổ trên không phát ra kịch liệt, Karosi đang chạy trốn nhanh liền té thẳng, lăn mấy vòng, nhìn đúng là không còn sống rồi!

Vừa mới có chút lo lắng Karosi chạy thoát, mọi người Viêm Hoàng Thiết Lũ lúc này mới giật mình, bên ngoài bọn họ còn có Dạ Lang - tay bắn tỉa ưu tú nhất, vẫn đang trong tình trạng đợi lệnh!

Nhìn lại ánh mắt Dương Thần, mọi người không biết dùng ngôn ngữ gì để biểu đạt——người đàn ông này, trong nháy mắt đã cảm nhận được, Dạ Lang ở nơi xa sẽ giết chết Karosi ư!?

Điều đó có nghĩa là, ngay cả tay tập kích bên ngoài, đối với hắn cũng như trong lòng bàn tay!?

Trên thực tế, nếu Karosi không phải điên cuồng quá mức, mất đi lí trí, gã cũng sẽ không dùng cách chạy trốn, khiến Dạ Lang thoải mái tính toán đường giết, chết thảm tại chỗ!

Dương Thần quay người lại, nhìn Jodie đang kinh ngạc đứng bất động, nói:

- Cô có thể đi rồi, dựa vào bản lĩnh của cô, nói thật, sẽ không bị bắn chết.

Jodie nhìn xung quanh, thì thê đồng bọn trong, ngoài đại điện, hộc mắt đỏ lên, cơ thể run nhẹ vì quá đau khổ.

Nhưng Jodie rất rõ ràng, nếu cô lựa chọn vì bọn họ mà báo thù, kết quả sẽ như thế.

Vô cùng may mắn dựa vào bùa hộ mệnh bảo vệ chính mình, Jodie đã không dừng khí để vì tổ chức vinh quang kia mà chết đi!

- Cảm ơn ngài, Minh Vương các hạ.

Jodie dường như nói câu cảm ơn từng chữ một, sau đó tạo ra vòng bảo vệ, thả người rời khỏi Cuộn Long viện.

Nhìn bóng dáng Jodie không ngừng rời xa, đám người Thiên Long có chút sốt ruột, nhưng bọn họ không thể đuổi theo được, dù sao thì Dương Thần vừa mới cứu bọn họ, bọn họ tạm thời không thể sử dụng nội lực.

- Cái đó... Minh.. này, ta vẫn là gọi anh Dương Thần nhé, Dương Thần, anh thả cô gái đó đi, không phải thả hồ về rừng sao!?

Thiên Long hét lớn.

Dương Thần không để ý đến gã, đi đến trước Diệp Tử, cầm lấy chai thuốc từ tay Diệp Tử, trút ra một viên, nuốt xuống.

Hít một hơi sâu, khi Dương Thần mở mắt ra lần nữa, màu đỏ trong mắt đã bớt đi, hơi thở toàn thân, cũng khôi phục lại như trước, ôn hòa cả người.

- Thế nào, các người sợ một cô gái?

Dương Thần cười ranh mãnh nói.

Đám người Thiên Long lập tức thay đổi nét mặt:

- Sợ!? Cái cái quái gì! Tha thì tha! Dù sao hôm nay cũng giết đủ rồi!

- Vậy người còn nói cái gì.

- Tôi...Tôi không phải sợ cô ấy trở về tiết lộ hành tung sao? Nếu chẳng may bọn họ phái nhiều người tới gây rối, thì làm thế nào?

Thiên Long gân cổ, ồm ồm nói.

Dương Thần nhún vai:

- Nếu các người đồng ý thả cho bọn họ tiến vào Hoa Hạ, ta sao cũng được.

- Người...

Thiên Long nghẹn họng, không nói được ra lời.

- Các người đừng nói những chuyện vô dụng đó nữa, Đan Tăng chết rồi, người Blue Storm cũng không đem bí kíp Như Lai đi, khẳng định bí kíp Như Lai còn ở trong chùa, đi lục soát một chút, đây mới là nhiệm vụ quan trọng!

Hải Khiếu nói.

Thiên Long cười ha hả nói:

- Đoạn Nhân kia vừa mới chết, Hải Khiếu cuối cùng đã có thể làm tổ trưởng rồi, tốt tốt, tôi cảm thấy có tiền đồ hơn Đoạn Nhân đây.

- Đừng nhắc đến đồ súc sinh đó, gã không xứng đáng so với tổ trưởng Hải Khiếu của chúng ta, đúng không, Hải lão đại.

Cuồng Phong lập tức nín nọt.

Mọi thứ như từ cõi chết trở về, tâm trạng rất tốt, nhìn mọi người trêu đùa, Hải Khiếu vẻ mặt xấu hổ, Diệp Tử và Đại Cước bình tĩnh lộ chút hiệu ý mỉm cười.

Tuy nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều vui vẻ.

Dương Thần đem chai thuốc bỏ vào túi xong, xoay người đi ra cửa, ở đó, Hỏa Pháo dù bị thương nặng, nhưng dù thế nào cơ thể cường tráng, cũng không nhiều vấn đề lớn, trên cái miệng đau đớn vẫn nở nụ cười vui mừng.

Nhưng một người khác, tiểu đạo cô Tuệ Lâm ôm Vân Miêu sư thái, tình hình lại không hề lạc quan.

Trên khuôn mặt thanh mảnh xinh đẹp của Tuệ Lâm, như hoa lệ tuôn mưa, khóc khiến người ta thương xót vô hạn.

Vân Miêu sư thái dùng nội lực ép độc tố ra ngoài, nhưng cũng không có cách thanh trừ chất độc, mặt trắng bệch, môi lạnh, mồ hôi toát ra không ngừng, tình hình rất xấu.

Mọi người cũng phát hiện tình hình Vân Miêu sư thái rất tệ, thấy Dương Thần đi lại, mọi người đều quỳnh lên, đặc biệt Thiên Long, vội vàng chạy đến trước mặt Dương Thần, vẻ mặt xấu hổ nói:

- Dương Thần à, sư thái đã như vậy, anh đừng lấy lúc này trả thù bà, thái độ của bà đối với anh không được tốt, nhưng bà đã trúng độc rồi, cho chúng tôi dìu bà giải độc trước đi.

Dương Thần bĩu môi, bất đắc dĩ gỡ tay gã ra:

- Ta trả thù cái gì, ta muốn trị thương cho bà ấy.

- Trị thương?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Dương Thần ngồi xổm xuống, nhìn Tuệ Lâm đang ôm chặt Vân Miêu sư thái nói:

- Tuệ Lâm, giao sư phụ cô cho ta, ta trị thương cho bà.

Tuệ Lâm lau nước mắt, nhìn Dương Thần vẻ sợ hãi không quá tin tưởng, đáng vẻ khổ sở hỏi:

- Thật... Thật không?

- Nay, con heo ngốc, nếu ta muốn gây bất lợi cho các người, cô cảm thấy ta có cần tốn nhiều lời thế không? Ta giáng một tát xuống, không phải xong hết mọi chuyện sao?

Tuệ Lâm ngẫm lại cũng đúng, đem Vân Miêu sư thái đang hôn mê, buông

tay ra, đưa cho Dương Thần.

Dương Thần đỡ phía sau Vân Miếu sư thái, một tay ấn sau lưng bà, cũng không ngồi xếp bằng, liền lười biếng ngồi trước cửa như vậy, vẻ mặt buồn chán đánh một chuông vào sau lưng Vân Miếu sư thái, vẫn không nhúc nhích.

Thấy tất cả mọi người nhìn hẩn vẻ mặt hoài nghi, Dương Thần không nhịn được nói:

- Các người nhìn cái gì vậy, đều học võ, chưa thấy dùng nội công trị thương bao giờ sao? Tìm bí kíp Như Lai đi!

Nói một tiếng mới khiến đám người tỏa ra xung quanh đi kiếm bí kíp Như Lai bị cất giấu.

Chỉ còn lại mình Hỏa Pháo và Tuệ Lâm đang lo lắng ở cửa, nhìn Dương Thần lẳng lặng trị thương cho Vân Miếu.

Hơn mười mấy phút sau, mấy người Viêm Hoàng Thiết Lữ cuối cùng tìm thấy bí kíp Như Lai được giấu trong một căn hầm, cẩn thận cất giữ.

Mà Dạ Lang cũng thông dong tới kịp, sau khi biết chuyện xảy ra trong đại điện, suýt chút nữa Dạ Lang chém nhát nữa trên thi thể Đoạn Nhân.

Những phong ba xảy ra vùng biên giới Hoa Hạ, cứ như vậy đột phát rồi lắng xuống trong Dương Thần.

Nhưng đối với Dương Thần mà nói, phiền phức dường như chưa đi xa.

Chừng nửa giờ sau, độc tố trong người Vân Miếu đã được Dương Thần dùng phương pháp nội công trị thương hóa giải, sắc mặt Vân Miếu đã hồng trở lại, có thể đứng lên bình thường.

Tiểu đạo cô Tuệ Lâm nhìn thấy sắc mặt sư phụ chuyển hồng hào, vui vẻ, nhìn Dương Thần với vẻ thân thiết hơn nhiều.

Nhưng Vân Miếu sư thái vừa tỉnh lại, liền đột nhiên xoay người lại, đỏ mặt, nhìn Dương Thần buồn bã hỏi:

- Người.. Người... Rốt cuộc là ai? Tống Thiên Hành là gì của người?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 211

Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh

- Tổng Thiên Hành?

Dương Thần vừa thả tay khỏi lưng Vân Miểu sư thái, nghe thấy câu hỏi kích động của Vân Miểu sư thái, cảm thấy một mảng mù mịt.

- Người không cần giả bộ không biết gì, người vừa dùng nội công chữa thương cho ta, căn bản là “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” của Thục Sơn chúng ta, nội công này ngoại trừ Tổng Thiên Hành, không có truyền nhân khác, người dùng chính là nội lực “Diễn Sinh Kinh”, người làm sao có thể không có quan hệ với Tổng Thiên Hành? Mau nói cho ta biết tên khốn khiếp Tổng Thiên Hành hiện tại ở đâu?

Vân Miểu sư thái nói rất nhanh rất dài, liền làm mấy người xung quanh nghe đều sững sờ.

Dương Thần hơi nhíu mày,

hắn dần hiểu rõ Vân Miểu sư thái nói thế có ý gì, nhưng nói tiếp mà tới, Dương Thần cảm thấy rất nhiều chuyện trở nên kỳ quái.

Tuệ Lâm chớp mắt, khuôn mặt mang tò mò hỏi:

- Sư phụ, người nói, Tổng Thiên Hành là Tổng sư bá sao?

- Đúng vậy.

Ánh mắt Vân Miểu nhìn Dương Thần nói:

- Ta đã nói, vì sao ta vừa thấy hắn liền có cảm giác phản cảm như vậy, hóa ra trên người hắn tu luyện nội lực “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, hơi thờ ơ kia, ta làm sao có thể quên.

Dương Thần suy nghĩ một lúc nói:

- Sư thái, dù người tin hay không, bản thân tôi cũng không biết môn công phu này tên là “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, tôi cũng không biết nó xuất phát từ Thục Sơn, nhưng theo tôi nghĩ, Tổng Thiên Hành trong lời nói của người, tôi có thể nói cho người một ít chuyện người muốn biết.

Vân Miểu sư thái trong mắt ngẩn lẹ:

- Thật vậy ư? Vậy người nói mau.

Dương Thần hướng bốn phía, nhìn đám người Thiên Long Diệp Tử nói:

- Các người đều rời khỏi đây một lát, chuyện tôi sắp nói, có chút nội dung không thích hợp công khai.

- Hừm, có cái gì ghê gớm, chúng ta cũng hiểu kì.

Thiên Long đỉnh đạc nói.

- Thiên Long, đi ra ngoài.

Ánh mắt Vân Miểu sư thái âm u lãnh lẽo quét một vòng, Thiên Long da

mặt dày nhất cũng chỉ có thể than thở vài tiếng, cùng mọi người đi ra khỏi viện Cuộn Long.

Trong đại điện, chỉ còn Dương Thần và hai thầy trò Vân Miêu, Tuệ Lâm.

- Người có thể nói.

Về mặt Vân Miêu sư thái khẩn thiết, tràn đầy chờ mong.

Dương Thần gật đầu, sắp xếp lại suy nghĩ:

- Chuyện này từ tổ chức Zero nói ra, tôi nghĩ sư thái hẳn biết Zero.

Vân Miêu nhíu mày:

- Zero? Ta tất nhiên biết, đó từng là tổ chức sát thủ đứng đầu thế giới, tuy nhiên, sau đó nghe nói bị một mình người tiêu diệt, trước kia ta không tin, nhưng vừa rồi mang máng nhìn người ra tay, ta tin tưởng thực lực chiến đấu của người không phải là thứ con người có khả năng đạt tới.

Dương Thần cười khổ nói:

- Kỳ thật rất nhiều người không biết, tôi đã từng làm việc cho Zero, thậm chí từ khi tôi có trí nhớ, đã sống trong Zero.

- Cái gì?

Vân Miêu nghi hoặc hỏi:

- Vậy tại sao...

- Chuyện này sư thái không cần hỏi, nhưng tôi có thể nói cho sư thái, người sư thái muốn tìm - vị Tổng Thiên Hành kia, đã ở trong Zero, năm đó tôi khoảng tám tuổi, trong một lần tình cờ, trong tổ chức đụng phải ông ấy, tôi không biết ông ấy tên là gì, tôi nhớ rõ ông ấy trước đây hẳn là một nhân vật trọng yếu trong tổ chức, ông ấy rất ngạc nhiên, trong tổ chức xuất hiện một đứa nhỏ có huyết thống người Hoa, sau đó, tôi cùng ông ấy học một môn công phu, cũng chính là “Vãng Niệm Dẫn Sinh Kinh” sư thái nói, lúc ấy tôi không biết đó là cái gì, chỉ có điều sau khi kết thúc mỗi lần huấn luyện, chỉ cần dựa theo biện pháp tu luyện ông ấy nói, thân thể có thể mau khôi phục.

Nói đến đây, trong mắt Dương Thần lộ vẻ hoài niệm, người đàn ông trung niên lồi thoi năm đó, dường như vẫn ở trước mắt mình, cầm bình rượu nhìn mình cười ngây ngô.

- Sau đó, năm tôi mười tuổi, cùng rất nhiều đứa nhỏ từ các quốc gia khác nhau, mỗi đứa nhỏ tiếp nhận một lần thực nghiệm, toàn bộ đã chết, chỉ có tôi còn sống, khi đó, tôi mới hiểu, công phu kia tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần khiến tốc độ khôi phục của thân thể tôi nhanh hơn mà thôi, tôi đến bây giờ, đều rất cảm kích người đàn ông ấy, thế mà cho đến hôm nay tôi mới biết được, ông ấy tên là Tổng Thiên Hành, thật là có chút nực cười!

Vân Miêu sư thái gượng cười nói:

- “Vãng Niệm Dẫn Sinh Kinh”, là do một tiên bối Thục Sơn trong một lần tẩu hỏa nhập ma, một kỳ tài ngút trời vô cùng khát máu, sau khi bản thân cải tà quy chính, kỳ công sáng tạo ra không những khiến thân thể mình

không ngừng lột xác, mà sau khi bị thương khôi phục cực nhanh, quan trọng nhất là sẽ không sinh ra tâm ma, mượn âm dương trời đất, hướng đến quy luật tự nhiên của vạn vật, làm cho người ta ngày thường có thể tự nhiên mà tăng công lực, tuy nhiên vì cực kỳ khó hiểu, lại cần nhận thức cơ duyên, mới có thể tu luyện thành công, trong mười ngàn người chỉ có một, Tống sư huynh hẳn là nhìn thấy cốt của ngươi, mới truyền thụ cho ngươi, nếu không môn công phu này đã thực sự thất truyền.

- Hóa ra là vậy...

Dương Thần giật mình, tránh không được bản thân có thể dùng nội công này đè nén sự thô bạo của mình, cũng không biết Tống Thiên Hành đã sớm có dự liệu, không do dự truyền thụ cho mình môn công phu này, vừa đúng lúc giúp mình vượt qua cửa ải khó khăn, còn có thể khiến bản thân có cách thoát ra khỏi máu tanh giết chóc.

- Đúng rồi, nội lực của ngươi rất mạnh, ngươi tu luyện đến tầng thứ mấy rồi?

Vân Miêu sư thái quan tâm hỏi han.

- Tầng thứ tám nhưng đó là năm năm trước, đến hiện tại mà vẫn không chạm được đến cánh cửa tầng thứ chín.

Dương Thần bất đắc dĩ nói.

- Cái gì? Tầng thứ tám?

Vân Miêu sư thái nhìn Dương Thần từ trên xuống dưới như thấy quái vật.

- Tổng cộng có chín tầng, dù là Tống sư huynh cũng mới tu luyện đến tầng thứ bảy, vẫn không có thể đột phá, ngươi... Ngươi quá trẻ tuổi mà đã luyện đến tầng thứ tám? Trách không được vừa rồi chữa thương cho ta tiêu hao nhiều chân khí như vậy mà giống như không có việc gì.

Dương Thần cười nói:

- Không có cách nào, không tu luyện nhanh lên, tôi sẽ có phiền toái lớn.

Nếu không phải có tiền bộ thần tốc môn công phu này, sớm năm năm trước luyện được tám tầng, cho dù chỉ có hiệu quả của các vị thuốc, Dương Thần cũng không thể khống chế bạo động bên trong đại não của mình.

Vân Miêu sư thái suy nghĩ một lát, do dự hỏi:

- Vậy... Tống sư huynh, ông ấy hiện tại ở đâu?

- Ông ấy đã không còn trên đời này.

Dương Thần tiếc nuối nói:

- Năm tôi chín tuổi, vừa học xong trọn bộ tâm pháp, ông ấy liền uống thuốc độc tự sát.

- Cái gì...

Vân Miêu sư thái hai chân mềm nhũn, chỉ thiếu chút nữa là ngã xuống đất, may mà Tuệ Lâm vội vàng đỡ lấy, khó khăn lắm mới đứng vững.

- Sư huynh... Huynh đến cuối cùng cũng không chịu tha thứ cho ta, đến khi chết cũng không muốn chúng ta gặp lại sao...

Vân Miếu sư thái thống khổ kêu lên, nước mắt trên mặt bà chảy xuống dưới, bắt lực gào khóc.

Dương Thần nhìn Vân Miếu sư thái khóc lóc đau khổ như thế, cũng không nói thêm gì, thở dài, đi ra khỏi đại điện Cuộn Long.

Không nghĩ tới giấu sự việc lần này, còn giải thích bí ẩn trong lòng mình, người đàn ông truyền thụ cho mình kỳ công, không ngờ là người trong Thục Sơn, mà Vân Miếu sư thái nếu là nguyên lão Viêm Hoàng Thiết Lữ, như vậy Tổng Thiên Hành là sư huynh của bà, tất nhiên cũng là một cao nhân Viêm Hoàng Thiết Lữ.

Nhưng vì sao Tổng Thiên Hành lại đi ra nước ngoài, còn trở thành một sát thủ cực kỳ lợi hại của Zero?

Liên tiếp câu hỏi hiện lên trong đầu, Dương Thần cũng ngại hỏi Vân Miếu sư thái đang khóc đến chết đi sống lại, chỉ có thể đợi bà bình thường sau lại dò hỏi.

Đám người Thiên Long luôn ở bên ngoài đại điện chờ thấy Dương Thần đi ra, cũng không hỏi bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ có hướng Dương Thần tươi cười cảm kích, dù sao mạng bọn họ cũng là Dương Thần không suy nghĩ mà cứu.

- Dương đại ca.

Diệp Tử trong đầu rất nhiều vấn đề, rốt cuộc có cơ hội nói ra;

- Vì sao chị Mạc và thím Mã đột nhiên giải độc? Bọn họ không phải đều hôn mê rồi sao?

Dương Thần nghiêng ngẫm cười:

- Chuyện này, coi như một bí mật nhỏ của ta, tóm lại sau khi ta đưa bọn họ lên lầu, bọn họ đã được giải độc.

Lúc đó Dương Thần ôm Mạc Thiện Ny và Mã Quế Phương vào trong phòng, liền dùng chính máu mình giải độc cho bọn họ, sau lưu lại tờ giấy, chỉ nói ra ngoài xử lý chút việc, không cần lo lắng.

Tuy rằng đối với Dương Thần là việc nhỏ, nhưng chuyện máu của mình có thể giải độc, Dương Thần cũng không muốn mọi người đều biết.

Chuyện bản thân không sợ chết nếu bị bọn họ biết, bọn họ cũng có phòng bị, quân bài của mình chưa lật cũng không thể tiết lộ nhiều, bản thân tuy rằng không sợ gì, bọn họ cũng không có bản lĩnh tìm mình làm chuột bạch nhỏ thí nghiệm, người bên cạnh chung quy vẫn không an toàn.

- Keo kiệt...

Diệp Tử than thở.

Thiên Long tiến lại gần, cười hì hì hỏi:

- À này, viên ngọc trong tay ngươi vừa rồi còn không? Viên ngọc ấy là Venus gì đó? Cho ta xem đi.

Dương Thần lắc đầu, buông tay nói:

- Không có, chủ của thần bùa hộ mệnh dùng được một lần sẽ tự tiêu tan.

- Như vậy sao...

Thiên Long bực dọc nói.

Bên cạnh Cuồng Phong trêu trọc nói:

- Thiên Long, người không phải nói phải cùng Dương Thần đánh một trận sao? Không đánh à?

Thiên Long đỏ mặt, ho khan hai tiếng, mánh khóe nói:

- Thôi, thời gian không còn sớm, tôi về doanh trại dọn dẹp một chút.

Nói xong, vội vàng lập tức chạy thật xa.

- Cái lão này, không đeo đồng hồ mà đòi xem giờ.

Cuồng Phong bất mãn nói.

Khi mọi người đang thoải mái nói giỡn, Hải Khiếu khôi phục lại thông tin liên lạc, truyền đến một tín hiệu.

- Được, đã biết, chúng ta lập tức trở về.

Hải Khiếu nghe xong, hướng mọi người nói:

- Tướng quân đến doanh trại, gọi chúng ta nhanh trở về.

Vừa nghe đến hai chữ “tướng quân”, tinh thần mọi người chấn động, không hẹn mà cùng chạy hướng tới phía doanh trại.

Diệp Tử thấy Dương Thần bất động, vội vàng kéo tay Dương Thần:

- Dương đại ca, nhanh lên, tướng quân đến đây, anh là đại công thần của nhiệm vụ lần này, nhất định được tướng quân khen thưởng.

- Tướng quân là ai?

Dương Thần hỏi.

- Đương nhiên là lãnh tụ Viêm Hoàng Thiết Lữ của chúng ta, tướng quân của chúng ta là anh hùng quốc gia, Bát Bộ và Long Tổ tất cả đều nghe tướng quân.

Diệp Tử tự hào khoe.

Dương Thần cười nói:

- Đó là lãnh đạo của các người, không phải lãnh đạo của tôi, nghiêm khắc đánh giá, tôi có thể là cái đinh trong mắt tướng quân các người.

Diệp Tử sững sốt, mới nhớ Dương Thần vốn không phải là người của Viêm Hoàng Thiết Lữ, tiếc nuối buông tay ra:

- Ô, vậy tôi đi trước.

Chờ Diệp Tử vừa mới đi chưa được bao lâu, từ cửa chùa Cuộn Long, tiểu đạo cô Tuệ Lâm giúp Vân Miểu sư thái sắc mặt tái nhợt đi ra, Vân Miểu sư thái vốn nhìn qua bề ngoài thành thực ung dung không quá năm mươi, đột nhiên giống như già hơn mười tuổi, thậm chí vết nhăn trên mặt cũng sâu thêm.

Nhìn thấy Dương Thần đứng ngoài cửa, Vân Miểu thật khó nỡ được nụ cười:

- Đi thôi, cho dù không phải là người của Viêm Hoàng Thiết Lữ, con người kia, người cũng muốn gặp một lần.

Dương Thần không rõ vì sao Vân Miêu sư thái nói như vậy, nhưng vẫn gật đầu, ít nhất, hắn còn muốn ngồi máy bay về quê của Mạc Thiện Ny.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 212

Bù Đắp

Khi trở lại doanh trại trong thung lũng, trên khoảng đất trống ngoài doanh trại, đã có rất nhiều chiếc máy bay trực thăng màu đen bạc giống nhau đậu lại, vài cảnh vệ nhanh nhẹn đứng canh ngoài lều vải, từ khí thế cho thấy mỗi người đều không thua mấy người của Long Tổ.

Dương Thần đi theo sau Vân Miểu sư thái vào trong lều vải, nhìn thấy mọi người trong Viêm Hoàng Thiết Lữ đã ngồi chỉnh tề thành một hàng, trước mặt bọn họ, là một người đàn ông mặc quân phục màu xanh, thân hình cao lớn.

- Nhiệm vụ lần này rất gian khổ, chính mình không có vấn đề gì, nhưng chủ mưu chính làm phản đã lâu, nên liên lụy nhiều nhân vật nguy hiểm cơ mật, đều là khảo nghiệm nghiêm khắc đối với các người, ta rất vui mừng, các người đều còn sống tới trước mặt ta...

Tiếng nói của người đàn ông trung niên, khi Dương Thần ở xa xa nghe được, liền có cảm giác quen thuộc.

Khi cùng hai thầy trò Vân Miểu sư thái đi đến gần chỗ đối diện với người đàn ông mặc quân phục, Dương Thần mới đột nhiên nhớ lại.

Không ngờ là ông nội Lâm Nhược Khê, Lâm Chí Quốc.

Lâm Chí Quốc nhìn thấy Dương Thần dường như cũng không có bất ngờ, nhưng thấy Vân Miểu sư thái sắc mặt không tốt và vẻ mặt kích động Tuệ Lâm bên cạnh Dương Thần, cũng ngạc nhiên vui mừng.

- Người đã đến rồi?

Lâm Chí Quốc nhìn Vân Miểu, hỏi như không hỏi.

Phía sau Lâm Chí Quốc, một thân hình mặc trường bào xám, nhìn thấy Vân Miểu, cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Vân Miểu phức tạp nhìn Lâm Chí Quốc, gật đầu, trước mặt mọi người nói:

- Các người đều đi ra ngoài, ta có chuyện muốn bàn bạc với tướng quân.

Đám người Thiên Long dường như không tình nguyện, bọn họ cũng tò mò vì sao tướng quân và Vân Miểu sư thái gặp nhau lại kỳ quái như vậy, nhưng thấy Lâm Chí Quốc dường như cam chịu mệnh lệnh của Vân Miểu, đành phải hậm hực rời khỏi lều quân.

Từ đó trong lều quân lập tức chỉ còn lại Lâm Chí Quốc, lão già mặc áo xám đi cùng Lâm Chí Quốc như hình với bóng, đối mặt với ba người Dương Thần.

Dương Thần cảm thấy có chút xấu hổ, dù sao theo nguyên tắc mà nói,

người đàn ông trước mắt nhìn khá trẻ tuổi là ông nội của bà xã mình, cũng là ông nội của mình, tuy nhiên vì quan hệ của Lâm Nhược Khê với Lâm gia bọn họ không được tốt, cho nên Dương Thần cũng không biết đối mặt với Lâm Chí Quốc như thế nào?

Thân cận quá, bà xã không thích, mà xa lánh, dường như không thích hợp.

Giờ phút này Lâm Chí Quốc đã tràn đầy cảm thán Vân Miêu đoan trang trước mặt:

- Vân Nhi, lần trước gặp mặt, đã là ba năm trước, bà thật nhẫn tâm, chẳng lẽ đời này không chịu tha thứ cho người chồng này sao?

Chồng????

Đầu Dương Thần hơi choáng, ôi mẹ ơi, Vân Miêu sư thái là vợ Lâm Chí Quốc? Cũng chính là bà nội Lâm Nhược Khê, vợ cả Lâm gia đã bị đuổi đi?

Nhưng... Ngồi ở vị trí chính thất, tại sao còn xuất gia làm đạo cô?

Vân Miêu nhú mày nói:

- Không cần gọi ta như vậy, còn nữa, ta năm đó đã nói, nếu không phải Tuệ Lâm còn nhỏ, thật rất đáng thương, ta đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với ông.

Tuệ Lâm nước mắt lưng tròng nghe xong, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, trên khuôn mặt thanh lịch tràn đầy ai oán:

- Bà nội, người thật sự không chịu tha thứ cho ông nội sao? Con cũng không hận ông nội, vì sao bà nội không chịu tha thứ, chúng ta cùng về nhà, đại gia đình đoàn tụ, thật hạnh phúc.

- Câm miệng, con còn bé biết cái gì!

Vân Miêu sư thái đột nhiên lớn tiếng nghiêm khắc trừng mắt nhìn Tuệ Lâm:

- Không cho gọi ông ta là ông nội.

- Nhưng người nói riêng tư có thể gọi bà nội, đương nhiên cũng có thể gọi ông nội...

Tuệ Lâm còn muốn biện bạch.

- Không được!

Vân Miêu sư thái chắc như đinh đóng cột nói:

- Ông ta không xứng đáng để con gọi là ông nội, nếu con nhớ cha mẹ đã mất của mình, không có người cha nào như ông ta đâu.

Nói tới đây, Vân Miêu sư thái rất kích động, hốc mắt hồng hồng, như thể sẽ khóc bất cứ lúc nào.

Dương Thần bên cạnh nghe cũng lờ mờ.

Cái gì? Vân Miêu sư thái và Lâm Chí Quốc là vợ chồng, Tuệ Lâm là cháu gái bọn họ.

Dựa theo nội dung nói chuyện, dường như cha mẹ Tuệ Lâm vì Lâm Chí Quốc mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên Tuệ Lâm thành cô nhi đi cùng

Vân Miếu sư thái, mà Vân Miếu sư thái cũng không tha thứ cho Lâm Chí Quốc.

Dương Thần thấy thương cảm cho vị lão tướng quân này, hai người phụ nữ, một người đã chết, một người không để ý đến ông ta, hai cô cháu gái, một người như tiên nữ, một người như sao trời, lại cũng không ở bên ông ta, một người hận ông, một người bị bà nội trông nom.

Nghĩ đến đây, Dương Thần cảm thấy bản thân may mắn hơn so với Lâm Chí Quốc, ít nhất người phụ nữ của mình đều rất yêu mình.

Dương Thần đứng một bên không khỏi ngáy ngốc cười rộ lên.

Lâm Chí Quốc đang phiền não đau đầu lại thấy Dương Thần đột nhiên mở miệng cười rất vui vẻ, lập tức nổi giận mắng:

- Tiểu tử này, ngươi cười cái gì, ngươi cười nhạo trưởng bối sao?

- Hả?

Dương Thần thàn than không tốt, thế này không phải dẫm lên chân người ta sao, cứng nhắc cười nói:

- Không phải, chỉ là đầu óc tôi không được tốt, làm sao dám cười nhạo ngài.

Vân Miếu sư thái hừ lạnh nói:

- Lâm Chí Quốc, không cần ý vào mình hơn tuổi, liền ức hiếp Dương Thần trẻ tuổi, hấn so với ông lợi hại hơn nhiều, nếu không có hấn ở đây, toàn bộ mọi người chúng ta đều đã chết hết trong kế hoạch đoạt lại Đại Nhật Như Lai, không thể đổi phó lại đặc công của Blue Storm.

Lâm Chí Quốc kiềm chế tức giận, nói:

- Ta thừa nhận, Hải Khiếu đã báo cáo hoàn toàn tình huống, nhưng dù là hấn cứu mọi người, hấn là đại anh hùng, hấn cũng không thể cười nhạo trưởng bối.

- Ông mà là trưởng bối? Dương Thần khác xa ông.

Vân Miếu sư thái vì Dương Thần bênh vực nói.

Lâm Chí Quốc cười cổ quái:

- Vân Nhi, bà ở lâu trong Thục Sơn, không biết mọi chuyện bên ngoài, thủ đoạn của tiểu tử này rất cao minh, bây giờ, hấn là cháu rể chính thức của tôi...

Lời này vừa nói ra, Vân Miếu sư thái và Tuệ Lâm đều sửng sốt, sau đó, hai người tất nhiên không cho rằng, Dương Thần là chồng Tuệ Lâm, Tuệ Lâm cũng không nghĩ như vậy, giải thích duy nhất chính là...

- Ông nói... Ông nói hấn...

Vân Miếu sư thái có chút không tin được, ngón tay chỉ Dương Thần run nhè nhẹ.

Còn lại Tuệ Lâm là mặt mang đầy hứng thú, dường như phát hiện đây là chuyện bình thường, lại lần nữa hướng đến Dương Thần.

Lâm Chí Quốc gật đầu nói:

- Đúng vậy, hần và Nhược Khê là vợ chồng, dù Vân Nhi bà phủ nhận hay thừa nhận, Nhược Khê là cốt nhục của Lâm gia chúng ta, cháu gái ruột của ta, tiểu tử thối này tất nhiên cũng là cháu rể của ta.

Vân Miêu sư thái phục hồi tinh thần, ánh mắt lộ vài phần châm chọc:

- Lâm Chí Quốc, cháu gái xinh đẹp không chịu nhận ông, đến cuối cùng thành ra ông tạo sợi dây thừng qua sông làm Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê kết hôn, ông đã sắp xếp từ sớm cả!

- Tôi không sắp xếp chuyện gì cả, tôi thề.

Lâm Chí Quốc trịnh trọng nói.

Thấy Lâm Chí Quốc phủ nhận, Vân Miêu sừng sốt, bà hiểu Lâm Chí Quốc, người đàn ông này có lẽ sẽ trêu trọc tâm tư, nhưng tuyệt đối không phải là người đàn ông dễ dàng thề thốt.

- Thật không phải ông sắp xếp?

Vân Miêu chân chừ hỏi.

Lâm Chí Quốc liếc Dương Thần, thấy Dương Thần bộ dáng “Không liên quan đến chuyện của ta”, càng không hài lòng, hừ lạnh nói:

- Tiểu tử thối, ngươi tự nói đi, ngươi đã làm ra cái chuyện tốt gì.

Thấy sắc mặt Vân Miêu và Tuệ Lâm đều quái dị nhìn mình, Dương Thần sợ nếu nói dối sau này nếu bị lộ sẽ càng thảm, đành cười khổ nói:

- Kỳ thật tôi cũng khá mơ hồ, hôm đó uống say, đến uống rượu cùng Nhược Khê, sau đó tâm tình cô ấy cũng không tốt, uống rất nhiều, kết quả... chúng tôi liền làm chuyện ấy...

Chuyện ấy? Có ý gì? Tuệ Lâm đơn thuần thiện lương nghe không hiểu ra sao, không hiểu nổi.

Nhưng Vân Miêu sư thái là người từng trải, lại hiểu sâu sắc gia quy Lâm gia, tự nhiên biết rõ, lúc này một tay cầm chuôi kiếm, hận không thể rút thẳng ra, chỉ tiếc rèn sắt chưa thành thép, nói:

- Người thật sự tu luyện được tầng thứ tám “Vãng Niệm Diễn Xuất Kinh” tại sao lại không thể khống chế được dục vọng nam nữ chứ?

- Chuyện này... Sư thái, người nhìn Tuệ Lâm thì biết, Nhược Khê không hề thua kém Tuệ Lâm, tôi uống rượu tìm phụ nữ, gặp được “hàng cao cấp” như vậy, tôi không thể nhẫn nhịn được.

Dương Thần cũng bất chấp, mở miệng nói ra lời trong lòng.

- Cái gì?

Lâm Chí Quốc vừa nghe, trừng hai mắt, giận dữ nói:

- Tiểu tử thối nhà ngươi cho rằng cháu gái ta là loại ong bướm nơi quán rượu sao?

- Không, không phải... Ông ơi, tôi nào có lá gan nói vậy, tôi đã nói là tôi vô tội mà.

- Làm thì đã làm rồi, người đàn ông như ngươi còn vô tội sao?

Vân Miêu giọng the thé nói.

Dương Thần hết đường chối cãi, đang muốn giải thích thêm vài câu, lại nghe Lâm Chí Quốc kêu lên kinh ngạc...

- Từ từ, Vân Nhi, bà vừa nói cái gì? Dương Thần tu luyện cái gì?

Lâm Chí Quốc kinh ngạc hỏi.

Vân Miêu sư thái dần bình tĩnh lại, hướng hần liếc mắt một cái:

- Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh, hơn nữa là tầng thứ tám rồi, Dương Thần là đệ tử truyền của Tổng sư huynh.

Lâm Chí Quốc giật mình, mà bóng áo xám luôn im lặng sau lưng Lâm Chí Quốc cũng biến sắc mặt nhìn Dương Thần, trên gương mặt tuổi già, khó che giấu được kích động.

- Tổng... Tổng sư huynh, huynh ấy... huynh ấy có khỏe không?

Lâm Chí Quốc ân cần hỏi thăm.

Vân Miêu im lặng, hướng Tuệ Lâm đứng bên cạnh nói:

- Tuệ Lâm, con nói cho ông ta nghe.

Tuệ Lâm dịu dàng gật đầu, mở miệng muốn nói “ông nội”, nhưng lập tức sợ hãi sửa lại, nói:

- Tướng quân, là Dương Thần nói cho chúng ta, Tổng sư bá nhiều năm trước đã qua đời...

Tiếng nói trong suốt của Tuệ Lâm thuật lại câu chuyện, Lâm Chí Quốc nghe xong chuyện cũ của Dương Thần, cuối cùng, ông cố nén mới không rơi lệ.

- Chúng ta rất xin lỗi Tổng sư huynh, đáng tiếc, lời xin lỗi này, cả đời cũng không có cách nói cho huynh ấy nghe.

Lâm Chí Quốc suy sụp nói.

Ánh mắt Vân Miêu trong trẻo mà lạnh lùng nhìn ông ta liếc mắt một cái:

- Ta vừa mới quyết định, nếu chúng ta không thể bù đắp hổ thẹn với Tổng sư huynh, như vậy, Dương Thần là đệ tử đích truyền của Tổng sư huynh, đem hết khả năng bù đắp lại cho hắn.

- Bù đắp? Bù đắp như thế nào?

Lâm Chí Quốc ngẩng đầu, nhìn Vân Miêu, lại nhìn Dương Thần ánh mắt mê muội.

Vân Miêu khước miệng nhích lên mỉm cười:

- Ta muốn Tuệ Lâm làm vợ Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 213

Cấp Đại Tông Sư

Sau khi Vân Miểu nói ra câu nói kia, dù là Dương Thần, Tuệ Lâm hay Lâm Chí Quốc, trong đầu ba người rền vang một tiếng, hoàn toàn mù mờ.

Không khí trong lều quân nhất thời ở trạng thái ngưng đọng, không ai nói gì.

Một lúc lâu sau, Dương Thần trước tiên tỉnh táo lại, sờ trán, dường như thật lòng nói:

- Sư thái, kỳ thật không cần nói giống như vậy, chúng tôi không hề buồn cười.

Về mặt Vân Miểu nghiêm túc nói:

- Người xem ta giống đang nói giống sao?

- Vân Nhi, Dương Thần và Nhược Khê đã kết hôn, ta đã nói với bà rồi.

Lâm Chí Quốc nói.

Vân Miểu cười như không cười, nói:

- Kết hôn thì sao, chỉ có một tờ giấy thôi, bọn họ ở cùng nhau, đơn giản vì con bé nghe theo lời bà nội nó, vâng theo quy củ Lâm gia, mới có chuyện trâu bắt chó đi cày như hôn nhân của bọn họ, căn bản không có dựa trên cơ sở tình cảm.

Hai má lúm đồng tiền của Tuệ Lâm đỏ bừng, ngượng ngùng nhìn Dương Thần, lại cầu xin Vân Miểu sư thái:

- Bà nội, người sao có thể nói như vậy, hắn đã kết hôn, con làm sao có thể cùng hắn kết hôn, hơn nữa con và hắn mới gặp mặt lần đầu tiên, người nói Dương Thần và vợ hắn không dựa trên cơ sở tình cảm, thì con và hắn cũng không giống như vậy sao? Thậm chí con hiện tại còn xa hơn tình cảm vợ hắn.

Nghe được lời Tuệ Lâm, Vân Miểu lại ngoài ý muốn cao hứng mỉm cười, hướng Dương Thần hỏi:

- Nghe được chưa, Tuệ Lâm nói, nó với người lần đầu tiên gặp mặt, vẫn chưa có cảm tình.

Dương Thần không hiểu có ý tứ gì, đành phải gật đầu.

- Người không hiểu?

Vân Miểu không hài lòng hỏi.

Dương Thần cười khổ:

- Vậy ta có thể hiểu cái gì?

- Xem ra người đúng là không hiểu tâm tư con gái, Tuệ Lâm chưa nói không thích người, chỉ mới nói lần đầu tiên gặp mặt, tình cảm không đủ sâu

sắc, điều đó cho thấy, trong lòng con bé còn muốn sau này gặp mặt nhiều hơn, để phát triển mọi việc.

Vân Miếu sư thái giải thích.

Đừng nói Dương Thần, ngay cả Tuệ Lâm cũng tròn tròn mắt, một câu cự tuyệt nhẹ nhàng, bị Vân Miếu sư thái nói lại, trực tiếp trở thành tín hiệu tiếng lòng hết sức mờ ám.

- Bà nội, không phải như thế...

Tuệ Lâm sắp muốn khóc.

Sắc mặt Lâm Chí Quốc cũng khó coi:

- Vân Nhi, bà sao lại làm thế? Nhược Khê cùng Tuệ Lâm tuy rằng khác cha khác mẹ, nhưng đều là cháu gái của ta, bọn họ có quan hệ huyết thống chị em, bà muốn cho các cháu vì một người đàn ông mà suốt đời đối lập sao?

- Đúng vậy.

Ánh mắt Vân Miếu sư thái sáng ngời nhìn Lâm Chí Quốc, hàm ý tức giận nói:

- Năm đó ta chính là mắt mù, nhìn lầm ông, mới khiến cốt nhục ta sinh ra và con dâu chết trận ở nước ngoài, xương cốt không còn, nếu không phải ta mang Tuệ Lâm bên người, hiện giờ làm sao nó còn yên lành đứng trước mặt ta? Có khi đã sớm bị ông phái tới một nơi quỷ quái, ta không thể để Tuệ Lâm dẫm vào vết xe đổ của bố mẹ nó, giờ Tổng sư huynh có linh thiêng, để Dương Thần xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ không đem hạnh phúc cháu gái chấp tay tặng cho cháu gái người phụ nữ kia.

Lâm Chí Quốc đau khổ thở dài:

- Là ta sai, một tay ta tạo nên nghiệt chương, ông trời đây là báo ứng ta sao...

Tuệ Lâm nghe Vân Miếu sư thái và Lâm Chí Quốc lời qua tiếng lại, lộ vẻ khiếp sợ, lập tức cầm ống tay áo của Vân Miếu sư thái, khóc nức nở nói:

- Bà nội... Người... Người nói cha mẹ con... Bọn họ... Bọn họ phải...

Vân Miếu yêu thương vuốt ve khuôn mặt Tuệ Lâm, lau nước mắt khòe mi lau đi:

- Tuệ Lâm, bà nội không nói cho con, là sợ con trong lòng không chịu nổi, nhưng hôm nay, chuyện này ta không thể giấu diếm nữa, con những năm qua nên biết quá khứ của mình, hướng tới cuộc sống tương lai, bà nội sẽ đem chân tướng mọi chuyện, ngay trước mặt con và Dương Thần, cũng cho con thấy rõ, người con gọi là “ông nội”, là cái dạng gì?

Nói xong, Vân Miếu lạnh lùng liếc nhìn Lâm Chí Quốc, bắt đầu kể lại chuyện cũ...

Hơn bốn mươi năm trước, Vân Miếu và Tống Thiên Hành là hai vị truyền nhân ưu tú của môn phái Thục Sơn, còn Lâm Chí Quốc là lãnh đạo quân đội, người có công lớn khai quốc, hào kiệt của Lâm gia.

Ba người sau khi tiến vào Viêm Hoàng Thiết Lũ, qua rất nhiều tuyến

chọn, trở thành những chiến sĩ tinh nhuệ nhất trong đội Long Tô, mà lúc đó qua nhiều nhiệm vụ, Vân Miểu đã thích Lâm Chí Quốc.

Tuy nhiên Tổng Thiên Hành vẫn luôn thăm quan tâm ái mộ Vân Miểu, bị tình cảm dày vò, nhưng sự trân trọng đối với chiến hữu và sự muộn, y chỉ có thể im lặng chúc phúc.

Vì Vân Miểu xuất thân từ danh môn, nên trưởng bối Lâm gia đều ủng hộ cô và Lâm Chí Quốc quen nhau, dung mạo Vân Miểu lại xinh đẹp muôn phần, cùng trải qua nhiều thời khắc sinh tử, quan hệ hai người phát triển rất nhanh.

Nhưng một lần, Lâm Chí Quốc tham gia một nhiệm vụ ở nước Pháp bị mai phục, trọng thương, chôn chạy tới nhà trọ của một nữ lưu học sinh.

Mà nữ lưu học sinh kia, cùng Vân Miểu là phụ nữ của hai thế giới khác nhau, tuy nhiên có một điểm giống nhau, là đều rất xinh đẹp.

Nữ lưu học sinh cất giấu và giúp đỡ Lâm Chí Quốc trong một tháng, khiến Lâm Chí Quốc không thể quên cô, thậm chí y quyết định, sau khi trở về nước, sẽ nói với trưởng bối Lâm gia là muốn kết hôn với nữ lưu học sinh kia.

Nhưng sự việc không như người ta mong muốn, hoàn cảnh gia đình nữ lưu học sinh kia chỉ là gia đình thương nhân bình thường, thậm chí ông nội cô ta còn là kẻ phản động.

Người phụ nữ như vậy, đối với Lâm gia huyết thống cao quý, có công lớn khai quốc mà nói là hoàn toàn không thể chấp nhận.

Người thừa kế của Lâm gia, thậm chí là vị trí người lãnh đạo tương lai của Viêm Hoàng Thiết Lữ thật sự rất hấp dẫn, và nếu lựa chọn người phụ nữ kia, phải rời khỏi Lâm gia. Lâm Chí Quốc u ám ở giữa lựa chọn, lựa chọn điều thứ nhất.

Cuối cùng Lâm Chí Quốc cưới Vân Miểu nhưng lòng của y vẫn hướng về nữ lưu học sinh kia, thậm chí sau khi kết hôn còn nhiều lần đi tới Trung Hải hẹn hò cô ta.

Điều đó cũng giải thích vì sao bà nội Lâm Nhược Khê cả đời không kết hôn, mà lại có con dâu lại có cháu gái Lâm Nhược Khê.

Sau khi làm bà nội Lâm Nhược Khê mang thai, Lâm Chí Quốc không thể nói ra y đã thật sự kết hôn, mà lúc đó Vân Miểu qua nhiều cách điều tra đã biết Lâm Chí Quốc vì sao đối với cô không thấm thiết như xưa.

Sau khi Vân Miểu biết Lâm Chí Quốc phản bội, rất đau khổ, đi tới trước mặt Tổng Thiên Hành khóc lóc kể lể, mà lúc Tổng Thiên Hành phần nộ muốn đi giết chết Lâm Chí Quốc, Vân Miểu ngăn Tổng Thiên Hành lại.

Sau lúc đó Tổng Thiên Hành mới hoàn toàn hiểu được, dù mình cố gắng đến mức nào, trong lòng Vân Miểu chỉ có Lâm Chí Quốc, kể cả khi Lâm Chí Quốc làm chuyện xấu xa không chịu nổi như vậy, Vân Miểu vẫn coi y là chồng, Tổng Thiên Hành là huynh trưởng.

Từ đó về sau, Tống Thiên Hành không từ mà biệt, Vân Miêu và Lâm Chí Quốc tuy đau khổ, nhưng cũng không có cách nào khác.

Thời gian trôi qua, Vân Miêu phát hiện, ý định kéo trái tim Lâm Chí Quốc quay về của cô ngày càng không thực tế, Lâm Chí Quốc vẫn ngậm bảo hộ để sản nghiệp gia tộc người phụ nữ kia không ngừng lớn mạnh, làm những người cổ hủ trong Lâm gia không dám dễ dàng đi đối phó bọn họ, khoảng cách giữa cô và Lâm Chí Quốc ngày càng lớn.

Đến hai mươi năm sau, một năm sau ngày cưới đưa con duy nhất của Vân Miêu và Lâm Chí Quốc, vừa mới sinh cháu gái Lâm Tuệ, chính là Tuệ Lâm bây giờ không qua ba tháng tuổi, Lâm Chí Quốc liền phái con trai và con dâu cũng trong Long Tổ đi tới lãnh địa Kashmir hoàn thành một nhiệm vụ giết người.

Lâm Chí Quốc có tiếng là chí công vô tư nên người Lâm gia thường đều xông vào mặt trận trước tiên.

Nhưng lần này, vợ chồng trẻ tuổi của Lâm gia cuối cùng lại không trở về...

Cảnh đầu bạc tiễn đưa đầu xanh làm Vân Miêu vô cùng đau thương, bất mãn và oán hận Lâm Chí Quốc nhiều năm qua, sau khi con trai và con dâu chết đi, toàn bộ tức giận bùng nổ.

Lâm Chí Quốc tự biết đuối lý, cũng chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Tâm tàn ý lạnh, Vân Miêu dứt khoát dắt cháu gái Lâm Tuệ về Thục Sơn, để cháu gái thay tên thành Tuệ Lâm, từ nhỏ đến lớn, trở thành thầy trò.

Trong hai mươi năm ở đây, Lâm Chí Quốc thỉnh thoảng vẫn đi vào núi thăm hỏi cô, Tuệ Lâm cũng biết người đàn ông này là ông nội mình, nhưng Vân Miêu vốn không gặp y, mỗi lần đều bế quan không ra.

Nhiều năm thanh tu như vậy, khiến Vân Miêu dần dần nhớ lại những việc của Tống Thiên Hành, thấy bản thân mắc nợ tình cảm của Tống Thiên Hành nhiều lắm.

Đáng tiếc hai mươi năm xa cách, chỉ muốn nói lời xin lỗi, cũng đã quá muộn.

Theo Vân Miêu sư thái nhân nhật kể lại, Dương Thần và Tuệ Lâm ở đây nghe được đều suy nghĩ thất thần, Dương Thần rốt cuộc hiểu rõ, vì sao Lâm Nhược Khê chán ghét Lâm Chí Quốc như vậy, theo góc độ đàn ông mà nói, Dương Thần cũng khinh thường Lâm Chí Quốc, dù y vì đất nước cống hiến không ít, nhưng y không xứng đáng với tình cảm thầm thiết của hai người phụ nữ dành cho y, vì lo thể diện gia tộc, y chỉ âm thầm trợ giúp việc kinh doanh, trong quá trình cháu gái trưởng thành, đúng như Lâm Nhược Khê nói, chính xác là không công bằng.

Mà đối với Tuệ Lâm, cha mẹ mình chết không ngờ do một tay ông nội gây nên, tuy rằng là gián tiếp, nhưng cũng làm người ta đau lòng, hơn nữa ông nội của mình vẫn yêu người phụ nữ khác, đối với Tuệ Lâm từ nhỏ đi

theo bà nội, vì bà nội người mình yêu quý nhất, đủ để cho Tuệ Lâm cảm hận Lâm Chí Quốc.

- Tuệ Lâm, bà nội muốn con làm vợ Dương Thần, cũng không phải chỉ là áy náy muốn báo đáp tình cảm của Tổng sư huynh, con hôm nay cũng thấy thực lực và tài trí Dương Thần, cho dù toàn thế giới, cũng chưa có người trẻ tuổi nào hơn hẳn, quý ở chỗ hẳn cũng không như những người trẻ tuổi bây giờ tự đánh giá mình rất cao, ngạo mạn không biết khiêm tốn, tuy rằng võ mồm ba hoa, nhưng ngược lại người như vậy, sẽ không bạc đãi thật lòng với phụ nữ.

Vân Miêu sư thái thâm thía nói.

Dương Thần nghe xong, trong lòng thấy vui, xem ra sư thái rất hiểu con người, đem ưu điểm của mình nói ra đúng hết.

Tuệ Lâm đỏ mặt, ngập ngừng nói

- Bà nội... Con biết người tốt với con... Nhưng hẳn đã kết hôn, con không thể khiến hẳn ly hôn, hơn nữa... Hơn nữa hẳn chưa chắc thích con.

Nói xong, Tuệ Lâm vụng trộm nhìn về Dương Thần.

Vân Miêu cười cười, quay đầu nói:

- Dương Thần, người cùng Lâm Nhược Khê tổ chức hôn lễ chưa?

- À... Chưa.

Dương Thần sờ sờ mũi, thành thật nói.

- Hừ.

Vân Miêu cười lạnh.

- Ta chỉ biết, hôn nhân như vậy, làm sao có thể truyền ra, chẳng khác nói chuyện các người kết hôn chỉ có một số người biết, nếu như vậy, Tuệ Lâm của chúng ta hoàn toàn có thể đi cạnh tranh công bằng, người hẳn sẽ không cảm thấy, Tuệ Lâm của chúng ta kém hơn so với Nhược Khê chứ?

Dương Thần liếc mắt Lâm Chí Quốc, thấy Lâm Chí Quốc lâm vào trầm tư, căn bản không có ý nói chuyện, đành khoan thai cười nói:

- Đương nhiên sẽ không, Tuệ Lâm rất thiện lương đơn thuần, rất tốt, tôi nghĩ người đàn ông bình thường đều sẽ thích.

Vân Miêu hài lòng gật đầu, nhìn Tuệ Lâm then thùng cúi đầu nói:

- Tuệ Lâm, con nghe hẳn trước tiên nói con thiện lương, đơn thuần, sau mới nói con xinh đẹp, cho thấy hẳn coi trọng nội tâm của con, con còn lo lắng cái gì?

Hả? Như vậy cũng nói được.

Lúc này Dương Thần muốn khóc, võ công của Vân Miêu sư thái không biết có phải cấp tông sư không, nhưng khả năng làm mai mối thì tuyệt đối là cấp đại tông sư.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 214

Thắng Thần

Bị Vân Miêu sư thái giảng giải khó lường như quỷ thần, tiểu đạo cô Tuệ Lâm đã mơ hồ không rõ, giống như tưởng thật, nghi ngờ liếc mắt nhìn Dương Thần, sau đó liền cúi đầu không nói gì.

Lâm Chí Quốc lúc này cuối cùng lại mở miệng, dường như cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi:

- Vân Nhi, bà nói đúng, dù là làm một người chồng, hay làm trưởng bối, ta đều mắc nợ các cháu, nhất là Tuệ Lâm và Nhược Khê, tôi chưa làm một ông nội tốt, thậm chí, trước đây ta còn chưa ôm các cháu, vẫn vì bận rộn công việc làm cái cơ cho bản thân, tuy nhiên bây giờ, ta so với tiểu tử thời này cũng không bằng.

Nói xong Lâm Chí Quốc nhìn về phía Dương Thần nói:

- Người cũng không phải kiêu căng, người tuy rằng so với ta có nhiều điểm tốt hơn, nhưng người đừng cho rằng ta không biết, tiểu tử người ngoại trừ kết hôn cùng Nhược Khê, còn có ít nhất ba người tình trở lên, đều quan hệ rất chặt chẽ, người cho là có thể giấu giếm chúng ta sao?

Dương Thần thắng thần nói:

- Tôi không định giấu giếm, tóm lại tôi sẽ không từ bỏ bất kỳ ai trong bọn họ.

- Cái gì?

Vân Miêu sư thái vừa mới biết được, nhú mày nói:

- Lời nói này của người có ý gì, người muốn là Hoàng đế sao? Người Hoa chúng ta chỉ thực hiện chế độ một vợ một chồng, người như vậy là không chung thủy với vợ con.

Tuệ Lâm nghe xong, khuôn mặt vừa mới đỏ ửng lập tức ảm đạm xuống, hốc mắt nổi lên một tầng nước, buồn bã bĩu môi.

Giọng điệu Dương Thần bất đắc dĩ:

- Sư thái, ngay từ đầu tôi đã không định giấu diếm mọi chuyện, là người không để cho tôi cơ hội nói, tôi thật sự là không thể tuân thủ nghiêm ngặt trách nhiệm của một người đàn ông, tuy nhiên tôi sẽ thành thực với vợ con, chỉ là Nhược Khê chưa bao giờ hỏi tôi chuyện này, tôi không thể không có lý do gì mà đi nói toàn bộ cho cô ấy, không biết chuyện, ngược lại tất nhiên có thể thêm hòa hợp, đây cũng là nguyên nhân tôi không hy vọng sư thái để Tuệ Lâm vẫn đục, kỳ thật tôi so với chồng người cũng không tốt hơn bao nhiêu...

- Tiểu tử người dám lấy ta ra nói đùa sao?

Ánh mắt Lâm Chí Quốc sắc bén trừng Dương Thần.

Vân Miêu sư thái hừ lạnh một tiếng:

- Hắn nói được như vậy, ít nhất hắn có gan thừa nhận chính mình, ông năm đó chỉ biết lén lút lừa gạt.

- Vân Nhi, chuyện này không phải chỉ là hắn không tôn trọng trưởng bối, huống chi việc này liên quan đến hạnh phúc hai cháu gái của ta, ta sao có thể dễ dàng mặc kệ tiêu tử này.

Lâm Chí Quốc nói.

Vân Miêu khinh thường nói:

- Chỉ có Tuệ Lâm là cháu gái của ta, Lâm Nhược Khê kia chỉ là của ông, những người khác của Lâm gia sẽ không nhận cô ta, ta chỉ quan tâm đại sự cả đời của Tuệ Lâm, những cái khác ta mặc kệ.

- Bà sao lại trở lên không lý lẽ như thế, bà trước đây không như thế.

- Điều do bị tên khốn khiếp là ông làm hại.

Nhìn thấy người đàn ông và phụ nữ không còn ít tuổi trước mặt các cháu bắt đầu âm ỉ, Dương Thần xem như hiểu chuyện vợ chồng đánh nhau là như thế nào, nghĩ đến chuyện của mình và Nhược Khê thấy rung mình, coi như là việc nhỏ nhất không đáng kể.

Tuy nhiên, hai người một là sư muội sư phụ của mình, một là ông nội của bà xã, bản thân tốt nhất ngại phiền phức liền kiếm cớ rút lui.

- Bà nội ông nội đừng âm ỉ nữa.

Lúc này Tuệ Lâm rốt cuộc không thể đứng nhìn được nữa, vội lôi kéo Vân Miêu sư thái khuyên can:

- Hai người âm ỉ như vậy, chuyện gì cũng không giải quyết được, chuyện của chính con thì con tự quyết định, hai người còn như vậy, con liền... con liền... Con sẽ không để ý đến hai người.

Nói xong Tuệ Lâm thở hắt lên, định vung tay bước đi, lau nước mắt đang chảy ra.

- Ai... Tuệ Lâm, Tuệ Lâm hãy quay lại.

Vân Miêu sư thái và Lâm Chí Quốc hô lên, nhưng Tuệ Lâm bỏ chạy không quay đầu lại.

Lần này ánh mắt hai người già lại nhìn đến Dương Thần, giống như hận không thể tách đôi Dương Thần.

- Người chờ đấy, Dương Thần, ta sẽ thay sư huynh giáo dục tốt đệ tử không hiểu chuyện nhà ngươi, ta tuyệt đối không để chồng Tuệ Lâm có ba vợ bốn nàng hầu ở bên ngoài.

Vân Miêu sư thái nói xong, đi ra khỏi lều quân, nghĩ phải đi tìm Tuệ Lâm.

Dương Thần buồn bực, bản thân còn chưa nói muốn cùng Tuệ Lâm kết hôn, bà làm sao bắt hắn bỏ hẳn những người phụ nữ bên ngoài? Hơn nữa, Tống Thiên Hành tuy rằng truyền thụ cho mình một môn nội công lợi hại, nhưng cũng không quản được mình hưởng chi sư muội của ông?

Lâm Chí Quốc hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm Dương Thần nói:

- Người không cần suy nghĩ nhiều, ta biết người tính tình ngay thẳng, nếu thật sự đưa Tuệ Lâm vào tay người, hai cháu gái ta đều khỏe. Chuyện lần này do chúng ta sơ sẩy, phát hiện không đúng lúc Đoạn Nhân làm phản, cũng nhờ người mới biến nguy thành an, nhưng đối với người mà nói cũng coi như là chuyện tốt, cấp trên đã nhận thức tốt hành động của người, về sau sẽ không chủ động can thiệp vào cuộc sống cá nhân của người.

Dương Thần cười cười:

- Chuyện này không ảnh hưởng tới tôi.

- Nhưng người bên cạnh người sẽ bị ảnh hưởng, dù người lợi hại thế nào cũng không có khả năng cũng bảo vệ tất cả những người phụ nữ của người, phải không?

Lâm Chí Quốc hỏi lại.

Dương Thần cười lạnh:

- Các người tốt nhất không nên có ý tưởng khác, tôi thật sự không thể đồng thời bảo vệ tất cả, nhưng tôi có thể giết sạch các người, nếu các người muốn ô dù của Viêm Hoàng Thiết Lữ ở Hoa Hạ giống như Zero năm đó hoàn toàn biến mất, các người có thể thử xem.

- Người đang uy hiếp ta?

Ánh mắt Lâm Chí Quốc chợt lóe lên, một ý chí kiên cường bạo phát.

Dương Thần dường như không chút để ý:

- Đây cũng không phải uy hiếp, chỉ là một tín hiệu hữu hảo, các người chỉ cần không gây chuyện, tôi cũng sẽ không tìm phiền toái, cấp trên của ông hẳn rất rõ ràng, có “Chư Thần Minh Ước” trói buộc, các người không phạm vào tôi, tôi cũng không thể chạm đến các người.

Về mặt Lâm Chí Quốc biến hóa, gật đầu nói:

- Máy bay trực thăng cho người đã chuẩn bị tốt, người có thể đi bất cứ lúc nào.

- Cảm ơn.

- Chờ một chút.

Dương Thần đang đi liền quay người lại:

- Chuyện gì?

- Nếu có thể...

Mặt Lâm Chí Quốc mang vài phần thâm lương nói:

- Nếu có thể, người giúp ta khuyên Nhược Khê một chút, chỉ cần nó đồng ý, ta có thể mạnh mẽ khiến nó nhận tổ tông, trở lại Lâm gia, mà không phải như một người bình thường trôi dạt bên ngoài.

Dương Thần khẽ cười nói:

- Tôi dần hiểu được bà xã của tôi vì sao không thích ông, không phải chỉ nhận lại tổ tiên là đủ, mà là trong cuộc sống của cô ấy phải có sự tồn tại chân thật của trường bối, bây giờ cô ấy không chỉ một mình, tôi chính là người thân của cô ấy.

Nói xong Dương Thần bước ra khỏi lều quân.

Lâm Chí Quốc nhìn Dương Thần rời đi, trên mặt ngạc nhiên, thật lâu sau mới thở dài một tiếng, nói:

- Áo xám hắc nói đúng sao?

Áo xám trầm mặc luôn im lặng đứng ở góc nói:

- Tôi cảm thấy có vài phần lý lẽ.

- Nhưng Nhược Khê căn bản không cho tôi tiếp cận nó, tôi làm sao có thể giống như trưởng bối?

Lâm Chí Quốc trầm giọng nói.

- Ông chủ, từ lúc tiểu thư Nhược Khê sinh ra, đã hơn hai mươi năm, những lúc hai người gặp nhau, ta nghĩ không được tiếng đồng hồ, tiểu thư Nhược Khê căn bản không có thời gian, tự hỏi ông chủ liệu có thật tâm với cô ấy không?

Áo xám nói.

Lâm Chí Quốc nghe xong lâm vào trầm tư.

Đi ra ngoài lều vải, đã không thấy bóng dáng Tuệ Lâm và Vân Miêu sư thái, không ít người trong Viêm Hoàng Thiết Lữ đứng bên cạnh máy bay trực thăng, Hỏa Pháo vừa bị trọng thương cũng ngồi trên cang nhìn Dương Thần cười.

- Chúng ta tới tiền người, cảm ơn người đã trợ giúp đất nước.

Hải Khiếu nghiêm nghị đảm nhiệm tổ trưởng, hướng về phía Dương Thần giơ tay nói.

Dương Thần bắt tay y:

- Sau này không nên làm việc ngốc như hạ độc uy hiếp là tốt rồi.

- Đó là âm mưu của Đoạn Nhẫn, sau này không có Đoạn Nhẫn thứ hai.

Đại Cước nghiêm mặt nói.

- Hy vọng thế.

Dương Thần cười nói.

Diệp Tử tiến lại gần, vài phần ngượng ngùng, nói:

- Dương đại ca, thay em gửi lời xin lỗi đến chị Mạc và thím Mã, em sau này sẽ tìm cơ hội gặp chị Mạc nói xin lỗi, làm phiền anh.

Nói xong, Diệp Tử đột nhiên dướn người, dang hai tay ôm Dương Thần một lát, sau đó nhanh chóng buông ra lui xuống.

Mọi người cười to sang sảng một trận, khiến mặt Diệp Tử đỏ bừng.

Dương Thần cùng từng người từ biệt, rồi nhanh chóng ngồi lên máy bay trở về trại Côn Sơn.

Dù sao Mạc Thiện Ny phỏng chừng đã lo lắng lắm rồi.

Chỉ có điều Dương Thần không nghĩ đến, ngoại trừ người của Viêm Hoàng Thiết Lữ, còn có một người đứng ở một góc bí mật, nhìn theo hắc rời khỏi doanh trại, trong mắt biểu lộ không chút quyến luyến...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 215

Là Bao Giờ

Trại Côn Sơn, Mạc Thiện Ny ngồi trên bậc thang cao nhất của cửa gỗ, trong tay cầm điện thoại di động, đôi mắt đẹp nhìn về hướng cửa chính, vẻ mặt buồn bực, thì thầm trong miệng điều gì đó...

- Dương Thần đáng chết, Dương Thần thôi, không biết gọi điện thoại cho tôi, nói sẽ mau trở lại, mà bây giờ vẫn chưa trở về, anh nghĩ muốn làm tôi sốt ruột đến chết có thể lại đi tìm người tình khác đúng hay không? Dương Thần đáng chết, Dương Thần thôi... Anh sao còn chưa trở về... Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ... Cho anh ba mươi giây, tôi đếm tới một thì anh liền xuất hiện trước mặt tôi... ba... hai... Thôi đi, anh khẳng định muốn theo tôi tranh hơn thua, tôi trách anh cũng sẽ cố tình không cho vào cửa...

Mã Quế Phương bung một nồi cơm trắng từ phòng bếp đi ra, trên bàn đã bày ba đĩa thức ăn đơn giản của nhà nông, nhìn thấy con gái ngồi ở cửa nhắc đến một người, không kìm nổi cười nói;

- Con gái, con như vậy cần nhằn thà thàn cái gì, con rể Dương không phải đã nói với con sao, chúng ta ăn cơm trước đi.

- Mẹ.

Mạc Thiện Ny đứng dậy, vẻ mặt sốt ruột nói:

- Người làm sao mà nói nghe nhàn như vậy, sự việc lần này rõ ràng rất kỳ quái, người sao mà giống như một chút cũng không lo lắng cho Dương Thần?

- Chậc chậc chậc.

Mã Quế Phương cười tủm tỉm nói:

- Nhìn khuê nữ của tôi, nuôi mười mấy năm qua, vì một người đàn ông mà nói mẹ như vậy đấy.

- Không phải ý này... con nói...

- Được rồi.

Mã Quế Phương cười nói:

- Con lo, mẹ cũng lo, nhưng nhiều năm qua như vậy, mẹ hiểu được một đạo lý, mọi chuyện trên đời này, con lo là vô dụng, việc hiện tại chúng ta có thể làm, chỉ là ở nhà chờ đợi thôi.

Mạc Thiện Ny biết đạo lý này, nhưng trong lòng lại không yên được, chậm chậm đến cạnh bàn ngồi xuống, nhận bát cơm Mã Quế Phương đưa, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu ăn.

Mã Quế Phương dờ khóc dờ cười:

- Con gái, dùng bữa sao lại ăn nguyên cơm trắng mà không ăn thức ăn?

- Mẹ...

Mạc Thiện Ny buông bát, ngẩng đầu nói:

- Con không ăn cơm, con đi ra đầu thôn chờ Dương Thần.

- Con đứa nhỏ này sao lại bướng như vậy, cứ theo lời con nói, con đợi cũng tốt, lo cũng tốt, kết quả đều như nhau.

Mã Quế Phương thương yêu khuyên bảo.

Mạc Thiện Ny lắc đầu:

- Không giống nhau, con hy vọng Dương Thần trở về đây, người thứ nhất nhìn thấy là con, nhìn thấy con đang đợi anh ấy, nhìn thấy con lo lắng cho anh ấy, một mình anh ấy lúc gặp nguy hiểm ở bên ngoài, nghĩ tới vẫn có người đứng phía sau chờ anh ấy, so với thấy con đang ngồi yên ổn ăn cơm trong này anh ấy sẽ vui vẻ hơn.

Mã quế Phương sững sốt, thấy Mạc Thiện Ny đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

- Con bé ngốc này...

Mã Quế Phương im lặng trong tâm thở dài.

Lúc Mạc Thiện Ny muốn mở cửa chính, cửa chính không khóa liền bị đẩy ra.

Dương Thần mặt mỉm cười, một tay chào:

- Tiểu Thiện Thiện không cần ra cửa thôn, đường rất xa.

Nhìn thấy gương mặt mình vẫn nhớ, vẫn tưởng niệm trước mặt mình, Mạc Thiện Ny có chút xấu hổ, nóng lòng muốn đi lên tát vào cái bàn tay.

Nhưng tay muốn duỗi ra đánh Dương Thần, sắp chạm đến Dương Thần, ngược lại là ôm lấy cổ Dương Thần, cả thân hình mềm mại nhẹ nhàng của Mạc Thiện Ny gất gao dựa vào Dương Thần, đầu dựa vào ngực Dương Thần, không khí ngưng đọng không tiếng động.

Dương Thần giờ tay ôm lấy vòng eo Mạc Thiện Ny, cảm xúc trào lên khiến hắn ôm thật chặt hưởng thụ, ngón tay cách lớp vải, vuốt ve lưng Mạc Thiện Ny, vỗ nhẹ, cười nói:

- Được rồi, mẹ vợ còn đang nhìn, anh không phải đã trở lại sao, nếu khóc nữa như là anh đang ức hiếp em.

Mạc Thiện Ny ngẩng đầu, buông cổ Dương Thần ra, hai mắt hồng hồng ngập nước mắt:

- Anh chính là ức hiếp em, chẳng nói chẳng rằng, để lại mảnh giấy rồi đi, di động không liên lạc được, anh là muốn cho em lo chết, anh cố tình ức hiếp em.

- Tình hình có chút phức tạp, nhưng tôi tuyệt đối không có tình để em lo lắng.

Dương Thần cười khổ nói.

- Em mặc kệ, anh phải đền bù cho em.

Mạc Thiện Ny tức giận nói.

- Đền bù? Đền bù như thế nào?

Dương Thần hỏi.

Mạc Thiện Ny thở gấp, đột nhiên sát lại gần, hai cánh hoa đỏ tươi của đôi môi anh đào liền hôn lên môi Dương Thần.

Đôi mắt với giai nhân bỗng nhiên nhiệt tình như vậy, Dương Thần hơi sửng sốt, liền hưởng thụ đáp lại.

Thời gian nửa ngày, nói dài cũng không dài lắm, ngắn cũng không ngắn lắm, trong lòng Mạc Thiện Ny vẫn nhớ Dương Thần, trạng thái tinh thần buộc chặt, quả thật khổ sở.

Cô sợ Dương Thần nếu chẳng may gặp chuyện gì, tình cảm của cô chưa được bày tỏ, sẽ bị bóp chết trong nôi.

Cho nên Dương Thần cuối cùng bình an về đến nhà, lại lần nữa được ngửi mùi vị quen thuộc này, Mạc Thiện Ny tràn đầy nhiệt tình, mãnh liệt bộc phát.

Trong cái hôn triền miên, trước đây Mạc Thiện Ny chưa từng điên cuồng mà quần quýt si mê, dường như muốn đem nỗi nhớ như cuồng phong bão táp qua cái hôn này bày tỏ với Dương Thần.

Đứng cách đó không xa, Mã Quế Phương nhìn hai người trẻ tuổi đang hôn nhau, vẻ mặt phức tạp, con gái ngay trước mặt mình, ôm hôn một người đàn ông, chuyện này đối với người mẹ như bà, cảm thấy vui mừng đồng thời cũng cảm thấy lo lắng.

Khi Mạc Thiện Ny hôn gần như kiệt sức mệt mỏi, thân thể động tình mà tỏa nhiệt, lúc chân mềm nhũn không đứng vững, hai người rốt cuộc tách ra.

Dương Thần nhìn người phụ nữ anh khí như hoa đào, trong con người trong suốt của cô là thâm tình khiến người đàn ông như muốn tan chảy ra.

Nghĩ đến vừa rồi ngoài cửa nghe được ý tưởng đáng yêu của Mạc Thiện Ny, Dương Thần không kìm lòng được hôn lên cái trán trơn bóng của Mạc Thiện Ny, lúc này người phụ nữ xinh đẹp như thần tiên.

Dương Thần vỗ về mái tóc Mạc Thiện Ny, ngửi trên người cô vì động tình mà phát ra mùi thơm cơ thể nồng đậm, cười hỏi han:

- Mạc Thiện Ny, em bao giờ trở nên đẹp như vậy, là từ cuối tuần, ngày hôm qua hay là từ vừa nãy?

Con người Mạc Thiện Ny sáng ngời thân nhiên cười:

- Cũng không phải, bắt đầu từ khi được anh yêu.

- Ôi chao... Chưa quá đi thôi, các người đã đủ chưa, ôm đã ôm, hôn đã hôn, nghĩ muốn chưa chết mẹ sao?

Thật sự không nghe tiếp được nữa, Mã Quế Phương nghe đến đỏ cả mặt bèn lên tiếng.

Mạc Thiện Ny bây giờ nhớ tới còn đang đứng trước mặt mẹ, bất người buông Dương Thần ra, vội vàng chạy đến trước mặt Mã Quế Phương, ôm chặt lấy Mã Quế Phương:

- Mẹ... Con cũng hôn người một cái, như vậy là hợp lý nha.

- Ai, đừng...

Không đợi Mã Quế Phương ngăn cản, Mạc Thiện Ny hôn “chụt chụt” hai cái lên mặt bà.

- Đứa con nhỏ này...

Mã Quế Phương dờ khóc dờ cười, ca thán:

- Mẹ con cũng không phải người không hiểu chuyện, chẳng qua các người thân thiết ngay trước mặt mẹ, mẹ già rồi đâu có thể theo kịp ý tưởng các người trẻ tuổi.

Dương Thần đi vào trong phòng, nhìn bàn đầy đồ ăn, cười ha hả nói:

- Mẹ, ăn cơm thôi, hương vị môi hôn rất được nhưng tóm lại ăn không đủ no.

Nói xong còn hướng Mạc Thiện Ny nháy mắt mấy cái.

Mạc Thiện Ny hờn dỗi một tiếng:

- Khiến chúng ta lo lắng như thế, một lúc đã nghĩ tới ăn cơm, không cho ăn.

- Con gái, đừng náo loạn nữa, mau ăn thôi.

Mã Quế Phương nghe Dương Thần gọi mình là mẹ, rất vui vẻ:

- Con rể Dương, mau ngồi xuống, mẹ đi lấy cho con cái bát.

Ba người rất nhanh ngồi xuống, vui vẻ ăn xong cơm trưa.

Mã Quế Phương và Mạc Thiện Ny chưa hỏi nhiều Dương Thần đi làm gì, Dương Thần cũng chưa nói, như thể một loại phối hợp ăn ý, Dương Thần cảm thấy rất thoải mái.

Ăn được nửa bữa, Mạc Thiện Ny nhớ tới chuyện gì, hỏi Mã Quế Phương:

- Mẹ, chuyện chúng ta cùng đi Trung Hải mẹ nghĩ thế nào, không vấn đề gì chứ?

Mã Quế Phương dùng đũa gấp cho Dương Thần miếng thịt gà, cười nói:

- Con gái, mẹ không cùng các con đi Trung Hải, mẹ tạm thời còn chưa muốn đi.

- Vì sao ạ, là có chuyện khó xử sao?

Mạc Thiện Ny sốt ruột hỏi.

Mã Quế Phương lắc đầu nói:

- Mẹ tất nhiên muốn cùng các con ở một chỗ, cùng với bọn nhỏ, chung quy đó là chuyện vui nhưng nhất định không phải là bây giờ, các con đều có công việc, mẹ thì nhiều nhất chỉ có thể giúp các con quét dọn vệ sinh, làm đồ ăn. Mẹ ở Trung Hải không quen ai, như vậy sẽ rất buồn, ở nơi này tốt xấu còn có bà con làng xóm, có thể tâm sự nói chuyện cùng nhau.

- Nhưng mẹ tuổi đã cao, cũng không thể mãi như vậy.

Mạc Thiện Ny biết mẹ mình nói thật, ở trong thành phố lớn, không có việc làm, Mã Quế Phương sẽ cô đơn.

- Cho nên các con phải cố lên.

Mặt Mã Quế Phương mang ý nghĩa sâu xa nói:

- Nếu có một đứa nhỏ, có thể để ta trông, ta sẽ không cảm thấy nhàm chán, đến lúc đó, ở đâu cũng giống nhau phải không?

Đứa nhỏ?

Mạc Thiện Ny lập tức hiểu ý của mẹ, ngượng ngùng liếc nhìn Dương Thần, nhưng thấy Dương Thần tiếp tục và cơm, ra vẻ căn bản không nghe thấy, không khỏi hướng hấn liếc mắt một cái.

- Con rề Dương, con ăn từ từ, khéo ghen, uống canh đi.

Mã Quế Phương nói.

Dương Thần vừa nhai nuốt thức ăn vừa nói:

- Mẹ, đồ ăn người làm so với trong khách sạn hương vị ngon hơn nhiều.

- Ừ, đồ ăn trên núi tuy đơn giản nhưng tự nhiên.

Mã Quế Phương vừa lòng nói.

Mạc Thiện Ny nhìn thấy hình ảnh mẹ mình và Dương Thần hòa hợp, trong lòng tất nhiên vui mừng, nhưng đồng thời lại nhớ đến tình cảnh thật sự của mình chỉ là người thứ ba, không khỏi trong lòng trĩu nặng đứng lên.

Đúng lúc này một bàn tay ấm áp dưới bàn chạm vào đùi Mạc Thiện Ny, nhẹ nhàng vỗ hai cái.

Mạc Thiện Ny vừa ngẩng đầu đối diện Dương Thần, ánh mắt khiến cô yên tâm.

Đúng vậy... Hấn lợi hại như vậy, khẳng định có cách, bọn họ cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, đã từng kề cận cái chết, sao còn có thể vì chuyện như vậy mà tách ra?

Nghĩ đến đây Mạc Thiện Ny lại yên tâm hơn.

Vì thời gian xin phép Trung Hải bên kia không dài, cho nên sau khi ở trại Côn Sơn một đêm, sáng sớm hôm sau, hai người chuẩn bị hành lý nói lời từ biệt với Mã Quế Phương.

Trên đường Dương Thần giải thích một chút chuyện của Diệp Tử, không nói tỉ mỉ, chỉ để Mạc Thiện Ny sơ sơ hiểu một chút tình hình,

Mạc Thiện Ny cũng không hỏi nhiều, tuy rằng trong lòng nghi ngờ, nhưng hiểu được không có vấn đề gì, nên an tâm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 216

Va Chạm!

Ngay đêm hôm đó, hai người ngồi trên máy bay, hạ cánh an toàn xuống sân bay quốc tế Trung Hải.

Theo lý thuyết, trải qua một chuyến “Kích thích” đi chung đường, Dương Thần nên cảm thấy tâm lực khá mệt mỏi. Nhưng lúc máy bay hạ cánh, Dương Thần lại thấy dư thừa sức lực.

Đã về nước được gần một năm vẫn ở lại Trung Hải. Tại đây đã xảy ra nhiều chuyện khắc sâu vào trí nhớ.

Hiện giờ, có thể nói nhà mình ở đây, thời điểm ở nước ngoài cũng không biết như thế nào, nhưng bỗng về đến nơi đây thì khó có thể không nhớ về gia đình nhỏ và những người ở đó.

Lúc đi đến bãi đỗ xe, Mạc thiện Ny lấy hành lý của mình trong tay Dương Thần, dưới ngọn đèn mờ tối, ánh mắt đau khổ nhìn Dương Thần,

- Không cho phép anh vừa về đến nhà là không để ý tới em. Phải luôn luôn nghĩ tới em.

- Bà cô của tôi ơi, là em sẽ không để ý tới anh, anh sao có thể lại không để ý đến em được? Hơn nữa, lúc anh ngủ nằm mơ lại không thể không chế được, làm sao lúc nào cũng có thể nhớ em được!

Dương Thần cười nói.

- Anh sẽ không gạt em chứ?

Mạc Thiện Ny buồn bã hỏi.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút:

- Nếu không em đừng về nữa, chúng ta đi thuê phòng đi, như vậy anh cam đoan cả đêm đều nhớ em, còn nhìn chăm chăm vào em. Hơn nữa, mẹ chúng ta đang sốt ruột chuyện con cái rồi.

- Đừng có mơ! Chờ anh thu phục chính cung nương nương, định danh phận rồi em mới sinh con cho anh, em không ngốc mà tặng cho anh trước đâu!

Nói xong, Mạc Thiện Ny thốt tha liếc đôi mắt quyến rũ nhìn Dương Thần, lắc lư cái mông, đi đến chiếc xe Audi màu đỏ của cô.

Dương Thần thầm nghĩ... người phụ nữ này quả thật không phải là người ngốc nghếch.. đành cười cười, xoay người đi về phía chiếc xe của mình.

Nửa giờ sau, Dương Thần lái chiếc xe BMW sau nhiều ngày không động đến, trở về biệt thự Long Cảnh Uyển, lúc này cũng đã gần mười hai giờ đêm., vì không có ý báo trước nên Dương Thần tưởng hai người phụ nữ trong nhà đã ngủ cả, không ngờ đèn lại sáng lên.

Dương Thần hơi tò mò dừng xe, vừa mới vào cửa, cửa đã tự mở ra từ bên trong.

- Tiểu thư, cuối cùng cô đã về rồi!

Đi ra chính là vú Vương đang mặc váy ngủ, nhưng vừa nhìn thấy, thì trước mắt rõ ràng là Dương Thần với khuôn mặt mệt mỏi, đang kéo vali.

- Cậu chủ? Cậu đã trở về rồi. Ôi tôi già rồi, mắt hoa hết rồi.

Vú Vương chau mày, vừa cười tủm tỉm nói, vừa tránh đường để cho Dương Thần vào cửa:

- Tại sao về mà không báo trước một tiếng, tôi sẽ chuẩn bị cho cậu chút đồ ăn, nhất định đã đói bụng rồi. Bữa tối trên máy bay không ngon. Cậu có muốn tôi đi nấu cho cậu một bát mì không?

- Không cần. Cháu không đói.

Dương Thần được vú Vương quan tâm cũng đã thành thói quen, hơi tò mò hỏi:

- Nhược Khê chưa về sao vú?

Cuộc sống của Lâm Nhược Khê rất quy củ, đặc biệt là thời gian làm việc. Gần như đi làm từ sáng sớm, tan tầm là trở về nhà, làm việc đến khoảng mười giờ là đi ngủ.

Cô không có bạn bè, nếu có thì cũng toàn là những người bạn rộn, ngày thường ngoại trừ xem TV, đọc sách, căn bản không có hoạt động giải trí khác.

Cho nên đã trễ thế này Lâm Nhược Khê còn không về nhà, Dương Thần rất bất ngờ.

Vú Vương vừa buồn vừa lo, gật gật đầu:

- Đúng vậy. Tiểu thư ăn tối xong nhận được một cú điện thoại, nói là một người Singapore phía nhà đầu tư tới, tạm thời ghé qua Trung Hải một đêm muốn xem xét và tiến hành hợp tác làm ăn lớn với công ty một lần. Vốn tiểu thư muốn để người khác đi làm chuyện này, tiểu thư trước giờ chưa từng tham dự những việc xã giao này. Nhưng vừa vặn cậu và Mạc tiểu thư cùng nhau về quê, không ở Trung Hải, những nhân viên khác đều không thích hợp. Hơn nữa, sau khi tan tầm, không thể bỗng dưng gọi ai đi thay, cho nên tiểu thư chỉ có thể đi một mình. Nhưng đã muộn như thế này rồi, tại sao vẫn chưa thấy về.

Dương Thần nhíu nhíu mày, cảm thấy chuyện này không đúng lắm, hỏi:

- Vú Vương, vú đã gọi điện thoại hỏi chưa?

- Không liên lạc được, chắc là bàn chuyện kinh doanh, tiểu thư tắt máy.

Vú Vương nói.

- Nhược Khê có nói đi đâu không?

Dương Thần hỏi.

Vú Vương cẩn thận nhớ lại:

- Chắc là Khách sạn Đế Vương. Tôi nhớ rõ lúc tiểu thư nghe điện thoại có

nhắc qua, nhưng ở tầng mấy tôi cũng không biết.

Dương Thần gật gật đầu, bỏ hành lý xuống, xoay người định rời đi.

- Cậu chủ, cậu vừa mới về nhà đã định đi đâu?

Vú Vương sốt ruột hỏi.

Dương Thần cũng không quay đầu lại nói:

- Đi tìm Nhược Khê. Cháu lo cô ấy có chuyện gì rồi.

- Nhưng... Cậu tìm bằng cách nào?

Vú Vương lo lắng hỏi.

- Cháu có cách của cháu.

Dương Thần nói xong, chạy thẳng ra cửa.

Dương Thần không nghĩ chuyện kinh doanh này là bình thường, huống chi, Lâm Nhược Khê không phải là người đơn giản, nhìn bề ngoài cô ấy có vẻ trong sáng, lạnh lùng đơn giản, nhưng có lẽ suy nghĩ lại khá kín đáo, tuyệt đối sẽ không tùy tiện tin lời người khác.

Có thể khiến Lâm Nhược Khê yên tâm mà đi ra ngoài bàn chuyện kinh doanh vào buổi tối chỉ có hai khả năng: thứ nhất, người đó tuyệt đối nghiêm túc, không phải nghi ngờ. Thứ hai, người đó nguy trang quá giỏi, khiến Lâm Nhược Khê không nhận ra bộ mặt thật của người đó.

Hiển nhiên, loại người thứ hai khá khó, nhưng không phải là không có.

Một người phụ nữ thân phận đáng giá bạc tỷ, dung mạo lại hoàn mỹ như thế, hoàn toàn có lý do khiến người ta giở trò nguy quân tử, bề ngoài tỏ ra cao quý.

Dương Thần chạy xe thật nhanh đến Khách sạn Đế Vương. Đây không phải là lần đầu tiên đến đây cho nên hắn đã khá quen đường.

Dương Thần đi đến cửa tòa nhà, hai gã bảo vệ lập tức xúm lại. Bởi vì tòa nhà này mở cửa hai tư giờ nên luôn luôn có bảo vệ.

Lúc này Dương Thần vừa mới từ nước ngoài trở về, tóc dầu bết lại, nhìn xộc xệch không chịu nổi, ăn mặc phong phanh với áo khoác màu xám, có chút vết bẩn, giày thì dính đầy bụi đất, trên mặt lấm tấm mồ hôi, nhìn qua rất giống một lão nông dân.

Cho nên hai gã bảo vệ không do dự chặn Dương Thần lại. Dù sao thì Khách sạn Đế Vương không phải là nơi bình thường để nông dân có thể đi vào.

- Anh này, mời rời khỏi đây, trang phục không chỉnh tề, vệ sinh không phù hợp để vào trong tòa nhà.

Một gã bảo vệ mặt nghiêm nghị nói.

Dương Thần nhìn lên phía trên, hơn mười tầng buiding, muốn tìm Lâm Nhược Khê không khác gì mò kim đáy bể, huống hồ mình cũng không thông thuộc bên trong, nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ có một biện pháp nhanh nhất...

Nghĩ đến đây, Dương Thần hỏi hai gã bảo vệ:

- Các anh có camera theo dõi không? Hoặc là hệ thống đăng ký xuất nhập? Cho tôi xem được không? Tôi muốn tìm người.

- Hy vọng anh không quấy rầy công việc của chúng tôi. Chúng tôi đã nói chuyện với anh hết sức khách khí rồi. Mời anh mau rời khỏi đây!

Bảo vệ có chút khó chịu, người này nghèo đến điên rồi, bộ dạng giống mình đang là lãnh đạo, còn tới tìm người nữa chứ!

Dương Thần bất đắc dĩ lắc đầu:

- Vậy chỉ có thể xin lỗi, vốn có thể giải quyết nhã nhặn.

Nói xong, Dương Thần đột nhiên cất bước tiến lên, hai tay tóm lấy cổ áo hai gã bảo vệ, nhấc lên. Hai gã bảo vệ cũng phải nặng tới một trăm năm mươi cân, đã bị Dương Thần ném vào phía trong đài phun nước trước không xa.

- Rầm rầm!

Tiếng bọt nước văng lên khắp nơi, hai gã bị ném xuống nước bắt đầu kêu to:

- Người đâu, người đâu mau tới đây! Có người muốn xông vào.

Từ bốn phía không ít nhân viên chăm sóc khách hàng và nhân viên an ninh vội vàng chạy ra, xông tới vây quanh Dương Thần.

Một nữ giám đốc điều hành bắt đầu gọi điện thoại báo cảnh sát.

Dương Thần cười thầm trong lòng, báo đi, báo cảnh sát càng tốt.

- Các vị! Tôi tới tìm vợ tôi! Nếu không ai muốn bị thương, vậy nhường đường chút đi. Nói cách khác, tuy tôi không giết người, nhưng sẽ bị thương nhẹ là điều khó tránh khỏi.

Dương Thần vừa nói, vừa hướng tới phía cầu thang, đương nhiên hẳn không ngốc đến nỗi đi thang máy, người ta chỉ cần tắt nguồn điện là hẳn sẽ bị kẹt trong đó.

Vài tên bảo vệ không chịu thỏa hiệp, người trước ngã xuống, người sau xông lên chặn Dương Thần lại.

Nhưng Dương Thần chỉ cần một tay, đã ném các nhân viên vào trong bồn nước ở đại sảnh, người làm việc và khách hàng trong tòa nhà đều sợ hãi không dám nhúc nhích.

Bảo vệ Khách sạn Đế Vương rất nhiều người phi thường, Dương Thần vừa đi, vừa xử lý những bảo vệ muốn đến dí côn điện. Mặc dù ngẫu nhiên bị điện giật một chút, nhưng cũng chỉ như bị ngứa, hồn nhiên không sợ.

Lúc đi đến cầu thang, Dương Thần nhìn xuống phòng làm việc tầng trệt, ngay tại lầu hai này sẽ đi lên lầu trên rất nhanh, bắt đầu tìm phòng điều khiển camera theo dõi.

Đi vào hành lang lầu hai, Dương Thần đảo mắt một cái nhìn thấy cánh cửa to nhất, chính là phòng theo dõi, vì thế hắn bước nhanh tới.

Tiếng động dưới lầu đã kinh động đến phần lớn khách hàng trong tòa nhà, nhân viên bảo vệ xúm tới lầu hai, ra sức ngăn cản Dương Thần.

Dương Thần mở cửa phòng theo dõi, nhưng bị khóa trái. Cửa này làm

bằng kim loại, người bên ngoài khó mà phá được.

Sau khi Dương Thần giải quyết hai gã bảo vệ đang uống cà phê, căn cứ vào thời gian vú Vương cung cấp, tính được khoảng thời gian Lâm Nhược Khê tới tòa nhà, sau đó đem toàn bộ video điều chỉnh đến khoảng thời gian đó, quét toàn bộ hình ảnh nhanh như gió.

Ngoài cửa lớn, các nhân viên an ninh cũng không biết lấy chìa khóa dự phòng ở đâu ra, cuối cùng đã mở được cửa lớn ra. Sau đó một đám người tràn vào như thủy triều.

Vừa hay Dương Thần trong nháy mắt cũng đã chụp được hình ảnh Lâm Nhược Khê với bộ váy công sở màu đen, tiến vào cao ốc, trong lòng thấy rất vui, nhìn thấy một đám người xông lên, trong lòng vô cùng căm tức, dựa vào thính giác, quay đầu nhìn lại màn hình vừa xem, hai tay giải quyết mấy tên bảo vệ ở gần.

Chẳng may vài tên bảo vệ bị Dương Thần nặng tay làm cho bị thương nặng, những người bị gãy xương sườn, nằm trên mặt đất kêu cha gọi mẹ, cú thế mà hù dọa những tên bảo vệ khác.

Lần này lần theo dấu vết đường đi của Lâm Nhược Khê, khoảng ba phút trôi qua, Dương Thần rốt cục cũng nắm được, Lâm Nhược Khê đi vào tầng thứ hai mươi bảy ăn uống, một người tên là Knight mời.

Đúng lúc này, dưới lầu vọng lên âm thanh của xe cảnh sát, Dương Thần biết ngay khi nhận được tin báo cảnh sát sẽ đến rất nhanh, không chờ đợi thêm nữa, hấn phát phát tay với đám bảo vệ bị hù cho sợ, mang theo cả điều khiển phòng theo dõi, đi thẳng vào cầu thang, chạy lên tầng thứ hai mươi bảy!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 217

Cao Tiên Sinh

Một mạch lên thẳng tầng thứ hai mươi bảy, Dương Thần vốn đếm không hết mình bỏ lại đằng sau bao nhiêu nhân viên bảo vệ, thậm chí có một số vệ sĩ của khách hàng cũng bị Dương Thần bắt chấp tất cả đá ngã như ngựa.

Tầng thứ hai mươi bảy là tầng thương vụ, trong hành lang trông rộng, nhưng bởi vì tin tức hỗn loạn dưới lầu đã truyền đến đây nên không ít phòng riêng đều có vệ sĩ áo đen, đề phòng nghiêm ngặt.

Dương Thần nhìn chăm chú vào lũ vệ sĩ cảnh giới, nhanh chóng tìm được phòng của Knight, ở cửa là hai tên vệ sĩ dáng người khôi ngô, sắc mặt rất khó coi.

Lúc này Dương Thần đã lười tốn nước bọt, không đợi hai vệ sĩ đặt câu hỏi, phang cho mỗi người một quyền với tốc độ khó tránh, đừng nói ngăn cản, hai tên vệ sĩ đã ôm bụng loạn choạng ngã xuống mặt đất.

- Âm!!

Dương Thần nhắc chân đá vào cánh cửa khóa trái, khóa điện tử phát ra hệ thống báo động chói tai, nhưng sắc mặt hai tên vệ sĩ đều tái nhợt, bất lực.

Tình hình trong phòng lập tức lọt vào trong tầm mắt, chiếc bàn ở cạnh cửa sổ sáng ngời, hai người ngồi, một người đứng là Lâm Nhược Khê, một người đàn ông trung niên mặc đồ tây màu tím.

Người đàn ông trung niên tóc đen, tóc vuốt sợi đến sau gáy, trên mặt đã có lóm đốm nốt đồi mồi, có thể thấy được lão ta già hơn một chút so với nhìn vẻ bề ngoài, nhìn thấy Dương Thần xông vào, lão ta ngồi bất động, lông mày nổi lên.

Lúc này, hai tên vệ sĩ cường tráng chạy từ một gian phòng khác tới, vội vàng đứng chặn trước mặt Dương Thần.

Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng xác định người đàn ông trước mắt đang lao vào đánh nhau như đám lưu manh là Dương Thần, Dương Thần lúc này bởi vì đánh nhau và chạy thực mạng, mặt mày lem luốc, càng nhìn càng thấy khó coi, tóc tai bù xù, mặt đầy mồ hôi, trên người thậm chí còn dính một ít máu, khoác chiếc áo màu đen đứng ở cửa, rõ ràng là lưu manh đầu đường, vừa mới đánh nhau xong.

- Anh là ai....

Người đàn ông mặc đồ tây màu tím trầm giọng hỏi.

Dương Thần không để ý đến ông ta, cẩn thận nhìn Lâm Nhược Khê, thấy cô chỉ bị chút kinh hãi, toàn thân đều bình thường, không có bất cứ tổn thương gì trong lòng mới an tâm một chút.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần nhìn mình cười cười, nhin không nổi con giận, bỗng nhiên đứng lên, chát vắn:

- Dương Thần! Anh đến đây làm gì?

- Lâm tiểu thư biết anh ta sao?

Ông Tây nhú mày hỏi.

Lâm Nhược Khê đau đầu xoa trán, xoay người nói xin lỗi:

- Cao tiên sinh, rất xin lỗi, gây phiền phức cho ông rồi.

- Lâm tiểu thư, anh ta giống như rất để ý cô...

Cao tiên sinh nhìn Lâm Nhược Khê hỏi.

Lâm Nhược Khê sững sốt, nhìn thoáng qua, Dương Thần vẫn đứng ở cửa ngây ngô cười, cúi đầu thờ dãi nói:

- Hắn là nhân viên công ty tôi, không biết vì sao bỗng dưng phát điên như thế.

Nhân viên? Nổi điên? Dương Thần tươi cười nhưng trong lòng thấy chua xót, tuy nhiên cũng không quá để ý, dù sao Lâm Nhược Khê đến đây bàn chuyện, có thể thấy cô ấy bình an vô sự, Dương Thần vẫn rất vui vẻ.

Còn đánh giá của Lâm Nhược Khê đối với hắn, tạm thời hắn rất bất chấp.

Cao tiên sinh có vẻ giật mình, nhướng mày nói:

- Lâm tiểu thư, đêm nay là tôi nhớ về tình nghĩa năm đó với lão Chủ tịch, tạm thời ghé qua Trung Hải, đem việc hợp tác của tập đoàn Bailey bên Pháp nói cho Lâm tiểu thư, bất chấp những công ty lớn của Yên Kinh, mà đến chỗ cô trước. Cách hành xử của nhân viên này khiến tôi cảm thấy rất thất vọng. Tôi thật sự không thể tưởng tượng được Quốc Tế Ngọc Lôi lại có nhân viên như vậy.

- Cao tiên sinh, tôi thay mặt hắn xin lỗi ông, hắn... hắn bình thường không như thế... Không biết vì sao hôm nay...

Suy nghĩ của Lâm Nhược Khê trở nên lộn xộn, người đàn ông này rốt cuộc là đang nghĩ cái gì? Hắn tại sao không nói một tiếng đã đột nhiên trở lại? Về thì về đi, mình đang nói chuyện làm ăn, hắn đột nhiên xông vào như vậy làm gì? Xem ra tiếng chuông báo động dưới lầu và tiếng lộn xộn tất cả đều do hắn gây ra?

Trời ơi, rốt cuộc hắn đã làm loạn như thế nào? Một mình hắn xông hắn vào tòa nhà lớn?

Chẳng lẽ đá văng cửa ra, rồi đứng trước mặt mình như vậy không nói một tiếng chỉ cười ngây ngô thế sao?

Nhưng đúng lúc này ở cửa đột nhiên xuất hiện hai gã cảnh sát, hô to:

- Không được nhúc nhích!

Giơ súng lên từ phía sau nhắm vào Dương Thần!

Lâm Nhược Khê mắt mở to, không dám tin người này đến cảnh sát cũng đưa tới.

Một nữ cảnh sát dáng người lả lướt theo cánh cửa đi đến, tóc ngắn màu

đen, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ đầy vẻ tức giận, đã trẻ thể này còn phải đi làm nhiệm vụ, gây ra náo loạn lớn như vậy, ai đang trực cũng đều bức bối.

- Để ta xem xem là thần tiên nào hạ phạm đây...

Nữ cảnh sát đi đến trước mặt, vừa thấy Dương Thần, lập tức đứng ngậy tại chỗ.

- Thái cục trưởng, tới nhanh nhỉ!

Dương Thần thu ánh mắt, nhìn Thái Nghiên cười nói.

Sau một đêm kinh hồn ở tòa nhà đó, Thái Nghiên không gặp lại Dương Thần. Tuy nhiên mấy ngày nay không biết vì sao luôn nhớ tới cảnh tượng đêm đó, đặc biệt là cảnh Dương Thần một mình xông lên đối đầu với đám xã hội đen, khiến Thái Nghiên kích động chạy tới nhà Dương Thần xem, điều này khiến Thái Nghiên luôn cảm thấy dày vò.

Hiện giờ, quả thực đã gặp được Dương Thần, nhưng lại là trong tình cảnh thật khó xử.

Cô, là tới bắt hẩn!

- Nghiên Nghiên!

Lâm Nhược Khê thấy người tới là Thái Nghiên thì an tâm một chút, tiến lên nói:

- Có cách gì không? Người này hôm nay giống như bị điên ấy, nể mặt tôi, tha cho hẩn được không? Những đồ bị hỏng và mọi phí tổn khác, tôi giúp hẩn bồi thường.

- Nhược Khê? Cô cũng ở đây sao?

Thái Nghiên không ngờ được, nhưng vừa nghĩ tới bọn họ là vợ chồng trong lòng cũng chua xót hiểu ra, tuy rằng không biết vì sao Dương Thần lại làm như vậy, nhưng Thái Nghiên đồng ý với cách của Lâm Nhược Khê, muốn cô ấy giúp Dương Thần, Thái Nghiên vẫn luôn thiết diện vô tư, đột nhiên cảm thấy không làm được.

Tuy nhiên, Cao tiên sinh không định bỏ qua cho Dương Thần như vậy, đứng lên khỏi ghế, ông ta sửa sang trang phục, nói:

- Vị cảnh sát này, tôi họ Cao, là thương nhân Singapore, người đàn ông này đột nhiên xông vào tôi cảm thấy rất bất mãn. Hành vi của hẩn ảnh hưởng nghiêm trọng đến an toàn của cá nhân tôi, hơn nữa tôi nghi ngờ hẩn còn nghe trộm thông tin cơ mật làm ăn của tôi. Tôi hy vọng cô thể bắt giữ theo luật. Pháp luật là phải công chính nghiêm minh.

- Điều này...

Thái Nghiên nhăn mi xanh đen lại. Cô không nghĩ trong phòng lại có một nhân vật như vậy.

Lâm Nhược Khê nghe Cao tiên sinh cố ý muốn đưa Dương Thần ra tòa, trong lòng vội vàng:

- Cao tiên sinh, hẩn tuyệt đối không có ý làm ông bị thương, cũng không đánh cắp thông tin cơ mật của ông, xin ông tin tưởng tôi, để tôi sẽ xử lý việc

này được không?

- Lâm tiểu thư, tôi hy vọng cô có thể hiểu được máy bay hạ cánh xuống Trung Hải tối nay, không chỉ là mời cô ăn một bữa cơm, nói chuyện đơn giản như vậy. Tôi rất nghiêm túc hy vọng quý công ty có thể trở thành đối tác hợp tác của chúng tôi, liên kết với công ty nổi tiếng quốc tế. Tôi lòng đầy thành ý, nhưng nhận sự tiếp đãi như thế này, tôi không thể hạ thấp danh dự của mình được!

Cao tiên sinh lòng đầy căm phẫn nói.

- Bộp bộp bộp...

Ngay sau khi Cao tiên sinh nói xong những lời này, Dương Thần đột nhiên vỗ tay:

- Nói rất hay! Chúng tôi cũng không thể hạ thấp danh dự của mình!

- Sao cơ, vị đang đêm xông vào tòa nhà làm loạn này, anh thấy tôi nói không đúng sao?

Cao tiên sinh chau mày hỏi.

- Dương Thần! Anh đừng nói nữa! Anh còn chưa gây đủ rắc rối sao?

Lâm Nhược Khê cũng phát điên lên. Người này tuy đáng giận, nhưng... Nhưng mình cũng không thể nhìn hấn ngòi tù.

Làm tổn hại đến sự an nguy của thành viên thương hội Singapore, ban đêm xông vào trung tâm tài chính lớn nhất Trung Hải, có ý đồ đánh cắp bí mật buôn bán... với tội danh này, bất luận là tội danh nào được thành lập, cũng đủ làm Dương Thần khốn đốn rồi!

Dương Thần không thể không cười, đột nhiên xoay người, nhìn Thái Nghiên nói:

- Thái cục trưởng, phiền cô kiểm tra phòng này một chút được không?

- Kiểm tra phòng?

Trong lòng Thái Nghiên rất lo lắng, những gì Dương Thần nói khiến cô chẳng hiểu ra sao cả!

- Đúng vậy! Dùng kiến thức và kỹ thuật chuyên ngành của cô, kiểm tra TV, đèn đầu giường và bức màn một chút.

Dương Thần nói.

Vừa mới dứt lời, Thái Nghiên giống như hiểu ra điều gì, nghiêm nghị gật gật đầu, còn Cao tiên sinh sắc mặt dần dần trắng bệch.

Lâm Nhược Khê không biết Dương Thần lại muốn làm gì nữa, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thái Nghiên, cô đoán chắc phải có điều gì mờ ám, nhìn Thái Nghiên kiểm tra phòng ngủ bên kia.

- Đúng là buồn cười! Không ngờ cảnh sát lại đi nghe lời tên lưu manh! Xem ta tôi không còn lý do gì để ở lại đây nữa rồi! Chúng ta đi!

Cao tiên sinh dường như không kiên nhẫn được, tức giận hừ một tiếng, muốn mang theo hai gã vệ sĩ rời khỏi.

- Ngăn bọn họ lại!

Thái Nghiên đột nhiên lớn tiếng chỉ huy hai gã cảnh sát đang chặn ở cửa, súng lục trong tay nhắm ngay ba người Cao tiên sinh.

- Các người làm gì vậy? Các người ... Các người biết tôi là ai không? Tôi là Trưởng ban thư ký thương hội Singapore! Chủ tịch thành phố các người thấy tôi còn phải nhún nhường ba phần! Các người dám ngăn cản tôi sao?

Cao tiên sinh lớn tiếng mắng.

Thái Nghiên cười lạnh đi đến trước mặt Cao tiên sinh,

- Ông là ai không quan trọng. Nhưng đúng theo như lời ông nói, pháp luật chắc chắn phải nghiêm minh, và cái nằm trên tay tôi, chính là sự công bằng của ông.

Nói xong, Thái Nghiên mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay trắng nõn rõ ràng là camera chuyên dụng bỏ túi!

- Cô vu oan cho tôi! Cái đó không phải là của tôi!

Cao tiên sinh dữ dội, chửi ầm lên!

- Chặc chặc...

Dương Thần lắc đầu thờ dài nói:

- Còn chưa nói là của ông, ông đã kích động như vậy rồi! Thật đáng tiếc, chút trò này của ông từ bé tôi đã học được rồi.

Tình huống đột nhiên chuyển biến, Lâm Nhược Khê đột nhiên tỉnh ngộ, tất cả chuyện này là sao?

Trong nháy mắt, sắc mặt Lâm Nhược Khê như bị đóng băng lại. Vừa rồi còn có ý giúp Dương Thần cầu xin Cao tiên sinh tha thứ. Nhưng thật đáng xấu hổ, không ngờ là cô lại đi cầu xin một tên sở khanh. Cô cảm thấy bị lãng nhục.

- Cao Quốc Hùng! Chúng ta gặp nhau tại tòa!

Lâm Nhược Khê không muốn đợi thêm một phút giây nào nữa, xoay người chạy nhanh ra khỏi phòng, thậm chí cả túi xách cũng bỏ quên lại trên bàn.

Dương Thần đi đến bên bàn cầm lấy túi xách của Lâm Nhược Khê, không biết phải nói với Thái Nghiên như thế nào cho phải:

- Nếu tôi đoán không sai thì trên người của gã, hoặc là trong rượu có thể kiểm tra thuốc mê hay thứ gì đó đại loại, chuyện tiếp theo rất dễ làm, Cục trưởng Thái, đã làm phiền cô rồi!

- Ừ! Tôi biết rồi! Anh mau đi xem Nhược Khê thế nào đi! Cô ấy từ nhỏ đã rất cố chấp. Lần này lại bị tên khốn kiếp này lừa, tôi dám khẳng định cô ấy rất khó mà vượt qua, tôi sẽ cho người đưa anh xuống, như vậy sẽ không có ai dám ngăn cản anh nữa.

Thái Nghiên chưa xót, miễn cưỡng nói.

Dương Thần gật gật đầu, một gã cảnh sát cùng đi, bước nhanh ra khỏi phòng, còn kết cục của Cao Quốc Hùng như thế nào, đã không còn là chuyện hắn muốn quan tâm nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 218

Một Nửa Của Một Nửa

Đi thẳng xuống dưới lầu, quản lý tòa nhà thấy Dương Thần xuất hiện rất oán giận, nhưng được cảnh sát giải thích, cuối cùng cũng không gây phiền phức nữa.

Dương Thần đi ra khỏi tòa nhà, chưa đi được mấy bước liền gặp Lâm Nhược Khê đang đi đến bãi đỗ xe.

Ngọn đèn bên ngoài tòa nhà chiếu vào bộ váy màu đen, hình dáng Lâm Nhược Khê thướt tha, những đường cong bị ánh đèn mờ ảo làm cho đẹp tới mê hồn.

Dương Thần bước nhanh theo, cầm túi da trắng hiệu Hermes đi nhanh tới trước mặt Lâm Nhược Khê,

- Túi cũng không lấy, không có chìa khóa xe, em mở xe kiểu gì?

Lâm Nhược Khê dừng lại, nhận lấy túi:

- Cảm ơn!

- Xem ra em đã chịu đả kích khá lớn, không ngờ lại nói lời “Cảm ơn” với tôi!

Dương Thần cười nói.

- Trước kia tôi chưa từng nói với anh sao?

Lâm Nhược Khê không xác định, quay đầu lại hỏi, khóe mắt của cô hơi ướt, sắc mặt không được tốt.

Dương Thần cẩn thận ngẫm nghĩ một chút:

- Tôi không nhớ rõ, có thể là không có, nhưng cũng có thể là tôi đã quên.

- Nhưng, tôi nhớ hình như đúng là chưa từng nói...

Hai người đi bên ngoài đường phố, tiến vào trong bãi đỗ xe, gió lạnh thổi qua bãi đỗ xe yên tĩnh, bốn bề vắng lặng đến nỗi hai người có thể nghe được hơi thở của nhau.

Lâm Nhược Khê do dự một lát, đột nhiên nhẹ giọng nói:

- Rất xin lỗi, vừa rồi tôi đã trách lầm anh!

Dương Thần gãi đầu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Có thể đừng nói với tôi những lời cảm ơn và xin lỗi không? Tôi thấy không được tự nhiên, không quen được.

Lâm Nhược Khê dừng bước, áy náy nói:

- Trước kia có đúng là tôi nói chuyện với anh rất không biết điều, rất khắc nghiệt, rất không nể mặt anh phải không?

- Tại sao lại nói vậy?

- Nếu như trước kia anh bảo tôi đừng nói cảm ơn với anh, tôi sẽ nói anh

“không có tự trọng”.

Lâm Nhược Khê thật lòng nói.

Dương Thần “ồ” một tiếng:

- Tôi rất bị coi thường đúng không?

- Đúng vậy! Anh rất bị coi thường!

Lâm Nhược Khê nói.

- ...

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần không biết nói gì, chuyển sang nghi ngờ hỏi:

- Anh về nhà từ bao giờ? Tại sao biết tôi ở đây?

Dương Thần thuận miệng nói:

- Máy bay hạ cánh một giờ trước, về đến nhà không thấy cô, vú Vương nói cô đi ra ngoài lâu rồi, tôi lo lắng nên đến xem thử.

- Đơn giản vậy thôi sao?

Lâm Nhược Khê hơi giật mình hỏi:

- Chỉ vì nguyên nhân này mà anh vội chạy tới Khách sạn Đế Vương, làm náo loạn nơi đây, còn lôi cả cảnh sát vào cuộc nữa?

Dương Thần cười quái dị nói:

- Vậy em nghĩ tôi vì cái gì, sự thật chứng minh phán đoán của tôi là chính xác, không phải là em gặp phải tên sói mặt trắng sao?

- Tôi cũng không ngờ Cao Quốc Hùng đột nhiên lại làm như vậy, nhưng anh không sợ mình đoán lầm sao? Nếu đúng là như vậy, người bây giờ bị cảnh sát bắt đi chính là anh, sẽ có rất nhiều người tố cáo anh, anh có biết hậu quả nghiêm trọng của nó không?

Lâm Nhược Khê kích động nói.

- Biết. Nhưng tôi phải làm như vậy!

Dương Thần nói.

Nhìn ánh mắt thản nhiên của Dương Thần, Lâm Nhược Khê không hiểu, xúc động nói:

- Tại sao?

- Bởi vì em là vợ tôi! Tôi lo lắng!

Dương Thần nói thẳng ra.

Lâm Nhược Khê cảm thấy trong lòng lâng lâng, gào thét, khiến cô vài phần mừng thầm, vài phần hoang mang, vài phần ngượng ngùng, vài phần cảm động, rồi giật mình hoảng hốt, người đàn ông trước mắt mình lại trở nên xuất sắc, dịu dàng, thân thiết hơn rất nhiều.

Nhưng chính vì như thế, Lâm Nhược Khê đột nhiên cảm thấy hết sức căm ghét những lời mình nói trong phòng, hỏi dò:

- Vừa rồi ở trong phòng, nói anh là nhân viên của tôi, nói anh nổi điên, anh ... rất tức giận đúng không?

- Cũng không đến mức tức giận.

Dương Thần bước chậm tới, nói:

- Chỉ có thể nói là không còn cách nào khác. Nhưng tôi có thể hiểu được, bất kỳ ai nhìn thấy hành động của tôi lúc đó cũng không thể hiểu nổi.

Dương Thần làm bộ như không sao cả, Lâm Nhược Khê càng cảm thấy áy náy hơn, im lặng một lát, nói:

- Về sau, nếu có người hỏi như vậy, tôi sẽ trả lời cho bọn họ, anh là chồng tôi nhé!

Lời này khiến Dương Thần dừng bước, xoay người ngạc nhiên nhìn về mặt ngai ngùng của Lâm Nhược Khê:

- Em sao vậy? Không phải nói tạm thời giữ bí mật sao?

- Tôi cảm thấy làm như vậy không công bằng với anh. Coi như tôi đền bù vì đã hiểu lầm anh đi.

Lâm Nhược Khê nhỏ giọng nói.

Dương Thần dở khóc dở cười nói:

- Bảo bồi Lâm Nhược Khê đáng yêu của tôi ời, thân làm chồng như tôi, không cần thương hay bồi thường gì cả, tôi không cần em dùng cách đó để trong lòng bớt áy náy, thực ra tôi cũng không trách em. Nếu có ai hỏi tôi và em là quan hệ gì, tôi cũng nói em là sếp tôi chứ không phải là vợ. Cho nên nói nếu em định gọi tôi là chồng trước mặt người khác, vậy xin em hãy nói trước với tôi một câu đã.

- Nói cái gì?...

- Nói em yêu tôi!

Dương Thần trịnh trọng nói.

Lâm Nhược Khê đứng ngây người, sắc mặt thay đổi, cuối cùng vẫn nản lòng quay đầu bỏ đi:

- Tôi làm không được.

- Thì phải rồi, tôi cũng không nói nên lời. Cho nên chúng ta không cần vì chuyện này mà cảm thấy khó xử, hôm nay tôi vì em mà làm thế này là bởi vì tôi muốn cố gắng hoàn thành trách nhiệm của một người chồng, tình cảm ở giữa hai người có bao nhiêu, nói thật tôi cũng không rõ lắm, cho nên em không cần bận tâm.

Dương Thần cười nói.

Tuy Dương Thần nói như vậy, nhưng Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần toàn thân bụi bặm, tóc tai rối bù, vẫn cảm thấy trong lòng áy náy, vừa rồi còn cảm thấy bộ dạng của hắn dơ bẩn không chịu nổi, bây giờ thay đổi góc độ, thoát nhìn đã áy náy như vậy.

Hắn là lo lắng cho mình mới có thể vừa về đến nhà đã vội vàng chạy đến đây như vậy...

Tuy không thể nói yêu hắn, hắn cũng sẽ không nói yêu mình, nhưng có thể cảm nhận được hắn đúng là có quan tâm đến mình, Lâm Nhược Khê vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

Đi cùng Lâm Nhược Khê đến bên cạnh chiếc xe Bentley, Lâm Nhược Khê lấy chìa khóa trong túi xách, nhưng tìm thế nào cũng không thấy.

- Dương Thần, chìa khóa của tôi không thấy đâu!

Lâm Nhược Khê lo lắng nói.

Dương Thần cười bí hiểm, chìa tay lắc lắc, chìa khóa xe Bentley rõ ràng đang ở trên tay hắn!

- Anh ... Anh trộm chìa khóa của tôi làm gì?

Lâm Nhược Khê có dự cảm không tốt.

- Đêm nay tôi lái xe của em, chúng ta đi chung một xe về nhà, uất ức à, phát triển tình cảm thêm chút, tranh thủ cho sớm đến ngày nói cho nhau ba chữ kia, ha ha...

- Không cần thiết! Anh trả lại chìa khóa xe cho tôi!

Lâm Nhược Khê nói xong tiến lên đoạt lấy.

Nhưng Dương Thần dường như đoán được Lâm Nhược Khê sẽ đoạt lại, chạy quanh xe vài vòng, Lâm Nhược Khê thở hổn hển, ngay cả cái bóng của Dương Thần cũng không đuổi kịp.

- Tôi không đi xe anh lái! Trả chìa khóa lại cho tôi!

Lâm Nhược Khê cố chấp nói, cô không hy vọng bởi vì ngồi xe mà lại gặp ác mộng!

Dương Thần không để ý tới cô, tự tiện mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, đóng cửa lại, sau đó khởi động máy.

Lâm Nhược Khê đứng bên ngoài, thiếu chút nữa là dậm chân giống các nữ sinh, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Dương Thần, vừa mới có được chút thiện cảm và ấm áp về hắn, giờ không còn sót lại chút gì. Người đàn ông này thật đáng ghét! Chẳng lẽ hắn nghĩ mọi người sẽ điên cuồng như hắn, đi dạo trong thành phố mà chạy hai trăm km một giờ sao?

Dương Thần cũng rất “có thể lực” từ trong xe giúp Lâm Nhược Khê mở cửa ghế phụ ra, nhìn khuôn mặt tức giận của Lâm Nhược Khê, cười ha hả nói:

- Em yêu, mau vào đi, lãng phí xăng là không tốt.

- Anh đi ra, tôi sẽ vào!

Lâm Nhược Khê kiên quyết không chịu thỏa hiệp.

Dương Thần nhìn nhìn bên trong xe một lát:

- Em nhìn đi, đã hơn mười hai giờ đêm rồi, vợ chồng nhà người ta đều đã xong ba, bốn lần, chúng ta cũng cần phải về, ngoan nào, đừng đùa giỡn với chồng nữa, mau vào đi.

Lâm Nhược Khê gần đây cũng có xem trộm một số sách về quan hệ vợ chồng, cũng biết ý Dương Thần muốn nói gì, cô xấu hổ đến nổi hai má ửng hồng, nói:

- Đừng đùa giỡn lưu manh! Mau xuống xe đi!

- Tại sao lại không nghe lời tôi? Tôi đếm tới ba, em không lên xe, tôi về

nhà trước đây!

Dương Thần uy hiếp nói.

Lâm Nhược Khê hừ lạnh một tiếng, vẫn đứng ngoài xe không nhúc nhích.

Dương Thần cau mày, bắt đầu đếm số,

- Một... Hai.... Hai rưỡi, hai rưỡi rưỡi... Hai rưỡi rưỡi rưỡi...

- Xì....

Lâm Nhược Khê không kìm nổi phì cười, những u buồn buổi tối dường như bị quét không còn sót lại chút gì trong lúc Dương Thần quái dị đếm số.

- Ha ha, vui hơn rồi chứ, vui vẻ lên xe đi, em không thể để tôi đếm tới vài trăm chữ rưỡi được!

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái, tuy trong lòng không yên, nhưng đành phải ngồi vào trong xe, cảnh cáo Dương Thần, nói:

- Không được lái xe lung tung, chậm thôi, bằng không lần sau tôi sẽ không ngồi xe anh lái đâu.

- Yên tâm đi!

Dương Thần vốn không định tiếp tục đua xe. Đêm nay Lâm Nhược Khê đã chịu khổ sở, hẳn cũng không phải là người ham chơi đến mức làm càn.

Xe chạy vào đường cao tốc, đột nhiên Dương Thần nhớ tới một chuyện, liền nói với Lâm Nhược Khê:

- Ngày mai tôi muốn tới tham dự party sinh nhật của một người bạn, thế nên sẽ không đi làm, nói trước với em một tiếng, nhưng không phải là tôi trốn tránh công việc nha!

- Party sinh nhật?

Sắc mặt Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Là sinh nhật người phụ nữ bên ngoài của anh phải không, bạn cái gì chứ, anh không giấu được tôi đâu.

Dương Thần thở dài nói:

- Nếu tôi muốn tổ chức sinh nhật cho phụ nữ, thì đã không nói với em, người bạn đó của tôi tên là Viên Dã, không biết em có quen không, hình như cũng rất có tiền.

- Cái gì? Viên Dã?

Lâm Nhược Khê cảm thấy không thể tin được!

- Là người nhà họ Viên, Viên Dã!

Dương Thần không hiểu nói:

- Không biết! Tóm lại rất có tiền, lái R8, còn thành lập chiến đội trò chơi, tôi chơi game nên quen cậu ta.

Lâm Nhược Khê lại càng giật mình. Đột nhiên cô cảm thấy Dương Thần này gian ác mê hoặc lòng người.

- Anh biết không? Viên gia là đại gia tộc lớn mạnh nhất Trung Hải. Viên Dã lại là con một, Hứa Trí Hoành đại diện cho Hứa gia, nếu so với Viên gia,

còn không được bằng một nửa của Viên gia.

-Vậy sao?

Dương Thần cảm thấy rất mới lạ.

- Xem ra sau này cần làm quen, lôi kéo tiêu tử đó, để Hứa Trí Hoành đỡ gây sự.

Lâm Nhược Khê nghĩ sâu xa, gật đầu:

- Đúng! Sau này anh chơi game với Viên Dã nhiều vào, cố gắng lôi kéo tình cảm thân thiết một chút. Nếu cậu ta thích làm bạn với anh, vậy thì nắm chắc cơ hội đi, có những mối quan hệ của Viên gia, sẽ rất có lợi cho con đường sau này của anh. Không được! Ngày mai, tôi sẽ sai người chuẩn bị vài món quà đặc biệt để anh đem đi. Gặp mấy vị trưởng bối của Viên gia cũng không thể thất lễ được, đặc biệt là với mẹ của Viên Dã, tôi nghe nói Yên Kinh lớn như thế mà còn phải nhiều lần đến cậy nhờ Viên gia, nhất định phải dốc lòng chuẩn bị cho tốt, để lại thiện cảm mới được.

Nghe thấy Lâm Nhược Khê ở bên cạnh đột nhiên lập kế hoạch tạo mối quan hệ như một cái máy tính để suy diễn tương lai sự nghiệp của Dương Thần, Dương Thần yên lặng thở dài, anh chỉ muốn chơi game, có phải dễ dàng không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 219

Thanh Mai Trúc Mã

Sáng sớm hôm sau, Dương Thần còn nằm ở trên giường, Viên Dã không chịu nổi cô đơn gọi điện thoại tới.

- Dương Thần? Dậy chưa?

Viên Dã tâm tình không tồi. Xem ra sinh nhật tròn hai mươi tuổi đối với anh ta là một sự kiện tuyệt vời, không thể vì sắp “Bôn ba” mà cảm thấy uể oải.

Dương Thần ngáp ngáp:

- Ngủ có thể nghe được điện thoại của cậu sao?

- Vậy là tốt rồi. Tôi muốn tự mình đi đón anh, anh tự tìm, sợ không tìm thấy địa chỉ nhà tôi!

Viên Dã nói.

Đúng thật là có nhiều nơi Dương Thần không biết đường đi. Viên gia qua lời Lâm Nhược Khê thì đúng là một đại gia tộc ở Trung Hải, nơi họ ở cũng đặc biệt hơn chút, Dương Thần có thể lý giải.

- Cậu biết tôi ở đâu chưa?

Dương Thần hỏi.

- Không biết! Thế nên tôi mới gọi điện hỏi anh.

- Số 89. Long Cảnh Uyển. Đến đây gọi điện thoại cho tôi. Tôi nằm một lát đã.

Dương Thần nói xong chuẩn bị tắt máy.

- Đừng tắt!

Viên Dã cười hì hì nói:

- Tôi đã tới rồi. Thực ra gọi điện thoại cho anh để xác nhận thôi!

Dương Thần táp miệng, ngậm ngẫm một chút, nói:

- Là cô bé Đường Đường kia nói cho cậu biết sao?

- Ha ha, bị anh đoán trúng rồi, tiếp theo chúng ta sẽ đi đón Đường Đường, mẹ của cô bé rất nghiêm khắc, nếu không ai đến đón, một mình cô bé rất khó ra ngoài.

Viên Dã cười trên nỗi đau của người khác nói.

- Cậu thật cao hứng, có phải như vậy cô bé sẽ không có cơ hội đi gặp gỡ người đàn ông khác, thế cậu mới an tâm đúng không?

Dương Thần cười khẽ hỏi.

- Bị anh đoán trúng rồi, haha, anh mau xuống dưới đi!

Tuy rằng trong đời thực mới chỉ gặp Viên Dã vài lần, nhưng trải qua một thời gian dài cùng chơi game và tám chuyện, quan hệ giữa hai người rất thân

thiết. Cho nên Viên Dã nói chuyện cũng rất thoải mái, điều này khiến Dương Thần cảm thấy rất thích thú, có thể làm bạn với một người nhỏ tuổi, là rất khó.

Dương Thần mặc quần áo đơn giản, cạo bỏ chòm râu làm cho mình già đi mấy tuổi, rồi sau đó xuống lầu.

Dưới lầu, vú Vương đã chuẩn bị bữa sáng, vừa vặn là sandwich kiểu Tây Âu, chân giò hun khói và sữa. Dương Thần cầm lấy một miếng sandwich, chào vú Vương rồi ra khỏi nhà.

Vú Vương vội vàng gọi với theo:

- Cậu chủ, đợi đã, cậu muốn đi tham gia party sinh nhật của công tử nhà họ Viên sao?

- Đúng ạ! Sao vậy?

Vú Vương cười híp mắt đi đến bên cạnh cầu thang, lấy túi quà tặng tinh xảo màu đỏ từ mặt đất đưa cho Dương Thần:

- Đây là tiểu thư chuẩn bị tới qua, sáng nay bảo tôi đưa cho cậu, nói mang đi tặng người ta, bên trong có cả thứ mà một số nhân vật quan trọng của Viên Gia thích.

Không nói đến vì sao Lâm Nhược Khê biết được người nhà họ Viên thích cái gì. Dương Thần cảm thấy, vợ mình nhất định lo cho sự nghiệp của mình, nên mới hăng hái như vậy.

Chính là “mong chồng thành danh” điểm này thì Lâm Nhược Khê cũng coi như đại diện cho người phụ nữ truyền thống.

- Được rồi!

Dương Thần đương nhiên không có lý do từ chối, mở hé túi quà ra một chút, thấy các món quà bên trong đều có thiệp đính kèm, tên trên mỗi tấm đều khác nhau, xem ra Lâm Nhược Khê sớm đã suy nghĩ chu đáo.

Đi ra bên ngoài, đã thấy một chiếc BMW 335 màu trắng đỗ ngoài đó, bởi vì Viên Dã phải đón hai người cho nên sẽ không lái chiếc xe Audi R8 hai chỗ phong cách của anh ta.

Dương Thần mở cửa phụ, đem túi quà để vào trong đó.

Mặc âu phục phẳng phiu, vốn khí chất tuyệt hảo, Viên Dã thoạt nhìn đẹp trai gấp trăm lần, nhìn Dương Thần cầm túi quà to, không nhịn nổi cười nói:

- Thấy anh mang túi quà to, tôi thấy không quen lắm.

- Là sao? Tôi không thể tặng quà?

Dương Thần khó chịu hỏi.

- Anh thoạt nhìn là người không bận tâm tới những chuyện như thế này, tôi còn tưởng anh định tay không tới nhà tôi ăn một bữa, rồi vội vàng quay về chứ?

Viên Dã thật lòng nói.

Dương Thần nghiêm nghị nói:

- Là vợ tôi chuẩn bị, cũng không thể từ chối ý tốt của cô ấy, cậu còn ít

tuổi, không thể nhận thức được trách nhiệm của người đã có gia đình đầu.

Viên Dã bật cười ha ha, cũng không nói thêm gì, khởi động xe.

Qua nửa giờ, hai người tới khu biệt thự riêng biệt Tây Giao của Đường Đường. Nơi này đường trước sau như một, đều bị bao xung quanh bởi màu xanh.

Lúc đi vào cửa nhà Đường Đường, đã nhìn thấy Đường Đường đứng chờ ở đó, cô bé mặc một chiếc váy ngắn sọc đen trắng, đi tất chân màu trắng, gương mặt thanh thuần với trang phục đáng yêu, giống như tiểu thư nhà giàu trong truyện tranh Nhật Bản, trên đầu còn có khăn trùm, vừa nhìn thấy Viên Dã lái xe đi vào, đã vẫy vẫy tay.

Đường Đường lên xe liền đánh Viên Dã một cái, nhìn nhau cười.

Sau đó, Đường Đường lại tức giận nói với Dương Thần:

- Chú, lâu rồi chú không gọi điện thoại cho tôi, nếu không phải hôm nay là sinh nhật anh Viên Dã, có phải là chú đã quên mất cháu rồi đúng không?

- Chú không có việc gì gọi điện thoại cho cháu làm gì?

- Vậy chú gọi điện cho người tình không?

- Không gọi... từ từ! Cái gì mà người tình? Cháu nói lung tung cái gì đó?

Dương Thần làm bộ đứng đắn nói.

Đường Đường làm cái mặt quỷ:

- Cháu biết rồi nhé! Chú chính là Ngô Khởi, Lưu An, Trần Thế Mỹ!

- Bọn họ làm gì?

Dương Thần không hiểu chuyện gì.

Viên Dã vừa lái xe, vừa cười quái dị giải thích, nói:

- Ngô Khởi và Lưu An đều vì lợi ích chính mình mà sát hại vợ, Trần Thế Mỹ là người vứt bỏ vợ con...

- Cái gì?

Dương Thần giận dữ, xoay người, kéo khuôn mặt trắng mịn của Đường Đường tới trước mặt:

- Những lời này có thể tùy tiện nói lung tung sao? Chẳng trách gọi cháu là cô bé, còn chưa hiểu chuyện!

Đường Đường cầu xin khiến Dương Thần buông tay, nhưng vẫn kéo ở phía sau, khanh khách cười vui.

Viên Dã nhìn qua kính chiếu hậu, Đường Đường không thể giữ được dáng vẻ cười khê, bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi:

- Đường Đường, bác gái không đi sao?

Đường Đường gật đầu,

- Ủ! Mẹ nói em gửi lời hỏi thăm tới người nhà họ Viên. Sáng sớm mẹ đã tới Yên Kinh gặp lãnh đạo rồi.

- Thật là đáng tiếc, hôm nay bí thư Phương cũng có mặt.

Viên Dã thở dài nói.

- Hóa ra là như vậy ...

Đường Đường bĩu môi, có chút thất vọng, nói:

- Em nghĩ mẹ biết ba sẽ đi nên mẹ mới tránh mặt. Em nói rồi, đột nhiên gặp lãnh đạo gì chứ, lãnh đạo này không để ý tới bọn họ đều không giống nhau, là quan lớn, làm sao lớn được như bác gái Viên chứ?

- Bác gái Viên là ai?

Dương Thần tò mò hỏi:

- Mẹ Viên Dã à?

- Đúng vậy, cháu nói cho chú biết, nhà anh Viên Dã, bác gái là lớn nhất, ba của Viên Dã tuy là Chủ tịch Hội đồng quản trị, nhưng ở trong nhà, toàn bộ do mẹ anh ấy quyết định. Đường Đường cười hi hi nói:

- Từ nhỏ bác gái đối xử với cháu rất tốt, thế nên lúc anh Viên Dã tranh giành đồ chơi với cháu, bác gái liền giúp cháu đánh anh ấy, bác trai không dám nói gì cả.

- Tại sao? Chẳng lẽ bà rất hung ác sao?

Trong đầu Dương Thần hiện lên hình tượng nữ Bạo long.

Đường Đường vội lắc đầu:

- Không phải đâu, bác gái rất dịu dàng, cư xử với người ngoài cũng tốt lắm. Là bởi vì nhà mẹ đẻ bác ấy là ở Yên Kinh, là một trong những đại gia tộc ở Trung Quốc, tôi nhớ rõ mẹ đã nói với tôi như vậy, nhưng cụ thể thế nào thì tôi không biết, anh Viên Dã cũng không chịu nói cho tôi biết.

Viên Dã ngại ngùng cười cười:

- Nào có khoa trương như vậy.

- Đúng là khoa trương như vậy, cho nên có bác gái giúp đỡ cháu, anh Viên Dã trước đây có muốn ức hiếp cháu cũng không có cửa, mỗi lần đều bị cháu chọc cho phát khóc...

Nghe Đường Đường nói không suy nghĩ những chuyện trước đây về Viên Dã, việc đáng xấu hổ nhất cũng bị lôi ra, Dương Thần cũng không nhịn nổi nhếch miệng cười, trong lòng cũng hơi xúc động, mặc dù nói cô bé Đường Đường này bởi vì quan hệ của đặc biệt của ba mẹ, nên thời thơ ấu trải qua không ít ám ảnh, nhưng cũng nhận được rất nhiều sự quan tâm của mọi người xung quanh.

Đem so với tuổi thơ của mình, cũng chỉ bình thường. Căn bản bọn họ không thể tưởng tượng được.

Viên Dã bị Đường Đường lôi chuyện tuổi thơ ra nói khiến sắc mặt đỏ bừng, ho khan nói:

- Đường Đường ơi, nói đến bảy, tám tuổi...là được rồi, đừng nói lúc năm, sáu tuổi nữa, lúc anh năm tuổi em mới có ba tuổi, em làm sao có thể nhớ được.

- Em không nhớ rõ lắm, nhưng bác gái nói cho em biết, anh Viên Dã xấu hổ sao?

Đường Đường giống như đánh thắng trận nói.

Vẻ mặt Viên Dã cười khỏ, nhìn Dương Thần ở bên cạnh nói:

- Anh nghe xem, thỉnh thoảng tôi thấy rất nghi ngờ, cứ như Đường Đường mới là con gái ruột của mẹ tôi, từ nhỏ đã giúp đỡ cô ấy chứ không giúp tôi.

Dương Thần nhìn một đôi oan gia nam nữ nói:

- Hai người như vậy có được tính là một đôi thanh mai trúc mã không? Uh... Cái từ này cứ dùng như vậy đi.

Mặt Đường Đường đỏ lên, Viên Dã cũng xấu hổ, nhưng miệng mỉm cười.

Bên trong xe lập tức im lặng lại, không khí có chút âm áp, Dương Thần nghiêng ngẫm nhìn qua nhìn lại Đường Đường và Viên Dã, đột nhiên có cảm giác thấy mình rất già nua, giống như bọn họ bây giờ, một người mười tám tuổi, một người hai mươi tuổi, mới gọi là đang ở tuổi thanh xuân chứ?

Tuy mình lớn hơn Viên Dã ba, bốn tuổi. Nhưng so sánh với bọn họ, dường như có sự khác nhau rất lớn, ít nhất mình đối với người phụ nữ mà mình thích cũng sẽ không ngại ngừng mỉm cười, thẹn thùng không dám đối diện, chưa được phép đã ôm nàng hôn rồi.

Đúng lúc này, xe BMW chạy tới một ngã tư đường khá hẹp, phía trước đột nhiên một chiếc xe tải hạng nặng lao ra!

Viên Dã thắng gấp một cái, tức giận bấm còi. Chiếc xe này đột nhiên xuất hiện, thật sự là rất nguy hiểm!

Tuy nhiên hình huống dường như không phải đơn giản như thế. Bởi vì từ phía sau lại đột nhiên xuất hiện một chiếc xe tải GMC lớn, gắt gao chĩa vào sau xe BMW, hơn nữa, trên hai chiếc xe tải nhảy xuống bảy, tám gã cầm gậy trong tay, đeo kính râm, mặc quần bò đen, cách ăn mặc rất nam tính.

Biến cố này xảy ra nhanh chóng, khiến những chiếc xe của người đi đường hai bên đường phố đều bị hổng cả, toàn bộ vội vàng chạy trốn, tình hình cực kỳ hỗn loạn.

Bốn gã trong nháy mắt cầm gậy nhắm vào ba người Dương Thần ngồi bên trong. Trong đó có một người thanh sắt nện vào cửa người lái.

Xoảng!

Vụn thủy tinh vỡ từ cửa xe rơi xuống đất, bên trong xe Đường Đường sợ tới mức kêu lên kinh hãi.

- Lái xe vào!

Tiếng nói giống như máy móc đang hoạt động.

Tên kia vênh mặt lên, chỉ chỉ xe tải phía trước. Phía sau xe là thùng đựng hàng rất lớn với cái cửa sắt, mặt sau có cửa lớn bằng sắt. Xe có rèm che, chỉ cần hé mở là có thể đi vào bên trong thùng đựng hàng.

Mặc dù Viên Dã hơi hoảng sợ, nhưng ung dung bình tĩnh, thấy mặt người bên cạnh không có chút thay đổi, Dương Thần không nói gì, thờ dãi, lái xe vào thùng đựng hàng.

Chờ xe chạy vào bên trong thùng đựng hàng, cửa sắt phía sau chợt đóng

sầm lại, cả không gian bên trong tối đen như mực, giờ tay cũng không thể đếm nổi năm ngón.

Tất cả đèn bên trong xe BMW đều được bật, Viên Dã quay đầu nhìn nhìn, thấy khuôn mặt bé nhỏ của Đường Đường bị hù cho tái nhợt, nhìn thấy cô bé bình yên vô sự, mới thấy yên tâm.

- Anh Viên Dã, tại sao có thể như vậy? Chú! Không phải chú rất lợi hại sao? Mau nghĩ ra cách gì đi? Bọn họ không phải đến bắt cóc cháu chứ?

Đường Đường vừa khóc nức nở vừa nói.

Viên Dã chau mày vào, nói không ra lời, dường như cậu ta nghĩ hoài cũng không ra.

Dương Thần nhún nhún vai, xúc động cười:

- Tham gia một cái party sinh nhật còn gặp phải chuyện này, tôi làm sao biết bọn chúng muốn làm gì? Ở đây chắc chắn có chuyện gì vướng mắc, chờ sau khi ra ngoài sẽ giải thích sau.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 220

Chặn Súng!

Chiếc xe vận tải lớn hiệu GMC chạy với tốc độ kinh người, những xe tải bình thường không thể so sánh được, đầu xe đều có những chiếc gậy được bao bọc cẩn thận, sau khi đầu đá lung tung trên đường phố, rất nhanh chiếc xe chạy ra đường cao tốc.

Trên quảng trường có người báo cảnh sát phát hiện một đám lưu manh mang súng, nhưng cảnh sát vừa hỏi biển số xe, người báo cảnh sát mới phát hiện, hai xe tải kia không có biển số!

Chỉ có thể dựa vào hình dáng hai chiếc xe để tiến hành xác định, nhưng với hình thức này thì hiệu quả rất thấp, dù sao cũng phải lập tức phong tỏa đường cao tốc, đó cũng không phải là chuyện một chốc một lát, huống hồ lại gây ra tắc nghẽn giao thông, tổn thất kinh tế, tuyệt đối đồn cảnh sát không thể làm thế được.

Bên trong thùng đựng hàng, ba người Dương Thần sau khi lấy điện thoại di động ra, phát hiện tín hiệu bên trong xe không có tín hiệu, cái này chứng minh khả năng của lũ lưu manh không tồi, đã dùng cách nào đó cắt đứt tín hiệu thông tin.

- Làm sao bây giờ? Bọn họ muốn mang chúng ta đi đâu? Không phải là đem đến ngoại thành rồi giết hết chúng ta chứ?

Đường Đường dù sao cũng là con gái. Bất luận ngày thường bướng bỉnh cỡ nào, đến lúc này chung quy vẫn là sợ hãi.

Viên Dã quan tâm an ủi nói:

- Không phải sợ, Đường Đường, anh sẽ bảo vệ em, tuyệt đối sẽ không để họ làm em tổn thương.

- Anh bảo vệ em thế nào? Anh không thấy bọn họ có súng sao? Chẳng lẽ anh giống liệt sỹ cách mạng đi chặn súng à?

Đường Đường chán nản nói.

Giữa ngọn đèn mờ nhạt, Viên Dã trầm mặc một lát, ánh mắt sáng quắc nói:

- Đúng! Nếu thực sự bọn họ chĩa súng vào em, anh sẽ che trước người em, cho dù viên đạn bắn em, cũng phải xuyên qua anh trước!

Lời nói của Viên Dã vô cùng thành khẩn, rõ ràng từng chữ, dường như lấy sinh mạng của chính mình để hứa hẹn, cũng giống như ngày thường không tiếc đáp ứng mọi yêu cầu của Đường Đường.

Đường Đường kinh ngạc nhìn Viên Dã, sững sờ hồi lâu mới “Xì” cười, cảm giác sợ hãi tiêu tan:

- Anh Viên Dã cũng thật là, ai cần anh chặn súng chứ, hơn nữa sao bọn họ lại ngốc vậy được, chỉ bắn từ phía trước, không biết đánh từ phía sau chứ?

- Anh ... Anh nói thật đấy!

Viên Dã đỏ mặt, nhưng tình thế cấp bách, lại không biết biểu lộ lòng mình như thế nào.

Đường Đường vươn cánh tay nhỏ bé, trắng nõn che miệng Viên Dã, làm như “Chớ có lên tiếng” “không cho nói những lời như vậy”

Viên Dã sừng sốt thấy đột nhiên giọng điệu Đường Đường dịu dàng, ngay sau đó lại đáp lại nhẹ nhàng.

Nghe hai đứa trẻ nói chuyện mà khiến người khác cảm động, Dương Thần thôn thức, ra vẻ chính mình cùng Lâm Nhược Khê nếu ở trong tình cảnh này cũng không giống vợ chồng như bọn họ.

- Nếu thật là để chúng ta xuống xe, cho chúng ta viên đạn, cũng coi như bọn họ có trái tim, tôi chỉ sợ bọn họ cho chúng ta chết bằng cách khác, căn bản không phải là bắn súng.

Dương Thần nói.

Viên Dã và Đường Đường nghi ngờ hỏi:

- Vậy bọn họ muốn làm gì?

- Ví dụ như cho chúng ta vào thùng đựng hàng rồi ném xuống biển, ném cả xe chúng ta xuống. Hoặc là ném vào trong thùng vài cái lựu đạn, cho nổ chúng ta ở trong đó.

Dương Thần nghĩ ra hai cách, nói:

- Nếu như thế so với bắn chết mà nói, có hiệu quả hơn rất nhiều, không thể tìm ra tung tích.

Viên Dã và Đường Đường nghe xong run lên, Viên Dã lại vỗ đùi:

- Sớm biết thế này đã mang theo một ít vệ sỹ rồi, tôi cứ tưởng đi một chiếc xe bình thường như vậy sẽ không ai chú ý.

- Không! Chúng ta sẽ không chết dễ dàng vậy đâu! Bọn họ bắt chúng ta, chắc chắn là có mục đích khác, hơn nữa, không thấy chúng ta nhà anh Viên Dã sẽ đi tìm, bọn họ sẽ không dễ dàng mà bỏ qua như vậy đâu!

Đường Đường bình tĩnh nói.

Dương Thần hỏi:

- Nhà hai cô cậu rốt cuộc có bao nhiêu kẻ thù? Chỉ riêng Đường Đường, tôi đã chạm trán bọn bắt cóc hai lần, chẳng lẽ Viên gia cũng có?

Viên Dã lắc đầu, nhíu mày nói:

- Nếu muốn nói kẻ thù, thì cũng có không ít, Phương gia chỗ bác Phương và Viên gia ở Trung Hải này nhiều người hận chúng tôi đến tận xương tận tủy, thậm chí nhiều gia tộc ở các tỉnh khác đã từng có mâu thuẫn với chúng tôi, nhưng như vậy lộ liễu quá, tuyệt đối không có ai dám làm như thế, nếu làm thế thật thì tất nhiên là cá chết lưới rách, cho nên tôi cũng không giải thích nổi rốt cuộc là ai đã vội vàng dùng cách này để bắt cóc chúng ta.

- Làm người có tiền quả nhiên không phải dễ ...

Dương Thần hiểu ra gật gật đầu.

Ba người nghiên cứu thảo luận một hồi, cuối cùng xe cũng dừng lại, cửa sắt đằng sau thùng đựng hàng cũng được mở ra, vài tên mang súng lỗ mãng chỉ huy khiến ba người Dương Thần phải bước ra cửa và xuống xe.

Ba người bị đem ra, tự nhiên cũng không làm hấn nghĩ nhiều, lần lượt bước xuống sau xe, lúc này mới phát hiện đây là bến tàu, bốn phía đều vắng vẻ.

Trung Hải là thành phố duyên hải, không tính được có bao nhiêu bến tàu nhỏ, những bến tàu như thế này đã không được nâng cấp, đa số đã bỏ không dùng tới, chẳng qua quy hoạch thống nhất của chính phủ vẫn chưa kịp thời đóng cửa những bến tàu này mà thôi.

- Đây là đâu?

Viên Dã hỏi Dương Thần.

- Tôi không biết, Tôi về nước còn chưa được một năm đâu!

Dương Thần nói.

Một gã đàn ông lấy súng dí sau lưng Viên Dã,

- Lắm nhảm cái gì? Đi mau!

Có bảy, tám gã mang theo súng đi sát hai bên, ba người chỉ có thể đi theo bọn họ đến kho bốc dỡ hàng, ở bờ biển, còn không ít thuyền nhỏ và ca nô đang còn bỏ neo, rõ ràng bọn họ chuẩn bị cũng rất chu đáo.

Cửa sắt kho hàng bị người từ trong đẩy ra, tất cả đều mang súng, đợi sau khi mọi người đi vào, cửa sắt đóng lại, cũng không phải người canh giữ bên ngoài, từ bên ngoài mà nhìn thì không thấy gì đặc biệt.

Trong kho hàng to như vậy, bởi vì lâu năm rồi không được tu sửa, nơi nơi đều tràn ngập mùi mốc meo, kim loại bị rỉ sét loang lổ, làm cho người ta có cảm giác toàn bộ dàn giáo có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

Dương Thần phát hiện ra bọn bắt cóc trong kho hàng, ước chừng có hai mươi mấy người, hơn nữa tất cả đều trầm mặc không nói, như là những phần tử khủng bố, chăm chú đứng theo dõi cả bốn phía của kho hàng.

Ba người bị đưa tới kho hàng, tên cầm đầu nhất lấy súng chỉ chỉ xuống ba chiếc ghế băng.

- Ngoan ngoãn ngồi ở đây, không được lộn xộn! Bằng không ta sẽ bắn các người!

Nói xong, ba người đàn ông xông lên, đem ba người Dương Thần ấn ngồi xuống ghế, cũng lấy ra ba cái còng tay, đem tay của ba người trói ra sau lưng ghế.

Dương Thần cũng không chống cự, hấn biết, những tên này chỉ là tay sai, kẻ chủ mưu lát nữa nhất định sẽ xuất hiện, hơn nữa bọn họ cũng không làm gì uy hiếp sinh mạng ba người, hấn cũng không vội vàng ra tay.

Không lâu sau, cửa sắt một lần nữa lại được mở ra, một gã mặc âu phục

đi vào bên trong cánh cửa, phía sau còn có một tên lưng gù, vừa đi vừa ngoáy lỗ mũi.

Dương Thần nhìn kỹ, có chút bất ngờ, có thể nào cũng không thể ngờ lại là chủ tớ Hứa Trí Hoành và Mao Cầu!

Hôm đó, Hứa Trí Hoành và Tăng Tâm Lâm đều bị Lâm Nhược Khê tính kế gây sức ép mất cả chì lẫn chài, Tăng gia rời khỏi cuộc đấu đá ở Trung Hải, Tập đoàn khoa học kỹ thuật Đông Hoa của Hứa Trí Hoành tổn thất thế thảm và nghiêm trọng, trong tương lai hoàn toàn không còn năng lực cạnh tranh cùng Ngọc Lôi.

Sau hôm đó, Hứa Trí Hoành có vẻ khiêm tốn hơn rất nhiều, không nghe được tin tức gì về gã nữa, không ngờ, vừa xuất hiện, đã nghĩ tới tiết mục bắt cóc giữa đường.

Hứa Trí Hoành và Mao Cầu vừa đi đến gần, rõ ràng cũng thấy ngạc nhiên, Viên Dã và Đường Đường cũng nằm trong dự tính của họ, nhưng Dương Thần không ngờ là cũng ngồi ở một góc, hẳn không có trong dự liệu của bọn họ.

- Anh Dương, đã lâu không gặp!

Trong mắt Hứa Trí Hoành hiện lên nhiều thần sắc, ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

- Thật không ngờ, anh Dương bị mời tới đây làm khách.

Dương Thần khẽ cười, cũng không nói gì.

Mao Cầu ha ha mừng rỡ nói:

- Ông chủ, tiểu tử này xem ra thế nào cũng nằm trong tay chúng ta, chúng ta chưa muốn động đến hắn, hắn đã bị chúng ta bắt rồi.

- Câm miệng!

Hứa Trí Hoành nhíu mày quát một câu, quay đầu ra phía Viên Dã và Đường Đường nói:

- Viên đại thiếu gia, thiên kim Phương gia, kẻ hèn mọn Hứa Trí Hoành, chắc hai người đều biết tôi là ai chứ?

Viên Dã trợn mắt nhìn:

- Hứa Trí Hoành! Hứa gia các người cũng là đại gia tộc có uy tín ở Trung Hải, người làm như vậy là muốn tuyên chiến với Viên gia và Phương gia sao?

- Không không không, Viên gia và Phương gia là đầu rồng trong nền kinh tế, con cá sấu lớn trong giới chính trị, Hứa Gia chúng ta bị kẹp ở bên trong, nào dám tuyên chiến với hai trưởng bối các vị.

Hứa Trí Hoành xua tay từ chối.

Tuy rằng Đường Đường chưa từng gặp Hứa Trí Hoành lần nào, nhưng cũng biết rõ ràng những đại gia tộc ở Trung Hải, nhìn thấy Hứa gia cực kỳ xa lạ này đột nhiên bắt cóc mình, to giọng nói:

- Hứa Trí Hoành, ngươi là kẻ nhất gan! Thương trường không thắng

được, chính trị cũng không thể đi lên, liền nghĩ ra không quang minh chính đại này, âm mưu quỷ kế, Ba tôi sẽ không bỏ qua cho người đâu!

Hứa Trí Hoành hồn nhiên không thêm đề ý, cười lạnh nói:

- Đường Đường tiểu thư, cậu Viên Dã, dù nói với hai người điều này có vẻ vô ích, nhưng các người hình như chưa hiểu, nếu ta đã đích thân tới đây cho các người nhìn thấy thì ta đây là rõ ràng, không tính toán đường lui nữa rồi.

- Người có ý gì? Người muốn giết bọn ta sao?

Viên Dã vội vàng hỏi, cơ thể theo phản xạ xích lại gần Đường Đường.

Đường Đường nhìn thấy Viên Dã hình như di chuyển, mắt hơi ướn.

Hứa Trí Hoành phát phát tay chỉ:

- Đừng nói khó nghe như vậy chứ, thực ra tôi không thích máu, đương nhiên, thuộc hạ của ta cỡ lẽ rất thích, lần này mời được hai người các người đến đây, chủ yếu là nhờ party sinh nhật của Viên Dã công tử, trưởng bối hai nhà đang ngồi cùng nhau, bọn ta không cần tách ra đi thông báo. Mặt khác, gần đây kinh tế đình trệ, chính sách lại không công bằng với bọn ta, cho nên bọn ta tính nhân cơ hội này nhờ cha mẹ các người một chút, có hai người ở đây, ta nghĩ người nhà các người sẽ vui vẻ đàm phán cùng bọn ta!

Nói xong, Hứa Trí Hoành phái người đưa đến một bộ dáng cổ quái, giống như là dùng điện thoại không dây lắp lại.

- Đến khi nói được điện thoại, cha mẹ các người chắc chắn sẽ rất quan tâm đấy! Đến lúc đó, đừng chỉ lo khóc, phải nói vài câu!

Hứa Trí Hoành hí mắt, ánh mắt lạnh như băng.

Viên Dã và Đường Đường không phải là loại người ngu ngốc, đại khái hiểu rõ mục đích của Hứa Trí Hoành, nhìn Hứa Trí Hoành hung tợn tròn trừng mắt, cũng biết mắng gã cũng chỉ phí sức.

Trong lòng Dương Thần có rất nhiều nghi ngờ, nếu Hứa Trí Hoành đã đứng ra, nói rõ muốn trở mặt, khiêu chiến với Viên gia và Phương gia, nguyên nhân không đơn giản chỉ vì lợi ích, nghĩ đến một kẻ mà Lâm Nhược Khê đã từng làm, khoa học kỹ thuật Đông Hoa đích thị không còn được tốt, mới để cho Hứa Trí Hoành chó cùng rứt giậu, bí quá hóa liều.

Viên Dã chính là con trai độc nhất của Viên gia, Viên gia vì sự an toàn của Viên Dã, bị Hứa Trí Hoành ra tay sát hại là rất có thể, Đường Đường là người bị liên lụy nhiều nhất, đơn giản cha cô là Bí thư thành ủy, còn có quyền lực to hơn.

Nhưng, nếu chỉ là Hứa gia, tính tình của Hứa Trí Hoành cũng không đến nỗi quá nóng nảy như thế, dù sao chuyện hôm nay bị phát hiện, anh ta sẽ không có đường lui, ngày hôm nay không cần biết Viên Dã và Đường Đường có an toàn hay không, anh ta đều muốn đối mặt với hai đại gia tộc. Cho nên khẳng định là có người cùng thông đồng hợp tác, hơn nữa thực lực tuyệt đối không phải là tầm thường, vậy thì ai sẽ đến trước mặt người nhà

Viên gia và Phương gia, tiến hành hành động này trước tiên đây?
Đúng lúc này, tiếng chuông chiếc điện thoại đặc biệt vang lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 221

Chìm Xuống Vui Vẻ.

Hứa Trí Hoàn vừa ra hiệu bằng mắt, Mao Cầu lập tức cười hì hì mở loa ngoài điện thoại, bên trong vọng ra tiếng nói của một người đàn ông hơi có vẻ kiêu chể.

Alo, Tiểu Dã phải không? Tiểu Dã, con thế nào rồi?

Nghe được giọng nói trong điện thoại, Viên Dã lập tức tỉnh táo, bởi vì giọng nói đó chính là bố của anh Viên Hòa Vĩ.

Bố, con rất tốt, không cần lo lắng, con vẫn bình thường.

Vậy là tốt rồi, Đường Đường cũng ở đó à?

Viên Hòa Vĩ quan tâm hỏi.

Bác Viên, con ở đây, bọn họ nhốt bọn con vào.

Đường Đường đang nói, Hứa Trí Hoàn trừng mắt giận dữ.

Đầu dây bên kia thay đổi giọng nói, hô to:

Này, bố đây, con không phải sợ, bố nhất định cứu con ra!

Bố, bọn họ nhốt con ở một... Tít! tít tít...

Đường Đường đang muốn nói mấy câu về hình dáng bên tàu bị giam giữ, đã sớm chuẩn bị bàn tay to của Mao Cầu ở đó, trực tiếp bịt kín mồm Đường Đường, ngăn chặn ý nghĩ của Đường Đường, trực tiếp khiến cô nói không ra lời.

Đường Đường muốn há miệng cắn, nhưng bàn tay bẩn thỉu của Mao Cầu còn tỏa ra mùi tanh hôi, khiến cô chỉ có thể nín thở, càng không dám cắn.

Hì hì, tiểu cô nương, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung.

Mao Cầu nhếch miệng cười nói.

Khốn khiếp! Ngươi buông Đường Đường ra!

Phương Trung Bình ở đầu dây bên kia phẫn nộ nói:

Các người làm gì con gái tôi? Nếu như các người làm hại nó! Tôi tuyệt đối không tha cho các người.

Phương bí thư...Bớt giận, chúng tôi chỉ muốn ôn tồn đàm phán, sẽ không làm tổn thương tiểu thư.

Nghe được giọng nói đó thoáng chút tang thương, Dương Thần nhú nhú mày, Viên Dã và Đường Đường có thể không biết rằng, bởi vì bọn họ sẽ không tiếp xúc với loại người đó, nhưng Dương Thần lại ghi nhớ rất rõ——Chủ nhân của giọng nói kia, rõ ràng là thủ lĩnh lưu manh của Đông Hưng, Chu Quang Niên!

Kể từ đó, tất cả đều nghĩ thông, ngoài ông trùm của tổ chức xã hội đen

không lồ chiếm nửa diện tích Trung Hải, và Chủ tịch công ty của tập đoàn Đông Hưng chứa đầy tiền phi nghĩa - Chu Quang Niên. Khắp Trung Hải, quả thực cũng không có người nào khác dám cùng Hứa Trí Hoành nổi điên, cùng Viên gia, Phương gia đối địch.

Quân bài chưa lật của Chu Quang Niên ở những rắc rối khó gỡ trong thế lực xã hội đen của gã, tuyệt đối không phải có tiền, có sự ủng hộ của chính quyền địa phương là có thể lập tức thanh trừ, cho dù bọn họ biết rõ cùng Viên gia, Phương gia đối đầu, cũng có thể thông qua kèm chế khắp nơi, khiến hai nhà bọn họ sau khi trả giá, lựa chọn thỏa hiệp.

Bác Phương không cần nghe bọn họ! Bọn họ không dám làm gì bọn con!
Viên Dã lớn tiếng nói.

Hứa Trí Hoành cười lạnh nói:

Viên thiếu gia, anh quá ngây thơ rồi, nếu chúng tôi dám trối các người, đương nhiên dám làm chuyện khác, tôi khuyên các người vẫn là cố gắng cầu xin bố mẹ các người, khiến bọn họ đem tiền tài, quyền lực những vật ngoài thân xem nhẹ một chút, cùng chúng tôi hợp tác tốt, như vậy, các người có lẽ còn có thể sớm rời khỏi đây.

Hứa Trí Hoành! Không ngờ người cùng lão thất phu Chu Quang Niên cấu kết làm chuyện xấu! Bộ mặt Hứa gia các người bị người bôi nhọ rồi!

Phương Trung Bình gào to ở đâu đây bên kia.

Hứa Trí Hoành không quan tâm nói:

Phương bí thư, bộ mặt Hứa gia là đen hay trắng, không phải các người nói là được, được làm vua thua làm giặc, Viên gia và Phương gia cũng không phải quá khư chưa gặp thất bại. các người không cần nói với tôi những đạo lý này. Tôi khuyên các người vẫn là đừng nói nhiều nữa, con cái các người đều ở chỗ tôi, nếu như chúng tôi không hài lòng, bất cứ lúc nào cũng có thể buộc vào đá ném xuống biển cho cá ăn, thậm chí các người đến tro cốt cũng không tìm được. Tôi cũng không phải là hay nói giỡn, Chủ tịch Hội đồng quản trị Chu sẽ cùng các người nói chuyện, đề nghị các người cố gắng khoản đãi. Nói nhiều như vậy, còn lại, các người những ông chủ lớn, quan chức cao, tự mình nhìn đây làm đi.

Tiểu Dã, Đường Đường, các con yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cứu các con ra!

Phương Trung Bình hô xong một câu cuối cùng, điện thoại liền bị ngắt.

Mao Cầu lúc này mới buông tay bịt mồm Đường Đường ra, Đường Đường vội vàng hít lấy hít để mấy hơi, cô sắp bị chết ngạt rồi.

Ông chủ, Mao Cầu tôi đã nói rồi, làm việc đại sự thì phải như vậy, anh xem bớt lo nhiều như vậy, trối hai tiểu tử thôi bọn họ lại, việc gì đều có thể dễ dàng đàm phán, đúng không?

Mao Cầu mừng rỡ cười ha ha.

Hứa Trí Hoành không để ý tới hắn, ánh mắt suy nghĩ nhìn Dương Thần,

nói:

Dương tiên sinh, tôi đi tới bước này ngày hôm nay, cũng coi như là nhờ anh ban tặng.

Có liên quan gì tới tôi?

Dương Thần bĩu môi, khó hiểu hỏi.

Nếu như không phải anh đột nhiên xuất hiện, lúc đầu tôi sớm đã dùng quân cờ họ Lâm kia, biến Lâm Nhược Khê thành người phụ nữ của tôi, cũng sẽ không đến bây giờ như vậy, bị một đao máu lạnh của cô ta, giết được chỉ có thể bí quá hoá liều.

Hứa Trí Hoành nói rất bình thản, nhưng từng câu chữ hàm chứa oán giận, bất kỳ ai nghe thấy đều có thể nghe ra.

Viên Dã và Đường Đường đều không rõ những lời Hứa Trí Hoành nói với Dương Thần có ý nghĩa gì, nhưng bọn họ đều cảm nhận được, Hứa Trí Hoành dường như rất có thái độ thù địch với Dương Thần, không hẹn mà đều cùng lo lắng cho Dương Thần đứng lên, dù sao hai bọn họ vẫn là có giá trị lợi dụng, có lẽ sẽ không nguy hiểm, nhưng Dương Thần không giống, theo bọn họ biết, Dương Thần cũng không có chỗ dựa vững chắc!

Hứa Trí Hoành thâm hiểm cười cười, dùng điện thoại lấp lại kia quay một dãy số.

Sau khi điện thoại kết nối, đồ chuông ba tiếng, bị nhắc lên.

Alo, Ngọc Lôi Lâm Nhược Khê...

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Dương Thần nhú mày xuống.

Nược Khê, tôi là Hứa Trí Hoành, tôi đặc biệt nói với cô một tiếng, chút nữa, chồng cô Dương tiên sinh, liền phải chết rồi, tuy nhiên cô không cần nhặt xác cho hắn, bởi vì thi thể của hắn, các người không tìm được.

Nói xong, Hứa Trí Hoành ấn rơi điện thoại, căn bản không cho Lâm Nhược Khê cơ hội nói chuyện.

Dương Thần có chút buồn bực nói:

Này, người ít nhất cũng để cho tôi với vợ từ biệt một chút chứ, nhân tiện nói cho cô ấy mật khẩu tài khoản ngân hàng của tôi, tôi vẫn còn nhiều tiền cần để lại cho cô ấy.

Không cần, đợi hoàn thành hợp tác với Chủ tịch Hội đồng quản trị Chu lần này, Ngọc Lôi Quốc Tế, chính là mục tiêu kế tiếp tôi muốn có được.

Hứa Trí Hoành cười lạnh nói:

Xem ra cũng là trời định rồi, Dương tiên sinh, lúc tôi đã hạ quyết tâm phải làm một quả lớn, thời điểm đập nồi dìm thuyền, không nghĩ đến bắt cóc anh, nhưng anh lại để tôi bắt cóc rồi, nếu ông trời muốn tác thành cho tôi, để anh chết, vậy thì, tôi không khách sáo nữa.

Các người không được làm hại chú! Chú vô tội!!

Đường Đường vừa nghe Hứa Trí Hoành muốn giết Dương Thần, lập tức kêu to lên.

Giọng Viên Dã ồm ồm kêu lớn:

Dương Thần là bạn tốt nhất của tôi! Các người làm hại hắn, bố mẹ tôi sẽ không bỏ qua cho các người! Họ nhất định sẽ truy cứu đến cùng!

Dương Thần hơi có chút cảm động, hai đứa trẻ này, thật là, nếu mình mà chết thật, bọn họ chắc sẽ rơi vài giọt nước mắt thôi.

Các người vẫn là lo cho tính mạng của các người trước đi.

Hứa Trí Hoành lãnh đạm nhìn bọn họ sau khi liếc mắt một cái, vẫy vẫy tay, hai tên đeo kính dâm lớn, giơ cú đấm đi đến phía trước.

Hứa Trí Hoành tàn nhẫn cười.

Còng hết toàn bộ tay chân của hắn, trói vào cọc chì, lái thuyền chạy đến chỗ xa một chút, hãy vứt xuống.

Vâng!

Hai tên thuộc hạ giống máy móc trả lời một tiếng, lấy ra hai cái còng tay, sau khi còng hết tay chân Dương Thần lại, lại trên tay của Dương Thần cng thêm một bộ.

Kể từ đó, hai chân hai tay của Dương Thần, tất cả đều bị giam cầm gắt gao.

Dương tiên sinh, hi vọng chuyến du lịch hải dương của anh, chìm xuống vui vẻ.

Hứa Trí Hoành ánh mắt lạnh như băng nói.

Không thể châm chước một chút sao, tôi thừa nhận trước kia đã từng ăn uống hết không ít tiền của anh, còn chiếm trước người phụ nữ anh thích, anh cũng rất đáng thương, bị tôi nói ngây người không nói được câu gì, nhưng tục ngữ nói đúng, tội không đáng chết.

Dương Thần cười hì hì nói.

Lôi ra ngoài!

Hứa Trí Hoành giống như bị giẫm lên cái đuôi, phẫn nộ nói.

Hai tên thuộc hạ lập tức nhắc hai đầu Dương Thần lên, trực tiếp nâng giống như một cái hòm, bước nhanh ra ngoài.

Đường Đường và Viên Dã hô to, Đường Đường lại chảy nước mắt, cũng không thể ngăn cản.

Mao Cầu vỗ vỗ miệng.

Kỳ thực tên tiểu tử kia đánh nhau cũng giỏi, nếu không vì hôm nay bận, trước khi đánh chết phải cùng hắn đánh tay đôi.

Hứa Trí Hoành hừ giọng nói:

Nếu như anh muốn đánh, tôi có thể tiễn anh đi ra biển tiếp hắn, chết biến thành quỷ rồi cũng có thể đánh.

Ồ, không không, ông chủ, cái này không thể đùa được, tôi vẫn nên đi cùng ông chủ, kiếm tiền, chơi gái, thích thú biết bao.

Mao Cầu cự tuyệt đề nghị của Hứa Trí Hoành.

Nhìn Dương Thần bị đưa đi, sẽ bị chìm xuống đáy biển, Hứa Trí Hoành

cảm thấy tinh thần sảng khoái, tâm trạng tốt lên nhiều, cười khẩy nói:

Đi thôi, chúng ta quay về, mang thông tin tốt cho Chủ tịch Chu.

Đi được vài bước, Hứa Trí Hoành quay đầu lại, nói với tên cầm cao kia trong đám thuộc hạ dưới chướng:

Tạm thời ở đây, nếu có chuyện gì, tôi sẽ điện thoại cho anh, nếu có động tĩnh gì thì lập tức quăng xuống biển!

Vâng!

Viên Dã và Đường Đường đang cố nghe ngóng, lúc này bọn họ chỉ có thể nhìn theo phương hướng mà Dương Thân bị khiêng đi, đặc biệt là Đường Đường, trong mắt có rất nhiều suy nghĩ phức tạp, giống như hóa đá, không hề động đậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 222

Sự Lựa Chọn Ích Kĩ.

Đợi sau khi hai người chủ tớ Hứa Trí Hoành rời khỏi, không đến 10 phút, hai tên mặc quần áo đen vừa đi ra, một tên đeo kính dâm liền quay lại, vừa lau mồ hôi trên mặt, vừa đi cửa đi vào.

Viên Dã và Đường Đường nhìn thấy có người trở về, không thấy bóng dáng Dương Thần, một tia hi vọng cuối cùng tan biến, biết Dương Thần đã bị ném xuống biển rồi!

Bọn họ đều biết Dương Thần có bản lĩnh không tầm thường, lúc trước còn hi vọng Dương Thần có thể sống lại giống như kỳ tích, mặc dù biết, trong tình huống hai tay hai chân đều bị còng lại, đối phương lại có súng ống trong tay, khả năng đó là cực kỳ nhỏ.

Viên Dã và Đường Đường liếc nhau, đều từ trong mắt của đối phương thấy được sự đau buồn và hối hận.

Người đàn ông cầm cao thuận miệng nói:

14, tên 19 đâu?

Tên bị gọi là 14 kia lắc đầu, nuốt nước bọt, giống như rất vất vả.

Hắn... hắn... hắn đã chết rồi...

Cái gì? Chết rồi? Ý gì?

Tên cầm cao sừng sốt, kinh hãi nói.

Những tên xung quanh cũng đều đổ dồn ánh mắt lại, mặt đầy nghi vấn.

Lúc này, đột nhiên có một tên đeo kính râm gần 14 hô lớn:

Đại ca! Hắn không phải 14! Hắn là...

Không đợi người đó nói xong, “14” đã rút súng từ dưới nách ra, một viên đạn trực tiếp xuyên qua cổ họng tên đó!

Pằng pằng pằng!!!

Viên đạn phá vỡ sự yên tĩnh của nhà kho.

Máu tươi, phun ra!

Là Dương Thần!?

Viên Dã thấy rõ người tới, kinh ngạc vui mừng kêu to.

Đường Đường cũng nín khóc mỉm cười, nhưng lại cắn môi, kích động không nói nên lời.

Mẹ nó! Xử lý hắn!

Tên cầm cao kia đột nhiên tỉnh ngộ, không ngờ “14” này là Dương Thần cải trang! Bởi vì tất cả mọi người đều mặc quần áo giống nhau, mang kính đen lớn, ở xa nhìn kỹ, đúng là thấy không rõ lắm, hướng chi vốn dĩ không nghĩ tới đang yên lành, hai tên thuộc hạ bị thế mạng, hơn nữa lúc Dương

Thần đi tới, còn giả bộ lau mồ hôi để che mặt.

Nhưng, đối với Dương Thần mà nói, bị phát hiện hay không, kỳ thực đã không quan trọng rồi.

Nếu như trong tay không có súng, đối phó với mười ấy tên còn lại như vậy, cần dùng rất nhiều công sức, dù sao muốn viên đạn bắn trúng đích, tốc độ có thể theo kịp, cũng cần không ngừng tính toán chính xác.

Hiện giờ, vũ khí trong tay, vậy chỉ cần tiến hành di chuyển với tốc độ nhanh, khiến bọn họ không bắt được bóng dáng của mình, về phương diện công kích, Dương Thần căn bản chính là xuất khẩu thành thơ.

Những viên đạn nóng rất không ngừng bay qua xung quanh người Dương Thần, mang hơi nóng khiến không khí trở nên vô cùng sốt ruột.

Trong mùi thuốc súng, Dương Thần một tay giơ lên, thông qua các loại tư thế phức tạp đến gần như không thể xuất hiện, bắn ra một làn đạn liên tiếp.

Đám cướp này đột nhiên hoảng sợ phát hiện, thân thể của người đàn ông này, trong mắt của bọn họ chỉ có một thứ giống như ảo ảnh, viên đạn mỗi lần bắn ra đều sẽ ở chỗ sau khi người đàn ông đó rời đi, bắn đến vị trí trước của hắn.

Mà khẩu súng trong tay người đàn ông kia, đạn bắn ra giống như những viên đạn bay có thể tự động theo dõi, nhanh hơn bọn họ một bước, liền đến chỗ bọn họ sẽ di chuyển đến.

Mỗi lần Dương Thần bóp cò, liền có một hai tên trộm cướp ngã xuống, thậm chí trước khi chết đều không hiểu, vì sao người đàn ông đó rõ ràng ở trước mặt mình, nhưng lại phía sau đầu mình trúng đạn.

Người trong cả kho hàng bây giờ gần như toàn bộ ngã trong vũng máu, khi chỉ còn lại tên thủ lĩnh cầm cao kia, tên cầm cao đó, cuối cùng bị kinh sợ đứng im.

Hai cánh tay đỡ súng tiêu liên, giống như đã kiên cố, lại cũng không có chút lực để khởi động bóp cò, phóng mắt nhìn lại, anh em huynh đệ mười mấy giây trước còn sống, không ngờ tất cả đã không còn.

Cảm xúc lạnh buốt hiện lên trên trán mình, tên cầm cao trọn tròn hai mắt, tròng mắt hướng lên trên thì thấy, nòng súng đen thui đã để ở trên trán mình.

Dương Thần không thở hổn hển chút nào, giọng nói bình thường thản nhiên nói bên tai, khẽ thở dài một cái.

Súng loại đồ này, tôi đã chơi chán rồi.

Pằng pằng pằng!!!

Một loạt đạn liên tiếp bắn vào trong trán tên đó, máu tươi từ chỗ bắn phun ra!

Trong nháy mắt, toàn bộ thế cục đã bị đảo ngược, Viên Dã và Đường Đường khó có thể tin nhìn Dương Thần thoải mái đem khẩu súng trên tay ném xuống, đi tới trước mặt hai người.

Dương Thần nhìn hai người trẻ tuổi sững sờ, hỏi:

Viên Dã, số điện thoại nhà anh là bao nhiêu, thông tin liên lạc ở đây bị bọn họ chặt đứt rồi, chỉ có thể dùng điện thoại đã chế này, gọi một cuộc, báo bình an đi.

Viên Dã dường như không nghe thấy câu hỏi, hỏi ngược lại:

Anh làm thế nào trốn ra được? Vừa rồi không phải muốn vớt anh xuống biển sao!?

Anh hi vọng tôi bị chìm xuống biển?

Đương nhiên không phải, tôi... Tôi chính là có chút tò mò...

Viên Dã thật thà mỉm cười.

Dương Thần bắt đầu đi, xoay người nắm lấy còng tay hợp kim của Viên Dã, miêu tả sơ lược cách móc nối...

Cách!

Chiếc vòng kim loại vô cùng chắc chắn, giống như tờ giấy mỏng manh đứt gãy!

Dương Thần lại y như bức tranh hồ lô đem còng tay của Đường Đường bẻ gãy, nói:

Tôi chính là bẻ khóa như thế, sau đó cho hai tên kia mỗi người hai đấm, thay đổi quần áo một một chút, liền đi vào.

Viên Dã cùng Đường Đường trợn mắt há hốc mồm, nhưng sự thật xảy ra ở trước mắt, hai người cũng chỉ tin giống như nằm mơ.

Hai người không cần nhìn tôi như quái vật như vậy, đọc số nhanh đi.

Dương Thần cũng là không có cách nào khác, đều đã nói với người ta đừng giết hắn, nếu như giết hắn, vậy chỉ bị hắn giết thôi.

Chú, chú quá giỏi, cháu biết chú có thể làm được.

Đôi mắt trong veo như nước của Đường Đường tràn đầy vẻ sùng bái.

Cháu vừa rồi rõ ràng cho là chú đã chết rồi, cô bé ngốc, quả thực khóc rất thương tâm, chú rất hài lòng.

Dương Thần cười sờ sờ đầu Đường Đường.

Viên Dã trên mặt cũng tràn đầy vui sướng, nói:

Tôi đi gọi điện thoại về nhà đây, lần này xem bọn Hứa Trí Hoành còn làm thế nào.

Vậy được, tôi đi ra lái xe đợi hai người, hai chiếc xe tải kia vẫn còn.

Dương Thần từ một tên cướp đã chết lấy ra chiếc chìa khóa xe tải, liền rời khỏi nhà kho trước.

Nhưng, đúng lúc Dương Thần sắp ra khỏi nhà kho, một cảm giác lạnh cả sống lưng!

Con đường nhiều năm máu tươi, khiến Dương Thần đối với bảy kỳ sát khí nào đều rất miễn cảm, hắn đột nhiên xoay người lại!

Cách đó hơn 40m, một tên vốn dĩ đã ngã xuống, người đầy máu tươi, đột nhiên khó khăn giơ tay lên, khẩu súng trong tay run run, nhắm ngay sau lưng Đường Đường bắn.

Cẩn thận!

Viên Dã vừa lúc nhìn thấy động tĩnh, gần như theo bản năng đẩy người Đường Đường sang một bên!

Pằng pằng...

Tên kia nhe răng ra cười mà đầu khô bốp cò súng!

Trước ngực Viên Dã bắn ra hai tia máu tươi, hai đầu gối quỳ xuống mặt đất!

Pằng pằng pằng!!!

Viên đạn Dương Thần bắn ra theo sau mà tới, bắn nổ tung đầu tên còn sống sót duy nhất.

Gần như mũi tên liền vọt đến trước mặt Viên Dã, nâng cơ thể trúng đạn của Viên Dã lên, tỉ mỉ xem, vị trí trúng đạn, rõ ràng là vị trí bên cạnh tim, mặc dù không chết ngay, nhưng tuyệt đối bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Anh Viên Dã!

Đường Đường sau khi bị một trận kinh hãi, phục hồi tinh thần, nhìn thấy Viên Dã cứu mình đỡ đạn, nước mắt như trân châu bị đứt dây, khó có thể kìm lại được.

Dương Thần hai mắt có chút đỏ lên, người đàn ông kia bị mình bắn trúng tim, nhưng hắn không ngờ không lập tức chết, cách giải thích duy nhất, chỉ có thể là tim hắn không giống người bình thường, vị trí có chút dịch chuyển. những việc như thế này xác suất xảy ra cực thấp, không ngờ hôm nay lại gặp phải!

Dương Thần ôm lấy thân thể Viên Dã, nói với Đường Đường:

Đi mau, chúng ta đưa anh ta đi bệnh viện, cấp cứu còn kịp.

Ừ...

Đường Đường lau nước mắt, bước nhanh để theo kịp, một bàn tay cầm tay của Viên Dã buông xuống, nức nở nói không ra lời.

Nhanh chóng chạy đến bên xe tải, may mắn loại xe chở hàng loại lớn GMC này, phía sau vừa vặn có thể để Viên Dã nằm xuống, sắp xếp cho Viên Dã xong, Đường Đường không an tâm cũng ngồi phía sau, ôm lấy đầu Viên Dã gối lên đùi mình.

Áo sơ mi màu trắng ở ngực Viên Dã đã thành một mảnh màu hồng, máu tươi không ngừng trào ra.

Dương Thần trong ánh mắt không thể hiểu của Đường Đường, đánh một chưởng vào ngực Viên Dã một lát, giống như kỳ tích, máu ở vết thương của Viên Dã đã có dấu hiệu ngừng chảy.

Chú...Chú.. Làm thế nào đây...Cháu không muốn anh Viên Dã chết...

Đường Đường hoạt bát hàng ngày hôm nay trong chốc lát nhìn thấy hai người đàn ông mình quan tâm sắp chết, đặc biệt là nhìn thấy Viên Dã vì cứu mình mới trọng thương, sắp sụp đổ rồi.

Dương Thần không nói không rằng đóng cửa xe lại, ngồi vào chỗ lái, khởi động xe tải lớn, hướng tới quốc lộ ngoài bên cạnh đi.

Cháu chăm sóc cậu ta cẩn thận, chỉ cần đưa đến bệnh viện, cậu ta sẽ không sao cả.

Thần sắc Dương Thần nghiêm trang nói.

Trên thực tế, Dương Thần cũng không biết Viên Dã có kiên trì được đến cấp cứu hay không, mặc dù dùng nội lực giữ mạch máu để ổn định vết thương của hắn, nhưng cụ thể có thể cầm cự được không, còn phải xem cố gắng của bản thân Viên Dã.

Viên Dã lúc này thông khổ ho khan hai tiếng, lim dim mở mắt ra, giọng điệu trầm thấp gọi.

Đường Đường.

Giờ phút này Đường Đường đang lau nước mắt ôm đầu Viên Dã, nước mắt rơi trên mặt Viên Dã, Đường Đường liền lập tức giúp Viên Dã lau sạch, một cô bé sắp thành người nước mắt rồi.

Có lẽ Đường Đường từ bé đến lớn, nước mắt khóc ra đều không nhiều như hôm nay.

Anh Viên Dã, anh đừng nói nữa, chú sẽ đưa anh đi bệnh viện, có chú ở đây anh sẽ không có chuyện gì, anh xem, máu anh không chảy nữa rồi, anh nhất định sẽ khỏe lại!

Đường Đường nói liên tiếp, liên không nhận được khóc nức nở.

Viên Dã nhếch miệng cười cười.

Đường Đường...Anh có lời muốn nói với em...

Không cần nói, không cần nói nữa, em không muốn nghe, đợi anh khỏe lại hãy nói cho em nghe...

Anh cảm giác, không có chút sức lực nào...Anh sợ...Sau này không có cơ hội nói...

Viên Dã ho khan hai tiếng, mở to mắt dường như cũng cố hết sức.

Đường Đường ngậm miệng, một tay lập tức che lại, gật gật đầu, cố nén không khóc lớn.

Đầu Viên Dã để sát vào người Đường Đường một chút, dường như ngửi thấy mùi hương trên người Đường Đường...

Đường Đường... Nếu như hôm nay anh đi rồi... Em đồng ý anh...Cả đời này, không được yêu bất kỳ ai...Cả đời chỉ nhớ anh, một người đã mất... Anh biết, em vẫn rất nhỏ, nhỏ hơn anh hai tuổi...Có lẽ đây là lựa chọn ích kỷ nhất trong cuộc đời anh.

Nhưng...đây là lựa chọn của người đàn ông yêu em, hi vọng em có thể tôn trọng. Đường Đường xuất sắc, xinh đẹp, về sau nhất định cũng cần, xuất sắc.

Đường Đường... Trước kia đã rất lâu anh muốn nói...Anh yêu em...Anh yêu em...

Hu hu...

Đường Đường cuối cùng nhin không nổi, khóc to lên, tiếng khóc bi thương khiến cả nhà kho tràn ngập tang thương, giống như tim cô bé cũng gào khóc theo.

Dương Thần cắn phần đi về hướng bệnh viện số Hai khu ngoại ô thành phố gần nhất.

Khuôn mặt Dương Thần không chút tình cảm, sự phẫn nộ và hận thù khiến bộ não của hắn có cảm giác không chịu sự khống chế. Đã rất lâu rồi không có suy nghĩ khó khống chế như vậy, không phải vì sự tàn nhẫn của kẻ thù, chỉ là, vì một người mình quan tâm.

Tên tiểu tử này, vẫn chưa chết, nói lời ly biệt gì chứ, muốn tỏ tình thì cũng phải mua bó hoa hồng, đi đôi giày đen sáng bóng, dưới ánh trăng, tặng nhẫn, đây là gì chứ!? Miệng chảy máu như vậy, thở còn không thở nổi, coi là gì chứ? Đây là châm biếm tôi sao? Châm biếm tôi dù đã giết hết tất cả cũng không bảo vệ được cậu ta!?

Dương Thần nghiêng hai hàm răng, tăng tốc độ, dường như chỉ có tiếng như vậy mới có thể át đi tiếng khóc trong xe của Đường Đường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 223

Thế Nào Là Tình Yêu.

Bệnh viện Thị Nhị Trung Hải, ngoài phòng cấp cứu, trong hành lang vắng vẻ cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Ngọn đèn tiết kiệm năng lượng màu trắng soi lúc ban ngày làm trong phòng có vẻ mờ mờ, làm cho người ta cảm thấy nặng nề và áp lực.

Đèn làm việc trong phòng phẫu thuật liên tục sáng, không có bất cứ động tĩnh gì, dường như người được đẩy vào, đang nhận sự phán xét của Thượng Đế, đi hay ở, ngoài đợi ra, không còn cách nào khác.

Lúc này, bước chân nhẹ nhàng mà chậm chạp từ một hướng vang lên, như cũ vẫn là bóng dáng với bộ váy áo đáng yêu trắng đen đan xen kia, nhưng diện mạo của Đường Đường giờ phút này, lại ảm đạm giống như trong bức tranh màu xám xuất hiện vài nét phác họa.

Hàng ghế dài ở cửa phòng phẫu thuật kiên cố lạnh lùng, Dương Thần vẫn yên lặng ngồi đứng lên, mặt trầm ngâm hỏi:

Gọi điện thoại chưa?

Về mặt Đường Đường có chút chết lặng, nhưng vẫn là gật đầu.

Rồi, bác Viên với bác gái, cùng bố cháu, rất nhanh sẽ đến.

Chu Quang Niên đâu?

Trước khi hắn đạt được một vài điều khoản, đã đi trước rồi, chúng ta thông báo muộn.

Đường Đường yếu ớt nói.

Trong mắt Dương Thần lóe lên một tia sát khí, nhưng vẫn là ổn định trước, đỡ bả vai gầy yếu của Đường Đường ngồi vào ghế dài.

Cháu nghỉ ngơi một chút, sắc mặt cháu cũng không tốt.

Ánh mắt Đường Đường mỗi một, cái nhìn trưởng thành phức tạp không giống những bé gái ở độ tuổi này nên có, dường như nét tươi vui trong cô bé có cá tính thẳng thắn kia trong nháy mắt lớn lên 10 tuổi, thay đổi khiến người khác có chút không nhận ra.

Sau khi ngồi xuống, Đường Đường giống như ngẩng đầu, khẽ cười với Dương Thần.

Chú, cháu không sao, Chú cũng không cần tự trách, nếu như không có chú, chúng cháu đều đã bị bọn họ lợi dụng, thậm chí đều bị ném xuống biển cho cá ăn rồi.

Là do chú có chút khinh suất rồi, đây không có gì tốt đáng phải an ủi, tuy nhiên chú nghĩ, Viên Dã sẽ khỏe lên.

Dương Thần nói.

Nói đến Viên Dã trong phòng phẫu thuật, Đường Đường không quay đầu đi, gơ tay lau khôe mắt, nhẹ giọng nói:

Chú, còn nhớ rõ lời hôm đó cháu hỏi không?

Nói cái gì?

Cùng Đường Đường một chỗ, cô bé này riu ra riu rít nói không thôi, Dương Thần thật sự nhớ không nổi cô nói đến là câu nào.

Cháu thích chơi cùng với chú, cháu cho rằng đó chính là thích một người, yêu một người, nhưng, chú vẫn không đồng ý tiếp nhận cháu, không đồng ý thân thiết với cháu, chú gọi cháu là cô bé, nói cháu là tiểu tử thôi, cho nên hôm đó cháu hỏi chú, như thế nào, một người mới trưởng thành.

Dương Thần dần dần nghĩ lại, Đường Đường nói chính là việc cô bỏ nhà đi hôm đó.

Chú nói cho cháu biết, nếu như một ngày nào đó, cháu cảm thấy bên cạnh mình những việc có thể oán giận càng ngày càng ít, hoặc là cảm thấy không có gì đáng oán giận, vậy cháu đã trưởng thành rồi...

Đường Đường quay đầu lại, hốc mắt hơi có chút sưng đỏ, nhưng khôe miệng lại nở nụ cười tươi.

Mấy ngày nay cháu vẫn nghĩ những câu này, nhưng bây giờ cháu hiểu rồi, bởi vì bây giờ cháu cảm thấy rất hài lòng, thì ra vẫn có một người như vậy đồng hành bên cạnh cháu, thậm chí dùng cả tính mạng của anh ấy bảo vệ cháu, cháu lại có gì để oán giận đây...

Dương Thần lặng lặng nhìn Đường Đường đột nhiên thay đổi trước mắt, có chút không quen, nhưng vẫn là chăm chú nghe.

Chú, từ lúc cháu bắt đầu hiểu chuyện, mặc dù bố mẹ đối với cháu rất tốt, việc gì cũng đều nghe cháu, nhớ nhung cháu, chỉ có anh Viên Dã, lúc nhỏ anh ấy đi trại hè với cháu, đưa cháu đi ngoại thành, đưa cháu đi ra biển dùng phao cấp cứu chơi, có đứa trẻ khác ức hiếp cháu, anh ấy sẽ cháu đánh người đó, đánh không được người ta, liền gọi người khác đến cùng đánh, mấy lần đều bị bác Viên đánh đòn đánh tới không thể xuống giường.

Trước kia cháu cảm thấy, anh ấy giống như anh trai cháu, tất cả cái này đều là điều đương nhiên, có đồ ngon, cháu không cần tranh cướp với anh ấy, anh ấy tự mình sẽ mang đến trước mặt cháu. Chơi vui, anh ấy nhất định sẽ mang đến chơi cùng cháu, lúc đầu cháu muốn chơi xe, anh ấy liền vụng trộm giấu người lớn, dùng tiền riêng của anh ấy mua cho cháu Porsche, đến cuối cùng lại bị người lớn nói cho một trận, còn giam một tháng. Sau đó khi cháu tập xe, anh ấy sẽ mang về sĩ lái xe theo sau, sợ cháu có chuyện, sợ cháu bị người xấu ức hiếp.

Nhưng cháu lên trung học, học tập bắt đầu bận, anh ấy tham gia vào việc thi đấu điện tử, thời gian chúng cháu gặp nhau bắt đầu ít, tuy nhiên anh ấy vẫn thường xuyên gọi điện thoại cho cháu, nói cho cháu nhà hàng ăn ngon nào mới mở, bộ phim nào, trò chơi nào mới ra, muốn đưa cháu cùng đi ăn,

cùng đi xem, cùng đi chơi.

Có lúc cháu cảm thấy anh ấy thật phiền, cái gì cũng muốn đưa cháu đi, hơn nữa việc của cháu lại nhiều, đâu có nhiều thời gian như vậy bên anh ấy, cho nên thường trong điện thoại rất không lễ phép để anh ấy không làm phiền cháu... Tuy nhiên, anh ấy từ trước tới giờ không hề tức giận cháu...

Nói mãi nói mãi, giọng nói Đường Đường thoáng chút run rẩy, hé miệng cười, nước mắt cũng là không kìm nổi rơi xuống mặt đất trơn bóng, bắn ra những bọt nước.

Dương Thần yên lặng nghe, hần vẫn cho rằng, chiếc xe hào nhoáng của Đường Đường là bố mẹ Đường Đường mua cho cô, không ngờ, lại là Viên Dã tặng, cũng không ngờ, Viên Dã buổi tối lái xe, không phải đang chơi, mà là bảo vệ Đường Đường.

Chú, chú biết không, ngày đó chú nói với cháu, cháu còn quá nhỏ, không hiểu chuyện, nhìn thấy chú thể hiện một vài động tác thoát nhìn rất tàn bạo, cứu được cháu, liền sinh ra sự sùng bái mù quáng, cho rằng đó chính là yêu. Cháu vẫn cảm thấy, đó là chú đang từ chối, không thích cháu, cảm thấy cháu chỉ là đứa trẻ không cho là thật, cho nên không tin, chú vẫn ở trên đường lớn sờ cháu, ôm cháu, tại sao có thể không chịu trách nhiệm như vậy? Hơn nữa...cháu rõ ràng muốn gặp chú như vậy, muốn ôm lấy chú như vậy, vậy tại sao không phải tình yêu chứ...

Nhưng chính là ngày hôm nay, khi cháu nhìn thấy hai người xấu đó khiêng chú đi, nói muốn đem chú cho cá ăn, cháu phát hiện, cháu có chỉ là nỗi đau giống như mất đi người thân, giống như sẽ mất đi một vị trưởng bối, lại không phải loại cảm giác hư không đánh mất đi người mình yêu. Mặc dù cháu không biết như thế nào là tình yêu, nhưng cháu xác định, tình cảm cháu đối với chú, thật sự không phải là yêu...

Có thể lúc vừa lên xe, cháu nhìn thấy anh Viên Dã đau khổ như vậy, còn muốn...còn muốn nói những lời như vậy...cháu đột nhiên nghĩ muốn để mình trao đổi linh hồn với anh ấy, nếu có thể, để cháu chịu hai viên đạn đó, thay anh ấy vào phòng phẫu thuật.

Nhưng, anh Viên Dã nhất định sẽ mắng cháu, nhất định sẽ đánh cháu, cháu biết, mặc dù từ trước tới giờ anh ấy không mắng cháu, từ trước đến giờ không đánh cháu, nhưng nếu cháu vì anh ấy bị thương, anh ấy nhất định sẽ hung hăng mà mắng cháu...hung hăng đánh cháu...hu...Chú...làm sao bây giờ...Cháu không muốn bị anh ấy mắng, không muốn bị anh ấy đánh, cháu sợ cháu sẽ tan nát cõi lòng, nhưng cháu thật không muốn anh Viên Dã rời bỏ cháu! Hu hu...

Đường Đường nghiêng người qua, cơ thể mềm nhũn dựa vào người Dương Thần, nước mắt lập tức làm ướt ngực áo Dương Thần, tiếng khóc của cô bé trong hành lang có vẻ bất ngờ, bất ngờ đến mức người ta căn bản không có lời nào để an ủi.

Dương Thần giơ tay vỗ vỗ sau lưng Đường Đường, lời nói của cô bé đến cuối cùng có vẻ nói năng không đầu không đuôi như vậy, nhưng ẩn chứa trong đó quả thực khiến hắn có chút xấu hổ, kỳ thực rất nhiều lúc, người ta không phải không hiểu, mà là thiếu thời cơ, khiến người ta thoát khỏi gông cùm xiềng xích, lột xác, chỉ là việc trong nháy mắt.

Sau 10 phút, bên ngoài hành lang yên tĩnh cuối cùng vọng đến tiếng bước chân hỗn độn mà cấp tốc, rất nhiều người từ xa đi đến phía phòng phẫu thuật.

Đường Đường cùng Dương Thần vẫn đang đợi kết quả đứng lên, Đường Đường bay nhanh về phía đám người kia, hô một tiếng:

Bố.

Ôm chặt lấy Phương Trung Bình đang vội vã tới.

Trong đám người này, Dương Thần chỉ nhận ra bố của Đường Đường Bí thư Phương Trung Bình, và vệ sĩ Độc Cô Tội của Phương Trung Bình. Một vài nam nữ mặc quần áo chỉnh tề khác, nghĩ lại đều là bề trên trong nhà của Viên Dã.

Chỉ là, một phụ nữ mặc chiếc váy dài màu cà phê, tóc búi cao, khuôn mặt xinh đẹp, thần sắc lo âu, khoanh khặc nhìn thấy Dương Thần, đột nhiên giống như nhìn thấy cái gì khiến cô vô cùng kinh ngạc, nỗi lo lắng trên mặt dần dần tan đi, ánh mắt chằm chằm nhìn Dương Thần.

Dương Thần cũng phát hiện người phụ nữ này đặc biệt chú ý đến mình, hắn từ trên người phụ nữ này cảm nhận được một loại hơi thở khó hiểu, giống như quen thuộc, giống như xa lạ, nhưng hắn sẽ không tự kỷ mà cho rằng người phụ nữ này thích mình, nhìn từ bề ngoài với trang phục thấy, rất có khả năng chính là mẹ của Viên Dã.

Người đàn ông trung niên đi đầu đến trước mặt, diện mạo giống hệt Viên Dã, chính là chủ nhà của Viên gia Viên Hòa Vĩ, lúc này nhìn thấy Đường Đường bình an vô sự, lại nhìn sang đèn phẫu thuật vẫn sáng như trước, cau mày nói:

Đường Đường, nói tỉ mỉ cho bác biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Vừa rồi không phải vẫn bị bắt cóc sao? Tại sao thoáng chốc lại đến bệnh viện, tiểu Dã tại sao lại bị thương!?

Phương Trung Bình bất mãn nói:

Viên Hòa Vĩ, anh gấp cái gì!? Không thấy sắc mặt con gái tôi khó coi như vậy sao!? Từ từ nói!

Phương Trung Bình, Phương Bí thư, con trai tôi đang sống chết không rõ trong phòng phẫu thuật, anh bảo tôi không gấp sao?

Viên Hòa Vĩ lớn tiếng nói.

Bố, để con nói với bác Viên.

Đường Đường khuyên can Phương Trung Bình, quay đầu nói với Viên Hòa Vĩ:

Bác Viên, buổi sáng hôm nay, anh Viên Đã đến đón bọn cháu...

Đường Đường tường thuật tóm tắt một lượt chuyện đã xảy ra sáng nay, khi nói tới Dương Thần một mình giải quyết tất cả bọn bắt cóc, đám người ở đây mới khiếp sợ nhìn ngó người đàn ông rất bình thường, vẫn không nói gì này. Phương Trung Bình và Độc Cô Tội biết Dương Thần từ lâu, thậm chí lúc đầu còn muốn nâng đỡ Dương Thần, không ngờ hôm nay Dương Thần bắt ngờ một mình đảo ngược thế cục, khiến bọn họ không khỏi khiếp sợ.

Cảm ơn cậu, đã cứu thoát con trai tôi với Đường Đường.

Người phụ nữ cao quý nhìn chằm chằm Dương Thần đi lên trước, giơ tay về phía Dương Thần.

Dương Thần lưỡng lự, cùng cô bắt tay, chạm tay là thứ cảm giác tốt đẹp ấm áp mềm mại.

Không cần khách sáo, bởi vì sơ suất của tôi, cậu ta bị thương vẫn còn đang cấp cứu, không phải là quá tốt.

Đường Đường gọi cậu là chú, xin hỏi tên cậu là...

Ánh mắt người phụ nữ nhìn chằm chằm Dương Thần, khéo léo và nhẹ nhàng hỏi câu.

Dương Thần.

Vị phu nhân rõ ràng thân thể run rẩy, vẻ mặt có chút cứng nhắc, nhưng vẫn hé miệng cười nói:

Xin chào, Dương Thần, tôi tên Dương Tiệp Dư, là mẹ của Viên Đã.

Viên Trung Vĩ vẫn đang sốt ruột bất an nhìn thấy vẻ kỳ lạ của vợ, lại tỉ mỉ quan sát Dương Thần một chút, cuối cùng cũng cảm thấy một chút không tự nhiên, cùng Dương Tiệp Dư nhìn nhau, hai người không nói gì chỉ trao đổi qua ánh mắt.

Dương Thần, quả thật phải cảm ơn anh, mặc dù tiểu Đã vẫn đang trong phòng phẫu thuật, nhưng cậu có thể đưa chúng ra ngoài, đối với Phương gia với Viên gia chúng tôi mà nói, đều là một việc rất vui. Chu Quang Niên bắt tay với Hứa Trí Hoàn, trước kia chúng tôi không ngờ, bị bọn họ lập kế hãm hại không nói, cũng không thể phản kích. Như vậy là tốt rồi, mặc dù để Chu Quang Niên được chút hơi, nhưng tốt ở chỗ, bọn họ vẫn chưa vơ vét, chúng ta có thể đấu trực diện với bọn họ.

Viên Hòa Vĩ cũng đi lên trước, cảm kích bắt tay Dương Thần.

Dương Thần nói:

Bất luận mấy người muốn làm gì, đợi ca phẫu thuật của Viên Đã kết thúc rồi hãy nói đi!

Không sai, tôi lập tức điều người đến canh gác xung quanh bệnh viện, Đường Đường, con hãy về trước với bố, con cũng mệt rồi, để chú Độc Cô đưa con về.

Phương Trung Bình nói.

Không cần, con phải đợi anh Viên Đã ra.

Đường Đường kiên quyết lắc đầu.

Đề Đường Đường ở lại đây đi.

Dương Tiệp Dư nhẹ nhàng nói, là một người mẹ, bà bình tĩnh hơn ai hết.

Nghe Dương Tiệp Dư nói, Phương Trung Bình không nói gì nữa, đành gật đầu.

Đúng lúc này, đèn trong phòng phẫu thuật cuối cùng cũng sáng rồi, hai cánh cửa bị y tá mở ra từ bên trong.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 224

Trở Mình Một Cái

Anh Viên Dã!

Đường Đường xông lên phía trước đầu tiên, đón giường bệnh bị đẩy ra, nhìn thấy Viên Dã đeo mặt nạ khí ô xy, không ngừng kêu gào tên Viên Dã.

Viên Dã nhắm chặt hai mắt, vùng lông mày chụm lại, không có chút phản ứng, gương mặt không chút máu khiến mấy người nhìn thấy đều choáng váng.

Bác sĩ mặc quần áo phẫu thuật màu xanh lục bỏ khẩu trang xuống, sắc mặt không được tốt, khuyên:

Tiểu thư, không nên quá mức làm kinh động bệnh nhân, anh ta bây giờ cần một môi trường yên tĩnh, tiếp tục quan sát.

Bác sĩ! Anh nói thế là có nghĩa gì!? Lẽ nào phẫu thuật không thành công sao!?

Viên Hòa Vĩ đi lên phía trước, vẽ mặt khăn trương hỏi.

Bác sĩ bị ông ta dọa cho một trận, lùi lại một bước mới nói:

Tiên sinh, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, đã lấy hai viên đạn ra, hơn nữa đã cầm máu, xử lý vết thương cũng rất thuận lợi, nhưng vết thương của bệnh nhân dù sao cũng bên cạnh tim, chỉ cần viên đạn lệch một khoảng cách không đến 1mm, Đại La Kim Tiên cũng bất lực rồi. Cho nên, bây giờ cần quan sát chính là bệnh nhân có thể qua được đêm nay hay không, qua được đêm nay, nếu như tình hình bệnh nhân bình thường, như vậy, hồi phục chỉ là việc sớm muộn.

Bác sĩ, bất luận thế nào, xin mấy người đừng để con trai tôi xảy ra bất kỳ sơ suất gì, chúng tôi nhất định sẽ báo đáp hậu hĩnh.

Dương Tiệp Dư một tay âu yếm vuốt ve khuôn mặt Viên Dã, trịnh trọng nói.

Phu nhân, bất luận người nào, chúng tôi đều sẽ dốc hết sức, cái này xin hãy yên tâm, bây giờ vẫn là để bệnh nhân đi đến phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Bác sĩ, tôi có thể đi đến phòng bệnh cùng anh Viên Dã không? Tôi sẽ rất nghe lời, tuyệt đối không làm phiền mấy người.

Đường Đường cầu xin nói.

Bác sĩ cùng mấy người trợ lý nhìn nhau mấy cái, mới gật gật đầu.

Vậy được rồi, tiểu thư mời theo chúng tôi.

Và đoàn người theo sau đưa Viên Dã vào phòng chăm sóc đặc biệt, phòng bệnh được chia làm hai tầng, sau khi vào cửa, bên trong vẫn còn một phòng

khử trùng.

Đường Đường đi theo sau mặc quần áo khử trùng, cùng Viên Dã đi vào gian bên trong.

Bên ngoài lớp kính cách ly lớn, sắc mặt Phương Trung Bình cổ quái nói:

Đường Đường tại sao có chút không giống trước kia, xem ra Viên Dã bị thương, là một đả kích rất lớn đối với con bé.

Dương Tiệp Dư mỉm cười nhìn Đường Đường ngồi bên giường bệnh.

Con bé lớn rồi, kỳ thật hiểu chuyện rất nhanh, anh làm cha, không thể hiểu tâm tư của con gái mình.

Phương Trung Bình ngẩn người, cười khổ lắc đầu.

Cả đời tôi, sợ rằng đều không thể hiểu được tâm tư của phụ nữ.

Đại đa số những người trong đây biết tình hình của Phương Trung Bình, không hẹn mà dừng lại vấn đề.

Sự việc thu xếp cũng hòm hòm rồi, nếu như không có việc gì, tôi đi trước đây.

Cuối cùng Dương Thần nhìn Viên Dã một cái, quay người định rời đi.

Đợi chút.

Dương Tiệp Dư đột nhiên kêu Dương Thần dừng lại.

Dương Thần, lần này cậu đã cứu con trai tôi cùng Đường Đường, nhưng bản thân cậu nhất định cũng chuốc lấy lòng căm thù của Chu Quang Niên và Hứa Trí Hoành, không bằng tạm thời ở cùng chúng tôi, đợi giải quyết xong phong ba lần này, hãy về.

Nhìn Dương Tiệp Dư mang ánh mắt có thâm ý, trong đầu Dương Thần có chút loạn, một loại cảm xúc khó nắm bắt khiến Dương Thần bất an, rất lo lắng không yên, lại có chút chờ đợi khó hiểu.

Dương Thần cúi đầu ngẫm nghĩ một chút, để mình tỉnh táo lại, nói:

Mọi người dự định làm thế nào, nếu như thuần túy là Hứa gia, tôi nghĩ mấy người hoàn toàn có đủ sức mạnh đè bẹp bọn họ trên phương diện hợp tác kinh tế. Tuy nhiên, Chu Quang Niên của Đông Hưng, thế lực đã ăn sâu bén rễ trong cả Trung Hải. Có lẽ mấy người có thể đánh tập đoàn Đông Hưng của ông ta, nhưng thế lực xã hội đen của hội Đông Hưng, nếu nổi hết lên mặt nước... Bí thư Phương, cho dù ông là quan to một phương, tầng lớp cao cấp của quốc gia cũng sẽ bất mãn.

Sắc mặt Phương Trung Bình tối sầm lại, đây chính là nguyên nhân ông vẫn không dám lên tiếng, Phương gia mặc dù có quyền thế, đặt ở toàn Hoa Hạ mà nói, cũng chỉ hạn chế ở trong Trung Hải mà thôi, nếu bởi vì tuyên chiến cùng Đông Hưng, điều bộ đội vũ trang, vậy tuyệt đối là một trận đánh giằng co, vì thế làm nhiều loạn cuộc sống của người dân, vậy tầng lớp cấp cao sẽ không bỏ qua cho Phương gia.

Viên Hòa Vĩ ánh mắt lóe sáng.

Dương Thần, hình như cậu biết rõ thế cục của Trung Hải? Mặc dù chúng

ta lần đầu tiên gặp mặt, nhưng cậu đã cứu hai đứa con trai con gái duy nhất của hai nhà chúng tôi, điều này đối với chúng tôi mà nói, chính là ân tình vô cùng lớn. Chúng tôi tin nhiệm cậu, cậu có gì muốn nói, có thể cứ việc nói ra.

Dương Thần thấy mọi người đều nhìn mình, cũng liền hạ quyết tâm, nói:

Kỳ thực, chúng ta có thể hợp tác, thời gian một đêm, gần như có thể diệt trừ Đông Hưng và Hứa gia.

Hợp tác? Cậu muốn hợp tác với chúng tôi?

Phương Trung Bình nhíu mày, nói:

Dương Thần, trước đây chúng ta cũng đã có qua lại, cậu đừng trách tôi nói thẳng, cậu dựa vào cái gì hợp tác với chúng tôi? Bất luận là trên tài lực, hay trên thế lực, cậu có cái gì...

Bí thư Phương, để Dương Thần nói hết đi.

Dương Tiệp Dư không hài lòng liếc Phương Trung Bình một cái.

Phương Trung Bình dường như có chút sợ hãi Dương Tiệp Dư, lập tức ngậm miệng lại.

Dương Thần tiếp tục nói:

Mấy người biết, toàn Trung Hải, hiểu hội Đông Hưng nhất, và hi vọng diệt trừ hội Đông Hưng nhất, là phe nào không?

Mọi người suy nghĩ cẩn thận, gần như tất cả đồng thanh nói:

Hội Hồng Kinh!

Đây không phải giống như vô nghĩa sao!? Hội Hồng Kinh thống trị khu Tây, hơn nữa vừa mới thôn tóm hội Tây Minh không lâu, sĩ khí đang mạnh, thực lực lớn mạnh, nhưng cũng đều là xã hội đen, là khối u ác trong mắt chính phủ chúng tôi! Còn có thể khiến bọn họ giúp chúng ta giải quyết Đông Hưng sao!?

Phương Trung Bình căm giận nói.

Dương Thần khẽ cười nói:

Có thể khiến hội Hồng Kinh ra tay hay không, là việc của tôi. Bây giờ tôi chỉ muốn biết, nếu có hội Hồng Kinh cùng tuyên chiến với Đông Hưng, mấy người, có đồng ý ở một phía khác, lấy tài chính bắn phá sản nghiệp của Hứa gia, phái bộ đội vũ trang, cùng giúp đỡ hội Hồng Kinh, loại bỏ tất cả các căn cứ của Đông Hưng không.

Vấn đề của Dương Thần vừa đưa ra, mấy người ở đây đều trầm mặc không nói, dường như đang suy xét tính khả thi và tính chân thực.

Đây không phải trò chơi, chúng tôi dựa vào gì có thể tin cậu?

Viên Hòa Vĩ hỏi.

Tôi tin cậu.

Dương Tiệp Dư nói:

Ông xã, em nghĩ hẳn không có lý do lừa chúng ta.

Viên Hòa Vĩ thấy vợ yêu nói như vậy, gật đầu nói:

Được rồi, nếu đã như vậy, Viên gia chúng tôi, không có vấn đề, Hứa gia

vốn dĩ không bằng chúng tôi, hơn nữa cô phiêu của Hứa gia ở vào thời điểm thấp nhất, nếu chúng tôi động thủ thật, Hứa gia hoàn toàn không có năng lực chống đỡ. Phải xem Phương gia rồi, Bí thư Phương, bộ đội vũ trang và cảnh sát, đều là phạm vi quản lý của ông.

Phương Trung Bình do dự nói:

Mấy người đã suy nghĩ chưa, cho dù hội Hồng Kinh đồng ý giúp đỡ chúng ta diệt trừ tận gốc Đông Hưng, vậy cũng là hành động vũ trang trong phạm vi lớn của toàn Trung Hải, thậm chí còn sẽ tạo thành nguy hiểm đến tính mạng tài sản cho không ít người dân. Không cần mấy tiếng đồng hồ, các báo truyền thông đều sẽ gây bất lợi với Phương gia, mấy vị kia của Yên Kinh, làm sao có thể cho phép phát sinh bạo loạn lớn như vậy. Nếu như người của Đông Hưng trong phạm vi lớn đều chạy khắp nơi, lan đến các tỉnh khác, vậy càng khó khăn.

Điểm này ông không cần lo lắng.

Dương Tiệp Dư đột nhiên nói rõ ràng:

Một lát nữa tôi sẽ gọi điện cho anh tôi, 12 giờ đêm nay, phong tỏa toàn bộ bên ngoài và khu vực bờ biển của Trung Hải, bên Yên Kinh, tôi sẽ nói với bố tôi một tiếng, cháu nội của ông thiếu chút nữa bị xã hội đen đánh chết, tôi nghĩ ông ấy, cũng sẽ không thờ ơ.

Thật!?

Phương Trung Bình mừng rỡ, cười ha ha nói:

Chỉ cần chị dâu có thể liên lạc được với anh và bác trai, chính là đem Trung Hải trở mình một cái! Phương gia tôi cũng tiếp đến cùng.

Dương Tiệp Dư cười nghiêng ngả nói:

Bí thư Phương, anh chờ tôi nói như vậy từ lâu rồi.

Hi hi, chị dâu nói những lời này, Đường Đường cũng là con gái bảo bối của tôi, con bé bị ức hiếp thiếu chút nữa mất mạng, tôi làm bố có thể không tức giận sao?

Phương Trung Bình giống như bị đánh bằng thuốc an thần, có Dương Tiệp Dư bảo đảm, ông dường như cái gì đều không sợ.

Viên Hòa Vĩ bất đắc dĩ cười nói, giọng ôn hòa nói với Dương Tiệp Dư:

Tiệp Dư, vậy chỉ có thể làm phiền em gọi điện thoại thông báo cho bố với anh cả biết.

Em lập tức đi đây.

Dương Tiệp Dư nói xong, thản nhiên nhìn Dương Thần một cái, liền dưới sự bảo vệ của hai gã vệ sĩ rời khỏi.

Viên Hòa Vĩ hỏi:

Dương Thần, khi nào cậu liên lạc với hội Hồng Kinh.

Tôi cũng có thể bây giờ đi liên lạc, 12h đêm nay, toàn bộ các tuyến cùng tấn công tất cả căn cứ của hội Đông Hưng, chỉ cần có sự trợ giúp của bộ đội vũ trang chính phủ, liên lạc phong tỏa địa điểm khai chiến tốt, hẳn sẽ không

có quá nhiều thương vong.

Dương Thần nói với Phương Trung Bình:

Bí thư Phương, sắp xếp tác chiến cụ thể, tôi sẽ đề hội trưởng Sắc Vi của hội Hồng Kinh liên lạc với ông, đối phó với Đông Hưng thế nào, cô ấy đều có tư cách nói chuyện hơn ai hết, cho nên hi vọng ông đứng yên vị trí của mình, không được chữa lợn lành thành lợn què.

Yên tâm đi, nếu tôi chỉ là người kiêu ngạo nông cuồng tự cao tự đại, cũng không lên được vị trí ngày hôm nay, tôi chỉ là người phụ trợ phía dưới, tuyệt đối sẽ không tranh luận cái gì.

Phương Trung Bình bảo đảm nói.

Dương Thần gật gật đầu, đang muốn rời khỏi, lại đột nhiên nghe thấy ngoài phòng bệnh chăm sóc đặc biệt vọng đến tiếng cãi nhau...

Mau để tôi vào! Vì sao các người lại cản tôi!?

Tiểu thư, trong này là nơi người bệnh quan trọng nghỉ ngơi, chỉ có người nhà mới có thể vào!

Tôi chính là người nhà! Là cảnh sát nói cho tôi biết người tôi cần tìm ở trong đây!

Tiểu thư, không có chứng nhận của cảnh sát, chúng tôi không thể để cô vào, cô tìm ai không nói tới, xin đừng làm khó chúng tôi.

Tôi muốn xác nhận người bệnh bên trong là ai?

Tiểu thư, cô không thể như vậy, cô hãy thành thật nói cho chúng tôi biết người thân cô muốn là ai? Bằng không chúng tôi không thể để cô tùy tiện vào.

Tôi...tôi...tôi muốn tìm chồng tôi!

Cửa bị người bên trong mở ra, Dương Thần mím môi, cố nhin cười, ánh mắt đùa cợt nhìn Lâm Nhược Khê đứng trước cửa bị hai cô y tá ngăn lại.

Dương Thần nháy mắt với cô:

Nhược Khê em yêu, cuối cùng em cũng gọi tôi là chồng rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 225

Nếu Chẳng May.

Nhìn thấy Dương Thần đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, Lâm Nhược Khê gần như hô hấp cứng lại, nhưng ngay sau đó, hai má lúm đồng tiền hồng hào rơi nước mắt, như mừng như giận liếc Dương Thần một cái, lạnh lùng nói:

Thì ra anh không sao.

Cảm ơn sự quan tâm của bà xã, mặc dù gặp phải chút phiền phức, nhưng tôi không sao.

Dương Thần thỏa mãn cười.

Thôi chết rồi! Nghiên Nghiên nói linh tinh cái gì, cái gì mà có người trúng đạn với chả không trúng đạn, tên xấu xa này căn bản không việc gì! Xong rồi xong rồi, những lời vừa rồi nói nhất định đều bị hần nghe thấy rồi, sau này làm sao gặp hần đây, mắc cỡ chết đi được!

Lâm Nhược Khê càng nghĩ càng không được tự nhiên, thì ra, sau khi nhận được điện thoại của tên cổ quái Hứa Trí Hoành kia, cô liền gọi điện thoại thông báo cho Thái Nghiên đang làm ở cục cảnh sát, tìm kiếm viện trợ, dù sao cô cũng không có bất kỳ đầu mối nào. Vừa rồi Thái Nghiên đột nhiên nhận được tin tức của Viên gia và Phương Gia, kêu cục cảnh sát bọn họ phái người bảo vệ bệnh viện Thị Nhị, mới nói cho Lâm Nhược Khê một vài chuyện liên quan.

Lâm Nhược Khê chỉ nghe thấy Thái Nghiên nói có người trúng đạn, liền lập tức đập điện thoại vội tới, cũng không nghĩ ngợi, quá nóng vội, căn bản không hỏi rõ ai trúng đạn, mới tạo thành cảnh tượng như vừa rồi.

Anh...Anh làm gì mà nhìn tôi như vậy.

Lâm Nhược Khê phát hiện nụ cười của Dương Thần rất cổ quái, ánh mắt mang tính xâm lược khiến cô có chút không tự nhiên.

Dương Thần đi về phía trước một bước, Lâm Nhược Khê liền lập tức lùi lại một bước, cảnh giác nhìn Dương Thần.

Tôi sẽ không ăn em đâu, nào, qua đây, thấy em yêu quan tâm tôi như vậy, lo lắng cho tôi, tôi dự định miễn cưỡng tặng cô một cái ôm, không thu phí, nếu cần hôn một cái, vậy cũng được, tuy nhiên phải để tôi hôn lại em một chút.

Dương Thần nói, thoải mái giang hai tay ra, vẻ mặt hiên ngang lắm liệt.

Hai cô y tá ở bên nhìn thấy hình ảnh này, đều giống như xem kịch vui trốn ở một bên cười trộm.

Lưu manh!

Ngay trước mặt người khác, bị trêu đùa như vậy, Lâm Nhược Khê cảm thấy các mạch máu bên tai đều đỏ rực, tức giận trừng mắt nhìn Dương Thần, xoay người mang theo gói nhỏ chạy đi.

Về mặt Dương Thần buồn bực, tại sao mỗi lần đều mắng hai chữ này, xem ra phải mở rộng từ vựng mắng chửi của Lâm Nhược Khê một chút, nói với hai cô ý tá:

Mấy người cười trộm cái gì? Dọa bà xã tôi chạy mất rồi!

Nói xong, không để ý hai cô ý tá trên mặt đầy vẻ vô tội, vội vội vàng vàng đuổi theo.

Đuổi theo đến cổng bệnh viện, chiếc xe Bentley màu đỏ của Lâm Nhược Khê đỗ ở đó, Dương Thần nhìn cô chuẩn bị muốn lên xe, bước nhanh lên phía trước, ngăn cản cô.

Lúc này Lâm Nhược Khê đã khôi phục bộ dạng lạnh lùng hàng ngày, nhìn chằm chằm Dương Thần nói:

Tránh ra.

Tôi sẽ tránh ra, tuy nhiên xuất phát từ sự quan tâm của em đối với tôi, tôi cảm thấy phải nói cho em biết vì sao xảy ra tất cả những chuyện này.

Dương Thần bắt đầu dĩ cười cười, xem ra mình vẫn là đánh giá cao vị trí của mình trong lòng cô ấy, chỉ là đơn giản đùa một chút, liền giống như muốn trở mặt với mình.

Tôi không muốn nghe, tôi cũng không có hứng thú biết chuyện của anh, tôi chỉ là đến xác nhận anh chết hay chưa, nếu đã không chết, vậy buổi chiều tôi còn đi họp.

Lâm Nhược Khê lạnh như băng nói.

Dương Thần thở dài, cũng không tự tìm lấy mất mặt, tránh ra để Lâm Nhược Khê lên xe.

Lâm Nhược Khê không hề quay đầu lại đóng cửa xe, trực tiếp khởi động xe đi, chỉ trong nháy mắt liền đi ra cửa lớn của bệnh viện.

Dương Thần cười khổ lắc lắc đầu, rút điện thoại ra, bấm số điện thoại của Sác Vi.

Cùng lúc đó, bên trong một chiếc xe Cadillac màu trắng dài hơn, Dương Tiệp Dư đang cầm điện thoại, cùng người ta trò chuyện.

Anh, sự việc là như vậy, cho nên cần anh truyền đạt một chút quân lệnh, để bộ đội lục địa và hải quân của quân khu Trung Hải sau nửa đêm tiến hành phong tỏa Trung Hải.

Dương Tiệp Dư nói.

Đầu dây bên kia, giọng một người đàn ông hùng hồn nói:

Anh không vấn đề gì, tuy nhiên em cần xin chỉ thị của ba.

Bố rất thích đứa cháu ngoại Tiểu Dã này, nhất định sẽ đồng ý.

Ừ, cho dù không phải vì cháu ngoại, ông cụ không vừa mắt nhất chính là thế lực như vậy, còn việc gì không...

Anh, em vẫn còn một việc, không biết nên nói hay không...

Dương Tiệp Dư do dự nói.

Tiệp Dư, chúng ta là anh em ruột, từ khi nào em cũng muốn giấu anh cái gì vậy?

Người đàn ông không hài lòng nói.

Không phải, anh...em...Hôm nay em gặp một người thanh niên, hần... hần tên Dương Thần.

Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó nói:

Thế à, rồi sao?

Hần rất giống anh hồi còn trẻ, em với Hòa Vĩ đều có cảm giác như vậy...

Dương Tiệp Dư tốn rất nhiều sức lực, dường như mới nói ra được câu này.

Lần này, thời gian đầu dây bên kia im lặng càng lâu, thật lâu sau mới nói:

Biết rồi, việc này, không được nói với bố, đợi bố đồng ý rồi, em gửi tin nhắn cho anh, anh sẽ đề quân đội phong tỏa bến cảng trước, sau hãy phong tỏa tất cả các lối xung quanh thành phố Trung Hải.

Dương Tiệp thở phào nhẹ nhõm, trả lời một tiếng, liền dập điện thoại.

Một hướng khác, Dương Thần sau khi thông báo cho Sắc Vi tóm tắt sự việc, Sắc Vi lập tức tỏ ra hứng thú và nhiệt tình mãnh liệt, có lẽ cô cũng ý thức được, đây sẽ là cơ hội tốt nhất cho toàn Trung Hải, vì thế hẹn một giờ sau gặp mặt tại quán rượu Rose, trước khi đến đó, Dương Thần còn lựa chọn quay vào trong bệnh viện nói với mấy người một chút, nhận tiện từ biệt Đường Đường.

Đi đến cửa phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, Dương Thần đã nói với Viên Hòa Vĩ và Phương Trung Bình về phía hội Hồng Kinh đã thông báo xong, buổi tối có thể điều động toàn bộ lực lượng cùng với bộ đội cảnh sát, quân đội chính phủ, hợp tác tiêu diệt tất cả các cứ điểm của Đông Hưng, điều này làm cho Phương Trung Bình hai mắt sáng ngời.

Dương Thần, nếu hành động lần này thuận lợi, cậu sẽ là đại anh hùng của Trung Hải!

Phương Trung Bình nói:

Tôi nghĩ cậu cũng nên biết, lúc đầu Đường Đường liên tục rất nhiều lần thiếu chút nữa bị người của Đông Hưng bắt cóc.

Đúng vậy, cho nên tôi có thể hiểu nguyên nhân ông kích động như vậy.

Dương Thần nói.

Phương Trung Bình oán giận nói:

Chu Quang Niên của Đông Hưng vẫn nghĩ có thể xóa sạch những chứng cứ phạm tội đó của ông ta, còn muốn thông qua thế lực của chính phủ, giúp bọn họ thanh tẩy, để hợp pháp hóa một vài buôn bán bất chính của bọn họ, tuy nhiên bởi vì tôi vẫn đối đầu với ông ta, những tay chân đó của ông ta không thể nhúng tay vào cơ quan chính phủ, cho nên ông ta vẫn muốn dùng

sự an nguy của Đường Đường đề uy hiếp tôi. Nếu không phải thế lực của ông ta quá phức tạp, tôi hận không thể lập tức đập tan tất cả các cứ điểm của ông ta.

Dương Thần cười nói:

Nói như vậy, Bí thư Phương còn có chút tinh thần trọng nghĩa, tôi thuận tụy chỉ là không thích những việc mà ông ta làm, ngại ông ta lại tìm phiền toái cho tôi, cho nên mới cùng mấy người hợp tác.

Ha ha, chưa nói tới tinh thần trọng nghĩa, nhưng muốn ngồi vững cái ghế này ở đây, không phải chơi trò khôn vặt là có thể, muốn trèo lên càng cao, ngồi càng vững, càng không thể cùng những bọn dơ bẩn thông đồng làm ô nhiễm, thì có thể làm được. người đang ngồi, trời đang xem, Phương Trung Bình tôi không phải những người vì đại nghĩa đầu rơi máu chảy gì, nhưng tốt xấu gì cũng có chút lương tâm, những gì mà những năm nay Đông Hưng đã làm, quả thực khiến người ta căm phẫn.

Sau khi Dương Thần cùng hai người nói chuyện xong, Viên Hòa Vĩ và Phương Trung Bình đều mang vệ sĩ rời khỏi, bắt đầu bố trí kế hoạch tác chiến cụ thể.

Dương Thần đi vào bên trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, Đường Đường đang túc trực bên giường bệnh, nhìn thấy một mình Dương Thần đi vào, Đường Đường thắc mắc ngàng đầu.

Đường Đường, chú phải đi rồi, tối nay cháu hãy ở trong đây đi, bên ngoài có rất nhiều người bảo vệ, sẽ rất an toàn.

Chú, cháu biết tối nay sẽ rất loạn, chú cũng phải bảo vệ tốt bản thân.

Đường Đường thân thiết nói.

Ừ, vậy chú đi đây.

Dương Thần vừa định xoay người, Đường Đường lại gọi hần lại.

Chú...

Đường Đường mấp máy đôi môi mỏng, nói:

Đại thúc, cháu đang nghĩ, nếu chẳng may anh Viên Dã...Cháu nói là chẳng may anh ấy có chuyện gì, cháu hy vọng có thể cùng anh ấy kết hôn...

Cháu có ý gì?

Dương Thần sững sốt, hỏi.

Cháu đã nghĩ rất nhiều rồi, nếu anh Viên Dã xảy ra chuyện gì, qua đêm nay, không thể tỉnh lại...Như vậy, cháu sẽ phương pháp mẹ tôi sinh ra cháu, sau đó cũng sinh cho anh Viên Dã một đứa con, hơn nữa cháu sẽ kết hôn với anh Viên Dã.

Ánh mắt Đường Đường sáng rực nói.

Trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt yên tĩnh, ngoài tiếng vang rất nhỏ của dụng cụ ra, chỉ còn giọng nói trong trẻo mà kiên quyết của Đường Đường.

Dương Thần ngẩn người nhìn Đường Đường, đột nhiên cảm thấy, cô bé

trước mắt quả thật đã không là Đường Đường của ngày hôm qua, lời nói của cô bé khiến trong lòng Dương Thần cảm thấy rứt rứt, nhưng nhiều hơn, lại là sự rung động từ trong tận đáy lòng.

Cháu sẽ nói cho đứa bé, bố của nó là một người đàn ông rất có lý tưởng, dũng cảm, là người đàn ông cả đời này mẹ yêu nhất, mặc dù nó chỉ có thể nhìn hình dáng bố trong ảnh, nhưng cháu nghĩ, nó nhất định tự hào vì người bố đó.

Đường Đường cười nói.

Đừng có nói linh tinh nữa.

Dương Thần giơ tay xoa trán Đường Đường.

Những lời này của cháu sắp dọa chết chú rồi, Viên Dã dám không tỉnh lại, chú nhất định sẽ không tha cho cậu ta!

Ừm, cháu cũng không tha cho anh ấy.

Đúng lúc này, không ai thấy, Viên Dã nằm trên giường bất động, một ngón tay phải hơi run lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 226

Không An Toàn

Màn đêm buông xuống, khu thành phố Trung Hải bị bao phủ bởi đèn màu đen.

Biệt thự Long Cảnh Uyển ở vùng ngoại thành, có vẻ như yên lặng an nhàn.

Thay bộ trang phục công sở nghiêm túc, Lâm Nhược Khê mặc bộ áo ngủ caro bông kiểu nam với chất liệu cotton và xõa tóc dài xuống, áo ngủ rộng thùng thình khiến cô thoát nhìn con người nhẹ bay bổng, mềm nhũn, khuôn mặt sang nhuận không chút son phấn dưới ánh đèn sang rực vàng nhạt, có vẻ giống như tiểu thư đài các, một chút cũng không nhìn ra là nữ chủ tịch lạnh lùng vẻ vang bên ngoài.

Ngồi trên ghế cạnh bàn ăn, trên bàn đã bày trí không dưới mười món thức ăn tinh xảo, đều là những món ngon của vú Vương cất công chế biến công phu, duy chỉ một đĩa rau trộn rau diếp, dường như lúc luộc nước quá nóng mà có vẻ hơi vàng lá.

Vú Vương bung ra cái nồi cơm điện nhỏ từ trong bếp, nhìn theo ánh mắt của Lâm Nhược Khê, vào cái đồng hồ lớn trên vách tường.

Đã sắp tám giờ tối rồi.

- Tiểu thư, cậu vẫn chưa về sao?

Vú Vương hơi tiếc mà nói:

- Chắc có lẽ hôm nay không về ăn cơm rồi, tiếc là cả một bàn thức ăn này vốn là để đón tiếp cậu thật nồng hậu, dù sao từ rất xa trở về, chúng ta đừng đợi nữa, tiểu thư, cô đã đợi gần cả tiếng đồng hồ rồi, ăn trước đi.

Lâm Nhược Khê hít sâu một chút rồi khẽ cười:

- Tôi không đợi anh ấy, chỉ là vừa rồi không đói, vú Vương chúng ta ăn trước đi.

- Ừ...

Vú Vương ừ một tiếng, cũng không nói ra, bới cơm cho Lâm Nhược Khê rồi mới bới cho mình.

Hai người ngồi xuống, im lặng ăn.

Vú Vương nhìn xuống đĩa rau trộn rau diếp ở một bên nói:

- Tiểu thư, cô tự tay làm, có nếm thử chưa?

- Chưa, nhìn thấy cũng không ngon, vú Vương bà làm đều xanh mướt, tôi làm thì vàng úa, xem ra tôi không có khiếu nấu ăn.

Lâm Nhược Khê vẻ mặt hơi ảm đạm.

- Tiểu thư thông minh hơn tôi nhiều, nấu ăn chắc chắn sẽ học được, tiếc là

hôm nay cậu không về, bằng không thấy cô vì cậu mà bắt đầu học nấu ăn, cậu chắc sẽ rất vui.

Vú Vương an ủi nói.

Lâm Nhược Khê buông đũa xuống:

- Vú Vương, đừng nhắc anh ta, tôi học không phải vì anh ta, chỉ đột nhiên muốn học mà thôi.

Vú Vương bắt đầu dĩ cười:

- Được được, không phải vì cậu, tôi nói sai rồi, nhưng mà tiểu thư, sao không gọi điện hỏi, tại sao cậu không về, có lẽ cô gọi, cậu sẽ về ăn cơm.

- Không cần.

Lâm Nhược Khê dời ánh mắt đi, vẻ mặt u oán:

- Anh ta đói bụng tự biết đi ăn, không muốn về ăn thì thôi, tốt nhất là mai một đừng về nữa, dù sao bên ngoài anh ta có nhiều phụ nữ, ăn đâu cũng được, tôi đỡ phải phiền lòng khi thấy anh ta.

Vú Vương nhìn Lâm Nhược Khê tức giận tức giận như cái túi hơi, dờ khóc dờ cười:

- Tiểu thư nói vậy chứ, chắc chắn cậu có việc gấp mới không về ăn cơm, cô nói cậu như vậy, là đàn ông đều tức giận, dù sao cũng không nên nói lung tung.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo.

Lâm Nhược Khê thở dài, đi đến ghế xô-pha nhắc điện thoại lên, nhìn dây số là Thái Nghiên.

- Nghiên Nghiên, sao vậy?

Thái Nghiên ở đầu dây bên kia nghiêm túc nói:

- Nhược Khê, tối nay cô ở nhà hả?

- Đúng vậy, cô muốn qua đây sao?

Lâm Nhược Khê tò mò hỏi.

- Không phải, tôi chỉ muốn xác định, sợ cô chẳng may có chuyện ở bên ngoài, nói chung là cô đêm nay hãy ở nhà nhất thiết đừng đi đâu, tối thiểu phải đợi đến lúc trời sáng mới nên ra khỏi cửa.

- Nghiên Nghiên, ý cô là sao?

Lâm Nhược Khê nhú mày.

Thái Nghiên nói:

- Tóm lại hãy nghe theo lời tôi đi, tôi lo cho cô mới gọi điện cho cô, tối nay Trung Hải không an toàn lắm, tôi chỉ nói với cô bao nhiêu đó, thôi, tôi rất bận, bye bye!

Trong lúc vẻ mặt Lâm Nhược Khê thay đổi, Thái Nghiên cúp điện thoại.

- Tiểu thư, cô Thái Nghiên nói cái gì vậy?

Vú Vương nhìn sắc mặt Lâm Nhược Khê không mấy tốt, liền hỏi.

Lâm Nhược Khê cũng không giấu diếm, nói:

- Cô ấy dặn tôi tối nay đừng đi ra ngoài, tối nay ở Trung Hải này có thể

xảy ra một số chuyện, không an toàn lắm.

- Bên ngoài không an toàn?

Vú Vương liền lo lắng hỏi:

- Vậy cậu thử làm sao, đến giờ này cũng chưa về, chắc không xảy ra chuyện gì chứ?

- Lo cho anh ta làm gì, mạng anh ta rất lớn, sáng nay chút chửa tôi bị anh ta làm hú vía, tưởng đã chết rồi, đến bệnh viện xem, còn bị anh ta làm cho tức chết đi được, tôi chẳng muốn lo cho anh ta, xảy ra chuyện càng tốt.

Lâm Nhược Khê tức giận nói, ngồi ở cạnh bàn, nhưng ánh mắt khó dấu nổi đôi phần lo lắng.

Lần này vú Vương bất chấp là cũng không quan tâm Lâm Nhược Khê nghĩ gì, chủ động đến bàn điện thoại, gọi vào số điện thoại của Dương Thần.

Lâm Nhược Khê cầm chén đĩa lên, nhưng không mở miệng ăn, mà ánh mắt nhìn về phía vú Vương.

Đợi một hồi, vú Vương đột nhiên gác điện thoại than nhẹ nói:

- Sao có thể như vậy, không liên lạc được, chẳng lẽ hết pin?

Tay cầm đĩa của Lâm Nhược Khê hơi run, suýt nữa đôi đĩa rớt xuống đất, liền nhìn ra ngoài cửa sổ, trong bóng màu đen sẫm, trước sau cũng không ai xuất hiện.

Sự thật, điện thoại của Dương Thần hết pin, bắt đầu hai hôm trước từ Tứ Xuyên về đến Trung Hải, rồi giữa đêm đến Khách sạn Đế Vương tìm Lâm Nhược Khê, hôm nay lại đi lại đi tham gia tiệc sinh nhật của Viên Dã, gặp phải một loạt việc, hoàn toàn không nghĩ đến sạc pin điện thoại.

Dương Thần hơi buồn bực, lúc trước hắn từng sử dụng qua những thiết bị truyền thông, đều là thứ mấy tháng không cần sạc pin, với cái điện thoại bình thường này, phải sạc pin thật là phiền phức!

Tuy nhiên, giờ phút này Dương Thần hoàn toàn không có tâm trí nghĩ về việc điện thoại còn pin hay không, đến lúc mười một giờ đêm, hắn và Sắc Vi đã ngồi trong một chiếc Hummer H2 màu đen, chiếc xe vừa mới rời khỏi một cứ điểm bí mật của hội Hồng Kinh, hướng về khu Đông Trung Hải.

Chỗ ngồi rộng rãi phía sau, trước mặt Sắc Vi để một tấm ván nhỏ, trên đó đặt lên một notebook MACBOOK loại nhỏ, Sắc Vi đeo cặp kính chỉ có gọng mà không có kính, đang nhìn trên bản đồ của thành phố Trung Hải, chỉ huy các chi hội của Hồng Kinh hành động.

- Cục cưng. Em không phải đã lên kế hoạch hết rồi sao, sao lại còn ở đây chơi đùa?

Dương Thần hỏi.

Sắc Vi dí dõm thè lưỡi ra:

- Đánh trận tại hiện trường cần nhiều biến đổi, đương nhiên phải hoàn toàn tốt đẹp.

Dương Thần nhìn tấm bản đồ cảm thấy nhàm chán, nhưng không thể

quấy nhiễu tâm trạng tốt của Sắc Vi, dù sao chuyện này đối với Sắc Vi mà nói, như là Hoàng đế thời xưa khuếch trương lãnh thổ, thực sự khiến cô ấy cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Kết quả là Dương Thần, trèo lên hàng ghế phía trước, liếc nhìn tài xế Tiểu Triệu, và Trần Dung ngồi bên cạnh, cười nói:

- Tiểu Triệu, anh không phải là đại đường chủ sao mà còn lái xe, không đến chỉ huy ở tuyến trước.

- Anh Dương, đừng chế nhạo em, em chỉ lo hậu cần, chị hai cho em lái xe là đã trọng dụng em rồi, Tiểu Triệu em có điểm này tốt, biết rõ thân phận của mình, Dung Dung, em nói phải không.

Tiểu Triệu cười híp mắt nhìn Trần Dung bên cạnh.

Trần Dung gật đầu:

- Đúng rồi, anh Tiểu Triệu lần trước còn giành với em chức pha rượu ở quán bar, em không nhường cho anh ấy.

Dương Thần giơ tay ra chỉ vào cái đầu tròn tròn của Tiểu Triệu:

- Không khá nổi, tối ngày lăn lộn tron quán bar.

- Ôi, anh Dương, anh nói vậy là không đúng rồi, lúc còn ở quán bar, em là người thân cận nhất của chị hai, trong thời xa xưa, em chính là đại nội tổng quản, chức vụ đó không phải tầm thường.

- Anh Tiểu Triệu, đại nội tổng quản là thái giám.

Trần Dung nét mặt kỳ lạ nói.

Tiểu Triệu nín nghẹn một hồi lắm bậm không nói gì nữa.

Dưới cuộc trò chuyện thoải mái, chiếc xe rớt cuộc cũng tiến đến nơi hẹn với Phương Trung Bình, nằm ở bãi cửa sông điểm giao cắt khu Đông và Tây.

Xem Hummer dừng ở một bãi đất trống, xung quanh đã đậu hai chiếc xe, nhưng hai xe này hơi đặc biệt, một chiếc gắn bảng số nhà nước 0001, chiếc khác là xe cảnh sát.

Sắc Vi với bộ đồ thể thao đơn giản màu đen, nhảy xuống xe, mà Dương Thần vẫn còn lười biếng ngồi trong xe, ấn cửa kính xuống nhìn tình hình bên ngoài.

Phương Trung Bình và Thái Nghiên đã đến đây từ rất sớm, nhìn thấy Sắc Vi xuất hiện đúng giờ, đều cảm thấy nhẹ nhõm, dù sao đối với bọn họ mà nói, Sắc Vi và Chu Quang Niên đều là thủ lĩnh có thế lực trong giới xã hội đen của Trung Hải, giờ phút này, bọn họ lại phải kết hợp với một trong những thế lực xã hội đen, đi mà đánh chơi một phen với một người khác, tình cảnh này có điều hơi mỉa mai.

Tuy nhiên, cũng may là hội đồng Hồng Kinh của Sắc Vi chưa từng đụng chạm với chính quyền, luôn làm việc khá khiêm tốn, cho nên hơi yên tâm một chút.

Sắc Vi bắt tay hữu nghị với Phương Trung Bình và Thái Nghiên, rồi trò

chuyện với nhau.

Lần này Phương Trung Bình là người lãnh đạo của chính phủ là bộ đội vũ trang, nhưng cụ thể chỉ huy tác chiến, do Thái Nghiên hỗ trợ Sắc Vi tiến hành, nhưng đối với tình huống tổn thất thực tế, và phạm vi ảnh hưởng v.... v, Phương Trung Bình đương nhiên phải hỏi rõ, đạt được điểm cùng nhận biết, đây cũng là Thái Nghiên sẽ tiến hành giám sát giữa chừng.

Cách rất xa, Dương Thần vẫn nghe rõ được nội dung bàn bạc của ba người, Dương Thần không mong Phương Trung Bình cậy nhờ sức mạnh của hội Hồng Kinh sau khi tiêu diệt được Đông Hưng, lại phản đòn ra tay với hội Hồng Kinh, cho nên, vì đảm bảo thực thi kế hoạch được thuận lợi, đối xử công bằng là điều Dương Thần lo lắng nhất.

Nhưng, Thái Nghiên tham gia thảo luận, đôi lúc lại nhìn Dương Thần trên chiếc xe, ánh mắt tràn đầy tâm tư bối rối, điều này khiến Dương Thần không tài nào hiểu nổi, nữ cảnh sát bạo lực này sao thế nhỉ? Không lẽ thấy mình và Sắc Vi bên nhau, cô lại cảm thấy đây là 1 tội danh, muốn kiếm cách bắt mình!?

Khoảng 20 phút sau, Sắc Vi, Phương Trung Bình và Thái Nghiên lần lượt lên xe.

- Ông xã, sau đêm nay, Trung Hải là của chúng ta rồi.

Sắc Vi tự tin nói.

- Em tự tin đến vậy cơ à? Cho dù Đông Hưng không thể biết hết, chắc có để lộ tin tức, làm tốt việc phòng thủ rồi, đối đầu sẽ là 1 trận chiến kịch liệt.

Dương Thần nói.

Ánh mắt Sắc Vi lóe lên 1 tia sáng sảo quyết.

- Theo sự bố trí của em, trước khi thực hiện kế hoạch lần này, đã có làm rồi...

Chiếc Humvee nổ máy, chạy về hướng thành phố có 7 sắc cầu vồng, lúc đó trời đã khuya, lượng xe trên đường rất ít, những kẻ bộm nhậu điên cuồng ở nơi ăn chơi đàn đúm, lại hoàn toàn không biết, 1 trận mưa bão đen cả bầu trời kéo đến, sắp trút xuống vào lúc rạng sáng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 227

Muru Tính

Chợ đêm Quảng Lâm ở khu đông Trung Hải, khu này, khi về đêm sẽ là điểm tập trung của những con đường sầm uất, đủ loại người tốt xấu lẫn lộn, ở trong những khách sạn, câu lạc bộ, hội sở đêm không xuể, đều đang hưởng thụ cuộc sống một cách xa hoa lãng phí, đương nhiên, cũng có vô số người đến đây tìm một việc làm bất kể công việc gì, để có được cơ hội nhiều hoặc ít kiếm tiền để nuôi gia đình.

Ở trong một câu lạc bộ giải trí tên là “Thời Đại Hoàng Kim”, với trang trí màu vàng nhạt làm cho không gian bên trong của câu lạc bộ trở nên sâu thẳm huyền bí, ánh đèn màu hồng nhạt và vàng nhạt, làm cho mọi người nhìn không rõ người qua lại, và khuôn mặt phân biệt ra sao.

Trong sự mơ hồ, bất kể nam lẫn nữ đều không quá kinh ngạc, mọi cách ăn mặc đều không quá nổi bật.

Trong một phòng VIP, cái loa với những âm thanh điếc tai đang phát ra bản nhạc thời năm bảy mươi “Bắc Quốc chi xuân”, tiếng ca hào hứng hòa với nhạc đêm thịnh hành đến từ thuyền thống nước nhật, cả phòng VIP chìm đắm trong không khí giữa tân thời và xa xưa.

Trên sô pha với chất liệu da xịn màu đen, một người đàn ông trung niên đầu hơi hói, bộ dạng khỏe mạnh, đang ôm một cô gái trẻ thân trên chỉ mặc cái áo ngực màu đen, phần dưới mặc vớ quần dài, nước da trắng như ngà voi.

Trên bộ ngực đầy đặn của cô gái, bàn tay của người đàn ông đang che phủ nắn bóp, có lúc nắn bóp thành đủ loại hình dạng, khiến cho cô gái rên rỉ thành tiếng.

- Đáng ghét, anh Kiên, anh làm người ta đau...

Cô gái mê hoặc nói.

Người đàn ông xưng là anh Kiên uống cạn rượu đỏ trong cái ly đang cầm trong một tay khác, nghe thấy giọng nói đầy khiêu gợi và yếu ớt, khoe miệng lộ ra một cái cười tà ác.

Ném cái ly rượu xuống đất, tám phẩm nhung dày liền bị nhuộm thành màu đỏ.

- Được..... nếu chỗ này đau, anh sẽ không đụng nữa.... lại đây... cho anh đụng ở dưới...

Anh Kiên trong giọng điệu chống đỡ và cầu xin của cô gái, dùng sức đẩy ngã cô gái lên sô pha, hai chân để trên đôi chân thon dài của cô gái, bắt đầu há miệng điên cuồng gặm trên mặt, cổ của cô gái, và tay khác thì luồn vào chỗ ấy của cô gái.

Tiếng nhạc trong phòng che lấp đi những tiếng rên rỉ của cô gái, vẻ mặt của anh Kiên càng lúc càng hưng phấn lên.

- Tiểu yêu tinh.... người làm anh mê chết đi được..... mỗi ngày làm em cũng không đủ!

Đang lúc anh Kiên sắp xé bỏ vớ quần thứ mà cô gái phải thay mỗi ngày, điện thoại để trên bàn reo lên.

Anh Kiên bực mình cầm điện thoại lên, vừa nhìn thấy số gọi đến, bực tức liền giảm một nửa, vội nhận cuộc gọi:

- Hội trưởng! Có gì sai bảo?

- A Kiên, lập tức về căn cứ ngay, nhận được tin báo, người của hội Hồng Kinh sẽ khai chiến với chúng ta.

- Cái gì? Con bé Tư Đồ Sắc Vi có phải đã ăn mật báo và tìm gấu rồi? Bọn họ lấy gì đấu chọi với ta? Tưởng chúng ta vô dụng giống như lão cha của cô ta sao?

- Còn có cảnh sát hình sự và cảnh sát vũ trang tham dự, mau về đi, ta sẽ chỉ huy tổng quát.

- Bồ tiên sư! Tội nó muốn làm phản! Hội trưởng yên tâm, tôi về đến là lập tức triệu tập tất cả anh em trong hội sở!

Anh Kiên tắt điện thoại, liền cầm lấy cái áo vest bên cạnh mà tính rời đi.

Cô gái u oán bỏ nhào vào lưng anh Kiên từ phía sau, hai cánh tay ngọc ôm lấy cổ anh Kiên không chịu buông rũ nói:

- Anh Kiên, anh nói là tối nay sẽ ở cùng với em, sao lại đi! Đáng ghét! Anh gạt người ta!

- Ôi.... cưng à, anh làm sao gạt em được, sự thật là có việc quan trọng, anh nhất thiết phải đi!

Anh Kiên vẻ mặt buồn bực nói.

- Thôi đi, anh nói cho em biết chuyện gì mà quan trọng vậy! Cô gái vẫn níu vào người anh Kiên.

Anh Kiên buộc lòng phải mặc áo vừa nói:

- Cô Tư Đồ Sắc Vi của hội Hồng Kinh thân kinh có vấn đề, muốn cùng cảnh sát hợp lại đối phó với chúng ta, anh phải dẫn các anh em mang theo súng ống cho bọn nó xem cái khoảng cách thực lực!

- Anh Kiên, xem ra tối nay anh đi không được rồi.

Cô gái xa xăm nói.

- Vì sao?

Anh Kiên không suy nghĩ hỏi vặn lại.

- Bởi vì người bây giờ phải chết....

Cánh tay mềm mại trên cổ anh Kiên, đột nhiên như biến thành đôi tay thép, trong nháy mắt siết chặt cổ anh Kiên!

Trong nháy mắt, anh Kiên phản ứng lại, muốn dùng khuỷu tay đánh vào bụng cô gái, nhưng không ngờ, chưa đợi lúc gã đưa tay lên, cánh tay của cô

gái dùng sức lồng vào nhau một cái!

- Rắc!

Cái đầu anh Kiên và cột sống cổ đã lệch vị trí, tắt thở trong chớp mắt!

Cô gái buông cái xác chết không nhắm mắt của anh Kiên ra, lạnh lùng cười, vẻ mặt quyến rũ vẫn không thay đổi, từ dưới cái bàn thấp lấy chiếc điện thoại màu hồng phấn của mình lên, gọi vào số điện thoại lạ.

- Này, chị Hai, Thạch Kiên của Bạch Hồ Đường Đông Hưng đã chết rồi, Bạch Hồ Đường hiện giờ như rắn mất đầu....

- Hải Đường, vất vả rồi, làm rất tốt, em có thể trở về cùng với chị em rồi.

- Nên thế, so với chị Hai, việc này không đáng là gì!

Hải Đường vui vẻ tắt điện thoại, cầm cái áo khoác dài màu đen bên cạnh lên, trùm vào thân thể đầy đặn của mình.

Ra vào phòng VIP, hai người đàn ông mặc đồ vest gác ở cửa lập tức cười nịnh hót:

- tiểu thư Đế Đóa, anh hai đâu?

- Hừ, anh Kiên uống say rồi, tôi đi vệ sinh, các anh đừng quấy rối, các anh biết, anh ta uống say rất nóng tính, nổi cáu lên chắc tôi cũng không giúp gì được các anh.

Hải Đường vẻ mặt kiêu mị nói.

- Dạ dạ, cảm ơn sự quan tâm của tiểu thư Đế Đóa.

Hai thằng em biết ơn gật đầu.

Hải Đường cười rất tươi, quay người hướng đến cửa Thờ Đại Hoàng Kim, càng lúc đi xa.

Hai gã đàn ông mặc vest nhìn theo Hải Đường biến mất ở góc cửa, nụ cười biến mất, nhìn vào nhau cười lạnh lùng.

- Thứ mà bị anh hai làm mỗi ngày, còn tưởng mình là đại tiểu thư.

- Ê, thôi đi, dù sao đợi đến lúc anh hai chán rồi, sẽ tới lượt mấy anh em chúng ta.

- Cũng phải, ha ha ha...

Cùng lúc đó, trong một quán café nhỏ bình thường ở cạnh Trung Hoàng khu đông, Dương Thần và Sắc Vi đang ngồi ở cửa sổ uống café.

Trước màn hình tivi, không ngừng hiện ra những tình huống cụ thể của mỗi tiểu phân đội, hình vẽ Sắc Vi trên bản đồ đỏ rực, đang liên tục ăn từng vị trí của cái chữ “Đông” màu đen.

Dương Thần nghe Sắc Vi lại nghe xong một cuộc điện thoại, nhìn Sắc Vi với ánh mắt quái dị, cảm thấy hơi thốn thốn.

Sắc Vi để ý đến ánh mắt sâu xa của Dương Thần, chớp chớp mắt:

- Ông xã, sao nhìn em như vậy, trên mặt em có hoa sao?

- Cục cưng, những gián điệp kia bị cài vào từ lúc nào ở bên cạnh những nhân vật chủ yếu của Đông Hưng?

Dương Thần tò mò hỏi.

- Là thời điểm lúc em giằng co với hội Tây Minh, thì đã sắp đặt rồi, lúc đó hội đồng Hồng Kinh chúng ta vào thế yếu, theo lý thuyết những thành phần tinh nhuệ phải ở lại trung tâm...nhưng...vì có bị xuất hiện của anh, em dám cá cuối cùng em sẽ thắng...

Sắc Vi cười dí dỏm:

- Ông xã, anh đừng trách em, em nghĩ như thế là vì em tin anh, mà anh cuối cùng sẽ giúp em.....

Dương Thần sờ sờ trán, ngửa đầu than:

- Hóa ra tất cả đều đã nằm trong sự tính toán của em, đoán chừng người của Đông Hưng không thể ngờ em lại chọn đứng thời điểm đó, không chủ động với Tây Minh đùa mưu ngược mà lại ngấm ngấm nhìn vào Đông Hưng rồi.

- Ủ.... em lúc đó cũng nghĩ vậy..... ông xã.... anh sẽ không giận chứ.....

Sắc Vi hai tay đưa lên nắm lấy tay Dương Thần như lấy lòng, vẻ mặt hơi khổ sở.

- Hừ.

Dương Thần cười nhẹ:

- Thôi đi, anh cũng nhận ra rõ, phụ nữ bọn em, đều không phải loại tâm thường.

Dương Thần nhớ đến lúc trước Lâm Nhược Khê với liên hoàn kế cũng lắm mưu mô như nhau.

Nếu nói nói mưu kế, chắc mình không đối chọi lại được Lâm Nhược Khê và Sắc Vi, vì thực lực của mình, khiến cho chính mình không hề nghĩ đến nhiều mưu lược, ngược lại những phụ nữ rất là độc lập này thường hay suy nghĩ rất sâu xa, phức tạp.

Sắc Vi hé miệng cười:

- Em biết anh sẽ không trách em, nhưng ông xã, anh nói phụ nữ bọn em là ý gì, rốt cuộc anh có bao nhiêu phụ nữ?

- Ấc....

Dương Thần ho khan mập mờ nói:

- Tiến triển ra sao rồi, chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi ở suốt đây sao? Hay lên tuyến trên xem xem.

- Không cần, đi hay không đi cũng vậy, vì điểm đột kích lần này, cộng lại toàn bộ có hơn hai trăm điểm, trọng điểm có năm mươi điểm, chúng ta không thể nào tới đủ hết mọi điểm, chỉ bằng thoải mái ngồi ở đây, ra lệnh tổng hợp.

Sắc Vi vui rạo rục nói.

Dương Thần nhìn thấy Sắc Vi hưng phấn đáng yêu, không khỏi cười nói:

- Xem ra nữ hoàng Sắc Vi của chúng ta đối với sắp được lên ngôi vua của ông xã hội đen Trung Hải, vẫn rất khoái.

- Ông xã, anh biết không, sự thật trong ngành nghề này, thật sự vui

sướng, không phải sau khi chiến thắng kẻ địch, cũng không phải trước khi chiến thắng kẻ địch, cho dù em trở thành thủ lĩnh duy nhất của thế giới ngầm ở Trung Hải, em cũng không cảm thấy hưng phấn được bao nhiêu....

Đôi mắt xinh đẹp của Sắc Vi tràn đầy ánh sáng:

- Vui sướng thật sự, chỉ có ở lúc chiến thắng kẻ địch, thâm tóm lãnh vực của địch, trong khoảnh khắc của sự thành công, em mới thấy nhịp tim là mãnh liệt như thế.

- Tôi nay không ngủ sao?

Dương Thần cười nói.

- Không ngủ đâu.

Sắc Vi ngượng ngùng nói:

- Ông xã, anh hãy về nhà đi, hiện giờ em rất vui, Bí thư thành phố mà hợp tác với em, giúp em thâm tóm Đông Hưng.... tối nay em không ngủ cùng anh, cho nên ông xã hãy về nhà đi, bằng không ở đây em cũng không có chuyện gì làm.

Dương Thần giọng điệu bất đắc dĩ:

- Nếu sau này thằng cha Phương Trung Bình làm phiền em, cho anh biết, để anh giúp em xử ông ta.

- Ủ, yên tâm đi, nếu thật sự chúng ta hợp tác tốt, em làm thủ lĩnh của giới xã hội đen Trung Hải, tuyệt nhiên có lợi cho ông ta, ông ta không ngốc thế đâu.

Sắc Vi cười nói.

Trên màn hình vi tính, đã bắt đầu liên tục hiện lên những ký hiệu “giao tranh”, ký hiệu “Đông” màu đen, liên tục bị ngập chìm bởi ngọn lửa ký hiệu Sắc Vi như nhuộm đỏ máu tươi.

Dương Thần nhìn Sắc Vi vui cười như một đứa trẻ phát hiện ra một món đồ chơi mới lạ, lắc đầu cười, bước ra quán café.

Dương Thần nhìn Sắc Vi cười vui vẻ như 1 đứa trẻ phát hiện ra 1 món đồ chơi mới, gượng cười lắc đầu, bước vào quán cà phê.

Vì có kê người của hội Hồng Kinh sẵn tiện lái chiếc BMW của mình đến từ trước, vì vậy mà Dương Thần không cần người đón.

Bây giờ đã sắp 1 giờ khuya rồi, Dương Thần vừa lái xe ra thành phố, vừa ngắm khu đông của Trung Hải vẫn chói lọi đèn màu từ chiếc kính chiếu hậu.

Sau đêm nay, Đông Hưng và cha con nhà họ Chu, thậm chí là cả nhà họ Hứa, đều sẽ chìm vào biển cả.

Nhưng mấy chuyện này, đối với Dương Thần mà nói không phải là chuyện to tát gì, nói khó nghe hơn 1 chút, nếu không phải vừa lúc có cơ hội tốt như vậy, có người ra tay, có lợi cho Sắc Vi, Dương Thần hoàn toàn có thể 1 mình xử lý hết đám Chu Quang Niên và Hứa Trí Hoành, cho dù có phải uống thuốc lần nữa.

Chiếc xe chạy nhanh như bay sau 10 phút, Dương Thần về đến biệt thự

Long Cảnh Uyên.

Vừa bước xuống xe, Dương Thần cảm thấy kì lạ, đèn trong phòng khách mở sáng trưng.

Bây giờ đã sắp 2 giờ khuya rồi, Dương Thần nhíu mày, vì hồi trước Lâm Nhược Khê đã từng đợi hắn về, nhưng lần này đã trễ như vậy, Dương Thần cảm thấy không thể nào, hồi sáng mới bị Lâm Nhược Khê chửi là “du côn” nữa, vì vậy nên đoán là chắc 2 người phụ nữ trong nhà quên tắt đèn.

Cảm thấy ngờ ngợ, Dương Thần mở cánh cửa chính, đi vào trong nhà.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 228

Tuyệt Đối Không Phải

Trong đại sảnh, ngọn đèn sáng sủa rọi vào sô pha màu nhạt, êm dịu mà an bình.

Dương Thần chậm rãi bước đến gần, nhìn một cách tỉ mỉ, nhất thời sửng sờ tại chỗ.

Chỉ nhìn thấy, Lâm Nhược Khê mặc trên mình áo ngủ làm từ bông, giống như con mèo nhỏ vậy, cuộn mình trên sô pha, mặt hướng về phía cửa, mái tóc xỏa xuống ở hai bên má.

Mặc dù trong phòng có hệ thống sưởi ấm tự động, nhưng ngủ một người, nhiệt độ như thế này dường như không đủ.

Bởi vì Lâm Nhược Khê trong lúc ngủ mơ cảm thấy lạnh, cơ thể gắt gao cuộn lại, đôi môi hơi trắng bệch vì lạnh, bộ dáng làm cho người khác rất thương hại.

Trong lòng Dương Thần ấm áp, vừa bức vừa buồn cười, ban sáng còn rất dứt khoát như vậy, đến nửa đêm thì ở phòng khách đợi mình về, suy nghĩ của người phụ nữ này, thật quá khó đoán.

Lén lút đi đến gần sô pha, Dương Thần nghĩ, ôm cô ấy lên lầu ngủ, hay là lấy cho cô ấy tấm chăn.

Đúng lúc này, như nghe được động tĩnh, Lâm Nhược Khê mắt lim dim mở ra, bộ dáng mông lung, làm cho ngũ quan vốn đã tinh xảo của cô ấy càng phát huy tính diễm lệ.

Lâm Nhược Khê lẳng lặng, nhìn Dương Thần đứng trước mặt, như xác định có phải là ở trong mơ không.

- Đánh thức em sao?

Dương Thần ân hận cười hỏi.

Yên lặng không lâu, Lâm Nhược Khê lẳng lẽ ngồi dậy, ngược đầu lên, nhìn đồng hồ treo trên Sắc, đã hai giờ sáng.

- Xem tivi xem đến ngủ luôn, em lên lầu ngủ đây.

Lâm Nhược Khê lén lút nhìn Dương Thần, nhìn bộ dáng của hắn như không có việc gì, thản nhiên nói một câu, tính đứng dậy lên lầu.

Nhưng vì cơ thể mình thời gian dài, một chân bị dồn nén, mới vừa muốn đứng dậy, đôi chân liền tê.

- A ...

Vốn dĩ đã hơi choáng, đôi chân mềm nhũn không còn sức, Lâm Nhược Khê xem chừng mình sẽ té lên trên bàn trà trước chiếc sô pha.

Dương Thần liền đưa tay đỡ lấy một cánh tay của Lâm Nhược Khê, cho

cô ấy dựa vào trước ngực mình, cô ấy mới không ngã xuống.

- Em xem xem, gấp gấp cái gì, muốn nằm sô pha ngủ cũng phải đắp chăn, như vậy sẽ bị cảm lạnh biết không?

Dương Thần cười nói.

Vừa dựa vào ngực của Dương Thần, Lâm Nhược Khê liền ngửi thấy mùi đàn ông, tim hơi đập nhẹ, sắc vẻ mặt ửng đỏ.

Nhưng, ngay sau đó, Lâm Nhược Khê rất nhạy cảm ngửi được, trên người Dương Thần còn có mùi nước hoa mà trên người phụ nữ mới có.

Vì ở trong phòng Sắc Vi thời gian dài, lại cùng Sắc Vi ngồi xe lâu như vậy, cơ thể tiếp xúc đương nhiên không ít, mùi hương lưu lại trên cơ thể, Dương Thần cũng không cảm giác được gì, nhưng là phụ nữ như Lâm Nhược Khê, liền cảm nhận ra mùi hương khác biệt.

Cái cảm giác ngọt ngào vừa mới cảm nhận được, lập tức tan biến, trong lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy một chút cay đắng, cắn chặt môi, ánh mắt pha chút hờn mát....

Tên này, uổng công mình ở nhà thức đêm chờ hắn, lo lắng cho hắn, không ngờ lại ở bên ngoài cùng phụ nữ khác vui vẻ!

- Buông em ra, không cần anh lo!

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Dương Thần không biết mình đã làm gì sai, mới này còn bình thường, màn kịch âm áp lúc này đâu rồi, người phụ nữ này lại nổi giận rồi? Nói ra những lời này, miệng lưỡi lạnh băng.

Dương Thần đành phải buông cơ thể thơm nồng mềm mại của Lâm Nhược Khê ra, gượng cười nhìn cô ấy đi về phía cầu thang.

- Lần sau nếu anh có về muộn như vậy, thì em đừng đợi nữa, anh sẽ không sao đâu, em làm như vậy mệt lắm.

Dương Thần hơi đau lòng nói.

Lâm Nhược Khê đỡ vào tay vịn cầu thang, đầu cũng không thèm quay lại nói:

- Đừng có tưởng bở, em nói rồi, em là vì xem tivi nên mới ngủ thiếp đi, không ai đợi anh.

- Xem tivi nên ngủ quen à? Vậy mà vẫn còn nhớ tắt tivi đấy? Dương Thần cười, viện cớ này cũng hơi tức cười đó, có gì đáng xấu hổ đâu.

Lâm Nhược Khê ngừng bước chân lại, quay đầu lại, hốc mắt hơi đỏ, cười lạnh lùng, chế giễu hừ một tiếng:

- Không sai! Là em ngốc! Ngay cả lừa anh còn không được! Em là gì, ở đây là cái gì, anh ở ngoài có phụ nữ, trong mắt anh em cái gì cũng không phải! cái anh có là sự dịu dàng, là những người muốn qua đêm với anh! Anh muốn về thì về, muốn đi là đi, cho dù ở ngoài qua đêm mà cũng không nói! Một cú điện thoại cũng không gọi! Em tại sao phải chờ anh, là em ngu, đã biết trong mắt anh em không là gì hết, cũng không phải là ai, còn làm những

việc ngốc nghếch như vậy.... yên tâm đi, em lần sau sẽ không gạt anh nữa đâu, bởi vì em sẽ không như tối hôm nay ngu ngốc mà ngồi đợi anh.

Nói xong, Lâm Nhược Khê dứt khoát quay người lại, không chút do dự bước lên lầu.

Dương Thần ngẩn ngơ đứng tại chỗ, những lời của Lâm Nhược Khê làm cho hắn có chút hụt hẫng.

Muốn về thì về, muốn đi thì đi...

Nhìn từng bước một đi lên lầu, bóng dáng có vẻ mệt mỏi, Dương Thần đột nhiên cảm giác một luồng bất an và sợ hãi, mơ hồ cảm thấy như Lâm Nhược Khê không phải là đi lên tầng hai của biệt thự, mà là đi trên một đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau!

- Đợi đã! Lâm Nhược Khê em đứng lại cho anh!

Dương Thần lớn tiếng hô.

Lâm Nhược Khê khựng lại, nhưng không quay người lại, chỉ là dừng lại, im lặng không nói gì.

Từ lúc kết hôn đến giờ, đây là lần đầu tiên Dương Thần gọi tên lẫn họ của cô ấy, gọi một cách nghiêm túc.

Dương Thần hít thật sâu, nghiêm giọng nói:

- Lâm Nhược Khê, nếu lần sau có về muộn, anh nhất định sẽ gọi điện thoại, tuy rằng, việc có người ở nhà đợi anh, đối với anh mà nói, vẫn chưa quen, còn nữa, vì muốn người đó đợi anh, mà việc gọi điện thoại, nói về muộn, phải nói rõ tại sao, đối với anh mà nói.... rất khó, vì trong hai mươi mấy năm qua, cũng không có thói quen này, cho nên đã không đề ý đến, anh hy vọng em có thể hiểu cho anh, nhưng sau này, nếu về muộn, anh sẽ gọi điện thoại, còn nói rõ lý do nữa.

- Em, cái nhà này, đối với anh mà nói, không phải không là ai, không là nơi nào, tuyệt đối, không phải...

Lâm Nhược Khê hơi ngẩng nhẹ đầu lên, sau đó một tiếng cũng không nói rồi chạy lên lầu, chạy về phòng của mình, đóng cửa lại.

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, khéo miệng nhếch một nụ cười, quay đầu nhìn bốn phía xung quanh phòng khách, một lúc sau, mới tắt đèn, lên lầu nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, chiếc điện thoại đang sạc pin để ở đầu giường rung lên.

Dương Thần thuận tay bắt lên, đặt vào tai nghe.

- Chào buổi sáng ông xã, không có đánh thức anh chứ.

Sắc Vi ở đầu dây bên kia có vẻ e dè hỏi.

Dương Thần nhắm mắt lại, cười cười:

- Biết mà còn hỏi, tình hình ra sao rồi?

- Có sự phối hợp của bí thư Phương và cục trưởng Thái, mà Đông Hưng lại mất đi những Đường chủ, Đà chủ quan trọng, cuộc tấn công của tối hôm

qua căn bản cũng mấy có ý nghĩa, Chu Quang Niên thật sự không có thời gian để chống chọi nhưng cuối cùng đến nhà ông ta, sự việc có chút kỳ lạ.

- Kỳ lạ như thế nào?

Dương Thần lười nhác hỏi.

Sắc vi nói:

- Em cùng cục trưởng Thái đến đó, chúng em nhìn thấy, trước khi chúng ta đến Chu Quang Niên đã bị giết chết bằng một phát súng vào đầu, và lại tự thể chết rất kỳ lạ, là quỳ trên mặt đất.

- Còn mặt khác?

Dương Thần cũng không quá để ý.

- Chu Đông Thành và những đệ tử đã trốn thoát, không bắt được, tại vì thời gian phong tỏa của quân đội chỉ có đến sáng nay cho nên..... bắt anh ta hơi khó khăn.

Sắc Vi tiếc nuối nói.

- Không sao, anh ta là người không có tham vọng gì, không cần đặc biệt gây khó khăn. Chỉ cần đề phòng một chút là được.

- Em cũng nghĩ vậy, bởi vậy cho người ở dưới đi thu dọn chiến trường, không để ý đến anh ta.

Sắc Vi thoải mái nói:

- Ông xã, vậy anh ngủ tiếp đi, em đi làm đây.

- Đừng có quá, những việc khác nếu có thể thì cho tiểu Triệu và Dung Dung tự nó làm, những tình nhuệ của em vừa trở về cũng nên cho họ được một chút lợi lộc. Dầu sao làm gián điệp cũng không dễ chịu.

Cúp máy xong, Dương Thần cũng không có tâm trạng ngủ tiếp, vừa lúc là ngày nghỉ bù, Dương Thần tính sau khi ăn sáng xong sẽ đến thẳng bệnh viện để thăm Viên Dã, dầu sao đây mới là chuyện quan trọng trước mắt.

Sau khi xuống lầu, vú Vương đã đặt trên bàn ăn bữa sáng nóng hổi, bữa sáng nay ăn cơm, vì trên bàn ăn đã bày sẵn không ít các món nguội và món đã hâm nóng qua.

Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê vẫn chưa xuống, trong lòng nói thầm cô ấy không biết còn giận không muốn gặp mình, đành chịu, nếu xông vào phòng sẽ không nổi.

- Cậu, cậu xuống rồi à, chắc đêm qua về khuya lắm, cuối cùng cũng bình yên vô sự, tiểu thư và tôi đều rất lo lắng cho cậu.

Vú Vương cười an ủi nói.

Dương Thần nghi hoặc hỏi:

- Vú Vương, vậy là có ý gì?

- Ngày hôm qua lúc ăn cơm xong, nhị tiểu thư của Thái gia gọi điện thoại qua, dặn tiểu thư đừng ra khỏi nhà, nói là tối qua Trung Hải không an toàn, nhưng cậu lại không thấy về, điện thoại không liên lạc được, chúng tôi rất lo cậu xảy ra chuyện.

Vú Vương nói.

Dương Thần suy nghĩ quay cuồng một hồi, nghĩ đến cảnh Lâm Nhược Khê cuộn mình ngủ trên sô pha, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, cô ấy giận mình là phải, chẳng những chờ đợi mình mà còn hốt hoảng lo sợ vì mình nữa.

- Cậu à, cậu nhìn các món trên bàn, tối qua cũng chẳng ăn được bao nhiêu, sáng nay tôi cũng đã hâm lại, cậu hãy ăn nhiều chút đi.

Vú Vương nhiệt tình bới cho Dương Thần một chén cơm đầy:

- Tối qua vốn là để đón tiếp cậu, dù sao vừa mới trở về, lần đầu tiên tiểu thư còn đặc biệt nấu một món ăn, nhưng mà tiểu thư nói nhìn thì thấy không ngon, nên cũng chưa đụng tới.

Dương Thần tưởng mình nghe nhầm:

- Nhược Khê cô ấy nấu ăn?

- Đúng vậy, là món rau diếp này.

Vú Vương chỉ món rau diếp đã úa vàng để ở cạnh bàn, vì có dầu vừng, qua một đêm, hơi dính lại.

- Cậu có muốn nếm thử không.

Dương Thần gật đầu cười, trong đầu hiện lên cảnh nấu ăn vụng về trong bếp của Lâm Nhược Khê, liền không nhìn được mà cười lên.

Dùng đũa gắp một ngum lớn cùng với cơm, rồi cũng bất chấp khẩu vị như thế nào, chỉ đơn giản vừa ăn vừa cười.

- Cậu chủ, mùi vị thế nào, sau này tiểu thư có tiềm năng làm cơm chứ?

Vú Vương cười títt mắt hỏi.

Dương Thần chỉ lo bới cơm, cũng làm biếng nói chuyện, chỉ cố gắng gật đầu.

Một lát sau, ăn hết 2 tô cơm lớn, Dương Thần gần như cũng sắp no rồi, thấy Lâm Nhược Khê không xuống dưới lầu, Dương Thần nói với Vú Vương rằng phải đi bệnh viện thăm người, liền bước ra khỏi nhà.

Đợi Dương Thần đi mất, Lâm Nhược Khê lặng lẽ từ lầu 2 bước xuống, đi đến bên chiếc bàn ăn, nhìn đĩa rau diếp bị Dương Thần quét sạch chỉ còn vài cọng, có chút ngạc nhiên.

Vú Vương vẻ mặt tươi cười nói:

- Tiểu thư, xem ra cậu chủ rất hài lòng với món ăn của cô đó, chỉ ăn món cô làm thôi.

Vẻ mặt của Lâm Nhược Khê bừng đỏ vì hơi ngại ngùng, hiếu kỳ cầm đôi đũa lên, gắp 1 cọng rau diếp, cẩn thận để vào trong miệng...

- Ôi... ôi! Oẹ oẹ oẹ...

Lâm Nhược Khê nhúu cong đôi chân mày, dung sức dậm chân, bộ mặt oán giận nói:

- MẶN NHƯ VẬY, CÁI GÃ KHÔNG CÓ TIM GAN ĐÓ ĂN SAO ĐƯỢC HẢ TRỜI!?

Vú Vương nhìn điệu bộ thờ hỏn hển nhưng lại dễ thương của Lâm Nhược

Khê, nhin không được bèn cười thầm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 229

An Ủi Tôi Một Chút

Đi tới bệnh viện, Dương Thần phát hiện, vệ sĩ và hộ vệ rõ ràng nhiều gấp đôi hôm qua, hiển nhiên người của Viên gia lo rằng Chu Quang Niên bị ép vào chân tường sẽ dùng những thủ đoạn làm hại đến người mà bọn họ quan tâm, cho nên tăng cường cảnh giới.

Nhưng có lẽ ai cũng không nghĩ tới, Chu Quang Niên đột nhiên đã sớm chết tại nhà mình, tuy rằng không biết cụ thể ai ra tay, nhưng đối với những việc này theo kinh nghiệm của Dương Thần mà suy đoán ra, phần nhiều là người nội bộ của Đông Hưng.

Đến trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt, sớm đã có vài người ngồi đó, trong đó duy nhất Dương Thần quen biết là Dương Tiệp Tư mẹ của Viên Dã.

Dương Diệp Tư nhìn thấy Dương Thần xuất hiện, đứng lên mỉm cười:

Đến sớm như vậy thăm tiểu Dã, bác làm mẹ phải cảm ơn sự quan tâm của cháu.

Cháu không có nhiều bạn bè, cậu ấy là một trong số đó, nên cháu phải quan tâm nhiều hơn.

Dương Thần cũng chưa vội đi vào, cảm giác đặc biệt trên người Dương Tiệp Tư khiến Dương Thần không tránh khỏi muốn tìm hiểu nhau hơn.

Dương Tiệp Tư tò mò hỏi:

Trước kia không nghe Viên Dã nhắc đến cháu, cháu là bạn mới quen biết thời gian gần đây sao?

Trước kia cháu ở nước ngoài, năm nay vừa mới về nước, bọn cháu trở thành bạn trong lúc chơi game thông qua Đường Đường.

Dương Thần không giấu diếm nói.

Nghe Dương Thần nói “lúc trước ở nước ngoài” rõ ràng con người Dương Tiệp Tư co rút một chút, nhưng vẻ mặt không thay đổi nói:

Thì ra là như vậy, tiểu Dã yêu thích sự nghiệp trò chơi điện tử, cha nó không ủng hộ lắm, nhưng bác luôn chiều nó, xem ra cũng có chút trợ giúp, ít nhất đã quen được người bạn đáng tin cậy như cháu.

Có thể, cháu vào trong xem.

Dương Thần cảm thấy vẻ khác thường của Dương Tiệp Tư, không nói thêm nữa.

Trong phòng bệnh, những y tá và bác sĩ đang lấy số liệu kiểm tra trên người Viên Dã, đôi mắt sung phù của Đường Đường, hiển nhiên là cả đêm chẳng ngủ được bao nhiêu đang đứng cạnh giường nhìn lo lắng.

Bác sĩ, rốt cuộc anh Dã thế nào, thấy nhịp tim của anh ấy cũng bình

thường, chắc không có gì.

Đường Đường hỏi.

Bác sĩ cầm lấy lý lịch người bệnh từ tay y tá, cẩn thận xem một lúc, thả lỏng cười:

Không sao rồi, ý chí anh ta rất mạnh, tất cả chỉ số đều bình thường, theo tôi thấy tôi đã là đến tôi nay, anh ấy sẽ tỉnh lại.

Thật sao?

Trong mắt Đường Đường tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Không lẽ bác sĩ lừa cháu, cô bé ngốc.

Đường Đường xoay người, thấy Dương Thần đột nhiên tiến vào, bất kể ở đâu, vui mừng nhảy lên ôm chặt Dương Thần la lớn:

Chú! Anh Viên Dã không sao rồi! Không sao rồi!

Dương Thần vỗ vỗ sau lưng Đường Đường, khước mắt nhìn vào Viên Dã trên giường, đột nhiên nhìn thấy, Viên Dã chậm chậm mở mắt ra!

Này, cô bé, cháu xem ai đã tỉnh rồi kìa.

Ánh mắt Dương Thần ra hiệu phía sau.

Đường Đường xoay mạnh người lại, vừa lúc nhìn thấy Viên Dã đang mở miệng, cười cười với cô ấy, chẳng qua thoạt nhìn như không có sức.

Đường Đường một tay che miệng lại, hai mắt mở to ra, như là nhìn thấy cảnh tượng khó có thể tin, mừng đến bật khóc.

Bác sĩ và y tá đều hiểu ý lặng lẽ đi ra ngoài, Dương Thần cuối cùng cũng thật sự yên tâm, ra khỏi phòng bệnh, đôi bạn trẻ này hẳn cần được khoảng thời gian riêng tư.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, đúng lúc Viên Hòa Vĩ mang theo một nhóm người vừa tới kịp lúc, thấy Dương Thần ở đó, bắt tay Dương Thần chào hỏi thân thiện.

Trận chiến tối hôm qua rất đẹp, Viên gia chúng tôi và Phương gia đều không ngờ đến thủ đoạn của Hội trưởng hội đồng Hồng Kinh Sắc Vi lại cao siêu như vậy, tuy rằng có sự phối hợp của chính phủ và giới quân đội, những lão già nhà chúng ta vẫn bái phục, thật sự là phải cảm ơn rất nhiều với sự giúp đỡ của cậu.

Dương Hòa Vĩ thành khẩn khen ngợi nói.

Dương Thần nhún vai:

Lời này phải nói cho Sắc Vi nghe, tôi đâu có làm gì.

Không, tôi nghĩ ngoài cậu ra, hẳn là không ai có thể khiến Sắc Vi tin tưởng hoàn toàn cùng nhau tác chiến với chúng tôi.

Viên Hòa Vĩ ánh mắt hàm ý sâu xa nói.

Dương Thần cũng không cho rằng những người này điều tra quan hệ giữa mình và Sắc Vi là rất khó khăn, nhưng ông ta cũng không có gì đáng kể.

Về Hứa gia ra sao rồi?

Dương Thần hỏi.

Khuôn mặt mang vẻ u sầu của Viên Hòa Vĩ:

Hứa Trí Hoành xảo quyệt hơn chúng ta tưởng, ở thời điểm chiều hôm qua, gã đã đem theo người nhà và nhóm thân cận rời khỏi Trung Hải, nếu tôi đoán không lầm, là thông qua con đường phi pháp đặc thù rời Trung Hải, muốn bắt cũng không thể. Hiện giờ tất cả sản nghiệp của Hứa gia đều bị Hứa Trí Hoành trong thời gian ngắn nhất dịch chuyển đến tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ ở nước ngoài, chính phủ và bên quân đội không thể truy lùng và đóng băng tài khoản.

Dương Thần nhú mày, nói cách khác, Hứa Trí Hoành đem theo số lượng lớn tài khoản, trở lại bất cứ lúc nào cũng chưa thể biết được.

Tuy rằng đây không phải là tin tốt lành gì, nhưng trong khoảng thời gian ngắn con quỷ phiền phức này hẳn là sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của mình.

Lần này bởi vì sinh nhật của Viên Dã dẫn đến một chuỗi sự việc, cuối cùng thì lắng lại, vợ chồng Viên Hòa Vĩ vội vã muốn xem đứa con tinh lại, Dương Thần cũng không ở lại lâu, chào hỏi xong liền rời khỏi.

Đi đến cửa bệnh viện, Dương Thần vừa muốn xoay người đi đến bãi gửi xe, cũng không nghĩ người quen mình đến thẳng trước mặt.

Nhìn thấy người mặc áo sọc màu kem, váy nhung dài qua khỏi đầu gối với ca rô màu xám trắng của người Lý Tinh Tinh, đang diu lão Lý sắc mặt không được tốt hướng về mình đi tới.

Đã rất lâu không gặp và cũng không có liên hệ với Lý Tinh Tinh, nhìn thấy hơi hốc hác, nhưng với hơi thở của cơ thể toả ra ngày càng chín chắn, lại đậm đà không ít, đến từ xa với đường cong đầy vẻ nữ tính và khuôn mặt thanh tú không phấn son, khiến không ít người qua đường thầm để ý.

Từ khi lão Lý nói thật xuất phát từ đáy lòng, không muốn Dương Thần làm lỡ cuộc đời của Lý Tinh Tinh, từ đó Dương Thần yên lặng cách ngăn giữa mình và Lý Tinh Tinh bằng một bức tường, không cho mình nghĩ đến cô ấy, tuy nhiên, một lần nữa lại gặp người con gái từng thân thiết khăng khít này.... giờ đây gặp lại cô gái đã từng nói chuyện rất hợp, trong lòng Dương Thần vẫn lộ ra vài phần tưởng nhớ và hân hoan.

Lão Lý và Lý Tinh Tinh đều đã nhìn thấy Dương Thần trước cửa, lão Lý có phần phấn khởi và vui sướng, còn Lý Tinh Tinh lại liếc mắt nhìn Dương Thần vô cùng phức tạp, sau đó liền cúi đầu xuống.

Tiểu Dương à, không ngờ cháu cũng ở đây, không được khoẻ sao?

Lão Dương hỏi.

Không, cháu tới thăm người bạn, lão Lý ông không khoẻ à?

Dương Thần không nhìn nhiều về phía Lý Tinh Tinh, cười chào hỏi với lão Lý.

Lão Lý than:

Người già rồi, cơ thể sẽ không được khoẻ mạnh, là vấn đề của sụn đệm

cột sống lưng, tranh thủ ngày thứ bảy Tinh Tinh không cần đến trường, Tinh Tinh nói dẫn tôi đến xem.

Ông giữ gìn sức khỏe, đừng quá mệt nhọc, bệnh này không nguy hiểm lắm đâu.

Dương Thần lấy điện thoại ra xem giờ:

Cháu còn có việc phải đi trước, lần sau có dịp mời ông uống rượu.

Lão Lý cũng không giữ Dương Thần ở lại, gật đầu chào tạm biệt với Dương Thần.

Nhìn thấy Dương Thần như thế đi thẳng ra xa, từ đầu đến cuối thậm chí không nhìn vào mình một cái càng không nói nữa lời, hốc mắt Lý Tinh Tinh có phản đở lên, cắn chặt môi yên lặng không nói một lời.

Lão Lý phát hiện vẻ khác thường của con gái, thở dài:

Tinh Tinh, cha mẹ là muốn tốt cho con, tiểu Dương không tồi, nhưng không phải là người con nên thích.

Ánh mắt Lý Tinh Tinh lộ vài phần đau khổ và không cam lòng, phảng phất vài tia sáng khác thường.

Đầu bên kia, Dương Thần vào trong xe, nhắm mắt một lát, lắc lắc đầu, vứt bỏ trong đầu những thần sắc ảm đạm của Lý Tinh Tinh ra, đang muốn khởi động xe, điện thoại lại rung lên.

Nhìn kỹ số điện thoại gọi đến, là một số lạ, nhưng Dương Thần vẫn nghe máy.

Xin hỏi, có phải là ông Dương Thần không?

Đầu dây bên kia là một giọng lạ, kèm theo âm hơi trung tính của người đàn ông.

Dương Thần nhíu mày:

Chu Đông Thành?

Âm thanh ở đầu dây bên kia lập tức “khanh khách” cười, một người đàn ông với điệu cười của phụ nữ, vẫn thật là kỳ diệu.

Hãy gọi tôi là Chanel, ông Dương Thần, thật đáng vui mừng, không ngờ ông lại nghe ra tôi là ai.

Chanel rất là vui mừng.

Dương Thần thản nhiên cười, nói:

Anh rất là to gan, dựa vào đầu óc của anh, chắc phải biết kẻ chủ mưu phát động tấn công quy mô lớn tối hôm qua, chính là tôi, không lẽ anh còn muốn để lộ tung tích?

Tôi biết là ông Dương không để bụng người con gái yếu ướm như tôi, nên tôi đã gọi cho ông sau khi kiếm được số điện thoại.

Chuyện gì.

Dương Thần cười thầm, tên này rất thông minh, mình thực sự không có hứng thú đưa gã vào chỗ chết, kẻ cả hứng thú diệt cỏ tận gốc cũng không có.

Tôi sắp ra nước ngoài rồi, hy vọng trước khi đi, có thể gặp ông 1 lần, cứ

coi như... là tiền tôi đi nước ngoài, cho tôi chút an ủi, có được không?

Dương Thần lặng lẽ một hồi, thở dài:

Nói đi, ở đâu, chọn chỗ mà anh cảm thấy an toàn nhé.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 230

Con Gái

Sau phút chốc, Dương Thần đi tới nơi Chanel chọn mà hấn cho là địa điểm an toàn nhất.

Đây là một nhà hàng tây xoay tròn nằm ở vị trí trung tâm thị xã Trung Hải, ở tầng trên cùng của tòa nhà này có thể nhìn thấy được hơn phân nửa khu nội thành Trung Hải.

Dương Thần không thể không phục người này thật gan lỳ, bởi vì chỗ như thế này, nếu bị phát hiện, căn bản không có khả năng chạy trốn được, cảnh sát trực tiếp phong tỏa xung quanh tòa nhà này, thì có chạy đằng trời.

Đương nhiên, nếu gã tính đến chiêu cho nổ tòa nhà, dùng con tin che chắn cũng là sự lựa chọn không tồi.

Sau khi đi vào trong nhà hàng, Dương Thần liền nhìn cái bóng uyển chuyển ngồi cạnh cửa sổ, đang nhìn ra ngoài cảnh vật của đô thị, tuy rằng diễn tả như vậy hơi quái đản, nhưng Dương Thần không thể không nói, một mặt Chanel của Chu Đông Thành so với mặt nam tính của hấn càng dễ nhìn hơn.

Cả người Chanel là bộ váy bắc Ireland màu đỏ đen, đội mũ vẽ thù mị và có gắn long vũ, mang bên mình một bóp nhỏ cổ điển model mới, đầu tóc giả cũng là màu hổ phách của cô gái Ireland, tóc quăn, màu da trắng nõn, mắt sáng mi cong ăn mặc như thế này cho dù ai cũng không nhận ra anh ta lại là đàn ông.

Thậm chí, rất nhiều đàn ông trong nhà hàng đã hướng về anh ta với ánh mắt nóng hừng hực.

Sau khi Dương Thần ngồi xuống, Chanel hướng về hấn cười quyến rũ.

Ngài muốn dùng gì?

Người nữ phục vụ xinh xắn đến hỏi Dương Thần.

Chanel lên tiếng:

Cho anh này ly Lam Son, thêm sữa không thêm đường.

Dương Thần nhìn cô phục vụ rời đi, cười hỏi:

Sao lại chọn giúp tôi.

Người ta cũng sắp đi nước ngoài, hy vọng nhìn thấy người đàn ông mình ái mộ uống ly café cho rằng phù hợp với phong cách của anh ta, chẳng lẽ lời đề nghị nhỏ này cũng không được đáp ứng sao?

Chanel u oán nói.

Dương Thần đưa tay dừng lại, nhúc nhích nói:

Anh nói cái gì? Người đàn ông ái mộ?

Đúng vậy, dù sao đến lúc này, tôi cũng không dài dòng, Dương Thần sự thật tôi đã thích anh từ lâu rồi.

Dương Thần một tay sờ trán mình, càng thấy mình có chút khó thở, trên đời này không ít lần nghe đủ loại đàn bà nói yêu mến mình, nhưng người đàn ông trước mặt này còn hơn phụ nữ nói thích mình, Dương Thần cảm thấy chịu không nổi.

Anh không sợ tôi chạy trốn sao?

Dương Thần cười gượng.

Sẽ không, tôi thiếu uống xong café mới đi.

Chanel như tính trước mà nói.

Khắp người Dương Thần có chút không được tự nhiên, không biết nên nói cái gì, nhìn xuống ngoài cửa sổ giao thông phồn hoa của đô thị, không nói thêm gì nữa.

Chanel mỉm cười:

Anh biết không, lần đầu tiên tôi để ý anh, là anh ở ngoài đường, trong sự kiện đụng xe hơi mà cứu con gái của bí thư Phương, chuyện đó do tôi sắp xếp, sự thật tôi đã nhìn thấy hết tất cả ở những nơi gần nhất, cái khí phách người anh hùng cứu mỹ nhân lúc đó khiến tôi rất cảm động, sau đó, vì tôi muốn xem xét anh, sắp đặt những chiếc xe theo dõi anh, nhưng không ngờ đến, những tay sai giỏi, đều bị anh dụ ra vùng ngoại thành giải quyết rồi, xe phát nổ, cả người và xe đều không tồn tại, lúc đó tôi có cảm giác, sao anh giống như là siêu nhân.... rồi về sau, là trong trung tâm thể thao nghỉ dưỡng Phong Lâm, đáng vẻ anh vừa đánh banh vừa hút thuốc.... anh có biết anh làm cho người ta say mê biết bao, đặc biệt là sức mạnh của anh đánh trái banh ra ngoài sân, lúc đó tôi tuy mệt muốn chết, nhưng, tôi cảm giác đó là trận thi đấu trận tennis tuyệt vời nhất mà tôi từng chơi.

Dương Thần cảm giác khắp người như nổi da gà, cười cứng nhắc nói:

Có thể đôi đề tài khác không, anh không phải chỉ muốn nói với tôi những thứ này đây chứ.

Tôi biết anh sẽ không chịu nhận tình cảm này của tôi, cho nên.... tôi chỉ là nói ra suy nghĩ của mình, như vậy, tôi dễ chịu hơn nhiều.

Chanel đôi phần u oán liếc nhìn Dương Thần một cái, đáng điệu đó nếu người ngoài không rõ sự tình nhìn thấy, mà tưởng rằng Dương Thần nhẫn tâm bỏ rơi một cô gái đẹp.

Cha anh do anh giết phải không?

Dương Thần đột nhiên hỏi.

Chanel vẻ mặt ngẩn ra, rốt cuộc nghiêm túc một chút, ánh mắt không hiểu nhìn Dương Thần:

Làm sao anh biết.

Đoán, trước kia tại yến tiệc anh có đối nghịch với cha anh, nhưng giờ cha anh chết rồi, mà còn chết trong tay người nhà, như vậy mà anh còn có tâm

trạng đến đây thô lộ với tôi, tôi nghĩ người giết ông ta, rất có khả năng là anh, người con trai ông ta không đề phòng.

Dương Thần cũng vừa mới nghĩ đến điểm này.

Sai rồi, không phải con trai, là con gái.

Chanel đính chính nói.

Dương Thần cười cười, cầm ly café Lam Sơn đắng chát lên uống một ngụm:

Được rồi, cô Chanel, tuy rằng không biết vì sao cô hận cha cô đến nỗi phải đến thời khắc như vậy để giết ông ấy, nhưng tôi cũng cần phải cảm ơn cô, nếu không phải cô từ nội bộ nòng cốt, thẳng tay giết chết Chu Quang Niên, trận chiến tối qua, không thoải mái như vậy.

Chanel cười lạnh, ánh mắt lộ ra chút tàn nhẫn:

Dương Thần, anh biết vì sao tôi không thích cách ăn mặc kiểu đàn ông như vậy, mà thích xem chính mình như là người phụ nữ không?

Vì sao.....

Dương Thần vẫn luôn tò mò điểm này.

Bởi vì mẹ tôi.

Chanel hí mắt nói:

Mẹ tôi là người hiền nhất, dịu dàng nhất, xinh đẹp nhất, thương yêu tôi nhất trên thế gian này, từ khi tôi bắt đầu biết chuyện, chỉ có mẹ nuôi dưỡng tôi, khi đó chúng tôi sống ở nông thôn, Chu Quang Niên con cáo già đó, vì sự nghiệp xã hội đen của ông ta, cho đến tôi mười ba tuổi, mới về quê tìm chúng tôi.

Nhưng, ông ấy duy nhất chỉ muốn tôi, vì ông ấy với vợ ông ấy, đều sinh con gái.

Ông ấy không cần con gái, ông ấy cần đứa con trai nối nghiệp ông ấy, nhưng ông ấy ruồng bỏ mẹ tôi vì lao động ngày đêm, nuôi nấng tôi lớn lên, mà hình dáng già nua, bên cạnh ông ta cần là người phụ nữ xinh đẹp sáng láng, có thể cho ông ta cảm giác thành tựu, cho nên... ông ta gạt tôi, cho mẹ tôi uống thuốc độc tự tử....

Nghe Chanel kể chuyện, Dương Thần cảm nhận được sự hận thù nồng nặc trong lòng anh ta, cái hận đó không làm cho người ta sợ hãi, chỉ khiến người ta cảm thấy trước mắt anh ta vô cùng cô đơn, đáng thương, bất lực.

Đây là nguyên nhân anh giết cha anh?

Dương Thần có phần lý giải được, Chu Quang Niên đích thật là tâm lý có vấn đề.

Đây chẳng lẽ còn không đủ sao..... Hừ, đó vẫn cho là tôi lúc đó quá nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng ông ấy không biết, tôi vẫn luôn âm thầm lên lút chứng kiến ông ta phạm cái trò đáng ghét với mẹ tôi!

Nhưng lúc đó, tôi còn nhỏ, đâu không lại ông ta.

Cho nên, tôi lựa chọn đến Trung Hải cùng ông ấy, trở thành thiếu chủ của

Đông Hưng, nhưng, ông ấy càng muốn con trai, tôi càng cố tình không cho ông ấy con trai, tôi lớn lên xinh đẹp như vậy, dựa vào cái gì mà không thể thành phụ nữ chứ.....

Tôi từ khi đó, nguyện vọng lớn nhất là làm một phụ nữ đẹp giống mẹ tôi....

Chanel vén tóc dài gọn sóng của mình, sức quyến rũ trong nháy mắt thu hút ánh mắt hùng hực của cả đám đàn ông trong nhà hàng.

Kiều ngạo cười, Chanel cầm ly café lên uống một ngụm nhỏ:

Anh xem, tôi làm được rồi, sự nữ tính của tôi hấp dẫn biết bao...

Tiếp đến anh tính thế nào, xuất ngoại sao?

Dương Thần thấy rằng này..... cô nàng, có ý tưởng khá, hẳn lại có chút khâm phục sự thẳng thắn của Chanel, dứt khoát.

Chanel tràn đầy khao khát nói:

Đúng vậy, nhờ cơ hội của các anh, tôi đã giết chết Chu Quang Niên, cho ông ta quỳ dưới đất, tôi hướng tội vào nơi an nghỉ của mẹ tôi, anh biết không...khoảnh khắc đó tôi thoải mái cỡ nào, bao nhiêu năm nay, chỉ đợi chờ khoảnh khắc đó....

Kế tiếp, tôi sẽ rời khỏi Hoa Hạ, đến một nơi không ai tìm thấy, đợi cho mọi thứ gió êm sóng lặng, có thể tôi còn sẽ trở về.... ai có thể nói chuẩn xác, anh Dương Thần.... Tôi nói cho anh một câu – phụ nữ, là hay thay đổi.

Dương Thần cười gượng, đối với câu này hẳn rất có nhận thức, sự thực không cần Chanel nói.

Lúc Chanel rời khỏi, không cho Dương Thần đưa tiễn, theo ý gã, sợ mình không kiềm nổi xúc động mà khóc, cho nên Dương Thần may mắn thay không đi theo.

Giờ đã sắp trưa rồi, Dương Thần lái xe trở về biệt thự Long Cảnh Uyển, nói thật, lâu rồi không cùng Lâm Nhượng Khê và vú Vương ăn bữa cơm, hẳn rất là nhớ.

Nhưng vừa bước xuống xe, Dương Thần phát hiện, bên đường đậu 1 chiếc TTS Audi màu vàng, Dương Thần không nghĩ đây là chiếc xe của Lâm Nhượng Khê, tuy đây là chiếc có tỷ lệ tính năng trên giá cả rất cao, nhưng mức giá của nó tương đối rẻ, tuyệt đối không thể xuất hiện trong hầm xe của Lâm Nhượng Khê.

Nhưng mà người có thể đến đây thăm Lâm Nhượng Khê, ngoài Tăng Tâm Lâm đã bị Lâm Nhượng Khê đánh xối xả ở siêu thị, đuổi khỏi Trung Hải, đâu còn ai nữa.

Chạy chiếc xe này, bảo đảm phần lớn là phụ nữ, vì vậy mà Dương Thần cảm thấy tò mò.

Mở cửa, bước vào phòng khách nhìn 1 cái, trên chiếc sofa trong phòng khách, đúng là có người khách đang ngồi, nói chuyện với Lâm Nhượng Khê, tay cầm tách trà bằng sứ màu trắng, thân mật cười nói.

Dương Thần bước vào cửa, 2 người phụ nữ ngược nhìn.
Dương Thần tay lau trán, sao cô lại đến đây?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 231

Chủ Nghĩa Nam Tử Hán

Đi đến không ai khác mà chính là đồng chí Cục trưởng Thái Nghiên, người mỗi lần gặp mặt đều khiến cho Dương Thần bị phiền toái bám lấy thân.

Nhưng hôm nay Thái Nghiên không mang cảnh phục, mặc áo khoác dệt kim màu trắng, cổ áo tròn rộng làm lộ một phần ngực trắng như tuyết, mang đến cảm giác của thu đông. Cặp đùi dài đầy đặn hấp dẫn bó chặt trong chiếc quần bò, trước đến nay vẫn là mái tóc ngắn, vì mang đôi bốt cao gót màu cà phê nhạt nên người chẳng còn toát ra khí chất anh thư của nữ cảnh sát nữa, mà giống thành phần trí thức độc lập của đô thị hơn.

So với trang phục ở nhà mà Lâm Nhược Khê tùy ý mang thì Thái Nghiên dường như là tỉ mỉ hơn trong cách ăn mặc, khiến cô chẳng kém gì Lâm Nhược Khê, trở nên ngang bằng nhau.

Cục trưởng Thái, thật là ... khách quý, khách quý.

Dương Thần cười có chút không tự nhiên, hấn lo không biết Thái Nghiên có phải lại tìm mình kiếm chuyện không, ngày nghỉ của tuần thế này, chẳng muốn bản thân đến đồn cảnh sát lấy khẩu cung chút nào.

Thái Nghiên nhìn thấy ánh mắt phòng bị của Dương Thần, trên gương mặt khó phát tránh khỏi nét mát mát, điềm tĩnh cười đáp:

Tôi đến gặp Nhược Khê nói chuyện chút về Cao Quốc Hùng.

Dương Thần ngẫm nghĩ mãi mới nhớ ra Cao Quốc Hùng là ai, chính là tên thương nhân giàu có người Singapore có ý đồ hãm hại Lâm Nhược Khê nửa đêm ngày hôm trước, đến giờ vẫn đang bị tạm giữ ở đồn cảnh sát.

Sao vậy, hấn ta lại nghĩ ra trò quỷ quái gì nữa à?

Dương Thần sẽ không bỏ qua cho gã đàn ông xấu xa có ý định chạm vào người phụ nữ của hấn.

Lâm Nhược Khê vì chuyện lúc sáng nên thái độ với Dương Thần có chút tốt hơn, ôn hoà bảo:

Hấn ta muốn luật sư của hấn ta kiện tôi, Nghiên Nghiên đến nói chuyện với tôi về trình tự pháp luật tiếp theo.

Kiện cô á!?

Dương Thần tức giận vỗ ghế xô-pha.

Không để cho hấn ta lập tức bị bắn chết là may mắn cho hấn ta lắm rồi! Hấn ta còn dám kiện cô à, tôi phải đến nhà giam giết chết hấn ta!

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần giận dữ như thế, trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng mặt vẫn thản nhiên bảo:

Nói bậy bạ gì vậy, giết ai chứ, còn vào nhà giam giết người nữa, anh xem đây là điện ảnh về khoa học viễn tưởng à?

Thái Nghiên cũng nhìn Dương Thần với ánh mắt khác thường, thông qua những chuyện xảy ra trước đây và lời nói của chị gái cô Thái Ngưng, cô phần nào hiểu được Dương Thần. Cô có một cảm giác – nếu Cao Quốc Hùng thật sự dám kiện Lâm Nhược Khê, hẳn có lẽ sẽ chết trong nhà giam thật.

Yên tâm đi, Cao Quốc Hùng muốn kiện Lâm Nhược Khê nhưng luật sư của hắn ta đã từ chối rồi, hiện tại hắn ta muốn kiện Nhược Khê, còn vấn đề khác nữa, tuy hắn là thương nhân người Singapore nhưng vụ án rõ ràng như vậy, Đại Lục đâu có ai muốn giúp hắn ta kiện tụng.

Thái Nghiên cười đáp.

Thế luật sư người Singapore của hắn sao lại từ chối?

Dương Thần có chút khó hiểu.

Thái Nghiên có chút bất ngờ.

Anh không biết sao, bà xã anh là quý bà siêu giàu có mà.

Nghiên Nghiên! Khó nghe chết được!

Lâm Nhược Khê khuôn mặt xinh đẹp hồng cả lên, nhéo cánh tay Thái Nghiên một cái.

Dương Thần suy tư một lúc, phì cười bảo:

Cục cựa Nhược Khê, chẳng lẽ em mua đứt luật sư của hắn ta rồi à?

Lâm Nhược Khê có chút hơi ngượng ngùng, trước mặt Thái Nghiên bị Dương Thần gọi như vậy, cô không dám ngẩng đầu lên.

Luật sư thì cũng cần phải sống chứ, tôi đưa nhiều thì tất nhiên ông ta sẽ nghe theo tôi rồi.

Em muốn chơi Cao Quốc Hùng à.

Dương Thần mỉm cười, dù sao Lâm Nhược Khê hoàn toàn có thể tìm một luật sư khác, sao cứ nhất thiết phải cướp của Cao Quốc Hùng, muốn Cao Quốc Hùng ở trong nhà lao tức ói máu ra sao.

Ai bảo hắn ta phụ lòng tin tưởng của em đối với hắn ta, thiệt cho Ngọc Lôi của chúng ta, từ thời bà nội đã hợp tác cùng hắn ta rồi.

Lâm Nhược Khê giận dữ bảo.

Dương Thần chợt nhớ lại một câu nói, xã hội này cần có tiền mới có thể đánh thắng quan toà.

Ba người nói chuyện được một lúc, vú Vương cũng đã làm xong cơm trưa, từ từ bùng thức ăn lên.

Thái Nghiên và vú Vương quen biết cũng lâu, nên nhiệt tình xuống bếp phụ bùng thức ăn lên.

Ôi, cô Thái, cô động tay vào làm gì, cô là khách cơ mà, sao có thể phiền cô chứ.

Vú Vương khách sáo bảo.

Thái Nghiên giãn mặt ra bảo:

Khiến vú Vương phải vất vả rồi, con không có gan ấy đâu.

Xem cô nói kia, tôi làm chút à, có gì đâu mà mệt.

Vú Vương cười nói.

Thái Nghiên thấp giọng ghé sát tai vú Vương hỏi:

Vú Vương, cái người kia có trở về không?

Vú Vương vừa nghe đến “người kia” thì vẻ mặt hơi mất tự nhiên, khô sở bảo:

Cô Thái, những gì đã qua thì cho qua đi, xem như là chưa bao giờ xảy ra, tôi già rồi, trí nhớ của tôi không được tốt lắm.

Thái Nghiên khéo léo gật gật đầu.

Sự việc này, phụ nữ luôn chịu thiệt thòi.

Những lời này, vừa nói với vú Vương cũng là nói với chính bản thân, trong lòng Thái Nghiên cũng bị mê hoặc.

Nhìn thấy Thái Nghiên và vú Vương nói chuyện thân thiết đi tới đi lui trong bếp, Dương Thần nhìn về phía Lâm Nhược Khê.

Cục cưng Nhược Khê, em xem Cục trưởng Thái rất hiểu chuyện, em cũng là phận nữ, nên đi giúp vú Vương đi chứ.

Lâm Nhược Khê dường như không hề có thói quen đó, nghe Dương Thần bảo vậy có chút không vui bảo:

Sao anh không tự mình giúp đi?

Bởi vì tôi là đàn ông.

Dương Thần đáp.

Chà...Chủ nghĩa nam tử hán quá.

Lâm Nhược Khê làm bầm thành tiếng, nhưng cũng bĩu môi đứng dậy, đi giúp vú Vương lấy chén đĩa.

Dương Thần hơi sững sốt một chỗ, vừa nãy có được tính là nghe lời nói của mình không nhỉ?

Bữa cơm trưa, bốn người ngồi cùng với nhau chẳng biết nói gì, vì không uống bia nên ăn xong rất nhanh.

Buổi chiều Thái Nghiên còn phải về đồn cảnh sát tăng ca, dù sao thì Đông Hưng vừa mới bị san bằng, Tất cả những tổ chức ngầm ở Trung Hải cần được tái thiết lập, sự hợp tác giữa cảnh sát chính phủ và hội Hồng Kinh vẫn tiếp tục, nên Thái Nghiên cũng tương đối bận rộn.

Lúc ra khỏi cửa, Thái Nghiên có chút do dự nói:

Dương Thần, anh có thể ra ngoài nói riêng vài câu không?

Dương Thần đang chuẩn bị lên lầu ngủ trưa, nghe thấy Thái Nghiên hỏi vậy liền gật gật đầu.

Lâm Nhược Khê vừa mới tạm biệt Thái Nghiên, thấy Thái Nghiên muốn nói chuyện riêng với Dương Thần, trong mắt có chút nghi ngờ, nhưng không suy nghĩ nhiều, giúp vú Vương dọn dẹp bàn ăn, tuy động tác vụng về nhưng lại làm vú Vương vui mừng khôn xiết.

Dương Thần cùng Thái Nghiên bước ra ngoài phòng, hỏi:

Cục trưởng Thái, không lẽ tôi lại gây ra thêm phiền phức gì nữa sao.

Thần sắc Thái Nghiên u buồn, yếu ớt bảo:

Dương Thần, tuy rằng trước đây chúng ta có nhiều chuyện không vui với nhau, nhưng tôi có thể chân thành xin lỗi anh, tôi biết là tôi trách nhầm anh. Thế nên nể tình chúng ta đã cùng qua bao sinh tử, hơn nữa tôi là chị em tốt với Nhược Khê, anh có thể tiếp nhận không.

Tiếp nhận cô?

Dương Thần nở nụ cười nhạt.

Cục trưởng Thái ... lời của cô có ý gì.

Thái Nghiên dường như cũng cảm thấy lời nói của mình có nghĩa khác nữa, sắc mặt ửng đỏ.

Ý ... Ý của tôi là anh có thể kêu tên không, đừng có khi nào cũng Cục trưởng Thái Cục trưởng Thái... nghe rất xa lạ.

Như vậy à ...

Dương Thần cảm nhận được thành tâm thành ý của Thái Nghiên, tiếp tục giữ khoảng cách nói chuyện, có chút hơi tàn nhẫn.

Được rồi, vậy tôi gọi cô là Thái Nghiên.

Cảm ơn.

Mắt Thái Nghiên ánh lên vài nét rạng rỡ.

Vậy chúng ta là bạn rồi đúng không?

Ừ, là bạn.

Dương Thần đột nhiên cảm thấy cô gái này thật dễ thương, nếu không vì hoàn cảnh gia đình, không chừng cô ta chẳng làm nổi Cục trưởng, dù sao thì vẫn còn ngây thơ lắm.

Thái Nghiên mỉm cười vui vẻ.

Cảm ơn anh, cảm ơn anh lần trước đã không bắt chấp tính mạng để cứu tôi, nếu như không có anh, tôi có thể bị đạn lạc bắn chết rồi.

Cục trưởng Thái ... à không, Thái Nghiên, cô không nên nói lung tung, tôi đâu có cứu cô, rồi nào là chết vì đạn lạc, không liên quan gì đến tôi ...

Dương Thần nháy nháy mắt với cô.

Thái Nghiên hiểu ý, che miệng cười khẽ.

Biết rồi, tôi sẽ xem như là không xảy ra chuyện gì.

Dường như giải toả được một khúc mắc, lúc Thái Nghiên lái chiếc xe Audi màu cam rời đi, cảm thấy khí sắc tốt hơn nhiều.

Dương Thần đang định trở vào phòng thì nhìn thấy Lâm Nhược Khê tay cầm một túi da đen nhỏ nhỏ bước ra, nhìn xung quanh hỏi:

Nghiên Nghiên đi rồi à?

Ừ, sao vậy?

Túi của cô ấy bỏ ở sofa, cô ấy quên cầm đi.

Lâm Nhược Khê nhíu mày đáp.

Dương Thần có chút nghi ngờ, chẳng lẽ cô ta nhất thời cao hứng, đến túi bên cạnh cũng quên mang theo?

Em xem trong túi cô ấy có gì quan trọng không.

Như thế ... không hay cho lắm, làm sao có thể mở túi của cô ấy chứ ...

Lâm Nhược Khê đáp.

Dương Thần cười gượng, cô này vào thời điểm này lại thật thà chất phác thế.

Em không mở thì tôi mở.

Không được!

Lâm Nhược Khê nắm chặt lấy cái túi, thận trọng bảo:

Vậy để tôi làm ... nếu có vật gì quan trọng thì lập tức thông báo cho cô ấy trở lại lấy.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng mở ra xem, nhè thở phào.

Không có chứng từ gì quan trọng cũng không có điện thoại, lần tới rảnh rồi đưa cho cô ấy hoặc để cô ấy quay lại lấy vậy.

Sau khi hai người trở về phòng, Dương Thần xem ti vi một lúc, chuẩn bị lên lầu ngủ trưa thì thấy Lâm Nhược Khê thay chiếc váy mùa thu trắng tinh, đeo theo chiếc túi màu nâu đỏ nho nhỏ, chuẩn bị ra ngoài.

Nhìn trang phục của Lâm Nhược Khê, Dương Thần có thể nhận biết là cô đến công ty, nhưng cứ nghĩ đến chuyện của Cao Quốc Hùng, lại không nhịn được hỏi;

Đi đâu vậy?

Lâm Nhược Khê vừa đi đôi giày đế bằng vào vừa thần thiên đáp:

Có hẹn với một người đi một chỗ này, cơm tối không ăn, anh với vú Vương ăn đi nhé.

Có hẹn à!?

Dương Thần có chút không thoải mái, ngày chủ nhật sao không hẹn với mình chứ?

Lâm Nhược Khê lúc bước ra cửa đột ngột dừng bước, ngoái nhìn Dương Thần bảo:

Là một người phụ nữ.

Nói xong rồi giống như thỏ con chạy mất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 232

Chơi Game Ở Phòng Làm Việc

Lại đến thứ hai đi làm, đã lâu rồi Dương Thần không mua điểm tâm sáng cho chị em phụ nữ trong văn phòng, lúc đang lĩnh kính mang một đồng điểm tâm sáng đến văn phòng, đón tiếp là những ánh mắt oán giận, điều này làm cho Dương Thần có cảm giác lạnh sống lưng.

Sau khi cùng đám nhân viên nữ phòng Quan hệ xã hội hi hi ha ha tám chuyện, Dương Thần trở về vị trí của mình, mở máy vi tính, sau hơn một tuần lại tiếp tục các trò game của hắn.

Triệu Hồng Yến thân mang áo khoác màu đen bó sát, chiếc váy ngắn chất liệu bong màu xám, tất màu da bó lấy đôi chân tròn, thướt tha bước đến bên cạnh Dương Thần, vừa cắn miếng bánh chẻo chiên đầy dầu mỡ vừa dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Dương Thần.

Dương Thần nhìn từ trên xuống dưới nữ đồng nghiệp xinh đẹp đang nhìn về phía mình, không thể không nói, từ sau khi nhờ bóng của gia đình, Triệu Hồng Yến càng ngày càng rạng rỡ.

Nhìn tôi như vậy, sẽ không nghĩ đến chuyện tình công sở đấy chứ.

Dương Thần mỉm cười nói.

Triệu Hồng Yến lườm hắn một cái, vành môi mịn mút ngón tay đầy dầu mỡ, hành động đó quá hấp dẫn.

Những ngày qua phong lưu chốn nào vậy? Anh có biết là phòng chúng ta có người mắc bệnh tương tư rồi không?

Bệnh tương tư?

Dương Thần nửa cười nửa như không cười nhìn cô.

Đừng bảo là cô nhé.

Đi chết đi.

Triệu Hồng Yến mặt sầm lại.

Anh có biết mấy ngày anh không ở đây, chị Minh Ngọc mỗi ngày đến bên chỗ tôi, đều liếc nhìn mấy lần về chỗ ngồi trống của anh, tôi ở gần nên mới thấy được tường tận như vậy.

Lưu Minh Ngọc?

Dương Thần cười thầm trong lòng, người phụ nữ này lúc trước nói cười sáng khoái, qua cái đêm đó, cô ta thuộc về hắn, hắn là hắn thôi, hai người không nên có quá nhiều liên hệ, xem ra cô ta vẫn còn nhớ hắn.

Tuy nhiên đợt này bản thân hắn khá bận rộn, mà nói thật, Dương Thần trong tâm vẫn là người đàn ông bình thường, không thể quan tâm hết tất cả những người phụ nữ quan tâm mình, thực sự là đã lạnh nhạt với cô ta.

Người phụ nữ giữ gìn trinh tiết của mình ba mươi năm, đột nhiên tìm được một người đàn ông có thể dựa dẫm, nhưng người đàn ông đó hai ba ngày lại mất tích, còn không liên lạc với cô, nghĩ lại thì bất cứ ai cũng không thích.

Cô chắc chắn là chị Minh Ngọc nhớ tôi, thế cô không nhớ tôi à?

Dương Thần trêu đùa hỏi.

Triệu Hồng Yến dường như bị nói trúng tâm tư, sắc mặt càng lúc càng không tự nhiên, nhưng lập tức cười duyên rũ đáp:

Đúng vậy, anh biết không, tôi giờ đang là người phụ nữ nhỏ bé đã ly hôn, ngày ngày ôm nỗi cô đơn, thao thức suy nghĩ đến sáng, để đợi một người đàn ông mạnh mẽ xông vào phòng mình, anh có muốn thử không?

Bị ánh mắt duyên rũ chết người của Triệu Hồng Yến quét qua, Dương Thần cảm giác có chút tê dại, trong đầu hiện ra cảnh cảm giác mềm mại khi vuốt ve vị trí cấm của cô ta ngày hôm đó, nuốt trong cổ họng.

Cô dám mở cửa thì tôi dám vào.

Loại chuyện này, Dương Thần sẽ không thoái lui, ánh mắt không kiêng nể gì sẫm soi bộ ngực cao và đôi chân không có lấy một vết sẹo của Triệu Hồng Yến.

Triệu Hồng Yến dường như không tránh được ánh nhìn trực diện thèm khát của Dương Thần, tim lòng ngực đập bùm bùm loạn nhịp, nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu “quỷ háo sắc”, nắm lấy phần đuôi váy chạy chậm trở về chỗ ngồi.

Lúc này, Lưu Minh Ngọc toàn thân váy liền màu trắng với tất da hoa màu đen đi giày cao gót, lắc lư cặp mông đầy đặn, gương mặt nở nụ cười yếu ớt bước vào văn phòng, trên cổ cô còn quàng chiếc khăn lụa màu tím nhạt, nhìn có vài phần nào dịu dàng.

Nhiều ngày không gặp, điện thoại lại trông thấy Lưu Minh Ngọc, cảm thấy người phụ nữ này dường như đã rút bớt cái lớp vỏ bảo vệ bên ngoài, sau khi được “tưới nước”, có vẻ tươi sáng lên.

Lưu Minh Ngọc nhìn thấy Dương Thần đi làm, thái độ cũng không thay đổi mấy, chỉ đơn giản là chào hỏi xã giao, rồi quay về phòng làm việc.

Càng lãnh đạm càng có vấn đề, Dương Thần rất nhanh đứng phắt dậy, khoé miệng nở nụ cười ẩn ý, bước đến cửa văn phòng, một tay chống cửa văn phòng không để cho Lưu Minh Ngọc đóng cửa.

Lưu Minh Ngọc ngoái đầu nhìn lại, thấy Dương Thần cười quái dị nhìn chính diện mình, lớp trang điểm nhẹ bị nhuộm lớp hồng nhạt, né tránh ánh mắt.

Anh muốn làm gì.

Có một số việc cần báo cáo với Trưởng ban Lưu.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Trong thâm tâm Lưu Minh Ngọc vang lên rằng có quỷ mới tin anh, nhưng

trong lúc đầu tranh, vẫn cho Dương Thần bước vào phòng.

Cửa khép lại, Dương Thần lập tức khoá trái cửa.

Lưu Minh Ngọc vừa đặt túi xách lên bàn làm việc thì cảm thấy đôi cánh tay mạnh mẽ ôm chặt mình từ phía sau.

Anh...

Lưu Minh Ngọc lòng run lên, quay đầu lại, vừa định mở miệng nói mấy câu, đôi môi kiều diễm vừa mở ra liền bị Dương Thần ngoạm lấy hôn.

Um...

Một tiếng than nhẹ vang lên, Lưu Minh Ngọc không kịp phòng bị, buông lỏng cơ hàm, bị đầu lưỡi của Dương Thần công kích trực tiếp.

Hai người đang hôn nhau, Dương Thần một tay di chuyển đến bộ ngực căng tròn đầy đặn của Lưu Minh Ngọc, vuốt ve mơn trớn một bên ngực, tay kia thì vuốt theo vòng eo thon đẹp của cô xuống phần bụng trơn nhẵn, mân mê mông của cô, hưởng thụ cái cảm giác da thịt nhẵn nhụi, khiến cậu bé của Dương Thần lập tức cương lên.

Lưu Minh Ngọc cảm nhận được thân thể và hơi thở của Dương Thần ngày càng nóng bỏng, thân thể mềm ra như như một dòng nước, không có chút sức lực phản kháng, toàn thân tê liệt, sắp tan ra.

Dương ... Dương Thần ...

Lưu Minh Ngọc miễn cưỡng trốn tránh môi của Dương Thần, ngẩng đầu lên, khiến Dương Thần hôn vào làn da mẫn cảm trắng ngần ở cổ cô.

Đừng ... đừng ở đây ... sẽ bị ... sẽ bị phát hiện đây ... Um ...

Bị phát hiện thì bị phát hiện... Tôi chả quan tâm...

Dương Thần cười đùa đáp.

Lưu Minh Ngọc lại cho là thật, lấy hết sức đẩy Dương Thần ra.

Anh ... anh không thể như thế, không lẽ anh không suy nghĩ cho tôi sao?

Được được lắm...

Dương Thần cười bật ra tiếng.

Tôi nói đùa thì cô lại cho là thật, bị phát hiện thật, chúng ta không phải là khỉ trong vườn thú bị mọi người vây lấy nhìn sao?

Lưu Minh Ngọc lúng túng mới yên tâm, giận dỗi đánh vào ngực Dương Thần.

Đàn ông các anh chỉ biết bắt nạt phụ nữ, bao nhiêu ngày chơi trò mất tích, đến lúc về thì chỉ biết sàm sỡ.

Dương Thần âm ức đáp:

Là cô nói không cần gánh vác quá nhiều, qua ngày nào hay ngày đó, sao bây giờ lại trách tôi?

Tôi...

Lưu Minh Ngọc ghen lời, trên mặt ngập tràn đau khổ, bấu môi, quay đầu đi.

Dương Thần cười rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô, vỗ vỗ phía sau lưng Lưu

Minh Ngọc.

Được rồi được rồi, tuổi thì lớn hơn tôi mà sao tính tình giống em gái nhỏ vậy, nói đùa với cô cũng không được, tôi nhiều ngày không quan tâm đến cô, là tôi không đúng, ôi ... Tôi sớm đã nói là tôi chẳng phải đàn ông tốt đẹp gì, nên đây không phải là gạt cô, là cô chủ động liên hệ với rồi, tôi khẳng định kêu khi nào có mặt khi đó.

Xi, tôi mà cần chủ động liên hệ anh à.

Lưu Minh Ngọc bị Dương Thần ôm vào lòng, trên mặt lộ nụ cười chúm chím.

Tuy rằng hắn không phải tốt đẹp gì, nhưng thật sự, không cần tốn tâm sức, bản thân cần, không phải là đơn thuần là sự dựa dẫm này sao.

Dương Thần hít một hơi thật sâu hương thơm như xa hương từ thân thể Lưu Minh Ngọc, trong mắt có vài phần thêm khát bảo:

Minh Ngọc bé bỏng, hay chúng ta chơi trò chơi văn phòng một lần nhé? Trang phục hôm nay em mang chẳng ra dáng công sở gì cả, nhưng cũng không tệ, chỉ cần một lần mở có thể vào vấn đề chính ...

Lưu Minh Ngọc đã không còn là hoàng hoa khuê nữ, liên tưởng đến lối suy nghĩ gian tà của Dương Thần, lập tức hiểu ngay, nên hiểu trò chơi văn phòng và mở lại mở là ý gì, má lúm đồng tiền ửng đỏ lên, nhéo cánh tay của Dương Thần.

Anh muốn chết à, nếu để người khác nghe thấy gì thì tôi còn mặt mũi nào nhìn mọi người.

Vậy em cần vật gì đó, đừng phát ra âm thanh là được mà?

Dương Thần dụ dỗ bảo, hắn thật vẫn chưa thử qua trò chơi thân xác ở văn phòng,

Lưu Minh Ngọc kiên quyết không chiều theo, chút kiêu hãnh này cô nhất quyết không thể buông dễ dàng vậy, lắc đầu không chịu đáp ứng.

Dương Thần đành chịu, hắn thực sự thích người phụ nữ này, tuy rằng bản thân hắn thích rất nhiều phụ nữ nhưng sẽ không bắt buộc và cưỡng ép bất cứ ai, về lòng tin của đàn ông thì vẫn còn.

Tuy nhiên Dương Thần biết, nếu hắn dùng chút thủ đoạn gian tà, Lưu Minh Ngọc chắc chắn không thể trụ nổi, sẽ nghe theo hắn, nhưng hắn rất cuộc lại buông tha.

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp ở trước mặt làm nũng, Dương Thần cảm thấy không làm gì mà cứ thế rời đi thì có chút đáng tiếc, khoé miệng nở nụ cười gian manh.

Một tay ôm giữ phần gáy của Lưu Minh Ngọc, đưa tay kia ra, Dương Thần nhanh chóng bóp chiếc mũi xinh xắn khiến cho Lưu Minh Ngọc không có cách gì thở được.

Lưu Minh Ngọc có chút bất ngờ, không biết Dương Thần định làm gì, mở miệng định bảo Dương Thần buông tay, nhưng ngay lúc đó đôi môi anh đào

mở ra, ngón tay Dương Thần đang giữ mũi của cô di chuyển xuống bên môi, hai ngón tay đút sâu vào trong miệng.

Um...

Lưu Minh Ngọc chỉ cảm thấy hai đầu ngón tay linh hoạt, bướng bỉnh khiêu khích trong khoang miệng mềm của cô, một phần lưỡi thì bị Dương Thần đùa nghịch.

Đây là một kiểu hưởng thụ cảm xúc, Dương Thần cảm nhận được đầu ngón tay mình đang ở giữa không gian ẩm ướt ẩm áp, kẹp một vật đáng yêu mềm mại.

Sắc mặt Lưu Minh Ngọc ửng hồng, chăm sóc dạy bảo kiểu tín hiệu mờ ám giàu cảm xúc này khiến cô xấu hổ, lại cảm nhận được kích thích mạnh mẽ, đôi mắt trong veo nhìn Dương Thần, vừa giận dỗi vừa ngượng ngùng, lại vừa mê mẩn.

Đến lúc Lưu Minh Ngọc thở dồn dập và bắt đầu ho lên, Dương Thần mới dùng hành động quái ác đó lại, không để cho cơ hội cự tuyệt bảo:

Làm cho tay tôi khô ráo chút, tôi mới rút ra.

Lưu Minh Ngọc ngoan ngoãn mút ngón tay Dương Thần, miệng mở rộng, đôi mắt mở lớn nhìn Dương Thần.

Dương Thần rút tay về, hài lòng vỗ vỗ má của người đẹp.

Minh Ngọc bé bỏng, xem ra em rất có tư chất để dạy dỗ đấy.

Anh lần sau còn dám như thế, tôi sẽ cắn đứt ngón tay của anh ...

Lưu Minh Ngọc cong môi bảo.

Em sẽ không làm thế đâu, kỳ thực em thích như vậy mà.

Dương Thần cười khoái trá đáp.

Lưu Minh Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Dương Thần, nâng chân dùng lực để đạp, định đạp đầu mũi giày của Dương Thần, nhưng không nghĩ được Dương Thần đã nhanh chóng rời đi.

Ồi.

Lưu Minh Ngọc đạp không khí giẫm xuống nền nhà, làm chính gót chân của mình bị đau.

Anh thật xấu xa anh không thể xem như không thấy để tôi hả giận sao?

Lưu Minh Ngọc giận dỗi bảo.

Ha ha, phản ứng bản năng, phản ứng bản năng.

Dương Thần muốn cởi giày Lưu Minh Ngọc ra xoa bóp, tiện bóp dầu cho chân của mỹ nhân, nhưng không ngờ điện thoại trong túi reo.

Lấy điện thoại ra xem, Dương Thần sững sốt, nhưng ngay lập tức nghe.

Tổng giám đốc Đường, sao rảnh rồi gọi điện cho tôi vậy.

Phía bên kia chính là Đường Uyển, đầu dây bên kia Đường Uyển im lặng một lúc.

Lần trước có nói muốn cảm ơn anh, mời anh đi ăn cơm, nhưng gần đây xảy ra nhiều chuyện, quá bận nên trì hoãn, tối nay có rảnh không?

Dương Thần không nghĩ rằng Đường Uyên sẽ mời mình dùng bữa, nghĩ đến mỗi lần gặp mặt người phụ nữ xinh đẹp khiến tim đập thình thịch, Dương Thần không có chút sức lực từ chối.

Tổng giám đốc Đường có thời gian, nhân viên quèn như tôi đương nhiên là có rồi, tuy nhiên để cảm tạ thì không cần thiết đâu, coi như là cùng nhau dùng bữa thôi.

Dương Thần, anh có thể ... không gọi tôi là Tổng giám đốc Đường không, gọi tôi Đường Uyên thôi.

Đường Uyên dịu dàng bảo.

Dương Thần đột nhiên nhớ tới hai ngày trước Thái Nghiên cũng bảo hắn đừng gọi cô là Cục trưởng Thái, xem ra phụ nữ thật chẳng xem trọng chức vụ của mình, hắn cười sáng khoái đáp.

Được, cô Đường Uyên.

Đường Uyên vui vẻ đáp lời.

Đến lúc tan ca tôi lại liên lạc với anh, tôi cúp máy trước.

Bye bye.

Dương Thần ngắt điện thoại, giương mắt lên nhìn, Lưu Minh Ngọc dùng ánh mắt đăm đăm sát khí nhìn hắn chăm chăm từ bao giờ.

Lại một người phụ nữ bị anh làm hại.

Lưu Minh Ngọc cười lạnh lùng hỏi.

Dương Thần nắn nắn ót.

Nói gì vậy, thế nào là làm hại chứ, em cũng biết tôi rất trong sáng, từ trước đến nay đều là bị phụ nữ tập hù, ha ha...

Lưu Minh Ngọc lườm hắn một cái, thở hắt hắt quay người trở về vị trí.

Anh có thể ra ngoài rồi.

Dương Thần biết khi phụ nữ ghen thì tốt nhất nên tránh xa xa, thế nên ngoan ngoan bước ra ngoài, trước khi đóng cửa còn ra hiệu sẽ gọi điện thoại.

Minh Ngọc bé bỏng, nhớ nhé, hễ gọi sẽ đến ngay.

Thấy Lưu Minh Ngọc cầm ống bút lên muốn ném, Dương Thần vội khép cửa lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 233

Cuộc Hẹn Bị Động

Sắp đến giờ tan ca, Đường Uyển lại gọi điện thoại đến, hẹn Dương Thần gặp mặt ở một con phố nhỏ của thành Đông Trung Hải, tuy Dương Thần chưa đến đó bao giờ, nhưng lên mạng xem xét bản đồ có thể biết, trong lòng có chút hứng thú gác điện thoại.

Thế là tối không thể về nhà ăn cơm, Dương Thần liền nghĩ đến việc gọi điện thoại cho Lâm Nhược Khê và vú Vương ở nhà, dù sao cũng đã cam đoan với Lâm Nhược Khê, sau này không về nhà sẽ báo cho cô ấy biết.

Mở điện thoại gọi cho Lâm Nhược Khê, chỉ sau vài giây là nghe máy.

Có việc gì thế?

Lâm Nhược Khê dường như đang bận rộn, nên chỉ hỏi qua loa.

Báo cáo với bà xã, tối nay tôi không về nhà ăn tối, có người mời tôi dùng bữa.

Dương Thần cười đáp.

Lâm Nhược Khê im lặng một lúc hỏi:

Không phải là Đường Uyển đấy chứ.

Dương Thần có chút sửng sốt, cô ấy làm sao biết được, nhưng nhớ lại, hình như lời mời Dương Thần dùng bữa của Đường Uyển bị Lâm Nhược Khê nghe thấy rồi, còn khuyên mình sau này đừng gặp gỡ Đường Uyển, thậm chí bảo mình có đi với những người phụ nữ khác cũng được nhưng đừng gặp gỡ Đường Uyển.

Dương Thần cũng không có ý định giấu diếm, ngượng ngùng cười đáp:

Đúng vậy, dù sao cũng đã nhận lời nên phải đi.

Lâm Nhược Khê thở dài thành tiếng:

Rốt cuộc anh cũng không chịu nghe tôi một lần, người đàn bà đó hấp dẫn anh đến vậy sao?

Không thể nói như thế được, kỳ thực tôi chỉ đi ăn với cô ta một bữa, đâu có phát triển nhanh đến vậy, ha ha ...

Dương Thần vừa dứt lời thấy có chút chột dạ, mỗi lần nhớ đến đêm hôm đó ở bên bờ sông tình một đêm với Đường Uyển, đến giờ Dương Thần vẫn còn cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

Bữa đó tại trường học còn bất ngờ phát hiện cô ta có con học trung học, làm cho Dương Thần có chút tiếc nuối, bởi vì đúng là hắn có hứng thú với Đường Uyển, nhưng làm gia đình người ta tan nát thì thật không hay, nhưng từ những biểu hiện của Đường Uyển, Dương Thần có thể đoán biết, Đường Uyển là bà mẹ đơn thân.

Kể từ đó, sau khi Đường Uyên chủ động thể hiện thiện ý với Dương Thần, trong lòng Dương Thần nhung nhớ nhiều hơn, Dương Thần tự nhận mình không phải là kẻ bảo thủ trong vấn đề quan hệ nam nữ, đối với một người phụ nữ thành thực nóng bỏng thế này có điều ám muội, hẳn thấy rất có hứng thú khi nghĩ đến Đường Uyên không có ý tưởng gì về đàn ông, không phải khẩu vị đặc biệt, chỉ là không có gan, Dương Thần là đàn ông chân chính mà cũng có cái gan thô phỉ đó, nên hẳn không có ý định giấu diếm cái gì cả.

Lâm Nhược Khê bên kia đầu dây lại im lặng mãi mới nói:

Biết rồi, có điều lần sau anh không về ăn cơm tối cũng không cần nói với tôi.

Á? Vì sao vậy?

Dương Thần bực bội thắc mắc.

Tôi cảm thấy ghê tởm.

Lâm Nhược Khê nói xong thì ngắt luôn điện thoại.

Dương Thần đập đập cái miệng, cười mỉa máo, bản thân hẳn không phải là loại đàn ông vì một cây mà vứt bỏ một rừng cây, tuy rằng lại bị Lâm Nhược Khê nhìn khinh bỉ ghê lạnh, nhưng Dương Thần cũng không để ý lắm, kỳ thực bà xã hẳn cũng đâu có tệ, chồng người ta bên ngoài có tình nhân thì chắc đã một khóc hai làm loạn ba treo cổ, ít nhất thì cũng cãi vả một trận, nói đến chuyện ly hôn gì gì đó, Lâm Nhược Khê thì không thể, có nhiều lắm chỉ lạnh nhạt với hẳn, không thêm quan tâm đến hẳn mấy ngày.

Nghĩ đến việc Lâm Nhược Khê đối với hẳn là ông xã của cô, vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận.

Tan ca, Dương Thần liền lái xe đến lối vào con phố đã hẹn với Đường Uyên, sau khi dừng xe, Dương Thần phát hiện, cảnh ở đây là những con phố xưa Trung Hải với kiểu kiến trúc cổ điển, và những toà nhà bằng đá đã hơn ba mươi năm, nhìn toàn bộ khu phố này chênh lệch so với thế giới phồn hoa của Trung Hải dường như là một thành phố khác bình thường.

Tìm kiếm một lúc, Dương Thần thấy Đường Uyên đã đến sớm đợi từ lúc nào.

Lớp áo khoác ngoài màu đen, chiếc áo sơ mi màu trắng, mang chiếc váy ngắn màu xám với tất lưới màu đen quynh rữ, bước đi trên đôi giày cao gót màu đỏ chói, mái tóc buông dài mềm mại trên vai, gương mặt trái xoan đầy đặn mang nét thành thực nóng bỏng của người phụ nữ phương Đông giàu có, làn da trắng nõn nà còn hơn cả trẻ con.

Đôi mắt sáng nhìn chằm chằm, giật cả mình, lại kết hợp với bối cảnh kiến trúc cổ xưa đằng sau, dường như là giai nhân cổ thành phương Nam từ trong tranh bước ra.

Nhìn thấy Dương Thần, Đường Uyên mỉm cười vẫy tay với hẳn.

Dương Thần nuốt nuốt trong cổ họng, không ngờ là tìm mình lại gặp

nhanh đến vậy, lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Nhược Khê cũng không như thế.

Kiểu phụ nữ nhiều năm trải nghiệm hồng trần, nét đẹp nhất không phải là vẻ bề ngoài của cô ta, mà là cái khí chất khi cử động, đặc biệt là đối với tên trai trẻ từng nhìn thấy bao nhiêu hợp tan phân ly như Dương Thần mà nói, kiểu phụ nữ này như là độc dược.

Phụ nữ thành thực à phụ nữ thành thực, người là phạm nhân tội mê hoặc người khác sâu đậm... Trong lòng Dương Thần hò hét.

Anh đến muộn, đây không phải là phong cách và hành động của quý ông. Cô xem tôi có phong độ không, có giống quý ông không?

Dương Thần hỏi.

Đường Uyển có chút suy nghĩ bảo:

Tôi suýt chút nữa quên mất, phong độ của anh chẳng ra sao cả, nhưng có phong lưu, chắc chắn không phải quý ông, mà khẳng định là hảo sắc.

Dương Thần biết rằng Đường Uyển ám chỉ những lần gặp mặt trước, không ít lần chọc tức cô ta bằng cách xuất hiện với người phụ nữ khác trước mặt cô ta, tất nhiên trong mắt cô ta hẳn là công tử hào hoa rồi.

Nếu cô đã biết rõ vậy rồi sao còn dám mời tôi dùng bữa chứ.

Dương Thần nhăn nhó cười hỏi.

Đường Uyển khẽ lắc đầu.

Vấn đề đó tôi cũng nghĩ mãi, lúc tôi gọi điện thoại cho anh, trong lòng cứ tự hỏi, sao mình lại mời cái tên nhãi đa tình hảo sắc ấy, cho dù hẳn có cứu mạng mình nhưng đâu cần phải lấy thân đền đáp ... Tuy nhiên tôi có suy nghĩ suy nghĩ thì cũng đã mời anh rồi, thế nên tôi tuân theo quy tắc của thực nữ, lấy thành tín để mời.

Nói xong, Đường Uyển chỉ chỉ con phố cổ xưa phía sau lưng.

Đi nào, hôm nay tôi mời anh, anh nhất định là chưa được ăn thức ăn ngon ở đây.

Dương Thần cảm thấy thật mới mẻ, so với những người phụ nữ khác đã gặp, Đường Uyển không có chút che giấu hành động cảm xúc thật của bản thân, Dương Thần có thể cảm nhận được thiện cảm của cô với hắn, với cảm giác tranh đấu cảm xúc, hoặc cũng có lẽ do nguyên nhân tuổi tác, Đường Uyển không còn bận tâm đến cái gương ngùng e lệ của người phụ nữ, cô ta không ngại biểu hiện những suy nghĩ trong lòng.

Hắn cùng với Đường Uyển cùng bước vào con phố mà hai bên là các cửa tiệm và sạp hàng nhỏ, những người đi trên phố đôi ba lần liếc nhìn hai người, bình luận rằng người đàn ông thì bình thường, người phụ nữ thì đẹp lạ kỳ.

Đường Uyển cùng không nói chuyện phiếm thêm với Dương Thần, chỉ không ngừng giới thiệu các loại cửa hàng ở hai bên phố, các thông tin lịch sử và những điều thú vị của các cửa hàng, thậm chí còn nhắc đến những bậc trưởng bối của những hộ gia đình xảy ra những chuyện gì, con cái hiện đang

làm gì.

Dương Thần tò mò hỏi:

Đừng bảo cô là người ở đây nhé.

Tôi thì không phải, nhưng nhà bà ngoại tôi ở đây, đây cũng là quê hương của mẹ tôi, lúc nhỏ tôi rất thích đến đây chơi, đây là phố cổ duy nhất được bảo tồn ở Trung Hải, bởi vì một vài kiến trúc trở thành di tích văn hoá tôi thấy rất vinh dự, tuy ông bà ngoại tôi đã mất, mẹ tôi cũng không còn, nhưng tôi vẫn thường đến đây để hoài niệm về họ.

Dương Thần không kìm được nói:

Lời của cô không giống như lời của một người mẹ có con học trung học, giống tâm tư của một người con gái hai mươi.

Đường Uyển che miệng khẽ cười đáp:

Con gái tôi không thích nơi đây, nó cảm thấy không khí ở đây quá trầm lắng, tôi nói với nó, nó còn quá trẻ, không cảm nhận được văn hoá hội tụ ở đây.

Trong hoàn cảnh này nhắc đến con gái, Đường Uyển chẳng có chút gì xấu hổ.

Thế cô đưa tôi đến đây, không lẽ nghĩ tôi sẽ cảm nhận được sao?

Dương Thần cười nói:

Tôi cũng mới hai mấy tuổi.

Anh thì có thể.

Đường Uyển chắc chắn đáp.

Vì sao?

Ngày mà anh cứu tôi ở ngân hàng, anh trong mắt tôi hành động đó không phải của người đàn ông chỉ mới hai mươi mấy tuổi, tuy rằng ngắn ngủi nhưng tôi cảm nhận được cảm giác an toàn...

Sắc mặt Đường Uyển có chút không tự nhiên nói tiếp:

Anh là người đàn ông lần đầu tiên cho tôi cảm giác an toàn, nên anh nhất định sẽ hiểu được nơi đây.

Người đàn ông đầu tiên cho cô ta cảm giác an toàn?

Dương Thần lại lần nữa nuốt nuốt trong cổ họng, xem ra trước sau đều là nói hẩn, tiếp tục giới thiệu với hẩn con phố của Đường Uyển, khoé môi của Dương Thần có chút nhếch lên, tối nay, có kịch hay xem rồi...

Sau khi đi qua hành lang con phố tối đen dài thật dài, trời đã về khuya, Dương Thần đi theo Đường Uyển đến một chỗ có vẻ như là ngõ cụt, ở gần đó chỉ sáng có vài cái bóng đèn 40W kiểu cũ.

Đường Uyển kéo Dương Thần đến chỗ một quán mì sợi, đối diện với người đàn ông lớn tuổi đang kéo mì chào:

Chú Kiều.

Người đàn ông được gọi là chú Kiều ngẩng đầu lên, mặt mày hớn hờ nói:

Tiểu Uyển, ô kìa, chắc nhớ chú Kiều lắm nhỉ, đã lâu không tới?

Dạ đúng vậy, gần đây khá bận rộn, chú Kiều vẫn khỏe chứ ạ?

Đường Uyên dường như rất thân quen với chú Kiều, ân cần hỏi han.

Chú Kiều nói cười với Đường Uyên vài câu rồi gương mặt có chút kỳ lạ nhìn về phía Dương Thần.

Tiểu Uyên à, không giới thiệu cho chú Kiều biết chút à?

Đường Uyên cười tự nhiên đáp:

Đây là Dương Thần, bạn cháu, hôm nay đặc biệt đưa anh ấy tới ăn mì của chú Kiều, đây là món ăn ngon nhất Trung Hải đây, chú Kiều đừng làm cháu mất mặt nhé.

Coi con bé này kìa, đã không còn nhỏ nữa, xem tay nghề của chú Kiều là trò đùa sao? Tuy nhiên ... Người này chắc không phải chỉ bạn bè đơn thuần, trước đây trừ con gái cháu ra, cũng không thấy cháu dẫn bất cứ ai đến ăn mì cả.

Chú Kiều cười nói trêu ghẹo.

Đường Uyên chẳng thấy thẹn thùng.

Chú Kiều à, anh ấy không phải là bạn trai cháu, chẳng qua lần trước anh ấy giúp đỡ cháu rất nhiều, cháu cảm thấy anh ấy cũng không xấu nên mời anh ấy ăn một bữa, ăn ở những quán khác quá bình thường, nên tới đây ạ.

Chú Kiều ha hả cười bảo:

Bây giờ không phải, sau này chưa biết chừng thành phải thì sao.

Nói xong hướng về phía Dương Thần nháy nháy mắt:

Tiểu tử này, cô lên nhé. Tiểu Uyên tuy rằng lớn tuổi hơn cậu nhưng Tiểu Uyên là cô bé vừa xinh đẹp lại vừa tốt bụng. Lão Kiều tôi sống đến nửa đời chưa từng thấy ai như thế, đừng để vuột mất đấy.

Nhìn thấy chú Kiều nhiệt tình giúp hần và Đường Uyên se tơ hồng, Dương Thần cảm thấy thế có hơi quá, nhưng không ngờ Đường Uyên chỉ ở bên cười cười, chẳng chút gì bận tâm.

Cùng Đường Uyên ngồi xuống bàn đã cũ kỹ, chú Kiều bắt đầu kéo mì cho hai người, vẫn chưa đến giờ ăn khuya nên quán còn vắng, xung quanh cũng thật sự trống trải.

Dương Thần nhìn bóng dáng chú Kiều kéo mì hăng say không nhìn được cười bảo:

Sao cô không giải thích một tí, chú Kiều chắc chắn cho rằng tôi với cô có quan hệ mật thiết.

Đường Uyên vừa tự rót cho mình một ly trà xanh vào ly ngã vàng vừa bảo:

Đó không phải là điều anh luôn hi vọng sao.

Dương Thần nheo mắt, cười đau khổ đáp:

Đường Uyên, cô không cần thẳng thắn đến như thế đâu, tôi cảm giác mình thành con mồi, còn cô mới là thợ săn.

Nếu tính cả tuổi mụ nữa thì năm nay tôi đã ba mươi tám rồi.

Đường Uyên nâng ly trà lên, dáng vẻ tao nhã uống từng ngụm, từng cử chỉ hành động phá vỡ không gian xung quanh, có vẻ đột ngột nhưng lại có vẻ hài hoà.

Ý gì vậy...

Dương Thần không hiểu tại sao người phụ nữ này lại nhắc đến tuổi tác của cô ta, vấn đề này đối với hầu hết phụ nữ mà nói là sự việc cảm thù đến tận xương tủy cả đời.

Tôi chẳng có thời gian đi chơi trò cảm giác mờ lung, lập lờ.

Đường Uyên uống cạn nước trà, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Thần nói:

Dương Thần, anh có muốn nghe xem tôi đối với anh có cảm giác gì không?

Ngón tay Dương Thần gõ gõ lên mặt bàn, gật gật đầu.

Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, là bên bờ sông thì phải, hôm đó tâm trạng không tốt, gặp phải anh đui mù, không ngờ lại muốn tình một đêm với tôi, có tức không, người mặc áo quần với cúc kim cương nói với tôi là người bán thịt dê xiên nướng, tuy nhiên tôi cảm thấy anh kẻ xấu xa đến nhà, không thể không nói, trong số những người đàn ông muốn tình một đêm với tôi anh là ấn tượng nhất, đồng thời cũng là người duy nhất sau khi xong chuyện không bị tôi xử lý.

Đường Uyên đùa giỡn cười.

Dương Thần không nói lời nào, tiếp tục lẳng lặng nghe.

Sau đó gặp lại ở trường con gái tôi, không ngờ là anh với cô giáo viên trẻ tuổi đơn thuần ấy lại có quan hệ, cô giáo ấy còn bị anh làm cho choáng váng, tôi thấy anh đủ xấu xa...Sau đó lại đụng mặt ở trung tâm giải trí của tôi, anh đi cùng Mạc Thiện Ny, một người phụ nữ nhạy bén và lý trí như thế không ngờ có tình ý với anh, đến lúc tôi đánh hết trận tennis, tôi mới hiểu ra được chút, anh đích xác là kẻ xấu xa, nhưng anh chắc chắn không giống người bình thường, tôi có chút tò mò về anh...

Rồi đến lúc ở ngân hàng anh vì tôi mà ngăn cản bọn cướp, tôi mới hiểu rõ, vì sao cô giáo Lý và Mạc Thiện Ny lại lựa chọn một tên vô lại như anh.

Đường Uyên nghiêng đầu, gương mặt nở nụ cười nhìn Dương Thần.

Anh nghe đấy, tôi đã thẳng thắn vậy, vì tôi có cảm tình với anh nên tôi mới nói ra.

Dương Thần hít một hơi sâu nói:

Thế có xem là nói yêu tôi không vậy?

Tôi đã nói, tôi không có nhiều thời gian nữa, qua thêm hai năm nữa tôi bốn mươi rồi, con gái tôi thậm chí có thể kết hôn hợp pháp, qua thêm hai năm nữa, có lẽ tôi lên chức bà nội bà ngoại người ta rồi, cho dù tôi có chăm sóc thế nào thì tôi cũng chỉ là một bà lão.

Nụ cười trên gương mặt Đường Uyên tắt dần.

Đáng tiếc đó là, hiện tại người đàn ông duy nhất mà tôi muốn tiếp xúc lại là người đàn ông nhỏ hơn tôi mười mấy tuổi, anh nói xem, sao tôi không vội được chứ.

Dương Thần không nghĩ tới trong lần đầu tiên gặp mặt chính thức Đường Uyển lại thốt ra những lời như thế, đang muốn nói điều gì đó, chỉ nghe cách đó không xa chú Kiều hô lên một tiếng lớn “Mì đến rồi đây”, bụng hai bát mì lớn nóng hôi hổi đến.

Còn nói là không có quan hệ gì, ta thấy hai người nói chuyện rất say sưa, mà nói chuyện gì vậy? Không cho phép nói xấu sau lưng chú Kiều đó nha.

Tâm trạng của chú Kiều rất tốt.

Đường Uyển ngửi hương vị đặc biệt của phần mì trộn với rau thơm.

Chú Kiều, Dương Thần nói với cháu, chỉ dựa vào bát mì mà muốn tán anh ấy à, bảo cháu mộng tưởng.

Khụ khụ ...

Dương Thần vừa mới ăn một miếng mì đã bị ho ra lại, dờ khóc dờ cười nói:

Không có việc gì nên nói xấu tôi à, cô tán tôi khi nào vậy?

Chú Kiều cười ha hả bảo:

Mỳ sợi này, đúng là không tán được phụ nữ, năm đó ta dựa vào mỳ sợi theo đuổi mẹ của Tiểu Uyển, nhưng sau đó, mẹ của Tiểu Uyển bị ông ngoại Tiểu Uyển gả cho một người đàn ông có tiền, nhưng Tiểu Uyển thích tôi hơn lão cha đáng ghét của con bé, cũng coi như chút bù đắp cho lòng ta.

Dương Thần ngạc nhiên, không ngờ tới chú Kiều với các bậc trưởng bối của Đường Uyển lại có một đoạn quá khứ như thế, làm con gái như Đường Uyển lại thích tình địch của cha vượt qua cha mình khiến Dương Thần cảm thấy có chút kỳ quái.

Sau khi có thêm vài khách đến, chú Kiều lại tiếp tục bận rộn, Dương Thần và Đường Uyển mới yên ổn ăn mỳ.

Dương Thần rất nhanh cho vào bụng cả mỳ lẫn nước, thoải mái ợ hơi một cái, nhìn Đường Uyển chậm rãi nuốt từng miếng nhỏ, cảm thán cười nói:

Đường Uyển, cô có điều tra gốc gác của tôi sao?

Đường Uyển uống một ngụm nước súp, lắc lắc đầu.

Không có, tôi tuy rằng cảm thấy hứng thú với gốc gác và quá khứ của anh, nhưng tôi hi vọng là anh nói với tôi, tôi sẽ không đi điều tra.

Cô nói có cảm tình với tôi, chẳng lẽ không sợ tôi sau khi đã chiếm đoạt hoàn toàn sẽ thẳng tay lau sạch vết dầu dính ở lòng bàn chân sao?

Dương Thần hỏi.

Đường Uyển thản nhiên cười đáp:

Thế tôi hỏi anh một vài vấn đề, giờ anh hãy trả lời tôi, anh chỉ cần thành thật trả lời “có” hay “không có”, anh thấy thế nào?

Dương Thần sờ mặt, cuộc hẹn với bao sắc thái mờ ám giờ đã lộ nguyên

hình, bây giờ giống như một cuộc điều tra thẩm vấn, khiến Dương Thần không được tự nhiên, nữ đối phương quá chủ động, chủ động đến độ hắn đang không ngừng thấy bị đùa giỡn, mà người phụ nữ ấy như nữ vương cao ngạo nhún nhún trên tấc.

Được, cô hỏi đi.

Dương Thần cười chua xót đáp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 234

Nước Biển

Đường Uyển dường như cũng đã dùng đủ, tùy ý với tay rút một tờ khăn giấy thô ráp, lau dầu mỡ dính ở miệng, dưới ánh đèn đôi môi hồng của cô như cánh hoa hồng.

Nhìn Dương Thần đang ung dung chờ cô hỏi, Đường Uyển mở miệng nói.

Điều đầu tiên, anh có vợ con rồi à?

Câu hỏi thứ nhất khiến Dương Thần hít một hơi khí lạnh gật đầu.

Phải.

Đường Uyển hình như không thấy bất ngờ.

Tôi thì có con gái, chúng ta coi như công bằng. Thứ hai nữa, anh còn có tình nhân, hơn nữa không chỉ có một người.

Dương Thần cắn răng.

Phải.

À... Tôi thì lại chẳng có đàn ông, thế thì thiệt cho tôi rồi, thế mới nói anh là người xấu. Thứ ba nữa, mỗi lần đến gặp tôi đều có ý nghĩ muốn lên giường với tôi.

Đường Uyển thẳng thắn nói.

Dương Thần cảm thấy người phụ nữ này muốn khiến hắn không bằng loài cầm thú, cười đau khổ đáp:

Phải.

Đường Uyển khanh khách cười, đến độ chảy cả nước mắt, người rung cả lên, không giống người đẹp đoan trang quyền rũ danh tiếng giới thượng lưu ngày thường tí nào, mà giống như cô thiếu nữ bị cậu bạn trai trêu đùa chọc cười.

Cô cười gì vậy, cô hỏi thì tôi trả lời thật tình, tôi từ trước đến chưa bao giờ bảo mình cao thượng cả.

Dương Thần bĩu môi khó chịu.

Dương Thần, tôi phát hiện anh có một ưu điểm, sao anh có thể thật thà thế nhỉ, nếu anh có gạt tôi, có nói dối chút xíu thì tôi cũng sẽ không giận đâu.

Đường Uyển cố nhịn cười.

Tôi chỉ có ý đùa vui thôi, anh đừng cho là thật nhé.

Dương Thần nhú mày.

Trước đây đúng là tôi đùa giỡn với phụ nữ, nhưng bây giờ tôi không có ý định chơi đùa trong quan hệ nam nữ.

Đây là phát biểu cảm nghĩ của tên háo sắc đã kết hôn chẳng?

Đường Uyên cười đùa bảo.

Tôi thừa nhận cô là người phụ nữ có sức hấp dẫn cực kỳ đối với tôi, tuy nhiên lời bình luận vừa rồi khiến tôi cảm giác có chút hiểu sai. Nếu thật sự cô chỉ có ý đùa giỡn thì tôi nghĩ là tôi nên đi bây giờ.

Dương Thần có chút bức mình, thái độ tùy ý của Đường Uyên khiến hắn cảm thấy bị xem thường.

Đột nhiên, Đường Uyên giơ tay ra giữ lấy tay của Dương Thần.

Cảm giác ấm áp mịn màng khiến Dương Thần sửng cả người, người vừa mới quay đi lại quay về lại, nhìn Đường Uyên thắc mắc.

Đi với tôi đến chỗ này.

Đường Uyên bảo.

Dương Thần bỗng nhiên cảm thấy bàn tay Đường Uyên nắm lấy tay nắm có chút run rẩy, đó là một kiểu kiềm chế cảm xúc đang quấy phá.

Dương Thần rất muốn hỏi cô muốn cùng hắn đi thuê phòng sao? Nhưng ngẫm nghĩ sao lại thôi, nếu thật sự như vậy, chính hắn cảm thấy xấu hổ, vì vừa mới bảo đi nghe thấy thuê phòng liền ở lại, thế thì không hay tí nào.

Hai người tạm biệt chú Kiều xong thì rời khỏi khu phố cổ, vì Đường Uyên lái chiếc xe Land Rover việt dã màu đen của cô nên Dương Thần lái xe đi theo ngay sau Đường Uyên, phóng gần nửa tiếng mới dừng lại ở một bãi biển gần Trung Hải.

Bước xuống xe, Dương Thần nhìn ra phía cách đó không xa, màn đêm đang buông dần xuống đường bờ biển, bãi cát ngút ngàn mang theo gió biển thổi bên tai, âm vọng giăng co của sóng biển và đá ngầm.

Một vầng trăng treo lơ lửng ở khoảng trời phía Tây, với muôn vàn tinh tú như đang rơi xuống mặt biển.

Mặt trăng giữa biển như viên ngọc có lệ, sắc ngọc lam điện ấm áp khói bay, cảnh sắc như vậy, Dương Thần trở về Trung Hải gần một năm cũng chưa thấy qua.

Rất đẹp đúng không.

Đường Uyên có chút mê mẩn nhìn ra không gian đêm mênh mông bát ngát, hỏi.

Dương Thần không lên tiếng gật gật đầu, hắn không muốn mở miệng phá vỡ không gian yên bình như vậy.

Đi theo Đường Uyên từ con đường nhỏ uốn lượn đến bãi cát, chậm chậm tới gần mép thủy triều.

Du khách trên bãi cát rất ít, vì giờ là ban đêm, thi thoảng có một vài hàng bán hải sản nướng thấp đèn sáng trưng, trong không khí trừ vị biển mặn mặn còn có mùi thơm của đồ nướng.

Đường Uyên cởi đôi giày cao gót màu hồng của cô ra, cầm ở tay, đôi chân trắng tựa cẩm thạch in những dấu chân xinh xắn lên bãi cát, vươn vai ngẩng đầu hít lấy không khí mát mẻ.

Dương Thần im lặng theo sát cô suốt đoạn đường dài, trên bãi cát lưu lại dấu chân mờ nhạt của hai người.

Dương Thần.

Đường Uyên đột nhiên dừng bước, dưới ánh trăng, trên gương mặt trái xoan rạng rỡ để lộ nụ cười duyên dáng.

Cảm ơn anh, tôi rất lâu rồi không được thả lỏng như thế này.

Tôi có làm gì đâu.

Dương Thần đáp.

Anh biết vì sao lúc này tôi hỏi anh những vấn đề đó không.

Đường Uyên hỏi.

Dương Thần lắc đầu.

Chẳng lẽ không phải cô muốn tìm hiểu về tôi?

Kỳ thực ... Anh là người như thế nào, đối với tôi đã không còn quan trọng nữa rồi. Đàn ông thích vẻ đẹp, sự dịu dàng và khí chất của đàn bà. Nhưng đàn bà thích đàn ông chẳng vì lý do gì cả, đã thích là sẽ thích, sẽ không vì người khác không thích người đàn ông đó mà thay đổi tình cảm ban đầu của bản thân, tôi hỏi anh những vấn đề đó, và thăm dò anh, không bằng tôi tự thử chính bản thân mình.

Đường Uyên nhìn về hướng biển rộng lớn, gió biển thổi rối mái tóc của cô.

Dương Thần im lặng đứng bên, giây phút đó, trang phục của Đường Uyên bị gió thổi mạnh dán vào người, lộ đường cong hoàn mỹ của bộ ngực, khiến Dương Thần có chút thêm muốn, thậm chí Đường Uyên nói gì cũng không quan trọng.

Cái tên vô lại này, đã có vợ con, còn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, tôi đâu phải lần đầu bắt gặp đâu, ít nhất ba lần thấy anh đi cùng với ba người phụ nữ khác nhau. Tôi cũng suy nghĩ, anh như thế kia, tôi làm sao có cảm tình với anh chứ, có lẽ do tôi không xác định anh là người như thế. Nên... tôi mới hỏi anh để tự bản thân anh nói ra, tôi nghĩ, nếu như chính miệng anh trả lời thành thật, tôi có thể không kiềm chế được mộng tưởng về anh, nhớ nhung về anh, vậy đó... Tôi thật sự có thể gặp được một người mà ba mươi năm chưa từng gặp.

Dương Thần khôi phục tinh thần hỏi:

Thế kết quả sao.

Tôi không phải đã đưa anh tới rồi sao?

Đường Uyên quay đầu lại, cười thản nhiên:

Tôi đã bắt được anh, đem anh đến bãi biển mà tôi thích nhất. Đây là nơi lúc nhỏ mẹ thường dẫn tôi đến, tôi từng hứa với mẹ, nếu một ngày nào đó tôi tìm được người đàn ông tôi thích, tôi nhất định sẽ kéo người đó đến đây cho mẹ thấy ...

Đường Uyên hít một hơi thật sâu.

Đó là chuyện xảy ra lúc tôi mười bảy tuổi, chính tay tôi đã rải tro cốt của mẹ xuống biển này.

Dương Thần sững sốt một hồi, hắn không ngờ là mẹ Đường Uyên đã không còn nữa.

Ôm tôi đi.

Ánh mắt lấp lánh của Đường Uyên đột nhiên nhìn hướng về Dương Thần.

Anh thích tôi, không phải sao?

Thân thể Dương Thần cứng đờ, chuyển biến của Đường Uyên nhanh quá mức khiến Dương Thần không kịp chuẩn bị tâm lý.

Thật giống như tiên nữ trên trời đột nhiên hạ phàm, nói với anh nông dân — "Ôm ta đi", anh nông dân cho dù có gan lớn bằng hổ thì cũng phải ngây ra một lúc.

Ngay lúc Dương Thần định bước tới ôm lấy Đường Uyên, thì Đường Uyên nãy còn đứng đó, bỗng nhiên bỏ nhào về phía Dương Thần.

Vòng tay của Dương Thần bị thân thể mềm mại ngát thơm của Đường Uyên chiếm trọn!

Hai tay của Đường Uyên ôm lấy cổ của Dương Thần, hai tay của Dương Thần chần chừ một lúc, rồi cuộc cũng vòng qua ôm lấy eo nhỏ nhắn như thiếu nữ của Đường Uyên, phần ngực có thể cảm nhận được cặp bông đào đầy đặn mềm mại, khoang mũi hít đầy mùi thơm dịu dàng của cơ thể phụ nữ và hương vị thú vị của hỗn hợp của biển.

Thân thể Đường Uyên rất mềm, mềm tới mức khiến cho Dương Thần cảm thấy một cảm giác sung mãn, dường như toàn bộ thân thể cô ta hoà hợp với thân thể bản thân hắn.

Nghĩ tới đêm nay có thể ôm người phụ nữ như vậy ngủ, Dương Thần cảm thấy khí huyết dâng trào.

Dương Thần...

Đường Uyên thân mật ngẩng đầu lên gọi, gương mặt xinh đẹp quyến rũ đỏ ửng, ánh mắt lấp lánh nhìn Dương Thần.

Dương Thần vẫn có cảm giác như ảo mộng, lần đầu tiên hai người hẹn hò không ngờ lại tiến triển đến mức này, hắn kinh ngạc không nói nên lời.

Dương Thần, anh có uống nước biển chưa...

Đường Uyên dịu dàng hỏi.

Không đợi Dương Thần trả lời, Đường Uyên lại tiếp tục:

Cảm giác yêu một người giống như uống nước biển: lúc uống ngụm nước biển đầu tiên, sẽ rất sảng khoái, nhưng sau khi uống xong ... lại thấy khát, uống càng nhiều nước biển lại càng khát. Tôi sợ bản thân tôi so với người khác càng dễ khát nước...

Thế cô muốn biết gì?

Dương Thần cười hỏi, người phụ nữ này tuy rằng có chút mạnh mẽ, cứng rắn, cơ trí nhưng có lúc đáng vẻ cũng rất ngây thơ dễ thương, như cô bé sợ bị

rút mất kẹo đang cầm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 235

Bù Đắp Thanh Xuân

Dương Thần ôm chặt lấy cặp mông đẹp đầy đặn, Đường Uyển nhận được kích thích mãnh liệt dị thường, thân thể khó cưỡng lại không vận vẹo, lại càng uốn éo, cơ thể tiếp xúc với Dương Thần gần đến rõ rệt.

Dương Thần cảm giác như bị một đồng bóng mềm mại êm ái bao lấy, thoải mái hít thở.

Đường Uyển cảm thấy bên dưới của cô ướt át, nhiều năm giữ gìn bảo vệ, ngẫu nhiên tự giải toả trống vắng, cô rõ nó là gì, cô thêm muốn, xuân triều khó có thể ngăn cản bắt đầu dâng tràn.

Giây phút ban đêm bốn phía vắng lặng này, cho dù là gã say cũng không nhàm chán đến độ chạy đến đây mượn rượu làm càn, nhưng Đường Uyển vẫn sợ hãi, sợ hãi Dương Thần hoàng đường to gan sẽ cùng cô hoan lạc tại đây.

Tuy rằng đã thổ lộ tâm ý của bản thân, cùng biết thanh xuân của bản thân không còn nhiều, nhưng Đường Uyển cũng không có lớn gan đến độ “lấy trời làm chặn, đất làm giường”, không kiêu ngạo gì mà làm đại.

Dương ... Dương Thần ...

Đường Uyển van nài khiến cho nụ hôn bị động của cô, có chút khổ sở cầu khẩn:

Đừng như thế ở đây, tôi không muốn như thế...

Vậy cô muốn thế nào.

Dương Thần trêu ghẹo cười đáp.

Đường Uyển chỉ toà nhà bên bờ biển đèn đuốc sáng rực cách đó không xa.

Đến đó đi, khách sạn Phong Lâm của tôi, vì những lúc nhớ mẹ muốn đến ngắm biển, nên đặc biệt mua nó.

Dương Thần có chút kinh ngạc nhìn về phía toà nhà ở xa xa, có chút ganh tị, sao những người phụ nữ quanh hắn đều có tiền.

Đường Uyển dường như nhìn ra được tâm tư của Dương Thần.

Anh là người để ý đến tiền bạc sao?

Dương Thần ha hả cười.

Cũng có, có tiền cũng không biết tiêu.

Đúng lúc Dương Thần nắm lấy tay của Đường Uyển, lòng rạo rực tính đi bộ đến khách sạn bên bờ biển thì điện thoại của Đường Uyển reng lên.

Đường Uyển nhíu nhíu mày, lấy điện thoại ra xem, gương mặt lộ ra chút thần sắc bất đắc dĩ và kinh ngạc.

Sao vậy.

Dương Thần hỏi.

Đường Uyên rút tay ra khỏi tay của Dương Thần.

Xin lỗi, xem ra cuộc hẹn hôm nay phải dừng ở đây rồi.

Không phải ...

Dương Thần trong lòng run lên, tính làm gì đây? Con tức giận của hắn bốc lên, người phụ nữ này phải mộng đi như vậy sao?

Đường Uyên miễn cưỡng cười nói:

Là tin nhắn của con gái tôi, con bé về nhà rồi, nói nếu tôi không về nhà với nó tôi nay thì nó sẽ bỏ nhà đi.

Bỏ nhà đi?

Dương Thần dờ khóc dờ cười.

Dùng đến những chiêu cực đoan vậy sao?

Đường Uyên lắc lắc đầu.

Anh không biết đó thôi, con gái tôi rất bướng bỉnh, từ nhỏ đến lớn không khi nào khiến tôi bớt lo lắng về việc học hành, còn bỏ nhà đi một lần, những ngày này con bé ở nhà người khác, chăm sóc con của người bạn tôi, tôi cũng không biết rồi con bé đột ngột trở về, mới hẹn tôi ra ngoài, con bé chắc là mệt mỏi và có rất nhiều điều muốn nói với tôi nên mới nhắn như vậy, tôi không thể làm tổn thương tình cảm của con gái.

Cô sợ con bé tổn thương không sai, nhưng cô không thể như thế mà đi, không sợ tôi ghen chết sao ...

Đường Uyên che miệng cười, ánh mắt tinh quái nhìn Dương Thần.

Chẳng lẽ anh không biết, phụ nữ rất mềm yếu, nhưng người mẹ thì có thể vì con cái mà bất chấp tất cả... Tuy rằng tôi thích anh, nhưng anh so với con gái tôi thì kém xa.

Đường Uyên nói xong, tự nhiên vẫy tay với Dương Thần, bước bước nhỏ rời khỏi bãi cát, trong chốc lát mở cửa chiếc Land Rover của cô lái đi cuốn bụi mù mịt.

Dương Thần thở dài, đang nghĩ đến có nên tìm người phụ nữ khác để xả cơn tức này không, điện thoại của hắn rung lên, là tin nhắn của Đường Uyên:

Nhìn đi, lần sau tôi sẽ thu cả vốn lẫn lãi.

Ở sau còn có ký hiệu hình trái tim.

Dương Thần thiếu chút nữa ói máu lên màn hình điện thoại, còn “vốn và lãi” toàn bộ thu hồi, hắn mà giữ lại cho đến lúc cô ta quay lại thì sớm ghen chết mất.

Còn chưa kịp đóng, điện thoại lại rung lên.

Dương Thần thấy số là của Lưu Minh Ngọc gọi tới.

Nhanh vậy đã nhớ tôi rồi à?

Dương Thần hỏi.

Giọng điệu nói chuyện của Lưu Minh Ngọc có chút lơ lửng.

Dương Thần ... có rảnh không.

Tôi không phải đã nói rồi sao, tùy ý gọi sẽ có mặt.

Dương Thần cười nói, hẳn có cảm giác được Lưu Minh Ngọc đang ở quán rượu.

Thế thì đến quán rượu tìm tôi, tôi có chút chuyện cần anh giúp ...

Nói cho tôi biết cô đang ở quán nào, tôi sẽ đến ngay.

Lúc này đây Dương Thần đang cần một người phụ nữ giúp hắn hạ hỏa, hiển nhiên Lưu Minh Ngọc lâu rồi không động chạm trước mặt là người giúp đỡ thích hợp nhất.

Lưu Minh Ngọc nói địa chỉ, Dương Thần ngẫm nghĩ một lúc, không nhịn được cười lớn tiếng, quán rượu đó lại ở ngay trên con đường gần bãi biển này, hẳn chỉ cần đi thì có thể tới rất nhanh.

Mười phút qua đi, Dương Thần bước vào quán rượu nhỏ có tiếng “Dòng sông Danube đỏ”, bước vào cửa có thể ngửi thấy mùi vị hoà lẫn của trà và rượu.

Tìm kiếm một lúc, ở vị trí trong góc ngồi một mình, trên bàn bày ba bình Whiskey, một người phụ nữ đang cô đơn ngồi uống rượu, tối nay có lẽ uống cũng không ít.

Dương Thần bước tới trước mặt Lưu Minh Ngọc, giơ tay vuốt ve gương mặt hồng ửng vì rượu của cô.

Một mình uống nhiều như vậy làm gì.

Tôi là người làm ở Quan hệ xã hội, chút rượu này thì có nhằm nhò gì.

Lưu Minh Ngọc cười thản nhiên, lại uống cạn rượu màu hổ phách trong ly.

Kêu tôi đến không phải là muốn tôi cõng cô về đây chứ?

Dương Thần không ngăn cản cô, bởi vì xem ra Lưu Minh Ngọc chưa say.

Gương mặt Lưu Minh Ngọc hiện lên thần sắc u ám và mờ mịt.

Anh biết không...trước đây tôi vì đợi người đó, chưa từng đến quán rượu uống rượu, chưa từng thực sự đi chơi với bạn bè, thậm chí tôi đến cái chỗ này cũng không dám, tôi sợ có người tiếp cận tôi, tôi sợ mấy tên khốn nạn sàm sỡ...Nếu thật như thế, sẽ không có ai giúp đỡ giải thoát cho tôi.

Lưu Minh Ngọc ngẩng đầu lên nhìn Dương Thần, hờn dỗi bảo:

Tôi không cam tâm, những người phụ nữ khác đều trải nghiệm qua, nhưng tôi thì cái gì cũng bỏ qua nên hôm nay đặc biệt muốn thử xem sao... Thật là mất hứng, có lẽ là tôi đã già, uống bao nhiêu là rượu cũng chẳng có ai muốn dụ dỗ cả, đến chút cơ hội lấy lại chút thanh xuân đã qua cũng không cho tôi.

Dương Thần mỉm cười, Lưu Minh Ngọc đúng là muốn hắn đến để diễn “anh hùng cứu mỹ nhân”, khiến cô ta trải nghiệm một lần một đoạn lãng mạn của thời thanh xuân đã qua.

Tuy rằng nói hắn và cô chưa đến ba mươi, có thể xem đều là người trẻ

tuổi, nhưng làm như những cặp tình nhân ngây thơ kiểu học sinh, Dương Thần cảm thấy mặt ửng đỏ.

Thế làm thế nào, có cần mời người đến diễn tạm không, bảo người ta trêu ghẹo cô chút nhé, rồi tôi xuất hiện đánh nhau với bọn họ?

Dương Thần cười đùa bảo.

Lưu Minh Ngọc lắc lắc đầu, bất ngờ gian xảo bảo:

Không cần đâu, tôi chuẩn bị màn kịch khác rồi.

Cái gì?

Anh có mang tiền không?

Lưu Minh Ngọc hỏi.

Dương Thần tất nhiên có mang theo rồi, rút từ trong túi ra thẻ và mấy tờ chi phiếu nhăn nheo.

Cô không mang theo tiền à?

Lưu Minh Ngọc cười gật gật đầu, đứng lên, chậm chậm bước đến bên cạnh Dương Thần, ôm lấy cổ của hắn, thì thầm bên tai hắn:

Đừng trả tiền... Chúng ta chạy trốn đi...

Nghe xong lời nói dịu dàng mà lưu manh của Lưu Minh Ngọc, Dương Thần cười đau khổ:

Cực cưng à, đây không giống việc mà cực cưng hay làm, sao lại giống như thiếu nữ thời kỳ nổi loạn vậy?

Anh nói đúng đấy, tôi chính là muốn nổi loạn, tôi muốn làm thử những việc mà tôi chưa từng làm, anh có thể làm với tôi chứ?

Lưu Minh Ngọc lòng đầy kỳ vọng nhìn Dương Thần.

Dương Thần cảm thấy người phụ nữ trước mặt hắn có chút gì đó đáng thương, thời kỳ tươi đẹp đáng quý nhất của cô, bởi vì chờ đợi không kết quả trở thành bong bóng, cô muốn bù đắp lại cảm giác thiếu hụt của thời kỳ đã qua, cô chỉ có thể chọn phương pháp ngốc nghếch này, có lẽ đối với cô, mặc kệ có điên loạn như thế nào cũng là một bài ca tiễn biệt tuổi thanh xuân mà thôi.

Nắm chặt tay tôi, đừng buông ra nhé.

Dương Thần không chút do dự bảo.

Mắt Lưu Minh Ngọc ánh lên chút trấn tĩnh, gật gật đầu.

Dương Thần tóm lấy Lưu Minh Ngọc, đi ra cửa quán rượu, một nhân viên phục vụ quán rượu lập tức chặn lối cửa ra.

Thưa ông, thưa cô vẫn chưa thanh toán.

Nhân viên phục vụ nửa như cười nửa như không bảo.

Dương Thần quay đầu, nháy nháy mắt với Lưu Minh Ngọc, Lưu Minh Ngọc hiểu ý liền nắm chặt tay của Dương Thần.

Dương Thần vẻ mặt ôn hoà đưa tay vỗ vỗ vai của nhân viên phục vụ.

Cậu em, làm gì gắt gỏng vậy?

Nhân viên phục vụ nhìn cánh tay của Dương Thần đang ngoắc trên vai,

bối rối đáp:

Không có ạ, thưa ông, xin đừng làm khó chúng tôi ạ.

Không khó xử đâu, chỉ là khiến cậu đau chút thôi.

Dương Thần mỉm cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng dùng lực ở khớp vai của nhân viên phục vụ.

“Ặc——” cậu nhân viên phục vụ thở ra một hơi, cảm giác đau dữ dội khiến cậu ta bước lùi vài bước.

Đi mau.

Dương Thần nắm lấy cơ hội, kéo tay Lưu Minh Ngọc chạy ra ngoài quán rượu.

Cậu nhân viên phục vụ quay người lại thấy hai người đã chạy được một khoảng khá xa, liều mạng chạy đuổi theo mấy bước thì bị dòng người đi trên đường ngăn trở, một lúc thì mất dấu mục tiêu, chỉ còn cách hét lớn nhưng trên đường phố chẳng ai giúp cậu ta bắt người.

Việc chạy trốn này, Dương Thần quá quen, việc cắt đuôi nhân viên phục vụ chưa có kinh nghiệm bắt người thật quá dễ dàng, kéo Lưu Minh Ngọc thở hắt hắt qua một con phố dài mới dừng bước.

Tiểu Ngọc thân yêu, đối với bữa thử nghiệm bá đạo này thế nào?

Dương Thần nhìn Lưu Minh Ngọc đang gập người thở không nhin được cười hỏi.

Anh ... Anh muốn ... mệt chết người ta à...

Lưu Minh Ngọc lại nghe được Dương Thần lần nữa xưng hô vô cùng thân mật, gương mặt có chút ngượng ngùng, hơi trước không liền hơi sau.

Khụ khụ... Lần sau tôi chẳng ăn bữa cơm bá đạo này nữa đâu, mệt lắm, chạy trốn mà tim muốn nhảy ra ngoài.

Dương Thần thở dài.

Cho dù có muốn bù đắp thời thanh xuân đã qua, cô cần gì đánh đổ thể lực của bản thân mình, ăn bữa cơm bá đạo này không liều mạng chạy, bị bắt là vào đồn cảnh sát đấy.

Tôi không phải là không nghĩ ra được phương pháp tốt hơn ...

Lưu Minh Ngọc buồn bã đáp, nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện hai người chạy đến bờ biển, đột nhiên mắt ráng rục.

Dương Thần, tôi lại mới nghĩ ra cách khác.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 236

Nhìn Về Phía Biển

Nghe khẩu khí bùng bùng khí thế của Lưu Minh Ngọc, Dương Thần thấy hơi căng thẳng, chắc sẽ không vi phạm pháp luật như vừa làm ở hiệu đồ ăn Bá Vương chứ?

Đường như mang chút vẻ điên cuồng thường ngày, có khi còn đáng sợ hơn người điên.

- Em lại muốn làm gì?

Dương Thần lo lắng hỏi.

- Ngày mai chúng ta ở đây ngắm mặt trời mọc đi, em chưa từng được ngắm mặt trời mọc trên biển bao giờ.

Lưu Minh Ngọc phấn khích nói.

Dương Thần thở dài, thời tiết như thế này mà ngắm mặt trời mọc thì phải dậy từ sớm, nhưng hắn không nỡ từ chối yêu cầu nhỏ bé ngây thơ này của Lưu Minh Ngọc:

- Ủ, vậy đêm nay chắc chúng ta phải nghỉ lại ở khách sạn cạnh bờ biển rồi.

Khách sạn mà Dương Thần nói là khách sạn Phong Lâm – chỗ mà hắn chưa kịp vào cùng với Đường Uyển, nếu Đường Uyển đang ở xa mà biết hắn không đi cùng mình mà lại ở cùng người phụ nữ khác thì không biết có đập nát ô tô ra không.

Tầng 23 của khách sạn, ban công hướng về phía biển.

Vừa bước vào phòng Lưu Minh Ngọc đã mở tung cửa kính bước ra ban công, nhìn mặt biển phẳng lặng xanh thẳm xa xa, tâm trạng lâng lâng.

Dương Thần vòng tay ôm lấy eo cô từ phía sau, tựa vai lên đầu cô, cười nói:

- Đừng nhìn nữa, buổi tối nhìn thì có gì đâu, sáng sớm mai là có thể nhìn thấy mặt trời mọc từ đây rồi.

Lưu Minh Ngọc cảm nhận được bàn tay Dương Thần đang vuốt ve bụng và ngực mình, bỗng cảm thấy hơi kích thích, hờn dỗi quay lại nhìn hắn:

- Anh vội gì chứ, đã đến cùng anh lại còn không cho anh hay sao?

Đương nhiên là phải vội rồi, ta không phải là chỉ kìm nén trong một lát mà từ lúc cô Đường Uyển nhẫn tâm kia bỏ đi là đã phải kìm nén đến tận bây giờ rồi!

- Tiểu Ngọc Nhi ngoan, đi tắm đi nào!

- Không được, em muốn ngắm một lúc nữa...

- Sẽ cảm lạnh đấy, nghe lời anh đi tắm đi...

- Em không tắm, nhìn bộ dạng háo sắc của anh em nhất định sẽ không cho...

Dương Thần nhìn vẻ mặt bồn chồn của Lưu Minh Ngọc, cuối cùng cũng hạ quyết tâm:

- Được, vậy anh cũng sẽ không tắm nữa.

- Vâng, vậy là đúng đây.

Lưu Minh Ngọc khoái trá đáp.

Dương Thần cười đen tối:

- Không tắm thì không tắm, chuyện cần làm thì vẫn phải làm...

Không đợi Lưu Minh Ngọc phản ứng lại, Dương Thần lấy tay xoay người cô lại, hai tay Lưu Minh Ngọc chống vào lan can, đang sững sờ thì thấy móng mình lạnh lạnh.

Vì Lưu Minh Ngọc mặc váy, bên trong là quần tất hiệu Hắc Lôi, lúc này Dương Thần đột ngột lật váy lên, cặp móng tròn đầy đặn của cô lập tức lộ ra ngoài.

- Dương Thần... Anh... anh làm gì thế?

Lưu Minh Ngọc sắp khóc đến nơi, tên này định làm chuyện đó ở ngoài ban công sao.

- Hi hi, mặt hướng ra biển, mùa xuân ấm áp trăm hoa đua nở là lẽ tất nhiên, chúng ta cùng hướng về biển hát một khúc xuân ca đi!

Dương Thần cười lớn, một tay giữ chặt Lưu Minh Ngọc không cho cô làm loạn lên, tay kia chạm vào lớp trong cùng, đang tuột dần xuống chỗ đầu gối...

Lúc này xung quanh đều có những ban công tương tự, không ít ô cửa vẫn còn sáng đèn, biết đâu lúc nào đó cũng có người bước ra ngắm biển như họ.

Gió mang theo tiếng sóng biển vọng lại tiếng ào ào, tiếng kêu của Lưu Minh Ngọc bị giấu trong tiếng gió, tiếng cười của Dương Thần cũng bị gió cuốn đi.

Lưu Minh Ngọc lúc tối đã uống khá nhiều rượu, lúc này cảm nhận được bàn tay Dương Thần đang vuốt ve những chỗ nhạy cảm trên người, cặp móng mịn màng khẽ run lên, khuôn mặt đỏ hồng, cô cảm thấy chỗ đó của mình ướt ướt, cảm giác buồn buồn lẫn trong sự hư vô.

Toàn thân cô như mơ hồ, có lẽ từ tận trong lòng, cô thích không gian đặc biệt này, thích hành động thô lỗ của Dương Thần.

Cô đã từng có một đêm vui vẻ với Dương Thần, cũng đã từng trải qua cảm giác này, Lưu Minh Ngọc đang ở tuổi mà ham muốn rất lớn, bây giờ khi được Dương Thần kích thích, hơi gió lạnh lại càng làm cảm xúc trong cô mãnh liệt hơn.

- Anh... anh đừng đùa nữa...

Lưu Minh Ngọc nói bằng giọng cầu xin.

Ánh mắt Dương Thần đang thưởng thức thân hình mềm mại kia đang

nằm sấp như vừa muốn từ chối vừa muốn đón nhận, một tay đang xoa chỗ da màu hồng của Lưu Minh Ngọc:

- Em thấy thế nào? Mặt hướng về biển, trong bầu trời đêm rộng lớn gió lạnh thổi, yêu nhau có lãng mạn không?

- Đồ xấu xa...

Lưu Minh Ngọc nắm chặt lấy lan can, phần eo lả lướt hướng về đằng sau ghép cùng với cặp mông đầy đặn tạo thành hình tam giác, tư thế này khiến cô thấy xấu hổ, nhưng Dương Thần không ngừng vuốt ve, không làm hành động gì thực tế, dường như muốn khiến cô vội vã.

Dương Thần thấy đây là lúc thích hợp, hai tay tìm tòi phía trước, kéo giữ dương vật nặng trĩu:

- Lát nữa đừng mềm nhũn chân ra nhé...

- A...

Lưu Minh Ngọc không nói nên lời, đôi môi đỏ hồng như cánh hoa.

Khi cảm giác ấm áp đi vào trong thân thể đang lạnh băng, Lưu Minh Ngọc run lên, cảm thấy như sắp không thể thở được nữa.

Khi cảm giác hoan lạc ủa tới, Lưu Minh Ngọc hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu, hơi men rượu khiến cô chệnh choáng, say sưa hòa nhịp với Dương Thần, trở nên phóng túng điên dại.

Một đêm du dương trôi qua trong chớp mắt.

Ngày hôm sau hôm sau, trời tảng sáng.

Dương Thần ngồi dậy trên giường, toàn thân Lưu Minh Ngọc cuộn tròn trong chiếc chăn nhung trắng tinh, chỉ lộ ra một vài sợi tóc đen mượt.

- Dậy đi nào mèo lười, ngắm mặt trời thôi.

Dương Thần toàn thân không mặc gì cười vồ vồ mông Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc từ từ chui ra khỏi chăn, mơ màng khẽ hừ lên một tiếng oán trách, lúc này Dương Thần cảm thấy người phụ nữ trưởng thành cũng nũng nịu như một cô bé vậy.

- Điều là tại anh... Làm em không dậy nổi...

Lưu Minh Ngọc trách móc, tối qua hai người như điên cuồng, cô thấy cảm giác tê dại đêm qua vẫn chưa hết.

Dương Thần khẽ cười, đột nhiên luồn tay vào trong chăn, dùng sức nhấc lên ôm lấy Lưu Minh Ngọc.

- Á...

Lưu Minh Ngọc hét lên một tiếng kinh ngạc, toàn thân cuộn tròn trong chăn được Dương Thần nhấc bổng lên.

Dương Thần ôm chặt lấy Lưu Minh Ngọc toàn thân đang co rút lại, hôn lên khuôn mặt xinh xắn của cô:

- Trời lạnh, anh ôm em như thế này ra nhé.

Nói xong, Dương Thần bế cô ra ngoài ban công, gió lạnh cũng không khiến Dương Thần khó chịu.

- Anh mặc đồ vào đi đã, nếu không sẽ cảm lạnh đấy.

Lưu Minh Ngọc lo lắng nói, cô ở trong chăn mà còn cảm thấy lạnh cóng.

- Anh khỏe lắm, em biết mà, không sao đâu.

Dương Thần nháy mắt với cô.

Lưu Minh Ngọc khuôn mặt đỏ hồng xấu hổ, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt dịu dàng hơn, bao nhiêu cảm xúc phức tạp trong lòng trôi chảy.

Khi những áng mây màu đỏ nhuộm hồng bầu trời, Lưu Minh Ngọc mới rời mắt khỏi Dương Thần, say sưa nhìn về phía mặt trời mọc.

- Dương Thần...

- Sao hả em?

- Anh đã từng dẫn người phụ nữ nào khác đi ngắm mặt trời chưa?

- ... Chưa.

- Vui quá, em cũng có thể làm người đầu tiên cùng anh ngắm mặt trời mọc.

Dương Thần hơi ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt dịu dàng của Lưu Minh Ngọc, khuôn mặt trái xoan ánh sắc hồng của mặt trời trở nên vô cùng rực rỡ.

Một cảm giác tội lỗi dâng lên trong lòng Dương Thần, mình thật sự đã quá tham lam, những người phụ nữ bên cạnh ta đều phải chịu khổ sở rồi.

- Tiểu Ngọc Nhi... Xin lỗi em, trong chuyện này anh rất bướng bỉnh... anh luôn cho rằng phương thức tốt nhất của tình cảm không phải là dứt bỏ, mà là đối xử thật tốt với những người mà mình yêu thương, có lẽ đây là một lý do để trốn tránh trách nhiệm, nhưng anh sẽ không làm như thế đâu.

Dương Thần tự cười giễu cợt bản thân.

- Anh sẽ đối xử tốt với em.

Lưu Minh Ngọc không nói gì, rụt đầu chui vào lòng Dương Thần.

Phút giây bình yên hạnh phúc bị đứt quãng bởi tiếng chuông điện thoại.

Dương Thần ngần ngại nhìn Lưu Minh Ngọc, bế cô trở lại trong phòng, đặt cô xuống giường rồi cầm điện thoại lên.

Là Sắc Vi gọi, Dương Thần thấy hơi ngạc nhiên.

- Sắc Vi, cung à, sao gọi anh sớm thế?

Sắc Vi giọng không thoải mái:

- Chồng ơi, tối qua có phải anh không ở nhà phải không?

- Ừ, anh qua đêm ở ngoài.

Dương Thần có dự cảm không hay.

Sắc Vi khẽ thở dài:

- Em biết mà...

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ở nhà có chuyện gì sao?

Sắc mặt Dương Thần trở nên u ám.

- Lần trước anh bảo em cử người đến bảo vệ người nhà anh, em đã phái bốn thủ hạ giỏi đến đó bí mật bảo vệ, còn dặn họ ngày nào cũng phải báo cáo tình hình lại cho em. Hôm nay tự nhiên em mất liên lạc với họ, em đã cử

người đi điều tra, đêm qua... Họ đã bị trúng thuốc mê.

- Vậy tình hình trong nhà anh thì sao?

Đó mới là điều mà Dương Thần quan tâm nhất lúc này.

- Cửa biệt thự mở suốt đêm, nhưng trong nhà... không có một ai.

- Anh biết rồi...

Dương Thần ngắt điện thoại, hít một hơi rồi nói với Lưu Minh Ngọc với vẻ mặt nghi ngờ:

- Anh có việc gấp, không ăn sáng với em được, anh đã trả tiền phòng rồi, lát nữa em trả thẻ rồi đến công ty đi nhé.

Nhìn Dương Thần vội vã muốn đi, Lưu Minh Ngọc lo lắng hỏi:

- Dương Thần, xảy ra chuyện gì thế? Có cần em đi cùng không?

- Không có gì em yên ả.

Dương Thần mỉm cười rồi nhanh chóng ra khỏi phòng.

Hắn chạy như bay về phía khu để xe, nổ máy rồi phóng ầm ầm về Long Cảnh Uyển.

Trên đường Dương Thần lại gọi cho Sắc Vi, nhờ cô lên mạng tìm kiếm xem Lâm Nhược Khê và vú Vương đang ở đâu, tuy biết cơ hội ít ỏi nhưng vẫn muốn tìm kiếm.

Có thể đánh thuốc mê người của Sắc Vi, đưa hai người khỏe mạnh đi mà thần không biết quỷ không hay thì đôi phương chắc chắn không phải loại đạo tặc thông thường, mắt Dương Thần vẫn lên một tia sát khí.

May mắn là đôi phương bắt Lâm Nhược Khê và vú Vương có lẽ là để đàm phán chuyện gì đó, nếu như thế thì tạm thời hai người vẫn an toàn, điều mà Dương Thần muốn biết nhất là kẻ đó là ai.

Cho dù là ai, dám lợi dụng lúc ta vắng nhà để ra tay bắt cóc vợ mình thì Dương Thần đã không có ý định nương tay rồi.

Khi trở về biệt thự Long Cảnh Uyển, quả nhiên cửa chính đã bị mở toang.

Dương Thần xuống xe, nhanh chóng đi vào phòng khách, phát hiện phòng khách chẳng có thay đổi gì, cũng chẳng có dấu vết gì bị khám xét.

Dương Thần nhíu mày, chạy lên phòng của mình ở tầng hai, quả nhiên có dấu hiệu bị lục lọi, quần áo và đồ đạc vứt tứ tung.

Đúng lúc đó Dương Thần phát hiện có mảnh giấy để lên trên đầu giường của Dương Thần!

Dương Thần tiến lại gần, cầm mảnh giấy lên.

chữ trên mảnh giấy không phải là tiếng Trung mà là tiếng Nhật.

“Minh Vương Các Hạ, chỗ ở của các hạ quá rộng lớn, muốn tìm hòn đá thần quả thật khó khăn. Chúng tôi sẽ đợi chờ tại vườn thực vật ngoại ô Nam Trung Hải, dùng hòn đá thần trên tay ngài để đổi lấy tính mạng của người nhà ngài.”

Ngay lập tức, mảnh giấy bị Dương Thần xé vụn, Dương Thần lập tức nhớ ra, gọi điện cho Sắc Vi.

“Sắc Vi yêu quý, gọi người của em đừng tìm kiếm, kẻ địch lần này bọn họ không thể đối phó được”

Sắc Vi nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Dương Thần, không nói thêm nhiều, chỉ nhắc nhở một câu “cẩn thận” rồi tắt máy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 237

Hi Sinh

Dương Thần đi ra khỏi nhà, đến thẳng hầm để xe của biệt thự.

Sau khi bật đèn lên, hầm để xe sáng trưng như ban ngày, vì luôn có người đến quét dọn và bảo dưỡng xe định kỳ nên những chiếc xe sang trọng ở đây luôn bóng láng như mới.

Dương Thần không chút để tâm đến những chiếc xe nhãn hiệu nổi tiếng mà người thường chỉ nhìn thấy đã nhỏ nước miếng, hắn đi thẳng đến góc hầm, nhắc một viên gạch trên tường ra.

Nhắc gạch ra rồi Dương Thần cẩn thận rút ra, viên gạch này nhìn thì không khác gì so với những viên gạch khác, chỉ là có thể rút ra khỏi tường.

Sau khi có một lỗ hổng nhỏ hiện ra, Dương Thần đưa tay vào rồi nhắc ra một chiếc hộp nhỏ màu đen to cỡ bàn tay, không biết chiếc hộp đen này được làm bằng chất liệu gì, dưới ánh sáng hiện lên những hoa văn kỳ lạ sáng bóng.

Đây chính là chiếc hộp mà khi Dương Thần rời khỏi phòng trọ của chính mình thuê trước kia đã lấy được từ trong vách tường và mang đến đây.

Dương Thần quan sát mấy lần chiếc hộp vuông trong tay mình, cười khò rồi lắc đầu:

- Cái hộp này, mày thật sự đã gây ra nhiều phiền phức lắm đấy!

Dương Thần lắc đầu, cẩn thận mở chiếc hộp ra, bên trong là một lớp vải cũng màu đen, ở chính giữa đặt một viên đá, loại đá này thuộc họ kim cương, nhưng lại có những tinh thể vân đen trong suốt.

Sau khi mang viên đá ra khỏi hộp, Dương Thần cho vào túi quần, đưa chiếc hộp về chỗ cũ rồi lại đặt viên gạch lên.

Nửa tiếng sau, Dương Thần lái xe đến công viên Nam Gia.

Vì là sáng sớm, phần lớn mọi người vừa mới đi làm, công viên cây xanh trở nên vô cùng vắng vẻ, có thể nói nơi núi rừng hoang dã ở Trung Hải cũng không được bằng nơi đây, luôn vắng vẻ không một bóng người.

Dương Thần chưa từng đến đây, bây giờ đang trong tiết thu đông nên thậm chí cả người bán vé cũng không có, Dương Thần cứ thế mở cửa bước vào bên trong khu lâm viên.

Nhìn thấy một biển chỉ dẫn ven đường nhựa, hắn dừng xe ở chỗ mà theo lời Thiên Cầu là xung quanh “Hạnh Lâm”, bước vào bên trong là cánh rừng có nhiệt độ rất thấp.

Đi dọc theo con đường rải sỏi quanh co không ai quét dọn, Dương Thần đi sâu dần vào phía trong khu rừng.

Là nơi được mệnh danh là khu vực hóa thạch sống của cây ngân hạnh, không gian này đây mang vẻ vô cùng huyền bí, những chiếc lá lớn nhỏ bị thổi bay rồi rơi xuống, dần bị nghiền nhỏ thành cát bụi.

Khi đi đến một vùng đất rộng chừng mười mấy mét, Dương Thần dừng bước, ngẩng đầu lên.

Trên hai ngọn cây ngân hạnh phía trước có hai tên Ninja mặc áo đen đang đứng, một tên cao lớn cường tráng, một tên nhỏ thó gầy còm, chúng là ba người của hội Bát Kỳ đã lâu không gặp, bọn chúng chính là hai tên Thiên Cầu và Hồ Ly.

Phía sau Dương Thần còn có Bát Nhã sơn móng tay màu đỏ bốn cột, mái tóc dài tung bay, đeo mặt nạ nét vẽ đỏ đen, trong đôi mắt trong như nước mùa thu lấp lánh bao nhiêu sắc thái.

- Người đâu?

Dương Thần hỏi luôn.

Thiên Cầu cười thô lỗ:

- Minh Vương Các Hạ vội gì chứ, muốn gặp người thì giao đá thần ra đây trước đã.

- Đá thần ở ngay trong túi quần ta, nhưng ta cần xác nhận người vẫn an toàn trước đã.

Dương Thần nói.

- He he.

Hồ Ly cười the thé:

- Thật không ngờ con người không thoát khỏi một chữ tình, một tử thần giết người như giết chuột giờ lại vì một người phụ nữ bình thường mà giao nộp đá thần.

Đôi mắt quyến rũ của Bát Nhã nhìn về phía túi quần Dương Thần:

- Minh Vương Các Hạ, cũng là phụ nữ nên ta thấy có chút ghen tị đấy!

Dương Thần nhíu mày:

- Không phải chỉ có một phụ nữ, có hai người cơ.

Thiên Cầu hắng giọng:

- Người yên tâm, chỉ cần người giao đá thần cho bọn ta thì ta sẽ trả lại người nhà cho người, nếu người để bọn ta đi xa 1km và không đuổi theo, bọn ta sẽ dùng cách khác thông báo cho người vợ người đang ở đâu... Đương nhiên nếu người ra tay với bọn ta hoặc dùng thủ đoạn lừa đảo thì phu nhân xinh đẹp như tiên của nhà người sẽ thành tro bụi.

- Các người đang uy hiếp ta đấy à?

Dương Thần hỏi với vẻ lạnh băng.

Thiên Cầu nhe răng cười độc ác;

- Chúng ta biết, Minh Vương Các Hạ ghét nhất bị kẻ khác uy hiếp, nhưng người làm ơn nhìn cho rõ, vợ người, người nhà người đều ở trong tay bọn ta, chỉ cần bọn ta xảy ra chuyện gì, thì vợ người sẽ thành báu vật chôn theo bọn

ta đây.

Dương Thần nắm chặt hai bàn tay, nhưng cuối cùng cũng phải bình tĩnh lại.

Hắn thở một hơi, cho tay vào trong túi quần lấy ra một viên đá nhỏ sáng bóng.

Khi viên đá xuất hiện trước mắt ba người kia, cả ba đều không hẹn mà cùng nhau lộ ra ánh mắt thèm khát.

- Quả nhiên là ở trong tay người.

Thiên Cầu cười ha ha nói.

Mát Bát Nhã cũng sáng lên nhìn chăm chăm vào viên đá trong tay Dương Thần chăm chú hết sức.

- Minh Vương Các Hạ, giao lại cho chúng ta.

Hồ Ly cười quái đản.

- Để cho ta xác nhận bà vú vẫn an toàn trước đã.

Dương Thần nắm tay giữ viên đá.

- Chúng ta có thể dùng toàn bộ sự tôn nghiêm của võ sĩ đế quốc Nhật Bản để thề, nếu như người giao viên đá cho chúng ta, chúng ta sẽ tuyệt đối sẽ trả lại hai người cho người.

Thiên Cầu lạnh lùng nói.

- Sự tôn nghiêm của các người không đáng một xu.

Dương Thần lắc đầu.

- Người nhục mạ bọn ta.

Thiên Cầu tức giận nói.

- Cho dù người có nói gì, nếu như không chịu giao đá thần, chúng ta sẽ không để người tìm thấy vợ mình đâu, nếu người dám ra tay thì bọn chúng sẽ sớm bỏ mạng mà không kịp nhận cứu viện đâu.

Dương Thần ngửa đầu, nhắm mắt, dường như đang suy nghĩ xem nên làm gì.

Đúng lúc đó, hai tên Thiên Cầu và Hồ Ly bay từ trên ngọn cây xuống.

- Vù.

Hai luồng ánh sáng lạnh lẽo bay nhanh qua chỗ bọn chúng đang đứng.

- Ai đó?

Hai tên đột nhiên nghe có tiếng ám khí, không thể kìm nổi tức giận, nhìn về hướng bay của ám khí.

Một cô gái mảnh mai mặc sơ mi trắng và quần bò màu nhạt xuất hiện từ phía rừng cây, khuôn mặt trang điểm hồng hào, lông mày như vàng trắng khuyết, khi hành động lại mang một vẻ lạnh lùng cao ngạo.

- Lại là người... Hoa Vũ...

Bát Nhã nhận ra người vừa mới đến, chính là Thái Ngung, chị gái của Thái Phiên, cũng chính là Hoa Vũ của nhóm Bát Bộ.

Vẻ mặt của Thái Ngung cực kỳ nghiêm túc, nhìn Dương Thần bằng con

mắt sắc sảo:

- Dương Thần, tướng quân có lệnh, không được phép giao đá thần.

Sau lần đi Tây Tạng Dương Thần đương nhiên hiểu rõ “tướng quân” là ai, chính là người ông mà Lâm Nhược Khê không chịu thừa nhận: Lâm Chí Quốc.

- Tôi nghĩ quyền tự chủ thuộc về tôi.

Dương Thần nhún vai.

- Đá thần trong tay tôi chứ không phải trong tay ông ta.

- Đúng đây, tiểu thư Hoa Vũ, nếu dựa vào một mình cô mà muốn ngăn cản trao đổi của chúng tôi và Minh Vương Các Hạ thì mong là cô hãy suy xét cho cẩn thận.

Hồ Ly cười gian xảo.

Thái Ngưng lạnh lùng đưa mắt nhìn bọn họ:

- Đừng quên đây là đâu, chúng ta không tấn công các người không có nghĩa chúng ta không đủ khả năng giết các người.

- Hừ, vậy cô cho là Minh Vương Các Hạ đây có quan tâm đến mạng của người thân mình hay không.

Bát Nhã cười quyền rũ nói.

Thái Ngưng không để ý đến bọn chúng, quay đầu về phía Dương Thần nói:

- Dương Thần, tôi biết anh đang giữ đá thần trong tay, Viêm Hoàng Thiết Lữ vẫn biết điều này, nhưng chúng tôi không truy đuổi, là vì chúng tôi tin anh không bao giờ hợp tác với thế lực đen tối, quan hệ giữa anh và Viêm Hoàng Thiết Lữ đang rất tốt, chúng tôi không ép anh giao đá thần, nhưng... Anh không thể giao cho hội Bát Kỳ, anh có biết nếu giao cho bọn chúng thì sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào không? Bọn chúng sẽ uy hiếp Hoa Hạ, thậm chí là uy hiếp toàn thế giới.

Dương Thần trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cô biết thân phận của Nhược Khê, cũng biết quan hệ của Nhược Khê với người mà cô gọi là tướng quân.

Thái Ngưng sừng sốt gật đầu nói:

- Tôi biết, nên tôi thấy nỗ lực thiết diện vô tư của tướng quân.

- Cô biết?

Dương Thần bật cười thành tiếng.

- Cô biết gì nào, biết rằng ông ta ngoài miệng bảo Nhược Khê gọi mình là ông nội, bảo Nhược Khê không cần để ý đến ông ấy, nhưng vào lúc này, ông ta lại đột nhiên vì một viên đá không nằm trong tay mình bắt người khác không được cứu cháu gái mình ư?

- Lẽ nào anh không thể công tư phân minh sao? Sao anh có thể đánh đồng với nhau như thế? Tướng quân là vì hàng nghìn hàng vạn người dân, chấp nhận hi sinh người thân của mình, lẽ nào có gì đáng xấu hổ hay sao? Lẽ nào

không xứng đáng để chúng tôi tôn trọng?

Thái Ngưng lớn tiếng.

- Xin lỗi, tôi không có tấm lòng cao thượng được như ông ấy, tôi chỉ biết, người thân của tôi, vợ tôi nếu có dùng cả thế giới để đổi tôi cũng không cần, nếu Viêm Hoàng Thiết Lữ các người dám hi sinh tình thân để bảo vệ quốc gia thì tôi nghi ngờ không biết người thân của các người có đủ dùng hay không nữa?

- Anh...

Thái Ngưng chán nản, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Anh thật sự muốn gây chuyện hay sao?

- Tôi cố tình gây chuyện?

Dương Thần cười lạnh lùng.

- Nếu như theo logic của các người, thì lính biên phòng, các tướng lĩnh sỹ quan, lẽ nào họ đi bảo vệ quốc gia thì không phải bảo vệ hay sao? Lẽ nào các người không phải vì bảo vệ người thân yêu mới đi tiên phong bảo vệ Hoa Hạ hay sao? Nếu như đến người cũng không còn, thì làm gì có nhà? Không có nhà thì làm gì có nước? Hi sinh người thân là biểu hiện của kẻ yếu đuối, rõ ràng có thể cứu nhưng lại thấy chết mà không cứu, thì có phải là kẻ điên rồ không?

Trước đây tôi chưa lĩnh hội được tư tưởng của Vân Miểu Sư Thái, giờ tôi thấy Lâm Chí Quốc dồn con trai, con dâu, cháu gái mình đi đến chỗ chết, thì đối với Vân Miểu Thái Sư không thể nào chấp nhận được, nếu như không có khả năng thì không cần phải thể hiện, các tổ chức bí mật khác ở nước ngoài tôi có bao giờ nghe thấy chuyện hi sinh người thân để đạt được sự kính trọng đâu.

Sắc mặt Thái Ngưng lộ vẻ lo lắng nói:

- Cho dù anh có nói như thế nào, thì tướng quân cũng đã lệnh cho tôi ngăn cản anh giao đá thần cho bọn chúng, quân tiếp viện của chúng tôi đang đến, đến lúc đó ba kẻ kia chắc chắn sẽ không thoát khỏi chỗ này, tuyệt đối không được thuận theo yêu cầu của chúng, coi như nếu Lâm Nhược Khê có hi sinh là cũng vì quốc gia dân tộc.

- Một nữ doanh nhân còn sống có ích cho quốc gia dân tộc hơn nhiều một người đã chết.

Dương Thần nói, lời đá thần ra.

- Tôi không thể lấy sinh mạng của Nhược Khê ra làm trò đùa, cái viên đá vô nghĩa này đổi được mạng sống của vợ tôi, tôi còn mong muốn gì hơn thế nữa.

Nói xong, Dương Thần vung thẳng tay, viên đá bay nhanh về hướng Thiên Cầu.

Thiên Cầu mừng rỡ, tiến lên đằng trước đón lấy, bàn tay nắm được khối đá lạnh băng sung sướng cười lớn:

- Minh Vương Các Hạ quả nhiên là người hiểu chuyện.

Bát Nhã và Hồ Ly cũng giống như đang nằm mơ, nhìn thấy Thiên Cầu đã nắm chắc được viên đá, bọn chúng vui mừng khôn xiết.

- Thả người ra!

Mặt Dương Thần không chút biểu hiện nói.

Thái Ngưng nhìn thấy đá thần rơi vào tay Thiên Cầu thì sắc mặt biến đổi, giận dữ nhìn Dương Thần:

- Anh điên rồi hay sao? Anh giao đá thần cho chúng thật ư?

- Là các người điên rồi, tôi lấy đá cứu vợ tôi, không cần các người quan tâm.

Dương Thần hét lên.

- Lâm Nhược Khê có đáng để anh làm như vậy không?

- Đáng. Mỗi người phụ nữ bên cạnh tôi đều đáng giá hơn viên đá đó.

Thái Ngưng bị Dương Thần hét lớn y như bị sấm đánh ngang tai, khoe mắt hơi long lanh.

- Ha ha ha ha..... Minh Vương Các Hạ quả là một người đàn ông si tình, người mà người muốn tìm đang ở trên trang giấy này, muốn một chút nhưng có thể là hết thời gian rồi.

Trong mắt Bát Nhã ánh lên vài tia sáng, đột nhiên trong tay xuất hiện một tờ giấy, sau khi hôn nhẹ lên tờ giấy thì phi vào tay Dương Thần.

Lập tức, Bát Nhã, Thiên Cầu và Hồ Ly biến mất vào rừng sâu không để lại một chút dấu tích.

Đối với Ninja, việc trốn trong rừng sâu là điều quá đơn giản, nếu như Dương Thần muốn đuổi theo thì cũng không phải chuyện dễ dàng, huống hồ lúc này Dương Thần không dám bỏ mặc con tin, phải đến cứu họ trước đã.

Thái Ngưng lấy lại tinh thần, muốn đuổi theo họ, nhưng cũng không còn kịp nữa rồi, cô quay đầu phần nộ nhìn Dương Thần:

- Anh làm việc tốt thì tướng quân sẽ không phụ anh, việc anh làm hôm nay là đã khiêu khích Viêm Hoàng Thiết Lữ rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 238

Công Trạng

Dương Thần phớt lờ thái độ kích động của Thái Ngung, nhìn tờ giấy trên tay, trên đó có ghi một tọa độ địa lý, có lẽ chính là nơi giam giữ Lâm Nhược Khê và vú Vương.

Dương Thần cầm lấy điện thoại liên lạc với Sắc Vi.

- Ông xã, cuối cùng anh cũng chịu liên lạc lại với em, mọi việc được giải quyết chưa hả anh?

- Ừ... Sắc Vi, em giúp anh lên mạng tra tọa độ này nhé, cử người đến đó cứu viện nữa.

Sau khi báo tọa độ mà Bát Nhã cung cấp cho Sắc Vi, Dương Thần tắt điện thoại, ngẩng đầu nhìn thấy Thái Ngung vẫn đứng yên lặng ở chỗ cũ không nhúc nhích, hần nhịu mày nói:

- Nếu cô muốn biến tôi thành tội phạm thì cứ bắt tôi mà giao cho tên tướng quân chó má của cô đi, nói thẳng với cô nhé, nể tình cô và em gái cô đều quen biết Lâm Nhược Khê, nếu không thì tôi không giết cô cũng phải phế võ công của cô.

- Anh thật ngang ngược...

Thái Ngung biết lời của Dương Thần là nói thật, kỳ thực, nếu cô ấy có thể làm được, cô muốn ngay lập tức ném phi tiêu lên người tên này.

Dương Thần lại phớt lờ cô, lập tức đi về hướng ban nãy khi đến để ra khỏi khu rừng.

Khi hần đến bên cạnh chỗ đỗ xe ban nãy thì Sắc Vi gọi điện, dù sao thì khắp Trung Hải đều có thể lực của Hội Hồng Kinh, có tọa độ rồi thì có thể tìm thấy người nhanh chóng.

- Anh à, may mà phát hiện ra sớm, nếu không thì đã xảy ra chuyện rồi.

Sắc Vi nói.

- Họ đang ở đâu?

Dương Thần ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang run sợ.

Sắc Vi nói:

- Thủ hạ ở khu vực phía Tây của em phát hiện ra họ bị hôn mê và bị giữ ở một hồ nước phía sau nhà máy cung cấp nước sạch, hồ đang xả nước, nếu như chỉ chậm trễ hơn khoảng 15 phút thôi thì có thể họ đã bị chìm trong nước rồi.

Trong lòng Dương Thần rất bức bối, tất nhiên ba tên Thiên Cầu kia thật sự dám giết người, bởi nếu chúng không cho tọa độ thì chắc chắn Lâm Nhược Khê và vú Vương đã bị chết đuối rồi.

- Cảm ơn em, Sắc Vi cung, hãy giao họ cho Phòng cảnh sát khu vực phía Tây nhé.

Dương Thần nói, tự đặt ba tên Thiên Cầu vào trong danh sách đen.

Khi ngắt điện thoại thì sau lưng Dương Thần vang lên tiếng của Thái Ngưng:

- Tướng quân rất tức giận, ông ấy nói rất thất vọng về anh.

Dương Thần quay ngoắt người, trong mắt vẫn lên những tia máu đỏ rực:

- Bây giờ tôi phải đến phòng cảnh sát gặp vợ tôi và vú Vương, tốt nhất cô đừng nhắc đến tên tướng quân chó đấy nữa, bây giờ trong mắt tôi gã là thứ cặn bã, cô còn dám nhắc một câu nào đến gã thì tôi giết cô!

Sắc mặt đờ đờ sát khí khiến Thái Ngưng theo bản năng lùi hai bước, lúng túng không nói nên lời, trong mắt hiện lên một chút long lanh, nhưng cô cũng cố gắng kìm nén lại được.

Dương Thần lên xe nổ máy lập tức đi về hướng phòng cảnh sát khu vực phía Tây.

Hắn phải nhìn thấy Lâm Nhược Khê và vú Vương vẫn an toàn thì mới yên tâm được, hắn không thể quan tâm được cái gì khác nữa rồi.

Thái Ngưng nhìn về hướng chiếc xe Dương Thần vừa chạy đi, đứng sững một lát rồi giờ tay bấm vào máy bộ đàm gắn ở bên tai.

- Tướng quân, Dương Thần đi rồi.

- Hoa Vũ, bây giờ cô quay trở về phân bộ, nhất định phải kiểm tra nghiêm ngặt toàn bộ các phòng tuyến ở Trung Hải, không thể để ba tên của Hội Bát Kỳ kia trở về Nhật Bản.

- Vâng... Nhưng, thưa tướng quân, Nhược Khê suýt chút nữa đã bị làm hại, có cần đi xem cô ấy thế nào không ạ?

- Không cần, chính sự quan trọng hơn.

- Vâng...

- À đúng rồi, bây giờ Dương Thần đi đâu? Có truy đuổi ba người của Hội Bát Kỳ kia không?

- Hắn đến phòng cảnh sát đón Nhược Khê và vú Vương.

-...

Cùng lúc đó, tại một chỗ bí mật trên một đồi ở Nam Giao, bè lũ Thiên Cầu dừng bước.

Kiểm tra chắc chắn xung quanh không có ai đuổi theo, ba tên đều tỏ vẻ vui mừng.

Thiên Cầu mở lòng bàn tay ra nhìn viên đá thần ánh vân đen nổi tiếng được lưu truyền, không kìm chế được cười lớn một cách hoang dại.

- Lấy được rồi... Cuối cùng... cuối cùng cũng lấy được rồi, chúng ta có thể thành thần... thành thần!

Hồ Ly cũng cười ha hả tiến sát đến bên Thiên Cầu, vỗ vai gã, nhìn viên đá thần trong lòng bàn tay Thiên Cầu:

- Thiên Cầu, cho ta ngắm với, viên đá này có thật là thần kỳ như thế không?

Thiên Cầu lập tức thu hồi viên đá cho vào trong túi mình, nói bằng giọng cảnh giác:

- Hồ Ly, cái này là do ta nghĩ ra kế hoạch bí mật mới lấy được, trước khi ta giao lại viên đá cho sếp, ta tuyệt đối sẽ không để nó nằm trong tay người khác.

- Oa oa, Thiên Cầu, lẽ nào người tưởng ta và Bát Nhã còn cướp cái công lao rẻ mặt của người hay sao? Người hà tiện như thế, muốn một mình giữ nó, có phải người đang định nuốt trọn nó không hả?

Hồ Ly cười gian xảo nói.

- Hồ Ly, người đang nói xấu ta đây à, ta luôn một lòng trung thành với sếp, người đừng có thử thách sự nhẫn nại của ta.

Thiên Cầu giận dữ nói.

Bát Nhã nghe xong cười lạnh lùng:

- Thiên Cầu, trước đây sếp đã từng nói, kế hoạch lần này do ta làm chủ, mặc dù người thành công, nhưng người không tuân thủ mệnh lệnh của sếp mà tự ý hành động một mình, đừng cho rằng người thoát khỏi hình phạt của sếp.

- Hừ, Bát Nhã, mặc dù tôi thích cô, nhưng lần này chỉ cần tôi có thể mang đá thần dâng cho sếp thì mọi tội trạng đều được xí xóa hết, tôi sẽ yêu cầu sếp để cô trở thành vợ tôi.

Thiên Cầu nhếch miệng cười.

Trong mắt Bát Nhã ánh lên một tia lạnh lùng:

- Ta thấy hay là người giao đá thần lại cho Hồ Ly đi.

- Tại sao, đá thần là do tôi cướp được, tại sao lại phải giao cho hai tên bất tài các người?

Thiên Cầu khinh thường nói.

- He he...

Hồ Ly cười lên vài tiếng quái dị.

- Tại sao ư? Tại vì người sắp chết rồi...

Vừa dứt lời, Bát Nhã vốn đang đứng một chỗ đột nhiên trở nên mờ nhạt.

Thiên Cầu thấy kinh hãi, cũng là Ninja, hẳn lập tức hiểu rằng Bát Nhã đang muốn giết mình.

- Bát Nhã, cô muốn xuống địa ngục theo cách này sao?

Trong mắt Thiên Cầu ánh lên một tia hoang mang, trong tay từ lúc nào đã mọc thêm một lưỡi lê ngắn rồi đột nhiên nằm ngang lên phiến đá trước mặt.

- Keng.

Bát Nhã đột ngột xuất hiện, lưỡi dao bay lên không trung, rơi xuống rồi bị hất văng đi.

Thiên Cầu cười lạnh lùng, đang cố sức đẩy Bát Nhã ra thì toàn thân như

bị chân động, hai đầu gối mất lực khuỵu xuống.

- Hự.

Thiên Cầu phun ra toàn máu tươi, đau đớn rú lên một tiếng rồi từ từ ngã ra đất.

Hồ Ly cười hiểm ác, một chân giẫm lên ngực Thiên Cầu:

- Thiên Cầu, lấy được đá thần vui quá, bị ta hạ độc mà cũng không đề phòng gì cả sao?

Thiên Cầu khản giọng định nói gì đó, trong đầu nghĩ đến cảnh lúc Thiên Cầu vỗ vỗ vai mình, tức giận dâng lên, máu tươi lại phun ra lần nữa.

- He he, Bát Nhã, thuốc độc của cô tác dụng tốt thật, tên chó này tuy ngu si nhưng khỏe như trâu, vậy mà mới đó thôi đã gục rồi.

Hồ Ly vui mừng hết sức.

Bát Nhã lạnh lùng gấp người, nhẹ nhàng gỡ viên đá khỏi tay Thiên Cầu:

- Thiên Cầu, ngươi vi phạm mệnh lệnh sếp giao, cũng coi như tội cướp đá thần, ta và Hồ Ly coi như đã hoàn thành xong trọng trách của mình.

- Đúng vậy, đúng vậy, thuật biến mất của ngươi có khi chúng ta rời khỏi nước Hoa Hạ ghê này mà ngươi vẫn được chôn ở đất này ý chứ.

Hồ Ly phủ tay, cười nịnh Bát Nhã:

- Tiểu thư Bát Nhã, có thể cho tôi xem đá thần một chút không?

Bát Nhã hờ hững liếc nhìn gã, vứt đá thần cho xem.

- Quả nhiên là con gái thủ lĩnh, khí phách hơn hẳn người thường.

Hồ Ly cười tí mắt khen, mân mê viên đá, ánh mắt hiện lên vẻ tham lam.

Bát Nhã lạnh lùng:

- Hồ Ly, tốt nhất ngươi không nên bày trò, ngoại trừ sếp thì người trong tổ chức không ai biết cách sử dụng viên đá này.

- Tôi biết, tôi biết...

Hồ Ly cười:

- Tiểu thư Bát Nhã, tôi chỉ là quá gấp gáp hi vọng lột xác thành thần.

Trong khu rừng hoang lạnh vang lên tiếng vọng lại từng đợt cười liên tiếp kéo dài của Hồ Ly.

Ở đầu bên kia, Dương Thần đang vội vàng lái xe tới phòng cảnh sát khu vực phía Tây.

Vì đây cũng không phải là lần đầu tiên Dương Thần bước vào đây nên các nhân viên cảnh sát đều biết hắn có chút quan hệ với cục trưởng, nhìn Dương Thần bước vội vào trong mà không bị cản trở gì.

Bước vào phía trong phòng làm việc lớn, Dương Thần lập tức nhìn thấy Lâm Nhược Khê và vú Vương, hai người đang ngồi bên một bàn lớn, phối hợp trả lời khẩu cung với một cảnh sát.

Vì quần áo hai người đều bị ướt hết nên đã tạm thời phải thay sang trang phục khác, bên ngoài khoác chiếc áo ba-dờ-xuy cảnh sát.

Nhưng mái tóc của Lâm Nhược Khê vẫn chưa khô, bết lại và rối tung lên,

trên khuôn mặt đôi môi tái nhợt vì lạnh, sắc mặt ủ rũ.

Thái Nghiên – bạn tốt đồng thời là cục trưởng, đã ngồi cạnh họ từ đầu, nét mặt quan tâm, nhìn thấy Dương Thần bước vào khuôn mặt hiện lên vẻ hơi vui mừng:

- Dương Thần, anh đến rồi à?

Vú Vương cũng quay đầu nhìn Dương Thần, cười gọi:

- Cậu ơi!

Vì tuổi tác đã cao, lại bị tra tấn như vậy nên sắc mặt vú Vương cũng không được tốt.

Lâm Nhược Khê dường như không nghe thấy gì, ngồi im lặng không nói lời nào.

- Xin lỗi tôi đến muộn, để hai người chịu khổ sở rồi.

Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của hai người trong lòng Dương Thần rất xót xa, âm thầm hối hận và tự trách chính bản thân mình.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt có chút hoảng hốt, đột nhiên mỉm cười nói:

- Bị trời bắt đi như thế nào anh cũng không biết, được đưa về như thế nào anh cũng không biết, cho dù anh vẫn là đến sớm cũng có gì khác nhau đâu, chúng ta cũng giống nhau bị vận mệnh trời buộc lại thế thôi.

Dương Thần vốn định để Nhược Khê mắng mình vài câu, hoặc là chế nhạo, nhưng lúc này Nhược Khê chẳng những không nói hấn mà còn bảo hấn không cần phải để tâm quá, Dương Thần cảm thấy rất khó chịu.

Nếu mình ở nhà thì họ tuyệt đối sẽ không bị bắt, nhưng những lời như thế nói ra thì có tác dụng gì.

- Nhược Khê, sẽ không có lần sau đâu, anh nhất định sẽ bảo vệ em.

Dương Thần nghiêm nghị nói.

Lâm Nhược Khê khẽ lắc đầu:

- Dương Thần, anh không cần phải như thế, mặc dù em thường tức giận với anh, nhưng em không phải là người vô cớ kiếm chuyện, xảy ra chuyện này cũng không phải do anh gây ra, không trách anh qua đêm ở ngoài, trước khi cưới đã nói chuyện này rồi, anh hoàn toàn tự do mà, em và vú Vương bị trời cũng không liên quan gì tới anh, anh quay về làm việc đi.

- Đúng thế, cậu à, tôi và tiểu thư đều không trách cậu đâu, những kẻ xấu xa đó chắc chắn là nhằm vào tiền bạc nhà chúng ta, cậu à, cậu mà ở nhà thì cũng chỉ bị nguy hiểm thôi.

Vú Vương cũng không muốn Dương Thần tự trách mình.

Lâm Nhược Khê là một nhà kinh doanh xuất chúng, cho dù bị trời buộc, bị dìm chết hơn nữa không thể tìm ra một dấu tích gì, cô vẫn giữ sự tỉnh táo và lý trí để xem xét mọi sự việc.

Dương Thần cũng cảm động vì lẽ đó, cũng cảm nhận được tấm lòng của hai người, nhưng vú Vương vẫn luôn hướng về mình bằng cả tấm lòng, đến

ngay cả Lâm Nhược Khê vốn luôn nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng cũng bảo mình không phải buồn, Dương Thần càng thấy trong lòng tê tái, đau khổ vô cùng.

Có lẽ cô ấy không yêu mình, nhưng cô ấy lại quan tâm đến cảm xúc của mình, nhưng mình lại không thể nói cho cô ấy biết việc hai người bị trói, tên đầu sỏ gây nên tội chính là vật mà mình giữ trong tay.

Thái Nghiên nãy giờ đứng yên lặng một bên, khuôn mặt có chút buồn bã giờ tiến lên phía trước nói với Dương Thần:

- Trước khi anh đến, những gì nên nói thì đều nói cả rồi, bây giờ Nhược Khê và vú Vương đều rất mệt mỏi, anh đưa họ về nhà đi.

Dương Thần gật đầu, bước lên đỡ vú Vương dậy, rồi nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, chúng ta về nhà thôi.

- Vâng...

Lâm Nhược Khê đứng dậy, bước theo Dương Thần được vài bước thì dừng lại, quay đầu nói với Thái Nghiên:

- Nghiên Nghiên, bữa tiệc tuần tới chúng tôi sẽ đi.

- Mọi người sao?

Thái Nghiên sững sốt nhìn Dương Thần, rồi lại nhìn Lâm Nhược Khê dò hỏi.

Dương Thần nghi ngờ hỏi:

- Tiệc nào?

- Về nhà em sẽ nói với anh sau.

Lâm Nhược Khê nói nhỏ, chào Thái Nghiên rồi quay người bước ra khỏi phòng làm việc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 239

Thuốc

Suốt dọc đường trở về biệt thự Long Cảnh Uyển, từ lúc bắt đầu lên xe là vú Vương hắt hơi liên tục, chắc chắn là đã bị cảm lạnh.

Vào đến phòng khách, Lâm Nhược Khê lo lắng nói:

- Vú Vương, vú uống thuốc rồi đi nghỉ đi!

Vú Vương sắc mặt tái nhợt cười xua tay:

- Không cần đâu, tiểu thư cứ về phòng nghỉ đi, tiểu thư phải làm việc, không nên bị bệnh như tôi, người tôi khỏe, có hơi cảm một chút cũng không sao đâu, nhà ta bị náo loạn lên như thế này thì tôi phải kiểm tra thật cẩn thận xem có đồ đạc quý giá nào bị mất không.

- Vú Vương, chưa vội kiểm tra, tôi nói thế này vú thấy có đúng không, nhà ta cái thừa thãi nhất là tiền, cần gì phải để ý đến nhiều như vậy, vú cứ nghe lời Nhược Khê đi, trước tiên uống thuốc rồi nghỉ ngơi đã.

Dương Thần động viên an ủi bà vú.

Vú Vương ngẫm lại, thấy xung quanh không hề bị xáo trộn gì, lại thấy đầu mình ong ong bèn nói:

- Cậu à, nhà ta trước đây chỉ có hai người, cũng không chuẩn bị thuốc, lại phải phiền cậu ra ngoài mua hộ một ít.

Dương Thần tất nhiên không phản đối:

- Vậy bây giờ vú theo Nhược Khê lên nhà đi tắm trước đã, thay quần áo ra, tôi chạy ra ngoài mua ít thuốc rồi sẽ quay lại ngay.

Nói dứt lời Dương Thần liền vội vã chạy ra khỏi nhà.

Vú Vương khẽ nở nụ cười nói với Lâm Nhược Khê:

- Tiểu thư, chắc hẳn trong lòng cậu đang tự trách mình, bộ dạng cậu ấy lúc ở phòng cảnh sát ai thấy cũng đều thương.

- Thật vậy sao... Cháu không để ý.

Lâm Nhược Khê cười nhạt.

- Cháu đã nói là không trách anh ấy, anh ấy còn cứ nghĩ như thế thì thật chẳng có cách nào.

- Là bởi vì bình thường tiểu thư không để tâm đến cậu ấy, hôm nay đột nhiên lại tha thứ cho cậu như thế thì cậu tất nhiên sẽ thấy có lỗi với tiểu thư rồi.

Vú Vương ho vài tiếng rồi lại cười.

Lâm Nhược Khê nhíu mày:

- Bình thường cháu đối xử với anh ấy không tốt, giờ lại thông cảm với anh ấy một chút, thì lẽ ra anh ta phải vui mừng mới phải chứ?

- Đây là điểm khác biệt giữa cậu với những người đàn ông khác, tiểu thư đôi xử không tốt với cậu, cậu vốn không để bụng nên mới trở nên như thế này đây.

Vú Vương thở dài, chậm chậm bước lên lầu.

Lâm Nhược Khê đứng yên lặng hồi lâu rồi mới bước lên cùng.

Cùng lúc đó, Dương Thần đang lái xe ra khỏi biệt thự, suy nghĩ xem nên mua thuốc gì cho hai người, bởi vì họ không phải bị ốm, Dương Thần không hiểu nên uống thuốc gì mới có hiệu quả, khi hắn đi đến một hiệu thuốc tư nhân, vừa mới bước đến cửa thì có tiếng gọi từ đằng sau.

- Cậu, đừng có mua thuốc ở đó.

Một giọng nói già dặn cất lên.

Dương Thần quay người lại, đôi mắt dừng lại trước một người già mặc chiếc áo choàng màu xám, ăn mặc như thế này đi trên đường tuy chưa đến mức kỳ lạ nhưng cũng thu hút không ít sự chú ý.

- Là ông?

Dương Thần nheo mắt, người này là Áo Xám, luôn đi cùng với Lâm Chí Quốc.

Áo Xám đã đến Trung Hải, chắc Lâm Chí Quốc cũng đã đến rồi.

Sức mạnh của đá thần quả thật ghê gớm, không ngờ nó khiến ngay cả tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ vội vàng đến Trung Hải này.

Sắc mặt của Áo Xám rất ôn hòa, ánh mắt như đang nhìn một vãn bối:

- Uống thuốc thì chọn thuốc bắc tốt hơn, gần đây có một hiệu đây, tôi dẫn cậu đi nhé.

Dương Thần trầm ngâm một lát, gật đầu, mặc dù trong lòng hắn căm ghét Lâm Chí Quốc nhưng không có nghĩa là sẽ cự tuyệt lòng tốt của ông già này, Dương Thần là người ngoại đạo trong vấn đề thuốc men nhưng cũng biết chữa bệnh bằng thuốc bắc tốt.

Đi theo Áo Xám đi qua một con phố, tại một góc chỗ ngã tư đường thì tìm thấy một cửa hiệu thuốc bắc lâu đời.

Sau khi bước vào, Áo Xám rất thông thạo đã đọc ngay ra một đơn thuốc, bảo ông lang chủ tiệm gói cẩn thận lại rồi giao lại cho Dương Thần.

Dương Thần lấy tiền ra thanh toán nói:

- Cảm ơn.

- Cậu không cần phải cảm ơn, đây là việc tôi nên làm mà.

Áo Xám thở dài.

- Tiểu thư bị người của hội Bát Kỳ bắt cóc cũng có trách nhiệm của chúng tôi, cậu để tôi bày tỏ chút lòng cảm ơn với cậu.

- Ông ta không hận tôi đã giao đá thần lại cho Hội Bát Kỳ sao?

Dương Thần chậm chọc nói.

Áo Xám lắc đầu:

- Lão gia đương nhiên là tức giận, chuyện đá thần là chuyện đại sự quan

trọng, nó ảnh hưởng đến cục diện phân phối sức mạnh toàn thế giới, nếu không xử lý hợp lý thì bất kể là Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng tôi hay một tổ chức ở bất kỳ quốc gia nào khác đều gặp vô cùng nhiều những điều bất trắc tai ương.

- Thuật mà Ninja của Hội Bát Kỳ thông thạo nhất chính là lẩn trốn, các người chưa chắc đã bắt được chúng.

- Đây cũng là một nguyên nhân khác mà tôi đến gặp cậu.

Áo Xám trịnh trọng nói:

- Chúng tôi hi vọng cậu có thể giúp, trước mắt việc tìm kiếm đá thần không có dấu tích gì, hãy giúp chúng tôi giết ba tên đó.

- Tôi không muốn lại liên quan gì đến đá thần nữa, không muốn để người khác nghĩ rằng tôi và các người đang hợp tác.

Dương Thần từ chối.

- Giờ đá thần đã không còn quan hệ gì với tôi nữa rồi, nếu như các người có bản lĩnh thì tự mình đi cướp đá thần về đi, như thế mới chứng minh các người có duyên với đá thần, nếu đá thần bị Hội Bát Kỳ lợi dụng thì chỉ có thể nói vận của họ tốt ơn của các người mà thôi.

Mắt Áo Xám sáng lên:

- Cậu chủ, vậy ý của cậu là cho dù cuối cùng có rơi vào tay ai thì cậu cũng không can thiệp phải không?

- Đúng thế, tôi rút khỏi cuộc tranh giành.

Dương Thần gật đầu.

- Được, quân tử nhất ngôn.

Áo xám hít một hơi:

- Thật ra, lão gia cũng băn khoăn, lo là nếu cậu lại ra tay lấy đá thần về thì cả một cuộc truy lùng của chúng tôi cũng chỉ là vô ích thôi, bây giờ cậu cũng không có ý định sẽ lấy lại đá thần, vậy chúng tôi có thể làm mạnh tay rồi.

- Tôi nghĩ đá thần cũng không có tác dụng gì mà hơn nữa chỉ khiến những người bên cạnh mình gặp rắc rối mà thôi.

Dương Thần cười khò, phẩy tay:

- Các người cứ đi tranh cướp đi, tôi phải đi đây, còn phải sắc thuốc nữa.

Áo Xám cười gật đầu:

- Sắc thuốc theo chỉ dẫn ghi trên đơn, phong hàn chỉ cần sau một đêm là sẽ khỏi hoàn toàn, nhờ cậu thay tôi gửi lời chúc sức khỏe đến tiểu thư Nhược Khê.

Dương Thần hiểu ý gật đầu rồi đi khỏi hiệu thuốc.

Đợi Dương Thần đi khỏi, Áo Xám lấy ra một máy bộ đàm báo cáo:

- Lão gia, cậu chủ đã đồng ý không tham gia vào việc tranh đoạt đá thần.

- Điều này không đáng ngạc nhiên, dầu sao thì đối với hắn mà nói đá thần cũng chẳng mấy có ý nghĩa, chỉ là ta không ngờ hắn lại thực lòng vì Nhược Khê mà từ bỏ viên đá.

- Lão gia... Vậy tiếp theo...

- Ông quay lại đã, dù sao Dương Thần cũng đã không nhúng tay vào, nên chúng ta nhất định phải nắm lấy cơ hội lần này, tuyệt đối không thể để Bát Nhã và Hồ Ly có thể trở về Nhật Bản.

- Không phải còn có cả Thiên Cầu hay sao?

- Thiên Cầu đã bị hai tên đó hạ độc chết rồi, phần xương của y bị phá hủy, vừa mới có kết quả xét nghiệm.

- Tuy rằng Thiên Cầu có sức tấn công mạnh, nhưng thuật lẩn trốn của y chính là chỗ yếu của ba tên đó, chúng ta cũng đã bị cắt mất đầu mối, nếu như chỉ là bắt hai bọn chúng thì sự khó khăn sẽ càng tăng thêm...

- Phải, có ra sao thì chúng ta vẫn phải tiến hành kế hoạch “Đá thần”, thời gian hành động một ngày một đêm một khi đã qua lâu thì Hội Bát Kỳ sẽ phái người đến tiếp ứng, nếu như bị người của Hội Bát Kỳ lấy đi rồi thì rất có thể sẽ xuất hiện thêm kẻ thù khó giải quyết cho chúng ta, bởi vậy tuyệt đối không thể mất cảnh giác.

- Vâng... Thưa lão gia.

Trong khi đó Dương Thần lái xe về biệt thự, trong lòng lúc này thật sự rất vui vẻ, đang nghĩ xem có nên mua thêm đồ gì đó để mang về không, dù sao trong lòng cũng cảm thấy rất ăn năn với hai người phụ nữ ở nhà.

Nghĩ một lát, Dương Thần quay đầu xe rẽ vào một con phố khác mua thêm chút quà.

Về tung tích của viên đá thần, Hội Bát Kỳ và Viêm Hoàng Thiết Lữ đều đang ngấm ngầm phân cao thấp, nhưng lòng Dương Thần giờ chỉ nghĩ về chuyện sắc thuốc, đây mới là chuyện thật ngay lúc này, hắn chưa từng làm bao giờ.

Bước vào trong nhà bếp, theo các bước đã ghi trên đơn, Dương Thần lấy ra một cái siêu, chăm chú nghiên cứu cách sắc thuốc.

Mấy chục phút sau, mùi thơm của thuốc bắc đã tỏa ra khắp gian bếp, bay lên đến tận tầng hai.

Lâm Nhược Khê và vú Vương tắm rồi thay quần áo xong đều thấy mùi thuốc, đều bước ra khỏi phòng đi xuống nhà.

Khi nhìn thấy Dương Thần đang vui mừng hớn hở đổ thuốc vào bát, vú Vương hơi tò mò, Lâm Nhược Khê thì có chút lơ đãng.

- Cậu, sao cậu lại nghĩ đến việc mua thuốc bắc thế, cậu tự nghĩ ra đơn thuốc này sao?

Vú Vương hiếu kỳ hỏi.

Dương Thần đặt hai bát thuốc lên mặt bàn:

- Sao mà cháu kê đơn được chứ, là thuốc phong hàn mà thầy lang kê.

Dương Thần không nhắc đến Áo Xám, bởi hắn hiểu rằng nếu nhắc tới Áo Xám thì Lâm Nhược Khê nhất định sẽ không uống thuốc.

- Bao nhiêu năm không uống thuốc rồi, nhớ lại cái hồi mà bà chủ vẫn còn,

trong nhà hề có ai bị ốm là lão phu nhân lại sai tôi đi mua thuốc để bà chủ tự sắc lấy.

Vú Vương nói trong dòng hoài niệm.

- Nhớ lại lúc đó tiểu thư cứ nhất định không chịu uống thuốc, lần nào cũng phải dụ dỗ mới chịu uống tiếp.

Lâm Nhược Khê nhìn hai bát thuốc màu nâu trên bàn nói:

- Vú Vương uống đi, cháu không uống đâu.

Dương Thần ngạc nhiên:

- Sao lại không uống, em cũng bị nhiễm lạnh, nếu không uống sẽ bị phong thấp đấy.

- Đúng đấy, tiểu thư, cậu đã vất vả sắc thuốc thì cũng nên uống một chút chứ.

Vú Vương khuyên.

- Cháu bảo không uống là không uống, cháu sợ đắng, không được sao?

Tính tình Lâm Nhược Khê tự nhiên trở nên có chút nóng nảy, quay người quay trở lại trên tầng.

Dương Thần chạy nhanh ra khỏi bếp, vội cầm lấy một túi nilon bước ra, chạy theo Lâm Nhược Khê hét lên:

- Bà xã, em ngoan ngoãn uống thuốc đi rồi anh cho ăn bánh nếp.

Bước chân Lâm Nhược Khê dừng lại giữa cầu thang, đôi vai khẽ run lên rồi đột nhiên quay lại, khóe mắt đỏ hoe, hét lên một tiếng:

- Đồ xấu xa!

Rồi lại quay đầu chạy về phòng.

- Ồ...

Dương Thần đứng ngây ra như phỗng, không hiểu vì sao, cô bé này không phải rất thích ăn bánh nếp sao, trên đường về mình còn đặc biệt quay lại mua riêng cho cô ấy, lẽ nào thuốc đắng đến vậy?

Trên khuôn mặt vú Vương lộ vẻ xót xa thương cảm, nhìn Dương Thần còn đang ngơ ngác không hiểu gì nói:

- Cậu à, trước đây bà chủ cũng thường dùng bánh nếp để dụ tiểu thư uống thuốc, cậu làm như thế khiến tiểu thư nhớ đến bà chủ đấy.

Dương Thần im lặng, không nhờ hành động vô tình của mình lại khiến Nhược Khê hai lần gợi nhớ những hoài niệm và vết thương lòng, thảo nào cô ấy giống như sắp khóc.

- Vậy... Vú Vương, vú uống thuốc đi, Nhược Khê không chịu uống cũng chẳng biết làm thế nào nữa.

Dương Thần cười trừ.

- Đúng là có nằm cũng vẫn trúng đạn, có khi Nhược Khê lại phải buồn mất mấy hôm vì cháu rồi.

Vú Vương cười nói:

- Tôi thấy không phải thế đâu, biết đâu tiểu thư lại yêu cậu thêm một chút.

- Bởi vì cháu làm cô ấy nhớ đến bà nội sao?

Dương Thần hỏi.

- Nhớ bà chủ cũng không bằng việc tiểu thư cảm nhận được sự quan tâm của cậu, có thể làm được như thế, thì chứng tỏ cậu thực lòng yêu thương tiểu thư.

Vú Vương nói.

Dương Thần ngượng ngùng nói:

- Cái này nghe buồn cười quá, cũng chỉ là mua mấy cái bánh nếp thôi mà, nếu cô ấy muốn ăn tổ yến hay vây cá thì cháu cũng sẽ không mua cho cô ấy đâu.

Nhưng đúng lúc Dương Thần chuẩn bị định đổ bát thuốc trong bếp của Lâm Nhược Khê đi thì cánh cửa phòng tầng hai lại bật mở.

Lâm Nhược Khê khước mắt đỏ hoe nhìn xuống tầng dưới, đôi môi đỏ bừng hơi chu lên, có lẽ vừa mới khóc oan ức một hồi, so với vẻ lạnh lùng hàng ngày của cô thì đáng vẻ này đáng yêu hơn nhiều.

- Dương Thần, anh làm gì thế, đi đổ thuốc đấy à? Em còn chưa uống mà, có phải là anh muốn em ốm đến không ngồi dậy được nữa hay sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 240

Dạ Tiệc Và Hải Ưng

Nghe ý của Lâm Nhược Khê chắc lại muốn uống.

Dương Thần lập tức dừng lại, thông thả mang bát thuốc đặt lại lên bàn, cười khổ nói:

- Sao mà mất được, Nhược Khê, em yêu, em mau đến uống thuốc đi, uống một ngụm được ăn một miếng bánh, như thế sẽ không đắng nữa.

Lâm Nhược Khê từ trên tầng nhà bước xuống, bưng bát thuốc trên bàn, khoe miệng hơi cong lên như muốn ngăn mình bật cười:

- Anh lừa trẻ con đấy à, em không phải là trẻ lên ba, uống thì uống.

Dương Thần hơi mỉm cười:

- Trong mắt anh thì vẫn chỉ là một đứa trẻ, cả đời này vẫn là trẻ con thế thôi.

Lâm Nhược Khê có vẻ không hài lòng:

- Anh nói gì thế hả, anh cũng không lớn hơn em đâu.

- Chăm sóc em như trẻ con không tốt sao?

Dương Thần nói.

Khuôn mặt của Lâm Nhược Khê ửng hồng:

- Không nói với anh nữa, chẳng đúng đắn gì cả.

Vú Vương đã uống xong thuốc của mình, nhìn hai người trẻ ríu rít thì cười híp mắt quay lên lầu.

Lâm Nhược Khê cúi đầu, mới uống được một ngụm, chưa kịp uống ngụm thứ hai thì vị đắng đã dâng lên đầu lưỡi, cô nhăn mặt lại.

Dương Thần không nhìn nổi cười, mở túi lấy ra một cái bánh nếp hầy còn mới đưa cho Lâm Nhược Khê.

Đôi mắt Lâm Nhược Khê nhìn một lát, cuối cùng không kìm nổi sức hấp dẫn liền cầm lấy chiếc bánh từ tay Dương Thần cho vào miệng cắn một miếng, nhưng rồi lại cảm thấy xấu hổ liền nuốt vội rồi giải thích:

- Em chỉ là không muốn lãng phí, đã mua thì phải ăn thôi.

- Anh biết anh biết, biết tiết kiệm như thế là tốt.

Dương Thần nói bằng vẻ tin tưởng tuyệt đối.

Lâm Nhược Khê lẩm bẩm:

- Biết thế là tốt.

Rồi cô tiếp tục vừa uống thuốc vừa ăn bánh.

Khi Lâm Nhược Khê uống xong thuốc thì hộp bánh nếp cũng đã hết sạch, Dương Thần thấy nếu như có một cuộc thi ăn bánh nếp thì chắc Lâm Nhược Khê ít nhất cũng sẽ lọt vào top 8.

Đón lấy cái bát không Dương Thần quay lại bếp, siêu thuốc bắc đã bắt đầu trở nên sạch sẽ.

Lâm Nhược Khê đứng ở cửa bếp, nhìn vẻ bận rộn của Dương Thần cô đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc, hi vọng cái phút giây này cứ dài ra mãi...

Khi Dương Thần rửa xong các đồ quay người lại, Lâm Nhược Khê mới đột nhiên ý thức được mình đang làm gì, liền quay mặt đi, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Dương Thần khẽ hỏi:

- Nhược Khê, em yêu, sao không đi nghỉ một lát?

- Ồ... Em... Em có chuyện muốn nói với anh.

Lâm Nhược Khê lập tức nghĩ ra mình còn có cơ để nói.

- Chuyện gì thế?

Dương Thần hỏi.

- Vừa nãy khi ở đồn cảnh sát em nói với Thái Nghiên anh cũng đã nghe thấy rồi, là về buổi dạ tiệc vào tối thứ Sáu, em muốn anh đến cùng với em.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần có phần kinh ngạc, bởi vì với những gì hắn hiểu về Lâm Nhược Khê, cô rất ít tham gia các hoạt động tập trung đông đúc, các kiểu xã giao phổ thông cũng không.

Lâm Nhược Khê nói:

- Em biết anh đang nghĩ gì, trước đây em chưa từng tham gia kiểu hoạt động như thế này, nhưng từ giờ sẽ khác, mặc dù em đi hay không cũng không có ý nghĩa gì, nhưng nếu như anh có thể tham gia loại hoạt động lớn như thế này thì có thể quen rất nhiều người có thể giúp anh phát triển ở Trung Hải này.

Dương Thần ngạc nhiên, Lâm Nhược Khê vì muốn tạo quan hệ sự nghiệp cho mình mới muốn lôi mình đi tham gia.

- Anh thấy không cần đâu, bây giờ như thế này cũng tốt lắm rồi, anh cũng không mong đợi có bao nhiêu tiền lương, em quản lý Ngọc Lôi cũng đã đủ mệt rồi, nếu còn bận thêm thì cuộc sống không có ý nghĩa nữa.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê nói sâu sắc:

- Nếu anh đã biết em mệt thì sao còn không chia sẻ cùng với em một ít, những người đàn ông khác đều dốc sức làm việc bên ngoài, tại sao cả ngày anh lại chơi bời nhàn rỗi, như thế có thoải mái không?

Dương Thần không nói được gì, đúng thế, theo như quan niệm của thế gian thì ta đúng là chó chui gầm chạn, ở nhà của vợ, đi xe của vợ, công việc cũng là do vợ sắp xếp, có làm sai cũng không lo bị đuổi.

Lâm Nhược Khê tưởng những lời nói của mình đã làm tổn thương lòng tự trọng của Dương Thần, nói bằng giọng có phần hối lỗi:

- Em không phải nói anh không tốt thế này thế kia... Chỉ là em thấy rõ ràng là anh có thể làm được, tại sao anh chỉ cam tâm làm kẻ đứng đằng sau, em cũng không hi vọng anh được thăng chức nhanh, chỉ mong có một ngày em có thể giao công ty lại cho anh... Em không phải là loại phụ nữ đam mê quyền lực, nếu có thể, em tình nguyện ở nhà cả ngày, cũng không muốn như người ta ngày nào nghĩ cách tranh đấu, giống như lần trước cạnh tranh với học trưởng, thật lòng mà nói, nếu em không phải tổng giám đốc của Ngọc Lôi, em sẽ không nhắm vào truyền thông Trường Lâm, nhưng ở vị trí của em bây giờ, cho dù là trong lòng không muốn, nhưng phải nghĩ đến rất nhiều người, phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm... Anh có hiểu không?

Dương Thần gật đầu cười đáp:

- Anh biết rồi, vậy nghe theo em, mai anh sẽ đi cùng em.

Tiếp nhận Quốc Tế Ngọc Lôi? Đương nhiên Dương Thần sẽ không làm như thế, nhưng với tình hình như ở trước mắt, nếu như từ chối Lâm Nhược Khê sẽ khiến cho quan hệ mới bắt đầu trở nên thân thiết hơn của hai người bị đóng băng trở lại.

Lâm Nhược Khê sắc mặt vui vẻ:

- Anh cũng không cần cảm thấy áp lực quá lớn, cứ dần dần sẽ tốt hơn lên, bữa tiệc lần này là do Liễu gia – gia tộc lớn thứ hai Trung Hải do tập đoàn Bích Vân chiếm phần lớn tài sản tổ chức, tuy rằng không giàu có như Viên gia, nhưng cũng là một gia tộc có tiếng ở Trung Hải.

Liễu gia? Tập đoàn Bích Vân?

Dương Thần đột nhiên nhớ ra, chồng chưa cưới của cô bé An Tâm, cũng chính là cậu con trai dám đánh nhau trước đồn cảnh sát vì mình và cô bé đó, không phải đó chính là thiếu gia của nhà họ Liễu hay sao? Nếu đúng như vậy, thì cậu ta tên là Liễu Vân.

Không ngờ gia thế của Liễu Vân lớn mạnh như thế, thảo nào cha của An Tâm quyết tâm để cô bé kết hôn với Liễu Vân.

- Lần này là một bữa tiệc từ thiện bán đấu giá, đầu tiên sẽ là vũ hội tổ chức tại Khách sạn Bích Vân của Liễu gia, hầu như tất cả những thương gia và chính khách toàn Trung Hải sẽ đều có mặt ở đó, lần này anh đi cũng coi như là làm quen, lần sau nhất định sẽ rất có ích.

Lâm Nhược Khê giải thích.

Dương Thần gật đầu về hiểu biết:

- Có em ở đó, anh thấy không làm quen mọi người cũng khó.

Lâm Nhược Khê hiểu ý của Dương Thần, đúng là cô rất ít khi xuất hiện trước đám đông, thậm chí có những người chưa từng gặp mặt cô, vì thế sự xuất hiện của cô, chắc chắn sẽ làm cho nhiều người khách muốn tiếp xúc.

- Anh không cần nghĩ ngợi nhiều, nếu anh chăm chỉ làm việc thì sẽ có một ngày sẽ rất nhiều người muốn tiếp xúc với anh.

Lâm Nhược Khê nói.

- Anh chỉ là không muốn người phụ nữ của anh bị kẻ khác vây quanh nhìn ngó mà thôi.

Dương Thần nháy mắt với Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Anh có thể không nói mấy câu thiếu đứng đắn như thế không?

- Anh không đứng đắn ở chỗ nào?

Dương Thần bực mình nói.

- Anh chỗ nào cũng không đứng đắn.

Lâm Nhược Khê tức giận hừ lên một tiếng, chân đi đôi dép nhưng đầu thò bước lên lầu.

Dương Thần dọn dẹp xong đồ đạc cũng không định đi làm mà quay về phòng của mình trên tầng.

Sau khi mở máy tính lên, Dương Thần châm một điếu thuốc, đôi mắt hiện lên bao nhiêu sắc thái, hít một hơi thật sâu, dường như đã hạ quyết tâm.

Ngậm điếu thuốc trên môi, Dương Thần nhanh tay gõ bàn phím, nhập địa chỉ một trang web bằng một thứ ngôn ngữ lộn xộn không có quy tắc.

Sau một hồi chờ đợi, trang mạng hiện lên một khung video chat.

Nhân vật bên kia chỉ là khung hình một con chim ưng màu xanh lam đang bay.

Hệ thống: Đang chờ để kết nối...

Dương Thần đợi chừng một phút, con chim ưng màu lam đậm khi nãy biến mất, màn hình máy tính hiện lên một khuôn mặt nam tử anh tuấn người Tây da trắng.

Khuôn mặt người đó xăm một dãy số, đồng tử màu xanh lục sục sạo như con báo đang săn mồi, mái tóc màu hung vì nắng đội chiếc mũ sĩ quan theo kiểu Anh.

- Minh Vương, báo cáo, Solon có mặt.

Người bên kia dùng thứ giọng tiếng Anh trang trọng kiểu Luân -đôn chào, rồi lại giơ tay chào theo đúng kiểu quý tộc, ánh mắt sôi sục nhìn chính diện Dương Thần.

Nghe giọng nói cương trực quen thuộc, trong mắt Dương Thần ánh lên một tia hoài niệm, nói bằng tiếng Anh:

- Solon, đã lâu không gặp, mọi người vẫn khỏe chứ?

- Trừ việc rất nhớ Minh Vương Các Hạ thì mọi người đều rất vui vẻ.

Solon dường như đang cười, nhưng khuôn mặt như được chế tạo từ kim loại dường như không phù hợp lắm và có chút cổ quái.

Dương Thần nhả ra một vòng khói thuốc:

- Solon, đã nói với anh nhiều lần rồi, anh không phải là nô lệ của tôi, không phải là người hầu của tôi, anh là bạn của tôi, thoải mái một chút đi.

Solon hé miệng, lộ ra chiếc răng nanh màu đen:

- Minh Vương Các Hạ, tôi đã rất thoải mái rồi, nhưng ngài phải hiểu, ngài

là ân nhân của tôi, tôi phải kính lễ với ngài, huynh đệ của tôi và những bạn bè khác của ngài đã phân đều tin tưởng, chúng tôi rất vui được làm bạn với người tài giỏi như ngài, có điều... việc này có chút khó khăn, mà từ trước đến nay ngài chưa cho chúng tôi thời gian để thích ứng.

- Được rồi, được rồi, xem ra anh và ông già Constantin tiếp xúc nhau quá lâu rồi, bắt đầu biết niệm kinh rồi.

Dương Thần mỉm cười.

Solon cười nói:

- Ron là một người thú vị, nhưng mà ông ấy lại quá nhỏ mọn, tuần trước khi tôi từ Ý quay lại, ông ta chỉ cho tôi hai chai Mager Li 80 năm, tôi rõ ràng nhìn thấy ông ta vừa đào lên một chai champagne đã chôn 90 năm rồi.

- Lễ nào anh không biết triết học xử thế của Ron sao?

- Tôi biết, tiền bạc là do tiết kiệm mà có... Cái lão Satan quỷ tha ma bắt này, lão keo kiệt đến mức ma quỷ cũng không thích.

- Ông ta là tín đồ Thiên chúa giáo, anh không cần lo lắng vì một người không thích tín ngưỡng của ông ấy.

Solon lắc đầu:

- Không không, xin hãy tin tôi, Minh Vương Các Hạ, Ron là một tín đồ đạo Thiên chúa, ông ấy hiểu rõ mình không bì kịp với người đã ở trên thiên đường kia, chỗ quần áo đó chỉ dùng để lừa đảo thôi, cả ngày chỉ biết đến các phụ nữ trang điểm, trong mắt tôi ông ta chẳng khác nào, nhưng giờ ông ta còn muốn kiếm tiền bằng tên lửa xuyên lục địa, tôi rất không hài lòng về việc này.

Dương Thần nhìn vẻ mặt phẫn uất của Solon, không thể không bật cười:

- Mọi người vẫn thú vị như vậy nhỉ?

- Đúng vậy, Minh Vương Các Hạ, mặc dù chúng tôi thấy đây là chuyện rất nghiêm túc, nhưng nếu ngài đã thấy thú vị thì tại sao lại còn trở về Hoa Hạ? Tôi ghét việc sử dụng súng máy mà phải hỏi chính phủ.

Solon nói.

- Solon, sở thích của anh chắc tạm thời không quốc gia nào có thể đáp ứng nổi, tôi cũng không muốn giải thích vì sao tôi trở lại Hoa Hạ, hôm nay tìm anh là vì có việc mong anh giúp đỡ.

Mắt Solon sáng bừng lên:

- Minh Vương Các Hạ, Cuối cùng ngài cũng giơ móng vuốt rồi. Ngài nói đi, Là ở Trung Đông? Bắc Phi? Hay là rừng mưa nhiệt đới Amazon? Ôi, thật đáng chết, máu chiến đấu của tôi lại dâng lên, tôi nghĩ nếu có hải chiến tôi có thể cho xuất mấy tàu ngầm hạt nhân, mấy thứ đó cải trang đi rồi rất hữu dụng.

Dương Thần cười khổ lắc đầu:

- Solon, mấy năm qua thế giới rất yên ổn, tôi không muốn là người phát động chiến tranh.

- Ôi... Thật xấu hổ, tôi quên mất, Minh Vương Các Hạ đã đạt đến mức thần rồi, nhất định sẽ không tham gia vào những việc đó, vậy xin hỏi là nhiệm vụ gì, tôi và bạn bè rất sẵn sàng cống hiến sức lực vì ngài.

- Cảm ơn anh, Solon, thật ra việc này rất đơn giản, tôi muốn nhờ anh phải một tiểu đội Hải Ưng đến Trung Hải ở Hoa Hạ, những người này phải giỏi nguy trang và liên lạc, không cần sức mạnh chiến đấu nhiều, tôi cần anh giúp tìm hành tung của một người, nhưng tuyệt đối phải giữ bí mật về tư liệu của người kia và phương thức liên lạc của ta, tôi sẽ giao văn kiện cho anh.

Dương Thần nói rõ yêu cầu.

Solon chào theo nghi thức hải quân:

- Tôi rất vinh dự được hoàn thành nhiệm vụ.

- Cảm ơn.

Dương Thần cười, dùng liên lạc, sau đó gửi tư liệu đã chuẩn bị đi.

Xong việc, Dương Thần ngồi trên giường định ngủ trưa, đúng lúc này điện thoại lại rung lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 241

Không Nói Nên Lời

Dương Thần cầm điện thoại lên xem, lại là một số lạ, nhưng hắn vẫn nghe máy, hơi bực mình.

- Có phải Dương Thần không?

Đầu dây bên kia vang lên giọng phụ nữ quen thuộc.

Dương Thần ngạc nhiên, trong một chốc không thể nghĩ ra người đó là ai, cẩn thận suy nghĩ mới nhớ ra, đó là giọng của Vân Miêu sư thái.

Đối với sư muội của Tổng Thiên Hành, Dương Thần chưa từng nghĩ tới việc thân thiết, nhưng cũng không quá lạnh lùng, dù sao Tổng Thiên Hành cũng gần như sư phụ của mình. Ngày ấy sau khi từ biệt ở Tây Tạng, Dương Thần nghĩ cả đời này cũng sẽ không gặp, không ngờ hôm nay bà ta lại chủ động gọi điện thoại, vừa kinh ngạc lại vừa có chút bất an.

- Vân Miêu sư thái, tôi cứ tưởng cả đời này cũng không gặp lại nữa.

Dương Thần nói chậm rãi.

Vân Miêu sư thái hừ một tiếng lạnh lùng:

- Dương Thần, tôi đã từng nói, tôi sẽ thay Tổng sư huynh quản lý cậu, cậu đừng cho rằng tôi chỉ nói suông thể thôi.

- Sư thái, không tính quan hệ thầy trò của Tổng Thiên Hành và tôi, tôi tôn trọng ông ấy, biết ơn ông ấy, nhưng hình như chuyện đó chẳng liên quan gì đến bà thì phải?

Dương Thần nói.

- Cậu đã tu luyện Vãng Niệm Diển Sinh Kinh, thì cậu chính là truyền nhân của Thục Sơn, theo trật tự cao thấp thì cậu là sư đệ của tôi, tại sao lại nói là không có quan hệ gì?

Đưa Tổng Thiên Hành vào bẫy không phải là bà và Lâm Chí Quốc hay sao? Trong lòng Dương Thần oán trách, nhưng cũng không tiện nói ra, nếu không bà cô đạo sĩ này lại lôi ra một mớ đạo lý để mắng mỏ mình một trận, nể mặt Tổng Thiên Hành mình không thể cho bà ta một trận được.

- Sư thái, lúc này chắc Viêm Hoàng Thiết Lữ đang bận rộn đi bắt hai tên của Hội Bát Kỳ, cao thủ như bà sao lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho tôi thế này?

- Hừ.

Vân Miêu sư thái lại hừ giọng:

- Ta mới là người không để ý tới hành động của Viêm Hoàng Thiết Lữ, Hội Bát Bộ vốn có thể lựa chọn không tham gia hành động, ta không muốn hành động cùng loại người như Lâm Chí Quốc, hôm nay ta gọi điện thoại

cho cậu là muốn nhắc nhở cậu một chuyện.

Dương Thần hỏi:

- Chuyện gì?

- Trước đây ta đã từng nói rồi, ta muốn Tuệ Lâm trở thành vợ cậu.

Dương Thần hơi sững sốt, trong đầu hiện lên hình ảnh khuôn mặt xinh xắn hay xấu hổ của cô gái nhỏ Tuệ Lâm, đẹp thì đẹp, nhưng nào có thể nói gả là gả chứ.

- Sư thái, tôi mới gặp tiểu sư phụ Tuệ Lâm có một lần bà đã bảo cô ấy làm vợ tôi, lẽ nào bà không nghĩ cho cháu gái ruột của mình một chút, hạnh phúc cả đời của cô ấy không phải trò đùa đâu.

Dương Thần khuyên giải.

- Cháu gái bảo bồi của ta, ta sẽ không để nó nhìn đàn ông với ánh mắt uất ức đâu, suy cho cùng đó cũng chỉ là sự chuẩn bị của người già mà thôi.

Dương Thần cười thâm, bà cũng không nhìn lầm người đâu.

- Khụ khụ...

Dương Thần nói bằng giọng trịnh trọng:

- Sư thái, theo suy nghĩ của bà thì người vợ chẳng khác nào quần áo, nói dối là dối, tôi nhận thịnh tình của bà, nhưng người thì bà cứ giữ lấy.

- Vì sao cậu không nhận? Lẽ nào cậu cho rằng Tuệ Lâm không bằng Lâm Nhược Khê hay sao?

Vân Miêu tức giận hỏi.

- Không thể nói như vậy, tôi đã nói từ đầu Tuệ Lâm là người tốt, nhưng tôi cũng đã kết hôn với Nhược Khê lâu như thế rồi, mới chỉ ổn định tại sao có thể nói dối là dối đây, điều này cho dù đối với Nhược Khê hay Tuệ Lâm thì đều là không hoàn thành trách nhiệm, hưởng hờ, tôi hầu như không hiểu gì về Tuệ Lâm, Tuệ Lâm cũng không biết tôi thực ra là người như thế nào.

Dương Thần nói.

Vân Miêu không thể sắp xếp được liền nói:

- Lẽ nào Lâm Nhược Khê biết? Cậu vốn có được trọng dụng đâu, thân phận thật của cậu đối mặt với những người xung quanh cậu, đây đều là cậu đang mượn cớ, nếu ta đã cho cậu làm chồng cho cháu gái ta tất nhiên là ta đã suy xét rồi, cậu không cần ra sức khước từ này nọ.

- Tục ngữ nói đúng, cho dù có phá một cây cầu thì cũng không bằng phá một cuộc hôn nhân, sư thái, bà đâu có cấp bách đến mức phải khổ sở như thế?

Dương Thần nhíu mày.

Vân Miêu cười nói:

- Ta chẳng phải là đi phá cầu, tôi chỉ là còn nhân lúc cầu xây chưa xong thì thay đổi bên đổ của nó một chút thôi mà.

- Tôi và Tuệ Lâm chẳng có chút tình cảm gì để nói, cô bé sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến quan hệ của tôi và Nhược Khê, vậy thì sẽ có kết quả tốt đẹp gì

chứ.

Vân Miếu thái sư bao biện đáp:

- Lẽ nào Lâm Nhược Khê và cậu đã từng yêu nhau rồi mới kết hôn đây chứ, theo tôi được biết thì không phải.

- Vân Miếu sư thái, cho dù bà có nói như thế nào thì tôi cũng không nhận đâu.

Dương Thần kết thúc vấn đề.

Vân Miếu trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Được rồi, vậy tôi hỏi cậu vấn đề cuối cùng, nếu cậu trả lời thành thật với tôi, như vậy tôi sẽ từ bỏ ý định của mình.

- Bà hỏi đi.

Dây thần kinh của Dương Thần như đang căng lên.

- Ta chỉ muốn hỏi, cậu cho rằng Lâm Nhược Khê có yêu cậu hay không?

Lâm Nhược Khê, cô ấy có yêu ta hay không?

Vấn đề này quá bất ngờ tới mức Dương Thần chưa hề có sự chuẩn bị.

- Nếu cậu trả lời có thì từ nay ta sẽ không làm phiền các người nữa.

Lúc này Dương Thần bỗng thấy đầu óc trống rỗng, bao nhiêu những hình ảnh như một quyển sổ đang lật giở trong đầu Dương Thần, từng hành động, từng câu nói đều khiến hắn phải trầm tư suy nghĩ.

- Anh cho rằng tôi thực lòng muốn cưới anh hay sao?

- Nếu như anh phối hợp với tôi thì sau ba năm, nhiều nhất ba năm, sự nghiệp của tôi ổn định rồi, chúng ta sẽ chia tài sản, không phải chịu bất cứ trách nhiệm gì về nhau nữa...

- Anh cho rằng tôi tự nguyện dẫn anh đi sao, như thế mất mặt lắm, anh là tên nói năng lộn xộn...

- Tôi sẽ trả cho anh thù lao lớn hơn gấp nhiều nhiều lần số tiền anh bán thịt dê xiên nướng cả đời.

- Lâm Nhược Khê tôi đã quyết việc gì thì nói một là một, anh cứ theo như kịch bản ngoan ngoãn phối hợp với tôi diễn nốt ba năm đi, đừng có quấy rối tôi là được rồi.

- Tôi mới là người không tuân thủ mấy cái quy tắc gì đó của nhà họ Lâm, tôi không mặt dạn mày dày cứ bám chặt lấy anh không chịu rời đâu, sau khi hợp đồng hết thời hạn, anh muốn đi hay ở thì tùy.

- Cóc ghẻ mà đòi ăn được thiên nga, anh cắt đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt anh thêm nữa.

-...

Dương Thần hơi mơ màng, hắn không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

Vân Miếu sư thái cười ở trong điện thoại:

- Sao rồi, cậu không nói nên lời nữa sao?

- Chuyện này chẳng liên quan gì đến chuyện của Tuệ Lâm cả.

Dương Thần do dự một lát rồi hạ giọng nói.

- Sao lại không có liên quan, chuyện này có liên quan đến hạnh phúc cả đời của cháu gái ta và tâm nguyện nửa sau cuộc đời ta.

Vân Miêu sư thái cao giọng nói:

- Ta đã quyết định rồi, tháng sau ta sẽ cho Tuệ Lâm đến Trung Hải.

- Cái gì?

Dương Thần không dám tin.

- Cậu không nghe sai đâu, tháng sau một mình Tuệ Lâm sẽ đến Trung Hải tìm cậu, chuyện này đối với con bé là vào đời tu luyện, còn kết quả tu luyện ra sao thì cả cậu và tôi đều không biết được, tôi chỉ cho nó đến Trung Hải tìm cậu, còn chuyện sắp xếp sau này thì còn để xem cậu nghĩ thế nào đã, tóm lại cậu không được đối xử tệ bạc với Liễu Tuệ Lâm, nếu không tôi sẽ liều mạng với cậu đấy, và cũng sẽ đòi nợ cậu.

Vân Miêu sư thái nói bằng giọng không dung tha.

Dương Thần nằm trên giường suy nghĩ phát khóc, chuyện này là thế nào đây, sắp xếp tháng sau đến Trung Hải? Lại còn chỉ có một mình Tuệ Lâm? Cái con người kia sắp xếp kiểu gì không biết? Không thể để cho Tuệ Lâm giống như Trần Dung trước đây đến làm ở quán rượu của Sắc Vi, thậm chí là gia nhập tổ chức tội phạm.

- Những điều tôi muốn nói đều đã nói cả rồi, liên lạc sau...

- Khoan đã, khoan đã...

Dương Thần còn muốn nói từ chối vài câu nhưng Vân Miêu sư thái đã cúp máy.

Dương Thần ném điện thoại xuống, chán nản ngồi trên giường, mặt mày nhảu nhó, vừa nghĩ đến việc tháng sau cô bé Tuệ Lâm sẽ đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của mình là đầu Dương Thần đã thấy ong ong rồi.

Nhưng rồi tiếp theo, câu hỏi mà Vân Miêu đặt ra lại đang xoay tròn trong đầu Dương Thần khiến hắn không thể có một giấc ngủ trưa yên bình.

Không định sẽ ngủ, Dương Thần cũng không dám ngủ, ngồi trên giường xem vô tuyến đến tận lúc chạng vạng thì có tiếng vù Vương từ tầng dưới gọi xuống ăn cơm.

Khi xuống đến dưới nhà, Lâm Nhược Khê vẫn như trước, ngồi ở ghế từ lúc nào bình thản ăn cơm, nhìn thấy Dương Thần ngồi xuống chỉ khẽ gật đầu.

Dương Thần và cô ngồi đối diện nhau, hắn không nói không rằng chỉ chăm chú nhìn cô.

Lâm Nhược Khê dường như bị ánh mắt Dương Thần làm cho mất tự nhiên, nhướn đôi lông mày:

- Anh ăn cơm đi.

- Nhược Khê, chúng ta là một cặp vợ chồng đúng không?

Dương Thần hỏi.

Động tác của Lâm Nhược Khê trở nên cứng ngắc, trong mắt ánh lên vài tia nghi ngờ xen lẫn khó hiểu, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt phức tạp hồi lâu, cuối cùng không chịu mở miệng trả lời mà chỉ hỏi:

- Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Dương Thần thấy trong lòng có chút mất mát, cười gượng:

- Không có gì, chỉ là anh tự nhiên mới nghĩ, thời gian li hôn như trong hợp đồng ghi còn bao lâu.

Lâm Nhược Khê cầm bát cơm mà tay hơi run run, sắc mặt bình thản chỉ “ồ” lên một tiếng rồi cũng không nói gì mà tiếp tục ăn cơm.

Dương Thần lắc lắc đầu, cầm bát tự lấy cơm cho mình.

Trong bữa cơm, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ, hầu như không biết hôm nay mình ăn món gì.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 242

Thằng Thẩn

Hôm sau, Dương Thần lại đi làm bình thường, sau một buổi sáng thanh thoi, hắn cùng Triệu Hồng Yến và Trương Thái ăn trưa tại nhà ăn của nhân viên, Lưu Minh Ngọc đã lên chức trưởng phòng tuy không thích lắm, nhưng mọi người trong công ty đều làm như vậy nên cô cũng đành cùng với các nhân viên cao cấp khác của công ty đi đến khu vực nhà ăn.

Sau khi Triệu Hồng Yến trở về tình trạng độc thân, chuyện trong nhà cũng đều được giải quyết nên tâm trạng luôn khá vui vẻ, mặc dù lương bị giảm một nửa, nhưng cô vốn không phải kiểu người hay lo nghĩ, ảnh hưởng của chuyện đó cũng không lớn lắm, cô và Trương Thái vẫn cười hi hi ha ha với nhau, thời gian để ăn cơm cũng khá lâu.

Dương Thần mãi miết ăn cơm, khi ăn hết hơn nửa mới nhận ra hai cô kia mới ăn được một chút, không nhịn được cười nói:

- Các cô muốn nói chuyện thì về văn phòng nói cũng được, ăn kiểu này thì chậm giờ ngủ trưa đây.

- Hừm, chỉ có anh được ngủ thôi, chúng tôi thì phải ở văn phòng làm việc chứ.

Trương Thái bất mãn nói.

Triệu Hồng Yến gấp một chiếc đùi gà từ trong đĩa của mình cho Dương Thần:

- Anh ăn đi.

- Tôi ăn no rồi, cô ăn đi.

Dương Thần nói.

Chẳng lẽ anh còn muốn tôi gấp lại sao? Bảo ăn thì ăn đi.

Triệu Hồng Yến lườm hắn rồi tiếp tục nói chuyện với Trương Thái.

Kiểu thân thiện đơn giản này trong cuộc sống hàng ngày khiến Dương Thần rất hưởng ứng, hắn không nói với hai bà thiếu phụ nữa, một mình ngồi ăn cơm.

Sau khi quay lại văn phòng, Viên Dã lại dùng tin nhắn đa phương tiện để gọi mình.

Thằng nhóc này hồi phục nhanh thật, Dương Thần thầm nghĩ, mở khung trò chuyện.

- Em lên mạng được hả?

Viên Dã gửi lại một cái mặt cười toe toét:

- Em vẫn đang trong bệnh viện, mạng wifi vào rất nhanh, em đang chán, muốn tìm anh cùng đánh ma thú.

- Ngực của em bị súng bắn thương mà bác sĩ nói vẫn chơi game được sao?

Dương Thần lo vết thương sẽ bị hở miệng.

- Anh yên tâm đi, bác sĩ nói chỉ cần không lao động nặng thì tuyệt đối không sao, cũng không biết là chuyện gì mà vừa lấy viên đạn ra thì vết thương của em lành rất nhanh so với người khác, các bác sĩ đều bảo tốc độ lành nhanh đến ngạc nhiên, họ còn bảo không cần đến một tháng là có thể bình phục hoàn toàn.

Dương Thần cười thầm, xem ra chân khí Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh mình để trong người thẳng nhóc đã phát huy tác dụng tốt, do năng lực đặc biệt của bản thân mình nhưng vẫn chưa biết hiệu quả to lớn của nó với khả năng phục hồi của người bình thường như thế nào, bây giờ xem ra Diễn Sinh Kinh giúp vết thương của người bình thường mau lành thật.

Nếu Viên Dã đã khỏi rồi thì Dương Thần đang lúc nhàn rồi buồn chán cũng có thể lên mạng cùng nó chơi mấy trò chém giết rồi.

Sau hai tiếng đồng hồ, Viên Dã nói:

- Bệnh nặng mới khỏi, giờ em hơi mệt rồi, hôm nay chơi thể thôi, em phải xử lý mấy việc ở câu lạc bộ.

- Vậy giữ gìn sức khỏe nhé, anh đi ngủ trưa đây.

Dương Thần còn chưa log out thì Viên Dã tự nhiên lại gửi thêm một tin nhắn tới:

- Khoan đã, mẹ em đang ở bên cạnh, mẹ nói muốn nói chuyện với anh.

- Mẹ em?

Dương Thần ngẩn người, mẹ của Viên Dã đương nhiên là Dương Tiệp Dư, con người này khiến mình thấy bất an, không muốn nghĩ nhiều về con người này.

- Mẹ nói muốn mời anh đi uống cà phê, muốn hỏi anh một vài việc có được không? Nếu anh không đồng ý cũng không sao, mẹ chỉ là rất hiếu kỳ về anh, anh biết mà, em là một đứa rất ít bạn, lần này anh cứu em, mẹ vẫn chưa chính thức cảm ơn anh được.

Viên Dã nói.

Dương Thần ngẫm nghĩ một lúc thấy không có lí do gì để từ chối:

- Vậy được, mấy giờ ở đâu?

- Ở ngay quán cà phê Mộng Chi Lam ở gần Ngọc Lôi thôi, chắc ngày nào đi làm hay tan ca anh đều đi qua đó, một tiếng nữa gặp nhau ở đó nhé.

Dương Thần tất nhiên biết quán cà phê đó, vị trí địa lý khá đẹp nhưng vì giá cao nên khách cũng không đông.

Nhận lời mời của Dương Tiệp Dư nhưng trong lòng Dương Thần hơi lo lắng, không biết bà ta muốn nói gì với mình, hơi sợ một chút nhưng lại có chút mong chờ, tâm trạng rất phức tạp.

Sau khi ngồi yên trong phòng làm việc đợi khoảng nửa tiếng, Dương

Thần liền xuất phát đến quán cà phê Mộng Chi Lam.

Vì là trong khu vực thành phố nên đồ xe trên phố cũng không tiện lắm, Dương Thần quyết định không đi xe tới, có thể đi xe buýt công cộng từ trạm xe trước cổng công ty Ngọc Lôi đi tầm mười phút là đến nơi.

Vừa đợi được khoảng năm phút thì có một chiếc xe buýt dán tờ quảng cáo toàn một màu đỏ đi đến, vì giờ này là giờ sau bữa trưa, rất nhiều thành phần trí thức ăn cơm xong đang đi xe quay lại công ty nên xe khá đông không có chỗ ngồi, cả xe mọi người đều đứng chen chúc.

Dương Thần cũng không để tâm lắm, về nước lâu như vậy cũng đã hiểu được về vấn đề dân số ở Hoa Hạ.

Lên xe rồi hắn lấy từ trong túi quần ra một xấp tiền, rút lấy hai tờ cho vào hộp thu tiền rồi đi vào giữa đám hành khách đang đứng chen chúc.

Vì chỉ qua hai trạm xe buýt là xuống xe nên Dương Thần tiến thẳng đến chỗ bậc xuống xe ở sát cửa dưới.

Hắn bám chặt tay vào tay cầm, ngửi thấy toàn mùi khó chịu của xe buýt, hắn nhăn mặt, tự nhiên thấy hơi hồi hận, chẳng bằng tự mình đi bộ tới, dù sao thì trời cũng không nóng lắm, hầu như cũng không bị toát mồ hôi.

Đúng lúc Dương Thần đang bực mình thì có một giọng nói trong trẻo cất lên ngay bên cạnh:

- Đại ca ca ơi, anh không thoải mái à, hay tại em đứng sát anh quá?

Dương Thần quay đầu lại nhìn, là một cô bé nhỏ nhắn đáng yêu chắc khoảng 10 tuổi, mái tóc tơ dài đen bóng buông xõa xuống vai, nước da trắng bóc, khuôn mặt nhỏ bé nhưng lanh lợi, đặc biệt nhất là đôi mắt to tròn với hàng mi dày cong vút đang nhìn hắn với vẻ áy náy khiến hắn thấy thương thương.

Cô bé mặc chiếc áo khoác cũ màu nâu, chiếc quần bò đen bó sát lấy người, trước người đặt một thùng nhựa, bên trong toàn là một thứ giống như dầu thực vật.

Mặc dù cô bé có vẻ xinh xắn lanh lợi nhưng vừa nhìn đã biết không phải kiểu trang điểm của người ở đây, trên người cô bé có mùi của đủ loại thức ăn, đa phần mọi người vừa nhìn là đã muốn giữ khoảng cách xa nhất có thể.

Dương Thần cười lắc đầu:

- Không phải, là anh thấy hơi bí bách, không phải tại nhóc đâu.

Cô bé sợ hãi gật gật đầu:

- Ôi, vậy em phải mở thùng dầu ra một chút mới được.

Cô bé vẫn tưởng Dương Thần vì thùng dầu của cô nên mới khó chịu nên chuyển chiếc thùng màu trắng nhạt để sang một bên người.

- Ôi cái quần của tôi.

Một phụ nữ thuộc thành phần trí thức với lớp trang điểm đậm đúng lúc đứng đó thì ông quần màu vàng nhạt cọ phải một ít dầu, dù không để lại dấu vết gì nhưng cũng đủ làm bà ta nổi giận lôi đình trút xuống đầu cô bé một

tràng mắng mỏ:

- Đồ con hoang đáng chết, sao lại có đứa được bừa bãi mang đồ lên xe thế hả? Bẩn quần tao rồi đây này, mày có đền được không? Đồ hèn hạ... Xui xẻo chết đi được.

- Cháu xin lỗi ạ, xin lỗi ạ...

Cô bé sợ tới mức toàn thân run rẩy, miệng liên tục xin lỗi, lại còn cúi đầu xin bà kia, đến lúc xe phanh lại, cô bé không cẩn thận bị ngã đập đầu vào thanh bám trên xe.

- Á...

Cô bé bị đau bụng lấy đầu, khóe mắt đỏ lên như sắp khóc.

- Đáng đời, ai bảo mày để cái đồ bẩn thỉu của mày làm bẩn quần tao, quần này mấy nghìn tệ đấy, con nhóc mặt hạng như mày có đền nổi không.

Người phụ nữ có vẻ trí thức kia dường như tâm trạng rất không tốt, thấy con bé bị thương lại còn chế nhạo nó vài câu.

Dương Thần thở dài, không nói gì chỉ kéo cánh tay cô bé nói:

- Nhóc dựa sát vào anh đây này, nào, để anh đứng ra đằng sau.

Con bé vội xua tay:

- Không được đại ca ca, anh đã đang khó chịu rồi, em đứng đây được mà.

- Nhóc mà cứ thử động vào quần người ta nữa xem, người ta mang dao ra giết nhóc đấy, lại đây.

Dương Thần kéo cô bé lại sát bên mình rồi gập người kéo thùng dầu nặng trĩu xuống dưới chân.

Cô bé cảm kích nhìn Dương Thần liên tục nói cảm ơn:

- Cảm ơn anh.

Dương Thần cười ôn hòa:

- Sao nhóc mang theo nhiều dầu thế này, để nấu ăn à?

Khuôn mặt trắng bóc của cô bé ửng đỏ, cô bé nói nhỏ:

- Là để bán lẻ, dầu của cửa hàng đó rẻ lắm, thế nên em bắt xe đi mua.

- Ồ... Mới bé một tẹo thế này mà đã đi buôn bán rồi thật không dễ gì.

Dương Thần nói.

- Vâng...

Cô bé khẽ đáp một tiếng, mặt hơi buồn buồn không nói gì thêm.

Dương Thần quay đầu lại, trên miệng hé một nụ cười hơi đắn đo.

Năm phút sau, xe dừng ở một điểm, cô bé khom người nhắc thùng dầu, vẫy vẫy tay với Dương Thần:

- Đại ca ca, cảm ơn anh ạ, em xuống xe đây.

- Thế hả, anh cũng xuống điểm này.

Dương Thần và cô bé cùng nhau nhảy xuống xe.

Trạm xe buýt này trống không, chỉ có Dương Thần và cô bé đứng bên đường, chiếc xe buýt chậm chạp lăn bánh đi tiếp.

Cô bé thấy Dương Thần cũng xuống xe, sắc mặt không được tự nhiên,

khẽ cười hỏi:

- Đại ca ca, anh cũng xuống ở đây ă? Anh đi đâu thế?

- Có phải anh đi đâu thì nhóc đi theo đây không hả?

Dương Thần cười hỏi.

Mặt cô bé trắng bệch, trên mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ, nụ cười hồn nhiên biến mất, khuôn mặt chuyển sang vừa lạnh lùng vừa bồn chồn.

- Chú à, chú giỏi thật đấy.

Cô bé trong giây lát đột nhiên như biến thành một người khác, nói thẳng thừng.

Dương Thần sờ vào túi quần lật lên xem, phía dưới túi có một lỗ thủng.

- Cô bé, trả lại tiền và điện thoại cho anh, anh đang vội nên không muốn phiền phức đâu.

Cô bé cũng thẳng thắn lấy điện thoại và xấp tiền mặt từ trong túi áo khoác ngoài trả lại cho Dương Thần.

- Thẳng thắn thế sao?

Dương Thần hơi ngạc nhiên, vừa nhận lại đồ vừa hỏi.

Cô bé khẽ hừ lên một tiếng:

- Trên xe chú đã nhìn thấy tôi làm những gì mà không giao tôi cho cảnh sát, là tôi nợ chú, bây giờ trả lại chú, coi như chúng ta không nợ gì nhau nữa.

- Ôi ôi, cô bé, em cũng đáng yêu đấy chứ.

Dương Thần thấy con bé này thú vị thật.

Ban nãy khi ở trên xe, cô bé thử thái độ thông cảm của Dương Thần rồi khiến người khác tức giận để Dương Thần chủ động làm thân với nó, sau đó bằng thủ đoạn tinh vi làm rách túi quần Dương Thần lấy trộm đồ mà thần không biết quý không hay, tất cả hành động đều rất hoàn hảo và chuyên nghiệp, đáng tiếc là các giác quan của Dương Thần đều nhạy bén hơn nhiều so với người khác nên dễ dàng phát giác cách làm của con bé.

- Đừng gọi tôi là cô bé, tôi hai mươi tuổi rồi đấy, theo pháp luật thì đã có thể kết hôn rồi, tôi hỏi chú, từ đầu chú đã biết tôi là móc túi sao?

Cô bé đương nhiên không hiểu được lý do thất bại của mình nên nghi ngờ hỏi Dương Thần.

Dương Thần nhún vai nháy mắt với cô bé:

- Bí mật.

- Xí, không nói thì thôi, hẹn không bao giờ gặp lại.

Cô bé vẫn thẳng thắn, hành động không dứt khoát quay người, nhấc thùng dầu lên sải bước, cô bé nhẹ nhàng nhấc thùng dầu lên không chút khó khăn, tất nhiên hành động ban nãy khi ở trên xe cũng là giả vờ.

Dương Thần nhìn theo bóng cô bé xa dần tự mỉm cười một mình, thế giới này phải có đủ loại người mới thú vị, nếu như bạn tiếp xúc nhiều một chút bạn sẽ phát hiện ra rất nhiều điều thú vị.

Còn gần mười phút nữa là đến giờ hẹn với Dương Tiệp Dư, Dương Thần

cũng không trì hoãn thêm thời gian để nghĩ về cô bé kia nữa, bước nhanh về phía quán cà phê Mộng Chi Lam.

Khi chỉ còn chừng khoảng hai phút thì Dương Thần bước vào quán, hỏi nhân viên phục vụ, Dương Tiệp Dư quả nhiên đã đặt chỗ sẵn.

Dương Thần bước về phía cửa sổ phía Nam được trang trí cầu kỳ của quán cà phê, Dương Tiệp Dư đã ngồi ở đó từ lâu, bà ta mặc một chiếc áo khoác màu đỏ tía, áo bên trong trắng tinh, trang điểm kiểu thanh niên thời thượng, thái độ ung dung đang thưởng thức tách cà phê có vị thơm đậm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 243

Trang Giấy Ó Vàng

- Cậu đến rồi à?

Dương Tiệp Dư nghe thấy tiếng bước chân, mỉm cười trước rồi đứng dậy.

- Tôi gặp phải chút rắc rối nhưng cũng chưa bị muộn.

Dương Thần cười và ngồi xuống.

Dương Tiệp Dư cũng không hỏi nhiều về rắc rối mà hỏi luôn:

- Cậu uống gì?

- Gì cũng được.

Dương Thần nói.

Dương Tiệp Dư đề nghị:

- Quán này có Kopi Luwak mà các quán khác không có, cậu có muốn một tách không?

Dương Thần ngạc nhiên:

- Có Kopi Luwak thật sao?

- Tuy hơi đắt một chút, nhưng vì cậu là người đã cứu Tiểu Dã thì mời cậu uống một tách cà phê cũng chẳng đáng là gì cả.

Dương Tiệp Dư cười.

Dương Thần khoát tay:

- Thôi, tôi biết loại cà phê đó, nhưng có lẽ cả đời này tôi cũng sẽ không uống, chọn cái nào đơn giản hơn đi.

- Tại sao, cậu đã từng uống loại đó chưa?

Dương Tiệp Dư hỏi với thái độ nghi ngờ.

Dương Thần cười bảo:

- Bà không biết cà phê Kopi Luwak được làm như thế nào sao?

- Tôi chỉ biết đó là loại cà phê đắt nhất thế giới, một cân có giá lên đến hàng nghìn đô la Mỹ, đó là còn chưa tính đến các điều kiện sử dụng đi kèm, lẽ nào còn có điều gì đặc biệt nữa sao?

Dương Tiệp Dư nói.

Dương Thần hơi thay đổi cách ngồi, gật đầu chậm rãi nói:

- Bà nói rất đúng, cái gì hiếm thì đều quý, Kopi Luwak là loại cà phê rất hiếm có, giá cả thì vào hàng thượng đẳng, là cà phê của Suvara Dvipa của Indonesia.

- Xem ra cậu hiểu biết nhiều nhỉ?

Dương Tiệp Dư hỏi với ánh mắt hiếu kỳ.

Dương Thần cười thoải mái:

- Trước đây tôi từng đến đó một thời gian, một người bạn đã tặng tôi một

gói, lúc đầu tôi thấy rất thơm, nhưng sau khi cậu ấy nói về quá trình sản xuất loại cà phê này tôi trả lại cho cậu ta luôn.

- Quy trình như thế nào?

- Sau khi quả cà phê chín, người nông dân ở đó sẽ cho loài mèo Carnivora đi vào vườn cà phê, loại mèo này rất thích ăn hạt cà phê, đợi đến khi những con mèo này đi vệ sinh họ sẽ đi tìm phân của nó, tìm trong phân những hạt cà phê chưa bị phân hủy, những hạt cà phê đó chính là loại cà phê thượng thừa, xay những hạt đó ra làm cà phê chính là cà phê Kopi Luwak.

Dương Thần giải thích.

- Vì thế mới nói, loại cà phê sang trọng nhất, xa xỉ nhất trên thế giới, thật ra lại là phân của con mèo Carnivora. Thật buồn cười, đa phần mọi người đều ao ước được một lần thưởng thức một ngụm cà phê đó thôi, nhưng có lẽ suy nghĩ không giống nhau, tóm lại là tôi không thích.

Dương Tiệp Dư nghe thấy thế quả có chút biến sắc, lấy tay che miệng nhìn tách cà phê đã hết của mình cười khổ:

- Tôi hồi hận vì đã nghe cậu nói hết.

- Thật là xin lỗi, tôi không biết cà phê bà uống là loại đó.

Dương Thần cười trừ.

Dương Tiệp Dư gọi nhân viên phục vụ tới, đổi sang hai li nước khác mới thấy thoải mái hơn đôi chút.

- Nghe Tiểu Dã nói, cậu là thạc sỹ từ nước ngoài về, xem ra kiến thức hiểu biết rộng rãi thật.

Dương Tiệp Dư nói điềm tĩnh.

- Cũng bình thường thôi mà, kỳ thực cánh cửa đại học ở nước ngoài không cao như thế đâu, chỉ có thể nói là khi tốt nghiệp hơi vất vả.

Dương Thần nói dối không chớp mắt.

Dương Tiệp Dư gật đầu nói:

- Cậu đúng là người rất khiêm tốn, nhưng theo như cách mà lần trước cậu dùng để đối phó bọn khủng bố thì chắc hẳn cậu không chỉ đơn giản là một người từ nước ngoài trở về.

- Trước đây tôi có học một chút võ thuật, đã từng tham gia huấn luyện trong quân đội, có thể tập tốt hơn người khác, thật ra cũng rất dễ bị chết, tiềm năng thật ra cũng không lợi hại như thế.

Dương Thần cẩn thận đáp lời, trong lòng đang thắc mắc tại sao Dương Tiệp Dư lại tìm mình.

Dương Tiệp Dư lại hỏi về một số chuyện ở nước ngoài, Dương Thần sáng tác ra bao nhiêu chuyện, cũng chẳng có sơ hở nào để bị tìm ra.

- Dương Thần, cậu là một thanh niên giỏi, Viên Dã nhà tôi rất cần có một người bạn như cậu, không biết nhà cậu có còn người nào nữa không? Hay lần sau cậu đến nhà chúng tôi làm khách, cậu thấy thế nào?

Dương Tiệp Dư cười mời Dương Thần.

Dương Thần vẫn không hề thay đổi sắc mặt nói:

- Không cần, tôi chỉ có một mình, bố mẹ nuôi đều qua đời cả rồi.

- Bố mẹ nuôi? Vậy bố mẹ ruột của cậu đâu?

Mắt Dương Tiệp Dư sáng lên nhìn chằm chằm Dương Thần.

Dương Thần thở dài khẽ nói:

- Tôi không biết, từ nhỏ tôi đã được nhận về nuôi, tôi không biết ai là bố mẹ ruột của mình.

Ánh mắt Dương Tiệp Dư hiện lên vài tia khác thường, nói bằng vẻ thông cảm:

- Xin lỗi, cậu sống một mình bao nhiêu năm qua chắc vất vả lắm nhỉ.

- Nếu nói là vì không có bố mẹ mà khổ thì tôi thấy không phải, tôi đã quen sống một mình rồi, như thế cũng tốt.

Dương Thần nói, mặt không chút phản ứng.

Nét mặt Dương Tiệp Dư như bị đông cứng, nhưng vẫn miễn cưỡng cười gât đầu:

- Điều này... cũng đúng, cha mẹ nào bỏ rơi một đứa trẻ như cậu thật là một điều sai lầm.

- Tôi nghĩ chắc họ cũng không còn trên đời này nữa.

Dương Tiệp Dư ngăn người:

- Vì sao cậu lại nói như vậy?

- Nếu như họ vẫn còn sống thì thật khó để hiểu tại sao họ còn có mặt mũi sống tiếp trên đời nữa.

Dương Thần nói, cầm ly nước ép hoa quả uống hết một hơi.

Dương Tiệp Dư thấy Dương Thần đứng dậy thì vội nói:

- Biết đâu cha mẹ của cậu cũng có nỗi khổ tâm nào đó?

- Hừ.

Dương Thần cười nhạt:

- Cũng có thể, nhưng giờ thì tôi không quan tâm nữa, chiều nay tôi phải làm, tôi xin phép về trước.

Dương Tiệp Dư còn muốn níu Dương Thần lại một chút nhưng Dương Thần đã đi về phía cửa rồi nên chỉ biết ngồi đó thôi.

Khi Dương Thần đi chưa được bao lâu thì có một người đàn ông từ ghế ngồi được che kín bởi những chiếc ghế khác từ phía sau bước tới, người này mặc bộ vest màu xám tro, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt sâu thẳm, toàn thân toát lên khí chất của người lính, ông ta ngồi đối diện Dương Tiệp Dư – chỗ ngồi ban nãy của Dương Thần.

Dương Tiệp Dư ngẩng đầu, mỉm cười với người đàn ông:

- Anh à, giống anh thời còn thời niên quá, kể cả lời nói lẫn đến tướng mạo.

Người đàn ông ngồi thẳng lưng, trên mặt không biểu lộ bất cứ sự vui mừng hay giận dữ nào:

- Tiệp Dư, việc ngày hôm nay coi như chưa từng xảy ra, cũng không cần phải tiếp cận nó nữa.

- Vì sao?

Dương Tiệp Dư hỏi một cách khó hiểu.

- Bởi vì năm đó vứt bỏ Dương Thần mà chị dâu từ lúc được gả vào nhà ta đến nay chưa có khi nào thực sự vui vẻ, anh hai, chẳng lẽ anh không muốn gia đình đoàn tụ hay sao? Nó là cốt nhục của anh và chị dâu, trước nay không hề có tin tức gì, bây giờ nó thực sự đang xuất hiện rõ ràng ngay trước mắt chúng ta, hơn nữa còn trở nên ưu tú như thế, anh cả, vì sao anh không muốn ra mặt nhận con trai chứ?

- Chính vì nó đột ngột xuất hiện, hơn nữa theo như cô nói, nó giờ đã trở thành một người ưu tú nên càng cần phải chú ý, Dương gia không phải là một gia tộc bình thường, năm nay và năm sau là thời khắc quan trọng trong việc chuyển giao nhiệm kỳ, cho dù là nền nếp gia đình hay gia phong, đều phải làm hết sức cẩn thận, tuyệt đối không để cho các đối thủ cạnh tranh của ta có bất cứ cơ hội nào, nếu như tự nhiên xuất hiện một người con trai, chắc chắn sẽ gây ra nhiều ảnh hưởng tiêu cực.

Người đàn ông trịnh trọng nói.

- Lẽ nào một cấp bậc sỹ quan còn quan trọng hơn một người thân hay sao?

Dương Tiệp Dư kích động nói.

- Tiệp Dư, cô là trưởng nữ, chẳng lẽ lỗi cư xử đúng mực cô vẫn chưa có? Tôi phải suy xét về toàn bộ gia tộc và tất cả những người dưới cờ họ Dương chúng ta, nếu chúng ta ngã, sẽ có chuyện sai một li đi một dặm, sao tôi có thể vì một sai lầm đã phạm phải từ cách đây 20 năm mà lại tiếp tục mắc sai lầm lần nữa.

Người đàn ông nói.

- Sai lầm? Đó là sai lầm mà anh cả gây ra, tại sao lại để con trẻ phải gánh chịu chứ?

Dương Tiệp Dư nói trong nước mắt:

- Em chỉ vừa nhìn thấy mặt của Dương Thần thôi là như nhìn thấy anh thời còn trẻ, lẽ nào anh cả nhìn thấy nó mà không cảm thấy chút tội lỗi nào hay sao?

Người đàn ông hít một hơi thật sâu, sắc mặt lạnh lùng nói:

- Tiệp Dư, người làm chuyện lớn phải biết từ bỏ những chuyện nhỏ, từ lúc nước nhà được thành lập đến nay, nhà họ Dương ta luôn vô cùng nghiêm khắc, có được điều này là vì có những lúc chúng ta phải vứt bỏ, điều này người khác không thể ngờ tới, cô không cần khuyên nữa, chuyện này cũng không được phép nói với chị dâu cô, người nối nghiệp dòng họ Dương chỉ cần một cậu con trai được sinh ra đường đường chính chính là được rồi.

- Ha ha, đường đường chính chính...

Dương Tiệp Dư cười gằn vài tiếng, đứng dậy quay người:

- Cái đường đường chính chính ở bên ngoài đó dường như chỉ khiến người ta thấy được bản chất xấu xa dơ bẩn của con người Dương Phá Quân mà thôi, tôi thật sự quá thất vọng về anh.

Nói xong Dương Tiệp Dư quay người bỏ đi.

- Dương Tiệp Dư, cô muốn tạo phản đấy à?

Dương Phá Quân tức giận dùng dũa hỏi.

Dương Tiệp Dư cũng giận dữ dùng dũa bước, không thèm quay đầu lại nói:

- Anh yên tâm, tôi không làm gì đâu, không làm ảnh hưởng đến tiền đồ rộng lớn của anh đâu, đây là tội nghiệp của anh, rồi sẽ có một ngày anh phải hối hận...

Nói xong Dương Tiệp Dư bước nhanh ra khỏi quán cà phê.

Dương Phá Quân tức giận ngồi nguyên tại chỗ, thần sắc vô định, đôi mắt mơ hồ.

Thời gian cũng như trang giấy ô vàng, trở lại hơn hai mươi năm trước...

Trong một đêm tuyết rơi dày, chiếc xe Jeep nhà binh dừng lại trước cổng một cô nhi viện nơi một thành phố nhỏ phía Bắc Hoa Hạ.

Một phụ nữ mặc chiếc áo khoác quân đội ôm một đứa bé trai tầm hai ba tuổi vẫn đang ngủ say giao cho một người phụ nữ có khuôn mặt già nua.

Đứa bé ngủ rất say, trong đêm gió bắc gào thét, nằm giữa lớp chăn nhung ấm áp nó không nghe thấy tiếng khóc nức nở của người phụ nữ trẻ.

Sau khi nhận được một bức thư nặng trĩu, bà lão âu yếm đứa bé rồi ôm nó quay trở vào cô nhi viện.

Người phụ nữ cứ trông theo bà lão đang bế con mình bước vào trong cô nhi viện đến khi khuất bóng rồi mới quay vào trong xe, khò sở ra đi trong đêm tuyết rơi dày trời.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, lại một năm nữa...

Khi người phụ nữ quay trở lại cô nhi viện, có một chuyện không ngờ đã xảy ra, ngôi nhà hẻo lánh này đã bị san bằng.

Cũng chẳng còn một đứa trẻ nào ở nơi này nữa, thậm chí còn không lưu lại bất cứ thông tin nào để liên lạc, dường như tất cả người ở đây đã bốc hơi toàn bộ.

Người thiếu phụ trẻ tuổi tự đánh mình, dựa vào chồng mà khóc nức nở đến hôn mê bất tỉnh...

Tất cả những điều này Dương Thần đều không hề hay biết, thái độ cuối cùng mà Dương Tiệp Dư thể hiện trước mặt hắn khiến trong lòng hắn vô cùng khó chịu, dù đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, nhưng bất cứ khi nào nhắc tới những thứ của một ký ức mờ nhạt đều khiến hắn khó mà bình tĩnh trở lại.

Khi đang bước trên đường, chiếc điện thoại vì túi quần bị rách mà phải để vào túi áo bỗng rung lên.

Dương Thần lấy điện thoại ra, hơi ngạc nhiên vì là điện thoại của Lâm Nhược Khê.

Mỗi lần Lâm Nhược Khê chủ động gọi điện thoại cho hắn đều là vì có chuyện muốn thông báo, Dương Thần khẽ mỉm cười nghe điện thoại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 244

Giải Mã Bí Ẩn

- Nhược Khê, em yêu, không phải là bữa trưa ăn chưa no nên muốn ăn thêm chút điểm tâm chứ? Gọi anh giờ này thật là không bình thường.

Dương Thần nói đùa.

Lâm Nhược Khê không để ý đến lời nói đùa của Dương Thần mà nói luôn:

- Hôm nay tan ca anh đi cùng em tới một chỗ.

- Đi đâu?

- Đến lúc đó em sẽ nói cho anh biết.

Lâm Nhược Khê nói.

- Lại còn muốn tạo bất ngờ cho chồng cơ đấy.

Dương Thần lại đùa tinh nghịch.

Lâm Nhược Khê dừng lại một lát.

- Em hỏi anh có đi hay không?

- Có, tan ca xong anh đợi em ở bãi đỗ xe chuyên dụng nhé.

Dương Thần biết cô bé kia lại đang xấu hổ nên không công kích thêm nữa.

Sau khi quay trở lại Quốc Tế Ngọc Lôi, Dương Thần giúp mấy phụ nữ trong phòng làm mấy việc vặt vãnh, giúp Triệu Hồng Yến và Trương Thái xử lý mấy mẫu sản phẩm tạp hóa, còn muốn đến phòng làm việc của trưởng phòng treu chọc Lưu Minh Ngọc một chút, nhưng cô này không biết có phải vì xấu hổ cố ý tránh mặt mình hay không mà cả buổi chiều đều họp cùng với nhân viên, mang cà phê cho cô ấy mà cô ấy cũng không thèm nhìn mình lấy một lần.

Cuối cùng cũng đến giờ tan sở, Dương Thần đến khu vực hầm đỗ xe của Tổng giám đốc, mọi khi Lâm Nhược Khê vẫn hay thường đỗ xe ở đó.

Đến cạnh bên chiếc xe Bentley màu đỏ đã thấy Lâm Nhược Khê ngồi ở ghế lái, đương nhiên không cho Dương Thần cơ hội lái xe.

Sau khi bước vào trong xe, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của cô, Dương Thần cười hỏi:

- Em đang tưởng tượng đến lần hẹn trước đúng không?

Lâm Nhược Khê hơi đỏ mặt, nói tới buổi hẹn lần trước, cô lại nhớ tới chuyện trong xe Starbucks bị Dương Thần mượn cơ lau bơ dính trên mặt để hôn trộm, theo bản năng cô đột ngột nổ máy, không nói với Dương Thần về chủ đề này.

Dương Thần thất đại an toàn, nhìn ghế ngồi đằng sau, phát hiện ra có một

hộp giấy nhỏ liền hỏi:

- Cái kia là gì thế em?

Lâm Nhược Khê đang lái xe đáp gọn:

- Là quà để biếu người ta, đợi lát nữa anh sẽ biết.

Dương Thần không hỏi thêm nữa, Lâm Nhược Khê vẫn không chịu nói cuối cùng là đi đâu làm gì.

Hơn nửa tiếng sau, Dương Thần kinh ngạc phát hiện ra nơi mà Lâm Nhược Khê đi xe đến, không ngờ chính là nơi trước đây mình đã từng đến một lần: Cô nhi viện Hy Vọng.

Vẫn là mấy tầng lầu cũ kỹ, vẫn hàng cây quen thuộc, chỉ có một điều khác là lá trên cây đã úa vàng và những chiếc lá phong đỏ rực.

Lần trước hẳn đến là đi cùng Lý Tinh Tinh, hai người lúc đó thân thiết như anh trai em gái, nhưng bây giờ có gặp mặt cũng chỉ như những người xa lạ, không biết nói với nhau những gì.

Khi Dương Thần đang có chút xúc động thì Lâm Nhược Khê dừng xe nói với Dương Thần:

- Anh giúp em chuyển cái hộp xuống, chúng ta đi vào thôi.

- Em tới đây lễ nào là muốn tặng quà cho các em nhỏ ở đây sao?

- Trời lạnh xuống nhanh thật, lạnh nữa chắc sẽ có tuyết rơi, em mua tặng bọn trẻ một ít quần áo mặc bên trong để giữ ấm.

Dương Thần ngạc nhiên nhìn cô, cảm thấy có chút khó tin.

Lâm Nhược Khê bị Dương Thần nhìn nên thấy mắt tự nhiên nhú mày lại:

- Sao nào, em thì không thể tặng quà cho trẻ con hay sao?

- Không phải, anh cứ luôn nghĩ em đối xử với tất cả mọi người đều lạnh nhạt, không ngờ em lại quan tâm đến những em bé trong cô nhi viện, Nhược Khê nhà ta cũng giống như một bà chị tốt bụng đấy chứ.

Dương Thần cười âm áp.

Lâm Nhược Khê ngượng ngùng lườm Dương Thần:

- Nhanh lên chút đi, còn nói linh tinh gì thế, chẳng lẽ còn cần em bê nữa hả?

- Gọi một tiếng “anh thân yêu” đi rồi anh sẽ bê giúp.

Dương Thần nói.

- Anh...

Không đợi Lâm Nhược Khê tức giận Dương Thần lập tức cười khi rồi nhảy xuống xe, mở cốp sau ra, nặng trĩu, xem ra bên trong cũng có kha khá quần áo.

Lâm Nhược Khê hơi giận dỗi đi theo sau Dương Thần vào cổng lớn của cô nhi viện, nghe thấy tiếng giám đốc Soa của cô nhi viện vọng lại chào đón từ xa, nhìn thấy Lâm Nhược Khê đi cùng Dương Thần, khuôn mặt vừa vui mừng vừa có chút nghi hoặc.

- Nhược Khê, cô đến rồi sao... Chào anh, đã lâu không gặp.

Giám đốc Soa tủm tủm cười chào.

Lâm Nhược Khê chào giám đốc Soa – một người đã có tuổi, ngạc nhiên hỏi:

- Giám đốc, bà quen anh ấy sao?

- Vâng, anh Dương đã từng đến đây một lần cách đây không lâu.

Giám đốc Soa chỉ nói Dương Thần đã từng đến mà không nhắc về chuyện có cả Lý Tinh Tinh đến cùng, bà lão này thật tinh ý, biết rằng chuyện này không nên nói ra bởi bà ấy biết dù sao cũng liên quan nhiều đến một số chuyện của người khác.

Lâm Nhược Khê có chút nghi ngờ nhìn Dương Thần, nói:

- Xem ra anh cũng tốt bụng đấy chứ.

Rồi bước vào phía trong.

Dương Thần cười trừ, nháy mắt với Giám đốc Soa:

- Cảm ơn bà giám đốc, bà thật biết cách nói chuyện.

- Ha ha, anh Dương, đàn ông an phận thì tốt hơn, tôi thấy anh là người tốt, chỉ có thể giúp anh chút chuyện thôi thôi, nhưng một lát nữa có thể anh phải lo lắng một chút đấy.

Giám đốc viện cười bí ẩn rồi cũng bước vào bên trong.

Dương Thần đang nghĩ xem ý của Giám đốc viện là gì, cùng bước theo vào trong, từ xa đã nghe tiếng cười đùa vui vẻ của đám trẻ con.

Vào gần đến nơi nhìn, Dương Thần đột nhiên giật mình.

Chỉ nhìn thấy một đám trẻ con đang vây quanh hai cô gái trẻ, miệng gọi lớn:

- Chị ơi, chị ơi.

Rồi năn nỉ hai cô gái kể chuyện cho nghe và muốn họ chơi cùng.

Một người trong số họ là Lâm Nhược Khê, nhưng Lâm Nhược Khê không lạnh lùng như dáng vẻ thường ngày mà ngược lại cười rất rạng rỡ, xinh đẹp dịu dàng như đóa hoa mùa xuân.

Người còn lại, không ai khác mà chính là Lý Tinh Tinh, cô gái mặc chiếc áo khoác màu hồng, tóc buộc đuôi ngựa, hơi trang điểm nhẹ, tuy không đẹp bằng Lâm Nhược Khê nhưng cũng thanh lịch dịu dàng khiến lũ trẻ quần quít bên cạnh.

Lý Tinh Tinh nhìn thấy Dương Thần ôm hộp quần áo bước vào trong sân, ánh mắt hơi dừng lại một chút nhưng rồi lại tỏ ra bình thường giống như không hề quen biết.

Lâm Nhược Khê cũng không phát hiện ra điều gì bất thường liền sai Dương Thần:

- Anh đặt hộp quần áo xuống đó đi để em chia cho bọn trẻ.

- Chị Nhược Khê tặng quà cho bọn em sao?

Một cô bé tóc thắt bím đáng yêu hỏi.

- Đúng rồi, là quần áo đấy, mặc vào là mùa đông sẽ thấy ấm áp hơn đấy

Tiểu Anh.

Lâm Nhược Khê xoa xoa khuôn mặt cô bé, lại còn gọi tên cô bé nữa.

Lý Tinh Tinh dường như cũng lấy lại được tinh thần, cười xoa đầu hai bé:

- Chị Nhược Khê, người kia là chồng chị sao?

Lâm Nhược Khê có chút ngại ngùng, dường như cảm thấy có chút khó nói nhưng vẫn gật đầu:

- Ừ, không thể để lần nào em cũng làm phiền chị về chuyện này nên chị gọi anh ấy đến, em nói chuyện với anh ấy đi, anh ấy là Dương Thần, nghe nó đã từng đến đây một lần rồi, nhưng nhìn anh ấy vô tâm như thế thật khó mà tin nổi.

Trong mắt Lý Tinh Tinh ánh lên một chút buồn, miễn cưỡng nói:

- Nhìn anh ấy có vẻ là người đáng tin, sao lại vô tâm chứ.

Lâm Nhược Khê nghe thấy Lý Tinh Tinh khen ngợi thì hơi mỉm cười, quay đầu nhìn Dương Thần:

- Dương Thần, đây là Lý Tinh Tinh, là một người bạn tốt em quen được ở đây, hôm nay đưa anh đi là để anh gặp cô ấy, cô ấy cứ hiếu kỳ muốn biết về anh.

Trong lòng Dương Thần đang cười khỏ, Lý Tinh Tinh rõ ràng đang lựa chọn vờ như không quen biết, mình tất nhiên cũng không thể ngốc nghếch mà lộ ra điều gì không bình thường, thay đổi sắc mặt nói:

- Xem ra bạn của em tinh tế hơn em đây Nhược Khê, vừa mới nhìn đã biết anh là người đáng tin rồi.

- Đừng có nói năng linh tinh trước mặt bọn trẻ, anh đứng xa ra một chút đi.

Lâm Nhược Khê không hài lòng nói.

Lý Tinh Tinh nhìn cách nói chuyện đơn giản của hai người mà trong mắt lại hiện lên vẻ ngưỡng mộ, chỉ có điều không để Lâm Nhược Khê phát hiện ra điều đó.

Dương Thần nhún vai, không nói thêm gì nữa, hẳn biết nếu lúc này mà nói thêm gì với Lâm Nhược Khê, Lý Tinh Tinh chắc chắn sẽ buồn.

Dương Thần đột nhiên có chút hối hận, nếu biết có Lý Tinh Tinh cũng ở đây thì mình không nên đến.

Một đám trẻ con nhìn Dương Thần, dường như thấy hơi quen quen, nhưng dù sao lần trước Dương Thần đến cũng không tiếp xúc nhiều với bọn trẻ, một thời gian rồi nên chắc cũng không nhớ, hướng hồ có Lâm Nhược Khê và Lý Tinh Tinh ở đây, bọn chúng tất nhiên lựa chọn không nhìn Dương Thần, việc này khiến Dương Thần tiết kiệm được một ít lời nói.

Rất nhanh, Lâm Nhược Khê và Lý Tinh Tinh đã vừa cười vừa nói phát áo cho bọn trẻ, Dương Thần chỉ đứng một góc nhìn và suy nghĩ.

Giám đốc Soa chậm chậm bước lại phía sau Dương Thần, cười nói:

- Anh Dương, trước đây có chuyện gì với cô bé Tinh Tinh hay sao, tôi đã

già rồi, có vài lời nói, nếu anh Dương đã cưới cô vợ xinh đẹp như Nhược Khê thì nên biết bằng lòng, nếu không thì sẽ là quá tham lam đấy.

Dương Thần gật đầu:

- Vâng, có lúc tôi cũng thấy mình thật tham lam, nhưng tôi đã hứa với bố mẹ Tinh Tinh sẽ không can thiệp vào cuộc đời cô ấy nữa rồi.

- Đó cũng coi như một kết quả không tồi.

Giám đốc Lâm gật đầu nói tiếp:

- Nhưng tôi thật không ngờ chồng của Nhược Khê lại là anh Dương.

Dương Thần nghi ngờ hỏi:

- Giám đốc, vợ tôi có vẻ rất quen thuộc nơi đây, cô ấy còn biết cả tên bọn trẻ con, cô ấy vẫn thường đến đây sao?

- Đúng thế, lẽ nào Nhược Khê không kể với anh Dương chuyện này?

Giám đốc Soa hơi buồn, cười bảo:

- Tôi còn tưởng ít nhất cũng nói với gia đình về chuyện ở đây. Cô bé này... Ha ha, khi còn nhỏ Nhược Khê thường cùng với bà ngoại và mẹ đến đây, sau này cả bà và mẹ cô bé đều qua đời, nên về sau Nhược Khê thường đến đây một mình, cô bé rất thích bọn trẻ ở đây, mỗi lần lễ tết đều tặng quà bọn trẻ, bình thường nếu rảnh rỗi thường cùng chúng chơi trò chơi, kể chuyện, bọn trẻ ở đây đều yêu quý Nhược Khê, tôi cũng rất quý cô bé.

- Xã hội bây giờ, người giàu có tốt bụng mà lại chân thành yêu thương bọn trẻ như cô bé ấy hiếm lắm, có những người vẫn thường quyên góp tiền nhưng là đều vì muốn địa vị xã hội, sợ người khác không biết Nhược Khê cho bọn trẻ nhiều như thế, nhưng cũng chưa bao giờ quảng cáo, tôi biết cô bé là Tổng giám đốc của Ngọc Lôi, thật khó có ai làm việc tốt mà âm thầm im lặng như cô ấy.

Dương Thần cuối cùng cũng hiểu, trong những ngày tháng sống cùng tại sao có lúc Lâm Nhược Khê thường ra ngoài làm việc mà không rõ lý do, cô không thích xã giao, cũng không có người thân thích, mình còn chưa hiểu sao cô ấy lại đi giày bệt, thì ra là để đến thăm bọn trẻ ở cô nhi viện.

Như thế thì lần trước Lý Tinh Tinh nói mới quen một chị rất xinh đẹp và hai người đã trở thành bạn tốt chính là Lâm Nhược Khê sao?

Khi Dương Thần đang dần dần giải quyết được những thắc mắc trong lòng thì ở phía kia Lâm Nhược Khê đã chia xong quần áo cho bọn trẻ hét lớn gọi Dương Thần:

- Dương Thần, hôm nay em không về nhà ăn cơm đâu, em gọi điện cho vú Vương rồi, nếu anh không muốn đợi thì bắt xe về trước đi.

Lúc này xung quanh Lâm Nhược Khê là đám trẻ con đang cười nói rôm rả, thật không dễ để rời ra, tất nhiên không thể nào quan tâm được đến Dương Thần.

Dương Thần thấy cảnh này thật thú vị, cười nói:

- Vậy anh về trước đây, em chơi với bọn trẻ đi.

Dương Thần đương nhiên không muốn ở lại thêm vì Lý Tinh Tinh thường lên nhìn hắn bằng ánh mắt xa xôi, dù rất nhanh nhưng cũng đủ khiến Dương Thần thấy buồn.

Dương Thần tạm biệt Giám đốc viện rồi một mình đi về.

Lý Tinh Tinh nhìn Dương Thần bước đi không hề quay đầu lại, sắc mặt thêm nhợt nhạt, trong mắt ánh lên nhiều thêm sự quyết tâm.

Có điều tất cả những điều này Lâm Nhược Khê đang vui đùa theo bọn trẻ không mấy may biết chút gì.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 245

Không Có Thời Gian Để Yêu Dương

Sau khi Dương Thần đi rồi, Lâm Nhược Khê và Lý Tinh Tinh chơi cùng bọn trẻ khoảng một tiếng đồng hồ, bọn trẻ bị Giám đốc viện thúc giục mãi mới ngoan ngoãn đi ăn cơm.

Lâm Nhược Khê và Lý Tinh Tinh cuối cùng cũng được giải thoát, tuy không nở nhưng vì là con gái nên thể lực yếu, hai người chào tạm biệt Giám đốc Soa rồi rời khỏi cô nhi viện.

Ra đến bên ngoài, Lâm Nhược Khê nói với Lý Tinh Tinh:

- Tinh Tinh, để chị đưa em về, trời cũng đã tối rồi.

Lý Tinh Tinh cười lắc đầu:

- Không cần đâu chị Nhược Khê, em chỉ cần đi bộ một lát là về tới nhà, chỗ chị xa hơn chỗ em nhiều, chị cứ lái xe về trước đi.

Lâm Nhược Khê cũng biết chỗ Lý Tinh Tinh thuê phòng không quá xa nên gật đầu nói:

- Vậy hay là cùng đi ăn cơm tối đi.

- Thức ăn em mua hôm qua vẫn chưa làm, phải về nhà ăn, nếu không hay chị Nhược Khê đến chỗ em đi, tài nghệ nấu ăn của em cũng không tồi đâu.

Lý Tinh Tinh đề nghị.

Mắt Lâm Nhược Khê sáng lên:

- Tinh Tinh, em nấu ăn giỏi lắm hả?

- Vâng, sao hả chị?

- Có thể... dạy chị với được không, chị có thể bỏ tiền mua nguyên liệu.

Lâm Nhược Khê nói.

Lý Tinh Tinh nghi ngờ hỏi:

- Chị Nhược Khê, không phải chị nói ở nhà có vú Vương nấu ăn rất ngon hay sao?

- Đúng thế, nhưng... nhưng chị sợ bị tên đáng ghét kia nhìn thấy.

Lâm Nhược Khê ngượng ngùng nói.

Lý Tinh Tinh cúi đầu im lặng một lát rồi nói:

- Vậy được, nhưng chị Nhược Khê sau này nếu biết nấu rồi thì khi nào phải mời em đến nhà ăn một bữa đấy, coi như đáp lễ tiểu sư phụ.

Lâm Nhược Khê vui vẻ gật đầu:

- Tất nhiên là được rồi, nhưng em phải dạy chị cẩn thận đấy, thật ra chị không biết chút gì đâu.

- Quân tử nhất ngôn.

Lý Tinh Tinh chìa ngón tay út.

Lâm Nhược Khê cười hồn nhiên, kéo tay Lý Tinh Tinh, hai cô gái cười vui như hai đứa trẻ.

Cùng lúc đó, Dương Thần thật ra cũng không về nhà ăn cơm mà một mình đi dạo nhàn tản trong khu Đông Thành lạnh lẽo.

Hôm trước gặp Dương Tiệp Du, rồi lại gặp Lý Tinh Tinh, lòng Dương Thần nặng nề như đang đeo đá, cũng chẳng có tâm trạng ăn cơm, hẳn gọi cho vú Vương rồi một mình đi dạo phố.

Vì tâm trạng không tốt, Dương Thần buồn bực đi vào khu chợ đêm, chọn một phố cổ ít người qua lại nhất, đều là những khu vực mà người dân gốc Trung Hải sinh sống, trời vừa tối đã chỉ thừa thớt vài người đi lại.

Đêm đen lạnh buốt Dương Thần cũng mặc, đi bộ trên con phố đèn điện tối mờ, một mình một bóng lẻ loi, nếu nhìn kỹ thì chẳng khác nào một hiệp khách phiêu bạt giang hồ.

Trong lúc đầu Dương Thần đang trống rỗng thì điện thoại trong túi áo lại rung lên, Dương Thần lấy ra xem, là Mạc Thiện Ny gọi.

Sau khi từ Tứ Xuyên quay lại, cô gái có công việc giống với Lâm Nhược Khê này rất ít khi liên lạc với mình, tuy rằng hai người có quan hệ bí mật nhưng ở công ty nếu có gặp nhau cô ấy vẫn giả vờ không quen biết, chuyện này khiến Dương Thần cười khổ.

Dương Thần nghe điện thoại, đầu kia vang lên tiếng nói dịu dàng của Mạc Thiện Ny:

- Anh yêu, anh đang ở đâu đấy?

Cô gái này lại làm nũng, Dương Thần mỉm cười, tựa lưng vào một cột điện bên đường hít đầy một hơi gió lạnh.

- Ở trong tim em!

Mạc Thiện Ny ở bên kia điện thoại không nói gì, cuối cùng mới bật cười:

- Làm thế nào bây giờ, anh lại làm em xúc động đến mức không muốn suy xét điều gì để hiến thân rồi.

Mắt Dương Thần sáng rực:

- Thật sao? Vậy thì đừng có kích động nữa, sẽ thành hiện thực bây giờ đấy.

- Vậy anh nói vài câu làm em kích động nữa đi rồi em sẽ thực hiện.

Mạc Thiện Ny không ương bướng nói.

- Bà cô ơi, lời nói này chỉ đến khi nào tình cảm nồng nhiệt mới nói, em khiến anh chỉ có nói không thì sao mà nói nhiều được.

Dương Thần nói thật thà.

Mạc Thiện Ny cười khanh khách:

- Đừng có trêu em nữa, em có việc muốn hỏi anh thật đây.

Việc lớn đại sự sao lại bảo nói đùa? Dương Thần buồn bực nghĩ.

- Có chuyện gì thế?

- Sắp hết năm rồi, chuyến du lịch cuối năm của công ty anh sẽ đi đâu?

Mạc Thiện Ny hỏi.

Dương Thần suy nghĩ một lát rồi nói:

- Lần trước người của Ban quan hệ xã hội đã giúp anh đăng ký rồi, anh nhớ là Nhật Bản thì phải, sao thế?

Mạc Thiện Ny hạ giọng thờ dài:

- Người của phòng tài chính đều đi du lịch trong nước, em không đi cùng anh được rồi, tiếc quá!

Dương Thần bật cười, thì ra là vì chuyện này.

- Sao, có phải là anh đang vui không hả, chẳng ai quản là anh lại được đi trêu chọc mấy cô bé Nhật Bản rồi.

Mạc Thiện Ny thấy Dương Thần đang cười, liền nói bằng giọng không hài lòng.

- Em nghĩ đi đâu vậy hả, anh đói khát như thế sao?

- Có đây.

Mạc Thiện Ny nói chắc chắn.

Dương Thần suýt chút nữa thì mắc nghẹn, nói không nên lời.

Mạc Thiện Ny thấy Dương Thần không nói gì liền nói nhỏ:

- Thật ra nếu anh muốn trêu đùa thì cũng kệ anh, dù sao cũng chỉ là tình nhân, tự nhiên đi quản lý lại thành tự mình làm mình mất mặt, em chỉ tiện nói ra thế thôi, tên xấu xa như anh nếu có trêu chọc được thì em cũng chỉ biết nuốt tức giận vào trong bụng thôi.

Thần kinh Dương Thần lại căng thẳng, cười vài tiếng an ủi:

- Sao lại nói thế, bị Tiểu Thiện Thiện quản lý là vinh dự của anh mà, anh thấy vui lắm.

- Thật sao?

Là giả đấy... Trong lòng Dương Thần nghĩ thế nhưng ngoài miệng lại nói:

- Tất nhiên là thật rồi, anh lại còn lừa em hay sao?

Nói chuyện tào lao với Mạc Thiện Ny một lúc, dụ dỗ bà cô này khá nhiều rồi Dương Thần mới cúp điện thoại.

Dương Thần thấy nói chuyện với phụ nữ thật tốn sức, ban nãy còn không thấy đói vậy mà nghe điện thoại xong thì bụng thấy đói cồn cào.

Dương Thần nhìn xung quanh, phần lớn các quán đều đã đóng cửa, chỉ còn các quán rượu mở cửa, nhưng nhìn có vẻ chẳng hề sạch sẽ, Dương Thần thấy không thoải mái nên đi tiếp, đi được một đoạn thì thấy ở phía góc đường có một xe đẩy bán đồ ăn vặt.

Mấy chiếc xe đẩy bán đồ ăn chiên nóng nóng cay cay trước đây Dương Thần vẫn thường ăn, dù không được vệ sinh nhưng vừa rẻ lại vừa đa dạng, Dương Thần vẫn thấy thích.

Lúc này quán đang vắng khách, quán đặt vài chiếc ghế nhựa, bên cạnh còn có một thùng rượu trắng loại nặng không rõ nhãn hiệu, trời lạnh mà vừa ăn đồ cay, vừa uống rượu trắng là lựa chọn không tồi.

- Anh ăn gì ạ?

Tiếng nói của cô chủ quán trong trẻo, chắc là một cô gái trẻ.

Dương Thần kéo ghế ngồi xuống, ban đầu không để ý, bây giờ mới ngẩng đầu lên nhìn, suýt chút nữa lại cười thành tiếng.

- Cô bé, sao lại là em?

Cô gái trước mặt chính là tên móc túi trên xe buýt hôm trước, không ngờ cô ta lại đẩy xe bán đồ ăn vặt ở đây, xem ra cái thùng dầu chính là thứ cô ta dùng để buôn bán thật.

Cô gái nhìn thấy Dương Thần cũng sửng sốt, cảnh giác hỏi:

- Chú, chú theo dõi tôi đấy à?

- Ta theo dõi nhóc làm gì, để cho nhóc ra đòn cảnh sát hả? Nếu thế thì hôm trước đã bắt nhóc trên xe rồi, ta chỉ là vì đang đi dạo phố thì thấy đói thôi, không ngờ lại trùng hợp thế, lại gặp nhóc ở đây.

Dương Thần nói, tiện tay lấy một xiên táo biển cay bọc vùng, hắn cắn thử một miếng:

- Cũng ngon đấy, coi chúng ta cũng có quen biết, giảm giá chút nhé.

- Vẫn một đồng một xiên.

Cô gái không có vẻ gì nể tình.

- Con bé này, làm ăn buôn bán đừng có keo kiệt thế chứ, nên giảm thì phải giảm một chút.

Dương Thần cười nói.

- Tôi nói rồi, tôi không phải là trẻ con, chú à, chú ăn thì cứ ăn đi, đừng có làm nhảm, không ăn thì đi đi, để tiền rong biển lại cho tôi.

Cô gái khó chịu nói.

Dương Thần thấy cô bé này rất thú vị, rõ ràng trẻ măng, lại còn rất xinh xắn đáng yêu, từ lời nói đến thái độ đều mang vị cay cay của ớt, nhất là đôi mắt đen long lanh đang trừng trừng nhìn mình, khiến người ta thấy rất thích thú.

- Được rồi, được rồi, ăn mà cũng không được sao, trả tiền cho nhóc mà thái độ vẫn giương giương thế hả?

Dương Thần thở ra, lấy ra một chai rượu từ trong thùng, chọn đại một chiếc cốc nhựa tự rót cho mình một chén.

- Rượu trắng năm đồng một chai.

Cô bé nói.

Dương Thần cười lắc lắc đầu, chọn thêm vài xiên đồ ăn vặt nữa, Dương Thần lấy đến đâu cô gái tính tiền đến đó.

Sau khi ăn được mười mấy xiên, cũng đã uống hai hớp rượu trắng cay cay, trong bụng Dương Thần thấy ấm hần, nhìn cô gái đang nướng một món gì màu trắng trên tấm sắt, hình như có tương, có cả rau củ, lại có vị chua chua cay cay, Dương Thần nghi hoặc hỏi:

- Nhóc đang nướng gì thế?

Cô gái không ngẩng đầu lên đáp:

- Nướng bánh mật.

- Chú đã từng ăn bánh mật, nhưng chưa từng thấy loại như nhóc đang làm.

Dương Thần hồ nghi.

- Đây là bánh mật kiểu Hàn Quốc, mẹ tôi dạy đây, cho thêm dưa chua và tương cay.

Cô bé đáp.

Dương Thần cười:

- Lẽ nào mẹ cháu là người Hàn Quốc?

Cô gái ngẩng đầu, đôi mi cong vút nheo lại, có chút hơi bực mình:

- Chú à, chú nói nhiều quá đây, lẽ nào mẹ tôi không thể là người Hàn Quốc hay sao?

Dương Thần cười khoát tay:

- Không phải là ý đó, ý chú là nhìn cháu không giống người Hoa Hạ, tính cách cũng không giống, hóa ra là lai người Hàn Quốc.

- Hừ, lại còn con lai, chú à, chú cũng biết cách nói chuyện đấy, người Hoa Hạ đều bảo người Hàn Quốc giỏi và có khí chất đấy.

Cô bé cười nói.

- Không gì là tuyệt đối mà, ít nhất chú được biết người Hàn Quốc đều rất tôn trọng người bề trên, chú bảo này, sao cô bé dữ với chú như vậy?

Dương Thần cười hỏi.

Cô bé trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Tôi nhắc lại lần cuối, tôi không phải cô bé, tôi hai mươi tuổi rồi đây.

- Được rồi, được rồi, vậy thì gọi là tiểu thư được chưa?

Dương Thần cười khổ.

- Chú coi tôi là gái đứng đường hả? Tôi không có tiền, tôi nghèo, nhưng tôi chưa nghèo đến mức bán mình.

- Thế gọi là gì bây giờ?

Dương Thần không biết phải làm sao.

Cô gái thở dài, dường như cảm thấy chính mình cũng không kiên nhẫn được nữa:

- Tôi tên Từ Trinh Tú, chú gọi tôi là Tú cũng được.

- Tú? Không được, nghe không đáng yêu lắm, gọi cháu là Trinh Tú, tên này nghe na ná tên Hàn Quốc, là mẹ cháu đặt cho hả?

- Ừ...

- Chú tên Dương Thần, cháu gọi là chú hay gọi là Dương Thần đều được.

Dương Thần cười nói.

Khóe miệng cô bé hơi động đậy, dường như muốn cười nhưng lại không cười:

- Chú, tôi có hỏi chú tên gì đâu? Chú niềm nở như thế, chủ động như thế

để làm gì? Chú đừng cho rằng tôi không hiểu gì, kiểu đàn ông như chú tôi gặp nhiều rồi, chú đang muốn tán tỉnh tôi chứ gì? Nói cho chú biết chú giữ lại cái tình cảm đấy của chú đi, bây giờ tôi bận lắm, không có thời gian nói chuyện yêu đương với người nhàn rỗi không làm việc như chú, muốn ăn thì ăn nhanh lên, ăn mau mau rồi đi cho nhanh, đừng có làm chậm trễ việc buôn bán của tôi.

Cô bé này thật thẳng thắn, nhưng mặc dù có xinh xắn thì Dương Thần cũng không hề thấy động lòng, chỉ đơn giản là thích không khí khi nói chuyện với cô bé thôi, vậy nên hắn cười khoan thai nói:

- Trinh Tú, chú nhàn rỗi thật, nhưng hoàn toàn không có suy nghĩ gì đó với cháu đâu, chỉ là hôm nay tâm trạng của chú không tốt, không hiểu sao khi nói chuyện với cháu lại thấy rất thoải mái, chú không làm phiền cháu nữa, cháu cứ làm tiếp đi, hi...

Tú Trinh dường như không có cách nào với Dương Thần, thở dài lắc đầu, đang muốn tiếp tục làm bánh mật theo kiểu Hàn Quốc thì đột nhiên nhúu mày nhìn về chỗ phía sau lưng Dương Thần cách đó không xa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 246

Không Thể Rửa Sạch

“Brừm... brừm...”

Tiếng động cơ mô tô kêu ầm ỹ, ba chiếc xe bật đèn sáng trưng từ xa đi đến gần chiếc xe đẩy hàng, trên mỗi chiếc mô tô là một người mặc áo gió đen, đội mũ bảo hiểm lái xe.

Hai trong số ba người lái xe nhắc bánh xe trước lên, chỉ có bánh sau là bám đất quay tít, một người còn lại thì chỉ đi bằng bánh trước, theo thể “rồng thần vẩy đuôi”, nếu có một người trẻ tuổi ưa mạo hiểm đi ngang qua đây, chắc chắn sẽ vô cùng tán phục.

Dương Thần lúc này còn không chú ý, giờ nhìn theo ánh mắt của Trinh Tú, đúng là ba gã trong băng đảng Xe Bay đang khiến cảnh sát Trung Hải vô cùng đau đầu.

Về mặt Trinh Tú có chút nghiêm trọng, đột nhiên cởi đôi găng tay trắng làm thức ăn ra, nói với Dương Thần:

- Chú, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, chú cứ nấp sau xe đẩy, không được làm chuyện điên rồ gì.

- Vì sao? Bọn họ tới tìm cháu à?

Dương Thần nghi hoặc nói.

- Chú đừng hỏi nhiều, cứ làm theo lời cháu, nếu không bị thương thì chú đừng trách cháu không nhắc nhở!

Trinh Tú nói nhanh.

Không đợi Dương Thần hỏi thêm gì, Trinh Tú liền đi lên trước, đi đến ven đường đối mặt với ba gã lái mô tô kia.

Ba gã kia dừng xe, tháo mũ bảo hiểm xuống, lộ ra ba khuôn mặt trẻ trung, liều lĩnh, tất cả đều đeo khuyên tai, để kiểu tóc của thanh niên trẻ.

Một gã tóc dài dẫn đầu, chòm râu thưa thớt, có vẻ đẹp trai phong trần, có điều trên cổ lại xăm một con cá mập đen, há miệng to đầy máu, khiến cho người ta cảm thấy có phần ác độc.

Dương Thần lại thấy thích thú, vừa uống rượu vừa tò mò nhìn Trinh Tú và ba người kia giằng co.

- Trinh Tú, tìm em thật không dễ đâu.

Gã thanh niên cười tà ác nói.

- Cá Mập, tôi đã nói nhiều lần, tôi đã rút lui, không còn liên quan đến các anh nữa, sao lại không chịu buông tha tôi?

Trinh Tú sắc mặt lạnh lùng mà dứt khoát nói.

Cá Mập hừ giọng cười:

- Rút lui? Từ Trinh Tú, đã vào hội thì đừng nghĩ có thể toàn thân rút lui. Đi cùng bọn anh thì có gì không tốt, có rượu uống, có thịt ăn, so với cái quán thức ăn khuya của em bây giờ còn ung dung tự tại hơn bao nhiêu.

- Đó là các anh cảm thấy vậy, giờ tôi chỉ muốn làm người tốt.

Trinh Tú nói.

- Em muốn bỏ anh em trong bang để làm người tốt? Từ Trinh Tú, em nghĩ quá ngây thơ rồi, em cho rằng người khác sẽ tin sao? Cảnh sát sẽ tin sao? Đám ngốc nghếch trong xã hội sẽ tin sao? Ai dám thuê em? Ngoại trừ bọn anh, ai dám làm bạn em, tin tưởng em?

Cá Mập lạnh lùng nói một tràng.

- Đó là chuyện của tôi, các anh về đi, về sau đừng tới tìm tôi nữa.

Trinh Tú quay người lại, trong mắt ánh lên vẻ bi thương, nhưng không ai nhìn thấy.

Cá Mập cười gằn một tiếng:

- Từ Trinh Tú, người phụ nữ Cá Mập này muốn, trước giờ chưa từng chạy được khỏi lòng bàn tay này, anh đã cho em đủ thời gian, nếu em còn chưa chịu hiểu, vậy thì để anh giúp em một tay!

Nói xong, Cá Mập trèo lên mô tô, nổ máy, quay đầu xe, nhằm thẳng đến chỗ xe đẩy của Trinh Tú!

Trinh Tú phản ứng cực nhanh, dường như chỉ một cái lắc mình đã đến bên cạnh Cá Mập, đôi tay trắng nõn, thon dài tóm lấy bả vai gầy, chặt mạnh một cái vào bên cạnh vai.

Thân hình cường tráng của Cá Mập bị Trinh Tú một phát đánh ngã!

- Anh Cá Mập!

Hai gã tay chân trong băng Xe Bay hét to, lập tức xông vào định ra tay với Trinh Tú.

Rốt cuộc trong mắt Trinh Tú bùng lên tia lửa giận, xông vào đâm đá với hai gã kia.

Dương Thần cũng không ra tay. Nghe Trinh Tú nói chuyện với Cá Mập, hắn cũng hiểu tương đối, Trinh Tú lúc trước hắn là người trong băng Xe Bay, thậm chí không phải một nhân vật đơn giản trong băng. Hiện giờ Trinh Tú chắc chắn muốn rút khỏi băng nhưng những gã đó không chịu buông tha cô.

Nhìn cách Trinh Tú đánh nhau, tuyệt đối không phải có thể luyện được trong một, hai năm, tuy rằng không có bài bản gì, nhưng lại là do bản năng phản ứng mà ra, trải qua vô số trận đánh nhau mới có được, từng chiêu từng chiêu ác độc, nắm bắt lấy từng cơ hội một.

Nhưng Trinh Tú dù sao cũng chỉ là một cô gái, tuy rằng cô mạnh hơn các cô gái bình thường rất nhiều, nhưng một mình đánh với ba gã đàn ông vẫn là quá sức.

Đợi Cá Mập tức giận đứng dậy rồi, Trinh Tú liên tục chống đỡ, cuối cùng

không cẩn thận, bị một gã trong băng Xe Bay đá trúng sau lưng!

- Á!

Trình Tú kêu đau một tiếng, ngã gục xuống, vừa vặn ngã về hướng Dương Thần.

Dương Thần dùng một tay đỡ được cô, ôm vào lòng, xác nhận lại cô không bị thương nghiêm trọng, liền nói với ba gã thanh niên đứng xúm lại phía trước:

- Đừng đề mắt mặt quá thể chứ, đàn ông đánh phụ nữ, còn ba đánh một, các anh không biết xấu hổ sao?

- Người là ai? Xen vào việc của người khác làm gì?

- Tránh ra, nếu không ta cho người một trận!

Cá Mập ác độc nói.

Trình Tú bị Dương Thần ôm vào ngực, xấu hổ, giận dữ muốn giãy ra, nhưng làm thế nào cũng không thoát được vòng tay Dương Thần, cảm giác vòng tay nóng bỏng ở eo mình, ở chỗ mẫn cảm, Trình Tú có thể nghe được chính tim mình đập.

- Chú, chú tránh ra! Đừng dính vào việc này!

Trình Tú sốt ruột kêu lên.

Dương Thần vươn tay kia vuốt lên khuôn mặt trắng mịn của Trình Tú, nói:

- Con gái đánh nhau không tốt, nếu đã quyết định làm người tốt thì đi học cách làm một cô gái đi.

Trình Tú bị hành động đột ngột vô cùng thân thiết này làm sửng lại, trong lúc nhất thời ngây ra, dường như quên hết mọi chuyện xung quanh mình.

Cá Mập hai mắt dữ tợn nói:

- Trình Tú, đây là gã ngốc mà em mới tìm được à, xem ra chẳng ra làm sao cả.

Trình Tú hai mắt đỏ lên, giãy giụa điên cuồng đứng lên, từ trong lòng Dương Thần chui ra, đứng chắn trước mặt Dương Thần.

- Anh ta chỉ là người đi ngang qua, không liên quan gì đến tôi, anh có việc gì cứ giải quyết với tôi, hôm nay tôi sẽ giải quyết hết!

- Hừ, có quan hệ gì với hấn không, không phải việc em định đoạt được, hôm nay cả hai người đừng hòng chạy được. Trình Tú, anh sẽ cho em biết, rời khỏi bọn anh em sẽ chẳng là cái gì hết...

Cá Mập nói xong, cùng hai gã khác trong đảng Xe Bay xông lên, từng bước tiến sát về phía Trình Tú.

Trình Tú vội vàng xoay người muốn để Dương Thần chạy trốn, nhưng mới quay lại đã phát hiện Dương Thần không còn ở phía sau cô.

- Ui da!

Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu lên, Trình Tú hốt hoảng nhìn lại, hai gã côn đồ lúc nãy còn rất kiêu ngạo đã bị Dương Thần một tay đánh cho ngã ra mặt

đất!

Dương Thần thản nhiên liếc mắt nhìn Cá Mập một cái, không đợi gã ra tay đã tát một cái lên mặt gã!

“Chát!”

Thân hình Cá Mập vắn vẹo, lại té nhào lần nữa ra đất, thất điên bát đảo, dường như bị choáng váng không nhẹ.

Đối phó với ba tên như vậy, Dương Thần dường như nhắm mắt cũng có thể đánh chết chúng.

Trình Tú cũng trong lúc nhất thời không phản ứng lại kịp, dường như không thể tin được ông chú lúc nãy còn nhã nhặn lại đột nhiên ra tay ác độc, hơn nữa lại mạnh tay như vậy!

Đột nhiên, từ góc phố vọng đến tiếng còi xe cảnh sát, hai chiếc mô tô cảnh sát đèn nháy lấp loáng, tiếng động cơ gào thét chạy đến gần!

Có lẽ là người dân ở đây thấy có đánh nhau, hoảng loạn báo cho cảnh sát.

Trình Tú sắc mặt trắng nhợt, đẩy Dương Thần vài cái.

- Chú, chạy mau, cảnh sát đến đây! Bị bắt thì không xong đâu!

- Sao phải chạy, chuyện này cũng không phải do chúng ta.

Dương Thần cười nói.

Trình Tú không rảnh giải thích với Dương Thần, đẩy Dương Thần nhưng không được, muốn chạy trốn nhưng lại không bỏ lại sạp hàng của mình được, huống chi, Dương Thần giúp cô ra tay, cô trong lòng rất rối cũng không nỡ chạy một mình, chỉ có thể liên tục dậm chân, lo lắng.

Hai gã cảnh sát vừa xuống xe, lập tức rút súng ra, hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?!

Không đợi Dương Thần và Trình Tú mở miệng, hai gã côn đồ ngã dưới đất liền hét lớn:

- Anh cảnh sát, là đôi nam nữ chó này đánh chúng tôi, mau bắt bọn họ!

- Không đúng, là bọn họ đến quấy rối trước!

Trình Tú vội lên tiếng giải thích.

Hai gã cảnh sát cau mày nhìn Dương Thần và Trình Tú, sau đó nhìn ba chiếc mô tô sau lưng, cười lạnh vài tiếng:

- Không phải nói nhiều, tất cả đều về đồn!

Rất nhanh, gã cảnh sát gọi đến một chiếc xe thi hành nhiệm vụ, cùng một chiếc xe kéo, chở bọn Dương Thần năm người về đồn cảnh sát.

Xe hàng của Trình Tú và mô tô của ba người kia tất cả đều bị cảnh sát thu giữ.

Hơn mười phút sau, năm người bị cảnh sát đẩy xuống xe, Trình Tú thấy Dương Thần cũng bị đưa tới đồn cảnh sát, trong lòng rất băn khoăn, thấp giọng nói với Dương Thần:

- Xin lỗi.

Dương Thần thản nhiên cười:

- Không cần nói vậy, đến lúc đó đừng thu tiền cơm chiều của chú là được rồi.

Về mặt Trinh Tú đang ảm đạm, rốt cục nhoẻn miệng cười:

- Cảm ơn chú.

Dương Thần kỳ thật trong lòng tự cười thầm, làm thế nào mà lại đến đồn cảnh sát rồi, dường như về nước, bản thân rất có duyên với đồn cảnh sát.

Đi tới phòng làm việc lớn không thể quen thuộc hơn, không ít cảnh sát trực ban nhìn Dương Thần ánh mắt quái dị, rõ ràng rất buồn bực, người này sao lại tới đây nữa rồi.

Ba gã trong băng Xe Bay tất nhiên là đối tượng được quan tâm đặc biệt, mới nhìn qua quần áo, trang bị, đã bị cảnh sát đưa tới một phòng thẩm vấn đặc biệt, có người chuyên trách thẩm vấn. Bọn Cá Mập lúc trước kiêu ngạo như thế nào, lúc này đến đồn cảnh sát cũng đã chịu ngoan ngoãn, dường như lúc trước đã phải nếm mùi đau khổ.

Dương Thần và Trinh Tú ngồi đối diện hai gã cảnh sát, lại bắt đầu qui trình thẩm vấn chán ngắt.

Lúc này, Thái Nghiên vừa nói vài chuyện với mấy viên cảnh sát khác, vừa đi từ ngoài vào, nhìn thấy Dương Thần cùng cô gái nào đó cùng bị thẩm vấn, cô cau mày lại, bảo mấy người đi làm việc trước, chính mình thì quan tâm đi lên hỏi:

- Dương Thần, anh lại làm sao rồi?

Dương Thần nhìn thấy Thái Nghiên, hơi ngượng ngùng, cười nhẹ, kể lại chuyện lúc nãy xảy ra.

Trinh Tú nhìn thấy Thái Nghiên như chuột thấy mèo, đầu cúi gằm xuống tận ngực, thấy Dương Thần và Thái Nghiên nói chuyện thoải mái với nhau như là chỗ quen biết, cô hơi kinh ngạc.

Thái Nghiên sau khi nghe xong, đột nhiên cười nghiêng ngả, giơ tay vỗ vỗ vai Trinh Tú, nói:

- Trinh Tú, đây là lần thứ tư đến chỗ tôi rồi nhỉ!

Trinh Tú cắn môi, không dám nhìn mặt Thái Nghiên, hộc mắt có chút ươn ướt, giọng nói yếu ớt:

- Cục trưởng Thái ... tôi.. tôi không cố ý...

Lần thứ tư? Dương Thần ngạc nhiên, cảm thấy cô bé này không đơn giản.

Trinh Tú thấy Dương Thần nét mặt kinh ngạc, cho là Dương Thần chán ghét mình, khuôn mặt ảm đạm, cúi đầu buồn bã.

Thái Nghiên thấy thế, lạ lùng nhìn Dương Thần, ghé vào tai Dương Thần nói thầm:

- Dương Thần, anh sao lại đến cô bé Trinh Tú cũng không tha vậy, cô bé mới đầy mười tám tuổi thôi.

Không phải cô bé nói hai mươi tuổi sao? Hóa ra là tuổi mụ... Dương Thần buồn bực nói:

- Cô nói gì vậy, hôm nay tôi mới quen cô bé.

Trình Tú nghĩ Dương Thần muốn làm rõ mối quan hệ với cô, trong lòng đau xót, nhưng lại nói thêm:

- Cục trưởng Thái, chú ấy chỉ là khách đi ngang sạp hàng, chú ấy không liên quan đến việc lần này, cầu xin mọi người thả cho chú ấy về.

Dương Thần và Thái Nghiên ngẩn ra, không ngờ lúc này mà Trình Tú còn muốn giúp Dương Thần thoát thân.

Nhìn vẻ mặt thành khẩn, lo lắng của Trình Tú, Thái Nghiên không tin lời Dương Thần, thở dài một cái, nhìn Dương Thần bất mãn.

Dương Thần dờ khóc dờ cười, việc này đúng là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 247

Trăng Lưỡi Liềm

Trình Tú thấy Thái Nghiên không nói gì, cho rằng cô không chịu tha cho Dương Thần, quay đầu chán nản nhìn Dương Thần nói:

- Chú, là cháu không tốt làm hại chú.

Dương Thần cười khỏ, giơ tay nhéo một cái vào khuôn mặt trắng mịn của Trình Tú.

- Cô bé ngốc, cháu đang nói cái gì thế...

Trình Tú không hiểu gì, lại bị Dương Thần nhéo má, đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp hơi đỏ lên.

- Thái Nghiên, nể mặt tôi đi, cô bé này bản tính vốn không xấu, trước kia xảy ra chuyện gì thì xí xóa, hôm nay thả cô bé ra đi. Chính là do ba tên kia gây chuyện, từ từ dạy dỗ bọn chúng, đừng để bọn chúng đụng vào Trình Tú nữa.

Dương Thần nói.

Thái Nghiên cười nghiêng ngả nói:

- Anh cũng cần tôi nể mặt?

- Thì đương nhiên, cô là cục trưởng, tôi chỉ là dân thường, tôi lại chẳng có cấp bậc gì.

Dương Thần nói.

- Tôi có thể nể mặt anh, nhưng anh phải có lý do khác, tôi không thể vì anh là dân thường nể mặt anh, nói vậy dân chúng đâu đâu chẳng có, chẳng lẽ tôi đều phải nể mặt?

Thái Nghiên khoanh tay trước ngực, bộ ngực đầy đặn bị đẩy lên.

Dương Thần theo bản năng liếc mắt nhìn một cái, ho khan hai tiếng nói:

- Được rồi, dù gì chúng ta cũng là bạn bè, đúng không...

Đến mức này, Dương Thần cũng đành làm mặt thân thiết.

Thái Nghiên dường như khá vui vẻ, gật gật đầu.

- Được rồi, niệm tình anh giúp tôi không ít, cũng coi như quen biết anh, việc hôm nay coi như bỏ qua vậy.

Nghe Thái Nghiên nói bỏ qua chuyện này, Trình Tú vẻ mặt đang âm ỉ như lạc trong sương mù, không thể tin được.

Thái Nghiên nghiêm túc quay lại nói với Trình Tú:

- Từ Trình Tú, lúc mới đến đây lần đầu, cô mới là cô gái chưa đầy mười tám tuổi, một lần ăn trộm, một lần đua xe, một lần ẩu đả, tôi đều nhớ kỹ. Lý lịch như vậy với một cô gái trẻ mà nói thật sự không sáng sủa gì. Hôm nay Dương Thần giúp cô, tôi tin là cô thật sự quyết tâm hối lỗi, sửa sai, vì vậy

mới có thể dàn xếp giúp cô. Cô đừng nghĩ sự việc này đơn giản vậy, về sau nếu cô không có biểu hiện tốt, lại để tôi gặp phải cô, tôi chắc chắn sẽ nghiêm trị.

Trình Tú cắn đôi môi mỏng, đôi mắt trong suốt ngập đầy nước, đứng dậy cảm kích hướng về phía Thái Nghiên cúi người ba lần.

- Cục trưởng Thái, cảm ơn chị, tôi hứa chắc chắn sẽ làm người tốt, tôi không bao giờ làm chuyện gì trái pháp luật nữa...

Thái Nghiên mỉm cười vuốt sợi tóc của Trình Tú, nói:

- Phải cảm ơn ông chú phiên toái của cô, lúc này cô cũng nghe rồi đấy, tôi chỉ là nể mặt anh ta thôi.

Trình Tú nghe xong, nín khóc, mỉm cười, nhìn về phía Dương Thần ánh mắt có chút tình cảm âm áp.

Có Thái Nghiên ra mặt, tự nhiên mọi chuyện xảy ra đều được kết thúc nhẹ nhàng. Dương Thần phát hiện ra có người bạn quyền cao chức trọng vẫn là tốt nhất, tuy rằng trước mắt người bạn này vẫn mang đến không ít phiền toái cho mình.

Đợi sự tình giải quyết thỏa đáng xong xuôi, Thái Nghiên lại giúp Trình Tú đem chiếc xe hàng nhỏ trả về, Trình Tú lại vô cùng cảm kích.

Trong quá trình làm việc, Dương Thần rất nhàn rỗi, hỏi Thái Nghiên một số chuyện về quá khứ của Trình Tú. Thái Nghiên kể lại đơn giản cho Dương Thần nghe một chút hoàn cảnh của Trình Tú, tất cả đều là do cô biết được trong lúc xử lý án của Trình Tú.

Hóa ra mẹ của Trình Tú là người Hàn Quốc, bố là thương nhân người Hoa Hạ, năm đó kết hôn không ngờ đầu tư sai lầm dẫn đến phá sản, ông bỏ lại mẹ con Trình Tú. Lúc Trình Tú còn rất nhỏ, mẹ cô mất vì ung thư tử cung. Trình Tú lớn lên trong cô nhi viện, vì bị ức hiếp, chèn ép mà đi vào con đường sai trái, liên tục phải vào đồn cảnh sát, được giáo dục, phê bình mới dần dần trở nên tốt đẹp.

Thái Nghiên kể xong quá khứ của Trình Tú, cũng không biết Trình Tú có nghe không, cô đang làm thủ tục với vài viên cảnh sát khác, có vẻ cũng không quan tâm.

Sự việc kết thúc, Thái Nghiên tiễn hai người ra khỏi đồn cảnh sát.

Lúc này, Trình Tú sắc mặt đỏ bừng, kéo tay Dương Thần, muốn nói gì đó lại thôi.

Dương Thần cảm thấy rất hứng thú, lúc đầu cô gái này giống như cây ớt nhỏ, giờ lại thành cô bé ngoan ngoãn, muốn nói gì đó lại còn có dáng vẻ suy xét.

- Nói đi, có chuyện gì, cô bé?

Dương Thần hỏi.

Trình Tú cắn chặt răng, kéo Dương Thần đến góc tường, tránh tầm mắt của Thái Nghiên và mấy gã cảnh sát, tháo xuống từ cổ sợi dây nhỏ màu đỏ,

đó là một vật trang sức kim loại hơi cũ, hình trăng lưỡi liềm, trong ánh đèn mờ ảo, vật đó phản chiếu ánh sáng dịu dàng.

Trình Tú nhét vật trang sức hình trăng lưỡi liềm vào tay Dương Thần, đôi mắt linh hoạt có chút ngưng ngung, lại có vẻ kiên quyết, vui mừng.

- Chú, cái này tặng cho chú.

- Cái gì vậy? Không phải là tín vật đính ước chứ, tiểu thư Trình Tú, tôi là người đã kết hôn, tiểu thư như vậy là muốn quyến rũ tôi vượt quá giới hạn rồi.

Dương Thần cười gian.

Trình Tú nhe răng làm mặt xấu rất đáng yêu, nói:

- Nói gì vậy, ai đính ước với chú chứ? Đây là của mẹ cháu để lại cho cháu, nói là bùa hộ mệnh, giờ cháu tặng chú.

Dương Thần thu lại vẻ mặt đùa vui, mỉm cười nói:

- Vật quý giá như vậy làm sao chú dám nhận?

- Chú là người tốt đầu tiên tình nguyện ra mặt bảo vệ cháu, khiến cháu cảm nhận được tình người. Trước kia cháu luôn thấy lá bùa này có thể bảo vệ cháu, giờ cháu cảm thấy chỉ cần có chú là cháu không cần phải sợ gì hết.

Trình Tú thật thà nói.

- Cô bé ngốc, chú không thể treo trước ngực cháu, sao có thể làm bùa hộ mệnh?

Dương Thần sờ sờ đầu Trình Tú, chính mình chỉ làm một việc đơn giản như vậy, không ngờ lại khiến Trình Tú cảm động như vậy.

Tình người? Chẳng lẽ trước kia mọi người đối đãi với cô bé đều không có tình người?

Trình Tú bĩu môi nói:

- Chỉ cần trong lòng cháu nghĩ đến chú là chú có thể bảo vệ cháu, chú cầm đi, để Trình Tú cũng cảm thấy chú cũng nhớ đến cháu.

Dương Thần trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, nhận lấy chiếc vòng hình trăng lưỡi liềm, nói:

- Được rồi, coi như chú giữ thay cháu, nhưng cháu phải cho chú biết cách liên lạc với cháu, chú không muốn sau này không gặp lại được cháu, chú phải giám sát xem cháu có làm việc gì xấu không.

Trình Tú mắt sáng ngời, nhưng sau đó lại buồn bực nói:

- Cháu không có số điện thoại... Như thế này vậy, sau này cháu sẽ bày hàng bán điểm tâm và đồ ăn khuya, nếu chú rảnh có thể đến đó tìm cháu, cháu nhất định sẽ ngoan ngoãn.

- Đến lúc đó cháu sẽ không thu tiền ăn chứ?

Dương Thần giả bộ hỏi.

Trình Tú cười khanh khách nói:

- Nếu chú mang dì đến cho cháu gặp mặt, cháu sẽ ưu đãi cho chú, nhưng mà, chú thực sự có vợ rồi ư?

- Chuyện này có thể đem ra lừa gạt sao?

Dương Thần cười nói.

Trình Tú cúi đầu “ồ” một tiếng, mặt không tỏ vẻ gì, nói:

- Vậy thì, nếu chú đến đây cùng vợ, cháu sẽ giảm giá, ừm... giảm giá 5%!
Thế nào, cháu rộng rãi đấy chứ!?

- Tham tiền!

Dương Thần dí dí trán Trình Tú, ra vẻ hờn dỗi nói.

Trong lòng Dương Thần rất thoải mái, cảm thấy như vậy cũng tốt, có lẽ do Trình Tú cũng mồ côi, cũng có quá khứ không tốt đẹp. Dương Thần có cảm xúc thương xót, thật sự không nỡ sau này không gặp lại Trình Tú.

Sau khi Trình Tú tặng chiếc vòng, cô vẫn quyến luyến không nỡ rời đi. Dương Thần cảm nhận được đằng sau cái vẻ ngoài lạnh lùng, kiên quyết, Trình Tú thực sự chỉ là một cô gái mười tám tuổi đáng yêu mà thôi.

Quan sát một chút vật trang sức trên tay vẫn còn tỏa ra mùi thơm tự nhiên trên cơ thể của Trình Tú, Dương Thần có chút ngạc nhiên, lúc này nhìn không kỹ, giờ nhìn lại cẩn thận, không ngờ lại là mảnh mặt trăng lưỡi liềm bằng bạch kim. Nhưng Dương Thần biết bố mẹ Trình Tú cũng là thương nhân, việc này cũng là bình thường.

Lúc này, ở cửa đồn cảnh sát chỉ còn lại Thái Nghiên và Dương Thần, Thái Nghiên có chút bồn chồn ho khan hai tiếng:

- Chú Dương, xem ra lại có cháu nhỏ mắc câu của chú rồi, cảm giác thế nào?

Dương Thần cẩn thận cất vật trang sức đi, bất đắc dĩ cười nói:

- Thái Nghiên, đừng nói linh tinh, tuy tôi cũng không tốt đẹp gì, nhưng tôi thực sự không có ý định lừa Trình Tú.

- Đừng nói anh và cô ấy chỉ là tình cảm anh em.

Thái Nghiên híp mắt nói.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Hừm, hình như là vậy, nếu cô ấy làm em gái tôi, tôi rất vui mừng.

- Có quỷ thần mới tin anh...

Thái Nghiên thì thào một tiếng, đột nhiên lấy ra một chiếc hộp màu đen từ sau lưng, đưa ra trước mặt Dương Thần.

- À, cái này cho anh.

Nhìn thấy Thái Nghiên đột nhiên giống như Doraemon biến ra bảo bối, Dương Thần hơi sững sờ:

- Cái gì vậy?

- Anh cầm lấy xem sẽ biết.

Thái Nghiên nét mặt hơi mất tự nhiên, úp mở nói.

Dương Thần cẩn thận cầm lấy, cảm giác chiếc hộp nặng trịch, vừa mở ra xem lập tức không biết nói gì.

Ở trong hộp, ở trên miếng vải xốp màu vàng nhạt là một chiếc đồng hồ

Rolex rất đẹp, rất tinh xảo, tuy không phải cực phẩm vô giá, nhưng thành phần cũng có không ít vàng và các mảnh kim cương nhỏ, giá cả vô cùng xa xỉ.

Thái Nghiên thấy Dương Thần nhìn chiếc đồng hồ không nói lời nào, vội hỏi:

- Anh thích không?

Dương Thần ngẩng đầu, không hiểu gì, nhìn Thái Nghiên, hỏi:

- Cho tôi à?

- Chẳng lẽ tôi mua cho tôi sao, đây là đồng hồ nam...

Thái Nghiên hai tay cho vào túi áo trước, cúi đầu, mũi chân nghịch nghịch về không tự nhiên, trong lòng không bình tĩnh.

Dương Thần đẩy hộp lại, mỉm cười nói:

- Cảm ơn, nhưng tôi không thể nhận được, chiếc đồng hồ này rất quý giá.

- Chỉ là chiếc đồng hồ đeo tay, có gì mà quý giá, tôi... tôi muốn cảm ơn lần trước anh cứu tôi. Thấy anh không đeo đồng hồ nên tôi mua tặng anh một chiếc.

Thái Nghiên vội vàng giải thích.

Dương Thần lắc đầu nói:

- Không nên tùy tiện tặng đồng hồ, cô tặng tôi sẽ phải đeo, mà nếu đeo nhất định sẽ có người hỏi là ai tặng. Chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, việc này sẽ khiến người khác hiểu lầm.

Thái Nghiên sắc mặt trắng nhợt nói:

- Anh thấy mắt mắt à? Tôi tặng anh đồng hồ anh thấy mắt mắt đúng không?

Dương Thần nhú mày nói:

- Cô biết tôi không có ý đó, chỉ là như thế này không thích hợp lắm.

- Tôi chỉ biết...

Thái Nghiên trong mắt hơi ướt nói:

- Anh ngoài miệng nói chúng ta là bạn bè, nhưng thật ra trong lòng anh chán ghét tôi, cho tôi là kẻ ngu ngốc, vô dụng, không xứng làm bạn anh, không xứng tặng quà anh, đúng không?

Dương Thần cười khỏ, hấn nghĩ thế bao giờ?

- Thái Nghiên, tôi thật sự không nghĩ gì, đồng hồ này không thể nhận, đây không phải món quà bình thường, tôi không có ý gì khác.

Dương Thần cũng không biết giải thích như thế nào.

- Đưa tôi.

Thái Nghiên giành lại hộp đồng hồ, giận dữ trừng mắt nhìn Dương Thần, xoay người lại, bỏ đi nhanh chóng.

Cô vừa đi vừa mắng thầm.

- Dương Thần chết tiệt, Dương Thần thôi, đại tiểu thư đây lần đầu tặng quà cho đàn ông mà anh dám từ chối, lần sau gặp tôi sẽ bắt anh, Dương Thần

chết tiệt, Dương Thần thôi...

Dương Thần thấy Thái Nghiên rời khỏi, thở dài một cái, khóe miệng hơi đắng, những người phụ nữ khác có thể phóng khoáng hơn chút, nhưng Thái Nghiên thì tuyệt đối không, cô ấy là chị em tốt với Lâm Nhược Khê. Việc của mình với Lâm Nhược Khê đã khó khăn rồi, nếu lại thêm Thái Nghiên kia, Lâm Nhược Khê chắc tức chết mất, huống hồ mình với Thái Nghiên cũng chưa có tình cảm gì, vẫn là nên tránh thì tránh...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 248

Cả Đòi

Cả ngày đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Dương Thần về đến nhà cảm thấy cuộc sống rất phong phú.

Đêm dài yên tĩnh, Lâm Nhược Khê và vú Vương đã ngủ, Dương Thần tắm rửa xong, ngồi trong phòng bật máy tính, hắn đã hẹn với Solon đêm nay gặp nhau.

Sau khi nhập vào dòng địa chỉ trên mạng vừa dài vừa phức tạp khó tìm, cửa sổ chat video lại hiện ra.

Dòng tin báo ở ô chat video quả nhiên đang nhấp nháy, nhưng điều khiến Dương Thần kinh ngạc chính là không ngờ có đến hai tín hiệu, ngoài hình con ung màu xanh lam ra còn có một hình con thuyền hải tặc màu đỏ đang nhấp nháy.

Ở khoe miệng Dương Thần lộ ra nét cười, hắn mở hai ô chat video ra.

Màn hình máy tính xuất hiện hai khuôn mặt đàn ông, ngoại trừ Solon tóc đỏ, người còn lại mặc đồ ngủ màu trắng, thoát nhìn khoảng bốn, năm mươi tuổi, hai chòm râu cuộn vênh vênh lên, mái tóc màu nâu vàng thưa thớt lộ ra từng mảng lớn da đầu, đeo cặp kính màu đen, gã cũng đang ở đầu kia mỉm cười thân thiện với Dương Thần.

Chỉ có điều dù hai người đàn ông này có cười, người bình thường cũng sẽ không cảm thấy họ hiền lành.

- Minh Vương Các Hạ, Macedonia vẫn an ngải!

Macedonia đọc nhãn đang cầm chén đồ uống nóng hổi, không biết là loại đồ uống nào, chào hỏi Dương Thần bằng tiếng Hebrew (ngôn ngữ chủ yếu ở Israel và cộng đồng Do Thái) rất lưu loát.

Dương Thần tựa vào đầu giường, nhìn gã đang tự đắc trên màn hình, cười nói:

- Macedonia, chỗ ông đang là giữa trưa, chẳng lẽ ông lại say rượu sao?

- Tất nhiên là không. Tôi chỉ thể nghiệm sự chênh lệch múi giờ thôi.

Macedonia nhếch miệng cười nói.

Solon tóc đỏ khinh bỉ hừ một tiếng:

- Chết tiệt, ông là đồ kèn kèn, cả ngày không lao vào rượu nho trong thùng thì cũng tìm mấy cô gái eo thùng phuy! Ngài Minh Vương, tôi khẩn thiết yêu cầu ngài giao toàn bộ mạng lưới tình báo liên lạc của lão ta cho tôi, lão ta chỉ làm lãng phí không gian phát triển mà ngài tạo cho.

- Anh là đồ chim ung lông đỏ thô lỗ! Anh đúng là đang ghen tị! Các con tôi đều có tín ngưỡng thành tín nhất, niềm tin kiên trinh nhất, ngoại trừ tôi

không ai có thể dẫn dắt bọn chúng xông pha sóng gió!

Macedonia khinh thường, đôi giọng tiếng Anh nói.

Dương Thần khuyên nhủ:

- Solon, anh nên quen dần Macedonia đi, hơn nữa anh cũng nên biết rõ, Mossad (cơ quan tình báo của Israel) chắc chắn không thay đổi tín ngưỡng, công việc của Macedonia không ai có thể thay thế được.

- Ngài Minh Vương, tôi biết điều đó rất khó khăn, cho nên tôi mới giao công tác điều tra cho lão ta làm. Tôi chỉ là cảm thấy lão ta ngày càng phát phì, đầu óc thì ngày càng nhỏ lại.

Solon bất mãn nói.

- Chà, chim ưng lông đỏ, hôm nay báo cáo thành quả với Minh Vương, anh muốn đánh nhau sao?!

- Chẳng lẽ đầu đạn hạt nhân của tôi lại sợ thuyền hải tặc của ông sao?!

Solon khinh thường nói.

- Đủ rồi! Hai người lần nào gặp cũng âm ỹ ai mà chịu được!

Dương Thần buồn bực bắt hai người dừng lại, đầu đầu sờ sờ trán.

- Solon nói trước đi, tình hình sao rồi?

Solon lúc này mới nghiêm túc một chút, nói:

- Ngài Minh Vương, tuy ngài yêu cầu chỉ phái Hải Ưng sức chiến đấu bình thường, am hiểu nguy trang và liên lạc tới Hoa Hạ, nhưng tôi thật sự không tìm được người nào sức chiến đấu bình thường. Đội viên Hải Ưng của tôi đều là những đặc công có sức chiến đấu mạnh nhất thế giới, một đội nhỏ mười hai người đêm mai sẽ đến cảng Đông Nam, Trung Hải của Hoa Hạ.

- Tốt lắm, đã cho họ biết cách liên lạc chưa?

Dương Thần hỏi.

Solon nhíu mày nói:

- Cho rồi, nhưng... nhưng Viêm Hoàng Thiết Lữ của Hoa Hạ đã dò ra hành tung tàu bảo vệ của chúng ta. Tôi muốn đêm mai ngài đến tiếp ứng, tuy rằng không được lễ phép, nhưng tôi lo các đội viên sẽ gặp nguy hiểm... ồ... ngài Minh Vương xin hãy tin tưởng tôi, Viêm Hoàng Thiết Lữ chưa chắc đã là tổ chức quốc phòng bí mật mạnh nhất, nhưng chắc chắn là tổ chức khó đối phó nhất, hơn bất kỳ tổ chức nào khác.

Dương Thần mỉm cười, xem ra mấy người trong nhóm Long cũng chưa gây phiền toái gì cho Solon, hấn gật gật đầu tỏ vẻ biết rồi, lại hỏi Macedonia:

- Macedonia, việc chuyển giao cho ông điều tra đến đâu rồi?

Macedonia cầm một tờ giấy trên chiếc bàn gỗ cạnh ghế quay, liếc nhìn vài cái, nói:

- Ngài Minh Vương, theo điều tra, người đứng đầu hội Bát Kỳ, Tokugawa, là một cao thủ thực lực đạt tới đỉnh cao, phỏng đoán ban đầu sức chiến đấu tương đương với tám trăm tên đặc công đứng đầu. Tất nhiên là do Ninjutsu (nghệ thuật ám sát và gián điệp thời phong kiến Nhật Bản của các

ninja) của Nhật Bản có tính thay đổi, con số này chỉ là phỏng chừng. Đáng chú ý hơn là Tokugawa từng làm một trong những sát thủ hàng đầu của ZERO, điều này cũng có nghĩa là gã rất có khả năng có hiểu biết về đá thần.

Trong mắt Dương Thần lóe lên một tia sáng, mặt không cảm xúc nói:

- ZERO ngày xưa tuy rằng không còn tồn tại, nhưng lại còn quá nhiều chi nhánh, tôi cũng không thể diệt trừ hết, nếu Tokugawa muốn kết liễu mình sớm hơn một chút thì cũng là một việc không tồi.

Macedonia và Solon đều lộ ra vẻ nghiêm túc chấp nhận.

- Còn một việc điều tra khác nữa, ngài Minh Vương, tôi thấy công việc như vậy thật sự rất thoải mái. Tiểu thư An Tâm ngài muốn điều tra trước mắt đang có công việc ổn định tại phi hành đoàn của công ty Hàng không quốc tế, tuyến bay chủ yếu là Tokyo – Nhật Bản và Paris – Pháp, tôi nghĩ ngài muốn tìm cô ta là việc không khó.

Macedonia cười đầy ẩn ý.

Dương Thần hài lòng cười cười, hắn chỉ muốn xác nhận xem An Tâm có gặp phiền toái gì không, hiện tại xem ra cô cũng khá ung dung tự tại.

- Thay tôi đề ý xem quanh cô ta có chuyện gì kỳ lạ không.

Dương Thần nói.

- Rất vui được cống hiến sức lực cho ngài, ngài Minh Vương.

Macedonia cười ha hả nói.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút thấy không còn việc gì khác, đang muốn tạm biệt hai gã đỡ hơi này, Macedonia lại lên tiếng nói:

- Ngài Minh Vương, còn một việc nữa, vì hiện giờ ngài sống ở Hoa Hạ, lại ở thành phố quốc tế ven biển như Trung Hải, tôi không thể không nhắc nhở ngài một chút.

- Chuyện gì vậy?

Dương Thần nghi hoặc hỏi, có thể khiến lão thủ lĩnh hải tặc bất cần đời, vua tình báo này thậm trọng nhắc nhở, chắc chắn không phải chuyện đơn giản.

Macedonia thu lại vẻ tươi cười, nói:

- Theo tin tức mạng lưới tình báo của tôi thu thập được, “Chén thánh” rất cục đã xuất hiện, hơn nữa lại xuất hiện ở Hoa Hạ.

Dương Thần sắc mặt nhất thời cứng lại, cảm thấy có chút hoang đường.

- Thứ đó thật sự tồn tại ư?

Macedonia nhú mày nói:

- Trong truyền thuyết, đó là chiếc chén Jesus Christ sử dụng trong bữa tối cuối cùng, sau khi ngài bị đóng đinh lên cây thánh giá, chiếc chén hứng máu nhỏ ra, theo truyền thuyết, nếu dùng chén thánh đựng nước thánh, bất cứ kẻ nào uống xong đều có thể trường sinh bất lão...

- Kèn kèn, sao có thể tồn tại vật đó, hơn nữa cho dù có tồn tại chén thánh thật, chắc chắn phải xuất hiện ở bán đảo Balkan, Địa Trung Hải hoặc Trung

Đông, làm sao có thể ở Hoa Hạ, ở phía Đông xa xôi?

Solon không tin nói.

Macedonia hừ mũi nói:

- Trước khi gặp ngài Minh Vương, anh có tin có các vị thần, tin tưởng “chư thần ming ước” trong truyền thuyết không?

Solon sững sốt, lập tức ngậm miệng lại.

Dương Thần thở dài nói:

- Các thần cũng không phải thật sự là thần, ít nhất thì tôi cũng không thể trường sinh bất lão, nhưng trên đời này chắc chắn có tồn tại một số vật khó có thể tưởng tượng được. Ông nói tiếp đi, Macedonia.

- Đúng vậy thưa ngài. Lúc đầu tôi cũng không tin tưởng thông tin tình báo này, bởi vì việc này thật quá sức tưởng tượng. Theo tình báo, chén thánh đúng là ở Hoa Hạ, thời Nguyên đã bị kỵ binh Mông Cổ cướp được từ một kho báu quý tộc Trung Đông, mang về Hoa Hạ, sau đó bị chôn giấu ở trong mộ một quý tộc. Trong cuộc khai quật khảo cổ gần đây, đúng là có một người theo đạo cơ đốc đã phát hiện ra ở trong một khu mộ ở gần Trung Đông một chiếc chén giống hệt chén thánh trong truyền thuyết, đã đưa về giáo đường Rome.

Macedonia nói.

- Chỉ là như vậy làm sao phán đoán được chén thánh có tồn tại thật hay không?

Dương Thần hỏi.

Macedonia nói:

- Tuy rằng chúng ta không hiểu lịch sử của chén thánh, nhưng giáo đường Rome và các kẻ thù chắc chắn rất quen thuộc với chén thánh.

- Ý ông là Hội Nghị Hắc Ám?

Dương Thần cười khỏ nói.

Macedonia rõ ràng sững sốt nói:

- Minh Vương, chẳng lẽ ngài đã từng chạm chán với bọn họ? Tôi vẫn nghĩ ngài không biết sự tồn tại của bọn họ!

- Rất nhiều năm trước lúc làm nhiệm vụ đã từng gặp, gã này không khoa trương như trong truyền thuyết, nhưng chắc chắn do đặc thù về huyết thống mà bọn họ có chút sức mạnh dị thường. Đặc công bình thường không phải đối thủ của họ. Nếu như Đội hộ vệ Giáo Hoàng và Thập tự chinh của giáo đường Rome thật sự coi bọn họ làm đối thủ thì giáo đường Rome rõ ràng kinh sợ thực lực của các nước Châu Âu.

Trong đầu Dương Thần hồi tưởng lại lần gặp mặt tình cờ nhiều năm trước, không khỏi có chút phiền não, nếu những người đó vào Hoa Hạ, xem ra chính mình chắc chắn sẽ phải ra mặt, bằng không những người ở Viêm Hoàng Thiết Lữ nhất định sẽ gặp nguy hiểm, bọn họ gặp nguy hiểm thì Hoa Hạ sẽ không có ai bảo vệ, hàng phòng thủ của Hoa Hạ sẽ yếu đi, như vậy

chính mình sẽ không thể thoải mái ở lại đất nước này.

Nhưng đối mặt với những gã kia cũng không phải là thoải mái sống.

- Ngài không hồ là Minh Vương, mạng lưới tình báo của tôi căn bản không thể lúng ra được hành động cụ thể của bọn họ, chỉ phát hiện ra Hội Nghị Hắc Ám và giáo đường Rome đều phái quân tinh nhuệ đến Hoa Hạ... Từ đó có thể thấy được chuyện chén thánh không phải tin đồn vô căn cứ.

Macedonia đột nhiên nhếch miệng cười nói:

- Hy vọng người phương Đông có đủ lực lượng bí mật, bằng không, đây có lẽ là một cuộc chiến không cân sức.

- Nếu quả thực là như vậy, chén thánh hiện tại ở đâu?

Dương Thần hỏi, nếu có thể đem chén thánh đến nước khác, hay là ném xuống biển cũng có thể tránh được một cuộc tranh đấu vô nghĩa.

Ai có thể trường sinh bất lão? Hắc căn bản không quan tâm!

Macedonia cười khổ nói:

- Vô cùng xin lỗi, ngài Minh Vương, mạng lưới tình báo của tôi ở Hoa Hạ rất kém, Viêm Hoàng Thiết Lũ quả thật rất khó đối phó, về điểm này, quan điểm của tôi và chim ưng lông đỏ rất giống nhau...

- Khó đối phó thì sao, phương thức chiến đấu truyền thống của Hoa Hạ đã nâng cao, nhất định không thể nhanh chóng đào tạo người mạnh, điểm này rất khác với người có năng lực khác thường ở phương Tây.

Dương Thần bất đắc dĩ lắc đầu.

- Tin tức của ông rất hữu ích, tôi sẽ chú ý, sau này cũng phải chú ý quan sát, việc tranh đoạt thứ đồ vật đó tuyệt đối không thể phá vỡ cân bằng giữa các tổ chức.

- Ngài Minh Vương, có một việc làm tôi rất ngạc nhiên.

Macedonia nói.

- Việc gì?

Dương Thần cười nói.

Macedonia do dự, hỏi:

- Ngài Minh Vương, nếu đã tồn tại các vị thần, sao các chủ thần khác lại không thể giống ngài, đứng ra ràng buộc các thế lực hỗn loạn trên thế giới? Như vậy không phải sẽ giúp thế giới ổn định hơn sao?

Dương Thần cúi đầu cười cười:

- Ông nghĩ tôi muốn đứng ra sao, ông đã thấy tôi chủ động yêu cầu ai hay thế lực nào phục tùng tôi chưa?

Solon và Macedonia ngạc nhiên, rồi lắc đầu, đều là họ tự nguyện.

- Việc ông vừa hỏi, lúc tôi nhận lấy nhẫn Minh Vương cũng đã hỏi qua Minh Vương tiền nhiệm.

Dương Thần nói.

- Minh Vương tiền nhiệm?

Solon và Macedonia đồng thanh thốt lên, hiển nhiên là không biết chuyện

có Minh Vương tiên nhiệm.

- Kỳ thực đáp án rất đơn giản nhưng cũng phức tạp.

Dương Thần dường như lẩm bẩm nói thản nhiên:

- Nếu thật sự cần một lý do, thì phải là... chúng ta so với bất cứ ai khác, phải yêu thế giới này thật sự sâu sắc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 249

Không Trâu Bắt Chó Đi Cày

Buổi sáng hôm sau, Dương Thần vừa mới mang một đồng lớn đồ ăn sáng vào cửa chính ban Quan hệ xã hội, chỉ thấy đám đồng nghiệp nữ đang tụ tập ở một chỗ, cười nói vui vẻ thảo luận cái gì đó.

Dương Thần lại bị không chú ý đến, hắn đem bữa sáng đặt lên bàn làm việc của chính mình rồi xông vào đám đồng nghiệp nữ khiến vài người đẹp kêu lên hờn dỗi.

Sáng sớm đã ăn chặn, Dương Thần anh thật không biết xấu hổ!

Một người đẹp đỏ mặt nói.

Dương Thần ha hả cười, “không cần thận” tay chạm vào ngực người ta, coi như không biết gì.

Hắn cẩn thận nhìn về hướng chiếc máy tính bị vây kín kia, trên màn hình là một bản thảo PDF, trên đó viết “Bản dự thảo công ty giải trí văn hóa Quốc Tế Ngọc Lôi”.

Dương Thần buồn bực hỏi Triệu Hồng Yến đang thích thú đứng cạnh:

Hồng Yến, đây là cái gì vậy?

Triệu Hồng Yến lườm hắn một cái nói:

Anh không biết chữ sao? Đây là bản dự thảo thành lập công ty mới.

Công ty mới?

Đúng vậy, Ngọc Lôi của chúng ta hiện tại chỉ có công ty quản lý người mẫu, tháng sau sẽ chính thức đầu tư công ty giải trí văn hóa, nghe nói ký hợp đồng với không ít người đại diện và ca sĩ, diễn viên nổi tiếng đâu!

Người đẹp kia vui vẻ nói.

Việc này thì liên quan gì đến các chị?

Sao lại không liên quan đến chúng tôi? Nếu mình tinh mà tôi thích ký hợp đồng thì người ta sẽ là đồng nghiệp với tôi rồi, vậy thì sẽ có ý nghĩa khác rồi!

Một người đẹp nói.

Dương Thần cười nói:

Không phải là thành lập một công ty mới sao, cho dù ký hợp đồng cũng là làm việc ở chỗ khác, không đến ban Quan hệ xã hội đâu.

Hừ, không thể cho chúng tôi tưởng tượng một chút sao?

Người đẹp kia bắt mồm.

Dương Thần nghe đám đồng nghiệp nữ ban Quan hệ xã hội đang thảo luận tung bưng ai sẽ ký hợp đồng, như là chính họ mở công ty này vậy, hắn không khỏi thở dài lắc đầu.

Nhưng Trương Thái rất cẩn thận, chớp chớp mắt nhìn thấy Dương Thần đã lập tức tìm được chỗ đồng đồ ăn, chạy tới lấy vài cái bánh bao vừa gặm vừa tán gẫu với mấy người phụ nữ kia. Sức miễn dịch của phụ nữ với mấy gã minh tinh bánh bao quả thực là không giống nhau.

Dương Thần không ngờ Lâm Nhược Khê vừa mới đánh bại nhà họ Hứa và công ty truyền thông Trường Lâm, đạt được tài liệu mới để dẫn đầu về kinh tế trong tương lai, đã không ngừng bước lại bắt đầu làm công ty giải trí. Theo Dương Thần biết, loại công ty này tiêu hao về tài chính chắc chắn là không ít, Lâm Nhược Khê cũng coi như bỏ ra vốn gốc.

Tuy nhiên hiện giờ nhà họ Hứa đã bị nhà họ Viên đánh đổ, có danh không có thực, mà trong phạm vi cả nước lại không có công ty nào cạnh tranh được với Ngọc Lôi, Lâm Nhược Khê đầu tư vào lĩnh vực mới là có thể hiểu được.

Dựa vào Ngọc Lôi ở Hoa Hạ và trên thế giới, danh vọng của giới thời trang, nếu đầu tư từ đầu một công ty giải trí, cũng là một tấm biển hiệu vàng, thu nhập ổn định cũng không ít, phải xem làm thế nào để thu được lợi ích lớn nhất.

Một nhà doanh nghiệp luôn không ngừng đầu tư xây dựng sự nghiệp, xây dựng sự nghiệp lại tiếp tục đầu tư, Lâm Nhược Khê rất hiểu câu nói này.

Đang lúc trong văn phòng đang ồn ào, một người đáng vẻ gầy nhỏ đi từ cửa vào, lạnh lùng ho khan vài tiếng với đám nữ nhân viên ban Quan hệ xã hội đang vui đùa âm ỹ.

Đám nhân viên nữ dường như nghe thấy cảnh báo, lập tức chạy về chỗ ngồi.

Dương Thần nhìn lại, đúng là trợ lý bên người Lâm Nhược Khê - Ngô Nguyệt đột nhiên đến đây, đúng là đáng người phẳng như “sân bay”, vẻ mặt lạnh băng ấy, cô đứng trong đám người, nhìn thế nào cũng thấy giống như hạc đứng giữa bầy gà.

Ngô Nguyệt nhìn thấy Dương Thần đang cầm kéo đáng vẻ rất ung dung tự tại, không khỏi nhú mày nói:

Dương Thần, đi theo tôi một chút.

Đi đâu vậy?

Dương Thần hỏi.

Văn phòng chủ tịch.

Ngô Nguyệt lạnh lùng nói.

Dương Thần cũng không hỏi đi để làm gì, chắc chắn cô ấy sẽ không nói cho mình, cuối cùng vừa gặm bánh mì vừa đi lên lầu cùng Ngô Nguyệt.

Đi vào cửa văn phòng của Lâm Nhược Khê, Dương Thần vừa vắn ăn xong bánh mì, theo Ngô Nguyệt đi vào văn phòng.

Dương Thần buồn bực, có chuyện gì về nhà nói không phải là được sao? Còn đặc biệt bắt mình đi lên văn phòng, chỉ làm lỡ thời gian chơi của mình thôi!

Lúc đến nói, Lâm Nhược Khê ngồi ngay ngắn bên bàn làm việc lớn, đang viết gì đó rất nhanh, vẻ mặt vô vùng cẩn thận, hai người bước vào cửa cô cũng không ngẩng đầu lên.

Ngô Nguyệt đứng cung kính nói:

Tổng giám đốc Lâm, Dương Thần tới rồi.

Lâm Nhược Khê để tập tài liệu đã ký tên sang một bên, lúc này mới ngẩng đầu, mặt không cảm xúc nói:

Ừ, cô đi ra ngoài đi.

Ngô Nguyệt cúi người, lẳng lặng đi ra, còn đóng cửa cẩn thận.

Lâm Nhược Khê bỗng đứng dậy, chỉ cho Dương Thần chỗ ghế sofa cạnh cửa sổ lớn, chỗ đó đã có một đôi nam nữ đang ngồi. Lúc này đôi nam nữ thấy Lâm Nhược Khê chỉ vào mình, lập tức mỉm cười đứng dậy, gật gật đầu chào Dương Thần.

Người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi, tóc ngắn, đeo kính gọng vàng, dáng vẻ hào hoa phong nhã, người phụ nữ cũng khoảng ba mươi tuổi, mặc trang phục công sở màu hồng nhìn rất tao nhã.

Đây là Triệu Đằng, đây là Vương Khiết, họ sẽ là trợ thủ của anh.

Lâm Nhược Khê giới thiệu.

Dương Thần sững sốt, có dự cảm không tốt, gượng cười nói:

Vậy là sao?

Bản dự thảo của công ty giải trí văn hóa Quốc Tế Ngọc Lôi mới, sáng nay anh đã xem qua rồi chứ?

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần gật đầu nói:

Vừa rồi có nhìn qua.

Đây sẽ là bước quan trọng cho tương lai phát triển của Ngọc Lôi, chủ yếu là sẽ tiến vào phương diện âm nhạc, điện ảnh, quảng cáo, tranh thủ ưu thế của chúng ta về danh tiếng và tài nguyên, trong năm năm sẽ tạo ra công ty giải trí văn hóa tổng hợp hàng đầu trong nước, thậm chí hàng đầu thế giới.

Lâm Nhược Khê giải thích.

Ồ... Đây là chuyện tốt, nhưng liên quan gì đến việc bọn họ làm trợ thủ của tôi... việc này... tổng giám đốc Lâm, không phải cô sẽ...

Không đợi Dương Thần nói xong, Lâm Nhược Khê liền gật đầu nói:

Đúng vậy, anh sẽ là Giám đốc công ty này, phụ trách công việc quyết sách chủ yếu của công ty giải trí Ngọc Lôi, Triệu Đằng và Vương Khiết sẽ là trợ thủ đắc lực của anh, là giám đốc thường vụ và giám đốc nghiệp vụ.

Dương Thần trong lòng khẽ rên lên, đúng là tiếng sét giữa trời quang, lần trước đi Hongkong đàm phán đã khiến mình đủ đau đầu, lần này không ngờ cô ấy lại định giao vào tay mình một công ty còn đang thành lập!?

Tổng giám đốc Lâm, không phải tôi khiêm tốn, tôi thực sự không thể làm được việc này.

Dương Thần nhướn mày, hy vọng Lâm Nhược Khê sẽ từ bi đừng gây sức ép cho chính mình nữa.

Lâm Nhược Khê coi như không nhìn thấy gì, khẽ mỉm cười nhìn về phía Triệu Đăng và Vương Khiết, nói:

Hai người đều là người cũ trong công ty, có nhiều kinh nghiệm làm việc, lần này tôi nhờ hai người làm trợ thủ của Dương Thần, hy vọng hai người có thể giúp đỡ anh ấy, anh ấy tuy rằng năng lực không tôi, nhưng không đủ kinh nghiệm thực tế, về mặt này hai người phải vất vả rồi.

Tổng giám đốc Lâm yên tâm đi, cô sắp xếp như vậy chắc chắn có lý do, chúng tôi biết phải làm gì.

Triệu Đăng khiêm tốn nói.

Vương Khiết cũng cười đầy thiện ý:

Giám đốc Dương còn trẻ tuổi đã được tổng giám đốc Lâm đề mắt tới, chắc chắn phải có chỗ đặc biệt, hy vọng tương lai chúng ta có thể học tập lẫn nhau, xây dựng công ty thật tốt.

Dương Thần thầm kêu khổ, đặc biệt cái gì? Bảo mình đi Mỹ trừ khử cục trưởng CIA còn đơn giản hơn quản lý một công ty giải trí nhiều lắm!

Triệu Đăng và Vương Khiết hai người này đúng là sùng bái Lâm Nhược Khê mù quáng mà, Lâm Nhược Khê nói một là một, hai là hai, việc này chỉ có mình chịu khổ!

Nhưng Dương Thần lại không biết, Lâm Nhược Khê không chỉ dùng uy tín trong mắt các nhân viên, trước đó còn đem chuyện Dương Thần lần trước bí mật đi Hongkong đàm phán với tập đoàn Mộ Vân kể với họ.

Triệu Đăng và Vương Khiết đều là những nhân viên cao cấp được Lâm Nhược Khê coi trọng trong công ty Quốc Tế Ngọc Lôi. Lần này công ty đạt được kỹ thuật, vật liệu mới, lại đạt được nhiều lợi nhuận, bọn họ không ngờ đó lại là do Dương Thần không có tiếng tăm gì trong công ty đi đàm phán được!

Đối với họ, tập đoàn Mộ Vân của Lý Mộ Hoa không khác gì ngôi sao mới siêu cấp trong giới kinh doanh, Dương Thần có thể lấy được miếng thịt trong miệng Lý Mộ Hoa, kỳ thực là không thể ngờ được!

Cho nên lúc này thấy Dương Thần có vẻ mặt không muốn nhận, bọn họ cho rằng hắn là người chân chính, khiêm tốn lại có năng lực, lại càng khâm phục hắn từ đáy lòng.

Dương Thần nếu biết tâm tư họ lúc này chắc sẽ học máu ngay tại chỗ.

Nói xong việc, Triệu Đăng và Vương Khiết đi khỏi văn phòng chuẩn bị tuần sau bắt đầu làm việc ở công ty mới.

Dương Thần không rời khỏi phòng làm việc, ghé sát vào Lâm Nhược Khê nói khẽ:

Bà xã ngoan, em tha cho anh đi, anh không có hứng thú làm Giám đốc gì đâu.

Vì sao?

Anh không hiểu gì cả, làm giám đốc gì chứ?

Lâm Nhược Khê không quan tâm nói:

Không hiểu có thể học, anh học được nhiều ngoại ngữ như vậy, chỉ làm chút việc về quản lý hành chính và tài nguyên nhân lực thì không thành vấn đề. Huống hồ Triệu Đăng và Vương Khiết hoàn toàn có thể đóng vai trò chủ đạo, anh bình thường chỉ cần ngồi trong phòng làm việc phê một ít văn kiện, quyết toán một số việc lớn, những việc khác có thể mặc kệ.

Dương Thần cười khỏ, đây đúng là công việc tốt, nhưng hấn vẫn lắc đầu:

Anh vẫn quen làm việc trong ban Quan hệ xã hội.

Là chơi game hả...

Lâm Nhược Khê bắt mẫn nhú mày hỏi.

Ha ha, bảo bối Nhược Khê, em rất hiểu anh.

Dương Thần vui cười nói.

Lâm Nhược Khê cắn răng, dường như đã quyết tâm nói:

Nếu anh không làm theo lời em, ngoan ngoãn đi làm tổng giám sát, em sẽ cho ban Quan hệ xã hội mà anh thích tách khỏi công ty!

Cái gì?

Dương Thần kinh ngạc.

Lâm Nhược Khê hừ mũi nói:

Ngoại trừ Triệu Hồng Yến, Lưu Minh Ngọc và Trương Thái đều có quan hệ rất tốt với anh, nếu họ vì anh không muốn thăng chức mà bị thất nghiệp, anh thấy thế nào?

Cô bé này thật là hiểm độc đây...

Không phải chứ... sao em có thể tùy tiện sa thải người khác?

Dương Thần buồn bực.

Anh biết em rồi đó, chuyện càng hiểm độc em càng làm được, chỉ cần anh có thể đứng ở vị trí rất cao, em có thể không từ thủ đoạn, hơn nữa cổ phần của Ngọc Lôi hiện nay 40% do em nắm giữ, có gì em không làm được?

Lâm Nhược Khê lạnh lùng, nghiêm nghị nói.

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê hàm ý, nói:

Vì công việc của anh mà phải suy nghĩ nhiều vậy, chẳng lẽ đã quyết định theo anh cả đời?

Lâm Nhược Khê trong mắt có vẻ bối rối, nhưng vẫn dùng vẻ lạnh lùng che dấu:

Phải tận dụng tất cả, còn các việc khác, phải xem biểu hiện của anh.

Dương Thần cúi đầu cười cười, lại ngẩng lên đáp:

Được, nếu em không sợ thiệt tiền, anh sẽ làm cái chức tổng giám sát này.

Yên tâm, em sẽ chú ý, anh có thể nhẹ nhàng làm việc.

Lâm Nhược Khê rút cục thở nhẹ, nói:

Nơi làm việc là tòa nhà đối diện tòa nhà Ngọc Lôi chúng ta, tầng mười

cao nhất đã bị em mua lại.

Anh có yêu cầu này.

Dương Thần cười nói.

Nói đi.

Lâm Nhược Khê có chút bất an.

Anh có thể vẫn kiêm thêm vị trí ở ban Quan hệ xã hội không, anh không
nỡ rời các chị em ở đó.

Dương Thần khoan thai cười nói.

Lâm Nhược Khê trong mắt toát lên chút thất vọng, nhưng đề phòng đêm
dài lắm mộng, hạ quyết tâm nói:

Được, em đồng ý, ngoài chức Giám đốc công ty giải trí Ngọc Lôi, kiêm
thêm vị trí ở ban Quan hệ xã hội...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 250

Anh Rất Phiền

Sau khi nhận được một chức vị hoang đường, Dương Thần trở lại ban Quan hệ xã hội cũng không thấy động tĩnh gì, theo yêu cầu của hắn, thủ tục bổ nhiệm và miễn nhiệm được xử lý bí mật, chưa tiến hành thông báo với toàn bộ công ty.

Hắn đã quyết định, về sau sẽ đem công việc hoàn toàn giao cho Triệu Đăng và Vương Khiết làm, bản thân hắn sẽ thỉnh thoảng đến ngồi ở văn phòng, bình thường sẽ vẫn đến phòng làm việc lớn của ban Quan hệ xã hội, dù sao thì ngồi ngắm bao nhiêu người đẹp vẫn còn hơn ngồi trong phòng làm việc đơn điệu, chán nản.

Tuy rằng sau này công ty phát triển, việc hắn làm giám đốc chắc chắn sẽ bị người khác biết, nhưng nếu mỗi ngày đều ngồi ở văn phòng ban Quan hệ xã hội, mọi người nhìn quen sẽ không quá đặc biệt nữa.

Sau khi tan tầm, Dương Thần về nhà ăn cơm đúng giờ, nhưng ăn nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần ăn uống nhồm nhoàm hai bát cơm, liền nhíu mày nói:

Cả ngày chơi trò chơi rất đói bụng đúng không?

Dương Thần cũng không giải thích nhiều, nói:

Đêm nay anh có việc gấp phải ra ngoài, có thể sẽ không về nhà, xử lý vài chuyện, em không cần chờ anh.

Lâm Nhược Khê nghe vậy liền nhớ tới chuyện hôm trước chờ hắn đến rạng sáng, sắc mặt hơi đỏ lên, giờ nghĩ lại thấy hồi đó nói chuyện rất thẹn thùng, không hiểu sao chính mình lại nói được những lời như vậy, giống như một oán phụ chốn khuê phòng vậy.

Ai thèm chờ anh, phải đi thì cứ đi.

Lâm Nhược Khê ra về tùy ý nói.

Việc đã đồng ý anh sẽ nhớ, việc nên báo cáo thì vẫn nên báo cáo.

Dương Thần thành khẩn nói một câu rồi mới ra khỏi cửa.

Đêm nay quả thực là rất nhiều việc, chỉ riêng việc đón tiểu đội “Hải Ưng” mười hai người đổ bộ đến Trung Hải, dù đã bố trí sẵn nhưng đây cũng không phải là việc đơn giản.

Dương Thần lái xe chạy như bay đến cảng Đông Nam của Trung Hải, đồng thời gọi điện thoại thông báo cho Sắc Vi chuẩn bị một chiếc xe khách đến đợi sẵn ở cổng vào cảng chờ lệnh, lại bố trí một chỗ trú bí mật của hội Hồng Kinh, có thể chứa được khoảng hai mươi người.

Sắc Vi cũng không hỏi nhiều vì sao, lập tức đích thân sắp xếp hai việc.

Đi vào cảng Đông Nam, Dương Thần đỗ xe ở giữa khoảng đất rộng lớn của hải cảng, lúc này cảng vắng tanh, không một bóng người, giữa khoảng trời tối đen như mực, chiếc xe BMW trắng của Dương Thần rất bắt mắt.

Dương Thần lấy di động ra, ấn một dãy số.

Qua một hồi lâu, điện thoại không thông, chỉ nghe thấy những tạp âm hỗn loạn.

Dương Thần nhíu mày, không ngờ mình đã đến muộn, xem ra tiểu đội Hải Ưng đã bị Viêm Hoàng Thiết Lữ ngăn chặn, tín hiệu liên lạc đã bị cắt đứt. Cũng chưa biết tiểu đội Hải Ưng có đổ bộ xuống hay không.

Sau khi cân thận suy nghĩ, Dương Thần thấy khả năng chưa đổ bộ xuống là rất ít, nếu xảy ra xung đột trên biển, tàu chiến hộ tống đội Hải Ưng sẽ va chạm với chiến hạm của quân đội, như vậy sẽ to chuyện, Viêm Hoàng Thiết Lữ chắc chắn sẽ lựa chọn cách ôn hòa nhất.

Nghĩ vậy, tiểu đội Hải Ưng chắc chắn đã đổ bộ lên chỗ nào đó ở cảng, chỉ là tình hình không được tốt lắm.

Dương Thần lại khởi động xe lần nữa, chạy vào đường ven biển, bắt đầu truy tìm tung tích của bất cứ kẻ nào ở ven đường.

Lái xe khoảng năm phút, Dương Thần đã phát hiện có tình hình bất thường ở cuối chỗ vào cảng Đông Nam.

Ba chiếc xe tăng thiết giáp của hải quân và lục quân đang phong tỏa, vây kín một chỗ cảng chật đầy thùng hàng, trong đêm tối, chiếc xe tăng dùng đèn lớn chiếu sáng cả một vùng.

Không dưới ba mươi người bộ đội đặc chủng mặc áo đen, tay cầm súng ống nhắm vào chỗ thùng hàng chồng chất.

Bảy, tám người nam, nữ trang phục khác nhau đứng trước mặt dàn bộ đội đặc chủng, chắc hẳn là người chỉ huy hành động vũ trang lần này.

Dương Thần vừa lái xe tiến đến tầm nhìn của mọi người, đã bị tất cả nghiêm túc, cẩn thận nhìn thẳng vào, thậm chí hai khẩu súng đột kích tự động nhắm ngay vào Dương Thần.

Tia laser màu đỏ nhắm ngay vào gần bình xăng ở xe của Dương Thần, hẳn biết nếu tiếp tục đi về phía trước chắc chắn đám người kia sẽ bắn vào xe mình, việc lỗ vốn vậy hẳn sẽ không làm, vì thế lúc còn cách khoảng hai trăm mét, Dương Thần dừng xe lại.

Mở cửa xe, Dương Thần đón cơn gió mùa đông lạnh như băng, rút ra một điều thuốc rẻ tiền mua trên đường, đánh bật lửa vài lần, hút một hơi dài, phả ra làn khói trắng, hắn chậm chậm đi về hướng đám bộ đội đặc chủng khí thế trang nghiêm kia.

Dương Thần đến gần, hai gã bộ đội đặc chủng đem họng súng ngắm ngay vào trán hắn, sát khí bốc lên đến mấy chục cây số cũng cảm nhận được.

Dương Thần lại rất quen với sát khí này, thản nhiên đi tới, chỉ còn cách

đám bộ đội đặc chủng hơn mười mét.

Đội quân đặc chủng toàn thân bao phủ bởi bóng đêm hơi lùi lại, lộ ra một đường nhỏ, mấy người nam, nữ kia đi đến trước mặt Dương Thần.

Dương Thần cảm thấy kinh ngạc vì trong đám người đó rõ ràng có cả Hoa Vũ và Áo Xám trong Bát Bộ hãn từng gặp qua, bảy người khác đều lạ mặt, nhưng khí thế không kém gì thành viên của Hỏa Pháo, Đại Cước và Long Tổ.

Áo Xám nhìn thấy Dương Thần đi tới, cười ôn hòa nói:

Minh Vương, lần này phạm vi hoạt động của ngài quá lớn, điều này làm chúng tôi rất khó xử lý.

Hoa Vũ thấy Dương Thần, trong mắt toát lên tình cảm rắc rối, nhưng rất nhanh lại bị vẻ lạnh lùng che dấu.

Tiền bối Áo Xám, người đó là Minh Vương?

Một gã tướng mạo tuấn tú, thoát nhìn chưa đầy ba mươi tuổi, mặc quân phục màu lam, uy phong凛冽, trên mặt có vẻ kiêu ngạo nói:

Xem ra cũng chẳng có gì, Minh Vương, tôi là Vĩnh Dạ, tổ trưởng của Long Nhị. Tôi đã nghe qua nhiều chuyện về ngài, người thật lại khiến tôi thất vọng quá.

Dương Thần căn bản không để ý tới Vĩnh Dạ, nói với Áo Xám:

Yên tâm đi, tôi sẽ không làm mọi người khó xử, bọn họ tới để giúp tôi xử lý ít chuyện riêng. Nể mặt tôi một chút, lần sau mời lão gia ông đi ăn cơm, thế nào?

Vĩnh Dạ bị Dương Thần không nhìn đến, sắc mặt trầm lại, nói:

Minh Vương, ngài đừng có không coi ai ra gì, hiện giờ chúng tôi nắm quyền chủ động bắt người, ngài tới khiêu khích chúng tôi sao?!

Dương Thần hờ hững nhìn lướt qua đám người trước mặt, không nói gì, sát khí ngưng lại giống đám bộ đội đặc chủng, cười cười, nói:

Đây là ngoài khu vực của Long Tổ, Hoa Hạ che dấu cho đại đội đặc chủng Giao Long, xem ra ở vùng biển Nam giết không ít người, sát khí này không phải ngày một ngày hai mà có.

Hừ, biết sợ rồi hả?

Vĩnh Dạ cười lạnh nói.

Áo Xám khẽ nhú mày, nhìn Vĩnh Dạ, thở dài, nói:

Minh Vương, cho bọn họ về đi, Hoa Hạ không cho phép lính đánh thuê như Hải Ứng đổ bộ vào.

Tiền bối Áo Xám, ông nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ chúng ta sợ bọn họ? Không phải đám gọi là Hải Ứng kia bị Giao Long chúng ta phong tỏa ở bên trong rồi sao?

Vĩnh Dạ bất mãn nói.

Dương Thần hút hai hơi thuốc, nắm đầu mẫu thuốc lá nói:

Thật sự là không thể dàn xếp sao?

Không thể.

Vĩnh Dạ cướp lời, liên tục bị không để ý đến, lòng tự trọng của hắn đã không nhẫn nại được nữa, tức giận nói:

Mặc kệ ngài là Minh Vương hay không, dù là ông trời cũng vậy, hôm nay đừng hòng mang đám người đó đi, bọn chúng đến đây rồi cũng đừng hòng quay lại biển!

Dương Thần đang cúi đầu chột ngắc lên, trong bóng đêm, đôi mắt đỏ lên như nhuộm máu, hơi thở dày đặc như băng tuyết vạn năm.

Đám người Áo Xám đang đứng xa cách đó mười mét thấy tình huống không ổn, Dương Thần đã biến mất khỏi vị trí đứng lúc này.

Các người thật phiền phức...

Giọng nói như nghiền răng, Dương Thần lại xuất hiện, rõ ràng là thần không biết, quỷ không hay, hắn đã di chuyển đến bên Vĩnh Dạ vừa nói xong!

Vĩnh Dạ gần như không phản ứng được vì sao lại thế, chỉ thấy cổ mình bị Dương Thần một tay không chế cổ họng!!

Chỉ một người, dưới con mắt của mười hai người nhìn chăm chú, đã công khai không chế Vĩnh Dạ.

Tất cả bộ đội đặc chủng rốt cục cũng phải buông lỏng khí thế, các thành viên Long Nhị cũng sợ chết khiếp, nhìn thấy tổ trưởng của mình bị một chiêu kỳ diệu không chế sinh mạng.

Người đàn ông này sao lại làm được thế!?

Vĩnh Dạ không dám nuốt nước bọt, gã cảm thấy hơi thở trên người Dương Thần còn hắc ám hơn cả bóng đêm, toàn thân gã nổi da gà, cả người lạnh như máu đông lại!

Gã có thể trở thành tổ trưởng của Long Nhị, ngoài lý lịch và kinh nghiệm, quan trọng hơn vẫn là bản thân hằng ngày rèn luyện chiến thuật chiến đấu rất xuất sắc, đặc công đứng đầu cũng tuyệt đối không thể so sánh được, nhưng lúc này, tất cả tố chất tâm lý, chiến đấu gã rèn luyện hằng ngày đều hóa thành bọt biển!

Chính bản thân ở trước mặt người đàn ông này... không ngờ lại không chịu nổi một chiêu!?

Tất cả không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi giờ không biết thực lực của Dương Thần như thế nào, nhưng có thể chắc chắn, muốn giết Vĩnh Dạ với hắn chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Tôi không cần biết bố anh là ai, mẹ anh là ai, lúc tôi đang nói tốt nhất đừng chen vào, trong mắt tôi, thực lực của anh cũng như cổ họng anh trong tay tôi, chỉ cần sờ nhẹ là sẽ nát vụn...

Dương Thần nói xong liền tiện tay ném Vĩnh Dạ ra xa hơn bảy, tám mét, lăn vài vòng mới dừng lại.

Bộ đội đặc chủng Giao Long lập tức nhắm họng súng vào Dương Thần, nhưng không ai dám nổ súng, mặc dù trong tay hắn không còn ai, mặc dù

hắn đứng gần ngay gang tấc.

Dương Thần trong ánh nhìn không cam lòng, do dự của tất cả, đi về phía thùng đựng hàng chất đống, bóng dáng bình thản trong bóng đêm lại tỏa ra áp lực khiến mọi người khiếp sợ.

Áo Xám thở một hơi dài, quay lại nhìn Vĩnh Dạ ngã dưới đất, không đứng lên được, có chút thất vọng, sau đó hạ lệnh với Giao Long:

Thu hồi vũ khí, không cần nhắm bắn nữa.

Hoa Vũ quay đầu nhìn Áo Xám dường như đã dùng hết khí lực, trong mắt cảm xúc phức tạp.

Lúc này Dương Thần đã đi đến trước các thùng hàng, đối mặt với khe hở chính giữa, thoáng nhìn qua, ho khan hai tiếng, nói bằng tiếng Anh:

Đi ra đi, mọi người muốn xem kịch đến lúc nào nữa?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 251

Để Hải Lòng

Dương Thần vừa dứt lời, từ trong đồng thùng hàng ở lối đi nhỏ, vài bóng người đi ra.

Người đầu tiên đi bước ra là một người đàn ông trung niên, da trắng, tóc quăn màu nâu, cao khoảng hơn một mét tám, dáng vẻ cường tráng, mặc chiếc áo da và quần bò đậm, trên tay đeo một chiếc túi da đường uyên lịch, nhìn qua giống như một du khách ngoại quốc đến Hoa Hạ, xem ra trên người không có chút vẻ nguy hiểm nào.

Ngài Minh Vương, rất vinh hạnh được gặp ngài, tôi là Molins Klaus, là đội trưởng phân đội ba của Hải Ưng.

Molins thấy Dương Thần, trong mắt lộ rõ niềm vui không che dấu được.

Dương Thần bắt tay gã, nói:

Molins, tôi thích cách ăn mặc của các ông lần này.

Theo sát Molins là mười một thành viên màu da khác nhau, tám người đàn ông, ba người phụ nữ, có người da đen, có người da vàng, tất cả đều mặc quần áo thu đông bình thường, mang theo va li nhỏ hoặc ba lô, nhìn qua không hề giống một đội lính đánh thuê tinh nhuệ.

Ngài Minh Vương, người của Viêm Hoàng Thiết Lữ thật hiếu khách, chúng tôi vẫn không dám đi ra, may mà ngài tới đúng lúc.

Molins buông tay, tươi cười cùng mấy người đồng đội.

Dương Thần nhìn đám thành viên Hải Ưng đang nhìn mình với ánh mắt hưng phấn, trong lòng thầm nghĩ, lần này Solon phái nhóm người này đến đúng là không tồi, nếu gặp bọn họ giữa đường chắn hấn cũng không nhận ra bọn họ là lính đánh thuê.

Mọi người ăn tối chưa?

Dương Thần hỏi.

Một người phụ nữ mũi cao, thẳng, nét mặt thanh tú vui vẻ nói bằng tiếng Ý:

Không lẽ Minh Vương mà chúng tôi thần tượng định mời chúng tôi đi ăn tối sao?

Eydlin, không phải chị đã ăn ba cái bánh mì ruốc của Đức rồi sao?

Một thành viên nữ dáng nhỏ xinh đùa nói:

Cứ thế kế hoạch giảm béo của chị sẽ thất bại.

Ồ, Fanny, chị nhắc nhở tôi rồi, vậy thì tôi chỉ có thể uống nước trái cây.

Eydlin buồn bực nói.

Một đám thành viên Hải Ưng bắt đầu nhanh chóng nhắc đến mấy món ăn

nổi tiếng ở Hoa Hạ, hỏi dò xem Dương Thần đưa bọn họ đi ăn gì, không để mắt chút nào đến đám bộ đội đặc chủng mang đầy súng ống và thành viên của Viêm Hoàng Thiết Lữ, mặc dù trong tay họ ko có chút vũ khí nào.

Dương Thần ra hiệu cho tất cả im lặng, cười khỏ nói:

Tôi biết mọi người rất kiêu hãnh, nhưng mà nếu muốn sớm đi ăn các món ngon, tôi nghĩ mọi người cũng đừng quá kích động vội, người ta cả buổi tối ôm súng canh mọi người, có khi cũng chưa được ăn cơm tối đâu.

Molins cười ha hả, bảo các thành viên của mình im lặng, mọi người lập tức không nói nhiều nữa.

Dương Thần bảo bọn họ đi theo mình, lúc đi ngang qua chỗ các bộ đội đặc chủng Giao Long, tất cả đều im lặng nhìn Dương Thần đưa nhóm người này rời đi.

Vĩnh Dạ đã đứng dậy được, mặt sa sầm, trong mắt cũng có vẻ u ám, nhưng không dám làm gì hết.

Khi Dương Thần đem mười hai người đội Hải Ưng đi xa, Vĩnh Dạ mới nghiêng răng nghiêng lợi, chắt vắn Áo Xám:

Sao ông không ngăn cản họ, chẳng lẽ ông sợ sao?

Trên người bọn họ không có sát khí.

Áo Xám bình tĩnh nói.

Sát khí tiềm ẩn đó so với các bộ đội đặc chủng có sát khí còn đáng sợ hơn, mười hai người như vậy sao có thể để bọn họ đi lại ở Trung Hải?

Vĩnh Dạ phẫn nộ nói.

Áo Xám ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua nói:

Vĩnh Dạ, bố mẹ anh đều là quân nhân quan trọng và là người trọng yếu trong giới chính trị, coi như anh cũng sinh ra trong gia đình danh tiếng, nhưng anh cũng đừng nghĩ như vậy là anh tài trí hơn người. Tôi sợ ư? Đúng vậy, tôi thừa nhận mình bất lực trước thực lực của Dương Thần, nhưng anh thì sao, chẳng lẽ không sợ sao?

Vĩnh Dạ chợt nghẹn giọng, nói không ra lời.

Hoa Vũ giọng nói thanh thanh:

Bọn họ không hề mang bất cứ vũ khí nào vào Trung Hải, là tỏ vẻ không có ý đối địch với chúng ta, tạm thời không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Vĩnh Dạ nhìn về phía Hoa Vũ điềm lệ, lạnh lùng, trong mắt sáng lên tia gì đó kỳ lạ:

Được, nếu Ngung Nhi nói vậy, trước mắt cứ buông tha bọn họ đã.

Hoa Vũ nhú mày nói:

Vĩnh Dạ, tốt nhất là anh chú ý dùng từ, đây là công việc.

A... được, Ngung..., à không, Hoa Vũ, tôi lần sau nhất định sẽ không như thế.

Vĩnh Dạ đột nhiên ngoan ngoãn, còn mỉm cười có chút nịnh nọt.

Mấy người Long Tổ trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, rõ ràng chuyện tình đơn

phương của tổ trưởng bọn họ khiến bọn họ cảm thấy đáng buồn.

Sau mười phút, Dương Thần gọi điện bảo Sắc Vi chuẩn bị xe đi vào cảng, đón mười hai người lên xe, Dương Thần đi đầu, tiến thẳng ra khỏi cảng hướng đến nội thành Trung Hải.

Dương Thần cũng không muốn mang cả một đám người đến quán ăn sang trọng nào, chỉ dừng xe ở bên bờ sông chỗ quán ăn lề đường, dẫn đám người nước ngoài đang hưng phấn vào phố.

Nơi này lúc trước đã đi ăn cùng Mạc Thiện Ny vài lần, đã lâu không tới, tuy cơ sở vật chất kém chút, vì mùa đông gió lạnh thổi vù vù, nhưng vì bữa ăn khuya có nhiều người, đồ ăn nóng hôi không ngừng mang lên, cho nên không khí có vẻ vẫn rất ấm áp.

Đám Molins mười hai người chắc chưa thấy cảnh này bao giờ, lúc đầu thì kinh ngạc, sau đó lập tức tấn công chỗ đồ ăn tươi ngon, ăn ngấu nghiến.

Lúc Dương Thần nói đây là quán ăn điển hình ở Hoa Hạ, đám người Molins lập tức yêu mảnh đất này.

Dương Thần lớn lên ở nước ngoài nên biết rằng đồ ăn ở nước ngoài so với Hoa Hạ kém hơn nhiều lắm, cho nên phản ứng của bọn họ cũng không ngoài dự kiến của hắn.

Sau khi ăn no nê, Dương Thần mới dẫn bọn họ đến chỗ Sắc Vi đã chuẩn bị trước, một nơi trong khu bất động sản của hội Hồng Kinh, ở đó có căn cứ bí mật của hội Hồng Kinh, rất nhiều thành viên tinh nhuệ của hội Hồng Kinh cũng ở đó.

Đi vào một tòa nhà được trang bị tốt giống như một khách sạn, Sắc Vi đã cùng vài thủ hạ tâm phúc chờ ở bên trong.

Nhìn thấy Dương Thần dẫn hơn mười người ngoại quốc vào cửa, Sắc Vi lập tức cảm giác được đám người này không hề đơn giản, cho nên cùng các thủ hạ đứng dậy, tôn trọng nghênh đón đám người Molins.

Đám Molins nhìn thấy Sắc Vi, mắt sáng ngời, lập tức hỏi han:

Ngài Minh Vương, người này không lẽ là Minh Hậu anh minh trong tin đồn luôn đứng sau trợ giúp ngài?

Dương Thần nhú mày:

Ai nói với mọi người tôi đã kết hôn?

Molins cười hì hì nói:

Jane tiểu thư lần trước đến tổng bộ gặp thủ lĩnh, nói Minh Vương đã chọn được Minh Hậu tài giỏi lắm, ngài Minh Vương thật không hào phóng, nên để mọi người gặp Minh Hậu tao nhả một chút chứ, dù sao đó cũng là hoàng hậu của mọi người.

Đây là Sắc Vi, là người phụ nữ của tôi, nhưng không phải Minh Hậu.

Dương Thần bắt đầu dĩ nói, thăm trách cô bé họ Jane xấu bụng kia và Solon lắm chuyện, các bạn bè khác của mình chắc đã biết hết, sau này, chắc chắn sẽ có nhiều phiền toái.

Molins và các thành viên khác giật mình, nhưng vẫn tỏ vẻ vô cùng hứng thú và thật tâm tôn kính, bước lên trước, dùng tiếng Hoa Hạ, giọng không sôi trào hỏi Sắc Vi.

Sắc Vi hỏi Dương Thần:

Tôi rồi bắt em làm bao nhiêu chuyện, hóa ra là nghênh đón các bằng hữu ở phương xa tới, không giới thiệu một chút sao?

Đây là Molins, mọi người còn lại là đội viên trong đội của ông ấy, ừm... Thật ra hôm nay cũng là lần đầu tiên anh gặp bọn họ, bọn họ là do một người bạn phái tới giúp anh giải quyết một số vấn đề, cũng đều là bạn bè của anh cả.

Dương Thần rõ ràng không nhớ ra tên của những người trong nhóm.

Thành viên nữ tên là Fanny cười nói:

Tiểu thư Sắc Vi, cô rất đẹp, phụ nữ phương Đông rất ít có ai đẹp như cô.

Đừng khoác lác, Fanny, tám phần cuộc đời cô đều ở Bắc Âu, tổng cộng đã thấy được bao nhiêu phụ nữ phương Đông chứ?

Một người khác cười ha hả nói.

Fanny mặt đỏ lên, đá vào mông gã thành viên kia nói:

Lần sau tôi sẽ dùng giày cao gót đá anh.

Sắc Vi không hiểu lắm ngoại ngữ, cho nên những lời mọi người nói đều phải nhờ Dương Thần phiên dịch, sau khi nghe xong, cô nói với bọn họ một tiếng cảm ơn, sau đó liền buồn rầu không biết nói gì.

Dương Thần cười nói với đám người Molins:

Bảo bối Sắc Vi của tôi không biết ngoại ngữ, từ hôm nay trở đi, cuộc sống của mọi người phải nhờ Sắc Vi chăm sóc, cho nên tôi khuyên mọi người nên bắt đầu học tiếng Hoa Hạ cấp tốc đi.

Molins dùng tiếng Hoa Hạ lơ lơ nói:

Tiểu thư Sắc Vi, thật xin lỗi, tuy tiếng Hoa Hạ thật sự rất khó, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng, bởi vì đây là việc do ngài Minh Vương yêu cầu.

Sắc Vi nghe xong giọng điệu kỳ quái này, không kìm nổi cười:

Nói từ từ là được, sau này mọi người sẽ ở lại nhà trọ này, tất cả tầng trệt đều là phòng của mọi người, có bất cứ việc gì cũng đều có thể nói trực tiếp với tôi, tôi trực tiếp phụ trách chăm sóc mọi người, bởi vì mọi người là bạn của ông xã tôi.

Vậy chúng tôi hằng ngày có thể ăn uống xa hoa sao?

Molins tò mò hỏi.

Ăn uống xa hoa?

Sắc Vi tỏ ra sững sốt.

Dương Thần ho khan vài tiếng, xấu hổ giải thích lại chuyện trước khi đến.

Sắc Vi cười ngật nghẻo, hờn dỗi lườm Dương Thần một cái, nhóm người nước ngoài vừa đến đã dẫn họ đi ăn đồ lễ đường, cũng là do hấn gây ra, đám người nước ngoài này đi ăn đã nhớ cả tên nhà hàng rồi.

Tôi sẽ đãi mọi người cao lương mỹ vị.

Sắc Vi dở khóc dở cười nói.

Đội viên trong nhóm Hải Ưng lập tức đôi mắt trông mong nhìn Sắc Vi nói:

Tôi nghĩ Đức mẹ Maria chắc cũng giống cô, tiểu thư Sắc Vi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 252

Sinh Vật Kiên Cường Nhất

Sắp xếp xong chỗ ăn ở và công tác cho mười hai người đội Hải Ưng đến từ các nước khác không phải là việc có thể làm tùy tiện, tuy rằng nhóm Hải Ưng thích ứng rất tốt, nhưng Sắc Vi là chủ nhà nên cảm thấy nhất định phải hết sức giúp họ cảm thấy như ở nhà.

Vì vậy, Molins và mọi người xếp đặt hành lý và nhận phòng xong mới bắt đầu nói chuyện cẩn thận với Sắc Vi có những nhu cầu cụ thể nào.

Dương Thần nhìn Sắc Vi hăng hái cùng đám đội Hải Ưng đùa giỡn, tuy rằng thường xuyên phải cần phiên dịch, nhưng Sắc Vi đã nhanh chóng quen thuộc với những người này.

Ngay lúc sắp nói chuyện xong, một thành viên hội Hồng Kinh chạy từ dưới lầu lên báo cáo có một chiếc xe tải tự xưng là đưa nước khoáng đến, cần người xuống khuôn vác.

Đã quá nửa đêm, sao mà tin được đây là người đưa nước khoáng?

Đám người Molins nhìn nhau vài lần, gật đầu tỏ vẻ xác nhận rồi Molins nói:

Ngài Minh Vương, xem ra các vật dụng cần thiết của chúng ta đã được đưa đến.

Dương Thần vừa lòng cười cười, nói với Sắc Vi:

Em yêu, giúp mọi người sắp xếp một hầm ngầm hoặc phòng làm việc tuyệt đối yên lặng, bí mật, rộng rãi một chút, đem đồ vật dụng này bỏ vào đó.

Dụng cụ? Dụng cụ gì vậy?

Sắc Vi không hiểu hỏi.

Chính là “nước khoáng” trong xe, là anh bảo người ta dùng con đường đặc biệt vận chuyển từ nước ngoài về đây, có chúng rồi các đội viên tài năng của Hải Ưng mới có thể phát huy thực lực.

Dương Thần nói.

Không phải là súng ống hiện đại chứ...

Mắt Sắc Vi sáng ngời, dường như phần bạo lực trong người bắt đầu cháy lên.

Đám người Molins vội xua tay nói:

Tiểu thư Sắc Vi, lần này chúng tôi không định dùng hỏa lực ở Hoa Hạ, chúng tôi chỉ đáp ứng yêu cầu của ngài Minh Vương, chỉ làm chút công tác trinh sát.

Hóa ra là như vậy...

Sắc Vi hơi thất vọng.

Dương Thần không ngừng cười khò:

Việc này không phải rất quan trọng sao, lần trước may mà em nói sớm cho anh biết mới tránh được mấy tên phiên toái hại chết người nhà anh. Anh nhờ Hải Ung đến đây chính là để đề phòng mấy chuyện này. Bọn họ có kỹ thuật chuyên nghiệp, có thể khống chế toàn cục rất tốt, ít nhất sẽ không cho ai thừa cơ xem vào, chúng ta sẽ kịp thời phát hiện những biến động ở Trung Hải.

Sắc Vi chua ngoa bĩu môi nói:

Hóa ra là vì chính cung hoàng hậu, anh tìm cả một đội đến giúp, rồi cuối cùng lại là em giúp anh tiếp đãi họ.

Dương Thần xấu hổ nói:

Này, bảo bối, những người này về sau em phụ trách, bọn họ cũng lo bảo vệ em an toàn, giúp em huấn luyện quân tinh nhuệ, giúp thủ hạ của em tranh thủ có thực lực của bộ đội đặc chủng đứng đầu, thế nào?

Sắc Vi bĩu môi, lườm hắn một cái:

Anh giữ lời chứ?

Đương nhiên.

Dương Thần gật đầu.

Sắc Vi lúc này mới vui vẻ ra mặt, nếu không phải là trước mặt mọi người thì đã ôm cổ Dương Thần hôn một cái.

Đội sắp xếp xong tất cả, Dương Thần và Sắc Vi từ biệt đám người Molins, từ mai họ sẽ chính thức bắt đầu công tác.

Có một tiểu đội như vậy ở Trung Hải, Dương Thần có thể yên tâm rất nhiều.

Đi xuống dưới lầu, Sắc Vi ánh mắt long lanh nhìn Dương Thần:

Đêm nay anh về ngủ sao?

Về đâu?

Dương Thần cười gian.

Anh nói xem?

Không về, muộn lắm rồi, đến chỗ em nằm một lát.

Dương Thần nhìn lên nửa vầng trăng trên bầu trời.

Ừ, em cũng thấy thế.

Sắc Vi tủm tỉm cười nói:

Muộn vậy mà anh về nhà thì mệt quá.

Hơn nửa tiếng sau, Dương Thần và Sắc Vi lại trở về phòng ngủ phía sau quán rượu ROSE.

Lâu lắm không thân thiết với Sắc Vi, suốt lúc lái xe, Dương Thần cảm thấy như có lửa đốt, lúc này ngủ được không khí thơm tho, không kìm nổi ôm lấy Sắc Vi, hai tay vuốt ve da thịt sau lưng cô, bắt đầu hôn hít.

Sắc Vi khẽ kêu vài tiếng, khó khăn lắm mới thoát được ra khỏi lồng ngực

Dương Thần, sắc mặt đỏ ửng nói:

Tắm đã, anh cũng phải tắm.

Trời đông rét đề ý nhiều mấy thứ đó làm gì.

Dương Thần thấy có thể bỏ qua.

Không được, nhất định phải tắm rửa sạch sẽ.

Phụ nữ luôn muốn sạch sẽ một chút.

Dương Thần không nói nữa, chạy vào phòng tắm, tắm qua loa rồi khoác một chiếc áo choàng trắng đã chuẩn bị trước, nhảy lên giường, đôi mắt mong chờ đợi Sắc Vi tắm xong.

Sắc Vi cũng không mất nhiều thời gian, lau khô tóc, bước ra từ phòng tắm nóng hổi, trên người quấn chiếc khăn tắm trắng, chỗ bộ ngực cao lộ ra hai khoảng hình bán cầu, khe hở ở giữa giống như vực sâu như dụ dỗ người ta phạm tội.

Dương Thần nuốt nước miếng, nhn cánh tay trắng muốt, xinh đẹp của Sắc Vi vòng ra sau lưng lau mái tóc dài đen bóng, dáng người lả lướt, “tiểu đệ” của hắn lập tức xông lên.

Sắc Vi giả vờ không biết gì, từ từ tiến đến giường, dịu dàng ngã vào ngực Dương Thần, mùi thơm của cơ thể và hương thơm sau khi tắm rửa tạo thành hỗn hợp ngọt ngào kích thích thần kinh Dương Thần, khiến hắn khó có thể ức chế ngọn lửa đang bùng lên kịch liệt.

Có thể bắt đầu rồi chứ?

Dương Thần giơ tay vuốt ve khuôn mặt trắng nõn, mịn màng của Sắc Vi, xúc giác khiến Dương Thần yêu thích không muốn buông tay.

Sắc Vi giả bộ không hiểu, hỏi:

Bắt đầu gì?

Cô lại lộ vẻ mặt khờ dại.

Dương Thần cười kỳ dị nói:

Đương nhiên là bắt đầu làm cái việc em thích...

Sắc Vi quyến rũ, khẽ hừ một tiếng, trở mình, bộ ngực nhẵn nhụi, mềm mại kề sát bụng Dương Thần, bàn tay xoa lên đùi hắn, một ngón tay vẽ vẽ vài vòng tròn lên đùi Dương Thần.

Em muốn làm gì cơ...

Dương Thần cười gian:

Muốn làm...

Xấu xa.

Sắc Vi cười, mắng một tiếng, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, dùng đầu lưỡi mềm mại vẽ một đường ẩm ướt lên ngực Dương Thần.

Dương Thần giật mình, xoay người đè Sắc Vi xuống.

Hai người mặc sức thiêu đốt phòng ngủ, nhiều ngày nhớ nhung không gặp, lần này đều mang xả hết tất cả ra.

Thật lâu sau, hai người mồ hôi chảy ròng ròng dừng lại. Sắc Vi toàn thân

bủn rủn, ghé vào ngực Dương Thần, lần tấn công cuối cùng, tuy rằng Dương Thần ở dưới, cô ở trên, nhưng Sắc Vi chỉ giống như con rối bị đưa lên trời, sau khi bị đưa lên đến đỉnh, rốt cục vẫn là nằm úp sấp, kiệt sức.

Mệt quá, để em nghỉ ngơi chút...

Sắc Vi thở gấp nói.

Dương Thần ôm sát cô trong lòng, một bàn tay vẫn lưu luyến vuốt ve phần thịt hồng hồng, sáng khoái nói:

Về sau anh đi làm nhàn hơn một chút, lúc đó có thể đến tìm em nhiều hơn.

Sắc Vi nghi hoặc hỏi:

Vì sao?

Vì anh được thăng chức...

Dương Thần cười, kể lại chuyện lúc ban ngày Lâm Nhược Khê cho mình một chức vụ mới.

Sắc Vi trong mắt có ý suy nghĩ, thật lâu sau mới nói:

Ông xã, nếu anh làm Giám đốc công ty giải trí Ngọc Lôi, nếu muốn hợp tác cùng các công ty khác, anh có thể tự quyết sách không?

Nói vậy cũng đúng, nhưng anh định trao quyền cho hai người cấp dưới, bắt anh ngồi trong văn phòng họp với bọn họ, phê sửa văn kiện, còn khó chịu hơn là đi đánh bom Lầu Năm Góc.

Dương Thần buồn bực nói.

Sắc Vi đột nhiên mỉm cười:

Ông xã, hợp tác với em một hạng mục, thế nào?

Hợp tác với em? Là ý gì?

Dương Thần hỏi.

Không phải trước đây em đã nói rồi sao? Hội Hồng Kinh sẽ không giống như Tây Minh và Đông Hưng trước kia, dựa vào buôn lậu, buôn thuốc phiện, súng ống, làm những chuyện bất chính vậy để kiếm tiền. Bọn em không làm vậy, chỉ làm một ít buôn bán truyền thống của xã hội đen, còn lại đều là làm ăn chân chính, chẳng qua chưa thể làm lớn nên kinh tế mới có chút thiếu thốn, nhưng em lại chưa tìm được đối tác kinh doanh chân chính tốt... Vì vậy, nếu em đầu tư vào công ty Ngọc Lôi, hợp tác vài hạng mục, có lẽ sẽ thu được không ít lợi nhuận đâu. Dù sao giám đốc cũng là ông xã, em cũng không cần tranh cãi vấn đề lợi ích hợp tác.

Sắc Vi nói.

Dương Thần sững sốt, không ngờ Sắc Vi lúc này còn có thể nghĩ đến tận dụng mọi cách để kiếm lợi, xem ra làm lão đại của xã hội đen cũng như làm hiệu trưởng một trường nổi tiếng, kỳ thực đều có một điểm chung: nghĩ cách kiếm tiền nuôi gia đình.

Em muốn đầu tư vào cái gì?

Dương Thần không quan tâm lắm, cách làm của Sắc Vi chính là nhập cổ

phiếu, đối với Ngọc Lôi chỉ có lợi chứ không có hại, theo góc độ lâu dài mà nói, có thể hợp tác là Sắc Vi đã giúp Dương Thần một việc lớn.

Ừ... Hiện tại nền kinh tế đĩa nhạc đình trệ, nhưng làm một ít hoạt động tuyên ca sĩ, dựa vào bằng hiệu Ngọc Lôi, có thể hấp dẫn lượng lớn công ty quảng cáo và xí nghiệp gia nhập liên minh, hoặc là đầu tư điện ảnh và phim truyền hình, phải đợi công ty hoạt động tốt rồi, mới xem xét tài nguyên nhân lực thực tế.

Sắc Vi nghiêm trang nói.

Dương Thần nhẹ nhàng véo mũi Sắc Vi:

Thật đúng là toàn nói ra đạo lý, xem ra bảo bối Sắc Vi của anh về sau cũng sẽ là một nữ doanh nhân.

Hừ

Sắc Vi bất mãn, cau mũi, gắt:

Không nói nữa, em muốn đấu với anh lại một trăm hiệp.

Dương Thần thương tiếc, vỗ vỗ mông Sắc Vi đàn hồi, khuyên:

Thôi đi, em thử nhiều lần vậy, dựa vào em một mình không thể “đánh thắng” được của anh.

Sắc Vi bò lên từ người Dương Thần, đặt mông lên chỗ háng Dương Thần, cặp mông trắng mịn chuyển động khiến Dương Thần sáng khoái, chỗ ấy của hắn lại có phản ứng.

Ông xã, anh biết trên thế giới, sinh vật kiên cường nhất là gì không?

Sắc Vi cười quyến rũ.

Cái gì?

Là phụ nữ, bởi vì phụ nữ mỗi tháng đều đổ máu, nhưng vẫn cứ kiên cường còn sống.

Sắc Vi đắc ý nói:

Cho nên em sẽ không dễ đầu hàng.

Dương Thần cười ha hả nói:

Bảo bối Sắc Vi, người đàn ông của em không phải người bình thường, những người khác là một người đã đủ giữ cửa, vạn người không thể mở, còn anh là một người trên giường, vạn người phụ nữ không địch lại được.

Da mặt dày nhất thì có.

Sắc Vi cười duyên, lại thẳng lưng như nữ vương, ngạo nghễ nhìn xuống, bắt đầu một vòng ngoan cường “kháng chiến”.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 253

Trong Mắt Em

Lại đến cuối tuần, cũng trong ngày này, công ty giải trí văn hóa Ngọc Lôi chính thức hoạt động, khiêm tốn chứ không khoa trương hiện ra ở trung tâm thành phố Trung Hải, đối diện vị trí tòa nhà Ngọc Lôi.

Mặc dù vậy, vẫn không hề ít báo chí biết tin về phần lễ tuyên bố, chỉ có điều là Từ Triệu Đăng và Vương Khiết ra mặt, giám đốc Dương Thần chỉ xuất hiện là một cái tên mà thôi.

Ở trong cuộc họp báo, Vương Khiết trình bày đơn giản, đường lối phát triển tương lai của công ty và thông báo, một số người mẫu trong ban người mẫu của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi đã ký hiệp ước gia nhập liên minh, sau này sẽ lấy thân phận một nghệ sỹ tham gia một số hoạt động nghệ thuật, một số chế tác điện ảnh và truyền hình.

Từ đầu đến cuối, Dương Thần, người lãnh đạo về mặt lý thuyết vẫn chưa xuất hiện, những người ngoài giới nghi ngờ, nhưng người trong công ty Quốc Tế Ngọc Lôi vẫn biết Dương Thần, chẳng qua là người họ biết thật không thể tin được, cái gã nghe đồn cả ngày không làm việc đàng hoàng, không ngờ lại là giám đốc, so với các trưởng ban trong nội bộ công ty thì chức vụ lại còn cao hơn.

Chỉ có điều Dương Thần chẳng phản ứng gì, cho nên việc này lại bình lặng trôi qua trong không khí ngại ngùng.

Sáng thứ bảy, Dương Thần coi như chưa có việc gì xảy ra, vẫn ăn uống như trước, ăn hơn nửa chỗ bữa sáng vú Vương chuẩn bị, khiến vú Vương vui sướng, hài lòng cười suốt, khiến Lâm Nhược Khê nhìn hấn xem thường.

Anh là heo à? Ăn nhiều như vậy tiêu hóa vẫn tốt sao?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Anh là heo, thì em là vợ heo.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê không để ý tới hấn:

Anh có nghĩ đến tương lai phát triển của công ty không, sắp bắt đầu thực hiện dự án rồi.

Em lo à? Sớm biết hôm nay, sao trước đó còn làm?

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê không bao giờ hối hận về những gì đã làm, em chỉ là lấy thân phận sếp của anh hỏi một tiếng.

Lâm Nhược Khê nhú mày nói.

Sắp tới có khả năng sẽ cùng công ty khác hợp tác đầu tư, làm một số hạng

mục, nhưng anh nghe Vương Khiết nói phải ký hợp đồng với một số nghệ sỹ, mở rộng tài nguyên của công ty, đánh bóng tên tuổi mới được, cho nên không vội.

Dương Thần nói.

Nghe Vương Khiết nói? Ý của anh thì sao?

Lâm Nhược Khê bắt mẫn nói.

Ý của anh là cố gắng không để thua lỗ.

Dýõng Thần nói.

Lâm Nhược Khê không ngừng nghiền răng, trên khuôn mặt thanh lịch có phần nhẫn nại, ăn xong bát cháo hoa, xoay người định lên lầu.

Dương Thần thở dài:

Em lại về phòng à?

Không được sao?

Lâm Nhược Khê dừng bước, không hài lòng hỏi.

Hôm nay là thứ bảy, em xem bên ngoài tuy hơi lạnh, nhưng mà có ánh nắng, em vui đầu trong thư phòng làm việc làm gì, trong cuộc sống còn có nhiều thú vui khác.

Dương Thần khuyên.

Lâm Nhược Khê cười lạnh:

Em không nhàn hạ như anh, em có rất nhiều văn kiện phải xem, nhiều báo cáo phải phân tích, anh cứ đi hưởng thụ cuộc sống vui vẻ một mình đi.

Em như vậy sẽ không tốt cho cơ thể, giờ còn trẻ, sau này sẽ bị bệnh đó.

Dương Thần nói thật lòng.

Lâm Nhược Khê không đáp lời, quay đầu tiếp tục lên lầu.

Dương Thần bĩu môi, rời khỏi vị trí, chạy lên trước Lâm Nhược Khê, đi đến cửa phòng, ngăn không cho cô vào.

Anh làm gì vậy, tránh ra.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Bảo bồi Nhược Khê, theo a nhem đừng làm việc nữa, anh ăn nhiều rồi bụng hơi đầy, muốn đến phòng tập thể thao rèn luyện chút, em đi cùng anh đi, tập luyện sẽ làm dáng em đẹp hơn.

Dương Thần nháy mắt mấy cái với cô.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần chăm chăm, nói thẳng:

Không có hứng thú, tránh ra.

Dương Thần thở dài:

Em không nghe lời anh khuyên anh sẽ ra tay đó.

Lâm Nhược Khê tức tối nói:

Anh muốn đánh em sao?

Anh đánh em làm gì...

Dương Thần cười xấu xa, đột nhiên thân thể xông đến, hai tay vươn tới chỗ sau lưng và chân của Lâm Nhược Khê, bế bổng cô lên.

Lâm Nhược Khê kinh sợ, theo bản năng hai tay vòng lại ôm lấy cổ Dương Thần giữ thăng bằng, nhưng sau đó phát hiện ra tư thế này rất mờ ám, khuôn mặt cô sát ngay má Dương Thần, Dương Thần vừa cúi đầu, bốn mắt hai người đã nhìn nhau.

Anh... anh...

Lâm Nhược Khê sợ hãi, từ lúc kết hôn đến nay, Dương Thần không hề tự tiện chạm vào cô, động tác thân mật này khiến cô lắp bắp nói không nên lời.

Dương Thần ôm cô đi nhanh đến phòng tập thể hình. Khu biệt thự lớn này vốn có phòng tập thể hình và bể bơi, nhưng không ai dùng đến.

Ngoan ngoan nghe lời anh không phải là tốt sao, lại bắt anh ra tay bế em đến đây.

Dương Thần lắc đầu nói.

Lâm Nhược Khê đôi má lúm đồng tiền ửng đỏ, muốn phản kháng nhưng lại sợ ngã, đôi mắt đẹp nhắm chặt, tim đập thình thịch, cảm giác được cánh tay Dương Thần ôm mình nóng ấm, một loại cảm giác kỳ lạ sinh ra khiến cô không biết chính mình sao lại như vậy.

Đi thẳng vào phòng tập thể hình, Dương Thần mới thả Lâm Nhược Khê toàn thân cứng đờ xuống đất, Lâm Nhược Khê hơi lão đạo, thiếu chút nữa thì không đứng vững.

Dương Thần khóa trái cánh cửa phòng tập, chính mình canh cửa, hai tay xoa xoa ngực, mắt mang vẻ cười nhìn Lâm Nhược Khê đang mặt vía:

Ngoan nào, tìm cái máy nào tập đi, anh thấy tập đủ rồi mới cho em ra ngoài.

Lâm Nhược Khê tinh thần phục hồi lại được, thở phì phì mắng:

Anh sao lại dám làm vậy với em, đây là nhà em, dựa vào đâu mà muốn em phải nghe anh?

Dương Thần vỗ vỗ miệng, thở dài nói:

Xem ra vẫn không chịu học ngoan, chẳng lẽ muốn anh ôm lần nữa?

Lâm Nhược Khê lập tức lùi ba bước, cảnh giác nhìn Dương Thần, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy uất ức, vẻ mặt không cam lòng, nhưng cũng không làm gì được. Từ nhỏ đã được nuôi dạy tốt, Lâm Nhược Khê trong lòng hận không đánh chết được Dương Thần, muốn mắng chửi cũng không biết mắng thế nào, chỉ có thể giương mắt nhìn, thở phì phò.

Bã xả ngoan, anh đâu phải bắt em uống thuốc độc, chỉ là rèn luyện thân thể một chút, em xem, chỗ này nhiều thiết bị như vậy, tập từ đầu đến chân cũng được, không nên lãng phí chứ?

Dương Thần đảo mắt, cười:

Không lẽ em không biết dùng các thiết bị đó? Muốn anh dạy cho không?

Lâm Nhược Khê nghe vậy trong lòng run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ ửng lên.

Chẳng lẽ cái tên xấu xa này muốn làm cái việc xấu hổ hơn cả việc ôm

mình?

Lâm Nhược Khê sợ, bĩu môi, giống như cô nữ sinh nhỏ tức giận tìm chiếc máy chạy bộ gần nhất, bắt đầu chạy.

Dương Thần, anh sẽ hối hận khi làm vậy với em...

Lâm Nhược Khê cảm thấy thật mất mặt, không kìm nổi cứng rắn nói một câu.

Dương Thần hồn nhiên không để trong lòng, đi đến bên Lâm Nhược Khê, giơ tay ấn nút “nhanh hơn” ở máy chạy bộ.

Tốc độ chạy lập tức nhanh lên, Lâm Nhược Khê bất đắc dĩ, chỉ có thể bắt đầu chạy nhanh hơn.

Dương Thần lần đầu tiên thấy dáng Lâm Nhược Khê chạy bộ, bởi vì trong phòng có hệ thống sưởi, cho nên cô mặc quần áo thường vải bông màu trắng tương đối rộng, mái tóc đen hơi bay lên, cánh môi như cánh hoa hé mở hít thở, theo nhịp chân, hai khối thịt đầy đặn trước ngực cũng rung động theo, khiến Dương Thần có cảm giác máu sôi trào.

Bình thường thì có lẽ hẳn sẽ không có cái ý nghĩ đó, hoặc cô cũng không để Dương Thần cơ hội nghĩ đến việc đó, kỳ thực người phụ nữ đẹp nhất bên cạnh, hầu như ngày nào hẳn cũng gặp mặt, lại là người vợ về pháp luật của hắn.

Chỉ là do đủ thứ nguyên nhân, từ lần đầu gặp chuyện lúc say rượu, Dương Thần luôn cố gắng tránh xa, cố gắng kiềm chế nên chưa để ý đến dáng người của Lâm Nhược Khê. Lúc này nhìn Nhược Khê chạy bộ, Dương Thần hơi có chút thất thần.

Lâm Nhược Khê để ý thấy ánh mắt Dương Thần nhìn chăm chú không rời, trong lòng không hiểu sao lại có chút mừng thầm, bất luận là cô có ghét bỏ Dương Thần cỡ nào, thường xuyên vì Dương Thần mà bức mình, nhưng trong lòng cô sớm đã coi người đàn ông này là chồng mình mà làm một người phụ nữ. Không nhận được sự quan tâm của chồng là việc rất đau khổ. Lâm Nhược Khê từ nhỏ đã biết nhan sắc của mình có thể hấp dẫn bao nhiêu người đàn ông, hiện giờ cũng vẫn vậy, nhưng bản thân ở ngoài thu hút được bao nhiêu ánh mắt, về đến nhà vẫn không có cách nào hấp dẫn được ánh mắt của người kia, thậm chí, người ta còn suốt ngày lộ liễu đi tìm người phụ nữ khác.

Việc này đối với Lâm Nhược Khê luôn tự tin mà nói, không nghi ngờ gì, chính là cảm giác tiếc nuối, không cam lòng, nhưng những tình cảm này cô tuyệt đối sẽ không nói ra, chỉ biết làm ra vẻ không quan tâm. Dù gì từ trong thâm tâm, Lâm Nhược Khê cũng chưa thể hoàn toàn tiếp nhận Dương Thần, giữa hai người cũng có rất nhiều rắc rối, không thể nhất thời giải quyết được, cô cần thời gian suy nghĩ và cảm nhận.

Lúc này bị Dương Thần nhìn chăm chú, một lúc thôi còn đỡ, nhưng nhìn lâu vậy, Lâm Nhược Khê thật sự không chịu nổi, đành giả bộ không thấy gì,

khuôn mặt ửng hồng, không biết là do vận động hay là xấu hổ, khó có thể rút lui.

Chạy gần một dặm Anh, Lâm Nhược Khê thở hồng hộc, trán toát mồ hôi.

Dương Thần khẽ cười, ấn dừng máy chạy bộ lại, nói:

Ngoan lắm, tiếp theo là đến anh vận động, bà xã, em giúp anh một chút.

Lâm Nhược Khê đã hơi ngây ngô không hiểu rõ, nghe Dương Thần bảo giúp, sợ hãi, vội vã đáp lời, khó có lúc nào cô nghe lời như vậy, thật giống một người vợ hiền lành bình thường.

Anh tập cái gì vậy?

Lâm Nhược Khê dịu dàng hỏi.

Dương Thần nằm xuống một tấm thảm trên mặt đất nói:

Nằm ngửa gập bụng, em giữ chân giúp anh, đè xuống chút là được, lúc nhỏ chắc em cũng học qua rồi chứ?

Lâm Nhược Khê “Ừ” một tiếng, nằm ngửa gập bụng thì cô biết, dù sao kỳ thi đại học năm đó cũng cần điểm thể dục, cô không hoàn toàn là một thiên kim đại tiểu thư.

Nhưng nghĩ đến việc dùng tay hoặc đầu gối của chính mình cố định giúp hai chân Dương Thần, Nhược Khê vẫn có phần ngượng ngùng, chậm chạp không dám tiến lên.

Dương Thần đã nằm xuống lại thấy Lâm Nhược Khê không nhúc nhích, cười thầm, cảm thấy bộ dạng lo lắng, sợ hãi của cô đáng yêu hơn bình thường, hần làm vẻ không hài lòng nói:

Bảo bồi Nhược Khê, em không làm được cho anh thì để anh làm cho em vậy, em muốn anh ôm chân em sao?

Đừng..

Lâm Nhược Khê lập tức quỳ xuống, vươn tay trụ xuống bập chân Dương Thần, hai đầu gối đặt vững trên chân hắn, gương mặt trắng mịn đỏ lên, xấu hổ cúi đầu:

Anh... anh làm đi, em không làm.

Dương Thần cố nén cười, thật ra hắn đâu cần vận động gì, chỉ là trêu đùa Lâm Nhược Khê thấy rất vui, làm vậy cũng chỉ để cho cô bé mê công việc này cảm nhận chút hương vị cuộc sống, bồi đắp tình cảm hai người một chút, sao lại không nên làm?

Anh bắt đầu đây.

Ừ...

Dương Thần nằm ngửa, gập bụng từ từ, ngồi dậy, nằm xuống, ngồi dậy, nằm xuống...

Mỗi lần ngồi dậy, trán hắn gần như chạm vào trán Lâm Nhược Khê, mặt đối mặt, hai người có thể hít thở được hơi thở lẫn nhau.

Lâm Nhược Khê cảm thấy ấm áp, hơi hơi ngửa đầu là có thể thấy Dương Thần, bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy chính mình trong mắt người kia.

Cô và Dương Thần nằm xuống, ngồi dậy, liên tục nhìn thấy mặt nhau, gặp mặt lại rời đi, gặp mặt lại rời đi...

Càng về sau, Dương Thần càng làm chậm, mỗi lần đối mặt với Lâm Nhược Khê lại lâu hơn, Lâm Nhược Khê cũng đỏ mặt ngượng ngùng, dần dần cũng có chút thất thần, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy tình cảm phức tạp, ngọt ngào có, phiền não có, chua xót có, bất đắc dĩ cũng có... vô cùng phức tạp.

Dương Thần không biết mình đã làm được bao nhiêu cái bèn dừng lại, cách hai gò má của Lâm Nhược Khê gần trong gang tấc, trong đôi mắt hai người đều có khuôn mặt của đối phương.

Thật tốt, trong mắt em chỉ có anh.

Dương Thần mỉm cười nói.

Lâm Nhược Khê lập tức ngăn ra, rồi nhanh chóng quay mặt, thở gấp:

Anh làm xong rồi à?

Chưa.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê quay đầu lại:

Vậy anh...

Hơi thở nóng như lửa bao phủ lấy Lâm Nhược Khê còn chưa nói xong, đôi môi lạnh như băng, mỏng như cánh hoa của Lâm Nhược Khê bị Dương Thần hôn lên.

Dương Thần rất muốn vương đầu lưỡi tiến vào trong miệng Lâm Nhược Khê, muốn hôn nồng nhiệt cả buổi sáng, khiến hương thơm đặc biệt của phụ nữ tràn ngập trong linh hồn mình, nhưng hấn lại không lưu luyến, sau khi hôn một cái, liền rất nhanh thả lỏng đôi môi anh đào của Lâm Nhược Khê ra.

Lâm Nhược Khê ngơ ngác, cả bộ não trống không, trong mắt có chút trống rỗng, tất cả đều hỗn loạn.

Lúc cô không hề chuẩn bị lại bị hôn trộm.

Lần trước ở cửa hàng cà phê, lần này trong phòng tập thể hình, lần sau còn có thể ở đâu nữa?

Chát.

Không hề báo trước, Lâm Nhược Khê mạnh tay tát vào mặt Dương Thần.

Một vết tay hồng hồng hiện lên.

Dương Thần cười không nói gì, hấn đoán được kết quả như vậy, cũng không muốn tránh đi.

Trong mắt Lâm Nhược Khê trong suốt, cô chậm rãi đứng dậy, áp chế tất cả cảm xúc, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng:

Anh thấy đùa với em vui lắm à? Cảm thấy như vậy rất thú vị sao?

Cũng không phải hoàn toàn như vậy.

Dương Thần cười khỏ nói.

Vậy thì như thế nào?

Là bởi vì...

Em không muốn nghe.

Lâm Nhược Khê dùng sức lắc mạnh đầu, xoay người chạy đến cửa phòng thể hình, đập cửa xông ra.

Nghe tiếng Lâm Nhược Khê dùng sức đóng mạnh cửa, Dương Thần thở dài bất lực:

Cô bé ngốc, vợ chồng hôn nhau, có gì mà then, muốn đánh cũng nhẹ tay thôi chứ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 254

Giám Đốc

Sau sự kiện ở phòng tập thể hình, suốt cả cuối tuần Lâm Nhược Khê không nói câu nào với Dương Thần, Dương Thần nhìn người phụ nữ như cái tủ lạnh, không khỏi cảm thán, con đường “rã đông” phải đi còn rất dài.

Ít nhất, trong mắt Lâm Nhược Khê mình bị xem là lưu manh, tuy rằng về lý thuyết thì mình không phải lưu manh, nhưng với những chuyện nam nữ, người ta nghĩ như vậy, hắn cũng chẳng có cách nào khác.

Thứ hai đi làm, Dương Thần theo thường lệ mua điểm tâm lấy lòng các chị em trong ban Quan hệ xã hội xong, cùng đám Triệu Hồng Yến nói chuyện phiếm một lát rồi thấy thời gian sắp đến, liền chạy sang tòa nhà đối diện với tổng bộ của Ngọc Lô.

Sau khi đi thang máy thẳng đến tầng 50, hắn đi ra thang máy, trước mặt là hàng chữ rõ ràng, bắt mắt “Công ty giải trí văn hóa Ngọc Lô”.

Trước sân khấu là hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang ngồi, thoát nhìn khoảng 23, 24 tuổi, chẳng khác gì sinh viên cả.

Giám đốc Dương, anh đến rồi.

Vương Khiết mặc trang phục công sở màu lam mỉm cười, đã đứng ở cổng chính chờ hắn, Triệu Đăng ở bên cạnh cô cũng gật đầu chào.

Dương Thần không ngờ hai trợ thủ này của mình lại coi trọng mình như vậy, sáng sớm đã đứng ở cửa công ty đợi mình, may mà chính mình không đến trễ, tính toán đủ thời gian đến đây, không thì thật có lỗi với hai người đồng nghiệp này quá.

Nhìn thấy hai người cấp dưới tôn trọng mình, Dương Thần theo bản năng cũng hạ quyết tâm, đừng nói là tận tâm tận lực, cúc cung tận tụy, những gì nên làm thì bản thân nên làm nghiêm chỉnh, ít nhất cũng không để cản trở tiền đồ của hai người đồng chí tốt này được.

Ăn sáng chưa?

Dương Thần cười hỏi.

Vương Khiết và Triệu Đăng sửng sốt, không ngờ Dương Thần lại đi lên đây để hỏi một câu như vậy, hơn nữa lại tươi cười, không hề có chút kiêu căng kiêu thủ trưởng.

Theo bọn họ, Dương Thần trẻ tuổi đã ở vị trí cao, lại có thể bình thản đến vậy, thật sự không đơn giản, kết quả là Dương Thần vô ý lại làm bọn họ xem trọng hơn.

Hai người gật gật đầu, Triệu Đăng cười làm động tác mời:

Giám đốc Dương, tôi dẫn anh đi xem văn phòng của anh, tuần trước anh

bạn không tới được, tôi sẽ giới thiệu lại một chút các phòng ban của chúng ta.

Dương Thần tuy không có hứng thú nhưng vẫn lên tiếng đồng ý, đi theo Triệu Đăng và Vương Khiết, đi kiểm tra một vòng công ty.

Bởi vì là công ty giải trí văn hóa, nên trừ nhân viên hành chính ra, còn có không ít người trong ngành giải trí, tất nhiên còn có cả phòng huấn luyện và phòng làm việc của các nghệ sĩ.

Vì vậy, Ngọc Lô mua lại mười tầng tòa nhà Tả Tự, kỳ thực là cần thiết.

Dương Thần đi theo hai người Triệu Đăng, Vương Khiết chạy đủ bảy tầng, mới đến tầng quản lý cao cấp của mình, đi vào sảnh làm việc đẹp đẽ, sạch sẽ, không ít nhân viên đang bận rộn đều tò mò nhìn về phía Dương Thần.

Tất cả mọi người đều buồn bực, không biết người đi cùng hai giám đốc trẻ tuổi là ai, lúc Dương Thần đi vào văn phòng giám đốc của hắn, mọi người gần như rớt mắt xuống.

Cái gã trẻ tuổi nhìn bộ dạng bình thường, thậm chí nhìn không có đầu óc, đang cười tủm tỉm này, không ngờ lại là người lãnh đạo công ty, là vị giám đốc vẫn chưa lộ diện.

Phòng làm việc của Dương Thần tuy so với phòng chủ tịch của Lâm Nhược Khê bé hơn, nhưng cũng đã rộng một trăm mét vuông, ngoài cửa sổ lớn dài sát đất chính là phong cảnh đô thị Trung Hải phồn hoa, đối diện là tòa nhà Ngọc Lô.

Bốn phía văn phòng đều là bồn hoa màu lục có người chăm sóc tỉ mỉ, bàn làm việc bằng gỗ lim và ghế xoay da thật, còn có cả mấy chiếc ghế sofa da màu đen.

Chiếc máy tính Apple đã bật sẵn, màn hình có logo của công ty Ngọc Lô, phía dưới là dòng chữ “công ty giải trí văn hóa”.

Dương Thần rất vừa lòng, đột nhiên cảm thấy làm giám đốc cũng không tồi, ít nhất là cái văn phòng này nhìn rất thoải mái.

Bố trí không tồi, tôi thích lắm.

Dương Thần nói với 2 người Vương Khiết, Triệu Đăng.

Giám đốc thích là tốt rồi, nếu thiếu cái gì, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho phòng thư ký.

Triệu Đăng nói:

Đúng rồi, giám đốc có cần thư ký hay trợ lý không? Hiện tại nhân viên hành chính cơ bản đã đủ, nhưng số trợ lý thì vẫn đang tuyển, nếu cần tôi có thể giúp giám đốc lựa chọn một người, hoặc anh có thể tự mình chọn lựa.

Thư ký? Trợ lý? Trong đầu Dương Thần hiện lên một câu: không có việc thì làm thư ký, có việc thì thư ký làm...

Nghĩ vậy, Dương Thần cũng có chút ham muốn, đáng tiếc hiện tại những người phụ nữ có thể giúp mình, Lưu Minh Ngọc là trưởng ban Quan hệ xã

hội, Sắc Vi là đại tỷ xã hội đen, bản thân họ cũng có vô số việc, không làm thêm gì được...Đường Uyên đã lâu không gặp còn có thể, tuy rằng chưa nhờ, nhưng người ta có nhiều sản nghiệp như vậy, sao có thể làm thư ký cho mình?

Thích hợp nhất chính là cô bé An Tâm kia, tố chất văn hóa rất tốt, dù là “làm việc” hay “bị làm” đều rất có trình độ, đáng tiếc cô còn trên máy bay chơi bịt mắt bắt dê.

Tuy rằng rất muốn đi xem có mỹ nữ nào thích hợp làm thư ký cho mình không, nhưng Dương Thần vẫn là buông tha, chính mình vô ý trêu chọc bao nhiêu người phụ nữ, giờ lại đi tìm thêm người nữa thì không tốt.

Thôi vậy, tôi cũng là người lười biếng, ngày thường mọi người đừng hy vọng quá nhiều vào tôi, các công tác thông thường, hai người sẽ phải vất vả chia sẻ, tôi tin tưởng thực lực của hai người. Có chuyện khó quyết đoán và cần thương lượng với tôi thì cứ nói.

Dương Thần nói.

Triệu Đăng và Vương Khiết nhìn nhau, hơi bất đắc dĩ nhưng vẫn đồng ý.

Dương Thần nhìn nhìn bàn làm việc, có một tập văn kiện, hỏi:

Đó là cái gì vậy?

Triệu Đăng lập tức giải thích:

Giám đốc, tuy công ty chúng ta còn đang chiêu mộ nghệ sỹ và người đại diện, nhưng không thể chờ chiêu mộ đủ rồi mới làm việc, cho nên chúng ta sắp tới dự định làm hai dự án, đó là dự án chúng tôi định đầu tư khởi đầu, dù sao dự án đầu tư chính thức đầu tiên sau khi thành lập công ty, cho nên hy vọng giám đốc có thể trực tiếp tham dự.

Dương Thần có chút đầu đầu, nhưng nhìn thấy hai người trợ thủ chuyên nghiệp như thế, đành giả vờ ngồi xuống, giả vờ giả vịt lấy đồng văn kiện, tùy tiện lật ra xem.

Triệu Đăng và Vương Khiết ngồi xuống ghế đối diện cho khách, lẳng lẳng ngồi chờ Dương Thần lên tiếng.

Dương Thần xem khá nhanh, dù có vài từ chuyên ngành không hiểu, nhưng cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm.

Đợi xem gần hết bản thảo, Dương Thần nhíu mày hỏi:

Dự án đầu tư lần này, dù là về điện ảnh, phim truyền hình, trình diễn thương mại hay tiết mục thời trang, trước mắt công ty chúng ta đều phải cần đến rất nhiều nhân lực bên ngoài tham dự mới có thể hoàn thành.

Đúng vậy, giám đốc, thật ra làm điện ảnh có thể bỏ ra vốn chế tác thấp, có những bộ phim vốn chế tác chỉ hai, ba triệu, cũng có được không ít tiền lời. Tôi cảm thấy chúng ta có thể kiếm vài kịch bản tốt, mời đến hai ba diễn viên điện ảnh nổi tiếng, khống chế vốn không quá mười triệu, những bộ phim như vậy quay xong chắc chắn sẽ đạt được phần trăm lợi nhuận rất cao.

Vương Khiết đề nghị.

Dương Thần cười nói:

Tôi hỏi hai người một việc.

Vâng? Mời giám đốc cứ hỏi.

Vương Khiết ngạc nhiên.

Tập đoàn Ngọc Lôi của chúng ta quy mô tổng cộng có bao nhiêu công ty?

Dương Thần hỏi.

Vương Khiết không rõ, nhưng vẫn trả lời:

Không tính vốn lưu động, tổng tài sản là gần ba mươi tỷ.

Vậy tập đoàn Ngọc Lôi chúng ta là một doanh nghiệp có vị trí thế nào trong nước?

Đương nhiên là đứng đầu trong giới doanh nghiệp, đời hai năm nữa đầu tư đầy đủ, chắc chắn sẽ là một trong những công ty hàng đầu thế giới về thời trang.

Vương Khiết tự hào nói.

Dương Thần gật gật đầu:

Vậy, một công ty giải trí như chúng ta, là một công ty thương hiệu Ngọc Lôi, nếu lần đầu tiên đầu tư, bước một bước lớn ban đầu, lại chỉ là một bộ phim mà vốn ít hoặc vừa, tất nhiên tôi đang nói là vốn nhỏ và vừa trong giới chúng ta, vậy thì những người ngoài sẽ có cái nhìn thế nào với chúng ta?

Vương Khiết và Triệu Đằng nhíu mày suy nghĩ nói:

Giám đốc, ý anh là...

Đúng vậy, có hai khả năng lớn nhất, thứ nhất, chúng ta không quyết tâm, không tin tưởng, không đủ năng lực lãnh đạo, các nhân viên và người ngoài giới sẽ thất vọng, ban giám đốc Ngọc Lôi... ừ, tuy rằng 90% cổ phần Ngọc Lôi ở trong tay tổng giám đốc Lâm, nhưng tổng giám đốc Lâm sẽ là người thứ hai thất vọng, những người trong nghề và giới doanh nghiệp sẽ cho là chúng ta chỉ biết làm ăn nhỏ, không thể hợp tác lâu dài với chúng ta.

Triệu Đằng đồng ý nói:

Giám đốc nói phải, nếu là dự án đầu tiên, chắc chắn phải làm cho đến bên Châu Âu, Châu Mỹ cũng phải đánh giá tốt, nhưng phòng vé cũng rất ra vẻ ta đây, một phần lớn vì các tác phẩm lớn của họ vốn đầu tư quá lớn, khi lấy lại vốn từ người xem, có thể là không đủ lợi nhuận, nhưng cũng sẽ không thua thiệt, quan trọng là danh thế của công ty sẽ tăng lên, cổ vũ được toàn thể nhân viên.

Nhưng... công ty chúng ta đang giai đoạn khởi đầu, tuy rằng vốn tài chính được tổng giám đốc Lâm cung cấp đủ, nhưng nếu dự án đầu tư quá trăm triệu, có thể sẽ tạo nên khó khăn về tài chính, điều đó sẽ không tốt cho hoạt động của công ty, dù sao chúng ta cũng phải ký hợp đồng với nhiều nghệ sỹ và các đội nhóm nổi tiếng.

Vương Khiết là giám đốc thị trường, có chút lo lắng.

Triệu Đằng cũng nói:

Đúng vậy, giám đốc Dương, chưa nói đến chúng ta đầu tư cái gì, nếu muốn mời các đội nhóm và mình tình tham dự thì chi phí ký hợp đồng cũng không ít.

Dương Thần hiểu được, gật đầu nói:

Điểm đó hai người không cần lo lắng, tôi có thể mượn đến một mối quan hệ tốt, tiến hành hợp tác đầu tư, nếu làm tốt, về sau có thể hợp tác lâu dài.

Vương Khiết và Triệu Đăng sửng sốt, không ngờ Dương Thần đã có đối tượng hợp tác.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 255

Tiết Mục Cây Nhà Lá Vườn

Giám đốc Dương, không phải là vay ngân hàng chứ, việc đó sẽ ảnh hưởng không tốt đến công ty chúng ta.

Triệu Đăng lo lắng nói:

Nếu hợp tác với một công ty giải trí văn hóa khác, chuyển bản quyền và nhiều lợi ích khác cũng sẽ gây nhiều tranh cãi, cũng không thỏa đáng.

Dương Thần lắc đầu nói:

Chuyện hợp tác cụ thể, tôi sẽ cho hai người cách liên lạc, Vương Khiết phụ trách đi trao đổi, về năng lực và uy tín đối phương thì cứ yên tâm, tuy nhiên tôi cũng phải thỏa hiệp trước một chút với đối phương, đến lúc đó bọn họ sẽ chủ động liên lạc với hai người.

Những lời Dương Thần nói tất nhiên là chỉ Sắc Vi, Sắc Vi muốn thông qua sức ảnh hưởng của Ngọc Lô, đem tài chính trong tay cô rửa sạch, dần dần tạo ra một sản nghiệp trong sạch của hội Hồng Kinh của chính mình, Dương Thần trợ giúp một phen, đối với cả hai bên đều có lợi.

Vốn đầu tư điện ảnh, các tiết mục thương mại, cũng như là mở sòng bạc, là cách rửa tiền tốt nhất.

Vương Khiết và Triệu Đăng tuy nghi hoặc nhưng thấy Dương Thần không giống nói đùa, cũng có phần hưng phấn, mong chờ.

Sau đó ba người lại thảo luận trọng điểm của công việc sắp tới. Triệu Đăng phụ trách sắp xếp, phỏng vấn nhân sự, Vương Khiết thì liên hệ, đàm phán khắp nơi, tiếp nhận một số nghệ sỹ, tìm hiểu một số công ty giải trí khác, đây đều là điều mà công ty mới thành lập phải làm.

Dương Thần nghe Vương Khiết đau đầu vì tìm nhân tài, lại oán giận mấy người tiểu Thiên Vương, Thiên Hậu đòi giá quá cao, không khỏi đề nghị:

Tạm thời nếu những người này đề giá quá cao, chúng ta sẽ không ký hợp đồng, dùng cái tên Ngọc Lô, chúng ta hoàn toàn có thể bồi dưỡng được minh tinh của chính mình.

Giám đốc, ý anh là tuyển người ưu tú mới?

Vương Khiết đầu óc mau lẹ nói.

Đúng vậy, nhưng hiện tại các thể loại thịnh hành cũng không tốt lắm, giờ trên thế giới chẳng phải đều có mấy loại đó sao, chúng ta muốn thì hoàn toàn làm được, nam nữ đều được, nhưng tiết mục này hiện tại nên nghĩ cách tốt nhất, đợi sang năm thời tiết ấm lại sẽ chính thức thực thi.

Dương Thần nói.

Triệu Đăng nhú mồm nói:

Giám đốc, kỳ thực tuyển người mới là ý tưởng không tồi, nhưng những tiết mục như vậy hiện tại cũng không hiếm thấy, chúng ta không thể làm nổi bật hơn, nếu tuyển thủ không tham gia nhiều, hiệu ứng quảng cáo không mạnh, chúng ta rất khó đạt được lợi ích.

Điểm đó mọi người không cần lo lắng, tôi đến lúc đó sẽ có biện pháp.

Dương Thần cười thâm, không phải chỉ là chút mảnh lời sao, cùng lắm thì đến lúc đó chính mình nhờ vả lão già bất lương nào đó, tìm ai đó có thể lôi kéo sự chú ý của mọi người là tốt rồi.

Vương Khiết và Triệu Đăng cảm thấy Dương Thần có vẻ bí hiểm, nhưng lại đáng tin, liền không nhiều lời nữa, dù sao việc này mới là bàn bạc, chưa lập tức tiến hành.

Bất giác, đã đến giữa trưa, Dương Thần và hai người trợ thủ ngồi nói chuyện đến mấy tiếng đồng hồ, chính mình cũng không tưởng tượng được.

Hắn sờ bụng, cười hỏi hai người:

Mọi người đói không? Tôi mời hai người ăn cơm?

Dương Thần cảm thấy phải khao hai người làm việc thật thà, chăm chỉ này, về sau hắn cũng phải dựa vào bọn họ nhiều.

Được thủ trưởng mời ăn cơm, Vương Khiết và Triệu Đăng đương nhiên không từ chối, bọn họ cảm thấy nói chuyện với Dương Thần thật nhẹ nhàng, không hề có chút cảm giác gò bó nào như lúc trò chuyện với các sếp khác, trong lòng cũng nhanh chóng đón nhận Dương Thần.

Dương Thần cùng hai người đi khỏi văn phòng, dọc theo đường đi lại cười tươi chào hỏi các nhân viên tại công ty, giúp mọi người đi ăn cơm, khiến không ít người kinh ngạc, cảm thấy vị giám đốc trẻ này thật khác thường.

Dương Thần không để Triệu Đăng và Vương Khiết lái xe, đi cùng bọn họ vào bãi đỗ xe, ngồi vào chiếc BMW trắng của chính mình, lái ra ngoài nội thành.

Triệu Đăng và Vương Khiết thấy Dương Thần lái chiếc xe hơn một triệu tệ, trong lòng nghĩ chắc hẳn Dương Thần hoàn cảnh không phải bình thường, bằng không mới trẻ tuổi vậy lại mới đi làm, sao có thể có tiền mua loại xe này.

Ai cũng không ngờ đến thật sự đây là do hắn “ăn bám” được.

Càng khiến Triệu Đăng và Vương Khiết không thể tưởng tượng được là, Dương Thần dẫn bọn họ đến ăn ở một quán, không phải đồ ăn Trung Quốc cao cấp, cũng không phải cơm Tây sang trọng, mà lại là một hàng lẩu ven đường.

Trong cửa hàng lẩu nhỏ nóng rực, đều là vài người thô lỗ và người làm công, Dương Thần cùng Triệu Đăng và Vương Khiết đi vào cửa hàng đều áo mũ chỉnh tề, mới nhìn đã biết là người làm công việc cao cấp, khiến không ít người kinh ngạc nhìn theo.

Đặc biệt là Vương Khiết sinh ra trong xã hội thượng lưu, chưa từng tới những nhà hàng như vậy, nhưng ngại từ chối ý tốt của Dương Thần, cô nhìn mặt bàn đầy mỡ không được lau sạch sẽ, hơi nhú mày nhưng cũng không dám nói gì.

Dương Thần gọi to bảo bà chủ đến để gọi món, đánh mấy chục dầu vào cái thực đơn lầu, khiến Triệu Đăng và Vương Khiết chỉ biết nhìn.

Giám đốc, ăn không hết đâu, nhiều như vậy ăn không hết...

Triệu Đăng khuyên.

Dương Thần khoát tay nói:

Lo gì, ăn một trăm đĩa cũng không đến một ngàn tệ, tôi rất hào phóng, mọi người ăn thoải mái.

Triệu Đăng và Vương Khiết khóc thầm, anh dám gọi một trăm đĩa chúng tôi cũng ăn không hết.

Đúng rồi, muốn uống rượu không? Rượu cao lương 10 tệ một chai cũng không tồi, có vị như rượu trắng, có muốn uống hai chai không?

Dương Thần vui vẻ đề nghị.

Mười tệ có thể mua rượu trắng?

Triệu Đăng và Vương Khiết đều cảm thấy chính mình là người ngoài hành tinh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt.

Ồ, hai chai không đủ à? Vậy ba chai, một chai nửa lít, đừng tưởng là ít, đều là năm mươi độ đó, rất hào hứng.

Dương Thần vừa nói vừa gọi rượu và thức ăn, rồi mới ngồi xuống đối diện hai người kia.

Triệu Đăng nuốt nước bọt, cười cứng ngắc:

Giám đốc, Vương Khiết uống rượu còn được, vì làm về quan hệ xã hội, tôi thì uống một chút là say.

Ồ, vậy thì cô say có thể bảo tôi một tiếng, tôi sẽ uống giúp, yên tâm, tôi không ngại uống thừa của người khác, lãng phí lắm, tiết kiệm là vinh quang.

Dương Thần cười nói.

Rất nhanh, nồi lầu, thịt và các loại gia vị được bung lên, vì Dương Thần gọi rất nhiều nên bà chủ còn tặng thêm một đĩa tiết và váng đậu, khiến Dương Thần thấy rất vui.

Triệu Đăng và Vương Khiết không phải chưa từng ăn lầu, nhưng ở nhà hàng nhỏ nơi phố xá bình thường thì đúng là lần đầu, xung quanh đều bản bản, có giấy phép buôn bán hay không lại là vấn đề không rõ, chứng nhận vệ sinh cũng chỉ là vật trang trí, nếu không phải họ đói bụng thật sự, chắc chắn đã không dám ăn.

Dương Thần gọi rất nhiều đĩa, một cái bàn nhỏ và giá để đồ đều không đủ, Dương Thần bất chấp tất cả, kéo cái bàn bên cạnh nối vào bàn mình.

Triệu Đăng và Vương Khiết choáng váng, bọn họ lần đầu đến cái cửa hàng như vậy ăn, lần đầu thấy người thủ trưởng phóng khoáng kéo bàn lại

như thế.

Ha ha, nhà hàng nhỏ có cái tiện lợi này, có thể thoải mái ăn, thoải mái chơi, nhà hàng lớn rất phiền toái, không được nói to, không được hút thuốc.

Dương Thần nói xong liền rút ra một điều thuốc, một tay cầm thuốc, một tay cầm đũa, bỏ các loại rau xà lách và thịt vào nồi lẩu.

Ăn lẩu là phải có không khí này, vô cùng náo nhiệt, tốt nhất là ngoài trời có tuyết rơi, uống chút rượu mạnh, đều là người một nhà cả, nên tôi mới dẫn hai người đến đây.

Triệu Đằng nói cứng ngắc:

Giám đốc nói đúng, như vậy rất tốt... khụ khụ...

Khói thuốc lá bình dân khiến Triệu Đằng liên tục ho khan, nhưng vẫn cười khô không nói gì.

Vương Khiết che miệng cười cười:

Giám đốc, anh đã dọa chúng tôi rồi, những thứ này từ trước chừa bao giờ thấy qua.

Dương Thần đắc ý nói:

Tôi biết. hôm nay tôi mời mọi người đến đây ăn cơm, chính là cho mọi người biết tôi là người như thế nào, là tiết mục xuất sắc hay cây nhà lá vườn cũng vậy, tôi không để ý những thứ bên ngoài, lười lắm, tôi không có kiến thức chuyên ngành, chỉ thích quyết đoán. Tôi chính là người như vậy, mọi người thấy tôi trong phòng làm việc là thật, tôi giống như lão nông dân trước mặt hai người cũng là thật, gần giống nửa năm trước, tôi vẫn là anh bán thịt dê xiên nướng ở chợ khu phía Tây. Hai người tin cũng được, không tin cũng được, tôi có bằng thạc sĩ của Harvard, nhưng thực sự là người bán thịt dê xiên nướng.

Thấy hai người kia ngơ ngác không nói gì, Dương Thần giờ chai rượu ra rót đầy cho cả ba, giờ chén lên chúc mọi người:

Nào, uống một chút, đừng nhìn tôi ngây ra nữa, bán thịt dê không phải nộp thuế thu nhập cá nhân, cho nên tôi chưa trốn thuế bao giờ.

Triệu Đằng và Vương Khiết cuối cùng cũng bật cười, cầm lấy chén rượu, tuy thấy mùi rượu gây gây nhưng vẫn uống một ngụm.

Vương Khiết còn đỡ, Triệu Đằng vừa uống ngụm rượu, yết hầu đã như lửa đốt, liên tục ho khan mấy cái mới ngừng lại, mặt đỏ lên.

Dương Thần cười ha hả, bảo bà chủ mang đến một ly nước lạnh, không bắt cô uống rượu nữa.

Không biết uống cứ nói, tôi cũng không phải tên sếp say rượu, cấp dưới không uống rượu không sao, không nên miễn cưỡng.

Dương Thần nói.

Triệu Đằng xấu hổ cười cười nói:

Không phải tôi không biết uống, anh Dương, loại rượu này mạnh quá.

Ba người đùa một lát, sau đó bắt đầu cầm đũa ăn lẩu, nhưng Triệu Đằng

và Vương Khiết ăn bao nhiêu cũng không bằng Dương Thần một người ăn.

Rất nhanh, đồng đồ ăn hai người tưởng không ăn hết đã bị Dương Thần quét sạch vào bụng.

Trong đầu họ lúc này, nhận thức về Dương Thần từ rõ ràng đến mơ hồ, từ mơ hồ đến rõ ràng, không ngừng thay đổi, nhưng dù thế nào họ cũng rất thích người thủ trưởng kỳ quái này.

Giám đốc Dương, uống rượu không thể lái xe, chúng ta về bằng cách nào? Hay là gọi người ở công ty đến đón?

Triệu Đăng lo lắng.

Dương Thần phẩy tay, nói:

Sợ cái gì, tôi đây uống rượu vẫn lái xe, cục cảnh sát cũng vào mấy lần, sắp thành quen rồi, đi thôi, tôi đưa hai người về công ty.

Triệu Đăng cùng Vương Khiết lại lần nữa mặt trắng bệch, đây rốt cuộc là giám đốc công ty hay là người trong tù chạy ra đây?

Lúc Dương Thần trả tiền xong, cùng hai người chuẩn bị ra ngoài, ngoài hàng lâu bỗng có một bóng người quen thuộc đi qua.

Dương Thần trong mắt có một tia khác thường, xoay người nói với hai người kia:

Mọi người đứng đây chờ mười phút, tôi gặp người quen, sẽ quay lại ngay.

Không đợi hai người kia hỏi gì, Dương Thần đã bước nhanh ra khỏi cửa hàng lâu, xoay người lách vào một ngõ nhỏ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 256

Phỏng Đoán Và Suy Nghĩ.

Dương Thần đi qua một con hẻm tối om, đến một cái sân nhỏ không chút ánh sáng.

Sân có chút cỏ xưa, ban ngày cũng không khóa cửa, trong vườn có vài bông hoa quế, mấy cây bạch đàn, càng khiến cho nơi đây trở lên u ám lạnh lẽo, dưới đất đầy những lá rụng, dường như đã lâu rồi không có người quét dọn, có mùi mốc meo.

Trong sân bây giờ có hai bóng người, một người mặc đồ xám đi về phía Dương Thần, đó là lão Áo Xám của Bát Bộ.

Người còn lại mặc quân phục, lưng quay về phía cửa chính, dường như đang suy nghĩ, nhìn về bầu trời thành phố xa xăm, mờ mịt, đó là người mà Áo Xám đang bảo vệ, Lâm Chí Quốc.

Sau khi gặp hai người này, Dương Thần không có ấn tượng tốt lắm về người đàn ông hơn năm mươi tuổi này, không phải là hắc không tôn trọng bề trên, dù hắc cũng không có bề trên, nhưng hai người họ cũng không phải bề trên cần phải tôn trọng. Cách cư xử và lời nói của Lâm Chí Quốc từ trước đến giờ đều khiến Dương Thần cảm thấy không thoải mái, có thể hiểu vì sao Lâm Nhược Khê và Vân Miểu Sư Thái, cháu gái và vợ ông ta đều không chấp nhận.

Còn về danh hiệu tướng quân Viêm Hoàng Thiết Lữ đối với Dương Thần mà nói cũng không có gì đặc biệt cả.

Nhìn thấy Lâm Chí Quốc, Dương Thần cũng không tỏ ra thân thiết, chỉ nói:

Kêu Áo Xám dẫn tôi đến đây, có việc gì vậy?

Cậu dường như rất bận rộn?

Lâm Chí Quốc xoay người nói, vẻ mặt hơi nghiêm túc.

Có chuyện gì thì nói đi, nếu không có chuyện gì thì tôi phải đi tiễn người.

Dương Thần cũng không muốn nói nhiều, hắc không thích người cho rằng mình là bề trên, luôn tỏ ra là người khoan dung.

Lâm Chí Quốc nhíu mày nói:

Dương Thần, tôi là trưởng bối của cậu, chẳng lẽ phép tôn trọng cơ bản cậu lại không biết sao?

Dương Thần khẽ cười, lắc đầu:

Đội Nhược Khê thừa nhận ông là bề trên rồi, tôi chấp nhận cũng chưa muộn mà.

Nhược Khê đang giận tôi, chẳng lẽ cậu không biết sao!?

Tôi thấy ông không giống bề trên.
Dương Thần không kiên nhẫn nói:
Nếu không có việc gì, tôi xin phép.

Lâm Chí Quốc trợn trừng mắt, tỏ vẻ nghiêm nghị, dường như bầu không khí ở đây trở nên ngột ngạt.

Thái độ của cậu khiến tôi thật thất vọng!

Dương Thần không một chút sợ hãi, trong lòng cười thầm. Nếu như không phải ông ta có quan hệ huyết thống với Lâm Nhược Khê thì hẳn đã không nể mặt như thế này.

Tốt nhất ông đừng có đứng trước mặt tôi mà nói này nói nọ, ông muốn gây chuyện với tôi, ông sẽ gặp bất lợi đó.

Dương Thần lạnh lùng nói.

Sắc mặt Lâm Chí Quốc đỏ bừng lên, thể hiện rõ sự tức tối, nhưng nhìn thấy Dương Thần vẫn tỏ ra bình thường thì lại không dám làm gì. Ông ta căn bản vẫn giữ thái độ của trưởng bối, khiến Dương Thần có chút nhượng bộ, nhưng không nghĩ Dương Thần là hậu bối lại phớt lờ mình.

Một điều không hay nữa là Dương Thần cũng giống Lâm Nhược Khê, hẳn có cảm giác chán ghét đối với mình.

Điều này đối với Lâm Chí Quốc là một sự đả kích lớn, từ đầu chỉ muốn thông qua Lâm Nhược Khê lôi kéo Dương Thần về phía mình, nhưng hiện giờ xem ra lợn lành chữa thành lợn què rồi.

Có phải đã quá vội vàng không?

Lâm Chí Quốc tự hỏi mình, câu trả lời thì không ai biết, và chính ông ta cũng không biết.

Bất đắc dĩ thở dài, Lâm Chí Quốc thu hồi ánh mắt mạnh mẽ, hỏi:

Tuệ Nhi, có phải tháng sau đi Trung Hải không?

Ai là Tuệ nhi?

Dương Thần hỏi lại.

Lâm Tuệ, cũng chính là Tuệ Lâm, cháu gái tôi.

Lâm Chí Quốc nói.

Dương Thần lúc này mới nhớ ra, Vân Miêu hết chuyện làm lại đi đem bảo bối kia đến Trung Hải, đầu đầu nói:

Chuyện là thế này, nếu như ông không cùng với Vân Miêu sư thái bàn lại chuyện này thì đừng làm việc nhằm chán gì nữa. Việc bên này tôi giải quyết còn chưa xong, thời gian đâu mà nghĩ tới ai nữa?

Cậu nghĩ Vân Miêu sẽ nghe lời tôi hay sao?

Lâm Chí Quốc nói.

Dương Thần sừng sốt, vỗ tay lên trán:

Cũng phải, ông cũng chỉ có thể ra oai với hậu bối thôi.

Hừ.

Lâm Chí Quốc có chút không hài lòng, nhưng sự thật là như thế, không

thể nổi giận:

Cậu đã cưới Nhược Khê, tôi cũng không để cậu ra tay với Lâm Tuệ.

Ông nghĩ tôi là loại người nào, tự nhiên tôi lại gây phiền cho bản thân, dựa theo thân phận thì cô ấy là em vợ của tôi. Thở không ăn gần hang, tôi sẽ không như vậy.

Dương Thần lắc đầu nói.

Cậu đừng tưởng ta không biết gì, bên ngoài cậu có bao nhiêu đàn bà, có một lại muốn có hai, có hai lại muốn có ba, đối với người như cậu, không thể không đề phòng.

Lâm Chí Quốc nghi ngờ nói:

Đến lúc đó, cậu định tính sao với Tuệ Lâm đây?

Dương Thần buồn rầu nói:

Tôi biết phải làm sao thì việc gì phải buồn?

Tôi có cách.

Lâm Chí Quốc nói.

Cách gì?

Để cho Tuệ Lâm và Nhược Khê ở cùng với nhau.

Lâm Chí Quốc nói.

Dương Thần vừa nghe vậy, trong lòng liền có chút hy vọng, Lâm Nhược Khê nhìn thấy Tuệ Lâm không biết sẽ phản ứng thế nào, theo lý mà nói, bà nội của bọn họ một là vợ cả, một là tình nhân, bọn họ là “kẻ thù” của nhau, hai người bọn họ khác nhau, một người thì ít nói lạnh lùng, một người đáng yêu thuần khiết.

Đầu đầu nữa chính là bọn họ đều không quan tâm tới ông nội, có khi ghét cùng một người, không chừng hai người lại là chị em tốt của nhau.

Tuệ Lâm lớn hơn hay là Nhược Khê lớn hơn?

Dương Thần vẫn băn khoăn về vấn đề này.

Lâm Chí Quốc nhìn triu mến:

Tuệ Lâm sinh sau Nhược Khê mười ngày, Nhược Khê sinh ngày 5 tháng 9, Tuệ Lâm sinh ngày 15 tháng 9.

A... Thoạt nhìn cứ tưởng Tuệ Lâm trẻ hơn vài tuổi, đứa trẻ sống trong núi quả nhiên phải đơn giản hơn một chút.

Dương Thần nói đầy cảm xúc.

Lâm Chí Quốc trợn mắt nói:

Cậu đúng là nghĩ đến chuyện xấu với Tuệ Lâm!?

Này, đừng có ngậm máu phun người! Tôi là người dám làm dám chịu, cho dù một ngày nào đó tôi có tâm tư gì, tôi cũng không giấu trong lòng, không giống như ông, đến cháu gái cũng không chịu gọi ông một tiếng.

Dương Thần bĩu môi nói.

Cậu!

Lâm Chí Quốc đầu nóng bốc khói lên, cũng không nói thêm được nửa lời

nào nữa, quá khứ phong lưu đúng là cái nợ, đến bây giờ còn bị hậu bối lấy ra làm trò!

Dương Thần biết rằng, Lâm Chí Quốc muốn để Tuệ Lâm ở cùng với Nhược Khê, đơn giản chỉ hy vọng hậu bối không vì quá khứ của mình mà bị ảnh hưởng, trở nên bất hòa, nhân cơ hội này, ông ấy hi vọng hậu bối có thể hòa thuận với nhau.

Dương Thần cũng không loại bỏ cách này, chẳng qua cũng chỉ nói về quá khứ của Lâm Nhược Khê, hơn nữa nói thế nào đi chăng nữa thì thân phận của Tuệ Lâm cũng là một vấn đề lớn, dù sớm hay muộn Lâm Nhược Khê cũng sẽ biết, nhưng nói thẳng ra thì không hay.

Vẫn còn chuyện gì khác sao?

Dương Thần lấy điện thoại ra xem giờ. Vẫn còn 3 phút nữa.

Lâm Chí Quốc trầm ngâm một lát, nói:

Đá thần, cậu vẫn giữ phải không?

Trong mắt Dương Thần hiện lên một tia sáng kỳ lạ, cười quái dị nói:

Hôm đó chẳng phải Hoa Vũ đã nhìn thấy rồi sao. Tôi đã đưa đá thần cho hội Bát Kỳ rồi.

Cái đó là giả.

Lâm Chí Quốc nhìn thẳng vào Dương Thần, có vẻ như hy vọng sẽ nhìn ra cái gì đó trong mắt Dương Thần, nhưng cũng chẳng thấy gì cả.

Dương Thần không đổi sắc mặt nói:

Vì sao lại nói như vậy, ông nên biết đá thần đối với tôi mà nói là chẳng phải đồ vật rất đáng quý, chẳng qua chỉ là đồ bỏ đi, giao cho hội Bát Kỳ cũng không gây tổn thất gì cho tôi.

Tuy rằng đá thần đối với cậu không có tác dụng gì, nhưng cậu nên biết rằng nếu đá thần thuộc về tổ chức nào khác thì an ninh của thế giới sẽ không được đảm bảo. Tôi nghĩ cậu cũng không muốn nhìn thấy kết cục đó, nên sẽ luôn mang theo đá thần.

Lâm Chí Quốc nói:

Bây giờ cậu lại đưa đá thần giả cho hội Bát Kỳ, chắc là cậu muốn mọi người chỉ trích hội Bát Kỳ, khiến cho những phe đối lập lật đổ hội Bát Kỳ, hơn nữa lại có thể khiến cậu được an toàn, không làm liên lụy đến người khác. Tôi nói có đúng không?

Dương Thần cười nói:

Đó chỉ là phỏng đoán của ông, nếu như hội Bát Kỳ cầm đá giả, lẽ nào họ lại không nói gì sao?

Tokugawa của hội Bát Kỳ không chỉ là cao thủ mà còn là một người lãnh đạo đưa hội Bát Kỳ trở thành tổ chức đứng đầu thế giới, cho dù gã có lấy được đá thần cũng không hề đề tới mức cho cả thế giới biết đó là đồ giả. Vì không có tổ chức nào sau khi có được đá thần rồi lại nói là giả, sẽ thừa nhận cái đó là thật, chỉ cần sơ hở một chút sẽ gây sự chú ý của kẻ thù.

Lâm Chí Quốc không nhịn được cười:

Bây giờ Tokugawa chắc đang tức điên lên, lần này cậu mang lại cho hội Bát Kỳ không ít phiền phức. Theo như tôi biết Cao Thiên Nguyên của Nhật Bản đã tấn công hội Bát Kỳ không ít lần.

Tùy ông nghĩ sao thì nghĩ, dù sao thì bây giờ đá thần cũng không ở trong tay tôi, bất luận ông tin hay không, tôi cũng hy vọng Viêm Hoàng Thiết Lữ các ông cũng đừng vì đá thần mà quấy rầy cuộc sống của tôi, ông nên biết tôi trở về đất nước là muốn sống những ngày bình yên, không phải về để xem các người đánh nhau.

Dương Thần lạnh lùng nói một câu rồi lạnh lùng rời khỏi đó.

Dương Thần vừa đi, Áo Xám lặng lẽ bước vào, cung kính hỏi:

Lão gia, đá thần của cậu Dương đưa cho thật sự là giả sao?

Lâm Chí Quốc lắc đầu nói:

Không biết, ta cũng chỉ là thử hấn, sau khi hội Bát Kỳ có được đá thần vẫn chưa thấy có động tĩnh gì. Tokugawa là một tên cáo già, bất luận là thật hay giả, im lặng là cách tốt nhất.

Vậy nếu đúng là giả, thì cái thật ở đâu?

Áo Xám hỏi.

Cái đây chỉ có Dương Thần mới biết.

Lâm Chí Quốc sờ trán:

Đi thôi, Áo Xám, quay lại Yên Kinh, lần này Trung Hải không thể ngăn được hội Bát Kỳ, là do chúng ta đánh giá sai thực lực của hội Bát Kỳ. Lần này trở về phải khiến cho thành viên của hội Long Nhị có thêm sức mạnh, tăng cường luyện tập.

Lão gia, tôi cho rằng Vĩnh Dạ của hội Long Nhị không thích hợp làm người lãnh đạo.

Hội Y cần thận nói.

Lâm Chí Quốc sừng sốt, thở dài:

Những điều cậu nói không phải tôi không biết, nhưng đất nước của chúng ta không giống với các nước Âu Mỹ, tuy rằng Viêm Hoàng Thiết Lữ của chúng ta là một tổ chức chính trị độc lập ở nước ngoài, nhưng dù sao cũng là một bộ phận của quốc gia, muốn thoát ra khỏi cái thể chế chính trị ấy cũng không thể. Vĩnh Dạ vẫn còn trẻ, cậu chỉ cần tận lực cùng các trưởng lão dạy dỗ nó, nó có thực lực, mà kiêu ngạo, ngông cuồng một chút, từ từ mà giúp nó vậy.

Sắc mặt Áo Xám bất đắc dĩ nói:

Vâng, lão gia.

Đúng rồi, chuyện lần trước bảo cậu điều tra, về việc điều động quân bắt thường ở Giang Nam của Dương Phá Quân, đã xong chưa?

Lâm Chí Quốc hỏi.

Áo Xám gật đầu nói:

Đúng rồi, lão gia, Dương Phá Quân chỉ điều động quân nhà họ Dương, theo yêu cầu của nhà họ Viên ở Trung Hải, giúp tiêu diệt tổ chức xã hội đen Đông Hưng ở Trung Hải, chứ không có âm mưu gì khác.

Đứa con trai này của Dương Công Minh, thật là không đơn giản, chức ủy viên thường vụ chắc là đã sớm định trước rồi, ngay cả quân ủy xem ra cũng nằm trong tay anh ta.

Lâm Chí Quốc tiếp tục phân tích:

Từ ngày dựng nước tới nay, nề nếp gia phong nhà họ Dương với họ Lâm chúng ta rất nghiêm ngặt. Nhưng hiện giờ, con cháu họ Lâm chúng ta không sánh được với nhà họ Dương, thật đáng buồn.

Lão gia, lúc Dương Phá Quân làm tư lệnh, tôi đã phát hiện ra vài chuyện, tuy rằng chưa được xác nhận, nhưng rất có khả năng...

Áo Xám do dự, không biết có nên nói ra không.

Ồ! Chuyện gì thế?

Lâm Chí Quốc rất ít khi thấy Áo Xám úp mở như vậy.

Áo Xám ghé sát vào Lâm Chí Quốc, thì thầm nói hết sự tình.

Lâm Chí Quốc sắc mặt khiếp sợ, dần dần không còn giữ được bình tĩnh nữa...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 257

Thế Giới Khác.

Khi Dương Thần quay lại quán lẩu, Triệu Đăng và Vương Khiết đang sốt ruột, cuối cùng thì Dương Thần cũng đã xuất hiện, lúc đó bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Giám đốc gặp được người quen sao?

Vương Khiết hỏi.

Cứ xem là như vậy đi, chỉ nói vài câu thôi mà.

Dương Thần cười:

Đi thôi, quay về công ty thôi.

Sau khi Dương Thần đưa Triệu Đăng và Vương Khiết về công ty giải trí Ngọc Lôi, nhưng không trở về phòng làm việc của mình, nói với hai người đi thương lượng chuyện hợp tác làm ăn, họ tất nhiên rất vui mừng.

Dương Thần tự mình lái xe tới quán bar Rose, bởi vì hắn đã kiêm được vị trí trong ban Quan hệ xã hội ở Ngọc Lôi, đơn giản là hắn muốn nói chuyện cùng các người đẹp ở đây nên mới giữ vị trí này, vì thế mà đi làm hay không cũng không quan trọng, Lâm Nhược Khê cũng không có cơ gì để gây trở ngại cho hắn.

Buổi chiều ở quán bar Rose không có khách, Dương Thần bước vào. Trần Dung sai nhân viên quét dọn quán bar, cô mặc chiếc váy phục vụ hai màu đen trắng. Bây giờ cô đã trưởng thành rồi.

Nhìn thấy Dương Thần, Trần Dung tươi cười:

Anh Dương Thần, chị cả không có trong phòng. Chị đi từ sáng rồi.

Thế à.

Dương Thần cũng không hề cảm thấy buồn bực, cười hỏi:

Công việc vẫn ổn cả chứ? Nghe Sắc Vi nói em đã tiếp quản một số công việc kinh doanh khác?

Trần Dung mặt đỏ ửng:

Dạo trước không cẩn thận đã đầu tư nhầm, thiệt hại nhiều tiền của, em cảm thấy hơi lo sợ.

Không cần phải lo lắng, nếu đã cho em làm, khẳng định là đã chuẩn bị mọi việc nếu em thất bại. Rất nhiều ông chủ học trung học ra đều làm ăn từ từ, em đã tốt nghiệp cấp 3 thi vào đại học, lại theo Sắc Vi học hỏi, qua 2 năm, khẳng định có thể một mình đảm đương.

Dương Thần cười nói:

Đợi khi Dung Dung lên làm chị cả rồi, anh có thể đưa Sắc Vi đi, anh vẫn phải trông cậy vào em.

Trần Dung cười vui vẻ gật đầu đồng ý.

Sau đó Dương Thần gọi điện cho Sắc Vi, mới biết cô đi sang bên khu nhà nghỉ chỗ Hải Ứng ở, xem tình hình công việc bên ấy.

Dương Thần giao cho cô trông coi thành viên của Hải Ứng, Sắc Vi rất có trách nhiệm.

Phóng như bay tới khu nhà ở của các thành viên Hải Ứng, một tay bảo vệ của hội Hồng Kinh dẫn Dương Thần đi xuống dưới tầng hầm của nhà nghỉ.

Khu này khá rộng rãi. Trước đây nó là cái nhà kho chứa những hàng hóa cấm, nhưng bây giờ đã trở thành nơi cất giữ các thiết bị tinh vi, máy móc, dụng cụ thí nghiệm khoa học cùng những máy tính cao cấp... của đội Hải Ứng

Sau khi bước vào tầng hầm, Dương Thần nhìn thấy hệ thống các thiết bị tiên tiến được sắp xếp chỉnh tề, các biểu đồ lớn nhỏ khác nhau biểu thị các số liệu, cũng hiện lên các video hình ảnh. Những tin tức chuyên môn thì chỉ có những người trải qua huấn luyện chuyên ngành tin tức quân sự thì mới hiểu được.

Lúc này, Sắc Vi mặc áo da màu đỏ dẫn theo vài tên đàn em tâm phúc của mình cùng với đội trưởng Molins nói với nhau chuyện gì đó, Sắc Vi còn dẫn theo một gã biết rất ngoại ngữ làm phiên dịch cho mình.

Nhìn thấy Dương Thần đi tới, Sắc Vi tươi cười chạy lại kéo tay Dương Thần:

Ông xã, những người bạn này của anh thật là thần kỳ, nếu lúc trước mà có bọn họ giúp đỡ thì em đã xử lý gọn bọn Tây Minh và Đông Hưng rồi, không cần phải đau đầu lo nghĩ kế sách nữa.

Dương Thần véo mũi Sắc Vi:

Tự mình lập kế hoạch mới là hay nhất. Dùng vũ khí hạt nhân để tạo nên một thành phố, trừ phi là đầu xuôi đuôi lọt, nếu không thì chẳng có nghĩa lý gì.

Molins nhìn Dương Thần và Sắc Vi, ánh mắt vẻ mong đợi:

Ngài Minh Vương, mỹ nhân ở Hoa Hạ đẹp như Sắc Vi nhiều như vậy sao? Có thể giới thiệu cho tôi một người không, tôi đột nhiên lại muốn kết hôn với người đẹp Hoa Hạ.

Anh muốn sinh sống trên đất nước này sao?

Dương Thần tò mò hỏi.

Tại sao không? Có đồ ăn ngon, có rượu trắng uống, có người đẹp, mọi thứ đều rất thuận tiện, nơi đây giống như thiên đường vậy!

Molins nói một cách đầy hưng phấn.

Dương Thần cười nhếch môi:

Đợi nửa năm sau thì hãy nói những câu này. Nếu như lúc đó anh vẫn cảm thấy phù hợp với anh thì tôi sẽ bảo Sắc Vi làm mối cho anh.

Sắc Vi nghe người phiên dịch nói lại, cười khanh khách, liếc mắt nhìn

Dương Thần một cái:

Tôi làm bà mỗi thì không được thỏa đáng, thân phận của tôi cũng không được đàn ông, giao cho tôi làm bà mỗi thật là ngại quá.

Còn nói những lời này nữa anh sẽ đánh vào mông em một cái.

Dương Thần giờ tay nhéo một cái vào mông Sắc Vi thể hiện cái oai phong của hắn. Cái mông mềm mại của cô cứ núng nính khiến cho hắn mê mẩn, cái tay cứ vuốt ve không dứt ra được.

Sắc Vi tức giận, mặt cắt ra máu, cắn môi:

Mọi người đang nhìn đó! Định làm em mất mặt sao!?

Dương Thần đưa mắt nhìn mọi người, bao gồm cả đội viên của Hải Ưng. Tất cả đều nhanh chóng quay đầu đi hướng khác, tuy rằng rất muốn xem nhưng con mắt lạnh lùng của Minh Vương như vậy thì cũng không ai dám nhìn nữa.

Em xem, bọn họ có ai nhìn thấy đâu.

Dương Thần cợt nhả.

Sắc Vi thể hiện thái độ bất đắc dĩ với Dương Thần, đánh vào ngực hắn mấy cái:

Hệ thống máy móc thiết bị ở đây đã được sắp xếp ổn thỏa rồi, bây giờ có thể chính thức bắt đầu sử dụng chúng. Những khu vực cần phải quản lý nằm trong tay chúng ta đều có hết ở đây. Bây giờ chúng ta chuẩn bị đi tới phòng luyện công, em đã chọn một đội quân tinh nhuệ để Hải Ưng huấn luyện, ông xã, anh đi chứ?

Dương Thần gật đầu, hắn đều biết thực lực bọn người của Hải Ưng nên không mấy hứng thú, nhưng Sắc Vi lại muốn đi thì hắn cũng không còn cách nào.

Phòng luyện công ở tầng hai của tòa nhà, toàn bộ tầng trệt đều thông nhau, không xây tường, thiết kế giống như phòng tập luyện Karate, đèn sáng trưng và nền gỗ thượng hạng.

Cửa mở, Dương Thần cùng với Sắc Vi bước vào, một bóng người cao lớn vạm vỡ xông đến trước mặt họ!

Dương Thần nhanh nhẹn bước lên trước một bước, một tay đỡ, xoay một vòng khiến cho cơ thể cường tráng của người đàn ông kia nằm cứng trên mặt đất.

Người này mặc trang phục võ đạo màu xanh lam, cao 1m80, là thành viên mới tinh nhuệ của hội Hồng Kinh, đúng lúc anh ta xoay người lại thì nhìn thấy Dương Thần và Sắc Vi, liền lui lại ba bước, vì kích động nên anh ta hơi run, cúi đầu chào:

Chào Dương tiên sinh! Chào hội trưởng!

Dương Thần gật đầu, nhìn về sân huấn luyện, mặc trang phục màu lam đều là thành viên mới của hội Hồng Kinh, tới đây để huấn luyện. Những người này căn bản là võ công không hề thấp, chỉ cần huấn luyện chuyên sâu

thì sẽ có những đột phá.

Chỉ có hai người của đội Hải Ưng là mặc trang phục võ đạo màu trắng, một gã da đen kẹp bím tóc, người còn lại là nữ đội viên Eydlin luôn nói phải giảm béo.

Người vừa ném người đàn ông cao lớn kia chính là Eydlin, cô mặc bộ trang phục võ đạo rộng thùng thình, trông có vẻ căng thẳng, ngực và mông khá hấp dẫn, nhìn thấy Dương Thần bước vào cửa, chào hỏi:

Chào ngài Minh Vương, chào chị Sắc Vi, thật ngại quá, tôi đã dùng sức quá nhiều.

Dương Thần cười:

Cô không cần dùng phương pháp huấn luyện của đội Hải Ưng để huấn luyện bọn họ, bọn họ căn bản chỉ là cấp bậc quân chủng thông thường, cô chỉ cần dùng sức lực mạnh hơn một chút để so chiêu với họ. Chủ yếu là huấn luyện về kỹ xảo, còn sức lực và tốc độ cần phải huấn luyện lâu dài về sau.

Được rồi các anh em, mọi người tiếp tục lên đi.

Eydlin nói giọng Hoa Hạ không lưu loát.

Dương Thần nghe Eydlin nói xong, khoe miệng mỉm cười. Sắc Vi cũng hiểu được ý tứ, đưa tay véo một cái, sáng giọng:

Chỉ được cái nghĩ ngợi linh tinh.

Cũng lúc đó, 8 gã thành viên mới tinh nhuệ của hội Hồng Kinh cùng xông lên, so quyền cước với Eydlin.

Eydlin dễ dàng tránh được những quyền cước của đám thanh niên trẻ, gần như là không ai xuất được quá một chiêu, cô liền hạ gục họ nằm lặng đi trên sàn nhà, bủn rủn mất hết sức chiến đấu.

Sắc Vi kinh ngạc, cô hiểu rất rõ sức lực chiến đấu của các thủ hạ này, không ngờ rằng Eydlin là một phụ nữ tài ba, công phu tài giỏi như thế. Sắc Vi vốn tưởng mình đã là người đứng đầu về võ công trong đám phụ nữ, nhưng hôm nay xem ra nếu đánh với Eydlin hai, ba chiêu chắc phải bỏ chạy mất.

Nhưng Eydlin cũng chỉ là một trong các đội viên bình thường, Molins thì làm đội trưởng, thủ trưởng của Hải Ưng, thực lực sẽ thế nào?

Đó chính là sức mạnh chiến đấu của lính đánh thuê hàng đầu thế giới, quả thật quá kinh khủng!

Eydlin nhìn bọn người nằm lặn trên sàn nhà, thở dài:

Nếu như tôi dùng sức thật sự thì các anh bây giờ đã chết cả rồi.

Câu nói Hoa Hạ này coi như là đạt tiêu chuẩn, đạt tiêu chuẩn đến mức khiến các thành viên nam có thể chết vì kích động, đánh nhau từ sáng đến giờ, vẫn không đánh trúng nổi một chiêu..

Sắc Vi quay đầu lại, nhìn về phía Dương Thần này giờ im lặng chỉ cười:

Ông xã, anh so với người của Eydlin thực lực chênh lệch bao nhiêu?

Sắc Vi cho rằng thực lực của Dương Thần muốn so với Eydlin và bọn

thuộc hạ thì mạnh hơn nhiều, nhưng thấy tốc độ và sức mạnh của Eydlin, nếu Dương Thần và Eydlin so tài thì kết quả sẽ ra sao nhỉ.

Dương Thần mỉm cười:

Cục cụng của anh, xem ra em không hiểu những lời anh nói với em rồi.

Có ý gì?

Sắc Vi tỏ vẻ nghi hoặc.

Thế giới khác nhau thì không thể so sánh.

Dương Thần lắc đầu mỉm cười, tiến về phía trước, nói với Eydlin và 1 người da đen có chút nhàm chán:

Hai người cùng xông lên đi, đừng có nương tay với tôi.

Eydlin và tên da đen kia đều sửng sốt nói:

Ngài Minh Vương thật muốn như vậy sao?

Không cần hỏi nhiều, hai người dùng hết sức lực, không từ thủ đoạn tấn công tôi.

Dương Thần nói.

Eydlin cùng tên da đen chỉ dám liếc nhìn 1 cái rồi gật đầu. Hai người hơi thở dày đặc, kiềm chế lại các cảm xúc khác nhau trên khuôn mặt, Eydlin vốn nhìn khá trẻ trung, sáng sủa, giờ biến thành giống một thanh kiếm sắc!

Sắc Vi quan sát cách đây không xa, tất cả thành viên hội Hồng Kinh đều nín thở theo dõi cuộc so tài, bọn họ đột nhiên ý thức được rằng đây mới là gương mặt thật của đội Hải Ưng. Bình thường họ vui vẻ hài hước, tất cả chỉ là bề ngoài thôi!

“Hự! Hự!”

Eydlin cùng người da đen vừa chuyển động, trong không khí truyền đến âm thanh như mũi tên nhọn bắn đi, khiến đám người và Sắc Vi hoa cả mắt!

Bầu không khí căng thẳng, giống như thuốc nổ bị chặn lại.

Thân thể Dương Thần đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ đứng một chỗ cử động nhẹ rồi cơ thể lại quay lại như cũ.

“Thình thịch! Thình thịch...”

Mọi người đều không hiểu gì cả. Eydlin cùng người da đen vừa mới di chuyển tới bên cạnh Dương Thần thì đột nhiên bị bật ra, hai người họ nhanh chóng bắn ngược lại, quay cuồng và ngã sấp xuống sàn nhà cách xa hơn 3 thước!

Tất cả mọi người đều không hiểu, rốt cuộc Dương Thần làm cái gì!?

Dương Thần đứng tại chỗ, vỗ tay, vẻ mặt thản nhiên nói:

Không cần phải cảm thấy bất ngờ như vậy, trên thế giới này, mỗi người đều có sở trường của chính mình. Tôi cùng với Eydlin chỉ là chơi vui thôi, tôi không có hứng thú giao đấu thật với bọn họ. Eydlin cũng chỉ là huấn luyện các anh. Các anh không đánh thắng được bọn họ thì không cần để tâm, bởi vì các anh không ở trong cùng một thế giới với họ. Vì vậy mới nói, chăm chỉ luyện tập, chỉ cần đánh thắng những người sống trong cùng một thế giới

với các anh thôi, các anh mới chính là người mạnh nhất.

Không nói đến những người của hội Hồng Kinh có nghe hay không, nhưng trong mắt Sắc Vi đã hiện lên vẻ mặt kích động rồi, tuy rằng Sắc Vi biết Dương Thần mạnh hơn Eydlin, nhưng không nghĩ rằng, Eydlin mạnh mẽ như thế, Dương Thần còn mạnh hơn.

Đàn ông sẽ cảm thấy không vui khi người phụ nữ của mình mạnh hơn mình, nhưng đàn bà lại hi vọng người đàn ông của mình là người mạnh nhất, cho nên trong lòng Sắc Vi cảm thấy rất hài lòng.

Cũng không xa đó Eydlin và một thành viên người da đen đứng dậy, chỉ cảm thấy bất lực và có cảm giác sùng bái.

Anh Dương, anh không thể đánh ngã nhẹ một chút sao, sàn nhà ở đây rất cứng.

Eydlin hạ giọng nói.

Không phải cô giảm béo sao, có lẽ nên quảng mạnh một chút nữa, như vậy thì khối thịt trên người cô mới giảm đi một ít.

Dương Thần cười nói.

Eydlin mặt đỏ lên, thè lưỡi không nói gì nữa.

Dương Thần đi đến trước mặt Sắc Vi, cười vỗ vỗ vào mặt Sắc Vi:

Đừng giả vờ nhìn anh ngây ngô như thế, anh còn có chút chuyện quan trọng cần nói với em.

Sắc Vi lấy lại tinh thần, lúng ta lúng túng hỏi:

Chuyện gì?

Chuyện cho em kiếm tiền...

Dương Thần nháy mắt với cô mấy cái.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 258

Bây Giờ Có Rồi

Sau khi thương lượng xong với Sắc Vi về dự án hợp tác đầu tư, cuối cùng thì Sắc Vi đã quyết định liên hệ với Vương Khiết.

Nhưng trước đó, Sắc Vi muốn mua một công ty giải trí nhỏ, như vậy mới danh chính ngôn thuận mà tiến hành đầu tư.

Đối với việc này, Dương Thần chẳng qua cũng chỉ là trung gian, cụ thể làm gì không muốn nhiều người để ý tới.

Mùa đông, thời gian ban ngày thường ngắn lại. Dương Thần nhìn bầu trời mênh mông, u ám, liền lái xe quay trở lại biệt thự Long Cảnh Uyển.

Vừa mới tiến vào cửa, Dương Thần thấy có chút bất ngờ, bởi vì hắn nhận ra thức ăn không được chuẩn bị trước như thường lệ, đại sảnh giờ vắng vẻ, không một bóng người.

Dương Thần đóng cửa lại, đi lên tầng hai, gõ cửa phòng vú Vương.

Cửa phòng mở ra, vú Vương khoác một chiếc áo dày, sắc mặt đỏ hồng như bị sốt, nói:

Cậu chủ, cậu đã về, bây giờ là mấy giờ rồi?

Thấy dáng điệu ngây ngô của vú Vương, Dương Thần đoán là bà ốm rồi, lo lắng hỏi han:

Vú Vương, vú không sao chứ, mà sao lại đỏ nhiều mồ hôi thế kia?

Ôi, có tuổi rồi nên hay bị chút bệnh, cũng không sao cả, chả là hôm nay bị lạnh, trưa nay thấy chóng mặt muốn ngủ một giấc, uống thuốc cảm và thuốc hạ sốt, nên ngủ quên mất.

Vú Vương thở dài nói:

Cậu chủ, hãy là cậu gọi cho cô chủ, hôm nay ra ngoài ăn, tôi bây giờ không thể nấu nướng gì được.

Nhược Khê đâu?

Dương Thần buồn bực hỏi.

Cô chủ chắc đang làm việc trong phòng sách, không đi gọi cô ấy, cô ấy sẽ không nhớ chuyện ăn chiều đâu.

Vú Vương buông tiếng thở dài:

Cậu chủ đi gọi cô ấy đi, tôi lại đi ngủ một lát.

Vú Vương, tôi ra ngoài ăn rồi sẽ mang gì đó về cho bà.

Dương Thần nói.

Không cần đâu, tôi cũng ăn không nổi, ngủ một đêm là không sao nữa, xin lỗi cậu chủ.

Vú Vương miễn cưỡng cười, rồi đóng cửa.

Dương Thần hơi xúc động, mặc dù vú Vương được chăm sóc rất tốt, nhưng bà cũng hơn năm mươi rồi, nếu như bị cảm thì cũng không phải là chuyện nhỏ.

Tới cửa phòng Lâm Nhược Khê, quả nhiên có ánh sáng từ phía trong lọt qua khe cửa.

Có lẽ từ khi về nhà, cô ấy liền làm việc, cho nên không để ý đến việc ăn cơm.

“Cốc cốc cốc cốc.”

Dương Thần gõ cửa, một lúc sau cửa mới được mở.

Lâm Nhược Khê mặc một bộ đồ ngủ màu hồng nhạt với dây đai làm lộ ra chiếc eo thon, tóc tai rối bời, bởi vì ở trong phòng lâu quá, nên có chút thiếu dưỡng khí, hai má đỏ ửng, hai mắt nhắm hờ, khiến cho người đối diện bị rung động.

Ăn cơm sao?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Đến giờ ăn cơm rồi, nhưng không có cơm ăn.

Dương Thần nói.

Vậy là sao?

Lâm Nhược Khê nhú mày.

Dương Thần nói chuyện vú Vương bị cảm với Lâm Nhược Khê, trong mắt Lâm Nhược Khê toát lên vẻ lo lắng, muốn chạy ngay sang phòng vú Vương.

Dương Thần giữ chặt cánh tay cô:

Đừng đi quấy rầy Vú Vương nữa, chúng ta ra ngoài ăn cơm trước đi.

Muốn đi thì anh đi đi, tôi không đói bụng.

Lâm Nhược Khê cự tuyệt thẳng, đồng thời dùng sức đẩy cánh tay của Dương Thần ra.

Dương Thần cười khỏ, hôm trước không tìm được đã hôn cô một cái, thái độ của cô đến giờ với mình vẫn không tốt:

Cho dù em có bức bối với anh, cũng không nên hành hạ mình, em vừa về đã làm việc đến giờ, sao lại không đói bụng chứ.

Không đói là không đói.

Lâm Nhược Khê nói lạnh băng.

Vú Vương giờ cần uống thuốc, chúng ta ra ngoài ăn cơm, tiện thể mua thuốc luôn, chẳng nhẽ đến việc mua thuốc cho vú em cũng không muốn sao?

Dương Thần thay đổi cách nói.

Lâm Nhược Khê sắc mặt hơi đổi, cuối cùng đồng ý nói:

Đợi năm phút, em thay quần áo.

Dương Thần lúc này mới thở phào, cứng rắn với cô bé này không phải cách hay, phải mềm mỏng.

Chưa đầy năm phút sau, Lâm Nhược Khê đã thay đồ mùa đông ra khỏi

phòng, đi xuống cầu thang, cô mặc chiếc áo sát người màu tím, bên ngoài khoác áo khoác xám và khăn quàng cổ, quần dài màu chì. Mái tóc cô bay nhẹ, màu da trắng như tuyết khiến người khác hoa mắt,

Dương Thần cười hỏi:

Mặc ít thế không lạnh à?

Chẳng lẽ phải ăn cơm ngoài trời à?

Lâm Nhượng Khê hỏi.

Không đâu.

Dương Thần nói.

Lâm Nhượng Khê không cần nhiều lời nữa, đi tới thay đôi giày Nike, bởi dáng người cao gần mét bảy, cho nên dù đi giày đế bằng, dáng người cô cũng đủ cao hơn nhiều cô gái khác.

Đi vào gara, Lâm Nhượng Khê hỏi Dương Thần:

Ăn cơm ở đâu vậy?

Em thích ăn ở đâu?

Dương Thần hỏi ý cô.

Lâm Nhượng Khê mù mờ lắc đầu:

Em không ra ngoài nhiều, tùy anh.

Vậy anh lái xe đưa em đi.

Dương Thần nói.

Lâm Nhượng Khê do dự nhưng vẫn gật gật đầu:

Đừng lái nhanh quá.

Dương Thần cũng không dám lái nhanh, vì trước mắt hai người đang gần như chiến tranh lạnh, nếu chọc giận Lâm Nhượng Khê, trận chiến này sẽ thành chiến tranh thật mất.

Chiếc xe BMW trắng hướng ra ngoại ô, một khu chợ đêm của thành phố, Dương Thần cũng không định đi ăn ở những quán quá xa hoa, cũng không muốn đưa cô đi ăn ở chỗ bình dân quá, chỉ có điều bản thân hắn không thích những chỗ xa hoa.

Lâm Nhượng Khê nhìn cảnh chợ đêm ồn ào, náo nhiệt ngoài cửa sổ xe, suy nghĩ xuất thần, đối với cô, những người sinh sống bằng các hàng quán ở chợ đêm này, giống như sinh sống ở một thế giới khác vậy.

Đây không phải là ngạo mạn, mà đối với Lâm Nhượng Khê mà nói, chỉ là cảm thụ của bản năng.

Dương Thần đỗ xe ở một bãi đỗ chung khá rộng, xung quanh đều là những nhà hàng nhỏ đèn sáng trưng, trong không khí đầy mùi thơm và cay của thức ăn, làm tuyến nước bọt của người ta không ngừng tiết ra.

Lâm Nhượng Khê cũng hơi đói, liền hỏi:

Ăn gì vậy?

Dương Thần chỉ chỉ nhà hàng gần nhất, có biển “Tôm hùm” nói:

Em đã ăn món này chưa?

Tôm hùm? Là gì vậy?

Lâm Nhược Khê thật sự không biết.

Vậy hôm nay ăn món này.

Dương Thần nói xong, nắm chặt tay Lâm Nhược Khê bước vào cửa hàng.

Lâm Nhược Khê vừa đi theo vừa dùng sức giằng khỏi tay Dương Thần:

Đi thì đi, sao phải kéo tay em?

Sợ em bị người xấu bắt mất, em không thấy mọi người đều quay lại nhìn em ư, em là người đẹp, rất nguy hiểm đó.

Dương Thần nói.

Nói bậy gì thế, em không phải trẻ con ba tuổi.

Lâm Nhược Khê hết hơi, không giãy ra được, cuối cùng theo Dương Thần đi vào trong quán.

Trong quán còn ba cái bàn nhỏ còn trống, Dương Thần tìm một bàn sát cửa sổ, ngồi xuống đối diện với Lâm Nhược Khê, sau đó một nữ phục vụ đi tới, dùng giọng ở tỉnh ngoài hỏi hai người ăn gì.

Dương Thần nhìn thực đơn vài lần, gọi hai phần tôm hùm và vài món rau, một bát canh rau cải, bảo bọn họ làm nhanh một chút.

Lâm Nhược Khê nghe Dương Thần gọi món hơi sững sốt, mấy ngày nay cô cùng Lý Tinh Tinh âm thầm học nấu ăn, nhưng Dương Thần nói tên đồ ăn, toàn là món cô chưa nghe qua, vì thế tò mò hỏi:

Những món này ngon không?

Không ngon thì anh gọi làm gì?

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê không nói gì nữa, bắt đầu nhìn toàn bộ bốn phía xung quanh quán, cái bàn bằng gỗ cũ kỹ, nước bẩn và rác đầy trên mặt nền gạch men, cô thấy những thứ này thật đáng ngán, thật không rõ người kia vì sao lại không chọn nơi nào tốt hơn, lại đến nơi như vậy.

Chỉ chốc lát sau, hai đĩa tôm hùm lớn nóng đỏ được đem lên.

Lâm Nhược Khê ngửi được mùi cay xộc lên, ngơ ngác nhìn không biết làm sao, con tôm hùm được nướng cùng các loại gia vị, cả đĩa lửa đỏ hồng, nhìn kỳ quái vô cùng. Lâm Nhược Khê bình thường chỉ ăn tôm hùm lớn của Châu Úc, cũng toàn là cắt sẵn thịt ra, chưa từng thấy loại tôm hùm này.

Dương Thần từ tốn lột vỏ tôm, lấy tay lôi thịt bên trong ra, bắt đầu ăn uống hưởng thụ, thấy Lâm Nhược Khê chằm chằm, bất động, nhíu mày hỏi:

Sao thế? Em không thích tôm hùm à?

Cái này ăn thế nào?

Dương Thần ngạc nhiên:

Em xem anh ăn như thế nào, em làm theo là được mà.

Anh trực tiếp cầm tay như vậy không thấy bẩn sao?

Lâm Nhược Khê khó chấp nhận.

Vậy em nói xem ăn thế nào? Không lột vỏ bằng tay thì dùng chân à?

Dương Thần bắt đắc dĩ cười.

Ít nhất phải dùng bao tay ni lông loại đã khử trùng chứ.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần vui vẻ nói:

Đây đâu phải khách sạn năm sao, em ăn tạm đi, đại chủ tịch Lâm của chúng ta không phải là đến bóc tôm cũng không biết chứ?

Lâm Nhược Khê thở gấp, nếu không phải người này đem mình đến cái chỗ này, thì mình đâu phải giương mắt lên nhìn, không ăn được?

Lâm Nhược Khê hung dữ nắm lấy con tôm, bắt đầu học theo Dương Thần lột vỏ.

Nhưng vỏ tôm hùm không hề bằng phẳng, vỏ ngoài khá nhiều cạnh sắc, một chỗ vỏ đâm vào ngón tay trắng mịn của Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê vội vàng buông con tôm hùm, đưa ngón tay lên xem, không ngờ đâm xuyên qua da, chảy máu.

Vì trên ngón tay có dính dầu cay của tôm hùm, chạm vào miệng vết thương làm chỗ ngón tay rất bỏng, đau đớn, Lâm Nhược Khê thiếu chút nữa thì chảy nước mắt.

Dương Thần thấy thế, lập tức lấy mấy tờ giấy ăn, dờ khóc dờ cười nói:

Em vội gì chứ, từ từ thôi.

Lâm Nhược Khê uất ức, mình đúng là đen đủi mấy đời mà, gặp phải cái người đàn ông này, một bữa cơm chiều êm đẹp, tìm cái nhà hàng yên tĩnh, ăn xong rồi về nhà không phải tốt sao, lại chạy đến nơi tồi tàn này chịu tội.

Nghĩ nghĩ một lúc, hai mắt cô đỏ lên, suýt thì rơi lệ.

Dương Thần thương xót, nhưng cũng thấy thú vị, Lâm Nhược Khê lúc này bị coi thường mà không phản đối, vẻ mặt thật sự rất thú vị.

Thôi bỏ đi, em đừng lột vỏ nữa, vào nhà vệ sinh rửa vết thương đi.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê không nói gì, đứng dậy, bọc giấy ăn quanh ngón tay, yên lặng một mình đi đến phòng vệ sinh.

Khoảng ba phút sau, cô mới rửa xong vết thương, vì vết thương miệng nhỏ nên cũng đã cầm máu.

Đi đến cạnh bàn, Lâm Nhược Khê sắc mặt khó coi đột nhiên bất ngờ, thấy trong đĩa trống không của mình giờ đã được bỏ đầy thịt tôm.

Thịt tôm hùm trắng nõn được bóc vỏ, dính nước sốt, tỏa sáng dưới ánh đèn, rất là mê người.

Dương Thần nhìn thấy cô trở về, đặt đĩa tôm hùm vừa mới lột vỏ trước mặt cô ấy, cười nói:

Anh lột vỏ rất chú ý không đụng ngón tay vào thịt, rất sạch sẽ, em ăn tạm một chút đi, nếu không ngon thì đưa anh, đợi món khác lên em ăn cũng được.

Lâm Nhược Khê nhìn đĩa đầy tôm hùm trước mặt mình, và đĩa vỏ tôm

hùm lớn trước mặt Dương Thần, vừa mới không hài lòng với Dương Thần, thậm chí mấy ngày qua vẫn còn khoảng cách, vậy mà bây giờ đều tiêu tan rồi.

Dương Thần hoàn toàn không cảm nhận được gì, có chút buồn bã hỏi:

Sao em lại không ăn? Thật sự không muốn ăn sao? Hương vị cũng không tồi.

Dương Thần.

Lâm Nhược Khê nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp nói:

Ngày trước có ai nói anh là đồ ngốc không?

Dương Thần ngẩn người lắc đầu:

Không có.

Bây giờ có rồi, anh là đồ ngốc...

Lâm Nhược Khê nói xong, ngồi xuống, ánh mắt thờ ơ nhìn xuống dưới, nhanh chóng ăn hết đĩa tôm hùm.

Dương Thần sững sờ nhìn một lát, mới lắc đầu cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 259

Vị Trí

Ăn xong một bữa tối mà đối với Dương Thần xem ra khá là gian nan, hai người rời khỏi cửa hàng tôm hùm.

Phảng phất trong không khí của chợ đêm là đầy đủ các mùi thức ăn. Nhưng hai người đều không còn chỗ trống trong bụng để đi nếm món nào cả.

Lâm Nhược Khê nhìn các cửa hàng xung quanh, hỏi:

Đi đâu mua thuốc cho vú Vương bây giờ?

Trên đường này không có, phải qua hai con phố nữa mới có.

Dương Thần nói.

Vậy vì sao ban này phải tới nơi này ăn cơm?

Lâm Nhược Khê có vẻ không hài lòng, đối với cô, lãng phí thời gian là điều không thể chấp nhận được.

Dương Thần gãi đầu nói:

Anh cũng không biết, bỗng nhiên lại muốn ăn tôm hùm thì tới đây thôi.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái, chuẩn bị tới chỗ dừng xe lại bị Dương Thần giữ chặt tay.

Chúng ta đừng ngồi xe nữa, đi bộ thôi, coi như ăn xong thì đi dạo tốt cho tiêu hóa.

Dương Thần nói.

Nhưng sẽ rất lãng phí thời gian.

Lâm Nhược Khê làm khó.

Dương Thần buồn bực:

Tiểu thư Lâm Nhược Khê, em vội về nhà làm gì?

Làm việc.

Lâm Nhược Khê không cần suy nghĩ đã trả lời.

Em làm sao phải làm việc cật lực như vậy?

Dương Thần lại hỏi.

Lâm Nhược trả lời rất nhanh:

Đương nhiên là vì sự phát triển của công ty rồi.

Vậy sau khi công ty phát triển rồi thì sao đây?

Dương Thần tiếp tục hỏi.

Sau đó... sau đó...

Lâm Nhược Khê nói không ra lời, cô cũng không lý giải được vì sao cô lại làm việc như vậy nữa, ngày trước là vì cạnh tranh với công ty khác, mình lại ít tuổi, sợ bị người ta xem thường nên phải làm việc ngày đêm.

Nhưng hiện tại thì Ngọc Lôi không có kẻ thù nào đáng sợ, nói là vì trách

nhệm xã hội của một doanh nhân, Lâm Nhược Khê tự nhận mình không cao thượng như vậy, thế nên khi Dương Thần hỏi cô vì sao phải làm việc như vậy, cô không trả lời được.

Nếu em tạm thời chưa nghĩ ra, vậy anh đề nghị em đi bộ cùng anh 2 dặm, Newton ngồi có thể phát hiện ra lực vạn vật hấp dẫn, em tuy không thông minh bằng Newton, nhưng đi vài bước cũng có tác dụng hơn là ngồi một chỗ, tính mạng con người được quyết định bởi sự vận động.

Dương Thần bịa chuyện, kéo tay Lâm Nhược Khê hướng về phía đường dành riêng cho người đi bộ.

Lâm Nhược Khê đi được một hồi rồi mới có phản ứng lại, nhìn Dương Thần một cách lạnh lùng:

Anh bảo em là con bé ngốc!?

Dương Thần vẻ đứng đắn nói:

Em xem em đó, phản ứng chậm như vậy, không phải ngốc thì là gì?

Lâm Nhược Khê bị động, không kịp phản ứng.

Hai người đi trên đường dành cho người đi bộ, ánh đèn sáng trưng, bóng hai người kéo dài, song song trên mặt đất.

Bởi vì là vùng ngoại ô nên cũng ít người qua lại. Những ai mà tình cờ đi ngang qua nơi này đều phải nhìn vào hai người.

Dương Thần biết rằng dù là nam hay nữ, khi nhìn thấy người con gái này đi bên cạnh mình thì nhất định không thể không nhìn cô ấy. Theo một nghĩa nào đó, đi cùng người vợ như Lâm Nhược Khê trên phố, có thể thỏa mãn được thói hư vinh của đàn ông, cái bản năng này từ nhỏ bé như bò sát đến to lớn như voi đều giống nhau, không thể xóa bỏ.

Lâm Nhược Khê rất ít khi đi lại ngoài đường phố, cho nên cô cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Hai người đã tìm được hiệu thuốc. Bước vào cửa, Dương Thần kể tỉ mỉ với nhân viên hiệu thuốc thứ hấn muốn mua, thực ra thì vú Vương cũng đã uống thuốc cảm cúm rồi, chủ yếu là hấn muốn Lâm Nhược Khê đi ra ngoài thôi, nhưng dù sao thì đến cũng đến rồi, cũng phải làm bộ dạng chứ.

Lâm Nhược Khê cũng không hiểu được ý này, đứng đợi Dương Thần mua thuốc xong, trả tiền, rồi cùng ra cửa.

Đi trên đường, Dương Thần nhìn thấy Lâm Nhược Khê cứ cúi đầu xuống đường, biết cô không thích cảm giác bị người khác nhìn chăm chú, hấn đề nghị:

Bà xã, chúng ta ngồi nghỉ ở bên xe buýt đi.

Xe buýt?

Lâm Nhược Khê ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, đã lâu cô không ngồi xe buýt rồi.

Em chưa ăn tôm hùm, lại chưa từng ngồi xe buýt sao.

Dương Thần cười hỏi.

Anh mới chưa đi ý.

Lâm Nhược Khê nhìn sang hai bên, thấy bên phải có một bến đỗ xe buýt không có người ngồi, liền đi tới.

Lúc này đã 9 giờ tối, đã qua giờ tan tầm, cuộc sống ban đêm vẫn chưa bắt đầu, các tuyến xe buýt công cộng đều vắng người.

Đợi khoảng 5 phút đồng hồ thì có một chiếc xe buýt chạy tới bến đỗ.

Lâm Nhược Khê lên xe buýt, sau khi rút tiền xu xong mới nhìn thấy trên xe ngoài lái xe ra cũng chỉ có 3, 4 người.

Lâm Nhược Khê tìm một chiếc ghế tựa rồi ngồi xuống, để trống ghế sát cửa sổ, ý tứ rất rõ ràng, cô không muốn cho Dương Thần ngồi cùng cô.

Dương Thần bĩu môi, đi lên trước, vỗ vai cô:

Ngoan, ngồi vào sát cửa sổ đi.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, mặt không cảm xúc nói:

Trên xe trống rất nhiều chỗ, anh chọn lấy một chỗ ngồi không được sao, rộng rãi một chút ngồi không tốt hơn sao, hà tất phải ngồi cạnh em.

Em không cho, anh sẽ hôn em.

Dương Thần cười.

Lâm Nhược Khê mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn Dương Thần, lo sợ gã lưu manh này hấn làm chuyện ấy, cô liền chuyển tới vị trí gần cửa sổ.

Dương Thần đắc ý ngồi cạnh Lâm Nhược Khê, hấn nhích dần, nhích dần vào gần chỗ cô.

Lâm Nhược Khê nổi giận, gã này làm sao lại không biết xấu hổ như vậy, không cho hấn ngồi cạnh mình, hấn lại dùng thủ đoạn uy hiếp mình, ngồi thì ngồi yên đi, lại còn muốn chèn mình nữa.

Anh... Thật là không thể nói lí lẽ với anh, sao lại muốn ngồi cạnh chỗ em, trong xe chẳng phải còn rất nhiều chỗ trống sao?

Lâm Nhược Khê tức giận.

Dương Thần nhe răng cười, đút tay vào túi áo, định giở trò gì đó, nhìn Lâm Nhược Khê nói:

Trên xe đúng là còn rất nhiều chỗ, nhưng bên cạnh anh, chỉ có vị trí của em thôi.

...

Lâm Nhược Khê mở to hai mắt, mãi không nói ra lời, chỉ thấy tim gan cứ đập loạn cả lên.

Bên cạnh anh, chỉ có vị trí của em thôi...

Nhưng sau đó cô biến đổi khác thường, cô từ từ nhớ ra được mọi chuyện, cười nhạt:

Đừng nghĩ tôi là đứa trẻ lên ba mà dụ dỗ tôi như vậy, anh cho rằng tôi không biết bên cạnh anh có bao nhiêu vị trí sao?

Dương Thần cười một cách ung dung:

Bất luận là có bao nhiêu, hiện tại là vị trí của em thì nhất định em phải ở

vị trí của em, không phải vị trí của người khác. Bây giờ cũng tốt, sau này cũng tốt, chí ít thì anh cũng thật lòng muốn như vậy.

Lâm Nhược Khê bấu môi, quay đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa xe, không cho Dương Thần nhìn thấy vẻ mặt của cô lúc này.

Nhưng đúng lúc đó, Dương Thần cầm lấy tay của Lâm Nhược Khê, kéo tay cô đặt lên đùi của mình.

Lâm Nhược Khê hơi rùng mình, cô muốn giật tay lại, nói với Dương Thần vài câu, nhưng đột nhiên nhìn thấy Dương Thần rút từ trong túi áo ra một miếng băng dán.

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê cười:

Vừa rồi mua giúp em ở hiệu thuốc đó, đưa em đi ăn cơm, lại làm em bị thương, quả thật anh buồn quá, đặc biệt mua cho em loại tốt nhất, nghe nói sẽ không để lại sẹo, anh sẽ giúp em dán nó.

Lâm Nhược Khê lúng túng nhìn Dương Thần, nhất thời trong đầu cô trống rỗng, không có suy nghĩ gì.

Nhìn Dương Thần bóc miếng dán ra, lại cẩn thận dán vào đúng miệng vết thương, xong rồi lại xoa xoa cho phẳng.

Tay của Lâm Nhược Khê trắng nõn, mềm như không có xương, nắm tay cô, Dương Thần không nỡ buông ra, lúc đó, Lâm Nhược Khê cũng không nghĩ tới việc phải rút tay lại, thế nên Dương Thần được thể cầm cả hai tay cô mà vuốt ve:

Xem ra, cái này vừa có thể dán vừa có thể làm đồ trang sức, bà xã mình dán nó lên tay nhìn cũng đẹp.

Lâm Nhược Khê lúc đó mới sực tỉnh, rút tay lại, nghĩ tới vừa rồi chính mình đưa tay cho Dương Thần cầm, hai má cô đỏ bừng lên, muốn tìm cách để chạy đi, muốn đập vỡ tấm kính để nhảy khỏi xe.

Sau này... không cần như vậy.

Lâm Nhược Khê không biết nên làm thế nào.

Dương Thần cười mãn nguyện, hiển nhiên là vì hắn đã khiến cô lay động nên cảm thấy đắc ý.

Quay về bãi đỗ xe, hai người lên xe.

Dương Thần thắt dây an toàn, nhìn sang bên cạnh, cô vẫn cúi đầu không nói lời nào, mặt đỏ ửng, hắn cười nói:

Cùng anh đi gặp một người nhé.

Lâm Nhược Khê vẫn trạng thái ngượng ngùng cũ, thấp giọng hỏi:

Gặp ai?

Em gái của anh, hai ngày trước mới biết nhau, đáp ứng yêu cầu của cô ấy, đưa bà xã tới gặp cô ấy.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê có vẻ không hài lòng, ngẩng đầu nhìn Dương Thần một cái.

Dương Thần cười khỏ:

Ngoan nào bà xã, em cảm thấy nếu như là kiểu quan hệ em gái nào đó không nghiêm túc, anh có thể đưa em đi gặp lộ liễu vậy sao?

Anh cuối cùng cũng thừa nhận, anh có cái kiểu quan hệ huynh muội như vậy.

Lâm Nhược Khê bị Dương Thần nói cho phát bực, bây giờ cũng có cơ hội lấy lại trạng thái bình thường.

Dương Thần cảm thấy bộ dạng vừa rồi của Lâm Nhược Khê rất đáng yêu, hần nhún vai không nói lời nào, lái xe đi thẳng.

Qua khoảng mười lăm phút, Dương Thần lái xe tới con phố mà ngày hôm đó anh gặp Trinh Tú, quả nhiên từ xa đã nhìn thấy Trinh Tú đẩy cái xe đến quán bán đồ ăn đêm.

Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê xuống xe, đi tới chiếc xe đẩy.

Trinh Tú mặc một chiếc áo màu lam cũ, quàng chiếc khăn lông xù, tuy rằng nhìn qua cách ăn mặc có vẻ giống người lớn, nhưng nhìn cặp mắt và đôi tay linh hoạt kia, khiến cô gái ấy không tầm thường mà thanh tú giữa dòng người tấp nập.

Trinh Tú vừa mới tiễn một vị khách, nhìn thấy Dương Thần đang đi tới, tùm tùm cười nhìn Trinh Tú.

Anh Dương!

Khuôn mặt xinh đẹp của Trinh Tú tỏ ra vui vẻ bất ngờ, vui cười nói:

Anh có rảnh không mà tới đây?

Dương Thần lấy một chuỗi măng cay ra, cắn một miếng, mới nói:

Không phải lần trước em nói, muốn gặp chị dâu sao, lần này anh đưa cô ấy đến, em bán rẻ cho anh một chút, giảm 0, 5% thì không được, ít nhất cũng phải giảm 50% đấy nhé.

Trinh Tú cười duyên, cau mũi, nhìn phía sau Dương Thần, liền nhìn thấy Lâm Nhược Khê đang đi tới trước quán.

Nhưng, Lâm Nhược Khê và Trinh Tú vừa nhn mặt nhau, không hẹn mà gặp, đều đứng tại chỗ, trong nháy mắt vẻ mặt đều đông cứng lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 260

Chắc Chắn Sẽ Đồng Ý.

Chị Nhượng Khê...

Trình Tú!?

Nhìn thấy hai người con gái vừa nhìn thấy nhau đã gọi tên của nhau, Dương Thần mím môi, nhìn hai bên rồi hỏi:

Hai người biết nhau?

Trình Tú sắc mặt hơi tái, cười miễn cưỡng:

Đã lâu không gặp, chị Nhượng Khê.

Lâm Nhượng Khê lúc đầu kinh ngạc, sau lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng liếc nhìn Dương Thần rồi nói:

Anh muốn em gặp một người, là Trình Tú sao?

Đúng vậy, lần trước anh mới quen biết cô ấy, rất đáng yêu.

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhượng Khê không trả lời, quay đầu nhìn Trình Tú, có chút thương tiếc:

Vì sao lại đột nhiên rời đi, em biết lúc đó viện trưởng lo cho em thế nào không?

Xin lỗi chị Nhượng Khê, không phải em cố ý làm viện trưởng đau lòng, nhưng...em không còn cách nào khác.

Trình Tú im lặng, rơm rớm nước mắt.

Dương Thần sững sốt, vẫy Lâm Nhượng Khê:

Bà xã, đừng lạnh lùng như băng thế, em làm Trình Tú sợ rồi đấy.

Lâm Nhượng Khê không thèm để ý tới Dương Thần, đi đến cạnh xe đẩy, nhìn một lượt các món đồ ăn cay và đồ ăn vặt, lại nhìn khuôn mặt gầy yếu nhỏ nhắn của Trình Tú:

Sau khi em rời đi, lại ở chỗ này bán đồ ăn vặt sao?

Người Trình Tú hơi run rẩy, hơi hoảng sợ, cúi đầu không dám nhìn thẳng Lâm Nhượng Khê.

Vì sao không nói?

Lâm Nhượng Khê khẽ nhú mày, lo lắng.

Dương Thần không biết nên làm thế nào, khẽ cười, nói với Lâm Nhượng Khê:

Bây giờ em đã biết cô ấy làm gì rồi, một thân một mình, dựa vào chính bản thân mà sống, mỗi một bữa cơm đều đổi bằng chính mồ hôi của mình, chẳng lẽ có điều gì phải lo lắng sao?

Trình Tú ngẩng đầu, nhìn Dương Thần cảm kích.

Lâm Nhược Khê quay sang hỏi Dương Thần:

Anh dường như biết rất rõ? Biết em quen Trinh Tú ở đâu, bao lâu sao?

Dương Thần cười nói:

Em nghĩ anh không biết gì sao? Trinh Tú cũng là đứa trẻ sống ở cô nhi viện giống anh, em chắc chắn là quen cô ấy từ vài năm trước ở cô nhi viện Hy Vọng Mới?

Nghe thấy Dương Thần nói hần là cô nhi, Lâm Nhược Khê cảm thấy rất áy náy, hạ bớt giọng xuống:

Em không có ý này... Khi mẹ em và bà nội còn sống, em đã nhìn thấy Trinh Tú ở cô nhi viện, khi đó em ấy còn rất nhỏ, năm đó em ấy mới 15 tuổi, không hiểu vì sao em ấy không nói một lời nào mà đã bỏ đi, viện trưởng rất lo lắng cho em ấy. Em vẫn nghĩ em ấy đã rời khỏi Trung Hải rồi, không nghĩ em ấy vẫn ở đây.

Xin lỗi, nhưng em không thể gây thêm phiền phức cho viện trưởng nữa.

Trinh Tú nói:

Khiến cho những đứa nhỏ hơn phải ở cùng em, em rất có lỗi với bọn họ.

Vậy em cũng không thể không nói một lời nào đã bỏ đi như thế, em có biết em làm như thế khiến viện trưởng buồn lắm không?

Lâm Nhược Khê nói.

Trinh Tú cúi đầu xuống không nói lời nào.

Dương Thần nhíu mày:

Chuyện cũ rồi, đừng nhắc đến nữa, nói một lần là đủ rồi, anh đưa em đến gặp tiêu muội của em, gặp lại nhau sau nhiều năm, chẳng phải là việc tốt hay sao, làm gì mà căng thẳng thế, Trinh Tú khóc rồi kìa.

Lâm Nhược Khê thanh minh:

Không phải em cố ý làm Trinh Tú đau lòng, nhưng năm nay em ấy cũng 18 tuổi rồi, vẫn còn là đứa trẻ, một cô gái nhỏ bé sống trong xã hội này, hỏi em không quan tâm được sao?

Không cần em phải bận tâm, đã có ông xã của em lo rồi.

Dương Thần bĩu môi nói.

Dương Thần!!

Lâm Nhược Khê tức giận.

Được rồi, anh chộc em chút thôi, Trinh Tú không phải là đứa trẻ không hiểu gì hết, đã thấy nhiều, trải qua nhiều, sau bao nhiêu năm kiếm sống, cũng đã trưởng thành, là một đứa trẻ có tài năng, em nhìn Trinh Tú, có thể biết cô ấy mới 18 tuổi sao?

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê nhìn dáng vẻ Trinh Tú làm việc rất thành thực, không giống học sinh trung học.

Trinh Tú, chị Nhược Khê còn nhớ em năm nay bao nhiêu tuổi, còn muốn to tiếng với em về chuyện đó, xem ra rất nhớ em rồi, anh rất ghen tỵ.

Dương Thần nhìn Trinh Tú nói.

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái rồi ngồi xuống.

Trinh Tú ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Nhược Khê đối với Dương Thần, khẽ cười:

Em thật sự không nghĩ rằng vợ anh Dương là chị Lâm Nhược Khê. Nhưng tìm được người tốt như anh Dương làm chồng, chị nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Trinh Tú, em chỉ nhìn anh ta bằng mắt làm sao biết anh ta là người tốt chứ?

Lâm Nhược Khê buồn bực nói, cứ nhắc tới con người này cô lại thấy giận, làm sao bên cạnh hắt toàn người con gái nói hắt tốt vậy!? Ngay cả Trinh Tú nhỏ bé như thế này cũng không tha!?

Trinh Tú cũng không nghĩ nhiều, nói luôn:

Lần trước ở cục cảnh sát, dù sao anh Dương....

Khụ khụ! Khụ khụ!

Dương Thần tự nhiên ho khan, việc đánh người vào đồn cảnh sát, sao có thể dễ dàng nói như vậy, em còn quá nhỏ, không hiểu chuyện! Không hiểu chuyện!

Quả nhiên, Lâm Nhược Khê mặt như bốc hỏa:

Vào đồn cảnh sát? Xem ra anh rất thích đến đồn cảnh sát, nói xem sao lại như thế.

Ha ha, bà xã ngoan, không phải em không để ý tới chuyện của anh sao, em mắt nhắm mắt mở tha cho anh, chuyện cũ qua rồi, nhắc lại làm gì.

Dương Thần đảo mắt.

Tôi không quan tâm việc của anh, nhưng sao Trinh Tú lại vào đồn cảnh sát.

Lâm Nhược Khê hỏi như chất vấn.

Dương Thần không có cách nào đành phải kể lại chuyện đó, nhưng chỉ nói đến những người có ý đến gây sự, Trinh Tú không biết gì hết.

Trinh Tú biết Dương Thần từ đầu đến giờ đều giúp mình che đi vết nhơ, cũng cảm thấy cảm động, vì Dương Thần mà có một kiểu tình cảm trước nay chưa hề có.

Dương Thần không biết xấu hổ yêu cầu, Trinh Tú liền đưa cho hắt một xiên cay, nhìn Lâm Nhược Khê đứng bên cạnh đang tức giận...

Trinh Tú, nghe lời chị, đi thăm cô nhi viện đi, cho dù không muốn đi thăm em của em, ít nhất cũng nên thăm viện trưởng, một mình bà nuôi dạy em, vẫn nhớ em lắm.

Lâm Nhược Khê khuyên.

Trinh Tú trong mắt hơi buồn.

Không phải em không muốn trở về đó, chỉ có điều em không còn mặt mũi nào nhìn viện trưởng.

Dương Thần nhìn ra Trinh Tú suy nghĩ gì, xoa nhẹ lên khuôn mặt trắng nõn của Trinh Tú:

Cô bé, anh sẽ bớt chút thời gian đưa em về, nghe lời của chị Nhược Khê, đừng hòng chạy thoát.

Em nói để anh đưa Trinh Tú đi khi nào?

Lâm Nhược Khê bất mãn nói.

Nếu như anh không đưa Trinh Tú đi, cô ấy sẽ không đi đâu, có phải không Trinh Tú?

Dương Thần nháy mắt với Trinh Tú.

Trinh Tú bật cười, cảm kích vô cùng, gật đầu lia lịa.

Lâm Nhược Khê cảm thấy khó chịu, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không biết làm thế nào, vẫn còn may là Trinh Tú đã nhận lời đi thăm viện trưởng.

Sau khi uống xong 2 chai rượu trắng, ăn hơn 10 xiên thịt cay, Dương Thần mới lưu luyến mà tạm biệt Trinh Tú, nhưng Trinh Tú vì tức hấn nên quay đầu đi không thèm để ý tới hấn.

Hấn và Lâm Nhược Khê cùng ngồi vào trong xe, Lâm Nhược Khê thở hồn hển nói:

Anh làm thế nào mà được như vậy? Trinh Tú chỉ là kinh doanh nhỏ nuôi bản thân, chẳng lẽ dễ dàng hay sao? Anh cũng chẳng biết xấu hổ gì cả, ăn uống bao nhiêu thứ?

Cô bé ngốc, Trinh Tú làm bộ tức giận đùa giỡn thôi, anh làm như vậy, cô ấy sẽ càng thân với anh hơn, tin anh đi.

Dương Thần giải thích.

Không cho anh gọi em là cô bé ngốc.

Lâm Nhược Khê nói tiếp:

Trinh Tú mới 18 tuổi, nếu có đi học thì cũng chỉ là học sinh lớp 11, nhỏ như vậy mà anh cũng không tha sao?

Em nghĩ đi đằng nào vậy, anh rất thích đứa trẻ này, xem cô bé như là em gái vậy.

Dương Thần cười khỏ nói.

Anh có em sao?

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Dương Thần cười ha hả nói:

Đương nhiên có, tháng sau có con gái của cháu trai của cậu nhà anh chồng của cô anh, cũng là bà con họ hàng xa, sẽ đến Trung Hải, khả năng sẽ ở một thời gian, đến lúc đó chúng ta là chủ nhà, người làm chị dâu như em cũng phải chuẩn bị đi.

Lâm Nhược Khê ngây người, đầu óc hỗn loạn:

Từ từ, anh nói là con ai cơ?

Tóm lại, có một đứa em họ tới đó, đến lúc đó vú Vương sẽ chuẩn bị

phòng, đỡ phải luống cuống tay chân.

Dương Thần nói.

Dựa vào cái gì mà anh dám đem người nhà đến đây ở chứ?

Lâm Nhược Khê tức giận nói.

Chúng ta không phải vợ chồng sao?

Chúng ta giống vợ chồng sao?

Lâm Nhược Khê cười lạnh hỏi.

Dương Thần suy tính:

Lẽ nào em muốn không muốn nhẹ nhàng? Được rồi, lại đây, chúng ta gần gũi một chút, xong rồi trả lời cho anh biết.

Lâm Nhược Khê co người lại, nhưng trên xe có dây bảo hiểm, nên rất khó né ra.

Thôi khỏi! Em đồng ý!

Thấy Dương Thần gian tà ghé sát vào mình, Lâm Nhược Khê chấp nhận thỏa thuận.

Dương Thần cười sáng khoái:

Anh biết em sẽ đồng ý mà, giống như việc lúc nãy em đồng ý để anh đưa Trinh Tú đến cô nhi viện.

Lâm Nhược Khê kinh ngạc nhìn hấn, không nói nên lời.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 261

Bước Chân.

Buổi tối về đến nhà, họ đưa thuốc cho vú Vương, sau đó hai người trở về phòng.

Dương Thần đi vào phòng ngủ, đột nhiên nhìn thấy cửa sổ bị mở toang ra, tuyết bay trắng xóa.

Thành phố Giang Nam rộng lớn này, mặc dù không phải là điều thường thấy, nhưng có tuyết cũng không phải là điều ngạc nhiên, dù sao thì biển cũng rộng, nhiệt độ giảm đột ngột khiến nước nhanh chóng bị đông lại.

Sắp xuống 7, 8 độ rồi.

Dương Thần nói, nửa đêm nhiệt độ còn xuống thấp nữa.

Đột nhiên chuông điện thoại di động reo. Dương Thần nghe điện thoại, là Mạc Thiện Ny.

Người phụ nữ này luôn độc lập như vậy, chưa bao giờ gọi điện mà không có việc gì, chắc chắn có việc gì rồi.

Anh yêu, thấy không?

Cái gì?

Tuyết.

Em rất thích?

Không phải, chỉ cảm thấy có chút mát mát thôi. Mạc Thiện Ny nói.

Vì sao?

Dương Thần hỏi.

Mạc Thiện Ny im lặng một lát rồi nói:

Bởi vì tuyết rơi, chính là sự lạnh lẽo.

Giọng nói chứa đầy cảm xúc, khiến Dương Thần cảm thấy có chút bi thương.

Anh đến nhà em nhé.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny ở nhà một mình, chắc hẳn rất cô đơn, đặc biệt là ở nơi này, tuyết rơi đầy rừng.

Đừng tới, em chuẩn bị đi ngủ rồi, em không phải là cô bé, mới thế mà đã không chịu được.

Mạc Thiện Ny cười nói.

Làm sao bây giờ, ở trước mặt anh, Mạc Thiện Ny luôn là người phụ nữ mạnh mẽ, khi nào anh mới được ôm em đi ngủ.

Dương Thần cười nói.

Mạc Thiện Ny hừ một tiếng:

Đó mới là mục đích anh muốn qua đây đúng không?.

Ha ha...

Dương Thần cười không nói lời nào.

Mạc Thiện Ny im lặng một lát rồi hỏi:

Thứ 6 sau giờ làm anh có rảnh không?

Làm gì?

Em muốn anh đi cùng em tới một bữa tiệc.

Mạc Thiện Ny nói.

Dương Thần cười khỏ nói:

Đi dự yến tiệc nhà họ Liễu à.

Sao anh biết?

Mạc Thiện Ny hỏi.

Bởi vì Nhược Khê nói muốn anh đi cùng cô ấy tới bữa tiệc.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny thở dài trong điện thoại:

Trước đây Nhược Khê chưa bao giờ tới những chỗ như thế này, xem ra là vì anh mới đi rồi.

Đúng vậy, tự nhiên lại muốn đi, khiến anh cảm thấy cô ấy là người rất mâu thuẫn.

Dương Thần cười nói

Biết rõ chồng mình ngoại tình ở bên ngoài, vậy mà cô ấy vẫn bình thường, anh cho rằng cô ấy là người phụ nữ bình thường sao?

Mạc Thiện Ny nói.

Cho nên mới nói cô ấy là người phụ nữ mâu thuẫn.

Mạc Thiện Ny giọng nói yếu ớt:

Vậy thì em không đi nữa, không có người đi cùng. Đi một mình xấu hổ lắm.

Nghe Mạc Thiện Ny nói như vậy, Dương Thần cũng cảm thấy đau lòng, nhìn màn bên đêm bên ngoài cửa sổ, có một bông hoa bạc trắng như tuyết, nói:

Em yêu, ngày mai thành phố này sẽ bị tuyết bao phủ hết đấy.

Ừ... thế thì làm sao?

Tuy thứ sáu không thể đi cùng em, nhưng ngày mai chúng ta hẹn hò đi, coi như là anh chuộc lỗi, lạnh nhạt với em.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny cười khanh khách thành tiếng:

Anh coi mình là hoàng đế hay thần tình yêu vậy?

Đi nhé, anh xin em đấy.

Dương Thần cười nói.

Ừ, vâng, bản tiểu thư đồng ý. Nhưng phải để em chọn địa điểm cơ.

Mạc Thiện Ny nói.

Nhớ tới trước đây có lần cùng Thiện Ny đến một nơi kỳ quái, Dương Thần hoảng sợ, nhưng vẫn đồng ý:

Ngày mai cùng đi ăn cơm, sau đó xuất phát, cho dù em có muốn đi đâu đi chẳng nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, toàn bộ người dân Trung Hải quả nhiên đều ăn mặc ấm áp, gió đập vào mặt, Dương Thần có thể cảm nhận được mùa đông thật sự đã đến rồi.

Dương Thần mặc áo cao cổ màu lam bên trong, áo khoác đen bên ngoài, quàng khăn màu xám, tuy hẳn không lạnh nhưng mặc như thế này, ít nhất mọi người nhìn qua cũng thấy bình thường.

Đi chợ mua thức ăn sáng xong, đi cửa sau ban Quan hệ xã hội của công ty, mới biết có không ít nhân viên đi làm muộn, dễ nhận thấy tuyết rơi nhiều như vậy khiến tắc nghẽn giao thông.

Đi ra khỏi phòng quan hệ xã hội, Dương Thần đi thẳng tới công ty giải trí Ngọc Lôi.

Tuy rằng bản thân không làm được cái gì, chí ít cũng phải chú ý tới tình hình hoạt động của công ty, như vậy cũng không khiến hai người Triệu Đăng và Vương Khiết lạnh nhạt với mình.

Dương Thần đi thẳng vào phòng của Vương Khiết, chỉ thấy Vương Khiết vui mừng tung điện thoại lên, nhìn thấy Dương Thần bước vào, Vương Khiết lập tức đứng dậy nói:

Tổng giám đốc, công ty hợp tác đầu tư đã quyết định ngày mai sẽ tới bàn chuyện hợp tác, dự định bỏ ra hơn 100 triệu, tôi thật không nghĩ rằng còn công ty nào ở Trung Hải lại có tiềm lực kinh tế như vậy.

Dương Thần mỉm cười, cái công ty mà Sắc Vi mua chỉ là cái xác không, năng lực của Sắc Vi cũng thật là giỏi.

Đường đã rải rất tốt, quá trình bước đi tôi cũng không tham gia nhiều.

Dương Thần cười nói.

Con số lớn như vậy, cứ coi như việc ngân hàng cho vay vốn cũng là vì công ty của chúng ta vừa mới thành lập, nhưng cũng không thể cho vay đến 100 triệu được.

Vương Khiết bị kích động nói.

Cùng với Vương Khiết bàn bạc về kế hoạch hợp tác sắp tới, Dương Thần nhìn đồng hồ, sắp tới giờ ăn rồi, liền rời công ty trước.

Sau khi gọi điện cho Mạc Thiện Ny, Dương Thần lái xe đậu vào ven đường cạnh tòa nhà Ngọc Lôi, đón Mạc Thiện Ny lên xe.

Mạc Thiện Ny tóc xõa xuống một bên, cô nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc trên mặt. Cô mặc một chiếc áo khoác dài màu cà phê, bên trong mặc áo màu cam, cho dù là trang phục mùa đông cũng không thể che đi cái vóc dáng đầy đặn của cô.

Dương Thần lần đầu tiên nhìn thấy cách ăn mặc trang phục mùa đông của

Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny có vẻ đặc ý:

Quần áo đẹp sao?

Không đẹp, người đẹp.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny che miệng cười:

Thật thà như vậy, thưởng cho một cái.

Nói xong, tiến đến hôn Dương Thần một cái vào má.

Dương Thần nhân cơ hội này hôn lại cô một cái làm cô hờn dỗi.

Nói đi, đi đâu ăn cơm trước?

Em chỉ đường, anh lái xe.

Mạc Thiện Ny cũng không nói địa điểm.

Dương Thần bĩu môi, xem ra lại là một nơi kỳ lạ.

Theo Mạc Thiện Ny chỉ đường, Dương Thần đi mất hơn nửa giờ đồng hồ, tới nội thành Trung Hải, lại thêm hơn 40 phút nữa, xe chạy qua một đoạn đường cao tốc khá dài, đi tới vùng núi duyên hải phía Bắc.

Dương Thần nhìn một cách đầy ngạc nhiên, hai bên đường cao tốc là cánh đồng mênh mông bị sương bao phủ kín, đang rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Theo hướng Mạc Thiện Ny chỉ, Dương Thần lái xe vào một nông trại của một người nông dân.

Trong nông trại này có mở một quán cơm đặc biệt, những người thành phố nhàn hạ thì lại thích đến nơi đây ăn cơm, vừa yên tĩnh lại vừa ngon.

Nhìn thấy ngôi nhà kiến trúc toàn bằng gỗ mộc, ít nhất cũng khoảng 10 gian. Ngoài trừ nhà ăn, còn có khách sạn đặc biệt kiểu nhà nông, bãi đỗ xe chỉ có vài chiếc xe có rèm che, bởi vì đang là giờ làm việc nên không có nhiều khách đến.

Dương Thần nghi ngờ hỏi Mạc Thiện Ny:

Em làm thế nào biết được nơi này?

Một người khi nhàm chán sẽ nghĩ không ra là đi đâu, lái xe đi linh tinh thì phát hiện ra nơi này.

Mạc Thiện Ny nói.

Dương Thần nhìn Mạc Thiện Ny cười tươi như hoa, trong lòng thầm nghĩ, cô hẳn là rất vui vẻ, vì không phải một mình cô đơn đến nơi này, mà có người cùng cô đến đây.

Đồ ăn ở quán cơm trong nông trang này cũng ngoài sức tưởng tượng, nhưng mọi thứ đều là tốt. Dương Thần và Mạc Thiện Ny không uống rượu, gọi bốn món và một món canh, ngồi trong phòng riêng có lò sưởi, ăn bữa cơm trưa mà nóng hổi hấp.

Ăn xong, lúc ra về Dương Thần mới hỏi Mạc Thiện Ny:

Buổi chiều đi đâu?

Mạc Thiện Ny chỉ tay ra vùng đồi núi phía ngoài cửa xe, trong sự mênh

mông của sương trắng, một vùng đất không cao lắm, mang theo hơi thở của tự nhiên.

Muốn leo núi sao?

Mạc Thiện Ny gật đầu:

Vâng, lúc trước tới nơi này có nghe người dân nói rằng leo lên đỉnh núi kia có thể nhìn thấy biển rộng. Nhýng ồi một mình lúc đó hơi sợ, hôm nay đột nhiên nghĩ ra điều này.

Dương Thần mỉm cười:

Em cũng có cái đề sợ sao?

Sao lại không?

Mạc Thiện Ny lườm hăn một cái:

Hay là anh muốn em không sợ trời không sợ đất, theo chủ nghĩa đại nữ nhân?

Ồ... Tiểu Thiện Thiện, chúng ta đi leo núi thôi.

Dương Thần lập tức đứng lên nói.

Bởi vì đây là ngọn đồi, chứ không phải núi nên đường đi cũng không dốc lắm, tuy là không phải do những công ty xây dựng làm đường nhưng những người dân nơi đây đã đi lại nhiều và tạo ra những con đường nhỏ uốn lượn quanh ngọn đồi.

Cây cối đang rụng lá nên trông có vẻ trơ trụi, nhưng những cây bốn mùa vẫn xanh tốt, tràn đầy sức sống.

Đường đi gập ghềnh, do sương tuyết đọng lại nên ma sát giữa giày và mặt đất phát ra âm thanh: “bộp bộp.”

Dương Thần đi trước, thỉnh thoảng ngoảnh lại nhìn phía sau, Mạc Thiện Ny theo sát ngay sau, cô đi cũng không phải chậm.

Mạc Thiện Ny gỡ những sợi tóc rối, nói:

Dương Thần, em rất thích âm thanh này.

Âm thanh gì?

Dương Thần hỏi.

Tiếng bước chân của anh, bước chân của em.

Mạc Thiện Ny nói.

Dương Thần cười:

Có gì đặc biệt đâu?

Trời lạnh giá, núi hoang vu, nơi đây dường như cách biệt với thế giới bên ngoài. Ngoại trừ tiếng bước chân của em, vẫn có tiếng bước chân khác nữa, em có thể nghe thấy tiếng bước chân của người đó, đang cúi đầu đi phía sau núi.

Mạc Thiện Ny mỉm cười nói.

Dương Thần dừng chân, quay người lại phía sau, sững sờ nhìn trên mặt đất phủ tuyết là người con gái đẹp như hoa.

Quê của em anh đã đi qua rồi, áp Côn Sơn đều là núi. Lúc nhỏ em đã đi

trên những con đường phủ đầy tuyết, bên tai chỉ nghe thấy tiếng bước chân của chính mình, lúc đó em rất sợ hãi, bất luận thế nào cũng phải cố gắng há cái miệng nhỏ của mình ra mà hít thở, đều có thể nghe thấy tiếng thở của chính mình, thậm chí cả tiếng đập của trái tim... cảm thấy toàn thế giới chỉ còn lại có một mình em.

Mạc Thiện Ny cười:

Bây giờ thì tốt rồi, em cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân của người khác rồi.

Đồ ngốc.

Dương Thần nhìn cô thương hại:

Đi khi trời còn sáng, mau đi thôi, chỉ nghĩ linh tinh.

Mạc Thiện Ny cau mũi, bước nhanh đuổi kịp Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 262

Biển Cả Và Bắp Chân.

Tuy rằng không phải là một vùng đồi núi cao, nhưng cũng cách khoảng mấy trăm mét so với mặt nước biển, hơn nữa lại có con đường tuyết phủ trắng xóa, Dương Thần cũng không dám đi quá nhanh, cho nên đi được một chút lại dừng, chờ Mạc Thiện Ny cùng đi lên đỉnh núi, giờ cũng đã đi được gần 2 giờ đồng hồ rồi.

Đỉnh núi quả là một nơi không hề bằng phẳng, có đến mấy chục mét vuông đất, ngoại trừ một vài loại cỏ dại, một vài dải rêu đá xanh mượt thì không có gì cả.

Gió biển lạnh thấu xương đang gào thét bên tai, tai Mạc Thiện Ny đỏ lừ, mặt và mũi cũng đỏ hết cả lên.

Dương Thần nhẹ nhàng vuốt lên mặt Mạc Thiện Ny, tháo khăn quàng cổ của mình, định quàng cho cô ấy.

Em không lạnh, anh cứ dùng đi, Mạc Thiện Ny từ chối.

Dương Thần cười khở sở:

Đàn ông đưa khăn cho thì phải nhận chứ, em không nghĩ là nếu người phụ nữ nói là không lạnh thì người đàn ông sẽ cảm thấy mất mặt lắm sao?

Ở đây chỉ có anh với em thôi.

Mạc Thiện Ny nói.

Câu nói đó không phải là để dùng trong lúc này.

Dương Thần cười nói:

Nếu như là ở trên chiếc giường lớn ấm áp, anh sẽ rất thích em nói câu đó.

Đáng ghét.

Mạc Thiện Ny đỏ mặt, ngoan ngoãn để Dương Thần quàng khăn lên cổ cho, cảm nhận được hơi ấm của Dương Thần còn lưu lại, thấy thật ấm áp.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, rồi quay người cùng nhìn ra biển.

Từ trên đỉnh núi, nhìn về hướng Đông, biển khơi mênh mông kia dường như đang ở ngay dưới chân mình.

Không biết có phải là tuyết vừa rơi hay không, mặt trời mới hiện ra một góc, những tia nắng như chạm vào tay, xua đi từng đám từng đám mây.

Buổi chiều, ánh mặt trời ghé sát mặt biển, chiếu xuống nước, làm cho người ta say mê.

Vẻ đẹp tự nhiên này quả không ngoài sự mong đợi.

Mạc Thiện Ny hít một hơi khí lạnh, gió thổi tung mái tóc cô.

Đúng như nhóm người kia nói, nơi này rất đẹp.

Nếu như em thích, sau này anh sẽ thường xuyên đưa em đến đây, còn nếu

như em không thích, thì cả đời này anh sẽ không tới đây nữa.

Dương Thần cười nói.

Mạc Thiện Ny mỉm cười:

Em sinh ra trên núi, cho dù là sống ở thành phố, cũng muốn đến những nơi như thế này, cảm thấy nơi này thuộc về em... Dương Thần, có phải là rất mắc cười không.

Có sao đâu nào, từ trước tới giờ anh vẫn nghĩ, anh bán rau ở chợ phù hợp hơn là làm việc trong công ty.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny nghe xong cười khanh khách:

Thật không biết xấu hổ mà.

Đứng trước em và biển lớn, anh có cần phải xấu hổ không?

Dương Thần thoải mái cười mà nói.

Mạc Thiện Ny ngây ngất, đưa đôi tay thon dài và lạnh cóng nắm lấy tay Dương Thần.

Lúc còn nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy biển, là khi bố em vẫn còn sống. Khi đó ông đưa em và mẹ đến thăm một người họ hàng ở xa, đó là một làng chài nằm sát bờ biển.

Mẹ nắm tay em và hỏi, vì sao biển rộng lại thấp hơn tất cả các dòng sông...

Lúc đó em không biết, mẹ đã nói với em, là vì biển muốn tất cả các con sông, đều chảy về biển...

Mẹ nói, là con gái, nếu như sau này đi lấy chồng, nhất định phải là một người phụ nữ giống như biển, con chỉ cần lặng lẽ ở một nơi thấp nhất, cũng đủ làm cho tất cả nước dòng sông đều đổ về con, cũng giống như biển vậy, không nhìn thấy bờ bến, làm cho những người ở bên cạnh mê mẩn mà nhìn con.

Dương Thần nhìn ánh mắt Mạc Thiện Ny như vừa tỉnh giấc mộng, suy nghĩ một lúc, mỉm cười nói:

Cha mẹ anh dù không phải là giảng viên đại học, cũng không phải chuyên gia, nhưng cũng chỉ có thể nói những câu không bình thường thôi.

Em đang nghĩ, nếu như cả đời này em không lấy chồng, nếu như em không làm được như biển cả, người ở bên bờ biển kia, có nhìn em si mê như vậy không?

Em nhất định phải lấy chồng.

Dương Thần ôm siết lấy Mạc Thiện Ny:

Nếu như em không lấy chồng, lại trở thành biển cả, vậy thì sẽ có rất nhiều người si mê em. Nếu như em là biển cả, thì anh sẽ biến thành địa cầu để mang em theo.

Xì...

Mạc Thiện Ny tựa vào Dương Thần mà cười, mắt mơ màng nói:

Nếu như anh muốn trở thành địa cầu thì em lại không muốn trở thành biển nữa.

Em như vậy là muốn ăn đòn hay là muốn được hôn đây?

Dương Thần ranh mãnh nhìn cô.

Mạc Thiện Ny chớp mắt:

Có cách nào khác không?

Vậy thì em đứng lên...

Dương Thần hôn lên đôi môi Mạc Thiện Ny, một tay ôm eo người đẹp, tay kia vuốt nhẹ má, hưởng thụ cảm giác tuyệt vời.

Gió đông lạnh giá xung quanh dường như biến thành gió xuân ấm áp, không còn chút lạnh lẽo nào nữa.

Hai người quấn lấy nhau rất lâu, Mạc Thiện Ny dường như không thể thở nổi, tiếc nuối mà buông Dương Thần ra, khổ sở nói:

Xuống núi thôi anh, không xuống nhanh thì sẽ tối mất.

Em có thấy rằng đứng ở đây, có cảm giác như chúng ta đang thề non hẹn biển không?

Dương Thần cười nói.

Mạc Thiện Ny lườm yêu một cái:

Càng ngày anh càng leo mép rồi đó, có phải với cô gái nào anh cũng ngọt ngào như thế không?

Nếu đúng là như vậy, anh có thời gian chạy đến chốn hoang vu này cùng với em mà không có gì để ăn sao?

Anh mới ngốc đó.

Mạc Thiện Ny khế trách, thoát khỏi vòng tay của Dương Thần, bắt đầu đi xuống núi.

Dương Thần không nói gì thêm, lùi thủi theo sau:

Đừng có đi nhanh như vậy chứ, không nên đi vào những chỗ có nước, rất dễ bị trượt chân.

Mạc Thiện Ny quay người lại cười:

Em là đứa trẻ lớn lên trên núi, ẹn cần anh phải dạy em đi như thế nào nữa sao?

Dương Thần bĩu môi, không nói thêm nữa.

Nhưng sau khi Mạc Thiện Ny nói xong không lâu, đột nhiên, cô khế kêu lên, chân trái mềm nhũn, khụy xuống khi mới đi được nửa đường.

Dương Thần kinh ngạc, lập tức chạy đến, đỡ lấy Mạc Thiện Ny, vội vàng hỏi:

Sao vậy em?

Mạc Thiện Ny không nói được gì, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi túa ra, cả người run lên không nói nên lời, chỉ kêu lên khe khẽ, dường như đang rất đau.

Dương Thần thấy hai tay cô ôm lấy bắp chân trái, hai mắt ngân ngán

nước, trong lòng thấy nóng rực.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Dương Thần hỏi lại.

Chân...chân em đau lắm...

Mạc Thiện Ny nói một cách khó khăn.

Dương Thần không nghĩ nhiều nữa, ôm lấy Mạc Thiện Ny, bị Dương Thần ôm vào lòng, Mạc Thiện Ny một tay liên tiếp đánh vào người Dương Thần, khó khăn nói:

Đừng...đừng vội...sẽ không có chuyện gì đâu...em...em chịu được...đi nhanh quá... sẽ nguy hiểm đó...

Dương Thần cũng không hỏi thêm là chuyện gì, còn việc đường núi trơn hay không với hắn cũng không thành vấn đề, giống như là một cơn gió, dù là đường núi khó đi thì cũng chỉ chạy một lát là tới chân núi rồi.

Vì Mạc Thiện Ny đau quá, gần như là đã bị hôn mê cho nên không cảm thấy có gì khác thường cả.

Dương Thần vội chạy xuống nông trại dưới chân núi, đặt một phòng trong quán trọ, cô phục vụ thấy Dương Thần bế Mạc Thiện Ny trong tình trạng nửa hôn mê, vội vàng làm cho nhanh thủ tục.

Dương Thần bế Mạc Thiện Ny vào bên trong căn phòng trọ ấm áp, đặt cô lên giường rồi kéo chăn đắp cho cô.

Mạc Thiện Ny nhú mào, mặt cắt không còn giọt máu, trông rất khổ sở.

Dương Thần không quan tâm gì nữa, lần xuống eo Mạc Thiện Ny, nhẹ nhàng cởi chiếc quần đang bó sát thân hình kia, bên trong thật là trắng trẻo đầy đà.

Thiện Ny, để anh giúp em.

Dương Thần nói xong, muốn cởi nốt cái quần giữ ấm của Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny khẽ ngăn lại:

Đừng... đừng xem nữa, không...không sao đâu...

Việc này không thể nghe em được.

Dương Thần không do dự, cởi nốt quần ra.

Bên trong chỉ còn một chiếc quần lót đen rất gợi cảm, một đôi chân trắng trẻo đầy đà, dưới ánh đèn thì nó bóng lên như ngà.

Đôi chân không một vết sẹo, nhẵn nhụi như ngọc, thẳng tắp, trông thật đáng yêu.

Nhưng Dương Thần không hề thích cảnh này chút nào, mắt anh ta tập trung vào cái chân trái đang bị đau của Mạc Thiện Ny, không thấy có gì khác thường, nhưng mà nếu nhìn kĩ, sẽ thấy có một vết sẹo nhỏ dài.

Dương Thần một tay xoa lên vết sẹo của Mạc Thiện Ny, rõ ràng là nó đã bị mổ, nhưng mà kĩ thuật của bác sĩ rất tốt, cũng có thể là do biết cách giữ gìn, nên khó mà nhìn ra được.

Dương Thần thở dài, xoa nhẹ chỗ đau của Mạc Thiện Ny, tay truyền nội

lực vào chỗ đau.

Dương Thần chợt phát hiện ra, chỗ bị mổ của Mạc Thiện Ny dường như khá nghiêm trọng, tuy rằng chữa trị rất nhiều, nhưng giống như bị cái đinh đâm như đâm vào một cây gỗ bình thường, không bao giờ có thể nguyên vẹn như cây gỗ ban đầu.

Nội lực đang dần dần dẫn vào cơ thể, cô nhanh chóng ấm áp, mềm mại trở lại. Đôi lông mày của Mạc Thiện Ny hết trau vào lại dần ra, trên mặt lấy lại từng tia máu.

Mạc Thiện Ny mở mắt ra, đờ đẫn nhìn Dương Thần:

Cảm ơn...

Cô cũng không hỏi Dương Thần đã làm thế nào, cô đã từng chứng kiến Dương Thần không hề tầm thường, cô có thói quen không hỏi Dương Thần, không nói những chuyện đã qua.

Vết thương của em không nhẹ, trời lạnh như thế này, gặp gió, bị đông lạnh, rất dễ bị viêm nhiễm.

Dương Thần nói.

Hai năm nay không hề bị đau lại, em nghĩ là không có chuyện gì, làm anh phải lo lắng, xin lỗi anh...

Mạc Thiện Ny giống như một đứa trẻ làm sai gì đó, hạ giọng mà xin lỗi.

Vết sẹo dường như kéo dài gần một nửa bắp chân, không giống như vết thương té ngã bình thường, sao em lại có vết sẹo này?

Dương Thần ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng hỏi thẳng ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 263

Gửi Lời Nhắn Của Anh Tối Bà Ấy.

Nghe Dương Thần hỏi, Mạc Thiên Ny quay mặt đi, dường như không muốn nói.

Nếu như em cảm thấy chuyện gì đó làm em mất mặt, làm em tổn thương, có thể nói với anh.

Dương Thần nghiêm nghị nói:

Nếu như em đồng ý, anh có thể làm những chuyện mất mặt vì em, em sẽ không phải chịu bất cứ một tổn thương nào cả.

Về mặt Mạc Thiên Ny có phần buồn bã, dường như không nghe được những điều Dương Thần vừa nói.

Dương Thần thấy lòng mình trùng xuống, cười chua xót:

Xem ra chỉ là tự anh thấy tốt, cũng phải, lòng tự tôn của em lớn như vậy, làm sao có thể nói với anh những chuyện đó. Ai mà không có những chuyện không muốn cho người khác biết cơ chứ, lúc nào cũng muốn người bên cạnh coi trọng mình, có lẽ anh đã quá tham lam rồi...

Mạc Thiên Ny cay khóe mắt, người run lên nhẹ.

Em đi nghỉ đi, hôm nay cứ ngủ lại đây, sáng sớm mai anh sẽ đưa em về.

Dương Thần đứng dậy, xoay người định trở về phòng, sự im lặng của Mạc Thiên Ny làm cho hắn cảm thấy bối rối, hắn muốn uống vài chén, hay hút mấy điếu thuốc, cần làm cho đầu óc mình tỉnh táo hơn.

Đúng lúc này, Mạc Thiên Ny gọi nhỏ.

Dương Thần..

Dương Thần quay người lại:

Sao thế, vẫn còn đau à?

Mạc Thiên Ny lắc đầu, đôi mắt trong veo tựa pha lê.

Chân của em, bị người ta đánh gãy...

Dương Thần giật mình, không biết là thứ cảm xúc gì, khi Dương Thần nghe thấy lời nói nhẹ nhàng của Mạc Thiên Ny, lúc nói chân mình bị gãy, hắn không kìm lòng được.

Cô đúng là như vậy đấy, nói cứ như đó là đôi chân của người khác vậy.

Dương Thần quay lại, ngồi xổm bên giường, nhìn đôi chân xinh đẹp của Mạc Thiên Ny.

Dương Thần nhìn một lúc, kéo chăn đắp cho Mạc Thiên Ny.

Đừng để bị lạnh đấy.

Dương Thần không biết phải nói gì.

Mạc Thiên Ny mỉm cười, bởi vì bị mất nhiều sức nên không thể mở được

mắt, nhưng lúc này cô có thể nhìn rõ được Dương Thần.

Anh còn nhớ em đã từng nói với anh năm 13 tuổi em trốn khỏi nhà, đi ăn trộm tiền của người ta, chạy đến Trung Hải làm thuê kiếm tiền không.

Mạc Thiên Ny nói:

Trước khi em gặp được chủ tịch và cũng là bà nội của Lâm Nhược Khê, khoảng 3 tháng gì đó, em đã rửa bát, rửa rau, làm một số việc vặt trong một quán ăn nhỏ, nhưng vì em tuổi còn nhỏ, cho dù trông em lớn hơn bạn bè cùng trang lứa chút ít, nhưng vẫn bị coi là lao động trẻ con, và bị trả về nhà...

Nghe Mạc Thiên Ny nói vậy, Dương Thần cảm thấy hơi có lỗi, ngăn lời:

Đừng nói nữa, đều là những chuyện đã qua rồi, đừng làm khó mình như thế nữa.

Không phải là anh muốn chia sẻ chuyện buồn với em sao?

Không phải thế...nhưng...

Vậy hãy nghe em nói.

Mạc Thiên Ny khẽ cười, đôi mắt có phần dịu dàng:

Lúc đó em chỉ nghĩ, kiếm một ít tiền, sau đó tiếp tục học trung học. Dù sao học phí cũng không quá đắt, nếu như em vừa đi làm vừa đi học thì sẽ vất vả một chút nhưng em có thể chịu được.

Thế nhưng, ông chủ ở đó thường xuyên làm phiền em, sau lưng mẹ vợ, lén lút nói với em những lời bay bướm, lại còn động tay động chân với em.

Lần đó, em không cẩn thận nên đã bị ông ta chặn ở một nhà kho nhỏ, ông ta không cho em đi, định làm chuyện đó với em.

Em dùng hết sức cản ông ta một cái rồi chạy đi. Nhưng ông ta đã gọi mấy người phục vụ khác đến và bảo rằng em đến nhà kho để ăn trộm đồ, bị ông ta phát hiện, lại còn cản ông ta một cái.

Kết quả là...em bị mấy người đó giữ, muốn chạy cũng không chạy được, sau đó còn bị bà chủ cho một trận.

Mụ già đó sớm đã ghét em, nên không cần biết là có chuyện gì xảy ra, bà ta dùng một cây gậy đánh em, nói em là kẻ ăn cắp, trộm đồ, cản người rồi còn bỏ chạy, cho nên đã đánh gãy chân em...

Mạc Thiên Ny nói xong, cổ họng nghẹn lại, không thể nói gì thêm.

Dương Thần tức giận nói:

Bà già đánh gãy chân em với ông chồng bà ta vẫn ở Trung Hải sao?

Mạc Thiên Ny mắt long lanh:

Không, là chủ tịch đã giúp em tống họ vào tù, sau đó cũng không thấy xuất hiện nữa. Chủ tịch còn chữa lành chân cho em, nếu không, em đã gặp tai họa rồi.

Chẳng trách em lại tôn trọng bà nội của Nhược Khê như vậy, ân tình của bà ấy đối với em, thật quá sâu nặng.

Dương Thần gật đầu cười.

Tuy rằng đôi với bà nội Lâm Nhược Khê mà nói, giúp đỡ Mạc Thiện Ny, và bồi dưỡng một cô bé có năng lực như vậy có thể xuất phát từ sự đồng cảm, nhưng đôi với Mạc Thiện Ny mà nói, cho dù là ai giúp đỡ mình thành tài, hay giúp cô thoát khỏi cảnh cực khổ, cô đều khắc sâu trong lòng.

Nếu như không phải là như vậy, Mạc Thiện Ny có thể đã sớm như cánh hoa tàn rồi.

Anh biết không...mỗi ngày em đều muốn được gặp anh. Tuy em biết rõ rằng anh ở công ty, nhưng không dám đi gặp anh, không phải vì em với Nhược Khê tình cảm sâu đậm, chúng em là chị em tốt của nhau, nhưng trong tình yêu, em không thể lùi bước, chỉ sợ em là người thứ ba, nhưng chỉ cần anh không chê em, em sẽ không cảm thấy mình là người thấp hèn...Sở dĩ em không đi gặp anh, không chịu liên lạc với anh, là vì em không muốn có lỗi với chủ tịch. Nếu như có một ngày, Nhược Khê muốn em ra đi, em nghĩ mình khó mà từ chối được.

Mạc Thiện Ny ung dung nói.

Dương Thần cười đau khổ:

Có lẽ không phải là muốn em ra đi, mà là muốn anh ra đi, anh có thể cảm nhận được trong mắt cô ấy, em quan trọng hơn.

Mạc Thiện Ny cười nói:

Em đã nói rồi, không phải là cô ấy không rộng lượng để đón nhận anh, mà là anh lúc này rất khó để cô ấy có thể đón nhận.

Dương Thần đưa tay ra nắm lấy bàn tay lạnh lạnh, mềm mại của Mạc Thiện Ny.

Em cứ mơ đến ngày đó đi, mơ gặp được chủ tịch, và nói với bà ấy, Dương Thần có lời muốn nhờ em nói với bà.

Mạc Thiện Ny lúng túng hỏi:

Nói cái gì?

Nói rằng, cháu xin lỗi. Cháu biết là làm khó cho bà, nhưng đừng bắt Mạc Thiện Ny rời xa Dương Thần, bởi vì người làm sai không phải là Mạc Thiện Ny, mà là người đàn ông không tốt này.

Dương Thần cười nói.

Một lúc nước mắt đã thấm ướt hết gò má Mạc Thiện Ny, cô cảm động, khóc nức nở, tay run rẩy không ngừng.

Dương Thần nhẹ nhàng vuốt tóc mai trên trán Mạc Thiện Ny, Dương Thần không định an ủi Mạc Thiện Ny, cũng không có ý định khuyên cô đừng khóc nữa, nước mắt lúc này làm cho Dương Thần cảm thấy người phụ nữ này thật đẹp.

Dương Thần, chân em không đau nữa rồi.

Mạc Thiện Ny áp úng nói.

Dương Thần lên tiếng:

Muộn rồi, anh bảo họ mang món gì đó đến đây nhé.

Em đã nói là chân em hết đau rồi mà.

Mạc Thiện Ny tiếp tục.

Anh biết là em không đau nữa, nhưng cũng phải ăn cơm chứ.

Dương Thần cười nói.

Mạc Thiện Ny bĩu môi:

Anh cởi quần của em rồi..

Đây không phải là giúp em xem có vấn đề gì không sao...

Dương Thần xấu hổ nói.

Nhưng anh đã nhìn thấy hết rồi. Từ thắt lưng cho tới chân, hơn nửa người em đều bị anh thấy hết rồi.

Mạc Thiện Ny nói.

Dương Thần dần hiểu ra ý vị trong câu nói ấy, đột nhiên, lồng ngực nóng rực, mắt ánh lên:

Tiểu Thiện Thiện, xem như là bồi thường, em có muốn xem nửa người anh không?

Hai gò má Mạc Thiện Ny đỏ ửng lên, mắt mơ màng:

Muốn.

Dương Thần nuốt nước bọt, không nói thêm nữa, nhảy lên giường, quăng áo choàng xuống đất, cả quần và bít tất cũng cởi luôn.

Khi Dương Thần vừa để lộ ra trước cái nhìn của Mạc Thiện Ny, cô bắt đầu run sợ, nhưng lại không hề nhắm mắt, mà lại làm ra vẻ mơ màng.

Anh làm cái gì vậy, em đâu có bảo anh phải cởi hết.

Làm sao bây giờ, anh đã cởi hết rồi, em cũng nhìn thấy cả rồi.

Dương Thần liếm môi.

Vậy em cũng sẽ cho anh xem...

Nhất thời, gương mặt Mạc Thiện Ny trở nên quyến rũ vô cùng:

Anh muốn xem thì tự mình xem đi.

Nói xong, Mạc Thiện Ny kéo chăn lên, lộ ra một cặp đùi trắng nõn, và nơi kia là một cái quần lót tơ tằm gợi cảm...

Dương Thần nhẹ nhàng ép người mình lên, một tay xoa nhẹ mặt Mạc Thiện Ny, tay kia đặt sát cái quần tơ tằm kia, ở đó, một dây thắt nơ dần được kéo ra...

Làm sao đây, Tiểu Thiện Thiện, anh thấy nóng quá.

Dương Thần hỏn hển, cắn nhẹ tai Thiện Ny mà nói.

Mạc Thiện Ny mặt đỏ ửng, rên rĩ.

Nóng thì cởi quần áo ra...

Anh cởi thì chẳng phải em sẽ thấy hết sao?

Vậy anh cởi của em, em sẽ không lợi dụng anh...

Từng lớp từng lớp áo quần bị Dương Thần ném xuống đất một cách không thương tiếc, hai người cùng quần lấy nhau.

Dương Thần ôm lấy Mạc Thiện Ny trắng mịn, mềm mại, hôn lên bờ môi

anh đào, rồi hôn xuống ngực.

Tiểu Thiện Thiện, phía dưới anh lạnh, làm sao bây giờ...

Mặc quần đi.

Mặc Thiện Ny nói.

Dương Thần hít một hơi sâu, hơi thở kích thích mãnh liệt:

Mặc quần thì phiền quá, làm ấm cho anh đi.

Tự anh vào đi chứ.

Mặc Thiện Ny nỉ non.

Một đêm gió xuân thổi qua cửa ngọc, làm lay động hai, ba nhánh hoa mai.

Đêm đông giá lạnh này, có chút đột nhiên, đơn giản mà lại dạt dào.

Sau khi ngừng cơn vũ bão lại, Dương Thần ôm Mặc Thiện Ny nằm trên giường vào lòng, đầu Mặc Thiện Ny gối vào ngực Dương Thần, trên mặt vẫn còn đỏ ửng lên, màu hồng ấy làm người ta mê mẩn.

Dưới chân, một tay Dương Thần vẫn rất thành thực vuốt cặp đùi nhẵn nhụi, nhưng dường như Mặc Thiện Ny quá mệt mỏi, nên chỉ có thể như người tình phóng túng mà nghịch ngợm chỉ lặng yên hưởng thụ, làm bộ như không biết gì.

Dương Thần.

Một lúc lâu, Mặc Thiện Ny mới ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng nhìn Dương Thần:

Em yêu anh.

Anh biết.

Em thật sự, thật sự rất thích anh.

Mặc Thiện Ny bướng bỉnh nói.

Dương Thần nhéo yêu vào cằm Mặc Thiện Ny:

Anh nói anh biết, em không nói anh cũng biết em yêu anh.

Không phải.... Em thích anh, em thích anh nhiều hơn anh tưởng, thích anh, thích anh rất nhiều...rất nhiều...

Dương Thần không nói tiếp, mặc dù biết rằng phụ nữ không chịu nổi hình phạt, nhưng hắn vẫn dứt khoát nhắc chân lên, đem đè cô gái “Không hiểu chuyện” ấy ở phía dưới...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 264

Dạ Tiệc Tại Liễu Gia

Thời gian trên xe qua đi rất nhanh, chớp mắt một giờ đồng hồ đã trôi qua.

Lâm Nhược Khê mắt nhắm mắt mở, lúc biết mình tỉnh cô ta có cảm giác mình đang dựa vào vai Dương Thần.

Có chút hơi khác thường, người đàn ông bên cạnh này không cựa quậy, làm cái gối để mình dựa vào, cho mình một cảm giác yên bình, an tâm mà trước đây chưa hề có.

Xem ra mình mệt rồi, sao lại có loại ảo giác hoang đường này chứ.

Lâm Nhược Khê lặng lẽ, lén lút vén tóc hai bên thái dương mình để chắc chắn nó không bị rơi mới thản nhiên hỏi:

- Tôi ngủ bao lâu rồi?

- Khoảng năm tiếng rồi, buổi tiệc kết thúc rồi. – Dương Thần cười và nói.

Lâm Nhược Khê chau mày nhìn đồng hồ được bố trí tinh tế phía trước xe, sau khi xác định chỉ chưa đến một tiếng đồng hồ mới quay đầu sang trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Đừng mang bộ mặt cợt nhả đấy, kiểu đùa như thế này không hay chút nào cả.

- Không cho tôi cười, tôi cũng không thể khóc.

Dương Thần không còn cách nào khác nói.

Lâm Nhược Khê không quan tâm tới hắn, không nói gì, lặng lặng ngồi sang một bên.

Dương Thần nhìn cô ta một hồi mới hỏi:

- Thoải mái hơn chưa, trông sắc mặt em tốt hơn nhiều rồi.

Lâm Nhược Khê vẫn không nói lời nào, hiển nhiên không muốn trả lời Dương Thần.

Dương Thần cũng đành bỏ qua, hai người lặng lẽ đợi xe tiến về làng du lịch của tập đoàn Bích Vân.

Bóng cây dưới màn đêm, gió lạnh thổi không ngừng, hai bên đường thỉnh thoảng có bóng dáng những người trông giữ xe, có thể thấy rõ Liễu gia rất coi trọng dạ tiệc lần này.

Sau năm, sáu phút lái xe trên con đường lớn dẫn vào làng du lịch, chiếc xe dừng lại tại nơi đỗ xe bên đường, trên con đường này, từ sớm những chiếc xe sang trọng, đắt tiền đã đỗ kín. Audi 8, Mercedes-Benz S, người bình thường coi những chiếc xe sang trọng ấy là xa xỉ quá mức, nó xuất hiện ở đây rõ ràng không thuận mắt chút nào.

Dương Thần cảm thấy được thân thể Lâm Nhược Khê trở nên cứng đờ,

sau khi hít sâu một hơi đã trấn tĩnh lại, nhưng thấy Lâm Nhược Khê cũng hơi thờ ơ với chuyện này.

- Một lát đừng nói năng linh tinh, chạy lung tung nữa, biết chưa hả?

Lâm Nhược Khê lại lần nữa nghiêm túc nói với Dương Thần.

Dương Thần cười khỏ:

- Tôi không phải đứa trẻ.

- Anh còn phiền phức hơn một đứa trẻ.

Lâm Nhược Khê nói không chút khách khí.

Dương Thần bĩu môi, nói không lên lời, coi như mình bị xem thường.

Lúc này, Lý Minh cũng đang căng thẳng đầu óc, chạy tới mở cửa sau xe, cúi người ngồi vào trong.

Dương Thần cười rồi chìa cánh tay trái ra trước mặt Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê do dự một chút rồi cuối cùng biết không thể từ chối liền đưa cánh tay ngọc ngà mềm mại khoác tay Dương Thần.

Dù sao mình cũng quyết định thử chấp nhận người đàn ông này, mình không thể lùi bước.

Hình ảnh chiếc Rollroyce màu đen dù cho được nhân vật nổi tiếng, đại gia giới kinh doanh trong buổi tiệc này sử dụng, nhưng không phải loại xe sang trọng được nhìn thấy nhiều, cho nên khi chủ nhân chiếc xe bước ra, không ít khách đứng ngoài tụ tập vào xem.

Dương Thần xuống xe đầu tiên, khuôn mặt này hoàn toàn xa lạ nên khiến tất cả khách khứa bất ngờ không hẹn mà đều quay lại nhìn, dùng ánh mắt thăm dò đây là thiếu gia của gia đình nào hay là con cháu quan to ngoài tỉnh mà Liễu gia mời tới.

Lập tức Dương Thần kéo tay Lâm Nhược Khê, giống như bị nam châm hút, thu hút ánh mắt của hầu hết mọi người, đàn ông ngây ngất, đàn bà thì ngưỡng mộ và đố kị, những thần sắc phức tạp đó khó mà miêu tả hết được, nhưng nhiều nhất trong số đó vẫn là nghi hoặc, dù sao Lâm Nhược Khê trước đây dường như chưa từng tham gia những buổi tiệc tụ hội giới thượng lưu như thế này, nên cô ta cũng là một khuôn mặt lạ.

Cái lạnh mùa đông không vì những bộ lễ phục của các quý bà, quý cô mà giảm bớt, nhưng phụ nữ luôn giả bộ cười như không bị ảnh hưởng gì, hơn nữa còn không được tỏ ra run lẩy bẩy mới được.

Dương Thần cảm thấy làm phụ nữ thật không dễ, cảm giác được Lâm Nhược Khê vừa xuống xe liền bị gió lạnh thổi nên lập tức nép vào người hắn, hắn cười thầm, núi băng mà cũng biết lạnh.

Hai người theo lời mời của nhân viên phục vụ, đi về phía cánh cửa lớn ở đại sảnh, đây là tòa kiến trúc ba tầng theo phong cách Baroque, cột đá kiểu Athens cao chót vót, đủ chứng minh tài lực hùng hậu của Liễu gia.

Trước khi bước vào cửa, một người đàn ông trung niên mặc lễ phục đuôi én, đầu tóc bóng loáng, để hai hàng râu, khuôn mặt nhuận sắc hồng, mang

theo vài người, mặt tươi cười tiến về phía trước, từ xa đã chào hỏi Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Thật vinh hạnh quá, vinh hạnh quá, không ngờ Chủ tịch Lâm lại nể mặt Liễu mỗ, đích thân đến dạ tiệc này, haha, hân hạnh đón tiếp!

Lâm Nhược Khê đứng bên Dương Thần nhẹ nhàng nói:

- Đây là gia chủ của Liễu gia, cũng là chủ nhân bữa tiệc này, Liễu Khang Bách.

Dương Thần giật mình, Đây chính là cha của Liễu Vân sao, lúc trẻ chắc cũng khiến cho không ít phụ nữ phải đau khổ.

Những vị khách khác vẫn đang nghi ngờ, thấy ông chủ của Liễu Gia đích thân đón tiếp lại xưng hô là "Chủ tịch Lâm", nghĩ kĩ thì đa số đều đã đoán ra thân phận của Lâm Nhược Khê.

Người phụ nữ thân phận đáng giá bạc tỷ, nắm giữ công ty quốc tế lớn, những điều này đáng sợ hơn so với vẻ ngoài của cô ta.

Lâm Nhược Khê và Dương Thần bỗng trở thành tiêu điểm của mọi người, không ít người phỏng đoán Dương Thần là gì của Lâm Nhược Khê, dù sao người ngoài cũng biết, Lâm Nhược Khê chưa kết hôn, cũng chưa nghe nói có qua lại với thiếu gia nhà nào.

- Chủ tịch Liễu khách khí rồi, chúng tôi chỉ là hậu bối, không cần phải như thế này.

Lâm Nhược Khê mỉm cười.

Liễu Khang Bách khoát tay:

- Nữ nhân hào kiệt, lúc lão chủ tịch Ngọc Lôi còn đương chức, Liễu mỗ tôi cũng đã nói như thế, đến nay Ngọc Lôi nằm trong tay Chủ tịch Lâm đã thành bá chủ ngành sản xuất thời trang Hoa Hạ, những người già chúng tôi đều nhìn rõ cả, ra cửa đón khách, là sự tôn trọng mà người kinh doanh như tôi dành cho người những kinh doanh thành công.

Lâm Nhược Khê không nói gì thêm, chỉ gật đầu cười.

Liễu Khang Bách nét mặt không đổi nhìn Dương Thần:

- Không biết vị này là....

Không đợi Dương Thần nói, Lâm Nhược Khê:

- Là chồng tôi, Dương Thần.

Dương Thần ngoảnh đầu lại, nhìn Lâm Nhược Khê đầy bất ngờ, mặc dù biết hôm nay cô ta cho mình đi cùng chính là công khai mối quan hệ của hai người, nhưng không ngờ cô ta nói lưu loát thế, mặt còn không biến sắc.

Liễu Khang Bách hiển nhiên cũng bất ngờ, đồng thời không ít những vị khách xung quanh nghe thấy cũng đều lộ vẻ kinh ngạc, nhất thời Dương Thần trở thành tâm điểm ngưỡng mộ, ghen tỵ của tất cả mọi người.

Dương Thần bối rối sờ lên mũi, cười nói:

- Chủ tịch Liễu không quen tôi, nhưng tôi quen con trai ngài.

Liễu Khang Bách lập tức lấy lại bình tĩnh, nói với giọng ôn hòa:

- Anh Dương quen với Liễu Vân? Liệu có phải là bạn học không?

- Không phải là bạn học, chỉ là có gặp qua, có chút mâu thuẫn.

Dương Thần giải thích qua, trong lòng hắn nói thêm, nếu cướp con dâu của ông chỉ là mâu thuẫn nhỏ.

- Ha ha, vậy không phải không đánh thì không quen sao, người tới đây đều là khách, mời hai vị.

Liễu Khang Bách già thành tinh rồi, không nắm rõ những chuyện trước đây của Dương Thần, lập tức chọn không tiếp tục câu chuyện.

Lâm Nhược Khê nghi hoặc nhìn Dương Thần, trong lòng không giải thích được tại sao Dương Thần và Liễu Vân quen biết, lại còn có hiềm khích, nhưng trong trường hợp này không thích hợp để hỏi thêm, chỉ có thể kìm nén trong lòng mà không nói.

Đợi nhìn thấy hai người đi vào hội trường, Liễu Khang Bách nói nhỏ với người đàn ông bên cạnh:

- Lập tức điều tra rõ lai lịch người đàn ông kia.

Người đàn ông đó lập tức nhận lệnh và rời đi, còn Lâm Khang Bách lại tươi cười vào tiếp những vị khách quan trọng khác.

Diện tích hội trường mặc dù rộng nhưng người cũng đông đúc, đại đa số là những phụ nữ giàu có, người nhiều thì nhiều chuyện, nhân viên phục vụ đi lại liên tục, ngoài cửa lớn xảy ra chuyện, sớm đã truyền đến tai những người bên trong.

Tin tức nữ chủ tịch có thần sắc bí hiểm của Quốc Tế Ngọc Lôi, người rất ít khi ra khỏi nhà nay lại mang theo chồng của cô ta đến bữa tiệc, một người đàn ông lạ có tên Dương Thần, giống như cơn lốc cuốn bay toàn bộ hội trường, vì thế hai người Dương Thần vừa vào cửa đã nhận lấy ánh mắt dòm ngó của mọi người.

Lâm Nhược Khê dễ dàng trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, bộ trang phục dạ hội bằng ren đen cùng đồ trang sức bằng ngọc bích khiến cô trông thanh lịch cao quý, bất kể là nam nữ cũng đều không thể chống lại sự quyến rũ ấy.

Trong lòng Dương Thần không tiếp nhận, đã nói từ trước là không đến, quả nhiên bị người ta nhìn thấy hết.

Lâm Nhược Khê không còn lo lắng chút nào nữa, hình như đã quen trở thành điểm sáng nhất trong đám đông, nhận ly rượu Champagne từ nhân viên phục vụ rồi cùng Dương Thần tiến vào trung tâm hội trường.

Rất nhiều người đàn ông thành đạt, con cháu quan chức nhìn thấy Lâm Nhược Khê khoác tay Dương Thần đều có chút đố kỵ và coi thường, theo như bọn họ người đàn ông xấu xí, lạ mặt này dù thế nào cũng không thể bì được với những người ở tầng lớp thượng lưu như bọn họ, Lâm Nhược Khê lại còn trẻ, nhất thời không thể nhìn đúng người cũng là điều khó tránh.

Không thể không nói, năng lực tư duy của đàn ông có lúc cũng thật điên

rồ, lúc này họ căn bản không muốn suy nghĩ, Lâm Nhược Khê có thể quản lý khối tài sản lớn như thế lẽ nào cô ta đầu óc nông cạn đến nỗi một người đàn ông cũng không chọn đúng.

Thế là vài người đàn ông áo quần bảnh bao, có học thức, có điều kiện, gia thế không tầm thường, không hèn mà gặp đều nhìn Lâm Nhược Khê đang tới gần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 265

Chuyện Xấu Hổ

Sau khi trải qua một đêm ám áp tình cảm trong nông trại, khi Dương Thần đưa Mạc Thiện Ny trở về công ty, đột nhiên nhớ ra là mình đã quên không gọi điện về nhà.

Tối hôm qua vốn là không có ý định qua đêm ở nông trại, nhưng vì vết thương cũ của Mạc Thiện Ny tái phát, và sau đó thì lửa tình bùng cháy, cho nên đã quên mất rằng phải gọi về nhà.

Dương Thần cười đau khổ, sau khi chia tay với Mạc Thiện Ny trong ngọt ngào, anh do dự không biết có nên gọi cho Lâm Nhược Khê hay không.

Chẳng may cô ấy lại chiến tranh lạnh với mình nữa thì cũng chỉ còn cách là lặng lẽ mà chịu thôi, dù sao cũng đã hứa là nếu không về thì phải nói trước với cô ấy một tiếng.

Nghĩ ngợi một lúc, Dương Thần vẫn quyết định gọi cho Lâm Nhược Khê. Không phải đợi mấy lâu, bên kia đầu dây đã có người bắt máy.

- Chuyện gì vậy...

Giọng Lâm Nhược Khê có vẻ mệt mỏi, thật hiếm khi thấy cô nói chuyện với Dương Thần như vậy, dường như thiếu đi một chút danh đá thường ngày.

- Việc này... Thực ra tối qua...

Dương Thần áp ứng:

- Thật không phải, vì là có chuyện gấp nên anh đã quên gọi điện về nhà, cho nên muốn xin lỗi em.

Lâm Nhược Khê trầm ngâm rất lâu, sau đó mới nói:

- Hôm qua anh không về nhà sao?

Dương Thần sững sốt, làm sao mà Lâm Nhược Khê lại không biết cơ chứ.

- Em ở lại công ty làm thêm giờ cho nên đã không về nhà.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần ngạc nhiên quá đỗi, việc xấu hổ này nếu để cho người khác biết chắc sẽ rất nực cười.

Nhưng ngay sau đó, hần phát hiện ra có gì đó không bình thường, cau mày hỏi:

- Làm sao mà em có thể thức trắng đêm để làm thêm giờ cơ chứ? Có đúng là em làm việc không đó? Em nghĩ mình là người sắt hay sao, hay là có một nữ hiệp nào đó từ trên núi xuất hiện giúp đỡ? Em không sợ một ngày nào đó sẽ bị ngắt trong phòng làm việc mà không ai đến cứu sao?

- Anh ví von gì vậy, tôi làm thêm giờ cả đêm thì sao chứ? Anh qua đêm ở

ngoài, chẳng phải cũng rất giỏi sao.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Dương Thần cãi lại:

- Hai chuyện này không giống nhau, anh có cái sai, nhưng em cũng vậy mà, cho mấy người cấp dưới đi làm, em chẳng phải sẽ không cần ngày ngày vất vả sao, em muốn mệt chết à, em là óc heo sao?

- Anh dám nói em óc heo à?

Lâm Nhược Khê nói lớn, tựa như làm thùng cả lỗ tai Dương Thần, nhưng cô lại không thể nói những lời lẽ khó nghe, cô cứ nói: “Anh....” trong điện thoại rất lâu mà không thể nói ra điều gì nữa.

Dương Thần cảm thấy hơi kích động, vội vàng nói:

- Chuyện này...không phải là anh mắng em, chỉ là anh thấy em làm như vậy sớm muộn gì cũng làm cho mình kiệt sức, anh sợ em làm nhiều như vậy sẽ đổ bệnh, em ở lại công ty làm thêm giờ cả đêm, ăn không ngon ngủ không yên, tuy em còn trẻ nhưng em cũng nên biết rằng phụ nữ làm việc mệt mỏi sẽ có rất nhiều nếp nhăn, em sẽ nhanh đến kỳ mãn kinh đó.

- Lưu manh! Anh còn quản cả việc mãn kinh của tôi nữa sao!?

Lâm Nhược Khê sắp ngất đến nơi.

- Việc này...là anh phân tích ở góc độ y học đó chứ.

Dương Thần ho khan, nói:

- Tóm lại là sau này sẽ không làm thêm giờ nữa, nếu như có thì phải nói cho anh biết, dù là phải đập cửa vào anh cũng sẽ đưa em về, nếu không thì anh sẽ đứng bên cạnh em, giống như cây cột sắt, xem em làm việc như thế nào.

- Tôi không muốn nói chuyện này với anh, chút nữa tôi còn có cuộc họp, tối nay Liễu gia có dạ tiệc, anh đừng có quên đó, 3 giờ chiều tôi sẽ gọi điện báo với anh phải làm gì.

Lâm Nhược Khê nói xong lập tức đập máy.

Trong phòng làm việc, Lâm Nhược Khê say sưa nhìn chiếc điện thoại trên tay, tự mình lại đi nói với tên vô lại đó những lời vô nghĩa như vậy, tuy nhiên, tại sao lại không hề có cảm giác nhàm chán.

Thế nhưng Lâm Nhược Khê không nghĩ nhiều, tuy là làm thêm giờ cả đêm, nhưng công việc vẫn còn rất nhiều, giờ lại phải chuẩn bị đi họp.

Dương Thần có chút bức dọc, tới phòng làm việc của mình, thấy Vương Khiết và Triệu Đằng đang đợi mình.

- Sao lại đến sớm như vậy, có chuyện gì sao?

Dương Thần hơi bất ngờ.

Triệu Đằng cười nói:

- Tổng giám đốc Dương, chiều nay chúng ta có buổi kí kết hợp đồng với tiểu thư Tư Đồ, chính thức góp vốn kinh doanh, cho nên tôi cố ý mang hợp đồng đến đây cho anh xem qua.

Dương Thần không nghĩ là mọi chuyện lại tiến triển nhanh như vậy, từ từ nhận lấy bản hợp đồng, giở ra xem qua, nội dung không khác với ý mình là mấy, nhưng các hạng mục hợp tác vẫn chưa được xác định.

- Với hợp đồng này có thể thu được ít nhất hai trăm triệu, hơn nữa hiện tại chúng ta cũng đang có vốn, hai người đã quyết định sẽ làm thế nào chưa?

Dương Thần hỏi.

Vương Khiết và Triệu Đằng liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng thì Vương Khiết cũng nói:

- Tổng giám đốc, theo như tình hình hiện tại của chúng ta, tuy rằng có thể kí kết được những hợp đồng lớn, nhưng để thúc đẩy hình ảnh sản phẩm của công ty thì có chút gượng ép, hiệu quả không được tốt lắm. Chúng tôi nghĩ, theo những gì chúng ta đã đề ra từ trước, tiến hành tuyển chọn người tài mới, thứ nhất là vốn của chúng ta có đủ, hai là hoạt động này có thể nâng cao tiếng tăm sản phẩm của chúng ta.

- Đây cũng là một lựa chọn không tồi, tôi ủng hộ cách làm này.

Dương Thần gật gù đầu.

Vương Khiết vẫn hơi lưỡng lự, nói:

- Tuy nhiên, việc này quan trọng là phải chọn được người phù hợp, những người sáng tác, những người chơi nhạc bình thường, chúng tôi sợ rằng không đủ năng lực. Cho nên tổng giám đốc Dương thử nghĩ xem, chúng ta có nên mời những ngôi sao đến hay không.

Dương Thần vui thầm, xem ra hai người này đã biết đến thế lực lớn phía sau mình, muốn mình đích thân đi mời những người có tiếng tăm tới giúp đỡ, nhưng đây không phải là chuyện gì khó khăn cả.

- Tôi biết rồi, tuy có chút khó khăn nhưng không có gì là không thể, trong vòng một tháng tôi sẽ trả lời mọi người, kế hoạch tổng thể của hoạt động này hãy bắt đầu luôn đi.

Dương Thần nói.

Vương Khiết và Triệu Đằng cười mãn nguyện, nói nhỏ vài câu gì đó sau khi vừa rời khỏi văn phòng.

Đợi sau khi giải quyết xong mấy chuyện lật vặt này, Dương Thần sẽ chọn mất một lát, trưa sẽ về trụ sở chính của Ngọc Lôi ăn trưa cùng với Triệu Hồng Yến, nói nói cười cười, 3 giờ chiều cũng với Lâm Nhược Khê đi dự tiệc.

Rất đúng giờ, chiếc di động của Dương Thần rung lên đúng lúc 3 giờ.

Dương Thần nhận điện thoại, đầu dây bên kia là giọng nói của Lâm Nhược Khê rất êm tai nhưng không có cảm xúc gì cả:

- Đến chỗ em đỗ xe..

Nói xong, Lâm Nhược Khê lại cúp điện thoại.

Dương Thần được một trận cười đau khổ, người phụ nữ này vẫn thích tự mình tắt điện thoại trước, dường như nói thêm tạm biệt là một việc xa vời.

Tuy nhiên nếu như Dương Thần so đo việc nhỏ, thì sớm đã bị tức chết rồi, vội vàng chạy tới chỗ Lâm Nhược Khê đỗ xe, nhìn thấy Lâm Nhược Khê đứng cạnh một gã mặc trang phục tây, thắt cà vạt màu trắng, dáng cao cao, đang đứng cạnh chiếc xe Bentley đợi hân.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 266

Chúng Ta Đừng Đi Nữa

Đây là lần thứ hai Dương Thần nhìn thấy Lâm Nhược Khuê và người đàn ông lạ mặt gặp nhau, lần đầu tiên là Tăng Tâm Lâm, bây giờ thì đã bị đánh tới thất bại thảm hại mà bỏ chạy, giờ lại gặp phải một lần nữa, giống y như lần đầu tiên, Dương Thần cảm thấy hơi khó chịu.

Cho nên, sắc mặt Dương Thần bật lên nét muộn phiền.

Cho nên, sắc mặt Dương Thần bật lên nét muộn phiền.

Dương Thần ngán người, buồn bực hỏi:

- Người là...

- Tôi là Lý Minh, nhân viên bên bộ phận bảo an của Ngọc Lô, là chủ tịch bảo tôi tới nay đến để làm tài xế. Lý Minh lấy vẻ nịnh nọt, cười nói.

Tập đoàn quốc tế Ngọc Lô là một tập đoàn lớn, cho dù Lâm Nhược Khuê có nói là cô ta có một công ty tư nhân về bảo an thì Dương Thần cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, cho nên khi Lý Minh nói anh ta là người lái xe, Dương Thần liền ngay lập tức hiểu ngay.

Đêm nay có tổ chức một buổi dạ tiệc từ thiện, ngoài khiêu vũ ra thì còn có đấu giá, ăn uống tự do, tiệc rượu, uống rượu rồi lái xe thì bị cảnh sát bắt, thật đúng là chuyện phiền toái. Nếu như bình thường thì còn có thể giải thích được, chứ như đêm nay thì ngay trước mắt mọi người, thật là xui xẻo.

Dương Thần quay đầu nhìn về phía Lâm Nhược Khuê tự ngồi vào trong xe từ lúc nào, xem ra chính mình đã hiểu lầm cô, nghĩ lại cũng đúng. Lâm Nhược Khuê thấy thế nào cũng không giống là người có bạn trai..

Lý Minh nịnh hót liền chạy đến phía bên kia, mở cửa sau chiếc Bentley để Dương Thần bước vào rồi mới tự mình ngồi trở lại vào phòng điều khiển, chạy thẳng đến tập đoàn Quốc Tế Ngọc Lô.

Dương Thần ngồi bên cạnh Lâm Nhược Khuê bên người, nhìn người nói năng thận trọng, Lâm Nhược Khuê, vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ có điều khuôn mặt tuyệt mỹ có vài nét ảm đạm và tái nhợt, cả đêm không ngủ, ban ngày lại lo công việc, người phụ nữ này có thể ngồi như vậy trọn mắt im lặng, cũng không là một chuyện dễ dàng.

- Cô suy nghĩ rất chu đáo, tôi ngược lại còn không nghĩ tới phải gọi người hỗ trợ lái xe, Dương Thần định mở máy hát lên.

Lâm Nhược Khuê vì chuyện hồi sáng này, đối đối với Dương Thần có vài phần bất mãn, cô chỉ dùng ngón chân mà nghĩ thì cũng biết rằng, tên này tới hôm qua chắc lại đi ra ngoài trộm tình, trong lòng chán ghét nhìn liếc hần một phát:

- Anh nghĩ tôi và anh giống như anh chắc?

- Giống cái gì?

- Tôi không làm những việc bẩn thỉu. Lâm Nhược Khuê nói thẳng.

Dương Thần nín lặng một hồi, mắt nhìn về phía Lý Minh không chút phản ứng nào đang chú tâm lái xe, ngưng ngừng nói với Lâm Nhược Khuê:

- Đây là việc riêng, sao lại nói xấu tôi trước mặt người ngoài như vậy chứ.

Lâm Nhược Khuê cười nhạt, nói:

- Anh dám làm mà sợ người ta biết ư? Yên tâm đi, hắn ta bây giờ bị điếc rồi.

Dương Thần lại một lần nữa không nói gì, cô gái này mà đắc tội với cô ta, chắc sẽ khó mà yên thân, vì rõ ràng Dương Thần nhìn thấy Lý Minh lái xe phía trước mà trán toát cả mồ hôi lạnh.

Lý Minh lúc này cũng kêu khổ không ngừng, gã cũng không nghĩ tới việc mở cửa xe cho chủ tịch nữa, chỉ dám nghe rồi im lặng nhưng vì bát com của mình, hắn chỉ có thể làm mỗi một việc là nghe xong rồi giấu thật kín cho tới khi mục nát thối rữa ra mà thôi.

Chiếc Bentley cũng không đi đâu khác, mà trở về biệt thự, theo như Lâm Nhược Khuê nói thì cần phải về thay quần áo trước đồng thời đổi chiếc xe Bentley màu đỏ quý phái mà cô vẫn hay đi ngày thường, như vậy vừa phù hợp với không khí trang trọng của buổi tiệc lại vừa được đổi xe.

Mỗi lần như vậy, bất luận là cô gái quyết đoán như thế nào đi nữa cũng tốn không ít thời giờ của đàn ông.

Dương Thần bước vào phòng ngủ của mình, lấy ra một bộ âu phục sang trọng tinh tế hiệu Armani từ trong tủ áo, cũng cài nút áo màu tuyết trắng, trên cổ thắt chiếc nơ màu đỏ, sơ sài chải lại mái tóc, nhìn sơ qua có thể chưa phải là hào hoa phong nhã, nhưng có thể tham dự buổi dạ tiệc như vậy thì ít ra khí chất cũng thuộc dạng hào hoa công tử.

Đi xuống dưới lầu, đợi khoảng hơn nửa tiếng sau mới thấy Lâm Nhược Khuê khoan thai bước từ trên lầu đi xuống.

Dương Thần đang dự định phàn nàn vì phải chờ lâu thì vừa chợt quay đầu lại, thoát nhìn cũng đã nín thở nói không nên lời.

Toàn thân hai màu đen trắng tinh khiết, mái tóc búi cao, Lâm Nhược Khuê dường như đã biến thành một người khác.

Chiếc váy đen cao ngang ngực với những sợi tơ mỏng manh tựa như vẩy mực linh động lung lay theo bước chân nàng, lộ ra ngoài bầu ngực tuyết mỹ đối ngược hần với chiếc cầm thanh tú và làn da trắng muốt như tuyết.

Tuy rằng ngày thường nhìn Lâm Nhược Khuê cũng đã không phải là người có khí chất tầm thường nhưng vì phần lớn chỉ nhìn thấy cô ta mặc áo ngủ rộng thùng thình và đồ công sở nên không thấy có gì đặc biệt. Lúc này, trong bộ lễ phục dạ hội hoàn hảo vây quanh thân mình thướt tha đáng ngọc, một cô gái cao 1m7, phối hợp với chuỗi đá quý Nam Phi hết sức hài hòa, hết

như một bức họa hoàn mỹ dưới ngòi bút tài hoa của một người họa sĩ thiên tài.

Trong khi sắp đến bước đường cùng, năng lực tài chính của người con gái này lại có thể đem lại cho cô ta một chuỗi đá quý lấp lánh sáng loáng, bao quanh là bạch kim, chỉ cần nhìn vào là biết được toàn bộ đều được tạo từ một người chế tác có tiếng trên thế giới.

Dương Thần đã nhìn qua không ít các loại châu bảo nên nhận ra rất nhanh, đây đúng là một bảo vật hiếm thấy thuộc khu vực chế tạo chuyên khu.

Kể ra thì quy cách của những mảnh ngọc bích với vô số những màu sắc bắt mắt tạo thành một bộ hoàn mỹ chiếc vòng đeo cổ khuyên tai và chiếc lắc tay. Đặc biệt chiếc vòng cổ với khối ngọc bích nhìn xanh muốt như màu nước biển. Bộ bảo vật này không những cướp đi hơi thở của những người nhìn vào mà còn tôn lên biết bao lần nét đẹp tuyệt trần cao quý của người đeo nó.

Lâm Nhược Khuê ngày thường chỉ ra ngoài chỉ sử dụng những trang sức rất trang nhã, đêm nay tham dự dạ hội nên cô cố ý điểm chút son màu, vẽ mi cong, bông hóa thân thành mỹ nhân tuyệt sắc say mê lòng người.

Nhìn thấy Dương Thần ngồi trên sofa nhìn mình thất thần, Lâm Nhược Khuê có chút e lệ ngưng ngừng, đã lâu rồi cô không ăn mặc trang trọng như thế này, mà khi nhìn thấy trong mắt Dương Thần chứa đầy đam mê nhìn mình không chút tà niệm, Lâm Nhược Khuê vui vẻ bước đến.

Đi đến trước mặt Dương Thần, Lâm Nhược Khuê nói mà không hề tỏ vẻ chút động lòng:

- Đi thôi.

Dương Thần bỗng dừng định thần, thảng thốt nói:

- Bà xã, mình đừng đi nữa.

Lâm Nhược Khuê nhú mày hỏi:

- Tại sao? Không lẽ anh lại lâm trận lùi bước sao?

- Không phải vậy. Dương Thần cố nén sự kích động, nhìn thấy cơ thể Nhược Khuê tỏa ra mùi hương hoa nhài đầy quyến rũ, khó ngăn được có chút tự hào trong lòng. Em mặc như thế đi dự tiệc sẽ thu hút rất nhiều ánh nhìn của bọn đàn ông, người xuất thân bán thịt dê xiên nướng như tôi rất nhỏ mọn, tôi ghen lắm đây.

Lâm Nhược Khuê đối với cái lí do vừa vô lí vừa khôi hài này cảm thấy có chút buồn cười, nhin không được liền cắn môi:

- Đừng có đùa, tôi chỉ thay có bộ đồ thôi, đi ra đường thì cũng bị người ta nhìn thôi.

Dương Thần nghĩ lại thấy cũng đúng, cả hai lần cùng Lâm Nhược Khuê đi trên đường đều bị người khác nhìn chăm chăm.

Xem ra lần sau phải lừa được cô gái này ra đảo hoang, à mà không phải,

là cần phải đem tất cả đàn bà của mình ra đảo hoang hết, mỗi ngày tự ban cho mình một cô để ngắm...

Nghĩ đủ thứ ý niệm “xấu xa” trong đầu, Dương Thần đứng dậy cùng Lâm Nhược Khuê đi ra cửa, cùng nhau nhìn vú Vương chào tạm biệt.

Trước cửa biệt thự, Lý Minh đã đứng ngay bên cửa chiếc Rolls-Royce phantom màu đen.

Từ lúc nhìn thấy nó nằm trong bãi giữ xe dưới tầng hầm to lớn, Dương Thần thật không nghĩ rằng sẽ có lúc phải dùng đến nó.

Bình thường ngồi trong xe Rolls-royce không phải là vì nó có chức năng gì nổi trội, nhưng xét trên phương diện đẳng cấp thì ngồi loại xe này đúng là rất thoải mái.

Lý Minh nhìn cách ăn mặc dự tiệc của Lâm Nhược Khuê, thân người cũng sững sờ một hồi mới có thể định thần, lại nhìn thấy trong mắt Dương Thần có chút khó chịu, Lý Minh lập tức chạy ngay đến buồng lái, không dám ngoái đầu lại nhìn Lâm Nhược Khuê lần nào nữa.

Không cần nói đến việc người đàn bà là vợ mình, tự mình cai quản, người đàn ông này có thể lấy được người phụ nữ như thế thì hẳn là người không tầm thường. Lý Minh lựa chọn sáng suốt, giả câm giả điếc, cùng lắm là chỉ dám ngưỡng mộ sự may mắn của Dương Thần thôi.

Dạ tiệc của nhà họ Liễu được tổ chức trong một khách sạn tại khu nghỉ mát 5 sao của tập đoàn, gần nhà họ Viên. Nhà họ Liễu lần này mời tới dự dạ tiệc đa phần không phải là những người tầm thường, địa vị cao, nhân vật nổi tiếng khắp nơi đều tề tựu về đây, làm huyên náo nguyên cả một con đường, cho nên lựa chọn lần này là một mảnh đất gần làng du lịch Trung Hải nam.

Xe đi phải mất hơn một tiếng đồng hồ, ngồi trong chiếc Rolls-Royce rộng rãi, Dương Thần có thể nghe được mùi hương thơm tỏa ra từ người Lâm Nhược Khuê, trong lòng chưa bao giờ cảm thấy xao động như thế, đưa một mỹ nhân như thế đi dự tiệc thì ắt hẳn là rất hãnh diện lại còn có ý thách thức kẻ khác.

Hai người vẫn không nói chuyện với nhau câu nào, Dương Thần cũng vẫn nghĩ thầm trong lòng, bỗng nhiên, chưa đầy mười phút, Dương Thần cảm thấy bả vai bên trái mình hơi hơi có áp lực truyền đến...

Dương Thần quay đầu lại vừa đúng lúc Lâm Nhược Khê quá mệt mỏi nên ngủ mơ mơ màng màng, theo xe lay động, dần dần tựa vào vai mình.

Một ngày một đêm không ngủ lại phải làm việc cả ngày, cô gái này có thể kiên trì đến bây giờ đã rất giỏi rồi, lại còn thêm việc chuẩn bị gấp cho việc tham gia bữa tiệc long trọng như vậy. Dương Thần đột nhiên cảm thấy có lỗi với Lâm Nhược Khê.

Tuy rằng bản thân cũng có nỗi khổ trong lòng, nhưng những thứ khiến Lâm Nhược Khê thực sự vì bản thân mà mệt mỏi không ít, chẳng trách cô đau lòng.

Lúc này Lâm Nhược Khê dường như quên mất người đàn ông bên cạnh mình là Dương Thần, chỉ là theo bản năng hi vọng sẽ có một bờ vai có thể dựa vào, để cho cô ấy được nghỉ ngơi chút ít.

Dương Thần cũng không lên tiếng, lẳng lặng đưa bả vai ra, để cho Lâm Nhược Khê có thể dựa vào một cách thoải mái, im lặng để cô nghỉ ngơi.

Xe Rolls-Royce có rèm xe cực kỳ chắc chắn, bên trong cũng rất yên tĩnh, Lý Minh ngồi trước lái xe căn bản là không dám quay lại nhìn tình hình ở phía sau ghế.

Lâm Nhược Khê ngủ ngon lành như một đứa trẻ, dựa vào vai Dương Thần, đôi môi mịn màng như cánh hoa hơi mở ra, tỏa một mùi hương giống như hoa lan, trông có chút ngây thơ.

Dương Thần cúi đầu, nhìn với ánh mắt dịu dàng, rất hi vọng xe có thể chạy thật chậm, thật chậm, để cho người phụ nữ đã vất vả cho đến lúc này được ngủ một lúc thôi cũng được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 267

Dạ Tiệc Tại Liễu Gia.

Thời gian trên xe qua đi rất nhanh, chớp mắt một giờ đồng hồ đã trôi qua.

Lâm Nhược Khê mắt nhắm mắt mở, lúc biết mình tỉnh cô ta có cảm giác mình đang dựa vào vai Dương Thần.

Có chút hơi khác thường, người đàn ông bên cạnh này không cựa quậy, làm cái gối để mình dựa vào, cho mình một cảm giác yên bình, an tâm mà trước đây chưa hề có.

Xem ra mình mệt rồi, sao lại có loại ảo giác hoang đường này chứ.

Lâm Nhược Khê lặng lẽ, lén lút vén tóc hai bên thái dương mình để chắc chắn nó không bị rơi mới thản nhiên hỏi:

- Tôi ngủ bao lâu rồi?

- Khoảng năm tiếng rồi, buổi tiệc kết thúc rồi. – Dương Thần cười và nói.

Lâm Nhược Khê chau mày nhìn đồng hồ được bố trí tinh tế phía trước xe, sau khi xác định chỉ chưa đến một tiếng đồng hồ mới quay đầu sang trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Đừng mang bộ mặt cợt nhả đấy, kiểu đùa như thế này không hay chút nào cả.

- Không cho tôi cười, tôi cũng không thể khóc.

Dương Thần không còn cách nào khác nói.

Lâm Nhược Khê không quan tâm tới hắn, không nói gì, lặng lặng ngồi sang một bên.

Dương Thần nhìn cô ta một hồi mới hỏi:

- Thoải mái hơn chưa, trông sắc mặt em tốt hơn nhiều rồi.

Lâm Nhược Khê vẫn không nói lời nào, hiển nhiên không muốn trả lời Dương Thần.

Dương Thần cũng đành bỏ qua, hai người lặng lẽ đợi xe tiến về làng du lịch của tập đoàn Bích Vân.

Bóng cây dưới màn đêm, gió lạnh thổi không ngừng, hai bên đường thỉnh thoảng có bóng dáng những người trông giữ xe, có thể thấy rõ Liễu gia rất coi trọng dạ tiệc lần này.

Sau năm, sáu phút lái xe trên con đường lớn dẫn vào làng du lịch, chiếc xe dừng lại tại nơi đỗ xe bên đường, trên con đường này, từ sớm những chiếc xe sang trọng, đắt tiền đã đỗ kín. Audi 8, Mercedes-Benz S, người bình thường coi những chiếc xe sang trọng ấy là xa xỉ quá mức, nó xuất hiện ở đây rõ ràng không thuận mắt chút nào.

Dương Thần cảm thấy được thân thể Lâm Nhược Khê trở nên cứng đờ,

sau khi hít sâu một hơi đã trấn tĩnh lại, nhưng thấy Lâm Nhược Khê cũng hơi thờ ơ với chuyện này.

- Một lát đừng nói năng linh tinh, chạy lung tung nữa, biết chưa hả?

Lâm Nhược Khê lại lần nữa nghiêm túc nói với Dương Thần.

Dương Thần cười khỏ:

- Tôi không phải đứa trẻ.

- Anh còn phiền phức hơn một đứa trẻ.

Lâm Nhược Khê nói không chút khách khí.

Dương Thần bĩu môi, nói không lên lời, coi như mình bị xem thường.

Lúc này, Lý Minh cũng đang căng thẳng đầu óc, chạy tới mở cửa sau xe, cúi người ngồi vào trong.

Dương Thần cười rồi chìa cánh tay trái ra trước mặt Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê do dự một chút rồi cuối cùng biết không thể từ chối liền đưa cánh tay ngọc ngà mềm mại khoác tay Dương Thần.

Dù sao mình cũng quyết định thử chấp nhận người đàn ông này, mình không thể lùi bước.

Hình ảnh chiếc Rollroyce màu đen dù cho được nhân vật nổi tiếng, đại gia giới kinh doanh trong buổi tiệc này sử dụng, nhưng không phải loại xe sang trọng được nhìn thấy nhiều, cho nên khi chủ nhân chiếc xe bước ra, không ít khách đứng ngoài tụ tập vào xem.

Dương Thần xuống xe đầu tiên, khuôn mặt này hoàn toàn xa lạ nên khiến tất cả khách khứa bất ngờ không hẹn mà đều quay lại nhìn, dùng ánh mắt thăm dò đây là thiếu gia của gia đình nào hay là con cháu quan to ngoài tỉnh mà Liễu gia mời tới.

Lập tức Dương Thần kéo tay Lâm Nhược Khê, giống như bị nam châm hút, thu hút ánh mắt của hầu hết mọi người, đàn ông ngây ngất, đàn bà thì ngưỡng mộ và đố kị, những thần sắc phức tạp đó khó mà miêu tả hết được, nhưng nhiều nhất trong số đó vẫn là nghi hoặc, dù sao Lâm Nhược Khê trước đây dường như chưa từng tham gia những buổi tiệc tụ hội giới thượng lưu như thế này, nên cô ta cũng là một khuôn mặt lạ.

Cái lạnh mùa đông không vì những bộ lễ phục của các quý bà, quý cô mà giảm bớt, nhưng phụ nữ luôn giả bộ cười như không bị ảnh hưởng gì, hơn nữa còn không được tỏ ra run lẩy bẩy mới được.

Dương Thần cảm thấy làm phụ nữ thật không dễ, cảm giác được Lâm Nhược Khê vừa xuống xe liền bị gió lạnh thổi nên lập tức nép vào người hắn, hắn cười thầm, núi băng mà cũng biết lạnh.

Hai người theo lời mời của nhân viên phục vụ, đi về phía cánh cửa lớn ở đại sảnh, đây là tòa kiến trúc ba tầng theo phong cách Baroque, cột đá kiểu Athens cao chót vót, đủ chứng minh tài lực hùng hậu của Liễu gia.

Trước khi bước vào cửa, một người đàn ông trung niên mặc lễ phục đuôi én, đầu tóc bóng loáng, để hai hàng râu, khuôn mặt nhuận sắc hồng, mang

theo vài người, mặt tươi cười tiến về phía trước, từ xa đã chào hỏi Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Thật vinh hạnh quá, vinh hạnh quá, không ngờ Chủ tịch Lâm lại nể mặt Liễu mỗ, đích thân đến dạ tiệc này, haha, hân hạnh đón tiếp!

Lâm Nhược Khê đứng bên Dương Thần nhẹ nhàng nói:

- Đây là gia chủ của Liễu gia, cũng là chủ nhân bữa tiệc này, Liễu Khang Bách.

Dương Thần giật mình, Đây chính là cha của Liễu Vân sao, lúc trẻ chắc cũng khiến cho không ít phụ nữ phải đau khổ.

Những vị khách khác vẫn đang nghi ngờ, thấy ông chủ của Liễu Gia đích thân đón tiếp lại xưng hô là “Chủ tịch Lâm”, nghĩ kĩ thì đa số đều đã đoán ra thân phận của Lâm Nhược Khê.

Người phụ nữ thân phận đáng giá bạc tỷ, nắm giữ công ty quốc tế lớn, những điều này đáng sợ hơn so với vẻ ngoài của cô ta.

Lâm Nhược Khê và Dương Thần bỗng trở thành tiêu điểm của mọi người, không ít người phỏng đoán Dương Thần là gì của Lâm Nhược Khê, dù sao người ngoài cũng biết, Lâm Nhược Khê chưa kết hôn, cũng chưa nghe nói có qua lại với thiếu gia nhà nào.

- Chủ tịch Liễu khách khí rồi, chúng tôi chỉ là hậu bối, không cần phải như thế này.

Lâm Nhược Khê mỉm cười.

Liễu Khang Bách khoát tay:

- Nữ nhân hào kiệt, lúc lão chủ tịch Ngọc Lôi còn đương chức, Liễu mỗ tôi cũng đã nói như thế, đến nay Ngọc Lôi nằm trong tay Chủ tịch Lâm đã thành bá chủ ngành sản xuất thời trang Hoa Hạ, những người già chúng tôi đều nhìn rõ cả, ra cửa đón khách, là sự tôn trọng mà người kinh doanh như tôi dành cho người những kinh doanh thành công.

Lâm Nhược Khê không nói gì thêm, chỉ gật đầu cười.

Liễu Khang Bách nét mặt không đổi nhìn Dương Thần:

- Không biết vị này là....

Không đợi Dương Thần nói, Lâm Nhược Khê:

- Là chồng tôi, Dương Thần.

Dương Thần ngoảnh đầu lại, nhìn Lâm Nhược Khê đầy bất ngờ, mặc dù biết hôm nay cô ta cho mình đi cùng chính là công khai mối quan hệ của hai người, nhưng không ngờ cô ta nói lưu loát thế, mặt còn không biến sắc.

Liễu Khang Bách hiển nhiên cũng bất ngờ, đồng thời không ít những vị khách xung quanh nghe thấy cũng đều lộ vẻ kinh ngạc, nhất thời Dương Thần trở thành tâm điểm ngưỡng mộ, ghen tỵ của tất cả mọi người.

Dương Thần bối rối sờ lên mũi, cười nói:

- Chủ tịch Liễu không quen tôi, nhưng tôi quen con trai ngài.

Liễu Khang Bách lập tức lấy lại bình tĩnh, nói với giọng ôn hòa:

- Anh Dương quen với Liễu Vân? Liệu có phải là bạn học không?

- Không phải là bạn học, chỉ là có gặp qua, có chút mâu thuẫn.

Dương Thần giải thích qua, trong lòng hắn nói thêm, nếu cướp con dâu của ông chỉ là mâu thuẫn nhỏ.

- Ha ha, vậy không phải không đánh thì không quen sao, người tới đây đều là khách, mời hai vị.

Liễu Khang Bách già thành tinh rồi, không nắm rõ những chuyện trước đây của Dương Thần, lập tức chọn không tiếp tục câu chuyện.

Lâm Nhược Khê nghi hoặc nhìn Dương Thần, trong lòng không giải thích được tại sao Dương Thần và Liễu Vân quen biết, lại còn có hiềm khích, nhưng trong trường hợp này không thích hợp để hỏi thêm, chỉ có thể kìm nén trong lòng mà không nói.

Đợi nhìn thấy hai người đi vào hội trường, Liễu Khang Bách nói nhỏ với người đàn ông bên cạnh:

- Lập tức điều tra rõ lai lịch người đàn ông kia.

Người đàn ông đó lập tức nhận lệnh và rời đi, còn Lâm Khang Bách lại tươi cười vào tiếp những vị khách quan trọng khác.

Diện tích hội trường mặc dù rộng nhưng người cũng đông đúc, đại đa số là những phụ nữ giàu có, người nhiều thì nhiều chuyện, nhân viên phục vụ đi lại liên tục, ngoài cửa lớn xảy ra chuyện, sớm đã truyền đến tai những người bên trong.

Tin tức nữ chủ tịch có thần sắc bí hiểm của Quốc Tế Ngọc Lôi, người rất ít khi ra khỏi nhà nay lại mang theo chồng của cô ta đến bữa tiệc, một người đàn ông lạ có tên Dương Thần, giống như cơn lốc cuốn bay toàn bộ hội trường, vì thế hai người Dương Thần vừa vào cửa đã nhận lấy ánh mắt dòm ngó của mọi người.

Lâm Nhược Khê dễ dàng trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người, bộ trang phục dạ hội bằng ren đen cùng đồ trang sức bằng ngọc bích khiến cô trông thanh lịch cao quý, bất kể là nam nữ cũng đều không thể chống lại sự quyến rũ ấy.

Trong lòng Dương Thần không tiếp nhận, đã nói từ trước là không đến, quả nhiên bị người ta nhìn thấy hết.

Lâm Nhược Khê không còn lo lắng chút nào nữa, hình như đã quen trở thành điểm sáng nhất trong đám đông, nhận ly rượu Champagne từ nhân viên phục vụ rồi cùng Dương Thần tiến vào trung tâm hội trường.

Rất nhiều người đàn ông thành đạt, con cháu quan chức nhìn thấy Lâm Nhược Khê khoác tay Dương Thần đều có chút đố kỵ và coi thường, theo như bọn họ người đàn ông xấu xí, lạ mặt này dù thế nào cũng không thể bì được với những người ở tầng lớp thượng lưu như bọn họ, Lâm Nhược Khê lại còn trẻ, nhất thời không thể nhìn đúng người cũng là điều khó tránh.

Không thể không nói, năng lực tư duy của đàn ông có lúc cũng thật điên

rồ, lúc này họ căn bản không muốn suy nghĩ, Lâm Nhược Khê có thể quản lý khối tài sản lớn như thế lẽ nào cô ta đầu óc nông cạn đến nỗi một người đàn ông cũng không chọn đúng.

Thế là vài người đàn ông áo quần bảnh bao, có học thức, có điều kiện, gia thế không tầm thường, không hèn mà gặp đều nhìn Lâm Nhược Khê đang tới gần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 268

Chưa Nghe Nói Đến

Dương Thần để ý ý đồ của mấy người đàn ông đó, nhưng không còn cách nào khác, bản thân lại không thể tiến lên dùng một quyền đánh bay bọn họ, nhưng nghĩ lại thì Lâm Nhược Khê cũng không phải kiểu phụ nữ dễ gần, bọn họ đâu dễ mà đạt được mục đích.

Một người đàn ông tóc cắt ngắn, mặt vuông chữ điền, dáng người cao cao, bước về phía trước, trong tay cầm ly rượu vang nho, cười khiêm tốn:

- Nghe danh Lâm tiểu thư đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt, câu trăm nghe không bằng một thấy quả không sai.

Hai người theo sát nhau tiến đến, người đàn ông có vẻ mặt anh tuấn nghiêng răng nghiêng lợi, bước những bước chậm rãi khiến người này cướp lấy thời cơ.

Lúc người đàn ông đó tán tụng sắc đẹp của Lâm Nhược Khê, lời Dương Thần sang một bên, không quan tâm tới sự tồn tại của hắn.

Lâm Nhược Khê thần nhiên liếc y một cái, hỏi:

- Anh làm nghề gì thế?

Người đàn ông đó thấy Lâm Nhược Khê bỗng hỏi mình lập tức cảm thấy có hy vọng, trong lòng mừng rỡ, nhưng vẫn giữ bình tĩnh, tự hào mà nói:

- Tôi là Hách Anh Kiện, tổng giám đốc tập đoàn vật liệu xây dựng Quảng Đức, chắc Chủ tịch Lâm đã từng nghe qua rồi.

- Đề tiện?

Cái tên này khiến Dương Thần suýt chút nữa phun rượu Champagne đang uống ra.

Lâm Nhược Khê cau mày:

- Không biết, cũng chưa từng nghe qua.

Nói xong, đầu cũng không quay lại khoác tay Dương Thần, xoay người đi theo hướng khác.

Hách Anh Kiện đứng tại chỗ, lấy một ly rượu nho, sắc mặt trắng bệch.

Trong trường hợp này, nói thẳng một câu: “chưa từng nghe qua” còn khó nghe hơn là trực tiếp mắng người ta, điều này phải chăng bằng với việc định thân phận của người này, hoàn toàn không coi anh ta như những người khác, nói cách khác, có ý chỉ người này không xứng nói chuyện cùng cô ta.

Những người đàn ông không giành được thời cơ thần sắc đều lộ vẻ vui mừng, nhìn cảnh Hách Anh Kiện lúng túng chỉ dám tức giận mà không dám nói, lại bị những người xung quanh cười nhạo không biết tự lượng sức, trong lòng đều thấy sợ hãi.

Bọn họ không ngờ Lâm Nhược Khê lại thẳng thừng đến thế, không nề tình mà từ chối người ta, bên ngoài đồn đại cá tính “núi băng” quả nhiên không sai.

Dương Thần trong lòng vui mừng, chỉ có điều có chút hiếu kỳ hỏi Lâm Nhược Khê:

- Những người làm kinh doanh như em không phải hay nói, thêm một người bạn thì ít một kẻ thù, hòa khí phát tài sao? Hôm nay em đối xử với anh ta như thế không sợ sau này anh ta đâm cho em một dao từ sau lưng sao?

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Nếu có người đầu tiên, thì chắc chắn sẽ có người thứ hai, tôi không thích, cho nên một lần cắt đứt suy nghĩ trong đầu bọn họ thì tốt hơn, còn về bạn bè và đối thủ, tôi tin là chỉ cần tôi mạnh hơn bọn họ, bọn họ đến cái bóng của tôi cũng không bao giờ chạm tới được.

- Ô, ô, ô.... Chẳng đáng yêu chút nào, mạnh mẽ quá. Dương Thần cười đùa nói.

Lâm Nhược Khê không hài lòng liền liếc hẩn một cái, sau đó buông tay hẩn ra, một mình đi về phía trước.

Lúc này Dương Thần mới phát hiện ra, phía trước đang có hai người đẹp tiến lại.

Đều mặc trang phục dạ hội màu cam, khác là cô chị tóc buộc cao, cô em tóc ngắn ngang vai, chải gọn gàng, đó chính là hai chị em Thái Ngưng và Thái Nghiên.

Đầu tiên Dương Thần bất ngờ rồi lập tức hiểu ra, Thái gia cũng là gia tộc quyền quý, chị em cô ta đến dạ tiệc này cũng không phải là chuyện lạ, chỉ có điều Thái Nghiên đến thì thôi, Thái Ngưng cũng chính là một trong những nhân vật quan trọng của Hoa Vũ, tới tham gia buổi tụ hội giới thượng lưu hình như không thuận tụy là nể mặt Liễu gia.

- Nhược Khê, thật không ngờ cô cũng đến những nơi như thế này, còn tưởng cô cả đời này đều trốn ở trong nhà. - Thái Nghiên thấy Lâm Nhược Khê đi tới, bề ngoài tỏ vẻ vui mừng, bước lên nắm tay Lâm Nhược Khê, nở nụ cười xinh tươi.

Thái Nghiên hóa trang thành thực nữ không còn vẻ mạnh mẽ oai hùng như khi mặc trang phục cảnh sát, ánh mắt sáng ngời, tóc ngắn cá tính khiến cô ta có chút đặc biệt.

- Nghiên Nghiên, cô lại nói lung tung rồi, tôi trốn không ra khỏi nhà lúc nào chứ, chỉ là không tham gia kiểu tiệc tùng như thế này thôi.

Lâm Nhược Khê giải thích, sau đó gật đầu chào hỏi Thái Ngưng:

- Chị Ngưng, lâu rồi không gặp.

Thái Ngưng là tiểu thư khuê các điển hình, từ nhỏ đã được giáo dục theo truyền thống cổ ở Thục Trung Đường Môn, khiến cô ấy có vẻ tĩnh lặng như bước ra từ bức tranh cổ:

- Nếu sớm biết em đến thì đã bảo bố mẹ đi cùng, lâu rồi họ không được gặp em.

- Hai bác không tới đây à? Lâm Nhược Khê hỏi với vẻ tiếc nuối

- Bố mẹ tôi giờ không thích những hoạt động như thế này nữa, đúng lúc hai chị em ở nhà nên bảo chúng tôi đi.

Thái Nghiên đang nói nhìn thấy Dương Thần, mắt mặt vì chuyện cái đồng hồ lần trước, tức giận trừng mắt nhìn hắn, tiếp tục nói chuyện với Lâm Nhược Khê:

- Chỉ là không ngờ được cô lại đưa anh ta cùng đi.

Dương Thần trong lòng không chịu được, bản thân lại không nói được gì, nhưng Thái Nghiên này có vẻ như đúng là rất hận mình, không phải không nhận cái đồng hồ sao? Nói những lời lạnh nhạt đến thế?

Thái Ngưng thấy vẻ ưu tư của Dương Thần có chút phức tạp, cô ấy là người duy nhất biết bộ mặt thật của hắn, cô ấy thấy rõ Dương Thần thời khắc này giống như con mãnh thú đội lột dê non.

Nhất là trong việc theo đuổi ba tên Bát Kỳ lần trước, Dương Thần phần nộ với những lời cô ấy nói, và tác phong hống hách của hắn, khiến cô ấy đến giờ vẫn có chút uất ức, vì thế chỉ đơn giản là gật đầu với hắn mà không nói gì thêm.

Trong hội trường không ít người nhìn thấy Lâm Nhược Khê và Dương Thần đứng nói chuyện cùng chị em nhà họ Thái thì tỏ vẻ ngưỡng mộ, Thái gia rất nổi tiếng, chỉ cần tiếp xúc với người ở tầng lớp thượng lưu trong xã hội chắc chắn đều biết thế lực quân sự và chính trị hùng hậu nhà họ Thái.

Vừa rồi Lâm Nhược Khê quyết đoán từ chối tên “đê tiện” giờ lại vui vẻ nói chuyện với chị em nhà họ Thái đủ chứng minh một chuyện, chính là có cùng địa vị, giữa người với người còn có một ranh giới vô hình, ban đầu còn định cùng Lâm Nhược Khê tạo chút quan hệ, căn cứ theo số đông tình hình này có vẻ như ý nghĩ đó đều đã tiêu tan, dù sao bọn họ cũng tự biết mình.

Chẳng có điều, Lâm Nhược Khê và chị em nhà họ Thái nói chuyện, một mình Dương Thần cô đơn, hướng ánh mắt ra xa, đều là một đám người không quen biết, cười đùa giả tạo, khiến Dương Thần cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Đúng lúc này, vài người phương tây dáng cao to, tóc vàng mắt nâu, giống người Caucasus chính gốc tiến vào cửa hội trường.

Người đàn ông da trắng mặc âu phục, đi giày da, trông rất khôi ngô, phụ nữ mặc trang phục gợi cảm, đám người này xuất hiện khiến không ít khách trong hội trường bất ngờ, vốn nghĩ rằng bữa tiệc từ thiện đêm nay chỉ có người ở Trung Hải, không ngờ còn có sự tham gia của bạn bè quốc tế.

Dương Thần lập tức cảm thấy chút bầu không khí bất thường, ý thức được thì quay đầu lại, nhìn thấy Thái Ngưng, quả nhiên thấy Thái Ngưng chau mày thăm dò, đầu mày mày giống những đám mây dày không tách rời.

Chú ý tới ánh mắt Dương Thần, Thái Ngưng liền quay người đi, giả như

không nhìn thấy.

Dương Thần cười thâm, hẳn biết, nếu chỉ là bữa tiệc bình thường thì Thái Ngưng không vô duyên vô cớ tham gia, quả nhiên là có ý đồ chiến lược đặc biệt.

Đúng lúc ấy, một hình ảnh có chút quen thuộc từ đám đông đi ra, mang vẻ mặt tươi cười cao ngạo, mặc âu phục màu trắng, đeo cà vạt hồng, Liễu Vân có tướng mạo anh dũng kiên cường, là thiếu gia nhà họ Liễu, cuối cùng đi về phía Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 269

Đã Từng Mất Đi.

- Thật là hiếm thấy, không ngờ anh Dương lại tới nơi như thế này, chúng ta lại có cơ hội gặp mặt nhau rồi.

Liễu Vân mang vẻ tươi cười hiền lành, tướng mạo anh tuấn khiến anh ta nhận được sự ưu ái của những phu nhân giàu có.

Dương Thần liền tỏ vẻ điềm tĩnh, lúc này Liễu Vân đang chào hỏi hân hân cũng đành chịu đựng, dù biết rõ đối phương không có ý tốt nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn đối mặt.

- Hiếm thấy là hiếm thấy, nhưng tôi không kỳ vọng gì.

Dương Thần cười nói.

Liễu Vân cười ha ha nói:

- Tôi vừa rời ở chỗ cha tôi mà biết được anh Dương là người đã kết hôn, phu nhân lại là Chủ tịch Lâm của Quốc Tế Ngọc Lôi, thật là khiến người ngoài ghen tỵ đấy.

Lâm Nhược Khê và chị em nhà họ Thái dừng nói chuyện, đều hiếu kỳ hướng ánh mắt về phía Dương Thần, ba người bọn họ đều không rõ tại sao Dương Thần và Liễu Vân quen biết.

- Ngưỡng mộ xong rồi thì cậu mau đi đi.

Dương Thần hất hất tay, không muốn nói thêm.

Lâm Nhược Khê cau mày một cái, lần này đưa Dương Thần đến với hy vọng tạo quan hệ tốt với nhà có gia thế như Liễu gia, đưa anh ta tới giới thượng lưu, Dương Thần cư xử như thế này với thiếu gia Liễu Vân là điều mà cô ta không muốn thấy, thế là cô ta lập tức cứu nguy:

- Dương Thần, đừng đùa nữa.

Dương Thần buồn bực, mình giống như đang đùa sao?

Liễu Vân như nắm được nhược điểm, trong lòng tự đắc, sau đó nhìn sang Lâm Nhược Khê, mắt chợt lóe sáng, nói có chút chân thành:

- Vị này chính là Chủ tịch Lâm đây sao, mặc dù lần đầu gặp mặt nhưng bố tôi nhiều lần nhắc đến tài trí kinh doanh hơn người của Chủ tịch Lâm, là tấm gương để những người cùng thế hệ như chúng tôi học tập, không ngờ còn trẻ mà đã kết hôn với anh Dương Thần đây, đúng là có chút bất ngờ.

Liễu Vân không tán dương vẻ đẹp của Lâm Nhược Khê như những người khác, mà xuất phát từ góc độ kinh doanh, điều này rõ ràng khiến Lâm Nhược Khê thích thú hơn.

- Liễu Thiếu gia sao quen biết với chồng tôi thế, tôi hơi tò mò đấy.

Lâm Nhược Khê thuận miệng hỏi một câu, nhưng trong lòng đúng là rất

ngghi hoặc.

Dương Thần có vẻ hốt hoảng, nhưng Liễu Vân đợi chính là câu này.

- Cái này... khó nói, tôi nghĩ hay là chờ dịp nào đó nói chuyện riêng vậy. Liễu Vân nói có chút vô tội và thương cảm.

Nhìn thấy cảnh tượng này bất kì ai cũng nghĩ Dương Thần mắc nợ gì đó Liễu Vân, rất nhiều người nhìn Dương Thần với ánh mắt kỳ quặc.

Bỗng nhiên, Liễu Vân phát ra một giọng ngạc nhiên:

- À, xin lỗi, không nhìn thấy Cục trưởng Thái cũng ở đây, xem ra Chủ tịch Lâm và Cục trưởng Thái cũng là bạn thân, chuyện xảy ra hôm nay, Cục trưởng Thái cũng có kinh nghiệm chi bằng để Cục trưởng thay tôi trình bày đi, chuyện đó tôi thực không muốn nhớ đến nữa.

Dương Thần thầm mắng người này thiếu đạo đức, ức hiếp người như thế, để Thái Nghiên nói ra còn nguy hiểm hơn để tự hắn nói ra.

Thái Nghiên cũng thẳng tính, hai mươi mấy năm sống với ý niệm chấp pháp giải quyết mọi việc công chính, gặp chuyện như thế này, đại nghĩa diệt thân không chút lưỡng lự, đừng nói là Dương Thần, cái tên đã từng làm tổn thương lòng tự trọng của cô ta.

Nhìn qua thấy sắc mặt Lâm Nhược Khê không được tốt, Thái Nghiên mấp máy đôi môi đỏ hồng nói nhỏ vào tai Lâm Nhược Khê.

Trên thực tế, sự việc của An Tâm lần đó Lâm Nhược Khê sớm đã được biết qua, dù sao cũng là cô ta phái luật sư Trương tới bảo lãnh cho Dương Thần. Nhưng Thái Nghiên từ đầu không nói nhiều, Lâm Nhược Khê cũng không muốn nghe, vì thế chuyện đó dần bị quên lãng.

Bởi vậy, Dương Thần càng ở tình thế khó xử, Thái Nghiên là cục trưởng cục cảnh sát khu tây, đại đa số mọi người đều biết khúc mắc giữa Dương Thần và Liễu Vân là có liên quan đến đồn cảnh sát, chuyện đó nghĩ lại cũng không đơn giản, càng có thể là một vụ bê bối.

Đương nhiên rồi, đáng bị bôi nhọ, tất nhiên Dương Thần và Liễu Vân vẫn là những người bị hại.

Đợi Thái Nghiên đem chuyện Dương Thần cùng vị hôn thê của Liễu Vân qua đêm tại khách sạn bị đội truy quét văn hóa phẩm đòi truy bắt được, và chuyện Liễu Vân, cha An Tâm ẩn trong sự việc phát sinh bất ngờ nói ra, mặt Lâm Nhược Khê hoàn toàn không còn giọt máu nào, sắc lạnh trong ánh mắt so với biểu hiện bên ngoài còn lạnh hơn gió bắc bội phần.

Dương Thần cảm giác da đầu ngứa ran, cười gượng:

- Chuyện qua rồi, đây đều là những chuyện đã qua, về nhà tôi sẽ giải thích cho em, thực ra tôi cũng là người bị hại...

- Anh không cần giải thích nữa, đây là chuyện của anh, từ trước đến giờ tôi đâu quản được anh.

Lâm Nhược Khê nói xong câu này cảm thấy trái tim đau nhói, bản thân đưa hắn đến đây có vẻ như hoàn toàn sai lầm, nếu như không đến, ít nhất sẽ

không biết chuyện giữa hân và Liễu Vân.

Coi như mình vẫn luôn bị lừa gạt còn tốt hơn là biết người đàn ông này quyến rũ vị hôn thê của người khác còn bị đội truy quét văn hóa phẩm đòi truy bắt về đồn công an.

Không sai, lúc đầu mình đã nói với hân, ai có chuyện của người đó, không hỏi sâu chuyện riêng tư của đối phương.

Hôm nay sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, mình mới để mọi người biết hân ta là chồng mình, không ngờ, trong chớp mắt, hân đã trở thành người đàn ông quyến rũ vị hôn thê của người khác.

Không nghi ngờ, đây chính là cảm giác khó chịu giống như con dao sắc nhọn, tàn nhẫn cứa vào lòng tự trọng của Lâm Nhược Khê.

Khóe miệng Liễu Vân nở nụ cười độc ác, nhìn nhanh qua, nói:

- Chủ tịch Lâm, đừng buồn, sự việc cũng theo thời gian mà lắng xuống rồi. Mặc dù vị hôn thê An Tâm của tôi phạm phải một vài sai lầm, nhưng điều này không ảnh hưởng đến quyết tâm lấy cô ấy của tôi, không bao lâu nữa, tôi sẽ cùng vợ chưa cưới hoàn tất hôn lễ, Chủ tịch Lâm cũng đừng trách móc gì anh Dương, làm người ai chả phạm sai lầm.

Liễu Vân nói xong, búi người nhìn Dương Thần, huých Dương Thần một cái rồi bỏ đi.

Trong khoảnh khắc ấy, Liễu Vân nói chỉ để mình Dương Thần nghe thấy:

- Tôi phải để anh mất hết tất cả.

Dương Thần mặt không biểu cảm, dường như căn bản không nghe thấy lời khiêu khích của Liễu Vân, trên thực tế, Dương Thần lúc này kỳ thực cũng không còn tâm trí để ý tới Liễu Vân, bởi Lâm Nhược Khê hình như đã vô cùng suy sụp.

May mà một loạt chuyện xảy ra ở đây chỉ có vài người nghe thấy nên mới không gây chấn động lớn, vì thế sau khi Liễu Vân rời khỏi, mọi thứ đã ổn định trở lại.

Thái Nghiên Nhìn thấy thần sắc tiêu điều của Lâm Nhược Khê không khỏi có chút hối hận khi nói thẳng như thế, đồng thời nhìn Dương Thần mong được tha thứ, nhưng Dương Thần đâu còn sức để ý đến cô ta.

Bước về phía trước, Dương Thần trầm mặc nói:

- Tôi biết có giải thích cũng là thừa, tôi chính là người không thể khiến em bớt lo lắng, chỉ hy vọng em đừng quá đau buồn, không đáng để tổn thương bản thân.

Lâm Nhược Khê ngược mắt, khóe mắt hơi đỏ:

- Tôi sớm nên biết, nhạt lấy trái tim đồng cảm của anh, tôi đâu có ngốc như thế.

Nói xong, Lâm Nhược Khê một mình đi tới một góc của hội trường.

Thái Nghiên và Thái Ngưng quan tâm nên theo sát, hai chị em mỗi người một vẻ mặt, ngoài quan tâm Lâm Nhược Khê còn có chút áy náy, dường như

bọn họ cũng che giấu rất nhiều điều.

Dương Thần trong lòng bức bối, nhưng không phải phần nộ với sự phá đám của Liễu Vân, mà cảm thấy rối bời bởi những hồng nhan bên cạnh mình.

Đây không phải là chuyện bỏ đi người nào đó là có thể giải quyết được vấn đề, chẳng gã đàn ông nào muốn người phụ nữ của mình đồng thời thuộc về một người đàn ông khác, cũng như thế, phụ nữ cũng không thích chồng mình còn là chồng của một người khác.

Dương Thần không phải là không biết điều này, nhưng cuộc sống bần hàn và đơn giản, và những chuyện khó phai trước đây khiến hắn căn bản không có dũng khí từ chối tình cảm của những người phụ nữ dành cho hắn, hắn biết rõ mình thích bọn họ, thậm chí, không thể bảo đảm tương lai có thích nhiều người nữa không, mà tình cảm dịu dàng của những người phụ nữ lại khiến hắn khó mà chống đỡ, đừng nói là đi hại bọn họ.

Nhưng chỉ cần nhớ đến sự quen thuộc và ánh mắt lạnh lùng của Lâm Nhược Khê cùng với tính cách vô cùng giống ai đó, là Dương Thần vô cùng sợ cô ta sẽ rời xa mình.

Bởi vì đã từng mất đi nên cần hết sức trân trọng.

Đúng lúc Dương Thần cảm thấy đau đầu, muốn tìm nơi ngồi uống rượu một mình thì chủ nhân bữa tiệc Liễu Khang Bách bỗng dẫn theo hai thuộc hạ đi đến trước mặt hắn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 270

Giải Vây

- Anh Dương có vẻ như tâm tư không được tốt thì phải, phải chăng là chủ nhân chúng tôi tiếp đãi không được chu đáo?

Liễu Khang Bách cười ha ha hỏi.

Nhìn thấy ông bố nửa già nửa không này của Liễu Vân, tâm trạng không được tốt của Dương Thần không biết để đi đâu, chỉ đơn giản lắc đầu, rồi định đi thẳng.

- Anh Dương, tôi nghe nói anh và con dâu tôi, An Tâm, có chút liên quan?

Liễu Khang Bách đột nhiên lên tiếng hỏi.

Dương Thần quay đầu lại:

- Con trai ông vừa mới cảnh cáo tôi, ông cũng muốn làm thêm lần nữa sao?

- Không, không, không.

Liễu Khang Bách phát tay cười:

- Tôi già rồi, chuyện của những người trẻ tôi không muốn quản nhiều. Liễu Vân con trai tôi từ trước tới nay rất có chủ kiến, nó dù sao cũng đã lựa chọn kết hôn với An Tâm, làm cha như tôi chỉ có thể ủng hộ. Nhưng tôi hy vọng anh Dương có thể “dĩ hòa vi quý”. Mặc dù nói Chủ tịch của Ngọc Lôi là người có tiếng nhưng không có nghĩa Liễu Khang Bách tôi sẽ chú ý đến.

Dương Thần cười khẩy, người này có vẻ như cho rằng mình dựa vào Lâm Nhược Khê mới dám cùng Liễu Vân lớn tiếng, vậy mà lại để lộ ý không sợ Lâm Nhược Khê.

Kỳ thật, từ góc độ của Liễu Khang Bách mà nói, đích thị cũng là có căn cứ, mặc dù Lâm Nhược Khê nắm giữ Quốc Tế Ngọc Lôi, gia tài bạc triệu, muốn bàn của cải chắc chắn sẽ nằm trong top mười ở Trung Hải. Thậm chí vốn lưu động cũng mạnh hơn Liễu gia rất nhiều. Nhưng gia tộc là gia tộc, ở đất này Liễu gia không chỉ có tài lực mà còn mạnh cả con người và thế lực, so với một doanh nghiệp thuần túy thì Liễu Khang Bách rất mạnh.

Dương Thần nói với vẻ không quan tâm:

- Tùy ông nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi vốn đang đầu đầu chuyện phụ nữ. Nhưng tính khí tôi không được tốt cho lắm, ông đã nói nhất định muốn tôi lùi bước trong chuyện của An Tâm, vậy thì tôi phải nghĩ cách mau chóng tìm An Tâm về rồi. Đến lúc đó, nếu bố con ông có gì không vừa lòng thì cứ nhắm vào tôi.

- Anh Dương, người thông minh thì không nói xấu sau lưng, trước đây

anh làm gì, tôi không phải là không biết.

Liễu Khang Bách sắc mặt không đổi nhưng ánh mắt có ẩn ý.

Vừa rồi ông ta đã cho người điều tra rõ, Dương Thần mặc dù là từ nước ngoài về nhưng là người bán thịt dê xiên nướng ngoài chợ, vì thế ông ta không coi trọng, như ông ta nói, so với việc giết một con kiến thì không khác nhau nhiều lắm.

Dương Thần không buồn để ý đến ông ta, đang lúc muốn đi uống rượu một mình không nghĩ là hai tên thuộc hạ của Liễu Khang Bách là vô tình hay hữu ý mà chặn đường mình.

Khách khứa xung quanh nhiều người đã để ý đến động tĩnh bên này, có người hiếu kỳ, có người lại chuẩn bị để xem kịch, song không biết Lâm Nhược Khê và hai chị em nhà họ Thái đi chỗ nào mà không chú ý đến chỗ này.

- Anh Dương, ở đây, tôi là chủ, nếu thái độ không tốt, tôi nghĩ không ai giữ được anh đâu. Liễu Khang Bách ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng thì không.

Đúng lúc này, một giọng nói từ bên cạnh vọng tới.

- Ai có thái độ không tốt?

Liễu Khang Bách và Dương Thần đều sững sờ, quay đầu lại thì chỉ nhìn thấy một cô gái mặc váy dài màu đỏ thẫm, tay cầm một ly rượu vang, chậm rãi bước tới, rõ ràng là Đường Uyển, người đã nhiều ngày không gặp.

Đường Uyển tóc uốn cong, buộc cao phía sau, phía trước trán để vương lại vài sợi, khuôn mặt xinh đẹp đầy tự tin, mỉm cười kiêu ngạo, bộ lễ phục màu đỏ lửa ôm lấy cơ thể với những đường cong nóng bỏng, mỗi bước đi đều khiến lòng người rung động bởi những đường cong lắc lư.

Từ sau đêm chia tay tại bờ biển, Dương Thần đã lâu không gặp lại Đường Uyển, Đường Uyển không phải cô gái hồ đồ, nên không liên hệ gì với Dương Thần.

Hai người này nội tâm đều có chút già dặn, cho dù là có cảm xúc với đối phương nhưng cũng không phải kiểu mới hai ba ngày không gặp là không thể chịu đựng được nữa, vì thế nên không có gì bất ngờ.

- Đường tiểu thư, đã lâu không gặp, đêm nay có thể gặp cô Liễu mỗi tôi cảm thấy rất vui mừng.

Liễu Khang Bách và Đường Uyển có vẻ khá thân thuộc, ông ta tươi cười bước về phía cô.

Đường Uyển chào hỏi ông ta, lại có chút kinh ngạc khi nhìn thấy Dương Thần:

- Dương Thần, tại sao anh cũng ở đây?

Dương Thần cười thầm, người phụ nữ này đúng là biết đóng giả, làm diễn viên cũng không tồi, nhưng người ta có lòng tốt giải vây cho mình, mình nên đón nhận mới phải, hần cười nói:

- Tôi đến cùng vợ, ông chủ Liễu đang cùng tôi thảo luận về chuyện của con trai ông ấy.

- Hóa ra là như vậy.

Đường Uyên sớm đã chú ý tới Dương Thần, cũng biết được người Dương Thần nói tới là Lâm Nhược Khê, dù cảm thấy không thể tin được nhưng thấy Dương Thần hình như bị Liễu Khang Bách làm khó dễ thì không chịu được liền đến giúp đỡ:

- Chủ tịch Liễu, tôi và Dương Thần là bạn, lâu rồi không gặp, có thể tạm thời cho tôi và hắn nói chút chuyện cũ không?

Liễu Khang Bách trong lòng kinh hãi, người phụ nữ này không phải là một thương nhân đơn giản, những người kia sau lưng ắt có quan hệ, không đơn giản như Lâm Nhược Khê, mình không tiện gây mâu thuẫn với bọn họ, chỉ có thể giả bộ không sao nói:

- Đường tiểu thư hôm nay đến đã là vinh hạnh cho tôi rồi, sao có thể bạc đãi khách quý chứ, hai vị cứ tự nhiên, tôi đi tiếp đãi những vị khách khác.

Nói xong, Đường Khang Bách lập tức dẫn theo mấy thuộc hạ bỏ đi, vẻ mặt tươi cười nghênh tiếp những vị khách khác.

Những người xung quanh chuẩn bị xem kịch hay nhưng chẳng xem được màn khuấy động gì, chỉ nhìn thấy Dương Thần cuối cùng lại có quan hệ với Đường Uyên, đa số đều lộ vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.

Vốn tưởng rằng tên công tử bột này dựa vào Lâm Nhược Khê mà tới đây, không ngờ hắn còn có mối quan hệ khác nữa.

Nên biết rằng trong giới thượng lưu ở Trung Hải người người đều thèm muốn Đường Uyên, nhưng không ai dám động vào đại mỹ nữ này, cũng khó biết rõ đầu đuôi, nhưng không còn nghi ngờ rằng sau tập đoàn Phong Lâm là mỏ vàng của người giàu có. Mặc dù không lên sàn chứng khoán nhưng có khối tài sản lớn hơn nhiều so với những doanh nghiệp niêm yết trên sàn.

Đường Uyên thấy Liễu Khang Bách dẫn người đi mới bước về phía Dương Thần, cười mà như không cười nhìn Dương Thần:

- Không tồi nhỉ, nữ thần trong mộng của vô số đàn ông ở Trung Hải này hóa ra sớm đã bị anh lấy mất rồi.

- Ai?

Dương Thần hỏi.

- Lại còn giả ngốc với tôi à? Tôi nhìn thấy hết rồi, hóa ra vợ anh là Lâm Nhược Khê.

Đường Uyên lườm hắn một cái.

Dương Thần cười khỏ, bản thân không chỉ có một người phụ nữ, hơn nữa phòng ngủ của Lâm Nhược Khê mình chưa bao giờ vào:

- Tôi còn tưởng, nữ thần trong mộng của những người đàn ông là cô.

Khuôn mặt Đường Uyên bỗng ửng đỏ, trong vẻ quyến rũ có chút xấu hổ:

- Anh không sợ vợ anh thấy anh đi gần tôi cô ấy sẽ giận sao?

Mình sắp làm cô ấy tức học máu, cô ấy đâu để ý đến điều này nữa, Dương Thần thâm nghĩ, ngoài miệng nói:

- Sự thật là sự thật, tôi không thể lúc nào cũng lờ đi những người phụ nữ khác khi có vợ bên cạnh được, như thế thật không có nhân tính, đúng không?

- Đây có tính là sự nguy hiểm của kẻ phong lưu không?

Đường Uyển khẽ cười hỏi.

- Tôi không thích từ “phong lưu” này, giả dối quá, tôi chính là cái loại nhìn thấy phụ nữ đẹp là mắt sáng lên, gặp được người mình thích thì không biết từ chối.

Dương Thần cười khổ nói.

Đường Uyển nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái, hỏi:

- Anh cãi nhau với Lâm Nhược Khê à?

- Sao cô biết, nhưng không coi là cãi nhau, gọi là có chút buồn bực.

Dương Thần nói.

Đường Uyển nhấp một ngụm cốc-tai, nói:

- Vừa nhìn là thấy rồi, người trẻ tuổi khổ vì tình.

Dương Thần mỉm cười:

- Phụ nữ luôn thích nói mình trẻ, sao cô lại muốn giả già nua trước mặt tôi.

- Anh không thích câu này sao?

Đường Uyển cười duyên rũ.

Dương Thần bĩu môi, mình đích thị vẫn khá hơn chút, có thể khẩu vị những năm tháng qua đã thay đổi, dù sao những người phụ nữ phương tây kia vóc dáng cơ thể có thiên hướng hoàn thiện hơn.

- Bất luận là thế nào, cũng phải cảm ơn cô đã giải vây giúp tôi, bố con nhà họ Liễu này có vẻ như không có thiện cảm với tôi.

Dương Thần nói.

- Anh làm sao lại chọc giận được họ? Ở Trung Hải này Liễu gia không phải là nhà mà người thường có thể đắc tội được.

Đường Uyển chau mày hỏi.

Dương Thần xoa xoa mũi, không giấu giếm, đem chuyện của An Tâm kể sơ qua cho Đường Uyển nghe.

Đường uyển nghe thấy thế mắt tròn xoe, miệng há hốc, cuối cùng mới cười ha ha:

- Anh vậy mà đến vị hôn thê của Liễu Vân cũng không bỏ qua, tôi thật khâm phục anh đấy.

Cô còn cười được à? Cô chưa biết thế nào là ghen?

Dương Thần nói với vẻ không vui.

- Tôi ghen tuông làm gì, tôi lại không phải cô bé không hiểu chuyện, bản thân tôi cũng là người phụ nữ xấu xa đi quyến rũ chồng của người khác, còn để ý đến người đàn ông xấu xa như anh có một hai người phụ nữ khác sao?

Đường Uyên nói nhỏ, đang lúc định nói thêm gì đó thì nhìn thấy có ai đó đi tới, sắc mặt bỗng thay đổi, lập tức quay lại, nói:

- Tôi có việc gấp phải đi, đến lúc đó sẽ gọi điện thoại cho anh.

Dương Thần không hiểu ra chuyện gì đã nhìn thấy Đường Uyên bước nhanh đi lẫn vào trong đám đông người dự tiệc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 271

Anh Không Nghĩ Nhiều Đâu.

Đang buồn bực trong lòng, lại có vài bóng người đi về hướng mình.

Dương Thần quay đầu lại xem, thì đều là những người mà hắn quen, Viên Hòa Vĩ cùng với vợ chồng Dương Tiệp Dư và Phương Trung Bình - Bí thư Thành ủy của Trung Hải.

Nhìn thấy Dương Tiệp Dư, Dương Thần cảm thấy có chút khác thường, có vài điều dù hai người vẫn chưa nói rõ ràng với nhau nhưng cả hai đều có ngốc, nhiều chuyện không cần nói ra nhưng cũng có thể đoán được chút ít, nhưng điều này càng không phân biệt được thật giả thì càng khó biết rõ đầu đuôi như thế nào, vì vậy không ai dám tự ý mở miệng.

Gương mặt Phương Trung Bình có vẻ ảm đạm, nhìn thấy Dương Thần, gã bèn cười gượng nhưng ánh mắt lại nhìn theo Đường Uyển.

Dương Thần kinh ngạc, liệu Phương Trung Bình có phải là một trong những người theo đuổi Đường Uyển? Nhưng không cần nghĩ nhiều bởi vì chuyện tối nay đã làm hắn đủ đau đầu lắm rồi.

Không ngờ anh có thể tới đây, càng không ngờ anh lại là chồng của Chủ tịch Lâm, thật khiến tôi bất ngờ.

Viên Hòa Vĩ cười nói.

Viên gia là gia tộc lớn nhất Trung Hải, đến tham gia buổi tiệc này của Liễu gia rõ ràng là muốn thể hiện tình hữu nghị với họ.

Dương Thần cảm thấy chủ nhà khiêm tốn quyết đoán này có thể chấp nhận được, người này dường như thân thiện hơn Liễu Khang Bách, hắn hỏi:

Vết thương của Viên Dã thế nào rồi?

Viên Hòa Vĩ cười ha ha:

Bây giờ cậu ta ngày ngày ở nhà dưỡng bệnh, cũng sắp khỏi rồi, bác sĩ nói sức khỏe của nó còn tốt hơn trước kia, còn mập mập hơn đó.

Dương Thần không cảm thấy bất ngờ, chính hắn đã truyền Văn Niên Diễn Sinh Kinh cho cậu ta mà.

Dương Thần này, anh quen Đường Uyển à?

Phương Trung Bình đột nhiên hỏi.

Dương Thần giật mình, đơn giản chỉ là gật đầu và nói:

Ừ, nhưng không gặp nhau nhiều.

Mặt Phương Trung Bình như bừng tỉnh, nhẹ nhàng thở ra.

Sắc mặt Viên Hòa Vĩ và Dương Tiệp Dư không giống nhau nhưng họ cũng không nói gì.

Dương Tiệp Dư như nhớ ra điều gì, sắc mặt bỗng hiền hòa nói với Dương

Thần:

Lúc này mới gặp vợ anh, cô ấy thật xinh đẹp, ngay cả đám phụ nữ chúng tôi còn đem lòng ghen tị, nhưng có vẻ như tâm trạng cô ấy không được tốt cho lắm, có phải anh đã cãi nhau với cô ấy?

Dương Thần cảm thấy không quen với lời nói thân thiết của Dương Tiệp Dư, hấn gật đầu:

Có chút mâu thuẫn nhưng là chuyện riêng của tôi.

Thấy cô ấy đi cùng chị em Thái gia, chắc là không có chuyện gì. Nhưng Dương Thần này, không phải tôi nói anh, nhưng giữa vợ chồng với nhau phải biết bao dung. Vợ anh quản lý một công ty lớn như vậy đương nhiên việc cô ấy giận dữ là khó tránh khỏi rồi, nhưng nếu cô ấy kết hôn với anh, chắc chắn là do yêu anh, anh nên thông cảm cho cô ấy nhiều hơn.

Thấy Dương Tiệp Dư lý giải như vậy, Dương Thần cười khỏ, người ngoài làm sao biết được quan hệ giữa hấn và Lâm Nhược Khê mà nói nhiều đến thế, chỉ là tạm thời im lặng mà chấp nhận thôi.

Dương Tiệp Dư mỉm cười nói:

Là tôi nghe Tiểu Dã nói anh đã lập gia đình rồi, chúng tôi rất tò mò không biết vợ anh là người như thế nào. Bây giờ xem ra anh sống tốt hơn chúng tôi nghĩ rồi. Anh là một người tài giỏi, lại có người vợ như vậy, tương lai nếu có con nữa, nhất định sẽ càng thêm mỹ mãn.

Có con ... Dương Thần nghe Dương Tiệp Dư miêu tả như vậy cảm thấy đó thật sự là một kế hoạch hoàn hảo, nhưng mình và Lâm Nhược Khê có thể không? Khi buổi tiệc tối nay kết thúc không chừng trên đường về nhà cả hai sẽ trở thành người xa lạ.

Biết vậy không nên đến buổi tiệc này rồi, đúng là việc này chưa xong việc khác đã tới.

Dương Tiệp Dư giống như có cảm xúc mà tiếp:

Đáng tiếc nghe nói cha mẹ anh không có bên cạnh, nếu họ ở bên anh thì tôi nghĩ họ đều sẽ cảm thấy tự hào và vui sướng vì vợ chồng anh.

Sau khi thốt ra câu nói này, Viên Hòa Vĩ liền kéo tay vợ hấn, gã không muốn Dương Tiệp Dư nói gì nữa.

Dương Tiệp Dư bất đắc dĩ phải ngậm miệng lại, bà cũng có chút bức bối.

Dương Thần cười nhạt, cũng không để ý lắm.

Trong mắt mọi người thì cảnh tượng này không đơn giản chỉ là nói chuyện phiếm.

Họ vẫn cho rằng Dương Thần có thể tham gia buổi tiệc tối nay là dựa vào Lâm Nhược Khê, không ngờ hấn còn có quen biết với Đường Uyển.

Quen biết Đường Uyển thì thôi lại còn qua lại với vợ chồng Viên gia – gia tộc lớn nhất Trung Hải, càng nguy hiểm hơn khi bí thư Phương của Phương gia lại ôn hòa nói chuyện với hấn.

Quyền lực của ba người này còn mạnh hơn nhiều so với Liễu Khang

Bách, đặc biệt không ít người ở đó đều hiểu, sau lưng Dương Tiệp Dư còn có sự hậu thuẫn vô cùng lớn của Yên Kinh. Lúc này, nhìn thấy cô nói đông dài với Dương Thần, không khỏi đoán này đoán nọ, hay là... Người may mắn mang tên Dương Thần này phải chăng là một trong những nhân vật giấu mặt của đại gia tộc đến từ Yên Kinh?

Mà lúc này trong một góc của hội trường lớn, Lâm Nhược Khê cùng với chị em nhà họ Thái nhìn thấy Dương Thần, vợ chồng Viên Hạ Vĩ và Phương Trung Bình đang nói chuyện với nhau, ai cũng thấy kinh ngạc. Thái Ngưng còn biết được một chút nội tình, Thái Nghiên và Lâm Nhược Khê không thể nào ngờ được Dương Thần có qua lại với những nhân vật như vậy.

Lâm Nhược Khê cảm thấy rất phức tạp, cô ấy đã dẫn Dương Thần tới đây, chính là vì muốn hấn kết bạn với những nhân vật trong giới thượng lưu. Không ngờ, hấn không những qua lại với Viên Dã mà còn quen biết với vợ chồng Viên Hòa Vĩ và Phương Trung Bình, nhưng những chuyện này, từ trước tới giờ Dương Thần đều chưa từng đề cập đến.

Bản thân còn ngu ngốc giúp đỡ hấn đứng vững ở Trung Hải, xem ra việc làm của cô đều bị hấn xem như trò hề rồi.

Dương Thần không biết trong chốc lát mình đã trở thành trung tâm của buổi tiệc, nhưng nổi oán hận trong lòng Lâm Nhược Khê đối với hấn lại dày lên, lúc này hấn chỉ nghe được giọng của Viên Hòa Vĩ:

Vừa rồi hình như Liễu Khang Bách có chút ý kiến về anh, nếu ông ta thật sự dám làm gì, nếu chúng tôi giúp được gì thì cứ nói một tiếng, anh có ơn với chúng tôi, chúng tôi không muốn anh xảy ra chuyện gì.

Còn hi vọng ông ta sẽ thật sự dám làm gì đó, Dương Thần trầm nghĩ vậy rồi nói:

Cám ơn, tôi biết rồi.

Sau khi nói chuyện một hồi lâu thì buổi tiệc cũng tới màn khiêu vũ.

Toàn bộ sàn nhảy của buổi tiệc, những ngọn đèn đều được bật lên, sáng lóa, cách sàn nhảy không xa, dàn nhạc đệm được mời từ Vienna qua bắt đầu tấu lên điệu Van du dương.

Không ít già trẻ nam nữ đều dẫn theo bạn nhảy của mình, bắt đầu từ giữa sàn nhảy rồi sau đó tản ra, nhảy những điệu múa giao hảo.

Sau khi Viên Hòa Vĩ đưa tay mời Dương Tiệp Dư nhảy, vợ chồng hai người bọn họ ân ái đi xuống sàn nhảy, bắt đầu bằng những giai điệu nhẹ nhàng.

Phương Trung Bình nhìn có chút hâm mộ rồi thở dài, một mình bước đến một góc bên cạnh sàn nhảy, yên lặng ngồi xuống.

Dương Thần cũng không muốn nhảy, muốn tìm một nơi nào đó để uống rượu nhưng bỗng nhiên thấy trong một góc của sàn nhảy, chỗ Lâm Nhược Khê và chị em Thái gia đứng có mặt của Liễu Vân.

Dương Thần mặt nhăn mày nhú, biết là có chuyện không hay bèn bước

đến.

Cùng lúc đó thì Liễu Vân đang đưa cánh tay ra, thể hiện động tác mời nhảy, gã cười với Lâm Nhược Khê.

Cô Lâm, với tư cách là chủ nhân của buổi tiệc tối nay, tôi có vinh hạnh mời cô nhảy điệu đầu tiên không?

Hành động của Liễu Vân có ý khích bác Dương Thần, vừa mới nói vài lời khiêu chiến đã khiến Lâm Nhược Khê và Dương Thần chia rẽ, nhưng bây giờ, gã lấy tư cách là chủ nhân của buổi tiệc vì vậy rất tự nhiên mà mời Lâm Nhược Khê nhảy.

Lâm Nhược Khê lúng túng, đương nhiên là không muốn nhảy cùng người đàn ông này, cô ta không ngốc, thừa biết Liễu Vân cố ý nhắm vào Dương Thần.

Nhưng Liễu Vân lại là con trai duy nhất của Liễu gia, lại là chủ nhân của buổi tiệc tối nay, trong trường hợp này, mời người khác nhảy, về mặt lễ nghĩa và thân phận cũng không có gì là không đúng cả, cô ấy không thể nói rằng mình không biết nhảy và cũng không có lý do hợp lý nào để từ chối, nên làm thế nào cho tốt đây?

Thái Nghiên thấy Lâm Nhược Khê khó xử liền nói với Liễu Vân:

Tổng giám đốc Liễu này, Nhược Khê không thích nhảy, ngài tìm người khác đi.

Liễu Vân cười nhẹ nhàng:

Cục trưởng Thái à, lời mời của tôi là hết sức chân thành, mong Cục trưởng Thái đừng can thiệp.

Thái Ngung kéo tay em mình ra, không cho Thái Nghiên nói nhiều, dù sao cũng liên quan đến quan hệ giữa hai nhà Liễu Thái, không nên nhúng tay vào.

Này, anh từ đâu chui ra vậy? Tôi là chồng của cô ấy còn chưa nhảy cùng, anh cần gì phải làm loạn lên như vậy?

Lúc này Dương Thần chặn ngang người Lâm Nhược Khê và nói với Liễu Vân.

Lâm Nhược Khê và chị em nhà họ Thái đều kinh ngạc nhìn Dương Thần đi tới, vẻ mặt rất phức tạp.

Liễu Vân cười lạnh:

Phải rồi, anh Dương còn chưa nhảy mà, tôi cứ nghĩ anh Dương đây muốn nhảy với tiểu thư Đường chứ, cô ấy cũng là người đẹp hiếm thấy, xem ra điểm phúc của anh cũng không ít.

Dương Thần cười quái dị:

Anh ghen tỵ hay hâm mộ tôi vậy, hình như anh nghĩ bất cứ người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh tôi thì đều có quan hệ với tôi thì phải.

Chẳng lẽ không đúng sao?

Liễu Vân khinh thường nói.

Dương Thần giơ tay chỉ về phía chị em nhà họ Thái đứng phía sau:
Vây bọn họ thì sao, Cục trưởng Thái cũng không ít lần bắt tôi vào đồn.
Dương Thần thối tha! Anh làm gì mà chỉ vào chúng tôi?

Thái Nghiên đỏ mặt giống như bị nói trúng tim đen, bèn quát âm lên.

Thái Ngưng cũng thấy lúng túng, tuy biết Dương Thần chỉ đấu võ mồm với Liễu Vân nhưng trong lòng có chút khác lạ.

Liễu Vân cũng không tiện nói điều gì, dù sao chị em nhà họ Thái không phải là những người bình thường, đành phải nở một nụ cười:

Coi như tôi nói sai vậy, tốt xấu gì thì cũng có ngoại lệ, nhưng anh Dương này, anh nói muốn khiêu vũ, nhưng tôi thấy cô Lâm không muốn nhảy cùng người chồng như anh đâu.

Dương Thần mặt không biểu cảm, hấn xoay người, nhìn vào khuôn mặt trầm mặc của Lâm Nhược Khê, ánh mắt hai người gặp nhau, dường như muốn nói cái gì nhưng lại không nói ra.

Đột nhiên Dương Thần lùi về phía sau ba bước, nhấc đôi cánh tay lên, xoay người một vòng, bắt đầu những bước nhảy chuẩn mực của điệu Van, cùng với âm nhạc là những bước nhảy quen thuộc, hấn khom người đến trước mặt Lâm Nhược Khê, đưa tay ra và thực hiện một số động tác “Mời nhảy” rất chuẩn mà không ai bắt bẻ được.

Không chỉ có Liễu Vân chuẩn bị xem vở kịch hay, mà ngay cả chị em nhà họ Thái cũng không thể tin nổi.

Đây là lần đầu tiên trong đời, trong tình cảnh đông người thế này mà đầu óc Lâm Nhược Khê lại hoàn toàn trống rỗng, cô ấy không ngờ rằng, Dương Thần thực sự mời mình nhảy, cô càng không ngờ rằng, người đàn ông bán thịt dê xiên nướng này lại biết nhảy các vũ điệu quốc tế.

Giờ phút này, Lâm Nhược Khê cảm thấy rất ngượng ngùng, tim đập thành thịch.

Sau mười mấy giây im lặng, Lâm Nhược Khê đặt bàn tay mềm mại của cô vào trong tay Dương Thần.

Không chấp nhận là hành động mất lịch sự trên sàn nhảy, tôi không muốn là người không có tố chất, cho nên mới nhảy cùng anh, anh đừng có nghĩ nhiều.

Dương Thần cười khỏ:

Anh không nghĩ nhiều đâu, chỉ muốn cùng em khiêu vũ thôi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 272

Nói Được Một Nửa.

Cùng với giai điệu du dương của điệu Van Danube, Dương Thần dẫn Lâm Nhược Khê đi vào giữa sàn nhảy.

Hắn bước chậm rãi, một tay xoa nhẹ thắt lưng của Lâm Nhược Khê, chạm đến từng phần mềm mại dưới lớp áo đỏ, tay kia đan ngón vào nhau nhìn đối phương.

Nói không hơi hộp đúng là lừa gạt người ta, cơ thể Lâm Nhược Khê run lên theo bản năng, thậm chí trong một lúc đã quên mất bước nhảy đầu của điệu Van là gì.

Trên thực tế, mặc dù từ nhỏ đã tiếp thu được nền giáo dục về lễ nghĩa xã hội của bậc thượng lưu và cũng học được những điệu nhảy cần thiết nhưng người dạy Lâm Nhược Khê cũng là một cô gái, đây vẫn là lần đầu tiên Lâm Nhược Khê nhảy cùng một người đàn ông.

Lần đầu nhảy lại là nhảy cùng người đàn ông này, hơn nữa cả hai mới cãi nhau xong, không thể không nói rằng Lâm Nhược Khê cảm thấy có chút châm chọc.

Vì vợ chồng Dương Thần và Lâm Nhược Khê rất nổi tiếng nên khi bắt đầu nhảy đã bị không ít người chú ý.

Tính cách Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng, vốn dĩ không muốn tham gia buổi tiệc này, nói chi tới việc bị người khác nhìn mình khiêu vũ, vì vậy toàn bộ cơ thể cô cứng đờ, động tác cũng không được uyển chuyển.

Nếu không linh hoạt, động tác sẽ rất khó coi.

Dương Thần cười như không cười, nói.

Lâm Nhược Khê cắn chiếc môi mỏng.

Anh tự lo cho mình đi.

Cùng với những sự trao đổi đơn giản, cuối cùng Lâm Nhược Khê cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, không ngờ đây lại là khiêu vũ, bị hắn ôm cũng không sao cả, dù sao mọi người xung quanh cũng đều như thế, thậm chí những người trẻ tuổi còn lợi dụng khoảng trống để hôn nhau.

Trao đổi bạn nhảy là điệu nhảy truyền thống đã có từ thế kỷ thứ mười một, mười hai nhưng trước thế kỷ mười bảy, nó luôn là vũ đạo được Hoàng gia châu Âu thưởng thức.

Sau cuộc đại cách mạng Pháp, nó dần dần đi vào quần chúng nhân dân, pha trộn các điệu nhảy khác, về sau được nước Mỹ truyền bá rộng rãi, từng bước mang tính quốc tế như hiện nay, cũng chính là điệu Van và Rumba.

Bởi vì thể loại đa dạng nên người học cũng khác nhau, các điệu nhảy ít

nhieu cũng có điểm khác nhau.

Thứ Lâm Nhược Khê tiếp thu được chính là việc giảng dạy khiêu vũ quốc tế chính thống, dùng cho lễ nghĩa trong xã hội, và không tìm hiểu quá kĩ, vì vậy mặc dù nhảy rất chuẩn nhưng đa số động tác đều rất cứng nhắc.

Dương Thần nhảy một đoạn ngắn với Lâm Nhược Khê, hấn không nén nổi mà cười:

Em yêu, em có biết khi nhảy cùng em, anh có cảm giác gì không?

Cái gì?

Lâm Nhược Khê thấp giọng hỏi, nghĩ thầm có phải lâu rồi không luyện tập nên đã nhảy sai bước nào rồi chẳng.

Anh có cảm giác như chúng mình đang quay về giai đoạn châu Âu thời trung cổ, trong vũ hội cung đình nhảy điệu giao hữu truyền thống cùng một tiểu thư nhà quý tộc, nhưng giống như là nhảy với khúc gỗ vậy, hoàn toàn không có sự mềm dẻo.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê không ngu ngốc, nhìn Dương Thần bằng nửa con mắt.

Anh chỉ cần nói thẳng tôi khô khan là được rồi, cần gì phải nói vu vơ chứ. Khi học thầy đã dạy tôi như vậy, vậy theo anh tôi nên nhảy như thế nào hả?

Cần anh dạy em không?

Dương Thần chớp chớp mắt nhìn cô.

Lâm Nhược Khê không chịu thua bèn giận dữ nói:

Anh chẳng qua cũng chỉ biết nhảy mà thôi, vậy lấy gì để dạy tôi?

Ai nói anh chỉ biết nhảy, anh chỉ phối hợp bước nhảy cùng em mới như vậy thôi, thật ra cho dù đó là điệu nhảy truyền thống thì chỉ cần thay đổi một vài chi tiết thì vẫn đáng xem.

Dương Thần nghiêng ngẫm nói.

Tất nhiên Lâm Nhược Khê sẽ không tin, đối với cô ấy mà nói thì Dương Thần biết nhảy cũng là chuyện lạ rồi, hấn nghiêng cứu được bao nhiêu chứ.

Lâm Nhược Khê cười nói:

Được rồi, anh nói nên làm gì đây, tôi cảnh cáo anh, nếu là những động tác ngu ngốc thì tôi sẽ không nhảy cùng anh nữa đâu.

Xem ra Chủ tịch Lâm của chúng ta vẫn là một cô gái nhất gan, ít nhất là về mặt khiêu vũ.

Dương Thần thở dài nói.

Lâm Nhược Khê cười châm chọc:

Anh không cần phải dùng kế khích tướng khiêu khích tôi đâu.

Vậy em hãy thả lỏng ra, em dùng sức như vậy thì làm sao anh có thể hướng dẫn em được?

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê có chút do dự, trong lòng khá bận tâm nhưng di chuyển theo từng bước nhảy trong lòng cũng thả lỏng hơn chút, cô cắn răng một cái,

bắt đầu thả lỏng cơ thể.

Đột nhiên khi Lâm Nhược Khê chuẩn bị lùi một bước về phía sau cô liền cảm thấy một tay của Dương Thần đã buông eo của cô ra, theo sát đằng sau, sức lực dồn vào tay còn lại, toàn bộ cơ thể cô nhẹ nhàng lùi về sau hai bước.

Sắp bắt đầu rồi!

Dương Thần thì thầm một tiếng, những động tác nối tiếp nhau.

Lâm Nhược Khê cảm thấy hai tay Dương Thần không ngừng làm những động tác rất khéo léo, lúc thì phẩy chân ra, khiến tiết tấu trong những bước nhảy của cô nhanh hơn, có sự thay đổi rất lớn.

Giai điệu của khúc nhạc đệm đúng lúc bắt đầu trở nên nhanh hơn, điệu Van ngay từ đầu đã mang nhiều ý nghĩa sâu lắng.

Lâm Nhược Khê thấy những ngọn đèn pha lê lớn treo bên trên đã bắt đầu xoay tròn, cơ thể cô dựa vào hay tay của Dương Thần, xoay theo những quỹ đạo khác nhau, chỉ cần thả lỏng người một cách tự nhiên thì có thể thực hiện được những động tác mà trước đây không nghĩ tới.

Bước nhảy của hai người bỗng chốc hoàn toàn không giống với những cặp đôi khác ở xung quanh, đặc biệt là động tác của điệu Van, giống như người trượt băng chuyên nghiệp, những bước xoay tốc độ cao, sự phối hợp hoàn mỹ, lúc có lúc không, Lâm Nhược Khê cảm thấy một tay Dương Thần đang ôm eo của cô, cơ thể bỗng như bay lên.

Trên thực tế, vì động tác của Dương Thần quá nhanh nên Lâm Nhược Khê không có thời gian suy nghĩ xem bản thân rốt cuộc đang làm gì, chỉ là tuân theo lời chỉ dẫn, cơ thể tự nhiên nhẹ nhàng đến như vậy.

Không ít đôi nhảy xung quanh đều dừng lại, có hứng ngắm nhìn những động tác trong điệu Van của hai người họ.

Ở đây có không ít người đã từng đến những nước phương Tây, rất dễ nhận ra, bước nhảy của hai người họ có chút nồng đậm của phong cách dân gian phương Tây, ngẫu hứng và tự nhiên.

Lúc này Lâm Nhược Khê trong bộ lễ phục ren đen dường như rất căng thẳng, có nhiều lần, cô đã hoảng sợ vì nghĩ rằng quần áo của mình có thể bị rách.

Làn váy giống như đóa hoa sen màu đen nở rộ, bay lên cùng những bước nhảy, lộ ra đôi chân trắng trẻo mịn màng.

Có rất nhiều cô gái nhìn những động tác của hai người họ bằng ánh mắt hâm mộ, không ít người đàn ông theo bản năng quyết định không nhảy nữa, bởi vì bước nhảy của mình dường như khiến người ta phát nôn ra.

Vẻ mặt của mọi người ở đó rất kỳ lạ, Liễu Vân trước đó định làm Dương Thần bẽ mặt, ngay lúc này đây, Liễu Vân nở một nụ cười, nhưng mang vẻ u uất, ánh mắt phản chiếu hình ảnh của đôi nam nữ trên sàn nhảy, giống như là muốn thiêu đốt bọn họ vậy.

Trong một góc, Đường Uyển đang uống rượu. Ả cùng với chị em nhà họ

Thái rất kinh ngạc, Dương Thần mà bọn họ quen biết chưa từng biểu lộ như vậy.

Khi bản nhạc ngừng hẳn, không ít người cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, họ bèn la ó, đòi Dương Thần và Lâm Nhược Khê phải nhảy thêm lần nữa.

Lâm Nhược Khê thở hắt hắt, khuôn mặt trắng mịn bỗng đỏ lên, hai tròng mắt nhòe nước, đây vẫn là lần đầu cô khiêu vũ say sưa như thế, đến cuối cùng thậm chí có không ít động tác hoàn toàn nằm áp sát vào người Dương Thần, đều dựa vào sức của hắn mới thực hiện được những động tác với độ khó như vậy.

Giây phút dừng lại, Lâm Nhược Khê mới ý thức được mình đã dừng cảm đến thế, sắc mặt càng đỏ hơn, không dám ngẩng đầu lên nhìn Dương Thần.

Dương Thần vẫn chưa cố gắng hết sức, trên thực tế thì kỹ năng cơ bản của Lâm Nhược Khê không tồi, hắn chỉ cần nhắc nhở chút ít thì những động tác đó sẽ suôn sẻ thôi.

Nhảy nữa không? Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê cúi đầu, nhẹ nhàng lắc lắc.

Động tác như thế này có phải thú vị hơn đi bộ không?

Dương Thần vui sướng nói.

Lâm Nhược Khê bỗng hỏi ngược lại:

Anh đã nhảy với rất nhiều phụ nữ rồi sao?

Dương Thần ghen lời, nuốt giọng nói:

Sao lại hỏi như vậy?

Anh tỏ ra rất thuần thực, trước kia ở nước ngoài anh cũng thường nhảy như vậy, đúng không?

Dương Thần trả lời cẩn thận:

Có nhảy ở một số quán rượu, em cũng biết đó, quán rượu của nước ngoài khá thoải mái, mọi người nhảy với nhau là chuyện rất bình thường, hơn nữa, động tác cũng phải khoa trương lên.

Lâm Nhược Khê gật đầu:

Hình như tôi cũng đã hiểu tại sao anh như vậy, lúc trước ở nước ngoài chắc chắn đã từng sống rất... nhất định rất...

Rất cái gì?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê thở dài:

Không nói nữa, đi ra ngoài thôi, tôi mệt rồi.

Dương Thần cảm thấy bất đắc dĩ, tại sao nói được một nửa mà không chịu nói tiếp, thói quen gì đây? Hay là muốn người ta lo lắng?

Nhưng xem ra, Lâm Nhược Khê có vẻ không đấu tranh với chính mình nữa, đây cũng xem như là một tin tốt lành.

Có điều không ngờ được là Dương Thần làm loạn như vậy, trong sàn nhảy dường như không còn ai nhảy cả, mọi người đều cảm thấy những bước

nhảy của mình khó coi, họ bắt đầu uống rượu tán gẫu, ra cái vẻ rất bận rộn.

Với tư cách là chủ nhân của buổi tiệc, Liễu Bách Khang thấy tình hình như thế, đi thẳng lên bục, tuyên bố màn tiệc khiêu vũ sẽ kết thúc sớm hơn dự định, tiếp theo là màn hát kịch và buổi bán đấu giá từ thiện.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 273

Bán Đấu Giá.

Hoạt động bán đấu giá từ thiện chẳng qua là việc tiêu một số tiền lớn của những người có tiền.

Ở xã hội này, nếu bạn không có tiền thì bị người ta xem thường, nhưng nếu bạn giàu có thì họ sẽ có lý do để chửi bạn. Bạn keo kiệt chỉ biết nắm chặt tiền mình dùng cũng sẽ bị chửi, quynh góp tiền cũng sẽ bị người khác nói bạn khai hóa đơn không. Vì vậy nếu giàu có mà không chịu quynh tiền thì sẽ bị chửi, chi bằng đi quynh tiền lại tốt hơn.

Việc bán đấu giá từ thiện của Liễu gia chẳng qua là phô trương danh tiếng. Liễu gia có phòng đấu giá của riêng mình, nói cách khác những đồ vật dùng để bán đấu giá đều là vật quý giá hàng thật giá thật, đáng được mọi người tranh nhau mua.

Cho nên rất nhiều người giàu có có mặt ở đây, tất cả bọn họ đều là vì muốn tìm kiếm một món hàng nào đó từ dạ tiệc lần này.

Theo hướng dẫn của đám phục vụ, các vị khách đi vào trong phòng bên, thà nói là một hội trường lớn khác còn hơn nói là phòng bên.

Chẳng qua là trong hội trường bàn ghế đã được sắp xếp rất ngay ngắn, trên bàn bày biện các loại hoa quả và rượu ủ cùng với các thẻ số đầy màu sắc.

Theo con số ghi trong thiệp mời, Dương Thần và Lâm Nhược Khê ngồi xuống chiếc bàn được chuẩn bị riêng cho hai người.

Thật trùng hợp, chỗ ngồi của hai người ở đằng sau vợ chồng nhà họ Viên, sau khi ngồi xuống, vợ chồng Viên Hòa Vĩ liền quay lại đằng sau, họ nở nụ cười với Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê không hiểu tại sao Dương Thần lại quen thuộc với người nhà họ Viên đến như vậy, mặc dù lần trước Dương Thần nói có tổ chức sinh nhật cho Viên Dĩ nhưng Lâm Nhược Khê biết, gia tộc như thế này, quan hệ xã giao của con cái không giống với quan hệ xã giao của cha mẹ, ít nhất là trước khi ở vào vị trí chủ nhà, quen biết với con trai người ta không đồng nghĩa với việc cha mẹ người ta có quan hệ tốt với bạn.

Nghĩ thế nào cũng không cảm thấy Dương Thần có lý do để quen biết với vợ chồng Viên Hòa Vĩ, mặc dù rất tò mò nhưng Lâm Nhược Khê cũng không định đi hỏi Dương Thần.

Dương Thần cố ý nhìn ra xung quanh, thấy chị em nhà họ Thái đang ngồi ở chiếc bàn của dãy đầu tiên, nhưng khiến Thái Ngung chú ý đến là những người khách nước ngoài, ngồi ở những chiếc bàn đôi diện phía sau, đang nói

cười vui vẻ, bộ dạng rất thoải mái.

Phòng đấu giá của Liễu gia là công ty chính quy với quy mô lớn, những thứ được lần này được đem ra đấu giá đều không phải là những đồ vật bình thường, sau khi người chủ trì buổi đấu giá mặc chiếc áo đuôi én màu đen bước xuống sàn nhảy thì lập tức bắt đầu bày ra món đồ đầu tiên.

Chiếc đèn Led cực lớn rơi lên trên màn chiếu, bỗng xuất hiện hình ảnh một bộ gồm hoa thời Thanh đang xoay tròn.

Đồ vật này vừa xuất hiện đã khiến không ít người ồ lên kinh ngạc, chắc giá rất cao.

Người chủ trì buổi đấu giá giới thiệu:

Thưa quý khách, món đồ đầu tiên mà hôm nay tập đoàn Liễu Thị muốn đem ra bán đấu giá là một bộ gồm hoa thời Nguyên Thanh. Không ít người ở đây đều là những nhà sưu tầm đồ cổ, cũng không cần tôi nói nhiều về giá trị của món đồ này nữa. Gồm hoa thời Nguyên Thanh là loại gồm thời Thanh còn rất ít trên thế giới, tiêu biểu cho giai đoạn chuyển từ gốm sứ trơn sang gốm sứ màu của thời Trung Hoa cổ đại. Hoa tiết trang trí lộng lẫy, trình độ phức tạp, là vật báu hiếm có trên thế giới.

Bộ đồ cổ này được bảo quản rất cẩn thận, do một người bạn ở nước ngoài tặng, giá khởi điểm là năm triệu nhân dân tệ, bắt đầu ra giá!

Sau khi âm thanh “Bắt đầu” vang lên, không ít nhà sưu tầm đồ cổ ở đó đã bắt đầu giơ bảng số của mình lên.

Sáu triệu!

Tám triệu!

Chín triệu tám trăm nghìn!

Tôi ra mười hai triệu!

Âm thanh trả giá cứ vang lên, giá của bộ sứ hoa thời Nguyên Thanh đó rất nhanh đã tăng lên hai mươi triệu.

Dương Thần nghe tiếng trả giá của đám người ném tiền qua cửa sổ, cười hỏi Lâm Nhượng Khê ở bên cạnh đang im lặng:

Bà xã à, sao em không nói gì vậy, giá của món đồ này có khả năng sẽ tăng lên nữa.

Lâm Nhượng Khê thản nhiên nói:

Không có hứng thú.

Dương Thần đương nhiên biết cô ấy không phải không có tiền mà là mắc cỡ không dám trả giá trước mặt nhiều người như vậy, cũng không nói thêm nữa.

Trong chớp mắt, đã có bốn người hô lên:

Bốn mươi ba triệu!

Số tiền đó bằng với tổng tài sản của vài công ty nhỏ rồi!

Mặc dù bộ đồ gốm hoa đất giá đó có thể được bán ra với giá trên trời nhưng cuối cùng lúc này chất lượng của món đồ đó không phải là thứ nổi

tiếng tiêu biểu nhất, vì vậy rất nhiều nhà sưu tầm và ông chủ lớn cũng đã tiếc nuối mà thu chiếc bảng của mình về, cảm thấy không nhất thiết phải cạnh tranh nữa.

Những người có thể đến đây chứng tỏ họ đã khẳng định được địa vị xã hội, không cần thiết vì chút tiền đó mà khiến mọi người không vui.

Người chủ trì buổi đấu giá bắt đầu hô to:

Vị khách mang số năm mươi bảy đã đưa ra giá là bốn mươi ba triệu, bốn mươi ba triệu lần thứ nhất, bốn mươi ba triệu...

Không đợi ông ta hô tiếp, Viên Hòa Vĩ ngồi bên trên nhìn mọi người ra giá, gã liền giơ bảng lên, trịnh trọng nói:

Tôi ra giá năm mươi triệu.

Âm thanh này vừa thốt ra thì vị khách hô giá bốn mươi ba triệu lập tức im lặng, không cần nói có tiền để tăng giá lên hay không, ít nhất, đi tranh giành món đồ với Viên gia thì rõ ràng là không muốn tồn tại ở Trung Hải rồi.

Hơn nữa Viên Hòa Vĩ ra giá năm mươi triệu, không phải món đồ này đáng giá như vậy, chỉ mang tính tượng trưng cho sự tham gia dạ tiệc đêm nay của Viên Gia... giá cao mua được món đồ này chỉ chứng minh phong độ của đại gia tộc đệ nhất mà thôi.

Không thể ngờ tới, mọi người đã chọn sự im lặng, sau ba tiếng của người chủ trì bán đấu giá thì Viên Hòa Vĩ đã có được món đồ đó.

Vòng đầu tiên kết thúc, Viên Hòa Vĩ xoay người lại, nói với Dương Thần:

Tôi không hiểu chút nào về đồ cổ, không chừng nhiều người cười tôi cho rằng tôi coi tiền như cỏ rác.

Dương Thần lắc đầu:

Qua nhiều năm thì sẽ đáng giá năm mươi triệu thôi, đem về nhà trưng bày đi!

Ồ! Hay là anh hiểu được nó.

Viên Hòa Vĩ tò mò hỏi.

Lâm Nhược Khê và Dương Tiệp Dư nghi ngờ nhìn Dương Thần.

Dương Thần thản nhiên cười nói:

Trước kia tôi có ở nước ngoài, lúc nào thấy chán thì có nghiên cứu một chút, đủ các trường phái, không học vấn không nghề nghiệp, đó là con người của tôi.

Điều này đương nhiên là giả rồi, Dương Thần biết giá cả của không ít đồ cổ, chỉ là nhiều người đã từng tặng cho hắn không ít gốm hoa Nguyên Thanh, nên bản thân có chút kiến thức về chúng thôi, còn về việc các món đồ đó đang ở đâu thì Dương Thần không quá để ý, nhất định có người giúp hắn thu thập rồi.

Ha ha! Đây không phải là không có học không nghề nghiệp rồi, đều là văn hóa cả.

Viên Hòa Vĩ cười nói:

Không ít người ở đây dựa vào trực giác để kinh doanh rồi phát triển cho đến ngày hôm nay, đến đây để tham gia buổi bán đấu giá này thật sự là dùng tiền mua danh tiếng, bọn họ vẫn hâm mộ cái gọi là “không học vẫn không nghề nghiệp”

Trò chuyện một hồi, buổi đấu giá lại tiếp tục.

Món đồ thứ hai, món đồ thứ ba, liên tục được đem ra bán đấu giá.

Món trang sức bằng đá Ru-bi, bức tranh sơn dầu thời trung cổ của phương Tây, cùng với bức thư pháp thời Trung Hoa Hạ cổ đại, không có cái nào là không đáng giá trên mười triệu cả.

Chỉ có điều, sau khi có được món đồ thứ nhất, Viên Hòa Vĩ không ra giá nữa, Lâm Nhược Khê trước sau vẫn im lặng không nói gì, xem như không có gì liên quan tới cô.

Dương Thần cảm thấy nhàm chán, trò vui của người có tiền thật sự rất đơn điệu, số tiền này không biết sẽ đi về đâu, ngoại trừ việc giúp họ vui vẻ trong chốc lát thì chỉ để lại một khoảng không lớn hơn.

Nói khó nghe một chút còn chưa kịp hút một điếu thuốc thơm để được kích thích.

Nhưng mà, khi đến món đồ thứ năm, trong nháy mắt Dương Thần cảm nhận được một chút khác thường.

Chỉ thấy trên màn chiếu lớn xuất hiện một chiếc ly rượu Tiểu Xảo màu vàng nhạt, đây là chiếc ly mang phong cách Gothic, thường dùng để đựng rượu nho.

Ly rượu có hình trụ, miệng ly khá lớn, chân cao, thân của nó mang phong cách cổ xưa, có vài nét vẽ mờ mờ, có một số vết xước của kim loại, nhưng nhìn chung có thể nhận ra, hẳn là có pha thêm vàng trắng và kim loại quý để đúc nên được ly rượu này.

Dương Thần lập tức hiểu ra, thảo nào Thái Ngưng đến đây, thảo nào hẳn cảm thấy những người da trắng kia quái lạ đến như vậy.

Theo thông tin trên mạng Inte, xem ra sự tình bên Macedonia là thật, chỉ là không thể nào nghĩ tới, “Chén Thánh” trong truyền thuyết này lại xuất hiện tại buổi bán đấu giá từ thiện lần này.

Gần như cùng lúc đó, Dương Thần cảm nhận được một luồng khí lạnh di chuyển trong hội trường, nó như vực sâu mênh mông, Dương Thần lập tức kết luận được thân phận của đám người da trắng đó.

Chắc chắn!

Đúng là một vụ làm ăn lớn, những người như vậy đều đến...

Dương Thần nhủ thầm.

Anh nói cái gì?

Lâm Nhược Khê nghĩ Dương Thần đang nói chuyện với mình, cô nhíu mày nói.

Dương Thần cười hì hì:

Bà xã yêu quý à, cái ly này thật không tồi chút nào đâu, buổi tối uống một ly rượu nho sẽ giúp em ngủ ngon hơn, da dẻ cũng mịn màng hơn, em mua nó về đi.

Muốn mua thì anh tự đi mà mua, lên giá hai triệu đi, dù sao cũng chẳng quý lắm.

Dương Thần lãnh đạm nói.

Dương Thần bĩu môi, hần làm gì có tiền.

Lúc này người chủ trì buổi bán đấu giá nói:

Thưa các vị, món đồ này cách đây vài ngày có người đã cung cấp cho chúng tôi và yêu cầu giữ bí mật, đó chính là ly rượu thời Tây Nguyên này đây. Có lịch sử lâu đời, nguồn gốc có chút thần bí là đặc điểm nổi bật của nó, danh tiếng của người đó không thể nào tiết lộ, giá khởi điểm của ly rượu này là hai triệu, nhưng giá trị thực của nó khó mà tính toán được, hy vọng mọi người tận dụng thời cơ...

Không đợi ông ta nói xong, một cô gái ngồi ở phía sau hội trường, với mái tóc màu vàng, mắt xanh, mặc bộ lễ phục màu đỏ, dáng người nóng bỏng, nói tiếng hoa không được lưu loát:

Mười triệu!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 274

Gây Rối.

Nghe tiếng mặc cả của cô gái nổi tiếng này, không ít người thở dài.

Vừa ra giá hai triệu, cô ấy lại nâng lên gấp năm lần, người nước ngoài này bị điên hay ở nhà có máy in tiền vậy?

Tuy nhiên theo sát đằng sau có một số người lộ ra vẻ hiểu chuyện, loại đồ cổ của người nước ngoài này, những người này càng hy vọng mình có thể mua về nhà, giống như người Trung Hoa đem đồ cổ lưu lạc ở nước ngoài về lại Trung Hoa vậy.

Vì vậy khi nghe người nước ngoài này hô to giá lên gấp năm lần, họ liền im bặt.

Mọi người không phải đồ ngốc, loại đồ cổ này rất hiếm, nhưng khi đã giám định chính xác rồi thì giá cũng sẽ chẳng tăng bao được bao nhiêu.

Nhưng rất nhiều người cảm thấy ngạc nhiên với sự xuất hiện đột ngột của người nước ngoài kia, những người này đều rất xa lạ, không biết tại sao xuất hiện trong buổi tiệc của Liễu gia.

Tình hình như vậy, thật là người chủ trì buổi bán đấu giá kia cảm thấy khó xử bởi vì trên bàn của người phụ nữ nước ngoài đó không có đặt số. Điều này chứng tỏ người khách kia không được mời tới buổi bán đấu giá hôm nay, chỉ là đến xem mà thôi. Vì vậy sau khi người phụ nữ đưa ra giá xong, người chủ trì buổi đấu giá không biết nên mở miệng như thế nào.

Ngồi trong một góc của hội trường, lẳng lặng xem buổi đấu giá lúc này Liễu Khang Bách cũng để lộ vẻ mặt bất ngờ, rồi hỏi tên trợ lý ở bên cạnh.

Cô gái kia không phải là Hiệp hội Thương mại Anh dẫn theo tới đây khảo sát sao, sao còn tham gia buổi đấu giá này?

Tên trợ lý đó gấp gáp nói:

Đúng vậy thưa ngài, theo tài liệu truyền đi thì đã chứng minh cô Lilith đúng là một trong những thành viên quan trọng của Hiệp hội Thương mại Anh, dường như còn mang dòng máu quý tộc của Hoàng gia Anh. Tôi cũng rất bất ngờ với sự xuất hiện của cô ấy.

Hừ! Không điều tra rõ ràng mà dám cho vị khách đó vào à?

Liễu Khang Bách không hài lòng bèn chất vấn, rồi nói:

Nếu đã bắt đầu rồi thì mau đưa số lên kia đi, chờ khi buổi đấu giá kết thúc thì nói tiếp.

Vâng!

Tên trợ lý mồ hôi nhễ nhại ngay lập tức sai người đem số đến bàn của người nước ngoài kia.

Người chủ trì buổi đấu giá thấy có người giải vây, nên thở phào nhẹ nhõm rồi hô lên một tiếng:

Vị khách mang số một trăm ba mươi bảy ra giá mười triệu, mười triệu lần thứ nhất...

Khi mà mọi người đều cho rằng không ai có thể cạnh tranh với những người nước ngoài kia, chị em nhà họ Thái vẫn lặng lẽ ngồi ở bàn bên cạnh, Thái Ngưng đột ngột giơ tấm bảng của mình lên.

Mười hai triệu!

Khuôn mặt tuyệt đẹp của Thái Ngưng lạnh lùng, không biểu cảm, ra giá một cách nghiêm túc.

Nét mặt của mọi người rất lạ, họ nhìn Thái Ngưng đang gây rối bằng ánh mắt khó hiểu, Thái gia xa lạ kia tại sao lại tham gia buổi đấu giá như thế này, chẳng lẽ chiếc ly nhỏ kia lại có ý nghĩa đặc biệt đến như vậy sao?

Cô gái có cái tên Lilith kia cười quyến rũ, dùng cử chỉ đưa tình khiến đám đàn ông nóng mắt.

Mười lăm triệu!

Vừa ra giá xong, Thái Ngưng lập tức tăng giá.

Mười tám triệu!

Mọi người trong hội trường nhìn chăm chú, chiếc chén bé nhỏ bình thường đó ngay tức khắc nằm trong cuộc đấu võ mồm của hai người phụ nữ, sắp cán mức hai mươi triệu rồi!

Nhiều người bắt đầu thấy bức mình, không lẽ bọn họ nhìn nhầm? Hay hai người họ bị điên mất rồi?

Dương Thần hơi nhíu mày, đám người nước ngoài đó sẽ tăng giá cho chiếc ly kia, hẳn có thể hiểu, nhưng tại sao Thái Ngưng lại làm như vậy?

Viêm Hoàng Thiết Lữ chắc hẳn rất có hứng thú với “chén Thánh”? nhưng dù có hứng thú với chiếc ly đó đi chăng nữa thì có được nó cũng đâu phải là chuyện dễ dàng.

Đối với đám người châu Âu đó mà nói thì chén Thánh là thứ có liên quan tới nguồn gốc sự sống của hai bên, dù ai có được nó, thì đều có ảnh hưởng lớn đối với thực lực của bọn họ, làm sao dễ dàng đưa cho người phương Đông bảo quản được?

Làm không tốt giống như tự đốt tay mình vậy, người vốn không muốn gây chiến cùng Viêm Hoàng Thiết Lữ chăm chú nhìn, lâm vào cục diện lấy ít địch nhiều.

Nhưng Dương Thần biết rằng chuyện như thế này có nói ra cũng vô ích, mặc dù không hiểu tại sao Viêm Hoàng Thiết Lữ lại sai Thái Ngưng đến hội trường cạnh tranh với đám người da trắng kia, nhưng ít nhất Viêm Hoàng Thiết Lữ có ý gây chuyện với đám người đó.

Thật chẳng bao giờ làm người ta bớt lo lắng... Dương Thần buồn bực nghĩ.

Ngay lúc này đây thì màn trả giá đã đến hồi gay cấn.

Lilith hô lên một cái giá trên trời:

Hai mươi lăm triệu!

Thái Ngung tỏ vẻ không hề kém cạnh mà ra giá:

Hai mươi bảy triệu!

Lilith không thể bình tĩnh được nữa, ả và đám người ngồi cùng bàn nhìn Thái Ngung ngồi đằng trước bằng ánh mắt lạnh như băng.

Thái Ngung dường như cũng cảm nhận được những ánh mắt đó, cô liền xoay đầu đi, không tỏ chút yếu thế mà liếc bọn họ một cái.

Lilith bỗng nhiên nở nụ cười quyến rũ nhưng mang chút ác độc, ả đứng dậy, đám người nước ngoài kia cũng đứng dậy theo.

Không ít người cảm thấy kinh ngạc, đám người kia nôi đuôi nhau tản ra rồi rời khỏi hội trường, giống như là từ bỏ sự cạnh tranh.

Người bán đấu giá xoa xoa chiếc trán đầm mồ hôi, như là mơ vậy, ông ta lập tức hô lên:

Hai mươi bảy triệu lần thứ nhất! Hai mươi bảy triệu lần thứ hai! Hai mươi bảy triệu lần thứ ba! Thành giá! Xin chúc mừng quý khách bàn số năm!

Sau khi ông ta nói xong thì xuất hiện một tiếng nổ vang trời, truyền đến tai của tất cả mọi người!

Ầm ầm!

Chấn động mạnh khiến tất cả khách khứa náo loạn, âm thanh kia rõ ràng là tiếng thuốc nổ, thậm chí còn tạo cảm giác như tên lửa đạn đạo oanh tạc.

Toàn bộ hội trường chạy tứ tung, ngọn đèn lớn vụt tắt, tất cả như đi vào bóng tối!

Tiếng kêu thất thanh của phụ nữ trộn lẫn với tiếng quát tháo của đàn ông, còn những tên vệ sĩ thì vội vàng phong tỏa lối vào, nhưng thực tế bên trong rất tối tăm, tình hình lại hỗn loạn, đám vệ sĩ cũng không biết làm gì.

Chết tiệt! Cái quái gì vậy?

Liễu Khang Bách ngồi trong một góc cảm nhận được chấn động của hội trường, ông ta giận dữ đứng dậy, không hiểu tại sao lại có âm thanh này, ông ta cũng không biết tiếng nổ đó ở đâu ra.

Tiếng còi cảnh báo đột nhiên vang lên, các đèn báo ở hội trường bắt đầu nhấp nháy, hẳn là sử dụng nguồn điện đã được chuẩn bị sẵn.

Tình hình này vượt ngoài sức tưởng tượng của Liễu Khang Bách và các vị khách ở đó, buổi bán đấu giá đang yên đang lành bỗng nhiên lại thành ra thế này.

Thưa Chủ tịch Hội đồng Quản trị, xảy ra chuyện rồi!

Tên trợ lý nhận được cuộc điện thoại bèn la lớn:

Theo tin tức của tổ bảo vệ thì phòng đấu giá chứa đồ cổ của chúng ta đã bị người cho nổ từ bên trong! Vụ nổ này đã phá hủy rất nhiều đồ cổ, tổn thất cụ thể khó có thể tính hết được.

Cái gì?

Liễu Bách Khang cảm thấy khó thở, ông ta đã biết chắc đây chính là một âm mưu được lên kế hoạch, nhưng chuyện này xảy ra thế nào, ông ta hoàn toàn không hiểu.

Báo cảnh sát ngay! Báo cảnh sát! Tất cả bảo vệ nhanh chân đi tìm thủ phạm, lập tức kiểm tra xem cái nào bị hư hỏng!

Liễu Bách Khang lớn tiếng ra lệnh.

Ngay lúc hội trường hỗn loạn thì Dương Thần đã lấy lại được tinh thần.

Tuy rằng đèn trong hội trường đã tắt nhưng không ảnh hưởng đến thị lực của Dương Thần, hắn nhẹ nhàng nhìn ra xung quanh, đầu tiên Thái Ngung sử dụng khinh công của mình, lợi dụng lúc không ai để ý bèn chạy ra khỏi hội trường.

Dương Thần không dám xác định vụ việc này có phải do đám người nước ngoài kia làm hay không, nhưng không hề nghi ngờ gì nữa, nhất định chúng có liên quan với nhau. Vừa nghĩ tới việc Viêm Hoàng Thiết Lữ tuyên chiến với đám người kia thì Dương Thần đã thấy nhức đầu rồi, bọn họ muốn đâm đầu vào chỗ chết thì cũng không liên quan tới mình, nhưng nếu có tổn thất nặng nề thì cũng có nghĩa khả năng phòng ngự ở Trung Hoa này sẽ trở thành vấn đề lớn, mình sống ở đây, cũng không có cách nào yên ổn, thậm chí không ít người thân bên cạnh mình có thể gặp nguy hiểm.

Hơn thế nữa, người của Viêm Hoàng Thiết Lữ cũng có giao tình với mình, bản thân trọn mắt nhìn người ta chịu chết, giống như muốn sống tại đất nước này thì da mặt phải thật dày vậy.

Cho dù như thế nào cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Dương Thần để ý cho dù Lâm Nhược Khê có chút căng thẳng nhưng cô ấy luôn bình tĩnh, không la ó như những người con gái khác, cô ấy chỉ chú tâm nhìn về bốn phía.

Dương Thần đi đến bên cạnh cô và nói:

Anh ra ngoài xem tình hình thế nào, em hãy đến chỗ vợ chồng Viên gia, nếu chờ lâu quá, không cần đợi anh, em tự về nhà nha!

Lâm Nhược Khê sửng sốt, không hiểu Dương Thần xem xét cái gì ở bên ngoài, đang muốn nói gì đó thì Dương Thần đã đi rồi.

Hệ thống điện của khu nghỉ mát đã hoàn toàn tê liệt, khắp nơi đều là đám người hỗn loạn và lực lượng bảo vệ.

Trong bóng đêm, Dương Thần nhanh chân đi tới khu nghỉ mát, giác quan nhạy bén đã giúp hắn giữ lại một làn hơi lạnh, vừa quen thuộc lại vừa có chút khác thường.

Cách đó không xa, chính xác là đằng sau ngọn núi của khu nghỉ mát, hàng rào bằng kim loại vây quanh lấy bức tường cao.

Vào lúc đêm khuya không có chút ánh sáng của trăng và sao, khắp núi rừng đều bị bao phủ bởi một màu đen, có chút u ám và thần bí.

Dương Thần không do dự nữa, lập tức tìm kiếm hơi thở đó, khi mọi người không chú ý đến, hắn bắt đầu nhảy vào rừng bằng tốc độ không ai đuổi kịp.

Giống như bóng đêm tối tăm trong khu rừng, hắn chạy vào đó nhanh như con thoi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 275

Túc Địch.

Ở nơi rừng thiêng nước độc không ai biết này, vài bóng người mặc áo khoác đen, giống như những linh hồn chân không chạm đất đang dùng tốc độ tối đa di chuyển về hướng đông của khu rừng.

Đi thêm gần ba mươi dặm về phía trước chính là đường bờ biển của Trung Hoa, tiếp viện cho thuyền của chúng ta đang nằm ở đó, sau khi đến đó thì có thể yên tâm rồi.

Tên dẫn đầu mặc chiếc áo màu đen trầm giọng nói bằng tiếng Anh.

Archimonde à, việc thực hiện kế hoạch lần này dễ dàng hơn nhiều so với tưởng tượng, tôi cảm thấy có chút lo lắng.

Người đàn ông khác thật thà nói.

Dù thế nào đi nữa thì chúng ta đã có được “chén Thánh”, bây giờ việc cần làm là đưa nó về hội trưởng lão.

Người đàn ông có tên Archimonde nói.

Người đàn ông dẫn đầu khác cười dị và nói:

Hughes à, bệnh đa nghi của anh lại tái phát rồi, lẽ nào anh không nhận thấy sự xuất hiện của một số người ngăn cản chúng ta lại càng khiến ta thêm phấn khích sao? Tôi nghe nói lần này Lilith có tới, tôi vẫn nhớ con ranh đó đến nỗi cách cả dặm vẫn có thể ngửi thấy mùi máu lạnh trên người cô ta.

Charles, đừng chủ quan như vậy, nếu anh vẫn còn nhớ Lilith đã chém đi một bàn tay của anh.

Archimonde hừ hừ nói.

Charles khoác chiếc áo choàng màu đen hừ lạnh một tiếng, không nói nhiều nữa.

Ba người dẫn theo chín tên tùy tùng cũng mặc áo khoác màu đen, vẫn duy trì tốc độ kinh hoàng, giống như lốc xoáy quét qua khu rừng.

Nhưng sau khi tiếp tục đi về phía trước thêm chặng đường một dặm thì tên dẫn đầu Archimonde bỗng dừng lại.

Cẩn thận!

Sau tiếng nhắc nhở đó thì chừng một trăm mét ở phía trong khu rừng rậm rạp và âm u đột nhiên ba ngọn đèn chân không bùng sáng.

Ba ngọn đèn được bao phủ bởi những cái chụp đèn hình chữ thập, phần ngoài cái chụp đèn có màu bạc làm mọi thứ đều rạng rỡ.

Ngọn đèn cháy mãnh liệt chiếu sáng khắp khu rừng, trông giống như ban ngày, mười hai người đàn ông mặc áo đen xuất hiện dưới ánh đèn, không còn cách nào có thể che giấu được.

Lúc này, trên áo choàng của mười hai người đàn ông đó hiện ra những hoa văn phức tạp màu vàng nhạt, khó có thể nhìn thấy lúc đầu chúng như thế nào, cùng một số tô-tem (vật thể tự nhiên, nhất là động vật, được người Anh-điêng ở Bắc Mỹ coi như biểu tượng của một gia đình hay một bộ tộc) nhưng không dựa trên quy luật nào.

Chết tiệt, là “Thập tự Mi-sa ngân huy”, tay sai của tòa thánh!

Hughes tức giận gào thét.

Trước tiên đừng manh động, bây giờ chúng ta cần phải chủ động chiếm giữ, tìm cơ hội đem “chén Thánh” ra khỏi đó mới là việc quan trọng.

Archimonde trầm giọng nói.

Hơn mười người xuất hiện từ phía sau của ba ngọn đèn, bởi vì bị che khuất nên khuôn mặt của họ có chút u ám, nhưng mười hai người đàn ông mặc áo choàng đen này tất nhiên sẽ không vì ánh đèn mà nhìn không rõ, họ lập tức nhận ra vài khuôn mặt quen thuộc trong số đó.

Charles cười nói:

Archimonde à, lần này lão già Vatican kia là muốn liều mạng phải không, tôi không nhìn nhầm chứ, quân đoàn trưởng Gabriel của hồng thập tự chinh tại sao lại từ xa mà đến đây, muốn gây khó dễ cho chúng ta sao?

Một gã khôi ngô tuấn tú, mặc trên mình bộ Âu phục kỳ sĩ thời Trung cổ đang mạnh mẽ tiến về phía trước, râu ria xồm xàm, khuôn mặt vuông vức, mái tóc màu nâu được cuộn lên nhẹ nhàng bay trong gió, đôi mắt xám không có chút cảm xúc, hơi thở theo phong cách cổ xưa, từng cử chỉ của gã giống như vỏ quýt được bóc ra.

Người đàn ông đó vươn tay ra phía sau nhặt một thanh đơn thủ kiếm rất lớn. Đơn thủ kiếm là đồ cổ, trên chuôi kiếm có in một miếng ngọc quý màu đỏ.

Miếng vải trắng trên thân kiếm rách tả tơi, lộ ra một chút hình dạng của thanh kiếm lớn, toàn bộ hiện ra là một thanh kiếm mục nát, cổ quái.

Gabriel bình tĩnh nhìn gã đang giằng co với mười hai bóng dáng kia, dùng giọng điệu mập mờ thốt ra tiếng Italy:

Archimonde, hãy giao ra chén Thánh!

Gabriel à, người vẫn kiêu ngạo như vậy, người nghĩ bọn ta sẽ giao đồ vật cho các người dễ dàng vậy sao?

Archimonde cười lạnh nói.

Các người là những con quái vật bản thủ, chẳng lẽ cho rằng cướp đoạt được chén Thánh rồi thì có thể được Chúa che chở sao?

Giọng nói của một người thanh niên truyền đến, gã còn tiến lên phía trước người đàn ông nước ngoài cao lớn, gã mặc áo giáp, trong tay cầm một thanh kiếm nhỏ.

Thằng nhóc kia! Ở đây không tới lượt người nói đâu!

Archimonde khinh thường nói.

Người thanh niên kia cười nhạo nói:

Con dơi lớn kia, người mở to con mắt mà nhìn cho rõ, ta là Arthur De Vince, võ sĩ thiên tài trẻ tuổi nhất trong tòa thánh, qua đêm nay, người sẽ run lẩy bẩy khi nghe đến tên ta.

Ha ha ha ha, Gabriel à, có vẻ như những người mới của tòa thánh các người càng ngày càng thấp kém thì phải.

Gabriel im lặng không nói, nhưng Arthur dường như cảm thấy rất nhục nhã, gã vừa muốn bước lên đánh nhau thì bị bàn tay của một người đàn ông trung niên chặn lại.

Người đàn ông đó có khuôn mặt xương xương, dáng người cao lớn, tóc đen nhánh, lắc đầu nói với Arthur:

Đừng nghe theo lời xúi giục của Archimonde, hắn đang chọc giận người đó.

Tôi biết, nhưng tôi vốn không sợ hắn!

Arthur hừ một tiếng, không dám liếc nhìn nữa.

Archimonde ồ lên một tiếng:

Thưa ngài Tomás, đã lâu không gặp rồi, chàng trai này là đệ tử của ngài sao? Khi nào đội kỵ sĩ của Thánh điện các ngài hạ thấp cánh cửa đây?

Tomás thờ ơ nói:

Thưa hầu tước Archimonde, hãy giao ra chén Thánh, đêm nay các người sẽ không thể nào giành chiến thắng được. Thêm Quân đoàn trưởng Gabriel, tôi, Arthur cùng với đội kỵ sĩ thần thánh gồm hai mươi người của Giáo hoàng. Chỉ dựa vào ba bậc trưởng lão các người và chín tên thuộc hạ vốn không phải là đối thủ của chúng ta.

Archimonde cười khẩy nói:

Tôi đương nhiên sẽ nhận ra những người kia của các ngài, chúng tôi đã đánh nhau hơn mười thế kỷ rồi. Nhưng tôi rất muốn biết, mười vị sau lưng các ngài là những người bạn đến từ đâu? Dường như không phải người của tòa thánh thì phải?

Hughes không hài lòng mà nói:

Archimonde à, còn cần đoán sao, có thể khiến tòa thánh giống trống khua chiêng, khai chiến với chúng tôi chỉ có thể là người của Viêm Hoàng Thiết Lữ!

Chúng tôi cũng không phải là bạn bè của các người!

Một thanh niên vừa nói tiếng Anh vừa đi tới:

Tôi là tổ trưởng tổ thứ hai của Long Tổ Viêm Hoàng Thiết Lữ, tên là Vĩnh Dạ, theo chỉ thị của cấp trên, sẽ phối hợp cùng tòa thánh Rome đánh úp bọn xâm lược dị giáo, đoạt lại chén Thánh.

Về mặt của Vĩnh Dạ có chút đặc ý, phía sau lưng hắn, thành viên của Long Nhị cũng đi theo lên.

Cùng lúc đó, Thái Ngưng bước lên, sau lưng cô ấy là một binh đoàn đặc

chúng.

Viêm Hoàng Thiết Lữ nhiều chuyện, lẽ nào các người không biết, tham gia vào chuyện giữa giáo đình và hội nghị ắc ám là vượt hẳn phạm vi quyền hạn của các người à?

Charles nói.

Vĩnh Dạ khinh thường nói:

Viêm Hoàng Thiết Lữ của chúng tôi chỉ chấp nhận sự tồn tại của giáo đình, đám người dị giáo các người đáng bị đem đi treo cổ, bị quái vật dơ bẩn hút máu, nếu các người không phải là người châu Âu thì đã bị chúng tôi giết chết từ lâu rồi.

Thái Ngưng nhăn mày, nói với Vĩnh Dạ:

Không cần nói nhiều, chúng ta chỉ đến để giúp đỡ thôi.

Vĩnh Dạ dịu dàng cười cười với Thái Ngưng và lập tức cầm miệng.

Lúc này, dường như Gabriel không ợn chút kiên nhẫn nào, gãi bất tỉnh ỉnh lấy thanh đơn thủ kiếm dài hơn hai thước, dày hơn ba cen-ti-mét cắm thẳng vào đất.

Archimonde này, muốn đánh hay muốn trốn, ngươi mau chọn đi! Nếu ngươi còn do dự thì ta sẽ động thủ trước.

Gabriel, chẳng lẽ ngươi không biết là chuyện của chúng ta không nên cho người khác nhúng tay vào sao? Không ngờ các người lại liên minh với Viêm Hoàng Thiết Lữ, thật sai lầm mà!

Archimonde nói không chút thương xót.

Việc này không liên quan tới tôi, tôi là đoàn trưởng của thập tự chinh, thập tự chinh chúng tôi chỉ nghe theo lời căn dặn của Giáo hoàng, tôi là người có trách nhiệm chiến đấu.

Nếu ngươi nghĩ như vậy thì ta cũng không nói nhiều nữa, bạn cũ à, đã nhiều năm rồi không đánh nhau, hi vọng sức khỏe của ngươi sẽ không rỉ sét giống như thanh kiếm của ngươi.

Archimonde vừa nói xong thì bóng người mặc chiếc áo choàng lao tới.

Một người đàn ông có khuôn mặt trắng bệch, thiếu sức sống, dáng người cao gầy, mặc một bộ Âu phục mang phong cách cổ xưa, giống như một tia chớp đi xuyên qua vẻ yên tĩnh của màn đêm!

Đầu ngón tay phải của Archimonde trong nháy mắt được phủ lên bằng năm chấm hồng ân, móng tay nhanh chóng dài ra thêm một cen-ti-mét, vung tay giữa ban đêm, xé tan khoảng không, phát ra âm thanh xé gió.

Hự!

Gabriel bực bội kêu lên một tiếng, thanh kiếm trong tay được rút ra từ đất sét, kiếm được kéo lên một cách nặng nề.

Chỉ như một cái phẩy kiếm đơn thuần, nhưng chặn đứng mọi góc độ, trong tốc độ không cho phép khiến Archimonde phải mạnh mẽ kháng cự.

Cổ họng!

Archimonde không hề sợ hãi mà đuổi ra bàn tay đầy màu đỏ tươi của máu, trong mắt hiện ra một ngọn lửa, chống chọi lấy thanh kiếm lớn có chuôi rỉ sét!

Thánh quang chữ thập!

Archimonde rống to một tiếng, trên lưng thanh kiếm hiện ra một quang sáng màu trắng, ký hiệu của một ngôi sao chữ thập đột nhiên phóng to ra, biến thành vầng hào quang thật lớn bao phủ hướng của Archimonde!

Hiên tể!

Một giọt máu tươi chảy ra từ đầu ngón tay của Archimonde, giữa không trung hình thành một ngọn lửa màu xanh lục, hòa vào đoàn thập tự chinh kia, phát ra âm thanh ăn mòn “Nhiều lần”, sau đó lập tức biến mất.

Sau một hồi đánh nhau với Gabriel thì Archimonde lùi ra sau mười mét, nói nhỏ với Hughes ở phía sau:

Nhanh chóng rời khỏi đây, toàn bộ quân địch vẫn chưa bao vây đâu!

Hughes và Charles biết không thể nào phá vòng vây, cũng bất chấp Archimonde có gặp nguy hiểm hay không, họ chạy thật nhanh, hy vọng từ mé rừng có thể trốn ra biển.

Đừng mong chạy thoát, các người cho rằng chỉ có chừng này người thôi sao?

Arthur một tay cầm lấy thanh kiếm, bước hai bước đến trước đám người của Hughes, lưỡi kiếm hiện ra thứ ánh sáng thiêng liêng, mang theo hàng nghìn hàng vạn bóng của thanh kiếm, hướng đến phía trước Hughes.

Thằng nhóc kia, đừng coi thường người ta!

Hughes có chút tức giận, một Arthur trẻ tuổi khiến gã cảm thấy không thoải mái, giờ một bàn tay giấu trong chiếc áo choàng, không biết từ lúc nào mà thanh Huyết tộc kiếm trong tay đột nhiên có huyết thuật liền trở thành thanh trường kiếm, trường kiếm mang huyết quang bỗng nhiên nó mang theo thứ ánh sáng thâm nhập vào không trung, nghiền nát toàn bộ sự công kích của Arthur.

Huyết kiếm bỗng hung tợn đến kỳ lạ, dòng khí mạnh mẽ khiến Arthur phải rút lui mấy bước.

Dựa vào thứ này mà muốn ngăn chặn Hughes! Người quá xem thường Huyết tộc trưởng lão vĩ đại rồi!

Khi Hughes đột nhiên xông ra ngăn chặn và dẫn mọi người rời khỏi thì phía trước bỗng xuất hiện hơn mười điểm hàn tinh lạnh lẽo.

Mau tránh ra!

Tốc độ dũng mãnh của huyết tộc đã cứu lấy bọn họ, nhưng vẫn còn một tên huyết tộc khác không kịp né tránh, bị trúng vài miếng hàn tinh!

Ồi!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tên huyết tộc đó bắt đầu đốt bị cháy phía dưới áo choàng, đau khổ tột cùng mà lăn ra đất.

Là chiếc châm bằng bạc, ám khí của Trung Hoa chăng?

Nhìn người hầu xoay chuyển khó khăn, Charles phần uất suy đoán.

Chỉ thấy Thái Ngưng thay bộ trang phục chiến đấu bó sát người đang đi ra từ trong bóng đêm, nhìn không ra một chút niềm vui trên khuôn mặt lạnh của cô, trên một bàn tay còn cầm một loại ám khí bằng bạc tinh tế.

Một vòng Bạo vũ lê hoa châm hai mươi bảy kim, tuy không đơn thuần dùng máy bắn ra, nhưng để đối phó với các người, cái này cũng đủ rồi.

Cô gái giải đáp nghi vấn của Charles.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 276

Lilith.

Sự phản ứng bất ngờ của Hoa Vũ đã dập tắt ngay ý định đưa những người còn lại rời đi của Charles và Hughes. Đội đặc chủng Giao Long lại một lần nữa được tập trung, thành viên trong hội của Long Nhị cũng đều xông lên.

Vĩnh Dạ có phần xót xa nhìn Hoa Vũ:

Ngưng nhi, cô đứng sau được rồi, tôi sẽ bảo vệ cô.

Hoa Vũ có phần khó chịu nhìn Vĩnh Dạ:

Anh cảm thấy tôi cần anh bảo vệ sao?

Ha ha. Mặc dù ám khí của cô khá lợi hại nhưng dù sao cũng là một cô gái, những gã này không phải là người, tôi sợ cô gặp chuyện không may.

Vĩnh Dạ giải thích.

Hoa Vũ đối với gã chẳng còn cách nào khác, rốt cuộc cô cũng để mặc kẻ gã.

Trận đấu của Archimonde và Gabriel đã đi vào quỹ đạo, đôi bên liên tục tung đòn tấn công không phân thắng bại, nhưng chỉ cần quan sát kỹ sẽ thấy Gabriel còn có thực lực còn sức của Archimonde chỉ như trứng chọi đá, có lẽ không trụ được bao lâu.

Hughes và Charles dẫn tám người còn lại áp của Huyết tộc hội ở sát cùng một chỗ, tình huống vô cùng nguy hiểm.

Bọn họ có thể tưởng tượng, nếu Hoa Vũ đã cố ý dùng vũ khí bạc thì trong hòng súng của quân đặc chủng Giao Long rất có thể cũng là đạn bạc. Vậy thì không còn phải nghi ngờ gì nữa, đó là loại vũ khí có tính sát thương rất cao đối với Huyết tộc hội.

Nếu là ngày thường, tốc độ kinh khủng của Huyết tộc hội có thể có khả năng tránh được cuộc tấn công này. Nhưng dưới ánh đèn chiếu hình chữ thập của nhà thờ, ưu thế của Huyết tộc hội hoàn toàn bị áp đảo, thậm chí còn ngăn trở hội phát huy sức chiến đấu.

Trong lúc các thành viên của liên hợp Long Tổ đang vây bắt ở Tomas và Arthur thì từ phía Tây của khu rừng u ám bỗng nhiên vọng lại tiếng cười thanh thoát của một cô gái.

Dường như tất cả mọi người đều dừng lại trong chốc lát. Dù sao thì nhân vật xuất hiện trong tình huống như vậy cũng sẽ không tầm thường.

Hoa Vũ nhíu hàng mi, cô nhớ ra tiếng cười này, rõ ràng là cô gái bị mình phá ở buổi bán đấu giá chiếc cốc thánh.

Quả nhiên, người khoác lên mình bộ vest đen cùng áo sơ mi trắng có tư thế oai phong lẫm lẫm nhưng lại chính là ánh mắt sáng cùng nét mày nhíu lại

của Lilith. Người kia là một gã trai tóc vàng, mang theo 13 gã mặc vest đen, vẻ mặt lạnh lùng vô cảm đi từ trong rừng ra.

Nhìn thấy Lilith xuất hiện, Charles dài môi, mắt ánh lên vài tia sáng:

Lilith, cô tới thật đúng lúc.

Lilith cười nhạt, liếc mắt quan sát tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, sau đó mới cất giọng nói mê hoặc:

Anh họ Charles, vết thương ở tay anh đã lành chưa?

Charles cười nói:

Nhờ phúc của cô, đồ đao của cô làm tay của tôi đến bây giờ vẫn không thể mọc dài ra được, em họ Lilith đáng yêu, đúng là có ưu ái đối với tôi đấy.

Chà, anh họ thân mến, tôi đã sớm nói rồi, tôi làm việc đó với họ hàng thân thích không có chút hứng thú nào. Còn nữa, anh gia nhập Spinkle Bakes, tôi cùng cha mẹ đều là thành viên trung thành của Camarilla, anh ép buộc tôi, đương nhiên tôi phải phản kháng rồi.

Lilith cười nói như xin lỗi.

Đừng nhiều lời với con đàn bà này nữa. Charles người không thấy mặt mặt sao? Lilith, Saekinana, Camarilla của các người tuy rằng khác tín ngưỡng tôn giáo với ta, nhưng cùng là huyết tộc cũng không nên như vậy chứ.

Hughes hỏi, ánh mắt lộ vẻ tinh anh.

Người trẻ tuổi được gọi là Saekinana cười nói:

Thưa trưởng lão Hughes, chúng tôi hẳn hiên sẽ không giúp giáo đình cùng Viêm Hoàng Thiết Lữ đối đầu với các người, thế nhưng chén thánh nhất định chúng tôi phải giành lại.

Người...

Hughes thở dốc.

Vĩnh Dạ mắt kiên nhẫn nói:

Các người đừng có không coi ai ra gì nữa, không lẽ các người nghĩ là các người đông hơn đến mười mấy người là bọn ta sẽ sợ các người sao? Ở đây là Hoa Hạ, Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng ta mới là người cuối cùng quyết định các người phải đi hay ở lại.

Nụ cười trên mặt Lilith dần dần biến mất, thay vào đó là nét cao ngạo lạnh lùng:

Tên tiểu tử kia, mặc dù ta không ưa gì những người trong hội Spinkle Bakes nhưng ta lại càng ghét những người coi nhẹ quyền uy của Huyết tộc, đến quân đoàn trưởng Gabriel cũng không dám lên tiếng, nhà người là cái thá gì?

Muốn đánh thì nhanh lên.

Gabriel lên tiếng ngăn gợn dứt khoát.

Archimonde lúc này thở hắt ra đi về phía đám người Lilith, nét mặt thành thật:

Nói đi, yêu cầu của các người là gì?

Quả nhiên vẫn là chú Archimonde thức thời.

Lilith vui vẻ cười lớn:

Rất đơn giản, huyết thê, đợi bọn ta hiệp trợ các người rút lui xong sẽ trao cốc thánh cho Camarilla của chúng ta.

Người thật xảo trá, trắng trợn, Lilith! Sự đê tiện của người có xứng đáng với huyết thống cao quý của tổ tiên Dạ chi ma nữ của người không?

Đó là việc của ta, hơn nữa, tổ tiên Diệp chi ma nữ của chúng ta thích nhất là nham hiểm và độc ác thừa trưởng lão Hughes...

Lilith lạnh lùng.

Archimonde sắc mặt trầm mặc, sau một hồi nhìn vào khuôn mặt mỹ miều kia liền gật đầu:

Ta đồng ý, cốc thánh rơi vào tay các người dù sao cũng tốt hơn là nằm trong tay giáo đình.

Archimonde, người chính là đang tự tiện quyết định đây.

Hughes hô lớn.

Chẳng lẽ người muốn tất cả đều chết còn cốc thánh thì rơi vào tay lũ ruồi bọ kia sao?

Archimonde chắt vắn.

Charles ngăn cản Hughes nói:

Archimonde nói đúng, ít nhất nếu như đêm nay chúng ta liên kết trừng trị lũ chó tay sai của giáo đình cùng đám Viêm Hoàng Thiết Lữ thì cũng coi như là giải quyết được một sự việc rồi.

Hughes hừ một tiếng cũng không phản đối thêm nữa.

Archimonde cũng không nhiều lời, giơ tay vẽ một vết máu trong không trung nói:

Huyết thư đã xong, Lilith, động thủ đi.

Các người không cần vọng tưởng, đã cùng nhau tìm đến cái chết rồi thì tới đây đi.

Vĩnh Dạ cười lạnh nhạt khoát tay:

Giao Long đội 1, cho đám dơi hôi hám này ném mùi đạn bạc đi.

Một đám binh đội đặc chủng của Giao Long đội 1 lập tức nâng sức lên đạn.

Tránh ra!

Archimonde lệnh một tiếng, tất cả người trong huyết tộc hội đầu rời khỏi vị trí với một tốc độ khó có thể bắt kịp.

Tuy nhiên, bởi vì làn đạn quá dày đặc nên vẫn có mười mấy người của huyết tộc trúng đạn, thân thể bắt đầu bị thiêu cháy.

Nhưng cũng chỉ là tiêu diệt được hơn mười tên tay sai, trong lúc đội Giao Long hi vọng tìm kiếm được mục tiêu tiếp theo, không biết Lilith từ lúc nào đã di chuyển đến sau lưng bọn họ, đột nhiên phóng ra một thanh đao sáng

loáng ánh trắng di chuyển vòng cung trong không khí. Thanh đao như trong suốt, di chuyển tạo thành một vệt gọn sóng kinh động tất cả mọi người có mặt.

Tiếng sát khí cùng hơi thở chết chóc trong nháy mắt phát ra từ tứ phía, cùng theo đó là tiếng kêu gào thảm thiết, như vô số ám khí bay ra khắp mọi hướng của rừng rậm.

Nhanh tránh ra đi.

Kỵ sĩ Tomas hô to một tiếng nhưng cũng không kịp.

Đội Giao Long mặc dù là quân tinh nhuệ, nhưng cũng không phải là cao thủ của Long Tổ và Bát Bộ, đại đa số vẫn dựa vào trang bị của cá nhân, trong tình huống như vậy cũng không tránh kịp.

Lưỡi đao xẹt qua một đường cong, một đường khí lướt qua, mười mấy người đội đặc chủng Giao Long chưa biết chuyện gì xảy ra thì đầu đã lia khỏi cổ.

Máu bắn khắp mọi, những vệt máu đỏ bắn tung tóe như bị một sức mạnh vô hình nào đó hút về găm trên lưỡi đao sáng loáng của Lilith.

Lưỡi đao hút máu tươi xong phát ra ánh hồng quang rực rỡ lại càng hiện vẻ dữ tợn đáng sợ.

Hai mươi vị kỵ sĩ của thánh điện lập tức tuốt kiếm, lập thành hàng rào ngăn ở phía trước. Hơi thở mãnh liệt của thần thánh trong nhất thời cần quét của tan bầu âm khí quỷ hồn u ám.

Trên tay Lilith là thanh đồ đao, một trong mười ba ma khí của Huyết tộc, thời khắc nó được sinh ra đã hấp thụ năm triệu u hồn, là vũ khí đáng sợ để xử quyết tù tội của Huyết tộc, có thể phong tỏa khả năng tự khôi phục năng lực của Huyết tộc, đối với những chủng tộc khác còn có thể hút máu và linh hồn, không ngừng mạnh lên trong chiến đấu.

Tomas vẻ mặt nghiêm túc giải thích.

Mọi người không được coi thường, chỉ cần bất cẩn một chút là vạn kiếp bất phục..

Vĩnh Dạ cùng đám người bảy giờ mới cảm nhận được nhiệm vụ lần này quan trọng đến mức nào, sợ hãi đến nỗi không tiến thêm nữa.

Còn Lilith, cầm thanh đồ đao trong tay, một mình đứng đối diện cả đội kỵ sĩ trong thánh điện, người như hoa, đao như ma, nét mặt vẫn thản nhiên tươi cười.

Nếu đáng sợ như vậy thì không để cô ta đụng tới là được.

Hoa Vũ dường như hạ quyết tâm nói với mọi người.

À Lilith này cứ để cho ta, tốc độ của ta nhanh, công kích từ xa đối với cô ta là hợp lý. Những người còn lại giao cho các người.

Vĩnh Dạ lớn tiếng nói:

Như vậy sao được, Ngưng Nhi, cô không thể...

Vậy người đối phó với cô ta chắc?

Hoa Vũ hỏi lại.

Cổ họng Vĩnh Dạ như thắt lại, trong đầu nghĩ đến hình ảnh đồ đao của Lilith vừa lướt trong không khí liền lùi bước:

Vậy cũng được, cô hãy cẩn thận.

Hoa Vũ không buồn để ý đến gã nữa, tiến lên trước một bước, hai tay nắm đầy kim bạc, ánh mắt sắc lẹm nhìn chăm chăm vào Lilith.

Cùng lúc đó, cuộc chiến bắt đầu bùng nổ, Vĩnh Dạ dắt theo thành viên Long Nhị Tổ, Gabriel thống lĩnh lực lượng của giáo đình chiến đấu với Huyết tộc được Archimonde và Saekinana cầm đầu.

Huyết quang và màu trắng thần thánh không ngừng lấp lánh trong khu rừng này. Người hầu của Huyết tộc cùng kỵ sĩ của thánh điện trong cuộc chém giết thảm sát đầy đều nhanh chóng bị tiêu diệt.

Vừa nãy ở phòng đấu giá ta đã muốn ra tay với cô rồi biết không? Tôi rất ghét những người người đẹp, lại càng ghét những người đẹp dám đối đầu với mình...

Lilith nhìn Hoa Vũ đang tiến đến, cười nói.

Vậy thì thật không may, tôi lại là loại mà cô ghét nhất rồi.

Hoa Vũ lạnh nhạt nói.

Nét mặt Lilith thoáng chốc trở nên tối tăm.

Đã biết như vậy thì người nên hiểu là hãy đi đến chỗ chết đi.

Vừa dứt lời, hình bóng của Lilith bỗng chốc trở nên mơ hồ, lại chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Hoa Vũ chỉ cách khoảng một thước, đồ đao mổ xẹt qua mặt như chỉ thoáng chút thôi là đã cắt đôi khuôn mặt Hoa Vũ.

Thân thể Hoa Vũ đột nhiên trượt xuống một cách lạ lùng, trong tư thế nằm thẳng ra né tránh. Sau đó cơ thể dựa men theo cành cây đại thụ lớn chắn ngang bầu trời, cùng lúc đám kim bạc trong tay lạnh lùng rơi xuống.

Chậm quá!

Đồ đao trong tay Lilith tung lên, đám kim bạc lập tức bị đao chắn ngay ở ngoài.

Căn bản không đợi cho Hoa Vũ kịp hạ xuống, Lilith bay người lên, đồ đao một lần nữa muốn chém ngang ngực Hoa Vũ.

Hoa Vũ khoe miệng hiện nét cười, đột nhiên, khi cô rơi giữa không trung, một phiến lá rụng ngay dưới chân cô, mũi chân Hoa Vũ khẽ chạm vào phiến lá rụng kia, giống như được tiếp thêm một nguồn sức mạnh lớn lao, cơ thể bỗng nhiên có sức lực lao nhanh về phía mặt đất..

Nét mặt Lilith lộ ra nét hoảng sợ, không thể ngờ được Hoa Vũ lại có khả năng tăng tốc lao xuống bằng cách đạp vào phiến lá rơi trong không trung.

Người mới là người chậm!

Khoảnh khắc Hoa Vũ vừa dứt lời đã phóng hai mươi bảy chiếc Bạo Vũ Lê Hoa Châm, hướng thẳng về phía Lilith.

Lilith người đang lơ lửng trong không trung, đao ở phía trên nhưng muốn

ngăn cản cũng khó có thể kịp, nhất thời mở to mắt toát ra vài phần hoảng sợ.

Có thể thấy trận chiến kinh thiên động địa sắp đến hồi kết, nhưng Hoa Vũ từ trong tim toát ra một luồng khí lạnh.

Không xong rồi.

Trong khoảnh khắc Hoa Vũ kịp thời phản ứng cô lập tức quay người lại, chỉ nhìn thấy nụ cười hiểm ác, gương mặt xinh đẹp của Lilith trở nên dữ tợn không biết xuất hiện ở phía sau mình từ lúc nào, đang vung thanh đồ đao sáng loáng trên tay.

Giữa không trung, Bạo Vũ Lê Hoa Châm xuyên thấu Lilith, hóa thành một màn sương máu.

Huyết phân thân?

Tên gọi của huyết thuật này của huyết tộc trong truyền thuyết bỗng xuất hiện trong đầu Hoa Vũ, nhưng lúc này nghĩ đến cũng đã quá muộn rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 277

Hình Ảnh Quỷ Dị

Cùng với sự truy đuổi của đồ đao, Hoa Vũ cảm thấy có phần bất lực.

Tiếng gió như tiếng vạn quỷ gào thét bên tai, Hoa Vũ không hề sợ hãi mà chỉ có cảm giác lớn nhất là chút tiếc nuối.

Chết như vậy sao? Cuộc đời của mình kết thúc như vậy sao?

Trong đầu cô hiện lên vô số hình ảnh, từ nhỏ đã sinh ra trong Thái gia danh giá, cuộc đời của mình dường như không thể đi theo một con đường bình thường. Từ lúc nhỏ đi học đến năm 11 tuổi chưa tốt nghiệp tiểu học đã được đưa vào rèn luyện ở Viêm Hoàng Thiết Lữ, sau đó lại được Sư phụ sư bá của Đường Môn truyền thụ dĩ tuyệt học.

Trong ấn tượng của bản thân mình, ngoại trừ việc gian khổ luyện tập không kể ngày đêm thì cũng chỉ có một mình trong căn nhà gỗ, nghe tiếng mưa từ Xuyên Thục Đại Địa, trong nỗi cô đơn tột cùng cùng âm thanh u tịch ấy chỉ có tiếng mưa bầu bạn, tất cả phẳng phai như mới chỉ hôm qua.

Dần dần, chính trong lòng mình cũng không thể nào hiểu được mình sống vì điều gì, rõ ràng là có nhà, có cha mẹ, có người thân vậy mà không thể về, không thể gặp, không thể nhớ, bản thân được tổ chức và sư môn thừa nhận tán dương nhưng trước đến giờ không hề thích điều đó.

Hơn hai mươi năm cô như đi lạc trong rừng sâu, rõ ràng bản thân có thể sinh tồn nhưng lại không thể đi đâu.

Lúc xuất sư, tự mình hỏi sư phụ:

Sư phụ, vì sao người ta phải sống?

Còn nhớ sư phụ suy nghĩ thật lâu mới trả lời:

Vì những người khác đều muốn sống.

Đúng vậy, chính là cái đáp án kia khiến mình luôn cảm thấy sống nên như vậy, ai mà biết được vì sao mình phải sống, chẳng phải sống vì người khác hay sao?

Những suy nghĩ phức tạp như điện xẹt lướt qua trong đầu, Hoa Vũ nhắm mắt, khuôn mặt xinh đẹp hiện nét cười khó hiểu.

Nhưng đã chuẩn bị tiếp nhận sự thống khổ, chỉ là đến không đúng thời điểm mà thôi.

Trong nháy mắt Hoa Vũ bỗng có cảm giác ở phần eo, một cánh tay nóng như lửa ôm vòng lấy eo cô, cơ thể như được một người nào đó dẫn theo không cần tốn nhiều sức lực.

Cơ thể cảm giác được sự thay đổi trong nháy mắt đó nhưng đầu chưa kịp phản ứng lại, liền kết thúc như vậy rồi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Này, nếu cô cảm giác không trốn thoát được cũng phải thử trốn đi chứ, sao không làm gì lại đợi ném dao vậy? Cô cũng không đến nỗi xấu mà phải dùng dao làm thẩm mỹ, mà có thẩm mỹ thì cũng vào bệnh viện, ở nơi hoang vắng này có để người ta lấy con dao chặt đem ra gọt móng cô còn to nữa là.

Âm thanh có phần đáng ghét lại như thân thuộc này khiến Hoa Vũ lập tức quay trở về với hiện thực.

Mở mắt ra thấy ánh sáng trước mắt có phần hỗn độn, trong lúc ấy có bóng dáng một người con trai ngang nhiên đứng thẳng, miệng ngậm điều thuốc, mũi như đang nhả khói, một bộ dạng vô cùng bất cần, hình ảnh hoàn toàn đối lập với không khí lúc đó.

Là hấn?

Cố gắng giãy dụa thoát ra khỏi vòng tay ấy, Hoa Vũ quay đầu lại đứng là nhìn thấy hấn ta. Vẻ mặt bất đắc dĩ của Dương Thần đang trợn mắt nhìn cô.

Người...sao người lại ở đây?

Hoa Vũ nét mặt ửng hồng, đây là lần đầu tiên trong đời cô bị một người đàn ông ôm, tiếp xúc thân mật như vậy.

Lúc này sự xuất hiện của Dương Thần không chỉ làm Hoa Vũ ngạc nhiên mà tất cả những người xung quanh đó đều cảm thấy tim đập loạn xạ.

Vừa mới tưởng rằng Hoa Vũ sẽ bị đồ đao của Lilith cắt làm đôi, vậy mà không ngờ ngay lúc ấy xuất hiện một bóng người, cơ thể Hoa Vũ liền bị nhấc khỏi chỗ đó. Hình ảnh ngưng kết lại lúc đó chỉ thấy một người đàn ông đã ôm lấy Hoa Vũ.

Vĩnh Dạ và thành viên Long Nhị tổ đều nhận ra Dương Thần đúng là vừa mừng vừa hận, mừng vì Dương Thần đã cứu Hoa Vũ, hận vì hấn dám cả gan ôm cô.

Giáo đình và hội nghị hắc ám cũng lộ ra vẻ hoảng sợ. Có thể cứu người dưới đao của Lilith như vậy không chỉ là vấn đề can đảm, mà xét về mặt tốc độ chắc chắn là vượt xa Lilith. Dù xét về tuổi tác Lilith không thể so sánh được với những lớp trước của huyết tộc, nhưng vì huyết tộc cao quý, thánh khí trong tay, nên có thể đứng trong danh sách mười người đứng đầu trong huyết tộc.

Dương Thần không vội vã trả lời câu hỏi của Hoa Vũ, hấn bỗng cảm thấy điều thuốc trên miệng mình đã tắt lửa.

Hóa ra vừa rồi tốc độ di chuyển quá nhanh, chột lạnh khí lạnh nên điều thuốc đã tắt lửa. Dương Thần có phần bất đắc dĩ nhả điều thuốc mới hút được một nửa.

Cô tưởng ta muốn ở đây sao?

Dương Thần khó chịu nói.

Viêm Hoàng Thiết Lữ của các người thật là nhiều chuyện, giáo đình cùng hội nghị hắc ám tranh cướp chén thánh, đây là việc nội chính của bọn họ,

bọn họ đầu đá hàng mười mấy thế kỷ, các người can dự làm gì? Chẳng lẽ các người cho rằng bọn họ sẽ sát hại những người dân thường của Hoa Hạ sao? Huyết tộc có điều cấm tuyệt đối, võ trang của giáo đường cũng là ẩn giấu thực lực ngầm, các người làm như vậy ngoại trừ việc tự kiếm chuyện còn có điểm nào tốt chẳng?

Hoa Vũ có phần không biết phải làm sao:

Đây là mệnh lệnh tối cao, hơn nữa... hội nghị hắc ám không phải là một mặt của tà ác sao?

Xem ra các người không biết gì về huyết tộc cả, đợi sự việc này kết thúc sẽ nói cho các người biết.

Dương Thần thở dài:

Vốn dĩ ta chỉ định đứng ngoài xem các người đánh, nhưng cô lại muốn chết nên ta nghĩ đi nghĩ lại thôi vẫn là cứu cô vậy.

Hoa Vũ sững sốt một lát, vì mình mới xuất hiện? Trong lòng có chút khác thường nhưng không kìm nổi tò mò:

Vì sao? Vì tôi mà ra mặt?

Cô nghĩ xem, cô cùng Thái Nghiên là chị em, Thái Nghiên cùng bà xã tôi là chị em tốt, bà xã tôi gọi cô là chị, lúc trước xảy ra cướp ở ngân hàng, coi như cô giúp tôi giải vây, trước kia cũng coi như có qua lại vài lần, những người tôi quen biết ở trong nước không nhiều, đối với cô cũng không có quan hệ thân thiết gì, chỉ coi như có quen biết, nếu như cô chết rồi, dù có không có liên quan gì đến tôi, nhưng nghĩ đến một vài người sẽ vì cô mà buồn phiền đau lòng thì tôi cũng có một phần trách nhiệm thấy chết mà không cứu chứ.

Dương Thần vừa nói vừa lấy trong túi quần ra một điều thuốc rồi châm lửa. Trong đêm tối, màu khói trắng hiện ra rất rõ nét. Thông dong hút một hơi xong hắt mới tiếp tục.

Số cô cũng không tệ, nếu như vài năm trước thì chắc chắn tôi sẽ thấy chết không cứu, nhưng bây giờ tôi lập gia đình rồi, sống cũng phải ra con người, dù sao thì cũng phải làm những việc sao cho giống con người làm.

Hoa Vũ bị nghe một loạt những lí do không hiểu đầu cuối gì cũng không hỏi gì thêm, không khỏi có chút hối hận so với những gì mình mong đợi, tự mình đang nghĩ gì. Hắc chẳng qua cũng chỉ là người kì lạ vậy thôi mà.

Chỉ có điều lúc đó sự xuất hiện của Dương Thần làm những người có mặt đều có những suy nghĩ khác nhau.

Lúc này tình hình chiến đấu đã trở nên gay gắt, giáo đình chỉ còn lại Gabriel, Tomas, Authur cùng bảy tám gã kỵ sĩ, thành viên của Long Nhị Tổ của Vĩnh Dạ ai nấy cũng đều bị thương.

Lilith, Archimonde, và năm vị trưởng lão của huyết tộc phía hội nghị hắc ám trong tay vẫn còn khoảng 4 tên người hầu.

Vì Lilith cùng thanh đồ đao kết hợp quá hoàn hảo nên kết quả thực sự của

cuộc chiến không thể đoán biết được. Nhưng vì chén thánh vẫn trong tay huyết tộc nên giáo đình chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Vì vậy, sự xuất hiện của Dương Thần bất kể là nghiêng về phía bên nào cũng đều là một sự kết thúc cho cuộc chiến này.

Vị tiên sinh này, dù rất tò mò muốn biết ngài là ai, nhưng bây giờ ta chỉ muốn biết, ngài giúp đỡ bên nào.

Lilith có thể cảm nhận rõ nhất sức mạnh thực sự của Dương Thần, lúc đó đã thu lại thanh đồ đao, thận trọng hỏi.

Vĩnh Dạ tuy rằng oán hận Dương Thần nhưng lúc đó vì tính mạng nên cũng muốn kéo Dương Thần về phía mình bèn lập tức nói:

Còn phải hỏi sao? Không thấy anh ta vừa cứu người của Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng ta sao, các người nếu biết điều hãy mau giao nộp chén thánh, rút khỏi Hoa Hạ.

Dương Thần lạnh lùng nhìn Vĩnh Dạ:

Mẹ nhà người chứ, cái lỗ tai nào của nhà người nghe thấy ta là đồng bọn với nhà người? Người còn làm nhảm nữa ta xử người luôn, người nghĩ rằng cái mạng của nhà người đáng cho ta cứu sao?

Một loạt câu nói không chút nể tình làm ngạo khí của Vĩnh Dạ vội thu lại vào bụng. Sắc mặt Vĩnh Dạ lúc đỏ lúc xám, không dám nói thêm nửa lời, thực sự lo Dương Thần không quản việc của họ nữa, thậm chí còn sợ hấn động thủ với mình.

Hắn cảm nhận được uy thế áp đảo của Dương Thần, vừa nãy lại được chứng kiến tốc độ kinh hoàng ấy thì làm sao dám tự tiện đối kháng.

Gabriel lúc này trên mình cũng có chút vết thương, nhưng thực lực vẫn còn rất mạnh, cũng không bị thương nghiêm trọng, nhú mày hỏi Dương Thần:

Sức mạnh của Các hạ vượt xa ta, lẽ nào cũng là vì chén thánh?

Chén thánh của các người là thật hay giả ta cũng không có cách nào xác minh, vì sao ta lại phải có hứng thú với nó chứ? Hơn nữa, từ “trường sinh” này đối với ta không có mấy ý nghĩa.

Dương Thần cười trào phúng.

Vậy các hạ muốn làm gì?

Archimonde vội hỏi.

Dương Thần nghĩ thầm một chút rồi nói:

Ta chỉ muốn sống yên ổn ở đây, vì vậy người của Viêm Hoàng Thiết Lữ các người không thể một lúc giết quá nhiều. Đương nhiên rồi, bọn họ nhất quyết tiêu diệt các người, ta cũng có thể giúp các người ngăn cản. Cá nhân ta không có cảm giác gì với giáo đình và hội nghị hắc ám của các người, các người đối với ta mà nói cũng không có phân biệt thiện ác tốt xấu, vì vậy, khuyên các người hãy giải tán đi, coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.

Đã chết nhiều kỳ sĩ như vậy, sao có thể dễ dàng cho qua...

Gabriel trầm giọng nói.

Hừ, Gabriel, xem ra không phải vì nhiều người chết mà người không chịu từ bỏ, mà là vì chén thánh vẫn ở trong tay ta nên các người mới không chịu yên phận chứ gì?

Hughes nói đanh thép.

Lilith cười nói:

Không biết các hạ tên gọi là gì, có vẻ như cho dù chúng tôi có rời khỏi Hoa Hạ, đôi phương cũng không chịu đầu, không biết các hạ có cao kiến gì không?

Dương Thần bậm môi:

Nếu các người đã vì chén thánh mà phải chiến đấu một mất một còn vậy thì chẳng thà đưa chén thánh cho ta, ta sẽ tiêu hủy nó ngay ở đây, như vậy sẽ không còn phải tranh giành gì nữa.

Không được.

Gabriel và Archimonde cùng đám người đồng thanh hô lớn.

Dương Thần sắc mặt khó coi:

Các người như này không được, thế kia cũng không xong? Các người cho rằng ta đến trung cầu ý kiến của các người sao? Đừng để ta cáu lên tự ra tay động thủ sẽ không tốt cho các người đâu.

Các hạ đừng ép người quá đáng, mặc dù các hạ thân thủ phi phạm, nhưng chúng ta cũng không phải những người dễ bị bắt nạt.

Archimonde nghiêm nét mặt.

Dương Thần cũng không kiên nhẫn nói thêm, để trễ thêm nữa không khéo Lâm Nhược Khê đi về trước rồi, tới muộn còn ở đây chịu tội sao?

Các người đã không chịu thỏa hiệp vậy ta sẽ khám lần lượt trên người mỗi người các người, để xem đồ vật ở trên người người nào. Các người không đưa ta sẽ tự lấy.

Dương Thần vừa dứt lời, bóng dáng đã biến mất khỏi bị trí, rồi lại xuất hiện bên cạnh Charles.

Charles một phen kinh hãi không đợi kịp tránh đi liền cảm thấy bị một tay của Dương Thần giữ lấy khuỷu tay.

Một luồng sát khí lạnh thấu xương, cảm giác áp bách ngang ngược làm Charles đã từng trải cũng cảm thấy tim đập mạnh, quên cả kháng cự.

Dương Thần rất nhanh chóng điểm trên người hắn, xác nhận không có đồ vật nào trên người Charles bèn bỏ qua gã, nhắm đến mục tiêu tiếp theo – Hughes.

Mọi người có mặt ở đây đều khó có thể tin được Dương Thần lấy trưởng lão Charles làm như món đồ chơi như vậy, lúc này mọi người mới ý thức được Dương Thần nói “tự mình lấy” là thật.

Trong lúc mọi người đều thấy bất lực lại vừa thấy may mắn vì Dương Thần không xuống tay hạ sát thối bóng dáng của hắn đã trở về nguyên chỗ cũ.

Sao lại có thể...

Dương Thần sắc mặt trầm mặc như thể nhìn thấy điều gì bất ngờ, mắt nhìn chăm chăm vào Hughes chỉ cách trước mặt có khoảng ba thước.

Cùng lúc đó, trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, Hughes bỗng dưng biến mất.

Hughes!

Archimonde cùng đám người hô lớn, rõ ràng cũng không hiểu rõ tình hình lúc đó, cũng chỉ là quá bối rối.

Không đợi tiếng la hét của mọi người ngớt, ở chỗ Hughes biến mất có một chén rượu màu vàng đang bay lơ lửng trên không trung.

Trong hình ảnh vô cùng dị quỷ ấy không thấy Hughes xuất hiện nữa còn chén rượu từ từ rơi xuống, lăn một vòng trên bãi cỏ dừng lại đúng nơi gót chân Dương Thần...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 278

Nhất Định Không Được Nói Ra Ngoài.

Cảnh tượng này vượt quá sức tư duy của tất cả những người có mặt lúc bấy giờ, căn bản không thể tưởng tượng nổi là chuyện gì.

Không có sự tác động của bất kì sức mạnh nào, không có một bức màn che dấu nào, vậy mà một sinh mạng bỗng biến mất như vậy, lại còn là trưởng lão của huyết tộc. Đây đúng là một vấn đề khó giải thích.

Tại thời điểm mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, Dương Thần cúi người nhặt chén rượu dưới chân mình.

Chén rượu có khắc hoa văn cổ đại phong cách thời Tây Nguyên. Ngoài việc nhìn có vẻ khá cổ ra thì không có gì đặc biệt.

Tuy nhiên Dương Thần cũng không vì trong tay đang cầm cái gọi là “chén thánh” mà cảm thấy vui mừng hưng phấn. Dường như trong cách nhìn của hai toán người ở đó thì cái gọi là “trường sinh” kia chỉ là một đồng đồng nát sắt vụn.

- Là người, là người đã giết Hughes?

Archimonde dò hỏi.

Dương Thần quay đầu lại, khóe miệng cười lạnh nhạt:

- Ta có thể nói rõ với các người rằng, ông ta không phải do ta giết, nhưng ông ta chết như thế nào thì ta không cần thiết phải giải thích cho các người. Hiện nay, chiếc chén thánh mà các người tha thiết mong có được đang ở trong tay ta.

- Các hạ dự định làm như thế nào?

Lilith nhìn chén thánh trên tay Dương Thần ánh mắt thêm muốn nhưng lại rất lí trí kìm hãm lại, không dám tiến lên nửa bước.

Dương Thần nghịch chiếc chén trong tay nói chậm rãi:

- Đồ vật này, hoặc trước kia có thể coi là chén thánh, nhưng đáng tiếc, nó bây giờ chẳng qua cũng chỉ là món cổ vật. Nguyên nhân tại sao có nói với các người cũng không ích gì. Dù sao thì nó cũng không còn tác dụng gì rồi, lại trở thành lí do khiến các người tiếp tục đánh giết, vậy thì hãy để nó biến mất đi.

Vừa dứt lời, không đợi phản ứng của những người này, Dương Thần tay phải cầm chén thánh bóp mạnh...

Chiếc cốc kim loại bây giờ như làm bằng bìa các tông bình thường, bị bàn tay của Dương Thần bóp thành một đám kim loại lồi lõm.

Mọi người mở to mắt, không dám tin Dương Thần thực sự dùng tay hủy hoại chén thánh.

- Người... người dám hủy hoại chén thánh?

Kỵ sĩ Tomas giận dữ.

- Đây chính là người làm ô nhục giáo chủ, đối với giáo đình chúng ta là một sự khiêu khích.

Gabriel cùng đám người cảm thấy giống như vừa nằm mơ, hai tốp người đánh nhau thừa sống thiếu chết chỉ vì đồ vật này vậy mà đồ vật đó lại biến mất như vậy.

Dương Thần ném thẳng đám kim loại ấy xuống đất.

- Lẽ nào các người không cảm thấy rất kì lạ sao? Nếu thực sự là cốc thánh vậy thì tại sao lại dễ dàng bị ta hủy hoại như vậy?

- Chén thánh sở dĩ đặc biệt là vì trong đó có thần lực của Jesus Christ chứ không phải vì chất liệu đặc biệt, điều này đâu có gì là kì lạ?

Tomas khó lòng tiết chế được cảm xúc.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Nếu đã nhất định nghĩ như vậy thì ta cũng hết cách rồi. Tất cả sự việc như các người nhìn thấy, chén thánh đã không còn nữa, các người muốn ra tay với ta sao? Vậy thì tất cả sẽ đều phải chết, không phải ta tự đại mà đây là sự thật. Tất nhiên là, ta thấy các người có thể vì cái gọi là tín ngưỡng mà quyết chiến với ta một trận, chẳng phải người của giáo đình các người thích nhất là trò tuyên dương này sao?

Dương Thần vừa dứt lời, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Trên thực tế, sự biến mất li kỳ của Hughes đã làm thu hẹp ý định chiến đấu của mọi người, con người luôn có nỗi sợ hãi đối với những gì mà nằm ngoài tầm hiểu biết của họ, bọn họ có chút lo lắng, liệu rằng bản thân mình có biến mất như vậy không?

Tomas và Gabriel liếc nhìn nhau, họ đều nhìn thấy vẻ bất lực trong mắt đối phương.

Cùng lúc đó, một mặt khác của hội nghị hắc ám cũng không quá buồn phiền vì mất chiếc chén thánh, dù sao thì chén thánh là vật của giáo đình, mục đích lớn nhất của họ là không để cho giáo đình đoạt được nó mà đem về Châu Âu, tác dụng lớn nhất chẳng qua cũng chỉ là biểu tượng của sự chiến thắng hoặc cũng có thể dùng để nghiên cứu một vài thứ.

Dù sao tín đồ của Satang cũng không thể tìm được sự trường sinh từ Thượng đế.

Nếu nói lần này đến đây là thất bại thì chẳng qua cũng chỉ là việc mất đi trưởng lão Hughes một cách kì bí, thậm chí một vài nô bộc của huyết tộc căn bản chỉ là vật hi sinh.

Cuối cùng bước tiếp theo phải đi như thế nào, đối mặt với tình huống này, Archimonde, Saekinana và những người còn lại của huyết tộc đều mong đợi ở người mạnh nhất – Lilith.

Lilith có vẻ rất thản nhiên, nét kinh ngạc qua đi, đôi mắt đỏ xinh đẹp dần

chuyển sang màu lam, trở về với diện mạo phong tình của cô gái tóc vàng.

Thanh đồ đao tàn nhẫn kia không biết bằng cách nào đó được Lilithu thu lại cất sau lưng không còn bất kì dấu vết nào, rõ ràng là muốn dừng tay rồi.

Lilith cười tươi thân nhiên tiến lên phía trước, dùng ánh mắt ấm áp nhìn Dương Thần:

- Các hạ, ta rất thích cách nói chuyện của anh, có vẻ như ta đã biết anh là ai rồi, tôi thay mặt cho hội nghị hắc ám xin lỗi anh vì sự mạo phạm này.

- Quyết định rồi?

Dương Thần cũng không nghĩ có thể giấu giếm thân phận của mình. Dù hội nghị hắc ám cũng không phải một tổ chức bí mật nào của quốc gia nhưng lại là một tổ chức thâm hậu, to lớn và có lịch sử lâu đời, mạng lưới tình báo đương nhiên sẽ rộng khắp toàn cầu.

Lilith gật đầu:

- Đương nhiên, tôi hoàn toàn tin tưởng các hạ hoàn toàn có khả năng làm chúng ta lặng lẽ rời khỏi Hoa Hạ. Dù sao chén thánh cũng không còn nữa vậy thì chúng ta cũng nên quay về Châu Âu rồi.

- Chúc các ngươi lên đường vui vẻ.

Dương Thần cười nói.

Lilith hé miệng cười, bỗng nhiên tiến lên phía trước, nói khẽ vào tai Dương Thần vài câu mà chỉ có hắc mị có thể nghe được.

Dương Thần cũng không sợ Lilith đến gần có thể làm chuyện gì bất thường. Mặc dù Lilith rất mạnh nhưng so với đẳng cấp của hắc mị mà nói thì thanh đồ đao của cô ta chẳng qua cũng chỉ như chén thánh chỉ cần bóp chút là nát vụn mà thôi, hơn nữa, Lilith lại không có chút sát khí nào.

Sau khi Lilith nói xong quay qua nhìn Dương Thần bằng ánh mắt mong đợi, không có một nét nào có thể nhìn ra nữ ma đầu vừa nãy mà chỉ như một cô gái phương Tây xinh đẹp diễm lệ.

Dương Thần hơi ngượng ngùng sờ cằm cười ha ha.

Bộ dạng kỳ lạ đấy làm tất cả những người có mặt tại đó đều há hốc mồm ngạc nhiên không biết hai người này bị sao.

Là một cô gái, Hoa Vũ có phần thấy đáng ghét, tên đàn ông này có thể thân mật với cô nàng ma cà rồng kia như vậy, lại còn có bộ dạng liếc mắt đưa tình như vậy, thật đúng là... đúng là vô liêm sỉ.

Tuy nhiên cảm giác thế nào thì cũng thấy như bản thân mình đang ghen tị, làm cho Hoa Vũ khó có thể ức chế được những suy nghĩ linh tinh.

- Cô thực sự muốn làm như vậy?

Dương Thần hạ giọng hỏi như xác nhận.

Gương mặt trắng nõn của Lilith đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh:

- Được không?

- Vậy thì ta đành hi sinh một chút vậy.

Dương Thần nói oai vệ.

Lilith sắc mặt vui vẻ đột nhiên tiến lên trước, dùng đôi cánh tay thon dài ôm lấy cổ Dương Thần, khóa miệng hồng kiều diễm đặt ngay trên môi Dương Thần.

Liên theo sau đó là chiếc lưỡi trơn lạnh cũng đưa ra quần quýt cuồng nhiệt hôn Dương Thần.

Cảnh tượng này làm tất cả những người có mặt ở đây đều giật mình không thể hiểu tại sao hai người bỗng nhiên lại như vậy.

Hoa Vũ liền quay đầu đi không muốn xem thêm chút nào nữa, miệng khẽ rửa thăm Dương Thần. Thế nhưng bản thân mình không là gì đối với hắn, vì sao phải quản những việc vớ vẩn này của hắn, mà phải rồi, đi về nhất định phải mách Lâm Nhược Khê, Dương Thần dám đi ôm hôn người phụ nữ khác sau lưng cô.

Dương Thần thưởng thức vị ngọt ngào của cô nàng huyết tộc kia một lát rồi mới chịu rời ra cười nói:

- Được rồi, mọi việc cũng xong xuôi rồi, cô hãy đem người của mình đi nhanh đi.

Lilith lưu luyến nhìn Dương Thần, khẽ cười với hắn sau đó mới quay lại ra dấu với Archimonde và huyết tộc.

Trong sự quan sát chăm chú của Giáo Đình và Viêm Hoàng Thiết Lữ, một đám huyết tộc chỉ trong nháy mắt đã từ khu rừng chạy biến không còn thấy bóng dáng.

Dương Thần nhìn đám người Gabriel:

- Các người ở lại là muốn khai chiến với ta sao?

Gabriel trầm mặc nói:

- Dù tôi rất muốn thử chiến đấu nhưng bây giờ không phải lúc. Chúng tôi sẽ đi khỏi Hoa Hạ nhưng xin các hạ hãy nhớ hôm nay người đã phá hủy chén thánh của chúng ta.

Tuy rằng hận Dương Thần đến thấu xương nhưng Gabriel và đám người vẫn bình tĩnh quyết định sẽ quay về Giáo Đình điều tra rõ thân phận của Dương Thần rồi mới có phương án kỹ hơn.

Nói xong, Gabriel mang theo hai vị kị sỹ của thánh điện Thomas và Arthur về mặt đầy khó chịu đi khỏi hiện trường.

Cuối cùng chỉ còn lại Hoa Vũ, Vĩnh Dạ và mấy người của Viêm Hoàng Thiết Lữ. Vĩnh Dạ trong lòng khó chịu vì Dương Thần với tư thế của người quyết định đã giải quyết xong tất cả sự tình nhưng cũng không dám tranh chấp với Dương Thần, chỉ oán hận nhìn Dương Thần khoát tay định đưa những người bị thương nặng rời khỏi hiện trường.

Hoa Vũ cũng không vội vã rời đi mà đứng nhìn Dương Thần như chờ đợi.

- Ngưng Nhi, sao vẫn chưa đi?

Vĩnh Dạ thấy Hoa Vũ không đi liền hỏi.

Hoa Vũ không nhìn hắn chỉ nói:

- Đợi lát nữa ta gọi người đến giải quyết thu dọn chỗ này, anh đưa người đi trước đi.

- Không thể, tôi không thể yên tâm để cô ở cùng với gã nguy hiểm này.

Vĩnh Dạ lớn tiếng nói:

- Tôi sẽ ở lại cùng với cô.

Hoa Vũ ánh mắt sốt sắng nhìn gã:

- Anh cũng biết hán nguy hiểm còn ở lại đây, chẳng lẽ anh không thấy hán rất ghét anh sao?

Vĩnh Dạ cẩn thận đưa mắt nhìn Dương Thần không có phản ứng gì lại càng thấy bất an. Mặc dù không phục nhưng vẫn cảm thấy tính mạng là quan trọng hơn cả nên chỉ đành quay đầu nhìn Hoa Vũ rồi cùng tổ chức rời khỏi hiện trường.

Hoa Vũ thở dài:

- Đúng là đồ bạc nhược.

Dương Thần vẫn im lặng nhìn cảnh này nói:

- Tuy là nhu nhược nhưng cũng khá thú vị. Cô không đi sao?

- Đi, nhưng trước đó tôi có rất nhiều điều muốn hỏi anh.

Hoa Vũ nói.

- Việc gì?

- Anh đã từng nói rằng chúng tôi không hiểu hội nghị hắc ám, không lẽ việc bọn họ là bọn ma cà rồng gây hại cho loại người điều này là sai sao?

Hoa Vũ hỏi.

Dương Thần lúc này mới nhớ ra đã từng nói sẽ giải thích cho bọn họ, suy nghĩ lại một lúc nói:

- Việc này phải bắt đầu nói từ lịch sử huyết tộc, nhưng vì lịch sử của huyết tộc quá dài, những gì tôi biết được cũng không nhiều nên chỉ có thể nói với cô đại khái về hội nghị hắc ám.

Trước thời kì trung cổ, có thể nói Huyết tộc là người thống trị Châu Âu, bọn họ lúc đó đúng là một chủng tộc tàn nhẫn. Thế nhưng vì sự tồn tại của giáo đình La Mã mà loài người bắt đầu phản kháng. Mặc dù huyết tộc rất mạnh nhưng cũng không ngăn trở được sự vây bắt của hàng ngàn dân thường. Cho nên để duy trì huyết mạch, huyết tộc lựa chọn cách ở ẩn.

Huyết tộc thành lập một đảng bí mật Camarilla. Tổ chức này chính là bộ phận quan trọng hình thành nên hội nghị hắc ám, bọn họ có 6 điều cấm kị, điều đầu tiên chính là “tị thế”, ẩn mình trong nhân loại, từ bỏ địa vị thống trị thế giới, từ đó trở đi, từ huyết tộc này trở thành như truyền thuyết, hiện nay nhiều người đã không còn coi huyết tộc là thật nữa.

Hoa Vũ xanh mắt, vừa nãy cô có nghe thấy Lilith nói đến “Camarilla”, hình như cô ta và gia tộc của mình cũng là người của tổ chức đó, ngoài ra vài người còn là một tổ chức khác:

- Vậy thì, Sprinkl Bakes là gì?

Dương Thần nói:

- Sprinkle Bakes ở Huyết tộc được gọi là “Ma đảng”, bọn họ là một vài phần tử cực đoan, không muốn tị thế, bất kỳ người nào của huyết tộc hoặc người dị đoan đều có thể gia nhập, nhưng vì lực lượng mỏng yếu cho nên ở hội nghị hắc ám không có ưu thế bằng Camarilla. Hôm nay Archimonde và những người đó cướp đoạt chén thánh chính là để tăng cường sức mạnh có địa vị trong huyết tộc cao hơn so với Camarilla, Lilith và Saekinana chính là đến để ngăn chặn bọn họ.

Hoa Vũ giật mình:

- Nói cách khác, chén thánh nếu rơi vào tay huyết tộc thì sẽ không có hại gì đối với con người.

- Chính là như vậy, vì thế Viêm Hoàng Thiết Lữ lần này bị giáo đình lợi dụng làm tay sai...

Dương Thần lắc đầu nói:

- Thực ra giáo đình tuy bên ngoài mặt giống như một tổ chức chính nghị nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tổ chức đối kháng hội nghị hắc ám mà thôi, bọn họ cứ đánh lẫn nhau không ảnh hưởng gì đến lợi ích quốc gia, vì vậy các người không cần tham dự.

Hoa Vũ gật gật đầu:

- Tôi sẽ báo cáo với tướng quân, giáo đình đáng ghét, chúng ta đã làm tin họ.

- Nếu không có việc gì ta đi trước đây.

Dương Thần thấy cũng đến lúc mình nên về rồi, nếu không để muộn chắc sẽ phải tự đi taxi về.

Hoa Vũ vội vàng gọi giật Dương Thần:

- Vậy còn chén thánh thì sao? Nó là thật sao? Có thể làm cho con người ta trường sinh không?

Nói đến chén thánh sắc mặt Dương Thần liền trở nên khó coi:

- Tôi không biết, chuyện này rất phức tạp, sự việc Hughes biến mất vừa rồi còn lớn hơn nhiều so với những vấn đề các người có thể tưởng tượng. Về thì bẩm báo sự việc một cách đơn giản với tướng quân của cô là được rồi.

Hoa Vũ cảm thấy chút mất mát, trong lòng mơ hồ cảm thấy Dương Thần không muốn nói cho mình nội tình.

- Vậy vừa rồi... Lilith..., sao anh lại có thể...

Hoa Vũ do dự rất lâu sau cuối cùng cũng nói ra, cố che giấu sự bối rối:

- Anh không sợ tôi mách Nhược Khê sao? Mới giảng hòa xong lại muốn gây chuyện tiếp hả?

Dương Thần xoay người cười nhạo:

- Đừng nói, nhất định đừng nói. Vừa nãy Lilith nói muốn đứng ở góc độ một người hâm mộ muốn hôn tôi một chút không vụ lợi gì. Cả đời này tôi chưa được hôn ma cà rồng, mà cô cũng biết đấy cô gái trước mặt tôi lại xinh

đẹp quyền rũ như vậy nên không kìm được mong muốn thử một chút. Ngoài ra không có ý gì khác.

Đây là những lời nói thật. Dương Thần không động lòng trước cô gái Lilith không biết tuổi tác kia, chỉ là hiếu kì muốn xem vị nó như thế nào mà thôi,

Hoa Vũ được một trận nín thính. Anh chàng này thật khó hiểu, hôn một con ma cà rồng có ý nghĩ gì? Cái miệng đó không biết đã hút bao nhiêu máu tanh?

- Thật ghê tởm.

Hoa Vũ tức giận ném lại ba chữ rồi rời khỏi hiện trường.

Chỉ để lại Dương Thần lúng túng đứng tại chỗ, khó hiểu sờ gáy làm bầm:

- Cô này chẳng phải vừa nãy mới nói ở lại thu dọn hiện trường sao? Sao lại chạy trước rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 279

Đêm Mùa Đông.

Sự nổi loạn của bọn cướp bóc ở hội đấu giá khiến cho cả buổi tiệc nhà Liễu gia vào lúc náo nhiệt nhất bỗng dừng dừng lại, những khách mời chạy tỏa đi khắp nơi.

Trong lòng của Liễu Khang Bách cảm thấy không vui, thậm chí còn mắng đứa con Liễu Vân của mình một trận, cho rằng Liễu Vân đã lơ là với nhiệm vụ được giao, không quản lý được cấp dưới của mình.

Sau khi sự việc xảy ra vẫn còn một người rất buồn bực, đó là Cục trưởng cục cảnh sát Thái Nghiên, chính ngay trước mắt mình xảy ra sự việc như vậy, và thêm điều buồn bực nhất chính là rõ ràng đó là bọn cướp với những hành động táo bạo nhưng những kẻ côn đồ đó lại không để lại chút tung tích nào.

Tuy nhiên sau khi sự việc xảy ra, sự mất tích đột ngột của chị Thái Ngung và sự biến mất đột ngột của Dương Thần khiến cho Thái Nghiên có cảm giác rất lạ, nhưng cô vẫn giữ nó ở trong lòng.

Tại cổng lớn bên ngoài làng du lịch, dưới tàng cây tùng bách bốn mùa xanh tươi, ánh đèn mờ mờ chiếu lên hai chiếc xe màu đen có rèm che.

Bên cạnh bồn hoa ở cạnh đường lớn, Lâm Nhược Khê vẫn mặc áo lễ phục dạ hội tơ tằm màu đen đang nhìn về phía hội trường, trong buổi đêm giá lạnh yên tĩnh, có chút gì đó hiện lên sự thất vọng.

Dương Thần đột nhiên biến mất, cũng không nói lời từ biệt, chỉ nói đi xem tình hình thế nào, nhưng đã trôi qua gần một tiếng đồng hồ vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, điều này khiến Lâm Nhược Khê không khỏi lo lắng liệu có xảy ra chuyện gì hay không.

Lâm Nhược Khê cũng không nhận ra rằng mình đã quá để ý đến hắn, chỉ là vì luôn ở cùng với hắn, lại là thân phận vợ chồng, Lâm Nhược Khê cho rằng, dù là con vật, nuôi rồi cũng sẽ có tình cảm thân thiết, huống chi lại là một người sống chẳng lúc nào chịu ngồi yên như vậy, trong lòng lo lắng, cũng là điều hết sức bình thường.

Sau đó, với tâm trạng thấp thỏm, Lâm Nhược Khê quyết định đợi ở cổng lớn ở làng du lịch, nhưng thoát cái đã đợi được gần một tiếng rồi.

Dẫu sao cũng đang là mùa đông, mặc dù vẫn chưa đến thời điểm lạnh nhất ở thành phố phương Nam, nhưng cũng khiến cho chóp mũi của Lâm Nhược Khê đỏ ửng lên, hai tay không tìm nơi ôm lấy nhau, không ngừng cọ lên cánh tay.

Lúc này, từ trong chiếc xe dài Cadillac màu tím đỏ ở trước mặt, một người

khoác chiếc áo điều cừu chính là Dương Tiệp Dư bước xuống, lả lướt bước đến bên cạnh Lâm Nhược Khê, tay cầm chiếc áo khoác cắt theo kiểu phục cổ bằng vải nhung trắng, nhẹ nhàng khoác lên vai của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cũng không hề cự tuyệt, mặc dù không ngờ sự nhiệt tình của đôi vợ chồng Viên gia cùng ở lại với mình để chờ Dương Thần, nhưng cô cũng ngượng không dám hỏi gì nhiều.

- Cái đứa nhỏ này, hãy để cho lái xe chờ Dương Thần là được rồi, người tội gì phải một mình chờ hử, bên ngoài lạnh lắm.

Dương Tiệp Dư đau lòng nói.

Lâm Nhược Khê khẽ hé miệng mỉm cười, nhưng bởi cô bị lạnh quá lâu, trên miệng cô nở nụ cười cứng ngắc với sự miễn cưỡng.

- Chính bản thân tôi cũng cảm thấy lạnh, đâu dám để người khác thay mình chịu tội được. Ai kêu tôi dẫn hử đến, bây giờ còn chưa nhìn thấy bóng người đâu, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, đó chính là sơ suất của tôi.

- Hử là người hoạt bát như thế, làm sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Nhưng với cô, một cô gái nếu tiếp tục bị lạnh như vậy, thế nào cũng nhiễm bệnh.

Dương Tiệp Dư nói với sự thương hại:

- Dương Thần cũng thật quá đáng, làm sao lại có thể để một mình cô chạy đi, để cô phải chịu tội chờ hử.

Lâm Nhược Khê không trả lời nhiều câu hỏi này, nhân lúc đó có một chút nghỉ hoặc liền hỏi:

- Viên phu nhân, ngài và Viên gia chủ quen với Dương Thần bằng cách nào vậy, tôi chỉ biết rằng hử cùng hai vị công tử tham gia trò chơi mới quen nhau. Thật không ngờ hử cũng quen cả hai vị nữa.

Dù sao cũng là đại gia tộc đứng đầu Trung Hải, giọng điệu của Lâm Nhược Khê khá khách khí.

Dương Tiệp Dư dường như sớm đã biết Lâm Nhược Khê sẽ hỏi:

- Chính là Tiểu Dã đã giới thiệu cho vợ chồng chúng tôi quen hử, cảm thấy hử là người trẻ tuổi tài cao, chỉ có vài lần tiếp xúc, tuy nhiên chúng tôi quen nhau chưa lâu nên chưa nói với cô thôi.

Lâm Nhược Khê tin tưởng được 7, 8 phần, tuy nhiên cảm thấy không hài lòng với việc Dương Thần giữ bí mật với chính cô, nhưng suy đi tính lại, xưa nay mình không thêm quan tâm đến cuộc sống hàng ngày của hử, trong lòng không tránh khỏi sự buồn bã.

- Nhưng thật ra Lâm tiểu thư, cô quen Dương Thần từ khi nào vậy, kết hôn từ khi nào vậy? Tôi và ông xã rất tò mò đó. Dương Thần, chàng trai đó mặc dù khá tốt, nhưng dường như đó không phải là mẫu người mà Lâm tiểu thư thích. Bộ dạng trông bình thường, lại chẳng có sự nghiệp gì, ngày thường cũng không có dáng vẻ của người làm ăn chân chính, Lâm tiểu thư thích hử ở điểm nào chứ?

Dương Tiệp Dư quan tâm mới dò hỏi thử.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên không nói được câu gì, chính mình thích hẳn ở điểm gì nhất?

Đối với câu hỏi này, nếu như đặt câu hỏi ngược lại, bản thân mình cũng không chán ghét hẳn ở điểm nào nhất cả, có lẽ chính mình có thể nói ra một hai điều, có thể thích...thật là một vấn đề đau đầu.

Cố gắng trở lên rần rỗi một lúc, Lâm Nhược Khê nói:

- Có thể là, suy nghĩ thoáng, không quá so đó tính toán.

Nói khó nghe một chút, chính là sự vô tâm, tựa như đêm nay vậy, nói đi là đi ngay!

Sắc mặt của Dương Tiệp Dư khẽ gật đầu một cách hơi kì lạ, không hỏi thêm nữa.

Lúc này, Viên Hòa Vĩ từ trên xe bước xuống, hờn giận nói:

- Tiệp Dư, còn có cả Lâm tiểu thư, các người hãy mau vào trong xe đi, tôi đến đợi Dương Thần, cậu bé đó có phải đã uống nhầm thuốc không vậy, tại sao trời lạnh thế này đi ra ngoài cũng không nhấn lại câu gì cả?

- Hắn rút điện thoại trong xe, Lâm Nhược Khê nhú mày nói.

- Tôi thực sự phục hắn đó.

Viên Hòa Vĩ tỏ ra hơi nóng giận, bước đến bên cạnh Dương Tiệp Dư, ghé sát vào tai của Dương Tiệp Dư nói nhỏ:

- Đứa cháu này, thật sự đáng lo lắng.

Dương Tiệp Dư liếc mắt nhìn chồng, nhưng trong lòng chan chứa tình cảm, từ lúc bắt đầu gặp Dương Thần, đã xảy ra sự việc kích động đến như vậy, nếu không xuất thân từ gia đình danh giá. Đối diện với sóng to gió lớn, thật sự chịu không nổi nữa.

Nhìn thấy động tác thân mật của đôi vợ chồng Dương Tiệp Dư, trong lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy có phần thèm muốn, giống như cặp vợ chồng môn đăng hộ đối như vậy, sống cùng với nhau hai mươi mấy năm, còn có thể thân mật khăng khít như vậy, nhất định rất hạnh phúc....

Vừa nghĩ đến vị kia của mình, bùng nổ ra sự việc cướp bóc, liền một mình biến mất bỏ lại mình, không còn thấy bóng dáng của hắn, Lâm Nhược Khê bỗng trở nên buồn bã, chính mình đang làm cái gì vậy? Tội gì phải ở đây chờ hắn chứ?

Đang trong cơn bực bội, chợt nghe thấy phía trước có người la lên.

- Còn chưa về sao, anh đã bảo em muộn rồi về trước đi cơ mà.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhìn thấy một mình Dương Thần đang cười hì hì chạy đến.

Dương Tiệp Dư cùng Viên và Vĩ nhìn thấy Dương Thần bình an trở về, đều thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Nhược Khi tức giận nói:

- Về trước? anh định ngủ qua đêm ở chỗ này sao?

- Anh gọi xe taxi là được mà.

Dương Thần nói.

- Chỗ để bắt taxi gần đây nhất nếu đi bộ ít nhất cũng bốn mươi phút, nếu tờ báo sớm mai có đăng tin người bị chết vì lạnh, tội vạ lại đổ lên đầu tôi, tôi chẳng phải rất oan uổng sao.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần thầm nghĩ quãng đường bốn mươi phút, năm phút cũng chẳng đáng gì, nhưng biết rằng lúc này thể nói ra được, cũng vì Lâm Nhược Khê không sợ lạnh mà đợi mình nên cảm thấy sự ấm áp và cảm động, cho dù xuất phát từ nguyên nhân gì, giữa hai người vẫn luôn có tình cảm với nhau.

- Coi như anh đã sai rồi, đi bộ một lúc đã quên mất thời gian. Xin nhận lỗi với bà xã đại nhân, mau lên xe đi, đừng để lạnh nữa.

Dương Thần cười trừ và nói.

- Không cần anh nói.

Lâm Nhược Khê bước lên xe mà không quay đầu nhìn xuống đất, dùng sức đóng sầm cửa xe lại.

Dương Tiệp Dư trừng mắt nhìn Dương Thần.

- Cậu cũng thật là, tại sao vào lúc đó lại chạy đi đâu nữa, trở về hãy cố mà an ủi vợ cậu đi.

Dương Thần cảm thấy sự bất thường khi bề trên Dương Tiệp Dư lại quan tâm đến mình như vậy. Trong lòng hắn đã có chút sáng tỏ về mối quan hệ giữa hai người họ, tuy nhiên vì một số nguyên nhân mà hai người họ không nói rõ ra. Lần này nhận được vẻ thân mật của Dương Tiệp Dư, sắc mặt của Dương Thần cười không được tự nhiên.

- Biết rồi, cảm ơn các người đã cùng chờ với Nhược Khê, các người cũng mau về đi.

Viên Hòa Vĩ khẽ vỗ vai Dương Thần, ôm Dương Tiệp Dư cùng ngồi trở lại xe, chiếc xe Cadillac vụt phóng đi.

Dương Thần trở lại ngồi ghế sau của chiếc xe Rolls- Royce, Lâm Nhược Khê ngồi bên cạnh nhìn ra ngoài cửa xe mà không nói câu gì, không để ý gì đến Dương Thần.

Lái xe Lý Minh không dám thở mạnh, cảm thấy tâm tình của Chủ tịch không được tốt, anh sáng suốt im lặng lái xe, không nói câu gì cả.

Dương Thần nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cảm thấy nên hạ mình xin lỗi, nếu không dự đoán sẽ có chiến tranh lạnh trong nhiều ngày, vì thế cần suy nghĩ đến những câu sắp nói ra để thú nhận những lỗi sai của mình.

Nhưng không đợi Dương Thần kịp mở miệng, điện thoại của Dương Thần đã rung lên.

Dương Thần lấy chiếc điện thoại từ trong xe lên, ngạc nhiên khi nhìn thấy điện thoại của mình có đến mười mấy cuộc gọi lỡ liên tiếp, nhưng do tham dự ở tiệc không mang theo điện thoại nên không nghe máy.

Dương Thần nhận điện thoại, và hỏi:

- Xin hỏi vị nào vậy?

- Là Dương tiên sinh đúng không vậy?

- Đúng vậy.

Dương Thần nghe thấy giọng của người nam rất lạ, có chút lo lắng.

- Tôi là bệnh viện tâm thần Trung Hải, ngài đã sắp xếp một bệnh nhân ở chỗ chúng tôi, Lâm Khôn, ngài còn nhớ rõ chứ.

- Tất nhiên rồi.

Dương Thần nhìn vào đôi mắt Dương Nhược Khê ngồi bên cạnh, hần lâu rồi không còn để ý đến gã bị điên Lâm Khôn, theo hần biết, Lâm Nhược Khê cũng chưa đi thăm gã lần nào cả, đủ để biết ông ta đã thất bại thê thảm đến cỡ nào.

- Ông ta xảy ra chuyện rồi, mấy tiếng đồng hồ trước, đột nhiên bệnh tình nặng thêm, bị rối loạn thần kinh đã nhảy từ trên cao xuống, kết quả.... Kết quả nào bị xuất huyết, cấp cứu cũng không có hiệu quả...

Người đàn ông đó nói.

Vẻ mặt của Dương Thần đông cứng lại, chưa nói đến nên vui hay buồn, chỉ có điều không ngờ rằng gã đó đột ngột lại vĩnh biệt thế giới này.

- Chúng tôi gọi điện cho Trương Hồ tiên sinh, nhưng Trương Hồ tiên sinh nói rằng hậu sự nên giải quyết như thế nào cần ngài đến định đoạt, vì vậy chúng tôi mới gọi điện cho ngài.

Dương Thần thở dài.

- Tôi biết rồi, ngày mai tôi sẽ đến chỗ các anh để giải quyết, bây giờ làm thế nào thì làm, tiền bạc không thành vấn đề.

- Vâng, nếu có bất kỳ yêu cầu gì có thể gọi theo số này, người kia nói xong liền gác máy.

Khoảng một giờ sau, hai người lặng im về đến biệt thự Long Cảnh Uyển.

Không đợi đi vào trong nhà, Dương Thần đã gọi Lâm Nhược Khê.

- Anh có việc muốn nói với em.

Lâm Nhược Khê nhíu mày:

- Nếu là việc vừa rồi, không cần nói thêm gì nữa, tôi không có hứng nghe anh giải thích nữa.

- Là chuyện cha của em.

Dương Thần nghiêm mặt nói.

Vẻ mặt của Dương Nhược Khê hơi sững sờ, dường như nghe đến từ “cha” có chút gì xa lạ, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Dương Thần, ra hiệu để hần nói tiếp.

- Trước đây anh đã từng nói với em, ông ta bị điên rồi, em cũng không hỏi anh hần ở bệnh viện nào, anh nghĩ chắc em cũng chưa bao giờ đến thăm ông ta, anh biết em hận ông ta, việc ông ta hại em, không thể nói dăm ba câu là hết được, anh hiểu tình cảm của em, vì vậy từ trước tới nay đều không nói

ra.

- Tuy nhiên vừa rồi người ở bệnh viện tâm thần gọi điện tới, nói với anh rằng, do bệnh của ông ta bỗng nhiên nghiêm trọng, rối loạn thần kinh, nhảy lều bị xuất huyết não, không cứu được, đã qua đời rồi.

Vừa nghe thấy ba từ

“ Qua đời rồi”, bước chân của Lâm Nhược Khê rõ ràng hơi khụy về phía sau nửa bước, toàn thân khẽ run lên, trong mắt có chút lệ long lanh.

Dương Thần tựa như khẽ than thở:

- Cho dù thế nào đi nữa, ngày mai hãy đi cùng anh đến bệnh viện. Nếu nói về luật pháp, ông ta vẫn là bố em, việc hỏa táng hài cốt của ông ta, em vẫn phải đích thân đi ký để làm thủ tục sẽ tốt hơn.

Lâm Nhược Khê đứng im lặng ở cửa rất lâu, khẽ hỏi:

- Thực ra, tôi cũng đã nghĩ đến rồi, muốn hỏi anh ông ta ở đâu để đón ông ta về quê, tìm người để chăm sóc cuộc đời còn lại của ông ấy.

- Chính tòa biệt thự mà ông ấy không chịu nhượng lại cho em đó sao?

Dương Thần hỏi.

- Đúng vậy, sau khi ông ấy bị điên, mặc dù tôi lấy được chỗ đó, nhưng tôi vẫn chưa từng về chỗ đó, tôi nhận ra rằng, tôi vẫn sợ về lại chỗ đó, sợ lại nhớ đến bà, nhớ đến mẹ, nhớ lại những chuyện trước đây.

Lâm Nhược Khê đưa tay lên quệt nhẹ khóe mắt, hít vào một hơi lạnh, kiềm chế không để nước mắt chảy ra.

- Chỉ có điều không ngờ rằng, chưa đợi tôi đưa ra quyết định, ông ta đã đột ngột ra đi.

Lâm Nhược Khê khẽ cười chua chat, xoay người mở cửa.

- Ngày mai đúng vào thứ bảy, sáng mai tôi sẽ đi.

Dương Thần đồng ý một tiếng, nhìn thấy bóng dáng mềm mại thui thui một mình bước vào trong phòng, trong lòng cảm thấy nặng trĩu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 280

Giữ Bí Mật.

Sau một đêm, khi trời vừa sáng, Lâm Nhược Khê liền mặc chiếc áo khoác đơn giản màu đen cùng chiếc váy dài đồng màu, mái tóc đen mượt cột gọn gàng lại phía sau.

Khi vú Vương nhìn thấy cách ăn mặc của Lâm Nhược Khê liền cảm thấy hơi ngạc nhiên, hỏi sốt sắng:

- Tiểu thư muốn đi dự đám tang của người già nào sao?

Dường như Lâm Nhược Khê cả đêm không ngủ được, đôi mắt thâm quầng, cô cũng không giấu diếm mà kể lại chuyện của Lâm Khôn cho vú Vương nghe.

Vú Vương giờ đã là một người già trong gia đình nhà họ Lâm, vừa nghe thấy tin này thì ngồi phịch xuống ghế, phải mất một lúc lâu sau mới lấy lại được tinh thần.

Sắc mặt tái nhợt của vú Vương thay đổi liên tục, lát sau bà mới nói:

- Tôi cũng đi với cô và cậu, lần cuối cùng đưa tiễn Khôn thiếu gia, người mất rồi, ân oán cũng nên cởi bỏ hết.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Dương Thần lấy chiếc BMW của mình đưa Lâm Nhược Khê và vú Vương đến bệnh viện, lúc còn sống mỗi năm Lâm Khôn đều tới đây khám bệnh và kiểm tra toàn thân một lần, bởi vậy sau khi mất thì cũng được đưa tới đây.

Người nhà làm một số thủ tục, nhưng không phải trong chốc lát là có thể làm xong.

Nhìn khuôn mặt Lâm Khôn lần cuối cùng trong nhà xác, khuôn mặt Lâm Nhược Khê và vú Vương đều thể hiện một vẻ vô cùng buồn thảm, hai người tựa vào nhau, ký tên vào giấy theo hướng dẫn của người hộ lý.

Khi Lâm Nhược Khê và vú Vương đều đang sa sút tinh thần, một bác sỹ thân hình cao lớn, khuôn mặt chính trực với mái tóc hoa râm mặc chiếc áo blue trắng đi đến bên cạnh, sau khi nhìn ba người, ông nói với ánh mắt hiền hậu:

- Vị này là chồng của Lâm tiểu thư?

Dương Thần sững sốt, nhìn Lâm Nhược Khê không có phản ứng gì tiếp tục ký tên trên giấy thì gật đầu.

- Tôi là bác sỹ điều trị bệnh trước đây của ông Lâm, tôi họ Bảo, có chút chuyện tôi muốn nói với người nhà, nếu Lâm tiểu thư đang bận thì với tư cách là con rể mời anh theo tôi vào phòng làm việc một lát.

Vị bác sỹ nói.

Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê không có ý kiến gì thì cũng không đành để cô ấy mệt thêm đi theo bác sỹ Bảo vào văn phòng.

Bước vào phòng làm việc sáng trưng với mùi thuốc Tây đặc trưng, bác sỹ Bảo nhẹ nhàng hỏi:

- Xin hỏi anh tên gì?

- Tôi họ Dương.

Dương Thần ngồi xuống rồi đáp.

Bác sỹ Bảo cười rồi đến bên bình đựng nước rót cho Dương Thần một cốc rồi ngồi vào chỗ của mình, lấy từ trong ngăn bàn làm việc ra một bức thư.

Sau một hồi tìm kiếm, bác sỹ Bảo lôi ra một tập tài liệu giấy in đặt xuống trước mặt Dương Thần.

Dương Thần nhíu mày hỏi:

- Bác sỹ, đây là cái gì?

- Là bệnh án.

Trong mắt bác sỹ Bảo hiện lên một nụ cười quái dị:

- Ông Lâm Khôn là bệnh nhân của tôi, từ lúc ông ấy đến khám bệnh ở chỗ tôi tôi luôn giữ bệnh án này, nhưng đây không phải là bản gốc mà chỉ là một phần trong bệnh án mà thôi.

- Tại sao lại cho tôi xem cái này?

Dương Thần có một dự cảm không tốt.

Bác sỹ Lâm nhếch môi:

- Anh Dương, anh nhìn đi, nhất là trang thứ hai của bệnh án, anh xem xong thì sẽ hiểu.

Dương Thần cầm bệnh án, từ từ mở ra xem, khi lật đến trang thứ hai thì trong mắt anh lên một vài tia sáng, vẻ mặt trầm hẳn xuống.

- Bác sỹ Bảo, điều này có nghĩa gì?

Dương Thần nheo mắt, nhìn bác sỹ Bảo đang cười với vẻ mỗi lúc lại càng thêm phần quái dị.

- Anh Dương, anh là người đáng để ngưỡng mộ đấy, anh có một người vợ đẹp như thế, hơn nữa lại là một bà vợ với tài sản mấy trăm triệu, tôi nghĩ ắt anh Dương cũng không phải người tầm thường, nếu không thì đời nào lại lấy được người vợ như thế.

Bác sỹ Bảo khen.

Dương Thần cười lạnh lùng:

- Ông nói đi, nói suy nghĩ thật của ông.

Bác sỹ Bảo cười ha hả:

- Thực lòng tôi cũng chẳng nghĩ điều gì khác, tôi chỉ cảm thấy, một cặp vợ chồng hoàn mỹ như thế, một gia đình giàu có như thế, nếu vì một vài nội dung nào đó trong tờ giấy bệnh án này bị người ngoài biết được thì sẽ dẫn tới hậu quả như thế nào, không chỉ có bản thân mà cả công ty, cả xã hội...

Dương Thần gần như đã hiểu được nguyên nhân thật sự vì sao mình được gọi lên văn phòng, lông mi nhú lại hỏi:

- Không biết bác sỹ Bảo cần con số bao nhiêu thì mới giữ được bí mật nội dung bệnh án không tiết lộ ra ngoài?

- Anh Dương quả là người thông minh phóng khoáng, tôi rất thích.

Tên bác sỹ cười ha ha giơ ngón tay trở lên:

- Chỉ cần một số thôi.

- Một triệu?

Dương Thần hỏi.

Bác sỹ Bảo lắc đầu.

- Mười triệu?

Dương Thần cười hỏi.

- Mười triệu quá thấp so với thân phận của một Tổng giám đốc Quốc tế Ngọc Lôi.

Bác sỹ Bảo lắc đầu cười nói.

Dương Thần đập đập tờ bệnh án trên tay:

- Nói như thế thì là một trăm triệu đúng không?

- Không nhiều không ít, chỉ cần một trăm triệu nhân dân tệ, sẽ chẳng có ảnh hưởng gì đến kinh tế gia đình anh Dương đây, lại có thể giúp gia đình anh sống yên ổn suốt đời, không phải lo nghĩ gì.

Bác sỹ Bảo nghe cười.

Dương Thần cười không biết là vui hay buồn:

- Một trăm triệu ư? Mua một đời yên ổn, ha ha, vẫn còn là rẻ...

- Không sai, rẻ thế đấy, nếu so sánh với nội dung của tờ bệnh án thì chẳng đáng là gì.

Bác sỹ Bảo nói bằng giọng cảm thán:

- Tôi cũng không nỡ nhìn Lâm tiểu thư đau lòng nên mới nói chuyện này với anh Dương, anh Dương cũng nên hiểu cho nỗi khổ tâm của tôi.

Dương Thần bắt đầu gật đầu dường như có vẻ đồng tình.

Bác sỹ Bảo nhìn Dương Thần không tỏ vẻ gì thì vội hỏi:

- Anh Dương, có phải là đã có thể quyết định?

Dương Thần nói bằng vẻ hơi khó xử:

- Bác sỹ Bảo, tôi muốn đưa cho ông một trăm triệu, mọi người cùng thỏa thuận giấu kín chuyện này, nhưng thực ra ông đâu biết, trong nhà chúng tôi là do vợ tôi quản lý tiền bạc, nếu ông muốn tôi lấy một trăm triệu ra đưa cho ông thì thật tình tôi không biết phải lấy ở đâu ra.

Sắc mặt của bác sỹ Bảo trong phút chốc trở nên khó coi, thu lại tập bệnh án trên mặt bàn, kẹp lại vào trong:

- Như vậy xem ra là tôi đã mời sai người rồi, lẽ ra tôi phải mời đích thân Lâm tiểu thư đến mới phải.

- Đừng có thế.

Dương Thần cười ngăn cản:

- Việc nhỏ như thế này sao phải làm phiền khiến vợ tôi lo lắng nhỉ, bây giờ cô ấy đã đủ mệt mỏi rồi.

- Hừ.

Bác sỹ Bảo cười lạnh lùng:

- Đây không phải chuyện nhỏ, đối với tôi giữ cái bí mật này, nhất là cái bí mật vô cùng trọng đại này, nếu không xử lý tốt tôi thấy thật không phải với lương tâm của mình, anh Dương, nếu anh không có tiền thì đừng có lãng phí thời gian của tôi.

Dương Thần lắc đầu thờ dãi nói:

- Dù tôi không có tiền đưa cho anh, nhưng bác sỹ Bảo, tôi vẫn có cách có thể bảo đảm cái bí mật này.

Bác sỹ Bảo nhíu mày nghi ngờ hỏi:

- Cách nào?

Khóe miệng Dương Thần nhếch lên lộ ra một nụ cười hiểm, ánh mắt trở nên lạnh băng:

- Bác sỹ Bảo, thật ra chỉ cần ông chết đi... Thì chuyện này có thể che giấu.

Trong chớp mắt mà thái độ của Dương Thần đột ngột thay đổi khiến bác sỹ Bảo ngạc nhiên kinh hãi nhảy khỏi chỗ ngồi.

Nhưng không đợi bác sỹ Bảo sợ hãi tới mức hét lên Dương Thần đã lắc người, trong thoáng chốc lao tới phía sau ông ta.

Một bàn tay giơ lên phía trước, hai ngón tay cứng như thép không chế cổ họng của ngài bác sỹ.

Bác sỹ Bảo vốn dáng người cao lớn, nhưng lúc này Dương Thần đang đẳng sát khí khiến lão ta sồn tóc gáy, trong lòng sợ hãi tới cực độ.

- Ông cứ thử hét lên xem, tôi đã không chế trước khi ông kịp hét lên thì tôi sẽ bóp nát yết hầu của ông, đừng có cho rằng tôi không dám, con người tôi ghét nhất là bị uy hiếp đấy...

Dương Thần nói bên tai bác sỹ Bảo rồi cười tàn nhẫn.

Bác sỹ Bảo bắt mình trấn tĩnh lại, nhưng dù gì thì lão ta cũng chỉ là người bình thường, sao chịu nổi cái lối hành xử máu me của Dương Thần với sát khí dâng lên ngùn ngụt thì càng lúc càng sợ hãi, không thể không chế được nên đại cả ra quần.

Dương Thần nhẹ nhàng rút tập hồ sơ ra khỏi tay bác sỹ Bảo rồi rút từ trong tập ra một tờ giấy A4 mỏng dính.

Khi bác sỹ Bảo đang ở trong tình trạng tâm thần bán loạn, Dương Thần kẹp tờ giấy A4 bằng hai ngón tay như cầm tú lơ khơ, phi mười mấy tờ giấy mỏng ra ngoài như phi lá bài.

- Pặp.

Trang giấy trong chốc lát trở nên giống như phi tiêu kim loại sau khi bay một đường thẳng tắp thì đâm phập vào tường.

Bác sỹ Bảo nhìn cảnh đó thì mắt tròn lên, miệng há hốc thậm chí quên cả thở.

Cao thủ võ lâm trong truyền thuyết hái lá đã thương người, tên đang ở sát ngay bên cạnh mình có thể biến những tờ giấy mỏng tang thành thứ vũ khí còn đáng sợ hơn cả lưỡi dao ư?

Dương Thần đắc ý nhìn hiệu quả hành động của mình:

- Bác sỹ Bảo, ông đoán xem, nếu một tờ giấy trắng nào đó của tôi trong lúc mọi người cùng không chú ý mà phi vào chỗ nào đó trên người ông thì ai biết được là tôi ra tay chứ?

- Anh Dương, không..., không được giết tôi... tôi... tôi không dám đòi tiền của anh nữa đâu, tôi, tôi tuyệt đối không dám nói ra chuyện này...

Bác sỹ Bảo ý thức được là mình đã trót trêu phải người không được phép trêu, có tiền thật tốt, nhưng có tiền mà mất mạng thì cũng để làm gì?

Hơn nữa, người có thể làm được chuyện này đâu phải là người để mình có thể vơ vét được tài sản của họ.

Dương Thần thật ra cũng không định giết lão ta, dù sao nếu giết bác sỹ trong bệnh viện là một việc khó giải quyết, có điều dùng biện pháp tàn nhẫn đánh mất ý định tham lam trong lòng lão ta là được rồi.

Thả lão bác sỹ ra, Dương Thần vỗ vỗ vai lão, ai ngờ mới vỗ vai mà gã đã mềm oặt rồi ngã lăn đùng ra đất.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Bệnh án ông đang giữ, khi nào mà ông muốn chết thì cứ việc công bố, tôi sẽ cho ông cách chết hoàn hảo.

Bác sỹ Bảo cười như mếu nhìn rất khó coi, nói vội:

- Không, hôm nay tôi sẽ hủy hết các giấy tờ bệnh án.

- Đúng là một bác sỹ tốt, lần sau nếu có mắc bệnh, tôi nhất định sẽ nhờ ông khám.

Dương Thần nháy mắt rồi thản nhiên đi ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi đi khỏi, sắc mặt Dương Thần trở nên nghiêm túc, trong đầu lại hiện lên nội dung của tờ bệnh án, trong lòng ngao ngán, thế sự vô thường, nếu để Lâm Nhược Khê nhìn thấy tờ bệnh án đó thì có lẽ sẽ xảy ra sóng to gió lớn, chắc chắn không phải là một việc tốt.

Dương Thần quyết định chôn giấu tất cả những gì đã nhìn thấy hôm nay giấu hết trong lòng và sẽ mang theo nó xuống mồ, đó là sự lựa chọn tối ưu nhất.

Khi hần đi đến phòng Lâm Nhược Khê và vú Vương đang ngồi, vú Vương ngẩng đầu hỏi:

- Cậu ơi, bác sỹ bảo chuyện gì thế?

Dương Thần cười cười:

- Không có chuyện gì lớn cả, chỉ nói về tình hình bệnh tật trước khi mất, nêu ra một số nguyên nhân dẫn đến thất bại trong điều trị xuất huyết não,

đều là chuyện đã qua rồi thì để tất cả qua hết đi.

Vú Vương gật đầu quay sang nhìn Lâm Nhược Khê ở bên cạnh:

- Tiểu thư, mọi việc xong cả rồi, chúng ta về thôi, tinh thần của tiểu thư không tốt, về nghỉ một lát đi.

Lâm Nhược Khê uể oải đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Dương Thần đang đứng một bên buồn rầu nói:

- Cảm ơn anh!

- Cảm ơn về điều gì chứ?

- Chuyện về người đó, từ lúc quen biết đến giờ đã khiến anh thêm bao nhiêu phiền phức, bây giờ ông ấy đi rồi, vẫn phải nhờ anh mới biết được.

Lâm Nhược Khê nói bằng vẻ mặt hiu hắt nỗi buồn.

Trong lòng Dương Thần đang thôn thức, tuy rằng Lâm Nhược Khê hận Lâm Khôn, nhưng sâu thẳm trong lòng vẫn quan tâm đến ông ta, mặc dù cô ấy hận Lâm Chí Quốc, chỉ nghe lời của bà nội, nhưng phép tắc của nhà họ Lâm trói buộc cô, cũng giống như nỗi khổ khi cô kìm nén nỗi đau kết hôn với mình.

Nghĩ đến đây Dương Thần càng cảm thấy việc mình giấu kín về nội dung tờ bệnh án kia là đúng đắn.

Khi ba người ra khỏi bệnh viện thì chuông điện thoại của Lâm Nhược Khê vang lên.

Lâm Nhược Khê nhìn dãy số, khóe miệng khẽ mỉm cười dịu dàng, nhìn Dương Thần nói:

- Là Tinh Tinh, chính là cô bé lần trước chúng ta gặp ở cô nhi viện, cô ấy đang gọi.

Dương Thần ngạc nhiên, có vẻ như tâm trạng của Lâm Nhược Khê tốt lên khá nhiều, cô nghe điện.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 281

Khách

Điện thoại bất ngờ của Lý Tinh Tinh có vẻ khiến tâm trạng của Lâm Nhược Khê tốt hơn rất nhiều, sau khi nói vài chuyện, hình như là đồng ý chuyện gì đó rồi mỉm cười ngắt điện thoại.

Dương Thần có chút không ngờ, tại sao quan hệ của Lý Tinh Tinh và Lâm Nhược Khê lại tốt lên nhanh như thế, hay bởi vì hai người đều thích đến thăm cô nhi viện nên trở thành hai người bạn tốt cùng chung lý tưởng.

Tuy nói rằng vì quan hệ của mình và hai vợ chồng ông Lý mà hạn chế không đi lại quan hệ với Lý Tinh Tinh nhưng tình bạn của hai người phụ nữ thì tốt nhất là mình cũng không nên hỏi nhiều.

- Tiểu thư vui vẻ thế, là người bạn nào vậy?

Vú Vương hi vọng Lâm Nhược Khê có thể nhanh chóng thoát khỏi nỗi u sầu, cười hỏi.

Lâm Nhược Khê gật đầu:

- Vâng, là cô giáo mà lần trước cháu đã nói với vú, cô ấy bảo mai đến nhà mình có được không, cũng đúng vào cuối tuần nên cháu đã đồng ý rồi.

Vú Vương dường như nhớ ra điều gì, cười hơi kỳ lạ nhìn Dương Thần bảo:

- Đó là chuyện tốt, mai tôi sẽ đi chợ mua chút đồ ăn.

Dương Thần không hiểu vì sao vú Vương lại nhìn mình như thế, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ đang do dự xem mai có nên ra ngoài tránh mặt Lý Tinh Tinh hay không.

Nhưng lại nghĩ, tránh thì cũng không phải, đây chính là lúc để nói rõ vấn đề với Lý Tinh Tinh, thôi thì cứ như lần trước, trở nên xa lạ, cô ấy tới thì sẽ càng thẳng thắn.

Lái xe đưa mọi người quay trở về Long Cảnh Uyển, vú Vương liền bận rộn với việc trong bếp, Lâm Nhược Khê dường như cũng đã mệt mỏi đến kiệt sức, yên lặng đi lên lầu, nhưng cô không đi luôn vào phòng ngủ của mình như mọi ngày mà đi sang phòng làm việc.

Dương Thần đang nghĩ ngợi ngồi xuống xem vô tuyến và đợi bữa trưa, không nghĩ là điện thoại đang rung lên.

Dương Thần nhìn dãy số, là số của đội trưởng đội Hải Ứng ở Trung Hải – Molins Klaus.

- Minh Vương Các Hạ, có một tiểu thư chủ động tìm tới chỗ chúng tôi nói muốn gặp ngài.

Giọng của Molins Klaus có chút nhần nại, có vẻ như gặp phải điều phiền

toái gì đó.

Dương Thần ngăn người, có người muốn gặp mình, mà lại không đến đây, lại tìm đội Hải Ưng bí mật ở Trung Hải, đây chính là một trong những cách thể hiện uy lực.

- Cô ta tên gì?

Dương Thần nhíu mày hỏi.

- Tiểu thư này không chịu nói tên, bảo ngài đến nhận mặt.

Molins Klaus than thở trong điện thoại có vài phần bất mãn.

Dương Thần cúp điện thoại, ngồi trên sofa – pha đoán xem là ai.

Nhìn đồng hồ còn ba tiếng nữa mới đến giờ bữa trưa, cũng chưa vội, hân vào bếp nói với vú Vương vào tiếng rồi lại chạy ra phía cửa.

Lái xe về hướng ăn náu của Hải Ưng Dương Thần thấy Molins Klaus đã đợi sẵn ở cửa.

Mặc dù là mùa đông nhưng Molins Klaus mặc áo màu trắng ngắn tay đứng ở trước cửa có vẻ cũng không có gì là lạnh.

- Anh không thấy mặc thế này kỳ quái sao?

Dương Thần nói.

Molins Klaus cười để lộ những nếp nhăn:

- Minh Vương Các Hạ, mùa đông ở Hoa Hạ không lạnh.

Là bộ đội đặc chủng hằng năm đóng quân ở Bắc Băng Dương thì nếu không phải lạnh dưới âm 20 độ thì cũng không có vấn đề gì.

- Tôi biết không lạnh, anh không lạnh tôi cũng không lạnh, nhưng làm người bình thường thì phải có những cảm xúc bình thường, anh ăn mặc như thế này mà dân người ta nhìn thấy thì họ lại tưởng anh bị bệnh thần kinh.

Dương Thần nói.

Molins Klaus nháy mắt cười gật đầu, nhưng hình như không có vẻ gì hối lỗi.

Theo Molins Klaus đi trước dẫn đường, Dương Thần đến phòng họp ở tầng cao nhất trong khu nhà, đại sảnh to như vậy chỉ có một bóng dáng xinh đẹp đang ngồi chờ, một mình ngồi uống cà phê.

Dương Thần ra lệnh cho Molins Klaus rút lui, không cần vào Molins Klaus cũng biết họ có chuyện cần bàn bạc nên biết điều cáo lui.

Dương Thần mở cửa đi vào phòng họp, xác nhận được là ai rồi, miệng nở một nụ cười kỳ quái:

- Trưởng lão Lilith, sao còn chưa về Châu Âu?

Người đến chính là Lilith, người phụ nữ vừa mới từ biệt đêm hôm qua, về việc tại sao cô ta tìm được chỗ này chắc hẳn có tình báo bí mật, mạng lưới này đã mở rộng suốt mười mấy thế kỷ, mở ra trên khắp toàn cầu.

Lúc này Lilith mặc chiếc áo lông cừu màu vàng nhạt với chiếc quần bò ôm sát, mái tóc vàng rối tung sau gáy, khuôn mặt xinh đẹp không trang điểm, làn da trời sinh nhẵn mịn được ánh mặt trời chiếu rọi càng làm rung

động lòng người.

Đối với Huyết tộc, nếu ánh mặt trời có thể chiếu đến thì cũng chỉ có tác dụng hạn chế một chút ít sức mạnh mà thôi.

Lilith không trực tiếp trả lời câu hỏi của Dương Thần, vẫn ngồi tựa lưng vào ghế da cạnh cửa sổ thưởng thức những tia nắng mặt trời chan hòa ấm áp.

- Đã lâu không thoải mái phơi nắng như hôm nay, Minh Vương Các Hạ, ở Châu Âu tôi chẳng dám phơi nắng lộ liễu như thế này, những người theo giáo ở Rome rất ghét việc này, ghét hơn cả việc đi theo đuôi.

Lilith oán trách nói.

Dương Thần cũng không ngờ Lilith đã biết thân phận của mình, cô ấy vốn thông minh, chắc hẳn đêm qua đã nghĩ ra mình là ai, đem ghế đến ngồi cạnh cô, những đường cong đầy đặn với bộ ngực tròn đầy hấp dẫn.

Dương Thần vừa ngấm nhìn vừa nói:

- Người bình thường có lẽ cho rằng, người Huyết tộc sợ mặt trời, sợ tỏi, nhưng Huyết tộc như tiểu thư Lilith thì chắc sẽ chẳng để ý đến những điều đó.

Lilith cười xinh đẹp:

- Những cái đó chỉ có các quý công tử mới sợ, nói nhỏ cho Minh Vương Các Hạ nhé, tôi thích nhất là ăn khoai lát vị tỏi đấy, nhưng nhà tôi lại ghét vị đó, khi ở nhà tôi vẫn thường ăn vụng.

Dương Thần cảm thấy con quỷ hút máu này cũng có phần quái đản, hỏi câu khác:

- Uống rượu không, tôi có thể sai người mang lên đây thứ rượu nho hảo hạng.

- Không cần, ban này tôi đã từ chối rồi.

Lilith quay đầu lại, ánh mắt tập trung về phía Dương Thần:

- Minh Vương Các Hạ, sao anh không hỏi vì sao tôi lại đến tìm anh?

- Tôi nghĩ đó ắt là chuyện bí mật của cô, nếu đã ở lại đây càng lâu thì càng thu hút sự chú ý của Viêm Hoàng Thiết Lữ, bộ họ và Giáo Đình đã thảo luận được một số điều, tuy năng lực của cô rất khá, nhưng nếu như bị bao vây thì cô không phải đối thủ của họ đâu.

Dương Thần nói.

Lilith có chút tự tin nói:

- Minh Vương Các Hạ không cần lo lắng chuyện này, tôi vẫn bảo toàn được sức mạnh, dựa vào mấy người Giáo Đình ở Hoa Hạ, định liên thủ với Viêm Hoàng Thiết Lữ đối phó tôi thì vẫn khá mệt đấy.

Dương Thần đột nhiên hỏi:

- Tiểu thư Lilith, có thể mạo muội hỏi một chút không, cô là Huyết tộc đòi thứ bao nhiêu?

Lilith cười khác thường:

- Đòi thứ tư, sao, điều này có đáng quan tâm không?

Sắc mặt Dương Thần trắng nhợt, nhếch mép:

- Theo như tôi biết, Huyết tộc đời ba được coi là thế hệ hoàng kim, nhưng đó đã là huyết tộc của mười mấy thế kỷ trước, tiểu thư Lilith, tự nhiên tôi thấy hơi hồi hận tôi qua đã hôn cô, theo như tính toán thời gian, thì tuổi của đời thứ tư như cô cũng không ít, tôi thấy tại sao tuổi tác thì đã già lão mà nhan sắc vẫn xinh đẹp như thế.

Lilith cười rung cả ghé:

- Tuy tôi là thế hệ thứ tư thật, nhưng tôi là Huyết tộc chính thống, là cha mẹ sinh ra tôi nên kỳ thực tôi mới có hai trăm tuổi, vẫn còn trẻ lắm.

Hai trăm tuổi... Còn trẻ...

Dương Thần sờ mặt, hồi hận đã hỏi nhiều như thế, đêm qua thân mật với cô ta như thế chính là thân mật với người hơn mình đến cả hai thế kỷ, nhưng cũng không giấu được hiếu kỳ hỏi:

- Huyết tộc hóa ra cũng có thể sinh sản như con người? Trước đây tôi không hề biết.

- Có thể, nhưng huyết tộc càng mạnh thì càng khó sinh ra đời tiếp theo, hơn nữa điều đó không có lợi cho Huyết tộc, đặc biệt sẽ làm suy giảm sức mạnh của Huyết tộc nữ, mẹ tôi nếu không được cha tôi che chở thì cũng sẽ không sinh ra tôi.

Lilith nói.

- Cha mẹ cô là Huyết tộc thế hệ thứ ba, cho dù sức mạnh có suy giảm, nhưng tôi nghĩ cũng chẳng có kẻ địch nào dám tùy tiện chiến đấu với họ.

Mắt Lilith hơi sáng lên:

- Mặc dù cha mẹ tôi thuộc thế hệ đó được vinh dự đứng ngang hàng trong một thế hệ, nhưng Minh Vương Các Hạ chắc hiểu rõ, bọn họ cũng không thể nào vượt qua được sự cách biệt rất lớn với tổ tiên, họ chỉ là nửa thần mà thôi.

Lần này Dương Thần hơi thay đổi thái độ, nheo mắt lại:

- Tiểu thư Lilith, có vẻ như cô cũng hiểu biết về giới thần đấy.

Lilith có phần kiêu ngạo nói:

- Tôi thừa hưởng dòng máu của mẹ, mẹ tôi là hậu duệ chính thống “Dạ chi ma nữ”, tổ tiên của tôi Lilith ma nữ, chính là vợ con của quỷ Satan.

Dương Thần gõ một ngón tay lên tay vịn, nói:

- Thảo nào, nói như thế thì cô có lý do chính xác tiếp xúc về phương diện đó.

- Đúng thế, vậy nên đêm qua, vào thời điểm trường lão Hughes mất tích một cách ly kỳ, người khác không rõ là cuối cùng xảy ra chuyện gì, nhưng tôi thấy có quá nhiều gia tộc truyền lại gia phả, bên trong ghi lại các tài liệu về các vị chư thần lại xuất hiện, cùng với phản ứng phần nộ của anh, tôi có thể đoán ra đại khái sự tình.

Lần này Lilith không có thái độ trêu đùa, nội dung có vẻ rất nghiêm túc.

Sắc mặt Dương Thần bình thản nói:

- Phán đoán của cô gần như là đúng, nhưng cụ thể vì sao xảy ra chuyện như thế thì vẫn còn là một bức màn bí mật, chuyện này nhất định không phải do người làm.

- Tôi biết, nên hôm nay tôi tới đây là hi vọng bàn với Minh Vương Các Hạ về một chuyện khác.

Dương Thần ra hiệu cho cô nói tiếp.

- Minh Vương Các Hạ, theo như tôi biết, anh trở lại Hoa Hạ là vì nguyên nhân cá nhân, nhưng có điều có thể khẳng định, anh hi vọng không có người thay đổi cuộc sống yên ổn của anh, đặc biệt là khi anh cũng đang ở đây, tầng lớp kia của Viêm Hoàng Thiết Lữ càng trở nên quan trọng, ít nhất cũng không để anh phải buồn phiền trở về nhà.

Lilith nói.

- Có điều, do sự tham gia của Giáo Đình, nên Viêm Hoàng Thiết Lữ và chúng tôi đang đối đầu nhau.

- Cô muốn nói gì cứ nói thẳng ra.

Dương Thần nói.

- Chúng tôi vẫn thi hành hiệp ước tị thế Camarilla, nhưng những người của Giáo Đình không trân trọng sự nhường nhịn của chúng tôi, nên Giám đốc Viện Camarilla sau khi thương lượng quyết định cử tôi làm đại diện, hi vọng Minh Vương Các Hạ ra quyết định cùng liên minh, tránh khi phân chia lợi ích về đất đai ở phía Đông, Viêm Hoàng Thiết Lữ không muốn hướng về Giáo Đình.

Lilith nói xong, mong chờ nhìn Dương Thần.

Dương Thần trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chuyện này tôi cũng không phản đối, nhưng Molins Klaus sẽ liên hệ trực tiếp với mọi người, tôi không muốn tiếp xúc nhiều với Camarilla, dù sao tôi cũng sống trong quốc gia này.

- Vậy là đủ rồi, chúng tôi chỉ cần thêm sức mạnh vũ lực thôi.

Dương Thần nhìn đồng hồ nói:

- Tôi còn có việc khác cần làm, tôi hẹn ăn cơm với người nhà rồi.

Lilith do dự rồi mới nói:

- Minh Vương Các Hạ, còn một chuyện nữa, vì sự mối quan hệ của chúng ta có thể liên quan đến an nguy của Huyết tộc, nên chúng tôi muốn xác nhận lại với các ngài.

- Là cô muốn hỏi, Sự biến mất đêm qua của Hughes là do người trong Huyết tộc hay là vì cốc thánh phải không?

- Không sai, còn nữa, cốc thánh đó, có phải sẽ khiến người ta trường sinh bất lão?

Lilith hỏi về nỗi nghi ngờ lớn nhất trong lòng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 282

Vạn Vật Trường Tôn

Trong đầu của Dương Thần là cảnh tượng Mobius Hughes tiêu tan trong hư không kia, lại nghĩ đến việc chén Thánh rơi vào tay mình, cái cảm giác vô cùng nhỏ bé đó, trong lòng lại bất giác có một sự bất an khó hiểu.

- Lilith, cô biết không, thực sự, vạn vật trong thời gian đều là trường sinh. Dương Thần nói.

Lilith mở to mắt, dường như không dám tin. Lời nói như mà lại từ miệng của Dương Thần nói ra.

- Làm sao lại thế? Dù cho là huyết tộc của chúng ta, tuy về lý thuyết là mãi mãi bất diệt, nhưng chúng ta vẫn sẽ dần dần già và chết đi thôi, làm sao có thể vĩnh hằng được. Các sinh vật khác, làm sao có thể sống mãi được?

Lilith nỉ non nói.

Dương Thần đứng dậy khỏi chỗ, đi đến bên cửa sổ, hướng tầm nhìn ra vùng phía ngoài dãy chung cư, đan xen ngang dọc, dày đặc những con đường lớn nhỏ của thành phố.

Vô số xe cộ, người đi đường lưu thông trên những dòng chảy của thành phố này.

- Lilith, cô có biết trò quay đĩa Nga chứ?

Dương Thần hỏi.

Lilith gật gật đầu:

- Tôi biết, là dùng súng có sáu viên đạn. Hai người thay nhau bắn, trò chơi đánh bạc vận mệnh.

- Đúng vậy. Trò chơi này, nếu như kết thúc, tất nhiên sẽ có một người trúng đạn.

Khóe miệng Dương Thần lộ ra nụ cười quỷ dị.

- Nhưng nếu như cô tin vào lượng tử lực học, lý thuyết không gian song song, vậy thì cô có thể cho rằng, cuối cùng của trò chơi này, không có ai chết.

Lilith đã hơn hai trăm tuổi. Trong mắt cô, mấy lý thuyết như lượng tử lực học, lý thuyết không gian song song này cô đều nhìn thấy sự sản sinh và phát triển cả.

Bởi vì, thời điểm Anhtan chết, Lilith đã ở cái tuổi làm bà rồi.

Tuy nhiên, cho dù là đã trải qua làm quỷ hút máu lâu dài rồi nhưng nghe thấy Dương Thần nói về lý hàng không bầu trời như thế thì vẫn lộ ra thần sắc mơ hồ.

Dương Thần cũng biết Lilith chưa chắc muốn hiểu, tiếp tục giải thích nói:

- Lý thuyết không gian song song cho rằng, trong thế giới là do vô số các không gian song song đan xen nhau mà thành. Điều này có nghĩa là trong mỗi không gian đều có những sự vật giống nhau. Giữa chúng có các mối quan hệ với nhau, nhưng chúng lại là các cá thể khác nhau. Còn trong lượng tử lực học, thế giới này là do các hạt vô cùng nhỏ khác nhau tạo thành. Bất kể là sinh vật hay sự vật thì những hạt tạo nên chúng luôn không ngừng vận động.

- Hay nói cách khác, vũ trụ này có vô số cô, vô số tôi, vô số các thế giới giống nhau. Chỉ có điều tất cả chúng ta, tất cả không gian đều gấp lại cùng nhau mà thôi. Mà thứ tạo nên tất cả thì lại không ngừng thay đổi những hạt nhỏ, còn về cụ thể là những hạt nhỏ như thế nào, thì cũng không ngừng thay đổi.

Dương Thần nói.

Lilith dường như cũng hiểu ra vài phần.

- Nhưng cái này thì có liên quan gì đến trò quay đĩa Nga chứ?

Dương Thần cười nói:

- Trò quay đĩa của Nga thực sự chỉ là một ví dụ mà thôi. Trên thực tế, bất cứ một viên đạn nào thì trong phút giây bắn chết một người nào đó, ví dụ như huyết Thái Dương, dựa vào lượng tử lực học và lý thuyết không gian song song. Bất luận là tỉ lệ có nhỏ đến đâu thì đều có trong một không gian. Nơi mà viên đạn đó xuyên qua là vị trí các hạt phân tử vi mô phân tán. Vậy nên trong không gian đó, đạn sẽ không xuyên qua huyết Thái Dương của người chết đó mà sượt qua phần đầu của người, không làm hỏng tổ chức cơ thể con người. Vậy thì người trong không gian đó sẽ sống.

Lilith mở to mắt, dường như cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nếu như người đứng trước mặt mình không phải là Minh Vương - Người mà cô không có bất cứ một tâm tư muốn phản kháng nào, thì cô thậm chí còn cho rằng người đàn ông này đang nói xằng nói bậy. Làm sao lại có sự sợ hãi và lý kỳ như vậy!

- Minh Vương Các Hạ, nếu như theo anh nói thì vì sao con người của thế giới này vẫn chết?

Lilith hỏi.

Dương Thần mỉm cười:

- Cô cũng nói rồi đó, là người chết.

Lilith đột nhiên tỉnh ngộ:

- Vậy ý anh nói là thần thì thật sự không chết?

Dương Thần khước miệng có vài phần chua xót.

- Tôi đoán, cô có thể tìm kiếm được những ghi chép có liên quan trên văn hiến lịch sử gia tộc nhà cô đó. Nhưng cô chắc cũng là không tin lắm về chuyện các vị thần là bất tử. Thực ra đó cũng không phải là chuyện gì mơ hồ cả. Các vị thần thực sự có thể sống trường sinh không chết nhưng không

phải cái gọi là thần lực hay cái gọi là truyền thể. Các chư thần sở dĩ không chết, theo như cách nói của khoa học chính là vì sự tồn tại vô hạn của không gian song song. Dù là chịu sự tổn thương và bệnh tật như thế nào đi nữa thì sẽ luôn có một không gian, là không bị tổn thương, luôn có một không gian không có bệnh tật.

Nhưng, ngoài thần ra thì tất cả các sinh vật khác đều không thể nào siêu thoát khỏi không gian của mình, vì thế nên bọn họ sẽ chết đi vì vết thương, còn Thần thì lại có thể có cuộc sống mới từ không gian song song.

Lilith trầm mặc hồi lâu, dường như đang tiêu hóa những lý thuyết ly kỳ mà Dương Thần nói, nhưng sau đó vẫn không hiểu hỏi:

- Nhưng nếu như cách nói của Minh Vương Các Hạ thì các thần chẳng phải đã già đến mức không thể già hơn để tồn tại nữa sao? Dù là không ngừng thông qua không gian song song để trốn tránh cái chết, nhưng sự mục nát của cơ thể thì chắc không thể tránh được chứ?

- Đúng vậy, nhưng cái này thì lại đề cập đến một số lĩnh vực mà cô không cần phải biết. Tôi chỉ nói với cô rằng, chư thần có cách để khôi phục lại sự thanh xuân.

Dương Thần nói:

- Cô có trí tuệ hơn so với ta tưởng tượng một chút đó, nói một lần là đã hiểu rồi.

Lilith thâm oán hận liếc Dương Thần một cái:

- Tôi đã hơn hai trăm tuổi, cũng đâu phải là sống uống phí.

Nghĩ một lúc cô lại nói:

- Cuối cùng thì tôi hiểu rồi. Tại sao các chư thần lại lập ra "Chư Thần Minh Ước" hạn chế sự đấu tranh với nhau. Mọi người đều là sống vĩnh hằng cả thì đấu tranh căn bản chẳng có ý nghĩa gì, mà trái lại lại tạo nên những sự phá hoại không cần thiết.

- Đúng vậy, tuy nhiên thần cũng không phải là sống vĩnh hằng một cách tuyệt đối, vẫn có sự ngã xuống. Nhưng có điều cái đó rất phức tạp, cũng không phải là chuyện mà cô nên biết. Tóm lại phá hoại không gian song song tuy là không có ảnh hưởng đến các vị thần nhưng đối với các chủng tộc khác mà nói thì thật là một tai họa lớn.

Dương Thần sắc mặt hơi âm trầm, nói:

- Mobius Hughes chính là vật hy sinh rõ ràng.

Lilith mở to mắt.

- Mobius Hughes trưởng lão, quả nhiên là vì không gian vỡ vụn mà tiêu tan trong hư không sao?

- Cho đến bây giờ tôi vẫn rất nghi hoặc. Tối hôm qua rốt cuộc là ai đã phá hủy không gian song song và cướp đi cái chén Thánh ngay trước mắt tôi.

Dương Thần than thở nói.

- Chắc chắn đó là một vị thần nào đó, hơn nữa tôi cảm thấy chắc chắn là

không yếu hơn tôi. Thậm chí còn mạnh hơn tôi một chút. Dù là lúc đó tôi có phong tỏa được, cũng dùng phương thức dọc theo không gian song song để đuổi theo thì căn bản cũng không đuổi theo kịp.

- Ông ta cướp đi chén Thánh rồi?

Nhưng chén Thánh vẫn là rơi vào trong tay anh sao?

Lilith nghi hoặc hỏi.

Dương Thần lắc đầu:

- Cái đó đã không còn là chén Thánh nữa rồi. Tuy tôi không xác định được chén Thánh trước đó có sức mạnh thần kỳ nào hay không. Nhưng chúng ta có thể đoán rằng, chén Thánh rơi trên đất đã bị lấy đi một vật rất nặng, chính là vị Thần đó cướp đi để lại. Chỉ là một cái chén cổ kim loại, cũng không có giá trị gì.

Lilith nhẹ nhàng thở ra.

- Hay nói cách khác, vị Thần đó không phải là có thù hận với huyết tộc của chúng ta, mà là vì chén Thánh.

Dương Thần gật gật đầu:

- Đúng vậy, tôi nói nhiều như vậy, chính là nói cho cô biết, cô có thể yên tâm quay về châu Âu, cái tên đó không phải là đấu với tộc hút máu các cô đâu, hơn nữa không cần thiết phải lo lắng về cái gọi là lời đồn vĩnh hằng, nếu như chỉ dựa vào việc uống nước thánh mà có thể sống vĩnh hằng thì thần cũng thật là không đáng tiền.

Nữ Huyết tộc thần nhiên cười.

- Minh Vương Các Hạ, anh nói với tôi bao nhiêu thông tin quan trọng như vậy là có ý gì với tôi không?

Dương Thần vội khoát tay, cười nói:

- Tuy tôi thích phụ nữ đẹp thật, nhưng cô Lilith à, tuổi thực của cô là đủ làm tổ tiên của tôi rồi. Tôi thấy vẫn là nên thôi đi.

- Đáng ghét!

Lilith hờn dỗi một tiếng, thở phì phì giẫm giẫm lên chân:

- Sau này còn gặp lại!

Nói xong, nữ Huyết tộc như một trận gió cuốn bay ra khỏi phòng hội nghị, mất hút bóng dáng.

Dương Thần bất đắc dĩ buông tay xuống, dường như chạm vào vảy ngược của Lilith. Xem ra dù là người hay là huyết tộc thì phụ nữ đều rất kiêng kỵ với tuổi tác.

Nhưng sự rời đi của Lilith lại khiến cho tâm trạng của Dương Thần trầm xuống hơn. Vị thần xuất hiện đêm qua, hiển nhiên là có thực lực chủ thần. Nhưng những chủ thần mà mình biết còn tồn tại thì lại không có ai là có năng lực dao động này...

Có thể là ai chứ? Chẳng lẽ là một vị đại thần đến từ thời kỳ cổ xưa nào đó?

Không thể, từ lúc thế giới sáng lập ra đến nay, Thần Minh mạnh mẽ nhất chính là mười hai đại chủ thần. Trong các thần mà mình biết, còn có mấy người chưa có thông tin gì, lẽ nào chính là một trong số đó?

Nhưng, nếu như thật sự là chủ thần vì sao lại không muốn lộ diện, tại sao lại phải cướp chén Thánh, tại sao lại không tiếc công vi phạm "Chư Thần Minh Ước" để phong tỏa thần lực đó?

Dương Thần đau đầu. Xem ra đợi về sau có thời cơ thì phải thương lượng với mấy người mới được. Hy vọng sẽ không phải là tình huống tồi tệ.

Đúng lúc đó, vú Vương nhắn tin đến hỏi Dương Thần đã sắp về nhà hay chưa.

Dương Thần lúc này mới chú ý cũng đã muộn rồi, vội trả lời tin nhắn rất nhanh sẽ về tới đi.

Hai mươi mấy phút sau, Dương Thần trở về biệt thự. Trong phòng khách, đồ ăn nóng đã dọn xong, Lâm Nhược Khê và vú Vương đã ngồi chuẩn bị ăn.

Lâm Nhược Khê nghỉ ngơi một lát, khí sắc tốt hơn một chút, nhưng vẫn có chút buồn hiu quạnh. Nhìn thấy Dương Thần phong trần mệt mỏi từ bên ngoài trở về, cũng không vội ăn mà nhẹ nhàng nói:

- Đi rửa tay ăn cơm đi anh, vệ sinh chút.

Dương Thần vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Lâm Nhược Khê bảo chính mình phải vệ sinh, hần cười hì hì, cũng không để ý, chạy vào nhà vệ sinh rửa tay rồi chạy ra.

Vú Vương đã dọn thức ăn thịnh soạn. Dương Thần cầm lên ăn từng miếng to như sói nhai hổ nuốt.

- Ăn từ từ thôi, có ai tranh với anh đâu mà.

Lâm Nhược Khê nhíu mày, trách cứ nói.

Dương Thần cười cười xấu hổ, động tác chậm hơn. Bản thân hần cũng cảm thấy rất không nho nhã, dù sao cũng là có hai người phụ nữ ở bên cạnh.

Nhưng không lâu sau, Lâm Nhược Khê lại dường như cảm giác không ổn liền nói:

- Sao anh chỉ ăn có món mặn vậy, ăn thêm chút rau quả đi. Mùa đông phải bổ sung vitamin và thành phần nước.

Dương Thần lần này thật sự đỡ hẳn động tác của mình, cảm giác bữa cơm này rất lạ. Hần ngẩng đầu lên, dường như muốn nghiên cứu Lâm Nhược Khê đang chăm chăm nhìn mình vậy.

Lâm Nhược Khê bị nhìn chăm chú thì mù mờ không hiểu ra sao. Cô nhíu mày nói:

- Làm sao vậy, ăn cơm đi.

- Bà xã, hôm nay em rất lạ đó. Có phải khó chịu trong người không?

Dương Thần hỏi thân thiết.

- Đầu có, sao anh lại hỏi thế.

Lâm Nhược Khê nói.

Vú Vương ở bên cạnh nhìn thấy hai vợ chồng như vậy thì trong lòng cũng hiểu rõ nhưng lại cúi đầu không nói gì.

Dương Thần lắc đầu, cảm khái vô cùng nói:

- Làm sao anh lại cảm thấy em tự nhiên lại giống kiểu phụ nữ trong gia đình thích quản hết chuyện này đến chuyện khác, sự lạnh lùng bình thường của em đâu rồi, anh không quen!

Lâm Nhược Khê sắc mặt lạnh lên:

- Anh là không thích em quản nhiều đúng không?

- Đâu có, đâu có.

Dương Thần vội phủ quyết, cười nói:

- Quản đúng lắm, nên quản như vậy!

Nói xong, vội lấy đũa gấp rau cải vào bát, rồi ăn miếng lớn.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn, cố nén ý cười rồi mới bắt đầu nhai chậm.

Vú Vương nhìn thấy, khẽ lắc đầu cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 283

Cắt Không Đứt

Ngày hôm sau vừa là chủ nhật, cũng là ngày mà Lý Tinh Tinh nói muốn đến nhà.

Vú Vương đã sớm đi ra ngoài mua đồ rau thịt tươi sống, dường như muốn khoản đãi một bữa.

Dương Thần cũng không cố ý lảng tránh. Hắn ở dưới lầu xem tivi, đợi Lý Tinh Tinh đến.

Điều Dương Thần cảm thấy kinh ngạc chính là Lâm Nhược Khê không ngờ cũng đeo tạp dề ở trong bếp bận rộn với vú Vương, dường như là đang trêu đùa nhau và nấu ăn.

Tuy không dám khen tặng tay nghề của Lâm Nhược Khê, nhưng Dương Thần cũng coi như là cô đang chơi vui vậy, không nghĩ gì nhiều.

Sắp đến trưa, tiếng chuông cửa vang lên.

Lâm Nhược Khê vội vàng đi dép lê chạy tới mở cửa. Cô ấy lúc này có tình người hơn ngày thường, khuôn mặt tươi cười đón chào, hiển nhiên có cảm tình rất tốt với Lý Tinh Tinh.

Lý Tinh Tinh trong chiếc áo lông trắng người đẹp hơn hoa bước vào phòng. Cô gái nhìn có vẻ thành thực hơn rất nhiều. Khí chất tri thức của một cô giáo còn tăng thêm chút quyến rũ nhẹ nhàng.

Dương Thần nhìn thấy Lâm Nhược Khê cầm tay Lý Tinh Tinh nói rất nhiều những lời thân thiết, khác hoàn toàn với sự ít nói ngày thường thì không tin nổi, thậm chí quan hệ của hai người này tiến triển cũng nhanh quá. Chứ không hề biết Lâm Nhược Khê cũng là thường thường ngâm học hỏi Lý Tinh Tinh tay nghề nấu ăn.

- Ôi, Tinh Tinh, lại còn mang đồ đến nữa.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy gói đồ gì đó trong tay Lý Tinh Tinh thì hơi trách nói:

- Chẳng phải nói là hôm nay muốn mời em ăn bữa cơm rồi mà, làm sao mà lại đem đồ đến vậy.

- Em đến lần đầu tiên, đương nhiên về lễ nghi thì phải chú ý một chút chứ.

Lý Tinh Tinh cười nói:

- Chị Lâm chắc là chị không thiếu những thứ tốt, em cũng chẳng mang theo thứ gì khác, chỉ là một ít rau khô do nhà tự làm thôi, dùng để hầm với thịt cũng ngon lắm đó.

Lâm Nhược Khê nghe xong liền cười, sau đó nhận lấy một gói to dẫn Lý

Tinh Tinh đến sô pha phòng khách ngồi.

- Dương Thần, Tinh Tinh là khách. Sao anh không dậy chào chứ hả?

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần vẫn ngồi xem tin tức không đứng dậy thì liền nhú mày không vui nói.

Dương Thần khoan thai mỉm cười, chào Lý Tinh Tinh:

- Hoan nghênh tiểu thư Lý.

Nghe thấy Dương Thần gọi "Tiểu thư Lý", Lý Tinh Tinh sắc mặt hơi trắng bệch, miễn cưỡng cười gật gật đầu.

Lâm Nhược Khê cũng không thấy có cái gì khác thường cả, chỉ khi Lý Tinh Tinh ngại ngùng thì nói với cô:

- Chị đang giúp Vú Vương nấu ăn, đợi một chút là có thể ăn được rồi.

- Hay là em cùng đi giúp chị nhé.

Lý Tinh Tinh đang định đứng dậy thì Lâm Nhược Khê giữ xuống:

- Không cần đâu, nói rồi mà, chị sẽ để cho em ăn đồ chị nấu.

Thấy Lâm Nhược Khê rất là buống bình, Lý Tinh Tinh cũng không nói thêm nữa, cười ngồi xuống.

Sau khi Lâm Nhược Khê chạy vào bếp, hai người Lý Tinh Tinh và Dương Thần ngồi trên ghế sô pha, khoảng cách rất gần, cũng là vô cùng xa cách.

Dương Thần cũng có chút buồn bã. Trước đó không lâu, hai người có vẻ rất thân mật. Nhưng hôm nay, bản thân lại phân rõ giới hạn một cách tàn nhẫn giữa hai người. Nhưng cũng là vì muốn tốt cho Lý Tinh Tinh mà thôi, chỉ có thể làm như thế.

Lý Tinh Tinh hai mắt nhìn chằm chằm màn hình tivi nhưng chẳng xem được tin tức gì, trong đầu lộn xộn, trong mắt cô là thần sắc phức tạp.

Hai người im lặng như thế ngồi gần nửa tiếng đồng hồ. Lâm Nhược Khê và Vú Vương bung đồ ăn từ trong bếp ra, gọi hai người Dương Thần và Tinh Tinh mau ra ăn cơm.

Dương Thần tắt tivi, một mình đi trước vào đó, Lý Tinh Tinh thay đổi lại nét mặt không vui, cũng đến bên bàn ăn rồi ngồi xuống.

Vú Vương khách khí chiêu đãi nói:

- Lý tiểu thư lần đầu tiên đến, đừng khách khí nhé, ăn nhiều một chút.

Lý Tinh Tinh thoát nhìn cũng không có điều gì khác thường, điềm tĩnh cười trả lời.

Một bàn đầy thức ăn thịnh soạn nhìn rất chói mắt, Dương Thần cũng không nói nhiều, chỉ chú ý ăn cơm từng miếng lớn.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần đang ăn thật sự rất thoải mái thì trên mặt liền vui sướng. Bản thân cô món nào cũng ăn một chút, hương vị cũng rất khiến cô hài lòng.

Lúc này, Dương Thần hàm hồ khen ngợi nói:

- Vú Vương lúc nào cũng nấu ăn ngon như thế, chẳng trách cháu ăn nhanh, thực sự là không thể dừng lại được.

Vú Vương cười khanh khách nói:

- Cậu chủ à, đồ ăn hôm nay không phải là tôi làm.

Dương Thần sững sốt, kinh ngạc nhìn về Lâm Nhược Khê:

- Bảo bồi Nhược Khê, chẳng lẽ đều là do em làm hết sao?

Ngay trước mặt Lý Tinh Tinh mà Dương Thần lại gọi cô như vậy, Lâm Nhược Khê sắc mặt không kìm nổi ửng hồng, trong lòng hơi trách, miệng thì nói:

- Không thể sao?

Dương Thần lần này phải thực sự nhìn khác về cô.

- Làm sao mà trong thời gian ngắn như vậy mà em tiến bộ nhiều thế nhỉ?

Lâm Nhược Khê có chút kiêu ngạo nói:

- Chẳng phải là nấu ăn sao. Em học Lý Tinh Tinh vài lần. Chỉ cần học chăm chỉ thì cũng không khó lắm.

Dương Thần trong lòng thán nhiên âm lên. Người phụ nữ này lại còn ngầm vụng trộm học nấu ăn của Lý Tinh Tinh. Mặc dù có chút ngốc nhưng ngốc một một cách rất đáng yêu.

Chả trách tình cảm của cô với Lý Tinh Tinh lại sâu sắc thân thiết nhanh như vậy, hóa ra là đã trở thành thầy trò trong việc nấu ăn bếp núc rồi.

- Chị Lâm thực sự rất có khả năng bẩm sinh. Thực ra em có dạy gì đâu.

Lý Tinh Tinh hòa vào ca ngợi một câu, nhưng trong đôi mắt có phần chua chát. Nhìn thấy mối quan hệ thân thiết giữa Lâm Nhược Khê và Dương Thần, hiển nhiên là cô không mấy dễ chịu.

Hơn nửa tiếng sau, bữa cơm trưa kết thúc, Dương Thần làm bộ ngáp vài cái, mượn cớ đi ngủ trưa, hắt lên lầu trở về phòng ngủ của mình.

Thực sự nhìn thấy ánh mắt u oán của Lý Tinh Tinh, Dương Thần trong lòng cũng không vui.

Lâm Nhược Khê bắt mansion hắt lên lầu một cái:

- Ngoai trừ ăn ra thì chỉ biết ngủ.

Dường như đã nghiệm làm việc nhà, Lâm Nhược Khê cùng đi với Vú Vương vào bếp rửa bát, sắp xếp dụng cụ nấu ăn để Lý Tinh Tinh ở phòng khách xem tivi.

Lý Tinh Tinh an phận ngồi ở ghế sofa một lát. Sau khi đợi vài phút dường như cô đã hạ quyết tâm nào đó, hít một hơi thật sâu, cô đứng dậy, đi đến phía cầu thang.

Đi lên lầu hai, Lý Tinh Tinh đi đến phòng ngủ của Dương Thần rồi gõ cửa " Cốc, cốc"

Một lát sau, cửa mở. Dương Thần vẫn chưa ngủ, trên người còn mặc một chiếc áo lót mỏng. Hắt nhìn thấy Lý Tinh Tinh đứng ở cửa, nhất thời không biết nói gì.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Tinh Tinh tràn đầy sự ai oán, nhìn Dương Thần:

- Dương đại ca, tôi có thể nói vài câu với anh không?

Dương Thần nhìn thấy bộ dạng mong mỏi của cô gái thì mềm lòng, lùi vài bước, mời cô vào phòng. Hắn quay người ngược lại, không nhìn vào mặt Lý Tinh Tinh, hắn nói:

- Có gì thì mau nói đi.

Lý Tinh Tinh đi vào cửa, cũng không đóng cửa lại, cô nói như khóc nức nở:

- Dương đại ca, anh thật sự phải nhẫn tâm như vậy sao?

- Cái này không phải là anh nhẫn tâm, mà là anh đang lựa chọn thời điểm thích hợp nhất. Cha em lúc đầu đã nói rồi. Anh nghĩ em cũng nên hiểu.

Dương Thần thở dài nói:

- Em là một cô gái tốt. Anh biết. Nhưng anh cũng biết em còn có cha mẹ. Họ cũng sẽ không muốn nhìn thấy em như thế này đâu.

- Nhưng Dương đại ca, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới, dù là anh thực sự đoạn tuyệt quan hệ với em, giả vờ như không quen em thì em thực sự có thể khiến cho cha mẹ em sống một cách hài lòng hay sao?

Lý Tinh Tinh buồn bã cười nói.

Dương Thần cũng không xoay người lại, nghe thấy lời nói của Lý Tinh Tinh Dương Thần trầm mặc, trong đầu rất loạn, hiện lên rất nhiều hình ảnh về giọng nói và nụ cười của Lý Tinh Tinh trước đây.

Từ lúc về nước, bắt đầu quen cô, cô nữ sinh đại học ngây ngô luôn bên bên xấu hổ đi theo mình gọi đại ca kia, ngày hôm nay đã trở thành một nữ giáo viên độc lập trưởng thành. Tuy chỉ là một thời gian ngắn một năm, nhưng sự nảy mầm mọc rễ của tình cảm, lại như ngọn lửa theo chiều gió lớn, khó mà kiềm chế được.

Còn nhớ lúc đi đường ban đêm về nhà, cô gái vụng trộm nhìn theo mình từ phía cửa sổ.

Còn nhớ khi mình đi cũng cô ấy đến buổi gặp mặt, cô ấy đã ngọt ngào như say nhìn mình hát.

- Em chỉ muốn có một tình yêu, chỉ muốn Dương đại ca chú ý đến em, chỉ yêu một mình em... nhưng điều duy nhất em muốn cũng là không thể nào có được đâu.

Còn nhớ trong buổi chiều tà dương chạng vạng, lời nói nhỏ nhẹ linh hoạt kỳ ảo của cô còn phảng phất quanh quẩn bên tai.

Đang lúc Dương Thần suy nghĩ rất nhiều, quên đi chính mình thì cảm nhận thấy một cơ thể mềm mại, áp sát lưng mình, một đôi cánh tay mềm mại nhỏ nhắn, ôm lấy mình, ôm eo mình từ phía sau.

Lý Tinh Tinh áp sát vào vai Dương Thần, nỉ non nói:

- Dương đại ca, không thể quên được. Chúng ta đã cùng trải qua với nhau nhiều như thế. Anh đã vì em mà làm nhiều chuyện như thế, làm sao có thể quên anh được chứ? Làm sao anh lại có thể lựa chọn cách cắt đứt tình cảm

của em giành cho anh được chứ?

- Một ngày em cũng không thể quên được, chuyện anh vì em mà đến đổi phỏ với cha con Trần Đức Hải, Trần Phong. Anh dẫn em đi mua đồ, nói rằng em là công chúa của anh. Anh dẫn em đến họp mặt, hát trước mặt em...

Dương Thần muốn Lý Tinh Tinh bỏ tay ra khỏi người mình. Nhưng lại sợ cử động như thế lại khiến cho cô gái buồn như tro tàn, tổn thương quá lớn.

- Tinh Tinh, chúng ta hãy nói chuyện với nhau đi. Đây không phải là vấn đề anh thích hay không.

Dương Thần thở dài nói.

Lý Tinh Tinh cảm xúc đột nhiên có chút kích động, lớn tiếng nói:

- Không phải, Dương đại ca. Làm sao anh lại có thể cự tuyệt với mình như vậy? Lẽ nào anh quên rồi. Hôm đó, anh ở nhà em, em đang tắm, anh lại xông vào trong... Làm sao mà anh có thể tàn nhẫn với em như vậy chứ?

- Loảng xoảng...

Một tiếng gôm sứ vỡ vụn giòn vang, ở cửa phòng vang lên.

Dương Thần bừng tỉnh, không ngờ mình lại rơi vào suy nghĩ hỗn loạn, không nghe thấy tiếng có người đi lên lầu.

Ngạc nhiên quay đầu lại, Dương Thần nhất thời ngây dại.

Chỉ thấy Lâm Nhược Khê vẻ mặt khủng hoảng và đau khổ, tuyệt vọng đứng ở trước cửa phòng, một tay che miệng, một tay cầm chặt lấy chiếc tạp dề, trong hốc mắt nước mắt cố nén không rơi xuống.

Mảnh vụn của đĩa sứ và hoa quả tươi ngon đã bỏ xong, tất cả ở trên sàn rơi tinh rơi mù.

- Chị Lâm...

Lý Tinh Tinh buông tay ôm Dương Thần ra, cứ như là một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó, cúi đầu nép người sang một bên.

- Nhược Khê, chúng tôi...

- Anh không cần nói nữa, em không muốn nghe!

Lâm Nhược Khê xoay người bước đi, rồi sau đó rất nhanh vang lên một tiếng đóng phòng lớn. Hiển nhiên là chạy về phòng mình và đóng cửa lại.

Dương Thần sững sờ tại chỗ hồi lâu, xoay người, nhìn thấy Lý Tinh Tinh không nói một câu, dường như là đã dùng hết sức lực, sắc mặt phức tạp nói:

- Em có ý đúng không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 284

Nước Cờ Ngâm

Nghe thấy câu hỏi đột nhiên của Dương Thần, Lý Tinh Tinh thân thể mềm mại run rẩy, im lặng không nói gì chỉ tiếp tục cúi đầu, không nói tiếng nào.

Từ chỗ chủ động được mời đến nhà làm khách, đến chỗ gõ cửa phòng mình, nói với mình những lời này, lại còn chủ động ôm mình, càng cố ý trước mặt Lâm Nhược Khê nói mấy lời mờ ám đó. Dương Thần rất nhanh phán đoán ra điều này tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Dương Thần nhìn cô trong chốc lát, hít một hơi thật sâu, nhưng lại không ép buộc cô gái nói gì.

- Anh không biết tại sao em lại làm như vậy. Nhưng anh tin rằng, Lý Tinh Tinh mà anh quen biết, sẽ không cố ý trăm phương ngàn kế, âm mưu thủ đoạn để phá hỏng tình cảm của người khác.

Dương Thần nhìn chằm chằm Lý Tinh Tinh, nói:

- Hiện tại nếu như em không muốn nói, anh sẽ không hỏi thêm nhiều. Nhưng anh hy vọng, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng trở nên không giống em.

Dương Thần nói xong, Lý Tinh Tinh rốt cục không kìm nổi, nước mắt rơi xuống, khóc không thành tiếng.

Dương Thần cũng không an ủi Lý Tinh Tinh. Bởi vì lúc này còn có người cần hắn an ủi hơn đang chờ hắn.

Đi đến cửa phòng, Dương Thần nhìn những miếng vỡ và hoa quả rơi trên nền. trong mơ hồ, Dương Thần trong lòng một trận quặn đau.

Cô ấy giờ phút này chắc cũng vỡ vụn như cái đĩa sứ này.

Dương Thần không phải là kẻ ngốc thờ ơ với tình cảm. Qua một thời gian chung sống, Lâm Nhược Khê đã nói nhiều hơn với mình và bắt đầu quan tâm đến chuyện của mình, hỏi về quá khứ của mình. Hôm nay lại nhìn thấy cô ấy vụng trộm học nấu ăn, thể hiện ra sự cố gắng hiền lành trước mặt mình.

Những dấu hiệu này, dù cho không thể biểu hiện được người phụ nữ này thực sự đã yêu mình sâu sắc, nhưng cũng đủ chứng minh sự cố gắng của cô ấy là muốn chấp nhận mình, muốn thử yêu mình, thử làm một người vợ đủ tư cách.

Nhưng những lời nói mà Lý Tinh Tinh nói khi ôm mình thì lại như một con dao nhọn đâm nát trái tim kiêu ngạo và trong sạch của người phụ nữ này.

Bản thân mình ở trước mặt cô ấy vờ như không biết Lý Tinh Tinh, Lý Tinh Tinh cũng vẫn giấu cô ấy là không quen mình.

Lâm Nhược Khê tin tưởng Lý Tinh Tinh như vậy, đối tốt với cô ấy như bạn, không ngờ lại gặp phải cảnh phản bội của cả chồng và bạn.

Hơn nữa, phản bội một cách triệt để như thế, tuyệt tình và tàn nhẫn như thế...

Dương Thần thường cảm hận mình là một người tình cảm không chung thủy, là một người đàn ông đem lại nhiều phiền não cho phụ nữ. Nhưng lần này, Dương Thần cảm hận mình trầm trọng nhất.

Bất luận Lý Tinh Tinh là cố ý hay không thì cũng có phần sai của mình.

Dương Thần đi đến cửa phòng Lâm Nhược Khê, thính giác nhạy bén thì dù cửa có cách âm thế nào thì cũng có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở trong phòng.

Dương Thần giơ tay muốn gõ cửa nhưng giơ đến không trung rồi vẫn là thu tay lại.

Bản thân mình muốn giải thích, nhưng giải thích được gì đây? Chính mình cũng không biết, tất cả tại sao lại như thế này chứ.

Đứng lặng hồi lâu ở trước cửa, Dương Thần lại quay về phòng mình.

Lúc này Lý Tinh Tinh đã mềm người ngồi dưới đất. Hốc mắt khóc đến đỏ lên, nhìn thấy Dương Thần về, cô cũng không dám nhìn trực tiếp Dương Thần.

Dương Thần ở bên giường chầm chậm ngồi xuống, ngáy người một lát, mới nói:

- Tinh Tinh, nói đi, tại sao em lại làm như thế? Nếu như em không nói thì chúng ta có lẽ ngay cả duyên làm bạn cũng phải cắt đứt thôi.

Lý Tinh Tinh hai mắt đầm lệ ngẩng đầu, nhìn Dương Thần nói:

- Dương đại ca, em nói. Nhưng anh hãy đi với em đến một nơi có được không?

- Chỗ nào?

- Bệnh viện Thị Nhị.

Lời nói của Lý Tinh Tinh khiến Dương Thần cảm thấy sự việc cũng không đơn giản, cũng không hỏi nhiều nữa. Sau khi cùng Lý Tinh Tinh rời khỏi biệt thự, lái xe rất nhanh đến bệnh viện Thị Nhị.

Khi Lý Tinh Tinh dẫn đường, hai người đi đến một căn phòng sạch sẽ đặc biệt, từ cửa sổ thủy tinh ngoài phòng bệnh, Dương Thần nhìn thấy người bệnh nằm trên giường.

- Ông Lý!

Dương Thần giật mình, người bệnh đang say ngủ không ngờ lại là cha của Lý Tinh Tinh, người bạn lão Lý của mình!

Lý Tinh Tinh nhẹ giọng nói:

- Dương đại ca, anh còn nhớ cái lần hôm đó, em đi ba đến bệnh viện thì

vừa hay gặp anh không?

Dương Thần cẩn thận nghĩ lại. Thực sự là có một lần, hôm đó khi mình có ý lạnh lùng với Lý Tinh Tinh, cũng đã chào ông Lý.

- Thực sự lần đó, cha em sức khỏe đã luôn không tốt rồi, em đưa ông đến kiểm tra sức khỏe...

Lý Tinh Tinh nghẹn ngào nói:

- Kết quả là bị u gan...

Dương Thần trong lòng nghiêm nghị, dường như nghĩ tới cái gì đó. Nhưng không nói gì.

Lý Tinh Tinh tiếp tục nói:

- Lúc ấy cả nhà em đều sợ vô cùng. Bác sĩ nói nếu như không mổ ngay thì tế bào ung thư mà khuếch tán thì sẽ không cứu chữa được nữa. Nhưng nhà em căn bản không có tiền phẫu thuật. Em đã nói với ba có thể tìm Dương đại ca mượn tiền. Nhưng cha mẹ em đều cương quyết phản đối, còn mắng em một trận nữa. Nói là nếu như em còn làm phiền anh nữa thì cha em sẽ thà uống thuốc độc để chết chứ sẽ không phẫu thuật đâu.

- Lúc đó em vô cùng sợ hãi, sợ ba đột ngột rời xa. Nhưng em vừa mới làm cô giáo, dù là có vay ngân hàng hay thế chấp nhà thì cũng không gom đủ tiền được.

Lý Tinh Tinh nói:

- Ngay lúc đó đột nhiên một người xuất hiện. Anh ta nói nếu như em làm theo lời anh ta thì anh ta sẽ chi trả tiền phẫu thuật cho cha em.

Dương Thần trong lòng thở dài, quả nhiên đúng như mình dự đoán:

- Là ai?

Lý Tinh Tinh ngẩng đầu lên:

- Dương đại ca, anh còn nhớ một lần anh gặp một người trên đường khi đi cùng với em đi mua đồ gia dụng không?

Dương Thần nhớ lại rồi bừng tỉnh:

- Tăng Lâm Lâm?

Lần đi cùng Lý Tinh Tinh đi mua đồ gia dụng đó, không ngờ gặp phải Tăng Tâm Lâm. Tuy cảm thấy anh ta có nụ cười quỷ dị nhưng sau đó không xảy ra chuyện gì đặc biệt cả, không ngờ anh ta lại luôn theo dõi Lý Tinh Tinh!

- Đúng vậy.

Lý Tinh Tinh nói:

- Anh ta nói chỉ cần em làm theo chỉ thị của anh ta thì anh ta sẽ chi tất cả tiền phẫu thuật.

"Hắn ta cũng thật có sức chịu đựng..." Dương Thần vốn tưởng rằng Tăng Tâm Lâm sau khi bị Lâm Nhược Khê đánh bại trên thương trường thì sẽ rời khỏi trận chiến này, không ngờ anh ta vẫn luôn giữ Lý Tinh Tinh này làm con cò. Mặc dù là thất bại trên thương trường nhưng cũng không có ý định

nổi lại mối quan hệ với mình và Lâm Nhược Khê.

Hai người chậm rãi đi đến một góc yên tĩnh trong bệnh viện, Lý Tinh Tinh lại kể lại những chuyện cụ thể đã xảy ra, Dương Thần mới hoàn toàn hiểu.

Hoá ra Tăng Tâm Lâm ban đầu phát hiện ra mối quan hệ mờ ám giữa Lý Tinh Tinh và Dương Thần thì liền đã phái người đến điều tra gia cảnh của Lý Tinh Tinh và lại bất ngờ phát hiện Lý Tinh Tinh và Lâm Nhược Khê cùng làm từ thiện ở một cô nhi viện. Nhưng về sau không lâu gặp phải sự đả kích tàn khốc của Lâm Nhược Khê, Tăng Tâm Lâm rút khỏi Trung Hải, những tin tình báo này cũng không lập tức được sử dụng ngay.

Sau khi ông Lý nhập viện, Tăng Tâm Lâm mới xuất hiện nói với Lý Tinh Tinh, người phụ nữ thường gặp trong cô nhi viện kia chính là vợ của Dương Thần, và bảo cô thông qua cơ hội ở cô nhi viện đó để thân thiết hơn với Lâm Nhược Khê, tìm cơ hội phá rối mối quan hệ của hai người.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là một sự nửa uy hiếp nửa xúi giục đối với Lý Tinh Tinh. Bởi vì Dương Thần đột nhiên lạnh lùng với Lý Tinh Tinh, Lý Tinh Tinh trong lòng sinh ghen với vợ Dương Thần, hơn nữa lại lo lắng cho chi phí phẫu thuật của cha mình.

Nguyên nhân hai phía đan xen nhau, dù cho đau khổ nhưng cô vẫn nhẫn nại đáp ứng.

Huống chi Lý Tinh Tinh tuy chỉ là một nữ giáo viên trẻ bình thường, thế nào cũng không dám cãi lời một nhà danh gia như nhà họ Tăng. Tăng Tâm Lâm chỉ cần uy hiếp thì Lý Tinh Tinh cũng không dám tiết lộ tất cả những điều này.

Sau đó, Lý Tinh Tinh một bên che giấu tất cả những điều này, phát triển rất nhanh mối quan hệ với Lâm Nhược Khê hơn nữa thông qua chuyện nấu ăn mà Lâm Nhược Khê đột ngột đưa ra tìm được khe hở, diễn màn hôm nay. Đây cũng chính là kết quả mà Tăng Tâm Lâm mong muốn.

Tăng Tâm Lâm muốn dùng cơ sở của Ngọc Lôi để đứng vững trở lại, đã thua trên thương trường rồi, hi vọng có được Lâm Nhược Khê trên tình trường cũng thất bại. Nhưng không thể không nói, sự lợi dụng một cách giáo hoạt Lý Tinh Tinh lần này chặn ngang giữa Dương Thần và Lâm Nhược Khê cũng đủ để tình cảm giữa hai người có nguy cơ cực lớn. Hơn nữa đều khiến cho những người trong đó đều đau khổ.

Anh ta đã quay lại làm một phen.

Dương Thần về mặt trở nên mờ ảo, hồi lâu sau mới nói:

- Tinh Tinh, em chắc là biết, anh ta lợi dụng em. Em đáng lẽ nên nói với anh sớm hơn.

Lý Tinh Tinh buồn bã nói:

- Em biết em sai rồi, nhưng Dương đại ca em... Nhưng lúc đó em thực sự đầu óc như mù đi. Mỗi lần nhìn thấy anh không thèm nhìn em, lạnh lùng với

em như thế, em đều nghĩ không hay về chị Lâm. Làm sao mà em không thể kiềm chế nổi. Bây giờ em biết mình sai rồi, nhưng em đã làm tổn thương anh và chị Lâm, em... Em thật sự không biết nên làm thế nào... Dương đại ca, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em, đúng không?

- Con người luôn có lúc phạm phải sai lầm. Anh đối xử lạnh nhạt với em cả cuộc đời sau này cũng là không nên. Có lẽ giữa người với người nên có sự khoan dung và hiểu nhau mới có thể tránh được chuyện như lần này, sẽ không khiến cho Tăng Tâm Lâm có cơ hội lợi dụng được.

Dương Thần thở dài nói:

- Chuyện đã như thế rồi, vậy thì em chăm sóc tốt cho cha em đi, cũng không cần nhắc đến chuyện lần này với bác ấy làm gì. Cứ nói là một ai đó hảo tâm trong xã hội quyên góp đi. Anh về trước đây.

- Dương đại ca!

Lý Tinh Tinh khóc gọi Dương Thần đang xoay người đi.

- Còn có chuyện gì sao?

Dương Thần cảm thấy trong lòng mệt mỏi.

- Anh... anh thật sự... không thích em sao...?

Nghe thấy câu hỏi run rẩy đó, Dương Thần đứng thẳng bất động tại chỗ.

Lý Tinh Tinh thấy Dương Thần không phản ứng, nước mắt lại lần nữa tuôn rơi, lòng buồn vô hạn, giọng điệu như tự nhủ nói:

- Dương đại ca, em biết anh bây giờ chắc chắn là hận em, hận em dối trá, hận em ngu xuẩn, nhưng xin anh nghe em nói hết đã.

- Anh có biết mấy ngày nay em sống như thế nào không, ăn không ngon ngủ không yên. Nhưng đó vẫn chưa là gì, ngủ rồi, nửa đêm tỉnh dậy cũng là chuyện như cơm bữa. Bởi vì không biết tại sao gần đây người yêu thương nhất tự nhiên lại như người xa lạ, ngay cả nhìn thẳng cũng không nhìn em lấy một lần.

- Em cũng không dám nói với ba mẹ và người khác, sợ bọn họ chán ghét. Vì thế nên em chỉ có thể khóc ở nơi mà không ai biết.

- Nhưng nỗi khổ thực sự chính là cái người mà em phải khóc đó căn bản là không nghĩ đến em, chỉ có mình em như vậy thôi. Dường như người đó đã quên em và hạnh phúc một mình bên người phụ nữ khác.

- Thực sự muốn đi chết nhưng lại sợ không thể chết được vì sợ... không thể được gặp lại người đó nữa, sẽ không còn được gặp lại anh nữa, Dương đại ca...

Dương Thần hai tay nắm chặt, sợ run, rồi sau đó buông ra, thở ra một hơi, bước đi nhanh không quay đầu lại.

Lý Tinh Tinh coi như dùng hết khí lực của mình, ngồi quỳ hai đầu gối xuống đất, hai mắt vô thần nhìn bóng dáng Dương Thần đi xa. Trong trời đông lạnh giá, cô tịch, bông hoa xinh đẹp như không chịu nổi sự tàn phá, yên lặng điêu linh...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 285

Cô Mới Là Tên Đê Tiễn

Ra khỏi bệnh viện, trở lại chiếc xe của mình, Dương Thần lên xe và đóng cửa lại, rồi mở cửa kính xe, hẩn bắt đầu ngồi một mình trầm ngâm hút thuốc.

Khói thuốc trắng từ trong xe bay ra tan trong bầu không khí, ở bãi đỗ xe không một bóng người, hiện lên vẻ tĩnh lặng, trống vắng.

Dương Thần cố gắng quên đi tất cả những lời nói và những hành động của Lý Tinh Tinh đã làm hẩn tổn thương. Hẩn định thần lại, cho qua tất cả.

Mặc dù đó là thủ đoạn trả thù của Tăng Tâm Lâm, nhưng cũng là do việc xử lý không thỏa đáng của hẩn, mà đã tạo cho lão ta cơ hội.

Cũng không phải Dương Thần quá hận Tăng Tâm Lâm, như thế thì hẩn coi trọng gã quá rồi, chỉ có điều hẩn cũng không ưa gì gã ta. Chẳng qua, cho dù là thương trường hay tình trường, âm mưu độ sức cũng là chuyện bình thường. Lần này có thua thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Chỉ là Dương Thần cũng ý thức được, mặc dù công ty của Tăng Tâm Lâm không còn ở Trung Hải nữa, nhưng mà phiền toái đến hẩn chưa chắc đã hết. Xem ra hẩn phải sử dụng thủ đoạn.

Đương nhiên là một thủ đoạn đơn giản và trực tiếp đó là giết gã ta. Nhưng nhà họ Tăng không chỉ có một mình Tăng Tâm Lâm, giết một người sẽ động đến nhiều người, cứ cho là có thể bí mật giết được lão, nhưng với khả năng của nhà họ Tăng muốn tìm ra thủ phạm là hẩn thì cũng không phải là một việc khó.

Lẽ nào không dám làm cũng không thể đối diện với bản thân. Ra tay với người bên cạnh mình, là điều khó phòng bị.

Chó đến đường cùng dứt giậu, con thỏ đến đường cùng cũng phải cắn người.

Đã về nước, hi vọng rằng hẩn có thể sống một cuộc sông thoải mái như trước đây. Không thể tiếp tục việc nhìn ai không ưa thì giết người ấy nữa.

Không cần nói gì khác, suy nghĩ của hẩn hiện tại cũng không ổn định, một khi thường xuyên nghĩ đến việc giết người, như vậy khó có thể đảm bảo không mất đi sự khống chế.

Nếu như chính mình mất đi lý trí, lại trong trường hợp những người hiểu mình không ở cạnh mình, như vậy làm điều khủng bố thì khó có thể cứu vãn sự việc, nhưng cũng không hoàn toàn là không thể cứu vãn.

Nếu như nói trên thế giới này Dương Thần thật sự sợ nhất điều gì, thì đó chính là hẩn sợ chính bản thân hẩn mất đi lý trí.

Nghĩ đi nghĩ lại, biện pháp tốt nhất đó là để cho người khác giúp mình xử

lý Tăng Tâm Lâm. Nhưng để ai làm việc này, đây cũng là vấn đề cần phải suy nghĩ.

Trong lúc Dương Thần đang suy nghĩ, thì điện thoại của hắn rung lên.

Hắn nhìn điện thoại, thì ra là điện thoại của đội trưởng Hải Ứng lại gọi đến.

- Các hạ Minh Vương, có chuyện bất thường xảy ra ở chỗ ngài. Mạc Lâm nói với giọng nghiêm túc.

Dương Thần Nhú mày:

- Anh nói rõ hơn xem nào.

- Chúng tôi thông qua thiết bị để giám sát và các đội viên thay phiên nhau làm việc, báo cáo luân phiên, mười phút trước, phát hiện gần hai mươi người trải qua quá trình huấn luyện chuyên nghiệp, giống như những binh lính nước ngoài đi đánh thuê, đang ẩn núp gần biệt thự của ngài, cũng có một chiếc xe lạ mang biển số Lincoln, xe có rèm che, đậu ngay phía sau biệt thự, và cũng không biết người bên trong xe đó ra sao, có lẽ là người đó đang đợi ngài về.

Sắc mặt Dương Thần thay đổi, hắn nghĩ dường như có kẻ không kịp đợi hắn ra tay mà đã chuẩn bị ra tay trước, chẳng lẽ ra tay trước thì chiếm được lợi thế sao?

- Giúp tôi giám sát cẩn thận, không được cho chúng hành động trước.

Dương Thần nói.

- Rồi, thưa các hạ Minh Vương. Chỉ cần có mệnh lệnh của ngài, hai chúng tôi cứ năm phút lại thay phiên nhau giám sát, cần phải xử lý bọn đánh thuê này. Thực lực bọn chúng cũng không phải là quá mạnh.

Mạc Lâm nói.

Dương Thần cười cười:

- Không cần đâu, mặc dù tôi biết các anh rất muốn ra tay, nhưng ta muốn tự mình ra tay với bọn chúng.

- Nhưng bọn chúng không xứng đáng để ngài đích thân phải ra tay như vậy.

Mạc Lâm tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

- Mạc Lâm à, có những lúc vì một lý do nào đó mà ra tay còn quan trọng hơn là ra tay vì một mục đích nào đó.

Dương Thần thản nhiên nói.

Mạc Lâm không nói thêm gì nữa, dường như anh ta cũng hiểu được tâm trạng không tốt của Dương Thần lúc này.

Hơn chục phút sau, Dương Thần đã trở về biệt thự của mình, và hắn coi như không hề biết có người đang mai phục ở xung quanh biệt thự của hắn, hắn bước vào phòng với vẻ mặt khó coi.

Vú Vương cảm thấy có điều khác lạ thấy Dương Thần về bà liền quan tâm hỏi:

- Lúc này xảy ra chuyện gì vậy cậu, tại sao tự dưng thấy tiểu thư vào phòng đóng cửa lại từ lúc ấy không thấy tiểu thư ra ngoài?

Dương Thần nở nụ cười âm áp:

- Không phải lo, có một số chuyện phức tạp nhưng tôi có thể tự mình giải quyết được.

Vú Vương thấy Dương Thần có vẻ không muốn nói nhiều nên cũng không hỏi thêm nữa, nhưng bà vẫn cảm thấy lo lắng.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông gọi cửa reo lên.

Vú Vương hơi ngạc nhiên, đang định ra mở cửa thì bị Dương Thần ngăn lại và nói:

Vú Vương để tôi ra mở cửa cho.

Đi tới cửa, Dương Thần mở cửa ra, ngoài cửa rõ ràng là hai gương mặt quen thuộc, chỉ có điều lúc này gặp mặt làm Dương Thần cảm thấy rất ngạc nhiên.

Một trong hai người họ là Tăng Tâm Lâm người mà Dương Thần đang nghĩ tới. Với vẻ bảnh bao, nhìn Dương Thần cười chế giễu.

Người còn lại, chính là Hứa Trí Hoàn, người ở đảng Đông Hưng, khi đảng Đông Hưng diệt vong đã chạy trốn ra nước ngoài.

Nhìn Hứa Trí Hoàn già hơn rất nhiều so với tuổi của hắn, vốn là một tên chỉ mới ngoài 20 tuổi, nhưng trên khuôn mặt hiện rõ có dấu vết của người từng trải, râu tóc rậm rạp, quần áo luộm thuộm, mắt nhìn Dương Thần với vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Dương Thần, đã lâu không gặp.

Hứa Trí Hoàn nói xong cười với giọng sở khanh.

Dương Thần mỉm cười, vẻ mặt vẫn bình thường, nhường lối đi, đưa tay làm động tác mời bọn chúng, Dương Thần nói:

- Đã lâu không gặp, dạo này ăn uống không được tốt à, chẳng nhẽ đến đây rồi lại không vào trong ngôi hay sao.

Tăng Tâm Lâm nói chế giễu:

- Xem ra tôi có tặng anh quà anh cũng không thích, hay là anh thích nhưng giả vờ như không thích vậy?

- Anh thử đoán xem?

Dương Thần nói.

Điều này thì tôi thật sự không biết. Đúng rồi, Nhược Khê không phải là cũng có ở nhà hay sao, tại sao thấy đồng môn đến mà không ra đón tiếp gì vậy.

Tăng Tâm Lâm vừa dứt lời, từ trong phòng vọng ra giọng nói lạnh lùng của Lâm Nhược Khê.

- Tôi vừa mới xuống đây, cũng mong là đến kịp để tiếp đón anh.

Quả nhiên thấy Lâm Nhược Khê từ trên tầng đi xuống, đi bên cạnh cô là Vú Vương, khi thấy khách đến Vú Vương liền lên gọi cô.

Khóe mắt Nhược Khê có chút gợn đỏ, lúc này tâm trạng cô cũng ổn định trở lại rồi, nhưng vẻ mặt lạnh như băng của cô vẫn vậy, dường như đã gọi nhớ lại hồi mà cô mới quen Dương Thần

Nhìn thấy Hứa Trí Hoành, cô cũng không có chút gì ngạc nhiên và hỏi:

Anh là phạm tội đang bị truy nã, không sợ sẽ bị họ bắt được hay sao?

Hứa Trí Hoành nghĩ lại những ngày mà gã theo đuổi cô, đôi mắt gã trở nên lạnh lùng và đáp:

- Có thiếu gia Tăng ở đây, thiếu gia không để tôi dễ dàng bị bắt đến thế đâu.

- Xem ra các anh đã hoàn thành được một loại giao dịch nào đó.

Lâm Nhược Khê liếc mắt nhìn Tăng Tâm Lâm:

- Anh à, tuy rằng tôi đã làm những việc không giữ thể diện cho công ty anh, nhưng nếu như với bản thân tôi mà nói, tôi vẫn tôn trọng anh, nhưng tôi muốn hỏi anh một điều, chuyện của Tinh Tinh có phải anh là người đứng sau làm không.

Trong mắt Tăng Tâm Lâm có một tia sáng kỳ lạ, nhìn Dương Thần một cái rồi mới đáp:

- Mặc dù hôm nay tôi đến cũng không dự định giấu diếm chuyện gì, nhưng cô có thể đoán được tôi là người đứng sau việc này, tôi thực sự khâm phục tư duy nhạy bén của cô, như vậy thì sao. Sự việc của Lý Tinh Tinh là do một tay tôi sắp xếp cả, nhưng nếu như không phải trong lòng Dương Thần nảy sinh ý nghĩ có mối quan hệ với Lý tiểu thư, thì mọi chuyện làm sao có thể thành công được chứ. Có người thứ nhất thì cũng sẽ có người thứ hai, điều này chắc cô cũng có thể nghĩ tới. Vì vậy, cô nên cảm ơn tôi mới đúng, tôi đã giúp cô biết rõ được chồng cô là một người như thế nào.

- Anh ấy là người như thế nào, đây là việc của tôi.

Khi xác nhận rõ sự việc, Lâm Nhược Khê không hề do dự nói:

- Tăng Tâm Lâm, anh đúng thật là đê tiện.

- Haha...

Tăng Tâm Lâm dường như nghe giọng chê cười của Lâm Nhược Khê:

- Đê tiện? Tôi đã mang đến cho các người cơ hội phát triển, cô đã không biết điều lại còn đánh lén huynh đệ Hứa của tôi khiến hơn mười năm cơ nghiệp của Hứa gia bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, cô cho rằng cô có tư cách nói tôi đê tiện hay sao?

- Cạnh tranh thị trường là cá lớn nuốt cá bé.

Lâm Nhược Khê nói:

- Các anh đã tham gia cuộc chơi này thì nên tuân thủ quy luật của trò chơi. Nên biết nhận sự thất bại của mình, đem nỗi căm hận ở thương trường thành của cá nhân lại còn làm liên lụy đến người khác. Điều này chỉ làm tôi thấy ghê tởm hơn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 286

Đảo Diên

Lâm Nhược Khê không hề sợ hãi và cũng không né tránh mặc dù Hứa Trí Hoành đã chĩa nòng súng vào cô, nhưng trong thâm tâm gã ta cũng không muốn nổ súng ngay lập tức.

Sau phút thần kinh căng thẳng, Dương Thần cũng không lập tức ra tay giải trừ vũ khí trên tay Hứa Trí Hoành, tình hình lúc đó có chút căng thẳng.

Mặc dù đối diện với nòng súng nhưng Lâm Nhược Khê không có một phản ứng gì, ánh mắt cô rất phức tạp, cũng không biết cô đang nghĩ gì. Dường như cô có vẻ xúc động bởi lời nói điên cuồng của Hứa Trí Hoành.

Sao, cô đã biết sai lầm của mình rồi chứ? Nhưng tất cả đều đã quá muộn, Hứa gia giờ không còn tồn tại nữa rồi, bố mẹ tôi uống thuốc tự sát cũng chính là vì cô. Cô có biết rằng trong thời gian tôi bỏ trốn ra nước ngoài, tôi phải sống trong cảnh như thế nào không. Có cơm ăn, có áo mặc, có nơi để ở, đúng vậy không sai. Nhưng liệu cô có biết rằng trái tim tôi đau như thế nào không, bất kể lúc nào tôi cũng cảm thấy như có lưỡi dao đâm thẳng vào tim, máu chạy không ngừng. Ánh mắt Hứa Trí Hoành tràn đầy thù hận. Giọng nói rít lên:

Cô cho rằng chỉ có mình tôi hận cô thôi sao, cô nghĩ kĩ lại đi. Để Quốc Tế Ngọc Lôi phát triển đến ngày hôm nay, cô đã hạ được bao nhiêu đối thủ, cô đã hủy diệt biết bao nhiêu gia đình, cô nghĩ rằng bọn họ sẽ bỏ qua cho cô hay sao? Hôm nay tôi cho cô trả món nợ này.

- Anh muốn giết tôi?

Lâm Nhược Khê hỏi.

- Giết cô thì cái giá mà cô phải trả là quá rẻ.

Hứa Trí Hoành cười ha hả nói:

- Có lẽ trước khi giết cô chúng tôi phải chơi cô đã, dù gì tôi cũng đã từng có những năm tháng theo đuổi cô.

Lâm Nhược Khê không nói gì.

Dường như cô không quan tâm đến tất cả mọi việc, chỉ là không lùi bước nhìn vào Hứa Trí Hoành.

Hứa Trí Hoành nhìn thấy ánh mắt ấy, cười với vẻ đầy giận dữ:

- Cô có biết không, chính ánh mắt này, ánh mắt coi thường người khác của cô tôi thực sự rất căm ghét, cô nghĩ rằng cô là nữ thần sao? Cô dựa vào cái gì mà dám nhìn tôi bằng ánh mắt ấy chứ!

Tăng Tâm Lâm vỗ vai Hứa Trí Hoành thở dài nói:

- Hứa thiếu gia, sự việc hôm nay nên bình tĩnh, không cần phải quá kích

động như vậy đâu, đợi tôi xử lý xong xuôi mọi việc, người phụ nữ này giao cho anh xử lý.

Nói xong, Tăng Tâm Lâm lấy tập tài liệu từ trong tay một tên tay sai ở phía sau, rồi nói với Lâm Nhược Khê:

- Lâm tổng, trước khi cô bị mọi người dẫn đi, hi vọng cô kiên nhẫn kí hết những tài liệu này, như vậy cũng là tốt cho công ty của cô sau này đây.

- Cái gì cơ?

Lâm Nhược Khê hỏi.

- Đây là tài liệu chuyển nhượng cổ phần của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, tôi nghĩ rằng cô sắp phải rời xa thế giới này rồi như vậy nên giao cho nhà nước 90% cổ phần của công ty cô, cùng với vài tỷ tài sản của cô như thế thì giao cho tôi có phải sẽ tốt hơn không, tôi nhất định sẽ giúp cô quản lý sự nghiệp mà cô đã gây dựng lên.

Nói xong gã cười ranh mãnh.

Lâm Nhược Khê cười chế nhạo nói:

- Xem ra cuộc sống của anh khó khăn đến thế cơ à, làm như vậy lẽ nào không sợ chịu những tin đồn không hay, đừng bắt ép tôi chuyển nhượng cổ phần cho anh, bởi vì tôi đem thất bại đến cho anh, làm anh mất đi sự ủng hộ của đại gia đình, phải bước đến đường cùng, nên anh mới liên kết với Hứa Trí Hoành đúng không?

Sắc mặt Tăng Tâm Lâm lặng xuống.

- Anh có biết không hả, tôi rất căm ghét loại người như anh, cũng giống như tên họ Hứa, bình thường không hay nói, nhưng lại luôn nghĩ đến gái, lời anh nói khiến tôi thật mất mặt.

Sự thất bại lúc trước của công ty truyền thông Trường Lâm, thực sự đã khiến Tăng Tâm Lâm mất đi sự ủng hộ của nhà họ Tăng, mặc dù cũng có một vài người bề trên trong nhà họ Tăng rất tín nhiệm gã, nhưng đại đa số đều bắt đầu hoài nghi về gã. Tăng Tâm Lâm không còn một chút hi vọng nào nữa, không còn hi vọng gì về sự ủng hộ của đại gia đình nữa.

Trong lòng đầy oán hận, Tăng Tâm Lâm liên liên lạc với Hứa Trí Hoành ở nước ngoài, cùng Hứa Trí Hoành sau khi lên được kế hoạch báo thù Lâm Nhược Khê và Dương Thần, Tăng Tâm Lâm liên hệ với cục hải quan và các anh em của gã đưa Hứa Trí Hoành về nước.

Sau khi đem số vốn lớn giao cho Tăng Tâm Lâm, gã dựa vào uy lực của Tăng gia bao che thân phận của Hứa Trí Hoành, âm thầm đợi chờ cái ngày hôn nay.

- Tôi thật may mắn, anh không thích tôi. Lâm Nhược Khê nói:

- Nếu anh muốn tôi chuyển nhượng cổ phần và tài sản cho anh, cũng được thôi, nhưng anh phải đáp ứng với tôi một việc.

Tăng Tâm Lâm nhú mày:

- Nói!

- Các anh hận tôi, thì có thể giết tôi, nhưng không được giết Dương Thần, có giết anh ấy thì cũng chẳng có ý nghĩa gì với bọn anh.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Nhược Khê, hắn không thể tin được vẻ mặt không chút thay đổi của cô.

Người phụ nữ này, tại sao đến lúc này rồi mà không nghĩ đến việc cứu bản thân mình trước đi!?

Chẳng lẽ cô ta không hận chính hắn đã làm cô tổn thương rất nhiều lần hay sao, lẽ nào cô ta cho qua những việc mà hắn đã giấu diếm cô, lừa dối cô bao nhiêu lần?

- Ha ha, thật là tình nghĩa vợ chồng sâu đậm!

Tăng Tâm Lâm nhìn Dương Thần với ánh mắt căm phẫn, nói với Hứa Trí Hoành:

- Hứa thiếu gia, anh thấy thế nào.

Hứa Trí Hoành cười quái dị:

- Hắn cũng chỉ là một tên bán thịt dê xiên nướng, lại còn coi như bảo bối, ha ha, không giết hắn à, cũng được thôi, nhưng ít nhất cũng phải cho hắn kiếp sau không thể làm đàn ông được nữa...

Mắt Tăng Tâm Lâm mở to trắng dã:

- Một đề nghị không tồi.

- Không được!

Lâm Nhược Khê nóng giận nói:

- Người làm công ty các anh phá sản, làm cho các anh đến bước đường cùng chính là tôi, chứ không phải Dương Thần, nếu như các anh làm hại anh ấy, tôi chết cũng không kí tên vào những tài liệu này.

- Mẹ kiếp, con nhãi ranh thôi tha này, không ký tên, chết rồi triệu dấu vân tay cũng được thôi!

Hứa Trí Hoành dường như không nhẫn nại được nữa, nhấn cò súng!

- Pằng!

Tiếng súng nổ kinh động trong phòng, Vú Vương đứng bên cạnh Lâm Nhược Khê sợ hãi kêu lên một tiếng.

Nhưng, viên đạn bay ra không phải là vào trán Lâm Nhược Khê!

Mà thấy chiếc súng nằm trên tay Hứa Trí Hoành bị một lực mạnh đập vào, trong nháy mắt viên đạn bắn lên trần nhà, một vệt sáng hiện lên.

Lâm Nhược Khê nhắm mắt đợi chờ cái chết, cô cũng không nghĩ sự việc lại thay đổi như vậy, đã khiến cô như trong hôn mê, đôi mắt cô mở to hết cỡ.

Thấy Hứa Trí Hoành phần nộ nhìn về phía Dương Thần:

- Dương Thần, ngươi nghĩ rằng, nhà ngươi đánh bay súng của ta thì hôm nay các ngươi có thể thoát chết hay sao? Bên ngoài còn có 20 người anh em giết thuê của ta, chúng có thể giết người trong chớp mắt, các ngươi không thoát khỏi tay ta đâu.

- Người cứ thử xem!

Dương Thần điềm nhiên nói.

Hứa Trí Hoành ra lệnh cho đàn em tiến vào.

Mao Cầu đứng cách đây không xa đã tiến tới, gã ta lúc đó trong bộ dạng đầu tóc bù xù, chiếc áo khoác bên ngoài của gã bẩn thỉu, râu ria rậm rạp.

Diện mạo này thật kinh khủng, thân hình cao lớn, một tên đầy tớ bẩn thỉu, gã rất trung thành với chủ nhân Hứa Trí Hoành, cho dù có chết gã cũng không rời xa Hứa Trí Hoành.

- Mao Cầu, không phải là người luôn luôn muốn đánh nhau với Dương Thần sao, hôm nay trước khi cho nó chết, ta cho phép người hành hạ nó.

Hứa Trí Hoành cười lạnh nhạt nói.

Mao Cầu cười ha hả, nói với Dương Thần:

- Trước đây mày được yên ổn cũng chỉ vì thiếu gia ngăn cản tao, mấy ngày trước tao còn bị hai vợ chồng mày hại đến bước đường cùng, một ngày thật đáng buồn, hôm nay chúng mày đã đến ngày tận thế rồi, tao phải xử lý chúng mày.

Lâm Nhược Khê phục hồi lại tinh thần, cô đã biết lúc này là do Dương Thần cứu cô, tâm trạng cô lúc này hết sức phức tạp, thấy Dương Thần đang chuẩn bị độ sức với Mao Cầu, cô liền kêu lên:

- Không được đánh, gã trước đây là quân binh đặc chủng, anh đánh không lại được gã đâu.

- Hừ, sao lại không thể chứ, muốn chạy cũng không được, lời chúng tao nói hôm nay chúng mày cũng đã rõ.

Hứa Trí Hoành mỉm cười nói.

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê cười, để cho cô cảm thấy yên tâm hơn.

Hôm nay hắn phải làm mọi việc công khai trước người phụ nữ này. Cho dù hai người sau này có ra sao, nếu hắn cứ giấu diếm quá khứ của bản thân thì hắn thấy mình thật sự quá ích kỷ.

Lâm Nhược Khê không hiểu được vẻ mặt điềm nhiên như vậy của hắn, tim cô đập loạn lên, mỗi lúc một mạnh hơn, theo linh cảm của cô như sắp có chuyện xảy ra.

Mao Cầu cởi chiếc áo khoác vung lên, bên trong gã mặc chiếc áo lót hiện rõ thân hình vạm vỡ, chuẩn bị tư thế tấn công Dương Thần.

Dương Thần liếc mắt nhìn gã một cái:

- Người tuy rằng hơi lôi thôi một chút, nhưng người đúng là một tên hết sức trung thành với chủ nhân của người. Xem tư thế của người, đúng là một cao thủ, nhưng người vẫn không phải là đối thủ của ta đâu, ta nghĩ người hãy từ bỏ ý định này đi. Ta có thể cho người một con đường sống, để tí nữa còn nhặt xác cậu chủ của người nữa chứ.

Mao Cầu sửng sốt, dường như ngay lập tức bị Dương Thần nhìn thấu mọi

việc, gã không ngờ được, nhưng vẫn cười rồi nói:

- Người cũng đã nói rồi đấy thôi, ta là người luôn luôn trung thành với cậu chủ, mạng sống của ta cũng là do cậu chủ ta trao cho ta vậy, nếu hôm nay ta thật sự thua dưới tay người, thì coi như ta bán mạng sống của mình vậy.

- Vậy cũng được!

Dương Thần thở dài nói. Giơ tay trái ra hướng về phía cổ Mao Cầu.

Hắn định tấn công lấy mạng gã luôn, như vậy sẽ giảm bớt được cho gã phải ném thêm những trận đòn đau khác.

Lâm Nhược Khê và Vú Vương đứng bên cạnh thấy Dương Thần trở thành một con người khác, điềm đạm, chắc chắn, cảm giác ấy khiến hai người đứng im tại chỗ, ánh mắt lơ lơ nhìn Dương Thần, dường như họ cảm thấy Dương Thần trở nên xa lạ trong mắt họ.

Cùng lúc đó, trong nháy mắt Mao Cầu cảm nhận được một lực rất mạnh từ phía Dương Thần, chỉ nghĩ thôi gã cũng thấy khó thở rồi.

Gã lấy hết sức mình đề chống trở với sự tấn công hết sức bình thường của Dương Thần, gã có chút hoảng loạn, định lùi bước.

Tay Dương Thần nhanh như chớp túm cổ Mao Cầu trong lúc gã đang định bỏ chạy.

Hai tay Mao Cầu tấn công đánh vào cánh tay của Dương Thần.

Nhưng, khi tay gã đánh vào tay của Dương Thần, mới giật mình phát hiện cánh tay của Dương Thần cứng chắc như hợp kim, gã bị chính đôi tay của mình phản lại mình một lực, đôi tay Dương Thần không động đậy!

Không thể như vậy được!? Trong thâm tâm gã nghĩ, gã quen Dương Thần cũng đã lâu, vốn dĩ định đùa giỡn với Dương Thần, nhưng bây giờ gã mới nhận ra sự chênh lệch giữa gã và Dương Thần, gã không phải là đối thủ của Dương Thần! Khoảnh khắc ấy, Mao Cầu không còn cơ hội để suy nghĩ thêm gì nữa.

- Rắc...

Dương Thần trong chốc lát bẻ gãy cổ Mao Cầu, gã đã tắt thở.

Người đàn ông lần đầu tiên gặp đã thề trung thành với Hứa Trí Hoành, đi cũng y bao nhiêu năm nay, đã chết dưới hình thức vừa dễ dàng vừa đơn giản như vậy.

Mao Cầu!?

Hứa Trí Hoành sợ hãi kêu lên, dường như gã không thể tin nổi, tên tay sai trung thành nhất của gã, trong giây lát bị Dương Thần bẻ gãy cổ!

Trước đây Tăng Tâm Lâm cũng là một chiến sĩ đặc chủng ưu tú, vì thế gã cũng biết rõ khả năng của Mao Cầu, cuối cùng gã cũng nhận thức được rằng muốn bắt nạt người khác không phải là điều dễ dàng. Gã nắm tay Hứa Trí Hoành đẩy mạnh ra ngoài, giơ tay ra hiệu hai mươi tên lính giết thuê đang mai phục xung quanh ngôi biệt thự tiến lên hành động. Những tên lính giết

thuê dần dần xuất hiện, vác súng tập trung ở cửa! Hai tên bảo kê đứng trước bảo vệ Tăng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoàn, lo lắng nhìn Dương Thần đứng ở phía bên cửa.

Ở phía trong Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần giết người trong giây lát, mắt tròn trừng không nói lên lời, trước mắt cô Dương Thần hoàn toàn khác lạ, cô cảm thấy dường như mình đang ở một thế giới khác.

Còn Vú Vương khi thấy Dương Thần giết người trong nháy mắt như vậy đã hôn mê bất tỉnh.

- Bắn! Bắn! Lập tức giết thẳng nhãi ranh này cho ta.

Lúc này Tăng Tâm Lâm không còn nghĩ đến việc tranh giành tài sản của Lâm Nhược Khê nữa, mà gã muốn giết chết Dương Thần!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 287

Có Muốn Chết Như Thế Này Không?

Hứa Trí Hoành thuê hai mươi tên giết thuê từ nước ngoài về, mặc dù không phải là những tên tài giỏi xuất chúng, nhưng chúng đều xuất thân từ quân đội của các nước nhỏ vùng Nam Á, hàng năm thường ở những vùng biên giới tranh chấp đất đai, vốn là những tên dũng mãnh liều mạng, không sợ chết. Lúc này tuy nhìn thấy Dương Thần sức mạnh phi thường cũng không hề sợ hãi.

Trên tay mỗi người mang theo loại súng bán tự động 56, mặc dù súng không còn mới, có rất nhiều những vết trầy xước, nhưng trong khoảnh khắc ấy không hề do dự bắn đạn ra dữ dội.

"Pằng pằng pằng! ! !"

Súng có thể bắn với cự ly 300m, hai mươi tên cầm súng tập trung hỏa lực hướng vào Dương Thần.

Âm thanh vang dội của súng máy, dường như làm rung động cả mặt đất.

Tăng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoành cười lên như điên dại, bởi vì bọn chúng nghĩ rằng Dương Thần đã bị bắn xác tan thành trăm mảnh rồi.

Lâm Nhược Khê từ lúc thấy Dương Thần giết người đứng bất động đến lúc đó mới bừng tỉnh.

Hoang mang khủng hoảng không còn, và thay vào đó là trống ngực cô đập dữ dội.

Cứ nghĩ sau lúc xả súng như vậy cô sẽ nhìn thấy Dương Thần nằm bất động, máu chảy đầm đìa, nhưng thật bất ngờ tại hiện trường lúc đó không có một giọt máu nào.

Mọi người đều nghĩ rằng mình hoa mắt, không còn nhìn thấy bóng dáng Dương Thần đứng đấy nữa, mà đại sảnh phía sau chỗ Dương Thần đứng, có một bình đựng nước cao cấp màu đen bị bắn tan thành những mảnh vụn.

Hai mươi tên giết thuê đang trong lúc hoang mang chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì chúng lại bị ngay một sát khí phùng phùng làm chúng cảm thấy khó thở.

"Âm"!

Một âm thanh lớn phát ra từ phía đám giết thuê, mọi người cùng hướng về phía đó.

Thấy Dương Thần không biết từ lúc nào đã di chuyển đến phía bọn chúng, đứng sát ngay bọn chúng, một tay hất gươm ra đánh một chưởng vào đầu tên giết thuê đầu sỏ.

Tên đầu sỏ không kịp phòng bị, bị Dương Thần cho một chưởng hết sức

mạnh trúng đầu.

Giống như quả dưa mọng nước bị tấm sắt to bản giáng xuống vỡ tan nát!

Não bộ cùng với các bộ phận khác trên đầu trộn lẫn máu bắn ra tứ phía như một trận mưa máu, bay vào cơ thể và mắt những tên lính đứng xung quanh, rồi rơi xuống thảm cỏ xanh...

Tất cả mọi người đều giương to mắt, ngay cả những tên lính giết người như ngóe này cũng không thể tượng tượng nổi cách giết người cực đơn giản nhưng cũng cực kỳ tàn ác đến cực điểm như vậy của Dương Thần.

Sau khi tên giết thuê đầu sỏ ngã xuống, mặt Dương Thần đỏ bừng bừng, ánh mắt liếc qua những người xung quanh, mỉm cười với một nụ cười độc ác.

- Có muốn chết như thế này không?

Câu hỏi giống như ở dưới tầng sâu địa ngục, khiến mọi người thấy rùng mình, dường như đều muốn bỏ chạy.

Lâm Nhược Khê vẫn đứng ở trong phòng, nhưng một tay bịt miệng, cố gắng không kêu lên, hình ảnh ấy giống như đang xem phim kinh dị, khiến cô không dám thở, thậm chí còn không dám gặp người đàn ông quen thuộc của chính cô!

Trong khi mọi người choáng váng với hành động giết người không ghê tay của Dương Thần, thì hắn lại tiếp tục hành động.

Quỹ đạo di chuyển của hắn khiến đối phương khó có thể phòng bị, tốc độ di chuyển nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy bóng hắn khi hắn dừng lại tại chỗ gần tên giết thuê, khiến gã không kịp đối phó, giờ tay đập vỡ hộp sọ!

Chỉ nghe thấy âm thanh “bộp bộp” kêu lên, trong nháy mắt Dương Thần khiến bảy tám tên giết thuê trở thành xác chết không đầu!

“Ma quỷ... Ma quỷ”!!

Trong đầu mọi người lúc này chỉ hiện lên dòng chữ đó, họ run sợ chân tay mềm nhũn, bởi vì tốc độ và sức mạnh của Dương Thần khiến bọn họ sợ mất hết dũng khí để bỏ chạy.

Một cảm giác yếu ớt và hoàn toàn không có sức lực, khiến họ run rẩy!

“Pằng pằng pằng!!”

Một tên binh lính thấy Dương Thần thoát ần thoát hiện, hướng vào hắn xả súng liên tiếp, nhưng người dính đạn lại chính là bằng hữu của gã!

Ngay sau đó, Dương Thần xuất hiện phía sau tên lính xả súng, tay trái của hắn đập một chưởng, lại một mạng nữa ngã xuống trong giây lát.

Trên thảm cỏ lớn, những thi thể ngã xuống ngập tràn trong những vũng máu, máu đỏ tươi tưới lên thảm cỏ xanh vào mùa đông khiến người nhìn cảm thấy chói mắt.

Hơn hai chục người đứng đấy mà trong nháy mắt chỉ còn lại một mình Dương Thần với đôi tay và quần áo đầm máu nhỏ giọt đứng trước Tăng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoành, hắn nhếch mép cười.

Đến lúc này Tăng Tâm Lâm mới phát hiện ra hai tên bảo kê đứng trước gã không kịp thời ra tay phản ứng, đã bị Dương Thần đánh vỡ đầu, trên mặt đầm máu tanh.

- Đáng lẽ ra các người không nên trở lại, nếu không trở lại, ta còn suy xét để cho người khác giết các người, như thế các người có thể chết mà không mất đầu.

Về mặt Dương Thần dường như có chút hối tiếc. Đôi mắt hấn càng đỏ rực lên, hấn bước tới giữa hai gã Hoàn Tăng.

Mặc dù Tăng Tâm Lâm xuất thân từ quân binh đặc chủng, nhưng khi thấy một tên sức mạnh phi thường như vậy, cũng đủ làm cho đôi chân y mềm nhũn, muốn kêu cứu mạng nhưng không có đủ dũng khí nữa.

Hứa Trí Hoàn giương mắt, trong đầu trống rỗng, trên thực tế, từ lúc Mao Cầu chết gã luôn cảm thấy bất an, và đến thời điểm này gã giống như một khúc gỗ.

Lâm Nhược Khê chứng kiến tất cả mọi việc xảy ra từ đầu đến cuối, nhưng cô như bất động, lúc này hai hàng mi nước mắt chảy dài, cũng không biết vì sao khi nhìn thấy cảnh tượng giết người tàn nhẫn này, từ lúc bắt đầu cô cảm thấy sợ hãi cho đến lúc đó cô lại cảm thấy ghê tởm, chẳng lẽ là vì trong phòng ngập mùi máu tanh.

Đằng sau người đàn ông này là sự tàn ác, hung dữ, giống như sân khấu hắc ám, một bối cảnh chụp lại ánh sáng nhợt nhạt, sự xa lạ đó lại khiến người ta thương hại.

- Dương Thần! Dừng tay!

Giọng một người phụ nữ từ phía không xa phát ra chỉ nhìn thấy một chiếc xe BMW chạy với tốc độ một trăm năm, sáu mươi km từ phía xa chạy đến, sau khi chiếc xe dừng lại, từ trên xe có 3 người với bóng dáng hoảng loạn chạy xuống.

Dương Thần lạnh nhạt liếc mắt nhìn, là Thái Ngưng và Thiên Long, một người từ rất lâu hấn không gặp cùng với một gã thân hình cao gầy, lạ mặt.

- Dương Thần, ta là Mạc Phong, từ bát bộ ở Yên Kinh đến đây! Gã đàn ông với thân hình cao gầy nói:

- Người không được giết Tăng Tâm Lâm, người mà giết người của Tăng gia, người có thể gặp phiền toái đấy!

Thiên Long nhíu mày nói:

- Dương Thần hãy bình tĩnh lại, không phải giết người là có thể giải quyết được mọi sự việc đâu.

Hấn không có biểu hiện gì, ánh mắt đỏ lửa của hấn vẫn giữ nguyên trạng thái.

Tăng Tâm Lâm một chút nữa thì bị hấn giết, đột nhiên kêu lên:

- Anh họ Mạc Phong, cuối cùng anh cũng đã đến, nhanh đến cứu em!!

Mạc Phong gật đầu nói với Dương Thần:

- Dương Thần, người đã giết chết bao nhiêu người, thì người cũng phải biết như vậy là đã đủ rồi chứ, mau dừng tay đi, tướng quân phái ta và Thiên Long từ Nam Kinh mau chóng đến đây để ngăn cản người giết Tăng Tâm Lâm, cũng là để tốt cho người mà thôi, nó là cháu đích tôn của gia chủ Tăng gia, người mà giết nó, Tăng gia sẽ không tha cho người đâu.

- Thấy đủ ư?

Dương Thần bỗng cười lên ha hả ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Mạc Phong:

- Người là anh trai họ của Tăng Tâm Lâm sao

- Đúng Vậy, nhưng ý kiến của ta là muốn tốt cho người, người giết nó chẳng lẽ nào có thể giết được tất cả những người nhà họ Tăng?

Mạc Phong nói.

Sắc mặt Dương Thần có chút hoảng loạn, xong bộ mặt lập tức lạnh nhạt nói:

- Có giết được cả nhà họ Tăng hay không đây là việc của ta, chỉ có điều cho dù người là anh họ của nó nhưng xin mời người đi cho, nếu người mà cản đường ta thì người ta giết trước chính là người đây.

- Người.. Người đừng điên cuồng như vậy nữa!

Mạc Phong bưng bưng sát khí đang định lập tức ra tay với Dương Thần.

Nhưng Thiên Long người biết rõ Dương Thần một kẻ sát thủ khủng bố, lập tức ngăn cản hành động của Mạc Phong và kêu lên:

- Anh muốn tìm đến cái chết hả!

Sức mạnh của Thiên Long Mạc Phong cũng không thể chống đỡ nổi.

Dương Thần không hề để ý đến Mạc Phong, hấn lại bắt đầu di chuyển và xuất hiện trước mặt Tăng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoàn.

- Các người muốn cùng nhau báo thù ta, thì ta cho các người cùng chết.

Nói xong, tay trái của hấn tung một quyền vào đầu hai tên, chúng cũng chết giống như những người lúc trước bị hấn giết vậy, hai tên công tử cuối cùng cũng chết trong vẻ mặt tuyệt vọng dưới một quyền của Dương Thần, hai cái đầu máu chảy ròng ròng!

Thái Ngưng nhắm mắt lại, cô không dám nhìn hình ảnh trước mắt.

Lúc này Thiên Long mới buông Mạc Phong ra, Mạc Phong mắt đỏ ngầu, người cứng lại, dường như gã không tin nổi sự thật trước mắt.

Dương Thần quay đầu lại, nói với Mạc Phong:

- Sao? Ta đã giết chúng xong rồi, nếu như nhà người cũng muốn chết ta có thể giúp người toại nguyện.

Mạc Phong kinh hoàng, giọng khàn khàn nói:

- Người là cầm thú, cầm thú...

- Ta là cầm thú, vì thế mà ta cũng giết cầm thú.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Nếu như người muốn hành động, thì nhanh lên chứ, muốn chửi ta thì ta không thềm để ý, nếu như không có hai vị ở bên cạnh người, thì ta đã giết

ngươi rồi, vì thế, nếu như ngươi còn muốn sống thì tốt nhất nhanh nhanh biến khỏi đây cho ta.

Thiên Long nhìn Dương Thần một cách bất đắc dĩ và đầy phức tạp. Kéo tay Mạc Phong:

- Đi thôi, cái chết của em họ ngươi, ngươi cũng không thể ngăn cản được, tướng quân không mệnh lệnh cho ngươi phải ra tay, bây giờ chúng ta có thể về rồi.

Thái Ngung nhìn vào trong phòng, Lâm Nhược Khê không còn chút sức sống, đôi mắt lơ đãng, thở dài nói với Dương Thần:

- Chúng ta tạm thời nghiêm phong nơi này, không cho ai vào, những dấu vết của ngày hôm nay tôi sẽ cho người dọn dẹp. Nhưng Tăng gia sẽ không để cho anh yên đâu, tốt nhất anh cứ chuẩn bị tinh thần trước đi. Nếu như anh hành động quá ồn ào, cho dù chúng tôi không muốn thì cũng sẽ phải ra mặt ngăn cản thôi.

Dương Thần không nói gì.

Thái Ngung do dự nói:

- Cố ấy thật sự khó có thể mà không bị ám ảnh bởi chuyện này, anh nên an ủi cô ấy đi.

Nói xong Thái Ngung trở lại xe của mình, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Dương Thần lấy hộp thuốc nhỏ từ trong túi áo rồi lấy ra hai viên thuốc uống, hắn nhắm mắt lại một cách buồn bã, rồi lại mở mắt ra. Mắt hắn dần dần mất đi sát khí của lúc trước.

Hắn thở dài rồi mới quay trở về phòng, tâm trạng vẫn còn rất nặng nề.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 288

Con Bọ Cạp

Lâm Nhược Khê đứng ngây người không di chuyển nửa bước từ khi Dương Thần bắt đầu giết người, lúc nhìn thấy hai tay Dương Thần nhuốm đầy máu tươi, trên người dính máu hơn phân nửa giống như vừa đâm mình trong vũng máu rồi đi vào trong phòng, Lâm Nhược Khê rút cục theo bản năng cũng lui lại nửa bước.

Dương Thần ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống, chú ý tới ánh mắt thất kinh và hoang mang của Lâm Nhược Khê, khóe miệng lộ nụ cười sâu thẳm.

- Dọa được em chưa?

Dương Thần nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Nhược Khê nắm chặt hai bàn tay trắng mịn, mặt trắng bệch, cả người run rẩy. lúc lâu sau mới lắc lắc đầu:

- Vẫn ổn.

Dương Thần tự cười giễu:

- Không cần cố ý nói như vậy, em sớm hay muộn cũng sẽ thấy cảnh tượng này, thấy tôi như thế này. Trước kia cố ý lảng tránh, nhưng cho tới ngày hôm nay, tôi nghĩ cũng không cần thiết phải che giấu thêm nữa. Chỉ cần là cô gái bình thường, à không, chỉ cần là người bình thường, cũng sẽ không muốn nhìn thấy tôi như thế này.

Lâm Nhược Khê mắt ngẩn ngẩn nhìn Dương Thần, nghe Dương Thần nói thế trong lòng bỗng nhói đau, muốn nói lời an ủi nhưng lại có quá nhiều hoài nghi, quá nhiều những suy nghĩ phức tạp, một câu cũng không hỏi được.

Hắn trước đây là người như thế nào? Tại sao hắn có thể giết người một cách tàn nhẫn như thế này? Trước đây hắn đã giết bao nhiêu người rồi?

Hắn là tội phạm giết người? Tội phạm quốc tế bị truy nã? Phản tử khủng bố? Hay là ...hay là cái gì khác...

Lâm Nhược Khê bỗng cảm thấy sợ hãi, người trước mặt rõ ràng vẫn hình dáng ấy nhưng lại vô cùng lạ lẫm, mặc dù cười với mình nhưng giữa hai người dường như có hố sâu ngăn cách.

Ngoài cảm giác đau lòng, sợ hãi thì chẳng có chút vui mừng nào, dù có dựa vào sự mạnh mẽ của hắn mà sống tiếp.

Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê đang trầm tư suy nghĩ, chẳng nói chẳng rằng, một cảm giác khó chịu, cảm nhận về lối thoát cũng từ đây mà sinh ra.

Bản thân cuối cùng cũng cần đối diện với tất cả chuyện này, là sự trừng phạt và cũng là một cách chuộc lỗi.

Sau một hồi yên lặng Dương Thần mới ổn định được mạch suy nghĩ, nói với giọng thành khẩn:

- Nhượng Khê, tôi biết bây giờ chắc chắn em mong tôi lập tức biến mất khỏi mắt em, tôi nay em chắc chắn sẽ gặp ác mộng, xin lỗi!

Tôi cũng không muốn như thế này, nhưng, xảy ra chuyện như hôm nay Mặc dù là Tăng Tâm Lâm một tay gây ra nhưng tôi cũng có trách nhiệm, tôi đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với em.

- Tôi không xứng là một người chồng, cho đến bây giờ tôi vẫn không thể làm được cái việc vì em mà bỏ qua những cô gái dùng cả tính mạng để yêu tôi, có người em quen, có người em không quen nhưng với tôi mà nói, bọn họ đều giống nhau, là người thứ ba, thế nhưng đó đều là những cô gái tôi thích, tôi để ý. Tôi thừa nhận là mình tham lam, đáng ghét, nhưng tôi không muốn mất em, và cũng không muốn mất đi bất kỳ ai trong số họ.

- Hôm nay lúc nhìn thấy em chạy về phòng tôi có cảm giác khinh thường chính bản thân mình. Vì thế những người vừa rồi mặc dù tôi có thể không ra tay nhưng trước mặt em tôi vẫn làm.

- Nếu tôi tiếp tục ở lại đây tôi nên cho em biết con người thật của tôi, em nhìn thấy hai bàn tay dính đầy máu, đó chính là đôi bàn tay thật sự của tôi. Mười mấy năm trước bản thân tôi cũng không đếm được tôi đã lấy đi sinh mạng của bao nhiêu người, thủ đoạn của tôi còn tàn nhẫn hơn vừa rồi

- Anh đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe!

Lâm Nhượng Khê bỗng hét lớn ngắt lời Dương Thần, người con gái này vẫn luôn bình tĩnh, thậm chí còn có chút máy móc bỗng nhiên kêu to khiến Dương Thần nhất thời sững sờ.

- Tôi không bảo anh nói, anh không được nói, ai cần biết anh trước đây như thế nào chứ, anh trước đây chính là người bán thịt dê xiên nướng, anh kể chuyện xưa anh nghĩ là tôi sẽ tin à? Tôi không muốn nghe.

Lâm Nhượng Khê xoay người ngồi xổm xuống, cũng không biết sức lực từ đâu ra, đỡ vú Vương ngồi lên ghế sofa, sau đó nói với Dương Thần:

- Anh còn ngây ra đó làm gì, toàn thân bản thể kia còn không mau tắm đi à?

Dương Thần lộ nụ cười đau khổ:

- Nhượng Khê, tôi đã chọn thành khẩn, em không cần giúp tôi trốn chạy. Nói thật, em nhìn thấy tôi như thế này mà không bỏ chạy là tôi đã cảm ơn em lắm rồi, tôi nói thật lòng đấy!

Lâm Nhượng Khê toàn thân run rẩy, quay đầu ra chỗ khác, lạnh lùng nói:

- Tôi không hiểu anh đang nói cái gì....

- Em hiểu cũng được, không hiểu cũng không sao, tôi đã để em thấy cái mà tôi hy vọng em vĩnh viễn không thấy được. Tôi biết em không có cách nào chấp nhận, ai có thể chấp nhận được chứ?

Dương thần nhẹ nhàng nói:

- Tôi rất cảm động, em đã thử chấp nhận tôi, nhưng tôi nghĩ, giờ là lúc tôi phải rời đi, ít nhất em sẽ không vì tôi mà phải chịu sự uy hiếp như vừa rồi...

Nghe thấy hai chữ “rời đi” khuôn mặt Lâm Nhược Khê lộ chút hoang mang, nhưng bộ dạng kiên quyết của Dương Thần thì hoàn toàn không phải là nói đùa.

- Dương Thần, anh đừng quá tự cao.

Lâm Nhược Khê quay người lại, lạnh lùng nói với Dương Thần:

- Tôi nói là chấp nhận anh lúc nào? Chuyện của anh và những cô gái khác chẳng có liên quan gì tới tôi cả. Anh cho rằng tôi thật sự yêu anh sao? Đừng tưởng tôi đối tốt với anh một chút là tôi thích anh, cũng chỉ như con chó con mèo ở trong nhà tôi lâu thì tôi có thái độ tốt hơn một chút thôi. Dương Thần, tôi nói cho anh biết, tôi với anh kết hôn có ký hợp đồng, thời hạn trong hợp đồng chưa đến! Tôi không cho phép anh đi, anh nghe rõ chưa?

Lâm Nhược Khê khóc đỏ cả mắt, lớn tiếng hét khiến Dương Thần ngạc nhiên, nửa câu cũng không nói lên lời.

- Không phải là rất biết cách giết người sao? Không phải là thủ đoạn rất tàn nhẫn sao? Vừa rồi lẽ nào anh không nghe thấy, năm 20 tuổi tôi bắt đầu tiếp quản Quốc Tế Ngọc Lôi, tôi chính là giẫm lên những doanh nghiệp khác, khiến vô số người mất việc, không ít gia đình trong nháy mắt tan nát. Cũng giống như lần trước lợi dụng anh và Thiên Nỵ để tiêu diệt công ty truyền thông Trường Lâm và Hứa gia, người muốn đi súng vào trán tôi, tìm ra kẻ hở, ở Trung Hải này chỗ nào cũng có, nhưng như thế thì đã sao chứ, tôi chính là như thế mà lớn lên nếu không làm thế thì giờ đã không có một Lâm Nhược Khê ở trước mặt anh như thế này. Tôi hủy hoại sinh mạng con người, tiêu diệt đối thủ trên thương trường, phá hỏng tương lai các gia đình, đứng trước tôi anh thấy anh giỏi cỡ nào?

Dương Thần đứng ngây, lúng túng gọi một tiếng:

- Nhược Khê.....

Lâm Nhược Khê nhắm mắt lại để nước mắt không rơi, vì quá kích động cô thở hổn hển, trầm tư một lát, nhớ lại vài điều trong ký ức, Nhược Khê nói tiếp:

- Những ngày trước khi nội tôi qua đời, lúc còn nằm trên giường bệnh bà đã kể cho tôi nghe một câu chuyện.....

Trước đây, có một con bọ cạp có độc, nó muốn qua một khúc sông nước chảy xiết nhưng nó không biết bơi vì thế nó cầu xin con ếch đưa nó qua.

Con ếch không đồng ý, cho rằng bọ cạp sẽ cắn mình nhưng bọ cạp nói, nếu như tôi cắn anh, tôi cũng sẽ chết chìm dưới nước, sao tôi lại muốn cắn anh cơ chứ?

Ếch nghĩ bọ cạp nói có lý thế là nó đồng ý đưa bọ cạp qua sông.

Nhưng khi ếch cõng bọ cạp đến giữa sông nước sông bỗng dâng lên, bọ cạp sợ hãi, trong lúc sợ hãi bọ cạp đã cắn ếch một cái.

Ếch lập tức trúng độc, chìm sâu xuống nước.

Ếch không hiểu gì liền hỏi bộ cặp, tại sao cậu lại cắn tôi, như thế này không phải cậu cũng chết à?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 289

Rút Ngắn Lại Một Chút Thì Thế Nào?

Sau khi Lâm Nhược Khê nói xong, hai người lại một lần nữa trầm tư suy nghĩ.

Một hồi sau Dương Thần cười với vẻ sâu thẳm, ngẩng đầu lên nói với Lâm Nhược Khê:

Em yêu, hợp đồng của chúng ta còn bao lâu nữa?

Lâm Nhược Khê mắt sáng lên bình thản nói:

Vẫn còn một năm rưỡi nữa.

Rút ngắn lại thì thế nào, nửa năm nữa thôi. Để hai con bộ cặp chúng ta ở bên nhau nửa năm nữa, đến lúc đó, coi như là đồng loại, không khéo sẽ có sự chênh lệch đẳng cấp, rồi sinh ra chán ghét nhau. Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê bình thản nói:

Tôi đồng ý.

Dương Thần gật đầu cười:

Tôi lên lầu tắm rửa, vũng máu đó lát tôi sẽ dọn, em chăm sóc vú Vương, trấn an bà ấy một chút.

Biết rồi.

Lâm Nhược Khê sau khi nhìn Dương Thần đi lên lầu cảm giác như vừa thoát khỏi mối lo, ngồi xuống sofa, đoạn hội thoại vừa rồi khiến cô ta lao tâm khổ tứ.

Trong đầu hiện lên đủ thứ, cuối cùng Lâm Nhược Khê cũng đủ bình tĩnh để phân tích, hóa giải nỗi băn khoăn trước đây.

Lúc đầu có một mình ở ban công quán cà phê mình đã muốn nhảy lầu, tại sao hắn từ một nơi rất xa trong chớp mắt đứng sau lưng và ôm lấy mình.

Bọn bắt cóc Lâm Khôn tìm tới, hắn dễ dàng đánh lui toàn bộ.

Lúc mình và Mạc Thiện Ny bị bắt cóc tại sao hắn có thể một mình cứu cả hai người thoát khỏi đám tội phạm kia.

Còn nữa, lần đi công tác Hồng Kông đó xảy ra nhiều chuyện nguy hiểm như thế nhưng vẫn đưa được Mạc Thiện Ny quay về mà không hề có chút tổn thương nào.

Lần gần đây nhất, mình và vú Vương bị bắt cóc, ở nơi ẩn nấp đó không ngờ cũng bị tìm ra và đưa về đồn cảnh sát, nhưng căn bản không biết ai là người cung cấp vị trí cụ thể.

Tất cả những điều này trước đây mình không hề suy xét tới, nhưng hôm nay xem ra đều có liên quan đến người đàn ông này.

Là hắn ta luôn âm thầm ở sau lưng bảo vệ mình, bảo vệ cái gia đình nhỏ

này sao?

Lâm Nhược Khê sau hồi sợ hãi, may mà nhớ tới chuyện con bọ cạp nên đã không cho hắn rời đi, mặc dù thời gian chỉ có nửa năm nhưng có lẽ sau nửa năm đó mình sẽ dễ dàng chấp nhận, dù sao.... chỉ là mình không quen với việc hắn bỗng dưng ra đi mà thôi, mình sẽ không thích hắn, chắc chắn là như thế, Lâm Nhược Khê tự nhủ với lòng mình.

Sau trận huyết chiến kinh hoàng này, quả nhiên lập tức có một đám nhân viên chuyên xử lý hiện trường tới.

Thi thể và máu trên bãi cỏ quanh biệt thự đã được dọn sạch, không một dấu vết, sau nửa giờ bên ngoài đã sạch sẽ như những ngày trước đó.

Vú Vương cũng bị một phen kinh hoàng, gần một giờ đồng hồ hôn mê mới tỉnh lại, sau khi tỉnh lại toàn thân vẫn toát mồ hôi lạnh.

Lúc nhìn thấy Lâm Nhược Khê không chút tổn thương ngồi bên cạnh, cười với mình vú Vương vui buồn lẫn lộn ôm lấy Lâm Nhược Khê rồi khóc.

Bà hỏi Lâm Nhược Khê vừa rồi đã xảy ra chuyện gì nhưng cô không nói thật, chỉ nói là có người tới cứu, Dương Thần chỉ vì phòng vệ chính đáng mới giết người nên phía cảnh sát cũng chưa chất vấn gì thêm.

Vú Vương dù vẫn rất nghi ngờ nhưng biết Lâm Nhược Khê và Dương Thần không xảy ra chuyện gì nên cũng không hỏi thêm, dù sao bà cũng đã lớn tuổi, lại là người hiểu biết, có nhiều chuyện không cần hiểu quá rõ, điều mà vú Vương quan tâm là hai người bọn họ có bình an hay không.

Sau khi Dương Thần rửa sạch máu trên người, thay quần áo và đi xuống dưới nhìn thấy vú Vương đã không sao thì cười nói:

Vú đã phải sợ hãi rồi, lần sau sẽ không thế này nữa.

Vú Vương giọng buồn buồn:

Một chút sợ hãi chỉ là chuyện nhỏ, may mà tiểu thư và cậu không sao, những người này đúng là to gan thật, ban ngày ban mặt mà dám đến đây, tiểu thư, hay là chúng ta chuyển nhà đi, tìm một nơi an toàn hơn một chút. Vú nghe nói biệt thự Hoa Dung ở Thành Đông dù không tốt như ở đây nhưng an ninh ở đó rất tốt, bảo vệ đều là lính đặc chủng nghỉ hưu.

Lâm Nhược Khê trấn an:

Không sao đâu vú, lần này là Hứa Trí Hoành nên mới có thể gây ra được chuyện này, giờ hắn chết rồi, chúng ta sau này có thể sống yên bình như trước đây. Chúng ta đã ở đây lâu như vậy rồi, cũng không có điều gì phiền toái mà.

Vú Vương bùi ngùi, cuối cùng lên tiếng:

Là vú nói, trong nhà cần có một người đàn ông, hôm nay nếu không phải là cậu ấy chắc chúng ta đã không được cứu, ày da...

Lâm Nhược Khê nhớ tới những lần Dương Thần cứu mình, không thể không nhìn hắn, ánh mắt có gì đó rất phức tạp.

Dương Thần không nghĩ nhiều như thế, cho rằng Lâm Nhược Khê vẫn

chưa hoàn hồn, mỉm cười mà trong lòng thấy áy náy.

Đợi vú Vương lên lầu đi nghỉ, Lâm Nhược Khê dù rất mệt mỏi nhưng không lên cùng. Còn nán lại hỏi Dương Thần, người đang mở ti vi xem, như không hề có chuyện gì xảy ra.

Dương Thần, việc của Tinh Tinh, rốt cuộc là chuyện gì?

Dương Thần có chút bất ngờ, Lâm Nhược Khê rõ ràng biết mình định nói với cô ta những chuyện trước đây của mình một cách thẳng thắn nhưng không mấy may hỏi đến lại còn hỏi chuyện Lý Tinh Tinh trước.

Nhưng Dương Thần không giấu giếm, đem chuyện mình quen Lý Tinh Tinh như thế nào, quan hệ giữa mình và cô ta ra sao, cả những chuyện nảy sinh sau này, âm mưu của Tăng Tâm Lâm thế nào đều nói ra hết.

Lâm Nhược Khê sau khi nghe xong, suy nghĩ một lát:

Nói cách khác lần đầu tiên tôi va vào cô ta ở cô nhi viện cô ta không hề biết tôi là ai.

Đúng là như thế, quan hệ giữa chúng ta là do Tăng Tâm Lâm nói cho cô ấy biết.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên vui vẻ nói:

Tôi biết, cô ta là một cô gái lương thiện.

Dương Thần nghi ngờ hỏi lại:

Em không hận cô ấy, không hận cô ấy đã lừa gạt, lợi dụng em à?

Lâm Nhược Khê lờm hờm một cái:

Tôi hận cô ta làm gì, cô ta cũng là nạn bất đắc dĩ, hơn nữa, sự phong lưu của anh khiến một cô gái như cô ta phải chịu tội, anh cho rằng tôi sẽ ghen sao?

Dương Thần bĩu môi, xem ra Lâm Nhược Khê của trước đây đã trở lại rồi, lại bắt đầu quả trách đả kích mình.

À phải rồi, bệnh tình bố Tinh Tinh sao rồi, không được, giờ Tăng Tâm Lâm đã chết, tiền phẫu thuật của bố cô ấy sẽ có vấn đề, em phải đi xem sao mới được.

Lâm Nhược Khê lo lắng nói.

Dương Thần không nói được gì, xem ra Lâm Nhược Khê và Lý Tinh Tinh đều rất giống nhau, lại còn quan tâm chuyện nhà người khác như thế này nữa.

Lâm Nhược Khê hỏi Dương Thần số phòng và bệnh viện nơi ông Lý nằm điều trị, rồi lập tức đến bệnh viện.

Dương Thần không kìm nổi cười nói:

Em có cần vội đến thế không? lúc chiều vừa mới thoát chết trong gang tấc, thế mà giờ đã đi lo chuyện sống chết của người khác?

Anh nghĩ tôi là người không có trái tim như anh, chỉ biết làm khổ con gái nhà người ta sao? Tinh Tinh nhất định đã đau lòng mà chết, cô ta vốn có trái

tim lương thiện. Giờ tôi đi để nói với cô ta là tôi không trách cô ta, ít nhất có thể khiến cô ta sớm thoát khỏi cảm giác đau khổ, chuyện này để càng lâu càng không tốt.

Lâm Nhược Khê đi giày cao gót, lúc ra đến cửa còn ngoảnh đầu lại:

Anh không đi cùng tôi à?

Dương Thần cười khổ sở:

Tôi đi sợ rằng sẽ không có hiệu quả.

Lâm Nhược Khê cúi đầu ngẫm nghĩ một chút:

Cũng phải, tuy rằng chúng ta không phải như cô ta nghĩ, nhưng cùng đi chắc chắn sẽ làm cô ta khó chịu.

Lần này đến lượt Dương Thần trợn mắt, Lâm Nhược Khê cái gì cũng nghĩ cho Lý Tinh Tinh:

Nếu không em nhận Tinh Tinh làm em gái đi, tôi thấy bản năng người mẹ trong em đang tỏa sáng đấy.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn:

Chiều tôi không về ăn cơm.

Nói xong không thèm để ý đến hắn, chạy thẳng ra cửa

Đợi Lâm Nhược Khê đi rồi, Dương Thần ngửa đầu dựa vào sofa, nhìn lên trần nhà một cách vô hồn, trong lòng hiện lên vô số ký ức, cuối cùng tự cười một mình, ngay cả một cô gái như Lâm Nhược Khê còn có thể thoát ra một cách nhanh chóng, mình hà tất cứ phải giữ mãi chuyện hôm nay, cứ theo tháng ngày, cái gì cần nói thì nói, cái gì cần làm thì làm.

Không phải là còn những nửa năm sao, chuyện đâu còn có đó, tương lai của hai người, ai nói rõ, ai nghĩ thông được?

Xem ti vi xong, Dương Thần cảm thấy hơi đói, nhưng gọi vú Vương dậy thì không được, đang nghĩ xem không biết có nên trở lại nấu nướng không thì điện thoại rung.

Dương Thần vừa nhìn, hay rồi, hóa ra là Đường Đường đắm chìm trong mật ngọt, chẳng trách lại gọi điện thoại tới.

Từ sau khi cô bé này nhận ra tình cảm với Viên Dã cô ta chỉ nói chuyện với mình qua mạng có vài câu, điện thoại cũng không gọi tới, không biết tại sao hôm nay muộn thế này rồi còn gọi tới.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 290

Ra Tay

Chú ơi....

Vừa nghe máy, đầu bên kia là tiếng của Đường Đường, có vẻ bi thương:

Giờ chú có bận gì không?

Dương Thần sững sốt:

Có, làm sao thế?

Cháu đang ở phố buôn bán, đường Trung Hoàn phía ngã tư.

Đường Đường nói.

Dương Thần dờ khóc dờ cười:

Cháu vừa ở đâu ra thế? Lại bỏ nhà đi phải không?

Cháu cũng không muốn mà.... Chú ơi, cháu lạnh quá, trên người lại không có tiền, chú cứu cháu với.

Bỏ nhà đi là phải nghĩ kỹ lắm, tại sao lại không mang tiền chứ? Hơn nữa cháu gọi chú làm gì, gọi cho Viên Dã ấy.

Dương Thần buồn bực nói.

Đường Đường nũng nịu:

Cháu ... cháu cũng cãi nhau với anh Viên Dã rồi....

Dương Thần đau đầu một hồi, con bé này đúng là đã lớn rồi, xem ra mình nhìn nhầm rồi!

Không còn cách nào Dương Thần đành lái xe ra khỏi nhà, lao đến chỗ Đường Đường nói.

Buổi đêm ở nơi xa hoa trụy lạc, hai bên phố buôn bán rực rỡ, náo nhiệt, đường phố nhộn nhịp, nhốn nháo, Dương Thần ngồi trên ghế lạnh lùng nhìn Đường Đường đang phấn khích vẫy vẫy mình.

Mặc dù trên mình đang mặc áo lông cô vẫn đội thêm cái mũ ở đằng sau lên, nhưng nhiệt độ ban đêm dưới không độ mà một cô gái ngồi ở ngoài lâu chắc hẳn sẽ rất lạnh.

Nhìn thấy Đường Đường mũi ửng đỏ, Dương Thần không chịu nổi đã đưa tay cốc lên trán cô bé:

Cháu đúng là trốn nhà đi thành nghiện mất rồi, lần trước không phải đã giáo huấn cháu rồi à, phải biết đủ chứ, đừng có suốt ngày khơi bệnh cho mẹ cháu chứ.

Đường Đường bĩu môi:

Chú ơi, đừng giáo huấn cháu nữa, cơm trưa cháu còn chưa được ăn, giờ bụng lép kẹp rồi, dẫn cháu đi ăn đã!

Dương Thần chán nản:

Chú thấy chú không phải chú của cháu, là cha cháu mới phải.

Hi hi, cũng được ạ, chỉ cần cho cháu ăn cơm là được.

Đường Đường thè lưỡi nói.

Dương Thần cũng hết cách với cô bé tinh ranh cổ quái này, quan sát bốn phía rồi đưa Đường Đường vào tiệm sủi cỏ gần đó, đêm lạnh như thế này ăn đồ nóng như sủi cỏ là một lựa chọn không tồi.

Sủi cỏ thơm phức trắng lóa được bung lên bàn, Đường Đường bắt cháp sủi cỏ còn đang nóng, cắn từng miếng lớn.

Dương Thần nhíu mày nói:

Cháu không sợ bỏng sao?

Đường Đường vừa nhai vừa nói:

Sủi cỏ phải ăn lúc còn nóng mới ngon, hơn nữa cháu đang đói lắm.

Dương Thần cũng không quấy rầy cô bé bụng đã đói cả nửa ngày, đợi Đường Đường ăn xong một bát to sủi cỏ, thỏa mãn đến ợ một cái, Dương Thần mới hỏi:

Nói xem, lần này vì sao lại bỏ nhà đi.

Đường Đường mắt chớp chớp, khuôn mặt có chút u oán:

Chú không biết rồi, không hiểu sao hai ngày nay ba ngày nào cũng đến gặp mẹ, còn nói mẹ đi tìm người đàn ông khác, nói toàn những lời khó nghe. Mẹ giận lắm, cãi nhau với ba, kết quả cả hai người họ tâm trạng đều không tốt...

Dương Thần biết bỏ Đường Đường chính là Phương Trung Bình, nhưng không nghĩ ông ta lại như thế, cũng không biết mẹ Đường Đường tìm người đàn ông như thế nào mà khiến ông ta bỗng mất lý trí như thế này.

Vậy thì liên quan gì đến việc cháu bỏ nhà đi? Dương Thần hỏi.

Đường Đường hừ một tiếng:

Đương nhiên là có liên quan đến cháu rồi, cháu và mẹ ở cùng nhau, tâm trạng mẹ không tốt là sẽ không để ý đến cháu, cháu chỉ đùa một chút thôi là nói cháu giống ba, toàn nói năng linh tinh, khiến bà thêm phiền....

Dương Thần nhíu mày:

Cháu không biết nhịn à, tâm trạng mẹ cháu không tốt mà.

Cháu nhịn, nhưng làm sao nhịn mãi được! Sau đó cháu có gọi cho anh Viên Dã, giờ anh Viên Dã đối xử với mẹ cháu còn tốt hơn với dì Dương, thân hơn cả mẹ con. Cháu muốn anh ấy đến cứu thế mà anh ấy còn hứa vào với mẹ cháu, lại còn giúp mẹ cháu nói cháu không đúng....

Đường Đường hỏn hển nói.

Dương Thần cười tủm, Viên Dã này cũng hay thật, vậy mà đã biết lấy lòng mẹ vợ nhanh thế rồi.

Vì thế mà cháu bỏ nhà đi?

Dương Thần cười nói.

Ừ... cháu không muốn nhìn thấy mẹ, cũng không quan tâm anh Viên Dã

nữa, bọn họ chỉ biết ức hiếp cháu.

Đường Đường nói mà mắt ươn ướt, biết rằng vẻ đáng thương sẽ khiến người khác đau lòng.

Dương Thần cũng không biết khuyên cô bé như thế nào, trả tiền xong đưa Đường Đường đi dạo một vòng.

Khi đến công viên nhỏ cuối phố buôn bán Đường Đường bỗng dừng bước:

Chú ơi, chúng ta vào trong ngôi một lát được không?

Cháu mệt à?

Dương Thần hỏi.

Không phải, chỉ muốn ngồi ở đây một lát thôi.

Dương Thần nhìn đồng hồ là hơn 8 giờ, về nhà cũng hơi sớm bèn theo ý của cô bé này, tìm chiếc ghế gỗ trong công viên ngồi.

Đường Đường dựa vào Dương Thần, đầu sao mùa đông cũng đến rồi, nhiệt độ về đêm vẫn rất thấp.

Dương Thần nhìn bộ dạng đáng thương của cô bé cũng có chút trắc ẩn, cởi áo khoác của mình khoác lên cho Đường Đường.

Đường Đường lập tức từ chối:

Chú, làm như thế chú sẽ lạnh đấy.

Chú sẽ không lạnh đâu.

Dương Thần nói. Đây là lời nói thực.

Làm sao mà lại không lạnh cơ chứ.

Đường Đường vẫn không tin, đẩy chiếc áo khoác trả lại cho Dương Thần, cười nói:

Chú cho cháu dựa là được rồi, có người ngồi cùng sẽ không lạnh nữa.

Dương Thần nghĩ một lát rồi lấy áo khoác lên cả hai người, để Đường Đường dựa vào vai mình.

Đường Đường có chút thoải mái, dựa vào vai Dương Thần, ngáp dài một cái.

Dương Thần cười khỏ:

Nhưng cháu đừng ngủ, ngủ là sẽ bị nhiễm lạnh đấy.

Cháu không ngủ đâu, cháu chỉ đang ngắm sao thôi.

Đường Đường bĩu môi.

Dương Thần ngẩng đầu nhìn, bầu trời đêm nay khá quang đãng, sao không quá nhiều mà thưa thớt, trong thành phố, quang cảnh như thế này không có nhiều.

Thời khắc lãng mạn như thế này, cháu ở cùng một người đàn ông lớn tuổi như chú thật lãng phí, nên tìm Viên Dã đến mới phải.

Dương Thần nói đùa.

Đường Đường chun môi:

Chẳng sao cả, người yêu là người yêu, chú là chú.

Dương Thần cười nhạt, không nói gì thêm.

Chú, trước đây cháu hay cùng mẹ đi dạo tới công viên này, lúc đó mẹ không bận như bây giờ, lâu rồi cháu không cùng mẹ tới đây.

Đường Đường dịu dàng nói.

Dương Thần lặng lẽ cúi đầu liếc cô bé, thảo nào tự dưng nói muốn ngồi ở đây.

Cháu định ngồi tới khi nào, chú thấy chú nên đưa cháu về rồi.

Dương Thần nói.

Không cần, đêm nay cháu đến nhà chú ngủ có được không? Cháu không muốn quay về, nhìn thấy mẹ cháu thấy phiền lắm.

Đường Đường cầu xin.

Dương Thần chau mày, thở dài, chỉ những vì sao trên trời rồi nói:

Nha đầu, cháu có biết mỗi lần ngắm sao chú nghĩ đến điều gì không?

Điều gì?

Chú chỉ nghĩ tới một từ thôi “kỳ tích”.

Dương Thần nói.

Vũ trụ bao la như thế, tinh tú nhiều như thế, nhưng trong ngôi sao mờ ảo này, loài người chúng ta chỉ có thể sống trên tinh cầu gọi là “trái đất”. Trong vũ trụ này mỗi người chúng ta chỉ như như một hạt bụi nhỏ. Nhưng chính những hạt bụi nhỏ chúng ta lại gặp nhau trong vũ trụ bao la mờ mịt để rồi trở thành vợ chồng, con cái, thầy trò, bạn bè... tình cảm giữa người với người mỗi giai đoạn đều là một kiểu kỳ tích giống như duyên phận. Mẹ cháu sinh ra cháu, cháu trở thành con gái của mẹ cháu, đây là điều không thể thay đổi, càng không thể sửa chữa.

Cháu thử nghĩ xem, đây chỉ là một xác suất rất nhỏ, nhưng vẫn xảy ra, lẽ nào đó không phải kì tích sao? Sự khó chịu trong lòng cháu so với vũ trụ này có là gì chứ? Có thể có đoạn tình cảm của cháu và mẹ cháu bù đắp vào không phải đáng quý sao? Coi mình nhỏ bé đi một chút, ngắm những vì sao trên bầu trời này, lẽ nào cháu không cảm thấy việc làm này của mình rất ngây thơ sao?

Đường Đường im lặng rất lâu trên khuôn mặt cô lộ vẻ xấu hổ:

Cháu biết sai rồi, chú... Vậy phiền chú đưa cháu về nhé.

Dương Thần đưa tay xoa đầu cô bé, nói:

Vậy thì mau đứng lên nào, mẹ cháu chắc cũng đang lo lắng đi tìm cháu rồi.

Uhm!

Đúng lúc hai người đứng lên khỏi ghế, quay người định rời khỏi công viên thì con đường nhỏ phía trước công viên có bóng người hối hả lướt qua.

Chỉ thấy mái tóc dài rối tung, mặc áo khoác bông màu đen, đi giày da dê, trang điểm hợp thời, một cô nàng yếu điệu, thân hình đầy đặn đi đến trước mặt hai người.

Khuôn mặt trái xoan quầng rỗ quen thuộc hiện lên trong mắt Dương Thần, rõ ràng là Đường Uyên, người mới hai ngày trước gặp tại buổi liên hoan.

Sắc mặt Đường Uyên đầy vẻ lo âu, không ngờ lại gặp Dương Thần, điều này khiến cô ta ngớ người và có phần kinh ngạc, đảo mắt qua liên nhìn thấy Đường Đường như con chim nhỏ nép vào Dương Thần.

Đường Đường còn mặc áo khoác của Dương Thần, áp sát vào Dương Thần, nhìn thấy Đường Uyên bất ngờ xuất hiện, cô bé sau phút sững sốt, nói với vẻ có phần sợ hãi:

Mẹ... Sao mẹ lại đến đây...

Dương Thần quay phắt lại, nghi ngờ bản thân mình có phải đã nghe lầm, nhưng sát như thể chắc chắn nghe thấy tiếng quát chói tai của Đường Uyên rồi!

Sao các người lại ở cùng nhau?

Đường Uyên nhìn thấy Đường Đường và Dương Thần ở cùng nhau, lại mặc áo khoác của Dương Thần liền nghĩ ngay tới bản tính phong lưu của Dương Thần, nghĩ rằng Dương Thần và con gái mình có gì đó, sự cảnh giác và ý thức bảo vệ của người mẹ lập tức được nâng cao hết mức.

Lẽ nào người đàn ông này cố ý tiếp cận mình, lại còn giấu giếm mình, ra tay với con gái mình.

Đường Đường nghe xong không thể tin nổi, nghi hoặc hỏi:

Mẹ, hai người quen biết nhau sao?

Không đợi Dương Thần nói gì, Đường Uyên liền chất vấn:

Sao con mặc áo anh ta, con nha đầu này, bỏ nhà đi không nói, tại sao lại tùy tiện dựa vào một người đàn ông chứ? Con muốn làm mẹ tức chết hả?

Đường Đường nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Dương Thần biết Đường Uyên hiểu nhầm quan hệ giữa hai người bọn họ:

Đường Uyên, không phải như chị nghĩ đâu.

Vậy thì là thế nào? Dương Thần, con gái tôi mới học trung học, cậu cũng có thể ra tay sao? Sao cậu lại có thể như thế này! Cậu... Cậu thật khiến tôi thất vọng.

Đường Uyên bị kích động vô cùng, trong mắt cô ta đầy sự giận giữ, tiến về phía trước, nắm lấy tay Đường Đường một cách hung hăng khiến chiếc áo của Dương Thần rơi xuống đất.

Đi! Lập tức theo mẹ về nhà! Mẹ cấm con ba tháng không ra khỏi nhà!

Không quan tâm tới việc Đường Đường khóc lóc giải thích, Đường Uyên đã như núi lửa phun trào, sự tức giận và nỗi buồn khó mà khắc chế được, lập tức đưa Đường Đường rời công viên.

Dương Thần ngẩn ngơ một hồi lâu, mới nhặt chiếc áo của mình ở dưới đất lên, thở dài, hôm nay bản thân đúng là đen đủi.

Nhưng không thể ngờ Đường Uyên chính là mẹ Đường Đường, chẳng trách

lúc trước và phải cô ta ở văn phòng của Lý Tinh Tinh, vừa vặn Đường Đường lại là học sinh của Lý Tinh Tinh.

Vậy là đã rõ, tại sao lúc đó Đường Uyên lại nói tới con gái cô ta, giống Đường Đường đến thế.

Dương Thần cười một cách khổ sở, lần này chịu oan uổng rồi. Cho dù ngày thường có đoan trang, thận trọng thế nào, Đường Uyên trở thành người mẹ hết lòng bảo vệ lo lắng cho con, cứ như trở thành một người hoàn toàn khác.

Nói thế nào đi nữa, trên thế giới này, ngoài đàn ông, phụ nữ còn có loại người thứ ba, đó là người mẹ.

Nhưng Dương Thần cũng không định gọi điện giải thích, Đường Uyên giờ đang giận, đợi cô ta bình tĩnh tự nhiên sẽ biết thực hư thật giả.

Một mình đi dạo ở ngoài cũng chán, Dương Thần mặc áo khoác, bước nhanh đến chỗ đỗ xe, mai là thứ hai rồi, vẫn nên về nhà ngủ sớm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 291

Cuộc Đòi Con Người Như Những Nước Cờ

Sáng sớm tại Yến Kinh, tòa nhà lớn ở ngoại ô nơi tiếp giáp với tỉnh ngoài, sân của tòa nhà thiết kế với phong cách cổ xưa, trồng những dải lớn cây cối hoa cỏ, khí hậu ở đây khô hanh, nhiệt độ cực thấp, cây tùng bách xanh mướt, hai cây mai trắng vươn mình đón gió tỏa hương thơm nhẹ, khiến cả khoảng sân lan tỏa mùi hương dễ chịu.

Trên một bàn đá lớn, khắc hình một bàn cờ lớn, lác đác những quân cờ trắng đen rơi vãi, bình trà được đặt ở một góc, miệng bình bao phủ màu trắng sương mờ.

Quanh sân mỗi góc ẩn nấp một vài tên đáng người cao lớn, lặng lẽ đứng canh giữ.

Lúc này, một ông lão mặc quần áo bông đen, tóc hoa râm, khuôn mặt có những chấm đồi mồi, dáng người hơi thấp bé, lông mày thanh tú, lưng còng cầm cái xẻng nhỏ đi ra từ phía mấy góc tùng, trong tay cầm mấy góc cỏ dại, trên người lấm tấm bụi bẩn, trông bộ dạng có hơi nhếch nhác.

Ông lão để cái xẻng bên cạnh bàn, cỏ dại rải xuống dưới gốc tùng, rồi mới quay người ngồi vào chiếc ghế đá, cầm cả bình trà đưa lên miệng uống từng ngụm lớn.

Uống trà xong, ông lão lại lấy bình nước nóng ở bên pha trà, sau đó bắt đầu cân nhắc với tàn cuộc trên bàn cờ.

Một bà lão hiền lành mặc bộ quần áo vải dày, hai bên tóc mai đã bạc, hai má xệ xuống đi từ con đường nhỏ vào sân, tới bên cạnh bàn đá, bà khom lưng mỉm cười nói:

Lão gia, tư lệnh Dương đã trở về rồi, đang ở bên ngoài chờ gặp ông đấy.

Ông lão chậm rãi nhặt quân cờ trắng lên, chợt nó rơi xuống bàn cờ, “cách”.

Trên bàn cờ, thế cục cờ đen đang rất nguy hiểm.

Lúc này ông lão mới xoay người, từ tốn nói:

Cho nó vào.

Vâng.

Bà lão bước chậm ra ngoài.

Không bao lâu sau, một người đàn ông khuôn mặt khôi ngô, anh tuấn mang quân hàm thượng tướng, mặc quân phục xanh sẫm bước vào sân, vừa nhìn thấy ông lão, lập tức lấy lại tinh thần, cho thấy sự kính trọng, đó chính là Dương Phá Quân.

Cha, con tới rồi.

Dương Phá Quân cúi đầu hành lễ với ông lão, giọng cung kính.

Ông lão vẫy tay:

Phá Quân à, ngồi xuống, ngồi xuống, con đến xem giúp ta, quân cờ đen này còn đường sống không?

Dương Phá Quân thưa một tiếng, cũng không hỏi nhiều, ngồi xuống chiếc ghế phía đối diện ông lão, chăm chú nhìn, nhú mày suy tư, một hồi lâu sau mới nói:

Cờ đen đã đến đường cùng rồi, hết cách.

Thật không...

Ông lão gật gật đầu, cũng không nói đúng sai, ngẩng đầu lên cười với Dương Phá Quân một cái, hai bên ria mép màu hoa râm rung rinh:

Từ Quân khu Giang Nam chạy cả một đêm để về đây thăm lão già ta, mệt rồi.

Không mệt ạ, con chỉ buồn là thường ngày không thể ở bên cha thôi.

Dương Phá Quân thành khẩn nói lớn tiếng.

Ha ha... Ông lão lại cười, trong lòng thấy vui:

Đời này Dương Công Minh ta chỉ có con và Tiệp Dư, một đứa con trai, một đứa con gái, Tiệp Dư đã lấy chồng ở Trung Hải, con trai duy nhất là con cũng đóng quân ở khu Giang Nam, người ngoài nhìn vào sẽ thấy ta là một ông lão cô độc.

Dương Phá Quân nhú mày, khuôn mặt có vẻ không chịu đựng được:

Cha, rất nhanh thôi sẽ có nhiệm kỳ mới, con có tới hơn tám phần khả năng được trở lại Yên Kinh, đến lúc đó sẽ có nhiều thời gian bên cha, con cũng có thể về đây với cha nhiều hơn.

Dương Công Minh như nhớ ra điều gì đó, nói:

Nghe nói, con muốn cạnh tranh chức Phó chủ tịch Quân ủy, có không ít người ghen tức đấy, nếu như có gì con không tự làm được, có thể nói với cha, cha sống cũng không được bao năm nữa, con đi được đến ngày hôm nay, kỳ thật cũng phần lớn là dựa vào bản thân mình, nhân lúc đầu óc ta còn minh mẫn, ít nhiều cũng nên giúp con một chút.

Dương Phá Quân bỗng ngẩng đầu lên:

Cha đừng nói như thế, cha còn khỏe, sau này còn nhiều thời gian, sao lại nói là không sống được bao lâu nữa chứ?

Sinh lão bệnh tử, khi con cái lớn lên rồi, cha mẹ cũng sẽ già đi, lúc con cái trở thành cha mẹ rồi, cha mẹ cũng sắp đến lúc phải chết, Dương Công Minh ta đời này đã sống oanh liệt, vẻ vang dư dật hơn người thường rồi, không còn gì phải tiếc nuối nữa.

Cha...

Phá Quân à.

Dương Công Minh nói:

Khi con còn trẻ đã ổn định hơn những người cùng tuổi, ngoảnh đầu nhìn

lại, làm việc dứt khoát, biết cái nào nên giữ, cái nào nên bỏ, vì thế trong số những người cùng tuổi với con, người khác cho dù điều kiện gia đình tốt hơn con, cũng có bao nhiêu người được như con bây giờ, chỉ cần một bước là tới vòng quyền lực quan trọng nhất của Trung Hoa chúng ta, ta chỉ có một đứa con như con mà thôi, con luôn là niềm tự hào của cha, cũng là sự vẻ vang của Dương gia chúng ta.

Là nhờ có uy danh của cha, bằng không đã không có con ngày hôm nay.

Dương Phá Quân nói.

Dương Công Minh không thể phủ nhận, cầm ấm trà nhấp một ngụm rồi tiếp:

Cha cho con dư âm, không sai, nhưng cha sở dĩ có thể cho con cũng là bởi có sự phối hợp của con.

Dương Phá Quân bần thần giây lát, không rõ ý của Dương Công Minh là gì.

Khóe miệng Dương Công Minh nở nụ cười chua xót, lấy từ trong ống tay áo ra một tập văn kiện, giơ ra trước mặt Dương Phá Quân.

Dương Phá Quân có dự cảm không lành, sau khi hai tay đón lấy văn kiện liền mở ra xem.

Dù chỉ nhìn qua, nhưng sắc mặt Dương Phá Quân thay đổi rất nhanh.

Cha tại sao... tại sao lại có thể...

Sắc mặt Dương Phá Quân xanh lét, trong mắt đầy sự xúc động.

Tập văn kiện này là báo cáo kiểm tra DNA, cũng không biết là của ai, sau khi ngâm thu được DNA của Dương Thần và Dương Phá Quân, tiến hành giám định, kết quả không cần nói cũng biết.

Dương Công Minh thở dài nói:

Con không cần kinh ngạc, kỳ thực năm đó khi vợ chồng các con lên lút sinh nó ra, rồi mang nó đi, ta mới biết đến sự tồn tại của đứa trẻ đó.

Câu nói này, giống như tiếng sấm dội trong đầu Dương Phá Quân:

Vậy cha tại sao... tại sao...

Dương Công Minh cười khô:

Năm đó, đúng lúc ta đang cạnh tranh chức Ủy viên thường vụ Bộ chính trị, nếu như ta tranh cử thành công Dương gia chúng ta chắc chắn sẽ trở thành gia tộc quyền lực mạnh nhất ở Yên Kinh, nếu như ta thất bại, khó mà bảo toàn cả nhà già trẻ, sẽ bị đối thủ nuốt không thừa lại mảnh xương, con và vợ con vẫn chưa kết hôn nhưng lại có đứa con đó, chuyện này, cho dù để đến ngày hôm nay, trong gia đình danh môn như nhà chúng ta, chắc chắn là tiếng xấu, các con quyết định cho đứa trẻ đi, thực lòng ta không muốn, nhưng, ta cần nghĩ cho cả gia đình, nên chỉ có thể nhin đau đớn, giả như không biết, chỉ có điều không ngờ các con sau này không thể nào tìm ra được đứa trẻ đó nữa.

Sắc mặt Dương Phá Quân liên tục biến sắc, vốn tưởng chuyện này chỉ có

hai vợ chồng biết, hóa ra cha mình vẫn luôn giấu trong lòng, giả như không biết.

Phá Quân, chuyện năm đó, nếu xảy ra trong nhà bình thường, vợ chồng các con và đứa trẻ đó sẽ không có bất cứ vấn đề gì, đứa trẻ đó sẽ là bảo bối trong nhà, sao có thể bị bỏ đi.

Dương Công Minh nói với vẻ mặt đau khổ:

Nhưng, sinh ra trong một gia đình như thế này là làm khó các con, chỉ có điều nếu lúc trước các con không nỡ bỏ đi đứa trẻ đó thì hôm nay cũng không có lý do gì mà từ chối tìm nó về Dương gia chúng ta, cứ coi như bởi vì đứa trẻ đó bị đưa đi trong bóng đêm, cũng sẽ không giống tình hình bị thâm tóm năm đó, chúng ta chẳng có lý do gì để giả như không biết khiến ruột thịt cốt nhục lưu lạc bên ngoài, điều này, không phải là chuyện người nhà họ Dương chúng ta nên làm.

Dương Phá Quân hỏi:

Cha, báo cáo giám định này do ai đưa tới vậy ạ?

Dương Công Minh thở dài nói:

Là gia chủ của Lâm gia, Lâm Chí Quốc đưa tới.

Lâm Gia... Lâm Chí Quốc...

Dương Phá Quân trầm mặc:

Lâm Chí Quốc chẳng qua chỉ là thiếu tướng cục an ninh quốc gia, thực chất không có quân quyền, vậy mà dám quản chuyện riêng của nhà họ Dương chúng ta, hay là muốn mượn chuyện này đánh vào uy tín của mình trong quân đội và địa vị của Dương gia để giúp gia tộc nào đó nâng cao địa vị chăng?

Dương Công Minh nhăn mày nói:

Phá Quân, Lâm Chí Quốc mặc dù chỉ là Thiếu tướng nhưng con chó coi thường, Lâm gia tuyệt đối không đơn giản như biểu hiện bề ngoài, chỉ là trước khi con chưa vào trong cái vòng đó con không có cách nào biết được thân phận thật của Lâm Chí Quốc, con đối xử với Lâm Chí Quốc cần lấy tư cách bậc trưởng bối để đối đãi, đây là điều cha muốn nhắc nhở con.

Người đã về hưu như cha hiếm khi dùng những lời răn dạy như thế này, Dương Phá Quân lập tức vâng lời, nhưng trong lòng đầy nghi hoặc, Lâm Chí Quốc không đơn giản là Thiếu tướng? Vậy thì là gì?

Sau phút trầm mặc Dương Phá Quân nói:

Nếu cha đã nói ra chuyện này là hy vọng người đó trở về Dương gia, là con trai cha, con không có lư do gì để từ chối cả, nhưng cha cũng biết không bao lâu nữa là ngày con tranh cử, con hy vọng đợi cuộc tranh cử kết thúc mới đi tìm người đó nói rõ chuyện này.

Trong mắt Dương Công Minh có chút thất vọng, nhưng vẫn gật đầu:

Ta đã là ông nội rồi, con mới là cha của đứa trẻ đó, đây dù sao cũng là lựa chọn của con, ta cũng không tiện nói nhiều về gia đình này nữa, đã đến lúc

giao nó cho con, ta chỉ hy vọng con đôi tốt với đứa trẻ đó, dù không biết nó lớn lên như thế nào nhưng chắc cũng không dễ dàng gì.

Con hiểu rồi thưa cha.

Dương Phá Quân đứng lên:

Nếu cha không có gì dặn dò nữa thì giờ con muốn trở về doanh trại.

Đi đi, làm lỡ nhiều thời giờ của con rồi. – Dương Công Minh xua xua tay.

Đợi sau khi Dương Phá Quân rời đi bà lão khi này mới quay lại, cười nói với Dương Công Minh:

Lão gia, chuyện ông muốn tôi phái người đi điều tra đã có kết quả rõ ràng rồi, cậu Dương Thần quả thực đã kết hôn, hơn nữa, vợ cậu ấy lại chính là cháu gái của tướng quân Lâm Chí Quốc, chỉ có điều, không phải là chính thống.

Vậy sao... Thảo nào.

Dương Công Minh gật đầu nói.

Bà lão cười tủm tỉm nói:

Nhưng bất luận thế nào đi nữa, cậu Dương Thần có thể trở về cũng là chuyện vui của Dương gia chúng ta, không biết cậu Liệt khi biết mình có một người anh sẽ thế nào, nhưng mợ chủ chắc sẽ là người vui nhất, dẫu sao cũng là đứa con trai đã thất lạc mười mấy năm trở về.

Dương Công Minh nắm quân cờ màu đen, thở dài:

Cuộc đời con người như những quân cờ, chuyện đời khó có thể biết trước. Cách.

Quân cờ đen rơi xuống, trên bàn cờ cờ đen vốn đã hết nước đi giờ bỗng được cứu, quay lại phản công quân trắng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 292

Chả Trách Không Nghe.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Thần mua xong cơm sáng chạy đến phòng làm việc lớn của ban quan hệ xã hội, nhưng không được vây quanh, nghênh đón như trong tưởng tượng, thấy một đám phụ nữ tụ tập rì rầm nói chuyện gì đó.

Dương Thần đặt đồ ăn sáng xuống, tiến sát vào xem, là một đám nữ nhân viên vây quanh tấm bản đồ Nhật Bản bàn tán.

Thấy Dương Thần ghé sát mấy Trương Thái đang cùng mấy em sôi nổi tranh cãi vấn đề gì đó lập tức chuyển mục tiêu, một số em khác chạy lại chọn đồ ăn sáng.

Chị Trương, chị có thể có chút đạo đức nghề nghiệp được không, nói được nửa rồi sao lại đi ăn cơm chứ.

Một cô kêu to.

Trương Thái nhắc một túi bánh cắn một miếng, môi lập tức bóng dầu:

Tùy các cô, dù sao tôi cũng đi cùng chị Minh Ngọc.

Dương Thần hỏi Triệu Hồng Yến ở bên cạnh:

Các cô đang nói chuyện gì thế?

Bởi không khí trong phòng lấm lem việc đủ ảm, nên Triệu Hồng Yến cởi chỉ để lại một chiếc áo tím mỏng, thoáng nhìn đã thấy rất quyến rũ rồi, cười nói:

Các chị ấy đang tranh luận xem đi sân bay Narita Tokyo rồi đến Tokyo chơi hay đi thẳng đến Hokkaido.

Du lịch cuối năm, cả ban quan hệ xã hội lựa chọn Nhật Bản, Dương Thần lúc trước cũng ở ban này nên coi như ở trong số đó luôn.

Tuy nhiên, Dương Thần lúc đó và bây giờ có chút khác biệt, bởi chuyện của hội Bát Kỳ khiến Dương Thần có chút khác thường với chuyện đi Nhật Bản, nhưng cũng không cần thiết phải lảng tránh, chỉ là âm thầm suy nghĩ, nếu như đi Nhật Bản thật, có vẻ như sự việc không bớt đi được.

Nhờ câu nói vừa rồi của Trương Thái nhắc nhở Dương Thần bỗng nghĩ tới lần này đi Nhật Bản sẽ đi cùng Lưu Minh Ngọc, hiện giờ xem ra, trong nước không có bao nhiêu cơ hội vượt ải an ủi, đến đó có thể bù đắp những điều đáng tiếc, chỉ có điều không biết người đẹp Lưu Minh Ngọc nghĩ thế nào.

Ở trong phòng làm việc nghe đám nữ nhân viên tranh luận một hồi cũng không nghe ra cái gì, Dương Thần liền vội vàng chạy ra khỏi trụ sở chính của Ngọc Lô, trở lại đối diện với giải trí Ngọc Lô.

Lúc về đến phòng làm việc của mình không ngờ đã có người ngồi trong

đó.

Ngoại trừ hai trợ thủ của hắn là Triệu Đăng và Vương Khiết, còn có người không thể ngờ tới – Sắc Vi.

Mặc áo khoác xám, quần khăn lụa trắng, bên dưới mặc tất lưới đen, đi đôi giày cao gót nâu nhạt, tóc nhuộm đỏ uốn cong.

Sắc Vi mặc trang phục mùa đông bớt chút lười biếng, nhưng mang vẻ gợi cảm của những cô gái thành phố nhiều hơn.

Lần đầu tiên gặp người phụ nữ của mình ở văn phòng Dương Thần cảm thấy có chút mới mẻ, nháy mắt với Sắc Vi, lúc sau giữ nụ cười thận trọng, khiến Dương Thần dở khóc dở cười.

Tổng giám đốc, anh đến rồi, Tư Đồ tiểu thư chờ anh đã lâu.

Vương Khiết cười tươi như hoa, rõ ràng vừa rồi nói chuyện với Sắc Vi rất vui vẻ.

Triệu Đăng nhanh chân đi pha cốc trà nóng cho Dương Thần, đưa tới tay Dương Thần, nói:

-Tư Đồ tiểu thư nói là bạn thân của Tổng giám đốc, bảo chúng tôi cứ có gì nói đó, chúng tôi đang nói về hoạt động tuyển người mẫu năm tới.

Dương Thần ngồi vào ghế xoay của mình, hỏi với vẻ rất hứng thú:

Nói được cái gì chưa?

Vương Khiết nói:

Chúng tôi đang thương lượng, tên gọi của hoạt động sẽ là “Ngôi sao của Ngọc Lôi”, tuy rằng có hơi thô tục, nhưng dấu sao làm như thế này chiêu bài của chúng ta có thể thành công, hơn nữa bây giờ những hoạt động tuyển người mẫu rất nhiều, cái gì mà đường lớn, nam nữ, chúng ta sẽ dựa vào góc độ chuyên ngành mà giành thắng lợi, tên tuổi cần đơn giản dễ hiểu là được rồi.

Với chuyện đặt tên này Dương Thần đúng là không có ý tưởng:

Tôi không có ý kiến gì, cụ thể nên làm như thế nào đã định sẵn trong kế hoạch rồi.

Thật ra cả quá trình không có gì khó làm, Ngọc Lôi chúng ta đã có tiền lệ tổ chức các cuộc thi người mẫu trên quy mô lớn, làm tuyển người mẫu như thế này về bản chất mà nói cũng không có khác biệt nhiều lắm.

Triệu Đăng nói:

Chỉ có điều, vấn đề quan trọng là chúng ta cần lựa chọn giám khảo, những người đó cần phải nổi tiếng, sức thu hút mạnh mẽ, hơn nữa không thể là người đã từng làm giám khảo cho cuộc thi người đẹp khác, tốt nhất là giám khảo quốc tế, dấu sao thì Ngọc Lôi chúng ta cũng là công ty tầm cỡ quốc tế, giải trí Ngọc Lôi chúng ta sau này cũng cần có bộ mặt để ra với thế giới, vì thế chúng ta đang tìm ai, tổng giám đốc, lần trước anh nói chuyện này anh có thể giải quyết, không biết...

Dương Thần cười cười, quay đầu sang hỏi Sắc Vi:

Em thấy mời ai thì thích hợp?

Sắc Vi lắc đầu:

Em không biết, em không quan tâm tới giải trí, em chỉ đến hợp tác kinh doanh, nghe anh là được rồi.

Tôi cũng không quan tâm tới làng giải trí, nhưng may mà anh có quen một người bạn trong làng giải trí.

Dương Thần cười thần bí với ba người kia, ấn nhanh mấy nút trên bàn làm việc.

Trên bức tường trắng như tuyết trong phòng làm việc có hình chiếu màn hình máy vi tính, các cửa chớp của cửa sổ được đóng lại, màn hình trên tường đã rõ hơn.

Dương Thần mở MSN trong máy tính, đăng nhập sau khi nhập vào một tài khoản.

Không chỉ Vương Khiết và Triệu Đăng mà Sắc Vi cũng lần đầu tiên thấy Dương Thần vào MSN, chỉ có điều không biết người bạn mà Dương Thần nói đến là ai, tò mò chờ đợi.

Vào trang cá nhân, thanh bạn bè của Dương Thần có mười mấy người, cũng không biết ai là ai.

Dương Thần khẽ cười:

Thật may, cô ấy đang trên mạng.

Vừa nói Dương Thần vừa mở cửa sổ chat, cũng không nói nhiều mà mở cuộc gọi video, chờ phía đối phương chấp nhận.

Người bạn nữ đó gần nửa phút sau mới chấp nhận cuộc gọi, có vẻ như vì vấn đề đường truyền inte nên chất lượng video không được tốt.

Đợi một lát sau, trên màn hình hiện lên hình ảnh của đối phương, nhưng vừa mới xuất hiện thì hai người Vương Khiết và Triệu Đăng đều kêu lên một cách kinh ngạc...

Trời ơi là Christine.

Tôi đang nằm mơ sao?

Hình ảnh trong video dù có hơi mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dáng đối phương.

Chỉ thấy bối cảnh là một chiếc giường lớn như của hoàng đế, một cô gái tóc vàng mặc áo ngủ tơ tằm, đang có chút buồn ngủ, nhìn Dương Thần với nụ cười mê hoặc.

Cô gái tóc vàng đó xem ra chỉ hơn hai mươi tuổi, làn da trắng như ngọc, dáng người không nóng bỏng nhưng đầy đặn, dù có trong bộ áo ngủ rộng thùng thình, đường cong hoàn mỹ phía trước ngực cũng như khuôn mặt như thiên thần rất thu hút, mũi cao nhô ra cho thấy sự gợi cảm riêng có của phụ nữ phương Tây, cao quý, khí chất ung dung mà thoát tục, nhưng không thuần túy là vẻ đẹp của sự trưởng thành, ngược lại khiến người ta cảm thấy, là bởi khí chất đó, người con gái này mới đẹp đến mức rung động lòng

người.

Dù có dùng thẩm mỹ của người phương Đông thì vẻ đẹp của người con gái này cũng không thể bắt bẻ được gì.

Xem ra anh gửi lời mời gọi video không đúng lúc rồi, Christine, em đang chuẩn bị đi ngủ à?

Dương Thần cười hỏi lưu loát bằng tiếng anh.

Christine vâng về những lọn tóc vàng như tia nắng mặt trời:

Dương, dù cho có hơi thất lễ nhưng xin anh tin là từ trước tới giờ anh gửi tin đều không hề để ý đến múi giờ phía đối phương.

Vương Khiết và Triệu Đăng bên cạnh quả thật đã nghe thấy Dương Thần gọi cô gái đó là Christine, họ kinh ngạc không nói lên lời.

Sắc Vi thấy Dương Thần nói chuyện cùng một cô gái ngoại quốc có vẻ đẹp khiến phụ nữ cũng phải đố kị, trong lòng không khỏi băn khoăn hỏi Vương Khiết:

Cô gái này rất nổi tiếng à?

Vương Khiết xúc động, nhỏ tiếng đáp lại:

Tiểu thư Tư Đồ, lẽ nào cô không xem điện ảnh? Christine Stewart hiện nay đang là diễn viên hot nhất Hollywood, giành giải Oscar cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất cho vai diễn một nhân vật hai tính cách, ngoài ra, còn giành giải diễn viên điện ảnh hạng A năm giới, năm ngoái vừa mới giành được giải Grammy, đạt được giải thưởng lớn ở hai hạng mục Album quốc gia và nữ ca sĩ xuất sắc nhất, nghe nói cô ấy mới hai mươi sáu tuổi, là thiên tài của thiên tài, cô ấy ở nước ngoài cũng như ở Trung Quốc, đều là thần tượng và nữ thần trong mộng của vô số nam nữ.

Dù Sắc Vi đúng là không quan tâm tới làng giải trí, nhưng cơ bản vẫn biết đến Oscar và Grammy, nghe vậy thì cô gái này quả không như bình thường, chỉ có điều tại sao Dương Thần lại quen biết cô ta?

Một bên, Dương Thần và Christine dùng tiếng anh nói chuyện với nhau, sau một hồi hàn huyên, Dương Thần nói luôn mục đích chính cuộc gọi video này.

Lúc Christine nghe tới là muốn cô làm giám khảo cuộc thi người mẫu, dường như giống với không hề quen biết Dương Thần, nhìn Dương Thần với ánh mắt kỳ quái, rồi cười khanh khách, nhìn Dương Thần quyến rũ, nói:

Xem ra sau khi anh trở về Trung Quốc đã sống những ngày rất đặc biệt, em thật sự rất tò mò, anh ngồi trong phòng làm việc họp với cấp dưới sẽ như thế nào.

Nói như thế là em đã đồng ý rồi.

Dương Thần cười nói.

Em có thể tham gia, năm nay em vốn định cho mình một kỳ nghỉ tuyệt vời, nhưng em không thể cuộc thi nào cũng tham gia, cho nên những giám khảo khác anh vẫn phải tự đi mời.

Christine nói thẳng.

Không đợi Dương Thần tỏ thái độ, Vương Khiết đã nhanh chóng dùng vốn tiếng anh không chuẩn của mình nói:

Tuyệt đối sẽ không quá làm phiền cô, tiểu thư Christine, chỉ cần cô đồng ý xuất hiện một lần, đảm nhận vai trò giám khảo trong vòng chung kết của chúng tôi, là hoạt động của chúng tôi có thể thành công mỹ mãn rồi.

Dương Thần buồn bực, điều này quá đơn giản cho Christine, nhưng Vương Khiết đã nói ra rồi, mình cũng không tiện nói thêm, nói:

Nói chuyện với em là trợ lý của anh tên Vương Khiết, công việc cụ thể sau này sẽ do cô ấy bàn với em, anh chỉ là mặt dày mời em đến Trung Quốc thôi.

Christine ngáp một cái, duỗi cái lưng về phía sau, nói:

Hiểu rồi, cách thức liên hệ với em anh biết rồi, Dương, giờ em buồn ngủ rồi, chúc ngủ ngon.

Ngủ ngon.

Tắt video, Dương Thần tắt máy chiếu, mở cửa chớp.

Hai người Vương Khiết và Triệu Đằng vẫn trong trạng thái hưng phấn, giống như đang nằm mơ, hai mắt tràn đầy vui mừng, nhân tiện nhìn Dương Thần, cũng với ánh mắt vô cùng sùng bái, ngưỡng mộ.

Sau khi Dương Thần viết một địa chỉ email cho Vương Khiết, liền bảo hai người bọn họ ra ngoài làm việc, chỉ giữ lại Sắc Vi với khuôn mặt có chút cổ quái ở trong phòng làm việc.

Làm sao vậy, Sắc Vi, môi em có thể treo một âm trà rồi đấy.

Dương Thần nhìn Sắc Vi đang cong môi, nói.

Ánh mắt Sắc Vi giống như máy quét, quét qua cơ thể Dương Thần:

Anh nói thật đi, ở nước ngoài anh còn bao nhiêu người phụ nữ giống cô gái vừa rồi?

Dương Thần sững sốt, coi như là cũng biết nguyên nhân Sắc Vi khó chịu, cười nói:

Bảo bối Sắc Vi à, lần này em nghĩ sai rồi, Christine không phải là người phụ nữ của anh, ít nhất anh cũng không có bản lĩnh lên giường với cô ấy để bị đá xuống, bọn anh chỉ là bạn bè tốt mà thôi.

Sắc Vi thấy Dương Thần không giống như đang đùa, cảm thấy không thể tin:

Anh có thể bỏ qua người đẹp như thế này sao?

Nhìn anh đói khát vậy à?

Dương Thần cười khổ, có vẻ như trong mắt những người phụ nữ bên cạnh hắn, quả đúng là cảm thú rồi.

Sắc Vi không nói gì nữa, chỉ bĩu đôi môi màu anh đào, con ngươi đưa về hướng khác, vẻ mặt “có thể không phải là như thế”.

Dương Thần buồn rầu sờ sờ trán, thảo nào tối qua Đường Uyển không

nghe mình giải thích.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 293

Không Phải Vì Đôi Giày

Sau khi vừa nói chuyện với Sắc Vi, vừa giải quyết nốt một số việc đơn giản trong phòng làm việc, Dương Thần nhìn đồng hồ trong máy vi tính, vẫn chưa đến giờ ăn trưa, đứng lên nói:

- Đi thôi, ra ngoài đi dạo, hôm nay không ở văn phòng nữa, đưa cô bé Sắc Vi của anh đi chơi một ngày.

Sắc Vi hơi bất ngờ:

- Cần một ngày sao?

- Sao thế, chơi với ông xã em một ngày không vui sao?

Dương Thần cười hỏi.

- Không phải là ý đó, chỉ là có chút bất ngờ, anh có cả một ngày ở cùng em.

Sắc Vi vui vẻ.

Trong lòng Dương Thần hơi băn khoăn, nếu không thì sao lại nói yêu mình như dẫn cảm thú về nhà chứ, những hồng nhan bên cạnh mình, mình đều mắc nợ nhiều quá rồi.

Sau khi đưa Sắc Vi rời công ty, lên xe của Dương Thần, mấy vệ sĩ của hội Hồng Kinh đi theo Sắc Vi đều về trước, dù sao đi cùng Dương Thần căn bản không cần đề phòng kẻ thù và đối thủ.

- Đi đâu?

Sau khi cài dây an toàn Sắc Vi hứng thú hỏi.

Dương Thần nghĩ một lát:

- Mùa đông, ở bên ngoài lạnh như thế này, trong thành cũng không thú vị, chỉ bằng anh đưa em đi trung tâm mua sắm, dù biết là em không thiếu quần áo, nhưng anh nghĩ phụ nữ các em sẽ không từ chối chuyện này đâu.

Quả nhiên mắt Sắc Vi long lanh, hiển nhiên, cho dù là chị cả của một băng đảng cũng không có cách nào từ chối sự hấp dẫn của trung tâm mua sắm.

Vì là thứ hai, lại là buổi sáng nên những người đi mua sắm cũng không nhiều, Dương Thần đưa Sắc Vi tới tòa nhà Cánh cọ vàng nổi tiếng ở Trung Hải, ở đây đa số là những nhãn hàng quốc tế cao cấp, người bình thường không thể đến đây mua quần áo, thật thích hợp cho hai người hẹn nhau đi loanh quanh.

Dù hai người quen nhau gần một năm, lại sớm đã có mối quan hệ thân mật, nhưng đây là lần đầu tiên Sắc Vi đi mua sắm cùng người đàn ông của mình, điều này rõ ràng khiến cô ấy vô cùng hưng phấn, nét mặt tỏa sáng

khoác tay Dương Thần, chờ thang máy xuống tầng một tòa nhà, những trang phục thời thượng xung quanh rõ ràng chỉ là thứ yếu, Sắc Vi đang hưởng thụ khoảng thời gian hai người ở bên nhau này.

Các cửa hàng đúng là vẫn rất vắng vẻ, gần như không có khách, chỉ có nhân viên bán hàng cung kính đứng đợi khách mỉm cười với hai người đi qua.

Dương Thần nhìn thấy Sắc Vi như trở lại thời thiếu nữ, không kìm nổi liền cười:

- Nếu để đàn em của em nhìn thấy bộ dạng này không chừng sau này muốn họ cung kính em cũng khó.

- Có liên quan gì, dù sao không bao lâu nữa em cũng rời vị trí hội trưởng, làm bà chủ công ty giải trí đứng đắn, sự tôn trọng của những người đó để cho Dung Dung thì tốt hơn.

Sắc Vi nói với vẻ hồn nhiên.

Dương Thần hỏi:

- Sao lại định giao vị trí ấy cho Dung Dung nhanh thế?

Dương Thần không ngờ, trước đây đúng lúc Trần Dung đến Trung Hải, sẽ có một ngày được Sắc Vi nâng đỡ vào ghế hội trưởng hội Hồng Kinh, dù biết Trần Dung tiến bộ rất nhanh, thông minh sẵn có, nhưng Sắc Vi có ý tưởng già từ sự nghiệp khi đang ở thời kỳ đỉnh cao thì đúng là có chút bất ngờ.

- Trên thực tế, em luôn nghĩ, đem việc kinh doanh của hội Hồng Kinh tiến hành điều chỉnh tài chính, sau khi trở thành công ty chính quy nếu lại đưa nó thành tập đoàn trên thị trường thì vị trí hội trưởng hội Hồng Kinh không phù hợp để làm người chèo lái tập đoàn rồi.

Sắc Vi nói.

Dương Thần giật mình, giơ tay ra trước mặt Sắc Vi xua xua:

- Hóa ra là muốn làm Chủ tịch công ty, nhưng anh nghĩ, cho dù Dung Dung có bản lĩnh quản lý hội Hồng Kinh, những người dưới đợi em đi rồi, sao có thể nghe theo ý Dung Dung mà làm việc.

Sắc Vi bĩu môi nói:

- Chính là vì sau này có một ngày có thể thật sự rời khỏi cái vòng đó... ít nhất, giống như bây giờ có thể quang minh chính đại đi bên anh, đứng trước mặt người đời, em cũng sẽ坦然 nhiên đối mặt với tất cả những ánh mắt xung quanh.

- Anh đã nói rồi, anh không để ý đến hoàn cảnh xã hội đen của em.

Dương Thần chau mày nói:

- Em không cần lúc nào cũng ăn năn hối hận, điều này sẽ làm anh tức giận.

- Em biết anh không để ý, nhưng em để ý...

Sắc Vi than thở:

- Được rồi, dù sao em vẫn luôn làm như thế này, cũng chưa có gì xấu đối với tương lai của em và Hồng Kinh, ông xã, anh đừng quan tâm nữa.

Dương Thần hết cách, cũng không nói thêm vấn đề này nữa, đưa Sắc Vi vào cửa hàng đồ nữ của Prada, bắt đầu thông thả dạo quanh.

Sản phẩm của Prada bắt đầu sản xuất từ năm 1913, từ lúc được đưa ra thị trường đã được xã hội thượng lưu châu Âu, đặc biệt là Italia đón nhận, bao gồm những món đồ yêu thích của hoàng thất quý tộc, những sản phẩm truyền thống hoàn mỹ kéo dài cho đến tận ngày hôm nay, kết hợp những nguyên tố phát triển đầu tiên, đầy sức sống mãnh liệt.

Đương nhiên rồi, những tuyệt phẩm của Prada đều có giá tương đối khủng, bởi rất nhiều sản phẩm Prada nhiều năm sau vẫn tiếp tục tăng giá, rất có giá trị lưu giữ.

Dù hiện giờ trên người Dương Thần không có một đồng nào, nhưng dù sao cũng tích cóp được hơn một triệu, đưa Sắc Vi đến cửa hàng như thế này, cũng không sợ đến lúc đó để Sắc Vi trả tiền mà mất mặt.

Sắc Vi cũng không phải là không có tiền, nhìn thấy bảng giá khởi điểm với năm con số của những sản phẩm tuyệt đẹp trong cửa hàng đó cũng không có nhiều cảm xúc lắm.

Lúc Sắc Vi đi tới quầy giày thu đông dành cho nữ của Fiocchetto Prada, ánh mắt bỗng bị thu hút bởi một đôi giày cao gót kết nơ con bướm trên mũi màu đỏ thắm.

Nhân viên cửa hàng vẫn luôn cung kính lặng lẽ đi bên cạnh rất thông minh đã đứng ngay lại, mỉm cười giới thiệu:

- Tiểu thư, đôi giày Fiocchetto này vô cùng phù hợp với tư chất thanh lịch cao quý của cô, đây là mẫu giày được giới thiệu năm nay dùng vân da cá sấu và thêu hoa thủ công, nếu như phối hợp với tất da chân màu đen, và váy dài quá gối như trào lưu những năm năm mươi của thế kỷ hai mươi, là sự phối hợp cực kỳ thời thượng, mẫu giày này cả Trung Quốc chỉ có không quá hai mươi đôi, là mẫu sản xuất có giới hạn số lượng trên thế giới, chúng tôi chỉ phân phối tới đây có một đôi, nếu tiểu thư thích thì đừng bỏ qua.

- Bao nhiêu tiền?

Sắc Vi thản nhiên hỏi, đôi giày này không đề giá, có lẽ giá sẽ thay đổi theo thị trường.

Nhân viên bán hàng chạy lại máy tính kiểm tra, mỉm cười nói:

- Tiểu thư, giá mới nhất trên thị trường là một trăm mười nghìn nhân dân tệ.

Nghe tới con số “một trăm mười nghìn”, người không thiếu tiền như Sắc Vi cũng phải quay người lại, chau mày nói:

- Cô không nhìn nhầm đấy chứ, một trăm mười nghìn, Fiocchetto Prada không phải chỉ khoảng mười nghìn là có thể mua được rồi sao?

Cô nhân viên vẫn rất khiêm tốn cười nói:

- Tôi không nhìn sai đâu tiểu thư, vài ngày trước đôi giày này đã tạo sự khác biệt trong yến tiệc mừng sinh nhật công nương Anh quốc, nó bỗng được ưa chuộng vì thế nên hiện nay đang bán rất chạy trong giới thượng lưu.

Sắc Vi do dự, cho dù cô thật sự rất thích đôi giày cao gót màu đỏ thẫm này và bản thân đi nó cũng rất tương xứng với phong cách, lại có tiền để mua nó nhưng vì một đôi giày mà tiêu một trăm mười nghìn thì có vẻ hơi khoa trương.

- Thích không?

Dương Thần cười hỏi.

Sắc Vi phồng miệng:

- Uhm, màu sắc và hoa văn nhìn thật sự rất đẹp nhưng một trăm mười nghìn thì đắt quá, đôi giày đắt nhất của em cũng chưa quá hai mươi nghìn.

- Vậy anh mua cho em.

Dương Thần nói.

Sắc Vi sừng sốt, lập tức lắc đầu:

- Thôi ông xã, không đáng để tiêu nhiều như thế, vì một đôi giày thì không cần thiết.

- Anh lại không phải vì đôi giày, anh là vì em.

Dương Thần cười, tiện tay lấy thẻ ngân hàng đưa cho nhân viên cửa hàng:

- Tôi lấy đôi này.

Nghe thấy lý do của Dương Thần, trong lòng Sắc Vi rất vui, không kìm nổi đã kiễng chân hôn lên má Dương Thần.

Dương Thần thấy vẻ mặt Sắc Vi vô cùng thỏa mãn, nhẹ nhàng nói:

- Anh rất ít khi đi cùng em, hiếm khi ở cùng như hôm nay, em ngoan ngoan nhận món quà này của anh là làm anh vui hơn chút rồi.

Cô nhân viên bán hàng không ngờ một người đàn ông trông có vẻ bình thường, vừa lấy ra không cần nói đến câu thứ hai đã mua đôi giày đắt nhất trong cửa hàng, sau khi vô cùng ngỡ ngàng mà nói một câu:

- Tiểu thư, cô thật hạnh phúc.

Lập tức đi quẹt thẻ giúp Dương Thần lấy giày.

Chờ thanh toán xong, Dương Thần cầm đôi giày có trang trí nơ con bướm màu đỏ thẫm trong lòng không khỏi cười khỏ, tiền của phụ nữ quả nhiên dễ kiếm, đôi giày này nhìn chẳng có chỗ nào đặc biệt, vậy mà bỗng dưng tiêu một trăm mười nghìn, nếu không phải là mình chẳng coi tiền ra gì, người đàn ông bình thường sao mua được chứ, chả trách các anh em lại sợ đi mua sắm với phụ nữ đến thế, đau chân, xót ví tiền.

Không đợi Sắc Vi chơi không biết chán, Dương Thần liền cầm đôi giày nói với cô:

- Lại đây, ngồi lên ghế đi.

Nói xong Dương Thần kéo Sắc Vi đến ngồi lên ghế sofa dành cho khách ngồi nghỉ.

Sắc Vi buồn bực nhìn Dương Thần:

- Ông xã, anh làm gì thế?

Dương Thần ngồi xổm xuống, nắm bắp chân Sắc Vi, ngẩng đầu cười nói:

- Mua đôi giày đất như thế này em không đi luôn cho anh xem, anh thấy không bằng lòng.

Sắc Vi hai má lúm ửng đỏ, cuối cùng cũng hiểu, Dương Thần là muốn tháo giày cho cô để đi đôi giày mới.

Dương Thần tháo một bên giày, nắm chặt cổ chân, véo vài cái, thịt mềm mềm, rất là thoải mái:

- Bảo bồi Sắc Vi à, sau này em mát xa cho anh đừng dùng tay nữa, chân của em đáng yêu lắm.

Dù ở trên giường một thời gian dài, nhưng đôi chân mẫn cảm của Sắc Vi cũng chưa từng được Dương Thần nắm trong tay như thế, trước mặt mấy nhân viên trong cửa hàng lại bị tháo bớt như thế này, vừa bị nắm, vừa bị véo, Sắc Vi trong lòng vừa vui vừa xấu hổ, ngónh ngang khó nói thành lời.

- Ông xã, đừng như thế nữa, mọi người đang nhìn kia...

Sắc Vi bặm môi, sốt ruột nói.

Dương Thần cười xấu xa:

- Sợ cái gì, họ đâu biết chúng ta.

Nói xong, Dương Thần cầm đôi giày mùa đông vừa mua, nhẹ nhàng và chậm rãi xỏ vào chân Sắc Vi, rất vừa chân.

Cùng với đôi chân bao tất đen kia, đôi giày kết nơ màu đỏ thẫm rõ ràng trông linh động và uyển chuyển.

- Đúng là đáng cái giá một trăm mười nghìn, xem ra đôi giày này đang đợi sự xuất hiện của em.

Dương Thần đã từng nhìn thấy những món đồ xa xỉ, lại có khả năng thẩm mỹ nhất định, không cầm được mà tán thưởng.

Nhìn người đàn ông trước mắt cẩn thận xỏ giày cho mình, Sắc Vi thấy tim mình như tan chảy, trước đây dù có nằm mơ cũng chưa từng mơ thấy hình ảnh lãng mạn như thế này vậy mà giờ nó lại xuất hiện ngay trước mắt mình.

Dương Thần cầm chiếc còn lại, định xỏ nốt cho Sắc Vi.

Nhưng đúng lúc Dương Thần đang tháo chiếc còn lại khỏi chân, đường rẽ phía trước cửa hàng có mấy người phụ nữ mặc đồ công sở đi tới.

Trong đó một người phụ nữ trẻ mặc bộ đồ đen đơn giản, tóc cột cao, khí chất thanh lịch thoát tục đi phía trước, những người còn lại có vẻ như là nhân viên đi cùng, đang giải thích cho người phụ nữ đó chuyện gì đấy.

Khoảnh khắc Dương Thần nhìn thấy người phụ nữ đó, cơ thể bỗng cứng đờ, động tác tay đang làm cũng đều dừng lại.

Sắc Vi nghi ngờ ngoảnh đầu lại, nhìn về hướng mấy người phụ nữ đang đi tới kia, lúc nhìn thấy người phụ nữ tuyệt sắc đi đầu kia cô cũng phải há hốc miệng.

Người phụ nữ đó, Sắc Vi dù gặp lần đầu tiên, nhưng qua tài liệu điều tra tìm hiểu cô đã ghi nhớ dung mạo, chính là Lâm Nhược Khê.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 294

Chỉ Mong Một Đời

Lúc đó Dương Thần và Sắc Vi cùng nhìn thấy Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê cũng đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt hơi lúng túng của Dương Thần.

Từ góc nhìn của Lâm Nhược Khê, vừa vặn nhìn thấy. Dương Thần đang quỳ gối trước một cô gái thướt tha, đang cầm đôi giày cao gót màu đỏ thẫm, giữ chân của người con gái, dáng vẻ như muốn đi giày cho cô kia.

Không nghi ngờ gì đây là việc làm mờ ám nữa, mờ ám đến mức làm cho người ngoài nhìn vào cũng thấy đỏ mặt.

Điều trong chốc lát làm cho Lâm Nhược Khê trong nháy mắt lòng nguội lạnh đó là, bộ dạng của người con gái kia cực kì bắt mắt, mắt ngọc mày ngài, môi hồng da trắng, khí chất lại vô cùng quyến rũ, cùng là phụ nữ với nhau, Lâm Nhược Khê biết rằng những người phụ nữ như thế đối với đàn ông mà nói có sức hấp dẫn mãnh liệt.

Tuy rằng đã biết quá khứ, Dương Thần cũng thẳng thắn, bên ngoài hẳn có bao nhiêu người phụ nữ, nhưng trăm nghe không bằng chính mắt nhìn thấy, điều này chênh lệch thật lớn.

Trên mặt Lâm Nhược Khê không có gì khác thường, nhưng đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, cũng là hơi thở băng hàn thấu xương, trong lòng có chút dư vị dày vò, chỉ có chính mình mới cảm nhận được.

Mặc dù sớm đã có sự chuẩn bị tâm lí, nhưng trong lòng Lâm Nhược Khê vẫn thấy nhói đau 1 chút, 1 loại virus thoát ra từ tâm hồn gặm nhấm toàn thân Lâm Nhược Khê.

Nếu không còn lại tia lý trí cứng cỏi kia, Lâm Nhược Khê có thể khẳng định, chính mình sẽ ngã xỉu tại chỗ.

Chính mình cũng không ngờ là để ý như vậy sao?

Nhưng điều đáng giận là 1 người đàn ông có thể như vậy sao, hẳn.....

Hắn ở bên ngoài đối xử với phụ nữ như vậy ư?

Thậm chí không tiếc quỳ xuống đi giày cho phụ nữ?

Vừa nghĩ tới con người kia, chỉ vừa mới tối hôm qua còn đứng trước mặt mình, nói câu “ đã đến nửa năm rồi”, Lâm Nhược Khê chỉ hận không thể xông lên tát cho hắn một phát.

Bản thân kiên cường như vậy, vì hắn còn sửa cái này, cái kia, nghĩ cho hắn, còn vì hắn mà học làm vợ, kết quả là không bằng mấy loại đàn bà bên ngoài này sao!?

Vì cô ta mà có thể quỳ xuống, mình ám chỉ không muốn ly hôn, nhưng hắn lại tàn nhẫn nói rút ngắn cả năm.

Mãi trôi theo những ý nghĩ trong đầu, Lâm Nhược Khê chạy đến bên Dương Thần và Sắc Vi.

Dương Thần vẫn không chịu đứng dậy, vẫn duy trì động tác ban đầu, mà cái cô Sắc Vi kia trong 1 thời gian ngắn đã đi xong giày rồi, liền lấy lại bình tĩnh. Dù sao cũng là người phụ nữ đã từng trải qua sóng gió, cho dù là lấy thân phận của bồ, lần đầu tiên đối mặt với Lâm Nhược Khê, Sắc Vi cũng không lựa chọn lùi bước.

Lâm Nhược Khê dừng bước chân, bỏ qua... rồi ngồi trên ghế sofa liếc Sắc Vi 1 cái. Một cái nhìn sắc lẹm lạnh toát, một người hào phóng, không chịu ảnh hưởng chút nào.

Phụ nữ tinh tế, 1 lần độ sức qua đi. Lâm Nhược Khê quay đầu nhìn về phía Dương Thần.

- Giày đẹp đấy, hợp với người phụ nữ của anh.

Lâm Nhược Khê nói không biểu hiện chút cảm xúc.

Dương Thần biết tránh không khỏi, khóe miệng nở nụ cười chua xót nói:

- Cái này, anh cũng thấy vậy, em đến đây có việc à?

- Tòa nhà Kim Lư, là sản nghiệp của công ty em, em đến thị sát, có gì lạ sao?

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần ngạc nhiên, tài sản của Lâm Nhược cũng quá là kinh khủng, tại sao chỉ là tùy tiện đi vào tòa nhà lại chính là của cô ấy. Hôm nay thật là có duyên mà, cô lại còn cố tình đến đây thị sát.

Cũng không biết có phải ông trời cố ý trêu đùa không, Dương Thần có thể tưởng tượng, giờ phút này khẳng định trong lòng Lâm Nhược Khê là sóng to gió lớn.

Tuy nhiên, bản thân cũng đã nói với cô ấy là sau nửa năm sẽ tách ra, như vậy có lẽ mượn cơ hội này, làm cho cô ấy thấy hết bộ mặt của mình, từ đó không còn bất kỳ khoan dung với mình nữa, cũng là chuyện tốt.

Hôn sự của mình và cô ấy, vốn là sự bắt đầu vớ vẩn, chính mình đem lại cho cô ấy bao nhiêu việc đau đầu và nguy hiểm, xem ra thời điểm này nói chia tay với Lâm Nhược Khê, đối với cô ấy chỉ có lợi.

Lâm Nhược Khê nói xong, nhìn Sắc Vi liếc mắt một cái, lại nhìn Dương Thần một cách đoạn tuyệt, liền không quay đầu dẫn đám nhân viên tòa nhà đi xa.

- Thật không ngờ, lần đầu tiên em và chính cung hoàng hậu gặp mặt lại như thế này.... Xong rồi, xong rồi, hình như cô ấy, tâm trạng rất tồi.

Sắc Vi nói nhỏ:

- Ông xã à, có phải bây giờ cô ấy đang hận em chết đi được không?

Dương Thần ngẩng đầu, cười trấn an:

- Không cần nghĩ nhiều, ngoan ngoãn đi giày mới đi, sau đó anh đưa em đi ăn trưa. Ăn xong thì đi dạo tiếp.

Sắc Vi oán hận nói:

- Điều tại anh, lại còn đi giày cho em như vậy cô ấy kiêu gì cũng nghĩ em là hồ ly tinh, là em muốn chia rẽ 2 người.

Dương Thần nhíu mày nói:

- Bé ngốc, sao em lại có thể nghĩ như vậy, nếu như anh có chia tay với Nhược Khê cũng không chia tay em đâu, em với cô ấy không giống nhau mà.

Sắc Vi chớp mắt:

- Ông xã, giữa 2 người... có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không, sao cô ấy lại đi đơn giản như vậy, lại dễ dàng bỏ qua cho em như thế...

- Đừng hỏi nữa, tóm lại em là hồ ly tinh cũng được con nhện tinh cũng được, chuyện hẹn hò của chúng ta đừng có nghĩ chuyện của người khác.

Dương Thần giơ tay捏 mũi Sắc Vi, làm Sắc Vi giận.

Lúc Dương Thần cùng Sắc Vi đi đến thang máy, định đi ăn cơm trong nhà hàng của tòa nhà. Lâm Nhược Khê đang dẫn 1 đám người đi thị sát, cách 1 đoạn khá xa, đột nhiên dừng lại.

Một gã đang giới thiệu tình trạng nhân viên ở tòa nhà nghi ngờ hỏi:

- Lâm tổng, sao vậy, có vấn đề gì không?

Lâm Nhược Khê hít sâu 1 hơi, đôi mắt hơi có chút khó chịu, không ngảnh lại nói:

- Hôm nay thị sát đến đây thôi, tôi đột nhiên nhớ ra có chút việc gấp, còn lại tình hình cụ thể báo cáo bằng văn bản rồi gửi cho tôi. Tôi đi trước.

- Vâng, Lâm tổng.

Đám nhân viên lập tức đưa Lâm Nhược Khê rời khỏi đó, nhưng hầu hết không hiểu có chuyện gì.

Đi thang máy xuống tầng hầm, Lâm Nhược Khê gần như chạy đến chiếc xe đỗ Bentley của mình, vừa lên xe, Lâm Nhược Khê rút cuộc không nhịn được nữa, nước mắt tràn ra, cả người gục xuống tay lái, lã chã rơi.

Dương Thần đang cùng với Sắc Vi đến đại sảnh ăn cơm, ngồi xuống đằng sau điểm đặt đồ ăn, tâm tư cũng có chút mơ hồ không không chừng.

Trong đầu chỉ hiện ra hình ảnh ánh mắt đoạn tuyệt của Lâm Nhược Khê ban nãy, khiến chính mình khó có thể quên được ánh mắt ấy, luôn mang đến cho mình xúc động mạnh.

Chắc bây giờ cô ấy đang ghét mình chết mất, ngay cả việc tối qua mình nói muốn tiếp tục quan hệ vợ chồng nửa năm, cô ấy cũng vô cùng hối hận rồi.

Sắc Vi suy nghĩ, dịu dàng nói:

- Ông xã, trong lòng anh chắc khổ tâm lắm đúng không, em nhìn thấy được mà, hình như là anh cố tình làm chị Nhược Khê tức giận.

Sắc mặt Dương Thần khế biến:

- Sao lại nói vậy?

- Em cũng không rõ lắm, nhưng em chỉ có cảm giác như vậy thôi, ông xã, có thể nói cho em biết không? Vì sao anh lại làm như vậy? Chẳng giống anh chút nào cả, em nhìn ra được mà, vợ chồng anh thật ra đều quan tâm đối phương, anh ko phải loại đàn ông cố ý làm tổn thương phụ nữ.

Sắc Vi hỏi.

Dương Thần trầm ngâm 1 lát, hiểu được Sắc Vi cũng không còn giữ ý tứ nữa, liền đem chuyện của Hứa Trí Hoành, Tăng Tâm Lâm nói qua quýt với Sắc Vi.

- Anh giết Tăng Tâm Lâm, Tăng gia ở Yên Kinh không chừng sẽ theo anh đòi nợ đến cùng, mà quá khứ của anh, cũng không phải có xuất thân như cô ấy. Có thể tưởng tượng, trên thế giới này người mà hận anh thấu xương, thật ra đếm không hết.

- Anh thì không sao, nhưng người vợ pháp luật của anh, sẽ rất dễ dàng trở thành mục tiêu. Huống chi người có đôi bàn tay đầy máu tanh như anh, căn bản là không xứng kết hôn, có được gia đình, những thứ kia, chỉ có thể trở thành nhược điểm của sự tốt đẹp, trở thành mục tiêu của những kẻ muốn đối phó với anh. Trước đây, còn có kẻ muốn bắt cóc Nhược Khê, may mắn mà anh biết được nơi gã bắt cóc, mới cứu được mạng cô ấy. Anh không thể cam đoan mỗi lần đều có thể bảo vệ an toàn cho cô ấy, bởi vì khiến cô ấy bao lần đối mặt với tình huống uy hiếp đến tính mạng, như vậy không công bằng.

Dương Thần nói.

Sắc Vi không nghĩ sẽ có việc nội tình ở bên trong như vậy, sau khi nghe xong sâu kín nói:

- Người, sống trên thế gian này, luôn có những việc buộc phải như vậy. Nhưng ông xã, như thế có phải quá tàn nhẫn không?. Tuy em và chị ấy lần đầu gặp mặt, nhưng cùng là phụ nữ. Em nhìn ra được, chị ấy thật sự không muốn xa anh.

- Ai biết được, nói thật, bây giờ anh cũng chẳng biết là cô ấy nghĩ thế nào nữa. Nhưng, trong lòng buồn, nhưng so với tổng cộng hai ngày vì anh mà lo lắng, sợ hãi, phải tốt hơn nhiều rồi. Chỉ biết đi bước nào tính bước đấy thôi.

Dương Thần nói.

Chờ đến khi đồ ăn được mang tới xong, hai người chỉ yên lặng ăn cho xong bữa trưa.

Buổi chiều lúc Dương Thần định đưa Sắc Vi đi shopping, Sắc Vi giữ chặt tay Dương Thần, nói:

- Ông xã ơi, đi dạo đủ rồi, về chỗ em được không?

- Nhưng vẫn còn sớm mà!

Dương Thần bần thần nói:

- Như vậy không thấy vô vị sao?

Sắc Vi đỏ mặt, thì thầm vài câu vào tai Dương Thần.

- Yêu tinh, em chỉ nhớ về chuyện đó à...

Dương Thần mỉm cười nói.

Sắc Vi then thùng cúi đầu:

- Ai bảo anh lâu như vậy không đến tìm người ta.

Đôi mắt với yêu cầu chủ động của Sắc Vi, trong lòng Dương Thần cũng không nhiều dục vọng lắm, nhiều hơn đó chính là 1 loại cảm động.

Không phải là Sắc Vi có nhu cầu, hiển nhiên là con gái yêu bằng cảm xúc, muốn dùng cách ấy để khiến chính mình vui vẻ, quên đi phiền não.

Đúng là 1 cô gái ngọc, làm sao mình có thể xa cô ấy được.

Tuy nhiên, dù biết Dương Thần cũng không nói ra, sau khi mang Sắc Vi ra khỏi tòa nhà. Lái xe đến phòng bên trong bar Rose.

Rõ ràng lúc này hắn cũng đang cần được giải tỏa.

Bên ngoài gió bắc gào thét, băng hàn 3 thước, trong phòng ấm áp ngọn đèn tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, 2 người triền miên 1 lúc lâu ở trong này, Dương Thần đạp rớt 2 đôi giày, giải tỏa hết những gì gò bó trên người, toàn thân phủ phục lên người Sắc Vi rất nhanh, vờn nhau trên giường.

Lúc ngừng lại, Dương Thần ôm áp toàn thân không 1 mảnh vải, cảm giác đầy đặn, ấm áp ở chỗ bông đào, đặt nhẹ lên trán Sắc Vi 1 nụ hôn, nhẹ nhàng, trầm ngâm nói:

- Cảm ơn, bây giờ anh dễ chịu hơn nhiều rồi.

Sắc Vi nâng chiếc cằm ngọt ngào, quét qua ngực Dương thần, nhẹ nhẹ lạnh lẽo, miệng hương hoa lan nói:

- Ông xã, anh biết không, ngày đầu tiên anh với em đó, lòng e khản cầu ông trời, cho em kiếp sau, kiếp sau nữa, đầu thai bao nhiêu lần đi nữa, đều được làm người phụ nữ của anh, kể cả không được làm vợ, làm người tình thôi cũng được, em cũng can tâm tình nguyện.

Nhưng bây giờ, em không nghĩ như vậy, em cảm thấy 1 đời này là đủ rồi, cả đời này là đủ lắm rồi, em không thể tham được, vì em cảm thấy, em là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Dương Thần trong lòng vô cùng thương hại, nói ko ra lời.

Sắc Vi bĩu môi đỏ mọng, đôi mắt trông mong nhìn Dương Thần, lại nói:

- Đồng ý với em, người đàn ông của em. Dù cho sau này có xảy ra chuyện gì, cũng không được đối xử với em như với Lâm Nhược Khê, em không thể rời xa anh được.

Em không được xinh đẹp như Lâm Nhược Khê, không nhiều tiền như cô ấy, không xứng với anh.. Ngoại trừ yêu anh, trừ tình yêu dành cho anh ra thì ko có bất cứ điều gì hơn nữa cả, vì vậy, nếu 1 ngày nào đó anh không còn cần em nữa, em sẽ mất đi tất cả...

Chăm chú nhìn đôi mắt sâu như biển của cô gái, Dương Thần cảm thấy, trong tim mơ hồ đau.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 295

Chị Đang Tự Lừa Chính Mình

Mãi cho đến lúc chập tối, sau khi nằm ở giường xem phim truyền hình, Sắc Vi ngáp một cái, chớp mắt hỏi Dương Thần:

- Ông xã, buổi tối khi nào anh về.

Dương Thần dờ khóc dờ cười hỏi:

- Sao lại hỏi như vậy, anh cũng không nhất định phải về.

- Tối anh không về nhà?

Sắc Vi có chút giật mình

- Nhưng ban ngày đã như vậy rồi, nếu anh mà không về nhà...

- Lại sao nữa thế, còn nửa năm nữa, nháy mắt 1 cái là lại trở thành quá khứ. Anh nghĩ rằng bây giờ cô ấy còn không cả muốn nhìn thấy anh nữa ấy chứ. Chung quy lại cũng không đi cùng đường, sớm muộn gì cũng dẫn đến bất đồng tiếng nói.

Dương Thần nhần tâm, lấy điện thoại gửi tin nhắn về số của nhà, nói với vú Vương buổi tối không về nhà, cũng không giải thích nguyên nhân nhiều.

Thần sắc Sắc Vi lộ vẻ phức tạp, khẽ thở dài nói:

- Nói thật, những lời từ đáy lòng em, em muốn anh và cô ấy tách ra nhưng từ trước đến nay em vẫn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm vợ anh. Đột nhiên anh lại làm ra việc như thế này, em cảm thấy không được tốt cho lắm.

Dương Thần đưa tay véo má Sắc Vi:

- Đừng nghĩ nhiều quá. Thật ra chuyện này ngay từ đầu đã là sai rồi, lẽ nào không đúng sao?

Sắc Vi không nói gì, thần sắc đau thương, cũng không biết là vì Dương Thần hay Lâm Nhược Khê, hoặc cũng là vì chính mình.

- Hôm nay anh và cô ấy gặp mặt, tuy có chút xấu hổ, nhưng vẫn xem như là 1 cơ hội, để cô ấy hết hy vọng với anh.

Dương Thần nói xong, không biết vì sao trong lòng nặng trĩu, lắc lắc đầu, không muốn nghĩ đi nghĩ lại quá nhiều, vỗ vỗ mặt Sắc Vi:

- Cục cưng, đứng lên đi, ăn tối xong còn làm chút chính sự.

- Chính sự?

Sắc Vi hơi sững sốt, lập tức nghĩ đến “chính sự” là gì, phẩy ngực Dương Thần xấu hổ đỏ mặt. Liên cảm thấy khá hơn nhiều.

Đêm mùa đông buông xuống đặc biệt sớm.

Lâm Nhược Khê lái xe về nhà, sắc mặt hơi tái, thân hình có vẻ mệt mỏi khi xuống xe.

Thấy trong nhà đã sáng lên ngọn đèn ấm áp, vẻ mặt vài phần phức tạp.

Người kia đã về nhà chưa? Ban ngày trải qua việc như vậy, sẽ đối mặt với hắn như thế nào? Không để ý đến hắn? Mắng hắn? Hay trả vờ vẫn vẫn như bình thường.

Lâm Nhược Khê buồn phiền gạt bụi trên mắt, cũng là nghĩ không ra cái cớ nào.

Lúc trước không phải hạ quyết tâm quyết định, chỉ làm vợ chồng giả thôi? Tại sao bản thân càng ngày lại càng cảm thấy bất an. Vì hắn tương lai sẽ bỏ mình nên bất an!?

Còn nửa năm nữa, mỗi ngày trôi qua, mà tim đau muốn chết.

Đồ đàn ông đáng chết kia, đang muốn thị uy với mình, hắn có bao nhiêu tài giỏi.

Lâm Nhược Khê có chút ngây ngô đi về phía phòng ngủ, thấy có mùi thơm của đồ ăn, vú Vương đã chuẩn bị đồ ăn xong xuôi, cũng không thấy bóng dáng người kia đâu.

- Tiểu thư, cô đã về rồi, cậu ngày hôm nay có việc không về nhà, chỉ có hai chúng ta ăn, nên không chuẩn bị nhiều

Vú Vương tủm tủm cười nói.

Lâm Nhược Khê sửng sốt:

- Anh ấy không về?

- Đúng vậy, cậu vừa gọi điện về báo.

Vú Vương nói.

- Ồ...

Lâm Nhược Khê cảm thấy tủi thân, tim quặn đau, đến điện thoại cũng không muốn gọi cho mình, đúng là trắng trợn muốn nói với mình là ở bên ngoài qua đêm với phụ nữ, không chịu về nhà?

Thời gian nửa năm, hắn sẽ như vậy cả sao!?

Sắc mặt Lâm Nhược Khê tiều tụy vài phần, không lên tiếng mà ngồi xuống, cùng ăn cơm với vú Vương.

Ngọn đèn Hoàng kim sáng lên, hình ảnh 2 người phụ nữ ăn cơm, phảng phất gợi nhớ tới thời gian lạnh lùng trước kia.

Ăn cơm không đến nửa tiếng, vú Vương thu dọn bát đĩa, thấy Lâm Nhược Khê giúp, liền nói:

- Tiểu thư, xem sắc mặt của cô không được tốt, là do làm việc mệt, hay là lên tầng tắm rồi nghỉ ngơi đi, đừng động tay nữa.

- Không sao vú Vương ạ, con giúp vú.

Lâm Nhược Khê lắc đầu nói.

Đang lúc này, chuông cửa vang lên.

Lâm Nhược Khê buông bát đĩa, một tia vui mừng hiện lên trong ánh mắt, chạy ra mở cửa.

Người gọi cửa không phải là người cô mong đợi, nhưng cũng là người quen, là Thái Nghiên.

Lâm Nhược Khê hơi thất vọng, nhưng vẫn cười, hỏi:

- Người đẹp, tại sao lại đến muộn như thế này, mau vào trong đi.

Thái Nghiên mặc áo khoác lông màu trắng, tóc ngắn đen bóng, khí khái mê người, khuôn mặt trái xoan có vẻ phá lệ.

Nhìn Lâm Nhược Khê khí sắc không tốt, Thái Nghiên đi vào trong phòng khẽ thở dài:

- Em nghe chị gái nói rồi, chị đã biết chuyện này từ lâu lắm rồi phải không?

Ngày mà Thái Ngưng về đến nhà, ngày mà Tăng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoành cùng nhau trả thù, Lâm Nhược Khê nói lan tràn, việc cho đến bây giờ, cũng đã giấu diếm lâu lắm rồi, dù sao cũng là những người có liên quan. Nghĩ đến cũng là hy vọng Thái Nghiên là chị em tốt có thể an ủi được Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, cười miễn cưỡng:

- Chị không sao, không cần phải đặc biệt đến thăm chị đâu.

- Làm sao có thể không có việc gì được chứ, mặt của chị gầy đi rồi, khí sắc lại kém như vậy.

Thái Nghiên bất mãn nói, mắt nhìn đại sảnh:

- Cái tên vô lại kia đâu?

Lâm Nhược Khê trong lòng đau xót:

- Đêm nay anh ấy có việc, ở bên ngoài, không về nhà.

- Cái gì?

Thái Nghiên tức giận:

- Anh ta có thể xảy ra chuyện gì chứ? Làm sao anh ta lại như vậy? Xảy ra chuyện kinh khủng như vậy, chị cũng tiêu tụy đến mức này rồi, đêm anh ta còn không về nữa?

Lâm Nhược Khê kéo Thái Nghiên ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, cô vừa pha trà, vừa nói:

- Không cần để ý đến anh ấy, kệ anh ấy muốn làm gì thì làm, anh ấy không có ở nhà, chị còn cảm thấy yên tĩnh.

Thái Nghiên nhìn bộ dạng Lâm Nhược Khê như không hề gì, nhưng mỗi câu nói đều chứa tối nghĩa, rốt cuộc không kìm nổi, kéo tay Lâm Nhược Khê, để Lâm Nhược Khê ngồi cạnh mình.

- Nhược Khê, chị nói thật cho em biết, 2 người làm sao vậy, chị không phải loại người vừa bị dọa đã sợ chết như thế, bộ dạng bây giờ của chị, làm em cảm thấy lo lắng, rốt cuộc có chuyện gì với chị vậy!?

Thái Nghiên hỏi thăm vồn vã, đột nhiên Lâm Nhược Khê thay đổi làm cô khó có thể chấp nhận.

Hốc mắt Lâm Nhược Khê hơi phấp phồng:

- K có gì, chỉ tại không chịu nghỉ ngơi, thật sự là bọn chị không có chuyện gì cả.

Thái Nghiên nóng nảy:

- Như thế nào là không có việc gì? Từ nhỏ đến lớn, em chưa bao giờ thấy chị phờ phạc như thế này! Cho dù năm đó, bà nội qua đời, tinh thần chị cũng không sa sút, chị biết không!? Bây giờ tâm hồn và thể xác chị không giống nhau, lúc này nhìn thấy chị em thật là không nhận ra nổi chị! Vừa thấy em, rõ ràng trong mắt chị là sự thất vọng. Chị thất vọng cái gì chứ? Là bởi vì người về nhà không phải Dương Thần đúng không!? Trong lòng chị chắc là phải buồn lắm. Chị buồn tại sao lại không nói ra chứ? Sao chị nhất định phải chịu đựng, một mình chịu đựng hết mọi thứ!? Nếu thật tâm chị muốn tiếp nhận anh ta, thương anh ta, chị phải nói với anh ta chứ.

- Chị muốn tiếp nhận anh ấy thì có ích gì chứ?

Lâm Nhược Khê đột nhiên ngẩng mạnh đầu, cảm xúc khó có thể đè nén, ánh mắt hốc hác nhìn Thái Nghiên.

- Qua nửa năm rồi, anh ấy nói, qua tiếp nửa năm nữa sẽ chấm dứt mọi chuyện. Nhưng, một ngày còn chưa qua, anh ấy đã ngọt ngào hẹn hò với người phụ nữ khác trước mặt chị. Lại còn nói rõ ràng cho chị biết, anh ấy ở bên ngoài qua đêm với người phụ nữ khác, không về nhà. Là anh ấy đang nói với chị, anh ấy đã hạ quyết tâm rời xa cái nhà này rồi, anh ấy không muốn có bất kì mối quan hệ gì với chị nữa.

Lâm Nhược Khê lộ vẻ sâu thẳm cười nói:

- Chị cũng không muốn giấu em, dù sao thì, hết nửa năm sau em cũng sẽ biết.

Thái Nghiên ngây dại:

- Nghĩa là sao, cái gì mà... nửa năm?

Lâm Nhược Khê xoa xoa khóe mắt, kể chuyện bản hợp đồng hôn nhân mà lúc trước mình và Dương Thần đã kí, nhưng cũng không nói ra việc đêm hôm đó chính mình đã trao thân cho hắn, chỉ nói 1 vài tiểu tiết ngoài ý muốn là có động vào nhau.

- Nói cách khác, hai người kết hôn, đều là giả, đúng không?

Thái Nghiên tâm trạng rung mạnh, cảm giác giống như đang nằm mơ.

- Đúng vậy, tuy nhiên, thật hay giả thì cũng chẳng có nghĩa lý gì rồi, anh ấy đã như vậy, vậy đợi đến nửa năm sau đi, mọi thứ sẽ kết thúc thôi.

Lâm Nhược Khê lãnh đạm nói.

- Chị đừng tự lừa chính mình nữa.

Thái Nghiên nhìn Lâm Nhược Khê thương hại.

- Nếu chị thật sự không để ý đến anh ấy thì chị đã không đau khổ như vậy, chị cũng không được chờ nửa năm kết thúc, Nhược Khê sao chị không tranh thủ thời gian?

- Chỉ là chị mê muội thôi.

Lâm Nhược Khê sắc mặt lạnh tanh nói.

- Thái Nghiên, em biết không? Hôm nay anh ấy trước mặt chị, đang đi

giày vào chân cho người phụ nữ khác, người đàn ông như anh ấy, em yên tâm đi. Sau hai ngày nữa là chị lại bình thường ý mà. Em không phải lo đâu.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thái Nghiên hơi biến sắc, trong lòng không thoải mái, nhưng nhìn thấy bộ dạng dường như đã quyết tâm của Lâm Nhược Khê, cũng không tiện nói gì thêm nữa, thở dài một tiếng, không biết nên an ủi thế nào.

Sau khi hàn huyên 1 lát, Thái Nghiên chủ động nói phải đi sớm một chút.

Sau khi từ biệt Lâm Nhược Khê ra xe, Thái Nghiên mất một lúc mới bình tĩnh lại được.

Chỉ nghĩ đến cuộc hôn nhân giữa Dương Thần và Lâm Nhược Khê chỉ là hợp đồng, không phải là thật, Thái Nghiên lại run lên, tình yêu lúc này dường như đã lấn áp cả tình bạn.

Thì ra mọi thứ chỉ là giả vờ, Dương Thần cơ bản không phải là chồng thực sự của Lâm Nhược Khê, chẳng trách hắn suốt ngày ra bên ngoài với các phụ nữ khác, Thái Nghiên càng nghĩ càng rõ ràng.

Nhưng, vừa nghĩ đến tình cảm của mình dành cho Dương Thần, Thái Nghiên lại thấy có lỗi với Lâm Nhược Khê, con người vốn là ích kỉ, hơn nữa phụ nữ, lại càng ích kỉ hơn... Thái Nghiên mặc kệ...

“Anh cứ đợi đấy, tôi sẽ không bỏ cuộc dễ dàng thế đâu...”

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 296

Đưa Nữ Nhân Đến

Sáng sớm hôm sau, lúc trời tảng sáng, điện thoại Dương Thần rung lên.

Dương Thần đang nằm trong chăn ôm Sắc Vi ấm áp, buồn bực lấy điện thoại xem, số máy này có vẻ quen.

Nghe điện thoại, lập tức truyền tới là giọng nói của người mà có đánh chết Dương Thần cũng không muốn nghe.

- Máy giờ rồi, vẫn còn đang ngủ nướng sao?

Không ngờ là lão đạo cô Vân Miểu sư thái.

Dương Thần thở dài một hơi, ngáp một cái:

- Sư thái, bà không biết xem đồng hồ sao, mới có sáu giờ hơn, vẫn còn tiếng nữa tôi mới phải đi làm.

- Hừ, tôi đã ở cái tuổi này rồi, mỗi ngày luyện công chưa đến 5h đã dậy rồi, lúc này, đã gánh được hai thùng nước lên đỉnh núi rồi lại gánh xuống rồi.

- Sư thái, đây là thiếu lâm tự, cùng là một đám na mi phụ nữ với nhau cũng chơi cái đó sao?

Dương Thần hỏi yêu.

- Câm miệng! tôi đang nói chuyện quan trọng.

Dương Thần đang gật gù tỉnh luôn, giọng đạo cô tự nhiên khá cao, đến Sắc Vi cũng bị đánh thức, lộ ra vẻ hoảng sợ đáng yêu trên mặt.

- Vậy nói xem có chuyện quan trọng gì nào?

Dương Thần bất đắc dĩ nói.

Vân Miểu sư thái hừ một tiếng, đột nhiên hỏi:

- Tuệ Lâm bây giờ thế nào? Đến chỗ của anh đã quen chưa?

- Tuệ lâm?

Dương Thần buồn bực hỏi lại.

- Cái gì mà đến chỗ tôi chứ, cô ấy đến đây sao?

Vân Miểu sư thái lập tức cao giọng nói:

- Cái gì!? Anh không biết con bé đến Trung Hải? Hôm qua nó không liên lạc với anh? Buổi chiều là tàu hỏa đến nơi rồi.

Dương Thần lơ mờ, không phải nói là đến nơi sẽ gọi điện cho mình sao? Sao bây giờ vẫn chưa thấy liên lạc gì, bản thân làm sao biết được là cô gái kia chưa tới.

- Sư thái, tôi thật không biết, cô ấy cũng không gọi điện cho tôi, có phải bà nhớ nhầm không?

- Chính tôi đưa con bé đến bến tàu hỏa, nhầm thế nào được. Đây là lần đầu tiên nó một thân một mình rời xa tôi như vậy, chẳng lẽ là lạc đường rồi?

Không đúng, tôi đã đưa điện thoại cho con bé, nếu có vấn đề gì cũng có thể gọi cho anh.

Vân Miêu sư thái vài phần sốt ruột nói.

- Anh lập tức ra bến tàu hỏa xem luôn đi, chẳng may có chuyện gì, tôi liều cái mạng già này cũng là muốn anh trả cháu gái bảo bối cho tôi.

Mẹ kiếp, này thì bố mày đánh rắm! Bố nào biết cháu gái bà mấy giờ đến!? Người sống lại biết võ công, có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Dương Thần rối rắm, cũng là không dám không ưu ái mà làm dịu tính cách nóng nảy của lão đạo cô này, đành tắt điện thoại, vội vàng rời khỏi giường.

Sắc Vi nghi hoặc hỏi han:

- Ông xã, anh làm sao mà lại quen bà sư thái nào đó vậy.

- Một bà già đã có chồng còn lừa dối, xuất gia, không cần để ý đến bà ta.

Dương Thần than thở.

- Vậy cô cháu gái kia đã xảy ra chuyện gì?

Sắc Vi vài phần quái dị nhìn Dương Thần.

- Đừng nghĩ nhiều, sao em cũng nhảy dựng lên thế. Em nghĩ anh là cái loại với một đứa trẻ cũng ra tay sao?

- Giống.

Sắc Vi nói không chút do dự, nói xong nghẹn trong lòng không cười.

Trên mặt Dương Thần treo vài sợi đen tuyền, cũng nghẹn hơi không nói ra lời.

Nửa tiếng trôi qua, Dương Thần lái xe đến nhà ga Trung Hải, chạy tới điểm nhà ga vắng vẻ vào buổi sáng, trong đại sảnh chẳng có mấy người đi lại.

Dương Thần đảo qua một loạt các chỗ ngồi, xó xỉnh, vừa mới bắt đầu đã thấy nghi ngờ không biết có phải Tuệ Lâm đã đi rồi không, lại không nghĩ nữa, bóng dáng một cô gái ngồi tro troi ngồi gần cửa, thu hút ánh mắt của hắn.

Mái tóc dài, bù xù, rủ xuống, chải tóc 2 bên chỉnh tề, khuôn mặt trái xoan da mềm mịn trắng nõn, dù cho đang là mùa đông mà cũng k thấy tia nứt nẻ nào. Ngũ quan vẫn là thanh lịch, tinh xảo và rất khác biệt, chỉ có điều hình như khá mệt nhọc, hai bên má là vẻ mặt mệt mỏi đáng yêu, chu môi, dáng vẻ lấp bắp.

Thay áo đạo sĩ, trên người là bộ quần áo mà những cô gái nông thôn hay mặc, quần dài màu đen bó sát người, buộc vòng quanh đường cong hoàn mỹ, phía dưới mang theo đôi boot lông.

Cô gái nhỏ ăn mặc theo kiểu cổ điển, biến thành một Tuệ Lâm hiện đại, khiến Dương Thần chút nữa không nhận ra.

Đi đến trước mặt cô gái, Dương Thần nhìn chiếc va li hồng bên cạnh cô, lại thấy trạng thái buồn ngủ của Tuệ Lâm, nhíu mày hỏi:

- Đến lúc nào vậy? Sao không gọi điện cho tôi?

Tuệ Lâm đang ngủ gật gật mình bừng tỉnh, nghe thấy âm thanh này, đang ngồi đứng bật dậy, dụi dụi mắt làm cho mình tỉnh táo, vài phần khẩn trương và nao núng nhìn Dương Thần, bộ dạng khổ sở đáng thương như là bị ai đó ức hiếp.

- Anh... Sao anh lại đến...

- Sao tôi lại đến?

Dương Thần dờ khóc dờ cười.

- Bà nội cô gọi cho tôi nói muốn tìm tôi liều mạng, tôi có thể không đến tìm cô sao? Làm gì mà cứ ngồi ở đây ngủ mãi thế? Không phải cô ngồi đây suốt cả đêm qua đấy chứ?

Tuệ Lâm sợ hãi. Co mình lại, tủi thân gật gật đầu.

Dương Thần thật không biết nói gì cho phải, tuy là nhà ga có hệ thống lò sưởi nhưng, một cô gái ngồi bơ vơ suốt cả đêm, cũng chẳng phải dân du cư cực khổ gì, đây là chuyện gì vậy?

- Sao không gọi điện thoại cho tôi?

Dương Thần hỏi lại lần nữa.

Tuệ Lâm ánh mắt liếc nơi khác, nói xa xôi:

- Em... Em thấy ngại.

Dương Thần cười khổ nói:

- Ngại cái gì chứ hả? đừng có nghe lời sư phụ cô nói là đến làm vợ tôi, để tôi mang vợ tôi ra cho cô thấy nhé. Trong mắt tôi, cô giống như một đứa em gái thôi, cô tới Trung Hải, coi tôi là người bà con xa thân thích là được, làm gì mà phải ngại?

- Nhưng...nhưng chúng ta đâu phải thân thích.

Tuệ Lâm lí nhí trả lời.

Dương Thần thấy nói chuyện với cô gái đơn thuần này khá là khó, cao giọng, kéo va li của Liễu Tuệ Lâm:

- Đi thôi, tôi đưa cô đi đến chỗ cô ở.

- Không cần giúp em, để tự em kéo.

Tuệ Lâm lập tức đỏ mặt đi lên kéo lấy va li của mình.

Dương Thần trừng mắt nhìn cô:

- Tranh cướp cái gì, sư phụ của cô để cô đến đây, phải nghe lời tôi, ngoan ngoãn đi theo tôi, lát nữa là đến thôi.

- Ô...

Tuệ Lâm lập tức lùi về đằng sau, cúi đầu đi cũng Dương Thần đến bãi đậu xe.

Đợi lúc xe đi đến đường cao tốc, Dương Thần mới gọi điện cho Vân Miểu sư thái, nói với bà là đã tìm được Tuệ Lâm, nhưng Vân Miểu lại hỏi làm sao mà bây giờ mới đến, Dương Thần đưa điện thoại cho Tuệ Lâm nói chuyện trực tiếp, để cho Tuệ Lâm tự giải thích.

Lúc Tuệ Lâm nói là vì thấy ngại, ngại gọi điện cho Dương Thần, lúc Dương Thần đến đón cô... Vân Miêu sư thái mắng cho Tuệ Lâm một trận, làm cô nàng khóc sút sùi.

Sau đó, Vân Miêu sư thái chỉ nói để Tuệ Lâm sống trong nhà Dương Thần, còn cụ thể làm gì thì để Dương Thần sắp xếp bố trí, nhưng tuyệt đối không được để ăn không ngồi rồi.

Dương Thần dường như đã nhìn ra, Vân Miêu sư thái không phải mang vợ đến cho mình mà là đưa “con gái” đến đây, người lớn như vậy, chuyện ăn ở, toàn bộ do mình xử lý, đến việc làm cũng là do mình giúp đỡ.

Về phần chỗ ở, Dương Thần ngay từ đầu đã suy xét để Tuệ Lâm sống nơi khác, dù sao thì mình và Lâm Nhược Khê cũng đang ở giai đoạn khó nhìn mặt nhau, Tuệ Lâm thuần khiết như vậy, để cô sống một mình bên ngoài, thật đúng là việc không nên làm, nếu mình đáp ứng ý của sư thái cô chăm sóc cô ta chung quy lại quá là tàn nhẫn. Kiên trì để cô và mình đều sống tốt.

Lúc đi vào biệt thự Long Cảnh Uyển, Lâm Nhược Khê sớm đã đi làm, trong nhà chỉ còn vú Vương đang dọn dẹp bàn ăn.

Vú Vương nhìn thấy Dương Thần mang một cô gái xinh đẹp, lạ lẫm vào cửa, tò mò hỏi:

- Cô gia, vị tiểu thư này là...

- Ô, là em họ bà con xa của tôi, muốn đến Trung Hải tìm chỗ làm ăn, thời gian này ở tạm trong nhà chúng ta, tôi đã nói trước với Lâm Nhược Khê rồi.

Dương Thần nói.

Vú Vương vừa nghe là thân thích của Dương Thần, lập tức đổi đãi nhiệt tình, mang hành lý của Tuệ Lâm lên lầu, cũng rất nhanh sắp xếp chỗ ở cho Tuệ Lâm ở phòng khách, dù sao trong nhà phòng trống cũng rất nhiều, ngày thường được người làm quét tước rất sạch, bất cứ lúc nào cũng có thể vào ở được, chẳng có gì phiền cả.

Tuệ Lâm đi vào phòng sắp xếp hành lý của mình, vú Vương nghe nói còn chưa ăn điểm tâm, lập tức chạy xuống lầu, giúp làm bữa điểm tâm đơn giản, còn cả cháo, để Dương Thần lên lầu gọi Tuệ Lâm xuống ăn chút đồ, không thì đói bụng.

Hiển nhiên, diện mạo thanh lịch của Tuệ Lâm dễ dàng được vú Vương quý mến.

Dương Thần cũng không kịp đi làm nữa, nên không vội, đi lên lầu. Phòng của Tuệ Lâm ở ngay bên cạnh phòng mình, gọi cửa, cũng không thấy động tĩnh gì.

Dương Thần không nghĩ nhiều, liền đẩy cửa ra, vừa mới tiến vào phòng liền vui vẻ, chỉ thấy Tuệ Lâm thay quần áo, thậm chí giày cũng không cởi, không ngờ là ngã vào giường lớn, mơ mơ màng màng ngủ.

Một ngày đi xe lửa, cả đêm không được ngủ, lại vừa lạnh vừa đói, cũng là làm khó cô gái này.

Từ nhỏ đến lớn chưa một lần xa nhà như vậy, lại đến thành phố lớn xa lạ, ngồi ở nhà ga cũng toàn người xa lạ, qua cả đêm, Dương Thần nhìn tĩnh táo, nhưng thật ra dâng lên không ít cảm xúc.

Đi đến bên giường, Dương Thần kéo chăn, đắp lên cho Tuệ Lâm.

Nhưng, vừa kéo chăn lên. Tuệ Lâm liền mở choàng mắt ra, ngồi dậy, cảnh giác Dương Thần, đôi mắt to kích động tràn đầy cảm xúc, lùi về phía đầu giường:

- Anh...anh muốn gì!? Anh không được...không được làm vậy...

Dương Thần buồn bực:

- Cô làm cái gì vậy? Tôi sợ cô lạnh, kéo cho cô cái chăn.

Tuệ Lâm lúc này mới chú ý đến trong tay Dương Thần đang cầm chăn, vừa nghĩ đến chuyện mình hiểu lầm, hai tai lập tức đỏ bừng, kì thật đối với chuyện nam nữ, cô chỉ mơ mơ hồ hồ, trước khi đi Vân Miếu sư thái bắt cô nghe một việc, cũng chỉ là nghe qua loa cho biết. Dù sao cũng là cô gái hơn hai mươi tuổi, khẳng định đối với việc nam nữ có chút ngại ngùng. Vì thế gặp phải Dương Thần, người đàn ông duy nhất trong lòng mình chẳng để lại chút dấu vết bài xích, tóm lại là một loại tình cảm khác thường.

- Đúng...Rất xin lỗi, tôi có phần căng thẳng.

Tuệ Lâm ngượng ngùng nói.

Dương Thần bất đắc dĩ lắc lắc đầu:

- Nếu không ngủ, xuống dưới kia ăn chút gì đi, vú Vương đã chuẩn bị cho cô xong rồi.

- Ồ...

Tuệ Lâm ngoan ngoãn lên tiếng trả lời.

Cùng lúc đó, tại một chỗ bí mật nhìn là một ngôi nhà lâu vô cùng cổ xưa ở Yên Kinh, trong một phòng làm việc im lặng, đầu Lâm Chí Quốc ngả xuống tờ báo, tháo chiếc kính lão viễn thị xuống hỏi Khôi Y cung kính đứng bên cạnh:

- Tuệ Nhi đã vào trong nhà Nhược Khê chưa?

- Vừa mới nhận được báo cáo, Dương Thần đã mang theo Tuệ tiểu thư đến gia môn, lão gia có thể an tâm.

- Haizz... Cái gì mà an tâm, Khôi Y, cậu biết không? tôi rất hy vọng Nhược Khê có thể ở chung với Tuệ Nhi, nhưng tôi lại lo lắng, nếu các cô ấy biết là máu mủ ruột thịt của nhau, lại là chị em, không biết sẽ phản ứng thế nào. Tuệ Nhi thiên tính dịu dàng đơn thuần, có lẽ sẽ không bài xích, thế nhưng Nhược Khê lại bài xích tôi, một khi đã biết chân tướng, chỉ sợ khó mà giữ bình tĩnh.

Lâm Chí Quốc nhăn mày nói.

Khôi Y im lặng, thường cũng với Lâm Chí Quốc đi đây đó, nên tự biết trong đó có yếu điểm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 297

Có Phải Là Không Đủ?

Chạng vạng tối, Lâm Nhược Khê tan tầm trở về biệt thự, vừa mới vào cửa, thấy một cô gái trẻ tuổi xa lạ, đi đôi dép vải nhung trong nhà, đang bung nôi thịt kho tàu nóng hôi từ trong bếp đi ra, chính là Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm đặt nôi thịt kho tàu xuống, mới giương mắt ra cửa nhìn thấy Lâm Nhược Khê.

Hai người gặp mặt chỉ đơn giản như thế, trong lòng có cảm giác khác thường nào đó, tuy là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng cũng đã thấy quen thuộc, thậm chí là... cảm giác gần gũi.

- Chị...Chị đã về rồi ạ...

Tuệ Lâm gần như là bản năng mở miệng nói một câu.

Lâm Nhược Khê hơi hơi ngẫm nghĩ hỏi:

- Cô là... người em họ bà con xa?

Tuệ Lâm có chút khần trương, tay co quắp một chút, nhớ tới Dương Thần để cô làm em họ để vào nhà này, vì thế gật đầu:

- Đúng vậy.

Trong lòng Lâm Nhược Khê hơi kinh ngạc, hay là cô ta không biết mình và Dương Thần có quan hệ hôn nhân, nếu mà biết, theo lí mà nói phải gọi mình là “chị dâu” chứ, tuy rằng chính mình cũng không thích, nhưng cô gái này lại kêu mình bằng “chị”, không hiểu sao trong lòng Lâm Nhược Khê thấy hết sức thân mật.

- Nếu đến đây rồi, là ở lại đây sống thật tốt, có chuyện gì cứ nói ra thoải mái.

Lâm Nhược Khê đối với cô gái này cũng không có ác cảm gì, ngày đầu tiên giúp đỡ khéo léo như thế. Nào ngờ đó chính là thân thích của “ác nhân” của Dương Thần.

Dương Thần lên lầu tắm rửa rồi xuống, thấy Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm đã ngồi xuống, chuẩn bị ăn cơm, dáng vẻ rất là tự nhiên, thân mật, trong lòng vài phần nói thầm, tuy rằng hơi bất ngờ một chút, nhưng có sự tồn tại của huyết thống, chung quy khó có thể xóa nhòa, hai người phụ nữ cùng ngồi chỗ chỗ, đều là lạnh lạnh, yên ắng như thế, đến khí chất cũng là tương tự, chẳng qua Lâm Nhược Khê có phần lạnh hơn, lạnh như băng.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần, trong lòng vô cùng khó chịu, coi như không nhìn thấy, cũng chẳng nói một lời, cố ăn hết bữa cơm.

Dương Thần cũng không bất ngờ, ngồi bên cạnh Tuệ Lâm, đón tiếp Tuệ Lâm, nói:

- Đừng khách khí, ăn nhiều chút, người em gầy như vậy, nếu lúc về lại gầy hơn, bà nội em lại nói anh đã ngược đãi em, có khi phi đến làm thịt anh cũng không chừng.

- Bà nội không giết người lung tung đâu.

Tuệ Lâm bèn vực.

Dương Thần ho khan hai tiếng, ánh mắt ra hiệu Tuệ Lâm đừng mở miệng ra nói gì nữa, hơi tí liền nói cái gì mà “giết người lung tung”, giống lời của một cô gái trẻ nói ra sao?

Quả nhiên, Lâm Nhượng Khê nhìn hai người có ánh mắt khác thường liếc một cái, dường như nghi ngờ mình nghe nhầm.

- Bà nội em đương nhiên sẽ không giết người rồi, giết người không phải ngồi tù sao?

Dương Thần che giấu giúp Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm ý thức được bản thân nói sai, đôi người đen lúng lính không có phản ứng gì nhìn Lâm Nhượng Khê, mới yên lòng.

Ăn được nửa bữa cơm, Lâm Nhượng Khê giống như vô tình cố ý hỏi:

- Em tên gì?

Tuệ Lâm có chút khản trương, sợ hãi nói:

- Tuệ Lâm...

Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, may mắn cô gái kia không ngô nghê nói “Lâm Tuệ”.

- Tuệ Lâm...

Đôi lông mày lá liễu của Lâm Nhượng Khê nháy nháy, tuy cảm thấy tên này có chút kì lạ, nhưng không nghĩ nhiều

- Tới đây ở bao lâu, tới làm việc sao?

Dương Thần vừa định giúp Tuệ Lâm trả lời “không phải”, thì đột nhiên Tuệ Lâm gật gật đầu.

- Đúng rồi, chị có thể tìm giúp em một công việc không?

Tuệ Lâm nhìn Lâm Nhượng Khê vài phần chờ mong.

Dương Thần quay mạnh đầu lại, thật là choáng váng, cô bé kia còn muốn tìm việc ở Trung Hải? Cô thật là không muốn trở về Na Mi.

Trái lại, Lâm Nhượng Khê không nghĩ nhiều, lại nhìn cô, tuổi của cô ấy xem ra cũng xấp xỉ tuổi đi làm rồi. Lại đi rõ xa để nương tựa vào Dương Thần tuy rằng rất kì quái, trước đây Dương Thần lại ở nước ngoài, một con người phức tạp như thế, sao lại có thân thích được. Thoạt nhìn bộ dạng Tuệ Lâm dịu dàng hiền lành như vậy, tính tình lại thanh thuần. Lâm Nhượng Khê thấy rằng đây là một cô gái bình thường, tìm việc rồi sau đó tìm chồng, địa khái là bề trên trong nhà mong đợi như vậy.

Không thể không nói, bởi vì Dương Thần nói Tuệ Lâm là em họ bà con xa, Lâm Nhượng Khê vẫn khá là dễ bụng, dù sao đã nhận thức từ trước, chẳng thấy bạn bè thân thích nào của Dương Thần xuất hiện cả, khó có được

một người. Cũng khá là thuận mắt với cô e gái này, Lâm Nhược Khê khá là chủ động giúp đỡ.

- Tìm việc thì được, để xem em biết làm gì, em tốt nghiệp đại học rồi chứ?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Dương Thần cười thâm, con bé kia từ bé đã đi theo bà nội đến Thục Sơn, chưa có cơ hội học đại học, có khi từ bé chỉ được một người duy nhất dạy về văn hóa, nhận thức. Dù sao Lâm gia có khi là tư bản đến nỗi dạy cho một đứa cháu gái như thế.

Nhưng không ngờ, Tuệ Lâm lại đột nhiên gật gật đầu, ánh mắt chớp chớp sáng ngời, chăm chú nói:

- Em có bằng tốt nghiệp đại học, em đi lấy cho chị xem.

Nói xong, không chờ Dương Thần nói gì, buông bát đĩa xuống, vội vã chạy lên lầu.

Dương Thần vẻ mặt mờ mịt, chẳng biết sự việc diễn ra lại hoàn toàn không giống nhau. Cô gái này có thể có bằng tốt nghiệp đại học sao?

Lâm Nhược Khê nhìn thấy bộ mặt không tin của Dương Thần, nhú mày nói:

- Em họ của mình tốt nghiệp hay không, anh cũng không biết sao? Anh làm anh trai kiểu gì vậy?

- Ồ... Thật là không biết.

Dương Thần vẻ mặt đau khổ.

Lâm Nhược Khê hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt dễ chịu hơn:

- May là có em ở đây, bằng không gặp kẻ như anh, một cô gái đơn thuần như vậy khẳng định bị anh hại.

Dương Thần bĩu môi, có chút tư vị, không phải nói sau nửa năm sẽ ly hôn sao? Cho dù có đi gặp gỡ ở ngoài, cũng là đã nói trước rồi, lại không phải cố ý gạt cô. Cô này sao lại nhìn mình tỏ ra khó chịu? Huống hồ trước nay hai người chẳng bao giờ nói đến thề non hẹn biển. Lúc Trước kết hôn đã nói là không can thiệp vào đời tư của nhau, chính mình lại làm ngược lại những lời đã nói, nhưng Dương Thần cũng biết là lúc này không nên lại làm phiền lòng Lâm Nhược Khê, cố ăn xong bữa cơm, không nói lời nào.

Chỉ lát sau, Tuệ Lâm mặc bộ quần áo ở nhà rộng thùng thình giống như một cục bông lon ton chạy xuống, đem theo tấm bìa chứng nhận màu đỏ, không biết gì đến trước mặt Lâm Nhược Khê, ngại ngùng nói:

- Đây là bằng chứng nhận của em, chị có thể xem qua một chút.

Lâm Nhược Khê không nghĩ là Tuệ Lâm có thể mang nhiều thứ xuống thế này, tùy ý cầm lấy xem, vẻ mặt trở nên có chút phấn khích.

Vài phần không hiểu gương mặt nhìn Tuệ Lâm, nhìn hai má núm đồng tiền kiêu diễm của Tuệ Lâm như muốn lấy máu.

Vú Vương ở bên khuyên nhủ:

- Tiểu thư, đừng nhìn Lâm tiểu thư như vậy, làm cô ấy ngại.

Lâm Nhược Khê thu lại ánh mắt, hơi hơi thở dài nói:

- Không phải chị có ý xem em thế nào, chỉ có điều chị rất kinh ngạc, không ngờ em còn trẻ thế này, đã lấy được bằng thạc sĩ trường Thanh Hoa.

Vừa mới uống một ngụm canh, Dương Thần thiếu chút nữa phun cả canh ra, gương mặt nhìn thật kĩ chứng nhận trên tay Lâm Nhược Khê, làm sao có thể như vậy.

Xem ra Vân Miêu sư thái là dùng các mối quan hệ, để cấp cho cháu gái mình bằng cấp.

Lâm Nhược Khê tuy rằng cảm thấy kì quái, nhưng cầm trên tay lại là bằng chứng nhận thật, cũng khó mà nói gì, lại tùy ý lật trang, kì lạ hỏi:

- Em còn đạt được cả hạng nhất hòa tấu đàn tỳ bà, hạng nhất diễn tấu đàn cô?

Trong đồng giấy chứng nhận, rõ ràng là có hai trang giấy chứng nhận đàn tỳ bà và đàn cô cả nước, cuộc thi Dorset.

Lần này Tuệ Lâm ngược lại không trầm mặc, thản nhiên nói:

- Đúng vậy, là năm em mười bảy tuổi, bà đưa em đi thi.

Hai giấy chứng nhận này là hàng thật, dù sao Vân Miêu sư thái cũng là lấy phương thức giáo dục truyền thống dạy dỗ cháu gái mình, Tuệ Lâm ngoại trừ luyện võ, cầm kì thi họa, mọi thứ đều tinh thông.

Chỉ có điều, ngoại trừ đặc biệt thời gian đi thi, thời gian khác, Tuệ Lâm là ở suốt trên núi học.

Ngay sau đó, Lâm Nhược Khê vẻ mặt càng ngày càng phấn khích, đồng tài liệu trong tay Tuệ Lâm, còn có:

- “Giải nhất Đại hội thi đấu Hoa Hạ lần thứ ba”, “giải nhất cả nước đại hội thi đấu cờ vây lần thứ hai”, “Hoa Hạ thư pháp hiệp hội vinh dự sinh viên”, “Người quản lý vinh dự Hội liên hiệp văn nghệ sĩ Hoa Hạ”, “Hiệp hội nghệ thuật gia quốc họa tổ xử lí công việc vinh dự”, “đại hội vũ đạo thanh thiếu niên cả nước lần thứ bảy” ...

Mãi đến cuối cùng, Lâm Nhược Khê quay lại xem hai trang bằng đại học kinh tế đại học Thanh Hoa và chứng nhận thạc sĩ quảng cáo truyền thông. Ngược lại thấy có gì đó đè nén, nhưng không biết là cái gì, cô gái trước mặt này, cho dù kiêu ngạo như Lâm Nhược Khê, cũng cảm thấy xấu hổ, trong thân hình của cô gái nhỏ gái ấy, tiềm tàng sức mạnh khổng lồ như vậy, một thời gian có thể làm nhiều việc như vậy.

Tuệ Lâm thấy Lâm Nhược Khê không nói lời nào, hơi nao núng và lo lắng hỏi:

- Chị Lâm, có phải là không đủ không ạ, em... Em vẫn còn mấy tờ giấy chứng nhận nữa, nhưng đều là đứng thứ hai, nếu không em lấy mang đến nhé?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 298

Phù Thủy Nhỏ

Nghe được việc “kinh khủng” mà Tuệ Lâm đề nghị, Lâm Nhược Khê giờ thẳng tay ngăn lại:

- Được rồi, em rất ưu tú, chị có chút khâm phục em rồi.

Đây là lời nói thật, Lâm Nhược Khê trong lòng cảm thấy, chính mình năm hai mươi tuổi tốt nghiệp thạc sĩ, lại tiếp nhận công ty quốc tế giải trí Ngọc Lôi, đã là rất rất giỏi, núi còn có núi cao hơn, người cũng có người cao hơn, đừng thấy em họ Dương Thần ngại ngùng xấu hổ, thật muốn mang vinh dự đó để mọi người xem, có khi hù chết cả bao nhiêu người luôn.

- Vậy chị thấy, em nên làm việc gì thì được ạ?

Tuy rằng Tuệ Lâm không phải lần đầu tiên sống cuộc sống thế tục, nhưng thật sự muốn nói tìm việc, nhưng thật ra lần đầu tiên, hướng chỉ không quen với dân Trung Hải, không có chủ kiến gì.

Ý nghĩ đơn giản trong đầu Tuệ Lâm, bà nội sẽ không oán giận Lâm Nhược Khê, không phải cô quan tâm, Lâm Nhược Khê theo huyết thống mà nói chính là chị của mình, đây cũng là lần đầu tiên gặp Lâm Nhược Khê, Tuệ Lâm liền biểu hiện lí do thân mật.

Tuệ Lâm cảm thấy, chỉ cần bản thân biểu hiện tốt, nghe lời. Kể cả Lâm Nhược Khê có biết mình là cháu gái của “kẻ thù” cũng sẽ nhận mình.

Lâm Nhược Khê thấy Tuệ Lâm thấy có chút ỷ lại, có chút không ngờ, dường như cô gái này không phải thân thích của Dương Thần, ngược lại là thân thích của mình.

- Chị thấy với những tài nghệ này, nếu để lãng phí thì thật đáng tiếc, nếu như em thích...

Lâm Nhược Khê nhìn về phía Dương Thần đang ăn uống:

- Em có thể đến công ty của người anh họ này, trước tiên học một chút kiến thức về âm nhạc và vũ đạo. Cân nhắc về sau làm ngôi sao ca nhạc, mình tinh màn ảnh. Nếu không thích biểu diễn ca hát, nhảy nhót. Cũng có thể đến tổng công ty của bọn chị, chị sắp xếp cho em cùng với một chị họ Mạc ở bộ Tài chính cùng làm việc, làm trợ lý của chị ấy, để chị ấy dạy em phải làm việc thế nào.

Tuệ Lâm còn thực sự suy nghĩ một chút, thật cẩn thận hỏi:

- Chị, em thích ca hát và đánh đàn, không thích nhảy nhót diễn trò, cũng có thể làm ngôi sao ca nhạc được sao?

- Có thể, tuy nhiên âm nhạc thịnh hành khác với âm nhạc cổ điển, em còn phải theo giáo viên học tập theo hệ thống.

Lâm Nhược Khê nói.

Tuệ Lâm lại nghĩ đến cái gì, hỏi:

- Vậy có phải là giống mấy cô gái trong ti vi, chỉ mặc chút đồ, đứng trên sân khấu hát?

Lâm Nhược Khê khó để lộ ra một chút ý cười, hình như sự thuần khiết cuốn hút cô, cũng khiến tâm tình cô thả lỏng rất nhiều:

- Không nhất định, phong cách của mỗi người là khác nhau. Nếu em không thích trang phục gợi cảm, có thể dùng sự thuần túy của em chinh phục người khác. Rất nhiều ca sĩ ngoại trừ ca hát, cái gì cũng không làm nhưng mọi người vẫn rất thích các cô ấy.

- Vậy em sẽ vào công ty của Anh họ... Dương ạ.

Tuệ Lâm thích thú nói.

- Trước đây lúc em ở cùng bà nội. Bà nội chỉ cho em hát mấy bài cổ. Thật ra em rất thích mấy bài thịnh hành. Mà mà chẳng có cơ hội học hành hẳn hoi.

Lâm Nhược Khê cười nói:

- Em có thể dùng thời gian một năm để học trước, em còn trẻ, nếu cảm thấy không thích hợp đến lúc đó làm hậu trường hoặc làm việc khác đều được.

- Sẽ không đâu, chỉ cần em muốn làm, em khẳng định sẽ làm rất tốt, những giấy chứng nhận này, đều là do chính em cố gắng mà có được!

Tuệ Lâm có vẻ rất tự tin.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, nhìn Tuệ Lâm ánh mắt ngạc nhiên hơn vài tia đặc biệt yêu quý.

Dương Thần vốn dĩ muốn hỏi cẩn thận một chút Tuệ Lâm có thật hay không hiểu về hàm nghĩa của “ca sĩ”. Dù sao trước kia đã có biết bao ngọn núi trụ vững, nhìn thấy bộ dạng cười nói của Lâm nhược Khê và Tuệ Lâm, trong lòng đầy ấm áp, cảm giác này như hết thảy đều không sao cả. chỉ cần các cô cảm thấy vui vẻ là tốt rồi.

Máu mủ tình thâm, tuy rằng Tuệ Lâm không dám nói ra thân phận của mình, Lâm Nhược Khê cũng không biết Tuệ Lâm chính là em ruột mình, đơn giản là một lần giao lưu, dường như làm hai cô gái đều cảm nhận được có liên kết gì đó, dễ dàng vô cùng thân thiết lên.

Cơm nước xong, Tuệ Lâm rất nhu thuận đi the vú Vương vào bếp rửa bát đĩa. Việc này làm cho Tuệ Lâm trong mắt Lâm Nhược Khê. Cô gái lần đầu tiên gặp đã cảm thấy yêu mến.

Đột nhiên nhớ đến ngày nào đó mình cùng Dương Thần còn thương lượng về việc em họ bà con xa đến sống, còn đáp ứng một sự việc khác, Lâm Nhược Khê nghiêm mặt nhắc nhở Dương Thần:

- Hiện tại em để Tuệ Lâm ở đây, anh không được quên chuyện anh đáp ứng em đón Trinh Tú ở cô nhi viện.

Dương Thần đang ngậm tăm xem ti vi, nghe xong gật gật đầu:

- Biết rồi, nhưng chọn một ngày thích hợp đi! Sau vài ngày nữa thì nói.

Lâm Nhược Khê lạnh giọng nói:

- Anh không quên là tốt rồi, nếu không muốn cứ việc nói thẳng, em mang Trinh Tú trở về đỡ phải lãng phí thời gian.

- Đừng không tin anh như vậy, lời anh đã nói ra khẳng định sẽ thực hiện.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê đột nhiên trong lòng đau xót...

Nói được thì làm được sao? Như vậy cũng là nói, nửa năm sau là xác định chắc rồi?

Đột nhiên càng thêm phần ghét Dương Thần, Lâm Nhược Khê trừng mắt hung tợn nhìn hắn, chạy phăng phăng lên tầng, dùng sức đóng cửa lại.

Dương Thần ngây mắt nhìn cảnh tượng này, không rõ mình lại chọc giận nữ nhân như thế nào.

Từ sau khi trở thành giám đốc của Ngọc Lôi, Dương Thần cũng khó làm được việc mỗi ngày tuyệt đối có thời gian mang điềm tâm đến ban Quan hệ xã hội. Cho nên thương lượng với các đồng nghiệp nữ hạ trọng trách xuống, trở thành ngẫu nhiên mang một hai lần.

Mà ngày đầu tiên Tuệ Lâm vào công ty, Dương Thần đương nhiên được mang theo cô đi cùng, cho nên ở nhà Tuệ Lâm và Lâm Nhược Khê ăn xong điềm tâm. Liền do Dương Thần đưa Tuệ Lâm đến công ty.

Trước khi xuất phát Lâm Nhược Khê nói với Tuệ Lâm:

- Hôm nay để người này đưa em đi, về sau thì đi cùng xe với chị, dù sao cũng ngay đường đối diện, rất gần.

Tuệ Lâm cũng không hỏi nhiều mà đáp ứng luôn. Tuy rằng không rõ vì sao Lâm Nhược Khê yêu cầu như vậy, nhưng có thể được cùng một chỗ với Lâm Nhược Khê, Tuệ Lâm xem ra rất vui vẻ. Từ nhỏ, người thân bên cạnh chỉ có Vân Miểu sư thái, hơn nữa, phần lớn thời gian không thể kêu bà nội, chỉ có thể kêu sư phụ, đột nhiên có thể cùng người chị cùng một thế hệ cùng sống và làm việc. Suy nghĩ đơn giản này làm Tuệ Lâm thấy vô cùng hạnh phúc.

Trên đường lái xe đến công ty, Tuệ Lâm vài phần co quắp ngồi ở ghế phụ, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Dương Thần một cái, bên cạnh con người này tướng mạo bình thường, nhưng trên thực tế lại là người đàn ông kinh khủng, Tuệ Lâm có vài phần thích, lại có chút sợ hãi.

Dương Thần thấy Tuệ Lâm muốn nói lại thôi, cười quái nói:

- Cô lại nhìn tôi như thế, tôi sẽ hiểu lầm là cô thầm thương mến tôi đấy.

Tuệ Lâm khuôn mặt đỏ bừng, lập tức lắc đầu giống như cái trống lắc:

- Không phải, không phải, chỉ là em có điều thắc mắc.

- Vấn đề gì? Nói thẳng ra, lòng dạ đàn bà như kim đáy bể, cô muốn tôi tìm kim nơi đáy bể rộng kia, không phải muốn làm khó tôi sao.

Dương Thần bữu môi nói.

Tuệ Lâm do dự một lát mới hỏi:

- Vì sao chị hình như... rất ghét anh Dương..

Suy nghĩ thật lâu, Tuệ Lâm mới cảm thấy gọi “anh” Dương Thần rất thích hợp, gọi “anh rể” Tuệ Lâm có dự cảm sẽ làm cho Lâm Nhược Khê không vui.

Dương Thần cười khỏ nói:

- Vấn đề này rất phức tạp, tôi cũng không biết vì sao chị cô chỉ toàn là không vừa mắt. Nếu nói nguyên nhân, hình như là tôi nói với cô ấy nửa năm sau sẽ ly hôn, mà bắt đầu hết sức lạnh lùng. Ô đúng rồi, bên ngoài tôi có phụ nữ, bị cô ấy bắt gặp.

Tuệ Lâm như thể là nghe được cái gì nổ tung:

- Ly hôn, vì sao... Vì sao anh Dương Thần lại ly hôn với chị.

Đột nhiên, Tuệ Lâm nghĩ đến lúc trước Vân Miêu sư thái nói chuyện muốn cho cô đến làm vợ Dương Thần, chẳng lẽ Dương Thần muốn ly hôn để tái hôn cùng mình?

Vừa nghĩ đến vậy, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn giống như bị nhiễm son. Đôi mắt long lanh nước tràn đầy phức tạp và khản trương.

Dương Thần nói đến hai chữ “ly hôn”, tâm tình cũng khó mà kìm nén nặng trĩu, cũng không chú ý đến sự khác thường của Tuệ Lâm, thản nhiên nói:

- Trên thế giới này, có rất nhiều chuyện không phải thích và không thích có thể làm thành. Hai chữ duyên phận rất mờ ảo, nhưng rất trọng yếu, tôi nghĩ rằng tôi với cô ấy không có duyên phận. Tôi cũng xác định không phải người đàn ông tốt, lúc chị cô muốn lấy tôi làm chồng, tôi cũng nói như thế này. Nói thật, đến tận bây giờ tôi vẫn không biết cô ấy đối với tôi có tình cảm hay chỉ là trách nhiệm. Tóm lại, chia tay đối với hai người mà nói đều là lựa chọn không tồi... Không liên lụy đến cô ấy, mà cũng phải phóng cho mình...

Tuệ Lâm nghe xong, có một tia nhỏ mắt mát, cái hiểu, cái không hiểu “ồ” lên một tiếng.

- Đúng rồi.

Dương Thần tò mò hỏi:

- Vì sao cô lại muốn làm việc ở Trung Hải?

Tuệ Lâm ngượng ngùng nhẹ giọng nói:

- Bà nội nói, Bà chưa nói có thể trở về nơi trước kia. Em nhất định phải ở đây chờ, hơn nữa phí sinh hoạt cũng không cấp, cho nên, em đành phải tự thân vận động.

Đến giải trí Ngọc Lôi, Tuệ Lâm đi cùng khiến bao ánh mắt đổ dồn vào Dương Thần. Tuy Tuệ Lâm không xinh đẹp như Lâm Nhược Khê, nhưng lại nhu mì hiền thực, nhìn rất dịu dàng.

Dương Thần dẫn thẳng Tuệ Lâm đến gặp Triệu Đăng. Triệu Đăng vừa nhìn thấy Tuệ Lâm bèn hỏi:

- Giám đốc Dương, vị này là bạn gái của giám đốc sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 299

Tiệt Tùng

Vốn là bởi vì vào một nơi xa lạ mà Tuệ Lâm cúi đầu không dám thử mạnh, nghe người ta nói mình là bạn gái của Dương Thần, thiếu chút nữa ngất xỉu đi, hồi hộp nắm tay lại, hai tay quấn vào nhau, mồ hôi tràn đầy.

Dương Thần không chút khách khí dí vào trán cô Triệu:

- Ánh mắt cô làm sao vậy? Tôi giống như là trâu già gặm cỏ non sao?

- Giám đốc, ngài không già ạ.

Cô Triệu bùm cái trán còn đau, nói:

- Đây là em họ tôi, tư chất rất xuất sắc, tôi và tổng giám đốc Lâm đã thương lượng sau này để cô ấy ở đây học chuyên viên thanh nhạc và huấn luyện vũ đạo, để cô sắp xếp lớp giảng riêng biệt.

Dương Thần nói:

Triệu Đằng lúc này mới giật mình bừng tỉnh lại, từ trên xuống dưới Tuệ Lâm, cô gái thật sự thành công vì có đại minh tinh tư bản, một khi đã được Lâm Nhược Khê cho rằng được, thì khẳng định cô gái kia không hề tầm thường, vì thế nói thẳng:

- Không thành vấn đề, chúng ta mời giáo sư biên vũ âm nhạc đều là cấp giáo sư, hiện tại đang lo không có đệ tử ưu tú đây.

Sự việc kế tiếp xử lý tốt hơn, Dương Thần để Tuệ Lâm làm theo sự sắp xếp của cô Triệu, phòng ghi âm và vũ đạo công ty Ngọc Lôi trực tiếp đạo tạo và sát hạch, căn cứ thực lực cụ thể, đi đến bắt đầu dạy từ đâu.

Dương Thần không thể đi theo Tuệ Lâm mãi được, nên nói với Tuệ Lâm:

- Chờ cô luyện tập xong, lúc nào muốn về, thì gọi điện cho tôi.

Tuệ Lâm khó xử nói:

- Em có thể gọi điện cho chị được không?

Dương Thần một hồi buồn bực:

- Cô không coi ý tôi ra gì? Ngày đầu tiên muốn chị cô đưa cô về?

- Không phải... Em chỉ là...

- Được lắm! Được lắm! tùy cô.

Dương Thần cũng không muốn nghe lý do, biết cô bé kia da mặt mỏng. Cùng là phụ nữ, khẳng định ở cùng với Lâm Nhược Khê còn an nhàn hơn nữa.

Tuệ Lâm quả thật là không dám ở cùng Dương Thần quá lâu. Đặc biệt vừa bị cô Triệu vừa nói “bạn gái” như vậy, càng ngại ngùng, sợ hãi, cảm giác như mình và Dương Thần là một đôi, rất có lỗi với Nhược Khê.

Về phần Dương Thần ngoại tình bên ngoài, muốn ly hôn. Tuệ Lâm thấy

đó là chuyện rất xa xôi, cô cũng rất không tin tưởng.

Dương Thần trở lại phòng làm việc, vừa định ngồi xuống mở máy tính ra chơi trò chơi, cũng không nghĩ, Vương Khiết gõ cửa đi đến.

Mang theo một tập văn kiện trong tay, Vương Khiết hơi ngại ngùng hỏi:

- Giám đốc, bữa trưa có rảnh không?

Dương Thần lắc đầu:

- Không có việc gì, sao vậy?

Vương Khiết khó xử nói:

- Giữa trưa có một buổi tiệc, theo lý mà nói em chỉ cần mang theo lái xe cùng trợ lý đi là được, nhưng hôm nay tổng bộ Ngọc Lôi lại có cuộc họp khẩn cấp, nên em nghĩ mời giám đốc thay em đi một chút, không biết có được không...

- Tiệc? Dương thần gãi tóc mình, nói thật việc như thế này bản thân cũng không thích, nghĩ đến Vương Khiết là biết. Cho nên đôi mắt vừa bắt đầu đi lại đáng thương trông mong nhìn mình.

Dương Thần hỏi:

- Đối tác là ai?

Vương Khiết vừa nghe có chút hy vọng, tinh thần lập tức tỉnh táo:

- Là một đạo diễn gần đây có chút tiếng tăm, tên Hoàng Hải, là người Sơn Đông. Bộ phim trước, dùng ba vạn phí chế tác phim, buôn bán lời một nghìn hai trăm vạn tiền bán vé, cho nên có chút nổi tiếng. Lần này anh ta chủ động tìm đến công ty chúng ta. Hy vọng chúng ta đầu tư quay chụp một bộ phim chế tác nhỏ xấp xỉ năm trăm vạn, khả năng là coi trọng công ty chúng ta. Hơn nữa những công ty lớn cũng không có vị trí gì cho ông ta.

- Cho nên nói, đây là gã mời chúng ta đến bàn chuyện, đúng không?

Dương Thần hỏi.

- Có thể nói chúng ta đàm phán công bằng, dù sao gã có thực lực nhất định, cũng không nhất định phải tìm chúng ta, chẳng qua vì công ty chúng ta mới khởi bước, rất nhiều đạo diễn sắc bén mới đều muốn hợp tác với chúng ta. Dù sao nếu bộ phim thứ nhất thành công, có thể thành vì công ty chúng ta có đạo diễn thích đáng. Điều này ở một công ty giải trí thế hệ là rất trọng yếu.

Vương Khiết giải thích.

Dương Thần coi như hiểu đại khái. Hiện tại công ty giải trí Ngọc Lôi mới thành lập chính là cần những hương thơm từ các đạo diễn và diễn viên mới. Những cái đó không thể có mặt ở nhãn hiệu lâu đời khác, chế độ đãi ngộ cao với nhân viên, đều muốn đến Ngọc Lôi để được hưởng “Khai quốc công thần”.

- Tôi vốn là muốn xem kịch bản và xem nhân phẩm, đạo đức nghề nghiệp của anh ta thế nào, nếu nhân phẩm và thực lực không có vấn đề gì, thì kí hợp đồng với anh ta luôn. Nhưng cuộc họp khẩn cấp của công ty rất quan trọng,

hơn nữa công tác này vẫn do tôi phụ trách, cho nên đã nghĩ đến ngài giám đốc. Dù sao lúc trước khi đi Hong Kong Mộ Vân cũng là do ngài đi đàm phán. Công việc như vậy đối với tổng giám đốc mà nói hẳn là rất nhẹ nhàng.

Vương Khiết còn tiện nắm lấy tay Dương Thần.

Là người đều thích nghe lời hay, tuy lần ở Hong Kong đó chẳng có kí ức gì đẹp để Dương thần nhớ lại, nhưng hai bên tai Dương Thần vẫn nhuyễn xuống, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Cô để tài liệu xuống đây, trưa tôi qua.

Vương Khiết nhẹ nhàng thở ra, nếu Dương Thần không đáp ứng, cô thật không biết đi kêu ai, dù sao công ty mới thành lập, nên vấn đề nhân sự cũng không đủ.

Đợi Vương Khiết đi rồi, Dương Thần cầm lấy tài liệu xem lý lịch của tay đạo diễn Hoàng kia, cùng với tác phẩm lần này của gã. Cuối cùng, thấy đến giữa trưa đến chỗ hẹn. Là một nơi có chút danh tiếng ở Trung Hải, một hội sở tên là “Hương gia”.

Nhìn thấy địa điểm này, Dương Thần nhíu nhíu mày, nếu nhớ không lầm, nơi này gần một quán rượu, nói là hội sở, nói khó nghe chút cũng chính là động điểm, rất nhiều người không thấy nhân viên phục vụ xuất hiện ở đâu, đoán chừng Vương Khiết không muốn đi còn bao gồm cả nguyên nhân như vậy. Nhưng cô không thể vì lý do không thích địa điểm mà đẩy công việc cho người khác, cho nên mới viện cớ trên cổng tổng ty có cuộc họp để giao cho Dương Thần. Dù sao đàn ông đi như vậy cũng không dễ xảy ra chuyện.

Đến thời điểm giữa trưa Dương Thần một mình lái xe đến Hương gia hội sở, đây là một cửa hàng phong tình ở phía nam đảo, bên ngoài trang hoàng lộng lẫy. Tuy rằng đã đến tiết trời đông giá rét, nhưng ở cửa có hai cô tiếp khách mặc đồ phong phanh lộ cả cánh tay trắng muốt và cặp đùi tú bạch.

Sau khi tiến vào bên trong hội sở, là hành lang trang trí âm áp và hai bên phòng riêng song song.

Sau khi Dương Thần nói là ở phòng VIP dãy sau xong, đi theo cô nhân viên phục vụ qua hai chỗ rẽ, mới đến địa điểm hẹn gặp.

Mở cửa phòng ra, phòng lớn như vậy, đèn rực sáng, sáng chưa tới mức sáng ngời, cũng không tối, màu đỏ của sofa, màu xám của thảm, trên tivi đang phát chương trình ca nhạc video, cũng không biết hát bài gì, nghe có vẻ như là nhạc dance Hàn Quốc.

Ba cái bóng nguyên bản đang ngồi trên ghế sofa lập tức đứng lên, một người vóc người cao trung bình, giữ lại hai chòm râu, người đàn ông khoảng ba mươi tuổi. Đúng là đạo diễn Hoàng Hải, bên kia là một người trung niên người nhỏ, đầu trọc, tướng mạo có chút được, hơi giống con gái.

- Hoan nghênh giám đốc Dương, thật là được sung ái mà lo sợ, không nghĩ rằng giám lại đích thân đến đây.

Hoàng Hải rất nhiệt tình vươn tay ra, đến chỗ Dương Thần ra sức cầm.

Dương Thần biết rằng Vương Khiết cố ý nói” tự mình muốn chủ động tới”. Đây cũng là một loại thủ đoạn để Hoàng Hải cảm thấy được tôn trọng.

- Đạo diễn Hoàng không cần khách khí, mọi người muốn hợp tác, đương nhiên nên bày tỏ thành ý.

Dương Thần thân nhiên nói.

Hoàng Hải liên tục nói là, giới thiệu với Dương Thần:

- Đây là những người cùng tôi cộng tác sản xuất, La Trường An, vị tiểu thư này là vợ của tôi, cũng là diễn viên tuyến hai Ailie, tuy nhiên tiếng tăm không lớn lắm nên có lẽ giám đốc Dương chưa nghe nói qua.

Dương Thần trong lòng hiểu rõ, phỏng chừng là lúc trước mua xổ số là mua Hoàng Hải rồi, diễn viên nhỏ trông cậy tiền đồ vào Hoàng Hải. Hiện giờ Hoàng Hải đã có chút tiền đồ, cho nên liền thành đạo diễn phụ nhân.

Cùng La Trường An và Ailie chào hỏi xong, Dương Thần cùng ba người ngồi xuống. Nhân viên phục vụ bưng một ít điểm tâm và rượu nho đến, điểm tâm là bánh ngọt Anh quốc ba tầng. Cũng là muốn khoản đãi khách.

- Giám đốc Dương không cần để ý, tôi muốn mở một bàn ăn truyền thống, để bàn các vấn đề về bộ phim. Tóm lại là có chút phô trương, cũng không có hiệu suất. Bốn người chúng ta, nên tôi đã chọn chỗ này để bàn chuyện, hy vọng giám đốc Dương hiểu.

Hoàng Hải cười, giải thích.

Thoái thác lí do như vậy, để vào lỗi tại ai, đều không phải lí do tồi, không chỉ làm cho người ta cảm thấy gãi hũu hiệu, càng làm cho người ta cảm thấy người này khá thật, có thể tin cậy được.

Dương Thần không thể phủ định cười:

- Đạo diễn Hoàng không cần khách khí, tôi cũng là người dễ dãi, hay là chúng ta nói đến chuyện chính đi.

- Được, Được, lời nói của giám đốc chân thật, thẳng thắn. Tuy nhiên đây là lần đầu gặp mặt, dù sao cũng phải uống một chén, nếu không thì không lịch sự cho lắm.

Hoàng Hải tiếp đón cười với Ailie:

- Ailie à, mở rượu nho đi, để chúng ta uống.

Hoàng Hải cười:

- Giám đốc Dương, tôi làm đạo diễn đã hơn 20 năm nay, đảm bảo với anh bộ phim này tuyệt đối sẽ đắt khách, chỉ cần bỏ đủ vốn đầu tư nhất định sẽ có thưởng.

Dương Thần cảm kích bản lên xem, đó là kịch bản một bộ phim hành động, cũng khá buồn cười, còn có chút triết lý.

Nhưng khi Dương Thần xem kĩ phần hợp đồng thì thấy không giống với tài liệu mà Vương Khiết nói với mình, đáng lẽ chỉ có 2 triệu tệ, giờ đã thành 3 triệu tệ.

- Đạo diễn Hoàng, trong bản hợp đồng của công ty chúng tôi chỉ có 2

triệu tệ, tại sao bây giờ lại là 3 triệu tệ?
Dương Thần nghi hoặc hỏi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 4

- [Chương 300: Cháy Nhà Ra Mặt Chuột](#)
- [Chương 301: Hồ Ly Tinh](#)
- [Chương 302: Hôi Liên Hiệp Phụ Nữ](#)
- [Chương 303: Gặp Mặt](#)
- [Chương 304: Không Thê Phủ Nhân](#)
- [Chương 305: Thất Sự Rất Ngây Thơ](#)
- [Chương 306: Ngày Nào Đó Tôi Không Còn Ở Đây](#)
- [Chương 307: Lời Nói Ban Đêm Bên Đường](#)
- [Chương 308: Hen Hò](#)
- [Chương 309: Nếu Như Nếu Như Nếu Như](#)
- [Chương 310: Bữa Tối](#)
- [Chương 311: Một Trăm Bốn Mươi Bảy](#)
- [Chương 312: Gặp Cản Trở](#)
- [Chương 313: Tôi Bằng Lòng](#)
- [Chương 314: Đêm Giáng Sinh](#)
- [Chương 315: Áp Giải](#)
- [Chương 316: Ảo Giác](#)
- [Chương 317: Thập Thất](#)
- [Chương 318: Lại Là Cái Gì Đây?](#)
- [Chương 319: Giang Sơn Dễ Đổi](#)
- [Chương 320: Nhi Điều Thành](#)
- [Chương 321: Tôi Nợ Anh Một Điều Gì Đó](#)
- [Chương 322: Chiến Lợi Phẩm](#)
- [Chương 323: Đừng Bỏ Đi](#)
- [Chương 324: Cái Bầy](#)
- [Chương 325: Yêu Dao](#)
- [Chương 326: Tokugawa](#)
- [Chương 327: Hướng Sinh](#)
- [Chương 328: Thay Đổi](#)
- [Chương 329: Máu Thù Hân](#)
- [Chương 330: Anh Muốn Làm Gì](#)
- [Chương 331: Thần Chi Bảo](#)
- [Chương 332: Cái Tát](#)
- [Chương 333: Nhẫn Kim Cương!](#)
- [Chương 334: Đi Ra Ngoài](#)
- [Chương 335: Đừng Sợ Làm Hồng!](#)
- [Chương 336: Tổ Chức Sơn Khẩu](#)
- [Chương 337: Liễu Vân Biểu Diễn](#)
- [Chương 338: Cướp Biển](#)
- [Chương 339: Lần Đầu Gặp Mặt](#)
- [Chương 340: Cha Con Ngoài Biển](#)
- [Chương 341: Ngũ Chỉ Bì Trối](#)
- [Chương 342: Cuộc Chiến Chốn Hậu Cung](#)
- [Chương 343: Nhà](#)
- [Chương 344: Mất Mặt](#)
- [Chương 345: Gã Đàn Ông Phong Tình Khó Hiểu](#)
- [Chương 346: Kẻ Khổ](#)
- [Chương 347: Nhân Quả Báo Ứng](#)
- [Chương 348: Mọi Việc Không Có Gì Là Tuyệt Đối](#)
- [Chương 349: Kim Cương](#)

[Chương 350: Người Như Anh...](#)
[Chương 351: Con Trâu Già Này Không Muốn Nhìn Thấy Các Người Nữa](#)
[Chương 352: Đưa Vào Lãnh Cung](#)
[Chương 353: Tiên Thiên Đại Viên Mãn](#)
[Chương 354: Không Cần Phải Nói](#)
[Chương 355: Anh Hát Trước](#)
[Chương 356: Nói Hay Hơn Hát](#)
[Chương 357: Vô Dịch](#)
[Chương 358: Gấu Mèo Đấu Nhau](#)
[Chương 359: Tránh Ra](#)
[Chương 360: Cha Nào Con Nấy](#)
[Chương 361: Thực Sự Là Một Trò Đùa](#)
[Chương 362: Bí Mật Quân Sư](#)
[Chương 363: Quá Giống Nhau](#)
[Chương 364: Không Ngờ Là Bon Ho](#)
[Chương 365: Không Cam Lòng](#)
[Chương 366: Mười Giấy](#)
[Chương 367: Cho Nhiều Đường Rồi?](#)
[Chương 368: Em Đừng Giận Nữa Mà!](#)
[Chương 369: Nỗi Buồn Của Tuê Lâm!](#)
[Chương 370: Thế Giới Bên Ngoài Không Liên Quan Gì Đến Tôi](#)
[Chương 371: Bên Nhau Mãi Mãi!](#)
[Chương 372: Hồi Lộ](#)
[Chương 373: Xong Hết Mọi Chuyện](#)
[Chương 374: Vì Ai?](#)
[Chương 375: Kiến Càng](#)
[Chương 376: Duyên Phân Với Mẹ Chồng!](#)
[Chương 377: Quản Giáo](#)
[Chương 378: Chợ Phiên](#)
[Chương 379: Chung Tình](#)
[Chương 380: Người Đẹp Và Ác Thú](#)
[Chương 381: Không Được Làm Phiên Hấn Ta](#)
[Chương 382: Naga](#)
[Chương 383: Đêm Đen Và Tinh Vân](#)
[Chương 384: Chị Em](#)
[Chương 385: Chiến Binh Bất Tử](#)
[Chương 386: Nước Sông Hằng](#)
[Chương 387: Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên](#)
[Chương 388: Đá Thần](#)
[Chương 389: Auler North](#)
[Chương 390: Gỡ Bỏ Phong Ấn](#)
[Chương 391: Uy Phong Của Chủ Thần](#)
[Chương 392: Vượt Lên](#)
[Chương 393: Kế Hoạch Sai Lầm Của Bo Ngura](#)
[Chương 394: Cực Kỳ Ngu Ngốc](#)
[Chương 395: Khe Hở Ở Cánh Cửa Chính](#)
[Chương 396: Xung Hô Thân Mật](#)
[Chương 397: Mâu Thuẫn Mẹ Chồng Nàng Dâu](#)
[Chương 398: Kết Bè Ưc Hiếp Tôi](#)
[Chương 399: Vẫn Còn Một Đĩa Cuối Cùng](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 300

Cháy Nhà Ra Mặt Chuột

Hoàng Hải trong lòng không hề có sự thành khẩn, vốn đã sớm chuẩn bị, thoát nhìn không có gì khác thường, nói:

- Là như vậy, giám đốc Dương, chúng tôi đến ngày hôm qua cũng mới tính toán lại cẩn thận. Số máy tính đặc hiệu trước đây chúng tôi không quan tâm đến vấn đề giá cả. Vậy nên mới có chuyện xảy ra như vậy. Nhưng xin giám đốc không cần quá bận tâm. Chủ đề và thiết kế của bộ phim này rất được. Ngài có thể từ từ xem xét lại, tôi tin rằng ngài sẽ vừa lòng.

Nói xong, lấy ly rượu cô vợ Ailie mang tới, đặt vào tay Dương Thần,

- Nào, tôi xin kính ngài 1 ly trước, phải cảm ơn giám đốc Dương đã đích thân đến thăm.

Dương Thần nhận chén rượu, cùng với Hoàng Hải cụng ly, uống 1 hơi hết 2 ly rượu.

Dương Thần cười nhạo trong lòng, máy tính đặc hiệu ư? Hai người này nghĩ hẳn là người ngoại đạo hay không có đầu óc vậy, còn chưa nói đến việc loại phim chi phí nhỏ này có cần những máy tính đặc hiệu kia hay không, cho dù là có, làm sao có thể đột nhiên tăng giá lên, tăng những 3 triệu tệ, nghĩ nhà đầu tư là thằng ngốc à?

- Đạo diễn Hoàng, tôi cảm thấy dự toán của anh nhất định có vấn đề, đây là vấn đề lòng tin, nếu là 8 triệu tệ thì có lẽ hôm nay tôi không thể ngồi ở cái ghế này được nữa rồi.

Dương Thần để tài liệu trong tay sang 1 bên.

Hoàng Hải xấu hổ cười, vội vàng kéo Ailie ngồi sang 1 bên, nói:

- Ailie, mau rót rượu cho Giám đốc Dương, kính ngài 1 ly, giám đốc xin bớt giận.

Luồng hơi nóng nào đó bay qua, làm 2 bên má Ailie ửng hồng, ngượng ngịu, nhưng động tác thuần thục tiến sát đến bên cạnh Dương Thần, không biết vô tình hay hữu ý, đôi gò bồng đào đầy đặn, trắng nõn nà của cô đã ở trên tay Dương Thần từ lúc nào.

Một bên đùi trắng mịn cũng dán chặt vào đùi Dương Thần, thân thể mềm nhũn, mùi nước hoa số 5 chanel phảng phất.

Chúc cho Dương Thần uống được nửa ly rượu, rồi tự mình uống nốt chút rượu còn lại xong. Ailie nhỏ nhẹ nói:

- Giám đốc đừng giận. Chúng ta từ từ nói chuyện. Nào, cô em này kính anh 1 ly.

Cô em!?

Dương Thần thiếu chút nữa cười không ra tiếng, cô gái này ít nhất cũng phải 30 tuổi rồi. Trang điểm y như 1 cô gái trẻ vậy. Lại còn ở trước mặt mình xưng em gái, nếu như là những thằng đàn ông khác. Chắc là 2 chân mềm nhũn ra không chịu được rồi.

Chẳng trách lại chọn nơi như thế này, hóa ra là muốn công dụng của cô vợ mình tinh phát huy hiệu quả lớn nhất.

Cảm nhận được mùi hương phụ nữ tỏa ra từ trên người Ailie thật là kích thích hoóc-môn trong người.

Dương Thần thấy máu chảy trong người mình có chút nóng lên sống như lên cơn sốt vậy. Đặc biệt ở chỗ ấy, nóng bừng như có lửa vậy.

Lần này, Dương Thần hiểu rõ rồi, vừa này chẳng trách không cho nhân viên phục vụ mở rượu nho mà lại để cho Ailie làm. Chắc là hạ thuốc vào rượu của hắn rồi.

Chỉ tiếc là loại thuốc này tuy có thể làm cho người ta có chút phản ứng sinh lí. Nhưng bản thân lại có thể chất khá tốt. Thực tế là có chút hưng phấn. Nhưng cũng không đạt được hiệu quả cần có.

Tuy nhiên tất cả những thứ này cũng khiến cho Dương Thần thấy thích thú lên.

Trước đây xem 1 chương trình tin tức giải trí trên ti vi. Chỉ bàn về 1 số các loại quy tắc ngầm. Chẳng ngờ rằng 1 ngày kia, chính mình cũng vướng vào “quy tắc ngầm”

Có điều đây gọi là “Quy tắc ngầm bắt buộc”

Bộ ngực Ailie chà xát trên tay Dương Thần, đôi mắt quyến rũ, lúng liếng như tơ nhìn Dương Thần đắm đuối.

- Anh à, anh nóng không? Em thấy hệ thống lò sưởi trong phòng có chút mạnh quá, có cần cởi bớt áo khoác ngoài không?

Dương Thần cười thâm trong lòng. Các cơ trên mặt phối hợp vẻ mơ mơ màng màng rất biểu cảm.

Đem ly rượu mà Ailie rót cho mình uống 1 hơi cạn sạch, gật gật đầu:

- Hơi nóng, nóng đến mức đầu tôi có chút choáng này, cô giúp tôi cởi đồ nhé.

Nói xong, xoay lưng ra chỗ Ailie.

Ailie và Hoàng Hải nhìn nhau cười khẩy.

La Trường An lén dùng điện thoại ở đằng sau gọi 1 cuộc, ngay sau đó, điện thoại của Hoàng Hải vang lên, Hoàng Hải nghe máy. Nói vài câu, sau đó có chút áy náy đứng dậy, nói với Dương Thần:

- Tổng giám đốc Dương, đột nhiên có công chuyện gấp cần phải ra ngoài với La Trường An 1 chút, trao đổi vài việc, sẽ quay lại nhanh thôi. Phiên ngài ngồi chờ 1 chút.

Dương Thần phẩy phẩy tay:

- Không sao, các anh cứ làm việc của các a trước đi, tôi ăn chút đồ.

- Ailie, chăm sóc chu đáo cho giám đốc Dương nhé.

Hoàng Hải vẻ mặt nghiêm túc nói 1 tiếng, liền đi ra cửa phòng cùng với La Trường An.

Chờ đến khi cửa đóng, trong phòng chỉ còn lại 2 người Dương Thần Và Ailie.

Ailie giúp Dương Thần cởi bỏ áo vest, bên trong chỉ còn 1 áo len và 1 áo lót giữ ấm.

Hơi lạnh.

Bàn tay trắng đột nhiên lướt nhẹ qua khuôn mặt Dương Thần. Ailie giọng điệu vài phần mê luyến huyền hoặc nói:

- Anh Dương, anh thật là tuần tú. Vóc người cũng khỏe mạnh nữa.....

Vừa nói, Ailie vừa vuốt ve ngực Dương Thần, 1 bông tử đinh hương lộ ra từ đầu lưỡi, ngay dưới mắt Dương Thần là hình ảnh 1 người đàn bà như đang đói khát.

Chỉ tiếc rằng, vì khoảng cách quá gần, Dương Thần chỉ chú ý đến gương mặt của Ailie, 1 lớp phấn trang điểm dày, gồ ghề. Xem ra năm tháng đã ăn mòn không ít tuổi xuân của người phụ nữ này, mặc dù có trang điểm, ăn mặc thật trẻ. Nhưng chung quy lại vẫn là người phụ nữ 30 tuổi, nếu không phải là “miễn phí sức lao động” thì có lẽ Hoàng Hải đã sớm nghĩ đến việc thay 1 cô trẻ trung hơn rồi.

Dương Thần chỉ cần nghĩ tới người phụ nữ này vì việc lên chức của Hoàng Hải không biết đã tự bán mình biết bao nhiêu lần. Có khi cô ta đã đánh mất trinh tiết và tình cảm mà 1 người phụ nữ bình thường có, đề lên người cô ta rồi lại chẳng còn hứng thú chạm vào con người ấy nữa. Trong lòng cảm thấy xót thương cho cô ta, cũng cảm thấy cô ta không còn thú vị.

Lúc này, 1 bàn tay của Ailie vô tình chạm vào đũng quần Dương Thần, mặc dù Dương Thần cũng không chịu ảnh hưởng của thuốc nhiều, nhưng bị nữ nhân khêu gợi, chỗ đó bắt đầu có phản ứng.

Khoảnh khắc Ailie chạm vào vũ khí của Dương Thần, dễ nhận thấy cơ thể cứng ngắc lên 1 chút, cái đó thật dữ tợn, có chút vượt quá khả năng của mình, cô ta tưởng tượng.

Tuy nhiên, càng như vậy, Ailie lại càng cảm thấy hưng phấn hơn, đã làm chuyện này rất nhiều, còn được thỏa mãn. Xem xa điều này làm Ailie rất hạnh phúc.

Chỉ tiếc là Ailie không thể quyến rũ Dương Thần tiến thêm bước nữa, đột nhiên choáng đầu, rồi thiếp đi.

Dương Thần rút tay lại sau khi đánh vào cổ Ailie, trong thời gian ngắn đó cô ta sẽ không tỉnh lại đặt cô ta xuống, rồi đứng dậy mặc quần áo vào, sau đó Dương Thần tắt toàn bộ đèn đi, khiến trong phòng chỉ còn lại 1 màu tối đen. Mặc dù là ban ngày nhưng có giờ tay cũng không thấy 5 ngón tay.

Lúc này mới đi đến cửa, lẳng lặng chờ Hoàng Hải và La Trường An 2

người trở về “ngiệm thu thành quả”

Chờ mãi cả 1 khắc (tương đương với 15 phút), cửa phòng nhẹ nhàng được mở ra, Hoàng Hải và La Trường An thấy trong phòng 1 màu đen tối, chỉ mờ mờ nhìn thấy trên ghế sofa có người, tưởng là việc đã thành.

- Mẹ kiếp, con đĩ, xong việc cũng không thèm thông báo 1 tiếng, làm chuyện này với 1 đứa trẻ ranh rồi thành nghiện à.

Hoàng Hải chửi mắng.

La Trường An cười hehe nói:

- Đâu phải là mày không biết đâu, loại đàn bà lẳng lơ này, chúng ta người trước kẻ sau cùng làm có khi cũng chẳng làm thỏa mãn được mụ, đàn bà 30 tuổi giống như loài sói vậy, càng già càng hăng.

- Có lẽ hẳn làm vậy rồi, đèn điện đều tắt hết thế kia, chắc không phải là động tác mạnh quá vãi ra đấy chứ, quái thật, đáng lí ra phải có mùi chứ nhỉ...

- Vừa xong chứ đã được bao lâu, nhiều nhất cũng chỉ được 1 nhát, có hương vị Ôi... Cái cô này, lại còn nằm úp bất động?

La Trường An nghi ngờ nói.

- Xoay cái gì mà xoay, cứ giữ nguyên tư thế như thế, chúng ta chụp ảnh cũng tiện...

Hoàng Hải vừa nói vừa đi theo trí nhớ tiến đến gần chỗ mấy chiếc ly đứng trước đèn, đang định bật đèn..

Đột nhiên! Đèn sáng!

Hoàng Hải giật mình kinh hãi, vội vàng lùi lại 3 bước suýt thì ngã.

Chỉ nhìn thấy vẻ mặt kì quái của Dương Thần đang đứng cạnh bên đèn nhìn 2 người thách thức.

Tuy rằng không biết vì sao Dương Thần uống thuốc mê vào rồi mà chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng Hoàng Hải và La Trường An lập tức hiểu rõ, âm mưu của 3 người đã bị vạch trần! Trên ghế sofa Ailie chẳng làm được gì cả.

- Giám đốc Dương...ngài...ngài đây là...

Hoàng Hải không biết nên nói gì, sắc mặt tự nhiên tái nhợt.

Dương Thần chậm rãi bước đến chỗ 2 người:

- Tôi làm sao?

- Không phải tôi ở đây chờ 2 người đến chụp ảnh sao?

Hoàng Hải và La Trường An mặt xám lại, xem ra Dương Thần đã rõ mọi chuyện rồi. Hai người cùng liếc 1 cái.

Trước mắt, bọn họ chỉ có 2 con đường.

Thứ nhất là, Dương Thần bỏ qua cho bọn họ, chuyện hợp tác đương nhiên sẽ không còn.

Hai là áp đảo Dương Thần, cũng đã bị nhìn thấu rồi, đã làm là làm đến cùng, tìm cách bịt miệng Dương Thần!

Trong nháy mắt, Hoàng Hải và La Trường An cùng hạ quyết tâm, La

Trường An đóng cửa rồi khóa lại còn Hoàng Hải thì bỏ nhào lên bắt Dương Thần.

Nhìn bọn họ, 2 người đánh 1, căn bản chẳng có gì khó cả! chỉ cần lột sạch quần áo của Dương Thần, để Ailie phối hợp 1 chút, như vậy hoàn toàn có thể chụp được ảnh.

Quá mất mặt, thẹn quá hóa giận, căn bản là không thể bình tĩnh suy xét được.

Hai người không nghĩ nhiều, sao Dương Thần không bị kích thích.

Hai người tấn công tất nhiên là phí sức, 2 tay Dương Thần tùy ý đón đỡ, mỗi tay 1 người, nhấc tay vút bồng 2 người về phía 1 bên góc tường ghé sofa.

“Rầm rầm” 2 tiếng trầm đục vang lên, Hoàng La 2 người ở trên tường bị va đập cho thất điên bát đảo, rơi ngay lên người Ailie đang hôn mê.

Ailie bị 2 người làm bừng tỉnh, mắt mơ mơ màng màng mở ra, hoàn toàn không biết có chuyện gì xảy ra.

Hoàng, La 2 kẻ bị dọa cho choáng váng, người đàn ông này sao lại có sức mạnh lớn đến vậy. Lần này đụng phải thứ dữ rồi, đánh không đánh được, trốn không trốn được, đành phải chịu đựng toàn thân đau đớn, nằm xuống sàn nhà, liên hồi xin Dương Thần tha thứ.

- Giám đốc Dương, chúng tôi sai rồi! ngài...xin ngài giơ cao đánh khẽ tha cho chúng tôi lần này đi! Chúng tôi cũng không muốn, hiện tại kinh tế thị trường đang đình trệ...chúng tôi...chúng tôi...

- Ô, hóa ra các anh có nỗi khổ tâm nhưng biết làm sao đây...các a khóa hết cửa rồi. thiết bị cũng mang đi hết luôn, hôm nay tôi làm cho các anh thất vọng rồi.

Dương Thần tỏ vẻ thương tiếc lắc đầu nói.

Hoàng Hải cười nhả nhỏ, so với khóc còn khó coi hơn

- Giám đốc Dương tôi biết tôi sai rồi. Xin anh hãy cho tôi 1 cơ hội đi. Tôi lăn lộn nhiều năm như vậy, đến ngày hôm nay chẳng dễ dàng gì. Cả 3 chúng ta cũng là vì miếng cơm manh áo, làm trong ngành chúng ta ai mà chẳng rơi vào tình trạng xám xịt, trong ngành này còn nhiều chuyện còn bản hơn nữa. Giám đốc làm ơn thương xót tha cho chúng tôi lần này, lần sau chúng tôi không dám nữa...

Dương Thần biết Hoàng Hải nói cũng là tình hình thực tế, tuy nhiên hạ độc chính mình, còn lãng phí thời gian vàng ngọc của mình, chung quy lại phải có được 1 chút lợi ích, thế là liền buông tay Hoàng Hải ra.

Hoàng Hải sững sốt, lập tức phản ứng, lấy ví da từ trong túi mình, đưa cho Dương Thần

- Giám đốc, bên trong này là toàn bộ tiền mặt và ngân phiếu, toàn bộ đưa cho ngài hết, ngài...ngài cũng đừng báo cảnh sát, được không?

- Tôi cần tiền của anh để làm gì, tôi chỉ cần anh đưa mấy ảnh cho tôi.

Dương Thần cười kì quái nói.

- Hả...

Hoàng Hải buồn thiu nói:

- Giám đốc, ngài cần máy ảnh để làm gì...

- Anh chụp ảnh tôi không thành, tôi chụp anh cũng được mà.

Dương Thần cười nghiền ngẫm nói:

- Vừa nãy, không phải các người nói cả 3 chúng ta cùng chơi đùa hay sao? Tôi rất muốn xem, nào, biểu diễn tôi xem 1 đoạn đi, tôi chụp lại, như vậy tôi sẽ không báo cảnh sát.

La Trường An vẻ mặt đau khổ như là đứt từng khúc ruột:

- Giám đốc Dương, làm như vậy không phải là lấy mạng chúng tôi sao...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 301

Hồ Ly Tinh

Trở về Tổng công ty quốc tế Ngọc Lôi, Dương Thần đi thang máy vào ban quan hệ xã hội ở phòng làm việc lớn. Vì là buổi chiều, không ít nhóm quan hệ xã hội đều đã nghỉ, phòng làm việc im hơi lặng tiếng.

Dương Thần bước chân chậm rãi đến cửa phòng làm việc của trưởng ban Lưu Minh, kéo cửa ra, cửa không khóa. Thế là bèn nghiêng mình đi vào, tiện tay khóa luôn cửa.

Đang ngồi trên ghế, chăm chú duyệt tài liệu. Thật là khó để có thể rời mắt khỏi Lưu Minh Ngọc, kính sát trùng cận thị màu đen, mũi khá cao và đẹp, đôi mắt có thần sắc, hiện ra một thứ mê người biết tính mỹ, đặc biệt là đôi mắt màu đen cùng với làn da trắng muốt tươi sáng như tuyết, càng thu hút ánh nhìn hơn.

Lưu Minh thấy đột nhiên Dương Thần xông vào phòng làm việc, kinh ngạc há hốc cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt toát ra vẻ đáng yêu khó tả.

Dương Thần đi đến phía sau Lưu Minh Ngọc, hai tay vòng ôm vào cổ trắng bóc của Lưu Minh Ngọc, làn da trắng để lộ ra đỏ lên một ngấn.

Lưu Minh Ngọc muốn dứt ra, song lại có chút luyến tiếc, nhưng đang là ban ngày, lại ở trong phòng làm việc của chính mình. Người đàn ông cả trăm cân giống như một tòa tháp nhanh chóng chụp xuống, trên người Lưu Minh Ngọc có gánh nặng, trong lòng rất căng thẳng, nhịp thở gấp rút, ánh mắt tránh né.

- Sao không nói gì?

Dương Thần kề sát vào tai Lưu Minh Ngọc hỏi.

Lưu Minh Ngọc nhấp môi:

- Nói rồi, thì anh sẽ buông tha em sao?

- Tất nhiên là không rồi.

Dương Thần dứt khoát

- Anh đến đây, là muốn làm chuyện này sao?

Lưu Minh Ngọc lăm bằm nói.

Dương Thần cười có chút dục vọng nếu trước mặt có gương Dương Thần chắc sẽ tự thấy chính mình ngượng ngùng, hôn lên khuôn mặt Lưu Minh Ngọc một cái, Dương Thần buông cô Lưu Minh Ngọc ra.

Lấy thẻ SD từ trong túi áo ra, Dương Thần cắm vào máy tính của Lưu Minh Ngọc.

- Mở video văn kiện bên trong ra xem đi.

Dương Thần nói.

Lưu Minh Ngọc có phần không hiểu, nhưng tôn trọng ý của Dương Thần, sau khi mở văn kiện ra xem, xem video văn kiện bên trong đó.

Chỉ trong thời gian ba giây, hai má của Lưu Minh Ngọc ửng hồng như trái cây chín, kiều diễm ước át.

Trên màn hình máy tính, thân thể của đàn ông và đàn bà quện lấy nhau, giao quần cùng một chỗ, làm những động tác bất chính, âm thanh du dương, thật ra Lưu Minh Ngọc có thể tưởng tượng ra.

- Bọn họ là...

- Khách gặp buổi trưa, muốn để anh biểu diễn trò này, em thấy có vui không.

Dương Thần vừa nói vừa cười.

Lưu Minh Ngọc quay mặt sang nhìn Dương thần mặt đỏ khốc đỏ cười.

- Là do anh sao, đừng tưởng là em không biết, lúc trước bộ trưởng cũng là bị anh chơi xấu sau lưng nên mới từ chức.

Dương Thần nhớ lại ngày cứu Lưu Minh Ngọc hôm đó, bộ trưởng Mã và hắn có nói vài chuyện, giật mình tưởng như chỉ mới hôm qua. Không ngờ đã được mấy tháng rồi, Lưu Minh Ngọc đã trở thành tình nhân của mình. Người mà bộ trưởng Mã phải hao tổn tâm sức để theo đuổi, cuối cùng lại thuộc về mình.

Lưu Minh Ngọc tắt video, lấy thẻ SD ra đưa cho Dương Thần

- Em xem xong rồi, anh tự cất đi nhé, em còn phải làm việc, anh đi được rồi.

Một bàn tay của Dương Thần đột nhiên đặt lên ngực Lưu Minh Ngọc, ra sức nhào nặn, làm cho từng thớ thịt rung lên.

Lưu Minh Ngọc rên khê lên một tiếng, đôi mắt quỵn rũ quay đầu lại nhìn Dương Thần:

- Anh làm gì thế...đây là văn phòng đây...

Tuy đã sớm biết Dương Thần bật video này là đã có hàm ý. Nhưng Lưu Minh Ngọc cũng không dám nghĩ rằng có thể xảy ra việc động trời này trong phòng.

Hơi thở của Dương Thần bắt đầu trở nên nặng nhọc, kề sát môi vào tai Lưu Minh Ngọc:

- Trưa nay nhìn thấy chuyện đó diễn ra, lại uống một chút đồ không nên uống, nếu bây giờ em đuổi anh đi, anh thà chết còn hơn.

Lưu Minh Ngọc giận dữ chạm vào mặt Dương Thần

- Vì muốn giải quyết nên mới đến tìm em sao? Em là đồ chơi của anh đấy à?

Dương Thần tức giận thẳng thừng nhìn Lưu Minh Ngọc, cười ngai:

- Sao có thể chứ, chỉ là lâu ngày không được gần gũi với tiểu Ngọc nên nhớ mà.

- Nói xạo, anh nghĩ rằng em sẽ tin anh sao? Nhớ em tại sao lại không gọi

điện cho em. Hôm nay anh đừng có tưởng bở. Dù sao tình nhân của anh cũng đâu chỉ có mình em, anh muốn giải quyết thì đi mà tìm người khác, em phải làm việc, anh đi ra ngoài đi!

Lưu Minh Ngọc nói như thuộc lòng.

Dương Thần quét mắt từ trên xuống dưới bộ đồng phục màu đen của Lưu Minh Ngọc, trước ngực lồ lộ ra áo lót màu trắng sữa bên trong, khuy áo bao vây lấy hai luồng cao ngất, lại có chút chặt, khiến khe hở ở giữa mở ra một chút, chỗ khe hở lại có vài tia màu tím, nịt ngực vi ô lét thật khiến cho người ta mê mẩn.

Cho dù đằng trước chỉ là kích thích, hiện tại trước mặt bị người đẹp hấp dẫn,

Dương Thần cũng không thể không chế bản thân hormon trong người như điên loạn.

- Tiểu ngọc, áo lót màu trắng bên trong của em mua ở đâu vậy? Cái này đẹp quá, hơi chặt cũng tốt.

Dương Thần liếm môi nói.

Nói đến quần áo của mình, Lưu Minh Ngọc không vội đẩy Dương Thần ra ngoài

- Chỉ là một cái cũ thôi, mặc rất thoải mái nên em vẫn dùng, cũng chẳng phải đồ hiệu gì tốt cả nhưng thật ra nó được làm bằng nhung dương.

Dương Thần tấm tắc khen:

- Chiếc áo này rất hợp với em, điều được nhất là làm cho người ta nảy sinh những ý nghĩ trong đầu.

- Ý nghĩ trong đầu gì chứ?

Lưu Minh Ngọc không kìm được nữa hỏi, trong lòng nghĩ có phải tên đáng ghét kia đang khen mình xinh đẹp.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Vừa thấy chiếc áo này của em, anh đã muốn xé toạc ngay chiếc cúc ở giữa ra rồi...

Vẻ mặt chờ đợi của Lưu Minh Ngọc biến thành vẻ mặt ngại ngùng, tay Dương

Thần lần mò ngực, liền bị mắng:

- Đồ vô lại này, đã nói đây là phòng làm việc đừng quấy rầy người ta nữa! ra

ngoài, ra ngoài mau!

Không cần biết Lưu Minh Ngọc đứng dậy đẩy Dương Thần ra, Dương Thần ôm

chặt eo nhỏ nhắn của Lưu Minh Ngọc rồi ghì cổ xuống, ôm toàn bộ thân thể mềm mại ấy lên, hai tay kéo ra, một tay bên trên, một tay bên dưới, tay trái xoa bụng Lưu Minh Ngọc, tay phải hướng lên trên nắm trọn tuyết lê nõ nang.

- Ôi...

Từng nanômét được vuốt ve, Lưu Minh Ngọc liền cảm thấy toàn thân như có dòng điện chạy qua. Cái nanh vuốt ma quỷ kia bắt đầu chà xát làm cho ngực cô đỏ ửng như màu của nho vậy.

- Anh...anh buông em ra...

Toàn thân không còn chút sức lực nào, giọng nói có phần van nài, nhưng kiểu van nài này chỉ như dầu thêm vào lửa.

Dương Thần do thám quá trời. Hôn lên đôi môi e ấp như cánh hoa của Lưu Minh Ngọc, hôn mấy lần, khẽ cười

nói:

- Cục cưng, giọng điệu của em, sao lại gấp rút thế.

- Anh...anh ức hiếp em.

Lưu Minh Ngọc thật sự ngượng ngùng không biết nói gì, giống như cô bé bị ức

hiếp nững nịu nói.

Nhưng ngay sau đó Dương Thần làm một động tác làm cho cô không nói được

nữa.

Hạ bộ của Dương Thần nhô lên, Lưu Minh Ngọc cảm thấy có gì đó vướng víu ở

giữa hai chân mình, bên dưới chiếc váy công sở là chiếc tất da chân mỏng manh, cô cảm nhận được cái gì đó bóng loáng, trơn như đồ mỡ.

Dương Thần phát ra một tiếng rên khẽ, hưởng thụ, da thịt làm cho hắn cảm xúc vô cùng tuyệt vời. Lưu Minh Ngọc lại cảm thấy cái đồ vật gớm ghiếc của Dương Thần hùng hực như lửa đốt.

Đã thân mật với Dương Thần được hai lần, Lưu Minh Ngọc càng thấy đồ vật của người đàn ông kia thật dữ tợn, hùng dũng. Người phụ nữ xinh đẹp cận kề tuổi ba mươi. Đối với những người đàn ông loại này chính là lúc nhạy cảm và ham muốn tột độ. Lưu Minh Ngọc đã rất lâu rồi không gặp Dương Thần, tuy không nói ra, nhưng trong lòng cũng âm ức lâu rồi, mắng không biết bao nhiêu lần kẻ phụ tình này.

Ban nãy có cự tuyệt Dương Thần cũng chỉ là hành động mập mờ, cũng chỉ là còn cảm thấy có chút lòng tự trọng.

Lúc này miệng mũi đều là mùi của người đàn ông quen thuộc. Lại cảm thấy ở bên dưới dục vọng trào dâng, Lưu Minh Ngọc thấy như cả thân thể mềm nhũn không còn chút sức lực nào, phía dưới làm nàng cảm thấy vô cùng thẹn thùng, bên trong thấy thiếu thiếu...

Chính mình còn thấy xấu hổ... trong lòng Lưu Minh Ngọc nhắc thầm, nhưng lập tức nghĩ, chẳng để ý nữa! dù sao cũng làm người tình rồi, không phải hồ ly tinh sao. Chẳng phải tên vô lại này muốn mình không xấu hổ sao...

Nghĩ đến đây, Lưu Minh Ngọc chồm lên thật mạnh, 2 cánh tay vàng ngọc ôm lấy cổ Dương Thần, chủ động lên trước rồi hôn lại Dương Thần.

Hai lưỡi quện vào nhau, mồ hôi và nước bọt nhào nhệ, Dương Thần cảm giác

được người đàn bà kia đang đã kiềm chế rất lâu rồi và hứng tình đến mức điên cuồng.

Không nhìn được nữa, hai tay vùng lên.

Sau khi vờn chơi trên ghẹo mãi ở ngực Lưu Minh Ngọc, áo lót và áo khoác đều bị lột sạch, lộ ra chiếc nịt ngực màu vi ô lét đường vân hoa văn trắng, giầy vò hai luồng trắng nõn nhẵn nhịu nhẹ nhàng run rẩy, hình như chính là lúc họ ham muốn tột độ.

Một bàn tay Dương Thần giữ chặt ở đằng sau, một bàn tay đỡ sau lưng Lưu Minh Ngọc, bắt đầu cởi khóa váy Lưu Minh Ngọc.

Đột nhiên, một bàn tay của Lưu Minh Ngọc giữ chặt bàn tay đang cởi khóa áo của mình, hai cánh hoa môi cũng giã ra trong khi Dương Thần đang gặm cắn, cặp lông mày mềm như nước nhìn Dương Thần.

- Đừng bận tâm đến khóa váy, mặc váy lên...

Dương Thần ngạc nhiên, Lưu Minh Ngọc đột nhiên cười quỵn rũ làm trán hấn toát mồ hôi hột.

Chỉ thấy Lưu Minh Ngọc chủ động nằm sấp xuống bàn làm việc, cặp tuyết lê dòn nén nhìn giống như hình viên bánh, toàn bộ văn kiện vào giấy tờ trên bàn, nhưng bởi vì cô nhỏ quá lớn, bị đè bẹp bởi ngực của Lưu Minh Ngọc, phần thịt căng lên phập phồng trước ngực Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc quay đầu lại có phần hồi hận, vài phần ngượng ngùng, vài phần căng thẳng lại có phần dịu dàng quỵn rũ.

Dương Thần cảm thấy cậu nhỏ phía bên dưới mình như sắp nổ tung. Tiến lên một tay thô bạo cởi váy Lưu Minh Ngọc ra, lộ ra bên trong quần tất bao vây phần hông, một bàn tay xoa xoa phần thịt tam giác, xoa nắn vài cái, liền không chút do dự, tháo tất chân đến đầu gối...

Lưu Minh Ngọc đột nhiên cảm thấy phiền đào nguyên của mình lộ thiên, không đợi lâu, một đoàn nóng hằm hập gì đó đi lên đến đỉnh, dừng lại ở dòng suối nhỏ bồi hồi lưu luyến.

- Đừng...đừng đùa nữa, nhanh...nhanh lên đi anh...

Lưu Minh Ngọc có phần không thể đợi được nữa, tuy thấy mình lẳng lơ, nhưng đối mặt với người đàn ông duy nhất trong lòng mình, có gì cần giữ thể diện đâu.

Dương Thần cười xấu xa, ngạo nghễ như quân vương nhìn bên dưới cái bàn trong văn phòng

- Nhanh lên cái gì, nói rõ ràng...

Lưu Minh Ngọc thăm mắng một trận, tên vô lại này, đến lúc khản cầu mình giờ lại muốn trên người mình...

Nhưng, loại này lại làm cho Lưu Minh Ngọc khoái ý một cách sa đọa:

- Nhanh lên.... bỏ cái đó... vào bên trong đi.

Từ từ nhắm hai mắt, Lưu Minh Ngọc lấp bắp nói xong, chuyện này dù có mơ cô cũng chưa bao giờ làm được.

Một câu nói làm cho cậu bé của Dương Thần rớt cục đến tới giếng tiên rồi lại ngập ngừng. Không ngại ngần di chuyển eo, kết hợp với thân thể phía bên dưới hòa quyện với nhau!

Một trận mây mưa dữ tợn tựa như những đợt sóng kinh hoàng, từng inch da thịt, từng tế bào.

Trong phòng làm việc ngăn nắp và nghiêm túc, Dương Thần ra sức giã vào thể xác bên dưới, gần một giờ sau, mới dừng lại, gần như hôn mê, làm Lưu Minh Ngọc liên tiếp đạt cực khoái mấy lần rồi buông cô ra.

Trong không khí bao trùm là mùi ngây ngây, không ít chất lỏng ngại ngừng còn vương trên chiếc ghế da của Lưu Minh Ngọc, rải rác một cả ở trên mặt bàn. Hôn lên khuôn mặt đỏ bừng của Lưu Minh Ngọc một cái, Dương Thần cười, nói:

- Tiểu Ngọc, Có cần giúp em lấy một ít khăn giấy không? Anh rất vui được lao

động vì em.

Cả người Lưu Minh Ngọc mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, cảm thấy xương cốt trong người như đang trên mây vậy, sung mãn tột độ. Nhưng vừa nghe thấy Dương Thần muốn vệ sinh cho mình, lập tức nghĩ đến sẽ chạm vào chỗ đó. Lo sợ che lại chỗ đó của mình, bấu môi nói:

- Không được! Để em tự làm, nếu như anh muốn làm, hôm nay em chết ở đây
mất!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 302

Hội Liên Hiệp Phụ Nữ

Đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa. Tiếng đập cửa làm mất Lưu Minh Ngọc tối sầm lại. nếu như bị mọi người phát hiện cùng với cấp trên trong phòng làm chuyện ấy về sau làm sao dám ngẩng đầu nhìn ai nữa!?

Dương Thần cũng hơi nhú mày, sửa sang lại quần áo, ban nãy thấy những cô gái bên ngoài đều có vẻ buồn ngủ rồi, bận rộn như vậy, ai nghĩ là lại có người đến đây chứ.

Lưu Minh Ngọc vội vàng đứng lên bàn, để mấy tờ giấy ở trên người và bàn, lau qua loa cái ghế. Mặc dù nhìn thì chẳng có gì khác thường, nhưng Lưu Minh Ngọc biết rất rõ ràng, trên mặt mình tràn đầy dư vị, chỉ cần là người có kinh nghiệm, chắc chắn sẽ để ý nhiều chỗ khác nhau.

Huống chi, ban ngày ban mặt, lại ở trong phòng làm việc với Dương Thần, cửa vẫn khóa, nên ai cũng sẽ có những ý nghĩ kì cục.

- Sắp chết rồi, sắp chết rồi. Anh này muốn hại chết em mà

Lưu Minh Ngọc nhéo tay Dương thần oán hận nói.

Dương Thần cười méo mó, nói nhỏ:

- Cũng là có cả em phối hợp nữa chứ, không sao, cứ nói chúng ta đang bàn công việc.

- Có công việc gì cần bàn với anh chứ

Lưu Minh Ngọc liếc mắt một cái.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói dịu dàng và quen thuộc.

- Minh Ngọc có ở bên trong không?

Tâm trạng Dương Thần như bị buộc chặt, đúng là giọng của Mạc Thiện Ny rồi.

Hai chân Lưu Minh Ngọc như nhũn ra, mắt mở to, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Trên mặt Dương Thần có vài tia khó hiểu, yên lặng đi tới cửa sau.

- Anh làm gì thế?

Minh Ngọc ghìim giọng, nhìn Dương Thần ra mở cửa, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nói về môn giao tiếp xã hội chỉ cần nhìn là hiểu thôi, hay là bị Mạc Thiện Ny nhìn thấy! Không nói đến trước kia Mạc Thiện Ny còn là sếp của mình, bây giờ cũng là nhân vật đứng thứ hai trong công ty. Đáng vẻ khó coi của mình mà bị cô ta nhìn thấy. không phải để lại ấn tượng không tốt sao?

Dương Thần cười nói thoải mái với cô, rồi sau đó ra mở cửa, chỉ mở đủ rộng để một người có thể vào. Trùng mắt nhìn Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny vốn tưởng Lưu Minh Ngọc ngủ trưa chưa dậy, đợi mở cửa, đột nhiên phát hiện, là Dương Thần.

Cái người này, sao lại có thể ở đây vào giờ này chứ?

- Tiểu Thiện Thiện, đừng ngây người ra nữa, mau vào trong đi, Dương Thần nói nhỏ.

Mạc Thiện Ny mắt mơ mơ màng màng, bước vào trong, Dương Thần đóng luôn cửa lại.

Mạc Thiện Ny cao, gầy trước sau như một, mặc bộ quần áo gió màu trắng buộc thắt lưng, quàng chiếc khăn lụa màu hồng, tóc dài, trong tay là một kẹp tài liệu, đi vào phòng giống như người mẫu thời thượng. Nhưng hiển nhiên lúc này vào nói chuyện về công việc với Lưu Minh Ngọc rồi.

Vừa lúc đi vào, miệng mũi đã ngửi thấy một mùi quen thuộc ngượng ngùng, Mạc Thiện Ny nhìn thấy quần áo còn chưa chỉnh tề, đặc biệt là tóc rối bù, sắc mặt ửng hồng của Lưu Minh Ngọc, chân đứng không vững phải dựa vào một bên cạnh bàn làm việc, giấy tờ, văn kiện lộn xộn.

Lưu Minh Ngọc ánh mắt né tránh, cùng với Dương Thần ra vẻ đứng đắn trong

không khí đầy dư vị của một loại hormon... không nói đến Mạc Thiện Ny vốn là người lả lướt, hơn nữa lại hiểu Dương thần nên sớm đã biết có chuyện gì xảy ra.

Mặt Mạc Thiện Ny ửng đỏ, cảm thấy cực kì xấu hổ, đặc biệt bên cạnh lại là tên đàn ông chết tiệt kia nữa, vẫn như kiểu còn mặt mũi vậy, cười xấu xa lại còn nháy mắt mình.

Trước kia trong ban quan hệ xã hội, có lúc thấy Lưu Minh Ngọc và Dương Thần, Triệu Hồng Yên có vẻ thân thiết và hay qua lại, nhưng thật không thể ngờ Lưu Minh Ngọc đã rơi vào tay giặc. Tuy nhiên nghĩ ra mình cũng đang đồng cảnh ngộ, Mạc Thiện Ny trong lòng có chút chua xót, lại có phần oán giận Dương Thần, người này rốt cuộc mang lại tai họa cho bao nhiêu người con gái rồi.

Tuy rằng mình chỉ là người thứ ba, có đáng cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, nhưng đối mặt với chuyện này vẫn thật không dễ chịu chút nào.

- Mạc...bộ trưởng Mạc có chuyện gì vậy ạ?

Lưu Minh ra vẻ Ngọc điềm tĩnh âm thanh có chút sợ sệt hỏi.

Mạc Thiện Ny lấy lại tinh thần, “ồ” lên một tiếng, vội vàng trả lời:

- Cuối năm tài vụ ban quan hệ xã hội chỉnh sửa một số vấn đề, tôi muốn đến bàn với cô chút, hình như...Hình như không được tiện cho lắm...

Vừa nói xong, Mạc Thiện Ny liền ý thức được mình nói sai rồi. Gì mà không tiện chứ, tất nhiên là phát hiện ra vấn đề của Lưu Minh Ngọc và Dương Thần là không tiện rồi. Vốn định bụng giả vờ như không biết, cái này là giấu đầu hở đuôi.

Lưu Minh Ngọc chỉ muốn tìm được cái lỗ lẽ nào để chui xuống, thôi xong rồi, mình trong mắt Mạc Thiện Ny đã thành nhân vật “yêu phụ”, ban ngày ban mặt lại làm loại việc đó với một người đàn ông đã có vợ trong phòng làm việc, lại còn bị phát hiện, chẳng lẽ làm bò thảm như vậy sao.

Đang lúc Lưu Minh Ngọc và Mạc Thiện Ny không nói gì, lòng nặng trĩu, lại không biết phải nói thế nào cho phải lúc, Dương Thần tiến đến bàn làm việc của Lưu Minh Ngọc, giơ tay bắt đầu thu dọn lại các văn kiện trên bàn.

Vừa thu dọn, Dương Thần vừa cười với Mạc Thiện Ny nói:

- Lại đây đi, không có gì không tiện đâu, đều là người một nhà.

Mạc Thiện Ny ngây người một lúc, mới nhận ra ý của Dương Thần là gì... muốn

ngã bài sao?

Lưu Minh Ngọc cũng không rõ, lòng tràn đầy nghi ngờ nhìn Dương Thần, lại nhìn sang Mạc Thiện Ny, không ngừng suy nghĩ.

Thấy Mạc Thiện Ny đứng làm thinh, Dương Thần cười khỏ nói:

- Tiểu Thiện Thiện, đừng đứng ngây ra đấy chứ, gặp rồi lại giả vờ như không có ý gì sao, đã đến mức này rồi, tôi mà giấu cô là tôi dối trá, cô làm ra vẻ không biết là lừa gạt chính mình. Huống chi cô nghĩ tôi là loại người lén lút, dám làm không dám nhận sao?

Mạc Thiện Ny hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí, mới bước về phía trước, trừng mắt nhìn Dương Thần, đứng sau Lưu Minh Ngọc cười nói:

- Nói thật, tôi có chút khó chịu, nhưng tôi cũng biết, cô chắc cũng đã hiểu rõ dư vị ấy, làm bò chắc là khổ lắm hả?

Lưu Minh Ngọc cảm thấy số tể bào trong người mình không đủ dùng nữa. Tình

huống trước mắt vượt qua sức tưởng tượng của cô, nghe Mạc Thiện Ny nói ý tứ, dường như cô ta và Dương Thần cũng có quan hệ nào đó...

- Bộ trưởng... Mạc... lẽ nào anh ấy...

Không để Lưu Minh Ngọc nói xong, Mạc Thiện Ny gật đầu:

- Đúng vậy, nên cô không cần quá e lệ như thế, cô xem tôi, mặt dày thế này cơ mà...dày đến độ chẳng còn biết xấu hổ.

Dương Thần vội không cho Mạc Thiện Ny nói:

- Tiểu Thiện Thiện, em nói gì thế hả, sao lại khó nghe như vậy, cái gì mà không biết xấu hổ, muốn giải quyết sự tình, phải thẳng nhiên mà đối diện. Em xem, anh là tên đầu xỏ đang đứng trước mặt hai người, nếu nói mặt dày, phải là anh mặt dày mới đúng.

- Anh cũng biết anh mặt dày sao? Rõ ràng đang lúc đi làm mà còn đến đây tìm gái chơi, không thể kiểm chế một chút hay sao? Nếu như người đến hôm nay không phải là tôi, là các nhân viên khác, thấy anh và Minh Ngọc ở cùng nhau, còn ngửi được cái mùi này, thì biết làm sao?

Mạc Thiện Ny vài phần buồn bực nói.

Lưu Minh Ngọc bừng tỉnh, giờ phút này, mọi thứ đều quá rõ ràng, vội lấy trong

ngăn kéo ra lọ thuốc an thần.

Dương Thần vẻ mặt đau khổ cười, nói:

- Toàn là chất hóa học uống vào hại sức khỏe lắm.

- Nếu anh không đến tôi phải uống sao!? Lưu Minh Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, nhưng chợt nghĩ ra còn có Mạc Thiện Ny ở đây, hóa ra vẫn còn một “đồng minh” nữa. Lưu Minh Ngọc như phát điên lên.

Mạc Thiện Ny thở dài, dần dần cũng bị kích động theo, trên thực tế, trước kia

Dương Thần cũng đã nói không chỉ có một tình nhân, vì vậy trong lòng sớm đã có sự chuẩn bị. cười chua xót, nói:

- Chúng ta chẳng phải là cái gì chính thức, thế nên không phải căng thẳng với tôi thế làm gì, nói hay thì nghe lấy, thẳng thắn mà nói chúng ta là “chiến hữu”, đều là “cá mè một lứa” hồ ly tinh thôi, nên đều bình đẳng. Muốn trách thì trách anh ta kia, thỏ không ăn cỏ mà lại ăn thịt.

Lưu Minh Ngọc nghe xong, cảm thấy cũng có lý, nếu Mạc Thiện Ny cũng là bồ, vậy chẳng khác gì so với mình, hai người đàn bà cùng có ý thân mật.

Dương Thần nhìn hai người phụ nữ mà mình thích mà khổ tâm trong lòng, thế giới này vốn không công bằng, nhất là chuyện nam nữ chẳng ai có thể lí giải được.

Không khí yên lặng hồi lâu, Dương Thần cũng không biết nên nói gì để phá vỡ bầu không khí này, cuối cùng dò hỏi:

- Tôi cùng đi ăn bữa cơm nhé! Tôi mời, ăn gì cũng được.

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc gần như cùng một lúc ném cho Dương Thần cái nhìn sắc lẹm, sắc mặt không tốt nhìn Dương Thần.

- Anh nghĩ tình huống bây giờ, chỉ cần mời chúng tôi ăn bữa cơm là có thể coi như chưa có gì xảy ra sao?

Mạc Thiện Ny nói.

- Chúng tôi dễ bỏ qua như vậy sao, dễ lừa như vậy sao, anh là bố của đứa trẻ lên ba đấy à?

Lưu Minh Ngọc nói.

Dương Thần buồn rầu nắm tóc mình:

- Xin hai bà cô, mấy người đừng như thế có được không? Tôi sắp chết rồi đây, nói đi.! Mắng tôi cũng được. Tôi biết nhiều lúc tôi nói nhiều thứ, nhưng từ trước đến nay tôi không hề có ý nghĩ giấu hai người điều gì. Tôi không hiểu sao hôm nay mọi chuyện lại thành ra thế này. Tôi chỉ là đi theo cảm giác tới đây thôi, bất luận có dứt bỏ ai trong hai người, không những làm tổn thương hai người mà còn làm tổn thương chính tôi. Tôi chẳng biết phải nói thế nào với hai người nữa.

- Tôi chỉ nói vậy thôi, hai người có thể đánh tôi, có thể chửi tôi, có thể

ghét tôi. Vì yêu hai người nên tôi thề, trừ giấy chứng nhận kết hôn kia, hai người muốn gì chỉ cần tôi có, cái gì tôi cũng có thể đưa cho hai người.

Nói xong những lời này, Dương Thần rất muốn khạc nhổ, nhưng nghĩ đây là phòng làm việc, chỉ hậm hực rứt tay lại. Sự tức giận lộ ra ngoài. Đang muốn năm nay làm ăn ở nước ngoài, từ lúc nào vì phụ nữ mà gây sức ép cho chính mình thế này!? Thế nên tình yêu đúng là không phải thứ gì tốt, đừng nói người khác nữa, người khác gọi mình là thần, nhưng thần đâu phải cái gì cũng làm được.

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc Nghe xong không hện mà cùng quay mặt đi, xoa xoa khóe mắt mình.

- Anh là chủ nhiệm hội liên hiệp phụ nữ, hay là chuyên gia tâm lí học? Hay là dạy tâm lí học cho chúng tôi đi, cũng chẳng phải chúng tôi suy nghĩ tiêu cực, anh gấp cái gì chứ.

- Đúng vậy, chúng ta phải nghĩ xem tôi nay ăn gì thôi, chúng ta phải đồng cam cộng khổ uống một chén, đúng không? Minh Ngọc.

Mạc Thiện Ny nháy mắt với Lưu Minh Ngọc mấy cái.

Lưu Minh Ngọc gật đầu, mặt giãn ra, nói:

- Tôi biết một nhà hàng Ý rất được, tôi đưa bộ trưởng Mạc đi.

- Bộ trưởng cái gì chứ gọi tôi là Thiện Ny là được rồi

Mạc Thiện Ny cười, nói.

- Được rồi, Thiện Ny

Lưu Minh Ngọc hé miệng cười, thoải mái hơn nhiều.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 303

Gặp Mặt.

Ra khỏi phòng làm việc của Lưu Minh Ngọc, Dương Thần có vẻ tinh thần sáng

khoái, mặc dù không biết hai người phụ nữ này sẽ tụ tập cùng nhau nói những cái gì, nhưng tốt xấu gì cũng coi như hóa giải cảnh xấu hổ lần này, cũng không để quan hệ giữa ba người trở nên xấu đi.

Mặc dù Dương Thần lúc trước có vẻ bình tĩnh, nhưng kì thực trong ngực không ngừng đập, đều là người có suy nghĩ hoạt bát, muốn qua mắt là điều đừng bao giờ nghĩ tới, bản thân nghĩ như thế nào liền nói như vậy, nói chung không làm hỏng việc lớn.

Thăng đường đi đến cửa thang máy của tòa nhà, Dương Thần ấn nút xuống lầu, rất nhanh, liền có một thang máy xuống.

Mở cửa ra, trong thang máy đã có hai người đứng.

Dương Thần ngẩng lên nhìn, bước chân dừng lại một chút, đúng là Lâm

Nhược Khê cả người màu xanh lam trang phục có vẻ từng trải, cùng trợ lý của cô Ngô Nguyệt.

Cũng không biết Lâm Nhược Khê muốn ra ngoài làm việc hay là xuống mỗi tầng lầu để tuần tra, vừa vặn lại ở trong thang máy này.

Nhìn thấy Dương Thần đột nhiên xuất hiện ở tầng lầu của ban Quan hệ xã hội, Lâm Nhược Khê rõ ràng hơi nhú mày lại, mặt nhăn lại, mặc dù đồng ý cho Dương Thần có vị trí trong ban Quan hệ xã hội, nhưng kì thực lại đem toàn bộ công việc chuyển qua cho công ty giải trí mới. Dương Thần trong lúc này xuất hiện ở ban Quan hệ xã hội, ngoài vào trong đây làm vài việc không liên quan đến công việc ra, căn bản không có lý do khác.

- Muốn vào thì mau vào đi.

Nhìn thấy Dương Thần ngây người ở cửa thang máy, trợ lý Ngô Nguyệt thúc giục nói.

Dương Thần cũng không chấp nhận giống cô, im lặng đi vào thang máy, đứng song song một chỗ với Lâm Nhược Khê.

Trong thang máy im lặng không tiếng động, Dương Thần cảm thấy cứ đứng không nói gì như vậy, là cố ý nhằm vào hiềm khích, vì thế thuận miệng hỏi:

- Chủ tịch Lâm đi tuần tra công việc à?

Ngô Nguyệt nhú mày nói:

- Chủ tịch làm việc gì còn đến lượt anh quản?

Dương Thần cười lạnh.

- Cô chẳng qua chỉ là trợ lý, tôi là Giám đốc của công ty, đâu đến lượt cô quản tôi?

Phật cũng có lúc nóng giận, Ngô Nguyệt này nhìn mình khó chịu thì thôi đi, mình thuận miệng hỏi câu cũng muốn hạ thấp mình, vậy thì quá đáng quá rồi.

Ngô Nguyệt quả nhiên như người câm, mặt ửng đỏ, không nói lên lời.

- Không phải, đi tiếp đãi Phó chủ tịch mới đến.

Lâm Nhược Khê thân nhiên trả lời.

Phó chủ tịch mới? Dương Thần hơi buồn bực, từ sau khi Lâm Khôn mất, toàn bộ cổ phần chuyển giao cho Lâm Nhược Khê, Ngọc Lôi gần như là công ty xuyên quốc gia của một mình Lâm Nhược Khê, cho nên chức vị bố trí trong công ty căn bản cũng chỉ cần một mình Lâm Nhược Khê nói là được, hội nghị thảo luận cổ đông chỉ là hình thức. Kì thực có Phó chủ tịch hay không, phải xem Lâm Nhược Khê vui vẻ hay không.

Bởi vì người phụ nữ này vẫn duy trì tinh thần công tác điên cuồng, ban Quan hệ xã hội của Ngọc Lôi lại cực kì xuất sắc, Phó chủ tịch có vẻ rất thừa thãi.

Lần trước Lâm Nhược Khê dưỡng bệnh nửa tháng, Mạc Thiện Ny đảm nhiệm vài chức trách, Lâm Nhược Khê mới nhân tiện đưa Mạc Thiện Ny làm Phó chủ tịch, nhưng trong ngày thường cũng chỉ là chức danh không mà thôi, phần lớn công việc vẫn là một mình Lâm Nhược Khê hoàn thành.

Lần này đột nhiên nói muốn lập một Phó chủ tịch, Dương Thần đương nhiên cảm thấy kỳ lạ, hay là Lâm Nhược Khê hồi tâm chuyển ý, muốn cho mình tự do một chút.

- Là vì sản phẩm của vật liệu mới đưa vào hoạt động, cần phải hợp tác cùng Mộ Vân. Chúng ta và bên Hongkong lần lượt cử đi chuyên gia thay nhau vào công ty của đối phương, để dành cho việc liên lạc trực tiếp và quản lý.

Lâm Nhược Khê đơn giản giải thích.

Bởi vì kiểu vật liệu mới phát triển thành công, lại mới bước sang giai đoạn tiêu thụ trên thị trường, thị trường định mức của Ngọc Lôi sẽ tăng mạnh, như vậy lượng công việc cũng sẽ tăng, trong khi đó mang ý nghĩa hợp tác tin cậy lẫn nhau, Ngọc Lôi cùng Mộ Vân trao đổi một người quản lý giỏi cho nhau, đến đảm nhiệm chức vụ cao của công ty đối phương, phụ trách quản lý thị trường vật liệu mới.

Dương Thần nghe xong, cũng không hỏi thêm gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, công việc hiện tại của mình, có phải cũng nên sau nửa năm ly hôn, nhân tiện từ chức, chỉ là đến lúc đó, bây giờ những hợp đồng này do mình giặt dây, chỉ sợ sẽ chịu ảnh hưởng, đây chính là vấn đề, Dương Thần cảm thấy nên bớt chút thời gian nói chuyện một mình với Lâm Nhược Khê.

Đến tầng một, sau khi ra khỏi thang máy, Lâm Nhược Khê mang theo

Ngô Nguyệt không nói một tiếng trước khi rời khỏi đi ra bãi đỗ xe, Dương Thần cũng liền một mình quay về đối diện với công ty giải trí.

Trở lại tầng giải trí của Ngọc Lôi, Dương Thần đến thẳng phòng làm việc của Vương Khiết, Vương Khiết đang cấp tốc gõ văn kiện gì đó, nhìn thấy Dương Thần đi vào, lập tức đứng dậy cười nói:

- Giám đốc, nói chuyện thế nào, đạo diễn Hoàng kia có thể tin không?

Dương Thần lôi thẻ SD trong túi quần ra, đặt ở trước mặt Vương Khiết, mặt không chút biểu cảm nói:

- Đây là kết quả đàm phán, cô có thể xem kỹ, hãy xem văn kiện video.

Vương Khiết vẻ mặt mê muội, không rõ là chuyện gì, nhét thẻ SD vào trong máy tính notebook, mở video trong văn kiện.

Một lát sau, Vương Khiết hốt hoảng đóng video lại.

Vương Khiết vẻ mặt đỏ bừng không dám nhìn Dương Thần.

- Giám đốc... Đây là, tại sao...

- Ô, không phải cô nói người họ Hoàng đáng tin hay không sao, vừa rồi trong video, trước mặt người phụ nữ kia là đạo diễn họ Hoàng, phía sau là người sản xuất kia, người phụ nữ ở giữa nằm sấp trên ghế sofa, là vợ của đạo diễn. bọn họ muốn biểu diễn màn kịch này cho tôi xem, để tôi cho bọn họ làm nhiếp ảnh và chỉ đạo động tác, cũng may không để tôi phối âm, tôi đều không biết làm thế nào phối âm cho người phụ nữ kia.

Dương Thần vẻ mặt buồn rầu nói.

Vương Khiết toát mồ hôi lạnh, tràn đầy xấu hổ nói:

- Giám đốc, lần sau tôi nhất định xem xét người cẩn thận mới đàm phán, tôi... Tôi không ngờ tên Hoàng Hải kia là đạo diễn như vậy.

Dương Thần thoải mái cười nói:

- Vương Khiết, trước khi cô đến đây, cũng không tiếp xúc với người trong giới giải trí sao.

- Đúng vậy, tôi làm một chút công việc quan hệ xã hội, nhưng không tiếp xúc nhiều với giới nghệ thuật.

Vương Khiết nói.

- Vậy thì đúng rồi, về sau nhìn kỹ một chút, không phải nói vì tôi, tôi là đàn ông, chung quy sẽ không thể thiệt, cô chú ý vấn đề an toàn của mình chút, nhớ mang vài người tin cậy đi cùng, tránh bị nguy hiểm.

Dương Thần khuyên.

Vương Khiết vốn tưởng rằng sẽ bị quở trách, cũng không nghĩ Dương Thần có ý này, đồng thời trong lòng cảm kích, thầm chấp nhận.

- Giám đốc, cảm ơn.

Dương Thần cười rút ra thẻ SD trong notebook của Vương Khiết.

- Cái này cô không muốn cất giấu kỹ chứ?

- Đương nhiên không cần.

Vương Khiết vội khua tay, những thứ ở trong đó cũng quá khó coi.

Dương Thần tiện tay, vò nát cái thẻ SD, vất vào trong sọt rác, lại nói với Vương Khiết:

- Không phải vì chuyện hôn nay cảm thấy có gánh nặng, đặc biệt là ở trước mặt tôi, tôi sẽ không cho rằng tại sao cô không làm tròn bổn phận. Trên thế giới này khó hiểu nhất chính là lòng người. Về sau đi làm, phải thoải mái một chút, bằng không, cô đi làm còn khó chịu hơn đi viếng mộ.

Wang Khiết bật cười.

- Đâu có Giám đốc nào nói khoa trương như vậy.

Dương Thần biết người trợ thủ của mình đã không sao, cũng liền không đùa cô nữa, để Vương Khiết tiếp tục làm việc, chính mình sau khi ra khỏi phòng làm việc, theo cầu thang bộ, đến gian chế tác âm nhạc giải trí của Ngọc Lôi ở tầng 1.

Bởi vì tiền vốn lúc đầu rất hùng hậu, cho nên giải trí Ngọc Lôi có phòng thu âm và các loại phòng chế tác âm nhạc của mình, thiết bị mọi thứ đầy đủ, và những ca sĩ nghệ sĩ mà công ty ký hợp đồng đều có thể ở trong đây tiến hành luyện tập giọng hát và sáng tác âm nhạc.

Dương Thần có chút lo lắng Tuệ Lâm ngày đầu đến công ty, dù sao cô gái hàng năm ở trong núi không thể nào từng trải được, thoáng chốc đối mặt với nhiều người lạ như vậy, còn vây quanh cô, đoán chừng sẽ rất căng thẳng.

Mới đến phòng ghi âm, Dương Thần liền nhìn thấy, Triệu Đằng cùng một đám nhân viên, nhạc sĩ đều đứng một chỗ, vài chuyên gia ghi âm và ca sĩ đeo tai nghe, đang chăm chú lắng nghe cái gì đó.

Trong phòng ghi âm, Tuệ Lâm cũng đang đeo tai nghe, cởi áo khoác ra, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng màu hồng, thuần khiết nhưng trên khuôn mặt, có vài giọt mồ hôi, đang nhắm mắt, chìm đắm trong thứ tình cảm nào đó, đang hát cái gì đó.

Triệu Đằng thấy Dương Thần đi vào phòng ghi âm, lập tức vỗ vỗ đám đồng nghiệp đang chăm chú nghe nhạc ở bên, giới thiệu:

- Vị này chính là Giám đốc, mấy người không thường xuyên đến, mau chào hỏi đi.

Dương Thần cười nhạt bắt tay cùng mấy người, Triệu Đằng ở một bên giới thiệu bối cảnh lai lịch của mấy người này, cơ bản đều là nhà sản xuất và nhạc sĩ, biết người đàn ông trước mặt là cấp trên cấp cao nhất của công ty này, có chút kinh ngạc, nhưng không dám khinh thường, bất luận là dựa vào người khác hay thực lực mà lên chức, tuổi tác cũng không thể nói lên cái gì.

- Thấy mọi người nghe rất mê mẩn, dường như cô em họ này của tôi hát cũng không tồi?

Dương Thần hỏi.

Một nhạc sĩ vội vàng gật đầu.

- Em họ của Giám đốc thật sao? Thật là có người anh giỏi ắt có cô em giỏi, giọng hát của Tuệ Lâm tiểu thư, trong những ca sĩ mà tôi đã từng gặp, ít

nhất có thể xếp thứ ba. Máu chốt ở chỗ, trong giọng hát của cô ấy có sự linh hoạt kỳ ảo mà các cô cái hiện nay rất ít có, điều này tuyệt đối liên quan đến khí chất của cô ấy.

- Không sai, giọng hát rất xuất sắc, chỉ cần qua tạo hình một chút, lấy một chút giọng giả, cao âm chau chuốt một chút, có thể thích ứng rất nhiều dòng nhạc.

Một nhạc sĩ khác nói.

Dương Thần hơi kinh ngạc, nhìn Tuệ Lâm ở phía phòng thu âm vẫn còn đang hát, nhận tai nghe, đeo lên tai.

Trong tai nghe truyền đến một giọng ca rất trữ tình, bởi vì Dương Thần đối với âm nhạc, phim ảnh trong nước Hoa Hạ không phải hiểu biết lắm, cho nên cũng nghe không ra là ai hát, nhưng giọng nói của Tuệ Lâm vốn dĩ nhẹ nhàng khoan khoái phát ra, đích thực khiến tâm trạng người ta khoan khoái dễ chịu.

Dương Thần bỏ tai nghe xuống, nói với mọi người:

- Tôi thấy cô ấy rất mệt, toát mồ hôi rồi, mấy người nên để cô ấy nghỉ ngơi một chút đi, cứ tiếp tục hát như vậy, không tốt cho cổ họng đâu.

- Haha, Giám đốc, không phải chúng tôi muốn để Tuệ Lâm tiểu thư dừng lại, mà là Lâm tiểu thư hát rất nhập tâm, chúng tôi không nỡ làm gián đoạn cô ấy.

Mấy nhà sản xuất nói đùa.

Đúng lúc đó, ngoài cửa có một nhân viên trẻ đi vào, lớn giọng nói:

- Giám đốc có ở đây không?

Dương Thần quay đầu lại.

- Có việc gì thế?

Nhân viên nữ trẻ đó kính cẩn nói:

- Giám đốc, trong phòng chờ của công ty có người đang đợi anh, nói là quen biết anh, muốn anh và Tuệ Lâm tiểu thư cùng đi gặp mặt.

Sắc mặt Dương Thần hơi có chút thay đổi, bảo người nhân viên đó về trước, sau đó tự mình đi vào phòng ghi âm, đến bên cạnh Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm nhìn thấy Dương Thần đột nhiên đi vào, lập tức không hát nữa, khuôn mặt ửng đỏ, cảm thấy ngại ngùng khi hát trước mặt Dương Thần, hỏi:

- Dương đại ca, tại sao anh lại vào đây?

- Có người muốn gặp anh, cũng muốn gặp em.

Dương Thần cười nói.

Tuệ Lâm chớp mắt, người biết cô không nhiều.

- Ai thế? Là chị à?

Dương Thần nhún nhún vai.

- Nếu anh đoán không sai, thì không phải bà nội em thì cũng là ông nội em.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 304

Không Thể Phủ Nhận.

Dẫn Tuệ Lâm đến khu phòng đợi ở tầng 1, để tiếp đãi các vị khách khác nhau, ở tầng 1 ngoài bàn tiếp tân ra, chính là các phòng chờ to nhỏ khác nhau, dùng chất liệu tường cách âm hiện đại, thoát nhìn rất đẹp lại đơn giản.

Đi đến sau phòng nhân viên tiếp tân đã nói, quả nhiên là người Dương Thần đã đoán.

Lâm Chí Quốc mặc chiếc áo khoác màu đen có vẻ rất dày, trong tay đang cầm chén trà nóng nhân viên đưa cho, trên khuôn mặt tỏ ra tương đối trẻ, không có nhiều dấu vết của năm tháng, lẳng lặng ngồi ở trên ghế, một câu cũng không nói, cũng có khí thế không giận mà uy nghiêm.

Vẫn giống như trước đây mặc chiếc áo khoác màu xám, yên lặng đứng một góc, cúi đầu, dường như đang buồn ngủ.

Nhìn thấy Dương Thần với Tuệ Lâm đi vào, Lâm Tuệ Quốc trên mặt vừa mới nghiêm túc mỉm cười nhã nhặn, đương nhiên, chỉ là đối với Tuệ Lâm.

- Tuệ nhi, đến bên cạnh ông nội.

Lâm Chí Quốc vẫy vẫy tay với Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm nhìn thấy Lâm Chí Quốc, trên mặt tỏ ra rất vui mừng, nhưng sau đó lại có bộ dạng hơi mầu thuẫn, do dự một lúc, mới dụi dụi ngồi bên Lâm Chí Quốc.

Dương Thần tự mình kéo ghế ngồi, chân bắt chéo, ngáp một cái, cũng không nói gì.

Lâm Chí Quốc cũng không quan tâm đến Dương Thần, kéo tay cháu gái mình, cười ha ha hỏi han:

- Đến Trung Hải hai ngày nay có quen không? Có cần gì không, muốn cái gì ông đều mua cho cháu, nghe nói cháu ở trong đây học hát khiêu vũ, muốn làm ngôi sao ca nhạc sao?

Tuệ Lâm dụi dụi nói:

- Ông nội, vẫn chưa chắc đã làm được, kỳ thực cháu chỉ muốn tìm công việc cháu thích.

- Ha ha, Tuệ nhi của ông thông minh như vậy, nhất định có thể làm được, nếu đến đây làm việc, để ông mua cho cháu một chiếc xe nhé?

Lâm Chí Quốc đề nghị nói.

Tuệ Lâm vội lắc đầu.

- Không cần không cần, ông nội, cháu không biết lái xe, hơn nữa... hơn nữa chị Nhược Khê nói sẽ đưa đón cháu.

Sắc mặt Lâm Chí Quốc vui vẻ.

- Tuệ nhi, cháu nói...cháu nói cháu, gọi chị Nhược Khê? Cháu không hận cô ấy?

Dương Thần ở bên cũng nhìn Liễu Tuệ Lâm, hẳn cũng có chút hiếu kỳ, Tuệ Lâm đôi đôi thế nào với Lâm Nhược Khê, từ nhỏ sống bên cạnh Vân Miểu sư thái, nên cảm giận Lâm Nhược Khê mới đúng, dù sao cũng là cháu gái của kẻ thứ ba.

- Tại sao phải hận chứ...

Tuệ Lâm yếu ớt nói:

- Chị cũng rất đáng thương, chị không phạm lỗi gì cho dù bà nội ghét, cũng chỉ nên ghét bà nội của chị, đó là việc của ông bà, cháu chỉ cảm thấy trong cơ thể cháu, với trong cơ thể chị, chảy chung một dòng máu, chỉ cần chị đối xử tốt với cháu, cháu sẽ thích chị ấy.

Hốc mắt Lâm Chí Quốc có chút đỏ, mặc dù trải qua trăm trận chiến, là người ở vị trí cao, cũng không thể không cảm thấy xúc động khi nghe cháu gái nói như vậy.

- Nhược Khê...Cô ấy biết cháu là ai không?

Lâm Chí Quốc hỏi.

Tuệ Lâm lắc đầu.

- Cháu không dám nói, ông nội, cháu sợ chị ghét cháu.

- Xin lỗi, Tuệ nhi, vì sai lầm còn trẻ của ông, khiến hai cháu đều lớn lên vất vả như vậy.

Lâm Chí Quốc vô cùng đau đớn nói.

Tuệ Lâm trầm mặc không nói, dường như cũng không biết nên trả lời như thế nào, dù sao từ nhỏ ở cùng Vân Miểu sư thái, trong lòng nhất định có chút oán giận Lâm Chí Quốc, dù sao cũng là Lâm Chí Quốc có lỗi với Vân Miểu sư thái, lại để bố mẹ mình chết ở nước ngoài.

Người áo xám vẫn đứng ở trong góc đột nhiên lên tiếng nói:

- Lão gia, Tuệ nhi tiểu thư có thể ở cùng Nhược Khê tiểu thư, sẽ có một ngày, có thể hóa giải nghiệp duyên kia, tin rằng không bao lâu sau, lão gia liền có thể nghe thấy Nhược Khê tiểu thư gọi ông nội rồi.

Trong mắt Lâm Chí Quốc hiện lên chút thêm muốn, nhưng ngay sau đó cúi đầu xuống, quay đầu nói với Tuệ Lâm:

- Tuệ nhi, cháu rất đơn thuần, rất lương thiện, rất thông tình đạt lý, khiến ông rất vui mừng nhưng chị cháu, cố chấp hơn cháu, cứng cỏi hơn cháu, thậm chí có thể làm những chuyện không từ thủ đoạn, nhưng chị cháu có chút giống cháu, bản chất của cô ấy là người lương thiện, chỉ vì ông mang thương tổn cho cô ấy, khiến cô ấy từ bé đã phải gánh vác những áp lực của thế giới bên ngoài, quật cường mà trưởng thành, cho nên nếu có một ngày, cô ấy phát hiện thân phận thật sự của cháu, nổi giận với cháu, thì không nên cố chấp với chị cháu, bởi vì người cô ấy hận không phải cháu, mà là ông.
Tuệ Lâm lo lắng gật đầu, mím môi không nói gì.

Trong mắt Dương Thần lóe lên chút xúc động, mặc dù Lâm Chí Quốc không thấy Lâm Nhược Khê lớn lên, thậm chí từ nhỏ đến lớn chưa mấy lần gặp mặt, nhưng ông ta lại thấu hiểu hết cô cháu gái này của mình, giữa người thân với nhau, quả nhiên sẽ nhận thức sâu nhất.

Sau khi nói một lát chuyện trong nhà, Lâm Chí Quốc mới nói với Dương Thần bị bỏ sang một bên rất lâu.

- Anh gần đây, dường như có chút phiền toái không nhỏ.

Dương Thần biết Lâm Chí Quốc nhất định là nói đến việc giết Tăng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoành hôm đó, mỉm cười nói:

- Đó không phải phiền phức, chỉ là phiền não nhỏ, nếu như ông muốn nói là phiền phức, vậy tôi cảm thấy đi Yên Kinh giết sạch tất cả người nhà họ Tăng mới thấy rất phiền phức.

- Hừ.

Lâm Chí Quốc hừ lạnh nói:

- Anh hẳn rất rõ, đó căn bản không phải thực tế, mặc dù anh có bản lĩnh như vậy, nhưng trên thế giới này, người hận anh, thù anh nghìn nghìn vạn vạn, anh có thể giết hết bọn họ không? Anh không phải là máy móc không có tình cảm, anh đồng ý quay về cuộc sống của người Hoa Hạ bình thường, chứng minh anh vẫn là người có tình cảm, những kẻ giết người đều biết, giết người khác, bản thân cũng sẽ đau khổ, người bên cạnh mình cũng đau khổ, anh không nên làm việc ngu xuẩn như vậy.

Tuệ Lâm nghe được Lâm Chí Quốc và Dương Thần nói chuyện, mở to đôi mắt, hoàn toàn không hiểu là chuyện gì, khôn ngoan không nói chen vào.

Dương Thần giơ tay lên cào cào mặt mình.

- Vậy có thể làm thế nào, bọn họ đều muốn giết cháu gái ông, mặc dù nói tôi có thể bảo vệ cho cô ấy, nhưng những người tôi quan tâm khác làm thế nào, tôi cũng không phải ba đầu sáu tay, ngoài việc đi tiêu diệt chúng ra, tôi không có sự lựa chọn nào khác.

- Yên tâm, việc anh lo lắng, sẽ không xảy ra.

Khóe miệng Lâm Chí Quốc nở một nụ cười thâm thúy.

Dương Thần nhú mày.

- Có ý gì?

- Tôi thiếu, vào năm tới trước khi chấm dứt tuyển cử nhiệm kỳ mới ở Hoa Hạ, Tăng gia tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ, trừ khi bọn họ không muốn sống yên ở giới chính trị Hoa Hạ.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút.

- Chẳng lẽ ông gây áp lực.

- Lâm gia chúng tôi mặc dù có chút thực lực, nhưng chưa bao giờ can thiệp vào chính trị, tóm lại sẽ có người đủ mạnh giúp anh ra mặt, hơn nữa, người đó ra mặt, có lợi hơn tôi rất nhiều.

Lâm Chí Quốc nói.

Nhìn bộ dạng kín như bưng của Lâm Chí Quốc, trong đầu Dương Thần trong nháy mắt có rất nhiều khả năng, cuối cùng, chỉ có một lí do khả thi — Nhưng, chỉ cần vừa nghĩ tới nguyên nhân đó, Dương Thần liền cảm thấy trong lòng bức bối.

- Tôi không những người thích xen vào chuyện của người khác.

Dương Thần hô hấp trở nên khó khăn.

- Minh tôi có thể giải quyết tất cả.

- Dương Thần.

Lâm Chí Quốc đột nhiên lên cao giọng, sắc mặt trang trọng nói:

- Tôi vẫn nghĩ anh là người đàn ông có tư tưởng trưởng thành hơn những người cùng tuổi nhiều, bây giờ xem ra lại hoàn toàn như vậy, trên thế giới này, không phải tất cả mọi việc đều phải dựa vào giết người để giải quyết, đó là thủ đoạn hạ đẳng nhất, cái này anh hiểu rõ hơn ai hết hơn nữa, trên thế giới này, có vài chuyện, không phải anh không muốn thừa nhận, anh liền có thể phủ nhận sự tồn tại của nó, là anh, chính là anh, muốn trốn, cũng không trốn được.

Dương Thần hấp hê mắt, trong mắt hiện lên một ánh mắt lạnh lùng:

- Nếu ông chỉ muốn nói với tôi những lời vô nghĩa như vậy, thì tôi không có hứng thú nghe tiếp.

Lâm Chí Quốc thở phào một hơi, uống một ngụm trà, mới nói:

- Được, vậy tôi nói với anh chuyện khác.

- Nói nhanh, tôi sắp hết giờ rồi.

Dương Thần có chút không kiên nhẫn.

- Anh cũng nên biết, khoảng thời gian này, bộ đội Long Tô cùng Giao Long chúng tôi đều thiếu lượng lớn nhân sự, cho nên bắt đầu từ cuối tháng này, chúng tôi sẽ tuyển chọn một đám tinh nhuệ ở Hoa Hạ, làm quân dự bị của Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng tôi, tiếp nhận sự huấn luyện và khảo hạch nghiêm khắc, tôi hi vọng trong căn cứ huấn luyện ở Trung Hải, anh có thể làm tổng huấn luyện viên, cho bọn họ những chỉ đạo thực chiến...

Lâm Chí Quốc nói.

Dương Thần chau mày, không nhịn được cười nói:

- Ông đây không phải tìm phiền phức cho tôi chứ, nếu tôi đi làm Tổng huấn luyện viên, không phải tôi sẽ trở thành người cùng một nhà với mấy người sao? Cái này không có lợi gì cho tôi.

- Đầu tiên, anh chỉ làm Tổng huấn luyện viên trên danh nghĩa, anh hoàn toàn có thể để người khác phụ trách những buổi học bình thường, đừng cho rằng tôi không biết, đám người lần trước anh dẫn vào trong nước, là lính đánh thuê “Hải Ưng” đã gây sóng gió ở Địa Trung Hải và khu Vịnh Ba Tư, trong huấn luyện của chúng tôi, chính là thiếu quan niệm chiến thuật của những tổ chức dùng lính đánh thuê loại quốc tế này, sau đó tôi có thể đồng ý với anh, sau này tôi có thể cho anh những viện trợ gần nhất, bảo vệ những

người anh quan tâm, tôi thiếu, không đến mức bị đôi thủ Tăng gia làm như vậy, đánh cho trở tay không kịp.

Lâm Chí Quốc nói xong, mân mê cốc trà, kiên nhẫn chờ Dương Thần trả lời.

Dương Thần trầm mặc, điều kiện của Lâm Chí Quốc quả thực có chỗ mê người, đặc biệt là điểm đồng ý cung cấp bảo vệ, đúng là vấn đề mình đau đầu, dù sao, cũng không thể phái lực lượng lính đánh thuê đến Hoa Hạ bảo vệ người bên cạnh mình mặc dù những người đó đồng ý, nhưng mình làm chậm trễ công việc bình thường của bọn họ, cũng là có chút ích kỷ, cho nên lúc đầu chỉ kêu Solon đưa một tiểu đội Hải Ưng qua đây.

Lại nghĩ đến, sau nửa năm mình phải ly hôn với Lâm Nhược Khê, đến lúc đó thiếu mất tầng quan hệ thân thích này, vẫn là kết thân với Lâm Chí Quốc khá tốt.

Nghĩ đến đây, Dương Thần gật đầu.

- Không vấn đề, tuy nhiên chuyện này công tác bảo mật phải làm đến nơi đến chốn, hết khả năng, không được để người ngoài phát giác tôi có tham dự.

Trên mặt Lâm Chí Quốc giãn ra, cười:

- Yên tâm, tôi hiển nhiên hiểu được chỗ hiểm trong đó, đợi đến khi cần anh tham gia, lại liên hệ sau.

Sự việc nói xong, Lâm Chí Quốc cũng không nán lại lâu, sau khi nói với Tuệ Lâm vài câu dặn cô chú ý sức khỏe, liền cùng người áo xám yên lặng rời khỏi công ty.

Không lâu sau, Tuệ Lâm liền nhận được điện thoại của Lâm Nhược Khê, bảo Tuệ Lâm xuống lầu, cùng về nhà.

Tuệ Lâm có vẻ khá tung tăng, dường như có không ít lời muốn nói với Lâm Nhược Khê ở trên xe, về phần việc của Lâm Nhược Khê, cô đương nhiên nửa chữ cũng sẽ không nhắc đến.

Dương Thần nhìn thời gian, cũng đã sắp đến giờ rồi, liền xuống lầu lái xe về nhà.

Ở trong xe, trong đầu Dương Thần không ngừng nghĩ lại những lời vừa mới nói, người tạo áp lực cho Tăng gia giúp mình, mặc dù không thể xác định là người nào, cái khả năng mơ hồ kia, khiến đáy lòng Dương Thần chôn giấu chuỗi tháng ngày bao nhiêu năm đó, nhẹ nhàng mà chấn động gọi lên.

Mang theo tâm trạng nặng nề, Dương Thần quay về đến nhà, Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm cũng vừa đến.

Lâm Nhược Khê từ trên xe Bentley đi xuống, hai người phụ nữ vừa cười vừa nói, dường như nói chuyện không tồi, chỉ là nhìn thấy Dương Thần theo sát sau về nhà, cũng đều không chào hỏi.

Dương Thần cười khổ, Lâm Nhược Khê thì không nói làm gì, Tuệ Lâm cũng như vậy, hiển nhiên là học theo chị, cái tốt không học, bản lĩnh làm bộ

mặt lạnh lùng không để ý đến người khác ngược lại học rất nhanh.

Vừa mới đi vào cửa, Dương Thần liền nói với Lâm Nhược Khê không dự định để ý tới mình:

- Nhược Khê, có thể nói chuyện với tôi không, có chút chuyện muốn thương lượng với em sớm một chút.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 305

Thật Sự Rất Ngây Thơ.

Lâm Nhược Khê giống như trước kia chuẩn bị lên lầu quay về phòng sách làm việc chần chừ quay người lại, nhìn Dương Thần không giống như đang đùa, sắc mặt lãnh đạm gật gật đầu.

- Vào phòng sách của tôi nói chuyện.

Nói xong, Lâm Nhược Khê một mình đi lên cầu thang.

Dương Thần cũng không hề gì, đi theo cô lên lầu, đi vào phòng sách của Lâm Nhược Khê.

Căn phòng này giống như thời điểm trước kia đã vào, tràn ngập mùi thơm chỉ có trên người của Lâm Nhược Khê, khiến Dương Thần có chút tham lam hít sâu hai cái.

Lâm Nhược Khê cũng không chú ý đến động tác nhỏ này của Dương Thần, trong lòng có chút áp lực, đi đến trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, bóng đêm tĩnh mịch của khu biệt thự, dường như xuất thần, dường như chờ đợi Dương Thần nói cái gì đó.

Dương Thần cũng không vội vã mở lời, mà là nhìn đồng sách báo bày la liệt xung quanh, và trên bàn làm việc rất nhiều văn kiện nặng nề, có chút hoài niệm nói:

- Nhớ rõ lần đó đi mua sách với em, đáng vẻ em mua sách, còn thích thú hơn những người phụ nữ khác đi mua quần áo, lúc đó tôi liền nghĩ, người phụ nữ như thế này, nên là tiến sĩ giống như con mọt sách, hoặc là giáo sư trong trường đại học, tại sao có thể là một Chủ tịch quản lý một tập đoàn xuyên quốc gia chứ, bây giờ hình như tôi đã hiểu rồi, có vài việc, khi đã lọt vào trong đầu em, cho dù em không muốn làm, cũng có thể vô tình làm ra những thứ có thành tích, đó là do trời sinh, mà có những thứ, bù đắp thế nào đều sẽ không hoàn chỉnh.

Thần sắc trong mắt Lâm Nhược Khê có chút suy tư, từ tấm kính cửa sổ màu đen trước mặt, có thể nhìn thấy, bóng ngược sau lưng của người đàn ông kia, hắn đang đứng mỉm cười, hình như đang tự nói chuyện gì đó.

Dương Thần trầm mặc một lát, hỏi:

- Sách mua lần trước, em xem xong rồi sao?

- Xem xong rồi.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói.

Dương Thần gật đầu, thở dài nói:

- Máy quyền sách kia... dạy phụ nữ làm sao xử lý mối quan hệ vợ chồng.

- Đọc xong rồi, nhưng quên rồi.

Lâm Nhược Khê nói.

- Hẳn là không thấy một chút công dụng nào, theo logic bình thường, quan hệ của chúng ta như thế này làm sao có thể dùng đến chứ.

Dương Thần tự chế giễu mình nói:

- Một bắt đầu ngoài ý muốn, một cuộc hôn nhân từ lúc bắt đầu đã đi vào ngõ cụt, dù vùng vẫy thế nào, cũng chẳng qua là sa vào cát lún mà thôi, hoạt động càng mạnh, chìm nhanh càng nhanh.

Lâm Nhược Khê vai hơi rung, cắn môi.

- Anh muốn nói chính là những lời vô nghĩa như thế này sao?

Dương Thần lắc đầu.

- Tôi chỉ là có chút biểu cảm nhầm chán, việc tôi muốn nói chính là việc nghiêm chỉnh, em có thể thử tiếp nhận tôi, trước đây em cố gắng để hôn nhân của chúng ta tiếp tục, để tôi đi công tác, đưa tôi đi tham gia bữa tiệc của xã hội thượng lưu, bây giờ còn để tôi làm Giám đốc của công ty, mặc dù có không ít phiền phức không nhỏ, nhưng tôi biết em nghĩ cho tôi, tôi muốn cảm ơn em.

- Thì ra anh cũng biết nói cảm ơn.

Lâm Nhược Khê cười lạnh hỏi.

- Biết nói, nhưng không thường xuyên nói.

Dương Thần nói.

- Vậy bây giờ anh muốn cảm ơn tôi, báo đáp tôi sao?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Dương Thần nhìn bóng dáng người phụ nữ vẫn không quay người lại.

- Mặc dù tôi muốn, nhưng ngoài việc không để cho em chịu bất cứ tổn hại nào ra, tôi phát hiện tôi không có gì có thể làm cho em, cho nên tôi cảm thấy không nên làm ảnh hưởng đến sự phát triển của công ty em, bây giờ tôi ngồi ở vị trí Giám đốc giải trí Ngọc Lôi, vừa bắt đầu một số hạng mục, hơn nữa một vài công việc quan trọng do tôi phụ trách, tôi đang nghĩ nếu sau nửa năm nữa, tôi và em ly hôn, tôi nên rời khỏi công ty, hay vẫn tiếp tục ngồi ở vị trí đó, nên nghe ý kiến của em.

- Nếu em cảm thấy không sao cả, vậy tôi vẫn sẽ giữ vị trí đó, mặc dù không thể bảo đảm kiếm nhiều tiền, nhưng tôi sẽ để công ty tiếp tục phát triển, nếu đến lúc đó em không muốn nhìn thấy tôi, vậy tôi sẽ rời đi, và sẽ bàn giao công tác tốt đây chính là việc tôi uôn thương lượng với em.

Lâm Nhược Khê xoay mạnh người lại, không biết từ lúc nào, trên mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đã chảy hai hàng lệ.

- Nếu anh biết tôi đã cố gắng, tôi cũng không coi thường anh như lúc đầu, vậy mà cách anh báo đáp và cảm ơn tôi, chính là ly hôn với tôi sao?

Dương Thần không nghĩ tới nói xong những lời này, Lâm Nhược Khê sẽ khóc, đồng thời trong lòng mơ hồ chua xót, lại không biết trả lời như thế nào.

Nặng nề thở dài một cái, Dương Thần mới nói:

- Hôm đó, lúc Tăng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoành tìm tới, em đã thấy qua, tôi là người như thế nào, mặc dù Hứa Trí Hoành nói, em mới là đầu sỏ gây ra mọi chuyện, nhưng, nói thật cho em biết, sỡ dĩ Hứa gia hoàn toàn không đi lên được, là tôi dùng chút thủ đoạn, khiến hắn ta và Liên minh Đông Hưng của bọn họ bị loại trừ tận gốc, mới khiến Hứa Trí Hoành không có chỗ dựa nên mới có lần trước, em với Vú Vương bị trói lại, cũng là do có tôi ở bên cạnh em.

- Tôi về nước chưa được một năm, những ngày ở bên em, cũng mới nửa năm nhưng em vì sự xuất hiện của tôi, đã hơn một lần phải đối mặt với cái chết rồi, tôi không muốn lại có lần sau, bởi vì tôi với em đi quá gần, khiến em phải chịu những bất trắc này, tôi sợ...có một ngày, tôi sẽ không kịp cứu em.

- Không có anh, chẳng lẽ tôi không có kẻ thù sao?

- Ít nhất, kẻ thù của em, em có thể đối phó được, trong khi đó người tôi dẫn đến, lại có thể lấy mạng em.

Dương Thần nói.

Đôi mắt đẹp của Lâm Nhược Khê tràn ngập rất nhiều oán giận, cuối cùng giận dữ cười:

- Dương Thần, anh biết không, những lời anh nói bây giờ, những việc mà anh

nghĩ, quả thật rất ngây thơ.

Dương Thần lẳng lặng nhìn âm điệu của Lâm Nhược Khê đột nhiên cao vút lên, không nói được lời nào.

- Anh căn bản là đang sợ hãi, đang trốn tránh, không muốn gánh vác trách nhiệm, lý do muốn ly hôn với tôi anh đang dùng căn bản không phải lý do.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Nếu anh nói với tôi, Lâm Nhược Khê, tôi không thích em, tôi không có chút hứng thú gì với em, không cần anh nói ly hôn, tôi sẽ chủ động rời ra anh, không nghĩ việc đó là sai lầm. Nhưng anh bây giờ, tất cả những việc anh làm đang nói cho tôi biết, anh căn bản không muốn ly hôn, vì sao nhất định phải dùng lý do lấy làm lệ này với tôi? Chẳng lẽ tất cả những gì tôi bỏ ra rẻ mạt như vậy sao?

Dương Thần đau khổ nhắm mắt lại.

- Không phải giống như em nghĩ ...

Hốc mắt Lâm Nhược Khê hơi đỏ, lạnh lùng nói:

- Vậy thì như thế nào, anh dám nói với tôi. Sau khi ly hôn với tôi, anh cũng đồng thời vứt bỏ những người phụ nữ bên cạnh không? Đừng cho rằng tôi mù, anh bên ngoài có mấy người phụ nữ khác tôi không biết, nhưng tôi nghĩ nhất định không chỉ một Thiện Ny, tôi không phải đồ ngốc, tôi không nói, là bởi vì tôi đã từng nói, không can thiệp đến đời sống riêng tư của đôi

phương, tôi biết tôi đối xử với anh không tốt, anh ngoại tình, tôi không có tư cách nói anh, nhưng, anh bây giờ muốn nói với tôi, bởi vì sợ tôi ở bên cạnh anh, sẽ bị thương tổn mới rời bỏ tôi, chẳng lẽ anh sẽ rời bỏ tất cả những người phụ nữ khác như vậy sao?

Đến cuối cùng, Lâm Nhược Khê gần như dùng phương thức kêu gào hỏi xong câu cuối cùng, cảm xúc dâng trào khiến lồng ngực cô phập phồng không ngừng, trên khuôn mặt kiêu diễm như một cánh hoa lê gặp mưa, tràn đầy phần uất và không cam lòng.

Dương Thần thần thờ ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của Lâm Nhược Khê, không hề có ý rút lui.

- Tôi sẽ không rời khỏi bọn họ, nhưng, tôi sẽ rời khỏi em, bởi vì, em không giống với bọn họ.

Dương Thần nói.

- Không giống?

Lâm Nhược Khê cười nhạt nói.

- Bởi vì anh thích bọn họ, nhưng ghét tôi, anh muốn nói là cái này sao?

Hai bàn tay của Dương Thần nắm chặt thành nắm đấm, sau đó chậm rãi buông ra, cười bí hiểm.

- Bởi vì, nếu bọn họ bị tổn thương, tôi sẽ rơi lệ, sẽ đau lòng, sẽ phần nộ... Nhưng, nếu em bị tổn thương, tôi sẽ không có những cảm xúc này... Tôi nghĩ, tôi sẽ điên luôn mất.

Giọt nước mắt cuối cùng của Lâm Nhược Khê rơi xuống trên thảm, biểu cảm trên khuôn mặt trong nháy mắt cứng lại, kinh ngạc nhìn Dương Thần.

- Tôi đã từng mất em một lần, tôi không thể lại mất em lần thứ hai, cho dù chỉ là có khả năng, tôi cũng sẽ không cho phép.

Nói xong, Dương Thần im lặng xoay người, bước chân nặng nề, ra khỏi phòng sách.

- Lại mất đi? Tại sao là “lại”.

Lâm Nhược Khê thất thần đứng ở trước cửa sổ, nhìn cửa chậm rãi đóng lại, buồn bã không biết làm sao.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 306

Ngày Nào Đó Tôi Không Còn Ở Đây.

Đi xuống dưới lầu, Dương Thần điều chỉnh lại tâm trạng, trên mặt cũng liền không nhìn ra cái gì đặc biệt.

Cùng Lâm Nhược Khê quay về là Tuệ Lâm đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, tivi đang chiếu là một dạ hội âm nhạc, những người trong đó Dương Thần cũng đều không quen, nhưng âm nhạc vũ đạo những cái này Tuệ Lâm thật sự khá quan tâm.

- Xem ra ca sĩ nổi tiếng trong tương lai sẽ ra đời trong nhà chúng ta rồi.

Dương Thần cười nói.

Tuệ Lâm sắc mặt ửng đỏ.

- Tôi...Nhà chúng ta?

Dương Thần nhìn vẻ mặt ngượng ngịu của Tuệ Lâm, có chút hứng thú.

- Tốt xấu gì cũng từng sống cùng nhau, cô sẽ không sau khi làm ngôi sao ca nhạc rồi, liền không nhận người anh họ này chứ.

- Sao có thể chứ...

Tuệ Lâm bị nói có chút ngượng ngùng.

Dương Thần nhìn nhìn, Vú Vương vẫn đang bận rộn trong nhà bếp, dường như hôm nay về nhà sớm, Vú Vương nấu cơm cũng khá vội vàng.

Trong lòng Dương Thần thở dài, sau này, trong cái nhà này có lẽ lại trở về quỹ đạo chỉ hai người Vú Vương và Lâm Nhược Khê sống rồi.

Trong lòng đang suy nghĩ những việc này, Dương Thần đi vào nhà bếp, đến bên cạnh Vú Vương hỏi:

- Vú Vương, cần tôi giúp gì không?

Vú Vương cười tủm tỉm nói:

- Cậu chủ đi xem tivi với tiểu thư Tuệ Lâm đi, tôi có thể làm được, nửa tiếng nữa có thể ăn cơm rồi.

- Tôi vẫn nên đến giúp Vú, cơ hội cũng không nhiều rồi.

Dương Thần nói, đi đến bên cạnh cái thớt gỗ, cầm khoai tây gọt vỏ, thái rau, hỏi Vú Vương:

- Là khoai tây sợi sao?

Vú Vương nhìn Dương Thần thật sự muốn làm, cũng không ngăn cản, gạt gạt đầu:

- Thái tùy tiện cũng được, người trong nhà, không cần quá cầu nệ.

Dương Thần đáp lời, giơ tay chém xuống, trên củ khoai tây tròn vo hạ xuống đường cong chuẩn xác, khoai tây dùng mắt thường khó có thể phân tích góc độ, trong nháy mắt, toàn bộ khoai tây liền biến thành đồng sợi khoai

tây vừa thích hợp cho việc xào.

Mắt Vú Vương sáng ngời, tán thưởng nói:

- Chẳng trách tiểu thư nói cậu chủ biết võ công, đao pháp này cũng tốt như vậy, nhìn giống như đầu bếp chiếu trong ti vi.

- Tôi cũng biết những kỹ xảo nhỏ như thế này.

Dương Thần thuận miệng nói, những cái này quả thật là kỹ xảo nhỏ, nếu không phải sợ làm Vú Vương sợ, thái những thứ như thế này có thể nhanh đến khó thể tưởng tượng.

Vừa nói với Vú Vương, Dương Thần vừa thanh thoi tiếp tục thái những nguyên liệu nấu ăn khác, các loại rau quả và thịt dưới dao của Dương Thần, đều có vẻ hết sức vâng lời.

Vú Vương đang tỉ mỉ ướp chân gà trong chậu nhỏ, chắc là đợi dùng lại dầu trong chảo rán.

Dương Thần nhìn dáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ của Vú Vương, trong lòng âm áp vui vẻ, mình đến nhà này sắp được nửa năm rồi, cũng không biết ăn bao nhiêu thức ăn Vú Vương nấu, nếu sau mấy tháng nữa đột nhiên rời khỏi, có khi nào sẽ thấy không quen không.

- Vú Vương, thức ăn vú làm quả thật rất ngon.

Dương Thần nói.

Vú Vương vui vẻ ra mặt, mặc dù khoe mắt hiện lên vài nếp nhăn, lại có vẻ yêu thương.

- Người nấu cơm, rất thích nghe câu này.

Dương Thần hiểu gật gật đầu, thấp giọng giống như thì thào nói:

- Vú Vương, nếu ngày nào đó tôi không ở trong nhà này nữa, tôi nói là nếu như, hy vọng vú đừng quá buồn.

Vú Vương sững sờ, dừng các động tác trên tay.

- Cậu chủ, tại sao đột nhiên nói như vậy.

- Tôi chính là đang nghĩ, nếu ngày nào đó tôi không ở trong nhà này, đi đến một nơi không ai tìm thấy, cái nhà này sẽ thế nào, hẳn là quay về giống như những năm không có tôi.

Dương Thần nói.

- Cậu chủ thật là, cái này có cái gì phải nghĩ.

Vú Vương nói.

Dương Thần cười cười.

- Vú Vương, nếu quả thật có một ngày như thế, vú phải để ý nhiều đến người phụ nữ gốc nghèo chỉ biết làm việc kia để cô ấy không thức đêm, đừng vì bận công việc mà không ăn cơm tối, còn nữa, nếu người không khỏe, lập tức đi bệnh viện kiểm tra, đừng giống như lần trước, mệt đến mức ngất xỉu đi mới đi bệnh viện điều dưỡng, con người không chịu nổi dày vò như vậy.

- Đúng rồi, nếu cô ấy tức giận, không vui, có thể đi đến đường Văn Nhất

Trung Hải, trong cửa hàng gạo nếp viên mua ít gạo nếp viên, chỉ cần nhét vào trong tay Lâm Nhược Khê thứ đó, cô ấy căn bản không quan tâm có chuyện phiền lòng gì, cô ấy không thích uống thuốc, vú cũng có thể mua cho cô ấy thứ đó.

- Người phụ nữ này ngoài miệng không nói, kỳ thực là sợ béo, cho nên bản thân không dám đi mua để ăn, Vú Vương cứ việc mua cho cô ấy ăn, lượng công việc của cô ấy thế kia, muốn béo cũng khó.

- Còn nữa, nếu buổi tối cô ấy không về nhà, Vú Vương hãy gửi cặp lồng cơm giữ ấm đến công ty, cô ấy nói với vú sẽ ăn ở ngoài, kỳ thực cô ấy đang lừa vú, nếu cô ấy không chịu ăn, Vú Vương hãy cứng rắn nhỏ vài giọt nước mắt, kể khổ, như vậy cô ấy nhất định ăn, Nhược Khê kỳ thực rất mềm lòng, không chịu được người khác buồn.

Hoạt động trên tay Vú Vương dừng ở đó, hơi há miệng, nhìn Dương Thần, nói không ra lời.

Dương Thần ý thức được những lời nói không hiểu ra sao cả của mình, xấu hổ cười cười:

- Vú Vương, tôi là thuận miệng tâm sự với vú như vậy, đừng quá để ý.

- Ồ...ồ, may là như vậy.

Vú Vương lúc này mới bình tĩnh lại, đỡ khóc đỡ cười.

- Cậu chủ những lời này của cậu, làm lòng tôi tan nát giống như nhân bánh sủi cảo rồi, cái này sao lại giống với kịch Quỳnh Giao kia, đến một người lớn tuổi như tôi cũng nước mắt lưng tròng, cậu chủ, những lời này thật sự chỉ có thể nói chơi, cậu mà không ở đây, hai người phụ nữ chúng tôi, hàng ngày buồn biết bao.

- Sao có thể chứ, nếu thật sự có tôi, tiền của Nhược Khê nhiều đến mức có thể chất đầy Trường Thành rồi, thế nào cũng đều thoải mái.

Dương Thần nói.

Vú Vương thở dài nói:

- Đồ vật này, sống không tiêu hết chết cũng không thể mang theo, đủ dùng là được rồi, nhiều là gánh nặng, cũng là trách nhiệm, nghèo chưa chắc đã không vui, giàu chưa chắc đã thích thú, chung quy vẫn là người một nhà yên ổn sống cùng nhau là tốt.

Nói xong, Vú Vương tiếp tục bận rộn với chảo dầu, bắt đầu nấu thức ăn.

Dương Thần thái xong quả ớt xanh cuối cùng trên tay, rửa sạch tất cả các loại rau quả, im lặng đi ra khỏi nhà bếp.

Tuệ Lâm đang ngồi trên ghế sofa, nhìn thấy Dương Thần đi ra, cuống quýt quay đầu đi, làm bộ vẫn đang xem tivi.

Dương Thần cười thầm trong lòng, Tuệ Lâm dù sao cũng là một tay Vân Miêu sư thái dạy dỗ, nội công tu luyện có chút thành tích, những lời mình nói ở trong nhà bếp, cô ấy nhất định nghe thấy.

Dương Thần cũng không nói ra, ngồi vào bên kia ghế sofa, cầm tờ báo

lên, thanh thoi đọc.

Tuệ Lâm nhìn Dương Thần trầm mặc không nói:

- Dương đại ca...Anh thật sự muốn ly hôn với chị tôi sao?

- Cô không phải cũng đều nghe thấy rồi sao.

Dương Thần nói.

Tuệ Lâm bĩu môi.

- Tôi cảm thấy...anh kỳ thực không muốn ly hôn, đúng không?

Dương Thần đặt tờ báo xuống, nhìn chằm chằm Tuệ Lâm một lát nghiêm túc nói:

- Tuệ Lâm, có thể đồng ý với tôi một việc không?

Tuệ Lâm lúng ta lúng túng gật gật đầu.

- Dương đại ca nói đi.

- Đợi một ngày nào đó tôi rời khỏi cái nhà này, cô có thể sống cùng chị cô không? Tôi thiếu, không được giống tôi rời bỏ cô ấy, thường xuyên ở cùng cô ấy.

Dương Thần trịnh trọng nói.

Tuệ Lâm có chút ngờ ngàng, không biết Dương Thần có ý gì.

- Chị cô, mặc dù xem ra rất nở mày nở mặt, nhưng đến bản thân cô ấy đều không biết, kỳ thực cô ấy thật sự rất đáng thương, rất nhiều việc, so với cô ấy đã nhìn thấy, còn tàn khốc hơn.

Trong mắt Dương Thần lóe lên tia u sầu, tiếp tục nói:

- Tôi nhìn ra, kỳ thực cô ấy có chút hoài nghi thân phận của cô, cô phải biết, hai người là chị em có quan hệ huyết thống, hai người có rất nhiều chỗ, kỳ thực đều có chỗ giống nhau nhưng cô ấy không hỏi nhiều cô những cái này, mà dùng tấm lòng chân thật đối xử với cô, tôi hy vọng cô có thể ở bên cô ấy nhiều chút, cô biết võ công, lại rất hợp với cô ấy, tôi nghĩ sẽ không chọn được người thích hợp hơn.

Tuệ Lâm cúi xuống suy nghĩ, trong lòng hơi cảm động.

- Dương đại ca, trước đây tôi cảm thấy, anh không phải người tốt, cho nên...cho nên tôi có chút sợ anh nhưng bây giờ cảm thấy, kỳ thực con người anh rất tốt, nếu anh rời bỏ chị tôi, tôi cũng sẽ vì chuyện này mà buồn.

- Cô bé ngốc, có tôi hay không vẫn như cũ, ai đòi ly hôn đều vẫn sống cuộc sống như thường, cho dù tôi đi rồi, chị cô vẫn có thể tiếp tục sống tốt.

Dương Thần cười nói.

Tuệ Lâm gật gật đầu.

- Tôi biết rồi, tôi sẽ tuân thủ giao hẹn này.

Xem ti vi một lát, Vú Vương cũng nấu xong cơm, sau khi Dương Thần và Tuệ Lâm hỗ trợ bê thức ăn ra, Vú Vương lại chạy lên tầng hai gọi Lâm Nhược Khê xuống ăn xôm.

Nhưng một lát sau, Vú Vương lại có chút bất đắc dĩ đi xuống lầu, nói:

- Tiểu thư lại bắt đầu không biết bận cái gì, bảo tôi mang ít đồ ăn lên, thật

là

khiến người ta lo lắng.

Dương Thần thuận miệng nói:

- Không sao, Vú Vương vú vất vả rồi, mang đồ ăn lên đi.

- Vâng.

Vú Vương đã quen rồi, rất nhanh sắp xếp lại ít đồ ăn mang lên cho Lâm Nhược Khê.

Đợi cơm nước xong, Dương Thần mặc áo khoác, cầm chìa khóa xe, nói với Vú Vương và Tuệ Lâm:

- Tôi ra ngoài gặp một người, mọi người không cần đợi tôi, có thể sẽ về muộn chút.

Nói xong, Dương Thần ra cửa lái xe, tiến thẳng vào màn đêm mà đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 307

Lời Nói Ban Đêm Bên Đường.

Đã có một thời gian không đi chỗ bán hàng của Trinh Tú xem cô bé này, chỉ cần nghĩ đến đêm đó, hình dáng Trinh Tú lấy đồ trang sức Nguyệt Nha yêu thích tặng cho mình, Dương Thần liền tràn ngập thương tiếc với cô gái này.

Đi đến một con đường nhỏ mờ mịt hoàn toàn như trước đây, quầy hàng ở bên đường dường như hơi tăng nhiều lên chút, dù sao thời tiết lạnh rồi, ăn khuya, đặc biệt là những đồ ăn vặt cay cay, bán sẽ rất chạy.

Dương Thần đi đến góc đường, nhìn thấy Trinh Tú mặc cái áo khoác ngoài màu nâu lồi thoi, đội cái mũ len màu trắng tím đan nhau trên đầu, tay của cô đang bận rộn bên quầy hàng.

Trước cửa hàng xe đẩy của cô có 4, 5 người khách, đang ngồi ở đó uống rượu trắng, bánh mật và malatang (giống như lẩu bên Việt Nam).

Dương Thần cũng không vội qua đó, đợi một lúc, mấy người khách đó đều đi rồi, Dương Thần mới từ từ đi đến trước quầy hàng.

Trinh Tú đang lau mấy cái bàn trước quầy, ngẩng đầu nhìn, người đến là dt,

nhưng trên khuôn mặt của người đó lộ chút vui mừng.

- Dương đại ca, muộn như thế này, sao anh lại rảnh rồi đến đây?

- Không phải buổi tối anh có thể nhìn thấy em gái Trinh Tú càng lớn càng xinh đẹp của chúng ta sao?

Dương Thần uể oải ngồi trên ghế ở trước quầy, cười nói.

Hai má trắng nõn của Trinh Tú đỏ lên.

- Nhân lúc chị Nhược Khê không có nhà, Dương đại ca đến ức hiếp em sao?

- Sao lại thế chứ, anh còn hi vọng đến ăn chút điểm tâm, không thể đắc tội với chủ nhà.

Dương Thần nói, cầm một xiên thịt lợn viên, cắn một miếng, nóng bỏng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trinh Tú nghiêm lại, hừ hừ nói:

- Thịt lợn viên một xiên hai tệ, đừng nghĩ ăn quyt.

Dương Thần ho mạnh một trận, cười khỏ nói:

- Thì ra quan hệ thân thiết vẫn phải trả tiền à.

- Không biết em tham tiền sao?

Trinh Tú bĩu miệng nói:

- Nhân lúc những ngày thời tiết lạnh kiếm nhiều một chút, có thể trả tiền thuê nhà và tiền điện nước, đâu có tiền để không để đãi khách.

Dương Thần lại cầm một xiên rong biển lên, vừa ăn vừa nói:

- Vậy thời tiết nóng thì làm thế nào, không thể lúc nào cũng bán malatang được.

Trình Tú không hề gì cười cười.

- Nóng thì nghĩ biện pháp bán đồ lạnh, bán kem.

- Trình Tú.

Dương Thần nuốt thức ăn trong miệng, thành khẩn nói:

- Em vẫn còn rất trẻ, mới 18 tuổi thôi, những đứa trẻ bằng tuổi em, vẫn đang học trung học, hoặc vừa mới thi lên đại học, em là người thông minh, tại sao không cố gắng thử tự học đi thi đại học chứ? Nếu em đồng ý, Dương đại ca có thể cho em mượn một khoản tiền, để em cố gắng học tập, năm sau đi tham gia thi vào cao đẳng, sau này em có tiền đồ rồi, hãy trả lại anh là được.

Trình Tú lẳng lẳng nghe, cầm một tấm sắt lật bánh mật đang rán trên bàn sắt, không trả lời.

Dương Thần nhíu mày.

- Em có thể chịu khổ như vậy, nhưng đừng nói với anh là sợ đọc sách đây, nếu như em cảm thấy học rất khó, vậy tôi làm gia sư của em cũng không thành vấn đề, khoa học tự nhiên và ngoại ngữ hoàn toàn không thành vấn đề, quốc ngữ em tự mình xem là được cho dù nền tảng chỉ có trình độ tiểu học, chỉ cần đồng ý cố gắng, thời gian nửa năm là đủ rồi.

Trình Tú rút cục ngừng hoạt động trên tay, ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp trong gió lạnh có chút mệt mỏi, lộ ra một nụ cười có chút chua xót.

- Dương đại ca, cảm ơn anh, nhưng như vậy làm phiền anh quá rồi, em không có dự định đi học, vẫn là làm buôn bán nhỏ của em.

Trình Tú kéo những sợi tóc ở thái dương.

- Dù sao rất nhiều cô gái cùng tuổi như em đều sống khổ như vậy, bản thân em nuôi sống chính mình, mặc dù mệt chút, nhưng sống rất thoải mái.

Dương Thần nghiêm mặt nói:

- Người khác anh mặc kệ, anh chỉ tin, nếu hôm đó ở trên xe bus, anh và em quen nhau, hôm nay lại ngồi trước mặt em, anh không thể bỏ mặc tuổi xuân quý giá của em được, đợi sau khi em già rồi, đi không nổi, đầu óc cũng không minh mẫn rồi, chẳng lẽ còn muốn một người phụ giúp đẩy xe bán bánh mật sao?

Sắc mặt Trình Tú trắng bệch, cắn môi không nói lời nào.

Đúng lúc này, giọng một người phụ nữ quen thuộc vọng đến.

- Trình Tú, nghe lời của hấn, hấn nói đúng, cô không thể tiếp tục đi xuống như vậy.

Dương Thần và Trình Tú cùng quay đầu, chỉ nhìn thấy một người phụ nữ trẻ mặc áo da gió màu cà phê có thắt lưng, dáng người cao gầy thuột tha không biết từ lúc nào đã đi đến cạnh quầy hàng, mái tóc ngắn trong gió có

chút hỗn độn, khuôn mặt trái xoan với các ngũ quan tinh xảo toát ra chút lạnh lùng diễm lệ, đúng là Thái Nghiên.

- Chị Thái, chị đến rồi...

Trình Tú ngại ngùng mỉm cười, dường như cũng không ngờ Thái Nghiên đã đến.

Đôi mắt Thái Nghiên nhìn Dương Thần, trong đó xen lẫn chút cảm xúc phức tạp, sau đó ôn hòa cười nói với Trình Tú:\

- Đúng vậy, nghe được cuộc nói chuyện của cô với người này mặc dù bình thường hẳn vẫn nói linh tinh không đầu không đuôi, lung tung lộn xộn, nhưng vừa rồi ý kiến đề cô thi vào đại học quả không tồi, nếu cô đồng ý, tôi có thể giúp cô liên hệ một chút người phụ trách, tôi nhớ rõ cô có học lên trung học, kỳ thực nền tảng không tồi, cô lại thông minh, chỉ cần đồng ý nỗ lực, ít nhất cũng có thể lên tuyển hai.

Dương Thần hơi hơi kinh ngạc nhìn vào mắt Thái Nghiên.

- Xem ra cô với Trình Tú rất quen thuộc.

- Làm sao, chỉ cho anh với Trình Tú xưng hô anh em, không cho tôi xem Trình Tú làm em sao?

Thái Nghiên không vừa lòng nói.

Dương Thần khoan thai cười xua tay.

- Không phải, chỉ là có chút bất ngờ, công việc của cô bận như vậy, còn có thời gian rảnh đến đây nói chuyện cùng Trình Tú sao?

Trình Tú lên tiếng nói:

- Dương đại ca, chị Thái Nghiên đối với em rất tốt, lần trước anh để chị ấy chăm sóc em, chị ấy mỗi tuần đều hai, ba lần đến đây, hỏi em có bị ai ức hiếp không, còn thường xuyên kể chuyện chị ấy bắt kẻ xấu, rất có ý nghĩa.

Dương Thần tấm tắc thở dài:

- May mà Thái Nghiên tiểu thư là nữ, nếu là nam, đoán chừng cô em tốt này đã bị cô dụ dỗ rồi, mới bao lâu, Trình Tú đã khen cô giống như chị em ruột rồi.

- Có phải anh cho rằng, tôi ngoài công việc vẫn là công việc, cả ngày nghĩ phá án, bắt người, những cái khác đều không hiểu?

Thái Nghiên cắn răng nói.

Trong lòng Dương Thần kỳ thực trước đây có cách nghĩ như vậy, dù sao vài lần đụng tới Thái Nghiên, đều là chịu thua thiệt, người phụ nữ này còn tìm đến cửa cho hắn áp lực.

Tuy nhiên, nghĩ đến Thái Nghiên không ngờ vì lời nói mình chuyển giao, liền thật sự thường xuyên đến chăm sóc Trình Tú, còn cùng Trình Tú trở thành quan hệ thân thiết, nói không bất ngờ là giả.

Dương Thần đương nhiên không cho rằng Thái Nghiên chỉ là làm trò, cũng không cho rằng Thái Nghiên nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy, lí do duy nhất, hẳn là mình đã từng nhờ cô ta chăm sóc Trình Tú.

Nghĩ đến đây, Dương Thần thành khẩn nói:

- Cảm ơn cô, lúc trước tôi có chút thành kiến với cô, nhưng bây giờ xem ra, kỳ thực cô là người không tồi, Nhược Khê làm bạn tốt của cô, xem ra là có đạo lý.

- Dương đại ca sao anh có thể nghĩ như vậy, chị Thái vốn dĩ là người rất tốt.

Trình Tú không vui nói.

Thái Nghiên đột nhiên nghe Dương Thần nói mình tốt, khuôn mặt ửng đỏ, nhưng rất nhanh kiềm chế lại.

- Anh biết sai là được rồi, bốn tiểu thư đại nhân rộng lượng, sẽ không tính toán chi li với anh.

Dương Thần mỉm cười, quay sang nói với Trình Tú:

- Nếu chị Thái Nghiên của em đều giúp em đi học lại để thi, em hãy nghe lời

Dương đại ca, cô em tốt của anh.

Trình Tú chần chừ nói:

- Dương đại ca, có thể cho em suy nghĩ cẩn thận không, em...có thể hai ngày sau mới trả lời anh không.

- Đương nhiên có thể.

Dương Thần cười nói.

- Còn có một việc, lần trước em đồng ý trước mặt chị Nhược Khê, còn nhớ không?

Trình Tú lạnh lợi trả lời.

- Nhớ rõ, là việc quay về cô nhi viện, Dương đại ca nói muốn đưa em quay về.

- Hẹn vào ngày kia thế nào, ngày kia là lễ Giáng Sinh, vừa vặn em trở về, còn có thể mua chút quà tặng cho Viện trưởng và bọn trẻ ở đó, vấn đề tiền nếu em không có, anh sẽ chi trước, sau này em trả anh sau là được, bằng không anh biết em nhất định sẽ không nhận.

Dương Thần nói.

Trình Tú phòng phòng miệng.

- Vậy quà đó nhất định phải do em chọn.

- Đương nhiên em chọn rồi, sáng ngày kia 9 giờ, anh lái xe đến đây đón em, sau đó chúng ta đi mua quà, rồi đi cô nhi viện.

Dương Thần nói.

Trình Tú có chút hưng phấn mà gật gật đầu.

- Cảm ơn anh, Dương đại ca.

Thái Nghiên nghe xong, đột nhiên hỏi:

- Anh đi cùng Trình Tú sao? Nhược Khê không đi?

Thái Nghiên cũng có nghe Trình Tú nói qua việc Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê đến thăm cô, cho nên không thấy kỳ lạ.

- Ồ, bình thường cô ấy đi đủ nhiều rồi, anh đưa Trinh Tú đi là được.

Dương Thần nói xong, giơ tay sờ sờ đầu Trinh Tú, làm cho Trinh Tú một trận hờn dỗi, mới đứng dậy.

- Ngày kia nhớ đừng có ngủ biếng, nếu không anh đánh đít đấy.

- Còn lâu em mới làm biếng.

Trinh Tú thở phì phì nói.

Thái Nghiên nhìn Dương Thần muốn đi, trong mắt hiện lên chút đấu tranh, lên tiếng nói:

- Anh đợi chút, anh có một chuyện nhờ anh giúp.

Dương Thần quay người lại.

- Chuyện gì.

- Lần trước tôi đến nhà hai người, rơi một túi da màu trắng trên ghế sofa, ngày mai anh có thể mang ra trả tôi không?

Thái Nghiên hỏi.

Dương Thần lúc này mới nhớ lại, hôm đó Thái Nghiên đến nhà cùng Lâm Nhược Khê nói chuyện Cao Quốc Hùng, cũng chính là vụ án vị tiên sinh họ Cao đó, đích thực rơi một túi ở trong nhà, lúc đó Lâm Nhược Khê sau khi lật ra xem phát hiện không có đồ gì quan trọng, liền vẫn để trên giá trong nhà không di chuyển.

Dương Thần cảm thấy cũng không có lý do từ chối yêu cầu nhỏ này của Thái Nghiên, dù sao Lâm Nhược Khê bạn hơn mình rất nhiều, vì thế gật đầu nói:

- Không thành vấn đề, ngày mai có thời gian gọi điện thoại cho tôi, tôi đi ra ngoài sẽ mang theo.

Thái Nghiên nói tiếng “cảm ơn”, trong mắt hiện lên chút vui mừng, cười nói lời từ biệt với Dương Thần, ánh mắt vẫn đi theo bóng dáng Dương Thần rời khỏi, thẳng đến một góc rồi biến mất.

Trinh Tú để ý, nhìn Dương Thần, lại nhìn Thái Nghiên trước mắt rơi vào mạch suy nghĩ nào đó, sâu kín thờ dài.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 308

Hẹn Hò

Sáng sớm ngày hôm sau, Dương Thần vừa dậy, liền nhìn thấy ngoài cửa sổ, tuyết đang rơi.

Bông tuyết phong phú, bao trùm trên nhà cửa cây cỏ, thế giới dát phủ màu trắng bạc khiến người ta hoa mắt.

Đây đã là trận tuyết thứ hai ở Trung Hải rồi, dường như là vì Giáng Sinh đã đến mà đặc biệt phái một nhân vật quan trọng đến phối hợp.

Trên đường lái xe đi làm, phía trước rất nhiều cửa hàng đã thấp đèn nê ông, treo búp bê Giáng Sinh và vật phẩm trang sức, cây thông Nô-en giống như cây sau cơn mưa mọc lên như nấm, không biết lúc nào đều được trưng bày ra.

Dương Thần vẫn lần đầu tiên đón Giáng Sinh ở trong nước Hoa Hạ, không ngờ bầu không khí lại nồng đậm như thế này, không kém gì so với các nước Âu Mỹ, không khỏi cảm thán thế giới này thật sự trở nên nhỏ bé rồi.

Chỗ ngồi bên cạnh, chỉ để một túi da màu trắng, chính là túi qua Thái Nghiên đã nói lấy giúp cô ấy, Dương Thần không quên, sáng sớm nhìn thấy túi da để ở bàn trà liền lấy đem đi.

Lúc đi đến bãi đỗ xe mà giải trí Ngọc Lôi viết ở dưới lầu, vừa lúc Lâm Nhược Khê chờ Tuệ Lâm cũng vừa đến.

Tuệ Lâm xuống xe, đang nói lời từ biệt với Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê buông cửa kính xe xuống, thần sắc thoát nhìn có chút mệt mỏi, nhưng mang theo vài phần ôn hòa và ý cười.

Nhìn thấy Dương Thần từ phía đối diện xuống xe, Lâm Nhược Khê coi như vốn không nhìn thấy, giống như người xa lạ, cũng không phản ứng, rất tự nhiên đóng cửa sổ xe, sau đó lái xe rời khỏi.

Dương Thần nửa cười nửa không nhìn chiếc xe rời khỏi, xem ra những lời tới qua, đã khiến Lâm Nhược Khê hoàn toàn không muốn để ý tới mình, trạng thái không để ý tới này, so với lời nói lạnh nhạt, còn có vẻ xa lạ hơn rất nhiều.

Tuệ Lâm chú ý tới cảnh tượng này, khuôn mặt mang chút ưu sầu, cũng không tiện nói cái gì.

Đi vào trong công ty, không ít nhân viên đều đeo khăn quàng cổ, quần áo trên người cũng nhiều hơn thường ngày một chút, hiển nhiên có tuyết một chút, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm, muốn phong độ cũng đều bắt đầu cần độ ấm.

Đột nhiên Dương Thần nhớ lại, tuyết rơi lần trước, là theo Mạc Thiên Ny đi ra vùng ngoại thành leo núi, sau đó mới có đêm khó quên đó.

Nhớ tới vết thương cũ trên chân của Mạc Thiên Ny, Dương Thần có chút lo lắng, dù sao thời tiết lạnh rồi, chân của cô ấy lại sẽ bị bệnh cũ tái phát.

Vào văn phòng của mình, Dương Thần đóng cửa, lấy điện thoại ra ấn số gọi cho Mạc Thiên Ny.

Vài giây sau, Mạc Thiên Ny liền nhận điện thoại, trong giọng nói vẫn tràn đầy sức sống như vậy, dường như mang theo chút vui sướng.

- Thật là hiếm có, có thời gian gọi điện thoại cho tiểu oán phụ như em.

Mạc Thiên Ny tự thấy xót xa nói đùa.

Dương Thần trực tiếp hỏi han:

- Chân thế nào rồi, có đau không?

Mạc Thiên Ny ở đầu bên kia im lặng một lát, cười nói:

- Nghe anh hỏi một câu như vậy, cho dù đau em cũng chỉ có thể nói không đau.

- Rốt cuộc có đau hay không?

Dương Thần nghe có chút sốt ruột, sự đau đớn của Mạc Thiên Ny đêm đó khiến hắn vẫn còn nhớ.

- Không đau nữa, yên tâm.

Mạc Thiên Ny nhẹ nhàng nói:

- Lần trước anh chữa trị cho em, cảm thấy tốt lên rất nhiều, hôm nay tuyết rơi, em mặc nhiều quần, cũng không cảm thấy đau và có gì bất lợi.

Lúc này Dương Thần mới yên tâm.

- Đau thì bảo anh, đừng chịu đựng, anh xem cho em, hoặc đưa em đi bệnh viện, đều được.

Mạc Thiên Ny "Ừ" một tiếng.

- Em đột nhiên nhớ anh, đều tại anh, vừa sáng anh đã gọi điện thoại, hôm nay em làm việc thế nào, phiền chết đi được, còn có bao nhiêu việc phải làm.

- Bạn lắm sao?

- Đương nhiên rồi, em hiện tại là Trưởng ban bộ Tài chính, anh không biết cuối năm công ty phải tiến hành các loại kết toán sao? Hơn nữa sắp tết rồi, rất nhiều công nhân viên đều nghỉ về quê, chúng ta ở Trung Hải, đương nhiên đành phải làm nhiều một chút.

Mạc Thiên Ny buồn thương nói.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút.

- Buổi tối cùng ăn cơm đi, rất lâu rồi không ở bên em, em lại mệt như vậy, phải khao một chút.

Mạc Thiên Ny khanh khách thích thú mỉm cười.

- Hiểu được người đau, không tôi không tôi nhưng, em không muốn ăn ở ngoài, tối đến nhà em ăn được không, em làm cơm cho anh ăn.

- Có thể ngủ ở chỗ em không?

Dương Thần cười hỏi.

- Anh muốn chết à.

Tiếng Mạc Thiên Ny hờn dỗi.

- Tóm lại quyết định vậy, em đi làm đây, buổi tối đến nhà em, bye bye trước nha.

Nói xong, lập tức dập điện thoại.

Dương Thần vẻ mặt buồn bực, ngắt như vậy cũng quá trực tiếp rồi, không hôn tạm biệt gì cả.

Vừa muốn mở điện thoại chơi trò chơi, điện thoại lại rung lên.

Dương Thần nhìn xuống, là số lạ, nghĩ lại chính là Thái Nghiên.

Sau khi nhận, quả nhiên là giọng của Thái Nghiên.

- Lầy túi chưa?

Tâm trạng của Thái Nghiên dường như không tồi, nhẹ nhàng hỏi han.

- Trí nhớ của tôi không tồi, cô đã ở cục cảnh sát chưa, tôi cảm cho cô.

- Anh đi làm chẳng lẽ bất cứ lúc nào ra ngoài cũng được sao?

Thái Nghiên hỏi.

Dương Thần cười cười.

- Tôi chính là nhân vật đóng vai phụ, mọi việc đều người khác làm.

- Tôi nghĩ cũng thấy vậy...

Thái Nghiên đúng là không ngạo mạn giống quá khứ, nói:

- Bây giờ thì thôi, đợi 11 giờ trưa, gặp ở ngã tư bên đường lớn phía bắc.

Dương Thần sững sốt, không rõ vì sao Thái Nghiên lại chọn khoảng cách xa Cục cảnh sát và công ty, nhưng cũng không quá để ý, lại đồng ý.

Chơi xong hai tiếng trò chơi, tuyết rơi cả nửa ngày cũng dừng rồi, Dương Thần liền lái xe đến chỗ hẹn với Thái Nghiên.

Đường phố Trung Nam là phố dành riêng cho người đi bộ, hai bên đường phần lớn là nhà hàng và cửa hàng ăn vặt, Dương Thần đi đến gần ngã tư, tìm ở bốn xung quanh, muốn tìm người phụ nữ mặc trang phục cảnh sát.

Đúng lúc này, giọng của Thái Nghiên từ đằng sau vang lên.

- Anh tìm cái gì vậy, tôi không phải ở đây sao.

Dương Thần quay người lại, nhìn thấy Thái Nghiên ở sau lưng, cả người mặc chiếc áo bó sát người màu trắng đục, để bộ ngực ngoại cỡ tự hào của cô, vây quanh một khăn lụa màu tím, lộ ra chút kiêu diễm, bên dưới mặc một chiếc quần jean màu sáng, khiến đôi chân vốn đã thon dài đẹp đẽ của Thái Nghiên mê hoặc lòng người.

Không thể không nói, kèm với khuôn mặt vốn đã khí khái hào hùng và rực rỡ kia, Thái Nghiên đánh chút kem nền, dùng kiểu trang điểm như vậy đi trên đường, đã hấp dẫn đa số ánh mắt của các đôi nam nữ.

Nhìn thấy mặt Dương Thần tỏ ra kinh ngạc nhìn mình, trong lòng Thái Nghiên hơi hơi đắc ý và vui mừng, nhưng cũng không thể hiện ra, mà là giả vờ không biết hỏi:

- Tôi rất kỳ lạ sao?

Dương Thần cười ngượng ngùng.

- Đột nhiên không mặc trang phục cảnh sát, có chút không nhận ra, tuy nhiên cô mặc thể này rất thích hợp.

- Không phải bắt tội phạm, anh cho rằng tôi nghiện mặc trang phục cảnh sát sao?

Thái Nghiên liếc Dương Thần mắt một cái.

Dương Thần không sao cả nhún nhún vai, đưa túi trắng trong tay giao cho Thái Nghiên.

- Đây là của cô, mang đến cho cô đó.

- Cảm ơn.

Sau khi Thái Nghiên nhận lấy, cũng không xem đồ trong đó, ngược lại cười nói:

- Đi ăn chút gì không?

Dương Thần chần chừ.

- Cơm trưa sao?

- Vậy anh cho là cái gì?

Thái Nghiên tức giận hỏi.

Dương Thần đứng là không nghĩ tới Thái Nghiên sẽ mời mình cùng ăn cơm trưa, tuy nhiên nghĩ đến lúc trước đã đồng ý làm bạn với cô, cũng không có lý do gì từ chối, hướng chỉ mình cũng đói rồi.

- Tôi tùy thích, ăn gì cũng được.

Thái Nghiên cũng không quá cầu kỳ.

- Vậy đi quán cơm Lỗ gia kia, tôi đã ăn ở đó, khẩu vị không tồi.

Dương Thần không ý kiến, sau khi đi theo Thái Nghiên đi vào quán cơm Lỗ gia, tìm cái bàn hai người ở chỗ cửa sổ.

Thái Nghiên thuận thực sau khi theo sát nhân viên phục vụ gọi thức ăn, hỏi Dương Thần:

- Anh thích ăn thức ăn gì, gọi thêm vài món.

- Không cần, tôi thấy cô gọi vậy là đủ rồi, buổi trưa ăn nhiều rồi buổi tối không có khẩu vị.

Trong lòng Dương Thần còn nghĩ buổi tối Mạc Thiện Ny muốn nấu cơm, như này nếu ăn no rồi, buổi tối biểu hiện không tốt vậy thì khó xử rồi.

Thái Nghiên cũng không nghĩ nhiều, ngược lại hỏi vấn đề khác, chỉ có điều Dương Thần lại không có gì có thể nói chuyện cùng Thái Nghiên, rất nhiều việc, Dương Thần không cho rằng có thể nói cho Thái Nghiên biết.

Thái Nghiên cũng phát hiện Dương Thần có một loại phòng bị với mình, không hài lòng nói:

- Anh cần phải như vậy sao? Tôi chỉ hiếu kỳ trước đây anh làm gì, vì sao thân thủ tốt như vậy, lẽ nào anh là tội phạm, không thể nói ra sao?

Dương Thần thở dài.

- Thái Nghiên, lần trước cô đã nói qua, hy vọng chúng ta là bạn, nếu như cô thật sự nghĩ như vậy, vậy tôi hy vọng cô không nên hỏi những vấn đề này, tôi không nói hiển nhiên có đạo lý của tôi, chỉ cô hẳn là biết một chút, nhưng cô ấy không nói cho cô, cô nên biết những chuyện này cũng không phải có thể tùy tiện nói.

Thái Nghiên kiêu hừ một tiếng, rồi cũng không hỏi lại.

Không bao lâu sau, nhân viên phục vụ bưng mấy đĩa thức ăn đến, Thái Nghiên nhớ tới cái gì, vội vàng hỏi:

- Anh uống cái gì, muốn rượu trắng hay rượu nho? Ở đây có cao lương không tôi.

Dương Thần nói thẳng:

- Không cần, ăn hai chén cơm, nhét đầy cái bụng mà thôi.

Thái Nghiên cay đắng, nhưng không có gì để nói, mắt nhìn Dương Thần gọi hai chén cơm, liền bắt đầu ăn như hổ đói, bản thân cũng đành phải bắt đầu ăn.

Ban đầu chuẩn bị tốt các loại vấn đề và đề tài, cơ bản toàn bộ chưa nói nói ra, một bữa cơm chỉ vùn vùn không đến 5 phút, Dương Thần liền vỗ vỗ bụng, ợ một cái.

- Tôi ăn no rồi, cô từ từ ăn.

Dương Thần cũng không lập tức đi, dù sao như thế sẽ không lễ phép, vì thế ngồi đó cầm cây tăm chậm rãi chờ Thái Nghiên.

Thái Nghiên đột nhiên dừng các hoạt động ăn cơm, nuốt thức ăn trong miệng, ngẩng khuôn mặt tươi đẹp kia lên, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm Dương Thần, nhưng lại có chút u ám.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 309

Nếu Như Nếu Như Nếu Như.

Nhìn thấy sắc mặt như vậy, Dương Thần tự nhiên có thể phát hiện cảm xúc của Thái Nghiên không đúng, nhưng không hiểu là có chuyện gì, nghi hoặc hỏi:

- Làm sao vậy, xảy ra vấn đề gì?

- Nói thật, có phải anh cảm thấy ở cùng tôi, ăn cơm cùng tôi đều làm lãng phí thời gian quý báu của anh?

Thái Nghiên hờ hững hỏi.

Dương Thần kinh ngạc, nhíu mày nói:

- Thái Nghiên, cô có ý gì, tại sao đột nhiên nói như vậy.

- Tôi có ý gì?

Thái Nghiên cười lạnh.

- Chẳng lẽ anh ăn cơm cùng người phụ nữ khác, cũng đều ăn trong ba phút là xong, cái gì cũng không nói, sau đó ngồi xía răng để một mình người phụ nữ đó từ từ ăn sao?

Dương Thần mơ hồ lý giải nguyên nhân Thái Nghiên tức giận, xấu hổ cười nói:

- Ngại quá, tôi cho rằng cô là cảnh sát, cho nên làm việc cần hiệu suất, hơn nữa tôi cũng không biết nên nói với cô cái gì, kỳ thực ăn trong ba phút, chính là thời gian một mình tôi ăn cơm, tôi cũng không nghĩ nhiều tới cái khác, không ngờ như vậy sẽ khiến cô không vui.

Thái Nghiên sắc mặt buồn bã.

- Cảnh sát... Trong mắt anh, tôi ngoài là một cảnh sát ra, lẽ nào không phải là một người phụ nữ sao?

Dương Thần im lặng, câu hỏi của Thái Nghiên, khiến trong lòng hắn có chút kỳ lạ, bởi vì bản thân hình như không coi Thái Nghiên giống như những người phụ nữ khác bên mình, làm một người đẹp có thể thương thức.

Tuy rằng, vẻ ngoài và dáng người của Thái Nghiên đều là người đẹp chọn được một trong một trăm, nhưng những hoài ức có chút không tốt trong quá khứ, làm việc với Thái Nghiên, phong cách nói chuyện, khiến hắn rất khó đem người đẹp này sánh ngang bằng với “ người đẹp ” trên tranh.

- Tôi... Tôi thực không nghĩ tới vấn đề này.

Dương Thần nói đúng sự thực.

Thái Nghiên trầm mặc nói:

- Hôm nay trước khi tôi ra khỏi cửa, cố ý trang điểm một chút, đến đây, là nhà hàng tôi lựa chọn cẩn thận, anh biết đây đều là vì sao không?

Dương Thần không phải đồ ngốc, liên hệ tới lần trước tặng mình chiếc đồng hồ Rolex, lại tận tâm hết sức giúp đỡ quan tâm Trinh Tú như thế, cùng với các loại ngôn ngữ biểu hiện mấy lần gặp mặt trước, hôm nay đặc biệt vì mình trang điểm, lại hẹn mình cùng ăn cơm...

Tuy rằng Dương Thần cảm thấy không thể tin nổi, nhưng Thái Nghiên rõ ràng là có ý đồ với mình.

Dương Thần cảm thấy rất đau đầu, bản thân trước kia, nếu có người đẹp cảnh sát như thế này dâng đến tận cửa, nhất định là ai đến cũng không cự tuyệt, vui mừng còn không kịp nhưng hôm nay, gặp phải người đẹp nguyên ý dính lấy mình như vậy, Dương Thần lại có chút sợ hãi, mấy hồng nhan ở bên mình, mình luôn cho bọn họ cảm giác tràn đầy thua thiệt, nếu lại giằng co không rõ ràng với người đẹp cảnh sát này, hoặc là về sau lại đến vài người, Dương Thần cảm thấy mình sẽ bị thần kinh phân liệt, trong lòng cảm thấy áy náy với mỗi người phụ nữ cũng sẽ khiến hấn thống khổ.

Thái Nghiên thấy Dương Thần không nói lời nào, cắn cắn môi dưới.

- Anh nhìn ra được, tôi làm như vậy, anh nhất định biết tôi nghĩ cái gì, anh đừng muốn trốn tránh.

- Thái Nghiên, hôm nay tôi... Thật sự chỉ là đến trả lại cô cái túi.

Dương Thần không biết nên từ chối Thái Nghiên như thế nào, chỉ có thể nói bóng nói gió từ chối tâm ý của Thái Nghiên.

Thái Nghiên đầu tiên trên khuôn mặt kiêu diễm là một sự mát mát, sau đó sự u ám trong lòng chuyển hóa thành sự phẫn uất, sự uất ức và không cam lòng phải chịu không tuôn ra thì cảm thấy khó chịu.

Thái Nghiên nhìn thẳng Dương Thần, trong mắt đầy nước mắt, chầm chọc nói:

- Dương Thần, anh biết không, tôi hình như từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên gặp phải người đàn ông không chống lại được.

- Đối mặt người đàn ông như vậy, mà gia thế, địa vị, sự nghiệp của tôi thì đến người phụ nữ có dung mạo cũng đều phải ngưỡng mộ, đều không giúp gì cho tôi...

- Người đàn ông có thể cho tôi một tình yêu hoàn chỉnh hay không đều không thể khẳng định được, những người phụ nữ khác nhất định cười nhạo tôi sao ngu xuẩn như vậy.

- Đưa túi? Hừ hừ, cái túi này rất cuộc đáng bao nhiêu tiền... Nói cho anh biết, tôi từ trước tới giờ chưa từng quan tâm những chuyện này.

- Nếu như anh có một chút, cho dù là một chút nhỏ xíu, suy nghĩ qua cảm giác của tôi, trước khi ngồi đối diện với tôi, trước khi anh nói những lời như vừa rồi, ít nhất nên kiểm tra bản thân một chút, có phải những lời đó quá tàn nhẫn không, tàn nhẫn đến mức khiến một người phụ nữ muốn nói chuyện với anh, không còn gì tự tin, thương tích đầy mình.

- Tôi không đến mức là cái loại vì lấy lại cái túi hai nghìn đồng, gọi anh

đến chỗ này...Không nhìn thấy anh, tôi thật sự không sống tiếp được sao?

- Lẽ nào tôi không có cái túi tốt một chút sao? Không có thời gian tự mình đi lấy sao? Tình huống không cho phép sao? Hay là...Tôi đến tiền mua một cái túi cũng không có.

- Anh trả lời đi?

Giọng nói của Thái Nghiên đến cuối cùng trở nên to một chút, tuy nhiên bởi vì nhà hàng ở ngay bên đường, những tạp âm ở bên ngoài khiến những quan khách khác ở bên trong không chú ý mấy.

Dương Thần ngồi trên ghế, cơ thể có chút cứng ngắc, lời nói của Thái Nghiên giống như một cây kim, đâm vào trong lòng Dương Thần, mặc dù cảm giác đó không giống với những hồng nhan khác, nhưng Dương Thần biết, bất luận mình có thích cô ấy hay không, người phụ nữ dám yêu này, đã để lại cho mình ấn tượng khó có thể xóa nhòa.

Thái Nghiên nhìn Dương Thần vẫn như cũ không trả lời, trong mắt toát ra vài phần khinh miệt, cười nói:

- Anh sẽ không cho rằng, tôi sẽ vì cái túi hai nghìn đồng, sẽ xem đàn ông quan trọng hơn tôi...Một ngày, một tuần, một tháng, đều động lòng vì người đàn ông này.

Dương Thần biết rằng mình không thể lại trốn tránh cái gì, sự thẳng thắn của Thái Nghiên khiến Dương Thần cảm thấy mình có chút ti tiện, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, tình cảm với Thái Nghiên chỉ dừng lại ở tình bạn, quả thực không phải tình yêu, thậm chí đến thích đều gượng ép hướng hồ cô ấy là bạn thân của Lâm Nhượng Khê, mặc dù mình muốn ly hôn với Lâm Nhượng Khê, cũng không có lý do tự dừng lại ở cùng cô ấy.

Sửa sang lại phía dưới, Dương Thần trịnh trọng nói:

- Thái Nghiên, cô có thể có tâm tư này với tôi, tôi cảm thấy có chút bối rối, nhưng cô nên biết, tôi đã kết hôn rồi, Nhượng Khê là chị em tốt của cô, chúng ta không thể.

- Hai người chẳng qua là kết hôn giả, hợp đồng ly hôn, lẽ nào không phải sao?

Thái Nghiên nói trắng ra.

Dương Thần run lên rồi loạn, kèm theo bộ ngực nhảy loạn xạ, như thế nào cũng không nghĩ tới, Thái Nghiên đã biết việc đó của mình và Lâm Nhượng Khê.

- Cảm thấy kỳ lạ sao? Bởi vì tôi anh không về nhà, tạo mâu thuẫn với Nhượng Khê, cho nên cô ấy nói cho tôi biết rồi, kỳ thực cho dù cô ấy không nói, từ trước tới nay tôi cũng không tin, hai người là thật lòng yêu nhau mới kết hôn, Nhượng Khê không phải loại phụ nữ đột nhiên thì kết hôn, cô ấy bình tĩnh hơn ai hết, không thể đột nhiên kết hôn với ai.

Thái Nghiên nói:

- Bây giờ, anh vẫn muốn dùng Nhượng Khê làm cái cớ từ chối tôi sao?

Dương Thần cười khổ, cuống quýt.

- Tôi thật không ngờ cô đã biết chuyện này, nhưng Thái Nghiên, mặc dù tôi với Lâm Nhược Khê là kết hôn giả, nhưng tôi vẫn không thể tiếp nhận cô, như vậy đều không công bằng với cô và cả cô ấy, nếu lúc đầu tôi không kết hôn với Nhược Khê, nếu lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, không phải trong Cục cảnh sát, vậy có lẽ sẽ có kết quả khác, nhưng, bây giờ...Tôi thật sự không có cách nào tiếp nhận tâm chân tình này của cô, tôi không muốn lừa cô, cũng không muốn lừa mình.

Thái Nghiên cố nén nước mắt, không để nó tiếp tục rơi, quay đầu đi chỗ khác, sâu thẳm nói:

- Nếu như...Nếu như...Nếu như sao?

- Từ ‘ Nếu như’ này, là lời nói tôi ghét nhất trên thế gian này đều đã xảy ra rồi, nói cũng vô dụng không phải sao? Tuy nhiên sau khi gặp Dương Thần, đặc biệt là hôm đó, sau khi anh cứu mạng tôi trong tòa nhà cao tầng, tôi liền thường xuyên nghĩ từ này.

- ‘Nếu như’ cho tôi cơ hội gặp anh trước, ‘nếu như’ anh gặp tôi trước, ‘nếu như’ tôi không hồ đồ coi anh là kẻ xấu, ‘nếu như’ anh không kết hôn với Nhược Khê...

- ‘Nếu như’ lại cho tôi một cơ hội, tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ thời gian một phút một giây ở bên anh, tôi nghĩ như vậy, nhưng hôn nhân của hai người, chỉ là giao dịch, chỉ là một tờ giấy, vậy bây giờ tôi vẫn không tính là muộn? ‘Nếu như’ có thể, cũng cho tôi cơ hội được không?

Nghe xong những lời như nói mơ của Thái Nghiên, Dương Thần bỗng nhiên ý thức được, mình thật sự không để ý đến những thứ trên người phụ nữ này quá nhiều, nhưng, cái này có tác dụng gì chứ, từ trước tới giờ không có đạo lý nói có là có, nó muốn đến, anh ngăn không được, nó không đến, đến hình dáng anh cũng không tìm thấy nó.

Dương Thần áy náy cười nói:

- Xin lỗi, đây không phải vấn đề cơ hội hay không cơ hội, có lẽ chúng ta có thể làm bạn bè tốt, nhưng...từ trước tới giờ không hề có cách nghĩ để cô làm người phụ nữ của tôi, đây không phải nói rằng cô không tốt bằng những người phụ nữ bên cạnh tôi, chỉ là tôi không thể bắt mình nảy sinh thứ tình cảm này, cho nên tôi không có cách nào hứa hẹn với cô cái gì.

- Nếu là như vậy, vì sao hôm đó trong cao ốc anh phải chống chọi với nhiều người như vậy, đối mặt với nhiều viên đạn như vậy, không để ý tới tất cả cứu tôi?

Thái Nghiên không cam tâm hỏi.

Dương Thần lắc đầu.

- Tôi không phải không để ý tới tất cả, cứu cô là bởi vì, cô là bạn của Nhược Khê, cũng là một cảnh sát tốt, những viên đạn đó, đối với tôi mà nói, kỳ thực trước giờ không nguy hiểm.

- Anh lừa tôi, nhất định là anh ghét tôi, ghét tôi trước đây đôi xử tệ với anh như vậy, đúng không?

Giọng nói của Thái Nghiên có chút run rẩy.

- Tôi không lừa cô, cũng không ghét cô, tôi cứu cô, nhưng đây không thể nói lên cái gì, tôi đã từng cứu rất nhiều người, tôi cũng từng giết rất nhiều người, cái này đối với tôi mà nói chỉ là việc bình thường mà thôi.

Dương Thần có chút không đành lòng nói:

- Kỳ thực cô có thể lựa chọn người đàn ông tốt, người giống tôi như này không thể một lòng được, không đáng để cô rơi nước mắt như vậy.

Thái Nghiên cười nhạt vài tiếng, cũng không biết đang cười ai.

- Xem ra là tôi tự mình đa tình rồi, anh đi đi.

Nói xong, Thái Nghiên cầm lấy bát đĩa, tiếp tục ăn cơm.

Dương Thần không đi, cau mày, có chút lo lắng nhìn Thái Nghiên.

Thái Nghiên lau nước mắt, ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười rạn vỡ.

- Anh cho tôi là thiếu nữ mười sáu tuổi sao? Bởi vì bị một người đàn ông từ chối, sẽ đi nhảy lầu hay cắt mạch gì đó? Đi đi, bây giờ tôi rất ghét nhìn thấy anh.

Dương Thần biết giờ phút này trong lòng Thái Nghiên nhất định rất căm hận mình, nhưng lại nói không ra được những lời khác có thể khuyên giải, từ chối một tình cảm gian nan như vậy, Dương Thần căn bản không thể tưởng tượng, nếu như yêu mình, một người phụ nữ như vậy mình cũng yêu, mình có thể từ chối sao?

Ôm một tâm trạng nặng trĩu, Dương Thần đứng dậy đi ra khỏi nhà hàng.

Thời khắc bóng dáng Dương Thần đi ra khỏi nhà hàng, Thái Nghiên buông bát đĩa xuống, cả người dựa vào ghế, vai rung động, khóc không thành tiếng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 310

Bữa Tối.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Dương Thần không quay về công ty luôn, mà một mình đi một vòng dọc theo đường Trung Nam không có mục đích, cũng không thật sự muốn cái gì, chỉ là cảm thấy tâm trạng không tốt, vì thế lê bước chân chậm chạp, mua hai hộp thuốc lá kém chất lượng, hút hết sạch, mới cảm thấy tốt một chút.

Dương Thần cũng không cảm thấy mình làm sai cái gì, nhưng cũng không cho rằng mình làm đúng cái gì, trên đời không phải tất cả mọi việc đều có đúng sai, ví dụ tình cảm, anh phụ người ta, hay là anh vì người ta, ai cũng nói không rõ.

Sau khi trời trở nên tối, Dương Thần gọi điện thoại về nhà bảo vú Vương mình không về nhà ăn cơm, sau đó mới lái xe, chạy theo hướng nhà Mạc Thiện Ny theo như hẹn trước.

Giống như là đã hẹn trước đó, vừa lúc xe dừng ở dưới lầu nhà Mạc Thiện Ny, thì chiếc xe Audi màu đỏ của Mạc Thiện Ny cũng vừa về đến nhà.

Từ trên xe xuống, Mạc Thiện Ny với cách ăn mặc của cô gái đi làm nhìn không chút ử rữ, xách cái túi Louis Vuitton màu nhạt, đi đôi giày cao gót, tạo lên vài lỗ nhỏ trên tuyết, một cặp đùi thon dài đeo tất Grace, rất thời thượng bắt mắt.

Nhìn thấy Dương Thần cũng vừa mới đến dưới lầu nhà mình, Mạc Thiện Ny thản nhiên cười, không thể mô tả được vẻ đẹp rung động lòng người khi cô di chuyển trên tuyết.

Dương Thần bỗng nhiên có ảo giác, dường như người phụ nữ trước mắt mới là vợ chồng chân chính, hai người cùng nhau tan làm về nhà, đến trước cửa cùng nhau xuống xe, nhìn nhau cười, vô số tình ý không nói cũng biết.

Nhìn thấy Dương Thần vẫn nhìn chằm chằm mình ngây ngô cười, khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Thiện Ny ứng đỏ, gất giọng:

- Nhìn gì chứ, con người đều sắp rơi ra rồi, sói háo sắc, mau giúp em bê những thứ này.

- Em mua gì?

- Còn không phải rau quả với thịt cho bữa tối sao, sức ăn của anh nhiều như vậy, tủ lạnh trong nhà ngoài cà chua với trứng gà ra, chính là một ít bánh mì sữa, không có gì khác, đành phải cái gì cũng mua một ít.

Mạc Thiện Ny nói, mở cốp xe, bên trong quả nhiên là để gần hết cốp xe toàn túi giấy.

Dương Thần cổ quái liếc nhìn Mạc Thiện Ny một cái.

- Nhiều đồ như vậy, một mình em chuyển lên xe?
- Có thể làm thế nào, mang nhiều lần là được.

Mạc Thiện Ny cười nói.

Dương Thần trách móc nhìn cô.

- Không phải bảo em cẩn thận sức khỏe của mình sao, em xách nhiều đồ như vậy, không may bệnh cũ ở chân phát tác làm thế nào? Anh lại không ở bên em, em đột nhiên đau đến mức ngã ra đó có đáng không?

Mạc Thiện Ny há hốc miệng, có chút tủi thân nói:

- Lần đầu tiên ở nhà nấu cơm cho anh ăn, muốn biểu hiện tốt một chút, để anh ăn ngon một chút, em không nghĩ đến nhiều như vậy...

Ánh mắt Dương Thần mang nhiều phức tạp nhìn người phụ nữ cúi thấp đầu trước mặt, âm thầm nói câu “đồ ngốc”, không nói thêm nhiều, giúp Mạc Thiện Ny xách hết đồ ra, chỉ dùng hai tay liền nhấc hết toàn bộ đồ, nói:

- Lên lầu, anh cầm là được rồi.

Mạc Thiện Ny thấy Dương Thần không tức giận nữa, vui vẻ ra mặt nói:

- Vẫn là có đàn ông tốt, em tự xách có thể xách rất lâu.

Đi theo sau Mạc Thiện Ny, đi vào căn nhà nhỏ của Mạc Thiện Ny, đã là lần thứ hai vào đây, Dương Thần cũng không quá xa lạ, chỉ là nghĩ đến buổi tối lần đầu tiên đến, những chuyện đã làm với với Mạc Thiện Ny, không khỏi mỉm cười.

Mạc Thiện Ny dường như cũng nghĩ đến quá khứ phóng đảng tối đó mình hôn trộm Dương Thần, Dương Thần cố ý giả làm bộ không biết, Mạc Thiện Ny quỵn rũ liếc Dương Thần một cái.

- Đừng cười nữa, cười nữa em không nấu cơm cho anh ăn đâu, anh mang đồ vào bếp, sau đó xem ti vi là được rồi.

- Không cần anh giúp?

- Anh càng giúp càng bận, em làm là món cay Tứ Xuyên, anh lại không hiểu, vẫn là tiết kiệm lòng tốt đó đi.

Mạc Thiện Ny nói.

- Đạo pháp của anh rất tốt, có thể giúp em thái bất cứ cái gì em muốn.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny nghĩ đến thân thủ lợi hại của Dương Thần, nghĩ đến đạo pháp thật không tồi, liền đồng ý.

Kết quả là, hai người ở trong bếp rất nhanh ăn ý bắt đầu bận rộn, Mạc Thiện Ny rửa rau nhặt rau, một bên chỉ đạo Dương Thần cắt các loại rau quả thịt cá thành các hình dạng không giống nhau, đặt vào trong khay.

Đợi Dương Thần thái xong hết toàn bộ, Mạc Thiện Ny rất hài lòng hôn Dương

Thần một cái, tỏ vẻ khen ngợi, sau đó dùng tiết tấu nhẹ nhàng, bắt đầu xào, nấu.

Dương Thần cũng không xem ti vi, đứng ở cửa bếp xuất thần như vậy

nhìn, Mạc Thiện Ny cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo mỏng, đeo một chiếc tạp dề màu hồng nhạt, đi tới đi lui, bận này bận kia nấu thức ăn.

Hình ảnh như vậy, Dương Thần đã từng nằm mơ thấy, nhưng người phụ nữ trong giấc mơ đó, lại không thể rõ ràng được, qua đêm nay, nếu như lại nằm mơ thấy giấc mơ đó, Dương Thần cảm thấy nhất định sẽ mơ đến người phụ nữ trước mắt.

Qua gần một tiếng, Mạc Thiện Ny mới đem năm đĩa rau xào, một bát canh và một nồi cá chua cay ra, Dương Thần giúp bung toàn bộ thức ăn ra chiếc bàn ăn nhỏ bên ngoài.

Mạc Thiện Ny không biết từ đâu lấy ra một bình rượu nho hồng khô ủ 10 năm đã uống hết một nửa, có chút ngượng ngùng nói:

- Trong nhà chỉ có nửa bình rượu như thế này, buổi tối trước khi em ngủ để cho ngủ ngon, sẽ uống một chút.

Dương Thần thản nhiên cười nói:

- Anh cũng không phải thích uống rượu, em vẫn cứ nên giữ lại để buổi tối em uống.

- Không được, phải uống một chút, bữa cơm này mới đầy đủ.

Mạc Thiện Ny bưng bình nói xong, lấy ra hai ly rượu nho nhỏ, rót đầy cho mình và Dương Thần.

Dương Thần cầm lấy ly rượu, nhẹ nhàng chạm cốc với Mạc Thiện Ny trên mặt vẫn còn chút mờ hơi.

- Tình nhân nhỏ thân yêu, nếu như em muốn đầy đủ, anh đề nghị em tắt đèn đi, thấp nến lên.

Mạc Thiện Ny mở to mắt, vẻ mặt ảo não.

- Anh không nói sớm, nhà em không có nến, anh nhắc em một chút em có thể mua về, mua hoa hồng thơm, em rất thích hương vị đó.

Dương Thần nhếch miệng, vẻ mặt buồn bực.

- Anh là thuận miệng nói thôi, em còn muốn thấp nến lên dùng bữa tối thật sao?

- Đương nhiên, anh không biết lãng mạn là quyền của phụ nữ sao?

Mạc Thiện Ny đắc ý nói.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ của người phụ nữ trước mắt, Dương Thần không kìm nổi ngẩng đầu cười, tâm trạng còn nặng trĩu lúc chiều, trong chốc lát tốt lên rồi.

Hai người hòa thuận vui vẻ vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, tay nghề của Mạc Thiện Ny không tồi, Dương Thần ăn khá ngon miệng, nhưng bản thân Mạc Thiện Ny, lâu rồi không ăn thức ăn cay như vậy, không ngừng lấy giấy ăn lau mồ hôi, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng.

Sau khi gấp một chân gà nướng cho Dương Thần, Mạc Thiện Ny đột nhiên nói:

- Một tuần nữa đến đợt nghỉ mát của công ty rồi, anh đi Nhật Bản, em cũng muốn mang đội đi Hải Nam, phải một thời gian nữa không gặp rồi.

- Em muốn đi Hải Nam?

Dương Thần lần đầu tiên nghe Mạc Thiện Ny nói đến.

- Đúng rồi, Bộ tài chính tổ chức là đi Hải Nam, nói là nơi đó ấm áp, không giống mùa hè khô khốc liệt như vậy, em cảm thấy cũng đúng.

Mạc Thiện Ny buồn bực hỏi.

- Anh tại sao không biết chứ, em cho rằng anh đã biết em đi Hải Nam từ lâu rồi, năm nay Nhược Khê cùng đi với bọn em, anh ở cùng cô ấy, lẽ nào không nghe nói?

Dương Thần thêm ngạc nhiên, Lâm Nhược Khê cũng đi? Mình quả thật không nghe cô ấy nói qua, nhưng vừa nghĩ đến sự ngăn cách giữa hai người những ngày này, thái độ của Lâm Nhược Khê với mình, không nói cho mình biết cũng là bình thường.

Tuy nhiên Mạc Thiện Ny ý thức được hình như bên trong có vấn đề, cần thận hỏi:

- Anh cãi nhau với Nhược Khê sao?

Dương Thần bĩu môi.

- Em cũng biết tính khí của cô ấy, không nói cho anh nghe cũng rất bình thường, cũng tốt, một năm bốn mùa cô ấy liều mạng làm việc, chắc là muốn nghỉ ngơi một chút.

Mạc Thiện Ny cũng không truy vấn, hơi hơi cảm thán nói:

- Đúng vậy, em vào công ty nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy Nhược Khê đồng ý nghỉ ngơi, còn cùng đi du lịch với nhân viên, anh không thấy, lúc Chủ tịch tuyên bố cùng đi với mọi người, người ở cả phòng làm việc đều sắp thích thú phát điên rồi, em thấy đồ ký với sức hấp dẫn của vợ anh đó, cả ngày bộ mặt lạnh lùng không nói chuyện đều có nhiều người sùng bái đến chết đi sống lại như vậy, em còn cho rằng là anh khuyên

cô ấy đi chứ, xem ra không phải.

- Anh đâu có khuyên được cô ấy, cô ấy miệng không nói, kỳ thực tính tình bướng bỉnh hơn ai hết.

Dương Thần chưa xót cười cười.

Mạc Thiện Ny chấp nhận gật gật đầu, cũng không tiếp tục vấn đề này, mà là cũng Dương Thần nói đến những chuyện thú vị ở công ty và chuyện hàng ngày khác.

Sau khi cơm nước xong, Mạc Thiện Ny rửa bát trong bếp, Dương Thần ngồi trên ghế sofa xem bản tin buổi tối.

Mạc Thiện Ny rửa xong mọi thứ, bỏ tạp dề xuống, mới duỗi cái lưng, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng Dương Thần, điềm đạm nói:

- Tối nay quay về sao?

Dương Thần cúi đầu, hôn vào khóe môi Mạc Thiện Ny một cái.

- Xem biểu hiện của em, nếu như biểu hiện tốt thì không về, nếu như biểu hiện không tốt thì anh quay đầu bước đi.

Mạc Thiện Ny hai mắt nhúu lại, lộ ra một chút khinh thường, đứng dậy, liếc Dương Thần một cái:

- Muốn đi thì đi, không tiễn.

Nhưng lời vẫn chưa nói hết, một tay liền bị Dương Thần tóm lấy, lại lần nữa cả người ngã vào lòng Dương Thần.

Lần này, Dương Thần trực tiếp xoay người đè Mạc Thiện Ny ở dưới, sát vào tai người đẹp, trầm giọng nói:

- Thật ngại quá, vừa rồi biểu hiện của em chính là những cái anh thích, biểu hiện quá xuất sắc, anh quyết định không đi nữa.

- Ừm...

Bên tai Mạc Thiện Ny thoáng một hơi nóng, cả người như có dòng điện chạy qua.

- Anh không đi ...cũng được.. đừng như thế này...

- Thế nào?

- Thì như bây giờ.

- Vậy em muốn thế nào?

Dương Thần cười xấu xa hỏi.

Mạc Thiện Ny đỏ bừng hai má lúm đồng tiền, thẹn thùng nói:

- Không biết...

- Vậy cứ như vậy...

Dương Thần cười khế, hôn lên đôi môi thơm ở gần trong gang tấc.

Hai người giằng co với nhau, ghé sô pha bị áp lực chen chúc phát ra tiếng kêu két két.

Nhưng đúng lúc Dương Thần muốn tiến thêm một bước bỏ sự gò bó ở bên dưới ra, thì điện thoại trên bàn trà rung lên.

Dương Thần bất đắc dĩ dừng động tác lại, cầm điện thoại lên xem, vui vẻ, đúng là

Đường Uyển đã lâu không để ý đến mình gọi đến, từ hôm Đường Uyển hiểu lầm cho rằng mình với con gái cô Đường Đường có quan hệ, liền không liên lạc với mình nữa, không ngờ lúc này gọi điện thoại cho mình.

Mạc Thiện Ny nắm lấy cơ hội Dương Thần đứng dậy, hốt hoảng rời khỏi ghé sô pha, liền giống như người vợ nhỏ chạy lạc, hô to.

- Em đi tắm.

Liền trốn vào trong nhà tắm của mình.

Dương Thần vỗ vỗ miệng, nhận điện thoại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 311

Một Trăm Bốn Mươi Bảy.

Điện thoại vừa kết nối, Đường Uyển ở bên kia cũng không có động tĩnh, Dương Thần không cho là điện thoại bị hư, nhưng thấp thoáng nghe được tiếng hít thở, biết Đường Uyển ở đầu dây bên kia không biết nói cái gì.

Dương Thần cười khê:

- Sao vậy, là đang thử thách khả năng nghe của tôi, có nghe được tiếng hít thở của cô không à?

Đường Uyển cuối cùng cũng mở miệng:

- Anh...có còn giận không?

- Giận? Tôi giận lúc nào?

Dương Thần hỏi.

- Lần trước trách nhầm anh, tôi...lúc ấy tôi sốt ruột quá, hôm qua tôi mới hiểu rõ chuyện gì...

Đường Uyển nói rất nhỏ, có chút sợ hãi, so với sự mạnh mẽ trước kia, đúng là dịu dàng hơn nhiều.

Dương Thần cười nói:

- Biết là tốt rồi, tôi thực sự không có giận.

- Vậy mai tôi mời anh ăn cơm có được không, vừa lúc là giáng sinh, cứ coi như là lời xin lỗi.

Đường Uyển trung cầu nói.

- Ngày mai tôi có công việc, cô cũng không có lỗi, lúc trước tôi không biết Đường Đường là con gái của cô, nếu không cũng không có hiểu lầm như vậy rồi.

Dương Thần nói.

Đường Uyển dường như vẫn cảm thấy Dương Thần chưa tha lỗi cho cô:

- Có phải anh rất ghét tôi, tôi thô lỗ như vậy còn nói những lời khó nghe.

- Cô không thô lỗ chút nào, tôi có thể hiểu được tâm lý làm mẹ như cô, huống hồ con bé quả là khiến người ta lo lắng chỉ là hôm nay tôi quá là nhiều việc, tuần sau công ty nghỉ lễ đi Nhật Bản, tôi nghĩ tốt nhất là đợi khi về đón tết mới nói.

Dương Thần nói.

Đường Uyển có chút thất vọng:

- Vậy được rồi, đợi sau khi qua tết, tôi sẽ liên lạc sang năm tôi đã bốn mươi tuổi rồi, anh có chê tôi già không, không thêm đề ý đến tôi?

- Cô nói nhầm nhứ gì vậy, cô cảm thấy mình như phụ nữ bốn mươi tuổi sao? Nếu giữa chúng ta có sự ngăn cách, thì hẳn là Đường Đường, cô là mẹ

của Đường Đường, nói thật, nếu tôi và cô có cái gì, tuy chúng ta đều đã là người trưởng thành rồi, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất kì.

Dương Thần thành thật nói.

- Đường Đường có thể khó chấp nhận.

Đường Uyên tự oán nói:

- Rất may là đêm hôm đó với anh thật sự không có chuyện xảy ra, nếu không tôi nghĩ sẽ chẳng không mặt mũi nào gặp Đường Đường nữa, trong thời gian này, tự mình bình tĩnh lại ngẫm nghĩ xem đối với anh là tình cảm là như thế nào, sang năm gặp lại.

Đường Uyên thẳng thắn nói ra làm cho Dương Thần cảm thấy không biết làm sao lại thoải mái, người phụ nữ này thẳng thắn nói muốn qua đêm với anh, bây giờ nói thẳng ra cô ấy lại do dự.

Ngược lại Dương Thần không có suy nghĩ nhiều như vậy, đối với Đường Uyên, nói yêu thì không yêu, chỉ có thể nói thích, thích đáng người phụ nữ thành thực của Đường Uyên, thích khí chất của cô ấy, hơn nữa lại là đối phương đề nghị quan hệ thân mật không cần sự trách nhiệm, Dương Thần phải thừa nhận là không có gì từ chối được.

Gác máy xong, Dương Thần nhìn hướng vào phòng ngủ của Mạc Thiện Ny.

Đi đến cửa phòng, gõ cửa.

- Tiểu Thiện, cô tắm thì sao có thể tắm trong phòng ngủ?

Cách rất lâu tiếng Mạc Thiện Ny mới vang ra:

- Tôi ngủ quên.

Dương Thần dở khóc dở cười, sao giống chú dê dụ dỗ bé gái vậy, cô gái còn rất dễ thương này mà nói dối không chớp mắt thẳng thừng.

- Cô không mở cửa thì tôi sẽ đá văng cửa đó, cô biết tôi mạnh thế nào mà.

Dương Thần nói.

- Anh... anh ở ngủ sơ pha đi.

Mạc Thiện Ny sốt ruột nói.

- Đây là lời nên nói với người đàn ông sao?

Dương Thần oán giận nói.

Im lặng một lát, Mạc Thiện Ny cuối cùng cũng nhẹ nhàng mở cửa ra, trong lòng ôm cái cái gối ôm lớn màu hồng nhạt, có chút sợ sệt nhìn Dương Thần:

- Tôi rất hối hận, anh có thể ngủ thôi, không làm chuyện đó.

Đây chẳng phải là ép chết Dương Thần sao, bên cạnh là một cô gái kiêu mị, chỉ có thể nhìn không thể chạm.

- Tại sao hối hận, lần trước ở trang trại không phải làm qua rồi sao?

Dương Thần buồn bực nói.

- Lần trước làm xong rất đau, sau ba ngày tôi vẫn còn rất đau...

Mạc Thiện Ny nghĩ lại sợ hãi nhỏ giọng nói.

Dương Thần bây giờ mới nhớ, lần trước ở trang trại, chính mình chịu không được, điên cuồng mà làm Mạc Thiện Ny hai lần, Mạc Thiện Ny đúng là lần đầu làm chuyện đó, như dưa vừa trồng đã bị mưa bão liên tục, e rằng tâm lý bị ảnh hưởng bởi di chứng để lại.

Dưới tình huống như vậy, càng không tiếp xúc, lần sau càng sợ, Dương Thần biết, cách tốt nhất là khiến cho Mạc Thiện Ny cảm nhận được sự thích thú, nhưng không được làm cho cô ấy đau nữa, như vậy mới có thể làm cho sự sợ hãi biến mất.

Dương Thần bước tới trước, duỗi tay ôm Mạc Thiện Ny:

- Kêu ông xã đi!

Mạc Thiện Ny cảm nhận được sự ấm áp của đàn ông, ngửi được mùi quen thuộc, trong lòng yên tâm, ngưng ngưng kêu “ông xã”.

- Em yêu, thử một lần nữa được không, nếu em không thoải mái, sau này anh sẽ không làm nữa.

Dương Thần nhẹ nhàng nói.

Mạc Thiện Ny do dự một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Dương Thần ôm cơ thể mềm mại trong lòng đến chiếc giường mềm như bông, tắt hết đèn trong phòng, chỉ để lại cái đèn ở đầu giường.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Mạc Thiện Ny tóc dài như mực, yêu kiều như ngọc, cắn đôi môi màu hồng mỏng, đẹp không tả nổi.

Dương Thần dùng động tác nhẹ nhàng, chậm chậm đem cái tay đang ôm chặt của Mạc Thiện Ny kéo ra, ánh mắt làm cho cô ấy tin tưởng mình, mới bắt đầu, cởi ra sự trói buộc trên người phụ nữ....

Sau một phen dụi dằm triền miên, Mạc Thiện Ny mềm nhũn nằm sấp trong lòng Dương Thần, trên người không mảnh áo, mà đắp chăn dày, hai người dính sát vào nhau.

Dương Thần cúi đầu nhìn Mạc Thiện Ny cười chum chim, mắt nhắm lại, hàng lông mi cong hơi run, vẻ mặt dường như rất là thỏa mãn.

- Sau này sẽ không sợ nữa.

Dương Thần hỏi.

Mạc Thiện Ny mơ màng âm ừ:

- Mỗi lần phải làm như vậy, không được phép đối xử em như lần đầu tiên.

- Bảo đảm mỗi lần cho em khoan khoái.

Dương Thần miệng nói xong, nghĩ thầm, chỉ cần không sợ, làm như thế nào cũng do mình kiểm soát.

Cả một ngày, Dương Thần cũng cảm thấy tâm sức có chút mệt mỏi, ôm lấy Mạc Thiện Ny ngủ thêm thiếp, vì bên mình có một thân thể thơm mát, Dương Thần ngủ cực kỳ ngon.

Chẳng mấy chốc một đêm đã qua.

Ngoài trời vẫn còn u ám, Dương Thần cảm thấy có cái gì, rơi nhẹ nhẹ liên tục như hạt mưa trên lông mày mình.

Dương Thần xê dịch cái đầu, mới mở mắt, trước mắt là Mạc Thiện Ny đã mặc áo ngủ, khuôn mặt không trang điểm, đang nhìn mình cười dịu dàng.

Dương Thần gập một cái, cười nhăn mặt nói:

- Lại làm sao vậy, dậy sớm thế, anh nhớ hôm nay là cuối tuần.

- Một trăm bốn mươi bảy, một trăm bốn mươi một.

Mạc Thiện Ny có chút hưng phấn nói.

- Cái gì một trăm bốn mươi bảy một trăm bốn mươi một?

Dương Thần dụi mắt hỏi.

Mạc Thiện Ny ngây thơ như đứa trẻ đã được ăn mật, vui vẻ nói:

- Lòng mày trái của anh, một trăm bốn mươi bảy sợi, lòng mày phải chưa đếm xong, còn vài cọng, nhưng đếm được một trăm bốn mươi một sợi.

Dương Thần tưởng mình nghe nhầm, hoảng hốt lại bất đắc dĩ hỏi:

- Vì sao đếm sợi lòng mày của anh?

Mạc Thiện Ny si mê nhìn vào mắt Dương Thần:

- Em đọc qua một cuốn sách, trong đó người phụ nữ yêu người đàn ông, ngay cả người đàn ông đó có bao nhiêu cọng lông mày đều rõ ràng, em không thể đếm mỗi ngày, cho nên phải tranh thủ.

Tươi cười trên khuôn mặt Dương Thần thu lại, ngơ ngác nhìn người phụ nữ có chút ngốc ở trước mặt, có cảm giác giờ phút này nói gì cũng là thừa.

- Sao em cứ khiến anh có cảm giác có lỗi, Tiểu Thiện Thiện à, hồ ly tinh thứ thiệt phải là như em vậy đó, những phụ nữ khác dùng thân thể quyến rũ đàn ông, còn em dùng trái tim khiến anh một cơ hội thử độc cũng không có.

Dương Thần ôm chặt lấy Mạc Thiện Ny mỉm cười nói:

- Em muốn anh nghẹt thở hả?

- Đâu có nghiêm trọng vậy.

Mạc Thiện Ny hé miệng cười:

- Anh dậy rồi, em đi nấu món ăn sáng.

Mạc Thiện Ny nói xong đang muốn đi xuống giường, nhưng bị Dương Thần lôi trở lại giường.

- A, anh làm gì vậy.

Mạc Thiện Ny lòng run rẩy một cái, sợ Dương Thần lại muốn làm chuyện đó.

Dương Thần nghiêm chỉnh nói:

- Không công bằng, em đếm của anh, mà anh vẫn chưa đếm lại của em, ngoan đừng nhúc nhích, cho anh đếm lông mày của em.

Mạc Thiện Ny lúc này mới phản ứng lại, vừa giận vừa buồn cười, cuối cùng nhào vào lòng Dương Thần cười khanh khách.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 312

Gặp Cản Trở.

Từ nhà Mạc Thiện Ny ăn sáng xong đi ra, Dương Thần lái xe đến thẳng ngã tư nơi hẹn với Trinh Tú.

Vì là lễ giáng sinh, hơn nữa lại có tuyết rơi, cả Trung Hải tràn đầy bầu không khí ca hát hào hứng, không ít người ăn mặc như ông già noel, ở ngoài đường chào mời tuyên truyền cho cửa hàng mình, cũng có một số tặng phẩm quà biếu để chiêu dụ khách hàng.

Lúc gặp Trinh Tú, cô bé đang mặc cái áo khoác cổ áo lông màu tím, đội cái mũ bằng len sợi, đứng đợi trong gió lạnh.

Dương Thần hạ cửa kính xe, kêu “Trinh Tú”, cô bé mới rụt rè ngồi lên xe của Dương Thần, bởi vì ít khi tiếp xúc với xe hơi, cho nên mở cửa xe cũng hơi phí sức.

- Không phải nói là chín giờ sao, anh đã đến sớm hơn, mà em đã đứng đợi ở đây rồi? Nhìn xem cái mũi cũng đỏ lên rồi.

Dương Thần thương tiếc nói.

Trinh Tú cười rạng rỡ:

- Không sao cả, em ngủ không muộn, mùa đông cũng không có thói quen nằm nướng.

Dương Thần biết cô bé này chịu cực khổ lớn lên, không nói thêm hỏi:

- Cảm thấy bọn nhỏ thích quà gì?

Trinh Tú ngẫm nghĩ một chút:

- Mua kẹo, cái ăn cái mặc trong cô nhi viện không thiếu, chỉ quà vật không nhiều, vừa lúc lễ giáng sinh, mua chút bánh ngọt và kẹo bọn nhỏ sẽ thích thú.

Dương Thần đương nhiên không ý kiến, mình làm sao để làm quen với bọn nhỏ thật sự không rành lắm, lần trước đi cô nhi viện bị bọn nhỏ bỏ qua một bên là một mình chứng đúng.

Cho nên, Dương Thần lái xe đến thẳng cao ốc bách hóa gần nhất, dẫn Trinh Tú chui vào cửa hàng lớn nhưng vẫn chưa đông người.

Lúc đi ngang qua cửa hàng bán sản phẩm điện tử, Dương Thần nắm lấy tay Trinh Tú.

Trinh Tú cảm giác tay mình bị Dương Thần kéo, mặt hơi đỏ:

- Anh Dương làm sao vậy?

Dương Thần không nghĩ ngợi nhiều, vẫn lôi Trinh Tú đến một quầy bán điện thoại di động nói:

- Sau này liên hệ với em dù sao vẫn không thể đến nơi bày bán, anh tặng

cái điện thoại cho em.

Không đợi Trinh Tú từ chối, Dương Thần nói:

- Hôm nay là lễ giáng sinh, còn mấy ngày nữa là tết coi như là anh tặng cho em gái vậy, lần trước em cũng đã tặng anh cái trang sức bằng bạch kim sao? Anh cũng phải tặng em, em chọn kiểu nào em thích, anh lo xong giúp em, sau này cước phí em tự đóng, thế nào?

Trinh Tú nhìn thấy Dương Thần vẻ mặt sắp giận, nếu bị từ chối, trong lòng cảm động đồng thời cũng không từ chối, chọn lựa mãi, mới chọn được một cái trông cái vẻ tinh xảo và rẻ tiền.

Dù sao cũng là thời đại phát triển cao kỹ nghệ tin tức, mua cái điện thoại và đăng ký xong tất cả cái thủ tục vào mạng kích hoạt, cũng chưa tới nửa tiếng đồng hồ.

Dương Thần nhìn thấy Trinh Tú vẻ mặt vui mừng hơn hờ cầm trong tay cái điện thoại lần đầu trong đời với trong lòng cũng vui hơn.

Có lẽ là vì nguyên nhân không có cha mẹ từ lúc nhỏ, và trưởng thành từ một hoàn cảnh khó khăn giống nhau, lại vì một loạt duyên phận gặp nhau giữa hai người, mình yêu thích đối với Trinh Tú có điều khiến cho mình có chút bất ngờ, dường như cô bé cổ chấp này thật sự như em gái mình.

- Anh Dương, sau này em có thể gọi cho anh không?

Trinh Tú cẩn thận đặt nắp điện thoại lại, khuôn mặt cũng không biết có phải bị sưng ửng hay không mà đỏ bừng, hỏi Dương Thần.

Dương Thần mỉm cười:

- Đương nhiên là được, nếu không mua cho em làm gì.

- Bất luận giờ nào?

Trinh Tú nhẹ giọng chờ đợi hỏi.

- Đúng vậy.

Dương Thần gật đầu.

Đôi mắt to sáng ngời của Trinh Tú cười như ánh trăng lưỡi liềm.

Vốn là Dương Thần còn muốn dẫn Trinh Tú mua quần áo, theo phong tục của Hoa Hạ lễ tết phải thay quần áo, nhưng lần này Trinh Tú bướng bỉnh khước từ, nhất định không chịu, Dương Thần sợ cô bé này nếu nóng giận lên gì cũng dám làm, nên không miễn cưỡng nữa.

Đợi khi mua xong kẹo và những thứ quà tặng đã gần mười một giờ, Dương Thần đem hai bao vật phẩm lớn cho vào cốp xe sau, cùng Trinh Tú đi tới cô nhi viện Hy Vọng.

Lại lần nữa đến ngoài sân của tòa kiến trúc cũ kỹ này, Dương Thần thấy ngoài sân cũng đã trồng một cây thông Noel vừa vừa, và trên cây Noel đã treo lên ngôi sao, thú vải và những trang trí khác, trên khung cửa treo đèn huỳnh quang trang trí rất đẹp, lóe ra đủ màu sắc.

Tuyết trắng phau động ở những cây thông già đã vài chục tuổi, cành cây bị đè đến hơi cong, trên vách tòa nhà, những dây leo thường xuyên cũng lây

dính một ít tuyết trắng, tung lá đã tàn lụi, nhưng lại nhìn qua cảm thấy vô cùng trình tự.

Trình Tú đi xuống xe, nhìn chằm chằm một hồi vào cái cổng lớn cô nhi viện đã lâu không thấy, trong ánh mắt có chút ứa lệ.

- Vào đi, chắc chắn viện trưởng Soa rất vui mừng khi thấy em.

Dương Thần đem xuống hai bao tặng phẩm từ trong xe, nói với Trình Tú.

Trình Tú gật gật đầu, khăng khăng cầm lấy một túi quà lớn từ tay Dương Thần, cầm hai tay:

- Em cũng cầm một túi, anh Dương đến cùng em đã rất cảm ơn rồi, không thể để

cho anh cứ phải làm việc này giúp em.

Dương Thần đối với mạnh mẽ rõ ràng của cô bé này không biết làm sao, cũng đành vậy.

Hai người đi lên bậc thềm, đang đi vào cổng cô nhi viện, thật bất ngờ, hai người phụ nữ mặc đồ vest nữ màu đen, đeo bông tai, dáng người cao, khuôn mặt bình thường mà là lộ ra đôi chút khi thế anh hào, đột nhiên chắn ngang cửa.

- Xin lỗi, ở đây tạm thời không được phép viếng thăm.

Một trong hai phụ nữ có đuôi ngựa lạnh lùng nói, không một chút tình cảm.

Dương Thần chau mày, hai phụ nữ trước mặt, nếu không làm, đều lộ vẻ hung hăng của quân đội, chắc phải là nữ quân nhân đặc chủng đã qua những huấn luyện chuyên nghiệp, chỉ có điều lúc này ra vẻ vệ sĩ của những nhân vật quan trọng.

- Chúng tôi đến để thăm bọn nhỏ, cô gái này là từ cô nhi viện này đi ra, hôm nay về thăm viện trưởng và các chị em, xin châm chước một chút.

Dương Thần biết rằng đó là nhiệm vụ của người ta, cũng không phát cáu, muốn nói đành hoàng.

Người nữ vệ sĩ có đuôi ngựa liếc nhìn cái túi ny lon lớn trên tay hai người:

- Cái người khi khác, hoặc là chiều trở lại.

Trình Tú hơi thất vọng, nhìn vào trong cánh cửa rồi kéo tay áo Dương Thần:

- Thôi đi anh Dương, chắc là ông lớn nào bên trong, chúng ta hôm khác trở lại.

- Hôm khác còn là lễ giáng sinh sao?

Dương Thần nói.

- Không sao cả, trễ chút thì trễ chút...

Trình Tú yếu ớt nói.

Dương Thần nói với người vệ sĩ có đuôi ngựa:

- Như vậy, phiền các người vào trong nói với viện trưởng Soa một tiếng,

nói là Từ Trinh Tú, xem cô ấy có muốn gặp chúng tôi không.

Người nữ vệ sĩ tóc ngắn kia cảm thấy tức cười:

- Các người nghe không hiểu sao? Cho các người buổi chiều hoặc khi khác, chứ không phải là vấn đề viện trưởng tiếp hay không tiếp, mà là hiện giờ không được phép vào.

Vừa nói như vậy Dương Thần liền mất hứng, mình nói phải trái với cô ta, cũng đâu phải xông vào, một buổi sáng lễ giáng sinh tốt đẹp, hai người muốn thăm bọn trẻ trong cô nhi viện, rõ ràng đâu phải cầm dao, súng tự động xông vào, trong tay cầm quà bánh kẹo, lại rất lễ phép xin được chiêm chước, hoặc vào trong báo lại tình huống như vậy, cho dù không được phép cũng nên vào trong báo lại, hướng chỉ cho dù lãnh đạo của trung ương tới thăm, cũng không có đạo lý xua đuổi người ta như vậy.

Sắc mặt Dương Thần hơi khó chịu:

- Tôi nói một lần cuối, vào trong hỏi một tiếng, nói là Từ Trinh Tú đã trở về, nếu các người không vào nói, thì đừng trách tôi làm cái việc tôi không thích làm.

Người nữ vệ sĩ đuôi ngựa nhú mày không nói, người nữ vệ sĩ tóc ngắn dường như nghe được chuyện hài, mỉa mai hỏi:

- Ô? Chuyện gì, anh không thích làm? Làm thử xem.

Dương Thần không nói thêm gì, tiến thẳng vào trong.

Hai nữ vệ sĩ thấy Dương Thần thân nhiên bước vào trong, sắc mặt lạnh đi, không hẹn mà cùng lúc muốn nắm lấy tay Dương Thần, và mỗi người một chân chầm móc vào chân Dương Thần, tính chế ngự Dương Thần.

Nhưng đôi tay và chân, như đồ cốt thép bê tông, bị trúng đòn võ thuật của hai nữ vệ sĩ không nhúc nhích tí nào.

Trên mặt hai nữ vệ sĩ liền lộ vẻ kinh ngạc, sức mạnh của hai cô ấy chẳng phải là sức phụ nữ bình thường, mà là binh lính đặc chủng nam bình thường cũng không sánh kịp, đòn chân vào thế, ít ra cũng cỡ vài chục kg sức lực, sức áp chế của cánh tay cũng có sức bật vài chục kg.

Nhưng, vị trí yếu đuôi trên cơ thể người đàn ông gánh vác tổng cộng gần hai trăm kg sức mạnh, điều ngạc nhiên không chút phản ứng mà còn tiếp tục đi vào.

Nguy hiểm.

Hai nữ vệ sĩ trước tiên cho rằng đây là một kẻ ám sát bậc cao thủ, ý đồ quấy rối người ở bên trong.

Đột nhiên, hai nữ vệ sĩ rút người lại, từ trong ngực mỗi người lấy ra cây súng, hòng súng bên trái bên phải nhắm thẳng vào đầu Dương Thần.

- Bỏ đồ trong tay xuống, hai tay giơ cao không được cử động.

Người vệ sĩ đuôi ngựa hét lớn.

Dương Thần lạnh lùng liếc nhìn hai người, và quay đầu lại nhìn đằng sau người

Trình Tú đã sợ khiếp vía.

- Nếu theo thói quen của tôi, hiện giờ các người hắc đã chết rồi nhưng tôi thật sự không muốn giết người ở nơi này, không muốn giết các cô trước mặt cô gái này, tôi đếm tới ba, nếu các cô không rút lại súng của mình, tôi chỉ còn cách phải làm chuyện tôi muốn làm.

- Hừ, mày tưởng chúng tôi lớn lên từ sự hù dọa sao?

Vệ sĩ tóc ngắn cười nhạt, rõ ràng xem lời nói Dương Thần không là gì.

Dương Thần thở dài, phải ở lễ giáng sinh, ở cô nhi viện, ở trước mặt Trình Tú giết hai vệ sĩ ngốc, cái ngày này thật là xui xẻo.

Còn về phần sau khi giết chết khắc phục hậu quả ra sao, đây không phải phạm trù suy nghĩ của Dương Thần, không lỗ măng, mà là tính nguyên tắc của những việc gì đó, làm trước rồi hãy tính sau.

Nhưng lúc Dương Thần đang tính hạ thủ không thấy máu đối với hai vệ sĩ, ở hành lang không xa vọng lên một giọng nữ trong trẻo.

- Dừng tay tiểu Văn Tiểu Ly, các cô làm gì vậy, mau bỏ súng xuống.

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc trang phục mùa đông tao nhã, quần khăn quàng cổ nhung màu trắng, đang đi đến từ bên kia, gương mặt oánh nhuận phảng phất thấp thoáng có thể nhìn thấy dấu vết của năm tháng, nhưng vẻ ngoài đoan trang xinh đẹp với búi tóc cao vẫn tạo được sự hấp dẫn của phụ nữ, sạch sẽ rõ nét, không chút xám trắng, phải là bảo dưỡng thật tốt, với đôi mắt ôn hòa, tuy có phần tránh móc, nhưng lại không làm cho người ta khó chịu.

Dương Thần nhìn thấy người phụ nữ này, cảm thấy hơi quen, không biết từng gặp ở nơi nào, thoáng cái nghĩ không ra.

- Phu nhân, nguy hiểm đừng qua đây.

Nữ vệ sĩ người được gọi là Tiểu Văn lớn tiếng nói.

Người phụ nữ không nghe theo:

- Người ta đến thăm bọn nhỏ, trên tay đang cầm cũng không phải là vũ khí, các cô làm cái gì vậy?

Không đợi người phụ nữ nói xong, việc trưởng Soa bước chân có vẻ già nua vì có tuổi từ sau bước đến, xúc động hô lên:

- Trình Tú? Là Trình Tú phải không?

Trình Tú mới còn run sợ trong lòng đứng ở cửa, vừa nghe tiếng quen thuộc, lập tức không màng đến gì khác, chạy thật nhanh đến, nhào vào lòng viện trưởng.

- Còn không buông xuống?

Người phụ nữ có phần trách vấn nói với hai vệ sĩ.

Tiểu Văn Tiểu Ly nhìn nhau khó xử, cất súng trong tay một cách khó khăn, nhưng vẫn cảnh giác nhìn Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 313

Tôi Bằng Lòng.

Viện Trưởng Soa và Trinh Tú ôm nhau, có thể nói là, nước mắt người già tuôn chảy.

Trinh Tú cũng khóc sung đỏ con mắt lú lú gọi “bà nội”, dường như muốn trút ra hết toàn bộ những uất ức bên ngoài và nỗi thương nhớ người thân.

- Viện trưởng đây có phải là đứa nhỏ người nói đã lâu không về phải không?

Người phụ nữ thương cảm nói.

Viện trưởng Soa dường như rất kính nể người phụ nữ này, nhưng khóc nức nở đến nỗi không nói nên lời, chỉ là ôm lấy thân mình nhỏ nhắn của Trinh Tú mà gật đầu.

Người phụ nữ mỉm cười nói:

- Trở về là tốt rồi, ở bên ngoài chắc chắn đã trải qua không ít cực khổ, cũng coi như một đứa trẻ hiểu chuyện.

Viện Trưởng Soa vỗ về mái tóc dài đen mượt vừa an ủi Trinh Tú, cũng bắt cháp những chuyện khác.

Người phụ nữ xoay người lại, hướng về Dương Thần áy náy cười:

- Anh bạn trẻ, xin lỗi, hai cô bé này chỉ lo lắng cho sự an toàn của tôi, sự thật chúng không có ác ý, hãy bỏ qua đi, người mà trong lễ giáng sinh lại muốn đến đây thăm bọn nhỏ sao có thể là người ác chứ, anh sẽ không ghi hận đúng không?

Dương Thần nhìn thấy trước mắt với gương mặt tươi rói, có chút không vừa lòng trong bụng, thậm chí thoát tan thành mây khói, không khỏi cảm thán người phụ nữ này thật lợi hại, dáng vẻ và cách nói chuyện đều rất mềm mỏng, khiến người ta hoàn toàn không thể cáu kỉnh cũng giống như một sức mạnh cực lớn đâm vào đóng băng gòn một đi không trở lại.

Tính tình không phải trời sinh như thế, chính là tu thân dưỡng tính nhiều năm qua.

- Bỏ đi, tôi chỉ đi cùng với Trinh Tú về đây thăm viện trưởng và bọn nhỏ, không muốn nhiều chuyện.

Dương Thần thản nhiên nói.

- Anh tưởng là chúng tôi sợ anh sao?

Tiểu Ly trừng mắt.

Người phụ nữ nhú mày một lúc, hạ giọng:

- Còn chưa đủ sao?

Tiểu Văn Tiểu Ly thấy người phụ nữ như muốn giận nên ngưng, cúi đầu tức giận không nói nữa.

Người phụ nữ lắc đầu, thở phào đành chịu, quay đầu lại nói với viện trưởng:

- Viện trưởng Soa, tôi sẽ không ở đây làm cản trở cuộc gặp gỡ giữa cô và đứa trẻ, hai người chắc chắn sẽ có nhiều chuyện để nói, tôi phải đi cô nhi viện ở thành bên cạnh, đi trước đây.

Viện trưởng Soa vừa nghe người phụ nữ phải đi, liền buông Trinh Tú ra, giữ lại

nói:

- Phu nhân, ăn cơm xong hãy đi, bọn nhỏ đều rất cảm ơn quà tặng của người mang tới.

- Không được, hành trình của tôi rất chặt, thật sự không thể kéo dài, chuyển lời giúp tôi đến bọn nhỏ, qua tết tôi sẽ đến đây nữa.

Người phụ nữ hiền lành nói.

Dường như viện trưởng Soa cũng biết người phụ nữ nói là thật, nên không ráng giữ lại, cung kính cúi đầu chào:

- Phu nhân năm mới, mong rằng cả gia đình đều mạnh khỏe.

- Như vậy sao được.

Người phụ nữ cười đỡ viện trưởng Soa lên:

- Tôi là hậu bối, cuối chào viện trưởng mới phải.

- Tôi như vậy làm thay bọn nhỏ.

Viện trưởng Soa cười tủm tỉm nói.

Người phụ nữ vừa cười lại nhìn quanh cả sân, mới xoay người lại, hướng về Dương Thần gật đầu như chào tạm biệt, sau đó dẫn Tiểu Văn Tiểu Ly hai nữ vệ sĩ đi ra ngoài.

Dương Thần cũng chào đáp lễ người phụ nữ, còn đối với ánh mắt có tính cảnh báo của Tiểu Văn Tiểu Ly, Dương Thần vờ như không thấy.

- Không ngờ lại là anh, mỗi lần đến đều có chuyện tốt, con bé Trinh Tú này, không ngờ lại đến cùng anh.

Viện trưởng Soa bùi ngùi nói.

Dương Thần cầm lên hai túi kẹo và quà vặt cười nói:

- Viện trưởng, chuyện sao tôi dẫn Trinh Tú cùng về xin gác lại, xem ra hãy phát quà cho bọn nhỏ trước.

- À, được, được, thấy anh cảm hoài chắc mọi rồi.

Khuôn mặt nhăn nhúm của viện trưởng Soa sắp phải cười dần ra, dẫn Dương Thần và Trinh Tú vừa hết khóc cười cùng đi vào trong.

Ngoài sân cô nhi viện, nơi đỗ xe im lặng.

Người phụ nữ đang sắp ngồi vào chiếc xe Infiniti màu trắng tư dung ngừng lại, như vẫn luôn suy nghĩ cái gì, hỏi hai vệ sĩ Tiểu Văn Tiểu Ly đi theo sau.

- Vừa rồi người thanh niên kia, các người có hỏi họ tên không?

Tiêu Văn lắc đầu:

- Không hỏi, sao vậy phu nhân? Rất quan trọng sao? Nếu phu nhân muốn biết, tôi bây giờ đi hỏi.

Ánh mắt người phụ nữ hiện lên chút tình cảm ngờ vực, sau đó dường như mỉm cười tự giễu:

- Có thể là tôi đa nghi, chuyện đó sao có khả năng.... ôi, các người, người ta là ai cũng không hỏi rõ đã ra tay mà còn rút súng, súng đâu phải là thứ dễ rút ra tùy tiện?

- Phu nhân, thủ tướng dặn chúng tôi phải bảo vệ người, đặc biệt là đầu năm tới là tổng tuyển cử nhiệm kỳ mới, khâu quan trọng như vậy, sự an toàn của người không thể xảy ra một chút gì sơ suất.

Tiêu Ly uất ức nói.

Về mặt người phụ nữ thì ngược lại, dường như nghe đến “tuyển cử nhiệm kỳ mới” cũng không hứng thú gì, không nói thêm gì, chậm rãi ngồi vào trong xe.

Cùng lúc đó, Dương Thần đi theo viện trưởng Soa vào trong sân, rốt cuộc mới hiểu ra người phụ nữ vừa rồi là ai, chính là bức tượng lớn nhất ở hành lang của cô nhi viện, người sáng lập cô nhi viện, người phụ nữ Quánh Tuyết Hoa sao.

Chả trách viện trưởng tôn kính cô ta như thế, mình lại nhận thấy có phần quen quen.

Nghĩ đến là sắp tới tết, đặc biệt đi đến tuần tra các trại cô nhi viện do mình sáng lập, vừa lúc hôm nay đến nơi này.

Nhìn thấy chính người đó, Dương Thần mới cảm nhận được, dù sao bức tượng vẽ cũng không thể hiện hết nhưng tố chất của chính người đó, vẻ tươi cười làm ấm áp lòng người, dù sao cũng không thể cảm nhận được trong bức vẽ lạnh lùng.

Bởi vì vừa lúc thời gian ăn trưa, viện trưởng Soa và Trình Tú, Dương Thần ăn trưa cùng bọn nhỏ, mọi người đều cùng ăn trong phòng ăn lớn, một bữa trưa tràn đầy hòa thuận vui vẻ.

Sau đó, viện trưởng Soa tất nhiên cũng đi về phòng làm việc của mình, hỏi han ân cần một hồi lâu, biết được Trình Tú ở bên ngoài có sạp buôn bán nhỏ, không phải nằm ngủ ở đầu đường xó chợ ăn không no mặc không ấm, dù sao cũng cảm thấy đỡ hơn, theo sau cũng đã hỏi những điều như sao quen với Dương Thần.....còn về phần trước khi Trình Tú trở thành cô gái hư, những chuyện chơi xe mô tô, móc túi, Trình Tú đương nhiên không nói ra.

Đây không phải là vấn đề thành thật hay là không mà là lo nghĩ về viện trưởng chịu không được.

Dương Thần một mình nằm nghỉ trưa tại cô nhi viện, cũng không nhàm chán, vì thường hay có những đứa trẻ nghịch ngợm đến đùa giỡn với Dương

Thần, từ muốn vẽ con rùa trên mặt Dương Thần, cho đến muốn nhảy giữa hai chân, khiến Dương Thần dở khóc dở cười.

Đến lúc mặt trời ngã về tây, bọn nhỏ phải đi làm bài tập tối, viện trưởng phải đến để trông chừng bọn nhỏ, luyến tiếc chào tạm biệt với Trinh Tú, và căn dặn Trinh Tú nhớ thường xuyên về thăm.

Trinh Tú đi về lại phía Dương Thần, tuy nói chuyện cả buổi chiều, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn không nhìn ra có chút mệt mỏi, ngược lại mà vui rạo rức.

- Nói chuyện vui quá hả, về đây sớm hơn chẳng phải là tốt hơn không?

Dương Thần cười nói.

Trinh Tú chu miệng:

- Lúc trước cứ sợ bà mắng, và cũng cảm thấy không mặt mũi quay trở về nếu như không có anh cùng em đến, em đoán chừng biết phải đợi phải đợi đến sang năm.

- Về đây thăm nhiều hơn, viện trưởng đã già rồi.

Dương Thần không nói thêm nữa.

Trinh Tú gật đầu hiểu ý, ánh mắt lộ ra hơi đau khổ.

- Anh Dương, đi cùng em đến một nơi được không?

Trinh Tú đột nhiên ngừng đầu hỏi.

Dương Thần vốn nghĩ Trinh Tú định trở về, không ngờ còn nơi nào đó phải đi, mà đã cùng cô đến đây, đương nhiên không có lý do nào mà không thỏa mãn đề nghị nhỏ của cô ấy.

Nơi Trinh Tú muốn đi, cũng không phải nơi đặc biệt lắm, chỉ là cái sân nhỏ để chơi đùa ở phía sau cô nhi viện, nơi đó bày vài thang trượt, cây cột để leo trèo, xích đu, là nơi thường ngày cho những đứa nhỏ chơi những trò chơi trong cô nhi viện.

Trong mắt Trinh Tú tràn đầy nhớ nhung vuốt ve từng cái dụng cụ thiết bị trong sân, cuối cùng ngồi lên một cái xích đu, thong thả đu qua đu lại.

Dương Thần cùng ngồi xuống cái xích đu bên kia, đối diện xích đu, có thể nhìn thấy cổng cô nhi viện.

- Em hồi nhỏ, hầu như mỗi ngày đều tới đây ngồi, cứ như vậy nhìn lên chân trời, cho đến mặt trời lặn, đợi bà kêu tụi em đến ăn cơm chiều....\

Trinh Tú tựa như đắm chìm một mình:

- Lúc em nằm mơ, vẫn thường thấy cảnh tượng này, cũng giống như mới xảy ra ngày hôm qua....

Dương Thần im lặng nghe, lúc này Trinh Tú bên cạnh mình xem ra hoàn toàn không giống một cô gái mười tám tuổi, ánh mắt đau buồn tang thương, không thể có ở những đứa trẻ được cha mẹ yêu thương, đó tuy không phải là những gì ưu tú, nhưng khiến người ta không thể xem thường cái tâm hồn kiên định này.

Trinh Tú quay qua cười thản nhiên hỏi Dương Thần:

- Anh Dương, anh biết không, lúc nhỏ em ngồi ở đây, mỗi ngày nghĩ đến một việc biết là gì không?

Dương Thần trầm ngâm một lát:

- Chắc không phải, nghĩ đến chuyện bữa cơm chiều ăn gì chứ?

Trình Tú bĩu miệng:

- Em không phải là người thèm ăn như vậy đâu...

- Nếu vậy nghĩ cái gì?

Trình Tú nở nụ cười ngược, ánh mắt đầy vẻ tưởng nhớ:

- Em đang nghĩ, từ nơi công, có khi nào một cặp vợ chồng bước vào, hoặc là một người đàn ông hoặc phụ nữ.... sau đó, cứ như vậy quay qua nhìn em, cười với em...đợi đến lúc người đó đến trước mặt em và nói với em “cô bạn nhỏ, làm con gái của chú được không”.... lúc đó em nghĩ, chắc em nói được, không cần biết đối phương là người như thế nào, chỉ cần chịu nhận nuôi em, em sẽ đi theo người đó.... bởi vì chỉ có như vậy em mới có thể có được cha mẹ lần nữa.

Thấy Dương Thần nhìn mình chẳng nói lên lời, Trình Tú cắn môi:

- Tuy nhiên, các bạn ở cạnh em gần như bị nhận nuôi đi hết, không ai đến nhận nuôi em, về sau không còn nghĩ như vậy nữa....

Dương Thần im lặng không nói, trong đầu hiện lên cảnh mặt trời ngã về chiều, một đứa trẻ cô đơn ngồi trên xích đu, hướng nhìn vào cánh cửa vắng vẻ, ngày qua ngày, năm qua năm, những tháng ngày tàn phá lòng người ấy, hẳn là rất khó chịu.

- Anh Dương, anh biết vì sao em không muốn đi học, không muốn học lại không?

Trình Tú sâu kín nói:

- Trước kia em đi học, mọi người biết em là ở trong cô nhi viện, những bạn nhỏ cười nhạo em nảy ra từ tảng đá không cha không mẹ, sau này lớn hơn một chút bạn cùng lớp sơ trung không muốn chơi cùng em, vài học sinh nam không thích làm bài tập, bắt em làm hộ nếu từ chối, tội nó sẽ uy hiếp em, thậm chí đánh em...giấu cơm hộp của em, không cho em ăn cơm....

Học hành đối với em mà nói là, học tập, không bằng nói là sự tra tấn hành hạ.

Anh Dương, sự thật lúc trước theo những người cưỡi xe mô tô, đánh nhau gây rối, ăn trộm...chính là lúc đi học ở sơ trung biến thành như vậy đó, vì nếu em không đánh trả, tội nó sẽ ức hiếp em dữ hơn, em biết, chỉ có thể dựa vào chính mình, bởi vì em không có cha mẹ đến giúp, muốn sống tốt trên thế gian này, chỉ có cách dựa vào nắm đấm của mình...

- Trình Tú.

Dương Thần quay qua, nhìn thẳng vào Trình Tú:

- Em ngồi trên xích đu, đừng cử động.

- A?

Trình Tú nghi ngờ Dương Thần muốn làm cái gì, nhưng vẫn cứ ngoan ngoãn ngồi yên trên xích đu.

Dương Thần đứng dậy đi ra sân, một mạch đi ra đến cổng cô nhi viện.

Ngay lúc Trình Tú không hiểu ra cái gì, Dương Thần lại đi vào.

Chỉ thấy Dương Thần nhìn quanh một lát, dường như không biết nơi này, sau đó, nhìn thấy Trình Tú ngồi trên xích đu...

Dương Thần nở ra một nụ cười hơi có niềm vui bất ngờ, từng bước đi đến Trình

Tú, từng bước đến gần mãi cho đến trước mặt Trình Tú.

Dương Thần ngồi xổm xuống, đưa ra một tay, nắm lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé vì lao động mà bị chai.

Hai má Trình Tú như ửng đỏ, nhưng không biết vì sao Dương Thần lại nắm lấy tay mình.

Dương Thần giống như lần đầu tiên nhìn thấy Trình Tú, ánh mắt như thưởng thức trên gương mặt một hồi lâu.

- Nha...thật sự là cô gái xinh đẹp, nhìn thấy em, anh khôngỡ buông xuống cô gái nhỏ, theo anh về nhà được không? Tuy anh làm ba đường như hơi trẻ, làm em gái anh được không?

Trái tim của Trình Tú giống như là bị cơn sóng ngọt ngào che phủ, sự vui mừng và cảm động đột nhiên đi đến rõ ràng khiến muốn cười ra tiếng, nhưng cảm xúc đi đến đỉnh điểm lại chuyển thành nước mắt bởi vui quá mà khóc, không kiềm nổi như những hạt châu bị cắt đứt dây nhỏ giọt xuống nền tuyết, giọt nước mắt nóng làm tan chảy tuyết đọng...

- Sao lại khóc, khóc khó coi lắm.

Dương Thần dịu dàng nói:

- Trả lời anh, em bằng lòng không?

Trình Tú gắng sức gật đầu:

- Vâng, em bằng lòng.

- Làm em gái anh, chỉ đơn giản xinh đẹp thì chưa được, còn phải có thành tích học tập tốt, nếu anh đưa em đi học, em phải học tốt, có thể làm được không?

Dương Thần nghiêm túc hỏi.

Trình Tú cố nén cười nhõng nhẽo nói:

- Nhưng mà anh ơi, nếu như có người ức hiếp em gái anh thì làm sao?

- Ai dám bắt nạt em, anh đánh chết nó.

Dương Thần chùng mực nói.

Trình Tú cuối cùng không kiềm chế được cảm xúc sụp đổ của chính mình “ô oa” khóc ào lên, và nhào vào trong lòng Dương Thần, trong nháy mắt nước mắt đầm ướt phần ngực Dương Thần....

Dương Thần vỗ nhẹ lưng Trình Tú, nhẹ nhàng và trịnh trọng nói bên tai Trình Tú:

- Trinh Tú, nếu em cảm thấy, trên thế gian này, ai cũng có lỗi với em, thì em nhất định phải nhớ, có một người như vậy, sẽ vì em, mà mắc lỗi với cả thế giới...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 314

Đêm Giáng Sinh.

Bởi vì là đêm giáng sinh, Dương Thần cũng không muốn nhìn thấy Trinh Tú một mình trở về ở trong phòng trọ cô đơn trải qua, cho nên mặc cho Trinh Tú từ chối, ngang nhiên đem Trinh Tú về biệt thự Long Cảnh Uyển, nghĩ đến Lâm Nhược Khê cũng hy vọng mình làm như vậy, dù sao Lâm Nhược Khê nhìn Trinh Tú lớn lên, tuy không lớn hơn Trinh Tú bao nhiêu tuổi.

Khi đem Trinh Tú về đến nhà, ba người phụ nữ trong bếp vừa bận rộn vừa nói chuyện, mà thật hiếm, Lâm Nhược Khê về nhà sớm, Tuệ Lâm tự nhiên cũng nghe lời mà cùng đi về.

Tay nghề làm bếp Lâm Nhược Khê học được từ Lý Tinh Tinh cũng không quên hết, vốn đã thông minh, học cái gì cũng nhanh, mà Tuệ Lâm hằng năm cùng Vân Miêu sư thái sống chung, tuy là ăn chay tụng kinh, nhưng cũng biết một chút kỹ thuật nấu ăn cơ bản, tối thiểu đi làm thuê cũng không thành vấn đề, cho nên hai cô gái phụ giúp vú Vương, cùng

nấu nướng vui vẻ trong bếp.

Nghe được tiếng Dương Thần trở về nhà, Tuệ Lâm chạy ra trước, cô thì đối xử Dương Thần như là anh rể, gia đình gia giáo tốt dạy cho cô biết ra ngoài chào hỏi Dương Thần.

- Anh Dương anh về rồi à.

Mỉm cười nói xong, liền nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn đang đứng lên cạnh Dương Thần, có chút rụt rè nhìn bốn phía, nhìn thấy Tuệ Lâm, liền cúi đầu chào, tiếng yếu ớt như không nghe được.

Dương Thần đỡ lấy Trinh Tú đi về trước, giới thiệu:

- Đây là một đứa em mà anh quen, chị của em cũng biết, là Từ Trinh Tú vì cô ấy một mình, cho nên anh dẫn cô ấy về cùng nhau qua lễ.

Tuệ Lâm hiểu ra, lập tức mỉm cười thiện chí với Trinh Tú, nhưng dù sao cũng xa lạ, cũng không biết nên nói cái gì.

Lâm Nhược Khê ở trong bếp vốn không muốn quan tâm đến Dương Thần, nhưng nghe Dương Thần nói đến cái tên “Trinh Tú”, liền lau đôi tay ướt, buộc cái tạp dề màu hồng đi ra ngoài bếp.

Cũng không nhìn Dương Thần, đi thẳng đến trước mặt Trinh Tú, kéo bàn tay Trinh Tú, cười hỏi:

- Hôm nay về viện thăm viện trưởng phải không?

Trinh Tú nhìn Lâm Nhược Khê, hơi thả lỏng người một chút, mỉm cười gật đầu:

- Đi rồi, anh Dương còn dẫn em đi mua quà cho bọn trẻ và viện trưởng, chúng em ở đó ăn cơm trưa.

- Vậy là tốt rồi, viện trưởng chắc rất vui, lần đầu đến nhà chị, thì ngồi xem tivi một lát, dùng khách sáo, lát nữa là ăn cơm rồi.

Lâm Nhược Khê từ đầu tới cuối cũng không để ý đến Dương Thần, hiển nhiên là chiến tranh lạnh rồi.

Dương Thần cười gượng, cũng không còn cách nào khác, tự mình lựa chọn con đường như vậy, thì phải tự chịu bị đối xử như vậy.

Tuệ Lâm nhìn hai người thờ ơ, trong mắt có vài phần không đành lòng, nhưng không nói gì.

Lâm Nhược Khê kéo Tuệ Lâm vào bếp tiếp tục bận rộn, Dương Thần thì kéo Trinh Tú ngồi vào ghế sofa, lấy những thứ vú Vương thường chuẩn bị sẵn ở nhà bánh kẹo, thịt bò khô, khiến cho Trinh Tú lại một phen áy náy, phải biết rằng mỗi tháng lương kiếm được gần đủ để đóng tiền thuê nhà tiền nước tiền điện, cùng với ba bữa cơm đơn giản của một

cô gái mà nói, đồ ăn vặt đều là đồ lãng phí.

Không phải Dương Thần không biết cuộc sống Trinh Tú rất khó khăn, không thương cô, chỉ là, lòng tự trọng của Trinh Tú rõ ràng không chấp nhận Dương Thần vô cớ mua đồ ăn ngon quần áo ấm cho cô, chịu mượn tiền Dương Thần, để luyện thi cấp cao trung, đã là quyết tâm rất lớn rồi.

Sau nửa tiếng đồng hồ những món ăn nóng hổi, được bung ra từ trong bếp, Trinh Tú biết điều đòi đi vào bếp phụ giúp.

Lâm Nhược Khê thấy bàn tay nhỏ bé của Trinh Tú đang bung đĩa đã được hấp qua, sốt ruột nói:

- Trinh Tú đừng bung cái đó, nóng lắm, sẽ bỏng tay đó.

Trinh Tú cũng không có cảm giác gì, cười nói:

- Không sao đâu chị Nhược Khê, không nóng.

Lâm Nhược Khê cũng bất ngờ, Trinh Tú thật sự không cảm giác bỏng tay, cái đĩa đó chính mình chạm một cái cũng không dám.

- Con bé này, trên tay bị chai, làm không ít việc nặng.

Vú Vương tinh mắt, nhìn tay trên tay Trinh Tú nổi lên không ít nốt vàng, “nhìn vào thật khiến cho người ta đau lòng”.

Lâm Nhược Khê có nói qua chuyện Trinh Tú cho vú Vương biết, vú Vương đối với Trinh Tú cũng không cảm thấy xa lạ.

Trinh Tú không hề gì cười cười, bởi vì trong biệt thự xa hoa như vậy, dù sao vẫn không dám nói gì.

Rất nhanh, năm người đều ngồi xuống, Dương Thần một mình ngồi lên vị trí chủ tọa của chiếc bàn kiểu tây, một bên là vú Vương và Tuệ Lâm, bên còn lại là Lâm Nhược Khê và Trinh Tú.

Đối diện với bốn người phụ nữ trên bàn, Dương Thần có cảm giác như ngồi trong “ký túc xá nữ sinh”.

Bỗng nhiên nghĩ đến, nếu mai sau có một ngày, phụ nữ bên cạnh mình đều có thể cùng nhau ngồi ăn cơm, bên trái một hàng bên phải một hàng, đủ đội biết bao nhiêu, thành tựu biết bao?

Chẳng qua, đó cũng chỉ là nghĩ thôi, Dương Thần tuy có chút bá đạo, có tham vọng chiếm hữu những phụ nữ mình yêu thích, nhưng không cho rằng mình là ông vua thời xưa, không thừa nhận những phụ nữ này là phi tử trong cung đình, cho nên cũng không cảm thấy những phụ nữ tốt với mình, mà cũng đối xử tốt với những phụ nữ kia của mình, tất cả đều là phụ nữ xinh đẹp, đều có sự kiêu hãnh của mình, muốn chiếm trọn hết lòng yêu thương giống nhau, sao có thể muốn bao dung thì bao dung?

Bề ngoài rất hòa thuận, không hãm hại nhau thì đã là tốt lắm rồi, muốn thật sự tạo lên quan hệ hòa thuận, đối với mình như vác nặng đi đường xa.

Chẳng qua, lúc này Lâm Nhược Khê ở bên cạnh, hẳn là khi đó đã không ở bên cạnh mình nữa...

Bữa cơm ăn được phân nửa, bốn người phụ nữ tán gẫu rất là hợp ý, ngay cả tính người mắc cỡ như Trinh Tú cũng dần thoải mái mà nói chuyện nhiều lên.

Nhưng đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Vú Vương đứng dậy, đi đến cửa nhìn vào màn hình biểu thị người ở ngoài cửa, hơi sững sốt, nói với mọi người: “là đại tiểu thư của Thái gia”, nói xong, liền mở cửa.

Đại tiểu thư của Thái gia đương nhiên là Thái Ngung.

Dương Thần hơi kinh ngạc, biết Thái Nghiên là tri kỷ của Lâm Nhược Khê, Thái Ngung chắc không quen thân với Lâm Nhược Khê, như vậy phần lớn là đến tìm mình, nhưng chuyện gì mà cần đến để gặp mình lúc mọi người cùng ăn liên hoan vào lễ giáng sinh?

Thái Ngung mặc bộ áo gió màu đen, vì có luyện nội công, rét lạnh của mùa đông không hề gì đối với cô, dáng người thướt tha cao gầy dưới bộ áo gió vẫn rất bắt mắt, một khuôn mặt lạnh lùng điểm lệ tựa như Thái Nghiên, lúc này như là vừa rơi sương, hơi lạnh tỏa khắp mọi người.

Vào trong nhà, Thái Ngung không nhìn ai, chỉ nhìn chăm chăm thẳng vào Dương Thần với ánh mắt sắc bén thấu xương, giống như là thù sâu oán nặng.

Dương Thần cảm thấy không hiểu, và đám người Lâm Nhược Khê cũng thấy kinh ngạc, đều không dám chào hỏi Thái Ngung.

- Anh đã làm gì với em gái tôi?

Thái Ngung hỏi một câu khiến Dương Thần ngạc nhiên, mà Lâm Nhược Khê cùng vú Vương, đều lộ ra vẻ kỳ lạ, Tuệ Lâm biết Thái Ngung là Hoa Vũ, nhưng không biết em gái cô ta là ai, Trinh Tú thì thật sự mơ hồ.

- Đã làm gì?

Dương Thần lắc đầu:

- Hôm qua tôi cùng cô ấy ăn trưa, nói chuyện một chút, nhưng tôi không

làm gì với cô ấy.

Thái Ngưng cực kỳ kích động hỏi:

- Anh đã nói cái gì với cô ấy?

Dương Thần do dự một lát, đi đến trước mặt Thái Ngưng, với âm lượng chỉ có mình Thái Ngưng nghe được, kể sơ qua câu chuyện nói ngày hôm qua, đại khái là từ chối phần tình cảm của Thái Nghiên.

Thái Nghiên trợn to đôi mắt hung hăng nhìn Dương Thần:

- Sao anh có thể đối xử với cô ấy như vậy, anh biết cô ấy vì chuyện này đã sống vất vả biết bao trong thời gian qua không?

- Tôi không có cách nào khác, chuyện này không thể gò ép, cô cũng không muốn cô ấy làm lỡ.

Dương Thần bắt đầu nói.

- Anh... anh không hề hiểu tôi đang nói cái gì?

Trong mắt Thái Ngưng nước mắt long lánh hơi tràn ra:

- Anh có biết không, anh rất tàn nhẫn.

Dương Thần im lặng, hẳn là rất tàn nhẫn, chẳng lẽ chấp nhận Thái Nghiên mà không tàn nhẫn sao?

Thái Ngưng hít thở sâu với giọng điệu lạnh lùng nói:

- Dương Thần, nếu em gái tôi xảy ra chuyện gì, cho dù tôi không phải là đối thủ của anh, tôi cũng sẽ tính sổ với anh, dứt khoát không để cho anh dễ chịu.

- Rốt cuộc cô ấy làm sao?

Đây chính là vấn đề mà Dương Thần muốn biết.

Thái Ngưng liếc hắn một cái:

- Anh không cần biết, cũng không xứng để biết.

Nói xong Thái Ngưng quay người rời khỏi.

Về mặt Dương Thần có phần nặng nề, lẽ nào sau khi từ chối cô ấy, cô ấy đã làm chuyện gì đại đột chẳng?

Nghĩ đến trưa hôm qua dáng vẻ quật cường rồi rơi lệ của Thái Nghiên, Dương Thần bỗng nhiên phát hiện ra chính mình thật sự lo lắng sự an nguy của cô ấy.

Lúc này, Lâm Nhược Khê bước đến, sắc mặt không chút thay đổi, nhưng hiển nhiên đang kiềm nén sự giận dữ mà hỏi Dương Thần:

- Nghiên Nghiên làm sao vậy? Anh đã làm gì cô ấy?

Dương Thần thở dài:

- Anh không biết, cũng rất muốn biết cô ấy làm sao.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần với vẻ mặt không tin, đi đến cạnh bàn điện thoại gọi vào máy di động Thái Nghiên.

Trong điện thoại trả lời là thuê bao vừa gọi đã tắt máy, sắc mặt Lâm Nhược Khê càng khó chịu, ánh mắt nhìn vào Dương Thần, ngoài sự lạnh lùng còn thêm chút căm hận.

Vú Vương thấy vừa mới ám áp trong bữa cơm liên hoan gia đình, đã trở nên nặng nề, đặc biệt giữa Dương thần và Lâm Nhược Khê, cái cảm giác xa lạ cho dù ai cũng đều nhận ra trong mắt thêm chút lo âu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 315

Áp Giải.

Cuối cùng trong đêm giáng sinh trở nên tan rã trong không vui, mất đi bầu không khí bữa tiệc, cho dù Tuệ Lâm hoặc Trinh Tú đều ăn loa qua cho xong, hơn phân nửa thức ăn đều lãng phí.

Dương Thần đưa Trinh Tú về nơi cô ấy thuê, Trinh Tú hình như muốn nói gì, nhưng rốt cuộc chỉ nói một tiếng “tạm biệt anh Dương”, rồi vào trong nhà.

Dương Thần về đến căn biệt thự, ba người phụ nữ đều đã nghỉ ngơi.

Về đến phòng mình, sau khi tắm nước nóng xong nằm trên giường, Dương Thần cảm thấy áp lực trên ngực mình, trong đầu quá nhiều suy nghĩ phức tạp, hoàn toàn không thể ngủ được.

Bởi vì là cuối năm, cho nên công việc Quốc Tế Ngọc Lôi đặc biệt nhiều, lại thêm vài ngày nữa là nghỉ trực luân phiên, hầu hết tất cả công chức nhân vụ lớn nhỏ của tổng công ty cũng sẽ rời khỏi từ nửa tháng đến một tháng, cho nên rất nhiều việc phải tranh thủ làm cho xong.

Như vậy, trong vài ngày sau, vốn là giữa Lâm Nhược Khê và Dương Thần không có thời gian gì gặp nhau, giữa hai người ngay cả chạm mặt lạnh nhạt và không can dự gì đều miễn.

Trong nháy mắt một tuần đã qua, đến những ngày du lịch nghỉ ngơi, Lâm Nhược Khê cùng Mạc Thiện Ny dẫn đoàn người trong ban tài vụ đến du lịch Hải Nam, và Dương Thần cũng theo đoàn thuộc ban quan hệ xã hội đi Nhật.

Trước khởi hành, Dương Thần đặc biệt cho Sắc Vi và tiểu đội hải ung theo dõi tình hình ở quốc hội nội Hoa Hạ, ít nhất cũng không thể có chuyện xảy ra đối với vú Vương và Tuệ Lâm, tuy Tuệ Lâm có bản lĩnh không vừa nhưng khó tránh khỏi kẻ thù ra tay thừa lúc Dương Thần đi vắng.

Chuyện Thái Nghiên vẫn không có manh mối, Dương Thần cho người có sở trường về trinh sát tình báo, mà tai mắt trải rộng khắp cả thế giới hải tặc đầu trục là Macedonia hành săn đuổi, mà lại trong thời gian ngắn cũng không một chút manh mối dưới tình huống này, có khả năng lớn nhất là Thái Nghiên đi đến nhưng nơi bí ẩn nhất của khu vực, mà tai mắt của Macedonia không thể với tới được.

Nhưng, cùng lúc với cuộc lùng tìm Thái Nghiên, An Tâm người luôn được để ý lại xuất hiện ở nơi khiến Dương Thần cảm thấy rất là có duyên.

An Tâm luôn trên chuyến bay Quốc Tế, bay khắp nơi trên thế giới, không ngờ vào lúc ngày Dương Thần bay đi Nhật, lại là tiếp viên trên cùng chuyến bay đó.

Thông tin này làm cho Dương Thần vì chuyện Thái Nghiên mà trong lòng u ám, trở nên tốt một chút.

Tuy rằng nghiêm khắc mà nói chỉ gặp có hai lần, nhưng hai lần tình cảm va chạm mãnh liệt, cô yêu tinh phản nghịch dễ thương này khiến Dương Thần ghi nhớ sâu sắc.

Phụ nữ như vậy chưa chắc sẽ luôn ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, cô ấy hướng về sự độc lập và tự do, thậm chí hôn nhân như một tấm giấy lộn, nhưng sau khi đến lúc cô ấy quyết định đặt anh trong lòng, thì như tự gây khó dễ cho mình, đến chết cũng không buông tay, luôn quấn lấy anh không buông tha, cho dù không ở bên cạnh anh, trong lòng cũng sẽ luôn nhắc tới anh.

Dương Thần thích những lúc cũng ở bên nhau với An Tâm, thả lỏng, âm áp, vững vàng, đương nhiên còn được hưởng những giây phút khoái lạc nam nữ.

Tuy đã có bắt đầu, Dương Thần đương nhiên không thể bỏ qua cái kết thúc thuộc về mình.

Lúc đầu An Tâm muốn dùng hai chữ “duyên phận” để quyết định vận mệnh giữa mình và Dương Thần, Dương Thần cảm thấy lúc sau khi gặp cô ấy trên máy bay, người phụ nữ này có chút điên cuồng này chắc chắn há lớn cái miệng như anh đào mà nói ra nửa lời.

Một buổi sáng nắng với gần như toàn bộ tuyết đọng ở Trung Hải tan ra, sau khi Dương Thần lái xe đến bãi đỗ xe ở Quốc Tế Ngọc Lôi, tìm đến địa chỉ, đến nơi đỗ xe buýt du lịch.

Mười mấy cô gái quyết định đi du lịch của ban xã hội Ngọc Lôi đã sớm ngồi trong xe nói chuyện ríu ra ríu rít, và trang điểm lại, vẻ mặt rạng rỡ không lộ ra chút ử rũ của sáng sớm.

Sự thật ban quan hệ xã hội không chỉ có mười mấy người này, chỉ có điều một số chọn những điểm du lịch khác, và một số thì chọn ăn tết cùng với gia đình, cho nên rốt cuộc số người cùng nhau đến Nhật chỉ giới hạn ở mười mấy người này.

Trưởng ban Lưu Minh Ngọc tất nhiên nằm trong số đó, mà Triệu Hồng Yến và Trương Thái cũng là chị em tốt, đều quyết định theo Lưu Minh Ngọc đi chơi.

Phải nói là người đàn ông trong cả đoàn, đúng là chỉ một mình Dương Thần.

Nhưng, với ngoại ngữ vô cùng kỳ diệu của Dương Thần, tất nhiên gồm cả tiếng Nhật, chuyến du lịch này Dương Thần đảm nhiệm vai trò phiên dịch, dù sao người biết tiếng Anh thì nhiều, biết tiếng Nhật lại ít.

Người Nhật có tiếng chán ghét tiếng Anh, thậm chí công dụng của tiếng Anh ở Nhật còn không bằng Hoa Hạ.

Mặc bộ đồ thể thao màu trắng, đeo cặp kính râm nhạt, Lưu Minh Ngọc

với đầu tóc đen mượt tự nhiên xỏa ra càng làm cho làn da trắng mịn, nhìn thấy Dương Thần bước lên xe, cầm cuốn tạp chí lên lập tức làm như chẳng nhìn thấy gì.

Dương Thần biết cô ấy then thùng, dầu sao với mình có màn quan hệ tình nhân, cũng không thể ra ánh sáng được, cho nên trong chuyến du lịch lần này, hiển nhiên Lưu Minh Ngọc không muốn người ngoài biết được mình và Dương Thần rất gần gũi.

Nhưng mà, Dương Thần cứ mặc kệ, tự nhiên ngồi vào ghế trống bên cạnh Lưu Minh Ngọc, một tay thừa lúc mọi người không để ý, nắm một phen trên đùi đầy sức đàn hồi của Lưu Minh Ngọc.

- Đừng làm vậy, người khác nhìn thấy không tốt.

Lưu Minh Ngọc cuống cuống nói, tuy hơi cố ý tránh Dương Thần, nhưng Dương Thần ngồi cạnh mình thật sự trong lòng cũng vui mừng.

Phụ nữ luôn mâu thuẫn như thế, ngay cả chính cô ấy cũng không cảm thấy mà thôi.

Dương Thần mỉm cười:

- Chị càng như vậy, người khác càng cảm thấy chúng ta có vấn đề, thoải mái tự nhiên một chút không phải lúc trước chị phóng khoáng nói, xong chuyện, chị là chị, tôi là tôi sao? Sao bây giờ cứng cáp nữa sao?

Lưu Minh Ngọc gỡ kính râm xuống liếc nhìn Dương Thần một cái:

- Cậu nói thì hay, thôi đi, dù sao cũng thành người thứ ba, cậu muốn sờ muốn nắn tùy thích, bị người khác phát hiện ra cùng lắm thì cùng cậu thân bại danh liệt, thế nào. Tôi rất có đạo đức nghề nghiệp của người thứ ba.

Dương Thần mỉm cười lại, không khách sáo nắn một phen, rốt cuộc làm cho Lưu Minh Ngọc không có chút cái kình.

Một tiếng đồng hồ sau, đoàn người lên chuyến bay tại sân bay Quốc tế Trung Hải, tất cả đều mua hạng phổ thông, cái này khiến không ít nữ nhân viên hơi oán trách, dầu sao phải ngồi bốn giờ đồng hồ trên máy bay, với hạng phổ thông rất là mệt.

Dương Thần lại đang lo lắng, An Tâm không biết chỉ phục vụ ở hạng thương gia, nếu như vậy, thật đúng là không tiện giao lưu giống như đi Hongkong lần trước, mà đừng nhắc gì đến làm tí việc khiến mình máu nóng sôi trào.

Bước vào theo hàng dài chậm rãi trong khoang máy bay boing bảy bốn bảy, Dương Thần ngồi xuống theo số thứ tự ghế ngồi, lại không nhìn thấy bóng dáng An Tâm xuất hiện trong khoang máy bay.

May là ngồi cạnh hành lang, Dương Thần tính đợi sau khi cất cánh mới đi tìm.

Lại nửa giờ đồng hồ, chuyến bay Quốc Tế mới thật sự cất cánh, sau khi đợi đến lúc máy bay ổn định trên không, vài cô tiếp viên Nhật và Hoa Hạ lẫn lộn cũng đều ở vào vị trí từng người mà phục vụ đồ uống đền từng khách

trong từng khoang.

Dương Thần thấy đã đến lúc, mở dây an toàn và hướng về khoang hạng thương gia đi tới.

Đến khoang hạng thương gia, đi một vòng, ngay cả khu vực dành cho tiếp viên cũng nhìn quanh, Dương Thần ngờ ra không tìm thấy được bóng dáng của An Tâm.

Một cô tiếp viên Nhật tốt bụng cũng là trưởng tiếp viên của chuyến bay này, thấy Dương Thần dường như tìm cái gì, bước tới hỏi bằng tiếng Hoa không mấy lưu loát:

- Thưa ngài? Có cần gì không?

Dương Thần cảm thấy cách đơn giản nhất là hỏi thăm, hỏi thẳng bằng tiếng Nhật lưu loát:

- Cô ơi, xin hỏi có một cô tiếp viên tên là An Tâm phục vụ trên chuyến bay này không?

Trưởng tiếp viên hơi ngạc nhiên với tiếng Nhật chính thống của Dương Thần, mỉm cười nói bằng tiếng Nhật:

- An Tâm sao? Cô ấy vốn là trong chuyến bay này, vì tối hôm qua cô ấy có chuyện nên trước thời điểm rạng sáng đổi chuyến bay, bay đến Tokyo sớm hơn.

- Sớm hơn? Tại sao?

Dương Thần nhú mày, hèn chi tìm không thấy cô bé.

Trưởng tiếp viên lắc đầu:

- Cái này tôi cũng không rõ, là điều lệnh của tổng bộ, dường như An Tâm cũng không bằng lòng, nhưng cuối cùng cũng đã đổi, đúng rồi, hình như cha của An Tâm cũng đi cùng chuyến bay đó.

Dương Thần lập tức cảm thấy sự việc không bình thường, cha An Tâm dẫn An Tâm đi Nhật? Nên biết rằng tại vì An Tâm muốn chạy trốn người cha mới đi làm tiếp viên, mà giờ bị ông ta “áp giải” đi, tất nhiên không có chuyện gì tốt.

Chẳng qua, máy bay đã cất cánh, Dương Thần lại không thể liên hệ trên máy bay với Macedonia tra giúp mình hành tung gần nhất của An Tâm, chỉ còn cách chịu khó đợi đến Nhật hãy tính.

Nhưng mà, Dương Thần cũng không lo lắng lắm, dù sao thì cha của cô ấy cũng không gây hại đối với An Tâm, bằng không thì không cất công nhiều để áp giải con gái về Nhật.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 316

Ảo Giác

Trên máy bay ngủ một giấc đến 4 giờ đồng hồ, rút cuộc cũng đến được Tokyo.

Hoàn thành thủ tục nhập cảnh, Dương Thần cùng một đám đồng sự đi đến cửa sân bay.

Bởi vì là đoàn đội du lịch, tất nhiên là cũng có hướng dẫn viên cùng lái xe trang bị tốt. Xa xa, có một cô gái đẹp, cô mặc áo len hồng, tay cầm bảng, mặt trên ghi “Quốc Tế Ngọc Lôi”.

Chờ đám người Dương Thần đi đến và biết được cô gái người Nhật tên Asakawa Nako, là hướng dẫn viên du lịch, cô có khả năng nói Trung cùng với mọi người. Cô chào mọi người rồi dẫn mọi người lên xe tới khách sạn nghỉ ngơi.

Trên xe minibus, Asakawa Nako bắt đầu nói về hành trình du lịch lần này, cùng đôi chút về thủ đô Tokyo.

Trên thực tế, cho dù là không nói, là thành phố đứng nhất nhì về sự xa hoa đắt đỏ, thành phố đứng thứ 2 thế giới cũng đủ làm cho đám nữ nhân viên mở rộng tầm mắt. Nhìn vào dòng phương tiện lưu thông trên đường cùng dày đặc tòa nhà cao chọc trời đều khiến người ta có cảm giác bầu trời như hẹp hơn.

Chuyến đi lần này tổng cộng kéo dài khoảng 10 ngày, từ Tokyo đến Nagoya, Kyoto cuối cùng là Osaka. Sau đó lên máy bay về Trung Hải.

Quan tâm nhất của một đám nữ nhân không phải là hỏi về địa danh mà hỏi Asakawa Nako xem mua hàng giảm giá ở chỗ nào, chỗ nào có hàng hóa mỹ phẩm giảm giá và linh tinh mọi vấn đề.

Coi như là có vẻ diễm đạm, chín chắn như Lưu Minh ngọc cũng mang vẻ mặt chờ đợi, trong mắt lóe ra tia điên cuồng, hoang dã khiến cho Dương Thần có chút bất đắc dĩ. Xem ra mua sắm mới là nhân tố quyết định đến Nhật Bản của đám nữ nhân này.

Dương Thần hỏi Lưu Minh Ngọc:

- Phụ nữ các cô có phải nhìn thấy túi đẹp đã muốn mua, như thế nào cũng không kìm nổi hay không?

Lưu Minh Ngọc đỏ mặt xấu hổ, nhưng vẫn gật gật đầu:

- Đúng vậy, tôi trước đó đã từng có lần mua đến mức cạn kiệt thẻ tín dụng.

Dương thần buồn bực hỏi:

- Máy loại túi này không phải mỗi năm đều ra mẫu mới sao? Đừng nói

các người lấy tiền lương, cho dù là đại minh tinh, đại xí nghiệp cũng không chắc có thể mua hết, căn bản là không đầy mà.

- Tuy rằng mua không hết, nhưng chúng tôi cũng sẽ cố hết sức.

Lưu Minh Ngọc trả lời

Dương Thần hai mắt trắng dã, triệt để phục rồi.

- Asakawa Nako, chúng ta là người ngoại quốc, đi mua hàng hiệu có thể bị lừa đây, chẳng may gặp phải hàng giả thì làm thế nào?

Asakawa Nako khiêm tốn mà cười nói:

- Yên tâm, ở Nhật bản chỉ cần là cửa hàng chính quy thì sẽ không có hàng giả, nếu có người phát hiện bán hàng giả, trước tiên sẽ tố cáo và bị xử phạt rất nghiêm trọng.

Cả đám nhân viên nữ đều vỗ tay hoan hô, trong chốc lát đã thân thiết với Asakawa Nako như Kim Lan tỷ muội.

Như dự định, đi vào trong tòa cao ốc khách sạn 4 sao, tuy rằng nhìn ko ra sự đặc biệt, hơn nữa diện tích cũng không lớn, nhưng rất sạch sẽ, làm cho người ta có cảm giác ấm áp.

Dương Thần là nam nhân duy nhất của đoàn, giờ phút này mới phát hiện có chút khác biệt, trước khi đến không có suy nghĩ nhiều như vậy, lúc này 2 người một căn phòng, duy chỉ có mình ngoại lệ, phòng cũng nhỏ, không khỏi cảm thấy cô đơn, bị một đám nữ đồng sự cười!

Tới tầng 27, Dương Thần vào phòng của mình, dọn dẹp hành lý, chuẩn bị mở laptop và liên lạc với bên Macedonia một chút, ngoại trừ việc xác định hoàn cảnh và vị trí cho yên tâm, còn cần hiểu biết một chút xem hội Bát Kỳ có động tĩnh gì hay không, dù sao mình đang ở địa bàn người ta, cũng cần phải đề phòng một chút, chưa kịp mở máy thì nghe thấy có người gõ cửa.

Dương Thần thầm nghĩ chẳng lẽ là Lưu Minh Ngọc nhanh như vậy liền không kìm nổi muốn tới cùng chính mình thân thiết thân thiết, cảm thấy có khả năng này, vụng trộm đắc ý một lát, đi tới cửa mở cửa ra.

Ngoài cửa quả nhiên là Lưu Minh Ngọc nhưng mà còn có thêm Trương Thái, Triệu Hồng Yến và 5, 6 nữ nhân viên đồng nghiệp Ban quan hệ xã hội.

Thấy cả đám phụ nữ đang nhìn chằm chằm vào mình, Dương thần cảm thấy hấn giống như một con linh dương đang bị một đám sư tử cái nhìn chăm chú vào, căn bản là bất lực.

- Sao vậy? Có việc gì ...?

Lưu Minh Ngọc nói:” Chúng ta muốn đi Akihabara (tên cửa hàng) mua máy quay, máy ảnh và mấy thứ khác, nghe nói nơi đó đồ giá rẻ lại tốt. Chúng ta vài người cũng không có mang theo máy quay, thiết nghĩ hiện tại đi mua vậy ngày mai đi tham quan còn có thứ mà lưu lại hình ảnh.

Akihabara là một khu buôn bán nổi tiếng của Tokyo. Dương thần có thể lý giải, nhưng đám nữ nhân này vừa mới đến tức thì liền tính toán đi mua sắm, làm Dương thần được một phen mở rộng tầm mắt.

Ở công ty thì toàn ngủ gà ngủ gật, không thấy các cô nhiệt tình như vậy bao giờ.

- Muốn đi tìm hướng dẫn viên là được rồi, không định mang tôi đi làm phiên dịch đấy chứ?

Dương Thần buồn bực nói.

- Hướng dẫn viên du lịch không tin tưởng được đâu, các cô ấy ăn hoa hồng hết rồi, không tin tưởng được.

Triệu Hồng yền lập tức nói.

Dương Thần không kìm nổi cười nói:

- Vừa rồi các cô chả rất thân thiết với Asakawa Nako đó thôi?

Người quen chúng ta nghề nghiệp là gì à? Chúng ta đều là nhân viên Ban quan hệ xã hội, cùng một người có quan hệ tốt và thật sự thân thiết với người đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, người thật đúng là không có nhãn lực đánh giá, Asakawa Nako kia keo kiệt, khẳng định sẽ vơ vét của cải của chúng tôi, chúng tôi không cần cô ấy.

Trương Thái trả lời

Dương thần có chút đau đầu, chính mình có chút không chịu nổi những nữ nhân này.

Không có biện pháp, chung quy cuối cùng cũng không thể để những nữ nhân xinh đẹp này nói mình là 1 nam nhân lười, thôi thì chỉ có thể đi theo làm phiên dịch vậy.

Ở phía dưới khách sạn, gọi 2 taxi, bảy tám người chúng tôi đi tới Akihabara shop, thực tế là có thể đi tàu, nhưng không ai quen Tokyo nên vẫn là taxi thôi.

Đi vào trong Akihabara, những sản phẩm rực rỡ muôn màu khiến mấy người nữ nhân hoa mắt, ngỡ ngàng, lập tức đi sâu vào trong, các loại máy quay, máy ảnh, di động tạo hình tinh xảo, sắc thái điểm lệ ... đều thành đối tượng các cô muốn mua.

Trên thế giới, thái độ phục vụ của người Nhật rất có danh tiếng, chỉ cần là đi qua hoặc bước vào cửa hàng, nhân viên bán hàng đều cúi đầu hoan nghênh.

Mà bất luận là người mua hay không mua đồ, khi đi ra đều cười và cảm kích khách đã ghé thăm.

Thái độ phục vụ như vậy, ngoại trừ lễ phép còn khiến rất nhiều khách hàng cảm giác, nếu mình không mua gì cả thì khi đi ra sẽ cảm thấy rất có lỗi với những người phục vụ tận tình ấy.

Kết quả là, mới đi dạo được mấy gian hàng, các nữ nhân viên đều mua được thứ mình cần.

Dương Thần nhìn vài nữ nhân viên quan hệ xã hội vui cười, đùa nghịch bất lực hỏi han:

- Vừa lòng chưa? không có việc gì thì về chứ.

Mấy người nữ nhân nhìn nhau rồi nhất trí lắc đầu.

- Còn chưa đi dạo đủ, xem thêm chút nữa, dù sao cũng chưa ăn cơm chiều mà.

Triệu Hồng Yến nói.

Dương Thần bất đắc dĩ nhưng lại đi theo một đám người hân cũng thật không chịu nổi, kết quả là da mặt dày nhất, tìm ghế dài ngồi tựa lưng ở vỉa hè cạnh cửa hàng rồi nhìn mấy người nói.” Các người đi dạo, tôi chờ ở chỗ này, khi xong việc thì về đây tìm tôi, dù sao cũng ở ngay cửa.

Đối với Dương Thần lười biếng, mọi người cũng không cần tỏ ra khách sáo, làm vài cái mặt quỷ, cũng không bắt buộc, rồi đều tự đi dạo.

Ở Nhật Bản, thông tin rất là keo kiệt, di động toàn cầu cũng không thể sử dụng, muốn gọi điện thoại thì phải mua điện thoại Nhật bản, cho nên Dương Thần bảo các cô đi cùng một chỗ, kéo đến lúc cần lại không tìm thấy.

Đợi các nữ nhân đi khỏi, Dương Thần ngáp một cái, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút và chờ các cô đi dạo về.

Nhưng đúng lúc này, Dương Thần bỗng nhiên nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp.

Đó là một người con gái mặc váy màu xanh lam thanh lịch, nữ nhân này không hề trang điểm, một vẻ đẹp tự nhiên, lộ ra một đôi cánh tay trắng như tuyết, đôi chân nhỏ như ngó sen, chân đi giày vải màu trắng, cho dù mùa đông nhưng cô ấy vẫn mặc trang phục mùa hè mát mẻ.

Nữ nhân tóc đen dài buông xuống đến thắt lưng, dáng người cao gầy, phong thái thướt tha dịu dàng.

So với mọi người, người phụ nữ này dáng người tao nhã, có điều ăn mặc lỗi thời, bóng dáng sáng lẹ nhưng khuôn mặt cũng không có gì khác biệt.

Nhưng trong mắt Dương Thần, cái kia bộ tóc dài, váy áo mát mẻ thanh lịch phối hợp với đôi dày kỳ lạ cùng bóng hình xinh xinh bao hàm một chút sắc thái thần nhiên ưu thương sắc sảo.

Trong nháy mắt, gần như khiến đại não Dương Thần dừng lại, toàn thân giống như điện giật, tê dại cả người, thậm chí quên cả hô hấp.

Hai tai của Dương Thần rốt cuộc không nghe được bất kì tạp âm nào, mí mắt nháy liên hồi, chỉ có thể nghe được trái tim đang điên loạn nhịp của mình.

Như tiếng sấm kêu to từ tận đáy lòng vang lên.

Là cô ấy, là cô ấy? Sao lại là cô ấy? ?

Dương thần đột nhiên đứng dậy, hoàn toàn quên là mình đang ở cửa hàng đông đúc, chuyển động mau lẹ, khiến nhiều người hoa mắt, hoài nghi chính mình nhìn lầm, mờ mịt nhìn về phía Dương Thần.

Dương Thần trong nháy mắt, đã di chuyển đến hai mươi mấy mét ra bên ngoài.

Cái bóng ấy đã khuất vào ngã rẽ.

Nhưng, khi Dương Thần đi đến chỗ đó, dĩ nhiên là không thấy đâu nữa.

Dương Thần nuốt nước bọt, mở to hai mắt, nhìn quanh bốn phía, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của nữ nhân kia.

- Áo giặc sao... Đã lâu không như thế này rồi, sao lại xuất hiện...

Dương Thần thống khổ nhắm mắt, chua xót thở dài, tự giễu cười nói:

- Cũng đúng, làm sao có khả năng còn tồn tại tên đời này.

Từ từ đi về chỗ ngồi cũ, Dương Thần như quả bóng xì hơi, mềm nhũn, không còn chút khí lực, hai mắt vô thần yên lặng chờ đợi.

Về phần những khách hàng vừa rồi còn nhìn thấy Dương Thần vụt qua, bây giờ đã lại ngồi đó thất thần, mọi người đều nghĩ mình hoa mắt rồi, dù sao cái tốc độ đó người không thể đạt được.

Cửa hàng to như vậy. Nhắm mắt lại và ngồi một mình trong một chiếc ghế, bất động, giống như một tác phẩm điêu khắc được che khuất trong bóng tối.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 317

Thập Thất

Dấu chân hiếm hoi tới băng nguyên rêu phong này. Dòng nước Quỷ phủ thần công rên lên một thế giới ngậm thật lớn.

Chỉ có mấy chén dầu hỏa ấm áp bá tán ở trong một nơi lớn như vậy, đỉnh hang động trên vách đá, kim loại và khoáng thạch khúc xạ thắm các màu sáng bóng.

Ấm ướt, âm u, lạnh lẽo, yên lặng, áp lực.

Ở vết chân của người, thậm chí giống như ở không gian này trong lòng đất còn có một thế giới khác. Một cái cây nối liền chấm đất và đỉnh cánh tay cây cột thô tinh cương, quay vững chắc quanh một cái thiết lao (nhà tù đặc biệt) lớn tạo thành vài trăm thước vuông.

Phiến lao lên cửa thiết lao duy nhất. Một chiếc khóa rỉ sắt nặng trĩu vững vàng cài ở đó.

Đó là chỗ ngăn cách với nhân thế, là chỗ hàng năm không thấy ánh mặt trời, thậm chí không khí để hô hấp còn không đến nơi.

Ấm hàn trong lòng đất, có thể không ngừng ăn mòn, nuốt hết tâm hồn bất cứ kẻ nào.

Nhưng ở bên trong thiết lao, đã có bóng dáng hơn mười người nhỏ gầy, cuộn mình ở các hướng, có người nằm, có người ngồi ôm lấy hai chân mình, còn lại là nhào vào cương trụ thiết lao.

Đây là một đám nam nữ nhìn qua khoảng tầm mười tuổi, thân hình gầy yếu, bên ngoài đều mặc áo xám ngắn tay và quần đùi.

Không có đồ ăn, để đủ cho sự sinh tồn, chỉ là những mạch nước ngầm từ chóp hang thỉnh thoảng tích lại.

Liên tục nhiều ngày đói khổ lạnh lẽo, khiến hầu hết những đứa trẻ đã lung lay sắp đổ.

Kinh khủng hơn là, thế giới không một chút tiếng động, bầu không khí lại hắc ám quỷ bí. Cho dù là người lớn đã ở đây một thời gian dài cũng sẽ cảm thấy trong không gian bất an, ngăn cách này. Là lạnh như sống trong một tảng băng, cảm giác tuyệt vọng không ngừng nảy sinh.

Hai ngày trước, còn có đứa nhỏ trong lòng chịu không nổi mà khóc, nhưng mà vì gào khóc mà hao phí năng lượng trong cơ thể, đến khi toàn bộ người đều dờ ra.

Đêm trong mười đứa, nằm ngả xuống đất, đa số là thân thể đã lạnh như băng, chỉ có điều vì nhiệt độ ngậm cực thấp, thân nhiệt cũng trở nên vô cùng chậm, gần như bị vây lấy bởi trạng thái xơ cứng.

Dưới đất không hề có lịch, căn bản không biết đã sống được bao nhiêu ngày.

Dần dần, còn lại hơn mười đứa trẻ, thành cơ hội sống cuối cùng.

Bên trong thiết lao thật lớn, ai cũng không nói, mỗi người hô hấp đều rất u tĩnh, vì chúng biết muốn sống sót, không thể lãng phí một tia khí lực.

Lúc này, một thân thể lớn hơn đứa nhỏ một chút, sau khi đã chịu sự đói khát khó có thể tưởng tượng, cuối cùng có động tác.

Hắn dùng tư thế tiết kiệm thể lực, chậm rãi di chuyển một khối thi thể đứa nhỏ tới gần mình.

Trong bóng đêm, nam hài cúi thân xuống, hé miệng, từ cái cổ không lớn lắm trên thi thể của đứa trẻ, thông thả mà kiên quyết, cắn xuống.

Không bao lâu, trong thiết lao yên tĩnh, truyền ra tiếng vang của răng nanh cắn xé và nhấm nuốt thịt tươi...

Cái âm thanh mà người bình thường cả đời cũng không nghe thấy bao giờ, trong tai mười đứa trẻ còn lại, có vẻ như bình thường chẳng can hệ gì, chẳng có gì lạ.

Theo đứa trẻ thứ nhất kiểm ăn, những phần còn lại của đứa trẻ, từng bước lại xuất hiện ba đứa, tiến hành gặm cắn đứa nhỏ.

Răng nanh của bọn trẻ so với trong tưởng tượng còn sắc bén hơn nhiều, lúc nuốt thịt tươi cương lạnh, không lên tiếng mà chỉ có tiếng thở nặng nề “hồng hộc”.

Theo mấy khẩu máu thịt xuống bụng, đứa trẻ dần dần có khí lực, tiếng cắn cắn có tiếng vang cũng lớn lên...

Ở khắp ngõ ngách thiết lao. Lại có một nam hài không chịu được, di động tới tứ chi, đi đến rồi giữ thi thể gần nhất mình.

Hai thi thể, một cô gái và một chàng trai, nằm ngã trên mặt đất, hơn một ngày rồi không có động tĩnh gì, hình thể cô gái gầy hơn một chút. Nhưng tại thời điểm như thế này, con trai con gái đã không có gì khác nhau, nếu có cũng chỉ là đồ ăn mà thôi.

Nam hài cũng không có nhiều lựa chọn, chỉ có điều nuốt vào nước miếng vào đắng ngắt, hé miệng, đáng vẻ muốn cắn xuống thi thể đứa con gái...

Đột nhiên nam hài thấy chút cảm giác khác thường.

Nhưng, một khắc cảm giác không đúng kia, đã không còn kịp rồi.

Cái “thi thể” cô gái tưởng rằng đã chết kia, xoay người mạnh một cái, một bàn tay gầy trắng hều giật dữ vồ vào huyết Thái Dương tên gần đó.

Cô gái có ngón tay lưu có móng tay khá dài, lúc này dùng hết sức lực toàn thân, móng tay nhắm vào đầu người con trai...

Nguyên bản “thực khách”, trong nháy mắt biến thành “con mồi” tử vong.

Cô gái xoay người nhào vào thi thể người con trai mới chết, giống như một kẻ điên, một con sư tử đói khát, bắt đầu cắn xé máu thịt trên người con trai...

Thi thể vừa mới chết, dù sao cũng còn giữ được nhiệt độ cơ thể, máu cũng ấm. Như vậy “đồ ăn” hiển nhiên có thể làm cho “người săn mồi” thu hoạch lại được tiền vốn lớn.

Ngay lúc cô gái bắt đầu tiến gần hơn đến chỗ đồ ăn chưa được mấy giây, khoảng cách cô gái rất gần, cái “thi thể nam hài” kia cũng chậm rãi ngồi dậy.

Người con trai, mặc dù không lên tiếng vừa mới đến gần cô gái đâm vào xác chết, cũng không giao lưu gì với cô gái, hé miệng, không cắn vào những chỗ cô gái đã gặm, cũng chẳng xem là chỗ nào, thuận miệng cắn xuống...

Cô gái dường như cũng không cảm thấy kinh ngạc, hiển nhiên sớm biết rằng người con trai giống như là giả chết, ôm cây đợi thỏ, chờ con mồi âm ập mà nổi khùng cắn xé, uống máu.

Dù sao thịt tươi cũng hết sức khó cắn, cho dù phần lớn là cắn nuốt, cô gái và chàng trai cũng ăn mau trong một giờ, mặt đầy máu mới dừng ăn.

Thi thể kia vừa mới còn âm ập, đã tan ra từng trận tanh tươi.

Chẳng qua, bởi vì toàn bộ góc ngách bên trong thiết lao đều có thi thể bị cắn xé, cho nên vị tanh tươi đã sớm tràn ngập.

Hai người về ngồi ở góc thiết lao, trong bóng đêm, hai người chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy diện mạo của đối phương, đều là đầu bóng tóc bay rối, nhưng trong mắt hai người, cũng là tản ra dã thú bình thường, vận sức chờ ánh mắt canh gác.

Hai đứa bé đều hiểu rõ, đối phương đều rất am hiểu loại quy luật sống sót sinh tồn ở đây, chỉ cần đối phương lộ ra một khe hở, con mồi kế tiếp của đối phương, sẽ là chính mình...

Mà ở tình huống không thể khác, đã đấu với đối thủ như vậy, hiển nhiên là không sáng suốt, cho nên, phòng bị là lựa chọn tốt nhất.

Ngồi xuống đây, rốt cuộc ánh mắt hai người không rời đối phương...

Không biết bao lâu, làm một ánh sáng bên ngoài thiết lao bắn vào, thời điểm ánh sáng thăm dò chiếu đến hai người, hai người mới chậm rãi chuyển hướng đầu tới hướng hào quang chói mắt.

Một thanh âm tái nhợt lạnh lùng tiếng Nga đọc bản kết quả ghi chép huấn luyện...

- Năm mươi bảy thí sinh thực nghiệm, sống sót hai, Thập Tam, Thập Thất...

Trong rừng mưa nhiệt đới rậm rạp nguyên thủy, một con rắn độc sắc sỡ quần quanh ở một góc cây che bầu trời hồng sam phía trên.

Tại một mặt lưng của chu hồng sam, một người mặc áo rắn ri ngắn tay bó sát, phía dưới là quần thiếu niên là vải bạt rắn ri, khuôn mặt có vẻ non nớt đầy bùn đất, tầm mười ba, mười bốn tuổi. Dáng người mạnh mẽ tinh tráng, sau lưng là tấm dựa sam hồng thụ, ngồi ở trên đồng lá rụng.

Trong tay của hắn, là một thanh mã tấu dày đầy máu ở rãnh. Trên mã tấu nhiễm loang lổ vết máu còn chưa khô.

Tiếng ve ở rừng không ngừng mà vang vọng, thiếu niên tựa như ngủ bình thường, từ từ nhắm hai mắt, lệch đầu.

Nhưng vào lúc này, bóng một người cũng mặc rần rì ngăn tay mang theo một đồng lá chuối tây chậm rãi đi ra, tay cầm theo một thanh đoản lưỡi, đi đến gần chỗ cậu thiếu niên.

Lúc đi đến trước mặt thiếu niên khoảng một thước, thanh mã tấu trên tay thiếu niên đột nhiên chỉ về hướng bóng đi đến, mà mắt thiếu niên cũng đã mở.

Đây là một đôi mắt u lạnh chết lặng, trống rỗng chất chứa bên trong như chứa rất nhiều dung nham.

- Là cô...

Thiếu niên dùng tiếng Anh thân nhiên nói, cũng là đôi mắt nhận biết trước sự xuất hiện của bóng dáng.

Người đi đến trước mặt. là một thiếu nữ cũng mười ba, mười bốn tuổi, thiếu nữ tóc ngắn đến tai, da trắng như tuyết, vì nhiều ngày phơi nắng nên pha chút đỏ nhạt, một khuôn mặt chỉ nhìn thôi đã ra tình xảo không tầm thường, tựa như thời gian, tất nhiên là mỹ nhân làm điên đảo chúng sinh. Nhưng vẻ mặt lạnh như băng cói như tháng chạp trời đông giá rét này, bên trong đôi mắt nhìn thiếu niên chết lặng, cứng cói, lại làm cho người ta khó có thể sinh ra nửa điểm thân cận, thậm chí chỉ cần xem một cái liếc mắt cũng khiến cho người ta nhượng bộ, lui binh.

- Tôi muốn hợp tác với cậu.

Thiếu nữ không may mắn lách, nói dứt khoát.

- Dựa vào cái gì?

Thiếu niên hỏi.

- Cậu là người mạnh nhất trong mọi người, tôi muốn sống sót, liên kết với cậu thành công cao nhất.

Thiếu nữ nói ngắn gọn.

Thiếu niên cười nhạt:

- Cô hẳn là biết, kẻ thù ngoại trừ rắn độc, mãnh thú, còn có bất cứ người trong rừng mưa nhiệt đới”

- Cậu sợ tôi?

Thiếu nữ mỉm cười một cách khinh thường.

- Không cần kích tôi gây thơ như thế, lộ ra sự tự sản của cô.

Thiếu niên cười lạnh.

Thiếu nữ đột nhiên lộ ra nụ cười quyến rũ hoàn toàn không tương xứng với tuổi của cô, một đôi mắt thủy nhuận tản mát ra sự nữ tính xinh đẹp đặc hơn.

- Đã có hai người con trai ngu xuẩn tự nhận là có thể ăn luôn tôi, lại bị tôi phản sát, anh mạnh hơn bọn họ, nhưng có chút giống bọn họ...

Thiếu nữ dừng một chút, miệng khàn khàn giọng vô cùng hấp dẫn nói:

- Anh cũng là nam nhân, anh giống bọn họ, anh muốn con gái, anh muốn giải phóng...

Trong mắt thiếu niên hơi hơi có vài phần khác thường, sau khi trầm mặc một lúc lâu:

- Nơi này không chỉ có mình cô là nữ nhân.

- Đúng vậy.

Thiếu nữ khoe miệng lộ ra chút đắc ý

- Nhưng cậu rất rõ ràng, tôi là người đẹp nhất.

Thiếu nữ nói xong, thái độ tao nhã bắt đầu cởi chiếc áo bó sát ngăn tay trên người mình ra, dần dần từ eo nhỏ nhắn mềm mại bắt đầu, lộ ra da thịt trắng nõn trên người cô...

Thiếu nữ hiển nhiên chịu sự huấn luyện chuyên nghiệp, mỗi động tác đều hết sức câu nhân, bất cứ kẻ nào đều khó có thể tưởng tượng, đây là động tác mà một cô gái mười ba mười bốn tuổi có thể làm được.

Lúc thân thể thiếu nữ còn đang ngây ngô dậy thì, một khắc trọn vẹn mà hiển hiện ra trước mắt thiếu niên, trong đôi mắt thiếu niên, rốt cuộc không thể bình tĩnh, ngọn lửa châm lên.

- Tôi muốn sống sót, cậu cũng muốn sống sót, tôi dùng thân thể của chính mình đổi lấy sự giúp đỡ của cậu.

Thiếu nữ không phô trương bất cứ vũ khí đàn bà nào nữa, toàn thân lỏa lồ đứng trước mặt thiếu niên hỏi trình trọng:

- Thập Tam, dám chơi tôi không?

- Tôi phải tin tưởng cô thế nào đây?

Rõ ràng thiếu niên kiềm chế cái gì, hắn đã minh bạch chuyện nam nữ, lâu dài tới nay áp lực điên cuồng, hắn cần một con đường giải phóng đích xác, phòng ngừa chính mình vì phải gánh vác thật lớn làm cho sụp đổ trước mắt là thân thể chủ nhân, vẫn là con bọ cạp xinh đẹp...

Thiếu nữ cắn môi mọng, ánh mắt như là quyết tuyệt mà ác nghiệt, thanh thanh nói:

- Tôi không có bất kì chứng cứ nào, nhưng tôi có thể nói cho cậu, đây là lần đầu tiên của tôi.

Thiếu niên không hỏi lại bất cứ vấn đề gì, giống như một con mãnh vồ như con báo, vồ thân thể thiếu nữ đã buông tha cho sức lực ngã xuống đất...

Sau một phen mưa rền gió giữ, bình tĩnh lại trên đồng lá khô.

- Cô tên là gì...

- Thập Thất

- Tên đầu tiên của cô...

- Không biết.

- Vì sao cố chấp muốn sống, chết rồi, thật ra cũng là được giải thoát...

- Tôi muốn về nhà, tôi muốn gặp mẹ tôi.

- Vì sao...

- Tôi muốn hỏi bạn họ, tên của tôi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 318

Lại Là Cái Gì Đây?

Cả đêm đã mơ thấy quá nhiều thứ mà lâu không mơ thấy, lúc trời sáng Dương Thần cũng muốn ngủ thêm một lúc. Dù sao cũng đang đi du lịch, sáng sớm còn chạy cùng một đám đồng nghiệp nữ, buộc phải chạy chậm như rùa, rửa mặt xong xuống lầu ăn sáng.

Vô tình ngồi ở cạnh đám người bên Lưu Minh Ngọc, nhìn thấy mấy người phụ nữ sáng sớm đã ăn cá Nhật nướng, Dương Thần lại không muốn ăn.

Sau khi uống hai chén canh, Dương Thần cũng không ăn thêm nhiều.

- Anh làm sao vậy? Ngày bình thường dạ dày to nhất cơ mà, hôm nay không ngờ chỉ uống canh.

Trệu Hồng Yến không kìm nổi tò mò hỏi.

Dương Thần đương nhiên không thể nói thật, sờ bụng cũng không thấy đói:

- Ngày hôm qua, đi mua sắm với mọi người với anh mà nói cũng là ảnh hưởng rất lớn, ăn uống không xuôi.

- Chuyện này với việc chúng ta đi mua sắm có quan hệ gì, đừng nghĩ có từ chối nữa, tối tối em vẫn còn muốn đi.

Trương Thái vừa nhét lap xườn, vừa giương đầu, miệng kết kết nói.

Một mắt Dương Thần trợn trắng, sớm biết đã không khiêu khích các cô ấy rồi.

Hành trình chủ yếu của buổi sáng là chùa Cỏ Tokyo, chùa này là chùa xưa nhất Nhật Bản, lịch sử gần bảy trăm năm, hàng năm thu hút lượng lớn phật tử và du khách đến cầu phúc.

Chùa của người Nhật không nhất định là nơi thờ cúng thần minh, có thể còn là vật phẩm, có thể một gốc cây, phàm là vật mà họ cho rằng có linh thiêng, đều có khả năng để xây dựng chùa miếu. Cho nên chùa miếu ở Nhật Bản thường thiên kì bách quái.

Nhưng đúng lúc này Dương Thần cũng không có gì tinh thần hứng thú gì, đêm qua là mình hỏi Macedonia sự tình của An Tâm, có tung tích rồi.

Macedonia thông qua inte trên di động, gửi đến một báo cáo, đúng là tình trạng của An Tâm.

Chỉ có điều nhìn sơ qua, Dương Thần liền cảm thấy có chút buồn cười, chẳng trách An Tại Huân đưa An Tâm đến Nhật Bản, hóa ra là Liễu gia giở trò.

Lúc Macedonia điều tra ra được, Liễu gia dường như đã không kiên nhẫn

chờ An Tâm chủ động về nhà. Từ compad Liễu Vân xách xuống, trực tiếp chọn ở Otaru-shi Hokkaido Nhật Bản, cử hành hôn lễ long trọng.

Đến lúc đó, nhân vật nổi tiếng từ khắp nơi đều đã từ Liễu gia đi tàu khách đến Hokkaido, tham gia hôn lễ Liễu gia.

An Tâm mặc kệ mình có đồng ý hay không, lần này xem như bị An Tại Huân bắt được, và bắt cuộc và kết hôn với Vân Liễu.

Dương Thần xem thời gian, còn gần một tuần nữa, xem ra tự mình rút cuộc không còn cách nào với cuộc chơi của đàn nữ đồng, trên đường rời khỏi tuy rằng không phúc hậu, nhưng nếu chẳng may An Tâm làm vợ người ta, chẳng phải làm cho Liễu Vân kia đắc ý?

Phỏng chừng An Tâm cũng sẽ nản lòng thoái chí nhân sinh, coi hắn là cái loại tính tình điên cuồng, tự sát cũng khó nói.

Dương Thần trực tiếp gửi lại một bưu kiện, để Macedonia phái người theo dõi nhanh, ngàn vạn lần không thể để An Tâm gặp chuyện không may. Về phần tỉ mỉ ứng phó với hôn lễ Liễu gia như thế nào, Dương Thần không vội.

Trèo cao, ngã đau. Để cho bọn họ đắc ý vài ngày.

Ăn xong bữa sáng, mấy nhóm sau lưng nói ban quan hệ xã hội bị cô asakawa nako hướng dẫn viên du lịch lại cười hì hì đưa một đám nữ nhân xuất phát.

Đi vào chùa Cỏ “Lôi môn” hai bên bày các cửa hàng truyền thống dân gian của Nhật Bản và cửa hàng ăn vặt, hấp dẫn phần lớn du khách, một đám phụ nữ nhìn nơi này, rất nhanh tự vào chơi.

Asakawa nako hơi chút giảng giải một lát, liền để mọi người đi lại tự do, đến lúc mấy giờ đó tập hợp ở điểm giữ xe.

Dương Thần buổi sáng sớm phải cùng với đám nữ nhân dạo phố, chưa chịu được, sau khi chạy mấy cửa hàng, sẽ giả bộ là mình đói bụng, mua một đồng bạch tuộc nướng, liền chạy đến chỗ bậc thang yên lặng một chút, tự cố ăn xong đồ ăn.

Lưu Minh Ngọc và đám nữ nhân ném cho Dương Thần ánh mắt vô cùng bất mãn, nhưng với tên mặt dày này không có biện pháp.

Những người đàn ông khác đều chạy theo mấy cô gái xinh đẹp, chỉ còn người này, để hắn đi một mình giống như cho hắn ăn độc dược, chạy rất xa.

Dương Thần thản nhiên dựa vừa dựa vào phiến đá vừa ăn đồ ăn vặt, hương vị kì thực không được tốt lắm, vừa nhìn du khách muôn vẻ bên đường.

Không ít dân bản xứ ở Nhật Bản đều đến cầu phúc, dùng sao cũng là thời điểm lễ mừng năm mới, rất nhiều người Nhật mặc Ki-mô-nô, đi guốc gỗ, thành kính đến chùa miếu xin quẻ.

Xin kí xong, chùa Cỏ một chỗ trên tường, còn có thơ chữ Hán đối chiếu, thơ ca bất đồng không có cùng nghĩa, sau khi người Nhật Bản đọc xong

phiên dịch thành tiếng Nhật, có thể biết năm sau mình có gặp may hay không.

Nếu vận khí rất hồng, sẽ đem ký để lại trong chùa, cầu xin vận rủi rời đi.

Mấy thứ này, vì vội vàng đi dạo phố, mấy cô gái ban quan hệ xã hội không thềm quan tâm, Dương Thần tuy rằng đã sớm đến Nhật Bản rất nhiều, biết rất nhiều, nhưng cũng lười nói, dù sao như vậy có chút kì quái, người khác hỏi cũng không giải thích.

Ăn xong một đồng đồ ăn mua tới, Dương Thần đang định gói vào giấy gói bỏ vào thùng rác, cũng vào lúc này, chỗ đám đông bắt đầu di chuyển một thân ảnh từ khoe mắt giữa không khí thoáng qua.

Đó là một đám người vừa cầu phúc xong rồi phải ra khỏi chùa, ở trong đám đông chật chội, một thân ảnh như vậy, kì thật cũng không dễ bị phát giác nhưng đối với Dương Thần mà nói, bóng dáng này chẳng sợ xuất hiện bằng sơn một góc, cũng có lẽ khoảng cách phản ứng mãnh liệt.

Vẫn là đêm qua nhìn thấy áo xanh lam lộ vai, tóc dài đen thùy buông xuống hông, không giống với ngày hôm qua đó là, đằng sao mái tóc đen dài gài một sợi tơ hồng nhạt, biểu lộ mấy phần nhạt thức phong.

Nhưng ở mùa đông lạnh, mát mẻ như thế, nhìn cách ăn mặc cũng thấy lạnh, làm sao còn có thể là người khác?

Dương Thần bất chấp ném rác trong tay xuống, bay nhảy vọt tới đằng sau đám người, bởi vì thật sự nhiều người lắm, chen chúc đến chen chúc đi, gập ghềnh làm Dương Thần chạy đến chỗ cái bóng kia, lại mất đi tin tức của bóng dáng ấy.

Dương Thần nhìn quanh bốn phía, toàn là đầu người, rốt cuộc cũng là không nhìn thấy bóng dáng vừa xong...

Lại nhặt đồng rác vừa ném xuống đất lên, Dương Thần cũng lười bận tâm một vài ánh mắt miệt thị xung quanh, sắc mặt âm trầm hướng đến những người đi đến.

Nếu nói một lần nhìn thấy, có thể là ảo giác, như vậy vì sao lần thứ hai vẫn thấy?

Dương Thần bỗng nhiên cảm thấy như ông trời đang trêu đùa mình, nhưng trò đùa này chẳng vui chút nào.

Trong lòng giống như lật ngã năm vị ở cái bình, các loại chua xót, chua xót khiến Dương Thần rất muốn ngửa lên trời rống to kêu to, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Lúc Dương Thần trở lại bên xe, asakawa nako còn muốn lên tiếng chào Dương Thần, nhưng thấy sắc mặt khó coi dọa người của Dương Thần, asakawa nako bật người câm lặng.

Khi ngồi trở lại trong xe, một đám nữ nhân cũng chưa trở về.

Dương Thần nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên bóng dáng vừa rồi, trong lòng có chút co rút lại, theo sát là sự co giật như đau đớn.

Thập Thất...Thập Thất... Chẳng lẽ thật là cô... Cô thật sự còn tồn tại trên đời này sao?

Nếu là cô, tại sao phải trốn tránh tôi, vì sao lại xuất hiện trước mặt tôi hai lần?

Lúc sắp tới được nửa giờ, một đám nữ nhân trở lại trong xe, Dương Thần đã lấy lại thái độ bình thường, tựa vào ghế trên gập gù ngủ, tình trạng như vậy, khiến hướng dẫn viên asakawa nako trở lại trong xe vẫn không hiểu ra làm sao cả.

Hành trình buổi chiều đến lúc quyết định, bởi vì một đám nữ nhân hiện đại nhà cao tầng không lấy gì làm hứng thú, chỉ có hứng thú với mua sắm đồ đẹp, cho nên, kế hoạch đi thăm tháp Tokyo buổi tối bị hủy bỏ. Đoàn người người đi cách Tokyo khoảng nửa giờ đồng hồ đến suối nước nóng nổi tiếng Thang Hà.

Khách sạn suối nước nóng, thấp thấp gạo, nói đến chuyện này, các nữ nhân trên xe lại riu ra riu rít không yên.

Lưu Minh Ngọc và các cô hàn huyền một lát, phát hiện ra cảm xúc trong người Dương Thần không đúng lắm, trong lòng mơ hồ lo lắng hỏi han:

- Sao anh lại thờ ơ như thế? Bị ốm rồi sao?

Dương Thần mỉm cười trấn an:

- Không có gì, chỉ là chủ đề của mọi người anh xen vào có phần không hiểu.

- Điều đó là đương nhiên rồi, mặt Lưu Minh Ngọc giãn ra cười nói:

Anh cũng không phải phụ nữ, anh sẽ không hiểu ý nghĩ của chúng em.

- Đúng vậy... Thật sự không hiểu.

Dương Thần thì thảo nói.

Sau khi ăn cơm trưa ở một cửa hàng nướng nổi tiếng ở Tokyo, lại trải qua hay mấy giờ đi xe, đoàn người đi đến suối nước nóng Thang Hà ở huyện kanagawaken

Đi vào giàn cây, khách sạn ở suối nước có vẻ cổ xưa, xung quanh tới lui tất cả đều là người già và nhân viên phục vụ trẻ, nhưng bức tranh giống như nhân viên phục vụ trẻ, hướng về phía Dương Thần và đoàn người mỉm cười hoan nghênh.

Tình hình khá bất ngờ, Trương Thái oán giận nói:

- Người Nhật Bản cũng quá thiếu đạo đức, khiến nhiều người già như vậy làm nhân viên phục vụ, người trẻ ở đây chết hết rồi sao? Làm sao bây giờ, để người già như vậy phục vụ tôi, tôi ngại ngùng đến chết.

- Không phải người trẻ tuổi chết hết rồi, là tuổi già hóa nghiêm trọng, người trẻ tuổi lại không muốn tiêu phí sinh lực đến làm nhân viên phục vụ, người từng trải đã thành thói quen, các nước phương Tây phát triển đều là như thế này.

Dương Thần giải thích.

Trương Thái cái hiểu cái không gật gật đầu:

- Còn không được tự nhiên.

Bởi vì buổi tối ngâm nước suối khá thích hợp, hơn nữa tàu xe mệt nhọc, cho nên liền đi theo nhân viên phục vụ tới đặt phòng trước.

Lúc đi vào phòng khách, một đại đặt ở hành lang đầu đường mua bán tự động hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chỉ là, cái đài máy này trang trí bên ngoài, rõ ràng mang một sắc thái lớn nào đó, một người đàn ông tinh tráng và một phụ nữ lỏa lồ...

- Ô, đây lại là cái gì thế...

Trương Thái kéo kéo ống tay áo Dương Thần, mặt đỏ bừng hỏi.

Những người phụ nữ khác trong ban quan hệ xã hội cũng đều muốn biết, cũng ngượng ngùng hỏi, đôi mắt trông mong nhìn Dương Thần.

Dương Thần da mặt tuy rằng dày, nhưng nói đến chuyện này cũng cảm thấy thẹn thùng, giải thích:

- Cô rút một ngàn yên Nhật tiền giấy, sẽ cho cô một tấm thẻ, dãy số trên tấm thẻ đó có thể cho cô ở phòng ti vi tiết mục đã đưa vào xong rồi, cô có thể xem loại kênh này.

Cái loại kênh này là cái gì? Điều này không cần phải nói, nhóm nữ ban quan hệ xã hội cũng đều rõ. Phương diện này ở Nhật Bản cực kì phát triển, tiết mục của người lớn đương nhiên cũng rất thông thường, một ngàn yên xem hai tư giờ, như vậy tiêu phí cũng quý.

- Hóa ra loại đồ vật này, em còn tưởng là cái gì đâu, thôi không xem nữa, đi thôi.

Trương Thái bật người chạy xa, mặt đỏ phớt hồng như được.

Những người khác cũng đều đáng bộ đứng đần, làm như chưa xảy ra chuyện gì.

Dương Thần sờ sờ mũi, vừa lúc nhìn Lưu Minh Ngọc ánh mắt xấu hổ, lập tức ở phía dưới một đoàn hùng dũng đi lên.

- Đêm nay anh đến tìm em.

Dương Thần nói nhẹ bên tai Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc nhìn không ai chú ý, trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Em cùng phòng với Hồng Yến, anh đừng có mà xằng bậy.

- Tiểu Ngọc nhi, em cũng quá độc ác, khó khăn lắm mới có một lần.

Dương Thần cười khỏ.

Lưu Minh Ngọc nhấp mân môi hoa thần, cũng có chút động lòng, u vừa nói:

- Vậy đêm nay, đợi Hồng Yến ngủ, anh đi tìm em...

Dương Thần cười ha hả, liền nhìn trộm Lưu Minh Ngọc như hồ ly:

- Nhớ chỗ tẩy trắng trắng trong suối nước nóng không, anh chờ em.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 319

Giang Sơn Dễ Đổi

Màn đêm buông xuống, bầu không khí Nhật Bản đặc biệt trong lành, có thể nhìn thấy những ngôi sao sông Ngân rực rỡ khắp bầu trời.

Ăn xong bữa tối nhẹ kiểu Nhật, Dương Thần cũng không đi theo đám phụ nữ tới tắm suối nước nóng, mà trở về thẳng phòng, mở máy tính, cùng Macedonia và Solon bàn bạc về chuyện hôn lễ của Liễu gia một tuần sau.

Hai gã đàn ông bất lương cùng nhau, tính cách gây một đồng tổn hại phá hoại, Dương Thần hiểu được chính mình cũng không cần thiết phải tham gia bày mưu tính kế, trực tiếp giao hết cho hai người bọn họ làm việc, chỉ cần nhấn mạnh Macedonia phải bảo vệ tốt An Tâm, mọi lúc âm thầm giám sát.

Ngồi gần cửa sổ sát sàn, Dương Thần nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trong đầu nghĩ tới chuyện ban ngày nhìn thấy bóng dáng Thập Thất.

Rất nhiều hoài nghi khiến Dương Thần nghĩ không ra, liên tiếp hai lần nhìn thấy bóng dáng kia, Dương Thần mơ hồ cảm thấy không phải là trùng hợp.

Nhưng nếu Thập Thất vì nhìn thấy mình mà đi theo, hẳn là bản thân phải phát hiện có người theo dõi, đây cũng không phải vấn đề là kỹ năng theo dõi cao hay thấp, mà là bản năng rèn luyện qua nhiều năm, Dương Thần tự tin, trừ phi là đối thủ ngang tầm bản thân, nếu không, hẳn nhất định sẽ nhận ra được hắn bị theo dõi.

Mà tại sao Thập Thất lại đi theo mình, mà lại không muốn gặp mình, Dương Thần cũng không quá bất ngờ, suy cho cùng trước sự việc như thế... Bản thân cũng không có mặt mũi nào gặp cô, cô không chịu gặp mình cũng không có gì lạ.

Qua mấy tiếng đồng hồ, gió lạnh bên ngoài phòng thổi vào làm chuông gió trên ban công kêu leng keng.

Cắt ngang mạch suy nghĩ của Dương Thần, nhìn thời gian, đã sắp mười hai giờ đêm, cửa phòng vẫn không có người gõ cửa, hay là Lưu Minh Ngọc quên chuyện đến phòng mình? Hay là xấu hổ không muốn đến?

Dương Thần đang buồn bực, cửa cuối cùng vang lên mấy tiếng:

- Cốc, cốc, cốc.

Một bước dài tiến tới cửa, đẩy cửa gỗ Nhật truyền thống ra, quả nhiên là Lưu Minh Ngọc đứng trước cửa...

Tắm rửa xong Lưu Minh Ngọc thay bộ ki-mô-nô áo ngủ dành cho khách du lịch mà khách sạn chuẩn bị, bộ tóc đen được búi đơn giản sau đầu, cổ áo ngủ màu trắng loại rộng thùng thình, phong phú như thế, Dương Thần cũng

có thể nhìn thấy sóng lớn mãnh liệt bên trong Lưu Minh Ngọc, hơn nữa, cũng không mặc thêm quần áo lót.

- Đừng nhìn, mau để em đi vào.

Lưu Minh Ngọc thấy Dương Thần nhìn chăm chăm vào cổ áo mình mãi không tha, sốt ruột then thùng nói.

Dương Thần cười một tay kéo người phụ nữ vào trong ngực, đóng cửa lại.

Không chờ Lưu Minh Ngọc nói thêm cái gì, xoay người đem cô đặt ở trên chiếc giường lớn trải chăn mềm mại.

Trong mũi mùi thơm ngát tự nhiên của giường và mùi cơ thể phụ nữ tràn ngập, Dương Thần hưởng thụ hít thở, cười nói:

- Bảo bối, nếu em không đến, tôi phải đi đến phòng em tìm em.

- Anh vội vàng như thế, nhịn một chút cũng không được sao?

Lưu Minh Ngọc quỳn rũ lườm hấn một cái.

- Không có phụ nữ bên cạnh đương nhiên có thể chịu nhịn, nhưng miếng thịt rõ ràng bên miệng, em không cho tôi ăn, như thế có phải rất tàn nhẫn.

Dương Thần nói.

Sắc mặt Lưu Minh Ngọc đột nhiên nghiêm túc, hỏi:

- Dương Thần, có phải em ở trong mắt anh chỉ là cùng anh trên giường, là tình nhân thỏa mãn dục vọng của anh.

Dương Thần hơi sững sốt:

- Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?

Lưu Minh Ngọc thở sâu một hơi, từ dưới thân Dương Thần tách ra, bò lên trên thân, mái tóc hơi rối, nói:

- Em chỉ có chút tò mò, rốt cuộc em ở vị trí nào trong lòng anh. Ngày trước, em cùng trưởng ban Mạc, ồ, bây giờ nên gọi là Thiện Ny, em cùng cô ấy đi uống rượu. Chúng em nói chuyện rất nhiều, chủ yếu là về anh. Em biết anh không phải người đàn ông bình thường, anh nhất định có điều gì đó không tầm thường, không thì lúc trước đã không cứu em. Tuy rằng em không ngờ, người phụ nữ như Thiện Ny cũng là người tình của anh. Cô ấy nói cho em biết, anh còn có người phụ nữ khác.

- Lúc ấy trong lòng em rất mâu thuẫn, tuy rằng em không nghĩ ngày nào đó sẽ anh cùng em có quan hệ quang minh chính đại, nhưng em rất muốn biết trong lòng anh thấy em như thế nào.

- Em không phải cô gái nhỏ, lúc trước em trao lần đầu tiên cho anh, em sẽ không hối hận. Em nghĩ nghe lời nói thật của anh, dù anh nói làm người tình cũng tốt, hay là để em là đồ chơi, em đều không trách anh. Bởi vì con đường hôm nay là do bản thân em lựa chọn, hơn nữa nếu không có anh, em lúc trước đã sớm bị trưởng ban Mã hại. Nhưng... ít nhất bản thân em muốn được giải thích.

Dương Thần nghĩ một lát, tiến đến cầm bàn tay trắng nõn mềm mại của Lưu Minh Ngọc:

- Em đã từng nghĩ đến việc rời xa anh chưa?

Lưu Minh Ngọc run sợ, lập tức lắc đầu:

- Không phải, em có trách anh đa tình, nhưng em không muốn rời xa anh, điều này khiến bản thân em cũng thấy rất lạ.

- Tôi cũng vậy, không muốn buông em ra. Tôi đôi khi cũng hận bản thân trêu chọc phụ nữ, hơn nữa thấy thích liền khó có thể từ chối, đặc biệt ham muốn chiếm giữ rất mạnh, tôi thà rằng trước tiên chiếm lấy, rồi sau đó suy nghĩ làm sao xử lý quan hệ với phụ nữ. Điểm ấy tôi cảm thấy tôi cả đời này đều không có cách sửa chữa, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cho nên tôi trước giờ không thừa nhận bản thân tốt, còn chúng ta nhận thức chưa lâu, tôi nói cho em biết rồi. Đêm đó em nói muốn cùng tôi làm chuyện này, tôi muốn em rõ ràng, cũng là một nguyên tắc.

Dương Thần thở dài, mỉm cười nói:

- Em không phải là đồ chơi của tôi, tôi đối với em thật lòng, nhưng, tôi có thể nói rõ ràng với em, em sẽ không phải là người phụ nữ tôi yêu nhất, vì thời gian quen biết của chúng ta còn ngắn, tôi chưa hiểu em nhiều, em đối với tôi hiểu biết lại càng ít. Phương diện này, như tình cảm của Thiện Ny và tôi sẽ rất sâu sắc, vì chúng tôi đã cùng trải qua rất nhiều... Nhưng mà, nếu chúng ta đều không buông tay, tương lai sẽ chậm chậm làm hiểu biết sâu sắc lẫn nhau, tình cảm của chúng ta sẽ dần dần sâu sắc. Đừng sợ quan hệ cả đời chúng ta đều bí mật, có lẽ chỉ cần chúng ta hạnh phúc bên nhau, đó chẳng phải là khiến cho người đời phải hâm mộ rồi hay sao.

Lưu Minh Ngọc nhìn vào mắt Dương Thần, hình ảnh ngược của mình bên trong có vẻ mặt hơi chút mê man, thân nhiên nói:

- Em thật sự không biết bản thân vì sao coi trọng anh, thật sự là người đàn ông không phong độ, ngay trước mặt người phụ nữ của mình, nói tình cảm cùng người phụ nữ khác rất tốt, anh không lừa gạt em được sao?

Dương Thần cười khò:

- Em làm tôi phải nói thật.

- Em muốn anh nói liền nói, thật sự là ngu ngốc mà.

Lưu Minh Ngọc tức giận nói.

Thấy vẻ mặt Dương Thần bất đắc dĩ, Lưu Minh Ngọc che miệng cười:

- Nhưng mà em lại thích anh ngu ngốc như vậy.

Dương Thần có cảm giác bản thân bị đùa giỡn, người bỏ nhào vào đưa Lưu Minh Ngọc lần nữa rơi trên chăn mềm mại, hôn một cái thật sâu, hôn khiến mắt Lưu Minh Ngọc ánh sáng lưu chuyển, càng quyến rũ tận xương.

- Anh sẽ không buông em ra, đúng không...

Lưu Minh Ngọc mơ hồ dịu dàng hỏi.

Dương Thần gật đầu:

- Em nói tôi không phải là người đàn ông bình thường, điều đó mà không làm được, thì không phải là rất bình thường sao.

Trên mặt Lưu Minh Ngọc lộ ra thần sắc thỏa mãn, sau đó nhắm mắt lại, lộ ra bộ dáng hồn nhiên.

Dương Thần đã sớm không chịu nổi, ôm thân thể mềm mại như vậy, thân mình sinh lực mười phần, còn tự hỏi bản thân, sao vẫn còn chịu được.

Thấy Lưu Minh Ngọc không hỏi nữa, ngồi dậy hai tay thăm dò cổ áo ngủ rộng thùng thình của cô, nhẹ nhàng hướng hai bên cởi ra...

Qua nhiều giờ đồng hồ, âm thanh rên rỉ trong phòng mới dừng lại.

Lưu Minh Ngọc đỏ mặt hời đăm đăm nằm trong ngực Dương Thần, đôi mắt ngập nước khép hờ, áo ngủ khoác trên người hỗn độn, đáng điệu hết sức lực.

Dương Thần cũng còn đầy sinh lực, lại có hứng thú.

- Em kết luận được anh sao lại không bình thường, anh làm chuyện này thật lợi hại...

Lưu Minh Ngọc ai oán, mỗi lần cùng người đàn ông này làm xong, đều khiến cô muốn ngủ vài ngày.

Dương Thần cũng không biết nên tự hào hay nên xấu hổ, chính vì mình “Thiên phú dị bẩm”, không biết là vì luyện tập “Qua nhiều năm tạo nên kinh nghiệm”, hay vì từ gần mười tuổi bắt đầu trải qua cứu tử nhất sinh, mấy năm nay cùng thực lực liên tiếp tăng thêm, mặc dù có chứng bệnh đại não khó chữa, nhưng chức năng sinh lý cũng càng trở nên vững mạnh.

Dương Thần biết rõ bản thân trên chiến trường dũng mãnh như thế nào, cho nên mặc dù chưa đủ, cũng không cưỡng ép Lưu Minh Ngọc thêm vài lần nữa.

Lưu Minh Ngọc lắc đầu:

- Ngủ cùng anh ở đây, bị Hồng Yên phát hiện ra phải làm sao, em không còn mặt mũi gặp mọi người.

Dương Thần nghĩ lại cũng thấy, tuy rằng nói bản thân không để ý, nhưng mọi người luôn có niềm kiêu ngạo của chính mình.

Lưu Minh Ngọc đứng thẳng dậy, hơi ỉu rũ, nhưng gắng gượng có thể đứng lên.

Buộc lại đai lưng áo ngủ của mình, Lưu Minh Ngọc loạng choạng đứng dậy...

Nhưng còn chưa đứng vững, cả phòng đột nhiên chấn động một hồi.

- Á!

Thân hình Lưu Minh Ngọc thoáng cái lại lần nữa ngã vào trong ngực Dương Thần.

Tiếp theo chấn động, phòng ở bắt đầu không ngừng rung lên, ti vi, đèn treo tường, ngăn tủ đựng sách, cửa sổ... toàn bộ đều bắt đầu rung động.

- Là động đất?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 320

Nhị Điều Thành

Có người nói động đất hàng năm ở Nhật Bản, có địa chấn, có thể trên ngàn lần, có nghĩa là động đất trong mắt người Nhật Bản giống như một ngày ba bữa cơm qua quýt bình thường.

Tuy rằng Dương Thần đối với động đất không xa lạ, nhưng trong khách sạn này, đa số khách du lịch đều là lần đầu tiên cảm nhận được chuyện này.

Cùng một lúc, khắp nơi vang lên tiếng hét kinh hoàng chói tai của phụ nữ và trẻ nhỏ, tiếng bước chân liên tục không ngừng trong hành lang thoát hiểm của khách sạn.

Dương Thần một tay ôm lấy Lưu Minh Ngọc, bảo cô Lưu Minh Ngọc không cần sợ hãi, vừa di chuyển đến vị trí góc phòng.

- Động đất chỉ là chuyện bình thường nhất, kết cấu phòng chấn động của tòa nhà Nhật Bản tốt lắm, không phải động đất đặc biệt lớn, căn bản là không có việc gì.

Lưu Minh Ngọc được ôm trong ngực, cảm nhận được sự ấm áp trong ngực. Dần dần yên tâm, ý thức được tuy rằng phòng ở chấn động, nhưng toàn bộ bản thân cũng không có gì nguy hiểm, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Trong sắc mặt ửng hồng, Lưu Minh Ngọc kêu thất thanh, khẩn trương nói:

- Xong rồi! Hồng Yến chắc chắn đã tỉnh, một mình cô ấy ở trong phòng, thấy em không ở đó, ngộ nhờ tìm đến em làm sao bây giờ? Hơn nữa em cùng anh từ trong phòng đi ra, khẳng định sẽ bị rất nhiều người nhìn thấy.

- Ặc...

Dương Thần cười nói:

- Để tôi cùng em đi ra, gặp mỗi người trong phòng thấy, liền nói đi xem mọi người có bị thương hay không, không phải có cơ giải thích vì sao chúng ta đi cùng nhau rồi sao?

Lưu Minh Ngọc nghĩ lại cũng chỉ được như thế, nghĩ đến chuyện này, động đất liên tiếp, phòng ở đang rung chuyển, nhưng có vẻ không gây chú ý cho con người.

Động đất thật sự như lời Dương Thần không duy trì lâu dài, liền ngừng lại, bài trí trong phòng cũng không tổn hại, hết thấy lại trở về yên tĩnh.

Hành lang không ít khách du lịch đang chạy chón cảm thấy mất mặt, đa số vội vàng bắt đầu chạy về phòng.

Khi Dương Thần và Lưu Minh Ngọc sóng đôi đi ra khỏi phòng, Lưu Minh Ngọc xem qua thấy không có gì không ổn, dù sao cũng chỉ là quan hệ

xã hội, làm bộ che giấu cảm xúc của chính mình.

Đi đến cửa phòng bạn gần nhất, đèn trong phòng tắt, Lưu Minh Ngọc gõ cửa, gõ một hồi, cũng không thấy phản ứng.

- Chẳng lẽ chạy ra ngoài rồi?

Lưu Minh Ngọc nhú mi hỏi.

Dương Thần nhún vai, hai người lại đi tiếp.

Kết quả, phòng của người thứ hai cũng giống nhau không có ai, chuyện này khá kỳ quái.

Khi đi đến cửa phòng Trương Thái và một đồng nghiệp nữ khác, hai người Dương Thần phát hiện đèn trong phòng vẫn sáng.

Gõ cửa, bên trong vang lên thanh âm có chút sợ hãi của Trương Thái:

- Ai đây?

- Chị đây, Trương Thái, các em có sao không?

Lưu Minh Ngọc hỏi.

Cửa chậm rãi hé ra một khe hở, lộ ra khuôn mặt tròn tròn của Trương Thái, sắc mặt có chút trắng bệch, khẩn trương kêu lên một tiếng:

- Chị Minh Ngọc.

Gặp Dương Thần ở đây, nhưng cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Lưu Minh Ngọc thấy Trương Thái như đang sợ hãi, vội hỏi:

- Không có việc gì đâu, sao thấy sắc mặt dường như có gì không đúng.

Trương Thái lắc đầu, cũng không mở hẳn cửa ra:

- Em không sao, chị Minh Ngọc trở về nghỉ ngơi đi.

Lời này rõ ràng hình như muốn Lưu Minh Ngọc nhanh đi, Lưu Minh Ngọc cảm thấy không khí có gì không đúng, nhú mày hỏi:

- Có phải có chuyện gì lừa chị, em sao không mở cửa ra, hé một khe hở làm gì?

Trương Thái đỏ mặt, vội giải thích rõ:

- Không có chuyện đó, chị Minh Ngọc em thật là mệt mỏi, cho nên muốn đi ngủ.

- Vừa mới có động đất, sống chết của em mà dễ dàng bình tĩnh như vậy, chắc chắn là lừa gạt chị.

Lưu Minh Ngọc đâu chịu bỏ qua, tiến lên dùng sức đẩy cửa, cũng không quan tâm Trương Thái ngăn cản, đẩy cửa ra.

Không nghĩ tới khi đẩy cửa ra, cảnh tượng trong phòng Trương Thái khiến Lưu Minh Ngọc ngây ngẩn cả người, Dương Thần phía sau cũng không ngờ.

Chỉ thấy vừa rồi không tìm thấy mấy người phụ nữ, tất cả đều ngồi trên giường trong phòng Trương Thái, đám phụ nữ đều mặc áo ngủ của khách sạn, tụ tập cùng một chỗ, trên mặt đất còn rơi vãi một đồng lớn đồ ăn vặt, đồ uống và hoa quả.

Chuyện này không nói, ti vi trong phòng đang bật, âm thanh ti vi bị giảm

thật nhỏ, rõ ràng là cô ý để thấp.

Về nguyên nhân, Lưu Minh Ngọc chỉ liếc mắt một cái liền lập tức hiểu rõ.

Kênh ti vi rõ ràng là đài truyền hình người lớn đêm khuya của Nhật Bản.

Lúc này trên màn hình là một đôi nam nữ giằng co, hình ảnh kích thích ướt át, đang trình diễn sục sôi.

- Em... Các em...

Khuôn mặt Lưu Minh Ngọc thoáng chốc ửng đỏ, mà Trương Thái cùng những người phụ nữ khác cũng đều xấu hổ cúi đầu.

Dương Thần cười thâm, chẳng trách không tìm thấy đâu, hóa ra là tụ tập ở đây xem tiết mục đặc biệt này.

Lúc ban ngày Trương Thái hỏi mình cái máy tự động đó để làm gì, khi nói cho các cô tác dụng, còn nhất trí nói không nên xem, không nghĩ tới, cả buổi tối vụng trộm cùng nhau xem, vừa xem nồng nhiệt, đồ ăn vật ăn chất thành đồng lớn.

Mà sở dĩ không gọi Lưu Minh Ngọc và Triệu Hồng Yến, chắc là vì thân phận trưởng ban của Lưu Minh Ngọc, tuy rằng tình cảm mọi người như chị em, có thể loại chương trình này không thích hợp, hơn nữa Lưu Minh Ngọc là chị lớn nhất trong cả đám phụ nữ, ngày bình thường cũng không hay tham dự nói chuyện về đề tài này.

Nếu không gọi Lưu Minh Ngọc, thì Triệu Hồng Yến cùng phòng Lưu Minh Ngọc tất nhiên cũng sẽ không thể gọi đến, Dương Thần là đàn ông lại càng không thể nói!

Lưu Minh Ngọc nhìn mấy chị em đều cúi đầu, khuôn mặt đỏ rực, dờ khóc dờ cười, rốt cuộc vỗ vào cái mông phì nhiêu của Trương Thái nói:

- Thật phục em đấy! Giống như muốn làm tổ chức tình báo bí mật, chị có làm gì em đâu chứ! Em sao phải sợ chị như thế!

- Rất xin lỗi... chị Minh Ngọc, lần sau em sẽ gọi chị cùng xem, ồ không, muốn hay không xem bây giờ?

Trương Thái lập tức lấy lòng nói:

- Rất rẻ ạ, chỉ một nghìn yên Nhật có thể xem cả một đêm!

- Ai nói chị trách em việc này?

Lưu Minh Ngọc xấu hổ và giận dữ trừng mắt liếc Trương Thái một cái, hướng đám phụ nữ nói:

- Các em tiếp tục xem đi, đừng như làm kẻ trộm thế.

Nói xong, xoay người nói với Dương Thần:

- Đi thôi, xem Hồng Yến có chuyện gì không.

Dương Thần sờ sờ mũi, hướng Trương Thái giơ ngón tay cái, đi theo Lưu Minh Ngọc đến phòng của cô.

Cả một đêm giống như trò hề chấm dứt, sáng sớm ngày thứ hai, mọi người đồng lòng đi xe, đi tới trạm Nagoya tiếp theo.

Chỉ có điều Dương Thần vẫn cảm thấy Triệu Hồng Yến thường dùng ánh

mắt kỳ quái nhìn mình, điều này làm Dương Thần nghi ngờ có phải chuyện tối hôm qua giữa hắn và Lưu Minh Ngọc đã bị Triệu Hồng Yên phát hiện được, nhưng Dương Thần không thể hỏi, vả lại hắn cũng không để ý.

Hướng dẫn viên du lịch asakawa nako cũng không biết buổi tối ở đâu, người phụ nữ Nhật Bản có diện mạo bình thường này hay dùng giọng điệu cô quái nói Tiếng Trung giới thiệu đất nước con người Nhật Bản, cũng là cố gắng hết trách nhiệm.

Nhưng mà vì asakawa nako giới thiệu gì đó không thật sự hấp dẫn, đi xe không quá một giờ đồng hồ, những người phụ nữ trong xe đều ngủ mất.

Hành trình đi tiếp khá ngắn gọn, sau khi chơi một ngày ở Nagoya, ngày tiếp theo liền đi tới kinh đô Kyoto.

Kyoto của Nhật Bản là thành phố dựa theo thiết kế thành Trường An của nước Hoa Hạ cổ đại, có rất nhiều danh thắng lịch sử và di sản thế giới, cho nên nghỉ chơi ở đây một thời gian khá dài.

Ngày đầu tiên sau khi thăm quan chùa Kim Các và chùa Ngân Các nổi tiếng, Dương Thần cùng đám phụ nữ đi dạo chợ nửa ngày.

So sánh mà nói, ngày hôm sau những địa điểm đi du ngoạn khiến Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, chính là đi chùa Tây Phương và các đình viện, tiếp theo buổi chiều là đến Nhị Điều Thành.

Niên đại xây dựng Nhị Điều Thành là thời kỳ giang hồ, chiếm diện tích đất rộng lớn, vốn là mạc phủ đệ nhất tướng quân, chấm dứt thời kỳ chiến quốc Nhật Bản, thống nhất xây dựng Nhật Bản thành một nước.

Bởi vì phải đi thăm quan nhiều nơi, Dương Thần cũng không sợ đám phụ nữ kêu nhàm chán muốn đi dạo chợ.

Đi thăm vài cảnh đẹp xong, Xuyên Nại Tử thấy đoàn người có chút mệt mỏi, liền đề nghị đến một quán trà nhỏ nghỉ ngơi, đám phụ nữ chân sớm đã mỗi nghe vậy rất vừa ý.

Sau khi vào một quán trà phong cách Nhật, đoàn người liền ngồi xuống, vừa nói chuyện phiếm, vừa nghe nghệ thuật uống trà, rất ung dung thoải mái.

Sau khi asakawa nako mời mọi người trà bánh ngon nhất, liền bưng nước trà đưa ra cho lái xe, chuyện này làm cho mấy người phụ nữ thích bất quá bắt đầu thảo luận, asakawa nako có phải cùng chú lái xe có quan hệ, Dương Thần ngồi gần cửa nghe thấy tiếng nói chuyện, không nhìn nổi trong lòng thở dài, phụ nữ quả thật rất “khéo nói”.

Trong lúc Dương Thần uống hết chén nước trà thứ ba, muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi chốc lát, một bóng dáng quen thuộc, vương vấn trong đầu mình mấy ngày nay, mãi không biến mất, lại lần nữa hiện ra trong tầm mắt Dương Thần!

Chỉ thấy một bóng dáng mặc váy màu xanh lam, tóc dài đen như mực, có vẻ vô ý, im lặng đứng ở ngã tư đường cách quán trà hai dãy phố...

Chỉ là trong phút chốc, Dương Thần khẳng định bản thân không nhìn lầm.

Mắt thấy bóng dáng kia bản thân khó có thể bình tĩnh, muốn điên lên, bóng dáng ấy lại chợt hiện lên đi vào một ngõ nhỏ, Dương Thần không nói hai lời, trong ánh mắt kinh ngạc của đám phụ nữ, nhanh chóng chạy ra khỏi quán trà!

Bên trong Nhị Điều Thành người đi đường cũng không nhiều, kết cấu cũng không phức tạp, Dương Thần tự tin, nhất định không để bóng dáng kia lần nữa trốn thoát!

Đám người Lưu Minh Ngọc đứng dậy gọi to Dương Thần, nhưng trong chớp mắt, Dương Thần đã đi vào ngõ nhỏ trước mặt, không thấy bóng dáng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 321

Tôi Nợ Anh Một Điều Gì Đó

Kiến trúc cổ điển của thời đại giang hồ xen lẫn vào nhau rất tinh tế, Dương Thần tìm bóng dáng kia, sau khi xuyên qua hai ngõ nhỏ, trước mặt là tường bao quanh vườn cây.

Vì đang là mùa đông, đa số cây cỏ đã héo rũ, những chiếc lá vàng rơi trên mặt phiến đá và mái ngói đã trải qua bao năm tháng tang thương, trên bức tường loang lổ lộ ra một số nhánh cây.

Qua nhiều năm tháng, những cây Tùng La Hán Tứ Quý được trồng rất nhiều trong sân, chăm sóc chu đáo làm cho chúng ngay gần đến mùa đông cũng xanh tốt.

Sân trước tảng đá trên đường nhỏ cũng có khách du lịch khác, không biết nơi này không phải là nơi du lịch, hoặc là không ai nói cho biết.

Làm cảm xúc trong lòng Dương Thần cuộn trào chính là lần này hẳn không để vượt mặt bóng dáng ấy.

Thấy được bóng dáng mặc váy màu xanh lam, đẩy cửa gỗ đầu tiên của sân, im lặng tiến vào.

Dương Thần tiến đến cửa, trên mặt cửa gỗ không biết đã trải qua bao nhiêu năm lịch sử đã có rỉ sét loang lổ, nhưng vật liệu gỗ có màu đậm và cảm xúc, làm cho người ta cảm nhận được một tòa nhà quý tộc cổ trang nghiêm.

Lúc hiểu được bản thân muốn gặp con người kia, có thể ở ngay trong này, khoảng cách gần trong gang tấc, Dương Thần đột nhiên do dự.

Bước chân dừng ở cửa, hai tay Dương Thần hung hăng rất nhanh đánh thành quyền, hít sâu một hơi mới chậm rãi đẩy cửa ra.

Đập vào mắt, trong sân là một hòn núi giả và nước đang róc rách chảy, nước chảy cho thấy bốn mùa không đóng băng, chảy nhỏ giọt vào một ao nhỏ. Xung quanh ao là những cây rậm rạp nhưng được tu bổ thường xuyên, bao quanh bốn phía một tòa nhà cổ.

Thiết kế xinh đẹp mà không mất đi khí thế, giữa vẻ đẹp và tĩnh mịch có thể cảm nhận được uy nghi của một phủ tướng quân xưa.

Nhưng tất cả trong mắt Dương Thần cũng không có gì hấp dẫn, bởi vì ánh mắt Dương Thần từ khi bắt đầu vào cửa, cũng tập trung vào khuôn mặt đang từ cửa tòa nhà bước ra.

Váy tung bay lên, một đôi chân trần trắng như tuyết như ẩn như hiện, thướt tha như một gốc cây hàn mai, một mái tóc đen trong gió lạnh ôm lấy khuôn mặt, vẫn giống như trước đây trong trẻo nhưng lạnh lùng im lặng.

Trong mắt cô vẫn như vậy không một tia gọn sóng.

Khuôn mặt đã lâu không thấy, dáng người đã lâu không thấy, hơi thở đã lâu không thấy, Dương Thần trong lúc nhất thời si ngốc đứng ngay tại chỗ, đầu óc trống rỗng.

Sau đó, nhiều hình ảnh phức tạp, nhưng ngọn sóng mãnh liệt cuộn trào không dứt, trong nháy mắt đưa Dương Thần quay lại với quá khứ...

...

Trong băng tuyết ngập trời, những cây tùng bách hàng năm chôn trong đông tuyết lớn bao trùm bốn phương tám hướng, trong không trung âm u những lông ngỗng bay bay.

Thiếu niên trang phục gọn ghẽ có một cánh tay băng bó đang không ngừng chảy máu đỏ tươi, ngã dựa vào một gốc cây đại thụ, bước chân trước trên tuyết đã bị máu nhiễm đỏ.

Môi thiếu niên trắng bệch, sắc mặt xanh mét, chỉ có khí thể âm độc sắc bén trong mắt không mất đi, nhưng mắt qua nhiều máu và nhiệt độ không khí ngày càng lạnh, hơn nữa chiến đấu ròng rã ba ngày mệt mỏi, cuối cùng khó có thể gắng gượng được nữa.

Tuyết mênh mông bát ngát, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng sói tru.

Lúc này hơn mười người mặc áo choàng màu tuyết cầm trong tay súng hạng nặng của quân đội ngồi trên hai chiếc xe thiết giáp, dừng trên sườn núi cách đó không xa.

Thiếu niên hiểu, đây là đám người trong số kẻ thù đuổi giết mình, bộ đội đặc chủng huấn luyện bí mật trong tuyết Bắc Âu, hàng năm ở núi Tuyết Lâm chiến đấu với bọn họ, am hiểu về chiến đấu trên tuyết hơn bất kì ai.

Một tên từ “tuyết hồ” nhảy xuống khỏi xe thiết giáp, lên đạn, phương thức chạy vô cùng nhanh nhẹn lại vô cùng phức tạp, trong rừng cây bắt đầu tản ra lục soát.

Thiếu niên thở ra một hơi như sương trắng, màu đỏ tươi trong mắt lại xuất hiện mạnh mẽ.

Đây đã là lượt kẻ thù thứ mười lăm mà hắn gặp, mười bốn lượt kẻ thù trước, toàn bộ bị hắn một mình chém giết tiêu diệt, cuối cùng hắn cũng bị thương không nhẹ.

Đạn của đối phương được xử lý đặc thù, miệng vết thương khó có thể nhanh khép lại, thậm chí liên kết lại cũng cực kỳ khó khăn, máu không ngừng chảy ra, cũng có nghĩa thể lực không ngừng giảm xuống, dần mất đi sự sống...

Nhưng hắn chưa muốn chết!

Trong ống tay áo thiếu niên có một lưỡi dao dài trượt xuống lòng bàn tay, trong tay hắn chỉ còn vũ khí này!

Đúng lúc này, một quân sĩ tuyết hồ cách đó không xa, đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn!

Trên cổ quân sĩ kia bị một vũ khí sắc bén tạo ra một vết rách, máu bắn tung tóe, ngã rầm xuống trong tuyết!

Phía sau hẳn, xuất hiện một thiếu nữ duyên dáng, toàn thân thiếu nữ mặc một bộ quần áo rần rì màu tuyết, chỉ có một mái tóc đen dài, trong tuyết có vẻ thật chói mắt!

Không đợi một quân sĩ khác tiến lên tấn công thiếu nữ, thiếu nữ đã dùng cây cỏi xanh tốt xung quanh, như tia chớp liên tục vây quanh.

Khi xuất hiện, con dao ngắn trên tay có thể rách ra vết máu trên cổ họng binh sĩ tuyết hồ, giống như điệu múa chết chóc, giống như mê người lại trí mạng!

Sau khi cả một tiểu đội bị tiêu diệt, thiếu nữ bước đến trước mặt thiếu niên, không nói lời nào, cũng không chăm sóc thiếu niên, mà nắm lấy tay thiếu niên xoay người, cồng lên lưng.

- Không phải đi rồi sao, tại sao còn trở về...

Trên cánh tay thiếu niên vẫn chảy máu, đặt trước ngực thiếu nữ dần dần âm Ứt.

Thiếu nữ phi nhanh chạy trốn, nhưng cũng không thở hắt hắt, không hề có tình cảm lạnh giọng trả lời:

- Quay lại cứu anh!

- Lần này tôi phụ trách cản phía sau, nhiệm vụ là như vậy, cô không cần cứu tôi.

- Anh trong rừng mưa đã cứu tôi, tôi nợ anh.

Thiếu nữ nói.

Khóe miệng thiếu niên hơi giương lên:

- Cô để tôi xả nổi khó chịu, tôi cho cô mạng sống, đó là giao dịch.

- Đúng vậy, đó là giao dịch công bằng, nhưng tôi còn nợ anh một điều gì đó...

- Cái gì?

- Là anh cho tôi biết, tôi còn có thể tin tưởng người khác, ít nhất có thể tin anh...

Thanh âm thiếu nữ rất yếu ớt, hoàn toàn lạnh như băng, trong cánh đồng tuyết, giống như bay lơ lửng trong làn gió.

...

Giữa đêm mùa hạ.

Trên đường nhỏ tắc nghẽn giao thông, cảnh huyên náo xa hoa trụy lạc khiến từng người đi đường có vẻ nóng nảy.

Trên tầng năm tầng thượng của một tòa nhà nhỏ, khóe miệng thiếu niên ngậm thuốc lá rẻ tiền, ánh mắt sương mù nhìn đường phố mù mịt khói xe, nơi đó, có người đánh nhau, có người quản lý đô thị đuổi người bán hàng rong, có người đâm xe cãi nhau, muôn hình muôn vẻ như một thế giới khác.

Thiếu niên vừa mới học hút thuốc không lâu, nhưng rất nhanh liền thích

loại cảm giác này, luồng hơi nóng bỗng dừng mãnh tiến vào phổi, khiến hần trong thời gian ngắn đại não tỉnh táo hơn, cảm giác được bản thân tồn tại.

Đột nhiên một bóng dáng quý mị bay xuống tầng thượng, chậm rãi đi tới chỗ thiếu niên.

Thiếu niên quay người lại, nhìn cô gái một thân váy màu xanh lam, tóc đen buông dài bay bay, một kiều nhan đã thành thực không ít cũng giống như một con rối gỗ không hề tức giận.

- Gặp mẹ cô rồi sao?

Thiếu niên cười hỏi.

- Gặp rồi.

Thiếu nữ thân nhiên đáp.

- À, trăm nghìn cay đắng tìm lâu như vậy, cuối cùng bị cô tìm được rồi.

Thiếu niên có chút tò mò hỏi:

- Có nói cho cô tên thật không? Sẽ không phải tên thật của cô cũng là Thập Thất chứ?

Trong con ngươi xanh của Thập Thất không có bất kỳ cảm xúc dao động, nhìn không trung mờ tối nói:

- Tôi không có tên, hơn nữa, tôi giết bà ta rồi.

- Ai?

- Người phụ nữ sinh ra tôi.

Thập Thất nói.

Thiếu niên ho khan vài tiếng, hần bị sặc vì lời nói này, có chút buồn bực hỏi:

- Cô thật vất vả tìm được mẹ mình, sao cô lại giết bà ấy?

Thập Thất lẳng lẳng trả lời:

- Bà ta là một kỹ nữ, lúc tôi tìm thấy bà ta, bà ta đang làm việc. Tôi hỏi bà ta cha tôi là ai, bà ta nói mỗi ngày bà tiếp nhiều khách như vậy, không nhớ rõ. Bà ta nói, bởi vì trước kia có người thích trả tiền chơi phụ nữ có thai, nên mới để tôi lại. Tuy nhiên vì bà ta không có tiền tiêu, cho nên không cần tôi, thẳng thừng đem tôi ném ở ven đường, cho nên cũng không đặt tên.

Bà ta hỏi tôi có tiền hay không, tôi nói không có, bà ta nói tôi có muốn cùng bà ta làm loại công việc này, bà ta già rồi, muốn tôi kiếm tiền nuôi bà ta...

Thiếu niên phui tàn thuốc, trầm mặc một lát:

- Cô không cảm thấy mình nóng nảy quá sao?

- Bà ta sống như vậy, thà chết đi cũng được, ít nhất không phải lo tiền, không phải lo già đi, so với sống còn hạnh phúc hơn... Anh biết, tôi giết người, sẽ không có đau đớn.

Thập Thất nói xong, xoay người lấy điều thuốc hút đã tàn một nửa trên tay thiếu niên, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lẽo:

- Tôi nói cho anh, Thập Tam, đừng ở trước mặt tôi hút thứ này, tôi ghét

nhìn thấy cái dạng này của anh!

Nói xong, thiếu nữ xoay người rời đi, chỉ có trong nháy mắt khi xoay người, một ánh sáng trong suốt rơi xuống.

Nhìn bóng dáng như quỷ mị tiêu tan trong bầu trời đêm, Thập Tam ai oán... Cười cười, lại từ trong túi quần lấy ra điều thuốc, châm lên.

- Cô bé ngốc, cô sẽ chán ghét, so với không có cảm tình thì tốt hơn...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 322

Chiến Lợi Phẩm

Đảo Hải Nam Tam Á, ánh nắng ấm áp chiếu rọi trên quần thể kiến trúc màu trắng nằm kế bên bờ biển của làng du lịch, hàng dừa cao cao khẽ đong đưa.

Ở đây, không cảm nhận được mùa đông, không cảm nhận được sự lạnh giá.

Ở ngoài 1 căn hộ xa hoa hướng ra mặt biển, là một cái ban công rộng lớn, ở ban công có đặt 2 chiếc ghế nằm, với 2 chiếc ô che nắng. Ở phía trước ban công, còn có một cái hồ bơi mười mấy mét vuông, hồ nước trong veo xanh thẳm lấp lánh dưới ánh nắng.

Hai cô gái với dáng người thướt tha trong bộ đồ tắm màu hồng và màu xanh nhạt, với mái tóc còn ướt nhẹp, đeo kính râm, nằm trên chiếc ghế, đang tận hưởng sự yên tĩnh của ánh nắng buổi chiều.

Đó chính là 2 cô gái đến nghỉ mát - Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny.

- Nhược Khê, được như thế này thật là thoải mái, đã lâu rồi chúng ta không thoải mái như vậy, cùng nhau uống trà chiều, tắm nắng.

Mạc Thiện Ny dịu dàng nói.

Lâm Nhược Khê cầm lấy tách trà sứ màu trắng trên chiếc bàn nhỏ đặt ở kế bên, nhấp môi tách hồng trà Anh quốc có màu sắc bắt mắt, khẽ nói:

- Ủ.

Mạc Thiện Ny hiểu cách nói chuyện của Lâm Nhược Khê, lúc nào cũng lạnh nhạt như vậy, nên cô không để bụng mà nói tiếp:

- Buổi tối, mọi người nói muốn tham gia đêm lửa trại ở bãi biển, cậu muốn tham gia không?

Lâm Nhược Khê đặt tách trà xuống, lắc đầu nói:

- Thôi, cậu đi đi, tớ không đi đâu.

- Tuy tớ biết tính cậu, nhất định sẽ không đến những nơi như vậy, nhưng dù sao cũng đã đến đây cùng mọi người rồi, thôi thì tham gia một lần đi, tớ nghĩ mọi người sẽ rất vui nếu cậu có mặt.

Mạc Thiện Ny nói một cách khích lệ.

- Thôi, cậu biết tính của tớ rồi đấy, đến đó chỉ làm cho mọi người căng thẳng thôi, tớ không muốn làm cho bầu không khí thêm nặng nề.

Lâm Nhược Khê mím môi cười khẽ.

Mạc Thiện Ny rầu rĩ thở dài:

- vậy thôi, tớ cũng không đi, tớ ở lại cùng cậu.

- Cậu đi đi, cậu là Bộ trưởng, lần này cậu là người dẫn đầu đấy, tớ chẳng

qua đi theo để giải khuây thôi.

Lâm Nhược Khê nói.

Vẻ mặt của Mạc Thiện Ny tỏ vẻ hơi lạ, do dự một hồi, rồi hỏi một cách lo lắng:

- Nhược Khê, hình như tâm trạng của cậu rất tệ, lại cãi nhau với người ấy nữa hả? Như cậu hồi trước, sẽ không tự dừng đi du lịch với bọn tớ.

Lâm Nhược Khê với cặp kính râm che khuất cặp mắt, chẳng tỏ vẻ gì khác lạ, cắn nhẹ đôi môi, không nói lời nào.

Mạc Thiện Ny khẽ thở dài:

- Không nói cũng không sao, tớ không có ý gì, chỉ lo cho cậu...nên mới...

- Tớ biết mà.

Lâm Nhược Khê bỗng dừng nói:

- Thiện Ny, tớ không sao.

- Không sao thì tốt rồi.

Mạc Thiện Ny cười một cách gượng gạo.

Lâm Nhược Khê quay đầu lại, nhìn Mạc Thiện Ny, nói:

- Thiện Ny, nếu cậu thích Dương Thần, sau này hãy kết hôn với hắn đi, tớ thấy hắn cũng thích cậu đó.

Mạc Thiện Ny giật bắn người, tưởng rằng mình nghe lầm, bỏ cặp kính râm xuống, cặp mắt long lanh đầy kinh ngạc, nhìn chằm chằm vẻ mặt tuyệt mỹ thân nhiên vô sự của Lâm Nhược Khê, hỏi:

- Nhược Khê, cậu... cậu nói gì vậy?

Phải biết, lúc 2 người bên nhau, luôn luôn né tránh đề tài về Dương Thần, vì hai người đều rất quý trọng tình bạn nhiều năm của nhau, đành rằng về mặt tình cảm rõ ràng đã thay đổi vì một người đàn ông, nhưng 2 người đều cẩn thận che chở tình bạn của nhau. Không ngờ, Lâm Nhược Khê bỗng dừng nói muốn ly hôn với Dương Thần, còn đề nghị Mạc Thiện Ny và Dương Thần ở bên nhau nữa!

Lâm Nhược Khê dường như không nhìn thấy sự kích động của Mạc Thiện Ny, vẫn thân nhiên nói:

- Hắn nói, vài tháng nữa, sẽ ly hôn với tớ. Lý do mà hắn đưa ra khiến tớ cảm thấy buồn cười, hắn đã không còn gì lưu luyến, vậy thì tớ càng không còn gì đáng lưu luyến nữa. Đợi sau khi bọn tớ ly hôn, hắn sẽ tự do. Nếu cậu thích hắn... tớ sẽ chúc phúc cho cậu.

Mạc Thiện Ny lần đầu tiên nghe được tin này, như thường lệ, nghe được tin như thế này, cho dù là không vui, nhưng không hẳn là không tốt, cuối cùng thì người đàn ông mà mình yêu thương cũng có thể chính thức ở bên cạnh mình. Nhưng, không biết vì sao, trước mắt Mạc Thiện Ny là một Lâm Nhược Khê với vẻ lạnh lùng đến mức độ như không có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không vui nổi! Ngược lại, trong lòng lại tràn về 1 nỗi đau...

- Nhược Khê, cậu và Dương Thần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao

bỗng đứng lại như vậy, cậu đâu phải là loại người tùy tiện với chuyện tình cảm đến mức này?

Mạc Thiện Ny không nhịn được nữa, đành hỏi.

Lâm Nhược Khê cúi đầu:

- Tớ cũng không biết sao nữa, dù sao ly hôn thì ly hôn, từ lúc bắt đầu, tớ đã cảm thấy giữa bọn tớ sẽ không có kết quả tốt.

Nói xong, Lâm Nhược Khê đứng dậy từ chiếc ghế, quay người đi về hướng căn phòng.

- Tớ hơi mệt, đi nghỉ chút ...

Không đợi Lâm Nhược Khê đi về phòng, Mạc Thiện Ny cũng đứng dậy, vẻ mặt hơi nghiêm nghị.

- Đợi chút.

Mạc Thiện Ny gọi Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê dừng bước, nhưng không quay đầu lại, hỏi nhỏ:

- Còn việc gì hả?

- Nhược Khê, bất luận vì lý do gì, tớ hy vọng cậu đừng dễ dàng buông xuôi như vậy, nếu cậu không yêu hắn, hắn cũng không yêu cậu, thì bọn cậu sẽ không bên nhau đến giờ. Ít nhất tớ cho rằng như vậy. Từ lúc bắt đầu tớ đã là kẻ thứ ba, nhưng tớ chưa từng hối hận, vì tớ tin rằng mỗi người đều có quyền theo đuổi tình yêu, đương nhiên, tớ cũng sẽ không phá hoại tình cảm của bọn cậu. Chỉ cần hắn muốn về nhà, lúc hắn muốn bên cạnh cậu, tớ chưa bao giờ ngăn hắn. Tớ thậm chí còn không chủ động gọi điện thoại cho hắn, trong công ty tớ cũng cố gắng tránh mặt hắn...

- Đôi khi tớ suy nghĩ, vì sao rõ ràng tớ muốn có hắn, nhưng lại chịu đau khổ giày vò giúp bạn duy trì tình cảm. Nhưng tớ luôn làm một cách ngốc nghếch như vậy, không lẽ cả bản thân tớ cũng xem thường sự yếu đuối của mình.

- Nhưng hôm nay, cậu bỗng dưng nói với tớ rằng muốn ly hôn với Dương Thần, thậm chí lu do cũng không nói rõ. Tớ cảm thấy rất đau lòng, tớ cảm thấy rất buồn, vì cậu, cũng là vì tớ, tớ cảm thấy tất cả những gì tớ làm từ trước đến giờ hình như đều đã sai rồi.

Mạc Thiện Ny nói đến đây, nước mắt đã đọng đầy.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, im lặng không nói.

- Lâm Nhược Khê.

Trong mắt Mạc Thiện Ny hiện lên sự cương quyết:

- Nếu một ngày nào đó, cậu ly hôn với Dương Thần, sau đó Dương Thần và tớ bên

nhau, tớ trở thành vợ của hắn... tớ hy vọng cậu biết rằng, đó không phải vì cậu rút lui, mà là vì, tớ đã nỗ lực, để có được tình yêu của mình. Đó không phải là sự bố thí, mà là “chiến lợi phẩm” của tớ!

Lâm Nhược Khê quay người lại, cười lớn:

- Thiện Ny, lúc trước cậu đã nói, nếu để cậu làm Tổng giám đốc của Ngọc Lôi, chắc chắn sẽ không làm tốt hơn tớ. Vì, cậu nói cậu không bằng tớ... nhưng mà ngày hôm nay, tớ cảm thấy tớ không bằng cậu...

Lâm Nhược Khê nói xong, quay lưng đi về phòng.

Trên bầu trời, không biết từ lúc nào, những đám mây đen dày đặc bay đến, từ từ che mất ánh mặt trời, bầu không khí bắt đầu trở nên âm u, lạnh lẽo.

Trong sân nhà, Dương Thần nhìn bầu trời âm u, sau đó đi vào tòa nhà cổ kính tao nhã.

- Ngồi xuống đi, em sẽ pha cho anh tách trà...

Cô gái mặc chiếc váy màu xanh biển, ngồi quỳ ở chiếc bàn thấp, đôi tay nõn nà trắng như tuyết, đôi chân đẹp tuyệt trần của cô ấy, trong căn phòng có ánh sáng mờ mờ, càng dễ đập vào mắt người khác.

Trên bàn đã bày ra bộ đồ trà thật ngăn nắp, trà mới được chọn kỹ càng.

Dương Thần kìm nén sự hỗn loạn nhịp đập con tim, tỏ vẻ ôn hòa nhã nhặn ngồi quỳ xuống, mặt đối mặt với cô gái, ánh mắt lúc thì lướt nhìn khuôn mặt lạnh lùng xinh tươi của cô gái, lúc thì lướt nhìn kỹ năng pha trà rất thông thạo của cô ta.

Hương trà tỏa ra từng mùi thơm dịu, thấm vào cả lòng người.

- Không ngờ, Thập Thất của anh ngoài việc giết người, còn biết pha trà.

Dương Thần nói.

- Ở Nhật được hơn một năm, em đã quên mất chuyện giết người, nhưng học được cách pha trà.

Thập Thất đặt 1 bát trà nhỏ trước mặt Dương Thần.

- Còn nữa, em không phải là Thập Thất của anh.

Dương Thần tự cười,

- Tính tình của em vẫn vậy. Chắc em ghét anh lắm, thậm chí là hận anh. Cũng phải thôi, nếu lúc đầu không phải tại anh, em đã không gặp nhiều chuyện như vậy... anh cứ tưởng rằng em đã mãi mãi xa anh chứ, không ngờ, lại gặp em ở đây.

- Em cũng không ngờ rằng mình có thể sống sót ở trong tình cảnh đó, lại càng không ngờ, được gặp lại anh.

Thập Thất cúi đầu, nói một cách lạnh lùng.

- Vì sao, 2 lần trước không chịu gặp anh?

Dương Thần hỏi.

Thập Thất ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt cố kìm lấy sự kích động của Dương Thần:

- Em chưa quyết định, sẽ gặp anh nữa hay không.

- Vậy hiện tại thì sao?

- Em cảm thấy, em chẳng việc gì phải tránh mặt anh, em vốn chẳng làm sai việc gì, gặp anh rồi, ngược lại có thể chấm dứt mọi vướng bận.

Thập Thất nói.

Dương Thần thở 1 hơi dài, gật đầu nói:

- Không sai, từ đầu chí cuối, đều là lỗi lầm của anh, em chỉ là người bị hại.

2 người lặng thinh, trước khi gặp nhau, Dương Thần khát khao bao nhiêu, nhưng khi gặp mặt nhau rồi, Dương Thần phát hiện không biết nói từ đâu.

- Nước trà sắp nguội rồi, uống trước đi.

Thập Thất nói.

Dương Thần gật đầu, trong đầu hiện lên những chuyện trong quá khứ, nâng tách trà lên, uống cạn 1 hơi.

- Đây là trà ngon, không phải để anh uống như vậy đâu.

Thập Thất nhíu mày nói.

- Anh không có tâm trạng.

Dương Thần đặt bát trà xuống, nhìn chăm chăm gương mặt lạnh nhạt của Thập Thất, dường như lấy lại được dũng khí, hỏi:

- Nếu em đã sống sót... con của chúng ta đâu?

- Là động đất?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 323

Đừng Bỏ Đi

Người Thập Thất run run, hốc mắt liền đỏ lên, quay đầu đi:

- Giờ anh mới nghĩ đến con, sao lúc đầu không nghĩ cho con?

- Anh...

Dương Thần đau khổ nhắm mắt lại, một hồi lâu mới nói:

- Lúc đó, đầu óc anh như 1 đồng tương vậy, anh không kìm chế được...

- Uh.

Thập Thất cười lạnh lùng nói:

- Không kìm chế được? Anh đã từng nghĩ sẽ kìm chế sao? Em thật đau lòng cho đứa con của mình, vì có người cha như anh, nó vẫn chưa ra đời, đã phải ra đi rồi...

Cơ thể Dương Thần cứng đờ, cảm thấy đầu mình tê tê, nếu có người khác ở đây, thậm chí còn thể thấy rõ gân xanh nổi lên trên trán của Dương Thần.

- Đi... đi rồi?

- Anh tưởng tôi may mắn sống sót trong vụ nổ, và rơi xuống biển mà không bị chút thương tích gì sao?

Thập Thất có phần không kìm chế được cảm xúc, tức giận nói.

Căn phòng lần nữa rơi vào sự lặng im, yên tĩnh như tờ.

Trong đầu Dương Thần, hiện lên tất cả những việc trước kia, trong chốc lát hốc mắt đỏ lên...

Trên đại dương xanh biếc, sóng lớn cuộn cuộn dâng trào.

Một chiếc tàu chiến quân đội bị đánh cắp từ từ đi vào vùng biển quốc tế, dưới ánh nắng, nó như con thú bằng sắt thép với góc cạnh sắc sảo bướng bỉnh không chịu phục tùng.

Phía trước boong tàu của tàu chiến, 1 đám người với đủ loại màu da, cách ăn mặc thì mỗi người một vẻ, nhưng đều là những lực sĩ cao to dũng mãnh, đằng đằng sát khí, tất cả dường như đã tập trung hết ở đây.

Trên mặt mỗi tên đều tràn đầy căm phẫn và thù hận, ít nhất cũng năm sáu chục tên, cả đám nhìn chằm chằm như hổ đói về phía người thanh niên ngồi lơ dờ trên chiếc ghế.

Sau lưng người thanh niên có vài tên tướng lĩnh với dáng vẻ như là sĩ quan, sắc mặt nghiêm nghị và trang trọng, dễ nhận thấy họ chính là thuộc hạ của người thanh niên này.

- Bọn bây đã nhận tiền của người khác, để đối phó với thuộc hạ của tao, thì phải biết rằng sẽ có ngày hôm nay. Vì vậy, đừng nhìn tao bằng ánh mắt bất mãn đó, tao sẽ cho bọn bây cơ hội, để bọn bây hợp sức để giết tao, tao

không dùng đến súng máy để bắn giết bọn bây, bọn bây phải biết thỏa mãn, tao khuyên bọn bây mau ra tay đi.

Người thanh niên mỉm cười nói.

Trong đó, 1 người cao to da trắng gào thét bằng tiếng Đức:

- Đoàn lính đánh thuê Blaze bọn tao chỉ là 1 phân đội nhỏ tham gia tác chiến, tại sao mày lại đuổi cùng giết tận tất cả mọi người!? Kể cả những người thân ở tổng bộ của bọn tao cũng không tha!?

- Mày đúng là con ma hút máu, mày lấy cái cơ nhỏ bé không đáng kể để thỏa mãn khát vọng đầm máu của mày!

Một gã cao to khác nổi giận nói.

- Với tư cách là kẻ mạnh, không lẽ lúc mày vung đao chém phụ nữ và trẻ nhỏ mà không cảm thấy xấu hổ sao!?

- Mày sẽ bị quả báo...

Người thanh niên đột nhiên trừng mắt, ánh mắt cuộn cuộn phát ra tia hàn quang đỏ tươi:

- Kêu bọn bây ra tay, chứ không phải nói nhiều!

Trong nháy mắt, người thanh niên đã rời khỏi chỗ ngồi, lúc xuất hiện, đã xông thẳng vào trong đám người!

Hai người cao to vừa nói chuyện lúc nãy đột nhiên bị một luồng sức mạnh lớn đập vào đầu, vỡ nát thành hai vũng máu!

Kế tiếp, cơ thể của người thanh niên như một cơn lốc xoáy chết chóc, sau khi xoay vài vòng giữa năm sáu chục tên lính đánh thuê, để lại một đồng chân tay bị chặt đứt.

Máu chảy thành sông, máu đỏ tươi chảy từ boong tàu xuống đại dương...

Giết hết mọi người, trên gương mặt người thanh niên lộ vẻ tươi cười hưởng thụ, lấy ra chiếc khăn lụa trắng lau tay, rồi quay lưng trở về ca-bin.

Cũng vào lúc đó, một cô gái trong chiếc váy màu xanh biển bước lên boong tàu, liếc nhìn vết máu phía trước, chau mày, nói với người thanh niên:

- Thập Tam, đừng giết người nữa, anh giết chưa đủ sao?

Thập Tam dừng bước.

- Thập Thất thân mến, không phải anh giết chưa đủ, mà là còn người muốn chết.

Thập Thất đau khổ lắc đầu:

- Ba năm trước, anh nói với em rằng, anh muốn tiêu diệt ZERO, sau đó sẽ sống cuộc sống không giết người nữa, nhưng tại vì sao, giờ anh đã tiêu diệt ZERO rồi, lại còn giết người nữa? Đám người đó vốn đâu có đắc tội anh, gia đình của họ càng không thể nào đắc tội anh! Thập Tam, hỏi trước anh đâu phải là người như thế!

Thập Tam cười lơ đãng:

- Thập Thất, còn nhớ lúc trước anh đã từng hỏi em, vì sao quanh năm suốt tháng em đều thích mặc váy xanh biển chứ?

Thập Thập lặng im.

- Em trả lời rằng, em mặc bộ đồ sạch sẽ, nhìn thấy máu nhuộm đỏ cơ thể, sẽ có cảm giác thành tựu.

Thập Thập cúi đầu quay đi.

- Đó là hồi trước, giờ em đã không muốn giết người nữa, em chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên.

- Em không thích không có nghĩa là anh không thích.

Ánh mắt của Thập Tam lóe lên ngọn lửa phản khởi.

- Thập Thập, hiện tại, mỗi lần anh giết người, đều có cảm giác hết sức tuyệt vời không tả được. Cái cảm giác thành tựu khi từng mạng sống trôi đi trên tay của anh, chỉ có giết càng nhiều người thì anh mới cảm nhận càng sâu sắc hơn.

- Em là người mà anh tin tưởng nhất, cũng là người con gái mà anh yêu nhất, nếu em phản đối việc anh giết người, thì sẽ làm cho anh giận lắm đấy, vì vậy, anh không cho phép em phản đối anh nữa!

Nói xong Thập Tam cầm đầu cầm cổ đi thẳng vào ca-bin.

Thập Thập đứng ở cửa cửa khoang thuyền, lặng lẽ rơi lệ.

Sáng sớm, từ chiếc giường mềm mại bằng nhung thiên nga rộng lớn, mê man ngồi dậy.

Sau một đêm nhậu nhẹt say xỉn, khiến đầu Thập Tam hơi đau, sờ kê bên người, thì trống trơn không có người.

Lúc mơ màng, Thập Tam sờ trúng tấm gì đó cứng cứng, cầm lên xem, thì ra là một bức thư.

Sau khi mở ra, trong đó là tờ giấy chỉ vồn vện vài dòng chữ, nét chữ đó rất

quen, khiến cho mắt Thập Tam tỉnh táo...

- Thập Tam, em đi đây.

- Em không khuyên được anh, anh trở thành người làm em sợ hãi.

- Không phải em muốn rời xa anh, mà là vì, em đã mang trong người con của anh.

- Con của chúng ta không thể lớn lên trong sự chém giết đầm máu, em muốn nó lớn lên như bình thường.

- Nếu cho anh biết em đã mang thai, em sẽ không có cơ hội rời xa anh, vì vậy, tha thứ cho em sau khi đi rồi mới nói với anh.

- Nếu một ngày nào đó, anh là trở lại là Thập Tam của hồi trước, em và con sẽ về bên anh.

- Thập Thập...

Tay Thập Tam run bần bập, trang giấy trượt khỏi bàn tay...

Hắn chợt nhớ, ánh mắt của Thập Thập lúc rời khỏi quán rượu đêm qua, đêm qua không cảm thấy gì, nhưng lúc này nghĩ lại, trong ánh mắt đó, tràn đầy đoạn tuyệt. Căm ghét, đau khổ và xót xa, dường như cả linh hồn trong

thể xác tuyệt đẹp này đang chịu sự giày vò, cố gắng thoát ra...

Không ngờ, nói lời tạm biệt với mình?

...

Một hòn đảo ở Thái Bình Dương, trên sườn núi dốc.

Vài tên nam nữ bị thương nặng bị dồn đến vách núi, dưới đó, là sóng biển cuộn cuộn, và đá ngầm cứng cáp!

Trong mắt Thập Tam là ngọn lửa thịnh nộ điên cuồng, ánh mắt với huyết quang đỏ tươi như ngọn lửa của địa ngục, khiến cho mấy tên nam nữ tự cao đó thụt lùi.

- Tao không cần biết bọn bây là dị nhân hay lính đánh thuê, bọn bây muốn trả thù tao, tao sẵn sàng đón tiếp, nhưng bọn bây lại bắt cóc vợ của tao, tao sẽ khiến cho bọn bây chết thật khó coi...

Giọng của Thập Tam như bánh răng nghiền nát, dù cho gió biển đang gào thét, vẫn ghim thẳng tai mấy tên đó.

Dưới núi, 1 đồng thi thể nằm trên vũng máu, cho thấy vừa xảy ra cuộc chiến đẫm máu tàn khốc.

Nhưng, Thập Tam vẫn đứng đó, mấy tên cuối cùng, cũng bị ép đến vách núi.

Trong đó 1 ả trong bộ dạng diêm dúa lòe loẹt cười khanh khách nói:

- Minh Vương, cho dù mày có giết hết bọn tao, thì vợ của mày, và cả đứa bé trong bụng nó, cũng phải chôn chung với bọn tao thôi!

- Tất cả bọn tao cộng lại cũng không phải là đối thủ của mày, nhưng như vậy thì sao chứ, bọn tao chết rồi, nhưng mày sẽ phải sống không bằng chết!

Thập Tam xiết chặt nắm tay, hận không thể chém chết mấy tên đó trong nháy mắt, nhưng không xác định được chỗ của Thập Thất, khiến hấn tim đau như cắt.

Chỉ thấy ả diêm dúa đó lấy ra bộ đàm bỏ túi, nói bằng tiếng Nhật:

- Nhiệm vụ thất bại, cho nổ...

Thập Tam chợt hiểu đó là chỉ thị gì, nhưng vừa muốn hô ngừng, thì đã quá muộn rồi!

Chỉ nghe phát ra 1 tiếng nổ lớn “bùm”, 1 vách núi khác ở đằng xa, vách đá bị thuốc nổ cực mạnh nổ thành đá vụn!

Vật thể màu đen như chiếc lồng sắt, cùng với vụ nổ, rơi xuống biển, chôn vùi

trong thủy triều, bị sóng biển nuốt chửng...

- Không!!!!

Tiếng la của Thập Tam vốn không thể ngăn cản vụ nổ xa vài trăm mét, càng

không thể ngăn cản chiếc lồng giam giấu trong khe núi rơi xuống biển...

Ả đàn bà diêm dúa cười khanh khách:

- Lần này bọn tao liên minh giết mày, tuy là thất bại, nhưng sẽ khiến

người phải ôm lấy đau khổ mất đi người vợ yêu quý và đứa con, cũng là thành công của bọn tao!

Nói xong, không chờ sự phản nộ của Thập Tam trút lên người họ, mấy tên dị nhân cùng nhảy xuống biển, đập đầu vào đá ngầm máu văng tung tóe, bị nước biển cuốn đi...

Thập Tam ngõ ngàng quỳ trên vách núi, nhìn nước biển dâng lên hạ xuống, đem Thập Thất ra đi, ánh mắt khó quên đó lại lần nữa hiện ra trước mắt mình...

Màu đỏ tươi trong mắt, cuối cùng cũng tan dần...

...

Dòng suy nghĩ bị ngắt đi, Dương Thần nhìn người phụ nữ trước mặt, vẻ mặt phức tạp vô cùng.

- Để em gặp những chuyện này, lại mất đi đứa con, em sống cũng không muốn nhìn mặt anh, cũng phải thôi, anh đích thực không đáng để em nhìn mặt.

Trong mắt Dương Thần có chút gân máu, cười thê lương:

- Nhưng, em còn sống, thì anh cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

- Anh đi đi, hôm nay là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta.

Thập Thất đứng dậy, vẻ mặt lạnh lùng vuốt làn tóc rối.

Dương Thần run rẩy đứng dậy, tim như bị rấn cắn, nhói đau từng cơn, nhìn người phụ nữ đứng cách mình chưa đầy một thước.

- Thập Thất, anh biết, nói gì cũng vô dụng. Lúc em rơi xuống biển, anh mới hiểu ra nhiều chuyện, chỉ tiếc rằng, lúc em bên anh, anh lại không nhận ra...

- Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe...

Thập Thất lạnh lùng trả lời.

Dương thần gượng cười:

- Em biết không, khoảng thời gian 1 năm anh về Hoa Hạ, đã gặp 1 người phụ nữ rất giống em... bộ dạng của cô, tính cách của cô, đôi môi của cô, giống nhất chính là ánh mắt của cô là, anh cứ tưởng rằng cô là người phụ nữ thay thế được ông trời phái đến để ở bên anh... Nhưng anh phát hiện, cô là cô, em là em, em là Thập Thất, là Thập Thất mà không ai thay thế được...

Dương Thần lặng lẽ quay người, cắn răng quyết tâm điều gì đó, bước được vài bước, thì muốn rời khỏi.

- Thập Tam!

Thập Thất bỗng gọi một tiếng.

Dương Thần quay người lại, thất thần nhìn cô.

Mắt của Thập Thất không biết bị làn hơi nước che phủ từ lúc nào, đột nhiên lao thẳng vào lòng Dương Thần, ôm chặt lấy Dương Thần!

Dương Thần ngây người một hồi, mới biết chuyện gì đang xảy ra, trong lòng ấm áp, nhẹ nhàng ôm lấy người phụ nữ đang khóc vào lòng.

- Đừng bỏ đi...

- Thập Thất...

Dương Thần nghe thấy tiếng líu ríu bi thương, lại cảm thấy buồn bã, đang định nói vài câu an ủi, thì đột nhiên cảm thấy không ổn!

Tại sao lại!?

Từ trong lòng, Thập Thất chậm rãi rời khỏi người của Dương Thần, bước lui hai bước, vẫn là gương mặt quen thuộc mít ướt đó, nhưng lại nhìn Dương Thần với ánh mắt chột tét.

Dương Thần ngơ ngác cúi đầu, ngực của mình, bỗng nhiên bị 1 cây dao găm có kim tuyến quấn quanh đâm vào!

Một đóa hoa máu tuyệt đẹp, lặng lẽ nở rộ trước ngực của Dương Thần!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 324

Cái Bẫy

Đầu óc của Dương Thần trong 1 lúc không thể tỉnh táo lại được, sự việc xảy ra

quá đột ngột, hoàn toàn vượt khỏi sự suy nghĩ của hắn!

Đầu tiên!

Tại sao Thập Thất lại dùng dao găm đâm vào tim của mình!?

Kế tiếp, cơ thể của mình, sao có thể dễ bị đâm thủng dễ dàng như vậy chứ!?

Huống chi, bản thân còn không hề có cảm giác sát khí nào!?

Cho dù trong trường hợp hoàn toàn không đề phòng, sự cảm nhận nhạy bén của

mình, cũng không thể nào để bất cứ ai có thời gian rút ra dao găm để đâm mình!

- Ngài Minh Vương, có phải đã lâu lắm rồi mà không được cảm nhận mùi vị khi bị

thương?

Thập Thất mĩa mai hỏi, cô nhẹ nhàng lau đi giọt lệ ở khóe mắt.

- Sao hả, cảm giác bị đâm thủng tim không tệ chứ, thật không hổ thẹn khi được

gọi là nhân vật “thần”, bị đâm thủng tim mà còn có thể đứng như vậy.

Dương Thần đột nhiên bừng tỉnh, nhìn người đàn bà trước mặt với nét mặt hoàn

toàn khác hẳn, giận dữ gào thét:

- Mà không phải là Thập Thất!

- Ha ha ha ha!...

“Thập Thất” cười khanh khách, cười đến ngất nghẻo, giống như vừa nghe câu

chuyện buồn cười nhất thế gian.

- Tao dĩ nhiên không phải là ả đàn bà dê tiện đó, người đàn bà đó, đã bị làm cho

mê man cách đây hơn 1 năm, rơi xuống biển không biết đã trôi đi đâu rồi...

Người phụ nữ tự đắc nói.

Màu môi của Dương Thần bắt đầu trắng bệch, cây dao găm đâm vào tim mình,

hiển nhiên có chất hóa học nào đó rất mạnh.

Càng làm Dương Thần cảm thấy kinh khủng chính là, năng lực tự phục hồi siêu

mạnh của cơ thể, càng lúc càng yếu đi!?

Nếu như mình hồi trước, cho dù tim bị đâm thủng, vẫn có thể phục hồi bình

thường, đây cũng là cơ thể cường tráng mà “ánh sáng thần” để lại sau khi chiếu vào, cơ

năng thần kỳ đã tu luyện được từ Văn Niệm Diễn Sinh kinh, nhưng bây giờ, Dương Thần

cảm thấy rõ ràng, sự phục hồi của cơ thể rất chậm, cũng chính vì vậy, nếu mà tùy tiện rút

dao găm ra, máu sẽ không kịp bít lại, áp lực cao bên trong tim, nhất định sẽ phun ra nhiều

máu!

Từ đó, cơ thể của mình bị hủy mình hoàn toàn cũng không phải không có khả

năng!

Nhưng, đang trong tình cảnh thê thảm của mình, nghe người phụ nữ đó nói Thập

Thất thật đã chết rồi, tin này đối với Dương Thần đã kích rất lớn!

Từ thiên đường đến địa ngục, có lẽ chính là cảm giác này!

Vừa nhìn thấy Thập Thất sống sờ sờ, trong lòng còn đắm chìm trong sự vui mừng

tột cùng, không ngờ! Tất cả chỉ là cái bẫy! 1 cái bẫy dụ mình vào tròng, để giết mình!

Nhưng mà, cho dù như vậy, trong đầu Dương Thần vẫn còn rất nhiều nghi vấn, dù

sao, muốn ám sát mình tinh vi như vậy, điều thiết yếu không chỉ là kỹ năng diễn xuất.

Tên “Thập Thất” giả này, làm sao có thể theo dõi mình đến nỗi mình không phát

hiện? dù sao, liên tiếp 3 lần nắm bắt rõ tung tích của mình, để xuất hiện đúng lúc, lại ẩn

núp giỏi, điều này tuyệt đối không đơn giản.

Còn nữa, sao ả lại hiểu rõ Thập Thất như vậy, cái trang giống y như đức!?

Thậm

chí biết cả những việc xảy ra với mình trong quá khứ?

Càng khó tin hơn chính là, tại sao mình lại không đủ sắc bén để nhận ra hành

động muốn giết mình của đối phương? Loại thuốc làm giảm khả năng tự phục hồi là gì!?

Phải biết, độc tố thông thường đối với mình mà nói, vốn không có bất cứ uy hiếp nào! Đó

tuyệt đối không đơn giản là thuốc độc!

Còn nữa, mình bị trúng độc lúc nào!?

- Tao biết chắc rằng mày đang có rất nhiều nghi vấn, trước khi đối tác của tao

đến, tao có thể trả lời 1 số.

Thập Thất giả cười kiêu sa, bước đến chỗ cách xa Dương Thần 3 mét, thông thả

xoay người...

Trong nháy mắt, vừa rồi vẫn là “Thập Thất” trong chiếc váy màu xanh biển, xoay

người 1 cái biến thành...

- asakawa nako!?

Dương Thần tỏ ra điềm tĩnh, mở to mắt.

asakawa nako cười khanh khách nói:

- Ông Dương, lần này thì ông biết tại sao tôi biết tung tích của ông, mà ông không

phát hiện ra tôi rồi chứ.

Dương Thần hoàn toàn tỉnh ngộ, hèn chi lúc asakawa nako giảng giải cho đoàn

người của mình, thì mình không gặp “Thập Thất”, còn lúc đoàn người của mình tự đi

thương thành, và lúc rảnh rỗi tự do, mới gặp phải Thập Thất giả!

Hôm nay ở thành Nijou, asakawa nako giả vờ đi giao nước trà cho tài xế, thì ra đã

sớm lên kế hoạch! Cố tình kiếm cớ để biến thành “Thập Thất”, dụ mình đến đây!

Nghĩ lại, lý do mà ngoài sân không có 1 bóng người, cũng được sắp xếp từ sớm.

Chỉ vì bản thân nhớ Thập Thất, và những cảm xúc kích động, khiến mình không

còn muốn suy nghĩ nhiều đến những tình tiết kỳ lạ này, đồng thời trong tiềm thức mình

luôn cho rằng, vốn không ai có thể uy hiếp mình, nên càng ngày càng mất cảnh giác!

- Kế hoạch rất thâm... chỉ là, thuật cải trang của mày, rất là hoàn mỹ, nhưng tại

sao mày lại...

- Tại sao lại biết quá khứ của mày và người đàn bà đẻ tiện đó, có phải mày muốn

hỏi chuyện này?

asakawa nako cười khẩy.

- Tốt nhất mày ăn nói cho đàng hoàng 1 chút.

Nếu như không phải do chưa rõ tình hình lúc này, Dương Thần đã định tiến về

phía trước kết liễu asakawa nako, tuy không biết sức lực của mình còn bao nhiêu phần.

asakawa nako tỏ vẻ “hoảng sợ”, giả vờ lui mấy bước, mỉm cười nói:

- Minh Vương, mày còn nhớ 1 năm trước, trên 1 hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương,

trong số người bị giết, có 1 phụ nữ rất xinh đẹp không?

Dương Thần nhắm mắt, suy nghĩ 1 chút, liền nghĩ ngay đến người đàn bà cười

khánh khách cuối cùng, ra lệnh nổ bom!

- Á có quan hệ gì với mày...

Dương Thần đã phát hiện ra điều gì...

Nụ cười của asakawa nako không còn, lạnh lùng nói:

- Đó là chị của tao, Tuyết Nữ, tao là em gái của cô, mày có thể gọi tao là... Cửu

Vĩ (cáo chín đuôi).

Dương Thần bỗng nhiên giật mình.

- Cao Thiên Nguyên, Hồ ly 9 đuôi trắng!

-Ồ, thật không ngờ, tên của tao, mà ngài Minh Vương lại biết...

Cửu Vĩ vỗ tay, lại xoay người 1 lần, trong tức tặc, “asakawa nako” không còn nữa,

chỉ còn lại, 1 ả đàn bà diêm dúa cổ choàng 1 chiếc khăn quàng cổ da cáo trong bộ kimono

Nhật Bản màu hồng nhạt, nhíu mày cười, lắc lư thân hình, lúc giơ tay nhấc chân, toát ra vẻ

quyến rũ hồn nhiên vốn có.

- Cao Thiên Nguyên, thì ra cũng có tham gia vào sự kiện đó sao...

Dương Thần cười chua xót.

Nếu nói Bát Kỳ hội là tổ chức Ninja lớn mạnh nhất của Nhật Bản, vậy số người ít ỏi

như “Cao Thiên Nguyên”, chỉ có thể là 1 tổ chức dị năng bí mật khác vô cùng lớn mạnh của Nhật Bản.

Cao Thiên Nguyên trong truyền thuyết, là Thần Giới nơi mà Thần mặt trời ở, chứ

thần của Nhật Bản đều sinh sống ở đó, sau khi Thiên hoàng mất, sẽ được đến Cao Thiên

Nguyên.

Còn Cao Thiên Nguyên thật sự, là 1 tổ chức do nhóm “yêu quái” có năng lực siêu

nhiên nào đó lập nên, số người tuy rất ít, nhưng mỗi người đều có năng lực siêu phàm.

“Hồ ly trắng 9 đuôi” đứng trước mặt, Dương Thần đã từng nghe nói, với sở trường

là ảo thuật, dị dung thuật hóa thân thành kẻ khác, đồng thời tiếng nói, khuôn mặt, nụ cười

và dáng vẻ đều y như đức.

Điều kinh khủng nhất là... người đàn bà này, còn có khả năng “đọc tâm”!

Vì vậy,

kể cả ký ức của kẻ bị dị dung, ả cũng có thể biết được 1 số!

Mắt Dương Thần lóe lên 1 tia sáng, hỏi:

- Nếu mày có thể giả dạng Thập Thất đến nỗi tao không thể nhận ra, xem ra, mày

chắc chắn đã đọc ký ức của Thập Thất rồi...

Cửu Vĩ Bạch Hồ hoàn toàn không ngại gì, cười đắc ý nói:

- Không sai, tao cũng không sợ nói cho mày biết, lúc chị Tuyền Nữ của tao ra

lệnh, chính tao là người cầm chiếc kích nổ, thực tế, trước đó cũng chính tao canh gác

người đàn bà của mày, vì vậy, ký ức của Thập Thất, tao đã đọc được rất nhiều...

- Nói như vậy... mày chính là hung thủ trực tiếp nhất...

Dương Thần cười trách.

Cửu Vĩ mỉa mai nhìn Dương Thần:

- Minh Vương, xem ra mày vẫn chưa hiểu, người đàn bà của mày chết, là vì mày

đã giết quá nhiều người không đáng giết, mày trở thành kẻ thù chung của bọn tao, sự uy

hiếp của mọi người, hướng chi... trong tay mày còn nắm giữ viên đá thần, một mực không

chịu giao ra... mày cản trở con đường của mọi người, bởi vậy, mày mới chính là hung thủ

giết chết người đàn bà của mày...

Vừa nói xong, cánh cửa chính của sân đình, từ từ mở ra, vài tên nam nữ trong

trang phục khác nhau, lúc này liền đi vào.

Gương mặt của Cửu Vĩ lộ vẻ kiêu ngạo.

- Bọn mày đến trễ quá, không lẽ còn lo tao không thể ra tay sao?

Dương Thần quay đầu lại, chỉ liếc nhìn sơ sơ, sắc mặt có chút chăm chú.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 325

Yêu Dao

- Cửu Vĩ, con hồ ly ăn hại này, không nghĩ đến việc hoàn thành công việc.

Một người mặc áo da màu đen, vẻ rất nóng nảy, tóc ngắn màu vàng bước đi nhẹ nhàng, trước mặt Dương Thần trách Cửu Vĩ.

Cửu Vĩ lạnh lùng nói:

- Tử Miêu, cô nghĩ ai cũng giống nhau, chỉ biết đánh nhau không biết suy nghĩ

sao?

- Nói đến suy nghĩ, sao có thể so sánh với Tokugawa.

Người phụ nữ bị gọi là Tử Miêu đưa ánh mắt về phía người đàn ông tóc bạc trắng vừa đi vào cửa.

Người này tuy rằng tuổi đã cao, nhưng da dẻ hồng hào, da vẫn sáng bóng, không có một chút dấu hiệu già nua. Đôi mắt giống như nước lạnh nhìn chằm chằm Dương Thần, không có chút gợn sóng.

Dương Thần tròn mắt nhìn người đàn ông, lại nhìn một người con trai và con gái đi theo sau, rõ ràng đã gặp vài lần. Bát Nhã và Hồ Ly. Chỉ có điều chưa thấy Thiên Cầu đâu.

Dương Thần không biết rằng Thiên Cầu đã bị Bát Nhã giết chết.

Bát Nhã nhìn thấy Dương Thần, có chút giật mình, Hồ Ly mỉm cười, dường như gặp được việc gì tốt lắm.

Còn có mấy người khác cùng đến, có ba người mặc áo da màu lam, Blue Storm của Mỹ.

Trong đó, có Jodie đã từng chiến đấu ở Tây Tạng về.

Người con gái này xinh đẹp nóng bỏng, hiển nhiên có thể nhìn thấy Dương Thần bị thương, cô vô cùng thích thú. Lúc trước, Blue Storm bị tổn hao binh tướng bởi Dương Thần, phải chịu nỗi nhục lớn. Phải dựa vào sự che chở của Venus mới bảo toàn được sinh mệnh. Hiện giờ mang theo hai gã thành viên khác cùng tổ chức Nhật Bản đến trả thù Dương Thần.

Còn ba người khác khiến Dương Thần khó hiểu.

Không ngờ một gã của giáo đình, cùng hai kỵ sĩ áo giáp.

Dương Thần không biết làm sao tòa thánh cũng tham gia đối phó kế hoạch của hắn.

- Minh Vương Các Hạ, chúng ta lại gặp mặt.

Jodie cười nói.

Cơ thể Dương Thần dần dần suy yếu lùi về phía sau. Làm hắn ý thức

được, chất độc đang phát tác. Hắn đã cảm thấy không ổn, chỉ có thể dựa vào cửa.

- Tôi đã nói, cho dù là Cao Thiên Nguyên, sao có thể điều chế ra thuốc khiến tôi không đối phó được...

- Hóa ra các anh cũng tham dự...

Dương Thần cười khổ.

Nếu nói trên thế giới này ai có thể điều chế ra thuốc độc đối phó với hắn. Hoặc là có thuốc, thì khả năng chỉ là Blue Storm.

Tập hợp tất cả các nhà khoa học và các tổ chức kỹ thuật lại, phối hợp bào chế ra thuốc để nhằm vào hắn cũng không phải là không thể.

Quả nhiên Jodie thừa nhận:

- Thừa ngài, chúng ta chuẩn bị chuẩn bị cho ngài một loại thuốc, là loại thuốc độc có một không hai. Bởi vì ngài có thể chất đặc biệt, độc tố bình thường không thể gây ra thương tổn cho anh. Cho nên, chúng tôi đã nghiên cứu, lựa chọn sử dụng nguyên tố phóng xạ. Ước chừng bốn mươi triệu đô la Mỹ. Ngoài ra còn dùng hơn hai trăm triệu đô la Mỹ để nghiên cứu chế tạo... Tất cả đều vì ly trà anh vừa uống xong.

- Vậy sao?

Dương Thần cúi đầu, nhìn chén trà vừa ông, cảm thấy hoàn toàn vô vị, không màu sắc. Tự phân tích cũng thấy không bình thường.

- Các anh dùng gần ba trăm triệu đô la Mỹ, chỉ vì chế tạo ra thuốc độc đối phó với tôi. Có phải là quá lãng phí không.

- Không lãng phí...

Jodie bước lên trước, nhìn chằm chằm vào trái tim của Dương Thần, cười lạnh nói:

- Thừa ngài, ngài chẳng lẽ không phát hiện, có phải khả năng cảm giác trở nên chậm chạp? Anh không thể cảm nhận được sát khí, không thể cảm nhận được cô đang dùng dao găm đâm mình. Quan trọng hơn là cơ thể anh không hề cứng cỏi như vậy, miệng vết thương của anh không có cách nào khép lại được. Những điều đó đều do tác dụng của nguyên tố phóng xạ. Hạt Alpha có thể ngăn chặn khả năng tái sinh của cơ thể anh, cũng có thể thông qua sự va chạm không ngừng của các hạt, khiến cơ thể anh không thể mạnh mẽ như xưa nữa.

Dương Thần lúc này mới tỉnh ngộ, đây chính là nguyên nhân làm mình không thể cảm giác được, làm Cửu Vĩ ra tay thuận lợi như vậy. Không ngờ cũng là do ảnh hưởng của thuốc.

Nói như vậy, thuốc này không chỉ có ảnh hưởng đến khả năng sinh lý của hắn mà còn ngăn chặn khả năng cảm nhận và suy nghĩ của hắn.

- Thật ra cũng muốn cảm ơn ngài lần trước đã không giết tôi. Để sau khi trở về tổng bộ, có thể cung cấp cho tổng bộ tư liệu rõ ràng như vậy.

Jodie nói,

- Một cơ thể khỏe mạnh là sự kết hợp giữa thân thể và suy nghĩ. Còn Chư Thần Minh Ước trong truyền thuyết thì chúng tôi không phải là thần nên chúng tôi cũng không e ngại. Dù sao, không phải là thần thánh, không thể gỡ bỏ sự phong tỏa đó. Tôi nghĩ ngài sẽ không vi phạm, trừ phi ngài muốn trở thành kẻ thù của cộng đồng. Cho nên, loại thuốc chế tạo riêng cho ngài, vẫn cứ phải làm.

Dương Thần cười lạnh lùng nói:

- Dùng kỹ thuật vũ khí hạt nhân để đối phó với tôi, thật sự khó khăn cho các anh. Tuy nhiên, chẳng lẽ các anh cho rằng, như vậy có thể giết tôi sao?

- Không thể...

Người lên tiếng chính là người đàn ông đầu bạc, cũng là người đứng đầu hội Bát kỳ, Tokugawa. Chuyện lần này nghe nói là do y sắp xếp hết.

- Minh Vương, anh và tôi đều từng là sát thủ Zero, tuy anh không quen biết tôi, nhưng tôi hiểu rất rõ về anh.

Tokugawa giọng nói cứng nhắc, tức giận:

- Tuy rằng mọi người đều không biết, nhưng tôi lại rất rõ ràng. Anh chỉ là người của Zero thông qua thí nghiệm thần thánh đến cướp xác của Minh Vương. Mà lão thủ lĩnh Zero đã từng nói cho tôi biết một ít về tin tức của chủ thân. Tôi biết chủ thân về lý thuyết là bất diệt. Nhưng nếu cơ thể của chủ thân bị phá hủy, tuyệt đối không thể tái sinh lần nữa. Theo tôi biết, chủ thân nếu đã bị giết, chỉ có thể chọn con đường luân hồi. Mà luân hồi, chắc chắn không phải mười năm hoặc mấy chục năm...

Hai mắt Dương Thần giật giật, sự hiểu biết của Tokugawa không ngờ đã đến mức này.

Tokugawa tiếp tục nói:

- Cho nên bất luận chúng tôi có được đá thần trong tay anh không, hôm nay chỉ cần cơ thể anh bị phân hủy, anh sẽ không thể gây ra nguy hiểm gì cho chúng tôi.

Dương Thần cười nhạo:

- Tôi không phải đã đưa đá thần cho các anh sao, còn hỏi tôi đá thần như thế nào nữa.

- Đó là giả...

Tokugawa gần như rít lên, tức giận nói:

- Thủ đoạn của anh thật sự rất tài tình, đã lừa được chúng tôi. Ban đầu tưởng rằng anh âu yếm phụ nữ, sẽ lấy đá thần ra trao đổi, nhưng không ngờ là đá giả. Đá thần thật, tất nhiên vẫn bị anh giấu ở nơi bí mật.

- Minh Vương, thủ lĩnh Tokugawa chiếm được đá thần giả, nhưng đã mang đến không ít kẻ thù. Cho dù nói với người khác là đá thần giả, người khác cũng sẽ không tin. Đây thật sự là một sự tổn thất lớn.

Jodie cảm thán nói.

Dương Thần nhìn bọn chúng cân nhắc,

- Blue Storm các cô hản cũng là một trong những thế lực tranh giành đá thần rồi. Nếu không, có lẽ cũng sẽ không cùng hội Bát Kỳ cầu kết đến cùng.

- Đúng vậy, cho dù thế nào, chỉ cần kết quả có lợi cho chúng tôi. Chúng tôi không cần quan tâm nhiều cho tốn thời gian.

Jodie mỉm cười.

Dương Thần nhìn về phía ba gã của tòa thánh im lặng nãy giờ:

- Tôi rất ngạc nhiên, người của tòa Thánh chẳng lẽ cũng muốn đến cướp đá thần sao?

Tên hồng y giáo chủ dùng tiếng Italy nói:

- Minh Vương, tôi là người của giáo xứ Bruno Nhật Bản. Hôm nay tới đây vì anh đã đồng ý ký kết thỏa thuận ở hội nghị liên minh. Đối với giáo xứ chúng tôi mà nói, đó cũng không phải là một tin tốt. Cho nên, chúng tôi quyết định tham dự kế hoạch lần này.

Dương Thần cảm thấy tức giận. Sớm biết việc này đã không ký kết thỏa thuận. Bình thường thì không ngại, hiện giờ cơ thể mình như thế, có lẽ thật sự gặp khó khăn.

- Tôi nghĩ, giáo chủ không cần ra tay.

Tokugawa giơ bàn tay to ra với một chiếc đao cách đó không xa. Vũ khí của võ sĩ Nhật Bản đột nhiên rơi vào tay y.

- Minh Vương, anh biết cái chuôi đao này sao...

Nói xong, Tokugawa rút đao ra.

Một luồng ánh sáng giống như hào quang hiện ra trước mắt Dương Thần. Hắn chỉ kịp thấy chuôi đao này có khắc những dòng kinh, một bên khắc hình đôi rồng...

- Yêu đao, Diệp Pháp Thôn Chính!

Dương Thần lập tức nghĩ đến cái tên này. Đao này rất nổi tiếng trong giới sát thủ.

Khi Dương Thần chưa trở thành sát thủ chính thức của Zero, giới sát thủ đã truyền tai nhau về chiếc đao có cái chuôi này. Sát thủ Diệp Pháp Thôn Chính là ai, cũng không ai biết rõ.

Thôn Chính về cơ bản là loại đao nổi tiếng nhất được đúc thời Edo. Vì các loại vũ khí khác va chạm cùng đều không chịu nổi sự sắc bén đều bị phá hủy toàn bộ nên gọi là Yêu đao.

Sau đó hậu duệ của phủ Xuyên mạc, gia tộc Tokugawa đã bị tổ tiên của thôn chính giết. Đã ra lệnh không được dùng đao của Thôn Chính, nên Yêu đao đã bị phá hủy.

Nhưng, theo lời đồn đại, một Yêu đao khát máu của Thôn Chính đã được giữ lại, trên thân đao khắc dòng chữ “Diệp Pháp Liên Hoa Kinh”, có khắc hình rồng, chỉ cần thấy máu, rồng sẽ đỏ lên, có thể phát huy sức mạnh vô hạn.

Khó trách Tokugawa có thể được Minh Vương tín nhiệm như vậy, hóa ra

từng là mũi nhọn của Zero.

- Xem ra anh có biết.

Tokugawa vừa vuốt ve lưỡi dao, vừa hùng dũng nói:

- Hôm nay sở dĩ như vậy là vì đang ở tại đây. Chỉ có điều đây là nhà của tổ tiên Toku chúng tôi. Ở trong này, đối với gia tộc Toku chúng tôi mà nói, chính là vinh quang nhất. Tổ tiên Toku chúng tôi bị Yêu Dao làm hại, nhưng Yêu Dao mạnh nhất lại ở trong tay gia tộc Toku chúng tôi.

Anh chính là cao thủ xứng đáng nhất để tôi xuất đao. Mặc dù anh đã bị thuốc độc ngăn chặn thực lực, nhưng vẫn xứng đáng để tôi dùng Thôn Chính giết anh.

Tokugawa nói xong, đưa lưỡi dao ra trước mặt Dương Thần.

- Tôi hỏi lại lần nữa, đá thần đang ở chỗ nào?

Dương Thần cảm giác thở cũng thấy đau đớn, nếu không phải cơ thể hắn mạnh mẽ, sử dụng nội công thì trái tim bị đâm thủng đã chết hàng trăm lần.

- Cho dù hôm nay tôi luân hồi, tôi cũng không nói cho anh.

Dương Thần cười, nói tiếp:

- Huống chi anh chưa chắc đã có thể giết tôi.

- Đồ ngốc!

Tokugawa quát to một tiếng, yêu dao trong tay như đỏ lên.

Dương Thần mặt tái xanh, phun ra một ngụm máu, khó khăn cúi đầu thấy nửa thanh yêu dao đã đâm vào ngực mình.

Ngoại trừ Yêu dao đâm vào ngực hắn, còn đâm thủng trái tim hắn.

Blue Storm nghiên cứu chế tạo ra thuốc độc, không ngờ khiến não của hắn cũng chậm chạp đi, đến tránh cũng không kịp cơ thể cũng mất đi khả năng hành động.

Dương Thần cảm thấy choáng váng một hồi, xung quanh đều mờ mịt. Cảnh vật xung quanh bắt đầu mơ hồ.

Cuối cùng, chỉ còn lại một màu đen.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 326

Tokugawa

Trên sa mạc hoang vắng mênh mông cát vàng và gò đất nhỏ. Sau khi bị xói mòn tạo thành những núi đá kỳ lạ, hình thành một không gian vắng vẻ mà bi tráng.

Một nơi được núi đá che phủ bên cạnh một sườn núi, một người đàn ông trung niên và một đứa trẻ đang tự vào vách đá.

Trong tay người đàn ông là một chai Remy Martin, quần áo lôi thôi lếch thếch, râu ria xồm xoàm, mắt nhắm hờ. Men rượu khiến cho khi thoạt nhìn y giống như đang mê man.

- Chú, chú dạy cháu võ công gì, sao lại thần kỳ như vậy?

Đứa bé hỏi, đồng thời tay đùa đùa hai hòn đá. Ở nơi không có trò vui này, khi không luyện tập, muốn chơi chỉ có thể tìm vật như vậy.

Người đàn ông trung niên giọng khàn khàn nói:

- Làm sao thế, thần kỳ thế nào?

- Buổi sáng ngày hôm nay sau khi tập luyện xong, trên đùi bị chú chém một dao, nhưng cháu luyện võ công mà chú dạy. Hiện giờ miệng vết thương đã khỏi rồi.

Đứa trẻ có chút đắc ý nói.

Người đàn ông thở hắt hắt cười vài tiếng

- Cháu còn kém lắm, chăm chỉ luyện tập đi.

- Chú, môn võ công này tên là gì?

Đứa trẻ tò mò hỏi.

- Tên... chú quên mất rồi. Không biết cũng không sao. Dù sao, trên thế giới này, cũng chỉ có cháu và chú biết, cháu muốn gọi là gì, thì gọi là thế đi....

Người đàn ông thản nhiên nói.

Cậu bé vẫn không hết tò mò, tiếp tục hỏi:

- Chú, vậy chú nói môn võ này luyện đến chín tầng, sẽ như thế nào? Chú luyện đến tầng thứ mấy rồi?

Người đàn ông trung niên nhắm mắt lại, dường như có chút mệt mỏi, mơ màng mà nói:

- Chú cũng không biết... Chú chỉ luyện đến tầng thứ bảy “Ly trần”, còn tầng thứ tám “Sinh tử” chú vẫn chưa hiểu được... Chưa nói gì đến tầng thứ chín, tầng cuối cùng “hương sinh” ...

Cậu bé vẻ mặt thất vọng nói:

- Chú lớn tuổi như vậy, mới luyện đến tầng thứ bảy. Cháu muốn luyện

đến tầng thứ chín, không phải đợi đến lúc thành ông lão sao?

- Nói bậy... Việc này không liên quan đến tuổi tác, linh ngộ, chính là linh ngộ, không tinh táo, tuổi cao cũng vô dụng...

- Sao có thể linh ngộ được?

Cậu bé tiếp tục hỏi.

Người đàn ông không nói nữa, thật sự đã đi vào giấc ngủ, bắt đầu ngáy như sấm.

Cậu bé đành thở dài, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn ra sa mạc hoang tàn vắng vẻ, nhìn không giống một cậu bé nhỏ tuổi. Ánh nhìn rất say mê...

...

Trên bầu trời, không biết từ lúc nào đã xuất hiện những hạt mưa.

Bên trong đình, Tokugawa giống như đã chặt đứt hơi thở của Dương Thần. Chậm rãi lấy lại Điều pháp Thôn Chính.

Cả người Dương Thần không chống đỡ nổi, từ từ theo khung cửa ngã xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ gạch.

Đôi rồng trên thân Yêu đao, sau khi hút máu xong, dĩ nhiên trở nên đỏ tươi dữ tợn. Giống như thoát ra khỏi lưỡi đao.

Cuộn cuộn sát khí, lưỡi đao mở ra, khiến mấy người xung quanh đều thềm nhium mảy.

- Đao tốt, trong truyền thuyết bị lời nguyên khát máu, thật sự không nghĩ có thật.

Trong mắt Hồng y giáo chủ Bruno hiện lên tia kỳ lạ.

- Không biết đao này so với Dao mổ, ai tàn nhẫn hơn?

Tokugawa không trả lời, thu hồi lưỡi đao, lạnh lùng nhìn Dương Thần đang nằm không nhúc nhích trên mặt đất, nhếch mép cười độc ác.

- Cho dù là thật sự là thần, cũng có thể bị giết. Huống chi chỉ là một thí thần, đến nhắc xác nhân loại. Không biết tự lượng sức mình...

- Cũng không thể nói như vậy, nếu không có loại thuốc mà chúng tôi nghiên cứu ra, kết hợp với hành động cao siêu của tiểu thư Cửu Vĩ, và sự thần kỳ của Thuật đọc tâm. Ôi, đương nhiên cũng cần sự hiểu biết của thủ lĩnh Tokugawa. Chúng ta phối hợp ăn ý như thế mới có thể chiến thắng hắn. Nói hắn là thần cũng không đủ.

Jodie nói lời khen nhưng trên mặt không có chút kính nể, trái lại có vẻ châm biếm.

- Cho dù thế nào, từ nay về sau, trong vòng trăm năm tới không xuất hiện Minh Vương. Còn hắn tái sinh đến nơi nào, khi nào thức tỉnh, không liên quan đến chúng ta. Chúng ta chỉ cần điều tra vị trí cụ thể của đá thần, không có hắn trông coi, tìm thấy sẽ không khó.

Tokugawa có chút đặc ý nói:

- Chẳng sợ để lúc đó hắn tới báo thù, chúng ta có được đá thần cũng không chắc có thể gọi là thần. Đến lúc đó, chúng ta không còn sống ở trên

đòi, hẳn cũng không có chỗ trú ẩn.

- Thủ lĩnh Tokugawa nói đúng, nhưng ai đi tìm đá thần, đá thần sau khi tìm được nên do ai cất giữ?

Jodie cười quyền rũ hỏi.

Tokugawa lạnh lùng nói:

- Sao thế, Blue Storm các cô muốn một nhà độc chiếm sao? Không nói đến việc ai tìm được đá thần trước, hôm nay nếu tôi không muốn cho cô rời khỏi đây, cũng không có cơ hội sống sót.

Vừa dứt lời, trang phục của Tokugawa phát phơ, Yêu đao trong tay bắt đầu rung động. Mơ hồ cảm thấy có tiếng khóc thảm thiết giống như tiếng kim loại sắc bén.

Cảm nhận được sát khí đối diện mình, Jodie và ba thành viên của Blue Storm cùng với ba người của tòa thánh đều kinh hãi lui mấy bước.

Bát Nhã và Hồ Ly thấy người đứng đầu hội của mình thực lực đỉnh cao, nếu giao tranh một bước, đó là cấp siêu cao thủ trong truyền thuyết, không phải người bình thường có thể biết.

Hai người bọn họ có thể đạt đến mức độ Ninja cũng là có sức chiến đấu siêu phàm. Có thể càng lên trên, họ càng cảm giác được sức nhấn, và địa nhãn nhưng rộng đến mức nào và khó vượt qua đến mức nào.

Còn Cao Thiên Nguyên Cửu Vĩ và cô gái tóc ngắn kia, sớm bí mật rút lui vào một góc, nhìn xem kịch vui, cũng không sợ sát khí của Tokugawa.

- Thủ lĩnh, giết bọn chúng, hai chúng tôi là đủ sức.

Bát Nhã khom người nói.

Tokugawa hừ lạnh một tiếng:

- Đồ rác rưởi, giết và không giết cũng không có gì khác. Hôm nay Minh Vương đã chết, hai người các anh ít ngày nữa cũng lên đường, đến Trung Quốc để tìm đá thần. Lần này phải tìm bằng được.

Tokugawa nói những lời này ngay trước mặt những người của Blue Storm, Tòa thành và Cao Thiên Nguyên hiển nhiên là tỏ rõ thái độ, nếu ai ngăn y y sẽ không ngần ngại dùng Yêu đao giết chết.

Đám người Jodie bị khinh thường như thế, trong lòng căm tức, bọn họ tuyệt đối không nghĩ đến, Tokugawa không ngờ có thể khủng bố tới mức như vậy. Cao thủ như hội Bát Kỳ chưa chắc đã có nhiều tinh anh như các hội khác nhưng hội Bát Kỳ có số lượng lớn, cùng với nghệ thuật ám sát và gián điệp thời phong kiến của Nhật Bản, chắc chắn không dễ trêu chọc.

Hiện giờ giành lại đá thần gặp trở ngại lớn nhất. Minh Vương đã chết. Như vậy thì đá thần thành vật vô chủ.

Ai mạnh người đó sẽ chiếm được phần thắng.

Tổng bộ của hội Bát Kỳ ngay ở Nhật Bản, tiếp giáp Trung Quốc. Người đông đúc, thực lực của Tokugawa không thể lường được, hoàn toàn không ai có thể ngăn cản. Hiển nhiên hội Bát kỳ có cơ hội lớn hơn các tổ chức khác

trong việc giành được đá thần.

Làm người ta khó đề phòng hơn là Tokugawa rất hiểu biết về thánh thần hiểu biết về đá thần. Dù sao lúc trước Zero thu thập đá thần cũng đã tiến hành thí nghiệm. Tokugawa đã là thành viên của Zero, y hiểu biết về đá thần nhiều hơn những người khác.

Nhưng so với những lo lắng đó, đám người Jodie lúc này đang lo đề sống sót. Nếu chẳng may Tokugawa ra tay muốn giết mấy người họ, thật sự là khó mà trốn thoát.

- Thủ lĩnh Tokugawa, chúng ta chỉ đến giúp đỡ anh giết Minh Vương. Không phải muốn đến để cùng anh tranh giành đá thần. Tòa thánh và các hội khác chúng ta đến, nếu cơ thể Minh Vương đã bị phá hủy, chúng ta nên đi.

Bruno biết tình hình không ổn, mặc kệ về sau có giành được đá thần hay không, chạy trốn trước rồi tính sau.

Nhưng không được y xoay người đi, hai bóng người liền chặn trước cửa.

Hồ Ly và Bát Nhã mỗi người một bên ngăn lại cửa trên tay đều lộ ra thanh kiếm sắc nhọn, có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

- Hai vị, làm gì phải khó khăn với tôi thế.

Bruno nhíu mày, người kỵ sĩ bên cạnh y tỏ ý định rút kiếm.

Tokugawa khinh thường hừ một tiếng:

- Bát Nhã, Hồ Ly, cho bọn họ đi.

- Vâng.

Hai người lập tức tránh sang một bên.

- Vẫn là thủ lĩnh Tokugawa anh minh.

Bruno sống lưng lạnh toát.

- Anh minh, chỉ là tôi không quan tâm đến mạng của một con kiến thôi.

Tokugawa cười nhạo nói.

- Chờ tôi có đá thần, tôi có thể phong Thần đến lúc đó, tổ chức giả dối lừa bịp của anh, căn bản không bằng con kiến.

- Anh...

Bruno định nói gì đó, nhưng lập tức đến tình trạng của mình lúc này, y biết rằng với sức của y và hai gã kỵ sĩ tuyệt đối không thể năng được sát khí làm người ta sợ hãi này.

E là chỉ có hội trưởng của Tòa thánh ra tay mới có thể đánh bại y, chỉ sợ dùng bí kíp của Tòa thánh cũng không khả thi.

Nghĩ vậy, Bruno phát tay áo xoay người rời đi.

Mà Jodie và ba gã của Blue Storm cũng biết ở lại đây gặp nguy hiểm, thấy Tòa thánh cũng đã dùng chiến thuật rút lui, vội vàng định rời đi. Ít nhất không thể nhục nhã với Tokugawa.

Mấy người đều nghĩ, trước tiên cứ để Tokugawa đắc ý. Khi triệu tập đủ lực lượng, đến Minh Vương cũng có thể giết, chẳng lẽ không giết được y?

Đã đến lúc này, bọn họ nghĩ và thầm quyết tâm.

- Tôi còn chưa nói... các anh có thể đi đâu?

Sáu người đột nhiên xoay người, lập tức mặt trắng bệnh.

Đến cả Tokugawa cũng kinh ngạc, lui vài bước, nhìn chăm chăm ra cửa.

Còn hai yêu nữ của Cao Thiên Nguyên, cũng há hốc mồm, như là nhìn thấy hiện tượng khủng bố.

Chỉ thấy Dương Thần đang nằm trên mặt đất, đã bị giết chết, không biết từ khi nào, đã thở trở lại, cơ thể run rẩy, giống như một cây liễu. Từ từ đứng thẳng dậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 327

Hướng Sinh.

Mặt Dương Thần còn có vài vết máu, mắt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng hai tròng mắt đã sáng lên, khóe miệng như đang mỉm cười, như là rất vui vẻ.

Cúi đầu thấy đao găm vào ngực mình, Dương Thần thản nhiên mỉm cười.

Cầm rút ra, thoái mái vút về phía góc của hồ ly Cửu Vĩ. Tiếng kim loại va chạm với sàn nhà giòn tan.

Đao vừa bị rút ra, ngực Dương Thần không có chút dấu hiệu bị chảy máu.

Dương Thần lắc lắc đầu, cởi áo khoát vào áo lót của mình, để trần nửa người trên, ném quần áo sang một bên.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ ngực Dương Thần, chỗ bị hai thanh đao đâm vào, không ngờ đã hoàn toàn lành lại.

- Sao lại có thể thế?

Jodie và mấy người Blue Storm khó có thể tin được. Thuộc của bọn họ hẳn là hoàn toàn có thể đề phòng năng lực tái sinh của Dương Thần. Nhưng hôm nay hình như khả năng khôi phục của Dương Thần mạnh hơn trước.

Tokugawa rút cuộc cùng nhú mày, vẻ mặt kinh ngạc, Yêu Đao Thôn Chính trong tay bắt đầu hơi hơi rung động, tràn ngập sát khí.

Bát Nhã và Hồ Ly bám sát hai bên Đức Xuyên, ánh mắt phức tạp nhìn Dương Thần.

Trong ánh mắt chăm chú nhìn mình của mọi người, Dương Thần vận động gân cốt, dường như xung quanh không có đám người đang nhìn hắn như hồ rình mồi mà đang nghĩ đến việc gì đó...

- Hóa ra là như vậy... tầng thứ tám “Sinh tử”, ngày Thập Thất chết, tôi đã luyện đến cảnh giới cuối cùng. Cái gọi là sinh tử, đó là khám phá sinh tử biệt ly, hiểu về giới hạn giữa sống và chết. Mới luyện thành “sinh tử” thì tầng “Hướng sinh” cuối cùng luyện như thế nào đây, hướng sinh... Hướng sinh không phải là chết sao. Tuy nhiên, tự sát thì rất ngu xuẩn. Có ai cho rằng sau khi chết thì luyện thành công phụ đâu. Ha ha... thật sự là cao minh, trách sao tầng thứ chín không ai luyện nổi...

- Ôi chao, không đúng. Người bình thường cho dù luyện thành tầng thứ tám, sau đó chết cũng không chắc còn có thể nghĩ đến công pháp tầng thứ chín. Xem ra, tầng thứ chín thật sự là ngàn khó vạn nguy mới luyện thành.

Thấy Dương Thần giống như hoàn toàn không thấy người xung quanh, trong nháy mắt Tokugawa tràn đầy hận thù:

- Anh đang lắm bầm cái gì vậy?

Lúc này Dương Thần mới ngẩng đầu, tay sờ sờ vào ngực hắn cười nói:

- Đức Xuyên, một đao này của anh đâm tôi, thật sự là vừa yêu vừa hận. Làm sao bây giờ, anh muốn giết tôi, lại thành một nửa ân nhân của tôi.

Tokugawa dĩ nhiên hiểu được. Hình như Dương Thần qua cái chết lần này đã có những thay đổi. Nhưng ý nghĩ như vậy vừa xuất hiện, đã bị y gạt đi, sao thể được? Bị Yêu đao đâm thủng trái tim lại trở nên mạnh mẽ hơn?

Không ai biết, vốn dĩ tưởng như chết chắc cuối cùng lại thành điều kiện phá vỡ xiềng xích tầng thứ 8 của Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh, để đạt đến tầng cao nhất – tầng 9 Hướng sinh.

Năm đó Thập Thất chết, khiến Dương Thần hiểu ra rất nhiều đồng thời tu luyện đến cảnh giới cuối cùng của tầng thứ tám “sinh tử”. Nhưng đã hơn một năm, tầng thứ chín “Hướng sinh” không có một chút manh mối nào. Điều này làm cho Dương Thần không biết làm sao, lại buồn bực.

Bởi vì, Dương Thần hi vọng có thể dùng “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” áp chế. Thậm chí chữa khỏi sự gàn bướng của chính hắn. Dù sao bệnh tật của mình giống như bom hẹn giờ, thậm chí còn mạnh hơn bom. Nếu khiến người ta mất hết lý trí, giết người cũng không thể so sánh với bom.

Vừa rồi bị nguyên tố phóng xạ làm cho suy yếu, hắn có khả năng khôi phục năng lực, cơ thể trở nên yếu ớt. Dương Thần bị Yêu đao đâm thủng trái tim. Bị công kích trí mạng như vậy, có thể nói chỉ có một đường chết.

Nhưng ngay lúc sắp chết Dương Thần thần thấy cơ thể mình mạnh mẽ trở lại và cảm thấy xung quanh có một ngọn lửa sinh tồn. Điều này cũng khiến Dương Thần sắp chết trong nháy mắt, cuối cùng hiểu được ý nghĩa đích thực của “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” tầng thứ chín.

Khám phá sinh tử của người khác, cuối cùng là khám phá sinh tử của chính mình.

Chính Dương Thần đã từng nói, trên thế giới có hai loại người đáng sợ, một là những người bị điên bởi vì họ không biết gì là sợ hãi. Hai là người không sợ chết.

Nhưng, trước kia Dương Thần tự nhận hắn không sợ chết, chỉ là không chế bản năng của mình.

Hiện giờ, khi đạt đến tầng thứ chín “sinh tử” mới hiểu thế nào là chết.

Đây là hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời. Chính như cả trong trí nhớ, người đàn ông thường nói như vậy.

Ngộ, chính là tỉnh ngộ, không ngộ, nói cũng vô dụng.

Ngay lúc Dương Thần hiểu ra tầng cảnh giới cuối cùng. Bên trong bị nội lực khắc chế, đột nhiên tăng vọt, áp chế khả năng khôi phục nguyên tố phóng xạ của hắn, bị giữ hết lại, không thể có tác dụng gì.

Thậm chí Dương Thần cảm thấy được khí lực và suy nghĩ của hắn, mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần. Cho dù trái tim bị đao đâm thủng, máu cũng không chảy ra một giọt, vết thương hoàn toàn lành lặn.

Dương Thần có suy nghĩ lạ lùng, dường như chân khí “Vãng Niệm Diễn

Sinh Kinh” của hắn đã đạt đến mức cao nhất. Mà ở trên đó, dường như có một cái gì đó vô hình đang đón đỡ.

Dương Thần có cảm giác, hắn chưa phải ở trình độ cao nhất của tầng thứ chín. Bởi vì, tầng thứ chín thật sự sẽ mạnh mẽ, làm hắn gỡ bỏ mọi phong tỏa, có năng lực chống đỡ lại.

Hắn nghĩ, tu luyện nội công đến mức cao không ngờ có khả năng giống như thần.

Chẳng qua, ở Phương Đông từ xưa tu luyện đã có uy như vậy. Trên đời có người tu luyện nội công thực lực hùng mạnh đến như thần không thôi.

Trong nháy mắt Dương Thần nghĩ rất nhiều việc. Lúc này sự tồn tại của những người xung quanh không quan trọng. Bởi vì, hắn cảm thấy mình đã bước vào một lĩnh vực hoàn toàn mới.

Đúng lúc Dương Thần mãi suy nghĩ. Một người Blue Storm và Tòa thánh đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ thấy Dương Thần dường như không có ý hành động, liền xoay người tìm cách nhanh chóng trốn thoát.

Cho dù Dương Thần xảy ra thay đổi gì, bọn họ cảm giác là bọn họ không thể ứng phó được.

Nhưng, Dương Thần đang tự hỏi việc khác, tình hình bên ngoài chỉ sợ kể cả trời mưa cũng chưa làm cho hắn dễ ý.

- Mọi người đừng đi, nếu càng muốn đi thì mãi mãi không muốn đi rồi.

Dương Thần vừa dứt lời cơ thể đột nhiên biến mất khỏi chỗ cũ, lại một lần nữa xuất hiện. Dĩ nhiên hắn đứng trước sáu người Jodie.

Mưa to, nhưng khi giọt mưa rơi xuống người Dương Thần không ngờ bị một luồng khí vô hình ngăn lại. Đúng là sau khi nội công Đại viên mãn, tự nhiên có thể xuất ra chân khí tự bảo vệ mình.

Dương Thần nhìn đám người Jodie sắc mặt trắng bệch, quần áo đầu tóc đều ướt hết cười nói:

- Jodie, lần trước cô có bùa hộ mệnh che trở, tránh cho cô một nhát, lần này sẽ không có người nào hộ mệnh cho.

- Mình Vương, xin buông tha cho chúng tôi một lần. Mọi sắp xếp để ra tay với anh là chủ ý của Tokugawa muốn báo thù cho hai vị Cao Thiên Nguyên. Chúng tôi chẳng qua chỉ cung cấp một ít khoa học kỹ thuật...

Jodie nói đến câu cuối cùng đã không nói nên lời. Bởi vì cô cảm thấy một luồng khí còn mạnh mẽ hơn sát khí vừa rồi của Tokugawa. Giống như khí thế của thiên quân vạn mã đi ngang qua, ép cô không thể nói tiếp được.

Đây không phải sát khí cảm nhận được ở lần gặp Dương Thần trước đây. Đây là một loại sát khí mạnh mẽ hơn, trầm trọng hơn. Nhưng so với sát khí còn khó phản kháng hơn. Dường như làm cho người ta phải phủ phục cầu xin tha thứ.

Không chỉ có cô, hai gã Blue Storm và ba người của giáo đình gần như cũng quên mất định chạy trốn, quên chống cự.

Chân khí Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh của Dương Thần đột nhiên điên cuồng chuyển dịch trong kinh mạch. Bởi vì hắn khám phá cảnh giới hướng sinh, sát sinh đối với hắn mà nói không có khái niệm thô bạo và tư bi chỉ là cuộn cuộn khí thế.

- Tôi hỏi cô, có bùa hộ mệnh hay không. Nếu không có, vậy mọi người đều chết đi.

Dương Thần bình tĩnh nói giống như đang mua đồ ăn trên phố. Chậm rãi đi lướt qua Jodie và mọi người. Thù địch và sáu người hoàn toàn không hề nhúc nhích.

Khi Dương Thần đi qua trước mặt Jodie và Bruno, vẫn bước chậm bình thường, không có gì đặc biệt, tiếp tục trở về phòng.

Vừa mới vào cửa, phía sau, đám người vẫn giữ vẻ mặt hoảng sợ, đều âm ảm ngã xuống đất. Cùng với mưa lạnh thấy không thể sống nổi.

Đám người Tokugawa trong phòng đều hoảng sợ.

Bọn họ đều không hiểu rốt cuộc Dương Thần làm sao có thể đi qua mấy người đó, đã giết chết họ. Thậm chí, không để lại một giọt máu tươi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 328

Thay Đổi.

Thật ra người ngoài nhìn thấy là một hình ảnh vô cùng thần kỳ và khủng bố. Dương Thần thì không thấy gì đặc biệt.

Hiện giờ nội công rất viên mãn, hắn mới chính thức vận khí ra ngoài được.

Vừa rồi khi mấy người Jodie đi qua, cùng lúc là lực ép mạnh khiến mấy người không thể chống cự được, thậm chí ngừng thở. Những người khác, khi chân khí của Dương Thần toát ra mạnh mẽ, hình thành một khu vực khí.

Tại đó, Dương Thần chỉ dùng nội lực đơn giản nhất. Khí sinh ra sức ép làm cho sáu người kia chịu nội thương khó có thể phát hiện.

Bụng của sáu người đều sôi lên sùng sục. Cả người ngã xuống đất. không học máu là vì máu chưa lên đến miệng đã ngã xuống.

Dùng một chiêu kỳ diệu như vậy Dương Thần cũng không đắc ý nhiều. Đây chẳng qua là chiêu mà hắn dùng cảnh giới bình thường phát ra thôi, chưa đến mức tinh xảo, chỉ là dựa vào thực lực thôi.

Tokugawa cùng Bát Nhã và Hồ Ly lập tức căng thẳng, ngay cả Cửu Vĩ và cô gái tóc ngắn vừa mới cười cợt giờ đều nghiêm mắt đứng ở một phía khác nhìn Dương Thần.

Bọn họ biết rõ, mức độ của Dương Thần đã vượt qua khả năng bọn họ có thể lý giải được. Ngoài ngênh chiến, bọn họ không còn con đường nào khác.

- Theo truyền thuyết, kinh công ngày xưa của Trung Quốc có môn pháp gọi là “Súc Địa Thành Thốn”, luyện đến cảnh giới cao nhân, người sử dụng có thể đạt đến mức thần tốc. Minh Vương ngài đã không còn kém công pháp trong truyền thuyết là mấy.

Giọng Tokugawa có chút nặng nề, Yêu đao trong tay vẫn lóe lên tia máu như cũ, không ngừng lắc lư. Dường như bất cứ lúc nào cũng đợi ra trận lần nữa.

- Ô, tôi thì chưa từng nghe nói qua nhưng khả năng của tôi so với thần tốc còn có chút khoảng cách.

Dương Thần nói.

Tokugawa giờ Thôn Chính lên, chỉ cách hai mét, chỉ vào Dương Thần,

- Dù vậy, tôi cũng có cơ hội dùng hết sức ứng phó.

Dương Thần cũng không để ý đến việc đao đang chỉ vào mình, nhìn năm người còn lại một cái, nhìn cô gái tóc ngắn vẫn chưa lộ thân thủ nói:

- Cô hắn là chị em của Cửu Vĩ, Cửu Miêu đúng không?

Cửu Miêu tóc ngắn màu vàng đồng tử co rút lại, trợn mắt cười nói:

- Hóa ra anh đã biết tôi.

- Cao Thiên Nguyên tuy là một tổ chức nhưng không có thủ lĩnh, các cô muốn trả thù, là vì chị của cô. Tự quyết định đi.

Dương Thần hỏi.

- Đúng vậy, tuy nhiên rất không may, anh hình như còn mạnh hơn sự tưởng tượng của chúng tôi rất nhiều. Điều này làm cho hai chị em chúng tôi cảm thấy sợ.

Cửu Miêu vỗ ngực nói.

Dương Thần thản nhiên, không vui không giận. Có chút hào hứng nói:

- Tôi đã từng giao thủ với đa số các tổ chức bí mật. Cao Thiên Nguyên của các cô xem như là khá tốt. Tôi hi vọng thái độ của các cô sẽ làm cho tôi thấy một cái gì đó mới.

Trong đôi mắt màu xanh của Cửu Miêu hiện lên một tia tức giận.

- Anh cho là anh có thể đứng lên lần nữa, chúng tôi sẽ sợ anh sao? Đừng giả thần giả quỷ, tiếp chiêu.

Vừa dứt lời, Cửu Miêu giống như một bóng đen, trong chớp mắt đã hiện ra trước mặt Dương Thần.

Trên tay không biết từ lúc nào đã có một trảo dài sắc nhọn, dường như còn có cả điện, tất nhiên phát lực chụp vào cổ họng Dương Thần.

Cơ thể Dương Thần đã mạnh hơn trước. Cửu Miêu dù nhanh nhưng hẳn vẫn thoải mái tránh sang một bên.

Độ nhạy bén của Cửu Miêu cũng cực cao, một lần không trúng, xoay người quét chân một cái, nổi lên một luồng gió xoáy.

Gió lớn nổi lên cuồn cuộn, không khí gợn sóng. Cửa sổ xung quanh tòa nhà đều vỡ tan tành.

Lúc này Dương Thần mới ý thức được thủ đoạn của Cửu Miêu thay đổi và tác động rất nhanh. Đối với trận gió ngông cuồng do chân tạo ra chửi vồ một bàn tay.

Cửu Miêu hừ một tiếng tức giận, dùng lực xoáy mãnh liệt vào bàn tay của Dương Thần. Đúng là không có tác dụng gì.

Cửu Miêu phải lui vì lực của tay Dương Thần, nhưng tay vừa chống xong đất đã hô một tiếng:

- Lên!

Dương Thần còn đang nghĩ xem là có ý gì đã cảm thấy sàn nhà bằng gỗ rung lên.

Rầm!

Chỉ nghe được một tiếng nổ, đất đá và bụi tụ lại đâm thẳng về phía điện thoại.

- Tài thật!

Dương Thần vội vàng trách nhưng vẫn không tránh được hết bùn đất bắn

vào người.

- Theo truyền thuyết Cửu Miêu cứ chín năm lại mọc một đuôi, cứ mỗi một đuôi lại có thêm một khả năng tự nhiên. Đến Cửu mệnh là lúc có thể sử dụng kim mộc thủy hỏa thổ gió bão sấm chớp, điện. Xem ra, cô ít nhất đã bậc thứ ba.

Dương Thần cũng không nao núng chắc lưỡi nói.

Cửu Miêu cố gắng thế nào cũng không làm gì được Dương Thần, còn bị xem xét như đồ chơi. Biết Dương Thần cố ý đùa y, tức giận:

- Còn chưa hết.

Nói xong, hai tay sắc bén của Cửu Miêu lại một lần nữa kéo dài, ước chừng đến năm mét, mũi nhọn nổi lên bốn phía, đánh mạnh về phía Dương Thần. Tốc độ còn mạnh hơn so với lần trước.

Thấy người chị em mình đấu nhau sống chết với Dương Thần. Cửu Vĩ cũng hung hăng trừng mắt nhìn Tokugawa

- Tokugawa, muốn sống sót hãy hợp tác với chúng tôi. Chẳng lẽ anh muốn chị em chúng tôi chết mới chịu sao?

- Muốn đánh thì đánh, không cần nói với tôi. Tôi tất nhiên sẽ cùng hấn phân cao thấp.

Tokugawa vẫn không hành động.

Cửu Vĩ oán hận trừng mắt nhìn y. Chỉ hận không đủ sức đào hai mắt y ra.

Cô am hiểu về thuốc và ảo thuật, và khả năng đọc suy nghĩ của người khác. Thật sự không có gì lo lắng, nếu là tùy tiện chiến đấu, chỉ tạo thành trở ngại cho Cửu Miêu. Cho nên, chỉ có thể lo lắng xuống.

Đang lúc Cửu Vĩ do dự, nghĩ có nên ra chiến đấu với Dương Thần, dựa vào ảo thuật của mình vận dụng ra đây để tạo một cơ hội sống hay không thì trận chiến giữa Cửu Miêu và Dương Thần chợt chuyển sang một bước ngoặt mới.

Cửu Miêu dùng lời trao hướng về phía Dương Thần. Cũng không nghĩ Dương Thần nâng tay trái lên, cứng rắn ngăn lại.

Luồng điện không ngừng phát nổ trong tay Dương Thần. Nhưng Dương Thần không nhúc nhích tí nào, một chút khác thường cũng không có.

- Xem ra, đạo hạnh của cô cũng là như thế.

Dương Thần buông tiếng thở dài buồn tẻ, tay trái đẩy đi.

- A!

Cửu Yêu hét lên một tiếng đau đớn. Móng vuốt sắc bén bên tay phải của cô đã bị Dương Thần kéo về phía hấn, bẻ gãy!

Máu tươi từ ngón tay phun ra, Cửu Miêu vội vàng rút lui đến một góc, nhìn Dương Thần vô cùng oán hận. Không giống như con mèo, trái lại giống như con báo.

Tuy nhiên ngay lúc Dương Thần chuẩn bị tiến thêm một bước tiến công mới, móng vuốt sắc nhọn của Cửu Miêu lập tức dài ra một lần nữa, máu tươi

cũng hết, dường như chưa hề bị thương.

- A, chẳng trách cô là Cửu Miêu, năng lực khôi phục cũng rất mạnh.

- Hừ.

Cửu Miêu đang muốn vô đến một lần nữa, lại nghe Cửu Vĩ hô to một tiếng:

- Trợ thủ!

Khóe mắt Dương Thần đảo mắt nhìn nhất thời tái mặt.

Chỉ thấy Cửu Vĩ không biết khi nào đã biến thành Thập Thất, một người mặc chiếc váy màu xanh, tóc đen, vẻ mặt rất đau buồn, đặc biệt đôi mắt nhìn Dương Thần oán trách, giống như Thập Thất sống lại một lần nữa, đứng trước mặt Dương Thần.

- Thập Tam... Không cần giết người nữa.

Dương Thần ngây người.

Mặc dù biết là không phải là Thập Thất thật sự chỉ là Cửu Vĩ dùng phép ảo thuật, nhưng Dương Thần vẫn sửng sốt một lúc.

Chỉ có điều, cao thủ so chiêu, chỉ cần một lát thất thân, đủ tạo ra một chuyển biến lớn.

Không chỉ có Cửu Miêu có được cơ hội lao thẳng đến ngực Dương Thần, đến cả Tokugawa không muốn ra tay cũng chợt lóe lên ánh hào quang trong mắt. Yêu Dao Thôn Chính hình như là hai rồng đã rời khỏi, mạnh mẽ đâm về phía gáy Dương Thần.

Chỉ sau một lát, hai người đèn tiến công về phía Dương Thần.

Chẳng qua, ngay khi hai người nghĩ đến việc mình sắp đạt cố gắng hết sức thì “Thập Thất” cũng đột nhiên trợn mắt, lộ vẻ không thể tin nổi.

- Vì... cái gì?

Dương Thần ban đầu bỗng nhiên tan biến tại tại chỗ, thành ảo ảnh. Mà Dương Thần thật sự, đã chuyển đến phía sau “Thập Thất”.

Khóe miệng “Thập thất” chảy máu tươi, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, sau đó chậm rãi gục xuống, mở to hai mắt chết ngay tại chỗ.

“Thập thất” chết đi, sức tấn công của Tokugawa và Cửu Miêu lại thất bại toàn bộ. Nhìn Cửu Vĩ trên mặt đất, không có ảo ảnh chống đỡ đã trở lại thân hình ban đầu.

Dương Thần xoay người, không tỏ thái độ nào, thản nhiên nhìn người phụ nữ thậm chí còn không biết mình đã chết như thế nào nằm trên mặt đất.

- Thập thất của ta, đã chết rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 329

Máu Thù Hận.

Nhìn thấy Cửu Vĩ cứ như vậy chết đi Cửu Miêu lập tức tức giận, mà Tokugawa cũng biết tình hình chiến đấu đã không còn con đường nào. Nhìn Bát Nhã và Hồ Ly phía sau quát lớn:

- Muốn sống thì cố hết sức ứng phó.

Bát Nhã và Hồ Ly vẻ mặt đều nghiêm trọng, nghe thấy mệnh lệnh cũng không nhúc nhích, đến Tokugawa cao thủ như vậy cũng là chứng chọi đá, không thể tấn công, bọn họ có thể làm được gì.

Dương Thần bước từng bước đến gần, Tokugawa cuối cùng không thể giữ lại thực lực của mình.

Chỉ thấy y giờ Yêu đao lên, diệu pháp Thôn Chính, dựa vào đôi rồng đã nhiễm máu của Dương Thần lại sống lại lần nữa.

- Có lẽ anh không biết, máu càng mạnh, càng có thể phát huy sức mạnh của Yêu đao. Để anh ném thử một chút Yêu đao uống máu của anh.

Cả người Tokugawa đầy sát khí, Yêu đao tỏa hào quang một vùng, giống như Địa ngục Tu la, được đầu bạc chiếu rọi rực rỡ.

Dương Thần lẳng lặng nhìn y ngưng tụ hết sát khí, cũng không nhúc nhích.

- Anh sẽ hối hận!

Tokugawa cũng không có bất kỳ hành động nào, chỉ là giờ Yêu đao lên.

Không cần bất kỳ một kỹ xảo gì, với cảnh giới của Tokugawa, đã đạt đến mức tối giản, trực tiếp xuất chiêu, rất có thể bày ra một chiêu hùng mạnh.

Tất cả sát khí đều bị tập hợp lại trong một đao, đôi rồng trên đao cảm thấy như phát ra tiếng rên, diệu pháp liên hoa kinh mãnh liệt.

Cửu Miêu và hai người của Bát Nhã đứng gần đều biết, đây đã không phải là Yêu đao thôn chính vừa rồi.

Khi Tokugawa đâm đao về phía Dương Thần. Một vệt sáng màu đỏ cao chừng năm mét lướt qua, mang theo tiếng động như sấm, bổ vào đầu Dương Thần.

Bởi vì lưỡi đao quá mức thô bạo hống hách, lại cao năm mét khi mở ra về bốn phía. Ba người đứng bên cạnh cũng cảm thấy đau.

Ba người chấn động, Tokugawa không ngờ còn ẩn nấp một sát chiêu siêu việt như thế. Mọi người cảm thấy hi vọng, có lẽ... lại có thể giết Dương Thần một lần nữa.

Khi màu đỏ lao xuống, vốn là nóc nhà cũng bổ đôi là, vách tường cũng bị đổ hoàn toàn.

Gian nhà vốn là nhà hàng trăm năm nay của tổ tiên Tokudā bị Tokugawa chém thành hai nửa không thương tiếc.

Mưa lớn bên ngoài rơi xuống mặt mọi người, dạt đá bụi mù.

Vẫn không có động tác gì, cũng không có tiếng gì. Im lặng chờ đợi vệt đỏ rơi xuống Dương Thần. Hắn đột nhiên phát ra tiếng cười nhạo...

Theo tiếng cười nhạo này, khiến mọi người cảm thấy may mắn lại tan biến một lần nữa.

- Sát khí ngưng đọng, chiêu này không tồi, đáng tiếc, tôi đã không còn là tôi khi này...

Mây dày đặc, duy nhất chỗ Dương Thần đứng không có một hạt mưa nào. Trêu tức người vừa dùng hết sức mình.

Phía sau Dương Thần, nửa tường phía sau đã sụp xuống, nóc nhà cũng bay mất hơn một nửa, chỉ có duy nhất vị trí của Dương Thần chưa chịu chút ảnh hưởng nào.

Tokugawa mặt xám như tro tàn, hoảng hốt lui mấy bước, vẻ điềm tĩnh ban đầu đã mất. Hắn nhiên không biết làm thế nào.

- Trên, trên, mau lên.

Tokugawa bật người chỉ huy Bát Nhã và Hồ Ly. Lúc này y hận không thể đem toàn bộ hội Bát Kỳ tập trung ở một chỗ. Tuy rằng biết gọi mọi người đến cũng không làm nên chuyện gì. Chỉ có cao thủ thật sự mới có thể tham dự, nhưng có nhiều người ngăn Dương Thần cũng tốt.

Hồ Ly thấy tình hình không ổn, Tokugawa đã không thể phản kháng, y chỉ có thể chạy trốn mới tốt. Mặc khác phải có ẩn nấp. Thăm nghĩ Dương Thần chưa chắc có thể bắt được y, huống chi còn có Tokugawa, Cửu Miêu ở đây.

Nghĩ đến đây, Hồ Ly lui một bước, chờ cơ hội, bỗng nhiên biến mất không thấy đâu.

Gã lại không biết rằng, toàn bộ khu vực này đã nằm trong tay Dương Thần, nghĩ Dương Thần không nhìn thấy.

Không đợi Hồ Ly rời khỏi phòng ở, Dương Thần giơ tay ra phía sau.

Một luồng nội công vô hình nhưng cứng rắn lôi Hồ Ly xuống đất.

- Bịch.

Ly không hiểu tại sao cả người mình bị một luồng khí ngăn lại khó có thể xuyên qua. Cơ thể chấn động mãnh liệt, từ không trung rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Dương Thần đi đến trước mặt y, nhếch mép cười.

- Lúc trước ở Trung Quốc. Tôi thấy không vừa mắt với anh. Khi đó không tiện ra tay. Giờ thì tốt rồi.

Nói xong, cũng không nói thêm một lời nào nữa. Trực tiếp giẫm chân lên người Hồ Ly.

Bởi vì có bước nhảy vọt hơn quá khứ cho nên Dương Thần giết người

không có cảm giác gì, ngược lại còn nhìn về phía ba người còn lại.

Tokugawa tay nắm Yêu đao bắt đầu run rẩy, nhìn Dương Thần chăm chú, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Chỉ có cận kề cái chết mới có thể làm cho người ta cảm nhận được thế nào là sợ hãi.

Mặc dù cả đời giết người vô số nhưng bây giờ Tokugawa vẫn sợ chết.

Đây không phải là vấn đề có dũng khí hay không có dũng khí, đây là bản năng của con người.

- Bát Nhã, cùng tiến công. Liều chết tấn công.

Tokugawa nhìn Bát Nhã đứng phía sau nói.

Vẻ mặt Bát Nhã lạnh lùng, rút là một đao ngắn đem theo, đưa mắt nhìn:

- Vâng, thưa cha nuôi.

Dương Thần hơi kinh ngạc, không nghĩ Bát Nhã là con nuôi của Tokugawa. Chả trách lần trước đến Trung Quốc, tuy rằng thực lực Thiên Cầu mạnh nhất, nhưng Bát Nhã lại là người cầm đầu.

- Cửu Miêu, cô cũng đừng mong chạy trốn, cùng lên đi.

Tokugawa nhìn Cửu Miêu đang do dự. Y biết, nếu không nói đến, người đàn bà này có lẽ muốn chạy trốn.

- Hừ,

Cửu Miêu thật sự nghĩ đến việc chạy trốn. Dù sao sức chiến đấu của Dương Thần thật sự quá mạnh, khả năng thắng gần như không có. Nghĩ đến việc chạy trốn không thể, nghe thấy Tokugawa nói, biết chỉ có thể kiên trì chiến đấu.

Tokugawa vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn chăm chăm Dương Thần không dám lơ lửng một giây. Thôn Chính trên tay lại một lần nữa sáng lên ánh hào quang. Chẳng qua lần này y hiển nhiên không còn dùng sát khí mùa may. Chỉ có thể vận tinh ủy vi, dùng một chút sức còn lại tỏ thái độ chiến đấu.

- Bát Nhã, con tiến công trước đi.

Tokugawa suy nghĩ rất đơn giản, trước tiên để Bát Nhã làm lính hầu. Y và Cửu Miêu đang tìm cơ hội đánh lén. Đây là cơ hội duy nhất của y.

Bát Nhã vẻ mặt không hề thay đổi một chút nào, chiếc đao ngắn cũng phát ra ánh hào quang, ngưng tụ sát khí, dùng lực.

- Vụt!

Chỉ nghe được một tiếng xuyên qua không khí, lưỡi đao đột nhiên từ phía sau đâm xuyên qua ngực Tokugawa.

Thay đổi này, tình hình lại một lần nữa trở nên kỳ lạ.

Tokugawa vẫn đang chăm chú nhìn Dương Thần. Cũng không nghĩ đột nhiên bị Bát Nhã đánh lén phía sau, một đao xuyên thấu, máu từ ngực theo lưỡi đao chảy ra.

- Mày...

Tokugawa chậm rãi xoay người, thấy Bát Nhã đã lui đến vài bước, hiển nhiên là đề phòng Tokugawa phản công.

Trong mắt Bát Nhã hiện lên chút khoái chí và hận thù. Khuôn mặt cổ điển lộ ra nét độc địa.

- Thấy lạ sao, tôi đã chờ ngày hôm nay mười năm rồi.

Bát Nhã lạnh lùng nói.

Tokugawa cũng đã già, thân thủ siêu phàm cũng là dựa vào cả đời tích lũy. Lúc này vừa mới tiêu hao một lượng lớn sát khí, lại bị Bát Nhã đâm xuyên vào vị trí trí mạng, trong chớp mắt hiểu ngay, rốt cục không chịu được, ngã xuống đất chết.

Yêu đao Thôn chính cũng theo đó mà rơi xuống đất, ánh hào quang cũng tiêu tan.

Dương Thần cũng không hề nghĩ đến tiết mục con giết cha vừa rồi. Nhưng cũng không quá để ý, cười nhìn Bát Nhã nói:

- Nếu cô cảm thấy giết chết cha nuôi cô tôi sẽ bỏ qua cho cô, cô sai rồi, tôi không phải là người như vậy.

Bát Nhã lắc đầu:

- Minh Vương muốn mạng của tôi, tôi không có lời nào để nói. Tôi chỉ báo thù người giết hại cả nhà tôi. Từ nhỏ làm nhục tôi, không phải vì muốn anh tha thứ.

Dương Thần giật mình, hóa ra là có mối thù sâu nặng, lại còn bị Tokugawa lấy danh nghĩa cha nuôi làm nhục. Nên đã nhân cơ hội báo thù.

Chỉ tiếc Tokugawa thực lực quá mạnh, hôm nay bị Dương Thần làm cho hết cách Bát Nhã mới có cơ hội đánh lên thành công.

Đúng lúc này, Dương Thần di chuyển, đi vào sân nhà qua bức tường đỏ.

Cửu Miêu vừa muốn chạy trốn kinh ngạc, vừa thấy Dương Thần và Bát Nhã nói chuyện liền muốn thừa cơ chạy trốn không nghĩ bị Dương Thần ngăn lại.

- Người chị em của cô đã chết, Tokugawa cũng đã chết, tôi thấy cô cũng nên chết đi.

Dương Thần cười, hình như không phải muốn giết người mà muốn đưa người ta đến một nơi khác.

Cửu Miêu kinh hoàng rút lui, không ngừng lắc đầu, cũng không có nổi ý niệm phản kháng trong đầu, xoay người muốn bỏ trốn.

Dương Thần không nói những lời vô nghĩa với cô, xoay người dĩ nhiên là dùng phía trước cô, dùng một chưởng vào đầu vô.

Cả người Cửu Miêu rung lên, lát sau chân tay và ngực phồng lên...

Một tiếng thịch vang lên, máu tươi bắn ra bốn phía, cả người bị Dương Thần đánh vỡ tan.

Cũng không có cách nào, Dương Thần biết Cửu Miêu có năng lực khôi phục rất mạnh. Tuy rằng chết như thế này khó coi nhưng cũng chỉ là dùng nội lực đánh cho dập nát.

Khi Bát Nhã ở trong phòng nhìn thấy cảnh tượng này mặt trắng bệch ra.

Cô đã từng giết không ít người, cũng không chịu nổi cách chết như thế này.

Dương Thần cũng không để ý, xoay người bước vào phòng trong. Một hồi cực kỳ nguy hiểm, chiến đấu mãnh liệt, cuối cùng cũng kết thúc, chỉ để lại một người phụ nữ đang run rẩy phía kia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 330

Anh Muốn Làm Gì.

Dương Thần đi vào phòng, cũng không vội vã để ý đến chỗ Bát Nhã, mà là cúi xuống nhặt Thôn Chính lên.

Thanh đao này cũng coi như hấp hướng về cái gì đó. Dù sao trong vòng sinh tử, tinh thần của sát thủ cũng là đối tượng được tôn sùng.

Chẳng qua hiện giờ chuôi đao này nhiễm đầy máu tanh, yêu đao khát máu trong lịch sử ở trong tay y. Dương Thần không có ý chiếm lấy.

Từng thần tượng, từng mơ ước hiện giờ thành vong hồn, thành một món đồ chơi. Ai nói đời người không phải trò đùa đâu.

Nhìn một lát, ngoài thân đao thật sự là kim loại cứng, bên ngoài chỉ có thể nói là tạo hình khác biệt. Còn sát khí mênh mêng vừa rồi, Dương Thần không biết là lấy ai để có thể bùng nổ. Đao này trên thực tế cũng tạo công lực vô cùng tốt. Cái gì mà có lời nguyên đều là thần hóa nói, uy lực chính là ở người sử dụng.

Tùy tay, Dương Thần ném Thôn chính xuống trước mặt Bát Nhã.

Bát Nhã đang quỳ rạp xuống thấy Dương Thần ném đao xuống trước mặt mình, vẻ mặt cũng không có gì bất ngờ. Cầm lấy Yêu đao, tự đặt lên cổ mình.

- Cảm ơn Minh Vương để tôi có thể tự vẫn.

Bát Nhã nói xong, định cắt cổ.

Dương Thần không hiểu người đàn bà này lấy làm gì, không ngờ là tự sát. Dở khóc dở cười, đồng thời tạo ra một đạo kinh, đánh rơi thanh đao trên tay Bát Nhã.

- Tôi lại không cho cô chết, cô sao phải tự sát.

Dương Thần cười nói.

Bát Nhã sửng sốt, ngẩng đầu lên, vẻ mặt buồn bã khó hiểu

- Thế này là...

- Giữ lại cô có lợi cho tôi.

Dương Thần nhìn Bát Nhã, dường như thấy được con mồi không tồi.

Bát Nhã thấy Dương Thần nhìn mình, lại nghĩ đến việc khác, khuôn mặt hơi đỏ, nhưng cũng không do dự, cởi bỏ đai lưng của mình.

Dương Thần lần này lại ngây người, chỉ thấy sau khi Bát Nhã cởi bỏ đai lưng, da ngực trắng nõn của Bát Nhã hiện ra. Một bầu ngực đầy đặn được quần trong mảnh sợi dệt, dù như thế vẫn cảm nhận được độ lớn.

Giữ xương quai xanh của Bát Nhã còn có một đóa hồng xinh đẹp màu tím. Trên lớp da mịn màng của cô giống như nụ hoa được thả trên sông, rất

sống động.

Bỏ hết quần áo trên người ra, chỉ giữ lại chiếc yếm. Bát Nhã nâng tay lên, xoa tóc ra, nhìn giống như một tán liễu, đôi mắt lập tức quynn rũ lên mười phần.

- Cô muốn làm gì?

Trong đáy lòng Dương Thần rên rỉ một trận.

- Minh Vương, bất luận ngài muốn gì, tôi... tôi đều tình nguyện chịu đựng ơn mưa móc của ngài.

Bát Nhã hiển nhiên cho rằng, sau một trận chiến, muốn tìm phụ nữ để thỏa mãn một phen, hoặc là trực tiếp coi cô như chiến lợi phẩm bắt được.

Đây là lỗi nghĩ của phụ nữ Nhật Bản. Đối với những người cướp của, phụ nữ là một chiến lợi phẩm là rất bình thường. Bát Nhã từ nhỏ bị Tokugawa nuôi nấng, tuổi còn nhỏ Tokugawa cũng làm như vậy, coi Bát Nhã là con nuôi, và là đồ chơi của chính y.

Hiện giờ Tokugawa đã chết, điều Bát Nhã được dạy dỗ vẫn không thay đổi. Không cảm thấy là khuất phục Dương Thần như vậy có gì không ổn, ngược lại có chút vội vàng xấu hổ.

Dương Thần cũng nuốt nước bọt, ho khan hai tiếng. Xoay người sang chỗ khác, nói:

- Cô cho là đầu óc tôi giống đầu óc ma quỷ của cha nuôi cô sao? Tôi không có hứng thú gì với cơ thể cô. Tôi giữ lại cô là muốn hỏi cô, nếu tôi giao Yêu đao cho cô, cô có thể nắm giữ toàn hội Bát Kỳ không?

Bát Nhã không kìm nổi, A lên một tiếng, hiểu được mình thất lễ mới vội vàng nói:

- Rất xin lỗi Minh Vương, tôi... tôi nghĩ là ngài muốn. tôi không có ý kia..

Dương Thần cười khỏ, người phụ nữ này xem ra bị Tokugawa dạy dỗ ăn sâu vào người. Giết chết Tokugawa, cùng chỉ mới báo thù, thật sự là muốn gặp chỗ dựa khác. Người phụ nữ này rất dễ thành nô lệ cho người khác.

- Minh Vương, cho dù không có yêu đao, nếu ngài muốn có hội Bát Kỳ, cũng không phải là việc khó.

Bát Nhã cuối cùng cũng hiểu được, Dương Thần không ngờ muốn hội Bát Kỳ bèn đáp:

- Hiện tại Tokugawa vừa chết, người mạnh nhất hội Bát Kỳ chính là tôi. Ninja cực kỳ trung thành chỉ cần truyền tin Tokugawa chết đi, vị trí người đứng đầu hội Bát Kỳ tất nhiên sẽ đến lượt tôi.

Không ngờ đơn giản như vậy?

Dương Thần không nghĩ tới việc có thể tiếp nhận hội Bát Kỳ dễ dàng như vậy. Hắn muốn thế lực của hội Bát Kỳ, chủ yếu vẫn lo lắng sau này hội Bát Kỳ rơi vào tay người khác, ví dụ như do thế lực của quốc gia khác khống chế, sẽ tạo ra lực cản cho Trung Quốc. Do vậy không bằng hiện giờ nghĩ

cách phá hủy hoặc chiếm lấy.

Dù sao nếu có hội Bát Kỳ trong tay, ở Nhật Bản sẽ giống như ở nhà, không bị ngăn cản. Nhiều chuyện sẽ đơn giản đi. Cuối tuần đi quấy rối nhà họ Liễu, hội Bát Kỳ chính là trợ thủ không tồi.

Dương Thần nói,

- Nếu như vậy, tôi giao cho cô Yêu đao thôn chính. Về sau cô thay thế Tokugawa tiếp quản hội Bát Kỳ. Tôi cũng không cần cô thề trung thành với tôi như thế nào, chỉ cần khi tôi dùng cô, cô đừng giả vờ ngớ ngẩn là tốt rồi. Đương nhiên, nếu có người nghĩ đến việc đuổi cô đi, cướp hội Bát Kỳ, tôi sẽ giúp đỡ cô.

Bát Nhã cảm thấy như mình đang nằm mơ, không chỉ cô không chết, còn có thể công khai làm người đứng đầu của hội Bát Kỳ. Quan trọng hơn là nghe ý của Dương Thần, là muốn giúp cô củng cố lực lượng.

- Minh Vương hiện tại tôi nên làm gì?

Bát Nhã như đứng trong sương mù hỏi.

Dương Thần bĩu môi:

- Trước tiên mặc quần áo vào.

Bát Nhã lúc này mới ý thức được tình trạng của mình, lập tức nhanh chóng mặc quần áo vào.

Dương Thần trong lòng thật ra hơi hối hận, nhắc tới nữ Ninja hắc thật sự không chơi đùa, chỉ tiếc vừa rồi hắc nói rất hiên ngang lắm liệt, nếu lúc này còn muốn hưởng thụ một chút, có vẻ da mặt không được dày, chỉ có thể tạm thời từ bỏ, nói:

- Phía trước nơi này đã bị phong tỏa, tôi muốn giải quyết tốt hậu quả cô hắc biết thế nào. Quần áo của tôi bẩn thỉu, hiện tại cô lập tức giúp tôi tìm bộ khác.

Bát Nhã bình tĩnh lại, nghe điện thoại nói, lập tức rời khỏi viện.

Vài phút sau, Bát Nhã mang quần áo đến, vừa định nói giúp Dương Thần thay quần áo, nhưng sợ Dương Thần trách đành phải đưa quần áo cho Dương Thần.

Dương Thần thay quần áo mới xong, nhìn Bát Nhã nói:

- Cửu Vĩ chồn bạc biến đổi thành hướng dẫn viên du lịch “asakawa nako”, cô có thể biến được không?

Bát Nhã gật đầu:

- Tuy không thể giống như Cửu Vĩ, nhưng có thể bắt chước được.

Dương Thần nhớ rõ Bát Nhã từng giả Mạc Thiên Nỵ cho nên mới nhắc đến việc này. Dù sao asakawa nako đã chết, đột nhiên đổi hướng dẫn viên du lịch cũng phải có lý do. Để Bát Nhã thay cũng thích hợp. Tuy nhiên, hắc có thể phân biệt thật giả, đám con gái kia không thể.

Sau khi giải thích cho Bát Nhã qua về tình hình, thấy đã muộn, nghĩ đến mấy cô gái trong phòng trà đang chờ, nên bảo Bát Nhã biến thành một

asakawa nako mới, thành người đến du lịch rồi nói sau.

May mắn tiếp nhận công việc của hội Bát Kỳ rất đơn giản rõ ràng. Vài nhân vật quan trọng của tổ chức nhìn thấy Yêu đao trên tay Bát Nhã liền nhanh chóng thuận phục. Cho nên, không tốn nhiều thời gian.

Dương Thần và Bát Nhã đang giả trang thành asakawa nako cùng nhau về tới hàng ngũ, tất nhiên là không tránh khỏi bị chất vấn một phen.

Đặc biệt Dương Thần không ngờ đã thay bộ quần áo khác, mấy cô gái rất bất mãn, bảo Dương Thần trốn bọn họ đi mua sắm, thật sự không tốt.

Lưu Minh Ngọc suy nghĩ khá tinh tế, phát hiện ra Dương Thần không suy nghĩ đơn giản như vậy liền hỏi:

- Anh không sao chứ?

Dương Thần đương nhiên không nói ra chân tướng sự việc. Không phải sợ Lưu Minh Ngọc nói ra, chỉ là có những việc không cần khiến cô lo lắng.

- Cô thấy tôi giống như làm sao sao? Chỉ là quần áo bị mưa ướt nên đã thay thôi.

Dương Thần nói.

- Gặp mưa sao?

Lưu Minh Ngọc lờm Dương Thần một cái, không hỏi gì thêm, cũng biết Dương Thần không muốn nói thêm.

Bát Nhã đóng vai asakawa nako rất tốt, cũng không làm người ta phát hiện cái gì khác thường. Dù sao cũng là cô gái Nhật Bản, lại được huấn luyện chuyên nghiệp. Làm một hướng dẫn viên du lịch không thành vấn đề gì.

Thấy trời đã chạng vạng, mọi người cũng không định ở lại lâu, lục đục lên xe.

Nhưng, Dương Thần vừa mới ngồi vào xe, liền giật mình. Hắn cảm thấy trái tim và lục phủ ngũ tạng của mình đều đau đớn, đầu vầng vất.

Nhận thấy có gì đó khác thường, Dương Thần nhìn kỹ, lập tức trầm xuống. Ban đầu hắn tưởng rằng, sau khi hắn đạt đến cảnh giới “Hương sinh” có thể ngăn chặn được nguyên tố phóng xạ phát tác. Không ngờ rằng nguyên tố này bị hắn áp chế xuống, cũng không tiêu tan hoàn toàn, vẫn giống như một khối u ác tính, ở trong cơ thể hắn, tuy nhiên, chỉ là yếu bớt đi thôi.

Vừa rồi hắn vận chuyển nội công, cho nên không có ảnh hưởng rõ ràng. Có thể hiện tại hắn vừa thả lỏng, trong cơ thể ngoại trừ tất gần bùng lại biểu hiện ra.

Dương Thần biết rằng đây không phải là một vấn đề nhỏ, dù sao hiện giờ nội công của hắn đạt đến cảnh giới viên mãn, cũng không thể tiêu trừ nguyên tố phóng xạ này, có thể thấy cái này khó chơi.

Tokugawa chết tiệt, hạ độc được đối với hắn thật sự là không chế được hắn.

Dương Thần suy nghĩ một lát, suy nghĩ xem có nên mời chuyên gia đến

kiểm tra cho mình không. Dù sao về mặt khoa học, vẫn phải dựa vào các nhà khoa học. Hẳn tự dùng nội công để giải độc tốt là có thể được nhưng với nguyên tố phóng xạ này chưa chắc đã khả thi.

Nghĩ đến đây, Dương Thần liền lấy di động ra, tuy điện thoại không gọi được. Nhưng có thể thông qua Bưu điện gửi điện.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 331

Thần Chỉ Bảo

Còn lại tới vài ngày hành trình có vẻ gió êm sóng lặng.

Tuy nhiên trong hành trình, Lưu Minh Ngọc cảm thấy Dương Thần có chút thay đổi, không thể nói cụ thể. Nhưng tóm lại cảm thấy tính cách của Dương Thần trầm ổn hơn trước rất nhiều. Trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ là do ở chung một thời gian quá dài, khiến mình hiểu rõ thêm về hắn sao?

Chính như theo lời Dương Thần ngày đó, bọn họ còn có rất nhiều thời gian trong tương lai có thể hiểu nhau. Tình cảm hai người nhất định sẽ sâu sắc hơn, khiến Lưu Minh Ngọc rất tự tin!

Chỉ có điều cô không ngờ tới chính là sau vài ngày Dương Thần ở đây, không có yêu cầu làm mấy cái chuyện đó...

Cũng không hẳn là không tốt. Dù sao xung quanh cũng có nhiều người như vậy, nếu chẳng may bị bại lộ sẽ rất đau đầu! Nhưng vẫn hơi tiếc nuối, cũng không thể trách Dương Thần lạnh lùng với cô.

Trong lòng Dương Thần cũng rất cực khổ! Ngày đó nhận thấy được chất phóng xạ bên trong còn sót lại, một nguyên tố được vật. Hơn nữa, còn khó có thể giải trừ, thật sự là rất khó chịu.

Loại được vật này như là một tế bào ở bên trong cơ thể. Ngoại trừ muốn vận công, sẽ bị phản tác dụng. Nếu chẳng may không cẩn thận, rất có khả năng tạo thành phản ứng dây chuyền khiến thân thể bị thương nghiêm trọng hơn.

Đồng thời dù sao cũng đúng là người thường rất có nguyên tố thương tổn. Phải biết rằng thứ mình uống vào là mất khoảng bốn mươi triệu đô la Mỹ.

Dương Thần kiểm tra tình hình giá cả thị trường và độc tính. Phát hiện mỗi giọt đủ để giết chết mấy triệu người bình thường. Mà bản thân mình uống xong cũng có thể giết chết sáu mươi triệu người!

Dương Thần tự khâm phục chính bản thân mình. Càng khâm phục hơn “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” thần kỳ. Tầng thứ tám luyện lên tầng thứ chín, không ngờ lại có thể ngăn cản độc tính giết được 60 triệu người! Nghĩ đến quá khứ ngẫm đến thực lực của chính mình hoàn toàn thăng lên một trình tự mới.

Cái này cũng chưa tính là nguyên tố chí mạng.

Dương Thần biết rõ tình hình sau đó, cuối cùng cũng đành phải buông tha cho cưỡng ép vận công. Chỉ có thể cố gắng hết mình ngăn chặn thuốc độc. Tính toán đơn giản theo Châu Âu, nghĩ đến cách khoa học gì đó Dương Thần còn không dám loạn. Nhưng cũng khiến hắn không dám thân mật cùng

với người khác. Càng không nói đến cùng Lưu Minh Ngọc điên loạn đảo phượng. Nếu chẳng may có độc tố tiến vào trong cơ thể Lưu Minh Ngọc, chẳng phải mình sẽ hối hận suốt đời sao.

Thời gian du lịch chấm dứt rất nhanh. Một nhóm phụ nữ vẫn còn chưa cảm thấy thoải mái. Đáng tiếc tiền trong thẻ tín dụng đều trống trơn không còn gì. Một nhóm phụ nữ còn không đến mức vì mua đồ trang sức, trang tay cũng chỉ có thể thở ngắn thở dài trở về địa điểm xuất phát.

Cuối cùng cũng đúng là trạm Osaka. Theo thông tin từ sân bay quốc tế Osaka phản hồi thì chuyến bay được sắp xếp vào sáng sớm.

Sân bay này được xây dựng ở trên biển, nhưng cái cầu bắc qua biển tới sân bay rất là xinh đẹp.

Lúc đoàn người đi vào lấy phiếu điện tử, Dương Thần đứng cạnh Lưu Minh Ngọc nói:

- Lần này anh không cùng mọi người trở về đâu! Anh còn có một chút chuyện ở Nhật Bản. Anh phải lên máy bay sang thành phố khác.

Lưu Minh Ngọc sững sốt, Dương Thần đột nhiên thay đổi kế hoạch, cô hoàn toàn không biết, nhú mày nói:

- Anh vẫn hay nói giỡn như vậy sao?

- Đương nhiên là thật! Là một người bạn thân ở Nhật bản mời anh qua đó ở vài ngày. Dù sao cũng vẫn còn ngày nghỉ, vé máy bay anh đã chuẩn bị rồi, phải đi thôi!

Dương Thần cười nói.

Lưu Minh Ngọc biết Dương Thần ở nước ngoài về, có bạn người Nhật Bản cũng không có gì lạ. Tuy rằng buồn bực vì sao đến tận bây giờ Dương Thần mới nói, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra Dương Thần không phải là loại người xằng bậy. Chỉ có điều hơi có chút hoài nghi hỏi:

- Là bạn gái sao?

Dương Thần mở to mắt,

- Sao em biết?

- Hừ. Về điểm này em đoán được anh là con mèo nhỏ.

Lưu Minh Ngọc hận không thể cắn vào tay Dương Thần một miếng cho hả giận! Thầm nghĩ mấy ngày hôm nay chắc chắn là nghĩ đến người phụ nữ khác.

Dương Thần cười ha hả, Lưu Minh Ngọc ở phía sau đánh một cái,

- Chớ suy nghĩ lung tung, là có chút việc quan trọng, chỉ có điều không tiện nói. Em không phải là phụ nữ thích gây sự đúng không? Ngoan ngoãn trở về đi đừng nghĩ nhiều!

- Ai nói tôi không phải cố tình gây sự...

Lưu Minh Ngọc trong lòng cuối cùng cũng có điểm sống dễ chịu, có chút thương cảm liếc Dương Thần một cái, nói:

- Chính anh mới phải bảo trọng.

Dương Thần gật gật đầu, bản thân mình thật đúng là cần phải bảo trọng.

Những đồng nghiệp khác thấy Dương Thần đột nhiên thay đổi kế hoạch khiến mọi người cảm thấy rất bất mãn, đều mắng to Dương Thần keo kiệt. Cũng có thể mang theo các nòng chơi đùa, sợ tới mức Dương Thần vội vàng chụp mũ chạy lấy người.

Chờ chia tay với đoàn người, Dương Thần đi vào hậu sảnh chờ chuyển bay của mình.

Vừa mới ngồi xuống, bên cạnh đã bước đến một người mặc áo màu đen, cổ thấp lộ rõ chiếc áo lót màu tím, quần bó sát người, tóc đen duyên dáng, là Bát Nhã.

Bát Nhã lễ phép nói:

- Ngài Minh Vương! Xin hỏi anh cần dùng máy bay riêng sao?

Dương Thần trừng mắt:

- Máy bay riêng?

- Hội Bát Kỳ của chúng ta ở Nhật Bản đều có máy bay chuyên dụng. Chỉ có điều được giữ bí mật. Bất cứ lúc nào cũng có thể phục vụ vì anh!

Bát Nhã giải thích.

- Tôi...

Dương Thần nắm tay Bát Nhã nói không nên lời. Rất lâu mới nghẹn được một câu,

- Sao cô không nói sớm? Cô nói sớm tôi sẽ không mua vé máy bay, còn có thể tiết kiệm khoảng một nghìn đồng cô có biết không?

Bát Nhã oan ức nói:

- Ngài Minh Vương! Anh không nói cho em biết anh muốn đi đâu, cũng không hỏi em có máy bay riêng không à?

Lúc này Dương Thần mới nhớ đến mình không cùng Bát Nhã đề cập tới chuyện này! Nữ Ninja này ngày ấy cũng bị mình hù dọa giết người. Trong mắt ả mình giống như thần, đến Tokugawa cũng không làm gì nổi. ả nào dám không có việc mà hỏi nhiều? Tính mạng vừa mới được nhặt về.

Dương Thần phát tay,

- Được rồi, được rồi! Mau dẫn tôi đi. Tôi muốn đi Hokkaido Sapporo, tôi muốn đi! Cô về sau làm việc thông minh chút đi!

Bát Nhã khúm núm liên thanh nói, một chút cũng không có bộ dạng của một Ninja ác nghiệt, ả cũng không khác gì một người phụ nữ bình thường. Điều này khiến Dương Thần không quen. Cũng không biết hân tha cho tính mạng của Bát Nhã từ bao giờ. Bát Nhã cũng đối đãi với Dương Thần như chủ nhân, tự nhiên biểu hiện những hành động rất dịu dàng.

Mang theo Bát Nhã với ngoại hình siêu mẫu, đã số đàn ông đi cùng dường như là khách quý. CỬ khúc mười tám trận mới đến máy bay chuyên dụng của hội Bát Kỳ theo lời Bát Nhã nói.

Đây là một máy bay tư nhân, đặc biệt chế tạo chuyên dụng với giá tiền xa

xỉ. Nghe cách nói của Bát Nhã, tất cả sân bay ở các thành phố lớn của Nhật Bản đều có máy bay riêng của hội Bát Kỳ. Dương Thần thầm nhủ chính mình phải kết thân với hội Bát Kỳ mới được.

Mặc dù nói về số lượng người tài giỏi không có nói nhiều về tổ chức thần bí Cao Thiên Nguyên, nhưng hội Bát Kỳ hiển nhiên là càng nắm chắc thêm khí. Thế giới này đã không thể dùng vũ lực để có thể thu phục tất cả thế giới.

Dương Thần ngồi vào phía sau cabin rộng rãi, phát hiện bên trong tất cả đều là sofa Italy làm bằng da được chế tác tỉ mỉ, các dụng cụ gia đình được làm từ đào mộc và gỗ lim, còn có muôn màu rượu tây rực rỡ. Đây không giống như một chiếc máy bay mà là một khách sạn.

Nghĩ mình bên ngoài bị người ta kêu là “Thần”, trở lại Hoa Hạ cũng phải tự lái BMW m3 lắc lư đầy đường. Tự mình phải giẫm lên chân ga, ngay cả lái xe cũng không có. Trong khi cái xe chết tiệt kia vẫn là của vợ cho mượn.

Dương Thần cảm thấy bản thân mình rất bảo thủ, người ta cần phải biểu mình số tiền kia. Mình mới về nước, miễn cưỡng nói không cần mang theo, mình đã cơm no áo ấm. Tuy rằng mình có vẻ khá thanh cao, nhưng thực ra không phải rất cố gắng sao? Dương Thần cảm thấy lần này trở về sẽ cân nhắc vấn đề giá trị của người mình mới được.

Bát Nhã đi theo Dương Thần vào cabin và thay một bộ ki-mô-nô màu tím nhạt, đai lưng phốt hồng ở phía sau buộc thành hình rất đẹp.

Tuy rằng dựa theo tập tục Ki-mô-nô của Nhật Bản, vạt áo của người phụ nữ chưa lập gia đình tất cả đều phải khép kín. Nhưng Bát Nhã rõ ràng là cố ý đem vạt áo ki-mô-nô rút ra một chút, khiến người ta phải nhìn chăm chú vào bên trong. Cũng không biết là vì để cho Dương Thần hài lòng hay có ý gì khác.

Bát Nhã bung một khay đi tới mang theo một mùi hoa cỏ thơm nồng đậm, khiến Dương Thần đang nằm ở sofa tinh thần phải trở dậy.

- Minh Vương! Đây là rượu mà hội Bát Kỳ của chúng tôi đặc chế ra, hoàn toàn khác với các loại rượu bên ngoài, được nấu từ gạo Hokkaido và nước Tây Cung, lại dùng kỹ thuật lên men tinh xảo rất thích hợp để từ từ thưởng thức trên đường đi.

Bát Nhã đem khay đến trước mặt Dương Thần, cũng cẩn thận tự tay rót rượu cho hắn.

Dương Thần đã sớm ngửi được mùi rượu gạo thơm ngát, lần thứ hai lại ngậm ngùi oán thầm.

Đột nhiên khoe mắt Dương Thần chăm chú nhìn, quỳ bên người chuẩn bị hầu hạ Bát Nhã. Bộ ki-mô-nô của ả không ngờ là một mảnh tuyết da, không có mặc nội y gì cả, rõ ràng từ đầu đến chân.

Thế này là có ý gì, đây không phải là chờ mình phạm tội sao? Dương Thần cảm thấy tuy rằng người ta có ý, nhưng chính mình dễ dàng vô lý thì cũng chẳng đáng giá chút nào, vì thế khoát tay nói:

- Cô cứ bận việc của cô đi. Đừng ngồi yên ở bên cạnh tôi như thế. Tôi không cần hầu hạ đâu!

Trong mắt Bát Nhã hơi thất vọng, nhưng vẫn dịu dàng đứng lên, xoay người tránh ra.

Nhưng chưa đi được mấy bước, Dương Thần lại gọi cô:

- Này! Từ từ.

Ánh mắt gian xảo của Bát Nhã hiện lên nét cười thâm, xoay người hỏi:

- Ngài Minh Vương, anh còn có gì chỉ bảo?

Dương Thần đập đập miệng, cúi đầu nghiêng về một phía rượt, vừa nói:

- Hội Bát Kỳ các cô nếu thần thông quảng đại như vậy, cô đi cùng nói với hãng hàng không một tiếng, giúp tôi đòi lại hơn một ngàn Hoa Hạ tệ tiền đặt vé. Tôi cũng chưa lên máy bay, nhân tiện bảo bọn họ trả lại tiền cho tôi...

Sự nhẫn nại của con người cũng có giới hạn, Bát Nhã giết người không chớp mắt, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là té ngã xuống đất.

Hóa ra, Thần cũng nhỏ mọn như vậy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 332

Cái Tát

Cái hôn lễ chết tiệt của An Tâm sẽ được tổ chức vào hai ngày sau ở du thuyền nhà họ Liễu tại Hokkaido Otaru-shi! Tin tức này là nhờ Macedonia cẩn thận điều tra sau đó báo cáo. Dương Thần cũng biết không nóng nảy đi quấy rối, an ổn tới Hokkaido Sapporo trước, tới đó rồi sẽ đơn Jane hơn.

Jane cũng vừa hoàn thành xong một viện khoa học nghiên cứu và thảo luận của Hoàng gia Anh quốc, nhưng sau khi cô nhận được bưu kiện của Dương Thần, biết được hắn cần trợ giúp, trong lòng cũng rất sốt ruột. Nhưng Dương Thần nói tạm thời không có vấn đề gì, đợi vài ngày nữa kết thúc quá trình học thuật nghiên cứu và thảo luận mới đến Nhật Bản.

Dương Thần mới đi ra từ sân bay Sapporo, một người nước da dăm nắng, mặc áo khoác, khăn quàng đơn Jane màu đỏ đã đứng chờ cạnh một chiếc Nissan z370 màu trắng, dường như đã đợi rất lâu rồi.

Mái tóc dài hơi xoắn màu hổ phách, trong đám người có vẻ như gây được sự chú ý của người khác. Từ nhỏ hoàn cảnh gia đình đã vô cùng đặc biệt cùng với trí tuệ siêu nhiên, khiến tuổi tác cũng không thật sự lớn, thoát nhìn rất có vẻ Châu Âu, hết sức hấp dẫn, tinh xảo đến mức không thể bắt bẻ được dung mạo khiến đa số đàn ông liếc mắt một cái đều cảm thấy rất xa xỉ. Cho nên đại đa số dưới tình huống này không có buông lời ong bướm trêu ghẹo cô.

Không ngờ nhìn thấy Dương Thần đi ra cùng người phụ nữ Nhật bản, để lộ cau mày. Nhưng đối với Dương Thần tính tình còn có chút bất đắc dĩ.

- Lại là người mới quen sao?

Jane liếc mắt nhìn Bát Nhã, không nói gì thêm.

Dương Thần bật cười ha ha,

- Tôi giống cái loại người tùy tiện vậy sao?

- Không giống! Mà đúng là như vậy!

Jane nói trắng ra.

Dương Thần sờ sờ mũi,

- Lên xe trước đi.

Quay đầu lại nhìn Bát Nhã nói:

- Cô tự tìm người đến đón nhé. Tôi có việc cần phải làm!

Bát Nhã cúi người cung kính, nhìn theo Dương Thần vào xe.

Cùng Jane lái xe ra khỏi sân bay, Dương Thần mới nói:

- Đó là người đứng đầu hội Bát Kỳ mới nhậm chức, tên là Bát Nhã.

Jane không ngờ tới, trong mắt kinh ngạc,

- Người đứng đầu hội Bát Kỳ không phải là Tokugawa sao?

Lập tức lại nghĩ tới cái gì đó, Jane trưng cái miệng nhỏ nhắn:

- Dương Thần! Không phải là anh giết lão ta rồi chứ?

Dương Thần bĩu môi,

- Chết là đã chết. Nhưng không tính là anh giết! Chuyện cụ thể đợi lát nữa nói sau. Trước tiên em kiểm một chỗ nào kiểm tra tình hình sức khỏe cho anh đã. Anh cảm thấy không thoải mái lắm.

Jane gật đầu. Nhưng vẫn có vẻ không tin,,

- Anh trúng độc hả? Ngay cả người ta hạ độc như thế nào em cũng thấy hoàn toàn không có khả năng thành công.

- Một lời khó nói hết!

Dương Thần thở dài.

- Trước khi em đến đã để một học sinh đem ra một công trình nghiên cứu sinh vật. Ngay lập tức chúng ta có thể đến đó kiểm tra.

Jane cũng không hỏi nữa.

- Em thật đúng là khắp thế giới có học sinh!

Dương Thần cổ quái liếc mắt một cái. Cô nàng này tuổi còn trẻ nhưng thật ra có cả một đại đội cấp học sinh.

Jane đắc ý,

- Không phải em muốn thu nạp. Mà bọn họ yêu cầu em thu nạp, em cũng không có cách nào khác.

Dương Thần nhìn vẻ mặt thoải mái của Jane, trong lòng hơi buồn bực,

- Không hiểu sao lần này anh gặp em, có cảm giác em khác với lần trước nhỉ?

Jane mỉm cười khế, bởi vì là lần gặp mặt, Jane cũng không make up. Một khuôn mặt hoàn mỹ thoát nhìn tươi mát động lòng người, quay đầu trừng mắt với Dương Thần,

- Mẹ em cũng nói như vậy! Có thể là do em già đi. Anh có biết lòng của phụ nữ thực ra rất dễ dàng sinh ra biến hóa không? Trước kia em gặp anh cảm giác hơi sợ. Nhưng từ lần trước gặp anh ở Hồng Kong, em cảm thấy thực ra anh cũng không đáng sợ đến thế. Cùng với nói là ân nhân của em, đứng đầu, không bằng nói là một người bạn tốt.

Dương Thần mỉm cười,

- Không hổ là mẹ em, Kathleen vẫn có con mắt nhìn người. Nhưng cho tới bây giờ anh vẫn chưa muốn làm người đứng đầu của các em, còn ân nhân gì nữa. Là các em đánh giá cao anh. Thực ra anh rất quê mùa, lại không có tiền, quan trọng là... Tên không dài được như tên em.

- Xem ra hiểu biết của anh thật sự thấu đáo.

Jane nghiêm trang nói.

Dương Thần xấu hổ cười,

- Tám năm trước cứu em cùng cô Kathleen. Anh còn không ngờ tới một

cô bé như em sẽ trợ giúp nhiều cho anh như vậy.

- Đừng gọi em là cô bé!

Đột nhiên Jane trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Em cũng không nhỏ so với anh!

Nói xong, Jane giẫm mạnh chân ga, z370 chạy giống như một mũi tên nhọn màu trắng, chạy như bay trên đường cao tốc...

Theo lời nói của Jane, sở nghiên cứu nằm ở vịnh trong một vùng núi, trên một khối đất lớn bằng phẳng xây dựng một tòa cao ốc màu xám bạc. Đúng là học sinh của Jane vốn có ở trong trung tâm nghiên cứu. Nhưng học sinh của cô đã bị quái nhân mỹ nữ lão sư vô lương đuổi không biết vì lý do gì.

Dương Thần đi theo Jane vào viện nghiên cứu, sau khi đi vào phòng vô khuẩn, Jane rất quen thuộc tự mình giúp Dương Thần lấy mẫu máu.

Tuy nhiên, những dụng cụ tầm thường không thể lấy được máu của Dương Thần. Dù sao làn da của Dương Thần cũng quá cứng cỏi. Dương Thần tự mình vận công phối hợp một chút, mới hút được một giọt máu vào trong ống nghiệm.

- Khoảng nửa giờ sau, em có thể phân tích tất cả. Anh ra ngoài chờ đi!

Jane bắt đầu nghiên cứu, lập tức trở nên vô cùng nghiêm khắc, trực tiếp kêu Dương Thần ra bên ngoài chờ.

Dương Thần cũng biết tính cách của cô bé này, những người thiên tài luôn có tính điên cuồng cố chấp, bởi vậy mới có thể thành công.

Sau khi đi ra từ phòng nghiên cứu, Dương Thần tìm hành lang gần nhất đi lên sân thượng của viện nghiên cứu.

Sân thượng được làm bằng gỗ thiên thai, phóng tầm mắt nhìn có thể nhìn thấy biển rộng phương xa và vùng duyên hải nơi có những căn nhà cổ điển Nhật Bản.

Tuy rằng Hokkaido mùa đông rất lạnh giá. Nhưng đối với Dương Thần mà nói cũng không có gì lạnh lắm. Hắn hưởng thụ những cơn gió biển thổi lạnh và lắng lặng chờ đợi kết quả giám định.

Không đến nửa giờ, Jane mặc chiếc áo bluse trắng cầm báo cáo đi lên sân thượng.

Dương Thần xoay người, chỉ thấy vẻ mặt của Jane bất ngờ ngưng trọng. Một đôi mắt xanh thăm hừng hực lửa giận. Dường như muốn ăn tươi nuốt sống Dương Thần.

- Ặc... Nhìn sắc mặt của em thì tình hình chắc rất nghiêm trọng?

Dương Thần khoan thai cười hỏi. Lúc này hắn là người bệnh, Jane chính là thầy thuốc của hắn, có thể không sợ sao.

Jane mở báo cáo ra, lật từng trang, lạnh giọng hỏi:

- Anh nói thật cho em biết đi. Rốt cuộc anh gặp chuyện gì? Anh vì sao lại uống cái thứ này?

Giọng nói của Jane run rẩy, dường như rất kích động.

Dương Thần biết không thể gạt cô, dù sao cũng liên quan đến sinh mệnh của mình. Vì thế hắn bắt đầu chậm rãi kể lại thời gian du lịch, gặp “Thập Thất”, sau đó lại bị Tokugawa, Blue Storm và Cao Thiên Nguyên gài bẫy.

Lúc đó giả vờ uống “Thập Thất” ngâm nước trà. Chính vì có chút cảm xúc không khống chế được, lại do sơ suất, nên uống hết ly trà có thuốc độc.

Đến nỗi sau đó tự hình dung lại mới cô tìm đường sống. Dương Thần không nói thêm, tóm lại là chính mình đã xử lý toàn bộ nhóm người này. Hơn nữa Bát Nhã đã giết chết Tokugawa. Sau đó tiếp nhận hội Bát Kỳ, tuyên thệ trung thành chính mình.

Jane mới nghe được một nửa, đôi mắt xinh đẹp đã rung rung, hốc mắt phỉếm hồng nhìn Dương Thần, cắn cắn môi, lạnh giọng nói:

- Thập Thất đối với anh mà nói, thật sự quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến mức ngay cả âm mưu thâm hiểm đến thế cũng không nhìn ra? Quan trọng đến mức ngay cả sự thật về cô ta thật sự đã chết rồi anh cũng không chịu tin sao?

Dương Thần không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Jane. Đúng là trong lòng mình vẫn luôn luôn tự dối mình, lại tiềm tàng một tia hy vọng, hy vọng Thập Thất không chết. Hiển nhiên Cửu Vĩ là vì tâm lý đônên mới đối phó được với mình.

- Anh có biết hay không? Nếu ngộ nhờ anh ngã xuống rồi, sẽ có bao nhiêu người vì không có anh che chở mà rơi vào lửa đạn của kẻ thù? Ít nhất cũng bởi vì không có tinh thần của người lãnh đạo mà biến thành địa ngục. Bao nhiêu người sẽ vì anh vừa chết vì thân thạch điên cuồng giết chóc, bắt người cướp của?

Jane nói đến xúc động phần nộ. Tát mạnh một cái lên mặt Dương Thần!

- Bốp!

Dương Thần không né tránh, mà lặng yên thừa nhận cái bạt tai.

Nước mắt của Jane tràn mi:

- Anh chỉ biết nghĩ cho bản thân anh thôi! Anh có nghĩ đến sự quan tâm của người khác dành cho anh không? Người yêu của anh vì anh chết mà sẽ khổ sở như thế nào? Thập Thất của anh đã chết! Cô ta chết từ lâu rồi! Chẳng lẽ bởi vì Thập Thất chết, anh vĩnh viễn bắt người yêu anh phải chịu sự tra tấn sao? Không ai có thể bắt tử. Anh là thần! Anh có thể sống suốt đời, Nhưng chúng em thì không thể!

Chúng em chỉ hy vọng lúc được sống, có thể nhìn thấy anh ở bên chúng em. Bất luận là yêu cũng tốt, hận cũng tốt, thương hại cũng tốt, khổ sở cũng tốt, miễn là không tránh mặt chúng em! Bởi vì bất luận chúng em có nguy hiểm hay không, cho dù sống hay chết, em đều tin tưởng anh, còn anh chính là người trốn tránh ở Hoa Hạ, vứt bỏ chúng em, anh cho rằng như thế là bảo vệ chúng em sao? Anh đang làm tổn thương chúng em.

Dương Thần! Anh thật ích kỷ.

Dương Thần ngơ ngẩn đứng ngay tại chỗ, trông thấy đã muốn khóc không thành tiếng, trong óc tràn đầy những suy nghĩ cuồn cuộn.

Là chính mình rất ích kỷ sao.. Một người lẳng lẽ trở về Hoa Hạ, tuy ngoài miệng nói chán ghét cuộc sống giết chóc, nhưng đáy lòng không phải là không sợ hãi một lần nữa chứng kiến người bên cạnh mình vì mình mà chết, cho dù là bạn bè cũng tốt, đàn em cũng tốt. Những người này mình đều quý trọng, tại sao lại có thể nhìn bọn họ vì mình mà chết? Đương nhiên, còn yêu chính bản thân mình và yêu người phụ nữ của mình.

Dương Thần nghĩ tới cái kia cùng Thập Thất có cùng ánh mắt, cùng hơi thở. Cô

hiện tại đang rất giận chính mình, cũng theo lời của Jane – mình rất ích kỷ.

- Dương Thần...

Jane xoa xoa nước mắt, ổn định tâm trạng, nói:

- Anh biết không? Anh thật sự, thật sự có khả năng sẽ chết....

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 333

Nhấn Kim Cương!

Nghe Jane kết luận xong, Dương Thần không biết nên khóc hay nên cười. Hắn đương nhiên biết lời nói của Jane có ý gì. Nếu mình thật sự gặp chuyện không may, chỉ có thể là cơ thể hoàn toàn bị phá hủy. Nhưng từ ý nghĩa nào mà nói, cũng không giống với cả đời này đã chết.

- Rất nghiêm trọng sao?

Dương Thần tối nghĩa hỏi.

Jane gật gật đầu,

- Hiện tại máu trong cơ thể anh, mỗi một dịch thể đều có rất nhiều độc tố chí mạng, có độc tố kim loại nặng, cũng có nguyên tố phóng xạ, còn có rất nhiều hóa chất phức tạp khác. Nguyên tố này bất luận là cái gì đều có thể khiến đa số người tử vong. Đặc biệt nguyên tố phóng xạ, được đánh giá rất thận trọng. Hiện tại trong người anh có nguyên tố này cộng vào, cũng đủ nghiền cứu nạn nguyên tử rồi.

Dương Thần nuốt cổ họng,

- Không đến mức trong cơ thể anh bị lắp đặt mười quả bom nguyên tử chứ?

- Anh cho rằng là cái gì? Nếu không em có thể tức giận như vậy được sao? Anh có biết hay không, anh hiện tại tỏ ra bình thường trước mặt em, em đều cảm giác không thể tưởng tượng.

Jane đã bắt chước phong cách giáo dục quý tộc, dáng vẻ tao nhã mà la lớn.

Dương Thần thâm hô Tổng Thiên Hành truyền cho mình công phu thật đúng là thần công, đều có thể trấn áp người. Nghĩ đến như vậy, võ học của Đông Phương tu luyện đến mức tột cùng so với chủ thần thần lực hống hách vài phần. Chỉ có điều không biết mình còn có cơ hội tự phát triển không. Dù sao “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh” tầng cuối cùng mình cũng đã luyện xong rồi, không còn gì để luyện nữa.

- So sánh anh như vậy, đều rất nghiêm trọng, có có thể cứu sao?

Đây mới là vấn đề Dương Thần quan tâm nhất.

Jane nhíu mi nói:

- Nếu đơn thuần là muốn tiêu diệt hết những vật chất tai hại này, là hoàn toàn có thể làm được. Tuy rằng trình độ khoa học kỹ thuật của Blue Storm đứng đầu thế giới. Nhưng nếu trên thế giới này đã bị phát hiện vật chất, e, vẫn tự tin đi giải quyết vấn đề. Hiện tại được vật trong cơ thể anh đã lan rộng ra tất cả mạch máu. Thậm chí còn lan đến cả các cơ quan thần kinh, mặc dù em nghĩ đã tiêm thuốc trung hòa vật chất này rồi cũng không có khả năng

trung hòa toàn thân được. Vì thế lấy độc trị độc, tuy có thể giải quyết nguyên tố hiện tại này. Nhưng sẽ có vật chất khác gây tai hại cho cơ thể anh.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút,

- Vậy nếu... Anh có thể tập trung tất cả vật chất tai hại lại một chỗ, em có thể giúp anh xử lý chúng?

Jane sửng sốt, ngẩng đầu kinh ngạc nói:

- Anh có thể chứ? Điều này sao có thể sao? Hoàn toàn không có lý luận khoa học kỹ thuật nào có thể làm được.

- Cái này không phải khoa học kỹ thuật!

Dương Thần đặc ý nói:

- Đây là nội công.

- Nội công?

Jane suy nghĩ,

- Chính là cái mà trước kia anh nói qua, anh luyện võ công Hoa Hạ? Cái loại này thần kỳ gì đó, đúng là không có căn cứ lý luận khoa học nào.

- Đúng vậy, hai ngày trước có đột phá. Anh nghĩ anh muốn dốc toàn lực, mong sao có thể làm được. Tuy rằng nói như vậy, cơ thể của anh sẽ rất đau đớn. Nhưng cố gắng một chút, ép những dược vật này di chuyển tới một cơ quan nhất định, là chắc chắn.

Dương Thần nói, cái này cũng chính là nội lực xuất kinh đạt tới tầng thứ chín mới dám nói như vậy. Nếu là trước kia thì hẳn hoàn toàn bất lực.

Jane nhẹ nhàng thở ra,

- Nếu anh có thể làm được như vậy, thì vấn đề còn lại chính là chế ra giải dược trung hòa. Cái này với em mà nói thì không thành vấn đề. Blue Storm, rất nhiều nhà khoa học đều là học sinh của em.

Dương Thần cười cười,

- Em dạy học sinh tốt, hại đến đầu anh đây!

- Anh hẳn là may mắn. Học sinh của em cũng không có khác Hoa Hạ các anh trong dân cư “Trung y”

Jane dường như yên tâm hơn, lộ ra vẻ tươi cười.

- Trung y? Vì sao?

Jane giải thích, nói:

- Vì người trên thế giới này, chỉ có trung y nghiên cứu chế tạo dược vật. Rất khó có thể dùng lý luận khoa học để giải thích về trung y dược vật, phân tử kết cấu phức tạp, trình độ hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi. Em từng có ý định phân tích một loại thuốc của trung y. Nhưng cuối cùng phát hiện ra nếu muốn phân tích thành phần của loại dược vật này, sẽ tiêu phí khoảng mười năm đến mười lăm năm. Hơn nữa còn chưa chắc chắn đúng với những gì anh tưởng tượng. Em đều khó có thể phân tích ra điều gì đó, nó kinh khủng đến mức nào. Cho nên nói nếu lần này anh là người thích hợp với trung y độc tố, khả năng anh phải chứa mười quả bom nguyên tử trong vòng

mười mấy năm.

Sau lưng Dương Thần đổ mồ hôi lạnh. Xem ra về sau mình không thể xem nhẹ độc tố này. Nếu chẳng may về sau cái loại độc tố này thực sự biến chứng theo như lý luận của trung y hạ độc mình, chính mình còn ăn hết. Chẳng phải là nửa đời sau không đụng vào phụ nữ được sao?

Jane đáng thương, dù thế nào cũng không thể ngờ được là Dương Thần lo lắng không phải là chuyện trong cơ thể chứa bom nguyên tử mà là lo lắng không thể cùng phụ nữ lên giường.

Nếu đã nghĩ đến cách giải quyết, mà ngày kia Dương Thần lại phải xử lý công việc, Jane cũng không trì hoãn thời gian, bằng cách nhanh nhất liên hệ với nhà cung cấp nguyên liệu, tính toán trong vòng khoảng hai ngày sẽ nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải độc.

Điều này cũng làm cho Jane dám nói trong hai ngày sẽ hoàn thành. Dù sao người phát hiện, phát triển loại dược vật này đều là học sinh của cô.

Sau khi nghe Jane dẫn dò thông suốt, trong lòng Dương Thần cũng không thể bình tĩnh được lâu.

Hơn một năm trước, bởi vì Thập Thất chết mới khiến tư tưởng giết người thô bạo bình tĩnh lắng xuống. Đầu óc của mình cũng nghiêm trọng dưới sự kích thích đó có thể đã bị không chế.

Có thể nói, nếu không vì Thập Thất bỏ đi thì rất có khả năng Dương Thần đã biến thành loại người chỉ là cái xác không hồn chỉ biết giết chóc, hoặc là một dã thú hung tàn.

Nhưng loại này khắc cốt ghi tâm đau đớn lại khiến Dương Thần thực sự cảm thấy được so với cái chết còn sợ hãi hơn rất nhiều.

Mà hiện giờ, Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh đột phá lên một tầng “Hương sinh”, hiểu được sự quý trọng của sinh mạng, lại tự tay giết chết Cửu Vĩ sau này biến hóa thành “Thập Thất”, Dương Thần rốt cục cũng dần hiểu ra, Thập Thất của mình thật sự đã chết rồi.

Jane vừa mới nói, giống như lời cảnh báo đập tan những u ám trong đầu mình.

Bởi vì mình sợ làm tổn thương đến những người bên cạnh. Và bởi vì chính người bên cạnh mình đã bị tổn thương, nên không thể nghi ngờ đều là một loại tổn thương.

Như vậy bản thân mình cần làm gì để lùi bước đây?

Từng mất đi, chẳng lẽ hiện giờ mình lại bỏ mặc đánh mất sao?

Giây lát trong lúc đó, trong đầu Dương Thần dường như hiện ra một thế giới mới trong suốt.

Dương Thần đột nhiên kích động mãnh liệt, hắn muốn gặp cái người phụ nữ lạnh như băng kia, cho dù là bị cô ấy mắng vài câu, bị cô ấy chế nhạo vài câu, giờ đây nghĩ đến đều là một việc hưởng thụ.

A a a, như thế nào mình lại phải chịu sự hành hạ điên cuồng đến thế này?

Dương Thần cười khỏ, rút di động, có thể muốn gọi nhưng lại mắng to một tiếng:

- Ở Nhật Bản không cho gọi quốc tế đường dài à?

Dương Thần sốt ruột đi vòng vòng mấy vòng, bật người nghĩ vậy không phải là còn có cô bé Bát Kỳ Bát Nhã có thể sai khiến sao. Vì thế có thể trực tiếp đưa cho Bát Nhã địa chỉ liên hệ gửi bưu kiện.

- Nhanh chóng liên hệ với công ty điện tín, làm cho số điện thoại di động của tôi có thể gọi quốc tế đường dài.

Cũng không biết đối diện với Bát Nhã là cái vẻ mặt gì. Nhưng nghĩ đến chung quy lại vẫn là chuyện nhỏ không đáng kể, ông chủ không thể nói gì. Nhưng rất nhanh đáp lại xác nhận tin tức.

Lồng ngực Dương Thần sung sướng, gọi điện cho Lâm Nhược Khê ở Hải Nam.

“Tút” vài tiếng sau, mới nhắc điện thoại.

Tuy rằng bắt máy, nhưng Lâm Nhược Khê ngay cả nửa câu cũng không nói, dường như đang chờ Dương Thần mở miệng.

Dương Thần hắng giọng một cái, cười hô:

- Vợ yêu! Chơi vui không?

Đối diện Lâm Nhược Khê vẫn không nói gì, cũng không biết là có ý gì.

Dương Thần nhú nhú mày, thầm nghĩ cô nàng này lại bắt đầu chơi trò băng sơn,

tiếp tục nói:

- Nhược Khê cưng à, vốn hôm nay anh muốn về Trung Hải, nhưng vì một người bạn mời đến Hokkaido chơi. Về đến nhà anh gọi điện báo vẫn bình an à.... À... đúng rồi, em muốn mua cái gì không? Anh mua cho em? Có muốn kim cương cỡ lớn không? Vòng tay cước chỉ đầu thô không? Hay là đặc sản gạo nếp thuốc của Nhật bản? Cái này mang theo không tốt đâu, nó dễ biến chất lắm nha...

Bên kia điện thoại vẫn im lặng. Dương Thần hoài nghi không biết là có phải Lâm Nhược Khê nghe điện không.

Cuối cùng Dương Thần bất đắc dĩ, huyền thuyên nói một đồng vô nghĩa, rồi nói

“bye bye”, tắt máy.

Dương Thần thở dài. Dường như Lâm Nhược Khê đối với mình hận đến thấu xương. Lâu như vậy không được gặp mặt nói chuyện, gọi điện thoại về cũng không thềm nói một tiếng, rõ ràng là không để ý đến mình.

Lại không biết, ở trong phòng khách sạn năm sao Hải Nam, lại là một quang cảnh

khác.

Sáng sớm Lâm Nhược Khê vừa mới tắm rửa xong, mặc một chiếc áo ngủ bằng sợi tơ đơn giản, mái tóc đen vẫn còn ướt át, khuôn mặt trắng nõn thanh

lịch đồ ửng, đôi mắt trong suốt mở to, vẻ mặt quái dị nhìn di động trong tay.

Mãi mới xác định được người đàn ông vừa rời gọi điện là ai. Lâm Nhược Khê xoay người, một tay lấy di động vứt xuống giường.

Di động ở trên giường liên tục nhảy nhót vài cái mới chịu nghỉ ngơi.

Một tay Lâm Nhược Khê chỉ vào di động, một tay chống nạnh, thở hên hên nói:

- Mười ngày nửa tháng đến giờ mới chịu gọi điện thoại cho tôi. Anh cho rằng tôi sẽ hòa nhã sao? Dương Thần chết tiệt, Dương Thần thôi, tôi cố ỉnh không nói lời nào cho anh ghen chết, anh sẽ chờ ly hôn kim cương à? Bạn ở Hokkaido? Ai nói gạo nếp thuộc Nhật Bản sẽ dễ dàng biến chất? Bay trong vòng bốn giờ có thể biến chất sao? Anh không nói thẳng lại còn viện lý do không cần chờ, nửa năm trở về tôi sẽ ly hôn với anh!

Lúc này, cũng giống nhau vừa mới rời giường, mặc áo ngủ, từ một gian phòng khác cầm chén nước trở lại phòng ngủ - Mạc Thiện Ny. Vừa nhìn thấy Lâm Nhược Khê một tay vừa chống nạnh, một tay chỉ vào chiếc di động trên giường tức giận mắg bộ mặt của Dương Thần, lập tức bất động tại chỗ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 334

Đi Ra Ngoài

Hai ngày tiếp theo, Dương Thần ngoan ngoãn ở viện nghiên cứu nghe theo sự sắp xếp của Jane, phối hợp với cô điều chế thuốc giải. Cùng lúc đó, cũng khiến hội Bát Kỳ cẩn thận tra xét Liễu gia ở vịnh Thạch Thù sắp xếp một số chuyện.

Chạng vạng ngày hôm sau, trong phòng thí nghiệm ở viện nghiên cứu, nội công bá đạo của Dương Thần cùng thuốc giải mà Jane phối chế đã cùng có tác dụng. Tất cả “Bom hẹn giờ” trong cơ thể Dương Thần cuối cùng cũng đã bị trung hòa mất tác dụng.

Trong cơ thể ngoại trừ thứ thuốc này, Dương Thần cảm thấy chân khí trong kinh mạch đã lưu chuyển bình thường. Hơn nữa các loại khí quan nháy cảm cũng đã hồi lại như trước.

Dương Thần giờ mới hiểu được, hóa ra lúc trước sự tiến bộ mình cảm nhận được không hoàn toàn là lực lượng “Hương sinh” cảnh giới. Hiện giờ không có ảnh hưởng của thuốc, mình mới chính xác nắm giữ tầng sức mạnh thứ chín.

Jane cũng kinh hãi nhìn Dương Thần khôi phục trạng thái khỏe mạnh, âm thầm thở ra nhẹ nhàng.

Dương Thần trông thấy trước mặt là sắc mặt tiêu tụy, người phụ nữ này hai ngày không ngủ, trong lòng hẳn cũng có chút cảm động. Phải nói năm đó mình cứu mạng mẹ con cô ấy, ân tình này mẹ con cô không phải chỉ trả lần một lần hai. Không nói đến đầu óc của mình ngang bướng, lúc trước nhờ có Jane mới có thể trị liệu ngăn chặn được. Mặt khác, mẹ con cô ấy đã trợ giúp mình rất nhiều.

- Cảm ơn nhiều! Dem phiền toái đến khiến em phải giúp anh giải quyết!

Dương Thần thật tâm nói, nếu không có người phụ nữ tài ba, xinh đẹp này, chỉ sợ mình làm nhiều chuyện đều phải hao tổn tâm tư.

Môi Jane trắng bệch ra, miễn cưỡng cười cười:

- Muốn cảm tạ em, về sau đừng có lặp lại cái chuyện ngu ngốc này nữa. Anh là Minh Vương, không phải Ngốc Vương.

- Cũng chỉ là một danh hiệu thôi. Thần cũng là người, là người đều sẽ bị tình cảm ràng buộc. Nhưng anh thừa nhận, chuyện lần này là do anh đã quá ngu muội với quá khứ. Không chỉ có lần này, trước kia cũng đã sai lầm rất nhiều rồi.

Dương Thần cười cười, trong mắt hiện lên vài tia hoài niệm.

- Anh nghĩ thông rồi. Vừa hay Hokkaido là một nơi nghỉ phép lý tưởng.

Lần này đã khiến cho bọn họ cùng tới đây tụ họp, anh cũng rất nhớ bọn họ.

Jane cũng không hỏi “bọn họ” là ai. Hiển nhiên là rất rõ ràng, ngược lại hỏi:

- Anh tính toán đối phó với Blue Storm như thế nào? Giáo Đình và cả Cao Thiên Nguyên nữa? Cùng bọn họ khai chiến sao?

Dương Thần lắc đầu:

- Tuy anh không sợ bọn họ. Nhưng trên thế giới này nếu Giáo Đình cùng Blue Storm đột nhiên tấn công chúng ta. Hiển nhiên ta sẽ phá tan toàn bộ sự cân bằng của thế giới theo như lời em nói. Bởi vì sẽ lặp lại cuộc chiến tranh Giáo Đình ở Châu Âu có thể kiểm chế các thế lực quan trọng của hội nghị Hắc ám. Cục diện này đã duy trì mấy thế kỷ nay, không thể bị phá hỏng bởi Cao Thiên Nguyên. Đừng nói có thể tìm thấy bọn họ hay không, bọn họ ngay cả đến người cầm đầu cũng không có, tất cả đều theo sự mê hoặc của Cửu Vĩ và Cửu Miêu, vì chị của bọn họ là Tuyết Nữ tới báo thù, không cần thiết phải hạ gục toàn bộ đám người đó.

- Chẳng lẽ bỏ qua cho bọn họ?

Jane tức giận.

- Bọn họ vì đá thần mà đối phó với anh thì quả thực chúng không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Dương Thần cười nói:

- Anh đã khiến Bát Nhã đem thi thể ba người của Blue Storm cùng với ba thi thể của Giáo Đình đưa đến Bộ quốc phòng Mỹ cùng với trước cửa của Giáo Đình Vatican. Toàn bộ đều dùng danh nghĩa của anh. Xem như là cảnh cáo với bọn họ. Anh nghĩ chắc chắn bọn họ sẽ hiểu được ý của anh.

Jane dẫu miệng:

- Nếu chẳng may họ không hiểu thì sao?

- Vậy thì anh cũng chẳng cần quan tâm, giết chết Bộ trưởng Quốc phòng Mỹ, lại đi Vatican giết chết Giáo Hoàng.

Trong mắt Dương Thần hiện lên hàn quang, lạnh lùng nói:

- Mặc dù không giải thích được. Nhưng hiện tại anh muốn tàn sát trụ sở chính của họ, cũng không có gì cản được.

Bỗng nhiên Jane đến gần, hôn lên gương mặt Dương Thần một cái.

Cảm giác khuôn mặt lạnh như băng mềm mại đụng chạm, Dương Thần sửng sốt,

nhìn Jane trước mặt một chút cũng không xấu hổ, chẳng hiểu gì cả.

- Em thích anh lúc này. Giống như là anh mới mười lăm tuổi, lúc cứu mẹ con em vậy.

Ánh mắt của Jane dịu dàng nói.

Nói xong, Jane duỗi cái lưng dài, đi ra ngoài phòng thí nghiệm.

- Anh đi thu xếp chuyện của anh đi. Em phải đi ngủ.

Dương Thần sờ sờ vết ướt trên mặt, thở dài một hơi.

Hôn lễ của Liễu Vân được tổ chức ở ngoài trời, khi mặt trời đã lên cao. Dương Thần cũng hiểu được nên xuất phát, liền bảo Bát Nhã chuẩn bị cho mình một chiếc xe Honda có rèm che không gây chú ý, một mình đi tới bờ biển khách sạn Otaru-shi.

Căn cứ vào thám tử của Macedonia hồi báo, An Tâm bị nhốt ở trong một khách sạn bốn sao gần bờ biển Otaru-shi, người của Liễu gia canh chừng cả ngày, không cho cô đi ra.

Tuy nhiên vẫn may mắn là cô không bị ức hiếp cái gì, cho nên Macedonia được sắp xếp nằm vùng đi cứu An Tâm ra.

Lúc lái xe tiến vào Otaru-shi đã là ban đêm, trời đầy sao. Dương Thần đi tới chỗ của An Tâm - bên cạnh một khách sạn lớn. Hắn cảm giác đói bụng, nên ngay tại ven đường, hắn ăn liền hai bát mì sợi truyền thống. Sau đó suy nghĩ làm thế nào để đi lên, vì dù sao đây là Nhật Bản. Muốn cứu An Tâm ra, giết chết cả Liễu gia cũng không phải là việc gì khó. Quan trọng là phải đạo diễn vở kịch này cho tốt.

Nếu muốn chấm dứt chuyện này để tất nhiên hôn lễ sẽ không thành, Dương Thần để Ninja hội Bát Kỳ đi lên đánh thuốc mê tất cả bọn họ là có thể cứu An Tâm ra.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng lớn ở khách sạn, một người mặc váy cưới trắng tinh khôi – An Tâm đang đứng trước một tấm gương thật lớn, trong tay đang cầm một bó hoa tươi, bên cạnh là hai gã nhân viên phục vụ hôn lễ, giúp An Tâm sửa sang áo váy.

An Tâm dịu dàng quyến rũ nổi bật với bộ áo cưới thanh khiết, rất rực rỡ và tinh khiết, da trắng như tuyết, khuôn mặt được trang điểm rất kỹ, giờ phút này vẻ đẹp được bày ra đến cực hạn, từ những đường nét nhỏ hạ cùng với nét kiêu ngạo. Dưới ánh đèn, dường như An Tâm giống như một cô công chúa chói lọi.

Nhưng, sắc mặt An Tâm không tốt chút nào. Đôi mắt trong veo tràn đầy lửa giận, môi anh đào nhếch hồng, cũng không nói nửa lời.

Hai nhân viên phục vụ hôn lễ nhìn thấy gương mặt của An Tâm đều lộ ra vẻ vô cùng hâm mộ vẻ mặt của cô. Bọn họ đoán tâm tình của cô dâu này không được tốt, ngang bướng không chịu gả cho công tử nhà họ Liễu. Người ta lại là đại phú xa hoa, còn vẻ mặt xui xẻo như vậy, đúng là không biết hưởng phúc.

Nhưng bọn họ cũng không nói ra những gì nghĩ trong lòng, chỉ hỏi:

- An Tâm tiểu thư còn cần cái gì sao?

An Tâm thở một hơi dài:

- Không có! Các cô đi ra ngoài đi!

- Được!

Hai nhân viên phục vụ cũng không dám đợi thêm, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Và khi hai người kia vừa đi ra, ngay lập tức An Tâm ném bó hoa kia đi, dùng sức cởi hết tất cả những nút thắt ở đai lưng, đem bộ lễ phục trị giá hơn mười vạn ném xuống trên mặt đất, chỉ còn lại bên trong bộ áo ngủ bằng sợi tơ màu trắng.

An Tâm cảm thấy trong lòng đắng ngắt. Từ ngày ấy bị cha cưỡng ép kéo vào một chiếc máy bay, đến Nhật Bản, cuộc sống luôn luôn bị theo dõi, bắt làm cái này làm cái kia để chuẩn bị kết hôn cùng Liễu Vân.

An Tâm cũng buồn bực, chính mình đã làm hỏng thanh danh của mình rồi. Liễu gia tại sao còn chấp nhận mình làm con dâu tuy rằng tài lực của An gia là không nhỏ. Nhưng Liễu gia chắc chắn còn có nhiều lựa chọn nếu như nói lý do duy nhất thì phải nói là Liễu gia thành tâm muốn trả thù mình, không cho mình đào hôn thành công.

Nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ mênh mông, trong lòng An Tâm ê ẩm, hốt mắt không kìm nổi hồng lên.

Nếu biết thế này, lúc trước đã cùng cái tên vô lại kia chạy trốn rồi, còn nói muốn cái gì và có quyết định duyên phận làm người phụ nữ của hắn hay không... Thân mình đều cho hắn, trên máy bay không kìm nổi đã cùng hắn làm cái chuyện ấy, còn không phải thích hắn sao? Vì sao cố tình cùng một người con gái chơi trò lãng mạn như vậy?

Được rồi, giờ lãng mạn không đến, chính mình đáp vào.

Nhưng, không biết hắn đang ở đâu? Hắn cũng từng là một kỵ sỹ dũng cảm đứng trước mặt mình, hiện tại gã còn có thể sao?

Nghĩ đến đây, An Tâm cảm thấy mình rất buồn cười. Chính mình lúc trước không nắm chắc cơ hội, hiện giờ bị lừa gạt tới Hokkaido này, chẳng lẽ còn trông cậy hắn cũng ở đây sao? Coi như là biết mình bị bắt và không thích kết hôn, hắn cũng sẽ không có khả năng ngăn cản cuộc hôn nhân lớn như thế này.

Không chừng mình sẽ hối tiếc cả đời này. Nhưng hy vọng hắn có thể có cuộc sống hạnh phúc, chỉ có điều... Hắn còn nhớ đến mình sao?

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra.

An Tâm đột nhiên nghĩ đến cái gì, vui mừng xoay người, ngay sau đó là thất vọng.

Người tới là một tên mặc đồ tây trang màu trắng.

Liễu Vân nhìn thấy vẻ mặt biến hóa của An Tâm, cười thầm trong lòng. Tiện nhân! Nhìn thấy mình lại thất vọng sao? Lại nhìn thấy áo cưới ở trên mặt đất, Liễu Vân càng phát ra ánh mắt đen tối.

- An Tâm! Ngày mai chúng ta sẽ kết hôn! Áo cưới vừa ý chứ?

Liễu Vân ngoài cười nhưng trong không cười, đi lên trước, hỏi.

Theo bản năng, An Tâm lùi lại về phía đầu giường, vẻ mặt khẩn trương nhìn Liễu Vân:

- Muốn nói gì thì nói đi, không cần đến gần tôi.

- Chúng ta sắp kết hôn, qua ngày mai, chúng ta sẽ là vợ chồng hợp pháp, hưởng chỉ trước đêm tân hôn, chẳng lẽ chúng ta thân thiết một chút không được sao?

Liễu Vân nhìn An Tâm mặc chiếc áo tơ lụa mỏng manh lộ ra dáng người đầy đặn, trong mắt hiện lên ngọn lửa độc ác.

Bao nhiêu phụ nữ thiên kiều bá mị, không ngờ để một con súc sinh uống trước canh.

An Tâm nhìn Liễu Vân không ngừng tới gần, đột nhiên theo bản năng lấy con dao trang trí dưới gối ra.

Lưỡi dao trang trí màu bạc nhắm ngay vào Liễu Vân, An Tâm lớn tiếng kêu lên:

- Nếu anh tiếp tục đến đây, tôi sẽ rạch mặt anh sau đó tự sát.

Liễu Vân bước chậm lại, trong lòng hơi giận dữ. Nhưng vẫn bình tĩnh, gã cực kỳ am hiểu, ngấm ngấm chịu đựng. Lúc trước nhìn thấy An Tâm ở cùng một chỗ với Dương Thần, cũng phải chịu đựng như thế.

- Được! Cô đừng kích động. Tôi đi đây!

Trong lòng Liễu Vân mắng to, tiện nhân mà giả bộ cái gì trinh nữ? Qua ngày mai, cô còn không ngoan ngoãn bị tôi nằm úp sấp xuống, chờ tôi chơi đủ, sẽ ném cô giống như gấu chó vậy! Xem cô về sau còn sống mà gặp người ta, tôi trả lại cô gấp mấy trăm lần là được rồi, còn có tất cả tài sản của An gia cũng rơi vào tay mình.

Trong lòng nghĩ vậy, vài ý niệm trong đầu, Liễu Vân rất nhanh thấy trên khuôn mặt xuân phong dường như mỉm cười, nói với An Tâm “Ngủ ngon” liền đi ra khỏi phòng.

Rốt cục An Tâm cũng nhẹ nhàng thở ra. Dường như cô dùng hết khí lực toàn thân đem cái lưỡi dao trang trí bỏ lại xuống dưới gối.

Nhưng, nước mắt tủi thân vẫn lăn dài xuống trên má, giọt xuống khăn trải giường...

Đúng lúc này, cửa lại bị mở ra.

Thần kinh của An Tâm lần thứ hai bị căng thẳng, bất ngờ lại lấy lưỡi dao dưới gối, nhắm vào người đi tới phía cửa, giọng the thé nói:

- Đi ra ngoài, đi ra ngoài. Tôi nói anh đi ra ngoài. Nếu không tôi chết cho anh xem.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 335

Đừng Sợ Làm Hồng!

Vừa tìm được phòng của An Tâm, lùi thẳng vào phòng, vui rạo rức. Dương Thần vừa mới bước vào cửa, mặt đả lộ ý cười, chỉ thấy An Tâm mặc một bộ áo ngủ, đang cầm một con dao nói mình phải tự sát.

- Ặc... Cái gì? Đừng kích động nha! Em không muốn gặp anh, anh đi ra ngoài cũng không được sao? Đừng tự sát nha...

Dương Thần buồn bực nói.

An Tâm vừa nghe thấy tiếng, như thế nào lại thấy quen tai, không phải là Liễu Vân?

Mở to hai mắt ngập nước, nhìn kỹ, thân thể mềm mại run rẩy, con dao trên tay lập tức rơi xuống, không thể tin nổi nhìn thấy vẻ mặt nghiền ngẫm, ý cười của Dương Thần ngoài cửa.

- Dương... Dương... Anh... Anh... Làm sao...

Mặc cho ai ở dưới tình huống như vậy, nhìn thấy người hoàn toàn không thể nhìn thấy, đều hoàn toàn có lỗi suy nghĩ tưởng là mơ. An Tâm ngất xỉu đi...

Dương Thần yên lặng khóa trái cửa lại, đi đến trước mặt An Tâm, cách hai, ba mét, vòng tay ra ôm ấp.

An Tâm ngày đêm suy nghĩ, nhớ nhung hấn, miệng bị dệp đi rồi, dường như tiểu cô nương chịu oan ức tìm người thương yêu, phi thân nhào vào trong lòng ngực Dương Thần, hai tay ôm lấy cổ Dương Thần, đầu cúi trong ngực Dương Thần “Ô, oa” một tiếng rồi khóc rống lên.

Dương Thần hơi đau lòng, vỗ vỗ tấm lưng ngọc của cô, cảm nhận mùi hương trên cơ thể An Tâm, không để ý mặt mũi của cô thế nào, tha hồ mà gào khóc. Trong lòng biết là mấy ngày nay hấn là cô phải chịu sự đối xử không công bằng, chắc chắn là muốn phát tiết cảm xúc.

Bị chính cha để lừa đưa tới Nhật bản, lại ném cho đám người Liễu gia, cả ngày bị nhốt trong phòng, xung quanh tất cả đều bị giám sát như hổ rình mồi.

Ở đây không hề có nhân quyền, bị bắt cóc giống như áp trại phu nhân, mỗi ngày ngoại trừ được nuôi dưỡng như chim hoàng yến, lại luôn luôn bị Liễu Vân quấy phá trong phòng, suốt mười ngày qua, anh ta đều sung mãn tự do ra vào phòng của An Tâm, cô có thể không bị điên lên sao?

Vẫn khóc nức nở, một lúc lâu sau, An Tâm mới bình tĩnh trở lại, xoa xoa đôi mắt đỏ hoe, chớp chớp nhìn Dương Thần, cô vẫn lo lắng rằng mình nhận lầm người.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Không nhìn làm đâu, An Tâm cưng! Là ông xã của em đến đây!

Mặt An Tâm đỏ lên:

- Nhìn ra rồi. Trừ anh ra, không ai da mặt dày như vậy nói mình là ông xã của người ta!

An Tâm lại hỏi:

- Làm sao anh tới được đây? Đi lên chẳng lẽ không bị ai phát hiện sao?

Dương Thần ngẫm nghĩ đám người vô tích sự kia làm sao có thể phát hiện được mình, nói:

- Làm sao tìm đến được em cũng đừng quan tâm, muốn đoạt lấy em, còn phải xem duyên phận có giúp chúng ra được gặp nhau hay không, anh sẽ luôn luôn chờ. Nhưng càng chờ về sau, đột nhiên biết tin em phải kết hôn với Liễu Vân, căn bản là đã phá hỏng quy tắc trò chơi. Anh nghĩ anh không thể đưa người phụ nữ của mình cho một tên công tử bột, cho nên anh mới đến một ngôi miếu xin vị hòa thượng một quẻ, mới biết được em ở đây! Anh liền trải qua trăm ngàn cay đắng mới tìm được nơi này, tính toán cứu em thoát khỏi khổ ải. Duyên phận đối với thằng đó coi như hết! Bây giờ gặp được rồi, không cho phép em chạy nữa!

An Tâm cười khanh khách:

- Miệng lưỡi trơn tru! Hòa thượng ở miếu nào? Anh khai thật đi, có phải anh vẫn phái người theo dõi em, nên mới tìm thấy em dễ dàng như vậy. Còn biết em bị Liễu gia ép kết hôn. Người của Liễu gia làm sao có thể cho anh biết được!

- Cho dù thật sự có cho người theo dõi em, dù sao vẫn tốt hơn so với em bị Liễu Vân cướp đi!

Dương Thần hôn lên chóp mũi An Tâm,

- Xem em kìa, khóc mặt thành con mèo mướp rồi đó.

An Tâm cau mũi, vui buồn lẫn lộn nhìn Dương Thần, cuối cùng kiễng mũi chân, hôn lên trán Dương Thần.

- Cảm ơn anh, Dương Thần! Em vẫn cầu nguyện anh sẽ đến cứu em, giống như ngày xưa. Bây giờ anh đã đến đây thật rồi, em muốn cảm ơn anh đã biến giấc mơ của em thành sự thật!

Dương Thần cười quái dị, nói:

- Em nói cảm ơn nhanh như vậy sao? Không hỏi xem anh tính toán làm gì sau khi cứu em ra sao?

An Tâm cười khẽ, nói:

- Em cũng không phải ngu ngốc, ngay cả em ở đâu anh cũng tìm được, còn có thể dễ dàng tìm đến phòng Tổng Thống mà không bị phát hiện. Chắc chắn là anh có cách của anh, nên em mới không hỏi nhiều. Anh nói thế nào sẽ là thế đấy!

- Xem ra rất giác ngộ, nhanh như vậy đã chồng làm gì, vợ cũng làm theo

rồi ư?

Dương Thần vui nói.

An Tâm cười quyến rũ,

- Duyên phận đưa chúng ta ở bên nhau. Bây giờ anh có đuổi em đi em cũng muốn dựa vào anh! Anh làm thế nào là tùy anh!

Nhìn thấy hoa kiều mỹ nhân ở trong ngực mình, dịu dàng nói những lời nhỏ nhẹ, Dương Thần kích động nóng bừng, thở. Mùi thơm trên cổ thể An Tâm giống như thuốc làm cho người ta phạm tội, khiến Dương Thần không tự chủ được, luôn một tay vuốt nhẹ dọc lưng An Tâm, một tay di chuyển tới cái mông vênh cao, mềm mại mà co dãn, khiến Dương Thần không kìm lòng nổi, dùng sức bóp một cái.

- Anh!

An Tâm khẽ kêu lên một tiếng, giống như trăng khuyết, đôi mắt giống như xuân thủy, khuôn mặt trái xoan, kiều diễm ướt át lộ ra vẻ quyến rũ đến tận xương, giống như cực kỳ thỏa mãn với những động tác thô bạo của Dương Thần.

- Anh làm đau em!

An Tâm hơi thở như hoa lan nói.

- Có muốn bóp vài cái nữa không? Anh thấy em rất thích!

Dương Thần cười xấu xa nói.

An Tâm oán hận lườm hắt một cái, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nói:

- Từ từ, em làm một việc trước khi anh động thủ lần nữa.

Dương Thần sững sốt, đang cao hứng, sao có thể cắt ngang đây?

An Tâm dùng sức lấy hai tay đẩy Dương Thần ra, bĩu miệng nói:

- Anh xoay người sang chỗ khác, đợi em gọi mới được quay lại!

Dương Thần thấy vẻ mặt thành thực của An Tâm, buồn bực không biết cô muốn làm cái gì, nhưng cũng không chống lại ý tứ người phụ nữ của mình, chậm rì rì xoay người.

Chỉ nghe được từ phía sau phát ra tiếng sột soạt, khoảng một phút đồng hồ, mới nghe An Tâm gọi,

- Được rồi! Anh quay lại đi!

Dương Thần thản nhiên xoay người, hai mắt lập tức choáng váng.

Chỉ thấy An Tâm mặc một chiếc áo cưới, hóa thành một cô dâu xinh đẹp. Nhưng khác biệt chính là, Dương Thần có thể rõ ràng nhìn thấy cánh tay như ngó sen, tuyết trắng lộ ra, và xương quai xanh tinh xảo, dưới thân còn có đôi chân trơn bóng, xinh đẹp tuyệt trần...

An Tâm, đúng là cởi áo ngủ, mặc vào một tầng áo cưới.

Áo cưới có nụ hoa, tơ hoa văn các loại được thiết kế ren, khiến toàn thân An Tâm, những nơi cao thấp đều loáng thoáng mê người. Hơn nữa vẻ mặt An Tâm còn xấu hổ động lòng người, khiến Dương Thần tức thời quên cả thở.

Trách không được có người nói, phụ nữ mặc áo cưới là thời khắc đẹp nhất

của cuộc đời! Dương Thần coi như tin những lời này.

- Ông xã, em đẹp không?

An Tâm xấu hổ gọi một tiếng, vừa nói mặt đã đỏ bừng, gục đầu xuống không dám nhìn Dương Thần.

Trái tim Dương Thần đã nhanh bị hòa tan! Đây không phải là phụ nữ mà là một yêu tinh, nguồn gốc gây nên tai họa... Nhưng kẻ gây tai họa này làm sao lại mê người đến vậy chứ!

- An Tâm cũng yêu à! Đêm nay em không cần ngủ, anh cảm thấy năng lượng của anh rất vô tận nha!

Dương Thần không nói thêm nữa, ôm chặt An Tâm vào trong ngực, nặng nề hôn lên thân cô!

Tuy rằng hai người gặp nhau mới được hai lần, nhưng hai lần đều phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, rất nhanh tiến vào trạng thái triền miên!

Hai người vừa hôn nồng nhiệt, vừa chậm rãi dần bước đến bên giường lớn. Ngay sau đó, Dương Thần nhẹ nhàng nhấc cô lên, ném cô dẫu lên giữa giường.

Lúc Dương Thần bỏ nhào trên người An Tâm, đôi mắt quỵn rũ như tơ của An Tâm cực kỳ động tình, trong lòng vui sướng đúng như người đàn ông trong trí nhớ. Hơn nữa, giờ phút này lại là hoàn cảnh đặc biệt, dưới các loại kích thích, An Tâm đã rất muốn cùng Dương Thần mây mưa.

Một bên Dương Thần hôn qua chỗ xương quai xanh tinh xảo của An Tâm, một bên hàm hồ nói:

- Cung... Sẽ mặc áo cưới... Anh còn chưa được thử qua chế phục này...

- Umh... Đây không phải là chế phục nha...

An Tâm nhẹ nhàng than thở,

- Đừng sợ phá hư, dù sao cũng là của Liễu gia... Anh muốn... Anh muốn xé cũng không sao...

Câu nói này giống như diêm quẹt hộp dầu, đôi môi, ánh mắt Dương Thần đều đỏ lên.

Xé cũng không sao?

Không rõ lời này có hàm nghĩa thế nào, Dương Thần xem như sống uống phí bao nhiêu năm lẫn lộn như vậy. rõ ràng là xin bạo lực, xin kích thích nha!

Dương Thần ha hả cười tà, hét to “Tiểu nương tử, anh đến đây”, dùng sức đem thân mình bay đến tấm thân non mềm của An Tâm.

An Tâm rất phối hợp cong lên, váy cưới rậm rạp rồi bù mang theo một làn gió thơm.

Dương Thần cũng không khách khí, nhìn cái váy trắng trước mắt, hai tay tùy ý hai bên mà kéo xé, lập tức “Xẹt” một tiếng, váy rách thành mấy mảnh.

Trên người An Tâm chỉ còn có một chiếc quần lót màu trắng lộ ra, bao vây lấy cái mông tròn trịa, đẹp mê hồn, hơi nhỏ.

Dương Thần đã đến đỉnh bông bột, cúi người từ phía sau đè ép lên...

Không bao lâu, chiếc giường lớn trong phòng lung lay kịch liệt, đến mức liên miên từng nhịp, một đợt cao hơn một đợt, lay động lòng người...

Nếu kia là đặc ý vừa lòng, sung mãn cực hạn, suy nghĩ mơ màng đến Liễu Vân, biết cô gái của mình đang ở trong phòng, mà đặc biệt chuẩn bị váy cưới cho cô. Cô lại cùng người đàn ông khác điên cuồng vận động, không chừng có thể tức ói máu.

Vẫn giằng co hơn hai giờ, Dương Thần thấy cô gái dưới thân mình kích thích quá mắt đã sắp trợn trắng... Ngất đi thôi... mới thu hồi điên cuồng, hoang dã, sau khi phát tiết tất cả tích tụ, hấn ôm An Tâm vào trong ngực, nằm xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của An Tâm, gần như qua hồi lâu mới có thể há mồm nói chuyện, đôi bàn tay trắng như phấn đánh vào ngực Dương Thần,

- Dương Thần... Anh... Anh ức hiếp em...

- Đây không phải em muốn sao? Anh xé váy, liều mạng làm việc, đều là vì em đấy!

Dương Thần nghiêm trang nói.

- Em chỉ nói anh có thể xé váy... Anh làm liền hai giờ...

- Có thể em cũng chưa nói dừng lại à. Anh muốn nghe em luôn luôn kêu, đến sau lại kêu cũng không kêu, chắc là em chơi chưa đủ chứ gì?

An Tâm không nói gì, dứt khoát không nói.

Nghỉ ngơi một lát, An Tâm mới nhớ tới, hỏi:

- Dương Thần, anh còn không nói cho em biết, tiếp theo phải làm như thế nào đấy!

Dương Thần không quan tâm, nói:

- Em không cần làm gì cả, ngày mai tiếp tục làm cô dâu là tốt rồi.

- A?

An Tâm hiển nhiên đầu đầy dấu chấm hỏi.

Dương Thần cười quỷ dị,

- Tóm lại em nên làm cái gì thì làm cái đó, ngày mai lên du thuyền của em, về phần hôn lễ... Chắc chắn sẽ rất đặc biệt...

An Tâm chớp chớp mắt, gặp Dương Thần phải thừa nước đục thả câu, cũng sẽ không hỏi, ngậy thơ ngáp một cái, rúc vào ngực Dương Thần.

- Em ngủ, khi em gối đầu, không cho phép nhúc nhích...

Dương Thần kéo chăn xuống, đắp cho An Tâm, sau đó cầm lấy di động ở đầu giường, có một số lạ nhắn tin đến...

“Nhiệm vụ đã được tiến hành thuận lợi.”

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 336

Tổ Chức Sơn Khẩu

Trong một gia đình giàu có ở Otaru, Liễu Vân đang cùng trợ lí mát xa, chăm sóc nhan sắc cho buổi hôn lễ ngày mai.

Trợ lí là một người đàn ông trung niên, đeo cặp kính màu vàng, nằm song song với ông chủ trên chiếc giường trắng tinh, tận hưởng kĩ thuật chuyên nghiệp của hai cô nhân viên mát xa.

Nữ nhân viên mát xa vừa phục vụ cho hai vị khách, vừa chạm bộ ngực đầy đặn của mình trên lưng họ, kiểu ám thị này chẳng có gì là lạ cả, Liễu Vân với người trợ lí đã quá quen thuộc, nên không có biểu lộ gì đặc biệt.

Chơi đùa với loại phụ nữ như thế này, họ căn bản không có hứng thú.

Hai tên vệ sĩ lực lưỡng của Liễu Vân đứng ngay ở ngoài cửa, bọn họ thuộc đội quân đặc chủng tinh nhuệ của nhà họ Liễu, từ trước tới giờ Liễu Vân chưa bao giờ phải ra ngoài một mình, gã luôn cẩn thận mang theo hai tên vệ sĩ đó.

Giữa lúc Liễu Vân đang thấy rất thoải mái thì người trợ lí bên cạnh có điện thoại.

Người trợ lí nhìn qua dây số, không ngờ là người nhà lại gọi vào lúc này, không biết là muốn báo tin gì, liền nhận điện.

Trợ lí nói tiếng Nhật, hỏi luôn là có chuyện gì.

Một cô gái vội vàng nói lớn:

- Tiên sinh, có một đám người không biết từ đâu đột nhiên xông vào nhà tìm các ông, chúng tôi không ngăn lại được.

Trợ lí hỏi sơ qua vài câu, vội cúp máy, nói với Liễu Vân:

- Ông chủ, có hơn chục tên xấu đến quấy rối nhà ta, nghe nói là bọn Sơn Khẩu.

- Nhóm Sơn Khẩu?

Liễu Vân nhú mày, gã vốn là người có triển vọng, rất bình tĩnh, nhưng lúc này lại có chút sợ hãi.

- Người của Sơn Khẩu không phải là tự dung lại đi gây chuyện, công ty của chúng ta có buôn bán qua lại với họ ở Nhật, thường thì họ sẽ không gây bất lợi cho chúng ta, tạm thời không nên manh động.

Liễu Vân vừa nói, vừa ngồi dậy, khoác áo, chuẩn giờ gặp nhóm người Sơn Khẩu sắp đi vào.

Chưa đến nửa tiếng, quả nhiên là có một đám hơn chục người cả nam cả nữ, dưới sự chỉ huy của tên râu rậm trọc đầu, từ bên ngoài xông vào.

Mấy người này trên cánh tay, cổ và vài chỗ nữa đều có những hình xăm,

điều này giúp Liễu Vân chắc chắn một điều rằng đây chính là Sơn Khẩu.

Nhật Bản là đất nước duy nhất trên thế giới công nhận xã hội đen hợp pháp, điều này không phải là không có chút liên quan gì với lịch sử, nhưng cũng phải công nhận là thế lực của tổ chức Sơn Khẩu rất mạnh.

Hệ bước vào Sơn Khẩu, bất luận là nam hay nữ, đều phải xăm mình, hơn nữa cũng không phải là những hình xăm nhỏ bình thường, mà là những hình xăm lòi loét đủ loại khắp trên người.

Hai gã vệ sĩ nhanh chóng đứng cạnh Liễu Vân, chuẩn bị bảo vệ Liễu Vân rời đi bất cứ lúc nào.

- Cậu chính là Liễu Vân của tập đoàn Bích Vân?

Tên trọc đầu kia nhìn chằm chằm Liễu Vân, vuốt cằm hỏi.

Liễu Vân bình tĩnh cười nhẹ, trả lời bằng tiếng Nhật:

- Không sai, không biết các bạn Sơn Khẩu đến đây có việc gì không?

- Ai là bạn bè với anh?

Tên đó trừng mắt nhìn Liễu Vân:

- Tôi là chỉ huy của Sơn Khẩu tại Otaru, Hide Rangu, thuộc hạ của tôi báo cáo, các anh buôn bán hê-rô-in trên địa bàn của chúng tôi.

- Hê-rô-in?

Liễu Vân ngạc nhiên:

- Tôi buôn bán Hê-rô-in khi nào chứ?

Hide Rangu lạnh lùng nói:

- Không phải ngại biện, nếu như các anh không làm, thuộc hạ của tôi không thể nói lung tung được. Tuy Sơn Khẩu của chúng tôi là tổ chức xã hội đen, nhưng sẽ không để cho bất cứ ai làm hại đến người dân của nước tôi. Một thương gia gian xảo như anh, nếu như thực sự là không làm thì có dám để chúng tôi lục soát hay không?

Liễu Vân cảm thấy có gì đó không đúng, dường như có người muốn hại mình, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Hide Rangu, tôi với thị trưởng Hashimoto của các anh là chỗ quen biết đã lâu, có thể cho phép tôi gọi điện cho ông ấy, sau đó hãy quyết định có cho các vị lục soát hay không, dù sao tôi cũng thấy có hiểu lầm gì đó ở đây, mọi người đang làm cho quan hệ của chúng ta xấu đi đó.

Dù sao thì tập đoàn Bích Vân cũng là công ty xuyên quốc gia lớn, tổ chức Sơn Khẩu cũng là một trong các bạn hàng tốt của Bích Vân, Liễu Vân đoán rằng chắc chắn là có đối thủ nào đó đã hãm hại mình, nhưng y cũng không e ngại, vì cho dù là chỉ huy của Sơn Khẩu thì y cũng không thêm bận tâm.

Hide Rangu do dự một chút, rồi gật đầu nói:

- Gọi nhanh đi.

Liễu Vân bảo trợ lí gọi điện cho Hashimoto, sau mấy hồi chuông, đầu dây bên kia Hashimoto nhắc máy:

- Anh Liễu, muộn thế này anh gọi cho tôi có chuyện gì quan trọng sao?

Liều Vân cười vài tiếng, sau đó nói với anh ta việc thuộc hạ của Hide Rangu muốn kiểm tra xem chỗ họ có phải là có hê-rô-in hay không, hy vọng Hashimoto có thể cho thuộc hạ đi giải quyết việc này.

Ai ngờ, vừa mới nói xong thì Hashimoto liền nói:

- Nếu như anh tự nhận là không hề buôn bán hê-rô-in thì cứ để cho họ kiểm tra đi. Trong điều khoản hợp tác của chúng ta có ghi rõ, chấp nhận sự kiểm tra của đối phương là chuyện nên làm, Hide Rangu là muốn bảo vệ danh dự cho tổ chức Sơn Khẩu, cho nên mong anh phối hợp cùng.

Nói xong, không đợi Liều Vân nói thêm gì nữa, liền cúp máy.

Liều Vân tối sầm cả mặt mày, càng cảm thấy việc này có sự dối trá, dường như là Hashimoto đã sớm biết sẽ có chuyện này xảy ra, nên đã chuẩn bị sẵn lí do để từ chối.

Liều Vân không hề biết, sau khi cúp máy, trong biệt thự sang trọng của Hashimoto ở Sapporo, đang diễn ra một vở kịch khác.

Hashimoto đang khúm núm quỳ dưới chân một cô gái xinh đẹp bận bộ đồ đen, vừa nịnh nọt vừa cười nói:

- Thủ lĩnh, mọi việc đã làm xong, bây giờ chỉ đợi để bắt Liều Vân.

Cô gái kia là Bát Nhã, sau khi tách ra khỏi Dương Thần, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ.

Bát Nhã lạnh lùng gật đầu:

- Tiếp theo phải làm gì, ông biết rồi chứ.

- Dạ thưa, nhất định tôi sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ mà thủ lĩnh đã giao cho.

- Đây là nhiệm vụ mà chủ nhân của tôi đã giao cho, nếu như ông để xảy ra bất cứ chuyện gì, người phạm sai lầm phía ông sẽ rơi đầu.

Bát Nhã nói, trong mắt có tia lạnh.

Hashimoto căng thẳng nuốt nước bọt, luôn miệng nói to:

- Dạ vâng.

Là tổ chức xã hội đen hàng nhất nhì thế giới, khiến cho ai nghe tiếng Sơn Khẩu cũng phải sợ khiếp vía, rõ ràng là một bộ phận của hội Bát Kỳ.

Trong hội, mọi chuyện đã rõ ràng.

Trong đôi mắt Hide Rangu hiện lên tia sự mỉa mai, xua tay nói:

- Mấy người lên đi, kiểm tra thật kĩ vào!

Sau khi đám người Sơn Khẩu cả nam lẫn nữ đồng thanh tuân lệnh, lập tức tiến lên phía trước, chuẩn bị lột quần áo Liều Vân cùng trợ lí của hắn.

Hai tên vệ sĩ của Liều Vân không thể nhẫn nại thêm được nữa, dững cảm tiến lên, muốn thượng cẳng chân hạ cẳng tay xử lí mấy người Sơn Khẩu này.

Nhưng không biết rằng, mấy người trông rất bình thường này đều là những cao thủ Judo, Karate, bọn chúng đều mang đai đen cả, hơn nữa ra tay cũng rất tàn nhẫn.

Hai tên vệ sĩ này không trụ được lâu, đều đã bị cả đám bảy tám người

đánh cho hộc máu, sống dở chết dở.

Liễu Vân và người trợ lí một chút sức phản kháng cũng không có, sau khi bị mấy người kia bắt lại, quần áo đều bị lột ra.

Hai người phụ nữ sờ trong túi áo Liễu Vân và trợ lí. Đột nhiên móc ra ba, bốn túi màu trắng! Đúng là hê-rô-in!

Liễu Vân mặt trắng bệch, trợn mắt nhìn hai cô nhân viên mát xa vừa mới mát xa cho mình, lại thấy hai cô cúi đầu, không nói nửa lời.

- Đây không phải là hê-rô-in của tôi, nhất định là do hai cô này đã nhét vào túi áo của tôi!

Liễu Vân kêu lên.

- Anh nói là họ thì sẽ là họ sao? Hai cô nhân viên đó tại sao lại muốn hại anh cơ chứ, hơn nữa họ đâu có bản lĩnh có được một lượng lớn hê-rô-in như thế chứ?

Hide Rangu khinh khinh.

Lúc này một cô nhân viên mát xa ngẩng đầu lên nói giọng the thé:

- Tiên sinh, ông không thể vu oan cho chúng tôi được! Chúng tôi hoàn toàn không biết các ông là ai cả!

Liễu Vân điên lên, cố nhớ lại khi nãy, khi mà hai cô nhân viên kia chậm rãi cọ bộ ngực đầy đà lên người mình, đều không phải là dụ dỗ, mà là cố ý đánh lạc hướng sự chú ý, đồng thời nhét hê-rô-in vào túi áo của hai người.

Một kế hoạch thâm độc, quan trọng không phải là mưu kế, mà có người đã chỉ đạo toàn bộ cục diện một cách hoàn hảo như thế này.

Liễu Vân toát mồ hôi, rốt cuộc là mình đã động đến ai!? Tại sao hết lần này đến lần khác gặp chuyện như thế này!?

- Tôi muốn gọi điện thoại.

Thấy mấy người đó chuẩn bị bắt mình, Liễu Vân vội kêu to, gã muốn gọi cho cha mình là Liễu Khang Bách để báo cáo, chỉ có cha mới có thể giúp hắn rửa sạch nỗi oan này.

Nhưng không ngờ Hide Rangu lại lạnh lùng nói:

- Anh Liễu, anh đã lừa chúng tôi một lần rồi, anh nghĩ lúc này chúng tôi sẽ mắc lừa một lần nữa sao? Bắt đi!

Điện thoại của Liễu Vân bị một cô gái cướp đi, ngay cả những thứ mang theo cũng bị lấy đi sạch.

Một đám người Sơn Khẩu hộ tống Liễu Vân cùng trợ lí đi, dùng băng dính dán miệng họ lại, sau khi đi một đoạn dài thì cùng ngồi trên một chiếc xe thương vụ Toyota màu trắng.

Đi được khoảng hơn 20 phút, cửa xe một lần nữa được mở ra.

Chỉ thấy Liễu Vân cùng trợ lí của hắn quần áo chỉnh tề, lại thông dong đi trên đường, quay lại chỗ chiếc xe của mình, chỉ là, không thấy hai tên vệ sĩ đi cùng nữa.

Người qua đường vẫn đi lại thưa thớt, tất cả mọi thứ không đều có gì bất

thường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 337

Liễu Vân Biểu Diễn

Sáng sớm hôm sau, khi mà ánh bình minh sáng chói còn chưa tan, bên bến cảng của vịnh Ishikari, trên một chiếc du thuyền đang diễn ra đám cưới sang trọng của nhà họ Liễu với sự tham gia của đông đảo khách khứa.

Liễu Khang Bách cùng với ông thông gia An Tại Huân cùng làm chủ, sớm đã phái một đám thuộc hạ đứng ở hai bên cửa vào du thuyền, về mặt thì hân hoan đón khách, chào hỏi ân cần, nhưng thật ra đến những cơn gió biển lạnh như băng họ cũng không cảm thấy lạnh.

Sau gần một giờ đồng hồ, một chiếc trực thăng màu trắng từ xa bay tới chậm rãi hạ cánh xuống sân bay trên đỉnh du thuyền.

Dưới sự chú ý của mọi người, chú rể trong trang phục áo đuôi tôm sang trọng từ trực thăng đi xuống, nét mặt rạng rỡ, khách khứa ai nấy đều thì thầm khen ngợi vẻ ngoài bảnh bao.

Một lát sau, An Tâm trong dáng vẻ sang trọng cũng từ trực thăng bước xuống, tóc được bới cao lên, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu hồng, được mấy người vệ sĩ đưa vào khoang thuyền.

An Tâm cảm thấy Liễu Vân có gì đó bất thường, gặp nhau từ lúc sáng sớm giờ, không nói với mình câu nào, nhìn mình như một người xa lạ.

Nghĩ đến những lời tồi qua Dương Thần đã nói, An Tâm không khỏi buồn bực, chẳng lẽ Dương Thần đã cho Liễu Vân uống cái gì, khiến anh ta trở nên ngốc nghếch như vậy.

Đợi sau khi tất cả khách khứa đã lên thuyền, du thuyền bắt đầu khởi hành, tiến vào trung tâm vịnh Ishikari, du thuyền sẽ ở lại trên biển hai ngày, tha hồ vui chơi cho hôn lễ.

Hôn lễ vẫn chưa chính thức bắt đầu, nhưng đại sảnh yến tiệc của du thuyền đã náo nhiệt lạ thường, mấy trăm người khách đi qua đi lại chúc rượu nhau, nói chuyện với nhau xung quanh hội trường, có đến hơn 10 màn hình LED lớn mở các kênh âm nhạc, những giai điệu du dương khiến mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Tuy nhiên, phần lớn khách khứa là bạn thân thiết với nhà họ Liễu và nhà họ An, cùng với một số bạn hàng kinh doanh. Điều đáng nói là mấy gia tộc lớn ở Trung Hải, ví dụ như nhà họ Viên, nhà họ Thái, đều không tham gia. Đơn giản là vì nhà họ Liễu đã tính toán thấu đáo nhà họ An, không có lý do gì mà lại làm ồn ào huyên náo đến như thế này, lại mời nhiều khách như vậy, chẳng qua là khiến mọi người lơ là cảnh giác. Hơn nữa, An Tâm cũng không muốn cuộc hôn nhân này, đến Nhật Bản kết hôn như thế này cũng là bị ép

buộc.

Liễu Khang Bách và An Tại Huân vui vẻ bước lên trên sân khấu, bắt đầu phát biểu để tiến hành hôn lễ của hai con.

Khi Liễu Khang Bách vừa đi xuống, quay đầu lại, nhìn An Tại Huân trên khán đài vẻ mặt vui mừng, khoe miệng hé một nụ cười nhạt.

Liễu Khang Bách gọi một người trợ lí lại và hỏi:

- Cậu chủ và cái cô An Tâm đó đã đến chưa?

Người trợ lí cung kính đáp:

- Cậu chủ nói có thể bắt đầu hôn lễ chính thức được rồi, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong.

Liễu Khang Bách hướng mắt nhìn về phía yến tiệc trên lầu hai, trông thấy con trai mình Liễu Vân đang nâng chén rượu hướng về phía mình.

Liễu Khang Bách rất hài lòng, nói đến bụng dạ nham hiểm, không câu nệ tiểu tiết, thì thằng con kia còn vượt xa mình.

Thà rằng bỏ qua một chút danh tiếng, cũng phải sắp xếp ổn thỏa việc hôn lễ, sau đó danh chính ngôn thuận thu tóm tài sản, cho dù đã biết rõ là người phụ nữ kia đã sớm bị người đàn ông khác chiếm thì cũng không có gì đáng tiếc.

Đợi kế hoạch lần này thành công, tài sản nhà họ Liễu không sợ không thể vượt qua nhà họ Viên đệ nhất Trung Hải, mà có kém thì cũng không đáng là bao. Chỉ tiếc là, họ Viên có Dương Tiệp Dư, họ Liễu không có cách nào để vượt qua được Viên gia, nhưng Liễu Khang Bách cũng hiểu được cuộc sống này không có gì đáng tiếc.

Liễu Khang Bách cầm một ly từ người bồi bàn, hướng lên lầu và nâng chén, rồi nói với người trợ lí:

- Gọi mục sư lên sân khấu đi, bắt đầu hôn lễ chính thức.

- Vâng, thưa chủ tịch.

Không bao lâu, theo thông báo trên loa, tất cả khách mời trở lại chỗ ngồi, hai bên trung tâm thảm đỏ, những bó hoa tươi từ Hà Lan được chuyển tới.

Tất cả đèn thấp sáng trong hội trường vụt tắt, những màn hình LED lớn xung

quanh cũng tắt nhạc, chỉ còn giai điệu cao vút của bản nhạc đám cưới.

Khi người điều khiển buổi lễ tuyên bố:

- Mời chú rể tiến vào,

Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía cánh cửa chính.

Liễu Khang Bách ngồi vào chỗ, cùng mọi người chờ Liễu Vân tiến vào, còn An Tại Hoán ở trong cánh gà, chuẩn bị cầm tay An Tâm lên sân khấu.

Tuy nhiên, đợi khoảng một phút sau, tất cả mọi người không thấy bóng dáng Liễu Vân đâu.

Liễu Khang Bách nhíu mày, đang muốn hỏi xem có chuyện gì xảy ra, thì nhìn thấy người trang điểm cho Liễu Vân chạy vội xuống lầu, đi đến trước

mặt ông ta nói nhỏ:

- Ông chủ, cậu chủ...không thấy cậu chủ đâu!

Liễu Khang Bách quát nhẹ một tiếng:

- Nói bậy bạ gì vậy! Ban nãy ta còn thấy nó chúc rượu ta, sao giờ lại không thấy đâu được chứ!?

- Thật sự là không thấy đâu nữa! Lúc nãy khi đang trang điểm, tôi vòng vòng tìm cái nơ, lát sau quay lại đã không thấy người đâu cả!

Chuyên gia trang điểm đỏ mặt hỏi.

- Khôn khiếp!?

Sắc mặt Liễu Khang Bách thoáng chốc tím tái, nhìn chuyên gia trang điểm:

- Cậu mà dám nói dối, tôi sẽ ném cậu đi ngay lập tức.

- Tôi.. sao tôi dám nói dối cơ chứ...

Chuyên gia trang điểm gần như khóc, chuyện này ở đâu ra vậy, sao lại diễn ra trò ma thuật ở đây chứ? Làm sao nói không thấy là không thấy ngay được?

Chú bác nhà họ Liễu bên cạnh sốt ruột hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Liễu Vân đâu?

Liễu Khang Bách hận không thể trực tiếp cho lão già này mấy cái bạt tai chết đi, càng cảm thấy chuyện này không bình thường, lại không thể lí giải câu hỏi ngốc nghếch của mấy ông bác, ông ta ngoắc tay gọi mấy nhân viên bảo vệ đến, nói:

- Các anh lập tức kiểm tra kĩ từng góc trên thuyền, thuyền đang trên biển, làm sao có thể nói không thấy là không thấy được chứ? Lập tức đi đi!

Tiếng của Liễu Khang Bách không hề nhỏ, làm cho khá nhiều người ở đó nghe thấy, ngay lập tức, tất cả mọi người truyền tin cho nhau: chú rể mất tích!

Ngay trước hôn lễ, chú rể mất tích, ngoại trừ đây là chuyện đùa thì quả thật là rất hiếm thấy.

Phía sau cánh gà An Tại Huân cũng nghe phong thanh thông tin này, sắc mặt lập tức có chút khó coi, nhìn cô gái bên cạnh áo cưới đã chuẩn bị sẵn sàng, khuôn mặt không chút thay đổi, nhíu mày nói:

- Đây liệu có phải là con giở trò? Liễu Vân đâu?

An Tâm ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói với cha mình:

- Con giở trò sao? Ngay cả việc con đến Nhật Bản cũng là do cha ép, mấy ngày nay đều bị giám sát, đây lại là địa bàn của nhà họ Liễu, con dám giở trò gì hay sao? Anh ta là người sống, lại là đàn ông, con có thể làm gì anh ta chứ.

An Tại Huân thuận miệng nói như vậy, nói xong mới biết là tuyệt đối không liên quan gì đến An Tâm, trông mặt rất sốt ruột nhìn ngó xung quanh, vì chuyện hôn nhân với nhà họ Liễu làm ông ta bận tối mắt tối mũi, không

ngờ là chú rể đột nhiên mất tích, làm sao có thể chấp nhận được chứ.

An Tâm dường như rất bình tĩnh, trong lòng thì có vẻ rất vui sướng, cơ bản là lo kế hoạch của Dương Thần sẽ thất bại, dù sao thì mình cũng bị mang đến hội trường đám cưới rồi, mà vẫn chưa có động tĩnh gì.

Hóa ra vấn đề là ở Liễu Vân, An Tâm mặc dù không biết vì sao Liễu Vân mất tích, nhưng chắc chắn là đang nằm trong tay Dương Thần.

Lúc này, An Tâm lo rằng mình sẽ bị lôi đi làm đám cưới, nhưng thật ra chờ đợi thế này cũng có nhiều phần kích.

Khoảng mười mấy phút sau, cả thuyền đều bị lục soát, nhưng không một nhân viên bảo vệ nào có thể tìm thấy bóng dáng Liễu Vân, trong khi đó mọi người tại hội trường bắt đầu lộn xộn cả lên.

Sắc mặt Liễu Khang Bách nặng trĩu, gọi di động cho Liễu Vân thì vẫn tắt máy, ngay cả trợ lý của Liễu Vân cũng không thấy có tin tức gì.

Đột nhiên, thuộc hạ bên cạnh Liễu Khang Bách dường như nhìn thấy gì đó rất

đáng sợ, chỉ vào một cái màn hình lớn gần nhất nói.

- Chủ tịch, ngài xem!

Liễu Khang Bách đang bức bối, vừa nhìn lên màn hình lớn kia, hai mắt tròn tròn, thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

Không biết từ lúc nào, tất cả các màn hình lớn trong hội trường đột nhiên bắt đầu chiếu đoạn video, mà người trong đoạn video đó rõ ràng là Liễu Vân.

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người trong hội trường, Liễu Vân đang ở trong một căn phòng tối tăm, chỉ có duy nhất một chiếc đèn chiếu vào người anh ta. Liễu Vân không một mảnh vải che thân, lộ hết cả người ra, chân tay bị trói nằm trên một cái ghế, không thể nhúc nhích.

Hơn nữa lại có một người phụ nữ xinh đẹp người đầy những hình xăm, dáng người to béo, ít nhất cũng phải đến hơn hai trăm cân, hiện đang ngồi trên đùi Liễu Vân.

Điều đáng nói hơn là, diện mạo cô gái kia rất giống với một người đàn ông, đang cùng với Liễu Vân diễn trò “tạo ra con người”, tiếng gào phóng đả đàng của cô gái làm cho mọi người trong hội trường, bất luận già trẻ nam nữ, đều có thể nghe thấy, thậm chí là giống như một dã thú thô bạo.

Khiến mọi người vừa thấy bức tức lại vừa mắc cười, Liễu Vân giống như “hao tinh quá độ”, gương mặt tuấn tú xịu xuống, đôi mắt đầy những tia căm phẫn, nói cách khác, hai mắt Liễu Vân không còn chút thần sắc nào, mặt trắng bệch, sống dờ chết dờ.

Cứ làm đi làm lại như vậy, phần dưới của Liễu Vân cứng ngắc, bị cái móng như cái thớt kia không ngừng đùa bỡn, quả là không ngã xuống nổi.

- Đây...đây...

Liễu Khang Bách hận là không thể cầm cục gạch mà đập vỡ đầu mình! Cứ như là chết đi sống lại vậy.

- Tắt đi! Tắt đi! Đây là cái gì vậy? Tất cả đều là giả, giả hết!
Liều Khang Bách điên cuồng mắng những thuộc hạ xung quanh:

- Mau gọi người tắt hết những thứ này đi! ! !

- Vâng, vâng.

Một người chuyên phụ trách âm thanh hình ảnh của hội trường vội vàng nói,

nhưng tín hiệu tự động bị cắt, không thể kết nối được.

- Chủ tịch! Không thể tắt được! Người quản lý không thể kết nối được

Người kia như sắp khóc, đây không phải là muốn lấy mạng người hay sao?

Ở sau cánh gà, An Tại Huân cùng với An Tâm và một đám người phục vụ cũng nhìn thấy màn “Biểu diễn phản kích” của Liều Vân, hai mắt An Tại Huân trắng dã, đứng như tượng, trong khi đó An Tâm che miệng, thiếu chút nữa đã bật cười.

Tất cả khách khứa trong hội trường không thể nói được gì, giống như đã rơi vào trạng thái điên cuồng, đủ loại lời nói thô bỉ cùng những tiếng cười bắt đầu vang lên, tràn ngập trên thuyền, ngay cả người nhà họ Liều cũng không kìm nổi tiếng cười.

Trên màn hình, Liều Vân dường như lại lên đỉnh lần nữa, mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép, gần như hôn mê bất tỉnh. Chỉ có điều, người phụ nữ kia liên tục dùng tiếng Nhật mắng Liều Vân, và tát vào mặt anh ta, cô gắng làm cho anh ta tỉnh lại.

Liều Khang Bách cảm thấy có chút khó thở, ôm ngực, chỉ vào đứa con trên màn hình, nỉ non:

- Nghịch tử... súc sinh... mày muốn chọc bố mày chết hay sao...

Tuy nhiên, không đợi cho Liều Khang Bách mắng hết, một người vệ sĩ chạy vào thông báo...

- Không ổn rồi! Không ổn rồi! Chủ tịch! Ngoài biển có một chiếc thuyền đang tiến vào, phát tín hiệu nói là muốn bắn chúng ta!!

Liều Khang Bách chớp mắt, giậm chân, cả người co giật, ngất xỉu ngay tại chỗ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 338

Cướp Biển.

Lúc Liễu Khang bị ngắt, trên các màn hình trong hội trường, màn trình diễn của Liễu Vân cũng được dừng lại một lúc, các màn hình lớn cũng bị tắt đi.

Thế nhưng, cả trăm vị khách trong hội trường không thể yên lặng, bởi vì không biết tin từ đâu truyền tới, tin du thuyền bị một con thuyền khác bao vây truyền ra bốn phía.

Lần này, bất luận nam nữ già trẻ, không còn quan tâm tới việc hôn lễ có được tổ chức hay không nữa, tất cả bất chấp sự ngăn cản của nhân viên bảo vệ nhà họ Liễu, chạy theo các cửa ra của đại tiệc, lên trên đỉnh boong tàu.

Lúc này ánh mặt trời nhạt nhòa tỏa khắp mặt biển rộng lớn, gió thổi phàn phật, sóng biển cuộn cuộn.

Du thuyền không biết từ khi nào đã giảm tốc độ, chậm chậm tiến về phía trước, nhưng ở phía sau quả nhiên là có một chiến hạm nhỏ đang bám theo rất sát.

Bên trên hỏa tiễn của chiếc thuyền màu xám bạc kia phấp phới một ngọn cờ, từ xa cũng có thể thấy rõ là một lá cờ in hình đầu lâu xương chéo.

Loại cờ cổ như thế này nhiều người chưa từng nhìn thấy, nhưng cho dù là chưa nhìn thấy, cũng biết nó là biểu tượng của cướp biển.

Khi mà cướp biển đến thì không những cướp bóc mà còn bắn phá dã man.

Mấy người đã nhìn thấy khẩu pháo trên chiếc tàu kia, đủ loại đầu đạn và hỏa tiễn nữa, mặt mọi người trắng bệch, chân run cầm cập, nếu như chúng bắn lên thuyền thật thì nguy to.

Càng gay go hơn là, đây là du thuyền của gia đình, không chuẩn bị sẵn thiết bị phòng ngự và phản kích, thật đáng lo.

Chiếc thuyền đó dừng lại rồi!!

Các hành khách bắt đầu tìm chỗ chạy trốn, cảnh tượng hỗn loạn không tả nổi, thậm chí có một vài người đã nghĩ đến chuyện chạy tới chỗ thuyền cứu nạn của du thuyền.

Trong lúc này, bác sĩ tư của Liễu Khang Bách đi ra từ khoang thuyền, lên trên boong tàu, cầm một cái loa và nói lớn:

- Mọi người yên lặng! Không cần hoảng hốt!

Liễu Khang Bách sắc mặt xanh lét, ông ta đã chịu không nổi, việc này chắc chắn là có người cố tình sắp xếp trước, hơn nữa lại không phải là một người bình thường.

Có thể lặng yên không một tiếng động mà bắt Liễu Vân đi, sự sắp đặt như

vậy khó lòng mà đề phòng được, lúc này còn bất ngờ bị cướp biển uy hiếp, chuyện này thật không bình thường.

Nhưng Liễu Khang Bách cũng là người đã từng gặp nhiều sóng gió, sau khi suy nghĩ rất lâu, biết rằng mình phải bình tĩnh lại, nếu như bản thân cũng rối lên thì khách khứa cũng sẽ náo loạn hết cả.

Về phần An Tâm, bị người cha An Tại Huân kéo vào một góc, ông ta vừa căng thẳng nhìn sang chiến hạm kia, vừa nhìn Liễu Khang Bách, chán nản không biết nên làm thế nào cho phải.

An Tâm sớm đã cởi bỏ bộ váy cưới, mặc áo khoác đi ra khoang thuyền, cô không hề lo lắng, chỉ là trong lòng thấy có chút kì lạ, Dương Thần có khi nào lại liên quan đến chiến hạm kia không? Việc này không phải quá khoa trương sao!

- Mọi người hãy nghe tôi nói! Không cần sợ hãi! Cho dù đó là thuyền của cướp biển, thì cũng chỉ có một chiếc thôi! Tôi đã phái người đi liên hệ với đội tự vệ hải quân cảng vịnh Ishikari của Nhật Bản, chỉ cần họ nhận được tin, ngay lập tức sẽ đến giúp đỡ chúng ta! Chúng ta đang ở trong lãnh hải của họ, chắc chắn họ sẽ đến cứu viện chúng ta! Đến lúc đó đám cướp biển kia chỉ có đường chết!

Liễu Khang Bách cao giọng nói.

Sau khi Liễu Khang Bách nói vậy, khách khứa có phần an tâm hơn, ghé tai thì thầm với nhau, thấy cũng có lí, lẽ nào hải quân Nhật Bản lại không thể đuổi đám cướp biển kia đi?

Lúc này, người mà Liễu Khang Bách phái đi liên hệ với hải quân Nhật Bản chạy lên, Liễu Khang Bách cười lớn nói:

- Mọi người xem, đã có hồi âm rồi!

Nhưng không ngờ, khi Liễu Khang Bách vừa mới nói xong, người kia khò sở nói to:

- Chủ tịch! Chủ tịch! Không ổn rồi, không biết thuyền của chúng ta bị làm sao, đã ra khỏi vịnh Ishikari, đi vào vùng biển quốc tế rồi! Sau khi hải quân Nhật Bản dùng radar kiểm tra họ nói đây không thuộc quyền quản lí của họ!

- Giả dối!

Cả hội trường lại một lần nữa hỗn loạn, khách khứa quá sợ hãi, vừa mới có một tia hy vọng giờ lại bị tan biến hết.

Dựa theo công pháp quốc tế, nếu như vượt ra khỏi lãnh hải 12km, thì thuộc khu vực ngoài lãnh thổ, quốc đảo Nhật Bản này cũng vậy, du thuyền đã tiến vào vùng biển quốc tế, việc này họ không thể giải quyết.

Tiến vào vùng biển quốc tế, thì không có luật nào cả, cũng không có sự bảo vệ nào hết, nói gì cũng vô ích.

Liễu Khang Bách tức giận mắng lớn:

- Chẳng lẽ đến cả chủ nghĩa nhân đạo họ cũng không biết sao!? Chúng ta bất ngờ gặp phải cướp biển! Chúng ta có ít nhất mấy trăm người đang bị hỏa

lực uy hiếp!!

Người kia buồn bã nói:

- Chủ tịch, ngài có biết Nhật Bản bị Mỹ hạn chế về quân sự, nếu như bọn họ không được phía Mỹ cho phép, thì họ không dám tiến ra vùng biển quốc tế... hơn nữa, hơn nữa chúng ta không phải là người Nhật Bản, toàn bộ là người Hoa Hạ... họ nói chúng ta nên liên hệ với hải quân Hoa Hạ...

- Lũ khốn Nhật Bản...

Liễu Khang Bách chửi vài câu, chợt nghĩ ra cái gì đó, hỏi:

- Thuyền trưởng đâu? Thuyền trưởng đâu? Tại sao lại để thuyền đi vào khu vực biển quốc tế!?

Người trợ lý bất đắc dĩ nói:

- Chủ tịch, tôi quên nói cho ngài, tôi vừa nhận được tin, thuyền trưởng cùng với mấy thuyền viên đều không thấy đâu cả, tất cả đều không liên lạc được...

- Cái gì!?

Liễu Khang Bách chân mềm nhũn, phải dựa vào hai tên vệ sĩ phía sau mới không bị ngã xuống, run run nói:

- Vậy...nói như vậy là...

- Đúng vậy, thuyền của chúng ta, hiện đang đứng yên...

Người trợ lý méo mó.

Liễu Khang Bách mở to mắt, thấy trời đất như đang quay cuồng, không thể nói được gì.

Nhưng ngoài ông ta ra, vài vị khách nữ khi nghe được tin này, bắt đầu gào khóc, tình hình hỗn loạn ngoài sức tưởng tượng.

Cùng lúc đó, chiến hạm phía sau vẫn không nhúc nhích, phát tới một đoạn tín hiệu âm thanh...

Radio của du thuyền đột nhiên tự động mở ra, từ đó truyền tới giọng một người đàn ông, anh ta nói tiếng Anh tuy không được lưu loát cho lắm.

- Xin chào tất cả mọi người, nếu như nghe thấy những lời này thì không cần quá kinh ngạc. Tôi là Baar Bott Hussein Macedonia, chỉ huy của trục hạm Hatakaze, mọi người có thể gọi tôi là thuyền trưởng Macedonia.

- Bây giờ tôi trịnh trọng tuyên bố vì sao lại có chuyện chúng tôi nhằm hỏa tiễn về phía các vị ngày hôm nay. Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, chỉ có một...

- Cha con họ Liễu kia đã làm cho một người bạn mà tôi rất tôn kính cảm thấy không hài lòng.

Hiện tại, tôi cho các vị trên thuyền 5 phút, các người có hai lựa chọn: thứ nhất là mọi người phải nghĩ cách làm cho Liễu Khang Bách lập tức rời khỏi thuyền, như vậy, đạn sẽ không bắn trúng du thuyền.

Thứ hai là các vị có thể dừng cảm, cùng Liễu Khang Bách bỏ xác ngoài biển khơi.

À, phải rồi, đây là vùng biển mà cá mập thường xuyên qua lại, mỗi người chỉ cần hai miếng, mọi người có thể thử xem... Ha ha... Tốt lắm, tôi đã nói xong, cho năm phút, bắt đầu đếm ngược...

Tuy rằng tiếng Anh của Macedonia không được tốt lắm, nhưng tất cả mọi người trên thuyền đều có thể hiểu được, không ít người vừa mới nghe xong, lộ ra vẻ hoảng hốt vô cùng, ánh mắt đầy căm giận nhìn chằm chằm vào Liễu Khang Bách.

Thậm chí cả thuộc hạ, vệ sĩ cũng nhìn Liễu Khang Bách một cách khác thường.

Còn những người không hiểu tiếng Anh, vừa nghe người ta phiên dịch, bắt đầu kêu cha gọi mẹ, hoặc là chửi ầm lên, tuy nhiên không phải là mắng Macedonia, mà là mắng người đã đem đến cho họ vận hạn này: Liễu Khang Bách!

Liễu Khang Bách nuốt nước bọt, nhìn ánh mắt kì lạ của mọi người trên tàu, thấy chột dạ, ông ta không biết Macedonia là ai, càng không biết người bạn của anh ta là ai, nhưng rất rõ ràng, mấy người này đều đang hướng về phía cha con họ Liễu bọn họ.

- Mọi người bình tĩnh một chút! Bọn họ đang khiêu khích chúng ta! Tôi là chủ con thuyền này! Tôi tuyệt đối không bỏ mặc mọi người, khiến mọi người rơi vào tình cảnh nguy hiểm! Mọi người phải tin tôi! Tôi lập tức phái người liên lạc với hải quân Hoa Hạ gần nhất! Bọn họ sẽ không dám tùy tiện bắn đâu! Bọn họ đang hù dọa chúng ta thôi!

Liễu Khang Bách lớn giọng hét.

Thế nhưng, trên tàu không ai dám tin ông ta, thậm chí có vài người trong mắt đã ánh lên tia tàn nhẫn.

Lúc này, An Tâm ở một góc vẫn không nói gì, đột nhiên lại cao giọng nói:

- Vấn đề hiện tại không phải là ông có bỏ mặc chúng tôi hay không, mà là chúng tôi phải làm thế nào với ông... Hoặc là mọi người vì ông mà phải chết, hoặc là ông phải hy sinh một chút, để mọi người được sống?

Liễu Khang Bách điên tiết, quay đầu chỉ vào An Tâm mắng lớn:

- Con bé xấu xí, cô nói chuyện với bề trên như vậy sao? An Tại Huân! Xem con gái của ông đó! Chúng ta sắp kết thành thông gia, làm sao nó có thể nói năng vô tình như thế được!?

Đáng tiếc, lúc này An Tại Huân đã hiểu rõ tình hình, tuy rằng muốn kết thân với nhà họ Liễu, muốn dựa vào cây đại thụ, nhưng giờ đến tính mạng cũng không giữ nổi, còn quan tâm gì chuyện đó nữa.

Kết quả là, thấy Liễu Khang Bách nói vậy, An Tại Huân cũng bị làm cho lo lắng không yên, nhắm mắt lại, làm bộ như không nhìn thấy.

Liễu Khang Bách chợt thấy lạnh gáy, biết được tình huống khẩn cấp, bèn gọi các vệ sĩ lại:

- Các anh mau chỉ huy cho tất cả nhân viên, đưa mọi người xuống dưới khoang thuyền, ở đó tạm thời sẽ được an toàn, chúng ta sẽ đợi quân cứu viện đến rồi tính sau.

Nhưng sau khi nói xong, mấy nhân viên quản lý cùng mấy người vệ sĩ đều tỏ ra lúng túng, không hề nhúc nhích, cũng không mấy may phản ứng gì cả, cố ý xem như không nhìn thấy Liễu Khang Bách.

Liễu Khang Bách mặt xám như tro tàn, cuối cùng ông ta cũng ý thức được, ở giữa cái chết và sự sống, những lúc bình thường có thể dùng tiền để lấy lòng người, giờ đây không có tác dụng nữa.

Đột nhiên, tiếng của Macedonia lại vang lên trên radio:

- Các vị khách mời thân mến, còn 3 phút nữa, chúng tôi đã đưa đạn vào họng súng. Ồ, quên nhắc nhở, đây là một đầu đạn hạt nhân, đủ sức làm nổ cả con thuyền. Cho nên, mọi người hãy mau chóng từ biệt thế giới đi, không có gì đau đớn cả, ha ha ha...

Những lời này vừa truyền ra, trên boong tàu lập tức trở nên nhốn nháo, rất nhiều vị khách, đặc biệt là đàn ông, bất chấp đúng sai, xông vào đánh Liễu Khang Bách.

- Tên khốn này! Ông muốn hại chết tất cả chúng tôi sao?

- Chọc kẻ thù rồi còn bày trò tổ chức hôn lễ! Ông đi chết đi!

- Mọi người mau mang ông ta ném xuống biển đi!

- Đừng ném xuống biển! Ném xuống rồi bên kia họ không nhìn thấy người thì phải làm sao đây? Ném xuống thuyền cứu nạn cho người ta nhìn thấy!

Mỗi người một ý, Liễu Khang Bách liêu mình chống lại, lớn tiếng quát, mọi người cùng nâng ông ta lên, mang tới chỗ thuyền cứu nạn.

Mấy người vệ sĩ và người nhà họ Liễu cũng không ngăn lại, để mặc cho mấy người khách làm vậy, thấy Liễu Khang Bách hô to “cứu mạng”, nhưng không ai nói gì, thậm chí có vài người cởi bỏ bộ đồng phục, trà trộn vào đám khách, sợ bị liên lụy.

Liễu Khang Bách trơ mắt nhìn mình bị ném vào chiếc thuyền cứu hộ, khi chiếc dây thừng bị thả xuống, Liễu Khang Bách thấy mình như bị thả xuống địa ngục vậy.

- Không! Đừng thả tôi xuống...

Cuối cùng, Liễu Khang Bách không có cách nào khác, khóc lóc kêu gào, đến nỗi làm ướt cả quần nhỏ.

Thuyền cứu hộ vẫn rơi xuống biển, Liễu Khang Bách ghé vào mũi thuyền kêu to bảo người ta kéo mình lên, nhưng không ai thèm để ý đến ông ta.

Đột nhiên, du thuyền phát ra tiếng “Ồ ô”, không ngờ là tiếng máy chạy.

- Chết tiệt! Không phải đã nói không thấy thuyền trưởng đâu hay sao?

Liễu Khang Bách chửi âm lên, nhưng tiếng chửi bị tiếng còi lấn át đi.

Du thuyền vừa khởi động, liền rẽ sóng tiến đi.

Liều Khang Bách ở trên thuyền cứu nạn lập tức bị sóng đẩy ra xa khỏi du thuyền, càng đi lại càng không thấy đâu nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 339

Lần Đầu Gặp Mặt

Những người khách lần đầu thấy Liễu Khang Bách đã bị ném xuống biển, cũng bất chấp việc vì sao chiếc du thuyền đó lại chuyển động được, vội vã nhảy lên nhảy xuống hô to, hy vọng người ở trên chiến hạm phía sau nghe được, bọn họ đã ném Liễu Khang Bách xuống biển rồi.

Ngay lúc đó giọng nói của Macedonia truyền tới từ radio:

- Sự hợp tác của các vị khiến tôi rất hài lòng, bây giờ mọi người đều đã an toàn rồi, hệ thống đạn đạo đã dừng đếm ngược thời gian. Trong vòng hơn một tiếng đồng hồ nữa du thuyền sẽ cập bến, hy vọng mọi người đi vui vẻ...

Tin tức này lập tức khiến cho mọi du khách trên thuyền thở phào nhẹ nhõm. Tất cả mọi người, dù là du khách, hay là vệ sĩ của Liễu gia, nhân viên hay người phục vụ, đều cảm thấy may mắn vì đã giữ được tính mệnh của mình, và cũng sớm quên mất Liễu Khang Bách bị thả xuống!

Chạy được bao xa thì cứ chạy đi, nhưng đừng liên lụy gì tới chính mình là được.

Không khí trên du thuyền bắt đầu tốt hơn, mọi người bắt đầu mắng chửi cha con nhà Liễu gia, có một số người thì to nhỏ với nhau xem Liễu gia đã mắc tội với những ai.

Nhưng lúc đó, trực thăng quân dụng bất chợt bay lên từ phía sau khu trục hạm, không mất hơn 1 phút đã bay lên phía trên du thuyền.

Các du khách trên thuyền có chút sợ hãi, lo lắng hai khẩu súng liên thanh của chiếc trực thăng này sẽ bắn đạn, bọn hải tặc sẽ bắn chết từng người một.

- Mau tránh vào bên trong!

Mấy người hô lên, các du khách lúc này mới phản ứng lại, hốt hoảng nấp vào

trong khoang thuyền.

Trên boong của du thuyền lộn xộn, trực thăng chậm chậm bay trên cao, các thiết bị khuyếch đại âm thanh ở phía trên cũng bắt đầu phát tín hiệu:

- Mời tiểu thư An Tâm và tiên sinh An Tại Huân bước ra, thuyền trưởng cho mời hai vị.

Âm thanh truyền tới du thuyền, mọi du khách đều đổ dồn ánh mắt nhìn vào hai người An Tâm và An Tại Huân ở phía góc du thuyền.

An Tâm sớm đã đoán được, cũng không quá bất ngờ, An Tại Huân thì toát mồ hôi, lẽ nào là cho người của Liễu gia xử lý, lại muốn ra tay với An gia, bởi vì hai gia đình suýt chút nữa đã kết thân, nên định đối phó một thế nào?

An Tại Huân ân hận đến mức ruột gan phát bệnh, những oan nghiệt này đều do ông tạo nên, đã phải chịu trăm cay nghìn đắng khi gả con gái mình cho họ, vẫn còn gặp phải những chuyện này!? Ông liền lớn tiếng:

- Mọi người không cần phải nhìn chúng tôi như vậy! Chúng tôi vẫn chưa thành thông gia đâu! Chúng tôi không có quan hệ gì với Liễu gia cả!

Nhưng mọi người đâu có quan tâm nhiều đến vậy, mọi người vừa mới nghe thấy tiếng sủng, nếu như mà họ lại nổi sủng nữa thì sao?

- Hai người ra đi! Nhanh lên!

- Cô muốn hại chết chúng tôi sao!? Mau chạy ra đi!

Trục thăng chỉ còn cách du thuyền có hai mươi mấy mét, một chiếc thang leo vững chắc được thả xuống, tất nhiên là chờ cha con An gia lên rồi.

An Tại Huân nhìn đám người đó, không biết nên làm thế nào cho phải.

Đang định hỏi An Tâm đứng bên cạnh nên làm sao thì đã thấy An Tâm hướng ra phía trục thăng, không thèm để ý tới ông.

- An Tâm! Con đừng đi! Đi sẽ chết đó!

An Tại Huân vội vàng kéo An Tâm lại.

- Cha yêu quý, không lẽ chúng ta ở lại đây thì sẽ không có chuyện gì sao? Hơn nữa, sao cha biết đi theo họ thì sẽ phải chết, không chừng thuyền trưởng lại biết chúng ta, muốn ôn lại chuyện cũ với chúng ta?

An Tâm có chút châm biếm nhìn phụ thân, từ trước cô rất oán giận cha, nhưng từ lần cô bị cưỡng ép bắt cóc tới Nhật Bản này, lại bị ép buộc gả cho Liễu gia, cô mới hiểu ra vị trí của mình trong lòng cha.

Một người mà đem con gái của mình ra làm lợi cho mình, không quan tâm tới cảm nhận của con gái. Tuy rằng là không thể oán hận mà đoạn tuyệt tình cha con được, nhưng rõ ràng không xứng đáng để cô tôn trọng.

An Tại Huân sắc mặt biến đổi, lúc trắng bệch, lúc xanh xao, nhìn ánh mắt mọi người xung quanh như đang sắp xông lên bắt ông phải lên trục thăng, ông chỉ có thể chậm chậm bước theo An Tâm.

Cả nhóm du khách như trút được áp lực, rời ánh mắt chăm chú khỏi cha con An Tâm khi họ đi.

Trục thăng cũng không đỗ lại lâu, bay trở lại phía sau khu trục hạm.

An Tại Huân vừa lên trục thăng liền cảm thấy không khí không giống như ông nghĩ. Bất luận người đón cha con ông lên là tên lính mặc quân phục, hay là người lái máy bay, thì ông đều ôm lấy họ và mỉm cười, rất thân thiện.

Lẽ nào sự thật là người quen muốn ôn lại chuyện cũ? Ông không nghĩ như vậy, nhưng lại không dám nghĩ, những người mà ông biết, nào có thể nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy mà làm hải tặc? Thuyền trưởng Macedonia? Trước giờ không quen.

An Tâm cũng cảm thấy vui sướng, tuy là cô biết Dương Thần nói rằng “Hôn lễ đặc sắc” chính là rất đặc biệt, nhưng không ngờ lại là một buổi đoạt hôn ngang ngược như thế này, ngay cả đầu đạn hạt nhân cũng nghĩ ra, như

vậy cũng quá là khoa trương!

Trực thăng bay đi, khu hạm trực ở lại mặt biển, chiếc du thuyền đã đi xa, lẻ loi giữa biển.

Chiếc trực thăng vừa đổ xuống sân bay, đã có một tốp người đứng trên boong tàu đón đợi.

An Tại Huân lòng bất an, đi theo sau An Tâm.

Vừa bước xuống máy bay, An Tại Huân nhìn thấy, đứa con gái không chịu an phận của mình, không ngờ lại giống như con chim nhỏ sung sướng chạy nhanh tới trước mặt một người con trai, nhào vào ngực người con trai đó, hai tay ôm cổ hắn, hai người đứng trước mặt mọi người hôn nhau nồng nhiệt.

An Tại Huân ngay lập tức đờ người ra, bất chấp mọi người xung quanh, mắt mở to, miệng há hốc mà nhìn con gái mình với người con trai kia đang thân mật trước mặt mọi người, trong đầu trống rỗng.

Dương Thần cũng là không kịp trở tay, cũng muốn nói điều gì đấy, thì nhìn thấy bộ y phục, tóc của An Tâm vẫn để kiểu của cô dâu, hương thơm bay theo gió, ôm lấy Dương Thần.

Môi lạnh như băng, cái lưỡi nóng bỏng, cái miệng thơm tho, khiến Dương Thần vừa thoải mái lại vừa kích động cùng cô hôn thắm thiết, hai tay hắn ôm vào phía trên phần hông của cô, ôm người cô sát người hắn.

Dương Thần có thể cảm nhận được tình yêu mãnh liệt và sự vui mừng của An Tâm trong nụ hôn nồng nhiệt của cô, đó là thứ hơi thở vừa chứa đựng cảm kích vừa say mê nồng đậm, khiến Dương Thần vui sướng hưởng thụ.

- Bảo bối của anh, không thể làm thế này trên tàu được.

Dương Thần vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của An Tâm.

An Tâm đỏ ửng má lúm đồng tiền, cô cũng chỉ là nhất thời kích động quá mức, sau khi xuống máy bay nhìn thấy Dương Thần, dường như với cô cả thế giới này chỉ có một bóng hình đó, cô liền chạy tới hôn đôi môi Dương Thần.

Lúc này An Tâm mới nhận ra, phía sau Dương Thần vẫn còn nhiều người, ngượng ngùng buông Dương Thần ra, hướng về phía mấy người đó gật gật đầu.

Lúc này, An Tại Huân mới nhìn rõ người mà con gái ông ôm là ai, người đó mặc áo jacket màu đen, quần Âu màu nhạt, trông tương mạo thì là người trẻ tuổi. Chính là người đã qua đêm bất chính với An Tâm ở khách sạn, sau đó bị bắt tới đồn cảnh sát đó sao!?

An Tại Huân trong lòng lay động, lần đó ông chỉ cho rằng đó là một gã thanh niên bình thường kiêu ngạo, nhưng hôm nay lại hoàn toàn không phải vậy... Lẽ nào, toàn bộ sự việc hôm nay đều do hắn chỉ đạo!? Vậy hắn rốt cuộc là ai?

Dương Thần ôm lấy eo An Tâm, giới thiệu cô với tất cả mọi người xung

quanh, nhưng nói bằng tiếng Anh, những người này đều là người nước ngoài, An Tâm là tiếp viên hàng không đương nhiên cũng thông thạo ngoại ngữ.

- Người tóc đỏ này là Solon, em cứ gọi hắn là Tóc Đỏ được rồi.

Tên Tóc Đỏ Solon đó sắc mặt không hề thay đổi, gật đầu chào An Tâm, đôi với người đàn ông cứng như sắt thép này, gặp được cái cổ xuống thôi cũng là sự tôn trọng lớn lao rồi.

- Người trọc đầu béo mập này chính là Macedonia, du thuyền này là do thủ hạ của y lén trộm được, đợi lát nữa du thuyền sẽ được trả lại.

Dương Thần chỉ vào y cười hì hì.

Macedonia vừa nghe vừa ngậm xì gà, trên mặt tỏ ý không vui, tay hạ điều xì gà ra nói:

- Minh... Ồ không, Dương Thần, tôi cảm thấy anh nói là mượn thì sẽ hay hơn, thuyền số hiệu Hatakaze quá nhỏ bé, không cần phải trộm về, Mossad bét nhất cũng muốn trộm lấy tàu tuần dương, chứ cái chiến hạm loại này có cho chúng tôi cũng không muốn đâu. Chúng tôi chỉ tạm thời dùng thôi, dù sao thì những người trong đội tự vệ cũng không nói là không đồng ý.

- Bọn họ không phát hiện ra đó.

Solon nói thêm vào.

Dương Thần không để ý tới bọn họ, tiếp tục chỉ vào gã tóc vàng, cái gã có tướng mạo cao to, trắng trẻo, đẹp trai kia, tại anh ta đeo một vật giống như khối vàng, nhưng trông thật kỳ lạ.

- Người này tên là Edward, anh ta thuộc kiểu người cả ngày không có việc gì làm thì đi kiếm chuyện, hơn nữa anh ta rất keo kiệt, bay từ nước Anh sang đây chỉ để ăn cơm, em không cần để ý tới anh ta.

Dương Thần nói.

Edward cũng không thèm để ý, cười:

- Tiểu thư An Tâm, lần đầu gặp mặt không có quà gì cho tiểu thư, lần sau tôi nhất định có quà cho tiểu thư.

- Hừ.

Nghe Edward nói xong, người đứng bên cạnh chưa được giới thiệu, tức giận lườm hắn một cái:

- Anh họ Edward à, anh đã nợ em năm món quà sinh nhật rồi đó, anh nếu đã không thể tặng quà thì đừng có nói như vậy.

Nói xong, không quan tâm vẻ mặt xấu hổ của Edward, nói với An Tâm:

- Lần đầu gặp mặt, cô có thể gọi tôi là Jane.

An Tâm và bốn người cười đùa chào hỏi với nhau, cuối cùng cô nhìn Jane, người phụ nữ phương tây ăn mặc phóng khoáng, nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp quý phái, đặc biệt là đôi mắt màu lam xinh đẹp, tuyệt đối không phải người bình thường. Đương nhiên nhìn người phụ nữ này, Jane là người khiến cho mọi thứ báu vật xinh đẹp đều phải ghen tỵ.

Không biết cô ta và Dương Thần có quan hệ gì?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 340

Cha Con Ngoài Biển.

Sau khi nói chuyện một hồi, Dương Thần bảo Macerdonia lúc tàu hiệu Hatakaze cập bến, cho mọi người xuống hết, thì đàn em của Macedonia sẽ đem cái thuyền này cấp cho đội tự vệ.

Khi nhìn thấy thuyền Hatakaze bay lên lá cờ Nhật Bản, An Tâm há cái miệng nhỏ nhắn ra, cô có chút không dám tin, chiếc quân hàm kia không ngờ lại đúng là do đội tự vệ Nhật Bản trộm về.

An Tại Huân vẫn không nói được lời nào, bởi ông mơ hồ cảm thấy những người xung quanh Dương Thần, mỗi người đều là tâm cao khí ngạo, đồng thời là những tên có sức mạnh phi thường, nhưng đám người này đối với Dương Thần vẫn giữ thái độ phục tùng trong người, điều này khiến cho An Tại Huân càng tỏ ra khó hiểu Dương Thần.

An Tâm lại không suy nghĩ nhiều như vậy, tuy rằng cô cũng dần hiểu được vị thế của Dương Thần không thể lường được, nhưng lại rất thân mật không hề hời hợt gì, hiển nhiên cô biết rõ Dương Thần sẽ không đồng ý giải thích quá nhiều như vậy, cô chỉ cần biết người con trai bên cạnh mình là người mà mình yêu, như vậy là đủ rồi.

Hokkaido là mảnh đất nghỉ ngơi, du lịch, vào mùa đông phong cảnh càng trở nên đẹp hơn.

Núi rừng xanh biếc bị tuyết trắng phau bao phủ, dưới chân núi là thị trấn nhỏ

mang phong cách Nhật Bản cổ xưa.

Dương Thần nhớ ra điều gì đó, hỏi Edward bên cạnh:

- Edward, Ron không đến cùng anh sao?

Edward cười nói:

- Ron bảo ông ấy đã có tuổi rồi, Hokkaido lại rất lạnh, ông ấy thà ở Địa Trung Hải phơi nắng, bảo tôi chuyển lời xin lỗi tới anh, đồng thời hy vọng anh có thể đi thăm ông ấy một lần trước khi ông ấy lên thiên đường, nhân tiện lấy lại thứ mà anh đã để ở đó.

Dương Thần bất đắc dĩ nói:

- Ông ấy vẫn lười như vậy.

- Cũng không phải, ít nhất cuộc sống ở Hokkaido bên này cũng phóng túng hơn, Ron đã giúp anh sắp xếp lộ trình rồi.

Edward nói.

- Còn nói tiếp là cái bụng của tôi lại đói lắm rồi, chúng ta đi đâu đây?

Macedonia hỏi.

Sau khi đoàn người lên bờ, liền đi theo Edward hướng vào thị trấn nhỏ ven biển, nhưng không biết điểm dừng chân cụ thể.

Edward nói:

- Tôi có mua một nhà nghỉ trong ngôi làng này, bên trong có khung cảnh nghỉ ngơi và các món ăn chính gốc Hokkaido Nhật Bản, lần này để chính tôi chiêu đãi mọi người.

Jane không tin, liếc mắt nhìn Edward một cái:

- Anh họ, anh thu của Ron bao nhiêu tiền?

Edward sắc mặt lúng túng, ho khan vài tiếng:

- Jane, anh quý mến em, chẳng lẽ không giữ cho anh chút thẻ diện nào sao...

- Anh đã nói, vì tiền mà thẻ diện và bất cứ thứ gì cũng không cần.

Jane cười.

Edward cười ngượng ngùng, cũng không có phản ứng.

An Tâm nghe mọi người đùa giỡn nhau tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều. Đám người này, mỗi người đều có một hoàn cảnh rất đặc biệt, trong mắt cô xem ra bọn họ cũng có một chút đáng yêu so với nhiều người.

An Tâm cuối cùng cũng hiểu được vì sao trên người Dương Thần lại có thái độ thản nhiên như vậy, ngay cả những người bên cạnh hắn, đều có thể tùy ý gọi chiếc tàu chiến lên trộm được của đội tự vệ Nhật Bản tới, chứ đừng nói tới bản thân Dương Thần.

Đứng ở độ cao như vậy, những chuyện của Liễu gia, An gia thật đúng là thứ hỗn tạp, những chuyện vặt vãnh, không đáng quan tâm.

Vừa nghĩ tới những nhân vật như vậy, không ngờ lại quen biết mình trong quán rượu, thậm chí, sau 3 lần gặp mặt, lại cùng tập hợp ở chỗ này, An Tâm bỗng cảm thấy, thực ra duyên phận vẫn còn tồn tại một cách thần kỳ.

- Dương Thần, hai người Liễu gia kia bây giờ thế nào?

An Tâm tò mò hỏi.

Dương Thần cười một cách huyền bí:

- Bọn họ hả... Hắn là rất kích động...

...

Trên vùng biển quốc tế, xung quanh mờ mịt, tất cả đều là biển nước.

Một chiếc xuồng cứu sinh đang bập bênh trên biển.

Ngồi trên thuyền là hai người đàn ông, một già một trẻ, đích thị là Liễu Khang Bách bị bỏ xuống, vừa mới được đưa lên thuyền cứu nạn, và Liễu Vân trên người chỉ khoác vền vện tấm khăn mỏng manh.

Liễu Khang Bách vừa mới bị bỏ xuống biển sâu, lớn tiếng la hét hồi lâu, chờ đợi chiếc du thuyền đó tới, nhưng không ngờ chiếc du thuyền đó chính là một đội ngũ người của tổ chức Sơn Khẩu đang áp giải Liễu Vân đi.

Liễu Khang Bách vẫn muốn kêu cứu, nhưng nhận thấy bản thân hoàn toàn uể oải, bị người của Sơn Khẩu tổ ném xuống thuyền cứu sinh.

Thế thì coi như xong, người của tổ chức Sơn Khẩu lại không hề để ý tới lời kêu cứu của Liễu Khang Bách, cầm mấy cái thùng nhựa trên du thuyền, mở nắp ra rồi ném xuống chỗ thuyền cứu sinh.

Liễu Khang Bách nhìn theo một cách ngạc nhiên, từng giọt chất lỏng màu đỏ chảy ra khỏi thùng nhựa, dần dần lan ra biển.

Sau đó, một đám người của Sơn Khẩu tỏ cười lớn rồi nghênh ngang bỏ đi.

Liễu Khang Bách không hiểu lý do, nhào tới trước mặt Liễu Vân, vừa nhìn thấy thân thể Liễu Vân, hai mắt Liễu Vân lồm xuống, mặt như tờ giấy vàng, khắp người đều là vết roi quất, càng ghê tởm hơn chính là cái thứ ở phía dưới của hắn đã bị thay đổi hoàn toàn...

Liễu Khang Bách nhớ ra, đã nhìn thấy hình ảnh Liễu Vân bị người con gái Nhật Bản béo mập đùa giỡn trên du thuyền, biết được rằng Liễu Vân đã bị ngược đãi tới tàn phế rồi.

Cơ thể Liễu Vân cực kỳ suy yếu, lấy lại được ý thức, gọi một tiếng “Ba”, sau đó thì nói không ra lời nữa.

Liễu Khang Bách nhìn vào đứa con rất đôi tự hào phía trước, bộ dạng của gã lúc này vừa hận lại vừa thương, cũng không biết nên như nào cho phải.

Điều khiến gã ảo não nhất chính là gã không biết mình đã đắc tội với ai!

Kết quả là, Liễu Khang Bách lại đổ lỗi cho Liễu Vân, mắng nhiếc:

- Đứa con bất hiếu này, đều là do con ngày thường không làm những việc tốt! Đắc tội với nhân vật lợi hại như thế này, bây giờ hai cha con làm thế nào trở về nhà được!? Trên thuyền này không thức ăn không nước uống, không đói chết thì cũng chết rét.

Liễu Vân đảo cặp mắt trắng dã, nói không ra lời.

Đúng lúc đó, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một chiếc vây cá hình tam giác, mãnh liệt nổi lên trên mặt biển.

Liễu Khang Bách đầu tiên là sửng sốt, sau đó giật mình kinh hãi. Đó chẳng phải là cá mập sao!?

Nghĩ tới lúc trên thuyền, thuyền trưởng Macedonia có nói qua, nơi này cá mập thường xuyên xuất hiện...

Đúng rồi! Những người này ban nãy bỏ lại cái thùng nước, rõ ràng là máu tươi!

Chính là cố ý muốn dụ cá mập tới đây!

Một đám cá mập sau khi phát hiện ra thuyền cứu nạn, lập tức vây quanh thuyền, hiển nhiên là chúng rất có hứng thú với máu và thịt trên thuyền.

Liễu Khang Bách sợ tới mức toàn thân phát run, cũng không biết nên làm như thế nào cho phải.

Lúc này, có con cá mập không chờ đợi được nữa, dùng đầu và đuôi phẩy lên

thuyền cứu nạn.

Chiếc thuyền lay động mạnh, Liễu Khang Bách mặt trắng bệch, nghe thấy

bên tai tiếng sóng biển từ con cá mập, ông ta kinh hoàng.

Nhìn thấy thuyền cứu sinh sắp bị lật chìm, trong mắt Liễu Khang Bách hiện lên vẻ tàn khốc, bỏ nhào tới ôm lấy Liễu Vân, nói một cách mãnh liệt:

- Con trai, vì sinh mệnh của cha con, con hãy hi sinh một chút đi, cha đã nuôi dưỡng con hơn 20 năm rồi, con đã như vậy sóng cũng bị giày vò. Con yên tâm, đợi sau này tìm được kẻ thù, cha sẽ giúp con báo thù!

Nói xong, Liễu Khang Bách không chút do dự đẩy Liễu Vân ra khỏi thuyền cứu sinh, rơi xuống biển!

Liễu Vân dừng ánh mắt cuối cùng của mình trên khuôn mặt dữ tợn của người cha, toát ra sự đau nhức trong người, nuốt oán hận vào xương cốt, khiến cho Liễu Khang Bách rùng mình một cái.

Rất nhanh, Liễu Vân rơi xuống nước trở thành mồi cho lũ cá mập, chúng bắt đầu cắn xé một cách điên cuồng, răng của cá mập trắng và nhọn, hung dữ há miệng chứa đầy máu ra. Liễu Vân không hề phản kháng, chỉ trong nháy mắt liền bị cá mập cắn đứt đầu.

Nhìn thấy con trai mình, Liễu Khang Bách không hề cảm thấy đau lòng hay hối hận, buồn bã, đầu óc rơi vào một trạng thái điên cuồng.

Liễu Khang Bách cắn răng một cái, ông biết cách này sẽ thu hút sự chú ý của đàn cá mập, rồi bản thân nhanh chóng rời khỏi vùng biển có nhiều máu tươi này, thế là ông ta cầm lấy mái chèo của thuyền cứu sinh, ra sức chèo.

Nhưng mà Liễu Khang Bách lại coi thường tốc độ của đàn cá mập...

Xương cốt của Liễu Vân không quá 10 giây đã bị ăn không còn một mảnh, càng nhiều máu tươi lan ra trên biển, khiến đàn cá mập càng điên cuồng tàn sát trên biển, một đàn cá mập hai mắt đỏ lên hướng về phía thuyền cứu sinh.

Đàn cá mập không phải là nhỏ mà thuyền cứu sinh có thể chống chọi, sau vài đợt tấn công, rốt cuộc thuyền cũng bị lật.

- Không!!

Liễu Khang Bách chỉ phát ra một tiếng nấc nức nở, lại cũng không có âm thanh nào nữa.

Mặt biển yên lặng trở lại, chỉ còn lại một chiếc thuyền cứu sinh ngửa lên trời đang bồng bềnh...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 341

Ngũ Chi Bị Trói

Chỗ mà Edward mua trong làng du lịch cũng không lớn, ở bên cạnh một ngọn núi

không hề có tiếng tăm, là một kiến trúc đã được xây dựng khá lâu, vẻ cổ kính.

Xen vào đó là thiết kế theo hình thức của vườn hoa trong cung đình ở Nhật Bản,

khiến cho mọi người tới đây có thể cảm nhận được hơi thở yên tĩnh hòa bình, từng La Hán

tô điểm góc tường, mai đứng 3 góc đón gió.

Lúc đi qua một cái ao cạnh khu trung tâm của làng du lịch, An Tại Huân luôn cẩn

thận quan sát ở bốn phía, bỗng nhiên nhìn thấy có một tấm bia đá dựng ở giữa ao.

Trên tấm bia đá cũng không có bất cứ chữ gì, chỉ có khắc hình chiếc huy hiệu.

Đây là ngũ chi bị trói lại một chỗ, nhưng hình vẽ đã bị nứt gãy, có chút giống như

huy hiệu gia tộc.

An Tại Huân mơ hồ, dường như trước đây ông ta đã nhìn thấy huy hiệu này ở đâu

đó, nhưng không nhớ ra đó là của gia tộc nào.

Không đợi ông nghĩ ra, đoàn người đã bước vào quán cơm Nhật.

Quán tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi, một người con gái Nhật mặc ki-mô-nô dẫn

đường, đoàn người tới phòng dùng cơm của khách quý đã được chuẩn bị chu đáo.

Món ăn chính của bữa trưa là thịt bò cừu cấp Kobe Nhật Bản, cách nấu truyền

thống đã khiến cho miếng thịt vừa vào tới miệng đã nhừ ra, quả thực là giống món gan

ngỗng đặc sản của nước Pháp.

An Tại Huân theo vào tiệm ăn, rất căng thẳng, thì ra là trong làng du lịch này còn

có vị khách khác, thấy người đó đi phía sau cùng một đám người, khác hẳn bọn họ.

Dọc đường đi cũng không ai trả lời ông ta, càng khiến cho An Tại Huân cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Mãi cho tới lúc ăn cơm, An Tại Huân ngồi ở chỗ hẹp nhất, ăn được một miếng lại

nhìn mọi người ở đây, giống như lo sợ thức ăn có độc vậy, ăn được món thịt lại mất mấy

nghìn tệ Hoa Hạ, đúng là áp lực ăn uống.

An Tâm ngồi cạnh Dương Thần, cô từ sáng tới trưa vẫn chưa ăn uống gì, chắc

cũng đã đói không chịu nổi rồi, cô rất là hùng dũng ăn hết một miếng thịt bò lớn, lại ăn hết

hai suất cá nướng, cuối cùng uống hai chén canh giải khát.

- Tiểu thư An Tâm, cảm giác như thế nào?

Edward mỉm cười hỏi.

An Tâm gật đầu:

- Ngon lắm, tôi rất đói nên ăn hơi nhanh một chút.

- Haha, không sao, tiểu thư An Tâm còn muốn ăn thịt bò nữa không? Cô muốn thì

tôi có thể kêu người mang cho cô.

Edward tỏ ra rất ân cần.

An Tâm vội phát tay:

- Đủ rồi, ăn nữa sẽ béo đó.

Vuốt cái bụng nhỏ đã hơi phình ra, hướng đôi mắt sáng sang phía Dương Thần

đang ăn bí-tết bên cạnh:

- Anh yêu, anh vẫn chưa nói cho em biết toàn bộ chuyện xảy ra hôm nay là thế

nào đâu. Tại sao Liễu Vân ban sáng vẫn tốt như vậy, thoáng một cái đã thành ra như vậy?

Dương Thần cười, đang định giải thích thì tiếng gõ cửa vang lên, cửa gỗ được mở

ra, một người con trai mắt như hạt đậu xanh bước vào, chính là Hide Rangu của tổ Sơn

Khẩu hôm đó đã bắt Liễu Vân.

Hide Rangu quỳ rạp xuống đất, hướng lên phía Dương Thần, trình trọng nói:

- Thưa ngài, cha con Liễu gia đã giải quyết xong, thủ lĩnh, xin hỏi ngài còn có gì

chỉ bảo?

Dương Thần thuận miệng nói:

- Anh là người chịu trách nhiệm chuyện của Liễu Vân?

- Vâng thưa ngài.

Hide nói.

- Anh biến thành hình dạng của Liễu Vân.

Dương Thần nói.

Hide ngẩn người, nhưng không chút do dự quay đầu nhìn, lúc quay đầu lại, sắc

mặt đã hoàn toàn khác, quả thật là giống hình dạng của Liễu Vân như đúc.

Mọi người ở đây, ngoại trừ Dương Thần và Jane, đều tỏ ra kinh ngạc, An Tâm và

An Tại Huân hoàn toàn mơ hồ!

Chờ Hide Rangu biến trở về nguyên dạng, đi ra cửa, Dương Thần mới giải thích:

- Ảo thuật Ninja của Nhật Bản tuy rằng là giả dối, nhưng là thứ đồ chơi khá thú vị,

thuật dịch dung mạo thật là cao cấp. Hide Rangu đó chỉ là luyện được chút ít thành quả

của thuật dịch dung, luyện được thuật dịch dung chân chính có thể hoàn toàn biến giả

thành thật.

An Tâm giật mình:

- Chả trách, sáng nay em nhìn thấy Liễu Vân thật có gì đó khác lạ, ánh mắt cũng

không giống, lời nói cũng có chút kiềm chế, hóa ra là giả mạo.

Hide Rangu đúng là tổng chỉ huy du thuyền lần này, hẳn giả vờ làm bộ dạng Liễu

Vân, trước hôn lễ biến trở về hình dạng ban đầu, lẫn vào khách khứa, cũng chỉ huy anh em

Sơn Khẩu tổ khống chế du thuyền. Toàn bộ những việc này đều diễn ra nhẹ nhàng mà

hiệu quả.

An Tại Huân ngồi ở cuối cùng, xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, như thế cũng là

quá dọa người rồi, chả trách cha con Liễu gia chết như thế nào cũng không biết, thuật dịch

dung đều xuất hiện trong tiểu thuyết, khống chế một chiếc du thuyền quá nhẹ nhàng đối

với những người này, đơn giản là ông cụ cầm thạch tín tìm cái chết mà!

- Chủ tịch hội đồng quản trị.

Dương Thần nhìn về phía An Tại Huân, nhưng không gọi là bác, bởi vì

Dương Thần

cũng cảm thấy người đàn ông này cũng không xứng đáng là bề trên của hắn, nếu ông ta

không phải là cha của An Tâm thì tự hắn cũng không ngại giết chết ông.

An Tại Huân giật mình, cười rồi nói:

- Dương tiên sinh... Có... Có việc gì thế?

- Bây giờ cha con Liễu gia đã không còn, xin hỏi, ông có kế hoạch gì sắp tới?

Dương Thần vừa cắt thịt bò trong đĩa vừa cười hỏi.

An Tại Huân nuốt nước bọt, xấu hổ cười nói:

- Tôi... Tôi cũng không biết nữa.

- Vậy còn con gái ông, An Tâm, vẫn muốn giúp cô ấy tìm một người chồng sao?

Dương Thần hướng ánh mắt đầy nghiến ngấm về phía An Tại Huân.

An Tại Huân cảm thấy chân tay lạnh lẽo, mồ hôi lạnh toát ra:

- Không không không, tương lai của An... An Tâm là do chính nó, người mà nó

thích thì tôi nghĩ là sẽ tốt, nhất định sẽ tốt... Haha...

Thấy bộ dạng An Tại Huân vui mừng như chó vẫy đuôi, mấy người xung quanh

cũng tỏ ra khinh miệt, An Tâm tuy là đã hả giận, nhưng lại cảm thấy người cha này ngược

lại có chút tội nghiệp, con người ai lại không muốn trèo lên cao một chút, có ai lại không

có tư lợi chứ... Chỉ có thể nói, người cha này phần tư lợi quá nhiều đã che mất lương tri

rồi.

Dương Thần cũng không muốn An Tâm mất thể diện, không châm biếm An Tại

Huân nữa, nói thẳng:

- Trước đây ông muốn gả An Tâm cho Liễu Vân, phần nhiều là vì sự giúp đỡ của

Liễu gia có thể giúp An Thị từ một gia tộc Trung Hải hạng hai trở thành gia tộc hạng nhất.

Nhưng An Tâm là người con gái của tôi, ông cùng với người của Liễu gia vẫn muốn làm

khó cô ấy, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn. Liễu Vân từng uy hiếp tôi, nói rằng sẽ

khiến tôi thành hai bàn tay trắng, tôi đem câu nói này trả lại cho hắn ta...

An Tại Huân nghe xong mà kinh hãi, thì ra Liễu Vân còn nói như vậy với Dương

Thần, chẳng trách, khi chết lại khổ như vậy.

- Thế nhưng, ông lại là cha của An Tâm. Tuy rằng tôi chẳng có thiện cảm gì với

ông, nhưng cái gọi là phù sa không chảy ngoài đồng. Ông đã hứng thú với tài sản của Liễu

gia như vậy, vậy thì, tôi đem tập đoàn Bích Vân của Liễu gia giao cho ông, ông thấy thế

nào?

Dương Thần tùy ý mà nói.

An Tại Huân suýt chút nữa bị kích động mà ngất xỉu đi, tập đoàn Bích Vân giao

cho mình!? Đây là ý gì!?

Cứ coi như là vì An Tâm, cũng không ngờ Dương Thần lại có ý nghĩ như vậy, ý

nghĩ như vậy có thể nghĩ đến sao?

Dương Thần nói tiếp:

- Cha con Liễu gia bây giờ đã không còn trên đời nữa, ngay cả xương cốt xem

chừng cũng không còn, Liễu gia ở Trung Hải bây giờ, chỉ có mấy cổ đông ở chi nhánh nhỏ

không có mấy quyền hạn, chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Tuy nhiên, bởi vì tin tức về cái

chết của cha con Liễu gia không thể xác nhận, do đó, nếu như cha con Liễu gia mấy ngày

sau trở về Trung Hải, người khác cũng không thể nói gì hơn...

- Nhưng mà... nhưng mà bọn họ đã...

An Tại Huân định nói, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới: thuật dịch dung! Là thuật dịch

dung sao!

Dương Thần biết ông ta đã đoán ra, gật gật đầu:

- Tôi sẽ cử một chuyên gia dịch dung giả làm cha con Liễu gia cùng ông trở về

Trung Hải, như vậy có thể thuận tiện cho việc bàn giao cổ phần. Tới lúc đó, ông sẽ là chủ

tịch của hai tập đoàn lớn là Bích Vân và xí nghiệp An Thị. Tôi nghĩ, kết quả này, so với việc

ông dựa dẫm vào Liễu gia, hẳn dễ chịu hơn nhiều chứ.

An Tại Huân trước giờ chưa từng nhìn thấy bản kế hoạch nào to lớn như vậy, nếu

đúng như những gì Dương Thần nói, thì An gia đã đủ kinh tế để làm đối thủ của Viên gia!

An Tâm kinh ngạc nhìn Dương Thần, cô không nghĩ Dương Thần lại đồng ý giúp

cha mình như vậy, nhưng nghĩ lại, đây căn bản không phải là giúp cha cô, mà là giúp cho

chính bản thân cô, nói cách khác, Dương Thần giết chết An Tại Huân chỉ là việc trong nháy

mắt.

Nghĩ tới đây, tình ý trong mắt An Tâm càng tăng lên, sự hưng thịnh của An gia,

trước giờ cô không quan tâm, cô chỉ quan tâm tình cảm của Dương Thần đối với cô.

- Nhưng mà...

Dương Thần chuyển ý, nói:

- Bích Vân dù sao cũng là một đế quốc buôn bán lớn, người muốn có nó trong tay,

không phải đơn thuần dựa vào hai cha con Liễu gia giả danh là có thể thành công, điểm

này tôi nghĩ ông nên hiểu rõ.

An Tại Huân không còn tâm trạng ăn cơm nữa, buông dao nĩa xuống, gật đầu nói:

- Đúng vậy, không cần nói gì khác nữa, biến đổi lớn như vậy, rất có khả năng

khiến cho lòng người không yên, hơn nữa Liễu gia kinh doanh nhiều năm như vậy, sẽ có

rất nhiều bí mật buôn bán ẩn bên trong, chúng ta đều không biết, điều này sẽ ảnh hưởng

rất lớn tới sự phát triển trong tương lai của tập đoàn.

Dương Thần đưa mắt ra hiệu cho Edward đang đứng bên cạnh thưởng thức món

thịt bò, Edward hiểu ý, vỗ tay.

Một cô gái tóc vàng mắt xanh bước từ cửa vào, cầm tập văn kiện khá dày được

bọc bằng cái bao bằng da màu đen, đưa vào tay An Tại Huân.

- Thứ này ông xem đi, chỉ cần ông kí tên, anh bạn của tôi, Edward sẽ giúp ông

giải quyết tất cả mọi vấn đề, ông chỉ cần ngồi chờ lấy tiền là được.

Dương Thần nói.

An Tại Huân căng thẳng nhìn Edward ánh mắt có vẻ thần bí, lại nhìn thấy tập tài

liệu trên tay, rõ ràng là hình vẽ vừa nhìn thấy trên tấm bia đá, đó là huy hiệu của gia tộc.

Lúc này, nhìn hình vẽ ngũ chi bị bể gãy trên huy hiệu, An Tại Huân đột nhiên nhớ

ra.

Đúng rồi! Phải... Là gia tộc Rothschild!!!

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân An Tại Huân đều cứng đờ như đá thậm chí quên

mất việc hô hấp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 342

Cuộc Chiến Chồn Hậu Cung

Nếu như một xí nghiệp hoạt động mà không biết gia tộc Rothschild, cũng giống

như một binh sĩ không biết Napoléon, một nhà khoa học không biết Einstein, là một chuyện rất đáng buồn cười!

Đây là một gia tộc được trưởng thành trong hoàn cảnh sau cuộc đại cách mạng

nước Pháp, đã trở thành huyền thoại trên thị trường tài chính thế giới, bọn họ trước giờ

không hề cao giọng xuất hiện, nhưng lại có ở khắp nơi!

Doanh nghiệp của bọn họ trước giờ không có trong thị trường, đồng nghĩa với việc

không cần trình báo tài sản.

Trên thực tế, bắt đầu từ những năm 80, có rất nhiều những sáng tác và diễn tích

về gia tộc Rothschild đều không rõ lí do mà biến mất.

Những người có tâm đầu dễ dàng suy đoán ra, những việc này có liên quan tới thế

hệ sau của gia tộc Rothschild. Cho tới ngày nay, những tin tức về gia tộc này, bất luận là

tốt hay xấu, đều không được xác nhận rõ ràng.

Không ít người cho rằng trải qua chiến tranh thế giới thứ hai và chiến tranh lạnh,

tài sản khổng lồ của gia tộc này sẽ bị hủy diệt, nhưng không, gia tộc này đã vùng dậy

trong chiến tranh, với sức mạnh chân chính. Không thể tùy tiện mà phỏng đoán? Huống chi

trải qua nhiều năm kinh doanh, tài sản của gia tộc này đã đặt chân vào tất cả các lĩnh vực

trên thế giới, có bao nhiêu sức mạnh ẩn bên trong cũng không biết nữa.

An Tại Huân tay run rẩy mở văn tập kiện ra, sau khi xem xong đại khái nội dung

văn kiện, An Tại Huân cuối cùng cũng hiểu ý tứ của Dương Thần.

Bởi vì doanh nghiệp của gia tộc Rothschild không được tham gia vào thị trường,

cho nên nếu như thành viên chính thức của gia tộc này là Edward cử người giúp An Tại

Huân tiếp nhận Bích Vân, cũng không xuất hiện với thân phận người lãnh đạo, chỉ là ở sau

lưng giúp An Tại Huân giải quyết vấn đề buôn bán.

Nhưng, đồng thời cái giá phải trả là một nửa lợi nhuận mỗi năm của tập đoàn Bích

Vân.

Điều này đối với An Tại Huân mà nói là một con số cực lớn, nhưng mà, chỉ cần gia

tộc Rothschild ra tay giúp đỡ thì tương lai của tập đoàn Bích Vân còn cần phải lo lắng sao?

Cho dù là có lấy một nửa lợi nhuận, thì so với tập đoàn Bích Vân trước kia cũng

tuyệt đối mạnh rồi.

Khi An Tại Huân vội vàng lấy bút trên người ra để ký tên, Dương Thần và Edward

nhìn nhau cười, sự việc xem như đã kết thúc tốt đẹp.

An Tại Huân đã ký tên hoàn toàn đồng ý văn kiện, Edward đi lên trước cùng An

Tại Huân đang sợ hãi bắt tay.

- Ông An, ở Hoa Hạ, gia tộc chúng tôi cũng không có nhiều tài sản lắm, hy vọng

chúng ta hợp tác tốt đẹp.

Đứng đối diện, Edward tỏ vẻ hiên ngang.

Mặt An Tại Huân cứng ngắc:

- Anh Edward, tôi biết thực lực của gia tộc anh, nhưng tôi lo lắng, công ty có

người ngoài, cổ đông khác sẽ có tâm lý làm phản.

- Ông An, ông biết tổ tiên gia tộc bọn tôi sao?

Edward hỏi kỳ lạ.

An Tại Huân lắc đầu.

- Tài chính một khi dao động, nói xấu thì sẽ dừng lại bất cứ lúc nào.

Những chuyện sau đó làm rất tốt, sau khi hỏi ý kiến An Tại Huân, ông ta quyết

định lập tức quay trở về Trung Hải, cũng không có kế hoạch ở lại Hokkaido nhiều ngày như

vậy, dầu sao thì cũng có rất nhiều khách trong nước tới Trung Hải, tất nhiên sẽ đem

chuyện hôn sự nhà họ Liễu ra bàn tán, nếu như cha con Liễu gia trở về Trung Hải sớm một

chút thì tập đoàn Bích Vân sẽ không náo loạn.

Dương Thần không quan tâm lựa chọn của An Tại Huân, chỉ hỏi là An Tâm có sớm trở lại hay không.

An Tâm không do dự quyết định phải ở lại Hokkaido chơi vài ngày nữa, hiển nhiên

là cô không vui khi cùng cha mình ngồi máy bay trở về Trung Hải, điều này đối với cô đã có ảnh hưởng tâm lí rồi.

Edward sắp xếp hai gã trợ lý cùng An Tại Huân trở về Trung Hải, trở thành người

liên hệ trực tiếp sau này, Dương Thần bảo Bát Nhã phái hai người thông minh hơn cả của

hội Bát Kỳ giả trang thành cha con Liễu gia, đợi một ngày nào đó sẽ làm cho hai cha con

họ gặp “Tai nạn xe” rồi trở về Nhật Bản sau.

Khi tiễn An Tại Huân rời khỏi làng du lịch, ông ta do dự một lúc, đi đến chỗ Dương

Thần cười nịnh:

- Anh Dương... Không biết có thể cho tôi nói vài câu với con gái không.

Dương Thần mỉm cười:

- Đương nhiên, ông là cha của An Tâm mà, tôi cũng không phải là đạo tặc, làm

sao lại không cho hai cha con nói chuyện.

An Tại Huân trong bụng nghĩ “Anh so với cường bạo còn hống hách hơn”, nhưng

trên mặt cười cười nịnh hót.

Kéo An Tâm đến một góc yên lặng, An Tại Huân thoải mái nói:

- Con gái bảo bối à, con tìm con rể cho cha, cha của con rất vừa lòng, An Tại

Huân ta cuối cùng cũng được nở mặt. Về sau An gia chính là gia tộc lớn nhất ở Trung Hải!

An Tâm nhìn sắc mặt cha mình, trong lòng khó chịu, lần trước gả cô cho Liễu Vân

là vì An gia, vì thể diện của ông ấy, hiện giờ cô đang ở cùng Dương Thần, ông ấy vẫn nghĩ

đến thể diện của ông ấy, sự nghiệp của ông ấy, ngược lại không nói nửa từ, đến chúc phúc

cho tương lai của cô hoặc là hy vọng cũng không.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của An Tâm không có gì khác thường, trong lòng cũng

thấy thê lương ảm đạm.

- Cha muốn nói với con, những điều này sao? Cha yêu.

An Tại Huân không cảm thấy có gì khác thường, tiếp tục cười tủm tỉm nói:

- Con và Dương Thần khi nào thì kết hôn vậy?

An Tâm cười mỉa mai:

- Chẳng lẽ cha không biết, Dương Thần đã có vợ con sao? Con gái cha chỉ có thể

làm người thứ ba của người ta, làm tình nhân thôi.

An Tại Huân sững sốt, nhúu mày ngẫm nghĩ một lúc, liền giãn lông mày ra, cười

nói:

- Làm tình nhân thì làm tình nhân, hắn có năng lực như thế, có ba, bốn bà vợ là

bình thường, dù sao hắn đối tốt với con như vậy, con cũng không phải chịu thiệt thòi. Con

ngàn lần đừng có rời xa hắn, theo hắn, hầu hạ hắn, cha con mới có lợi, biết chưa?

Hai bàn tay An Tâm trắng nõn nắm vào nhau, chỉ còn màu trắng bệch, cười lạnh

nói:

- Cha muốn nói điều này sao?

- Cũng gần giống như vậy, cha chỉ sợ con chộc giận hắn, hắn cũng không giống

người lương thiện.

An Tại Huân thở dài, đột nhiên nói:

- Con gái à, con gái ngoan, con nói có khả năng hay không, con hãy chiếm vị trí

bà xã trong lòng Dương Thần đi? Con làm vợ cả của hắn? Có lẽ nếu hắn thích con đến

mức chết mê chết mệt, hắn sẽ tự ly dị và con sẽ là vợ chính?

- Đủ rồi!

An Tâm không muốn tiếp tục nghe nữa, cố nén cơn giận, nói:

- Con làm tình nhân của hắn, là bởi vì con yêu hắn. Lúc nào con thấy hắn trắng

tay không còn gì, con sẽ nhớ kỹ hắn, không phải vì hắn mang lại cho con vinh hoa phú quý,

giữ thể diện cho cha, con mới tình nguyện làm tình nhân của hắn. Tuy nhiên cũng là,

người như cha, căn bản không thể hiểu cái gì là tình yêu đích thực. Cha về đi, sau này tự

giải quyết việc cho tốt, cho dù Dương Thần có muốn giết cha, con cũng sẽ không nhú
mày.

An Tâm giận giữ quay người, lập tức đi khỏi, chỉ còn lại An Tại Huân đứng đó,

dáng vẻ suy nghĩ thế nào cũng không ra lời giải.

Ba ngày kế tiếp mọi người ở lại làng du lịch cũng coi như quá là ung dung tự tại.

Dương Thần cùng An Tâm ra bờ biển câu cá, đi trượt tuyết, An Tâm không biết

trượt tuyết, nhưng lại rất thích ngồi sau lưng Dương Thần trượt từ trên núi xuống.

Tối lúc trời tối, hai người tình nồng, tự nhiên gắn như keo sơn.

Dương Thần coi như lĩnh giáo được cái gì gọi là trời sinh duyên rữ, thể lực của An

Tâm khi nằm trên giường, tuyệt đối là số một số hai trong đám phụ nữ hẳn từng gặp, ban

ngày mà rảnh rỗi sẽ yêu cầu 1, 2 lần, buổi tối lại chiến đấu hăng say đến tận đêm khuya

mới chìm vào giấc ngủ.

Nếu không có một thể chất khỏe mạnh, những người đàn ông bình thường không

thể hưởng thụ hết được cái báu vật yêu kiều này được.

Thực ra An Tâm cũng có lòng, dẫu sao Dương Thần cũng biết tâm lòng của cô,

nhưng hiểu biết thật sự lẫn nhau vẫn là quá ít. Bây giờ nếu đã khẳng định sống với người

con trai này cả đời, An Tâm cũng bắt đầu tính toán xem thân phận của mình như thế nào,

mặc dù là tình nhân, cũng phải chiến đấu với đám tình nhân khác.

Đặc biệt bên cạnh hẳn có Jane, người con gái Tây Dương đẹp lay động, An Tâm

thật sự khó có thể “an tâm”, nếu chẳng may về sau có càng nhiều mỹ nhân hơn cô chiếm

đoạt hẳn, cô thất sủng thì phải làm sao?

An Tâm cũng biết rõ ngoại hình của mình, đáng người tuy nổi bật, sao có thể sánh

với khí chất của những mỹ nhân bên ngoài, vẫn là có khoảng cách, cho nên làm sao khiến

Dương Thần yêu sâu nặng cô, mới là điều khiến An Tâm lo lắng nhiều. Nghĩ đi nghĩ lại,

trong lòng kiêu ngạo, ở trước mặt đàn ông thì sắm vai hồ ly tinh là thích hợp nhất.

Dương Thần mơ hồ cũng đoán được ý của An Tâm, không thể không nghĩ đến phi

tử chốn hậu cung thời cổ đại có Hoàng đế, phi tử tranh giành tình cảm, không chừng An

Tâm sẽ tính làm như thế.

Tuy nhiên, Hoàng hậu nương nương của Hoàng đế thời cổ đại tốt xấu gì cũng đều

ngủ với Hoàng đế, em Lâm nhà hắc, từ hôm nhận điện thoại của hắc, sau đó không thêm

nhận điện thoại nữa, khỏi phải nói đến việc mở rộng cửa để thân thiết hơn...

Dương Thần suy nghĩ, về nước có nên dùng biện pháp cứng rắn không, thái độ

manh mẽ, không quan tâm mọi việc, đầu tiên phải dùng chính pháp đã, dùng súng khuất

phục hoa hồng!

Nhưng suy nghĩ khác đi, Lâm Nhược Khê tính tình bướng bỉnh, nói không chừng sẽ

gặp trở ngại, hắc nghĩ đến mà toát mồ hôi lạnh, quyết định từ bỏ.

Mấy ngày nghỉ nhân nhả cũng sắp hết, Dương Thần và An Tâm còn phải về nước

ăn tết âm lịch, sáng thứ tư này phải đi ra sân bay.

Đêm trước khi đi, bên trong buồng xếp ở làng du lịch, anh họ Edward ngồi trên

ghế sofa, Jane đứng đối diện với cửa sổ nhìn ra bầu trời đêm.

Bộ tóc dài của Jane màu hồng phách dường như vừa mới gội qua, chói lóa, giống

như tơ lụa quý.

Trong tay Edward cầm ly rượu Lafite đỏ tươi, sau khi cẩn thận nhấp 2 ngụm, nói:

- Jane, 3 ngày nay, Dương Thần ở cùng với An Tâm, đối với em mà nói, không thể

không nói đây là một tín hiệu xấu.

- Đây là việc của em, em sớm nói, em với Dương Thần như thế nào, tự em quyết

định.

Jane bình tĩnh nói.

Edward lắc đầu:

- Vấn đề là, em ngay cả nói cũng không làm sao nói cho Dương Thần,

điều này

sao có thể phát triển tình cảm được? Rồi sẽ có một ngày, em sẽ không giành được trái tim

cậu ấy đâu.

- Em là bác sỹ của anh ấy, anh ấy sẽ không bỏ em đâu.

An Tâm nói.

- Nhưng nếu bệnh tình của cậu ta không phát tác, thì sẽ bỏ em!

Giọng Edward mạnh thêm:

- Em gái yêu quý của anh, em chắc biết, người của gia tộc, đều chú ý đến em.

- Những việc em vì gia tộc mà làm, đã vượt qua tuyệt đại đa số thành viên của gia

tộc, chẳng lẽ nhất định muốn cả cuộc đời em cũng phải như đi hoàn thành nhiệm vụ sao?

Edward chớp mí mắt, có tia sáng ánh lên, nhưng lập tức thở dài:

- Jane, em hẳn là biết rõ, gia tộc Rothschild chúng ta, sắp vượt qua 30 cặp vợ

chồng, là người thân thiết trong gia tộc. Chúng ta phải là huyết mạch cao quý, tuyệt đối

huyết mạch cao quý phải hòa vào máu của chúng ta.

Em chính là hội viên kiêu hãnh của chúng ta, mà Dương Thần có lợi thế quan

trọng để chúng ta củng cố địa vị trên thế giới. Chỉ có thể để hẳn và gia tộc chúng ta phát

sinh quan hệ thực sự, hẳn mới được tính là một thành viên của gia tộc chúng ta. Chúng ta

mới có thể cùng hẳn đi uy hiếp những gia tộc khác được. Đạo lý này, em hẳn biết rất rõ.

Các trưởng lão đang chờ đợi em, so với tưởng tượng của em còn lớn hơn.

- Edward.

Jane quay người lại, ánh mắt như đao nhìn anh họ:

- Anh trở thành bằng hữu của Dương Thần, chẳng lẽ là vì muốn lợi dụng sự ảnh

hưởng của anh ấy sao?

- Đương nhiên không phải, nhưng anh ngoài việc là bằng hữu của hẳn, cũng là

một thành viên sáng giá nhất của gia tộc Rothschild, đồng thời, anh cũng hy vọng em có

thể đạt được hạnh phúc như anh!

Edward nghiêm mặt nói:

- Jane, không cần phải sợ cái gì, điều này không giống em, nếu yêu, nên

nói ra.

Cho dù hắn đã có vợ rồi, lại có tình nhân khác, không có nghĩa là em không có được tình cảm của hắn.

Jane mặt trầm lại như nước, không nói được lời nào, rất lâu sau, nói một cách yếu

ớt:

- Edward, em mệt rồi, anh đi đi.

Edward thở dài một tiếng, lấy rượu nho uống một hơi hết sạch, đứng dậy ra khỏi phòng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 343

Nhà

Trực thăng bay thẳng về Trung Hải, lần này thì Dương Thần cũng có thể đặt được

vé ở khoang thương vụ, dù sao cũng là tự mình đặt chứ không phải công ty đặt.

Cùng An Tâm đi trên một máy bay đây là lần thứ hai, nhưng lần này An Tâm

không phải là tiếp viên hàng không, chỉ là đang ngủ say trong lòng mình, mặc kệ ánh nhìn

của những người xung quanh.

Dương Thần nhìn thấy đồ ăn thịnh soạn trong khoang thương vụ thì chỉ biết lắc

đầu than thở, vì An Tâm đang nằm trên người mình, cho nên không còn chỗ trống để mà

ăn cơm.

Nếu như ý tưởng này của Dương thần bị mấy người khách nam xung quanh biết

được, thì họ sẽ vui lòng đổi bữa trưa để có được người phụ nữ kia.

Mấy giờ sau, trở về đến Trung Hải, vì chênh lệch múi giờ cho nên hiện tại mới là

buổi chiều.

Hai người đều không có hành lí gì, đi ra cửa sân bay, vì Dương Thần đi xe bus tới

sân bay, cho nên giờ phải bắt taxi về, liền hỏi An Tâm:

- Hay là ngồi chung xe với anh, sau đó anh sẽ lái xe đưa em về.

An Tâm lắc lắc đầu,

- Không được, em không phải là không biết tự lập. Em biết là trên máy bay anh đã

vì em mà bị đói, anh mau về và ăn chút gì đó đi.

- Hóa ra là em vẫn tỉnh, đáng đánh đòn lắm.

Dương Thần buồn bực nói.

An Tâm bĩu môi nói:

- Sắp chia tay rồi, không biết người không có lương tâm như anh khi nào mới

bằng lòng đi chơi với em, em đương nhiên phải nằm lên người anh một lát.

Dương Thần không nói gì, muốn nhanh chóng đưa cô bé này về nhà, nhưng hiện

nhiên sẽ khiến cho núi băng nào đó bùng nổ, cho nên đành từ bỏ.

Sau khi ôm An Tâm thăm thiết, hai người ngồi hai xe taxi rời khỏi sân bay.

Dương Thần đi vào bãi đỗ xe của Ngọc Lô, lấy xe của mình ra, đi thẳng đến biệt

thự Long Cảnh Uyên.

Khi ở sân bay còn không sao, nhưng lúc này bước về nhà mình, Dương Thần có

chút xúc động.

Những hồi ức cùng với niềm vui trộn lẫn vào nhau, dường như càng mãnh liệt, làm

cho Dương Thần ra sức giảm ga.

Dương Thần rút cuộc cũng cảm nhận được, hẳn thật sự coi nơi này là nhà của

hắn, hoặc nói là, trong tiềm thức đã coi 2 người phụ nữ trong nhà là người thân của mình.

Nghĩ đến hơn nửa tháng trước, còn bất chấp khó khăn nói ly hôn với Lâm Nhược

Khê, lúc này lại không hề có ý nghĩ đó.

Hành trình đến Nhật Bản, lúc chém giết “Thập Thất”, Dương Thần rút cục cũng

nhận thức được, người chết rồi không thể sống lại được.

Và cái tát kia của Jane, cùng với nước mắt phần nộ, khiến hắn hiểu ra rằng, không

nên vì quá khứ đau khổ mà u mê không chịu tỉnh ngộ.

Chính trong lòng hắn, nếu khó có thể dứt bỏ người kia, cần gì phải vì tương lai

không đoán trước được gì mà từ bỏ?

Tuy rằng mọi chuyện xảy ra trước mắt hắn rất rõ ràng, nhưng làm sao có thể thu

hồi lời nói của hắn, sau đó trấn an lửa giận của Lâm Nhược Khê?

Cô bé kia quả nhiên chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, đi qua một con đường tối

đen, muốn cô ấy chấp nhận hắn, quả thật là rất khó khăn.

Gọi điện thoại nhiều như vậy, mà không thèm bắt máy lấy một lần, có phải là

muốn cùng hắn cắt đứt mọi thứ đi không?

Nghĩ đến chuyện đầu đầu này, xe của Dương Thần đã về tới biệt thự Long Cảnh

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 344

Mất Mặt

Vừa xuống xe, Dương Thần liền lấy chìa khóa mở cửa ra, đi vào trong đại sảnh,

tốc độ rất nhanh.

Tuy đã sớm nói rằng hôm nay sẽ về tới nhà, nhưng hắn lại tự nhiên quay trở về,

khiến 2 người phụ nữ đang xem phim trong nhà cũng giật mình.

Tuy nhiên, ở đó cũng không có Lâm Nhược Khê, ở nhà chỉ có Tuệ Lâm và vú

Vương, 2 người đang xem kinh kịch, vú Vương tủm tỉm cười ngán nga theo điệu kịch.

Nhìn thấy Dương Thần đột nhiên đi vào, Tuệ Lâm còn đỡ, vú Vương đang đắm

chìm trong nội dung của vở kịch vỗ ngực, cười mắng:

- Cậu chủ cũng hơi khoa trương rồi đấy, về nhà mà như Tôn Ngộ Không đại náo

thiên cung vậy.

Cách so sánh của vú Vương thật sinh động, Dương Thần được một trận xấu hổ,

nhìn 4 phía xung quanh:

- Nhược Khê đâu? Cô ấy phải về nhà sớm rồi chứ, không phải cô ấy đang trong

thời gian nghỉ ngơi sao? Không phải lại đi làm đấy chứ?

Tuệ Lâm nhìn thấy Dương Thần vừa đến đã hỏi Lâm Nhược Khê ở đâu, cảm thấy

có chút kỳ lạ, lúc trước còn nói ly hôn, làm sao lại trở thành người chồng đối tốt với vợ như

vậy chứ.

- Chị ấy đi đến nhà máy ở một xã nhỏ cạnh thị trấn khảo sát, nghe nói có công

nhân gây rối.

Tuệ Lâm nói.

Dương Thần nhú mày, nhà máy? Gây rối?

Vú Vương thở dài nói:

- Mới vừa đi chưa đến 1 giờ, cậu về nhà sớm một tý có thể đã gặp tiểu thư rồi.

Dương Thần cảm thấy có điều gì đó không đúng, công ty Quốc tế Ngọc Lôi sản

xuất đủ loại thương phẩm, cho nên có không ít xưởng, nhà máy, nhưng cũng có quản lý

của từng xưởng rồi, làm sao có thể yêu cầu Lâm Nhược Khê, tổng giám đốc một mình đi

kiểm tra được?

- Vú Vương, vú nói cụ thể xem nào.

Dương Thần hỏi.

Vú Vương gật đầu, nói lại sự tình.

Hóa ra, tới gần tết âm lịch, Ngọc Lôi có khoảng hơn 10 người làm ở xưởng quần

áo, đã xảy ra vấn đề khát nợ tiền lương.

Lý do là nhà máy không có đủ tài chính, một năm nay đều thua lỗ, nhưng các

công nhân không tin, bắt đầu vây quanh nhà máy cùng một số cán bộ, còn gây rối ở thị

trấn này, khiến cho cán bộ trong thị trấn rất đau đầu.

Công nhân ở đây phần lớn là người vùng khác đến làm công ở Trung Hải, muốn có

tiền mang về quê mừng năm mới với gia đình, cũng đã 1 tháng rồi, đã làm việc 1 năm rồi

mà tiền lương vẫn chưa trả xong 1 nửa, công nhân đương nhiên không muốn làm rồi.

Việc này vốn không cần Lâm Nhược Khê, tổng giám đốc đi giải quyết, nhưng cán

bộ chủ chốt của công ty Quốc tế Ngọc Lôi đã thay nhau nghỉ lễ, đi du lịch cuối năm rồi.

Những người phụ trách phòng nhân sự, phòng thị trường đều không có mặt, chỉ còn lại vài

người không có đủ khả năng giải quyết.

Sự việc cuối cùng cũng đến tai Lâm Nhược Khê, cô suy nghĩ một chút, quyết định

tự mình đi giải quyết vấn đề.

- Thật ra thì trước đó Thiện Ny đã nói cô ấy muốn đi giải quyết vấn đề, nhưng tiểu

thư lại không biết thế nào, nói là không muốn ở nhà, nên mới tranh đi.

Vú Vương bắt đầu dĩ nói.

Không muốn ở nhà?

Dương Thần cười khỏ, không muốn gặp hấn, cho nên mới tránh mặt như vậy. Hơn

nữa mấy ngày nay không đi làm, cô ấy cố ý tìm việc làm để tránh về nhà, không muốn gặp
hắn.

- Cô ấy không đi một mình chứ?

Dương Thần hỏi.

- Còn đi với ai nữa, cô ấy nói có thể giải quyết tốt, cho nên các giám đốc
cũng
không dám đi cùng.

Vú Vương nói.

Dương Thần hơi nôn nóng, sự lo lắng dành cho Lâm Nhược Khê đúng là
ngoài sức

tưởng tượng của hắn, cả người đều đứng ngòai không yên.

Đi xuống tầng thấp nhất của nhà máy có hàng trăm công nhân đang phẫn
nộ, đây

đâu phải một việc người phụ nữ trẻ tuổi nên đi giải quyết? Người ta
không phải là thành

phần tri thức gì cả, cô ấy đi nói đạo lý, người ta sẽ chỉ đòi tiền mà thôi,
mặt khác theo lý

luận gì đó, không có tiền cũng chỉ là mây bay mà thôi. Nếu như giải quyết
tốt sự việc, thì

những người lãnh đạo ở địa phương sớm đã giải quyết xong rồi, việc gì
phải khiến tổng

giám đốc Lâm đi giải quyết?

Huống chi Lâm Nhược Khê mặc dù trong kinh doanh vốn có đầu óc,
nhưng chỉ số

cảm xúc thuộc loại cực kỳ thấp, cả ngày mặt cứ lạnh tanh, các vấn đề xã
giao đều giao

cho phòng Quan hệ xã hội đi, bạn bè cũng vậy. Cô phải đối diện với một
đám người quê

mùa, đã từng lăn lộn trong xã hội, dẹp yên sóng gió với những cán bộ địa
phương là việc

khó hơn lên trời!

Dương Thần càng nghĩ càng cảm thấy bất an, vì thế hỏi Vú Vương:

- Nhược Khê đi đến thị trấn nào?

- À, thị trấn Dư Bình, thuộc Trung Hải, đi mất một giờ xe, nhưng đường
đi khá

vòng vèo, có rất nhiều thôn nhỏ, không chừng cũng phải mất 2 giờ đi xe.

Vú Vương nói.

Dương Thần đứng dậy nói:

- Tôi hơi lo lắng, để tôi cùng đi xem tình hình, cơm chiều Vú Vương
không phải

chờ tôi đâu.

- Anh Dương, hay là em cũng đi, em cũng không yên tâm cho chị ấy.

Tuệ Lâm nói lo lắng.

Dương Thần suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Một mình Vú Vương ở nhà anh cũng lo, em ở nhà với Vú đi. Nói cho cùng thì em

cũng là con gái, đi cũng chẳng có tác dụng gì.

Tuệ Lâm biết Dương Thần nói đúng, bản thân cũng không thể lấy thanh kiếm mà

đứng trước công nhân hô: “Bản nữ hiệp ở đây, các anh không được làm loạn” được, hơn

nữa, bản thân đi xuống núi cũng không mang theo kiếm, nên không nói nhiều nữa.

Xe của Dương Thần có hệ thống hướng dẫn GPS, xe của Lâm Nhược Khê đương

nhiên cũng có, cho nên Dương Thần không sợ không tìm thấy Lâm Nhược Khê, nếu hấn đi

nhANH một chút, không chừng sẽ đuổi kịp cô ấy.

Trước khi đi, Dương Thần hỏi rõ ràng tên nhà xưởng là “Xưởng sản xuất quần áo

Ngọc Bình”, sau khi kiểm tra đi kiểm tra lại, Dương Thần lập tức xuất phát.

Hơn 20 phút sau, xe đã đi ra tỉnh vùng ngoại ô, cũng không thể đi tốc độ cao

được, hai bên đường có rất nhiều lối rẽ, muốn đi nhanh cũng rất khó, thường thường có

giải phân cách xe không được vượt qua.

Dương Thần đoán Lâm Nhược Khê không dám đi nhanh, rất có khả năng sẽ bị hấn

đuổi kịp.

Tuy nhiên Dương Thần không xem nhẹ “duyên phận” giữa hấn và Lâm Nhược Khê.

Sau 15 phút, Dương Thần đã đến một thôn nằm bên cạnh Trung Hải, ngay tại đây

có một siêu thị tư nhân. Dương Thần nhìn thấy rất ngạc nhiên, xe Bentley màu đỏ của

Nhược Khê đang đỗ ở đằng kia.

Dương Thần lái xe đến trước siêu thị, xuống xe nhìn bốn phía, không thấy bóng

dáng Lâm Nhược Khê đâu cả.

Đang định vào siêu thị hỏi một chút, đã thấy một người mặc áo khoác

vàng nhạt

England, cổ cao màu đen, tóc đen thả tự do trên vai, tay cầm điện thoại đi ra khỏi siêu thị.

Nhìn thấy vô cùng quen thuộc nhưng lại lạnh lùng, Dương Thần cười trấn an, vậy

tay với Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê đang nói chuyện điện thoại, nhìn thấy Dương Thần xuất hiện ở

trước mặt, thiếu chút nữa là quên nói chuyện, cứ chờ cả người ra.

Sau vài giây, Lâm Nhược Khê tắt điện thoại, không nói lời nào đi đến trước mặt

Dương Thần, nhìn hẩn chằm chằm, giống như đang tìm cái gì.

Dương Thần bị nhìn như vậy có chút chột dạ, xấu hổ cười:

- Tuy anh không cảm thấy mình xấu, cũng không đẹp trai, em nhìn anh như vậy

anh sẽ kiêu ngạo đấy.

Lâm Nhược Khê không thềm để ý đến lời vui đùa của Dương Thần, giọng lạnh lùng

hỏi:

- Ai bảo anh tới đây?

- Bà xã Nhược Khê, một mình em đi đến thị trấn này để đối phó với bọn đàn ông,

làm sao anh có thể yên tâm được...

Dương Thần nói sự thật.

- Anh Dương, xin anh hãy chú ý cách dùng từ, ai là bà xã của anh?

Khuôn mặt xinh đẹp tỏa sáng của Lâm Nhược Khê, ánh mắt như dao cắt xẹt qua

gương mặt của Dương Thần:

- Tôi có đối phó được hay không, liên quan gì tới anh. Chúng ta chẳng qua là vợ

chồng trên hợp đồng, đừng can thiệp vào chuyện của đối phương, mấy tháng nữa ly hôn,

anh tránh xa tôi một chút, tôi không muốn gặp anh.

Dương Thần nhất thời bị dội gáo nước lạnh, nhưng cũng không tức giận, nói

thẳng:

- Không phải em muốn đi đến thị trấn Dư Bình sao? Sao em lại dừng ở đây?

- Không cần anh quan tâm, anh về đi, việc của tôi tự tôi giải quyết.

Lâm Nhược Khê nói xong, xoay người bước đi vào siêu thị.

Dương Thần không còn cách nào, đi một vòng thì phát hiện ra vấn đề,

không ngờ

lốp bánh trước chiếc xe Bentley, bị một cái đinh đâm thủng.

Đi vào con đường nhỏ như thế này, chắc chắn khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện

này, chẳng trách Lâm Nhược Khê không đi tiếp được.

Chiếc Bentley lịch sự tao nhã tuy rằng không thể coi là siêu xe được, nhưng không

phải ai cũng có thể nói vá là vá được, huống chi nơi này lại là một thôn nhỏ, ngay cả hiệu

vá xe máy cũng không có nốt, đừng nói đến loại xe cao cấp này.

Dương Thần đuổi theo hỏi Lâm Nhược Khê:

- Em liên hệ với người sửa xe chưa?

Tuy Lâm Nhược Khê không muốn trả lời Dương Thần, nhưng cô cũng không phải

người phụ nữ cố tình gây sự, nổi điên, cho nên Dương Thần hỏi, cô cũng sẽ trả lời, lạnh

lùng nói:

- Ngô Nguyệt đã gọi người đến đây vá xe.

- Thế còn em thì sao? Xe đưa đi vá rồi, em vẫn ở lại?

- Tôi sẽ gọi người tới đón.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

- Tìm ai cơ chứ, không phải anh đang ở đây sao?

Dương Thần nói.

- Tôi phải đến Dư Bình...

- Anh đưa em đi, anh làm trợ lý của em, nhân tiện kiêm chức vệ sỹ, em biết anh

đánh nhau rất lợi hại, những người đó có muốn đến gần em cũng không được.

Dương Thần nháy mắt với Lâm Nhược Khê mấy cái.

Lâm Nhược Khê do dự, cũng không phải nhanh như vậy mà tha cho hắn được,

phải thỏa hiệp với hắn, phá tan tình hình căng thẳng, chỉ có điều, một mình cô ấy đi xuống

tầng dưới có công nhân ở đó, nói không sợ thì là nói dối. Đối mặt với hàng nghìn công

nhân, Lâm Nhược Khê lo lắng sẽ xảy ra bạo lực.

Mặc dù Lâm Nhược Khê không cảm thấy Dương Thần có thể giúp được nhiều việc,

nhưng hai người sẽ mạnh hơn so với 1 người, nếu không phải trợ lý Ngô Nguyệt của cô

ngủ, Lâm Nhược Khê chắc chắn sẽ đưa cô ấy đi.

- Là anh muốn đi, tôi không bắt buộc anh đi.

Lâm Nhược Khê không muốn để Dương Thần biết cô muốn có người đi cùng, nên nói thêm.

Dương Thần cười thầm trong lòng, vẻ mặt rất cố gắng, nói theo:

- Đúng, đúng, anh sẽ lấy thân phận là nhân viên công ty, mà không phải là người nhà, tổng giám đốc Lâm hài lòng chưa?

Lâm Nhược Khê biết suy nghĩ cẩn thận của mình bị vạch trần, mặt đỏ ửng lên, hừ

một tiếng rồi quay đầu đi, che giấu sự xấu hổ của bản thân.

Nhưng ai ngờ rằng, Lâm Nhược Khê vừa mới che đi sự xấu hổ của mình, bụng cô

liền phát ra tiếng: “Ục ục.”

Lâm Nhược Khê 1 tay vội vàng ôm bụng, mặt như bốc hỏa, đỏ hồng lên như thê

chảy ra nước được...

Chết mất, chết mất thôi!

Làm sao lại cứ liên tiếp mất mặt trước mặt hấn!?

Dương Thần cũng sững sốt, biết ngay là Lâm Nhược Khê chưa ăn cơm trưa, bây

giờ cũng đói rồi, thấy bộ dạng cô buồn bực, hấn cười:

- Có việc gì mà phải thẹn thùng, là chủ tịch hay là người đẹp thì em cũng là người,

đều phải ăn cơm, không ăn cơm thì bụng phải kêu, cũng giống như đã là người thì đều

phải đánh rắm.

Lâm Nhược Khê cắn chặt môi dưới, làm gì cũng không nghe đến, tuy nhiên trong

lòng cũng dễ chịu một chút, cô từ nhỏ đến lớn đều không đứng trước mặt con trai mà xấu

hổ như vậy, tự ái, sĩ diện đã bị vạch trần, bụng lại kêu vài tiếng... Thật thảm hại.

Dương Thần cũng không cười cô, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, đối với lòng tự

trọng rất lớn của Lâm Nhược Khê mà nói có thể rất khó chịu, đặc biệt lại ở ngay trước mặt

hấn, vì thế mà hấn cười thoải mái:

- Đi đến siêu thị, mua cái gì đó ăn đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 345

Gã Đàn Ông Phong Tình Khó Hiểu

Trong siêu thị ở thôn nhỏ này cũng không biết đi đâu, tìm tới tìm lui, ngoại trừ có

đậu phụ khô, bánh bích quy, cũng chỉ có mì ăn liền là tạm được, còn thịt bò cũng không

biết là của xưởng nào sản xuất, nhìn rất không đảm bảo, cũng không tính mua.

Dương Thần lấy ra một tờ tiền 100 tệ, mua 7, 8 bát mì ăn liền, lại mua thêm mấy

bao đậu phụ khô, hỏi mượn ông chủ quầy bình nước nóng, 2 cái bát, liền đến ngồi song

song với Lâm Nhược Khê cạnh cửa sổ, định ăn cơm.

Bởi vì Lâm Nhược Khê trong nhà có vú Vương nấu cơm, từ nhỏ căn bản là chưa ăn

mì ăn liền, nên cũng không đụng đũa, tự mở túi đậu phụ khô ra, cái miệng nhỏ cắn một

miếng, mặc dù bụng đã đói kêu ầm ầm, nhưng vốn là con nhà gia giáo nên cô không nhai

nuốt ngồm ngoàm.

Sau khi Dương Thần ngâm xong một gói mì, lại ngâm một bát khác, bát thứ 2 còn

cho 2 gói mì tôm.

Lâm Nhược Khê thấy thế, vội nói:

- Tôi ăn một bát là đủ rồi, anh mua nhiều như vậy để làm gì, mang trả lại đi.

Dương Thần bất đắc dĩ cười nói:

- À... Ồ không, tổng giám đốc Lâm, em ăn một bát là đủ, anh phải ăn được mấy

bát.

- Anh cũng muốn ăn?

- Anh chưa ăn cơm trưa, đương nhiên phải ăn rồi.

Dương Thần rầu rĩ nói.

Lâm Nhược Khê đang cầm đậu phụ khô dùng tay lại, sững sờ.

Dương Thần khẳng định là về đến nhà mới biết cô đi đến thị trấn Du Bình, cũng

vừa đúng bữa ăn trưa, hẩn rời khỏi nhà hơn một giờ, sau đó đến đây, cứ

như thế, hấn về

đến nhà chính xác là không có thời gian ăn cơm.

Hấn lo lắng cho cô, ngay cả giờ ăn cơm cũng kệ, vội vàng chạy đến đây?

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy trong lòng tê dại, má lúm đồng tiền tự nhiên nóng

lên.

Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê đột nhiên không nói gì, xoay người sang chỗ

khác không biết làm gì, không hiểu sao cả, lại lười nghĩ nhiều, tự mình bỏ đậu phụ khô vào

đảo với mì ăn liền, ngâm ăn cùng.

Đợi ngâm được rồi, Lâm Nhược Khê vừa ăn vừa che mặt, vừa nhìn Dương Thần

nuốt từng miếng lớn như mãnh thú nuốt, đột nhiên cảm thấy hấn ăn thô tục như thế không

khó coi như trước đây.

Sau khi bữa cơm trưa muộn kết thúc, bên ngoài xe tải cũng tới rồi, dù sao Lâm

Nhược Khê cũng không rõ mấy chuyện này, Dương Thần đến rất đúng lúc chuẩn bị tốt các

thủ tục.

Lâm Nhược Khê ngồi vào xe của Dương Thần, lúc xe xuất phát, Lâm Nhược Khê

cuối cùng cũng ý thức được câu nói kia của vú Vương chuẩn cỡ nào: trong nhà dù sao

cũng phải có đàn ông.

Đường đi đến thị trấn Dư Bình cũng không phải là gần, chắc chắn gần tới chạng

vạng tối mới tới, dù sao cũng là giờ tan tầm, rất nhiều người đi về nhà, đường rất tắc.

Lâm Nhược Khê nhìn dòng người và xe cộ tấp nập trên đường, đầu run lên, thầm

nghĩ nếu chính mình lái xe, chắc không đi nổi nửa bước.

Nhìn vẻ mặt Dương Thần bình tĩnh bấm còi, Lâm Nhược Khê không khỏi thán phục,

kỹ thuật lái xe của hấn chắc chắn phải là kỹ thuật hạng nhất.

Dương Thần đương nhiên cũng chú ý đến Lâm Nhược Khê cứ nhìn trộm hấn, nhìn

bộ dạng cô ấy cẩn thận sợ bị phát hiện thật đáng yêu, Dương Thần không kìm nổi khẽ

cười:

- Nhược Khê, chúng ta làm hòa đi.

Cơ thể mềm mại của Lâm Nhược Khê bị chấn động, tuy rằng lần trước ở Hải Nam

Dương Thần gọi điện thoại, có cảm giác Dương Thần cố ý thể hiện thiện ý trước mặt cô,

rồi sau đó không ngừng gọi điện thoại, cô cũng có để ý tới, giữa trưa hôm nay hẳn lại vội

vàng đến đây tìm cô, Lâm Nhược Khê có thể cảm nhận được Dương Thần đã hồi tâm

chuyển ý, không muốn xa cô.

Nhưng, nói thẳng ra như vậy, nói là muốn làm hòa với cô... Lâm Nhược Khê vẫn

suy nghĩ hỗn loạn mà không nói lên lời.

- Trước đây lời anh đã từng nói, có thể đã làm tổn thương em, anh biết em rất

hận anh, anh cũng cảm thấy mình thật vô dụng, lần này đi sang Nhật Bản có một số việc

làm anh phân tâm, trải qua một số việc, anh cảm thấy chúng ta vẫn nên làm hòa... Ly hôn

cái gì chứ, cũng đừng nhắc đến nữa, lại làm tổn thương người kia, đúng không?

Dương Thần nhìn cô mong đợi, chờ cô lên tiếng.

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy tim như sắp nhảy tới cổ họng mất, suy nghĩ một lúc

lâu, quay đầu nhìn ra cửa sổ nói:

- Anh nói ly hôn thì ly hôn, anh nói làm hòa thì làm hòa, chẳng lẽ tôi nghe anh

như một con búp bê hay sao? Tôi cũng có suy nghĩ của chính mình, hơn nữa, ai sống với

anh dễ chịu chứ, làm hòa được sao?

Dương Thần định nói lại bị nghẹn lại, không biết nói gì thờ dài, biết sự việc không

thể vội vàng, chỉ có thể tìm cơ hội lần sau nói với cô ấy.

Ngược lại không biết, Lâm Nhược Khê sau khi nói xong mấy câu này, trong lòng

cũng hối hận, chính vì cô là người kiêu ngạo, cũng là vấn đề tự ái, nên mới như vậy, dù

sao nếu Dương Thần nói làm hòa, cô cũng sẽ lập tức nghe lời, ngoan ngoãn làm vợ của

hắn, hận là lời nói không thể lấy lại, điều này cũng chẳng đáng.

Lâm Nhược Khê chờ Dương Thần van xin cô, khuyên nhủ cô, dù lộ ra

ánh mắt đau

thương cũng tốt....

Nhưng, cái gã đàn ông phong tình khó hiểu này không ngờ lại không làm như thế,

tiếp tục lái xe, cũng không nói gì.

Lâm Nhược Khê thiếu chút nữa là tát cho hắn vài cái, lúc trước không cần hắn, cả

ngày hắn không ngừng gọi “bảo bối yêu quý”, “Bà xã ngoan”, “bảo bối Nhược Khê”, lúc

quan trọng này hắn lại không nói, đúng là cái đầu gỗ không nói thêm nửa lời.

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận thấu xương,

còn làm hòa cái gì nữa? Anh đi mà làm hòa với anh đi.

Dương Thần lái xe, cảm nhận được Lâm Nhược Khê ngồi bên cạnh toàn thân như

nồi cuộn cuộn hơi thở lạnh thấu xương, giống như cả người như đang tràn ngập trong

bóng đêm, nghiêm nghị, thâm nghĩ, chẳng lẽ những lời nói kia của hắn đã làm phật ý vị

Chủ tịch đại nhân này? Không đến mức chứ...

Dương Thần rất buồn, không dám nói cái gì “làm hòa” nữa, suốt dọc đường không

nói gì.

Lúc đi vào nhà máy sản xuất áo quần Ngọc Bình của thị trấn Dư Bình, mặt trời đã

lặn đằng sau núi Tây Sơn rồi, gió lạnh từng đợt, trên đường chỉ gặp vài bóng người.

Thị trấn Dư Bình tuy gần Trung Hải, nhưng vì có khá nhiều người ở nơi khác đến,

trật tự trị an cũng không phải là tốt lắm, phần lớn là những người sống tạm thời, hoặc là

những công nhân đến đây làm thuê bị chính phủ thu thuế, nhưng thật cũng có nhiều nhà

máy, tiền cũng vẫn có.

Nơi này không có hơi thở của cuộc sống, khiến Lâm Nhược Khê sống quen ở thành

phố, đến đây có chút hoảng hốt.

Dừng xe ở đường lớn đối diện nhà máy Ngọc Bình, 2 người nhìn thấy, ở cửa đúng

là có không ít lều dựng ở đó, không ít cả trai lẫn gái mặc quần áo cũ đang

cầm bát ăn

com, đúng là giống như đi dã ngoại nấu com ở ngoài đường.

Rất nhiều người đứng ở đằng kia, trên biển đại loại viết các chữ như “Nhà máy

hiếm độc khát nợ tiền lương”, “Tán tận lương tâm”, “Tập đoàn Ngọc Lôi là kẻ lừa đảo”,

thậm chí còn có những lời dơ bản mắng Nhượng Khê, đương nhiên đám người đó đứng

ngoài nhà máy, đòi trả tiền lương cho công nhân.

Lâm Nhượng Khê thấy vậy, khuôn mặt xinh đẹp tức giận đến trắng bệch.

Dương Thần biết rằng trong lòng cô rất khó chịu, Ngọc Lôi là bà nội cô ấy truyền

cho, vừa khổ cực kinh doanh trên thị trường quốc tế, bây giờ bị chửi rủa như vậy, là chủ

nhân của Ngọc Lôi, điều này đã làm dơ bản đến chữ Lâm Nhượng Khê.

- Sự việc chỉ cần giải quyết thích đáng một chút, bọn họ sẽ bỏ ngay mấy chữ ấy,

đều là những người không có văn hóa gì cả, bọn họ chỉ trực tiếp biểu lộ sự phản nộ của

bản thân, cũng không cố ý hại ai, em cũng đừng tức giận.

Dương Thần an ủi nói.

Lâm Nhượng Khê không đáp, hít sâu mấy hơi, nhắm mắt một lúc, sau đó lấy điện

thoại ra, gọi một số.

Đầu dây bên kia là giọng nói của một người đàn ông, dường như có chút nghi

ngờ:

- Xin hỏi vị này là?

- Tôi là Lâm Nhượng Khê.

Người ở đầu kia rõ ràng đã lâu không nói chuyện với cô, cuối cùng cũng cười hì hì

nịnh nọt nói:

- Hóa ra là tổng giám đốc Lâm... Ha ha ha... Thật không ngờ, xin hỏi tổng giám

đốc Lâm gọi điện thoại cho tôi có việc gì vậy?

- Ngô Lương Trụ, làm giám đốc Ngọc Bình, chẳng lẽ anh muốn nói với tôi bây giờ

không có việc gì sao?

Lâm Nhượng Khê lạnh lùng nói.

Bị gọi là Ngô Lương Trụ, y thở dài:

- Tổng giám đốc Lâm à, sự việc này tôi cũng không có cách nào giải

quyết, những

công nhân làm loạn như thế này, tôi chỉ là một con người, không phải thần tài, tôi đã sớm

xuống đáy rồi, nhưng nhà máy thật sự không có tiền...

- Có tiền hay không, không phải anh nói là xong, bây giờ lập tức bảo cán bộ chủ

chốt của nhà máy đến đây. Tôi đang đứng bên ngoài nhà máy.

Lâm Nhược Khê nói.

- Tổng... tổng giám đốc Lâm đang ở bên ngoài nhà máy sao?

Ngô Lương Trụ rõ ràng sững sốt, lập tức nói:

- Lúc trước chỉ có trưởng ban xuống giải quyết vấn đề, tôi không ngờ rằng Lâm

tổng lại đích thân xuống như thế này, nhưng mà tổng giám đốc Lâm à, bây giờ đám công

nhân kia mà thấy tôi, sẽ lấy gạch ném tôi, ngày hôm qua xe của tôi đã bị đập rồi, chi bằng

tổng giám đốc Lâm đi đến “Khách sạn Dư Bình” trong trấn, tôi ở đó đợi, mặt khác tôi cũng

cho người đi, nhân tiện mời tổng giám đốc Lâm dùng cơm.

Lâm Nhược Khê cười lạnh lùng:

- Tiền lương thì anh không phát, anh lại mời tôi ăn cơm, tôi không cần anh mời

cơm, anh bảo kế toán gửi cho tôi tất cả các khoản chi năm nay vào hòm thư điện tử cho

tôi, cơm thì miễn bàn.

- Kia, tổng giám đốc Lâm, khó khăn lắm chúng ta mới gặp nhau ở trấn này, cũng

phải nói lại, chuyện ăn cơm là tiền tôi bỏ ra, không liên quan gì đến nhà máy, hy vọng tổng

giám đốc Lâm nể mặt...

Ngô Lương Trụ dường như rất oan ức.

Lại từ chối như vậy, Lâm Nhược Khê biết sẽ quá lạnh lùng vô tình, dù sao thì cũng

là công nhân cấp dưới của tập đoàn cô, vì thế nói:

- Được, tuy nhiên đừng quên bảo kế toán gửi tài liệu cho tôi.

- Vâng, tôi sẽ lập tức đến khách sạn chờ.

Ngô Lương Trụ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vui mừng trả lời luôn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 346

Kể Khổ

Tại trung tâm thị trấn Dư Bình, sau khi hỏi thăm mấy người đi đường, Dương Thần

lái xe tới trước cổng khách sạn Dư Bình.

Nói là khách sạn lớn, kỳ thực chỉ là một nhà hàng ba tầng tại một góc đường.

Ngoài cổng treo hai đèn lồng lớn màu đỏ, chiếc thảm đỏ đã bám đầy bụi bẩn. Vì đối diện

là một khu chợ nông sản nên trong không khí còn vương lẫn mùi hôi tanh của ruột cá.

Lâm Nhược Khê vừa xuống xe liền cảm thấy có chút buồn nôn, hơi nhúu đôi lông

mày nhưng cũng không nói gì, cùng Dương Thần đi vào bên trong.

Ngay ngoài đại sảnh, giám đốc công xưởng Ngô Lương Trụ mặc nguyên một bộ

tây phục màu xám đã đứng chờ sẵn, cũng như mọi người ở đây khi nhìn thấy Lâm Nhược

Khe ánh mắt đều lộ vẻ sững sờ rồi mới nở một nụ cười ngượng ngịu.

- Lâm tổng, hoan nghênh đã ghé thăm, đáng tiếc là chỗ chúng tôi đây quá nhỏ

không lấy gì để tiếp đãi, chỉ có thể mời Lâm tổng bữa cơm này mong cô lượng thứ, mau

mời Lâm tổng vào.

Ngô Lương Trụ thấy Dương Thần đi cùng phía sau Lâm Nhược Khê nghĩ là trợ lý

của cô nên cũng không lưu tâm gì lắm, chỉ nhìn Dương Thần rồi mỉm cười chào.

Trong đầu Nhược Khê cứ nghĩ về cảnh tượng ngoài cổng kia mà trong lòng khó

chịu, nhìn tên Ngô Lương Trụ thế nào cũng không thuận mắt, trên đường đi không hề nói

một câu nào. Theo hai người vào một phòng lớn nhất trên tầng hai, bên trong bốn người

đàn ông ăn mặc chỉnh tề đã ngồi đợi sẵn.

Ngô Lương Trụ liền giới thiệu, nào là Phó giám đốc công xưởng Tiền Hào, Chủ tịch

công đoàn Vương Trạch và Kế toán trưởng Mạnh Phàm, còn có một người trẻ tuổi làm trợ

lý của Ngô Lương Trụ gọi là Tiểu Lưu.

Mấy người này nhìn tướng mạo thô kệch nhưng nghĩ đến việc họ cũng đều là

những người bà con dân quê nên Nhượng Khê cũng không quá mức kinh ngạc, chỉ chào hỏi

qua loa. Khi giới thiệu Dương Thần, chỉ nói là trợ lý, lái xe đi cùng mà thôi.

Sáu người ngồi quanh một chiếc bàn lớn cảm thấy hơi trống trải. Lâm Nhượng Khê

ngồi ở giữa, hai bên là Dương Thần và Ngô Lương Trụ.

- Kế toán Mạnh, những hạng mục còn nợ tôi nhờ anh gửi đi anh đã làm xong

chưa?

Lâm Nhượng Khê vừa ngồi xuống liền hỏi.

Mạnh Phàm thoáng sửng sốt như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Chính là các hạng mục còn nợ trong năm nay của công xưởng, tôi vừa mới gọi

điện cho anh mà, không phải là anh đã quên rồi chứ?

Ngô Lương Trụ trừng mắt vẻ không hài lòng liếc nhìn Mạnh Phàm một cái.

Mạnh Phàm vỗ trán, ngượng ngùng nói:

- Xin lỗi, Lâm tổng, tôi... tôi cứ nghĩ đến việc cô đích thân tới tận nơi nhỏ bé này

của chúng tôi thì sát liền vội vàng chạy ngay tới đây, cô cứ yên tâm sau bữa cơm tôi sẽ đi

làm ngay.

Lâm Nhượng Khê lại nhíu mày, nhưng không hỏi thêm gì nữa.

- Lâm tổng à, công việc tuy rằng quan trọng nhưng bữa cơm này hay là chúng ta

hãy cứ ăn trước đã.

Ngô Lương Trụ lấy ra hai chai rượu Mao Đài thượng hạng mới tinh từ trong chiếc

hộp để trên kệ tủ. Đoán chừng là anh ta đích thân mang từ nhà đi chứ thứ rượu quý như

thế ở nhà hàng như này không thể có bán.

Lâm Nhượng Khê tuy rằng không thích uống rượu, càng chán ghét loại rượu trắng

nồng độ nặng nhưng vẫn uống một chút.

Gặp mặt với mấy cán bộ cấp thấp nơi công xưởng này Nhượng Khê cũng

chẳng cần

nề mặt họ chút nào, chỉ nhấp nhấp chút ít đầu lưỡi cho nên cũng không ngăn cản khi Ngô

Lương Trụ rót đầy hai ly.

Ngô Lương trụ vừa cười hỏi Dương Thần:

- Trợ lý Dương cũng uống một ly chứ?

Dương Thần khoát tay, cười rồi nâng ly rượu của Nhược Khê lên trước mặt mình

nói:

- Nào, rượu của Lâm tổng để tôi giúp cô ấy uống, tối nay cô ấy vẫn còn phải kiểm

tra nhiều hóa đơn sổ sách, nghĩ cách giải quyết vấn đề của công xưởng, hơn nữa nghe nói

Lâm tổng của chúng ta không thích uống rượu thì phải, đúng không Lâm tổng?

Lâm Nhược Khê thật không nghĩ tới Dương Thần sẽ đột nhiên có lòng tốt giúp

mình uống rượu như vậy. Nhưng mà đúng là buổi tối còn rất nhiều việc rắc rối còn chờ cô

giải quyết cho nên cô khẽ gật gật đầu:

- Đợi công việc ở công xưởng giải quyết xong chúng ta uống cũng chưa muộn,

hôm nay hãy ăn uống đơn giản một chút thôi, mọi người cũng phải nói rõ ràng xem tình

hình cụ thể của công xưởng như thế nào.

Ngô Lương Trụ hơi e ngại cười nói:

- Cũng được, vậy để lần sau uống tiếp.

Rồi đợi cho mọi người đều rót đầy ly rượu Mao Đài xong cả sáu người mới bắt đầu

cầm đũa ăn.

Ngô Lương Trụ thấy Lâm Nhược Khê chưa ăn được mấy miếng đã thôi liền tự nhìn

chính mình rồi cũng buông đũa nói:

- Lâm Tổng, kỳ thực việc này không thể quy trách nhiệm cho chúng tôi được, mấy

năm gần đây ngành may mặc không được thịnh cho lắm, đặc biệt là những nhà máy sản

xuất y phục như của chúng ta. Mặc dù nói đào tạo nghiệp vụ mỗi năm đều có, nhưng có

vài nghiệp vụ đều phải đợi đến cuối năm mới tổ chức, nhiều khoản không thể thu hồi lại.

Hơn nữa, hai năm nay việc Lâm tổng mở rộng thêm công xưởng, tăng thêm mấy trăm

công nhân viên, mà số lượng công nhân của chúng cũng quá nhiều rồi, phải xây thêm ký

túc xá, nhà ăn. Chung quy lại cũng tiêu mất một khoản không hề nhỏ.

- Ngọc Lôi của chúng ta là một doanh nghiệp chính quy, càng không thể không ký

hợp đồng tử tế với công nhân, rất nhiều tiền phải chi, không chi không được. Trong nhà

máy của chúng ta, hầu hết công nhân đều là nữ, lại đều là những công nhân từ nơi khác

tới đều không biết áp dụng biện pháp tránh thai, mỗi tháng đều có vài người xin nghỉ

đường thai. Ở cái nơi này có muốn quản cũng không quản được, không dám nặng tay, sợ

dân oán, người ngoài nhìn vào lại không hay, ảnh hưởng đến hình tượng.

- Bởi vậy mà hết khoản này lại thêm khoản kia, chúng ta tổn thất đi rất nhiều tiền,

nuôi sống biết bao nhiêu người vậy mà thành phẩm họ làm được chả đáng bao nhiêu.

Cộng thêm việc phân nửa số nợ không đòi lại được, năm nay mới phát được một

nửa năm tiền lương thôi, sau này đúng thật là lấy trứng chọi đá. Lại còn nợ bên ngân

hàng, lên tới con số hàng tỉ đồng. Có phải cứ muốn phát là phát được ngay đâu. Tôi thực

ra muốn nói với công nhân là năm sau về thành phố rồi chúng ta sẽ từ từ bù lại cho họ.

Nhưng mà bọn họ nói rằng không có tiền họ không về nhà sẽ cùng chúng ta bãi công biểu

tình. Tôi đây một mình sức mọn không thật thể chống chọi được. Không ai có thể vô can

hơn chúng tôi...

Bên kia Ngô Lương Trụ đang không ngừng kể khổ, bên này, Dương Thần lại cùng

người ngồi bên anh ta là trợ lý Tiểu Lưu cụng ly.

- Xem ra những ngày này cuộc sống của một giám đốc như anh thật không dễ

dàng gì.

Dương Thần chép miệng, thứ rượu Mao Đài chính cống, thực ra từ lúc về nước

hắn chưa từng uống qua, quả nhiên cảm thấy không tội chút nào.

Tiểu Lưu làn da hơi đen, khẩu âm là người phương bắc:

- Đúng vậy, cái đám người ấy, thật khôn khiếp, không phải thiếu có hai mươi ngàn

thôi sao, việc gì phải làm âm ỉ lên như vậy, bọn họ phải ăn tết chúng ta lẽ nào không ăn

tết hay sao.

Dương Thần cố nhin cười, gật gật đầu:

- Người nói có lý.

Tiểu Lưu cười ha hả, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, hỏi:

- Dương trợ lý, bây giờ anh thấy thế nào?

- Cái gì thế nào?

Dương Thần cười hỏi lại.

- Chính là có thấy khó chịu hay không?

Tiểu Lưu hơi lộ vẻ hoan hỉ nói.

Dương Thần bóp bóp huyết Thái Dương:

- Có vẻ như rượu hơi nặng, đầu tôi có cảm giác hơi choáng váng, buồn ngủ.

- trợ lý Dương, nếu anh nhức đầu thì nghỉ một lát đi, không sao cả.

Tiểu Lưu nhếch miệng cười, vẻ mặt lộ vẻ đắc ý.

Còn Lâm Nhược Khê nghe Ngô Lương Trụ thao thao bất tuyệt xong, mặt lạnh như

băng, ánh mắt lạnh lùng liếc qua dường như có thể đóng băng người khác

- Ngô Lương Trụ! xem ra ngay cả sổ sách tôi cũng không cần xem nữa, anh coi tôi

là kẻ ngốc sao, hay là anh thực sự nghĩ rằng chính mình rất thông minh?

Anh nói này nọ,

đều là nhà xưởng hoạt động bình thường mà có chi không có thu. Nợ không thu được về,

chẳng lẽ người ta sẽ không sợ bị kiện lên toà án, dám khát nợ sao? Nhà xưởng phát triển,

là do tôi đầu năm hoạch định tốt, còn vượt mức dự toán, vậy mà đều là lỗ vốn, anh cũng

đừng có nói với tôi là, tôi cấp cho anh bao nhiêu tiền như vậy anh đều chia cho nữ công

nhân mua sữa cho con hết rồi.

Lâm Nhược Khê cười lạnh lùng nói.

Ngô Lương Trụ cứng đờ nét mặt, hắn ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 347

Nhân Quả Báo Ứng

Ngô Lương Trụ ánh mắt sa sầm đủ để Lâm Nhược Khê lập tức hiểu ra sự việc!

Dương Thần rõ ràng là trong lòng có linh tính điều gì, nên sớm đã phòng bị!

Vừa mới cùng Dương Thần cụng ly, Tiểu Lưu cũng vừa đi tới cửa phòng, đứng

luôn ở đấy chặn lối Lâm Nhược Khê.

Về mặt của hai người còn lại là phó giám đốc và chủ tịch công đoàn cũng đều lộ

rõ thái độ bất mãn, cho rằng chế độ đãi ngộ đối với chức vụ của họ là không tương xứng,

ánh mắt gian tà, tham lam dán chặt vào bộ ngực và khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược

Khê.

- Đại ca, con bé này mới xinh đẹp làm sao, trước khi bỏ trốn chúng tôi còn có thể

chơi đùa một chút với cô em xinh đẹp này. Xong rồi có khi lại không lỡ bỏ đi nữa. Mạnh

Phạm cười gian tà liếm môi nói.

- Hay là trối lại cùng đi với bọn ta cũng được!

Lâm Nhược Khê nghiêng răng, trừng mắt nhìn mấy người.

- Bọn họ căn bản không phải là cán bộ của nhà máy, có phải hay không!?

Mấy người trước mặt lộ rõ vẻ thô bỉ, ghê tởm không thể nào là cán bộ tri thức

trong công xưởng được. Trả trách khi nãy hỏi tên Mạnh Phạm kia về mấy khoản nợ hẩn lại

tỏ vẻ sững sờ không hiểu gì hết, hóa ra là một tên kế toán giả mạo!

- Bây giờ cô mới phát hiện ra thì đã quá muộn rồi!

Ngô Lương Trụ loạng choạng say đứng dậy, một tay tì vào mép bàn một tay đưa

lên vuốt vuốt tóc Nhược Khê.

- Lâm Nhược Khê, là cô tự mình đến nhé, lẽ ra chúng tôi chỉ muốn tháo chạy thôi

nhưng mà cô đã tự mình dẫn thân đến thì chúng tôi đây cũng không khách sáo nữa.

Lâm Nhược Khê trong lòng cứng rắn, ra sức hích hích Dương Thần ở ngay bên

cạnh, hy vọng Dương Thần có thể tỉnh lại, nhưng dùng sức đẩy một cái, Dương Thần liền

ngã luôn xuống đất, tiếp tục ngủ mê man.

- Vô dụng thôi, hắn đã trúng thuốc mê rồi ít nhất cũng phải ngủ tới vài tiếng đồng

hồ nữa. Lẽ ra người nằm đây phải là cô, ai mà biết là tên ngốc đó một mực đòi uống rượu

giúp cô, vậy cũng được, các cô ai ngã xuống cũng đều là một việc tốt.

Thấy Ngô Lương Trụ càng tiến sát lại, Lâm Nhược Khê dứt khoát đứng dậy, lùi hai

bước, cảnh giác nhìn gã.

- Ngô Lương trụ, anh dám làm xằng bậy, tôi sẽ khiến cho anh nửa đời sau phải ở

trong tù!

- Ha ha! Ngồi tù?

Ngô Lương Trụ cười gian đạo.

- Đợi anh đây xử lý xong cô em sẽ lập tức dẫn theo các anh em cùng trốn ra nước

ngoài du ngoạn, làm gì còn đợi ở đây cho cô đến em bắt?

- Hoá ra toàn bộ tiền đều là anh nuốt hết...

Lâm Nhược Khê cuối cùng hiểu được vì sao lại thâm hụt tiền lương, thậm chí lợi

nhuận nhiều như vậy cũng không cánh mà bay. Đúng là Ngô Lương Trụ muốn ôm tiền

chạy qua biên giới! Tuy rằng không biết gã muốn đi đâu, nhưng chỉ cần để cho gã trốn đi

trót lọt muốn bắt lại sẽ rất khó.

Huống chi, Ngô Lương Trụ lần này đã sớm có âm mưu chạy trốn, có lẽ đã sớm có

sắp đặt sẵn ở nước ngoài rồi. Gã lẩn trốn như vậy có muốn truy bắt cũng không hề dễ

dàng.

Ngô Lương trụ hừ lạnh nói:

- Nếu như không phải vì con đàn bà thôi như cô làm sao tôi phải mạo hiểm ôm

tiền chạy trốn như thế này. Tất cả là do cô!

Chính là báo ứng đó! Cuối cùng cô cũng phải nằm dưới bàn tay của tôi.

Nhìn vào ánh mắt ghê tởm của tên Ngô Lương Trụ Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng

có chút sợ hãi, làm sao mà có thể bình tĩnh được, dù sao Nhược Khê cũng chỉ là một cô gái

trẻ mà thôi. Đối với các hoạt động giao tiếp bên ngoài cô lại càng ít tham gia, lúc này khi

phải đối mặt với bốn tên lưu manh hung hãn hai chân cô dường như muốn sụm xuống.

- Ruột cuộc tôi đã làm gì nên tội? Tại sao các người lại thù hận tôi như vậy?

Lâm Nhược Khê thật sự không hiểu vì nguyên cớ gì mà Ngô Lương Trụ lại đặc biệt

muốn đối phó với mình. Theo lý thì gã đã chuẩn bị kỹ càng để tháo chạy rồi, đáng ra phải

chạy càng nhanh càng tốt chứ, tại sao khi nghe thấy mình tới đây liền ở lại không đi nữa?

Ngô Lương Trụ trong mắt tràn đầy ngọn lửa thù hận, nhe răng cười độc ác nói:

- Cô còn làm bộ không biết sao? Cô cần thận nghĩ lại coi, ba năm trước đây, cô đã

đối xử với gia đình chúng tôi như thế nào?

- Ba năm trước đây?

Lâm Nhược Khê suy nghĩ một lát rồi nhú mày nói:

- Ba năm trước tôi đã mua lại xưởng may mặc Lương Ngọc của gia đình anh đời

tên thành Ngọc Bình trực thuộc công ty Ngọc Lôi, lẽ nào đó lại là lí do mà anh hận tôi hay

sao?

- Đồ tiện nữ! Cô thì hiểu cái quái gì?!

Ngô Lương Trụ rít lên:

- Cô có biết là cái công xưởng may mặc Lương Bình ấy là tâm huyết cả đời của

ông nội tôi và các anh em tôi trải qua bao nhiêu cực khổ mới làm nên được! Từ nhỏ tôi đã

chứng kiến cảnh ông nội tôi, cha tôi vì nó mà đau ốm sinh bệnh. Con đường đá trong công

xưởng là do ông nội tôi đích thân cùng các công nhân lên núi lấy đá về xây, hàng cây trong

công xưởng cũng là do tôi và cha tôi trồng. Tất cả! Tất cả những thứ đó đều là tâm huyết

của gia đình tôi!!!

Lúc ông nội tôi qua đời, đã đặc biệt giao nó cho tôi, dặn tôi nhất định phải giữ gìn

cho tốt cho cái sản nghiệp này, nhất định không được để xảy ra bất kỳ sơ suất nào...

Từ trước tới nay tôi chuyên tâm làm việc cũng vì muốn cái công xưởng này có thể

tiếp tục tồn tại, không thể phụ lại sự vất vả của tổ tiên hai đời.

Ba năm trước, đang lúc kinh tế khó khăn, tôi bắt buộc phải vay ngân hàng mấy

triệu đồng, chỉ là muốn quay vòng tài chính tiếp tục duy trì phát triển.

Nhưng mà cô? Đường đường là tổng giám đốc của công ty quốc tế Ngọc Lôi lại đi

lợi dụng mối quan hệ với các lãnh đạo địa phương, lại còn thông đồng với giám đốc ngân

hàng tăng áp lực đối với các khoản nợ, ép tôi phải đem công xưởng sát nhập với các công

xưởng cấp thấp của Ngọc Lôi.

Ngọc Lôi cần phát triển tại sao không tự dựa vào khả năng của chính công xưởng

mình mà lại đã tâm chiếm đoạt tâm huyết ba đời nhà chúng tôi?

Lẽ nào lương tâm của cô bị chó tha mất rồi? Cô có biết rằng chỉ vì bọn lãnh đạo

đều muốn nịnh bợ cô mà đến cả chủ tịch thị trấn, cả các cán bộ đảng viên đều tới tận nhà

gây áp lực ép cha tôi phải ra quyết định phải sát nhập công xưởng vào Ngọc Lôi?

Cha tôi năm đó cũng không ngờ là bị ép tới mức tức quá sinh bệnh mà chết, lúc

lâm chung ông còn dặn tôi nhất định không được tính toán với cô nữa, nói tôi không thể

đấu lại cô. Đúng! Tôi đâu không lại cô, cái xã hội này thật ai có tiền người ấy là đại gia.

Ngọc Lôi của các cô chỉ muốn đầu tư, chỉ muốn bành trướng, đừng nói là các thành phần

nhỏ bé như chúng tôi ngay cả các cán bộ thành ủy Trung Hải vẫn phải phần nào dè chừng

sắc mặt của các người.

Vậy thì sao? Cô bắt quá cũng chỉ là một kẻ lòng lang dạ thú không có tính người!

Ngô Lương Trụ mắng chửi đến nổi đỏ mặt tía tai, rồi lại chuyển sang cười lạnh:

- Tôi nhầm, cô xinh đẹp như thế này, thế nào mà làm cảm thú được... cứ như bây

giờ cũng tốt, ba năm nay, tôi đã ra sức tìm cách cắt xén hơn phân nửa số tiền được cấp,

nay đang lúc tình hình xấu đi, số tiền này cũng đủ để tôi chạy ra nước ngoài sống nửa đời

còn lại tiêu pha hưởng thụ. Cô đã làm cho Ngô gia chúng tôi khuynh gia bại sản, chả khác

gì chó rơi xuống nước phải quỳ dưới chân cô xin tha mạng, kết quả bây giờ cô lại phải nằm

trong tay tôi?

Lâm Nhược Khê nghe đến đó, tâm trạng đã bình tĩnh hơn phân nửa, vẻ mặt có

phần thương cảm.

- Những việc anh nói, cũng không hoàn toàn là như vậy...

Lâm Nhược Khê nói:

- Đối với cái chết của cha anh tôi rất lấy làm tiếc, nhưng anh dù có tin hay không

cũng được, năm đó tôi quyết định thu hồi công xưởng của nhà anh cũng vì cảm thấy việc

kinh doanh tư nhân nhỏ lẻ như thế sẽ dẫn đến ngưng trệ không phát triển được, chỉ bằng

sát nhập vào Ngọc Lôi, hoạt động dưới sự quản lý của chúng tôi.

Hơn nữa công xưởng của nhà anh tự mình hoạt động độc lập không những lãng

phí nguyên liệu mà hiệu suất lại không cao, nếu như chỉ đứng một mình thì khả năng bị

đóng cửa vì vỡ nợ là rất cao.

Tôi chỉ là muốn bỏ tiền ra đầu tư vào đó, không ngờ chỉ vì mấy câu nói đó mà bên

lãnh đạo ngân hàng lại làm như vậy với các anh. Quả thật đây không phải là chủ ý của tôi,

tôi không cưỡng ép gì, sai sót của bọn họ tôi cũng không hề hay biết.

- Hừ, cô đừng có mà có mà chối quanh nữa, suy cho cùng cũng tại cô, mấy tên

cầu quan đó mới biết đường đối phó với chúng tôi.

Ngô Lương Trụ oán hận nói.

- Nhưng anh cũng thấy là hai năm nay chả phải là công xưởng rất phát triển hay

sao, nhờ vào các hoạch định của tôi mà công nhân của công xưởng tăng thêm năm sáu

lần, vốn dĩ các anh một năm lợi nhuận chỉ có vài triệu đồng, bây giờ doanh thu có thể tăng

thêm mấy lần, hơn nữa Ngọc Bình đã là một công xưởng may mặc lớn nhất cái thị trấn

này, như vậy không phải là không phụ lòng tổ tiên nhà anh rồi hay sao?

Lâm Nhược Khê nói.

Ngô Lương Trụ ha ha cười lớn:

- Cô ngu thật hay giả vờ ngu vậy? Công ty may mặc Ngọc Bình... Cái mà tôi cần,

cha tôi, ông tôi cần chính là xưởng may Lương Ngọc! thuộc sở hữu của gia đình mình, cái

chúng tôi cần là sự tôn nghiêm của mình, chứ không phải là mấy thứ máy móc sắt thép

hỗn tạp đó, không phải là cái công xưởng ngổn ngang như thế! Cô có biết khi phải tận mắt

chứng kiến cảnh cha ruột mình phải quỳ xuống dưới chân giám đốc ngân hàng van xin tâm

trạng đứa con này là như nào không? Kẻ vô tình máu lạnh như cô chỉ biết khoa trương,

Tiền nữ chỉ biết kiếm tiền như cô có hiểu được hay không?

Nghe gã nói nói một tràng dài, Lâm Nhược Khê khuôn mặt lạnh tanh, hai mắt mở

to, không nói được nửa lời, xem ra những lời tưởng như hoang đường như này lại có thể

khiến cô bối rối không biết phải phản bác như thế nào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 348

Mọi Việc Không Có Gì Là Tuyệt Đối

Lúc này, ba tên còn lại đứng đợi nãy giờ, thèm thuồng nhìn Lâm Nhược Khê không đợi nổi nữa.

- Đại ca, nói với loại đàn bà này khác nào đàn gảy tai trâu chỉ phí lời mà thôi, hay

là chúng ta cứ xoi luôn rồi chuồn cho lẹ, em không chịu được nữa rồi.

Ngô Lương Trụ nhìn Lâm Nhược Khê đã bị dồn tới tận góc tường cười khinh miệt:

- Để xem cô có chạy được nữa không, các người muốn làm gì thì cứ làm đi, mấy

thằng cùng làm cũng được. Tao ở đây xem là được rồi. Nào, nào! Xem nàng tổng giám

đốc xinh đẹp, giàu có của chúng ta sẽ thế nào đây....

Ha haha... Chúng mày nhìn xem! Hai chân còn khép chặt như thế này chắc là hàng

còn non tơ đấy!

- Trời thật là sướng muốn chết rồi, cho dù có bắt ta tồn thọ mười năm ta cũng vui

lòng.

Thấy Mạnh Phàm và Vương Trạch, hai tên đàn ông nhăm nhe gương nanh múa

vuốt như muốn ăn thịt người trước mặt, Lâm Nhược Khê không thể nghĩ được gì khác nữa,

nhìn hết bên trái rồi lại ngó sang bên phải, thậm chí còn nghĩ liệu có nên nhảy qua cửa

sổ??? Nhưng đây là tầng ba nếu nhảy xuống dù không chết thì cũng tàn phế!

Nhưng mà, thà tàn phế cũng còn hơn là bị hai mấy tên này làm nhục!

Ngay lúc đó, chợt nghe thấy tiếng nói từ phía sau tên Ngô Lương Trụ vọng lại...

Này, mấy thằng kia! Muốn chửi thì cứ chửi, cầm tiền rồi rút! Lại còn dám có ý đồ

với người phụ nữ của ta à? Thật ta không thể giả vờ ngủ thêm được nữa.

Bốn tên đàn ông vừa mới hùng hổ đòi cùng nhau ức hiếp Lâm Nhược Khê lúc này

đang á khẩu, nghe thấy có tiếng âm thanh liên kinh hãi quay người lại.

Chỉ nhìn thấy, Dương Thần vừa mới nằm bất tỉnh dưới đất không biết từ lúc nào

đã lừ lừ đứng dậy, trên mặt không chút biểu hiện gì bất thường, hoàn toàn là một người

tĩnh táo, bất đắc dĩ không thể làm gì được, làm bầm than thở trong miệng.

- Người.. người.. người việc này...

Tên Mạnh Phạm chỉ vào Dương Thần nói không nên câu.

- Thế này, tại sao lại nhanh tỉnh thế phải không?

Dương Thần thản nhiên cười.

- Chính là do các người mua loại thuốc mê đã quá hạn rồi, hiệu quả thật không ra

gì, còn nữa hành động của các người cũng quá kém cỏi nhìn một cái là biết ngay là mấy kẻ

lưu manh, có chỗ nào giống như cán bộ? Nhìn lại cái mặt chấy nắng của các người xem,

chả khác gì mấy kẻ suốt ngày bán rong bên lề đường, làm sao mà giống được dáng vẻ của

người kế toán ngồi trong văn phòng.

- Mau bắt lấy hắn!

Ngô Lương trụ trong lòng lo quỳnh lên, vội vàng ra lệnh cho ba người kia bắt

Dương Thần lại.

Cả tên tiểu Lưu đứng canh ở cửa cũng xông lên vật ngã Dương Thần.

Nhưng ba người này đương nhiên không ngờ tới khả năng của Dương Thần, quả

nhiên từng người từng người một bị quật ngã lăn ra đất. Dương Thần mới từ từ bước đến

trước mặt Nhược Khê lúc này đang toát mồ hôi lạnh.

Giờ tay nhéo nhéo khuôn mặt nhu mì đang lạnh toát của Nhược Khê hỏi:

- Sợ quá đúng không? Không sao, đã có anh đây rồi.

Lâm Nhược Khê lúc này mới hoàn hồn, tuy vẫn nghi hoặc không hiểu tại sao

Dương Thần có thể tỉnh lại được. Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, cuối cùng đã có thể

thở phào nhẹ nhõm, cảm giác giống như vừa thoát khỏi quỷ môn quan.

- Em không sao!

Nhược Khê vội rút tay ra khỏi bàn tay của Dương Thần, nghi hoặc nhìn Dương

Thần:

- Anh vốn dĩ không hề bị hôn mê, là do có ý phải không?

Lâm Nhược Khê từ khi biết Dương Thần bản lĩnh phi thường, thân thủ lại vô cùng

nhanh nhẹn, dũng mãnh, trước đây dù có không vừa lòng với hắn bây giờ cũng hoàn toàn

bị mê hoặc. Lúc này nghĩ lại, tự thấy mình trước nay đã bị anh ta lừa bịp.

Dương thần hơi bồi rồi sờ gáy.

- Chẳng phải là muốn xem xem bọn họ âm mưu làm gì thôi sao, vốn dĩ thấy chúng

đáng thương nên định tha cho chúng một con đường sống, chỉ cần bọn chúng nôn tiền ra

là được, nhưng mà bây giờ, anh thấy là bọn chúng thật sự là muốn ngòi tù.

Lúc Dương Thần đang nói, mắt không nhìn nhầm thì tên Ngô Lương Trụ đã âm

thầm chuồn ra phía cửa rạp tâm tông cửa xông ra.

Nhưng Dương Thần làm sao có thể để cho gã đắc ý được, vung người một cái,

chưa kịp để tên Ngô Lương Trụ định thần Dương thần đã đá gã một cước ngã lăn quay ra

đất. Lại tiện chân đạp cho một phát, dù chỉ nhẹ thôi cũng đủ làm tên Ngô Lương Trụ chết

ngất.

Lại một lần nữa chứng kiến cảnh người đàn ông khủng bố này dùng vũ lực, Lâm

Nhược Khê không còn kinh ngạc như lần trước nữa, nhìn bốn tên nằm lăn lóc trên nền nhà

nói:

- Cứ kệ chúng ở đây đi, em sẽ gọi cảnh sát tới xử lý chúng, những vấn đề liên

quan đến luật pháp như thế này cứ giao cho luật sư Trương với Ngô Nguyệt xử lý là được

rồi.

Một tiếng đồng hồ sau khi báo cảnh sát, trưởng đồn công an địa phương đem theo

mấy cảnh sát viên áp giải Ngô Lương Trụ và đồng bọn mặt mày ủ rũ về đồn, sau đó báo

cáo với cấp trên, bắt đầu tiến hành điều tra thẩm vấn tên Ngô Lương Trụ về tội tham ô, tư

lợi tiền công quỹ.

Ngô Lương Trụ suy cho cùng cũng chẳng là tội phạm nguy hiểm gì, kẻ hoạc

phạm tội của gã cũng nhanh chóng được làm rõ. Âm mưu bỏ trốn của gã kỳ thực cũng

thật nực cười, chỉ là ôm một cục tiền từ vùng Vân Điền chạy sang Myanmar. Tại mấy vùng

quản lý biên giới quốc gia đó, chỉ cần có tiền là xong. Hơn nữa gã cũng chẳng là cán bộ

cao cấp gì, quốc gia cũng sẽ không vì gã mà truy cứu can thiệp.

Dù gì cũng là đích thân Lâm Nhượng Khê gọi điện báo cảnh sát.

Vệc này đối với thị trấn như Dư Bình là một việc lớn. Phải biết là ngoài xưởng may

Ngọc Bình ra Ngọc Lôi vẫn còn ba cái nữa, cả bốn công ty đều đặt tại thị trấn Dư Bình, đã

đem lại lợi nhuận kinh tế vô cùng khả quan, bọn họ nào dám chậm trễ với vị nữ thần tài

này.

Đợi đến khoảng tám giờ tối, Lâm Nhượng Khê mới gặp được vài cán bộ cao cấp của

công ty Ngọc Bình. Mấy người này đều thi nhau than vãn, khóc lóc kể tội tên giám đốc

xưởng Ngô Lương Trụ, đã dùng vũ lực đe dọa bọn họ, để bảo vệ hành vi phạm tội dơ bẩn

của mình, cũng hi vọng Nhượng Khê có thể khoan thứ cho bọn họ, để bọn họ tiếp tục làm

việc tại công xưởng.

Nhưng Lâm Nhượng Khê không những không độ lượng đồng ý mà còn không thêm

nói lời nào liên đuôi hết mấy cán bộ chủ chốt ở đây. Lần này hoàn chỉnh xong việc thay đổi

bộ máy cán bộ quản lý cao cấp tại công xưởng.

Dương Thần cũng hiểu được dụng ý của cô, dù sao đến hành động xấu xa như

vậy, cá nhân họ cũng không dám hé răng phản đối nửa lời. Bọn họ cũng chẳng dám mạo

hiểm mà phản ứng, đơn giản chỉ cần đe dọa không cần dùng đến vũ lực, nhất định là còn

có lý do cá nhân khác, khó mà đảm bảo họ không hề tư lợi chút nào. Vì vậy trực tiếp loại

bỏ là cần thiết.

Khi xử lý xong xuôi mọi việc cũng đã hơn mười giờ đêm, những việc còn lại cần

làm bao gồm chỉnh đốn công xưởng, thu hồi tiền lương đã phát, cũng

không phải chỉ là

việc ngày một ngày hai.

Khi Lâm Nhược Khê mệt mỏi trở lại ngồi trong xe Dương Thần, hần dề dàng nhận

thấy vẫn có một đám mây u ám, mù mịt vẫn bao trùm lấy cô, không thể tản đi được.

- Về nhà sao?

- Ừ.

Lâm Nhược Khê khẽ khẽ trả lời. Sau đó không nói thêm một lời nào nữa, im lặng

ngồi ở ghế bên cạnh, tựa một khối băng lạnh lẽo, tinh khiết dường như không một hơi thở.

Đã vào đêm, đường phố thật thông thoáng, chẳng có mấy người và xe cộ trên

đường. Khiến cho Dương Thần vốn tốc độ lái xe không hề chậm lại tăng tốc ngày càng nhanh.

Nhưng Nhược Khê lại không hề lên tiếng yêu cầu Dương Thần giảm tốc độ như

mọi lần mà ngồi yên bất động, không kêu một tiếng.

Dương Thần liếc nhìn cô, hỏi một câu:

- Vẫn còn nghĩ những lời tên Ngô Lương Trụ nói lúc nãy hay sao?

Cũng chẳng biết Lâm Nhược Khê có nghe rõ hay không chỉ à lên một tiếng, có vẻ như chấp nhận câu hỏi.

- Em có biết vì sao, vừa rồi rõ ràng anh nghe thấy gã chửi em mà không lập tức

đứng lên đánh gã không?

Dương Thần hỏi.

- Không phải là do anh thấy bọn chúng đáng thương chứ?

Lâm Nhược Khê thuận miệng nói.

Dương Thần cười, không thể phủ nhận, tự cười an ủi:

- Thực ra đứng ở góc độ của Ngô Lương Trụ mà nói gã thực có lí do hận cô. Dân

tộc của chúng ta, kế thừa thế giới này đã mấy ngàn năm, mặc dù rất nhiều trong chúng ta

cho rằng vinh dự truyền thống gì đó đã dần dần bị mai một, dần dần bị vứt bỏ, nhưng vẫn

còn rất nhiều những thâm căn cố đế khó có thể xóa mờ. Ví như tổ ấm không muốn di dời,

ví như làm rạng danh tổ tông.

Nhiều lúc, những người theo chủ nghĩa tư bản quốc gia, như người Mỹ, sang đến

bên này, sẽ thấy rằng những người dân ở đây ngoài nhân cách còn cá tính nữa, cái này là

bởi vì chúng ta là những người luôn tuân thủ nghiêm ngặt mọi thứ, ví dụ như người thân

chúng ta, nếp nhà, quê hương của chúng ta. Những thứ như vậy ở các quốc gia phát triển

lại mỏng manh hơn rất nhiều. Rất nhiều người, cả đời không có được một ngôi nhà cho

riêng mình, càng không cần nói đến những kẻ như Ngô Lương Trụ cả nhà bọn họ ba đời

mới lập lên được một công xưởng.

Có vài thứ, so với tiền còn đáng giá hơn rất nhiều. Cho nên tôi lúc ấy cảm thấy, cô

bị gã mắng vài câu, cũng không là chuyện gì to tát cả. Đương nhiên, chỉ là những nhận

định của riêng tôi.

Lâm Nhược Khê im lặng quay lại liếc nhìn Dương Thần, trong xe rất tối, ánh sáng

mờ nhạt trong chiếc BMW màu cam hắt lên khuôn mặt của người đàn ông ngồi đây, khuôn

mặt mà cô đã quen thuộc từ lâu, một khuôn mặt bình thường, lúc hẳn bình thản kể chuyện

lại khiến cô bất chợt cảm thấy hơi bối rối.

Lâm Nhược Khê không kìm nổi hỏi một câu:

- Vậy, điều anh muốn nói là gì?

- Thực ra cũng không phải là đạo lý to tát gì, chắc cũng chỉ là do bây giờ tâm

trạng em không được tốt, phức tạp nên nhất thời mới không nghĩ tới thôi.

- Anh thì cho rằng như vậy, đối với những việc em làm, đúng là đã khiến cho Ngô

Lương Trụ cùng lúc cả ba đời đều phải chịu nỗi thống khổ, nhưng lại có rất nhiều gia đình

đều rất cảm kích em.

Em đã từng nghĩ tới chưa, những công nhân và gia đình của họ tại nơi xa xôi ngàn

dặm như thế này, họ cũng chẳng có hiểu biết gì hết cũng chẳng vấn đề nào là được rõ

ràng cả. Tại thành phố xa lạ này, cho dù là thị trấn nhỏ ngay bên rìa thành phố, họ vẫn là

một tập thể đơn độc. Đây không phải là quê hương của họ, không có người thân của họ,

thậm chí một thân phận hợp pháp cũng không có.

Nhóm người này, muốn nuôi sống bản thân, thậm chí kết hôn, sinh con đều cần

phải có một việc làm. Mà vốn công xưởng nhà họ Ngô không có khả năng tiếp nhận được

cả ngàn công nhân như thế, chỉ khi em thu nạp cái công xưởng đấy rồi dần dất nó lớn

manh thì những người kia mới có được công việc ổn định.

Em nhìn cảnh những người công nhân ở ngoài cổng công xưởng mà xem, lòi cả

nhà đi chính là vì nửa năm tiền lương, phải ra mặt như vậy vì miếng cơm manh áo. Bọn họ

căn bản đã vứt bỏ cái gọi là tôn nghiêm, hi vọng có được một phần vốn liếng sinh tồn

thuộc về họ.

Đối với đám người như họ, không những là do quốc gia không cho họ đủ những

bảo đảm xã hội. Bởi vì họ không hiểu được người kinh doanh là như nào, chỉ cần cung cấp

cho họ một công việc ổn định, có thể lãnh đạo bọn họ duy trì phát triển mới là lựa chọn tốt

nhất. Mà em lại là người đó, cho nên, những việc em làm căn bản là đã làm một việc tốt

lớn. Mặc dù em có lỗi với một gia đình Ngô Lương Trụ nhưng em hãy coi như đã đối tốt với

bọn họ.

Lâm Nhược Khê trong mắt chợt lóe lên tất cả mọi suy nghĩ, dần dần sáng suốt lên

đôi chút, không tránh khỏi cười nhạt một cái:

- Là anh đang giảng giải đạo lý cho em đây sao?

Dương Thần nhún vai một cái.

- Anh cũng chỉ là nói ra suy nghĩ của mình mà thôi, dù sao con người đều có mặt

tốt mặt xấu, không thể mọi mặt đều toàn diện được, mọi thứ không có gì là tuyệt đối cả.

Vừa nói, Dương Thần lập tức tranh thủ nắm lấy cơ hội, có phần hơi mong đợi nói:

- Nhược Khê bảo bối, em thấy những lời anh nói là có lý không? Anh thì thấy là rất

có lý, nếu như bắt anh phải làm những việc đại loại như rời xa em, nhất định anh sẽ bị

điên mất, giống như việc em mua lại công xưởng kia cũng vậy, mọi việc đều không có

tuyệt đối, làm người không ai có thể thập toàn thập mỹ được, em hãy coi những lời đó như

cỏ rác, quên hết đi. Chúng ta làm hòa nhé?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 349

Kim Cương

Lần này nghe thấy Dương Thần nói “làm hòa”

Lâm Nhược Khê không hề lẩn tránh, cô đã rất bình tĩnh, dù sao thì lúc trước

Dương Thần cũng đã đề cập đến một lần rồi.

Chỉ là, cô nhìn chăm chăm vào Dương Thần một hồi lâu, nghiền ngẫm hỏi han:

- Thật không? Anh cũng đã từng nói, tất cả mọi thứ không có gì là tuyệt đối, người

ta đôi lúc cũng phạm những sai lầm, nhớ đâu sau khi em đồng ý rồi, sau này anh lại nói

muốn ly hôn thì sao? Em có cần phải nghe anh nhắc lại lần nữa không, không có việc gì là

tuyệt đối cả.

- Cái này... làm sao có thể chứ.

- Anh nói không có việc gì là tuyệt đối mà, Lâm Nhược Khê nói có chút hơi vô cớ.

- Ừ... Dương Thần nhú mày, vãi mồ hôi, hấn cảm thấy như hấn tự đưa hấn đến

con đường bức bí.

Lâm Nhược Khê liếc nhìn Dương Thần một cái:

- Nghĩ cho kỹ đi rồi hãy nói với em, em không phải là đồ bỏ đi không có ai cần, mà

anh muốn nhạt thì nhạt, muốn vứt thì vứt. Cứ cho là anh không muốn ly hôn đi, nhưng em

vẫn không dám khẳng định, vì vậy vấn đề này anh cần phải suy nghĩ cho thật kỹ.

Vẻ mặt Dương Thần hiện lên nét buồn bã:

- Em yêu! Không cần phải suy nghĩ đâu, chúng mình đã thân quen như vậy rồi,

cùng ở chung một nhà, em nữ tuyệt tình như vậy sao...?

- Đó là nhà của em!

Lâm Nhược Khê giận dữ nói:

- Không có việc gì là tuyệt đối, cũng có thể một ngày nào đó em không còn tuyệt

tình như vậy nữa, còn bây giờ thì em vẫn là người tuyệt tình.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi không đáp lời Dương Thần nữa.

Dương Thần luôn trong trạng thái chau mày, nghĩ linh tinh trong suốt chặng

đường đi, cũng không biết từ lúc nào đã lái xe đến tận Trung Hải.

Khi ấy hắn nhìn xung quanh đèn đều bất sáng, những nhà cao tầng san sát nhau,

lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, hắn lái xe đạt đến cảnh giới như vậy, cũng chỉ là bản

năng mà thôi, cho dù lái xe không hề chú ý nhưng vẫn giữ được an toàn.

Khi lái xe qua khu vực nhà hàng, Dương Thần đột nhiên nghĩ ra là hắn đã ăn cơm

tối rồi, nhưng lúc đó cũng chẳng ăn được bao nhiêu, thì phải cùng với bốn tên kia diễn trò

ngất xiu, đến bây giờ trong bụng cảm thấy trống rỗng, còn Lâm Nhược Khê thì từ tối vẫn

chưa ăn một chút gì.

Nhìn đồng hồ đã 10 giờ đêm rồi, cũng có rất nhiều các quán ăn vẫn mở, nhưng

hắn không còn muốn ăn nữa, về nhà ăn cũng không được, hắn không nỡ để vú Vương dậy

nấu ăn cho hắn.

Nghĩ vậy, và thế là hắn đã dừng xe ở một bãi đỗ xe.

Lâm Nhược Khê thấy vậy liền hỏi

- Anh đỗ xe lại làm gì?

- Đương nhiên là ăn tối rồi, em cũng vẫn chưa ăn gì mà, không thể về đi ngủ

trong tình trạng đói được, Dương Thần đáp.

Thực sự là Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy rất đói rồi, nhưng cô cũng không nghĩ

là sẽ đi ăn cùng Dương Thần, trong lòng chỉ suy nghĩ vẩn vơ, nhưng cô cũng không nói ra.

Đi trên phố, Dương Thần bước đi trước tìm một quán ăn thích hợp, cẩn thận tìm

như tìm kiếm thứ gì đó rất quý báu, Lâm Nhược Khê vẻ mặt buồn bực đi theo phía sau.

Nếu như so sánh với những đôi tình nhân khác thì họ không hề giống một cặp tình

nhân.

Hơn nữa, bởi vì Lâm Nhược Khê vốn dĩ là một cô gái rất đẹp, những người qua

đường đều liếc mắt nhìn cô, làm cổ cảm thấy có chút sợ hãi nên tiến lên

đi cùng Dương

Thần.

- Này, anh đã tìm được chưa vậy, tìm đại lấy một nhà ăn nào đấy đi.

Lâm Nhược Khê không chịu được nữa giận dữ nói.

Dương Thần bước chậm lại, quay đầu nhìn cô cười:

- Lần đầu tiên được đi ăn chỉ có hai đứa, anh cũng muốn chọn lấy chỗ tử tế một

chút, như vậy cũng để lại một kỷ niệm hay.

Lâm nhược Khê sững sốt, cô không nghĩ là Dương Thần sẽ nói như vậy.

Nhà ăn tử tế?

Lúc này Lâm Nhược Khê lại nhớ tới từ lần đầu tiên hai đứa gặp nhau, cho đến bây

giờ đã hơn nửa năm ở cùng nhau, ngày ngày ra vào đều chạm mặt.

Trong thời gian dài như vậy, trên pháp luật họ là một đôi vợ chồng, nhưng mà hai

người chưa hề có một bữa cơm chung.

Nếu như có thì chỉ là khi mà Vú Vương bị ốm, Dương Thần đưa cô đi ăn tôm hùm,

nhưng nếu như nói đến quán ăn đó, thì trong mắt Dương Thần đó cũng không phải là một

quán ăn tử tế.

Còn buổi hẹn đi xem phim, sau đó có đi ăn nhưng không phải là ăn cơm mà là ăn

bánh ga tô.

Dương Thần cảm thấy có chút xấu hổ, thẹn thùng nói:

- Thực ra khi này trong lúc đang tìm nhà ăn, anh cũng đã nghĩ rồi, anh chẳng phải

là một thằng đàn ông khiến người khác ưa gì, em tuyệt tình như vậy, anh nghĩ cũng đúng

thôi.

Đang nói dở, Dương Thần nhìn thấy phía trước có một nhà ăn, nghĩ đến món ăn

son hào hải vị ở đó chắc chắn Lâm Nhược Khê sẽ rất thích, hơn nữa bên trong cũng không

có nhiều người, tương đối tĩnh mịch, không cần quan tâm đến Lâm Nhược Khê biểu hiện ra

sao, hấn vẩy tay:

- Vào nhà kia đi, nhanh lên không họ đóng cửa mất.

Hai người gần như là những vị khách cuối cùng của nhà hàng, nhưng phục vụ nhà

hàng vẫn vui vẻ tiếp đón nhiệt tình đưa đến ngồi ở bàn ăn gần phía cửa

sổ, lấy thực đơn

cho họ gọi món.

Dương Thần biết Lâm Nhược Khê không phải là người thích gọi món ăn, thế là hắn

tự gọi món canh cá, tôm Long Tỉnh và gọi thêm một số món ăn khác.

Hai người ngồi đối diện cũng không biết phải nói chuyện gì, Lâm Nhược Khê ngồi

tĩnh lặng, đầu cúi xuống, có chút không tự nhiên.

Còn Dương Thần ngồi đó nghĩ lại những việc đã qua giữa hai người.

Như cái đêm ở quán rượu, họ trao nhau nụ hôn nồng nàn, như không muốn tách

rời nhau;

Khi ở quán cà phê trên ban công, sự việc xảy ra như vậy, nhưng họ vẫn sống chết

có nhau, lúc đó hắn muốn quyết định lấy cô.

Là lúc phải đối mặt với người cha vô tình và cứng nhắc.

Khi nằm trên giường bệnh, nhưng nhìn cô vẫn rất đáng yêu.

Lúc mua sách cũng xấu hổ giấu đi.

Khi bảo vệ các nhân viên cô cũng không hề sợ hãi, lạnh lùng tiêu tiền một cách rất

phóng khoáng.

Về tình nghịch khi cô lừa hắn đi làm việc.

Còn nữa cô luôn luôn quyết đoán khi đối mặt với đối thủ.

Và khi đứng trước đám trẻ thì giọng nói của cô lại ngọt ngào rất dịu dàng...

Cô luôn tự mình gánh vác những công việc nặng nề, không thoái thác, không nhụt

chí, cô đơn một mình.

Có người nói, phụ nữ là viên kim cương chưa qua quá trình mài dũa, vì thế mà

bạn sẽ không bao giờ có thể biết được vẻ đẹp tiềm ẩn bên trong của họ.

Dương Thần đột nhiên phát hiện ra rằng, suy nghĩ lúc đầu của hắn có vẻ rất đáng

buồn cười.

Lâm Nhược Khê là Lâm Nhược Khê, cô ấy không bao giờ là một người khác. Trong

suy nghĩ của hắn, cô là người độc nhất vô nhị, cũng giống như tất cả những viên kim

cương trên thế giới này sau khi được mài dũa rồi thì chúng không hề giống nhau, cô là một

người vô cùng phức tạp, luôn luôn khiến người khác cảm khó hiểu, hình

ảnh cô khiến hắn

bị dày vò trong nỗi nhớ nhung.

Có lẽ, chính bản thân cô cũng không biết được, trên đời này có những thứ tình

cảm không có ngọn nguồn mà chỉ có kết cục.

Hắn ngồi suy nghĩ trong chốc lát, những món ăn hắn gọi đã được bày lên bàn,

Lâm Nhược Khê liền cầm đũa nhẹ nhàng gấp thức ăn.

Thấy Dương Thần trầm ngâm nhìn cô không nói gì, mặt cô đỏ lên, cũng may là lúc

đó tại nhà ăn không còn ai, vì thế cô cũng không quá xấu hổ.

- Anh làm sao vậy, ăn đi chứ, không phải là anh kêu đói rồi sao? Hắn nhìn Lâm

Nhược Khê khiến cô mất tự nhiên, đặc biệt là đôi mắt hắn cứ nhìn chăm chăm vào cô,

khiến cô thấp thỏm lo âu.

Anh ta đang suy nghĩ để quyết định gì sao?

Dương Thần hít một hơi thở sâu, trầm tĩnh nói:

- Nhược Khê à, mặc dù anh đã từng nói, không có gì là tuyệt đối cả, nhưng anh

nghĩ có những việc, cho dù là không tuyệt đối nhưng trong lòng của con người ta nó đã là

tuyệt đối.

- Nghĩa là sao...?

- Em thấy anh là người đàn ông như thế nào?

Dương Thần mỉm cười hỏi:

- Em cứ coi như anh và em chưa từng ở cùng một nhà, cũng không phải cùng một

công ty, hãy coi như anh là người đàn ông xa lạ, em thử nói xem anh là một người đàn

ông như thế nào?

Nghe Dương Thần hỏi như vậy đôi tay cô như cứng lại, cầm đũa không cũng

không chắc chắn nữa, cô nhìn Dương Thần với một ánh mắt hết sức phức tạp, nhưng cô

cũng không nói gì.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 350

Người Như Anh. . .

Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê không nói gì, đây cũng là điều mà hắn đã từng

nghĩ đến, hắn tự cười như chế giễu bản thân.

- Nếu như em không nói thì anh tự nói vậy, Dương Thần trầm lặng một lúc, gần

như là hắn đang nói đến một nhân vật khác không liên quan gì đến chính mình vậy, hắn

chậm rãi nói...

- Anh, từ nhỏ không có cha mẹ, cũng không biết là họ vứt bỏ anh hay là để lạc

mất anh, vì thế mà không có sự giáo dục của bố mẹ, càng không thể nói là có thân phận

gì trong xã hội, chẳng có họ hàng gì cả. Nếu như không có những trải nghiệm mà một

người bình thường không có, thì anh cũng giống như một con chuột sống ở những nơi bẩn

thiu. Không như em, sinh ra trong một gia đình giàu có, bà nội tài giỏi là tổng giám đốc

một công ty xuyên quốc gia.

- Anh cũng không phải là đẹp trai, cũng chẳng phải là quá xấu trai, nhưng khi ở

bên cạnh một người đẹp như em, anh giống lớp vỏ bên ngoài bọc đá quý, rồi cũng bị

người ta gạt bỏ đi, chẳng có ai thèm để ý tới.

- Hơn nữa nói về trình độ học vấn của anh, thành thật mà nói, anh từ nhỏ chưa

từng được cấp sách đến trường, văn bằng đại học Harvard của anh cũng là do một người

khác ép anh phải lấy nó, nói có thể là em không tin, nhưng từ trước khi vào công ty làm

việc anh đã bỏ xó không chạm đến rồi, nghe nói khi còn đi học em được trực tiếp lên lớp

trên mà không cần phải học qua lớp dưới, anh cũng không hiểu có nghĩa là gì.

- Không cần phải nhắc đến chí hướng của anh nữa, vốn dĩ anh cũng chẳng

có chí

hướng gì cả, kiếm ăn qua ngày rồi đợi ngày chết, nếu đó có thể nói là chí hướng thì anh

đúng là người cao thượng, anh còn nghĩ khi lẫn lộn kiếm sống còn muốn chơi gái đẹp. So

với sự nghiệp lớn như thế này của em có thể giúp đỡ được hàng nghìn người thất nghiệp,

nếu so sánh với người làm ăn lớn như em mà nói thì anh chỉ là đồ cặn bã.

- Thêm nữa là, nếu nói đến vấn đề tình cảm, thì anh nói thật với em là mấy năm ở

nước ngoài, anh đã làm không ít chuyện hoang đường.

- Thời điểm nhiều nhất, một ngày anh có thể có mấy người phụ nữ, ít nhất bên

cạnh cũng không lúc nào là thiếu phụ nữ.

- Sau khi về nước, anh muốn ổn định, thật sự muốn tìm một người con gái cùng

chung sống, nhưng không ngờ sau này lại gặp em, và cũng gặp một số người phụ nữ mà

anh không thể khuất phục được. Con người anh rất mềm yếu, vô tác dụng, thực sự anh

không thể cự tuyệt được, cho dù có hàng ngàn lí do, nhưng anh cảm thấy bản thân anh

quá ích kỷ.

- Anh thích tất cả những người phụ nữ ấy, vì thế mà anh đã không muốn ruồng bỏ

bọn họ, hơn nửa năm nay, anh làm nhiều việc khiến rất nhiều người đàn ông khác khinh

bỉ, chửi rủa. Bên cạnh anh rõ ràng đã có người vợ như em, nhưng anh vẫn đi tìm những

người con gái khác, điều này tuyệt đối không phải là vấn đề về sinh lý, anh cũng không

phải là loại người quá thèm khát không chịu nổi, chỉ bởi vì anh là người đa tình, anh thật

đáng xấu hổ.

- Nếu như nói về những nhược điểm khác, thì thực sự là rất nhiều, anh không có

tiền, tiền lương cũng là do em cho, anh không có xe cũng không có nhà, xe và nhà cũng là

của em cho.

Còn nữa, đã như vậy rồi mà ngày nào anh cũng lẫn trốn công việc, cũng có thể là

trước đây làm quá nhiều việc nên bây giờ muốn được nghỉ ngơi, chơi game thư giãn,

không muốn làm bất kể một việc gì.

- Có thể làm em cảm thấy một điều đáng xấu hổ là anh cũng không cảm thấy

chính mình sống một cuộc sống quá khổ sở, anh muốn sống theo cách như vậy, anh không

muốn hại người khác, thi thoảng, em muốn anh làm việc gì đó, thì anh nhất định làm tốt,

nhưng bản thân anh thì rất ơ hờ, anh thật sự là rất lười vận động...

Nói đến đây, Dương Thần dừng lại một lúc rồi lại tiếp tục nói:

- Nếu như nói đến ưu điểm của anh thì anh nghĩ là không cần thiết. Đánh nhau, có

thể nói là ưu điểm của anh, có thể làm cho người khác giật mình, loại thuốc mà anh hút

rất rẻ, chỉ là loại hai tệ có thể mua được một bao rồi, cũng không phải là thường xuyên hút

thuốc, uống rượu lại càng ít hơn, anh không nghiện, còn về cờ bạc, nếu như anh đánh thì

nhất định sẽ thắng, nhưng anh cũng không mấy hứng thú với trò này.

Dương Thần suy tư một lúc, nhất thời không nghĩ ra được gì nữa, hần cười:

- Tất cả là như vậy, có phải anh là con người quá xấu xa không, lắm lúc anh cũng

cảm thấy anh chẳng là cái thá gì, mới chỉ ngoài hai mươi tuổi vậy mà cuộc sống của anh

thật sự vô nghĩa, thấy em ngày ngày mải mê với công việc như vậy làm anh cảm thấy anh

vốn dĩ không phải là người cùng thế giới với em...

- Đủ rồi!!

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên đứng phắt dậy, cảm túi xách, đôi mắt có chút gợn đỏ

như có cơn gió lạnh thổi qua, cô liếc mắt nhìn Dương Thần.

Cảm giác phẫn nộ và kích động xen lẫn, đôi bàn tay co run run.

- Dương Thần, anh toàn nói những điều không tốt về anh, không phải là anh muốn

nói hai đứa mình không cùng chung một con đường sao, em ở cùng anh đúng là một sự

sai lầm hay sao?

- Anh không cần phải giải thích nhiều như vậy làm gì, nếu như anh đã nghĩ kỹ, anh

là một người xấu, xấu xa đến như vậy, thì em cũng không cần phải đánh giá gì thêm về anh nữa.

- Anh nói đúng, không có việc gì là tuyệt đối cả, có một số việc mà chúng ta đã

sớm xác định, chúng ta không hợp nhau thì nên rời xa, rời xa, anh cũng không cần phải

phải nói gì nữa, anh cũng biết là em rất bận, em không có thời gian nghe anh nói những vấn đề này!

Nói xong, Lâm Nhược Khê giận dữ quay người và đi ra khỏi nhà ăn, nhưng khi rời

khỏi vị trí, cô đã rơi nước mắt.

Trần đây những dự đoán và những mong chờ, một ngày trải qua vô số những cảm

xúc buồn vui lẫn lộn, mất mát cũng có. Cuối cùng là kết cục này, nếu cuối cùng vẫn là ly

biệt, sao bây giờ còn tìm cô nữa làm gì!?

Lâm Nhược Khê nhanh chóng bước ra khỏi nhà ăn, đi ra đến phố lớn, cô cố gắng

không rơi nước mắt, nhưng càng cố gắng nước mắt càng tuôn rơi.

Màn đêm buông xuống, trên phố ánh đèn chiếu sáng, những tia sáng chiếu xuống

như mưa, những cơn gió bắc đìu hiu.

Người người qua lại, những chiếc xe bỗng chốc bỗng chốc lướt qua.

Mọi người qua đường ai cũng không quên liếc mắt nhìn về phía cô, một cô gái quá

là đẹp. Cô khóc không ngừng, nhưng cũng không ai dám đến an ủi cô. Đó là một cảm giác

về khoảng cách.

Lâm Nhược Khê lau dòng nước nước mắt, từ nhỏ đến lớn dường như cô đã quên

mất khóc là gì rồi, nhưng từ khi gặp người đàn ông này, trong lòng cô luôn luôn khóc

thầm, lệ cứ tuôn rơi, cuối cùng cũng chẳng được gì, như mò trăng đáy nước.

Nhưng khi Lâm Nhược Khê đang nghĩ sẽ đi thật xa, tìm một chỗ nào đó yên tĩnh

mà Dương Thần không biết để cô ngồi khóc một mình, thì đột nhiên Dương Thần lại xuất hiện.

Thấy cô đi cách xa như vậy, Dương Thần hít sâu một hơi rồi gọi to.

- Lâm Nhược Khê!! Anh là một người đàn ông xấu xa, không cùng một thế giới với

em!! Con người như anh!! Có được phép thích em không!!?

Hầu như tất cả những người qua đường đều cảm thấy rất kỳ quái, dừng lại trong

giây lát.

Giọt lệ của cô bay theo những cơn gió, cơ thể cô lúc này dường như toàn không

thể cử động được nữa, đứng bần thần giữa đường phố không bước nửa bước.

Lâm Nhược Khê cũng không quay đầu lại, mặc dù trên đường phố vẫn ồn ào náo

nhiệt, nhưng cô cảm giác Dương Thần đang đi lại gần cô, là khí phách ấy, là sức mạnh

ấy...

Hai cánh tay ấy, từ phía sau chậm rãi ôm chặt lấy cơ thể cô, dường như hai cơ thể

hòa vào làm một vậy.

Lâm Nhược Khê vẫn khóc, cô cảm thấy sự việc buổi tối ngày hôm nay thực sự làm

cô mất mặt, nhưng cô làm sao có thể không khóc được chứ?

Phía sau cô là một hơi thở, một sự ấm áp của người đàn ông quen thuộc của cô,

họ còn có thể nghe được nhịp đập trái tim của nhau.

Trong khoảnh khắc này, dường như cả thế giới này chỉ có hai bọn họ!!

Bỗng dưng bốn xung quanh mọi người đều vỗ tay, ủng hộ họ.

Tiếp sau đó mọi người bắt đầu cười rồi chúc phúc, khắp phố lúc này mọi người vỗ

tay nồng nhiệt.

- Dừng... Dừng ôm nữa, mọi người đang cười kìa...

- Thế em nói cho anh biết đi, anh có được phép thích em không...

- Làm gì có ai hỏi người ta câu hỏi giống như anh chứ...

- Em không nói thì anh sẽ không buông ra đâu...

Lâm Nhược Khê cắn môi, đầu cúi xuống, ánh mắt cô trong sáng, và một âm thanh

“Ừ” phát ra nhưng rất nhỏ, dường như không thể nghe thấy được.

- Sao? anh không nghe rõ, Dương Thần giả bộ nói.

Lâm Nhược Khê bĩu môi:

- Anh còn như vậy nữa làm em cáu đấy.

Dương Thần mỉm cười, nhẹ nhàng buông tay ra, rồi quay người Lâm

Nhược Khê

lại, hai tay lau dòng nước mắt trên khuôn mặt cô.

- Anh biết rồi, là vợ chồng bao lâu rồi mà em vẫn xấu hổ sao, về nhà thôi vợ yêu.

Nói xong, Dương Thần nắm tay Lâm Nhược Khê ra xe.

- À, nhưng mà anh vẫn chưa ăn tối mà.

Lâm Nhược Khê vội vàng nói.

Dương Thần xua tay:

- Chỉ cần được ôm em anh cũng thấy no rồi, cần gì phải ăn cơm nữa chứ.

- Thế còn em vẫn chưa ăn thì làm sao?

- Về nhà đi, anh nấu cơm cho em! Cái miệng Lâm Nhược Khê phụng phịu, cố nhin

cười, cùng Dương Thần đi ra xe. Đôi tay cô bị Dương Thần nắm chặt lấy, đây cũng là lần

đầu tiên mà cô không muốn Dương Thần buông tay cô ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 351

Con Trâu Già Này Không Muốn Nhìn Thấy Các Ngươi Nữa

Khi hai người nắm tay nhau trở lại xe, sau khi bước lên xe, Dương Thần không lập tức lái xe đi ngay, mà quay đầu lại nhìn đắm đuối vào khuôn mặt Lâm Nhược Khê.

Lúc này tim cô đập loạn lên, hơi thở gấp gáp, bị Dương Thần nhìn chăm chăm như vậy, mặt cô nóng bừng lên.

Cứ như thế qua một hồi lâu, cuối cùng Lâm Nhược Khê cũng không chịu được nữa:

- Anh... Anh đừng nhìn em như vậy nữa có được không, mau lái xe đi.

Dương Thần giả như không hề nghe thấy, hắc cười:

- Bà xã à, chúng mình làm việc gì đó đáng nhớ một chút đi, kỷ niệm ngày chúng mình không phải ly hôn, trở lại như ngày trước... à không, mà phải là ngày chúng mình bắt đầu yêu nhau mới đúng.

- Ai yêu anh chứ?

Lâm Nhược Khê vốn hay xấu hổ, làm sao dám thẳng thắn thừa nhận chứ.

- Không phải là lúc này em đã đồng ý cho phép anh thích em rồi sao, Dương Thần cười cười nói.

Lâm Nhược Khê lườm hắc một cái:

- Em đâu có nói là em thích anh, anh đặc ý gì chứ.

Dương Thần kêu lên một tiếng “à”, rồi cười:

- Không sao, tạm thời em vẫn chưa thích anh cũng không sao, chỉ cần anh thích em là được rồi, lại đây, ngoan nào, cho anh hôn một cái, giữa màn đêm như thế này, phải làm một điều gì đó có ý nghĩa hơn thế chứ...

Dương Thần nói xong hắc liên di chuyển sát vào Lâm Nhược Khê, hắc nhìn chăm chăm vào đôi môi căng mọng của cô như muốn hôn ngay lập tức.

Lâm Nhược Khê giật mình, đẩy Dương Thần ra, cô co rụt người lại:

- Anh không được làm như thế! Anh... anh mà còn làm như thế em xuống xe đây!

Tuy rằng trong lòng đã thừa nhận mối quan hệ của hai người, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút sợ hãi khi nghĩ đến cảnh phải thân thiết ngay với Dương Thần, dường như trong cô vẫn còn khoảng cách, khiến cô không muốn phát triển tình cảm nhanh chóng đến mức như vậy được.

Chính bản thân cô cũng thấy có chút khó hiểu, không biết làm sao nữa, trong lòng cô nghĩ sẽ ly hôn với Dương Thần, thế mà khi anh ta nói thích cô, mối quan hệ vợ chồng giữa họ bền chặt hơn.

Vấn đề là, chính cô luôn luôn cảm thấy giữa hai người còn thiếu một cái

gì đó, khiến cô không thể thực hiện luôn được trọng trách của một người vợ. Rốt cuộc là làm sao, Cô cũng không rõ nữa.

Dương Thần cười khỏ:

- Chỉ hôn một cái thôi mà, em không thể lẩn tránh anh mãi như vậy được.

- Em... Em không muốn.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần hỏi có ý trêu đùa:

- Không phải là nộ hôn đầu tiên của em chứ? À không đúng, nhất định là không phải rồi, bảo bối của anh à, nộ hôn đầu em dành cho ai vậy?

Lâm Nhược Khê then thùng xen lẫn tức giận, con người này, biết rõ ràng là nộ hôn đầu tiên cô dành cho hắn rồi, lại còn cố ý hỏi cô như vậy, khiến cô không biết đáp lại thế nào.

- Em quên mất rồi!

Lâm Nhược Khê oán hận nói.

Dương Thần với dáng vẻ đứng đắn:

- Dựa vào sự nghiên cứu của các nhà khoa học, nộ hôn đầu của phụ nữ là việc khiến người ta khắc sâu hơn cả đêm đầu tiên, làm sao em lại quên được chứ?

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói bức tức:

- Thay đổi như là mình hiểu biết lắm không bằng vậy... Thế em hỏi anh, anh có biết tại sao người ta lại hôn nhau không?

Dương Thần chớp mắt, cái này còn có thể tại sao nữa chứ? Đương nhiên là tình cảm đã đến mức không phải là tình cảm như tình bạn bình thường rồi. Có điều tình cảm của hắn dành cho cô đều đã bị cô cự tuyệt.

- Không biết chứ gì?

Lâm Nhược Khê cười đắc ý:

- Khi con người còn ở xã hội nguyên thủy, thì họ đã học được cách hôn nhau, chỉ có điều lúc đó cả nam và nữ đều có thể hôn lẫn lộn. Chẳng có lí do gì quá lớn lao, chỉ là để khuếch tán vi khuẩn phòng bệnh cho nhau, sau đó tăng cường sức đề kháng cho mọi người, người mẹ hôn con lúc còn nhỏ cũng là vì lý do này, nó cũng giống như tiêm phòng vậy.

Dương Thần há hốc miệng, lại còn có như vậy nữa sao, nhưng điều này thì có liên quan gì đến việc hắn muốn hôn vợ hắn chứ?

Lâm Nhược Khê tiếp tục nói:

- Em thấy anh rất khỏe, và em cũng vậy, việc truyền vi khuẩn nếu miễn được thì miễn đi.

Đang trong phút hết sức lảng mạn, thì bị Lâm Nhược Khê nói khiến hắn đập tắt tắt cả những ý nghĩ, hắn bức tức hỏi:

- Em nói thật cho anh biết, làm sao em có thể biết được những điều đó?

- Anh nghĩ đồng sách trong thư phòng của em chỉ là để trưng bày thôi sao? Lâm Nhược Khê khẽ cười nói.

- Đọc sách nhiều có gì tốt chứ, đọc sách nhiều trong đầu lúc nào cũng nghĩ hôn là truyền cho nhau vi khuẩn, chẳng trách con gái giỏi quá cũng khó lấy chồng... Dương Thần thở dài, lúc này hắn mới bắt đầu lái xe trở về nhà.

Lâm Nhược Khê như thở phào nhẹ nhõm, nếu như lúc này Dương Thần ép cô, cô cũng không biết là có thể kìm nén được không nữa.

Nhưng cô nghĩ lại thấy thực sự có lỗi với hắn, vì hai người đã đích thực là vợ chồng, mà cô lại luôn trốn tránh hắn, nhưng cô không thể nghĩ thoáng hơn được...

Trước khi hiểu rõ nguyên do, cô đành phải ích kỷ như vậy, Lâm Nhược Khê áy náy nhìn Dương Thần lái xe.

Khi về tới nhà, họ thấy Vú Vương và Tuệ Lâm vẫn chưa đi ngủ.

- Tiểu thư, cậu chủ, hai người đã về rồi à, mọi chuyện tốt lành chứ? Vú Vương cảm thấy không yên tâm, vì thế mà vẫn ngồi đợi.

- Vâng, mọi việc đều ổn cả, Lâm Nhược Khê đáp.

- Vú Vương à, tôi đã bảo bao nhiêu lần rồi không phải đợi tôi đến muộn như thế này đâu, như thế thì mệt lắm đấy.

- Thế có gì mệt chứ, còn có cô Tuệ Lâm thức cùng tôi mà, chúng tôi đang nói không biết hai người đến lúc nào mới về, không biết có nên gọi điện không nữa, thì hai người đã về, Vú Vương tùm tùm cười.

Tuệ Lâm thấy Dương Thần không nói gì, đi vào trong bếp cô liền hỏi:

- Dương đại ca, anh làm gì vậy?

- Tìm đồ ăn, vẫn chưa ăn cơm tối, Dương Thần trả lời.

Vú Vương ngăn người nói:

- Sao muộn thế này rồi mà còn chưa ăn? Cậu à, để tôi đi hâm nóng đồ lại nhé, vẫn còn cơm và thức ăn đấy.

Nhưng, Vú Vương chưa kịp bước chân đi thì Lâm Nhược Khê nói:

- Vú Vương để tôi đi làm cho, vú và Tuệ Lâm lên lầu ngủ trước đi.

- Vú Vương không nói gì, nét mặt như muốn cười:

- Ừ, được.

Tuệ Lâm nghĩ hai người này cũng không có sở trường bếp núc, liền nói:

- Để em đi giúp chị một tay, em làm thêm món, sợ thức ăn không đủ.

Nhưng chưa nói xong, Vú Vương liền kéo tay Tuệ Lâm.

- Tiểu thư biết nấu ăn mà, cơ bản cũng đã học qua, Tuệ Lâm à, chúng ta lên lầu đi.

Vú Vương vừa nói vừa nhìn Tuệ Lâm nháy mắt.

Tuệ Lâm cũng đã hiểu ý của Vú Vương là để hai người có không gian riêng, thế là cô cùng Vú Vương lên lầu.

Có điều, trong lòng Tuệ Lâm có chút buồn bực, lúc trước còn nói hai người sẽ ly hôn, đã đấu tranh bao nhiêu ngày, tại sao Dương Thần mới về có một đêm mà lại có thể thắm thiết đến như vậy, lại còn muốn vào bếp nấu ăn cho nhau nữa? Hơn nữa lại chính là Lâm Nhược Khê tự nguyện vào bếp nấu

ăn.

Tuệ Lâm cũng không biết cảm giác trong lòng cô lúc này là sao nữa, có chút vui, có cảm giác thấy chua xót, cũng có chút ngưỡng mộ. Nói tóm lại, nhìn hai người nấu ăn trong bếp khiến cô đột nhiên cảm thấy không biết rốt cuộc là cô đang nghĩ gì nữa.

Trước tết và sau tết một thời gian là ngày nghỉ của Quốc Tế Ngọc Lôi, vì thế mà hai người họ cũng không phải đi làm, nhưng nếu mà có việc gì bất buộc thì Lâm Nhược Khê cũng lập tức đến công ty xử lý.

Trải qua những cảm giác buồn vui lẫn lộn, sau một đêm vừa chua xót lại vừa ngọt ngào, ngày hôm sau thức dậy, cô thấy Dương Thần ngồi ăn cháo và bánh bao. Khuôn mặt xinh đẹp của cô lại đỏ lên.

Dương Thần cũng không thấy có gì là lạ, chỉ là thấy khuôn mặt cô không còn lạnh nhạt như trước, hắn thấy áp lực dường như giảm đi rất nhiều. Còn về cuộc sống trong tương lai, làm sao có thể giữ được mối quan hệ giữa hai vợ chồng hòa hợp mặn nồng. Dương Thần cảm thấy có chút mâu thuẫn trong lòng.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn hướng lên lầu Lâm Nhược Khê mỉm cười đi từ trên lầu xuống.

Cô cố nhin cười, trừng mắt nhìn hắn.

- Anh cười ngốc nghếch cái gì, ăn cơm đi chứ.

Dương Thần ăn miếng bánh suýt nữa thì nghẹn, có vẻ như mối quan hệ giữa họ cũng chẳng cải thiện được là bao.

Lúc này, cánh cửa ngôi biệt thự được mở ra, Tuệ Lâm mặc chiếc áo dài, cùng chiếc quần thể thao, vừa đi ra ngoài về, trên trán vẫn còn đầm mồ hôi.

Bởi vì từ nhỏ đã luyện võ, lên thành phố Tuệ Lâm không được vận động nhiều, cô cảm thấy có chút bức bí, vì vậy chạy bộ vào lúc sáng sớm trở thành hình thức tiêu hao năng lượng mà cô cảm thấy thích thú.

Chỉ có điều, lần này về nhà không chỉ có một mình cô.

- Anh Dương Thần và chị Nhược Khê đang ăn sáng, hai người đến hơi sớm rồi, Tuệ Lâm cười nói với đôi nam nữ, nói xong, liền hướng vào trong phòng gọi:

- Dương đại ca, chị à, có hai vị khách nói muốn chúc tết hai người!

- Chúc tết?

Dương Thần một tay cầm đĩa, một tay cầm chiếc bánh bao, ngẩng đầu lên nhìn, hắn thấy ngạc nhiên, không nghĩ đến là Viên Dĩ và Đường Đường, hai đứa từ lâu lắm rồi không gặp, từ khi yêu nhau chúng cũng chẳng liên lạc gì với hắn nữa, hắn cũng không nghĩ là hôm nay chúng sẽ đến tìm hắn.

Đường Đường mặc chiếc áo khoác màu đỏ, dường như cô có vẻ cao hơn một chút thì phải. Càng ngày lại càng ra dáng thiếu nữ, nhìn thấy Dương Thần vui sướng hô lên “Chú”, cô xông lên bắt cháp ngay cả khi Dương Thần đang ăn sáng, lập tức ôm chầm lấy Dương Thần.

- Chú à, cháu nhớ chú chết đi được, Đường Đường cười.

- Con nha đầu này, lại còn nói nhớ chú, nhớ chú mà không thèm liên lạc gì với chú, cũng không thèm gọi điện, Dương Thần chau mày.

Đường Đường lè lưỡi tinh nghịch:

- Cháu bận học suốt, đến giữa năm nay là cháu phải thi vào đại học rồi, như thế cháu cần phải dành thời gian ôn tập, mẹ cháu quản cháu chặt quá, ngay cả việc gặp mặt Viên Dã cũng khó nữa là.

Nói xong, cô lập tức nhìn hướng về phía Lâm Nhược Khê, lúc này Lâm Nhược Khê mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình, Đường Đường liền nói:

- Chị à, chị chắc là vợ của chú, chị đẹp quá đi!

Lúc đầu Lâm Nhược Khê cũng không mấy hài lòng với hành động ôm chầm Dương Thân của cô bé năng động này, cô cứ nghĩ lại là người có mối quan hệ đen tối với Dương Thần, ai ngờ ôm chầm lấy Dương Thần rồi gọi một tiếng “chú”.

Và sau đó nghe Đường Đường nói, cô là học sinh cấp ba, lúc này Lâm Nhược Khê mới yên tâm, còn nhỏ tuổi hơn nữa lại là học sinh, không đến nỗi mà đến tìm một người có vợ làm chuyện linh tinh.

Nhưng, khi nghe Đường Đường gọi cô bằng chị, vẻ mặt cô tươi cười nhìn về phía Dương Thần.

Nhìn Dương Thần có vẻ bối rối, hắn gần như bóp nát chiếc bánh bao cầm trên tay.

Lúc này Viên Dã mới đặt hai túi đựng quà tết xuống, vội đi lại chỗ Đường Đường khẽ vỗ vào vai cô, nói nhỏ:

- Đường Đường, sao em lại gọi Lâm Nhược Khê bằng chị chứ, em gọi là chú Dương Thần mà lại gọi vợ chú bằng chị, như thế có nghĩa là nói chú lấy vợ chỉ bằng tuổi con mình thôi à?

Đường Đường phụng phịu mồm liền nói:

- Chị rõ ràng nhìn trẻ hơn chú ấy rất nhiều mà, chú à, chú đúng là trâu già ăn cỏ non, chú giỏi thật đấy.

Lúc này, không chỉ Lâm Nhược Khê mà cả Tuệ Lâm cũng phải bật cười, thậm chí còn cảm thấy Dương Thần thật đáng thương, tự nhiên lại trở thành người già rồi.

Dương Thân tức giận liền lấy ngay cốc sữa Vú Vương vừa pha uống ừng ực một hơi hết liền. Rồi nhìn Đường Đường chỉ tay ra cửa kêu lên:

- Con nha đầu này, chưa sáng sớm ra đã nói lời không hay! Đi đi! Đi ngay cho ta!

Ta không muốn nhìn thấy hai đứa nữa, con trâu già này không muốn nhìn thấy hai đứa nữa!!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 352

Đưa Vào Lãnh Cung

Giọng nói gầm lên của Dương Thần không những không làm mọi người sợ, mà còn khiến Lâm Nhược Khê, Tuệ Lâm và Đường Đường ba người phụ nữ nhìn hấn phá lên cười, với điệu bộ trêu tức.

Viên Dã bắt đầu bước lên phía trước vỗ vào vai Dương Thần:

- Dương đại ca à, có gì phải tức giận chứ, tôi với anh cùng thế hệ mà, Đường Đường gọi anh bằng chú không phải cũng là thế hệ sau tôi sao, tôi cũng không để ý mà.

- Xong rồi xong rồi, Dương Thần không phản ứng gì khi Viên Dã gọi hấn là đại ca, chỉ xoa tay:

- Xem ra tôi chẳng có quyền lực gì trong cái nhà này cả.

- Giờ anh mới biết à?

Lâm Nhược Khê cũng không quên nói chọc tức một câu, chẳng cần quan tâm Dương Thần đang nổi giận, rồi liền hỏi Viên Dã:

- Anh là công tử nhà họ Viên sao?

Đứng trước Lâm Nhược Khê Viên Dã có chút không được tự nhiên, cười miễn cưỡng:

- Đúng vậy, tôi tên là Viên Dã, chào tổng giám đốc Lâm.

Lâm Nhược Khê mỉm cười:

- Anh không phải căng thẳng như vậy đâu, anh là bạn của Dương Thần, cũng có nghĩa là bằng tuổi tôi, cũng không phải cấp dưới của tôi.

- Trước khi đến đây tôi cũng đã từng được nghe rất nhiều về tổng giám đốc Lâm, đặc biệt là trong khi làm việc trên thương trường bố tôi luôn luôn lấy cô ra làm gương để tôi học tập, tôi thực sự rất nể phục cô. Tôi cũng không có sở trường làm kinh doanh lắm, vì thế thường xuyên bị bố tôi nói, bố tôi nói tôi làm sao chỉ cần bằng một nửa tổng giám đốc Lâm thôi cũng được, như vậy mới có thể làm bố tôi yên tâm, không phiền não nữa, Viên Dã nói với giọng rất thành thật.

Lâm Nhược Khê cũng có chút bất ngờ, mặc dù lần trước có tham gia dự tiệc nhà Liễu gia, lúc trước cô cũng không nhiều lần được gặp Viên Hòa Vĩ, nhưng cũng không ngờ Viên Hòa Vĩ luôn lấy cô ra làm gương dạy con, lại còn khen ngợi cô.

Đường Đường chớp chớp đôi mắt to của cô, ánh mắt cô sáng lên:

- Hóa ra chị là một người giỏi như vậy sao, bác Viên rất ít khi khen ngợi người khác!

- Phụ thân anh quá khen rồi, tôi cũng không phải là người quá giỏi như

vậy đâu.

Mọi người đến chúc tết sớm quá, chúng tôi cũng chưa chuẩn bị được gì cả, mọi người lại ghé ngồi đi, tôi pha trà mời mọi người, Lâm Nhược Khê nói xong liền đi vào trong bếp bảo vú Vương lấy trà và nước nóng cho cô.

Bởi vì bình thường mọi người trong nhà cũng không ai uống trà, vì thế ấm pha trà cùng với ấm đun nước cũng không thường xuyên dùng, khách đến nhà cũng phải đợi đun nước rồi mới pha trà được.

Đợi Viên Dã và Đường Đường ngồi xuống ghế, lúc này Tuệ Lâm mới cùng Dương Thần ngồi ăn sáng. Thấy Dương Thần vẻ mặt vẫn bức tức, cô liền cười nói:

- Dương đại ca à, anh nhỏ mọn vậy sao, Đường Đường là cô bé láu lỉnh nhanh nhẹn, vừa ở ngoài cửa cô ấy còn... còn...

Dương Thần thấy Tuệ Lâm nói, mặt đỏ lên, hắn nghi ngờ hỏi:

- Cô muốn nói gì thì trực tiếp nói ra đi chứ.

- Cô ấy còn nghĩ... nghĩ em là vợ anh cơ. Nói xong Tuệ Lâm cúi đầu không dám nhìn Dương Thần.

Dương Thần ngạc nhiên, biết rằng Tuệ Lâm nghĩ đến lúc trước sư thái Vân Miếu đưa cô đến gửi Dương Thần, bà đem cháu gái của mình bỏ chỗ hắn cũng chẳng thèm quan tâm, Dương thần cũng không biết nói gì, liền cười rồi đáp:

- Cô nghĩ tôi vì chuyện nhỏ như vậy mà bức mình sao.

- Ồ...

Trong lòng Tuệ Lâm cảm thấy có chút hơi thất vọng.

Lúc này Lâm Nhược Khê trên tay cầm ấm trà cùng với vú Vương đi ra, pha trà mời Đường Đường và Viên Dã, Viên Dã đột nhiên nghĩ gì đó, có vẻ hơi căng thẳng hỏi Lâm Nhược Khê:

- Tổng giám đốc Lâm à, tôi.. tôi có thể...

Lâm Nhược Khê Thấy Viên Dã căng thẳng, cô liền nói:

- Có gì cậu cứ nói đi, tôi có phải là yêu quái đâu mà sợ thế.

Mối quan hệ với Dương Thần đã khá hơn nên tâm trạng của Lâm Nhược Khê cũng tốt lên nhiều.

- Tôi... tôi có thể gọi cô là chị dâu có được không? Viên Dã gượng cười hỏi.

Sự thật là trước khi đi, mẹ của Viên Dã đã dặn dò nếu gặp Dương Thần thì gọi anh, và gọi Nhược Khê là chị dâu, Viên Dã cảm thấy kỳ kỳ, nhưng chỉ là mẹ của cậu muốn cậu kết nghĩa huynh đệ với Dương Thần, hơn nữa Lâm Nhược Khê lại là người phụ nữ giàu có nhất ở Trung Hải, nếu cô ấy là chị dâu thì quá tốt, vì thế bà mới dặn con trai như vậy.

Khi nghe thấy cách xưng hô này, Lâm Nhược Khê có vẻ hơi ngượng ngùng, mặt cô đỏ lên, tim đập nhanh, cô liếc mắt nhìn Dương Thần đang ngồi ăn cơm, thầm nghĩ chẳng lẽ lại là Dương Thần bảo Viên Dã gọi cô như

vây?

Nhưng Vú Vương đứng bên cạnh vui mừng cười, mặt mày hớn hờ:

- Viên thiếu gia đúng là, thế có gì mà không thể gọi chứ, như vậy chả phải quá mật thiết sao.

- Hì hì, thật không ạ?

Viên Dã với bộ dạng ngốc nghếch xoa gáy:

- Vậy sau này tôi sẽ gọi tổng giám đốc Lâm là chị dâu.

Việc này, dường như đã quyết định như vậy.

Đường Đường nghe xong rồi lăm bắm, cười tươi, theo Viên Dã liền gọi Lâm Nhượng Khê một tiếng chị dâu rất thân mật.

Lâm Nhượng Khê thực sự kích động chạy ra ngoài, mặt cô đỏ lên, cô run run, cảm thấy hạnh phúc, nói không thành tiếng, cứ mơ mơ màng màng, chính bản thân cô cũng rất thích họ gọi cô như vậy.

Dương Thần đang ăn cơm, khi nghe thấy Viên Dã xưng hô như vậy, hấn đột nhiên như suy nghĩ gì đó, nhưng rồi hấn cũng không nói gì, tiếp tục ngồi ăn.

Viên Dã, Đường Đường và Lâm Nhượng Khê trở nên mật thiết hơn, dường như trở thành người một nhà, giống như chị dâu cùng em chồng ngồi nói chuyện, hỏi bọn họ bình thường hay làm những việc gì, làm sao lại quen Dương Thần, mọi người trong gia đình ra sao, đại loại là những câu chuyện như vậy.

Lâm Nhượng Khê vốn dĩ cũng không có bạn bè, tự nhiên lại có hai người bạn nhỏ, lại còn gọi cô là chị dâu một cách rất mật thiết, khiến cô cũng cảm thấy rất vui.

Vú Vương cười với vẻ thỏa mãn đi vào bếp tiếp tục chuẩn bị đồ ăn, bà muốn giữ Đường Đường và Viên Dã ở lại ăn cơm.

Dương Thần thấy Lâm Nhượng Khê ngồi nói chuyện vui vẻ cùng hai người, liền gọi:

- Bà xã không ăn sáng nữa sao?

Lâm Nhượng Khê đang mãi nói chuyện với Đường Đường, cô liền đáp:

- Anh cứ ăn đi.

Dương Thần mắt tròn trũng, thế cơ mà, mới qua một đêm mà hấn đã bị “đưa vào lãnh cung” rồi.

Nhưng, hấn cũng không tiếp tục ăn bánh bao nữa, chuông cửa lúc này lại reo lên.

Dương Thần thở dài:

- Không phải lại có ai nữa đến chúc tết đây chứ?

Hấn nhìn về phía Viên Dã và Đường Đường, liền hỏi:

- Không phải là hai người cố ý thông đồng với người khác đến làm phiền bữa ăn sáng của tôi đây chứ?

- Đại ca à, chúng tôi đâu phải thừa thời gian đến vậy, Viên Dã cười khổ.

Tuệ Lâm đứng dậy:

- Để tôi ra mở cửa, nói xong liền chạy ra mở cửa

Nhưng khi mở cánh cửa ra, Tuệ Lâm như chết đứng, dường như cô ấy nhìn thấy thứ gì đó hết sức kinh hãi thì phải, cô chưa kịp nói gì.

Mọi người ngạc nhiên hướng ra phía cửa, chỉ nhìn thấy một vóc dáng cao to mặc chiếc áo da đen, khuôn mặt tuấn tú, một người đàn ông có làn da trắng nõn với mái tóc màu đen bước vào phòng.

Mắt người đàn ông này vô cùng sắc, dường như ánh mắt có thể nhìn thấu qua lớp quần áo vào tận tim, khó có thể kháng cự nổi, cả người giống như một thanh đao lợi hại nhất thế giới, nhìn vào khiến người ta thấy chóng mặt.

Hơn nữa lại làm mọi người không ngờ là, theo sau ông ta là Thái Ngung, người phụ nữ mặc chiếc áo choàng, mái tóc dài cùng anh ta bước vào nhà, ánh mắt như bắt lực nhìn vào mọi người.

- Xin lỗi, tôi không thể ngăn cản được, anh ấy đến đây để tìm Tuệ Lâm, Thái Ngung nói.

Mọi người đều quen Thái Ngung, cũng biết cô là đại tiểu thư nhà họ Thái, thân phận không tầm thường, người con trai này là ai mà Thái Ngung lại không thể ngăn cản được?

- Sao anh lại đến đây... Tuệ Lâm nhìn người đàn ông hỏi, cuối cùng cô cũng đã

mở miệng hỏi một cách buồn bã.

Ánh mắt người đàn ông cuồng nhiệt:

- Tuệ nhi, tại sao em lại ở đây chứ.

- Tôi ở đâu thì có liên quan gì tới anh chứ...

Tuệ Lâm nói xong, dường như cô thực sự không muốn gặp người đàn ông này chút nào, quay đầu chạy đi.

Tay người đàn ông nhanh như chớp liền nắm lấy tay Tuệ Lâm giữ lại:

- Tuệ nhi à! Anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh nữa đâu!

- Dương Liệt! Anh dựa vào cái gì mà quản lý tôi chứ!? Dường như Tuệ Lâm quá phần nộ, cô cố gắng lấy sức cử động cánh tay chạy thoát khỏi Dương Liệt.

Nhưng Dương Liệt lại càng nắm tay chặt hơn, làm cho Tuệ Lâm không thể cử động được nữa.

Cho dù là từ nhỏ Tuệ Lâm đã học võ nhưng sức lực cô cũng không đủ để chống cự lại, mặc dù là được sư thái Vân Miểu truyền cho võ công, bình thường nếu nói hàng chục tên con trai đánh cùng một lúc cũng phải bại dưới tay cô, nhưng sức của Dương Liệt cô không địch nổi!

- Em là người con gái mà Dương Liệt này thích vì thế nên anh cần phải quan tâm!

Dương Liệt nói một câu vô cùng hống hách, sau đó quay đầu nhìn những người khác giống như một vị tạo hóa nhìn những sinh linh mà mình tạo ra

vậy.

- Tôi không cần quan tâm các người là ai, có mối quan hệ như thế nào với Tuệ Lâm của tôi, hôm nay tôi nhất định đưa cô ấy đi khỏi đây, nói xong, Dương Liệt lôi Tuệ Lâm đi.

Tuệ Lâm biết cô không đủ sức để kháng cự, cô quay đầu lại nhìn Dương Thần đang ngồi ở bàn ăn sáng với một ánh mắt như vẻ cầu cứu Dương Thần giúp đỡ cô, ánh mắt đầy ai oán và lo sợ, nhìn thật khổ sở và đáng thương.

Dương Thần thở dài, vốn dĩ hắn cảm thấy tên Dương Liệt kia có vẻ quái dị, nhưng lúc đó không kịp nghĩ gì cả. Tuệ Lâm cũng có mối quan hệ rất tốt với hắn, lại còn là chị em họ với Lâm Nhược Khê, hắn làm sao có thể một tên con trai nói là thích cô ta đưa cô ta đi một cách dễ dàng như vậy được?

Việc này nếu đặt vào cương vị Nhược Khê thì có biết bao nhiêu người đàn ông muốn đưa cô ấy đi chứ?

- Buông Tuệ Lâm ra!

Dương Thần nói.

Dương Liệt bước chân chậm lại, quay đầu nhìn Dương Thần, còn Tuệ Lâm thì nét mặt vui hắn lên, cô biết bản thân cô không chống cự lại được Dương Liệt, nhưng Dương Thần thì khỏi phải nói, hắn chỉ cần một lực nhẹ là tên kia không thể chống cự nổi.

- Người dựa vào cái gì mà bảo ta bỏ cô ấy ra.

Dương Liệt cười với vẻ khinh miệt nói.

Dương Thần buông bát đĩa xuống bàn, đứng phắt dậy, chau mày nói:

- Có phải người nghĩ rằng người quá lợi hại không ai có thể ngăn cản được việc mà người muốn làm không?

- Chẳng lẽ lại không sao...?

Dương Liệt chưa kịp nói xong thì đã cảm thấy có một lực giáng vào khiến tất cả các mạch máu của gã như ngừng hoạt động, thậm chí lực khủng bố đó khiến hơi thở của gã hỗn loạn!

- Đây là...

Dương Liệt không kịp nghĩ, dường như bản năng, liền buông ngay tay Tuệ Lâm ra, vận công lực đối phó Dương Thần!

Nhưng, kết quả là gã hoàn toàn bất lực!

Chỉ cảm thấy một lực có vẻ rất mềm mại, nhưng lan tỏa toàn thân. Cơ thể, trong chốc lát bị lực mạnh đẩy ra khỏi cửa!

Dương Liệt quay hai vòng liên tục, như cố gắng thoát khỏi sức mạnh đó. Trán đổ mồ hôi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn, vừa nãy Tuệ Lâm đứng sau gã, giờ không biết từ lúc nào đằng sau gã lại là Dương Thần.

Môn võ Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh mà Dương Thần luyện tập đã đạt được cảnh giới, sức mạnh vô biên, khiến Thái Ngưng ngơ ngác, mặc dù cô cũng không biết Dương thần mạnh đến mức nào, nhưng cô cũng cảm nhận được sức mạnh của hắn so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng, cuối cùng cô cũng tự tin hơn, vì thực lực của Dương Liệt mạnh hơn cô, nếu là cô, như trận lúc nãy, không phải là quay mấy vòng thì có thể thoát khỏi sức mạnh đó được.

Đáng tiếc, như thế thì làm sao chứ, đối diện với một người đàn ông được tôn là “Thần”, thì mãi mãi chỉ cúi đầu trước hắn mà thôi.

- Rốt cuộc ngươi là ai, Trung Hải làm sao lại có thể có người như ngươi chứ...

Dương Liệt dường như không thể nào tin được, quay lại hỏi Thái Ngung:

- Hoa Vũ, hắn ta... hắn ta là ai?

- Anh ta là người “có tiếng mà không có miếng”, Thái Ngung lạnh nhạt trả lời.

Dương Liệt mắt lim dim:

- Hóa ra là người... trước kia có nghe danh người ở Tây Tạng đã từng giúp Long Tổ làm rất nhiều việc. Long Tổ nói người rất lợi hại, xem ra người rất có bản lĩnh.

Dương Thần cảm thấy kỳ lạ, tên Dương Liệt này, dường như cảm giác được khoảng cách sức mạnh của gã kém xa hắn, nhưng gã cũng không hề tỏ vẻ sợ hãi, lại còn tự cho mình là kẻ độc tài một cách mù quáng, hay là gã có mưu đồ gì khác, Dương Thần cũng không nắm được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 353

Tiên Thiên Đại Viên Mãn

Cánh cửa đập vào nhau, khiến Lâm Nhược Khê và mọi người đều Hướng về phía Dương Thần, thấy Tuệ Lâm không sao, họ cũng yên tâm hơn, không khí vẫn hết sức căng thẳng, nhìn bên ngoài Dương Liệt với dáng vẻ như hồ rình mồi.

Viên Dã đứng cách Dương Liệt không xa, nhìn thấy Dương Liệt quen quen, nghĩ lại lúc này Tuệ Lâm gọi “Dương Liệt”, Viên Dã càng thêm hoài nghi và quan sát kỹ hơn...

- Dương Thần, tốt nhất người không nên xen vào chuyện người khác, đây là chuyện giữa ta và Tuệ Lâm, không cần người nhúng tay vào, Dương Liệt vẫn hống hách như lúc trước nói.

- Bà nội cô ấy giao cho ta chăm sóc cô ấy, nên việc của cô ấy ta cần phải quan tâm, còn người có thích hay không thích, điều này cũng chẳng liên quan gì đến ta. Chỉ là ta thấy cô ấy không muốn đi cùng người, hơn nữa lại còn như muốn cầu cứu ta giúp đỡ, ta cũng chẳng còn lý do nào khác, vì thế, nếu như người muốn làm gì thì hành động luôn đi, không cần phải nhiều lời.

Dương Thần mất hết kiên nhẫn, tên thanh niên này, xem ra còn nhỏ hơn hẳn mấy tuổi, nhưng giọng điệu lại rất tự cao tự đại.

Dương Liệt hừ một tiếng:

- Người nghĩ là ta không dám làm gì sao? Có phải người nghĩ người mạnh hơn ta, nên ta có thể sợ người? Ta nói cho người biết, trên đời này có rất nhiều những người tài giỏi, với khả năng tép riu của người cả đời này cũng không có cơ hội gặp họ đâu, đối với ta chỉ cần vài năm luyện tập thì ta cũng mạnh gấp vạn lần người, đừng để lúc đó phải quỳ xuống cầu xin ta... người đừng nghĩ ta không biết, người nhất định có ý đồ đen tối muốn làm hại Tuệ Nhi, nếu không vô duyên vô cớ gì lại ra tay giữ cô ấy ở lại nhà người chứ? Hơn nữa cô ấy với người chẳng thân chẳng quen gì, người định cho ta là tên ngốc sao?

Những lời nói này của Dương Liệt, đặc biệt là câu nói hần không được gặp người tài giỏi bao giờ, khiến hần nổi cáu, tên tiểu tử này đầu óc không minh mẫn nữa rồi.

Người đứng dưới mái hiên, chẳng lẽ nào người không biết cúi đầu?

- Người có tin là người nói câu nói vừa này lại một lần nữa, ta sẽ cho người biến khỏi thế giới này không? Trong đầu Dương Thần đã chủ định giết gã, mặc dù hần thực sự không muốn giết người, nhưng loại người ngạo mạn cậy tài khinh người, vô lễ phép, nếu có sống thì cũng làm hại đến người

khác.

Nghe thấy Dương Thần nói như vậy Thái Ngưng liền trau mày nói:

- Dương Thần à, anh không nên nóng vội, chỉ là cậu ta chưa biết thực hư thế nào thôi...

- Đúng vậy, Dương đại ca, đánh cho anh ta thấy khiếp sợ là được rồi, đừng giết người có được không... Tuệ Lâm biết được thực lực của Dương Liệt còn kém xa Dương Thần, nếu mà Dương Thần muốn giết thì Dương Liệt không còn đường mà thoát.

Dương Liệt vẫn tỏ vẻ hồn nhiên không hề sợ hãi, cười ha hả:

- Người nghĩ ta không dám sao? Người đã lộ nguyên bản chất xấu xa là có ý đồ đen tối với Tuệ nhi, Tuệ nhi ngây thơ nên mới bị người mê hoặc, cuộc sống của người như vậy giống như một tên súc sinh sống trong bóng tối...

Không cần đợi Dương Liệt nói hết câu, bóng dáng Dương Thần trong nháy mắt đã di chuyển đến trước mặt Dương Liệt rồi.

Nét mặt Dương Thần đằng đằng sát khí, giống như một đám mây đen kịt của những cơn mưa sấm chớp ủa đến, cả người giống như áp lực của cả bầu trời đè vào cơ thể Dương Liệt.

- Người đáng phải chết...

Lời nó vừa dứt, cánh tay Dương Thần tung một chưởng vào trước ngực Dương Liệt

Dương Liệt cũng không hề nghĩ tới nếu Dương Thần ra tay thì hẳn không để cho đối phương kịp phản ứng.

Khả năng ra tay nhanh như chớp của Dương Thần, khiến Dương Liệt không kịp phản ứng, đến nỗi khi bị ăn một chưởng mà trên môi hắn vẫn chưa kịp tắt nụ cười mỉa mai Dương Thần lúc trước.

Bịch!

Một âm thanh vang lên, cơ thể Dương Liệt như đứt đoạn bay ra với tốc độ cực mạnh, bay xa đến độ vài mét, còn trao đảo rồi mới hạ cánh trên thảm cỏ xanh.

Trên thực tế, sức mạnh của Dương Thần chỉ có thể làm đối thủ bay với cự ly cực ngắn, nhưng cơ thể Dương Liệt bay xa đến như vậy, cũng là vì Dương Thần dùng hết cả nội lực tung ra một chưởng, vì thế cơ thể Dương Liệt mới bay xa đến vậy, như vậy cũng đã đủ để đe dọa người rồi.

Dương Liệt hộc ra máu tươi, mắt mở trừng trừng, không thể tin nổi, tay run rẩy chỉ vào Dương Thần...

- Người... Người... Dám...

Dương Liệt không kịp nói hết câu, gã mới phát hiện lực phủ ngũ tạng của gã như bị bom phá hủy, dây thần kinh và các mạch máu bị cuồng loạn, khiến gã cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ánh mắt Dương Thần lạnh lẽo như khối băng đá, toàn thân như đắm chìm

trong bóng tối, mặc dù bên ngoài mặt trời vẫn chiếu những tia nắng le lói, nhưng chỗ Dương Thần đứng là một khối âm u.

- Ô, người có thể trụ nổi chương này của ta mà không chết, xem ra khả năng của người cũng khá đấy chứ, Dương Thần cười lạnh nhạt, tiếp tục bước đến gần Dương Liệt.

Thái Ngưng sợ quá, cô cũng không nghĩ là Dương Thần nói đánh là sẽ đánh.

Chương vừa rồi, nếu như đánh vào cô, cô nghĩ rằng không chỉ một mình cô mà có đến ba người như cô cũng có thể chết rồi, nhưng tên Dương Liệt kia vẫn chưa chết, quả nhiên công lực của gã khác xa cô.

Nhưng, tuyệt đối không thể để gã chết như vậy được

Thái Ngưng nhanh chóng chạy đến trước mặt Dương Thần, ngăn cản Dương Thần tiến đến chỗ Dương Liệt:

- Dương Thần à, đủ rồi đấy, anh không được giết cậu ta, anh mà giết cậu ta là có chuyện đấy.

Lâm Nhược Khê lúc này mồm cũng há hốc, đặc biệt là Viên Dã và Đường Đường, mặc dù cũng nghe về sức mạnh của Dương Thần, nhưng họ cũng không nghĩ tới Dương Thần lại dũng mãnh đến mức này.

Lâm Nhược Khê không nói được câu nào, sắc mặt trắng bệch, trước mặt Dương Thần có giết người hay không cô cũng không để ý được nữa, chỉ là, cô vừa nghe thấy Dương Liệt gọi Tuệ Lâm- Lâm Tuệ?

Lâm Nhược Khê lặng nhìn về phía Tuệ Lâm một sắc mặt lo âu, lâm vào trầm tư...

- Tránh ra.

Dương Thần hững hờ nhìn Thái Ngưng người đang ngăn cản hắn:

- Cô cũng biết là cô không cản được tôi mà.

Thái Ngưng cắn chặt răng, ánh mắt tràn đầy sự kiên quyết, nhưng có chút như van nài cầu xin Dương Thần:

- Dương Thần... đừng như vậy nữa có được không, thật sự là không thể để cậu ấy chết được...

- Vì sao?

Dương Thần cười lạnh lùng hỏi.

- Gia đình cậu ấy không phải tầm thường, nếu như cậu ấy mà có mệnh hệ gì thì anh...

- Tôi làm sao? Ai có thể gây khó dễ cho tôi? Dương Thần cười ha hả nói:

- Đã quá tam ba bận nhần nhin rồi, đã thế lại còn vô lễ không biết lượng sức mình, ngu xuẩn, chết cũng đáng, để nó sống thì có lợi gì?

Dương Liệt nằm trên thảm cỏ phía sau, nghe thấy Dương Thần nói vậy tức giận hộc ra máu, chỉ tay Dương Thần mở miệng:

- Người dám sỉ nhục ta...

Về mặt Thái Ngưng như tái xanh lại, cái tên kia, quá ngu ngốc đến nước

này rồi mà còn như vậy?

Quả nhiên, Dương Thần không cần phí thêm lời nữa, tiếp tục gạt Thái Ngưng sang một bên, Thái Ngưng ngờ người không ngăn cản lại được.

Dương Thần tiến thêm một bước, đã đứng ngay trước mặt Dương Liệt nhìn Dương Liệt với ánh mắt tràn đầy sát khí:

- Ta thích ánh mắt kiêu như thế này của ngươi, có giết ngươi ta cũng cảm thấy dễ chịu, nói xong, một chân hất đạp lên đầu Dương Liệt.

Nhưng, chân hất giờ lên chưa kịp đến đầu Dương Liệt, thì cơ thể hất đột nhiên quay lại, chân đá hướng lên trời.

Bịch!

Một âm thanh lại vang lên, giống như một quả bom nổ giữa không trung.

Chỉ thấy một bóng dáng màu xám, xuất hiện từ trong không trung, dùng chân độ sức với chân Dương Thần sau một hồi mới hạ xuống phía sau Dương Liệt.

Bóng dáng màu xám lập tức lùi Dương Liệt về phía sau gã, lúc này mọi người mới nhìn rõ gã.

Đúng là một gã có tuổi mặc chiếc áo choàng màu xanh, mái tóc hoa râm, nhưng trông rất khí phách, làn da trơn bóng, cũng không rõ tuổi tác, xuất hiện với vẻ mặt rất nghiêm trang, nhìn vào Dương Thần.

Thái Ngưng nhìn thấy người đến, lúc đầu cũng hơi sửng sốt, sau đó như nghĩ một cái gì đó rồi giật mình, cô đột nhiên mỉm cười thờ phào nhẹ nhõm, không phải lo nghĩ nữa, dựa vào tay cơ vị tiên bối này cũng có lẽ ngăn cản được Dương Thần?

- Sư phụ...

Dương Liệt kêu lên, nhìn thấy người đến, gã cảm thấy vô cùng vui mừng.

Lão cúi xuống điểm lên những huyết đạo trọng yếu trên cơ thể Dương Liệt, rồi mới đứng lên tiếp tục đối mắt với Dương Thần:

- Người còn trẻ tuổi nên khoan dung mà độ lượng, đồ nhi nhà ta vẫn còn nhỏ tuổi, mà ngươi đánh nó dã man như vậy, chẳng lẽ ngươi không biết coi trọng mạng sống của một con người sao?

Lão già chau mày hỏi.

Dương Thần cảm thấy thích thú nhìn lão làm xong việc, hắn vừa như cảm thấy một lực vô cùng mạnh mẽ đánh vào hắn, mặc dù bản thân có thể chống cự lại được, nhưng ít nhiều cũng bị thương, vì thế hắn muốn đối thoại với lão một lúc.

Dương Thần không ngờ sẽ có cơ hội gặp được người có thể đấu với hắn, lúc đó hắn cười chế nhạo:

- Nó còn trẻ tuổi, tôi cũng không phải là đã già, nếu như không động đến tôi, tôi cũng không thèm ra tay, là đồ đệ của ông, ông không nghĩ là ông phải có trách nhiệm quản cho chặt sao, lại còn đến đây nói những lời này làm gì?

- Đồ nhi nhà ta có chỗ nào không phải, mà ngươi ra tay dã man như vậy

chứ...

Ánh mắt lão rất sáng:

- Theo như quan sát của ta, võ công của ngươi đã đạt được cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, với võ công như vậy ta cũng không thể đấu được, mặc dù cũng không biết tuổi tác của ngươi ra sao, tuổi còn trẻ rất có bản lĩnh, nhưng năng lực càng mạnh, trách nhiệm càng lớn, ngươi có bản lĩnh như vậy, hà tất gì phải so đo tính toán với đồ nhi nhà ta?

Nghe câu nói này, vẻ mặt Dương Thần dường như cũng không để ý, mà Thái Ngung và Dương Liệt thấy vô cùng ngạc nhiên, Thái Ngung không ngờ được là Dương Thần luyện công đã đạt được cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn trong truyền thuyết thường nói như vậy, chẳng trách sức mạnh của hắn lại dũng mãnh đến vậy, còn Dương Liệt không thể tin khi nghe thấy ngay cả sư phụ của gã cũng không phải là đối thủ của Dương Thần.

Bản thân gã vẫn còn nghĩ có sư phụ gã ra tay, thì nhất định thắng được Dương Thần, những câu nói hôm nay của lão đã khiến gã dập tắt mộng đẹp, cuối cùng gã mới ý thức được gã có thể sẽ chết trong tay Dương Thần.

- Lão già, ông đừng nghĩ ông có thể phá tôi một chương, là tôi không thể giết ông, nói cho ông biết, đồ đệ của ông đã đến chọc tôi, hôm nay nếu ông còn nhiều lời tôi sẽ giết luôn cả hai.

Dương Thần thấy lão già này nói cũng có đạo lý, nên hắn không thanh toán lão, muốn đánh thì đánh, muốn cứu người thì cứu ông còn nhiều lời làm gì?

Trên thế giới này vốn dĩ không có hai từ bình đẳng, cuối cùng, sức mạnh sẽ mãi mãi là những hành động, chẳng thể là lý luận đạo đức gì hết, tin tưởng thượng đế có công bằng, ai tin thì kẻ đó là đồ ngu xuẩn.

Nhưng đúng lúc này, Viên Dã đang đứng nhìn Dương Liệt như nghi ngờ gì đó liền chạy lại trước mặt Dương Liệt, lên tiếng hỏi:

- Anh là thiếu gia của Dương gia, có phải là anh họ Dương Liệt không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 354

Không Cần Phải Nói

Viên Dã đột nhiên xuất hiện với một câu đơn giản khiến sát khí cuộn cuộn trong Dương Thần bất ngờ tan biến, chợt nghĩ đến điều gì đó, nhú nhú mày nhìn Dương Liệt đang tàn hơi.

Dương Liệt cũng nhú mày nhìn kĩ Viên Dã.

- Cậu là ...

- Tôi là Viên Dã đây, lúc nhỏ đã từng gặp nhau.

Viên Dã chỉ vào bản thân, có chút hồ hởi, nhưng trong cái tình cảnh này thì gã cười không nổi.

- Cậu là ... con trai của cô?

Dương Liệt dường như nhớ ra điều gì đó, hoài nghi hỏi.

- Đúng rồi, mẹ tôi là Dương Tiệp Dư, tôi đã nói là không hiểu sao lại quen tại thế, lại còn có vài nét giống bác cả nữa, thì ra là anh họ ... nhưng ... nhưng nhiều năm không gặp, nhất thời tôi không nhận ra, đầu óc cũng chẳng nhớ ra.

Viên Dã xấu hổ quay người lại, nói với Dương Thần:

- Đại ca, xem như nể mặt em được không, anh ấy ... anh ấy là anh họ của em, xin anh đừng giết anh ấy, nghe nói từ nhỏ anh ấy đã tầm sư học đạo, có thể là không biết về anh, anh ấy giờ cũng đã đủ thắm rồi ...

Tâm trạng Dương Thần có chút chần động, tuy rằng gương mặt chẳng thay đổi nhiều, nhưng khoảnh khắc Dương Liệt nhìn nhận, sát khí của Dương Thần sớm đã bị trôi sạch, một cảm giác bi ai và cô đơn cùng cực, khiến hắn có cảm giác lạnh đến tê cứng.

Cho dù không nghĩ nhiều, Dương Thần cũng hiểu được phần nào, vì sao lúc nhìn thấy người thanh niên này, lại có cái cảm xúc bản năng kỳ lạ.

Dương Liệt không cam tâm nhìn với ánh mắt phức tạp, Dương Thần lại nhìn với ánh mắt đề phòng quen thuộc, thờ một hơi thật dài.

- Cút, xem như ta nể thân phận của người anh em trẻ tuổi này, không giết các ngươi.

Dương Thần buông tay khiến Thái Ngưng ở bên cạnh lộ ra sắc thái bất ngờ, cô cũng biết là nếu tên này ra tay thì không thể nhận ra, không ngờ Viên Dã có thể ra mặt ngăn cản Dương Thần giết người? Đây ... Rất không tầm thường.

Nhưng mà Dương Liệt không phải chết, khiến Thái Ngưng thực sự nhẹ nhõm thở ra, dù sao thì nhà họ Thái so với nhà họ Dương, vẫn là quá yếu, nếu Dương Liệt xảy ra chuyện ở Trung Hải, lại là nhà họ Thái của mình

mang y đến đây, nhà họ Thái khó có thể tránh được hiểu lầm này, hôn nữa khóc cũng không có chỗ mà khóc, hai đầu đều chết cả...

Lão già lim dim mắt, lão cũng kinh ngạc khi sát khí của Dương Thần lại nhanh chóng tan biến, nhưng không cần quyết đấu với Dương Thần trong lòng lão thấy an tâm, xem như Dương Thần đại khái làm việc thiện, chấp tay đáp:

- Ngọc Ki Tử phái Côn Luân, xin cảm tạ người anh em mở cho lối thoát.

Nói xong, Ngọc Ki Tử xoay người nâng toàn thân Dương Liệt khó có thể nhúc nhích, hôn xiêu phách lạc dậy, lê người rời khỏi khu vực biệt thự.

Kinh công của y quả thật tuyệt đỉnh, đâu sợ gì Dương Thần, nếu ở trên không chắc có thể thắng hẳn, nếu y không cứu Dương Liệt, đơn thuần chạy trốn thì Dương Thần chẳng có cách gì bắt kịp.

Giây phút ấy bóng người vụt qua, mang theo một người nữa, chớp mắt Ngọc Ki Tử cũng không thấy đâu.

Thái Ngưng kín đáo nhìn Dương Thần, gật đầu nói “Cảm ơn”, rồi cũng rời khỏi đó.

Mới sáng sớm đã xảy ra chuyện ly kỳ vậy, trong mắt Viên Dã và Đường Đường thì thật là vô cùng thần kỳ, hoang đường như mơ, may sao Dương Thần đã từng lộ diện thân thủ giúp bọn họ nên về điểm cơ bản mới không bị ngất vì kinh ngạc.

Còn Tuệ Lâm thì sắc mặt lại u buồn, Tuệ Lâm cũng phát giác Lâm Nhược Khê nhìn cô chằm chằm với ánh mắt kỳ quái, trong đó lại chẳng biểu đạt bất cứ tình cảm gì, nhưng Tuệ Lâm mơ hồ cảm nhận được, Lâm Nhược Khê biết điều gì đó.

Dương Thần chẳng có tâm tư nào mà ngồi ở nhà, bước ra cửa, nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, anh ra ngoài đổi gió một chút, em thay anh tiếp đãi bọn Viên Dã.

Lâm Nhược Khê có chút ngạc nhiên, cô ít thấy Dương Thần nghiêm túc, trịnh trọng nói chuyện với cô như vậy, khiến cô ngay lập tức chẳng có phản ứng gì, thậm chí có chút đau lòng, nhưng vẫn gật đầu:

- Em biết rồi, anh nhớ về sớm, đợi anh về ăn cơm trưa.

Dương Thần ậm ừ đáp, bước đến chỗ đậu xe lấy xe của hắn rời khỏi biệt thự.

Hắn cần yên tĩnh một mình, đầu óc lộn xộn, cảm giác yêu hận tình thù đan xen khiến cảm giác dày vò trong hắn trở dậy.

Rất nhiều chuyện lúc bạn nghĩ và lúc bạn thực sự thấy, tâm trạng lúc va chạm phải đúng là một trời một vực —— giống như lần trước đụng mặt Dương Tiệp Dư ở quán cà phê, Dương Thần khó kiểm soát khi đối diện với tất cả những gì đã từng cố quên đi, đè nặng cái cảm giác vật đó không thuộc về hắn.

Dương Thần rời đi, không khí trong nhà có chút gì đó không tự nhiên, Viên Dã và Đường Đường không nghĩ tới xảy ra tình cảnh một mất một còn này, may mắn sao Dương Liệt là anh em bà con nhiều năm chưa gặp của Viên Dã, bằng không hôm nay từ phía không vậy máu thì không kết thúc.

Nhưng sự việc tạm thời bị xoá bỏ, có thể vấn đề vẫn còn.

Chí ít, mọi người ở đó bao gồm cả Viên Dã cảm thấy kỳ lạ với việc Dương Liệt thích Tuệ Lâm —— Dương Liệt đâu phải là người bình thường, còn Tuệ Lâm nữa chứ?

Đặc biệt, Lâm Nhược Khê tuy rằng không kết giao với nhà họ Viên, nhưng cũng biết nhà họ Viên có thể ngồi vững vàng ở vị thế gia tộc lớn nhất Trung Hải, khả năng lớn nhất có thể liên quan đến mẹ của Viên Dã – Yến Kinh, Dương Tiệp Dư của nhà họ Dương.

Nếu Dương Liệt đã là anh họ của Viên Dã, thế thì xuất thân đứng đầu Hoa Hạ nắm thực quyền nhà họ Dương là điều không còn nghi ngờ gì, y phải có bản lĩnh, có cái ngang ngược —— tuy miễn cưỡng dùng vài chiêu của sư phụ đấu với Dương Thần, đều là vì gia thế không tầm thường.

Người đàn ông có gia thế không tầm thường ấy làm thế nào lại rảnh rỗi chạy đến nơi đây tìm người nhìn bình thường như Tuệ Lâm, “cô em họ của Dương Thần”.

Tuy rằng Tuệ Lâm cũng là mỹ nhân có một không hai, nhưng đứng bên cạnh Lâm Nhược Khê thì có vẻ chỉ làm nền thôi, mà có hơn chút thì là làn nước trong mát, nói đến chuyện làm đàn ông điên đảo mà còn là con nhà quyền quý như Dương Liệt thì quả thực cực kỳ hiếm hoi, người ta sao có thể chưa thấy qua mỹ nhân? Đã thế lúc nhìn thấy Lâm Nhược Khê, thần sắc mấy may không có lấy một chút xao động.

Kết quả là, Viên Dã không kiềm chế được hỏi Tuệ Lâm.

- Cô Tuệ Lâm, cô làm thế nào quen với anh họ tôi? Anh họ tôi từ nhỏ nghe đâu đi tầm sư học đạo, có lẽ chính là đạo trưởng Ngọc Ki Tử lúc này, chẳng lẽ cô cũng là đệ tử cao nhân của phái Côn Luân?

Sắc mặt Tuệ Lâm trắng nhợt, tâm tư cô đơn giản, đâu có nghĩ đến Dương Liệt đến tìm cô, dấu vết lộ rồi.

Quả nhiên, Viên Dã hỏi xong, ánh mắt lạnh lùng của Lâm Nhược Khê liền nhìn về hướng đó, dù sao cũng là Chủ tịch công ty đa quốc gia nắm trong tay hàng ngàn công nhân, vốn thường ngày nhìn người uy nghiêm áp chế, giờ nhìn Tuệ Lâm chăm chú, nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuệ Lâm đến nỗi thấy đau khổ.

- Tôi... Tôi không phải đâu, tôi chỉ là ...

Tuệ Lâm thật sự không biết làm thế nào mở miệng, vốn cô là người không giỏi nói dối, nói bản thân là cô em họ của Dương Thần ở đây là do người khác nói đỡ cho cô, giờ phút này đã rất khó che giấu, không biết làm thế nào để lấp liếm.

- Thôi, không cần phải nói, đây không phải là vấn đề.

Lâm Nhược Khê đột nhiên mở miệng, thản nhiên dùng ánh mắt giao tiếp với Tuệ Lâm.

- Tuệ Lâm, đi giúp vú Vương làm cơm đi, Viên Dã và Đường Đường ở lại ăn cơm trưa nhé.

Tuệ Lâm sững sốt, không nghĩ là Lâm Nhược Khê sẽ dễ dàng buông tha cho cô như thế, còn giúp cô chuyển hướng chủ đề.

Nhưng, việc bản thân là “Lâm Tuệ”, sao cô ta không truy hỏi?

Bất luận nguyên nhân là gì, Tuệ Lâm vẫn lập tức gật đầu, chạy tới phòng bếp.

Viên Dã cũng không nhất thiết phải hỏi rõ ràng, người ta không muốn nói, lại không phải là người phụ nữ bản thân thích, cũng không rảnh rỗi quản lý nhiều vậy.

Tuệ Lâm chạy vào trong phòng bếp mới an lòng chút xíu, giúp vú Vương rửa rau thái rau, nhưng tâm tư vẫn bay ra phòng khách ngoài kia, cô thực sự không hiểu được Lâm Nhược Khê nghĩ gì, dựa vào trí tuệ của cô tuyệt đối sẽ phát hiện được ra vấn đề, hơn nữa ánh mắt vừa nãy đủ chứng minh là cô ta chắc chắn biết điều gì đó.

Đều do tên Dương Liệt chết tiệt kia.

Hoá ra, Thục Sơn phái Nga Mi của Tuệ Lâm và phái Côn Luân của Dương Liệt vốn có mối thâm giao kế thừa từ thời cổ đại, hơn nữa nhà họ Lâm của Tuệ Lâm với nhà họ Dương có lui tới, tuy rằng nhà họ Lâm không bằng nhà họ Dương, nhưng có thể xem khá môn đăng hộ đối.

Lúc Dương Liệt thấy Tuệ Lâm lần đầu tiên, cũng có thể coi là mối tình đầu thời trẻ, vừa nhìn lập tức cảm mến, luôn luôn hống hách cho rằng Tuệ Lâm tất nhiên sẽ là vợ của y, Tuệ Lâm thì chẳng thích y vào thiên phú cực cao, lại xuất thân nhà quyền quý, có sư phụ cao thủ Tiên Thiên như y, vì thế mà Dương Liệt hống hách ương ngạnh lại thêm cảnh tượng vừa nãy.

Trong lúc Tuệ Lâm đang bận rộn và suy nghĩ, Lâm Nhược Khê bên ngoài nói chuyện với bọn Viên Dã cũng được một lúc, cũng tiến vào trong phòng bếp lấy chút trái cây sấy mời khách.

Thấy Lâm Nhược Khê, Tuệ Lâm lập tức muốn giải thích một chút.

- Chị à, em kỳ thật ...

- Không cần phải nói.

Lâm Nhược Khê im lặng nhìn cô ta một lúc.

- Cô không cần phải nói, tôi không biết gì cả, cô là em họ của Dương Thần, cũng là em họ tôi, đúng chứ?

Nhìn ánh mắt của Lâm Nhược Khê có phần áp lực, Tuệ Lâm đột nhiên cảm thấy lòng đau khổ, cắn cắn môi mỏng, nhưng vẫn gật gật đầu.

- Dạ...

Lâm Nhược Khê miễn cưỡng nở nụ cười, cầm trái cây sấy bước ra khỏi

phòng bếp.

Tuệ Lâm kinh ngạc đứng yên tại chỗ, làm cách nào cũng không bình tĩnh lại được, mắt hoe hoe đỏ, cũng cố nén không bật khóc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 355

Anh Hát Trước

Gần đến lúc ăn trưa, Dương Thần đứng giờ về đến nhà, trên mặt đã không còn vẻ nghiêm trọng, dường như rất thoải mái, nghiêm nhiên đã điều chỉnh lại cảm xúc của hắn.

Nhìn thấy Viên Dã và Đường Đường còn ngồi ở bàn ăn, Dương Thần nhìn cặp tình nhân trẻ cười khẩy.

- Bảo các người ở lại ăn cơm là ở lại thật à, chỉ là khách sáo với các người mà các người tưởng thật sao?

Đường Đường cảm giác Dương Thần lại khôi phục dáng vẻ tàn mạn thường ngày.

- Nghe chị dâu nói thì đây là nhà chị ấy có phải nhà chú đâu, chính chú mới là ăn cơm nhão đây.

Dương Thần toát cả mồ hôi lạnh, nhìn Lâm Nhược Khê đang dọn thức ăn từ bếp lên một cách uất ức.

- Bà xã à, em không thể việc gì cũng nói ra, ở nhà này tôi chẳng có quyền gì cả sao.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần bình an trở về, lại còn pha trò, lòng như trút được gánh nặng, nên chẳng để ý đến hắn, quay người trở về bếp tiếp tục dọn thức ăn.

- Đây chú xem, chị dâu đâu có thêm để ý đến chú đâu.

Đường Đường lè lưỡi nói với Dương Thần.

Dương Thần lại thêm một trận đau khổ, quyền lợi làm chồng của hắn “cao” quá đi.

Mọi người ngồi xuống ăn cơm, không khí đã hòa hợp hơn, vú Vương dường như vui vẻ hơn mọi lần, đặc biệt khi nghe Viên Dã và Đường Đường gọi Lâm Nhược Khê là chị dâu, hai mắt của vú Vương típ cả lại như trắng lười liềm.

- Đại ca, em có một thỉnh cầu.

Viên Dã đột nhiên nói với Dương Thần.

Dương Thần đang mở miệng và cơm ăn, vội ngậm lại gật gật đầu bảo cậu ta nói.

- Có thể dạy võ công cho em không ạ?

Dương Thần vốn định phun miếng cơm ra biểu hiện sự kinh ngạc của bản thân, nhưng đúng khoảnh khắc vừa chớm ấy thì bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị của Lâm Nhược Khê, lập tức nghẹn cứng cổ.

- Sặc ... Tôi nói, cậu tốt hơn hết là chơi game điện tử của cậu đi, đánh

nhau không thích hợp với cậu.

Dương Thần bảo:

- Nếu cậu muốn giải quyết mấy tên lưu manh, còn đồ nhãi nhép thì trực tiếp học đánh đấm gì đó là đủ rồi, tôi sẽ không dạy công phu cho cậu đâu.

- Nhưng anh biết kungfu mà, người vừa nãy lợi hại thế kia mà còn bảo là đánh không lại anh, em muốn theo học anh, chẳng phải là lợi hại nhất sao?

Viên Dã đầy phần khích bảo.

Dương Thần buông bát đũa, mặt nghiêm nghị nhìn Viên Dã.

- Tôi không biết kungfu.

- Đại ca, đừng đùa mà, tất cả mọi người đều thấy cả rồi.

Viên Dã cứ nghĩ là Dương Thần không muốn dạy.

- Tôi không biết kungfu, nhưng tôi biết giết người, cậu muốn học giết người sao?

Dương Thần hỏi.

Viên Dã sững sốt, không chỉ thế mà bốn người phụ nữ có mặt ở bàn ăn đều ngừng động tác, Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần oán trách, lời đó dọa Viên Dã ngơ cả người.

Viên Dã sắc mặt đau khổ, rớt cuốc cũng lắc lắc đầu.

- Thế thôi vậy, em nghĩ là em không chịu nổi.

- Cậu đừng nghĩ là tôi nhỏ mọn, chẳng có gì nhỏ mọn cả, nhưng một khi tôi đã ra tay dạy dỗ thì chí ít huấn luyện cho trình độ bộ đội đặc chủng, cậu thì không xứng, cũng không có căn bản, nên tốt nhất là học cái khác.

Dương Thần bảo.

Trên thực tế, Dương Thần còn có môn nội công “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh” có thể dạy, nhưng Tống Thiên Hành không nói đến việc có thể hay không thể truyền dạy cho người khác, nên để bày tỏ lòng thành kính với ân sư đã khuất, Dương Thần không dễ gì truyền dạy cho người khác kungfu này.

Huống chi, môn kungfu này bản thân hần thể chất đặc biệt mới luyện được thuần thục như vậy, người bình thường mà luyện được đến tầng thứ nhất cũng rất gian nan phi thường.

Viên Dã cũng chẳng bận tâm, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng vẫn không đến nỗi giận dữ Dương Thần cho rằng hần giữ riêng cho bản thân, sau đó lại thoải mái tán gẫu.

Lúc gần ăn xong, Đường Đường đột nhiên đề nghị.

- Chị dâu, chú, buổi chiều chúng ta đi ra ngoài hát karaoke được không? Dù sao thì mọi người đều đang nghỉ phép, cùng nhau đi chơi đi.

- Karaoke?

Lâm Nhược Khê nhú nhú chân mày.

- Tôi chưa từng đi.

- Không phải ...

Vẻ mặt Đường Đường khiếp sợ, như thể nhìn thấy sinh vật ngoài hành tinh.

- Sao Chủ tịch một công ty lớn như chị dâu lại chưa từng đi hát karaoke nhỉ?

Sắc mặt Lâm Nhược Khê có chút ửng hồng, gật gật đầu.

Dương Thần chẳng cảm thấy kỳ quái, cảm thấy đề nghị của Đường Đường có lẽ là một phương pháp tốt giúp quan hệ của hắn và Lâm Nhược Khê thêm thân thiết, nên đồng ý đáp:

- Đi, lát nghỉ ngơi xong rồi đi.

- Nhà họ Viên chúng tôi có một quán karaoke trang hoàng và cơ sở vật chất cũng không tồi, đến lúc đó em sẽ dẫn đại ca và chị dâu đi, tiện làm luôn thẻ bạch kim, lần sau đi miễn phí.

Viên Dã cười nói:

- Không có ý gì đâu ạ, chỉ là thể hiện sự kính trọng với trưởng bối thôi.

Dương Thần hừ hừ đáp:

- Càng gọi càng thấy già.

Lâm Nhược Khê nghe Dương Thần đồng ý, trong lòng kỳ thực có chút thích thú, quay sang nói với Tuệ Lâm:

- Em gái cũng đi nhé.

Tuệ Lâm này giờ tâm trạng có chút u buồn, đột nhiên nghe Lâm Nhược Khê mời mình cùng tham gia, thiếu chút không cầm chắc bát com.

- Em cũng có thể đi à?

- Đương nhiên, đều là người trong nhà đi với nhau, em cũng là người thân của mọi người mà?

Lâm Nhược Khê nói.

Tuệ Lâm trong lòng có chút chua xót, cô không xác định được Lâm Nhược Khê có phải là đoán được mối quan hệ của cô hay chưa, nhưng từ “người thân” của Lâm Nhược Khê khiến cho cô cảm thấy tội lỗi.

Bản thân luôn luôn lừa dối cô ấy, tuy rằng không phải ác ý, nhưng đứng ở lập trường cô ấy, có thể bao dung với bản thân cô như vậy, khiến cho Tuệ Lâm thẹn đỏ mặt.

- Dạ, vâng.

Tuệ Lâm đáp lời, cô biết tính cách Lâm Nhược Khê luôn cần có người bên cạnh, tuy rằng cô cũng chưa đi hát karaoke lần nào.

Cơm nước xong, sau khi nghỉ ngơi một chút, Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm đều mặc áo khoác vào, mọi người liền đi ra cửa.

Xe của Lâm Nhược Khê vẫn đang đổi lốp xe, nên dùng xe của Dương Thần, đi theo chiếc R8 của Viên Dã, thẳng tiến quán karaoke “Viên Mộng” của nhà họ Viên.

Trên xe, Dương Thần vừa lái xe vừa nói với Lâm Nhược Khê ngồi bên cạnh:

- Bà xã, em có biết lúc này anh vừa đi đâu không?

Lâm Nhược Khê liếc Dương Thần đáp:

- Tôi không muốn biết.

Dương Thần đập đập miệng hần.

- Ai, chẳng phối hợp tí nào ... Anh đi tìm Trinh Tú.

- Trinh Tú?

Lâm Nhược Khê lúc này mới thấy có chút hứng thú.

- Cô ấy dạo này thế nào?

Dương Thần gật đầu.

- Lần trước anh bảo cô ấy báo danh học lại, chuẩn bị mùa hè năm nay thi đại học, hôm nay lúc anh đến thăm, phòng của cô bé để đầy sách, xem ra là thật rồi.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần hài lòng.

- Nói chung là làm được việc tốt.

Dương Thần có chút bức mình, bản thân hần làm chuyện xấu khi nào chứ?

Tuệ Lâm không biết Trinh Tú là ai, nhưng nét mặt đau khổ của Dương Thần cảm thấy có chút khá thú vị.

Lúc năm người bọn họ đến quán karaoke, Giám đốc của Viên Mộng chạy như bay ra nghênh tiếp, Viên Dã gọi điện báo với ông ta, không ngờ là đại thiếu gia và Chủ tịch Quốc tế Ngọc Lôi đến chơi, ông ta như bắt được vàng, lập tức dọn sạch sẽ phòng hát lớn nhất, còn chọn hai nhân viên phục vụ nhìn được nhất cùng ra đón tiếp.

- Đại thiếu gia, cậu rảnh rồi đến chơi?

Lão giám đốc cười nói nịnh nọt.

Viên Dã chỉ Dương Thần và Lâm Nhược Khê đứng cạnh bên.

- Hôm nay đại ca, chị dâu tôi vừa lúc không có việc gì nên đến chơi, Giám đốc đừng làm những chuyện vô vị như thế nữa, tiếp tục làm việc đi, chúng tôi đều là người không phiền toái.

Lão giám đốc len lén liếc trộm Lâm Nhược Khê, lập tức nhận ra đó chính là Chủ tịch Ngọc Lôi nổi danh thấy người không thấy bóng, hơi hơi hoảng hốt, vội gật đầu đáp lễ.

Bước vào căn phòng xa hoa đặc biệt lớn được chuẩn bị tỉ mỉ, bao nhiêu đĩa trái cây, điểm tâm và đồ uống đã được bày trên bàn.

Dưới sự dẫn dắt của phần tử nhảy nhót sôi nổi Đường Đường, không khí lập tức nóng lên, Đường Đường cầm micro hát trước bài hát sôi động khuấy động bốn phía, theo sát và tóm lấy Viên Dã hát cùng bài tình ca.

Viên Dã hát có chút lạc điệu, nhưng dù sao nghe vẫn lọt tai, hai người cùng hát bài «có đôi khi yêu» xem chừng cũng có đúng mẫu, thoải mái tự nhiên.

Sau khi liên tục hát hết hai bài, Dương Thần và Tuệ Lâm vỗ vỗ tay cổ vũ,

Lâm Nhược Khê thì sắc mặt có chút hơi không tự nhiên, dường như nhìn thấy việc gì đó khiến cô có phần lo lắng.

- Chú hát một bài đi?

Đường Đường giao micro cho Dương Thần.

Dương Thần nhận lấy micro để trước mặt Lâm Nhược Khê.

- Ưu tiên phụ nữ.

Lâm Nhược Khê vội vàng trả micro lại cho Dương Thần.

- Anh hát trước, ai cần anh nhường chứ?

Dương Thần bất đắc dĩ cầm micro lên, nói với Viên Dã.

- Tiểu tử, giúp anh chọn bài nào.

- Chọn bài gì đây?

Viên Dã hỏi.

- Chọn bài cậu biết, cảm thấy hay, tùy bài gì cũng được.

Dương Thần đáp.

Lâm Nhược Khê ngồi bên cạnh hoài nghi nhìn hấn.

- Anh đừng có ba hoa khoác lác nữa, ngộ nhỡ anh không hát được thì sao?

- Ha ha, những bài tên tiểu tử này biết, khẳng định tôi đều có thể hát.

Dương Thần đắc ý bảo.

Viên Dã có chút không tin, nghĩ một lúc rồi rút ra một bài tương đối mới «RollingIntheDeep», tác phẩm làm nổi danh ca sỹ Adele đạt giải Grammy ca khúc thịnh hành nhất, vì âm sắc độc đáo, nhiều người muốn hát lại nhưng rất khó có cảm xúc gì.

Tuệ Lâm thì lại cảm thấy vui thích, người thích âm nhạc như cô cảm thấy mọi vật trong quán karaoke khiến cô rất hứng thú, thấy Dương Thần muốn hát, trong lòng chờ mong.

Dương Thần bám theo giai điệu, mở miệng là hát lên luôn, giọng hơi khàn khàn thật ra lại phù hợp với ca khúc này:

"There ampsa fire start

Reagafever pit dit sbring ihedark

...

Could have haditall Rolling in the deep.

You had my heart inside of your hand..."

Tiếng ca có sức bật, thản nhiên nhưng lại hàm súc khiến cả phòng đều tràn ngập một loại tình cảm phóng khoáng, Dương Thần còn dùng tiếng Anh của người Mỹ một cách thuần thục.

Viên Dã và Đường Đường nghe đến mê mẩn cả người, Tuệ Lâm lại có vẻ vui mừng ngạc nhiên, chỉ có Lâm Nhược Khê sắc mặt thêm lo lắng, hai tay cuộn thành nắm đấm, run lên nhè nhẹ.

Đợi Dương Thần hát xong bài hát, cười hì hì rồi lại đưa micro trước mặt Lâm Nhược Khê.

- Bà xã, đến em rồi đó.

Lâm Nhược Khê vừa thấy liền vội vàng chuyển micro đến trước mặt Tuệ Lâm bảo:

- Em gái, em hát trước đi.

- A?

Tuệ Lâm chớp chớp mắt, tuy rằng cô có muốn hát, nhưng không nghĩ là Lâm Nhược Khê lại nhường thêm lần nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 356

Nói Hay Hơn Hát

Tuệ Lâm không rành cho lắm cách sử dụng các thiết bị ở quán karaoke, vì thế đỏ mặt nhờ Đường Đường chọn bài hát giúp.

- Chị Tuệ Lâm muốn hát bài gì?

Tuệ Lâm then thùng mấp máy môi.

- Tôi không rành về ca hát cho lắm, hát những bài xưa được không?

- Cũng được, ca khúc xưa kinh điển, đều nghe rất hay.

Đường Đường gật đầu.

- Thế chọn bài «khả năng yêu» của Diệp Thiên Văn.

Đường Đường nhanh chóng đã chọn được bài hát, hơi tò mò nhìn về phía Tuệ Lâm, mà Viên Dã cũng chưa từng nghe qua bài hát này nên cũng có chút chờ mong.

Giọng ca của Tuệ Lâm được tán thưởng bởi những người làm về âm nhạc có tiếng của Giải trí Ngọc Lôi, được nhận định là ca sĩ có tiềm lực phát triển cực lớn, hát bài hát bản thân yêu thích thì chẳng còn gì phải bàn.

- Anh xuất hiện bên em.

- Giống như kỳ tích xảy ra, không nghĩ rằng đó là anh.

- Khiến cho em hoang mang, cảm giác trong lòng em.

...

- Bởi vì anh có cuộc sống của anh, em có hành trình của em.

- Phía trước còn có người đợi chờ anh.

- Anh sẽ biết khóc biết cười biết yêu biết đau thương...

Tình ca kinh điển được Tuệ Lâm biểu diễn cực kỳ sinh động, đặc biệt giọng hát của Tuệ Lâm mềm mại dịu dàng tinh tế, càng lôi cuốn người nghe.

Lúc bài hát kết thúc thì bàn tay nhỏ bé của Đường Đường cũng đỏ lên vì vỗ tay.

Tuệ Lâm cười ngượng ngùng, chuyển micro đến trước mặt Lâm Nhược Khê.

- Chị hát một bài đi.

Chút tươi cười trên gương mặt Lâm Nhược Khê cũng không còn, dường như dáng vẻ có chút đau khổ, nhưng ai cũng hát xong rồi, chỉ còn mỗi mình cô chưa hát, cũng không thể mạnh miệng bảo không hát.

- Bà xã, không lẽ đến ca hát em cũng sợ.

Dương Thần nhìn ra Lâm Nhược Khê dường như không muốn hát, không lẽ là then thùng?

Lâm Nhược Khê thở hắt hắt nhìn Dương Thần, cầm micro lên.

- Có gì tôi không dám chứ, không phải chỉ là ca hát thôi sao?

Nói xong, Lâm Nhược Khê đứng dậy, tự mình bước chỗ màn hình, bắt đầu chọn bài hát.

Tuy nhiên, chọn hơn năm phút đồng hồ, Lâm Nhược Khê vẫn chưa chọn được bài nào, không xác định được hát bài gì.

- Không thì chọn bài 《 hai con hổ 》 .

Dương Thần trêu chọc cười bảo.

Lâm Nhược Khê hung hăng trợn mắt trừng Dương Thần, bởi nguyên nhân chủ yếu —— cô đúng thật chọn bài 《 hai con hổ 》 .

Nhưng cái chuyện ngốc ngếch đó Lâm Nhược Khê tự nhiên sẽ không làm, nghĩ cả nửa buổi, Lâm Nhược Khê chọn bài 《 trời đầy mây 》 của Mạc Úy Văn.

Bài hát này vốn chẳng khó hát, chỉ là giọng hát đặc biệt của Mạc Úy Văn khiến cho bài hát trở nên rung động lòng người.

Dương Thần cho tới giờ chưa lần nào nghe Lâm Nhược Khê hát, rốt cuộc người phụ nữ ngày thường ít khi mở miệng nói chuyện làm sao có chuyện hát cho hắn nghe chứ?

Lâm Nhược Khê quay lưng lại với mọi người, kỳ thực là vì trên trán mồ hôi mẹ mồ hôi con toát cả ra, hai tay cũng đầy mồ hôi lạnh, thân thể cứng đờ, vẻ mặt tràn đầy u buồn.

Lúc lời bài hát chuyển sang màu đỏ, Lâm Nhược Khê cắn răng, bắt đầu hát ...

- Trời đầy mây... Ở... Một người... Nhân... Phòng...

Khoảnh khắc Lâm Nhược Khê hát xong câu đầu tiên, bốn người còn lại trong

phòng toàn bộ lộ vẻ “kinh hoàng”.

Chỉ vì câu đầu tiên Lâm Nhược Khê hát không có lấy một chữ nào chuẩn cả.

Giống như việc một người kiểm tra được 0 điểm so với người kiểm tra được trọn vẹn điểm đều khó như nhau, muốn hát lạc đi tất cả ca từ của một bài xem ra còn khó hơn nhiều với việc hát đúng ca từ bài đó.

Nhưng Lâm Nhược Khê lại làm được, hơn nữa còn thay đổi toàn bộ âm điệu của mỗi ca từ.

Dương Thần và Tuệ Lâm hai mắt nhìn nhau, Viên Dĩ và Đường Đường cũng nhìn nhau, ngẩn cả ra.

Lâm Nhược Khê chẳng thèm để ý về mặt của những người ở sau lưng, tiếp tục dùng giọng hát dễ nghe của cô ca hết giai điệu không hòa hợp ấy.

Trên thực tế, Lâm Nhược Khê ngoài trừ sự mạnh dạn ca hát ra thì cô hoàn toàn hát lạc điệu, chẳng qua tất cả âm điệu ấy do chính cô hát mà thôi, hoàn toàn là “tạp âm” làn điệu bình thường, nói khó nghe chút, có thể nói là cô “đọc bài hát”, nghe tốt hơn là hát.

Trên thế giới này, thật sự có người “nói so với hát hay hơn” ...

Về mặt Dương Thần dở khóc dở cười, bà xã hần hóa ra còn có cái mặt khóc liệt thế này, chả trách lúc này không muốn hát, nghe bốn người ai cũng có thể hát, cô có chút luống cuống, bây giờ vẫn kiên trì hát.

Đích xác giống như Dương Thần đoán, Lâm Nhược Khê vốn nghĩ rằng, tên đại què mùa như Dương Thần sẽ không biết ca hát, thế nên mới nhận lời đến đây, cảm thấy mình không biết hát thì cũng không chỉ có một người xấu hổ, ai ngờ Dương Thần lại biết hát.

Bởi vậy Lâm Nhược Khê thấy xấu hổ, rốt cuộc không trốn được? Trong từ điển của cô không có cái khái niệm nao núng bỏ trốn, cho nên sợ gì mất mặt, cô cũng điềm tĩnh bước lên hát.

Thời điểm Lâm Nhược Khê hát xong, xoay người lại thì Viên Dã và Đường Đường ngồi đằng kia im lặng, không có lấy nửa tiếng động.

Còn Tuệ Lâm thì ngại ngùng quay đầu đi, không dám nhìn thẳng Lâm Nhược Khê, cô cảm thấy không phát biểu bất cứ ý kiến gì là tôn trọng cực lớn rồi.

Dương Thần cười cứng ngắc.

- Hát không tồi, điếc cả tai.

Lâm Nhược Khê hừ một tiếng lạnh lùng.

- Đừng có giả vờ giả vịt nữa, tôi nói thật cho mọi người biết, từ nhỏ đến lớn cuộc thi âm nhạc nào tôi cũng đứng chót cả, thầy giáo bảo ngũ âm của tôi không đầy đủ, tiết âm nhạc thời trung học thầy giáo còn cho tôi tự do hoạt động không cần lên lớp, mọi người không bỏ chạy ra ngoài thực sự sức chịu đựng rất tốt rồi.

Viên Dã và Đường Đường buồn bã nhìn nhau, kỳ thực không phải bọn họ không muốn chạy ra ngoài, chỉ là nghe tiếng hát khủng bố của Lâm Nhược Khê chân cứ nhũn cả ra.

Dương Thần thông dong cười nói:

- Bà xã à, không việc gì cả, người có thể hát lạc hết các từ so với người hát tốt rất ít, em là động vật quý hiếm đó.

- Tôi đâu phải ca sỹ, không biết hát là không biết hát, không cần an ủi tôi.

Lâm Nhược Khê như tử lạnh, đi đến bên sofa buông micro xuống.

Đường Đường len lén lấy micro rồi chuyển qua tay Tuệ Lâm.

- Chị Tuệ Lâm hát thêm một bài nữa nhé.

Bọn họ cần gấp âm thanh an ủi cho tâm hồn đang tổn thương của bọn họ.

Tuệ Lâm ngượng ngùng cười, không dám nhìn Lâm Nhược Khê đang tỏa hơi lạnh băng ở bên cạnh, đi chọn bài « ầm áp » của Lương Tĩnh.

Tên bài này dụng ý thế nào không nói cũng biết.

Khoảng thời gian tiếp, Lâm Nhược Khê không hát câu nào, lẳng lặng ngồi tại chỗ nghe Tuệ Lâm hát, tuy miệng chẳng nói gì, nhưng ẩn trong mắt có vài phản ngưỡng mộ.

Dương Thần ngồi bên cười thâm, người phụ nữ này thật buồn cười, mở miệng hát một bài, dáng vẻ mỹ nhân băng giá hoàn toàn vỡ tan.

Lại hát tiếp một giờ nữa, thành ra buổi biểu diễn của Tuệ Lâm, khi nghe cũng đã kha khá bài, Dương Thần đề nghị mọi người rời quán karaoke.

Dương Thần biết nếu mà nghe tiếp nữa thì Lâm Nhược Khê sẽ bị đả kích thương tích đầy mình.

Sau khi tạm biệt Viên Dã và Đường Đường, ba người họ về nhà, Tuệ Lâm đi giúp vú Vương làm việc nhà, còn Lâm Nhược Khê về mặt lãnh đạm đi lên lầu làm việc.

Dương Thần đến gần cười bảo:

- Nhược Khê bé bỏng, mai mình lại đi hát karaoke nhé.

Vừa nói Dương Thần vừa lôi thẻ bạch kim mà Viên Dã tặng ra quơ quơ.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê đỏ ửng, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

- Anh muốn làm tôi xấu mặt sao?

- Không không phải, chỉ hai chúng ta thôi, anh sẽ dạy em, luyện cho em hát, giọng em nghe hay thế, không lý nào không hát hay, em đừng để nó trở thành nỗi đau suốt đời của em.

Dương Thần nói.

- Thế thì đã sao chứ, sau này tôi không hát nữa là được chứ gì?

Lâm Nhược Khê bắt cần đáp.

- Nếu chẳng may sau này bạn bè xung quanh mời chúng ta đi, không lẽ mỗi lần như thế em lại kiếm lý do để không đi? Hơn nữa sau này công ty tổ chức hoạt động các nhân viên yêu cầu em hát, chẳng lẽ mỗi lần thế em lại không nể mặt, dùng ánh mắt băng giá giết mọi người ở đó.

Dương Thần bảo.

Lâm Nhược Khê do dự, hình như ca hát đúng là việc mà tỷ lệ đụng phải rất cao, ngẫm đi ngẫm lại rồi bảo:

- Thế anh phải hứa với tôi một chuyện, tôi sẽ đi với anh.

Dương Thần nhăn nhó.

- Chuyện gì?

- Sau này đi làm anh phải chăm chỉ, không được chừa gì đã không thấy bóng dáng đâu, vớt công việc cho Vương Khiết Triệu Đăng làm.

Lâm Nhược Khê nghiêm túc bảo.

Trong lòng Dương Thần được phen thổn thức, hóa ra những việc đó Lâm Nhược Khê đều giám sát, đúng là vẫn không yên tâm về hắn.

- Được, anh hứa.

Dương Thần cảm thấy vợ chồng muốn sống tốt thì đều lùi một chút mới được.

Lâm Nhược Khê lúc này mới gật đầu hài lòng, hứa sẽ cùng đi học hát với Dương Thần, nhưng vừa bước lên lầu, điện thoại lại reng lên.

Lâm Nhược Khê lấy điện thoại ra xem, lông mày khẽ nhíu, do dự không

muốn nghe.

- Sao vậy?

Dương Thần ít khi thấy Lâm Nhược Khê đối với việc nghe điện thoại lại suy nghĩ lâu đến vậy.

Lâm Nhược Khê yếu ớt thở dài.

- Là Tình Tình.

Nói xong, Lâm Nhược Khê vẫn nhắc điện thoại lên nghe.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 357

Vô Dịch.

Sau khi tạm biệt nhau ở bệnh viện từ lần trước, Lý Tinh Tinh không liên lạc lại với Dương Thần. Còn về việc có liên lạc với Lâm Nhược Khê hay không, Dương Thần cũng không hỏi.

Từ đáy lòng, Dương Thần vẫn không trách Lý Tinh Tinh. Dù sao cô cũng là một người phụ nữ bình thường, tình cảm của con người luôn có mặt chính diện và phiến diện, không có ai là hoàn toàn ác độc cả.

Sự việc lần trước bị Tăng Tâm Lâm lợi dụng, mặc dù bản thân Lý Tinh Tinh cũng có nguyên nhân, nhưng người đáng thương ắt phải có điểm đáng thương. Dương Thần cũng chỉ tức giận tức thời, không truy cứu nhiều.

Ở phương diện này, cùng là nữ giới, Lâm Nhược Khê chắc chắn sẽ nhìn ra, vì vậy, cô nhận điện thoại.

Lý Tinh Tinh dường như đã nói một số chuyện khiến Lâm Nhược Khê phải kinh ngạc. Hiếm thấy Lâm Nhược Khê lại có vẻ kinh ngạc, sau đó có chút gì đó thương cảm.

- Cô đã quyết định rồi?

Lâm Nhược Khê ở trong điện thoại hỏi.

Một lúc sau, lại hỏi:

- Đã như vậy thì ngày mai tôi sẽ đến sân bay tiễn cô, anh ấy cũng sẽ đi. Không cần nói gì thêm cả, tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.

Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê gác máy điện thoại xuống, chau mày hỏi:

- Tinh Tinh sao rồi?

Lâm Nhược Khê với sắc mặt khó hiểu nhìn Dương Thần:

- Cô ấy nói, trường học có kế hoạch đưa các giáo viên trẻ tuổi xuất sắc đi Mỹ để đào tạo chuyên sâu hơn, cô ấy được chọn đi. Cô ấy cũng quyết định lên máy bay vào ngày mai. Visa thực ra đã làm từ lâu rồi. Cô ấy cảm thấy nếu như không nói một tiếng mà đi, sẽ khiến chúng ta cảm thấy cô ấy không tôn trọng chúng ta. Rõ ràng là cô ấy đang trốn tránh cái gì đó, vì vậy cô ấy gọi điện thoại nói cho em biết, em quyết định buổi sáng ngày mai sẽ ra sân bay tiễn cô ấy, anh cũng sẽ đi. Dù sao thì anh cũng quen cô ấy hơn.

- Đi Mỹ để đào tạo chuyên sâu?

Dương Thần sững sốt, đột nhiên trong lòng có chút gượng gạo, suy nghĩ mông lung, rồi thở dài một tiếng, hỏi:

- Cô ấy có nói đi bao lâu không?

- Hình như là một năm rưỡi đến hai năm, đào tạo thêm về chuyên ngành

tiếng Anh Santiago.

Lâm Nhược Khê thân nhiên nói.

Dương Thần gật đầu.

- Anh biết rồi, anh sẽ đi.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần đồng ý, cũng không nói thêm nữa, xoay người bước lên gác.

Dương Thần đứng ở cửa cầu thang, trong đầu thấy chút phức tạp, lại khó có thể bình tĩnh trở lại.

Trước đó, Lý Tinh Tinh mặc dù không hề liên lạc lại với hắn, bản thân hắn cũng không biết nên đối mặt thế nào với một người phụ nữ giống như đứa em gái này. Dù sao cũng ở cùng một thành phố.

Bây giờ, người phụ nữ trẻ tuổi này một mình đi đến Mỹ học. Mặc dù nói là một việc tốt, nhưng trong lòng Dương Thần vẫn cảm thấy như mất đi một thứ gì đó, không nỡ để cô đi.

Không phải người yêu của mình, nhưng cũng giống như người thân. Dương Thần lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Cùng lúc đó, ở trong một đại viện quân khu ở Trung Hải, trong ngôi nhà lớn của nhà họ Thái, lại có một khung cảnh khác.

Nhà họ Thái mặc dù vốn là một gia tộc lớn ở Yên Kinh, nhưng một vài năm nay, bởi vì gia chủ Thái Vân Thành nhậm chức ở Trung Hải, đã có những ảnh hưởng không nhỏ ở Trung Hải, đồng thời cũng có cục diện khá tốt ở Yên Kinh và Trung Hải.

Lúc này, bộ quân trang màu xanh mặc trên người, trung tướng quân hàm Thái Vân Thành sắc mặt khá khó coi đứng ở cửa phòng được sắp xếp sạch sẽ mà đơn giản, nhìn vào bên trong, thấy một người trẻ tuổi đang nằm ở trên giường.

Người đó, chính là Dương Liệt - người bị Dương Thần đánh cho bị thương, may mắn không chết, nhưng lại bị thương nặng.

Sư phụ của Dương Liệt - Ngọc Ki Tử vẫn mặc chiếc áo choàng màu xanh. Nhưng trên đường trở về đây, máu trên người Dương Liệt đã thấm ướt bộ trang phục của ông, lúc này trông ông thật thảm hại.

Ngọc Ki Tử nhíu mày, nhìn thấy đồ đệ của mình nằm hôn mê ở đó, sắc mặt trắng bệch, tình hình không tiến triển hơn là mấy.

- Đạo trưởng Ngọc Ki Tử, Dương Liệt thực ra có bị thương nặng như vậy không? Nếu như hắn không thể tham gia trận chiến lần này, như vậy sẽ là một tổn thất cực lớn trong phái của chúng ta.

Thái Vân Thành nghiêm trọng nói.

Ngọc Ki Tử lắc đầu thở dài:

- Phái Côn Luân chúng ta là phái chuyên tấn công, chứ không phòng thủ, chuyên giải độc, chứ không chuyên chữa trị các vết thương. Năng lực của tôi không được xuất sắc lắm, nếu như có cách, thì sớm đã chữa trị kịp thời

những vết thương nội tạng toàn thân, nhiều chỗ bị xuất huyết nghiêm trọng như thế này rồi.

- Sao lại bị thương nghiêm trọng như thế chứ? Sức lực chiến đấu của Dương Liệt cho dù có bỏ ra tám phần năng lực thì cũng không thua kém gì Vân Miêu sư thái.

Thái Vân Thành khó hiểu, nói.

- Nếu như không phải Liệt Nhi của tôi từ nhỏ đã có nền tảng bí quyết của Thiên Sơn Côn Luân Học, lại được tắm bằng thuốc, rèn luyện gân cốt thì Liệt Nhi sẽ không trọng thương đơn giản như vậy.

Ngọc Ki Tử vẻ mặt sầu thảm:

- Cho dù là lão đạo sĩ tôi đây, trúng một đòn như vậy, chắc cũng sẽ bị rơi vào cảnh thê thảm như thế này. Đây là do nó chưa dùng hết năng lực, nếu như nó..... Haiz...

Tìm kiếm cả Hoa Hạ, người có thể sánh với nó, chắc chỉ có vài vị không rời núi bao giờ.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng phụ nữ.

- Hừ, vài tên đó có xuống núi cũng không phải là đối thủ của tên Dương Thần kia. Hơn nữa, “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” của Thục Sơn là thứ công phu dễ đối phó như vậy sao?

Mặc chiếc áo khoác màu tím, đội mũ ni cô, Vân Miêu sư thái chậm chậm bước đến. Thái Ngưng cùng đi theo đón bà.

- “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”?

Ngọc Ki Tử kinh ngạc.

- Sư thái, bà nói thứ mà những thanh niên đó luyện tập là “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” Thục Sơn của bà? Sao có thể là môn thần công đó được. Không phải chỉ có sư huynh của bà - Tổng Thiên Hành luyện thành sao? Lễ nào tên thanh niên đó là đệ tử bí truyền Thục Sơn của bà sao?

Vân Miêu không thèm nhìn Dương Liệt ở trên giường.

- Dương Thần là đệ tử đích truyền mà Tổng sư huynh của tôi thu nhận ở bên

ngoài. Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh của hắn còn mạnh hơn cả Tổng sư huynh của tôi, sớm đã đến cấp 8- là cảnh giới cao nhất. Một người như ông, cho dù năm đó có công lực cấp bảy của Tổng sư huynh tôi truyền cho thì cũng chưa chắc ông đã tiếp nhận nổi, chứ đừng nói đến cấp 8 của Dương Thần.

- Cấp 8....

Ngọc Ki Tử bị Vân Miêu châm biếm cũng không tức giận, chỉ lúng túng nói:

- Nội lực của Diễn Sinh Kinh cấp 8...có thể giúp đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn?

- Cái gì? Tiên Thiên Đại Viên Mãn?

Vân Miêu kinh hãi.

- Ông nói, Dương Thần, hắn đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn?

Ngọc Ki Tử ngạc nhiên.

- Sư thái không biết sao? Lúc sáng sớm, tôi nhìn thấy hắn vừa ra tay thì lập tức kết luận được, hắn đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, lại tiến thêm được một bước. Vậy đó chính là nhân vật trong truyền thuyết đã nói.

Vân Miêu sư thái suy nghĩ sâu xa một hồi, nói một cách nghiêm túc:

- Vãng Niệm Diễm Sinh Kinh cấp 8, cho dù có thể khiến người ta bước lên cảnh giới Tiên Thiên, nhưng muốn tu luyện thành Tiên Thiên đại viên mãn, ắt phải là cấp 9, hơn nữa là..... Cảnh giới đỉnh cao cấp 9, mới có khả năng.....

Ngọc Ki Tử lần này phải trở mặt ra:

- Không phải...Không phải. Nghe nói người tạo ra “Vãng Niệm Diễm Sinh Kinh” - vị tiên bối Thục Sơn đó mới là người đạt đến cảnh giới đó sao?

- Đúng vậy, từ đó về sau, ngay cả cấp 8, hầu như cũng không có ai đạt đến.

Vân Miêu sư thái lộ nụ cười đắc ý:

- Xem ra người thừa kế Thục Sơn của chúng ta lại có nhiều hơn một cao thủ tuyệt thế rồi.

Ngọc Ki Tử suy nghĩ một hồi, lại buồn bực hỏi:

- Nhưng, cho dù là Tiên Thiên Đại Viên Mãn thì sư thái làm sao có thể nói, vị cao nhân không rời núi kia không phải là đối thủ của Dương Thần chứ?

Vân Miêu sư thái ngậy ra nhìn Ngọc Ki Tử.

- Trước khi ông rời núi, không biết đã xem phân bố thực lực hiện tại ở trong nước mà Viêm Hoàng Thiết Lữ cung ứng chưa?

- Ý gì vậy?

Ngọc Ki Tử thực sự không để ý tới.

Vân Miêu bực mình nói:

- Chẳng lẽ người không biết, Dương Thần vẫn là người thừa kế “Chiếc nhẫn Minh Vương”?

- Cái gì?

Ngọc Ki Tử cảm thấy đầu óc như quay cuồng, cũng không để ý đến tư thế cao thủ Tiên Thiên của mình, đầu toát mồ hôi lạnh.

- Bà nói.... Hắn đã lĩnh ngộ được thần lực?

- Theo như tình báo, năm đó, chính hắn là người đầu tiên trong lịch sử chém chết được chủ thần, đồng thời đoạt được bài vị, kế thừa thần lực. Cũng có thể nói, hắn là kẻ đầu tiên thí thần thành thần từ trước cho đến nay. Nếu như hắn chỉ dùng võ học thì một vài tên không ra khỏi núi đó, có lẽ có thể

được coi là ngang sức ngang tài. Nhưng nếu như nói năng lực thực sự, ngoại trừ một vài tên đã đột phá được cực hạn như trong truyền thuyết ra, thì căn bản không có ai là đối thủ của hắn.

Vân Miêu nói.

Thái Vân Thành đứng ngoài cửa nghe thấy Vân Miêu và Ngọc Ki Tử nói chuyện về Dương Thần, đa phần là không hiểu lắm. Dù sao, tuy ông là một trong số những nhân vật nòng cốt trong quân đội, nhưng cũng không phải là nhân vật trong giới tu hành.

Ngay sau đó, Thái Vân Thành đành hỏi con gái lớn đứng cạnh - Thái Ngung.

- Ngung Nhi, tên Dương Thần đó, thực sự là vô địch sao?

Cho dù Thái Ngung có đối diện với bố thì sắc mặt vẫn rất lạnh lùng, gật đầu:

- Nếu như không phải là không có cách đối phó với hắn thì con nghĩ thế giới này dường như mỗi một tổ chức hùng mạnh nào cũng muốn hắn chết, bao gồm cả tướng quân của chúng ta.

- Tại sao? Nghe nói sau khi hắn trở về Hoa Hạ cũng không chọc ghẹo ai.

Thái Vân Thành nghi ngờ.

- Bởi vì, trong tay hắn đang cầm một thứ mà có quá nhiều người muốn có được.

Mắt Thái Ngung lộ ra một vẻ lo lắng. Nói xong, liền quay người bỏ đi, không muốn ở lại lâu thêm nữa.

Thái Vân Thành nhìn bóng dáng lạnh lùng của đứa con gái lớn, liền thở dài, ánh mắt trìu mến nhìn theo.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 358

Gấu Mèo Đấu Nhau.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thần ngồi trong xe của Lâm Nhược Khê đi đến sân bay quốc tế Trung Hải.

Chiếc Bentley của Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng đã được sửa. Lốp của chiếc xe này được vận chuyển từ nước Anh xa xôi về, không biết có phải bởi vì hàng ở trong nước không còn hay không, hay là do thiết kế của chiếc xe này với những chiếc khác không giống nhau, khiến cho tâm trạng của Lâm Nhược Khê không được tốt lắm.

Dương Thần bực vì người phụ nữ này có nhiều xe như vậy, tại sao không đổi một chiếc khác để chạy. Lý do mà Lâm Nhược Khê đưa ra khiến Dương Thần cảm thấy cô thật là cảm tính - cô có tình cảm với xe, không nỡ đổi.

Dương Thần nghĩ, tình cảm đối với xe mà đặt nó lên người mình thì tốt biết bao.

Khi đến sảnh xuất cảnh quốc tế, Lý Tinh Tinh mặc một chiếc áo đơn màu hồng nhạt, khoác bên ngoài chiếc áo trắng, đang xách trên tay một hòm hành lý nhỏ, đứng lặng lẽ ở đó chờ đợi.

Khi nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê cùng đến, Lý Tinh Tinh xúc động suýt khóc, nở một nụ cười.

- Chị Nhược Khê..... Anh Dương Thần.....Anh chị...Cảm ơn anh chị đã đến tiễn em.

Sau khi Lý Tinh Tinh gọi điện ngày hôm qua, vẫn không thể nào tin được Lâm Nhược Khê thực sự không so đo tính toán chuyện trước kia mà đến sân bay tiễn cô. Nhưng không ngờ, đó lại là sự thật.

Dương Thần thở dài tiến lên trước vỗ vỗ lưng Lý Tinh Tinh. Hắn cũng sẽ không kiên nhẫn chờ Lâm Nhược Khê khi làm hành động này. Tình cảm này chỉ đơn giản là tình cảm yêu thương đối với em gái, hắn biết Lâm Nhược Khê có thể hiểu.

- Đi đến đó rồi, chỉ có một mình em, không được dễ dàng tin lời người khác nói, đặc biệt là một số đàn ông làm ra vẻ rất tốt với em. Đừng nghĩ rằng đô la Mỹ đắt hơn tiền Hoa Hạ mà không nỡ tiêu, những việc gì nên tiêu thì cứ tiêu, nếu không thì sẽ không giữ gìn sức khỏe của bản thân tốt được, làm việc sẽ không được thuận buồm xuôi gió.

Lâm Nhược Khê thân nhiên nói, giống như giải thích một cái gì đó rất nhẹ nhàng.

Lý Tinh Tinh lại không cách nào kiềm chế được những giọt nước mắt của

mình rơi xuống, ngoài gật đầu ra, không thể nói thêm bất cứ điều gì.

Lâm Nhược Khê đột nhiên cười khẽ.

- Em là một trong số những người bạn hiếm có của chị ở đây. Chị sẽ đợi em trở về, để em tiếp tục dạy chị nấu nướng. À, đúng rồi, còn có những đứa trẻ ở trong cô nhi viện nữa, chúng sẽ đợi em trở về sau hai năm.

Lý Tinh Tinh thôi không khóc nữa, mỉm cười, gật gật đầu:

- Cảm ơn anh chị. Anh Dương Thần, chị Nhược Khê, tạm biệt.

- Tạm biệt!

Lý Tinh Tinh không nói thêm gì nữa, xoay người, kéo hành lý đi đến cửa xuất

cảnh, không quay đầu lại.

Lâm Nhược Khê xoay người trước, ra khỏi sân bay.

Dương Thần theo kịp phía sau, cười nói:

- Nhược Khê yêu dấu, anh cảm thấy, em bên ngoài thì lạnh lùng nhưng thực ra bên trong lại mềm yếu. Người phụ nữ như em quá hấp dẫn.

- Đừng nói những lời vô nghĩa đó với em. Anh hãy nói những lời này với những người phụ nữ khác đi.

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái. Ánh mắt hình viên đạn của cô thực sự có hiệu quả.

Dương Thần cười lớn:

- Vậy chúng ta đi karaoke thôi. Hôm qua em đã đồng ý rồi, em phải đi học hát với anh. Như vậy em sẽ có được kỹ năng quan trọng cho tương lai của em.

Lâm Nhược Khê bước chậm lại, có chút lúng túng:

- Em không đi có được không?

- Không được.

Dương Thần vội vàng từ chối.

- Việc em đã đồng ý không thể nói chơi được. Em xem, những việc anh đã đồng ý với em, anh đều làm hết.

Lâm Nhược Khê bĩu môi, không nói thêm điều gì, bước nhanh đến bãi đỗ xe.

Sau khoảng nửa giờ, hai người lại đến quán karaoke Viên Mộng-nơi mà hôm qua vừa mới tới. Giám đốc nơi này đương nhiên không quên được hình dáng của Lâm Nhược Khê. Thậm chí Dương Thần còn không cần phải lấy thẻ bạch kim ra, giám đốc liền đưa hai người vào một phòng lớn và được sử dụng miễn phí.

Dương Thần phát hiện ra mình bị tên tiểu tử Viên Dã kia hăm hại rồi. Chiếc thẻ bạch kim này là một thứ chẳng được dùng tới, khi vào đây chỉ dựa vào bộ mặt của Lâm Nhược Khê cũng đủ tiền để chơi miễn phí.

Dương Thần cảm thấy lần sau phải đi gõ cửa tên này một lần nữa, đừng có hăm hại ông anh này như vậy.

Tuy nhiên hiện tại, quan trọng hơn cả vẫn là dạy Lâm Nhược Khê hát.

Dương Thần cứ khẳng khẳng muốn Lâm Nhược Khê đến, vẫn có một nguyên nhân lớn, chính là vấn đề thể diện của bản thân.

Bà xã mình làm gì cũng giỏi, nhưng riêng khoản hát hò thì giống như đao phủ ở pháp trường. Điều này không làm mất mặt ông xã này sao?

Giống như việc những người phụ nữ hi vọng người đàn ông của mình phải phong độ, đẹp trai hút hồn, khiến những phụ nữ khác phải ngưỡng mộ. Người đàn ông cũng vậy, hi vọng người phụ nữ của mình một khi đã cất tiếng hát phải khiến những người đàn ông khác ngưỡng mộ và đổ kỵ. Mặc dù Lâm Nhược Khê chỉ cần không hát là không sao, nhưng trong lòng Dương Thần sẽ cảm thấy khó chịu.

Cho nên, Dương Thần rất nhiệt tình dạy Lâm Nhược Khê từ lúc bắt đầu phát ra tiếng, giảng dạy những lý thuyết âm nhạc căn bản nhất.

Còn về những kiến thức chuyên ngành, Dương Thần có xem vài quyển sách, những gì bộ não nhớ được cũng khá ổn rồi, không khó chút nào.

Kết quả là, từ trong phòng karaoke phát ra những âm thanh của cuộc đối thoại phức tạp.

- A..... a.....a. a. a....!

- Dùng cổ họng, cổ họng, chứ không phải dùng mũi của em.

- Mũi căn bản là không phát ra tiếng....

- Trời..... trời đầy mây..... trời đầy mây ở.....

- Dùng dùng dùng. STOP! Ở đâu có chuyện từ đầu tiên đã hát sai nhạc rồi? Cho dù em đọc “Trời đầy mây” cũng sẽ không sai nhạc như thế?

- Trời đầy mây.....ở.....

- STOP!!!! Anh nói em đọc thì không bị sai nhạc, vậy mà em cũng đọc thật sao? Hát đi!

- Trời đầy mây.....

- Từ đầu tiên lại sai nhạc rồi.

.....

Đến lúc sau, Dương Thần cuối cùng cũng dạy Lâm Nhược Khê hát được một câu. Mặc dù lúc hát chậm cũng chẳng khác đọc là mấy, nhưng dù sao thì cũng có một chút âm điệu, còn chuẩn một chút.

Dương Thần nghĩ đi nghĩ lại, nhớ đến một cách ở trên sách, thế là đưa hai tay lên lên xuống xuống, lắc lư di chuyển hai chân, toàn thân trông giống như nhảy, vừa gật đầu vừa nói:

- Nào, làm động tác này cùng với anh.

Lâm Nhược Khê bĩu môi, nhìn tư thế giống với gấu mèo của Dương Thần, lắc đầu:

- Không, xấu lắm. Làm thế này để làm gì, không phải bảo hát sao?

- Cái này gọi là di chuyển, toàn thân phải di chuyển thì khi hát em mới có cảm xúc. Bây giờ em cần tìm thấy tiết tấu. Di chuyển theo tiếng nhạc nào,

một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn. Cứ như vậy, làm theo anh, một hai một hai, làm nhanh lên.

Cả tứ chi của Dương Thần đung đưa, giống như một chú gấu mèo đứng vững ở đó, hét lớn khiến Lâm Nhược Khê làm theo.

Lâm Nhược Khê bị Dương Thần quát to làm cho hoảng sợ. Nhìn sắc mặt nghiêm túc của Dương Thần, giống như coi cô là học sinh vậy.

Lâm Nhược Khê cắn răng nghĩ, dù sao trong phòng cũng chẳng có ai nhìn thấy, liền thả micro xuống, cùng với Dương Thần lắc đi lắc lại giống như gấu mèo đứng lên.

Kết quả là, đôi vợ chồng trẻ như biến thành một đôi gấu mèo đang nhảy nhót với nhau, vừa lắc lư, vừa hát không ngừng theo MTV.

Lâm Nhược Khê cảm thấy làm những động tác kỳ quái như vậy, dường như thật sự có cảm giác của âm nhạc. Thế là trong niềm say mê đó, hát không ngừng.

Hát xong ba bài, đang lúc Lâm Nhược Khê và Dương Thần quên mất bản thân mình đang lắc lư như điên như dại, hát không ngừng nghỉ thì...cửa bị mở ra.

Một nhân viên phục vụ bung đĩa hoa quả vào, đứng ở trước cửa phòng hát,

giương mắt nhìn một nam một nữ đang làm những động tác chân tay kì quái, giống như con rùa lắc lư.

Bất lực, động tác của hai người cứ luân phiên nhau như biến thành rùa.

Lâm Nhược Khê như một chú thỏ bị thất kinh, vấp một cái, lại đứng về phía Dương Thần bổ nhào, như muốn đâm đầu vào tường chết ngay, sau này còn mặt mũi nào gặp người khác được chứ.

Nhân viên phục vụ như ý thức được thứ mình không nên nhìn thấy. Mặc dù không đến mức bị “Giết người diệt khẩu”, nhưng cũng buông ngay đĩa hoa quả, chuồn mất.

Dương Thần đột nhiên bị quấy rầy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy sảng khoái vô cùng. Không ngờ, Lâm Nhược Khê lại nhảy bổ ngay vào lòng mình.

Mùi hương dịu nhẹ, hơn nữa Lâm Nhược Khê vừa mới hoạt động cũng khá lâu nên mồ hôi trên người chảy xuống, mùi hương của cơ thể cũng theo đó tỏa ra xung quanh, khiến Dương Thần cứ muốn ngửi mãi không thôi.

- Ha ha, anh đã nói rồi mà, hát như vậy mới tiến bộ nhanh được.

Dương Thần nói với giọng thích thú, vòng hai tay ôm lấy tấm lưng mềm mại của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê đột nhiên ý thức được mình đang làm cái gì, đẩy mạnh Dương Thần ra, thở hỏn hển, đôi má ửng hồng:

- Điều tại anh, làm em không dám ra ngoài nữa.

- Cái này có là gì đâu, chúng ta đã có giấy kết hôn rồi. Đi đến khách sạn

mướn phòng sẽ không có ai cản đường chúng ta.

Dương Thần buồn bực nói.

- Không phải là nói cái đấy.

Lâm Nhược Khê như sắp khóc.

- Nhân viên phục vụ kia nhất định ra ngoài nói, nói chúng ta.....nói chúng ta

làm..... làm cái tư thế kì quái đó.

Dương Thần bĩu môi, kì quái sao? Kì quái thì liên quan gì đến bọn họ chứ.

Đột nhiên, di động của Lâm Nhược Khê ở trên bàn rung lên, Lâm Nhược Khê cũng không ngại xấu hổ, bước đến cầm di động, chau mày, nhận điện thoại.

- Alo, Ngô Nguyệt, có chuyện gì.

Thư ký Ngô Nguyệt đang trong kỳ nghỉ đột nhiên gọi điện đến.

Lâm Nhược Khê nghe xong một hồi, khuôn mặt ửng hồng biến mất, sau đó hiện lên một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 359

Tránh Ra.

Dương Thần đợi Lâm Nhược Khê nghe xong điện thoại, mới hỏi:

- Không phải là công ty có người chết đấy chứ, tại sao lại có vẻ nghiêm trọng như vậy?

- Anh mới chết thì có.

Lâm Nhược Khê hừ một tiếng.

- Chẳng nói được điều gì tốt đẹp cả.

- Vậy sao em lại nghiêm trọng như vậy?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê ngẫm nghĩ một hồi, nói:

- Thủ tướng Ninh, ngày mai muốn đến Trung Hải gặp mặt với đại diện của Tổ

chức doanh nhân. Ngô Nguyệt thông báo cho em, cần phải chuẩn bị ngày mai đến tham dự buổi gặp mặt này.

- Thủ tướng Ninh?

Dương Thần ngẫm nghĩ một hồi, trở lại Hoa Hạ cũng được một năm rồi, thường xem tin tức, liền nhớ tới Thủ tướng Hoa Hạ đương nhiệm, hỏi:

- Người em nói là Ninh Quang Diệu?

Lâm Nhược Khê gật gật đầu.

- Anh xem, còn ai vào đây nữa.

Người đang giữ chiếc ghế cầm đầu chính quyền Hoa Hạ hiện thời cũng là nhân vật nắm quyền hành lớn thứ hai của Hoa Hạ, chính là Ninh Quang Diệu.

Ninh Quang Diệu cũng là vị Thủ tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Hoa Hạ. Khi chưa tròn 50 tuổi đã ngồi lên chiếc ghế vàng Thủ tướng, hơn nữa vì ngoại hình rất tuấn tú, làm việc lại cực kỳ nhanh gọn, dứt khoát, rất được lòng dân, cũng được coi như thần tượng của những nhà lãnh đạo quốc gia các cấp.

Dương Thần chặc chặc, thở dài:

- Thật không ngờ, đường đường là người nắm quyền cao nhất Hoa Hạ, muốn gặp em. Nhược Khê yêu dấu à, xem ra là muốn đưa em đặt vào vị trí lãnh đạo cấp cao trong giới doanh nhân Trung Hải rồi.

Lâm Nhược Khê lườm hẩn một cái.

- Em cũng không ngờ chỉ đích danh em đi, có thể năm nay hoạt động của Ngọc Lôi chúng ta hơi lớn một chút, nhưng cũng không phải chỉ có em. Chủ nhân của nhà họ Viên - Viên Hòa Vĩ mà em quen cũng sẽ đi, đồng thời còn

có bí thư Phương Trung Bình và một số Chủ tịch hội đồng quản trị của một vài công ty khác. Có thể sẽ có khoảng hai mươi mấy người.

Dương Thần cười nói:

- Đây là chuyện tốt, tại sao vẻ mặt của em lại buồn rầu thế kia.

Lâm Nhược Khê vẻ mặt nhăn nhó, nói:

- Em buồn rầu là bởi vì Ngô Nguyệt nói, ngoài em ra, còn phải dẫn theo nhân vật đại diện của hai công ty đến tham dự buổi gặp mặt đó, vì vậy em vừa rồi mới đang nghĩ sẽ dẫn ai đi cùng. Bây giờ, em quyết định rồi, em sẽ dẫn anh và Thiện Ny đi cùng.

Dương Thần sắc mặt cứng đờ lại, dẫn theo Thiện Ny đi cùng sao? Người phụ nữ này định làm trò gì vậy?

“Người đó.... không biết có ngại không...”. Dương Thần ngại không dám nói. Rõ ràng biết người đó thân mật với ông xã của em, không phải em cố ý muốn làm khó hai chúng ta đấy chứ?

Lâm Nhược Khê dường như chờ đợi Dương Thần biểu hiện chút gì đó trên khuôn mặt, lạnh lùng cười nói:

- Em đã quyết định rồi, nên làm như thế nào là việc của bản thân em. Anh là giám đốc của công ty thành viên, Thiện Ny là phó giám đốc, dẫn theo hai người đi, không có gì là không thỏa đáng cả, nếu như vì lý do cá nhân mà làm hỏng việc, em sẽ không nương tay đâu.

Tuyên bố này chính lời đe dọa, đồng thời cũng khiến Dương Thần tỏ thái độ gì đó. Cho dù không phải là vứt bỏ ai, nhưng ít nhất cũng hiểu rõ người trong lòng bạn rốt cuộc là ai.

Bạn không đi, không được, bởi vì đây là nhiệm vụ chính đáng.

Nếu như bạn vì tình cảm cá nhân, làm cho vợ khó chịu, như vậy bạn cũng không được thoái mái gì.

Đến lượt Dương Thần buồn rầu, ngày mai gặp Mạc Thiện Ny, làm sao có thể ở chung với hai người phụ nữ cùng một lúc đây?

Nếu không thì gọi điện khiến Mạc Thiện Ny không thể đến? Không thể được, người phụ nữ đó cũng không phải là người không bao giờ gây rắc rối, biết là vì nguyên nhân này, tuyệt đối sẽ quyết đấu một cách quang minh chính đại với Lâm Nhược Khê.

“Ôi..., bên cạnh mình đều là ‘Nữ anh hùng kiệt xuất’...” Dương Thần buồn phiền nghĩ.

Cùng lúc đó, ở trong đại viện quân khu của nhà họ Thái, Dương Liệt đang bị trọng thương, không ai dám tự tiện chữa thương, bị kiểm tra liên tục, vẫn nằm trên giường hôn mê bất tỉnh.

Lần này, Dương Liệt cùng với sư phụ Ngọc Ki Tử xuống Côn Luân, vốn định thể hiện tốt trong trận chiến không lâu sau đó, nhưng ai biết được, trận chiến còn chưa bắt đầu, hắn ta đã ngã xuống.

Chưa nói tới xuất binh ra trận thì đã chết trước, cũng coi như là nổi khổ

khi bị sảy thai.

Dương Liệt lần này bị thương nghiêm trọng, hoàn toàn không thể giấu diếm được, dù sao vị trí của hắn ta cũng có nhiều người dòm ngó tới, xuất sắc vượt trội hơn người, được cao thủ Côn Luân Tiên Thiên - Ngọc Kì Tử nhận làm đệ tử.

Đồng thời, Dương Liệt lại là đại thiếu gia nắm quyền cao nhất trong gia tộc họ Dương ở Hoa Hạ, thân phận như vậy, thậm chí so với thực lực thật sự của hắn ta còn nổi hơn rất nhiều.

Cho nên, tin bị thương nghiêm trọng lần này, lập tức bị truyền ra ngoài. Mặc dù chỉ là một số người cấp trên biết được, nhưng cũng đủ để dẫn đến một chấn động không nhỏ.

Đương nhiên, làm một người bố, Dương Phá Quân vừa mới nhậm chức ở quân khu Giang Nam, nhanh chóng trở về đại viện của nhà họ Thái, thăm bệnh tình của con trai.

Không đến nửa ngày, mẹ của Dương Liệt cũng vội vàng đến đại viện nhà họ Thái. Người phụ nữ ăn mặc thanh lịch, khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận giống như phụ nữ hơn 30 tuổi này chính là Quách Tuyết Hoa - người mà lúc trước có duyên gặp mặt Dương Thần.

Nhìn thấy cốt nhục của mình nằm trên giường như vậy, hôn mê bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch, không thể tưởng tượng ra nổi một thanh niên trẻ trung, tràn trề sức sống trước đây.

Quách Tuyết Hoa chỉ thấy trước mắt một màu u tối, thiếu chút nữa thì ngất xỉu tại chỗ, may mà có cận vệ Tiểu Văn và Tiểu Ly đỡ dậy.

Trong phòng bệnh, chủ nhân nhà họ Thái - Thái Vân Thành, Thái Ngưng cùng với Ngọc Kì Tử, Vân Miểu sư thái đối diện với vợ chồng Dương Phá Quân, Quách Tuyết Hoa, không khí vô cùng trầm tĩnh.

Bọn họ đều thấy tâm trạng Dương Phá Quân cực kỳ không tốt. Có thể thấy rõ, Dương Liệt được coi là người thừa kế duy nhất của nhà họ Dương, bản thân xuất sắc, nhưng bây giờ lại sống dở chết dở thế này, làm sao có thể chịu đựng nổi.

Dương Phá Quân sắc mặt u ám nhìn mọi người một lượt, rõ ràng ông rất lo lắng. Cho dù Vân Miểu sư thái, Ngọc Kì Tử đều là những người có vai vế cao hơn ông, nhưng chỉ cần dựa vào thân phận Tư lệnh quân khu và hàm Thượng tướng quân của ông thì cả Hoa Hạ cũng chẳng có ai dám ngồi ngang hàng với ông.

- Rốt cuộc bác sỹ nói như thế nào?

Dương Phá Quân hỏi Thái Vân Thành.

Thái Vân Thành thở dài, nói:

- Bác sỹ chỉ có thể phán định rằng, tất cả nội tạng của Dương Liệt đều bị thương nặng đến nỗi mà người thường căn bản là không thể tưởng tượng nổi. Dương Liệt có thể sống đến bây giờ có thể coi như là kỳ tích rồi, dường như

không có cách nào chữa trị được.

- Không thể chữa trị?

Dương Phá Quân tức giận nói:

- Bọn bác sĩ chó má đó trên đời này còn có bệnh không thể chữa trị hay sao, cho dù là bệnh ung thư bây giờ còn có thể chữa trị được cơ mà? Rõ ràng nhịp tim Dương Liệt còn đập, không phải trước khi trở về còn có thể nói chuyện được hay sao?

Ngọc Ki Tử lên tiếng:

- Tư lệnh, bác sĩ nói như vậy thực ra không có gì sai cả, chỉ vì Dương Liệt từ nhỏ đã có các loại bí dược để rèn luyện thân thể, lại tu luyện nội công Côn Luân của chúng ta, cho nên chức năng các bộ phận trên thân thể Dương Liệt và người thường không giống nhau, mà lần này bị thương là do cao thủ Tiên Thiên tấn công. Có thể nói, xúc động một chút thôi, Dương Liệt liền.... Vì vậy, không phải là vấn đề chữa bệnh thông thường có thể giải quyết được.

- Vậy thì làm thế nào? Lẽ nào Dương Liệt của chúng ta sau này cứ nằm mãi ở đó sao?

Quách Tuyết Hoa đã khóc đỏ cả hai mắt, thực sự không muốn nói nhiều nữa.

Dương Phá Quân tức giận trừng mắt nhìn vợ:

- Nói linh tinh cái gì vậy? Chắc chắn là có cách, con trai của Dương Phá Quân này làm sao có thể sống mãi cuộc đời như thế này được?

Ngược lại, ánh mắt sắc nhọn của Dương Phá Quân nhìn về phía Ngọc Ki Tử:

- Đạo trưởng, có cách gì có thể chữa trị cho Dương Liệt?

Ngọc Ki Tử nhướn lông mày. Trên thực tế, ông biết một cách, mặc dù không dám khẳng định là có thể thành công được hay không, nhưng thực sự đó là biện pháp duy nhất có thể nghĩ đến.

Ngẫm nghĩ một hồi, Ngọc Ki Tử liền nhìn về phía Vân Miểu sư thái ở bên cạnh.

Vân Miểu sư thái cứ yên lặng không nói gì, bất gặp ánh mắt của Ngọc Ki Tử đang nhìn mình liền thở dài:

- Cách à, có một cách đấy.

- Sư thái, là cách gì vậy?

Dương Phá Quân lập tức trở nên hăng hái, ngay cả cha con nhà họ Thái đứng cạnh cửa cũng phải hiếu kỳ nhìn sang.

Vân Miểu sư thái nói:

- Tôi và đạo trưởng đã ngẫm nghĩ cẩn thận và tỉ mỉ. Vết thương của Dương Liệt chính là do cao thủ có nội công cao cường gây nên, đương nhiên có thể dùng nội công cao như vậy để tiến hành trị thương. Nhưng, người đánh Dương Liệt bị thương đã là cao thủ lợi hại nhất Tiên Thiên của toàn Hoa Hạ. Theo như những gì tôi biết, đạt được đến cảnh giới của người đó thì

hoặc là cách biệt với thế giới bên ngoài, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, hoặc là căn bản chẳng tìm được ai, vì vậy...

- Tìm không thấy cũng phải tìm. Dương Liệt bắt buộc phải hồi phục lại.

Dương Phá Quân cắn răng nói.

- Thực ra... còn có một cách.

Ngọc Ki Tử do dự một lúc mới nói ra.

- Thực ra, chúng ta có thể thử, để tên thanh niên đó - người đã đánh trọng thương Liệt Nhi đến để trị thương cho Liệt Nhi... Nội công của tên đó vốn uyên thâm, có thể trị thương một cách hiệu quả. Chỉ cần tên đó ra tay, Liệt Nhi sẽ có tám phần cơ hội để hồi phục lại như cũ. Nếu như là cao thủ khác, cho dù có tìm đến, cũng chưa chắc có thể khiến công lực của Liệt Nhi hồi phục trở lại.

Dương Phá Quân đột nhiên kinh ngạc:

- Cái gì? Tìm tên đã đánh Liệt Nhi bị thương, rồi lại để hắn trị thương cho Liệt Nhi?

- Đúng vậy. Theo như những gì bản đạo tìm hiểu, thực ra Liệt Nhi cũng không xích mích quá lớn với tên đó, có thể là do hiểu nhầm mà thành như vậy, vì thế.... Nếu như chúng ta có thể thành khẩn xin tên đó..... có lẽ....

Ý của Ngọc Ki Tử không cần nói cũng biết, người ta chính là vị cứu tinh của Dương Liệt. Nhưng, phải mời hắn qua đây, coi như là mặt dày, không thể được.

Nhiệm vụ này đương nhiên sẽ không do người khác làm. Cho dù là sư phụ Ngọc Ki Tử, cũng không đủ tư cách, hơn nữa, có bố mẹ Dương Liệt ở đây, Ngọc Ki Tử làm như vậy sẽ chẳng ra làm sao cả.

Dương Phá Quân cau mày. Mặc dù ông muốn Dương Liệt hồi phục trở lại, nhưng phải thấp giọng đi cầu xin người khác, ông thực sự không làm được.

- Tôi đi.

Quách Tuyết Hoa đột nhiên lớn tiếng nói:

- Tôi đi cầu xin tên đó. Đạo trưởng, hãy mau nói cho tôi, tên đánh trọng thương Liệt Nhi ở đâu? Hắn tên gì?

Mọi người đều nhìn Quách Tuyết Hoa với vẻ mặt kiên quyết, mắt vẫn ngấn nước, tất cả đều xúc động. Chung quy lại, tấm lòng của người mẹ trong bất kỳ gia đình nào cũng iống nhau.

Cho dù biết rõ ràng tình hình như vậy, sau này sẽ bị chế nhạo, hơn nữa địa vị của Quách Tuyết Hoa lại cao, chịu làm như vậy là đã vô cùng tài giỏi rồi.

Ngọc Ki Tử thấy Quách Tuyết Hoa cố chấp như vậy, cũng không để ý đến sắc mặt của Dương Phá Quân, nói địa chỉ Dương Thần ở cho Quách Tuyết Hoa.

- Dương phu nhân, người trẻ tuổi đó tên là Dương Thần, hắn có nguồn

gốc sâu xa với Thục Sơn chúng ta. Bà có thể nói là tôi cũng hi vọng hấn giúp đỡ. Xin hãy tha thứ cho tôi không tiện nhúng tay vào, hi vọng bà có thể thành công.

Vân Miêu nói.

- Dương...Thần...

Quách Tuyết Hoa lặng lẽ đọc, gật đầu ra hiệu đã ghi nhớ.

- Đa tạ sư thái.

Dương Phá Quân nghe thấy cái tên đó bỗng trở nên lạnh lùng, đột nhiên ý thức được cái gì đó.

Thấy Quách Tuyết Hoa muốn dẫn theo cận vệ rời đi, Dương Phá Quân suy trước tính sau, cũng lập tức đi ra ngoài.

- Tuyết Hoa, em không thể đi.

Dương Phá Quân gọi to, chặn Quách Tuyết Hoa ở hành lang.

Quách Tuyết Hoa mắt vẫn đỏ, thấp giọng nói:

- Tránh ra, em muốn đi cứu con trai em.

- Em là vợ của Thượng tướng, tông tức nhà họ Dương chúng ta, tương lai sẽ là vợ của Phó chủ tịch Quân ủy. Em đi hạ mình như vậy để cầu xin một kẻ trong giang hồ, như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Dương Phá Quân cao giọng khiển trách.

Quách Tuyết Hoa lộ vẻ đau thương, cười:

- Lại là địa vị của anh, thể diện của anh, sự kiêu ngạo của anh sao? Dương Phá Quân, hơn hai mươi năm trước em đã chịu đựng đủ rồi. Em vì những thứ vớ vẩn của anh nên đã để mất đi một đứa con trai. Lẽ nào cốt nhục của anh, máu mủ của anh, thằng con trai còn lại duy nhất của anh, còn không quan trọng bằng thể diện của anh sao? Lẽ nào, anh muốn em lại đánh mất nốt thằng con trai thứ hai này sao?

- Câm miệng!

Dường như bị đâm trúng tim đen, Dương Phá Quân hét to.

- Tránh ra.

Quách Tuyết Hoa không thềm quan tâm đến sự ngăn cản của Dương Phá Quân, đi nhanh qua ông, vẻ mặt dứt khoát.

Dương Phá Quân kinh ngạc đứng ở trong hành lang, nhìn Quách Tuyết Hoa bước xa dần, mới lẩm bầm tự nói một mình.

“Làm mẹ, đi cầu xin con trai...Lẽ nào, đây là báo ứng sao?”

Dương Phá Quân càng nghĩ, càng cảm thấy sự việc này lạ lùng. Nếu như Dương Thần, thực sự là Dương Thần, vậy hấn làm sao có thể có võ công thâm hậu như vậy được. Hấn thực sự giống như Dương Tiệp Dư đã nói, trưởng thành đã nổi tiếng như vậy sao?

Dương Phá Quân lim dim mắt, vết thương của Dương Liệt bị đánh từ một bên. Dương Phá Quân cảm thấy, nên điều tra cẩn thận tình hình của Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 360

Cha Nào Con Nấy.

Buổi sáng ngày hôm sau, mặc dù Dương Thần đã tìm đủ mọi cách, nhưng cũng đành đi cùng với Lâm Nhược Khê đến văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố, tham gia buổi họp báo với Thủ tướng Ninh và Tổ chức doanh nhân.

Dầu sao cũng là trung tâm tài chính của Hoa Hạ, lại là thành phố thương mại xuất khẩu quan trọng, vị trí của Trung Hải hết sức quan trọng. Thủ tướng gặp mặt với đại diện của Tổ chức doanh nhân tại đây vào thời điểm cuối năm, bàn về những thành quả đã đạt được trong một năm và triển vọng trong tương lai, cũng coi như là có ý nghĩa.

Trước kia, có lãnh đạo nào đó đến, cho dù là Tổ chức doanh nhân hi vọng Lâm Nhược Khê có thể đến, nhưng Lâm Nhược Khê cũng sẽ để Mạc Thiện Ny trực tiếp đến. Nhưng lần này, người ta là Thủ tướng, cũng không phải là cán bộ cấp Trưởng ban bình thường, chẳng thể nói người bạn không muốn gặp thì không gặp là được.

Mạc Thiện Ny lái xe đưa cả ba người cùng đến tòa nhà ở trung tâm thành phố.

Trên đường đi, hai người phụ nữ vừa nói chuyện vừa cười, còn Dương Thần ngồi như khúc gỗ ở đó thì chẳng có ai quan tâm đến.

Dương Thần rất buồn bực, đáng lẽ ra, hai người phụ nữ này phải vì mình mà ghen ghét nhau chứ? Lẽ nào chính mình lại tự đánh giá quá cao sức hấp dẫn của mình?

Hai người phụ nữ này khi bước vào trạng thái làm việc thì hiển nhiên sẽ không để ý đến Dương Thần. Vừa mới bước vào tòa nhà với nhân viên phụ trách, cả ba người cùng tiến vào sảnh lớn của hội trường, chờ đợi Ninh Quang Diệu đến.

Trong hội trường, Viên Hòa Vĩ cùng với Phương Trung Bình và một số lãnh đạo Thành ủy khác, những Giám đốc chủ chốt của Tổ chức doanh nghiệp cũng đang chờ đợi.

Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny là hai người phụ nữ duy nhất. Hơn nữa đều là những phụ nữ trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp và quyến rũ, điều này hiển nhiên sẽ trở thành một bức tranh đẹp trong hội trường.

Tuy nhiên, đa số các Giám đốc đều là những bậc trưởng lão đã năm mươi, sáu mươi tuổi. Nhìn ngắm Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny cũng không có nhiều đàn ông, chỉ có nhiều ánh mắt ngưỡng mộ ở sau lưng.

Viên Hòa Vĩ nhìn thấy Dương Thần cũng đến, liền mỉm cười rất thiện ý

chào hỏi Dương Thần:

- Nghe nói bây giờ anh là Giám đốc của công ty giải trí Ngọc Lôi?
- Thực ra, cũng không khác gì so với trước kia, đều lẫn lộn để kiếm miếng cơm, làm người giúp việc cho bà xã thôi.

Dương Thần ngượng ngùng thừa nhận rằng bản thân mình chẳng làm nên tích sự gì cả.

Viên Hòa Vĩ không đề ý:

- Công việc của anh chắc không vất vả như vợ anh, làm cấp dưới là đúng rồi. Lần trước Viên Dã về nhà nói, dường như anh có gây chuyện với ai đó. Thực ra, có rất nhiều việc không ai có thể nói rõ ràng được. Không cần phải có áp lực quá lớn, cũng không cần gánh nặng tâm lý quá lớn, tất cả rồi sẽ tốt đẹp trở lại. Anh là một người trẻ tuổi có cách nghĩ rất trưởng thành, chắc anh sẽ hiểu ý này.

Dương Thần thầm nhủ những lời này mới là chủ đề chính, trên mặt nở một nụ cười:

- Tôi hiểu, không sao cả.

Viên Hòa Vĩ thở dài, biết chuyện của Dương Thần mình chỉ là con rẻ, thực ra cũng không có quyền quản lý. Ngay sau đó lại nói chuyện điềm đàm với Lâm Nhược Khê vài câu, rồi đi trò chuyện với những Giám đốc khác.

Phương Trung Bình lại vì quan hệ của Đường Uyên, nên về mặt cũng chẳng vui vẻ gì với Dương Thần, hàn huyên vài câu rồi thôi.

Dương Thần buồn rầu, hắt cụng lâu lắm rồi không liên lạc với Đường Uyên. Con vịt sớm đã nấu chín trước tiên đó bị việc của Đường Đường làm nháo nhác lên, giống như bay mất tiêu.

Mặc dù, Dương Thần không đói khát đến nỗi không ăn con vịt đó thì không được, nhưng trong lòng luôn cảm thấy tiếc.

Đúng lúc này, từ cửa một đoàn vệ sỹ áo đen tiến vào, đeo tai nghe, sau khi nhìn bốn phía chung quanh, thì thấy một người đàn ông trung niên mặc một bộ âu phục rất trang nhã bước vào trong sảnh lớn của hội trường.

Người đàn ông này có tướng mạo khá tuấn tú, mái tóc hoa râm, nhưng tinh thần lại rất tốt, trên mặt luôn nở một nụ cười tươi, nhưng lại có vẻ rất gần gũi và thân thiết.

Đi sau người đàn ông này là một người đàn ông khác có ngoại hình cũng khá tuấn tú như ông, đi cùng còn có một vài cán bộ khác có tướng mạo khác nhau.

Dương Thần đương nhiên nhận ra người đàn ông mà được nghe tên trong các bản tin mỗi ngày này, đó chính là Ninh Quang Diệu.

Ninh Quang Diệu vừa bước vào cửa, liền chủ động bắt tay từng người trong Tổ chức doanh nhân và chính quyền địa phương.

Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny dẫn theo Dương Thần đứng ở sau cùng. Khi Ninh Quang Diệu bắt tay Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê hơi

hơi nhúu mày, nhưng vẫn chuẩn bị tốt việc đưa tay ra cho ông bắt.

Tuy nhiên, khi Ninh Quang Diệu nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Nhượng Khê, lại bị sững người lại, ánh mắt có chút thay đổi. Ngược lại, điều này làm cho tay của Lâm Nhượng Khê bị chết trân ở trong không trung.

Dương Thần cảm thấy buồn bực. Đây đều là những người đã năm mươi tuổi rồi, đừng có nhìn vợ người ta như thế chứ?

Lâm Nhượng Khê cũng có chút cảm giác không được tự nhiên, nhưng đối phương là Thủ tướng, không thể tỏ thái độ lạnh lùng, xa cách ngàn dặm được, chỉ có thể cắn môi, giả bộ như không nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái của Ninh Quang Diệu.

- Đúng thật là nữ giới không nhường nam giới. Không ngờ Tổ chức doanh nhân Trung Hải lại có những thành viên chủ chốt quan trọng và trẻ tuổi như thế này.

Ninh Quang Diệu cười lớn, che giấu cái chớp mắt nghi hoặc, bắt tay Lâm Nhượng Khê.

Vài người trẻ tuổi ở phía sau Ninh Quang Diệu nhìn thấy Lâm Nhượng Khê cũng khó có thể rời mắt, cứ như bị nam châm hút vậy. Nếu như không phải là đang trong trường hợp không nên, thì có lẽ tất cả đều muốn chen lên trước Thủ tướng để bắt tay Lâm Nhượng Khê rồi.

Dương Thần cảm thấy nhức đầu, sớm biết như vậy đã không để Lâm Nhượng Khê đến đây. Đây là đám người gì vậy không biết?

Mạc Thiện Ny nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Dương Thần, trong lòng cũng có chút đau lòng. Tranh thủ lúc không ai chú ý, liền nhéo vào bên hông của Dương Thần.

Dương Thần lập tức hiểu ý, thấy Lâm Nhượng Khê không chú ý đến mình, ghé sát vào Mạc Thiện Ny, nói:

- Như thế này không nổi máu ghen được sao, em bị người ta nhìn chăm chăm như vậy, anh cũng không thích.

Mạc Thiện Ny hừ một tiếng, lườm hắn một cái, sau đó cùng Lâm Nhượng Khê ngồi xuống, không để ý tới Dương Thần nữa.

Tiếp theo là những lý luận không thực tế và báo cáo công tác trong khuôn khổ buổi họp báo vô cùng nhàm chán. Dương Thần chẳng thèm để ý tới những báo cáo kinh tế này. Những thứ này chẳng liên quan gì tới những người dân bình thường như mình. Quy tắc là do người ta quy định, mình tuân thủ theo là tốt lắm rồi.

Điều duy nhất khiến Dương Thần có một mối hận khó tiêu ở trong lòng chính là Ninh Quang Diệu kia, không ngờ còn thỉnh thoảng nhìn Lâm Nhượng Khê nữa.

Mặc dù giả vờ là vô ý, nhưng sự nhạy bén của Dương Thần vẫn phát hiện ra ánh mắt của Ninh Quang Diệu, dường như đa phần thời gian có được đều nhìn quanh khuôn mặt của Lâm Nhượng Khê.

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi bên cạnh kia, từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm Lâm Nhược Khê, ngay cả đồng tài liệu ở trên tay dường như cũng không cả xem.

Dương Thần thật sự không nhịn nổi, hỏi Mạc Thiện Ny ở bên cạnh:

- Thiện Ny yêu dấu à, em nói xem, tên kia là ai? Tại sao hai con người lại lòi hết cả ra thế kia?

- Anh ghen sao?

Mạc Thiện Ny nhỏ giọng nói, liếc Dương Thần một cái.

Dương Thần cười khoan thai:

- Đây không phải là không muốn để bọn em bị người khác nhìn sao?

- Không cần phải nói thêm chữ “bọn em” vào nữa, thực ra là anh cũng nhìn chăm chăm đấy chứ.

Mạc Thiện Ny hừ một tiếng, nói:

- Đó là con trai của Thủ tướng Ninh -Ninh Quốc Đông. Nghe nói là thành viên trong ban, đã là Phó giám đốc cấp sở rồi. Lần này chủ yếu không phải là hội nghị quan trọng gì, nên Thủ tướng Ninh mới dẫn theo anh ta đến. Nghe nói sau này, có khả năng là anh ta sẽ tiếp nhận quyền lực của bố anh ta.

Quả nhiên là “Cha nào con nấy”, Dương Thần thầm nghĩ. Nếu như hai bố con người này dám có hành động gì biến thái, thì không cần quan tâm ông ta có phải là Thủ tướng hay không, thì cũng không nể nang gì.

Khi hội nghị sắp kết thúc, Ninh Quang Diệu đưa ra một kế hoạch có liên quan đến một vài tập đoàn Trung Hải liên kết với nhau để phát triển bất động sản Yên Kinh, với dụng ý là huy động nguồn vốn của hai thành phố lớn, cũng coi như là việc hợp tác song phương của hai công ty dẫn đầu.

Không ít Chủ tịch đều tỏ thái độ tán thành, đối với bọn họ mà nói thì việc bỏ ra vài trăm triệu căn bản dễ như trở bàn tay, lại còn giữ thể diện cho Thủ tướng, sao lại không làm?

Nhưng đến lượt Lâm Nhược Khê, cô ngẫm nghĩ một hồi rồi mới trả lời Ninh Quang Diệu:

- Tôi từ chối tham gia kế hoạch này.

Ninh Quang Diệu vốn nhìn Lâm Nhược Khê rất triu mến, bỗng bị từ chối, liền sững sờ, vội vàng hỏi:

- Chủ tịch Lâm cảm thấy có gì không thỏa đáng sao?

Trước mặt Lâm Nhược Khê có bày bảng hiệu tên và công ty, vì vậy Ninh Quang Diệu sớm biết thân phận của cô.

- Không có gì là không thỏa đáng cả, chỉ là tôi cảm thấy, với số tiền đó, một mình tôi sử dụng sẽ kiếm được một món lợi lớn hơn.

Lâm Nhược Khê thẳng thừng nói.

Không thể không nói, những người khác đều kinh ngạc. Người phụ nữ này nói chuyện thật là thẳng thắn. Đối phương là người nắm quyền, chỉ cần giơ một ngón tay thôi, cho dù là Ngọc Lôi của cô có lớn mạnh đến đâu đi

nữa cũng sẽ bị giẫm chết.

Nhưng Ninh Quang Diệu dường như không tức giận, mà lại chau mày suy nghĩ, nhìn Lâm Nhượng Khê với ánh mắt khác thường, gật đầu nói:

- Đã như vậy rồi, vậy Chủ tịch Lâm không cần tham gia, dù sao đây cũng là dự án tự nguyện tham gia.

- Cảm ơn Thủ tướng.

Lâm Nhượng Khê nói. Cô cũng thấy cô có chút bất lịch sự, nhưng trong thương trường thì phải có cách nói của thương trường, hơn nữa cô đã quen với việc tự quyết định một mình rồi.

Hội nghị đã kết thúc như vậy, đám người đi cùng Ninh Quang Diệu bắt đầu nói lời tạm biệt Thành ủy và Tổ chức doanh nhân Trung Hải. Dù sao đây cũng chỉ là một địa điểm trên đường, ông ta còn có nhiều địa điểm khác cần đi đề diễn thuyết một vài báo cáo nữa.

Đến cuối năm, lãnh đạo luôn bận rộn với những lời thăm hỏi.

Chỉ là trước khi rời đi, Ninh Quốc Đống cuối cùng cũng ngừng lại, đi lên phía trước, nở một nụ cười tươi, nói với Lâm Nhượng Khê:

- Xin chào, Chủ tịch Lâm, tôi là Ninh Quốc Đống. Tôi biết đi lên chào hỏi cô như vậy có chút mạo muội, nhưng tôi chỉ muốn mời cô hãy bớt chút thời gian cùng ăn tối với tôi, không biết có cơ hội hay không?

Ninh Quốc Đống là con trai của Tổng giám đốc, lại có thân phận xuất chúng, đương nhiên bình thường có rất nhiều người phụ nữ ái mộ anh ta, đếm không xuể, nhưng người này cũng không phải là người đàn ông có tâm địa xấu xa. Ninh Quốc Đống dưới sự che chở của người bố như vậy, nhất cử nhất động của anh ta đều bị theo dõi.

Lúc này, lời mời như vậy đối với Lâm Nhượng Khê thực sự quá đột ngột.

Lâm Nhượng Khê lại không để ý nhiều đến lời thỉnh cầu của Ninh Quốc Đống, mà dường như nhìn sang Dương Thần bên cạnh một cách vô ý. Thấy ánh mắt của Dương Thần như thể muốn giết chết Ninh Quốc Đống, trong lòng có chút vui sướng.

- Xin lỗi ngài Ninh, để lần sau vậy.

Lâm Nhượng Khê cũng biết thân phận của Ninh Quốc Đống, vì vậy nói chuyện cũng không quá tàn nhẫn.

Ninh Quốc Đống không ngờ rằng Lâm Nhượng Khê sẽ từ chối, cảm thấy hơi hụt hẫng, nhưng cũng không quá để tâm, gật đầu cười:

- Được rồi, mặc dù rất tiếc, nhưng lần sau hi vọng Chủ tịch Lâm có thể nhận lời mời của tôi.

Đám người của Ninh Quang Diệu rời đi, Dương Thần mới nói với Lâm Nhượng Khê bằng giọng tức bực:

- Sao em có thể nói lần sau chứ? Nên từ chối thẳng, có đánh chết cũng không đi chứ.

Lâm Nhượng Khê đắc ý nhìn hân:

- Em chỉ muốn để anh nhìn thấy rằng, trên thế giới này đàn ông không chỉ có mình anh. Còn về việc em rốt cuộc có muốn đi ăn cùng người đàn ông khác hay không, thì phải xem biểu hiện của anh. Quyền quyết định nằm ở trong tay em.

Nói xong, cô nhẹ nhàng quay người bỏ đi.

Dương Thần vẽ mặt kinh ngạc, vội vàng đi theo, giống như dờ khóc dờ cười, đột nhiên hắn thấy mình sao có thể trở nên bị động như thế?

Chẳng lẽ người phụ nữ này muốn báo thù hắn hôm qua đã chơi trò “gấu mèo cắn nhau” với cô?

Lần này, Mạc Thiện Ny không ghen, mà lại cười khanh khách ở bên ngoài.

- Em cười cái gì, Tiểu Thiện Thiện! Người đàn ông của em bị ức hiếp mà em lại vui vẻ như thế sao?

Dương Thần hỏi.

Mạc Thiện Ny nói:

- Chỉ là em nghĩ, sau này nếu như anh đối xử không tốt với em thì em cũng giống như Lâm Nhược Khê. Dù sao người muốn mời em đi ăn cơm cả ngày cũng không phải là không có.

- Bọn em...

Cho dù có bị dao đâm cũng chẳng sao, Dương Thần suýt nữa bị kích động đến hộc máu ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 361

Thực Sự Là Một Trò đùa

Để đáp ứng lời mời của lãnh đạo thành ủy và một số người trong Tổ chức doanh nghiệp, Dương Thần cùng với Lâm Nhược Khê đến ăn trưa tại nhà hàng chuyên tiếp đãi của chính quyền, nhưng Mạc Thiện Ny vì một số công việc khác nên xin rời bàn ăn trước.

Ba người lúc này chạm mặt nhau, không cảm thấy ngỡ ngàng như trong tưởng tượng của Dương Thần. Có thể hai người phụ nữ này đã kết hợp ăn ý với nhau. Lâm Nhược Khê sẽ không đưa ra vấn đề, Mạc Thiện Ny cũng giả bộ không quan tâm. Dưới điều kiện trước tiên là ai phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, không có ai dám dễ dàng phá vỡ cục diện này.

Dương Thần thở phào, tạm thời hẳn sẽ không đau đầu, về sau khó nói.

Ngô Nguyệt phái người đưa xe đến để Dương Thần lái xe đưa hai người cùng về.

Khi về đến cửa nhà, Dương Thần mắt sắc lại, lập tức cảnh giác chiếc xe Infiniti màu trắng có rèm che rất quen thuộc đang dừng trước cửa.

Dương Thần có chút bức tức, làm sao có thể là người phụ nữ đó, nhưng lại nghĩ rằng, có thể là người tìm Lâm Nhược Khê, liền không suy nghĩ nhiều nữa.

Lâm Nhược Khê lại không để ý đến việc trước cửa nhà mình có một vị khách. Vừa mới đi đến trước cửa định mở cửa, nhưng cửa lại đột nhiên tự mở ra.

Hai nữ cận vệ trẻ tuổi quen thuộc Tiểu Văn và Tiểu Ly đi ra trước, theo sát sau, Quách Tuyết Hoa với vẻ mặt u buồn, đôi mắt sưng húp cũng bước nhanh tới trước.

Quách Tuyết Hoa sớm đã đến đây đợi hai người trở về. Vừa mới loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng động liền lập tức chạy ra.

Tuệ Lâm và vú Vương cùng đi đến trước cổng, sắc mặt của vú Vương chỉ có chút kinh ngạc, nhưng Tuệ Lâm thì nheo mày lại, trong mắt ánh lên sự áy náy và tự trách móc.

- Cậu chính là Dương Thần sao?

Quách Tuyết Hoa nhìn thấy Dương Thần cũng ngỡ người ra, cách lần gặp mặt của bà ở nhi viện cũng không lâu, hơn nữa diện mạo của Dương Thần so với tin đồn cho bà cảm giác rất đặc biệt và mơ hồ, khiến bà có một cảm giác kì diệu. Vì vậy, nhìn thấy Dương Thần, bà lập tức nhận ra ngay.

Trong mắt Dương Thần lóe lên một chút kinh ngạc, không ngờ là tìm hắn, không phải là Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần với ánh mắt kỳ lạ. Cô vừa mới nhìn thấy Quách Tuyết Hoa, liền tưởng người sáng lập ra cô nhi viện Hi Vọng này lại đặc biệt đến tìm cô nói một số chuyện gì đó. Mặc dù trước đó chưa từng tiếp xúc, thỉnh thoảng gặp một vài lần nhưng không giao lưu gì, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không nên đến tìm Dương Thần - một người không quen biết gì chứ.

- Chính là tôi.

Dương Thần gật gật đầu.

Quách Tuyết Hoa đột nhiên tiến lên trước, nắm lấy cánh tay của Dương Thần, không chú ý đến vẻ đoan trang của mình, nói gấp gáp:

- Tôi là mẹ của Dương Liệt - Quách Tuyết Hoa. Lần trước, chúng ta đã từng gặp nhau ở cô nhi viện. Nghe nói anh có thể cứu con trai tôi, tôi cầu xin anh, hãy cứu lấy con trai tôi, được không?

Lời cầu xin của Quách Tuyết Hoa như một trận sấm sét đánh trong đầu của Dương Thần, khiến Dương Thần tròn tròn mắt, ngây người ra một lúc, không kịp định thần trở lại.

Mẹ.... của Dương Liệt?

Dương Thần đột nhiên ý thức được cái gì, thảo nào lúc trước hắn nhìn thấy bức tranh người phụ nữ này đã cảm thấy có gì đó rất quen, thảo nào hôm đó gặp nhau ở công cô nhi viện, cũng cảm thấy có cái gì đó khá đặc biệt, thảo nào.....

Khóe miệng Dương Thần hé ra, lộ một chút khổ tâm, không nhìn thẳng vào khuôn mặt của Quách Tuyết Hoa, thấp giọng nói:

- Bà có biết tại sao cậu ta bị tôi đánh trọng thương không?

Quách Tuyết Hoa với khuôn mặt thống thiết, cười đau khổ, nói:

- Tôi biết. Tôi vừa mới được cô bé Tuệ Nhi này cho biết sự việc ngày hôm đó. Liệt Nhi, nó rất thích cô bé Tuệ Nhi này, nhưng bản tính của nó không xấu, chỉ là nó quá sốt sắng, vì vậy mới có chút lỗ mãng. Bây giờ nó cũng đã bị trừng phạt rồi, anh hãy đi cứu lấy nó, được không? Nó cứ như vậy, thực sự sẽ không có hi vọng hồi phục trở lại.

Tuệ Lâm lộ vẻ mặt đau buồn, đương nhiên là cô nhận ra Quách Tuyết Hoa. Mặc dù tu hành hằng năm ở Nga Mi, nhưng những nhân vật quan trọng ở Yên Kinh, cô đều biết.

Trong lòng cô mặc dù không thể nào thích được Dương Liệt, nhưng nhìn thấy người phụ nữ này đến tận đây, hạ giọng cầu xin như vậy, Tuệ Lâm cảm thấy vô cùng thương xót.

Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng hiểu được nguyên do sự việc. Cô không nghĩ tới rằng, Dương Liệt lại là con của Quách Tuyết Hoa, Quách Tuyết Hoa đã lập ra nhiều cô nhi viện như vậy mà không một ai biết đến, cũng không cần đến sự báo đáp của xã hội. Lòng tốt là một thứ rất chân thực nhưng lại không thể hiểu được. Là con trai của Quách Tuyết Hoa, Dương Liệt sao có

thể là một người có tính cách nóng nảy như vậy được.

Lâm Nhược Khê mặc dù không nở lòng nào với Quách Tuyết Hoa, nhưng cũng không khuyên Dương Thần đi cứu Dương Liệt. Nói cho cùng có một số chuyện, đàn ông phải tự mình quyết đoán.

- Lỗ mãng?

Dương Thần khề hừ một tiếng, cười lạnh nói:

- Giữa ban ngày ban mặt, dùng vũ lực lôi kéo một người phụ nữ không muốn đi cùng anh ta, trong khi ánh mắt chê cười của những người xung quanh căn bản là không có ác ý gì. Hoàn toàn không để mắt đến người ngoài, có một chút thực lực, liền tự cho mình là cao siêu. Với sự kiêu ngạo như vậy, sau khi anh ta hồi phục lại sẽ làm người khác chịu khổ. Chi bằng cứ để một mình anh ta nằm trên giường sống nốt quãng đời còn lại. Dù sao với thể lực của nhà họ Dương, cho dù không thể khiến anh ta khỏi hẳn, nhưng việc biến thành một người bệnh nằm trên giường thì vẫn có thể làm được.

Quách Tuyết Hoa quá sợ hãi, làm lộ ra một vài nếp nhăn ở khóe mắt. Dường như bỗng già đi vài tuổi, nhìn Dương Thần với vẻ mặt hết sức mệt mỏi.

Trong lòng Dương Thần dường như không nở, nhưng nói thật, dù hấn còn trẻ tuổi nhưng cũng cần cân nhắc. Tính cách của Dương Liệt, gần như đã định, một khi để anh ta bình phục, có thể chỉ biết đến báo thù, mà không chịu sửa chữa sai lầm.

Vậy nên, Dương Thần thẳng thừng từ chối lời thỉnh cầu của Quách Tuyết Hoa.

Tự đáy lòng của Dương Thần còn có một nỗi niềm chua xót, một thứ cảm xúc không cân bằng. Vừa nghĩ đến người phụ nữ này, không ngờ vì một kẻ chẳng ra gì đến cầu xin mình, khóc lóc sụt sùi, trong lòng Dương Thần như dậy sóng. Nếu không luyện “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” đến cấp 9 của Đại Viên Mãn thì ý chí, sức chịu đựng của Dương Thần vô cùng vững vàng, e rằng đã không thể kiềm chế được, liền quay đầu đi thẳng.

- Anh là người thế nào vậy? Anh đánh nhau được thì giỏi lắm sao? Phụ nhân nhà chúng tôi đã hạ giọng cầu xin anh, lẽ nào như vậy vẫn chưa đủ sao?

Người cận vệ ở bên cạnh - Tiểu Văn không còn kiềm chế được nữa. Lần trước, gặp Dương Thần ở cô nhi viện đã thấy không thuận mắt rồi, bây giờ lại để cho phụ nhân của mình chịu khổ nhục, liền cảm thấy vô cùng căm tức Dương Thần, cũng không quan tâm thực lực của hấn hơn cô rất nhiều.

Dương Thần lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Văn một cái, phát ra một cái nhìn uy hiếp, liền khiến cho Tiểu Văn đỏ bừng mặt, không dám nói thêm một câu nào nữa.

- Bà về đi. Tôi sẽ không cứu Dương Liệt đâu. Không phải cứ mỗi lần phạm sai lầm đều sẽ có cơ hội để sửa chữa. Anh ta không chết trong tay tôi

là may mắn của anh ta, sau này không thể sử dụng võ thuật nữa chính là may mắn của người khác.

Dương Thần nói xong liền chuẩn bị đi về phòng.

- Khoan đã.

Quách Tuyết Hoa nhanh chóng xoay người lại, lớn tiếng muốn giữ Dương Thần lại, nhìn Dương Thần đang đứng như đóng băng, vẻ mặt cương quyết.

“Thình thịch”.

Dưới ánh mắt của rất nhiều người phụ nữ xung quanh, Quách Tuyết Hoa đột nhiên quỳ rạp xuống đất. Cho dù Dương Thần không quay đầu lại nhìn thì cũng biết sau lưng mình chuyện gì đang xảy ra. Chỉ có điều quá đột ngột, hẳn không nghĩ đến việc ngăn bà lại.

Không ngờ bà ấy lại quỳ trước mình?

Dương Thần kinh ngạc đứng im, chân như bị đóng đinh tại chỗ.

Phía sau, Quách Tuyết Hoa không khóc nữa, mà cười một cách đau khổ.

- Hôm nay tôi đến cầu xin anh hãy cứu lấy con trai tôi. Không phải dựa vào thân phận phu nhân của nhà họ Dương, cũng không phải dựa vào địa vị cao quý gì của một gia đình nổi tiếng, tôi chỉ lấy danh nghĩa là một người mẹ của con trai tôi đến cầu xin anh. Vì vậy, không phải là tôi đang ép anh, cũng không phải đang chỉ thị cho anh, tôi chỉ thật lòng muốn cầu xin anh.

- Mặc dù tôi biết con trai tôi đã phạm phải cái lỗi mà đáng lý ra không nên phạm phải. Nó không nên không coi ai ra gì, nhưng hãy cho tôi nói điều này. Là một đứa trẻ thì không thể phạm sai lầm sao? Nếu như không phạm sai lầm thì làm sao là một đứa trẻ được? Đứa trẻ này làm những việc gây tổn hại cho người khác, làm bố mẹ khó có thể phủ nhận những sai lầm này. Chỉ sợ về sau, Liệt Nhi thực sự còn làm những việc đại nghịch bất đạo, cũng là do chúng tôi hơn 20 năm nay dạy dỗ không tốt.

- Tôi không phải là một người mẹ tốt, nhưng tôi hi vọng khi cuộc đời của đứa con trai tôi sắp bị hủy hoại như vậy, tôi có thể dốc hết sức lực của mình đi cầu xin để cứu lấy cuộc đời nó.

Quách Tuyết Hoa ngẩng đầu, nhìn Dương Thần dường như vẫn không nhúc nhích gì.

- Hôm nay tôi quỳ ở đây cầu xin anh. Cho dù anh yêu cầu bất cứ điều gì, chỉ cần tôi có thể làm được thì tôi sẽ làm. Chỉ xin anh đừng để cuộc đời đứa con trai còn lại duy nhất của tôi bị hủy hoại như vậy, được không?

Đứa con trai còn lại duy nhất....

- Cuộc đời này của tôi, thực sự là một trò đùa.

Dương Thần cười đến nỗi hai bả vai rung lên. Cuối cùng liền cười lớn.

Dương Thần cười đến mức chảy cả nước mắt.

Những người khác ở đây, hai cận vệ, vú Vương và Tuệ Lâm đều tỏ ra kinh ngạc, không hiểu Dương Thần có chuyện gì.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần không nhịn được cười lớn như vậy,

không hiểu được tại sao lại cảm thấy đau lòng. Dương Thần rõ ràng là cười mà khiến cho Lâm Nhược Khê vô cùng đau lòng, đau đớn đến tuyệt vọng, một cảm giác cô tịch và thê lương. Hình ảnh người đàn ông này trong cô thật khó có thể phai mờ.

Mặc dù Lâm Nhược Khê biết Dương Thần có một quá khứ khác thường, nhưng lúc này, cô như lại hiểu thêm vài phần.

Người đàn ông có kiểu cười này, có lẽ thực sự nhìn nhiều thứ rất mờ nhạt.

Một lúc lâu sau, khi Quách Tuyết Hoa sắp tuyệt vọng thì Dương Thần từ từ quay người lại, khuôn mặt không một chút biểu cảm nhìn người phụ nữ đang quỳ trên mặt đất, nhìn khuôn mặt vô cùng tiều tụy của bà, nói:

- Nếu như muốn tôi ra tay cứu lấy con trai bà, bà nhất định phải đồng ý với tôi một việc.

Trong mắt Quách Tuyết Hoa hiện lên sự vui mừng khôn xiết:

- Đừng nói là một việc, bất kỳ việc gì, chỉ cần tôi có thể làm được, thì một trăm, một nghìn, một vạn việc đi nữa cũng được.

Dương Thần lắc đầu.

- Tôi không cần bà làm nhiều việc như vậy. Nhưng có một việc, tôi muốn bà phải nhớ thật kỹ ở trong lòng.

Hít một hơi thật sâu, dưới ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, Dương Thần nói:

- Bà Quách Tuyết Hoa à, tôi hi vọng, trong cuộc đời của bà và tôi từ nay trở đi, bà không được nói với tôi nửa chữ “cầu xin”, cũng không được nói với tôi câu “cầu xin anh”, cũng.... cũng không được quỳ dưới chân tôi như thế.

- Cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi cũng không muốn bà quỳ dưới chân tôi hay dưới chân của bất kỳ người nào khác. Cho dù vì ai và vì việc gì.

- Đừng hỏi tại sao, tôi chỉ hỏi bà có thể làm được không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 362

Bí Mật Quân Sự

Không chỉ có Quách Tuyết Hoa, mà tất cả những người khác đang ở đây cũng không thể nào hiểu được, ngữ điệu đầy sự xúc động của Dương Thần là vì cái gì. Chính là thế này sao? Đây là yêu cầu sao?

Quách Tuyết Hoa ngây người, lúng túng một lúc lâu, nhìn Dương Thần với ánh mắt nhiều cảm xúc hỗn tạp, im lặng gật đầu.

- Tôi đồng ý với anh.

Quách Tuyết Hoa nói một cách trịnh trọng, cũng không hỏi lý do tại sao.

Dương Thần cũng không nói thêm điều gì, đi qua Quách Tuyết Hoa, nói với Lâm Nhượng Khê:

- Bà xã, anh đi làm xong việc này rồi sẽ trở về ăn cơm liền. Em vào trước đi.

Lâm Nhượng Khê gật gật đầu:

- Em biết rồi.

Dương Thần cũng không quan tâm đến người khác, đi đến chiếc xe Infiniti xe có rèm che của Quách Tuyết Hoa.

Lâm Nhượng Khê quay đầu nhìn bóng dáng của Dương Thần. Làn gió lạnh lẽo thổi trong đêm hiu quạnh.

Quách Tuyết Hoa đứng ngây một lúc lâu ở trước cửa với những suy nghĩ mông lung khó có thể hiểu rõ, nhưng Dương Thần đã ngồi vào trong xe, Quách Tuyết Hoa liền vội vàng chào tạm biệt với đám người Lâm Nhượng Khê, dẫn theo Tiểu Văn Tiểu Ly lập tức trở lại xe.

Suốt quãng đường đi đến đại viện quân khu nhà họ Thái, Dương Thần ngồi cạnh Quách Tuyết Hoa nhưng không nói một tiếng nào, nhắm mắt suy nghĩ một điều gì đó.

Trong lòng Quách Tuyết Hoa rất xúc động, khi biết con trai của mình sẽ được cứu, thỉnh thoảng lại quay ra nhìn Dương Thần, luôn cảm thấy có gì đó rất đặc biệt, nhưng cụ thể đó là cảm giác gì lại không hiểu rõ.

Khi đến đại viện của nhà họ Thái, cảnh vệ ở bên ngoài được sắp xếp nhiều lớp, đương nhiên số cảnh vệ bên trong được phân công bảo vệ Dương Liệt mà còn bảo vệ không ít nhân vật quan trọng ở bên trong.

Cùng với sự chỉ đạo của người phụ trách trong nhà họ Thái, Dương Thần và Quách Tuyết Hoa cùng đi sâu vào trong đại viện, nơi Dương Liệt đang nằm. Không ít quân lính được trang bị vũ trang với vẻ mặt lạnh lùng đứng ở mỗi góc tối. Toàn bộ khu vực này, nếu như người bình thường đi vào thì ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Dương Thần đi một cách bình thản trên hành lang dài vắng vẻ, dọc đường vẫn không nói với Quách Tuyết Hoa nửa lời, cũng không hỏi tình hình hiện tại như thế nào.

Vừa bước đến cửa phòng Dương Liệt, vài người trong phòng liền nhìn Dương Thần đang đứng ở cửa.

Trong phòng, ngoài Thái Vân Thành, Thái Ngung, sư phụ của Dương Liệt - Ngọc Ki Tử ra thì Dương Tiệp Dư cũng đang đứng cạnh giường bệnh của Dương Liệt.

Dương Tiệp Dư biết cháu trai của mình bị Dương Thần đánh trọng thương, thì vừa tức vừa thương. Bà biết dựa vào tính cách của Dương Thần thì chắc chắn Dương Liệt đã làm sai việc gì đó trước mới gặp nạn như vậy. Nhưng nghĩ đến việc những người thân lại ra tay với nhau, Dương Tiệp Dư cảm thấy rất tức giận.

Tuy nhiên lại không thể làm trái với ý của người anh cả Dương Phá Quân, đành giữ im lặng, không nói gì, lẳng lặng nhìn xung quanh.

Lúc này, nhìn thấy Dương Thần được Quách Tuyết Hoa mời đến, Dương Tiệp Dư cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn. Chỉ nghĩ rằng Dương Thần vì một chút tình nghĩa mới qua đây cứu Dương Liệt, mà không biết rằng, điều này là do Quách Tuyết Hoa phải quỳ xuống để cầu xin.

- Thực sự phải cảm ơn anh có thể đến. Tôi biết anh nhất định có lý do của anh, nhưng dù sao anh vẫn còn quá trẻ, hi vọng anh có thể khoan dung một chút.

Dương Tiệp Dư nói với Dương Thần bằng những lời lẽ hết sức chân thành.

- Tôi đã đến rồi, những lời này không cần nói nữa.

Dương Thần nói.

Dương Tiệp Dư thở dài:

- Vậy giao cho anh đây. Nói thật, tôi và Hòa Vĩ đều rất thích anh, anh là một người trẻ tuổi rất đáng tin cậy, chúng tôi tự hào thay cho anh.

Dương Thần không đáp lại, đi đến bên giường bệnh của Dương Liệt, nhìn thấy khuôn mặt của Dương Liệt như không có một chút máu nào, lẳng yên không nói gì.

Thái Vân Thành hơi sửng sốt, hỏi Thái Ngung ở bên cạnh:

- Người này là Dương Thần? Hắn và cô Dương quen nhau?

Thái Ngung gật gù đầu, thản nhiên nói:

- Tôi cũng không biết tại sao, nhưng chính xác là quen nhau.

Thái Vân Thành có chút suy tư, Dương Tiệp Dư, Dương Thần, Dương Liệt... nhà họ Dương. Trong đó, lẽ nào có quan hệ gì khác sao?

Quách Tuyết Hoa nhìn thấy em chồng của mình, không ngờ sớm đã quen Dương Thần, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, nhưng không vội hỏi, chỉ nhìn Dương Tiệp Dư với ánh mắt hoài nghi. Bà biết người em nhỏ này của

mình không phải người không bao giờ gây chuyện, rất nhiều việc nhà họ Dương, cô đều tham gia. Sự thân thiết của tiểu cô này với Dương Thần, lại giống như đang nói chuyện với một số hậu bối của mình, đây tuyệt đối không phải là việc phát sinh bình thường.

Quách Tuyết Hoa mơ hồ cảm thấy dường như có một chuyện gì đó mà những người xung quanh đều giấu mình.

- Còn cứu được không?

Lúc này đạo trưởng Ngọc Ki Tử mới mở miệng hỏi Dương Thần. Ông ta vẫn rất coi trọng những đệ tử cuối cùng của mình.

Dương Thần liếc mắt nhìn ông ta một cái:

- Tôi nói không chắc chắn thành công thì có thể bước thẳng đến sao?

Đột nhiên, sắc mặt của đạo trưởng Ngọc Ki Tử trở nên khó coi, nhưng lại nén xuống không dám bộc phát ra ngoài. Ông ta biết thân phận thực sự của Dương Thần nên hoàn toàn có thể hiểu, bản thân căn bản không phải là người cùng một đẳng cấp với hắn.

Dương Thần quay lưng về phía mọi người nói:

- Tất cả hãy rời khỏi căn phòng này, trong vòng nửa giờ, không ai được phép đến gần.

Quách Tuyết Hoa có chút lo lắng, định hỏi dò Dương Thần xem hắn muốn làm gì thì lại bị Dương Tiệp Dư ngăn lại.

- Chị dâu, ra ngoài thôi. Dương Thần, hắn làm gì cũng rất có chừng mực, có thể không muốn trong quá trình chữa trị bị phân tâm.

Quách Tuyết Hoa không còn cách nào khác, đành phải cùng với Thái Vân Thành, đạo trưởng Ngọc Ki Tử đứng đợi ở ngoài cửa.

Ra khoảng sân ngoài căn phòng đó, Quách Tuyết Hoa nhìn thấy cửa phòng đã đóng, hỏi Dương Tiệp Dư:

- Tiệp Dư, cô nói thật đi. Có phải cô có việc gì đó giấu tôi không?

Dương Tiệp Dư sừng sốt, biết Quách Tuyết Hoa cũng là một người phụ nữ thông minh sắc sảo, nhất định đã thấy cách của mình khi nói chuyện với Dương Thần đoán ra cái gì đó. Mặc dù trong lòng muốn nói cho người phụ nữ đáng thương này biết đứa trẻ mà bà đã vất vả tìm kiếm hơn 20 năm, bị thất lạc đó thực ra đang gần ngay trước mắt, nhưng Dương Tiệp Dư cũng biết, nếu như thực sự như vậy thì Quách Tuyết Hoa sẽ bắt chấp tất cả đưa bằng được Dương Thần trở về bên cạnh bà và trở về nhà họ Dương.

Bởi vậy, một vài đối thủ cạnh tranh của nhà họ Dương có thể sẽ nắm lấy tin tức xấu này của nhà họ Dương năm đó để đả kích Dương Phá Quân.

Mặc dù nhà họ Dương chưa chắc vì vậy mà sụp đổ, nhưng sẽ chịu thiệt hại nặng nề, sự phát triển trong tương lai bị kìm kẹp là điều tất yếu.

Dương Tiệp Dư mặc dù rất sáng suốt, nhưng lại không dám tự mình thay đổi vận mệnh của gia tộc, vì vậy chỉ nở một nụ cười:

- Chị dâu, chị nghĩ đi đâu vậy, em làm gì có chuyện gì mà có thể giấu chị

được chứ.

Quách Tuyết Hoa đương nhiên không phải là người dễ bị lừa gạt, hỏi:

- Vậy làm sao em quen được Dương Thần? Có thể giải thích không?

Dương Tiệp Dư lập tức nghĩ một lý do, cười nói:

- À, vợ của hắn là Chủ tịch Lâm của Quốc Tế Ngọc Lô, có qua lại làm ăn với nhà họ Viên chúng ta. Vì vậy đã quen nhau trong bữa tiệc, có giao lưu đôi chút nên cũng có thể gọi là bạn bè.

- Lâm Nhược Khê....

Trước đây, Quách Tuyết Hoa chỉ dồn suy nghĩ của mình đến Dương Thần mà không chú ý đến Lâm Nhược Khê. Lúc này nghĩ lại mới nhớ ra, Dương Thần trước khi đi có nói với người phụ nữ đó - “Bà xã”.

Nghĩ lại một hồi, Quách Tuyết Hoa liền nhớ đến việc mình hình như trước kia đã từng gặp người phụ nữ này vài lần ở cô nhi viện, nhưng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

- Hóa ra cô ấy là Giám đốc của Quốc Tế Ngọc Lô... Quốc Tế Ngọc Lô...Lâm Nhược Khê...

Quách Tuyết Hoa tự lẩm bầm “Cô ấy và người phụ nữ đó trông thật giống nhau.”

- Cái gì? Với người phụ nữ nào?

Dương Tiệp Dư nghe thấy Quách Tuyết Hoa bỗng nhiên lẩm bầm trong miệng, không khỏi tò mò liền hỏi.

Quách Tuyết Hoa lắc đầu, nói:

- Không có gì, nghĩ đến một vài chuyện trước kia thôi.

Mặc dù Dương Tiệp Dư cảm thấy nhất định là có chuyện gì đó bên trong, nhưng cũng không hỏi nhiều. Lúc này đối mặt với Quách Tuyết Hoa, cô cũng thấy chút xấu hổ và áy náy nên không dám nói thêm điều gì.

Khi Dương Thần đang trị thương cho Dương Liệt, còn đám người Quách Tuyết Hoa đợi ở ngoài sân, thì ở bên ngoài đại viện nhà họ Thái có hai người đàn ông cũng vừa mới đến đây chạm mặt nhau.

Dương Phá Quân vẫn mặc quân trang, mặt như đao bổ, lạnh lùng, nghiêm nghị nhìn thấy một người đàn ông khác bước xuống từ chiếc xe jeep, mặc một chiếc áo khoác màu đen, có chút kỳ lạ.

- Lâm tướng quân, sao lại rảnh rỗi đến đây vậy?

Người mà Dương Phá Quân hỏi chính là Lâm Chí Quốc.

Lâm Chí Quốc nhìn thấy Dương Phá Quân cũng không cảm thấy bất ngờ, cười nói:

- Công tử nhà Tư lệnh Dương bị ốm, tôi vừa mới nghe nói tin này liền lập tức đến, Nhiệm vụ lần này gian khó vô cùng. Dương Liệt là một người chiến đấu quan trọng, đột nhiên bị thương, là Tổng chỉ huy, tôi chỉ công vô tư, đương nhiên là phải quan tâm rồi.

- Thay mặt con trai, tôi cảm ơn sự quan tâm của Lâm tướng quân.

Dương Phá Quân thầm chửi rửa lão cáo già “Cái gì mà vừa mới nghe nói chứ?” Áp lực đè nén cũng giống mình. Nhận được báo cáo của người khác liền biết Dương Thần đến để trị thương cho Dương Liệt, trong lòng không yên, vì vậy mới lập tức chạy đến đây.

Nghĩ đến việc người này mang mẫu kiểm tra AND đến cho Dương Công Minh, để cho mình phải chịu lời giáo huấn của bố, Dương Phá Quân biểu hiện sắc mặt không có gì là tốt đẹp với Lâm Chí Quốc.

Hiển nhiên, Dương Phá Quân thấy ý đồ của Lâm Chí Quốc tuyệt đối không đơn giản, phải có một kế hoạch chu đáo rồi mới đúng, nên ông cẩn thận đề phòng.

Nhà họ Lâm ở Yên Kinh không được coi là gia tộc có quyền lực cao hơn nhà họ Dương, cũng không chịu đứng sau, không muốn bị khinh thường, đặc biệt Dương Công Minh còn khiến ông ngàn vạn lần không được xem thường Thiếu tướng quân hàm - Lâm Chí Linh, đương nhiên sau lưng người này còn có một thế lực khác che giấu.

Ít nhất, Dương Liệt và Ngọc Ki Tử xuống núi để tham gia nhiệm vụ với quốc gia, điều này đều do Lâm Chí Quốc đã trù tính từ trước.

Dương Phá Quân đột nhiên nhớ đến việc mình đã kiểm tra cả đêm về việc có liên quan đến Dương Thần hơn 20 năm về trước.

Dựa vào tư liệu và phương pháp của quân đội. Không ngờ rất nhiều hồ sơ của Dương Thần đều bị trực tiếp khóa lại làm hồ sơ mật. Chỉ có nhân viên an ninh cấp cao nhất của Cục an ninh quốc gia mới có thể xem. Còn về những thứ có thể biết được thì lại không biết đâu là thật đâu là giả, một chút cũng không dùng được.

Tuy rằng Dương Phá Quân chỉ phụ trách những việc ở trong quân đội, nhưng ông cũng biết Hoa Hạ có một tổ chức bí mật, tên là Viêm Hoàng Thiết Lữ. Nhưng lại không được công khai, tranh chấp quyền lực, không được người khác coi trọng.

Dương Phá Quân càng nghĩ, những tài liệu đó của Dương Thần, chỉ có thể được Sở ban ngành bảo quản. Chỉ có tài liệu về Viêm Hoàng Thiết Lữ mới cần được bảo vệ, ngay cả ông, đường đường là Tư lệnh quân khu cũng không thể xem.

Như vậy có thể thấy quan hệ của Dương Thần và nhà họ Dương. Lâm Chí Quốc là người phụ trách chính thức của Viêm Hoàng Thiết Lữ? Khả năng đó xảy ra sẽ khiến lão gia Dương Công Minh phải cư xử cẩn thận với ông.

Nghĩ đến đây, Dương Phá Quân không biết cố ý hay vô tình mà cùng với Lâm Chí Quốc đi vào bên trong, vừa đi vừa hỏi:

- Lâm tướng quân, ông quen Dương Thần?

Lâm Chí Quốc sớm biết Dương Phá Quân sẽ hỏi như vậy:

- Quen, đã từng hai lần hợp tác với nhau.

- Quá khứ của hắn, dường như có không ít điểm đặc biệt.

Dương Phá Quân liếc nhìn Lâm Chí Quốc.

Lâm Chí Quốc hơi nhướn lông mày lên.

- Dương Tư lệnh, “Bí mật quân sự”, bốn chữ này ông hiểu hơn tôi chứ.

Dương Phá Quân im lặng, xem ra mình đoán không sai, Dương Thần có một quá khứ khiến người ta phải sợ hãi, nghĩ lại cũng đúng, là người đã khiến Ngọc Ki Tử sợ hãi đến vậy, sao có thể đơn giản được?

Tuy không biết “Bí mật quân sự” mà Lâm Chí Quốc giấu diếm là gì, nhưng trong lòng Dương Phá Quân cũng đang suy tính xem, người trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện không đúng lúc này, rốt cuộc nên đặt ở vị trí như thế nào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 363

Quá Giống Nhau.

Khi Dương Phá Quân và Lâm Chí Quốc cùng đi vào bên trong sân, Vân Miếu sư thái cũng đang đứng ở đó, nhìn thấy Dương Phá Quân, Vân Miếu cũng chỉ gật đầu chào một cái, nhưng nhìn thấy Lâm Chí Quốc thì căn bản không định để ý tới, quay đầu giả bộ không nhìn thấy.

Lâm Chí Quốc khẽ thở dài một cái, đi đến bên cạnh Vân Miếu, nói:

- Hà tất phải thế sao. Mỗi lần gặp mặt đều phải khiến tôi khó chịu như vậy sao.

Một ngày vợ chồng tình nghĩa trăm năm. Bà đối xử với tôi như thế, cũng chẳng có lợi gì với bà.

Vân Miếu hừ một tiếng:

- Ông tự lo cho ông đi. Việc tôi không cần ông lo.

- Tôi không lo được sao? Lúc trước nếu không phải bà để Tuệ Nhi và Dương Thần ở cùng nhau thì sẽ không gây ra chuyện như ngày hôm nay? Bây giờ thiếu gia của nhà họ Dương bị thương, bà thỏa mãn chưa?

Vân Miếu trừng mắt nhìn Lâm Chí Quốc, tức giận nói:

- Quyết định này làm sao so được với quyết định để con trai con dâu của ông phải chết như thế.

- Bà.....

Lâm Chí Quốc tức giận vô cùng nhưng không nói lại được. Dù sao chính xác là quyết định của chính ông, khiến cho bọn trẻ phải chết trận ở nơi đất khách quê người.

Mấy người xung quanh nhìn thấy Vân Miếu vừa mới gặp Lâm Chí Quốc chưa nói được mấy câu thì đã đấu đá nhau, đều giả bộ không nghe thấy, không nhìn thấy.

Lâm Chí Quốc và Vân Miếu có tình nghĩa vợ chồng, ở đây không có gì là bí mật, nhưng người xung quanh cũng không phải quá hiểu rõ nội tình trong đó, chỉ biết hai người đã không còn ưa nhau 20 năm nay, vì vậy cũng không thể trách được.

Sau khi Dương Phá Quân trao đổi ánh mắt với em gái Dương Tiệp Dư của mình mới hiểu, đi đến bên Quách Tuyết Hoa, ánh mắt phức tạp nhìn vào cánh cửa phòng bệnh đang đóng.

- Người thanh niên đó, đang trị thương cho Liệt Nhi?

Tính cách của Quách Tuyết Hoa vốn dịu dàng, mặc dù trước đó chẳng vui vẻ gì với Dương Phá Quân, nhưng cũng không gây ồn ào hơn 20 năm như Vân Miếu. Lúc này chỉ gật đầu nhẹ một cái, dịu dàng nói:

- Anh ta nói, trong vòng nửa tiếng không được phép quấy rầy, chắc là sắp xong rồi.

Dương Phá Quân dường như hỏi một cách vô tình:

- Có phải hần nói với em điều gì đó khác thường không?

- Khác thường? Anh muốn hỏi cái gì?

Quách Tuyết Hoa nhìn chồng một cách kỳ lạ.

Dương Phá Quân lập tức chuyển sang chủ đề khác:

- Em bảo hần đến là hần đến luôn sao? Không có yêu cầu gì sao?

Quách Tuyết Hoa đương nhiên sẽ không nói ra việc mình quỳ xuống để cầu xin hần. Không phải là cảm thấy bị mất mặt, chỉ là một khi nói ra, Dương Phá Quân nhất định sẽ nổi giận lôi đình, đến lúc đó mọi người sẽ ngưng ngừng, không thoải mái.

Vì thế, Quách Tuyết Hoa chỉ nói:

- Anh chỉ yêu cầu em sau này không được đi cầu xin anh ta nữa. Đây chính là yêu cầu duy nhất.

- Cầu xin?

Dương Phá Quân nhướn lông mày, nghe thấy Dương Thần không cho Quách Tuyết Hoa đi cầu xin hần, liền thấy hơi kinh ngạc. Dương Phá Quân liền suy ra được ngay rằng, mặc dù Quách Tuyết Hoa không nhận ra Dương Thần, nhưng Dương Thần rất có thể đã biết quan hệ của hần và nhà họ Dương.

Còn về việc vì sao không nói ra, có thể Dương Phá Quân nghĩ đến rất nhiều lý do.

Nhưng cho dù là lý do nào đi nữa thì chỉ cần Dương Thần không đột nhiên giở trò gì, như vậy đối với ông sẽ chỉ có lợi chứ không có hại gì.

- Em thực sự không nên đi cầu xin hần. Chẳng qua hần chỉ là hậu bối của em, lại không phải là nhân vật gì giỏi giang, nên không dám nhận lời thỉnh cầu của em.

Dương Phá Quân ngạo nghễ nói.

Quách Tuyết Hoa nhíu mày, cũng không phản bác gì, bà đã quen với sự ngạo nghễ của Dương Phá Quân rồi.

Nhưng lúc này, Quách Tuyết Hoa nhìn sắc mặt của Dương Phá Quân, đột nhiên có một cái gì đó chột nẩy lên ở trong đầu.

Quách Tuyết Hoa im lặng suy nghĩ, sao lại hao hao giống.

Sau năm sáu phút yên lặng ở trong sân, cửa phòng của Dương Liệt cuối cùng cũng được mở ra. Dương Thần với vẻ mặt lãnh đạm, trên trán lấm tấm mồ hôi, lẳng lặng bước ra ngoài.

Mọi người vừa nhìn thấy Dương Thần liền lập tức hướng ánh ra dò hỏi về phía hần.

Ánh mắt của Dương Phá Quân, Quách Tuyết Hoa khác nhau. Dương Phá Quân dùng ánh mắt suy xét nhìn Dương Thần, còn ánh mắt của Quách Tuyết

Hoa như đang nghĩ đến thứ gì đó, chết trân tại chỗ.

Dương Thần nói với đám người Ngọc Ki Tử:

- Một tháng có thể hồi phục, công lực có giảm đi chút ít, cần tăng cường luyện tập để bù lại.

Giọng nói của Dương Thần có vẻ yếu ớt. Chữa khỏi nội tạng và kinh mạch của một người, nội lực cần tiêu hao nhiều hơn sức tưởng tượng. Hơn nữa vết thương của Dương Liệt không phải ngoại thương, không thể dùng máu để trị thương, sức lực bỏ ra không phải là ít.

“Vết thương nặng như vậy, không ngờ trong vòng nửa giờ có thể chữa khỏi. “Vãng Niên Diễn Sinh Kinh” mà Tổng sư huynh đã từng nói với mình không ngờ cấp 9 lại có năng lực khôi phục khủng khiếp như vậy”.

Vân Miêu lâm bầm.

Lúc này, mọi người có mặt ở đây mới thở phào nhẹ nhõm. Dù sao nếu như Dương Liệt hoàn toàn bị tê liệt, sống dở chết dở như vậy thì nhà họ Dương làm sao có thể từ bỏ ý đồ báo thù.

Mặc dù đa số những người này đều biết Dương Thần sẽ không sợ hãi những điều này, nhưng chung quy lại thì việc này có hại đối với Hoa Hạ. Không cần nhắc đến thì trong lòng Dương Tiệp Dư đã tràn đầy nỗi lo lắng cho người nhà họ Dương.

Dương Thần nói xong, không muốn nán lại ở đây thêm chút nào nữa, đang định bước đi, vừa mới ngẩng đầu, lại thấy Dương Phá Quân đã đứng ngay trước mắt mình.

Nếu như nói là lần gặp mặt chính thức thì đây là lần đầu tiên giữa hai người.

Nhưng cả Dương Thần và Dương Phá Quân trong chớp mắt cùng hiện ra rất nhiều thứ ở trước mắt.

Cuối cùng Quách Tuyết Hoa cũng biết được cái cảm giác kì lạ khi nhìn thấy Dương Thần là gì - quá giống nhau.

Chồng của mình và người thanh niên tên Dương Thần này thực sự trông rất giống nhau.

Mặc dù Dương Phá Quân cũng đã hơi nhiều tuổi rồi, nhưng khi ông ấy còn trẻ, trông cực kỳ giống Dương Thần. Chỉ là trước kia Quách Tuyết Hoa không dám nghĩ đến phương diện này nên mới không nhận thấy được điều đó.

Lúc trước, Dương Tiệp Dư và Viên Hòa Vĩ là người ngoài cuộc, nhưng lại nhìn rất rõ một số việc. Qua việc điều tra ngầm mọi mặt, kết hợp với thái độ của Dương Thần, Dương Tiệp Dư mới đưa ra phán đoán.

Sau khi Dương Thần và Dương Phá Quân cùng nhìn nhau xong thì không ai nói gì, giống như những người xa lạ. Dương Thần chuyển ánh mắt của mình sang Thái Ngung:

- Chuẩn bị giúp tôi một chiếc xe.

Không đợi Thái Ngưng trả lời, Thái Vân Thành liền nói trước:

- Không vấn đề gì, cũng muốn cảm ơn anh đã cứu Dương Liệt.

Thấy Dương Thần có ý định muốn rời đi, Lâm Chí Quốc liền chạy lên phía trước, nói:

- Người thanh niên này, đừng vội vã như vậy. Tôi còn một số việc cần nói chuyện với anh.

Dương Thần sớm đã nhìn thấy Lâm Chí Quốc, trong lòng cảm thấy nhất định không có gì tốt đẹp, quả nhiên lại tìm đến mình.

- Có việc gì thì nói nhanh đi.

Dương Thần không còn kiên nhẫn.

Lâm Chí Quốc đã sớm biết tính tình của Dương Thần, hơn nữa ở đây lại có mặt những người mà Dương Thần không muốn tiếp xúc nhiều, ông ta là người rõ nhất, vì vậy cũng không tức giận, cười nói:

- Ở đây không tiện.

Dương Thần liền đi thẳng ra phía ngoài sân. Sau khi Lâm Chí Quốc nhìn mọi người một lượt cũng bước theo Dương Thần ra ngoài sân.

Những người khác thấy Lâm Chí Quốc có việc muốn thương lượng với Dương Thần đều không có ý định xen vào. Dương Tiệp Dư, Ngọc Ki Tử, Vân Miêu, cả Thái Vân Thành đều đi đến cái sân khác, chỉ để lại hai vợ chồng Dương Phá Quân và Quách Tuyết Hoa ở đó.

Dương Phá Quân nhìn thấy Quách Tuyết Hoa nhìn mình với ánh mắt nghi hoặc,

biết người vợ của mình đã cảm thấy điều gì đó, trong lòng liền thấy căng thẳng, nhưng trên mặt lại tỏ ra như không hề có chuyện gì, nói:

- Vào trong xem Liệt Nhi thế nào thôi.

Quách Tuyết Hoa không nói gì, cùng Dương Phá Quân bước vào trong phòng.

Lúc này Dương Liệt đang nằm trên giường, sắc mặt đã tốt lên nhiều, đang ngủ ngon lành.

Quách Tuyết Hoa thở phào nhẹ nhõm, vừa kéo chăn cho Dương Liệt vừa suy nghĩ mông lung, hỏi Dương Phá Quân ở sau lưng:

- Phá Quân! Có phải anh có chuyện gì giấu em không?

- Không có!

Dương Phá Quân trả lời dứt khoát.

Quách Tuyết Hoa dường như đã khẳng định được phán đoán của mình, cười nói:

- Anh nói không có, nhất định là có. Nếu như thực sự không có chuyện gì, nhất định anh sẽ hỏi em tại sao lại hỏi anh như vậy. Bao nhiêu năm vợ chồng với nhau như thế, em hiểu anh hơn ai hết.

Dương Phá Quân nhướn mày.

- Nếu như em đã hiểu anh như vậy thì không nên hỏi anh.

- Em có thể không hỏi sao?

Quách Tuyết Hoa đột nhiên xoay người, nhìn thẳng vào mắt Dương Phá Quân:

- Nói cho em biết, Dương Thần, nó có phải là đứa con mà chúng ta đã lạc mất không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 364

Không Ngờ Là Bọn Họ.

Ở ngoài khoảng sân của nhà họ Thái, dưới gốc cây hòe, Dương Thần dựa mình vào thân cây, miệng nhâm nhi điều thuốc, ngẩng đầu nhìn vào mặt Lâm Chí Quốc, nói:

- Bây giờ tâm trạng tôi rất không tốt, ông hãy nói ngắn gọn thôi.

Lâm Chí Quốc hiểu ý, gật đầu nói:

- Anh có biết tại sao Dương Liệt cùng với sư phụ của anh ta - đạo trưởng Ngọc Ki Tử của phái Côn Luân xuống núi đến Trung Hải không?

- Đây không phải việc tôi quan tâm.

Dương Thần nói.

- Nhưng đây là việc tôi quan tâm, cũng là việc Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng tôi quan tâm.

Lâm Chí Quốc nghiêm mặt nói:

- Lần này sư đồ bọn họ xuống núi, chủ yếu là vì trợ giúp chúng tôi. Tháng trước, chúng tôi đã nhận được một bức chiến thư đe dọa. Với thực lực của đối thủ, chúng tôi không thể không mời cao thủ bên ngoài Viêm Hoàng Thiết Lữ. Mặc dù Dương Liệt còn chưa gia nhập Viêm Hoàng Thiết Lữ, nhưng thực lực của cậu ta và Thiên Long tương đương nhau, hơn nữa sư phụ anh ta- đạo trưởng Ngọc Ki Tử sẽ là một nguồn viện trợ cực lớn.

- Cho nên...

- Cho nên, anh đã đánh trọng thương Dương Liệt rồi, dù sao thì anh cũng phải bồi thường chúng tôi cái gì đó, nếu chúng tôi thua thì sẽ chẳng có lợi cho ai cả.

Lâm Chí Quốc cười nói, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý.

Dương Thần cười nhạo:

- Tôi vì cháu gái ông mà ra tay cứu giúp, lẽ nào ông không cảm ơn tôi sao?

- Cho dù Tuệ Nhi có bị Dương Liệt mang đi thì Dương Liệt cũng sẽ không làm hại nó. Đáng lý ra Dương Liệt có thể tham chiến, nhưng lần này suýt nữa thì bị anh hại chết, khiến cho nó gần một tháng trời không thể hồi phục hoàn toàn được. Mà trong trận chiến của chúng tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu, anh không cảm thấy điều này là không công bằng với chúng tôi hay sao?

- Tại sao tôi phải chơi cái trò công bằng với các ông. Tôi dựa vào cái gì mà phải bồi thường?

Dương Thần nhả khói thuốc, hỏi.

Lâm Chí Quốc chấp tay sau lưng, mắt nhìn về hướng thành phố Trung Hải.

- Chúng tôi dễ dàng tha thứ cho việc anh dẫn một đội “Hải Ưng” đến Hoa Hạ. Đây cũng là đặc quyền tối ưu rồi. Lần này, anh đánh trọng thương người chủ chiến của chúng tôi, chúng tôi cũng không truy cứu, cho dù tôi chấp nhận. Trong đó có thành phần mà anh phải kính nể, nhưng lẽ nào anh không thấy nên tỏ chút thành ý sao?

Dương Thần trầm tư một lúc, hỏi:

- Ông nói trước đi, đối phương là ai, mục đích đến.

Đôi mắt lim dim của Lâm Chí Quốc bỗng bừng sáng:

- Kẻ thù lần này, nhất định là anh hiểu rõ hơn tôi, SANDSTORM, đoàn lính đánh thuê Bão Cát. Mục tiêu chính là hàng mẫu hạt nhân năng lượng mà Hoa Hạ chúng ta đang bí mật chế tạo ở vịnh Trung Hải.

Nghe thấy cái tên này, Dương Thần không khỏi nhướn mày.

Hoa Hạ kiến tạo hàng mẫu hạt nhân năng lượng, trên quốc tế chỉ là tin đồn, không ngờ lại là thật. Tin này đúng là rất bất lợi cho nhiều cường quốc về quân sự. Do vậy, đội lính đánh thuê phi quốc gia đến để tiến hành phá hủy, cũng không phải là không có khả năng. Dù sao đội lính đánh thuê đứng đầu thế giới có sức chiến đấu mạnh hơn nhiều so với Đội đặc chủng quốc gia.

- Đội lính đánh thuê Bão Cát này không phải từ trước đến nay không bao giờ rời khỏi Trung Đông sao?

Dương Thần nói.

- Đúng vậy, Bão Cát từ khi thành lập cho đến nay, cũng không ai biết là nó được thành lập như thế nào. Thời gian bọn họ hoạt động mạnh chỉ là hai năm này. Nếu như nói “Hải Ưng” đang nghe lệnh của anh là bá chủ đội lính đánh thuê của Địa Trung Hải và Bắc Âu, vậy Bão Cát chính là bá chủ Trung Đông – đối thủ với bọn họ. Nói thật, bộ đội đặc chủng Giao Long của chúng tôi căn bản không là đối thủ.

Lâm Chí Quốc với sắc mặt nặng nề, nói.

Dương Thần rút tiếp hai điều thuốc ra, thuốc lá có thể kích thích làm não hẩn tỉnh táo hơn vài phần, sau khi ném mẫu thuốc lá xuống, bắt đầu lặng im suy ngẫm.

Nói đến Bão Cát, mặc dù Dương Thần chưa từng gây gổ với bọn họ, nhưng thuộc hạ của hắn lại chịu không ít thiệt thòi dưới tay bọn họ.

Căn cứ vào báo cáo của Solon, từ sau khi Bão Cát xuất hiện, tở khai của Trung Đông hình như bị bọn họ cướp đi. Nhưng không phải Hải Ưng không bằng bọn họ, chỉ là đa số các thành viên của Hải Ưng ở vùng đất Trung Đông này là người Bắc Âu và giáp Địa Trung Hải. Hằng năm, bọn họ sinh hoạt trên biển và trên băng tuyết, không am hiểu gì về cuộc chiến tranh sa mạc khốc liệt.

Kết quả là hai năm nay, vùng Trung Đông và châu Âu bị hai đội quân đánh thuê chiếm. Bão Cát đã kiếm được mỏ dầu quý báu, Hải Ưng kiếm được tiền vàng của quý tộc xưa ở châu Âu, không ai xen vào chuyện của ai, chỉ có phân cao thấp.

Cuộc chiến nổi tiếng lần đó của Bão Cát đã thu nhận được một vài lính đánh thuê của đội quân cách mạng của một vài nước ở Trung Đông, đã lật đổ được chính phủ của quốc gia đó. Tình hình chính trị trong lúc này, nước Mỹ dùng vũ lực kết hợp công nghệ cao chèn ép Bão Cát, do vậy mà không chế được chính quyền bù nhìn, nhưng cũng bị quân lính đánh thuê của Bão Cát trà trộn vài bên trong doanh trại, bắt một tướng chỉ huy làm con tin, vì vậy mà cũng bị tan tác.

Uy danh của Bão Cát sau lần đó hoàn toàn lên tới đỉnh cao. Bất kỳ một nước nào cũng không dám khinh thường đội lính đánh thuê này, nhưng bọn họ cũng chỉ hoạt động ở vùng Trung Đông, vì vậy không gây ra sự bất mãn của nhiều quốc gia.

Bão Cát còn có một “sở thích” cô quái. Mỗi khi muốn khai chiến với một số bên nào đó, Bão Cát đều sẽ gửi một bức “chiến thư”, điều đó có nghĩa là - chúng ta sắp đến đánh bọn mi, hãy chuẩn bị sẵn sàng đi.

Đây là một đội quân đánh thuê vô cùng tự tin, ngang tàng, nhưng những chiến tích của bọn họ thực sự khiến người ta không thể không thán phục.

Hai năm trước, Dương Thần sớm đã dần dần không tham gia vào vòng luân quần đầy máu me đó, cũng lấy sức chiến đấu mà chủ yếu dựa vào danh nghĩa của chính mình giao cho đám người Solon, Macedonia quản lý, vì vậy chưa từng tiếp xúc với người của Bão Cát.

Người thành lập ra Bão Cát cũng là một tên rất thần bí, căn bản là không có bất kỳ tài liệu nào có thông tin về kẻ này, chỉ biết hắn ta là một người đàn ông tương đối trẻ tuổi, còn các mặt khác cũng không biết gì thêm.

Cuối cùng Dương Thần cũng hiểu được, tại sao Lâm Chí Quốc lại muốn mình giúp đỡ một cách vô liêm sỉ như vậy. Nếu như Bão Cát thực sự đến Hoa Hạ thì Viêm Hoàng Thiết Lữ chắc chắn không phải là đối thủ.

Sức chiến đấu của Bát Bộ thật ra cũng không tầm thường. Nhưng những thành viên đó của Long Tổ, cùng lắm thì có trình độ tương đương với đội quân đánh thuê Bão Cát. Thậm chí nói về tâm huyết, căn bản là bọn họ không sánh kịp với sức chiến đấu mãnh liệt của Bão Cát.

Xem ra sư đồ Ngọc Ki Tử và Dương Liệt được mời xuống núi cũng là việc bất đắc dĩ.

- Bão Cát từ vịnh Ba Tư, vượt biển xa đến tác chiến, đương nhiên sẽ không mang vài người đến. Có lẽ sẽ dẫn theo hai đội quân tinh nhuệ đến. Liệu nào các ông không thể dùng quân đội chặn họ ở trên biển hay sao?

Dương Thần hỏi.

Lâm Chí Quốc cười gượng:

- Chúng tôi muốn, nhưng anh có biết người thuê Bảo Cát lần này là ai không?

Dương Thần lắc đầu, người muốn chặn Hoa Hạ để có được hàng mẫu này trên thế giới chỗ nào cũng có.

- Brahma.

Lâm Chí Quốc đột nhiên nói.

Lần này, Dương Thần thực sự bị ngạc nhiên, không ngờ là bọn họ.

- Anh cũng không ngờ là Brahma của Ấn Độ - một tổ chức bảo vệ bí mật và không hoạt động sôi nổi nhất ở trên thế giới đúng không. Không ngờ lại thuê Bảo Cát của Trung Đông. Đội quân này từ ngàn dặm xa xôi đến Trung Hải là để phá hoại hàng mẫu mà chúng tôi kiến tạo.

Lâm Chí Quốc nói.

Điều này làm Dương Thần cảm thấy thực sự hào hứng. Trên thế giới này, tổ chức Brahma của Ấn Độ gì đó mà hẳn có cảm giác là không tồn tại lại là kẻ đứng mũi chịu sào.

Brahma là một tổ chức quan trọng, sau khi người cha già dân tộc bị hại ở trong cuộc vận động phản kháng, đã bí mật xây dựng lên một tổ chức bảo vệ ở Ấn Độ.

Dựa theo thần thoại Ấn Độ cổ, Brahma là “vị thần sáng lập” hùng mạnh nhất.

Trong thần thoại Ấn Độ, các vị thần trên trời là Indra, vị thần lửa là Nepal, thần nước là Laval, chỉ có thể đứng ở vị trí thứ hai.

Các vị thần lớn như Brahma, Atula và Shiva mới là những vị thần tối cao nhất của Ấn Độ.

Mỗi một vị thủ lĩnh của Brahma đều sẽ trở thành “Thiên Vương Brahma”. Nghe nói, nhóm người này đã tu luyện được yoga Ấn Độ cổ cấp cao nhất nên có thể thi triển được rất nhiều “yêu thuật” cổ quái. Mỗi một Thiên Vương Brahma đều là người xuất sắc trong số đó.

Được biết, yoga có thể nâng cao được thể lực, tinh thần của con người. Điều này là hoàn toàn chính xác. Nhưng yoga chính thống sớm đã được Ấn Độ lưu giữ một cách bí mật, những bản lưu truyền ở bên ngoài chỉ là những bản tập luyện yoga không được trọn vẹn.

Mặc dù có rất nhiều người không tin, khi tập luyện yoga đến độ cao siêu có thể có nhiều điều thần kỳ như vậy. Nhưng Dương Thần lại biết, nếu như tinh thần thực sự đạt đến mức cao nhất thì thi triển được một vài “yêu thuật” không phải là không có khả năng.

Cũng giống như Tokugawa đã chết, sát khí của hắn ta đã đạt đến một mức nhất định mới có thể dùng yêu đao Muramasa thi triển một cách ghê gớm như vậy. Sự nhẫn nhịn như Bát Nhã thì cho dù có cầm yêu đao Muramasa, cũng không thể thi triển ghê gớm như vậy.

Nếu như người của Brahma thực sự có thể tu luyện tinh thần lớn mạnh

như vậy thì việc có một chút gì đó cổ quái cũng là lẽ tự nhiên. Dù sao Hoa Hạ cũng có võ học nội công, cũng giống như Ấn Độ cổ, đương nhiên sẽ có những thứ tương tự như thế.

Chỉ có điều, Brahma từ trước đến nay chỉ hoạt động ở Ấn Độ, bảo vệ một vài nhân vật quan trọng. Thực sự những lần xuất chiến ra các nước bên ngoài, hầu như không có bất kỳ tài liệu nào ghi lại điều đó.

Không ngờ việc Hoa Hạ kiến tạo hàng mẫu hạt nhân năng lượng lại có ảnh hưởng lớn như vậy đối với Ấn Độ. Mặc dù đó chưa chắc là kế hoạch của Ấn Độ, nhưng nhất định là do Ấn Độ không thể chịu đựng được nữa mới đưa ra quyết định như vậy.

Hàng mẫu của Ấn Độ đều là những hàng mẫu kiểu cũ được mua về. Nếu Hoa Hạ có thể tự kiến tạo thành công hàng mẫu hạt nhân năng lượng thì ý nghĩa của chiến lược đó hoàn toàn không giống nhau.

Đã là kế hoạch tác chiến của Ấn Độ, như vậy trên biển nhất định không thể nào ngăn cản được. Bởi vì, đội quân đánh thuê Bão Cát từ trong khu vực ở ẩn sẽ vượt qua dãy núi, tiến thẳng vào lãnh thổ Hoa Hạ.

Mà ở trên mặt đất, muốn vây bắt được nhóm người này, thực sự là một việc khó khăn vô cùng. Đội quân chính chuyên mà có bất kỳ hành động nào thì cũng sẽ chỉ là vật hi sinh.

Song nếu quyết đánh một trận kịch liệt để giành phần thắng thì chỉ sát thương những người dân vô tội, đây là điều không thể tránh được. Vậy tuyệt đối không thể phát sinh được.

Nơi có thể làm, chỉ có thể là trên căn cứ hàng mẫu của Trung Hải, chờ cho bọn họ hiện thân, sau đó sẽ nghênh chiến.

Dương Thần thực sự có hứng thú muốn gặp được đám người ở trong thần thoại Ấn Độ mang đầy màu sắc cổ quái này, hơn nữa đất nước mà hắn đang ở lại bị một đám người giả thần giả quỷ này làm cho rối loạn hết lên, đương nhiên trong lòng cũng có cảm xúc gì đó.

Nhưng nếu hắn giúp Viêm Hoàng Thiết Lữ, tất nhiên sẽ rất khó ăn nói với thế lực của các nước khác, nghĩ một hồi rồi nói:

- Tôi có thể phái Molins trong biệt đội Hải Ưng mà theo biệt đội Hải Ưng đến giúp các ông. Có bọn họ ở đó, việc ngăn cản đội quân đánh thuê Bão Cát chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng tôi chỉ phụ trách bảo vệ thành viên Hải Ưng của tôi thôi, người của các ông mà chết sẽ chẳng liên quan gì đến tôi hết.

Lâm Chí Quốc nhếch mép cười hàm ý. Ý của Dương Thần chính là như vậy, hắn không thể trực tiếp giúp đỡ, hắn phải có lý do mới có thể giúp hết khả năng được.

- Hiểu rồi, anh có thể phái Hải Ưng qua, đã là giúp đỡ rất nhiều rồi.

Lâm Chí Quốc giãn cơ mặt, cười nói:

- Cách liên lạc với Hải Ưng...

- Ông nhất định đã kiểm tra rồi, không cần giả bộ chưa điều tra gì trước

mặt tôi đâu. Tôi nay, tôi sẽ đi nói với Molins một tiếng, rồi tự ông hãy liên lạc với hắn ta đi.

Dương Thần xuyên thẳng vào suy nghĩ kia của Lâm Chí Quốc.

Lâm Chí Quốc cũng đã cao tuổi. Những việc như thế này đã chẳng còn ngượng ngùng gì nữa:

- Người thanh niên! Nói thế nào thì anh cũng là hậu bối của tôi, không thể cho tôi chút thể diện sao.

- Thể diện của ông thì ông phải tự giữ lấy, hãy làm những việc khiến tôi phải cảm thấy ông rất có máu mặt trước đi.

Dương Thần lắc đầu, xoay người rời đi.

Thái Ngưng ở trong chiếc xe có rèm che chờ đợi Dương Thần đã rất lâu rồi, hiển nhiên là cô định đích thân đưa Dương Thần về.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 365

Không Cam Lòng.

- Anh không biết em đang nói cái gì?

Dương Phá Quân đối mặt với sự chất vấn của Quách Tuyết Hoa, sắc mặt vẫn không thay đổi.

Quách Tuyết Hoa dường như càng thêm tin tưởng vào sự phỏng đoán của mình, nói:

- Ngày đó, em ở trong cô nhi viện, khi mà lần đầu tiên ngẫu nhiên gặp được Dương Thần, liền cảm thấy dường như rất giống với người thanh niên đó, hình như hắn là người quen cũ gì đó của em. Nhưng lại nghĩ không ra đó là ai liền không nghĩ nhiều nữa. Hôm nay, em đi cầu xin hắn cứu Dương Liệt, khi em nhìn thấy hắn thì ngay tức khắc cảm thấy một thứ cảm xúc kỳ lạ. Em nghĩ mãi vẫn không hiểu được, tại sao em không quen biết gì hắn, nhưng lại có cảm giác như có duyên với hắn.

Quách Tuyết Hoa cười một cách sâu thẳm:

- Cũng chỉ có người mẹ hồ đồ như em, ngay cả đối mặt với đứa con của mình cũng không nhận ra. Vừa rồi em nhìn anh, mới đột nhiên nghĩ ra. Hình dáng của Dương Thần không phải rất giống với anh khi còn trẻ hay sao? Mặc dù vẻ ngoài không hoàn toàn giống nhau, nhưng từng đường nét lại giống nhau vô cùng. Đôi mắt, chiếc mũi của anh và hắn, giống nhau như đúc.

- Tuyết Hoa, em nghĩ nhiều rồi. Chỉ là sự trùng hợp thôi.

Dương Phá Quân trong ánh mắt có chút bối rối.

Quách Tuyết Hoa cười lạnh lùng:

- Trùng hợp? Đúng vậy, thực sự trùng hợp, hắn cũng họ Dương. Hắn và anh rất giống nhau, hắn khiến em nhìn ra anh. Hoàn toàn không quen biết, chỉ cảm thấy rất quen thuộc. Đúng rồi, em gái anh vừa mới nhìn thấy hắn, không ngờ lại dùng cách nói chuyện như những người thân nói chuyện với nhau. Thực sự trùng hợp, không ngờ cô ấy lại biết người thanh niên này. Em cầu xin hắn hãy cứu lấy Liệt Nhi, khi em quỳ xuống dưới để cầu xin hắn, hắn liền yêu cầu em không được quỳ dưới chân hắn nữa...

- Cái gì?

Dương Phá Quân tròn tròn hai mắt.

- Em nói, em quỳ dưới chân hắn? Làm sao em có thể quỳ dưới chân con mình như vậy được?

Dương Phá Quân tức giận nói xong câu đó, mới đột nhiên ý thức được, đã trúng bẫy của Quách Tuyết Hoa.

Quả nhiên, trong mắt Quách Tuyết Hoa lộ ra một sự vui mừng khôn xiết, lồng ngực cứ phập phồng, giống như được sinh ra lần nữa, toàn thân run rẩy, mắt rung rung nhìn Dương Phá Quân.

- Anh.... Cuối cùng anh cũng thừa nhận...Dương Thần...Dương Thần.... Đứa trẻ đó...Thực sự là con của em, thực sự là...

Sắc mặt của Dương Phá Quân như sầm xuống, nói:

- Nếu thế thì sao, hấn xuất hiện thật không đúng lúc.

Nhưng không nghĩ rằng Quách Tuyết Hoa căn bản là không nghe những gì ông nói sau đó, chỉ cần nghe thấy lời khẳng định đó, Quách Tuyết Hoa đã chìm đắm trong niềm vui sướng tột cùng, không thể nào kiềm chế được. Đứa con đứt ruột đẻ ra, bị thất lạc hơn 20 năm, vất vả tìm kiếm không ra, không ngờ thực sự còn sống trên cõi đời này. Quách Tuyết Hoa cảm thấy mọi nỗi buồn phiền lo lắng đều bị gió cuốn bay hết.

- Con... con của em, em biết... nhất định em sẽ tìm ra nó mà.

Quách Tuyết Hoa gạt nước mắt, miệng mở nụ cười vui mừng, bước ra khỏi cửa.

- Em đi đâu?

Dương Phá Quân chặn ngay trước mặt Quách Tuyết Hoa, ngăn không cho Quách Tuyết Hoa đi ra khỏi cửa.

Quách Tuyết Hoa sốt ruột nói:

- Đương nhiên là em đi tìm Dương Thần về. Em phải nói với nó, mẹ đã tìm nó hai mươi mấy năm rồi. Em phải lập tức đi nói cho nó biết.

- Em tưởng nó không biết em là mẹ nó sao?

Dương Phá Quân hỏi.

Quách Tuyết Hoa sững sốt, chột dạ, nghĩ đến việc Dương Thần yêu cầu bà không được quỳ trước mặt hấn, như vậy không phải hấn đã biết thân phận của mình rồi sao?

- Nó biết em là mẹ nó, còn anh là bố nó. Nhưng nó cứ cư xử với chúng ta như những người xa lạ. Em nghĩ xem nếu em đi tìm nó, nó sẽ vui vẻ chào đón em sao?

Dương Phá Quân hỏi.

Quách Tuyết Hoa cảm thấy lồng ngực mình như bị bóp nghẹn, quặn đau, cắn môi, hít một hơi sâu, nói:

- Chúng ta đã bỏ rơi nó hai mươi mấy năm rồi, không quan tâm nó, thì đương nhiên nó sẽ hận chúng ta, không chịu nhận chúng ta. Nhưng việc em đi nhận nó, chẳng phải là nói cho nó biết tình yêu em dành cho nó không bao giờ cạn hay sao. Em sẽ dùng cuộc đời còn lại của mình để bù đắp cho nó, vì vậy, cho dù nó không nhận em, em cũng sẽ đi gặp nó, nói cho nó biết sự thật.

Dương Phá Quân tức giận vô cùng, nói:

- Em có biết làm như vậy có hậu quả gì không? Nếu như để người ngoài biết được nhà họ Dương chúng ta tự dung có thêm một thằng con trai, người

ta sẽ nghĩ vợ chồng chúng ta như thế nào chứ? Sự việc năm đó sẽ lại bị đào bới lên, không chỉ là anh, em, thậm chí cả bố, cả gia tộc chúng ta sẽ vô cùng hổ thẹn, em có biết không?

- Nhưng đây chẳng phải đều do chúng ta tạo nên sao? Lẽ nào vì thể diện, ngay cả cốt nhục của anh, anh cũng không quan tâm sao, cứ coi nó như không tồn tại sao?

Quách Tuyết Hoa gào lên.

Dương Phá Quân ngạo nghễ nói:

- Anh vì nhà họ Dương, vì danh dự của gia tộc chúng ta, hi sinh một đứa trẻ đã không gặp hơn 20 năm rồi, như vậy có đáng là gì?

Quách Tuyết Hoa giận dữ vô cùng, nhìn người chồng giống như nhìn một người xa lạ:

- Dương Phá Quân...Tại sao anh lại biến thành như thế này? Trước đây anh không hư thế...Lúc trước chính anh luôn miệng nói với em, anh nhất định sẽ cùng với em ôm con từ trong cô nhi viện trở về nhà. Không gặp được con, anh còn ở trong phòng khóc lóc...Không phải anh nói sẽ cùng em tìm con về sao? Tại sao.... tại sao bây giờ anh, chỉ vì địa vị của bản thân, vì quyền lực của anh mà làm một việc đáng khinh như vậy? Lẽ nào, trong mắt anh, vì danh dự của gia tộc có thể bỏ rơi cốt nhục của mình sao? Để cho vợ anh khinh thường anh sao?

“Bốp”

Không thể nhịn được nữa, Dương Phá Quân tát Quách Tuyết Hoa một cái rất mạnh.

Quách Tuyết Hoa vốn là một người phụ nữ yếu mềm, bị cao thủ trong quân đội- Dương Phá Quân tát mạnh như vậy liền bắn sang một bên, bên má phải liền sưng đỏ lên, cả người ngã lăn trên mặt đất, đôi mắt đã khóc đỏ ửng tràn đầy sự sợ hãi.

Dương Phá Quân nhìn thấy vợ mình đờ đẫn ra đó, không dám tin. Trong lòng quặn đau, vô cùng hối hận, vội vàng chạy lên trước đỡ Quách Tuyết Hoa đứng dậy.

- Tuyết Hoa...Anh...Anh không cố ý...

- Đừng động vào tôi.

Quách Tuyết Hoa gạt phắt Dương Phá Quân ra, tự mình loạng choạng đứng dậy, xoa xoa bên má bị đánh, cười lạnh lùng:

- Dương Phá Quân. Tôi lấy anh đã gần 25 năm...Từ lúc bắt đầu quen anh, cho dù tôi làm sai việc gì, nói sai cái gì, anh cũng không mắng tôi nửa lời.

- Vậy mà, hôm nay không ngờ vì ngăn cản tôi đi gặp đứa con thất lạc hơn 20 năm mà anh đánh tôi?

Dương Phá Quân nhắm mắt lại, kìm nén cảm xúc, nói:

- Tuyết Hoa. Anh đánh em, là anh không đúng. Nhưng em nên rõ một điều rằng, nếu như em nhận nó, hậu quả sẽ là, năm sau anh sẽ thua trong

cuộc tổng tuyển cử. Sau đó, nhà họ Dương trong tương lai mười mấy năm tới sẽ không có ai trở thành trung tâm của đất nước. Em có biết điều này có ý nghĩa như thế nào đối với nhà họ Dương chúng ta không? Em có biết điều này sẽ khiến cho bao nhiêu người dựa vào nhà họ Dương sẽ bị mất chỗ đứng, khiến cho bao nhiêu người chịu cảnh tủi nhục không?

- Anh cho rằng tôi không hiểu sao? Dựa vào thể diện của ông nội, cho dù anh không lên được chức phó Chủ tịch Quân ủy thì có sao chứ? Toàn bộ học sinh của ông đâu đâu cũng là trung tâm...Chỉ thiếu anh, cùng lắm là nhà họ Dương bị đình trệ, không phải là gia tộc có quyền lực lớn nhất mà thôi.

Quách Tuyết Hoa cười lạnh lùng, nói:

- Chỉ là anh không cam lòng. Không cam lòng với quyền lực trên tay anh. Không cam lòng với mấy hoạt động kinh doanh trong những năm này, không cam lòng để thể diện của anh bị thấp xuống.

- Em...

Dương Phá Quân bị nói đến nổi sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, giơ tay ra định đánh Quách Tuyết Hoa lần nữa. Nhưng nhìn thấy Quách Tuyết Hoa mỉm cười nhìn mình, lại không thể nào xuống tay được.

Hừ một tiếng lạnh lùng, Dương Phá Quân quay người mở cửa.

Ngoài cửa, cận vệ của Quách Tuyết Hoa - Tiểu Văn và Tiểu Ly đang đứng chờ, bọn họ loáng thoáng nghe thấy cuộc cãi vã nảy lửa của hai người ở bên trong, trong lòng cũng run sợ.

- Thủ trưởng.

Hai người nhìn thấy Dương Phá Quân, lập tức cung kính chào hỏi.

Dương Phá Quân nói:

- Hai người hãy đưa phu nhân về nhà. Từ hôm nay trở đi, không có lệnh của tôi, phu nhân không được phép giao du với bên ngoài, không được ra khỏi cửa. Có điều gì cần thiết, nếu như có người muốn gặp phu nhân thì phải báo lại cho tôi. Không có sự cho phép của tôi, không ai được gặp mặt.

- Dương Phá Quân, anh không thể như vậy, tôi phải đi gặp Dương Thần.

Quách Tuyết Hoa nghe thấy, không ngờ Dương Phá Quân muốn giam lỏng mình, không cho mình đi gặp Dương Thần, trong lòng lo lắng, hét lớn.

Tiểu Văn, Tiểu Ly cũng khó xử nhìn nhau, gật đầu:

- Rõ!

Mặc dù các cô là cận vệ của Quách Tuyết Hoa, nhưng cũng là thuộc hạ dưới tay của Dương Phá Quân, nên phải hoàn toàn phục tùng ông.

Dương Phá Quân quay đầu, nhìn ánh mắt đầy sự phẫn uất và không cam lòng của vợ, do dự một lúc, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ lẳng lặng quay đầu, nhanh chóng rời khỏi.

- Phu nhân, cùng chúng tôi trở về nào.

Tiểu Văn thương xót nói với Quách Tuyết Hoa. Mặc dù không biết tại sao thủ trưởng lại đối xử với phu nhân như vậy, nhưng cho dù bọn họ có nhìn

thấy phu nhân đáng thương như thế nào đi chăng nữa thì cũng phải theo lệnh của thủ trưởng phải canh chừng phu nhân.

Quách Tuyết Hoa dường như không còn nghe thấy bất cứ điều gì, hai chân mềm nhũn ra, hai mắt vô thần ngời xụp xuống đất, miệng lẩm bầm gì đó, không ai nghe rõ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 366

Mười Giây.

Ngồi ở trong chiếc Audi của Thái Ngung, Dương Thần có thể ngửi thấy mùi hương phát ra trên người của Thái Ngung, nghĩ rằng thường ngày cô vẫn lái chiếc xe này.

Thái Ngung không phải là người nhiều lời. Mặc dù không lạnh lùng như Lâm Nhược Khê, nhưng cũng là một người phụ nữ đặc biệt. Không biết có phải từ nhỏ đã rời nhà, ở Thục Đường Môn học nghệ thuật, nên đối với người phụ nữ này, Dương Thần cũng có chút khó hiểu.

Xe đã chạy được hai mươi mấy phút, Thái Ngung mới mở miệng nói:

- Thực ra anh không cần phải đồng ý với tướng quân, tôi biết anh không thích tham gia vào những việc này.

Thái Ngung là một trong số những nhân vật nòng cốt trong Viêm Hoàng Thiết Lữ, đương nhiên hiểu rõ cách nghĩ của Lâm Chí Quốc. Kẻ địch hùng mạnh lần này so với dự đoán còn mạnh hơn rất nhiều, Viêm Hoàng Thiết Lữ có thể một mất một còn.

Nhưng, nếu như Dương Thần thực sự tham gia, thì mỗi người đều có sự lo lắng.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Làm sao cô biết tôi sẽ đồng ý?

- Tướng quân nhất định sẽ có cách khiến anh phải đồng ý.

Thái Ngung nói.

Dương Thần kinh ngạc nhìn Thái Ngung, thản nhiên nói:

- Cô có biết tại sao tôi liên tiếp đồng ý giúp các cô không?

Thái Ngung nhíu mày:

- Vì Nhược Khê sao?

Dương Thần thản nhiên cười:

- Trước kia tôi cũng cảm thấy tướng quân của các cô có quỷ kế gì đó, ông ta tự cho mình là thông minh, có thể điều khiển được tôi. Ông ta cho rằng ông ta có tiền là có thể khiến tôi giúp ông ta. Nhưng trên thực tế, sở dĩ tôi giúp các cô chủ yếu là vì nguyên nhân của bản thân tôi. Tôi trở về đất nước này đã hơn một năm rồi. Ở đây có rất nhiều người tôi yêu thương, cũng có nhiều người yêu thương tôi. Tôi hi vọng môi trường sống của họ sẽ được an toàn, ít nhất, không thể vì sự xuất hiện của tôi mà mang lại phiền toái cho họ. Vì vậy, tôi cần làm hết khả năng có thể để bảo vệ họ, như vậy, trong khi giúp các cô cũng coi như là giúp bản thân tôi. Dù sao các cô cũng có ô dù bảo vệ, không phải sao?

Thái Ngưng gật gật đầu, không hỏi thêm điều gì.

Dương Thần lại nghĩ đến việc của Thái Nghiên, liền hỏi:

- Lần trước cô đến nhà tôi, nói không được rõ ràng cho lắm. Thái Nghiên, rốt cuộc cô ấy làm sao vậy? Tại sao hôm nay ở nhà cô cũng không thấy cô ấy?

Nói đến Thái Nghiên, Thái Ngưng chợt biến sắc:

- Anh không cần phải hỏi, tóm lại sau này ít trêu chọc em tôi thôi.

Dương Thần ngạc nhiên, thở dài, không hỏi nữa.

Khi xe đi ngang qua quán rượu, Dương Thần mới nhớ ra đã không đi thăm Sắc Vi. mấy ngày hôm nay đều bận rộn, vừa mới từ Nhật Bản trở về, thực sự rất nhớ cô ấy.

Sắc Vi chính là người như vậy. Hắn không đi gặp cô ấy, cô ấy cũng chỉ lẳng lặng đợi hắn. Mỗi lần nghĩ đến điểm này, Dương Thần liền cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Dừng xe ở đây thôi, không cần về nhà vội.

Dương Thần nói với Thái Nghiên.

Thái Ngưng nhú nhú mày:

- Tại sao?

- Tôi phải đi tìm người phụ nữ của tôi.

Dương Thần cười đắc ý.

- Người phụ nữ của anh?

Thái Nghiên đưa mắt sang nhìn, toàn bộ đều là rượu và hộp đêm, liền nghĩ ngay đến đây không phải là địa điểm mà Lâm Nhược Khê sẽ đến, giật mình tỉnh ngộ là tìm tình nhân, trừng mắt nhìn Dương Thần.

- Xuống xe, đồ vô liêm sỉ.

Xe lập tức dừng ngay, Dương Thần vẻ mặt buồn rầu. Tại sao chứ, mình không trêu chọc cô ấy mà.

Dương Thần vội vàng xuống xe, đi về hướng quán rượu Rose. Thái Ngưng ngồi ở trong xe, nhìn bóng hắn khuất dần.

Phải một lúc sau, Thái Ngưng mới thở dài, tự nói với mình: “Đưa em ngọc ngà... Vì một người đàn ông như vậy, có đáng không?”

Dương Thần không biết Thái Ngưng lại có suy nghĩ kỳ lạ đó, hắn vừa nhìn thấy biển quán rượu Rose thì lập tức nhảy vào bên trong, muốn ôm lấy Sắc Vi, ôm hôn thắm thiết.

Có một số người là như vậy, bạn không rảnh để suy nghĩ xem họ như thế nào. Nhưng một khi bạn nhớ đến cô ấy thì sẽ khiến bạn như phát sốt.

Quán rượu vào buổi chiều còn khá buồn tẻ. Dương Thần đi đến trước quầy thì thấy Trần Dung đang chăm chỉ lau mấy chiếc ly thủy tinh trong suốt.

Nhìn thấy Dương Thần, Trần Dung khẽ mỉm cười:

- Anh Dương, mấy ngày hôm nay chị cứ buồn rầu không vui, nhìn thấy

thế, chúng em đều đau lòng muốn chết đi được.

Dương Thần cười ngượng ngừng nói:

- Khá bận rộn, anh vừa mới từ nước ngoài về, Sắc Vi, cô ấy không giận chứ?

- Anh Dương à, cho dù anh có bận thì cũng thỉnh thoảng phải gọi điện hỏi thăm chị chứ. Không phải là anh không biết tính tình của chị, không có việc gì thì chị sẽ không chủ động gọi điện cho anh đâu.

Trần Dung đã quen với Dương Thần rồi, nên nói chuyện cũng không đề ý nhiều, giúp Sắc Vi lấy lại chút công bằng.

Dương Thần mới phát hiện ra, bản thân dường như không có thói quen gọi điện cho phụ nữ, giống như người phụ nữ bên cạnh mình, chính hấn từ trước đến nay cũng không chủ động gọi điện để quan tâm một chút.

Có thể trước kia là điều tự nhiên, đều là những người phóng khoáng như nhau, nên cũng không có ý nghĩ là sẽ liên lạc thường xuyên. Xem ra bản thân phải cố gắng sửa chữa tật xấu này, không thể cứ khiến những người thân yêu của mình chịu oan ức.

- Đừng sửa, sửa rồi sẽ không phải là anh.

Đột nhiên, giọng nói dịu dàng, xen lẫn vài phần vui sướng từ phía trước truyền đến.

Dương Thần ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy Sắc Vi mặc chiếc váy Ireland gọn sóng máu xám và khoác một chiếc áo lông dê màu tím đang tươi cười với mình.

Hình như Sắc Vi vừa mới làm tóc, phần mái hơi cuốn bồng bồng lên, cả người thiếu đi sự cường bạo thường ngày, nhưng bù vào đó là sự quyến rũ và dịu dàng.

Dương Thần ngượng ngừng nói:

- Phải sửa chữa chứ, không thể cứ mãi để em chịu thiệt như vậy. Hơn nữa đây cũng không phải thói quen tốt đẹp gì.

Sắc Vi lắc đầu cười:

- Thói quen của anh, em thấy đều là thói quen tốt, vì vậy không cần sửa chữa đâu.

Người phụ nữ cứ mãi nói những lời làm lòng mình cảm thấy ấm áp hơn. Nếu như có cách gì đó để trói buộc một người đàn ông, thì Dương Thần cũng can tâm tình nguyện cho cô trói.

Trần Dung ở bên cạnh làm vẻ mặt mệt mỏi:

- Chị à, hóa ra chị toàn nói những lời những lời buồn nôn như vậy.

- Sao nào, Dung Dung của chúng ta cũng sốt ruột muốn tìm một người đàn ông nên nói những lời như vậy sao?

Sắc Vi quay đầu lại trêu chọc.

Trần Dung lè lưỡi, im lặng ngay.

Dương Thần tiến lên nắm lấy đôi tay ngọc ngà, nõn nà của Sắc Vi, nhéo

vài cái, kéo Sắc Vi đến một góc, nói:

- Vài ngày trước, anh đi Nhật Bản, vừa mới trở về lại có chuyện cần làm, nên một thời gian rồi mà anh chưa đến thăm em.

- Không cần giải thích với em. Em không phải là người phụ nữ luôn thích trói buộc bạn trai của mình, em có thể đợi.

Sắc Vi bất đắc dĩ nói.

Dương Thần cười gượng:

- Sắc Vi yêu dấu của anh. Nói thật, nếu như em làm nũng với anh, hoặc đánh anh, chửi anh, tức giận với anh thì trong lòng anh sẽ cảm thấy tốt hơn chút ít. Nhưng em lúc nào cũng là người luôn im lặng đứng ở đó chờ đợi anh đến thăm em, trong lòng anh cảm thấy rất có lỗi.

- Có câu nói này của anh là đủ rồi. Hơn nữa nếu em thực sự nhớ anh, có thể đến công ty tìm anh. Em là một cổ đông trong công ty của anh rồi.

Sắc Vi nháy mắt vài cái, nói.

Dương Thần vỗ vỗ vào bàn tay của Sắc Vi, biết rằng có nói thế nào đi nữa cũng không tác dụng gì. Bản tính của Sắc Vi là như vậy, với bản tính của mình, rất khó có thể chăm sóc tử tế cho người phụ nữ này được, khó sửa, khó sửa.

Đột nhiên, Sắc Vi lấy một ngón tay nâng cằm của Dương Thần lên:

- Ông xã, ngẩng đầu lên.

- Ừ.. ừ..?

Đôi mắt sáng rực, mọng nước của Sắc Vi nhìn Dương Thần, hai người bốn mắt nhìn nhau.

- Cứ như vậy đi, đừng cử động, hãy để em nhìn chính diện anh, anh cũng nhìn em như vậy đi.

- Sao vậy?

Dương Thần không hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Sau khi hai người nhìn nhau như vậy khoảng mười giây, Sắc Vi mới bật cười, dường như rất vui vẻ.

- Em yêu à, sao em lại cười ngây ngô như vậy?

Dương Thần hỏi.

- Anh mới ngốc thì có. - Sắc Vi cười sảng khoái, nói: - Hôm qua em đọc một quyển tạp chí, trên đó có viết một bài, nói rằng, có một cặp vợ chồng người nước ngoài, khi họ yêu thương nhau cả đời, thì người ngoài mới hỏi họ: Tại sao chưa bao giờ cãi nhau, cứ yêu thương nhau như vậy. Họ trả lời rằng: Mỗi ngày cho dù họ có bận như thế nào đi chăng nữa thì đều bỏ ra hơn 10 giây để nhìn nhau. Họ cứ duy trì mãi thói quen này, từ lúc kết hôn cho đến lúc gần đất xa trời..

Trong lòng Dương Thần khẽ run lên. Khi Sắc Vi kể câu chuyện này, ngữ điệu của cô như hòa tan với cả tâm trạng của chính mình.

- Mặc dù chúng ta không thể nhìn nhau mỗi ngày, nhưng sau này, mỗi lần

chúng ta gặp mặt, anh đến thăm em, hoặc là em đi tìm anh, thì chúng ta hãy nhìn nhau như thế mười giây, được không?

Mười giây.... Yêu cầu của người phụ nữ này chỉ là 10 giây.

Dương Thần cảm thấy như mắt mình đang đỏ lên, cũng không biết là có phải do rượu quá mạnh hay không nữa.

- Người phụ nữ ngốc như em, cứ mãi đợi anh như vậy, em không cảm thấy ảm ức sao?

Sắc Vi cười điềm tĩnh, lắc đầu:

- Không ảm ức. Từ lúc em quyết định theo anh, em cũng đã nghĩ đến tất cả những điều này, nhưng em vẫn quyết định theo anh.

- Ông xã, anh biết không? Thực ra, anh đến thăm em, đối với em mà nói thực sự là một việc vô cùng hạnh phúc, nhưng mỗi lần em đợi anh, đợi anh đến thăm em, đối với em mà nói cũng là một việc hạnh phúc không kém. Hạnh phúc luôn có hai hướng. Anh đối xử với em tốt cũng là niềm hạnh phúc của em, em đợi anh cũng là niềm hạnh phúc của em.

Dương Thần mỉm cười. Đúng vậy, hạnh phúc luôn có hai hướng, nhận được hạnh phúc, cho đi hạnh phúc, đạo lý này, Sắc Vi hiểu. Đáng tiếc thay, trên thế giới này có nhiều người không hiểu.

Đang lúc hai người tình cảm với nhau thì người cửa quán rượu, một đôi tình nhân bước vào. Không đợi Dương Thần và Sắc Vi quay lại thì đã nghe thấy Trần Dung hét to một tiếng.

- Anh!!!!!!!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 367

Cho Nhiều Đường Rồi? .

Anh của Trần Dung?

Dương Thần sửng sốt, không phải sau khi rời khỏi Quốc Tế Ngọc Lôi lâu rồi không gặp sao, lúc trước là đồng sự trong công ty, là Trần Bác sao?

Dương Thần vẫn còn nhớ, lần trước bị bọn xã hội đen truy đuổi, phải đi tiếp khách giống như phụ nữ, chỉ có điều sau khi nghe nói anh ta đi làm biên tập, thì không còn gặp lại nữa.

Dương Thần và Sắc Vi cùng đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên là Trần Bác.

Trần Bác mặc một áo jacket màu đen, cắt tóc ngắn, tinh thần khá tốt, lún phún vài sợi râu, nhìn qua cũng có vài phần bộ dạng của một người đàn ông.

Tuy nhiên điều khiến Dương Thần ngạc nhiên chính, một cô gái mặc một bộ quần áo đỏ chót rất mát đi sát bên cạnh Trần Bác.

Cô gái này dáng người thướt tha không kém gì Sắc Vi, da trắng như tuyết, mái tóc dài nhuộm màu vàng nhạt, có nét gì đó dịu dàng nhu mì.

- Dung Dung,

Tiếng Trần Bác nói chuyện cũng lớn hơn nhiều, nghe không giống giọng của loại đàn ông yếu đuối ngày trước nữa, mặc dù vẫn còn rất trung tính, nhưng cũng là đàn ông, một tay xoa xoa gáy của Trần Dung, - Không phải em muốn gặp bạn gái anh sao? Đây rồi, không lâu sau nữa sẽ trở thành chị dâu chính thức của em đấy.

- Chị dâu? Bạn gái của Trần Bác?

Dương Thần và Sắc Vi có chút tò mò đi về phía đó, cái khoảnh khắc mà hai người nhìn thấy bạn gái của Trần Bác, cả hai đều ngây người ra.

Giờ phút này, Trần Dung cũng lộ rõ vẻ hoảng sợ, một tràng cười lớn, dường như không còn chuyện gì chấn động hơn.

Người phụ nữ dung mạo quyến rũ dịu dàng cười,

- Xin chào tôi tên Chanel.

- Xin... xin chào.

Trần Dung ngơ ngác đáp lại, quả thực không thể tin được, người đứng trước mặt... không ngờ là người ở buổi tiệc hồng môn yến tanh máu lần trước, Chu Đông Thành hội Đông Hưng.

Đương nhiên rồi, cũng chính là kẻ giết cha mình Chu Quang Niên, lại là Dương Thần tự nhiên, phóng khoáng nói lời chào hỏi Chanel tiểu thư.

Lúc này, Trần Bác cũng nhìn thấy Sắc Vi đứng cạnh Dương Thần, mặt mày hớn hờ, cười ha hả nói:

- Dương Thần anh cũng ở đây, trùng hợp quá, tôi vừa đi công tác về, dẫn bạn gái về ra mắt em gái, lại gặp anh ở đây, còn cả bà chủ Sắc Vi, em gái tôi phải nhờ cậy các vị chiếu cố nhiều.

Dương Thần chào hỏi lấy lệ, nhưng lại cười ngượng ngùng với Chanel.

Chanel thật ra không thẹn thùng hay mất tự nhiên gì cả, giống như lần đầu tiên gặp Dương Thần vậy, dùng giọng nói dịu dàng của phụ nữ nói:

- Là bạn bè của ông xã tôi, chào mọi người.

- Cung à, Dương Thần lúc trước đã giúp anh không ít việc, chi bằng chúng ta mời Dương Thần ăn cơm đi, - Trần Bác đề nghị.

- Anh quyết là được rồi,

Chanel nhu mì nói.

- Ách... cái đó, hôm nay không được rồi, lát nữa tôi còn phải về nhà ăn cơm, Dương Thần không phải là không muốn, chỉ là đã nói với Lâm Nhược Khê về nhà ăn tối, không thể nuốt lời được.

- Đáng tiếc quá, để lần sau vậy, tôi đưa số điện thoại của tôi cho anh, Trần Bác nói, dứt khoát để Dương Thần lấy số điện thoại của anh ta, còn nháy sang nữa chứ.

Dương Thần nhìn thấy bộ dạng thành công của Trần Bác, không thể nhận ra cái bộ dạng yếu đuối trẻ tuổi nữa rồi, lẽ nào trong khoảng thời gian không đến một năm, lại có thể thay đổi nhiều đến vậy?

Còn nữa, Chanel sao lại có thể nói năng như phụ nữ như vậy chứ?

Trần Dung cũng phát giác ra sự việc phát triển đến mức quá hoang đường rồi, kéo anh trai sang một bên, nói với Chanel:

- Chị... Chanel, tôi có chuyện cần nói với anh trai tôi, chị có thể tránh mặt một chút không.

- Ừ, đi đi, hai anh em các em đã rất lâu rồi không gặp nhau, đương nhiên là có chuyện để nói rồi,

Chanel nói vẻ quan tâm.

Đợi sau khi Trần Dung kéo Trần Bác ra chỗ khác nói chuyện, Chanel mới nhíu mày nghiền ngẫm nhìn Dương Thần và Sắc Vi nói:

- Rất tò mò muốn biết tất cả những chuyện này là như thế nào đúng không? Dương Thần tiên sinh, Sắc Vi tiểu thư.

Dương Thần cười khổ sở, cũng giống như Sắc Vi nhìn Chanel với vẻ mặt khó hiểu, chờ cô giải thích.

Chanel nhìn chăm chú vào chỗ Trần Dung và Trần Bác đang nói chuyện cách đó không xa, nói:

- Nửa năm trước, tôi ở Thái Lan, sau khi được một bác sĩ giỏi nhất phẫu thuật chuyển giới cho, tôi thực sự trở thành một người phụ nữ, lúc ở nước ngoài tôi cảm thấy rất mơ hồ, rốt cuộc là nên làm gì, cứ cô đơn như vậy đến hết đời, hay là tìm một người đàn ông không để ý đến quá khứ của tôi... kết quả, tôi gặp được Trần Bác đến Thái Lan công tác vậy cũng coi như là duyên

trùng hợp, anh ta nhận ra tôi, lúc đó tôi cũng cảm thấy nhột nhẽo, nên mới đùa với anh ta... kết quả, tôi đột nhiên nhận ra, anh ấy là một người đàn ông có trái tim rất lương thiện. Cho nên, tôi liền nỗ lực để cải tạo anh ấy thành như bây giờ, đồng thời, chúng tôi cũng đã yêu nhau.

Dương Thần biết rằng trong lời khẳng định ấy còn rất nhiều khúc mắc không biết, cũng không tiện hỏi nhiều,

- Vậy anh ấy biết được quá khứ của cô, cô cũng biết được quá khứ của anh ấy, hai người không thấy ngại sao?

- Tình yêu là thứ rất kì diệu như vậy đó, bởi vì yêu, chúng tôi cùng nhận thức lẫn nhau anh ấy là một người đàn ông thực thụ tổng biên tập Trần Bác, còn tôi là Chanel người phụ nữ bé nhỏ của anh ấy, như vậy không phải rất tốt sao? Cuộc đời của chúng ta, vốn dĩ nên đơn giản và hạnh phúc như vậy.

Chanel vui sướng hài lòng nói:

- Tôi bây giờ thực sự là một người phụ nữ, tôi còn có thể sinh con được nữa đây.

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Chanel, Sắc Vi thật sự không kìm nổi, ghen cười quay đầu đi.

Dương Thần cảm thấy mọi chuyện trên thế giới này đúng là vô thường, không thể ngờ được một năm không gặp, hai người này lại có những thay đổi kinh thiên động địa như thế này.

Tuy nhiên, nhưng nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của hai người này, trong lòng Dương Thần cũng thực sự chúc phúc cho họ.

Không bao lâu, dường như hai anh em đã nói được không ít, cuối cùng sau khi Trần Bác và Trần Dung đã được khai thông quay trở lại, Trần Dung mỉm cười với Chanel gọi một tiếng “chị dâu” khiến cho Chanel cười thẹn thùng.

Sau khi nói với Dương Thần mấy câu, Trần Bác dẫn Chanel rời khỏi quán rượu, chỉ để lại bóng dáng ân ái.

- Dung Dung cảm thấy không sao chứ?

Sắc Vi hỏi Trần Dung.

Trần Dung cười đầm đìa nói:

- Anh nói anh ấy tìm được tình yêu thật sự rồi, tôi còn có thể làm được gì nữa, chỉ có thể chúc phúc thôi.

Dương Thần nói với Sắc Vi:

- Sắc Vi bảo bối, chúng ta cũng là tình yêu thật sự a, em xem họ ân ái như vậy, lẽ nào không cảm thấy nên làm cái gì đó để thể hiện sự ân ái của chúng ta sao?

Má Sắc Vi đỏ bừng, oán giận nhìn Dương Thần

- Không phải anh nói phải về ăn cơm sao?

Dương Thần chỉ lên chiếc đồng hồ được treo trên tường:

- Năm giờ về nhà ăn cơm vẫn kịp, bây giờ còn chưa đến bốn giờ, chúng ta

vẫn còn một tiếng nữa.

- Không được, nhiều nhất cũng chỉ cho anh nửa tiếng, một tiếng thì mệt lắm, Tường Vi bất mãn nói.

- Vậy là do em đẩy chứ,

Dương Thần cười ha hả, Sắc Vi liền đi về phía phòng ngủ phía sau quầy rượu.

Trần Dung khá ngưỡng mộ hai người đang đi vào đó, hừ hừ lắm lắm:

- Cũng không biết ngại gì cả, còn có người đứng cạnh nữa chứ.

Hơn một tiếng sau, Dương Thần mới hơi hơi thỏa mãn bước ra từ phía sau quầy rượu, trên mặt còn có chút đắc ý, vẫy tay chào tạm biệt Trần Dung, sau đó vội vàng về nhà ăn cơm.

Lúc về đến nhà, vú Vương và Tuệ Lâm đã đem đồ ăn nóng hôi hổi bày lên bàn ăn,

thấy Dương Thần trở về, Tuệ Lâm lập tức lo lắng hỏi:

- Anh Dương Thần, sao thế?

Dương Thần thuận miệng cười nói:

- Còn có thể bị sao nữa, trị khỏi rồi.

- Phù...

Tuệ Lâm thở phào nhẹ nhõm,

- Em biết anh Dương có thể được mà, xin lỗi anh, em không biết sự việc sẽ trở nên thế này.

- Đừng nói nhiều như vậy, chuyện cũng qua rồi, một khi anh đã nhận lời bà nội chăm sóc cho em, đương nhiên không thể người khác tùy tiện túm em đi được, ăn cơm đi.

Dương Thần nhìn khắp nơi,

- Nhược Khê đâu? Cô ấy ra ngoài rồi à? Hay là vẫn đang ở trên lầu liệu mạng làm việc?

Không đợi Tuệ Lâm trả lời, Lâm Nhược Khê liền đi từ trong bếp ra, hai tay đeo một đôi găng tay bằng vải bông dày, bưng một bát canh gì đó lớn màu trắng, đem bát canh lớn đầy đặt lên bàn.

Vú Vương cười nói:

- Tiểu thư đợi sau khi cậu đi, liền xuống bếp, làm một chén canh mộc nhĩ cho cậu ném thử, thứ này có lợi đối với cơ thể, cậu ăn nhiều vào nhá.

Lâm Nhược Khê liếc nhìn vú Vương bằng ánh mắt trách móc,

- Vú Vương, ai nói là con làm cho anh ta, con.. chỉ là con muốn ăn thôi.

Dương Thần nửa cười nửa không nhìn khuôn mặt đỏ bừng bừng của Lâm Nhược Khê, mặc tạp dề, đeo găng vải bông, ăn mặc như một người phụ nữ của gia đình, so với trước kia, quả thật là đã đáng yêu hơn rất nhiều rồi đấy.

Nhìn thấy Dương Thần nhìn chằm chằm vào mình, Lâm Nhược Khê cảm thấy tai nóng bừng, bĩu môi nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn, nói với anh rồi không phải là làm riêng cho anh ăn

đầu, đừng có nghĩ linh tinh, mau ăn cơm đi.

Nói xong, Lâm Nhược Khê như con thỏ chạy lạch, chạy vội xuống bếp.

- Cậu à, tính khí tiểu thư là như vậy, cậu đừng để ý

Vú Vương vui vẻ nói.

Dương Thần gật đầu, cũng không nói linh tinh nhiều, cầm lấy bát, múc lấy một chén canh mộc nhĩ trắng táo đỏ, uống một ngụm lớn.

Lâm Nhược Khê dù sao cũng không tinh thông nghề làm bếp, thế nên mộc nhĩ trắng có phần hơi cháy, nhưng Dương Thần vốn không phải là người hay để ý, ăn vào cũng cảm thấy rất ngon.

Đợi Lâm Nhược Khê ngồi xuống, lúc bốn người cùng ăn cơm, một nửa đĩa canh mộc nhĩ trắng đã chui vào bụng của Dương Thần.

Lâm Nhược Khê trong lòng xấu hổ, nhìn thấy Dương Thần nháy mắt với mình với tâm địa xấu xa, quay lại trừng mắt nhìn:

- Ăn ăn ăn, ai cho anh ăn nhiều như vậy? Không chứa lại chút nào cho mọi người à?

Dương Thần cười ha hả nói:

- Chủ yếu là bà xã em làm ngon mà.

- Miệng lưỡi dẻo quẹo,

Lâm Nhược Khê giả mặt lạnh, không thèm để ý đến hắn, vui đầu ăn cơm, chỉ có điều trong miệng cái gì cũng trở nên ngọt hết vậy nè? Lẽ nào đồ ăn hôm nay món nào cũng bỏ nhiều đường à?

Ăn xong cơm tối, vú Vương ở trong bếp rửa bát, Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm hai chị em ngồi trước ti vi xem phim truyền hình dài tập ướat át của Hàn Quốc, như thế nào thì vẫn là phim truyền hình ướat át, khiến cho hai người phụ nữ lúc khóc lúc cười.

Trước kia Tuệ Lâm ở trên núi, không tiếp xúc với những thứ như thế này mấy, hôm nay ở cùng Lâm Nhược Khê một khoảng thời gian lâu như vậy, đã bị nhiễm thói quen xem phim truyền hình Hàn Quốc của Lâm Nhược Khê rồi, bây giờ đã trở thành “bạn xem phim” của nhau rồi.

Dương Thần muốn xem tin tức chỉ có thể chán chường chạy lên tầng, ở trong phòng của mình mà xem, trong đầu còn nghĩ, nhà của mình sao lại có cái gì đó giống với kí túc xá nữ vậy?

Tuy nhiên, xem tin tức, nhưng trong đầu Dương Thần chỉ hiện lên quãng thời gian hai ngày ở cùng Lâm Nhược Khê, những biểu hiện của Lâm Nhược Khê. Dường như, bà vợ này của mình, thật sự bắt đầu dần dần tiếp nhận mình, quan tâm mình, như bữa cơm tối ngày hôm nay, rõ ràng là cố ý tỏ ra lạnh lùng, thực tế thì phần chần đến không kìm lại được.

Nhắc đến khuôn mặt và dáng người hoàn mỹ của Lâm Nhược Khê, chiều nay Dương Thần không thể phát huy hoàn toàn hormone trong người từ người của Sắc Vi đã xao động đứng lên, không chừng... tối nay có thể thử chiến lược thực địa tiến công xem sao.

Kể từ khi kết hôn đến tận bây giờ, suy nghĩ phải kiềm chế lâu lắm rồi, Dương Thần vẫn đợi cho tiếng ti vi ở tầng dưới tắt hẳn, rồi tiếng chân của hai người phụ nữ bước lên lầu, lại hai tiếng khóa cửa, mới yên lặng khoác áo ngủ vào, chuồn ra khỏi phòng.

Phòng của Lâm Nhược Khê ở sát ngay cạnh phòng của mình, Dương Thần lúc đó đột nhiên phát giác, bản thân mình thật sự rất có khả năng nhận nhìn một tuyệt sắc như vậy ở ngủ sát vách mình hơn nửa năm trời, không ngờ mình lại không lần nào thử thám thính qua, bản thân mình mới xứng đáng làm Liễu Hạ Huệ.

Hành lang trái phải đều im ắng tối om, Dương Thần xác định vú Vương và Tuệ Lâm sẽ không đột ngột xuất hiện, mới đi đến cửa phòng cửa phòng của Lâm Tuệ Như, nhẹ nhàng vòng tay vào nắm nắm cửa.

Điều khiến Dương Thần kinh ngạc và vui mừng đó là----- cửa phòng Lâm Nhược Khê, không khóa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 368

Em Đừng Giận Nữa Mà!

Kì thực Dương Thần cũng không rõ, bình thường Lâm Nhược Khê có thói quen khóa cửa khi ngủ hay không, nhưng lúc này cũng không nghĩ nhiều về vấn đề này, quan trọng nhất là, mình có thể “danh ngôn chính thuận” trực tiếp mở cửa đi vào.

- Răng rắc,

Tiếng cửa mở rất nhỏ người bình thường sẽ không nghe thấy.

Dương Thần rón rén chui người vào trong, cũng đóng cửa rất nhẹ nhàng.

Vừa vào trong phòng, mũi đã đầy mùi thơm của phụ nữ, mùi thơm nhẹ trên người Lâm Nhược Khê giống như mùi của cây, khiến Dương Thần thích thú hít một hơi thật lớn.

Dương Thần cũng có chút hối tiếc, lúc đó trong đêm đầu tiên, cùng người phụ nữ này trong căn phòng thuê nhỏ bé của mình triền miên vậy, sao lại có thể ù ù cạc cạc vậy chứ, nếu như đầu óc còn tỉnh táo một chút, thì có lẽ đã được hưởng thụ nhiều hơn.

Nhưng cũng may, con đường duyên phận của hai người đến tận bây giờ, quan hệ xấu như vậy trở nên tốt đẹp như bây giờ, cho dù có là hang hổ, thì mình cũng xông vào.

Bởi vì trong phòng không bật đèn, nên cả phòng đều tối đen như mực, nhưng thị lực của Dương Thần cũng coi như là một tia sáng, có thể nhìn thấy đại khái trong phòng.

Toàn bộ phòng của Lâm Nhược Khê, không ngờ lại ấm áp và dịu dàng như vậy, màu hồng phấn, màu vàng nhạt, màu xanh lam, còn lấm tấm những chấm hồng trắng, chần đềm đều là hình hoạt hình...

Tuy về kết cấu phòng thì không khác phòng của Dương Thần là mấy, nhưng cả phòng tràn ngập mộng tưởng của thiếu nữ với tình yêu lung linh huyền ảo, so với dáng vẻ lạnh lùng của Lâm Nhược Khê thì hoàn toàn không ăn khớp chút nào.

Nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng, người con gái mà thích xem phim truyền hình suốt mướt của Hàn Quốc, thì chắc cũng sẽ có chút lãng mạn, chỉ là so với dáng vẻ ngàn dặm xa cách của ngày bình thường lại có những giây phút thế này.

Nhưng tham quan phòng không phải là mục đích chính, sự chú ý của Dương Thần hướng đến chiếc giường đôi rộng lớn kia, có hay không có người.

Bước gần thêm hai bước nữa, Dương Thần ngăn người ra----- trên

giường không có người.

Không đợi Dương Thần nghĩ xem tại sao Lâm Nhược Khê lại không ở trong phòng của mình, đã nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài hành lang truyền đến.

Nghe hướng của tiếng bước chân, có lẽ là đi về phía phòng này, Dương Thần lập tức nghĩ đến, có lẽ là Lâm Nhược Khê lúc này mới về phòng của mình.

Dương Thần đương nhiên sẽ không ngốc nghếch hồ đồ mà trốn đi, hay cứ thế mà đi ra ngoài.

Đêm nay mình phải hạ quyết tâm lắm mới vào đây, không phải vì muốn được ân ái với cô vợ chính thức của mình sao, không như vậy sao đáng mặt đàn ông?

Dương Thần quyết định trong nháy mắt, nếu như Lâm Nhược Khê có phản kháng, mình cũng phải cắn răng chịu đựng, phải khiến nàng hàng phục, dù sao thì tình cảm cũng đã dần dần tốt lên, cuộc sống sau này có thể bớt kiêu ngạo đi.

Kết quả là, bóng Dương Thần chợt lóe lên, trực tiếp đứng nép vào một bên cửa, lẳng lẳng chờ Lâm Nhược Khê mở cửa tiến vào, ôm cô một cái nóng bỏng.

Tiếng bước chân tới gần hơn, tim Dương Thần cũng đập nhanh hơn, hẳn đối với chuyện nam nữ đã thành thói quen, kinh nghiệm phong phú vô cùng, nhưng vừa nghĩ đến việc hôm nay không chừng có thể hoàn thành “hành động vĩ đại”, lại kích động như chàng thiếu niên với mối tình đầu.

- Răng rắc

Cửa rót cục cũng bị mở ra.

Một bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại từ bên ngoài bước vào, bàn tay sờ soạng công tắc đèn trên tường, là muốn mở đèn trong phòng lên.

Dương Thần cũng không cho Lâm Nhược Khê cơ hội, có những chuyện ở trong bóng tối thì dễ làm hơn rất nhiều.

Gần như là cái khoảnh khắc mà Lâm Nhược Khê muốn bật đèn lên, Dương Thần liền phi người qua, lách tới phía sau của Lâm Nhược Khê, hai cánh tay giống như hai sợi dây quấn quanh người, ôm chặt lấy ngực và bụng của Lâm Nhược Khê.

- Tiểu Nhược Khê yêu dấu, em đã về rồi à,

Dương Thần áp sát vào tai Lâm Nhược Khê, vui vẻ nói.

Thân thể mềm mại của Lâm Nhược Khê ở bên Dương Thần run lên kịch liệt trong khoảnh khắc đó, hiển nhiên là kinh ngạc, đôi tay của Dương Thần, đột nhiên ôm vào ngực và bụng của mình từ phía sau, cơ thể của Lâm Nhược Khê cứng nhắc, không dám cử động.

Dương Thần hưởng thụ cánh tay trái đang cọ cọ vào ngực của Lâm Nhược Khê, có chút bất ngờ nói:

- Ái chà, Nhược Khê bảo bôi, ngực của em nhìn vậy mà không to lắm nhá, nhưng rất mềm mại, rất thoải mái...

Vừa nói xong, Dương Thần khịt khịt mũi, nhú mày nói:

- Nhưng mà... em xịt nước hoa gì vậy? Sao không giống lắm với mùi nước hoa trước của em nhỉ? Ồ, nhưng mà không sao, cũng rất dễ chịu, có mùi hoa lan, dịu dịu...

Dương Thần lách qua vai Lâm Nhược Khê, tiến đến cái má mìn màng của cô, đến cái tai nhạy cảm của người phụ nữ thơm một cái, chạm đến làn da lạnh lạnh ngọc ngà, khiến cho Dương Thần cảm thấy hơi nóng bốc lên bùng bùng.

Lâm Nhược Khê ở trong lòng Dương Thần, hoàn toàn mềm yếu, nhưng vẫn run rẩy...

Đang lúc Dương Thần nghĩ đến bước tiếp theo, xoa nắn cho đến khi ngực Lâm Nhược Khê mềm ra, một tiếng khóc nức nở vọng lên.

- Dương... Dương đại ca... đừng... đừng làm như vậy... em là Tuệ... Tuệ Lâm...

Lúc “Lâm Nhược Khê” ở trong lòng buồn rầu, khóc nức nở, nói ra những câu này, đến lượt Dương Thần hoàn toàn cứng đờ.

- Tuệ Lâm?

Dương Thần buông hai tay ôm Tuệ Lâm ra thật mạnh, nghiêng mình sang một bên.

Tuệ Lâm không được Dương Thần ôm nữa, toàn thân mềm nhũn, thiếu chút nữa thì ngã, cũng may vịn vào được khung cửa, một tay ôm ngực, thở phì phò.

Dương Thần không nói được đến câu thứ hai bước lên phía trước bật đèn lên, khiến cho căn phòng sáng bùng lên.

Nhìn kĩ, quả thật là Tuệ Lâm lấy đầu ra Lâm Nhược Khê?

Lúc đó Tuệ Lâm chỉ mặc một chiếc váy ngủ bằng vải bông màu trắng, dáng người tương đối mềm mại là lướt trong cái váy rộng thùng thình hạ lưu kia hoàn toàn khác biệt với mỹ cảm của Lâm Nhược Khê.

Sớm đã dọa cho cô bé đáng thương này một trận rồi, hai má đỏ bừng, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy nét xuân, xấu hổ không dám nhìn Dương Thần lấy một cái.

Dương Thần xấu hổ vô cùng nhìn Tuệ Lâm, lại nhìn bàn tay trái của mình, vừa rồi, bản thân mình còn sờ thấy mềm mại không ngờ lại là Tuệ Lâm?

Thảo nào nhỏ là đúng, hơn nữa ngửi thấy mùi hương và cả căn phòng mùi hương trên cơ thể Lâm Nhược Khê căn bản không giống như vậy.

Não mình hôm nay làm sao vậy, khác biệt rõ ràng như vậy mà cũng không phán đoán ra.

Nhìn thấy Tuệ Lâm đang vô cùng xấu hổ thẹn thùng, Dương Thần chỉ

muốn chết luôn đi cho xong.

Lúc trước còn tìm đủ mọi cách nói với Vân Miếu sư thái sẽ không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với Tuệ Lâm, cũng đứng trước mặt Tuệ Lâm nói coi cô ấy như em gái, nhưng thật không ngờ, hôm nay ôm cũng ôm rồi, sờ cũng sờ rồi, đáng chết nhất là---- hôn cũng hôn rồi.

Mặc dù chỉ là nhằm đối tượng, nhưng chuyện này có thể tùy tiện cho qua như vậy sao?

Hai người đều trầm mặc hồi lâu, Dương Thần thực sự không chịu được, hỏi:

- Cái đó... Tuệ Lâm à, em đừng khóc, để mọi chuyện được giải quyết đi.. làm sao... làm sao mà em lại ở trong phòng này được?

Tuệ Lâm cắn môi, mặt vẫn đỏ bừng bừng, cúi đầu xuống, giọng yếu ớt nói:

- Chị đến phòng lấy đĩa DVD phim truyền hình Hàn Quốc, đến phòng của em muốn cùng em... nói tới nay ngủ ở chỗ em để cùng nói chuyện về phim tình cảm, chị ấy cũng muốn tắm luôn ở phòng em, bảo em về lấy giúp bộ quần áo ngủ mang sang đây...

Dương Thần không nói được câu nào, nhìn vào trong phòng của Lâm Nhược Khê, cũng không biết có phải là do để được nghỉ ngơi thoải mái, trong phòng của Lâm Nhược Khê quả nhiên không có TV và đầu đĩa DVD.

Ngày trước phòng của Tuệ Lâm là phòng dành cho khách, mọi thứ đều đầy đủ, Lâm Nhược Khê qua bên đó xem là chuyện rất bình thường.

- Muốn như vậy rồi, hai người còn muốn xem phim Hàn?

Dương Thần cười đau khổ.

Tuệ Lâm dẩu dẩu cái miệng nhỏ nhắn,

- Chị đi mua riêng DVD, chính là để buổi tối sau khi xem xong trên TV rồi thì, bọn em có thể tiếp tục xem...

Dương Thần thầm chửi cái đài truyền hình chết tiệt, các người có thể phát sóng nhanh một chút phát hết luôn đi được không? Khiến cho người phụ nữ của tôi không chịu được nữa, bắt đầu tự mua đĩa đi xem rồi đấy.

Còn nữa, bộ phim Hàn đó hay đến như vậy sao? Thế nên khiến cho Lâm Nhược Khê đến việc mang áo ngủ đi cũng quên?

Tuy nhiên đây không phải là vấn đề chính, chủ yếu là mình nên giải thích với Tuệ Lâm như thế nào đây, hết thấy những chuyện mình làm đều là chuyện “ngu xuẩn”.

- Tuệ Lâm à, em đừng giận, anh vừa rồi là...

- Em biết rồi,

Tuệ Lâm không để Dương Thần nói hết câu, mở miệng nói,

- Em biết là anh nhằm em với chị, em... em không sao cả.

Dương Thần nghe Tuệ Lâm nói, trong lòng càng thêm băn khoăn, nhưng sự việc cũng đã xảy ra rồi, không thể nói là coi như không xảy ra chuyện gì

được, như vậy mình khác gì là tên lưu manh chứ?

- Không thì như vậy,

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Tuệ Lâm, em... hai tay anh, mắng chửi anh vài câu “lưu manh” “khôn nạn” hay những câu tương tự như thế, có như vậy, coi như anh đã là chuyện không tốt đối với em, sau đó bị em đánh.

Tuệ Lâm tim vẫn còn đập thình thịch, xấu hổ và thẹn thùng không để đâu cho hết, nghe ý kiến của Dương Thần, thực sự không nhịn được bật cười khanh khách, liếc mắt nhìn Dương Thần oán trách,

- Anh, cái ý nghĩ vớ vẩn của anh, em sao có thể làm như vậy được, em thực sự không có ý trách anh đâu, anh không cố ý mà... hì hì...

Không phải cố ý thì mới thấy khó chịu.

Dương Thần gào thét trong lòng, sao mình lại xui xẻo như vậy, không dễ dàng gì mới lấy hết dũng khí nửa đêm nửa hôm đến ăn vụng, vợ thì không đụng đến được, lại sờ phải cô em vợ. Nhưng chuyện khiến Dương Thần bức bối còn chưa hết, coi như lúc nói chuyện với Tuệ Lâm, Lâm Nhược Khê ở trong phòng đợi một lúc lâu không thấy Tuệ Lâm trở về cũng chẳng mảy may gì, chỉ coi như Tuệ Lâm không tìm thấy chỗ cô để đồ ngủ, cũng chỉ là vấn đề nhỏ, tạm ngừng không chiều nữa, cuối cùng khó khăn lắm mới tự mình rời khỏi cái ti vi, đi về phòng ngủ của mình.

Tiếng bước chân của Lâm Nhược Khê trở về phòng, Dương Thần và Tuệ Lâm đều tận tai nghe thấy, nhưng đồng thời lại cũng chẳng có cách nào.

Dương Thần không ngờ là vì việc này, lại phải phá cửa sổ thủy tinh nhảy xuống, nhưng trong phòng của Lâm Nhược Khê đến chỗ che còn không có, chỗ chôn lại càng không.

Kết quả là, khi Lâm Nhược Khê bước đến cửa phòng, giương mắt nhìn, thấy sắc mặt cổ quái của Dương Thần và sắc mặt kinh ngạc, đỏ bừng của Tuệ Lâm.

Lúc đầu Lâm Nhược Khê thấy có hơi chút mơ hồ, nhưng khi nhìn thấy thần sắc không bình thường của Tuệ Lâm, đã cảm thấy có cái gì đó khác lạ.

- Sao anh lại ở đây?

Lâm Nhược Khê nhíu mày hỏi Dương Thần.

Dương Thần muốn giải thích, nhưng trong đầu không nghĩ ra được lí do để giải thích. Chính mình không nghĩ ra được bất cứ lí do gì để đến phòng Lâm Nhược Khê mà.

Quả nhiên, Lâm Nhược Khê cũng không trông mong gì vào sự giải thích của Dương Thần, đôi mắt mùa thu đẹp tuyệt vời ấy dần dần biến thành một cái hồ lạnh giá, nhìn Dương Thần đến độ da đầu run lên, xương cốt phát lạnh.

- Sao, không giải thích được à?

Lâm Nhược Khê cười nhạt hỏi.

Dương Thần nín nhin hồi lâu, ngượng ngùng cười nói:

- Vợ chồng mà, ha ha, ông xã chỉ muốn xem em ngủ như nào, vậy không có gì là quá đáng.

Lâm Nhược Khê dường như đã sớm biết Dương Thần sẽ lấy quan hệ vợ chồng ra giải thích, lại hỏi:

- Vậy còn Tuệ Lâm thì sao? Anh đừng nói với em, anh vừa nhìn một cái, tai của Tuệ Lâm đã đỏ tung bừng thế kia.

Đầu óc của Tuệ Lâm đều chôn vào bên trong ngực rồi, nhẹ nhàng bước đến phía sau của Lâm Nhược Khê, không dám nói nửa lời.

Dương Thần gãi gãi đầu, thực tế không biết giải thích như thế nào, hắn cũng chẳng phải loại người cái gì cũng chịu trách nhiệm, nhưng lại được cái to gan, nói lớn:

- Nói thật cho em biết, chồng em vốn dĩ đêm nay muốn cho em “bá vương dương cung”, nhưng kết quả là cái “cung” này không có ở đây, sau đó không cẩn thận lại nhầm “nở” thành cung nhưng em yên tâm, anh vẫn chưa “phóng tiền”, vì vậy “nở” vẫn là “nở”, “cung” em đừng có giận nhá.

Lời này nếu là người khác nghe thấy, chắc chắn là không hiểu gì.

Nhưng Lâm Nhược Khê vốn là một người phụ nữ thông minh sắc sảo, lại kết hợp với biểu hiện của Tuệ Lâm và vẻ mặt của Dương Thần, làm gì có chuyện không nghĩ ra được là chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn dáng vẻ lưu manh vô lại của Dương Thần, có đánh chửi cũng không đáng, Lâm Nhược Khê rất giận dữ.

Bá vương thượng cung? Tên này chỉ biết nghĩ đến những chuyện không đàng hoàng như vậy sao?

Mấy ngày hôm nay mình đã chủ động thể hiện thiện ý rõ ràng như vậy, lẽ nào hắn không thể dùng những biện pháp quang minh lỗi lạc hơn một chút để thể hiện tình cảm với mình sao?

Đâu ra ông chồng canh ba nửa đêm lén lén lút lút vào giường ngủ của vợ, lại còn muốn cứng rắn?

Trên thực tế, Lâm Nhược Khê cũng nghĩ là tình ngay lí gian, nhưng cô lại không thừa nhận rằng chính mình đã tạo áp lực cho Dương Thần.

Kết hôn nửa năm trời, vẫn luôn là những lời nói lạnh nhạt, hoàn toàn không cho Dương Thần một cơ hội gần gũi, Dương Thần nào dám đối mặt với cái mặt sắc sảo này.

Kết quả là, kiếm đi nét bút nghiêng, biến thành một lối suy nghĩ nhất quán cho Dương Thần, trước tiên sẽ không bao giờ nghĩ Lâm Nhược Khê sẽ đáp ứng ngay việc chăn gối đối với mình.

Đáng chết chính là, kế hoạch này của Dương Thần vì sự xuất hiện của Tuệ Lâm nên hoàn toàn thay đổi.

Lâm Nhược Khê đã khiến cho chính em gái của mình, nếu như hôm nay em mình với chồng mình nảy sinh quan hệ mờ ám nào, thì Lâm Nhược Khê

sao có thể không tức giận được chứ.

- Anh đi ra ngoài... sau này không được vào phòng của tôi nữa.

Lâm Nhược Khê cố kiềm chế lửa giận, mặt lạnh băng không chút biểu cảm nói.

Dương Thần nghe thấy Lâm Nhược Khê thực sự tức giận, hơn nữa còn vô cùng nghiêm trọng, hồi hận sao mình lại ăn nói “thô lỗ” như vậy, cho dù thực tế đây có là suy nghĩ thật của mình đi chăng nữa, thì cũng nên nói uyển chuyển hơn một chút mà.

- Nhược Khê à...

- Ra ngoài!

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn Dương Thần, tức giận đến đôi vai run rẩy.

Dương Thần bất đắc dĩ, biết chỉ có đợi qua vài ngày đợi cô ấy bớt giận rồi mới có thể nói chuyện được, không thì sẽ như lấp lỗ châu mai không có hiệu quả gì.

Dương Thần ỉu xiu đi về phòng của mình, chỉ còn lại Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm đứng ở cửa, hai người phụ nữ đều trầm mặc một hồi không nói với nhau câu gì.

Cuối cùng, Tuệ Lâm nói yếu ớt: Chị... rất xin lỗi...

Tuệ Lâm chớp chớp mắt,

- Không cần phải như vậy, chị biết chuyện này không phải là lỗi của em.

- Thực ra...

- Được rồi, không cần phải giải thích, chị thực sự không trách em, chị hơi mệt, muốn đi nghỉ sớm, em cũng đi ngủ đi,

Lâm Nhược Khê nói xong, lập tức đi đến giường của mình, bắt đầu trải chăn ra.

Tuệ Lâm ngạc nhiên, muốn hỏi Lâm Nhược Khê còn muốn xem phim nữa hay không, nhưng nghĩ lại, đương nhiên là không có tâm trạng để xem rồi.

Trong lòng cảm thấy cuộn lên sự chua xót phức tạp, Tuệ Lâm chỉ nói được một câu: - Chị ngủ ngon, - Rồi đành lặng lẽ về phòng nghỉ ngơi.

Lâm Nhược Khê đợi Tuệ Lâm đi, cả người không còn chút sức lực nào ngã bổ xuống giường, ánh mắt ngây dại nhìn trần nhà, lẩm bẩm:

- Lâm Nhược Khê... đến tao cũng bắt đầu chán ghét mày rồi đấy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 369

Nỗi Buồn Của Tuệ Lâm!

Chuyện trải qua đêm hôm qua giống như trò đùa, khiến cho buổi sáng hôm sau lúc ăn cơm, Dương Thần cũng không dám nhìn mặt Lâm Nhượng Khê.

Cũng không hẳn là vì Dương Thần xấu hổ, chỉ là cảm thấy chuyện mình làm rất ấu trĩ, ấu trĩ thì cũng đành, còn thất bại đến mức không còn mặt mũi nào nhìn người khác.

Lâm Nhượng Khê thì lại coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhai nuốt chậm rãi, giống như một núi băng, hỉ nộ ái ố, căn bản là nhìn không ra chuyện gì.

Buồn bực và căng thẳng nhất có lẽ là Tuệ Lâm, bị kẹp giữa hai người, trái cũng không đúng mà phải cũng không xong.

Đêm qua bị Dương Thần sờ mó, lại bị thòm một cái ở tai, Tuệ Lâm cả người nóng bừng, toàn thân ngứa ngáy, cả đêm không ngủ được.

Từ nhỏ đến lớn, đi theo Vân Miểu sư thái, vốn dĩ còn định làm một tiểu đạo cô suốt cả đời, ai biết được lại bị bà nội ngớ ngẩn nhét vào nhà người ta như thế này, còn bắt mình tiếp cận Dương Thần, bắt mình phải hoàn thành chuyện chung thân đại sự...

Vốn dĩ Tuệ Lâm nhìn thấy giữa Dương Thần và Lâm Nhượng Khê có khúc mắc tình cảm, cảm thấy mình không nên tham dự vào rồi, nhưng bây giờ, bản thân mình không muốn tham gia cũng khó.

Tuệ Lâm biết ngoài miệng mình nói không để ý gì, nhưng trong lòng vẫn thực sự rất để ý.

Chung quy là do lớn lên dưới sự dạy dỗ của quan điểm giáo dục truyền thống, trước đây đến nửa sợi tóc cũng còn chưa bị người đàn ông nào chạm đến, hôm qua vừa bị hôn, vừa bị ôm, lại vừa bị sờ mó, Tuệ Lâm sao có thể nói là không để ý được cơ chứ?

Chỉ có điều, người đàn ông đó lại chính là anh rể mình...

Tuệ Lâm buồn phiền, cả buổi sáng cũng chỉ ăn được mấy miếng cháo, buông bát đĩa xuống, không còn tâm trạng để ăn uống gì.

Vú Vương thấy thế, quan tâm hỏi:

- Tuệ Lâm, có phải có chỗ nào không thoải mái không, sao lại ăn có một chút như vậy?

Tuệ Lâm vội lắc đầu.

- Không phải đâu, vú Vương, con chỉ không đói thôi, con rất khỏe.

- Ủ, - Vú Vương nửa tin nửa ngờ gật gật đầu, xem chừng cũng biết thanh

niên bây giờ có đủ thứ phiền não, nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Đang lúc Tuệ Lâm cảm thấy ngồi trên ghế đến mỗi cứng cả người rồi, rất không thoải mái, đúng lúc đấy chuông cửa vang lên.

- Để con ra mở cửa.

Tuệ Lâm dường như tìm thấy được biện pháp để giải thoát, lập tức chạy ra mở cửa cho khách.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê đều quay ra nhìn nhau một cái, chỉ thấy ánh mắt Lâm Nhược Khê lãnh đạm như sương.

Dương Thần sờ sờ mũi, cảm thấy tốt nhất vẫn là không nên nhìn người phụ nữ này, ít nhất phải qua một tuần thì mới có thể nguôi ngoai đi một chút.

- Ai vậy, sớm như vậy đã đến rồi,

Vú Vương bực mình hỏi.

Dương Thần nhún vai, thuận miệng nói,

- Có khi lại là người đến chúc tết cũng nên.

Tuệ Lâm nhẹ nhàng mở cửa, khuôn mặt vốn dĩ nở một nụ cười thoải mái, nhưng khi nhìn thấy người đứng ở cửa, khuôn mặt mỉm cười của Tuệ Lâm lập tức không còn nữa, miệng há hốc, con người mở to với bộ dạng không thể tin được.

Đứng ngoài cửa, là hai ông bà già, chính xác ra, là một ông lão, và một bà lão có vẻ hơi giống người giúp việc.

Ông lão mặc một chiếc áo kiểu thời Đường đỏ thẫm, phía dưới là một chiếc quần vải thô màu đen, chân đi một đôi giày kẻ sọc trắng đen được khâu thủ công, mái tóc chảnh tề được chải gọn gàng, hất ra phía sau, trên mặt có rất nhiều đốm đồi mồi và nếp nhăn.

Cũng không cao lớn lắm, nhìn hơi gầy, và có chút gì đó tinh ranh.

Người phụ nữ phía sau ông ta mặc một cái áo bông màu xám giống như quần áo thời dân quốc, mặt mũi cũng hiền lành, tóc trắng như cước, nhưng tinh thần rất minh mẫn.

Ông lão nhìn thấy Tuệ Lâm, giống như nhìn thấy đứa cháu gái của mình vậy, mỉm cười để lộ những nếp nhăn, hiền lành nhìn Tuệ Lâm một cái, nói:

- Là con bé nhà Lâm gia, đã lớn như vậy rồi cơ à.

Tuệ Lâm cuối cùng cũng xác định được là mình không nhận nhầm người, vội vàng lui xuống ba bước, mang theo cả cảm giác nghiêm túc và kính sợ, xúc động cúi đầu xuống, xoay ngoắt một trăm tám mươi độ lại.

- Chủ... chủ tịch quốc hội, chào ngài.

Hành động kỳ lạ của Tuệ Lâm lập tức thu hút sự chú ý của ba người ngồi trong phòng, sao đột nhiên con bé này lại cúi đầu? Ai đến vậy?

Ông già đó khoát khoát tay, giọng ấm áp nói:

- Ta từ lâu đã không còn làm việc đó nữa rồi, đừng như thế này, ta sáng sớm đã đến thế này, không quấy rầy bữa sáng của mọi người chứ?

- Đúng là quấy rầy... à không không không, không phiền gì đâu ạ.

Tuệ Lâm suýt chút nữa thì nói thật, mặt đỏ bừng, lo lắng không biết nên nói như thế nào mới được.

Ông già cười ha hả,

- Đừng lo lắng, ta không phải là lão yêu quái ăn thịt người đâu.

Tuệ Lâm thầm nghĩ, có thể không căng thẳng sao? Mặc dù từ nhỏ đến lớn, lúc nhỏ luôn đi theo sau bà nội, gặp nhiều nhất cũng không đến ba lần, nhưng ông già đứng đối diện mình đây, lại là người mà tuyệt đối mình không dám quên mặt.

Đây chính là một trong những người có công lớn trong việc thành lập Trung Quốc, là khai quốc công thần sau này.

Những chuyện khác không nhắc đến, tuy Tuệ Lâm không thường ở Nga Mi tập võ, cũng không về Yên Kinh nhiều, nhưng Miêu Vân sư thái thỉnh thoảng cũng có nhắc đến, nên cũng biết năng lực của ông già này lớn đến thế nào.

Hiện giờ ở cục Chính trị Trung Ương, ngoài chủ tịch ra, hầu như cái gì cũng liên quan đến ông già này, không cần nhắc đến cán bộ cấp tỉnh, cấp sở khác, chỉ sợ rằng ba cán bộ quản lý cao nhất, thì cũng sẽ có một người tự nguyện gọi ông già này là “thầy” rồi.

Lâm gia ở Yên Kinh tuy rằng cũng là một gia tộc lớn, lâu đời, nhưng so với vị một tay đưa gia tộc lên đến đỉnh cao này, thì thực sự cũng chỉ đáng xếp hạng hai mà thôi.

Nếu không có ông già này hô mưa gọi gió ở cái thời đại đó, thì gần như inte truyền thông không thể phát triển được, ti vi là thứ đồ lạ và hiếm ở Trung Quốc, ông già này, tuyệt đối có thể trở thành một vĩ nhân.

Chỉ tiếc rằng thời đại không giống nhau, vì vậy sau khi ông già này nghỉ hưu, gần như đám thanh niên trẻ không mấy ai còn nhớ đến nhân vật này, cho dù có nhớ đến, cũng chỉ còn nhớ được hình dáng mơ hồ mà thôi.

Tuệ Lâm dù sao cũng chẳng phải cao nhân ngoại thế gì, chỉ có điều, lúc mới ra đời, ý nghĩ còn đơn thuần của một cô gái, nhìn thấy lãnh đạo cao cấp của quốc gia, đương nhiên là vừa ngạc nhiên vừa sợ rồi.

- Ta và ông nội cháu, mặc dù là kém không ít tuổi, nhưng cũng có thể tính là ngang hàng với nhau, nếu cháu cảm thấy gọi cách nào cũng không thích hợp, vậy thì gọi ta là Dương gia gia đi.

Dương Công Minh nhìn thấy Tuệ Lâm đang không biết nên mở mồm như thế nào, cười nói.

Tuệ Lâm dụi dãi đáp:

- Vâng Dương gia gia.

Đối với việc Dương Công Minh đột nhiên đến, sau khi bớt căng thẳng, Tuệ Lâm nghĩ thật kỹ, cho là lần này ông đến vì chuyện của đứa cháu Dương Liệt, nên rất lo lắng nhìn về phía Dương Thần đang ngồi ở bàn ăn.

Nhưng không ngờ, Dương Công Minh chỉ mỉm cười đi đến trước mặt

Dương Thần, nói năng một cách ôn hòa:

- Tiểu tử, không cần nhìn ta nữa, ăn đi, tại ta cũng thấy nóng ruột, hơn nữa người già lại hay dậy sớm, cho nên mới sáng sớm đã đến đây rồi, có chuyện gì thì để ăn xong rồi nói.

Lỗi tai Dương Thần rất thính, sớm đã nghe thấy Tuệ Lâm hô “ chủ tịch Quốc hội”, lại cẩn thận liên tưởng, với vị trí cháu gái Lâm gia của Tuệ Lâm, mà còn phải cúi đầu chào chủ tịch quốc hội, thì chỉ có thể là chủ tịch quốc hội của Trung Quốc mà thôi.

Cái chức này, cũng gần giống với chức chủ tịch hạ viện của Mỹ, mặc dù không hiển hách bằng chức thủ tướng, nhưng lại thường là người chủ trì toàn cục, đưa ra chính sách chủ chốt.

Chẳng qua, Dương Thần đột nhiên nghe thấy, lại chưa từng gặp qua ông già này, không nghĩ đến vị chủ tịch quốc hội đã nghỉ hưu.

Đối mặt với một vị lãnh đạo cấp quốc gia, lại xưng là Dương gia gia...

Dương Thần còn chưa biết được người này là ai.

Nhìn vẻ mặt từng trải, đang mỉm cười, thần nhiên nhìn ngắm khắp mọi nơi trong căn biệt thự, tuyệt đối không phải là người bình thường, ông già này có vẻ mặt dày, Dương Thần cười mĩa mai, đúng là có muốn trốn cũng không trốn được.

Vốn tưởng là có một người cha làm tư lệnh đã đủ nực cười rồi, cha của cha, không ngờ lại là lãnh đạo cấp quốc gia.

Hơn hai mươi năm cũng chưa từng nhìn thấy bóng dáng của người thân, vừa mới về nước được một năm, lấy đâu ra nhiều nhân vật lớn có quan hệ với mình vậy?

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Công Minh, lúc đầu cảm thấy nghi hoặc, sau đó liền nhận ra ngay người này là ai, tuổi tác có lẽ còn lớn hơn vú Vương nhiều.

Vú Vương vốn dĩ đã nhát gan, ăn cũng không ngon nữa, chẳng biết nói gì, bèn lấy cớ nói:

- Tôi xuống bếp đun nước.

Rồi chạy đi mất.

Lâm Nhược Khê suy nghĩ trong phút chốc, cô biết lai lịch của Dương Công Minh, lại liên tưởng đến chuyện của Dương Liệt mấy hôm trước, phản ứng của Dương Thần, Lâm Nhược Khê mơ hồ cảm thấy, nhân vật này, có quan hệ rất lớn với Dương Thần.

Chỉ có điều, càng nghĩ, Lâm Nhược Khê lại càng thấy không thể tưởng tượng tiếp được.

Đều là họ Dương, hay là... người đàn ông như thế này lẽ nào lại là một thành viên trong gia tộc nhà của khai quốc công thần?

Không đến mức nực cười như vậy chứ, nếu mà là thật, thì chẳng phải lại trở thành thái tử đảng trong truyền thuyết rồi sao?

Lâm Nhược Khê nhú mảy, nhìn trộm Dương Thần, so với lúc bán thịt dê nướng cũng chẳng khác là mấy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 370

Thế Giới Bên Ngoài Không Liên Quan Gì Đến Tôi.

Tiếp tục ăn cơm, đã không cảm thấy có mùi vị gì nữa rồi, Dương Thần đã ăn hết bát cháo lớn, Lâm Nhược Khê chỉ ăn vài miếng, giống như Tuệ Lâm buông bát đĩa xuống.

Vú Vương thu dọn bát đĩa trên bàn, việc pha trà giao luôn cho Tuệ Lâm làm, vú Vương đến nghĩ cũng không dám nhận cái việc pha trà cho nhân vật như thế này.

Chuyện khiến vú Vương buồn bực chính là, loại người này sao có thể đến nhà mình không lí do như vậy chứ? Lẽ nào Lâm Nhược Khê làm kinh doanh lớn đến mức lãnh đạo của quốc gia đều phải đến làm khách như thế này à?

Dương Công Minh nhìn thẳng vào bức tranh sơn dầu của một họa sĩ nổi tiếng mà Lâm Nhược Khê mới mua, lão phu nhân nhìn thấy Dương Thần và mọi người đang chờ ông ấy, liền dục:

- Lão gia, ăn xong rồi.

Dương Công Minh lúc này mới xoay người lại cười ha hả, chỉ tay vào bức tranh sơn dầu treo trên tường, cười với Lâm Nhược Khê nói:

- Đây là tranh của người phương Tây, nhìn thì đẹp, nhưng ta thấy vẫn không thật bằng ảnh chụp.

- Vâng.

Lâm Nhược Khê cũng không biết phải tiếp lời như thế nào, nói ông ta không có tế bào nghệ thuật nào? Muốn chết chắc? Nói ông ta đúng? Trong lòng mình không thoải mái, vì vậy chỉ “Vâng” một tiếng thôi.

Dương Công Minh cũng không để bụng, quay đầu lại nói với Dương Thần:

- Dương Thần, cái tên này của con, là con tự đặt lấy?

Dương Thần thản nhiên gật đầu:

- Chỉ là biệt hiệu thôi, họ gì, tên gì, thật ra cũng không quan trọng.

- Thanh niên, không thể nói như vậy được, con người không thể quên cội nguồn, giống như yêu nước vậy, đầu tiên là phải biết yêu bản thân, tiếp đó là biết yêu gia đình mình, nếu như đến cả cội nguồn gốc rễ của mình, đều có thể tùy tiện, thì còn cái gì mà người đó không thể tùy tiện được nữa.

Dương Công Minh ôn tồn nói.

Dương Thần đột nhiên cảm thấy mình giống như bị một quyền bông đánh vào đầu vậy, lời của người già nói rất dịu dàng, hơn nữa lại rất tươi cười, cái gọi là “giơ tay ra cũng không đánh được kẻ đang cười”, người ta ôn tồn nhẹ nhàng nói với mình như vậy, mình chắc sẽ không thể nổi xung lên cứng miệng

với người ta được, lại nói mình ức hiếp người già.

- Hôm nay đến đây chắc sẽ không vì đến nói chuyện tên họ của tôi chứ?

Dương Thần chỉ có thể cố gắng hết sức chuyển chủ đề, muốn nhanh nhanh nói cho xong chuyện.

Dương Công Minh gật gật đầu:

- Đúng là có chuyện khá quan trọng, nhưng... chuyện này ông nghĩ... nên tìm một nơi yên tĩnh một chút để nói, không biết là có được không?

- Không có gì phải che giấu cả, muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi dẹp đi.

Dương Thần mất hết kiên nhẫn nói.

- Dương Thần, không thể nói những câu như vậy được.

Lâm Nhược Khê chau mày, trừng mắt nhìn Dương Thần, anh chàng này cũng quá thất lễ rồi, bất luận đối phương có phải là người mình không muốn gặp hay không, dù sao thì cũng là bề trên, lại với giọng điệu thương lượng như vậy, sao có thể nói chuyện vô lễ như vậy được?

- Ông Dương, nếu không chê, thì vào thư phòng của tôi nói chuyện được không?

Lâm Nhược Khê đề nghị.

Dương Thần cũng biết mình nói hơi nặng lời, thấy Lâm Nhược Khê chủ động làm dịu đi không khí, cũng không nói gì nữa.

Dương Công Minh cũng không tức giận, vui vẻ gật đầu nói:

- Vậy thì cảm ơn cô, cô gái nhỏ.

Lâm Nhược Khê đứng dậy, làm động tác mời, dẫn Dương Công Minh và phu nhân lên tầng hai.

Trước khi lên lầu, Lâm Nhược Khê không vừa lòng lườm Dương Thần một cái, ý tứ rất rõ ràng----- “đi lên với em”.

Dương Thần trong lòng cảm thấy rất kì lạ, ngày bình thường những chuyện của mình rất ít khi hỏi đến, hơn nữa lại không phải là loại phụ nữ thích quản chuyện của người khác, nhưng hôm nay, sao Lâm Nhược Khê lại quan tâm đến chuyện của mình và ông già này như vậy nhỉ? Lẽ nào chỉ là vì tôn trọng thân phận của ông già này thôi sao?

Kì thực về vấn đề này, đến ngay cả Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy kì lạ, chỉ là cảm thấy, trước mặt người này, mình nên biểu hiện tốt một chút, là cảm giác như vậy thôi.

Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê dẫn Dương Công Minh lên, biết không lên thì cũng không được, buộc lòng bước lên cầu thang với tốc độ chậm như rùa.

Tuệ Lâm ở dưới lầu, vừa định pha trà cho Dương Công Minh, nhìn thấy bốn người đã lên lầu rồi, giật mình, vô cùng lo lắng.

Đến cửa thư phòng, Lâm Nhược Khê mở cửa cho Dương Công Minh, Dương Công Minh cười ha hả nói một tiếng “cảm ơn”, cùng với lão phu

nhân đi vào trong thư phòng.

Khiến cho Lâm Nhược Khê cảm thấy ngượng đỏ mặt chính là, lão phu nhân hòa nhã kia trước khi bước vào phòng, tùm tùm cười nói:

- Cô gái nhỏ có bộ dạng thành thực quá.

Tuy rằng là lời khen của người già dành cho đứa cháu nhỏ yêu quý, nhưng đã rất nhiều năm Lâm Nhược Khê không được cảm nhận sự đối đãi như vậy, vẫn thấy không thích ứng được.

Dương Thần cũng đã vào phòng rồi, Lâm Nhược Khê nhìn thấy thế, định đóng cửa vào rồi xuống lầu.

Nhưng, đang định rời đi, lại bị tiếng của Dương Công Minh ở trong phòng gọi giật lại.

- Nhược Khê à, cháu cũng vào đi, những chuyện này cháu cũng có tư cách để nghe.

Lâm Nhược Khê thân thể mềm nhũn run rẩy, lẽ nào Dương Công Minh đã sớm biết mình là ai? Có tư cách để nghe? Có ý gì vậy? Lẽ nào Dương Thần thật sự là...

Thấp thỏm không yên, Lâm Nhược Khê phân vân một chút, gật gật đầu, rồi cũng bước vào trong phòng, đóng cửa lại.

Lập tức, căn phòng yên tĩnh trở lại, vài tia nắng sớm từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, áp áp vui vẻ, tiêu tan bớt đi vài phần không khí nặng nề.

Dương Công Minh nhìn bốn phía, nhìn một dãy bày la liệt là sách, cười nói:

- Nhược Khê à, những quyển sách này, cháu đều xem rồi à?

Lâm Nhược Khê lí nhí đáp:

- Đúng vậy.

- Không tồi, mặc dù người xưa nói phụ nữ không có tài thì càng có đức, nhưng người phụ nữ có văn hóa, thì lại luôn hiểu được nhiều lí lẽ, đặc biệt là muốn quản lí tốt chuyện của một đại gia tộc, không có học vấn thì sẽ không làm tốt được chuyện tốt này,

Dương Công Minh vui mừng quay sang Dương Thần nói:

- Dương Thần, cháu lấy được cháu dâu tốt, ông nội rất vừa lòng.

- Ông nội?

Đôi mắt long lanh của Lâm Nhược Khê mở to hết cỡ, xém chút nữa thì não thiếu dưỡng khí, hiền lành quay đầu lại, nhìn về phía Dương Thần đang không nói năng gì.

Dương Thần chau mày, hần không ngờ, Dương Công Minh lại có thể đơn giản, tùy tiện nói ra quan hệ huyết thống như vậy.

- Tôi chưa bao giờ nói là tôi có ông nội, chắc là ông già nhận nhầm người rồi.

Nói những câu trên, trong lòng Dương Thần tĩnh lại được, khóe miệng nhếch lên thân nhiên cười, trả lời.

Dương Công Minh cũng không để bụng, dường như không nghe thấy những lời Dương Thần nói, trong ánh mắt hiện lên vài suy nghĩ, giọng điệu có chút mơ hồ nói:

- Mùa đông của hơn hai mươi năm trước, thời tiết cũng gần như thế này, con trai ta là Dương Phá Quân, cùng với đứa con dâu còn chưa cưới hỏi của ta Quách Nhược Hoa, đã sinh cho ta một đứa cháu trai, nhưng, hai đứa chúng giấu ta, bởi, đứa con dâu trước khi được cưới hỏi đã mang thai đứa bé đó rồi.

Bọn chúng cảm thấy ta không biết, kì thực, ta đã sớm biết rồi, may mắn là chúng không phá bỏ đứa bé, nếu như chúng làm như vậy, nhất định ta sẽ ngăn cản chúng.

Một khi ông trời muốn cho đứa nhỏ được sinh ra, thì không nên cướp đi sự tồn tại của nó, cho dù còn chưa được sinh ra, nhưng cũng là một sinh mệnh của Dương gia ta, là cháu trai hoặc cháu gái của ta.

Chỉ tiếc là, lúc đó ta đang tham gia tranh cử chức chủ tịch hội đồng nhân dân của trạm kiểm soát trọng yếu, Dương gia từ trên xuống dưới, tổng cộng lên đến hơn một trăm người già trẻ lớn bé gái trai, đều trông mong ta lên chức, để củng cố lại vị trí gia tộc, trước đây gia tộc chúng ta là gia tộc phát triển nhất của Trung Quốc, bất cứ ai lên chức đều sẽ đem lại sự thịnh vượng tuyệt đối cho gia tộc, còn nếu thất bại thì sẽ đem đến sự đau khổ cho cả gia tộc, để có được một Dương gia hùng hậu, rất nhiều doanh nghiệp nhà nước, rất nhiều cán bộ địa phương đều bị chèn ép thậm chí ăn đến xương cốt cũng không còn, đây cũng là điều rất hiển nhiên.

Lúc đó, ta căn bản là không có thời gian rảnh rỗi để quan tâm đến chuyện đứa cháu của ta được bí mật sinh ra, thậm chí, ta còn biết rất rõ, nếu có con trước khi kết hôn, thì trong cái thời đại đó đối với gia tộc ta mà nói, chính là một vụ bê bối.

- Con dâu và con trai ta hiểu rất rõ về điều này, cho nên, chúng đem cháu của ta, gửi vào một cô nhi viện, định đợi ta tranh cử xong, lại đón nó về.

Dương Công Minh chậm rãi kể lại, sắc mặt Dương Thần u ám thay đổi không ngừng.

Lâm Nhược Khê đại khái cũng hiểu được chân tướng của sự việc, từ lúc đầu bị chấn động, dần dần, nhìn Dương Thần bên cạnh bằng ánh mắt dịu dàng hơn.

Hóa ra thân thể của anh lại long đong lận đận như vậy sao?

- Sau này, không phụ sự mong chờ của mọi người, nhờ sự giúp đỡ của rất nhiều học sinh và đồng nghiệp, giúp cho Dương gia đạt được sự sinh tồn ổn định căn bản ở Yên Kinh. Ta còn nhớ, ngày trúng cử hôm đó, việc đầu tiên mà ta nghĩ đến, chính là mang đứa cháu của Dương gia ta về, nếu như không phải thằng nhỏ đó đến cô nhi viện chịu khổ, thì ông nó sao có thể bình yên mà trúng cử được.

- Nhưng, lúc con trai và con dâu ta đến cái cô nhi viện đó, không ngờ chỗ đó đã bị giải phóng mặt bằng, đám trẻ đó, cũng không thấy đâu, bao gồm cả thằng nhỏ mới vừa sinh được mấy tháng của nhà chúng ta...

Ánh mắt của Dương Công Minh lộ ra vẻ thương xót, chuyện năm đó, rõ ràng ở trước mắt, nhưng lại khiến ông già này thở ngắn than dài.

Nghĩ đến đó, lão phu nhân bên cạnh Dương Công Minh cũng tỏ vẻ đau lòng, yên lặng lau nước mắt.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần đứng bên cạnh không hề có bất cứ biểu cảm gì, hóa ra chuyện từ nhỏ anh ấy không có cha mẹ là thật, còn bé như vậy mà đã mất đi tất cả người thân, làm cách nào anh có thể trưởng thành được?

Đồng thời Lâm Nhược Khê cũng hiểu ra tại sao ngày hôm đó Dương Thần lại nói với Quách Tuyết Hoa đã quỳ hẳn xuống rằng:

- Vĩnh viễn đừng bao giờ nói câu xin,

Cũng đã hiểu nguyên nhân thật sự không giết Dương Liệt, xem ra Dương Thần đã sớm biết tất cả.

- Ông cho rằng, nói những câu này thì sẽ có tác dụng sao? Từ khi tôi bắt đầu nhớ được mọi chuyện, trong thế giới của tôi, đã không có bất cứ cái gì gọi là người thân nữa rồi, cũng giống như lí lịch của tôi trong sổ cảnh sát, những chuyện trước lúc tôi năm tuổi, tôi đều quên hết rồi, được người khác nhận nuôi cũng được, bị người khác bán đi cũng được, có cũng chỉ là không biết ai đã nói cho tôi biết họ của mình, sau khi năm tuổi, tôi đã ra nước ngoài, từ khi đó đến bây giờ, tôi có thể đứng được ở đây, tôi không biết làm thế nào để có thể sống được đến bây giờ.

Dương Thần cười giễu cợt:

- Tôn Ngộ Không còn biết mình được sinh ra từ đá, lúc tôi biến thành kẻ không giống người, ai có thể nói cho tôi biết, tôi từ đâu đến thế giới này? Những đau khổ mà thân thể tôi phải chịu đựng thì không nói làm gì, ông có biết, đến bản thân mình là cái gì cũng không biết thì có cảm giác như thế nào không? Cái mà mấy người gọi là đau thương, thì đáng gì?

Dương Công Minh yên lặng, nhìn Dương Thần, trầm mặc không nói nên lời.

Lâm Nhược Khê khước mắt đỏ hoe, giờ phút này, Dương Thần của ngày bình thường đã tàn mạn đi hết không còn chút nào, dường như cả người bị bao phủ bởi một hoang mạc thê lương, không còn chút sức sống hết sức tuyệt vọng.

- Trái tim tôi đã rất mệt mỏi rồi, tôi không muốn trả thù ai, nhưng hi vọng các người cũng không làm phiền đến cuộc sống của tôi, tôi chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh, không có quan hệ gì với bên ngoài.

Dương Thần nói xong, quay người định đi ra khỏi thư phòng.

- Chờ một chút!

Dương Công Minh đột nhiên hô lên một tiếng.

Bước chân của Dương Thần dừng lại, đang định quay đầu lại, nghe thấy sàn nhà phát ra một âm thanh chấn động.

Là âm thanh này? Dương Thần mở to mắt ra, quay người lại, Dương Công Minh vẻ mặt rất nghiêm túc đã quỳ rạp xuống đất.

Không chỉ Dương Thần, đến cả Lâm Nhược Khê và lão phu nhân mặt cũng biến sắc.

Bất luận là bề trên, hay là lãnh đạo, Dương Công Minh quỳ trước mặt cháu mình, tuyệt đối là khiêu chiến với lòng mình, là chuyện chịu cực hình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 371

Bên Nhau Mãi Mãi!

Dương Công Minh nhìn thấy bộ dạng có vài phần bị chấn động của Dương Thần, sảng khoái cười ha hả.

- Đừng chê cười lão già ta, người không biết liêm sỉ quỳ gối trước mặt cháu, không phải là ông của cháu, cũng không phải là trưởng bối của cháu, không phải là cán bộ lão thành nghỉ hưu gì hết.

- Ta là đại diện cho, hơn trăm người của Dương gia ta năm đó dựa vào hi sinh của cháu mới có được an toàn, quỳ gối trước cháu, là do Dương gia nợ cháu, mặc dù một mình ta quỳ xuống thì cũng không đổi lại được cái gì, nhưng tốt xấu gì, ta cũng hi vọng mình được an lòng.

Nói xong, Dương Công Minh lại từ từ tự mình đứng dậy, ngang nhiên ưỡn ngực, không hề cảm thấy xấu hổ về việc mình vừa phải quỳ xuống, ngược lại bộ dạng còn thoải mái hơn trước.

- Ông cho rằng làm như vậy thì tôi sẽ chấp nhận các người sao?

Dương Thần không nhin nổi cười.

Dương Công Minh lắc đầu, trình trọng nói:

- Ông cũng không trông cậy vào việc ông quỳ xuống mà cháu có thể nhận những người nhà mình, ông đã nói rồi, làm ông của cháu, làm trưởng bối của cháu, từ trước đến giờ ông chưa bao giờ cảm thấy phải quỳ trước cháu, cho dù trong lòng ta cảm thấy áy náy đến cỡ nào, ta cũng không bao giờ quỳ trước cháu của mình.

- Có thể câu nói này của ông hơi cực đoan, nhưng ông cho rằng đây là đạo lý----làm cha mẹ, không bao giờ phải cảm thấy có lỗi với con cái, bởi, nếu không có bố mẹ, thì sẽ không có con cái.

- Cha mẹ cháu mặc dù không nuôi dưỡng cháu, nhưng chúng đã sinh ra cháu, cho dù những đau khổ mà cháu phải chịu đựng là không kể hết được, nhưng đối với ân sinh thành, thì không thể phủ nhận, huống hồ bọn chúng, không phải muốn đem cháu đến thế giới này để chịu khổ, riêng quyết tâm sinh cháu ra vào thời điểm đó, cũng đã phải trải qua biết bao nhiêu rủi ro rồi.

- Cháu có thể hận bọn chúng, nhưng cháu không thể phủ nhận bọn chúng là cha mẹ của cháu, không thể phủ nhận rằng chúng đã cho cháu sinh mệnh này.

Dương Thần không nói gì, hần định phản bác, nhưng hần phát hiện ra, thực tế bản thân mình không tìm thấy lí do để phản bác những lời của Dương Công Minh.

Có lẽ, chính bản thân hần cũng không hoàn toàn đoạn tuyệt với tình cảm

của người thân, không thì, cũng không nói với Quách Tuyết Hoa, không phải cầu xin mình, không thì, cũng sẽ không hạ thủ lưu tình với Dương Liệt.

Dương Thần cũng hiểu rất rõ, tuy rằng ở bên ngoài thì mình được gọi là “Thần” nhưng thực tế bản thân mình cũng chỉ là người mà thôi. Mặc dù có thể làm một số chuyện mà người bình thường không làm được, nhưng trong lòng, cũng có những cảm xúc của con người. Bản thân vẫn còn rất trẻ, mặc dù đã trải qua rất nhiều chuyện, trái tim đã có chút ít già nua, nhưng về mặt tình cảm thì vẫn chưa trưởng thành lắm, vẫn chưa biết yêu người khác, cũng chưa biết cảm nhận tình yêu của người khác dành cho mình, đồng thời, lại biết chán ghét, biết phẫn nộ.

Bản thân đã từng đi dạy Đường Đường, không cần phải quá coi trọng mâu thuẫn mẹ con, người làm mẹ, người làm con, đều là duyên phận cả, đặt vào thế giới khổng lồ, vạn vật của vũ trụ, nỗi thống khổ của mình, kì thực cũng không là cái gì.

Nhưng, bản thân con người ta là mâu thuẫn, dạy Đường Đường là một chuyện, nhưng đối với tình huống của mình, đâu phải là chuyện cãi nhau đơn thuần giữa cha mẹ và con cái đâu?

Dường như những lời Dương Công Minh muốn nói đã nói xong, ra hiệu với người vợ đứng phía sau, định đi ra khỏi phòng.

Lúc đi qua Lâm Nhược Khê, Dương Công Minh tủm tỉm cười:

- Nhược Khê, khiến cho cháu bị sợ hãi rồi, ngại quá.

- Không... không sao đâu ạ,

Lâm Nhược Khê cũng không biết nên gọi Dương Công Minh là gì.

Theo lý mà nói, mình và Dương Thần là vợ chồng, kỳ thực phải mở miệng gọi một tiếng “ông nội”, nhưng lại không mở miệng ra nói được, cho nên có phần hơi cứng nhắc.

Dương Công Minh quay đầu lại, có vẻ hơi tiếc nuối nói với Dương Thần:

- Mẹ ruột của cháu, đã biết cháu là con của nó, nó tìm cháu đã hai mươi mấy năm, xây biết bao cô nhi viện như vậy, muốn bù đắp lại những tiếc nuối trong lòng, kỳ thực ông bố chồng là ta gặp nó thấy tội nghiệp cho nó, nó rất muốn gặp cháu một lần, nhưng vì nhiều nguyên nhân, nên đã bị Phá Quân nhốt lại trong biệt thự, không cho ra ngoài.

- Mặc dù ông là cha của Phá Quân, nhưng từ trước đến giờ ta chưa bao giờ hỏi quá nhiều về chuyện của hai đứa chúng, nếu như cháu thấy tiện, ông hy vọng cháu có thể đi thăm người phụ nữ đáng thương đó một lần.

- Đương nhiên, đây chỉ là hy vọng của một người già, ông biết đối với cháu mà nói, gặp bọn chúng có lẽ cũng là một chuyện đau khổ, vì vậy ông không ép cháu.

Nói xong, Dương Công Minh và rời khỏi thư phòng, đi xuống dưới lầu.

Mãi cho đến khi ở dưới lầu vọng lên tiếng chào từ biệt của vú Vương, Tuệ Lâm với Dương Công Minh, Dương Thần mới từ từ xoay người lại.

Lâm Nhược Khê nhìn sắc mặt không chút biểu cảm của Dương Thần, muốn nói cái gì đó, để làm dịu đi không khí, hoặc là để an ủi Dương Thần một chút, nhưng lại không biết nên mở mồm như thế nào, cuối cùng là thành ra hai người cùng đứng một chỗ trầm mặc không nói năng gì.

Qua một hồi lâu, khóe miệng Dương Thần lộ vẻ cười mà lại như không cười, bĩu môi với Lâm Nhược Khê nói:

- Này bảo bối, không có cảm tưởng gì muốn nói với ông xã sao?

Lâm Nhược Khê nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của Dương Thần, tuy bị trêu chọc nhưng cũng không giống như trước đây lạnh nhạt nhìn hắt, thật lòng hỏi han:

- Anh định như thế nào?

- Cái gì như thế nào?

Dương Thần hỏi.

- Vừa rồi ông Dương có nói, Quách phu nhân bị Dương tư lệnh giam giữ không cho ra ngoài, chẳng lẽ anh...

Lâm Nhược Khê không nói hết câu, cô sợ sẽ khiến Dương Thần nổi giận, không biết được, Dương Thần càng ra vẻ không có chuyện gì, thì cô lại càng cảm thấy Dương Thần đáng sợ hơn.

Rất không bình thường.

Dương Thần chậm rãi bước đến bên Lâm Nhược Khê xoay ghế ngồi xuống, lười nhác tháo thắt lưng, nói:

- Anh còn tưởng em muốn nói cái gì, bà xã à, xuất thân của chồng em, không ngờ lại là thái tử đẳng cấp khác người, chẳng lẽ em không cảm thấy chính mình đang mạo hiểm phưu lưu đầu tư sao?

Dương Thần nháy mắt với Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê không thèm để ý đến câu chuyện đùa của hắn,

Dương Thần, anh đừng có như vậy được không, em biết trong lòng anh chắc chắn rất buồn...

- Em biết cái gì?

Dương Thần đột nhiên chồm dậy, vỗ một cái thật mạnh, dồn Lâm Nhược Khê vào phía tường.

Lâm Nhược Khê tái mặt, chỉ cảm thấy cả người Dương Thần như một con mãnh thú, nháy mắt đã dồn mình vào đến vách tường.

Khuôn mặt Dương Thần được phóng đại, lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt dữ tợn và táo bạo đến như vậy, mơ hồ như có những vạch máu đỏ tươi đang lưu động, tràn ngập sự phẫn nộ.

Hai cánh tay Dương Thần như vách tường sắt, tỳ vào hai vai của Lâm Nhược Khê như vậy, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt Lâm Nhược Khê.

Khí thể như dùi non lấp biển, khiến cho Lâm Nhược Khê cảm thấy ngực mình như bị một tảng đá lớn chặn lên, đến việc hít thở cũng rất khó khăn.

Nhưng Lâm Nhược Khê cắn chặt môi dưới, lấy hết sức bình sinh, trừng

mắt nhìn Dương Thần, không cam lòng thể hiện sự yếu đuối trước mặt Dương Thần.

Nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ bất khuất trước mặt mình, Dương Thần cười nhạo:

- Vợ à, em có biết ăn thịt người chết có mùi vị như thế nào không? Anh nói cho em biết, thực ra thì cũng không khác lắm với thịt chuột sống, à đúng rồi, chắc chắn em chưa có cơ hội ăn thịt chuột.

- Vậy em có biết khi nằm giữa đồng tử thi bốc mùi thối rửa, giả chết ba ngày ba đêm sẽ có mùi vị như thế nào không? Anh nói cho em biết, có rồi bỏ và những con giun giống nhau, những con sâu dài hơn những con giun một chút, sẽ chui vào từ lỗ mũi của em, sau đó sẽ chui ra từ lỗ tai của em...

- Em có biết bị hơn mười loại thuốc hóa học cùng tồn tại trong cơ thể, bị lấy ra làm chuột bạch thí nghiệm thì có cảm giác như thế nào không? Anh nói cho em biết, chính là giống như bị vô số dao cắm sâu vào người em vậy, hơn nữa là còn cắm liên tục trong một tuần, trong nửa tháng.

- Em có biết...

Dương Thần không thể tiếp tục nói được nữa.

Đôi mắt mở trừng trừng, lẫn những tia máu đỏ, đột nhiên Lâm Nhược Khê chớp lấy môi Dương Thần mà hôn.

Dương Thần chỉ cảm thấy từ lạnh lẽo đến ấm mềm, đôi môi tỏa ra mùi hương hoa nhài, trúc trắc mà hồng hách chặn tất cả những lời mình định nói.

Mình, bị người phụ nữ này cưỡng hôn?

Tròng mắt của Lâm Nhược Khê vẫn mở như cũ, hai người bốn mắt nhìn nhau, môi chạm môi, mũi chạm mũi.

Lâm Nhược Khê thở hổn hển, tỏ rõ trong lòng cô quay cuồng và căng thẳng.

Hương vị ngọt ngào trong hơi thở chớp mắt đã lên hơi men điên cuồng, khiến cho Dương Thần say mê.

Nhưng ngay sau đó, Dương Thần có thể rõ ràng nhận ra, trong hốc mắt của Lâm Nhược Khê, từ ướt át dần dần trở nên trong vắt, cuối cùng trở thành hai hàng lệ chảy xuống gò má.

Bởi vì Lâm Nhược Khê hôn đã dùng sức quá mức, nên má hai người cũng dính chặt vào nhau, không có một kẽ hở.

Dương Thần có thể cảm nhận được, giữa hai má, nước mắt nóng hôi hổi của Lâm Nhược Khê.

Rất lâu sau, khi Dương Thần đã quên cả thời gian đi, quên đi cả nơi mình sống, Lâm Nhược Khê mới từ từ di chuyển đôi môi của mình, vẫn trước sau như một thận trọng, lạnh lùng, cứ như vậy im lặng nhìn Dương Thần.

- Em biết anh rất khó chịu, em cũng đã từng khó chịu giống như anh.

- Khi một người hết lòng lo lắng cho mình, lại từ bỏ mình, thì sẽ giống như biến thành một con bọ cạp độc, bà nội đã để lại tất cả, nhưng lại không

để lại trách nhiệm làm cha cho người đàn ông đó, ở bên ngoài ăn chơi đàn đúm, câu kết với người ngoài ức hiếp em, nhục mạ em, thậm chí đánh em... em đã từng nghĩ đến cái chết, muốn ông ta chết cùng, muốn làm tất cả khiến ông ta biến mất, hoặc là cách khiến em được giải thoát.

- Cho dù là ông ta có điên rồi, thì em cũng chưa từng vì ông ta mà đau lòng, thậm chí em còn nghĩ, ông ta điên rồi, như vậy cũng tốt cho ông ta.

- Nhưng, là anh nói cho em biết, khi ông ta chết trong trại tâm thần, em rất khinh thường nỗi đau, sự khổ sở của chính mình, đêm đó không ngờ cầu nguyện với thần trí thác loạn, cầu cho ông ta ở thế giới khác sẽ không phải chịu khổ cực nữa.

Lâm Nhược Khê mấp máy bờ môi, hai mắt đầm lệ nói:

- Là anh cho em cơ hội tìm lại chính mình, vì vậy em hi vọng, anh đừng giống em trước đây, đợi đến khi người ấy chết rồi, mới hối hận trong khi ông ta còn sống, không đi thăm ông ta lần nào, mặc dù ông ta đã điên rồi, không nhận ra em cũng không sao, chỉ cần có thể đến nhìn ông ấy một lần, thì em sẽ không phải buồn đến vậy, cho dù trong lòng em không thể chấp nhận được con người đó, nhưng trên thế giới này, vợ chồng có thể ly hôn, bạn bè có thể không chơi, đồng nghiệp có thể đổi... chỉ có cha mẹ và con cái, là sinh tử không rời thôi...

Đôi mắt Dương Thần dần dần trở nên sáng hơn, nhìn đôi mắt như hoa lê đầm lệ của người phụ nữ đứng trước mặt, thần sắc trên mặt Dương Thần dần dần ôn hòa lại.

Lập tức, Dương Thần tự mỉm cười, lâm bảm nói:

- Chẳng trách, ông già đó nói, phụ nữ đọc nhiều sách là chuyện tốt.

Lâm Nhược Khê không nghe rõ Dương Thần nói cái gì, chớp chớp đôi mắt đầy hoài nghi, nhưng cũng không hiểu ra làm sao.

Chụt!

Bỗng nhiên, nhanh như sét đánh, Dương Thần hung hăng hôn trên khuôn mặt của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê kinh ngạc hô lên một tiếng, bên trái khuôn mặt như thể bị hút lấy hết không khí một cách hung hăng.

- Thật là mềm, mềm giống như môi vậy.

Dương Thần tán thưởng, đập đập miệng, cười ha hả, bước lên phía trước Lâm Nhược Khê, xoay người rời khỏi thư phòng.

Lâm Nhược Khê vừa then vừa giận lại vừa vui mừng, nhìn thấy Dương Thần phủi mông định đi, lo lắng lớn tiếng hỏi:

- Anh muốn đi đâu?

Dương Thần khoát khoát tay ra sau:

- Chồng em đi bù lại những tiếc nuối của em.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 372

Hối Lộ

Bất luận là nhận nhau, hay là không kéo dài duyên phận mẹ con này nữa cũng được, Dương Thần cảm thấy lời của Lâm Nhược Khê không sai, nếu mình không đi gặp mặt, thì có lẽ cả đời này sẽ không thể gặp lại được người phụ nữ đó nữa.

Dương Thần không thể phủ nhận rằng trong lòng mình đang đấu tranh, một khi đã như vậy, hắn nên thuận nhiên mà đi làm chuyện hắn nên làm, mà không cần phải ra vẻ ác nghiệt, có thể tự nhiên làm mọi chuyện mà không cần để ý đến người của Dương gia.

Nhưng nghe Dương Công Minh nói, Quách Tuyết Hoa đã bị Dương Phá Quân cấm túc, vẫn là ở chỗ của Dương Phá Quân ở trụ sở của quân khu Trung Hải.

Lâu rồi không nghĩ đến việc tại sao Dương Phá Quân lại muốn ngăn cản không cho Quách Tuyết Hoa đến gặp mình, nói đến nơi này, thứ nhất chắc Dương Thần không quen, thứ hai vốn dĩ là không thể vào được, quân khu là nơi ở của Tổng tư lệnh, tất nhiên là trạm kiểm soát quốc phòng mạnh nhất.

Vì vậy trước lúc đi, Dương Thần để người của đội Hải Ứng giúp mình tra địa chỉ quân khu của Dương Phá Quân, sau đó phát qua vệ tinh đến hệ thống hướng dẫn trong xe của mình.

Lái xe được gần một tiếng đồng hồ, Dương Thần mới đến được điểm đánh dấu trên bản đồ.

Đây là một mảnh đất nằm tương đối sát vùng ngoại thành đồi núi nằm ở phía tây nam của Trung Hải, phóng tầm mắt nhìn ra, ngoại trừ lác đác vài tháp thông tin liên lạc, thì tuyệt đối chỉ có dãy đồi núi ngút tầm mắt.

Bây giờ đang là mùa Đông, núi khô vàng hết cả, cỏ cây cũng không mọc được, tầm nhìn mở ra được không ít.

Dương Thần lái xe chậm chậm, cẩn thận tìm kiếm, liền tìm thấy một khu nhà dân có binh lính đứng gác.

Một dãy nhà trệt được thiết kế theo kiểu giả cổ, màu than chì có vẻ đơn giản hào phóng.

Tọa lạc dưới chân núi, xung quanh là những bức tường hoang vu cao ngất ngưỡng, bên ngoài tường còn đỗ vài chiếc xe jeep và mấy chiếc xe tải.

Dương Thần lái xe đến bãi đỗ xe ở bên trong trụ sở chính, xuống xe, nhìn thấy phần diện tích còn lớn hơn nhiều so với mấy tòa nhà, Dương Thần đoán, bên trong chắc phải có không ít người, bất luận là nhân viên kỹ thuật hay là nhân viên vũ trang, chắc đa phần đều làm việc và trực trong này, bằng

không sao lại xây nhiều phòng như này cho ai ở chứ?

Đi đến cửa chính, có hai con sư tử đá màu đỏ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang được bày ở hai bên, hai cây La Hán từng được bày ở phía sau, đằng sau nữa là hai tên mặc quân trang.

Nhìn thấy Dương Thần ăn mặc tùy tiện bước đến cửa, hai tên lính sắc mặt vô cảm bước lên phía trước chắn trước mặt Dương Thần.

- Đứng lại, ai?

Một gã mặt hình vuông hét lớn hỏi.

Dương Thần cười cười,

- Tôi đi tìm tư lệnh của các anh, tiện thể đến gặp một người.

- Thủ trưởng là người mà bất cứ ai muốn gặp là gặp được sao? Muốn vào được, thì đưa ra giấy thông hành,

Tên lính nghiêm túc nói.

Dương Thần nhíu mày, giấy thông hành? Mình làm gì có thứ đồ chơi đó, không có ai nói cho mình biết mà?

Ông già Dương đó cũng thật là, nói với mình nhiều như vậy, nhưng lại không để lại cho mình mảnh giấy thông hành, thế này bảo mình sao mà vào đây? Lẽ nào lại trèo tường mà vào?

Trèo tường thì chẳng bằng mình xông vào, xông vào thì chẳng phải là đối đầu với binh sỹ sao? Tuy rằng mình không sợ, nhưng nhờ tên bay đạn lạc thì sao?

- Không có giấy thông hành, bất cứ ai cũng không được vào.

Dương Thần cắn cắn môi, suy nghĩ đến cả nửa ngày, cho tay vào túi lấy ra bao thuốc, rồi rút ra điều thuốc hai đồng rở tiền, ánh mắt có chút tiếc nuối, cười cười phóng đến trước mặt hai tên lính.

- Người anh em, nếu tiện, hai điều thuốc này mời hai anh hút, được không?

Hai tên lính không hẹn mà gặp nhìn nhau, nhất trí, có phải tên này đầu óc có vấn đề hay không vậy?

- Đừng có lôi kéo chúng tôi, thuốc này chúng tôi không hút, anh đừng hòng vào được,

Tên lính đó nghiêm túc nói, trong lòng nói thêm mấy câu, điều thuốc có mấy xu này mà cũng đem đến hối lộ đúng là không biết xấu hổ.

Dương Thần vội vàng đem cả hai điều thuốc vào túi, gãi gãi đầu, còn muốn nói cái gì đó, lại thấy hai tên lính đã không còn đủ kiên nhẫn mà vịn tay vào phía trên khẩu súng rồi.

- Người xong chưa vậy? Còn làm loạn như vậy nữa, bọn ta có quyền coi người như gián điệp mà bắn chết đấy,

Tên lính mặt chữ điền hù dọa.

Dương Thần buồn bực, nghĩ hay là xông vào? Cho bọn này nằm sấp luôn? Mình có thể làm được không?

Đang lúc này, hai chiếc xe Audi A6 và một chiếc xe Audi A8 có rèm che từ từ đi vào phía cửa chính.

Dương Thần quay người lại, nhìn thấy đến bảy tám tên vệ sĩ mặc âu phục, cực kỳ cẩn thận xuống từ hai chiếc xe Audi A6, xúm lại xung quanh chiếc Audi A8, sau đó một người trẻ tuổi dáng cao ngất xuống xe từ ghế phụ, sau đó đi ra cửa sau mở cửa, bước xuống là một người đàn ông trung niên mặc áo jacket màu xám.

Dương Thần sửng sốt, không ngờ, mới hai ngày trước còn gặp thủ tướng Ninh Quang Diệu, cùng cả con trai của ông ta Ninh Quốc Đống không ngờ cũng đến đây.

Ninh Quang Diệu vừa bước xuống xe, cũng nhìn thấy Dương thần, hơi nhíu mày, dường như biết rất rõ Dương Thần là ai, liền tỏ vẻ ôn hòa cười cười, đi ra khỏi vòng bảo vệ của các vệ sĩ, đến trước mặt Dương Thần, hỏi:

- Là người của Quốc Tế Ngọc Lô?

Dương Thần không ngờ Ninh Quang Diệu vẫn còn nhớ đến mình, xem ra ông ta đối với Quốc Tế Ngọc Lô không phải là không để bụng, hôm đó cha con Ninh Quang Diệu nhìn Lâm Nhượng Khê bằng ánh mắt vô cùng nóng bỏng, hẳn vẫn còn nhớ rất rõ.

- Trí nhớ của thủ tướng quả là rất tốt.

Dương Thần thuận miệng nói.

Ninh Quốc Đống đứng bên cạnh đúng là không có ấn tượng gì với Dương Thần, nhưng nghe nói là người của Quốc Tế Ngọc Lô, trong đầu của Ninh Quốc Đống lập tức hiện lên bóng hình xinh đẹp kia, liền hỏi Dương Thần:

- Anh đến đây một mình à? Hay là anh đi cùng với Lâm tổng tới?

Ninh Quốc Đống không quan tâm đến vì sao Dương Thần lại đến, trước hết chỉ muốn hỏi Lâm Nhượng Khê có ở đây không thôi.

Dương Thần ngấm ngầm cảm thấy khó chịu, nhưng lại không thể làm gì gã ngay trước mặt mọi người, chỉ nói lấy lệ:

- Tôi đến đây thì liên quan gì đến Lâm tổng của chúng tôi.

- Vậy anh đến đây làm gì?

Ninh Quốc Đống rốt cuộc cũng đã phát hiện ra câu hỏi của mình có chút không đúng, cho dù là Lâm Nhượng Khê đi chăng nữa thì cũng không nên đến khu vực quân khu địa phương này.

Dương Thần thở dài,

- Muốn vào trong tìm người, nhưng họ không cho vào.

Ninh Quang Diệu ánh mắt có chút phức tạp nhìn con, khẽ thở dài một cái, rồi lập tức hỏi:

- Cậu tìm ai?

- Tìm tư lệnh Dương Phá Quân, mà nói chính xác hơn, thì là tìm vợ của ông ta.

Dương Thần nói.

Ninh Quang Diệu có vài phần kinh ngạc,

- Cậu quen với Dương tư lệnh? Sao lại tìm phu nhân của ông ấy?

- Tóm lại là có một chút quan hệ riêng tư với tôi, thủ tướng chỉ bằng ông giúp tôi với, để họ thả cho tôi đi vào đi,

Dương Thần cười đùa nói.

Ninh Quốc Đồng thấy Dương Thần đứng trước mặt cha mình và mình, không hề căng thẳng, lại còn có bộ dạng cười đùa, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái, hừ một tiếng nói:

- Dựa vào cái gì mà lại phải dẫn anh vào chứ? Anh xứng đáng với nơi như thế này sao? Anh chỉ là...

Quốc Đồng, Ninh Quang Diệu lập tức ngăn lời Ninh Quốc Đồng lại, khiển trách:

- Ai dạy con nói chuyện vô lễ như vậy?

Ánh mắt Dương Thần pha chút lạnh lùng, nếu không phải Ninh Quang Diệu đứng lúc ngăn lại, Dương Thần cảm thấy là phải đi lên nắm cho Ninh Quốc Đồng một cái, ít nhất cũng phải làm cho gã gãy bảy tám cái răng.

Ninh Quốc Đồng cũng ý thức được rằng mình hơi quá khích, bình thường mình không như thế này, nhưng Dương Thần với những người khác rất khác biệt, ngày bình thường, bất cứ ai nói chuyện với anh ta, cho dù là bộ trưởng hay quan chức cao cấp, nhìn thấy tên cán bộ cấp sở như hắn cũng phải ăn nói khép nép, a dua nịnh nọt.

Không chỉ vì bố anh ta là thủ tướng Ninh Quang Diệu, mà còn là vì ở Yên Kinh, Ninh gia là một trong số những gia tộc mạnh nhất ở đây, nội tình bên trong sâu dày, dùng một bàn tay cũng có thể che được cả bầu trời.

Cho nên, thói quen từ nhỏ đến lớn của Ninh Quốc Đồng, gặp Dương Thần người mà không thèm để ý đến thân phận của mình, khiến cho anh ta rất không bằng lòng.

Ninh Quang Diệu dạy bảo con mình xong, mới nhìn Dương Thần bằng ánh mắt nghiền ngẫm nói:

- Cậu thanh niên có chút ý tứ, hôm nay ta gặp cậu, trong lòng không tồi, giúp cậu cũng được, xem cậu vào trong làm được cái gì.

- Ba...

Ninh Quang Diệu muốn phản đối, nhưng bị ánh mắt tuy không giận dữ nhưng đầy quyền uy của Ninh Quang Diệu lườm, lập tức ngậm mồm lại, chỉ có điều càng ngày càng thấy oán giận trừng mắt nhìn Dương Thần.

Dương Thần cũng không thèm để ý đến tên công tử bột này, chỉ là mỉm cười với Ninh Quang Diệu nói một tiếng:

- Cảm ơn thủ tướng nhiều.

Đi tới cửa, tên vệ sĩ đi bên cạnh Ninh Quang Diệu lấy ra giấy thông hành, là một tấm có quốc huy gì đó có xác nhận, hai tên lính trước mặt đã tránh ra.

Hai tên lính kỳ thực đã sớm nhận ra thủ tướng Ninh Quang Diệu, nhưng

theo lệ vẫn kiểm tra, lập tức cúi chào, hô to,

- Chào Thủ Tướng.

Ninh Quang Diệu cũng cười ha hả rồi mới nói:

- Ta quen cậu thanh niên này, dẫn hắn cùng vào.

Hai tên lính nhìn thấy bộ dạng “tiểu nhân đắc chí” của Dương Thần, trong lòng cảm thấy rất khinh bỉ, nhưng không dám làm Ninh Quang Diệu mất mặt, chỉ đành đồng ý.

Vào bên trong, Dương Thần mới phát hiện, cả quần thể kiến trúc đúng là một mê cung cực lớn, nếu không có người dẫn đường, Dương Thần phỏng chừng bản thân mình muốn tìm được người, ít nhất cũng phải mất hơn nửa giờ.

Theo sau một tên binh lính dẫn đường, Dương Thần và đoàn người của Ninh Quang Diệu đi đến văn phòng của Dương Phá Quân.

Lúc này, Dương Thần mới nghĩ ra điều gì đó, hỏi Ninh Quang Diệu,

- Tổng thống đến đây không phải là đi khảo sát đây chứ?

Ninh Quang Diệu cười ha hả:

- Đây là cuộc gặp gỡ riêng tư, không coi là việc công, thực ra ta với vợ chồng Dương tư lệnh, cũng coi như là bạn bè giao hảo nhiều năm.

- Chồng thì có thể thấy, vợ thì chưa chắc đã thấy.

Dương Thần nói thầm một tiếng.

Ninh Quang Diệu không nghe rõ Dương Thần nói gì, cũng không hỏi lại, bởi vì, trước cánh cửa màu xanh, một người mặc chiếc áo ba lô màu vàng nhạt, dáng người khô ngô, Dương Phá Quân mặt như bàn thạch, tự mình đi ra đón.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 373

Xong Hết Mọi Chuyện

- Thủ tướng Ninh, đột nhiên lại đến thăm, đúng là một sự sủng ái đáng kinh ngạc a, ha ha.

Dương Phá Quân cười sáng khoái, vươn cánh tay hướng về phía Ninh Quang Diệu.

Dương Thần đứng ở bên cạnh Ninh Quang Đống, lại không nhìn thấy mới là chuyện lạ.

Ninh Quang Diệu vẻ mặt khoái chí:

- Dương Phá Quân, đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, gặp riêng nhau thì đừng có gọi tôi như vậy, anh tưởng tôi không biết, những lời này của anh đều là hư vô sao?

- Haha vẫn là lão Ninh hiểu tôi, nhưng đứng trước mặt bao nhiêu binh sĩ như vậy, tôi vẫn là không nên thất lễ với anh.

Dương Phá Quân nói.

Ninh Quang Diệu cũng không để ý đến sự khách sáo của ông ta, mặc dù thấp hơn đến nửa cái đầu, nhưng vẫn rất tùy ý khoác lấy vai Dương Phá Quân, xúc động nói:

- Lần trước gặp mặt, là lúc tham gia hội nghị, vậy mà đã mấy tháng rồi, đôi bạn già chúng ta, cũng coi như là gần nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều.

- Tôi thì ngày nào cũng rảnh rỗi, tham gia quân ngũ, chỉ cần không đi đánh giặc, tóm lại là không cần đi đâu, không giống như ông, ngày nào cũng phải diễn thuyết ở nơi này, khảo sát ở nơi kia, không có thời gian gặp mặt.

Dương Phá Quân cười nói.

- Không phải ông cũng đi tranh cử chức ủy viên thường trực của bộ chính trị sao? Với lý lịch của ông, được tuyển vào tầng lớp lãnh đạo cấp cao của quốc gia coi như nắm chắc mười phần trong tay rồi còn gì, đến lúc đó không chừng ông còn bận hơn tôi ý chứ.

- Ha ha... vậy xin nhận lời nói tốt lành của ông.

Hai người đàn ông trung niên cứ như vậy ông một câu tôi một lời, đứng ở đường nói chuyện.

Ninh Quốc Đống và một nhóm vệ sĩ đứng ở phía sau Ninh Quang Diệu, nghe hai người nói chuyện, không dám lên tiếng.

Dương Thần biết rằng Dương Phá Quân cố ý giả vờ không nhận ra mình, nhưng hắn cũng không tức giận, dù sao thì cũng không là gì so với những gì mình làm, mình đến đây cũng không phải là vì ông ta.

Nhưng không ngờ Ninh Quang Diệu và Dương Phá Quân lại thân thiết

như vậy, theo tuổi tác, Ninh Quang Diệu chắc phải lớn hơn vài tuổi, nhưng cũng không lớn hơn là mấy, dù sao thì cũng cùng một thời, không giống như sự khác biệt giữa hai thời với nhau.

Đợi hai người nói chuyện được năm sáu phút, Ninh Quang Diệu mới chỉ Dương Thần nói:

- Anh bạn này nói là đến tìm cậu với Tuyết Hoa, hai người biết hẳn chứ? Ồi đúng rồi, sao không gặp Tuyết Hoa vậy?

Dương Phá Quân cuối cùng cũng không thể lảng tránh Dương Thần được nữa rồi, vẻ mặt tươi cười dần dần biến mất, lạnh nhạt nói:

- Chuyện này, nói thì dài dòng, lão Ninh anh vào cùng tôi uống chén trà nóng đã, Tuyết Hoa cô ấy không thoải mái lắm, cho nên hôm nay không đến gặp anh được.

- Không thoải mái? Bị ông giam giữ giống như phạm nhân, cảm tức, đương nhiên là không thể thoải mái được rồi.

Dương Thần cười nhạo nói.

Sắc mặt Dương Quân Phá trùng xuống,

- Cậu nói bậy bạ cái gì đấy.

- Cảm tức?

Ninh Quang Diệu kinh ngạc,

- Như vậy là ý gì? Dương Phá Quân cậu cảm tức Tuyết Hoa?

Dương Phá Quân hít một hơi thật sâu, kìm nén sự tức giận nói:

- Đây là chút chuyện riêng của vợ chồng chúng tôi, anh Ninh không cần phải lo lắng.

- Tôi có thể không lo lắng sao? Cậu và Tuyết Hoa đã là bạn của tôi mấy chục năm rồi, tính tình của hai người tôi còn không hiểu sao? Tuyết Hoa tính tình hiền lành, từ trước đến nay không bao giờ chủ động gây gổ với ai bao giờ, đối với cậu từ trước đến giờ luôn ngoan ngoãn phục tùng, sao cậu lại nhốt Tuyết Hoa lại mà không có lý do thế?

Ninh Quang Diệu chau mày đầy khó hiểu.

Sắc mặt Dương Quân Phá càng ngày càng khó coi, trong ánh mắt hiện lên sự tức giận, nhưng vẫn không thể hiện ra, chỉ nói:

- Sự việc rất phức tạp, anh Ninh trước tiên không cần quan tâm, tôi sẽ làm rõ mọi chuyện với cậu thanh niên này.

Nói xong, Dương Quân Phá nhìn Dương Thần bằng ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, nói:

- Cậu đi theo tôi.

Dương Thần đương nhiên không sợ ông ta, đâu chịu nghe theo những gì ông ta sắp xếp, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, nói:

- Tôi với ông không có chuyện gì mà phải dấu diếm cả, ông có chuyện gì thì nói ngay đi, nếu không có chuyện gì, thì để tôi tự đi tìm.

- Cậu có biết là cậu đang nói chuyện với ai không?

Dương Phá Quân trầm giọng nói.

- Tôi nói chuyện với ai, chuyện đó liên quan đến thái độ của ông.

Dương Thần nói không chút kiêng nể.

- Cậu cho rằng tôi sẽ để cho cậu làm loạn trong doanh trại của tôi sao?

Ánh mắt của Dương Phá Quân sắp bắn ra lửa đến nơi rồi:

- Cậu cho rằng, tôi không dám nhốt cậu trước mặt Thủ tướng Ninh sao?

- Ông thử xem.

Dương Thần cười nhạo.

Ninh Quang Diệu nhìn thấy hai người giương cung bạt kiếm, lòng đầy nghi hoặc, đồng thời vội khuyên can nói:

- Hai người đang làm gì vậy? Phá Quân rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Người thanh niên này có quan hệ gì với cậu?

Dương Phá Quân trầm ngâm không nói, mặt hầm hầm nhìn Dương Thần, dù sao cũng là nhất phương thống soái, trên tay cũng dính quá nhiều máu tươi của kẻ thù rồi, giờ phút này càng tức giận hơn, giận đến cả người đều bốc lên khí thế sắc bén, khiến cho mấy tên vệ sĩ bên cạnh Ninh Quang Diệu phải thất chặt thần kinh.

Dương Thần hồn nhiên không sợ đối mặt với Dương Phá Quân, người đàn ông đứng trước mặt còn không muốn thấy mình hơn so với những gì mình tưởng tượng, Dương Thần cũng không biết tại sao ông lại bài xích mình như vậy, rất rõ ràng, ông giam giữ Quách Tuyết Hoa, cũng chính là vì thứ tình cảm này của ông ấy.

Đương lúc Dương Thần không thèm để ý đến những lời nói của Dương Phá Quân, định tự đi tìm Quách Tuyết Hoa, lại nghe thấy truyền đến từ một cánh cửa tròn hình cổng vòm một giọng nữ đầy kinh ngạc vui mừng.

- Dương Thần?

Dương Thần quay đầu lại, nhìn thấy, Quách Tuyết Hoa đầu tóc bù xù, sắc mặt vô cùng tiêu tụy, đang đứng ở đó, rung rung nước mắt, cực kì kích động nhìn mình.

Cũng không biết là những ngày này, bà ấy sống như thế nào, nhưng so với trước đây, người phụ nữ này chắc phải già đi thêm vài tuổi, sắc mặt ảm đạm không còn sức sống, đôi con ngươi hơi lõm xuống, môi gần như trắng bệch, giờ phút này đang đứng trong làn gió lạnh, giống như chiếc lá mùa thu bất cứ lúc nào cũng có thể rụng xuống.

Không chỉ có Dương Thần, Dương Phá Quân, Ninh Quang Diệu và đám người, nhìn thấy bộ dạng của Quách Tuyết Hoa như vậy, sắc mặt cũng thay đổi khác nhau, đặc biệt là Ninh Quang Diệu, giống như là nhìn thấy chuyện gì đó rất kinh khủng, lập tức trong mắt ánh lên sự phẫn nộ, hung hăng trừng mắt lên nhìn Dương Phá Quân, thể hiện sự bất mãn vô cùng khi nhìn thấy Dương Phá Quân đối xử với Quách Tuyết Hoa như vậy.

Quách Tuyết Hoa lại không hề để ý đến tình huống của mình lúc này, bắt

chấp tóc tai còn bù xù, những sợi tóc rối bời trên chán, lấy hết sức mình chạy về phía Dương Thần.

Dương Thần chau mày trong chớp mắt, cuối cùng cũng để cho Quách Tuyết Hoa tùy ý ôm lấy thắt lưng của mình, ôm chặt đến mức dính cả vào nhau.

Quách Tuyết Hoa vui mừng đến phát khóc, ôm Dương Thần rất chặt, tựa đầu vào ngực Dương Thần, không ngừng nói:

- Con à... con à... con của mẹ... cuối cùng mẹ cũng tìm thấy con rồi...

Những lời này tuy rất mơ hồ, nhưng những người đứng bên cạnh đều nghe thấy rất rõ ràng.

Dương Phá Quân sắc mặt xanh mét, không nói được câu gì.

Cha con Ninh Quang Diệu và Ninh Quốc Đồng thì đầu tiên là bị chấn động, sau đó nhìn Dương Phá Quân và Dương Thần bằng ánh mắt khó tin.

Con của Quách Tuyết Hoa? Vậy thì hai người này là cha con?

Mặc dù không hiểu hết tất cả mọi chuyện, tại sao Dương gia lại đột nhiên xuất hiện thêm một đứa con, nhưng hiển nhiên, chuyện ở ngay trước mắt tuyệt đối không phải là chuyện giả dối hư ảo, Dương Phá Quân sao phải che dấu chuyện này?

Dương Thần không biết giờ này mình đang nghĩ gì, trong đầu thực sự trống rỗng, mặc kệ cho người phụ nữ trong lòng mình khóc lóc, mặc kệ cho bà ấy ôm mình, gọi mình “Dương Thần” “con trai” “con”... giọng bà ấy khàn khàn, không có chút sức lực nào, nhưng lại như một cây búa mạnh mẽ, gõ thật mạnh vào trái tim mình.

Hung hăng làm cho trái tim mình đau nhói.

Nhưng, mặc dù trái tim rất đau, nhưng Dương Thần lại cảm thấy rất ấm áp, như là có cái gì đó đang dần dần lan tỏa trong lòng ngực.

Đây chính là, thứ mà mình từ trước đến giờ chưa từng cảm nhận được... Dương Thần nghĩ.

Hai người cảnh vệ bên cạnh Quách Tuyết Hoa là Tiểu Văn và Tiểu Ly cũng chạy đến đây, hai nữ binh sỹ đều mặt đỏ tía tai, hiển nhiên cảm thấy xấu hổ với Dương Phá Quân, không dám ngẩng đầu lên.

Dương Phá Quân liếc hai cô gái một cái,

- Ai cho các người thả phu nhân ra?

Tiểu Văn và Tiểu Ly nhìn nhau, im lặng không dám nói năng gì.

- Là ta.

Một giọng nói già nua từ cổng vòm truyền đến, Dương Công Minh sắc mặt u buồn đi cùng với vợ đến, xuất hiện trước mặt mọi người.

- Dương Công Minh?

Ninh Quang Diệu sợ hãi, cúi đầu từ xa, đến Ninh Quang Đồng cũng lập tức bật người tới, đến cha anh ta cũng hành lễ chào tiên bối, nên tự nhiên anh ta cũng cúi đầu chào theo.

Ánh mắt tức giận của Dương Phá Quân lập tức không còn nữa, thất thanh hỏi:

- Cha?

- Là ta để Tuyết Hoa ra ngoài, cũng là ta, nói cho nó biết Dương Thần đến để tìm nó.

Dương Công Minh vừa nói vừa tiến đến trước mặt mấy người đó, nói với Dương Phá Quân đang trợn mắt há mồm, dường như không dám tin:

- Phá Quân à, chuyện lần này, con làm có chút hơi quá đáng rồi, Tuyết Hoa muốn gặp con ruột của mình, sao con lại có thể đối xử với nó như vậy?

- Cha, con...

Dương Phá Quân muốn giải thích, nhưng biết lúc này không phải là lúc thích hợp để giải thích, ngậm ngùi thở dài, nhìn Ninh Quang Diệu đứng bên cạnh kinh ngạc đến mức không nói nên lời, Dương Phá Quân ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Hiển nhiên, chuyện này mà bị đám người của Ninh Quang Diệu biết được, ông ta cảm thấy rất gay go.

Quách Tuyết Hoa lúc này khóc cũng đã được một lúc rồi, mặc dù Dương Thần chưa hề nói câu nào, chỉ đứng im cho bà ôm lấy mà khóc, nhưng Quách Tuyết Hoa lại vui mừng mỉm cười, không kìm lòng nổi vuốt ve khuôn mặt của Dương Thần, nhìn gương mặt hờ hững không chút biểu cảm gì của Dương Thần một cách mê muội.

- Dương Thần, cảm ơn con đã đến tìm mẹ, mẹ thật sự rất vui mừng khi con chịu tới gặp mẹ, cho dù bây giờ có để mẹ chết, mẹ cũng không còn gì tiếc nuối.

- Nói chết với không chết cái gì thế? Đây là những lời nên nói trước mặt người già sao?

Dương Công Minh cười cười mắng Quách Tuyết Hoa, rồi quay lại phía Ninh Quang Diệu nói:

- Thủ tướng Ninh, lão già tôi phải xử lý chuyện nhà, không biết có thể mời cậu và công tử đây tránh đi một chút được không?

Ninh Quang Diệu tuy rằng rất muốn biết mọi chuyện, nhưng lại không dám không để ý đến lời thỉnh cầu của Dương Công Minh,:

- Được, Dương Công, vậy cháu dẫn bọn chúng đến phòng làm việc của Phá Quân trước.

Ninh Quang Diệu mang người rời đi, hành lang đã vắng vẻ hơn rồi, cuối cùng thì cũng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại Dương Phá Quân và mấy tên thủ hạ thân cận, tất cả đều có vẻ mặt nghiêm nghị chăm chú.

Dương Công Minh nhìn vẻ mặt u sầu của đứa con trai, rồi lại nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Dương Thần, nói:

- Dương Thần, dẫn mẹ cháu đến nơi cháu ở đi.

Dương Phá Quân trợn tròn mắt, Quách Tuyết Hoa cũng ngạc nhiên quay

đầu lại nhìn bố chồng mình, trong mắt Dương Thần lóe lên một chút kinh ngạc.

- Cha, sao có thể để Tuyết Hoa đi với tên tiểu tử này chứ?

Dương Phá Quân hỏi.

- Chẳng lẽ lại để con tiếp tục giam nó như phạm nhân sao?

Dương Công Minh không hài lòng nói,

- Hơn nữa, Tuyết Hoa chắc chắn cũng hy vọng có thể nhìn thấy Dương Thần nhiều hơn.

Quách Tuyết Hoa nhìn Dương Phá Quân, ánh mắt có vài phần thất vọng và lãnh đạm, rồi lại lập tức nhìn Dương Thần với ánh mắt do dự, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Chỉ cần Dương Thần đồng ý, con đương nhiên là đồng ý rồi, nếu Dương Thần không muốn, thì con sẽ cùng bố về Yên Kinh.

- Về Yên Kinh cái gì chứ, cơ thể con yếu như vậy, ở Giang Nam này nghỉ ngơi cho tốt, nhà lớn bên Yên Kinh cũng không thiếu đứa con dâu là con, ta còn muốn ở đây thêm vài ngày nữa.

Dương Công Minh nói với Dương Thần:

- Dương Thần, đừng yếu đuối, một khi cháu đã có sự lựa chọn của mình, thì đừng có yếu đuối nữa, nó không phải là ai khác, là mẹ ruột của cháu, để gặp được cháu, đã trở nên như thế này đây.

Dương Thần hơi chấn động, nhìn thấy Quách Tuyết Hoa tiều tụy suy yếu trước mặt, nhưng lại tràn đầy vui sướng, thở dài, gật đầu nói:

- Biết rồi, tôi có thể đưa bà đây về nhà, dù sao thì ở nhà cái gì cũng có rồi.

- Không được!

Dương Phá Quân đột nhiên hét to, hai hàng lông mày dựng lên thẳng đứng, giận đến mức không thể khống chế được nữa, hét lớn:

- Cha coi như là quyết định của cha, lần này con cũng muốn cả gan cãi lời cha một lần, con có thể dễ dàng để bọn họ nhận nhau, con cũng có thể để cho Tuyết Hoa về Yên Kinh cùng với cha, nhưng để Tuyết Hoa cùng về sống với tên tiểu tử này sao được cơ chứ? Lẽ nào người chồng như con chết rồi sao? Chẳng lẽ con lại không bằng tên nhóc đã hơn hai mươi năm không có quan hệ gì với Dương gia ta sao? Để nó trở về Dương gia đã là một hi sinh rất lớn rồi, cho đến bây giờ, nó vẫn luôn luôn chống đối con, dựa vào cái gì mà muốn con nhân nhượng với nó?

- Phá Quân!

- Không cần phải nói nữa, cha đã quyết định rồi.

Ánh mắt Dương Phá Quân lộ chút kiên quyết, đột nhiên một nhóm lính đứng bên cạnh rút ra bốn năm khẩu súng, nhắm thẳng ngay vào tim Dương Thần.

- Hôm nay người dám đem người phụ nữ của ta đi, cho dù máu của ta đang chảy trong huyết quản của người đi chăng nữa, ta thà coi người như

quân gián điệp, giết đi cho xong hết mọi chuyện.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 374

Vì Ai?

Nhìn thấy Dương Phá Quân không ngờ thật sự chĩa súng vào Dương Thần, Quách Tuyết Hoa vùng lên như một con báo mẹ, chắn trước mặt Dương Thần.

- Dương Phá Quân anh điên rồi sao? Dương Thần là con đẻ của anh, hồ dữ cũng không ăn thịt con lẽ nào anh lại không bằng lũ súc sinh đó sao?

- Súc sinh...

Dương Phá Quân xanh mặt:

- Tuyết Hoa... không ngờ... em lại nói anh không bằng súc sinh...

- Chẳng lẽ không đúng sao? Anh không cho em gặp con trai, em cũng nhẫn nhịn, anh không cho em đi cùng con, em cũng đã gần như nhẫn nhịn rồi, nhưng tại sao anh lại lấy súng chĩa vào đầu con? Nếu như anh thật sự nổ súng, vậy thì hãy dùng đạn bắn vào tim em trước đi, em vốn dĩ vẫn luôn cảm thấy áy náy với con, cả đời này cũng không thể bù đắp được, nếu như em có thể lên đường cùng con, em có chết cũng không hối tiếc.

Nói rồi, Quách Tuyết Hoa rang hay tay ra, kiên ánh mắt lạnh lùng kiên quyết nhìn Dương Phá Quân.

Dương Thần nhìn đôi vai dang ra giống như ngọn cỏ lau trước gió của người phụ nữ đứng trước mặt, trong lòng cảm thấy như hàng đợt sóng lớn ngập trời dâng lên.

Trong trí nhớ của Dương Thần, người đỡ đạn cho mình không phải là không có, lúc đó ở HongKong, là Mạc Thiện Ny không biết lượng sức mình, xả thân ra hứng đạn cho mình.

Đó là bởi vì, Mạc Thiện Ny sau khi tranh đấu với mình lại nảy sinh tình cảm.

Trước mắt, không ngờ Quách Tuyết Hoa cũng muốn xả thân đỡ đạn cho mình, cũng không biết tự lượng sức mình, nhưng vẫn không chùn bước, gần như không nghĩ ngợi hay do dự gì đã tiến lên rồi.

Đó là cái gì?

Khóe miệng Dương Thần mỉm cười, giống như trong đêm mùa đông, có ánh sáng ấm áp của ngọn đèn vậy.

Rốt cuộc sắc mặt của Dương Công Minh đã trở nên vô cùng khó coi, nhưng lại tức giận đến mức thở gấp gấp, không thể đứng vững, lão đảo bước lui xuống mấy bước.

May là có bà vợ nhanh tay đỡ lấy, Dương Công Minh mới không ngã.

Ông già nhìn thấy súng chĩa thẳng ngay đầu Quách Tuyết Hoa và Dương

Thần, ánh mắt lộ vẻ thất vọng sâu sắc và không đành lòng, nhưng lại không hề nói nửa câu ngăn cản.

Ông biết, bản thân già nua của mình, đã không còn đủ sức ngăn cản sự tức giận của đứa con trai.

- Ông à, ông không ngăn cản bọn chúng sao?

Bà vợ đột nhiên nhìn Dương Công Minh, hỏi.

Ánh mắt Dương Công Minh chợt lóe lên, lắc đầu,

- Không cần.

Đồng thời, Dương Công Minh cũng nhìn Dương Thần đầy ý tứ...

Nếu như, hết thảy là thật, thì đứa trẻ này sẽ không việc gì hết... Dương Công Minh thầm nói.

Dương Phá Quân giận tới đỉnh điểm, cho dù là hỏa tiễn cũng sẽ không run tay, nắm chặt trong tay khẩu súng nhỏ, nhưng ở nơi đó lại lạnh đến phát run.

Hai mắt dần dần trở nên đỏ, Dương Phá Quân hỏi như huyết gió:

- Tuyết Hoa, chẳng lẽ tình cảm vợ chồng bao nhiêu năm, lại không bằng sự xuất hiện đột ngột của tên tiểu tử này sao? Lẽ nào em không biết, em làm như thế này, những cố gắng lớn lao của Dương gia ta trước đây sẽ giống như củi kiếm ba năm thiêu một giờ sao... chẳng lẽ em không biết, anh làm tất cả những điều này là vì ai sao?

- Không đề ý đến tình nghĩa vợ chồng bao năm là anh, Dương Phá Quân, em đã nhận quá đủ những đạo lý lớn lao của anh rồi, em chỉ muốn yên ổn nhìn con thành gia lập nghiệp thôi, nhìn thấy người một nhà đoàn tụ hạnh phúc, nhưng hết thảy mọi thứ đều bị anh làm hỏng hết, luôn bị anh ngăn trở... cuối cùng thì anh vì ai, anh rõ hơn ai hết, lẽ nào anh biến em thành như thế này, còn muốn nói gì với em nữa sao.

Quách Tuyết Hoa áy náy nhìn Dương Công Minh:

- Cha ạ, con dâu mấy năm gần đây, luôn ở bên ngoài vì mấy cô nhi viện và quyên góp quỹ, không có nhiều thời gian để chăm sóc cha, trong lòng con cảm thấy rất có lỗi, cảm ơn cha đã đồng ý để con đi cùng với Dương Thần, đợi con bù đắp nghĩa vụ làm mẹ rồi, con nhất định đến bên cha hầu hạ cha...

Quách Tuyết Hoa nói xong, xoay người lại, đẩy lưng Dương Thần nói:

- Dương Thần, con đi lên phía trước đi, mẹ ở sau con, ông ấy không dám bắn đâu, yên tâm.

Nghe những lời nói nhẹ nhàng này của Quách Tuyết Hoa, trong lòng Dương Thần nặng trĩu, tình cảm phức tạp không gọi tên lên được.

- Tôi không cần phụ nữ đỡ đạn thay mình, bất luận là vợ tôi, hay là mẹ tôi.

Trầm ngâm hồi lâu, Dương Thần nói, đẩy Quách Tuyết Hoa lên trên trước mình, để Dương Phá Quân chĩa họng súng vào ngay sau lưng mình.

Mặt Quách Tuyết Hoa tỏ vẻ vui sướng điên cuồng:

- Dương Thần, con gọi ta là mẹ? Con chấp nhận ta rồi, đúng không?

Dương Thần không đáp lời, một tay đỡ lấy bả vai của Quách Tuyết Hoa, dìu bà đi về phía con đường đã đi qua.

Dương Thần biết Quách Tuyết Hoa lúc đó hoàn toàn là dựa vào sự hưng phấn của tinh thần, không thì đã ngất đi rồi, nghĩ đến hơn một ngày rồi, bà cũng chưa ăn uống gì, lại còn bị tra tấn tinh thần như vậy.

May là Dương Thần nghe lời khuyên của Lâm Nhược Khê, nếu mình không đến, người phụ nữ này nhất định sẽ buồn bực đến suy nhược, loại người như Dương Phá Quân, sẽ không vì chuyện như thế này, mà cúi đầu thừa nhận khuyết điểm của mình.

- Đợi lát nữa, đến nhà tôi rồi, tắm rửa, rồi ăn một bữa trưa no nê, chắc bà cũng đói rồi, phòng rất rộng, bà cũng nhìn thấy rồi, để vú Vương chuẩn bị cho bà một phòng, có thể yên tâm tĩnh dưỡng được rồi.

Dương Thần thản nhiên nói.

Lần đầu tiên gần gũi với mẹ đẻ như vậy, Dương Thần cũng không biết nên nói như thế nào, nên đành phải nói năng bình thường nhất có thể.

Quách Tuyết Hoa dơ tay ra, lau lau như không thể ngừng được nước mắt, cười vui mừng, nói mấy câu trong tiếng khóc nức nở:

- ừ, mẹ nghe con, con nói như nào thì sẽ làm như thế.

Quách Tuyết Hoa cũng rất hy vọng Dương Thần có thể gọi bà một tiếng mẹ, nhưng giờ phút này bà hiểu rất rõ, Dương Thần có thể không ghét bỏ mà còn đón nhận mình, lại còn nói những lời quan tâm chăm sóc như vậy, cũng đã là thay đổi lớn lao rồi.

Bà không thể yêu cầu Dương Thần trong chốc lát có thể đón nhận người mẹ chưa từng gặp mặt hai mươi năm trời, cần phải có sự tích lũy tình cảm để cải thiện quan hệ, nhưng bà tin chỉ cần Dương Thần đồng ý gặp bà, sẽ có một ngày hai người có thể hòa hợp với nhau.

- Đứng lại, hai người có thể đi như vậy sao? Các người thực sự nghĩ rằng tôi không dám nổ súng?

Nhìn thấy mẹ con hai người bọn họ hoàn toàn không coi mình ra gì, Dương Phá Quân sắc mặt xanh mét, bàn tay cầm súng rất cục cựa cũng không còn run rẩy nữa, mở chốt an toàn, nghiêng răng giận dữ hét.

Dương Thần và Quách Tuyết Hoa dừng bước lại, Quách Tuyết Hoa quay đầu lại nhìn, muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị Dương Thần giành trước.

- Tôi đứng ở đây, súng ở trong tay ông, dám bắn hay không, không phải do tôi, mà là do ông.

Nói xong, Dương Thần để Quách Tuyết Hoa quay người lại, hai người tiếp tục đi ra bên ngoài.

Quách Tuyết Hoa vẻ mặt u sầu, mặc dù bà hiểu Dương Phá Quân, Dương Phá Quân thực sự không đến mức phát điên muốn nổ súng bắn chết Dương Thần, nhưng cho dù nổ súng có làm cho Dương Thần xước xát chút đỉnh, thì

cũng là điều mà bà không thể chấp nhận được.

Nhưng về mặt Dương Thần vẫn rất thản nhiên, lại gọi Quách Tuyết Hoa đang không biết nói cái gì, trong lòng đang cầu khẩn Dương Phá Quân không làm chuyện gì ngốc nghếch, bằng không duyên phận vợ chồng, sợ là thật sự sẽ phải chấm dứt.

Tuy nhiên, Quách Tuyết Hoa cũng đã xem nhẹ sự nổi giận của Dương Phá Quân lúc này.

Nhìn thấy Quách Tuyết Hoa không thêm quay đầu lại, rời đi cùng Dương Thần lúc đó, cảm xúc trong lòng Dương Phá Quân lúc đó, giống như là bị cả thế giới phản bội vậy.

Như có hàng tỷ con kiến đang gặm nhấm sự đau khổ trong lòng mình, khiến cho ánh mắt Dương Phá Quân lạnh như băng.

Trong đầu, hiện lên cảnh mình đối đãi với Quách Tuyết Hoa bằng hết thảy sự chân trọng, nhường nhịn và trả giá, lại nhìn thấy Quách Tuyết Hoa lúc này kiên quyết rời đi, Dương Phá Quân không thể lý giải nổi, tại sao lại như vậy?

Với thân phận và địa vị của mình, những người đàn ông bằng tuổi, có mấy người có thể sánh được với mình? Mình toàn tâm toàn ý với một mình cô ấy, không ngờ cô ấy lại vì một tên tiểu tử làm ảnh hưởng đến tiền đồ, đến cả sự hưng thịnh của cả gia tộc, còn nói những câu đầy ác ý với mình, còn muốn chia tay với mình?

Cho dù tên tiểu tử kia có cùng chảy một dòng máu với mình, nhưng nó không thể cướp người phụ nữ mà mình yêu thương nhất đi được.

Đầu óc của Dương Phá Quân lúc này đã không thể khống chế cơ thể mình được nữa rồi, cực kỳ phần nộ, thúc giục bàn tay cầm súng của mình, giật cò súng một cách hung hăng.

- Pằng!

Một tiếng súng vang lên, xé toang sự yên lặng.

Quách Tuyết Hoa đang đứng toàn thân bị chấn động, đầu tiên bị giật mình, ngay sau đó, là đau quần quai đau đón, lộ ra sự hoảng sợ vô cùng.

- Dương Thần!

Quách Tuyết Hoa vội vàng quay người lại, cảm giác đầu tiên của bà, là Dương Thần đã bị trúng đạn rồi.

Nhưng, mặt Dương Thần vẫn hết sức lãnh đạm, quay đầu lại..., khẽ mỉm cười với bà.

Theo sát sau, sau khi nổ súng ở phía sau, Dương Phá Quân đầu óc bình tĩnh lại rồi, há hốc mồm, giống như là gặp ma vậy, nhìn chăm chăm vào Dương Thần, há to miệng, không thốt nên lời.

Không chỉ có Dương Phá Quân, những người khác đứng bên cạnh, những tên lính lặng lẽ, cũng như đang nín thở, nhìn về phía sau Dương Thần, với vẻ mặt vô cùng cổ quái.

Dương Công Minh và vợ thì nhìn nhau mỉm cười, ánh mắt lộ ra sự khen ngợi, gật gật đầu.

Quách Tuyết Hoa nhận thấy Dương Thần không sao, thầm nghĩ chẳng lẽ Dương Phá Quân bắn không chuẩn? Sao lại có thể như thế được? ở khoảng cách gần như vậy, một con ruồi ông đây còn có thể bắn trúng mà.

Quách Tuyết Hoa mang theo sự hồ nghi, trở về thời điểm bà nhìn thấy, lúc này bà mới hiểu, tại sao tất cả mọi người đều nín thở không nói gì.

Chỉ thấy được, cách Dương Thần ba bước chân, giữa không trung, một viên đạn vàng chói nhỏ như hạt đậu, đang lơ lửng giữa không trung giống như bị giắt ở đấy vậy, không chút sút mẻ gì.

Đó là viên đạn? Là viên đạn bắn về phía Dương Thần?

Suy nghĩ của Quách Tuyết Hoa vô cùng hỗn loạn, nhìn Dương Thần, rồi nhìn Dương Phá Quân, rồi lại nhìn thật kỹ viên đạn phía sau, bà cũng không còn lời nào để nói, tất cả, đều giống như khoa học viễn tưởng vậy.

Nhưng những chuyện ly kỳ, còn chưa chấm dứt.

Chỉ nghe được Dương Thần đứng bên tai mình khẽ thở dài một cái, viên đạn lơ lửng giữa không trung kia, liền hóa thành một sợi vàng chói.

- Tóc

- Tinh

Một âm thanh xé toạc không trung, viên đạn đó, tự động bay thẳng vào khẩu súng trong tay Dương Phá Quân.

Khẩu súng bị đạn bắn trúng, lực rất lớn, khiến cho khẩu súng trong tay Dương Phá Quân văng ra.

Tiếng kim loại va vào nhau, mới khiến cho mọi người tỉnh ra.

Tất cả mọi người đều hoài nghi không biết là có phải mình nhìn nhầm hay không, nhưng khẩu súng trên mặt đất đã nói cho họ biết chuyện đó đều là thật.

- Đây là cái gì? Siêu năng lực sao?

Dương Thần quay đầu lại, khóe môi nhếch lên nụ cười mỉa mai, trêu tức nhìn Dương Phá Quân.

- Con người tôi có tật xấu, không thích bị người ta uy hiếp, ghét bị người ta lấy súng ra chĩa vào người.

- Chỉ có điều, ông già kia nói với tôi, tôi nợ các người một ơn sinh thành, con người tôi, không thích nợ người khác, cho nên, vừa rồi ông lấy súng bắn tôi, tôi cũng không cản ông.

- Trái tim tôi, chịu đỡ viên đạn này của ông, coi như tôi đem sinh mệnh của tôi trả lại cho ông, về phần ông ông không thể giết chết tôi thì đó không phải là vấn đề của tôi, đây là do năng lực của ông có vấn đề.

- Nói tóm lại, bây giờ ông và tôi, đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa rồi, Dương tư lệnh, tôi đề nghị lần sau ông đừng có lấy súng ra với tôi, cũng đừng có làm cái gì, nói cái gì khiến tôi khó chịu.

- Bằng không, viên đạn mà ông bắn ra, sẽ không chỉ là bắn vào khẩu súng mà ông cầm trên tay đâu.

Dương Thần cũng không thèm để ý đến vẻ mặt và cảm tưởng của Dương Phá Quân, những điều mà hắn muốn nói, muốn làm đều đã kết thúc rồi, hắn biết rất rõ, nếu như Dương Phá Quân động thủ một lần nữa, hắn sẽ hoàn toàn không do dự mà giết chết ông ta.

Ai cũng dừng hòng mà ngăn hắn lại.

Quách Tuyết Hoa làm thế nào cũng không thể lấy lại được tinh thần, được Dương Thần dìu, chậm rãi rời khỏi doanh trại, trong đầu tất cả đều là hình ảnh điều kỳ diệu mà Dương Thần vừa làm.

Dương Phá Quân đứng một chỗ hồn bay phách lạc, nhìn Dương Thần dẫn Quách Tuyết Hoa đi, không hề có động tĩnh gì, cũng không biết là sợ, vẫn đứng ngây dại ra ở đó.

- Phá Quân,

Dương Công Minh đi đến trước mặt Dương Phá Quân, sắc mặt mệt mỏi nói:

- Không cần phải ngại người ra nữa, thủ tướng Ninh người ta còn đang đợi đấy, về phòng làm việc đi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 375

Kiến Càng

Trong phòng làm việc của Dương Phá Quân, cửa đã được đóng từ bên ngoài, giờ phút này trong phòng, chỉ có cha con Dương Công Minh và Dương Phá Quân, cùng với Ninh Quang Diệu, cùng với lão phu nhân như hình với bóng của Dương Công Minh, tổng cộng là bốn người.

Cho dù là đứa con đẻ của Ninh Quang Diệu Ninh Quốc Đống, cũng không có tư cách ở đây nghe mấy người này nói chuyện.

Dương Công Minh ngồi trên chiếc ghế mà bình thường Dương Phá Quân ngồi làm việc, Dương Phá Quân và Ninh Quang Diệu ngồi ở hai chiếc ghế ở hai bên.

Trầm tư một lúc, Dương Công Minh nói:

- Thủ tướng Ninh, chuyện ngày hôm nay là chuyện Dương gia nhà chúng tôi, vốn dĩ không nên nói cho cậu nghe, nhưng, một khi cậu đã nghe được rồi, lại thêm quan hệ giữa Ninh gia và Dương gia nhà chúng tôi, tôi cũng sẽ đem ngọn nguồn sự việc, kể cho cậu nghe.

- Cha.

Dương Phá Quân nhú mày, ông ta không nghĩ Dương Công Minh lại thực sự muốn đem sự việc này kể ra ngoài, hơn nữa lại trực tiếp kể cho thủ tướng của Trung Quốc.

Ninh Quang Diệu nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Dương Phá Quân, lập tức nói:

- Ông Dương, vốn dĩ là ngài không muốn đề cập đến, nhưng nếu ngài đã muốn giải thích mọi chuyện rõ ràng, vậy cháu xin bảo đảm, sẽ không đem sự việc nhìn thấy nghe thấy ngày hôm nay, tiết lộ ra ngoài.

- Haha, tôi tin thủ tướng.

Dương Công Minh cười thoải mái, sau đó, liền đem chuyện của Dương Thần năm đó kể tóm tắt cho Ninh Quang Diệu nghe.

Nghe xong Dương Công Minh kể chuyện cũ, Ninh Quang Diệu vẻ mặt vô cùng xúc động:

- Chính trị của Trung Quốc năm đó, nếu như không phải là Dương lão ngài thượng vị, thì đã loạn từ lâu rồi, công lao của người không phải ai cũng hiểu được, nhưng vẫn bồi chúng cháu, đều có sự đề bạt giúp đỡ của người, cho nên sau khi cha cháu mất, cho dù cháu tiếp tục kế thừa sự nghiệp của Ninh gia, cháu vẫn luôn tôn trọng coi người là thầy, đây cũng là đạo lý mà, không ngờ trước khi Dương lão thượng vị, không ngờ lại phải bắt đắ dĩ vứt bỏ đi hạnh phúc của mình như vậy, người thanh niên trẻ tuổi tên Dương

Thần đó cũng rất xuất sắc, vậy cũng coi như là chút báo đáp.

- Hừ, ương ngạnh, kiêu ngạo, có gì mà xuất sắc.

Dương Phá Quân khó chịu khinh thường nói.

- Phá Quân,

Mặt Dương Công Minh biến sắc

- Sau này, con ít va chạm với Dương Thần đi, lẽ nào con còn không biết nó là người như thế nào sao?

Dương Phá Quân cắn răng một cái, gật gật đầu.

Tuy rằng trong lòng ông ta vẫn đầy oán giận, nhưng ngay cả đến đạn cũng không thể tiếp cận được, thì ông ta biết, đứa con mà ông đã thất lạc hai mươi mấy năm, thật sự không giống người bình thường.

Chỉ có điều, cho dù nó có ưu tú đến đâu, và làm như vậy với mình, thì cũng không có gì đáng để tán thưởng cả.

Dương Phá Quân hiện tại đang tại đang rất lo lắng, xảy ra sự việc ngày hôm nay, có hay không kẻ không hiểu chuyện, đem chuyện cũ này lộ ra ngoài, làm ảnh hưởng đến cuộc bầu cử hai tháng sau, vậy thì chính mình đã tự kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi.

Ninh Quang Diệu dường như nhìn ra sự lo lắng của Dương Phá Quân, nói:

- Phá Quân, cuộc bầu cử hai tháng sau, tôi sẽ giúp đỡ cậu.

- Hả? Dương Phá Quân sửng sốt, ông ta không ngờ Ninh Quang Diệu đột nhiên nói như vậy, phải biết rằng người đàn ông này nổi tiếng thiết diện vô tư, tuyệt đối sẽ không dùng ảnh hưởng quyền lực của anh ta để giúp đỡ ai đó phó ai.

Ninh Quang Diệu nói:

- Chuyện của Dương Thần không nên trở thành trở ngại trên con đường chính trị của cậu, những nỗ lực của cậu những năm gần đây, ai cũng có thể nhìn thấy được, không nên để chuyện này làm liên lụy đến.

Dương Phá Quân trong lòng vui vẻ, chỉ cần Ninh Quang Diệu đồng ý giúp mình, mình đã nắm chắc phần thắng rồi, chỉ có điều, cho dù có trúng cử, thì cũng là dựa vào sự giúp đỡ của người đàn ông này, cho dù có leo lên được vị trí lãnh đạo cấp cao của quốc gia, thì vẫn phải cúi đầu khom lưng...

Lẽ nào mình lại không bằng anh ta?

Ninh Quang Diệu cũng không phải là người có nhiều thời gian rảnh rỗi, nhìn thời gian, liền đứng dậy rời đi, trước khi đi, có do dự một chút, nói nhỏ với Dương Phá Quân:

- Phá Quân, có thời gian, thì đi làm lành với Tuyết Hoa đi, cô ấy là một người phụ nữ đáng thương, đừng để cô ấy phải khổ sở thêm nữa...

Dương Phá Quân cúi đầu xuống, không nói tiếng nào, nhưng ai cũng có thể thấy được, trong ánh mắt Dương Phá Quân, có điều gì đó mơ hồ kỳ lạ.

Tiến Ninh Quang Diệu xong, Dương Công Minh xoay người nói với

Dương Phá Quân:

- Con đi theo ta một lát.

Trong lòng Dương Phá Quân vẫn còn rất nhiều nghi vấn, về vì sao lại làm loạn kế hoạch của mình lên, vì sao lại thiên vị Dương Thần, ông ta muốn biết, rốt cuộc hoàn cảnh của Dương Thần là như thế nào, sao cha mình lại hiểu rõ như vậy, nhưng lại không hề nói cho mình biết, lẽ nào vẫn còn uẩn khúc gì sao? “ Bí mật quân sự” của Lâm Chí Quốc, rốt cuộc còn bao nhiêu thứ nữa?

Đi theo Dương Công Minh, tới khu đại viện phía sau chân núi, Dương Công Minh bước vào căn nhà mà ông vẫn luôn giữ lại để ở, lấy từ trong chiếc tủ gỗ quý ra một quyển sách dày làm từ lụa tơ tằm và da dê, quyển sách có vẻ có từ rất lâu rồi, khó có thể phân biệt được, nhưng được giữ gìn rất cẩn thận, gần như không hư tổn gì.

Dương Phá Quân nhìn thấy quyển sách vừa rộng vừa dày, ánh mắt hoài nghi, nghen ngào nói:

- Gia phả?

- Đúng vậy đây chính là gia phả của Dương gia chúng ta.

Dương Công Minh đem cuốn “Gia Phả Dương Thị” để lên trên chiếc bàn đá xanh trong sân nhà, cẩn thận lật từng trang một, những nét bút lông rõ ràng xinh đẹp, viết tề tắp, n m sinh năm mất bao thế hệ liệt tổ liệt tông của Dương gia, cùng với những lời chú giải sơ lược về cuộc đời của họ.

Từ hoàng thân quốc thích, cho đến thương nhân, người bán hàng rong, không hề giống nhau.

Dương Công Minh vừa lật dở, vừa nói:

- Dương gia nhà chúng ta, từ thời Đường Tống đã truyền lại cuốn gia phả này, cho dù có mấy lần bị hư hỏng, nhưng cũng đều đã khắc phục được rồi, phần lớn đều còn được lưu giữ một cách cẩn thận trong cuốn gia phả này, tổ tiên của chúng ta, đại đa số người của Dương gia ta, tuy có lúc nghèo túng, nhưng phần lớn đều là những anh hùng hào kiệt trong lịch sử mấy trăm năm của Dương gia, gần như triều đại nào cũng có nhưng nhân vật quan trọng.

Ông nội của con, lúc dạy dỗ ta, đã nói với ta, người của Dương gia, bất luận ở hoàn cảnh nào, đều phải giữ được ý niệm duy trì sự phồn vinh cho gia tộc trong đầu, làm những chuyện xứng đáng với thân phận của người họ Dương, lúc con còn nhỏ, ta cũng đã dạy con như vậy.

Dương gia ta ở thời của ông nội con, gặp phải sự đả kích của người ngoại quốc, bị tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, có thể nói, cả nửa cơ nghiệp bị hủy trong chốc lát,

nhưng ông nội con, dựa vào khí phách của hậu nhân, sống chết cũng luôn đem theo ý niệm giữ gìn vinh quang gia tộc trong đầu, rốt cuộc trong quá trình đánh đuổi giặc ngoại xâm, đã đạt được ước vọng lớn nhất của Dương gia chúng ta, cũng nhờ vào ông nội con, cha của ta, mới có được sự phục

hung như ngày hôm nay.

Ta vẫn luôn không hiểu được, tất cả những chuyện mình làm năm đó, có thể so được bao nhiêu với người cha tài giỏi của ta, so với ông của con, ta không đáng kể gì, chỉ là dựa vào vinh quang của Dương gia mà thượng vị, chỉ là người may mắn mà thôi...

Nói tới đây, Dương Công Minh thản nhiên liếc nhìn Dương Phá Quân một cái, lời nói thành khẩn, tình ý sâu xa:

- Phá Quân, bất luận con gặp phải chuyện gì, cục diện có như thế nào đi chăng nữa, thách thức đến mức nào, là thành hay bại, đều không thể hiện được điều gì, con phải nhớ kỹ, con là hậu nhân của Dương gia ta, việc con phải làm, là duy trì vinh quang gia tộc, làm những chuyện xứng đáng với thân phận là người của Dương gia, bất luận là địa vị của con cao cũng được, tầm thường cũng được, đừng đánh mất đi trái tim của con, một trăm năm sau, tên của con, mới có thể được khắc sâu trong cuốn gia phả này.

Dương Phá Quân nhìn tảng đá xanh trên bàn, khắc vô số người đã mất trong gia phả huy hoàng, ánh mắt dấy lên ngọn lửa hùng hực, tinh thần đã tỉnh táo lại.

- Cha, con hiểu rồi, con nhất định sẽ không bôi nhọ danh tiếng của gia tộc ta.

Dương Công Minh nhíu nhíu mày, nhìn thấy vẻ mặt cuồng nhiệt của đứa con trai, lại hỏi:

- Con thật sự hiểu được vinh quang gia tộc là gì rồi chứ?

- Đúng vậy, con đã hiểu rồi.

Dương Công Minh ngậm ngùi thở dài, cười cười,

- Một khi đã hiểu rồi, vậy con đi làm việc đi, coi như lão già này đã nói những lời linh tinh rồi, làm chậm trễ thời gian của con.

- Cảm ơn cha đã dạy bảo.

Dương Phá Quân xoa người lại, nhanh chóng rời đi.

Bàn tay gầy gò của Dương Công Minh vuốt ve bốn chữ “Gia Phả Dương Thị” được dát vàng, dường như đang tự nhủ:

- Con thật sự hiểu rồi sao?

Lúc này lão phu nhân một mực yên lặng đứng đằng sau Dương Công Minh mới lên tiếng trấn an:

- Lão gia, chuyện này không thể ép được, mỗi người đều có chí hướng riêng của mình.

- Ha ha, đúng vậy, mỗi người đều có chí hướng riêng của mình.

Dương Công Minh cười ha hả, rồi lại như nhớ ra cái gì đó, hỏi:

- Tam Nương, bà thấy bản lĩnh của Dương Thần như thế nào?

Nhìn thấy bộ dạng trông mong của Dương Công Minh, lão phu nhân được gọi là “Tam Nương” mỉm cười nói:

- Là nói, võ công của Thần thiếu gia sao?

- Đúng vậy, vừa lúc này nhìn thấy tay của nó, hẳn là nội công rất đã luyện đến cực cao rồi,

Dương Công Minh cười nói:

Tin tức mà Lâm Chí Quốc cung cấp, quả thực là không sai.

- Đương nhiên là không sai được rồi,

Khuôn mặt Tam Nương lộ ra nụ cười âm áp, nói:

- Tuổi của Thần thiếu gia, mà có thể luyện đến cảnh giới Tiên Thiên Đại Viên Mãn, bà già tôi cũng phải kinh ngạc, kỳ tài như vậy, cho dù năm đó có là Tổng Thiên Hành, nếu như tôi đoán không nhầm, thì cũng còn kém thiếu gia một bước, đó là số mệnh rồi, nhìn thấy cậu ấy, rồi lúc nào đó sẽ có thể chạm được đến cánh cửa kia thôi.

Dương Công Minh ngây ra một lúc, vô cùng mừng rỡ,

- Thật sao? Tên tiểu tử Dương Thần đó, có thể chạm đến cánh cửa đó?

- Cái mà thiếu gia tu luyện chính là “thực sơn tuyệt học” có lẽ cậu ấy cũng đã phát hiện ra, tầng thứ chín sẽ dẫn xuất kinh nội lực, sẽ khiến cho cậu ấy có một thứ cảm giác huyệt hẫng, muốn chờ đến khi nội lực của cậu ấy dần dần thêm thâm hậu, sẽ phát giác đến kinh thiên động địa,

Tam Nương khẳng định

- Ha ha ha ha

Dương Công Minh nói:

- Đến lúc đó, tên tiểu tử đó sẽ phải chịu đả kích.

- Đả kích? Sao lão gia lại nói như vậy?

Tam Nương hỏi.

Dương Công Minh thở dài,

- Chắc chắn nó nghĩ rằng, nó ở bên ngoài lẫn lộn, kế thừa cái gọi là “Minh Vương” coi như đã đứng trên thiên hạ rồi, nhưng nào biết rằng, trong mắt người khác, nó chỉ là một con kiến càn mà thôi...

- Hóa ra là như thế.

Tam Nương gật gật đầu, ôm thắt lưng, đôi mắt cười thành hai đường khê mở.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 376

Duyên Phận Với Mẹ Chồng!

Trong biệt thự Long Cảnh Uyển, Dương Thần ngồi trên chiếc sofa được kê trong đại sảnh, một mình ngồi xem mấy tin tức chính trị nhảm chán trên tivi, lười biếng ngáp một cái.

Với tay lên bàn uống trà lấy một cốc hồng trà kiểu anh, sắc đỏ thắm tươi sáng, hơi trắng bốc lên nóng hôi hổi, chưa uống mà hương trà nồng nàn đã xông vào tận mũi.

Dương Thần nhấp một ngụm nhỏ, nói thật, hắn không thích kiểu uống văn hoa nho nhã này, nhưng giờ phút này hắn không để ý đến việc uống trà, gần như toàn bộ sự chú ý của hắn đã đặt trong cái phòng bếp kia rồi.

Trong phòng bếp, bốn người phụ nữ nói chuyện riu ra riu rít với nhau được hơn tiếng đồng hồ rồi, tiếng cười vui không dứt, thậm chí đôi lúc còn rộ lên những tiếng cười cổ quái, cho dù đến Lâm Nhược Khê bình thường gần như chẳng bao giờ tươi cười, không ngờ cũng đột nhiên góp vui vài tiếng, điều khiến cho Dương Thần cảm thấy khó hiểu nhất chính là, bốn người phụ nữ dường như đã quên hẳn sự tồn tại của người đàn ông như hắn.

Một bữa cơm, nấu đến hai tiếng đồng hồ mà vẫn chưa xong? Bình thường một mình Vú Vương nấu không đến một tiếng là xong mà.

Hơn nữa, đây đã là ngày thứ ba liên tiếp ăn cơm muộn rồi, xét cho cùng, nguyên nhân chính là việc Quách Tuyết Hoa đến đây.

Quách Tuyết Hoa đến, khiến cho những vấn đề trong nhà nhiều hẳn lên, những câu chuyện phiếm cũng sinh động hơn nhiều, về phần nguyên do, còn phải tỉ mỉ nói đến ba ngày trước...

Ba ngày trước, lúc Dương Thần dẫn Quách Tuyết Hoa về nhà, Lâm Nhược Khê, Tuệ Lâm và Vú Vương đều bị dọa cho giật nảy mình.

Lâm Nhược Khê biết là Dương Thần đi gặp Quách Tuyết Hoa, nhưng không ngờ lại trực tiếp dẫn bà ấy về nhà, còn muốn sống tạm ở đây một thời gian.

Lâm Nhược Khê lập tức đỏ mặt tía tai, tim đập chân run, khuôn mặt mềm mại trắng như ngọc, đỏ như nước mật đào, nữ chủ tịch đứng trước mặt mấy ngàn công nhân cũng không hề căng thẳng, không biết nên đối mặt với Quách Tuyết Hoa như thế nào-----người trên danh nghĩa, thì cơ bản cũng là mẹ chồng.

- Quách... Bà Quách, chào bà.

Từ khi sinh ra đến nay đây là lần đầu tiên, Lâm Nhược Khê không biết nên phải chào hỏi như thế nào, lại cảm thấy nhất định phải tỏ ra bộ dạng

hoan nghênh mới được, nhưng khổ cho mĩ nhân băng giá, căn bản là không biết nên gọi Quách Tuyết Hoa như thế nào.

Gọi “mẹ” thì mình có quá mạo muội, quá chủ động hay không? Hơn nữa thực tế mình cũng rất khó mở mồm ra gọi “ Quách tiểu thư”? mặc dù Quách Tuyết Hoa thực sự rất trẻ, nhưng mình là văn bối a, gọi “Bà Quách” dường như có chút gì đó lạnh lùng... Lâm Nhược Khê sắp đau đầu chết mất.

Tuệ Lâm thì không cần nghĩ nhiều, cho dù trước kia có quen biết với Quách Tuyết Hoa, trực tiếp gọi là “Dì Quách” là được rồi, Vú Vương nhiều hơn Quách Tuyết Hoa mấy tuổi, đương nhiên cũng chẳng ngại ngần gì, gọi một tiếng “Quách phu nhân” để tỏ vẻ tôn trọng.

Quách Tuyết Hoa hỏi Dương Thần Vú Vương là ai, rồi sau đó vui vẻ chào hỏi mọi người, đến Lâm Nhược Khê, có hơi nghĩ ngợi nhìn sang Dương Thần đang đứng bên cạnh, thấy bộ dạng không nghĩ ngợi gì của con mình, Quách Tuyết Hoa mới quay sang Lâm Nhược Khê nói:

- Con chính là Nhược Khê, trước đây có gặp con vài lần rồi, nhưng chúng ta cũng chưa quen biết nhau, không ngờ, đi một vòng lớn như vậy, rồi lại trở thành người một nhà.

Lâm Nhược Khê thấy thẹn thùng không chịu nổi, những lời nói của Quách Tuyết Hoa cô không hiểu hết, nhưng bà ấy đã đối xử với mình như con dâu rồi, nói cách khác, bà và Dương Thần đều đã thừa nhận, hơn nữa còn định tiếp nhận cô con dâu đột nhiên xuất hiện này rồi.

Kỳ thực chính Dương Thần cũng cảm thấy mình ngốc nghếch, đột nhiên “dắt” bà mẹ này về nhà, từ khi nhận thức được tới nay, cảm giác lần đầu tiên có mẹ bên cạnh, hẳn khó thích ứng được, thậm chí trên đường lái xe về nhà, đã mấy lần đi nhầm đường, thế nên, cũng không có thời gian để nghĩ xem nàng dâu mẹ chồng Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa sẽ sống chung với nhau như thế nào.

Bởi vì trên đường về nhà Dương Thần đã lén dùng Tiên Thiên chân khí, dẫn thông toàn bộ kinh mạch của Quách Tuyết Hoa, thế nên, Quách Tuyết Hoa đã không còn cảm thấy mệt mỏi nữa.

Mọi người đón Quách Tuyết Hoa vào trong đại sảnh ngồi, Vú Vương sau khi ngâm một âm Thiết Quan Âm, lại bắt đầu nói chuyện tào lao, đại khái là tại sao đột nhiên Dương Thần lại có người nhà, sao Quách Tuyết Hoa lại định ở đây vân vân.

Khiến cho ba người phụ nữ cảm thấy kinh ngạc chính là, câu đầu tiên mà Quách Tuyết Hoa nói, nhìn Lâm Nhược Khê âm áp và mang vẻ hoài niệm, nói:

- Nhược Khê, mẹ con là Tiết Tử Tĩnh đúng không?

Toàn thân Lâm Nhược Khê mềm nhũn, run rẩy, mở to đôi mắt rung rung nước mắt, khuôn mặt đỏ ửng vì căng thẳng, đột nhiên biến thành kinh ngạc, khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày.

- Bà Quách... sao bà... biết mẹ cháu?

Lần này thì Lâm Nhượng Khê không thể tin được, đến Vú Vương biết rất rõ chuyện quá khứ của Lâm gia như vậy, cũng phải kinh ngạc nhìn Quách Tuyết Hoa, không hiểu tại sao bà ấy lại biết được chuyện của mẹ Lâm Nhượng Khê.

Mẹ của Lâm Nhượng Khê là Tiết Tử Tĩnh, từ sau khi kết hôn với Lâm Khôn, gần như sống một cuộc sống tĩnh lặng, cũng không tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều, đến nhà mẹ đẻ của Tiết Tử Tĩnh, người của Tiết gia, sau này cũng di cư hết ra nước ngoài, nên cơ bản là không hề lui tới.

Lúc Lâm Nhượng Khê học trung học Tiết Tử Tĩnh bị ung thư máu nên đã hoàn toàn không còn tâm hơi gì rồi, cũng không biết có phải do ông chồng Lâm Khôn ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, không chăm nom gì đến gia đình, nên tính tình Tiết Tử Tĩnh cũng trở nên lãnh đạm ghê người.

Lâm Nhượng Khê tiếp xúc với mẹ mình không nhiều, nhưng tính cách lạnh lùng, thì lại bị ảnh hưởng nhiều nhất, chỉ là, ngoài cái tính lạnh lùng đó ra, thì hầu như không để lại cho Lâm Nhượng Khê cái gì.

Bao nhiêu năm như vậy, từ trước đến giờ chưa có người nào đứng trước mặt Lâm Nhượng Khê nói đến tên tục của mẹ mình, thậm chí đến cả Lâm Nhượng Khê, nghĩ đến những chuyện đã qua, hầu hết đều chỉ nghĩ đến bà nội, lại không hề nghĩ đến người mẹ không hề có sức hấp dẫn của mình.

Quách Tuyết Hoa thân nhiên cười nói:

- Việc này cũng không có gì kỳ lạ, thực ra ngay từ lần đầu tiên ta gặp con, đã thấy con rất giống mẹ con rồi, chỉ là lúc đó không nghĩ đến chuyện ngày xưa, ta biết con là chủ tịch hội đồng quản trị của Quốc Tế Ngọc Lôi, giờ mới chắc chắn con là con gái của Tử Tĩnh, ta và mẹ con, thực ra là chị em tốt lớn lên cùng nhau, chúng ta đi học cùng nhau, lên đại học cũng cùng học một trường.

Lâm Nhượng Khê sửng sốt, trong đầu hiện lên hình ảnh mẹ mình, tuy có chút mơ hồ nhưng vẫn là bóng dáng trong trẻo lạnh lùng đó, đôi mắt rung rung nước:

- Thật không, mẹ con, bà ấy... từ trước đến giờ không nói cho con biết.

- Thiếu phu nhân khi còn sống, rất lạnh lẽ, ít lời, chưa bao giờ nhắc đến Quách phu nhân,

Vú Vương cũng góp lời.

Quách Tuyết Hoa tỏ vẻ đau thương, thở dài, quay đầu lại cười, nói với Dương Thần:

- Dương Thần, thực tế lúc đầu mẹ cũng cảm thấy rất thần kỳ, chắc là do duyên phận mà mẹ và Tử Tĩnh đã nói với nhau hồi trẻ, sau này có con, nếu là nam nam, nữ nữ thì cho bọn chúng kết nghĩa làm thân, nếu là nam nữ, thì cho bọn chúng kết thành vợ chồng, nhưng vì bố mẹ vô dụng, đã làm thất lạc con, mẹ còn tưởng rằng sẽ không còn cơ hội để thực hiện lời hứa này nữa,

nhưng không ngờ, ông trời có mắt, lại để hai đứa con lấy nhau.

Dương Thần nhìn đôi mắt buồn bã của Lâm Nhược Khê, dường như cô gái này đang chìm đắm vào trong câu chuyện cũ, vì thế có chút xúc động nói:

- Không có gì là kỳ lạ cả, trước kia tôi còn luôn nghĩ rằng, cả đời này tôi sẽ không kết hôn, sống một mình như vậy suốt đời.

Nghe xong lời Dương Thần nói, Lâm Nhược Khê mới lấy lại được tinh thần, về mặt phức tạp nhìn Dương Thần, Lâm Nhược Khê mấp má môi, đôi má lúm đồng tiền hiện rõ, chuyện như thế này đúng là “duyên trời định”, khiến cho cô cảm thấy có chút gì đó xấu hổ, có chút gì đó ngọt ngào.

Tuệ Lâm nghe xong lời của Quách Tuyết Hoa nói, tinh thần có phần hơi mơ hồ, trong lòng nghĩ, Dương đại ca và chị, quả thực là có duyên với nhau.

Tiếp đó, Quách Tuyết Hoa vừa nhớ lại vừa kể:

- Hơn hai mươi năm trước, mẹ được gả vào Dương gia, còn Tử Tĩnh thì lại được gả cho cha của Lâm Nhược Khê, bởi vì Yên Kinh cách Trung Hải rất xa, hơn nữa bình thường mẹ cũng không có cơ hội để đến đây, tính của Tử Tĩnh lại như vậy, quan hệ của chúng ta cũng phai nhạt dần theo năm tháng, đột nhiên nghe được tin từ một người bạn ở đó nói Tử Tĩnh lâm bệnh rồi mất, mẹ cũng chán nản trong một thời gian rất dài.

- Bà Quách, có thể kể cho con nghe một số chuyện trước kia của mẹ con được không? Con... trong ấn tượng của con, mẹ là một người luôn ngồi trên ban công, nhìn ra không trung bên ngoài, ngồi cả buổi, không nói một lời nào.

Lâm Nhược Khê lắp bắp dò hỏi, có chút ngại ngùng, bộ dạng đáng thương, khiến người ta phải thương xót.

Quách Tuyết Hoa cười là lạ, nói:

- Nhược Khê, luận thân sơ, ta và mẹ con là chị em, con gọi ta là bà Quách, có chút gì đó cứng nhắc, luận về quan hệ, con là vợ của Dương Thần, con không nên gọi ta là “bà” rồi, nhưng nếu như con vẫn không mở mồm gọi được, gọi ta bằng từ đó... thì con cũng có thể giống như Tuệ Lâm gọi ta là dì Quách, ta thấy như thế cũng được, cùng lắm thì đợi con sau này từ từ tiếp nhận vậy, sau này sửa cũng được.

Vú Vương vội vàng nháy mắt với Lâm Nhược Khê, rõ ràng vú vương hi vọng quan hệ mẹ chồng nàng dâu của Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa có thể tiến thêm vài bước, cho nên gọi “mẹ” mới phải đạo.

Ai ngờ, Lâm Nhược Khê lại lý giải theo lối bình thường, cười một tiếng rồi gọi “dì Quách”.

Sau đó, Quách Tuyết Hoa lại kể rất nhiều chuyện quá khứ, liên quan đến những chuyện cũ của mẹ Lâm Nhược Khê Tiết Tử Tĩnh, đủ thứ chuyện, khiến cho bốn người phụ nữ vui vẻ không dứt ra được, Lâm Nhược Khê cũng không ngờ, mẹ của mình cũng không phải sống lạnh lùng như thế cả

đời.

Không thể không nói đến, Quách Tuyết Hoa mấy năm nay vào Nam ra Bắc, xây dựng biết bao cô nhi viện như vậy, năng lực xã giao vô cùng tốt, vì vậy khi bà ấy đến nhà, tiếng cười không dứt.

Trong lòng Dương Thần cảm thấy có chút kỳ quái, một khi mẹ mình và mẹ của Lâm Nhược Khê Tiết Tử Tĩnh là chị em, tại sao bao nhiêu năm rồi không hề đến tảo mộ bà mẹ vợ mất sớm của mình, truy điệu một chút, hơn nữa cho dù bà ấy có bận thế nào đi chăng nữa, thì cũng không thể kết hôn bao nhiêu năm như vậy lại chưa hề gặp lại nhau lần nào.

Tuy nhiên, những chuyện này chỉ là thứ yếu, Dương Thần cũng lười biếng không để ý đến nhiều mối nghi vấn này, hắn chỉ ghét rằng, mấy người phụ nữ này nói chuyện cũ, lại biến việc nấu cơm thành cuộc họp.

Dương Thần phải nghe từ sáng sớm đến trưa, cứ tiếp tục như thế này, có khi sẽ phát thêm vào cả sớm tinh mơ mắt.

- Này, mấy người xong chưa vậy? Tôi đói bụng rồi.

Dương Thần cuối cùng cũng không chịu được nữa, hô lên một tiếng.

Trong phòng bếp, tiếng của vú Vương vọng ra:

- Cậu đừng nóng vội, xong ngay rồi đây, chúng tôi mang cơm ra rồi đây.

Chỉ trong chốc lát, bốn người phụ nữ liền bung bát đĩa thức ăn từ bếp ra, Quách Tuyết Hoa bung một đĩa cá om, sau khi đặt xuống, cười nhíu mày nói với Dương Thần:

- Dương Thần, trong nhà chỉ có một mình con là đàn ông, coi như là không ăn cơm, bung bát đĩa cũng được, sao lại để vú Vương và Nhược Khê làm tất việc nhà như thế chứ?

Đây coi như là mẹ dạy dỗ con trai, Quách Tuyết Hoa cũng đã từng trải đời, là người hiểu chuyện, mặc dù trong lòng bà tràn đầy sự áy náy với Dương Thần, muốn bù đắp trách nhiệm của một người mẹ, nhưng đồng thời, nhưng bà cũng cho rằng không phải chuyện gì cũng phải ngoan ngoãn phục tùng Dương Thần, bất luận là cái gì cũng cho là Dương Thần đúng.

Bà hi vọng mình có thể bù đắp được nghĩa vụ của người mẹ, nhưng đồng thời, cũng có thể khiến Dương Thần trở thành một người chủ gia đình có trách nhiệm với gia đình.

Ít nhất, trong hơn ba ngày bà ở đây, bà đã nhìn thấy trong nhà này có một số vấn đề.

Ví dụ như, phòng, xe ở đây, tất cả đều là tài sản của Lâm Nhược Khê, đứa con trai đáng thương của mình, không ngờ lại là một kẻ nghèo kiệt xác.

Còn nữa, cái mà Dương Thần và Lâm Nhược Khê phân chia rõ ràng lại chính là phòng ngủ, tuy rằng không thể xác định chính xác hai đứa có là vợ chồng thật hay không, nhưng cũng biết, bọn chúng không phải là loại vợ chồng trẻ ranh dính lấy nhau, ở tuổi này mà lại chia phòng ngủ, Quách Tuyết Hoa cho rằng, tuyệt đối giữa chúng có vấn đề gì đó.

Mà tính tình của Lâm Nhược Khê, Quách Tuyết Hoa có thể dễ dàng nhìn thấu được, Lâm Nhược Khê có rất nhiều điều bất mãn với Dương Thần, Dương Thần lại lười biếng, tùy tiện, thỉnh thoảng còn lơ mãng, hoang đường và không đứng đắn, tuyệt đối không phải là loại đàn ông mà Lâm Nhược Khê thích, đến người làm mẹ như bà, cũng còn cảm thấy không vừa ý nữa là.

Cho nên, trước khi làm việc đó với Lâm Nhược Khê, Quách Tuyết Hoa cảm thấy nên từ từ sửa lại những thói quen chẳng tốt đẹp gì của đứa con trai của mình, bà hi vọng Dương Thần có thể đường đường chính chính đứng trước mặt Lâm Nhược Khê làm một người đàn ông đàng hoàng.

Tuy rằng những lý giải đó, có chút không xác đáng, nhưng tấm lòng đáng thương của cha mẹ trong thiên hạ, Quách Tuyết Hoa cũng chỉ là muốn tốt cho Dương Thần.

Dương Thần nghe xong lời giáo huấn của Quách Tuyết Hoa, sờ sờ gáy, hẳn thực sự không quen làm việc nhà, từ khi chuyển đến nhà này, có vú Vương dọn dẹp nhà cửa ngăn nắp gọn gàng, nên chẳng bao giờ nghĩ tới.

Bây giờ nghe Quách Tuyết Hoa dạy bảo, hẳn không hề tức giận, hơn nữa trong lòng còn cảm thấy ấm áp, đỏ mặt, cười trừ chạy vào trong bếp, bung hai bát canh nóng nhất ra.

Lâm Nhược Khê không ngờ Dương Thần lại nghe lời Quách Tuyết Hoa nói như vậy, đây chính là điều mà cô luôn muốn Dương Thần làm, nhưng luôn không dám trông mong vào Dương Thần, Quách Tuyết Hoa cũng nhìn về phía con dâu, hai người phụ nữ nhìn nhau, Quách Tuyết Hoa lặng lẽ chớp mắt.

Lâm Nhược Khê vội vàng cúi đầu xuống, cảm thấy như tâm sự của mình bị nhìn thấu, cảm thấy xấu hổ, nhưng khéo miệng cũng kịp nở một nụ cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 377

Quản Giáo

Lúc ăn cơm trưa, Dương Thần phát hiện, cái bát to mình thường dùng không được sắp ra, hẳn là người ăn nhiều, thích ăn bát lớn, vì thế lúc nào cũng bảo vú Vương lấy cái bát không giống ai đó ra.

Vú Vương thấy Dương Thần đang tìm cái gì đó, mỉm cười nói:

- Cậu chủ, bà chủ Quách đã dặn rồi, về sau không cho phép cậu dùng bát đựng canh để ăn cơm.

- Hả? Vì sao?

Dương Thần nhìn thẳng vào Quách Tuyết Hoa, cái bà mẹ mình cũng rồi hơi quá rồi?

Quách Tuyết Hoa lấy giọng nói:

- Tuy là ở nhà, nhưng con ăn lúc nào cũng vội, cứ như thể có ai đang ăn tranh với con vậy, lại còn phát ra tiếng kêu nhồm nhoàm nữa chứ, anh ăn như vậy, anh cảm thấy thoải mái, nhưng đám con gái như Nhược Khê, Tuệ Lâm đâu thích thú cái kiểu ăn uống hùng hục như vậy? Máy cô ấy trước kia không nói, là các cô ấy giữ thể diện cho anh đấy, anh cũng phải nghĩ cho các cô ấy chứ.

Dương Thần nhăn mặt, hỏi Tuệ Lâm:

- Tuệ Lâm cô nói thật, cái cách ăn uống của tôi có ảnh hưởng đến cô không?

Người thành thật như Tuệ Lâm, cũng chẳng biết nói dối, ầm ả áp ứng nói:

- Kì thực cũng chẳng có gì to tát, nhìn anh Dương ăn cơm, em lại cảm thấy rất ngon miệng.. ngay cả nếu chưa ăn chỉ cần nhìn cái kiểu anh Dương ăn đã cảm thấy no rồi..

Sắc mặt Dương Thần tiu nghiu, hẳn cũng chẳng bao giờ nghĩ rằng mình lại có cái tính đó, rồi nhìn cái vẻ mặt “đừng có hỏi tôi” của Lâm Nhược Khê, không hỏi cũng biết cái kiểu ăn uống của mình chẳng ra làm sao.

- Vậy con đòi cái bát hơi to một chút có được không, cái kiểu bát này bé quá, chỉ cần hai đĩa cơm là hết sạch rồi.

Dương Thần giơ cái bát trong lên rồi buồn bực nói với Quách Tuyết Hoa.

Quách Tuyết Hoa cương quyết lắc đầu từ chối:

- Không được, nếu con ăn không đủ có thể lấy thêm, mọi người đều dùng loại bát này, tuy con là người đàn ông duy nhất trong nhà này cũng không được hưởng đặc quyền đặc lợi.

- Cậu chủ, tôi giúp cậu lấy thêm cơm là được rồi, lấy thêm vài lần là đủ ấy mà. Vú Vương mỉm cười nói

- Vú Vương, đừng chiều anh ta quá, làm gì có cái kiểu ăn cơm lại để người lớn tuổi hơn lấy hộ?

Quách Tuyết Hoa lập tức ngăn lại.

Dương Thần đã nhìn ra, mình không phải đón một bà mẹ về, mà rõ ràng là mời một bà “quản giáo” về nhà chuyên môn trông coi mình.

Tuy bản thân không có cảm giác ghét bỏ, nhưng thật là không quen, cuối cùng đành phải chép miệng, cầm lấy cái bát cơm nhỏ, cùng mọi người ăn cơm.

Quách Tuyết Hoa nhìn Dương Thần không còn tranh luận vụ cái bát nữa, trên khuôn mặt lộ ra vài nét vui vẻ, nhìn Dương Thần lóng ngóng cầm bát cơm, mỉm cười gấp cho hắn vài món ăn, ánh mắt đậm ấm nhìn hắn rồi nói:

- Mùa đông rồi ăn nhiều rau xanh một chút, có lợi cho dạ dày và da của mình, đừng có chỉ ăn thịt, con tuy không béo, nhưng cũng phải chú ý đến cân bằng dinh dưỡng một chút chứ.

Dương Thần gật đầu, ăn thức ăn mà chẳng cảm thấy ngon miệng, chỉ nghĩ, bản thân sống hơn hai mươi năm, hình như chưa có ai nói với hắn những từ đại loại như kiểu “cân bằng dinh dưỡng”.

Bất giác, Dương Thần có vài phần buồn bã, nhưng cũng có đôi chút mãn nguyện.

Lâm Nhược Khê nhìn trao đổi giữa hai mẹ con Dương Thần, trong lòng có vài phần ngưỡng mộ, Dương Thần tuy từ trước đến nay không có cha mẹ ở bên cạnh, nhưng giờ phút này cũng được bù đắp phần nào khi có Quách Tuyết Hoa bên cạnh, nhưng bản thân, từ bé có sự yêu thương của bà nội, nhưng giờ phút này lại cô đơn một mình.

Đúng lúc đó, Quách Tuyết Hoa lại gấp thức ăn vào bát của Lâm Nhược Khê, nhìn cô ta với ánh mắt đầy ẩn ý, nở một nụ cười nhẹ nhàng.

- Không có cách nào cả, đối xử tốt với con trai, cũng không thể lạnh nhạt với con dâu được.

Quách Tuyết Hoa nửa đùa nửa thật nói.

Vú Vương và Tuệ Lâm gật đầu tán thưởng, nhưng Lâm Nhược Khê mặt đỏ tía tai, muốn tìm lý do để chui xuống.

Những ưu tư của bản thân sao lúc nào cũng bị bắt bài thế?

Dương Thần lại thích thú với vẻ mặt thẹn thùng của Lâm Nhược Khê, từ khi đón mẹ của mình qua, hắn cảm thấy Nhược Khê ngày càng ra dáng nàng dâu sống tình cảm, không biết là cố ý lấy lòng mẹ chồng hay là thích quây quần cùng với Quách Tuyết Hoa, Lâm Nhược Khê càng ngày càng trở lên có tình cảm, có lẽ đây là một điều tốt lành.

Sau khi ăn xong, dưới sự giám sát của Quách Tuyết Hoa, giúp đỡ dọn dẹp bát đĩa vào trong bếp, may mà Quách Tuyết Hoa chưa bắt Dương Thần rửa bát, do đó hắn thoát nạn.

Do khí trời cũng sắp đến đêm giao thừa, không khí tết lan tỏa khắp nơi,

do đó mọi người trong nhà cũng cần chuẩn bị đồ cho ngày tết.

Tuy đồ ăn đồ uống đồ mặc trong nhà, cho dù chẳng có ai dám đến chỗ của Lâm Nhược Khê chúc tết, chỉ trừ cái cô bé ngỗ nghịch Đường Đường, thì trong nhà cũng đầy đủ mọi thứ, nhưng cũng cần chuẩn bị cái gì đó cho ngày tết.

Ví dụ: Pháo hoa

Ngày xưa, từ lúc nguyên tổng giám đốc Lâm mất, Lâm Nhược Khê và vú Vương đón tết một cách tùy tiện, qua loa, nhưng năm nay không chỉ Lâm Nhược Khê đã kết hôn, trong nhà còn thêm cô em Tuệ Lâm, Quách Tuyết Hoa, đương nhiên phải tổ chức đầy đủ tươm tất một chút chứ.

Vì thế, sau khi ăn cơm xong, Dương Thần bị sai đi mua pháo hoa, nhưng Quách Tuyết Hoa sợ Dương Thần quá vui, sai hẳn đi mua pháo hoa, không chú ý chọn lựa cẩn thận, nên sai Tuệ Lâm đi cùng.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần chở Tuệ Lâm đi mua pháo hoa, trong lòng thấy yên bình hơn.

Vào giờ này năm ngoái, trong nhà vắng lạnh, chỉ có hai người phụ nữ: mình và vú Vương. Tuy trong nhà chẳng thiếu thứ gì, nhưng cũng không thể bù đắp sự cô đơn trống vắng trong lòng, nhưng chỉ qua một năm thôi, bản thân lại cảm thấy không khí đầm áp sum vầy.

Đó chính là sự xuất hiện của người đàn ông kia, đã làm thay đổi tất cả... Lâm Nhược Khê nghĩ thầm, bất giác nở một nụ cười.

- Nhược Khê, con làm sao mà đứng cười một mình vậy.

Không biết Quách Tuyết Hoa đứng bên cạnh Lâm Nhược Khê từ lúc nào, ánh mắt chăm chú nhìn cô ta.

Lâm Nhược Khê giật mình, quay đầu nhìn xem ai, mới vỗ vỗ ngực, rồi nói:

- Dì Quách, dì làm con sợ hết hồn.

- Ta làm sao nữa làm con sợ, ta vất vả lắm mới tìm lại được con trai của mình, nhưng hẳn lại bỏ rơi ta.

Quách Tuyết Hoa làm ra vẻ đáng thương rồi nói.

Lâm Nhược Khê biết đó là bài của Quách Tuyết Hoa nên làm ra vẻ không nghe thấy.

Quách Tuyết Hoa nhận thấy nhiều lúc cô con dâu của mình không nể mặt mình tí nào, nhưng nghĩ đến cái cách đối xử cứng rắn của Lâm Nhược Khê với Dương Thần, là bà ta cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Quách Tuyết Hoa thở dài hỏi:

- Nhược Khê, con giờ rồi không?

- Dạ, mấy ngày này cho đến tết con chẳng có việc gì cả.

Lâm Nhược Khê đáp.

- Vậy thì đi lên tầng, ta có cái này cho con.

Quách Tuyết Hoa nói.

Lâm Nhược Khê cũng chẳng hỏi Quách Tuyết Hoa cho mình cái gì, ngoan ngoãn đi theo, cùng Quách Tuyết Hoa đi vào trong phòng.

Phòng của Quách Tuyết Hoa là do vú Vương sắp xếp, mọi đồ đạc trong phòng đã được chuẩn bị từ lâu, Lâm Nhược Khê nhiều tiền đến nỗi tiêu không hết, thế nên đồ đạc trong nhà nhà dù không có người dùng cũng phải chuẩn bị gọn gàng, để thuận tiện khi có người ở.

Lúc này, Quách Tuyết Hoa tiến về phía chiếc tủ ở đầu giường, cúi người về phía trước lấy lên một chiếc giỏ thủ công nho nhỏ, bê đến trước mặt Lâm Nhược Khê.

- Đây là...

Lâm Nhược Khê tròn xoe mắt, cô ấy không ngờ Quách Tuyết Hoa lại cho cô ấy xem những thứ này

- Đây là những dụng cụ để đan khăn.

Quách Tuyết Hoa cười rồi nói. Kéo tay Nhược Khê ngồi xuống cạnh giường, lấy ra một chiếc khăn len màu nâu nhạt đã được đan khoảng một phần ba, nâng cuộn len sợi lên, ánh mắt hiện lên vài phần mãn nguyện nói:

- Đây là chiếc khăn len ta định tặng Dương Thần, nhưng đáng tiếc ta chỉ biết những cái cơ bản. Ta cũng thật sơ ý, thời tiết lạnh như thế này, mà hán chẳng mặc cái gì ấm cả, cứ nghĩ đến chuyện này, tuy ta biết Dương Thần không giống như người khác, thuộc kiểu người không sợ lạnh, nhưng muốn đan cho hán một chiếc khăn len, không phải vì để cho hán giữ ấm, mà về mặt nào đó, có thể là vì cái thân già này muốn chuộc lỗi...

Lâm Nhược Khê im lặng nghe Quách Tuyết Hoa kể lể, nhìn cuộn len to mới dùng một nửa trong giỏ, rồi lại nhìn chiếc khăn len đan được một nửa, rồi nghĩ sẽ dùng ba ngày còn lại để hoàn thành nốt.

- Nhược Khê, đợi ta đan xong chiếc khăn này, con phải đồng ý với ta là sẽ thay ta tặng cho Dương Thần, và quàng lên cổ hán nhé?

Nược Khê ngây người ra, yêu cầu đột ngột của Quách Tuyết Hoa làm cho cô ấy không hiểu có ý gì?

- Đừng có thấy làm lạ, đến lúc đó con nói là do con đan là được rồi...

Quách Tuyết Hoa cười rồi nói.

- Nhưng đây không phải là của con...

- Hán sẽ không tin con đâu.

Quách Tuyết Hoa bất giác lắc đầu nói:

- Con gái ngốc nghếch ạ, Dương Thần đương nhiên không tin rằng chiếc khăn này do con thêu, hán cũng biết rõ là do ta đưa cho con, nhưng ta đưa cho con, để con chuyển cho hán, hán sẽ phải chấp nhận, hơn nữa ta hi vọng con là vợ của Dương Thần thì cũng lên quàng khăn cho chồng chứ.

Lâm Nhược Khê từ chỗ có vài phần thắc mắc dần dần hiểu ra, Quách Tuyết Hoa làm như vậy, thật ra không phải để Dương Thần hiểu ra bà ta yêu hán đến nhường nào, mà muốn cho Lâm Nhược Khê biết, bà ta chỉ là mẹ của

Dương Thần, nhưng người sau này sẽ đi bên cạnh cuộc đời của hắn chỉ có thể là Lâm Nhược Khê.

Đúng là tính toán đâu đây, không thể nói được lời nào.

- Nhược Khê, tuy ta không biết cụ thể như thế nào, nhưng ta biết, giữa con và Dương Thần vẫn có khoảng cách, ta sẽ không ép con tiếp nhận mọi thứ của Dương Thần, nhưng trong mắt ta, hắn vẫn là con của ta, nhưng con lại là con của Tử Tịnh, với ta mà nói, con cũng như con gái của ta, ta sẽ không phải là bà mẹ chồng hà khắc bắt con phải làm nhưng việc con không muốn, đó chỉ là một ước nguyện nho nhỏ, hi vọng con đáp ứng, được không?

Lâm Nhược Khê đã mềm lòng từ lâu, liền gật đầu.

Quách Tuyết Hoa cười tươi:

- Con gái ngoan, có muốn học đàn thêu không? Tuy ta chỉ biết chút ít cơ bản, nhưng cũng có thể dạy con không ít thứ đâu nhé!

- Con, cũng có thể học được sao?

Lâm Nhược Khê đột nhiên động lòng, nói cho cùng, cô ta vẫn còn trẻ, hơn nữa lại là kiểu người truyền thống, đối với nữ công gia chánh, chỉ là không có cơ hội tiếp xúc mà thôi, nay Quách Tuyết Ho đột nhiên nói muốn dạy, cô ta tất nhiên là vui vẻ nhận lời.

- Đương nhiên, đợi đến lúc con biết đàn rồi, năm sau còn có thể đàn cho Dương Thần một cái áo ấy chứ.

Quách Tuyết Hoa gợi ý.

Lâm Nhược Khê chép miệng, trong lòng nghĩ, mình mà thêm đàn áo cho thằng cha đó á... Nhưng rất nhanh, Lâm Nhược Khê lại vội vã hỏi:

- Con... con bắt đầu phải làm như thế nào?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 378

Chợ Phiên

Ngoại ô thành phố Trung Hải có một cái chợ hôm, màu sắc tươi sáng của khu chợ thấp sáng mọi ngõ ngách của khu phố, đông đúc người qua lại, trên khuôn mặt của người mua kẻ bán đều có những nét hân hoan rạng rỡ, đôi lúc cũng bắt gặp những cửa hàng nhỏ lâu lâu mới qua về bày hàng một lần, chỉ hi vọng tranh thủ không khí tết đến kiếm thêm chút tiền tiêu.

Trong tiếng giao hàng và tiếng loa phóng thanh, tiếng nhạc và tiếng huyên náo của mọi người trong chợ, làm cho khu chợ trở lên huyên náo ồn ào.

Tuệ Lâm không thể ngờ tới Dương Thần lại dẫn mình đi đến nơi này mua pháo hoa, mà lại còn đưa đến cửa hàng chuyên mua bán pháo hoa, nhưng cô cũng không rành lắm về mấy chuyện phong tục này, do vậy Dương Thần đi đến đâu cô ta theo đến đó.

Dương Thần đi phía trước, Tuệ Lâm cất bước theo sau, xung quanh đủ loại tiếng ồn ào, làm cho cô ta không ta không dám cách Dương Thần quá xa, vì dù sao từ bé đến lớn đều sống ở khu núi rừng heo hút, đi đến nơi đông đúc như thế này, Tuệ Lâm có phần sợ sệt.

Khi nhìn thấy những đồ trang sức cho ngày tết đủ loại hình dáng, hoặc là những món quà nhỏ đủ loại màu sắc làm cho người có phải phần nho nhã như Tuệ Lâm tự dưng dừng bước, ngó nghiêng một hồi, rồi sau đó mới tiếc nuối bước theo sau Dương Thần.

Dương Thần quay đầu, không nhịn được cười nói:

- Nếu em thích, đợi lúc nữa quay về, em thích cái gì anh mua cho, đừng nhìn nữa, đi mua pháo hoa đã.

Tuệ Lâm không ngờ mọi cử chỉ hành động của mình đều bị Dương Thần chú ý, khuôn mặt ửng đỏ, nhưng nghe đến mua đồ cho mình thì liền vui vẻ đồng ý.

Dương Thần chẳng biết mua loại pháo hoa nào, bà cô trong “khu kí túc nữ ấy”, nói muốn đốt pháo hoa, thì thằng đàn ông như hấn lại phải giúp châm lửa chứ sao, nhưng cũng chẳng có tí thú vị gì, nhưng mua loại nhỏ thì khi bắn lại không đẹp.

Dương Thần nghĩ đi nghĩ lại, to cũng mua nhỏ cũng mua.

Đưa Tuệ Lâm đến một cửa hàng xem ra buôn bán cũng khá nhộn nhịp, Dương Thần nhìn đông nhìn tây, chọn một tràng pháo lớn 88 bánh, rồi nhanh chóng trả tiền.

Bà chủ cửa hàng là một phụ nữ beo béo tốt bụng hỏi Dương Thần có cần

gọi người bê giúp, vì cái hộp pháo hoa đó xem ra cũng không nhẹ, nhưng Dương Thần nói không cần.

Tuệ Lâm tiến lên phía trước, ngây thơ hỏi:

- Anh Dương, có cần để em bê? Em có thể, như vậy anh dễ bê mua các thứ khác.

Tuệ Lâm là con nhà võ, bê có một chút xú thể này, những người con gái khác hông thể, nhưng đối với cô ta thì dễ như trở bàn tay.

Dương Thần nhíu mày:

- Cái việc này đâu cần đến lượt em làm, đi đến cái cửa hàng đổi diện bảo ông nội em cho mượn hai người bảo vệ lại đây.

- Ông nội?

Tuệ Lâm ngây người ra một lúc, quay người, đột nhiên nhận ra Lâm Chí Quốc ăn vận quần áo thường dân, và đi bên cạnh là mấy thằng vệ sĩ mặc áo nâu, đang đứng ở trước cửa hàng đồ gốm, lựa chọn đồ gốm giống như một vị khách thông thường.

Lâm Chí Quốc nhìn thấy Tuệ Lâm với vẻ mặt ngạc nhiên đang đi lại, liền hiểu rằng Dương Thần không còn coi thường ông ta nữa, cười một cách gượng gạo, dẫn theo hai thằng vệ sĩ tiến lại phía tiệm pháo hoa.

Trên thực tế, từ lúc Dương Thần và Tuệ Lâm đến khu chợ phiên này, bọn chúng đã lặng lẽ xuất hiện quanh Dương Thần, nhưng với khả năng của Dương Thần thì đã phát hiện ra bọn chúng từ lâu, nhưng không hiểu tại sao lại cố tình làm như không biết.

Lâm Chí Quốc dù sao cũng là bề trên, lại là người có vị thế trong xã hội, khi mới bắt đầu hi vọng Dương Thần có chút hứng thú với bọn chúng, liền chủ động tìm tới ông ta nói chuyện, nhưng không ngờ Dương Thần chẳng nề mặt, mãi về sau mới chịu đi lại với bọn chúng.

- Cái thằng nhỏ con này, cũng cứng đầu đấy, ta xem đến lúc dẫn cháu gái ta về nhà cũng chẳng thềm sang chào hỏi ta một câu.

Lâm Chí Quốc mặt tỏ vẻ không vừa lòng nói.

Tuệ Lâm nhanh chóng cúi đầu gọi một tiếng “ông”, khuôn mặt có vài phần sợ sệt, lần trước sau khi biết những việc Lâm Chí Quốc gây ra ngày xưa, thì không còn nói chuyện với Lâm Chí Quốc, sợ làm bà nội Vân Miêu sư thái giận.

Lâm Chí Quốc nhìn thấy con bé khúm núm, mặt cũng lộ ra vài nét thương cảm:

- Tuệ Lâm, dạo này cháu ở chỗ chị, có quen không?

- Vâng, chị đối xử với cháu rất tốt.

Tuệ Lâm líu nhíu nói.

- Vậy thì tốt, đừng vì chuyện của ông mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của hai chị em. Nhược Khê đã biết thân thế của con chưa?

Lâm Chí Quốc quan tâm hỏi.

Tuệ Lâm do dự nói:

- Hình như biết... nhưng, cháu cũng không chắc, cỡ lẽ là đã biết...

- Vậy sao...

Lâm Chí Quốc có phần ưu tư, rồi nói:

- Nhược Khê có thể chấp nhận đưa em như cháu nhưng lại không thể chấp nhận một người ông như ta, xem ra trong suy nghĩ của nó, cái suy ta là nghiệp chương đã ăn quá sâu vào máu nó rồi.

Dương Thần lẩm bầm:

- Đừng có nói nhảm nữa, nhanh giúp tôi bê pháo hoa.

Lâm Chí Quốc mặt biến sắc nói:

- Ai cho anh ăn nói với người lớn như vậy, anh mua pháo hoa, hà cớ gì ta phải giúp anh?

- Để cho mấy người vệ sĩ của ông giúp tôi một chút, tôi còn phải đưa cô cháu gái quý hóa của ông đi mua một số thứ, lẽ nào ông nỡ lòng để cho cô cháu gái không mấy khi được gặp ông buồn hay sao?

Dương Thần cười một cách trêu người nói.

- Người...

Lâm Chí Quốc nhìn Tuệ Lâm, vẻ mặt buồn bã, thở dài, ra hiệu cho hai tên vệ sĩ đi cùng đến giúp Dương Thần bê thùng pháo hoa đi.

Dương Thần ra vẻ đắc ý, gọi Tuệ Lâm đi, nhưng Lâm Chí Quốc nhú mày hỏi:

- Anh đi như vậy không muốn biết tại sao ta đến tìm anh?

Dương Thần lắc các nói:

- Ông không nói, tôi cũng chẳng muốn hỏi.

Lâm Chí Quốc giận sôi máu, cái thằng nhãi này cố ý muốn làm cho ông mất mặt, nhưng không nghĩ ra cách đối phó nào, ông thật sự bị hấn lấn lướt rồi.

Cuối cùng, đành phải thở dài nói:

- Ta muốn đến thông báo cho anh, cái đám người đó đến đêm mừng hai tết sẽ đến nơi.

Dương Thần gật đầu nói:

- Biết rồi, nếu không có việc gì tôi dẫn Tuệ Lâm đi trước đây.

- Anh tự tin đến vậy sao? Không cần hỏi kĩ bọn họ có bao nhiêu người, là những người gì, rồi cần phải chuẩn bị những gì sao?

Lâm Chí Quốc sốt ruột hỏi.

Dương Thần cười một cách thoải mái:

- Đó là công việc của ông, tôi chỉ là người đứng quan sát, ông đừng có nhảm lẫn vị trí của tôi.

Nói xong, Dương Thần cũng chẳng thèm để ý đến cái vẻ mặt tái tím của Lâm Chí Quốc, dẫn theo Tuệ Lâm đầu còn ngoái lại nhìn ông mình, rồi khỏi cửa hàng pháo hoa.

Áo xám nhìn thấy bộ mặt nghệt ra của Lâm Chí Quốc liền cất lời khuyên nhủ:

- Lão gia, Dương Thần nếu đã nắm được tình hình, thì nhất định sẽ lấy thông tin từ đội Hải Ưng, hẳn chỉ là đang trốn tránh trách nhiệm mà thôi.

- Hừ, hẳn rõ ràng là đang coi thường ta, nên mới chậm trễ như vậy, lần này đợi bọn người Bão Cát ấy đến, để xem kết cục của hẳn như thế nào.

Lâm Chí Quốc ánh mắt buồn bã nói:

- Tin mới nhất là, thủ lĩnh của hội Bão Cát cũng tham gia kế hoạch lần này, một mình tay ấy lập lên cả một đội quân, chắc chắn không phải để ngồi không.

Áo xám cũng lộ ra vẻ lo âu:

- Vài năm trở lại đây ảnh hưởng của Hoa Hạ ngày càng rộng lớn, kẻ thù ngày càng nhiều, càng mạnh, không biết Viêm Hoàng Thiết Lữ của chúng ta còn cầm cự được bao lâu nữa.

Lâm Chí Quốc mặt đầy tâm trạng, ánh mắt đầy suy tư.

Ở đầu bên kia, Dương Thần đang dẫn Tuệ Lâm trở lại con đường lúc mới đến đi qua, giữa đường Dương Thần để cho Tuệ Lâm chọn lựa thoải mái những đồ chơi mà mình thích, lúc đi ra khỏi nhà không mang theo tiền lên Dương Thần phải trả toàn bộ.

- Anh Dương, về nhà em sẽ trả anh tiền.

Tuệ Lâm với bộ mặt ngây thơ, đỏ mặt nói.

- Đừng có ngốc nữa, tuy anh không nhiều tiền như chị của em, nhưng mua tặng em gái một chút đồ nho nhỏ chẳng nhẽ lại không được sao.

Dương Thần cười tươi đáp.

Tuệ Lâm mím môi, trong lòng không biết tại sao lại có vài phần thất vọng, nhưng vẫn cười tươi.

Đúng lúc hai người trở lại bãi đỗ xe, ở phía đối diện có một cô gái mặc bộ quần áo lụa màu trắng, mặc chiếc quần bó sát, dáng người cao ráo, trên tay cầm chiếc túi vải, khuôn mặt không trang điểm, nhưng vẫn xinh đẹp đi vào trung tâm mua sắm, với nét đẹp tự nhiên, da trắng, khuôn mặt tròn, ứng đỏ khi bị gió thổi qua, và rất nổi bật trong đám đông.

Dương Thần ngây người ra, cô gái trước mặt hình như cũng phát hiện ra điều gì, ngược mắt nhìn Dương Thần, rồi lộ ra một nụ cười vui vẻ.

Nhưng khi nhìn thấy Tuệ Lâm, cô gái có nụ cười tươi, xinh gái, dáng người thon thả đi bên cạnh Dương Thần, thì từ ánh mắt của cô gái ấy lộ ra vài nét ghen tị.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 379

Chung Tình

Dương Thần cười gượng, hắn biết người con gái đó hiểu lắm rồi, đi đến phía trước, véo vào cái khuôn mặt trái xoan của cô gái đó.

- Tiểu Thiện Thiện, đó là em gái của Nhược Khê, em đừng có nghĩ lung tung.

Người con gái đi chợ một mình đó chính là Mạc Thiện Ny, nghe Dương Thần giải thích, rồi lại bị Dương Thần véo yêu vào mặt, trên khuôn mặt hiện lên nét mặt đầy nghi ngờ:

- Em gái?

- Đúng thế, cô ấy tên Tuệ Lâm, là em gái của Nhược Khê, anh dắt cô ấy đi mua pháo hoa, tiện đường mua cho cô ấy một số thứ mà cô ấy thích.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny lúc này mới chú ý, Tuệ Lâm hình như có chút e thẹn, không dám nhìn thẳng vào mình, chỉ liếc trộm Dương Thần, rõ ràng là như kiểu người nhà với người nhà, mới cảm thấy ngượng ngùng.

Mạc Thiện Ny biết mình đã nhìn sai, liền nhìn Dương Thần một cái, tươi cười nói:

- Giải thích cho em làm gì, dù sao em cũng không phải chính chuyên gì, ghen cũng chẳng có gì, cũng đừng nên coi đó là thật.

- Còn nói như vậy, anh đánh vào mông em đó.

Dương Thần giả vờ tức giận, giơ tay hướng về phía sau lưng Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny ngượng ngùng gạt tay Dương Thần xuống:

- Đáng ghét, giữa bàn dân thiên hạ làm người ta mất mặt chết đi được.

- Ai bảo em không tin sự chung tình của anh.

Mạc Thiện Ny mở to mắt, cô ta dường như đã quen với tính mặt dày của Dương

Thần:

- Chung tình, cái đó được mấy phần, hay một phần mấy.

Mạc Thiện Ny nở nụ cười đầy khích bác.

Dương Thần xoa xoa ngực nói:

- Tiểu Thiện Thiện, lời em nói làm đau anh quá, bây giờ mà có con dao, anh móc tim của anh ra, giờ nó đang vỡ ra từng mảnh giống như nhân sỏi cào vậy.

Mạc Thiện Ny lông mày dựng ngược lên, dùng tay đâm thình thịch vào ngực Dương Thần:

- Anh thật đáng ghét, ngày tết đến, em đang muốn mua vỏ sủi cảo về gói sủi cảo ăn, anh làm gì mà nói sủi cảo ghê đến thế.

Dương Thần cười nắc nẻ nói:

- Thì ra Tiểu Thiện Thiện đến đây để mua vỏ sủi cảo, em biết gói, gói xong cho anh vài cái được không, anh muốn ăn sủi cảo em gói.

- Hừ, anh chẳng phải đang giúp nhà anh chuẩn bị đồ tết? Làm gì có thời gian đến ăn sủi cảo em gói?

Mạc Thiện Ny chu miệng lại nói.

- Chẳng phải còn hai ngày nữa mới đến tết sao, tối nay anh đến chỗ em, ăn xong sủi cảo rồi nói chuyện, hình như nhà anh không gói thì phải.

Dương Thần nhìn Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny ngập ngừng nói:

- Anh... đến ăn thật chứ?

- Đương Nhiên.

Dương Thần nói

- Vậy thì được, em miễn cưỡng để cho anh ăn vài cái.

Sự việc coi như đã được giải quyết, hai người đều đã hiểu, nhưng cái kiểu dùng lời mời ăn sủi cảo để kết thúc, thì chẳng ai muốn nói bắt lỗi đối phương.

Tuệ Lâm nhìn thấy cái cách mà Dương Thần và Mạc Thiện Ny nói chuyện với nhau, rồi lại nhìn thấy nét mặt tươi cười rạng rỡ, thì trong lòng có vài phần khó hiểu.

Dường như anh Dương Thần cũng không ít hồng nhan tri kỉ, nhưng chỉ coi mình là em gái.

Từ cái cách Dương Thần chẳng thèm để ý sự có mặt của mình mà vẫn thân mật với người con gái khác, đã nói rõ Dương Thần chẳng để ý gì đến mình có ghen hay không.

Nhưng Tuệ Lâm cũng không nói chuyện này với ai trong nhà, đối với cô ấy mà nói, cả gia đình hòa thuận vui vẻ với nhau quan trọng hơn tất cả.

Trên đường về nhà, Dương Thần không hề chú ý đến tâm trạng hỗn độn của Tuệ Lâm, trong trí óc của hắn đang nghĩ về người con khác.

Nhìn thấy cảnh Mạc Thiện Ny cô đơn một mình đi sắm đồ tết, làm cho hắn có phần cảm thương, một cô gái tha hương một mình đón tết, trong lúc nhà nhà đang quây quần đón tết thì một mình nấu ăn, cho dù có ăn món sủi cảo nóng hôi hổi thì trong lòng vẫn lạnh lẽo cô đơn.

Pháo hoa trong con mắt mọi người thì nó sáng lạng đẹp đẽ, nhưng trong mắt Mạc Thiện Ny có lẽ chỉ là những chùm mai mùa đông báo hiệu sự cô đơn lạnh lẽo mà thôi.

Nhưng Dương Thần không thể biểu lộ trực tiếp sự thương cảm với Mạc Thiện Ny, vì thế hắn mới đến ăn sủi cảo, rồi cùng đón năm mới với cô.

Với tính kiêu ngạo của Mạc Thiện Ny, cô ấy không đời nào đồng ý đón

giao thừa ở nhà Lâm Nhược Khê, cho dù đó là nhà của bạn thân của mình, cô ấy biết tấm lòng của Dương Thần, lên cũng sẵn sàng chấp nhận thịnh tình của Dương Thần.

Mạc Thiên Ny như vậy, còn cũng không chôn dung thân Sắc Vi thì sao?

Dương Thần nghĩ đến cái cô gái gốc ghêch thỉnh thoảng “nhìn nhau mười giây đó”, cảm thấy bản thân chẳng ra làm sao cả, ở chỗ Mạc Thiên Ny xong, cũng nên đi đến chỗ Sắc Vi ăn bữa cơm tất niên chứ.

Giống như Lưu Minh Ngọc, cô ta còn có gia đình của mình, tuy có những chuyện đáng tiếc, xong cũng không đến mức cô đơn như vậy.

Còn về phần An Tâm đang phản kích vì vừa được giải thoát kia, muốn đến cũng không có điều kiện, hơn nữa trong nhà còn An Tại Huân, cái con người tuy chẳng ra làm sao nhưng cũng là bố của cô ấy, vị thế nhà họ An ở Trung Hải này ngày càng được nâng cao, nuốt gọn nhà họ Liễu, thì bè lũ bầu nhau ngày càng nhiều, tết này cũng đến góp vui, do đó An Tâm sẽ không thể không bị làm phiền.

Nghĩ tới đây, đột nhiên trong tâm trí Dương Thần lóe lên hình ảnh của cô gái ngây thơ, thuần khiết... Trinh Tú, cũn không biết đón tết kiểu gì.

- Còn hai ngày nữa là đến tết, những việc bản thân phải làm hình như còn rất nhiều. ương Thần tuy rầu rĩ nhưng cũng cảm thấy ảm cúng.

Về đến nhà, Dương Thần bê hộp pháo hoa xuống khu nhà để xe dưới tầng hầm, đặt đó để đến đêm giao thừa mang ra đốt, rồi đi lên phòng khách, ngó nghiêng một hồi cũng chẳng thấy Lâm Nhược Khê đâu, lại đi lên phòng đọc sách trên lầu, gõ cửa.

Thính giác của Dương Thần cực tốt, có thể nghe thấy sau khi mình gõ cửa xong, trong phòng phát ra tiếng lộc cộc va chạm của đồ đạc, tiếng kéo ngăn kéo, lúc đó Dương Thần nhíu mày tự hỏi:

- Lâm Nhược Khê đang giấu cái gì đó?

Mở cửa đi vào, Lâm Nhược Khê với vẻ mặt không được tự nhiên, nhưng vẫn giữ nét lạnh lùng hỏi:

- Có việc gì?

Dương Thần giả vờ như không biết gì, nói:

- Ồ, anh vừa nghĩ, tết đến rồi, cái con bé Trinh Tú không biết một mình đón tết như thế nào, em có muốn đi cùng anh xem cô bé thế nào không?

Lâm Nhược Khê sắc mặt có vài phần ôn hòa hơn, ánh mắt cũng ánh lên vài nét thân thiện, nhìn Dương Thần cũng cảm thấy vừa mắt hơn:

- Ừ, cũng nên đi xem xem, em cũng nói với Dì Quách rồi, ngày mai đi đến cô nhi viện thăm Trinh Tú, hay là tối nay đi vậy?

- Cái này...

Dương Thần ngại ngùng xoa gáy.

- Anh trót hứa với người ta tối này đi ăn cơm với họ rồi.

Lâm Nhược Khê nhìn lấy nụ cười mờ ám của Dương Thần liền lập tức

nghĩ là lại đi hẹn hò với đứa con gái nào rồi, cái ánh mắt thân thiện vừa rồi tắt ngấm:

- Vậy thì ngày mai, anh cũng không phải ngày nào cũng có hẹn chứ?
- Đương nhiên là không rồi.

Dương Thần nghiêm túc trả lời.

- Không còn việc gì thì em đóng cửa đây.

Chẳng đợi Dương Thần đồng ý liền đóng cửa phòng đọc sách “rầm” một cái.

- Dương Thần đứng ngây người trước cửa phòng, mặt nghệt ra.

Lâm Nhược Khê sau khi đóng cửa, vung chân đá một cái, rồi đi về phía bàn làm việc của mình, tay mở ngăn kéo, bên trong toàn là len sợi, kim đan, và một miếng khăn len to bằng gang tay đang đan đan dở. Lâm Nhược Khê cầm cái thành quả sau hai giờ mày mò ra, nhìn ngấm một lúc rồi thở dài.

Quay về phòng mình, Dương Thần không hề biết mình đã đánh một đòn đau vào sự tự tin học đan của Lâm Nhược Khê, lúc này hắn đang gọi điện cho An Tâm.

Nếu nói người con gái gắn với bản thân nhất thì có lẽ là An Tâm, nếu nói người tự nhiên nhất cũng là An Tâm.

Từ khi Hokkaido về nước, An Tâm cũng chẳng liên lạc với Dương Thần nữa. Cái cô gái đó thuộc típ người yêu ai yêu hết mình, ghét ai là ghét cay ghét đắng, cái kiểu tính cách này ngày xưa Dương Thần từng rất thích, nhưng đó là Dương Thần của ngày xưa, và cũng là ý thích nhất thời, nhưng hiện tại thì đã khác xa rồi.

Điện thoại nhanh chóng được nối thông, bên kia đầu dây là giọng nói ngọt ngào của An Tâm:

- Anh yêu, cuối cùng thì anh cũng nghĩ đến em.

- Đây, tiểu yêu, hình như em cũng chưa từng gọi điện cho anh. Dương Thần buồn bực nói.

An Tâm cười khanh khách nói:

- Ai bảo anh thích đóng vai cao bồi miền tây thích ra oai, em cho rằng cao bồi thì phải lạnh lùng một chút, nếu không lẽ em cứ dính chặt đến anh thì làm sao?

- Em đang trả thù anh khi đó nói nửa năm không quản lý em à?

- Dương Thần cười méo mó.

- Có một chút.

An Tâm nửa đùa nửa thật nói.

Dương Thần đang muốn giải thích gì đó thì, đầu bên kia của An Tâm dội đến những âm thanh ồn ào gì đó.

An Tâm vội vàng nói:

- Chồng yêu, nhà em nhiều khách không mời mà đến quá, em phải xuống tiếp một chút, năm mới đến rồi, muốn dành cho chồng một sự ngạc nhiên,

bái bai.

An Tâm nhanh chóng dập điện thoại, chỉ để lại Dương Thần đang phát ngây với cái điện thoại, không nói cái ngạc nhiên đó là cái gì, lần sau gặp mặt phải đánh đòn mới được.

Hạ quyết tâm, Dương Thần lại gọi điện cho Lưu Minh Ngọc.

Qua một lúc lâu, Lưu Minh Ngọc mới nghe điện thoại, nhưng giọng nói có phần gấp gáp, hỏi thẳng:

- Có việc gì gấp sao? Tôi đang bận nấu ăn, nói nhanh lên.

Dương Thần ngập ngừng định mở lời, thì nghe từ đầu dây bên kia có giọng con gái vọng lại.

- Minh Ngọc, rau nát hết rồi, gọi điện thoại cái gì?

- Vâng, biết rồi mẹ.

“tut.....”

Dương Thần bất ngờ, mình chưa nói được lời nào đã bị ngắt điện thoại.

Dương Thần với khuôn mếu máo dờ khóc dờ cười không còn muốn gọi những cuộc điện thoại ôn lại tình cũ như thế này, còn về chỗ Sắc Vi, Dương Thần muốn đích thân đến, nếu Sắc Vi đang cùng với thuộc hạ đang tổ chức cái hoạt động đón tất niên gì đó thì mình lại bị dập điện thoại, thì chẳng phải muốn khóc mà không khóc được hay sao?

Thay bộ quần áo sạch sẽ, Dương Thần nhìn đồng hồ cũng sắp đến giờ xuất phát, xuống lầu định bảo với Quách Tuyết Hoa, vú Vương chuyện mình đi ra ngoài ăn cơm một tiếng.

Lúc đi xuống lầu, thấy Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm đang chăm chú theo dõi phim truyền hình Hàn Quốc, Dương Thần nhìn thấy vú Vương liền nói:

- Vú Vương hôm nay con ăn cơm ở ngoài, không phải chuẩn bị phần của con đâu.

Không đợi vú Vương trả lời, từ trên lầu đi xuống, Quách Tuyết Hoa hiếu kì hỏi:

- Năm hết tết đến đến nơi rồi, còn bay đặt đi ra ngoài ăn, là đồng nghiệp sao?

Dương Thần ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Phải mà cũng chẳng phải, nhưng là một người rất quan trọng, cùng cô ấy ăn một bữa ăn cuối năm.

Không đợi Quách Tuyết Hoa hỏi tiếp, Lâm Nhược Khê ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt không biểu cảm nói:

- Dì Quách, không phải hỏi anh ấy đâu, anh ấy thấy quan trọng thì để cho anh ấy đi.

Quách Tuyết Hoa nghi hoặc nhìn Lâm Nhược Khê vì cái cách trả lời lạnh lùng đó, khuôn mặt ngượng ngùng nhìn Dương Thần, lộ ra ra vẻ dăm chiêu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 380

Người Đẹp Và Ác Thú

Khoảng hơn nửa giờ sau, Dương Thần đến căn hộ của Mạc Thiện Ny, thấy cửa nhà mở ra không đóng, hiển nhiên là đang đợi hắn đến.

Dương Thần nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn và mùi dầu thơm, trên mặt bàn ăn vẫn còn vương vãi ít bột mì trắng, trong nhà bếp khói bay mù mịt.

Mạc Thiện Ny đang mặc chiếc tạp dề, tóc tết kiểu đuôi ngựa, đang bận bịu trong nhà bếp, ăn mặc giống như bà nội trợ thực thụ, nhìn thấy Dương Thần bước vào liền quệt mồ hôi trên má, tươi cười nói:

- Chỉ cần ba mươi phút nữa là được ăn rồi.

Dương Thần cũng chẳng vội, đi vào trong nhà bếp, đứng bên cạnh Mạc Thiện Ny, hay tay ôm lấy eo của Mạc Thiện Ny, thì thầm vào tai cô ấy:

- Anh vẫn chưa đói, phải vận động vài cái trước khi ăn mới được.

Mạc Thiện Ny làm gì không biết Dương Thần đang nói gì, liền dùng bàn tay vòng ra sau cốc vào trán Dương Thần.

- Đừng có quấy nữa, để em làm thêm hai món ăn nữa là được ăn rồi, anh đi ra ngồi xem ti vi một chút có được không?

Dương Thần nhìn lên tủ đựng thức ăn, đã để đầy thức ăn đủ loại thức ăn hỗn hợp, có cả thức ăn chay, ngây người ra hỏi:

- Làm gì mà nhiều thế, lại còn cả sủi cảo, thế này làm gì ăn hết?

Mạc Thiện Ny cười một cách thần bí:

- Đợi một lúc nữa có thêm khách đến.

- Vẫn còn khách đến à? Ai vậy?

Dương Thần hoài nghi.

- Người đó anh cũng biết, đợi một lúc nữa anh sẽ biết.

Mạc Thiện Ny gọi trí tò mò của Dương Thần.

Không đợi Dương Thần phải suy luận nhiều, từ phía cửa phát ra tiếng gõ cửa.

- Nhanh ra mở cửa.

Mạc Thiện Ny giục Dương Thần.

Dương Thần chẳng còn cách nào khác, hiếu kì chạy ra mở cửa.

Đập vào mắt Dương Thần là một anh chàng hộ pháp và một cô gái nhỏ nhắn,

Dương Thần chớp mắt mấy lần, ngỡ tưởng là nhìn nhầm, rồi hỏi:

- Làm sao lại là mấy người?

- Anh Dương, lâu rồi không gặp.

Diệp Tử cười vui vẻ nói.

Thiên Long miệng mở rộng cười lớn:

- Ha ha, vì sao không thể là chúng tôi, anh đến ăn cơm, chúng tôi cũng đến ăn cơm.

Khách đến lại là Diệp Tử của Long Tổ và Thiên Long một trong số nhân vật của Bát Bộ, hai người nay làm sao lại đi lại với Mạc Thiện Ny?

Mạc Thiện Ny bê từ trong nhà bếp ra mấy món nguội, nở nụ cười tươi tắn nói:

- Diệp Tử, Thiên Long đến cả rồi à, nhanh mời ngồi.

- Chị Thiện Ny, để em giúp chị.

Diệp Tử thè lưỡi trêu người Dương Thần rồi chạy vào trong bếp phụ giúp Mạc Thiện Ny nấu nướng.

Dương Thần tóm lấy Thiên Long, cau mày hỏi:

- Không phải là lại chơi trò gì với anh mày đây chứ? Lần trước thì là lừa anh mày cùng đi đánh nhau ở khu Tạng, lần này là đi đâu vậy?

Khuôn mặt Thiên Long giả vờ ngây thơ:

- Anh nói gì thế, cái thằng phản bị chết đó nó cố tình nghĩ kế làm hại anh, đó không phải là chủ ý của mấy bọn em, mỗi lần đến Trung Hải, tham gia những phi vụ gì, anh đều biết, em và Diệp Tử vì có quan hệ riêng với chị Mạc Thiện Ny mới mời đến đây ăn cơm đó.

- Quan hệ riêng?

- Diệp Tử vẫn giữ liên lạc với chị Mạc Thiện Ny, anh không biết sao?.

Thiên Long tò mò hỏi.

Dương Thần thật sự không biết, nhìn vào trong nhà bếp, hai người bọn họ nói cười vui vẻ, hình như rất thân mật.

Mạc Thiện Ny lại giấu Dương Thần, đi lại với Diệp Tử, kể cả chuyện ngày xưa bị lừa, cô ấy cũng chẳng thêm để tâm, mà sau này lại còn có quan hệ với Diệp Tử, có thể giữa mối quan hệ mật thiết với Diệp Tử, xem ra tham vọng của Mạc Thiện Ny còn lớn hơn những người đàn ông bình thường, thảo nào rất có uy trong những phi vụ làm ăn.

Nói chuyện với Thiên Long ở phòng khách một lúc sau nói đến tình hình gần đây, Dương Thần hỏi:

- Sao chú em lại đi cùng với Diệp Tử, các thành viên khác của Long Tổ đâu?

Thiên Long ngượng ngùng đáp:

- Anh hỏi vấn đề này... anh không thấy em và Diệp Tử là quan hệ gì sao?

- Quan hệ gì?

Dương Thần thật sự không phát hiện ra.

- Bọn em là một cặp mà.

Thiên Long cuối cùng không nhịn được liền nói ra, nói xong, trên mặt hiện rõ sự đắc ý.

Dương Thần suýt chút nữa phụt nước ra khỏi miệng, nhìn thấy cái tướng mạo của Thiên Long thô lỗ, lại phải lòng cái cô có thân hình nhỏ nhắn như Diệp Tử, không thể nghĩ rằng hai người này lại tạo thành một đôi.

Trong nhà bếp hai cô gái đang bận bịu chuẩn bị, trên bàn bày đầy thức ăn, ba đĩa sủi cảo nóng hổi được bê ra.

Dương Thần trêu người Diệp Tử nói:

- Cái con bé này, mắt mũi có bị làm sao không mà lại đi yêu cái thằng Thiên Long cơ chứ?

Diệp Tử mặt đỏ bừng, thẹn thùng nhìn Thiên Long một cái:

- Em cũng chẳng biết.

- Diệp Tử nói rồi, thấy tôi cũng thành thật, lại là một chàng trai tốt.

Thiên Long bày cái bộ mặt thiếu mất dây thần kinh xấu hổ ra, nói.

Diệp Tử giơ tay ra bóp lấy gáy của Thiên Long, không cho anh ta tiếp tục nói, nhưng Thiên Long lại vòng tay ôm lấy Diệp Tử.

Mạc Thiện Ny chứng kiến cảnh vừa rồi, không nhịn được cười nói:

- Máy người không phải đến nhà tôi thể hiện tình cảm đâu nhé, nhìn ớn chết đi được.

Bốn người cười vui vẻ, ngồi xuống bắt đầu dùng bữa, Dương Thần vẫn nghĩ rằng bữa tối hôm nay chỉ có hai người bọn họ, ai biết rằng lại là bữa cơm mừng hai người khác lâu ngày không gặp, thì có phần buồn buồn.

Bữa cơm kết thúc, thức ăn trên bàn cũng vơi đi bảy tám phần, Dương Thần giúp Mạc Thiện Ny thu dọn bát đĩa vào trong bếp.

Tranh thủ lúc rỗi thời gian, Mạc Thiện Ny thận trọng hỏi Dương Thần:

- Chồng yêu, em vẫn giữ liên lạc với Diệp Tử, anh không giận đấy chứ?

- Anh tại sao phải giận?

Dương Thần hỏi ngược lại.

- Vì em không nói cho anh mà!

Mạc Thiện Ny lí nhí nói, thật ra cũng vài lần muốn nói với Dương Thần, nhưng vì lòng tự trọng quá lớn cho rằng những mối quan hệ cá nhân của bản thân không nhất thiết phải báo cáo, hơn nữa chỉ là mối quan hệ qua điện thoại. Hôm nay đúng lúc Diệp Tử nói đến Trung Hải, muốn đến thăm cô ấy, mới gọi mọi người tụ tập ăn bữa cơm tối.

Dương Thần cười nhẹ nhàng nói:

- Em cảm thấy không vấn đề gì là được rồi, anh đâu phải đến em kết bạn như thế nào cũng can thiệp sao, em cũng không phải kiểu con gái chẳng biết cái gì.

- Vâng.

Mạc Thiện Ny yên tâm hơn, khuôn mặt tươi cười.

Dẫu sao lâu không gặp, thế nên khi gặp nhau, bốn người bọn họ vừa ngồi uống trà vừa hàn huyên, cũng trao đổi được không ít chuyện.

Dương Thần thấy vui đùa với cái đôi “người đẹp và ác thú” Thiên Long

và Diệp Tử này cũng khá thú vị, đặc biệt là cái cô Diệp Tử này thích bắt nạt Thiên Long nhưng rồi rốt cuộc lại bị Thiên Long bắt nạt lại.

Thời gian trôi đi thật nhanh, thoắt cái đã đến mười một giờ, Diệp Tử và Thiên Long nhìn đồng hồ, thấy sắp đến lúc phải ra về, vì họ đến Trung Hải là có việc quan trọng phải làm.

Trong suốt cuộc nói chuyện đều tránh nhắc đến việc đôi đầu với với Bảo Cát lần này, rõ ràng là biết Dương Thần không thích nghe chuyện này, và cũng không hi vọng để Mạc Thiện Ny phát hiện ra.

Vừa nói xong, đèn điện trong phòng đột nhiên vụt tắt.

Theo đó, tất cả đồ điện đang sử dụng trong nhà cũng tắt ngấm.

- Mất điện rồi!

Trong phòng tối mịt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thị giác của Dương Thần, nhưng hẳn ta có dự cảm đây không phải là kiểu mất điện bình thường.

Mạc Thiện Ny lại gần Dương Thần nhẹ nhàng nói:

- Không phải là đường điện lại có vấn đề gì đâu chứ? Mùa đông sao lại mất điện?

- Không phải mất điện, chị Thiện Ny xem, bên ngoài vẫn còn ánh đèn từ phía mấy nhà bên cạnh hắt vào kia, sao lâu phía nhà chúng ta lại mất điện nhỉ?

Diệp Tử chỉ vào khu nhà bên cạnh.

Dương Thần dường như đã phát hiện ra điều gì, khi nhìn thấy Thiên Long và Diệp Tử đã đứng gần cửa sổ.

- Thiên Long Diệp Tử mau tránh khỏi cửa.

Vừa dứt lời, không đợi Thiên Long và Diệp Tử phản ứng, từ phía cửa sổ nhà Mạc Thiện Ny có hai bóng đen phi vào.

Bàng bàng bang bang bang

Tia lửa từ phía ngoài cửa sổ lóe sáng, những loạt đạn có sức công phá mạnh phi về hướng đằng sau Thiên Long và Diệp Tử.

Thiên Long nghe được cảnh báo của Dương Thần, nhanh chóng phản ứng lại, lập tức kéo Diệp Tử nằm xuống, lấy thân mình bảo vệ Diệp Tử.

Anh ta rất rõ mình có thể tránh, nhưng đạn bắn như mưa thế này thì không thể trốn thoát.

Dương Thần lập tức kéo Mạc Thiện Ny giờ đang run sợ, không có sức kháng cự, trong cái giây phút hai bóng đen phi bay qua ấy, lập tức kéo Mạc Thiện Ny tránh vào một góc an toàn trong căn phòng.

Dương Thần quay đầu nhìn lại thấy, Thiên Long lúc này đang bảo vệ Diệp Tử đã bị trúng hai phát đạn vào lưng.

- Anh Thiên Long, anh Thiên Long

Diệp Tử hét hoảng gọi lớn, phát hiện máu từ miệng Thiên Long trào ra, liền kêu gào khóc lớn.

Thiên Long là đệ tử của Long Trảo Thủ của phái Thiếu Lâm, nhưng không phải là thân hộ mệnh mặc áo giáo sát, do vậy vừa rồi trong lúc cấp bách bị trúng hai phát đạn vốn nhằm vào người Diệp Tử xuyên thẳng vào nội tạng, dẫn đến nguy hiểm đến tính mạng.

Mạc Thiện Ny được Dương Thần kịp thời kéo vào trong góc tránh làn đạn, giờ mặt trắng bệch, trong nháy mắt đã làm cho cô ta hồn xiêu phách lạc, không biết phải làm gì.

Nhưng sự tấn công của hai bóng đen đó vẫn chưa kết thúc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 381

Không Được Làm Phiền Hấn Ta.

Những thanh inox chống trộm bị hai cái bóng đen dùng tay đập vỡ, xem ra đã bị vô số viên đạn bắn vào lỗ chỗ, giờ giòn gãy, hai cái bóng đen chỉ cần dùng tay đập vào, liền vỡ vụn như kính vậy.

Hai bóng đen chậm chậm bước vào phòng khách, Dương Thần mới nhìn rõ hình dáng bọn chúng, đều là bọn tóc xoăn Trung Đông, mặc trang phục hồi giáo, tay cầm khẩu súng ngắn lòng M1911, làm mọi người không khỏi lo lắng, bọn chúng với đôi mắt đờ đờ sát khí, không phát hiện ra bất kì sự biến động cảm xúc nào, giống như mất giả vậy.

Hai tên sát thủ nhìn thấy Thiên Long đổ gục trên sàn nhà, mắt không cảm xúc giờ súng lên, định kết liễu Thiên Long và Diệp Tử.

Thường ngày, Thiên Long không chịu khuất phục cái bọn giờ súng lẻ mề chậm chạp này, nhưng lúc này vì đang bảo vệ Diệp Tử, lại có địch ở đằng sau, và hai phát đạn xuyên vào lưng làm cho đến hít thở còn khó khăn nữa là làm việc khác.

Diệp Tử đã mất bình tĩnh từ lâu, nhìn thấy hai thằng sát thủ nhắc súng bóp cò thì lập tức nằm chắn ngang lấy Thiên Long, sợ đạn sẽ bay xuyên qua người Thiên Long.

Dương Thần nhìn thấy vậy, không thể đứng yên, trong nháy mắt phi đến trước mặt hai thằng sát thủ đạo Hồi, hai tay đồng thời nắm lấy cổ tay đang cầm súng.

Đúng lúc nòng súng phun ra tia lửa, viên đạn bị bắn lệch vào phía tủ lạnh trong phòng và ngọn đèn phía trên, rồi phát ra những tia lửa.

Hai tên sát thủ đạo Hồi đó không nói một lời, theo bản năng liền ra đòn tấn công, muốn dùng nắm đấm tấn công vào bụng và thái dương của Dương Thần.

Dương Thần nhíu mày, khi tiến gần sát hai tên sát thủ đó, mới phát hiện ra chúng không phải loại tầm thường.

Chúng giống như loại người máy được sản xuất ra để chiến đấu vậy.

Nhưng, Dương Thần cũng không có nhiều thời gian đèn nghĩ đến những điều lạ lùng này, nắm đấm của hai tên đạo hồi này sắp đâm vào người Dương Thần rồi.

Sức mạnh của Văn Niệm Diễn Sinh Kinh dần bộc phát, hình thành một luồng khí mạnh mẽ, làm cho sức mạnh cú đấm của hai thằng sát thủ chỉ có thể cách Dương Thần một khoảng cách nhỏ, không thể chạm vào được người Dương Thần.

Dương Thần bất ngờ ra tay, đánh gục hai sát thủ đạo Hồi bay vào góc tường.

Hai sát thủ đó, giống như điều bị đứt dây, đổ gục trên sàn nhà, phát ra âm thanh loảng xoảng của đồ đạc va chạm với thân người.

Dương Thần cũng chẳng có thời gian quan tâm chúng sống hay chết, lập tức quay người nói với Diệp Tử:

- Hai thằng kia nếu không nhầm thì là người của của Bão Cát, tin tình báo của chủ tướng bọn em sai hết rồi, hoặc là bọn em bị người của Bão Cát và Phạm Thiên chơi xỏ rồi, bây giờ em lập tức đưa Thiên Long đến chỗ an toàn để chữa trị vết thương, và liên lạc với chỉ huy của mình... nếu bắt được liên lạc...

Diệp Tử tuy đang lấy tay gạt nước mắt nhưng cũng biết tình hình nghiêm trọng đến mức nào, vốn theo tin tình báo thì ba ngày sau mới đến địa bàn của đối phương, nhưng lại bị đối phương bất ngờ phục kích bất ngờ, nếu như các anh em khác bị phục kích như mình và Thiên Long, thì đâu có Dương Thần ra tay cứu giúp.

Diệp Tử dìu Thiên Long lúc này người đầy máu đi khỏi, Dương Thần nắm chặt lấy tay Mạc Thiện Ny, không nói lời nào kéo cô ấy xuống

- Chúng ta đi đâu?

Mạc Thiện Ny lúc này mới định thần lại, biết là tình hình đang rất nguy kịch nhưng vẫn buột miệng hỏi.

- Đưa em đến một nơi mà anh tạm thời yên tâm.

Dương Thần đáp.

Lúc Diệp Tử dìu Thiên Long lên xe, thì cũng là lúc Dương Thần kéo Mạc Thiện Ny vào trong chiếc BMW của mình.

Đúng lúc đó, chỉ nghe tiếng nổ đùng đoàng

Một ngọn lửa lớn và khói đen mù mịt phát ra từ căn hộ của Mạc Thiện Ny.

Đủ loại mảnh vỡ, bụi mù tan lan tỏa ra trong đám cháy.

Trong ánh lửa, làm cho khuôn mặt của mọi người đều ửng đỏ, tiếng kêu gào của cư dân quanh đó phát ra liên tục, còi báo động liên tục kêu.

Mạc Thiện Ny hoảng sợ nhìn nơi ở của mình, nơi đó... đã bị nổ tung.

Khuôn mặt của Dương Thần trở lên trầm ngâm, không ngờ bọn người của hội Bão Cát lại càn tâu gió máng đến vậy, lại còn giết người xong tiêu hủy hiện trường.

Đây cũng chẳng phải là để che giấu cái gì, mà là một cuộc tấn công tàn bạo mà thôi.

Lúc đó, hai tên sát thủ đạo Hồi phát hiện ra con mồi đã chạy thoát, nên cũng nhanh chóng biến mất, nếu hôm nay không phải là Dương Thần cũng có mặt, thì Thiên Long, Diệp Tử, và người vô can như Mạc Thiện Ny cũng bị tan xác rồi.

Dương Thần chỉ nghĩ đến việc Mạc Thiện Ny suýt chút nữa thì vô có bỏ mạng tại đây, không thể kiềm chế được cơn tức giận đang sôi sục trong người.

Diệp Tử đã lái xe đi khỏi từ lâu, cô ta chở Thiên Long đi cấp cứu, lấy viên đạn ra, nếu không Thiên Long sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Dương Thần cũng chẳng còn thời gian quan tâm đến tình hình của Thiên Long, hẳn biết người của hội Bão Cát đã xuất hiện, thì không chỉ một hai tên, theo suy đoán thì người ở trong Viêm Hoàng Thiết Lữ cũng đã bị bọn chúng tấn công hoặc mai phục, do vậy, hẳn phải sắp xếp chỗ lánh nạn cho Mạc Thiện Ny, sau đó liên lạc với Lâm Chí Quốc để tìm hiểu rõ tình hình.

Mạc Thiện Ny hình như đã hiểu ra tình nghiêm trọng của sự việc, và cảm nhận được cái uy tỏa ra từ người Dương Thần, ngồi yên không dám nói lời nào.

Dương Thần phóng xe như bay, khoảng 10 phút sau, dừng lại tại một con đường treo đầy đèn điện với đủ màu sắc, đưa Mạc Thiện Ny đi vào trong quán Rose.

Giờ phút này, tiểu đội Hải Ưng đã không còn tác dụng bảo vệ, chỉ còn chỗ của Sắc Vi là an toàn nhất.

Quán rượu là nơi huyên náo, quan khách cười nói ồn ào, phục vụ đi lại tấp nập.

- Anh Dương Thần.

Trần Dung đứng từ phía sau quầy rượu nở nụ cười chào vui vẻ, nhưng nhìn thấy sắc mặt buồn buồn của Dương Thần, lại nhìn thấy cô gái mặc đồ trong nhà đi cạnh Dương Thần với nét mặt hoảng sợ, biết rằng Dương Thần đang có việc gấp, không nói nhiều, liền cầm lấy điện thoại ở quầy bar gọi cho Sắc Vi, thông báo Dương Thần đã đến.

Dương Thần kéo tay Mạc Thiện Ny, đi vào hành lang phía sau, rồi đi thẳng đến phòng của Sắc Vi.

Lúc Sắc Vi đang chuẩn bị ngủ khi được Trần Dung thông báo, liền chẳng kịp chuẩn bị, mặc nguyên bộ áo ngủ chạy ra mở cửa, nhìn thấy Dương Thần với nét mặt nghiêm nghị, lại nhìn thấy vẻ xộc xệch trên người hắn, ánh mắt kì lạ nhìn mình, Sắc Vi cảm thấy khó hiểu.

- Sắc Vi, đây là Mạc Thiện Ny, anh hiện tại có việc gấp cần xử lý, ở chỗ của em là chỗ an toàn nhất, và cũng là chỗ an toàn nhất, anh giao cô ấy cho em, em chăm sóc cô ấy giúp anh.

Nói xong, Dương Thần đẩy Mạc Thiện Ny vào trong phòng của Sắc Vi và nghiêm nghị nói:

- Trong đêm nay trước khi anh trở lại tìm hai người, thì hai người tuyệt đối không được đi đâu, Trung Hải hiện giờ rất nguy hiểm, lí do hiện giờ không thể giải thích, nói tóm lại, tập hợp hết tất cả những anh em giỏi nhất có thể tập hợp lại để bảo vệ em, rõ chưa?

Sắc Vi nhìn thấy nét nghiêm nghị của Dương Thần, là biết sự việc rất nghiêm trọng, hiện tại trong giới giang hồ tại Trung Hải, cô là kẻ bá đạo, Dương Thần kêu cô ta không được xuất hiện, thì chắc chắn là kẻ thù ở nơi khác đến, và không phải là kẻ mà người thường có thể đối phó được.

- Em biết rồi, vậy anh cẩn thận.

Sắc Vi kéo tay Mạc Thiên Ny đi vào trong, rồi trả lời Dương Thần.

Dương Thần gật đầu, không nói nhiều lời, quay người đi ra.

Mạc Thiên Ny nhìn thấy Dương Thần đi khỏi, định nói điều gì đó, nhưng cảm thấy bàn tay bị Sắc Vi dùng lực bóp vào, Mạc Thiên Ny lập tức ngừng lại.

- Đừng làm phiền anh ấy, anh ấy bây giờ đang cần tập trung.

Sắc Vi nhìn Mạc Thiên Ny rồi nở nụ cười thân thiện.

- Tôi sẽ bảo vệ cô.

Mạc Thiên Ny nhận thấy vẻ đẹp của Sắc Vi không kém gì bản thân, lại còn cực kì thon thả gọn gàng, đầy tự tin, có khí phách, trong lòng hỗn độn khó mở lời.

- Đêm nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 382

Naga

Trước lúc Dương Thần bị tấn công, ở ngoài khu vực quân sự của nhà họ Thái, xuất hiện một người con gái mặc quần áo bó sát thân, thân hình thon thả, đang vội vã bước vào, chiếc giày cao gót va vào sàn nhà đá phát ra tiếng kêu cạch cạch, đi vào giữa nhà. Người con gái đó là Thái Ngung.

Đi sau Thái Ngung là một thằng mặc áo vest, đi giày da, xem ra rất tự nhiên, khuôn mặt với vẻ tươi cười, không ngừng nói.

- Ngung Nhi, anh đã nói với ba anh rồi, tháng sau ông đến Trung Hải họp, đến lúc đó, sẽ gặp bác Thái, bàn về chuyện của hai ta.

Thái Ngung dừng bước, không nhìn được nữa quay ngoắt lại, trừng mắt nhìn thằng đàn ông đó.

- Vĩnh Dạ, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, tôi không thích anh, tại sao anh cố tình không hiểu vậy?

Thằng con trai đó chính là đội trưởng đội Long Nhị Vĩnh Dạ, Vĩnh Dạ nghe Thái Ngung nói như vậy không lấy làm buồn, hi hi ha ha nói:

- Thái Ngung, em từ bé đã ở Đường Môn học võ, không có thời cơ hội tiếp xúc với những người con trai cùng tuổi, ngoài anh ra, cũng chẳng có ai phù hợp với em, em và anh võ dĩ là một đôi trời xe duyên, dẫu rằng em không thấy điểm tốt nào của anh, nhưng đợi đến lúc chúng ta kết hôn, em sẽ biết anh là người chồng biết quan tâm vợ như thế nào.

Thái Ngung nhìn cái bộ dạng thề thốt của Vĩnh Dạ, bực tức nói:

- Đôi trời xe duyên? Ai nói với anh, anh có tin anh mà nói thêm nữa, tôi sẽ dùng bài “Bạo Vũ Lê Hoa Châm” chọc lên mặt anh không?

Vĩnh Dạ mặt trắng bệch, nhìn thấy ánh mắt của Thái Ngung lạnh lùng, chửi rủa trong bụng:

- Mẹ nó chứ, cái lão chết tiệt nào truyền cho con này món ám khí phòng thân này? Đợi cưới được con này về, tao sẽ tìm cơ hội làm cho đôi tay nó tàn phế, để xem còn uy hiếp tao được nữa không.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Vĩnh Dạ không dám biểu lộ ra, với vẻ mặt đáng thương, tiếp tục nịnh Thái Ngung:

- Được rồi, anh không nói nữa, kiểu gì thì vài hôm nữa chuyện của chúng ta sẽ thành mà.

Thái Ngung chẳng có chút cảm tình gì với cái người, võ nghệ thì tầm thường, dựa dẫm vào quan hệ để leo lên vị trí đội trưởng đội Long Nhị, hơn hai năm nay cứ quần lầy Thái Ngung, đến nỗi cô ta cảm thấy ghét.

Vĩnh Dạ quan niệm, những cô gái bình thường đối với hắn ta chẳng có giá

trị gì, dù so xinh đẹp đến mấy. Đối với hắn ta, phải là những cô gái có xinh đẹp cá tính, và có sức mạnh.

Do vậy, lúc bắt đầu thì là si mê ngưỡng mộ, sau đó thì là mặt dày đeo bám, đến nay, cái cảm giác đó đã chuyển sang sự thù hận, càng cái không đạt được thì lại càng cố gắng để chiếm đoạt lấy.

Cái ánh mắt khinh miệt của Thái Ngung đối với hắn ta, làm cho trái tim của người đầy kiêu ngạo như Vĩnh Dạ trở lên vỡ nát, chỉ còn lại cảm giác muốn khám phá Thái Ngung mà thôi.

Hai người đi tới giữa gian khách trong đại viện nhà họ Thái, ông chủ nhà họ Thái, Thái Vân Thành đang ngồi uống nước trà đàm đạo với Vân Miêu sư thái, đạo trưởng Ngọc Ki Tử, một số thành viên của tổ Long Nhị đang đứng đó chờ đợi Vĩnh Dạ.

Nhìn thấy Vĩnh Dạ lẳng nhặng đi theo Thái Ngung, và khuôn mặt buồn bực của cô ta, Thái Vân Thành thở dài trong lòng.

Trong lòng ông ta, lúc nào cũng cảm thấy có lỗi với đứa con gái lớn này, Thái Nghiên tính cách tuy rất tự lập, nhưng còn được sống bên cạnh cha mình, còn Thái Ngung mười tuổi đã một mình gia nhập Đường Môn, mỗi năm về nhà giỏi lắm được một lần, ông ta và vợ cũng chẳng có cơ hội đi đến cái nơi canh phòng căn mật Đường Môn ấy để thăm con gái mình.

Do vậy, khi Thái Ngung học xong trở về nhà, Thái Vân Thành và vợ muốn dành nhiều sự quan tâm chăm sóc cho cô ta hơn, nhưng cô con gái lớn này mình đầy võ công, chẳng cần ai chăm sóc, cô ta luôn biết cách xử lý mọi việc mà hơn nữa lại còn có thể chăm sóc em gái và gia đình của mình.

Do vậy việc tìm cho Thái Ngung một tâm chồng là việc đáng nỗ lực nhất lúc này.

Nhưng đáng tiếc, thân phận nhà quyền quý, ba của Vĩnh Dạ tuy là cùng vai cùng vế với nhà họ Thái, ông ta trong giới bang hội có quyền thế, mà nhà họ Thái không thể đắc tội, Thái Vân Thành tuy biết Thái Ngung không thích Vĩnh Dạ, song cũng phải thường xuyên nhắc nhở Thái Ngung đừng làm gì quá đáng với Vĩnh Dạ, vì nếu đắc tội với ba của Vĩnh Dạ thì nhà họ Thái chưa chắc đã chịu đựng nổi.

Do đó, Thái Ngung cứ phải chịu đựng sự đeo bám của Vĩnh Dạ, muốn thoát cũng không thoát được.

Vân Miêu sư thái biết Vĩnh Dạ đang theo đuổi Thái Ngung liền lạnh lùng nói:

- Vĩnh Dạ, chăm chỉ luyện võ của anh đi, còn hơn suốt ngày theo đuổi Thái Ngung.

Sắc mặt Vĩnh Dạ ỉu xiu như bánh đa gặp nước, cũng không dám cãi lời, hắn ta biết trong nhóm Bát Bộ, kẻ đáng sợ nhất là cái bà cao thủ, có vai vế, xuất kiếm nhanh hơn mở miệng này, vừa nghe bà ta nói đã sợ, chỉ còn cách cười trừ đáp lại.

- Đạo trưởng Ngọc Ki Tử, tướng quân cho tôi hỏi, tình hình vết thương của Dương Liệt sao rồi?

Thái Ngung hỏi thẳng Ngọc Khi Tử.

Ngọc Khi Tử vuốt râu trả lời:

- Vết thương của Dương Liệt cũng đỡ hơn nhiều rồi, vì dù sao vết thương cũng rất nặng, muốn tỉnh lại cũng phải đợi hai ba ngày, lần đánh nhau này quả là không may.

Thái Ngung gật đầu, đang muốn nói với ba cô ta, muốn về phòng nghỉ ngơi, thì phát hiện phía ngoài có một luồng âm khí đang bay lại gần.

- Là ai?

Gần như đồng thời, Vân Miêu sư thái và Ngọc Ki Tử lập tức đứng dậy, cảm thấy có hai bóng người đang đứng ở phía trước sảnh, đối diện với cửa chính.

Toàn bộ đèn chiếu sáng trong nhà họ Thái được bật lên, soi rọi tới mọi góc ngách.

Đột nhiên, một tiếng sáo du dương từ phía ngoài bay tới, cái nhịp điệu đó xuyên vào tai từng người, như cây đang mọc rễ trong tai, không ngừng thâm nhập vào đầu óc của mỗi người.

- Không xong rồi, mọi người vận nội công để cưỡng lại, ở trong đó có quỷ kế.

Ngọc Ki Tử hét lớn, nhưng nói thì dễ, còn không phải ai cũng làm được.

Các thành viên của tổ Long Nhị và bọn bảo vệ trong nhà họ Thái, ngay cả Thái Vân Thành cũng chỉ là người thường, chỉ biết ít võ công, đâu hiểu gì về nội công cao thâm.

Thái Ngung nhíu mày, nhanh chóng đỡ lấy lưng của bố cô ấy, bản thân chống lại âm thanh của tiếng sáo để cho Thái Văn Thành không bị hôn mê.

Lúc đó, khi đối phương chưa tiến vào thì đã có mấy chục thằng vệ sĩ quần quai trên sàn nhà, những thành viên của tổ Long Nhị thì mặt trắng bệch, Vĩnh Dạ vừa rồi tinh thần còn tỉnh táo thì giờ đây cũng lộ rõ vẻ khó chịu.

Chỉ có Vân Miêu sư thái, Ngọc Ki Tử và Thái Ngung, vẫn còn rất tập trung quan sát xung quanh chuẩn bị chiến đấu bất kì lúc nào.

“Phì phì”

Khi tiếng sáo vừa dứt, thì từ ngoài cửa trôn vào trong một con rắn hổ mang to bằng bắp chân người, với làn da đen tuyền.

- Rắn hổ mang?

Ngọc Ki Tử ngay lập tức nhận ra nguồn gốc của con rắn.

- Đúng là nó, rắn thân Naga.

Một giọng nói tiếng trung mang đầy khẩu âm tiếng Ấn Độ vọng lại, theo đó là một thằng vệ sĩ mặc áo bào màu đen, tóc tết đang bước qua cửa.

Theo sau người đàn ông đó, là một tên hộ pháp, ngực nở nang lộ rõ qua lớp áo, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc, trông giống như tướng pháp kim

cương trong chuyện thần thoại vậy.

Đi vào sau cùng là một người đang cầm trên tay một cây sáo nhỏ, tóc màu vàng tối, chiếc mũi điều hâu, đôi mắt cú vọ liếc qua liếc lại.

Ngọc Khi Tử và Vân Miêu sư thái nhìn nhau biết rằng tình hình không mấy lạc quan, nhìn cách ăn mặc của ba người kia và cái giọng nói chắc chắn là người của Brahma Ấn Độ trong truyền thuyết thường nhắc tới.

Nếu đúng là bọn họ, thì không lẽ bọn Bão Cát cũng đã đến Trung Hải.

Phải nhớ rằng, nhân viên được bố trí trong Viêm Hoàng Thiết Lữ, rất nhiều người là từ nơi khác đến.

Bây giờ, không thể đợi tất cả mọi người vào vị trí, kẻ địch xuất hiện bất ngờ rõ ràng là đã có âm mưu từ trước, âm thầm vượt biển, muốn là cho Viêm Hoàng Thiết Lữ bất ngờ không kịp trở tay.

- Cái tên Lâm Chí Quốc ngốc nghếch kia, làm sao đến cái tin mà cũng không chính xác được.

Vân Miêu sư thái không nhịn được nữa liền mở miệng mắng chồng của mình.

Nhưng rõ ràng lúc này không còn thời gian để cho họ kịp suy nghĩ lên làm thế nào nữa.

Tên bện tóc hình như là thủ lĩnh của ba người còn lại, nói với tên mũi điều hâu:

- Garuda Luo, để cho bọn họ ngủ giống như những người khác đi.

Cái tên kêu Garuda Luo dường như dừng lại nghỉ ngơi, gật đầu tiếp tục thổi sáo.

Cây sáo vừa thổi lên, nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Nhưng cái con răng hổ mang đó, ngóc đầu lên bành to hai đốm trắng, trong nháy mắt biến thành màu đỏ.

- Phì phì.

Con rắn đó trong nháy mắt, nhanh như cắt phi người qua, mở rộng mồm phun ra một làn khói độc hướng về phía Vân Miêu và Ngọc Khi Tử.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 383

Đêm Đen Và Tinh Vân

Khi cái con mãnh xà phun ra chất độc, thì trong căn phòng này, vài người còn tỉnh hiểu ra rằng, ba thằng đàn ông đó đường đường chính chính đi vào nhà họ Thái, thì chẳng có ai có thể ngăn cản nổi, với sự to lớn của con mạng xà và chất độc của nó thì những thằng vệ sĩ tầm thường kia chỉ là con tép riu.

Thanh kiếm của Vân Miểu sư thái không biết tự lúc nào đã ở trên tay của bà, kiếm ân hồng bay đi theo gió, xung quanh cuốn theo một luồng gió cuồng phong hướng về con rắn hổ mang Naga.

Luồng khí độc bị ánh kiếm ngăn lại, trong không khí, cũng không để lại quá nhiều uy lực.

- Đạo trưởng, tôi đối phó con yêu nghiệt này, còn ông đối phó cái thằng thối sáo kia.

Ngọc Khi Tử cũng có ý nghĩ đó từ lâu, người có võ công thâm hậu như ông ta, thoáng một cái đã bước tới trước mặt thằng thối sáo Garuda, tung ra ngón đòn khí công Côn Luân, lập tức đập ngay một chưởng vào đầu thằng Garuda.

Cũng chẳng đợi Ngọc Khi Tử đánh trúng thằng Garuda, nó cũng nhanh chóng lùi lại phía sau, và một thằng hộ pháp to con đứng chắn ngay trước mặt Ngọc Khi Tử.

“hự”

Đòn chưởng nội công nguyên can của Ngọc Khi Tử trúng ngay ngực của cái thằng hộ pháp đó, nó kêu lên một tiếng rồi đứng yên bất động.

Ngọc Khi Tử giật mình, cú ra đòn vừa rồi của mình có đủ sức mạnh phá vỡ một hòn đá lớn thành trăm mảnh, mà cái thằng bị thịt này vẫn có thể đỡ được.

- Nội công của Hoa Hạ quả là danh bất hư truyền, người anh em của ta bị mày đánh kêu ra tiếng, mày quả thật là đáng khen.

Cái thằng tóc đen nói như kiểu bình luận khi xem kịch vậy.

Ngọc Khi Tử không dám bắt cản, lùi lại hai bước, nhìn cái thằng Rama kia quả là không hề hấn gì, nhìn mình cười khểnh, rồi giận dữ.

- Đừng có tưởng, mày đỡ được một đòn của ông, thì ông không có cách trị mày.

Ngọc Khi Tử quan sát thấy Vân Miểu sư thái đang đánh nhau với có rắn ấy, kiếm khí cuộn cuộn, trong lòng cũng yên tâm phần nào, thò tay ra sau eo rút ra một thanh kiếm mềm.

“Thương Lang”

Ánh kiếm như sáng như ánh trăng, đó chính là hình thái cực bát quái âm

dương được hình thành trong ánh kiếm.

- Để xem mày có thể tiếp được chiêu kiếm hình rồng Côn Luân Bát Quái của ta không.

Cái tên tóc đen nhú mày, dường như đã phát hiện ra sự tấn công của Ngọc Ki Tử là rất khó giải quyết, nhưng cũng chẳng có ý ra giúp đỡ Rama, mà lại liếc nhìn sang phía chính giữa phòng khách.

Thái Ngung sau khi đưa Thái Vân Thành vào chỗ an toàn cũng kịp thời xuất hiện, cô ta biết rằng thực lực của mình vẫn còn kém xa so với trình độ của Vân Miêu sư thái, và Ngọc Ki Tử, đặc biệt là với Ngọc Ki Tử một cao thủ đã đạt tới trình độ tuyệt đỉnh, nhưng lúc này cô ta cũng chẳng còn cách nào khác là ra nghênh chiến, vì dù sao đây cũng là nhà của cô ta.

Các thành viên của tổ Long Nhị đều bị trúng đòn tấn công bằng sáo, đầu óc vẫn còn quay cuồng, lại còn bị con rắn dọa cho hồn bay phách lạc, chỉ còn cách rút lui, thông báo tình hình ở đây cho Lâm Chí Quốc, rồi có những chuẩn bị về sau.

Vĩnh Dạ ngập ngừng một lúc, không thể khuyên Thái Ngung rút lui, liền chọn “rút lui là thượng sách”.

- Cô gái, cô không phải là đối thủ của ta đâu.

Tên tóc đen nhìn thấy ánh mắt căm hờn của Thái Ngung, châm biếm nói.

- Đánh rồi mới biết.

Thái Ngung không sợ hãi, một tay cầm dây kim nhọn giống lông trâu, còn tay kia lại là những lưỡi phi dao hình lá liễu.

Trong mắt của tên tóc đen lóe lên một sự ngạc nhiên:

- Đây chẳng phải là ám khí trong truyền thuyết của Hoa Hạ sao, trước kia chưa được nhìn qua, ờ, có lẽ mày sẽ thực sự cho tao thấy bất ngờ.

Cái thằng tóc đen đó nói:

- Tao tên là Đêm Đen, còn mày?

- Hoa Vũ

Thái Ngung vừa nói dứt lời, tay cầm phi đao hăm vào tứ chí và ngực của thằng Đêm Đen mà phóng.

Đêm Đen gần như không động đậy, chỉ có đôi mắt đen, chẳng biết từ lúc nào đã biến thành màu trắng sữa.

Tất cả những phi đao mà Thái Ngung phi ra, cứ như có ma, lại phi ngược trở lại vị trí của Thái Ngung mà không hề giảm tốc độ.

Thái Ngung lạnh toát sống lưng, cảnh tượng trước mắt đều đi ngược lại với mọi kiến thức về võ thuật mà cô ta biết đến, tuy cô ta cũng đã từng chứng kiến một số hiện tượng, nhưng cái kiểu nhẹ như lông hồng thế này thì từ trước đến nay chưa hề được xem qua.

Không ai ngờ cái hội Hội Brahma ẩn cư tại Ấn Độ, và ít người biết đến lại có sức mạnh khủng khiếp như vậy?

Khí công của Thái Ngung vẫn chưa được gọi là kiệt xuất, dù sao cũng là

môn đồ xuất sắc của Đường Môn nên có thể tránh được mọi phi tiêu hướng về mình.

- Hoa Vũ, cẩn thận đề phòng sự tập trung tinh thần của đôi phương.

Vân Miểu sư thái một bên đánh nhau với con măng xà, một bên lợi dụng lúc thanh thoi nhắc nhở Thái Ngung:

- Đôi phương là cao thủ Yô- ga, khả năng tập trung là không thể đối phó, những đôi thủ tầm thường không có cách nào phá được đòn tập trung tinh thần của hần ta đâu.

- Tập trung tinh thần.

Thái Ngung chợt tỉnh ra, hồi bé cũng có lần xem qua một số cao thủ luyện môn tập trung tinh thần, dùng ý nghĩ tập trung tinh thần, nhìn chăm chú vào cái đỉnh, làm cho nó cong đi, lúc đó Thái Ngung chẳng cảm thấy ngón đòn này có gì là lợi hại, hôm nay mới biết, với trình độ thâm cao của tập trung tinh thần có thể mạnh mẽ đến mức độ này.

- Cô em, đừng có đứng ngây ra đó.

Đêm Đen cười nhạt.

- Đến lúc ta ra ám khí rồi đó.

Đêm Đen vừa dứt lời, đất đá, cành cây xung quanh hần ta như bị mất trọng lực vậy, xoay chuyển trong không gian.

- Tao không có ám khí đẹp như mày, nhưng với tao thì cái gì cũng là ám khí.

Vừa dứt lời, những thứ rác hàng ngày, giờ lại trở thành vũ khí giết người lợi hại, đang nhắm hướng Thái Ngung bay tới.

Thái Ngung nhảy tới nhảy lui, né tránh những ám khí đó, đồng thời, phi ra hàng loạt phi tiêu hình lông trâu, nhắm vào những tử huyệt của Đêm Đen mà phi tới.

- Vô ích thôi.

Những cái phi tiêu bay đến gần Đêm Đen đều bị ngưng lại, không thể tiến thêm.

- Trả lại cho mày.

Thái Ngung không thể tin được rằng mọi món võ nghệ của mình đều bị hần ta nhẹ nhàng phá vỡ. Nếu có mọi loại ám khí đều bị hóa giải thì dù có dùng tuyệt chiêu Mạn Thiên Hoa Vũ thì cũng như diễn xiếc mà thôi.

Cùng lúc đó, Vân Miểu sư thái nhìn thấy tình hình càng trở lên trầm trọng, cũng chẳng giữ sức nữa, xuất ra một đòn kiếm khí xe toạc không gian, tạm thời không chế được con măng xà đó, chiếc Thanh Phong kiếm dài ba thước ở trong tay đang dần vẽ ra một đường hình cung huyền bí.

- Kiếm pháp Tinh Vân.

Thái sư hét một tiếng, bay thẳng lên không trung, xuyên qua mái nhà, và xoay tròn trong không gian.

Theo đó, cây kiếm trong tay thái sư cũng bắt đầu lóe ra những ánh sáng

đủ màu sắc, đứng từ xa nhìn vào quả đúng là một đám tinh vân rộng mênh mông.

Cái gã Garuda ra lệnh cho con mãng xà định nhảy lên tấn công Vân Miếu sư thái, nhưng tuy có sức mạnh, nhưng cũng không thể nhảy cao đến vậy, chỉ còn cách đứng nhìn Vân Miếu sư thái ra đòn kiếm khí.

Tuyệt chiêu Thục Sơn vốn có sức công phá mãnh liệt, lúc này thái sư Vân Miếu một kết thúc nhanh gọn, không hề có sự nương tay, lúc này đám tinh vân đã đạt đến sức tấn công mạnh nhất.

- Trưởng đạo, Thái Ngưng lùi lại.

-

Ngọc Ki Tử và Thái Ngưng nghe thấy lập tức bay người tránh ra sau.

Đám tinh vân đầy màu sắc đó đột nhiên phát nổ, từng đám khí với đủ màu sắc bắn ra từng trận từng trận một.

"Tách tách..."

Đủ loại ánh sáng chói lòa của thanh kiếm khí phát ra như mưa băng, bắn về phía con rắn Naga và Garuda ở đằng sau, Đêm Đen, từng loạt từng loạt kiếm khí mạnh như vũ bão để đáp lễ lại.

Những phát kiếm khí sắc bén chẳng kém lưỡi dao, nhưng còn có sức mạnh hơn ở chỗ nó có tính trong suốt và tính sát thương cao, với nhiều chất gây nổ, rất khó để đối phương hóa giải.

Da thịt của con mãng xà cực kì cứng chắc, tuy vụn vụn vì bị tấn công nhưng vẫn có thể chịu đựng, nhưng đáng tiếc tên Garuda không mạnh mẽ như con mãng xà của hắn, bị trúng một phát kiếm khí, toàn thân cứng đờ, không thể tiếp tục thôi sáo được nữa.

Garuda không hiểu đó là môn võ gì, chỉ biết gồng vai lên chống đỡ, và hứng chịu vô vàn nhát kiếm, nhưng chân vẫn không hề nhúc nhích.

Nhưng, từ những vết thương trên vai của gã, máu bắt đầu chảy ra, có thể dễ dàng nhận thấy rằng gã đang cực kì đau đớn.

Đêm Đen cho đến lúc này thần sắc vẫn còn tỉnh táo, giờ đang đang đau đớn chịu đựng, cũng chẳng có thời gian chú ý đến hai thành đồng đang, ánh mắt lơ đãng đã đang dần lan rộng, những nhát kiếm khí xung quanh y đã bị hắn triệt tiêu gần một nửa.

Đến lúc Vân Miếu sư thái đặt chân xuống đất, Già Lâu La mình đầy máu me, chẳng còn sức chiến đấu, con mãng xà biết chủ mình gặp nguy liền quay về bên chủ, quay lại há miệng phát ra tiếng kêu phè phè về phía sư thái.

Rama nổi giận, uốn mình ba cái xuống đất, làm ba viên gạch đá bay lên, mắt đỏ rực lên, lao về phía thái sư.

Vân Miếu sư thái vừa ra đòn kiếm pháp tinh vân, lên đã mất đến bảy tám phần công lực, không biết là còn có thể tiếp tục chiến đấu nữa không?

Ngọc Ki Tử phát hiện ra, liên chân ngay trước mặt sư thái, ra thế kiếm pháp Ngọc Long Tiêm Chính, giao đấu với Rama lúc này mình đầy thương

tích.

Sức mạnh của Rama giờ không còn như trước sau khi đã hứng chịu sức công phá của tinh vân kiếm pháp, lên dùng quyền cước chiến đấu lại Ngọc Ki Tử lúc này vẫn tràn đầy khí công và kiếm pháp điều luyện, nên chẳng mấy chốc bị đánh cho lui lại.

- Lui ra.

Đêm Đen phát hiện ra tình hình xấu đi, liền lập tức chặn trước mặt Ngọc Ki Tử, dùng đôi mắt phát ra từng luồng khí nổ, để chống lại kiếm pháp rồng ngọc đầu của Ngọc Ki Tử.

- Chút tài mọn!

Ngọc Ki Tử vẫn chưa dùng hết sức, khi thấy Đêm Đen dám chặn trước mũi kiếm của mình, thì không chịu thua, lập tức vận công, khí công mạnh như hồng thủy, hình thành một vòng khí xoáy, phá vỡ món niệm lực tinh thần của Đêm Đen.

- Hự.

Đêm Đen hoảng hốt lùi lại phía sau, nhanh chóng né tránh nhát kiếm mang đầy sát khí của Ngọc Ki Tử.

Không ngờ, vẫn chưa đứng vững thì từ đằng sau đầu bay đến mấy chục mũi phi tiêu.

- Đáng chết.

Đêm Đen biết được Thái Ngưng ra ám khí, lập tức ra một đòn niệm lực, đẩy đám phi tiêu thay đổi đường bay, sượt qua thân mình đâm thẳng vào Rama.

- Rút!

- Đêm Đen biết không thể ngay lập tức chế ngự nhóm người của Ngọc Ki Tử, kéo theo Rama vẫn còn chút sức lực chạy trốn.

Rama nghe lời của Đêm Đen không còn hăng máu, nhanh chóng cùng Đêm Đen vượt tường trốn thoát.

Thái Ngưng định đuổi theo, nhưng bị Ngọc Ki Tử ngăn lại:

- Đừng đuổi nữa, địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, nếu có phục kích, thì không thể chống đỡ được đâu.

- Nhưng...

- Con xem, Vân Miểu sư thái đã mất rất nhiều sức lực, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, hơn nữa chúng ta vừa bị tấn công, rất nhiều người bị thương, lập tức liên lạc với tướng quân mới là việc cần làm bây giờ, đừng quên mục đích bọn chúng đến đây lần này.

Ngọc Ki Tử hướng về phía Vân Miểu sư thái lúc này đang ngồi khoanh chân trên sàn nhà điều tiết âm khí, rồi nói.

- Đạo trưởng, ông nói...

- Đúng vậy.

Ngọc Ki Tử vẽ mặt trầm ngâm nói:

- Bọn chúng có lực lượng hùng hậu, nhất định là đang trên đường đến căn cứ phát triển mẫu hạm, chúng ta cần liên lạc với tướng quân, lập tức đến đó ngay.

Thái Ngưng bình tâm lại, lập tức lấy ra danh bạ liên lạc nội bộ của Viêm Hoàng Thiết Lữ, dung di động liên lạc với Lâm Chí Quốc, muốn hỏi tình hình diễn biến như thế nào.

Điện thoại vừa kêu mấy tiếng liền có người bắt máy, Thái Ngưng thở dài một tiếng.

- Tướng quân, ngài không việc gì, thật là may mắn.

Trong điện thoại im lặng một hồi lâu, rồi có tiếng khàn khàn của một người đàn ông, giọng tiếng trung ngọng ngịu:

- Là người của Viêm Hoàng Thiết Lữ hả?

Thái Ngưng vừa yên tâm lập tức hốt hoảng mở to mắt, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng hỏi:

- Máy là ai, sao lại có điện thoại của tướng quân, tướng quân đâu?

- Tướng quân của các người rất tốt, ông ta đang ở bên cạnh ta, chỉ có điều tạm thời không tiện nói chuyện với chúng mày.

Giọng nói của người đàn ông đó rất bình tĩnh, không có chút cảm xúc.

- Còn về ta, chúng mày có thể gọi ta là Brahma Thiên Vương.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 384

Chị Em

Thời gian đã trôi dần về giữa đêm, trong không gian tĩnh mịch của buổi đêm, ở cái thành phố miền nam Trung Hải này, ngay cả nhiệt độ của buổi đêm cũng lạnh đến buốt sống lưng.

Sắc Vi không thích cái không khí mà điều hòa đem lại, mới lại hàng ngày có luyện công, thân thể chắc chắn hơn người thường lên trong phòng cũng chẳng mở điều hòa.

Thói quen này thì làm cho suốt ngày ngồi trong văn phòng như Mạc Thiện Ny khi mới vào thì không cảm giác gì, nhưng ở lâu, mới bắt đầu run rẩy vì lạnh.

Nhưng Mạc Thiện Ny nhìn thấy Sắc Vi mặc bộ áo ngủ mỏng tanh, lộ ra đôi chân dài trước mặt mình thì không dám mở diện yêu cầu bật điều hòa, nói tóm lại là không muốn bị coi thường, cô ta cũng chẳng phải là đóa hoa cắm trong bình.

Từ lúc Dương Thần đi khỏi không đầy mười phút, Sắc Vi liên tục gọi điện dặn dò ai đó ai đó cái gì, để Mạc Thiện Ny ngồi đó một mình, muốn ông gì tự lấy.

Gọi xong cuộc cuối cùng mới mỉm cười đến trước mặt Mạc Thiện Ny và ngồi xuống, mím mím môi, giơ tay về phía Mạc Thiện Ny tự giới thiệu:

- Mình tên Sắc Vi.

- Mạc Thiện Ny.

Hai người lần thứ hai bắt tay nhưng là lần đầu chính thức làm quen với nhau.

Sau khi bắt tay làm quen xong, hai người họ chẳng biết nói gì, ngồi đối diện với nhau mà chẳng nói gì, hai người càng trở lên ngượng ngùng, cần thiết phải phá vỡ cái không khí này.

- Cậu...

- Cậu...

Cùng một lúc, hai người muốn hỏi đối phương cái gì, kết quả là cùng cất lời.

Sắc Vi không nhịn được nữa cười lên thành tiếng, Mạc Thiện Ny cũng cười lên, không khí trong phòng cũng trở lên ấm áp hơn.

- Cậu nói trước.

Sắc Vi nói:

- Dù sao cậu cũng là khách.

Mạc Thiện Ny chỉ vào cái điều hòa rồi nói:

- Bật điều hòa lên được không? Mình cảm thấy lạnh.

Sắc Vi ngậy người ra:

- Sao không nói sớm.

- Mình thấy, cậu mặc rất..

Mạc Thiện Ny nói đến một nửa, nửa câu sau:

- Mình ngại không dám nói.

Rồi im lặng.

Sắc Vi đột nhiên mím miệng nói:

- Cậu biết mình muốn hỏi cậu cái gì không?

- Cái gì?

- Vừa rồi, mình muốn hỏi cậu có lạnh không?

Mạc Thiện Ny then thùng, đập nhẹ vào miệng:

- Biết thế này, để cho cậu nói trước.

- Là mình lừa cậu đấy.

Sắc Vi nhanh nhẩu đáp.

Mạc Thiện Ny bị chơi xỏ tất nhiên thấy không thoải mái, nhúu mày, không nói gì, nhưng vì không quen, lại đang ở nhà người khác, có lời cũng không dám nói ra.

Sắc Vi đứng dậy, đi đến bên tường bật điều hòa lên, rồi quay lại nhìn Mạc Thiện Ny lúc này mặt mày đang u rũ, nhìn bộ dạng đó Sắc Vi không nhịn được cười nói:

- Mình đang đùa cậu đó, ai bảo mặt mày cậu cứ ra vẻ khổ não thế, nhỡ ra Dương Thần quay về nhìn thấy cậu ở đây lo lắng thế này, lại trách mình là không trông nom tốt cậu.

Mạc Thiện Ny đột nhiên nhớ ra rồi hỏi:

- Sắc Vi.. cậu vừa rồi gọi người đến bảo vệ chúng ta sao?

Sắc Vi gật đầu nói:

- Cố gắng càng nhiều người càng tốt, Dương Thần đã nói hôm nay ở Trung Hải rất nguy hiểm, vậy nên mình phải cẩn thận một chút.

- Cậu mở công ty bảo vệ sao? Tại sao Dương Thần nói ở chỗ cậu an toàn?.

Đây là điều mà Mạc Thiện Ny hiếu kì, cô gái trước mặt cũng chẳng khác mình là bao, đáng ra chẳng có khả năng tự bảo vệ mình mới đúng.

- Công ty vệ sĩ?

Nghe thấy câu hỏi của Mạc Thiện Ny, Sắc Vi cười như nắc nẻ, rồi sau đó trả lời lại:

- Kì thực là mình lẫn lộn trong giang hồ, mình là chị cả trong giang hồ.

Sắc Vi thấy người mà Dương Thần chịu đưa đến đây thì chẳng có gì phải giấu diếm.

Ai ngờ, Mạc Thiện Ny nghe xong Sắc Vi giải thích, liền bày ra một vẻ mặt nghi ngờ, bịt miệng nói:

- Cậu không nói cũng không sao, cũng không cần bịa ra chuyện để dọa mình, mình đâu phải là đứa trẻ ba tuổi, hơn nữa chị cả trong giang hồ đâu giống cậu.

Sắc Vi chớp mắt, không hiểu tại sao, bản thân mình nói là sự thật mà đối phương không tin.

- Minh thì làm sao?

- Chị cả giang hồ mà giống cậu thì, làm ai sợ hãi được, chí ít phải có sát khí mà người ta vừa nhìn thấy sợ, hơn nữa nói chuyện phải là cái kiểu đầy nham hiểm, cái kiểu nói chuyện không hờ môi đó, xem ra cậu kém mình một hai tuổi, lên gọi cậu là tiểu thư giang hồ mới đúng.

Mạc Thiện Ny tự cho rằng phân tích của mình thật sự có lý.

Sắc Vi vuốt mặt mình, rồi nói:

- Cậu làm sao biết mình nhỏ hơn cậu? Không chắc mình sinh ra trước cậu đó? Cậu xem ra cũng chẳng lớn hơn mình a.

Mạc Thiện Ny lẫn lộn trên thương trường bao năm nay, khả năng quan sát vượt trội hơn Sắc Vi nhiều lần, từ những cử chỉ hành động có thể thấy nhiều điểm mà đến ngay bản thân Sắc Vi cũng không phát hiện ra.

Lúc này, Mạc Thiện Ny liền yêu cầu Sắc Vi nói ngày sinh tháng đẻ của mình ra.

Sắc Vi cũng không nghi ngờ Mạc Thiện Ny liền nói ra.

Hai người đối chiếu, thì quả nhiên Mạc Thiện Ny lớn hơn một tuổi.

Lúc này, Sắc Vi tạm thời có chút khó chịu. Lúc mới đầu vẫn nghĩ mình lớn hơn có thể chăm sóc đối phương, nhưng giờ thì vai vế chị em thay đổi.

Mạc Thiện Ny lần đầu tiên trong đời phát hiện ra việc lớn tuổi cũng là một điều khá thú vị, trước mặt Sắc Vi giờ có vài phần ử rử, gọi lên một tiếng:

- Em Sắc Vi, mình gọi cậu như vậy.

Sắc Vi nhìn bộ mặt đắc ý của Mạc Thiện Ny, liền không phục nói:

- Tuổi lớn hơn không tình, giờ chúng ta thi vật tay, ai thắng thì người đó làm chị.

Nói xong, Sắc Vi xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn nà, bộ mặt hăng máu nhìn Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny há hốc miệng, méo máo nói:

- Sắc Vi em, có người con gái nào chơi trò vật tay, dùng sức mạnh là trò của con trai.

Sắc Vi cũng nhận ra rằng mình đang phạm sai lầm ngớ ngẩn, bình thường, chẳng bao giờ xử sự như vậy, nhưng vì sống trong môi trường giang hồ, sớm trưởng thành, làm cho bản thân càng có trách nhiệm, do vậy không thể phát hiện ra đó là suy nghĩ và cách hành xử của lứa tuổi này, hôm nay có thể vì điều biết đối phương là người như thế nào lên mới có ý nghĩ cạnh tranh như vậy.

Hơn nữa, cùng là nữ nhi, hàng ngày chỉ có Trần Dung là hàng em út để

dạy dỗ, cũng chẳng có bạn bè gì cả, do đó khi có Mạc Thiện Ny để trò chuyện thì càng thấy ôn hòa và thoải mái hơn nhiều.

Đang nghĩ cách phản lại Mạc Thiện Ny như thế nào, thì có tiếng gõ cửa từ ngoài vọng vào.

Sắc Vi trả lời một tiếng, cửa từ từ mở ra.

Chỉ nhìn thấy Tiểu Triệu mặc áo khoác da màu đen, mặc quần bò tay cầm một khẩu súng tự động có nòng đen ngòm, nhoẻn miệng cười:

- Chị cả, anh em đều tập hợp cả rồi, hôm nay đều ở xung quanh quán rượu này, chị cả yên tâm, ngủ ngon.

- Chị biết rồi, đợi qua hôm nay, chị sẽ thưởng cho anh em vài chai rượu tây đón tết.

Sắc Vi nói.

- Vâng ạ.

Tiểu Triệu không nói nhiều, đóng cửa lại, gọi người đến canh cửa.

Sắc Vi quay người lại, đang muốn bảo Mạc Thiện Ny đi tắm rồi nghỉ sớm đi, thì lại nhìn thấy Mạc Thiện Ny đang nhìn mình với ánh mắt kinh ngạc.

- Chị Mạc, làm sao vậy.

Sắc Vi đang chấp nhận chịu thua, gọi là chị, vì bản thân thật sự không có chị gái.

Mạc Thiện Ny lắc đầu nói:

- Cậu đúng là chị cả giang hồ sao?

Sắc Vi nhếch miệng cười:

- Em chẳng nói với chị rồi sao, chị không tin, giới giang hồ ở Trung Hải này, em là lớn nhất.

Mạc Thiện Ny cười mỉa má, trong phim nhân vật chính xuất hiện thì nói xuất hiện là xuất hiện, nhưng hình ảnh của Sắc Vi so với hình tượng của giới giang hồ khác xa hoàn toàn.

- Sắc Vi, đừng gọi mình là chị nữa.

Mạc Thiện Ny nói.

Mạc Thiện Ny cắn vào môi:

- Mình về sau không bắt nạt cậu nữa, cậu cứ gọi mình là Mạc Thiện Ny, mình gọi cậu là Sắc Vi.

Lúc này, Sắc Vi cũng rõ chuyện gì đang xảy ra với Mạc Thiện Ny, cố tình làm ra vẻ nghiêm túc nói:

- Làm sao có thể thế được, chị lớn hơn em, em gọi chị bằng chị.

- Thực lực của mình không thể bằng cậu.

- Đó là trò chơi của bọn con trai, con gái chúng mình thì không như vậy.

Mạc Thiện Ny bực tức nói:

- Cậu đừng có như vậy nữa, đợi Dương Thần về, mình sẽ nói với anh ấy rằng cậu bắt nạt mình, để anh ấy đánh đít cậu.

Sắc vi mặt đỏ ửng, nói:

- Chị Mạc, chồng em... à không, Dương Thần... sẽ đánh chị sao?

Tiếng gọi chồng cũng đã nói ra rồi, Mạc Thiên Ny áp ứng:

- Không phải đâu, nếu anh ấy dám đánh cậu, thì khẳng định mông cậu to hơn mông mình.

Sắc Vi lúc này mới phát hiện ra mình chỉ mặc mỗi cái áo ngủ mỏng manh, mà còn đi đi lại lại trước mặt Mạc Thiên Ny bao nhiêu vòng, lúc đó mặt có chút ửng đỏ, tuy cũng là phụ nữ với nhau, nhưng đây là lần đầu tiên ăn mặc như thế này trước mặt người lạ, ngoại trừ Dương Thần.

Nghĩ một lúc rồi Sắc Vi nói, Mạc Thiên Ny cũng chẳng phải người ngoài, nói chuyện với cô ấy rất thú vị, tự nhiên như những người bạn đã quen lâu năm, hơn nữa lại quan hệ với Dương Thần, hai người về sau nhất định thường xuyên gặp mặt. Những suy nghĩ trước kia của Sắc Vi giờ đã thay đổi hoàn toàn.

- Chị Mạc, em vẫn còn vài bộ đồ ngủ, hay là chị mặc tạm.

- Tại sao?

Vì hôm nay đằng nào Dương Thần cũng không về, em ngủ cùng với chị.

Lúc đó, Mạc Thiên Ny phát hiện ra ánh mắt của Sắc Vi có gì đó không ổn, hay tay ôm lấy eo của Mạc Thiên Ny, đầu thì gục vào ngực của Mạc Thiên Ny.

Trong phòng đột nhiên phát ra tiếng kêu của Mạc Thiên Ny, sau đó là tiếng cười của hai cô gái đó.

Sắc Vi ôm lấy Mạc Thiên Ny nô đùa trong phòng, Dương Thần hoàn toàn không biết, không lâu sau khi hấn rời khỏi quán rượu, dự định gọi điện cho Lâm Chí Quốc hỏi rõ tình hình.

Nhưng không đợi Dương Thần gọi điện thoại tới, thì bỗng nhiên Thái Ngưng gọi điện cho hấn.

Dương Thần có dự cảm không tốt lành gì, vừa ấn nút nghe, đầu dây bên kia liền nói luôn:

- Tướng quân bị bắt rồi.

Dương Thần xoa trán và nghĩ, sự việc xấu hơn hấn nghĩ, nhưng không được vội, chỉ cần Thái Ngưng cố gắng liên hệ được với các thành viên khác ở Viêm Hoàng Thiết Lữ, rồi nổ máy, lái xe đến doanh trại mẫu hạm kín đáo ở trên bến cảng, đó là địa điểm mà tiểu đội Hải Ưng thông báo cho hấn.

Khi đi vào đường cao tốc, đường xá thông suốt, tốc độ của xe Dương Thần đạt tới mức cao nhất, cùng lúc đó, những điểm Dương Thần hoài nghi ngày càng nhiều, hấn phát hiện, thực lực Viêm Hoàng Thiết Lữ so sánh với những tổ chức tội phạm nước ngoài thì vẫn còn kém xa, nhưng thật khó có thể tưởng tượng cái đội quân này lại có thể bảo vệ được một khu vực rộng lớn đến vậy.

Đến nay, ngay cả tướng quân Lâm Chí Quốc cũng bị Brahma Thiên Vương bắt cóc, tuy không biết Brahma Thiên vương định làm gì nhưng cũng

có thể biết, điểm yếu của Viêm Hoàng Thiết Lữ ngày càng rõ rệt.

Dương Thần thắc mắc, hay là Viêm Hoàng Thiết Lữ có con bài gì đó, nếu không khi Lâm Chí Quốc bị bắt, những người khác lập tức tan rã, chẳng còn tác dụng gì nữa.

Bản thân Dương Thần đã nhiều lần giúp đỡ bọn họ để mong tình hình trong nước trở lên yên bình hơn, nhưng hôm nay đã rõ, cái tổ chức này thật ra không còn thuốc chữa.

Không để cho Dương Thần tiếp tục nghĩ, trên con đường không một bóng đèn đỏ đột nhiên có một bóng đen lao vào đầu xe của hắn.

Thị lực của Dương Thần không bị ảnh hưởng, đó là một chiếc xe bốn chổ dầu cổ tình tắt hết đèn đang phóng như bay về phía Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 385

Chiến Binh Bất Tử

Mắt chứng kiến chiếc xe tải đó nhằm vào mình mà đâm, Dương Thần toát mồ hôi, rõ ràng đây là một cuộc tấn công tự sát.

Nếu bị đâm, tất nhiên cả cái xe bồn chở đầy dầu sẽ nổ tung, và và tài xế cũng chuẩn bị đón nhận cái chết.

Tuy không sợ tấn công kiểu này, xong Dương Thần cho rằng không nhất thiết phải thi gan cùng với chiếc xe tải trước mặt, dù sao cũng đã lái chiếc M3 này lâu rồi, có chút tình cảm với nó, hơn nữa nó lại là xe mượn của vợ.

Không thể quay đầu, Dương Thần không do dự đạp mạnh chân ga.

- Oàng!

Chiếc BMW nhưng một con sư tử gầm rú, động cơ quay tít, tốc độ đạt tới hơn 200km/h, vể lên trên đường cao tốc một đường thẳng màu trắng, giống tia lửa điện.

Đúng lúc chuẩn bị đâm vào chiếc xe bồn dầu đó, Dương Thần đột nhiên đánh lại, dụng lực kéo tay phanh.

- Rít———"

Tiền ma sát của bánh xe với mặt đường đình tai nhức óc.

Chiếc BMW bay theo một đường cong huyền bí né tránh cú đâm của chiếc xe bồn chở dầu đó. Nhưng vì nhiệt độ của phanh xe, và sự ma sát của lốp với mặt đường phát ra tia lửa hồng, và lập tức dừng lại bên đường, bốc khói nghi ngút.

Chiếc xe bồn sau cú đâm không thành công, không tiếp tục tiến lên phía trước, lập tức dừng xe ngay tại giữa đường.

Lúc đó đã là buổi đêm, chỉ có vài chiếc xe qua lại, nhưng chẳng ai dám dừng lại để xem chuyện gì đang xảy ra, vì rốt cuộc sự việc xảy ra quá không bình thường.

Dương Thần không tắt máy, xuống xe, theo hướng bóng đèn chiếu có hai bóng đen từ phía xe bồn chở dầu đang chạy lại phía xe của Dương Thần.

Dương Thần nhanh chóng nhận ra hai thằng đó chính là kẻ hành thích Thiên Long và Diệp Tử ở nhà Mạc Thiện Ny.

Chiếc mũ trắng trên đầu hai thằng đó giờ không còn, cái áo màu trắng cũng trở lên nhàu nát, bẩn thỉu, chỉ có cái sát khí là không thay đổi.

Dương Thần có phần kinh ngạc, vừa mới đây thôi ném chúng từ độ cao hơn hai mươi tầng xuống mà chúng không hề hấn gì.

Tuy đã biết trình độ lính đánh thuê của hội Bảo Cát đạt tới trình độ như của đội Hải Ưng, nhưng xem ra trình độ hai thằng trước mắt còn vượt xa đội

Hải Ung.

Không cần nói nhiều, hai thằng theo dõi Dương Thần và có ý đồ muốn trừ khử Dương Thần đồng loạt ra đòn tấn công, từ hai phía lao vào Dương Thần.

Hai người đều không dùng vũ khí, vì đã phát hiện vũ khí đối với Dương Thần không có hiệu quả, do vậy hai tên đó đeo đầy đinh trên tay, đinh thép lãnh lẻo trong đêm lại trở lên sáng lạnh, giống như những hạt mưa rơi trên người Dương Thần.

Dương Thần phát hiện, sức lực của mình đối với hai tên lính đánh thuê không hề có tác dụng, vì chúng không cảm thấy sợ hãi, ngay đến cả giây phút sinh tử của con người chúng cũng coi thường.

Đây không phải là kiểu võ công mà người thường có thể chịu đựng, dám lính đánh thuê này nhất định đã trải qua một cuộc biên đời gì đó.

Tuy trong lòng đang có nhiều nghi ngờ, nhưng Dương Thần không hề mất tập trung, không hề ra những động tác thừa, lập tức ra đòn, hai tay lập tức sản sinh ra những đòn huyền ảo, chống lại đòn tấn công của hai thằng lính đánh thuê.

Đòn tấn công của hai thằng lính đánh thuê không trúng đích, Dương Thần dùng hai tay nhắm vào đầu của hai thằng này mà tấn công.

- Bóp!

Sau hai tiếng kêu, Dương thần chỉ dùng đòn đánh vỡ đá để tấn công hai tên lính đánh thuê này, và không hề có ý định đánh cho chúng vỡ đầu.

Đầu hai thằng lính này đột nhiên phun máu, nhưng đôi mắt đằng đằng sát khí vẫn muốn lao vào tấn công Dương Thần.

Dương Thần biến sắc, hai thằng này vẫn còn chịu đựng được đến mức này, tuy bản thân vẫn chưa dùng hết sức, nhưng kể cả là đặc công, nếu bị dính đòn này của Dương Thần thì cả cái đầu cũng hóm lại rồi.

- Bọn người Bảo Cát ruốt cuộc là quái vật phương nào?

- Á

Hai thằng lính đánh thuê của Bảo Cát cũng im lặng, chỉ kêu lên hai tiếng, tập trung toàn lực tiếp tục tấn công Dương Thần.

Dương Thần không hề né tránh, tuy trình độ của hai thằng lính đánh thuê này cũng không phải loại xòang, xong chúng cũng chỉ đủ để xuyên qua lớp áo của hắn mà thôi.

Dương Thần bị hai thằng tấn công, xong hai tay lại nhanh chóng chộp được cổ họng của hai thằng đó.

- Khặc khặc.

Dương Thần chỉ bóp mạnh một chút, thì cổ họng của hai thằng đó đã nát ra.

Nếu là người bình thường, thì cho lực có mạnh thêm nữa thì cũng đã bị nghiền nát, đứt thở, không thể sống sót, nhưng hai thằng này lại tiếp tục dùng hai tay tấn công Dương Thần.

Dương Thần nhíu mày, lẽ nào chúng lại là những hồn ma, giống như trong truyền thuyết của phương tây, chúng không cần hít thở.

Nếu bọn lính của Bảo Cát đều quái vật như thế này, thì có thể lí giải, nhưng tại sao trong thời gian ngắn ngủi, trong khu vực Trung Đông biển lửa, lại có thể đào tạo ra một đội ngũ đánh thuê tinh nhuệ đến vậy, đây không thể là việc của một hai năm có thể thực hiện được.

Nhưng, dù có kiên cường đến mấy thì cũng không thể địch lại trình độ giáo chủ của Dương Thần, không thể cưỡng lại Tiên Thiên Đại Viên Mãn của Dương Thần.

Dương Thần cũng chẳng muốn lãng phí thời gian đi tìm hiểu hai thằng này, sau khi tập trung hết chân khí, dùng khủy tay dìm chặt đầu hai thằng này xuống.

Đầu hai thằng lính đánh thuê bị ghìm chặt xuống đất.

Lần này hai thằng cuối cùng không còn sức tấn công nữa, hình như đầu chính là điểm yếu của hai thằng này, khi bị Dương Thần bóp nát gáy sau, hai tên lính đánh thuê đó đổ vật ra đường.

Nhưng Dương Thần không cảm thấy thoái mái, hai thằng lính này trước khi bị mình đánh gục, thì các thành viên khác trong Viêm Hoàng Thiết Lữ cũng đã gặp phải tình huống này, thế nên đã bị giết đến hơn nửa.

Nhanh chóng trở về xe, Dương Thần tiếp tục lái xe hướng về doanh trại mẫu hạm, đồng thời gửi thông báo cho tiểu đội Hải Ưng.

Khi Molins nhận được điện thoại của Dương Thần, hắn ta nghe thấy ở đầu bên kia điện thoại phát ra tiếng chém giết tàn bạo, ngay đến Molins cũng đang thở hổn hển.

- Minh Vương Các Hạ, bọn chết tiệt đang tấn công doanh trại của chúng ta, mấy thằng này hình như là người của Bảo Cát.

Molins kêu to.

Để có thể làm cho Molins thất thần, thậm chí thở hổn hển như vậy, Dương Thần biết sự việc đang tiến triển rất xấu.

- Tôi lập tức đến chỗ anh.

Dương Thần không nhiều lời.

- Không cần thiết

Molins hét lớn.

- Nếu đã là người của Bảo Cát, chúng tôi muốn dùng sức mạnh của chúng tôi để bảo vệ danh dự của đội Hải Ưng chứ.

- Có được không?

Dương Thần hỏi lại.

- Xin hãy tin tưởng bọn tôi.

Molins trầm giọng nói.

Dương Thần không tiếp tục hỏi, lập tức ngắt điện thoại, nhanh chóng đi đến doanh trại mẫu hạm.

Nhưng Dương Thần càng hoài nghi, bọn Bảo Cát và Brahma đều biết rõ vị trí của đội Hải Ưng tại Trung Hải, điều đó chứng tỏ trong bang hội có kẻ nội gián, vì việc này chỉ có Lâm Chí Quốc và bản thân hắn rõ ràng, lẽ nào có người khác biết?

Dương Thần càng ngày càng rõ ràng, và bây giờ có thể khẳng định, tiểu đội Hải Ưng không thể rời khỏi doanh trại, hiện tại chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi.

Lâm Chí Quốc thông qua tiểu đội Hải Ưng tìm cho mình một chỗ căn cứ, nằm lại gần bến cảng bỏ không tại Trung Hải, đã bao năm không có người chú ý đến vị trí heo hút này.

Khi thủy triều lên, ở vị trí vịnh này sẽ có những con sóng bạc đầu, theo Lâm Chí Quốc nói, hàng chục năm trước chính phủ đóng cửa nơi đây vì có rất nhiều người bị sóng cuốn trôi, đồng thời xây dựng một cơ sở mấu hạm bí mật.

Xuôi theo con đường uốn lượn, Dương Thần đến nơi bến cảng mọc đầy cỏ dại, những kiến trúc bê tông ẩn hiện trước mặt, có thể hình dung ra khung cảnh phồn hoa năm xưa, những công trình xung quanh đã hoàn toàn bị hư hỏng.

Khi Dương Thần dừng xe, trong màn đêm xuất hiện ba bóng đen, nhìn rõ thì là Thái Ngung, người vừa gọi điện cho mình, Ngọc Ki Tử, và Vân Miêu sư thái.

Dương Thần mếu máo cười:

- Không thể nào, chỉ có ba người đến đây thôi à.
- Rất không may lại là nhưng vậy.

Thái Ngung buồn bã nói:

- Những người khác không thể liên lạc, bọn chúng tôi nếu không nhờ võ công của sư thái và đạo trưởng thì cũng không thể tới được đây.

Dương Thần lúc này mới chú ý, sư thái sắc mặt trắng bệch, chứng tỏ vừa tiêu hao rất nhiều sinh lực, đang thở hổn hển.

- Căn cứ bí mật đang ở vị trí nào?

Dương Thần hỏi.

Thái Ngung chỉ vào cái vọng gác ở đằng xa xa, trong bóng tối thoát ẩn thoát hiện ra một lối đi, có lẽ cao về vài trượng, cũng không biết vốn là có sẵn, hay cố ý lập lên để đánh lạc hướng.

- Vượt tường từ đây, có thể tiếp cận đến chỗ thang máy, căn cứ địa dưới vực đằng kia.

- Đi.

Dương Thần không nói thêm gì, lập tức đi cùng ba người đến khu vực sâu.

Trên đường đi, Vân Miêu sư thái nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn anh đã đến, kẻ địch lần này nếu không có anh, chắc chúng tôi

đôi phó không nổi.

- Không cần cảm ơn tôi, bọn chúng suýt chút nữa đã giết bạn gái của tôi, chúng đáng chết.

Dương Thần nghĩ đến việc đội Hải Ưng bị tấn công, nếu chỉ tính việc này thôi, mà bản thân không làm cái gì thì quả thật là quá máu lạnh.

Thái Ngung nhíu mày hỏi:

- Nhược Khê bị tấn công.

-

Dương Thần lắc đầu trả lời:

- Người khác.

Thái Ngung chợt lóe lên một tia hoài nghi nhưng không hỏi gì thêm.

Dương Thần nhìn nét mặt trắng bệch thều thào của thái sư, liền hỏi:

- Biết kẻ nào tấn công ba người không?

Ngọc Khi Tử nói:

- Nghe bọn chúng tự xưng là Đêm Đen, Garuda, Rama gì đó.

Dương Thần nghĩ một hồi rồi hỏi:

- Là Đêm Đen, Garuda, hai bảo vệ trong truyền thuyết Ấn Độ, phân thân của hộ vệ thần Shiva, Garuda là em của Rama, là tên của chim thần của Đêm Đen.

- Cái gì? Phân thân? Lẽ nào bọn chúng có thể nhập vào làm một?

Thái sư Vân Miếu nghe xong ba cái thẳng vừa bị mình đánh bại lại chỉ là một người thì đầu có thể yên tâm.

Dương Thần lắc đầu:

- Tôi cũng chẳng biết, đó chỉ là trong truyền thuyết Ấn Độ, Brahma quá là thần bí, trong truyền thuyết Ấn Độ lưu truyền quá nhiều tích khác nhau, tôi cũng chỉ biết được một ít.

- Bất luận thế nào, dù bọn chúng có thể bảo toàn được sức mạnh của mình, thì chúng ta phải nhanh chóng ngăn chúng lại, nhưng hi vọng căn cứ chưa bị tấn công, hi vọng tướng quân tạm thời an toàn.

Ngọc Ki Tử trầm ngâm nói.

Thái sư tối sầm mặt mũi, không biết là lo lắng sự an toàn của căn cứ, hay là lo lắng cho sự an toàn của ông chồng ngựa mất của mình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 386

Nước Sông Hằng

Vách núi cao hàng chục thước, xem ra người bình thường khó có thể leo lên được, nếu như ngày trước, có trạm gác tại đây, chỉ cần phát hiện có người là mấy khẩu súng máy nhắm vào người, nhưng giờ đây đã chẳng có người đứng gác nữa.

May mắn là Dương Thần bốn người bọn họ võ công cao cường, thế nên cái vực cao này chẳng có khó khăn gì, mấy người bọn họ lợi dụng những ngách đá để leo lên.

Khi đến phía vách dựng đứng, ở một nơi tương đối bằng, nếu không quan sát cẩn thận, thì không phát hiện ra ở một góc có một chiếc thang máy.

Cái thiết bị này chắc chắn không bị hư hỏng, ngay cả bọn địch nếu có đi vào thì cũng không tự chặt đường rút của mình, không có mấy người có thể dựa vào sức mình để leo lên cái vách dựng đứng này.

Dương Thần bốn người bọn họ đi vào trong thang máy, Thái Ngung ngó nghiêng rồi ấn nút điều khiển, thang máy dần dần đi xuống vực sâu.

Khoảng ba mươi phút sau, tới một chỗ góc khuất, lại có một tấm sắt dày từ chỗ lồi ra của vực sâu chắn ngay cửa ra vào.

Khu vực này rõ ràng là được thiết kế, từ phía ngoài nhìn vào nó giống như một phần vách của cái vực này, do đó nhiều người sẽ không phát hiện sự huyền diệu ở chỗ này.

Dọc theo phía bề mặt của tấm thép, bốn người Dương Thần bọn họ ngẩng đầu nhìn xung quanh, cách cửa điện tử hợp kim đã bị mở từ lâu.

- Quả nhiên bọn chúng đi vào rồi.

Vân Miêu sư thái thở dài nói.

- Đây là điều xấu nhất rồi, bọn chúng đã phá vỡ toàn bộ nơi này rồi, đi.

Ngọc Ki Tử nói.

Dương Thần bất giác hỏi.

- Mấy người đã từng đến đây rồi à?

Ba người lắc đầu, Thái Ngung nói:

- Nếu không phải là nhiệm vụ lần này, chúng ta không thể biết nơi này là cứ địa mẫu hạm bí mật.

Dương Thần trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói:

- Chúng ta đi vào.

Khi bước vào, bốn người bọn họ phát hiện, cái đường hầm dài hơn trăm mét, đi tạt vào trong lòng núi, ánh sáng ngày càng chói lọi, hiển nhiên là bên trong có rất nhiều thiết bị chiếu sáng.

Đi qua cửa, trước mặt là một không gian rộng lớn, dẫn vào một lối đi khác.

Lối đi rộng lớn, cao trên trăm mét, dài hơn, toàn bộ được sử dụng khung thép chịu lực, và kết hợp dùng bê tông.

Bốn xung quanh đây các thiết bị điện tử kỹ thuật cao, ở phía giữa được thiết kế một khu vực sông nhân tạo rộng lớn, có thể là để dùng cho việc chứa thân tàu ngầm trong quá trình chế tạo.

Chỉ có điều, làm mọi người khó hiểu rằng, chẳng phát hiện ra dấu tích gì của mẫu hạm.

- Lẽ nào, chiếc tàu ngầm đang trong quá trình chế tạo đã bị đưa đi?

Thái Ngưng lâm bầm, hiển nhiên là phát hiện có mùi rất lạ.

Nếu là đang đánh nhau ở đây, hoặc là bị phá hoại, bốn người bọn họ còn cảm thấy bình thường, nhưng nhìn cảnh tượng này có nhiều điểm bất thường.

- Xem lại lần nữa xem, rõ ràng là có người đã đến đây.

Ngọc Ki Tử nói.

Bốn người đi thêm đoạn nữa, trong không gian rộng lớn như một thế giới dưới lòng đất, không giống như bọn họ tưởng tượng là thăm sát máu me và đồ đạc bị phá hoại, ngược lại, mọi thứ đều rất sạch sẽ, tĩnh mịch không có người, giống như tất cả mọi nhân viên ở đây đã tan ca từ lâu.

- Đợi chút.

Dương Thần dừng bước, ngược lên trên chỗ cao.

Ba người còn lại nhìn theo hướng chỉ của Dương Thần, và giật mình, một bóng người mặc quân phục, ngồi trên ghế, toàn thân đang bị trói chặt, hình như đã bị đánh cho hôn mê.

- Tướng quân?

Thái Ngưng hoảng hốt kêu lên, đó chính là Lâm Chí Quốc, đang bị Brahma Thiên Vương bắt cóc.

Trên đài cao rộng rãi, lập tức biến thành một khán đài, hai mấy bóng người đột nhiên xuất hiện, cả một lũ người đủ kiểu ăn mặc nhìn bốn người bọn Dương Thần với ánh mắt đầy khiêu khích.

Đứng đầu là một thằng đàn ông da trắng, mặt mũi hốc hác, độ tuổi cũng không nhỏ, đội chiếc mũ hoa văn rằn màu kim, người mặc bộ áo dài màu trắng, tay đeo chiếc vòng phật mã não, một tay cầm chiếc bình xem ra rất bình thường, nhưng không biết bên trong đựng cái gì.

- Bọn mày có thể đến được đây, có lẽ đã đánh bại từng thằng hạ thủ của ta, đáng khen.

Cái tên đó cười lớn mà nét mặt không cười.

Dương Thần nhìn cái cách ăn mặc của cái thằng đó, nhú mày hỏi:

- Người chính là Brahma Thiên Vương?

Brahma Thiên Vương có chút sững sốt, rồi hỏi:

- Ngài có phải là Minh Vương kế nhiệm? Không ngờ lại trẻ tuổi đến vậy, bản thân chờ đợi được diện kiến ngài từ lâu.

- Đừng có phí lời, muốn đánh thì đánh.

Vân Miêu sư thái, chứng kiến cảnh Lâm Chí Quốc bị trói chặt, hô mê, lòng đang rất lo lắng, tuy rất hận Lâm Chí Quốc, nhưng trên danh nghĩa vẫn là vợ chồng, đã bao năm nay một mình đưa con cháu lên núi ẩn cư, nhưng vẫn không đoạt tuyệt quan hệ với Lâm Chí Quốc, nhưng cứ hễ gặp nhau là cãi nhau, nhưng trong lòng vẫn không muốn đoạt tuyệt quan hệ chồng với Lâm Chí Quốc.

- Hây, cái đồ bại tướng mà vẫn dám đứng đó lộng ngôn.

Một giọng nói khàn khàn lạnh lùng, đó chính Đêm Đen, kẻ đang đứng bên cạnh Brahma.

Thái sư Vân Miêu cầm kiếm chỉ vào tên Đêm Đen:

- Vừa rồi mày chạy thoát, để xem lần này tao xử lý bọn mày thế nào!

- Sư thái, đừng kích động, địch đông ta ít.

Ngọc Ki Tử vội vã đỡ lời.

- Vậy thì nên đánh kiểu gì thì đánh kiểu ấy.

Vân Miêu kêu lên một tiếng, rồi bay lên cao, nhấc tay quét kiếm qua đám người đó.

Nhưng, đường kiếm Thục Sơn cắt ngọc sắc bén, không thể đánh gục toàn bộ lũ người đó.

Chỉ nhìn thấy Brahma Thiên Vương bỏ chiếc vòng mã não vào bình nước, rồi dùng tay vung ra, nước trên vòng mã não bắn tóe ra hướng về đường kiếm của thái sư.

- U u u...

Tiếng kêu như quỷ khóc sói kêu dần dần kêu lên, những giọt ngọc nước dần biến thành những xác chết cô hồn kêu gào, mở miệng gặm chặt lấy thanh kiếm.

Khi lưỡi kiếm và những xác chết va chạm vào nhau không khi bật chột im lặng, nhưng sức mạnh của bọn xác chết di động này không ngừng giảm mà ép dần về phía Vân Miêu sư thái.

Cảnh tượng đó không khác gì ma thuật, Vân Miêu sư thái là người học kiếm, chẳng bao giờ được chứng kiến cái kiểu đánh trận như thế này, hơn nữa lại là phụ nữ, rất sợ ma, lúc đó đứng ngây người ra, suýt chút nữa thì nguy to.

- Sư thái lùi lại.

Ngọc Ki Tử nhanh như chớp lao đến trước thái sư, một tay che lấy sư thái, một tay viết lên thân một lá bùa Thiên Chính, rồi tung ra một luồng nguyên khí màu đỏ giống như máu bắn lên không trung.

- Bùa pháp Côn Luân, lùi lại.

Hàng loạt những lá bùa in chặt lên những xác chết, và phát ra một luồng

ánh sáng màu vàng kim, làm cho những xác chết đó biến thành những hồn khí tiêu tan trong không khí.

Môn phái Côn Luân lấy võ thuật, bùa phép, luyện đơn làm nguyên tắc phát triển, trong đó việc trừ yêu diệt quái, việc sử dụng bùa pháp để trừ tà ma, lúc này những bùa pháp lại là khắc tinh của bọn xác chết kia.

Dương Thần không ngờ Ngọc Ki Tử lại còn ngón đòn này, thế nên lại càng thêm ngưỡng mộ ông ta hơn, rồi nói:

- Nếu tôi đoán không nhầm thì trong cái bình của Brahma, chính là nước sông Hằng trong truyền thuyết, Brahma sáng tạo ra sinh mệnh đều dựa vào nước sông Hằng, trong truyền thuyết sông Hằng là dòng sông cổ quái, trong thời cổ đại, hằng năm tại sông Hằng rất nhiều người tự sát tại đây, thi thể chìm xuống đáy sông. Do vậy từ xưa đến nay trong mỗi giọt nước sông Hằng đều chứa đựng một lượng lớn tử khí, do vậy đạo trưởng và sư thái nên cẩn thận.

- Minh Vương các hạ kiến thức thật uyên thâm.

Chiêu pháp hàng bao năm của mình bị phá, Brahma Thiên Vương cũng không hề lộ ra vẻ giận giữ mà trái lại còn có chút hứng thú nói:

- Hoa Hạ rộng lớn này thật là nơi ngọa hổ tàng long, sức mạnh của tử khí kết tinh trong từng giọt nước sông Hằng bị chúng mày dễ dàng phá vỡ.

- Hừ, chỉ là chút tài mọn, bản tăng thấy ông cũng chẳng phải là Thiên Vương gì cả, rõ ràng là đồ yêu nghiệt.

Ngọc Ki Tử tức giận nói, lấy từ đằng sau thanh kiếm gỗ đào tuổi đời hàng ngàn năm, vì dù sao dùng kiếm gỗ vẫn hiệu quả hơn.

- Thiên Vương, tên đạo sĩ này để thủ hạ đôi phó.

- Lúc này, tướng mạo có phần kì lạ, giọng nói yếu điệu giống đàn bà kêu lên một tiếng rồi ước ra.

Gã đàn ông này với dáng vẻ tuấn tú, trắng trẻo, với bộ tóc đặc trưng của người tu hành Ấn Độ, đầu quấn một chiếc khăn màu vàng, tai đeo khuyên tai sáng chói, trên cổ là chiếc vòng với đủ loại đầu lâu, mỗi cái đầu lâu đều mở rộng miệng như muốn nuốt chửng người đối diện.

Nửa thân trên của người đàn ông này không mặc gì, phía dưới quấn một chiếc khố da hổ, nhưng điều làm người khác kinh hãi là vòng quanh lưng là một con rắn hổ mang đang thở phì phò.

Ngọc Ki Tử chẳng thèm quan tâm khiêu chiến là cao thủ nào, múa thanh kiếm trên tay, chỉ thẳng vào cái thằng đàn ông có phần quái dị đó.

- Hừ.

Người đàn ông đó gầm lên một tiếng, mở rộng miệng với đôi môi màu tím, thở ra một luồng khí.

- Hú

Một tiếng động lớn phát ra từ miệng thằng đàn ông đó, theo sau đó là những luồng gió mang theo cả những tia lửa điện màu xanh lam được phun

ra.

- Yêu nghiệt.

Ngọc Ki Tử kêu lớn một tiếng khi bị luồng điện đỏ đánh trúng người, rồi đau đớn lùi lại.

Sắc mặt Dương Thần và Thái Ngưng đều thay đổi, Thái Ngưng không biết đám người kia thân thế thế nào, nhưng Dương Thần khi đã đoán ra được đám người này là ai, lập tức hét lớn:

- Đạo trưởng, đó là một trong ba vị đại thần Ấn Độ - Shiva, người có khả năng kêu mưa gọi gió.

- Ha, ha, ha, ha, người chỉ có chút tài mọn đó đâu?

Shiva kiêu ngạo nói, rồi, bay người đến phía trước mặt Ngọc Ki Tử.

Ngọc Ki Tử đã vận công đến mức cực điểm xong cũng không dám tấn công, bày trận Ngọc Long Bát Quái kiếm, nhanh chóng tấn công vào hai bên của Shiva.

Con rắn hổ mang quấn quanh người của Shiva đột nhiên vận mình phun ra một luồng tia điện màu đỏ, há rộng cái miệng đầy máu tươi, rồi lại phun ra một luồng lửa màu xanh lam đầy ma thuật.

- Ném thử sức mạnh của lửa quỷ hủy diệt thế giới của ta đây.

- Thằng nhãi, mày cũng dám ra lửa quỷ hủy diệt?

Ngọc Ki Tử tức giận cực độ, thanh kiếm của ông ta bị nhiễm máu tươi thì thiên kí nổi lên ầm ầm, tạm thời làm giảm sức công phá của ngọn lửa quỷ hủy diệt, đồng thời một ánh kiếm cắt ngang qua cổ của Shiva.

Shiva cũng chẳng né tránh, ngửa người về phía sau, cả thân người tạo thành một hình vòng cầu né tránh nhát chém của Ngọc Ki Tử.

- Nhu đạo Ấn Độ?

Dương Thần nhận ra ngón đòn đó.

Nhưng, cuộc chiến giữa Ngọc Ki Tử và Shiva vẫn chưa kết thúc thì trên bụi cao một số thằng thuộc hạ của gã không chịu ngồi yên, năm sáu thằng đã nhảy xuống, mắt nhìn chăm chăm vào Dương Thần ba người bọn họ.

Đêm Đen và hai anh em nhà Ma La cũn có mặt trong số đó, bọn chúng mặt đối mặt với Vân Miểu sư thái, lộ ra nụ cười đầy nham hiểm.

Đêm Đen nói:

- Lúc này chúng tao vẫn chưa ra hết sức, vì thời cơ chưa đến, bây giờ tao sẽ cho mày chết một cách tâm phục khẩu phục.

Vân Miểu cười nhạt:

- Có bản lĩnh gì thì đem ra.

Tuy sức lực đã bị hao tổn không ít, nhưng nhìn trận đánh trước mắt, thái sư Vân Miểu không hề sợ hãi.

Đồng thời trước mặt Thái Ngưng cũng xuất hiện một người con gái thân hình kỳ dị, da trắng, toàn thân phát ra một luồng sát khí mê hoặc đối phương.

Người con gái này đi chân đất, tay đeo một chiếc vòng bạc dài to, lúc nào

cũng phát ra ánh mắt tà ma, cái kiêu xinh đẹp này chẳng chút tự nhiên gì cả, nhưng cũng chẳng nhận ra có gì là khác lạ cả.

- Khàng khàng khác...

Cái người con gái đó nhìn Thái Ngung và nói:

- Nghe nói trong Viêm Hoàng Thiết Lũ có Bát Bộ, thì Brahma của bọn ta cũng có Bát Bộ. Tao là một trong những Bát Bộ- Asura. Em gái, hôm nay chị sẽ dạy cho em vài chiêu.

Trong thần thoại Ấn Độ, Thiên đại diện cho thiên thần, Tula đại diện cho ác quỷ, cùng đều là thành viên trong Bát Bộ.

Trong Tula, người con trai cực kì xấu xí, người con gái cực kì xinh đẹp, trên trời thì có món ăn ngon, nhưng không có người đẹp, nữ tu Tula thì có người đẹp không có đồ ăn ngon, vì thế sự tranh giành của thiên thần và ác quỷ không ngừng xảy ra.

Người con gái trước mặt cực kì xinh đẹp và tự xưng là Tula, thì có thể dễ hiểu.

Chỉ có điều, đối với Thái Ngung mà nói, nó cũng chỉ là một kẻ địch mà thôi, nhưng có điều lại là một kẻ địch mà cô ấy không thể dò xét, những đòn đánh của đối đánh của đối phương rất kín kẽ, điều này làm cho Thái Ngung cảm thấy bất an.

Dương Thần nhìn ba người xung quanh, thấy họ cũng không gặp nguy hiểm, chỉ chăm chú nhìn vào hai người ở trước mặt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 387

Băng Hỏa Lưỡng Trùng Thiên

2 gã người Brahma này mặt mày đơ đơ, giống như là con rối gỗ, đáng người hoàn toàn khác với người khác.

Một tên mặt mày đỏ thẫm, đồng thời khoác chiếc áo bào màu đỏ thẫm viền vàng, trên đó có vẽ kinh văn của Phệ Đà giáo, trên tay cầm một thanh kiếm ngắn mạ vàng, trên thanh kiếm ngắn có khắc hình vật tổ của ngọn lửa.

Người còn lại mặc chiếc quần dài màu xanh đen, ở trần, mái tóc đen bù xù dài đến hông, đồng thời không có bất cứ loại vũ khí nào, 1 tay cầm chiếc chuông bạc với kiểu dáng thô sơ, có một con rắn nhỏ màu trắng bạc quấn lấy cánh tay kia, đầu rắn đang bò đến đuôi rắn quấn quanh, có một sợi dây nhỏ màu đen.

Dương Thần lướt nhìn mấy cái vì có chút thích thú, cười nói:

- Nếu đoán không sai, bọn mày chính là thần lửa Agni, và thần nước Varuna, ồ... tạo đáng không tồi, chỉ là không biết thực lực thế nào.

- Trước mặt Minh Vương, không dám tự xưng là thần.

Agni lạnh lùng nói, đồng thời thanh kiếm ngắn mạ vàng trên tay, chợt bùng lên ngọn lửa màu vàng.

- Ôi, khách sáo vậy, tại sao nói nổi lửa thì nổi lửa liền vậy.

Dương Thần cười chọc tức.

Ngọn lửa trên thanh kiếm của Agni chiếu đỏ nguyên khuôn mặt màu đồng cổ, nghiêm nghị như vị thần linh bước ra trong ngọn lửa.

- Hôm nay, vì muốn thỉnh giáo võ công cao cường của ngài Minh Vương, tất cả mọi người mới tập trung hết ở Hoa Hạ, đừng khiến cho Agni phải thất vọng.

- Vì ta?

Dương Thần liếc nhìn căn cứ địa mẫu hạm trống không, trong lòng có chút hồi hộp, không lẽ, việc nhằm vào mẫu hạm chỉ là để nguy trang?

- Chúng tôi muốn đá thần.

Tên Varuna nói một cách lạnh lùng, con rắn bạc trên tay thè lưỡi nhảy phóc lên, điều khiển người ta kinh ngạc là, lưỡi của con rắn bạc đó, có màu xanh thẫm.

Con rắn bạc xoay tròn liên tục trên không, dòng khí lạnh đột nhiên hội tụ và đóng băng ở quanh thân nó, đồng thời, rắn bạc bắt đầu điên cuồng hút lấy dòng khí lạnh ở xung quanh để bổ sung.

Trong chớp mắt, con rắn bạc lớn cỡ ngón tay, bằng cách nuốt chửng dòng khí lạnh trong không khí, nó nở ra thành một con rắn khổng lồ lớn cỡ bắp

đùi của con người.

Trần không lộ mở to cái miệng đầy máu, rét lạnh thấu xương, làm cho sương mù trắng tan đi.

Về mặt Dương Thần có chút suy tư.

- Tại sao bọn mày cũng muốn có món đồ đó, cục đá đó thật sự có sức hấp dẫn đến vậy sao?

Trên thực tế, Dương Thần đã nhận ra mọi chuyện không như mình nghĩ lúc đầu.

Mấy gã Brahma này, không ngờ tính đánh nhau 1 cách trắng trợn với mình, điều này cho thấy, bọn họ đích thật đến đây là vì đá thần và mình, cho nên họ không chút do dự trở mặt với mình.

Vấn đề là, vì sao lại lấy mẫu hạm làm cái cớ? Chẳng lẽ chỉ là vì muốn dụ mình tới nơi này? Hay còn có nguyên nhân khác?

Nhưng tình huống trước mắt, không để cho Dương Thần suy nghĩ quá nhiều, Agni và Varuna tấn công như băng hỏa lưỡng trọng thiên, đã sắp đánh tới.

- Vèo...

Thanh kiếm ngắn mạ vàng trong ngọn lửa cháy bùng bay đến trước mặt Dương Thần còn khoảng vài mét, thì đột nhiên rơi xuống.

Lưỡi dao như 1 tia sáng mang theo 1 cơn sóng sôi sùng sục, nghiêng nghiêng chém về hướng của Dương Thần.

Varuna nhẹ nhàng lắc vang chiếc chuông bạc trên tay tên, tiếng chuông trong trẻo nhưng lại rất giống như khúc nhạc gọi hồn, con trần băng không lộ nghe thấy tiếng chuông có vẻ như loạn xạ này, đã bay lên vèo lên từ mặt đất, quất chiếc đuôi có vô số bông tuyết vào Dương Thần.

Dương Thần nhìn thấy lưỡi kiếm lửa và đuôi rắn sắp đánh trúng mình, nhưng lại không né tránh, mà chỉ bước về phía trước một bước, Tiên Thiên Đại Viên Mãn lưu chuyển tạo thành một quả cầu bảo vệ, rắn chắc cùng lúc làm cho lưỡi dao lưỡi văng ra, và làm vô hiệu sức mạnh cực lớn của đuôi rắn.

Agni và Varuna dường như đã sớm biết mấy chiêu này vô dụng, nên không cảm thấy kinh ngạc.

Agni thân thủ cực kỳ mạnh mẽ, sau khi khua tay tạo ra 2 lưỡi dao lửa, người đã xuất hiện trước mặt Dương Thần, nhún người giơ kiếm, lại thêm 1 lưỡi dao lửa bùng cháy trong ngọn lửa màu vàng chém xuống.

Varuna thì nhanh chóng vọt đến phía sau Dương Thần, rung mạnh chiếc chuông bạc trong tay, con trần băng không lộ liền quán lấy cơ thể của Dương Thần bằng thân hình không lộ của nó.

Quả cầu bảo vệ của Dương Thần không dễ phá hủy đến như vậy, cú chém lửa của Agni vào trước người Dương Thần, thì bị văng ra rơi xuống đất, không thể chạm vào cơ thể của Dương Thần dù chỉ là 1 chút.

Ngọn lửa vàng rơi xuống nền bê-tông cứng cáp, bỗng phát ra tiếng nước “xèo” 1 cái, nhiệt độ kinh khủng làm cho kim loại hòa tan thành nước thép.

Ánh mắt của Agni càng tỏ ra chăm chú hơn, gã hiểu rất rõ, nhiệt độ cao mà thanh kiếm ngắn của gã có thể tỏa ra, nhưng chiếc vòng bảo hộ kỳ lạ ở ngoài cơ thể của gã đàn ông trước mặt, lại khiến gã phải bó tay.

Varuna nhìn thấy lưỡi dao sắc bén có nhiệt độ cao của Agni bị vô hiệu, lập tức chỉ huy con trăn băng khổng lồ buộc chặt Dương Thần, dùng sức mạnh khủng khiếp của nó thử kẹp bể quả cầu bảo hộ của Dương Thần, đồng thời liên tục tỏa ra khí lạnh âm vài chục độ.

Mặt đất và trong không khí rải rác nhiều mảnh băng vụn, trăn khổng lồ dường như đã biến thành trăn thủy tinh, thân hình phát ra ánh sáng trắng.

Agni thấy rét lạnh đến như vậy, mà quả cầu hộ thân của Dương Thần vẫn không chịu bể, ngọn lửa của thanh kiếm ngắn cầm trên tay càng cháy rừng rực hơn, nhún người nhảy lên, từ trên trời giáng xuống, 1 ngọn lửa xoáy màu đỏ bao lấy và hòa dòng khí lạnh mà con trăn khổng lồ tạo ra.

Cả khu vực của Dương Thần, lửa đỏ và băng lạnh liên giao thoa với nhau, không ngừng va chạm ma sát, tạo ra nhiều vụ nổ lớn và cơn lốc xoáy của dòng khí.

Khóe miệng Dương Thần nhếch môi cười khê.

- Có chút bài bản, tuy nhiên, muốn lấy đá thần, bọn bây quá ngây thơ rồi.

Vừa nói dứt lời, Dương Thần không còn hứng thú tiếp tục xem hai gã này biểu diễn nữa, đồng thời cũng quyết định giải quyết hết vấn đề trước mắt rồi mới tính tiếp, cụ thể vì sao người của Brahma phải đi đường vòng để cướp đá thần, để sau này mới nghĩ tiếp.

1 bàn tay của Dương Thần, đưa thẳng vào trong lửa băng, chụp lấy phần 7 tác của con trăn băng khổng lồ đang giãy dụa điên cuồng, rồi dùng sức bóp 1 phát.

- Đùng!

Một tiếng nổ giòn vang, 1 luồng Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh của Dương Thần bất ngờ đi xuyên qua đầu của con trăn khổng lồ.

Băng tuyết bên người Dương Thần dần dần tan đi, còn tên Varuna thì vào lúc con trăn khổng lồ bị giết chết, trong miệng thăm ra 1 dòng máu đỏ tươi, loạng choạng bước lui lại mấy bước, sắc mặt trắng bệch ra.

Agni cảm thấy tình thế không ổn, vội vàng bay lên cao tránh xa chỗ của Dương Thần.

Dương Thần không định để gã chạy thoát, xoẹt 1 cái, người của hắn đã bay lên trên đầu của Agni.

Agni căn bản không kịp nghĩ tại sao lại lợi hại đến như vậy, đầu đã bị chân của Dương Thần đá 1 cái nát như tương, nguyên người như quả dưa hấu nổ tung trên không trung.

Bọn Brahma trên tháp cao liền tối tăm mặt mày, cuối cùng cũng ý thức

được muốn đối phó Dương Thần dường như có chút bất khả thi, Agni và Varuna tuy chỉ thuộc hàng cao thủ bậc trung của Brahma, vốn là thuộc hạ của Shiva, nhưng nếu so sánh với đặc công số 1 thế giới, thì mạnh hơn rất nhiều, nhưng ở trước mặt Dương Thần, dường như không chịu nổi 1 cú.

Cùng lúc đó, cuộc chiến của Đêm Đen và Vân Miêu sư thái cũng không kém phần sôi nổi, Vân Miêu sư thái tuy đã tiêu hao không ít công lực, nhưng Đêm Đen cũng không tài nào kết liễu ả ngay tức khắc.

Cuộc đối đầu của Thái Ngưng và Tu La Nữ, lại có vẻ làm người ta hoa cả mắt, khinh công Hoa Vũ Bất Đoạn cùng với đủ loại mảnh khoe ám khí, còn Tu La Nữ tay cầm thanh đao lưỡi liềm, cũng đấu với Thái Ngưng cùng tốc độ cực nhanh.

Thực lực mạnh mẽ hơn 1 chút như Ngọc Ki Tử đã đánh bại Shiva ba hoa khoác lác, mấy chiêu tà pháp của Shiva đều bị vô hiệu trước những lá bùa Côn Đôn của Ngọc Ki Tử, chưa kể chân khí Tiên Thiên của Ngọc Ki Tử đã làm rách cơ thể của Shiva, khiến ả toàn thân dính đầy máu tươi.

Trong lòng Dương Thần bình tĩnh lại, nhìn lên trên tháp cao, cười nói:

- Brahma Thiên Vương, xem ra thuộc hạ của mày không có tài cán gì cho lắm.

- Hừ.

Brahma Thiên Vương cười lạnh nói:

- Minh Vương Các Hạ, tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ, đang trong tay tao, nếu mày làm càn, tao sẽ cho nó đi về tây thiên cực lạc ngay, đồng thời, không lẽ mày không phát hiện, người của Bảo Cát, không có mặt ở đây sao?

Dương Thần giật mình, người của Bảo Cát không ai có mặt ở đây, thật sự khiến hắn lo lắng, nếu người của Bảo Cát đi tập kích những thành viên Viêm Hoàng Thiết Lữ bị thất lạc, đáng lẽ cũng phải về đến đây rồi, trừ khi cả đám tử chiến hết rồi, nhưng như vậy lại không hợp logic cho lắm.

Còn có một điều khiến Dương Thần cảm thấy kỳ lạ, chỉ thấy Lâm Chí Quốc ở đây, lại không thấy Áo Xám, người luôn theo Lâm Chí Quốc như hình với bóng.

Chẳng lẽ, cái gã công lực chỉ đứng sau Vân Miêu sư thái, cũng bị Brahma và người của Bảo Cát giết hại rồi?

- Nếu mày biết điều, chỉ cần giao đá thần cho bọn tao, bọn tao sẽ hứa với mày, không tính toán việc mày giết hại Agni và Varuna, đồng thời thả luôn Lâm tướng quân, bằng không sự việc sẽ gay go hơn là mày tưởng tượng đấy.

Brahma Thiên Vương ánh mắt u ám nói.

- Nhất thiết đừng giao đá thần cho chúng.

Thái Ngưng đang chiến đấu với Tu La Nữ ở bên kia nghe thấy Brahma nói vòng vo, chỉ là vì viên đá thần của Dương Thần, vội vàng nói với Dương Thần.

Dương Thần có chút sững sốt, không ngờ Thái Ngưng lại nói như vậy, lần này người bị bắt làm con tin chính là tướng quân của cô, xem ra trong mắt của cô, cho dù phải hy sinh tướng quân, cũng không thể để đá thần rơi vào tay kẻ thù.

Nhìn tiếp ánh mắt của Ngọc Ki Tử và Vân Miêu sư thái, Dương Thần khẩn định, mấy người này thà hy sinh Lâm Chí Quốc, cũng không bằng lòng để Dương Thần giao đá thần ra.

Nhất là Vân Miêu sư thái, cặp mắt đã đỏ bừng lên, biết rõ lần này người chồng Lâm Chí Quốc cứu tử nhất sinh, bà không thể không cắn răng chịu đựng.

- Hình như thủ hạ của mày cũng không đủ thì phải.

Trong lòng Dương Thần khẽ thở dài, bay lên tháp cao nói 1 câu lạnh lùng, trong lòng suy nghĩ, có nên liều mạng giết sạch đám người này rồi mới tính tiếp, nếu đủ nhanh nhẹn, nói không chừng còn có thể cứu thoát Lâm Chí Quốc, tuy, với khoảng cách này, đối mặt với bọn Brahma, cơ hội đó không lớn lắm.

Bỗng nhiên, Brahma Thiên Vương hí mắt lại, Đêm Đen ở kế bên nghe thấy gì đó, nhếch miệng mỉm cười, làm như nắm chắc phần thắng trong tay.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 388

Đá Thần

- Có lẽ, ngài Minh Vương Các Hạ nên xem qua cái này.

Brahma Thiên Vương nói xong, lệnh cho Đại Lực Ma La xách ra 1 chiếc máy chiếu từ trong góc, đây là thiết bị thường được trang bị ở căn cứ, nhưng không biết, bọn chúng muốn chiếu phim gì.

Trong lòng Dương Thần cảm thấy có điềm xấu, mười mấy phút sau, Đại Lực Ma La mở tính hiệu tiếp nhận thiết bị, đưa màn hình, chiếu trực tiếp vào bức tường kim loại màu trắng bạc ở phía sau tháp cao.

Dương Thần vừa nhìn thoáng, sắc mặt liền tê tái sợ sệt.

Chỉ thấy, cảnh trong đoạn phim, chẳng phải gì khác, mà là ở ngoài biệt thự Long Cảnh Uyển.

Lúc này đang là đêm khuya, đèn trong biệt thự đã tắt hết, còn ở bãi cỏ ngoài biệt thự, 2 tên chiến sĩ Bảo Cát trên người dính đầy máu trong trang phục của tín đồ Hồi giáo, đang lần lượt giẫm lên xác chết của 2 người đàn ông da trắng.

Dương Thần nhận ra 2 người đó, chính là thành viên phụ trách bảo vệ đám người Lâm Nhược Khê thuộc tiểu đội Hải Ưng.

Cảnh này cho thấy rõ, Bảo Cát đã điều tra đến nhà của mình rồi, cũng biết trong nhà có những ai, họ đã giết chết thành viên phụ trách bảo vệ của tiểu đội Hải Ưng, như vậy muốn giết luôn 4 người phụ nữ trong nhà, hiển nhiên dễ như ăn cháo.

Tuệ Lâm tuy có chút thực lực, nhưng không phải là Vân Miểu sư thái, nếu đối phó với 1 tên chiến sĩ bất tử của Bảo Cát có lẽ còn được, nhưng đối phó với 2 tên, thì chỉ có con đường chết.

Cũng vào lúc này, tất cả người của Viêm Hoàng Thiết Lữ, cùng với các chiến sĩ của tiểu đội Hải Ưng khác, tất cả đều đang chiến đấu gian khổ, hoặc đã bị giết hại, căn bản là không đủ lực lượng để bảo vệ đám người của Lâm Nhược Khê trong biệt thự.

Cuối cùng thì Dương Thần cũng biết quân bài bí mật của Đại Phạm Thiên Vương là gì, không ngờ lại liên minh với Bảo Cát, khổng chế tính mạng của gia đình mình, ép mình phải giao đá thần sao?

Tuy hội Bát Kỳ trước đó đã từng sử dụng chiêu này, nhưng bản chất lại khác hẳn với lần này.

Lần đó, vì lần đó mình có cơ hội giết 3 tên nhân giả đó, vì vậy mà trong lòng bọn họ có chút sợ hãi.

Nhưng lần này, trừ khi mình có thể di chuyển đến biệt thự trong nháy

mất, nếu không, bất luận mình có giao ra đá thần hay không, thì đám người Lâm Nhược Khê đều có thể bị bắt đi làm con tin, dù sao thì, mình cũng không còn gì để đàm phán nữa.

Không giao đá thần, đám phụ nữ trong nhà sẽ phải chết, giao đá thần ra, có thể vẫn bị bắt làm con tin.

Nước cờ độc này, xem ra không đến nỗi khó đoán, nhưng lại rất khó làm.

Trước hết, rõ ràng đã có người điều tra ra toàn bộ thông tin cá nhân của mình, kết tiếp, cần phải có nhân lực, lôi kéo bọn người của Viên Hoàng Thiết Lữ, đồng thời rõ như lòng bàn tay cách bố trí tiêu độ Hải Ứng của mình, càng kinh khủng hơn, bọn người này vừa đến Trung Hải, lại có thể biết hết tất cả vị trí cụ thể của thành viên Long Tổ và Bát Bộ Chúng, nếu nói không có nội gián, Dương Thần tuyệt đối không tin.

Cùng lúc, rơi vào 1 cơn lốc xoáy với âm mưu lớn như vậy, khiến tim của Dương Thần đập mạnh vì sợ hãi.

Dường như cùng lúc, cảm thấy phe mình đã nắm được thế chủ động, Shiva, Tu La Nữ, cũng như tên Đem Đen đang báo cáo với Brahma, trở về tháp cao, đứng kế bên Brahma, đồng thời không muốn tiếp tục đánh nhau với đám người của Ngọc Ki Tử nữa.

Sức chiến đấu thật sự bị tổn thất của Brahma, chỉ có 2 tên Agni và Varuna bị Dương Thần đánh bại mà thôi, còn lại 10 mấy nhân vật chủ chốt, thì chẳng tổn thất gì cả.

- Minh Vương, hy vọng mày suy nghĩ cho kỹ, bọn tao sẵn sàng từ ngàn dặm xa xôi đến Trung Hải của Hoa Hạ, để đánh trận này với mày, dĩ nhiên là phải chuẩn bị hết mọi thứ, dù hôm nay mày có chịu giao đá thần ra hay không, hay là muốn điều mạng với bọn tao, thì bọn tao cũng đã suy tính hết rồi.

- Nhưng, đá thần, dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân, đối với mày chẳng có nhiều công dụng cho lắm, thôi thì giao cho bọn tao, thì bọn tao cũng dễ dàng thả vợ của mày ra.

Brahma Thiên Vương cười lạnh lùng nói.

Dương Thần hít 1 hơi thật sâu, cười nói:

- Vợ tao? Vậy còn những người khác thì sao?

Đại Phạm Thiên Vương cười nói:

- Mẹ của mày, bọn tao sẽ tạm thời “bảo kê” cho, đợi đến lúc bọn tao cảm thấy có thể yên tâm trả lại cho mày, thì tự nhiên sẽ đưa về Hoa Hạ.

Dương Thần trong lòng chợt hiểu ra mọi chuyện – đúng là có kẻ phản bội.

Phải biết, trong biệt thự của mình ngoài Lâm Nhược Khê ra, vẫn còn người khác, nếu không phải là người rất quen của mình, thì 2 tên chiến sĩ Bảo Cát vốn không biết gì vẫn chưa vào trong biệt thự, đã biết rằng trong đó còn người khác, dĩ nhiên là có người nói với bọn Brahma.

Huông chi, mình và mẹ Quách Tuyết Hoa, mới nhận nhau được có mấy ngày, người của bọn Phạm Thiên đã biết Quách Tuyết Hoa ở trong đó, lại còn muốn bắt mẹ để làm con tin nặng ký, rõ ràng đã âm mưu từ trước.

Rốt cuộc ai đã mật báo, làm cho cả đám của Viêm Hoàng Thiết Lữ và tiểu đội Hải Ưng bị khống chế, Dương Thần không thể nào nghĩ ra ngay, tình hình trước mắt, nếu mình không giao ra đá thần, chỉ có 1 kết cục – mất cả chì lẫn chài.

Chỉ có điều, vừa nghĩ đến Lâm Nhược Khê, hay Quách Tuyết Hoa, bị 2 tên chiến sĩ đánh thuê của Bão Cát bắt làm tù binh, tim của Dương Thần liền co giật mạnh, tuy rằng đang nổi giận hừng hực, nhưng lại phải cố gắng chịu đựng, thật đau khổ vô cùng.

- Dương Thần, nhất quyết không được mềm lòng, cho dù cậu có giao ra đá thần đi chăng nữa, bọn họ nhất định vẫn bắt Lâm Nhược Khê đi, đến lúc đó cậu sẽ chẳng còn gì.

Vân Miêu sư thái nhìn sắc mặt của Dương Thần tỏ ra chán chừ, có chút bối rối, liền khuyên can:

- Đá thần là quan trọng nhất, nếu bị bọn quái vật này lấy đi, không may dùng đá thần bồi dưỡng ra minh thần, lúc đó Hoa Hạ sẽ càng nhiều tai ương hơn, vận mệnh của thế giới sẽ biết hóa long trời lở đất.

- Phải đó, anh bạn nhỏ, sư thái và tướng quân vốn là vợ chồng, cô đã gạt đi nước mắt vì nghĩa diệt thân, vì đại cuộc không tiếc hy sinh chồng của mình, cậu cũng phải nghĩ cho sinh linh của thế gian này mới được.

Ngọc Ki Tử không kìm được đành mở miệng nói:

- Cô đã nghe nói công dụng của viên đá thần, nói rằng Dương Thần khi ấy thành công giết thần chính là nhờ vào đá thần, đó chẳng lẽ chỉ là lời nói đùa thôi?

Thái Ngưng lại mâu thuẫn nhìn Dương Thần, trong lòng cô hy vọng Dương Thần có thể cứu lấy đám người Lâm Nhược Khê, Tuệ Lâm, dù sao cô cũng là phụ nữ, cảm thấy 1 người đàn ông đối xử như vậy với người nhà của mình, thực sự quá tàn nhẫn, nhưng bản thân cô lại hiểu rất rõ, nếu giao đá thần cho bọn Brahma, thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Dương Thần không cần suy nghĩ lâu, chỉ cúi đầu lặng lẽ 1 hồi, rồi ngẩng đầu nói:

- Tao sẽ nói, mày cho 2 tên đó đi lấy đá thần được không?

- Dương Thần.

- Anh bạn trẻ.

Ngọc Ki Tử và Vân Miêu sư thái hoảng sợ, Thái Ngưng thì bối rối khó tả, nhìn ánh mắt Dương Thần trở nên mơ hồ khó hiểu.

Brahma Thiên Vương cười lớn, những người như Shiva, Đêm Đen đứng 1 bên cũng lộ vẻ cao ngạo của kẻ thắng trận, ngạo nghễ liếc nhìn đám người của Dương Thần.

Đại Phạm Thiên Vương đưa mắt ra hiệu cho Đêm Đen, Đêm Đen liền hiểu ý, nói với Dương Thần:

- Ngài Minh Vương quả nhiên sáng khoái, chỉ cần nói với tôi, tôi sẽ tự biết cách sai khiến 2 tên đó đi tìm.

Dương Thần mặc kệ sắc mặt hoảng sợ của đám người Ngọc Ki Tử, bình tĩnh nói:

- Đá thần, ở trong hầm xe của căn biệt thự, mày kêu bọn chúng vào trong đó, rồi đi về hướng bắc...

Dựa vào lời nói của Dương Thần, Đêm Đen 1 tay chỉ vào ẩn đường, hình như dùng cách truyền sóng não nào đó, từ xa chỉ huy 2 tên chiến sĩ Bảo Cát.

1 tên cầm thiết bị ghi hình, tên còn lại phụ trách tìm kiếm.

Chỗ mà Dương Thần chỉ, chính là nơi cất giấu chiếc hộp đen lúc mới vào ở biệt thự Long Cảnh Uyển, trên bức tường ở trong góc bị che khuất, lấy cục gạch bị lỏng ra, thì có thể lấy chiếc hộp đen ở bên trong.

Lần đó 3 tên nhân giả bắt Lâm Nhược Khê, vú Vương làm con tin, Dương Thần đã lấy ra từ chiếc hộp đen viên đá thần giả.

Sau khi Đêm Đen chỉ huy 2 gã chiến sĩ lấy ra chiếc hộp, đám người của Brahma Thiên Vương tỏ ra vui mừng vô cùng, nhưng cố gắng nhịn không tỏ ra khoa trương thái quá, cuối cùng thì, giấc mơ của bọn họ cũng sắp thành hiện thực.

Về mặt của Vân Miêu sư thái và Ngọc Ki Tử thì lại chưa xót không dứt, họ không có cách nào ngăn cản Dương Thần, chỉ còn cách trơ mắt nhìn Dương Thần nói ra chỗ cất giấu.

Lúc này, Đêm Đen chỉ huy 2 gã chiến sĩ mở chiếc hộp ra.

Trên màn hình, sau khi gã chiến sĩ Bảo Cát mở chiếc hộp đen ra, trong đó trống trơn chẳng có gì hết, vốn chẳng có cái gì trông giống như đá thần cả.

Sắc mặt của Brahma Thiên Vương cứng đờ, vô cùng thất vọng, trầm giọng nói:

- Minh Vương, mày giỡn mặt, hơi quá rồi đó... đừng tưởng, bọn tao không dám giết người nhà của mày.

Dương Thần mỉm cười.

- Bọn mày là heo hả?

- Cái gì?

Gã Đại Lực Ma La giận dữ hét lên:

- Mày dám chửi bọn tao?

Dương Thần cười ha hả nói:

- Bọn mày không phải heo thì là gì? Bọn mày đã từng nhìn thấy đá thần chưa? Bọn mày có thằng nào biết hình dáng của đá thần ra sao không?

- Ý gì...

Brahma Thiên Vương dường như đoán được gì đó.

Dương Thần bữu môi, nói:

- Chiếc hộp đen trên tay kẻ đó, chiếc hộp chính là đá thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 389

Auler North

Vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt đều ngơ ngác, không ai ngờ, viên đá thần mà vô số người khát khao có được, lại là... lại là chiếc hộp màu đen bình thường đó?

- Nếu bọn mày không tin, có thể kêu 2 gã chiến sĩ Bảo Cát đó dùng hết sức thử xem có thể phá hủy được cái hộp đó không, cho dù dùng kim cương để khắc, chiếc hộp đen đó, vẫn không có bất cứ hư tổn nào.

Dương Thần lắc đầu cười.

Bí mật này, sau khi hắn lấy được đá thần, gần như chẳng mấy ai biết, lúc mới về nước, khi còn ở trong căn phòng nhỏ cho thuê, thì giấu đá thần dạng chiếc hộp đen đó trong phòng tắm.

Sau khi dọn nhà, thì giấu chiếc hộp đen đó trong hầm xe.

Dương Thần từng nghĩ đến việc quăng nó vào rãnh Mariana, nơi mà loài người hiện nay căn bản không thể nào đến được, nhưng lại cảm thấy, ngày nay khoa học phát triển vượt bậc, nếu để đá thần ở nơi mà mình không không chế được, khó bảo đảm không bị mấy cường quốc gia khoa học tìm thấy, đó là lý do vì sao luôn có chút thấp thỏm giấu ở chỗ mà người ta không nghĩ đến – nhà của mình.

Chỉ sợ sẽ không ai nghĩ, món đồ quan trọng đến như vậy, lại dùng cách quê mùa này, giấu trong bức tường là nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất.

Đồng thời, hình dáng của đá thần trên cơ bản không ai nghi ngờ, Dương Thần để thêm vào trong đó viên kim cương nhân tạo, cho dù bị phát hiện, có lẽ cũng tưởng là viên kim cương đó mới là chính, mà không nghi ngờ chiếc hộp.

Brahma Thiên Vương dĩ nhiên không tin cho lắm, chiếc hộp rách này chính là viên đá thần đáng kính sao, cho nên đã ra lệnh cho Krishna, lập tức thông báo 2 gã chiến sĩ đó thử làm hư chiếc hộp đen.

Trên màn hình, 1 gã chiến sĩ quăng chiếc hộp đen xuống đất, sau khi dùng chân đập lên, rút ra 1 cây dao cú muỗi made in USA luôn mang theo bên mình, đâm 1 nhát thật mạnh.

- Leng keng.

Sau khi 1 tiếng kim loại vang lên, cây dao cú muỗi mấy chục ngàn đô la gãy làm hai.

Tất cả mọi người có mặt đều biến đổi sắc mặt, đó là cây dao quân đội có thể cắt cả kim cương, không ngờ lại bị gãy làm hai?

- Đúng là đá thần rồi.

Nét mặt của Brahma Thiên Vương lộ vẻ vui mừng như điên.

Còn đám người của Vân Miếu sư thái thì lại mặt mày ủ rũ, tia hy vọng cuối cùng đã bị dập tắt, vốn tưởng là Dương Thần sẽ như lần trước đối phó với hội Bát Kỳ, đưa ra hàng dỏm, nhưng hôm nay xem ra, đúng là hàng thật.

- Dương Thần, cậu làm như vậy, rất có khả năng làm cho sinh linh của thế giới điên đảo, cậu nhẫn tâm sao?

Ngọc Ki Tử nhíu mày nói.

Dương Thần cười bất đắc dĩ:

- Món đồ đó trong tay tôi, sẽ còn nhiều người đến để giành giật, tôi tuy được gọi là thần, nhưng suy cho cùng tôi đâu phải là thần thật, suy cho cùng tôi không có cách nào giữ mãi món đồ đó, tôi không thể nào, cứ ở bên cạnh người thân mình để bảo vệ họ, vì vậy, giao viên đá đó ra, có lẽ cũng là cách để giải thoát.

- Dù là như vậy, thì cũng không nên giao cho bọn người ác độc này.

Thái Ngưng bồi hồi nhìn Dương Thần, khẽ nói.

Dương Thần nhún vai.

- Bọn họ có phải là người xấu hay ko, thì không đến lượt tôi lo, tôi không phải là đại anh hùng đánh kình, vì dân vì nước gì đó, nhưng tôi là 1 người đàn ông có gia đình.

Trong mắt Brahma Thiên Vương lóe lên 1 tia sáng tà đạo.

- Minh Vương, lời mày nói, ta rất thích nghe, sự trói buộc như vậy, quả thực cứ bỏ cuộc có phải tốt hơn không, để đề phòng bất trắc, tao quyết định, tiếp tục mượn dùng “sự trói buộc” của mày...

Nói xong, Đại Phạm Thiên Vương nói với Krishna:

- Cho 2 tên chiến sĩ Bảo Cát, vào trong biệt thự, trói đám phụ nữ đó lại.

Khỏe miệng Dương Thần mỉm cười, đúng như mình nghĩ, cho dù có giao đá thần cho bọn chúng, thì chúng cũng sẽ bắt cóc đám người Lâm Nhược Khê.

Nói cho cùng, chúng vẫn lo lắng mình đột nhiên dùng thủ đoạn gì đó giết bọn chúng, chỉ còn cách bắt đám người của Lâm Nhược Khê làm con tin, chúng mới có thể yên tâm rời khỏi Hoa Hạ.

Trong quá khứ, Dương Thần trên cơ bản là lẻ loi 1 mình, vì vậy hầu như không sợ vấn đề bị bắt làm con tin, hiện giờ, bên cạnh mình đâu chỉ có mình Lâm Nhược Khê, bất luận là Quách Tuyết Hoa, vú Vương, Sắc Vi hay Mạc Thiện Ny, đều là 1 số điểm yếu của mình, dĩ nhiên, hẳn không ghét bỏ những “điểm yếu” này.

Dương Thần đã từng nghĩ, sẽ để người mình tin tưởng bảo vệ họ, nhưng, chưa kể đó không phải là cách bảo đảm tuyệt đối, nếu làm như vậy, chỉ làm cho cuộc sống trong nước của họ trở nên bó chân trói tay, đồng thời, lãnh đạo cấp cao của Hoa Hạ sẽ cảm thấy khản trương, dù sao thì sức mạnh đó

cũng đang ở Hoa Hạ, thật sự làm cho người ta sợ hãi, Trung Hải sẽ trở thành tiêu điểm chính ản danh của toàn thế giới.

Nếu phải như vậy, chỉ bằng cho toàn bộ những người mà mình quan tâm di cư sang nước ngoài hết, tập trung sinh sống cùng nhau.

Nhưng, các hồng nhan tri kỷ của mình, có người nào chịu nhường người nào đâu? Khoan nói đến chuyện họ sẽ chung sống như thế nào, ai lại chịu bị nuôi dưỡng và bảo vệ như 1 con chim hoàng yến cơ chứ? Chẳng khác gì kêu các cô ấy tự sát từ từ.

Vì vậy, Dương Thần tuy rằng luôn mạo hiểm với sự uy hiếp, nhưng chỉ còn cách cố gắng tìm kiếm sự hài hòa giữa an toàn và tự do.

Nhưng không ngờ, đối thủ lần này lại hóc búa đến mức độ này, chủ yếu là, Viêm Hoàng Thiết Lữ đảm đương công việc làm dù bảo hộ, lại hoàn toàn không có tác dụng.

Nhưng mà, Dương Thần không định lơ mắt nhìn tên Krishna chỉ huy 2 gã chiến sĩ Bảo Cát bắt đi đám người Lâm Nhược Khê.

- Này, gã đứng núp sau cánh cửa, mày xem đủ chưa hả?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dương Thần hướng về bên trái, nơi cánh chính bằng hợp kim đóng lại nói 1 câu lơ mờ.

Không chỉ có đám người Ngọc Ki Tử, Vân Miểu sư thái, mà 10 mấy tên Phạm Thiên cũng nhìn về hướng đó.

- Tao còn tưởng mày là hàng thứ phẩm, không ngờ, lại bị mày phát hiện ra.

Cánh cửa lớn bằng hợp kim từ từ mở ra 2 bên, 1 dáng người cao to cường tráng chậm rãi bước ra từ phía sau, đập vào mắt mọi người.

Đây là 1 thanh niên người Trung Đông mặc áo carô màu trắng bán trong suốt rộng thùng thình, và chiếc quần jean màu lợt, mặt mũi khôi ngô tuấn tú, nhưng lại xăm hình cây “giáo đồng” ở má trái của mình trông vô cùng quái dị, có chút tiêu điều và tà quái, người thanh niên này có vẻ như trắng hơn người Trung Đông bình thường, đặc biệt là cặp mắt màu xanh biển, khiến người ta nhận ra gã là con lai.

Đồng thời, mái tóc đen huyền hơi cong bù xù ở sau đầu, trên gương mặt có chút xúu râu ria, đeo 1 chiếc khuyên tai màu bạc, tay đeo 1 chiếc nhẫn bạch kim có gắn bảo thạch đỏ, dáng người tỏ ra uể oải, nhưng thật ra lại có chút giống Dương Thần ngày thường.

- Auler North, tại sao mày đến đây?

Brahma Thiên Vương nhìn thấy người thanh niên này, lộ vẻ ngờ vực.

- Lần hành động này của Bảo Cát, không lẽ là mày đích thân chỉ huy? Tại sao không nó với bọn tao ngay từ đầu?

Lời này vừa nói ra, Vân Miểu và Thái Ngưng giật mình, người thanh niên này, chính là thủ lĩnh của binh đoàn khủng bố Trung Đông sao? Chính là người thanh niên tạo ra kỳ tích Bảo Cát 2 năm gần đây trong truyền thuyết?

Tại sao gã lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Người thanh niên tên là Auler North dường như không nghe thấy lời nói của Brahma Thiên Vương, nét mặt tản mạn dần dần mất đi, thay vào đó đáng vẻ tham lam và phấn khởi, nhìn thẳng vào Dương Thần, nói:

- 5 trăm mấy chục năm rồi, không ngờ, lần này mới thức tỉnh được 3 năm, lại xuất hiện món đồ và con người đáng để tao phải ra tay, mày đừng làm tao phải thất vọng đó.

- Tao biết chắc chính là mày, chỉ có mày, mới có thể làm cho tao nghĩ thông suốt mọi chuyện, tao nói cho mà biết, làm sao có những chiến sĩ bất tử đánh không chết như cương thi, thì ra mày đã tỉnh lại, chỉ có đồ điên như mày mới chỉ nghĩ đến chiến tranh và chiến đấu, có ai biết sử dụng “ngụy thần hóa thực nghiệm” mà trư thần cấm kỵ, nuôi dưỡng đám chiến sĩ sinh hóa không biết sống chết là gì, để giúp mày chiến đấu khắp nơi.

Dương Thần bùi ngùi, ngượng cười nói:

- Nghe Minh Vương tiên nhiệm nói, mày lúc đầu chính vì giành giật đá thần với người phụ nữ đó, mới bị ép sớm “luân hồi”, sao, lần này lại muốn đầu rơi máu chảy nữa hả?

Trên mặt Auler North xuất hiện 1 chút u ám và sát khí, luồng sát khí này, nếu so với những người trước đây Dương Thần đã gặp, e rằng cả Tokugawa đã chết cũng không thể nào so bì được.

Hình như, chỉ cần người thanh niên này đứng như vậy, thì quân đoàn vong linh dường như đã tồn tại từ lâu, luồng sát khí nồng hậu mà nó phát ra, như sấm chớp và biển gầm, khiến người ta trong lòng phải run sợ.

Brahma Thiên Vương và Đám cao thủ Phạm Thiên ở trên tháp cao, cùng với 3 người của Ngọc Ki Tử, Vân Miếu, trong lòng đều cảm thấy khiếp sợ, cảm thấy 1 luồng khí thế cuộn trào mãnh liệt khó mà chống cự, như 1 cơn bão lớn thổi vào trong tim của mọi người, tất cả mọi người đứng xung quanh người thanh niên này đều tỏ ra tê tái bất lực.

Đám người của Phạm Thiên khó khăn chống đỡ luồng sức mạnh mà người thanh niên này phát ra, đồng thời thần sắc đều lộ vẻ sợ hãi, hiển nhiên, bọn chúng là chủ thuê bọn Bão Cát, nhưng lại không biết thủ lĩnh của Bão Cát đã đích thân đến Trung Hải, đây chính là tình huống mà họ không ngờ đến.

Càng gay go hơn, bọn chúng phát hiện, thằng “chủ quán” này, hình như không có thiện chí đối với mấy người “khách” như bọn họ cho lắm.

Dương Thần ung dung nhìn thần sắc của người thanh niên ngày càng phần nộ, tỏ ra chút vui mừng, nói:

- Tuy tao là người kế nhiệm, không phải là tên Minh Vương mà mày quen biết, nhưng tao có nghe người đó nói, con người mày ghét nhất bị người ta chọc tức, đồng thời, mày biết là người cố tình chọc tức mày, thì mày cũng không phản đối, chỉ biết chiến đấu để giải quyết mọi chuyện.

- Vậy cũng được, dựa vào “Trư Thần Minh Ước”, để có thể “giải phong ấn” cho tao, tao thực sự cần có thần minh gửi tin tức chiến đấu cho tao.

- Ares, hãy để tao, như Athéna đánh bại mày lúc đó.

- Quá kiêu ngạo và ngông cuồng.

Ares cười khanh khách.

- Mày tưởng, mày không chọc giận tao, thì tao không ra tay với mày sao? Thằng quỷ già đó chán sống rồi, tưởng là tùy tiện kiếm 1 tên thay thế, thì có thể xong việc sao? Gã đó không xứng là 1 thành viên của thần tộc bọn tao, mày là hàng dỏm, cũng xứng đứng trước làm mắt mặt tao? Hôm nay, không những tao muốn lấy đi viên đá thần, còn muốn giết luôn mày, mày tốt nhất... chuẩn bị luân hồi, hoặc là chuẩn bị tự sát...

Dương Thần nói chuyện với Ares, khiến mọi người có mặt phải giật mình lần nữa.

Ares? Dương Thần gọi người thanh niên này là “Ares”? Người thanh niên này là “Ares”?

Những người có mặt cơ bản đều quen biết nhân vật siêu phàm, mặc dù không biết chư thần minh ước là gì, nhưng điều biết, ý nghĩa mà của cái tên “Ares” này tượng trưng – 1 trong 12 vị chủ thần, Chiến Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 390

Gỡ Bỏ Phong Ấn

Thông tin này, khiến mọi người có mặt gần như lơ mơ chẳng hiểu gì, dĩ nhiên họ không cho rằng Dương Thần đang nói bừa, đồng thời nhìn khí thế khủng bố của tên Auler North này, cũng đủ biết họ không chống đỡ nổi.

Cả căn cứ địa mẫu hạm, trong không gian rộng lớn, lại vì cơn thịnh nộ của người đàn ông này, sản sinh ra 1 lực ép khủng khiếp, mọi người đều cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đang bị nén lại, thậm chí có 1 luồng sức mạnh đẩy bọn họ đi.

Còn Dương Thần lại là điểm ngấm của toàn bộ sức ép này, tuy, khí thế này của Ares không thể tạo ra sát thương thực sự, nhưng đó chính là 1 tín hiệu của sự chiến tranh.

- Đáng chết, không phải là Auler North sao? Tại sao lại là Chiến Thần? Trước giờ chưa từng nghe nói.

Đại Lực Ma La gào thét.

- Gã đã lấy nhiều tiền của chúng ta, tại sao cả chúng ta của bị áp bức.

Tu La Nữ giọng the thé nói.

Chuỗi hạt mã não trên tay Brahma Thiên Vương lóe lên 1 tia sáng đỏ, khó khăn lắm mới chống đỡ nổi sức ép ở xung quanh, khiến cho mấy tên thủ hạ đứng gần đó có thể thở mái 1 chút:

- Bất luận lý do gì, sự việc dường như không đơn giản như chúng ta nghĩ, Bảo Cát chấp nhận sự thuê mướn của chúng ta, tham gia vào nhiệm vụ như vậy, e rằng cũng vì muốn đoạt lấy đá thần, đây chính là muốn lợi dụng ngược lại chúng ta sao?

Sự suy đoán này, làm đám người còn lại của Brahma mặt mày trắng bệch, họ mới vừa nhìn thấy đá thần, còn tưởng là không bao lâu sẽ thành đại nghiệp, không ngờ, lại lập tức biến thành đá kê chân, thậm chí là bia đỡ đạn của người khác.

Thái Ngưng ngưng nhìn 2 người thanh niên đối đầu gay gắt đứng trước mặt không xa, trong đầu nhớ lại tài liệu về Chiến Thần Ares, nói khẽ với Ngọc Ki Tử, Vân Miểu sư thái đứng ở 1 bên:

- Trong truyền thuyết, Thiên Hậu, sau khi chạm vào 1 đóa hoa tươi trên “thảo nguyên Auler North”, đã sinh hạ Chiến Thần Ares... hẳn là vì nguyên do đó, nên người đàn ông mới luôn xem “Auler North” là tên của mình.

- Chuyện... này tại sao lại trở thành như vậy?

Ngọc Ki Tử mặt mày ửng đỏ, ông cứ tưởng là, võ công của mình tuy không thuộc top đứng đầu, nhưng cũng là đối thủ nặng ký, ai mà biết, lần này

xuống núi, chưa kể bị Dương Thần làm khiếp sợ, cả bọn người của Brahma cũng chưa chắc có thể đánh bại, lúc này lại xuất hiện thêm 1 chủ thần cả khí thể mà mình còn không thể đỡ nổi.

Lúc này, Ares cười quái dị hỏi:

- Tân Minh Vương, không lẽ mày chỉ biết chịu đựng như vậy thôi sao? Khí thể của mày đâu rồi?

Dương Thần quay đầu, mắt nhìn đám người của Thái Ngung, nói:

- Các bạn, cố gắng hết sức thoát khỏi nơi này, có thể chạy càng xa càng tốt, nhất thiết không tự ý ra tay, mọi việc đã có tôi.

Nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của Dương Thần, 3 người biết rằng không phải nói đùa, gã Ares hèn hạ đã phát ra khí thể, thì đã khó đỡ đến như vậy rồi, còn Dương Thần vốn là chủ thần cùng đẳng cấp, dĩ nhiên cũng sẽ phát ra khí thể như vậy, nếu 2 người thật sự đánh nhau, thì bọn họ làm sao mà chịu nổi? Tuy là rất hiếu kỳ muốn biết cảnh tượng cuộc chiến gỡ bỏ phong ấn của chủ thần sẽ như thế nào, nhưng cũng không dám chần chừ ở lại, nhanh chóng ra hết sức dùng khinh công bay về hướng cánh cửa của căn cứ địa mẫu hạm.

- Chúng ta cũng đi mau.

Brahma Thiên Vương hô to 1 tiếng, lách mình dẫn đầu chạy về hướng cánh cửa chính của căn cứ địa, Đêm Đen, Tula và đám Brahma tinh nhuệ, cũng theo sát chạy về hướng cửa chính, mong muốn rời khỏi chốn thị phi này.

Về phần Lâm Chí Quốc hôn mê ngồi ở trên tháp cao, bọn họ cũng không thể lo đến nữa.

Bọn họ hiểu rất rõ, thực lực của bọn họ và chủ thần, chênh lệch rất là lớn, tuy rằng có thể dùng con tin để bắt ép Dương Thần, nhưng lại không thể nào khống chế gã Chiến Thần nửa đường xuất hiện.

- Tao đã đợi lâu lắm rồi mới được gỡ bỏ phong ấn, làm sao có thể để cho bọn mày chạy thoát?

Dương Thần cười khẩy, đột nhiên xuất hiện trước mặt Brahma Thiên Vương.

Brahma Thiên Vương đang chạy nạn đưa mắt nhìn 1 cái, bất thành hình nhìn thấy, không biết từ lúc nào Dương Thần đã đứng chặn ở trước mặt mọi người.

Đồng thời chưa kể tốc độ khủng bố đến nỗi không thể nào ngờ được, gương mặt bình thường đó, dáng người bình thường đó, lúc này, đã như 1 ngọn núi hùng vĩ, hung hăng đè lên trên đầu của mọi người.

Dương Thần cũng đã trở nên như Ares, giải phóng hoàn toàn khí thể của mình.

- Minh Vương nếu mày dám ra tay, tao lập tức dùng năng lực tinh thần ra lệnh 2 tên chiến sĩ Bảo Cát đó giết sạch người nhà của mày, trong cơ thể của bọn chúng đã trồng hạt giống tinh thần của tao, tao...

Đêm Đen tính mở miệng hù dọa Dương Thần, không ngờ, chưa nói hết lời, con người đã vô có biết mất tiêu tại chỗ.

Đúng vậy, vô có biến mất tiêu.

Tên Đêm Đen ngông cuồng tự cao tự đại, cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị gạt ra khỏi thế giới này triệt để, mà chẳng có chút diễm báo trước.

- Đúng... đúng là không gian đồ nát.

Brahma Thiên Vương run sợ nói.

Đám thuộc hạ tinh nhuệ của Brahma cũng sợ hãi không hiểu chuyện gì xảy ra, bọn họ hoàn toàn không thể lý giải vì sao Đêm Đen mất tích, cho dù làm ảo thuật, cũng không thể mơ hồ đến như vậy.

- Ô, không ngờ mày cũng có năng lực này?

Ánh mắt Dương Thần lóe 2 tia sáng lạnh.

- Vừa rồi, nếu bọn mày lấy đá thần, ngoan ngoãn cắt xéo, thì tao cũng chẳng muốn giết bọn mày làm gì, dù sao, bọn mày đem đá thần đi, thì có thể thu hút đi ánh mắt của người khác, tao cũng tiết kiệm chút sức lực, nhưng bọn mày tự chọn muốn lấy người nhà của tao ra uy hiếp tao, thật sự muốn tao không giết bọn mày cũng khó.

Ở phía xa, Ares nhìn Dương Thần và đám người Brahma giằng co, cũng không tính nhúng tay vào, chỉ hô lớn tiếng:

- Minh Vương, không cần phải nói nhiều, xử lý bọn chúng đi, nắm đám của tao ngựa ngáy lắm rồi.

Sắc mặt của Brahma Thiên Vương đỏ lên, biết là sắp chết tới nơi, hét to:

- Mọi người đừng có hoảng loạn, giúp tôi đánh bại người này, là thần thì cũng phải giết.

Lời này nói ra, người của Brahma liền hiểu ý của Brahma Thiên Vương, tất cả mọi người dường như cùng lúc, ném vũ khí trong tay về hướng của Brahma Thiên Vương.

Brahma Thiên Vương ném hạt chuỗi mã não trong tay lên không trung, bùng cháy thành 1 đám lửa đỏ yêu ma, hút hết toàn bộ vũ khí đã ném qua, đồng thời bắt đầu đốt cháy.

Một lát sau, ngọn lửa đỏ nổ âm âm, 1 con quái vật ánh sáng khổng lồ màu vàng lợt lấp lánh bước ra từ bên trong.

Chỉ thấy con quái vật đó đầu toàn là rắn, có 4 cái đầu và 8 cánh tay, mỗi cánh tay cầm 1 loại vũ khí khác nhau, chính là những vũ khí mà đám người Brahma vừa cầm, nào là Kim Cương Chùy, Thần Loa, Tam Xoa Kích, Thần Bàn và cả Loan Nhận, toàn thân của quái vật ánh sáng còn có ngọn lửa ma quái màu xanh tím đang bùng cháy mãnh liệt, lúc ngồi xuống là 1 con quái thú như sư tử tuyết.

Dương Thần tám tấc cảm thán nói:

- Cuối cùng cũng chờ được rồi, tao đã sớm nghe nói, chiêu thức mạnh

nhất của Brahma, là triệu hồi Nữ Thần Durga, tướng bọn mây chỉ lo chạy trốn mà không tính dùng đến. May mà bọn mây đã triệu hồi, tao sẽ cho bọn mây chết thật thoải mái, chết tâm phục khẩu phục...

- Hừ, Nữ Thần Durga chắc chắn có thể giết đám yêu tà bọn mây!

Brahma Thiên Vương chủ trì triệu hồi xong, dường như cực kỳ suy yếu, nhưng vẫn gào thét.

Thần thoại Ấn Độ cổ, Ngưu Ma Vương của tây thiên là bá vương của ác ma, đã hùng mạnh đuổi hết Indra và chúng thần thiên đế ra khỏi thiên cung, sau đó, nhờ vào sự hợp lực của trụ thần Brahma, Shiva, dùng ngọn lửa oán hận sinh ra Nữ Thần Durga, đồng thời, Nữ Thần còn nhận được tất cả pháp bảo mà thần mình cho mượn, dễ dàng đánh bại Ngưu Ma Vương.

Đúng vậy, Nữ Thần Durga tồn tại là lớn mạnh nhất của Ấn Độ cổ đại.

Dương Thần nhìn bóng ngọn lửa khổng lồ mà Nữ Thần Durga tựa vào, múa may Tam Xoa Kích và Nguyệt Loan Nhận, nhưng lại không tránh né, mà chỉ ở tại chỗ.

Mọi người tưởng rằng sẽ đánh bại Dương Thần trong nháy mắt, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện, Nữ Thần Durga đó bỗng xuất hiện ở sau lưng Dương Thần?

- Bùm.

2 tiếng nổ lớn, mặt đất bị chém nứt thành 2 khe hở lớn, sức chém xuyên qua tám thép, làm nát đá hoa cương, nhưng cú chém Nữ Thần Durga lại vô cơ bị hụt.

Rõ ràng là lưỡi dao chém về hướng đầu của Dương Thần, nhưng tại sao lại bỗng lệch ra sau người Dương Thần?

- Là Không Gian gấp khúc?

Sắc mặt của Brahma Thiên Vương tái mét, cuối cùng cũng hiểu rằng tình hình khiến người ta bó tay hết cách hết nỗi nào.

Dương Thần cũng không còn tâm trạng chơi tiếp nữa.

- Được rồi, rút đi như huynh đệ tốt Đêm Đen của bọn mây đi.

Dương Thần nói xong, cũng không chờ đám người Brahma nói, không gian lại lần nữa biến hóa kỳ lạ.

- Rắc rắc rắc rắc...

Phát ra 10 mấy tiếng xương cốt bị rạn nứt, cảm giác tinh nhuệ của Brahma, bao gồm cả Brahma Thiên Vương trong đó, đã bỗng dưng vô cơ bị gãy ngang thành 2 khúc.

Nửa người trên của tất cả mọi người gần như cùng lúc rơi xuống mặt đất, gương mặt vẫn còn vẻ kinh sợ vài giây trước đó, kế tiếp, nửa thân dưới cũng chậm rãi ngã xuống, máu tươi đã chảy dài thành 1 dòng nước.

- Không... Gian... Gấp... Khúc...

Brahma Thiên Vương líu ríu nói ra 4 chữ, chết không nhắm mắt.

Sau khi bọn Brahma chết thì Nữ Thần Durga cũng biết mất theo, tất cả vũ

khí đều rơi xuống.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 391

Uy Phong Của Chủ Thần

Cảnh tượng kì lạ này, giờ chẳng còn ai thương thức, vì đám người của Thái Ngung đã chạy khỏi căn cứ địa, chỉ còn lại Dương Thần và Ares, cùng với Lâm Chí Quốc đang hôn mê trong căn cứ địa rộng lớn.

Ares cười khẩy nói:

- Không tồi, khiến tao cảm thấy hứng thú hơn, sử dụng Không Gian Gấp Khúc rất là có tài tình.

- Mới dùng lần thứ 2, nhưng, những thứ này thật ra không có cách nói quen thuộc hay là lạ lắm, mà chỉ là như vậy thôi.

Dương Thần nói.

- Nếu đã như vậy.

Ares liếm môi, rất là hào hứng, nói:

- Thì chúng ta bắt đầu...

Dương Thần nhìn vào màn hình lớn đang chiếu trên tháp cao trước, thấy 2 tên chiến sĩ Bảo Cát trong đó không chút động đậy, chỉ ôm lấy cục đá thần, mới yên tâm quay lại nói với Ares:

- Sẽ không đột nhiên cho thuộc hạ của mày giết người nhà của tao khi chúng ta đánh được 1 nửa chứ.

Ares cười khẩy nói:

- Mày coi tao là đám ngu dốt kia sao? Trong từ điển của Ares này, từ trước đến giờ không có từ “uy hiếp”, món đồ mà tao muốn có, thì tao sẽ dùng sức mạnh để đoạt lấy, tao muốn lấy đá thần, không ai ngăn cản được tao, hôm nay, chỉ là tiền mày đi luân hồi, tiền mày xong, tao sẽ đem đá thần về Trung Đông.

Dương Thần bĩu môi.

- Hình như không phải vậy, 5 trăm năm trước, Athéna tiền mày 1 lần, sau đó không lâu, cô cũng đã “luân hồi”, giờ mày đã tỉnh lại, không chừng cô cũng lạng lẽ tỉnh lại rồi, nếu chẳng may cô lại đến để giành giật với mày nữa thì sao?

- Hừ, con tiện nhân đó, mày tưởng tao sợ nó sao? Nó chẳng qua dùng “Dự Ngôn Thuật” của nó, chiếm lấy thể thượng phong mà thôi, nếu xét về sức chiến đấu, vốn không phải là đối thủ của tao.

Ares gào thét nói.

- Chuyện của bọn mày ta không biết, nhưng, đá thần bị Chiến Thần điên cuồng như mày lấy đi, chắc chắn không phải là chuyện tốt, chủ thần khác mặc kệ bọn mày, là vì bọn họ không thể nào đánh lại bọn mày, tao thì lại

không cảm thấy như vậy, tao sẽ tiếp mày mấy chiêu, không chừng sau đó, mày lại đồng ý tiếp tục để đá thần ở chỗ của tao đó.

Dương Thần tự tin cười nói.

- Ha ha, mày thực sự nghĩ rằng, dựa vào tên tuổi “giết thần” của mày, thì có thể ngang hàng với tao sao? Đừng tưởng tao không biết, lão già Hardies đó chỉ là chán sống rồi, nên tự bỏ đi “chức thần” của mình, gã là tự sát, tuyệt đối không phải bị mày giết chết.

Ares nói.

- Có ngang hàng không, không phải mày định đoạt, muốn đánh thì đánh, sao mày còn nói nhảm hơn cả tao nữa, có phải gã chiến thần như mày đã bị rỉ sét vì ngủ 5 trăm năm không?

Dương Thần cười chọc tức.

Ares nổi giận đùng đùng, không thèm nói thêm lời nào, 2 mắt nhìn thẳng vào Dương Thần, gào thét 1 tiếng, nguyên cái căn cứ mẫu hạm rộng vài chục ngàn mét vuông trong lòng núi, đều bị chấn động.

Những tấm thép trông vô cùng kiên cố, đều bắt đầu xuất hiện vết nứt, mặt đất cũng trở nên rạn nứt.

Dương Thần nhú mày, lách mình từ chỗ đứng di chuyển hơn trăm mét.

Chỗ đứng lúc đầu, chính là nơi Dương Thần lách người tránh ra không nháy mắt, 3 cây cọc bằng kim loại và đá hoa cương như bụi măng nhọn bén lòi thẳng lên mặt đất mấy chục mét, như kiến trúc kỳ quan đột ngột mọc lên từ mặt đất.

- Cừ lắm, vừa mở màn đã chơi sau lưng rồi.

Dương Thần mỉm cười, di chuyển 1 vòng với tốc độ vừa phải.

Mỗi lần Dương Thần di chuyển đến 1 chỗ, thì có đủ loại tường đá rắn chắc mọc lên từ mặt đất, hoặc là những tảng đá khổng lồ rơi xuống từ trên đầu.

Dương Thần cũng không rảnh rồi chỉ lo né tránh, cũng dùng phương pháp gấp lại và làm đứt không gian, khiến cho đủ loại đá và kim loại ở trên đỉnh và mặt đất của căn cứ địa biến thành vũ khí của hắn, như đang biểu diễn ảo thuật, không ngừng biến thành đủ loại vật thể to lớn đùng vào nhau.

Bức tường làm bằng tảng đá và thép kim loại đó, ít nhất cũng nặng vài chục tấn, nếu người thường bị đánh trúng, thì sẽ biến thành đồng thít vụn ngay tức khắc, trọng lượng cả ngàn ký, nhưng trong cuộc chiến của 2 người, lại dường như nhẹ tựa lông hồng.

- Chỗ này nhỏ quá, ra ngoài đánh đi.

Ares hô lớn, cả căn cứ địa dường như là không gian kiên cố không thể phá hủy, bỗng rạn nứt từ chính giữa rồi gãy làm 2.

- Rất đúng ý của tao.

Dương Thần liếc mắt nhìn lên tháp cao, Lâm Chí Quốc vẫn hôn mê ở đó,

chợt lóe lên 1 suy nghĩ, 2 cánh cửa bằng thép đã được kê ngang trên đầu của Lâm Chí Quốc, tạo ra tác dụng bảo hộ.

Kế tiếp, Dương Thần và Ares cùng bay đến nơi không gian rộng lớn, làm cho căn cứ địa vốn đã bị nứt là đôi, lại bị nứt thêm 1 lần nữa.

Cũng lúc đó, ở cảng biển hơn 1 dặm, 3 người đã chạy thoát là Vân Miêu sư thái, Thái Ngưng, Ngọc Ki Tử, lại ngăn người nhìn tình hình của căn cứ địa bí mật.

Bọn họ không dám tin, từ chỗ vách núi phía trước, kéo dài đến đầu kia của quả núi, lại bị 1 luồng sức mạnh cổ quái, cắt ra làm 4 mảnh.

Tiếp theo, vô số đá sỏi, đất cát và cây cỏ đều biến thành mảnh vụn, chìm chìm vào những con sóng thủy triều mãnh liệt.

Bọn họ đứng cách xa đến như vậy, cũng có thể nghe thấy tiếng va chạm ầm ầm như long trời lở đất.

Phải biết, bên trong căn cứ địa mẫu hạm được xây bằng cách đổ bê-tông cứng! Nhưng lại chỉ vì cuộc chiến của 2 người đó, đã bị đánh vỡ thành 4 miếng dễ như ăn cháo, mà toàn bộ còn bị nát bấy nữa chứ?

Đám người Thái Ngưng cuối cùng cũng hiểu, vì sao “Chư Thần Minh Ước” giới hạn chủ thần, không được “gỡ bỏ phong ấn” với người không phải cấp thần, luồng sức mạnh đó, phải chăng nên tồn tại trên thế gian này?

Nếu chỗ của bọn họ không phải là trong lòng đất, mà là 1 chiếc hàng không mẫu hạm, vậy thì không phải mẫu hạm sẽ bị hủy bỏ luôn sao?

Thậm chí, nếu chủ thần trong thành phố, trong đám người, cắt vụn cả không gian, chưa kể rất nhiều người sẽ vô cớ biết mất, cả thành phố sẽ bị phát hủy hoàn toàn, cũng chỉ trong tích tắc mà thôi.

- Đây... đây chính là cảnh tiên phạt chiến đấu trong truyền thuyết...

Ngọc Ki Tử lạnh lùng.

- May mà mẫu hạm của chúng ta không có ở đây, nếu không, cho dù có chắc chắn hơn, cũng sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

Thái Ngưng nói.

Vân Miêu sư thái chợt nhớ Lâm Chí Quốc còn ở chỗ đó.

- Tiêu rồi, tôi phải đi cứu ông.

Vân Miêu sư thái vội vàng bay người về hướng căn cứ địa, cho dù có cãi cọ ra sao, ông cũng là chồng của cô.

Thái Ngưng và Ngọc Ki Tử nhìn nhau, dĩ nhiên không thể bỏ mặc, vội vàng chạy theo.

Trên biển rộng, trăng sáng trên bầu trời, gió lạnh thấu xương, không thấy đám mây nào.

Biển cả màu đen sẫm cuốn lấy thủy triều cuộn cuộn ngất trời, trên mặt biển, ở chỗ cách đó hơn trăm km, 2 bóng người đứng trên không trung, chính là Dương Thần và Ares.

Cả 2 đều có thể vận dụng Bình Hành Không Gian, nắm bắt phương pháp

không gian, tự nhiên, đứng yên giữa không trung, lại có vẻ rất là ung dung dễ dàng.

Chỉ là, cả 2 đều nắm rõ tình hình của không gian, giống như muốn đối phó với bọn Brahma, tùy ý phá nát không gian, khiến cho đối thủ phải tan nát theo, hoặc là bóp méo, cắt đứt đối thủ, là chuyện không thể nào, việc có thể làm, chỉ là làm cho phương pháp không gian va chạm vào nhau không tạo ra gió, làm tiền đề tiêu diệt đối thủ, buộc đối thủ phải luân hồi tái sinh, hoặc là phá hủy triệt để thân thức của đối thủ, nhưng đó là điều khó thực hiện được.

Đúng vậy, 2 người đã phá hủy căn cứ địa trong lòng đất, đánh đến nỗi trời đất u ám, khí thế chiến đấu thực sự chỉ chiếm phần nhỏ trong đó, phần lớn là so tài về cách vận dụng phương pháp không gian của đối phương, phải chăng có sơ hở, để có thể làm bàn đạp cho cuộc chiến về sau mà thôi.

- Xem ra, mày thực sự đã kế thừa sự lĩnh ngộ về pháp tắc của lão Hardies, nhưng, Hardies già không phải là đối thủ của tao, mày cũng sẽ không phải.

Ares vừa nói dứt lời, cả cơ thể liền dùng phương pháp gấp không gian, trong nháy mắt gấp đến trước mặt Dương Thần.

1 quả đấm có tính chất đập tan không gian chọt đánh vào bụng của Dương Thần.

Dương Thần 1 tay chụp lấy, làm cho không gian bị vỡ nát đông lại trong nháy mắt, đồng thời 1 tay đỡ nắm đấm của Ares, dùng con dao của mình, chém vào cổ của Ares.

Ares khom người, rút lại nắm đấm, né tránh cú chém bằng dao xem ra rất bình thường của Dương Thần.

Chỉ là, Ares nén được cú chém, nhưng lại không né được cả phía dưới, chỉ thấy 1 cái rãnh biển sâu mấy chục trượng, kéo dài trăm trượng bỗng dưng xuất hiện ở giữa biển, chính là con dao đó của Dương Thần có tính “cắt đứt không gian”, tạo nên sự hủy diệt.

Ares dĩ nhiên cũng không khách sáo, tung mấy chiêu liên tục, nhanh như tia chớp, tuy trông có vẻ chỉ là chiêu thức bình thường, với tốc độ cực nhanh, nhưng lại ẩn chứa trong đó vô số không gian pháp tắc, chỉ cần đối phó không cẩn thận, thì dễ dàng tan thành tro bụi.

Dương Thần tiếp từng chiêu 1, vừa không ngừng giữ thẳng bằng không gian xung quanh người, vừa phá vỡ hiệu quả là kẻ thù dùng không gian pháp tắc tạo ra, và tìm cơ hội đánh trả bất cứ lúc nào.

Không gian pháp tắc của 2 người va chạm, tuy rằng tạm thời không thể làm nhau bị thương, nhưng vận dụng vô số pháp tắc, làm cho ở phía dưới bị cắt thành nhiều rãnh biển, thủy triều, dòng nước hỗn loạn vô cùng.

Nước biển dường như bị trút ra, tạo ra vô vàn cơ sóng lớn, khí thế cuộn cuộn, lập tức hình thành cơn sóng lớn dâng trào như cơn sóng thần, đánh vào

cảng biển.

Dương Thần và Ares thì không rảnh để lo cảnh tượng tàn phá khủng khiếp mà bọn họ đôi đầu nhau tạo thành, tiếp tục lần lượt sử dụng không gian pháp tắc, xoay vòng vòng trên không trung.

Còn Vân Miêu sư thái, và Thái Ngưng, Ngọc Ki Tử đang theo sau, đã trở lại gần chỗ căn cứ địa, vừa lúc cơn sóng như sóng thần ập đến, nhất thời sợ hãi không biết chuyện gì xảy ra.

Khi nhìn từ xa, họ tuy thấy tình hình chiến đấu kinh khủng, sức tàn phá kinh người, nhưng cũng chịu đựng nổi, không ngờ khi đến gần hơn, mới cảm thấy cái gì gọi là long trời lở đất, luồng sức mạnh như phá hủy trời đất.

May mà khinh công của 3 người rất khá, lúc nhìn thấy sóng thần sắp ập đến, đã tránh khỏi nơi đó, nên không bị cuốn đi, mà chỉ bị ướn như chuột lột thôi.

Khi 3 người vào bên trong của căn cứ địa, chỗ đó đã trở nên đổ nát cực kỳ, hoàn toàn nhìn không ra đây là nơi này còn chỗ nào nguyên vẹn như trước, tìm kỹ mới tìm thấy chỗ mà Lâm Chí Quốc ngồi, chỉ là... trước đó không hề thấy Áo Xám, nhưng lúc này lại xuất hiện bên người của Lâm Chí Quốc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 392

Vượt Lên

- Áo Xám ông đi đâu vậy? Tại sao giờ mới đến?

Trước đó, Vân Miêu sư thái lo lắng cho Lâm Chí Quốc, tưởng là Áo Xám đã tử chiến vì bảo vệ Lâm Chí Quốc, nhưng không ngờ, lại bình an vô sự, đứng ở chỗ đó y như hồi trước.

Lâm Chí Quốc đã tỉnh lại trong cơn hôn mê, thấy đám người của Vân Miêu vội vàng bước tới, gương mặt lộ vẻ cười nhạt.

- Vân nhi, Áo Xám có việc phải làm, chứ không phải nó bảo vệ không tốt. Áo Xám im lặng cúi đầu, không giải thích gì.

- Anh...

Vân Miêu sư thái nhìn tới nhìn lui Lâm Chí Quốc mấy lần, hỏi

- Anh không sao chứ?

Lâm Chí Quốc chỉ về phía sau tấm bảo hộ hình tam giác được tạo nên từ 2 tấm thép khổng lồ, tỏ ra bất mắt ở cái nơi núi đá hoang tàn này, nói:

- Có lẽ là Dương Thần đã che anh lại, mới may mắn thoát nạn.

- Ủ, thấy rồi, anh đó, cả kẻ địch đến lúc nào cũng không biết, đúng là uổng phí đã thống lĩnh Viêm Hoàng Thiết Lữ nhiều năm như vậy.

Vân Miêu sư thái bất mãn nói.

Lâm Chí Quốc gượng cười, nói:

- Chuyện dài dòng lắm, hay là, xem tình hình trận đấu của Dương Thần và Ares trước đi.

Mọi người giờ mới quay đầu, nhìn về 2 bóng người ở phía xa kia, tuy rằng nhỏ đến nỗi gần như nhìn không thấy, và khoảng cách rất xa, nhưng vẫn cảm thấy khí thế phát tán đến đây.

Dương Thần và Ares cũng gần như bất phân thắng bại, sự chênh lệch thực lực giữa chủ thần, vốn không lớn lắm, nhiều lắm là sự chênh lệch 1 chút về kinh nghiệm chiến đấu và kỹ năng thôi, nhưng mà, Dương Thần và Ares đều là những nhân vật lặn lội trên sa trường nhiều năm. Về mặt thân thủ thì không phân rõ cao thấp, có qua có lại, không ai nhường ai.

Ares thấy mình này giờ tấn công không vào, đột nhiên nổi nóng lên, theo cách nhìn của gã, Dương Thần chỉ là “đồ dỏm”, còn bản thân là chủ thần chính hiệu, lại là Chiến Thần am hiểu phương pháp tác chiến, làm sao cả Dương Thần cũng không đánh bại nổi?

- Mày có thể ép tao dùng đến nó, dù sao cũng là bản lĩnh của mày.

Ares đột nhiên lách người bay về phía xa, hình xăm cây giáo đồng trên mặt có 1 ánh sáng chạy qua, rồi biến mất.

Tiếp theo, trên tay của Ares, bỗng nhiên xuất hiện 1 thanh giáo bằng đồng dài hơn 3 mét, lớn cỡ cánh tay.

Trên thanh giáo đồng có khắc hoa văn cổ, có chút hư hại, nhưng ánh sáng sắc bén màu xanh biếc vẫn lóe sáng như xưa, nhất là mũi dao của thanh giáo đồng, có hình dáng dao mác, hẳn là trong chiến tranh cổ đại, đây là vũ khí lợi hại có thể giết được nhiều người khi chiến đấu.

- Tay của Ares.

Dương Thần sửng sờ nói.

- Ha ha, không ngờ mày cũng biết loại vũ khí thần này.

Ares ngạo nghễ nói:

- Lúc sơ khai, Gaia là mẹ đất liền của người khổng lồ Titan, người con nối dõi tộc người khổng lồ của ả, đã đúc cho mỗi người bọn tao một thần khí riêng. Hardies vốn có chiếc mũ tàng hình cho riêng mình, có thể ẩn nấp mọi nơi, chủ thần bọn tao cũng không thể phát hiện ra ông ta. Nhưng mà, trong 1 lần luân hồi cách đây 3 ngàn năm, đã làm mất, mày bây giờ, cho dù đã kế thừa sự linh ngộ về không gian pháp tắc của gã đó, cũng không có bất cứ thần binh lợi khí trong tay. Cánh tay Ares này của tao, tuy rằng không đủ sức mạnh để chống lại sâm chóp của s, hay tam xoa kích của Poseidon, nhưng nếu đối phó với mày, thì dư sức! Đi chết đi!!

Nói dứt lời, Ares lại xông thẳng vào Dương Thần, liên tiếp nhảy vài cái trong không gian, thì đã xuất hiện ngay trước mặt của Dương Thần.

Dương Thần vừa định né luồng khí sắc bén đó, thì lại phát hiện, không gian xung quanh mình, đã bị đóng băng rồi?

- Đồ ngu, tác dụng của cánh tay Ares này, chính là đóng băng không gian trong nháy mắt.

Ares cười khẩy, nắm bắt cơ hội này, mắt nhìn thanh giáo dài sắp đâm xuyên đầu của Dương Thần.

Dương Thần biết rằng nếu bị trúng cú này, thì bản thân mình thực sự phải chuyển thế luân hồi.

Nếu điều này xảy ra, thì người thân của mình sẽ ra sao?

Tuyệt đối không được.

Như là ánh chớp của đá lửa, bản năng của Dương Thần thôi thúc “Hương Niệm Diễm Sinh Kinh” mà hằng ngày bản thân thường sử dụng, 1 luồng thiên tiên chân khí chạy trong kinh mạch.

Từ đầu đến giờ, vì đối đầu bằng không gian pháp tắc, nên Dương Thần chưa nghĩ đến dùng nội công võ học để đấu với Ares, dù gì thì chiến đấu trên không trung mà nói, Dương Thần cảm thấy nội công đã không còn tác dụng lớn, nhưng lúc này rơi vào tình thế nguy hiểm, không gian bị đóng băng, bản thân không kịp tránh né, chỉ còn có thể dùng luôn sức mạnh còn lại.

Vốn là bất đắc dĩ thử đại, như không ngờ lại khiến cho Dương Thần bất ngờ, quả cầu bảo hộ của Tiên Thiên Chân Khí thực sự đã mở ra rồi?

2 luồng khí va chạm trực tiếp vào nhau, như là con mãnh hổ bị trói buộc lâu ngày, nổ tung trong không gian đóng băng đó.

Tiên Thiên Đại Viên Mãn như bản chất của nó, đã đóng băng thành 1 khối cầu quả hộ lớn khổng lồ xung quanh Dương Thần, so với hồi trước, lúc gặp nạn tỏ ra cuộn cuộn mãnh liệt hơn nhiều.

Ares cứ tưởng rằng đánh trúng cú này, Dương Thần chắc chắn không đỡ nổi, nhưng không ngờ, giáo đồng đến trước mặt Dương Thần không đến nửa mét, thì gặp khó khăn khi đâm thẳng vào trong.

- Sao có thể? Đây là sức mạnh gì?

Ares nhất định không tin, cứ cố gắng đẩy vào.

Dương Thần cảm thấy trước ngực đau nhói, tuy rằng chưa bị đâm trúng, chỉ là hơi thở mạnh mẽ làm cho lòng ngực của mình bị đau.

Tiên Thiên Đại Viên Mãn trong đan điền bị kích thích, liền xoay tròn điên cuồng, 1 luồng sức mạnh khủng khiếp, dựa vào xoay tròn, khuếch tán ra quả cầu bảo hộ ở ngoài xung quanh cơ thể.

- Bịch!

Phát ra 1 tiếng trầm, Ares cùng với thanh giáo đồng thực sự bị văng ra xa, ước chừng bay ngược hơn trăm mấy mét, khó khăn lắm mới dừng lại được.

Quá hoang mang, Ares quên mất việc phải tấn công lần nữa, nhìn Dương Thần với ánh mắt khó tin, không nói nên lời nào nữa.

Dương Thần cũng cảm thấy được, Tiên Thiên Đại Viên Mãn trong người, dường như càng thêm dồi dào, hình như sau khi bị kích thích, đã tăng lên được 1 chút, nhưng mà nguyên do cụ thể thì khó mà suy xét rõ ràng được.

Càng làm cho Dương Thần khó hiểu chính là, tại sao Tiên Thiên Đại Viên Mãn không bị trói buộc bởi không gian đã đóng băng, vẫn phá tan không gian bên ngoài cơ thể của mình, thậm chí còn đủ sức làm Ares văng ra nữa?

Không lẽ... Tiên Thiên Đại Viên Mãn, không chịu sự ràng buộc của không gian?

Cách nghĩ này, đột nhiên xuất hiện trong đầu của Dương Thần, khiến bản thân Dương Thần giật mình.

- Đó là sức mạnh gì... không phải không gian pháp tắc, không gian xung quanh mày rõ ràng đã bị đóng băng rồi mà.

Ares trịnh trọng hỏi.

Dương Thần mỉm cười, nhúu mày:

- Đây chính là võ công Hoa Hạ mà tao tu luyện, là 1 nội công, tao cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng xem ra có vẻ hữu dụng, mày có thể thử thêm lần nữa.

- Nội công? Võ học của Hoa Hạ?

Ares tức quá hóa buồn cười.

- Giỡn kiểu gì vậy? Món đồ do con người tạo ra, làm sao có thể chiến thắng tộc thần của chúng tao?

Trong cơn giận dữ, Ares không thèm suy nghĩ nhiều, lại nhảy trong không gian vài cái, đóng băng không gian xung quanh người của Dương Thần, 1 cú quét ngang có tính chất cắt đứt, chém vào eo của Dương Thần.

Sắc mặt của Dương Thần nghiêm nghị, trên tay đã vận công Tiên Thiên Đại Viên Mãn, cắn chặt răng, 1 chưởng hung hăng đánh về hướng cánh tay của Ares.

- Leng keng.

- 1 tiếng kim loại phát ra, cánh tay của Ares lại bị tiên thiên chân khí của Dương Thần đánh bật ra, đồng thời Dương Thần tự cảm thấy, sức mạnh của Tiên Thiên Đại Viên Mãn, lớn mạnh hơn sức mạnh của Ares gấp nhiều lần.

1 suy nghĩ gan dạ xuất hiện trong đầu của Dương Thần – kết hợp tiên thiên chân khí với không gian pháp tắc?

Điều này không phải có nghĩa là, cao thủ Tiên Thiên Đại Viên Mãn, có cơ hội vượt qua cả chủ thần sao?

Tuy rằng lúc trước ở Nhật Bản, “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh” đạt đến tầng thứ 9, rồi đạt được Tiên Thiên Đại Viên Mãn, thì Dương Thần mơ hồ cảm thấy, trên đó vẫn còn cảnh giới võ học có thể tìm tòi, nhưng cảm giác lúc đó, lại không mãnh liệt như bây giờ.

Dù sao, sự hùng mạnh của chủ thần, ngoài sự mạnh mẽ của bản thân ra, chính là điều khiến không gian pháp tắc.

Đồng thời, nếu tiên thiên chân khí có thể xuyên qua sự trói buộc của không gian, như vậy, năng lực mà chủ thần cho rằng đáng tự hào đó, căn bản chỉ là vật trang trí không chút tác dụng.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là 1 cách suy nghĩ, chưa thể nói rằng tiên thiên chân khí có siêu hơn không gian hay không, ít nhất, tiên thiên cao thủ không thể nào đứng trên không trung được, cũng không thể dùng tiên thiên chân khí phá hủy 1 khu vực rộng lớn, hay cắt đại dương thành những rãnh biển khổng lồ, chỉ có không gian pháp tắc của chủ thần mới có thể thực hiện được. Tiên thiên chân khí muốn đạt được cảnh giới đó, e rằng không đơn giản như vậy, thậm chí khiến người ta cảm thấy bất khả thi.

Chẳng qua, Dương Thần bây giờ, vừa hiểu rõ không gian pháp tắc, lại có khả năng vận dụng tiên thiên chân khí, căn bản như hổ mọc thêm cánh!

Ares cũng vô cùng kinh sợ, mình rõ ràng đã đóng băng không gian của đối phương, lại bị văng ra 2 lần, quả thực là nhục nhã vô cùng.

Nhưng, không đợi Ares điên cuồng tiếp tục xuất chiêu, lần này Dương Thần đã xông lên trước.

- Đến đúng lúc lắm.

Ares quơ thanh giáo đồng, phóng lên từ mặt đất, lại lần nữa đóng băng không gian xung quanh Dương Thần.

Dương Thần lại không thèm bận tâm, đồng thời không dùng không gian pháp tắc, trực tiếp dùng 2 tay chưởng 2 luồng khí công Tiên Thiên như lụa.

Tiên Thiên Đại Viên Mãn chân khí bắn qua đó mãnh liệt, liền làm cho Ares cảm thấy dấu hiệu nguy hiểm.

- Đứng hòng đánh trúng tao! Gấp Khúc!

Không gian trước mặt Ares bị gấp thành thành 1 mức độ không gian khác, theo cách suy nghĩ của gã, 2 luồng chân khí sẽ biến thành quỹ đạo, trực tiếp phản xạ về 1 mức độ không gian khác.

Nhưng mà, 2 luồng chân khí đó, lại trực tiếp phá tan không gian gấp xếp đó, căn bản không thêm đếm xỉa quỹ đạo không gian, mặc kệ pháp tắc, sau khi đi xuyên qua mấy lớp không gian, bắn vào trước ngực của Ares.

“Phịch”

- Ares cảm thấy lồng ngực đau nhức, cảm giác song cuộn biển gầm khiến gã phun ra 1 miệng máu tươi, cơ thể như con diều đứt dây, rơi xuống đại dương.

Chủ thân tuy mạnh mẽ, nhưng cũng không phải là cơ thể hoàn toàn bất tử, 2 luồng tiên thiên chân khí, đã tập trung 10 phần công lực thực sự của Dương Thần, nếu người thường bị đánh trúng, đủ làm cho người đó ngũ mã phân thân, Ares chỉ là bị nội thương, đã là kinh khủng lắm rồi.

Dương Thần trên không trung nhìn Ares rơi xuống, có chút nghi ngờ nhìn đôi tay mình, tiên thiên chân khí, lại thực sự có thể xuyên qua không gian.

Nhưng không để Dương Thần có nhiều thời gian suy nghĩ về vấn đề này, bóng dáng của Ares, 1 lần nữa lại phóng vọt lên từ trong sóng biển cuộn cuộn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 393

Kế Hoạch Sai Lầm Của Bộ Ngựa

Dòng máu tươi chảy ra ở khoe miệng, máu hòa trộn với nước biển, nên không thấy rõ lắm.

Ánh mắt của Ares như con sư tử sau khi nổi điên đã tỉnh táo lại, sau khi nhìn chằm chằm Dương Thần 1 hồi, hỏi:

- Đây là nội công của Hoa Hạ?

- Đúng vậy.

Dương Thần gật đầu.

- Khí thế của tao cũng rất là khó hiểu, tao cũng hôm nay mới biết, thứ này lại có thể vượt qua cả không gian pháp tắc.

Trong ánh mắt của Ares lóe lên 1 thần sắc phức tạp, rất lâu sau đó, mới nói:

- Mà thắng rồi.

Dương Thần sửng sò, cười:

- Đúng như trong truyền thuyết, con người của mây, trước khi đánh thì hô là mình phải thắng, thua rồi cũng sẵn sàng thừa nhận.

Vẻ mặt của Ares vô cùng căm phẫn:

- Mây cho rằng tao là kẻ nhu nhược không biết từ bỏ sao? Thua rồi, thì lần sau lại dùng quả đấm thắng lại mây thôi, hôm nay tuy thắng tao, nhưng mây vẫn không thể giết được tao, võ công Hoa Hạ của mây tuy có thể làm tao bị thương, nhưng muốn truy sát tao, thì chắc mây rõ nhất, đó là điều bất khả thi.

- Tao biết.

Dương Thần gật đầu.

- Tao cũng đâu có ý định giết mây, giết mây rồi, mây lại luân hồi mấy trăm năm, như vậy cũng đâu có ý nghĩa gì.

- Mây biết thì tốt.

Ánh mắt của Ares lóe lên chút giãy dụa.

- Nếu mây thắng rồi, đá thần dĩ nhiên là của mây, nhưng, đợi tao kiếm ra cách khắc chế mây, tao sẽ tiếp tục đến đây khiêu chiến, sẽ có 1 ngày, tao lấy được đá thần.

Dương Thần buồn rầu hỏi:

- Tại sao mây lại phải như vậy, mây đã là kẻ bất diệt, tại sao cứ phải tìm đá thần?

- Như ả tiện nhân đó.

Ares nhe răng cười độc ác.

Dương Thần nhớ lại lịch sử mà mình biết, nhíu mày hỏi:

- Không lẽ đã trải qua hàng chục ngàn năm, mày vẫn không thể chấp nhận thế giới này sao? Các chủ thần khác đã hòa nhập vào thế giới này, tại sao mày và Athéna lại không thể?

- Vì đó là giá trị sống của tao, ả tiện nhân Athéna đó, tuy tao thấy không vừa mắt, nhưng ả có thể kiên trì tín ngưỡng của bọn tao, tao thấy rất thích.

Ares cười ha hả vài tiếng, ho 1 cái, rồi nói:

- Tao đi đây, người của Bão Cát, tao sẽ dẫn đi, còn đá thần, mày cứ giữ lấy, nhất định không được làm mất, tao sẽ đến đòi lại.

Ares nói xong, lắc mình 1 cái, bèn biến mất tiêu trong không trung.

Dương Thần thở dài, bỗng nhiên cảm thấy gã này thực ra cũng khá đáng yêu, hàng chục ngàn năm, cũng không thay đổi lý tưởng của mình, cũng phải khâm phục sự kiên trì của gã.

Sắp xếp lại mạch suy nghĩ, Dương Thần liếc nhìn 1 đám mây đen, sâu khi hít 1 hơi thật sâu, từ từ bay xuống chỗ căn cứ địa hoang tàn.

Ở chỗ đó, Thái Ngưng, Vân Miêu sư thái, và cả Lâm Chí Quốc đã tỉnh lại, đều đang trông ngóng hy vọng.

- Sao rồi? Tên Chiến Thần đó đi rồi sao? Đá thần sao rồi?

Thái Ngưng ngày thường luôn bình tĩnh, nhưng lúc này cũng không kìm được, bèn bước lên hỏi ngay.

Dương Thần nhìn cổ mỉm cười.

- Đánh không lại anh, nên chạy rồi, nói là đá thần cứ giữ lại.

- Vậy sao, may quá.

Thái Ngưng hiểu ý mỉm cười, Vân Miêu sư thái và Ngọc Kì Tử cũng nhìn nhau mỉm cười.

Chỉ có điều sắc mặt của Lâm Chí Quốc không được tốt lắm, dường như vẫn còn tâm sự gì.

Dương Thần đi đến trước mặt Lâm Chí Quốc, chăm chú nhìn vào ánh mắt của Lâm Chí Quốc, mặt mũi vô hồn, hỏi:

- Có phải ông nên giải thích 1 số chuyện?

Lâm Chí Quốc sững sờ 1 hồi, hỏi lại:

- Chuyện gì?

- Về chuyện mà ông phạm phải lần này. Dương Thần nói xong, ánh mắt đã lộ ra 1 chút sát khí.

Sắc mặt của Lâm Chí Quốc buồn bã, ngượng cười nói:

- Cậu đã biết rồi sao?

- Tôi đang đợi ông nói nghe đây.

Dương Thần lạnh lùng nói.

- Tôi đoán rằng, nếu Auler North... à không, phải gọi là Ares mới đúng, đã gạt tôi từ đầu, tính kế dụ tôi đến đây, cũng đủ để khẳng định rồi.

Lâm Chí Quốc biết Dương Thần đã biết chuyện, lại thản nhiên hơn.

- Chuyện gì?

- Các ông đang nói điều bí hiểm gì vậy?

Đám người của Vân Miếu sư thái hỏi.

Dương Thần im lặng không nói gì, đợi cho Lâm Chí Quốc mở miệng.

Lâm Chí Quốc im lặng 1 hồi, trầm giọng nói:

- Không sai, tất cả chuyện này, đúng là kế hoạch của tôi.

Mấy người nghe nói vậy, liền cảm thấy mơ hồ hơn, khẩn trương nhìn Lâm Chí Quốc, còn Áo Xám đứng ở 1 bên đau khổ nhắm mắt lại.

- Vân nhi, em còn nhớ, con trai và con dâu của chúng ta đã chết trận ở nơi nào không?

Lâm Chí Quốc bỗng nhiên hỏi Vân Miếu.

Vân Miếu ngẩn người ra, mặt lộ vẻ đau lòng, giọng run run nói:

- Khu vực Kashmir...

- Đúng vậy, Kashmir, nơi biên cương giữa Ấn Độ và Pakistan...

Lâm Chí Quốc cười mỉa mai:

- Là tôi phái bọn họ đi qua đó.

- Tại sao lại nhắc việc này?

- Tôi muốn nói cho cậu biết, lúc đầu, chính đám người Brahma Ấn Độ chính là lên kế hoạch giết hại con trai và con dâu của tôi.

Lâm Chí Quốc nói.

Đám người Dương Thần nghe nói vậy, đều giật mình 1 cái, Dương Thần nhú mày suy nghĩ, hẳn vẫn còn nhớ, lúc còn ở Tây Tạng, Vân Miếu sư thái kể “hành vi phạm tội” của Lâm Chí Quốc, đã có nói, con trai và con dâu chết ở Kashmir, chỉ có điều lúc đó mình không chú ý lắm.

Cặp mắt của Vân Miếu sư thái đỏ lên.

- Thật sao?

- Không sai, tôi đã điều tra 20 mấy năm, nay ngoài mới xác nhận được, chính là bọn Brahma, đã sát hại chúng nó ở Kashmir.

Ánh mắt Lâm Chí Quốc lộ ra chút thù hận.

- Nếu không phải bọn chúng, con trai và con dâu của chúng ta đâu có chết, Tuệ nhi, sẽ không phải mồ côi cha mẹ từ nhỏ, không bỏ tôi đi, gia đình của chúng tôi, cũng đâu trở nên lạnh lẽo như vậy.

Vân Miếu sư thái quay đầu đi lau nước mắt nơi khóe mắt, nói:

- Nói chuyện này có tác dụng gì, đã là quá khứ rồi.

- Không, không phải là quá khứ đâu, chuyện mà tôi muốn nói bây giờ, bắt nguồn từ chuyện các đây 20 mấy năm...

Kế tiếp, Lâm Chí Quốc tiếp tục kể chuyện, khiến mọi người có mặt đều ngơ ngác, khó mà tin được...

Vào tháng trước, Viêm Hoàng Thiết Lữ nhận được mật báo, Brahma Ấn Độ tính quấy rối chiếc mẫu hạm hạt nhân của Hoa Hạ, đồng thời, Brahma còn thuê lính đánh thuê nổi tiếng nhất thế giới – Bảo Cát, đến để cùng sát

cánh tác chiến.

Tin tức này, đã làm cho Lâm Chí Quốc nổi giận, nhưng lại biết tình hình tương đối gay go, dù sao thì thực lực của đối thủ rất là hùng hậu.

Đối với Brahma, Lâm Chí Quốc vì chuyện của con mình, từ lâu đã hận thấu xương, bây giờ lại muốn đối phó với nước của mình, gã đâu thể chịu được.

Trong lúc suy nghĩ kế sách để đối phó, Lâm Chí Quốc nghĩ đến việc mượn dùng sức mạnh của Dương Thần, vì thế, 1 cách suy nghĩ to gan mạo hiểm, đã lóe lên trong đầu của Lâm Chí Quốc...

Lâm Chí Quốc bí mật hợp tác với thủ lĩnh Bão Cát – Auler North, cũng chính là Ares. Lâm Chí Quốc nói với Ares, gã có thể ra giá thuê cao gấp 2 lần bọn Brahma, để Bão Cát cùng diễn xuất kế phản gián.

Mưu kế này thật là đơn giản, chính là mượn tay của Dương Thần và Bão Cát, tiêu diệt đám người Brahma ở căn cứ địa mẫu hạm.

Đồng thời, Lâm Chí Quốc còn nghĩ đến viên đá thần trên tay của Dương Thần.

Phải biết rằng, Lâm Chí Quốc không phải không nghĩ đến viên đá thần, mà là trước giờ không có cơ hội để đoạt lấy, 1 khi trở mặt với Dương Thần, gã hiểu rõ hậu quả sẽ nghiêm trọng đến chừng nào.

Kết quả là, kế phản gián lần này trở thành 1 cơ hội.

Trước hết, Lâm Chí Quốc sẽ gặp trực tiếp Bão Cát, đưa ra mức giá gấp đôi bọn Brahma, thuê Bão Cát cùng đóng 1 màn kịch.

Kế tiếp, sau khi Bão Cát đồng ý, Lâm Chí Quốc là nói chuyện với Brahma, đưa ra 1 điều kiện trao đổi – dùng đá thần đổi mẫu hạm.

Lâm Chí Quốc nói với Brahma, gã đồng ý giúp Brahma đoạt lấy viên đá thần của Dương Thần, vì gã biết rõ bên cạnh Dương Thần có những ai, đồng thời, cũng có thể điều động người của Viêm Hoàng Thiết Lữ, không can thiệp vào việc Brahma đoạt lấy đá thần. Điều cần Brahma đồng ý là, không được cùng Bão Cát phá hoại mẫu hạm.

Brahma dù sao cũng là tổ chức hiểu rõ đá thần hơn, sau khi cân nhắc, liền quyết định hợp tác với Lâm Chí Quốc, diễn 1 màn kịch, ép Dương Thần phải giao ra đá thần.

Khi Brahma và Bão Cát đến Trung Hải, Lâm Chí Quốc giả vờ bị Brahma đánh lén bắt sống thành công, đồng thời, lên kế hoạch dụ Dương Thần đến căn cứ địa mẫu hạm, để hắn không có thời gian bảo vệ đám người của Lâm Nhượng Khê.

Về phần người của tiểu đội Hải Ưng, Lâm Chí Quốc nói cho người của Bão Cát biết vị trí cụ thể từ sớm, để có thể khống chế.

Suy nghĩ của Lâm Chí Quốc hết sức tinh tế, chỉ cần đợi Brahma đoạt được đá thần thông qua Bão Cát, vậy thì Dương Thần sẽ không nghi ngờ gã có được đá thần, mà chỉ cho rằng bọn Brahma đã lấy đi.

Hơn nữa, bọn Brahma chắc chắn sẽ bắt đám người của Lâm Nhược Khê làm con tin, như vậy, sẽ chọc giận triệt để Dương Thần.

Người đoạt được đá thần thật sự, chính là bản thân Lâm Chí Quốc, chính là Viêm Hoàng Thiết Lữ, là nhà họ Lâm, đợi đến bọn Brahma phát hiện chiến sĩ Bảo Cát đoạt được đá thần, nhưng lại không giao cho bọn chúng, thì bọn chúng đã thành con dê thế mạng rồi.

Đồng thời, chỉ cần người của Bảo Cát làm nội ứng, cứu thoát đám người Lâm Nhược Khê, Dương Thần chắc chắn sẽ giết đám Brahma đó.

Cho dù giết Brahma kiếm không thấy đá thần, Dương Thần cũng không thể nghi ngờ Lâm Chí Quốc được.

Chỉ tiếc rằng, Lâm Chí Quốc tính sai 1 nhân vật quan trọng nhất – Ares.

Bản thân Ares, chính là Chiến Thần, ý của gã, chính là thừa cơ hội này, đoạt lấy đá thần, đồng thời giết luôn Dương Thần.

Về phần Brahma và Viêm Hoàng Thiết Lữ, đối với gã mà nói, chỉ là thứ công cụ đồ chơi thôi, gã vốn dĩ háo chiến, chơi 1 trò chơi chiến đấu như vậy, càng thêm thích thú.

Cũng có thể nói, từ đầu đến cuối, bọn Brahma chỉ con sâu đáng thương bị 2 bên lợi dụng, Lâm Chí Quốc vốn cho rằng bọn ngựa bất ve, nhưng lại không ngờ, bị con chim tước Ares đứng ở phía sau.

...

Khi Lâm Chí Quốc kể hết mọi chuyện, mọi người đều nhìn gã với ánh mắt khó tả, Vân Miêu sư thái sau khi khiếp sợ, chính là đau khổ và thất vọng, Ngọc Ki Tử thì tức giận.

Thái Ngưng cúi đầu, không chịu nói gì, cũng không muốn nhìn Lâm Chí Quốc.

Áo Xám dường như đã biết chuyện từ sớm, luôn im lặng đứng ở chỗ đó không nói gì.

Dương Thần hơi dờ khóc dờ cười, nói:

- Chẳng trách, mẫu hạm bỗng nhiên được chuyển khỏi từ sớm, không thấy bóng dáng. Chẳng trách, kể cả điều cơ bản nhất, khi nào kẻ thù đến ông cũng tính sai, tính sai thì thôi đi, kẻ thù lại còn biết được tung tích của tất cả mọi người từ sớm...

- Đúng rồi, trước đó, Dương Liệt đột nhiên qua nhà tôi, muốn đưa Tuệ Lâm đi, cũng là do ông tiết lộ chứ ai. Có phải ông đã sớm biết, mấy người phụ nữ ở nhà của tôi, sẽ bị bắt đi làm con tin. Vì vậy, ông lo lắng cháu gái của mình bị hại, nên mượn tay Dương Liệt đưa cô đi, phải vậy không?

Lâm Chí Quốc gượng cười:

- Không ngờ, kể cả chuyện này cũng bị cậu đoán trúng, đúng là lén lút dùng phương pháp bí mật, để Dương Liệt biết Tuệ nhi đang ở chỗ của cậu, đáng tiếc, gã Dương Liệt ngu xuẩn đó, lại không thể đưa nó đi. Có lẽ đây là ý trời, kế hoạch của tôi đã thất bại rồi, nhưng cuối cùng Tuệ nhi vẫn an toàn.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Lỗ hồng của ông thực ra còn 1 số nữa, nhưng tôi không thể không phục ông, chiêu này, đúng là tuyệt vời, có câu không ai đoán được chữ ngờ, sơ hở duy nhất của ông chính là không gặp may, đúng lúc thủ lĩnh của Bão Cát là Ares, gã đó, chỉ sinh ra để chiến đấu và chiến tranh thôi, gã không phải là kẻ âm mưu gì cả, nhưng gã không ngu ngốc.

- Hừ, hơn nữa, còn là thằng cha không biết giữ chữ tín.

Lâm Chí Quốc khinh thường nói.

Dương Thần cười ha hả.

- Ông thực sự tưởng rằng, gã đó đã khai ông ra sao?

- Cái gì?

Lâm Chí Quốc bỗng tỉnh ngộ, giọng run run hỏi Dương Thần:

- Là... là cậu có ý thăm dò?

Mấy người khác đều ngạc nhiên nhìn Dương Thần.

Dương Thần gật đầu:

- Không sai, vừa mới bắt đầu, tôi chỉ nghi ngờ, kẻ đứng sau bức màn chỉ huy có thể là ông không. Nhưng tôi không thể xác định, vì vậy, tôi mới rào trước đón sau, ai mà biết, ông thực sự thừa nhận. Ares căn bản không nói gì, thì đã đi rồi, nếu không phải ông có tật giết mình, thì tôi cũng không thể nào nhanh chóng biết được toàn bộ chân tướng sự việc.

Lâm Chí Quốc loạng choạng bước lui 2 bước, cũng là 1 màn ảm đạm.

- Ông an bài nhiều việc đến như vậy, thậm chí, không ngại thuộc hạ của mình bị thương, giống như Thiên Long, xem chút nữa thì chết rồi, kết quả là, chẳng phải cũng rơi vào tình cảnh này. Nói thật, tôi không tài nào hiểu nổi suy nghĩ của ông, cách làm của ông, chẳng khác gì tự kiếm con đường chết.

Dương Thần thở dài nói.

Lâm Chí Quốc bỗng nhiên cười lạnh lùng, dần dần, tiếng cười lạnh lùng càng lớn hơn, gần như có chút điên cuồng.

- Cậu biết gì mà nói? Cậu biết gì mà nói chứ? Cậu có biết trong lòng tôi đau khổ đến nhường nào không?

- Tôi nói cho cậu biết, Dương Thần.

Lâm Chí Quốc nói:

- Tôi làm chủ nhà của nhà họ Lâm, đã hơn 20 mấy sắp 30 năm rồi. Vì tôi đảm nhận vị trí tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ, không tiện nói toạc ra, nhà họ Lâm luôn chỉ là gia tộc thứ 2 ở Yên Kinh. Tôi rõ ràng đã đảm nhiệm vị trí đầu não của tổ chức bảo vệ Hoa Hạ, lại cứ phải nhìn 1 lũ hàng dỏm xem thường tôi, lại còn mỉa mai châm chọc tôi ở phía sau... cứ như thế, tôi căn bản không thể nào phản bác lại.

- Sắp 30 chục năm rồi, tôi luôn im lặng chịu đựng. Nhưng rồi thì sao, tôi nhận được điều gì? Nhà họ Lâm không thể lớn mạnh, con trai và con dâu của tôi, đều đã vì nước hy sinh! Vợ của tôi, cháu gái của tôi, toàn bộ bỏ tôi đi ản

trong núi sâu! Trong nhà chỉ có 1 ông lão cô đơn! Đám bà con khác thì cứ chê tôi không có năng lực, không thể làm cho nhà họ Lâm vinh quang hiển hách.

Lâm Chí Quốc kêu to 1 tiếng, khiến ánh mắt của Vân Miêu sư thái đứng ở kế bên dần dần thối uớt, sắc mặt lộ vẻ có chút không đành lòng và đau khổ. Áo Xám thì đau khổ nhắm mắt lại, hiển nhiên cũng biết những tháng ngày đã qua của Lâm Chí Quốc chẳng dễ chịu gì.

Hơi thở của Lâm Chí Quốc có chút hỗn loạn, trên trán lộ ra vào đường gân xanh, tiếp tục nói:

- Năm nay, các nước khác, không ngừng tăng cường tổ chức an toàn bí mật của mình. Bất luận là Blue Storm của Mỹ, Huân Chương Council của Nga, thậm chí là 1 số tổ chức phi chính phủ, như hội Bát Kỳ, Curia, Panthera onca... tốc độ tăng trưởng đều nhanh hơn rất nhiều so với Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng tôi! Số người của chúng tôi nhiều nhất, nhưng chất lượng lại không ngừng giảm xuống! Chúng tôi hy sinh 10 mấy chiến sĩ, mới có thể tiêu diệt 1 đặc công của kẻ địch, tổ chức như vậy, làm sao có thể bảo vệ quốc gia chứ!?

- Chúng tôi luôn tìm kiếm sự phát triển, nhưng ai có thể giúp chúng tôi? Đám hàng dỏm đó, cả ngày chỉ biết tranh danh đoạt lợi, căn bản không biết, không có lũ người như chúng tôi, bọn họ sớm đã bị những tổ chức nước ngoài đó chia 5 xẻ 7 rồi.

- Nếu không phải vì đất nước này, cậu tướng, với tư cách là 1 trưởng bối, tôi lại phải thấp giọng nói chuyện với cậu vậy sao, lại cứ bị cậu mĩa mai châm chọc, cũng không nói lại sao?

Dương Thần im lặng, lời nói của Lâm Chí Quốc cũng có chút đạo lý, ty ông đã đi sai đường, nhưng chuyện gì cũng có nguồn gốc của nó.

- Tôi đã nhịn đủ rồi, những ánh mắt xem thường của người khác, tôi cũng chịu nhịn đủ rồi, khi phải thấp cổ bé họng trước người rõ ràng thua kém tôi.

Lâm Chí Quốc lạnh lùng nói:

- Hôm nay nếu như sự việc đã bại lộ rồi, tôi cũng không tính tiếp tục ngồi ở vị trí này nữa. Dương Thần, nếu cậu còn chút lương tâm, thì đừng nói ra chuyện xảy ra ngày hôm nay, tôi chỉ muốn từ chức, trở về làm 1 ông lão dưỡng già.

Không đợi Dương Thần nói, 1 giọng nói nam có chút từ tính phát ra từ sườn núi thấp ở phía sau đóng đồ nát.

- Đã làm sai, thì phải chịu phạt, trốn tránh có nghĩa là biết sai nhưng không chịu sửa...

Mọi người đều giật mình sợ hãi, nhìn sang hướng đó.

Sắc mặt của Dương Thần lộ vẻ có chút khó tin, khoảng cách gần như vậy, mình lại không phát hiện có người đang tới gần? Tại sao lại có thể?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 394

Cực Kỳ Ngu Ngốc

Từ phía sau 1 sườn núi thấp, hình dáng 1 người đàn ông thấp thoáng hiện ra dần dần, ung dung tự tại, dường như đang thong thả bước đi.

Lúc này người đó rõ ràng cách xa mọi người chưa đến 20 mét, nhưng mọi người đều phát hiện, bản thân hình như không nhìn rõ động tác của người đó ra sao, dáng người ra sao, chỉ biết, người đó đang đến gần.

Cho đến khi người thanh niên đó bước đến trước mặt của mọi người, mới nhìn rõ, đúng là 1 dáng người tuấn tú, mặt mũi ôn hoà vui vẻ, người thanh niên có mái tóc dài đen óng bù xù, mặc chiếc áo dài xanh thẫm, cách ăn mặc hơi giống với đạo sĩ già Ngọc Ki Tử của phái Côn Luân, chỉ là có vẻ như hơi tùy tiện.

Người đàn ông cao 1 mét 7, tướng tá có chút giống người trí thức, khiến người ta không hiểu nụ cười của gã có ý gì, chỉ cảm thấy người đàn ông này có chút gì đó là lạ.

- Ngài là...

Người đầu tiên mở miệng hỏi là Ngọc Ki Tử, không phải gã muốn ra mặt, chỉ là, gã cảm thấy tướng tá và bộ đồ của người đàn ông trước mặt hơi quen quen.

Người đàn ông như cười mà không phải cười liếc mắt lên xuống nhìn Ngọc Ki Tử, trầm trầm nói:

- Không ngờ, Tiểu Ki Tử năm đó, giờ đã mặc áo dài lão sĩ già của Côn Luân, sao, cả sư thúc cũng không nhận ra ư?

Ngọc Ki Tử bỗng tỏ ra giật mình, hình như nhớ ra chuyện gì đó, run lấy bẩy bước lui 2 bước, cẩn thận nhìn lại người đàn ông trước mặt, hình như nhớ rõ chuyện gì, lộ vẻ hoảng sợ và lúng túng.

Người đàn ông cười ha hả.

- Chú còn nhớ, lúc con mới lên núi, chuyện gì cũng ko biết, mỗi khi có vấn đề tu luyện thì lại kiếm chú để hỏi, chú có hỏi con, tại sao không tìm sư huynh trưởng môn, mà cứ hỏi chú, con nói là sư phụ dữ quá, còn sư thúc không chửi con ngu, lúc đó chú đã nghĩ, trong tương lai, thành tựu của con sẽ không tầm thường, lúc nhỏ đã dám biến báo, không giống đám đệ tử kia, cứ trừng mắt chửi chửi cũng không biết đi hỏi sư bá đồng môn khác, đáng tiếc, con vẫn chưa thực sự nhìn thấu mọi việc, đã 80 mấy năm rồi, tại sao vẫn cứ quanh quẩn mãi ở chỗ bắt đầu của Tiên Thiên?

“Phịch phịch”

Ngọc Ki Tử bỗng quỳ xuống dưới đất, cả người giật mình 1 cái, nặng nề

cúi lạy sát đất trước mặt mọi người, hô to:

- Ngọc Ki Tử, bái kiến sư thúc Lăng Hư Tử.

- Sư thúc Lăng Hư Tử?

Vân Miêu sư thái đứng 1 bên hình như cũng nghĩ ra điều gì đó, còn Lâm Chí Quốc và Áo Xám với vẻ mặt tràn đầy suy nghĩ.

Còn Dương Thần và Thái Ngưng, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Lăng Hư Tử là ai?

Còn nữa, người này nói “80 năm”, và được Ngọc Ki Tử gọi là “sư thúc”, làm sao có thể? Nếu là sư thúc 80 năm trước của Ngọc Ki Tử, thì đến giờ ít nhất cũng trăm mấy tuổi rồi, tại sao lại có dáng vẻ như 1 người thanh niên? Thậm chí còn trẻ hơn cả gã Dương Thần 24 tuổi.

Lăng Hư Tử thở dài nói:

- Chẳng trách tại sao con không thể đột phá cảnh giới Tiên Thiên, thì ra là bị người sư huynh cố chấp của chú dạy hư rồi, hành lễ như vậy có ý gì, cúi lạy chú, chú không phải là thần phật, Ngọc Ki Tử không cần phải cúi lạy, nếu con có hiếu, gặp mặt sư thúc, phải biếu chút tiền mới đúng, mấy ngày nay chú đi dạo ở Trung Hải, thấy rất nhiều quán ăn, nhưng trên người không đủ tiền, thèm ăn quá trời.

Sắc mặt Ngọc Ki Tử nhăn nhó, gã vừa rơi vào trạng thái đờ đẫn hoàn toàn, lại nghe Lăng Hư Tử nói như vậy, buồn bã nói:

- Sư... sư thúc, bản đạo... à không Tiểu Ki Tử, Tiểu Ki Tử cũng không mang theo tiền.

Nghe Ngọc Ki Tử đỏ mặt tự xưng là “Tiểu Ki Tử” trước mặt 1 người sư thúc trẻ tuổi, Dương Thần như nhin không được cười.

- Thôi đi, thôi đi, dù sao giải quyết xong việc đêm nay, chú cũng về rồi.

Ánh mắt của Lăng Hư Tử nhìn sang Lâm Chí Quốc ở 1 bên, cười hỏi:

- Với tư cách là tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ, ông hẳn đã đoán ra, ta là ai?

Vẻ mặt của Lâm Chí Quốc cười miễn cưỡng, cảm thấy ông trời đang đùa rất dai, bùi ngùi than thở nói:

- Tiền bối, chắc là người của “Hồng Mông”.

- Không sai, tôi chính là người đảm nhiệm “sứ giả Hồng Mông” 5 năm nay, năm nay, cũng là năm cuối cùng tôi đảm nhiệm, không ngờ, đến cuối năm, ông lại đem tới cho tôi 1 việc đau đầu.

Lăng Hư Tử lắc đầu thở dài nói.

Hồng Mông? Sứ giả Hồng Mông?

Là gì vậy?

Trong lòng mọi người, ngoài Lâm Chí Quốc ra, đều thắc mắc như vậy.

Lâm Chí Quốc nhắm mắt.

- Tại sao lại như vậy, trước đó, Viêm Hoàng Thiết Lữ của chúng ta đã mất đi nhiều chiến sĩ như vậy, lúc chống đỡ đến nổi tái nhợt, Hồng Mông

trước giờ vẫn như trong truyền thuyết, hư vô mờ mịt, không 1 chút dấu vết, nhưng giờ đây, đợi đến lúc tôi hết hy vọng đưa ra quyết định này, Hồng Mông, lại thực sự xuất hiện trước mặt tôi?

Lăng Hư Tử khẽ cười.

- Ông vẫn không hiểu sao, từ trước đến giờ Hồng Mông không từng từ bỏ mảnh đất này, là ông, lòng của ông đã dao động rồi.

Sắc mặt Lâm Chí Quốc thê lương, im lặng không nói gì.

Lúc này, Ngọc Ki Tử không kìm được, bèn hỏi:

- Sự thúc, không phải... không phải chú... sao giờ lại...

- Trời ơi, muốn nói thì cứ nói, ấp a ấp úng làm gì, chuyện gì vậy?

Lăng Hư Tử bất mãn nói.

- Phải phải phải...

Lăng Hư Tử cẩn thận hỏi:

- Năm đó chú mới 20 tuổi, không phải lúc chú đi du lịch ở Hoa Hạ, bị kẻ thù ám sát... không... không phải vậy sao? Tại sao lại.

- Con muốn nói, không phải chú chết rồi sao? Sao lại đứng trước mặt của con, đồng thời lại trẻ tuổi đến như vậy phải không?

Lăng Hư Tử như cười mà không phải cười.

Ngọc Ki Tử gật đầu lia lịa.

- Chú không nói cho con biết đâu.

Lăng Hư Tử đắc ý nói.

Mọi người im lặng 1 hồi, nhưng đồng thời cũng vô cùng lay động, người thanh niên này, thật sự là sự thúc của Ngọc Ki Tử?

Vân Miêu sư thái cuối cùng cũng nghĩ ra người đứng trước mặt là ai, kinh ngạc nói:

- Tôi nhớ ra rồi, Côn Luân Lăng Hư Tử, ông chính là... chính là kỳ tài Côn Luân ngàn năm không ai sánh bằng, Lăng Hư Tử?

Lăng Hư Tử “ừ” 1 tiếng.

- Bé gái nhỏ, cô cũng nhận ra tôi ư?

Vân Miêu nuốt nước bọt, mới nói:

- Lúc tôi còn nhỏ, đã từng nghe sư thúc tổ nói, tiền bối là bậc kỳ tài đã tu luyện Tiên Thiên Đại Viên Mãn đã đạt được bí kíp võ công mạnh nhất của Côn Luân “Càn Nguyên Vô Lượng Quyết” trong 100 năm trở lại đây của phái Côn Luân, sau này, lúc ngao du chốn hồng trần bị kẻ thù cao tay ám sát, mới không may thiệt mạng, nhưng sao lại... đồng thời, lúc đó tiền bối không phải đã 40 mấy tuổi rồi sao?

- Nhìn nội công của cô, chắc là hậu duệ của Thục Sơn, sư thúc của cô, có phải là tên đầu hói Mạc Đạo Nhiên?

Lăng Hư Tử bữu môi nói:

- Gã đúng là nhàn quá hóa khùng, phá không nổi cảnh giới Tiên Thiên, lại có hứng nói kể chuyện cho đám văn bối nghe.

- Quả nhiên, sự thúc đẩy... đột phá thành công cảnh giới Tiên Thiên, bước qua cánh cửa trong truyền thuyết đó sao?

Ngọc Ki Tử kinh ngạc nói:

- Chẳng trách, chẳng trách nhìn sự thúc trẻ đến như vậy.

Lăng Hư Tử không phủ nhận mỉm cười, nói với Lâm Chí Quốc:

- Đi theo tôi, ông đã không còn thích hợp ở lại đây nữa.

Lâm Chí Quốc đau khổ nhắm mắt, hỏi:

- Tiên bối, có thể nói cho tôi biết, tại sao đợi đến lúc Viêm Hoàng Thiết Lữ thâm nhập như vậy, mới chịu xuất hiện, lúc chúng tôi chiến đấu gian khổ, sao không ra tay giúp đỡ. Truyền thuyết của Hồng Mông, là tướng quân tiên nhiệm đã để lại trước lúc chết, đây là cái tên gần như bị lãng quên, cả tôi cũng không tin. Vì sao, tiên bối thực sự tồn tại, lại không chịu cứu quốc gia lúc gặp nạn chứ?

Nụ cười trên mặt Lăng Hư Tử dần dần tan đi, nghiêm nghị nói:

- Lâm Chí Quốc, ông còn chưa hiểu sao? Gặp nạn không phải là quốc gia này, mà là chính lòng tham của ông. Ông thực sự nghĩ rằng, Hoa Hạ đã gặp phải đại nạn? Ông thực sự cho rằng Hoa Hạ hơn 5 ngàn năm kế thừa, sắp bị tiêu diệt sao?

Không chờ Lâm Chí Quốc trả lời, Lăng Hư Tử nói tiếp:

- 1 dân tộc hùng mạnh thực sự, muốn tiếp tục tồn tại, thì không thể dựa vào sự bảo vệ của số người ít ỏi để phát triển. Nếu đám thanh niên của Viêm Hoàng Thiết Lữ của bọn ông, gặp chút khó khăn, chết 1 số người, thì mấy lão già chúng tôi phải ra tay giúp đỡ bọn ông, như vậy, nếu trong lòng ai cũng có cách nghĩ này – chúng ta đã chiến bại rồi, lạc hậu rồi, cũng không sao, vì sẽ có sức mạnh tuyệt đối giúp tôi thu thập tàn cuộc...

- Cách nghĩ như vậy, chỉ làm cho tất cả thanh niên, đánh mất ý chí tiến thủ của mình.

- Cao thủ thực sự, đều đã trải qua thử thách sống chết, sau khi quanh quẩn ở biên giới của sự sống và cái chết, mới có thể hiểu ra mọi chuyện, thành tựu mới có hy vọng đột phá đến đỉnh điểm.

- Hoa Hạ của tôi, là 1 dân tộc duy nhất từ trước đến giờ không thể bị tiêu diệt trong vô số quốc gia văn minh cổ đại trên thế giới, chỗ dựa không phải là sự tồn tại của “Hồng Mông” chúng tôi, mà chính là mỗi người dân Hoa Hạ thực thụ, mang trong người dòng máu bất khuất kiên cường, chống lại kẻ thù đến cùng tràn đầy tự hào.

- Chỉ có không ngừng rèn luyện bước qua máu lửa, tài năng của dân tộc mới có thể không ngừng được tiếp tục kế thừa.

- Ông là tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ, không những không tin vào bản thân, mà còn không tin vào thuộc hạ của mình, chỉ cảm thấy ông trời không công bằng, bất công với nhà họ Lâm của ông. Làm như tất cả người dân Hoa Hạ đều thiếu nợ ông ko bằng...

- Ngu xuân đến hết mức! Ông cho rằng, những chiến sĩ Viêm Hoàng Thiết Lữ đã hy sinh vì điều gì!? Ông cho rằng, những chiến sĩ đó cho dù biết phải phơi thây nơi chiến trường, cũng phải điều mình chiến đấu vì dân tộc này là vì điều gì?

- Cả bọn họ biết rằng sẽ chết, cũng không chút do dự đứng trước mặt của ông, ông là người chỉ huy, chưa gì đã không kìm không nổi... ông xứng đáng với sự tin tưởng của tướng quân tiềm nhiệm, xứng đáng với những thuộc hạ này, với tấm lòng nhiệt huyết của những người thanh niên đó sao?

Lăng Hư Tử nói xong, Thái Ngung, Vân Miêu sư thái đều tỏ ra hơi đau xót, đồng thời cũng có chút sục sôi, trong lòng trào dâng.

Sắc mặt của Lâm Chí Quốc thì tái nhợt, sắc mặt đau thương đứng đó như người mất hồn, không thể nói thêm lời nào nữa.

- Xong rồi, điều cần nói đã nói hết, giờ tôi sẽ thực hiện 1 trong 2 nhiệm vụ của Hồng Mông, đưa người đi.

Lăng Hư Tử nói xong, đi về hướng Lâm Chí Quốc.

Nhưng, kẻ cứ đứng 1 bên không nói gì – Áo Xám, đã nhanh chóng lách mình về phía trước mặt của Lâm Chí Quốc, trên gương mặt đầy nếp nhăn, lộ vẻ đau buồn.

- Muốn đưa lão gia đi, hãy giết Áo Xám này trước.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 395

Khe Hở Ở Cánh Cửa Chính

Lăng Hư Tử sững sốt, không ngờ lại có người dám can gã, nhưng không nổi giận, cười nói:

- Nhóc con, tránh ra, mày biết rằng không can nổi tao đâu.

- Đây không phải chuyện có can nổi hay không?

Áo Xám nghiêm mặt nói:

- Áo Xám vốn được lão gia cứu mạng, mới có thể tham sống sợ chết đến bây giờ, cả cuộc đời này ngoài việc bảo vệ lão gia chu đáo, thì không còn vương vấn gì nữa. Tôi biết tiền bối muốn đưa lão gia đi, chắc chắn sẽ giam cầm lão gia đến chết, điều đó còn khó chịu hơn là giết lão gia. Áo Xám không thể bên cạnh lão gia, chỉ bằng lấy cái chết để cảm ơn ân cứu mạng của lão gia.

- Áo Xám, tránh ra.

Lâm Chí Quốc ngẩng đầu, mắt đã hơi đỏ vì không tìm được.

- Tiền bối Lăng Hư Tử, chẳng qua chỉ thực hiện trách nhiệm Hồng Mông, tôi là tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ, phạm sai lầm, theo lý phải chịu xét xử.

- Lão gia, trước giờ Áo Xám luôn phục tùng mệnh lệnh của lão gia. Chưa kể kế hoạch lần này, Áo Xám thực sự không thể gạt đầu bừa với lão gia, nên Áo Xám dùng cách không nhúng tay vào, đứng nhìn ở đằng xa. Nhưng, lần này Áo Xám phải cãi lại mệnh lệnh của lão gia.

Áo Xám nói xong, chân khí toàn thân bắt đầu ngưng tụ, tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Lăng Hư Tử chẳng phản ứng gì, như là đợi Áo Xám tấn công.

Dương Thần đứng 1 bên, thấy Lăng Hư Tử nhẹ nhõm phờ phờ đứng ở đó như vậy, cảm thấy có gì đó bất thường.

Đây là 1 cảm giác huyền ảo, người này rõ ràng đứng trước mặt mình, lại hình như, đang hoàn toàn ở 1 thế giới khác.

Vì Dương Thần có thể nắm rõ không gian pháp tắc, nên có 1 linh cảm mãnh liệt – con người này, hoàn toàn không chịu sự trói buộc của không gian.

Chỉ có điều, mấy người khác đứng ở đó, kể cả Ngọc Ki Tử cũng không nhìn thấy điều đó.

Lúc này, Áo Xám đã ngưng tụ toàn bộ chân khí, chột ra sức, nguyên người như 1 luồng ánh sáng màu xám, bay đến trước mặt Lăng Hư Tử như xẹt điện, đâm 1 cú vào ngực của Lăng Hư Tử.

“Bịch”

Phát ra 1 tiếng trầm trầm, nhưng không phải là Áo Xám đánh trúng gì đó, chỉ là nắm đấm của Áo Xám chưa kịp đụng vào Lăng Hư Tử, thì hình như 1 luồng sức mạnh vô hình, đánh bay người của Áo Xám.

Áo Xám liên tục lộn mào trên không trung mấy lần, mới nặng nề ngã xuống đất, kìm không nổi ói ra máu tươi, đúng là bị nội thương nặng lắm rồi.

Sắc mặt của Lăng Hư Tử không chút đổi thay đứng ở chỗ đó, thở dài nói:

- Đáng thương cho kẻ 60 tuổi, trung thần tận tâm. Trên cõi đời này, có tình, có lý. Tình, lớn hơn lý, nhưng tuyệt đối không phải lúc này. Việc cần phải làm, tôi phải làm cho xong. Gã đó đã không thể nào tiếp tục là tướng quân nữa, 1 người biết được quá nhiều bí mật của Hoa Hạ, tôi phải dẫn đi. Nhưng ông có thể yên tâm, gã sẽ có 1 nơi không tệ để an hưởng tuổi già.

- Chỉ cần Áo Xám này còn 1 hơi thở, tuyệt đối không để tiền bối dẫn lão gia đi...

Áo Xám loạng choạng đứng dậy, vẫn muốn tiếp tục chiến đấu.

- Ông cơ bản không thể nào tiếp cận tôi, làm sao mà ngăn cản tôi?

Lăng Hư Tử thở dài nói.

- Không thể cản trở, cũng phải cản trở.

Lúc Áo Xám muốn xông lên lần nữa, Vân Miểu sư thái luôn im lặng nhìn Lâm Chí Quốc chột quỳ xuống, nói với Lăng Hư Tử:

- Xin tiền bối, tha cho người này, tuy ông ấy phạm lỗi, nhưng đã biết sai rồi, xin tiền bối cho phép tôi đưa ông về Thục Sơn, cho ông ở trên Thục Sơn, sống hết quãng đời còn lại.

- Vân nhi...

Lâm Chí Quốc thấy Vân Miểu sư thái cầu xin cho mình, nước mắt đã dâng trào, nói thể nói gì hơn.

- Tôi biết 2 người là vợ chồng, nhưng chuyện này không có cửa thương lượng.

Lăng Hư Tử nói xong, lần nữa đi về hướng Lâm Chí Quốc.

- Đừng có mơ!

Áo Xám nổi giận trừng mắt, liền theo sát xông lên với ý định ngăn cản.

Lăng Hư Tử cau mày, phật cũng có 3 phần thịnh nộ, gã vốn siêu nhiên hơn thế tục, cho dù nhường nhịn thêm lần nữa, cũng có giới hạn.

Lâm Chí Quốc nhìn thấy Áo Xám bị thương nặng lại muốn đối đầu với Lăng Hư Tử, sắc mặt lóe lên nỗi tuyệt vọng, đột nhiên móc 1 cây súng từ trong chiếc áo khoác, chĩa vào đầu của mình.

- Áo Xám dừng tay lại.

- Lão gia?

Áo Xám thấy Lâm Chí Quốc chĩa súng vào đầu của mình, liền đứng ngay.

- Tôi đã quyết định rồi, đừng có làm khó Lăng Hư Tử nữa.

Khóe môi của Lâm Chí Quốc gượng cười.

- Tấm lòng của ông, tôi hiểu rất rõ. Điều tôi vui mừng bây giờ là ông không như tôi, tham gia vào chuyện này. Áo Xám, ông theo tôi nhiều năm, mặc dù nói ông là thuộc hạ của tôi, nhưng ông chẳng khác gì 1 người bạn già của tôi. Sau khi tôi đi, nhà họ Lâm xem ra... sẽ dần dần suy sụp, nhưng mà, hy vọng ông có thể giúp đỡ hết mình.

Áo Xám đau khổ nhắm mắt lại.

Lâm Chí Quốc nhìn sang Vân Miêu sư thái.

- Vân nhi, nhà họ Lâm, sau này giao cho Tuệ nhi đi. Anh biết em không có lòng dạ nào lo liệu việc gia tộc, nhưng dù sao em cũng là phu nhân của tộc trưởng nhà họ Lâm. Sau khi anh đi, hy vọng em cho Tuệ nhi trở về nhà, từ từ bắt tay lo liệu mọi việc. Cứ coi như đây là yêu cầu không biết xấu hổ cuối cùng của người chồng có lỗi này của em.

- Chuyện lần này, chính tay anh làm nên lỗi lầm, khiến Viêm Hoàng Thiết Lữ phải mất mặt, làm cho những thanh niên này gặp nạn, còn suýt chút để đá thần rơi vào thay người khác. Nhưng, anh vui mừng, đã trả thù cho con dâu của chúng ta.

Vân Miêu sư thái không nói lời nào, 2 mắt nhắm lệ, gật đầu.

Lâm Chí Quốc lại nhìn Dương Thần với ánh mắt khó hiểu:

- Tôi cuối cùng vẫn không thể ngẩng cao đầu trước mặt anh, nhưng, mọi chuyện đã không còn ý nghĩa gì nữa, hy vọng sau này anh đối xử tốt với Nhược Khê, cô là đứa con đáng thương.

Dương Thần cười nói:

- Cuối cùng ông cũng chịu nói thật rồi sao?

- Ha ha.

Lâm Chí Quốc cười khẽ.

- Điều nên nói, tôi cũng đã nói rồi, sớm muộn gì thì anh cũng biết.

- Nói xong rồi thì đi thôi.

Lăng Hư Tử đi về phía trước, 1 tay vịn lưng của Lâm Chí Quốc.

Lâm Chí Quốc gật đầu, quay người bước đi.

Lăng Hư Tử dường như nhớ ra chuyện gì, cười nói với Dương Thần:

- Cuộc chiến vừa rồi, tôi xem rồi, hy vọng anh có thể lĩnh ngộ được gì đó.

Nói xong, không đợi mọi người nói lời tạm biệt, thì thấy Lăng Hư Tử vịn lưng của Lâm Chí Quốc, chớp mắt, đã di chuyển đến 1 nơi trăm mấy mét trong nháy mắt.

Cả Dương Thần cũng không nhìn rõ, đây là 1 phương thức di chuyển ra sao, hoàn toàn không có hình thức bóp méo không gian, ngược lại giống... như trực tiếp ở nơi này xuyên qua 1 nơi khác.

Không để mọi người nhìn tiếp cảnh tượng thần kỳ, đã không còn thấy bóng dáng của Lăng Hư Tử và Lâm Chí Quốc nữa.

Những người có mặt ở đó im lặng 1 hồi, Ngọc Ki Tử nói:

- Không ngờ, sư thúc đã thực sự bước vào cánh cửa đó, trên thiên tiên,

hóa ra thực sự có cảnh giới đó sao.

Trong lòng Dương Thần thì hiểu rõ vài phần, quả nhiên như mình đã đoán, dựa vào Viêm Hoàng Thiết Lữ, thì không thể nào bảo vệ chu toàn quốc gia này mãi mãi, hiển nhiên là có đám người này thực sự đứng ở phía sau. Những người này, chắc chắn đã đột phá cảnh giới tiên thiên đại viên mãn mà bản thân mình đang ở đó.

Trước kia, mình chỉ cảm thấy mơ hồ, mình vẫn còn không gian để tiến bộ, bây giờ thì có thể kết luận rồi. Vừa mới cảm nhận cách rời khỏi như đi xuyên của Lăng Hư Tử. Dương Thần lại ngộ ra được vài phần.

Trước mắt, dường như là có 1 cánh cửa chính chưa mở, đang dần dần hé lộ 1 khe hở.

- Anh đang suy nghĩ gì?

Thái Ngưng bỗng hỏi nhỏ.

Dương Thần lắc đầu.

- Không sao, cũng không rõ lắm. Phải rồi, Lâm Chí Quốc đi rồi, Viêm Hoàng Thiết Lữ bọn em tính sao?

Vân Miêu sư thái lau nước mắt ở khóe mắt, nói:

- Không cần phải lo lắng. 2 trách nhiệm lớn của Hồng Mông, 1 là bảo vệ cội nguồn của quốc gia. 2 là giám sát tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ, dù sao Viêm Hoàng Thiết Lữ cũng là tổ chức phi thường bí mật, không thể thông qua quy trình pháp luật. Vì vậy, nếu tướng quân bị xét xử, Hồng Mông sẽ dùng phương thức đặc biệt, sắp xếp người kế nhiệm tướng quân. Chúng tôi chỉ cần đợi tướng quân mới lên nhậm chức.

Dương Thần gật đầu, hẳn cũng không lo lắng lắm, trước mắt sự việc đã được giải quyết, hẳn đang nghĩ đến Mạc Thiện Ny bị hắn sắp xếp ở quán rượu ROSE cùng với Sắc Vi, 2 người phụ nữ đó luôn lo lắng cho mình, liền vội vã chạy về gặp bọn họ.

- Nếu đã không còn việc gì, vậy thì tôi về trước đây.

Dương Thần nói với những người có mặt.

Ngọc Kì Tử chấp tay.

- Cảm ơn anh bạn nhỏ, lần này may mắn có anh bạn, bản đạo mới thoát khỏi khó khăn.

Dương Thần vẫy tay, quay người rời khỏi.

Bằng cách nhanh nhất có thể chạy đến bãi xe mà mình gửi xe, Dương Thần phóng chiếc Mercedes-Benz điên cuồng trên con đường lớn của thành phố vào rạng sáng.

Sự việc đêm nay xảy ra quá nhanh, Dương Thần chợt nhớ mình quên không gọi điện thoại cho về nhà nói tại sao không về nhà, không khỏi cảm thấy chán nản, chắc Lâm Nhược Khê lại đang giận mình ở nhà, đã ra ngoài ăn cơm với cô gái khác thì thôi, lại còn đêm khuya không về nhà nữa, đây chẳng phải muốn bị đánh sao?

Nhưng lại không thể gọi điện về vào đêm khuya, vì không thể nói thật đêm nay mình đã làm gì, Dương Thần đành từ bỏ giải thích.

Đến quán rượu ROSE, lúc đêm khuya chẳng còn vài người trong quán, nhân viên trong quán cũng chỉ còn có 2 gã đàn em không quen mặt của hội Hồng Kinh, nhưng Dương Thần vẫn cảm thấy có không ít người đang vây quanh quán rượu, hiển nhiên là Sắc Vi gọi đến để bảo vệ.

Nhìn thấy Dương Thần, không ít nhân viên tinh nhuệ quen biết của hội Hồng Kinh đều khom lưng chào hỏi.

Dương Thần nhìn bọn họ vẫy tay coi như chào hỏi, đi vào hàng lang phía sau, bước đến cửa phòng của Sắc Vi, hỏi 2 gã vệ sĩ đang trực cửa:

- Chị hai của bọn người đang ngủ ở trong đó?

2 gã vệ sĩ lắc đầu.

- Ông Dương, chúng tôi không biết chị hai đã ngủ hay chưa.

Dương Thần ngẫm lại thấy đầu óc mình không ổn rồi, nếu 2 gã vệ sĩ mà nhìn thấy người phụ nữ của mình đang ngủ hay chưa ngủ, vậy thì không ổn rồi, vì thế mà tự mình mở cửa, bước vào trong nhà.

Bước vào phòng ngủ thơm ngào ngát, Dương Thần ngẩng đầu, trông thấy quang cảnh trên chiếc giường lớn Sắc Vi, liền cảm thấy máu trong người, đều chảy dồn về não, nuốt nước bọt, miệng lưỡi khô khan...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 396

Xung Hô Thân Mật

Trên chiếc giường rộng lớn đó của Sắc Vi, gần đây dùng tấm khăn trải giường màu cà phê đậm làm nền, đắp cái chăn cũng là màu cà phê sữa cùng loại có sợi tơ bóng loáng, vì vậy mà sắc thái có vẻ phong tình đậm đà.

Lúc này, 2 người phụ nữ trong chiếc đầm ngủ ngắn ngang, 1 chiếc đầm ngủ màu trắng, chiếc còn lại màu xanh nhạt, đều bị sự vui đùa trước khi ngủ làm tung bay trên cơ thể của 2 người.

Nhìn từ góc độ mà Dương Thần đứng, đều có thể nhìn rõ cặp đùi trắng nõn nà và sự hấp dẫn của màu sắc lạ thường giữa cặp đùi của 2 người đó.

Càng gay go hơn nữa, Sắc Vi lại cúi đầu vào ngực của Mạc Thiện Ny, còn Mạc Thiện Ny thì hơi chu cái miệng nhỏ xíu, hôn lên tóc của Sắc Vi.

2 người quấn quít ôm lấy nhau, hoàn toàn không dễ thương như ngày thương, mà có vẻ ngây ngô hồn nhiên nhiều hơn, tỏ ra có chút cảm giác vui vẻ.

Bước chân của Dương Thần tuy nhẹ nhàng, nhưng vốn không có ý muốn che giấu, vì vậy mà, Sắc Vi nằm trên giường vẫn nghe thấy có tiếng động, lơ mơ tỉnh dậy.

Nhắc đầu khỏi bộ ngực đầy đặn và mềm mại của Mạc Thiện Ny, Sắc Vi xoa xoa cặp mắt dễ thương, chớp chớp mắt, dường như cảm thấy khô khan, không thoải mái cho lắm, nhưng vẫn thản nhiên mỉm cười.

- Ông xã, sao anh về khuya vậy.

Không phải Sắc Vi lo lắng về sự an toàn của Dương Thần, chỉ là tốc độ giải quyết công việc của hắn rõ ràng chậm hơn hồi trước rất nhiều.

Dương Thần cũng không cố ý giải thích với người phụ nữ của mình rằng mình đã gặp lũ biến thái ra sao, lại còn đụng độ 1 gã cao thủ như thế nào, và đã gặp 1 gã còn mạnh hơn cả mình nữa. Dương Thần biết những chuyện này, Sắc Vi cũng không để ý lắm, chỉ cần mình an toàn đứng trước mặt cô, cô sẽ không thắc mắc gì nữa.

- Anh cũng cảm thấy rất tiếc, khuya thế này mới về đến, không được nhìn thấy 2 con yêu tinh bọn em quây trên giường.

Dương Thần bước đến bên giường, rồi ngồi xuống, thò tay chụp lấy cẳng chân xinh đẹp của Sắc Vi, nhéo vào bàn chân trắng nõn mịm màng 1 cái, làm cho Sắc Vi liếc cặp mắt xinh đẹp quở trách về hắn.

- Chúng em đâu có quây gì đâu.

Sắc Vi nghĩ đến những lời nói mê sảng vừa nói và những việc cổ quái hiếm có đã làm với Mạc Thiện Ny, làm sao dám nói với Dương Thần, trực

tiếp phủ nhận:

- Chỉ là không cẩn thận mới ngủ ra thế này thôi.

Mạc Thiện Ny vốn mới ngủ được không bao lâu cũng nghe thấy tiếng động, lim dim mở mắt ra, thấy Dương Thần mạnh khỏe ngồi nói chuyện bên giường, không khỏi mừng rỡ.

Cô không to gan như Sắc Vi, có thể ngủ thiếp đi cũng là vì Sắc Vi đã làm cô không đề ý, và thực sự đã mệt rồi, nếu không, chắc chắn sẽ cả đêm khó ngủ, lúc này nhìn thấy Dương Thần không sao, mới có thể yên tâm.

- Sao thế, ngủ với Sắc Vi thoải mái hay ngủ với anh thoải mái hả?

Dương Thần nháy mắt với Mạc Thiện Ny.

Má lúm đồng tiền của Mạc Thiện Ny đỏ lên, ngồi dậy vỗ vào lưng của Dương Thần 1 cái.

- Nói bậy gì đó, em và Sắc Vi chỉ là một quá.

- Anh đâu có nói bợn em làm gì đâu, sao hình như thật sự đã xảy ra chuyện gì vậy?

Dương Thần vui cười nói.

Mạc Thiện Ny liền cảm thấy tim mình đập mạnh, lúc này xấu hổ quá bèn đánh vào người của Dương Thần mấy cái liên tiếp, nhưng sau đó, lại không kìm nổi rơi nước mắt.

Dương Thần và Sắc Vi đều giật mình.

- Sao vậy, sao lại xấu hổ đến khóc luôn rồi?

Dương Thần ngượng cười lắc đầu.

- Được rồi được rồi, Tiểu Thiện Thiện, sau này anh không nói em ngủ với Sắc Vi nữa, được không? Đừng khóc nữa.

Mạc Thiện Ny dờ khóc dờ cười đánh vào chân của Dương Thần 1 cái, thở hohn hên, nói:

- Ai khóc vì chuyện này chứ, em cảm thấy, anh bình an vô sự thì tốt quá rồi. Từ nhỏ đến lớn, em chưa từng gặp ai nguy hiểm đến như vậy, như đồng thuốc nổ vậy, bên cạnh anh lúc nào cũng khẩn trương sợ sệt, không thể yên tâm nghỉ ngơi.

Dương Thần xấu hổ gãi đầu.

- Anh cũng không muốn, nhưng...

- Không cần phải nhưng nhị gì hết, tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng nếu em thật sự đề ý điều đó, thì em đã không cẩn thận chặt anh đến bây giờ.

Mạc Thiện Ny vừa trách vừa cười, nói thềm 1 câu:

- Đồ khôn...

- Được lắm, ông xã, không ngờ anh lại gọi chị Thiện Ny là “Tiểu Thiện Thiện”, sao trước giờ không gọi em như vậy hả?

Sắc Vi bỗng nhắc qua 1 vấn đề khác.

Dương Thần buồn rầu.

- Tên của 2 người bợn em đâu có giống.

- Không phải chuyện này, quan trọng là mức độ thân mật kia, em đã gọi anh là ông xã rồi, anh không gọi em bằng cái tên đó thì thôi đi, anh xấu lắm, còn giống như chị Thiện Ny vậy, gọi em là... gì gì đó...

Sắc Vi bĩu môi, cũng có 1 chút ngại ngùng, nhưng trong lòng tràn đầy mong chờ nhìn Dương Thần.

Dương Thần suy nghĩ 1 chút, nói:

- Không lẽ, là... “Tiểu Sắc Sắc”?

- Anh mới là “Tiểu Sắc” đó.

Sắc Vi bĩu môi nói:

- Tiểu Vi Vi.

Mạc Thiện Ny ở bên cạnh “phì” cười 1 tiếng, cười khanh khách nói:

- Tiểu Sắc Sắc... Tiểu Sắc Sắc...

Mạc Thiện Ny vừa xấu hổ vừa cáu giận, cuối cùng trừng trừng ánh mắt nhìn “kẻ đầu sỏ” Dương Thần.

- Cũng tại anh, gọi bậy bạ hoài.

- Là em cho anh gọi vậy chứ bộ, hồi trước anh gọi em là cục cưng không phải tốt lắm sao.

Dương Thần trong lòng nghĩ phụ nữ thật sự khó chiều.

- Vậy cũng phải suy nghĩ rõ ràng chứ.

Sắc Vi thở hắt ra quay người đi chỗ khác, rồi xong quay về phía Mạc Thiện Ny đang cười đến nỗi sắp lăn lộn, nói:

- Chị Thiện Ny, nếu chị còn cười nữa, thì trò chơi mới chơi lúc này sẽ phải chơi thêm 1 lần nữa đó.

Mạc Thiện Ny giật mình, như là nhớ ra điều gì đó thật kinh khủng, liền nhin cười, nhưng lại nhìn Dương Thần với vẻ mặt đáng thương.

- Sắc... à, ... Tiểu Vi Vi, em chơi trò gì vậy? Tại sao lại dọa người ta đến như vậy?

Dương Thần hiếu kỳ hỏi.

Sắc Vi mỉm cười đắc ý.

- Chính là chuyện mà anh làm cho em đó, em đóng vai của anh, còn chị Thiện Thanh đóng vai của em, cùng nhau diễn lại 1 lần.

Dương Thần có chút mơ hồ, suy nghĩ kỹ, liền hiểu ra, tình cảm, có phải chơi trò “giả phượng hư hoàng” không?

Mạc Thiện Ny tuy làm công việc khá thời thượng, nhưng thực chất bên trong cô là người phụ nữ Đông phương, làm sao có thể chịu cho 1 cô gái hôn hít và sờ mó lung tung, cuối cùng lại còn đụng chạm vào chỗ kín đáo chứ?

Mà Sắc Vi lại là người có học võ, kỹ năng và thể lực hoàn toàn hơn Mạc Thiện Ny, vì vậy, lúc trên giường, Mạc Thiện Ny cả cơ hội phản kháng cũng không có, cứ như vậy bị Sắc Vi đè lên trên người, làm đủ mọi trò.

Tuy rằng cũng có cảm thấy 1 chút mùi vị đặc biệt, nhưng trong lòng, Mạc Thiện Ny rất khó chịu chuyện mình bị 1 phụ nữ, mà còn là người phụ nữ

cùng là vợ bé “đùa giỡn”.

- Tiểu Vi Vi à, chị Thiện Ny của em không phóng khoáng như em, theo anh thì lần sau em tha cho cô đi.

Dương Thần nhin cười nói.

Sắc Vi hiểu rõ ý của Dương Thần, gã này khao khát không thể quây thêm 1 lần tại chỗ, xem 2 người phụ nữ bọn họ vui vẻ.

- Không chịu đâu, sau này chị Thiện Ny chính là người phụ nữ của em.

Sắc Vi đắc chí nói.

Mạc Thiện Ny co người trốn sau lưng Dương Thần.

- Ông xã... em cũng phải học võ, em đánh không lại Sắc Vi, như vậy không công bằng.

Dương Thần nhìn gương mặt buồn bã của Mạc Thiện Ny, nhếch miệng cười 1 cái.

- Không cần, chẳng phải đã có anh rồi sao? Tiểu Thiện Thiện, dù sao thì còn lâu lắm trời mới sáng, tranh thủ lúc cả 3 người chúng ta đều ở đây, hay là cùng nghiên cứu 1 chút chuyện ai ức hiếp ai trên giường đi...

Lời này nói ra, Sắc Vi và Mạc Thiện Ny đều hiểu ý của Dương Thần, gã này thật là to gan, trực diện mở miệng chơi trò mà người thường muốn mở miệng cũng khó khăn.

2 người phụ nữ lén nhìn nhau, tuy 2 người đều rất cẩn thận xử lý cảm xúc của nhau, nhưng lại vì 1 số nguyên do, mà tương đối thân mật, dù sao thì cũng cùng là vợ bé, đồng thời cũng có thể xem là “tình địch”, chuyện 2 người phụ nữ chung 1 chồng, 2 người đã sớm suy nghĩ trước khi Dương Thần đến, nhưng chẳng ai tỏ thái độ gì, giờ, đã trở thành 1 điều then chốt.

Dương Thần chú ý tâm trạng phức tạp trong mắt của 2 người phụ nữ, thầm nói mình sơ ý quá.

2 người này không phải là người phụ nữ phong trần mà mình đã gặp trước đó, bọn họ không phải tồn tại chỉ để mình đùa giỡn, muốn cùng chơi với bọn họ, thì phải thử thách với đạo đức và tình cảm máu chốt của 2 người phụ nữ.

Dương Thần vội vàng nói:

- Anh chỉ nói đùa thôi, đừng tưởng thật đó, anh thấy chúng ta đi ngủ thôi.

Sắc Vi và Mạc Thiện Ny liếc mắt nhìn nhau, cùng lúc nói với Dương Thần.

- Ông xã, thực ra...

Không đợi Mạc Thiện Ny nói hết lời, Dương Thần bỗng nhiên đứng dậy.

- 2 em ngồi ở đây đi, đừng có ra ngoài, anh ra ngoài gặp 1 người.

Dương Thần bỗng vội vàng nói với 2 người phụ nữ.

Nói xong, không đợi 2 người lấy lại tinh thần, Dương Thần đã nhanh chóng đi ra khỏi phòng, đi thẳng vào trong sân nhà bên ngoài phòng ngủ của Sắc Vi, nhảy phốc 1 cái, trèo tường đi đến 1 con hẻm nhỏ bên đường.

Chỉ thấy 1 bóng người hướng lưng về Dương Thần trong bóng tối, đợi

Dương Thần bước đến phía sau, mới quay lại người lại.

- Ares, không phải mày nói muốn đi sao?

Vẻ mặt của Dương Thần có chút trịnh trọng, đối mặt với đối thủ dường như cùng đẳng cấp với mình, Dương Thần cảm thấy kinh ngạc khi Ares lại kiểm mình 1 lần nữa.

Sắc mặt của Ares không hơi khó coi, nói:

- Tuy là mày có thể không tin, nhưng tao vẫn phải nói với mày. 2 tên thuộc hạ đó của tao, đã mất liên lạc. Bọn chúng đã lấy đi viên đá thần trong tay mày, bây giờ, kể cả đá thần, cũng không biết đi đâu rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 397

Mâu Thuẫn Mẹ Chồng Nàng Dâu

Nghe Ares nói xong, suy nghĩ đầu tiên của Dương Thần không phải là sự hoài nghi vì nếu Ares thật sự là người nắm giữ đá Thần thì gã không có bất cứ lý do nào để nói dối cả.

Trên thực tế, nếu gã thật sự muốn lấy đá Thần để trốn tránh Dương Thần thì Dương Thần cũng không thể tìm thấy gã.

Chân khí trời cho mặc dù có thể giúp Dương Thần đánh bại Ares nhưng không có cách nào giúp hắn truy tìm được hành tung của gã.

Hơn thế nữa, Ares vốn là người nói thẳng nói thật, nói một là một, thua thì cũng đã thua, gã đã nói từ bỏ thì chắc chắn sẽ từ bỏ.

- Tình hình cụ thể như thế nào?

Dương Thần hỏi.

Ares gặp Dương Thần, gã cũng không hoài nghi hắn, trước tiên là giật mình, lo lắng, cảm thấy ánh mắt Dương Thần thuận mắt hơn nhiều, gã mới đem đầu đuôi sự việc kể cho Dương Thần nghe.

Sau khi bị Dương Thần đánh bại, mặc dù Ares cảm thấy không vui nhưng cũng không quá cố chấp chuyện thắng thua, đối với gã mà nói, có thể có đủ sức chiến đấu cũng là một việc đáng quý lắm rồi.

Vì vậy Ares đã thực hiện lời hứa, quyết định gọi tên thuộc hạ của mình đang ở nhà Dương Thần về, đồng thời trả đá Thần về chỗ cũ.

Chỉ có điều, khi Ares muốn liên hệ với người hai kia thì mới phát hiện không thấy bóng dáng của họ đâu.

Trong bãi giữ xe của nhà Dương Thần, ngoại trừ bức tường bị đục khoét thì không có bất cứ manh mối nào để lại.

Hai người như biến mất vào không trung, còn đem đá thần đi đâu không biết nữa.

Ares phát hiện chuyện này không bình thường, dù cho gã không sợ Dương Thần nhưng tính tình ngay thẳng như vậy thì cần phải giải thích rõ ràng, gã liền đến quán rượu tìm Dương Thần dựa vào những hiểu biết của gã.

Nghe Dương Thần nói xong, gã ngay lập tức nghĩ ngay đến lúc trước, sau buổi tiệc của Liễu gia đã xảy ra chuyện liên quan đến chén Thánh.

Lần đó, Hughes lặn mất tăm, những người có mặt ở đó đều không hiểu, nhưng gã cảm nhận được rõ nét, rõ ràng là có ai đó dùng quy luật không gian để bắt Hughes, đồng thời mang cái gọi là “Thần lực” trong chén Thánh đi, khiến chén Thánh trở thành một cái ly bình thường, cũ kỹ.

Không lẽ lần này cũng là tên vô danh kia làm sao?

Nhưng lần trước, chén Thánh chỉ bị lấy đi năng lực bên trong, còn lần này, đá Thần cũng bị lấy đi, cũng có thể nói, ý đồ của đôi phương chắc chắn không giống nhau.

Ares thấy Dương Thần như có chút suy nghĩ, gã bèn nói:

- Nếu anh biết là do ai làm thì chỉ cần anh muốn tôi giúp đỡ, tôi sẽ vui vẻ giúp anh tìm lại đá Thần.

- Không cần nữa, tìm không thấy.

Dương Thần nói.

Ares nhíu mày:

- Vậy anh tính từ bỏ đá Thần à?

- Không có cách nào cả, đôi phương là người hiểu được quy luật không gian, giống như tôi không có cách nào tìm thấy anh vậy, chúng ta cũng không thể tìm thấy gã.

Dương Thần cười khổ.

Ares kinh ngạc, im lặng:

- Là người nào không biết xấu hổ mà đến quấy rối vậy?

- Không phải là người tôi quen.

Dương Thần nói:

- Chắc không phải là những người mà hôm nay tỉnh lại.

Nghe Dương Thần nói lại chuyện chén Thánh, Ares mới giật mình, nhíu mày nói:

- Nghe nói, ngoại trừ mười hai vị Chủ Thần có thể luân hồi, còn lại đều đã biến mất, nhưng không loại trừ khả năng có một số người hùng mạnh bên cạnh chúng ta, vẫn tồn tại ở nơi nào đó trên thế giới này, họ tranh giành đá Thần tôi có thể giải thích được, tại sao muốn chiếm lấy cái chén thánh đó làm gì?

Dương Thần lắc đầu, hắn cũng bức mình mà tự hỏi, tại sao cần giành lấy chén Thánh, đối với người nắm rõ quy luật không gian kia mà nói thì thực sự không có gì để nói.

- Nếu như vậy thì tôi cũng sẽ giúp anh truy cho ra chuyện này.

Ares nói:

- Dám giật miếng thịt trong tay tôi thì tôi tuyệt đối sẽ không cho người đó được thoải mái.

Đương nhiên Dương Thần không có ý kiến gì, người ta bỏ sức giúp mình tìm ra sự thật như vậy, thật không tồi chút nào.

Sau khi Ares rời khỏi, Dương Thần lắc lắc đầu, mặc dù đá Thần rất quan trọng nhưng không đến nỗi khiến hắn ăn không ngon, ngủ không yên.

Đặc biệt là hôm nay, sau khi gặp Lăng Hư Tử không biết suy nghĩ kia, Dương Thần biết thế lực tiếp xúc với mình vẫn có hạn chế.

Trở về phòng của Sắc Vi, hai người phụ nữ lo lắng nhìn hắn, Dương Thần

cười cười một cách thoải mái:

- Không có chuyện gì đâu, vừa rồi có một tên nửa đêm đến tìm anh, kêu anh ra ngoài gặp mặt.

Sắc Vi và Mạc Thiện Ny đều biết rằng Dương Thần có một số chuyện không muốn nói, họ cũng không hỏi đến cùng.

Sắc Vi đột nhiên nói:

- Ông xã ơi, em muốn chuyển nhà!

Dương Thần giật mình:

- Sao mà muốn chuyển nhà?

- Em muốn rời khỏi nơi này, dọn về ngôi nhà cũ, chỗ đó rộng rãi hơn ở đây.

Sắc Vi nói.

Chỗ cũ mà Sắc Vi nhắc đến trên thực tế chính là căn nhà mà Tư Đồ Minh Trạch ở trước kia, sau đó thì gã bị trục xuất khỏi đất nước. Căn nhà đó lại nằm trong tay Sắc Vi, chỉ là Sắc Vi vẫn chưa dọn đến.

Dương Thần ngẫm nghĩ một hồi, lại nhìn thấy Mạc Thiện Ny đang lo lắng, hần cười nói:

- Như thế nào, em muốn ở chung với Mạc Thiện Ny à?

Sắc Vi gật đầu:

- Đúng vậy, nhà của chị Thiện Ny cũng vừa mới bị phá, em lại không muốn ở đây nữa, ngôi nhà cũ đó vẫn để trống, một mình ở đó thật sự rất cô đơn, nếu sau này ở cùng chị Thiện Ny thì... Em nghĩ bọn em sẽ rất vui vẻ.

Thật ra Dương Thần không có ý kiến, đối với hần mà nói thì sau này không cần chạy qua chạy lại nữa, nhưng tính tình của Mạc Thiện Ny cứng rắn, cô có muốn ở chung phòng với Sắc Vi không, còn là cả một vấn đề.

Sắc Vi dường như thấy được Mạc Thiện Ny đang do dự, ả cười nói:

- Chị Thiện Ny ơi, sau này chị sẽ phụ trách việc chi tiêu hàng ngày, giống như là chị đi thuê phòng vậy, như vậy được không?

Mạc Thiện Ny cảm thấy nếu từ chối nữa cũng không hay, cô bèn gật đầu, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt giận dữ:

- Cũng tiện cho tên xấu xa này.

Suy nghĩ kín đáo của Dương Thần bị đoán trúng, hần cảm thấy xấu hổ và nói:

- Chuyện này em nên nghe theo Sắc Vi, anh thấy hai em sống với nhau sẽ rất hợp, giờ anh phải về giải quyết chút chuyện, vẫn còn sớm hai em ngủ tiếp đi.

Nghe Dương Thần muốn đi ra ngoài, Mạc Thiện Ny và Sắc Vi đều cảm thấy rất kinh ngạc, vốn tưởng Dương Thần khi nghe hai người phụ nữ muốn ở cùng với nhau, ngay lập tức còn muốn nhắc đến chuyện đáng xấu hổ kia.

Dương Thần cũng không muốn để hai con tỏ trắng đã dâng tới miệng như thế, nhưng nghe lời của Ares, hần thấy cần phải về nhà xem sao, rút

cuộc là có dấu vết gì không, hiện trường có phải đã được dọn dẹp sạch sẽ, nếu có cái gì dọa mấy người phụ nữ ở nhà, vậy thì không tốt rồi.

Không đầy nửa giờ đồng hồ, Dương Thần đã trở lại biệt thự Long Cảnh Uyển.

Lúc trên xe, Dương Thần đã hỏi Molins về tình hình của tiểu đội Hải Ưng, tổn thất bốn người, những người còn lại đều bị thương nhẹ, tình hình như vậy tốt hơn nhiều so với trí tưởng tượng của hắn, dấu sao đối phương là những người sau khi được sinh hóa nghiệm đã không còn sợ chết nữa.

Mặt cỏ ngoài biệt thự đã được dọn dẹp sạch sẽ, Dương Thần lái xe vào gara thì bị những hòn đá bị đào lên đã được lấp lại, xem ra mọi thứ giống như lúc ban đầu, chỉ là đá Thần không còn nữa, một chút dấu vết để có thể truy tìm tại hiện trường cũng không có.

Dương Thần thở nhẹ một tiếng, hắn biết mình không có cách nào tìm kiếm, chỉ có thể đi được bước nào hay bước đó.

Hôm sau, Dương Thần từ lầu hai đi xuống phòng ăn dùng bữa sáng, bên cạnh bàn ăn, Lâm Nhược Khê với bộ quần áo công sở chuẩn mực đã ăn xong và đứng lên.

Nhìn Lâm Nhược Khê cẩn thận vén vài sợi tóc lên, trông thật lạnh lùng, dáng vẻ không chút cảm xúc, Dương Thần cảm thấy chột dạ, hắn không chịu nổi mà hỏi:

- Bảo bối à, sao em lại mặc như thế này, không lẽ muốn đi làm sao?

Lâm Nhược Khê hoàn toàn không để ý tới hắn, giống như là không nghe thấy gì cả, cô vợ lấy túi xách trên sofa rồi bước ra ngoài.

Lúc này, Quách Tuyết Hoa từ nhà bếp bung ra một tô cháo, đột nhiên bà cười nói:

- À, Nhược Khê nói cũng sắp Tết rồi, nó muốn chọn cho con hai bộ đồ đón tết, vì vậy hôm nay phải ra ngoài, phải không Nhược Khê?

Vừa đi tới cửa và nghe được lời của Quách Tuyết Hoa, Lâm Nhược Khê dừng chân, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng ấy có chút phân vân, cuối cùng cô cắn môi, quay đầu lại rồi vâng một tiếng.

Dương Thần không phải thẳng ngực, bộ dạng vừa rồi của Lâm Nhược Khê lại như vậy, nhất định là cô ấy không muốn ở trong nhà này nữa, vì vậy đã chọn việc đi làm, đây rõ ràng là Quách Tuyết Hoa thấy hai người gượng gạo, Lâm Nhược Khê không quan tâm đến mình, cố ý cho mình một lối thoát, cũng là để Lâm Nhược Khê đừng lãnh đạm và quá đáng nữa.

Mặc dù Dương Thần rất biết ơn sự bao che của Quách Tuyết Hoa đối với mình nhưng hắn không khỏi cảm thấy làm như vậy thật là tàn nhẫn với Lâm Nhược Khê.

Không lẽ trong nhà mình đã xuất hiện mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu?

Sau khi trả lời Quách Tuyết Hoa, Lâm Nhược Khê tiếp tục im lặng rồi

bước ra cửa, xem bộ dạng của cô, chắc là có gì đó uất ức, bình thường cũng không biểu hiện ra bên ngoài.

Dương Thần ngồi xuống, sau khi ăn chút cháo, hẩn im lặng một hồi, rồi nói với Quách Tuyết Hoa đang lột trứng luộc trong lá trà:

- Sau này... Mẹ đừng đối xử với Nhược Khê như vậy, là do con sai, nên cô ấy tức giận cũng đúng thôi.

Quách Tuyết Hoa sững sốt, buồn bã nói:

- Là mẹ nhiều chuyện rồi... Mẹ biết mình không phải là tấm gương tốt, đối với con và Nhược Khê mẹ cũng không làm tròn bổn phận của một người mẹ... Nhưng mẹ không chịu nổi, mẹ thấy sắc mặt Nhược Khê thường không tốt, kết hôn cũng được hơn nửa năm rồi cũng không chịu ngủ chung, cũng hơi quá đáng, mẹ cũng biết nó là một đứa con ngoan, hai ngày trước mẹ có nói chuyện với nó, cũng rất tốt, nhưng mẹ không muốn nhìn thấy con cứ chịu tủi thân, chỉ cần nghĩ tới cuộc sống khổ cực của con trước đây, mẹ không đành lòng nhìn người ta lạnh nhạt với con, dù là con dâu cũng không được...

Dương Thần nhìn Quách Tuyết Hoa bằng ánh mắt phức tạp, hẩn lắc đầu.

- Con không có bất cứ tủi thân nào cả, chuyện của chúng con rất đặc biệt, tóm lại chuyện sau này của chúng con, hãy để chúng con tự mình giải quyết.

Nói xong, Dương Thần đứng dậy, cầm áo khoác, chuẩn bị đi ra ngoài.

Quách Tuyết Hoa ngăn người ra:

- Dương Thần, con còn muốn ra ngoài sao? Bữa sáng mới ăn được một nửa thôi mà.

- Con đến công ty một chuyến, sắp Tết rồi, hai người không thể mặt nặng mày nhẹ mà ăn cơm tất niên được.

Dương Thần nhún vai:

- Nếu có phải quỳ gối, con cũng phải mời được cái bộ mặt Quan Âm lạnh lẽo đó trở về.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 398

Kết Bè Ưc Hiếp Tôi

Không bao lâu kể từ khi lái xe ra khỏi nhà, Dương Thần phát hiện đèn báo xăng chiếc BMW của mình phát sáng.

Lúc lái xe đến cây xăng đồ đầy xăng và nhân viên thối tiền lại thì Dương Thần bỗng nhiên nghĩ tới tiền mình tiêu, xe mình ngồi, nhà mình ở những thứ này đều là của Lâm Nhược Khê.

Lúc trước hắn nửa muốn nửa không muốn kết hôn cùng người con gái đó, vốn dĩ do quan hệ trong hợp đồng, nghĩ mình cũng bị xem là món hàng được người ta thuê mà thôi, hắn cũng không để ý cho lắm.

Nhưng cho tới ngày hôm nay, hắn đã định cùng người con gái đó đi tiếp con đường sau này, toàn dùng đồ của người ta, có vẻ không hay cho lắm.

Không phải do Dương Thần cảm thấy mất thể diện, cũng không sợ người khác nói hắn ngồi mát ăn bát vàng, từ lâu hắn đã không để ý đến những chuyện đó, chỉ có điều hắn không để ý, còn Lâm Nhược Khê thì sao?

Từ trước tới nay đều hi vọng mình sẽ nổi bật xuất chúng, không phải là cảm thấy mình không chịu thua kém sao?

Tuy rằng gần đây bộ mặt thật của hắn đã lộ ra và Lâm Nhược Khê cũng đã không còn thúc giục những chuyện linh tinh công việc của hắn như trước đây nữa, nhưng nếu người ngoài biết mối quan hệ đó thì chắc hắn sẽ có chút ý kiến.

Ý thức được mình từ trước đến nay đều được người ta bảo bọc, Dương Thần dở khóc dở cười, mặc dù không phải là chủ ý của mình nhưng thật sự không chỉ đồ dùng, ăn uống, nhà ở đều là của Lâm Nhược Khê mà hắn còn luôn khiến cô ấy tức giận, thật sự có lỗi với người ta.

Hay là thương lượng với lão Ron kia, đào lên vài món đồ tốt tặng để bà xã vui?

Dương Thần vừa lái xe vừa suy nghĩ nhưng càng nghĩ thì càng cảm thấy mấy món đồ đó cũng không có giá trị lắm, Lâm Nhược Khê vốn không thiếu tiền, mặc dù không được coi là người giàu nhất nhì thế giới nhưng tiền tiêu cả đời cũng không hết.

Thay vì đưa cho cô ấy vài món báu vật cổ quái, không có tác dụng gì, nên làm chút chuyện khiến cô ấy thoải mái vui vẻ, chẳng hạn như đạt được một số thành tích trong công việc, hay là sau này đêm không về cũng sẽ gọi điện thoại cho cô ấy.

Đầu Dương Thần lại càng rối tung hơn, cảm thấy áy náy rồi lái xe về trụ sở Ngọc Lôi.

Vì là đêm giao thừa nên trong công ty cũng chỉ có một số người làm, Dương Thần liền đi lên tầng cao nhất của tòa cao ốc, bỗng giật mình khi không thấy ai quen, không gặp một ai.

Hắn đến trước cửa văn phòng Lâm Nhược Khê rồi gõ cửa, nhưng phát hiện không có động tĩnh gì cả.

- Vợ... Chủ tịch Lâm... Tôi là Dương Thần, mở cửa đi!

Dương Thần la lớn.

Bên trong vẫn im lặng.

Dương Thần nhú mày, đang muốn mở cửa thì nghe được tiếng bước chân ở đằng sau.

Quay đầu lại nhìn, là một đôi nam nữ đang vừa đi vừa cười.

Người phụ nữ là trợ lý của Lâm Nhược Khê, bị Dương Thần trêu đùa bằng cái tên “Sân bay” chính là Ngô Nguyệt, người kia hình như đã gặp vài lần, nhưng Dương Thần không nhớ rõ lắm, tên đó rốt cuộc là ai, trông khoảng ba lăm ba sáu tuổi nhưng khuôn mặt tuấn tú, nho nhã khiến người ta không thể có ác cảm với gã được.

- Sao anh lại ở đây?

Ngô Nguyệt nhìn thấy Dương Thần, cảnh giác nhìn hắn, giống như Dương Thần tới đây ăn cắp cái gì vậy.

Dương Thần buồn bực:

- Hai người có thể ở đây, tại sao tôi lại không được?

- Hừ, lén lút lút lút, cứ tưởng Chủ tịch cho anh làm Giám đốc thì anh sẽ có dáng vẻ cao quý, tại sao vẫn mang bộ dạng của kẻ lưu manh khiến người ta chán ghét vậy?

Ngô Nguyệt khinh thường nói.

- Em à, người này là ai?

Tên trung niên nho nhã kia nhìn Dương Thần bằng ánh mắt tò mò, hỏi Ngô Nguyệt một cách thân thiết.

Ngô Nguyệt hiếm khi đỏ mặt, cảnh lạ muôn đời này khiến Dương Thần ngẩn ngơ.

- Người này là Giám đốc của công ty giải trí, tên là Dương Thần, không phải là người tốt đâu.

Ngô Nguyệt nói nhỏ nhẹ.

Người đàn ông đó giật mình, sau đó cười với Dương Thần.

- Chào anh, từ lâu đã nghe nói cấp dưới của Chủ tịch Lâm gồm hai người tài giỏi là Trưởng ban Mạc và Giám đốc Lâm, lúc trước có gặp Trưởng ban Mạc vài lần, nhưng đây là lần đầu tiên gặp Giám đốc Lâm, rất hân hạnh, rất hân hạnh!

Dương Thần bắt tay gã, hơi nhú mày:

- Ông nịnh bợ nhiều như vậy làm gì, ông là ai?

- Hừ! Một chút lễ phép cũng không có.

Ngô Nguyệt khó chịu nói:

- Đây là ông Lý Minh Hòa, được tập đoàn Mộ Vân đưa sang nhận chức Phó chủ tịch công ty chúng ta.

Dương Thần giật mình, lần trước có gặp Lâm Nhược Khê tại công ty, không phải nói là đi đón Phó Chủ tịch mà tập đoàn Mộ Vân đưa tới sao? Bề ngoài giống như chuyên gia liên hệ phụ trách thị trường vật liệu, không ngờ trẻ trung như vậy, lại còn không già giống như trong tưởng tượng.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Ngô Nguyệt, lại nhìn thấy Lý Minh Hòa lễ độ khiêm tốn như vậy, Dương Thần hiểu rõ nhưng không muốn nói thêm, hần tiếp tục mở cửa văn phòng Chủ tịch.

- Này, anh làm gì vậy? Ai cho anh tùy tiện vào?

Ngô Nguyệt chắn ngang trước mặt Dương Thần, giống như con bò mẹ che chở cho đứa con vậy.

- Tôi tìm Chủ tịch Lâm, hình như điều này không liên quan đến cô.

Dương Thần bĩu môi nói.

Ngô Nguyệt nhú mày:

- Chủ tịch Lâm đến tòa nhà Ngọc Tông thị sát rồi, anh muốn tìm thì tới đó mà tìm, văn phòng Chủ tịch là nơi anh có thể tùy tiện bước vào à?

- Tòa nhà Ngọc Tông?

Dương Thần ngây người, hần biết tòa nhà đó, đó cũng chính là tòa bách hóa tổng hợp chuyên bán đồ đất tiền thuộc công ty Ngọc Lôi, được gọi là Ngọc Tông là bởi vì nơi đây bán rất nhiều đồ bằng ngọc cao cấp của Myanmar, những thứ trị giá bạc triệu cũng được giao dịch và trưng bày tại đây.

- Cô không gạt tôi chứ? Vậy tại sao các người lại tới đây?

Dương Thần nhìn Ngô Nguyệt bằng ánh mắt hoài nghi.

Ngô Nguyệt trừng mắt, căm giận nói:

- Lừa anh làm gì? Tuy rằng tôi rất ghét anh nhưng tôi cũng không có ý lừa anh, lúc này Chủ tịch Lâm có ghé qua đây và hỏi tôi tình hình tiêu thụ cuối năm, cô ấy tự mình đi khảo sát, điều này rất kỳ lạ sao?

Lý Minh Hòa nói thêm:

- Không sai đâu! Nguyệt không hề lừa ngài, Giám đốc Lâm à, Tổng giám đốc Lâm thật sự đã đi đến tòa nhà Ngọc Tông, hồi này tôi có thấy cô ấy, khoảng thời gian cuối năm đối với nhiều công ty đều là mùa mua sắm, Ngọc Lôi cũng không ngoại lệ, một người lãnh đạo đầy trách nhiệm như Tổng giám đốc Lâm, tự mình đi khảo sát cũng là chuyện bình thường.

Dương Thần suy nghĩ nên hay không nên gọi điện thoại cho Lâm Nhược Khê, nhưng gọi rồi cũng không biết nói gì với cô ấy, vì thế hần đứng ở ngoài cửa, cẩn thận cảm nhận tình hình trong văn phòng, rõ ràng là không có ai, hần mới tin lời nói của hai người đó.

Suy nghĩ lại, Dương Thần hỏi:

- Tại sao các người không vào? Không phải nói Tổng giám đốc Lâm không có ở bên trong sao?

Ngô Nguyệt hừ lạnh nói:

- Phó tổng giám đốc Lý phải đi kiểm tra một số tài liệu, Tổng giám đốc Lâm đã đồng ý và dặn tôi chỉ dẫn mình ông ấy vào thôi.

Dương Thần cười giả tạo:

- Kỳ nghỉ lớn như vậy mà người trợ lý như cô lại đi làm, đến công ty kiểm tra tài liệu cùng Phó tổng giám đốc đốc, đừng vất vả như vậy, mệt mỏi sẽ tổn hại cho sức khỏe...

Nhìn Dương Thần nở nụ cười không có ý tốt, Ngô Nguyệt có chút không rõ. Lý Minh Hòa tất nhiên là người từng trải, nhưng không nhiều lời, chỉ cười hiền hòa mà thôi.

Dương Thần không phản ứng với những biểu hiện của bọn họ, hắn ngay lập tức đi xuống lầu dưới.

Khi lái xe đến tòa nhà Ngọc Tông, các tiệm bách hóa ven đường đều đang triển khai một số hoạt động khuyến mãi, đám người huyên náo, dòng xe ồn ào khiến Dương Thần cảm nhận được không khí đón Tết, nếu đến Ngọc Tông, Lâm Nhượng Khê lại đi thị sát ở chỗ khác, lúc đó phải là sao đây?

Vướng phải nạn kẹt xe thê thảm, đi một mạch đến giữa trưa, Dương Thần mới tới được Ngọc Tông, lái xe vào bãi giữ xe theo sự hướng dẫn, hắn thở dài.

Trước đây ở nước ngoài, hắn chưa từng thấy hiện tượng người ta tập trung đông đúc tại thành phố, cho dù là New York ở Mỹ cũng không thấy xe chạy trên đường.

Bãi giữ xe của tòa nhà Ngọc Tông không có nhiều xe cho lắm, dù sao số lượng người có thể tới đây mua sắm cũng có hạn, trong bãi giữ xe lớn như vậy, phóng tầm mắt cũng chỉ có không quá một trăm chiếc xe Limousine.

Dương Thần vừa mới tìm chỗ dừng xe thì nhìn thấy cách đó không xa đã thấy chiếc Bentley màu đỏ.

Đó không phải là xe của Lâm Nhượng Khê sao? Xem ra còn chưa đi.

Dương Thần nhìn xung quanh, đang định đi thang máy để lên lầu trên thì không ngờ, chỗ thang máy đúng lúc có người, người đi xuống chính là Lâm Nhượng Khê mà hắn đang tìm.

Buổi sáng khi ra khỏi nhà mặc chiếc váy công sở chuyên nghiệp, mái tóc Lâm Nhượng Khê vốn tuyệt đẹp nhưng hơi rối, trên trán lấm tấm vài giọt mồ hôi, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng lên, giống như là tổn rất nhiều sức lực.

Lại nhìn thấy trên hai tay cô đang mang năm sáu túi giấy lớn, chắc là do mang chúng đi qua nhiều nơi nên mới như vậy.

Lâm Nhượng Khê đi ra thang máy, đang định trở ra xe thì bỗng Dương Thần xuất hiện trước mặt, hắn đang cười hì hì, nhìn chằm chằm vào cô.

Dương Thần có thể không cười sao? Trên tay Lâm Nhượng Khê là bộ đồ

đàn ông hiệu Versace và Baab, những thứ này nếu là người thường mua có lẽ sẽ xót của cả ngày mất, ai lại dám nhất bữa như mua rau giống Lâm Nhược Khê chứ.

Vốn dĩ sáng nay, Quách Tuyết Hoa có tùy tiện nói ra một câu nhưng không cố ý, cũng không nghĩ Lâm Nhược Khê thật sự mua đồ Tết cho hắn, làm cho Dương Thần vô cùng cảm động, lại nhìn khuôn mặt trắng mịn của Lâm Nhược Khê càng làm cho cô thêm đáng yêu.

Lâm Nhược Khê bỗng giật mình, giấu những thứ đang cầm trên tay vào trong người nhưng túi vừa nhiều lại vừa lớn, không thể giấu được, cô cúi đầu thẹn thùng, vội vàng trở ra xe.

- Cần gì phải trốn tránh, không phải là mua quần áo giúp anh à?

Dương Thần mỉm cười đi về phía trước.

Lâm Nhược Khê cắn răng, không lên tiếng rồi mở thùng sau xe, nhét mấy cái gói vào trong.

- Đi tới công ty tìm em, Ngô Nguyệt nói em đã đi thị sát, không ngờ em yêu của anh lại đi mua đồ cho ông xã mình, ai da, cứ tưởng em giận rồi, ai biết em vẫn nghe lời mẹ đi mua quần áo, chi bằng thưởng cho em, ôm một cái nha?

Dương Thần cười đùa nói.

Lâm Nhược Khê lập tức tránh né, bởi vì lúc đi đường đã tốn khá nhiều sức lực, cô thở hổn hển, nhưng vẫn lạnh lùng, nghiêm nghị trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Anh thử bước lên xem!

Động tác của Dương Thần cứng ngắc, cười dịu dàng:

- Không ôm nữa, không ôm nữa, anh chỉ là muốn cảm ơn em, em xem, những gì anh ăn, anh mặc, anh ở đều là của em, đồ Tết cũng nhờ em chuẩn bị, điều này không cảm động sao, anh muốn làm một điều gì đó vì em.

Lâm Nhược Khê cười lạnh, giống như là nghe thấy việc không có gì thú vị:

- Cảm động? Cảm ơn sao? Chỉ cần mẹ con anh đừng kết bè kết phái ăn hiếp tôi là tôi cảm ơn lắm rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 399

Vẫn Còn Một Đĩa Cuối Cùng

Nghe xong câu này của Lâm Nhược Khê, Dương Thần lại ý thức được một chuyện – mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu dần dần đã được hình thành.

Trong lòng bùi ngùi, bỗng nhiên có một ngày mình phải đối diện với vở kịch luân lý của gia đình này, nhưng hắn lại cảm thấy hài lòng rồi cười nói:

- Đừng nói như vậy, anh không nhớ ức hiếp em, bà ấy là mẹ anh cũng là mẹ của em, nhưng bà ấy chỉ là không quen với nếp sinh hoạt của chúng ta mà thôi, không phải muốn nhắm vào em.

- Tự tôi sẽ phán đoán, không cần anh giải thích.

Lâm Nhược Khê nói lạnh, rồi định bước lên xe.

Dương Thần bỗng đứng trước mặt cô:

- Đừng gấp gấp như vậy, hãy để xe ở đây, cũng trưa rồi, chúng ta đi ăn cái gì đó đã, em thấy sao?

- Anh tự đi mà ăn!

Lâm Nhược Khê không muốn tính sổ với hắn.

Dương Thần buồn rầu nói:

- Bà xã à, nếu em không đi ăn cùng anh thì anh sẽ ôm em đó nha, ôm em đi ra ngoài ăn trưa, người trên đường sẽ nhìn thấy hết... à... Có vẻ như cũng là một lựa chọn không tồi.

- Anh... Anh... Anh làm sao vậy hả?

Lâm Nhược Khê kinh ngạc, vội lùi ra sau hai bước.

Dương Thần nói lỏng tay:

- Từ ngày quen em thì không phải em đều nói anh là kẻ vô lại sao?

- Vừa nói không ức hiếp tôi, giờ lại...

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nói.

Dương Thần cười ha hả:

- Cái này sao gọi là ức hiếp được, đây không phải là cùng nhau đi ăn sao, vì nghĩ cho sức khỏe của em, cả nửa ngày giúp anh đi chọn đồ, đói như vậy rồi thì làm sao đây?

Dương Thần vừa nói vừa dựa vào người Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê không còn cách nào, sợ tên da mặt dày này sẽ ôm cô ra ngoài, đành phải đồng ý:

- Tôi sẽ đi cùng anh, anh... Anh đừng có tới gần.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Sớm đồng ý không phải xong rồi sao, làm gì mà để anh phải dùng biện

pháp mạnh, rời khỏi nhà một chút mà đã có khí phách của người đàn ông như vậy rồi.

Lâm Nhược Khê giả bộ như không nghe thấy gì, cô nghi ngờ nếu mình còn nghiêm túc thì người đàn ông này có phải là sẽ khiến cô tức chết không.

Hai người đi thẳng ra khách sạn Ngọc Tông nhưng họ không lái xe, dù sao lúc này lái xe đi ăn trưa, tìm chỗ đậu xe cũng là cả một vấn đề.

Dương Thần đi phía trước, Lâm Nhược Khê đi theo sau, đầu cô rũ xuống đáng vẻ không tình nguyện và không còn cách nào khác.

Dương Thần nhìn thấy Lâm Nhược Khê đang tức giận, không vui vẻ gì, so với lúc mới quen nhau, lúc ấy Lâm Nhược Khê cả ngày lạnh lùng, còn Lâm Nhược Khê bây giờ mặc dù vẫn khác với người bình thường nhưng sớm tối ở trước mặt hắn, cảm xúc đã phong phú hơn nhiều rồi.

Đột nhiên Dương Thần dừng lại rồi đứng ở giữa đường.

Lâm Nhược Khê không có phản ứng nào, cô ấy cúi đầu bước đi, đầu cô va vào tấm lưng của Dương Thần.

- A!

Lâm Nhược Khê xấu hổ sờ trán, ngẩng đầu lên, giận cũng không đúng, không giận cũng không đúng, cô nhìn Dương Thần bằng ánh mắt bối rối.

Người đàn ông này lại ức hiếp mình rồi.

Dương Thần mỉm cười:

- Bảo bối à! Dừng cúi đầu đi như vậy nữa, sẽ đụng phải cột điện đó, đi cùng với anh nào!

Không đợi Lâm Nhược Khê phản ứng, Dương Thần lùi lại rồi nắm lấy bàn tay mềm mại của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cảm thấy tay mình bị nắm chặt bởi đôi tay to của Dương Thần, cũng không thể giãy giụa, khuôn mặt cô bỗng đỏ lên, muốn làm cho Dương Thần buông ra, nhưng người đi lại trên đường quá đông, làm như vậy thật chướng mắt.

Dương Thần cũng không cho cô nhiều cơ hội để suy nghĩ, bèn kéo cô về phía trước, giống như bao đôi tình nhân trên đường.

Chỉ có điều Lâm Nhược Khê vẫn trong bộ dạng xấu hổ, thực sự rất thu hút, tỉ lệ người quay đầu lại nhìn hai người họ có thể không đạt được một trăm phần trăm thì cũng chắc chắn ở mức chín mươi phần trăm.

Cũng may da mặt Dương Thần dày, còn Lâm Nhược Khê trong lòng đầy căng thẳng, giống như chú nai con va đụng lưng tung không còn lòng dạ nào mà quan tâm đến ánh mắt những người trên đường nữa.

Dương Thần mơ màng dắt tay Nhược Khê đi, đi được mười mấy phút, hắn lại dừng chân.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, lúc này cô đã bình tĩnh trở lại, đang đắm chìm trong suy nghĩ không biết gọi là gì, rồi cô tự nhiên hỏi Dương Thần:

- Làm sao vậy?

Dương Thần chỉ tay vào những quán xá náo nhiệt ven đường:

- Chúng ta sẽ ăn ở đây.

Lâm Nhược Khê thấy đó là một cái quán sạch sẽ, gọn gàng, quán sủi cảo Đông Bắc này vô cùng náo nhiệt.

Không phải Dương Thần chưa từng ăn sủi cảo ở nhà Mạc Thiện Ny mà vì quán sủi cảo này đang tổ chức một hoạt động thu hút rất nhiều người.

Lâm Nhược Khê ngay lập tức phát hiện rất nhiều nguyên nhân, bên ngoài quán sủi cảo có đặt một tấm bảng lớn, trên đó có dán tấm áp-phích, viết là "Cuộc chiến vua sủi cảo Tết âm lịch"

Nội dung cụ thể, đại khái là nếu ai đó có thể ăn hết tám mươi tám cái sủi cảo trong vòng mười phút thì sẽ được ăn sủi cảo miễn phí, được miễn phí một bàn tiệc sủi cảo, ngoài ra còn được tặng kèm một con "thú bông hình Sủi cảo" do quán làm, đó là một con búp bê sủi cảo tròn trịa, được nhiều cô gái yêu thích.

Nếu ai thua cuộc, họ không những phải trả tiền của tám mươi tám cái sủi cảo đó mà còn không nhận được bất cứ phần thưởng nào.

Hoạt động như vậy xem ra cũng phải rất cố gắng, rất nhiều người nghĩ họ có thể làm được, nhưng khi tham gia mới nhận thấy "Vua ăn" không phải là dễ làm.

Nhân của những cái sủi cảo kia đều là thịt. Một người đàn ông vạm vỡ bình thường ăn hết bốn mươi, năm mươi cái là đã chịu không nổi rồi, đừng nói tới người ở phía Nam, dáng dấp của người phía Nam thấp bé hơn, dạ dày cũng không lớn bằng dạ dày của người phương Bắc, không chừng ăn chưa được một nửa đã chịu không chịu nổi.

Nhưng có thử thách mới có được chuyện hay, có thể kích thích cảm hứng của không ít người, hưởng hồ sơ tiền của tám mươi tám cái cũng không mắc, rất nhiều người đã từng thử qua. Có một số người đàn ông vì vợ hoặc bạn gái mình thích con búp bê Sủi cảo đó nên muốn giành được nó để tặng cho người phụ nữ của họ.

Trong lúc đó, số người tham gia hoạt động này đã đông gấp mấy lần.

Lâm Nhược Khê cũng chú ý đến con "búp bê Sủi cảo" tròn trịa được đặt ở trên bục, quả thực rất đáng yêu, nhưng cô gạt qua một bên rồi nhìn Dương Thần bằng vẻ mặt hưng phấn:

- Anh... Không phải anh muốn...

- Ha ha! Bà xã à, e cứ chờ đó, anh sẽ lấy thứ đó cho em coi như giải quyết bữa ăn trưa luôn.

Dương Thần cười hớn hở.

Lâm Nhược Khê vội lắc đầu:

- Anh điên rồi sao? Ăn tám mươi tám cái sủi cảo sẽ khiến anh chết đấy.

- Được mà, đừng xem anh không bằng những người đàn ông kia, ăn một trăm cái với anh cũng không thành vấn đề.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê còn muốn nói gì đó, nhưng Dương Thần đã kéo cô đi tới quầy hàng rồi nói với nhân viên:

- Tôi muốn đăng ký thì phải làm gì?

Nhân viên kia là một người trẻ tuổi, phấn son lòe loẹt, biết Dương Thần là người từ nơi khác đến nhưng khi nhìn thấy Dương Thần đang nắm tay Lâm Nhược Khê, trong lòng có chút ghen ghét, ả nghiêm mặt cười:

- Trước tiên anh hãy lấy chứng minh nhân dân ra, sao đó ký tên vào tờ giấy cam đoan không chịu trách nhiệm về sau là anh có thể tham gia hoạt động của chúng tôi rồi.

Dương Thần không quá bận tâm, hắn lấy chứng minh nhân dân và vài tờ giấy ra, sau khi ký tên xong liền đi tới chỗ để ăn sủi cảo rồi ngồi xuống.

Lâm Nhược Khê đành phải theo sau Dương Thần, chỉ có điều lại bị những người xung quanh nhìn chằm chằm bằng ánh mắt nóng bỏng, khiến cô cảm thấy không thoải mái, giả bộ như không biết gì, trong lòng cô thầm mắng Dương Thần, đây là chủ ý gì không biết? Cần chi đứng ở nơi này? Đâu phải là không có tiền ăn cơm chứ.

Nhân viên phục vụ bắt đầu đưa cho Dương Thần đĩa sủi cảo đầu tiên, trong chiếc đĩa lớn là đầy những cái sủi cảo lớn, có khoảng hai mươi hai cái, không ít khách hàng nữ nhìn đã thấy no rồi.

Dương Thần không nói lời nào, hắn cầm đũa lên, kẹp lấy cái sủi cảo rồi bỏ thẳng vào miệng.

Lâm Nhược Khê nhú mày, chịu không nổi mà nói từ phía sau:

- Ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn! Dấm chua sẽ có hại cho việc tiêu hóa đó... Làm sao anh lại nuốt chửng như vậy chứ?

Dương Thần phồng miệng lên, vừa nhai một họng to vừa nói:

- Tại sao nhân bánh lại toàn là bắp cải và thịt heo thế này? Thêm chút hẹ và cần tây vào nhân bánh đi!

Lời nói của Dương Thần khiến mọi người cười ồ, cô phục vụ ở kế bên cười quái dị:

- Xin lỗi anh, trong cuộc thi của tiệm chúng tôi thì tiêu chuẩn của nhân sủi cảo sẽ gồm bắp cải và thịt heo.

Về mặt Lâm Nhược Khê tối sầm, anh ta còn có tâm trí nghĩ ra được mình ăn nhân gì à? Mới ăn được một nửa của đĩa thứ nhất thôi.

Không bao lâu sau, Dương Thần đã ăn xong đĩa thứ nhất, vẫn còn tám phút, nhân viên phục vụ bung lên đĩa thứ hai, vẫn là hai mươi hai cái.

Dương Thần tiếp tục há miệng thật to rồi bỏ chúng vào, giống như không có gì bị ngưng lại.

Lâm Nhược Khê chỉ nhìn thôi đã không còn muốn ăn nữa:

- Nếu ăn không được thì cũng đừng có cố.

Dương Thần vẫy tay, tỏ ý không thành vấn đề.

Đúng là hắn ăn đĩa thứ hai nhanh hơn đĩa đầu tiên, một phút ba mươi giây đã ăn sạch sẽ, lần này không những đảm phục vụ kinh ngạc mà những người xung quanh đều chú ý vào hắn, không chỉ nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia.

- Xin mời anh, đây là đĩa thứ ba...

Cô phục vụ toát mồ hôi lạnh, cô ta muốn nói “Ăn từ từ thôi!” nhưng có vẻ không đúng lắm, nói “Ăn nhanh lên!” cũng không đúng.

Dương Thần cảm thấy rất thoải mái, dạ dày hắn vốn rất lớn, những chiếc bánh hắn đã ăn đi qua cơ thể, luồng chân khí không ngừng nghiền nát chúng, không bao lâu đã tiêu hóa xong, mặc dù dạ dày hắn cũng đã không ít thức ăn nhưng vẫn còn thoải mái hơn nhiều so với người bình thường.

Sau khi ăn xong đĩa thứ ba, Dương Thần ợ lên một cái, cảm thấy dạ dày của mình đã chứa được ba phần tư, nhưng vẫn có thể ăn tiếp, nhưng do ăn nhiều thịt heo và cải trắng nên thấy không thoải mái lắm.

Lâm Nhược Khê thấy sắc mặt Dương Thần không được tự nhiên, cô cảm thấy đau lòng, dù sao cô cũng đã trở thành người phụ nữ của hắn, mặc dù hắn luôn khiến cô giận, nhưng vì quan tâm, cô liền lên tiếng khuyên can:

- Đừng ăn nữa! Mặt anh trắng bệch rồi kìa!

Dương Thần lắc đầu, cười một cách miễn cưỡng:

- Vẫn còn một đĩa cuối cùng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 5

- [Chương 400: Có Phải Tôi Rất Kỳ La](#)
- [Chương 401: Sự Khoa Trương Của Nữ Sinh Kỳ Túc Xá](#)
- [Chương 402: Thay Đổi Cách Nghĩ](#)
- [Chương 403: Năm Nay](#)
- [Chương 404: Ông Xã Hay Là Ông Chủ](#)
- [Chương 405: Cổ Tình Gây Sự](#)
- [Chương 406: Không Có Hứng Thú](#)
- [Chương 407: Diễm Phúc Không Dễ Dàng](#)
- [Chương 408: Em Thích Anh Mất Rồi!](#)
- [Chương 409: Bối Cảnh Đặc Biệt](#)
- [Chương 410: Chuyên Này Không Thể Chiu Được](#)
- [Chương 411: Evora](#)
- [Chương 412: Hoa Hồng Đỏ Rục](#)
- [Chương 413: Trong Xe Rất Chua!](#)
- [Chương 414: Em Rất Gây Sao?](#)
- [Chương 415: Lão Gia Phong Kiến](#)
- [Chương 416: Ngụy Dân Chủ](#)
- [Chương 417: Điều Hối Hối](#)
- [Chương 418: Không Đánh Đã Khai](#)
- [Chương 419: Cô Biết Cái Gì](#)
- [Chương 420: Anh Là Gì?](#)
- [Chương 421: Lừa Cô Bé](#)
- [Chương 422: Lấy Phải Người Chồng Kiểu Gì Thế Này](#)
- [Chương 423: Người Phụ Nữ Điên Quá Tích Cực Nhóm Dich: Friendship](#)
- [Chương 424: Em Có Thể](#)
- [Chương 425: Liên Hoàn](#)
- [Chương 426: Mạch Nước Ngâm](#)
- [Chương 427: Nhìn Thì Cứ Nhìn](#)
- [Chương 428: Danh Tiếng](#)
- [Chương 429: Rốt Cuộc Là Hấn Dưa Vào Cái Gì?](#)
- [Chương 430: Nữ Hoàng Persephone](#)
- [Chương 431: Không Cần Giới Thiệu](#)
- [Chương 432: Phòng](#)
- [Chương 433: Cánh Hoa Hồng Trước Gió](#)
- [Chương 434: Con Chó](#)
- [Chương 435: Bày Mưu Tính Kế](#)
- [Chương 436: Tôi Chỉ Muốn Như Vậy](#)
- [Chương 437: Mãnh Thú Hung Tàn](#)
- [Chương 438: Che Cả Ánh Mặt Trời](#)
- [Chương 439: Lời Không Thể Ngăn](#)
- [Chương 440: Nước Chanh](#)
- [Chương 441: Chẳng Làm Gì Hết](#)
- [Chương 442: Sửa Từ Mười Mấy Thế Kỷ Rồi](#)
- [Chương 443: Búp Bê Bằng Keo Và Cái Miếng Rong](#)
- [Chương 444: Cuộc Nói Chuyện Ban Đêm](#)
- [Chương 445: Rớt Xuống Trần Gian](#)
- [Chương 446: Ngạt Thở](#)
- [Chương 447: Chẳng Trách](#)
- [Chương 448: Anh Không Được Phép Nói Cô Ấy Như Vậy](#)
- [Chương 449: Thật Hay Giả](#)

[Chương 450: Giả Dối Giả Dối](#)
[Chương 451: Quan Trọng Là...](#)
[Chương 452: Gia Đình Phúc Táp](#)
[Chương 453: Bóng Dáng Lễ Lối](#)
[Chương 454: Vừa Đáng Yêu Vừa Đáng Sợ](#)
[Chương 455: Em Không Có Hủ Doa Cỗ](#)
[Chương 456: Sao Em Lại Ở Đây?](#)
[Chương 457: Đó Toàn Là Những Lời Nhảm Nhí](#)
[Chương 458: Tôi Không Sợ Câu](#)
[Chương 459: Phần Thuật Thẩm Mỹ Ở Đâu Vây?](#)
[Chương 460: Đã Thân Lại Càng Thân Hơn](#)
[Chương 461: Ánh Sao Rực Rỡ](#)
[Chương 462: Hóa Thân Gấu Mèo](#)
[Chương 463: Đẳng Cấp Của Thiên Hậu](#)
[Chương 464: Đồng Tác Rất Thành Thao Mạ](#)
[Chương 465: Ban Cùng Phòng Tốt Nhất](#)
[Chương 466: Người Phụ Nữ Kỳ La](#)
[Chương 467: Nếu Tôi Có Đứa Con Gái](#)
[Chương 468: Trai Điều Dưỡng Kỳ La](#)
[Chương 469: Mạnh Mối](#)
[Chương 470: Anh Học Trung Y Sao?](#)
[Chương 471: Ý Đồ Phía Sau](#)
[Chương 472: Tựa Như Nhiều Năm Trước](#)
[Chương 473: Giúp Tiêu Hóa](#)
[Chương 474: Các Người Tiếp Tục Đi](#)
[Chương 475: Đã Lâu Không Gặp](#)
[Chương 476: Hà Đông Ba Mươi Năm](#)
[Chương 477: Mọi Thứ Chính Là Đơn Giản Như Vây](#)
[Chương 478: Phụ Nữ Trong Nhà](#)
[Chương 479: Oan Uổng Cho Người Thành Thất](#)
[Chương 480: Vì Sao Tới Nơi Này](#)
[Chương 481: Bởi Vì Tình Yêu](#)
[Chương 482: Ngày Kỳ La](#)
[Chương 483: Lão Kiều Đoan Ngoài Cửa](#)
[Chương 484: Áo Dài Trắng Và Bình Hoa](#)
[Chương 485: Ngồi Xuống Nói Chuyện](#)
[Chương 486: Cùng Là Người Lưu Lạc Chân Trời](#)
[Chương 487: Vì Khách Không Mời Mà Tới](#)
[Chương 488: Anh Rất Tàn Nhẫn!](#)
[Chương 489: Có Phải?](#)
[Chương 490: Nữ Nhân Máu Lạnh Vô Tình](#)
[Chương 491: Công Tử Nhà Giàu Tiêu Tiền Như Nước](#)
[Chương 492: Thứ Đồ Thay Thế](#)
[Chương 493: Dấu Ấn Bảo Vật Thái Dương](#)
[Chương 494: Tuổi Trẻ Thật Là Vui](#)
[Chương 495: Chào Mừng Đến Paris](#)
[Chương 496: Anh Đến Paris Rồi À?](#)
[Chương 497: Hộ Quốc Công](#)
[Chương 498: Tán Gái Cũng Dẫn Em Theo](#)
[Chương 499: Gọi Điện Thoai Gì Chứ](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 400

Có Phải Tôi Rất Kỳ Lạ

Không ít người đã hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy Dương Thần ăn hết sáu mươi sáu cái, họ bắt đầu đứng lên hò hét, cổ vũ hân.

Đợi đến khi mang lên đĩa thứ tư thì Dương Thần hít một hơi thật sâu, lại mở miệng thật to nuốt thức ăn vào.

Trong ba mươi giây cuối cùng, Dương Thần cố gắng nuốt cái sủi cảo thứ tám mươi tám, khiến những nhân viên phục vụ và chủ quán đều trợn mắt há mồm.

Dương Thần cầm tờ khăn giấy lau miệng:

- Thời gian chưa hết, tôi đã ăn xong rồi.

Mọi người xung quanh trầm trồ khen ngợi, chủ quán sủi cảo đúng là dở khóc dở cười, vốn dĩ đây là thủ đoạn bịp bợm để thu hút khách, không nghĩ có người có thể ăn tám mươi tám cái.

Nhưng những gì cần thực hiện thì phải thực hiện thôi nếu không sau này không cần làm ăn ở Trung Hải nữa.

Chủ quán sủi cảo tự tay đem búp bê Sủi cảo đến chỗ Dương Thần, món đồ này tròn trĩnh khiến rất nhiều phụ nữ thích thú mà la lên.

Ông chủ quán lập tức căn dặn nhà bếp làm một bàn tiệc sủi cảo, có khoảng mười sáu loại sủi cảo khác nhau.

- Xin hỏi, hai vị mời bạn bè tới cùng ăn không ạ?

Chủ quán hỏi.

Dương Thần lắc đầu:

- Chỉ có hai vợ chồng chúng tôi thôi.

Ông chủ hiểu ý nhưng vẫn dẫn hai người họ đến một chiếc bàn lớn được đặt riêng, dù sao một bữa tiệc sủi cảo không thể bày biện trên chiếc bàn nhỏ được.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần vừa đi vừa sờ bụng, vừa thấy bụng mình vừa thấy buồn cười, cô nghĩ thầm hân thật là một người đặc biệt quá, tại sao luôn làm chuyện khiến người ta lo lắng như vậy.

Vừa vào phòng riêng thì Dương Thần đưa ngay con búp bê Sủi cảo đáng yêu đến trước mặt Lâm Nhược Khê, cười sảng khoái:

- Tặng em món quà năm mới này đó, cuối cùng cũng đã thắng.

Lâm Nhược Khê ngơ ngác, mở to đôi mắt ngân ngấn nước, cô giật mình hiểu ra, Dương Thần tham gia cuộc thi vua ăn khác thường này chỉ vì muốn có được con búp bê kia để làm quà tặng cô?

Dương Thần xấu hổ cười nói:

- Lúc này anh nghĩ, tặng em món quà như thế nào thì tốt đây? Anh sống ở nhà của em, ăn đồ ăn của em, dùng đồ đạc của em, đi xe của em, ngay cả lương cũng là em phát, muốn mặc đồ, cũng là em mua cho anh, anh muốn tặng quà cho em xem như là bỏ tiền ra đi mua vậy, cũng là đang dùng tiền của em mua quà tặng em, cái đó không được tính là quà anh tặng em, con búp bê này cũng đẹp lắm, anh biết em nhất định sẽ rất thích, bữa ăn miễn phí này có thể xem như không phải dùng tiền của em để mua, món quà lớn của năm mà anh muốn tặng cho Nhược Khê bảo bối của anh.

Nhìn thấy một tay Dương Thần vẫn đang xoa xoa bụng, lại nghe thêm lời nói kỳ lạ đó của hắn, sống mũi Lâm Nhược Khê bỗng thấy cay cay.

- Anh là đồ ngốc à?

- Hả?

Dương Thần ngây người, nghĩ mình nghe nhầm.

- Tôi nói...

Lâm Nhược Khê lấy con búp bê từ tay Dương Thần, cúi đầu nói:

- Tôi nói anh là đồ ngốc, trừ đồ ngốc ra chẳng ai nghĩ ra cách tặng quà cho người khác như thế này cả?

Dương Thần ngượng ngùng nói:

- Không còn cách nào cả, ngốc thì ngốc, chỉ cần em thích món quà nhỏ này là tốt rồi.

Lâm Nhược Khê nhếch miệng cười nhìn con búp bê Sủi cảo trong tay mình, trong lòng có chút hỗn loạn cuối cùng cô mới gật đầu.

- Tôi rất thích.

- Hì hì, ông xã của em rất lợi hại đấy, em xem mấy cô gái ở ngoài kia, họ rất muốn có, nhưng người đàn ông của người ta vốn không thể ăn hết tám mươi tám cái, lúc này anh thật nổi trội mà.

Dương Thần cười một cách đắc ý.

Lâm Nhược Khê đỡ khóc đỡ cười, khóe mắt vẫn còn đỏ, giờ phút này những giọt nước mắt đó không còn rơi xuống được nữa.

Sau khi hai người ngồi xuống, Lâm Nhược Khê nắm chặt con búp bê, bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Hồi đó khi đón Tết, bà nội thường tặng tôi một món quà, lúc là đồ chơi, sách vở, có khi là đồ ăn vặt... Nhưng là thứ gì thì tôi đều cảm thấy rất vui, không có gì quá đặc biệt, dù sao trong nhà tôi, muốn mua gì thì mua là được rồi... Về sau bà và mẹ đều mất, lúc đón Tết không có ai tặng quà cho tôi nữa, khi đó tôi mới phát hiện không phải cái gì cũng mua được bằng tiền...

Dương Thần cười nói:

- Vẫn còn anh mà, năm sau anh vẫn đến ăn, lại tặng em món đồ màu hồng vừa đặt trên chiếc bục kia, con búp bê này của em là màu trắng, lần sau anh sẽ giúp em có được một cặp.

- Anh...

Lâm Nhược Khê thản nhiên cười như đóa hoa dành dành nở rộ:

- Y như một đứa con nít, lần sau đừng làm chuyện ngốc nghếch này nữa, mặc dù anh có thể ăn nhưng sẽ không thoải mái đâu.

- Đây là sự quan tâm của vợ dành cho chồng phải không?

Dương Thần nháy mắt hỏi.

Lâm Nhược Khê phồng miệng lên, lại im lặng không nói gì.

Không bao lâu sau, buổi tiệc sủi cảo rực rỡ sắc màu đã được bày biện lên, Lâm Nhược Khê nhìn thấy một bàn đầy những chiếc sủi cảo, nhăn mày nói:

- Một đĩa tôi còn ăn không ăn hết, phải làm sao với những thứ này đây?

Dương Thần tiện tay lấy hai miếng sủi cảo cua bỏ vào miệng, hắn cảm thấy mình đã không còn thèm ăn rồi cười:

- Em ăn đi cho nóng, còn lại gói mang về, dù sao những chiếc sủi cảo này cũng có lớp vỏ ngon, về nhà hâm lại là có thể ăn được.

Nửa tiếng sau, Dương Thần lấy hai bao lớn gói sủi cảo mang về, Lâm Nhược Khê ôm lấy con búp bê khiến những người kế bên cảm thấy ghen tỵ, hai người đi đến bãi đậu xe.

Vừa vào trong bãi đậu xe thì Lâm Nhược Khê đột nhiên nói:

- Có thể cùng tôi đi đến một nơi không?

Dương Thần giật mình:

- Chỗ nào vậy?

Lâm Nhược Khê tha thiết nói:

- Bỗng nhiên tôi muốn đi thăm bà nội và mẹ, đi cùng tôi nhé!

Dương Thần chợt hiểu ra, mấy ngày nay trong nhà có thêm một đứa em gái, Dương Thần lại tìm thêm một bà mẹ chồng, hôm nay qua rất nhiều năm lại nhận được món quà năm mới.

Trái tim Lâm Nhược Khê vốn băng giá, dần dần bắt đầu nhớ về quá khứ, nhớ về bà nội và mẹ cô cũng là chuyện dễ hiểu.

- Thực sự phải đến gặp bà nội và mẹ vợ từ lâu rồi, mặc dù đến tiết thanh minh mới đi tảo mộ nhưng chúng ta kết hôn rồi cũng phải nói cho họ biết một tiếng.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê thản nhiên cười, chủ động ngồi vào xe của Dương Thần, cô nói:

- Để xe của tôi lại, tôi sẽ sai người lái nó về.

Dương Thần gật đầu, sau khi lên xe, theo lời chỉ đường của Lâm Nhược Khê, họ lái xe ra khỏi nội thành, đi tới khu lăng mộ xa hoa cao cấp nằm ở vùng ngoại ô phía Đông.

Đi được gần bốn mươi phút, họ chạy qua một đoạn sườn núi, xung quanh là những cây tùng cây bách xanh ngắt, trên đường vắng lặng, thỉnh thoảng có vài con sóc mập mập phóng qua, hơi giận một chút.

Xe của Dương Thần dừng lại trên khoảng đất bằng phẳng ở triền núi,

nghĩa trang nằm giữa sườn núi, cần phải đi lên trên.

Hai người xuống xe, Dương Thần mới vỗ đùi:

- Không xong rồi! Anh quên mang theo quà tặng mẹ vợ rồi, cũng không mang theo tiền giấy.

Vốn dĩ Lâm Nhược Khê thấy buồn bã, lúc này nỗi lo lắng đó đã trở thành hư không, nhìn liếc Dương Thần:

- Anh yên tâm đi! Thanh minh năm nay tôi đã đốt rất nhiều rồi.

- Ha ha! Vậy thì tốt rồi, cũng không biết mẹ vợ có thích ăn sủi cảo không nhỉ?

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê cố gắng không cười, không để ý lời nói đùa của Dương Thần.

Thật sự cô cũng biết, dọc đường mình quá im lặng, Dương Thần cố ý làm cho cô vui lên mà thôi.

Đang muốn theo con đường nhỏ lên sườn núi thì Dương Thần nhìn thấy cách nghĩa trang không xa, một chiếc Audi A8 màu đen đang chận rãi rời đi.

Nhìn thấy chiếc xe đó, Dương Thần hơi nhúu mày, bèn đi lên sườn núi cùng Lâm Nhược Khê.

Đi được mười phút, Lâm Nhược Khê thở hỏn hển, hai người mới tới được nghĩa trang của bà và mẹ Lâm Nhược Khê.

Nghĩa trang rất sạch sẽ, có lẽ có người thường xuyên quét dọn, rất ngay ngắn, ngoại trừ tấm bia mộ ra thì hai cây tùng La Hán đang che đi ánh sáng.

Tuy nhiên, điều khiến người ta chú ý là phía trước mộ của mẹ Lâm Nhược Khê rõ ràng có đặt một bó hoa tươi, là hoa Tử Kinh rất hiếm thấy, chắc hẳn là giống hoa Lĩnh Nam, đóa hoa rất lớn.

- Xem ra lúc này có người đến thăm mẹ tôi.

Lâm Nhược Khê ngay lập tức nói, cô cảm thấy run sợ.

Dương Thần nhìn tên của mẹ Lâm Nhược Khê, mới giật mình:

- Thì ra mẹ vợ tên là Tiết Tử Tĩnh, Tử Tĩnh... Tử Kinh, nghe thấy rất giống.

- Ủ!

Lâm Nhược Khê cúi người xuống, ngón tay cô chạm vào đóa hoa Tử Kinh:

- Khi còn sống, mẹ tôi thích nhất là hoa Tử Kinh, có thể một người bạn tốt của mẹ, tết thanh minh trước đây có gặp qua một lần, nhưng vẫn không biết là ai tặng.

Dương Thần nhìn lên trên tấm bia, tấm hình của Tiết Tử Tĩnh, hần cười nói:

- Em thật giống mẹ của em đó, nhưng mà em vẫn đẹp hơn mẹ.

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê ửng hồng, nhận được lời khen trực tiếp như vậy, cô cảm thấy khá vui nhưng vẫn trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Đừng có hành động không đứng đắn như vậy trước mặt mẹ em.

Dương Thần cười ngượng, làm sao có thể trêu đùa bà xã trước mặt mẹ vợ được?

Đứng trước mộ Tiết Tử Tĩnh được một lát, Lâm Nhược Khê đến trước mộ của người bà thân thương, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy vẻ mặt hiền lành trong dáng vẻ Chủ tịch của Lâm Nhược Khê.

Tình cảm giữa Lâm Nhược Khê và bà nội rất tốt, cô đứng trước mộ nói với Dương Thần:

- Dương Thần à, anh tạm thời tránh ra một chút được không, em muốn nói chuyện với bà.

Dương Thần gật đầu, đứng trước mộ cúi mình vái chào rồi đi ra xa.

Lúc lâu sau, Lâm Nhược Khê đứng lặng trước ngôi mộ, cô đưa tay ra, xoa nhẹ tấm bia, khóe miệng nở một nụ cười chua xót.

- Bà ơi! Năm trước đón Tết mà cháu không đến thăm bà, bà biết đó, mỗi lần đến đây, cháu đều muốn khóc, bà nói con gái khóc sẽ rất xấu...

- Nhưng năm nay con nhất định phải tới, con đã kết hôn cùng một tên xấu xa vô lại, cũng phải trước giao thừa nói cho bà và mẹ một tiếng... Hắn là Dương Thần.

- Bà à, hiện giờ trong lòng cháu rất phức tạp, thì ra khi lập gia đình có nhiều chuyện cần phải làm, thì ra việc chung sống cùng một người đàn ông lại kỳ lạ đến thế...

- Bà nội, trái tim cháu là của bản thân cháu nhưng hiện tại cháu cũng không biết làm sao nữa, cháu còn không hiểu rõ bản thân mình nữa.

- Cháu thấy Dương Thần thật đáng ghét, cháu không thích anh ta, cả ngày đều khiến cháu bức mình, không thể làm việc được, hắn chạy ra bên ngoài, ở cùng người phụ nữ khác, buổi tối không về nhà mà qua đêm cùng người con gái khác, bây giờ hắn đã tìm thấy mẹ, đột nhiên trong nhà có một bà mẹ chồng lúc đối tốt lúc xử tệ với cháu, hôm nay bọn họ rủ nhau ức hiếp cháu.

- Lần nào anh ta cũng làm theo ý mình, lại thường xuyên chọc cháu giận, còn làm chuyện hù dọa người khác.

- Còn nữa, anh ta luôn quên chuyện đã hứa với cháu, không về nhà cũng không gọi điện thoại cho cháu, lần nào cũng hại cháu phải ngồi đợi hắn ta một cách ngốc nghếch...

- Nhưng vì có hắn cháu mới cảm thấy hạnh phúc, nhưng cũng vì hắn mà cháu rất đau lòng, bà ơi, cháu rất kỳ lạ phải không...

Gió lạnh thổi xuyên qua núi, Lâm Nhược Khê thì thầm như độc thoại, âm thanh bay nhẹ nhàng giữa không trung, không biết là đi đâu.

Dương Thần đứng trên một góc của triền núi, nhìn về trước ngôi mộ xa xa, thấy bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại phía trước mộ không biết vì sao bỗng đau lòng đến vậy.

- Cô bé ngốc nghếch à, chẳng may có một ngày, tất cả niềm tin của em

đều hóa thành bọt nước, chẳng may có một ngày, tất cả sự gởi gắm của em đều trở thành ảo ảnh, em... có thể chịu đựng được không?

Dương Thần quay đầu về hướng chiếc xe Audi A8 vừa rời đi, ánh mắt như thẳm nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 401

Sự Khoa Trương Của Nữ Sinh Ký Túc Xá

Lâm Nhược Khê nói xong, chuẩn bị xuống núi thì cũng đã hơn nửa tiếng đồng hồ, Dương Thần không thấy sao cả, nhưng chiếc mũ và khuôn mặt Lâm Nhược Khê đều đã ứng hồng lên vì gió thổi.

Lúc xuống núi, Dương Thần lấy áo khoác lên người Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê từ chối nhưng không thể đẩy Dương Thần ra được, trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói:

- Không cần phải vậy đâu, đi một đoạn đường như thế này không có gì đáng lo cả.

- Đợi đến khi bị nhiễm lạnh rồi thì không kịp nữa, ngày mai là đêm giao thừa rồi, nếu em bị cảm sốt hay gì gì đó thì xui xẻo lắm.

Dương Thần nói.

Hai người xuống núi, trở về xe, Lâm Nhược Khê bỗng như nghĩ đến điều gì đó, cô nói:

- Trước kia anh có nói, Trinh Tú bắt đầu đi học lại rồi à?

- Đúng vậy!

Dương Thần không ngờ Lâm Nhược Khê lại hỏi chuyện này.

Lâm Nhược Khê lại hỏi:

- Cô bé đó vẫn sống một mình sao?

Dương Thần giật mình nói:

- Có phải em muốn đón Trinh Tú về nhà cùng ăn Tết không?

Lâm Nhược Khê do dự rồi gật đầu:

- Nếu cô bé đồng ý, tôi cảm thấy cô bé đó ăn Tết một mình cũng rất cô đơn, đón cô bé về nhà mình dù sao cũng thêm một người, thêm một chút náo nhiệt, mặc dù ngày mai mới là Tết nhưng có thể giúp đỡ nấu ăn chuẩn bị cái gì đó, tôi nghĩ cô bé sẽ rất thích.

- Em thật giống chị ruột của Trinh Tú, luôn nghĩ đến cô bé.

Dương Thần vui sướng nói.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Anh không hiểu đâu, Trinh Tú từng sống chung với bà nội, khi tôi biết nó thì nó vẫn là đứa bé với mái tóc thắt bím, tôi không có anh chị em nào, đối với tôi thì cô bé như là một đứa em gái nhỏ, nói chung là có chút tình cảm đặc biệt.

- Anh cũng không phản đối, giải thích nhiều như vậy để làm gì?

Dương Thần cười cười rồi khởi động xe.

Lâm Nhược Khê liếc hắt một cái, im lặng cởi áo khoác ra, gấp gọn rồi để

ở sau xe.

Khi Dương Thần lái xe đến phòng trọ của Trinh Tú thì đúng lúc đó nhìn thấy Trinh Tú đang bung một thùng giấy đi lên lầu.

Trinh Tú mặc một chiếc áo khoác màu cam nhạt, nhìn có vẻ đứng tuổi, chiếc kẹp đuôi ngựa giản dị, một khuôn mặt còn trẻ con có chút màu xám đen, trời lạnh nhưng mồ hôi ẩm ướt vẫn vương trên trán của cô.

- Cô bé, em bung cái gì vậy?

Dương Thần xuống xe, bước đến phía trước mặt Trinh Tú, lấy thùng giấy từ trong tay Trinh Tú.

Trinh Tú vẫn đang nghĩ có ai đó cướp đồ của mình, nhìn rõ đó chính là Dương Thần, cô mới thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười với hắn:

- Sao lại là anh Dương Thần nhỉ, không có gì đâu, chỉ là vài cuốn sách cũ dùng để ôn tập thôi.

Dương Thần vừa nhìn thấy, quả nhiên trong thùng là bộ sách tiếng Anh và khoa học tự nhiên, chắc hẳn là những cuốn sách giá rẻ mua từ chỗ nào đó, hắn cười nói:

- Cho dù có phải cố gắng ôn tập cũng không nên cần cố sức như vậy, sắp Tết rồi mà.

Sắc mặt Trinh Tú có chút ảm đạm, cô gượng cười:

- Không có việc gì đâu, chỉ là đón Tết mà thôi, đọc sách, làm chuyện gì đó cũng sẽ trôi qua thôi, em không để ý lắm.

- Em nói như vậy thì chị Nhược Khê của em sẽ đau lòng lắm đó, cô ấy luôn nghĩ tới em, cùng đến để đón em đến nhà bọn anh rồi cả nhà cùng nhau đón Tết ăn tất niên.

Dương Thần chỉ về hướng chiếc xe.

Trinh Tú có chút kinh ngạc và lo sợ, nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của Lâm Nhược Khê, khi cô bước xuống xe, Trinh Tú bậm môi, nói không nên lời.

- Đi thôi! Tối nay hãy ở nhà của bọn anh, cùng nhau đón Tết, tốt hơn nhiều so với việc chỉ có một mình em.

Dương Thần nói:

- Đừng cố tỏ ra như vậy, cũng đâu phải là người ngoài.

Câu nói đó khiến Trinh Tú không thể thốt nên lời từ chối.

Trinh Tú biết nếu cự tuyệt nữa sẽ thật có lỗi với sự quan tâm của hai người họ, vì thế cô gật đầu:

- Em đem cất mấy cuốn sách đi rồi sẽ xuống dưới ngay.

Sau nửa tiếng đồng hồ Dương Thần lái xe về đến nhà, nhưng so với lúc đi thì trên xe đã có thêm một người phụ nữ.

Sau khi xuống xe, Lâm Nhược Khê quên không cầm lấy áo khoác của Dương Thần mà bước vào nhà.

Vừa bước vào phòng khách thì thấy ba người Quách Tuyết Hoa, vú

Vương và Tuệ Lâm đang lột đậu hủ, vừa nói vừa cười, thấy Dương Thần dẫn Lâm Nhược Khê trở về, lại có thêm một cô gái trẻ xa lạ, họ cảm thấy tò mò.

Trình Tú chú ý đến Quách Tuyết Hoa trước, nhiều năm ở trong cô nhi viện, mỗi ngày đều phải nhìn bức họa Quách Tuyết Hoa một lần, khiến cô không khỏi giật mình.

Lâm Nhược Khê giải thích:

- Dì Quách là mẹ của Dương Thần, hiện đang sống ở đây.

Trình Tú “A” một tiếng.

- Bà Quách... Bà là mẹ của anh Dương Thần sao?

Trình Tú không ngờ lại có chuyện trùng hợp đến như vậy.

- Dương Thần, Nhược Khê à, cô gái xinh xắn này là con cái nhà ai?

Quách Tuyết Hoa cảm thấy ánh mắt của Trình Tú có chút khiếp sợ khi nhìn vào mình, bà không khỏi cười hỏi.

Dương Thần nháy mắt ra hiệu cho Lâm Nhược Khê, việc này phải do cô giải thích.

Vì vậy Lâm Nhược Khê đã kể sơ lược về chuyện của Trình Tú, Quách Tuyết Hoa mới sững sốt, thì ra cô ấy là đứa bé từng sống ở cô nhi viện của bà, chỉ vì bà gặp rất nhiều cô nhi nên thực sự không nhớ được đứa nào với đứa nào.

- Nếu như có duyên như vậy thì hãy sống ở nhà chúng ta, không nhất định chỉ vì chuyện ăn Tết gì đó, không phải cháu cần ôn tập để thi đại học sao? Một mình vừa buôn bán vừa ôn tập làm sao có thể thi tốt được? Nếu không nửa năm tới cứ ở nhà chúng ta là được rồi, Lâm Nhược Khê và Dương Thần đều xem cháu là em gái, cháu cứ tự nhiên đi.

Lâm Nhược Khê giật mình, không nghĩ Quách Tuyết Hoa lại có lời đề nghị như vậy.

- À! Đúng rồi.

Quách Tuyết Hoa thấy chính mình đã lơ là ý kiến của Lâm Nhược Khê, dù sao cũng là nhà của cô:

- Nhược Khê à, mẹ nghĩ như vậy, nếu con thấy không tiện thì cũng không sao cả.

Lâm Nhược Khê tất nhiên không thấy bất tiện chút nào, cô cảm thấy hối hận vì không nghĩ đến chuyện này sớm hơn, cô lắc đầu nói:

- Không sao cả, con cảm thấy như vậy rất tốt.

Trình Tú vội vàng lắc đầu:

- Như vậy không được... Em đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ rồi, làm sao còn có thể sống ở nhà chị Lâm Nhược Khê được... Như vậy... Như vậy không tốt.

Dương Thần xoa đầu Trình Tú nghĩ thầm: “Cho em ở thì em cứ ở đi, em muốn về cũng không có cửa đâu, anh sẽ không đưa em về”. Ngôi nhà này càng ngày càng có nhiều người, Tuệ Lâm đến, mẹ mình cũng đã về, bây giờ

thêm cô em nuôi Trinh Tú cũng đã tới.

Đáng tiếc bản thân người đàn ông duy nhất vẫn phải sống ở “Ký túc xá nữ sinh”, chỉ có điều quy mô của ký túc xá này không quá khuếch trương mà thôi.

Với sự khuyên giải của mọi người, cuối cùng Trinh Tú cũng đành chịu thua nhưng muốn sống ở đây thì vẫn phải quay về căn phòng trọ của cô lấy hành lý và sách ôn, việc này tất nhiên Dương Thần đã giải quyết rồi.

Dương Thần đang tính đến sofa ngồi xem tivi thì Lâm Nhược Khê nói lớn:

- Áo khoác của anh để ở chỗ nào vậy?

Lúc này Dương Thần mới nhớ tới chiếc áo lúc nãy khoác lên người cô, hần thuận miệng nói:

- Ném lại đây!

Lâm Nhược Khê có chút không hài lòng, chiếc áo này do cô mua tặng Dương Thần, sao có thể ném lung tung vậy, cô cảm thấy không vui chút nào.

- Đón lấy.

Lâm Nhược Khê ném chiếc áo khoác về phía Dương Thần.

Trong lúc ném đi, một chuỗi dây nhỏ trong suốt từ túi áo rơi xuống nền nhà vang

lên một tiếng “tinh”.

Mọi người giật mình nhìn thấy chiếc vòng cổ hình trăng lưỡi liềm.

Tuệ Lâm ở gần đó, ngồi xổm nhặt nó lên nhìn rồi “ô” một tiếng:

- Chiếc vòng thật đẹp, nó làm bằng bạch kim à?

Lâm Nhược Khê mới để ý đến thứ này, nó hình trăng lưỡi liềm, được chế tác tinh xảo, trông khá đơn giản, đường cong vô cùng mềm mại, nhất định là một sản phẩm có giá trị, hơn nữa được làm bằng bạch kim, cũng rất thượng hạng.

Vừa nghĩ tới thấy việc Dương Thần bỏ nó vào túi áo, sẽ không thể là đồ hần đeo, chẳng lẽ... Là món quà hần muốn đem tặng người phụ nữ nào à?

Là cho chính mình sao? Mặt Lâm Nhược Khê đỏ ửng nhưng nghĩ lại cũng không

đúng, quà của mình không phải chỉ có “búp bê sứ cỏ sao” thôi sao?

Lâm Nhược Khê nhìn về phía Dương Thần.

Dương Thần ồ lên một tiếng:

- Là Trinh Tú tặng anh, anh để trong người, may mà không bị hỏng.

Trinh Tú thấy Dương Thần thực sự mang nó theo người, cô cảm thấy vô cùng vui sướng mà nở nụ cười.

Trinh Tú tặng cho Dương Thần chiếc vòng cổ bằng bạc?

Bản thân Trinh Tú sống vất vả như thế, vậy mà còn tặng Dương Thần vòng cổ bằng bạc sao?

Tình huống này, người phụ nữ khác chắc chắn sẽ không nghĩ nhiều, chỉ

nghĩ cảm tình giữa Dương Thần và Trinh Tú khá tốt, nhưng Lâm Nhược Khê từng nhìn thấy Dương Thần có biểu hiện mờ ám với nhiều phụ nữ khác.

Ngày thường bản thân không thèm nghĩ tới, nhưng hôm nay, ngay cả Trinh Tú – người cô xem như em gái, mới mười tám tuổi đầu, không lẽ lại có gì đó với tên kia?

Không kiềm chế được, chút lạnh lẽo xuất hiện trong đôi mắt của Lâm Nhược Khê, cô nhìn Dương Thần bằng ánh mắt không tốt.

Dương Thần cảm thấy lạnh sống lưng, mới để ý Lâm Nhược Khê nhìn mình bằng cặp mắt căm giận và không hài lòng, hắn mới hiểu ra người phụ nữ này đang nghĩ gì, đành cười khổ và nói:

- Bảo bối à, em đừng nghĩ lung tung nữa, đây chỉ là món quà lưu niệm Trinh Tú tặng anh vì đã giúp đỡ cô ấy thôi, không như em nghĩ đâu, anh không có gì với Trinh Tú cả.

Lâm Nhược Khê kinh ngạc nhưng khuôn mặt lại đỏ lên, luống cuống quay người đi, vừa đi lên lầu trên vừa nói:

- Ai thèm quan tâm anh có chuyện gì.

Những người còn lại có chút xấu hổ, mới hiểu ý tứ trong câu nói của cặp vợ chồng này.

Trinh Tú ngượng ngùng, xấu hổ nhìn Dương Thần.

Tuệ Lâm và vú Vương đều cười, chỉ có Quách Tuyết Hoa là đã nghe ra được ý khác.

Ý Dương Thần là “thật không có gì

“, ý nghĩa trong câu nói đó chẳng phải là nói có cái gì đó với cô Trinh Tú ở bên ngoài đó sao?

Tuy rằng hơn mười năm không gặp nhưng bằng máu mủ tình thâm, Quách Tuyết Hoa vẫn nhanh chóng phát hiện tình cảm đặc biệt của con trai mình, lại nghĩ tới bức tường kỳ lạ ngăn cách Lâm Nhược Khê và Dương Thần, bà không khỏi suy nghĩ, không lẽ... con mình là một củ cải lớn sao?

Nói vậy, Lâm Nhược Khê vẫn lạnh nhạt với Dương Thần, không ở chung phòng với hắn, là vì còn có ý khác rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 402

Thay Đổi Cách Nghĩ

Dương Thần không biết là chính mẹ hắn cũng đã phát hiện ra trong lời nói của hắn có chút sai lầm, nhưng dù có biết, Dương Thần cũng không thể thay đổi được cái kiêu không biết nói gì cho hay của hắn.

Có điều, Quách Tuyết Hoa cũng sẽ không đi hỏi thẳng Dương Thần. Vì như vậy không chỉ rất liều lĩnh vì nếu chẳng may hỏi sai rồi sẽ làm cho bầu không khí giữa hai mẹ con vốn cứng nhắc khó hòa hợp lại, thậm chí Dương Thần lại không muốn đáp lại bà.

Vì vậy mà phải đợi Dương Thần lái xe đưa Trinh Tú về nhà thu dọn hành lý sau bữa tối, Quách Tuyết Hoa mới kéo Lâm Nhược Khê vào trong thư phòng của mình để hỏi cho rõ sự tình.

- Nhược Khê, hãy nói cho ta biết buổi chiều hôm ấy, những lời con nói với Dương Thần là có ý gì vậy?

Quách Tuyết Hoa ân cần hỏi.

Lâm Nhược Khê bị Quách Tuyết Hoa kéo vào thư phòng như vậy còn nghĩ là mình lại làm điều gì sai khiến cho mẹ chồng không vừa lòng. Nghĩ đi nghĩ lại cũng không có lời giải đáp. Cho tận tới khi nghe xong câu hỏi cô vẫn mơ hồ tự hỏi “Bà Quách này có ý gì đây? Những lời nào cơ?”

- Đừng ngại, cái ta muốn hỏi là vừa rồi con cũng nhìn thấy Dương Thần cầm chiếc dây chuyền của Trinh Tú, tại sao lại có suy nghĩ như vậy. Chẳng phải Dương Thần nói không có gì với Trinh Tú sao. Trong lời nói này rõ ràng có ý gì đó khác.

Quách Tuyết Hoa hỏi.

Trên khuôn mặt vốn trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lâm Nhược Khê khẽ lộ ra chút do dự, cô không ngờ rằng điểm nhỏ như vậy cũng khiến Quách Nhược Hoa nhận ra điều khác thường. Nhưng chính mình lại phải trả lời thì thật là làm khó cô quá.

Nếu nói thật Dương Thần đúng là có quan hệ với người con gái khác liệu có bị Dương Thần cho là ngầm giở trò sau lưng mình mà không dám đứng ra trực diện hay không? Nhưng nếu mình không nói, Quách Tuyết Hoa cũng sẽ không dễ dàng cho qua mà mình còn mang tiếng lừa dối bề trên.

- Thực ra...cũng chẳng có chuyện gì ạ.

Lâm Nhược Khê liền né tránh.

Nhưng Quách Nhược Hoa cũng không phải là người dễ bị lừa. Từ lúc nhìn thấy sự thay đổi thần sắc trên khuôn mặt Nhược Khê, trong lòng bà đã hiểu ra một chút sự tình, bà liền thở dài, nói:

- Nhượng Khê, con không nói cho ta biết sự thật rằng Dương Thần bên ngoài đã có người con gái khác là vì con sợ Dương Thần nghi ngờ con nói xấu sau lưng nó và con cũng không muốn gạt ta phải không?

Lâm Nhượng Khê im lặng không nói gì. Cô biết mình đã không thể qua mắt được bà.

- Ở đây còn có ta... Sao lại để xảy ra chuyện này?

Quách Tuyết Hoa nhíu mày, trong lòng đầy phiền não.

- Theo lý mà nói, chuyện người đàn ông có người con gái khác bên ngoài là không thể chấp nhận được. Cái nhà này từ giờ trở đi có lẽ cũng sẽ chẳng có kết quả gì tốt đẹp. Các con vẫn còn trẻ mà Dương Thần lại là người không toàn tâm toàn ý như vậy, khó trách con không thể tiếp nhận nó.

Lâm Nhượng Khê nhìn Quách Tuyết Hoa sâu sắc, trong lòng cũng có chút chua xót. Trước đây đã không coi Dương Thần là chồng nên khi hắn có người con gái khác thì bản thân cô cũng không muốn quản thậm chí mong hắn ngày ngày cứ ở bên cô ta chứ đừng đến làm phiền cô. Bây giờ, cô lại không muốn hắn tiếp tục đi trêu hoa ghẹo nguyệt nữa thì lại bất lực rồi.

Trước đây, là chính cô đã bỏ mặc hắn. Bây giờ làm sao có thể nói hắn cắt đứt hết thảy là có thể cắt đứt được chứ? Cũng chưa biết chừng Dương Thần sẽ không nghe mình mà chấp nhận buông tay người kia một cách dễ dàng?

Chẳng cần nói đâu xa, ngay như Mạc Thiện Ny kia, tuy rằng mối quan hệ của hai người vốn vẫn tốt nhưng về phía người đàn ông, họ thường rất kín chuyện, rõ ràng sẽ không bỏ qua chuyện này.

Quách Tuyết Hoa suy nghĩ hồi lâu liền hỏi đầy lo lắng:

- Nhượng Khê, con định sẽ làm gì? Con sẽ không nghĩ đến việc ly hôn đây chứ?

Ly hôn? Lâm Nhượng Khê mỉm cười đầy chua chát. Bản thân cô đã rất khó để có thể nói ra hai chữ này. Cô lắc đầu:

- Con cũng chưa biết, cũng may là không phải cả ngày con chỉ nghĩ đến những việc này, lúc bắt đầu công việc là sẽ quên ngay thôi.

Quách Tuyết Hoa thở dài nói:

- Thân làm mẹ của Dương Thần, ta nên can dự vào việc này, thế nhưng...con cũng biết rồi đó, khó khăn lắm mới Dương Thần mới chịu tiếp nhận ta, nếu như ta can thiệp quá nhiều vào chuyện của nó thì sẽ khó mà tránh khỏi việc nó sẽ lại xa lánh ta. Nhượng Khê à, ta hy vọng con có thể hiểu cho ta. Trước đây ta cho rằng con đối xử với Dương Thần không được tốt, khiến Dương Thần thấy tủi hổ nhưng bây giờ xem ra ta đã sai

rồi, là một người phụ nữ ta thực sự đã sai rồi. Ta cũng có thể hiểu được cảm giác của con về Dương Phá Quân. Tuy bị quyền lực che mắt nhưng vẫn đối với ta vẫn một lòng một dạ, điều mà ta không thể tưởng tượng được. Nếu chồng của ta mà có người phụ nữ khác, ta cũng sẽ đau khổ biết chừng nào.

Nhượng Khê à, sau này ta cũng sẽ không trách con không chịu cùng phòng

với Dương Thần hay đối với nó không tình cảm nữa. Chuyện Dương Thần làm rõ ràng là không tốt. Ta tuy là mẹ đẻ của nó cũng không thể chấp nhận việc con trai mình có quan hệ với những người phụ nữ khác.

Lâm Nhược Khê thấy hơi ngạc nhiên. Thật không ngờ chuyện xảy ra lần này lại có thể khiến mẹ chồng thay đổi cách nghĩ của bà. Đối với Lâm Nhược Khê mà nói, đây quả là điều có ý nghĩa, dường như trong cuộc đấu tranh tâm lý của chính bản thân cô, cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên, Quách Tuyết Hoa lại hỏi:

- Nhược Khê, con hãy nói thật cho ta biết, Dương Thần đang ở cùng người phụ nữ nào? Ta sẽ không đến đó để làm loạn lên đâu? Ta chỉ muốn tìm hiểu một chút rằng tại sao ở nhà có một người vợ xinh đẹp như vậy mà con của ta lại có thể vì người phụ nữ khác mà làm đảo lộn.

Lâm Nhược Khê khẽ day day vào chiếc môi mỏng manh, đáp:

- Thực ra... là không chỉ có một ạ.

- Cái gì?

Quách Tuyết Hoa há hốc miệng, trông như thể bà đã nghe được một tin động trời.

Lâm Nhược Khê thật thà đáp:

- Ít nhất là con đã nhìn thấy ba người, hai người là trong công ty của con, còn một người ... con cũng không biết, còn có những người khác... nhưng con chưa được gặp qua.

Lâm Nhược Khê nói, đương nhiên là ám chỉ Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc, cùng với người ngẫu nhiên gặp ở trong cửa hàng bách hóa tổng hợp là Sắc Vy. Ba người phụ nữ này đã xác nhận với cô. Còn Lý Tinh Tinh, Đường Uyển, Thái Nghiên, Thái Ngưng, Triệu Hồng Yến và những người phụ nữ khác cô cũng đã từng gặp qua, cũng cảm thấy có điều gì đó mờ ám, chỉ là chưa dám khẳng định mà thôi.

Quách Tuyết Hoa đã không thể nói đỡ gì cho con trai mình, cuối cùng bà dờ khóc dờ cười:

- Cái tên tiểu tử này... là con đẻ của ta đây ư. Ta chỉ muốn đánh cho nó một trận mà đuổi ra khỏi nhà, ôi... ai bảo ta đã nợ nó quá nhiều chứ. Nhược Khê à, cực cho con quá...

Lâm Nhược Khê cúi đầu, miệng cười gượng như để chấm dứt câu chuyện ở đây. Lần này Quách Tuyết Hoa đứng về phía cô, những lần sau cũng sẽ không có chuyện hai mẹ con hòa vào để ức hiếp cô nữa, cô cũng thấy vui vẻ hơn. Còn về chuyện của Dương Thần và tình nhân cô cũng tạm thời không nghĩ đến nữa.

Ngày hôm sau là tết rồi, Dương Thần người đàn ông duy nhất trong nhà coi như không có chuyện gì, ngồi ở phòng khách xem tin tức, những người phụ nữ cười nói rộn ràng, luôn tay luôn chân trong bếp.

Dương Thần thấy vô cùng thích thú với một ngày như thế này, chợt cảm

thấy ký túc xá của sinh viên nữ chẳng có gì là không tốt cả.

Lúc sáng sớm, Sắc Vi còn gọi một cuộc điện thoại để nói cô và Mạc Thiện Ny sẽ chuyển về quê, còn phàn nàn chuyện Dương Thần không giúp cô chuyển nhà.

Dương Thần cũng biết rằng đó là lời bất bình đó là do mình không đi cùng cô được. Sắc Vi có nhiều người quanh mình như vậy, mỗi người chuyển một tẹo là xong thôi.

Lúc đó, tại Biệt Viện nhà họ Thái ở Trung Hải, Dương Liệt vẫn đang nghỉ ngơi dưỡng bệnh mà hoàn toàn không thể thấy được sự thoải mái biết bao của năm nay.

Từ lúc sáng sớm sau khi tỉnh dậy, người đầu tiên Dương Liệt nhìn thấy chính là thầy Ngọc Ki Tử của mình, gã phát hiện vết thương của mình đã phục hồi đến bảy tám phần. Lẽ ra gã phải vui lắm, thế nhưng đột nhiên gã nghe thấy người cứu mình là Dương Thần, khuôn mặt gã bỗng sầm xuống.

Sau khi tìm hiểu nghe ngóng được chuyện đã xảy ra trong những ngày qua Dương Liệt liền nổi cơn thịnh nộ.

Cái tên Dương Thần này, thật không ngờ vẫn là người huynh trưởng mà từ nhỏ ta chưa từng gặp mặt? Đây là trò đùa gì đây?

Hóa ra Dương Thần lại chính là người mà từ nhỏ mẹ đã cho đi theo Bộ Tư Lệnh.

Dương Liệt vốn nghĩ rằng, sau khi mình tỉnh lại, người đầu tiên mà mình gặp sẽ là Quách Tuyết Hoa, người mà quan tâm tới mình nhất. Nhưng thật không ngờ rằng, ngay cả cái bóng của bà cũng không nhìn thấy. Đây chẳng khác gì một cú sốc mạnh với Dương Liệt.

Dương Phá Quân nhận được tin, sau khi biết Dương Liệt tỉnh lại tuy rất vui nhưng do cuộc tổng tuyển cử đang trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng, ông cũng không thể tới hỏi han tình hình của Dương Liệt được. Ông chỉ có thể đánh điện báo Dương Công Minh đang ở Yên Kinh, và tất nhiên là cũng không thể bay tới chỗ của Dương Liệt ngay lập tức được.

Bởi vậy, Dương Liệt ở trong biệt viện của họ Thái mà trong lòng càng bức bối.

Một người vốn là niềm tự hào của gia đình như gã vậy mà thật không ngờ, lần đầu tiên thực hiện một nhiệm vụ quan trọng lại bị Dương Thần làm cho mất đi hoàn toàn cơ hội, thậm chí Dương Thần bỗng dưng lại trở thành con trưởng nhà họ Dương, cướp đoạt cả người mẹ mà vốn vẫn quan tâm đến gã.

Điều khiến cho Dương Liệt thêm thấy hổ thẹn chính là Dương Thần đã cứu mạng mình trở về.

Hơi ẩm của lò sưởi lan ra khắp phòng. Tất cả các phòng đều ngập tràn hơi ẩm. Thế nhưng Dương Liệt lại cảm thấy đôi chân của mình ở trong chăn đang lạnh tới thấu xương.

Ngọc Ki Tử cũng thấy đồ đệ của mình trong lòng đang rối ren, phức tạp, nhưng lão lại không nghĩ ra một giải pháp nào hay cả. Lão biết, cái việc này đối với người vốn đầy kiêu ngạo như Dương Liệt mà nói là một đòn đả kích quá lớn, trong một khoảng thời gian ngắn không thể nguôi ngoai được. Cho nên lão chỉ có thể đợi chờ cho đến sức khỏe của Dương Liệt hồi phục lại bình thường thì sẽ trở về Côn Luân. Tìm tới người bác Lăng Tử Hư của mình để xác nhận chuyện này. Lão không nghĩ đến chuyện sẽ ngừng việc cố gắng.

Dưới sự thay đổi lúc nóng lúc lạnh của lòng người, đêm 30 tết đầu tiên sau khi Dương Thần quay về nước cuối cùng cũng đã tới.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 403

Năm Nay

Vào đêm giao thừa, bao nhiêu của ngon vật lạ đã được bày biện đầy đủ trên bàn ăn của ngôi biệt thự. Do Quách Tuyết Hoa là người phương Bắc, mà thức ăn vú Vương làm lại là đồ ăn của phương Nam. Cho nên bữa tối hôm nay mới phong phú khác thường như vậy.

Bởi vì mọi người ở đây không biết uống rượu. Cho nên mọi người bắt đầu đi vào dùng bữa tối luôn.

- Anh Dương, chúng ta đốt pháo bông nhé.

Đột nhiên, Tuệ Lâm chớp chớp mắt một cách tràn đầy hy vọng nói.

Dương Thần đang gấp cái đùi gà, khua tay, than thở nói:

- Bây giờ mới là mấy giờ, ăn cơm trước, đợi chút nữa còn có cầu truyền hình cuối năm cơ mà, chờ đến lúc đó hãy đốt pháo bông đi.

- Nhưng đến lúc đó thì chẳng phải chúng ta nên đi xem ti vi sao?

Trình Tú cùng vài người thân đứng dậy rồi ngồi bên cạnh bàn nói chuyện.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Chờ cho mấy tiết mục dờ ẹc xuất hiện thì chúng ta sẽ đi xem pháo hoa nhé.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương đưa mắt nhìn nhau, thấy Dương Thần như một đứa trẻ và bắt đầu cười phá lên.

Ngược lại với mọi người, Lâm Nhược Khê vẫn cứ im lặng dùng bữa. Ngay cả là trong đêm giao thừa, lòng người vui vẻ, cô vẫn không thể hiện chút gì hân hoan, chỉ thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Trình Tú.

Trình Tú hơi bối rối. Theo lý mà nói, Lâm Nhược Khê phải gấp thức ăn cho chồng hay cho mẹ chồng còn dễ hiểu. Gấp cho một người ngoài như mình thì cô thấy hơi lạ. Nhưng cảm giác được nhận tình yêu thương của mọi người trong ngôi nhà này khiến Trình Tú vô cùng trân trọng.

Không chờ tới lúc ăn cơm xong, chương trình tiệc đêm giao thừa trên tivi đã bắt đầu trình chiếu. Sau khi kết thúc bài ca múa, người dẫn chương trình liền xuất hiện.

Trước kia, Tuệ Lâm không có cơ hội được xem chương trình đêm tất niên nên xem rất chăm chú. Con mắt tinh tường của cô đột nhiên phát hiện ra, phía trước chỗ ngồi của hai người dẫn chương trình bên cánh gà chính là họa tiết hoa văn của Ngọc Lôi.

- Chị, kia chẳng phải là nhãn hiệu của công ty chị sao? Lẽ nào chương trình tất niên năm nay Ngọc Lôi lại tài trợ?

Tuệ Lâm hào hứng hỏi.

Lâm Nhược Khê khẽ gật đầu:

- Cách đây hai năm cũng có tài trợ một ít. Nhưng năm nay số tiền chi ra quá nhiều rồi. Đây là năm quan trọng, các sản phẩm chế tạo vật liệu sắp ra mắt thị trường cần phải tăng danh tiếng trên toàn quốc gấp mấy lần nữa mới thành công được.

Nhìn Lâm Nhược Khê nói về chuyện công việc, trên khuôn mặt vốn lạnh lùng của Lâm Nhược Khê tràn đầy tự hào và quyết tâm phấn đấu. Điều này cũng khiến mọi người thấy làm thú vị.

- Con dâu của ta quả là một người phụ nữ tài giỏi.

Quách Tuyết Hoa cười cười nói.

- Đúng vậy đây ạ. Cháu thấy để quản lý được một công ty lớn như vậy thật là lợi hại. Chỉ nghĩ tới thôi đã đau đầu rồi.

Tuệ Lâm thật thà nói.

Đối với công việc, Lâm Nhược Khê lại không khiếm nhường. Mấy năm nay cô nỗ lực phấn đấu làm việc chính là muốn khẳng định giá trị của bản thân, và để không hổ thẹn với người bà đã mất.

- Năm nay con còn muốn mua lại khoảng mười nhà xưởng, hai ngàn mẫu đất công nghiệp. Đến lúc đó thì Ngọc Lôi sẽ không có bất cứ một đối thủ nào trong nước nữa.

Lâm Nhược Khê đầy tự tin nói.

- Tiểu thư, đã sang năm mới rồi, đừng nói những điều giật mình này nữa. Hơn hai ngàn mẫu đất công nghiệp, mười mấy nhà xưởng, điều này thật khiến người ta giật mình.

Vú Vương vỗ vỗ nhẹ vào ngực, cười nói.

- Cháu thì thấy một mẫu đất cũng đã là to lắm rồi.

Trình Tú lẩm bẩm nói

Tự nhiên Lâm Nhược Khê phát hiện ra một điều, bản thân mình đang ở nhà chứ không phải là đang đối diện với ông Bộ Trưởng cấp cao nào đó. Vì vậy nên cô không khỏi đỏ mặt. Cứ mỗi lần nói về công việc cô lại không thể kiểm soát được.

Dương Thần ở bên cạnh cười thầm, cũng giống như điều thật khó tưởng tượng của vú Vương, Lâm Nhược Khê bình thường lại làm được những việc ngoài tầm như vậy. Có lẽ đó cũng chính là điều mà Lâm Nhược Khê khác với những người khác.

Dương Thần khẽ nói bên tai Lâm Nhược Khê:

- Đừng để đến lúc có người tới nhà trả thù, nói cô hại người ta tan cửa nát nhà đấy.

Lâm Nhược Khê biết điều Dương Thần muốn nói chính là chuyện của cửa hàng may Ngọc Bình lần trước liên châu mây lại:

- Nên làm và phải làm, em cần sự khuếch trương, cần nhiều sức lao động, cũng không cần phải lo lắng người khác trả thù em, em chẳng làm gì cả.

- Đây cũng chính là điều anh muốn nói đây. Về sau khi đi giám sát hay gì đó thì hãy đưa chồng em đi là tốt rồi.

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái. Trong lòng lại càng thêm kiên định. Có lẽ đây chỉ là dựa vào cảm giác mà thôi.

Một lúc sau, vú Vương từ trong bếp mang ra mấy đĩa bánh sủi cảo. Tuy nhìn chúng không đầy đặn nhưng về cơ bản thì trông vẫn rất tươi ngon.

- Mau lại đây ăn bánh sủi cảo thôi. Tôi nói tiểu thư và cậu, sau này mọi người đừng mua nhiều bánh sủi cảo như vậy, ăn không hết mang về còn nhiều quá”

Vú Vương phàn nàn.

Lâm Nhược Khê khẽ nói:

- Vú Vương à, tôi đã nói không phải chúng tôi mua rồi. Là do Dương Thần thao gia vào một trận đấu nên được chủ quán tặng.

- Trận đấu nào cơ? Lại còn được tặng cả bánh sủi cảo nữa à?

Quách Tuyết Hoa tò mò nói.

Dương Thần xấu hổ cười, đem chuyện về cuộc thi “88” tại cửa hàng bánh sủi cảo kể cho mọi người. Sau khi Quách Tuyết Hoa và những người khác nghe thấy chuyện Dương Thần ăn hết 88 cái bánh sủi cảo thì đều há hốc miệng ra.

- Về sau không được ăn như vậy nữa nhé. Ăn thế nhỡ bụng dạ dày thì sao chứ.

Quách Tuyết Hoa vừa thương vừa giận.

Dương Thần cũng không nói chủ yếu là vì muốn giành được cái con búp bê vải cho Lâm Nhược Khê, chợt nói:

- Lần sau sẽ không như vậy nữa đâu ạ.

Lâm Nhược Khê tự nhiên cũng thấy hơi ngại ngùng nếu nói chuyện mình thích con búp bê vải kia bị Dương Thần phát hiện. Thấy Dương Thần không nói ra chuyện đó, biết hắn không muốn Quách Tuyết Hoa trách móc mình, cô bỗng thấy lòng mình chợt ảm lại.

Ăn cơm xong, Dương Thần làm theo ý muốn của Tuệ Lâm, mang toàn bộ số pháo bông ra đốt. Vậy là coi như là tiết mục kết thúc đêm giao thừa. Những người phụ nữ đều mệt rồi, dù sao cũng là một ngày bận rộn. Làm một bàn thức ăn lớn như vậy. Dù rất vui nhưng cũng rất mệt.

Đợi mấy người lần lượt đi nghỉ, Dương Thần xem hết chương trình bữa tiệc năm mới cũng tắt tivi, trở về phòng trên tầng hai.

Vừa vào phòng, Dương Thần liền mang điện thoại di động ra gửi một tin nhắn cho Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê vừa tắm rửa xong, bước từ trong phòng tắm ra, mặc một chiếc khăn tắm màu trắng. Thấy muộn vậy rồi mà mình vẫn nhận được tin nhắn nên không tránh khỏi sửng sốt.

Khi nhìn thấy là tin nhắn của Dương Thần gửi, Lâm Nhược Khê ngần người ra giây lát. Dương Thần chưa từng gửi cho cô một tin nhắn, đừng nói là đang ở trong nhà, lại là vào lúc sắp đi ngủ như thế này nữa.

“Lên trên sân thượng”

Dương Thần chỉ gửi đi bốn chữ như vậy.

Lâm Nhược Khê kẻ lại lông mày, một phút trước chính là lúc mà Dương Thần khiến cô phải đi lên tầng thượng ngôi biệt thự.

Phía đông của khu biệt thự là một mái nhà trồng, bình thường ở đó chỉ đặt một ít chậu hoa cảnh nhưng thật ra chưa từng có ai qua lại.

Đi hay không đi? Lâm Nhược Khê khẽ cắn môi mình, phút chốc không ngờ đến, cô liền đi đến tủ quần áo trong phòng ngủ, thay một bộ đồ trong nhà đơn giản để giữ ấm, rồi lại khoác lên người một chiếc áo khoác lông cừu bên ngoài. Như vậy thì sẽ không sợ gió lạnh nữa.

Mặc dù không biết là cái tên kia muốn gì trò gì nhưng chắc cũng không dám đánh liều làm gì bậy bạ đâu.

Lâm Nhược Khê suy nghĩ thấp thỏm, không kìm nổi nữa cô liền đi ra khỏi phòng, đi nhẹ nhẹ lên sân thượng để không làm kinh động những người khác.

Vừa bước tới sân thượng, gió lạnh buổi đêm thổi vào mặt lạnh buốt, Lâm Nhược Khê giữ chặt áo khoác. Gió thổi làm mái tóc đen bay lộn xộn, khuôn mặt thanh lịch hiện lên khiến người ta thương cảm, giống như hoa quỳnh nở trong đêm vậy, cái đẹp âm thầm lướt qua.

Lâm Nhược Khê mơ mơ màng màng căng mắt ra nhìn, đúng là một bóng dáng quen thuộc đang đứng ở phía lan can chờ đợi cô.

- Có chuyện gì vậy?

Lâm Nhược Khê đi lên phía trước, nhẹ giọng hỏi, trong lòng hơi căng thẳng. Dầu sao đây cũng là lần đầu tiên hai người hẹn hò ở sân thượng trong đêm muộn như thế này.

Dương Thần cũng không quay người lại, nói từ xa:

- Em xem, kia chính là khu chợ Trung Hải, đêm nay họ thấp đèn sang hơn trước nhiều quá.

Lâm Nhược Khê tới lan can, hai tay xoa xoa vào nhau để cho đỡ lạnh:

- Thật à, sao tôi không thấy.

- Đó là vì mỗi ngày em đều làm việc đến mệt rồi đi ngủ. Không hề có tâm trạng và thời gian để ý đến thứ mà những người vô vị này xem.

Dương Thần cười nói.

- Vô vị mà anh còn xem sao?

Lâm Nhược Khê nhú mày.

- Xem cái gì đó là việc vô vị. Nhưng có người thấy cái gì cũng không phản ứng.

Dương Thần quay đầu lại, nhìn Lâm Nhược Khê cười bí ẩn.

Lâm Nhược Khê bị đoán trúng nên cũng thấy hơi hoảng:

- Chẳng hiểu anh đang nói gì cả.

- Vợ à, cho anh ôm em một cái được không?

Dương Thần chột nói.

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê bừng đỏ, trừng mắt lên nhìn hắn:

- Thật vô vị, nếu việc anh muốn nói là việc này thì tôi về phòng ngủ đây.

- Nếu em không để anh ôm, anh sẽ nhảy từ tầng ba này xuống.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê bĩu môi:

- Anh nhảy ư? Thì cũng sẽ như những tên vô lại thôi.

- Anh nhảy thật đấy.

Khuôn mặt Dương Thần thực sự nghiêm túc.

Lâm Nhược Khê không thèm để ý, quay người bỏ đi ngay.

Đột nhiên, nghe thấy âm thanh từ phía sau, âm thanh như tiếng xé gió, giống như có ai đó bỗng nhiên không thấy đâu nữa.

Anh ta nhảy thật sao?

Trái tim Lâm Nhược Khê chột thất lại, vội vã quay người, quả nhiên không thấy bóng dáng của Dương Thần đâu cả.

- Dương Thần!

Trái tim Lâm Nhược Khê như bị đè xuống, thất thanh hét lên, chạy nhanh đến chỗ lan can, nhìn xuống phía dưới thì thấy một bóng người lao nhanh lên.

Lúc Dương Thần nhảy xuống, một tay hắn nắm lấy bên cạnh của sân thượng. Đến giờ chẳng qua hắn dùng lực cánh tay nhắc người mình lên mà thôi. Người khác có thể cả đời cũng sẽ không dám làm động tác có độ khó cao thế này, nhưng đối với Dương Thần mà nói, dù là từ tầng một nhảy lên tầng ba thì cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt mà thôi.

Lâm Nhược Khê vừa mới hoảng sợ một trận, giờ lại kinh ngạc một trận, Dương Thần đã vẫn bình an vô sự trước mắt cô. Lại còn nhìn cô cười nữa.

- Anh..

Lâm Nhược Khê không kìm được liền khóc, định mắng Dương Thần vài câu nhưng lại không thể thốt ra, cũng không thể nói lên lời.

Bởi vì Dương Thần đã dang rộng vòng tay mình, một tay tóm lấy cơ thể mềm mại của cô, ôm chặt vào trong lòng.

Lâm Nhược Khê mở to hai mắt còn ngân ngấn nước, cô cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của trái tim, hơi thở quen thuộc của miệng mũi, đầu óc cô trở lên trống rỗng.

Cuối cùng thì vẫn cứ bị ôm, lại còn bị lừa trở về nữa chứ.

Nhưng vào lúc này, phía xa nơi chợ Trung Hải đang vắng lại âm thanh nặng nề

“Boong.. boong.. boong...”

- Là tiếng chuông từ thành phố văng lại?

- 12 giờ đêm rồi sao?

Lâm Nhược Khê chỉ nghe thấy tiếng Dương Thần nói vang bên tai mình khiến cô thấy ngượng ngùng.

-Vợ của anh, Nhược Khê, em nghe thấy không, đây là âm thanh kết thúc năm nay. Chúng ta quen biết nhau, đã từng cãi vã, đã kết hôn, chiến tranh lạnh, đau khổ, hạnh phúc, ngọt ngào. Dù như thế nào thì, năm nay đã kết thúc rồi....

Lâm Nhược Khê im lặng, cô đã loáng thoáng hiểu hàm ý của việc Dương Thần bảo cô lên đây, không kìm hãm được, cô vươn hai cánh tay lên trên, đồng thời ôm lấy eo Dương Thần. Tuy nhẹ nhàng nhưng thật chắc chắn.

- Anh muốn cùng em bước sang năm mới, cũng như bây giờ vậy, sau này mỗi năm chúng ta cũng sẽ như thế này nhé...

Những lời cuối cùng thật mơ hồ chỉ đơn giản là vì không ít gia đình trong khu biệt thự đều đốt những quả pháo bông cuối cùng vào thời khắc này.

Khói lửa pháo bông rực rỡ giữa trời, muôn ngàn ánh sắc, tiếng nổ rộn rã vang tới tận trời cao.

Trong lúc pháo hoa rực rỡ chiếu rọi, là khoảng thời gian mà hai người thấy thật yên bình và ấm áp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 404

Ông Xã Hay Là Ông Chủ

Sau giao thừa là những ngày tới thăm hỏi những người thân thiết. Nhưng vì những người thân của Lâm Nhược Khê hầu hết đã di cư ra nước ngoài, có mấy người họ hàng thì lại không biết đến cho nên hàng năm đều có thể bỏ qua được khâu này.

Dương Thần thì càng đơn giản, nửa người thân thích cũng không có.

Quách Tuyết Hoa vốn muốn Dương Thần trở về Yên Kinh thăm Dương Công Minh một chút. Nhưng sau khi gọi điện hỏi thăm Dương Công Minh thì lại bị ông không chấp nhận, lý do rất đơn giản, để Quách Tuyết Hoa và Dương Thần sống cùng nhau đã là một điểm mấu chốt khiến Dương Phá Quân. Nếu lại để cả hai người quay trở lại Dương gia ở Yên Kinh trong những ngày Tết như thế này mà bị người ngoài phát hiện ra thì sẽ rất phức tạp.

Tuy Dương Công Minh đã thừa nhận Dương Thần là cháu nhưng cũng không thể làm tổn thương quá mức tới Dương Phá Quân. Dương Phá Quân cho tới nay luôn một lòng một dạ phấn đấu cho sự nghiệp. Ông thân làm cha nó sao có thể không giúp nó.

Hơn nữa, Dương Thần có muốn quay lại hay không còn chưa biết, lại làm quan hệ giữa hai người không tốt.

Nhưng thật ra Dương Thần lại không có ý kiến gì, đối với việc này cũng không nghĩ nhiều. Chỉ là hỏi Tuệ Lâm và Trình Tú có cần đi thăm người thân hay không. Kết quả là cả hai người đều lắc đầu.

Tuệ Lâm nghe lời Văn Miếu sư thái đến nơi này, không có chỉ định của Văn Miếu sư thái nên vẫn chưa biết bản thân mình nên đi đâu.

Trình Tú sống một mình, mẹ cô cùng với người thân thích sống ở Hàn Quốc. Lúc đầu, mẹ cô bỏ trốn theo cha nên cũng mất liên lạc. Bên nhà cha thì đều đã qua đời nên chỉ còn có mấy người họ hàng xa, không nói đến cũng được.

Kết quả là, mọi người đều không cần đi thăm họ hàng thân thích gì hết, liền quay trở lại quỹ đạo của việc học tập và làm việc bình thường.

Ngày đầu tiên của năm mới, Tuệ Lâm như những ngày thường theo Lâm Nhược Khê cùng đi làm. Dương Thần lái xe chậm chậm phía sau đến công ty giải trí Ngọc Lô.

Tuy vẫn đang trong tết âm lịch nhưng một vài cán bộ chủ chốt vẫn phải đi làm, chỉ khác là nhịp độ công việc rộng rãi, thoải mái hơn. Đến muộn, về sớm, mở một con mắt, nhắm một con mắt.

Dương Thần đi vào phòng làm việc., từ từ ngồi lên ghế, trên bàn làm việc giấy tờ xếp thành chồng dày. Hầu như là liên quan đến việc mùa xuân này sẽ bắt đầu hoạt động tuyển dụng “Ngôi sao Ngọc Lôi”. Đây là một chiến lược lớn đầu tiên của công ty giải trí Ngọc Lôi, được coi là bên tổ chức đồng thời cũng là bên đầu tư, công ty giải trí Ngọc Lôi liệu có được tổng cục tán thành hay không thì phải xem trận lần này có đẹp hay không?

Dương Thần cũng không lo lắng lắm. Chính hắn đã trường mặt ra mà gọi cái cô Christine đến, công ty giải trí Ngọc Lôi mà không bùng cháy một phen mới lạ.

Sau khi xem qua nội dung của mấy tài liệu, Dương Thần cảm thấy không có gì cần phải sửa nữa. Theo kinh nghiệm, Triệu Đăng và Vương Khiết, hai người đó có khả năng hơn mình, còn bản thân hắn không nên múa rìu qua mắt thợ. Mọi người ở đây chẳng qua cũng chỉ là tôn trọng bề trên mà thôi. Chẳng phải là không tham dự ý kiến là tốt nhất hay sao?

Dương Thần mở máy tính ra, lên mạng liên hệ thượng lễ mừng năm mới ở nhà họ hàng Viên Dã. Cái tên này hóa ra đang trốn trong phòng lên mạng vì vậy hai người gặp nhau trên mạng liền chơi vài ván game ma thú.

Lúc sắp mười một giờ, có ai đó gõ cửa ở phòng làm việc.

Dương Thần thấy cũng hơi lâu rồi liền nói với Viên Dã mình thoát ra ngoài sau đó mời người bên ngoài đi vào phòng.

Bước vào trong phòng hóa ra là người quản lý hành chính Triệu Đăng, có điều hôm nay vẻ mặt của cô hơi lạ, cứ như thể là thấy cái gì đó khác thường vậy. Cô tiến vào hỏi:

- Giám đốc Dương, cô thư ký đến phòng vấn đang ngồi chờ ở bên ngoài. Xin hỏi là họ có thể vào được chưa ạ?

- Thư ký? Tôi phỏng vấn?

Dương Thần sững sốt:

- Ý gì đây? Tôi có bao giờ nói sẽ phỏng vấn thư ký đâu?

Triệu Đăng kinh ngạc há hốc miệng:

- Giám đốc không hề ra lệnh? Sao bên phòng nhân sự lại nói là đích thân tổng giám đốc muốn tự mình lựa chọn người còn lại cuối cùng.

- Tôi có khi nào nói là cần thư ký đâu? Ngay cả phòng nhân sự ở đâu tôi còn chẳng nhớ, bọn họ lại nói bậy bạ gì đây chứ?

Dương Thần cau mày, cảm thấy việc này có gì đó rất lạ.

- Dù là như thế nào thì thưa giám đốc, tôi xin đề nghị là ngài hãy gặp người tới ứng tuyển đó đi ạ, cô gái này... cũng không phải là người thông thường...

Triệu Đăng xấu hổ nói.

Dương Thần suy nghĩ lại, cũng chẳng sợ làm loại yêu quái gì, dường như là muốn nhắm vào mình bèn khoát tay:

- Cho cô ta vào.

Triệu Đăng thở phào nhẹ nhõm cứ như thể trút bỏ được gánh nặng, mỉm cười đi ra ngoài mời người đến phỏng vấn kia đi vào văn phòng.

Một lát sau, một bóng người xinh đẹp mặc chiếc váy màu hồng nhạt trông rất chuyên nghiệp từ bên ngoài đi vào, đôi chân thon dài mặc chiếc tất chân thêu ren đen, cái miệng thì hát đi hát lại cùng với nhịp của bước chân, một chiếc khăn lụa màu tím nhạt quấn quanh cái cổ trắng ngần, khuôn mặt trái xoan đẹp lung linh làm cảm động lòng người, giống như là ánh nắng giữa những ngày đông vậy.

- Hmm..

Dương Thần thở trút ra một hơi lạnh, đồ yêu tinh này, chẳng phải là An Tâm mà sau khi trở về nước ta vẫn chưa gặp lại đó sao?

An Tâm thuận tay đóng cửa lại, sau đó khẽ nháy mắt với Dương Thần mấy cái:

- Tổng giám đốc Dương, em là thư ký đến để ứng tuyển, An Tâm.

Dương Thần cười gượng:

- Bà cô của tôi, em lại định diễn trò gì ra nữa đây?

An Tâm thè lưỡi, nhìn xung quanh phòng, bước chậm tới ngồi bên cạnh Dương Thần.

- Chẳng diễn cái gì cả, em đến để tìm một công việc.

Dương Thần ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu với An Tâm lại gần một chút.

An Tâm nghi ngờ, khom lưng xuống, hai bên má trắng nõn tiến sát vào Dương Thần, đôi môi tô màu hồng nhạt, càng lại gần càng tỏ vẻ thách thức người khác.

Dương Thần đưa bàn tay ra, dùng chút sức bóp chặt mũi của An Tâm

- Ái.

An Tâm bị quả đau, nhúu mày nhe tránh, xoa xoa cái mũi của mình, giận dỗi nói:

- Anh làm gì mà đau quá vậy, tình nhân thì cũng có cái tôn nghiêm của mình chứ, không thể dễ dàng để anh bắt nạt đâu.

- Này, ai với ai chứ, em chẳng phải là không có việc gì đến đây gây sự sao? Dương Thần bực bội nói:

- Bây giờ cha em đã đem tài sản của Liễu gia ra ăn hết bảy tám phần rồi, Trung Hải bây giờ, ngoài Viên gia ra thì An gia nhà em đã là mạnh nhất, đường đường năm giữ viên ngọc quý trên tay rồi. Đại tiểu thư An Tâm, sao em không đi hưởng phúc của em đi, đi SPA, luyện Yoga, dùng mỹ phẩm Lafite, đến chỗ anh làm thư ký, chẳng phải là đầy người đàn ông của em tới đầu sóng ngọn gió sao? Chẳng lẽ lại mong toàn bộ thành phố Trung Hải đều biết anh đưa con yêu tinh này lên giường sao?

- Anh nói thật khó nghe... Lúc nào cũng yêu tinh, yêu tinh, trên giường, trên giường...

An Tâm bực tức lắm bầm vài câu, khuôn mặt đỏ bừng, nhưng lại có chút

đắc ý.

- Sao vậy? Anh bây giờ không còn háo sắc nữa à? Hay là sợ bà vợ chính thức của anh?

Dương Thần ho khan hai tiếng:

- Đừng lạc đề nữa, nói thật đi, em tới đây làm gì?

An Tâm bĩu môi nói

- Để tìm việc, em không thể chỉ ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, sống ngày này qua ngày khác cứ như là lợn vậy. Trước đây em cũng có công việc, nhưng bây giờ bị anh cướp mất rồi, tất cả đều tại anh. Nên bây giờ phải ở cạnh anh, không cho anh đi đâu xa nữa, không làm tiếp viên hàng không nữa, vậy nên em phải đi tìm công việc khác để có thể không phải ở nhà, những việc khác em cũng chẳng muốn quản. Nhìn thấy bố là em lại giận dữ, hơn nữa những người dưới thì lúc nào cũng nịnh nọt. Vậy nên em mới không muốn làm việc cùng ông, cho nên em mới đến đây tìm anh.

- Vậy thì em có thể đi công ty khác, đến đây để làm gì chứ?

Dương Thần nói.

An Tâm cười một cách khó hiểu:

- Anh yêu à, chẳng lẽ anh không biết có bao nhiêu người muốn tìm đến người đàn bà giàu có này sao?

Dương Thần há hốc miệng, cứ như là có chuyện gì đó tới, cười đau khổ nói:

- Cho nên em mới thông qua phòng nhân sự, để bọn họ sắp xếp em thành thư ký ứng tuyển chứ gì?

- Đúng vậy, dù thế nào cũng phải chính thức một chút. Đương nhiên là phải như vậy rồi, thực ra em muốn gặp anh vào một ngày thường, nếu anh không muốn để em làm thư ký, sợ vợ anh khó chịu, thì sắp xếp cho em một chỗ làm quét dọn, cọ rửa nhà vệ sinh hay là lau cửa sổ cũng được, em đều chấp nhận.

Dương Thần nhìn vẻ mặt giận dữ của An Tâm, biết rõ đây chỉ là giả bộ, không thể cự tuyệt được, bản thân mình lại không thể nuôi cô ta trong một cái lồng bằng vàng được.

Từ lúc An Tâm rời nhà làm tiếp viên hàng không, thì đã biết là cô ta thích tự do tự tại, để cô ta ngoan ngoãn ở lại Trung Hải, thì có thể nói là cô ta đã vì hắn mà hy sinh rất nhiều, cũng không thể để cô ấy uất ức trong công việc được.

Nghĩ tới nghĩ lui, bản thân hắn cũng chưa nghĩ ra lý do cự tuyệt An Tâm tới làm việc bên cạnh mình, dù sao cũng là do mình đã giữ người con gái này trong tay.

- Em có thể làm thư ký thật chứ? Trước kia em đã từng làm chưa?

Dương Thần nghĩ một chút liền hoài nghi hỏi.

An Tâm gật đầu nghiêm túc, hơi đắc ý nói:

- Đừng con thường em, tuy em không phải có bằng thạc sĩ quản lý, nhưng em cũng có kinh nghiệm làm việc rồi, trước đây An gia nhà chúng em cũng có không ít sản nghiệp nên em cũng có học qua, chỉ có điều là không chính thức giữ chức thôi.

- Có thể nói thư ký là làm công việc trợ giúp, chứ không phải là làm chủ.

Dương Thần nói.

An Tâm cười xảo quyệt, trong mắt lóe lên tia sáng.

- Ông chủ thân yêu của em, lẽ nào anh không biết có câu này sao?

- Câu gì?

Dương Thần bực bội.

- Gánh nặng của ông chủ, thư ký gánh...

- Không sai, làm thư ký...

Dương Thần nuốt xuống cổ họng, nói nửa câu. Vì thế, nhếch miệng mỉm cười, chú ý quan sát trang phục của cô thư ký An Tâm. Nhìn kỹ thì thấy, sự quyến rũ kết hợp với thông minh làm mê đắm lòng người.

- Thư ký An, anh thấy những lời của em rất có lý, xem ra sau này chúng ta sẽ hợp tác rất vui vẻ đây.

- Giám đốc, vậy là em đã thông qua vòng phỏng vấn rồi chứ?

An Tâm cười hỏi.

- Ừ, còn là giải hạng nhất cuối cùng.

Dương Thần nghiêm nghị nói.

An Tâm chớp chớp mắt:

- Cái gì cơ ạ?

- Thực tế đã được chứng minh rồi, thư ký An, đầu tiên chúng ta sẽ thử một chút về công việc sau này nhé.

Dương Thần nói rồi tiến lên phía trước, kéo lấy cơ thể mềm mại của An Tâm vào lòng.

An Tâm duyên dáng kêu lên, cơ thể thơm tho ngã vào đùi Dương Thần, bộ ngực cao ngất lập tức bị bao trùm bởi một bàn tay to, lập tức đưa lên đôi má lúm đồng tiền kiều diễm và ướm át của An Tâm.

- Làm thế này trong phòng làm việc sao, anh thật vội vã quá đấy.

An Tâm ngập ngừng nói, hơi thở gấp gấp, quá nhiều ngày không gặp người người đàn ông yêu thương, ban đêm mơ mộng, nghĩ đến những đêm đau đớn ở Hokkaido, An Tâm luôn cảm giác phía dưới ẩm ướt.

Dương Thần một tay ôm lấy vai của An Tâm, một tay thỏa sức đùa bỡn, thích chí nói:

- Thức ăn đưa tới miệng rồi, đúng lúc xong việc ta đương nhiên là không khách khí rồi, đã đói bụng thì phải ăn cơm trưa chứ.

An Tâm bỗng nhiên dùng hai tay ôm lấy cổ Dương Thần, ngẩng đầu lên, ra sức hôn vào mặt Dương Thần:

- Em nên gọi anh là ông xã hay là ông chủ đây?

- Ủ... Gọi ông chủ, lúc có tình ý, anh sẽ gọi em là “thư ký An”.

Dương Thần cười ranh mãnh.

An Tâm hờn dỗi, lườm hắt một cái, cắn môi dưới ngại ngùng gật đầu.

Đang lúc Dương Thần lật lại người An Tâm, đặt lên bàn làm việc, chuẩn bị “làm chính sự” thì cửa văn phòng lại vang lên “cốc, cốc, cốc”.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 405

Cố Tình Gây Sự

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, khiến lửa nóng trong đầu Dương Thần lạnh bớt đi, buồn bực vỗ vỗ cái mông đàn hồi của An Tâm, để An Tâm sửa sang lại quần áo, đầu tóc.

An Tâm cũng biết tình hình khẩn cấp, cô cũng không khóa cửa, nếu người bên ngoài không gõ cửa mà lao thẳng vào, vừa rồi đã có thể rất nguy hiểm.

Sửa sang quần áo xong, An Tâm đứng ở phía sau Dương Thần, được nuôi dưỡng trong Đại tiểu thư được rèn luyện hàng ngày khiến cô vừa rồi thoát nhìn không có chút quyền rũ nào, nghiêm túc, Dương Thần lúc này mới hướng ngoài cửa hô:

- Mời vào.

Cửa từ từ được mở ra, một dáng người mà Dương Thần không ngờ đột ngột đi vào văn phòng.

Sáng sớm đã thấy một người mặc áo khoác màu xám nhạt, áo cao cổ màu vỏ quýt, đều là xu hướng thời thượng của mùa đông năm nay.

Lâm Nhược Khê với mái tóc đen buông dài, thong dong cầm chiếc túi xách màu trắng đi vào trong văn phòng của Dương Thần.

Vừa mới vào cửa, lạnh lùng nhìn Dương Thần và An Tâm vài lượt, tiếp đó, ánh mắt lạnh đến ghê người.

Trái tim Dương Thần cũng đập rất nhanh, giờ đang chơi trò chơi tàu lượn siêu tốc sao? Lâm Nhược Khê tại sao lại đột nhiên đến văn phòng của mình? Từ trước tới giờ chưa từng tới?

An Tâm lập tức nhận ra Lâm Nhược Khê là ai, tuy Lâm Nhược Khê không xuất hiện tại nơi công cộng, nhưng là tiểu thư của An gia, cô ấy có vẻ như đã gặp qua Lâm Nhược Khê vài lần, chỉ có điều không có cơ hội chào hỏi.

Giờ phút đứng đối diện nhau, Lâm Nhược Khê liếc nhìn An Tâm, An Tâm lại nhìn kỹ Lâm Nhược Khê từ trên xuống dưới.

Ngoại trừ xinh đẹp hơn mình một chút, nhưng An Tâm cảm thấy người phụ này ngoài vẻ lạnh lùng ra, chỉ còn sự kiêu ngạo...

Chỉ riêng liếc mắt nhìn mình một cái, An Tâm đã cảm nhận được Lâm Nhược Khê không để ý đến mình. Đây cũng là vẻ kiêu ngạo của cô ấy, nhưng không phải là coi thường, khinh bỉ mình. Chỉ có điều tính cô như thế, hoặc là trong thế giới của cô ấy, người phụ nữ không quen biết, bất luận nhan sắc không tầm thường hay xấu xí vô cùng, căn bản đều khiến cô không dao động.

Phụ nữ bình thường, nhìn thấy người xấu hơn mình, sẽ rất đắc ý, thấy người có nhan sắc hơn mình, chắc chắn sẽ có chút ghen tỵ.

Nhưng Lâm Nhược Khê nhìn mình, cũng không có cái vẻ đắc ý.

Hàng năm An Tâm bay đến rất nhiều nơi, đã gặp không ít người, đối với người vợ chính thức ấy rất nhanh cô liền có hai sự lý giải: hoặc là tâm địa đơn thuần, không nhớ nhung nhiều, tư tưởng ở cảnh giới khác xa so với người bình thường.

Nhưng An Tâm có thể nào cũng không biết rằng, một người phụ nữ trẻ tuổi như Lâm Nhược Khê, thậm chí còn trẻ hơn mình, là người có nhiều suy nghĩ sâu sắc.

Nhưng nói tâm địa của cô đơn thuần... Đường đường là nữ Chủ tịch Quốc tế Ngọc Lôi, là người lãnh đạo một tập đoàn thương mại, mà tâm địa lại rất đơn thuần, điều này... An Tâm cảm thấy rất vớ vẩn.

Đương nhiên, đơn thuần cũng không có nghĩa là ngốc nghếch. Cách làm việc thủ đoạn và có mưu tính, đơn thuần, chỉ là nói thể giới tình cảm của người phụ nữ này mà thôi.

An Tâm tự nhận ra là tình cảm của mình thuộc loại có thể mang ra đùa giỡn, giống như lúc trước ở Hokkaido, hầu hết mỗi đêm đều phải cùng Dương Thần chơi đến sức cùng lực kiệt, chính là để Dương Thần không nỡ rời bỏ cô, bù lại thời gian không dài ở chung cùng Dương Thần.

Nhưng người phụ nữ trước mắt, An Tâm có cảm giác cô ta ngay cả cách nũng nịu bình thường nhất cũng không có, không phải cô ta không muốn, mà cô ta thật sự không biết cách...

Không thể không nói, phụ nữ nhìn ánh mắt nhau cực chuẩn, Lâm Nhược Khê thật đúng là không am hiểu chuyện tình cảm nam nữ.

Nếu ngày thường Lâm Nhược Khê nũng nịu với Dương Thần, cho Dương Thần một chút ngon ngọt, Dương Thần kia xem chừng cũng sẽ không có tâm tư nào mà đi để ý đến người phụ nữ khác, chứ đừng nói đến chuyện buồn bực mà đi uống rượu, mới có chuyện gặp phải An Tâm này.

Đáng tiếc mọi chuyện luôn khó có thể đoán trước. Khuyết điểm của Lâm Nhược Khê hoàn toàn tạo nên chuyện tình của An Tâm và Dương Thần. Thậm chí có cả Mạc Thiện Ny, Lưu Minh Ngọc, cũng chính là vì có khoảng không gian như thế.

- Ặc... vợ... Ồ không. Lâm tổng, sao em lại tới đây?

Dương Thần cố gắng loại trừ vẻ điềm tĩnh, tươi cười hỏi.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần và An Tâm ở cùng một chỗ trong nháy mắt, liền nhạy cảm cảm thấy được điều gì đó. Nhìn An Tâm cô thấy hơi quen mắt, nhưng không nhớ nổi là con gái nhà ai. Nhưng cô cũng không quá để ý, điều khiến cô nổi giận chính là – trên mặt Dương Thần không ngờ có dấu môi son!

Không nghĩ cũng biết vừa rồi trong phòng làm việc này hai người đã làm

cái gì.

- Má phải của anh bị muỗi đốt sao?

Lâm Nhược Khê cười lạnh hỏi.

- Mùa đông làm sao có muỗi được! Nhược Khê, em thật biết nói đùa...

He he...

Dương Thần vừa mới cười nói xong, đột nhiên hiểu ra là Lâm Nhược Khê đang nói cái gì, sờ lên má phải, lau một cái, nhìn lại tay của mình, quả nhiên hơi hồng...

Dương Thần buồn rầu liếc nhìn An Tâm bên cạnh, cô giả bộ như không biết gì, son môi này chất lượng chẳng ra gì cả, tại sao lại phai màu chứ? Vì thế cứng ngắc cười nói:

- Việc này anh có thể giải thích...

- Không cần giải thích, dù sao cũng không phải lần đầu xảy ra những chuyện như thế này. Bản thân em rất có hứng thú muốn biết rằng vị tiểu thư này thân phận thế nào?

Lâm Nhược Khê bắt đầu nhắm vào An Tâm.

Đối mặt với sự bức ép của “vợ cả”, “trung tâm của tình nhân” An Tâm cũng chỉ có thể bộc phát, nói rõ ràng:

- Xin chào Lâm tổng, tôi hôm nay tới làm thư ký cho giám đốc, tên là An Tâm.

Trong mắt Lâm Nhược Khê bỗng có một tia suy nghĩ, tiếp đó, dường như nghĩ tới cái gì, nhíu mày nói:

- Tiểu thư của An gia?

- Không biết Lâm tổng nói tới An gia nào? Nhưng chính xác An Tại Huân là cha của tôi, dù tôi không muốn thừa nhận.

An Tâm bĩu môi nói.

Lâm Nhược Khê dường như là thấy chuyện gì đó vô cùng hoang đường, tràn đầy thất vọng nhìn Dương Thần:

- Hóa ra... Năm trước ở Trung Hải luôn bàn tán chuyện cướp đi vợ của Liễu gia, người thân bí giúp An gia thâm tóm Liễu gia... Là anh?

Dương Thần kinh ngạc, hóa ra không ngờ Lâm Nhược Khê biết chuyện Hokkaido, nghĩ lại cũng là do mình sơ ý, chuyện lớn như vậy, những người trong xã hội thượng lưu ở Trung Hải này làm sao có thể không tìm hiểu chứ.

Tuy rằng Lâm Nhược Khê thường ngày không tham dự các bữa tiệc xã giao linh tinh. Nhưng có rất nhiều tình báo cấp dưới, sẽ có người báo lên cho cô.

Khiến đại gia tộc đứng thứ hai Liễu gia bị An gia thâm tóm, chuyện con gái của An gia cùng với một người đàn ông thân bí bỏ trốn, tuy rằng các loại tin vệt đều có, nhưng sự thật đã chứng minh đúng là có chuyện như vậy.

Vốn Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy chuyện này rất ly kỳ, không để ở trong lòng. Hôm nay mới giật mình, người thân bí thần thông quảng đại,

không ngờ chính hắn, người chồng làm việc không đàng hoàng của mình.

An Tâm phồng miệng, cô cũng không nói gì về điều này, cô ý thức được chuyện này sẽ làm cho Lâm Nhược Khê tức giận.

Ngẫm lại cũng đúng, làm vợ mà nghe được chồng mình đi giành giật cô dâu của người khác thì sao chứ?

Dương Thần dờ người, cười khỏ liên tục, lại không biết mở miệng như thế nào.

- Thực sự là anh? Đến giờ em mới phát hiện, để anh ngồi ở vị trí giám đốc đúng là nhân tài không được trọng dụng. Bản lĩnh của anh lớn như vậy, Liễu gia cũng vì anh mà bị diệt vong, An gia được anh hợp tác đã trở thành đại gia tộc lớn thứ hai Trung Hải...

mắt Nhược Khê mờ đi, cười lạnh nói:

- Dương Thần. Em thấy, vị trí Chủ tịch Ngọc Lôi em cũng nên nhường cho anh, anh giúp em, một chuyện, làm cho Ngọc Lôi trở thành tập đoàn lớn nhất thế giới, thế nào? An tiểu thư là người phụ nữ anh cướp về, An gia lại có thể đãi ngộ như vậy, chúng ta tốt xấu gì cũng là vợ chồng hợp pháp, không phải sao?

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê bình tĩnh như thế, giống như nói đùa mình, càng cảm thấy áy náy và không đành lòng:

- Nhược Khê, em không cần như vậy, anh biết làm thế là có lỗi với em...

- Anh làm gì mà phải xin lỗi em? Em sao dám nhận lời xin lỗi đó của anh! Anh là người có tiếng, tùy tiện chơi đùa, Liễu gia đã không còn, muốn có phụ nữ cứ trực tiếp đi cướp về là được rồi, hơn nữa lại còn cướp từ Hokkaido mang về Trung Hải.

Lâm Nhược Khê mắt đỏ lên, nói.

- Em xem em kia, cũng không thèm nghe anh giải thích một chút, em đừng cố tình gây sự nữa.

Dương Thần buồn bực nói.

- Em cố tình gây sự? Anh nói em cố tình gây sự?

Lâm Nhược Khê trợn to mắt, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, lùi hai bước dường như không thể tin.

Dương Thần mới phát hiện là do nhất thời những lời mình nói ra không đúng, muốn sửa cũng không kịp nữa rồi.

- Phải, là em cố tình gây sự. Em vốn chỉ muốn đến gọi anh cùng nhau đi ăn trưa, muốn xem kế hoạch làm việc tháng sau anh chuẩn bị đến đâu rồi. Ai ngờ đã quấy rầy chuyện tốt của anh. Là em không đúng... Giờ em đi đây, không quấy rầy hai người nữa. Em không cố tình gây chuyện...

Trong mắt Lâm Nhược Khê hiện lên một chút lạnh lùng nghiêm nghị, im lặng xoay người, mở cửa đi ra khỏi văn phòng.

Dương Thần muốn gọi cô lại, nhưng không biết nên nói thế nào cho tốt, vỗ vỗ cái trán, thở dài một hơi.

Vẻ mặt An Tâm cũng trở nên oan ức, cô cũng không muốn để sự việc thành như vậy. Nhưng đúng là chuyện này vì cô, dường như khó có thể giải quyết.

- Xin lỗi... Em... Em không cố ý làm cho hai người như vậy...

Mắt An Tâm hồng lên, cắn răng nhỏ giọng nói.

Dương Thần cười tự giễu, sờ sờ đầu An Tâm:

- Đồ ngốc! Mắc mớ gì tới em? Là anh phong lưu thôi. Tự mình gây chuyện, không thể nói gì được nữa.

- Anh có muốn đuổi theo cô ấy không? Em là phụ nữ, em biết trong lòng Chủ tịch Lâm hiện giờ rất chua xót, em... Em cảm thấy anh nên đi an ủi cô ấy một chút.

An Tâm không đành lòng nói.

Dương Thần đặng họng, thở dài:

- Đuổi theo thì sao? Cuối cùng anh cũng không thể nói, anh phải cắt đứt quan hệ với em, không bao giờ liên lạc với em nữa... Có giải thích thế nào kết quả cũng giống nhau, có trách chỉ có thể trách anh không ra gì, không thể sửa được được tật xấu này.

An Tâm ảm đạm cúi đầu, cô cũng nhận ra chuyện này không thể thay đổi được gì, muốn cô rời khỏi Dương Thần tuyệt đối không thể được.

Lâm Nhược Khê, cô hận tôi, là tôi chen chân vào giữa hai người, nhưng tôi sẽ không vì sự đau khổ của cô mà từ bỏ... An Tâm cắn răng, quyết nghĩ một cách kiên định.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 406

Không Có Hứng Thú

Chuyện An Tâm trở thành thư ký, cứ “Danh bất chính, ngôn bất thuận” như vậy mà thành, may mắn là quy mô giải trí của Ngọc Lôi không nhỏ, cho nên cũng không ai chú ý nhiều đến một cô thư ký không biết làm gì của giám đốc. Nhưng quả thật trông cô như xinh đẹp như cây đào mật, chẳng trách giám đốc lại chọn cô.

Ở thành phố người ta đa phần đều coi trọng vật chất, chuyện như vậy đã thấy nhưng không thể trách người nào đó nhàn rỗi mà nói bậy.

Nhưng trên thực tế An Tâm cũng giúp đỡ Dương Thần lúc bận rộn. An Tâm nói từng tham gia một số hoạt động của công ty của gia đình, không phải là khoác lác, trên thực tế, trước khi An Tâm làm tiếp viên hàng không, có một thời gian được An Tại Huân bồi dưỡng như người nối nghiệp, dù sao An Tại Huân cũng chỉ có mỗi cô con gái này.

Sản nghiệp của An gia không được tính vào hạng nhất Trung Hải, nhưng nhỉnh hơn hạng hai một chút. Nếu không Liễu gia sẽ không lựa chọn cách thâm tóm An gia để có thể cạnh tranh với Viên gia.

Đối với An Tâm mà nói, giải trí Ngọc Lôi ngày hôm nay mới chỉ là bước đầu, giống như một đám đồ gốm thượng đẳng tùy cô đập nặn, Sau khi Dương Thần giao mấy việc cho cô làm, An Tâm làm rất nhẹ nhàng và vui vẻ. Cô dùng tất cả sự khéo léo của mình để đập nặn lên viễn cảnh công ty trong tương lai.

Biết được dự án lớn nhất của Ngọc Lôi không ngờ là cuộc thi người đẹp. Hai mắt An Tâm sáng lên, dù sao cũng là một cô gái trẻ, đối với sân khấu, âm nhạc, đám đông và thời trang, v.v... Bản thân cô rất say mê. Hiện giờ lại trở thành người vạch kế hoạch, cô đầy hưng phấn.

Triệu Đăng và Vương Khiết không phải là những nhân viên bình thường, đã sớm điều tra rõ hoàn cảnh của An Tâm khi cô gia nhập vào giải trí Ngọc Lôi chưa được mấy ngày.

Biết được An Tâm đúng là đại tiểu thư của An gia, không khỏi kinh ngạc một hồi lâu.

Phải biết rằng, An gia hiện giờ hơn xưa rất nhiều, sau khi thâm tóm Liễu gia, đường đường chính chính đứng lên đỉnh “Kim tự tháp” ở Trung Hải, ngoại trừ Viên gia, những đại gia tộc khác khó mà địch nổi đã có lời đồn, An gia và gia tộc Rothschild đang thâm tóm tài chính thế giới có quan hệ mật thiết, khiến An gia trở thành một đại gia tộc thần bí trong mắt không ít người, bỗng chốc nổi tiếng.

An Tâm là đại thiếu thư An gia, cũng không thích thú gì với các hoạt động xã giao cho nên cũng không quen biết nhiều người lắm, nhưng người thật sự muốn điều tra cô ta, vẫn có thể nghe ngóng được.

Đường đường là đại thiếu thư của An gia không ngờ lại đến công ty mình làm thư ký giám đốc.

Tin tức này Triệu Đăng và Vương Khiết nghe được, có thể rút ra các kết luận kinh khủng, suy cho cùng, chỉ có một – giám đốc Dương, thật oai hùng.

Thật ra Dương Thần cũng không biết, trong suy nghĩ của hai trợ lý hăn bỗng có sức mạnh hơn so với ánh hào quang rực rỡ, giờ hăn đang ngồi trong phòng làm việc trên chiếc ghế salon bằng da lớn, thản nhiên uống nước trà xanh mà An Tâm pha, phía trước mặt là chiếc TV LED bốn mươi một inch đang phát tin về tình hình giải trí gần đây. Đa phần lớn liên quan đến những người làm âm nhạc.

An Tâm ngồi ở chiếc bàn làm việc bên cạnh Dương Thần, còn đang chăm chú đọc các loại tài liệu do Vương Khiết và Triệu Đăng đưa tới về quy trình bắt đầu đăng ký tuyển chọn ca sĩ và lựa ra các tiết mục.

Nhìn TV một hồi lâu, Dương Thần ấn nút tạm dừng, hình ảnh trên TV dừng lại là một ca sĩ nữ.

Dương Thần gọi An Tâm, nói:

- Tiểu yêu tinh, em xem xem người anh em này thế nào, hình như nổi tiếng đã rất nhiều năm rồi, có vẻ như cũng là ca sĩ xuất thân từ việc tuyển chọn.

An Tâm liếc mắt một cái, sau đó bĩu môi nói:

- Người ta rõ ràng là phụ nữ, tại sao anh lại bảo là anh em?

- Ui, nói sai nói sai, chủ yếu là tất cả mọi người đều gọi cô ta là anh, làm anh nghĩ đến cô ta là đàn ông.

Dương Thần sờ sờ đầu nói.

An Tâm trầm ngâm nói:

- Chúng ta cần chọn là giám khảo, cô ta tuy rằng rất nổi tiếng, nhưng nếu kêu cô ta đến thật giống giải trí hơn, không đủ chuyên nghiệp, hay là đổi người khác.

Dương Thần gật gật đầu, cảm thấy cũng có lý, giải trí Ngọc Lôi cũng không phải là bồi dưỡng ngôi sao hài kịch, không cần phải vì danh tiếng của một người mà bỏ đi sự chuyên nghiệp, vì thế tiếp tục xem.

Xem đến hai giờ sau, mới coi như tạm thời chọn ra được năm người để đánh giá, định giao cho Vương Khiết, để cô ấy đi một mình nói chuyện cùng mấy người kia.

Dương Thần nhìn tên mấy người này, nhíu mày nói:

- Những người này, hình như đều có hoàn cảnh không tầm thường, những chương trình tuyển chọn khác, bọn họ đều xuất hiện từng người một, một mình đảm đương, gọi bọn họ cùng đến làm giám khảo, rất có thể không như

dự tính được.

An Tâm đắc ý cười:

- Ông xã, anh cứ yên tâm, tuyệt đối bọn họ không dám thét giá cao, thậm chí không trả tiền cũng có thể giành về được.

- Vì sao?

Dương Thần hỏi.

- Anh đã quên, giám khảo trận chung kết là ai sao?

An Tâm nháy mắt mấy cái.

Dương Thần suy nghĩ một chút, cười nói:

- Cũng phải, có tấm biển hiệu Christine kia, bọn họ không chừng đều chen chúc đến để được tiếp cận, lại cùng đứng trên bục với cô gái kia, toàn bộ Thiên hoàng thiên hậu Trung Hoa có vẻ như cũng không bỏ qua cơ hội kia.

Hai mắt An Tâm tràn đầy hưng phấn:

- Ông xã, làm sao ngay cả Christine anh cũng biết chứ? Hiện tại cô ta nổi tiếng khắp thế giới, giống với Michael năm đó. Cô ấy là thần tượng của em đấy. Trước kia lúc ở Pháp, có lần đúng lúc cô ta tham dự tuần lễ thời trang Paris, em chờ một ngày một đêm, vậy mà cô ta lặn mất, lúc đó làm em tức chết.

- Đợi cô ta đến đây, anh sẽ gọi cô ta đến trước mặt em, để cho bảo bối An Tâm của anh ôm cho đủ, hôn cho đủ.

Dương Thần hiên ngang lẫm liệt nói.

An Tâm cười:

- Ôm một cái thì có thể, hôn thì thôi, ông xã anh không ghen sao?

- Anh ghen để làm gì? Chứng kiến Christine kia xấu hổ, với anh mà nói là việc đáng vui.

Dương Thần bữu môi nói.

An Tâm chớp chớp mắt:

- Ông xã, anh không cần tức giận, thực ra em cảm thấy rất kỳ lạ, người như anh, rõ ràng thân thuộc với Christine đến mức vừa mới là cô ta liền đến Trung Hoa, làm sao có thể bỏ qua một Christine đẹp như vậy mà không làm gì đó chứ, ngược lại giống như có thù oán gì với cô ta vậy?

Dương Thần giơ tay nhéo má An Tâm,

- Em nói người đàn ông của em như vậy sao? Christine rất đẹp, nhưng anh tuyệt đối không có hứng thú. Nguyên nhân cụ thể không thể nói. Tóm lại em đừng hỏi anh chuyện đó nữa.

An Tâm lè lưỡi, không nói thêm nữa.

Dương Thần nhìn đồng hồ báo thức treo trên tường, màu sắc rực rỡ và tinh xảo, đã tới giờ ăn trưa rồi, nói với An Tâm:

- Đi, đi xuống lầu gặp Tuệ Lâm, kêu cô bé cùng mình ăn cơm.

An Tâm mềm mại gật gật đầu, đứng dậy thu dọn bàn làm việc.

Từ lúc vào công ty đến bây giờ đã được hơn một tuần, gần cuối tháng hai, An Tâm cũng đã quen với hoạt động thường ngày của công ty.

Và các tình huống xung quanh Dương Thần, An Tâm cũng đang cố gắng quen thuộc. Đương nhiên rồi, kể cả những người bên cạnh Dương Thần.

Ngoại trừ sau lần đầu tiên gặp Lâm Nhược Khê, có thiện cảm không tốt với Lâm Nhược Khê, thì tương đối hòa hợp đối với những người khác quanh Dương Thần.

Nhất là Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc, hẹn nhau đến văn phòng của Dương Thần cùng lúc, sau khi làm quen với An Tâm thì cả ba rất hay đi cùng nhau.

Dương Thần cũng không biết mấy người phụ nữ này rốt cuộc hiểu nhau như thế nào. Nhưng chỉ cần không phải là Lâm Nhược Khê gặp An Tâm là tốt rồi, liên mấy ngày không để ý gì đến mình, Dương Thần vui vẻ để cho các cô hiểu rõ nhau hơn.

Có quan hệ tốt nhất với An Tâm, phải kể tới Tuệ Lâm. Không nói đến là ở chung công ty, suy nghĩ của Tuệ Lâm là đơn giản nhất. Hơn nữa tính tình lại rất trẻ con.

An Tâm cũng giống như đứa trẻ, suy nghĩ quái đản và nghịch ngợm, đã đi qua rất nhiều nơi, nhìn thấy rất nhiều thứ thú vị. Mỗi khi An Tâm và Tuệ Lâm ở cùng một chỗ, nói không hết chuyện, luôn mang cô bé Tuệ Lâm kia ra trêu, hai mắt lại tràn đầy khát khao. An Tâm cũng cực kỳ nhiều thành tích.

Buổi trưa trong ngày đi làm, Dương Thần đã dẫn theo hai cô gái ra ngoài ăn trưa. Không phải là đồ ăn trong công ty không tốt, chỉ là nhân viên giải trí Ngọc Lôi khi đi ăn cơm sẽ phải đi qua phòng của chủ tịch, rất có khả năng sẽ chạm mặt Lâm Nhược Khê.

Nếu trước kia chỉ dẫn Tuệ Lâm đi thì không sao, nhưng hôm nay dẫn theo cả An Tâm, bằng với đi khiêu chiến sự nhẫn nại của Lâm Nhược Khê, Dương Thần cũng không có cái dũng khí ấy.

Đi vào phòng thu âm dưới lầu, Dương Thần cùng An Tâm tiến vào cửa phòng, không thấy Tuệ Lâm cố gắng luyện tập chuyên nghiệp về ca xướng kỹ xảo và sự hiểu biết về âm nhạc như thường ngày, mà là một người ngồi yên lặng trên ghế, cúi đầu, hai bàn tay trắng nõn dùng sức vịn vào nhau, giống như là đang phải chịu đựng cái gì đó.

Dương Thần nhíu mày, đi tới phía trước, hỏi:

- Tuệ Lâm, em làm sao vậy? Khó chịu ở đâu sao?

Theo lý thuyết thì sức khỏe của Tuệ Lâm không tầm thường, bệnh đau đầu cơ bản là không có.

Bỗng nhiên Tuệ Lâm ngẩng đầu, mặt đầy nước mắt, khóe mắt hơi sưng đỏ.

Dương Thần và An Tâm đều ngẩn ngơ, không biết tại sao Tuệ Lâm lại khóc như vậy.

- Anh Dương...

Tuệ Lâm hỏi:

- Ông nội của em... Ông có phải là đã qua đời rồi không?

Dương Thần ngạc nhiên, còn An Tâm thì giật mình, nhìn Dương Thần nghi ngờ.

Sau khi Dương Thần suy nghĩ một chút, ra hiệu cho An Tâm đi ra ngoài trước, An Tâm hiểu ý, biết Dương Thần muốn cùng Tuệ Lâm nói chuyện một mình, liền đi ra.

- Em nghe ai nói?

Dương Thần hỏi.

Tuệ Lâm khóc nức nở nói:

- Bà nội vừa mới đem ông Áo Xám tới. Bà nội nói... ông nội bị người xấu hại, bà phải về Yên Kinh đứng ra lo liệu, nói em tạm thời đợi ở đây, ngoan ngoãn nghe lời anh...

Dương Thần nhú mày, Vân Miêu sư thái nói như vậy, chắc chắn là không muốn Tuệ Lâm biết ông nội mình đã gây ra chuyện gì. Chuyện gì cũng có nguồn gốc của nó, mình là cái gì cũng không biết, nghe theo ý bà ấy.

- Đúng vậy! Ông nội em mất, anh sợ em đau buồn nên không nói cho em biết.

Dương Thần gật đầu nói.

Bị tên “Hong Mông” Lăng Hư Tử đưa đi, coi như “Đã chết” cũng không có gì khác nhau.

Tuệ Lâm xác nhận lại tin tức này, nước mắt một lần nữa lại tuôn như mưa.

Tuy từ nhỏ không được ở bên cạnh Lâm Chí Quốc, nhưng đối với Tuệ Lâm mà nói, ông nội là ông nội, người thân là người thân, ngay lập tức cô khó có thể chấp nhận được sự thực như vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 407

Diễm Phúc Không Dễ Dàng

Vốn là không có gì, mọi người năm nào cũng sống như thế, chỉ có điều vài ngày gần đây Tuệ Lâm lúc nào cũng mang vẻ mặt buồn bực, điều này khiến cho người thân xung quanh cô cảm thấy cái lạnh giá âm u của mùa đông năm nay trôi đi thật chậm.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương quan tâm hỏi con gái bị làm sao, Tuệ Lâm cũng không nói, chỉ bảo mình không sao. Điều này khiến cho hai người nghĩ chỉ là tâm sự của tuổi trẻ, nên không tiện hỏi nhiều.

Dương Thần thương lượng cùng An Tâm, có nên lôi Tuệ Lâm ra ngoài giải sầu cho khá hơn không, An Tâm vốn cũng là chỗ than thiết với Tuệ Lâm, liền tán thành đề nghị này, Tuệ Lâm ngày nào cũng ở phòng thu âm hát, đi theo mấy thầy dạy nhạc học soạn nhạc, dù sao cũng không phải chuyện hay lắm, cụ thể đi đến nơi nào cũng đáng phải bàn bạc, dù sao mùa xuân cũng sắp đến, nhiệt độ vẫn còn rất thấp.

Buổi tối thứ sáu cuối tháng hai, sau khi Dương Thần ngồi dưới lầu xem xong tin tức rồi về phòng chuẩn bị tắm rửa, đi ngủ.

Đúng lúc này, có người gõ cửa phòng.

Dương Thần nghĩ đó là Quách Tuyết Hoa, mang chút đồ ăn cho hần giống như trước, Dương Thần cũng coi như chấp nhận tình yêu thương của người mẹ đối với đứa con, cảm giác là lạ nhưng thoải mái.

Nhưng khi mở cửa ra, lại phát hiện đứng ngoài cửa là Lâm Nhược Khê, vẻ mặt rất phức tạp, có chút căng thẳng, có chút cau có, có chút e lệ, còn có chút không cam lòng.

Vẫn là mấy lời tranh cãi ở phòng làm việc vì An Tâm, mấy ngày qua lần đầu tiên Lâm Nhược Khê chủ động đến nói chuyện với Dương Thần, Dương Thần cũng vì được sủng ái mà lo sợ, than thở rằng mùa xuân không còn xa.

Lâm Nhược Khê mặc chiếc váy màu đỏ, cổ tròn đính lông cừu, thân dưới là hoa văn mùa đông màu xám, ánh mắt kiêu diễm khiến cô thêm phần quyến rũ. Đặc biệt là đôi môi giờ phút này, nó giống như là hoa đỏ quyến mùa xuân, người còn kiêu diễm hơn hoa.

- Nhược Khê cưng, cuối cùng em cũng để ý đến anh, là nhớ nhung vòng tay của chồng, đêm đông tìm đến sự dịu dàng ấm áp của anh sao?

Dương Thần cười ha hả nói.

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hần, lách qua người đi vào trong phòng Dương Thần, sau đó xoay người, từ phía sau lưng lấy ra một cái khăn quàng cổ màu xám.

Chiếc khăn quàng cổ kiểu dáng rất đơn giản, nhưng dùng loại chỉ thêu thượng đẳng, mềm mại, giữ được ấm.

- Cho anh?

Dương Thần sững sốt, giật mình nhìn Lâm Nhược Khê:

- Em yêu, em còn có thể cho anh khăn quàng cổ sao?

Lâm Nhược Khê ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác:

- Là dì Quách đan, nhưng dì nói... Muốn em đưa cho anh...

Nói xong lời cuối cùng, giọng Lâm Nhược Khê càng ngày càng nhỏ, rõ ràng là rất bất an.

Dương Thần giật mình, là mẹ vì sốt ruột quan hệ của hai vợ chồng mới nghĩ đến cách này, giảm bớt mâu thuẫn giữa vợ chồng, và khiến hai người thêm thân thiết hơn.

Tuy nhiên không ngờ Quách Tuyết Hoa lại lén đan khăn quàng cổ cho mình. Tuy rằng Dương Thần không cần, hơn nữa mùa đông cũng sắp qua rồi, nhưng dù sao đây cũng là món quà đầu tiên mẹ tặng con trai, Dương Thần không khỏi suy nghĩ có nên mở miệng gọi bà ấy một tiếng “Mẹ” không.

- Khăn quàng cổ để ở đây... Em... Em đi đây...

Lâm Nhược Khê đem khăn quàng đặt trên nệm giường Dương Thần, sau đó muốn xoay người đi ra, cô thật sự không tưởng tượng ra tình huống mình đưa cho Dương Thần chiếc khăn quàng sẽ như thế nào, khiến cô rất thẹn thùng.

- Đừng đi mà!

Dương Thần cười gian, nắm lấy cổ tay Lâm Nhược Khê,

- Mẹ chồng em căn dặn, em dám không làm theo sao?

- Anh... Anh lại ức hiếp em!

Lâm Nhược Khê lo lắng đến đỏ mặt.

- Chuyện này sao có thể nói ức hiếp em? Vợ đưa cho chồng chiếc khăn quàng cổ thì có là gì, hàng ngày anh đều giúp em mặc quần chíp là được.

Dương Thần cười ha hả nói.

- Em không cần anh giúp em mặc... mặc cái gì kia.

Lâm Nhược Khê dậm chân, giãy ra khỏi Dương Thần không được, đành cầm giận một tay cầm khăn quàng cổ lên, sau đó thở phì phì nói với Dương Thần:

- Bỏ cái tay heo của anh ra, tay của em, là để anh cầm sao!

Dương Thần cười nói:

- Heo không có tay! Đây là móng heo.

Lâm Nhược Khê không để ý tới hấn, thấy hấn bắt đầu buông tay ra, từ từ nhắm hai mắt, không nhìn tới thần sắc đùa giỡn của Dương Thần, để tránh khỏi tức giận và xấu hổ, liền dùng sức mà vùng ra, đem khăn quàng vào cổ Dương Thần.

Nhưng Lâm Nhược Khê nhắm mắt, không ngờ lại tạo điều kiện cho Dương Thần cực nhanh ôm tới, trực tiếp ôm lấy cơ thể thơm ngào ngạt của Lâm Nhược Khê vào trong ngực.

- A...

Lâm Nhược Khê ngâm khế một tiếng, đột nhiên mở mắt ra, nhưng đã bị Dương Thần hôn lên đôi môi thơm.

- U...

Lâm Nhược Khê mở to hai mắt, mắt long lanh nước, đầy kích động, ngượng ngùng và tức giận, nhưng không có sức lực phản kháng, toàn thân bủn rủn giống như người không xương. Để mặc cho Dương Thần dùng đầu lưỡi thăm dò trong miệng Lâm Nhược Khê, vụng về né tránh, nhưng ngược lại trở thành món đồ chơi để Dương Thần vui đùa.

Dương Thần hưởng thụ đôi lần, mỗi lần ôm lấy bầu vật này, ngoại trừ niềm sung sướng, cái cảm giác chinh phục được nữ thần khó có thể nói nên lời. Không những ôm một người phụ nữ, mà giống như ôm cả thế giới.

Khi bàn tay Dương Thần, từ từ âu yếm trước ngực đầy đặn của Lâm Nhược Khê, cuối cùng Lâm Nhược Khê cũng không chịu đựng được, khó có thể kiềm chế, hoảng loạn dùng sức tách đôi môi ra, hơn nữa ngăn bàn tay đang quấy phá của Dương Thần lại.

Dương Thần cũng phát hiện bản thân mình đang rất nôn nóng, lâu như vậy cũng chưa được chung phòng. Làm sao có thể vừa mới hòa thuận đã bị hấn thu phục?

Nhìn ánh mắt như sương mù của Lâm Nhược Khê, Dương Thần xấu hổ cười nói:

- Không sờ, không sờ, chỉ ôm là được.

- Buông cái móng heo của anh ra!

Lâm Nhược Khê lạnh lùng thốt lên!

Dương Thần cười khỏ, khả năng học tập cũng rất nhanh.

- Anh đói khát như vậy, thì tìm thư ký của anh đi! Đừng đừng thấy người ta mới thế mà đã định lần tới, ngày hôm nay nếu không phải dì Quách nói em đến đây, em sẽ mặc kệ anh như vậy!

Lâm Nhược Khê giọng lạnh lùng.

Dương Thần cũng không tức giận:

- Anh biết, em có thể đến đây anh đã rất cảm động rồi. Dù sao tất cả đều là do anh sai.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần thái độ trực tiếp thừa nhận sai lầm như vậy, không nói được gì thêm, nhưng cô thừa hiểu, người này rõ ràng “Biết sai mà không sửa”, lại thêm một tình nhân, đã khiến cô cảm thấy rất mệt mỏi, có nỗi khổ mà không thể nói.

Đàn ông càng ngày càng quá đáng, mình lại càng ngày càng lún sâu vào vũng bùn, vừa rồi bị hấn hôn, không ngờ mình đã theo cảm xúc thật

trong lòng, mất khả năng chống cự, chỉ là bản năng kiêu ngạo chống đối thôi.

Cái này không có ý nghĩa gì, trong lòng mình đã coi những hành động thân mật này là chuyện thuận theo lẽ tự nhiên.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, Lâm Nhược Khê sẽ bỏ qua một bên không thèm nghĩ nữa, nhớ ra mình đến đây để nói một chuyện khác:

- Tuệ Lâm nói với em, người đó qua đời rồi, có thật không?

Về mặt Lâm Nhược Khê nghiêm chỉnh, bình tĩnh nhìn Dương Thần.

Dương Thần hơi kinh ngạc, không nghĩ Tuệ Lâm sẽ nói chuyện của Lâm Chí Quốc cho Lâm Nhược Khê nghe. Tuy nhiên hắn lập tức bình thường trở lại.

Giữa hai chị em vượt lên cách trở, có cách nhìn khác nhau về ông nội Lâm Chí Quốc.

Hiện giờ, Lâm Chí Quốc đã mất, việc này không thể trốn tránh.

- Là thật, ông ta sẽ không bao giờ sẽ xuất hiện trước mặt em nữa.

Dương Thần gật đầu.

Trong mắt Lâm Nhược Khê hiện lên một chút bi ai:

- Ông cũng đi rồi...

Dương Thần không nói, hắn biết rõ, đối với Lâm Nhược Khê mà nói, Lâm Chí Quốc không có tư cách của bậc trưởng bối, thậm chí còn là người trong lòng Lâm Nhược Khê căm hận, nhưng tình cảm con người luôn luôn có mâu thuẫn.

Nhưng dù sao Lâm Nhược Khê cũng không phải Tuệ Lâm, sẽ không quá coi trọng Lâm Chí Quốc. Ông ta qua đời, theo một nghĩa nào đó, cũng là một kiểu giải thoát cho Lâm Nhược Khê.

- Em đã biết Tuệ Lâm là ai?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê ừ một tiếng:

- Lần trước lúc Dương Liệt tới, nghe anh ta gọi “Lâm Tuệ” em, đã đoán được rồi... Nhưng Tuệ Lâm vẫn là Tuệ Lâm, em, sẽ không bởi vì cô ấy là cháu gái của người đó, mà coi cô ấy là người đó, đối đãi với cô ấy là một cô gái tốt, em rất thích cô em gái này.

- Tâm trạng của em gái em gần đây rất buồn, anh và An Tâm đã bàn bạc muốn dẫn Tuệ Lâm ra ngoài giải sầu, muốn ra ngoài chơi một ngày, em thấy đi đến chỗ nào thì tốt?

Dương Thần cười quái dị hỏi.

Quả nhiên Lâm Nhược Khê nghe thấy liền phản ứng:

- Vì sao anh đem người phụ nữ kia cùng đi chơi với Tuệ Lâm?

- Ồ! Nói như vậy là em muốn cùng anh dẫn Tuệ Lâm đi chơi?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê nhú mi:

- Tuệ Lâm là em gái em, dựa vào cái gì mà phải để cho người khác dẫn nó đi ra ngoài chơi? Em mới không có hứng thú đi cùng anh.

Dương Thần vỗ vỗ đầu,

- Ai da, vậy phải làm sao bây giờ? An Tâm là bạn tốt của Tuệ Lâm, anh lại đã đề cập qua chuyện này với Tuệ Lâm, cũng không thể đột nhiên nói với cô ấy, anh và An Tâm đều không thể đi, chỉ có chị cô ấy dẫn đi?

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái:

- Em muốn đưa Tuệ Lâm của em tới suối nước nóng ở làng du lịch chơi. Anh muốn đi theo thì tự mình lái xe.

Dương Thần nghiêm trang nói:

- Nếu An Tâm kia muốn đi, anh phải ngăn cản? Cũng phải, Nhược Khê không muốn nhìn thấy cô ta!

- Em không thích quản chuyện của cô ta! Anh nghĩ em cao hứng để ý chuyện hư hỏng của hai người sao?

Lâm Nhược Khê bắt màn châm chọc nói.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Anh nói rồi mà, đường đường là Chủ tịch Lâm làm sao lại sợ An Tâm được, vậy đến lúc đó cùng đi chơi nhé.

Lâm Nhược Khê tức giận, nhưng khó nói ra, bằng không sẽ chứng tỏ mình sợ An Tâm thật, hừ lạnh một tiếng, lập tức đi ra cửa.

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi cũng là ý tưởng đột phát, để vợ mình gặp lại An Tâm một lần. Lần này tiếp xúc với nhau nhiều hơn, đương nhiên những ác cảm về nhau sẽ bớt đi, giống như Mạc Thiện Ny, không giống nhau cũng là người mình yêu, ngày ngày dưới sự theo dõi của Lâm Nhược Khê sẽ không có chuyện gì.

Tuy cảm giác có lỗi với Lâm Nhược Khê, nhưng mình không thể vì một người phụ nữ mà làm tổn thương những người phụ nữ khác. Trừ phi chính mình không bắt đầu, có thể điều đó hoàn toàn vô nghĩa, đâu có lý gì mà trốn chạy, diễm phúc này, cũng không phải dễ dàng hưởng thụ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 408

Em Thích Anh Mất Rồi!

Cùng Lâm Nhược Khê nói xong chuyện dẫn Tuệ Lâm ra ngoài giải sầu, cũng không thể xuất phát ngay lập tức, dù sao hai người đều có việc phải làm.

Ngày hôm sau Dương Thần vừa đến văn phòng đã nhìn thấy Vương Khiết ở đó, bộ dạng có chút thất vọng, như là gặp phải vấn đề nan giải nào đó.

- Giám đốc Vương! Không phải là bị khách hàng đùa giỡn chứ?

Dương Thần trêu ghẹo nói.

Vương Khiết cười miễn cưỡng:

- Giám đốc đừng đùa tôi nữa, những chuyện này không đáng để tôi để trong lòng đâu, hơn nữa, cũng không còn mấy người dám có ý đánh nhân viên Ngọc Lôi đâu.

- Vậy là chuyện gì?

Dương Thần hỏi.

Vương Khiết khẽ thở dài, kể lại đầu đuôi sự việc.

Thì ra, chưa đến một tháng nữa là phải chính thức công bố danh sách người tham gia chương trình “ngôi sao Ngọc Lôi”, nhưng địa điểm cụ thể để đăng ký và thi đấu vẫn chưa được quyết định chính thức.

Sau khi Vương Khiết cùng đoàn cố vấn của cô bàn bạc, quyết định cùng hợp tác với công ty chế tác dây chuyền lớn thứ ba cả nước, nhưng Vương Khiết lại lâm vào thế bí.

Công ty kia khi nghe nói Vương Khiết là giám đốc bộ phận giải trí Ngọc Lôi thì trực tiếp từ chối gặp mặt nói chuyện, tuyên bố nhất định giám đốc phải đích thân đi nói chuyện.

Dương Thần nhú mày,

- Công ty nào, còn chơi trò trẻ con vậy?

Vương Khiết đầy căm giận nói:

- Còn không phải sao, tôi cũng thấy bức, nói gì đi nữa cũng đều là doanh nghiệp trên thị trường, sao có thể làm việc như thế này chứ?

- Cô vẫn chưa nói là công ty nào?

- Ồ.

Vương Khiết đưa một phần tư liệu đưa cho Dương Thần, nói:

- Là tập đoàn giải trí lớn nhất Trung Hải, tập đoàn Phong Lâm một trong mười tập đoàn lớn mạnh của cả nước.

Dương Thần sững sờ, nhìn kỹ phần giới thiệu vắn tắt, rồi cười khỏ, Phong Lâm? Đó không phải là công ty của Đường Uyển sao?

Dương Thần lập tức nghĩ đến, sở dĩ Vương Khiết phải quay về, họ lại trực tiếp yêu cầu giám đốc qua nói chuyện, khẳng định là Đường Uyên biết giám đốc công ty giải trí Ngọc Lôi chính là hắn và cố ý làm như vậy.

Từ sau vụ việc của Đường Đường, hắn đã không còn liên lạc với Đường Uyên nữa, đột nhiên thể hiện sự thu hút bí ẩn với hắn, tuy rằng thêm thuồng, nhưng hắn không thể mang bộ mặt đó đi được.

Dù sao Dương Thần cũng không phải là chưa từng gặp trên thương trường, chỉ biết quyền rũ phụ nữ, hơn nữa thời gian này hắn có nhiều chuyện, phụ nữ trong nhà lại chưa xử lý thỏa đáng, mà còn thỉnh thoảng muốn cãi cọ, âm mưu toan tính, làm sao có thời gian theo trò chơi của Đường Uyên được.

Dù Dương Thần tự nhận mình là người đa tình, nhưng không phải loại người có thể tùy tiện yêu một người phụ nữ.

Đối với Đường Uyên, nhiều lắm cũng chỉ là thích và bị hấp dẫn, hắn cũng không yêu thật lòng như những người con gái kia, hai người ở chung chưa được vài lần, đột tuột lại chênh lệch, không thể giống như hắn với An Tâm được, bởi vì hai người xấp xỉ tuổi nhau, ở cùng nhau một cách thoải mái, cho nên không gặp thì cũng đã không gặp rồi, sẽ không nhớ nhưng quá nhiều.

Nhưng tính tình Đường Uyên cao ngạo, cho tới bây giờ đều là người khác phải chạy theo cô ta, giờ nói với một người đàn ông kém mình mười tuổi rằng muốn gặp hắn, người đàn ông kia cố tình xa cách cô ta, điều này rõ là đang khiêu khích lòng tự trọng của Đường Uyên. Dương Thần không để ý tới cô ta, đương nhiên cô ta cũng sẽ không chịu chủ động liên lạc với Dương Thần.

Nhưng, sau một khoảng thời gian dài không để ý tới, không có nghĩa là Đường Uyên quên Dương Thần sang một bên. Đường Uyên mười mấy năm cũng chưa lập gia đình, hiếm khi thích một người đàn ông, không thể nói cắt đứt là cắt đứt ngay được, nên sinh ra oán hận cũng hợp tình hợp lý.

- Chuyện thế nào tôi đã nắm sơ qua rồi. Tôi sẽ tự mình đi đến Phong Lâm. Chuyện này không trách cô, chủ yếu là tôi có chút va chạm với Phong Lâm.

Dương Thần cười nói.

Vương Khiết kinh ngạc, mới biết được mình là vật hy sinh, cười nhạt, đành đứng lên đi ra ngoài.

Sau khi Dương Thần ngồi trong phòng làm việc một lát, An Tâm mang theo một túi nhỏ đến, trông cô rất xinh đẹp, mặc bộ đồ mùa đông màu nâu nhạt, đi một đôi boots cao cổ, giống như đi dạo ở phố Hương Tà Lệ, chẳng giống với phụ nữ làm việc trong văn phòng chút nào.

Dương Thần không có ý kiến gì với cách ăn mặc của tiểu yêu tinh này, mình nhìn thấy đẹp mắt là được rồi, người khác nói gì đi chẳng nữa cũng chẳng cần để ý tới.

- An Tâm bảo bồi! Em ở đây đợi, anh đến một chỗ bàn chuyện kinh doanh.

Dương Thần căn dặn.

An Tâm không ngờ mới sáng sớm mà Dương Thần đã đi ra ngoài, nháy mắt mấy cái:

- Bàn chuyện kinh doanh? Không thể cho em đi cùng sao?

Dương Thần biết rằng lúc này Đường Uyên chắc chắn đang rất bất mãn với mình, nếu như còn mang theo một nữ thư ký hút hồn đi cùng, đâu có được, vì thế phát tay:

- Không cần, em ở đây làm việc, việc này anh phải tự mình giải quyết.

An Tâm cũng không hỏi nhiều, biết điều gật gật đầu, tặng Dương Thần một nụ hôn, ra điều Dương Thần cổ lên.

Dương Thần tự mình lái xe đi, trước đó đã điều tra được địa chỉ trụ sở chính của Phong Lâm, trong lòng có chút mơ hồ. Bị một người phụ nữ như Đường Uyên thích, tuy nói đó là điểm phúc, nhưng nếu mình xử lý không ổn, cũng sẽ mang vạ như hiện tại. Mình còn chưa có được cái béo bở gì đó đã phải vội vàng vàng chạy tới tiếp lễ người ta. Điều này có thể giải thích vì sao lâu như vậy mà không thêm đề ý đến cô ta.

Lúc đi vào trụ sở chính của Phong Lâm, phát hiện tòa nhà này đã lâu năm. Tuy nhiên bãi đỗ xe lại không hề ít những loại xe đắt tiền, nghĩ ra nguồn thu nhập của tập đoàn Phong Lâm rất dồi dào.

Đi đến trước quầy tiếp tân, thông báo chức danh, lại lịch của mình, cô thư ký lập tức cười dài dẫn Dương Thần đi lên văn phòng của Đường Uyên.

Quả nhiên, Đường Uyên chắc chắn Dương Thần sẽ đến. Nếu không làm sao có thể để hắn dễ dàng đi vào như vậy! Hoàn toàn không hỏi lịch hẹn trước hay những chuyện linh tinh khác.

Đi vào phòng làm việc, bên ngoài viết là Chủ tịch Hội đồng quản trị, gõ gõ cửa, bên trong phát ra tiếng nói quen thuộc của Đường Uyên,

- Mời vào.

Nữ thư ký làm cái tư thế “Mời”, sau đó lả lướt xoay người đi khỏi.

Dương Thần nhún vai, hắng giọng một cái mới mở cửa đi vào văn phòng của Đường Uyên.

Văn phòng của Đường Uyên chỉ nhỏ bằng một nửa so với văn phòng Chủ tịch của Lâm Nhược Khê, tuy nhiên cũng tương đối xa hoa, bài trí các đồ đều là gỗ lim chế tác tinh xảo, hẳn là kiệt tác của những nhà thiết kế Italy.

Trên vách tường treo một bản đồ lữ hành Tây Sơn. Đường Uyên thích tranh thủy mặc như vậy, sở thích đó và tính cách của cô ta có chút liên quan.

Dương Thần đi vào văn phòng, chỉ thấy Đường Uyên đang ngồi ở bàn làm việc vui đầu đọc cái gì đó, cũng không thêm ngẩng đầu lên để ý tới hắn.

Dương Thần cười khế, biết rằng đây xem như là thể hiện chút tính khí, cho mình một uy thế phủ đầu, cũng không tức giận, lập tức đi đến chiếc ghế

sopha, ngồi xuống, nhắm mắt lấy lại tinh thần.

Qua một hồi lâu Đường Uyên mới ngẩng đầu, khuôn mặt trong sáng, mịn màng mang vẻ quyến rũ mê người, chỉ có điều lúc này có vẻ hơi giận, ánh mắt không tốt nhìn người đàn ông thân nhiên tự đắc, nói:

- Giám đốc Dương thật sự có tâm trạng tốt, tới chỗ của tôi để thêm cảm giác bị giam cầm sao?

Dương Thần mở mắt ra, cảm thán nói:

- Đây không phải Chủ tịch Đường đang bận sao? Ngại quá đã quấy rầy rồi!

Đường Uyên hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt Dương Thần, trên người mặc một chiếc áo voan mỏng màu trắng, cùng chiếc quần bò đen bó sát người, khiến Đường Uyên trông vẻ thu hút, eo mỏng lác lác nhịp nhàng, bộ ngực đầy đặn khiến người ta mơ màng.

Dương Thần nuốt nước bọt, người này mặc đồ mùa đông, càng rõ vẻ đầy đặn mê người.

- Đẹp không?

Đường Uyên cười nghiêng ngả hỏi.

Dương Thần gật gật đầu:

- Vẫn rất đẹp!

- Vậy tại sao lâu như thế cũng không đến xem?

Dương Thần gãi đầu, cười ha ha:

- Không phải là rất nhiều việc sao? Hơn nữa lại sắp tết rồi, luôn luôn ở cùng với người nhà.

Đường Uyên hừ hừ không thể cười vài tiếng, ngồi đối diện với Dương Thần, tao nhã cầm lấy một ly cà phê ấm áp trên bàn, nhấp nhấp cái miệng nhỏ, nói:

- Tôi thấy anh không phải ở cùng với người nhà, là ở Hokkaido chơi trò chúa sơn lâm cướp cô dâu.

Dương Thần ngẩn ngơ:

- Những chuyện này cô đều biết sao?

- Tôi có khả năng hơn anh nghĩ nhiều!

Đường Uyên cười quyến rũ nói.

Dương Thần bĩu môi, gật đầu đồng ý. Coi như chuyện gì đều cũng không gạt được người phụ nữ này. Tuy nhiên có thể khiến Phương Trung Bình, Bí thư Thành ủy thâm mến, không dám mạo phạm, đương nhiên không thể chỉ là Chủ tịch Hội đồng quản trị của một tập đoàn lớn thôi được, chắc chắn là điều kiện không bình thường rồi.

- Cô có biết mục đích hôm nay tôi tới là gì không?

Dương Thần mở miệng nói.

Đường Uyên lắc đầu,

- Không biết.

Dương Thần buồn bực, cười khổ nói:

- Đến nỗi như vậy sao? Chúng ta cũng không phải là có thâm thù, tôi thừa nhận tôi chưa quan tâm nhiều tới cô, nhưng dù sao chúng ta cũng không có quan hệ thực chất nào, phải không?

Khuôn mặt xinh đẹp của Đường Uyển phát lạnh, ánh mắt như hai thanh đao nhọn nhìn chằm chằm vào Dương Thần:

- Hóa ra anh xem quan hệ giữa chúng ta là như vậy!

Trong lòng Dương Thần run lên, ngượng ngùng cười:

- Cái đó... cũng không phải hoàn toàn như vậy. Tôi cảm thấy mọi người đều đã trưởng thành cả, không nên vì chuyện nhỏ mà tính toán chi li. Công việc là công việc.

Đường Uyển cười lạnh, con ngươi lóe ra sáng rọi làm người ta cảm thấy bất an:

- Dương Thần, anh biết không, nếu có người đàn ông mới quen biết được mấy này đã nói với tôi “Anh thích em”, tôi sẽ không do dự mà cho anh ta một cái bạt tai vì anh ta đã nói với tôi như vậy, bởi vì giống là nói với tôi “Anh muốn ở trên giường với em”, cùng một câu nói chỉ có điều cách nói khác đi mà thôi.

Nhưng, nếu tôi nói với một đàn ông theo quen biết chưa được mấy ngày rằng “em thích anh”, điều này đối với tôi mà nói, cũng giống như là “em muốn phó thác hết tất cả cho anh” hiển nhiên ý nghĩa vẫn giống nhau, nhưng rõ ràng người đàn ông mà tôi để ý đó hoàn toàn không coi tôi ra gì.

Dương Thần dờ dẫm, hẳn không nghĩ tới Đường Uyển nghiêm túc coi trọng lời nói đêm hôm đó ở bờ biển. Nếu những lời Đường Uyển nói là thật thì mình đúng là cũng hơi quá đáng.

- Thực ra với điều kiện của cô...chọn tôi sẽ không phải là chuyện tốt. Cô hẳn là rất rõ ràng, tôi không thể cho cô điều mà cô muốn!

Dương Thần nói ảm ý.

Đường Uyển lộ vẻ đau thương, cười:

- Anh có biết tại sao trong thần thoại Hy Lạp, khi Thần Tình Yêu Cupid lại bắn ra mũi tên tình yêu lại bịt kín hai mắt của mình không?

- Vì sao?

Dương Thần chưa từng nghe câu chuyện này.

- Bởi vì...

Đường Uyển yên lặng nhìn Dương Thần, đầy chua xót, nói:

- Bởi vì tình yêu là mù quáng!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 409

Bối Cảnh Đặc Biệt

Nghe Đường Uyên nói ra hai chữ “Mù quáng”, Dương Thần không khỏi trầm tư, người phụ nữ luôn có ý bức ép hắn, ở trước mặt cô ta hắn không thể nắm thế chủ động, nhưng hắn chưa từng nghĩ, giữa hai người thì cô ta mới là người yếu thế hơn, dù sao quyền chủ động thật sự vẫn nằm trong tay hắn.

- Hình như tôi.... Lại phạm phải một sai lầm tàn nhẫn nữa rồi!

Dương Thần cười nhạt nói.

Đường Uyên lắc đầu:

- Đúng là anh tàn nhẫn. Nhưng anh không phạm sai lầm, tôi chỉ tranh giành những thứ tôi muốn, đương nhiên, anh có thể lựa chọn không để ý đến những vấn đề trong công việc mà tôi nói, tôi làm, tôi nói chuyện với anh rất lý trí, điều này thì anh có thể yên tâm.

Dương Thần sờ sờ túi áo, muốn lấy ra một điều thuốc, nhưng ý thức được đây là văn phòng, làm thế thật không nên, liền rút tay lại, nói nghiêm túc:

- Chuyện này miễn cưỡng không được, sau này chúng ta có thời gian gặp mặt nhau, ăn bữa cơm, không thể là người tình, chứ làm bạn thì không thành vấn đề.

Đường Uyên giống như cười:

- Có câu nói này của anh là được rồi.

- Bây giờ có thể bắt đầu bàn công chuyện, cuộc tuyển chọn “Ngôi sao Ngọc Lôi” đang rất gấp rút.

Dương Thần cười nói.

Đường Uyên gật đầu, đang chuẩn bị nói cái gì đó thì điện thoại di động của cô chợt đổ chuông.

Đường Uyên lấy điện thoại, vừa nhìn thấy dãy số, lập tức chau mày, bắt máy, hỏi:

- Làm sao vậy?

Không biết đầu dây bên kia nói cái gì. Sau khi nói xong, sắc mặt Đường Uyên không được tốt.

- Chờ chị một lát! Trong nửa giờ nữa chị sẽ qua!

Đường Uyên nói xong, liền tắt điện thoại, thở dài.

Dương Thần chưa từng thấy vẻ bất lực này của Đường Uyên, nghi hoặc hỏi:

- Là Đường Đường xảy ra chuyện gì sao?

Đường Uyên cười cười,

- Con bé ấy có thể có chuyện gì, nó đang bị nhốt ở trường học ôn tập

chuẩn bị thi đại học, là em trai tôi có chuyện.

- Em trai cô?

Đường Uyên “Ừ” một tiếng, nói:

- Thực ra trong thời gian anh không liên lạc với tôi, tôi đã về Yên Kinh một chuyến, vừa mới trở lại Trung Hải, nhưng lần này Đường Giác em trai tôi cũng cùng đến, nó cả ngày chỉ biết gây chuyện, người lớn trong nhà nói tôi trông chừng nó, nhưng chỉ trong vài ngày mà nó đã gây cho tôi quá nhiều rắc rối.

Dương Thần không biết nhà Đường Uyên hóa ra lại ở Yên Kinh. Nghe Đường Uyên nói đến em trai của cô, dường như là người luôn khiến người ta lo lắng.

- Nó làm sao vậy?

Đường Uyên bậm môi, như nhớ ra điều gì, hỏi lại Dương Thần:

- Kỹ thuật lái xe của anh thế nào?

Dương Thần ngạc nhiên, thuận miệng nói:

- Tạm được.

- So với kỹ thuật đánh lộn của anh thì sao?

Đường Uyên lại hỏi.

Dương Thần càng cảm thấy kỳ quái, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Không thể nói là đứng đầu thế giới, nhưng cũng được tính là cao thủ.

Đương nhiên rồi, nếu so với đám xe, tôi khẳng định là đứng đầu thế giới, dù sao cũng không sợ chết, Dương Thần nghĩ thầm.

Đường Uyên liếc Dương Thần một cái, thản nhiên nói:

- Vậy thì anh giúp tôi một chuyện, việc hợp tác của chúng ta tôi sẽ làm ngay, tuyệt đối sẽ dành cho các anh những chính sách ưu đãi nhất.

Dương Thần buồn bực:

- Không phải cô muốn tôi lái xe giúp cô chứ?

- Cùng tôi tới một chỗ, anh sẽ biết!

Đường Uyên cười thần bí, giống như mưu mô của hồ ly tinh.

Hơn hai mươi phút sau, Dương Thần ngồi trên chiếc xe Land Rover việt dã màu đen, đi tới ngoại ô Trung Hải, một mảnh đất không ngoài thành phố. Ở phía xa có thể nhìn thấy vô số bảng hướng dẫn và biển quảng cáo.

Dương Thần lúc này mới biết Đường Uyên muốn đưa mình đi đến một chỗ tên là “Câu lạc bộ đua xe Phong Lâm”, hiển nhiên đây cũng là một phần tài sản của tập đoàn Phong Lâm, giống với phòng hội nghị, phòng tập thể hình, khu vui chơi của Phong Lâm, đều là nơi vui chơi dành cho những người giàu có yêu xe.

Rất nhiều chiếc xe nổi tiếng trên thế giới, ví dụ như Lamborghini, Mike Alne, Pagani.... Mỗi một lần khởi động, mỗi một con số đều gia tăng, đó là sự phung phí tiền của mà những người thường khó có thể tưởng tượng được.

Ở một số câu lạc bộ Lamborghini ở nước ngoài, nếu có du khách muốn

thử điều khiển, không chỉ cần có tiền đảm bảo, mà một khi xe khởi động, đã phải trả mấy trăm đô la Mỹ, chạy thử vài vòng trên đường đua, phí thử xe đã lên đến hơn một ngàn đô la Mỹ.

Rất nhiều người muốn biết cảm giác sờ sờ vào vô lăng xe, sau đó, hết mấy ngàn đô.

Mà chủ nhân của những chiếc xe thể thao, một khi đã ra đường đua, cho dù trả được tiền xăng dầu cũng là quá lãng phí, sẽ mang đến nguy hiểm, câu lạc bộ xe được dùng để lưu giữ và vui chơi, hiện tại đang nổi tiếng.

Đương nhiên cũng không phải bất cứ ai có tiền đều có thể mở câu lạc bộ như vậy! Nếu Đường Uyển không có bối cảnh đặc biệt thì tuyệt đối không dám mở những nơi xa xỉ như thế này! Dù sao người tới nơi này chơi xe, cũng đều là những nhân vật không bình thường. Có thể giành được sự tín nhiệm của bọn họ, đồng ý đem những chiếc xe đắt giá ấy đến để ở trong kho này, Đường Uyển chắc chắn được bọn họ tin tưởng tuyệt đối.

Dương Thần vẫn luôn tò mò hoàn cảnh thực sự của Đường Uyển. Hiện giờ biết nhà cô ở Yên Kinh, dần dần có chút rõ ràng, chỉ có điều, cụ thể gia tộc Đường Uyển cỡ nào thì không thể hiểu hết.

Đường Uyển đem chiếc xe Land Rover của mình dừng ở nơi chuyên dành cho khách. Cùng Dương Thần đi vào một nơi được xây dựng rất xa hoa và hiện đại.

Toàn bộ được xây dựng giống như thiết kế sân bay dân dụng, một con đường dài với rất nhiều con đường tiếp nối nhau mà trên thực tế, ở trên đường, Dương Thần mới nhìn thấy một vài cái máy bay trực thăng và máy bay dân dụng chở khách. Đương nhiên, nơi này ngoại trừ có rất nhiều xe sang trọng ra, còn có nơi giữ máy bay tư nhân của những người giàu có.

Dương Thần hơi lú lẫm, vợ Lâm Nhược Khê của mình mặc dù có tiền, thậm chí số vốn còn lớn so với tập đoàn Phong Lâm của Đường Uyển, nhưng cũng không phải muốn xây dựng một sân bay dân dụng như thế này là có thể làm được ngay.

Trung Quốc không giống nước Mỹ, nước Mỹ chiếm hơn năm mươi phần trăm số máy bay tư nhân trên toàn thế giới, cho nên sân bay dân dụng ở Mỹ là cực kỳ bình thường.

Ở Trung Quốc quản chế nghiêm khắc như vậy, không ngờ Đường Uyển lại mở được một câu lạc bộ siêu xe như vậy. Đồng thời còn xây dựng trạm tiếp tế máy bay dân dụng, quả thực là giống thủ đoạn của bạo chúa.

- Thấy kinh ngạc sao?

Đường Uyển nhìn ra sự kinh ngạc của Dương Thần, đắc ý quay đầu lại hỏi.

Dương Thần gật đầu, cười nghiền ngẫm, nói:

- Càng ngày càng cảm thấy, Chủ tịch Hội đồng quản trị Đường đúng là một phụ nữ giỏi giang.

Đường Uyên hé miệng cười nói:

- Phụ nữ thích đàn ông, nhiều khi là bởi vì không hiểu được tình cảm của anh ta dành cho cô ấy, tuy rằng không rõ ràng như vậy, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một tình huống không tồi như thế.

Dương Thần nhún nhún vai, không thể phủ nhận, hẳn nhận ra, đàn ông cả đời cũng không hiểu một người phụ nữ.

Lúc đi vào đại sảnh trang hoàng hoa lệ, người phụ trách câu lạc bộ, một người phụ nữ diễm lệ tầm tuổi trung niên mặc đồng phục đi đến trước mặt Đường Uyên, cung kính nói:

- Chủ tịch Hội đồng quản trị, cậu Đường Giác đang ở khu nghỉ ngơi thi đấu thứ nhất!

- Người đưa xe với thiếu gia là ai? Đã điều tra ra chưa?

Về mặt Đường Uyên nghiêm túc hỏi han.

Người phụ trách gật đầu,

- Đúng vậy, đã điều tra được rồi, Đó là tay đua Weber trong đội xe F1 RedBull của Áo, từng đoạt giải quán quân ở Đức, giải đấu thế giới năm nay, thành tích của anh ta cực kỳ xuất sắc, là tay đua đứng đầu trên thế giới.

- Người như vậy tại sao lại đến nơi này của chúng ta, là ai dẫn anh ta tới?

Đường Uyên nghi hoặc hỏi.

Người phụ trách trả lời:

- Là cậu Ninh, cậu Ninh và Weber đó quen biết nhau khi ở nước ngoài. Lần này Weber đến Trung Hải chúng ta tham gia thi đấu, vừa vặn có rảnh ghé qua đây chơi, ai mà biết... Đường Giác thiếu gia lại...

- Là nghiện cá cược rồi?

Đường Uyên buồn rầu sờ sờ trán, bỗng nhiên sùng sốt:

- Chị nói... cậu Ninh? Cậu Ninh nào vậy?

Người phụ trách nói:

- Chính là Ninh Quốc Đống của Ninh gia ở Yên Kinh, Giám đốc sở Ninh.

- Hóa ra là anh ta...

Đường Uyên dường như đã hiểu rõ sao mọi chuyện lại thế này!

Dương Thần ở một bên cũng bĩu môi, mình cùng với tên Ninh Quốc Đống kia khá là có duyên, đến giúp Đường Uyên một chuyện, đối thủ hóa lại là tay đua mà anh ta đưa đến.

Tuy nhiên, nếu là bạn của Ninh Quốc Đống, mình cũng sẽ không khách khí, ghét nhất cái kiểu công tử bột nhìn chăm chăm vào vợ của người khác, Dương Thần nghĩ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 410

Chuyện Đây Không Thể Chịu Được

Sau khi nghe người phụ trách nói qua một số chuyện, đoàn người đi vào khu nghỉ ngơi thi đấu thứ nhất!

Nói là chỗ nghỉ ngơi, thực ra là một phòng khách rất lớn, ánh mặt trời chiếu vào qua các ô cửa kính cường lực trong suốt, tiến vào, bên trong mở hệ thống hơi sưởi, cây cối bên trong xanh mướt, cảnh vật rất là thu hút.

- Cô thật biết tiêu tiền!

Dương Thần nhìn những đồ xa xỉ xung quanh, không khỏi cảm thán nói.

Đường Uyển cười cười:

- Nơi này, nếu anh tính toán tỉ mỉ, là không có ai muốn đến đây, những người ở đây không sợ đắt mà sợ không đắt.

Dương Thần gật đầu thật sâu.

Khi nói chuyện, chỗ vài bóng người trông dừng xe phía trước, đã có thể nhìn rõ được.

Quả nhiên đúng là Ninh Quốc Đống mà Dương Thần quen biết, tuy nhiên hôm nay anh ta không mặc âu phục, chỉ mặc có một chiếc áo sơ mi Armani đơn giản, thắt một chiếc cà vạt màu đỏ rực rỡ, vẫn phong độ như thế.

Bên cạnh Ninh Quốc Đống là một khuôn mặt hơi gầy, nhưng khung người thì cực kỳ to lớn, giống như những người đàn ông Tây, râu ria xồm xoàm thật có vị đàn ông, đội một chiếc mũ lưỡi trai màu sắc rực rỡ, cầm trong tay bình Martell, đang cùng Ninh Quốc Đống vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm rượu!

Một bóng người khổng lồ đột nhiên từ bên kia chạy vọt lại, miệng hô to:

- Bà chị! Bà chị!

Dương Thần tập trung nhìn, rõ ràng là một người phương Bắc cường tráng, đúng chuẩn, tóc hơi xoăn, khuôn mặt vuông vắn, cao tầm một mét chín mấy, nặng đến khoảng gần trăm cân, mũi đặc biệt cao, mặc một chiếc áo da lớn, vẻ mặt căm tức và không cam lòng, có chút tính khí trẻ con.

Vẻ mặt như vậy, hình thể như vậy, tạo nên một sự đối lập, khiến Dương Thần thiếu chút nữa thì không cười nổi.

- Nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng có cả ngày cá cược nữa. Rốt cuộc đến bao giờ em mới có thể sửa được tật xấu này đây?

Đường Uyển đứng trước mặt tên con trai cao to, tuy phải ngửa đầu nhìn cậu ta, nhưng lại dùng những lời lẽ của bề trên để giáo huấn.

Tên con trai cúi đầu, vẻ mặt có chút oan ức, thấp giọng nói:

- Ninh Quốc Đống mang theo người ngoại quốc đến khoe khoang, là con

của Đường gia, không nên kế thừa truyền thống tốt đẹp của tổ tiên, hăng hái chống lại sao?

- Hăng hái chống lại, em lấy dao làm bếp đi, lấy xe đi đua để làm gì? Em là cao thủ đua xe sao? Hay là khi chống lại liên minh quân đội tám nước thì thi đấu maratoon? Em tham gia thể vận hội Olympic hả?

Đường Uyên chắt vắn!

Tên con trai ngượng ngùng cười, nịnh nọt giả bộ vẻ đáng yêu, vươn hai bàn tay to cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của Đường Uyên, lay lay...

- Chị... chị là người tốt nhất, chị giúp Đường Giác đáng thương này đi.... Chiếc xe 599GTO kia chính là quà sinh nhật chị tặng em, sao có thể để thua người ta đây?

Đứng ở phía sau nhìn cảnh tượng này, chỉ thiết thiếu chút là Dương Thần không ngất xỉu đi, mồm miệng và động tác của tên con trai này, đúng là khiến cả người và thần đều tức giận, không thể chịu được.

Một số nhân viên và vệ sĩ với bộ dạng nhìn quen nên không còn thấy kinh ngạc, cũng thật khó cho bọn họ.

Lúc này, Ninh Quốc Đồng cùng Vi Bá tiến lại, nhìn thấy Đường Uyên, lên tiếng chào một cách thân thiết, lại nhìn thấy Dương Thần, sắc mặt Ninh Quốc Đồng không thể nào dễ coi được.

- Sao anh cũng ở đây?

Ninh Quốc Đồng nhíu mày hỏi.

- Tại sao tôi không thể ở đây?

Dương Thần trợn mắt hỏi lại.

Ninh Quốc Đồng cười lạnh:

- Anh có biết đến đây, mỗi năm cần phải nộp phí hội viên không? Chút tiền lương của anh, ngay cả đến một phần mười của số lẻ cũng không đủ!

Đường Uyên nói với vẻ không nóng vội:

- Dương Thần là bạn của tôi, là tôi gọi anh ta đến giúp, cùng Weber đấu một trận.

Những lời này vừa nói ra, không chỉ có Ninh Quốc Đồng kinh ngạc nhìn Dương Thần, một bên là Đường Giác cầu xin Đường Uyên giúp đỡ cũng trợn tròn mắt, cẩn thận đánh giá Dương Thần, Đường Giác thấy, vóc dáng của Dương Thần tương đối nhỏ bé, không ngờ là bạn của chị mình, hơn nữa lại là cứu binh của mình?

Cứ nhìn như vậy, ánh mắt Đường Giác trở nên nghi ngờ...

- Đường tiểu thư, cô khẳng định không phải đang nói đùa với tôi và bạn của tôi chứ?

Ninh Quốc Đồng cười quái dị hỏi, gã thấy, Dương Thần khiêu chiến với Weber, đúng là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Coi như là Đường Uyên tùy tiện lôi ở đầu đường về một gã tài xế taxi, gã so sánh Dương Thần với một tên đường phố.

Weber nghe không hiểu tiếng Trung, vì thế đợi người phiên dịch bên cạnh nói lại.

Hiểu được, là người họ Dương trẻ tuổi này muốn cùng mình đấu một ván, nghĩ lại vừa rồi khi đánh cuộc thua xe, anh ta cảm thấy hứng thú, nhìn Dương Thần nhếch miệng cười.

Hiển nhiên cao thủ chân chính, không e ngại lời khiêu chiến, chỉ chờ có các đối thủ khác nhau.

Weber sẽ không bởi vì Dương Thần thoát nhìn không có gì lợi hại mà khinh thường Dương Thần, tôn trọng mỗi đối thủ lái xe, mới có thể đứng vững ở đỉnh cao thế giới.

Dương Thần bị họ nói xong có chút mơ hồ, lập tức Đường Uyên chặn ngang mấy người, nói:

- Tôi còn chưa hiểu rõ cuộc chuyện gì đang xảy ra, cái gì mà cá cược xe, trận đấu gì, gỡ lại cái gì, cậu nói rõ xem nào.

- Em nói, em nói!

Đường Giác xung phong nhận việc, coi như cậu ta là “Đầu sỏ gây nên” từ đầu đến cuối không có gì liên quan, làm người giảng giải, đem chuyện xảy ra lúc này kể.

Hóa ra, Đường Giác ở Yên Kinh nhàm chán, nên mới theo Đường Uyên đến Trung Hải, cũng là không có việc gì, thế nên các hoạt động chính của anh ta là ở các khu vui chơi của Phong Lâm.

Hôm nay vừa mới tới đưa xe ở câu lạc bộ, chơi lấy mấy cỗ xe thể thao, kết quả gặp ngay Ninh Quốc Đống ở Trung Hải này đưa bạn gã là Weber đến đây tiêu khiển.

Ninh Quốc Đống và Đường Giác hẳn là không vừa mắt nhau, vì thế chưa nói được vài câu, đã nói đến chuyện thi đấu.

Lúc Ninh Quốc Đống nói bạn hắn Weber lợi hại như thế nào, trong đầu Đường Giác liền nhớ tới tiền bối cách mạng vẻ vang, phải đấu tranh với bọn người phương Tây...

Kết quả là, Đường Giác liền các cược xe với Weber. Ai thua, sẽ đưa xe cho đối phương.

Kết quả, Đường Giác đầu voi đuôi chuột đã làm mất mặt mũi, lại còn đánh mất xe, nhưng Đường Giác nghĩ cũng thật không phải, chiếc xe 599GTO là quà tặng của bà chị Đường Uyên, sao có thể đánh mất đây? Chưa cần nói đến số lượng loại xe này trên thế giới cũng không có nhiều, ý nghĩa không giống nhau.

Sau Khi Đường Giác gọi điện thoại cầu cứu Đường Uyên, hy vọng Đường Uyên có thể giúp cậu ta lấy lại xe.

Sau khi Dương Thần nghe xong, buồn bực, cảm thấy như đến đây để chửi đít cho thẳng em ngốc nghếch của Đường Uyên.

- Này! Anh rể, anh lái xe rất lợi hại? Có thể thắng không?

Đường Giác buông lỏng Đường Uyên, lùi tới bên người Dương Thần, bàn tay to khoác lên cổ Dương Thần, hỏi.

- Tiểu tử, em nói bậy cái gì đó?

Khuôn mặt xinh đẹp của Đường Uyên ửng đỏ, dùng sức đá vào đùi Đường Giác, đúng là rất thuần thực, bình thường không thể đoán được.

Đường Giác xấu hổ lùi vài bước, sợ hãi nói:

- Bà chị từ trước tới giờ không mang bạn trai đến cho em xem, cuối cùng hôm nay cũng có một người đến, chẳng lẽ không phải là anh rể sao...

Đường Uyên thật sự muốn lấy khối gạch đập chết tên tiểu tử bắt tài lại lắm chuyện này, nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn cậu ta, nói với Dương Thần:

- Ngại quá! Nó nói năng lung tung, anh đừng tin là thật!

- Tôi cho là thực sự tôi sẽ thua.

Dương Thần sờ cái trán, lau mồ hôi lạnh.

Đường Uyên lườm hắn một cái, xoay người ngăn ngợ, sừng sốt nhìn Ninh Quốc Đống nói:

- Cậu Ninh, giá của chiếc xe Ferrari 599GTO, anh hẳn là biết rất rõ, đó là quà tôi tặng sinh nhật cho cậu em bắt tài này, tuy rằng thua cuộc, nhưng không nể mặt thầy tu cũng nên nể mặt phật tổ, dù sao cũng nên cho chúng tôi cơ hội gỡ lại, thế nào?

- Đường tiểu thư, con vịt đã nấu chín thì không bay được nữa, nhưng chúng tôi cũng chẳng có lý do gì mà phải nhượng bộ.

Ninh Quốc Đống cười gian.

Đường Uyên nhú mi, suy nghĩ một lát, nói:

- Như vậy, tôi sẽ để Dương Thần chọn một chiếc xe trong gara của tôi để đấu với anh Weber một ván. Nếu chúng tôi thua, chiếc xe mà Dương Thần chọn sẽ thuộc về cậu Ninh và Weber. Nếu chúng tôi thắng, chỉ cần trả lại chiếc Ferrari kia, thế nào?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 411

Evora

Đường Uyên đưa ra điều kiện cực kỳ hậu hĩnh.

Thứ nhất là Ninh Quốc Đống và Weber không có tổn thất nào, sẽ có nhiều cơ hội lấy thêm được một chiếc xe nữa.

Thứ hai, Weber có thể có trận đấu cùng Ferrari 599GTO, tuy rằng kỹ thuật điều khiển xe chênh lệch rất lớn, có thể theo góc độ nào đó giải thích, xe thể thao bình thường không thể đấu cùng xe của Weber, cho nên nói, Dương Thần muốn có cơ hội lớn thắng được trận đấu, phải chọn một chiếc xe thật mạnh.

Weber nghe được tin tức này, vô cùng vui vẻ đáp ứng, người nước ngoài cũng không phải kẻ ngốc, chuyện tốt thế này vì sao không đáp ứng?

Ninh Quốc Đống cũng chờ xem Dương Thần làm nên cơm cháo gì, nên nói:

- Tốt lắm, nếu muốn so lại lần nữa, vậy bắt đầu chọn đường đua và xe đua.

Dương Thần biết không thể tránh được, hơn nữa hôm nay đã đáp ứng Đường Uyên, bản thân chỉ có thể dùng bản lĩnh thật sự.

- Không cần khách sáo, xe trong ga-ra có thể tùy ý sử dụng.

Đường Uyên sáng khoái nói, liền gọi một nhân viên phục vụ đưa Dương Thần đi ra ga-ra lấy xe.

Dương Thần do dự hỏi:

- Đường đua kiểu gì?

Đường Uyên quay đầu nhìn về Ninh Quốc Đống, đường đua là bọn họ chọn, diện tích đất của toàn bộ câu lạc bộ rất lớn, các kiểu đường đua đều có, cô cũng không rõ lắm lần này chọn kiểu gì.

Ninh Quốc Đống mỉm cười nói:

- Đường đua là mô phỏng kết cấu quốc lộ của thành thị, tuyệt đối không phải vì bạn bè tôi am hiểu đường đua F1, anh có thể yên tâm đi chọn.

Dương Thần mặc kệ Ninh Quốc Đống châm chọc, xoay người bước đi.

Đường Giác thấp thỏm nhìn Dương Thần đi ra, xoa tay hỏi Đường Uyên:

- Bà chị, anh rể anh ấy có biết không? Anh ấy sao lại hỏi mỗi đường đua, mà không hỏi bọn họ dùng xe gì?

- Cậu sao lại không nói sớm.

Đường Uyên bỗng nhiên nghĩ đến, Dương Thần đúng là không hỏi đối phương dùng xe gì.

- Tôi cũng quên mất... Nếu không thì tôi đi bảo anh rể?

Đường Giác nhanh chóng hỏi lại.

- Đã cùng cậu nói qua, đó không phải anh rể cậu, nếu cậu gọi vậy, tôi lập tức đưa cậu về Yên Kinh.

Đường Uyển tròn tròn mắt nói.

Đường Giác cười hì hì, lơ đãng, tiếp tục “làm nũng” nói:

- Bà chị chị hiểu rõ nhất tiểu Đường Giác, sao lại bảo tôi về Yên Kinh? Hì hì...

Nhìn em trai ngốc nghếch, Đường Uyển vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng lắc đầu thở dài, không nói nhiều nữa.

Không lâu sau, Dương Thần liền đưa chiếc xe hân lựa chọn tới trạm nghỉ bên ngoài.

Làm mấy người Đường Uyển và Ninh Quốc Đống đang bước ra cửa, trước tiên đều run sợ.

Nhưng không phải xe Dương Thần chọn xe đặc biệt, chỉ có điều... quá bình thường.

Dương Thần đi một chiếc EVORA bảo thạch màu xanh hoa sen, chậm rì rì đi tới trong tầm mắt mọi người.

- Anh chọn chiếc này?

Ninh Quốc Đống cười quái dị hỏi.

- Không thể sao?

Dương Thần sờ sờ tay lái hoa sen tinh xảo:

- Tôi thấy khá thích hợp.

- Xe thể thao hoa sen, tuy rằng trên thế giới đặt ngang hàng với Ferrari, Porsche, nhưng chiếc EVORA mà anh chọn... Chắc chắn...

Ninh Quốc Đống lắc đầu.

Không đợi Ninh Quốc Đống nói ra tại sao, Đường Giác bên cạnh sớm không chịu nổi hét lớn:

- Em nói anh rể à, anh đừng giống em hay nói giỡn, anh và bà chị phải tỉnh táo, em không trách anh, nhưng anh chọn chiếc EVORA này tuy rằng hoa sen, có thể động cơ là dòng Toyota Bắc Mỹ nhưng so còn thua chiếc Ferrari GTO kia, anh dùng chiếc Toyota này thì chơi cái rắm à!

Vừa mới dứt lời, một tiếng động cơ gầm rú từ một nơi khác vang lên, theo sau đó, một hình ảnh màu vàng phi nhanh tới trước mắt mọi người.

Đường nét kiên cường, thân xe cao lớn, chiếc xe màu vàng ánh rực rỡ, tản ra hơi thở như mãnh thú.

Dương Thần há nửa miệng thở dốc, tán thưởng cũng bóp còi.

Weber mở cửa kính xe, hướng Dương Thần giờ ngón tay cái, dùng tiếng Anh nói:

- Kiểu xe đua Koenigsegg CCRX dòng 4. 8, động cơ V8, trong ba giây có thể đạt trăm km.

Như vậy xem như lộ chân tướng, giống như trước đây các kiếm khách cổ

đại đánh nhau, đầu tiên giới thiệu vũ khí của bản thân.

Dương Thần cũng dùng tiếng Anh trả lời:

- Hoa sen EVORA dòng 3. 5, động cơ V6, đạt trăm km trong vòng bốn đến chín giây.

Weber nhếch miệng cười, hiển nhiên đồng ý đối với sự hiểu biết số liệu của Dương Thần, ít nhất còn là một đối thủ hiểu biết lựa chọn xe, về phương diện tính năng của xe, làm cho Weber một lái xe chuyên nghiệp như Weber hiểu rõ ưu khuyết điểm của nhau, nhưng sẽ không dám chắc chiếc xe của mình nhất định sẽ giành chiến thắng.

Đường Uyên ngăn cản Đường Giác đang muốn Dương Thần đổi xe, đi đến trước cửa kính xe Dương Thần, thoải mái nói:

- Anh đi cùng Weber tiên sinh đến điểm xuất phát phía trước, sẽ có chuyên viên phụ trách tiến hành trận đấu.

Dương Thần gật đầu, đang định đóng cửa kính xe, Đường Uyên lại kêu một tiếng.

- Ai.

Đường Uyên do dự, cắn cắn cánh môi, nói:

- Cẩn thận, không nên cố quá.

Về mặt Dương Thần cười khỏ, cảm thấy người phụ nữ này nghĩ mình thua chắc rồi, còn cho là bản thân mình trăm phần trăm tự tin nữa.

Cùng Weber tiến vào điểm xuất phát của đường đua, Weber đưa tay ra hiệu với Dương Thần, mở cửa sổ hỏi:

- Có quen với đường đua không?

Dương Thần lắc đầu, từ chối khéo, nói:

- Anh cũng là khách, tôi thấy không cần thiết.

Dương Thần chỉ nhìn qua sơ đồ đường đua, về cơ bản đem đường đua ghi tạc trong đầu, cũng không kém bao nhiêu.

Người phụ trách trận đấu chuyên nghiệp của câu lạc bộ hô hai người chuẩn bị sẵn sàng, một tiếng súng vang lên, hai chiếc xe thể thao giống như hai mũi tên, phi nhanh trên đường đua.

Bởi vì là đường đua quốc lộ, cho nên không phải là một đường thẳng, mà bắt đầu tiến vào đường cung năm mươi độ thậm chí chín mươi độ.

Koenigsegg khởi động tất nhiên nhanh hơn nhiều Hoa sen của Dương Thần, rít gào giống như một sư đoàn hùng dũng, trong chớp mắt liền vượt qua Dương Thần một khoảng mấy chục mét.

Dương Thần cũng không sốt ruột, không nhanh không chậm sau khi sử dụng khả năng đuổi kịp, ở đường cung, kéo tay lái, ga mạnh vọt lên.

Weber chưa sử dụng kỹ thuật vọt ga, nhưng không phải y sẽ không, chỉ có điều y cũng không có thói quen sử dụng kỹ thuật này khi đường vòng cung, phải biết rằng F1 sẽ không vọt ga.

Kết quả là, mỗi một chỗ đường cung, Weber đều bị Dương Thần đuổi

theo một ít, dần dần, khoảng cách hai người bắt đầu gần lại...

Đứng ở trạm nghỉ, trong đám người Ninh Quốc Đồng và Đường Uyên, từ trên màn hình lớn có thể theo dõi diễn biến trận đấu, nhìn thấy Hoa sen vô cùng kỳ diệu dần dần kéo gần khoảng cách, Ninh Quốc Đồng và Đường Giác đều nghĩ bản thân nhìn lầm rồi, chỉ có Đường Uyên lộ ra tươi cười.

Người đàn ông này quả nhiên có thói quen giấu tài, giống lúc đầu vừa mới quen biết hẳn khi đó, thoát nhìn kém cỏi như vậy, những lúc khẩn cấp lại thật đáng tin cậy.

- Không phải là EVORA có thể đánh bại Koenigsegg đó chứ?

Đường Giác hoảng sợ kêu to, quên là đang ủng hộ ai.

Cùng lúc đó, trên đường thi đấu, Dương Thần dần tiếp cận Weber, đầu xe Hoa sen gần như chạm vào đuôi xe Koenigsegg, giống như bất cứ lúc nào đều chạm vào cửa xe Koenigsegg, vô cùng mạo hiểm.

Weber bên trong xe trên trán đổ mồ hôi, đối thủ này hầu như đường giao nhau nào cũng nhân ga vọt đi, như vậy có hai khả năng: một là kỹ thuật lách lên của hắn đạt tới đỉnh cao, hai là người đàn ông này không sợ chết, hắn chẳng lẽ không biết, ở đường vòng cung mà nhân ga vọt đi thì rất dễ gây tai nạn giao thông sao? Còn có, vì sao hắn cố ý để đầu xe ở gần cửa xe mình?

Là cố tình, Weber làm thế nào cũng không thể vượt qua được ác mộng Dương Thần đang quán quýt lấy mình.

Đến khi hai chiếc xe cuối cùng bằng nhau tiến thẳng, mọi người kinh ngạc phát hiện, Hoa sen không ngờ bị Koenigsegg dẫn trước gần trăm mét, cùng tới đích một lúc.

Đứng trong phòng nghỉ, cảm Ninh Quốc Đồng rơi xuống đất, hai mắt mở to, không thể tin nổi kết quả giống như thế giới đảo điên.

Còn lại Đường Giác đứng lên rống lớn, la hét ồn ào khiến Đường Uyên nhíu mày, tuy nhiên cũng may trong lòng Đường Uyên vui vẻ, nên không để ý đến chuyện của em trai.

Hai chiếc xe đi tới trạm nghỉ, Weber xuống xe, rất phong độ đến bên xe Dương Thần, chờ Dương Thần xuống xe, và đưa tay bắt tay Dương Thần.

- Chúc mừng anh, anh đã cho tôi thấy kỹ thuật điều khiển xe hùng mạnh của người Châu Á.

Weber từ đáy lòng cười nói, thắng bại trong nhà binh là chuyện bình thường, y cũng không quá để ý.

Dương Thần cũng bắt tay y:

- Chủ yếu vì đường đua quốc lộ mà nói, F1 các anh quá chiều người, cho nên mới cho tôi cơ hội, dựa theo chuẩn mực đua xe chân chính, tôi với anh còn chênh lệch rất lớn.

- Thua chính là thua, anh làm tôi biết được tài nghệ cũng như kỹ thuật lượn lách của anh.

Weber lại buông lời ca ngợi.

Đường Uyên và Ninh Quốc Đống đã đi tới, Đường Uyên cười mỉm hướng Ninh Quốc Đống nói:

- Ninh đại thiếu, xe của em trai tôi, tôi sẽ lấy lại.

Ninh Quốc Đống gật đầu, không để ý nhiều, chuyển hướng Weber, hỏi linh tinh cảm giác của y, căn bản không muốn đối diện Dương Thần.

Đường Giác liếm môi, tiến lại gần, sờ phía sau xe thể thao Hoa sen của Dương Thần, ở cửa xe Hoa sen há miệng hôn “chụt chụt” mấy cái, lưu lại một đồng nước miếng, cười to nói:

- Ha ha, chiếc EVORA này không ngờ thực sự đánh bại Koenigsegg, cũng quá thần kỳ đi, về sau tôi mua xe sẽ mua EVORA.

Dương Thần khẽ cười nói:

- Tuy rằng động cơ này là động cơ V6 Bắc Mỹ, nhưng Hoa sen có hệ thống phóng điện độc đáo của nó, bài khí động cơ cũng được coi trọng thiết kế, lại được sắp xếp rất đặc biệt nên có hiệu suất rất cao trên đường đua nếu biết cách lái, mặc dù tốc độ tối đa của chiếc EVORA chỉ đạt được hơn 200km, nhưng ở đường đua như thế này, rất khó để đi được đến 200km, nên tốc độ tối đa có cao cũng chẳng để làm gì, ngược lại vì nó nhỏ gọn nên lại càng có ưu thế.

Đường Giác nghe được sừng sốt, rút cuột lăm bắm:

- Anh rể, anh là người của công ty chế tạo xe nào?

- Đầu tiên, tôi không phải anh rể cậu, tiếp theo... chị của cậu lại muốn đuổi cậu.

Dương Thần vừa mới nói xong, trên mông Đường Giác lại bị Đường Uyên đập một phát, Đường Uyên lửa giận hừng hực mặt đỏ bừng, nhíu lông mày nhìn em trai ngốc nghếch, không còn chút dịu dàng quyến rũ ngày thường, như chị cả dạy dỗ tiểu tử kia.

Ninh Quốc Đống bên cạnh vô ý liếc nhìn Dương Thần, trong con người thêm vài phần oán hận.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 412

Hoa Hồng Đỏ Rực.

Trò khôi hài ở trong câu lạc bộ đua xe, cũng không khiến Dương Thần quên mục đích chính tìm Đường Uyển, sau khi đuổi Đường Giác ngốc nghếch thần kinh hồ đồ đi, Dương Thần cùng Đường Uyển kí tên vào hiệp nghị hợp tác, cuối cùng quyết định cuộc thi “Ngôi sao Ngọc Lôi” địa điểm cuộc thi từ đầu đến cuối đều do tập đoàn Phong Lâm

ở các nơi trong cả nước cung cấp.

Trên thực tế, đây là một chuyện mà Đường Uyển cực kỳ vui vẻ, dù sao đến đêm chung kết sẽ có Christine trợ trận, Phong Lâm chẳng khác nào chiếm được một cơ hội tuyên truyền vô cùng tốt.

Ninh Quốc Đống cùng bằng hữu lái xe Vi Bá đợi xong trận đấu không bao lâu liền rời đi, cũng không biết đi nơi nào, lúc gần rời đi, Ninh Quốc Đống chỉ cùng Đường Giác và Đường Uyển chào hỏi, rõ ràng không nhìn Dương Thần vào trong mắt.

Trái lại Vi Bá rất hào phóng đến cạnh Dương Thần bắt tay, người bên cạnh nhìn thấy, người nước ngoài dù trong lòng nghĩ thế nào, so sánh với cán bộ cấp sở Ninh Quốc Đống còn phải hiểu được cách làm người nhiều lắm.

Đương nhiên, cũng không có ai thực sự nghĩ rằng Ninh Quốc Đống không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, trong công việc của y khẳng định không có bộ dáng hẹp hòi như thế này, nhưng trong việc riêng, đối với Dương Thần hiển nhiên không có bao nhiêu thiện cảm, thậm chí vô cùng căm ghét.

Đường Uyển cũng hiểu được, Ninh Quốc Đống hình như cùng Dương Thần có ân oán, đợi chuyện công việc xong xuôi, liền thân thiết hỏi han:

- Dương Thần, anh sao lại có mâu thuẫn với Ninh Quốc Đống, chuyện này đối với anh mà nói, dứt khoát không phải là chuyện tốt.

- Em nói là, Ninh gia của Yến Kinh sao?

Dương Thần không để ý nói.

Đường Uyển cũng không ngạc nhiên khi Dương Thần biết hoàn cảnh Ninh Quốc Đống, dù sao cả hai đều không phải kẻ tầm thường, nếu là người bình thường, cô tuyệt nhiên sẽ không cảm thấy Dương Thần cần chú ý gì nhiều, nhưng Ninh Quốc Đống lại khác.

- Hôm nay anh cũng thấy đấy, em cùng Ninh Quốc Đống biết nhau, em không phải cố ý trước đây giấu diếm anh điều gì, chỉ có điều cảm thấy không cần nói, bây giờ anh và Ninh Quốc Đống có mâu thuẫn như vậy, em cũng nhắc nhở anh, tránh cho anh xem nhẹ anh ta.

Lông mi Đường Uyên hơi nhần lại, nói:

- Đường gia chúng em tại Yên Kinh cũng là một trong mấy đại gia tộc có tư cách lâu đời nhất, thực lực hiện tại, tại Yên Kinh xếp trong bốn đại gia tộc đứng đầu, chúng ta giống nhau bị mọi người coi là một vòng tròn “Bốn đại gia tộc Yên Kinh”, đứng mũi chịu sào chính là Ninh Quốc Đồng tại Ninh gia.

- Ninh gia không chỉ bởi vì Ninh Quang Diệu là thủ tướng trẻ tuổi nhất bây giờ, vì từ khi khai quốc đến nay bất cứ nguy hiểm gì, gần như đều ở việc tích lũy thế lực, nền móng là nhà quyền quý ổn định nhất, nói đó là gia tộc quyền quý nhất Hoa Hạ cũng không vì Ninh Quốc Đồng tuy rằng là con trai độc nhất của Thủ tướng Ninh Quang Diệu, kỳ thật cũng không đủ chắc chắn tiếp nhận chức vụ chủ nhân Ninh gia, bởi vì, bên trong Ninh gia, người trẻ tuổi có thực lực nhiều lắm, Thủ tướng Ninh Quang Diệu, căn bản không thiếu đề cập nhắc.

Dương Thần nghe Đường Uyên nói hiển hách như vậy, không khỏi tò mò hỏi:

- Vậy trừ Đường gia các người ra, còn hai đại gia tộc nữa?

Đường Uyên thấy thần sắc không chút phật lòng của Dương Thần, biết hẳn không sợ cái gì, vô lực thở dài nói:

- Hai đại gia tộc khác, một là Phó thủ tướng Lý Mạc Thân tại Lý gia, Lý Mạc Thân xấp xỉ tuổi Ninh Quang Diệu, tuy rằng ông ta phải ở dưới Ninh Quang Diệu, nhưng Lý gia ở thời kỳ dân quốc, có liên hệ rất sâu cùng cơ quan đặc vụ dân quốc, sau khi chính phủ dân quốc thất bại, rất nhiều thế lực ngầm bị Lý gia thôn tóm, Lý gia trong bốn đại gia tộc là thấp nhất, nhưng là tàn ác nhất.

- Còn một gia tộc khác là Dương gia phát triển long đong nhất.

- Dương gia?

Dương Thần sững sốt, hẳn có nghĩ tới Dương gia là gia tộc rất hùng mạnh, từ một người phụ nữ biết đôi nhân xử thế như Dương Tiệp Dư, còn có năng lực như thế, từ đó có thể thấy được, nhưng không nghĩ tới, Dương gia đúng là một trong bốn đại gia tộc lớn Hoa Hạ.

Đường Uyên nhưng không phát hiện vẻ mặt khác thường của Dương Thần, dường như đắm chìm trong một hồi ức, nói:

- Dương gia trong bốn đại gia tộc, tư cách là gia tộc lâu đời nhất, theo như trên gia phả, Dương gia đã trải qua gần ngàn năm, đây là điều mà các gia tộc khác không thể vinh quang bằng, người Dương gia rất ít, nhưng mỗi người, dường như đều đối với gia tộc có niềm tin mãnh liệt, làm Dương gia mấy lần trong tình cảnh thiếu chút nữa bị chôn vùi, không chỉ có vô số lần ở Đông Sơn đứng lên, mà còn trong lịch sử Hoa Hạ viết lên rất nhiều hào quang bất hủ.

Bây giờ Dương gia ở Yên Kinh, kỳ thật đầu thời kỳ xây dựng đất nước, là

vô cùng xuống dốc, nhưng chủ nhân Dương gia... cũng chính là chủ nhân hiện tại, lão tiên sinh Dương Công Minh cha của Nguyên soái Dương Diệp là một thiên tài quân sự, trên chiến trường là tướng quân trăm trận trăm thắng, khi trong chiến tranh kháng chiến, nội chiến, giúp Triều Tiên, đều là nhân vật đứng đầu nắm giữ bộ đội Hoa Hạ, đều là Dương lão chủ nhân tạo nên linh hồn quân đội, danh vọng Dương gia trong quân đội không có ai sánh bằng.

- Có thể nói Dương lão gia một tay đưa Dương gia đang dần mai một xoay chuyển, ông ấy còn dạy dỗ ra những đứa con đưa Dương gia tiếp tục phát dương quang đại, Dương Công Minh nếu nói là lão gia khiến Dương gia nổi dậy, trở thành anh hùng quân đội, thì Chủ tịch Quốc hội Dương chính là anh hùng của thời kỳ chính trị không ổn định, ông ấy đã dẫn dắt rất nhiều học sinh hiện tại là cán bộ cấp cao, củng cố chính trị Hoa Hạ, kinh tế phát triển nhanh hơn, là anh hùng chân chính ẩn núp phía sau.

- Dương gia hiện tại, không thể không nói là một trong bốn đại gia tộc, tuy rằng tổng thể xem trên thực lực, Dương gia không giàu có bằng ba nhà Ninh, Lý, Đường có thể lực không lồ, nhưng, lực lượng tiềm tàng của Dương gia, cũng là quân đội Hoa Hạ và tâm của rất nhiều người dân mọi tầng lớp.

- Trên thế giới này, thân thể khỏe mạnh to lớn cũng không ngăn được trăm vạn hùng binh.

Dương Thần nghe xong, lâm vào trầm mặc, gia tộc kia, hình như tràn đầy vinh quang và hào quang, nhưng có vài thứ... cách chính mình, sao lại xa xôi như vậy.

-Ồ... Em dường như nói hơi nhiều.

Đường Uyển tự giễu cười:

- Kỳ thật trong những đại gia tộc quyền quý ở Yên Kinh, em thích nhất chính là Dương gia, đó là gia tộc có rất nhiều huyền thoại, anh cũng họ Dương, nghe xong liệu không có chút nhiệt huyết sôi trào sao?

Dương Thần lắc đầu, cười nói:

- Giống như nghe chuyện ngày xưa, hơn nữa là chuyện xưa lỗi thời.

- Đó là bởi vì anh không sống ở thời đại ấy, giống như em bằng này tuổi, mới có thể nhìn thấy tư thế oai hùng của Chủ tịch Quốc hội Dương Công Minh năm đó.

Vẻ mặt Dương Thần bất đắc dĩ, gơ tay nhéo lên mặt Đường Uyển đang không chú ý, khuôn mặt tinh tế, rất có cảm giác.

- Khuôn mặt non mịn, Tiểu Uyển em mới 18 tuổi sao!

Dương Thần bốn cợt cười nói.

Đường Uyển lườm anh một cái, nhìn đồng hồ:

- Chính sự bàn xong rồi, nói chuyện tào lao cũng xong rồi, hơi quá chiều một chút, tuy có hơi muộn, nhưng vẫn có thể ăn cơm trưa được phải không? Có vinh hạnh được cùng Giám đốc Dương ăn cơm trưa không?

Dương Thần mắt nhìn trái phải, hai người còn đang trong phòng nghỉ câu lạc bộ đua xe:

- Có phải hay không ở trong này ăn cơm trong cặp lòng?

Đường Uyển bật cười:

- Cặp lòng đựng cơm anh cũng nghĩ ra, nói thật đồ vật đó em chưa ăn qua, mặc dù có nghĩ muốn thử một lần kích thích, nhưng cuối cùng vẫn là xấu hổ không dám bảo người ta đi mua cho mình.

- Tôi sẽ đi mua cho em?

Dương Thần tự đề cử mình.

Đường Uyển trừng mắt nhìn hắn:

- Anh thật đúng là muốn em cùng anh ăn cơm trong cặp lòng?

- Vậy ăn cái gì?

Dương Thần buồn bực, muốn ăn gì nói rõ ra có được không?

Đường Uyển nháy mắt mấy cái, khuôn mặt quẩn rũ câu hồn người cười khế nói:

- Anh thích cái gì, em sẽ ăn cái đấy.

Dương Thần nuốt nuốt nước miếng, chính giống như phóng điện, chính mình còn chưa có kích động như vậy, cười ha hả nói:

- Vậy chắc em có phòng bị rồi.

- Vì sao?

Đường Uyển khó hiểu.

- Cái tôi thích đã ở trước mắt tôi, tôi có thể ăn, không biết em có ăn được hay không?

Dương Thần nói.

- Cái gì vậy?

Đường Uyển mơ hồ nhìn trái phải, ăn cái gì thế?

- Tôi thích không phải là em sao, em có thể ăn chính em không? Em Tiểu Uyển.

Dương Thần cười gian tà nói.

Đường Uyển lập tức rối loạn khuôn mặt ửng đỏ, vươn ngón tay nhỏ nhắn mềm mại bóp cánh tay Dương Thần, thấy Dương Thần không kêu đau, vẫn cười xấu xa, không khỏi buồn bực nói:

- Anh dù giả bộ, có thể giả bộ rất đau không? Khiến em có thể dễ chịu chút.

- Em cho tôi ăn, tôi sẽ nói đau.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Đôi mắt đẹp của Đường Uyển lưu chuyển, giờ phút này người phụ nữ nhìn không đúng thực tuổi, phảng phất như mới tình đầu năm hai mươi tuổi, sắc sỡ lóa mắt.

- Em từ đêm đó đã nói cho anh ăn, chính là anh mặc kệ em.

Đường Uyển u oán nói.

Dương Thần nuốt nước bọt, cười gượng nói:

- Người phụ nữ này, ôi... Làm sao để nói với em đây, em không cho tôi ăn, tôi thật không nuốt nổi... Em thẳng thắn như vậy nói cho tôi ăn lại khiến tôi khó mở miệng.

Thốt ra lời này, Đường Uyên lập tức cười, nghiêng vòng eo mảnh mai, bộ dáng Dương Thần vài phần ngưng ngượng, vài phần bất đắc dĩ, dường như rất ngon, khiến Đường Uyên vui vẻ.

Cuối cùng hai người vẫn ở trong nhà ăn câu lạc bộ tùy tiện ăn chút cơm Tây, ăn cái gì cũng được, chỉ có hai người ngồi cùng nhau tâm sự, nói chút mặt đỏ lời nói không e lệ, cũng là cực kỳ ăn ý.

Dương Thần cảm thấy, bản thân kỳ thật cùng Đường Uyên dù chỉ là tán gẫu, thậm chí so các hồng nhan tri kỷ khác có nhiều đề tài hơn nhiều.

Đường Uyên là một người phụ nữ từng trải, chuyện tuổi tác ngoài việc làm cho cô trở nên phong tình, còn cho cô hiểu biết uyên bác và tích lũy học thức, mà Dương Thần tuy rằng trẻ tuổi, nhưng tầm hiểu biết tuyệt đối không phải người đàn ông trung niên bình thường có thể sánh được, đặc biệt văn hóa nước ngoài, đối với trí nhớ Dương Thần đã gặp qua là không thể quên được, đều là đề tiện lấy tư liệu mẫu.

Hai người nói chuyện cũng không cảm giác được sự chênh lệch tuổi tác, ngược lại giống như tìm được tri kỷ, loại cảm giác kỳ diệu này, không chỉ có Đường Uyên trong lòng thỏa mãn, Dương Thần cũng cực kỳ thoải mái.

Trò chuyện như vậy từ trưa, sau khi uống xong mấy chén Lam Sơn, sắc trời dần u ám.

Dương Thần nhìn đồng hồ, đã là bốn giờ, phòng chừng công ty tư nhân đã chuẩn bị tan tầm, liền định về thẳng nhà.

- Em đưa anh về công ty.

Đường Uyên đứng dậy, mặc dù có chút không đành, nhưng cô biết, Dương Thần ngay bây giờ sẽ không ăn cô.

Dương Thần cũng không khách khí, ngồi xe Đường Uyên trở về tập đoàn Phong Lâm, sau khi lấy xe mình, hướng Đường Uyên nói lời từ biệt.

Hai người tuy rằng cuối cùng cũng chưa nói gì, nhưng ánh mắt nhìn nhau thân thiết hơn nhiều, điều này làm cho Dương Thần có chút phiền não hạnh phúc, như vậy đi. Chính mình giữ gìn không được thật sự yêu một người trí tuệ như thế - Cô bé Đường Đường kia không nên kêu mình là chú, phải gọi là cha, ngấm lại đều xấu.

Dương Thần lái xe, đang nghĩ muốn về nhà, không ngờ Quách Tuyết Hoa đột nhiên gọi điện.

- Dương Thần, mẹ cùng vú Vương muốn đi làm mặt nạ bảo dưỡng, Tuệ Lâm cũng đi theo, đứa nhỏ kia muốn tham gia trận đấu, cô gái làm ngôi sao ca nhạc thường được bảo vệ làn da, tối nay con cùng vợ đi ăn cơm, ở nhà không nấu cơm.

Dương Thần sững sốt, mẹ của mình muốn cho mình và Lâm Nhược Khê hòa hảo, tạo cơ hội này cũng quá lộ liễu đi.

Tuy nhiên cũng không có cách nào, tâm tư của trưởng bối, không muốn thấy mình và Lâm Nhược Khê chiến tranh lạnh, bản thân mình không thể uổng phí khổ tâm mọi người.

Vì thế Dương Thần quay đầu xe, đi đến bãi đỗ xe tòa nhà Quốc tế Ngọc Lôi, thời gian này, gần lúc Lâm Nhược Khê tan tầm Quách Tuyết Hoa đã gọi điện thoại cho cô, cô sẽ không tránh né mình, đơn giản không trở về nhà?

Nghĩ đi nghĩ lại, từ cửa thang máy bãi đỗ xe trước mặt, hai bóng dáng đi ra, trong đó bóng dáng duyên dáng, đúng là Lâm Nhược Khê mặc áo khoác màu trắng nhưng theo phong cách Châu Âu, mặc quần màu đỏ thời trang bó sát người, một đầu tóc đen thả xuống, hai chiếc lược cài hai bên sườn tóc, thoát nhìn dịu dàng đi nhiều, khuôn mặt thanh lịch có chút mệt mỏi.

Mà người còn lại, khiến Dương Thần thiếu chút nữa đập tay lái kích động, người kia mặc tây trang phẳng lì, tên lòe loẹt ấy, không phải là Ninh Quốc Đồng buổi sáng mới gặp qua hay sao?

Người này, y nhân lúc vắng mặt lão tử, tới tìm bà xã của ta, đã vậy, trong tay còn cầm một bó hoa hồng đỏ rực?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 413

Trong Xe Rất Chua!

Vẻ mặt Ninh Quốc Đống giờ phút này đang nho nhã lễ độ tươi cười, giống như thái độ gặp mặt đặc phái viên ngoại giao nước ngoài, nhưng trong ánh mắt đậm hơn cũng không che đậy được, chỉ là khi đi bên cạnh Lâm Nhược Khê, từ góc độ của y có thể nhìn thấy cổ trắng ngần của Lâm Nhược Khê và da thịt nhẵn nhụi như tuyết giữa cổ áo, lại phối hợp với sự lạnh lùng có hương vị quanh quẩn đặc biệt, làm Ninh Quốc Đống muốn ném đi bó hoa trong tay ôm người phụ nữ này.

Lâm Nhược Khê cũng nhận thấy được ánh mắt quỷ dị của người đàn ông này, ngọn lửa nóng này khiến cô rất không thoải mái, nhưng, đối phương là con Thủ tướng, cán bộ cấp sở, bản thân không thể đối đãi y không tốt giống như những người đàn ông bình thường, điều kiện tiên quyết là y không được vượt rào.

Dân không cùng quan đầu, mặc dù không am hiểu giao tiếp cùng mọi người, Lâm Nhược Khê vẫn biết điều này.

- Nhược Khê, đây là hoa từ Hà Lan vận chuyển theo đường không, tuyệt đối tới hôm qua mới nở rộ, còn phối hợp với tinh dầu hoa hồng do người Pháp tỉ mỉ điều chế, chẳng lẽ em không thích sao?

Ninh Quốc Đống thân thiết hỏi han.

Lâm Nhược Khê hơi nhíu mi, người đàn ông này da mặt dày thật, không khéo còn hơn cả ông xã mình, mình cùng y lại không quen, thậm chí chưa nói tới nhận thức, y cũng không biết xấu hổ thân thiết gọi tên mình như thế, nhưng cũng không thể vì y gọi tên mình mà cô lại mắng hấn.

- Chủ nhiệm Ninh, trời lạnh như thế này, hoa đó rất khó có được, tuy nhiên chúng ta không quen nhau, nhận quà của anh cũng không thỏa đáng, anh vẫn nên cầm lại đi.

Lâm Nhược Khê khéo léo từ chối.

- Ôi, hoa đẹp, cũng là xứng đôi với người.

Vẻ mặt Ninh Quốc Đống thật sự thành khẩn:

- Nhược Khê, đây là tâm ý của anh, thời điểm lễ mừng năm mới kỳ thật đã gặp nhau, ở hội nghị lần trước cũng thấy mặt, anh trở lại Yên Kinh liền nghĩ đến em, em không nên thấy anh đường đột mạo muội, anh là người như vậy, bản thân thật sự thích một cô gái, anh sẽ không lùi bước.

Ninh Quốc Đống nói trắng ra khiến Lâm Nhược Khê hoàn toàn không chịu nổi, vốn là bởi vì lạnh lùng, Lâm Nhược Khê từ nhỏ đến lớn không có bạn nam nào dám theo đuổi cô, lúc này đụng phải người không có đầu óc, đề

ra quạt roi cũng không đau, muốn đông lạnh y cũng không thể, không khỏi khiến Lâm Nhược Khê thấy đau đầu.

Đêm nay vốn định tránh tại Công ty không tan tâm, vì Quách Tuyết Hoa gọi điện thoại nói cô cùng Dương Thần hai người tự đi ăn cơm chiều, Lâm Nhược Khê làm sao không hiểu được ý tứ của Quách Tuyết Hoa, nhưng lại có một Ninh Quốc Đồng cố tình đến đây, làm cô ngồi trong phòng làm việc, cũng không có chỗ trốn, đành phải vội vàng tan tâm trở về nhà để tránh.

- Chủ nhiệm Ninh, tôi muốn tan tâm về nhà, sắc trời không còn sớm, anh cũng về đi.

Lâm Nhược Khê nhú mi, hướng đến xe Bentley của mình.

Ninh Quốc Đồng cản trước mặt Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê à, em không nhận hoa này, cũng chính là xem thường Ninh Quốc Đồng anh, cho dù em phải về nhà, anh cũng sẽ đi theo về nhà em, hôm nay bất kể dù thế nào, em đều phải tiếp nhận một chút tấm lòng của anh, anh không phải hướng em thỉnh cầu có gì phát triển, chẳng lẽ ái mộ một người như em, tặng em hoa tươi, em có thể tàn nhẫn cự tuyệt như vậy sao?

Ninh Quốc Đồng dù sao cũng làm chính trị, nói lên một thôi một hồi, khiến Lâm Nhược Khê vốn không am hiểu lời nói không biết làm thế nào cho phải, người ta là con trai Thủ tướng, thế lực Ninh gia tại Yên Kinh cũng có thể biết tới, không phải Quốc tế Ngọc Lôi có thể đắc tội được.

Lâm Nhược Khê suy nghĩ một lát, đành yếu ớt buông tiếng thở dài, cầm bó hoa tươi trong tay Ninh Quốc Đồng đưa lên mũi ngửi mùi thơm.

Giữa lúc này, trong thông đạo trước mặt, một chiếc BMW màu trắng đột nhiên bắn đèn liên tục vài cái, theo sát sau, lớp xe và mặt nền xi măng phát ra âm thanh ma sát trượt kịch liệt “xèo xèo”.

- Âm!

Sau khi động cơ xe rít gào, xe BMW giống như một con mãnh thú cuồng bạo, gào thét hướng Ninh Quốc Đồng và Lâm Nhược Khê lung tung lao tới.

Lúc Lâm Nhược Khê nhìn thấy chiếc xe, gánh nặng trong lòng liền được tiêu tan, cô có thể nhận ra đây là xe Dương Thần, còn Dương Thần đây là đang dọa thôi, nhất định sẽ không muốn đâm chết chính mình, cho nên thần nhiên đứng tại chỗ nhìn.

Ninh Quốc Đồng không biết đó là Dương Thần, còn tưởng là người điên chơi xe ở bãi đỗ xe dưới mặt đất, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch.

- Nhược Khê, mau tránh ra!

Ninh Quốc Đồng hô to một tiếng, ngoài miệng nói Lâm Nhược Khê tránh ra, bản thân cũng sớm lui về trốn phía sau một cây cột xi măng, khẩn trương nhìn xe đang lao tới.

Xe BMW ga lên vọt mạnh, đột nhiên “Kíttttttt” một tiếng hãm phanh lại, sau đó cong đuôi xe xinh đẹp dừng lại, khó khăn lắm mới tạo ra khoảng cách một mét, ngay trước người Lâm Nhược Khê.

Cửa kính xe chậm rãi mở ra, lộ ra khuôn mặt cười như không của Dương Thần, trước sau như một lãnh đạm hương Lâm Nhược Khê nháy mắt mấy cái, lại hướng tới Ninh Quốc Đống tránh ở sau cột xi măng nói:

- Ô, đây không phải là Ninh đại thiếu sao, thật là có duyên, sao lại gặp mặt anh nhỉ? Thân thể không thoải mái sao? Sắc mặt sao trắng bệch thế? Hay là đánh phấn vậy?

Ninh Quốc Đống lúc này mới phát hiện, bản thân bị Dương Thần đùa giỡn, căn bản là cố ý hù dọa y, mà Lâm Nhược Khê hiển nhiên biết Dương Thần ở trong xe, cho nên mới không sợ hãi.

- Anh... Anh không ngờ... dám... dám lái xe dọa tôi?

Ninh Quốc Đống khẩn trương, nói chuyện còn bị lấp.

- Ủa? Ninh đại thiếu bị tôi dọa sao?

Dương Thần ra vẻ tò mò hỏi.

Sắc mặt Ninh Quốc Đống nghiêm lại:

- Ai nói, tôi sao lại...

- Vậy sao có thể nói tôi đe dọa Ninh đại thiếu? Ninh đại thiếu anh không phải bị dọa ngốc sao?

Dương Thần nói.

Ninh Quốc Đống bị trận nguy biến này làm đau đầu, không đợi y nghĩ lại, Dương Thần đã xuống xe giữ Lâm Nhược Khê nói:

- Bà xã, lên xe, đi ăn cơm chiều.

Lâm Nhược Khê hơi do dự, cô vốn không nghĩ cùng Dương Thần đi ăn tối, trong lòng còn giận chuyện An Tâm, nhưng tình huống hiện tại, có Ninh Quốc Đống ở đây, bản thân không thể diện cho Dương Thần, có vẻ không thể nói nổi, dù sao trong lòng, hai người vẫn là vợ chồng.

- Vâng.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng đáp ứng, đang cầm bó hoa, ngồi vào trong xe Dương Thần.

Ninh Quốc Đống hai mắt trừng lớn, trơ mắt nhìn Dương Thần chở Lâm Nhược Khê rời đi, nửa câu cũng không nói nên lời.

“Bà xã”? Dương Thần gọi Lâm Nhược Khê là “bà xã”? Bọn họ chẳng lẽ là vợ chồng?

Ninh Quốc Đống trước đây qua thương hội Trung Hải và chính đàn cao cấp đơn giản hiểu biết gia đình Lâm Nhược Khê, không nghe nói cô đã kết hôn, nên vô cùng vui vẻ đến theo đuổi, nhưng tình huống lúc này, dường như cũng hiểu biết của mình khác nhau.

Nếu Lâm Nhược Khê và Dương Thần là vợ chồng, vì sao cấp cao Trung Hải không có người biết, chủ tịch Quốc tế Ngọc Lôi cũng không phải là nhân vật nhỏ.

Khiến lửa giận Ninh Quốc Đống cao thêm ba trượng chính là, Dương Thần rất có khả năng thật sự là chồng Lâm Nhược Khê, dù sao Lâm Nhược

Khê chính miệng đáp lại, quả thật đối với y đả kích và sỉ nhục rất lớn, cái tên đê tiện kia không ngờ có thể cưới được người phụ nữ như vậy, Ninh Quốc Đồng cảm thấy mạch máu của chính mình sắp vì tức giận mà bạo phát.

Cùng lúc đó, xe đang chạy trên đường cái, trong xe Dương Thần buồn bực không mở miệng, thường thường liếc mắt nhìn Lâm Nhược Khê vẻ mặt vô cảm bên cạnh, cùng bó hoa hồng cô cầm trong tay.

Dương Thần không nhịn được nói:

- Bảo bối Nhược Khê ơi, sao em có thể nhận hoa của Ninh Quốc Đồng tặng?

Lâm Nhược Khê thản nhiên nhìn hắn liếc mắt một cái:

- Không nhận, không cho đi!

- Vậy em gọi điện cho anh, anh đi giúp em giải quyết!

Dương Thần sốt ruột nói:

- Hay là em mau ném bó hoa đó đi, anh tìm một thùng rác ven đường, em ném xuống.

Lâm Nhược Khê lờ mờ cảm giác được Dương Thần ghen tuông, trong lòng cảm thấy vài phần thú vị, tên vô lại này đi ra ngoài tìm phụ nữ, làm mình khổ sở trong lòng, hiện giờ trái lại, hắn rút cuộc biết, mình không phải không có đàn ông theo đuổi?

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê lắc đầu, làm bộ như hồn nhiên không biết, nói:

- Hoa này rất thơm, để trong nhà rất được.

- Được cái lắm.

Dương Thần không nhịn nổi mắng.

- Công tử bột tặng em hoa, có lẽ còn hạ độc đấy.

- Anh sao lại nói tục vậy, không phải chỉ là bó hoa tươi thôi sao?

Lâm Nhược Khê nhú mi, vẻ mặt không hài lòng, trong lòng lại muốn cười.

- Chẳng lẽ người đàn ông khác tặng bà xã của anh hoa hồng, anh còn có thể ôn tồn sao?

Dương Thần thở dài, lấy lòng nói:

- Bảo bối Nhược Khê, ngoan a, em ném hoa đi, anh đi mua cho em bó hoa tươi lớn hơn, hoa hồng này mùi nặng quá, anh đi mua cho em mùi hương nhẹ hơn.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Không cần, quá lãng phí, hoa này được rồi.

Dương Thần biến sắc, nghiêm túc nói:

- Không được, trước khi ăn cơm chiều hôm nay, nhất định phải ném hoa đi.

Lâm Nhược Khê thấy bộ dáng trong yếu ngoài mạnh của Dương Thần, rút cuộc không nhịn được thản nhiên cười, bốn cợt nhìn người đàn ông đang

phát giận này:

- Anh ghen rồi.

- Anh ghen cái gì, anh không thích tên công tử bột kia, cho nên không thích y tặng em đồ vật này nọ.

Dương Thần không nhìn Lâm Nhược Khê nói.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái, chậm rãi mở cửa kính xe.

Lúc này, xe đã tới cầu cao, gió lạnh xuyên thấu qua cửa sổ thổi mái tóc Lâm Nhược Khê rối loạn, Lâm Nhược Khê nhắm hờ mắt, dùng hết sức ném.

Bó hoa hồng đỏ tươi từ trên cầu cạn ném xuống, bị gió lạnh thổi thành rối loạn, hoa hồng bay ra xa.

Đợi Lâm Nhược Khê đem cửa kính xe chậm rãi kéo xuống, Dương Thần lúng ta lúng túng hỏi han:

- Sao đột nhiên ném đi, vừa mới nói phải mang về nhà bà sao?

- Em thấy trong xe rất chua, cho nên vẫn là không cần hoa kia.

Lâm Nhược Khê hé miệng mỉm cười nói.

Dương Thần có chút xấu hổ, cắn môi.

- Nhanh lên đi ăn cơm, em đói bụng.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần sững sốt:

- Thật là lạ, không ngờ chủ động kêu đói.

Lâm Nhược Khê cắn môi mỏng, gật đầu, cười dài nói:

- Tâm tình tốt, đương nhiên sẽ đói bụng.

Dương Thần cẩn thận suy nghĩ lời nói này, mới hiểu được ý tứ phụ nữ, không khỏi liên tục cười khổ, xong rồi, điểm yếu của mình bị người ta bắt được rồi.

Nhưng nhìn Lâm Nhược Khê sau nhiều ngày lần đầu tiên khuôn mặt giãn ra, Dương Thần ngược lại thoải mái an ủi vài phần, bất mãn cùng Ninh Quốc Đống kia cũng giảm bớt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 414

Em Rất Gầy Sao?

Khó có khi hai người hòa thuận, Dương Thần cảm thấy nên rèn sắt khi còn nóng, lấy lòng hỏi Lâm Nhược Khê cơm chiều muốn ăn gì.

Nhưng Lâm Nhược Khê cũng không có chủ ý gì, ngày thường cơ bản đều ăn ở nhà hoặc là ăn tại Công ty, đi ra ngoài ăn cũng là ở một số khách sạn lớn, nhưng hai người ăn cơm, cũng không tất yếu phải đến nơi phô trương quá.

Dương Thần đầu đầu suy nghĩ, cảm thấy đưa Lâm Nhược Khê đi ăn ở một số nhà hàng nhỏ cũng không có hứng thú lắm, mấy cái hàng quán ăn nhỏ khẩu vị so với khách sạn lớn cũng không tốt bằng, nhưng khó có cơ hội hẹn nhau cùng đi ăn một bữa, quá bình thường cũng rất đáng tiếc.

Suy nghĩ hồi lâu, Dương Thần quay đầu xe, hướng bờ biển Trung Hải đi tới.

Lâm Nhược Khê tuy rằng ngày thường lái xe, nhưng trên cơ bản chỉ đi đến một số nơi, cho nên không biết Dương Thần muốn dẫn cô đi đâu, có chút hồi hộp hỏi:

- Không phải đi ăn cơm sao? Sao lại đi ra bờ biển?

- Đợi rồi em sẽ biết, bảo bồi yên tâm, ông xã của em sẽ không để em đói chết đâu.

Dương Thần thoải mái cười nói.

Không quá mười lăm phút đồng hồ, xe dừng lại một nhà hàng lẩu hải sản ngay bên bờ biển, trong tiết trời đông xuân giao nhau, ăn lẩu cho đỡ lạnh là không tồi.

Lâm Nhược Khê nhìn nhà hàng lẩu đèn nê ông xán lạn, khói trắng nóng hôi hổi, mùi thức ăn phiêu tán trong không khí, đầu tiên có chút tò mò nhìn xung quanh, sau đó, liền cảm thấy bụng càng ngày càng đói.

- Anh sao biết nơi này?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Dương Thần sờ dĩ nhớ rõ nhà hàng này, kỳ thật có liên quan đến Đường Uyển, ngày đó định hẹn Đường Uyển ra bãi biển phụ cận, hắn khi đi ngang qua thấy có điểm ấn tượng, nhưng không thể nói với Lâm Nhược Khê, chỉ nói:

- Anh trong ngày thường nhàn nhã như vậy, luôn đi dạo khắp nơi.

- Trong này có lẩu sao?

Lâm Nhược Khê không hỏi nhiều, ngược lại nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên, sao lại còn hỏi như vậy?

Dương Thần buồn bực.

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê hơi phiếm hồng:

- Em... Em chưa được ăn lâu bao giờ, cho nên hỏi một chút.

Lần này Dương Thần xem như hiểu được cái gì gọi là “thiên kim tiểu thư”, cô bé kia từ nhỏ đến lớn chưa được ăn lâu? Tuy nhiên nghĩ lại, trong nhà đều là phụ nữ, ai nghĩ sẽ ăn uống thoải mái như thế? Hơn nữa lâu dễ dàng nấu trên lửa lớn, chính xác không thích hợp cho việc nuôi dưỡng nhan sắc.

- Vậy để anh hướng dẫn cho em lần đầu tiên.

Dương Thần ra vẻ đứng đắn nói.

Lâm Nhược Khê hung hăng liếc hắt một cái, cô nghe ra trong lời Dương Thần là khinh thường cô.

Không phải chỉ là ăn lâu sao? Trong hài kịch thường có, còn sợ cô không hiểu ăn như thế nào? Lâm Nhược Khê nghĩ thầm.

Hai người vào trong nhà hàng, nhân viên phục vụ đưa hai người tới một cái bàn dựa vào cửa sổ, dọc theo đường đi, trong nhà hàng lâu không ít ánh mắt lửa nóng, nhìn chăm chú làm Lâm Nhược Khê có chút không tự nhiên, trường hợp ăn cơm tối như vậy, cô từ nhỏ đến lớn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Dương Thần vừa thấy cái bàn kia lớn nhỏ thế nào, cũng chỉ đủ để năm sáu món ăn, không khỏi nhíu mày nói:

- Đổi cái lớn hơn, cái bàn này ăn nghẹn mất.

Nhân viên phục vụ còn ít tuổi, trong lòng thầm mắng Dương Thần nhiều chuyện, có hai người, lại muốn dùng bàn tròn lớn hơn? Tuy nhiên thấy cách ăn mặc bên ngoài của Lâm Nhược Khê, cũng biết hai người này không tầm thường, vì thế cười nói:

- Tiên sinh, tuy cái bàn này nhỏ, nhưng có thể để đồ ăn thoải mái, không có gì đáng ngại.

Dương Thần lắc đầu:

- Bà xã tôi khó có dịp được đến ăn một lần, còn phải từ trên xuống dưới lấy chén đĩa, mệt lắm, đổi cho chúng tôi cái bàn tròn lớn hơn, loại tốt nhất dành cho mười người, ồ đúng, phải trong phòng riêng.

- Tiên sinh, phòng riêng của chúng tôi rất ít, khách buổi tối sẽ không đủ dùng.

Nhân viên phục vụ tươi cười, giải thích.

Lâm Nhược Khê không hiểu chuyện này, thấy Dương Thần cùng nhân viên phục vụ bắt đầu tranh chấp, muốn kêu Dương Thần hay thôi đi, nhưng Dương Thần dường như rất để ý.

Lấy chi phiếu từ trong túi mình ra, Dương Thần đưa nhân viên phục vụ nói:

- Bây giờ tôi trả tiền, tôi sẽ ở phòng riêng, anh cho tôi giá gấp đôi cũng

không sao cả.

Nhân viên phục vụ lập tức đồng ý, người ta muốn tiêu tiền chọn phòng riêng cho mười người để cho hai người dùng, tuy rằng lòng khinh bỉ loại nhà giàu mới nổi này, nhưng nhân viên phục vụ cũng không có lý do gì cự tuyệt, đành cầm chi phiếu, đi đến quầy giám đốc nói, cuối cùng đáp ứng.

Sau khi hai người vào phòng riêng, Lâm Nhược Khê hỏi:

- Sao lại muốn bàn lớn hơn, kỳ thật bàn nhỏ cũng không sao, hiện tại cái bàn lớn như vậy chỉ có hai chúng ta, thật kỳ cục.

Dương Thần cười nói:

- Nói thế nào đều là lần đầu tiên em ăn lẩu, đương nhiên muốn có hoàn cảnh tốt một chút, dù sao bảo bối Nhược Khê của anh cũng không thiếu tiền, tiêu nhiều hay nhiều hơn nữa, như vậy tuy rằng kỳ cục một chút, nhưng sẽ khắc sâu trong trí nhớ phải không?

Lâm Nhược Khê mặc kệ Dương Thần nói lệch ra, trong lòng cũng có vài phần ngọt ngào.

Trên thực tế, mặc dù đang ở nơi có nhiều người ăn cơm, Lâm Nhược Khê sẽ cảm thấy khá ngon, nhưng ở trong đại sảnh, thật sự có rất nhiều ánh mắt nhìn cô, điều này làm Lâm Nhược Khê ăn cơm thấy càng xấu hổ, tính tình Lâm Nhược Khê khá hướng nội, ngay trước mặt nhiều người như vậy, lần đầu tiên ăn lẩu lóng ngóng, cô cũng có chút sợ hãi.

Dương Thần hiển nhiên suy nghĩ đến điều đó, nên mới cố ý để hai người đến phòng riêng ăn.

Một nồi lẩu đang nấu, tuy rằng chỉ có hai người, nhưng Dương Thần cũng ăn lượng thức ăn như năm sáu người, chỉ cần thịt dê cuốn đã hơn mười đĩa, khiến nhân viên phục vụ trực tiếp trợn mắt há mồm.

Lâm Nhược Khê ăn lẩu vị cay tê dại, khuôn mặt xinh đẹp phấn hồng, mồ hôi đỏ đầm đìa, sợi tóc dính trên trán, thoạt nhìn bộ dáng có chút chật vật, so với ngày thường trong treo lạnh lùng, hơn nữa giữa mọi người có mùi vị của khói.

Dương thần nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, hai mắt vừa long lanh, hơi thở vừa nóng hổi, cảm thấy Lâm Nhược Khê giờ phút này mới chính là cô nàng hơn hai mươi tuổi, thật đáng yêu, không khỏi tiến lại gần, nhân lúc Lâm Nhược Khê không để ý, trên khuôn mặt mịn màng của cô định hôn một cái.

Lâm Nhược Khê hướng hẩn xem thường, nhú mi nói:

- Anh ngoài miệng dính nước luộc, đừng xằng bậy.

- Có nghĩa là lúc không dính nước luộc có thể hôn?

Dương Thần cười tà nói.

Lâm Nhược Khê trống miệng, lập tức thay đổi vị trí cách ra, không để ý tới Dương Thần, tiếp tục mò nồi lẩu gấp rau quả.

- Ăn thêm nhiều thịt, em không mập, béo hơn thì tốt hơn.

Dương Thần giúp đỡ gấp một đồng thịt dê thịt bò thả vào trong chén đĩa của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê chớp mắt, hỏi:

- Em rất gầy sao?

Dương Thần lắc đầu:

- Dáng người vừa vặn.

Vẫn là lần đầu tiên cùng chồng mình nói đến vấn đề dáng người của bản thân, Lâm Nhược Khê cảm giác có phải mình ăn lẩu nóng nào hay không, nhưng nói đã nói, không sợ cái gì, tiếp tục hỏi:

- Vậy vì sao muốn em thêm thịt?

Dương Thần cười ha hả nói:

- Anh thích nhìn phụ nữ thon thả, nhưng thích sờ thịt phụ nữ.

Lâm Nhược Khê thật muốn bung chén đĩa trực tiếp đập lên mặt tên vô lại này, điều này còn có thể nói ra, rất vô lại.

Tuy nhiên Lâm Nhược Khê vẫn yên lặng ăn thịt trong chén đĩa mà Dương Thần gấp cho cô.

Lúc Dương Thần cảm giác thấy bụng tròn ăn no, hai người mới đi ra khỏi phòng riêng, đi vào quầy tính tiền.

- Tiên sinh, tổng cộng là một ngàn hai trăm linh sáu.

Lúc cô gái thu ngân nói ra con số này, có chút khô khốc, cô biết chuyện đôi nam nữ cố ý đòi phòng riêng, hai người này, không ngờ lại ăn như thế, mười người cũng không chắc ăn tới hơn một ngàn đồng.

Dương Thần chỉ một cái bàn có hai người đàn ông cách đó không xa, nói:

- Bàn của bọn họ kia, tôi cũng thanh toán.

Cô gái kia sửng sốt nhưng vẫn gật đầu, đưa Dương Thần ký tên.

Sau khi đi ra khỏi nhà hàng lẩu, Lâm Nhược Khê mới nghi hoặc hỏi:

- Anh quen hai người kia sao?

Dương Thần lắc đầu:

- Không quen.

- Vậy sao giúp bọn họ trả tiền?

Hai người về trong xe, Dương Thần khởi động xe, chỉ cửa của nhà hàng lẩu nói:

- Em xem, bọn họ đi ra rồi.

Lâm Nhược Khê nhìn lại, quả nhiên, thấy hai người đàn ông xa lạ kia đang đi ra khỏi cửa nhà hàng lẩu, mắt thâm ý nhìn sang bên này.

Lâm Nhược Khê lập tức hiểu ra điều gì, hỏi:

- Anh muốn nói, bọn họ theo dõi chúng ta?

- Chuẩn xác mà nói, là theo dõi chúng ta đã làm gì.

Dương Thần mỉm cười nói.

Lâm Nhược Khê không chắc cho nên hỏi:

- Người nào phải làm như vậy, làm sao phải theo dõi chúng ta?

- Ngoại trừ vị vô cùng hiếu kỳ đối với quan hệ của chúng ta, em nói còn có ai?

Dương Thần cười lạnh nói.

- Ninh Quốc Đồng?

Lâm Nhược Khê lập tức nghĩ đến cái tên khó chơi kia, cũng chính là y. Biết mình và Dương Thần đi ăn cơm, cũng chính là y, có năng lực lập tức phái người theo dõi hai người bọn họ.

- Anh vừa rồi dù thế nào cũng phải vào phòng riêng, chính là không muốn bọn họ nhìn chăm chăm?

Lâm Nhược Khê đột nhiên nghĩ lại chuyện này, hỏi.

Dương Thần cười cười:

- Đây là một nguyên nhân, tuy nhiên chủ yếu là vì muốn bà xã đại nhân vui vẻ, bảo bối Nhược Khê ơi, đêm nay ăn tối cũng không tối.

Lâm Nhược Khê không để ý đến Dương Thần vui đùa, lo lắng nói:

- Anh vừa rồi làm như vậy, chính là nói cho Ninh Quốc Đồng, anh phá thủ đoạn của y, không phải là anh hiện tại cùng Ninh Quốc Đồng kết thù sao? Y nhìn qua đã không phải là người tốt gì, nhưng y là con của Thủ tướng, nếu chẳng may gã quyết ăn thua với anh, anh làm sao bây giờ?

Dương Thần cười ha ha nói:

- Anh nếu dám nguyên hình trực tiếp ra tay đánh thủ hạ của y, tự nhiên sẽ không sợ y, hôm nay y làm như vậy, anh coi như cùng y chơi đùa, nhưng y thật sự muốn gây chuyện với chúng ta, anh chuyện gì cũng đều làm được.

Lâm Nhược Khê nhìn trong mắt Dương Thần có vài phần điên cuồng, ổn định một chút, sâu kín thở dài, người khác đều nói, vợ chồng khi kết hôn, trong thời gian dài có thể hiểu biết lẫn nhau, nhưng chính chồng của mình lúc này, lại ngày càng nhìn không thấu.

Đợi hai người về đến nhà, đã là mười giờ đêm, Quách Tuyết Hoa và vú Vương, Tuệ Lâm đi bảo dưỡng cũng đã về, Trình Tú mỗi ngày đều đi học bổ túc đến tối mới về, giờ phút này đang ở trên lầu làm bài tập.

Vào đại sảnh, Quách Tuyết Hoa thấy hai người dắt tay nhau tiến vào, không khỏi lộ ra một chút tươi cười:

- Đã về rồi à, chơi có vui không?

Lâm Nhược Khê khẽ hé miệng, không nói lời nào, ánh mắt ra hiệu Dương Thần nói đi.

Dương Thần gật đầu:

- Hai người ăn cơm thật vắng vẻ, về sau mọi người không cần cùng hoạt động như vậy.

- Đứa con nhỏ này, đây là hảo tâm của mẹ, hai người các con nha, chính là không đủ thân thiết, có cơ hội ở cùng nhau nhiều mới tốt.

Quách Tuyết Hoa không kiên nhẫn nói.

Dương Thần lơ đãng cười, đột nhiên nhìn đến một đồng túi giấy lớn bên

ghế sofa:

- Mọi người còn đi mua sắm?

Vú Vương ngượng ngùng nói:

- Đúng vậy cậu chủ, không nghĩ tới mua nhiều quần áo như vậy, về nhà mới thấy, rất nhiều thứ kỳ thật không cần mua.

- Không phải vậy, quần áo này vú Vương mặc thật sự rất đẹp.

Tuệ Lâm cười ngọt nói.

- Điều là bà già rồi, chưa từng dùng những quần áo này.

Vú Vương tuy rằng có không ít nếp nhăn nơi khóe mắt, nhưng cười lộ lên rất có hương vị của người già.

Mọi người nói chuyện nhà một lát, Vú Vương lấy trà nóng cho Dương Thần và Lâm Nhược Khê, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn Lâm Nhược Khê nói:

- Tiểu thư, sau khi tiểu thư Trinh Tú đến đây, phòng ở của chúng ta giống như có chút chen chúc, vừa rồi ban ngày lúc dạo chợ, lời Quách phu nhân nói tôi cảm thấy khá có đạo lý, về sau cô cùng cậu chủ có thể có đứa nhỏ, gia đình của chúng ta như vậy, khẳng định phải sinh nhiều đứa nhỏ, đến lúc đó, phòng ở xác định không đủ dùng, không bằng chúng ta bây giờ có phương tiện, chuyển nhà.

- Đứa nhỏ?

Lâm Nhược Khê những cái khác không nghe cẩn thận, chỉ có hai chữ “đứa nhỏ” là nghe rõ, kinh ngạc nhìn Quách Tuyết Hoa mặt mày hớn hớn, gật đầu nói đúng vậy, lại nhìn Dương Thần vuốt cái mũi ra vẻ thâm trầm.

Lâm Nhược Khê đánh cuộc, bản thân mình tới bây giờ cũng không khóc không ra nước mắt như vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 415

Lão Gia Phong Kiến

Trong phòng Tổng thống ở một khách sạn cao cấp năm sao Trung Hải, Ninh Quốc Đống vừa mới tham gia một yến hội, tự cởi lễ phục do nhà thiết kế Mễ Lan tự mình thủ công may thành, sau khi rót một chén Bordeaux ướp lạnh, hai chân bắt chéo ngồi trên ghế da lớn gần cửa sổ, ánh mắt vài phần mê ly nhìn bóng đêm lá lướt ngoài cửa sổ.

Di động lúc này rung lên, Ninh Quốc Đống nhìn xuống dãy số, mở tiếp điện thoại, mặt không thay đổi hỏi:

- Chuyện làm thế nào rồi?

Tiếng nói người đàn ông ở đầu kia điện thoại có chút nổi giận:

- Rất xin lỗi, công tử, chúng tôi bị người đàn ông tên Dương Thần kia nhận ra...

- Là sao?

Ninh Quốc Đống nghi ngờ mình nghe nhầm:

- Các người là rác rưởi sao? Các người không phải là người trải qua huấn luyện đặc công toàn cục sao? Sao điều tra chuyện nhỏ như thế cũng không làm được?

- Công tử, chúng tôi cũng không biết sao lại thế này, theo lý thuyết không hề sơ hở, cũng không biết vì sao người tên Dương Thần kia có thể nhìn ra, hắn còn trả tiền cơm cho chúng ta... Thật sự... Thật sự hắn như thần vậy...

- Thần? Đầu các người là đồ con lợn sao?

Ninh Quốc Đống mắng to:

- Các người không cần làm nữa, rút về nhà đi, tôi không cần rác rưởi như các người.

Nói xong, Ninh Quốc Đống ném mạnh điện thoại, sắc mặt thâm trầm nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thào tự nói:

- Xem ra... Tiểu tử kia chính xác có chút môn đạo, lần trước tại đại viện quân khu Dương gia thấy hắn... Dương Thần... Dương Phá Quân... Dương Công Minh...

- Hả... Phương diện này, chẳng lẽ còn cái gì liên hệ?

Ninh Quốc Đống không phải kẻ ngu dốt, thậm chí thông minh hơn so với con cháu quý tộc bình thường, bằng không, Ninh Quang Diệu cũng sẽ không giao cho y tuổi còn trẻ mà trọng trách như vậy, kết hợp chuyện lần đó tại đại viện quân khu Dương gia, lại kết hợp kỹ thuật lái xe của Dương Thần hôm nay, và chuyện Lâm Nhược Khê và Dương Thần ra về vợ chồng, Ninh Quốc Đống có thể phán định, Dương Thần tuyệt đối không phải là người trước đây

mình biết, đơn giản là một công nhân Ngọc Lôi.

- Dương Thân... dù mày là ai, mày sẽ không đắc ý lâu được đâu, Lâm Nhược Khê... không có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt tôi, em cũng vậy.

Tự nhủ xong, Ninh Quốc Đông uống hết rượu hồng cùng viên đá trong chén vào miệng mình, răng cắn viên đá, phát ra tiếng vỡ “rắc rắc”.

...

Trong đại sảnh biệt thự Long Cảnh Uyển.

Lâm Nhược Khê nhìn ánh mắt tràn đầy chờ đợi của Quách Tuyết Hoa nói:

- Dì Quách... Con... Con cùng Dương Thân còn chưa muốn có đứa nhỏ.

- Không có việc gì, mẹ biết các con gần đây rất bận việc, qua lúc này, đợi chúng ta dọn nhà xong, rồi có đứa nhỏ cũng không muộn.

Quách Tuyết Hoa đảo mắt đặt ra thời gian sau khi chuyển nhà.

Dương Thân thấy sắc mặt Lâm Nhược Khê lúc đỏ lúc trắng, tâm không đành lòng, cười hỏi:

- Còn chưa nói sẽ chuyển đến chỗ nào, vú Vương vú đề xuất, tìm phòng ở được không?

Vú Vương mở miệng nói:

- Tìm được rồi, nhà cũ của chúng ta vẫn còn, tôi có phái người từng tuần đến quét tước, chúng ta trực tiếp chuyển nhà đến đó, phòng ở đó lớn hơn, có thể hai mươi mấy người ở, là phòng để lại từ thời dân quốc.

Nhà cũ trong miệng vú Vương, tất nhiên cũng chính là nhà cũ trong lời Lâm Nhược Khê lúc trước, bị Lâm Khôn chiếm lấy.

Sau khi Lâm Khôn chết đi, toàn bộ tài sản trong tay ông ta cũng chuyển về danh nghĩa Lâm Nhược Khê, tòa nhà kia tự nhiên cũng thuộc sở hữu của Lâm Nhược Khê.

Chỉ có điều, Lâm Nhược Khê vội vàng làm chuyện khác, hơn nữa, chỉ cần nhớ tới nhà cũ, sẽ nhớ tới người thân của mình, tự nhiên không muốn nói thêm.

Giờ phút này vú Vương nhắc tới, trong mắt Lâm Nhược Khê toát ra một chút đau thương, cũng không nói gì.

Vú Vương thở dài nói:

- Tiểu thư, tôi biết cô nhớ đến tòa nhà kia liền khổ sở, tôi cũng sẽ nhớ đến lão phu nhân. Những ngày phu nhân ở đây, tiểu thư cô chưa bao giờ trở về, cũng không phải cuối cùng chân chính là nhà của chúng ta, lại nói tiếp, biệt thự Long Cảnh Uyển này vẫn là lúc trước tiểu thư cùng lão gia cãi nhau mới lấy được, trong lòng tôi vẫn ngóng trông ngày nào đó trở về nhà.

Lâm Nhược Khê cắn môi dưới, cuối cùng gật đầu:

- Cần phải trở về, vậy mấy ngày nay, vú gọi công ty chuyển nhà đến đây, vừa lúc chúng ta muốn đưa Tuệ Lâm đi chơi một ngày, chọn luôn ngày đó đi.

- Ủ, yên tâm, tôi sẽ gọi bọn họ.

Vú Vương an ủi nói.

Quách Tuyết Hoa và Tuệ Lâm đều từ vú Vương nghe qua chuyện quá khứ của Lâm gia, biết Lâm Nhược Khê giờ phút này trong lòng khẳng định không thoái mái, hai người lại gần cầm tay Lâm Nhược Khê nắm lấy, Lâm Nhược Khê mỉm cười, ra hiệu mình không có việc gì.

Dương Thần để lại bốn người phụ nữ dưới lầu nói chuyện phiếm, một mình chậm rì rì bước lên lầu hai, đi đến trước cửa phòng Trình Tú, gõ cửa.

Cửa phòng mở ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lịch của Trình Tú có chút mệt mỏi, cô bé còn chưa hoàn toàn nẩy nở, kẹp tóc đuôi ngựa, môi có hơi khô, lúc này nhìn vào, thật giống bộ dáng của học sinh trung học.

- Dương đại ca, anh đã về rồi, có việc gì sao?

Dương Thần sờ nhẹ mặt Trình Tú:

- Đừng để mệt quá, thời gian còn nhiều, muốn nghỉ ngơi cứ nghỉ ngơi, có cái gì khó cần anh giúp em giải đáp không?

Trình Tú ngọt ngào cười:

- Không có việc gì, lúc này so với lúc em bày quán buôn bán thoái mái hơn nhiều, Dương đại ca anh nghỉ ngơi sớm đi, công việc kiếm tiền của anh mới thật mệt.

Dương Thần chợt dạ, bản thân bây giờ đi làm thật đúng là không lo lắng, công chuyện cơ bản đều giao cho An Tâm đi làm, chính mình làm ông chủ bỏ mặc, hôm nay lại muốn cùng Đường Uyên làm chuyện mờ ám.

Trình Tú là cô gái có thể chịu khổ, Dương Thần biết chính mình hiện tại càng quan tâm, ngược lại sẽ khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, cũng không hỏi nhiều, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thần đi làm, vừa mới bước vào phòng làm việc, An Tâm đã sớm ở trong văn phòng, vui đầu xem văn kiện, ngồi ở chỗ ngồi tổng giám đốc của mình, từ một yêu tinh thật sự đã thành công trở thành người phụ nữ mạnh mẽ.

- À!

An Tâm thấy Dương Thần tiến vào trong phòng, lập tức buông đồ trong tay, đi đến trước mặt Dương Thần, học động tác chào trong kịch cổ tranh truyền hình:

- Thỉnh an đại lão gia!

Dương Thần buồn cười:

- Lại học được thủ đoạn gì nữa đây, anh cũng không phải là người thống trị phong kiến.

- Không có cách nào khác, em mỗi ngày về nhà, lão cha tiền đồ rộng lớn của em lại muốn em hầu hạ đại lão gia ngài thật tốt, ngàn vạn lần đừng chọc ngài tức giận, ngàn vạn lần không thể đùa giỡn tính khí nóng nảy đó.

An Tâm bĩu môi nói:

- Em cũng rất vất vả nói thật đa dạng để có được sự vui vẻ của ông chủ của em nữa.

Dương Thần tiến đến ôm thân hình mềm mại của An Tâm, ngồi trên ghế, đặt cái mông đầy đặn của An Tâm trên đùi mình, cười nói:

- Như vậy phiền cha của em, sao không từ trong nhà chuyển ra?

An Tâm trông cái miệng nhỏ nhắn, dựa vào vai Dương Thần, từ từ nói:

- Phiền thì thế nào, không thích thì thế nào, ông ấy dù sao cũng là cha em, có ông ấy mới có em, ông ấy nuôi em lớn... Lúc em không nghe lời ông ấy, ông ấy cũng thu tiền trong thẻ tín dụng của em, tuy rằng đối với em làm một số việc quá đáng, nhưng ông ấy thật sự coi em là con gái ông ấy.

- Em sớm nghĩ thông suốt, trên thế giới này, không ai tuyệt đối tốt vô điều kiện, chỉ có điều muốn thấy, đánh giá hấp dẫn hay không để ông ấy bỏ qua đối phương, cha tôi lúc trước bởi vì Liễu gia, bỏ rơi em, nhưng hôm nay, vì anh, ông ấy đã luyến tiếc em.

Dương Thần nhú mày:

- Lời của em có chút đạo lý, nhưng sao anh nghe, lạnh lẽo trong lòng, ngày nào đó nếu gặp phải người đàn ông mạnh mẽ hơn anh, có phải em muốn đi theo người ta?

An Tâm chớp mắt, cười quyền rũ nói:

- Sẽ không đâu, em thấy được một chút kia, mới phải kè cận anh không buông tay, em không phải là cha của em, nếu làm như vậy, bản thân em sẽ chán ghét mình hơn nữa, có ai lợi hại hơn anh- ông xã của em?

Dương Thần nhún vai:

- Khẳng định là có!

- Em sẽ không thay đổi, tuy rằng anh chính là đại lão gia xã hội phong kiến, rất nhiều phụ nữ, rất nhiều thủ hạ, nhưng em thích con người anh, không có biện pháp.

An Tâm dịu dàng nói.

Bàn tay Dương Thần chậm rãi sờ ngực của An Tâm, xoa nắn:

- Tiểu yêu tinh, ngày hôm qua không làm, muốn hiện tại bù lại.

Hai má lúm đồng tiền của An Tâm thoáng chốc đã kiều diễm ướm át, trong đôi mắt long lanh mờ sương:

- Mới sáng sớm, nếu chẳng may có người tìm anh có việc thì làm sao bây giờ?

- Có thể có việc gấp gì chứ, em xem em, cái miệng nhỏ nhắn đỏ lên chờ anh hôn.

Dương Thần không có hảo ý, cười nói.

An Tâm lập tức tru cái miệng nhỏ nhắn, u oán nhìn chằm chằm Dương Thần, chỉ có lúc cùng người đàn ông này mây mưa thất thường, loại hưởng thụ này rất mê người, phụ nữ làm mấy chục lần, chưa chắc có một lần đạt đỉnh, nhưng khi thân mật, mỗi lần đều khiến mình thăng hoa.

Đang lúc Dương Thần muốn đưa ma trảo thăm dò vào váy của An Tâm, điện thoại trên bàn làm việc vang lên.

Dương Thần thở dài, mở tiếp điện thoại:

- Ai vậy, sáng sớm như vậy?

Mắt An Tâm trợn trắng, có người nào như vậy trong phòng làm việc tiếp điện thoại?

Đối phương trầm mặc một lát, đột nhiên truyền đến một giọng nữ quen thuộc:

- Có phải quấy rầy anh cùng hồ ly mị tử An Tâm kia thân thiết? Tiểu tình nhân của em?

Dương Thần lập tức xấu hổ, cười nói:

- Hóa ra là bảo bối Minh Ngọc, ha... Nói như thế nào nhỉ, anh vừa rồi đang nghĩ đến em, muốn em tới, cho nên bị tiếng điện thoại đánh gãy mới không vui.

Biết rõ là nói dối, Lưu Minh Ngọc trong điện thoại vẫn bật cười:

- Anh gạt người, được lắm, nếu anh nghĩ muốn em, hiện tại lập tức đến văn phòng em, em có chút chuyện nói với anh!

- Bây giờ?

Dương Thần nhìn trước mắt tú sắc đang chờ mình hưởng thụ, liếm liếm môi hỏi:

- Một giờ sau được không?

- Không được, em phải đợi họp, anh không phải đang làm chuyện xấu chứ, tự mình sắp xếp thời gian đi!

Lưu Minh Ngọc tức giận nói.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Vậy được, dù sao ở chỗ em cũng có thể làm.

Đợi Dương Thần ngắt điện thoại, vẻ mặt An Tâm khinh miệt nhìn Dương Thần:

- Ngay trước mặt một người phụ nữ, cùng một người phụ nữ khác liếc mắt đưa tình, còn như vậy nói trắng ra phải làm gì, anh ngày càng giống lãnh chúa cổ đại háo sắc ngu ngốc.

Dương Thần nhéo mặt An Tâm:

- Vậy có thể dù thế nào, thật khó khiến anh bỏ rơi các em? Nếu đều tới đây, anh không thể cả ngày nhăn nhó nghĩ làm sao đối đãi với các em, nếu không thể khóc, đành phải cười đối mặt.

Tuy rằng biết Dương Thần nguy hiểm, nhưng An Tâm cũng cam chịu.

Dương Thần đưa An Tâm từ trên đùi xuống, đứng lên chuẩn bị tới văn phòng của Lưu Minh Ngọc, sau khi Lưu Minh Ngọc thành Trưởng ban, liền giống Mạc Thiện Ny mỗi ngày bận tới mặt tối mũi, không ngờ hôm nay chủ động trong thời gian làm việc gọi mình đến gặp cô, tuy chế giễu nhưng thật có chuyện gì trọng yếu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 416

Ngụy Dân Chủ

Đã lâu không tới thăm ban Quan hệ xã hội, Dương Thần bước vào văn phòng, đã bị một đám chị em phụ nữ màu sắc sặc sỡ vây quanh, cảm giác hương phấn son ập vào mũi, làm Dương Thần rất hoài niệm hương vị này.

- Tiểu Dương, làm giám đốc vĩnh vảo phải không? Lâu như vậy không đến thăm chị em chúng tôi?

Một chị gái trong Ban quan hệ xã hội nói.

Dương Thần ngượng ngùng cười:

- Không phải mới vừa hết năm sao, mọi người cũng khá vội, tôi chỉ có thể tưởng niệm đến các vị mỹ nữ.

- Ngọt quá, nghe nói tìm một nữ thư ký giống như hồ ly, khẳng định mỗi ngày làm chuyện xấu.

Trương Thái miệng đang ăn bánh bích quy nói.

Dương Thần sững sốt, sao chuyện của An Tâm lại còn truyền vào trong văn phòng chính, có vẻ địa vị của An Tâm đúng là hồ ly tinh, cũng không biết có phải vấn đề phụ nữ nhìn phụ nữ hay không, hay là trong ngày thường An Tâm thực sự gây chú ý.

- Đừng nói người ta như vậy, có lẽ người ta đang lúc kết giao.

Triệu Hồng Yến quái dị liếc mắt nhìn Dương Thần nói.

- Đang lúc kết giao cái gì, chính anh ấy nói đã kết hôn.

Trương Thái than thở.

- Ăn bánh bích quy của em, vợ vẫn quản chuyện người ta làm gì.

Triệu Hồng Yến điểm điểm lên mặt Trương Thái.

Dương Thần cảm thấy nữ đồng sự thân cận nhất của mình dường như biết chuyện gì, nhưng không tiện mở miệng hỏi.

Lúc đi vào văn phòng Lưu Minh Ngọc, Lưu Minh Ngọc đang ngồi ngay ngắn trước máy tính xem xét cái gì.

Mặc một thân đồng phục xanh lơ, trên cổ trắng quấn một khăn lụa tím, một đầu tóc đen dài, khuôn mặt hồng nhuận trắng nõn khác thường, khí chất thành thực so với lúc mới quen biết đã nồng đậm hơn.

Làm Dương Thần mắt sáng ngời là, Lưu Minh Ngọc không ngờ đeo một kính mắt cận thị, nghĩ vốn là có chút cận thị, chẳng qua trong phòng làm việc, lười mang kính sát tròng, cho nên liền như vậy mang kính bình thường.

Mang kính mắt này khiến Lưu Minh Ngọc càng tỏa ra phong độ của người trí thức, có hương vị của phụ nữ đã học đại học, khiến Dương Thần nghĩ kỳ lạ, đồng thời trong lòng nổi lên một ngọn lửa tà.

Lưu Minh Ngọc thấy Dương thần vào cửa, dường như mỉm cười, đang muốn tháo kính mắt xuống, lại bị Dương Thần ngăn lại.

- Ai, đừng tháo.

Dương Thần cười ngăn cản.

Lưu Minh Ngọc nháy mắt mấy cái, buồn bực nhìn Dương Thần, bàn tay nửa buông xuống.

Dương Thần đi đến bên cạnh Lưu Minh Ngọc, thẳng đầu cẩn thận đánh giá, thấy trên mặt Lưu Minh Ngọc hiện lên một màu ửng hồng, mới cười nói:

- Bảo bồi Minh Ngọc ơi, kính mắt của mẹ này, cách ăn mặc này, em học của ai?

- Tới địa ngục đi, cái gì mà kính mắt của mẹ...

Lưu Minh Ngọc lúc này mới hiểu ý niệm trong đầu của người này, lập tức tháo kính mắt nhét vào trong ngăn kéo.

Dương Thần có chút tiếc nuối, tuy nhiên da mặt phụ nữ mỏng, bản thân cũng không muốn yêu cầu cô về sau liền lấy thái độ như vậy trước mặt mình lay động, mặc dù bây giờ thật mê người.

Lưu Minh Ngọc đập bàn, chỉ huy Dương Thần:

- Đừng di chuyển tới bên cạnh em, ngồi đối diện đi!

Dương Thần cười khò:

- Lâu như vậy không thân thiết cũng không lại làm nũng, lại bắt anh ngồi, thật sự là trái tim băng giá!

- Đừng khoe mẽ, sớm nói với anh tôi không phải là cô bé nhỏ, sớm qua tuổi ấy rồi, ai rảnh làm nũng với anh!

Lưu Minh Ngọc liếc trố mắt Dương Thần một cái:

- Em muốn nói chuyện chính sự với anh!

Dương Thần đi đến bên bình nước tự mình rót một chén, mới khoan thai ngồi vào ghế đối diện bàn làm việc của Lưu Minh Ngọc, uống nước hỏi:

- Chuyện gì, nói đi!

Lưu Minh Ngọc khuôn mặt u sầu, trầm ngâm một lát, nói:

- Cha mẹ em muốn gặp anh!

- Phụt...

Non nửa nước trong miệng Dương Thần đều phun ra.

Lưu Minh Ngọc nhíu mày, có chút không hài lòng bĩu miệng:

- Phản ứng như thế, chẳng lẽ đáng cười vậy sao?

Dương Thần khoát tay, dở khóc dở cười nói:

- Em đem chuyện của chúng ta nói với cha mẹ em sao?

- Nói rồi.

Lưu Minh Ngọc thở dài nói:

- Sao có thể không nói, em đã đến tuổi này, người thân bạn bè của gia đình em, người ít tuổi hơn em cũng đã kết hôn sinh đứa nhỏ, em bây giờ không báo tin với cha mẹ, bọn họ đương nhiên muốn em nếu không nói đã

có người đàn ông nào, bọn họ sẽ cứng rắn nhét cho em một người đàn ông, để gả em đi!

Dương Thần nói:

- Vậy em nói quan hệ chúng ta là thế nào?

Lưu Minh Ngọc yếu ớt nói:

- Em làm sao dám nói tự mình tìm một cây cải củ lớn, đành phải nói cùng anh kết giao, chỉ có điều tất cả mọi người bề bọn nhiều việc, không nói cho bọn họ thôi!

- Cho nên bác trai bác gái muốn gặp anh?

Dương Thần đại khái hiểu chuyện.

- Có thể chứ?

Lưu Minh Ngọc hồi hộp hỏi, có chút sợ hãi.

Dương Thần không hiểu hỏi lại:

- Vì sao không thể, bọn họ là cha mẹ em, anh bắt cóc con gái bọn họ, đương nhiên phải để bọn họ gặp anh mới được, mượn đồ còn phải hỏi chủ, bắt con gái sao có thể không hỏi cha mẹ?

- Khó nghe chết đi được, cái gì mà bắt con gái, anh không bao giờ nói dễ nghe.

Má lúm đồng tiền xinh đẹp của Lưu Minh Ngọc đỏ lên, nhưng rõ ràng vui vẻ, nhẹ nhàng thở ra.

Tiếp sau, Lưu Minh Ngọc lại nghĩ đến cái gì, khó xử nói:

- Nhưng bọn họ muốn chúng ta kết hôn thì phải làm sao bây giờ, anh... anh đã kết hôn...

Dương Thần nhìn thẳng cô, cười hỏi:

- Em đồng ý kết hôn với anh sao?

Lưu Minh Ngọc giật mình, trầm tư một lát, lắc đầu:

- Nếu em nói không muốn, đó là giả, nhưng em biết, trong lòng anh chắc chắn thực sự không kết hôn với em, em nhất định kém hơn so với Thiện Ny, kém người vợ của anh mà em không biết, thậm chí còn kém hơn An Tâm kia, kỳ thật em sở dĩ lựa chọn ở cùng anh, phần nhiều vì em cần chỗ dựa, đương nhiên em thích anh, cũng rất yêu anh, nhưng... Nguyên nhân chính vì như vậy, em chỉ nghĩ muốn như bây giờ, ở bên cạnh anh là được rồi, kết hôn và những cái khác... Em đã dần không còn để ý.

- Phụ nữ ngốc, nói mê sảng, anh sẽ không bắt công như vậy, chuyện này anh sẽ giải quyết, bác trai bác gái muốn gặp anh, em sắp xếp thời gian đi, tuy nhiên phải sau mấy ngày nữa, mấy ngày nay anh đang có một số việc.

Dương Thần suy nghĩ một lát nói.

Lưu Minh Ngọc cười gật đầu, cũng không hỏi nhiều Dương Thần định giải quyết thế nào, cô tin tưởng bản thân, cũng tin tưởng Dương Thần sẽ xử lý tốt chuyện này.

Hai người trầm mặc một lát, Lưu Minh Ngọc muốn làm việc, còn Dương

Thần suy xét cụ thể nên gặp mặt cha mẹ Lưu Minh Ngọc như thế nào.

Bỗng nhiên, Lưu Minh Ngọc nói:

- Hồng Yến biết chuyện của em và anh.

- Hả?

Dương Thần lập tức phản ứng lại.

- Em nói Hồng Yến, biết chuyện em làm tình nhân của anh, hai ngày trước cô ấy qua văn phòng em hỏi, em công nhận cô bé ấy cũng có hứng thú, khuyên bảo em đừng làm nhục bản thân, không cần vì nhất thời xử trí theo tình cảm mà chôn vùi hạnh phúc cả đời, anh thấy cô ấy nói có đạo lý hay không?

Lưu Minh Ngọc cười như không hỏi.

Dương Thần vỗ trán, lần trước ở Nhật Bản, hẳn dự cảm lúc động đất đêm đó, Triệu Hồng Yến biết quan hệ của mình và Lưu Minh Ngọc, dù sao cô ấy và Lưu Minh Ngọc cũng ở cùng một phòng, tiếng động đêm đó lớn như vậy, khẳng định phát hiện chuyện Lưu Minh Ngọc không ở trong phòng.

Lòng phụ nữ luôn xa hơn so với tưởng tượng tinh tế, Triệu Hồng Yến khẳng định căn cứ theo rất nhiều dấu vết để lại, nghĩ ra chuyện này.

- Cô ấy nói có đạo lý, đi theo anh, khẳng định là một người đàn ông không có toàn tâm toàn ý đối với em, không đáng, tuy nhiên, em có thể lựa chọn, ở cùng với anh giống như đi vào ngõ cụt, càng ngày càng tối đen.

Dương Thần nói chắc chắn.

Lưu Minh Ngọc liếc trắng hăn:

- Chỉ biết anh “ác bá” nói như vậy, ngoài miệng là nhân nghĩa dân chủ, kỳ thật so với người khác còn ích kỷ hơn.

Dương Thần sờ mũi, che dấu xấu hổ chính mình, cười cười.

- Đúng rồi, buổi tối đồng sự gặp gỡ, anh cũng đi nhé!

Lưu Minh Ngọc tràn đầy chờ mong nói.

Dương Thần hỏi:

- Là ban Quan hệ xã hội à?

- Cũng không phải là tất cả, hai ngày trước em cùng Thiện Ny bàn bạc, tổ chức một lần bộ Tài chính và ban Quan hệ xã hội gặp mặt, bộ Tài chính có rất nhiều thanh niên tuổi trẻ có tiền đồ, vừa lúc để cho tỷ muội chúng ta xem xét.

Lưu Minh Ngọc trong mắt tất cả đều là hào quang Bát quái.

Dương Thần xem như hiểu, người phụ nữ này muốn làm hồng nương, tuy nhiên không nghĩ tới, tình cảm của Lưu Minh Ngọc và Mạc Thiện Ny tiến triển nhanh như vậy, đều muốn cùng nhau hoạt động.

Nghĩ lại, bây giờ Mạc Thiện Ny cùng Sắc Vi ở cùng nhau, ba người phụ nữ của mình, không ngờ trên ý nghĩa nào đó, bắt đầu nổi lên bất đồng, lại kết nối cảm tình lẫn nhau.

Dương Thần suy nghĩ, có phải lần sau nên gọi cả An Tâm đi cùng, để bốn

người phụ nữ cùng chơi đánh mạt chược?

- Trong đầu suy nghĩ ý niệm xấu xa gì thế? Cười đến mức cằm sắp rơi xuống đất.

Lưu Minh Ngọc bất mãn hỏi:

- Anh có đi không?

- Anh đi... sẽ không làm các em xấu hổ?

Dương Thần hơi lo lắng hỏi.

Lưu Minh Ngọc bật cười:

- Anh cho là em và Thiện Ny là cái loại tiểu nữ nhân tranh giành tình nhân sao? Chúng ta chơi với nhau, gọi anh đi, là coi anh như một phần tử của chúng ta, bằng không, hừ hừ, đừng tưởng rằng anh là giám đốc thành viên của công ty liên rất giỏi, vẫn thờ ơ đáp lại anh.

Dương Thần bỗng nhiên gật đầu:

- Nếu như vậy, anh nhất định phải đi, anh cũng không phải là người mất gốc.

Nói xong, Dương Thần liền gọi điện về nhà, nói cho Quách Tuyết Hoa và vú Vương là mình không về nhà ăn cơm.

Suy nghĩ lại, Dương Thần vẫn quyết định gọi điện thoại cho Lâm Nhược Khê nói một tiếng, tốt xấu cũng là tôn trọng giữa vợ chồng, nhớ mẹ cũng phải nhớ vợ mới đúng.

Di động gọi được, thanh âm nói chuyện lãnh đạm của Lâm Nhược Khê từ đầu kia truyền đến.

- Có việc nói mau!

Dương Thần đã quen với giọng điệu này, không quá để ý:

- Đang bận à? Kỳ thật cũng không phải chuyện lớn, nói với em một tiếng tối nay không về nhà ăn cơm.

Lâm Nhược Khê trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi:

- Anh đi làm gì?

Dương Thần không ngờ được, Lâm Nhược Khê chủ động quan tâm đến mình làm cái gì? Trước kia chưa từng có, cho dù ra ngoài nhiều ngày, cô căn bản sẽ không hỏi nhiều hấn làm gì.

- Có nên nhận ân huệ này không, hôm nay lại quan tâm anh làm gì.

- Anh gọi điện cho em là tôn trọng, em cũng vậy tôn trọng anh, cho nên hỏi anh, không muốn nói thì thôi.

Nói xong, Lâm Nhược Khê dường như muốn tắt điện thoại.

- Anh nói.

Dương Thần cười khổ, chính mình dường như chạm đến đáy lòng non mềm của Lâm Nhược Khê, người phụ nữ kia then thùng.

- Là ban Quan hệ xã hội và bộ Tài chính quan hệ hữu nghị, anh đi tham gia gặp gỡ.

Lâm Nhược Khê chần chừ hỏi:

- Là Thiện Ny cùng Lưu Minh Ngọc tổ chức?

- Hơ... Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

Lâm Nhược Khê đột nhiên nói;

- Em cũng đi.

- Bộp!

Di động trong tay Dương Thần nhất thời không cầm chắc, trực tiếp rơi trên mặt đất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 417

Điều Hồi Hộp

Đại chủ tịch Lâm đột nhiên “ân sủng” đã khiến Dương Thần giật mình, một câu “em cũng đi”, trực tiếp khiến Dương Thần choáng váng.

Lưu Minh Ngọc đối diện thấy Dương Thần trợn to mắt, vẻ mặt không hiểu ra sao, di động rơi trên mặt đất, không khỏi hoài nghi Dương Thần có trúng tà hay không?

- Anh có việc gì không?

Lưu Minh Ngọc thân thiết hỏi.

Dương Thần nhặt lấy di động trên mặt đất lên, khoát tay ra hiệu mình không có việc gì, hướng đầu kia Lâm Nhược Khê tiếp tục nói:

- Vậy, bà xã, bảo bồi ời, em hôm nay thân thể có phải không thoải mái? Không giống em!

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Em quan tâm cuộc sống của công nhân viên chúng, cùng công nhân tham gia một số hoạt động, không được sao? Hay là nói, anh không hề muốn cho em thấy vài thứ?

Dương Thần vội cãi lại:

- Tuyệt đối không có, em đi anh vui mừng còn không kịp nữa là!

Dương Thần cười khỏ.

- Vậy quyết định rồi, tan tầm anh đón em, em sẽ gọi điện cho anh.

Lâm Nhược Khê nói xong, trực tiếp tắt máy.

Tan tầm đón cô? Vậy chẳng phải là muốn cho những người khác biết họ đi cùng nhau? Chẳng lẽ muốn công bố quan hệ?

Dương Thần suy nghĩ trăm lần vẫn không có lời giải đáp, cũng không biết ý tưởng cụ thể của Lâm Nhược Khê là gì, nhưng với bản thân Dương Thần mà nói, hết thấy đều không sao cả, chỉ cần Lâm Nhược Khê không sợ phiền toái, hẳn cũng không có gì che giấu.

- Bà xã anh mang thai?

Lưu Minh Ngọc đột nhiên tò mò hỏi.

Dương Thần cười cứng:

- Sao lại mang thai, ai nói thế!

- Vậy sao anh hỏi cô ấy thân thể có phải không thoải mái không?

Lưu Minh Ngọc cười giảo hoạt.

Dương Thần cảm thấy đối với người phụ nữ của mình không có gì giấu diếm, sớm muộn gì cũng được biết, vì thế nói:

- Bà xã anh nói, cũng muốn tham gia buổi gặp gỡ đêm nay, đến lúc đó,

em có thể gặp chính thất thần bí kia.

Lưu Minh Ngọc tươi cười tiêu tan, lo lắng nói:

- Vậy... em có cần chuẩn bị một chút không?

- Chuẩn bị gì?

- Chuẩn bị cái lễ gặp mặt, hoặc là... hoặc là bà xã của anh, cô ấy thích cái gì?

Lưu Minh Ngọc nhỏ giọng hỏi.

Dương Thần cười quái dị nói:

- Cũng không phải tiêu thiếp đi gặp chính thất trong xã hội cũ, em sao lại có bộ dáng sợ hãi như vậy!

- Em có thể không sợ hãi sao? Anh tính tình nóng nảy chíp bông như vậy không sao cả, nhưng em kỳ thật vẫn khá lo lắng, mọi người không vui, anh chịu tội, em cũng chịu tội, hơn nữa vốn chính là em chen chân, em đương nhiên không có lý rồi.

- Không cần chuẩn bị cái gì, chờ em thấy cô ấy, em sẽ hiểu, chuẩn bị cái gì đều không có ý nghĩa.

Dương Thần nói.

Không phải vậy sao, công việc là do người ta giao, tiền lương cũng do người ta phát, chuẩn bị cái gì chẳng khác nào hoàn lại cho người ta.

Lưu Minh Ngọc cũng không biết có nghe vào hay không, bản thân trầm tư, cũng không đáp lại Dương Thần.

Dương Thần thấy Lưu Minh Ngọc tâm tư đề nặng đã không còn ý làm chuyện khác, cũng rất tức thời đi ra khỏi văn phòng.

Buổi chiều đảo mắt liền trôi qua, tới giờ tan tầm, Dương Thần đứng giờ lái xe đến chỗ hẹn cùng Lâm Nhược Khê.

Vừa dừng xe lại, liền nhìn thấy Lâm Nhược Khê một thân mặc áo khoác lông ngắn màu râm nắng, váy ngắn dày màu đen, phối hợp với bút tất dài tơ tằm, trong tay mang theo một túi nhỏ màu cà phê đang từ từ đi tới.

Trong ngày thường thoát nhìn Lâm Nhược Khê nghiêm nghị lạnh lùng, cách ăn mặc lúc này thoát nhìn trẻ trung gợi cảm hơn rất nhiều.

Đương nhiên, đánh giá đơn giản như vậy cũng chỉ là Dương Thần giống như thói quen suy nghĩ của người đàn ông khi thấy bà xã của mình, nếu là người đàn ông tầm thường thấy cảnh tượng này, tất nhiên sẽ ngơ ngẩn một hồi lâu mới đem ánh mắt chuyển đi được.

- Không tồi không tồi, còn biết thay cách ăn mặc phù hợp buổi tối gặp gỡ, bảo bối Nhược Khê của anh cũng không phải cái gì cũng không biết!

Dương Thần khen ngợi nói.

Lâm Nhược Khê dường như bị đâm đúng chỗ đau, cắn môi dưới, vừa ngồi vào trong xe, vừa nhẹ giọng nói:

- Là hỏi Thiện Ny nên mặc thế nào, cô ấy nói cho em biết nên mặc như vậy.

Về mặt Dương Thần cứng đờ, trách không được Lâm Nhược Khê đột nhiên có cách ăn mặc chưa từng thấy bao giờ, hóa ra là trung cầu ý kiến Mạc Thiện Ny.

Nói như vậy, Mạc Thiện Ny đã biết mình sẽ mang theo Lâm Nhược Khê đến, như vậy có thể hay không, đem quan hệ giữa mình và Lâm Nhược Khê nói cho Lưu Minh Ngọc?

Nghĩ đến đêm nay hai tình nhân sẽ cùng ở một chỗ với vợ mình, Dương Thần không khỏi trong lòng thiếu tự tin.

Địa điểm gặp gỡ được chọn là Tử Nguyệt Hiên ở Trung Hải tương đối nổi tiếng, là một hộp đêm xa hoa, tập hợp các loại phương tiện giải trí, có thể làm karaoke, cũng có thể thành nhà hàng đêm, bao hàm hương vị toàn diện.

Sau khi đưa xe cho bồi bàn, Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê song song đi vào đại sảnh hộp đêm ánh sáng u ám.

Vì thời gian không còn sớm nên đã có không ít khách, nhân viên phục vụ qua lại không ngớt, ân cần đưa hai người Dương Thần tới phòng lớn tốt nhất.

Mà trước lúc Dương Thần và Lâm Nhược Khê đến, trong phòng riêng lớn đã náo nhiệt tiến hành các loại thảo luận, phần lớn đều xung quanh tin tức Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc mang đến – Lâm tổng không ngờ cũng muốn tham gia buổi gặp gỡ đêm nay?

Đối với viên chức trẻ tuổi của ban Quan hệ xã hội và bộ Tài chính mà nói, trong ngày thường nhìn thấy Lâm Nhược Khê cũng không dám ngẩng đầu đưa mắt nhìn, giống như nữ thần băng sơn, dường như chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể không tôn trọng.

Mà hiện giờ, bọn họ cảm thấy nữ thần không ngờ giáng lâm đến bên bọn họ, cùng bọn họ ngồi một chỗ liên hoan, điều này làm bọn họ sao có thể không mừng rỡ như điên, mà lại vừa mừng vừa lo?

- Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, tôi vốn đang muốn ca hát, tôi lo ngại gần Lâm tổng, liền sợ hãi há mồm cũng không hát được.

Một nữ Quan hệ xã hội then thùng nói.

Chàng trai bộ Tài chính cười ha hả nói:

- Chúng ta gọi Lâm tổng hát cho chúng ta nghe, tôi thật sự hiếu kỳ Lâm tổng ca hát như thế nào?

- Cẩn thận làm Lâm tổng tức giận, giảm tiền lương của anh.

Một người phụ nữ nói.

- Dù là bảo tôi lấy ít một tháng tiền lương, cũng muốn nghe Lâm tổng hát...

Lúc này cửa bị bên ngoài đẩy ra, Dương Thần đi trước mỉm cười vào phòng, theo sau, bóng dáng thướt tha của Lâm Nhược Khê mới bước tới.

Trong phòng riêng lớn, mười mấy người nam nữ trẻ tuổi lập tức trầm mặc đến mức cái kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng, nhìn thẳng chằm chằm Lâm Nhược Khê một thân trang phục gợi cảm, dung nhan nữ thần mơ hồ,

giờ phút này nhìn rõ làm bọn họ không thể tưởng tượng.

- Lâm... Chào Lâm tổng!

Một nam viên chức nhìn thấy Lâm Nhược Khê, vẫn hồi hộp, thẳng nghiêm cúi đầu.

Mấy viên chức khác đều cố nhin cười, nhưng vẫn hướng Lâm Nhược Khê chào hỏi.

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc đang ngồi một bên thì thầm nói chuyện, thấy Lâm Nhược Khê đến, Mạc Thiện Ny rất tự nhiên hướng Lâm Nhược Khê nháy mắt mấy cái, Lưu Minh Ngọc không dám nhìn thẳng ánh mắt Lâm Nhược Khê, dường như chột dạ cái gì.

Dương Thần nhìn thấy cảnh này, lập tức xác định, lúc trước Lưu Minh Ngọc chưa biết quan hệ vợ chồng giữa mình và Lâm Nhược Khê, phỏng chừng sẽ dọa cô.

Lâm Nhược Khê lúc đầu có chút khản trương, nhưng đến đây thấy nhóm người so với cô còn hồi hộp hơn, liền bình thường trở lại, thản nhiên cười nói:

- Đều ngồi xuống đi, tôi hôm nay chính là đến xem, không phải đến giám sát cái gì.

- Không nghe thấy cho mọi người ngồi xuống sao?

Lúc này mọi người mới chú ý đến Dương Thần bước vào cửa trước, tò mò nghĩ, vì sao tổng giám đốc Dương và Lâm tổng đến cùng nhau?

Tuy nhiên, vấn đề như vậy hiển nhiên không có người nghiên cứu sâu, không ai tin tưởng, Dương Thần chính là chồng của Lâm Nhược Khê, nhiều lắm liền bát quái một chút, có phải hay không hai người có quan hệ lén lút thôi.

Vài viên chức tránh ra nhường một chỗ trống, để Lâm Nhược Khê ngồi giữa mọi người, cạnh Mạc Thiện Ny, Dương Thần không có đãi ngộ tốt như vậy, ngồi trên một cái ghế nhỏ bên cạnh, bốc hạt hướng dương, rất có hứng thú nhìn mấy viên chức đang xum xoe bên Lâm Nhược Khê.

Giờ phút này Lưu Minh Ngọc đang hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thần, sau đó lại lộ ra bộ dáng uất ức.

Dương Thần nghĩ rằng ánh mắt phụ nữ thật có thể biết nói, Lưu Minh Ngọc nhìn mình liếc một cái như vậy, ngay lập tức khiến mình cảm thấy ngượng ngùng, giấu diếm người ta lâu như vậy, hóa ra bà xã của mình lại chính là người lãnh đạo trực tiếp của cô.

- Mọi người đừng vòng quanh Lâm tổng nữa, mọi người tới đây là vui vẻ liên hoan, không phải đến vuốt mông ngựa, nhanh lên bắt đầu hát thôi, bạn nhảy nhanh đi bạn nhảy.

Mạc Thiện Ny chỉ huy vài cấp dưới.

Vài người trẻ tuổi vây quanh Lâm Nhược Khê lập tức ngượng ngùng cười, cổ vũ mãi có người bắt đầu hát, vài cô bé ban Quan hệ xã hội trong

lòng vui vẻ cũng theo âm nhạc đứng lên nhảy theo nhịp.

Lưu Minh Ngọc thấy mọi người không chú ý, vươn bàn tay dài nhỏ trắng nõn nhéo trên đùi Dương Thần một cái, nói âm thanh chỉ có Dương Thần nghe được:

- Anh là đồ tồi, sao không nói sớm, giấu diếm tôi lâu như vậy, tôi cảm thấy rất mất mặt.

- Có gì mất mặt, em cũng không hỏi anh bà xã của anh rốt cuộc là ai mà! Dương Thần bắt đầu dĩ nói.

Mặt Lưu Minh Ngọc mang theo thần sắc chua xót:

- Nhưng Lâm tổng cô ấy nhất định biết em với anh ở cùng một chỗ... Cả ngày trước mắt cô ấy lắc lư, tôi bây giờ nghĩ lại thật mất mặt.

Dương Thần giờ tay cầm bàn tay có chút lạnh lẽo của Lưu Minh Ngọc, Lưu Minh Ngọc lạnh lẽo run rẩy, khẩn trương nhìn về phía chỗ ngồi Lâm Nhược Khê, thấy Lâm Nhược Khê không nhìn qua, mới không giẫy ra khỏi tay Dương Thần.

- Không cần run sợ trong lòng như thế, anh nếu dám đưa Lâm Nhược Khê đến đây, sẽ không sợ cô ấy với em đối diện, em là người phụ nữ của anh, đây là sự thật không thể thay đổi.

Dương Thần an ủi nói.

Tuy rằng cảm giác nói như vậy có chút có lỗi với Lâm Nhược Khê, nhưng để điều tiết quan hệ giữa các hồng nhan tri kỷ của mình, đành phải hi sinh một chút địa vị của Lâm Nhược Khê, cùng lắm thì chính mình thương yêu cô, đùa cô vui vẻ nhiều hơn, Dương Thần hồ thẹn nghĩ.

- Ai...

Lưu Minh Ngọc bỗng nhiên buông một tiếng thở dài, lộ ra vẻ thê lương nói:

- Nói thật, em có suy nghĩ, có thể có cơ hội hay không, làm được bà xã thật sự của anh, sau đó anh sẽ cưới em... tuy rằng biết đó là mơ mộng hão huyền, có thể hiện tại là tốt lắm rồi, em cảm thấy không chỉ có em, có lẽ Thiện Ny cũng vì nguyên nhân này, hoàn toàn không trông cậy vào anh có thể sửa được tính lãng nhãng.

Dương Thần lơ đãng mỉm cười, hẳn biết rõ, Lưu Minh Ngọc giống rất nhiều công nhân của Ngọc Lôi, có ý nghĩ tôn sùng Lâm Nhược Khê, cho nên nói ra như vậy cũng bình thường.

Lúc này vài người trẻ tuổi đã theo bài hát “giải thoát”, tình cảm nồng nàn hát lên bài hát tiếng Anh “home”, mấy nam viên chúc giọng không tồi, thay nhau mỗi người hát vài câu, nhưng muôn hình muôn dạng, mang chút bộ dáng tang thương.

Khi Microphone đến Dương Thần bên này, nhóm công nhân tràn đầy chờ mong chờ Dương Thần hát vài câu, Dương Thần không từ chối, ca khúc được yêu thích trong nước Hoa Hạ hẳn không hát được, nhưng hát ca khúc

nước ngoài hẳn là chuyên gia.

"another summerday have and gone a arisorrome

But i wanna go home...

Uhm home..."

Sau khi lưu loát hát hết vài câu, Dương Thần chuẩn bị đưa microphone truyền đi, nhưng vài viên chức nghe thấy giọng Dương Thần hơi khàn khàn hát lên tiếng ca thuần khiết, đều mãnh liệt yêu cầu Dương Thần tiếp tục hát.

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc đều cổ vũ nhiệt tình vỗ tay cho Dương Thần.

Nhưng thật ra Lâm Nhược Khê ngồi trên sô pha, đột nhiên sắc mặt trắng bệch.

Nguyên nhân cô tới đây ban đầu, ngoại trừ muốn cùng nhóm công nhân giao lưu thêm, chủ yếu vẫn là lo lắng những tình nhân của Dương Thần sẽ liên kết lại, Mạc Thiện Ny tốt xấu cũng chính là bạn bí mật của mình, nếu cùng Lưu Minh Ngọc thân thiết quá, đối với cô mà nói cũng không phải là chuyện tốt, cho nên, cô cần thời điểm thích hợp lộ diện, đồng thời, cũng có thể tạo áp lực cho Dương Thần, khiến hắn đừng quá phong lưu.

Nhưng cho tới bây giờ, Lâm Nhược Khê mới phát hiện một thất sách lớn – cô, không am hiểu ca hát, hơn nữa, tiếng hát cực độ khiêu chiến sức chịu đựng của con người tuy rằng lúc trước có cùng Dương Thần học một chút, nhưng cuối cùng vì động tác “gấu trúc đôi chọi” rất ngốc, Lâm Nhược Khê bỏ dở giữa chừng.

Mất thấy tiếng hát Dương Thần được một trận hoan hô, gần như mỗi người ở đây đều đã hát, Lâm Nhược Khê biết, rất khả năng sẽ bị mọi người yêu cầu mình hát...

Lâm Nhược Khê tuy rằng không nghĩ thừa nhận, nhưng nhất định phải hiểu được, nếu chính mình ca hát, một đời thanh danh toàn bộ quét hết, về sau trước mặt công nhân, làm sao còn ngẩng đầu lên được?

Tính tình Lâm Nhược Khê tuy đậm bạc, nhưng không có nghĩ là không biết xấu hổ, kiêu ngạo của phụ nữ cô cũng không thể mất.

Đang lúc Lâm Nhược Khê đứng ngồi không yên, Lưu Minh Ngọc rời khỏi chỗ ngồi, định đi ra cửa đi toilet, chẳng qua vì không dám đối mặt Lâm Nhược Khê, lúc đi ra đều cúi đầu.

Trước mắt Lâm Nhược Khê sáng ngời, vội nói:

- Ai, Minh Ngọc, em đi toilet, tôi cũng đi.

Không đợi Lưu Minh Ngọc đáp lại, Lâm Nhược Khê xông pha đi trước ra khỏi phòng riêng.

Lưu Minh Ngọc cho là Lâm Nhược Khê cố ý tìm cơ hội, để mình ra ngoài nói chuyện, trong lòng bàn tay không khỏi đổ mồ hôi lạnh, quay đầu thờ phỉ trừng mắt nhìn Dương Thần, mới bước chân đi ra khỏi phòng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 418

Không Đánh Đã Khai

Lâm Nhược Khê đi ra khỏi phòng riêng, trong hành lang trống rỗng u ám bước vài bước, đi vào khắp ngõ ngách, dựa vào vách tường mới nhẹ nhàng thở ra.

Ngồi xuống, cô xác định chắc chắn sẽ bị công nhân thỉnh cầu hát một bài, trường hợp này, tình cảnh này, bản thân không hát được thật sự rất xin lỗi những ánh mắt chờ đợi, nếu mình hát lên, rất xin lỗi sự mong đợi của bọn họ.

Từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên, Lâm Nhược Khê phát hiện hóa ra ca hát cũng rất quan trọng.

Mà Lưu Minh Ngọc đi sau Lâm Nhược Khê lại càng lo lắng đề phòng, cô vốn muốn đi toilet, nhưng bây giờ, căn bản đã quên chuyện đó.

Phía trước bước chân Lâm Nhược Khê đột nhiên dừng lại, người đi trước quay lưng lại với mình trầm mặc, Lưu Minh Ngọc chắc chắn, đây là muốn cùng mình ngả bài.

Cẩn rằng một cái, Lưu Minh Ngọc lấy dũng khí, tiến lên nói:

- Lâm tổng, chuyện của tôi và Dương Thần, thỉnh cầu cô tha thứ!

Nói xong câu này, khuôn mặt trắng nõn của Lưu Minh Ngọc đỏ bừng, các cảm giác lo lắng, sợ hãi, rụt rè, vô lực khiến cô rơi vào vũng bùn, giống như khó có thể kiềm chế, chỉ có thể lo lắng chờ đợi Lâm Nhược Khê tuyên án.

Cô biết, nếu người phụ nữ trước mặt áp dụng hành động vô cùng tàn nhẫn, bản thân khẳng định không có kết quả tốt.

Không nói đến sự nghiệp của mình đều do người ta cho, người ta muốn thu hồi là có thể thu hồi, chẳng sợ Dương Thần vẫn như cũ không bỏ rơi mình, nhưng mình chung quy chỉ có thể sống như một bóng ma.

Mình dù sao cũng là kẻ thứ ba... trong lòng Lưu Minh Ngọc cười khổ, loại cảm giác phức tạp tự ti này, cô thấy ngấm tận xương tủy.

Lâm Nhược Khê cũng rất ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền hiểu ý của Lưu Minh Ngọc.

Trên thực tế, ban đầu Lâm Nhược Khê thấy Lưu Minh Ngọc cùng Dương Thần tương đối thân thiết khi ở cùng một chỗ, nhưng cũng không nghi ngờ cứu nhiều, cũng không chứng thực suy nghĩ của mình.

Lâm Nhược Khê lúc trước biết được, Mạc Thiện Ny, Sắc Vi, An Tâm cũng là tình nhân của Dương Thần, còn hoài nghi Lưu Minh Ngọc, hôm nay tới tham gia buổi gặp gỡ này, cũng nhất định muốn thấy Dương Thần có phải cấu kết cùng nữ viên chức khác trong công ty không?

Nhưng không nghĩ tới, mình còn chưa cẩn thận quan sát, Lưu Minh Ngọc không ngờ nghĩ lầm rằng mình đã biết, cho nên không đánh đã khai.

Nhìn người phụ nữ trước mắt rõ ràng so với mình nhiều tuổi hơn, lại có vẻ mặt cô gái nhỏ gặp cảnh khốn cùng với bộ dáng cấp dưới, khoe miệng Lâm Nhược Khê nổi lên ý cười chua xót bất đắc dĩ.

Lưu Minh Ngọc dựa vào sự nghiệp và uy tín ngồi lên vị trí Trưởng ban Quan hệ xã hội, có thể nói rất có thể trở thành trụ cột tương lai của Ngọc Lôi, cánh tay đắc lực của mình, nhưng hôm nay lại thành tình địch của mình.

Hoặc là nói, không thể tính là “địch”, chỉ có thể tính là một người cạnh tranh.

Bởi vì, người đàn ông kia không có khả năng vì mình, mà buông tha người phụ nữ khác.

- Cô biết không...

Lâm Nhược Khê buộc lại tóc, cúi đầu nhìn Lưu Minh Ngọc, thanh âm vừa nghe nói:

- Trước khi cô nói ra những lời này, tôi chỉ hoài nghi thôi, không nghĩ tới, là thật.

Lưu Minh Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, mở to đôi mắt ngập nước, miệng anh đào nhỏ há ra, trong kinh ngạc, tràn đầy thần sắc phức tạp và xấu hổ.

Chính mình không đánh đã khai?

Lưu Minh Ngọc trong lòng mắng Dương Thần trăm lần, tên vô lại này, sao không nói sớm, Lâm Nhược Khê còn không biết quan hệ của bọn họ.

Nhưng chuyện đã bị chính mình nói ra, Lưu Minh Ngọc cũng kiên trì nói:

- Lâm tổng... Tôi... Tôi biết tôi rất xin lỗi cô, mấy năm nay tôi ở công ty, vẫn chịu một số tin đồn sắp đặt, nhưng cô tới bây giờ đối với biểu hiện tôi không có bất luận không tín nhiệm, còn cho tôi ngồi vào vị trí hiện tại... Nhưng... nhưng tôi thật sự không biết Dương Thần là chồng cô...

Lâm Nhược Khê hỏi ngược lại:

- Nếu cô biết, cô có cùng hắn một chỗ không?

Lưu Minh Ngọc ngẩn ra, không nói thành lời.

Đúng vậy, nếu biết Dương Thần là chồng Lâm Nhược Khê, cô có kìm nổi ngu ngốc đi theo người đàn ông đã có vợ không? Hay kiêng dè rời xa? Hay là lén lút như thế?

- Không nghĩ ra?

Lâm Nhược Khê nói:

- Cô sẽ trở thành như bây giờ, không phải bởi vì có hay không có quan hệ với tôi, chỉ có bởi vì cô lựa chọn hắn.

- Lâm tổng, tôi...

- Kỳ thật cô cái gì cũng không cần phải nói, tôi cũng không nghĩ nói gì với cô, trong chuyện này...

Lâm Nhược Khê trong mắt lộ sự mê man, thản nhiên nói:

- Bản thân tôi cũng không rõ, mình rốt cuộc vì sao cùng người đàn ông kia kết hôn, cho nên với tôi mà nói, mặc kệ hẳn cùng người phụ nữ khác ở cùng một chỗ, đều không quan trọng.

Lưu Minh Ngọc nhíu mày, cô không nghĩ tới Lâm Nhược Khê sẽ phản ứng như vậy, không đánh mắng cô, không lạnh nhạt nói với cô, thậm chí giống như không có ý trách cứ cô, khiến cô có chút ảo giác, Lâm Nhược Khê thực sự cùng Dương Thần là vợ chồng sao? Nếu là thật, sao có người vợ nhìn thấy tình nhân của chồng mình còn có bộ dáng thản nhiên tự nhiên như vậy?

Lâm Nhược Khê dường như thấy được nghi ngờ của Lưu Minh Ngọc, tự giễu cười cười:

- Nói thật cho cô biết, vừa rồi lúc biết cô thật sự là tình nhân của Dương Thần, lòng tôi có chút mất hứng, có người phụ nữ nào sẽ cao hứng khi người đàn ông của mình ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt? Nhưng tôi thật sự không biết làm sao để biểu đạt sự mất hứng của tôi!

- Tôi cũng sẽ không mắng thành lời, tôi cũng không giống như người đàn bà chanh chua đánh nhau, tôi thậm chí có tranh chấp cũng không biết cách mở miệng như thế nào?

- Cô biết không, tôi luôn cố gắng tập làm một người vợ tốt, nhưng con người tôi luôn không như tôi mong muốn... Giống như trời sinh thiếu đi một thứ gì đó mà rất nhiều người phụ nữ đều có, khả năng thứ đó, chính là tôi không có, mà các người có được, cho nên, Dương Thần sẽ theo các người cùng một chỗ, mà không phải chỉ là một người bên cạnh tôi.

Nghe thấy Lưu Nhược Khê nói, Lưu Minh Ngọc cảm thấy rõ sự thất vọng và cô đơn trong đó, cái loại đau thương vô lực này, khiến Lưu Minh Ngọc rõ ràng đang đứng ở thế yếu, không ngờ dâng lên thương tiếc không đành lòng với Lâm Nhược Khê.

Lúc này ngay khi Lưu Minh Ngọc muốn nói mấy câu điều hòa bầu không khí, tốt xấu gì chuyện này cũng nên dừng lại, đột nhiên từ chỗ rẽ trước mặt một bóng người quen thuộc đi tới.

Sắc mặt Lưu Minh Ngọc lập tức khó coi, mi đen thoa phấn xanh hơi nhíu lại, quay đầu lại... Đi, không để ý đến người kia.

Lâm Nhược Khê thấy vẻ mặt quái dị của Lưu Minh Ngọc, nghi hoặc quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn mặc Tây trang phong cách đi tới.

- Không phải là Minh Ngọc sao, em cũng tới chỗ này chơi sao? Thật sự khéo quá, không nghĩ tới có thể gặp ở đây nha.

Người đàn ông đặc ý dạo dạt đi đến giữa Lưu Minh Ngọc và Lâm Nhược Khê, mặt cười tà.

- Tề Khải, tôi với anh đã còn không quan hệ, phiền anh tránh ra.

Thanh âm Lưu Minh Ngọc lạnh lùng nói.

Người này đúng là bạn trai trước của Lưu Minh Ngọc – Tề Khải, chẳng qua lần trước trong khách sạn bị Dương Thần một đá đánh bị thương, lại gọi điện thoại báo cảnh sát không thành, liền kiểm chế, không dám trêu chọc Lưu Minh Ngọc, không nghĩ hôm nay gặp lại, hơn nữa vẻ mặt lại không còn thần sắc sợ hãi.

Tề Khải cười ha hả nói:

- Sao có thể nói không còn quan hệ, nói lại nhé, nhiều năm trong đại học cũng là bạn bè nam nữ, tuy rằng em hiện tại đi theo thằng nhà quê, khi đó khuôn mặt em vẫn còn non nớt, chúng ta lén lút làm một số chuyện riêng, anh đến giờ vẫn rất thích.

Nói xong, Tề Khải nghĩ giờ tay sờ mặt Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc vội vàng lùi về sau, để phòng nhìn chằm chằm Tề Khải:

- Tránh ra, anh chẳng lẽ quên chuyện lần trước bị Dương Thần đánh hộc máu sao? Nói cho anh biết, hắn đang có mặt trong phòng riêng ngay sau tôi, anh dám bước đến, tôi gọi hắn.

Trong mắt Tề Khải lộ lửa độc:

- Hóa ra hắn ở đây, hừ, tôi mấy ngày nay suy nghĩ tìm thằng nhà quê kia, thật sự cái lương không bằng bạo lực!

Lâm Nhược Khê bên cạnh nghe được cuộc đối thoại thoáng có chút suy nghĩ, cô dường như hiểu được, vì sao Dương Thần và Lưu Minh Ngọc có cuộc tình này, xem ra chính ông xã luôn không làm việc đoàn hoàng của mình, còn ở trước mặt người phụ nữ khác đóng vai nhân vật kị sĩ bảo vệ.

Thấy lửa giận trong mắt Lưu Minh Ngọc, Lâm Nhược Khê thở dài, nghĩ tới lúc trước, Lưu Minh Ngọc bị người đàn ông Tề Khải kia gây tổn thương không nhẹ, đều là người phụ nữ đáng thương, cô làm sao có thể kiên quyết thương tổn thêm cô ấy.

- Minh Ngọc, về phòng riêng, không cần để ý gã.

Lâm Nhược Khê đi qua cầm tay Lưu Minh Ngọc, dịu dàng nói.

Lúc này Tề Khải mới chú ý đến Lâm Nhược Khê, vừa rồi vẫn đưa lưng về phía này, nên không nhìn kỹ, lúc này thấy được, lập tức trong mắt lộ ra vài phần luống cuống nóng bỏng, giống như mãnh thú đói khát thấy được trâu dê tươi sống, hô hấp nặng nề hơn.

- Sao lại có mỹ nữ như vậy, Minh Ngọc, sao không giới thiệu cho anh?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 419

Cô Biết Cái Gì

Tề Khải nghe răng cười độc ác, không có chút hóa trang đứng đắn trong ngày thường, tràn đầy tà quang nhìn chăm chăm khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lâm Nhược Khê, như hổ rình mồi.

Lâm Nhược Khê cảm giác không được tự nhiên, nhả mày, nhưng cô sẽ không mắng chửi người, cũng không thích cùng người xa lạ nói chuyện, cho nên cũng không để ý nhiều tới Tề Khải, lôi kéo Lưu Minh Ngọc nghĩ đi về phòng.

Lưu Minh Ngọc phát hiện Tề Khải đem mục tiêu chuyển đến trên người Lâm Nhược Khê, so với bản thân bị uy hiếp còn lo lắng hơn, dù sao nếu vì nguyên nhân là mình, lại hại Lâm Nhược Khê chịu uất ức, mình còn mặt mũi nào gặp Dương Thần? Cũng không có mặt mũi đi làm cấp dưới của Lâm Nhược Khê!

- Lâm tổng, chúng ta mau đi thôi!

Lưu Minh Ngọc kéo tay Lâm Nhược Khê, nghĩ muốn về phòng riêng gọi Dương Thần, loại chuyện này nên giao cho đàn ông xử lý.

- Đừng vội thế!

Tề Khải dù sao cũng xuất thân là bộ đội đặc chủng, tốc độ rất nhanh chuyển tới đứng trước mặt hai người phụ nữ, cười quái dị dò xét... , hương thụ người mùi thơm phát ra từ trên người hai người phụ nữ.

Lâm Nhược Khê chưa bao giờ chịu khiêu khích của một người đàn ông xa lạ thế này? Kinh hoàng lui lại mấy bước, hai má lúm đồng tiền vì tức giận mà đỏ lên.

- Ha ha, còn rất thẹn thùng.

Tề Khải đắc ý cười, lại một lần nữa sai thêm một bước, khiến hai người phụ nữ chỉ có thể lui lại phía sau:

- Vương Duyệt kia tôi chơi đã ghét, đang lo không có người phụ nữ thích hợp bổ sung, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được cực phẩm...

Vương Duyệt đương nhiên là vị nữ Quan hệ xã hội bị Dương Thần nói giống “Tùng Đảo Phong”, trước kia ở nhà ăn cùng Tề Khải thông đồng, hiển nhiên, lúc này đã bị Tề Khải bỏ rơi.

- Anh không biết xấu hổ!

Lưu Minh Ngọc nghe thấy lời khó nghe, thấp giọng mắng.

- Vậy thì thế nào, nếu không em cũng đến chơi cùng anh luôn?

Tề Khải lẳng du cười tiếp tục lại gần.

Lúc này, cửa phòng riêng phía sau bị mở ra, Dương Thần vừa lấy một

điều thuốc lá từ trong túi quần, vừa dựa cửa nhìn Tề Khải lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

Tuy rằng trong phòng riêng âm thanh tương đối lớn, nhưng thính giác Dương Thần nhạy bén vẫn có thể nghe được âm thanh ngoài cửa, cho nên lấy cớ đi ra ngoài.

Tề Khải cảm giác phía sau lạnh gáy chảy mồ hôi, vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy Dương Thần đang đứng trước mặt mình.

- Là mày?

Tề Khải nghiền răng nghiền lợi, người đàn ông tầm thường này, lần trước một quyền đánh mình đến học máu, bây giờ khiến y khó chịu nổi, hôm nay gặp mặt kẻ thù lại đỏ mắt, rít lên:

- Lần trước do mày ban tặng, tao uống nhiều thuốc Đông y đến hết hơi, hôm nay sẽ không dễ dàng cho mày thoát.

Dương Thần cũng không để ý đến Tề Khải khiêu khích, thậm chí đối với Tề Khải tự tin rất cổ quái, cũng lười suy nghĩ vì sao, mà nhìn qua Lâm Nhược Khê và Lưu Minh Ngọc phía sau Tề Khải hỏi:

- Các cô có làm sao không?

Lâm Nhược Khê lắc đầu, còn Lưu Minh Ngọc áy náy nhìn Dương Thần.

Dương Thần cười cười, ra hiệu không có việc gì, sau đó mới quay đầu lại đối với Tề Khải nói không mạn không nhạt:

- Mày nói hết chưa?

Tề Khải còn chờ Dương Thần nói lời ngoan độc, kết quả thấy Dương Thần không có ý nói gì, mà hỏi thẳng y còn muốn nói cái gì?

Như vậy hoàn toàn không coi y ra gì.

Cười giận dữ, Tề Khải mở to mắt, hướng mũi nhọn lạnh lùng:

- Mày không dám nhìn tao, mày cho là, mày có chỗ dựa vững chắc, người của cảnh sát không dám động vào mày, tao thật sự không làm gì được mày sao? Mày lợi hại đến đâu, có biết đêm nay tao cùng ai tới đây không?

Dương Thần lúc này đã châm điều thuốc lá mình vừa rút ra, vừa rồi trong phòng đều là phụ nữ, hẩn hút thuốc thấy ngượng ngùng, kỳ thật đã sớm thấy nhàm chán muốn ra ngoài hút một điếu, lúc này đi ra liền châm thuốc hút.

Điều thuốc lá cháy, Dương Thần hưởng thụ hút một hơi, phun ra làn khói cay mũi của loại thuốc lá thấp kém.

Tề Khải nhíu mày, khinh miệt nhìn Dương Thần:

- Sao không nói gì? Hút mấy điếu thuốc rẻ tiền, nghĩ mình là lão đại xã hội đen sao?

Dương Thần cười nhạo, bàn tay như tia chớp “bốp” tát một cái vào má trái của Tề Khải.

Tề Khải bị đánh bất ngờ không kịp phòng bị tới mức thất điên bát đảo, một lực trực tiếp làm y văng ra đụng đến vách tường hành lang.

Lâm Nhược Khê và Lưu Minh Ngọc thấy Dương Thần đột nhiên gây

chuyện, tuy rằng giải hận, hơi hoảng sợ, lạnh run tiến đến phía sau Dương Thần.

Má trái Tề Khải lập tức sưng lên, khóe miệng chảy máu.

Y không thể tin được sờ má trái của mình, sau đó khóe miệng co giật, con ngươi hừng hực lửa giận trừng mắt nhìn Dương Thần bình thản ung dung, trầm thấp rít lên:

- Mày... Mày lại đánh tao?

- Bốp!

Lại một thanh âm lớn vang lên, bàn tay đột nhiên tát lên má phải của Tề Khải.

Tề Khải vừa nói xong một câu, lại bị một lực lớn đánh văng đụng vào vách tường bên kia.

Lúc này hai bên khóe miệng Tề Khải đều chảy máu.

Tề Khải mù mờ, sao người này nói đánh là đánh, không nói mà đã đánh?

Hơn nữa, Dương Thần hoàn toàn không như y tưởng tượng, y uống vì là bộ đội đặc chủng, không ngờ ngay cả Dương Thần ra tay như thế nào cũng không biết, sau khi mình phục hồi tinh thần, đã bị đánh, hơn nữa, Dương Thần giống như vẫn đứng trước mình hút thuốc lá rẻ tiền, nhìn mình như nhìn thằng hề.

Đúng vậy, đó là trêu tức ánh mắt nhìn một thằng hề, điều này làm Tề Khải tâm cao khí ngạo không thể chấp nhận, vô cùng căm hận.

- Mày có suy nghĩ hay không, tao với mày trước hết phải nói vài câu độc địa với nhau, sau đó nói không được, mới động thủ chứ?

- Đáng tiếc mày đoán sai, tao lười nói điều vô nghĩa với mày, mày nói một câu, tao liền cho mày một cái tát, tao không đánh chết người, tao như vậy lấy bàn tay tát mày, mày nếu muốn bị tát, vậy tiếp tục nói đi!

Dương Thần ngậm thuốc, vừa nhả khói vừa nhíu mi nói.

Lâm Nhược Khê và Lưu Minh Ngọc ở phía sau sớm bị Dương Thần động thủ độc ác làm cho chết đứng, đột nhiên có chút vì Tề Khải mà bi ai, tên này bị đánh cũng quá thảm, mặt mũi đều thành đầu heo.

Tề Khải lửa giận công tâm, vừa muốn lại chửi ầm lên, rồi lại lập tức nghẹn lời, y không muốn lại bị đánh, lúc này trên mặt y đau nhức, mất đi cảm giác.

Ánh mắt hung tợn nhìn Dương Thần, Tề Khải nghĩ đến hôm nay mình còn có chỗ dựa lớn vững chắc, không muốn lại bị Dương Thần đánh, bước nhanh chạy đi tạo thành khoảng cách, mới hô lớn:

- Súc sinh mày dừng đi, tao gọi người đến xử lý mày!

Nói xong Tề Khải kích động chạy vào một phòng riêng cách đó không xa.

Dương Thần quay người lại, hướng Lâm Nhược Khê và Lưu Minh Ngọc nói:

- Các em đi vào đi, nơi này để anh xử lý!

Lâm Nhược Khê phức tạp nhìn Dương Thần liếc mắt một cái, biết ở đây cũng không giúp được gì, tuy nhiên may mắn cô biết Dương Thần lợi hại, cũng không quá lo lắng, chỉ nói: “Cẩn thận chút!” rồi lôi kéo Lưu Minh Ngọc khuôn mặt u sầu, đi về phòng trước.

Hai người phụ nữ vừa mới trở về phòng, đầu kia Tề Khải cũng đi tới, vài bóng người dừng mảnh bước vào.

Trước tiên là bốn gã vệ sĩ mặc áo đen chỉnh tề, nhìn qua đều không phải là quân nhân bình thường mà đã luyện được Ngang Khí Công, huyết Thái Dương phình lên, trên mặt mang theo sự cương nghị.

Theo sau, Tề Khải cùng một người đàn ông cao lớn đi ra khỏi phòng riêng, chỉ vào Dương Thần chửi bậy cái gì.

Xung quanh người đàn ông kia, còn vài cô gái ăn mặc hở hang đi theo, hiển nhiên là để chuẩn bị xem kịch vui.

- Đường đại thiếu gia, tiểu tử này ỷ vào có người trong cảnh sát Trung Hải, liền coi trời bằng vung, lần trước tôi ở trong khách sạn bị hắn đánh học máu, hôm nay anh xem hắn lại đánh tôi như vậy, tôi cũng chưa chạm vào hắn nha.

Tề Khải gần như kêu khóc, uất ức kêu to.

Không nghĩ, không đợi Tề Khải đem lời kịch đã chuẩn bị tốt nói xong, tên “Đường đại thiếu gia” kia lộ ra vẻ mặt vui mừng nhảy nhót, hét lớn một tiếng “Anh rě”, hướng về Dương Thần bước lớn chạy đến.

Mọi người ở đây lập tức choáng váng, “Anh rě”?

Đường đại thiếu gia, người mà hôm nay theo lời Tề Khải cậy vào, khéo mà không khéo, đúng là Đường Giác mà Dương Thần mới gặp hôm trước, chính là em trai Đường Uyển.

Dương Thần nhìn thấy Đường Giác, bất đắc dĩ tươi cười, người đàn ông to lớn thô kệch lại luôn đối với bà chị y làm nũng, chính mình thấy y có chút sợ, kêu “Anh rě anh rě” được khiến hắn đau đầu.

- Ha ha, anh rě, chúng ta thật là có duyên phận nha, đi đâu cũng có thể gặp phải, tôi nói đêm nay đi chơi sao mí mắt trái lại nháy mãi, hóa ra gặp được quý nhân.

- Chú em chính là chỗ dựa vững chắc của tiểu tử kia?

Dương Thần cười như không nói, nhân tiện nhìn Tề Khải phía sau đã trợn mắt há mồm.

- Chỗ dựa vững chắc cái con mẹ hắn ta, cha của tiểu tử kia giúp Đường gia chúng ta làm việc, tôi tới nơi này chơi là do y đưa tôi tới đây tiêu khiển, cầu tôi vài ngày, tôi vốn không nghĩ tới, nhưng người ta tốt xấu gì cũng là cấp dưới của Đường gia, tôi làm một người Đường gia cũng phải cho người ta mặt mũi phải không? Vừa rồi bước vào khóc lóc kể lể có người khinh thường Đường gia chúng ta, đánh y để khiêu khích tôi, sớm biết tiểu tử này trêu trọc anh rě, tôi sẽ trực tiếp lấy bình rượu đập nát đầu y mới thôi!

Đường Giác nhếch miệng cười to nói.

Thốt ra lời này, Tề Khải lập tức cảm thấy cả người lạnh lẽo, hai chân như nhũn ra.

Y biết chị Đường Giác là ai, chỉ là một người phụ nữ, mà Đường Giác không ngờ gọi Dương Thần là “Anh rể”, chẳng lẽ Dương Thần là người đàn ông của Đường Uyên?

Không đúng, Đại tiểu thư Đường gia Đường Uyên, cho tới bây giờ không nghe thấy đã kết hôn, thậm chí chuyện bạn trai cũng chẳng có chút xú tin tức, nhưng Đường Giác sao có khả năng gọi vậy? Phải biết rằng Đường đại thiếu gia hồ đồ này, tuy rằng bản thân không ra sao, chỉ có tiếng là con ông cháu cha và thần kinh thô, không phải có thực tài, bởi cảnh hùng hậu, y căn bản lười phản ứng.

Cũng không bàn sự thật thế nào, tình huống lúc này, hiển nhiên là chính mình gặp nạn.

Vốn tưởng rằng, Đường gia một trong tứ đại nhà quyền quý của Yên Kinh, người Tề gia của mình tốt xấu cũng là chi chính của Đường gia, Đường Giác dù sao cũng phải vì mình ra mặt, nhưng tình huống bây giờ, bản thân so cùng “thằng nhà quê” này cũng không bằng cái rắm.

- Mày lại đây cho tao!

Đường Giác khó chịu ngoắc ngón tay hướng Tề Khải.

Tề Khải cảm như hén, vẻ mặt đau khổ, không có cách nào khác bước lại gần Đường Giác, không dám đưa mắt nhìn Dương Thần.

- Quỳ xuống!

Thanh âm Đường Giác chỉ huy.

Tề Khải “Hả” một tiếng, đã thấy mắt hổ Đường Giác trừng mình, lập tức không dám phản kháng, quỳ rạp xuống đất.

Đường Giác chửi vậy nói:

- Con bà nó, mày không trợn mắt chó lên mà mình xem ai, anh rể của tao là người mày có thể trêu chọc sao? Mày mà xứng cho tao ra mặt sao? Tề gia đến mày là con cũng coi như chấm dứt.

Nói xong, Đường Giác trực tiếp một cước đá thẳng vào mặt Tề Khải.

- Ôi!

Tề Khải kêu đau một tiếng, cũng ngã nhào một cái, trên mặt in dấu giày da.

Dương Thần từ đầu tới cuối nhìn Đường Giác uy phong giáo huấn Tề Khải, cũng lười phát biểu ý kiến, hút hết điều thuốc trên tay, đem mẩu thuốc ném thẳng xuống đất, nói:

- Nếu là chó của Đường gia các người, tự mình đem về quản giáo cho tốt, đương nhiên, nếu không quản tốt, cũng không cần phải nuôi.

- Vâng vâng vâng, anh rể nói đúng, ha hả!

Đường Giác vui vẻ hài lòng nói:

- Anh rể ời, khi nào dạy tôi lái xe được không? Chị của tôi lại tặng tôi một chiếc Alen, còn nữa, lúc nào thì chính thức cùng chị tôi tổ chức hôn lễ?

Dương Thần đau đầu, cau mày hướng y khoát tay:

- Chuyện của tôi và chị chú chú không cần quan tâm, tôi còn phải cùng đồng sự gấp gở, chú mang người của chú đi mau!

- Ai, không thành vấn đề không thành vấn đề!

Đường Giác cũng không hề tức giận, chính mình coi thường không thèm để ý mới là người có phong phạm, nhưng không đi ngay, mà chờ Dương Thần về phòng riêng.

Dương Thần dờ khóc dờ cười, Đường Giác này thật ra tính tình đơn thuần, nhận thức mình là anh rể, y liền lấy lòng mình.

Vốn đang muốn đánh Tề Khải nửa sống nửa chết, dù sao người này định tính ức hiếp người phụ nữ của mình, nhưng hôm nay như vậy, dường như so với đánh y nửa sống nửa chết còn khiến y khó mà thừa nhận, dù sao toàn bộ gia tộc Tề gia bọn họ khả năng đều đã mất đi chỗ dựa.

Dương Thần lắc đầu, trở về phòng riêng.

Đường Giác vẻ mặt vui vẻ đưa Dương Thần đi vào, chặc chặc cảm thán vài tiếng, cũng không biết cảm thán cái gì, hồi lâu mới xoay người lại.

Dường như nghĩ đến cái gì, Đường Giác ngồi xổm xuống, nhặt đầu mẫu thuốc lá Dương Thần ném trên mặt đất lên, giống như bảo bối để trong tay nhìn một lát, gọi một vệ sĩ lại, hỏi vệ sĩ ấy:

- Biết điều thuốc này là của hãng nào không? Hút ngon không?

Vệ sĩ khó xử nhìn Đường Giác liếc mắt một cái, hạ giọng nói:

- Công tử, loại thuốc lá này là loại rẻ tiền nhất trong các loại thuốc lá, ở các quán ven đường bán hai đồng một bao, nhưng khó hút, có thể làm người cay chết.

- Mà biết cái gì, loại thuốc lá anh rể tao hút, có thể tầm thường vậy sao?

Đường Giác vỗ đầu vệ sĩ kia, liếc mắt một cái, sau nói:

- Đi, giúp tao mua một thùng loại thuốc lá này, tao về sau liền hút loại thuốc này, xì gà hay cái gì đừng lấy cho tao nữa!

- Hả?

Vệ sĩ nghĩ chính mình nghe lầm.

- Hả cái đầu mày, đây mới là loại thuốc lá đàn ông nên hút.

Vẻ mặt Đường Giác đặc ý, cười hì hì nói:

- Các người không hiểu, tao đây là học phong vận của anh rể, vừa rồi tư thế anh rể hút thuốc bá đạo như thế, đó mới gọi là đàn ông, ôi... tao trước kia đều sống uổng phí, nếu sớm gặp anh rể, có lẽ đã thi được F1, tốt xấu trở thành một vận động viên đua xe quốc gia... ôi...

Nhìn Đường Giác đang lắc đầu bóp cổ tay, vài tên vệ sĩ người nhìn ta ta nhìn người, Tề Khải trên mặt đất ăn đánh đau không dám đứng dậy muốn đập đầu chết luôn, cảm giác con cháu đại gia tộc đều là kẻ điên!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 420

Anh Là Gì?

Dương Thần trở lại trong phòng riêng, vài nữ quan hệ xã hội đùa nghịch liều mạng bắt Mạc Thiện Ny, lớn tiếng hát, đồng thời đem microphone nhét vào tay Mạc Thiện Ny bắt cô cùng hát.

Mạc Thiện Ny dường như cũng không bắt măn kiểu chơi đùa không lớn không nhỏ này. Sau khi mấy cô gái trẻ tuổi ban Quan hệ xã hội uống vào chút rượu tây, đầu não đều đã choáng hồ đồ, hưng phấn hoàn toàn không để ý tới chức vị tại công ty.

Đầu bên này Lưu Minh Ngọc miễn cưỡng tươi cười, mà còn Lâm Nhược Khê có suy tư lẳng lẳng ngồi trên sofa, nhìn thấy Dương Thần bước vào cửa, cả hai người phụ nữ đều hướng hẩn nhìn qua.

Dương Thần mỉm cười gật đầu, ra hiệu phiền toái đã giải quyết.

Bộ dáng Lưu Minh Ngọc đầu tiên như trút được gánh nặng, nhưng sau liền lộ ra một chút thần sắc áy náy.

Dương Thần tiến lên phía trước bắt động thanh sắc vỗ vỗ lên vai Lưu Minh Ngọc, hẩn cũng không vì Lâm Nhược Khê ở bên cạnh mà che dấu quan tâm đến người phụ nữ của mình, Dương Thần rất rõ ràng, cùng với sợ đầu sợ đuôi, che che dấu dấu, không bằng thẳng thắn chân thành biểu đạt ý nghĩ của mình.

Lâm Nhược Khê hồ hững nhìn động tác nhỏ của Dương Thần, đối với ánh mắt khản trương của Lưu Minh Ngọc cũng lơ đãng.

- Đi thôi!

Lâm Nhược Khê đột nhiên nói.

Dương Thần nửa mộng vừa mới ngồi xuống, lẳng lẳng hỏi:

- Đi à?

- Thân thể tôi có chút không thoải mái!

Lâm Nhược Khê mặt không chút thay đổi nói.

Dương Thần cười khổ, tuyệt đối không phải thân thể không thoải mái, có lẽ là trong lòng không thoải mái.

- Anh không thể sao?

Lâm Nhược Khê dường như có chút tức giận, thanh âm phát ra lạnh như băng đứng lên.

Dương Thần không biết mình ở chỗ nào chạm vào vị bà cô nhỏ này, chuyện đêm nay cũng nhiều, nhưng mình không thể tại lúc này chống lại ý của Lâm Nhược Khê, nói cách khác, là bỏ qua không nghĩ nữa.

- Vậy được, nếu em không thoải mái thì trở về!

Dương Thần đứng dậy hướng Lưu Minh Ngọc nói:

- Chúng ta có một số việc đi trước, tuy nhiên em đừng nghĩ ngợi lung tung.

Lưu Minh Ngọc không yên nhìn về phía Lâm Nhược Khê, thấy Lâm Nhược Khê cũng đang nhìn mình, hướng mình hơi lắc đầu.

Dựa vào nhiều năm kinh nghiệm của Lưu Minh Ngọc ở Ngọc Lôi, tự nhiên biết Lâm Nhược Khê nói cho mình, không liên quan đến chuyện của cô.

- Vậy anh đưa Lâm tổng về nhà, lái xe chậm một chút!

Lưu Minh Ngọc nhỏ giọng nói, trong âm thanh lớn ở phòng riêng gần như không nghe thấy.

Dương Thần gật đầu, xoay người cùng Lâm Nhược Khê ra khỏi phòng.

Hai người rời khỏi phòng riêng làm một số ít công nhân còn tỉnh táo rất buồn bực, tuy nhiên hỏi Lưu Minh Ngọc chỉ trả lời là Lâm tổng có việc, giám đốc Dương phải lái xe đưa cô đi, cụ thể không biết sao lại về.

Mà một phía khác, sau khi rời hộp đêm Tử Nguyệt Hiên, Dương Thần không nhanh không chậm theo sau Lâm Nhược Khê, hai người không nói một lời đi đến bãi đỗ xe, ngồi vào trong xe.

Xe lái ra khỏi bãi đỗ xe, đi vào đường cái lớn nội thành.

Lúc này bóng đêm dày đặc, ngọn đèn đường bên ngoài sắc sỡ, tràn đầy ánh sáng.

Trong xe radio vang lên giọng hát rất hay của Andre, Lâm Nhược Khê không nói chuyện nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ một lát, đột nhiên tắt radio trong xe đi.

- Anh rốt cuộc vẫn không nghe lời em.

Lâm Nhược Khê chán nản nói.

Dương Thần nhú mày:

- Chuyện gì?

- Em vừa rời ở cửa nghe được một chút, cái người đàn ông gọi anh là “anh rể”, được gọi là Đường đại thiếu gia, là em trai Đường Uyển.

Lâm Nhược Khê bình tĩnh nhìn Dương Thần.

Dương Thần xấu hổ cười:

- Miệng tên kia quả không được, em đừng nghe y nói lung tung!

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng lắc đầu: ;

- Em đã sớm nói qua, không muốn có gì liên quan đến Đường Uyển, anh quả nhiên vẫn chỉ để ý bản thân, không nghe em... Anh như vậy không nhin nổi, muốn đi trêu chọc tất cả phụ nữ xinh đẹp sao?

- Nhược Khê, anh thật không trêu chọc Đường Uyển, là Đường Uyển chủ động đến tìm anh, cô ấy đối với anh có thiện cảm, anh rốt cuộc không thể một cước đá văng cô ấy? Hơn nữa anh cũng không chủ động, gần đây cô ấy cùng công việc của chúng ta có chút hợp tác, đúng dịp em trai cô ấy Đường

Giác ở Trung Hải liền quen.

Dương Thần bất đắc dĩ nói, đều là lời nói thật, không phải trốn tránh trách nhiệm đổ lên người Đường Uyển, chỉ có trần thuật lại sự thật.

Lâm Nhược Khê dường như hơi kinh ngạc, nhưng cũng không vui:

- Cho dù sự thật là Đường Uyển tìm anh, nhưng anh có thực sự cùng cô ta không có gì không, sao Đường Giác kia luôn mồm gọi anh “anh rể”, em ở cửa đều nghe thấy, hơn nữa, em sớm nhắc nhở anh, người phụ nữ khác em không ngăn cản anh, nhưng anh ngàn vạn lần đừng chạm vào Đường Uyển, anh như vậy không nghe lời em, muốn chạm vào cô ta sao? Anh có biết thế lực Đường gia Yến Kinh to lớn như thế nào không, anh biết hoàn cảnh Đường Uyển phức tạp như thế nào không?

Dương Thần mỉm cười:

- Hóa ra em sớm biết rằng Đường Uyển là người của Đường gia Yến Kinh, anh hai ngày trước mới biết được, thoát nhìn bà xã của anh bất động thanh sắc vậy mà nắm giữ không ít tin tức!

Lâm Nhược Khê không để ý đến lời đùa của Dương Thần, nói:

- Bằng không anh cho rằng Đường Uyển dựa vào cái gì mà một người phụ nữ có thể nắm trong tay tập đoàn Phong Lâm, làm Chủ tịch hội đồng quản trị, anh cho là Bí thư Phương Trung Bình thật sự bị Đường Uyển mê hoặc đến thần hồn điên đảo, cho nên không dám chạm vào cô ta sao? Nếu không phải Đường Uyển có nền móng Đường gia ở Yến Kinh, bí thư Phương Trung Bình cho dù cường đoạt, cũng không phải không có khả năng, làm sao có thể hơn hai mươi năm theo đuổi Đường Uyển, cũng không dám hành động thật?

Dương Thần không nghĩ tới điều này, được Lâm Nhược Khê nói cho, mới biết được nguyên nhân không ngờ của chuyện này.

Khó trách Phương Trung Bình kia mặc cho Đường Uyển đối đãi với y lạnh lùng thế nào, y đều kiên trì không ngừng chờ đợi Đường Uyển hai mươi mấy năm, xem như là người đàn ông gần gũi nhất với Đường Uyển, y sao có khả năng buông tha cho cơ hội một bước lên trời này? Dù sao trên mức độ thân mật, y cùng Đường Uyển có chung đứa con Đường Đường.

- Nói như vậy, chẳng phải hiện tại Phương Trung Bình hận chết anh, anh giống như đoạt vị trí thứ nhất của y.

Dương Thần tự giễu cười.

Lâm Nhược Khê chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Dương Thần:

- Anh sao còn cười được, anh như vậy không chỉ đắc tội Phương gia, còn có khả năng trêu chọc những người Đường gia đó, anh... anh... anh là...

- Anh là gì?

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê mặt ghen đỏ, bộ dáng rất bất an không nói nên lời, cảm thấy thú vị.

- Anh là bại hoại.

Lâm Nhược Khê tức giận nói.

- Ai, lời này nói, em phải nói “Anh là ông xã tốt của em, em không muốn để người khác cướp anh đi!”, như vậy mới đáng yêu!

Dương Thần nuối tiếc nói.

Lâm Nhược Khê thật muốn đem đầu mình mọng đi, rứt vào cổ áo cũng được, người đàn ông này sao không biết xấu hổ như vậy, lời nói buồn nôn như vậy cũng có thể nói ra.

Tuy rằng cô thật sự muốn nói: “Anh là chồng của em”, nhưng làm sao nói rõ như vậy được?

- Yên tâm!

Dương Thần an ủi đưa tay nhân lúc Lâm Nhược Khê không chú ý, sờ soạng khuôn mặt tinh tế của cô:

- Anh biết em vừa rồi vì sao tức giận, tuy nhiên em không cần lo lắng, anh tuy không thích phiền toái nhưng anh cũng không sợ phiền toái, chuyện Đường Uyên, chuyện Phương Trung Bình, chuyện Đường gia, anh đều sẽ xử lý tốt, không có việc gì đâu.

Lâm Nhược Khê lại gần cửa kính xe, tránh đi tay Dương Thần, trong con người ngập nước đầy ngưng đọng, gần đây giữa hai người động tác thân thiết ngày càng nhiều, khiến tim cô luôn đập nhanh hơn, cảm thấy mình không giống mình.

- Em mới lười quản chuyện phong lưu của anh, chỉ cần đừng làm cho đi Quách nghĩ nguyên nhân là do em, làm anh đi ra ngoài gây ra tai vạ là tốt rồi, em chỉ có thể khuyên anh.

Lâm Nhược Khê lòng tràn đầy uất ức, mình tính là vợ kiêu gì, nào có người vợ nào giúp chồng chọn tình nhân?

Tuy rằng mình không làm hết nghĩa vụ người vợ, nhưng số lượng tình nhân của người này cũng nhiều quá đi.

Dương Thần bỗng nhiên lâm vào suy tư, dọc đường đi mãi cho tới nhà, không nói chuyện gì, khiến Lâm Nhược Khê cảm thấy lạ.

Trở về trong biệt thự, đèn trong đại sảnh còn sáng, trong TV đang phát lại tin tức buổi chiều, tuy nhiên chỉ có một mình Quách Tuyết Hoa xem TV, vú Vương và Tuệ Lâm chắc là lên lầu đi ngủ.

Quách Tuyết Hoa mặc áo ngủ, khoác khăn mỏng, xoa tóc, khuôn mặt xinh đẹp trải qua phong sương nhìn qua thần sắc rất mệt mỏi.

Nghe thấy tiếng động, Quách Tuyết Hoa quay đầu lại, nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê sóng vai đi vào phòng, không khỏi lộ ra vui mừng tươi cười:

- Đã về rồi, chơi có vui không?

- Dạ!

Lâm Nhược Khê dịu dàng đáp lại.

- Dì Quách không cần chờ chúng con, chúng con cũng không phải trẻ

nhỏ!

- Trước mặt trưởng bối, các con vĩnh viễn là trẻ nhỏ, làm mẹ sao lại không lo lắng cho con, chờ con sau này làm mẹ, có thể hiểu được.

Quách Tuyết Hoa cười hướng Lâm Nhược Khê nói.

Lâm Nhược Khê cúi đầu, không dám nói tiếp, sợ lại nghĩ đến chuyện bảo cô sinh đứa nhỏ, tuy rằng cô đã chuẩn bị tốt tâm lý sống cùng Dương Thần cả đời, nhưng vấn đề sinh đứa nhỏ... cô cảm thấy còn phải xây dựng tâm lý lâu lắm.

Tuy rằng hai người kỳ thực đã có lần ân ái, nhưng đúng một lần trải qua, khiến Lâm Nhược Khê bị thương, phải biết rằng, trước khi quen biết Dương Thần hai mươi mấy năm, bản thân đến tay cũng chưa từng nắm tay con trai, thậm chí trong thế giới của cô sẽ không tồn tại cái tình yêu nam nữ, nhưng cuối cùng, trinh tiết của mình liền mơ hồ trao cho một người bán rong thịt dê xiên nướng, hơn nữa một đêm cuồng loạn không hề nhớ được gì, lúc đó từ trong nội tâm Lâm Nhược Khê muốn nhảy lầu tự sát.

Mặc dù hiện tại Dương Thần đã hoàn toàn thay đổi thành người khác, nhưng đối với Lâm Nhược Khê mà nói, có rất nhiều vết thương khó có thể xóa đi, sợ hãi cũng tự nhiên mà sinh ra.

Dương Thần lặng lẽ nhìn Quách Tuyết Hoa tràn đầy thần sắc phức tạp.

Quách Tuyết Hoa có chút buồn bực, đứa con của mình làm sao vậy, thân thiết hỏi han:

- Dương Thần, có phải có chuyện gì không?

Dương Thần hít sâu một hơi, bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Nhược Khê, khiến Lâm Nhược Khê bên cạnh sợ hãi kinh ngạc, thầm nghĩ tên vô lại này muốn dựa vào Quách Tuyết Hoa trước mặt, cùng mình làm chuyện thẹn thùng sao?

- Nhược Khê, không cho gọi di Quách, về sau phải gọi mẹ!

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê giật mình, Quách Tuyết Hoa cũng chờ đợi đứng tại chỗ.

Dương Thần nói xong một phen kéo Lâm Nhược Khê theo mình quỳ xuống, làm Lâm Nhược Khê cũng không tự chủ được quỳ xuống.

- Mẹ, lễ mừng năm mới không quỳ, hiện tại, chúng con là con, đều quỳ xuống, dập đầu lạy mẹ, ông nói không sai, trên thế giới này, không có cha mẹ nào nợ con, con không có lý do gì không gọi mẹ, bởi vì lấy súng bắn người của con, không phải người, mà là người kia.

Dương Thần nói xong nặng nề dập đầu lạy trên mặt đất.

Lâm Nhược Khê ngơ ngác nhìn Dương Thần nói xong, làm xong mấy chuyện liên tiếp, cuối cùng có chút tỉnh ra, nhưng vẫn không tự chủ được theo Dương Thần dập đầu lạy, mặt đỏ tịn tịn, thanh âm nhỏ bé yếu ớt gọi:

- Mẹ!

Lúc này Quách Tuyết Hoa đã rơi nước mắt như mưa, muốn nói gì, đáng

tiếc nói không thành tiếng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 421

Lừa Cô Bé

Cả tôi đã xảy ra không ít chuyện, nhưng Dương Thần vẫn không cảm thấy phức tạp gì lắm. Đáng đánh thì đã đánh, cần thừa nhận thì sẽ nhận, những chuyện không nên để ý tới thì hẳn sẽ không cần quan tâm.

Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa cũng là cả đêm khó ngủ. Lâm Nhược Khê cảm giác thấy thân phận làm một người vợ của mình đã trở nên nặng nề vài phần, lo lắng về sau sẽ chung sống với Quách Tuyết Hoa như thế nào, làm sao tiếp tục gọi "mẹ".

Quách Tuyết Hoa thì vẫn là kích động, rất bị kích động.

Đợi đã bao nhiêu lâu, nay đã được như ước nguyện, giống như người lữ khách trên sa mạc mệnh mông đang khát nước sắp chết thì nhìn thấy ốc đảo xanh mát trước mặt vậy, mừng rỡ như điên, chỉ cần nghĩ đến khoảnh khắc con trai, con dâu quý xuống gọi tiếng "Mẹ" là bà đã cảm thấy nếu đột nhiên bảo bà chết thì bà cũng không hối hận.

Đồng thời, Quách Tuyết Hoa cũng suy nghĩ rất nhiều về cuộc sống tương lai của vợ chồng Dương Thần, quan trọng hơn là phải thúc giục Lâm Nhược Khê mau sinh cho bà đứa cháu nội để bông bế. Chuyện này phải đưa lên thành vấn đề bàn bạc. Bà không thể đợi được lâu quá, không thể để thiệt thòi cho Dương Thần.

Còn về chuyện của Dương Thần trước đây, bà đã không quan tâm nữa rồi. Người mẹ thì luôn ích kỷ, con trai đương nhiên là lớn hơn con dâu. Con dâu cuối cùng cũng phải chịu thiệt thòi hơn.

Thậm chí, Quách Tuyết Hoa đã suy xét đến việc làm thế nào để khiến Dương Thần có thể gặp em trai Dương Liệt một lần để anh em thân thiết với nhau hơn. Nhưng đáng tiếc là Quách Tuyết Hoa vẫn còn chưa biết, Dương Liệt đã hận Dương Thần đến thấu xương, chỉ có điều vừa mới quay trở về Côn Lôn, nên tạm thời không có cách nào báo thù mà thôi.

Hai hôm sau, cuối cùng cũng đã đến ngày trước đó đã định, sẽ mang theo Tuệ Lâm cùng đi du lịch suối nước nóng.

Trời đẹp, tuy trời vẫn hơi lạnh nhưng cũng may là trời nắng.

Sáng sớm, Dương Thần đang chuẩn bị ra ngoài khỏi động xe, Lâm Nhược Khê đột nhiên gọi hẳn lại hỏi:

- Hôm nay có ba người chúng ta đi thôi sao?

Dương Thần cười ngượng ngùng cười đáp:

- Đồng ý với An Tâm rồi, đợi lát nữa đón cô ấy cùng đi.

- Anh thực sự muốn làm như vậy?

Ánh mắt Nhược Khê rõ ràng là không vui.

Dương Thần phẩy phẩy tay:

- Đừng nhỏ mọn thế mà. Em là Chủ tịch Quốc Tế Ngọc Lôi đó. An Tâm chẳng qua chỉ là một cô thư ký nhỏ, lẽ nào bảo bồi Nhược Khê lại sợ cô ta sao?

- Hừ, không cần anh phải khích thế.

Lâm Nhược Khê bất mãn trừng mắt nhìn Dương Thần, cảnh giác với mãnh khoé của hắn, cô nói:

- Nếu đã là bốn người, thế thì anh thay xe khác đi. Để đồ nhiều quá xe chật lắm.

Dương Thần sững sốt:

- Vẫn còn hành lý nữa sao?

- Ngày mai ngày kia đều được nghỉ, nếu như không có việc gì gấp gáp thì ở lại làng du lịch chơi hai ngày cũng tốt, có thể để cho Tuệ Lâm chơi nhiều hơn.

Lâm Nhược Khê nói một cách không dễ bác bỏ:

- Anh đi dừng xe ở trong nhà kho đi, và chạy con xe Lexus SUV đó.

Dương Thần không nhớ rõ trong kho của Lâm Nhược Khê có những con xe nào. Bởi vì xe ở đó thực sự là quá nhiều. Nghe nói ở bên ngoài Lâm Nhược Khê vẫn còn đặt một số xe xa hoa nữa, vì không thể để hết trong nhà. Cho nên Lâm Nhược Khê đã nói muốn thay chiếc xe SUV lớn hơn thì mình cũng đi đổi luôn cho xong.

Khi Dương Thần dừng xe trong kho và đi xe mới ra, Lâm Nhược Khê gọi Tuệ Lâm đến bên đường ngoài cửa. Tuệ Lâm kéo hai cái túi du lịch nhỏ nhắn, mắt đầy nghi hoặc nhìn khắp nơi rồi hỏi:

- Chị ơi, Dương đại ca đâu rồi ạ?

Lâm Nhược Khê lấy hành lý của mình từ tay của Tuệ Lâm rồi nói:

- Để anh ấy đi thay xe lớn hơn một chút, ngồi sẽ thoải mái hơn.

Tuệ Lâm hiển nhiên không có chủ kiến lắm trước mặt chị mình. Lâm Nhược Khê nói gì thì cô đều nghe sau đó "Ồ" một tiếng.

Đột một lát, Dương Thần vẫn chưa lên, Tuệ Lâm nói:

- Chị ơi, thực ra mọi người không cần đưa em ra ngoài đâu... Em biết mọi người đều rất bận, em không sao đâu.

Lâm Nhược Khê không nói lời nào, giơ tay âu yếm vuốt mấy sợi tóc rơi xuống của Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm dường như cảm giác được điều gì, yên lặng nhìn Lâm Nhược Khê, dịu dàng mỉm cười.

- Rầm

Một tiếng động cơ gầm rú, Dương Thần cuối cùng đã đánh xe từ trong gara đi ra.

Một chiếc xe Lexus LX570 đen bóng sáng lấp lánh dưới ánh nắng lao ra

như một con mãnh thú, nghiền nát một mảng cỏ phía dưới, đi đến phía trước mặt hai cô gái.

Chiếc xe dài chừng hơn năm mét, rộng hai mét, khiến cho hai cô gái Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm đứng bên cạnh xe trở nên vô cùng bé nhỏ.

Cửa sổ xe được kéo xuống, Dương Thần dờ khóc dờ cười nói với Lâm Nhược Khê nói:

- Bà xã, em rõ ràng là đang thể hiện trước mặt An Tâm rằng em có tiền à. Chiếc xe này mua ở Trung Quốc cũng hơn hai triệu, hơn nữa bốn người thì cũng không cần thiết đi chiếc xe SUV lớn đến thế này đâu!

Lượng xả 5. 7, động cơ V8, tốc độ tối đa 381, đã cao hơn một trăm km so với loại SUV bình thường. Đây chẳng phải là loại xe mà có tiền là có thể mua được ngay.

- Anh có quản được không? Em thích mà. Hơn nữa đại tiểu thư nhà họ An, chẳng lẽ lại không mua được loại xe này?

Lâm Nhược Khê cũng không ngại Dương Thần nói thế nào. Cô liền kéo tay Tuệ Lâm để hết hành lý lên hàng ghế cuối cùng.

Lâm Nhược Khê đã định muốn ngồi cùng một hàng ghế sau với Tuệ Lâm, nhưng nghĩ lại thì nếu như mình ngồi ở ghế sau thì lẽ nào để con bé An Tâm tiểu hồ ly kia ngồi ở ghế phụ? Vì thế nên cô vẫn xuống xe rồi mở cửa chỗ vị trí lái phụ ra leo lên.

Dương Thần quan sát hàng loạt tâm tư và động tác của Lâm Nhược Khê thì không khỏi hơi buồn cười. Nhưng cũng không chọc phá suy nghĩ cẩn thận của Lâm Nhược Khê.

Trước khi đến đã hẹn với An Tâm địa điểm đón cô rồi, chính là ở cửa một quán cà phê cách công ty không xa. An Tâm đeo tai nghe màu cam, mặc một bộ trang phục lông trắng. Gió lạnh thổi vù vù đầu đường, nhìn cô trông rất ung dung thản nhiên.

Trước gót chân An Tâm là một cái va ly nhỏ. Hiển nhiên phụ nữ thì đều phải có sự chuẩn bị rồi mới ra ngoài. Chỉ có Dương Thần là cứ một mình ra ngoài thôi.

Dường Như vì không muốn gây phản cảm cho Lâm Nhược Khê, An Tâm đặc biệt để mặt mộc, không trang điểm chút nào. Có thể là mấy ngày nay ngủ không tốt nên mắt hơi có quầng thâm, khiến cô hơi có phần buồn cười.

Nhìn thấy một chiếc SUV thật lớn đỗ trước mặt. Sau khi nhìn rõ trong xe là Dương Thần, An Tâm mới thở dốc, biểu hiện có chút giật mình.

- Xin chào chị Nhược Khê!

An Tâm vừa mới lên xe, trước tiên là chào hỏi Nhược Khê, hơn nữa lại chào một cách rất thân thiết.

Lâm Nhược Khê nhú nhú mày, cái gọi là gờ tay cũng không đánh người đang tươi cười. An Tâm với tính cách không chịu thua như vậy, cô cũng không dễ châm chọc cô ta.

An Tâm có tính cách uyên chuyên. Cô đã có mấy năm làm tiếp viên hàng không phục vụ cho khách trên máy bay, đương nhiên phải bỏ đi cái tính đại tiểu thư, vì thế nên hoàn toàn không giống với những thiên kim đại gia tộc bình thường.

An Tâm biết mình chắc chắn không tranh được với Lâm Nhược Khê nên cô đã ngồi ngoan ngoãn, không tranh giành cái gì. Vì thế nên những cái khác thì chẳng nói, lấy lòng "bà cả" này đã rồi tính sau.

- Tôi lớn tuổi lắm sao? Sao lại gọi tôi là chị?

Lâm Nhược Khê ôn hoà đáp lại một câu.

An Tâm ra vẻ âm ức hạ giọng nói:

- Vậy thì chào là em Nhược Khê sao?

Lâm Nhược Khê lập tức cảm giác cả người không thoải mái, trầm mặc một lát, nói:

- Thôi, hay là vẫn cứ gọi là chị đi.

Nhìn Lâm Nhược Khê vẻ mặt bất đắc dĩ, bộ dạng hơi hơi bĩu môi. Lái xe Dương Thần nghiêm trang, cố gắng không cười ra tiếng.

An Tâm ở phía sau thì nháy mắt với Tuệ Lâm ở bên, làm động tác tay thể hiện ý "thắng lợi".

Tuệ Lâm che cái miệng nhỏ nhắn cười khê. An Tâm coi như là người bạn thực sự đầu tiên của cô ở Trung Hải này. Vì thế nên tuy cảm giác hơi có lỗi với chị Lâm Nhược Khê nhưng cô vẫn không hy vọng An Tâm bị Lâm Nhược Khê ức hiếp.

Đường đi đến làng suối nước nóng mát hơn một tiếng đồng hồ. Ba cô gái không thể mới sáng sớm ra đã liền ngủ trên xe được.

Không biết bắt đầu từ khi nào, An Tâm ở phía sau bắt đầu nói chuyện với Tuệ Lâm về một bộ phim Hàn Quốc nào đó, nói đến lời thoại trong phim cảm động đến thế nào, nói đến người mẹ trong phim đó xấu xa đến thế nào, nói đến nữ diễn viên chính trong phim thật là dũng cảm ra sao v. v.

Vốn Lâm Nhược Khê không muốn nói chuyện với An Tâm, nhưng Lâm Nhược Khê đột nhiên phát hiện ra em mình Tuệ Lâm đã sớm là phản đồ, không ngờ lại vui vẻ với An Tâm.

Điều nghiêm trọng chính là chuyện hai người nói đến đó là những bộ phim Hàn thú vị nhất của Lâm Nhược Khê lúc rảnh rỗi, hơn nữa cô cũng đã xem những phim đó rồi.

Chóc chóc, Lâm Nhược Khê lại vênh tai nghe xem hai người đó đang nói cái gì. Mấy lần nghe được, cô cảm thấy không nên như thế, cô thật không kìm nổi muốn mở miệng tranh luận.

Cuối cùng, lúc Tuệ Lâm cùng với An Tâm tranh luận về nội dung của vở kịch, khó mà phân giải được. Tuệ Lâm liền nói với Lâm Nhược Khê:

- Chị, phim đó chị cũng xem rồi. Chị bình luận xem, có phải diễn viên nữ số hai hợp với nam diễn viên chính hơn không?

Lâm Nhược Khê mặt đỏ lên. Chuyện cô thích xem phim Hàn luôn là bí mật nhỏ của cô. Bây giờ để cho An Tâm biết được, cô liền cảm thấy có chút không tự nhiên.

Nhưng cuối cùng đã có một cơ hội, Lâm Nhược Khê liền gia nhập vào cuộc thảo luận của bọn họ, dường như đã tìm thấy một nơi để trút bỏ, cô liền nói ra những điều đã sớm muốn nói, hơn nữa càng nói càng hăng say.

Không lâu sau, ba cô gái đã ríu ra ríu trít bàn luận sôi nổi, dường như một hội fanclub vậy, Lâm Nhược Khê hoàn toàn không có sự lạnh lùng nghiêm khắc thường ngày mà lại giống như một cô nữ sinh nhỏ lòng tràn đầy tình cảm vậy.

Không thể không nói rằng như thế mới phù hợp với tuổi thực tế của cô.

Dương Thần khước miệng ánh lên ý cười cảm thán. Tiểu yêu tinh An Tâm này chắc chắn là đã nghe ngóng từ chỗ Tuệ Lâm về sở thích của Lâm Nhược Khê, sau đó đã chuẩn bị những nội dung câu chuyện như thế, hôm nay mới bắt đầu nói ra khi Lâm Nhược Khê ở cùng trên xe.

Cần biết rằng trước đây hẳn chưa từng nghe thấy An Tâm và Tuệ Lâm nói đến mấy chuyện về phim Hàn Quốc. Trước đây An Tâm căn bản không xem những loại phim truyền hình dài tập uỷ mị. Hiển nhiên là đã chuẩn bị vì muốn kéo gần mối quan hệ với Lâm Nhược Khê.

Đến khi xe đến làng suối nước nóng của Ngọc Lôi, ba cô gái nói chuyện để khô cả miệng mới xuống xe, kéo hành lý đi vào toà nhà khách lớn cho nơi nghỉ ở làng du lịch.

An Tâm nhân lúc Lâm Nhược Khê nói chuyện với giám đốc nhà khách thì tiến đến trước mặt Dương Thần, nói lời hoa ngọc:

- Ông xã, chính công nương nương của anh thực sự là kinh nghiệm tâm lý còn ít hơn so với cả Tuệ Lâm. Em nói với trực giác của một người phụ nữ đó.

Dương Thần sờ sờ mũi, nhìn lại Lâm Nhược Khê đã quay về trạng thái làm việc nghiêm túc, lạnh lùng, hạ giọng nói:

- Không đến nỗi nào, chỉ là khá ham thích xem phim Hàn mà thôi.

- Chẳng lẽ anh không phát hiện ra, em Nhược Khê nói đến nội dung trong phim thì hai mắt cô ấy sáng rực lên sao?

An Tâm khoa trương nói.

Dương Thần cười quái dị hỏi:

- Sao em lại gọi cô ấy là em rồi, không phải là chị nữa?

- Hừ.

An Tâm nhỏ giọng địa khinh thường nói:

- Đó là lừa cô bé đó thôi, chứ với tuổi tâm lý của cô ấy thì cũng chỉ đáng làm em em thôi, còn nhỏ hơn cả mấy cô bé cấp ba lẫn lộn phong trần, thực sự là cô bé con mà.

Lúc này, Lâm Nhược Khê đã nói xong một số vấn đề nhỏ trong công việc

với vị giám đốc kia, quay người lại nói với ba người:

- Đi lấy hành lý đi đã, đừng đứng ngây ra đó.
- Được rồi chị Nhược Khê.

An Tâm lập tức chuyển sang nụ cười ngọt, ngoan ngoãn đi theo lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 422

Lấy Phải Người Chồng Kiểu Gì Thế Này

Sự giao hoạt của An Tâm, Dương Thần đã không còn lấy làm lạ nữa rồi. Từ lần đầu tiên gặp hắn đã bị cô ta đùa giỡn rồi.

Lâm Nhược Khê ngoài chuyện trên thương trường ra thì những chuyện khác thì đều không biết nhiều. Đạo lý đối nhân xử thế của cô rất đơn thuần, bị cô gái bôn ba bao năm trên đời như An Tâm ức hiếp một cách vụng trộm, cô cũng chỉ có thể nhận là mình đen đủi, luôn gặp thất bại. An Tâm cũng không dám thực sự hy vọng làm lớn, chỉ là báo cáo nhỏ với Dương Thần về Lâm Nhược Khê, Dương Thần cũng kệ cô ta.

Sau khi đi vào đại sảnh của nhà khách, Lâm Nhược Khê lấy từ tay giám đốc điều hành kia hai cái thẻ mở cửa, chắc là trước khi đến đây đã đặt sẵn rồi.

Lâm Nhược Khê đưa một tấm thẻ cho An Tâm. Vì trên xe nói chuyện không ít nên trở nên hoà thuận hơn rất nhiều:

- Cô và Tuệ Lâm ở một phòng, tôi và Dương Thần ở một phòng.

Không chỉ có Dương Thần mà đến cả Tuệ Lâm cũng ngăn người ra.

Lâm Nhược Khê không ngờ chủ động nói rằng sẽ ngủ cùng một phòng với Dương Thần?

An Tâm dường như thấy rằng không khí có gì đó không ổn, trong mắt liền có sự nghi hoặc. Nhưng cô không hỏi gì mà cười nhận lấy tấm thẻ.

Dương Thần uốn người ra, tiến đến bên Lâm Nhược Khê cười ha hả nói:

- Bà xã, chúng ta thực sự ở cùng một phòng?

- Làm sao, anh không muốn à? Hay là anh muốn cùng người khác ở một phòng?

Lâm Nhược Khê không chút do dự hỏi lại, trong mắt như có băng vậy.

An Tâm có chút lúng túng. Cho dù biết rõ mối quan với nhau là mối quan hệ đó, cũng không thể nói rõ ra mà. Quả nhiên là đứa em bé nhỏ mà, xử lý mấy vấn đề tình cảm này cứng nhắc quá.

Dương Thần trả lời "Ừ" hay "Không phải" thì cũng đều đắc tội người phụ nữ của mình nên hắn chỉ đơn giản bật cười ha hả lơ đi.

Tuệ Lâm thì không sao cả. Vốn tưởng rằng sẽ ở cùng một phòng với Lâm Nhược Khê, bây giờ là An Tâm, cũng là chị em cả. Nhưng cô lại lo cho Lâm Nhược Khê cùng ngủ với Dương Thần một phòng, không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Khi bốn người lên đến tầng cao nhất của nhà khách, Dương Thần mới chú ý đến hai căn phòng này đều là phòng khách VIP, bên trong một phòng ngủ

bốn người cũng không chật.

Chả trách Lâm Nhược Khê lại quyết đoán không chia phòng mà trực tiếp ngủ trong phòng thế này. Cảm giác như là cùng phòng nhưng hai người cũng có thể ở cách nhau khá xa.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy vẻ mặt như mất mát của Dương Thần, trong lòng hơi đặc ý.

- Vào phòng nghỉ ngơi một chút, đợi một chút rồi ăn cơm trưa.

Lâm Nhược Khê dẫn dò và đi vào phòng đầu tiên.

Trong phòng trang trí rất gọn gàng ấm áp. Những mảng màu ấm kết hợp với màu trắng, trong không khí thoảng mùi thơm hoa hồng, bàn ghế loại gỗ tốt tinh xảo, cái tivi treo tường màn hình 43 inch, còn có một cái laptop đặt trên bàn làm việc nữa.

Trong phòng có một phòng khách và một phòng ngủ. Bên trong phòng khách đặt những chiếc sofa da thật mềm mại, thảm trải lông dê nhung, bên trong phòng ngủ có hai cái giường đơn.

Dương Thần chọn cái giường ở bên cửa sổ, ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống giường, kêu lên âm thanh rên rỉ thoải mái.

Lâm Nhược Khê cau đôi lông mày thanh tú, trên khuôn mặt trắng nõn lướt qua một tia đỏ ửng. Trên thực tế nguyên nhân chủ yếu cô làm như vậy là không muốn để cho Dương Thần có cơ hội cùng với An Tâm vụng trộm. Nếu không thì cô cũng chẳng dám cùng với Dương Thần ở cùng một phòng.

Nhưng hôm nay, Lâm Nhược Khê mới phát hiện ra chính mình không biết nên ở chung một phòng với Dương Thần như thế nào. Từ lúc kết hôn đến nay đã hơn nửa năm rồi. Cơ hội hai người ở trong cùng một phòng thực sự không nhiều, chứ đừng nói đến cùng phòng ngủ.

- Bảo bồi Nhược Khê, đừng đứng ngây ra thế chứ. Ngồi xe cũng mệt rồi, đến bên cạnh anh nằm chút đi, rất dễ chịu.

Dương Thần ngoái đầu cười nói ẩn ý với Lâm Nhược Khê đang đứng ở hành lang.

- Không mệt.

Lâm Nhược Khê cứng rắn từ chối.

- Ôi, xấu hổ gì chứ? Anh là chồng em mà, có phải là con cọp nhà em đâu. Em không muốn với anh, anh lại cũng không ép buộc em bao giờ, em còn sợ anh sẽ làm cái chuyện đó hay sao?

- Trước đây chẳng phải anh đã nghĩ như vậy sao?

Lâm Nhược Khê cười nhạt châm biếm nói.

Dương Thần "Á" lên một tiếng. Đêm hôm đó bản thân hắn cũng thực sự là đã vụng trộm lén vào phòng của Lâm Nhược Khê muốn làm chuyện đó. Đến bây giờ vẫn hối hận không nguôi. Chuyện này đã trở thành chứng cứ "Phạm tội bất thành" của mình rồi.

- Đừng có lấy cái lỗi nhỏ của chồng ra để nói thế chứ. Em phải biết là mẹ

của chúng ta còn chờ chúng ta sinh em bé nữa đó. Em xấu hổ như vậy thì anh cũng ngại việc "gieo giống" lắm đó.

Dương Thần nhân lúc trong phòng chỉ có hai người nên nói chẳng kiêng dè gì.

Lâm Nhược Khê đỏ bừng mặt:

- Ai... ai cần anh phải "gieo giống" cái gì. Sao anh lại nói chuyện hạ lưu thế hả?

- Anh vốn là người có văn hoá gì cả, chưa từng học tiểu học nữa, Đi làm thực sự như là thất cổ anh vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể chơi chơi mà thôi. Em còn muốn anh giữ giọng ở công ty sao?

Dương Thần đắc ý gác đùi lên, cười hi hi nói:

- Anh nói với em nè, ngày xưa khi anh bán thịt dê xiên nướng ở chợ, anh nói năng còn thoải mái hơn bây giờ nhiều, hạ lưu đến mức em còn chưa từng nghe thấy cơ? Hay là em có muốn anh nói cho em nghe không?

- Anh nói cho chính mình nghe đi.

Lâm Nhược Khê tức giận, trừng mắt nhìn hắn, xoay người đi vào nhà vệ sinh đóng cửa cái "rầm".

Không lâu sau, An Tâm và Tuệ Lâm đến gõ cửa. Dương Thần ra mở cửa, thấy Tuệ Lâm đã thay sang bộ quần áo thể thao màu trắng, tóc buộc đuôi ngựa, khuôn mặt nhỏ thanh thoát đầy sức sống.

Còn An Tâm thì lại thay một chiếc áo nhung màu vàng nhạt phong cách Hàn với áo khoác ngoài liền mũ, phía dưới là chiếc quần bó sát màu nâu nhạt càng thể hiện ra cặp chân đẹp và mỏng cong, khuôn mặt trái xoan trang điểm nhẹ, vụng trộm nhìn Dương Thần một ánh nhìn quyến rũ.

Dương Thần cảm thấy phong cách của cô em vợ và cô tình nhân này của mình rất khác biệt. Lâm Nhược Khê đã trở lại bình thường, đi ra từ nhà vệ sinh.

- Chị, chúng ta xuống lầu đi. Em vừa mới nhìn tám bản đồ làng du lịch, bên trong còn có hồ nữa đó, hình như là rất đẹp, em muốn đi xem.

Tuệ Lâm không hay đi ra ngoài. Với cô ấy mà nói du ngoạn ngoài trời thật là một chuyện hiếm.

Điều khiến cho Tuệ Lâm có thể khuây khoả, Lâm Nhược Khê đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Cô mỉm cười nói:

- Được rồi, đợi chị cho người mang ít đồ sang, chúng ta sẽ có thể nướng đồ ăn bên hồ, sau đó ăn bữa trưa bên hồ.

- Ăn đồ nướng?

Dương Thần vỗ vỗ ngực:

- Việc này còn có thể cho người khác làm được hay sao? Không thấy chuyên gia đây sao?

Lâm Nhược Khê nhú mày. Cô suýt chút nữa thì quên rằng chồng mình thực sự xuất thân là làm đồ nướng.

- Dương đại ca biết sao? Hay quá. Như thế chắc là sẽ rất thú vị.

Tuệ Lâm trong mắt đầy vẻ háo hức, trực tiếp đã thông qua quyết định này.

Dụng cụ để nướng đương nhiên là sẽ do nhân viên của làng du lịch sắp xếp. Lâm Nhược Khê đã từ chối đề nghị của giám đốc làng du lịch cho xe đánh golf đến để đưa bốn người đến đó. Bốn họ quyết định sẽ đi bộ du ngoạn.

Thực ra, một Chủ tịch như Lâm Nhược Khê hiếm có đến đây chơi, không ít người của khu du lịch này đều muốn lấy lòng cô. Chỉ tiếc là Lâm Nhược Khê trời sinh đã có kiêu xa cách cự tuyệt người khác, khiến cho họ không dễ thực hiện được điều đó.

Đúng lúc tiết trời đông xuân se se lạnh, khách du lịch đến làng suối nước nóng rất nhiều. Dương Thần- một người đàn ông đi cùng với ba mỹ nữ trên đường thu hút không ít ánh nhìn của mọi người.

Cái hồ nhân tạo mà Tuệ Lâm muốn nhìn là chỗ sâu nhất của làng suối nước nóng, có thể nói là một đập chứa nước nhỏ, xây trên nền đất cao, muốn lên đó thì còn phải đi một đoạn đường núi dài nữa.

Trên đường đi từng chiếc lá khô vàng chốc chốc lại bay xuống, lá từng bách, cây ngô đồng trơ trụi, cảnh sắc có chút quái dị. Nhưng không khí trong lành vẫn khiến cho bốn người tự nhiên đi chậm hơn.

An Tâm thỉnh thoảng lại thảo luận với Tuệ Lâm cái gì đó. Điều này khiến cho Lâm Nhược Khê đi trước có thần sắc không vui lắm. Dù sao Tuệ Lâm cũng là em cô, cô có cảm giác bị cô lập.

Dương Thần cười khẽ tiến đến bên tai Lâm Nhược Khê nói:

- Tiểu Nhược Khê à, nếu em cảm thấy cô đơn, hay anh nắm tay em đi nhé?

Lâm Nhược Khê trực tiếp quay đầu đi chỗ khác, giả vờ như không nghe thấy gì.

Khi chậm chậm đi đến hồ nhân tạo thì đã là buổi trưa rồi. Mặt hồ với những gợn sóng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Hơi nước bốc lên hơi lạnh lạnh khiến cho Lâm Nhược Khê và An Tâm không kìm nổi đều run lên. Tuệ Lâm bởi vì đã luyện nội công nên không thấy lạnh gì cả, chỉ là bị thu hút bởi cảnh sắc hồ mệnh mông trước mặt. Cô để lộ dáng vẻ đáng yêu mê say cảnh đẹp nơi đây.

An Tâm bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đi đến phía sau Dương Thần, nhỏ giọng nói:

- Ông xã, em đói rồi, mau đốt lò nướng lên đi.

- Anh nghĩ là anh thèm ăn rồi.

Dương Thần vừa nói thuận tay liền bóp một cái lên mông của An Tâm.

Bên trong đôi mắt xinh đẹp của An Tâm đột nhiên có nước, cần biết rằng Lâm Nhược Khê đứng cách đó chưa đến một mét. Dương Thần lại sờ vào

mông của mình, An Tâm cảm thấy kích thích vô cùng.

- Thật là xấu xa, ức hiếp em. Có bản lĩnh thì đi sờ em Nhược Khê ấy.

An Tâm liếm liếm môi mình.

Dương Thần hít sâu một hơi, kìm nén ngọn lửa trong lòng, liếc sang Lâm Nhược Khê dường như không phát hiện được điều gì kia, ho hai tiếng rồi nói:

- Chúng ta cùng đi ăn trưa thôi. Ở chỗ này lạnh, cận thận cảm không tốt đâu.

Dương Thần lo lắng nếu cứ như vậy thì mình cũng bị kích động, đến cả Lâm Nhược Khê cũng không tha, cùng sờ hai người phụ nữ mất.

Bởi vì địa điểm nướng đồ cách bờ hồ không xa lắm nên Tuệ Lâm yêu thích cảnh sắc bên hồ cũng không phản đối gì. Cô đi theo đến khu nghỉ ngơi của nơi nướng đồ với tâm trạng hân hoan nhảy nhót.

Nhân viên phục vụ đã chuẩn bị trước những dụng cụ nướng và thịt bò, thịt dê, lạp xưởng và các nguyên vật liệu nấu ăn phong phú. Dương Thần chỉ cần đốt lò than lên là có thể nướng được rồi.

Đi một đoạn đường dài như vậy, ba cô gái thực sự đều đã đói bụng. Dương Thần không nói gì, liền cởi áo khoác ngoài của mình ra, châm bếp than. Sau một hồi liên tục làm nóng lên một cách thành thực, dùng lưới thép để nướng đồ ăn đặt lên phía trên bếp than.

Xung quanh toàn bộ bếp than, cái lạnh đã bị xua đi. Dương Thần đứng ở chỗ gần bếp nóng, rất nhanh, trên mặt hắn đã chảy mồ hôi.

Dương Thần cũng không nghĩ nhiều, phát hiện ra mình toát cả mồ hôi liền cởi toàn bộ chiếc áo len và chiếc áo lót bên trong ra, ở trần cả phần trên.

Lần này, ba cô gái đều ngây cả người ra. An Tâm thì còn không sao, cô vốn tính cách khá cởi mở, cảm thấy Dương Thần nhập tâm chú ý nướng đồ như vậy cũng thấy rất thú vị. Tuệ Lâm khanh khách cười không ngừng còn đỏ cả mặt, không dám nhìn nửa thân trên trắng kiện của Dương Thần.

Lâm Nhược Khê thì thấy rất không hay. Bên đường này còn có rất nhiều du khách đi qua đi lại, hơn nữa giữa nơi công cộng thế này, có ai lại để trần như thế?

Phải biết rằng, ở công cộng mà để trần thì theo như luật pháp còn là vi phạm nữa.

- Mau mặc quần áo vào, anh như thế còn ra sao nữa?

Lâm Nhược Khê không hài lòng nói.

Dương Thần cười giải thích:

- Anh đâu có làm gì đâu chứ? Mặc đồ nhiều như vậy toát mồ hôi thì sẽ ướt hết mất, đợi một chút cho gió thổi khô đã, chứ để như thế thì khó chịu lắm.

- Như thế cũng không được. Anh xem người ta đi lại đều nhìn anh, thật là mất mặt.

Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy xấu hổ thay cho Dương Thần.

- Quan tâm đến họ làm gì, mà có ai quen anh đâu chứ.

Dương Thần bĩu môi, cười nói:

- Em không cảm thấy chồng em rất đàn ông sao?

Nói xong, Dương Thần làm bộ gõ gõ vào những phần cơ thể góc cạnh.

An Tâm khanh khách cười vỗ tay:

- Chồng... à, không, giám đốc Dương, anh thật tài!

Lâm Nhược Khê oán hận trừng mắt nhìn An Tâm ở bên cạnh, thầm trách một câu "Đồ hồ ly tinh" rồi sau đó lại nhìn Dương Thần đang cười cợt nhả, nhắm mắt lại một cách đau khổ...

Mình lấy phải người chồng kiểu gì thế này...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 423

Người Phụ Nữ Diên Quá Tích Cực Nhóm Dịch: Friendship

Một bữa trưa ăn đồ nướng, Dương Thần cùng với An Tâm, Tuệ Lâm đều ăn rất ngon miệng. Dương Thần cảm giác mình vẫn là hợp với cái nghề này, thật là ra dáng hơn nhiều so với lúc ở văn phòng.

Dương Thần thậm chí còn muốn ngày nào đó Lâm Nhược Khê ném cái công ty Ngọc Lôi Quốc Tế đi rồi cùng với mình lên phố bán thịt dê xiên nướng. Cùng lắm là thuê một cái cửa hàng mặt tiền để bán, nhưng nguyện vọng tốt đẹp này chắc cả đời không có hy vọng được thực hiện rồi.

Lâm Nhược Khê đối với việc này thì nhạt như nước ốc.

Cô nhớ lại một cuốn tiểu thuyết mình đã từng đọc, nữ nhân vật chính trong đó là một tiến sĩ. Cô ta lấy một quan quân. Do hai người trình độ văn hóa quá khác biệt, nữ tiến sĩ luôn cảm thấy người chồng của mình là phạm phu đến khó chịu. Nhưng thực sự lại không nỡ từ bỏ người đàn ông này, cuối cùng đến hết truyện nữ tiến sĩ này vẫn không ly hôn với chồng, nhưng cô cũng muốn tìm hiểu xem điều gì đã khiến cô có thể chịu đựng được người chồng quan quân "thấp kém" này.

Lúc ấy Lâm Nhược Khê còn cảm thấy nữ tiến sĩ kia căn bản là mâu thuẫn, làm sao mà rõ ràng cảm thấy người chồng thấp kém đến không chịu nổi rồi mà còn không muốn ly hôn? Nhưng hôm nay thì cô đã hiểu rồi, chuyện giữa nam và nữ, ngay cả bản thân mình cũng khó đoán được chính mình.

Nhìn người đàn ông ngồi trên chiếc ghế gỗ, để trần phần trên kia, dường như là người làm việc nhà nông vậy, miệng mở to ngồm ngoàm ăn miếng xúc xích, cánh tay liên tục tiếp dùng để lau miệng, tay và miệng đều đầy dầu mỡ, thậm chí Lâm Nhược Khê không khỏi lặng lẽ thở dài. Cô lấy một xấp khăn giấy ở bên cạnh đưa cho Dương Thần:

- Dùng dùng tay, bẩn đó.

Dương Thần nhe răng cười:

- Đó là thói quen từ xưa rồi, hồi đó ăn cơm bát còn không có chứ đừng nói là khăn giấy thế nên mới dùng tay lau.

Dương Thần nhận lấy xấp khăn giấy rồi lau miệng.

Lâm Nhược Khê tuy có chút tò mò về cuộc sống quá khứ của Dương Thần. Cô chỉ mơ hồ biết được một chút. Nhưng cô không muốn hỏi Dương Thần. Cô cảm thấy rằng nếu như những điều cô nên biết thì Dương Thần sẽ nói với cô, cần phải biết rằng anh chàng này bình thường cũng nói rất nhiều.

Hắn không nói thì chắc là hắn cảm thấy mình không cần thiết phải biết.

Lâm Nhược Khê đột nhiên vuốt cằm dịu dàng mỉm cười. Nụ cười xinh

đẹp thanh lịch toát lên vẻ ý nhị xúc động lòng người, nhưng trong tay cô thì vẫn cầm cái chân gà đã bị gặm một nửa. Như thế mà người bên cạnh nhìn thấy thì sẽ cảm thấy là lạ.

Đáng tiếc, không có người bên cạnh nào phát hiện ra.

Sau khi ăn xong bữa trưa, không biết từ đâu chạy ra một người phục vụ giúp dọn dẹp sạch sẽ tất cả rác.

Lâm Nhược Khê nhú nhú mày, nói với nhân viên phục vụ:

- Bảo giám đốc của các anh không cần phải cho người đi theo chúng tôi đâu, cứ như bị giám sát vậy, không thoải mái.

Nhân viên phục vụ kia cảm như hén, vội cúi đầu cúi người:

- Tổng... Chủ tịch xin thứ lỗi, chúng tôi thực sự không phải là giám sát đâu, chỉ là vì muốn phục vụ Chủ tịch tốt một chút, Chủ tịch mấy khi đến đây một lần đâu.

Lâm Nhược Khê phẩy phẩy tay bảo bọn họ mau đi đi. Trước mặt cấp dưới của mình, biểu hiện của cô luôn có vài phần uy nghiêm.

- Chị Nhược Khê thật là oai phong!

An Tâm nhỏ giọng nói.

Dương Thần trêu tức nhìn cô một cái:

- Trong lòng em cũng nghĩ như vậy?

- Đương nhiên.

An Tâm nghiêm trang nói, nhưng ý cười trong đôi mắt cô đã bán đứng suy nghĩ thật của cô.

Cơm nước xong, Dương Thần cũng mặc áo vào. Thật sự hắn rất thích cảm giác gió lạnh thổi lên người. Trước đây khi ở Ballia làm nhiệm vụ thì toàn thân hắn còn vẽ đầy những đường cong màu đen phức tạp để ẩn mình trong rừng cây đen, thứ nhất là có thể tránh mãnh thú, thứ hai là có thể mai phục tấn công, truy sát một đòn chết ngay.

Thời gian đó, bây giờ nhớ lại vẫn như ngày hôm qua. Nhưng giờ phút này, bản thân hắn lại có vợ đẹp bồ xinh, đã trở thành dân tri thức ở đô thị rồi.

Cuộc sống lo cơm ăn áo mặc Dương Thần không thấy đơn điệu mà ngược lại, hắn thấy lòng mình càng thỏa mãn hơn.

Đương nhiên, nếu như vợ hắn phối hợp một chút, đối xử hòa thuận với mấy tình nhân của mình thì quá tốt rồi.

Bốn người đi bộ chậm chậm ven hồ, gió lạnh thổi phát phơ đem đến hương vị bùn đất lá khô, nét cười trên mặt Tuệ Lâm luôn hiển hiện. Cô nói với An Tâm và Lâm Nhược Khê về những hiểu biết của cô về Nga Mi. Ba cô gái như đang diễn tuồng vậy, nói liên miên không hết chuyện.

Giờ phút này xem ra dẫn theo Tuệ Lâm đi ra ngoài để khuây khỏa thật là đúng đắn.

Cách đó không xa là một khu nghỉ ngơi nhỏ, chủ yếu là cho khách du lịch nghỉ tạm. Bên trong tiệm nhỏ bán trứng gà luộc lá trà, đậu phụ khô, còn có

một chút đồ uống.

Tuy nhiên lúc này đại đa số mọi người vẫn là ở thời gian ăn trưa, khu nghỉ ngơi này trống vắng, chỉ có một ông già mặc áo gi lê vải bông trông coi cửa tiệm.

Ở phía bên ngoài cửa hàng, có một số trò chơi nhỏ hấp dẫn ánh mắt của ba cô gái.

Đó là một cái bàn dạng cầu thang chất đầy những thứ đồ chơi hoạt hình, để cho khách ném bóng nhựa vào, khi ném được món đồ chơi ra khỏi bậc thì thứ đồ chơi đó sẽ thuộc về người ném.

Trò chơi như vậy có thể nhìn thấy ở rất nhiều nơi giải trí. Nhưng Lâm Nhược Khê, Tuệ Lâm và An Tâm đều chưa nhìn thấy bao giờ, lập tức liền có hứng thú luôn.

Điều chủ yếu nhất chính là, trên bàn đó ở chỗ cao nhất có một con gấu bắc cực màu trắng nhung. Con thú đó nhìn béo tròn thật sự rất thu hút mắt nhìn.

An Tâm cũng còn đỡ, hai chị em Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm đều là tính trẻ con chưa hết, đặc biệt là Lâm Nhược Khê, ngay từ lúc đầu đã nhìn không dứt búp bê vải trong cửa hàng sủi cỏ thì mới có chuyện Dương Thần khiêu chiến tám mươi tám chiếc sủi cỏ. Bây giờ nhìn thấy thứ đồ chơi con gấu lớn đó thì hai chị em họ Lâm mắt lại sáng lên.

Dương Thần biết rằng Lâm Nhược Khê là ngại mở miệng với mình rằng sẽ sang đó chơi vì thế hấn làm bộ nói:

- Trò chơi đó xem ra rất hay đó. Dù sao thì cũng đi dạo chơi, sang đó chơi nhé?

Lâm Nhược Khê trong mắt là nét vui mừng, nhưng mặt cô vẫn không thay đổi nói:

- Em thì thế nào cũng được, Tuệ Lâm muốn chơi không?

Tuệ Lâm đương nhiên gật đầu rất mạnh. Thế là bốn người liền đi đến trước ông cụ kia, Dương Thần nói:

- Ông ơi, trò chơi này thu phí như thế nào?

Cụ ông chỉ chỉ vào tấm bảng gỗ nhỏ bình thường ở bên cạnh, trên đó dùng bút lông đỏ viết mấy chữ "Năm đồng hai lần chơi, mười đồng năm lần chơi."

- Vậy thì mua ba mươi đồng đã, như thế thì mỗi người chơi năm lần bóng.

Dương Thần lấy từ trong túi ra một tờ tiền năm mươi đồng. Hấn cũng mang theo bên mình một số ít tiền nhỏ, tiền lớn thì không có.

Ông cụ có vẻ lạnh, tay run rẩy nhận lấy tờ tiền, sau khi đưa cho Dương Thần hai mươi đồng thì liền cầm lấy ba cái giỏ nhựa nhỏ ở bên cạnh, lần lượt đưa cho ba cô gái.

- Các cô gái đứng ở bên cạnh bàn này đập, có đập trúng hay không thì phải xem các cô có may mắn không. Kiến nghị các cô đập cái nhỏ, những cái

lớn phải nhìn cho kỹ, nhưng đập trúng rồi không có nghĩa là có thể đập được xuống bậc thang.

Ông cụ tốt bụng chỉ giáo một chút.

Quả cầu nhựa đó là rỗng ruột, vì thế ném sang thì cơ bản lực không còn lại bao nhiêu, lại thêm bản thân quả cầu cũng nhẹ nữa, nên gió thổi một cái là lập tức không chuẩn ngay. Vì thế nên khoảng cách đường như không xa nhưng muốn đập trúng cũng khá là vất vả.

Tuệ Lâm đứng trước ở đầu phía sau của cái bàn. Cô là người có sức, tuy không giỏi ném ám khí nhưng sức và khả năng ném chuẩn tuyệt đối không tầm thường.

Quả cầu thứ nhất ném bịch sang một bên, một con gấu Teddy ở giữa đã bị đập xuống.

Ông cụ giật mình vỗ tay một cái:

- Cô gái này ném không tồi!

Tuệ Lâm ngọt ngào mỉm cười, đợi ông cụ đưa con gấu Teddy kia vào tay mình, cô tiếp tục ném ba quả bóng nữa, có điều không ném trúng gì nữa, cuối cùng quả thứ năm, cô lại ném trúng được một chú ngựa trắng. Ông cụ cũng đưa lại con ngựa cho cô.

Dương Thần cuối cùng cũng nhìn ra, Tuệ Lâm là có thể ném được nhưng lại nhường. Hắn khẽ nói với Tuệ Lâm:

- Sao không ném con gấu bắc cực kia chứ? Hơi hơi dùng nội lực một chút thì con gấu đó sẽ bị đánh xuống.

Tuệ Lâm cảm giác được Dương Thần phả ra khí nóng ở bên tai mình, ngưng ngưng đỏ mặt, cẩn thận nhìn Lâm Nhược Khê. Thấy Lâm Nhược Khê không chú ý thì mới nói:

- Con gấu đó nhường cho chị, chị đừng như thích con gấu đó hơn em. Hơn nữa ông cụ trời lạnh thế này làm ăn cũng không dễ, em biết võ công nên coi như gian dối, không thể lừa ông cụ được.

Dương Thần lộ ra vẻ mặt "hóa ra là thế". Hắn tiện tay sờ lên bím tóc đuôi ngựa của Tuệ Lâm:

- Em đúng là mềm lòng.

Tuy rằng Dương Thần chỉ có tiện tay sờ nhưng Tuệ Lâm trong lòng lại như con nai tơ bị chạm. Trong mắt Tuệ Lâm thì sờ tóc cô là một động tác rất thân thiết.

Chỉ có điều, Dương Thần cũng không chú ý nhiều. Ánh mắt của hắn lại quay sang người thứ hai đi lên ném - đó là An Tâm.

An Tâm cũng không thể có sự chuẩn xác và sức như Tuệ Lâm được. Ném xong năm quả bóng vẫn không ném trúng con búp bê nào. Cô không khỏi bĩu cái môi nhỏ nhắn, nói với ông cụ:

- Ông ơi, cháu muốn năm quả bóng nữa.

Nói xong cô rút ví ra lấy ra một tờ mười đồng.

Ông cụ đương nhiên là vui rồi, thu tiền rồi tiếp tục đưa cho An Tâm năm quả cầu.

An Tâm lần này không thất vọng, khi ném đến quả thứ tư thì cô đã ném trúng một con búp bê, cũng may là vui rồi và không có ý định đập nữa.

- Chị Nhược Khê cố lên!

An Tâm lùi lại, vẫn còn không quên giả vờ cô vũ Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê thuận miệng ừ một tiếng. Cô chẳng muốn đếm xỉa gì đến An Tâm. Cô hít một hơi thật sâu, dường như có chút căng thẳng. Cô cảm khung bóng đến chỗ sau bàn, đôi mắt to trong veo liền nhìn chăm chăm vào con gấu bắc cực ở chỗ cao nhất kia.

- Chị thật là chú tâm.

Tuệ Lâm không kìm lòng nổi nói.

An Tâm đi tới, nhỏ giọng nói:

- Ánh mắt đó dường như không phải là muốn đánh trúng con gấu đó mà cứ như là muốn săn bắt con gấu Bắc Cực ý... Thật là càng nhìn càng thấy trẻ con.

Lúc này, Lâm Nhược Khê rốt cục xem như đã chuẩn bị xong cảm xúc tác chiến. Cô lôi ra quả bóng nhựa và dùng sức ném vào con gấu bắc cực kia.

- Soạt!

Lực của quả bóng là đủ rồi, nhưng nó lại trực tiếp bay văng đi.

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê mặt lập tức đỏ bừng như quả táo. Hiển nhiên đối với cô mà nói, trước mặt tình địch, chồng và em gái, nếu như ném không trúng thì thật là một chuyện mất mặt.

Lâm Nhược Khê không nhìn sang vẻ mặt của người ở bên cạnh, tiếp tục cầm lấy quả bóng, dùng sức để ném con gấu bắc cực kia.

Đáng tiếc, Lâm Nhược Khê ném hết năm trái bóng vẫn không ném trúng, chứ đừng nói là ném được nó rơi khỏi bậc thang.

Không nói câu nào, Lâm Nhược Khê lấy ra từ trong ví một tờ năm mươi đồng nói với ông cụ:

- Cháu muốn hai mươi lăm quả cầu.

Ông cụ kia vui mừng, lập tức đưa hai mươi lăm quả cầu đến cho cô và nhét đồng tiền vào trong túi áo ngực.

Lâm Nhược Khê cầm một sọt đầy bóng tiếp tục ném về phía con gấu bắc cực kia nhưng chẳng biết là Lâm Nhược Khê không chế thể nào mà quả bóng dù đập như thế nào thì cũng không bay sang trái thì là bay sang phải chứ không ném trúng vào con gấu, thậm chí những con thú đồ chơi khác cũng chẳng ném trúng.

Ném xong hai mươi lăm cái cầu, Lâm Nhược Khê sắc mặt đã không còn là đỏ nữa mà có chút trắng bệch nhưng ánh mắt của cô trở nên như muốn giết người vậy, nghiêm nghị đến đáng sợ.

- Ông ơi,

Lâm Nhược Khê hô lên một tiếng. Âm thanh đó đủ để khiến người ta như đông cứng. Dạo này trời cũng rất lạnh, ông cụ đó cảm thấy như giảm xuống hơn mười độ.

- Cô... cô gái, cô vẫn còn muốn nữa sao?

Ông cụ kia kỳ thực cũng có chút ngây ra. Ông chưa từng nhìn thấy khách hàng nào mà ném ba mươi quả cầu mà cũng không ném trúng được món đồ chơi nào.

Lâm Nhược Khê lấy từ trong ví ra một đồng một trăm nói:

- Cho cháu năm mươi quả cầu.

Mọi người dở khóc dở cười.

- Tiểu cô nương, cô ném như thế, tôi cũng ngại lắm. Cô cứ giữ tiền đi, hay là tôi đưa cô một con búp bê là được rồi. Cô cũng đừng tức giận, chỉ là không may mắn thôi.

- Không được.

Lâm Nhược Khê đột nhiên âm thanh tiếng nói trở nên mãnh liệt, khuôn mặt lạnh lùng, khiến ông cụ như thót tim.

- Cháu không tin, ngay cả một con thú nhỏ mà cũng không ném được. Làm sao mà bọn họ đều ném được mà cháu thì không? Ông ơi ông đừng nói gì đến chuyện tặng cháu, cháu không cần. Cháu muốn tự mình ném cơ.

Lâm Nhược Khê chỉ vào An Tâm và Tuệ Lâm đứng cách đó không xa nói.

Tuệ Lâm và An Tâm nhìn nhau, cả hai đều không hiểu ra sao.

Dương Thần cũng là cười khổ không thôi. Lâm Nhược Khê tính tình mạnh mẽ hẳn đã sớm biết rồi. Nếu không như thế thì cô ấy cũng chẳng làm việc hết mình như thế, cứ phải chứng minh cho người ta thấy cô có thể điều hành được Quốc Tế Ngọc Lôi.

Nhưng hôm nay, Dương Thần phát hiện ra mình đã coi thường một mặt mạnh mẽ của Lâm Nhược Khê. Cô bé này khá là tích cực, cũng coi như là đạt đến cảnh giới "xuất chúng" rồi. Ngay cả việc ném một con thú đồ chơi cũng phải nâng cao đến tầng cao nghiêm trọng như thế.

Nghĩ ra thì Lâm Nhược Khê là đã coi An Tâm như là kẻ địch giả tưởng vậy. Cô không muốn thua An Tâm ở bất cứ phương diện nào. Hơn nữa cô vốn là có tính hiếu thắng, không ném được con gấu bắc cực cô yêu thích thì cô sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Ông cụ đáng thương như bị kinh sợ. Ánh mắt của cô gái này đâu có phải là muốn món đồ chơi mà cứ như là muốn giết người vậy.

Tuy nhiên người ta cứ muốn đưa tiền thì ông cũng không thể nói gì. Ông đưa cho Lâm Nhược Khê hai giỏ lớn chứa năm mươi quả cầu. Ông cụ cười gượng lắc đầu.

Lâm Nhược Khê nhận lấy hai giỏ bóng, bắt đầu ném vào con gấu bắc cực kia. Dường như là đạn liên thanh vậy, cô không ngừng ném những quả cầu

nhựa ngũ sắc vào.

Đáng tiếc, dù Lâm Nhược Khê có nhắm thế nào, dùng sức thế nào thì cũng không trúng con thú bông nào.

- Tôi nói này cô gái, cô cũng đừng nhìn chăm chăm vào con gấu đó. Con gấu đó nhìn có vẻ lớn nhất dễ ném nhưng thực ra khoảng cách cũng là xa nhất. Hay là cô ném con nhỏ ấy, gần hơn, dễ ném hơn.

Ông cụ khuyên. Ông đã không chịu đựng nổi việc nhìn cô gái xinh đẹp này tức giận nữa rồi.

Lâm Nhược Khê cắn cắn môi, trong ánh mắt chắc chắn và cứng cỏi:

- Không được, cháu nhất định phải ném trúng con gấu kia.

Lúc này, Lâm Nhược Khê đã ném xong năm mươi quả rồi. Cô lại rút từ trong ví ra một đồng hai trăm nói với ông cụ:

- Ông ơi, cháu muốn một trăm quả bóng.

Ông cụ bất đắc dĩ, chẳng có cách nào khác đành phải đưa một trăm quả bóng sang.

Một trăm quả bóng này, làm sao mà dễ dàng ném hết được. Lâm Nhược Khê ném mười mấy quả, nghỉ một lát, tiếp tục ném, cứ như thế nửa tiếng sau thì xong.

Tuệ Lâm cùng An Tâm đều đợi đến phát khóc rồi. Các cô đều cảm thấy không thể tưởng tượng được, cho dù là nhắm mắt thì lẽ nào một trăm quả cũng phải trúng được một quả chứ?

Khi Lâm Nhược Khê lại lần nữa ném hết số bóng, lấy từ trong ví ra bốn trăm đồng tiền, muốn mua hai trăm quả bóng thì sắc mặt ông cụ trắng bệch.

- Cô bé à, thôi coi như tôi cầu xin cô, tôi tặng cô con gấu đó và các đồ chơi cho cô. Tất cả những thứ đồ chơi ở đó cộng lại còn chưa đến bốn trăm đồng đó.

Ông cụ nói ra lời thật lòng. Ông đã bị Lâm Nhược Khê khiến cho phát sợ rồi. Thế giới này làm sao lại có người khách khủng bố thế này cơ chứ?

- Nhược Khê, hay là anh giúp em ném nhé, coi như ông xã tặng em.

Dương Thần tiến lên trên, muốn khuyên Lâm Nhược Khê. Nếu cứ để như thế mãi thì trời tối mất.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nhìn Dương Thần:

- Thế nào, anh cũng cảm thấy em không được đúng không? An Tâm có thể đập được, tại sao em lại không? Em sẽ không thua đâu.

Dương Thần sờ lên mặt, nhất thời không biết nói gì. Hắn không thể nói rằng: "Thực sự là em đã thua rồi."

Lúc này đây, hai trăm quả bóng Lâm Nhược Khê lấy từ chỗ ông cụ để lên bàn, dường như hai trăm quả bóng đã để kín hết cả cái bàn.

Lâm Nhược Khê buông cánh tay ra, tiếp tục bắt đầu "Màn bóng bay như mưa".

Nhưng chuyện đời khó đoán, điều này giống như ở trong cơn mưa bom

bão đạn nhưng vẫn có người sống vậy, Bốn, năm trăm trái bóng được ném mạnh sang nhưng Lâm Nhược Khê vẫn không bắn trúng được con thú nào.

Thời tiết này, trời ban ngày không dài, đợi Lâm Nhược Khê ném xong hai trăm trái bóng thì mặt trời đã đi về phía Tây rồi...

Lâm Nhược Khê lúc này sắc mặt đã âm trầm. Khuôn mặt xinh đẹp của cô khiến người ta có chút sợ hãi. Đặc biệt là đường như trong đôi mắt đen như có thể phun ra ngọn lửa gây chết người vậy.

Cụ ông còng xuống lưng, không biết khi nào đã vụng trộm trốn vào bên trong cửa hàng. Ông cụ không muốn thu thêm tiền nữa, chỉ mong bà cô này càng sớm đi càng tốt.

Dương Thần nhìn Tuệ Lâm và An Tâm đã buồn bực ngay người ta ở một bên, biết rằng không thể cứ như thế mãi được, hắn liền đi lên trên, kéo lấy cánh tay của Lâm Nhược Khê:

- Đi thôi, đừng chơi nữa, có ai mà đi chơi cho khuây khỏa chơi một trò chơi lại tức giận đâu chứ?

Lâm Nhược Khê tuy rất là không cam lòng nhưng cũng biết mình có chút hơi quá rồi. Cô tức giận nhìn con gấu bắc cực kia rồi mới gật đầu nói:

- Đợi em một chút.

Tiếp đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Dương Thần, Lâm Nhược Khê đi đến cửa hàng, đặt một đồng mười đồng lên quầy, nói với ông cụ đang không dám nhìn cô:

- Ông à, cháu dùng mười đồng này để mua mười quả bóng nhựa.

- A?

Ông cụ nghi ngờ mình nghe nhầm rồi chẳng, vẻ mặt cầu xin:

- Cô bé à, cháu còn muốn đập nữa sao? Tôi lớn tuổi thế này rồi, dễ mắc bệnh tim lắm đó!

- Không phải, cháu muốn mua bóng, cháu sẽ về luyện tập, luyện xong rồi thì tiếp tục đến chơi.

Lâm Nhược Khê nghiêm túc nói.

- Con gấu kia bác giữ giúp cháu, cháu nhất định sẽ phải lấy được nó.

Lần này, không chỉ có ông cụ mà cả Dương Thần, Tuệ Lâm và An Tâm đều trợn mắt há hốc miệng.

An Tâm vẽ một chữ thập trước ngực, nhỏ giọng nói sau lưng Dương Thần:

- Ông xã à, về sau em nhất định sẽ ngoan ngoãn làm em, em không muốn cướp đàn ông với người phụ nữ điên này đâu... Đập con thú đồ chơi thôi mà cũng tích cực đến vậy, cướp chồng với cô ta thì chắc là chưa bắt đầu thì đã bị chết rồi...

Dương Thần bất mãn răn dạy:

- Cái gì gọi là người phụ nữ điên, đừng có ăn nói lung tung.

An Tâm thề lười, bĩu môi, hiển nhiên không cảm thấy chính mình nói đã

nói gì sai, ánh mắt vụng trộm nhìn Lâm Nhược Khê đang cẩn thận cầm quả bóng nhựa kia, trong mắt lần đầu tiên hiện ra sự e ngại từ tận đáy lòng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 424

Em Có Thể

Trở lại nhà khách, người phụ trách làng du lịch đã sớm chuẩn bị xong bữa tối thịnh soạn. Bữa ăn này cuối cùng có thể ăn hân hoan, Dương Thần cũng không có cơ hội thể hiện tài năng đầu bếp của mình nữa.

An Tâm rất biết lấy lòng, chốc chốc lại chúc nước ép trái cây mời Lâm Nhược Khê. Cô ta đã thực sự bị dọa bởi sự quá tích cực đó của Lâm Nhược Khê rồi.

Lâm Nhược Khê đến bây giờ còn không yên lòng. Dường như cô đang suy xét vì sao mà mình lại không ném trúng thứ đồ chơi đó. Cô bóc con tôm mà không cẩn thận cắt cả thịt tôm, khiến cho Tuệ Lâm xưa nay vốn tính tiết kiệm khá là xót.

Dương Thần gặm miếng cá nướng kiểu Nhật, nhìn Lâm Nhược Khê với bộ dạng như ngây ngô cười nói:

- Bà xã à, em nói thật đi, lúc em còn đi học, ngoài môn nhạc không đạt ra, môn thể dục chắc cũng là mãi không qua hả? Thiên phú vận động này cũng thật kém quá.

- Chuyện này có liên quan gì đến thể dục?

Lâm Nhược Khê mặt hơi ửng đỏ. Thực ra lúc cô đi học đúng là không đạt tiêu chuẩn. Nhưng cô tuyệt đối sẽ không nói ra điều đó trước mặt An Tâm và Tuệ Lâm.

An Tâm chớp chớp mắt, tò mò hỏi han:

- Chị Nhược Khê, sao mà môn âm nhạc của chị lại không qua vậy?

Lâm Nhược Khê trầm mặc không nói, giả vờ như không nghe thấy gì.

Dương Thần giải vây nói:

- Bởi vì cô ấy lười đi học, cũng lười đi thi nữa.

- Ồ.

An Tâm tuy rằng trong lòng vẫn là không tin nhưng cũng không hỏi nhiều.

Cơm nước xong, bốn người cũng không có ý định tính xem tiếp tục chơi thể nào. Lâm Nhược Khê ung dung đi về phòng trước. Lúc đi lên phòng tay cô cầm giỏ bóng màu xanh xanh đỏ đỏ, chẳng cần nghĩ cũng biết cô muốn làm cái gì.

- Tuệ Lâm, chị của em thật là khủng khiếp!

An Tâm sợ run cả người, nhỏ giọng nói.

Khuôn mặt thanh tú của Tuệ Lâm lộ ra một tia bất đắc dĩ, bữu môi nói:

- Chị em bình thường không như vậy, chắc là hôm nay có chị ở đây nên

thế.

- Chị mà sớm biết thì đã ném trúng con thú đồ chơi đó rồi, để chị ta đỡ phải cố gắng ném trúng mới thôi như thế.

An Tâm bĩu môi nói.

Dương Thần tiến đến phía trước véo má An Tâm một cái:

- Đừng có nghĩ lung tung. Mau đi nghỉ sớm với Tuệ Lâm đi. Ngày mai đi chơi nửa ngày rồi sẽ về thành phố Trung Hải đó.

Đưa hai cô gái về phòng, Dương Thần mới trở lại phòng của mình và Lâm Nhược Khê.

Vừa mới vào cửa thì hắn nhìn thấy Lâm Nhược Khê trên đôi dép lê vải, cởi chiếc áo khoác ngoài ra, chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, tay cầm mấy quả bóng màu, ném mạnh vào cái túi da ở đầu giường.

Nhìn thấy Dương Thần vào cửa, Lâm Nhược Khê hơi giật mình, nhếch miệng rồi lập tức thu quả bóng lại đặt vào trong giỏ. Sau đó cô buộc lại tóc, coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Hiển nhiên, Lâm Nhược Khê chính mình cũng hiểu rõ rằng ở một mình ngây ngô luyện tập trong phòng như thế cũng chẳng hiểu ra sao cả.

- Em đi tắm đây.

Lâm Nhược Khê nói một câu thì liền cầm lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn, vội vàng đi vào nhà vệ sinh.

Dương Thần cũng không cười cô. Hắn ngồi lên ghế sô pha xem tivi một lát, nửa tiếng đồng hồ sau khi Lâm Nhược Khê tắm xong đi ra mới nói:

- Đêm nay có cần anh ngủ trên sô pha không?

Lâm Nhược Khê cầm trong tay cái khăn lau tóc ướt, khuôn mặt non mềm mại như có thể búng ra sữa vậy. Nghe thấy Dương Thần hỏi như vậy, cô nghi hoặc hỏi lại:

- Sao lại hỏi như vậy?

- Anh cứ tưởng em sợ anh làm chuyện xấu, không cho anh ngủ chung giường.

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê đột nhiên cảm thấy một sự mát mát và chua xót.

Hai người rõ ràng là vợ chồng hắn hoi. Là một người chồng, hắn không ngờ đương nhiên sẽ cho rằng mình sẽ bảo hắn ngủ ở sô pha, hơn nữa trong trường hợp rõ ràng là có hai giường.

Có phải bình thường mình đã đối xử với hắn quá tàn nhẫn rồi chăng?

Luôn trách hắn đi tìm người phụ nữ khác, có lẽ nguyên nhân đa phần là ở chính mình không chịu cho hắn...

Lâm Nhược Khê bước đi, dáng thướt tha đi đến bên Dương Thần và ngồi lên ghế sô pha. Dưới ngọn đèn trắng nhạt màu cô dường như bông hoa sen trắng vờn lên từ nước, khiến Dương Thần nhìn thấy thật đẹp.

- Hay là đêm nay chúng ta thử xem.

Lâm Nhược Khê cắn cắn môi mỏng, ánh mắt kiên định nói.

Dương Thần không hiểu được có ý gì.

- Thử cái gì?

Lâm Nhược Khê cố gắng không cúi đầu, để cho âm thanh không nhỏ hơn, sắc đỏ lan ra cả tận cái cổ trắng của cô:

- Thì là... chuyện giữa vợ chồng đó...

Dương Thần giật mình hiểu ra, sau đó là bộ dạng khó mà tin được. Hắn nhú nhú mày nhìn khuôn mặt tự lự của Lâm Nhược Khê, dờ khóc dờ cười,:

- Bảo bối Nhược Khê, anh chỉ hỏi có ngủ trên giường được không, anh không có ý đó. Em không cần phải miễn cưỡng đâu. Mẹ thích có cháu là chuyện bình thường, nhưng cũng không phải ngay lập tức đâu. Anh sẽ nói với mẹ.

- Không phải.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Là em muốn mình thử một lần, tuy có chút sợ hãi nhưng em không muốn thua người khác...

Dương Thần thiếu chút nữa thì ngất xỉu. Cô bé này làm gì cũng so sánh với người phụ nữ khác? Lẽ nào là hôm nay bị kích thích rồi nên muốn gỡ hòa ở một lĩnh vực khác. Thậm chí ngay cả đời sống thân mật từ trước đến nay chưa làm qua cũng có ý định thử?

- Anh đang nghĩ gì đó?

Lâm Nhược Khê bất mãn nói:

- Em là phụ nữ còn không sợ. Anh bình thường chẳng phải rất thoải mái sao, sao lại do dự thế?

Dương Thần vỗ đùi:

- Anh có do dự gì đâu, chỉ cần em bằng lòng. Anh “yêu” bà xã mình thì yên tâm thoải mái mà.

- Anh... anh... nói năng đừng có thô tục như vậy, cái gì gọi là...

Khuôn mặt với hai má lúm đồng tiền của Lâm Nhược Khê đỏ lên, giận dữ oán giận. Dù là bắt đầu từ ngày đầu tiên quen đã biết người đàn ông này dung tục khó chịu đựng được nhưng vẫn là không chịu nổi, muốn thử thay đổi anh ta, đáng tiếc là kết quả thật ít ỏi.

Dương Thần cười ha hả.

- Anh đã nói với em rồi, anh có văn hóa gì đâu. Nên cô vợ bảo bối của anh là em tha thứ một chút. Thế hay là bắt đầu luôn?

- Anh không tắm sao?

Lâm Nhược Khê căng thẳng, nhưng không thể quên vệ sinh được. Cô thấp giọng nói.

- Ôi, em không nói thì anh thiếu chút nữa là quên. Trên người anh còn có mùi thịt dê đó. Anh đi một chút rồi sẽ quay lại, em ngoan ngoãn nằm chờ anh trong chăn nhé.

Dương Thần tâm tư cũng thân thiện lên. Thế nào cũng chẳng nghĩ ra đêm nay Lâm Nhược Khê lại chủ động yêu cầu ở cùng phòng, còn cứ tưởng tiếp tục phải đợi hơn nửa năm nữa, hạnh phúc đến thật bất ngờ.

Có động lực rồi thì việc tắm rửa cũng không cần nhiều lời.

Không đến năm phút, Dương Thần tắm còn chưa lau khô người đã vọt ra khỏi nhà vệ sinh, phía dưới chỉ mặc mỗi một chiếc quần lót tam giác. Cái này là mặc vì sợ cô vợ đột nhiên bị kích thích quá.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê vừa mới thật cẩn thận đi đến bên giường, trên người mặc một bộ váy ngủ lụa màu trắng, làn da trắng như ẩn hiện, những đường cong mê người, cái mông tròn cong lên, cái dáng người nhấp nhô khiến phần dưới của Dương Thần lập tức có phản ứng vật lý.

Mập máy môi, Dương Thần thưởng thức động tác Lâm Nhược Khê đi vào trong chăn, trong lòng nóng hừng hực ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Lâm Nhược Khê quay người lại, chú ý tới ánh mắt nóng bỏng Dương Thần nhìn chằm chằm vào mình thì không khỏi co rúm thân mình, nhưng nghĩ lại là chính mình chủ động yêu cầu thử làm chuyện đó, cũng liền can đảm một cái, mở người ra, nằm trên ga giường màu trắng, đồng thời nhắm mắt vào.

Dương Thần hít một hơi khí lạnh, từ góc độ của hắn nhìn qua, bộ ngực của Lâm Nhược Khê khi nằm thẳng, cao ngất lên. Cặp tuyết lê đó như ngọn núi, cái cổ trắng muốt nổi bật trong làn tóc rối đen, khiến người ta thật mê say.

Chậm rãi, Dương Thần leo lên giường, ánh mắt nhìn từ mắt cá chân của Lâm Nhược Khê nhìn lên, cái bụng bằng phẳng không có vết thẹo nào, mảnh đất bí ẩn đó có thể xuyên qua lớp váy ngủ màu trắng, nhìn thấy hoa văn màu tím, thật là quần lót cao cấp đã làm cho vùng đó nổi bật giữa cặp đùi trắng nõn mê lòng người, khiến cho Dương Thần lập tức liền đã có sự kích động muốn khám phá đến tận cùng.

Lâm Nhược Khê dáng người cao gầy hơn một chút so với Sắc Vi và Mạc Thiện Ny, đủ tiêu chuẩn làm người mẫu, độ đầy đặn cũng không kém hơn những người phụ nữ khác của Dương Thần. Còn về độ nở nang thì thực sự có thể nói là một tỉ lệ hoàn hảo.

Dương Thần không thể không khâm phục sự nhẫn nại của mình. Trước mặt là một báu vật như vậy mà cho đến hôm nay cũng chưa từng động chạm. Nhưng vừa mới nghĩ đến lần đầu tiên của người phụ nữ này là do mình lấy đi thì hắn tràn đầy lòng tự hào.

Dương Thần chậm rãi đè lên người Lâm Nhược Khê, cái mũi sát vào cổ trắng của Lâm Nhược Khê, ngửi mùi hương hoa nhài trên cơ thể cô. Chỉ cần như thế đã khiến cho Lâm Nhược Khê vốn căng thẳng đến cực điểm cũng "Ừm" lên một tiếng, cơ thể hơi run rẩy.

Lâm Nhược Khê thấy xấu hổ khi cảm thấy phía dưới của mình nhanh như

thể đã ướt rồi, cô quá căng thẳng, cơ thể lại quá mẫn cảm, hơi bị Dương Thần đùa chút mà đã có chút không chịu nổi được rồi.

- Đừng căng thẳng, cứ thả lỏng ra. Chúng ta cũng không phải là lần đầu. Em sẽ rất thích đó.

Dương Thần nói bên tai Lâm Nhược Khê, tay trái dần dần vuốt ve làn da Lâm Nhược Khê.

Cảm giác mịn màng, da thịt trắng mịn khiến Dương Thần thoải mái hơi dùng lực nhéo một cái.

- Ồi

Lâm Nhược Khê mặt như hồng ngọc, mở to đôi mắt trong như ngọc, dường như cả người cô sắp biến thành nước hoà tan trong tay Dương Thần.

Dương Thần nhìn thấy trong mắt Lâm Nhược Khê dường như có nước mắt, nghĩ đến cô cảm thấy uất ức thì không nhẫn tâm đành nói:

- Hay là... thôi đã, anh thấy em còn chưa chuẩn bị tốt.

Nói thật, khi nói ra câu đó Dương Thần cũng phải khâm phục sức chịu đựng của mình thật tốt.

Lâm Nhược Khê vẫn lắc lắc đầu:

- Em có thể... anh... tiếp tục đi.

Dương Thần không cần phải nhiều lời nữa, nặng nề mà hôn sâu đi xuống, đùa cợt cái lưỡi thơm của Lâm Nhược Khê, thử dùng cách hôn để hoá giải sự xấu hổ căng thẳng của cô vợ yêu kiều, đồng thời dùng một tay trổng kia sờ vào phần giữa hai đùi trắng nõn như ngọc kia của cô.

Hơi chút đụng chạm vào chiếc quần lót có hoa tím của Lâm Nhược Khê, Dương Thần liền cảm thấy ướt rồi. Mức độ nhạy cảm của Lâm Nhược Khê vượt xa khỏi tưởng tượng của Dương Thần.

Tuy nhiên tình huống như vậy hiển nhiên là đều rất vui. Dương Thần không chút do dự kéo chiếc váy ngủ của Lâm Nhược Khê lên, dần dần lộ ra vị trí dưới bụng đó ra ngoài.

Không ngờ rời xa nụ hôn với Lâm Nhược Khê thì cô đã có chút như mơ hồ không biết gì, khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn, cái lưỡi lộ ra, một sợi nước nhỏ tinh khiết kéo dài dính giữa lưỡi hai người.

Dương Thần hít sâu một hơi, trong miệng đầy hương thơm nồng nàn do Lâm Nhược Khê xúc động mà có. Một tay của hắn cầm lấy cái quần nũ hoa tím của Lâm Nhược Khê, chậm chậm vạch ra phần thân bí nhất, lộ ra một đào nguyên khiến hồn mơ mộng.

Lâm Nhược Khê thì nhắm chặt mắt, tim cô đã đập mạnh đến cực hạn, khi vị trí ở phía dưới cảm nhận thấy hơi lạnh của không khí, toàn thân cô run lên, cả da thịt trắng nõn chuyển sang ửng hồng. Thậm chí cô có thể cảm thấy dòng suối mềm mại đang chảy, nướ suối đang chảy róc rách ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 425

Liên Hoàn

Đang lúc Dương Thần hơi thở trở nên càng ngày càng nặng nề, cũng là lúc sắp giống như mãnh thú phát cuồng đến triệt để thì một tiếng còi chói tai đột nhiên vang lên toàn bộ nhà khách du lịch.

Chíp... chíp... chíp... chíp

Âm thanh như muốn làm thủng màng nhĩ nhưng lại như lần đầu tiên nói với Dương Thần và Lâm Nhược Khê đang ở trên giường:

Cảnh báo cháy?

Dương Thần gần như là theo bản năng nhảy xuống giường, mặc áo khoác vào, đồng thời ném toàn bộ áo khoác và quần của Lâm Nhược Khê lên giường, bảo Lâm Nhược Khê đang ở trong trạng thái ngây người ra nhanh mặc quần áo vào.

Sự tương phản trong nháy mắt khiến Lâm Nhược Khê đã quên nên làm gì. May là Dương Thần thấy nguy không loạn, kéo cô về hiện thực.

Nhưng cảnh báo cháy này cũng thật không đúng lúc chút nào. Dương Thần trong lòng một trận cười khổ, chuyện này là thế nào cơ chứ? Minh đây nửa năm mới có thể chung phòng với bà xã, thế mà lại cháy ở đâu thế? Nếu như không phải biết là không thể thì hẳn còn hoài nghi là tiểu yêu tinh An Tâm kia giờ trò phá rối rồi.

- Các vị khách xin chú ý, các vị khách xin chú ý, sự cố thiết bị sưởi của công ty đột nhiên bị chập mạch dẫn đến một số khu vực bị cháy, xin mọi người chú ý an toàn, nhanh chóng sơ tán theo đường an toàn...

Lâm Nhược Khê cũng là vừa lúc vội vội vàng vàng mặc xong áo khoác, nét ửng hồng trên mặt còn chưa tan, nhưng hai mắt thì sáng lên. Không biết thế nào mà cảnh báo cháy đột nhiên vang lên, vừa nãy cô còn sắp bị Dương Thần "chiếm được" khiến cho căng thẳng.

Bất giác, Lâm Nhược Khê sờ sờ lên ngực, thở một hơi.

Động tác nhỏ này Dương Thần đã nhìn thấy, không khỏi có một tia cười khổ bất đắc dĩ. Xem ra cô ấy vẫn là chưa chuẩn bị tốt. Vừa rồi cũng chẳng qua là nhất thời hành động theo cảm tính thôi.

Nghĩ thì cũng đúng, có người phụ nữ nào lại hy vọng dâng cho một người chồng cả ngày thích trêu hoa ghẹo nguyệt đâu cơ chứ.

Đi vào đôi giày thể thao, Lâm Nhược Khê đến bên Dương Thần nói:

- Chúng ta nhanh ra ngoài đi. Máy người Tuệ Lâm chắc cũng là đang rất lo lắng.

Dương Thần tự nhiên hiểu được. Tuy rằng cảm thấy chuyện này có chút

kỳ lạ nhưng hẳn cũng không lo lắng lắm. Dù sao thì Tuệ Lâm cũng biết võ. Có cô ấy thì An Tâm cũng sẽ không thể xảy ra chuyện gì.

Kéo Lâm Nhược Khê đến tới cửa, đang muốn mở cửa, thì cửa đã bị người từ bên ngoài đập rầm rầm rồi.

- Tiên sinh, tiên sinh, mau mở cửa, tình hình khẩn cấp.

Dương Thần mở cửa ra, bên ngoài là một thanh niên trẻ tuổi mặc đồng phục nhân viên phục vụ nhà khách. Anh ta nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê mặc quần áo với dáng vẻ sắp đi ra ngoài thì nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói

- Tiên sinh, tiểu thư, mau theo đường an toàn bên trái này rời khỏi đây. Ở đây rất nguy hiểm, lúc nào cũng có thể cháy nổ.

Cảnh báo cháy trên hành lang đang loé sáng mãnh liệt, không ít những khách ở cùng tầng cũng đang vội vàng chạy ra phía cầu thang.

Dương Thần gật gật đầu, bám vào vai Lâm Nhược Khê đi ra khỏi phòng.

Vừa mới ra khỏi phòng chưa được vài bước, Dương Thần đột nhiên kéo Lâm Nhược Khê về phía người mình.

- A..

Lâm Nhược Khê một tiếng thở nhẹ. Cô không biết Dương Thần làm sao mà lại dùng sức kéo cô lại như thế.

Nhưng, không đợi Lâm Nhược Khê hỏi, một tia sáng đột nhiên xẹt qua chỗ cô đứng ban đầu.

- Là dao?

Không đợi Lâm Nhược Khê nghĩ kỹ, Dương Thần đã có động tác tiếp theo. Cánh tay trái vỗ về phía sau, một tia lóe sáng trực tiếp đánh lên mặt " nhân viên phục vụ" trẻ tuổi đang muốn dùng dao đâm Lâm Nhược Khê từ phía sau kia ngã lăn xuống đất thất điên bát đảo.

Dương Thần xoay người, hẳn tùy tay đánh một đòn như thế cũng chẳng phải là nói chơi. Sát thủ giả mạo nhân viên phục vụ kia đã bị đánh đến hõm cả một nửa khuôn mặt, miệng chảy máu, dường như bị đánh đến mức não cũng chấn động hoặc chảy máu não, ngã xuống đất không dậy nổi.

Dù là Lâm Nhược Khê xưa nay điềm tĩnh nhưng nhìn thấy có biến động kinh hoàng như thế vẫn kinh ngạc không nói ra lời.

Dương Thần nhíu mày, không nói lời nào, kéo Lâm Nhược Khê về phía cửa phòng Tuệ Lâm và An Tâm, đang định đẩy cửa thì cửa đã mở ra từ bên trong rồi.

Chỉ thấy Tuệ Lâm mặc một bộ đồ ngủ bông dày màu hồng nhạt, tóc tai rối bời đứng ở đó, sắc mặt vài phần lo âu, trên tay cầm một con dao găm dài lạnh lẽo không biết của người nào.

- Dương đại ca, chị, mọi người không sao chứ?

- Phải hỏi em mới đúng. An Tâm đâu?

Dương Thần hỏi

- Em... em đây.

An Tâm hoảng sợ đi ra từ nhà vệ sinh, sắc mặt thất thần như bị kích thích, một tay đặt lên ngực.

Dương Thần yên lòng, vừa vào nhìn bên trong thì trong phòng đã có một người đàn ông cũng mặc đồng phục ở trên sàn, nhưng đã bị Tuệ Lâm giải quyết, cũng không biết là bị giết hay đang hôn mê.

- Vừa rồi thấy có cảnh báo cháy, cũng em đang định ra ngoài thì người đó xông vào, còn cầm dao găm muốn đâm chúng em, em phản kích lại, bảo An Tâm đi vào nhà vệ sinh. Dương đại ca, sao lại đột nhiên có sát thủ vậy?

Tuệ Lâm dù sao cũng đã trải qua một số cuộc chiến đấu kịch liệt nên cô cũng rất nhanh bình tĩnh lại.

Dương Thần quay đầu lại nhìn nhìn Lâm Nhược Khê:

- Chắc là kẻ thù nào của em, anh nghĩ nếu như thủ đoạn này mà dùng để mưu sát anh thì chắc chắn là không ăn thua. Cũng may là không cầm dao đến để giết anh.

Lâm Nhược Khê khuôn mặt xinh đẹp phát lạnh lên, trong đôi mắt xinh đẹp đã không còn sự nhút nhát và lúng túng bên trong phòng như vừa rồi nữa. Cô lúc này dường như đêm đông đầy băng tuyết lạnh lẽo thô bạo gào rít, lời nói cũng có vài phần âm u.

- Cảnh báo cháy, lại đánh lén, chuyện này chắc vẫn chưa chấm dứt nhanh như thế, chắc chắn là có kẻ chủ mưu tính kế.

Lâm Nhược Khê nhăn mày nói:

- Mục đích của bọn họ chắc chắn không đơn giản. Chúng ta nên nhanh chóng quay trở về Trung Hải thôi, ở đây giao cho cảnh sát xử lý.

Dương Thần thì đương nhiên không sao. Hắn chỉ cần mình và người nhà an toàn là được rồi. Tuệ Lâm và An Tâm cũng đều không có ý kiến gì, nghe theo Lâm Nhược Khê, vội vàng thu xếp hành lý.

Dương Thần thì đi theo Lâm Nhược Khê trở về phòng cô lấy hành lý. Dù cho tình hình có cấp bách thế nào cũng không được rối lên.

- Vừa nãy làm sao anh lại biết người đó là sát thủ?

Lâm Nhược Khê đột nhiên nhớ tới việc này, thuận miệng hỏi.

- Người trong khách sạn đều biết em là Chủ tịch. Anh ta gọi anh trước rồi mới gọi em, mà lại gọi là tiên sinh, tiểu thư. Hơn nữa, cảnh báo cháy vừa mới có thì liền đã có nhân viên phục vụ chạy đến phòng ở tầng cao nhất gõ cửa. Lỗ hổng này quá lớn.

Dương Thần khẽ cười nói:

- Điều chủ yếu nhất chính là đó là một sát thủ cấp thấp, sát khí lộ ra rõ ràng.

Lâm Nhược Khê trong mắt biểu lộ một tia khác thường.

- Sao mà anh lại nhạy cảm với sát thủ thế nhỉ?

Dương Thần ngượng ngùng mỉm cười:

- Em rất muốn biết sao?

- Vâng, em cảm thấy nếu như em trao tất cả cho anh thì có lẽ thực sự cần phải hiểu anh đã.

Lâm Nhược Khê nói rất thực tế, hơn nữa chuyện Tăng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoành bị giết trước đây kia khiến cho Lâm Nhược Khê luôn có chút kiêng dè không muốn nói về quá khứ của Dương Thần. Nhưng lúc này thì không thể không nhắc đến được nữa rồi.

Cô cảm thấy đây cũng là một sự cách trở cuối cùng khiến cô không thể kết hợp với Dương Thần.

Dương Thần hí mắt, nhìn chăm chú Lâm Nhược Khê trong chốc lát rồi nói:

- Để khi nào có thời gian, anh sẽ dẫn em đến một nơi, vừa du lịch, vừa có một số chuyện muốn nói với em.

- Anh nhớ đó, nói thì phải làm!

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói một câu rồi thu dọn hành lý bước ra khỏi phòng trước.

- Đợi chút.

Dương Thần đi lên nói một câu, có phần không vui lắm:

- Em tỏ vẻ gì chứ? Lúc này ngoan ngoãn ở bên anh đi. Em tưởng là người ta chỉ phái một hai sát thủ đến để đối phó với em thôi sao?

Lâm Nhược Khê bị Dương Thần dùng sức tóm lại về bên người. Cô cắn cắn môi, có chút không hài lòng với động tác thô lỗ của Dương Thần, nhưng thấy hắn là muốn bảo vệ mình thì không nói gì nữa.

Sau khi dặn dò giám đốc khu làng du lịch để xử lý các chi tiết quan trọng xong, bốn người quay ra chiếc xe Lexus.

Dương Thần lấy điện thoại di động ra, vừa khởi động vừa gọi điện thoại về nhà.

Chỉ có điều sau mấy hồi chuông mà đầu kia vẫn không có ai bắt máy.

- Anh đang gọi điện về nhà sao?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Dương Thần gật đầu:

- Làm sao lại không có ai nghe điện thoại nhỉ?

Hắn không cho rằng nhà mình đã bị tập kích. Nếu là như vậy thì tiểu đội Hải Ung chuyên phụ trách trông coi nhà hắn chắc phải báo tin ngay cho hắn rồi.

- Chẳng lẽ anh quên rồi sao, mấy ngày trước đã từng nói rồi mà, hôm nay chúng ta ra ngoài chơi, vù Vương sẽ gọi công ty chuyển nhà để chuyển về nhà cũ ở đó sao.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần lúc này mới nhớ ra, vội hỏi:

- Số điện thoại nhà cũ là bao nhiêu?

- Em đã gọi rồi. Vú Vương nói không có chuyện gì và dặn chúng ta chú ý an toàn.

Lâm Nhược Khê lườm hắc một cái:

- Ngay cả việc chuyển nhà cũng quên, xem ra anh thực sự chẳng muốn về nhà gì lắm.

Vừa mới nói xong, điện thoại di động của Lâm Nhược Khê vang lên, Lâm Nhược Khê vừa thấy, người gọi điện đến là Ngô Nguyệt.

- Tổng giám đốc Lâm, xảy ra chuyện rồi.

Đầu dây bên kia Ngô Nguyệt có chút nôn nóng. Bình thường, với kiểu người nói năng thận trọng, không nói cười tùy tiện như cô, dường như kiềm chế không nổi.

Lâm Nhược Khê không chút hoang mang hỏi han:

- Nói từ từ thôi.

- Máy nhà máy gia công của Ngọc Lôi chúng ta ở ngoại ô thành phố Trung Hải đều xảy ra hỏa hoạn, mấy người công nhân làm thêm đều đã bị chết cháy. Hiện tại bên cảnh sát đang yêu cầu đại diện pháp nhân của công ty ra mặt và hỗ trợ điều tra. Họ nói là vấn đề an toàn của nhà máy cũng có vấn đề. Em nghĩ việc này căn bản là có người cố ý gây ra. Nhà máy của chúng ta đều là đã kiểm tra an toàn một cách cẩn trọng rồi. Làm sao tự nhiên lại cháy được? Hơn nữa những công nhân này lại chết ở trong nhà máy, chứ chẳng chạy đi gì cả. Điều này làm sao có thể...

Lâm Nhược Khê trong mắt là một tia lạnh:

- Là xưởng gia công sản phẩm sao?

- Đúng vậy, Chủ tịch, em cảm giác là có người cố ý muốn kéo dài thời gian sản phẩm của chúng ta vào thị trường, làm quấy rầy dây chuyền sản xuất của chúng ta. Hơn nữa... dường như là thù hận rất sâu. Ngay cả mạng người cũng động đến thế này thì hiển nhiên là muốn một trận sống còn với chúng ta rồi. Nhưng... nhưng thật không biết làm sao người ta lại muốn đối đầu với chúng ta như thế.

Ngô Nguyệt trong lòng run sợ nói.

Lâm Nhược Khê sắc mặt không thể nào mà ư nhìn nổi. Thực sự trong tình hình trước mặt ta ở chỗ sáng địch ở chỗ tối thế này thì người thù hận cô quá nhiều, những người có năng lực không hề ít. Cuộc cạnh tranh khốc liệt như thế này, cô đang ở thế bị động thực sự rất khó đưa ra được sự phản kháng hữu hiệu.

Đang lúc Lâm Nhược Khê định dặn dò Ngô Nguyệt một số phương pháp ứng phó thì An Tâm ở phía sau xe hô lên một tiếng kinh hoàng.

- Cẩn thận!

Lâm Nhược Khê quay đầu mạnh về phía sau thì chỉ nhìn thấy phía trước bên đường đột nhiên có một chiếc xe tải lớn đột nhiên lao mạnh đến.

Đây là đường một chiều, chiếc xe tải này hiển nhiên là có ý đối địch

manh mẽ.

Tuy con xe LX570 là SUV loại lớn nhưng mặt trước xe mà bị va vào xe tải vận chuyển hàng đến mấy chục tấn thì xe bị đè bẹp dí là chuyện đương nhiên.

Đôi mắt to xinh đẹp của Lâm Nhược Khê cuối cùng luống cuống mất hồn, còn Dương Thần lái xe ngồi bên cạnh cô lại cuối cùng không còn là sự thả lỏng thoải mái nữa, hấn híp híp mắt, dường như lộ ra sát khí rất sâu đậm.

- Dương Thần mau quay đầu.

Không đợi Lâm Nhược Khê phục hồi tinh thần hô to lên một tiếng thì đã nhìn thấy Dương Thần ở bên cạnh tháo dây an toàn ra.

- Anh... anh muốn làm gì thế?

Trong tình hình ngàn cân treo sợi tóc, Dương Thần chỉ là quay đầu lại, cười trấn an với Lâm Nhược Khê, thậm chí còn lộ ra nét tinh nghịch, rồi sau đó mở cửa xe ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 426

Mạch Nước Ngâm

Gió đêm gào thét, tạt vào trong xe lạnh đến thấu xương. Khiến cho cả ba cô gái đều rùng mình!

Dương Thần trầm mặc không nói, rất điềm tĩnh đạp mạnh phanh xe một cái, cùng lúc chiếc xe tạt ngay vào chỗ đậu, siết chặt phanh tay.

- Kéttttttt

Lực ma sát mạnh của chiếc Lexus khiến nó trượt một đoạn dài rồi mới dừng lại. Quanh xe bao phủ một làn khói trắng.

Phía trước, chỉ cách chiếc xe chở hàng lớn chưa đến năm mươi mét. Nhìn giống như con mãnh thú muốn nuốt chửng cả bốn người bọn họ.

Trong nháy mắt, Dương Thần đã rời khỏi ghế lái xe, thoáng một cái đã cách chiếc xe Lexus ngoài năm mét.

Dang rộng hai tay ra giống như động tác trong bộ phim Titanic kinh điển, tuy nhiên trong phim là nhân vật nữ còn lúc này đây đang làm động tác này lại là một người đàn ông.

- Dương Thần!

- Dương đại ca!

Ba người phụ nữ trong xe không hẹn mà cùng cất tiếng gọi, Lâm Nhược Khê đang định ra tay ngăn cản Dương Thần nhưng ngay cả vạt áo hần cô cũng chưa kịp chạm tới.

Trơ mắt nhìn Dương Thần giống như người liệt sĩ anh dũng không hề sợ chết đứng chặn ngay trước mũi chiếc xe tải lớn, định dùng thân xác của mình ngăn cản con mãnh thú bằng sắt bằng thép đó.

Ngoài khiếp sợ, kinh hãi ra không còn tưởng tượng được gì kinh khủng hơn thế.

Người đàn ông này, hần điên rồi sao?

Tuệ Lâm là người hiểu rõ nhất sự bản lĩnh cao cường của Dương Thần lúc này cũng khiến cô không thể không thấp thỏm lo sợ mà đứng dậy. Không cần phải nói Lâm Nhược Khê và An Tâm, hai người họ cùng nhắm chặt hai mắt, không dám chứng kiến cảnh tượng sắp xảy ra.

An Tâm tuy biết bản lĩnh Dương Thần thật không tầm thường nhưng tận sâu trong tiềm thức cũng không thể tin là một người bình thường có thể sử dụng thân thể của mình để chặn đứng một chiếc xe tải như thế, một việc mà chỉ trong phim mới có thể làm được, hai tay nắm chặt, đến nổi trắng bệch ra.

Chiếc xe tải có cán qua Dương Thần rồi đưa bọn họ tới chỗ chết hay không bây giờ không còn là việc họ nghĩ đến nữa.

- Rầm!

Tiếng động cơ chạy dầu ma rút phát lên âm thanh gào rú, ngay sau đó là tiếng nổ dữ dội.

- Rầm!! Rầm!!! Phịch!! Phịch!!!!!!!!!!!!!!

Bụi bay mù mịt, đầu chiếc xe tải kia như sắp chạm tới người Dương Thần trong nháy mắt, bỗng nhiên giống như lao vào một bức tường không khí vô hình, ngay sau đó, đầu chiếc xe bị chặn lại bởi một sức mạnh không thể kháng cự, tạo thành một vết lõm lớn.

Những tấm kim loại dày rung giật, vặn vẹo một cách điên cuồng, vài tấm bị cong và gãy rời, tiếng bánh răng kim loại nghiền vào nhau như muốn đâm thủng màng nhĩ, tiếp theo là động cơ phát nổ và dây cu-roa bị đứt.

Phần sau của chiếc xe tải do lực quán tính quá mạnh nên bị hất tung lên, bay một vòng trên không, lôi theo cả đầu xe lao vào dải phân cách có trồng cây bên đường.

Các tấm thép và linh kiện bị vỡ cả các mảnh thủy vụn đồng thời bay lên, các bộ phận của chiếc xe tải to nặng, ngập xuống đồng bùn đất bên đường tạo thành một vết lõm dài cực lớn.

Bùn đất và cây cối bị đè nát bét, đất đá như bị chiếc máy xúc điên cuồng hất tung lên, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Ba người phụ nữ trong xe phát hiện cũng không xảy ra tình huống nguy hiểm gì, liền dè chừng nhìn về phía trước xe, chỉ nhìn thấy chiếc xe tải lớn không biết làm thế nào mà đã tan tành thành từng mảnh nằm ở vệ đường.

Còn gã đàn ông đã làm cho bọn họ kinh hồn bạt vía một phen kia lại đang thản nhiên tản bộ nơi chiếc xe tải nát bét một đồng như bỏ đi, lúc ấy vẫn còn phảng phất khói trắng, một mùi bùn đất, mùi cháy khét bốc lên thật sự khó ngửi.

Dương Thần mặt không chút cảm xúc đi tới chỗ đầu chiếc xe tải, đưa tay giật ra một cánh cửa sắt đã cong vẹo, lại lôi ra tên lái xe tải bị thương nửa sống nửa chết, đầu dính đầy máu tươi.

Nhìn qua là một gã đàn ông cường tráng, nhưng lúc Dương Thần lôi gã ra thì cũng là lúc tên này trút hơi thở cuối cùng.

- Thật xui xẻo!

Dương Thần lăm bắm một câu rồi chẳng thèm quan tâm đến cái đồng lõa xộn này, ngay lập tức quay trở lại trong xe.

An Tâm và Tuệ Lâm vẫn tốt, dường như có thể chấp nhận cảnh tượng trước mắt, dù sao các cô cũng đã từng chứng kiến thân thủ phi phạm của Dương Thần, nhưng Lâm Nhược Khê thì khác, mặc dù cô từng nhìn thấy Dương Thần giết người, nhưng không ngờ đến mức hấn có thể trực tiếp dùng thân thể mình để chặn xe tải.

Kết quả là, lúc Dương Thần lên xe thì Lâm Nhược Khê đã vô thức người mềm nhũn ra, run lấy bầy.

Dương Thần nhìn vào mắt, trong lòng thoáng cảm thấy thương xót.

Sau khi luyện thành Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh đến mức Tiên Thiên Đại Viên Mãn, cái bệnh mỗi lần giết người lại cảm thấy đau đầu, dễ lâm vào trạng thái cuồng loạn đã không chế được, không cần uống thuốc của Jane nữa.

Nhưng việc này không có nghĩa là dễ dàng xóa mờ, tiêu tan được sát khí, cứ mỗi lần động thủ lại không khống chế được bản ngã hung bạo trong con người mình, hơi thở tỏa ra cũng khiến cho người thường phải cảm thấy khiếp sợ.

Dương Thần biết rằng, bản thân mình gần bước không có gì là tốt vì vậy, xét một mặt nào đó, bản thân hẳn vẫn giống như có một quả bom nổ chậm trong người, cũng không rõ tương lai có biến thành quái vật khát máu hay không?

Chỉ có thể cố gắng hết sức kìm chế sát khí, Dương Thần cố gắng nặn ra một nụ cười hỏi:

- Dọa em sợ rồi sao?

Thấy Dương Thần lộ ra vẻ thương cảm, Lâm Nhược Khê hơi hồi hận, lắc lắc đầu, nói:

- Em... em chỉ là không kịp thích ứng, bây giờ thì tốt rồi.

Dương Thần gật gật đầu, nở máy xe, trầm mặc một lát rồi nói:

- Anh hi vọng, em không bao giờ có cơ hội thích ứng, cho dù... không thể nào có khả năng đó.

Lâm Nhược Khê im lặng, không nói gì thêm nữa, Tuệ Lâm và An Tâm ngồi ở phía sau cũng thấy không khí có phần ngưng ngạo, dần chìm vào trạng thái im ắng.

Đoạn đường phía sau cũng không gặp gì nguy hiểm, điện thoại của Nhược Khê không ngừng có cuộc gọi đến, không cuộc nào là không liên quan đến tin tức bất lợi của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, hơn nữa bên cảnh sát cũng đã bắt đầu tiến hành điều tra tình trạng của Ngọc Lôi rồi, dù sao việc này cũng đã gây ra cái chết cho hơn chục người.

Lâm Nhược Khê sau khi suy nghĩ xong liền gọi điện cho Mạc Thiện Ny.

- Alo, Thiện Ny cậu có đây không?

- Vâng, Minh đã ở công ty từ sớm rồi, cậu không gọi cho mình, mình cũng phải gọi cho cậu, tình hình hiện tại thật sự là rất hỗn loạn.

Điện thoại bên đầu Mạc Thiện Ny dường như rất bận rộn, tiếng ồn ào, nhốn nháo vọng lại không ngừng, chắc là đang chỉ đạo ở phòng họp lớn.

Lâm Nhược Khê hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Tình hình bên công xưởng mình đã nghe Ngô Nguyệt nói rồi, cậu tạm thời không cần lo những việc đó, mình nghi ngờ lần này đối thủ ra tay nhằm mục đích làm rối loạn chúng ta rồi phái sát thủ tới, mình nghi ngờ họ sẽ ra tay với cậu, cả những cán bộ chủ chốt của chúng ta cũng không ngoại trừ,

cậu nhớ chú ý an toàn, tập trung các vệ sỹ của công ty lại.

- Sát thủ?

Mạc Thiện Ny kinh ngạc, vội vã hỏi:

- Vậy mọi người ở đây không sao chứ?

- Ừ.

Lâm Nhược Khê mắt nhìn Dương Thần đang im lặng lái xe ở bên cạnh.

- Bọn mình không sao hết, cậu yên tâm, cậu hãy đi kiểm tra một chút xem kẻ nào đang phá rối nhé.

Mạc Thiện Ny hơi bối rối trả lời:

- Chỉ sợ bây giờ mình cũng không thể phân thân được.

- Sao vậy?

Lâm Nhược Khê khẽ nhíu mày.

- Năm phút trước, có kẻ bên ngoài điên cuồng mua cổ phiếu của chúng ta, bây giờ các bộ phận bên Mỹ đã vội hợp thành một nhóm, mình ở đây đang phải phối hợp chỉ huy từ xa, hơn nữa cứ tiếp tục thế này thì việc điều động vốn là khó tránh khỏi, bọn họ hiển nhiên là sẽ liên tục chèn ép, gây áp lực cho chúng ta về mặt kinh tế vật chất, làm cho thị trường chứng khoán của chúng ta suy sụp, còn khiến cho doanh nghiệp của chúng ta gặp khó khăn thực sự.

Lâm Nhược Khê nhắm mắt lại, lạnh lùng hỏi:

- Bây giờ còn chống cự được nữa hay không?

- Rất nguy hiểm...

Mạc Thiện Ny đầu dây bên kia nói với cấp dưới vài câu rồi mới tiếp tục trả lời:

- Nhược Khê, tôi thấy là hãy ra lệnh cho tổ chức Athena ra tay đi, hình như là tiềm năng tài chính của đối thủ trên quốc tế rất lợi hại, có thể là một tập đoàn nổi tiếng nào đó, nói không chừng tình hình chúng ta bây giờ là loạn trong giặc ngoài rồi, không thể để xảy ra sơ suất nào, hơn nữa nếu Athena mà ra tay chúng ta còn có thể tranh thủ thời gian mà điều chỉnh lại tài chính, chuẩn bị phản kích.

Mạc Thiện Ny nói về tổ chức Athene, tất nhiên là nói đến một đội nhỏ do Lâm Nhược Khê trực tiếp phụ trách toàn là những kỹ sư xuất sắc của học viện hàng đầu thế giới ngày đó đã hạ ngục Hứa gia và truyền thông Trường Lâm, mỗi năm tiêu mất một khoản không nhỏ để nuôi dưỡng bọn họ, chỉ trong những giao dịch buôn bán quan trọng mới cần họ phát huy tác dụng bởi vì tổ chức ngầm này chỉ nghe chỉ huy của duy nhất một mình Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê trầm ngâm một lát rồi nói:

- Mình hiện đang trực tiếp tới khu nghỉ dưỡng, căn cứ của tổ chức Athena, Thiện Ny, cậu tạm thời phụ trách công việc của mình, phối hợp với Minh Ngọc xử lý mấy hạng mục quan trọng gần đây, cùng với các trưởng

ban khác ổn định cục diện, nội bộ công ty nhất định không thể loạn, về vấn đề tài chính, mình nhờ Ngô Nguyệt điều chỉnh là được. Cô ấy với bên ngân hàng cũng khá là thân thiết, sắp tới dự án đấu thầu công xưởng không thể gác lại. Dự toán tài chính của chúng ta vẫn đủ khả năng không thể để cho công xưởng vì sự hỗn loạn nhất thời của chúng ta mà mất đi cơ hội tốt.

- Mình hiểu rồi, việc đàm phán đấu thầu mình nhất định sẽ không làm gián đoạn.

Mạc Thiện Ny cũng không nghi ngờ là có mặt hấn. Lúc này hiển nhiên việc xử lý rắc rối trong ngoài công ty cũng đủ đau đầu rồi, nghe Lâm Nhược Khê dặn dò xong liền vâng dạ rồi cúp máy.

Sau đó, Lâm Nhược Khê liền gọi điện lệnh cho khoảng chục người trong tổ chức Athena quay trở về căn cứ ở khu nghỉ dưỡng. Đồng thời bảo Dương Thần lái xe trực tiếp về khu nghỉ dưỡng, tạm thời không về nhà.

Dương Thần nghe Lâm Nhược Khê nói chuyện điện thoại cũng đoán được phần nào sự việc, nhưng hấn cũng không để ý lắm đến mấy việc trong công ty, chỉ mãi nghĩ xem những kẻ ra tay đột này là ai.

Trước mắt xem ra có khả năng nhất là Ninh Quốc Đông, nhưng có vẻ như gã không có nhiều năng lực như vậy, cứ coi như Ninh gia có đủ quyền lực và tiền bạc cũng không thể giao cho gã việc đối phó với công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, vậy những người này có thể là ai?

Nghĩ rằng chắc Lâm Nhược Khê nhất định trong lòng cũng có nhiều nghi đoán nhưng chắc là cô cũng không nhìn ra là ai nên mới không nói gì.

Ở phía sau nghe Lâm Nhược Khê đưa ra hàng loạt chỉ đạo, Tuệ Lâm và An Tâm cũng cảm nhận được tình hình không mấy khả quan, An Tâm cũng có chút lo nghĩ còn Tuệ Lâm thì căn bản chẳng hiểu gì về mấy việc kinh doanh làm ăn này, không khỏi lo lắng hỏi:

- Có phải xảy ra chuyện lớn rồi không? Em có giúp được gì không?

Lâm Nhược Khê quay đầu lại, nhìn khuôn mặt thanh tú đầy lo lắng quan tâm của Tuệ Lâm, ánh mắt tha thiết, không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng, giống như đang cười nói:

- Không có gì, hãy cứ tin vào chị.

Tuệ Lâm ngoan ngoãn gật gật đầu, cô cũng biết thật ra mình cũng không thể giúp được gì cho Nhược Khê nhưng trong lòng lại không nỡ.

- Nếu vấn đề điều động tài chính khó giải quyết thì nhà họ An có thể giúp đỡ.

An Tâm đột nhiên thành khẩn nói.

Lâm Nhược Khê hơi kinh ngạc, nhìn An Tâm bằng ánh mắt phức tạp nói một câu:

- Cảm ơn!

An Tâm thản nhiên cười,

- Cảm ơn gì chứ, chị em nhà cả mà, hơn nữa mình cũng là một thành viên

của Ngọc Lôi.

Lâm Nhược Khê cũng tự nhiên mấp máy môi, ánh mắt hai người thoáng gặp nhau, dường như có những việc không cần nói cũng hiểu.

Khi chiếc xe về tới căn cứ của tổ chức Athena ở khu nghỉ dưỡng, Ngô Nguyệt cũng gọi điện tới nhưng lần này đưa tới một tin tức làm cho Lâm Nhược Khê trùng xuống một lúc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 427

Nhìn Thì Cứ Nhìn

- Lâm tổng, tình hình rất không khả quan, tôi đã gọi cho bên lãnh đạo ngân hàng, bọn họ không phải là không nghe máy mà là do làm ăn quá tắc trách, họ không chịu bỏ ra một nửa số tiền. Từ trước tới nay chúng ta chưa bao giờ gặp vấn đề về tín dụng như bây giờ.

Ngô Nguyệt tức giận nói trong điện thoại.

Lâm Nhược Khê giơ tay vuốt vuốt tóc mình, giọng nói không hề dao động, xem ra cô không hề tỏ ra suột ruột.

- Tôi biết rồi! Cô cứ tiếp tục gọi điện cho mấy ngân hàng đối tác khác xem sao, đồng thời hãy rút trong ngân quỹ của công ty xem có khoản nào có thể sử dụng được.

- Vâng, Lâm tổng!

Ngô Nguyệt đang định gác máy thì Lâm Nhược Khê lại hỏi:

- Có tin tức gì của bên Mộ Vân ở Hồng Công hay không?

- Nửa tiếng trước có thông báo qua, thực ra tập đoàn Mộ Vân nhất định sẽ phát hiện ra tình hình xấu này. Hiện tại thị trường chứng khoán ở bên Mỹ do Ngọc Lôi chúng ta mà bị dao động mãnh liệt. Đã rất nhiều người quan tâm đã bắt đầu chú ý đến việc tập đoàn Mộ Vân cũng tới chất vấn chúng ta, Lý Minh và phó chủ tịch đã cùng chủ tịch tập đoàn Mộ Vân, Lý Mộ Hoa thương lượng. Có lẽ sẽ nhanh có phản hồi cho chúng ta.

- Tôi biết rồi, tư liệu và các sản phẩm đưa ra thị trường, tập đoàn Mộ Vân cũng giữ một phần định mức rồi, việc này Lý Mộ Hoa sẽ không thể không quan tâm. Để phó giám đốc Lý thương lượng xong, trực tiếp liên hệ với tôi là được.

Lúc này, xe đã chậm rãi tiến vào khu căn cứ của Athena, khu nghỉ dưỡng này so với lần trước tới không có gì thay đổi cả, cả một khu nghỉ dưỡng chẳng có mấy người. Nhìn giống như mấy khu vui chơi sắp đóng cửa, cũng chỉ những người hiểu rõ sự tình mới biết, tất cả nơi này chỉ để phục vụ mỗi nội bộ công ty Ngọc Lôi mà thôi.

Sau khi xuống xe, Lâm Nhược Khê sai người phụ trách khu nghỉ dưỡng đưa Tuệ Lâm và An Tâm đi nghỉ.

- Cũng khá muộn rồi, các em hãy đi nghỉ trước đi, sớm mai chị sẽ sai người đưa hai em về.

Lâm Nhược Khê nói với hai người con gái.

Tuệ Lâm lắc đầu, vẻ mặt năn nỉ:

- Chị, cho em theo chị được không? Em muốn ở bên cạnh chị.

- Nha đầu ngọc này, đây không phải là những việc các em cần quan tâm, bây giờ việc em cần làm là chú ý an toàn của mình, sáng sớm ngày mai lập tức về nhà. Chị biết thân thủ của em cũng khá, mẹ và vú Vương ở nhà cần có em.

Lâm Nhược Khê bình tĩnh khuyên em.

Tuệ Lâm vẫn hơi do dự, lại bị An Tâm một bên lôi đi, nhìn cô bằng ánh mắt khuyên giải:

- Tuệ Lâm, chị ấy nói đúng đấy, việc trên thương trường e không giúp được đâu, hôm nay chị mới biết võ công của em cũng lợi hại như vậy, hãy đi cùng chị đi, đến bây giờ chị vẫn còn rất sợ.

Tuệ Lâm chu chu miệng, mặc dù biết An Tâm cố làm ra vẻ sợ hãi nhưng tự hiểu trong việc kinh doanh mình thực sự không thể giúp gì được Lâm Nhược Khê nên đành gật đầu.

- Vậy em đợi trời sáng rồi sẽ về nhà, chị yên tâm, việc ở nhà cứ để em lo.

- Ừ, chị sẽ sai người đưa em về nhà.

Lâm Nhược Khê lại ngoái lại nhìn An Tâm khẽ thở ra nói:

- An tiểu thư, không ngờ là ra ngoài chơi cùng cô một lần mà lại biến thành như thế này, bất luận giữa chúng ta có cái gì, tôi hi vọng cô sẽ không vì tôi mà phải chịu tổn thương nếu cô muốn có thể gọi điện về nhà bảo vệ sẽ tới đây bảo vệ, hộ tống cô về nhà. Đây cũng chẳng phải nơi cơ mật gì cả.

An Tâm khẽ cười lắc đầu.

- Không cần đâu, đối phương nhắm vào Ngọc Lôi chứ không phải nhà họ An, tôi chỉ phải ở lại đây chờ trời sáng rồi trở về Trung Hải là được thôi.

Lâm Nhược Khê cũng không nói nhiều, cuối cùng nhìn về phía Dương Thần với ánh mắt dò hỏi.

Dương thần buông tay, cười tinh quái:

- Em không định mang công ty mới mở của chồng em đi cầm chứ, nếu vậy tôi sẽ tét mông em đấy.

- Em không có thời gian mà giỡn với anh.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

- Anh cũng có nói đùa đâu.

Dương thần vô tội nói.

Lâm Nhược Khê mở miệng, dường như muốn nói gì nhưng lại thôi. Bỏ qua rồi lập tức đi về tòa nhà làm việc của tổ chức Athena.

- Mặc kệ anh.

Dương thần đối với người phụ nữ độc lập như thế này cũng đành chịu, tại sao lại không nói những câu làm nũng kiểu như:

- Chồng à, em sợ quá! Gì gì đấy tương tự.

Em phải nói như vậy.

Đàn ông hai chân lớn thì mềm mà chân nhỏ ở giữa thì cứng. Chỉ sợ là phải dùng đầu đạn hỏa tiễn giúp em phá tan cái bọn ác nhân làm loạn ấy đi.

Dương Thần quay đầu lại, mỉm cười với Tuệ Lâm và An Tâm:

- Đừng có nghiêm túc như thế, không có gì đâu, ở đây đã có tôi rồi tiểu thư An Tâm. Tôi sẽ trông nom chị Nhược Khê của cô. Hãy bảo cha cô phải vài vệ sĩ đưa cô về, đề phòng nếu chẳng may có chuyện gì.

An Tâm nhìn bóng Nhược Khê duyên dáng đi xa, miệng khẽ mỉm cười thích thú:

- Tổ chức Athena là do chị Lâm Nhược Khê đặc biệt thành lập sao? Chưa từng nghe qua là trong Ngọc Lôi còn có một tổ chức như thế này, thật muốn xem xem thế nào, nhưng mà xem ra bọn họ canh phòng rất nghiêm ngặt.

Dương thần giờ tay nhéo nhéo khuôn mặt nhăn nhui của cô:

- Đừng có mà nghĩ ngợi lung tung, cũng không phải kẻ thù của em, sao lại phân tích kỹ lưỡng như vậy làm gì?

- Ai nói không phải...

An Tâm le lưỡi, liếc nhìn Dương Thần bằng ánh mắt ai oán:

- Đồ nhỏ mọn, đoán chút bí mật của vợ anh thôi cũng không được, được rồi, được rồi, em đợi trời sáng rồi sẽ đi, dù sao có anh ở đây tôi có nghĩ cũng chẳng thể nghĩ ra được chuyện gì lớn cả.

- Biết thế là tốt.

Dương Thần nói, lấy từ trong túi áo ra điều thuốc lá ngậm ở miệng, rồi ung dung quay người, theo Lâm Nhược Khê đi vào trong.

Phía trước đã tới căn cứ của Athena, Dương Thần nhớ đường, sau khi rẽ vài vòng đi vào phòng làm việc có bảo vệ gác.

Dường như Lâm Nhược Khê đã nói qua, Dương Thần không hề bị ngăn trở gì cả.

Tiến vào bên trong màn hình của đủ loại máy tính làm hoa cả mắt, các máy móc ở bốn phía. Bảy tám người đều là những anh tài từ khắp các nơi trên thế giới, hai tay đang gõ như mưa trên bàn phím.

Bởi vì bị triệu tập khá gấp nên hai cô bé ngoại quốc còn đang mặc áo ngủ. Nhưng cũng may là có hệ thống sưởi ấm của văn phòng cộng thêm nhiệt lượng của các máy móc đang hoạt động, rất ấm áp. Vì vậy cũng không lo là sẽ bị cảm lạnh gì đó.

- Chết tiệt, gặp phải đối thủ rồi.

Một người đàn ông với cái đầu rối bù, đeo kính cận, tiếng anh mang khẩu âm vùng Ireland đầy đầy ngọng kính, ngẩng lên nói với Lâm Nhược Khê đang theo dõi bảng thị trường chứng khoán bên trên bục:

- BOSS, tình hình không khả quan cho lắm, đối thủ không những rất có kinh nghiệm mà hành động lại không chệch vào đâu được, quả thực với chúng ta khó mà phân cao thấp.

- Tôi dùng tiền thuê anh tới không chỉ để anh nói những lời vô nghĩa đó.

Lâm Nhược Khê không thèm quay đầu lại nói.

Cái tên Ireland đó liền làm mặt quỷ rồi lại hờn hờ quay lại tiếp tục bận

rộn với công việc, xem ra bọn họ đều đã quen với bộ dạng của Nhược Khê rồi, hơn nữa với thực lực của chính mình cũng đầy tự tin.

Lâm Nhược Khê theo dõi thị trường chứng khoán không ngừng biến động một hồi, bất ngờ ngửi thấy mùi khói ngày càng đậm đặc, không khỏi nhíu mày quay đầu lại, mới phát hiện ra Dương Thần không biết từ lúc nào đã lấy được một cái ghế xoay ngồi bên cạnh, hai chân gác trên lan can, thản nhiên tự đắc hút điều thuốc lá vừa dờm vừa khó ngủi.

- Ai cho anh hút thuốc ở đây?

Lâm Nhược Khê tâm trạng vốn đã không tốt, lúc này nhìn thấy Dương Thần không một chút lo lắng, lại còn hút thuốc ở nơi làm việc không thể không nổi cơn tức giận.

Dương Thần đang xuất thần dán mắt vào các con số xanh xanh đỏ đỏ trước mặt bị Lâm Nhược Khê quát mới nhận ra là mình đã vô thức châm thuốc từ lúc nào không biết, ngượng ngùng cười, dụi tắt điều thuốc, dứt ngay vào trong túi áo khoác, cũng không quan tâm việc tàn thuốc sẽ làm bẩn túi áo nói:

Thật ngại quá, ngoan ngoan nào, anh cũng không cố ý, chỉ là không để ý mà thuận tay châm lửa, vốn dĩ chỉ ngậm ở miệng đã nghiền rồi.

Lâm Nhược Khê cố nén tức giận, thở sâu một cái rồi nói đầy thâm thía:

- Em bây giờ trong đầu đã rất rối loạn rồi, nếu như anh muốn đi cùng em thì xin anh đừng có làm mất tập trung như vậy có được không, ít nhất anh cũng đừng cho em thấy là anh đang diễn kịch như thế nữa.

- Anh cũng đâu có diễn kịch gì đâu.

Dương Thần chỉ vào những đường cong không ngừng xuất hiện trên màn hình nói:

- Anh chỉ đang theo dõi xem tình hình chiến đấu hiện nay như thế nào thôi mà.

Lâm Nhược Khê bây giờ mới cảm thấy hơi dễ chịu một chút, thuận miệng hỏi:

- Vậy anh thấy tình hình hiện nay như thế nào?

- Không biết

Dương Thần đáp.

- Không phải anh đang xem hay sao?

Lâm Nhược Khê nhíu mày hỏi.

Dương Thần xoa xoa tay,

- Xem thì xem thôi chứ, có xem cũng không hiểu gì.

- Anh...

Lâm Nhược Khê hận là không thể lập tức xông tới cắn cho cái tên vô lại này mấy phát, rơi mấy miếng thịt, nhưng lại cố nhịn, lấy đại cục làm trọng.

Cô cũng không thèm chấp nhặt với Dương Thần nữa, cũng may là đã sớm quen với cái lối suy nghĩ vô lý không đầu không cuối này của hắn, Lâm

Nhược Khê tự mặc niệm:

- Nhẫn nhẫn, nhẫn nhẫn

Rồi bỏ qua, không thèm để ý đến Dương Thần nữa.

Lúc này, Dương Thần mới đứng dậy, cười khẽ đi đến phía sau Lâm Nhược Khê, một tay bắt giắc sờ soạng rồi ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cảm thấy phần da thịt quanh eo bị một vòng lửa nóng bao trùm, toàn thân không khỏi run rẩy, mềm nhũn ra, nghiêng mặt lại, bắt gặp khuôn mặt nghiêm chỉnh của Dương Thần đang nhìn mình kỳ quái.

Đang ở nơi làm việc, mặc dù mọi người trong nhóm Athena không ai chú ý đến bọn họ nhưng Lâm Nhược Khê trong tích tắc vẫn thấy tim đập loạn xạ, nghẹn đến cổ họng, má lúm đồng tiền ửng đỏ, ra sức đẩy ra không được, nói khẽ:

- Bỏ em ra, đột nhiên anh làm cái trò gì vậy?

Dương Thần thổi một làn khí nóng vào bên tai người phụ nữ:

- Thấy em căng thẳng quá, anh muốn giúp em thả lỏng một chút thôi mà.

- Em nói trước, anh đừng có mà đùa với em.

Hai mắt Lâm Nhược Khê sáng bừng lên có phần tức giận, lúc này đang lúc Ngọc Lôi bất ngờ gặp cảnh khó khăn, khốn đốn khiến cô phải đau đầu suy nghĩ. Vậy mà tên đàn ông này, vẫn còn chơi đùa được nữa, lấy đâu ra mà tâm trạng thoải mái. Thực là tự mình gây ra bức tức.

- Tức giận không thể giải quyết được vấn đề đâu. Điều này em phải là người rõ hơn ai hết chứ.

Dương Thần cười đắc ý.

Vậy chẳng lẽ càn quấy như anh thì giải quyết được hay sao?

Lâm Nhược Khê hỏi vặn lại Dương Thần.

Dương Thần vẻ mặt có chút phức tạp nói, như là đã suy nghĩ từ rất lâu rồi, mới khó khăn mở miệng nói ra được:

- Cô Lâm Nhược Khê, tôi bây giờ, Dương Thần, lấy thân phận là một người đàn ông, không phải là chồng em, không phải là nhân viên của em, không phải người nhà của em, cùng với em ký kết một hợp đồng có được hay không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 428

Danh Tiếng

Vào tờ mờ sáng hôm sau, thị trường chứng khoán Nasda của Mỹ cuối cùng cũng chót phiên.

Quốc Tế Ngọc Lô rơi vào tình huống vô cùng khó khăn, cuối cùng nhờ có sự nỗ lực hết sức của nhóm Athéna đã cứu lại tình hình nên mới không bị mất trắng.

Cho dù ai cũng hiểu được rằng khi phiên giao dịch của một ngày mới lại bắt đầu, Ngọc Lô sẽ lại gặp phải những khó khăn ngày càng chồng chất, nếu như Ngọc Lô không thể có đủ tiền để tiếp tục chiến đấu thì khoảng cách từ đây đến sự sụp đổ của hệ thống phòng ngự chỉ còn trong gang tấc.

Chiến trường này đang diễn ra một cuộc đấu tranh về tài chính không hề vương màu khói súng, kỳ thực tất cả cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Trong căn phòng của tổng thống tại một khách sạn năm sao ở thành phố Trung Hải, khung cửa sổ rộng lớn sáng ngời có thể nhìn thấy mặt trời hồng đang dần nhô lên trong màn sương mù dày đặc.

Ánh sáng vui vẻ ấm áp chan hòa dần dần bao trùm lên không khí đang dần tấp nập của thành phố.

Một ông già râu tóc bạc phơ, tinh thần sảng khoái đang mặc bộ pijama màu trắng đứng trước cửa sổ, có vẻ như ông đã hoàn thành xong một bài kungfu từ lâu.

Ông quay người lại, ngồi xuống bên chiếc bàn kính trắng, trên bàn đã đặt sẵn một đĩa hoa quả tươi và cốc sữa nóng hổi cùng vài lát bánh mì nướng bơ tỏi.

Không để ông lão kịp cầm lát bánh mì lên thì bên ngoài có tiếng người nói:

- Lão gia, ông Cao đã đến rồi ạ.

Ông lão cau mày, có vẻ không hài lòng với người đã làm gián đoạn bữa sáng của ông, tuy vậy ông vẫn nói:

- Bảo anh ta vào đi!

Cửa được mở ra, một người đàn ông mặc vest, chân đi giày da tướng mạo đường hoàng bước vào trong phòng, trên mặt mang sẵn một nụ cười nịnh bợ, cúi người chào ông lão kia xong rồi mới cười nói:

- Làm phiên bữa sáng của bác Mậu rồi, Quốc Hùng thật sự không nên làm thế, ngày mai nhất định sẽ tới muộn hơn một chút vậy.

Ông già vừa bị gọi là bác Mậu đặt bánh mì xuống, hai tay đỡ ghế, nhìn Cao Quốc Hùng với vẻ mặt không rõ là có đang cười hay không:

- Có vẻ như có tin vui sao?

Mắt Cao Quốc Hùng ánh lên một tia lửa đằng đằng sát khí:

- Đúng thế ạ, thị trường chứng khoán vừa mới chốt phiên, đội cao thủ Đông Nam Á mà chúng ta mời đến hoàn toàn chiếm thế chủ động, hiện tại Ngọc Lôi đã thua ít nhất là ba tỷ rồi.

- Đánh phủ đầu để Ngọc Lôi không kịp trở tay, chiến tích này cũng vẫn chưa là gì cả.

Ông già nói mà như lắm bầm một mình:

- Cái quan trọng là còn phải xem tình hình tài chính hai ngày tiếp theo nữa, lại có cả sự phối hợp bên Malaysia các anh thì dám đảm bảo chắc thắng, hôm nay Ngọc Lôi lại chịu thêm nhiều áp lực nữa về tài chính, họ khó mà vay được tiền của ngân hàng... Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì chuyện con bé Lâm Nhược Khê nhận thua cũng chỉ còn là chuyện một sớm một chiều nữa thôi.

- Bác Mậu thần thông quảng đại mới là điều chủ yếu, nếu không Cao Quốc Hùng tôi đây còn bị con tiện nhân Lâm Nhược Khê làm hại ngồi tù mạt kiếp, hơn nữa nếu cứ coi như tôi có chạy chọt đủ tiền thì cũng khó mà địch nổi thương hiệu chữ vàng của Ngọc Lôi.

Mắt Cao Quốc Hùng toát lên một vẻ tàn nhẫn, gã nói:

- Bác Mậu yên tâm, dù hiện nay Lâm Nhược Khê cũng đang có phương án kinh doanh thì cũng khó để lật lại thế cờ, thêm nữa chúng ta không chỉ có kế hoạch trên thị trường chứng khoán mà phải lật lại cả những thương hiệu thấp cấp, có lẽ Lâm Nhược Khê sẽ không chịu nổi việc chúng ta sắp cho Ngọc Lôi nổ tung.

- Cậu... Suy nghĩ của cậu xấu xa thật đấy.

Lão Mậu nhếch mép cười lạnh lùng cau mày nhìn tập tài liệu in đặt trên bàn nói bằng giọng cảm thán:

- Không ngờ Lâm Nhược Khê lại rơi vào cảnh này, cậu có thể nghĩ đến những tài liệu này cũng coi như có chút bản lĩnh đấy, mấy thứ này bình thường có lẽ cũng không có mấy tác dụng, nhưng bây giờ thì nó có thể giáng cho cô ta một đòn chí mạng đây.

Khóe miệng Cao Quốc Hùng nhếch lên một nụ cười hiểm ác, trong lòng gã đang nghĩ thầm: Lâm Nhược Khê, trước đây cô dám làm nhục tôi, giờ tôi bắt cô phải trả bằng hết cho những nỗi khổ cô đã gây ra cho tôi...

Đúng lúc này, ngoài cửa lại có tiếng của vệ sỹ thông báo:

- Lão gia, công tử Ninh Quốc Đống của Ninh gia muốn gặp ạ.

- Ninh Quốc Đống ư?

Mắt ông già họ Mậu ánh lên một chút hồ nghi:

- Mời cậu ta vào.

Ninh Quốc Đống mặc bộ vest Versace thời thượng, sắc mặt hiện lạnh tuấn tú từ từ bước vào phòng, không hề liếc nhìn Cao Quốc Hùng đang đứng

một bên như không muốn lãng phí ánh mắt của mình.

- Mậu Công, thật là bất ngờ, đột nhiên lại từ Yên Kinh đến Trung Hải, còn gây ra bao nhiêu náo động lớn như thế kia đây.

Ninh Quốc Đồng cười hiêm.

Ngón tay già nua của ông già gõ gõ mấy nhịp lên chiếc ghế mình đang ngồi:

- Tiểu tử họ Ninh, tôi rất tò mò, lão gia của nhà họ Ninh không có biểu hiện gì, tại sao hãy còn sớm mà cậu đã phát hiện ra vấn đề, chuyện gì đã xảy ra thế?

- Đơn giản thôi.

Ninh Quốc Đồng chọn một quả chuối từ trong chiếc bàn tròn, lên tiếng như đang nói với chính mình:

- May sao mấy ngày nay tôi lại có hứng thú với Lâm Nhược Khê của Quốc Tế Ngọc Lô, bởi vậy mà tôi quan tâm đến tất cả những việc có liên quan đến cô ấy, cuộc cạnh tranh trên thị trường tài chính đêm qua vừa mới xảy ra tôi đã sai người đi điều tra rồi, tình hình cụ thể thì sáng sớm này đã có người báo lại, là do những thủ hạ của Mậu Công làm sao?Ồ, còn có cả một lũ ô hợp nữa.

Sau đó tôi lại điều tra tại sao Mậu Công lại làm như thế thì phát hiện ra Lâm Nhược Khê có mối hận thì sâu sắc với gia tộc của ngài, Mậu Công, dù có nói thế nào thì ông cũng là bề trên, không nên ức hiếp một người con gái yếu đuối như thế.

- Không nói tào lao với cậu, cậu và bố cậu thật giống nhau.

Mậu Công lắc đầu nói:

- Nói đi, mục đích cậu đến đây là gì?

Ninh Quốc Đồng cắn một miếng chuối tiêu cười ha ha nói:

- Thật ra cũng chẳng có gì, chuyện này nói lớn cũng không phải là lớn, nhỏ cũng không phải nhỏ, Ngọc Lô bị ép đến mức không gượng dậy nổi cũng vì không có hậu thuẫn chính trị, các ngân hàng đều chịu tác động của ngài. Mậu Công biết rõ là nếu có so sánh thì sĩ diện của Ninh gia cũng vẫn còn lớn mà.

Mắt lão già sáng rực:

- Vậy thì sao nào?

- Đối với tôi, Ngọc Lô nằm trong tay ai đều là chuyện không có liên quan.

Ninh Quốc Đồng bước thong thả vài bước rồi nói tiếp:

- Bây giờ tôi chỉ cần một người phụ nữ đến làm thiếu phụ nhà họ Ninh là được, tôi không thể Lâm Nhược Khê xảy ra sơ suất gì, nhưng cũng phải để cho cô ta thần phục tôi.

Mậu Công im lặng một lát rồi dùng ánh mắt ra hiệu cho Cao Quốc Hùng vẫn đang đứng ở một bên.

Cao Quốc Hùng không nghi ngờ y lại được nhắc đến trong câu chuyện, ngoan ngoãn chạy đi lấy tập tài liệu cho Ninh Quốc Đồng.

Ninh Quốc Đồng tiện tay đón lấy tập tài liệu, vừa lướt qua một lượt thì trong đầu đã hiện lên một vài những nghi ngờ, cuối cùng lại giật mình.

Mậu Công hí hóp mắt lại nói:

- Nếu không có thứ này thì tôi cũng không lặn lội đường xa từ Yên Kinh đến Trung Hải làm gì, tôi chắc chắn mình có thể thắng nên đến luôn Trung Hải, định chiến thắng trực tiếp luôn, nhưng nếu cậu đã để ý đến cô ta thì nhường lại cho cậu, đến lúc đó quyền sinh tử của cô ta là thuộc về cậu.

Hai tay của Ninh Quốc Đồng run rẩy khẽ mở tập giấy.

...

Phía cổ thành phía Tây Trung Hải, bên một con đường nhỏ ven sông tĩnh lặng là một dãy biệt thự có lẽ được xây từ đầu năm ngoái.

Phía ngoài biệt thự là lan can bằng sắt tây được uốn lượn hình hoa lá, hình chạm trổ cũng là hình các loài hoa, phía bên trong các lan can lại là các bụi cây, ở một vài bụi cây còn nở vài đóa hoa nhỏ màu đỏ, kéo dài vào tận trong là đám cỏ vừa mới xanh trở lại với những cây cảnh và hoa.

Trong số các biệt thự có một ngôi có sân nhìn ra phía bờ sông, Quách Tuyết Hoa vừa mới chuyển đến đây đêm qua, trời vừa sáng bà đã tỉnh giấc cầm kéo đi sửa sang đám hoa cỏ trong sân.

Tuy trong biệt thự có người chuyên dọn dẹp nhưng dường như họ chẳng hề động chạm đến đám cỏ cây bên ngoài, còn có vú Vương và Trình Tú đang làm món canh để ăn sáng trong bếp, Quách Tuyết Hoa bỗng trở nên bận rộn và hoạt động một chút.

Đi đến chỗ con đường giáp ngôi biệt thự, Quách Tuyết Hoa nhìn thấy trong sân biệt thự bên cạnh cũng có một cô gái trẻ đang cúi người tưới nước cho mấy khóm hoa.

Cô gái kia chắc vào khoảng 23, 24 tuổi, nước da trắng nõn nà, mái tóc dài lượn sóng, ánh mắt long lanh hồn nhiên, thân hình đầy đặn thấp thoáng trong chiếc áo khoác rộng thùng thình, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hình dáng căng tròn mơ hồ sau lớp áo.

Quách Tuyết Hoa nhìn thấy cô gái trẻ trung căng tràn sức sống mà như cảm nhận được cả hơi thở cô gái ấy, không kìm nổi cứ đứng ngẩn ngía thêm một lúc.

Lúc này, cô gái kia dường như cảm thấy có người đang nhìn mình, cô ngẩng đầu nhìn thì bắt gặp ánh mắt Quách Tuyết Hoa.

Một khuôn mặt không trang điểm nhã nhặn thanh tú, dáng vẻ có nét uyển chuyển, quyến rũ, đôi mắt mơ màng như đang nhìn về nơi xa xăm.

Thật là một cô gái xinh đẹp, trong lòng Quách Tuyết Hoa thầm buông một tiếng thở dài, cô cười thân thiện:

- Chào!

Cô gái kia dường như có chút hơi ngạc nhiên nhưng vẫn lễ phép cúi người:

- Chào bác ạ.

- Chúng tôi vừa mới đến đây, sau này là hàng xóm rồi.

Quách Tuyết Hoa cười nói.

Cô gái như bừng tỉnh, nói to rõ ràng:

- Thực ra cháu cũng mới chuyển đến đây thôi, đây là nhà cũ của cháu nhưng lâu rồi không ở đây, đợt này mới tìm được người ở cùng nên mới chuyển về đây.

- Thế à, xem ra chúng ta có duyên đây.

Quách Tuyết Hoa khẽ cười, nhìn cô gái kia bằng ánh mắt vui thích, không hiểu sao lại nghĩ tới cô con dâu lạnh như băng của mình, nếu mà Dương Thần con mình cưới cô gái ngay trước mắt thì không chừng mình đã sớm có cháu bé rồi, cô gái này hiểu biết lại lễ phép thật thà, so với cô ấy Lâm Nhược Khê còn kém vài phần, nhưng cũng vào hàng mỹ nhân khiến người ta thấy có cảm giác xa cách.

Nhưng ngay sau đó Quách Tuyết Hoa tự chế giễu suy nghĩ của mình, con trai mình cưới ai, người mẹ chẳng có quyền phát biểu như mình sao mà quản được.

Đúng lúc này có một chiếc xe máy dừng lại phía ngoài căn biệt thự của Quách Tuyết Hoa, một người trung niên gầy gò mặc áo khoác xanh lục lấy ra một bức thư hét lên bên ngoài cửa:

- Nhà có thư, ra nhận nào.

Lúc này ngoài đường cái đã không thấy bóng người tiếng gọi có thư vang lên rõ mồn một từng tiếng.

Quách Tuyết Hoa nhìn ra, cau mày thầm nói:

- Để thư vào là được rồi, người này cũng thật là.

Nhưng bà vẫn buông kéo bước về phía cửa.

Cô gái bên nhà hàng xóm ngược mắt nhìn người đưa thư một thoáng, đôi mi thanh mảnh chớp chớp, trong mắt hiện lên chút ánh mắt khác thường.

Quách Tuyết Hoa nhanh nhẹn bước đến phía cửa sắt, lấy chìa khóa ra, chiếc then cửa cũ kỹ được đẩy ra nhẹ nhàng.

- Sao có nhiều thư thế này, chúng tôi chỉ vừa mới chuyển đến đây thôi mà.

Quách Tuyết Hoa nhìn tập thư dày trên tay nghi ngờ hỏi.

Người đưa thư cúi đầu không nói lời nào chỉ bước đến gần Quách Tuyết Hoa rồi đột nhiên bỏ nhào tới.

“Người đưa thư” nhanh chóng đưa chiếc khăn tay màu trắng trong tay vào mũi Quách Tuyết Hoa.

Quách Tuyết Hoa thất thần, sắc mặt trắng bệch, bản năng trốn chạy cũng không thoát khỏi sức mạnh của tên kia.

- Bích.

Một tiếng động đột ngột vang lên, tên đàn ông đang giữ Quách Tuyết Hoa bị một đòn chí tử đằng trước, lão ta choáng váng rồi lập tức bất tỉnh nhân sự.

- Bác ơi, bác có sao không?

Cô gái kia không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Quách Tuyết Hoa, đá bay gã đưa thư.

Quách Tuyết Hoa suýt nữa thì lão đảo ngã xuống đất thì được cô gái đỡ lên, dần dần mới hồi lại, nhìn cô gái với sắc mặt thất thần.

- Bác ơi, gã ngất rồi, không sao nữa rồi.

Cô gái cười hiền hậu.

Quách Tuyết Hoa thở một hơi thật dài, nhìn gã đưa thư đang nằm dài trên đất bằng ánh mắt phức tạp, trong lòng hồ nghi, tại sao lại có kẻ đột nhiên đến bắt mình thế này? Nhưng lại nghĩ cũng nhờ hành động xuất thần của cô gái vừa mới gặp mới thoát thì lại vô cùng cảm động, vỗ vỗ vào lưng cô gái hỏi:

- Cảm ơn cháu, cô bé, bác còn chưa hỏi, thế cháu tên gì?

- Cháu tên Sắc Vi ạ.

Sắc Vi cười tươi như hoa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 429

Rốt Cuộc Là Hẳn Dựa Vào Cái Gì?

Trung tâm thương mại thuộc khu vực phía Đông được coi là mũi nhọn Đông Bắc ở Trung Hải, trụ sở làm việc 500 công ty lớn và các tài phiệt tiếng tăm trên thế giới đều tập trung ở đây.

Chỗ này không giống trụ sở Quốc Tế Ngọc Lôi tại phía Tây thành phố mà đa phần tượng trưng cho cơ quan tài chính tiền tệ.

Là trung tâm tài chính quan trọng nhất của thế giới, một trong số ít những thành phố tài chính lớn nhất thế giới, ở Trung Hải rất hiếm khi có chuyện không nhìn thấy những trung tâm tài chính nổi tiếng, chỉ là khách hàng không nghĩ đến chứ không có chuyện khách hàng không tìm thấy.

Trong một rừng toàn cốt thép bê tông của những tòa cao ốc, có một tòa nhà hai mươi mấy tầng đã được xây dựng lâu năm với sắc vàng úa nằm yên lặng bên cạnh trung tâm tài chính.

Tòa nhà này so với tòa cao ốc chọc trời bảy tám mươi tầng thì thực sự chỉ bé như hộp diêm, không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai.

Tại bãi đỗ xe đằng trước tòa nhà có vài chiếc xe nhỏ đang đỗ, thậm chí trong số đó có những chiếc xe hiếm khi gặp trong thành phố.

So với những nhân vật cao quý hay những cảnh tượng nguy nga hoành tráng thì nơi này lạnh lẽo và rất ít người ra vào.

Nhưng trước cửa ra vào tòa nhà là hai người bảo vệ da trắng đứng trong tư thế nghiêm trang và vẻ mặt kiêu ngạo.

Một khung cảnh kỳ quái, nhưng những người hiểu chuyện thì sẽ không thấy có gì bất thường, chỉ có một nguyên nhân duy nhất: trên bồn hoa phía trước tòa nhà đặt một phiến đá hoa cương đứng sừng sững, phía trên phiến đá có khắc ba chữ cái tiếng Anh màu vàng và hình ba chiếc chìa khóa, ba chữ cái đó lần lượt là: UBS.

Đây là cách viết thu gọn tên tiếng Anh mà dịch sang tiếng Hoa Hạ là tên gọi độc nhất vô nhị của ngân hàng thần bí nhất thế giới: Ngân hàng Thụy Sĩ.

Không một ai có thể tính toán được số vốn của ngân hàng Thụy Sĩ là bao nhiêu, không một ai biết từ trước đến nay ngân hàng này đã lưu giữ bao nhiêu báu vật vô giá, không một ai nghi ngờ sự bảo mật tôn nghiêm của ngân hàng này, bởi vì nó là duy nhất.

Có người kể lại rằng có một ông trùm giàu có gửi tiền tại ngân hàng Thụy Sĩ, nhân viên ngân hàng hỏi ông ta:

- Thưa ngài, ngài gửi bao nhiêu tiền ạ?

Ông trùm nọ hạ giọng nói cẩn thận:

- Năm triệu đô la Mỹ.

Nhân viên ngân hàng kia cười phóng khoáng:

- Thưa ngài, ngài không cần phải xấu hổ, tuy rằng những người gửi tiền ở đây đều rất giàu có, nhưng nghèo cũng không phải lỗi của ngài mà.

Đó dù chỉ là một câu chuyện cười nhưng cũng đủ minh chứng rằng cánh cửa của ngân hàng Thụy Sĩ cao như thế nào.

Ngân hàng Thụy Sĩ tại Trung Hải là trụ sở chính của ngân hàng này, nhưng cơ quan này vẫn mang dáng vẻ rất bình thường, một tòa nhà nhỏ không thu hút sự chú ý, cũng giống như trụ sở CIA tại Washington Mỹ, vẻ bề ngoài và danh tiếng không hề tương xứng với nhau.

Lúc này ngân hàng Thụy Sĩ vừa mới mở cửa không lâu, ánh sáng ngày mới chiếu rọi vào tòa nhà màu vàng nhạt, khiến mọi người mê say.

Một chiếc Bentley đỗ từ từ đỗ lại phía ngoài tòa nhà, một nhân viên an ninh nhìn thấy, lịch sự bước đến bên cửa, đợi chủ nhân chiếc xe bước xuống.

Lâm Nhược Khê đeo chiếc túi da Hermes trắng một bên vai nhẹ nhàng bước xuống xe, ghé mắt nhìn ngân hàng Thụy Sĩ, ánh mắt có phần hơi khó hiểu.

- Xin chào bà, xin vui lòng cho tôi kiểm tra đồ vật tùy thân mang theo của bà.

Nhân viên an ninh hơi sững sờ vì sắc đẹp của Lâm Nhược Khê nhưng vẫn lịch sự thực hiện nhiệm vụ của mình.

Lâm Nhược Khê đưa túi cho nhân viên an ninh, cô rất ghét các quy định của ngân hàng Thụy Sĩ, đây cũng là lí do cô chỉ mở tài khoản gửi tiền ở đây rồi không quay lại đây thêm lần nào nữa.

Sau khi kiểm tra an ninh hoàn tất, nhân viên an ninh làm động tác mời, Lâm Nhược Khê từ từ bước lên bậc thềm, khi cô bước đến cửa lớn, thiết bị điện tử lại kiểm tra xem cô có mang theo vật kim loại nào bên mình không, không có dấu hiệu gì thì mới được bước vào trong.

- Thưa quý cô, xin được hỏi cô vào đây để thực hiện giao dịch gì ạ?

Một giám đốc khách hàng đi đến trước mặt Lâm Nhược Khê cười hỏi.

Bởi vì khách hàng rất ít nên mỗi khách hàng bước vào ngân hàng Thụy Sĩ thì đều được gặp một nhân viên.

Lâm Nhược Khê hơi do dự, nhưng vẫn không xấu hổ mở miệng nói:

- Tôi đến vay tiền.

Giám đốc khách hàng là một phụ nữ khoảng 30 tuổi duyên dáng, vẫn cảm thấy chút kỳ lạ về cô gái trẻ xinh đẹp đang đứng trước mặt, nhưng sau khi nghe Lâm Nhược Khê nói thì sắc mặt liền có chút khó hiểu.

- Thưa cô, cô có phải là khách hàng của ngân hàng chúng tôi không ạ?

Giám đốc khách hàng hỏi.

Lâm Nhược Khê gật đầu, tìm trong túi da của mình một lát rồi lấy ra một thẻ tín dụng có dòng chữ màu đen bên dưới:

- Tôi có mở tài khoản gửi tiền tại ngân hàng Thụy Sĩ.

Giám đốc khách hàng ngậy ra một lúc, đương nhiên hiểu ý nghĩa của tấm thẻ tín dụng này, đây là thẻ tín dụng dành cho khách hàng có số tiền gửi trên hai trăm triệu đô la Mỹ, cô gái trẻ trước mặt xem ra cũng chỉ khoảng hơn 20 tuổi mà đã có tài sản ít nhất hàng tỷ đồng Hoa Hạ rồi?

Giám đốc khách hàng cung kính cười nói:

- Xin lỗi cô, có thể cô vẫn chưa được rõ, ngân hàng Thụy Sĩ không có dịch vụ cho vay tiền.

Trong lòng giám đốc khách hàng thật sự thấy khó hiểu, một cô gái như thế này tại sao lại phải vay tiền? Cô ấy muốn vay tiền thì phải vay bao nhiêu? Mười tỉ chẳng?

Lâm Nhược Khê học quản lý, lại đọc nhiều sách vở, sao lại có thể lại không biết chuyện ngân hàng Thụy Sĩ không cho vay tiền chứ?

Nhưng... Tên kia kia chẳng phải đã nói có thể vay tiền ở đây sao?

Lâm Nhược Khê sờ ngón tay giữa của mình, chiếc nhẫn không hề bắt mắt mà bình thường Dương Thần vẫn đeo sáng bóng như ngọc lại có tính chất kim loại với hoa văn cầu kỳ, nói chung không thể hiểu được những hoa văn đó có ý nghĩa gì.

Trong đầu Lâm Nhược Khê đang nhớ về cảnh buổi nói chuyện của mình và Dương Thần tại làng du lịch.

-... Thưa cô Lâm Nhược Khê, điều kiện của tôi cô có thể đáp ứng được không?

Dương Thần nhìn chăm chú vào mắt Lâm Nhược Khê hỏi.

Trong mắt Lâm Nhược Khê không biểu lộ một chút cảm xúc gì, có vẻ như điều kiện mà Dương Thần đưa ra chẳng hề có gì quan trọng.

Thật lâu sau, Lâm Nhược Khê mới hỏi:

- Nếu em đồng ý anh sẽ có cách thật chứ, làm thế nào để bổ sung số tiền 50 tỷ đồng Hoa Hạ đang bị thiếu hụt?

Theo tính toán chuẩn của nhóm Athéna, nếu như muốn đánh bại đối thủ trong phiên giao dịch ngày mai ở Nadas thì ước tính phải có 50 tỷ đồng Hoa Hạ.

Nếu như là lúc bình thường của Ngọc Lôi, với số vốn tích trữ nội bộ thì 50 tỷ không là vấn đề, nhưng đợt này các ngân hàng không hiểu đã bị thế lực nào thao túng đột nhiên cắt đứt hoàn toàn liên lạc, lại đang lúc công ty cần dùng đến tiền nên Lâm Nhược Khê đang nghĩ không biết làm thế nào để có được số tiền năm mươi tỉ.

- Mặc dù anh hay làm em tức giận nhưng anh chưa bao giờ lừa em, phải vậy không nào?

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê nhắm mắt, khuôn mặt xinh đẹp như đang ngủ có phần bất lực nhưng cũng đành gật đầu:

- Em đồng ý, nếu anh làm được những gì anh nói thì em cũng sẽ làm theo yêu cầu của anh.

Dương Thần thở phào, xót xa nói:

- Anh biết làm thế này với em rất tàn nhẫn, rất không công bằng, nhưng... Chỉ cần một năm thôi, sau một năm nếu em không thể chấp nhận thì anh cũng sẽ từ bỏ.

- Anh nói cách của anh đi.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói, dường như không hứng thú nói về giao dịch với Dương Thần.

Dương Thần cười, lấy từ trong túi quần ra một chiếc nhẫn có vẻ cổ xưa được chạm khắc tinh xảo rồi cầm lấy bàn tay trắng bóc của Lâm Nhược Khê từ từ đeo vào ngón tay giữa của cô.

- Đừng hiểu sai, đây không phải là vật đính ước, vậy nên anh mới không đeo vào ngón áp út của em.

Dương Thần nháy mắt với Lâm Nhược Khê:

- Đợi sau này chúng ta kết hôn chính thức rồi anh sẽ tặng em một chiếc nhẫn kim cương làm vật đính ước.

Khuôn mặt kiêu diễm của Lâm Nhược Khê ửng đỏ, đúng là cô suýt nữa đã hiểu sai, cô còn đang nghĩ sao tên này lại tìm cái thứ kim loại này tặng mình, hóa ra có ý nghĩa như thế.

- Thứ này có tác dụng gì? Nó có giá trị 50 tỷ sao?

Lâm Nhược Khê tức giận trừng mắt nhìn Dương Thần có chút hơi bối rối.

Dương Thần nhún vai:

- Thứ này có giá trị bao nhiêu anh không nên nói ra, có điều nếu em đem theo thứ này đến ngân hàng Thụy Sĩ vay tiền thì có thể vay được 50 tỷ.

- Anh có kiến thức cơ bản không vậy? Ngân hàng Thụy Sĩ? Lẽ nào anh không biết ngân hàng Thụy Sĩ không cho vay tiền hay sao?

Lâm Nhược Khê tức giận nói.

Dương Thần cười xòa:

- Em bình tĩnh lại, đừng nóng nảy, đương nhiên không có dịch vụ cho vay phổ thông nhưng với những tình hình đặc biệt thì sẽ có đặc cách, tin anh đi, anh không lừa em đâu, anh biết sự việc đang rất cấp bách, bây giờ không phải là em chỉ có cách tin anh hay sao? Em không còn cách nào để có được tiền nữa.

Lâm Nhược Khê suy nghĩ cẩn thận, đúng là chỉ có thể tin vào cách kì cục này của Dương Thần mà thôi, cô nhìn chiếc nhẫn trên tay khẽ thở dài...

Trong đại sảnh ngân hàng, sắc mặt Lâm Nhược Khê đột nhiên thay đổi, cuối cùng cô ngẩng đầu, khẽ nói với giám đốc khách hàng:

- Tôi biết ngân hàng không có nghiệp vụ cho vay, nhưng tôi có thứ này.

Lâm Nhược Khê giơ tay lên, chiếc nhẫn theo phong cách cổ xưa trong tay cô lóe sáng.

- Đây là cái gì?

Giám đốc khách hàng ngạc nhiên, hoàn toàn không hiểu cô gái xinh đẹp trước mắt mình đang có ý gì.

Lâm Nhược Khê thăm mắng Dương Thần, tên xấu xa, hẳn rồi cuộc là dựa vào cơ sở nào chứ?

- Tôi muốn gặp Giám đốc ngân hàng.

Lâm Nhược Khê cắn môi nói.

Giám đốc khách hàng cười bất đắc dĩ;

- Thưa bà, thật sự là chúng tôi không có nghiệp vụ cho vay, tuy không biết tại sao bà chắc chắn rằng chúng tôi có cho vay, nhưng cho dù có gặp Giám đốc ngân hàng thì kết quả vẫn như thế mà thôi.

- Tôi muốn gặp Giám đốc ngân hàng của các vị.

Lâm Nhược Khê thực sự không biết giải thích thế nào, chỉ có thể tiếp tục yêu cầu.

Giám đốc khách hàng không có cách nào để thuyết phục khách hàng lớn của mình nên sau khi nhìn tên trên thẻ tín dụng của Lâm Nhược Khê thì đi đến bên bàn điện thoại gọi điện cho Giám đốc ngân hàng.

- Ngài Stéphane, có một khách hàng muốn gặp ngài... Mong muốn được vay tiền ạ... Tôi đã nói với cô ấy như thế, nhưng cô ấy cứ cố tình đòi gặp ngài, à, phải rồi, cô ấy là khách hàng VIP của ta... Vâng... Được ạ...

Ngay sau đó, ngài Stéphane quyết định đồng ý gặp mặt giám đốc Lâm Nhược Khê trong phòng làm việc.

Lâm Nhược Khê thở phào, nhưng ngay lập tức lại lo lắng, ngộ nhỡ Giám đốc ngân hàng chi nhánh cũng không biết đến chiếc nhẫn kỳ quái này thì mình lại phải gặp Thống đốc ngân hàng Thụy Sĩ hay sao?

Đi theo giám đốc khách hàng lên trên lầu, vào phòng làm việc của Giám đốc một cách vô thức, Lâm Nhược Khê hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần.

Cho dù như thế nào thì cứ dành tin lời của tên đó trước đã, hi vọng thứ mình đang đeo trên tay có tác dụng thần kỳ như hẳn ta nói...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 430

Nữ Hoàng Persephone

Tổng giám đốc điều hành ngân hàng Thụy Sĩ tại Hoa Hạ Stéphane là một người Anh, nói chính xác hơn là một quý tộc cổ điển Anh được kế thừa danh hiệu tử tước.

Làm giám đốc ngân hàng Thụy Sĩ tại Hoa Hạ, ngoài nguyên nhân là năng lực bản thân không tầm thường và còn có có hậu thuẫn thì còn có nguyên nhân khác là vì tổ tiên của ông mang huyết thống người Hoa Hạ, bởi vậy từ nhỏ Stéphane đã thích văn hóa phương Đông, đến học đại học ông cũng chọn tốt nghiệp tại Hongkong.

Bởi vậy, Stéphane nói tiếng Hoa Hạ còn tốt hơn tiếng Anh, đây là người nước ngoài đã khiến không ít người bình thường thấy có chút cổ quái.

- Thật là một buổi sáng tuyệt đẹp, Tổng giám đốc Ngọc Lôi, chắc tôi không nhớ nhầm người đâu nhỉ?

Stéphane sở hữu một mái tóc vàng ánh kim và vóc dáng cao gầy, anh nghiêng người tạo dáng mời Lâm Nhược Khê, không giống những người khác khi gặp mặt thì thường bắt tay.

Thực ra, bắt tay khi hai bên nam nữ gặp nhau thì người nữ có thể chủ động, nhưng nếu để đàn ông chủ động sẽ là bất lịch sự, đơn giản hơn là dùng cách này, đa phần mọi người đều chỉ hiểu về cách thứ nhất mà không hiểu cách thứ hai.

Xuất thân từ một gia đình quý tộc, Stéphane tất nhiên là một người rất hiểu về lễ tiết.

Thực ra Lâm Nhược Khê cũng không để ý qua sát các lễ tiết của người phương Tây, trong đầu cô còn đang lo lắng không biết phải mở miệng nói thế nào nữa.

Lâm Nhược Khê theo Stéphane ngồi lên trên chiếc ghế dài bằng gỗ lim, cô đặt túi lên ghế, cười theo kiểu xã giao công việc nhưng người ngồi bên cạnh cô xem ra vẫn rất lạnh lùng.

- Ngài Stéphane nhận ra tôi hay sao?

Lâm Nhược Khê đã từng có một lần gặp người này nên có chút hiểu kỳ, coi như bắt đầu câu chuyện bằng cách này.

Stéphane mỉm cười hơi ngượng:

- Nói ra hơi xấu hổ một chút, lần trước trong bữa tiệc của Quốc Tế Ngọc Lôi tôi cũng có tham gia, khi đó cứ đứng từ xa mà nhìn cô một lúc, tôi thề, tôi chỉ nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, tổng giám đốc Lâm đẹp đến mê đắm lòng người, tôi chỉ vừa mới nhìn thấy đã nhớ luôn rồi.

Stéphane nói rất坦然 nhiên, nhưng Lâm Nhược Khê lại đỏ bừng mặt, đoán biết rằng người đàn ông Anh quốc trước mặt ít nhất cũng năm mươi mấy tuổi rồi, được người đáng tuổi cha mình ngưỡng mộ, Lâm Nhược Khê thấy có chút không được tự nhiên.

- Thật sao, vì tổ chức dạ tiệc là do Ban Quan hệ xã hội phụ trách, bởi vậy tôi không nhớ được là đã mời những vị nào, rất xin lỗi vì điều này.

Lâm Nhược Khê vẫn chưa thể lấy lại được vẻ tự nhiên, sau đó cô nói:

- Việc ngày hôm nay tôi đến là việc gì chắc ngài giám đốc cũng đã biết.

Stéphane vẫn giữ nguyên nụ cười, nói một cách rất uyển chuyển:

- Trước khi Tổng giám đốc Lâm đến tôi đã xem tin tức của quý công ty trên báo, tôi biết hiện giờ Tổng giám đốc Lâm đang cần một lượng tiền lớn gấp, nhưng, ngân hàng Thụy Sĩ chúng tôi không có lĩnh vực cho vay, hơn nữa, dựa vào uy tín thương hiệu của Quốc Tế Ngọc Lôi, là một doanh nghiệp mạnh đa quốc gia với số vốn 50 tỷ, tại sao không liên hệ với các ngân hàng có hợp tác để vay tiền?

Stéphane nói một đoạn dài, thực ra nội dung cũng chỉ có một: cô là Lâm Nhược Khê thì cô cũng không phải ngoại lệ.

- Điều này tôi hiểu.

Lâm Nhược Khê nói, dùng tay phải xoa xoa chiếc nhẫn trên tay còn lại của mình, nói:

- Tôi không muốn giấu ngài, ngài Stéphane, nhưng vì lý do cá nhân của tôi, những kẻ muốn đối địch với chúng tôi rất nhiều, lần này đối thủ có thể lực quá mạnh, hơn nữa còn lợi dụng hậu thuẫn là các quan chức cấp cao để thao túng các ngân hàng lớn mà chúng tôi hợp tác, vì vậy các ngân hàng đều lựa chọn rút lui khỏi cuộc cạnh tranh lần này.

Stéphane trầm ngâm một lát rồi nhíu mày hỏi:

- Nhưng vì sao Tổng giám đốc lại quyết định đến chỗ chúng tôi? Chưa nói đến việc chúng tôi liệu có e ngại đối thủ đó của công ty hay không thì về cơ bản chúng tôi cũng không thể cho vay tiền, Tổng giám đốc Lâm hiểu rõ nguyên tắc cơ bản của ngân hàng Thụy Sĩ đúng không ạ.

Lâm Nhược Khê lấy hết dũng khí chậm rãi giơ tay phải lên, chiếc nhẫn kim loại sáng lóa lên.

- Có người nói với tôi rằng dùng chiếc nhẫn này thì ngân hàng Thụy Sĩ sẽ cho chúng tôi được vay tiền.

Stéphane hơi sửng sốt, trong mắt ánh lên vẻ suy tư, cúi đầu ngòl nghĩ ngợi một lát rồi mới đứng dậy khỏi ghế sofa.

- Có thể cho tôi nhìn kỹ chiếc nhẫn của cô được không?

- Tất nhiên rồi.

Lâm Nhược Khê tháo chiếc nhẫn đưa cho Stéphane.

- Tổng giám đốc Lâm, tôi cần xác minh một ít tư liệu từ trụ sở chính tại Thụy Sĩ, xin cô vui lòng chờ một lát.

Stéphane nói, cầm chiếc nhẫn bước về phía bàn làm việc.

Trong lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy có chút dị thường...

Stéphane nói là cần xác minh tư liệu, nói cách khác, nếu tư liệu ở trụ sở chính là chính xác thì ông ta thật sự có thể cho mình vay tiền sao? Điều này cũng có nghĩa là ngân hàng Thụy Sĩ thực sự có cho vay? Nhưng có lẽ đây là nghiệp vụ nội bộ, không công khai, có lẽ nó còn nhiều ý nghĩa bí mật nữa.

Chẳng lẽ những điều Dương Thần nói đều là sự thật? Trong lòng Lâm Nhược Khê cũng đang ánh lên một tia hi vọng, bóng dáng hiện lên trong đầu cô càng lúc càng mờ mịt.

Stéphane quay trở lại bàn làm việc, nét mặt đã trở nên thật sự nghiêm túc, cẩn thận, thậm chí còn có vài phần nghiêm trọng.

Sau khi gõ bàn phím liên tiếp, thì trên màn hình máy tính ở bàn làm việc của Stéphane đã hiện lên trang chủ của ngân hàng Thụy Sĩ, sau khi nhập tư liệu của mình vào thì vào tiếp trang hệ thống nội bộ của ngân hàng Thụy Sĩ.

Trang kho tư liệu đơn giản dễ hiểu, Stéphane click chuột vào mục: đối tượng phục vụ phi chính quy.

Tiếp đó, Stéphane lấy ra một thiết bị quét điện tử từ kết bảo hiểm phía sau, tiếp tục lên mạng rồi kiểm tra mắt, giọng nói và vân tay.

Một loạt những động tác kiểm tra phức tạp, Lâm Nhược Khê ngồi đó chứng kiến Stéphane bận rộn thì không khỏi kinh ngạc.

Đây là tư liệu gì, tại sao phải thẩm tra kỹ càng như thế?

Lúc này Stéphane mới ngẩng đầu, nói với Lâm Nhược Khê bằng giọng xin lỗi:

- Tổng giám đốc Lâm, tình huống khá đặc biệt, xin cô đợi thêm một lát.

Nói xong, Stéphane đã vào tiếp một trang mạng nữa, đó là một trang màu xám bạc, viết toàn chữ La mã cổ đại.

Trong toàn bộ hệ thống ngân hàng Thụy Sĩ, những người có thể đọc hiểu trình tự sắp xếp của những kí tự này chỉ có mười người, Stéphane là một trong số đó.

Trong miệng lâm bầm điều gì đó, Stéphane nhấp chuột sắp xếp lại, hơn ba phút sau, các kí tự sắp xếp thành một bài thơ dài...

-Ồ, cứ mấy năm thì lại đổi người, không nhớ được mất.

Stéphane lâm bầm, màn hình máy tính cũng thay đổi.

Toàn màn hình đen lại, ba giây sau ở chính giữa hiện lên một đường thẳng màu trắng, tiếp đó, màn hình bị xé ra với nội dung thực sự hiện ra bên trong.

Đó là ba trang ảnh và văn tự thuyết minh, mỗi hình ảnh đều là một vật tinh xảo, có dây chuyền, nhẫn, vòng tay, cổ quái hơn còn có lệnh bài bằng vàng, tàu hút thuốc ngày xưa,...

Stéphane bắt đầu xem từ trang thứ ba, cả trang có 10 hiện vật, sau khi xem xét xong tất cả, ông ta lắc lắc đầu, quay lại trang thứ hai.

Trang thứ hai chỉ còn 5 hiện vật, Stéphane cẩn thận xem hai bức ảnh về nhẫn, rồi lại quan sát chiếc nhẫn đang đặt trên mặt bàn lại tiếp tục lắc đầu.

Stéphane hít một hơi thật sâu, quay lại trang thứ nhất, trang này chỉ có hai hiện vật...

Gần như đồng thời với khi quay lại trang thứ nhất, trong chốc lát, đồng tử Stéphane lập tức căng ra.

Cho dù chỉ vừa mới có cảm giác đó, nhưng ông ta vẫn không tin, nhìn trên màn hình, bức ảnh đó và chiếc nhẫn trên mặt bàn giống nhau y đúc, lúc này ông ta cảm thấy như thực sự bùng tỉnh.

- Cái... cái này là thật ư?

Lâm Nhược Khê ngồi trên sofa thấy Stéphane mang bộ dạng thất kinh hoảng sợ, thần sắc kích động thì có chút lo lắng, cô không thể nào tưởng tượng được là thứ gì đã khiến vị Giám đốc đã ngoài 50 tuổi này kinh ngạc như thế.

Trong vòng năm phút, Stéphane liên tục nhìn bức ảnh chụp thực và chiếc nhẫn trên mặt bàn, đồng thời đọc mười trang thuyết minh về chiếc nhẫn.

Cuối cùng xác nhận trên chiếc nhẫn có khắc dòng chữ “Minh Vương” giống y hệt thì Stéphane làm dấu thánh, thành kính cầu nguyện rồi mới thoát ra khỏi hệ thống.

- Ngài Stéphane, kết quả kiểm tra thế nào rồi ạ?

Lâm Nhược Khê rất ít khi chủ động hỏi người khác kết quả, bởi từ trước đến giờ cô luôn bình tĩnh, nhưng lần này thì cô không thể kiềm chế được cảm xúc.

Stéphane vô cùng trang nghiêm lấy hai tay nâng chiếc nhẫn, bước chậm chậm về phía Lâm Nhược Khê, đưa chiếc nhẫn đến trước tầm mắt cô:

- Xin hỏi, người đưa chiếc nhẫn này cho Tổng giám đốc Lâm là ai?

Stéphane đã quên mất địa vị Tổng giám đốc của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cắn môi, mặc dù vẫn còn chút xấu hổ nhưng vẫn nhìn vào mắt Stéphane trả lời rành rọt từng chữ một:

- Là chồng của tôi.

Toàn thân Stéphane run rẩy, rút lui ba bước rồi lập tức quỳ gối xuống.

- Nữ hoàng Persephone, được cống hiến sức lực vì người là niềm vinh hạnh của tôi.

Trong mắt Stéphane ánh lên sự tôn thờ kính sợ.

Persephone? Lâm Nhược Khê thấy đầu mình ong ong, điều này nghĩa là sao?

Không đợi cô nghĩ lại, Stéphane đã đứng dậy, trong nụ cười ánh lên một chút nịnh bợ, vẻ mặt này hoàn toàn đối lập với cách biểu lộ lúc trước.

- Nữ hoàng, dám hỏi người muốn bao nhiêu tiền, tôi sẽ lập tức đi lấy tiền vì nữ hoàng.

Stéphane cúi gập người nói.

- Khoan đã.

Lâm Nhược Khê cảm thấy vô cùng lỳ lợ, sao lại là “nữ hoàng” được:

- Ngài Stéphane, Persephone là ai? Tại sao lại gọi tôi bằng cách đó?

Stéphane ngẩn người, nhưng đột nhiên như nghĩ ra điều gì, ôn tồn nói:

- Nữ hoàng, nếu quý tôn vẫn chưa giải thích thì tiểu nhân cũng không dám thay ngài giải thích đâu ạ, xin nữ hoàng trực tiếp ra lệnh, hiện giờ nữ hoàng đang là người đại diện giữ “nhân của Minh Vương” thì người có thể có 100 tỷ tiền mặt từ ngân hàng Thụy Sĩ, xin hỏi người cần lấy bao nhiêu ạ?

Nghe Stéphane nói xong, Lâm Nhược Khê không suy xét thêm về việc rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, đôi mắt xinh đẹp mở to tròn, trong đầu chỉ hiện lên một ý niệm...

Sao? 100 tỷ... ơ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 431

Không Cần Giới Thiệu

Một trăm triệu có thể làm được gì, nếu giao cho người thích chiến tranh, có thể sản xuất ra hai nghìn máy bay chiến đấu F22 tiên tiến nhất, hoặc là mấy trăm tàu sân bay. Còn tên lửa, tàu ngầm thì nhiều không đếm xuể.

Nước được coi là mạnh nhất về quân sự như nước Mỹ cũng không có đến hai trăm máy bay chiến đấu F22, lý do chính là có kỹ thuật lại không có tiền.

Nói không khoa trương, số tiền này có thể mua được cả nửa Châu Phi, có thể phát động được chiến tranh thế giới.

Quan trọng nhất là, nó không phải thể nhìn thấy, hư vô mờ ảo, không phải là tài sản thực tế, nó chính là tiền mặt, bất cứ lúc nào cũng sử dụng được.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên cảm thấy đầu óc buồn bán của mình từ trước đến nay không đủ dùng. Cô tuy không phải là người nuông chiều bản thân nhưng cô biết rõ, người có tài sản trị giá mười tỷ đã là người rất giàu có. Có thể nói tài sản của cô cho dù có phá sản mấy đời cũng không phá xong.

Nhưng, tất cả tài sản của cô, cũng chính là một phần mười một trăm triệu là cùng.

Còn tiền mặt thì 1% số đó cũng không có.

Nhìn lại chiếc nhẫn trao đổi trên tay một lần nữa, Lâm Nhược Khê cảm thấy thật sự là chuyện nghìn lẻ một đêm, giống như đang mơ.

Chỉ cần cầm nhẫn này có thể lấy được một trăm triệu?

Như thế thì những người giàu có với tài sản mấy trăm triệu đô la Mỹ tính là gì, nực cười thật.

Im lặng hồi lâu, Lâm Nhược Khê mới thôi không suy nghĩ linh tinh, về mặt bình thường nhìn Stéphane nói:

- Tôi không dùng nhiều như vậy, chỉ cần năm mươi tỷ nhân dân tệ là được.

Stéphane hiển nhiên không thể tin nổi, nói mãi:

- Năm mươi tỷ nhân dân tệ?

- Đúng vậy,

Lâm Nhược Khê khẳng định.

Stéphane tuy cảm thấy không hiểu tại làm sao nhưng cũng không dám nói nhiều. Vì thế lập tức gọi điện thoại đến ngân hàng, nói đến việc rút tiền mặt.

Năm mươi tỷ nhân dân tệ ở ngân hàng Thụy Sĩ cũng không phải là khoản tiền lớn, chỉ cần với chức vụ của Stéphane có thể rút trước rồi báo cáo tổng bộ sau.

Không đầy mười phút, Stéphane cười đến trước mặt Lâm Nhược Khê nói:

- Thưa bà, năm mươi tỷ tiền mặt sau mười phút nữa sẽ đến tài khoản. Tài khoản của bà đã được thăng lên cấp kim cương. Thẻ kim cương cần phải chế tạo đặc thù. Cho nên, trong một tháng nữa sẽ có người mang đến tận nhà cho bà. Con số tôi đã có thể đạt đến một tỷ. Với thân phận của bà, tiền chẳng qua là một con số thôi, chúng tôi muốn thể hiện sự vô cùng tôn kính đối với bà.

Tuy rằng vẫn cảm thấy không hiểu gì, nhưng Lâm Nhược Khê biết không phải cô đang nằm mơ.

Ban đầu còn định nghĩ ra lý do để thoái thác, nhưng hiện tại hoàn toàn không cần nữa. Chỉ cần nửa tiếng, cô có dùng hết sức cũng không kiếm được năm mươi tỷ, lại phải dựa vào ngón tay đeo nhẫn mà có được.

Mãi đến khi bị Stéphane cùng với vài ông chủ của ngân hàng Thụy Sĩ kính cẩn tiễn khỏi ngân hàng, Lâm Nhược Khê mới giống như có một luồng khí mới. Yếu ớt ngã vào ghế của chiếc Bentley.

Nhìn hình ảnh giao thông thành phố bận rộn ngoài cửa kính xe. Lâm Nhược Khê cảm thấy mờ mịt hơn bao giờ hết.

Trong đầu nghĩ đến cái người cả ngày không làm gì, hết ăn lại nằm, rồi tản bộ.

Ăn của mình, mặc của mình, ở của mình... Gần như tất cả chi phí đều do mình đưa.

Nghĩ đến lúc trước hần bán thịt dê nướng, ở phòng thuê, luôn hút những loại thuốc thấp kém..

Cô luôn hận hần không biết tranh thủ, hi vọng hần có thể trở nên nổi bật, làm nên sự nghiệp lớn.

Nhưng, hần luôn tìm trăm phương nghìn kế trốn tránh, luôn để cho trái tim băng giá trên hoa gheo nguyệt khắp nơi, không làm việc đàng hoàng...

Mấy hôm nay, cô dần dần hiểu quá khứ của hần không tầm thường. Hần có thân thủ người khác khó có thể tưởng tượng nổi. Nhưng, khi cô nghĩ cô đã hiểu hết về hần, lại đột nhiên phát hiện, cô căn bản không biết gì về hần.

Người đàn ông giống như là một động không đáy, làm người khác luôn muốn tìm hiểu.

Lâm Nhược Khê may mắn, khi ở làng du lịch, đưa ra yêu cầu hỏi về quá khứ của hần, nói cách khác, cô cảm thấy chính mình không dám giao hết cho hần.

Mọi việc này làm cho người ta thật khó an tâm. Hần là về sau sẽ dần được mở ra. Lâm Nhược Khê vuốt ve chiếc nhẫn màu đen trên tay, im lặng suy nghĩ.

Cùng lúc đó, Dương Thần đang về nhà. Vừa mới bước vào cửa.

- Hắt xì.

Dương Thần hắt xì, thầm nói:

- Ai lại nhắc mình lúc này.

Ngẩng đầu nhìn căn phòng rộng lớn, căn nhà ba tầng cũ thật sự lớn hơn rất nhiều so với Long Cảnh Uyển, hơn nữa cũng giống nhà hơn.

Trước khi về nhà, Dương Thần đã gọi điện thoại cho tiểu đội Hải Ưng, biết tiểu đội Hải Ưng không hề cử người đến đây, Dương Thần lập tức toát mồ hôi lạnh.

Hóa ra, tiểu đội Hải Ưng đã trải qua lần tập kích Ares đó, tổn thất thế thảm và nghiêm trọng, mấy người giỏi đều đang phải dưỡng thương. Nhiệm vụ bảo vệ người nhà của Dương Thần lại giao cho Sắc Vi hội trưởng hội Hồng Kinh. Trên thực tế, trước đây cũng là như vậy.

Hiện nay, người của Hội Hồng Kinh không có tin tức gì xấu, Dương Thần mới yên tâm.

Vì không có chìa khóa, Dương Thần không thể vào nhà theo cách bình thường, nhìn xung quanh không có người đi ngang qua, liền nhảy qua tường vào vườn, sau đó đi vào cửa chính.

Không nghĩ, vừa mới bước vào vườn mấy bước, cửa chính đã bị đẩy ra, một giọng phụ nữ quen thuộc vang lên:

- Ai đây?

Ngay sau đó, một bóng hình xinh đẹp Dương Thần không hề nghĩ ra hiện ra cửa.

Mà người đó khi thấy rõ bóng người trong nháy mắt đứng khựng lại hét lên thất thanh:

- Ông xã?

Cô gái này tất nhiên là sáng sớm mới quen Quách Tuyết Hoa - Sắc Vi, từ buổi sáng sớm cứu Quách Tuyết Hoa, Quách Tuyết Hoa càng thích cô gái hào phóng xinh đẹp, liền bảo Sắc Vi vào nhà ăn cơm, cùng nói chuyện. Khi nói chuyện ở đây rất nhiều chuyện phát sinh.

Phụ nữ thì vô số đề tài để tán gẫu. Hiện giờ Sắc Vi đã giao rất nhiều chuyện cho cấp dưới xử lý. Bắt đầu đôi ca với Trần Dung. Cho nên hàng ngày rất nhiều thời gian rảnh.

Vừa lúc “bạn cùng phòng” Mạc Thiên Ny lại bận vì việc của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, không có thời gian về nhà, không có bạn Sắc Vi lại càng chán.

Đột nhiên có hàng xóm dễ thương, Quách Tuyết Hoa cũng tốt, Vú Vương, Trình Tú cũng tốt, đều rất thân thiết với Sắc Vi. Sắc Vi tất nhiên cũng vui vẻ ở lại trong nhà Dương Thần.

Sắc Vi dù sao cũng là người tập võ, hiểu biết nhạy bén hơn người bình thường. Vừa phát hiện có người xông vào nhà, lập tức đi ra, cũng không nghĩ là Dương Thần về nhà.

Kinh hãi hét lớn một tiếng,

- Ông xã!

Quách Tuyết Hoa và Vú Vương, Trinh Tú đều tò mò đi ra, các cô rất bất ngờ, hóa ra Sắc Vi có ông xã, tất cả mọi người vội vàng xem xem chồng của Sắc Vi là ai.

Bất ngờ nên Sắc Vi và Dương Thần đều ngẩn người.

Ba người Quách Tuyết Hoa đi ra, nhìn thấy, phát hiện người đứng đối mặt với Sắc Vi không ngờ là Dương Thần. Sắc mặt Quách Tuyết Hoa, Vú Vương, Trinh Tú đều rất lạ.

Quách Tuyết Hoa đầu tiên là nhú mày, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, vẻ mặt trở nên khó coi. Vú Vương và Trinh Tú đều kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ đến nhiều việc khác.

Sắc Vi cũng hồn nhiên không biết Dương Thần là người đàn ông trong nhà này. Cô còn cho là Dương Thần đến tìm cô, trong lòng vui mừng, trong chốc lát bỏ nhào vào ngực Dương Thần, mỉm cười duyên dáng nói:

- Ông xã, từ khi em và Thiên Ny chuyển nhà đến nay, cuối cùng anh cũng đến xem bọn em ở đâu, nhưng anh đi nhầm nhà, em với Thiên Ny ở bên cạnh, đây là nhà của người khác.

Nói xong, Sắc Vi còn cười giới thiệu mấy người Quách Tuyết Hoa.

- Ông xã, đây là cô Quách, cô Vương, còn có em gái Trinh Tú, mọi người hôm qua mới chuyển đến...

Còn chưa nói dứt lời, Sắc Vi cuối cùng phát hiện sắc mặt của Dương Thần có chút kỳ quái, dường như là dở khóc dở cười.

Mà Quách Tuyết Hoa cuối cùng cũng chắc chắn lời đoán trong lòng, cười nhìn Sắc Vi, dường như thừa nhận cái gì, cũng dùng ánh mắt trách móc nhìn Dương Thần. Quách Tuyết Hoa thở dài nói:

- Không cần giới thiệu, Sắc Vi.

- Vâng?

Sắc Vi cảm thấy có chút không ổn

- Cô Quách, việc này...

- Có nhớ vừa rồi tôi nói với cháu, con trai và con dâu tôi đi làm bên ngoài, chưa về, muốn chờ bọn chúng về giới thiệu cho cháu. Hiện tại cháu đang dựa vào là con trai tôi. Dương Thần.

Quách Tuyết Hoa cười chua xót.

- A...

Sắc Vi giống như bị kim đâm, lùi về ôm cánh tay Dương Thần, cắn môi. Cũng không biết làm gì bây giờ cho tốt. Hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô đều muốn chui xuống đất.

Nhưng ngay vào lúc này, một bàn tay kéo lấy cơ thể cô sang.

Sắc Vi cảm thấy cơ thể mình áp vào một bộ ngực quen thuộc, tròn to mát, sắc mặt trắng bệch, ngẩng đầu lên, vừa lúc Dương Thần thản nhiên nhìn cô một cách dịu dàng, mỉm cười.

- Mẹ, hiện tại con đang ôm, chính là một người phụ nữ khác mà con yêu,

Tư Đồ Sắc Vi.

Dương Thân nói và nhẹ nhàng, giống như nói từng chữ, làm người khác rung động.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 432

Phòng

Ba người đứng ở cửa sắc mặt không giống nhau. Vú Vương giật mình, hiển nhiên là vì một người rất mẫu mực như Dương Thần không ngờ ra ngoài lại gặp người phụ nữ như vậy.

Trinh Tú dù sao cũng chỉ mới là một cô gái mười chín tuổi, hôn nhân là gì, phản bội là gì, rồi tình nhân cô đều rất xa lạ. Chỉ xem trên phim, đột nhiên thấy trước mặt, cô chỉ che miệng, không thể mình hét lên kinh ngạc.

Sắc mặt Quách Tuyết Hoa thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng ánh mắt phức tạp nhìn Sắc Vi đang không dám ngẩng đầu, lại nhìn vẻ mặt ung dung bình thản của Dương Thần, mỉm cười:

- Thật không, đây cũng không phải là niềm vui bất ngờ gì, đây là một sự “kinh ngạc”.

Co rúm trong lòng Dương Thần, Sắc Vi run rẩy. Cô sao có thể nghĩ ra, một bề trên vừa mới chuyện trò vui vẻ, đột nhiên thành một người cô không dám nhìn mặt.

Trong đầu cô hiện tại hỗn loạn, vô số lần nghĩ đến việc gặp mặt gia đình của Dương Thần. Nhưng không thể nào nghĩ ra tình huống xấu hổ này. Không có chuẩn bị gì.

Nhưng trong lòng Sắc Vi cũng cảm thấy ấm áp, vui vẻ, không có một chút mất mát. Bởi vì trước mặt người nhà Dương Thần đã thừa nhận cô.

Còn có gì, so với tình cảm của cô, được người yêu thừa nhận như vậy lại không cảm thấy hài lòng.

Còn mấy người Quách Tuyết Hoa có nhận cô hay không, sau này đối xử với cô ra sao đều không quan trọng.

Dương Thần cười cười:

- Con cũng thiếu chút nữa bị dọa cho một trận. Nhưng, con không thích nói dối, không thích lừa dối mọi người, Sắc Vi là người mà con quen trước Nhược Khê. Con không muốn là lính đào ngũ, cho nên, chỉ có thể nói thế.

- Cậu... cậu làm như vậy, tiểu thư ở đó phải làm gì bây giờ.

Vú Vương nghĩ đến người mà bà hết mực yêu thương Lâm Nhược Khê. Mặc dù Sắc Vi là tình địch của Lâm Nhược Khê, bà cũng không hận Sắc Vi, trong lòng Vú Vương chỉ lo lắng sự hòa thuận trong nhà.

Dương Thần không kịp trả lời, mà cầm bàn tay mềm mại của Sắc Vi, nhỏ giọng nói:

- Sắc Vi, em về nhà trước đi, anh giải quyết chút việc, sau đó sẽ sang thăm em.

- Lão...

Sắc Vi vừa định lên tiếng, nhớ ra hoàn cảnh của mình lúc này, đỏ mặt xấu hổ, sửa lại:

- Dương Thần, không cần vì em mà tổn thương hòa khí.

- Cần em dạy sao?

Dương Thần không khách khí chút nào vỗ vào hông người phụ nữ.

Sắc Vi vội vàng chạy trốn. Ngay trước mặt mấy người Quách Tuyết Hoa đánh cô như vậy, cô vừa then lại vừa vui mừng, có cảm nhận khác thường.

Lúc này giống như học sinh trung học yêu sớm bị bố mẹ phát hiện. Còn trước mặt cha mẹ thân thiết hơn bình thường. Tâm lý này rất vui vẻ.

Xoay người, Sắc Vi gần như từ từ nhắm hai mắt nhìn Quách Tuyết Hoa cúi chào, xem như nói lời từ biệt sau đó chạy nhanh về phía nhà mình.

Khi đi qua chỗ lan can sắt, Sắc Vi định phi thân phóng qua, buổi sáng cô cũng như vậy tới, cũng vì cứu Quách Tuyết Hoa. Nhưng lúc này, Sắc Vi cảm thấy như vậy hình như không giống con gái, lo lắng mấy người Quách Tuyết Hoa nhìn thấy, Sắc Vi đỏ mặt, xoay người quay đầu sang hướng cửa chính rồi mới vòng về nhà.

Nhìn hình ảnh này Quách Tuyết Hoa biết rõ, có chút xót xa, không biết làm gì, cười:

- Thật sự là đứa ngốc.

- Không ngốc, sao lại coi trọng con như vậy.

Dương Thần nói.

- Nhược Khê có biết không?

Quách Tuyết Hoa hỏi.

Dương Thần gật gật đầu

- Có lần đưa Sắc Vi đi mua đồ đã gặp, nhưng không nói chuyện nhiều.

Lần này Vũ Vương và Trình Tú kinh ngạc, Lâm Nhược Khê không ngờ biết Dương Thần có gặp gỡ người khác ở ngoài. Sao lại tỏ vẻ như không có chuyện gì vậy?

- Con tính sao bây giờ?

Quách Tuyết Hoa nhẹ nhàng hỏi, bà cũng không biết nói thế nào cho tốt. Là phụ nữ, tất nhiên là không thích Dương Thần chần chừ. Suy nghĩ mâu thuẫn, cô hi vọng con mình hạnh phúc.

Vừa rồi Dương Thần và Sắc Vi nói chuyện và hành động, Quách Tuyết Hoa biết hai người thật lòng. Nếu ép phải chia rẽ chỉ làm chúng tổn thương.

Đương nhiên, Quách Tuyết Hoa cũng biết mình nói Dương Thần chưa chắc đã nghe, chính bà vẫn rất áy náy với Dương Thần. Có thể chỉ quan tâm thôi.

Dương Thần gãi gãi đầu:

- Con cũng chưa nghĩ xem sau này phải thế nào, nhưng con cùng Nhược Khê cũng vừa nói qua chuyện này, cho nên, trong thời gian ngắn thì không

vấn đề gì.

Nói xong, Dương Thần đi đến trước mặt vú Vương, nhìn vẻ mặt buồn bực của vú Vương có lỗi nói:

- Vú Vương, không phải thất vọng đối với con, con đã phụ lòng tin của vú.

Vú Vương cười khô:

- Cậu việc này là việc giữa bọn trẻ các con. Tôi... là tôi nhìn tiểu thư lớn lên, trong lòng tất nhiên là hi vọng cho tiểu thư, cậu đừng làm cho tiểu thư buồn.

- Việc này con biết, Nhược Khê là vợ của con, con sẽ không quên điều này.

Dương Thần gật gật đầu, lại hỏi:

- Con cũng không biết vì sao Sắc Vi lại đến nhà mình, không phải hôm qua vừa đến sao?

Quách Tuyết Hoa không muốn tiếp tục đề tài này, có một số việc cứ coi như không biết. Vì thế liền nói cho hẩn chuyện sáng nay.

Xuất thân từ gia đình quyền quý, Quách Tuyết Hoa cũng không vì sáng sớm đã bị tấn công mà bị rối loạn, bình tĩnh nói cho Dương Thần nghe.

Sau khi Dương Thần nghe xong, thấy thật may mắn, lần này chuyển nhà thật tốt.

Sắc Vi sẽ ở sát vách, có nghĩa là hội Hồng Kinh có rất nhiều bảo vệ tinh nhuệ, đồng thời có thể bảo vệ người nhà hẩn, hẩn cũng yên tâm hơn.

- Đúng thế, Tuệ Lâm sao không ở đây?

Dương Thần buồn bực hỏi. Tuệ Lâm và An Tâm buổi sáng mới đến, không biết vì sao không ở đây.

Quách Tuyết Hoa nói:

- Tuệ Lâm có người ở nhà gọi điện thoại, nói là Ngọc Lôi ngôi sao sắp bắt đầu, cô cần luyện tập nên đến công ty.

Ngọc Lôi tuy rằng gặp sự khiêu khích lớn nhưng Công ty giải trí Ngọc Lôi vẫn phát triển bình thường. Dương Thần có thể giải thích Tuệ Lâm ở nhà lo lắng không bằng đến công ty luyện thanh để đỡ buồn.

Nhìn bốn phía xung quanh, Dương Thần cười nói:

- Nhà này tốt lắm, con đi thăm thú đã.

Nói xong bước vào trong phòng.

Bởi vì căn nhà xây đã lâu cho nên bên trong đều trang trí theo kiểu Châu Âu. Cửa vào nhìn giống như bảo tàng ở Châu Âu. Dụng cụ ở phòng khách vẫn là đồ từ thế kỷ trước, nhưng vì chất liệu tốt nên đều rất mới.

Dương Thần có thói quen như vậy, khi ở nước ngoài đã quen. Nhưng khi đi lên tầng hai lại được một phen buồn bực.

- Vú Vương, sao con và Lâm Nhược Khê vẫn phải ngủ riêng?

Dương Thần không kìm nổi hỏi một câu, vú Vương cũng quá nhỏ mọn,

cứ sắp xếp một phòng không phải là được sao? Hơn nữa, ngủ cùng một phòng không có nghĩa là muốn làm gì thì làm. Tốt xấu gì cũng giúp hấn có cơ hội ăn bớt.

Không nghĩ rằng vừa nó xong ngoài cửa một giọng nói trong trẻo vang lên.

- Em cảm thấy anh ngủ ở sô pha dưới tầng là thích hợp nhất.

Dương Thần nghe, biết Lâm Nhược Khê đã lái xe từ ngân hàng về.

- Sớm như vậy, xem ra mọi việc xong rồi.

Dương Thần ra lan can tầng hai nói.

Lâm Nhược Khê cũng không nói gì, mà nhìn bốn phía vẻ hoài niệm, nhất là bức tường.

Khi nhìn đến bức tranh trên lò sưởi, mắt Lâm Nhược Khê đỏ lên, từ từ đi đến trước bức tranh, thì thào nói:

- Bà nội, cháu đã về.

Mấy người nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Nhược Khê, đều cảm thấy xúc động, cuối cùng vẫn là vú Vương lau khô mắt, đi lên phía trước cười nói:

- Tiểu thư, nhiều năm như vậy cuối cùng đã về, tiểu thư đi lên tầng xem phòng đi.

- Là phòng trước đây?

Lâm Nhược Khê hỏi.

- Không phải.

Vú Vương cười tủm tỉm, mắt tràn đầy yêu thương

- Tiểu thư không phải đứa trẻ, phòng trước kia hơi nhỏ, đồ không dọn dẹp được cho nên cho cô Trinh Tú ngủ ở đó, hiện giờ tiểu thư ở phòng của phụ nhân trước kia.

- Của mẹ con?

Lâm Nhược Khê sửng sốt, trong trí nhớ của cô, mẹ mãi mãi là một bức ảnh luôn mỉm cười, không thể nào trò chuyện, thậm chí là người phụ nữ rất nhạt nhòa trong trí nhớ.

Giống như hoa hướng dương lười biếng dưới nắng mặt trời, lại như một mùa đông quỳn rũ.

Nhưng không thể phủ nhận, dáng và vẻ mặt của cô phần lớn đều là kế thừa từ người phụ nữ mơ hồ trong trí nhớ của cô.

Phòng của mẹ, Lâm Nhược Khê chưa dám đi vào, cũng cảm thấy cô và mẹ khá xa lạ, vào sợ bà không thích, cho nên, chỗ đó rất thần bí.

Không nghĩ rằng, lần này trở về nhà, cô lại ở nơi đó.

Gật gật đầu, Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng đi lên tầng, tiếng gót giày vang lên khắp cầu thang. Hương thơm của gỗ đàn hương, khiến cho cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Đi vào tầng hai, nhìn Dương Thần, Lâm Nhược Khê lấy trong túi ra một chiếc nhẫn Minh Vương màu đen, đưa cho Dương Thần,

- Trả lại cho anh.
- Thứ này tốt như vậy sao không giữ để dùng?

Dương Thần cười nói, hẳn tin rằng, Lâm Nhược Khê hẳn là đã biết một chút công dụng của chiếc nhẫn này.

Lâm Nhược Khê lắc lắc đầu:

- Không phải của em, em sẽ không giữ.
- Cái gì của em của anh, của em là của anh, của anh cũng chính là của em.

Dương Thần nhún vai cười nói, nhưng vẫn cầm lại chiếc nhẫn.

Lâm Nhược Khê không để ý tới những lời cợt nhả của Dương Thần. Vừa xong còn có chút nghi ngờ, không biết vì sao nhìn thấy người đàn ông này đã không muốn lên tiếng hỏi. Có lẽ tự hắn nói sẽ tốt, Lâm Nhược Khê nghĩ như vậy, đi đến phòng ngủ của người mẹ trong trí nhớ.

Hít một hơi thở sau, Lâm Nhược Khê đẩy cánh cửa mà khi còn bé đã làm cô chùn bước, cảm thấy rất thần bí, nặng trĩu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 433

Cánh Hoa Hồng Trước Gió

Hiện tại trước mặt Lâm Nhược Khê và Dương Thần là căn phòng sáng choang, rộng chừng hơn năm mươi mét vuông.

Bên ngoài là một ban công xa hoa. Ban công có đặt một bộ bàn bằng kim loại màu đen, và bốn chậu cây màu xanh đang xào xạc.

Tấm rèm màu trắng bị gió thổi lác lư, ánh nắng chiếu vào phòng rất vui mắt.

Lâm Nhược Khê đi vào phòng, giơ tay vuốt ve kệ ti vi ngày trước. Bên cạnh cô là chiếc giường rộng hai mét.

Vú Vương đã thay chăn đệm của cô trước. Tủ gỗ ba ngăn màu trắng trong phòng cũng được sắp xếp đầy quần áo sang trọng của cô.

Ở phía bên phải là một góc thay đồ và nhà vệ sinh. Bên trong tất nhiên còn bày không ít hành lý Lâm Nhược Khê mang đến đây. Chẳng qua vú Vương không dám tự tiện soạn ra nên bỏ ở đấy.

Phía trên giường là bức tranh phong cảnh Tây Dương tràn đầy hoa cỏ trong gió. Mà thực tế căn phòng này cũng tràn ngập mùi hương thơm ngát.

Dương Thần có thể thấy rõ, hương thơm này không phải là của Lâm Nhược Khê mà là của người chủ cũ lưu lại.

Đương nhiên, hình dung như vậy cũng có chút hơi quá. Nhưng vẫn có rất nhiều đồ đạc của mẹ Lâm Nhược Khê ở đây. Ví dụ như đồ mỹ nghệ, một số sách vở, và một ít đồ dùng văn phòng.

Bàn trang điểm cũng có từ thời đó, gương được lau dọn nhiều vẫn sáng trong.

Trên tủ đầu giường là một bức ảnh, là ảnh lão Trương chụp.

Lâm Nhược Khê đi qua đi lại, cầm lấy bức ảnh. Chạm rãi ngồi xuống chiếc giường êm ái, vuốt ve bức ảnh chụp ba người. Suy nghĩ xuất thần.

Dương Thần bước lên trước nhìn, nhận ra có hai người phụ nữ, một là Chủ tịch Cổ và Tiết Tử Linh. Trong lòng Tiết Tử Linh bế một đứa nhỏ, xung quanh là thảm nhung. Hẳn là Lâm Nhược Khê lúc còn bé.

Khi đó Tiết Tử Linh giống Lâm Nhược Khê bây giờ, chỉ là lạnh lẽo và ôn hòa hơn cô một chút, vẻ mặt mỉm cười.

Lâm Nhược Khê cúi đầu nói nhỏ vài câu, cũng không nghe rõ lắm là cô nói gì. Sau đó bỏ bức ảnh xuống, tùy tay kéo ngăn kéo đầu giường ra.

Ngăn kéo đó Vú Vương cũng chưa hề động đến. Dù sao hôm qua mới vào phòng này, cũng không có thời gian dọn dẹp. Cho nên khi kéo ngăn kéo ra có chút bụi.

Lâm Nhược Khê giờ tay lau bụi, mới nhìn thấy những đồ trong ngăn kéo. Đó là một quyển sách dày và một ít cánh hoa hồng khô.

Dương Thần đứng bên cạnh cảm thấy xúc động. Hắn chưa từng thấy mặt người mẹ vợ khuê các đa sầu đa cảm. Ngăn kéo này không để gì lại để cánh hoa hồng khô. Hay là để trang trí ngăn kéo?

Lâm Nhược Khê bị quyển sách hấp dẫn, nhìn người trong bức ảnh đầu giường, gợi cho cô nhiều kỷ niệm. Lúc này vội vàng lấy quyển sách ra.

Đột nhiên ý thức được có Dương Thần đứng bên cạnh. Lâm Nhược Khê nhú mày, cẩn thận nghĩ một chút, trước đây mình có chụp nhiều ảnh không, thấy không mới mở quyển sách ra.

Dương Thần cũng hứng thú nhìn quyển sách xem trong đó có gì. Vì thế ngồi xuống cạnh Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cảm thấy giường rung lên, nhú mày nói:

- Nhẹ thôi, làm hỏng giường thì sao?

- Không đến mức thế, hai chúng ta cũng không to béo, chỉ hơi động một chút, không thể làm hỏng giường này được.

Dương Thần nói.

- Thật là thô lỗ.

Lâm Nhược Khê nói,

- Tránh ra một chút, chật quá. Anh như vậy em không thoải mái.

- Xa nhau rồi không có cảm giác, như thế này anh thấy thoải mái.

Dương Thần vừa mới cười xong, đột nhiên cảm thấy đoạn nói chuyện sao yêu thế, vì thế không kìm nổi cười ha ha.

Lâm Nhược Khê đang muốn xem ảnh, hắn sao lại cười như điên, tò mò hỏi:

- Anh làm sao vậy?

Dương Thần nhẹ nhàng ghé sát tai Lâm Nhược Khê nói nhỏ:

- Những gì chúng ta vừa nói, nếu người ngoài nghe được đoán xem họ sẽ nghĩ gì?

Lâm Nhược Khê suy nghĩ một lát, liên tưởng đến lời suy diễn của Dương Thần. Lập tức hiểu, má ửng hồng, thở hổn hển trừng mắt nhìn Dương Thần.

Điều làm hai người không ngờ là ở trang sách đầu tiên, không phải ảnh chụp cả gia đình mà là ảnh riêng của Tiết Tử Linh.

Trong ảnh Tiết Tử Linh mặc áo thủy thủ giống như trang phục học sinh thời đó, đứng trước cửa một trường trung học, tươi cười. Bức ảnh đã ố vàng, nhưng vẫn có thể nhận ra, đó là trường trung học ở khu Yên Kinh.

- Mẹ em là người Yên Kinh?

Lâm Nhược Khê suy nghĩ một lát lắc đầu.

- Em không biết, anh em bà con nhà mẹ đều định cư ở nước ngoài. Từ trước tới nay căn bản em không có tin tức gì. Bà nội và mẹ cũng không nói, có thể là thế.

Tiếp theo, phần lớn là ảnh chụp quá trình trưởng thành của Tiết Tử Linh. Tuy không giống như suy nghĩ ban đầu của hai người, nhưng hiển nhiên Lâm Nhược Khê rất có hứng thú tìm hiểu cuộc đời của mẹ mình.

Đây không thể không nói là một chuyện buồn. Đợi sau khi mẹ qua đời con gái mới có cơ hội nhìn lại kỷ niệm ngày đó.

Sau khi xem khoảng mười trang ảnh Tiết Tử Linh đột nhiên có mấy tấm ảnh chụp chung.

Ảnh chụp chung với một người thiếu nữ. Hai người nhìn đều thấy quen mặt, cẩn thận nhìn, đây không phải Quách Tuyết Hoa sao?

Lâm Nhược Khê và Dương Thần nhìn nhau. Hai người đã từng nghe Quách Tuyết Hoa nói về chuyện ngày xưa bà và Tiết Tử Linh có chơi cùng nhau. Đây là một bằng chứng.

Hai người thiếu nữ, mỗi người đều xinh đẹp, trong tám ảnh thời trung học để lại không ít ấn tượng. Tiếp tục đến thời kỳ đại học, hai người vẫn chụp ảnh cùng nhau. Hơn nữa, các cô đã thật sự trở thành thiếu nữ.

- Mẹ em và em cũng thật giống nhau.

Dương Thần không kìm nổi khen một câu.

Lâm Nhược Khê không hài lòng lườm hắt một cái:

- Chỉ có anh so sánh như vậy, là em rất giống mẹ em.

Lúc Lâm Nhược Khê nói những lời này, hiển nhiên có chút đắc ý. Trong tận đáy lòng cô, vẫn cảm thấy tự hào về người mẹ xinh đẹp của mình. Có lẽ sự tự hào này khiến cô kính sợ mẹ mình. Khi Tiết Tử Tĩnh còn sống, đều không dám thân cận với bà.

Dương Thần ngại ngừng cười cười, câu nói này cảm giác là lạ thế nào đó.

Các trang tiếp theo, ảnh thay đổi nhiều. Mà thay đổi này gần như khiến Dương Thần và Lâm Nhược Khê ngây người.

Chỉ thấy ở một tấm ảnh chụp ven hồ. Tiết Tử Tĩnh và Quách Tuyết Hoa đứng bên cạnh một người đàn ông đẹp trai. Người đàn ông này so với hai cô gái lớn hơn không ít tuổi, rất chín chắn.

Việc này cũng không có gì, quan trọng là người đàn ông này Dương Thần và Lâm Nhược Khê đều biết - Thủ tướng Ninh Quang Diệu.

Khi còn trẻ Ninh Quang Diệu tràn trề sức sống và oai hùng hơn ông ta bây giờ nhưng vẫn có thể nhận ra. Dáng vẻ cũng không thay đổi nhiều.

Trong đầu Dương Thần chợt suy nghĩ rất nhiều.

Lần trước gặp mặt Ninh Quang Diệu không ngừng nhìn chằm chằm Lâm Nhược Khê. Ánh mắt đó không phải là ánh mắt của người đàn ông đối với một người phụ nữ...

Sau đó, gặp Ninh Quang Diệu, ông ta kiên quyết yêu cầu Dương Thần đối xử tốt với Quách Tuyết Hoa, không cảm đoán Quách Tuyết Hoa.

Sau này, đi đến mộ bà nội và mẹ của Lâm Nhược Khê. Khi ở dưới chân núi nhìn thấy chiếc xe Audi màu đen, Lâm Nhược Khê nói, hàng năm đều có

người đem hoa đến cho Tử Tĩnh.

Ban đầu còn suy đoán, lúc này Dương Thần cảm thấy giật mình. Nhìn về mặt kính ngác của Lâm Nhược Khê bên cạnh. Dương Thần nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trọng.

Lâm Nhược Khê cũng không nhận thấy cảm xúc của Dương Thần. Lúc này có chỉ cảm thấy rất kinh ngạc. Mẹ cô sao có thể quen Ninh Quang Diệu?

- Bà xã, đừng xem nữa, chúng ta xuống ăn cơm.

Dương Thần giơ tay, gấp cuốn album lại cười nói với Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê trở về thực tại, nhíu mày nói:

- Chỉ biết ăn thôi, vội gì, vú Vương sẽ gọi chúng ta.

- Anh muốn ăn cơm em nấu.

Dương Thần nghiêm nghị nói.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái:

- Đừng làm loạn, trong bếp có cả mẹ và vú Vương, có cả Trình Tú hỗ trợ, em căn bản không có chỗ chen vào, em còn chưa xem xong, anh bỏ tay ra.

Dương Thần thâm nghĩ, em cứ xem có lẽ thấy chuyện bất ngờ nữa.

Hắn cũng không thể mang quyển album đi, hoặc là làm cho Lâm Nhược Khê mê đi. Với trí thông minh của Lâm Nhược Khê chắc chắn sẽ phát hiện hắn không tầm thường, rồi sẽ tra hỏi một số bí mật gì đó.

Rơi vào đường cùng, Dương Thần buông tay, chỉ mong tiếp theo không có gì quá bất ngờ xuất hiện.

Nhưng, việc không mong bao giờ cũng xảy ra.

Lâm Nhược Khê lật một trang khác, liền xuất hiện một tấm ảnh làm Dương Thần bức đến mức muốn đập vỡ cuốn album.

Đó là một tấm ảnh chụp chung. Không có Quách Tuyết Hoa, chỉ là Tiết Tử Tĩnh và Ninh Quang Diệu.

Một điều không thể bỏ qua là Tiết Tử Tĩnh giống như con chim én nhỏ nép vào ngực Ninh Quang Diệu. Ánh mắt Ninh Quang Diệu cũng nồng đậm tình yêu.

Ảnh này giống như chụp ở quán chụp ảnh. Thời đại đó, ngoài những người yêu nhau không ai đến quán chụp ảnh giống như chụp ảnh cưới.

Bên cạnh bức ảnh còn có dòng chữ ghi bằng bút máy, chữ rất đẹp, đến giờ vẫn thấy rõ.

Em ở đầu Trường Giang anh ở cuối.

Ngày ngày nhớ anh, không gặp anh, như nước sông Trường Giang cuộn chảy

Bây giờ sông dâng trào, chỉ hận bản thân mình đã như thế

Mong long anh giống như lòng em, đừng phụ nhau...

Lâm Nhược Khê đọc mấy câu này xong, khuôn mặt hồng hào ban nãy đã trắng bệch. Run run bờ môi, hai tay đỡ quyển album, cử chỉ cứng nhắc.

Trong phòng yên tĩnh, có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Dương Thần có thể nghe được tiếng tim đập run sợ của Lâm Nhược Khê. Bàng hoàng, khiếp sợ, lo lắng.

- Cái này... Nhược Khê yêu quý, mấy câu này có ý gì?

Dương Thần thử làm Lâm Nhược Khê chú ý đến việc khác, làm cô thả lỏng cảm xúc.

Lâm Nhược Khê dờ dẫm hồi lâu, không trả lời. Nhưng, lại lần nữa giờ đến trang cuối cùng...

Lần này là một số ảnh. Nhưng không ngoại lệ, đều là ảnh của Tiết Tử Tĩnh cùng Ninh Quang Diệu vui vẻ chụp ảnh. Thậm chí không ít tấm, bọn họ rất tình cảm, chỉ thoáng nhìn cũng có thể nhìn thấy được.

Mãi đến cuối cùng, rốt cuộc có một tấm ảnh không giống thế. Hoặc là nói là không trọn vẹn...

Đó là một tấm ảnh bị xé mất một nửa. Trong ảnh chỉ có lại Tiết Tử Tĩnh. Mặc một chiếc váy hoa, cười rất tươi.

Bên cạnh cô còn có một người nhưng đã bị xé mất.

Bức ảnh được nhét ở trang cuối cùng, không kẹp vào cho nên Lâm Nhược Khê cầm ảnh lên, thấy mặt sau viết hai câu danh ngôn cổ:

Liên túng hữu thiên chủng phong tình, dữ hà nhân thuyết (từ xưa đã có người đa tình, có sao còn đến)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 434

Con Chó

Dường như sau khi đọc thăm câu danh ngôn này. Lâm Nhược Khê gập album lại không chút cảm xúc. Nhìn như bình tĩnh nhưng nhìn cô nhếch môi và vẻ mặt không hề dễ nhìn đã nói rõ tâm trạng của cô lúc này.

Dương Thần nhìn thấy thế, đau lòng không chịu được.

Lâm Nhược Khê thật sự không sắp xếp tốt chuyện tình cảm, nhưng không có nghĩa là cô không cẩn thận, không nhận ra.

Ngược lại, bởi vì quanh năm ở chức vụ cao, cô kiểm chế tình cảm rất tốt. Cho nên, khi cô nhìn thấy những bức ảnh này, hiểu rõ một vài việc trước kia, có thể nghĩ những điều xa hơn nhiều.

Chẳng qua, có một số việc, thấy cũng không bằng việc tự đi tìm hiểu.

Lâm Nhược Khê đặt album vào ngăn kéo, trầm ngâm một lát, quay đầu. Một đôi mắt đầy nước nhìn Dương Thần nói:

- Anh... Có phải anh biết một chút chuyện gì không?

Dương Thần sớm biết Lâm Nhược Khê sẽ hỏi như vậy. Bởi vì vừa rồi hắn có ý định ngăn Lâm Nhược Khê tiếp tục xem ảnh.

- Có biết gì đâu, ngay cả ý của mấy câu tục ngữ kia anh cũng không biết. Việc này không hiểu ra sao cả.

Dương Thần cười nói, trong lòng chua xót. Dù hắn biết chính xác, việc này không thể nói ra, hắn cũng không thể nói.

Có một số việc, mãi mãi bị phủ đầy bụi, hoặc là vĩnh viễn không được đề cập đến. Cho dù thật hay giả, nói ra không phải là lựa chọn tốt.

Trong mắt Lâm Nhược Khê có vài giọt sáng. Nhưng cô không tiếp tục hỏi nữa. Cô không phải người thích ép người khác. Dương Thần không nói cô cũng không ép.

Quách Tuyết Hoa gọi hai người ăn cơm ở dưới tầng. Từ khi bà đến đây rất nhiều nhiệm vụ của vú Vương đều bị bà tiếp nhận.

- Xuống đi.

Lâm Nhược Khê đứng dậy, bước ra ngoài.

Dương Thần nhìn bức ảnh trên tủ đầu giường, than nhẹ một tiếng, đi xuống tầng.

Bữa cơm trưa thịnh soạn, mấy người nói chuyện vui vẻ. Lâm Nhược Khê cũng giống như bình thường, ăn uống nhẹ nhàng.

- Nhược Khê, có phải mấy hôm nay có chuyện gì không? Có phiền toái à?

Quách Tuyết Hoa hỏi. Thật ra bà khẳng định vợ chồng Dương Thần có điều giấu bà. Bởi vì buổi sáng bà bị người không rõ thân phận tấn công. Tuy

rằng Sắc Vi cứu bà bắt người tấn công giao cho cảnh sát. Nhưng Quách Tuyết Hoa cũng không cho rằng đó là một kẻ cướp bình thường nhằm vào Quách Tuyết Hoa. Không ai dám trêu chọc người nhà họ Dương. Người dám trêu chọc không dùng thủ đoạn cấp thấp như vậy.

Như vậy, khả năng lớn nhất chính là Lâm Nhượng Khê hoặc Dương Thần có đối thủ, muốn dùng người nhà để uy hiếp. Quách Tuyết Hoa nhớ rất rõ, người kia đã dùng thuốc định gây mê cô.

Vú Vương cùng Trình Tú đều dùng bữa. Mọi người đã thảo luận hồi lâu, đều quan tâm xem rốt cuộc Lâm Nhượng Khê và Dương Thần làm gì ở ngoài.

Lâm Nhượng Khê cũng không cảm thấy bất ngờ.

- Công ty gặp chút khó khăn nhưng hiện tại đã giải quyết xong. Nhiều nhất là mai có thể chấm dứt việc này, con đã cử vệ sĩ, mẹ yên tâm.

- Ai, lại là việc công ty.

Vú Vương đau lòng nhìn Lâm Nhượng Khê.

- Tiểu thư, thật sự là vất vả, ông chủ vừa đi giao công ty cho cô tôi mong cô yên ổn, gặp nhiều may mắn. Cho dù gặp chuyện không may, khó khăn công ty vẫn phát triển ổn định tới hiện tại. Những người tới gây sự không tốt, đều không qua được cô.

- Luôn nơm nớp lo sợ...

Quách Tuyết Hoa dường như cũng đau xót nhìn con dâu.

- Một cô gái mới hai mươi mấy tuổi, ngồi ở chức vụ như vậy, thật sự là vất vả...

Về mặt Lâm Nhượng Khê có chút phức tạp, miễn cưỡng cười cười:

- Con quen rồi cũng không sao.

- Việc này sao có thể quen được, căn bản vẫn là chịu khó thôi.

Trình Tú từ trước đến nay vẫn sùng bái Lâm Nhượng Khê bĩu môi nói:

- Chị Nhượng Khê, em thấy chị nên giao công ty cho anh Dương thôi, dù sao anh chị cũng là vợ chồng. Những chuyện như thế này không phải là đàn ông ra ngoài làm sao. Em thấy mỗi ngày chị đều đi làm từ sáng đến tối, so với em ôn thi vào cao đẳng đại học còn mệt hơn. Cái chức chủ tịch không làm nữa cũng chẳng sao.

- Cô bé, em biết gì.

Dương Thần vừa nghe Trình Tú đưa ra đề nghị này trừng mắt nhìn cô một cái. Vừa nhai cơm vừa nói:

- Chủ tịch dễ làm sao, em muốn Quốc Tế Ngọc Lôi đóng cửa hay là muốn ông anh này xui xẻo đây?

- Anh thật nhỏ mọn.

Trình Tú nói:

- Cũng không biết xót người khác, còn nữa, em không phải là cô bé.

- Đề nghị của em thật sự làm người khác đau, gan đau, dạ dày đau, lợi đau.

Dương Thần vừa mới nói xong, đã thấy Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn với ánh mắt lạnh như băng, không khỏi xấu hổ cười, tiếp tục ăn cơm.

Lâm Nhược Khê không thay đổi nói:

- Yên tâm, cho dù anh nói muốn làm Chủ tịch, em cũng không để anh làm. Cho nên, anh không đáng phải chỗ nào cũng đau.

Lần này đến cả Quách Tuyết Hoa cũng không giúp Dương Thần. Con trai bà cũng thật là. Chẳng lẽ Lâm Nhược Khê sẽ nhường vị trí cho hắn? Đến lời động viên vợ cũng không nói được. Vì thế bất mãn nhìn Dương Thần nói:

- Nhược Khê vất vả làm việc như vậy, cả ngày con nhàn nhã còn nói mát. Tranh giành với Trình Tú nữa sao?

Trong lòng Dương Thần buồn bực, ai bảo lúc trước Lâm Nhược Khê có đề cập đến việc giao công ty cho hắn? Hắn có chút sợ từ đó.

Tiếp tục ăn cơm, Dương Thần định ăn thêm một bát cơm chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên.

- Có người đến?

Vú Vương vẻ mặt căng thẳng:

- Không phải là người xấu giả mạo chứ?

- Vú Vương, người ta dù ngu ngốc cũng không làm như thế.

Dương Thần cười nói.

- Vẫn nên cẩn thận một chút.

Quách Tuyết Hoa nhìn Dương Thần.

Dương Thần đương nhiên biết ý của Quách Tuyết Hoa. Ở đây đều là phụ nữ, hắn đi ra là an toàn nhất. Hơn nữa Quách Tuyết Hoa cũng biết hắn thân thủ không tầm thường.

Dương Thần buông bát đi ra cửa.

Một chiếc Cadillac màu đen đỗ ở cửa, thu hút rất nhiều ánh mắt của người qua đường. Không phải ai xa lạ mà là người quen của hắn.

Hai vợ chồng Viên Hòa Vĩ và Dương Tiệp Dư không ngờ đang đứng ngoài cửa sắt, cười cười chờ hắn ra mở cửa.

Từ lần gặp nhau ở nhà họ Thái, Dương Thần chưa gặp lại Dương Diệp Dư. Chị dâu Quách Tuyết Hoa của hai người đến Trung Hải sống, hai người nên thường xuyên đến thăm. Nhưng hai người đều là người kín đáo. Bọn họ rất rõ ràng, nếu thường xuyên đến thăm Quách Tuyết Hoa thì giống như đối địch với anh cả Dương Phá Quân.

Cho nên bọn họ cũng chưa đến đây. Nghe Quách Tuyết Hoa nói chỉ có gọi điện thoại. không nghĩ hôm nay lại cùng nhau đến đây.

- Nhìn vẻ mặt cháu hình như không hoan nghênh cô chú?

Viên Hòa Vĩ cười nói.

- Dương Thần không phải là không vui, có lẽ hắn không nghĩ chúng ta đến đây.

Dương Tiệp Dư giận với chồng một câu.

Dương Thần mở cửa ra, dùng tay làm động tác mời.

- Cháu vừa mới chuyển nhà cô chú đã có thể tìm đến, xem ra hết thấy Trung Hải đều trong tay cô chú...

- Người khác có thể không biết, nhưng cháu trai chuyển nhà, chúng tôi dù sao cũng phải biết rõ.

Viên Hòa Vĩ dường như tâm trạng không tồi, giả vờ cả giận nói:

- Dương Thần, cả nhà cháu chuyển nhà, sao không nói với chúng tôi một tiếng, là muốn chúng tôi không tìm thấy nhà cháu sao?

Ba người cùng đi vào trong, Dương Thần nhìn hai người nói:

- Đây là nhà của Nhược Khê, nhà của cha mẹ cô để lại. Cháu sống ở đây như học sinh ở ký túc xá vậy.

Trong lúc nói chuyện nhìn thấy là vợ chồng nhà họ Viên, Quách Tuyết Hoa đã đi ra đón. Cười nói:

- A Vĩ, Tiếp Dư, sao có thời gian đến đây vậy?

Dương Tiếp Dư đã bị Quách Tuyết Hoa kéo đi. Hiển nhiên hai người rất tình cảm, cười khổ nói:

- Chị dâu, không phải là chị biết rõ công ty Quốc Tế Ngọc Lôi gặp khó khăn lớn sao. Chúng tôi sao có thể trợn mắt nhìn sản nghiệp của cháu dâu bị hủy như vậy đâu? Đương nhiên là tới bàn bạc với Nhược Khê.

Vừa nghe câu này vú Vương và Quách Tuyết Hoa đều tái mặt, kinh ngạc nhìn Lâm Nhược Khê vẫn bình thản.

Hai người chỉ nghe Lâm Nhược Khê nói là có vấn đề, không nghĩ là vấn đề nghiêm trọng đến mức có thể khiến cho Ngọc Lôi sụp đổ.

Nhìn vẻ mặt Quách Tuyết Hoa, Viên Hòa Vĩ cùng Dương Tiếp Dư mới ý thức được, Quách Tuyết Hoa không ngờ thật sự không biết. Chợt nghĩ ra việc gì, nhìn Lâm Nhược Khê như có lỗi.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, ra hiệu không có vấn đề gì, nói:

- Mau vào nhà ngồi thôi, chúng cháu vẫn đang ăn cơm, hai vị ăn chưa?

Vợ chồng Viên Hòa Vĩ ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ không rõ, bên ngoài đang theo dõi trận chiến lớn giữa Quốc Tế Ngọc Lôi và Quốc Tế tài chính. Sao Chủ tịch của Quốc Tế Ngọc Lôi Lâm Nhược Khê lại có thể thản nhiên ở nhà ăn cơm trưa?

Là đã có dự tính trước? Hay là chịu chờ chết?

Đợi cho mấy người ngồi xuống sô pha gỗ lim xong, vú Vương mang từ trong bếp ra hồng trà cho mọi người, không khí vẫn có chút lạ.

Viên Hòa Vĩ nhìn cháu dâu vẻ mặt thản nhiên nắm chén trà trong tay, không ngờ dờ khóc dờ cười:

- Tôi có thể gọi cháu là Nhược Khê không?

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng gật đầu.

- Vâng.

Viên Hòa Vĩ biết Lâm Nhược Khê tính tình nhát nhẽo, cũng không ngại

cô trả lời không lễ phép, tiếp tục nói:

- Nhược Khê, cháu có biết lần này là ai làm cho Quốc Tế Ngọc Lôi không thể vay được ngân hàng không?

- Không biết.

Lâm Nhược Khê thành thật trả lời.

Dương Tiếp Dư nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê, có chút động lòng nói:

- Cô bé này, đến như thế mà không thấy vội. Làm cho chúng tôi có cảm giác Hoàng thượng không vội thái giám đã vội.

Lâm Nhược Khê không nói gì, nhấp một ngụm trà.

- Cháu còn nhớ người trước đây đã chết trước cửa - Tăng Tâm Tâm không?

Viên Hòa Vĩ không bị ảnh hưởng, tiếp tục nói, mắt nhìn Dương Thần.

- Có nhớ.

Lâm Nhược Khê dường như đoán được cái gì.

Dương Thần ngồi dựa vào ghế thuận miệng hỏi:

- Không phải là giết con chó nhỏ, đưa đến con chó to chứ?

Dương Tiếp Dư tức giận nói:

- Tăng Mậu dù thế nào cũng là người đứng đầu nhà họ Tăng. Cán bộ lão thành của Chính phủ Trung Quốc. Cháu nói đã thành con chó gì đó, thật khó nghe.

Quách Tuyết Hoa nghe mấy người nói chuyện cũng kinh ngạc,

- Mọi người nói, Tăng Mậu nhà họ Tăng ở Bắc Kinh Mậu Công? Con hán Tăng Tâm Tâm bị ... bị...

- Đúng vậy, chị dâu, chính là bị đưa con quý hóa của chị, Dương Thần chém chết trước cửa nhà.

Viên Hòa Vĩ cười nói rõ mọi việc.

Lần này, Quách Tuyết Hoa trợn mắt có chút bối rối, ánh mắt lo lắng.

Dương Thần cũng không vội vàng, cũng không quan tâm vợ chồng nhà họ Viên làm sao biết chuyện này. Dù sao nhà họ Viên cũng là gia tộc hạng nhất ở Trung Hải, chắc chắn có thực lực lớn hơn những gia tộc tầm thường. Hắn chỉ nghĩ, nếu đã biết rõ việc này, có nên đi bắt kẻ cầm đầu không. Liên hỏi:

- Tăng Mậu hiện giờ đang ở đâu?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 435

Bà Mưu Tính Kế

Viên Hòa Vĩ thấy Dương Thần nói vậy không khỏi kinh ngạc nói:

- Cháu hỏi để làm gì?

- Nếu biết rõ nguồn gốc ở đâu cứ giải quyết cho xong.

Dương Thần nói qua.

Dương Tiệp Dư nhíu mày nói:

- Dương Thần, không nên làm vậy. Cho dù võ công của cháu lợi hại nhưng cháu không biết. Tăng Mậu vì lần báo thù này, bỏ danh nghĩa người đứng đầu nhà họ Tăng, lấy danh nghĩa cá nhân đến Trung Hải tìm vợ chồng cháu báo thù. Nói cách khác, căn bản y tính toán cá chết rách lưới. Y đã làm chính trị nhiều năm, bên người sao có thể không có cao thủ bảo vệ? Hơn nữa, y còn có khả năng trang bị súng ống cho bảo vệ, cháu sao có thể so cùng y.

Trong lòng Dương Tiệp Dư, mặc dù biết Dương Thần có võ công không tồi, nhưng không thể đấu lại người có vũ khí.

- Đúng vậy, Dương Thần, đừng kích động. Mẹ biết hiện tại con chắc chắn rất tức giận. Mẹ cũng tức giận.

Quách Tuyết Hoa thở dài nói:

- Không nghĩ một lão tiền bối như Tăng Mậu, không ngờ chạy đến Trung Hải trả thù hai người trẻ tuổi hơn. Chuyện Tăng Lâm Lâm tôi có đọc trên báo, không phải là nói thua Quốc Tế Ngọc Lôi trên thương trường nên tự sát sao? Cho dù là thật sự bị giết, đó cũng là y tự tìm. Tăng Mậu sao có thể vô sỉ như vậy.

- Chị dâu.

Dương Tiệp Dư nhìn Quách Tuyết Hoa.

- Tình cảm cha con, Tăng Mậu người tóc bạc đưa kẻ đầu xanh. Hơn nữa, ông ấy rất coi trọng con. Chị dâu, chị nghĩ xem, nếu ai đó giết con trai mình, mình còn có thể nghĩ đến thể diện sao?

Quách Tuyết Hoa cả người run rẩy, nhìn Dương Thần, nhíu mày cúi đầu, hiển nhiên là nghĩ đến lời nói của Dương Tiệp Dư.

Trên thế giới này, mạnh mẽ nhất là huyết thống, khủng bố nhất cũng là huyết thống.

Dương Thần suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Lâm Nhược Khê, thấy Lâm Nhược Khê đang im lặng nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau, Dương Thần thản nhiên cười nói:

- Em yêu, em thấy anh nên làm gì bây giờ?

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái, hắn lúc nào cũng có thể đùa.

- Em muốn anh đừng giết người, anh sẽ nghe em sao?

- Ai nói anh muốn giết người?

Dương Thần về mặt vô tội nói.

- Vậy anh muốn làm gì?

Lâm Nhược Khê nghi ngờ hỏi.

Vợ chồng Viên Hòa Vĩ và Quách Tuyết Hoa đều tò mò nhìn Dương Thần, chờ hắn nói tiếp.

Dương Thần buông tay,

- Anh chỉ muốn nói chuyện với y, hỏi y có đồng ý thu tay lại không. Nếu không dừng tay, anh sẽ giết người. Dù sao anh cũng không thích làm chuyện xấu này.

- Vậy vẫn là giết người. Bởi vì y không có khả năng chịu thua, nếu không, sẽ không bắt đầu.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn.

- Đây gọi là đàm phán, không phải là giết người, nói thế khó nghe.

Dương Thần khoát tay.

- Dương Thần, cháu không thể đi, đi căn bản không có đường về.

- Vậy cô chú thấy phải làm sao bây giờ?

Dương Thần nói vợ chồng Viên Hòa Vĩ. Hắn thấy, cách giải quyết tốt nhất là giết người. Có thể giết nhưng không phải xong hết mọi chuyện. Tuy chính Tăng Mậu nói là rời khỏi nhà họ Tăng, đến đây với danh nghĩa cá nhân nhưng trời mới biết nhà họ Tăng có báo thù cho y không.

Dương Thần không lo cho bản thân hắn, nhưng tai họa về sau ai cũng lo lắng.

Viên Hòa Vĩ nói:

- Hôm nay tôi đến đây cũng chính là muốn bàn bạc với mọi người. Lấy danh nghĩa của nhà họ Viên chúng tôi, cấp vốn cho Quốc Tế Ngọc Lôi. Việc vay vốn ngân hàng có thể hoàn thành trong một ngày. Nhiều nhất thì hai ngày sau có thể có đủ vốn cần thiết. Tin rằng cấp dưới của Nhược Khê có thể đánh bại mấy tập đoàn tài chính quốc tế đó.

Lâm Nhược Khê vui vẻ lên, khẽ cười nói:

- Cảm ơn, tôi không nghĩ hai người tình nguyện hỗ trợ như vậy.

Số vốn Quốc Tế Ngọc Lôi cần rất lớn, nhà họ Viên cho dù có khả năng hỗ trợ cũng sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn đối với công ty của họ. Dù sao hoạt động kinh doanh vẫn cần tiền vốn để xoay vòng. Nhưng vợ chồng nhà họ Viên vẫn đến đây, việc này có thể chứng tỏ họ có chút tình cảm.

- Nói một câu, người một nhà có thể giúp nhau thì giúp thôi.

Dương Tiệp Dư cười nói.

- Thật ra, chúng tôi cũng không thiếu tiền.

Lâm Nhược Khê nói xong cố ý nhìn Dương Thần.

Vợ chồng nhà họ Viên sững sốt, không thiếu? Ngược lại nhìn ánh mắt Lâm Nhược Khê lập tức giật mình. Hiện giờ, có thể thấy Dương Thần giải quyết vấn đề này.

- Nếu quả thật là như vậy thì chúng ta đã lo lắng thừa.

Viên Hòa Vĩ tuy rằng trong lòng khiếp sợ năng lực của Dương Thần, có thể cung cấp nhiều tiền mặt như vậy nhưng vẫn cười nói:

- Nói như vậy, Quốc Tế Ngọc Lôi là không có vấn đề gì. Chẳng qua Tăng Mậu lần này đến đây là thất bại rồi. Có lẽ ảnh hưởng của y vẫn còn tồn tại, chắc chắn sẽ giống như lần này, tập hợp một đám người lại.

- Tôi không sợ ông ta.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói, đột nhiên nói tiếp:

- Hẳn không chỉ là nhà họ Tăng, nhiều tiền từ nước ngoài như vậy, chắc chắn có người khác muốn đối phó tôi.

- Là Cao Quốc Hùng.

Viên Hòa Vĩ đưa ra đáp án.

- Nhưng chúng tôi cũng chỉ biết thế thôi, còn có chút gì bí ẩn, chúng tôi không thể điều tra ra.

Lâm Nhược Khê hơi bất ngờ:

- Tôi nghĩ y vẫn đang trong tù.

- Cao Quốc Hùng vốn là con nhà giàu có, có chính sách bảo vệ của nhà nước lại có Tăng Mậu hỗ trợ ra khỏi tù không khó đối với hắn ta.

Viên Hòa Vĩ cười nói:

- Chỉ tiếc hiện giờ xem ra, bọn họ kết phùng phản kích một lần dường như là thất bại.

Dương Thần sờ sờ cằm, nghĩ một chút hỏi:

- Nếu như vậy, Cao Quốc Hùng ở đâu nói cho cháu biết.

- Cháu thật sự muốn đi?

Viên Hòa Vĩ hỏi.

Dương Thần gật gật đầu:

- Cháu không phải là người không có đầu óc, chú có thể yên tâm nói cho cháu biết địa điểm. Đương nhiên, nếu chú không nói cho cháu biết, cháu có thể tự mình tìm ra.

Viên Hòa Vĩ cùng Dương Tiệp Dư nhìn nhau cười khỏ. Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa vẻ mặt nghiêm trọng, không thể nói gì. Bọn họ biết, trong nhà này, dường như không ai có thể ngăn cản Dương Thần muốn làm gì. Nếu hắn thực sự đã quyết định.

Hỏi địa điểm Viên Hòa Vĩ xong, Dương Thần từ từ đứng dậy định đi.

Lâm Nhược Khê do dự, hỏi:

- Khi nào anh về?

- Hả?

Dương Thần quay đầu cười nói:

- Nhanh thôi.

- Em chờ anh về ăn cơm chiều.

Lâm Nhược Khê dịu dàng nói.

Trong mắt Dương Thần hơi cười, xoay người đi.

Khi Dương Thần ra cửa, Lâm Nhược Khê nhìn vợ chồng Viên Hòa Vĩ nói:

- Nếu hai vị không bận gì, ở lại cùng ăn cơm chiều.

Quách Tuyết Hoa nhìn Lâm Nhược Khê hài lòng. Con dâu tuy lạnh lùng nhưng thật ra cũng rất tình cảm, cũng biết điều. Chỉ tiếc cách nói chuyện vẫn không thay đổi được.

Dương Tiệp Dư cười nói:

- Việc thì lúc nào cũng có, nhưng khó được làm khách của cháu dâu. Hai vợ chồng chúng tôi cũng vừa nói về cháu và Dương Thần, không nghĩ hai cháu lại có thể thành vợ chồng.

Lâm Nhược Khê nghe thế, lập tức hơi đỏ mặt, vì sao thành vợ chồng? Còn không phải vì chuyện một đêm nghĩ lại còn kinh sợ sao. Nhưng cũng không thể nói để người khác nghe, về mặt nguyệt nguyệt.

- Nhìn xem, con dâu tôi thẹn này. Cô cũng đừng trêu nó, không nó trốn chúng ta đi theo Dương Thần thì làm sao.

Quách Tuyết Hoa cười cười nói. Mọi người cũng cảm thấy không khí vui vẻ lên. Nhưng Lâm Nhược Khê vẫn đỏ hết cả mặt.

Nửa tiếng sau, trong một biệt thự yên tĩnh ở khu tây của Trung Hải. Các biệt thự ở đây cũng chưa có người ở nhiều, phần lớn là được mua để đầu cơ, lác đác có mấy người công nhân dọn dẹp.

Con đường nhỏ dưới bóng cây có một chiếc xe BMW đi vào.

Theo địa chỉ Viên Hòa Vĩ đưa cho Dương Thần đến đây. Nhưng có chút buồn bực, Tăng Mậu không có việc gì còn mua biệt thự làm gì. Hay còn muốn ở Trung Hải lâu dài.

Thậm chí Dương Thần nghi ngờ rằng, Viên Hòa Vĩ đưa tin sai. Nhưng cẩn thận nhà họ Viên Hòa Vĩ sẽ không phạm sai lầm. Tất nhiên là bất cứ lúc nào cũng có người theo dõi mới dám cho hẳn địa chỉ.

Số nhà 288, khi Dương Thần dừng xe bên ngoài biệt thự, thấy bên cạnh biệt thự được canh gác.

Bốn phía đều có các vệ sĩ mặc đồ đen. Trong khu biệt thự yên lặng này rất chói mắt.

Khi Dương Thần xuống xe, đi đến cửa chính của biệt thự, các vệ sĩ đoán được có người đến, cũng không tiến lên ngăn cản.

Ngược lại, người đứng ở cửa còn mở cửa, giờ tay mời.

Dương Thần cười, xem ra Tăng Mậu đã bày mưu tính kế. Cũng không biết ý nghĩa về hẳn thế nào, không ngờ tự tin thế.

Lúc trước Tăng Tâm Tâm và Hứa Trí Hoành liên kết, thuê lính đánh thuê

quốc tế tới giết hắn. Bị hắn giết lại. Tăng Mậu chắc chắn biết việc này, còn có thể bình tĩnh, Dương Thần không khỏi tò mò.

Đi vào bên trong biệt thự, một bộ đèn pha lê trắng treo trên trần làm cho cả căn phòng nhẹ nhàng thanh lịch.

Một chiếc tivi màn hình LED đang chiếu tin tức chính trị. Một người trung niên tóc ngả bạc đang ngồi nghiêm chỉnh cầm một ly rượu.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tăng Mậu thân nhiên nghiêng đầu, làm như nhìn gì đó. Nhìn Dương Thần từ đầu đến chân, cuối cùng cười thoải mái, như một người lớn tuổi nhìn người trẻ tuổi hơn.

- Muốn uống một ly không?

Tăng Mậu nâng chén rượu màu cam đỏ lên.

Dương Thần đi đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, không khách khí cầm lấy chai rượu lên nhấp một ngụm.

- Hà...

Dương Thần làm như chai rượu đắt tiền giống như một lon nước có ga.

- Cậu thanh niên, cậu uống như vậy sẽ không biết được mùi vị rượu.

Tăng Mậu tỏ vẻ đáng tiếc, không hài lòng nói.

Dương Thần nhếch môi, lộ ra hàm răng còn dính rượu đỏ, cười nói:

- Dù sao là rượu độc, ngoài tôi, không ai dám uống phải không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 436

Tôi Chỉ Muốn Như Vậy

Không thừa nhận cũng không phủ nhận. Nói từ phía nào đó chính là cam chịu.

Tăng Mậu buông chén rượu trong tay, sau đó cầm điều khiển tivi, giảm âm lượng rồi nói với Dương Thần.

- Nếu biết là rượu độc, vì sao còn muốn uống.

- Cũng giống như ông cảm thấy tôi không nên tới, nhưng tôi cố tình đến đây là một đạo lý.

- Sao cậu biết tôi cho rằng cậu không nên đến. Nhưng tôi luôn rộng cửa chào đón cậu.

Vẻ mặt Tăng Mậu không ủng hộ.

Dương Thần dịch mông, ngồi thoải mái trên sôpha rồi mới nói:

- Nếu ông cảm thấy tôi nên đến, nên cho người dùng súng dí vào trán tôi, khi tôi xuống xe bắn ngay tôi, không phải là như vậy mới trả thù được đứa con ngu ngốc đã chết của ông sao.

Tăng Mậu nhấp nháy mắt, dường như cũng không tức giận vì Dương Thần nhục mạ Tăng Lâm Lâm. Búi ngùi thở dài:

- Thật sự, Tâm Lâm quả thật là ngu ngốc một chút. Tuy nhiên cậu phải tin rằng, người trẻ tuổi hay làm chuyện điên rồ. Chẳng qua y gặp phải đối thủ, làm tôi không tới chùi dít cho y kịp thôi.

- Ha ha...

Dương Thần cười nói:

- Bà xã tôi cũng nói tôi ăn nói thô lỗ. Nghe nói ông từng là chính khách lợi hại, sao cũng ăn nói thô lỗ như thế?

- Chính khách không phải là vẻ ngoài một người sau lưng một người sao?

Tăng Mậu nhếch môi, có chút tự đắc.

Dương Thần không thể không cười được, nhìn bốn phía xung quanh.

- Cậu tìm cái gì?

- Một người.

Dương Thần thẳng thắn nói.

Người hần muốn tìm tất nhiên là Cao Quốc Hùng. Cái tên kéo bè kéo cánh tập trung một lượng vốn lớn. Nếu đến đây, đương nhiên muốn xử lý gã luôn. Nhưng điều khiến Dương Thần không ngờ chính là Viên Hòa Vĩ nói hai người đều ở đây nhưng hần lại cảm thấy. Trong phòng này, ngoài Tăng Mậu không còn có ai khác.

- Cậu tìm Cao Quốc Hùng, trước khi cậu đến đây y đã đi rồi.

Tăng Mậu nói.

Dương Thần hiểu ngay, nhú mào nói:

- Ông hãm hại người rất đơn giản, cho tôi uống rượu độc, mở cửa cho tôi vào. Nói như vậy chính là ông chủ động cho vợ chồng Viên Hòa Vĩ biết chỗ ông ở.

Dương Thần ban đầu cảm thấy lạ, Tăng Mậu có thể lực lớn như vậy, toàn bộ ngân hàng lớn ở Trung Hải đều phải e dè. Vợ chồng Viên Hòa Vĩ sao có thể dễ dàng tìm ra nơi ở của y.

Rồng lớn chen ép rấn địa phương. Nhưng rồng lớn không đề mà trốn không được sao.

Hiện giờ xem ra, dường như chính hắn đã trúng kế Diệu hồ ly sơn.

- Cậu nói cũng không tồi.

Tăng Mậu gật đầu nói:

- Tôi biết cậu không phải là người bình thường. Cho nên, ngay từ đầu tôi đã định cho cậu ngã. Đương nhiên, nếu có khả năng. Hiện giờ, dường như cơ hội không lớn. Cho nên, ra tay với người bên cạnh cậu là lựa chọn sáng suốt.

Ánh mắt Dương Thần trở nên lạnh lùng, kiềm chế không cười:

- Ông biết không, làm tổn thương người bên cạnh tôi, so với tổn thương tôi, càng khiến tôi căm ghét hơn.

- Tôi rất hiểu, bởi vì khi tôi nghe tin con trai tôi chết, tôi đã ngất đi.

Tăng Mậu hơi cười khở:

- Cho nên, tôi cũng không cầu cậu chết, chỉ cần người nhà của cậu chết hết... Còn việc liên kết với Cao Quốc Hùng tấn công Quốc Tế Ngọc Lôi chỉ là mục tiêu thứ hai mà thôi.

- Coi như ông có lý trí. Nhưng làm sao lại làm ra sự tình không có lý trí như vậy.

Dương Thần bất đắc dĩ nói.

- Trên thế giới này có một số việc không phải dùng lý trí để thực hiện.

Tăng Mậu nhắm mắt lại, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Dương Thần lại một lần nữa cầm lấy chai kia nhấp mấy ngụm rượu hồng.

- Cậu đã chuẩn bị tốt để chết sao?

Tăng Mậu mở mắt ra nhìn chằm chằm bình rượu trong tay Dương Thần.

- Tôi thật sự muốn biết, độc này là độc sinh ra một vi khuẩn. Chẳng lẽ... thực sự không có hiệu quả đối với cậu.

- Độc tố bốn mươi triệu đô la Mỹ đối với tôi cũng không có tác dụng. Ông cảm thấy thứ này có tác dụng sao?

Dương Thần không muốn kéo dài thời gian. Tuy trong nhà có Sắc Vi và cấp dưới của hắn. Nhưng chung quy hắn cũng không yên tâm. Nếu chẳng may Cao Quốc Hùng dẫn theo số lượng lớn lính đánh thuê quốc tế đến thì Sắc Vi và cấp dưới của hắn không thể ngăn được.

Lấy điện thoại cầm tay ra, Dương Thần gửi một tin tức cho Molins của

tiểu đội Hải Ưng. Mặc dù đa số đội viên đang nghỉ ngơi, nhưng cử một hai gã đội viên đến cũng không phải là không thể.

Đang định chuẩn bị kết liễu cái người đang chờ chết nay, Dương Thần chợt thấy một bóng người quen thuộc bước vào.

Thái Ngưng mặc bộ đồ màu đen cộng với áo khoác gió giống như đi từ xa đến. Khi đứng trước mặt Dương Thần, tóc vẫn còn bay.

Lâu không gặp khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp thoát nhìn có chút tiêu tụy. Nhưng đôi mắt sáng kiên nghị lạnh lùng vẫn không thay đổi.

- Anh không thể giết y.

Thái Hưng nói.

Dương Thần mỉm cười:

- Cô vào đây trước, giết hết tất cả vệ sĩ của ông ta. Hiện giờ lại nói với tôi thế, không phải là có chút buồn cười sao?

Thái Ngưng vì sao đến đây, Dương Thần không nghĩ là mình vẫn là đối tượng bị theo dõi chặt chẽ. Quốc Tế Ngọc Lôi xảy ra chuyện lớn như vậy, Viêm Hoàng Thiết Lữ chắc chắn sẽ chú ý đến hắn. Chỉ tò mò là vì sao Thái Ngưng lại đến ngăn hắn. Cô hẳn biết không thể ngăn hắn giết người.

Tăng Mậu không nghĩ có nhiều thay đổi như vậy, sầm mặt hỏi:

- Cô là ai?

Y đang bức mình, chính y hôm nay đã mười phần chết chín. Đang nghĩ sao vệ sĩ không vào bảo vệ mình, hóa ra đã bị người phụ nữ này giết hết.

Thái Ngưng không để ý đến câu hỏi của Tăng Mậu, chỉ nói với Dương Thần:

- Anh giết ông ta, nhà họ Tăng sẽ không từ bỏ ý đồ. Anh không thể không sợ. Một số người thân thích của nhà họ Tăng sẽ không ngồi yên không quan tâm để anh làm gì thì làm. Có thể anh không nghĩ đến, người thân của anh, những người bên cạnh anh, sẽ vì anh mà bị giết dần. Những người liên quan bị giết, một nhà, hai nhà rồi có thể tất cả những người liên quan đến anh. Hơn nữa những người đó đều là những người giữ vị trí quan trọng ở Trung Quốc. Cuối cùng, anh sẽ làm rất nhiều người tức giận.

Dương Thần im lặng, hắn cũng biết điều đó. Hắn không thể giết hết những người có thù oán với hắn hoặc với Lâm Nhược Khê. Nhưng đâm lao phải theo lao, hắn cũng không chỉ có một con đường đi.

- Cô nàng, cô là con gái nhà ai. Người lớn nhà cô chẳng lẽ không nói với cô. Cô tham gia như vậy sẽ liên lụy đến gia tộc nhà cô sao?

Tăng Mậu xót xa nói.

Ông ta tình nguyện để Dương Thần giết. Vì ông đã hiểu rằng, ông ta chết sẽ làm cho lãnh đạo cấp cao của Trung Quốc. Đặc biệt một số gia tộc lâu đời hoảng sợ.

Dương Thần đã phát triển nhanh chóng ở Trung Hải. Xóa tên nhà họ Hứa, nhà họ Liễu và những gia tộc lớn không nói. Nghe nói còn có xung đột với

nhà họ Ninh ở Bắc Kinh. Tình hình trong đó Tăng Mậu cũng không biết. Nhưng hắn đã sống lâu như vậy, sao không đoán được, Dương Thần là nhân vật có chút thần bí.

Chỉ cần châm một mối lửa, tất nhiên sẽ có nhiều người đối phó với Dương Thần, hoặc là đối phó với người ở cạnh hắn.

Nhưng hiện giờ, đột nhiên Thái Ngung xuất hiện, hình như muốn làm hỏng kế hoạch của ông ta.

Thái Ngung đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Thần. Nhưng cuối cùng vẫn thấy Dương Thần lắc lắc đầu.

- Cuối cùng anh vẫn không thu tay lại.

Thái Ngung bỗng tỏ vẻ đau khổ.

- Đúng ra tôi nên sớm đoán được điều này.

- Những phiền toái sau này tôi không biết có nhiều hay không. Nhưng hiện tại không giết ông ta, phiền toái sẽ rất nhiều.

Dương Thần nói xong, định ra tay. Nhưng Thái Hưng vẫn hét lớn.

- Khoan đã.

Dương Thần nghi ngờ nhìn người phụ nữ này. Muốn xem cô định làm gì.

Trên tay Thái Ngung, không biết từ lúc nào đã cầm một xương đầu khô nhuộm

thành màu đen, đang phát ra ánh hào quang.

Ám khí Đường Môn này lực sát thương và độc tốt đều cực kỳ khủng bố. Nếu không có hận thù sâu xa thì nhất định không sử dụng loại ám khí này.

- Cô định làm gì.

Dương Thần nhìn người phụ nữ khó nắm bắt này. Nghĩ, nếu Thái Ngung ra tay với hắn, nên làm thế nào.

Tăng Mậu cau mày, tình hình trước mắt làm ông ta không hiểu. Nhưng ông ta cũng chờ Dương Thần và Thái Ngung đối đầu. Tốt xấu gì ông ta cũng còn đường sống.

- Tôi không có ý gì khác.

Thái Ngung nói

- Tôi chỉ muốn như thế.

Vừa nói xong, gần như trong nháy mắt vẻ mặt Tăng Mậu còn đang suy nghĩ,

nhưng ở cổ họng của y đã bị xuyên thủng thành một lỗ màu đen.

Trong mắt Tăng Mậu lộ ra một ánh mắt không thể nào tin, sau đó liền ngã xuống.

Dương Thần cảm giác mình đang run cầm cập trong lòng. Kinh ngạc nhìn Thái Ngung.

Thái Ngung thu bàn tay mềm mại trắng nõn lại, nhìn Dương Thần nở một nụ cười chưa bao giờ rạng rỡ như thế. Giống như một cơn gió xuân xua tan cái lạnh mùa đông, nhưng lại khiến Dương Thần vô cùng lạnh lẽo.

Hóa ra, cô mỉm cười như vậy ...

...

Trong lúc này, trong phòng khách của căn biệt thự cổ. Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê cùng vợ chồng Viên Hòa Vĩ ngồi nói chuyện vui vẻ.

Vú Vương và Trinh Tú bận chuẩn bị bữa tối trong bếp. Dù sao có hai người khách thân quen, vú Vương rất vui vẻ. Sự vui mừng thể hiện trong lời nói và vẻ mặt.

Trinh Tú ở nhà cũng biết đại khái chuyện tình cảm quá khứ của Lâm Nhược Khê và Dương Thần. Dần dần cảm thấy mình là một người trong gia đình. Một cô gái xấu trước đây trở nên đứng đắn hơn. Thậm chí khi nấu cơm nghiêm nhiên trở thành một người con gái thật sự.

Lúc này, người trong phòng đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài.

- Là ai, sao không bấm chuông nhỉ.

Vú Vương hơi giận nói.

- Để con mở cửa.

Trinh Tú xoa xoa tay vào tạp đề bước nhanh ra mở cửa. Quách Tuyết Hoa đang nói chuyện, cũng chạy ra.

Nhưng không đợi Trinh Tú mở cửa, một tiếng đập mạnh vào cánh cửa gỗ vang lên.

Tiếng đập mạnh vang lên, cánh cửa gỗ nặng trĩu không ngờ bị người từ bên ngoài đẩy sập xuống.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 437

Mãnh Thú Hung Tàn

Đột nhiên bị công kích mãnh liệt làm cho Trinh Tú mặt trắng bệch, mở to mắt không thể tin được cánh cửa đã đổ.

Ngoài cửa, một bóng người thô lỗ hiên ngang đứng đó, giống như che mất cả mặt trời, lấp đầy cả khung cửa.

Người đàn ông có khuôn mặt ngăm đen, mày rậm mắt to, chòm râu có chút bụi. Bên trái mặt có một hình xăm. Đó là những chữ khó hiểu, có lẽ là chữ Phạm (chữ cổ kì bí). Trên người chỉ mặc một áo da đến khuỷu tay. Đi đôi găng giống như đầu quyền anh, trước ngực to lớn đeo một vòng đạn.

Làm người ta sợ hơn là sau lưng gã là một khẩu súng máy. Nếu là người biết về súng, rất nhanh có thể thấy đó là súng Gatling M134 do Mỹ

chế tạo. Loại súng hạng nặng này có thể bắn hàng ngàn phát mỗi phút. Gấp bội lần súng máy bình thường.

Loại súng này cũng chứa được rất nhiều đạn. Nặng đến ba mươi kg. Hơn nữa vì có lực phản, sức bật kinh người, thường thường được trang bị trên trực thăng, để tiến hành bắn phá xuống mặt đất với quy mô lớn.

Đã từng có người đánh giá:

- Loại súng này bắn ra, không có loại sinh vật nào có thể sống sót.

Người đàn ông hiện giờ cũng là một người đang đem súng đạn. Rõ ràng có tư thế của một máy bay trực thăng võ trang.

Phải biết rằng, vì loại súng này có lực phản mạnh. Nếu người đàn ông này có thể sử dụng súng chứng tỏ có cánh tay rất khỏe mạnh. Còn việc đẩy đổ cánh cửa bằng một tay, đối với người đàn ông này mà nói chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Người đàn ông chỉ nhìn qua Trinh Tú. Vẫn chưa làm gì, sau đó xoay người, đi vào sân.

Lúc này, Quách Tuyết Hoa cùng vợ chồng Viên Hòa Vĩ đều chạy ra. Bọn họ thấy tiếng động như thế, đều vội vàng đứng lên.

Chỉ có Lâm Nhược Khê vẻ mặt không thay đổi, sau khi nhìn thấy tình hình, nháy nháy mắt, sau đó đi đến cạnh Trinh Tú, kéo Trinh Tú về thực tại, kéo kéo cánh tay Trinh Tú. Để cô phía sau mình.

Trinh Tú tuy rằng có đánh nhau với một số tên côn đồ. Nhưng chưa từng gặp qua tình trạng này. Dù sao mới là cô gái mười chín tuổi, run rẩy trốn đằng sau Lâm Nhược Khê. Nhưng vẫn rất tò mò, làm cô không thể không lộ đầu ra ngoài nhìn.

Lúc này trong sân, đã có hơn mười người đang đứng, giống như từ trên

trời rơi xuống. Đều là những người đàn ông súng vác vai, đạn lên nòng. Trong tay mỗi người đều cầm một súng máy màu đen. Có mấy người bên hông còn có dao găm, phần lớn đều phong trần mặt mũi. Về mặt cương quyết, ánh mắt sắc bén.

Cao Quốc Hùng danh tiếng trước đây đang đứng ở đường mòn phía ngoài biệt thự. Ngậm một điều xì gà, đeo kính râm, nhìn người đàn ông quay ra. Cao Quốc Hùng thuận miệng cười nói:

- Đội trưởng Đức Luân thật sự là sức mạnh hơn người.

Người đàn ông được gọi là Đức Luân thận trọng nói:

- Ông chủ Cao, mỗi đầu người một triệu, đã hẹn trước thế rồi.

Giọng người đàn ông rất rõ ràng, vừa nghe đã biết không phải người Trung Quốc.

- Tất nhiên, tất nhiên.

Cao Quốc Hùng lấy trong túi ra một tờ chi phiếu, một tay cầm điều xì gà, cười nói:

- Giết người toàn vẹn, làm ngay tại đây.

- Chúng tôi không nhận chi phiếu.

Đức Luân nói.

-Ồ, đúng đúng, tôi thiếu chút nữa quên mất. Yên tâm, đội trưởng Đức Luân.

Chẳng lẽ tôi dám lừa các anh sao? Sau này tiền đặt cọc sẽ thanh toán.

Cao Quốc Hùng nói.

Đức Luân gật gật đầu, hiển nhiên cũng tự tin rằng dám thương nhân nhất gan này không dám trêu chọc bọn gã. Vì thế vung tay lên, tất nhiên là ra lệnh cho cấp dưới.

- Nghe giọng chúng hình như là người Myanmar.

Về mặt Viên Hòa Vĩ nghiêm trọng nói.

- Xem ra không phải là người dễ đối phó. Theo kinh nghiệm của tôi, những người này hẳn đều là xuất thân từ quân nhân, tính chất quân nhân rất rõ ràng trên người họ.

Dương Tiệp Dư nói.

Lúc này, Cao Quốc Hùng bảo Đức Luân đợi một chút, đi lên trước vài bước, như cười như không nói:

- Hai vị nhà họ Viên, thật không nghĩ là ông bà vẫn chưa đi.

Viên Hòa Vĩ vừa nghe vậy, lập tức hiểu ngay.

- Cao Quốc Hùng... là Tăng Mậu cố ý để lộ chỗ y ở?

- Giờ mới biết thật sự là quá muộn.

Cao Quốc Hùng cũng không phủ nhận, trong mắt gã, mấy người này đều đã thành xác chết hết rồi.

- Tôi không sợ các ông bà, bởi vì hôm nay tôi sẽ không vì ông bà là người nhà họ Viên mà làm khác. Ban đầu tôi chỉ định giết Lâm Nhược Khê, người

đàn bà thôi tha. Nhưng, nếu ông trời muốn tôi giết luôn ông bà, tôi cũng chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của ông trời.

- Cậu cho là cậu ra tay với chúng tôi, cậu sẽ có kết cục tốt sao?

Dương Tiệp Dư lạnh lùng nói.

Cao Quốc Hùng hừ nói:

- Tôi không thể giết ông bà, cũng có kết quả như tôi ngày hôm nay. Đều là vì Lâm Nhược Khê. Nếu ông bà thấy lạ, thành quỷ trên đường, thì cũng tránh Lâm Nhược Khê đi. Tôi còn muốn sống thêm vài năm an nhàn trên đời cơ.

Nói xong Cao Quốc Hùng nhìn Lâm Nhược Khê, ánh mắt tham lam.

- Thật sự đáng tiếc ... Nếu trước kia cô theo tôi thì tốt biết bao. Một cô gái xinh đẹp như vậy. Hôm nay phải biến thành một xác chết khô...

Lâm Nhược Khê không nói một câu nào. Trong lòng cô, lúc này không còn cảm giác sợ hãi.

Hiện giờ cô thấy Cao Quốc Hùng thật đáng thương. Giống như một con chó điên. Điều duy nhất làm cô cảm thấy tiếc nuôi khổ sở chính là vì cô mà liên lụy đến Quách Tuyết Hoa, vợ chồng Viên Hòa Vĩ, Trinh Tú, vú Vương...

Nếu có thể, Lâm Nhược Khê rất hi vọng đi lên trước để Cao Quốc Hùng bắn chết cô, sau đó đòi lấy tính mạng những người khác.

Nhưng lý trí cho Lâm Nhược Khê biết, việc này là không thể. Cao Quốc Hùng và Tăng Mậu hao tổn tâm sức, lợi dụng nhà họ Viên tiến hành kế Điều hổ ly sơn, tất nhiên là phải cá chết lưới rách, không thể để thừa lại hậu họa.

Giết sạch mọi người mới đáng để chúng làm như vậy.

- Rất xin lỗi. Tuy rằng con cảm thấy mình không làm gì sai nhưng thật sự là con hại mọi người...

Lâm Nhược Khê không để ý đến Cao Quốc Hùng mà là nhẹ nhàng nói với mấy người Quách Tuyết Hoa.

Quách Tuyết Hoa và Dương Tiệp Dư nhìn nhau, chỉ biết cười khổ.

Vú Vương đang nấu cơm trong phòng bếp đã đi ra ngoài phòng khách. Thấy cảnh này bà sợ hãi vội vàng nắm chặt hai bàn tay của Lâm Nhược Khê, không biết làm thế nào cho phải. Chỉ biết không ngừng nhìn xung quanh, mong có người đến cứu mọi người.

Lúc này, nói xong hết thảy những lời muốn nói, Cao Quốc Hùng lui lại mấy bước. Đức Luân thấy thế biết nên ra tay. Vì thế quay đầu, ra hiệu cho hai cấp dưới. Hai người đàn ông mất xơ xác tiêu điều đeo trên người khẩu AK. Đối với những người sắp bị bắn chết trong phòng, bọn họ hoàn toàn không có cảm giác gì. Thật sự giống như lò mổ, giống như đồ tể giết gia súc. Mãi rồi thành thói quen.

- Chúng ta nhanh chóng trốn vào trong đi, không thể ngồi chờ chết, nghĩ cách chạy trốn về phía sau...

Viên Hòa Vĩ quay mặt nhìn những người phụ nữ nói.

Nhưng vừa dứt lời đột nhiên tiếng súng bên ngoài vang lên.

- Bùm, bùm, bùm...

Tiếng súng liên tục, nhưng không phải súng AK của hai gã đàn ông. Mà là tiếng súng ở ngoài bắn vào.

Đám cỏ và mấy bụi cây bị bắt bật đi, cháy xém. Thậm chí đạn găm cả vào tường của biệt thự.

- Định tập kích, giải tán phản kích.

Đức Luân điềm tĩnh ra lệnh, mấy tên vừa nãy định bắn giờ trở tay không kịp. Mấy người Myanmar không chút hoang mang, ẩn nấp, và nhanh chóng di chuyển, gỡ vũ khí xuống, bắt đầu hướng ra phía kẻ thù đột nhiên tấn công chúng phản kích. Cho dù viên đạn sượt qua trán họ, cũng không thể làm bọn họ sợ hãi.

Đức Luân thuận tay hoảng sợ một tay kéo cả Cao Đức Hùng trốn vào bụi cây phía sau y.

Mấy người Lâm Nhược Khê và Viên Hòa Vĩ ở trong phòng thấy cảnh tượng bên ngoài hết sức ngạc nhiên.

Chỉ thấy hơn mười người mặc áo các màu cả nam cả nữ. Không biết từ lúc nào đã vào trong sân. Mỗi người đều cầm súng ống trong tay, nhanh chóng di chuyển bắn loạn xạ về phía đám lính đánh thuê Myanmar.

- Phía trước mười một người.

Một gã Myanmar dùng tiếng địa phương nói.

- Phía Tây sáu.

Một người khác nói.

- Phía Bắc bốn người...

Những người lính trao đổi ngắn ngủi, từ bốn phía của sân mấy người đàn ông và phụ nữ đều tiến vào rất nhanh. Phần lớn là cầm trong tay súng ống, đồng thời có người cầm cả dao găm.

Những người này tất nhiên là đội quân tinh nhuệ của hội Hồng Kinh bảo vệ Sắc Vi. Tuy nhiên, ngày thường cũng không ai thấy, chỉ vì hôm nay có tình huống đặc thù, Sắc Vi tăng cường bảo vệ, không nghĩ lại có tác dụng.

Chẳng qua, những người bảo vệ này trong hội Hồng Kinh có thể cho là tinh nhuệ, nhưng so với những người có trình độ chuyên nghiệp, thậm chí là lính đánh thuê chuyên nghiệp vẫn còn vô cùng yếu, tài bắn súng cũng không chuẩn.

- Bùm, bùm...

Tiếng súng lúc này vang lên, làm rung động cả bầu trời, làm cho khói thuốc súng tràn ngập sân.

Vài tên của hội Hồng Kinh đã bị bắn cho máu thịt bay tứ tung, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tuy nhiên, bởi vì sân quá nhỏ, rất nhanh, ba mươi mấy người vệ sĩ lập tức

vọt đến chỗ người lính Myanmar.

Bốn năm người lao vào nhau, đâm đá loạn lên.

Tình hình này, súng ống có vẻ vướng víu, ngược lại mã tấu dao găm lại thuận lợi. Thậm chí nắm tay và chân đều có tác dụng. Với những người lính đánh thuê này, kỹ xảo đánh nhau hiển nhiên là tốt. Những tay đâm của hội Hồng Kinh tấn công cũng khó làm bọn họ ngã, đừng nói là giết chết.

Đức Luân không thay đổi vẻ mặt, rút mã tấu ra, liên tục chém giết mấy tay đâm, mặt giữ dần quay sang cấp dưới nói vài câu.

Mấy tay lính đáp một tiếng, vẻ mặt lập tức dữ tợn quay người hướng về phía biệt thự nơi mấy người Lâm Nhược Khê đứng.

Đức Luân hiển nhiên là định tính giết mục tiêu rồi sau đó phá vòng vây. Dù sao ở đây lâu bất lợi cho bọn họ lui.

- Chạy mau.

Viên Hòa Vĩ thấy thế, vội vàng hét lên để mấy người phụ nữ chạy.

Nhưng, tên lý Myanmar này giết người đã quen. Nhanh không thể tả, đã giờ AK lên, hướng về phía mục tiêu.

- Keng.

Một tiếng kim loại gãy vang lên giòn tan, một ánh dao sáng choang hiện ra. Tên lính Myanmar không ngờ bị chém đứt thân súng.

Một bóng người mặc màu hồng đen không biết từ lúc nào đứng sau người lính. Khi người lính quay người, thì một đường đao xẹt qua mặt y.

Máu tươi từ mặt và cổ bắt ra, mấy tia máu bắn cả lên mặt người cầm đao.

- Sắc Vi?

Trong phòng Quách Tuyết Hoa là người đầu tiên nhìn thấy người cứu bọn họ là ai. Đúng là Sắc Vi đang mặc bộ quần áo bó màu hồng đen, cầm đao trong tay. Lúc này mặt Sắc Vi giống như sương lạnh, ánh mắt làm người ta sợ hãi. Máu của tên lính vương trên làn da trắng nõn của cô giống như đốm cánh hoa hồng, làm người ta không rét mà run.

Tóc dài bay trong gió, cầm đao nhuộm đầy máu tươi, lẫm liệt canh giữ trước cửa. Sắc Vi lúc này giống như một chiến thần không thể lay động.

Nhìn mấy người trong phòng một chút, khi nhìn đến Lâm Nhược Khê, trong mắt Sắc Vi có một tia dao động.

Đồng thời, sắc mặt Lâm Nhược Khê cũng thay đổi nhìn Sắc Vi.

Lâm Nhược Khê nhận ra Sắc Vi. Tuy rằng đến giờ chưa từng hỏi Dương Thần xem cô là ai. Nhưng Lâm Nhược Khê lại không thể quên, Dương Thần tình nguyện làm trò ngay trước mặt cô vì người phụ nữ này.

Hai người phụ nữ nhìn rất kỹ nhau. Bao gồm nhiều điều không thể nói. Đủ mọi cung bậc tình cảm. Bên ngoài sự chém giết đầy máu tanh, thật giống hư ảo và khó có thể nghĩ đến.

Vợ chồng Viên Hòa Vĩ đương nhiên biết Sắc Vi là ai. Lúc trước bọn họ có tham gia trợ giúp hội Hồng Kinh tiêu diệt Đông Hưng. Cho nên, nhìn thấy

Sắc Vi xuất hiện, đều nhẹ nhàng thở phào, cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Cần thận!

Trình Tú hét lên một tiếng.

Sắc Vi chĩa mũi chân xuống đất, nhanh nhẹn tránh, gần như sai một ly. Không biết khi nào Đức Luân đã vọt tới trước mặt.

- Con đàn bà này, chết đi.

Đức Luân then quá hóa giận. Cấp dưới của y đều là những quân nhân Myanmar tinh nhuệ. Dù như thế nào thì chết cũng là một tổn thất lớn. Hơn nữa, hiện tại tình hình y hoàn toàn không thể khống chế. Vốn tưởng rằng nhiệm vụ lần này đơn giản, lúc này lại đang đứng trong lửa bỏng.

Thấy Sắc vi thân thủ rất nhanh, Đức Luân không muốn lãng phí thời gian, gỡ khẩu Gatling sau lưng xuống. Khẩu súng nặng trĩu trong tay y giống như một món đồ chơi không đáng nhắc đến.

- Hội trưởng cần thận súng có hỏa lực mạnh.

Dương Tiệp Dư có tư chất của huynh trưởng, rất hiểu biết về vũ khí, lúc này cảm thấy căng thẳng.

- Các người đều phải chết.

Đức Luân cũng không nói nhiều, mỗi phút một ngàn phát bắn, y chỉ cần giờ súng lên phía trước bắn, toàn bộ có thể bị giết hết.

Vừa nói xong, Đức Luân hung dữ bóp cò súng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 438

Che Cả Ánh Mặt Trời

- Vì sao?

Trong phòng khách yên tĩnh của biệt thự, Dương Thần nhìn Tăng Mậu đã chết, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng hỏi.

Thái Ngung đứng phía sau thu hồi ám khí bắn ra. Nụ cười dần mất đi nói:

- Anh giết y, hậu họa nhiều lắm, thôi thì để tôi giết y, để tránh cho mọi người gặp phiền toái.

- Cô không phải là sát thủ, có lý do gì giết y?

Dương Thần hỏi.

Thái Ngung ngẫm nghĩ một chút, nói có bài bản hẳn hoi:

- Ông ta thông đồng để tù nhân chạy trốn. Cùng với công ty tài chính nước ngoài tấn công các công ty trong nước, quấy rối thị trường cổ phiếu, hẳn đều là tội danh.

- Cô là người của Viêm Hoàng Thiết Lữ, không phải là cảnh sát, thậm chí cũng không phải là người của cục an ninh. Cô có thể bắt y, nhưng giết y, xong việc của mình, có thể giúp cho thân phận của cô. Chỉ là người nhà họ Thái hẳn cô hiểu rõ, làm như vậy, cô sẽ gặp phiền toái không nhỏ

Trong lòng Dương Thần đầy nghi ngờ, thật sự không hiểu người phụ nữ trước mặt muốn làm gì.

Quen biết Thái Ngung một thời gian dài rồi, người phụ nữ này ít nói, nói năng thận trọng. Lạnh lùng thì còn hơn cả Lâm Nhược Khê. Đôi khi, không nói câu nào, chỉ làm việc. Làm cho người xung quanh không đoán được cô nghĩ gì.

Thái Ngung thản nhiên cười cười:

- Cứ cho là tôi trả ơn anh.

- Trả ơn?

- Chuyện nhà họ Liễu sau núi lần đó, con quỷ hút máu dùng dao chém. Rồi lần ở Brahma, cũng là anh ra tay cứu chúng tôi mới may mắn thoát được. Anh đã hai lần cứu tôi. Lần này, tôi giúp anh một chút, tôi vẫn có lời.

Dương Thần vô tình trêu:

- Tôi không nghĩ vì chuyện của tôi khiến cô không làm lại phải chịu tội.

Thái Ngung quay đầu đi chỗ khác, khẽ thở dài một tiếng:

- Anh phải biết rằng, hiện giờ anh không một mình. Bên cạnh anh có rất nhiều người cần anh bảo vệ. Anh không sợ bất cứ kẻ nào, nhưng không có nghĩa là bọn họ không sợ. Bắt đầu là nhà họ Hứa, sau lại đến nhà họ Liễu, giờ là nhà họ Tăng. Thậm chí, còn có một số gia tộc bí mật anh không biết.

Rất có khả năng trong tương lai họ sẽ đứng trước mặt anh.

Nếu anh vẫn giết người như vậy, anh giết những người này, đã số là những lãnh đạo cấp cao của Trung Quốc. Tăng Mậu vừa chết, học sinh cũ và bạn cũ của y chắc chắn sẽ hận anh. Một ngày nào đó khắp thiên hạ sẽ là kẻ thù của anh. Anh sống ở đất nước này có ý nghĩa sao?

Dương Thần im lặng, hắn biết những lời Thái Ngung nói là thật. Hắn không thể nói gì. Hắn có rất nhiều ràng buộc ở Trung Quốc, hắn chỉ có thể đôi mắt.

- Còn có một việc rất quan trọng, nếu vì sự tồn tại của anh, khiến lãnh đạo cấp cao Trung Quốc hoảng sợ. Chẳng khác nào nguy cơ của đất nước. Rất có khả năng, anh sẽ trở thành đối tượng cần diệt trừ của Hồng Mông.

Thái Ngung nghiêm túc nói:

- Anh đã gặp vị tiên bối đó, anh có tự tin, có thể thắng được Hồng Mông sao?

Trong đầu Dương Thần hiện lên bờ biển Lăng Hư Tử ngày đó. Hắn thở dài lắc đầu, thẳng thắn nói:

- Tạm thời... hắn là không thể.

Khi gặp ở Lăng Hư Tử, Dương Thần thật sự có một lần thấy rằng thực lực của hắn không phải số một thế giới thì cũng được liệt vài vài danh sách đầu. Nhưng khi gặp Lăng Hư Tử, hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ. Trên thế giới này, người duy nhất có thể thừa hưởng đất nước, không ngờ là người có thể khám phá ra cái mà hắn cho rằng đã đến giới hạn.

Hơn nữa, đó là một tổ chức, không phải một người.

Tuy nhiên, Dương Thần cũng không phải muốn làm võ sĩ hàng đầu thiên hạ. Ngược lại khi thấy Lăng Hư Tử đã giúp hắn rũ bỏ được một vài điều. Cuối cùng Dương Thần cũng có mục tiêu.

- Như vậy, tôi giết là lựa chọn đúng nhất.

Thái Ngung nghiêm nghị nói.

Dương Thần còn muốn nói gì đó, nhưng bị Thái Ngung ngăn lại.

- Anh đừng nói gì nữa, cùng đừng nghĩ nhiều. Tuy rằng tôi có chút căm ghét anh. Nhưng ít nhất thì đứa em ngốc của tôi lại thích anh. Tôi không muốn nó đau lòng, cho nên, coi như làm việc vì người khác, giúp anh chấm dứt những chuyện phiền toái.

Thái Ngung tỏ vẻ không kiên nhẫn, nhíu mày nói:

- Nếu những lý do đó không đủ, vậy thì là tôi giúp Nhược Khê, cô là người em xinh đẹp, cũng là em của tôi, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trong lòng Dương Thần thở dài một tiếng, thật ra, còn có điều hắn muốn hỏi. Nhưng, lúc này, cũng phải lúc hỏi, hắn thật sự muốn lập tức chạy về nhà.

- Anh đi đi, ở đây để tôi giải quyết.

Thái Ngung nhìn ra suy nghĩ của Dương Thần, nói.

Dương Thần nhìn cô cảm kích, chạy ra cửa.

Đợi cho tiếng động cơ ô tô đi xa, Thái Ngung im lặng ngồi trong căn phòng vắng vẻ, xem tivi, suy nghĩ miên man...

...

- Bùm bùm, chèo...

Tiếng viên đạn kim loại rơi xuống nền đá vang lên mấy tiếng lạch cách trong trẻo.

Vẻ mặt Đức Luân hung dữ, giống như hổ dữ. Cơ bắp nổi lên dứng mành làm người ta sợ không thở nổi.

Khẩu Gatling trên tay y gào thét điên cuồng như thú giữ, như phun vòi lửa. Đạn dày đặc làm thủng cả một bức tường.

- Mau trốn đi.

Khi Sắc Vi hét lên những lời này, vợ chồng Viên Hòa Vĩ cũng đã lôi mấy người Quách Tuyết Hoa, Lâm Nhược Khê vào phòng trong. Lúc này không phải lúc thể hiện sự dũng cảm.

Bản thân Sắc Vi cũng chưa lui bước, cô không phải Dương Thần, không thể coi thường viên đạn được. nhưng cơ thể cô được huấn luyện quanh năm, lại có phương pháp huấn luyện đặc biệt của Dương Thần, thế nên cũng không kém hơn so với cao thủ võ thuật kém cỏi tầm thường. Chiến thuật và sự nhanh nhẹn đều có đủ.

Không đợi khẩu Gatling tiến hành càn quét cô. Mũi chân Sắc Vi đã di chuyển, nháy mắt lui ra sau Đức Luân, trên tay không biết từ lúc nào cầm một sa ung màu bạc, đôi mắt xinh đẹp quyết rũ lúc này đầy sát khí. Giống như một lưỡi lê.

- Hừ!

Đức Luân không phải bình thường, nếu không cũng không dám đem một đội ngũ quân lính đánh thuê từ Myanmar xa xôi đến Trung Quốc thực hiện nhiệm vụ.

Không đợi Sắc Vi nhắm vào y, khẩu súng trên tay Đức Luân giống như một khẩu côn, trực tiếp lộn người, hướng về phía Sắc Vi.

Mắt thấy tuyệt sắc đã thành mưa máu, Sắc Vi lại nhanh chóng tránh sang bên trái của Đức Luân.

Đức Luân cũng không để cho Sắc Vi có cơ hội thở dốc. Lại một lần nữa lên nòng, đạn giống như hoa bay, quét ngang hàng loạt.

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang lên, vài thành viên hội Hồng Kinh thành vật hi sinh bất hạnh, bị viên đạn xuyên qua người, chết ngay tại chỗ.

Sắc Vi cũng không nghĩ, cơ thể Đức Luân cao lớn như vậy, động tác lại có thể nhanh nhạy đến thế. Hơn nữa, khả năng khống chế súng rất tốt. Đạn bắn ra, chỉ giết chết những anh em của hội Hồng Kinh, chưa động đến tên lính đánh thuê Myanmar trong đám hỗn chiến nào.

- Đứng động đến Lâm Nhược Khê, tôi muốn giết cô ta.

Cao Quốc Hùng được sự bảo vệ của một tên lính đánh thuê, cuối cùng có cơ hội thở, không khỏi lớn tiếng kêu. Cho dù hôm nay đến đây không thể về nhà, y cũng không hi vọng Lâm Nhược Khê có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

- Không cần anh nói những lời vô nghĩa.

Đức Luân hừ lạnh một tiếng. Không dám liều lĩnh, chỉ có thể né tránh Sắc Vi, chuyển súng máy, bắt lên bức tường biệt thự hơn mười phút.

Dù sao cũng là biệt thự đã cũ, dưới sự tấn công mãnh liệt của đạn, vôi vữa, gỗ lạt bay loạn xạ.

Đức Luân lắc mình một cái đi vào bức tường kia, dùng cơ thể cường tráng của y, giống như một tảng đá lớn, đập vào tường.

- Rầm.

Một tiếng động lớn vang lên, bụi đất bay mù mịt.

Vách tường không ngờ đổ ầm ầm, lộ ra một lỗ thủng lớn.

Mấy người Lâm Nhược Khê cùng vợ chồng Viên Hòa Vĩ đang tránh trong căn phòng đó đều hết sức sợ hãi. Hiên nhiên không nghĩ Đức Luân sẽ dùng cách này để bắt họ.

Sắc Vi cách đó không xa nghĩ Đức Luân sẽ cho cô một đòn trí mạng mặt cũng trắng bệch. Cô hoàn toàn không thể tưởng tượng được, những người trong phòng này nếu bị súng quyết ngang mà chết cô sẽ đối mặt với Dương Thần như thế nào.

Ngay trước mặt cô cũng không thể bảo vệ được người nhà của hần.

Hần có thể nghĩ cô cố tình để Lâm Nhược Khê bị giết.

Vừa nghĩ đến việc này, cô phát điên. Sắc Vi không chút do dự trực tiếp phi thân đến trước mặt đám người Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa. Khi Đức Luân xoay người cô đã đối mặt với Đức Luân.

- Chạy mau.

Sắc Vi hét lên một tiếng, làm mấy người trong phòng đã khiếp sợ tỉnh lại. Đồng thời sa ung trong tay cũng nhắm ngay vào Đức Luân.

Đối phương là lính đánh thuê không sợ chết. Cho dù cô ở phía sau y, lấy súng chĩa vào gáy y, y cũng không thay cho cô, vẫn giết mục tiêu y cần xử lý.

Sắc Vi đánh cuộc không nổi cho nên, cô lựa chọn che trước mặt mấy người Lâm Nhược Khê.

Trong nháy mắt, mấy người Lâm Nhược Khê bị Sắc Vi che trước mặt vẫn không di chuyển nửa bước.

Mọi người gần như không thể tin được, Sắc Vi không ngờ dùng thân mình ngăn cản Đức Luân. Có vẻ đang muốn chết cùng Đức Luân.

Niềm tin là gì, khiến cho một người con gái trẻ tuổi gần như không có quan hệ với họ lựa chọn như vậy?

Mắt Quách Tuyết Hoa đỏ lên, nghĩ đến bộ dạng sợ hãi của Sắc Vi buổi sáng, không kìm nổi nước mắt..

Lâm Nhược Khê cũng hoàn toàn không hiểu. Nhìn người con gái tóc dài bay trong gió, tay cầm súng, đứng ngạo nghễ giữa đồng đồ nát hoang tàn. Cô như bị kim đâm vào tim, thực sự làm cô bị choáng.

- Cô gái, cô là đối thủ không tôi.

Đức Luân đột nhiên nhếch môi.

- Đáng tiếc, tôi còn chưa muốn chết.

Sắc Vi nắm chặt sa ung, đang định bắn. Không nghĩ Đức Luân chột di chuyển.

Không xong.

Sắc Vi đột nhiên ý thức được, cô vẫn đánh giá sai Đức Luân.

Đức Luân vừa di chuyển, đã đến bên trái mọi người. Tay nắm khẩu Gatling, nhếch mép nhìn Sắc Vi cười tàn nhẫn.

- Đều là tìm cái chết.

Súng máy bắt đầu bắt ra những tia lửa đạn.

Sắc Vi đau khổ nhắm mắt lại, cô biết mình thua, không có người đàn ông kia giúp đỡ, cô vẫn còn kém nhiều lắm.

Mấy người Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa không có thời gian để hiểu vì sao lại thế. Thậm chí, Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa còn đang sợ hãi, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Nhưng, dù Sắc Vi nhắm mắt đón chờ cái chết, lại thấy, tiếng súng máy im hẳn, không xảy ra gì cả.

Sắc Vi mở mắt ra, quay đầu nhìn sang phía Đức Luân. Mọi người Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa cũng đồng loạt nhìn sang đó.

Khi mọi người đang không hiểu chuyện gì xảy ra, một người xuất hiện như trong phim...

Chỉ thấy một dáng người mặc quần bò màu nâu, giày da màu nâu. Đôi tay trắng nõn, tóc vàng, đeo kính đen, thản nhiên đứng ở phía đó.

Cho dù chỉ nhìn thoáng qua, cô ăn mặc đơn giản đến tùy tiện, nhưng làm người ta cảm nhận được vẻ đẹp hoàn mỹ. Khí chất của cô làm người ta sinh ra lòng ghen tị.

Một hình ảnh trái ngược, tay trái của cô không ngờ giữ một khẩu Gatling.

Khẩu súng nặng đến ba mươi kg trong tay cô không hề là gì, chỉ giống như một thứ đồ chơi của trẻ nhỏ.

Thực sự nếu không đủ kỳ lạ, thì giày của cô giẫm lên không phải sàn nhà mà cơ thể Đức Luân chết chưa nhắm mắt.

Người phụ nữ da trắng dường như không thấy vẻ mặt giật mình của mấy người Sắc Vi. Cũng không để ý đến phản ứng của xung quanh khi đột nhiên cô xuất hiện. Khi Đức Luân chết, bình tĩnh gỡ kính ra, lộ ra đôi mắt màu xanh đầy say mê.

- Chào mọi người, tôi là Christine, rất vui được gặp mọi người.

Dưới ánh nắng chiều, nụ cười của Christine rạng rỡ đến lạ, giống như che

cả ánh mặt trời.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 439

Lời Không Thể Ngăn

Trên thực tế, nếu Christine không tự giới thiệu thì có lẽ những người ở đây đã do dự một chút. Nghi ngờ có phải mình hoa mắt hay không. Vì sao ngôi sao điện ảnh hàng đầu của thế giới đột nhiên lại xuất hiện ở đây. Cách ăn mặc, lại còn có súng máy, giết đám lính đánh thuê, rồi chào bọn họ.

Nhưng Christine vừa thừa nhận thân phận của mình làm cho mọi người ở đây thêm chút luống cuống. Bởi vì, họ không thể tưởng tượng có cuộc gặp gỡ như vậy.

Ai nghĩ có một ngày sẽ gặp được ngôi sao nổi tiếng quốc tế đến nhà, giết tên sát thủ cứu mình?

Năm mơ cũng khó thấy.

- Mọi người hình như gặp phiền toái gì?

Christine không ngờ là nói tiếng Trung, lúc này cảm giác cô không phải là ngôi sao của Mỹ. Hơn nữa, cô cũng không để ý về mặt khác thường của mọi người, mà nhìn đông hốt độn ngoài sân. Đối với máu tanh không hề có chút sợ hãi.

- Hình như có người muốn đến giúp chúng ta.

Vừa mới dứt lời, hai bóng đen lập tức nhảy qua tường, giống như hai tia điện. Sau khi đám lính đánh thuê kinh ngạc, thì cổ họng hai người lính đánh thuê đã phụt máu.

Hai bóng người không phải ai khác chính là sau khi Dương Thần báo tin, Molins và một đội viên khác Fanny của tiểu đội Hải Ưng đã đến. Đáng tiếc, hai người vẫn đến chậm.

Thuận tay dùng mã tấu giết hai người lính đánh thuê. Molins vội vàng nhìn tình hình trong phòng, nếu người nhà của Minh Vương đã bị tổn thương, thì hậu quả y không thể gánh được.

Khi thấy mấy người Lâm Nhược Khê bình yên vô sự, chỉ bị sợ hãi một chút, Molins mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng, Molins kinh ngạc nhìn Christine đang cầm súng máy.

Bất chấp trong sân còn bảy tám gã lính đánh thuê Myanmar. Molins trực tiếp quỳ gối, nhìn về phía Christine cúi thấp đầu.

Fanny nhìn thấy đội trưởng không ngờ có hành động kỳ quái này, nhìn sang, khi thấy Christine, vẻ mặt trở nên sợ hãi, quỳ rạp xuống đất.

- Rất vinh hạnh có thể gặp ngài ở đây, thưa ngài.

Molins trình trọng nói.

Christine lơ đãng, nhíu môi:

- Còn có người, không giết sao?

Molins nghiêm mặt, vui vẻ nói:

- Vâng.

Sau đó nhìn Fanny. Nhanh như gió, đi đến bên mấy người lính đánh thuê. Mấy người này cũng không có ý đồ phản ứng lại Nhưng cơ thể cũng không phản ứng kịp.

Trong nháy mắt, mấy người đã bị giết hết.

Mặc dù là những người lính đánh thuê tiêu chuẩn cao của Châu Á. Nhưng đối với Hải Ung mà nói, chỉ là tiêu chuẩn mới. Ngay cả đặc công cũng không tính đến, không nói gì đến những người lính này. Cho nên, từ đầu cũng không dùng đến súng.

Cao Quốc Hùng giống như người mất hồn, toàn thân toát mồ hôi. Khi Molins nhắc y lên như bao hàng, ném xuống trước mặt mọi người. Cao Quốc Hùng sợ tới mức tè ra quần. Làm xung quanh y toát ra mùi khó chịu. Nhìn mọi người về tội nghiệp, cả người run rẩy, không dám nói câu nào.

Ôm mộng không thành thì chết nhưng y vẫn bị hình ảnh giết người trước mắt dọa cho choáng váng.

- Thưa ngài, xin hỏi có cần giết người này không?

Molins nhìn Christine hỏi. Y cho rằng giết Cao Quốc Hùng là việc làm ghê tởm.

Christine còn cười cười nhìn mấy người Lâm Nhược Khê.

- Đây là người thuê nhóm lính này, mọi người thấy có đang ghét không?

Sắc Vi cũng thế, mấy người Quách Tuyết Hoa và Viên Hòa Vĩ cũng thế, đều đang mơ mơ màng màng. Đột nhiên có nhiều thay đổi vẫn chưa hiểu chuyện gì.

Nhưng thật ra Lâm Nhược Khê từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh. Sắp xếp lại suy nghĩ, nhìn Christine nói:

- Giao y cho cảnh sát, giết y không có ý nghĩa.

Đôi mắt màu xanh xinh đẹp của Christine lộ vẻ thích thú. Nhìn Molins phát tay, đồng thời hỏi lại:

- Xin hỏi, là vợ của Dương Thần sao?

Khi Christine đánh giá mình, Lâm Nhược Khê tất nhiên cũng nhìn cô. Cô có lẽ biết vì sao Christine đến đây. Dù sao trận đấu ngôi sao Ngọc Lôi sắp bắt đầu. Christine là giám khảo nên đến Trung Quốc.

Chẳng qua, cô không nghĩ người phụ nữ này sẽ xuất hiện bằng cách vô cùng kỳ lạ như vậy.

Trong đời thực, Christine cũng vô cùng nhuần nhuyễn như tác phẩm điện ảnh. Tuy rằng Lâm Nhược Khê không quan tâm, nhưng cảm thấy chưa có người phụ nữ nào có thể so sánh với cô về vẻ đẹp. Nhưng hôm nay, cô phát hiện, nếu không tính đến sự khác biệt về thẩm mỹ phương đông và phương tây, thì Christine thật sự là người hoàn mỹ.

- Tôi là Lâm Nhược Khê, thật sự là lần gặp mà tôi không ngờ. Cô Christine.

Lâm Nhược Khê thân thiện bước lên, giơ bàn tay mềm mại trắng nõn ra, vẻ mặt không thể hiện nhiều tình cảm lắm, vẫn lạnh lùng như cũ.

Christine cũng cười cười ngọt ngào, bắt tay Lâm Nhược Khê.

- Vì sao không cười một chút? Đây là một buổi chiều đáng nhớ, cô Lâm và cả nhà vượt qua mối nguy lớn.

- Việc này không có gì đáng cười.

Lâm Nhược Khê nói, đồng thời nhìn Sắc Vi đang thở dốc phía kia, hiển nhiên cuộc giao đấu ngắn ngủi vừa rồi đã làm Sắc Vi mệt mỏi.

Christine cũng nghĩ đến một việc khác, cười khanh khách nói:

- Cô Lâm, không phải cô nghĩ là tôi là một tình nhân nào đó của chồng cô? Cô đừng nghĩ oan cho tôi, tôi cũng không phải người phụ nữ không có lễ nghĩa. Tuy rằng hấn rất nhiều phụ nữ, nhưng tôi không phải là một trong số đó. Cho nên, nếu cô bất mãn vì thế, hoàn toàn có thể yên tâm.

“Lời không thể ngăn” hoàn toàn là ở sau đó. Người khác nhìn không thể nào quen được. Christine đắc ý nói xong, mới phát hiện, những người ở đây đều có chút xấu hổ.

Đặc biệt là Sắc Vi, vừa mới bình tĩnh lại một chút, mặt lại đỏ như trái táo chín.

Quách Tuyết Hoa ngượng ngùng nhìn vợ chồng Viên Hòa Vĩ và Dương Tiệp Dư. Con của mình trắng hoa, không ngờ đến người nước ngoài cũng biết. Còn vú Vương và Trình Tú vẫn đang trong giai đoạn kinh hải nên cũng không để ý nhiều.

- Tôi... tôi đi trước.

Sắc Vi cảm thấy ở lại không tốt nên lập tức bước ra ngoài. Nhìn mấy người cấp dưới, bảo mấy anh em hội Hồng Kinh thu dọn tàn cuộc. Sau đó mình đi nhanh về nhà.

Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê đều tỏ vẻ nghi ngờ. Hai người không nghĩ, người đột nhiên đến cứu mình là cấp dưới của Sắc Vi. Nghĩ đến ban nãy Dương Tiệp Dư vừa gọi Sắc Vi là hội trưởng. Không hẹn cùng đoán chắc thân phận của Sắc Vi.

Cao Quốc Hùng lập tức bị người của hội Hồng Kinh mang đi. Mấy thi thể trong sân cũng bị dọn đi. Cũng bắt đầu có người dọn dẹp dấu vết đánh nhau.

Một lát sau, một chiếc BMW màu trắng chạy như bay dừng lại, một đám bụi mù dừng lại ngoài cửa.

Dương Thần bước xuống xe, đi vào đám lộn xộn trong sân. Khi nhìn thấy bức tường của biệt thự bị đổ, thấy mấy người Lâm Nhược Khê bình yên vô sự. Nhẹ nhàng thở phào. Nhưng thấy bóng Christine, Dương Thần lập tức có chút đau đầu, cười khổ đi lên phía trước hỏi:

- Sao đột nhiên em tới đây, cũng không báo trước một tiếng.

- Nếu em không đến sớm, thì người vợ xinh đẹp của anh có thể đã xảy ra chuyện.

Christine nói giậm lên người Đức Luân vài cái.

Thấy Dương Thần không hiểu, Quách Tuyết Hoa nhìn Dương Thần nói lại chuyện vừa rồi mới xảy ra.

Sau khi nghe xong, Dương Thần sầm mặt, nhìn những xác chết trong sân, cũng hiểu được phần nào chuyện vừa xảy ra. Trong lòng nghĩ lại cảm thấy sợ, không nghĩ Cao Quốc Hùng sẽ thuê người đến. Sắc Vi thật sự không thể ngăn cản được.

Hắn vẫn thật sơ xuất. Lúc trước nói chuyện với Thái Ngưng ở biệt thự, thời gian đó thiếu chút nữa biến thành một thảm kịch khó có thể bù đắp.

Không chỉ người nhà hắn ngay cả Sắc Vi cũng sẽ chết.

May mắn ông trời vẫn thiên vị hắn. Cũng không để hắn hối hận cả đời, có thể chuyện này là một bài học.

Lúc này Dương Thần nhìn Christine có chút cảm kích.

- Không cần cảm ơn tôi, nếu không tôi sẽ kiêu ngạo.

Christine nghiêm trang nói.

Dương Thần lắc đầu. Người phụ nữ này không giống như vẻ bề ngoài. Ngược lại hỏi Quách Tuyết Hoa:

- Sắc Vi đâu?

Hắn hơi lo lắng không biết Sắc Vi có bị thương hay không?

- Vừa mới về nhà, không biết có việc gì không, hay là con qua xem.

Quách Tuyết Hoa thân thiết nói, cũng không quan tâm đến thân phận nhạ cảm của Sắc Vi.

Dương Thần đang do dự, nhìn về phía Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê tránh ánh mắt của Dương Thần. Nhìn vú Vương nói:

- Vú Vương, buổi chiều công ty con có việc phải giải quyết, bảo mọi người trong nhà dọn dẹp chuẩn bị một chút. Chỗ nào bị tổn hại thì sửa nhanh. Con đi trước, tôi không cần chờ con ăn cơm, hắn là khuya con mới về.

Nói xong, Lâm Nhược Khê nhìn Quách Tuyết Hoa chào rồi đi.

Mọi người ở đây không phải là đầu gối, rõ ràng cảm nhận được Lâm Nhược Khê đang trốn tránh việc gì. Quách Tuyết Hoa có chút khó xử thờ dài. Ban đầu bà đứng về phía Lâm Nhược Khê. Dù sao cũng là người cùng nhà. Nhưng xảy ra việc vừa rồi, bà cũng có chút khó xử.

- Hóa ra người phụ nữ đó là tình nhân của Dương Thần sao. Vừa rồi tình nhân muốn bảo vệ vợ? Thật sự là cảm động.

Christine lập tức hiểu mọi việc, cảm thấy kỳ lạ, hào hứng nói.

- Cô không thể nói ít đi vài câu sao?

Dương Thần hiển nhiên rất hiểu người phụ nữ “Lời không thể ngăn này”

Christine giả vờ giả vịt bước ra phòng ngoài, đưa tay ném khẩu súng sang

một bên:

- Tốt, nói như người Trung Quốc các anh, nhà nào cũng có chuyện khó nói. Tôi chỉ không nghĩ người không coi phụ nữ là gì, sẽ có lúc đau đầu vì phụ nữ. Cho nên cảm thấy hứng thú thôi...

- Cô nói ít đi vài câu đi.

Giọng Dương Thần nặng thêm, thậm chí hận không thể xông lên đánh nhau với người phụ nữ này.

Christine cười cười, vẻ mặt nhìn Molins và Fanny có chút tự đắc nói:

- Nhìn xem, thần tượng của mọi người làm tôi không biết làm sao nữa rồi.

Nói xong, Christine biến mất như một cơn gió. Ngoài Dương Thần những người ở đây không biết cô làm thế nào rời đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 440

Nước Chanh

Mặc dù trong con mắt của rất nhiều người ngoài, đối tượng tấn công chính lần này Công ty Quốc Tế Ngọc Lôi đang còn nằm trong tình trạng tê liệt. Khi phiên giao dịch chứng khoán Mỹ bắt đầu Quốc Tế Ngọc Lôi sẽ bị ép phân chia không còn một mảnh xương cốt.

Nhưng người nắm giữ toàn bộ sự việc giống như Dương Thần, Lâm Nhượng Khê và người nhà họ Viên và đội Athéna của Quốc Tế Ngọc Lôi. Còn lại hoàn toàn không quan tâm đến những mối nguy này.

Nếu có năm mươi tỷ tiền vốn còn không thể khắc phục khó khăn. Thì quả đúng như Lâm Nhượng Khê nói với Athéna:

- Tôi thuê mọi người không phải để nói những lời vô nghĩa.

Thật sự có thể thiệt hại, cũng chỉ có Lâm Nhượng Khê quan tâm đến việc nhà cũ bị phá hủy rất nhiều chỗ, sửa chữa lại mất không ít thời gian. Hơn nữa, dù sửa như thế nào cũng không thể giống như trước kia.

Đương nhiên, qua việc lần này, người trong nhà ít nhiều có hiểu biết hơn về Dương Thần. Lâm Nhượng Khê trực tiếp chọn cách lảng tránh Dương Thần. không nói lời nào đến Quốc Tế Ngọc Lôi giải quyết công việc.

Các triết nhân đã nói:

“Cách khinh miệt người khác hoàn hảo nhất chính là im lặng”

Dương Thần ngược lại không biết là Lâm Nhượng Khê khinh thường hắn, nhưng tức giận là chắc chắn. Không phải không biết, nhưng biết cũng không thể làm gì.

Sắc Vi làm tình nhân, không ngờ không có ác ý gì với Lâm Nhượng Khê. Còn dùng chính sinh mạng của mình bảo vệ người nhà, giống như tát vào khuôn mặt kiêu ngạo của Lâm Nhượng Khê một cái.

Hơn nữa, Lâm Nhượng Khê có khổ cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng. Cô nhất định phải cảm kích Sắc Vi. Cho dù người chấm dứt hết thảy mọi việc chính là cô gái lảm lời Christine. Nhưng, Sắc Vi vẫn là người kéo dài thời gian, do đó mới cứu được mọi người.

Lâm Nhượng Khê không có lý do gì căm thù ân nhân cứu mạng mình. Cho nên, cô chỉ có thể đem tất cả uất ức, xấu hổ, giận dữ và đau khổ trút lên người Dương Thần.

Cục cựa Sắc Vi ơi, việc này làm cho hắn phải đau đầu giữa hai người rồi.

Dương Thần thầm cười khổ trong lòng.

Cũng may thần kinh của Dương Thần khá vững. Biết hiện giờ hắn ở nhà

sẽ thành một bia bắn tên, mọi người đều hướng vào hắc bắn tên. Nhưng là giả vờ giả vệt thân thiết hỏi mấy người Quách Tuyết Hoa vú Vương có bị thương không, sau đó giao cho tiểu đội Hải Ưng bảo vệ mọi người. Sau đó mới tùm tùm cười đi ra cửa sang nhà Sắc Vi.

Đây là lần đầu tiên đến nhà Sắc Vi và Mạc Thiên Ny ở. Cửa chính đang mở, cũng không biết Sắc Vi cố ý hay là không muốn đóng.

Phong cách xây dựng căn nhà lớn cũng không khác nhà họ Lâm là mấy. Chỉ là phong cách bên trong có vẻ sâu xa hơn. Có lẽ đều được xây dựng từ đời nhà Minh.

Mấy bức tranh Tây Dương xen kẽ những bức thư họa. Trang trí không ngờ lấy tượng điêu khắc gỗ và đá là chủ đạo. Nếu là người nhát gan sống ở đây, buổi tối có lẽ không dám ra ngoài, khắp nơi đều là những hình thù kỳ quái.

Dương Thần đi vào trong phòng bếp, thấy Sắc Vi đã bình tĩnh trở lại, đang lấy nước chanh tươi từ trong tủ lạnh ra. Nhàn nhã uống, nhìn không giống mới trải qua một trận chiến lớn.

Nhìn thấy Dương Thần đột nhiên xuất hiện trong nhà mình, Sắc Vi cũng không ngạc nhiên, điềm tĩnh cười:

- Muốn uống một ly không?
- Xem ra anh lo lắng thừa, hắc là không bị thương.

Dương Thần nhìn khắp người Sắc Vi. Sắc Vi đã thay bộ quần áo ngủ ở nhà, đi lại không thấy có chút gì trở ngại, làm Dương Thần yên tâm.

- Người đàn ông cao to kia ngay từ đầu đã không thích chiến đấu, cho nên, em không có cơ hội đấu với y. May mắn là Christine tới... Đúng rồi...

Sắc Vi tò mò hỏi:

- Ông xã, Christine không phải là diễn viên sao? Sao võ công của cô ấy lợi hại vậy. Em tuyệt nhiên không biết cô giết người đàn ông đó như thế nào.

Sắc Vi không phải người yêu ca nhạc và điện ảnh, nên hiểu biết về Christine cũng có hạn. Cho nên đối với chuyện vừa xảy ra, cũng không có rung động quá lớn. Chỉ muốn nói đến thực lực mà Christine che giấu. Sắc Vi vẫn không chút do dự cho rằng, Dương Thần chắc chắn hơn Christine kia.

- Đừng để ý đến người phụ nữ đó, tốt nhất tránh xa ra, nếu không sớm muộn gì cũng gặp họa.

Dương Thần nhú mày nói:

- Cô ta làm gì có võ công gì, đó là thực lực cơ thể của cô ta thôi.
- Thực lực cơ thể?

Sắc Vi nhấp một ngụm nước chanh, hiển nhiên không hiểu rõ, nhưng thấy Dương Thần không muốn nói cũng không hỏi tiếp.

Dương Thần tiến lên phía trước, vòng tay qua eo nhỏ nhắn của cô gái, khẽ sát mặt cô.

- Trước kia anh đã nói, việc nguy hiểm anh giúp em đối mặt là tốt rồi.

Nhưng luôn làm ra vẻ không sao. Anh nói rồi, nếu có chuyện em cứ gục vào ngực anh khóc một chút, mắng anh một chút. Anh muốn thấy em bình thường như vậy. Thiếu chút nữa đánh mất tính mạng cũng giống như không có việc gì, bảo anh phải làm sao bây giờ, Sắc Vi... Anh không muốn việc gì em cũng phải chịu đựng, làm anh không biết em nghĩ gì...

Sắc Vi cắn môi, cầm cốc, uống một ngụm nước chanh. Nhưng cũng không nuốt xuống, mà ngẩng đầu lên hôn môi Dương Thần.

Dương Thần cũng mơ hồ hôn lại Sắc Vi. Cảm thấy được đầu lưỡi mềm mại của Sắc Vi đã quyến vào lưỡi hắn. Nước chanh trong miệng Sắc Vi đi sang miệng hắn.

Sắc Vi dường như tập trung tinh thần, buông cốc, vòng tay qua cổ Dương Thần. Dường như muốn hòa cả người vào Dương Thần.

Mũi cảm nhận được hương nước hoa quen thuộc, ngực cảm nhận được cơ thể đầy đặn của Sắc Vi. Bầu ngực đầy đặn của cô khiến hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Sau nụ hôn nồng nhiệt Sắc Vi thở hồng hộc, mắt giống như phủ một lớp sương mù, đầy nước nhìn Dương Thần.

- Vị nó thế nào?

- Ừ...

- Nước chanh đấy.

Dương Thần liếm môi, mỉm cười nói:

- Ngọt ngào, êm ấm...

Sắc Vi thản nhiên cười:

- Đây là cảm nhận của em, suy nghĩ của em chính là như thế... Giờ anh hiểu chưa?

Dương Thần im lặng, nặng nề thở ra một hơi, than thở hàng nghìn hàng vạn lần. Không nói gì nữa, chỉ vòng tay ôm chặt người con gái vào lòng.

Một lúc lâu, Sắc Vi im lặng mở mắt, chớp chớp mi, thản nhiên nói:

- Thật ra, em không hoàn hảo. Trước kia chờ đợi cũng thành thói quen.. Tuy nhiên, ông xã, anh biết không. Thiện Ny thường thường than thở với em, anh là người làm xong không chịu trách nhiệm, là tên khốn khiếp.

Dương Thần có chút xấu hổ, dò hỏi:

- Tiểu Thiện nói anh thế nào?

Dương Thần không ngờ Mạc Thiên Ny tố cáo hắn trước mặt Sắc Vi. Có lẽ là bất mãn với hắn thôi. Hàng ngày đều tỏ vẻ bận rộn, nhiều việc, hắn sao có thể chu đáo. Người phụ nữ này nên đánh đòn.

- Thiện Ny nói, chúng em chuyển nhà lâu như vậy anh cũng không đến thăm bọn em. Hai chúng em cũng chưa có lực hấp dẫn bằng Lâm Nhược Khê. Nhưng nếu anh thật sự bất công như vậy, chúng em phải tìm người đàn ông khác thôi.

Sắc Vi nghiêm túc nói.

Dương Thần dờ khóc dờ cười. Lâm Nhược Khê hiện giờ đang chiến tranh lạnh với hắn. Hai tình nhân của hắn không ngờ lại có ý kiến này. Sắc Vi mượn lời của Mạc Thiện Ny, nhưng rõ ràng cũng là suy nghĩ của cô.

- Những câu đùa này sau này đừng nói nữa, anh sẽ đem thăm mọi người nhiều. Ai bảo Thiện Ny tính tình mạnh mẽ, không có việc gì sẽ không gọi điện thoại cho anh. Anh còn sợ làm chậm công việc của cô ấy.

Dương Thần nói.

- Em thì sao, hiện giờ đang thất nghiệp.

Sắc Vi chu miệng nói.

Thất nghiệp? Dương Thần cứng đờ mặt, cười nói:

- Nếu cục cưng của anh nhàm chán như vậy, không bằng đưa hội Hồng Kinh đến thành phố khác, tương lai có thể thành bang xã hội đen hạng nhất Trung Quốc.

- Thật ư?

Sắc Vi đột nhiên mắt sáng lên, tràn đầy khát vọng nói:

- Nếu ông xã ủng hộ em như vậy, em thật sự muốn đi.

Dương Thần lạnh gáy, đây hình như là cạm bẫy.

Nhíu mày nhìn Sắc Vi nói;

- Cục cưng, em nói thế có ý gì, không phải em muốn khuếch trương thanh thế hội Hồng Kinh chứ?

Sắc Vi không chút do dự nói:

- Thật ra gần đây những thế lực lớn tìm đến em, hi vọng hội Hồng Kinh chúng em liên kết mở rộng thế lực. Em... có chút động lòng. Nhưng em sợ ông xã không cho phép em tiếp tục. Cho nên, em hỏi anh một chút.

Dương Thần ngược lại hít một ngụm không khí, quả nhiên trúng kế. Hóa ra Sắc Vi đã có kế hoạch trước.

- Sao đột nhiên lại muốn làm thế, trước đây không phải cảm thấy là chán sao, giao hết mọi chuyện cho Dung Dung sao?

Dương Thần buồn bực hỏi.

Sắc Vi dường như cảm thấy không có ý tốt, cúi đầu nói:

- Tuy rằng hiện giờ em hợp tác với công ty của ông xã, nhưng em phát hiện, em kinh doanh không tốt. Việc này em không giúp được gì. Hơn nữa, hiện tại gần như ngày nào em cũng ở nhà, không có bạn bè bên ngoài gì. Đối với mấy chị em bên trong không có nhiệt tình gì, tổ chức càng ngày càng tản mạn. Cho nên, em muốn mở rộng thế lực một chút cũng không có gì là không tốt...

Dương Thần cảm thấy hắn vẫn coi thường Sắc Vi, coi cô là người cam chịu. Có lẽ cô giỏi chịu đựng về tình cảm nhưng không có nghĩa cô an phận ngồi một chỗ cả đời.

Từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của cha là Tư Đồ Minh Trạch. Cho dù Sắc Vi không phải người thích giết chóc, nhưng không có nghĩa là cô không thích

tranh giành địa bàn, khuếch trương thanh thế.

Lúc trước thâm tóm Đông Hưng, Dương Thần đã thấy ngọn lửa hùng hực thiêu đốt trong mắt cô. Hiện giờ, ngọn lửa đó hình như lại bắt đầu cháy.

- Người ta nói, nếu yêu một người, nên ủng hộ việc họ làm, nhưng anh không nghĩ rằng anh lại đi ủng hộ cô gái của anh đi khuếch trương xã hội đen...

Dương Thần lắc đầu nói.

Sắc Vi hào hứng hôn lên má Dương Thần một cái.

- Em biết ông xã sẽ không làm mất đi hi vọng nhỏ của em. Chỉ cần ông xã đồng ý, em không sợ gì cả.

Dương Thần tất nhiên hiểu được ý của Sắc Vi. Nếu hần đồng ý để cô đi làm việc này, tất nhiên sẽ giúp cô khi cô khó khăn.

Trên thực tế, việc này đối với Dương Thần cũng không có gì lắm. Không nói đến việc hội Hồng Kinh đã là một trong những bang hội lớn nhất trong nước. Khuếch trương lớn hơn nữa cũng không khó khăn. Trung Quốc không thể so sánh với xã hội đen Mỹ và Mafia Châu Âu. Xã hội đen Trung Quốc chỉ là nhỏ, bang phái mạnh nhất ở Trung Quốc chính là quân đội.

Giống như cho người phụ nữ của mình một niềm vui, Dương Thần đương nhiên không để ý.

Tình hình cụ thể, Dương Thần cũng không hỏi nhiều. Xã hội đen Sắc Vi chuyện nghiệp hơn hần. Nhưng được Sắc Vi nhắc nhở, hần thật sự bồi hồi nghĩ đến Mạc Thiện Ny.

Người phụ nữ cao ngạo. Bên ngoài cứng rắn nhưng trên thực tế trong bụng đã mắng hần mấy trăm ngàn lần.

Dương Thần im lặng suy nghĩ. Cười cười từ biệt Sắc Vi, lái xe đến trụ sở Quốc Tế Ngọc Lôi. Lúc này hần Mạc Thiện Ny đang làm việc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 441

Chẳng Làm Gì Hết

Lúc đến trụ sở chính của Ngọc Lôi, Dương Thần phát hiện bãi đỗ xe đã đầy quá nửa rồi.

Mặc dù đây là hai ngày nghỉ phép nhưng Ngọc Lôi gặp phải đại nạn nên tất cả nhân viên, bất luận là có đến được hay không đều phải có mặt.

Suy cho cùng, phúc lợi của Ngọc Lôi rất hấp dẫn, hơn nữa các nhân viên đều có niềm tự hào sâu sắc với công ty, mọi người đều không mong sẽ mất đi một chỗ dựa vững chắc.

Dương Thần đột nhiên cảm thấy mình không chỉ giúp bà xã Lâm Nhược Khê mà còn giúp vô số công nhân ở Ngọc Lôi và gia đình họ, vô tình bản thân đã làm được một việc thiện lớn.

Đáng tiếc, Dương Thần biết là thế giới này không tồn tại Thiên Đường hay Địa Ngục, nói cách khác thì chí ít bản thân cũng có thể được kéo trở lại từ mấy tầng địa ngục.

Xe của Lâm Nhược Khê không có ở chỗ cô hay đỗ xe. Dương Thần đoán rằng nên trực tiếp đi đến các cơ sở của khu resort Athena. Suy cho cùng thì đó là tấm thẻ cốt lõi để vượt qua cửa ải lần này. Chỉ cần thị trường cổ phiếu bên Mỹ dành thắng lợi lớn. Thế thì cái Ngọc Lôi đạt được không chỉ là sự trở lại mà còn kiếm được một khoản kék sù đây.

Bước vào bên trong tòa nhà, khách đến toàn là những thành phần tri thức trông có vẻ rất vội vàng. Trên khuôn mặt mỗi người đều hiện rõ 2 chữ nghiêm nghị và mệt mỏi, nhưng không ai dám lơ là vào thời điểm quan trọng này.

Việc công bố Lâm Nhược Khê không thu được đầy đủ tiền vốn của công ty cũng là do chiến thắng bất ngờ này, chỉ khổ cho các nhân viên trong công ty vẫn đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Đi thang máy xuống tầng trệt của bộ phận Tài chính, xung quanh thật im ắng, gần như tất cả mọi người đều đang bận ở phòng làm việc lớn. Đi dọc hành lang, một không khí im lặng, vắng vẻ bao trùm.

Tuy nhiên, đi qua chỗ rẽ thứ nhất, đột nhiên Dương Thần nghe thấy một âm thanh quen thuộc phát ra từ cửa thoát hiểm ở phía cuối hành lang.

- ...Phó tổng Lý, đừng như thế mà.... . nhớ có người đi ngang qua thấy thì...

- Sợ cái gì, mọi người đều đang bận cả, xem cô mấy ngày nay có vẻ mệt mỏi, trông cô gầy đi nhiều đấy...

- Vâng.... phó tổng Lý...chúng ta thế này, không được đâu...

- Nguyệt Nhi, chẳng lẽ cô không thích tôi ư?

- Không phải như thế đâu...a...

Dương Thần đứng ngoài cửa, nửa cười nửa mỉa, không ngờ vị phó chủ tịch Lý Minh Hòa lại có quan hệ với Ngô Nguyệt - cô trợ lý phẳng như sân bay của Lâm Nhược Khê. Làm sao có thể nghĩ được là cái cô Ngô Nguyệt chả có chút nữ tính nào hết lại có ngày hôm nay. Có điều, sở thích của ông Lý Minh Hòa này thật là kì lạ, không ngờ lại đi thích cái cô Ngô Nguyệt chả có gì đặc sắc kia.

Nhưng nghe trộm chuyện riêng tư của người khác là không tốt, Dương Thần cũng chẳng có hứng thú với mấy chuyện này nên không để ý nhiều, liền tiếp tục đi đến văn phòng của Mạc Thiện Ny.

Sau khi Dương Thần rời đi vài phút, cánh cửa thoát hiểm mới mở ra, Ngô Nguyệt với tâm trạng rối bời, mặt đỏ như gấc, sửa sang lại vạt áo bước ra, ngó trước ngó sau, gắt với Lý Minh Hòa đi theo theo sau:

- Tại ngài hết đây, tí nữa thì xong, hình như vừa rồi tôi nghe thấy có người đi qua đây?

- Cô sợ cái gì chứ, tôi còn muốn tát cả mọi người trong công ty biết chuyện của chúng ta đây.

Lý Minh Hòa nói một cách đầy cảm kích.

Ngô Nguyệt cảm thấy choáng váng như người say, hai mắt mờ đi, cô thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Nếu đã muốn cho tất cả mọi người biết, thì hà cớ gì mà lại phải vụng trộm ở một nơi như thế này?

Đầu bên kia, Dương Thần nghiêng ngang đi qua phòng làm việc của bộ phận tài chính, nhân tiện hỏi một nữ viên chức trẻ tuổi:

- Trưởng phòng Mạc của các cô có ở phòng làm việc không?

Cô nhân viên liếc nhìn Dương Thần, đẩy cặp kính đen:

- Anh có hẹn trước không? Anh thuộc bộ phận nào?

Dương Thần chưa kịp trả lời thì có một nhân viên nam đi ra, người này đã từng đi hát karaoke với Dương Thần và Mạc Thiện Ny.

- Mắt mũi cô để đâu thế, vị này là Giám đốc Dương, giám đốc Dương tìm trưởng phòng mà còn phải để cô hỏi lí do à?

Anh nhân viên này thật là thông minh, chắc anh ta cũng đoán được mối quan hệ giữa Dương Thần và Mạc Thiện Ny không hề đơn giản.

Dương Thần nhìn anh ta đầy vẻ tán dương, lập tức khiến anh ta cảm thấy mình đã lấy lòng được cấp trên, vui sướng không hết, vội nói: Giám đốc Dương, trưởng phòng có ở trong phòng ạ, nhưng có vẻ như nhiều việc cần giải quyết quá nên tâm trạng không được tốt lắm, ngài nên cẩn thận nhé.

Dương Thần không ngờ rằng Mạc Thiện Ny lại gây áp lực cho nhân viên lớn như vậy, cứ nhắc đến tên cô ta là mọi người đều rút rè, sợ hãi, thật là buồn cười, nhưng mà nghĩ đến cái hồi mới vào công ty, Mạc Thiện Ny cũng từng như vậy liền bình thường lại.

Bước đến cửa phòng làm việc của trưởng phòng, gõ vài tiếng, không thấy bên trong có phản ứng gì, Dương Thần cảm thấy hơi kì lạ, nhưng nhìn xung quanh không có ai, cũng chẳng nghĩ nhiều nữa, liền mở cửa bước vào.

Vừa bước vào phòng, Dương Thần mới giật mình nhìn thấy. Một đường cong dịu dàng, đầy đặn của Thiện Ny đang cởi bỏ đôi giày cao gót, nằm nghiêng trên ghế sofa, trên người đắp một chiếc khăn mỏng, mái tóc đã che đi một nửa khuôn mặt xinh đẹp.

Dường như vẫn còn đang miên man trong giấc ngủ, Mạc Thiện Ny không hề biết Dương Thần đã vào phòng mình từ lúc nào, cô vẫn thở đều đều, hai hàng lông mày nhíu lại, có vẻ như đang lo lắng, ưu phiền về điều gì.

Dương Thần khóa cửa lại, nhẹ nhàng bước đến chỗ ghế sofa, ngồi xuống bên cạnh chân Mạc Thiện Ny, lặng lẽ ngắm nhìn thần thái lúc ngủ của cô.

Bởi vì Ngọc Lôi gặp nạn, vào buổi tối giờ Trung Quốc, Mạc Thiện Ny đã sớm nhận được tin tức nên đã bắt đầu chuẩn bị mọi thứ cho trường hợp khẩn cấp, mở cuộc họp, quyên tiền, liên lạc, bố trí công việc, bắt đầu bận rộn từ ngày hôm qua, làm việc thâu đêm, sáng sớm lại đi tham gia đấu thầu đàm phán, đến giữa trưa mới trở lại công ty, đến thời gian ăn uống còn không có, thảo nào ngủ thiếp đi ở văn phòng.

Có lẽ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Mạc Thiện Ny định chợp mắt một lát rồi tỉnh dậy làm việc tiếp, nhưng không ngờ mới nằm một lát là miên man luôn, đến nỗi có người vào phòng cũng không biết.

Dương Thần không thể cưỡng lại trước vẻ đẹp của Mạc Thiện Ny liền đưa tay vuốt ve, vỗ về đôi chân trắng nõn của cô, đôi mắt bỗng dưng ánh lên nỗi xót xa.

Người ta thường nói, đàn ông trông hấp dẫn nhất là khi nhìn họ chuyên tâm vào công việc, thực ra phụ nữ cũng như vậy mà.

Mạc Thiện Ny dường như cảm nhận được có người đang chạm vào người mình. đang mơ màng bỗng tỉnh dậy, mắt nhắm mắt mở, chu mỏ, dụi mắt một lúc.

Biểu cảm ngây thơ của Thiện Ny khiến cho Dương Thần cảm thấy nếu để ai nhìn thấy Thiện Ny lúc này thì hẳn sẽ thấy ghen mắt.

Mạc Thiện Ny đang định hô hoán lên, nhưng sau khi định thần kỹ, nhận ra người đàn ông trước mắt mình là Dương Thần thì thôi, ý thức được là mình ngủ say quá, hai má lúm đồng tiền đỏ ửng lên, cô nhẹ nhàng hỏi:

- Sao anh đến mà không báo em một câu?
- Anh gõ cửa rồi, nhưng chắc em không nghe thấy.

Dương Thần nói.

- Buông ra!

Mạc Thiện Ny lườm hắn một cái.

- Cái gì?
- Đừng giả bộ, cái tay anh kia.

Mạc Thiện Ny bấu môi.

Tay Dương Thần không biết từ bao giờ đang nắm chặt lấy đôi chân của Mạc Thiện Ny.

- Đã là vợ chồng với nhau rồi còn ngại gì nữa, để anh giúp em mát xa chân nhé. Dương Thần cười hì hì nói.

Mạc Thiện Ny ngáp ngừng nói:

- Nhưng...em. . em mấy ngày không tắm rồi, ...người em hôi lắm...

- Ai bảo nào.

Dương Thần đưa đôi chân ngọc ngà của Mạc Thiện Ny lên mũi hít hít vài cái, nhếch miệng cười nói:

- Vẫn thơm lắm!

Mạc Thiện Ny bối rối, ngượng đỏ mặt, vội vàng nhìn về phía cửa:

- Anh hư quá đấy, nhớ bị ai nhìn thấy thì em làm sao dám nhìn mọi người đây?

- Yên tâm.

Dương Thần vỗ nhẹ vào đùi Mạc Thiện Ny:

- Anh khóa cửa rồi.

- Anh thật là...em thật xấu hổ về anh đấy, chẳng nhẽ trong truyền thuyết có cái kiểu yêu nghiện chân thế àh?

Mạc Thiện Ny hờn dỗi, dùng hết sức rụt chân lại, không cho Dương Thần sờ mó nữa.

Dương Thần chép miệng một cách miễn cưỡng:

- Yêu nhau thì thói cũng thành thơm, yêu một người thì đương nhiên phải yêu cả chân của cô ấy chứ.

- Ngụy biện.

Mạc Thiện Ny thốt lên, nhưng trong lòng thì vui lắm, cô biết rằng Dương Thần đang cố làm cô vui.

Đột nhiên nhớ ra điều gì, hai mắt của Thiện Ny ánh lên, thể hiện cái sự lười biếng lúc vừa mới ngủ dậy của mình, cô thở thê:

- Chồng ơi..., đi giày giúp em với...

- Hử?

Dương Thần cứ nghĩ mình nghe nhầm, chẳng phải vừa rồi không cho mình chạm vào đấy thôi?

- Em muốn anh đi giày cho em...

Mạc Thiện Ny bấu môi nói:

- Sắc Vi nói với em, lúc anh đi giày cho cô ta, Nhược Khê nhìn thấy, em không muốn Nhược Khê nhìn thấy, nhưng em muốn anh đi giày cho em...hử hử, sao anh bất công thế? Sắc Vi được thì em cũng phải được như thế.

Dương Thần không thể hiểu được có mỗi việc đi giày thì thể hiện được điều gì, nhưng mà hôm nay đến là để làm cho người đẹp vui nên đành chiều theo ý Thiện Ny.

Nhưng mà lúc đi giày cho Mạc Thiện Ny, trên tay là chiếc giày cao gót trông rất gợi cảm, một tay nâng gót mềm của nàng, từ từ xỏ vào chân, Dương Thần bỗng nhiên cảm thấy một tia khác thường...

Giống như cảm giác trong hôn lễ, người con trai đeo nhẫn cho người con gái. Dương Thần ý thức được rằng, phải dùng đôi bàn tay này để giữ chặt người con gái mình yêu.

Cô ấy là của hắn, cô ấy đang nói với hắn điều đó.

Dương Thần ngẩng đầu lên, vừa lúc bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Mạc Thiện Ny, bốn mắt nhìn nhau rồi bật cười.

Đi xong đôi giày, Mạc Thiện Ny đứng dậy rất khí thế, kẹp gọn lại mái tóc, nhưng không quên hôn một cái lên má Dương Thần để khích lệ.

- Như thế không phải có ý đuổi anh đi chứ?

Dương Thần có vẻ tiếc nuối. Vừa rồi còn lãng mạn một chút. Hắn còn nghĩ Mạc Thiện Ny sẽ chăm sóc và chơi trò chơi văn phòng với mình.

Mạc Thiện Ny còn không hiểu lòng hắn sao, cô mỉm cười nói:

- Em còn nhiều việc phải làm lắm, anh có thể tìm ái nữ Minh Ngọc của anh, em hiểu tấm lòng của anh là được rồi, em không đòi hỏi anh nhiều đâu.

Dương Thần nghĩ bụng: “Em không yêu cầu nhiều, nhưng anh cần nhiều mà.”

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, lúc trước Lưu Minh Ngọc cũng có đề cập rằng phải tự mình đi gặp bố mẹ cô ấy, có thể mình chưa hỏi rõ về hoàn cảnh gia đình cô ấy. Thế thì hôm nay đến hỏi rõ ràng luôn, nhân tiện “tra dầu bôi trơn”.

Kể ra cũng thật đáng thương, bản thân tuy cũng là một gã năm thê bảy thiếp, nhưng ngày thường, ngoài An Tâm có vẻ gần gũi ra thì những cô nàng khác thì khó mà quan hệ được một lần.

Không đợi Dương Thần đi khỏi phòng làm việc, bỗng có tiếng gõ cửa phòng.

Mạc Thiện Ny có chút căng thẳng. Dù sao thì cửa đang khóa mà lại ở một mình trong văn phòng với Dương Thần thì tóm lại là cũng có chút mờ ám.

Nhưng không còn cách nào khác nữa, không thể bảo Dương Thần nhảy cửa sổ được. Vì thế ra hiệu cho Dương Thần ra mở cửa. Cô còn giả vờ ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc.

Dương Thần bất đắc dĩ đi ra mở cửa, đã gặp ngay phải một người mà không ai khác chính là cô đồng nghiệp thân nhất, Triệu Hồng Yến.

Khoác trên mình bộ đồng phục trắng xanh của công ty, Triệu Hồng Yến trông càng duyên dáng hơn. Người phụ nữ này sau ly hôn, sắc mặt có vẻ khá lên rất nhiều. Rõ ràng là hằng ngày không phải chịu áp lực từ nhà chồng nữa, khiến cho da dẻ hồng hào.

Nhìn thấy người mở cửa là Dương Thần, Triệu Hồng Yến có vẻ kinh ngạc, nhưng đang mãi nghĩ đến vấn đề gì đó, lờm Dương Thần một cái rồi

đỏ mặt đi vào phòng.

- Trưởng ban Mạc, trưởng ban Lưu nói văn bản này cần chữ kí cuối cùng của cô, cô ấy còn nói, hội nghị buổi chiều cô ấy không thể tham dự được, cô ấy yêu cầu phải xử lý ngay hợp đồng xuất khẩu bên Thương mại Hoa Vân, cho nên bảo tôi đến báo cáo lại với cô. Triệu Hồng Yến giao lại các giấy tờ cho Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny mỉm cười nhận lấy, tuy không biểu lộ cảm xúc ngượng ngùng gì cả nhưng khá là thâm ý liếc nhìn Dương Thần một cái, cô biết, kế hoạch tiếp cận tình cảm với Lưu Minh Ngọc của Dương Thần không có kết quả rồi.

- Tôi biết rồi, ngày nghỉ mà vẫn còn bắt các cô đến làm, thật có lỗi quá.

- Không sao ạ, mọi người đều mong vượt qua khó khăn này mà, Triệu Hồng Yến cười nói.

- Nhất định chúng ta sẽ vượt qua được!

Mạc Thiện Ny khẳng định.

Sau khi nói vài câu an ủi, Triệu Hồng Yến liền vội vàng rời khỏi văn phòng. Nhưng thật ra trong lòng Mạc Thiện Ny lộ rõ vẻ suy tư, rồi sau đó liếc ánh mắt tò mò, dò xét về phía Dương Thần đang đứng ở cửa, tay ngoáy bút, giọng chắc nịch:

- Có phải anh đang có gì mờ ám với Hồng Yến không?

Dương Thần có vẻ sợ hãi, bản thân ngoài việc sờ soạng vào giữa đùi người ta, thì có làm gì nữa đâu.

- Em nói thế mà nghe được à, anh có giống loại người như thế không?

Dương Thần hiên ngang nói.

- Thế sao cô ta lại thích anh?

Mạc Thiện Ny tò mò hỏi.

- Hả?

Dương Thần cười nói:

- Tiểu Thiện Thiện à, em không thể nói lung tung được, người ta vừa mới li hôn chưa được bao lâu, nhưng anh cũng không phải là cái loại đục nước béo cò đâu.

- Tin hay không thì tùy anh, nhưng em thấy cô ta có vẻ có thành ý với anh. Mạc Thiện Ny nói xong, cũng không cần nghe giải thích nhiều, phất tay ra hiệu Dương Thần đi ra, cô còn phải làm việc.

Dương Thần đắng miệng, tự thấy bản thân thật giống kẻ được tình nhân bao dưỡng, già đầu thế này rồi còn bị đuổi đi.

Nhưng đồng thời, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ, nhìn ánh mắt của Triệu Hồng Yến vừa rời so với trước đây, tự hỏi, liệu có phải cô ấy thực sự thích mình không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 442

Sửa Từ Mười Mấy Thế Kỷ Rồi

Bao nhiêu nghi vấn ngồn ngang trong lòng vẫn chẳng hề có lấy một lời giải đáp thích đáng, Dương Thần đành cứ gác hết tất cả sang một bên.

Giờ Lưu Minh Ngọc cũng không có ở công ty, Dương Thần cũng không có lí do gì ở lại tổng bộ Quốc Tế Ngọc Lôi nữa, nghĩ tới chuyện Christine cũng đã đến rồi thì chương trình ngôi sao Ngọc Lôi cũng sẽ sớm được khởi động, Dương Thần đoán rằng Christine không nói gì với Triệu Đằng và Vương Khiết, tự mình đến Hoa Hạ trước thời hạn. Để tránh việc miệng của cô ta có thể sẽ phun ra điều gì bậy bạ, Dương Thần thấy cứ để cô ta đi vào làm việc sớm là tốt hơn cả.

Vậy nên Dương Thần trực tiếp gọi điện thoại cho Triệu Đằng để hỏi xem hai người có đang ở công ty hay không.

Hai cấp dưới thật thà chăm chỉ chưa bao giờ làm mình phải thất vọng, luôn bận rộn làm việc trong công ty, mặc dù Ban Quốc tế Ngọc Lôi lần đây có nhiều thử thách, chi nhánh bộ phận giải trí tuy không thể làm được việc gì nhưng họ cũng đã dốc hết sức.

- Christine đến Trung Hải rồi, mọi người biết rồi chứ?

Dương Thần hỏi.

Triệu Đằng ở đầu bên kia điện thoại không thể kìm nổi hét lớn thất thanh:

- Giám đốc, có... có thật như thế không?

- Tôi lừa mọi người làm gì.

Dương Thần chửi thầm trong bụng, quả nhiên cô ta thích chơi trò cải trang, ngoài miệng đành nói:

- Hiện giờ tôi đến công ty là để xác nhận việc khởi động chương trình ngôi sao Ngọc Lôi, đợt khủng hoảng lần này của Ngọc Lôi qua đi thì sẽ lập tức bắt đầu.

- Giám đốc, như thế này tốt thì tốt... Nhưng mà Giám đốc, lần này chúng ta có thể qua được thật sao?

Triệu Đằng tất nhiên cảm thấy cơ hội chiến thắng của Ngọc Lôi không cao.

Dương Thần nổi nóng nói:

- Nói linh tinh gì thế, cái đó mà cũng coi là vấn đề ư? Lẽ nào cậu nghĩ rằng không thể vượt qua?

- Không không...

Triệu Đằng cười xòa:

- Vậy tôi lập tức gọi Vương Khiết về để bàn bạc, Giám đốc, cô Christine

đang ở đâu?

Dương Thần thầm nghĩ sao mà biết được:

- Đến lúc thì tự nhiên sẽ xuất hiện, bây giờ tôi sẽ lập tức đến đó.

Dương Thần cúp điện thoại, mười phút sau, hắn đến phòng làm việc của mình, Triệu Đằng và Vương Khiết đang thảo luận chuyện gì đó rất sôi nổi, cho dù đang trong lúc khó khăn, nhưng dù sao sự xuất hiện của Christine cũng giống như một liều thuốc trợ tim.

- Giám đốc đến rồi ạ.

Vương Khiết cười tủm tỉm nói:

- Tôi đang bàn với Phó phòng Triệu, nếu như cô Christine đã tới rồi thì chúng ta có nên lập tức đưa tin không, có thể mời cô ấy xuất hiện cùng sắp xếp một buổi tuyên truyền quảng cáo không?

Dương Thần tắt nhiên bằng lòng, chỉ cần đừng để Christine không lắc lư xung quanh người mình là được, như thế này là đủ rồi, hắn mở máy tính, đăng nhập vào một phần mềm gọi video call rồi bấm số của Christine.

Vì trước đây không dùng di động nên phương thức liên lạc chủ yếu của Dương Thần là bằng máy tính.

Điện thoại của Christine có thể hỗ trợ trò chuyện bằng video call, cô nghe điện, khung trò chuyện hiện lên, phía sau lại là cảnh một hồ nước và du thuyền.

Christine đeo chiếc kính râm to bỏ chẳng với cái mũ rộng vành, ung dung nhấm nháp thứ gì đó không rõ là trà hay cà phê.

Xung quanh cô ta không có lấy một bóng người, đương nhiên du thuyền được cô ả thuê trọn gói rồi.

Mặc dù phân nửa khuôn mặt bị kính và mũ che mất nhưng Triệu Đằng và Vương Khiết cũng nhận ra là cô nàng đã chờ đợi đã lâu và đôi mắt thì đang sáng bừng lên.

- Tôi nhớ là mời cô đến Hoa Hạ là để cô làm việc, cô lại điên khùng chạy đi tận đâu vậy hả?

Dương Thần dùng tiếng Bồ Đào Nha để nói chuyện, dùng thứ tiếng tiếng Bồ Đào Nha này cũng là để Triệu Đằng và Vương Khiết không hiểu.

Quả nhiên Triệu Đằng và Vương Khiết trăn trăn nhìn Dương Thần, họ chẳng hiểu tại sao Giám đốc bỗng nhiên lại nói thứ ngôn ngữ kì quái nào đó.

Christine dường như đã quen với việc Dương Thần dùng thứ ngôn ngữ này để nói chuyện nên cũng dùng tiếng Bồ Đào Nha để trả lời:

- Dương Thần yêu quý, lẽ nào anh không cảm thấy đối xử với bạn bè như thế là bất lịch sự lắm sao? Lẽ nào ngoại trừ việc lợi dụng sự nổi tiếng của tôi thì cũng không thể cho tôi đi chơi ở Hoa Hạ vài ngày được sao? Trước khi đến đây tôi nhớ anh lắm đấy.

- Chơi cái gì? Thế gian này còn có gì mà cô chưa từng chơi nữa đâu? Còn nữa, cô nhớ tôi hay không tôi không biết, tôi chỉ biết là cô đến Hoa Hạ sẽ

đem lại phiền phức cho tôi thôi, vì cô không giữ nổi cái miệng mình, giờ vợ tôi đang giận dữ tôi đây.

Dương Thần trút một ít oán giận lên đầu Christine, đúng là làm thế cũng thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Christine tỏ ra chẳng hề quan tâm, cười khanh khách ở đầu bên kia:

- Thật vậy sao, anh cũng biết mà, tật xấu này tôi đã sửa từ mười mấy thế kỷ trước rồi, nhưng hình như lần nào cố sửa thì đều thất bại thì phải.

- Chết tiệt, tôi không cần quan tâm cô sửa bao nhiêu thế kỷ rồi, tóm lại cô phải sửa được cho tôi trong kiếp này, cấp dưới của tôi muốn bàn bạc với cô về lịch trình chuyến đi đến Hoa Hạ, quảng cáo của cô lần này và một loạt các hoạt động, cô chuyển đội của cô cho tôi ngay lập tức, tôi sẽ chính thức đưa đến đây, giờ tôi đã đủ phiền phức rồi mà cô cũng không thể an phận giúp đỡ tôi hay sao nữa hả?

Christine cong môi:

- Được thôi, nhưng anh cứ bảo cấp dưới của anh đợi đến sáng mai nhé, đội của tôi vẫn đang trên máy bay, tối nay mới đến được, ít nhất thì cũng phải được nghỉ ngơi một buổi tối chứ.

Nói chuyện xong Dương Thần tắt khung trò chuyện, nói tình hình của Christine bằng tiếng Trung cho Triệu Đằng và Vương Khiết để chuẩn bị.

Tuy hai người Triệu Đằng Vương Khiết đều rất tò mò, tại sao tự nhiên Dương Thần lại dùng thứ ngoại ngữ không thể hiểu nổi để nói chuyện, nhưng hai người cũng không dám hỏi, dù sao đó cũng là vấn đề của sếp, họ chỉ cần biết kết quả là được rồi.

Giải quyết xong phiền toái với Christine, Dương Thần nhìn đồng hồ, đã sắp 4h chiều rồi, nghĩ đến chuyện con bé liều mạng Tuệ Lâm chắc cũng sắp về đến nhà rồi nên hắn đi xuống phòng thu âm ở tầng dưới định đón Tuệ Lâm về.

Không ngờ vừa bước đến cửa phòng thu âm đã thấy một bóng của một người không thể tưởng tượng nổi bước ra.

Vân Miêu sư thái với bộ trang phục dành cho tuổi trung niên sang trọng, quàng khăn lụa che một nửa mái tóc, hình ảnh của bà cô không mặc áo đạo sỹ hiện ra ngay trước mắt Dương Thần.

Vân Miêu sư thái vốn là người tu hành thoát tục, pháp thuật cao thông, ăn mặc thế này thì trông cũng giống một phụ nữ xa hoa quý phái.

- Thế nào, không ngờ lại gặp ta sao?

Vân Miêu sư thái chẳng có vẻ gì bối rối, thản nhiên hỏi Dương Thần.

Dương Thần vung tay:

- Tất nhiên không phải vậy, tôi chỉ ngạc nhiên sao sư thái lại có bộ quần áo đạo sỹ hợp một thế này thôi.

- Hừ, tiểu tử, đừng có mà ba hoa khoác lác, chồng ta đã mất rồi, với tư cách là người phụ nữ trụ cột của nhà họ Lâm, ta đương nhiên phải cởi bỏ đạo

bào hoàn tục để chăm lo đại cục chứ, cậu không cần mĩ mai cách ăn mặc của ta.

Vân Miêu sư thái nói chuyện Lâm Chí Quốc ra đi rất tự nhiên, cũng không có mấy xúc cảm thương tâm, là người đàn bà đã trải qua bao nhiêu đau thương, bà có sức chịu đựng vượt ngoài tưởng tượng.

Trong lòng Dương Thần thấy cảm động, Vân Miêu sư thái hành động như thế này là đã thể hiện tình cảm rất sâu đậm với Lâm Chí Quốc, nếu không thì bà đã không để ý tới chuyện hưng vong nhà họ Lâm, chuyện tự sinh tự diệt vốn là lẽ tự nhiên mà.

Nếu đã để tâm như thế thì tại sao trước đây hai người lại tranh cãi đến nảy lửa như vậy?

Vân Miêu sư thái lạnh lùng nói:

- Hôm nay ta đến đây là muốn nói vài chuyện với cháu gái yêu quý của ta, cậu cũng không cần phải nghĩ ngợi nhiều, ta cũng nhắc nhở cậu, việc cậu đã đồng ý với Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng ta cậu đừng có quên.

Dương Thần bực mình:

- Việc gì?

- Quả nhiên cậu đã quên.

Vân Miêu sư thái không hài lòng nói:

- Cậu đã đồng ý giúp chúng ta huấn luyện một nhóm người.

Dương Thần vỗ vỗ trán cười nói:

- Chuyện này là đồng ý với chồng của bà, bây giờ ông ấy không còn nữa mà tôi vẫn phải làm việc đó ư?

- Tại sao lại không, mặc dù ta chẳng ưa gì cậu, đồ tiểu tử, nhưng không thể phủ nhận, cậu là nhà huấn luyện tốt nhất, chúng ta sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu.

Vân Miêu sư thái nói.

- Tướng quân mới nhậm chức trung tuần tháng này sẽ gặp cậu, đến lúc đó, nhóm người đó sẽ được đưa tới căn cứ huấn luyện bí mật đặc biệt, mong là đến lúc đó cậu sẽ thực hiện lời hứa của mình, nửa năm nay quân số của Viêm Hoàng Thiết Lữ bị tổn hại nghiêm trọng, chúng ta cần có đủ lực lượng quyết tử thật hùng mạnh.

- Đã có cái “Hong Mong” gì gì đó rồi, tôi nghĩ các người cũng không nên làm căng thẳng quá.

Dương Thần khoát tay cười nói.

- Nếu như chuyện gì cũng phải cần đến lớp người đi trước “Hong Mong” thì những thanh niên trẻ tuổi của Hoa Hạ làm sao tiến bộ được? Chuyện người chết là điều khó tránh, nhưng nếu vẫn còn người sống thì chúng ta vẫn chưa phải đã thua cuộc.

Vân Miêu sư thái trịnh trọng nói.

Dương Thần cũng chỉ nói đùa, việc hấn đã hứa thì đành phải thực hiện

thôi.

Sau khi Vân Miếu sư thái đi rồi Dương Thần bước vào phòng thu âm, hắn phát hiện Tuệ Lâm đang không tập hát mà ngồi lơ đãng trên ghế nghĩ ngợi điều gì.

Nhìn thấy Dương Thần, Tuệ Lâm vội vàng chạy đến hỏi:

- Dương đại ca, vừa nãy vú Vương gọi điện thoại tới bảo tôi phải cẩn thận, nói có người xấu tập kích, bây giờ tình hình thế nào rồi?

Dương Thần cười nói:

- Nếu đã lo lắng sao không về nhà xem tình hình thế nào, võ công của cô không phải sợ mấy người đó.

- Lúc nãy tôi định về thì đúng lúc bà nội đến.

Tuệ Lâm vừa nhắc tới Vân Miếu thì trong mắt đã có vài phần hoang mang:

- Bà nội nói không cần lo lắng, không xảy ra chuyện gì đâu, tôi cũng nghĩ đã có Dương đại ca thì nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.

- Vậy cô đang ngăn ngại chuyện gì vậy hả, bà nội cô nói gì với cô rồi?

Dương Thần tò mò Vân Miếu đột nhiên đến tìm Tuệ Lâm là vì việc gì, không phải là ép cô ấy làm chuyện gì đó với mình chứ? Cô ấy có lẽ đã bị lĩnh giáo khả năng “Giật dây” của bà đạo sỹ rồi.

Tuệ Lâm mấp máy môi:

- Bà nội nói, ca hát hay gì gì đó là không tốt, bà bảo cho tôi đến Yên Kinh học quản lý, dần dần kế thừa sản nghiệp nhà họ Lâm.

Dương Thần không nghĩ tới việc này, nghĩ một lát rồi hỏi:

- Cô thì nghĩ sao?

- Tôi... tôi thấy mình không hợp để lãnh đạo nhà họ Lâm.

Tuệ Lâm buồn bã cúi đầu, cô khẽ nói:

- Tôi đã nói với bà nội, thực ra chị tôi hợp với vị trí lãnh đạo hơn, nhưng nội rất giận, nói tôi không hiểu chuyện, không có chí tiến thủ...

Dương Thần cười khổ, không ngờ Tuệ Lâm vẫn nghĩ để Lâm Nhược Khê quản lý nhà họ Lâm, trước đây Lâm Nhược Khê sẽ không đồng ý, bây giờ đến việc suy nghĩ như thế Lâm Nhược Khê cũng không hề có.

- Vậy cô muốn làm gì?

Dương Thần hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuệ Lâm hiện lên vẻ bướng bỉnh:

- Tôi đã nói với bà nội, tôi muốn tham dự cuộc thi lần này, nếu như... nếu như tôi thất bại, tôi sẽ quay về Yên Kinh, ngược lại nếu thắng tôi sẽ tiếp tục ca hát.

Không ngờ ước mơ về con đường âm nhạc của Tuệ Lâm lại kiên định như thế, Dương Thần bất giác xoa xoa đầu Tuệ Lâm:

- Nếu coi như bị thua, nếu vẫn không muốn làm lãnh đạo nhà họ Lâm thì bà nội cũng không dám bắt ép cô đâu, cùng lắm thì tôi sẽ giúp cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuệ Lâm trở nên nhợt nhạt:

- Dương đại ca, anh... anh muốn đánh bà nội của tôi sao?

- Cô bé ngốc.

Dương Thần dờ khóc dờ cười:

- Bà nội cô không đánh tôi sao tôi phải đánh bà cô, hơn nữa, bà ấy bắt tôi thế nào được?

Tuệ Lâm lúc này mới yên tâm thở ra, nhưng lập tức nhận ra Dương Thần đang xoa đầu mình liền đỏ mặt trách:

- Dương đại ca, lần sau anh không được xoa đầu tôi nữa...

Vừa nói hết câu thì bất ngờ ngoài cửa vang lên những tiếng nói thô tục.

- Ha ha, anh rể, đây cũng là một tình nhân nữa của anh sao? Anh xoa chỗ nào của cô ta thế?

Dương Thần và Tuệ Lâm cùng quay đầu lại nhìn, thấy Đường Giác ăn mặc theo kiểu hip-hop, đeo kính râm, áo mặc hở hết cả bộ ngực đầy lông lá đang nghênh ngang bước vào, bộ dạng hung dữ như những tên đầu bò đầu bấu ngày xưa.

Dương Thần đau đầu, thằng nhãi này từ đâu ra thế nhỉ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 443

Búp Bê Bằng Kẹo Và Cái Miệng Rộng

Tuệ Lâm như bị giật điện trồn vội sang một bên, nhìn tên con trai đột nhiên xông tới nhăn mặt, hình như cũng có hơi quen.

Đường Giác vừa bước đến trước mặt Dương Thần thì liền cười lấy lòng, hạ giọng xuống, nhìn cẩn thận Tuệ Lâm đang đứng một bên, chặc lưỡi thán phục:

- Anh rề, anh yên tâm đi, cứ làm theo cách của anh đi, em tuyệt đối không nói với chị đâu, đàn ông mà, ai mà không có năm thê bảy thiếp, em thì khỏi phải nói, mấy cậu em của em đều có đến mấy cô tình nhân nữa là.

- Cậu không nói với chị cậu tôi không quan tâm, nhưng cậu đừng có nói năng linh tinh là được rồi.

Dương Thần thấy hôm nay đúng là ngày đen đủi của mình, nào là Christine khiến cả nhà mình náo loạn, bây giờ lại đến lượt cái miệng rộng của Đường Giác.

- He he, tuyệt đối không nói linh tinh.

Đường Giác lại không hiểu ý của Dương Thần nhưng vẫn dám vỗ ngực nói:

- Đàn ông đi ra ngoài phải biết lăn lộn, phải biết com chợ vợ đường, tôi đây cũng là một trong số tam vương ở Yến Kinh đấy, sao lại có thể vì chút việc con con mà nói năng linh tinh chứ? Thế gian này đàn ông không năm thê bảy thiếp không phải kẻ si tình, là không bản lĩnh, anh thấy đúng không anh rề?

Nhìn Đường Giác nhếch miệng cười hì hì lộ cả hàm răng, trong lòng Dương Thần thật sự không hiểu một người xinh đẹp duyên dáng như Đường Uyển tại sao lại có một ông em trai như thế này.

Chuyện tên này nói về Tam vương ở Yến Kinh Dương Thần chỉ cho là chuyện bịa đặt, chẳng lẽ thủ đô tráng lệ của Hoa Hạ lại phong một tên siêu vụng về lên làm vua ư?

- À, tôi biết anh là ai.

Tuệ Lâm đang đứng đỏ mặt then thùng bên cạnh bắt chọt lên tiếng:

- Anh là người nhà họ Đường, là búp bê bằng đường: Đường Giác.

Khuôn mặt Đường Giác biến sắc, cuối cùng lại quay sang nhìn từ trên xuống dưới, cân nhắc cẩn thận nhưng không nhớ nổi cô gái này là ai.

- Anh không biết tôi đâu, nhưng trước đây tôi từng nhìn thấy anh một lần.

Tuệ Lâm hình như nhớ lại một sự việc buồn cười nào đó, đến bên cạnh Dương Thần và bảo:

- Dương đại ca, sao anh lại có thể quen biết với tên đó chứ, sao tên đó còn gọi anh là anh rể, chị tên đó không phải là cô Đường Uyển hay sao?

Thấy Tuệ Lâm tỏ vẻ nghiến ngấm, Dương Thần có hơi chột dạ, chắc chắn Tuệ Lâm sẽ nghi mình và Đường Uyển có quan hệ mờ ám.

- Khụ khụ.

Dương Thần không hề có dự định sẽ nói chuyện về Đường Uyển mà lại giả bộ hỏi:

- Đồ chơi bằng kẹo ngấm là sao?

Đường Giác có vẻ hơi bức mình, nháy mắt ra hiệu cho Tuệ Lâm đừng nói nữa.

Nhưng Tuệ Lâm đời nào nghe theo, cô mở miệng nói:

- Vì tên này tuy là thiếu gia của nhà họ Đường, thoát nhìn có vẻ rất phong lưu, nhưng cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi, nhưng tên này vừa gặp phải ai đó lợi hại thì liền gọi người tới giúp còn mình thì mềm nhũn ra, chẳng khác nào một hình nhân làm bằng đường, vừa gặp lửa đã chảy nhão ra, tên đó lại họ Đường nên cứ gọi luôn là hình nộm bằng đường thôi.

Đường Giác lập tức xấu hổ, cười ngượng ngùng, nhưng cũng không dám làm gì, tên đó cũng không phải loại ngây thơ, biết Tuệ Lâm không phải người thường và cũng chẳng dám nổi khùng lên trước mặt Dương Thần.

- Còn nữa.

Tuệ Lâm nói hào hứng, cười khanh khách.

- Yển Kinh có song vương, đều là các anh hùng kiệt xuất trẻ tuổi, có điều cái “Tam vương” là Đường Giác tự nhét thêm mình vào, trừ anh ta ra thì chẳng có ai nhắc đến chuyện đó cả.

Lần này bị vạch hết chân tướng, thật sự Đường Giác không thể chịu nổi, dầy mặt nhướn mày nhìn Tuệ Lâm:

- Tiểu thư xinh đẹp làm mê lòng người này ời, chúng ta không thù không oán, tha cho tiểu nhân đi!

- Hừ.

Tuệ Lâm hất đầu ra chỗ khác coi như chấp nhận không nói thêm về “hình tượng” của anh ta nữa.

Dương Thần xem như cũng hiểu thêm đôi chút về Đường Giác, không quá ngạc nhiên hỏi:

- Sao cậu lại đến đây, tôi không nhớ là đã từng mời cậu?

Đường Giác thu lại nụ cười, nét mặt trở nên nghiêm túc:

- Anh rể, tôi có chuyện muốn xác nhận với anh một chút.

Trong mắt Dương Thần ánh lên một tia nghi ngờ, hình như mình và Đường Giác chưa từng có chuyện gì đó làm chung thì phải.

- Thật ra cũng là thay mặt chị gái và nhà họ Đường chúng tôi hỏi thôi.

Đường Giác nói, vẫy vẫy tay về phía sau.

Một tên có vẻ như là lâu la của Đường Giác bước đến đưa một tờ giấy

cho y rồi lại lùi về đằng sau.

Đường Giác mở tờ giấy ra giao cho Dương Thần, thấp giọng hỏi:

- Anh rě, chuyện này... Không phải anh làm sao?

Dương Thần nhìn thoáng nội dung trên tờ báo, bỗng chốc thấy ngạc nhiên.

Tiêu đề bài báo là “Một gia tộc họ Tề lâm vào cảnh diệt môn”.

Nhà họ Tề mà trong này nói tới chính là gia đình đã từng hai lần trở mặt với Dương Thần, chính là Tề gia mà thời đại học Lưu Minh Ngọc và bạn trai Tề Khải từng ở.

Tề gia là một gia tộc ở dưới trướng của Đường gia, không lớn cũng không nhỏ, nhưng cũng có thế lực ở vùng phía Nam.

Nhưng vào đêm hôm trước tại biệt thự nhà họ Tề, toàn bộ các nhân vật chủ chốt trong gia đình bị tàn sát hết bằng lối giết người bằng dao hoặc súng, lối gây án rất tinh nhanh, cảnh sát khi vừa tiến hành điều tra đã xác minh là thủ đoạn của kẻ lành nghề.

Hơn nữa, cách giết người lần này chính là giết người mang tính chất báo thù với nhà họ Tề, bởi vậy, cảnh sát đã điều tra nghiêm ngặt những thế lực vốn có thù oán với nhà họ Tề.

Chỉ có điều, sự việc như thế này xảy ra tại Hoa Hạ có vẻ như quá kinh khủng và vi phạm nghiêm trọng tính ổn định của xã hội, bởi vậy phía cảnh sát cố gắng bùng bít thông tin, bởi vậy báo đài ti-vi đều không phát tin tức này mà chỉ đăng trên một vào tờ báo nhỏ.

- Chị của cậu nghi ngờ tôi?

Dương Thần hỏi lại.

Đường Giác khó khăn gật đầu:

- Chị thấy ngượng khi đích thân đi hỏi anh, nhưng, ..., cũng có đó, anh rě, chị tôi không tức giận gì đâu, chỉ lo lắng nếu như đúng là anh làm thật thì chị sẽ giấu cho anh, dù sao đó cũng là chuyện nên làm mà.

Dương Thần mỉm cười:

- Trước hết, chuyện này không phải do tôi làm, tôi cũng không biết vì sao người nhà của Tề Khải bị giết hết như thế, tuy nhiên với cái dáng vẻ ương ngạnh của cậu ta thì có vẻ gia đình này cũng không ra đâu vào đâu cả, có thù oán với gia tộc khác cũng là lẽ tất nhiên, cứ coi như nếu là tôi làm thật đi, thì cứ nói với chị cậu tôi không cần cô ấy lo lắng mấy việc đó.

- Anh rě, anh đừng tức giận, chị tôi thật là không hề nghĩ gì đâu.

Đường Giác vội cười trừ.

Thực ra trong lòng Dương Thần thấy khó chịu với cách vòng vèo này của Đường Uyên, nhưng hẳn biết cô ấy đang lo lắng cho mình, lại sợ khi gặp mặt trực tiếp lại bị trách là nghĩ ngợi lung tung nên mới bảo Đường Giác đến.

- Cậu yên tâm, lo lắng khác tôi có thể sẽ tức giận, nhưng chỉ bằng cậu mau chóng là tìm ra thủ phạm đích thực, có làm thế thì cũng chẳng khác nào

làm hồ danh gia đình cậu thôi.

Dương Thần nói.

Đường Giác tức tối vỗ tay:

- Đúng vậy, bọn chó má ấy thật khinh người quá đáng, đến đứa trẻ mới bảy tám tuổi cũng không tha, cả nhà già trẻ đều chết hết, Tề Khải cũng gặp họa, nghe nói cả người bị chặt thành mấy đoạn, anh rể, anh nói xem kẻ nào mà ác tới mức ấy, thật chẳng khác nào phim kinh dị.

Dương Thần nhún vai:

- Sao tôi biết được, nếu bọn chúng đã dám làm như thế thì có thể là chúng không bắt cần đời rồi, hoặc là chúng cơ bản không biết sợ là gì nữa, dù có thế nào thì cả nhà họ Tề đã chết hết, Đường gia các cậu cũng khá bận rộn đấy.

Nghe được sự phân tích của Dương Thần, Đường Giác cau mày lại rơi vào tâm trạng buồn rầu, ngay cả khi Dương Thần đưa Tuệ Lâm đi khỏi phòng thu âm cũng không thấy nói chào tạm biệt.

Ba mươi phút sau, Dương Thần lái xe đưa Tuệ Lâm về nhà, điều mà Dương Thần không dự đoán được chính là một chiếc ô tô trắng BMW Z4 đang đỗ ở bên ngoài, Dương Thần không nhớ là trong ga-ra của Lâm Nhược Khê có loại xe này, rõ ràng là có khách lạ đến thì phải.

Nhìn đông hỗn độn ở trong sân rồi nhìn thấy tường xung quanh ngôi biệt thự đều bị đập đổ, khuôn mặt Tuệ Lâm vừa xấu hổ vừa ân hận:

- Tôi thật ngốc, lúc quan trọng như thế thì phải ở nhà bảo vệ chị họ và vú Vương chứ.

- Tôi cũng nghĩ như vậy đấy, súyt chút nữa thì cả đời không yên.

Dương Thần cười khổ nói:

- Bây giờ việc cần làm không phải ngồi tự oán trách buồn rầu, một lần ngã là một lần bót đại mà.

Tuệ Lâm gật gật đầu cười gượng, bước theo sau Dương Thần vào nhà.

Dù một vài chỗ trong nhà bị phá tung lên nhưng hầu như mọi chỗ khác vẫn nguyên vẹn như cũ.

Dương Thần vừa bước vào phòng khách đã nghe tiếng cười của phụ nữ vọng lại từ phòng ăn, âm thanh đó không phải chính là tiếng của Christine – người vừa mới đến hôm qua hay sao?

Người phụ nữ này đi tới đâu thì coi đó là nhà mình luôn.

Tuệ Lâm cũng tò mò nhìn vào, khi nhìn thấy Quách Tuyết Hoa, vú Vương và Trình Tú đang dùng tiếng Trung để nói chuyện với một người phụ nữ tóc vàng thì Tuệ Lâm hét lên một tiếng ngạc nhiên, tay che lấy miệng, sắc mặt tươi cười, mắt thì trở nên long lanh.

- Trời đất ơi, tôi đang nằm mơ hay sao vậy?

Dương Thần bực mình nhìn ánh mắt đờ đẫn của Tuệ Lâm:

- Tuệ Lâm, cô cũng là fan hâm mộ của cô ta sao?

Tuệ Lâm then thùng vôn vê gấu áo:

- Tôi trước đây... Khi còn ở trên núi Nga Mi... đã từng nghe bài hát của cô ấy, tôi giữ rất nhiều đĩa Cd bài hát của cô ấy dưới giường, cô ấy thực sự hát rất hay.

Dương Thần nghe về con đường khổ luyện âm nhạc của Tuệ Lâm trước đây, dù Vân Miếu sư thái không khuyến khích cô đi theo con đường này, chỉ là không ngờ cô bé này còn học cả bài hát nước ngoài.

- Ý, Dương Thần thân yêu anh về nhà rồi hả? Còn dắt theo một cô em xinh đẹp nữa.

Christine khi nhìn thấy Dương Thần thì vui mừng hơn hờ nói.

Bản lĩnh giả vờ của cô ta quả nhiên xứng đáng đoạt giải Oscar, Dương Thần than thầm, nói:

- Sao cô lại đến nữa?

- Đi xin cơm.

Christine nói thân nhiên:

- Chỉ vì anh mà tôi bay suốt từ nơi xa xôi đến đây, lẽ nào anh không đối xử với tôi tốt một chút được sao? Anh cũng ki bo thật đấy, tôi mới biết thì ra anh mới tìm lại được mẹ ruột của mình, bà Quách có vẻ rất hứng thú với những chuyện phong lưu phiêu bạt của cậu nên tôi đã nói lại với bà ấy.

Rõ ràng Dương Thần hiểu Quách Tuyết Hoa nhìn mình bằng ánh mắt có chút kỳ lạ, tóm lại không hề giống trước đây chút nào.

- Cô nói gì rồi?

Dương Thần hạ giọng hỏi Christine.

Christine chớp chớp đôi mắt long lanh màu xanh ra vẻ vô tội, buông tay nói:

- Không nói gì cả, chỉ kể về biệt thự bên Mỹ và những lần anh cùng hơn 20 cô chơi trò “thoát xác” của anh ba năm trước thôi mà, bác Quách nghe rất chăm chú.

Những lời này đều là nói bằng tiếng Trung, Tuệ Lâm vừa mới thoát khỏi trạng thái đờ đẫn, nghe được bảo “hai mươi người” thì mắt lại sáng lên, khi hiểu ra những lời đó là chỉ Dương Thần thì lấy tay che miệng, không để mình được thốt ra tiếng nào.

Dương Thần muốn đâm đầu vào tường luôn cho xong, vì đây là lần đầu tiên phát hiện ra Tuệ Lâm dường như đang nhìn hẩn bằng ánh mắt e ngại, bản thân mình đã không muốn lộ ra, đừng nhắc đến Quách Tuyết Hoa, vú Vương, và cả Tú Trinh vốn đã sẵn có lòng tôn sùng mình.

Cuối cùng, Dương Thần đành cong khóe miệng, giải thích:

- Thật ra cũng chỉ có mười mấy... chưa đến hai mươi đâu...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 444

Cuộc Nói Chuyện Ban Đêm

Christine tự đặt ra thân phận cho chính mình, là bạn học của Dương Thần ở nước ngoài, việc này cũng không có gì đáng trách, dù sao Dương Thần cũng quên mất mình đã lấy bằng tốt nghiệp Harvard như thế nào.

Người một nhà cùng ăn cơm, sau một ngày như thế mà mọi người vẫn nói mấy câu kiểu như “rung động lòng người”, ăn bữa cơm này vất vả thế nào có lẽ chỉ mình Dương Thần biết.

Tuệ Lâm không nén được lòng yêu mến với thần tượng, nhưng do hơi rụt rè, vẫn là nhờ sự giúp đỡ của Dương Thần, chụp mấy bức ảnh thân mật với Christine, biết Tuệ Lâm cũng muốn tham gia lần thi đấu này, Christine vui đùa hỏi, xem đến lúc đánh giá có muốn giúp đỡ hay không, ai ngờ Tuệ Lâm giãy nảy lên, ngượng ngùng phản bác thần tượng của mình, dáng điệu đáng yêu khiến mọi người cười suốt.

Đã 9 giờ đêm, Lâm Nhược Khê vẫn chưa về nhà, cũng đến lúc Christine phải đi, dù sao đoàn của cô cũng đã tới Hoa Hạ, ngày mai sẽ bắt đầu lễ khai mạc chính thức đầu tư vào “ngôi sao Ngọc Lôi”.

Dương Thần đưa Christine ra ngoài, đi trong sân yên tĩnh, hai người không ai nói gì.

Màn đêm buông xuống, đèn đường khẽ soi vào khuôn mặt như ngọc của Christine, khuôn mặt hoàn hảo như gôm, ai nhìn thấy cũng phải mê mẩn, nhưng Dương Thần không có tâm trạng nào mà thưởng thức một tuyệt thế giai nhân như thế này.

- Cái cô Jodie đó, là gì của em?

Dương Thần suy nghĩ một lát, mới hỏi một tiếng.

Christine hơi bất ngờ, cẩn thận suy nghĩ một lát, hỏi lại:

- Ai là Jodie?

- Đừng nói dối anh, cái mà cô gái đó cầm trong tay không phải là bùa hộ mệnh sao, chẳng lẽ ai cũng có thể có được bùa hộ mệnh đó?

Dương Thần nhú mày nói.

Christine lúc này mới giật mình, cười khanh khách nói:

- Hóa ra anh nói cô ấy, Jodie là tên khi cô ấy ở trong Blue Storm còn tên thật của cô ấy là Lonna, là một cô gái xinh xắn nhưng khá bướng bỉnh.

- Cô ấy bị anh giết rồi.

Dương Thần nói thẳng:

- Bởi vì cô ta hai lần cố ý giết anh, cho nên, lần thứ hai anh đã không nương tay.

Christine hơi há miệng, không biết nên làm gì, nhưng cũng không nói câu:

- Anh không cần quá để ý, tuy rằng em với cô ấy có chút quan hệ, nhưng cũng có thể nói là không có quan hệ gì.

- Ở kiếp trước của em, khoảng hơn 590 năm trước, khi em là tiểu thư nhà Ander ở Anh quốc, khi đó chồng của em chính là tiểu Lonna... chính là cụ tổ mấy đời của Jodie mà anh nói, Lonna không biết là cháu gái đời thứ bao nhiêu của em.

Đã từng có một lần có một tổ chức lạ muốn bắt cóc em, Blue Storm phái vài người đến bảo vệ em, sau khi em biết về gia tộc của cô ấy, không ngờ đời sau của mình sẽ có người ra nhập Blue Storm, coi như là sự quan tâm của bà tổ, em đã đưa cho cô ấy một chiếc bùa hộ mệnh...

Christine nói đến đây, thở dài:

- Chỉ tiếc là cô bé kia không nghe lời, xem ra việc mất mạng là không thể tránh được.

Dương Thần cứng họng:

- Không nên trao bùa hộ mệnh lung tung như vậy, không biết đó là cháu gái đời thứ bao nhiêu của em, em không thấy vậy là rất buồn tẻ hay sao?

- Nếu như không phải đã gặp những người bất tử như em, uhm, trừ anh ra, việc em đưa hay không đưa bùa hộ mệnh có gì khác biệt đâu?

Christine nói, nhưng trên mặt khó dấu được sự thất vọng, thở dài nói:

- Thật là, mỗi lần nghĩ đến, chúng ta chỉ có vài người bất tử thế này, trong lòng cũng không yên.

- Đừng uống rượu, đừng làm chuyện điên rồ.

Dương Thần lo lắng nói.

Christine cười khanh khách nói:

- Anh lo lắng em sẽ mang rắc rối đến cho anh sao?

- Em đã mang đến cho anh không ít tai vạ rồi, hiện tại trong mắt mọi người anh như là một tên cầm thú.

- Thì đúng là như vậy mà.

Christine bắt mắt nói.

- Đó là quá khứ rồi, bây giờ chỉ nhìn thấy quần nhỏ của con gái là mặt anh đã đỏ hết lên rồi.

Dương Thần đồng dục nói.

Christine lườm một cái, phong lưu đa tình, nhưng đối với Dương Thần thì không có hiệu quả:

- Được, nhưng mà anh phải trả lời em một chuyện, trả lời thật nghiêm túc.

Dương Thần gật gật đầu:

- Em cứ hỏi.

Trên thực tế, Christine đến đây giả vờ ăn bữa cơm, Dương Thần đoán liệu có phải cô ấy có gì muốn nói với mình không hay chỉ do tiện đường tới, quả

nhiên là như vậy.

Christine nhăn nhó:

- Trước đây, Ares có chạy đến Mỹ, hỏi em có thấy đá thần của anh không, em đánh nhau với gã một trận, gã mới tin là em không lấy. Anh hãy nói thật cho em biết, đá thần trong tay anh, có phải là đã mất thật không? Có phải là anh dùng thủ thuật che mắt người khác không?

Dương Thần cười khỏ sở:

- Ares tuy tính tình lỗ mãng, nhưng cũng không phải là kẻ ngu ngốc, em thấy anh có thể dễ dàng lừa được anh ta sao? Nếu như anh mang đá thần bên mình, thì đâu cần phải che giấu, thật sự là đã mất rồi.

Christine ngẩn ra:

- Chuyện này thật kì lạ, có thể anh và Ares không biết, cũng không thấy tung tích của đá thần, nhưng ít nhất năng lực của người kia không thấp hơn mấy người chúng ta, thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

Dương Thần bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó:

- Có thể như vậy không, trên trái đất vẫn còn tồn tại tộc người mà mười một người các em lại không biết sao?

- Sao anh lại hỏi như vậy?

Christine kinh ngạc nói:

- Làm sao có thể chứ, Hades cũng không chịu nổi vòng luân hồi và cô độc vô tận, tự mình hủy diệt, anh nghĩ còn có tộc người của bọn em, rõ ràng là còn sống sót, nhưng lại không muốn cho chúng ta biết sao?

Dương Thần thở dài, đem chuyện yến tiệc ở nhà họ Liễu đó kể việc đã có người lợi dụng không gian gấp khúc để cướp lấy chén thánh, và hấp thụ hết năng lượng bên trong, sắc mặt Christine trở nên khó coi hơn.

- Nếu như đúng là anh đã nói như vậy, thì em cũng không biết vì sao.

Christine nhú mày:

- Chuyện này, em sẽ tìm người khác hỏi thử xem, đá thần không ở trong tay của Ares cũng là một điều tốt, nhưng cũng không thể loại bỏ việc sẽ có ai đó muốn mượn nó để làm chuyện xấu.

- Em cảm thấy mấy người đó sẽ có hứng thú điều tra mấy chuyện này sao, bọn họ sớm đã sống theo kiểu chẳng coi gì là quan trọng cả rồi.

Dương Thần mỉm cười nói.

Trên mặt Christine lộ vẻ thất vọng:

- Đúng vậy, đừng nói là đá thần, cho dù là ngày tận thế, đối với họ mà nói, cũng chẳng có gì quan trọng cả...

- Nếu không thể tìm thấy người kia, chúng ta chỉ có thể đợi anh ta lộ diện thôi, bất luận là thế nào, nếu như muốn dùng đá thần để làm những chuyện khiến mọi người khó chịu, anh sẽ ngăn cản, dù sao nó cũng bị mất từ tay anh.

Dương Thần nghiêm sắc mặt nói.

Christine miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng sự lo lắng không hề giảm bớt.

Dương Thần và Christine nói chuyện, nếu như bị người khác nghe thấy, sẽ nghĩ rằng hai người điên đang nói nhảm trong đêm.

Nhiều người, lấy tư cách là hãng thời trang công ty quốc tế Ngọc Lôi tại Hoa Hạ, muốn quyết chiến với tập đoàn tài chính quốc tế Nasda tại Mỹ.

Cuộc chiến ác liệt trên thị trường chứng khoán khi bắt đầu phiên giao dịch đã thu hút sự chú ý của nhiều người, phần đông họ có lòng tham không đáy, trong lúc ngân khố Ngọc Lôi trống rỗng, xảy ra cuộc chiến ác liệt này, không thể không nói là thập tử nhất sinh.

Có vài người biết rõ tình hình, theo lời các nhân viên giải trí biết được, công ty không thể nhờ được sự trợ giúp từ ngân hàng, vậy là họa vô đơn chí, rất nhiều người đã điên cuồng bán tháo cổ phiếu của Ngọc Lôi.

Tuy nhiên, rạng sáng nay tại Hoa Hạ, công ty quốc tế Ngọc Lôi phản kích mãnh liệt, bảo tất cả hãy chuẩn bị để xem kịch hay, có những người xúc động vì sự thay đổi đột ngột, ghen hòng nhìn trần trối, rơi cả gọng kính xuống đất.

Công ty quốc tế Ngọc Lôi không hề phản kích, nhìn như vốn không thể chịu nổi, không ngờ lại dùng những thủ đoạn như của đám nhà giàu mới nổi đấu tranh với đối thủ, dùng vô số tiền mặt nhiều như nước chảy, làm âm ỉ trước mặt mọi người.

Ngọc Lôi chẳng lẽ không phải là công ty bán quần áo, là công ty in tiền sao? Rất nhiều người đang nghi ngờ chuyện này.

Cùng lúc đó, tại khu nghỉ mát, Lâm Nhược Khê lặng lẽ theo dõi tình hình cổ phiếu trên màn hình lớn, chậm rãi tăng lên, cuối cùng thì cô cũng mỉm cười.

Hội viên nhóm Athena làm náo nhiệt Triều Thiên, đối với bọn họ mà nói, cả năm làm việc chăm chỉ cũng chỉ như mấy ngày này, cũng là để ứng phó với những chuyện thế này, nhưng một khi có việc, thì có nghĩa là quên ăn quên ngủ.

Bọn họ cũng không thể đi hỏi người làm chủ là Lâm Nhược Khê tại sao lại có nhiều vốn như vậy, điều bọn họ phải làm, chỉ là không ngừng mở rộng nguồn vốn.

Nhìn đại cục đã ổn định, Lâm Nhược Khê không ở lại lâu, cô còn phải về công ty giải quyết một số chuyện.

Đợt khi trận chiến tài chính này kết thúc, tài chính của công ty quốc tế Ngọc Lôi chẳng những không giảm bớt, còn trở thành kẻ mạnh hơn, như vậy, trong kế hoạch phát triển của công ty trong tương lai, có rất nhiều điều cần chú trọng và thay đổi.

Khi Lâm Nhược Khê rời khỏi khu nghỉ mát, tất cả các nhân viên đều nhìn cô sùng kính, giống như linh hồn của quân đội rất khó phai mờ, trong lòng nhân viên Ngọc Lôi, chủ tịch là người mang lại tinh thần cho họ.

Lâm Nhược Khê lại không cảm thấy có gì đặc biệt...

- Bà nội, cuối cùng cháu cũng không làm bà thất vọng, cháu không để Ngọc Lôi bị lật đổ... Tuy rằng, hơn một nửa là nhờ vào người đàn ông kia, nhưng...đó cũng là do bà ở trên trời phù hộ cho cháu.

Cảm động và tưởng nhớ, cũng là tâm tư lớn nhất của Lâm Nhược Khê.

Cũng chú ý tới trận chiến không thuốc súng này, trong một khu nhà xa hoa ở Trung Hải, còn có một người đang mặc áo ngủ, nhâm nhi rượu vang: Ninh Quốc Đồng.

Lúc nhìn thấy diễn biến trên màn hình, công ty quốc tế Ngọc Lôi từng chút thoát khỏi tình cảnh xấu, dần chiếm thế chủ động, lấy lại uy thế của mãnh hổ xuống núi, đánh đôi thủ từng cú một, Ninh Quốc Đồng cầm chén rượu trong tay, nhưng không ngừng run rẩy.

Dần dần, Ninh Quốc Đồng quay sang túi văn kiện, túi văn kiện đang bị niêm phong.

Lúc này, ngoài đại sảnh có một người trợ lý bước vào, dáng vẻ vội vàng, tiến đến gần, cúi người nói:

- Chủ nhiệm, ngài muốn tôi liên hệ với Mậu Công, nhưng tôi không thể.

- Cái gì?

Ninh Quốc Đồng nhíu mày.

- Mậu Công...Mậu Công ông ấy...

Trợ lý lúng túng nói:

- Theo tin mới nhận được, trưa ngày hôm qua, vì có một số hành vi phạm tội, hiện tại bị một nhân viên chính phủ điều tra, lần này Mậu Công và Gia Pha gây tội với liên hợp tài chính thương hội của Malaysia, có lẽ đã định tội rồi.

Ninh Quốc Đồng nhắm mắt, phẩy tay, bảo người trợ lý ra ngoài.

Nhìn lại tập văn kiện, Ninh Quốc Đồng cười lạnh:

- Mậu Công à, Mậu Công, chẳng trách ông lại đưa những thứ hữu dụng thế này cho một người không quen biết như tôi...Xem ra...ông đúng là một bậc cao nhân.

Đưa tay cầm lấy tập văn kiện, Ninh Quốc Đồng ước chừng, cười nhạt, trong mắt có lộ vẻ tàn nhẫn, lạnh lùng nói:

- Thôi, cho dù là bị ông lợi dụng hay là thế nào, thì tôi cũng không chờ nổi nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 445

Rớt Xuống Trần Gian

Sáng sớm hôm sau, tất cả báo chí, các kênh truyền hình, radio trong xe, gần như đều nói đến việc công ty Quốc tế Ngọc Lôi xoay chuyển cuộc đại chiến với xí nghiệp nổi tiếng nước Mỹ tối hôm qua.

Sau khi cuộc đại chiến tài chính này qua đi, công ty Quốc tế Ngọc Lôi cải tử hoàn sinh một cách kì diệu, khiến toàn bộ người trong ngành bị một phen kinh động, bọn họ phát hiện, hoàn toàn không thể nhìn thấu được tình hình thực tế của công ty này, tất cả những phỏng đoán trước kia đều bị làm cho xáo trộn hết.

Với tư cách là tổng giám đốc, hình tượng của Lâm Nhược Khê không ngừng được tra cứu, trong ô tìm kiếm trên các trang mạng, số lần truy cập tìm kiếm còn vượt qua cả Christine và ca sĩ nước Mỹ Lady Gaga.

Nữ tổng giám đốc trẻ tuổi nhất, nữ thần băng giá, nữ thần tài chính, kim lĩnh, xếp thứ nhất trong số 5 người tình trong mộng của Kim Cương Vương Lão.... Các danh hiệu tưởng tượng làm cho người ta cười đau bụng vì những tin tức được lan quá nhanh.

Bởi vì Lâm Nhược Khê rất ít khi xuất hiện trước mặt công chúng, cho nên tư liệu ảnh không nhiều lắm, nhưng cho dù là như vậy, những người chú ý và kính trọng cô cứ tăng theo cấp số nhân.

Điều khoa trương nhất là, người ta còn lập hội fan hâm mộ Lâm Nhược Khê, nhưng tên hội không dễ nghe lắm, thậm chí có cảm giác không hay lắm như “Bột giặt quần áo”, chỉ vì, chữ Nhược đọc chậm sẽ trở thành “Quần áo”, điểm hay nhất của “Bột giặt quần áo” chính là, bạn sẽ hoàn toàn không thể đếm được là có bao nhiêu hạt.

Đương nhiên, Lâm Nhược Khê chưa bao giờ quan tâm những việc phức tạp như thế này, cho nên cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Người khổ chính là Dương Thần, bởi vì sự phá phách của Christine, khiến trong mắt mọi người hắn trở thành “Con ma háo sắc”, đến ngay cả mẹ hắn là Quách Tuyết Hoa cũng cảm thấy mắc nợ Dương Thần, nhưng thật sự là không thể chịu nổi một con người còn trẻ mà đã có cuộc sống thối nát như thế.

Khi nghe tin báo về, mọi người vì chuyện Dương Thần che giấu việc Ngọc Lôi gặp phải một nguy cơ lớn, đã trách Dương Thần không quan tâm đến Lâm Nhược Khê.

Dương Thần cũng khó mà nói được, chính mình cũng đã mang năm mươi tỷ cho bà xã, hoàn toàn có tư cách bình xét “Người chồng hào phóng nhất

thể kỉ”, nhưng đây không phải là lí do, chính mình để cho Lâm Nhược Khê đối phó với tất cả mọi việc, còn mình thì lại liếc mắt đưa tình với tình nhân.

Đau lòng như thế Lâm Nhược Khê là con gái vú, sáng sớm vú Vương đã làm rất nhiều món điểm tâm, lại nấu cả một nồi canh gà nhân sâm, bảo Dương Thần mang đến công ty.

Bởi vì bận công việc liên tục, cả đêm Lâm Nhược Khê cũng không về nhà nghỉ ngơi.

Dương Thần đương nhiên không từ chối, trong lòng có chút bất mãn, người phụ nữ này sao cứ phải liều mạng như vậy chứ, chẳng lẽ không thể nghỉ một lát rồi lại tiếp tục công việc không được sao? Cũng không để cấp dưới làm, người hết lòng vì công việc như vậy, cũng là hiếm thấy.

Trên đường lái xe từ nhà đến công ty, Dương Thần có chút bồn chồn, trụ sở chính của công ty Quốc tế Ngọc Lôi, văn phòng của tổng giám đốc ở tầng trên cùng, sớm đã đón một vị khách mà không ít nhân viên công ty không ngờ tới.

- Tổng giám đốc Lâm, chủ nhiệm Ninh Quốc Đống muốn gặp chị.

Cô thư kí Ngô Nguyệt trực điện thoại bên ngoài báo lại với Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê đang xem xét lại một vài văn kiện của công ty, lúc này đã ngồi trang điểm lại một chút, trông khuôn mặt sắc sảo nhưng có phần lạnh lùng, ngoài vẻ mệt mỏi và nghiêm nghị, có một chút phiền muộn, đồng thời cũng có một chút hơi hoang mang.

Ninh Quốc Đống? Vừa nghĩ tới người đàn ông đã làm phiền cô, liền nghĩ ngay tới bức ảnh chụp hôm trước, người đàn ông kia đứng chung với mẹ cô...

Lắc lắc đầu, cố gắng không nghĩ đến mấy chuyện này nữa, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại trạng thái, Lâm Nhược Khê nói:

- Mời anh ta vào.

Nửa phút sau, Ninh Quốc Đống đẩy cửa phòng làm việc, anh ta mặc bộ âu phục, trên môi nở một nụ cười thản nhiên.

Nhưng với nụ cười này, Lâm Nhược Khê thấy phản cảm, không biết vì sao, bản thân người đàn ông kia, cho dù là nụ cười vô lại vô sỉ, nhưng so với khuôn mặt điển trai trước mắt thì cũng khá vừa mắt.

Là vì người hay là vì lương tâm?

- Nhược Khê à, thật không đơn giản, anh vẫn lo lắng cho em, nhưng xem ra, bây giờ anh lo lắng cũng là thừa rồi.

Ninh Quốc Đống thản nhiên ngồi trên sofa đối diện với Lâm Nhược Khê, lăm bắm.

Lâm Nhược Khê đứng dậy, đi đến trước bàn làm việc, hai tay đan chéo trước ngực, lạnh lùng nhìn Ninh Quốc Đống một lát, nói:

- Chủ nhiệm Ninh, thôi bỏ đi, anh cũng biết là tôi không có khả năng đáp

ứng yêu cầu của anh, đúng không?

Ninh Quốc Đồng không hề tức giận, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi:

- Việc này để nói sau, em không nghĩ là chủ nhà nên mang cho anh một ly cafe hay một tách trà sao?

Nếu như trước mặt không phải là con thủ tướng, là cán bộ chính phủ, Lâm Nhượng Khê chắc chắn gọi bảo vệ vào lôi anh ta ra ngoài, không, chắc chắn không để anh ta tiến vào cửa chính Ngọc Lôi nửa bước.

- Ngô Nguyệt, mang một tách cafe vào đây.

Lâm Nhượng Khê ấn số điện thoại trên bàn làm việc, nói.

Ngô Nguyệt rất nhanh nhẹn, chưa đến 3 phút đã mang một tách cafe vào phòng, rất lễ phép đặt xuống trước mặt Ninh Quốc Đồng.

Thấy không khí lạnh lùng giữa Lâm Nhượng Khê và Ninh Quốc Đồng, Ngô Nguyệt cúi đầu, lập tức đi ra ngoài.

Rõ ràng, Ngô Nguyệt không thể hiểu vì sao tổng giám đốc và Ninh chủ nhiệm cứ như là kẻ thù của nhau, bọn họ như vậy chẳng phải là tài tử giai nhân sao?

- Nếu không có việc gì quan trọng, tôi nghĩ sau khi Ninh chủ nhiệm uống hết tách cafe thì xin về cho.

Lâm Nhượng Khê thản nhiên nói.

Ninh Quốc Đồng uống một ngụm cafe, dường như sợ bỏng, lại đặt xuống, cười nói:

- Nhượng Khê, anh như vậy không vừa mắt em sao?

- Chủ nhiệm Ninh...

Lâm Nhượng Khê cắn môi nói:

- Hiện tại tôi đang rất bận, tôi có rất nhiều việc phải làm, ngay cả thời gian về nhà cũng không có, tôi không nghĩ là nên lãng phí thời gian với anh ở đây.

- Lúc trước ở bãi đỗ xe, hẳn là anh cũng nghe thấy Dương Thần gọi tôi là gì, chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, nói cách khác, tôi không thể nói chuyện yêu đương với anh, tôi đã kết hôn, mong anh đừng quấy rầy tôi.

- Thực ra, tôi nghĩ với thực lực của nhà họ Ninh, điều tra việc tôi đã kết hôn hay chưa, là một việc hết sức đơn giản, anh cũng sớm biết rồi mới phải, anh làm như thế này khiến tôi rất khó xử.

Nụ cười trên môi Ninh Quốc Đồng dần tắt, hiện ra một chút đau khổ, nói:

- Em thật quá tàn nhẫn.

Nói xong, Ninh Quốc Đồng cầm lấy túi văn kiện bên cạnh, ngẩng ngửa, tiếp tục nói:

- Em nói không sai, anh quả thật đã điều tra về em và cái tên Dương Thần kia, kết quả khiến anh thất vọng, anh thật không thể tin nổi, em lại kết hôn với một người đàn ông xuất thân thấp hèn như hắn, mà lại không thèm để ý đến anh.

- Đương nhiên, chúng ta đã quen nhau quá muộn, thậm chí từ lần đầu tiên gặp em đến giờ, mới chỉ 3, 4 tháng, nhưng cái tên Dương Thần đó, cũng đâu có quen biết em quá lâu.

- Anh không tin, em có thể kết hôn với hắn nhanh như vậy, em đồng ý kết hôn với hắn, chắc chắn là vì một lí do nào khác...

Gương mặt Lâm Nhược Khê không hề thay đổi, trong lòng đã có chút không thoải mái, bị anh ta nói trúng tim đen, cảm giác này, thật khó mà chấp nhận được.

Trong mắt Ninh Quốc Đống lộ vẻ sắc sảo, nói:

- Anh không quan tâm em đã kết hôn, anh không quan tâm liệu em có thích anh hay không, thậm chí là hiện tại em rất ghét anh.

- Nhưng em biết không, là người thừa kế của nhà họ Ninh, nếu như anh muốn một người phụ nữ, thì toàn bộ thiên kim tiểu thư trong thành Yên Kinh, không dám nói là tất cả, nhưng có đến bảy tám phần là không ai dám từ chối anh, nhưng từ trước tới giờ anh chưa thực lòng thích một ai.

- Em là người đầu tiên khiến anh cảm thấy mình phải giữ lấy người phụ nữ của mình... Anh, anh tuyệt đối không cho phép mình thất bại.

Nói thẳng ra như vậy, khiến Lâm Nhược Khê có chút hốt hoảng, nhưng cô biết mình không thể trốn tránh, đành phải nói:

- Chủ nhiệm Ninh, tình cảm không thể miễn cưỡng, chẳng lẽ anh lại muốn một người phụ nữ chán ghét mình ở bên mình sao?

- Anh không quan tâm.

Ninh Quốc Đống đứng dậy, trong mắt cháy rực ngọn lửa:

- Anh không quan tâm em có thích anh hay không, anh cũng không cần biết em có chán ghét anh hay không, thậm chí là hận anh, trong những gia đình giàu có, liệu được mấy cặp vợ chồng thật lòng yêu thương nhau mà sống với nhau? Đàn ông có bố, phụ nữ vụng trộm, cũng không phải là chuyện hiếm thấy.

- Nhưng em yên tâm, anh không phải là người như vậy, anh chỉ cần có em là đủ, không cần ai khác nữa, anh chỉ muốn có một người phụ nữ làm anh cảm động.

Nhìn ánh mắt điên cuồng của Ninh Quốc Đống, Lâm Nhược Khê hơi chùn chân, dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ trẻ tuổi, ở phương diện tình cảm, và đối mặt với đàn ông, kinh nghiệm thật quá ít ỏi.

- Chủ nhiệm Ninh... anh... sao anh lại như vậy, cho dù anh là người nhà họ Ninh, là con trai thủ tướng, lẽ nào có thể bắt người khác gả cho anh sao?

Lâm Nhược Khê giận vô cùng, vốn dĩ tinh thần đã mệt mỏi, lúc này mặt đã đỏ hết lên.

- Em nói rất đúng, cho dù anh là người nhà họ Ninh, cha anh là thủ tướng, anh cũng không thể tùy tiện động đến em.

Ninh Quốc Đống cười lạnh nói:

- Em là tổng giám đốc một công ty lớn, hiện tại mọi người coi em như nữ thần, một nữ thần cao thượng như em, làm sao anh có thể tùy tiện mang em đi...

Những lời của Ninh Quốc Đồng khiến Lâm Nhược Khê thấy ớn lạnh, người đàn ông này như một mãnh thú, ánh mắt anh ta có chút cuồng loạn, làm Lâm Nhược Khê có dự cảm không tốt.

- Nhưng...

Ninh Quốc Đồng cười rung vai đứng dậy:

- Nhưng nếu như nữ thần từ trên cao, bị rớt xuống trần gian... thậm chí, không thể là một dân nữ bình thường... em nói xem, liệu còn có ai quan tâm đến thân phận của cô ta nữa không? Đến lúc đó, sợ rằng cũng chỉ có anh khoan dung như thế này, lại thật lòng yêu thương em...

Đôi mắt Lâm Nhược Khê có chút bất an, nhưng vẫn điềm tĩnh nói:

- Tuy rằng tôi không biết anh đang nói cái gì, nhưng tôi nghĩ suy tính của anh là vô ích rồi.

- Thật vậy sao?

Ninh Quốc Đồng hừ lạnh một tiếng, ném túi văn kiện lên bàn làm việc của Lâm Nhược Khê:

- Em xem xong những thứ này, có thể sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Lâm Nhược Khê quay đầu lại, mở túi văn kiện ở trên bàn, chậm rãi cầm lên, sau đó, lấy ra vài tờ giấy.

Lúc xem những văn kiện bên trong, Lâm Nhược Khê hơi sửng sốt, tay hơi run rẩy, bình thường rất bình tĩnh, nhưng lúc này như là không còn sức sống vậy.

Trong đầu, lại một lần nữa hiện lên hình ảnh quá khứ khổ cực của mình, đồng thời, Lâm Nhược Khê mở bìa văn kiện ra, đọc nội dung bên trong...

Sau gần 10 phút, Lâm Nhược Khê gấp chúng lại, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy, hai tay cứng đờ, giấy tờ trên tay rơi lả tả xuống đất...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 446

Ngạt Thở

Một tay xách hộp diêm tâm, một tay xách canh gà bổ dưỡng, Dương Thần vẫn mặc nguyên cả bộ đồ ở nhà, lúc đi vào công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, nếu không phải tên bảo vệ nhận ra hắn, không chừng hắn sẽ bị đuổi ra ngoài ngay lập tức.

Ngọc Lôi từ trên xuống dưới vẫn đang ngất ngây trong chiến thắng, dường như mọi người đi qua đều rất vui mừng, thảo luận xem tối nay nên tổ chức ăn mừng thế nào.

Những người có thể làm việc ở trụ sở chính không hề ngốc, lần này Ngọc Lôi thập tử nhất sinh, mang đến những lợi ích không hề nhỏ, sự đánh giá của ngoại giới và triển vọng cho tương lai là minh chứng rõ nét nhất.

Giống như những chiến hữu đã từng hoạn nạn có nhau, giờ cùng nhau ăn mừng thành quả chiến thắng, không khí trong công ty ngày càng hòa thuận vui vẻ, mọi thứ xem ra rất tốt đẹp mà lại thật giản đơn.

Tâm trạng của Dương Thần cũng bị các nhân viên này cuốn hút, dọc theo đường đến văn phòng của tổng giám đốc trên tầng cao nhất, thậm chí hắn còn ngân nga những giai điệu du dương đã lâu không hát..

Tuy nhiên, đi đến trước cửa văn phòng, đột nhiên Ngô Nguyệt ngăn hắn lại không cho vào, cô nhìn chằm chằm vào mấy thứ mà Dương Thần mang theo, cười nhẹ:

- Tổng giám đốc đang gặp khách quan trọng, anh phải đợi một lát đó.

Dương Thần cũng không giận, nhìn Ngô Nguyệt từ trên xuống dưới, quét qua quét lại bộ ngực bằng phẳng của cô, lắc đầu cười nói:

- Với cái sân bay đó, làm sao cô có thể nói chuyện yêu đương chứ, đáng người vẫn không thay đổi gì cả.

Ngô Nguyệt mặt đỏ bừng:

- Không cần anh quan tâm, tôi sẽ không để anh vào làm gián đoạn công việc của tổng giám đốc đâu.

- Tôi nói cô đó, cả ngày ngồi trong phòng này mà không thấy phiền sao? Về phòng của cô đi, hay là tìm mấy tình nhân của cô đi...là gì nhỉ...Tiểu Minh? Hay Tiểu Lý?

- Là Lý Minh và phó chủ tịch.

Ngô Nguyệt tức giận nhú mày nói:

- Dù sao Lý phó tổng cũng là cấp trên của anh, cẩn thận cái miệng anh đó.

- Được được được, cô tìm được ông xã tốt, ông xã của cô rất lợi hại.

Dương Thần về mặt tán thành nói.

Vừa nghe đến từ “ông xã”, sắc mặt Ngô Nguyệt đỏ hết lên, hai tay vung loạn cả lên, thật quá đáng, vậy thì có chết cô cũng không mở cửa cho anh ta.

Dương Thần cảm thấy có chút thú vị, là thư kí của Lâm Nhược Khê, thành ra cũng có một chút giống cô ấy, cũng có thể nói, thường ngày lấy Lâm Nhược Khê làm tấm gương để học tập.

Nói năng thận trọng, vẻ mặt điềm đạm, đáng tiếc là đáng người quá bình thường, nhưng điều đáng nói là tinh thần làm việc của cô ta, thực sự rất nhiệt tình, nhìn cô ta cũng có thể biết được chủ nhân là người như thế nào.

- Này, Lý phó tổng.

Dương Thần quay đầu lại, gọi một tiếng.

Ngô Nguyệt cũng lập tức quay đầu lại, nhìn theo hướng hành lang, chỉ có điều là: không một bóng người.

Cùng lúc đó, Dương Thần tự nhiên đẩy cô ta sang một bên, nhanh chóng mở cửa văn phòng.

- A.

Ngô Nguyệt quay đầu lại thì không còn kịp nữa rồi.

Vừa định ngăn cản, Dương Thần đã lách người vào phòng, đồng thời quay lại trao cho cô ta một nụ cười tươi rói, rồi nhanh tay đóng cửa lại.

Ngô Nguyệt đứng ở bên ngoài, giậm chân một hồi, nhưng chột nghĩ ra gì đó, cười ngượng ngùng.

Vào trong, Dương Thần quay người lại, vốn tưởng Ngô Nguyệt lừa mình là Lâm Nhược Khê có khách, cũng không nghĩ là thực sự có khách đến, mà người đến tìm lại là Ninh Quốc Đống.

Càng làm cho Dương Thần có chút lúng túng, khi nhìn thấy Lâm Nhược Khê trong trạng thái này.

Chỉ thấy lâm Nhược Khê chờ người ra, hai mắt vô hồn, trong mắt rung rung giọt lệ, mấy tờ giấy đang cầm trên tay, một số rơi tứ tung trên mặt đất.

Ngay cả khi Dương Thần bước vào, Lâm Nhược Khê cũng không quay lại liếc nhìn một cái.

Còn Ninh Quốc Đống, thấy Dương Thần tiến vào, chột nhíu mày, nhưng cũng không nói lời nào.

Dương Thần rất nhanh đã ý thức được có chuyện gì xảy ra với Lâm Nhược Khê và đồng giấy tờ kia, thị lực của hắn cực kì tốt, hắn thấy rõ trên mấy tờ giấy kia viết cái gì...

Nhưng trong nháy mắt khi nhìn rõ ràng trên mấy tờ giấy kia viết gì, sắc mặt Dương Thần hơi trầm xuống, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Tiến lên phía trước, đặt mấy thứ lên bàn làm việc, Dương Thần đồng dục nói:

- Vú Vương bảo anh mang chút điểm tâm và canh gà tới đây, sợ em làm việc vất vả mà không chịu ăn uống gì cả, em ăn một chút đi.

Nói xong, Dương Thần ngồi xuống, nhặt mấy tờ giấy dưới đất lên, đồng thời cầm lấy mấy tờ trên tay Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê đơ ra, không có phản ứng gì cả.

Dương Thần khẽ thở dài, quay đầu lại chỗ Ninh Quốc Đống, ném đồng tài liệu vào mặt anh ta, gằn giọng nói:

- Cầm lấy đi.

Ninh Quốc Đống cười giễu cợt:

- Sao, anh cho rằng mấy thứ này là giả sao?

- Mặc kệ thật giả, đây không phải những thứ mà anh nên mang tới đây.

Dương Thần trong mắt có chút ác khí nổi lên, nhưng hắn biết rõ, hắn không thể tùy tiện động đến con người này.

Ninh Quốc Đống đứng dậy, thông thả bước đến phía sau Dương Thần, thở dài nói:

- Tăng Mậu quả là người từng trải, có thể ông ta đã đoán trước được, ông ta sẽ thất bại, cho nên, ông ta mang thứ này đến cho tôi, chỉ cần những thứ này nằm trong tay tôi, thì chắc chắn sẽ đến được tay Lâm Nhược Khê.

- Nói thật, tôi biết rất rõ, ông già Tăng Mậu kia muốn lợi dụng tôi, lợi dụng gia cảnh của tôi, tình cảm của tôi, tôi không thể không thừa nhận là ông ta rất thành công, cho dù tôi rất không thích bị lợi dụng, nhưng những tài liệu này có một sức hấp dẫn lớn.

Lúc này, Lâm Nhược Khê mới quay đầu lại, không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm vào Ninh Quốc Đống, trong mắt ánh lên chút xót xa.

Ninh Quốc Đống không biết được hàm ý trong biểu hiện này là gì, nghĩ là Lâm Nhược Khê vẫn chưa tin, cười đắc ý nói:

- Đừng tưởng rằng, những thứ này là giả Nhược Khê à, em biết không, trước khi anh đến đây, đã cử người đi tìm gặp cái người cha trên danh nghĩa kia của em, ông bác sĩ tư của Lâm Khôn sớm đã trốn ra nước ngoài, xem ra Tăng Mậu đã chi cho ông ta một khoản tiền để ông ta chạy trốn.

Nếu như bệnh án này là giả, thì tại sao lại phải chạy trốn?

Nói xong, nụ cười trên mặt Ninh Quốc Đống dần biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào Lâm Nhược Khê:

- Một người đàn ông bị mất túi tinh hoàn thì làm sao có con được chứ... Nhược Khê à, đừng trách anh nhẫn tâm, nhưng anh cũng không thể không nói...

- Em, thực sự là mẹ của em, đã lén lút cùng với một người đàn ông khác, sinh ra em, Lý Nhược Khê, Vương Nhược Khê, Chu Nhược Khê... thậm chí có thể cùng họ với cái tên họ Dương này, nhưng...nhất định em không phải là họ Lâm.

- Lấy thân phận là người thừa kế của nhà họ Lâm, em vào Quốc tế Ngọc Lôi, nếu như bị người ngoài biết được, là mẹ em đã thông dâm với người đàn ông ở bên ngoài mà sinh ra em, người đời sẽ nghĩ như thế nào chứ?

- Ha ha, bọn họ sẽ nghĩ, có phải em cố ý giấu diếm, để chiếm lấy gia sản, có phải là vì chuyện này cho nên bà nội em mới lặng lẽ ra đi, để cho một người trẻ tuổi như em kế nhiệm.

- Phải rồi, người cha bị cầm sừng kia của em, Lâm Khôn, đã phải vào viện tâm thần, em nghĩ xem, em không phải là con gái ruột của ông ấy, một người điên bị cầm sừng, người bình thường nhìn vào, nghĩ thế nào cũng thấy không ổn.

Mỗi câu nói của Ninh Quốc Đống, làm Lâm Nhược Khê càng thêm đau khổ và tuyệt vọng, cuối cùng thì ngã xoài người ra đất, mặt trắng bệch, người lạnh run.

Ninh Quốc Đống dường như đã thấy được kết quả mà anh ta muốn, xem ra lúc này, khi tinh thần của Lâm Nhược Khê sụp đổ, ý chí cũng đổ luôn, cô sẽ chịu thua anh ta.

Nhưng đúng lúc này, có một cánh tay mạnh mẽ đã không chế Ninh Quốc Đống từ phía sau.

Ninh Quốc Đống trong nháy mắt cảm thấy khó thở, cả người đều bị không chế, rồi bị đẩy mạnh vào tường.

Ninh Quốc Đống trợn trừng hai mắt, há miệng, nhưng nói không nên lời, khổ sở vung chân, hoảng sợ nhìn người đàn ông phía trước.

Mặt Dương Thần không một chút cảm xúc, nhưng ánh mắt thì rất hung tàn.

Trong lòng Dương Thần, không chỉ có một nỗi đau khổ.

Tờ bệnh án này, rõ ràng là trước lúc Lâm Khôn chết, bác sĩ đã đưa cho hắn xem tình hình của ông ta, chỉ cần uy hiếp được ông bác sĩ đó, dù sao trong bệnh viện, ngoài bác sĩ Bảo ra thì không ai có thể cho hắn xem bệnh tình của ông ta.

Không ngờ, thế sự khó đoán, đúng là có người đã nghĩ từ khi Lâm Nhược Khê sinh ra, gia đình đã bị đả kích rồi, lại còn điều tra về bệnh án này, và cái ông bác sĩ họ Bảo kia, cuối cùng cũng không kháng cự được với sức hấp dẫn của đồng tiền, chọn cách chạy trốn.

Nhìn Lâm Nhược Khê như người mất hồn, nằm mềm nhũn dưới đất, Dương Thần thấy mà tan nát cả cõi lòng, hắn thương cô vô cùng.

Cái tên điên khùng kia, khiến cho buổi sáng vốn vui vẻ trở nên u ám như thế này.

Dương Thần nhìn chằm chằm vào Ninh Quốc Đống, hận không thể một phát chém chết gã, gã chết thì mọi chuyện coi như xong, sau đó đi an ủi khuyên giải Lâm Nhược Khê, nhưng...

Dương Thần biết, mình không thể giết anh ta.

Không phải vì anh ta là cán bộ nhà nước, cũng không phải anh ta là người nhà họ Ninh, chỉ là... anh ta là con của Ninh Quang Diệu...

Ninh Quốc Đống tím tái mặt mày, định dùng chân đá Dương Thần, bắt

lấy tay Dương Thần, nhưng Dương Thần cơ thể rắn chắc, nên không có tác dụng gì cả.

Cuối cùng, khi mà Ninh Quốc Đồng sắp sửa tắt thở, Dương Thần cũng buông tay ra.

Ninh Quốc Đồng rơi phịch xuống đất, không ngừng hít thở gấp, ánh mắt bàng hoàng và oán hận ngược nhìn lên, coi khinh người đàn ông đứng trước mặt mình.

- Anh... chắc chắn anh sẽ gặp báo ứng.

Ninh Quốc Đồng gằn giọng nói.

Dương Thần không thèm để ý đến anh ta, xoay người về phía Lâm Nhược Khê, ngồi xổm trước mặt cô, dịu dàng nói:

- Đừng ngồi dưới đất thế này, nếu như không có chuyện gì quan trọng, thì theo anh về nhà, nghỉ ngơi một chút.

Lâm Nhược Khê không phản ứng gì, chỉ ngơ ngác nhìn về phía trước, ánh mắt vô hồn.

Dương Thần không nói gì nữa, cúi người bế xốc Lâm Nhược Khê lên.

Cuối cùng Lâm Nhược Khê đã có phản ứng, nhưng không cần đến Dương Thần mà tự cô đứng dậy, đi tới cửa phòng.

Dương Thần biết lúc này hấn nói gì cũng vô dụng, nhíu mày, đành bước theo Lâm Nhược Khê, đợi cô bình tĩnh lại.

Nhìn Lâm Nhược Khê và Dương Thần lần lượt ra khỏi phòng, Ninh Quốc Đồng cười giòn, lẩm bẩm:

- Cứ đi đi, dù sớm hay muộn, em cũng sẽ phải đến bên anh, nằm rạp trước mặt anh... Còn về Dương Thần, sớm muộn gì hấn cũng sẽ biết, hấn đã động vào người mà đáng lẽ ra không nên động tới...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 447

Chẳng Trách

Đi ra khỏi văn phòng, vẻ mặt của Lâm Nhược Khê không rõ là cảm xúc gì, có điều bước chân đi có vẻ nặng nề, không được như ngày thường ở công ty.

Tình cờ có nhân viên đi qua hai người, do ngày trước bị áp lực Lâm Nhược Khê tạo nên, cũng không dám ngẩng đầu nhìn chỉ đơn giản chào hỏi, cũng không nhìn thấy có đặc biệt gì.

Dương Thần đi theo sau cô, biết rằng cũng không có gì để nói, cứ đơn giản đi như vậy xuống dưới lầu, tiến về bãi đỗ xe, đi vào chỗ đỗ xe của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê sờ trong túi cô một lát, dường như đã phát hiện ra mình sờ nhầm túi, liền sờ vào túi kia lấy ra chiếc chìa khóa của xe Bentley.

Chỉ có điều, tay của Lâm Nhược Khê vẫn còn hơi run run, rõ ràng tâm trạng của cô không giống như vẻ ngoài bình tĩnh của cô.

Cuối cùng, sau khi ấn một hồi lâu, Lâm Nhược Khê mới ấn mở khóa được cánh cửa xe.

Lâm Nhược Khê dựa vào bên cửa chiếc xe, Dương Thần không thể tiếp tục nhìn, tiến lên một tay túm lấy tay Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê không để ý quay đầu lại, ánh mắt dờ dẩn nhìn Dương Thần.

- Đừng lái xe, tình trạng này mà lái xe thì không khác gì em tự tìm cái chết.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Lâm Nhược Khê không quan tâm tới hắn, chỉ đưa tay kia ra muốn mở cửa xe.

- Em có nghe thấy anh đang nói chuyện với em không?

Dương Thần giữ lấy cái khóa Lâm Nhược Khê đang mở, hai tay nắm lấy bả vai Lâm Nhược Khê, lay khẽ cơ thể mềm mại của cô.

Đầu của Lâm Nhược Khê bị lắc đung đưa trước sau, nhưng cả người lại không hề có một âm thanh nào, giống như một tượng gỗ không có linh hồn.

Tâm trạng của Dương Thần trĩu xuống, bởi vì hắn rõ ràng là nhìn thấy tử khí từ trong ánh mắt của Lâm Nhược Khê.

Tử khí này rõ ràng là có thể điên cuồng mà coi thường tính mạng.

Chỉ có điều, tính cách của Lâm Nhược Khê thật sự quá nghiêm khắc, trong quan hệ với mọi người, thực sự rất ít có thói quen bộc lộ cảm xúc, cho nên chẳng hề sợ gió to biển lớn, cô ấy vẫn im lặng thả người dưới đáy biển,

chỉ là áp lực cứ dần tích tụ mà không được giải tỏa ra.

Lâm Nhược Khê lúc này rõ ràng là đã ở bên bờ của sự sụp đổ, thậm chí cái thành trì vững chắc về tâm hồn của cô cũng đã bị sụp đổ.

- Anh sẽ không cho em làm những chuyện điên rồ.

Dương Thần kiên quyết nói.

Không đợi Lâm Nhược Khê lại mở cửa xe một lần nữa, một tay của Dương Thần ở phía sau gáy của Lâm Nhược Khê, khéo léo đánh cô một cái.

Lâm Nhược Khê lập tức hôn mê bất tỉnh, ngã vào lòng Dương Thần.

Dương Thần nhìn bốn xung quanh không có người nào cả, mới yên tâm ôm lấy Lâm Nhược Khê, đi đến xe mình, đặt vào ghế ngồi phía sau.

Nét mặt Lâm Nhược Khê xem ra vẫn yên ổn như vậy, tựa như nước mặt hồ, cái đẹp khiến người ta thương hại, say mê, nhưng Dương Thần cũng hiểu rõ, đến lúc cô tỉnh lại, có lẽ lại là một tín hiệu kinh khủng.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, Dương Thần đã lái xe về nhà.

...

Đợi Dương Thần đưa Lâm Nhược Khê đi không được bao lâu, Ninh Quốc Đống cũng ngồi xe riêng chở về nhà.

Ninh Quốc Đống về mặt u ám, xem ra cơn thịnh nộ có thể bùng phát bất cứ lúc nào, điều này khiến cho tên trợ lý ngồi phía trước tỏ ra thận trọng, không dám tùy tiện nói câu gì.

Lúc này, Ninh Quốc Đống đột nhiên đưa tập văn kiện ra trước mặt, nói:

- Cái này, cậu hãy chuyển giao cho tất cả các tờ báo, tạp chí có sức ảnh hưởng lớn trong nước, chỉ cần có thể đăng lên, đều đăng lên cho tôi, trang báo nào càng lớn càng tốt.

Gã trợ lý đón nhận túi văn kiện, vội mở ra, nhìn kỹ những gì bên trong một lát, khi nhìn thấy những từ ngữ quan trọng, sắc mặt gã lập tức trắng bệch ra.

- Đại... đại thiếu gia... thứ này tùy tiện đưa ra không tốt? Dù sao công ty Quốc tế Ngọc Lôi cũng là doanh nghiệp bồi dưỡng nhân tài trọng điểm của nước Hoa Hạ chúng ta... tiểu thư Lâm Nhược Khê có thể ví như mặt trời buổi trưa. Việc này... việc này e rằng...

- Anh muốn cuốn xéo đi không?

Vẻ mặt Ninh Quốc Đống hiện ra vẻ dữ tợn, gầm lên:

- Anh nghe cho rõ việc tôi giao, tôi giao cho anh làm việc gì thì anh làm việc đó, tâm trạng của tôi bây giờ không tốt, anh cho là tôi không có đầu óc hay là không đủ thông minh? Công ty quốc tế Ngọc Lôi không có Lâm Nhược Khê, là tôi muốn Lâm Nhược Khê chết không bằng sống, cho cô ta biết, đừng có cả ngày giống như tiên nữ ngồi trên cao, cô ta chỉ là loại tiện nhân sinh ra bởi bà mẹ với một lão già chết tiệt nào đó.

- Tôi muốn chơi với cô ta, cô ta tu luyện 8 đời mới được quý gôi xuống trước mặt mà liếm chân cho tôi.

Tay trợ lý đồ mồ hôi trán, chỉ dám khúm núm mà nghe lời.

- Nếu anh không dám...

Giọng nói của Ninh Quốc Đồng có chút sâu thẳm:

- Vậy thì lập tức xuống xe.

Nếu trong xe không có đồ đạc gì thì tay trợ lý quả thực muốn quỳ rạp xuống ngay trước mặt Ninh Quốc Đồng, hấn vội hô to:

- Tôi dám, tôi dám, đại thiếu gia, anh đừng nóng giận...

Ninh Quốc Đồng lúc đó mới dựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt lại, miệng cười khẩy, không nói gì nữa.

Chỉ có điều, Ninh Quốc Đồng lại không hề phát hiện ra, người đàn ông trung niên đang yên lặng lái xe, cũng nhíu mày lại, thể hiện sự suy tư...

...

Chiếc xe rất nhanh đã trở về tới nhà, Dương Thần vẫn y như cũ, ôm Lâm Nhược Khê vẫn đang hôn mê bất tỉnh vào phòng.

Trình Tú đi học, đương nhiên là không ở nhà, nhưng vú Vương và bà Quách Tuyết Hoa đang xem TV, nhìn thấy Dương Thần như vậy, sợ hãi chạy lại.

- Cậu chủ, tiểu thư làm sao thế này?

- Dương Thần, Nhược Khê xảy ra chuyện gì vậy?

Vú Vương và bà Quách Tuyết Hoa vội vàng chạy lên, nghe Dương Thần nói chỉ là ngất xỉu hai người mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại vội hỏi vì sao cô lại ngất xỉu.

Dương Thần nhất thời cũng không biết nói thế nào, trước hết phải đưa Lâm Nhược Khê lên lầu đã, hấn đi vào phòng cô, đặt cô nằm trên giường.

Vú Vương cẩn thận tháo đôi giày cao gót của Lâm Nhược Khê, cởi áo khoác ra rồi mới hỏi:

- Cậu chủ, nói mau, chúng tôi lo chết đi được, tiểu thư làm sao lại ngất chứ?

- Là tôi đánh.

Dương Thần buông tiếng thở dài, nói.

Lúc này, mấy người họ vẻ mặt đều tỏ ra hoảng hốt, nhìn Dương Thần đầy nghi vấn.

Dương Thần trầm ngâm một lát, Lâm Nhược Khê như thế này rồi, đương nhiên là không giấu nổi mọi người trong nhà rốt cuộc sao lại thế này, vì thế liền đem việc đến công ty gặp Ninh Quốc Đồng và chuyện bệnh án nói ra với họ.

Dương Thần phát hiện ra, vẻ mặt của vú Vương và mẹ Quách Tuyết Hoa đều không được tự nhiên.

Trong giây lát Dương Thần ý thức lại được, vú Vương đã ở nhà này từ khi vẫn còn Chủ tịch, đương nhiên là biết rất nhiều chuyện cũ năm xưa, hơn nữa, mẹ mình Quách Tuyết Hoa là bạn thân với mẹ của Lâm Nhược Khê là

Tiết Tử Tĩnh, từ những bức ảnh này sẽ nhìn ra rất nhiều điều.

Vậy thì, bọn họ liệu có phải đã sớm biết được phần nào chân tướng sự việc?

Lúc nhìn thấy trong mắt vú Vương tràn đầy sự chua xót, thống khổ và thương tiếc, nhưng không hề có một chút gì bất ngờ, Dương Thần dám khẳng định vú Vương sớm đã biết, có lẽ Lâm Khôn không phải cha đẻ của Lâm Nhượng Khê, vú Vương còn biết ai là cha đẻ của cô nữa.

Nhìn sang mẹ mình, vẻ mặt xúc động muôn vàn, nét mặt vừa hận lại vừa thương, Dương Thần có chút không hiểu, nhưng có thể khẳng định, bà cũng đã biết điều gì đó.

Dương Thần nhìn hai vị bề trên đang đứng suy nghĩ trước mặt, lại nhìn Lâm Nhượng Khê đang nằm bất tỉnh trên giường, không khỏi đau đầu.

Vốn tưởng rằng thân thể của mình đã đủ trở trêu, không ngờ rằng, thân thể của Lâm Nhượng Khê vẫn còn ly kỳ hơn, thậm chí, còn liên quan tới rất nhiều chuyện bí ẩn cũ.

Duyên phận của mình và cô ấy lẽ nào là trời trêu người?

- Hai người... có phải đã biết điều gì rồi đúng không.

Dương Thần thản nhiên nhìn vú Vương và bà Quách Tuyết Hoa.

Vú Vương búi ngùi thở dài, nhìn Lâm Nhượng Khê đang hôn mê trên giường, lắc đầu nói:

- Cậu chủ, cậu nhất định đoán được, đúng là tôi biết chuyện này, nhưng tôi nghĩ rằng... Tôi cả đời này không muốn nói tới chuyện này nữa, lại không nghĩ rằng, lại có người sớm tiết lộ chuyện này ra nhanh như vậy... Không sai, lão gia Khôn đích thực không phải cha đẻ của tiểu thư, lão gia sinh ra đã mắc bệnh, không thể sinh con được.

Dương Thần nghĩ quả nhiên là như vậy, thực ra lúc trước hẳn cũng cảm thấy kỳ lạ, Lâm Khôn nếu như ở bên ngoài có nhiều tình nhân như vậy, gần như toàn bộ tiền đều tiêu cho người phụ nữ, nhưng tại sao ông ấy lại không có con riêng? Không có người phụ nữ riêng? Ông ta chán ghét đứa con gái của mình như vậy, vậy thì tại sao không tìm lấy một người phụ nữ mình thích mà sinh con?

Bây giờ mới nghĩ ra, không phải Lâm Khôn không muốn mà căn bản là ông ta không thể.

Mà Lâm Khôn lại điên cuồng say mê phụ nữ như vậy, rất có thể không phải là ông ta thích thật lòng, chỉ là ông ta dùng cách này để chứng minh ông ta là một người đàn ông bình thường mà không phải... chỉ có thể làm, lại không phải tên nửa thái giám.

Điều này cũng rất dễ lý giải, vì sao Lâm Khôn có người vợ Tiết Tử Tĩnh như hoa như ngọc như vậy, lại sống không hòa thuận.

Lâm Khôn biết chính mình không có khả năng sinh con, Tiết Tử Tĩnh lại mang thai sinh ra Lâm Nhượng Khê, điều này rõ ràng là như tát vào má Lâm

Khôn một cái bạt tai.

Điều khiến Dương Thần cảm thấy khó hiểu nhất là, mẹ của Lâm Khôn, Chủ tịch nhất định là biết bệnh của Lâm Khôn không dễ gì mà nói ra, nhưng vì sao lại mở mắt trừng trừng nhìn con dâu mình sinh ra con của một người đàn ông khác, không hề cản trở, thậm chí còn nuôi dạy Lâm Nhược Khê lớn lên, một tay sáng lập nên chỗ đứng tầm tiếng trên thị trường thương mại, cũng sớm giao cho Lâm Nhược Khê, mà lại không giao cho đứa con đẻ của mình?

Hơn nữa, Lâm Khôn sao lại cũng không nói ra chân tướng? Bởi vì ngại cho mặt mũi của đàn ông, không muốn cho phụ nữ biết mình không thể sinh con? Hay là vì lý do nào khác?

Nhiều bí ẩn khiến Dương Thần không hiểu gì.

- Vú Vương...

Bỗng nhiên, Lâm Nhược Khê nằm trên giường mở hai mắt, nước mắt tràn ra, chậm rãi, Lâm Nhược Khê ngồi dậy, nhìn vú Vương.

- Vú Vương, tại sao cho tới giờ vú mới chịu nói ra, vú có biết không, điều này đối với tôi tàn nhẫn biết bao...

- Tiểu thư... Tôi...

Vú Vương thật sự không biết nói như nào, bà cảm thấy bất luận mình nói gì thì cũng không thể giải thích với Lâm Nhược Khê được, chỉ thấy bẽ tắc, nói không ra lời.

Về mặt Lâm Nhược Khê sâu thẳm, mỉm cười giống như hoa bách hợp bị lụi tàn, tan nát cả cõi lòng.

- Hèn chi... từ khi còn nhỏ người đàn ông ấy đã ghét tôi, trước giờ không thèm ôm tôi, không đối xử tốt với tôi, lúc nào cũng coi thường mẹ tôi, luôn muốn đi tìm người phụ nữ khác ăn chơi... Chẳng trách, bất luận tôi làm thế nào, đối tốt với ông ấy như thế nào, ông ấy cũng không đối xử với tôi như một đứa con gái... Chẳng trách, ông ấy lại tàn nhẫn như vậy, có thể coi thường, bất chấp mà đánh tôi... mắng tôi... Thậm chí bắt cóc tôi một cách không thương tiếc, muốn giết tôi...

Lâm Nhược Khê vừa nói vừa khóc, nước mắt rơi xuống làm ướt khăn trải giường thành một vùng rộng.

- Tôi đã nói rằng, trên đời này làm sao có thể có người cha nào coi thường cốt nhục của mình, làm sao có thể có người cha nào giết chính con mình... Hóa ra, từ đầu tới cuối tôi đều sai rồi, tôi không phải con gái ông ấy, tôi.. trong mắt ông ấy, chỉ là đứa con ngoài giá thú mà mẹ tôi với người đàn ông khác đã sinh ra... Là do nổi nhục ông ấy không thể sinh con... Là ông ấy... ông ấy bị giam đạp lên sự tôn nghiêm...

Ông ấy hẳn có lý do hận tôi, tôi như vậy, đã cướp đi công ty Quốc tế Ngọc Lôi vốn là của ông ta, lại vẫn sống trước mặt ông ấy, tra tấn ông ấy mười mấy năm...

- Ông ấy không bóp chết tôi hồi còn nhỏ, tôi thực cảm ơn lòng nhân từ này của ông ấy...

- Tôi nói đúng chứ, vú Vương?

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, mắt đầy nước, cười như hoa, nhìn lại mà dường như là hoa trong gương, trăng trong nước, một cái chạm nhỏ cũng có thể vỡ thành mảnh vụn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 448

Anh Không Được Phép Nói Cô Ấy Như Vậy

Ở vùng ngoại ô thành phố Trung Hải, một khu dân cư xa hoa có an ninh nghiêm ngặt, Ninh Quốc Đống vừa mới trở về biệt thự nghỉ ngơi không được bao lâu.

Ngồi trên ghế nằm rộng rãi, chiếc TV treo tường đặt đối diện với Ninh Quốc Đống, lúc này là giữa trưa nên đều là tin buổi trưa hoặc là phát lại tin buổi sáng.

Khi Ninh Quốc Đống bật qua những kênh khác, y không khỏi cảm tức khi nhìn thấy tất cả các kênh truyền hình đều phát tin tức tình hình tài chính tối hôm qua, nhân vật chính tất nhiên lại là công ty Quốc tế Ngọc Lôi và Lâm Nhượng Khê.

- Chết tiệt.

Ninh Quốc Đống trừng mắt, cuối cùng không kìm nổi cơn thịnh nộ trong người, ném chiếc điều khiển đập vào TV trước mặt.

“Choang”, một âm thanh vang lên, màn hình TV bị điều khiển đập vào, bị lõm xuống, lập tức tắt phụt.

Ninh Quốc Đống cũng không quan tâm, đứng dậy, dứt khoát bước vào trong phòng, tự mình rót cho mình một ly rượu Vodka nhập khẩu từ Nga, đưa lên uống một hơi cạn sạch.

- A...

Ly rượu mạnh chạy xuống cổ họng, giống như con dao nhỏ cắt ra một đoạn, lúc này Ninh Quốc Đống mới cảm thấy thoải mái một chút, thở ra một hơi, thậm chí trong mắt còn có vài giọt nước mắt.

Đúng lúc đó, chuông cửa phòng vang lên.

Ninh Quốc Đống nhíu mày, nơi này là nhà riêng của mình, ngoại trừ người thân trong nhà, cũng chỉ có một vài người ngoài biết, nhưng bọn họ mà tới, sao lại không báo trước cho mình?

Ninh Quốc Đống cũng không cảm thấy có gì nguy hiểm, mà cũng không ai dám động tới y, bên ngoài lại có vệ sĩ đứng, y chậm rãi bước tới cửa, mở cửa ra.

Không ngờ rằng vừa mới mở cửa ra, người đó là cha của Ninh Quốc Đống - Ninh Quang Diệu.

- Cha?

Ninh Quốc Đống nghi hoặc hô một tiếng, theo những gì gã biết thì lúc này Ninh Quang Diệu hẳn là phải tới Yên Kinh, tham gia cuộc bầu cử quan trọng nhất của đại hội đại biểu Hội đồng nhân dân mới phải.

Làm sao lại đột nhiên tới đây, lại không nói cho mình biết trước một tiếng?

Ninh Quốc Diệu mặt không chút thay đổi nhìn thẳng con trước mặt:

- Không cho cha vào nhà ngài sao?

- Ồ... tất nhiên là được.

Ninh Quốc Đồng cảm giác bầu không khí không được đúng lắm, nhưng vẫn phải mời Ninh Quang Diệu vào nhà.

Ninh Quang Diệu không chỉ là cha của y, mà là chủ của Ninh gia, thủ tướng của Hoa Hạ, người mà y sợ nhất...

Ninh Quang Diệu cho thủ hạ đứng chờ bên ngoài, tự vào phòng, Ninh Quốc Đồng ở phía sau lập tức đóng cửa lại.

Tính bảo mật của căn phòng rất tốt, trong ngoài cách âm tuyệt đối.

Ninh Quang Diệu đi vào trong đại sảnh, nhìn thấy chiếc TV vừa bị đập vỡ, nhúu mày, nhưng không nói gì cả, mà chỉ nhìn cách bố trí trong phòng.

Ninh Quốc Đồng im như thóc, giả nghĩ rằng ba sẽ hỏi vì sao đập TV, nhưng không ngờ cha lại không hỏi, điều này rõ ràng là vô lý, tuy nhiên y không đoán ra được suy nghĩ của cha y.

- Anh ở căn nhà này, tiêu tốn mất bao nhiêu tiền.

Ninh Quang Diệu đột nhiên hỏi.

Ninh Quang Đồng sững sốt, tỏ ra ngượng nghịu, cuối cùng cắn răng một cái, nói:

- Không mất tiền, là do công ty bất động sản tặng.

Ninh Quang Diệu gật đầu, dường như không cảm thấy bất ngờ, nói:

- Những món quà như vậy, anh đã nhận không ít.

Ninh Quốc Đồng thấy cha mình không hề tức giận, lại cảm thấy cảm giác kỳ lạ, nói:

- Kỳ thật... cũng chẳng phải là nhiều, cha ạ, con cũng không phải không có đầu óc, cái gì không nên động vào thì con tuyệt đối không động vào.

- Thật không...

Ninh Quang Diệu quay đầu lại, trong mắt lộ vẻ khác thường:

- Anh nói rõ hơn một chút cái gì nên động, cái gì không nên động vào.

Ninh Quốc Đồng sợ run lên, không dám chạm vào ánh mắt của cha, một áp lực vô hình phát ra từ người ông ấy.

- Tuyệt đối không gây hại cho quốc gia, gây tổn thất cho chuyện nề nếp gia phong của gia đình chúng ta.

Ninh Quốc Đồng cắn răng nói.

Ninh Quang Diệu lại hỏi:

- Anh tự nhận thấy là đã làm được sao?

- Con...

Ninh Quốc Đồng trầm ngâm một lát, nói:

- Con người không phải là thánh nhân, con người ai cũng thế, cha, con tin

rằng cho dù không phải là toàn bộ nhưng tới hiện tại, cha hẳn rất rõ, không có gì bại lộ, trong chuyên môn cũng chưa có khiêu nại gì.

- Làm tốt hay xấu, không phải người khác viết về ra, phóng đại lên, có thể nói là tốt hay xấu quan trọng là do lòng người.

Ánh mắt của Ninh Quang Diệu có chút u ám, nói:

- Cha luôn cho rằng cha là một người cha thành công, tuy nhiên anh cũng không phải đặc biệt có tài, không phải đặc biệt có trí tuệ, nhưng tốt hay xấu, anh là một con người, là đứa con biết nghe lời trên thế giới này, phạm là bất cứ kẻ nào, muốn trở thành một người lãnh đạo, quan trọng nhất trước hết là phải học được cách bị lãnh đạo.

- Anh trước đây luôn khiêm tốn nhận sự dạy dỗ của cha, điều này không có gì phải mất mặt cả, cha rất thích điểm này ở anh, những gia tộc khác sẽ rất ngưỡng mộ Ninh gia có được người con cháu như anh, nhưng... Quốc Đống ạ, anh có khẳng khẳng thế nào, thì lúc này, trong chuyện này, anh nhất định không nghe theo cha đâu?

Ninh Quốc Đống cảm giác lạnh ở sống lưng, cười gượng hỏi:

- Cha, con không biết... Cha đang nói chuyện gì, con nghĩ là liệu có sự hiểu lầm gì ở đây không?

- Hiểu lầm?

Ninh Quang Diệu bỗng nhiên thấy buồn cười, hừ một cái rồi cười:

- Anh còn muốn gạt cha? Hay là, anh thực sự đã trở nên bất nhân như vậy?

Đầu Ninh Quốc Đống nghĩ không ra, dờ dẫm đứng tại chỗ.

Ninh Quang Diệu quay lưng đi, cảm thán một tiếng rồi mới nói:

- Là ai cho phép anh, lại đi gửi cái thứ này cho giới truyền thông cả nước...

Gần như giật mình một cái, hai tay Ninh Quốc Đống phát run, cổ họng nuốt nước bọt, không nói ra lời.

- Anh cho rằng không nói lời nào là được sao? Anh cho rằng làm một chuyện như vậy rồi bỏ đi là được sao?

Ninh Quang Diệu quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn đứa con mình:

- Quốc Đống, chẳng lẽ trong lòng anh, con cháu Ninh gia, khi theo đuổi một nửa kia của mình lại không từ thủ đoạn sao? Giống như đi trả thù, đi hủy hoại, đi đả kích, theo đuổi một người con gái đã kết hôn sao?

Ninh Quốc Đống bỗng ngẩng đầu lên, dường như nghĩ tới điều gì đó, nghẹn ngào:

- Cha cho người theo dõi con?

Ninh Quốc Đống bây giờ mới lấy lại được tinh thần, gã đã giấu chuyện này rất kỹ cho tới tận hôm nay, chuyện đi gặp Lâm Nhược Khê và một loạt những chuyện khác, trước đó không hề nói cho Ninh Quang Diệu biết, cũng không nói với những người bên cạnh, khả năng duy nhất chỉ có thể là Ninh

Quang Diệu đã cho người ở bên cạnh theo dõi nhất cử nhất động của y.

Bất chợt, Ninh Quốc Đồng phát hiện, chính y thật sự không hiểu cha y, một người làm gì cũng công khai minh bạch, vậy mà cũng có lúc dùng cái cách mờ ám không muốn cho người khác biết? Thậm chí là theo dõi cả đứa con mình.

- Đúng thế thì thế nào, nếu không phải như thế thì chuyện lần này thực tình đã bị anh làm loạn lên, cha lẽ nào lại có thể để cho anh đi chùi dít cho người ta sao?

Ninh Quang Diệu trong cơn giận giữ không ngại nói lời thô lỗ.

Ninh Quốc Đồng thở dốc, đứng lên, giọng như bị đè:

- Cha... Kỳ thực con vẫn có điều thắc mắc, vì sao... vì sao cha lại để ý tới đứa con gái kia như vậy? Cô ta cứ coi như là tổng giám đốc của công ty đa quốc gia, vậy thì sao? Chẳng qua cũng chỉ là tiểu tiện nhân của một con tiện nữ với một gã đàn ông lén lút thông đồng sinh ra thôi.

- Câm mồm, không cho phép anh nói cô ta như vậy.

Ninh Quang Diệu trợn mắt quát lớn.

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Dường như là bị đá kích, Ninh Quốc Đồng gào lên như điên:

- Cha, con là người cha sinh ra, từ nhỏ tới lớn con không dám làm trái ý cha bao giờ, cha muốn con thi được bao nhiêu điểm, con liền thi được bấy nhiêu điểm, cha muốn con tự mình nỗ lực thi vào Đại học Bắc Kinh, con cũng chăm chỉ thi vào Đại học Bắc Kinh, cha muốn con vào ngành nào con cũng chịu trăm cay nghìn đắng chọn lọc, không cần bất cứ kẻ nào giúp đỡ mà tự thi vào ngành đó, lượng công việc hàng năm, cha giao cho con, con đều nhiều lần tới gặp trưởng bối của gia tộc, ba trước giờ đều nghiêm khắc với con, con không hề oán hận, trước giờ không hề tức giận bởi vì con biết, cha làm như vậy đều là vì con là người kế thừa của Ninh gia.

Nhưng hôm nay con chẳng qua chỉ là muốn tìm người con gái cho nửa đời còn lại của mình, một nguyện vọng nhỏ như vậy cũng không được sao? Lâm Nhược Khê kết hôn rồi thì sao? Cô ấy là chủ tịch của doanh nghiệp nhà nước thì sao? Lễ kết hôn của cô ấy cũng không có, như vậy thì kết hôn hay không kết hôn có gì khác nhau? Lễ nào trong cái vòng luẩn quẩn của tầng lớp này, việc đoạt lấy một người con gái lại rất hiếm lạ sao? Ninh Quốc Đồng con muốn một người con gái, lẽ nào rất quá đáng sao?

- Nghịch tử..., không ngờ mày lại nói ra được những lời này, quỳ xuống cho tao.

Ninh Quang Diệu giận dữ, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Ninh Quốc Đồng miệng run rẩy, nhưng hai đầu gối vẫn quỳ dưới đất, ngẩng đầu đối diện Ninh Quang Diệu, nói:

- Con có thể quỳ ở đây nhưng là vì cha là cha con, người là quan chức cấp cao của chính phủ Hoa Hạ, chứ không phải vì con cảm thấy việc mình làm là

sai, là đáng bị trừng phạt, con chỉ là dùng cách tương xứng với thân phận người con gái đó, đi làm tất cả những chuyện này.

Chỉ cần đem bản bệnh án kia đi công khai, Lâm Nhược Khê sẽ trở thành người có thân phận đê tiện, cô ta sẽ bị bãi bỏ quyền thừa kế hợp pháp của công ty Ngọc Lôi, cô và người tiện nữ đã chết sẽ bị gạt bỏ, cô ta sẽ xấu hổ vì sự lừa gạt của cô ta với mọi người trong xã hội cho tới tận ngày nay, mọi người đều cho là cô ta đã giết chết Lâm Khôn, hại chết lão Chủ tịch để đoạt lấy tất cả, lúc đó, Ninh Quốc Đống sẽ biến Lâm Nhược Khê thành người của mình, có ai biết được? Chẳng lẽ đó không phải là sự thật sao?

- Chát!

Một tiếng giòn vang, Ninh Quang Diệu xông lên, thẳng tay tát Ninh Quốc Đống một cái.

Trong mắt Ninh Quang Diệu nổi đầy tia máu, hạ giọng quát:

- Ta nói cho anh biết... cho dù đời này anh không kết hôn, ta cũng không cho anh chạm vào nửa ngón tay của Lâm Nhược Khê, anh còn dám gọi là loại tiện nữ, lại còn dám coi khinh mẹ cô ta, bố anh hôm nay sẽ giết chết anh.

Cũng không biết là có phải do bị ăn một cái tát mà choáng váng, hay là vì chưa từng nghe thấy ba mình nói những từ ngữ ác như vậy mà gã thật sự sợ hãi, Ninh Quốc Đống vuốt mặt, sững sờ tại chỗ, trong mắt u ám...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 449

Thật Hay Giả

Trong đại sảnh dưới lầu một tại ngôi nhà kiểu cũ của Lâm gia, trong không khí

đường như tràn ngập áp lực, khiến cho bốn người đều mang vẻ mặt ảm đạm.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê ngồi trên một chiếc sô pha, đối diện là vú Vương

và bà Quách Tuyết Hoa, trên bàn trà đã lạnh, nhưng cũng không ai muốn uống, cũng

không muốn đi đổi ấm trà nóng chỉ vì không ai có tâm tình.

Theo lời vú Vương chậm rãi kể lại, Dương Thần và Lâm Nhược Khê cũng dần dần

hiểu được một vài bí ẩn.

Năm đó lão Chủ tịch là người tình của Lâm Chí Quốc, sinh ra Lâm Khôn, vì tự bảo

vệ mình, không muốn chịu sự ép buộc của Vân Miểu sư thái là vợ chính, lão Chủ tịch mang

theo đứa con là Lâm Khôn, một tay đốc sức xây dựng công ty Quốc tế Ngọc Lôi.

Đương nhiên trong đó cũng có sự giúp đỡ của Lâm Chí Quốc, dù sao thì Lâm Chí

Quốc cũng không thể vứt bỏ không quan tâm tới đứa con của mình.

Nhưng mà lão Chủ tịch lại không nói cho Lâm Chí Quốc biết, Lâm Khôn có chỗ

thiếu sót, ông ấy mất đi bao tinh hoàn, loại bệnh này, tuy là không có ảnh hưởng gì tới

cuộc sống vợ chồng bình thường, nhưng lại không thể có con.

Lão Chủ tịch lại không phải người ngốc, bà biết rằng, nếu muốn Lâm Khôn con trai

mình được bình an, cả đời này không phải lo chuyện cơm áo, tuyệt đối không thể để công

ty Ngọc Lôi sụp đổ, không được để Lâm Chí Quốc biết ông có một đứa con vô dụng.

Những nhà giàu có thường sợ nhất chính là không có người nối dõi.

Con cháu nhà họ Lâm rất ít, cho nên Lâm Chí Quốc cực kỳ quý trọng đứa con Lâm

Khôn mà người tình của ông đã sinh, nếu biết được Lâm Khôn không thể sinh con thì sự

quan tâm đó sẽ giảm xuống.

Không thể không nói tới, lão Chủ tịch đã từng có tình cảm với Lâm Chí Quốc và

việc sau khi bị phản bội chọn sự nghiệp, tình cảm dành cho Lâm Chí Quốc phần nhiều là vì

lợi dụng Lâm gia để ổn định và phát triển công ty Quốc tế Ngọc Lôi.

Cũng chính là do lão Chủ tịch đã quyết tâm đoạn tuyệt, giữ trái tim nguội lạnh, đối

với Lâm Chí Quốc như gần như xa, lại vừa hận vừa thương, bắt ông phải hết sức thương

yêu hai mẹ con, lão Chủ tịch mới có thể trong thời gian ngắn xây dựng Ngọc Lôi lớn mạnh

như vậy, và không bị Vân Miêu sư thái diệt trừ khi vừa mới gả cho Lâm Chí Quốc.

Theo thời gian, Lâm Khôn dần dần lớn lên, ông ấy cũng phát hiện ra mình không

giống những người đàn ông khác, ông biết mình không có “tính nam nhân”, nhưng, lão

Chủ tịch lại nghiêm khắc nói chuyện này phải giữ bí mật.

Trên thực tế, cho dù bà Chủ tịch có không răn dạy thì Lâm Khôn cũng dứt khoát

không ở trước mặt người khác giới thừa nhận rằng mình không thể sinh con.

Đối với một người đàn ông như ông, không thể có con, quả thực là đáng xấu hổ vô

cùng, ông tuyệt đối không cho phép ai biết chuyện này.

Vì thế, đúng với ý của lão Chủ tịch, khi Lâm Khôn tới tuổi kết hôn, lão Chủ tịch đã

đưa bé gái mồ côi Tiết Tử Tĩnh của Tiết gia ở Yên Kinh tới Hoa Hạ, tới Trung Hải làm vợ

của Lâm gia...

Nói tới đây, vú Vương thở dài:

- Lúc đấy, tôi ở nhà này mới được vài năm, rất nhiều chuyện trước lúc bà Chủ tịch

qua đời mới biết được, tuy nhiên bà ấy chưa nói vì sao lại chọn mẹ của tiểu thư, chỉ biết là,

Tiết phu nhân tới gả cho thiếu gia dường như là không hài lòng, ở Yên Kinh bị rất nhiều

người xa lánh, lại được Chủ tịch giúp đỡ, mới đồng ý lấy thiếu gia.

Chỉ có điều hai người trước khi kết hôn đều biết trước tình hình của nhau, cũng

không phải có tình cảm với nhau, kết hôn chẳng qua chỉ là hình thức, Lâm thiếu gia và Tiết

phu nhân tuy ngủ cùng phòng, nhưng ngày thường họ cũng không hề nói chuyện với nhau.

Mãi cho tới một ngày, phu nhân đột nhiên mang thai...

...

Thiếu phu nhân của Lâm gia mang thai, người bên ngoài thì cho rằng là chuyện

vui, mặc dù Lâm Khôn vẫn là người lãng tử, nhưng Lâm gia chỉ cần có hậu nhân, nhân viên

ở Quốc tế Ngọc Lôi và bên ngoài xem ra đều bình luận rằng công ty Quốc tế Ngọc Lôi đã

có người kế tục.

Chỉ có người trong nhà mới biết rõ được: Tiết Tử Tĩnh đã cùng người đàn ông

khác.

...

- Nói tới thiếu phu nhân, cũng là một phụ nữ có chút kỳ lạ...

Vú Vương cau mày, ghen ngào thật lâu mới nghĩ ra:

- Bà ấy nhìn mọi thứ đều rất đơn giản, rất nhẹ nhàng, mặc dù là mang con của

người khác, bà ấy cũng rất thản nhiên ở trong nhà, xem sách, thưởng trà, tưới hoa, ngồi ở

ban công phơi nắng, dường như mọi chuyện đều bình thường như vậy.

Lúc ấy, tôi nhớ rõ, lão phu nhân có chuyện không vui, nhưng không biết vì sao, có

một hôm, lão phu nhân cùng thiếu phu nhân ngồi trong phòng nói chuyện rất lâu, từ hôm

đó về sau, lão phu nhân dường như không hề nghi ngờ đứa con của thiếu phu nhân, thậm

chí còn dặn Khôn thiếu gia không được động tay động chân đến thiếu phu nhân và đứa

nhỏ... Có vẻ như là muốn bảo vệ đứa nhỏ trong bụng và thiếu phu nhân.

Tôi nghĩ đêm đó, thiếu phu nhân và lão phu nhân đã nói chuyện gì rất quan trọng,

chỉ có điều, tôi tới giờ cũng không biết, hai người nói gì đó, tuy nhiên khẳng định đó không

phải là chuyện lão phu nhân phản đối thiếu phu nhân sinh con.

Nói tới đây, vú Vương mới nhìn tới ánh mắt thương tâm của Lâm Nhược

Khê, xúc

động nói:

- Khi ấy... khi tiểu thư còn trong bụng thiếu phu nhân, nhắm mắt một cái đã trở

thành một thiếu phu nhân khác, tiểu thư... cô có hiểu, mỗi khi nhìn thấy cô, trong lòng tôi

vui mừng biết bao...

Lâm Nhược Khê lúng túng không nói, nhưng rõ ràng trên khuôn mặt, có dấu hiệu

của băng tuyết tan ra.

- Sau đó, mười tháng sau khi thiếu phu nhân sinh tiểu thư.

Vú Vương tiếp tục kể:

- Tôi nhớ rất rõ lão phu nhân cười rất tươi, nhất là khi lão phu nhân ôm tiểu thư

quần trong tã lót, bà nói: “Con về sau gọi là Nhược Khê”, thật giống như, cái tên của cô đã

được gọi nhiều lần, rất quen thuộc.

Chỉ có điều, về sau, Khôn thiếu gia lại ít về nhà lắm, ông ấy biết, tiểu thư không

phải do ông ấy đẻ ra, nhưng lão phu nhân yêu cầu ông không được nói lung tung, nên chỉ

có thể trốn bên ngoài, tôi lúc đó trong lòng rất hiểu nỗi khổ này. Tôi biết, lão phu nhân kỳ

thực chỉ là muốn bảo vệ cho Khôn thiếu gia, nhưng tình mẫu tử của họ càng ngày càng trở

nên bất hòa.

Dương Thần lắng nghe, trong lòng cũng đã hiểu ra, đã có thể nhận thức được vì

sao nhạc phụ quá cố Lâm Khôn lại tùy tiện như vậy, chính là vì như thế.

Từ nhỏ chỉ biết bản thân mình là nửa “thái giám”, hơn nữa lại được sinh ra trong

gia đình giàu có, rất nhiều mỹ nhân vây xung quanh, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể là

cuộc sống làm mặt ra bề ngoài.

Kết quả là, Lâm Khôn luôn giấu kín những áp lực trong lòng, cả ngày lo sợ người

khác biết được, như vậy thì người bình thường cũng phải sinh bệnh.

Về sau, người vợ trên danh nghĩa lại ngang nhiên có mang đứa con của người

khác, trong khi mẹ đẻ của chính mình lại vẫn muốn bảo vệ người phụ nữ đó và đứa trẻ

trong bụng, ngay cả lí do bà cũng không nói ra, bắt Lâm Khôn phải im lặng, không được

nói xằng bậy, điều này khiến cho Lâm Khôn ngay cả chút tôn nghiêm cuối cùng cũng không

còn, bị giẫm lên, thương tích đầy mình.

Thêm nữa, điều khiến Lâm Khôn không thể chấp nhận là cuối cùng, lão Chủ tịch

lại đem công ty Quốc tế Ngọc Lôi giao cho một cô gái trẻ không hề có quan hệ huyết

thông...

Sự đả kích liên tiếp từ nhỏ tới lớn, đủ khiến cho Lâm Khôn lúc trước trở nên như

vậy, người không ra người, quỷ không ra quỷ, chuyện gì cũng dám làm.

...

Đang nghe vú Vương kể lại, Lâm Nhược Khê bỗng dừng hỏi:

- Vú Vương... Nếu bà nội làm nhiều việc như vậy, là vì muốn cho người đó có thể

không phải lo cơm ăn áo mặc, vậy tại sao còn muốn giao công ty Quốc tế Ngọc Lôi cho

con, lẽ nào bà không biết rằng làm như vậy thì ông ấy sẽ hận con lắm sao...

Vú Vương đau khô, cười nói:

- Tiểu thư, cô nghĩ rằng, Khôn thiếu gia... Ông ấy có thể quản lý tốt công ty Quốc

tế Ngọc Lôi sao, thực tình mà nói... Ông ấy có năng lực bảo vệ gia nghiệp này sao?

Lâm Nhược Khê im lặng, đúng là như thế... Rất khó khăn, không nói tới tính cách

của Lâm Khôn đã không ra gì rồi, năng lực của ông quả thực cũng kém xa mình, Lâm Khôn

chỉ là không ngừng trốn tránh, lại ít học.

- Tiểu thư, lão phu nhân tính toán chu toàn, kỳ thực tôi sau này mới dần dần biết.

Vú Vương xúc động nói:

- Khi tiểu thư còn nhỏ, lão phu nhân coi cô là người thừa kế, lão phu nhân nuôi

dưỡng cô, coi cô như cháu gái, cũng hy vọng cô có thể yêu những người trong gia đình,

nhận người như Khôn thiếu gia làm cha, lão phu nhân tìm khắp nơi và tìm được Mạc Thiện

Ny tiểu thư, lúc ấy cô ấy vẫn là một cô gái Tứ Xuyên, lão phu nhân coi

trọng năng lực của

cô ấy, bồi dưỡng cô ấy, sớm đã đưa cô ấy vào công ty, trở thành người trợ lý đặc lực...

Ngày đó, lão phu nhân đã sớm sắp đặt rồi.

- Thậm chí lão phu nhân mượn quan hệ với Lâm Chí Quốc, để tiểu thư cô và người

của Thái gia quen biết nhau, đây đều là những quan hệ có thể dùng được, đều có thể bảo

vệ tiểu thư, bảo vệ Ngọc Lô...

- Vú Vương... vú nói, tất cả những việc bà nội làm, đều là lợi dụng tôi... bảo vệ

con trai bà ấy sao... Từ miệng của Lâm Nhược Khê cảm giác thấy sự chua xót, hỏi.

Vú Vương lắc đầu, giọng đầy thâm thía nói:

- Tiểu thư, chuyện huyết thống này, làm giả được, nhưng chuyện tình cảm có thể

làm bộ được sao? Tiểu thư, cô sống cùng lão phu nhân hai mươi mấy năm rồi, chẳng nhẽ

không nhận ra tình cảm của lão phu nhân đối với cô là thật hay giả sao?

Cơ thể Lâm Nhược Khê mềm nhũn, run rẩy, ngẩng đầu nhìn lên vách tường phía

đối diện, nhìn bức tranh người phụ nữ hiền từ kia, miệng lẩm bảm vài tiếng, lại như ngây

dại.

Giờ phút này vẫn trầm mặc không nói gì, nghe vú Vương kể lại, Quách Tuyết Hoa

bỗng nhiên mở miệng, nói:

- Có lẽ... những gì mà Tử Tĩnh nói với lão Chủ tịch đêm hôm đó... Tôi có thể đoán

được...

Không chỉ có vú Vương, Dương Thần và Lâm Nhược Khê đang bàng hoàng đều

nhìn lại những chuyện trước đây, rõ ràng giọng điệu của Quách Tuyết Hoa dường như là

đã biết được sự thật gì đó.

Quách Tuyết Hoa dường như có chút phân vân, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, thờ

dài:

- Vốn là cảm thấy không thích hợp nói ra, nhưng Nhược Khê đã là con dâu của tôi,

tôi cảm thấy giấu diếm như vậy có phần quá đáng.

Quách Tuyết Hoa nhìn Lâm Nhược Khê, thờ dài nói:

- Mẹ nghĩ, việc bà nội của con cực kỳ hy vọng con có thể được sinh ra, cũng để

con được ngồi lên vị trí Chủ tịch công ty Ngọc Lôi, không chỉ bởi vì có thể mê hoặc tướng

quân Lâm Chí Quốc, khiến ông ấy nghĩ tới cháu gái mình, quan tâm mọi người... là có rất

nhiều lí do... Là bởi vì, cha đẻ của con có năng lực có thể bảo vệ tốt công ty Quốc tế Ngọc

Lôi, bảo vệ tốt con và Lâm Khôn...

Nghe Quách Tuyết Hoa nói tới đây, trong đầu Lâm Nhược Khê lập tức hiện lên

những bức ảnh, người con trai kia, một thân phận khác của anh ta, dường như lại có một

kết luận khác.

Lâm Nhược Khê sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ rõ sự hoảng sợ và bàng hoàng,

không biết phải làm sao.

Bà Quách Tuyết Hoa nhìn thấy, vội vàng hỏi:

- Đây... Nhược Khê con làm sao vậy?

Dương Thần vừa nắm vai Lâm Nhược Khê, dựa cơ thể run rẩy của cô vào người

mình, vừa quay đầu lại Quách Tuyết Hoa, bất đắc dĩ cười khó khăn, nói:

- Mẹ, người mẹ nói, cha của Nhược Khê, chẳng phải là thủ tướng Ninh...

Lần này, vẻ mặt của Quách Tuyết Hoa rất nhiều cảm xúc, há miệng, trong mắt

đầy vẻ kinh ngạc, nhìn Dương Thần và Lâm Nhược Khê, câu trả lời không cần nói cũng

biết.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 450

Giả Dối Giả Dối

Không thể không nói, sự tính toán chu toàn của Chủ tịch Ngọc Lôi, quả thực người

bình thường khó có thể đuổi kịp.

Vả lại, từ đầu tới cuối, Lâm Chí Quốc chẳng hay biết gì, vì Lâm Nhược Khê và Lâm

Khôn làm người bảo hộ suốt 20 mấy năm, là bởi Lâm Nhược Khê không chịu thừa nhận

ông ấy là “Ông nội”, Lâm Chí Quốc ắt hẳn muốn bù đắp.

Bên cạnh đó, thủ tướng của chính đảng Ninh Quang Diệu cũng ở trong kế hoạch

này.

Lâm Nhược Khê mới hơn 20 tuổi đã làm Chủ tịch Ngọc Lôi, ngoại trừ năng lực xuất

chúng của cô, nếu như không có ai giúp đỡ cô, thì sẽ có không ít người ngáng đường cô.

Thêm vào đó Lâm Nhược Khê lại không thích giao tiếp, cư xử lạnh nhạt, cứ làm bộ

dạng khiến người ta phải suy nghĩ nhiều.

Nếu không có người âm thầm quan tâm, thì Lâm Nhược Khê cũng không có ngày

hôm nay, vẫn không biết cái gì.

Sợ rằng cũng đã 2 năm nay, Ngọc Lôi đã được Lâm Nhược Khê củng cố từ trên

xuống dưới, hơn nữa Lâm Nhược Khê cũng đã trưởng thành rồi, sự hỗ trợ âm thầm mới

bớt đi.

Dương Thần cũng cảm thấy có chút khó hiểu, hấn và Lâm Nhược Khê chính thức

kết hôn chưa được một năm, cô ấy gặp nhiều phiền toái như vậy, lẽ nào trước đây đều là

Lâm Chí Quốc giúp đỡ cô? Tuy rằng Lâm Chí Quốc có thể âm thầm giúp đỡ, một số việc có

thể lợi hại, ví dụ như trên phương diện thương trường, còn về chính trị, dường như làm

không tốt, hóa ra, còn có thủ tướng Ninh Quang Diệu giúp đỡ.

Có Ninh Quang Diệu đứng đằng sau giúp đỡ, công ty Quốc tế Ngọc Lôi cho dù

không có quan hệ gì với các cơ quan chính phủ, Lâm Nhược Khê hoàn toàn không xã giao,

cũng không ai dám xem thường Ngọc Lôi huống hồ Ngọc Lôi còn có Mạc Thiện Ny xử lý rất

tốt trên phương diện quan hệ xã hội, đúng là không phải lo lắng.

Quách Tuyết Hoa lại không nghĩ nhiều lắm, chỉ nói:

- Năm đó ở trường học, tôi học cùng năm nhất với Tử Tĩnh, thủ tướng Ninh... lúc

ấy là viện trưởng viện nghiên cứu sinh chúng tôi, cũng là trợ giảng lớp chúng tôi dạy tôi và

Tử Tĩnh, chính lúc đấy chúng tôi và chủ tịch Ninh biết nhau...

Theo như Quách Tuyết Hoa nói, một số bí ẩn của năm đó, cuối cùng cũng đã

được làm sáng tỏ...

Năm đó, 3 người vẫn hào hoa phong nhã, Quách Tuyết Hoa và Tuyết Tử Tĩnh là 2

cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, bởi vì Ninh Quang Diệu chuyên môn dạy phụ đạo lớp họ, lại có

mấy lần dạy ngoại khóa trong trường học, có chạm mặt, 3 người cũng dần dần trở nên

quen thuộc.

Ninh Quang Diệu không hề nghi ngờ gì, chính là hoàng tử bạch mã trong lòng vô

số nữ sinh, bồi cảnh, gia thế, bằng cấp, diện mạo, bao gồm cả nhân phẩm được người

bên ngoài ca ngợi, đều có thể đánh cắp được trái tim của bao nhiêu cô gái.

Hai người Quách Tuyết Hoa và Tiết Tử Tĩnh đương nhiên cũng không là ngoại lệ,

hơn nữa dung mạo của 2 người đều lay động lòng người, xuân lan thu cúc, không phân

hơn kém.

Kết quả là, hai người thân nhau hơn cả chị em, vì yêu cùng một người, cuối cùng

tình cảm cũng thay đổi.

Lúc Quách Tuyết Hoa nói bà ấy đã từng thích Ninh Quang Diệu, khuôn mặt bà

hiếm thấy đỏ lên, hiển nhiên thời gian kia vẫn là những ký ức, đồng thời theo năm tháng

cũng không buông tha, bà cũng hối hận trước đây đã cùng Tiết Tử Tĩnh

tranh giành Ninh

Quang Diệu.

Bởi vì, Quách Tuyết Hoa sau này mới biết, Ninh Quang Diệu ngay từ đầu đã thích

Tiết Tử Tĩnh, đối với Quách Tuyết Hoa chỉ là tình cảm anh em.

Dương Thần nghe đến đây, nhớ lại lúc trước ở trong sân của nhà họ Dương, lúc

Ninh Quang Diệu nghe được Quách Tuyết Hoa bị giam vô cùng tức giận, quả thực theo như

lời Quách Tuyết Hoa nói là kiểu người anh bảo vệ em, thật ra không hề là giả.

Tuy nhiên, tình cảm nam nữ trên thế giới này, phần lớn là do duyên phận.

Bởi vì năm đó Quách Tuyết Hoa dần dần phát hiện ra tranh giành với Tiết Tử Tĩnh

không được, giận dữ mà đoạn tuyệt với Tiết Tử Tĩnh, cứ tưởng rằng Tiết Tử Tĩnh và Ninh

Quang Diệu sẽ kết hôn, nhưng bà ấy lại kinh ngạc nghe được tin Ninh Quang Diệu cưới vợ,

chính là tiểu thư nhà họ La lúc đó đang cực kỳ hưng thịnh ở Yên Kinh, La Thúy San.

Sau này, Tiết Tử Tĩnh ở nhà họ Tiết, không biết vì sao phần lớn mọi người đều rời

Yên Kinh, đi ra hải ngoại, chỉ để lại một mình Tiết Tử Tĩnh ở Yên Kinh không ai nương tựa.

- Nghĩ lại, lúc tôi nhắc đến Tử Tĩnh, trong lòng luôn áy náy, bởi vì lúc trước tôi oán

hận cô ấy, ngốc đến nỗi không giúp cô ấy, qua vài năm, nghe thấy cô ấy bị người đến gia

tộc nào đó ở phía nam đưa về làm vợ, cũng cắt đứt liên lạc.

Quách Tuyết Hoa áy náy nhìn Lâm Nhượng Khê, nói:

- Nhượng Khê, thật lòng mẹ rất muốn nói một tiếng “Xin lỗi” mẹ con, năm đó mẹ

thật sự không hiểu việc gì, mẹ không nên vì chuyện tình cảm, mà đoạn tuyệt tình chị em

đáng tiếc kia, bây giờ nói gì cũng muộn rồi.

- Vậy sao lại nói bố Nhượng Khê có thể là thủ tướng Ninh?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhượng Khê cũng có chút nghi ngờ nhìn Quách Tuyết Hoa, muốn nghe nguyên

nhân chính xác.

Quách Tuyết Hoa thở dài, nhắm 2 mắt nói:

- Năm đó mẹ vì giận dữ, liền chấp nhận... chấp nhận sự theo đuổi của Phá Quân,

vài năm sau, gả cho ông ấy, đương nhiên mẹ và Phá Quân lâu ngày cũng nảy sinh tình

cảm, cũng không còn giận dữ. Mẹ nhớ lúc mới kết hôn không lâu, lúc mẹ cùng Phá Quân

đi Trung Hải, không ngờ đã chạm mặt thủ tướng Ninh... Mẹ nói không ngờ là vì ông ấy

đường như cố ý muốn tránh mặt, nếu không phải không thể trốn tránh, ông ấy căn bản là

không muốn để ý đến chúng ta, làm bộ như không nhìn thấy, mẹ nhớ không rõ, nhưng mẹ

tính đi tính lại lúc Nhượng Khê sinh ra... Khi đó... Ông ấy hẳn là tới Trung Hải tìm Tử Tinh...

- Vậy... Lúc đó, ông ấy đã kết hôn phải không.

Giọng Lâm Nhượng Khê có chút run rẩy.

Quách Tuyết Hoa nhíu mày:

- Đúng vậy, nếu tính đúng thời gian, khi đó ông ấy cũng sinh con trai là Ninh Quốc

Đồng.

- Tại sao ông ấy lại muốn như vậy... Ông ấy không cảm thấy xấu hổ sao?

Lâm Nhượng Khê dường như tự nhủ hồi.

Quách Tuyết Hoa im lặng, vù Vương lau nhẹ khóe mắt.

- Ai mà biết được, ngoại trừ bọn họ, không ai biết, tất cả là vì sao...

Sau một lúc lâu, Quách Tuyết Hoa mới bắt đầu nói.

Lâm Nhượng Khê đứng dậy, mặt không chút thay đổi đi lên lầu.

- Tiểu thư, cô không sao chứ?

Vù Vương lo lắng đứng dậy hỏi.

Lâm Nhượng Khê coi như không nghe thấy cái gì, bước chân có chút không vững,

nhưng cũng có tay vịn cầu thang bảo vệ, miễn cưỡng đi lên.

Đúng lúc này, điện thoại trong phòng khách vang lên.

Mọi người nhìn lại, vù Vương nói:

- Để tôi nhận.

Lâm Nhượng Khê chỉ cho rằng người của công ty gọi điện thoại cho cô không bắt

máy, liền gọi về nhà, xuất phát từ trách nhiệm, vẫn là dừng chân lại.

Không ngờ, vù Vương vừa mới nhận điện thoại, thì ngay người ra, một lúc sau,

mới do dự nhìn Lâm Nhượng Khê nói:

- Tiểu thư, là tìm cô.

Lâm Nhược Khê hít sâu, lấy lại tinh thần, giọng nói mệt mỏi:

- Là công ty sao?

- Không phải...

- Vâng?

- Nói... Nói là... thủ tướng Ninh...

Vú Vương run run nói.

Lâm Nhược Khê vừa mới nhận điện thoại thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại xuống

sàn, nhưng rõ ràng trong đôi mắt lộ ra sự lo sợ và vô cùng hỗn loạn.

Dương Thần trong mắt có phần phức tạp, không nói gì, nhìn Lâm Nhược Khê, còn

Quách Tuyết Hoa thì thờ dài.

Sau một lúc lâu, Lâm Nhược Khê mới cầm lấy điện thoại, trấn tĩnh nói:

- Xin chào, tôi là Lâm Nhược Khê.

Ninh Quang Diệu ở đầu dây bên kia dường như cũng không vì thế mà tức giận,

giọng nói an ủi và ấm áp nói:

- Tôi là Ninh Quang Diệu, gọi điện như vậy có chút đường đột, tổng giám đốc Lâm

không phiền chứ.

Có thể khiến thủ tướng một quốc gia nói những lời khách sáo như vậy, chỉ sợ Tổng

Thống nước ngoài cũng khó mà gặp được.

- Vâng...

Lâm Nhược Khê khẽ nói, xem như là câu trả lời.

Ninh Quang Diệu cũng không cảm thấy xấu hổ, tiếp tục cười nói:

- Là như vậy, việc mà thằng con trai tôi làm có phần quá đáng, tôi vừa mới nhận

được thông tin, tôi bảo đảm với tổng giám đốc Lâm, chuyện này tôi sẽ nghiêm minh xử lý,

tuyệt đối không để tổng giám đốc Lâm và quý công ty gặp phiền phức.

- Xử lý?

Lâm Nhược Khê chưa xót nói:

- Xử lý như thế nào?

Ninh Quang Diệu dường như không ngờ rằng Lâm Nhược Khê lại bình tĩnh, nhưng

vẫn trịnh trọng nói:

- Tổng giám đốc Lâm đã nhìn thấy bệnh án kia, đều là bệnh án giả, tổng giám đốc

Lâm hoàn toàn không cần lo lắng những chuyện lộn xộn, tôi đã gửi văn kiện chặn các

phương tiện truyền thông, sẽ không có bất kỳ thông tin bất lợi nào cho tổng giám đốc Lâm

bị rò rỉ, sau này, con tôi cũng sẽ không quấy rầy Lâm tổng nữa.

Giả? Giả? Giả??

Ông ấy nói tất cả đều là giả?

Lâm Nhược Khê cười, gần như có chút không không chế được nói:

- Thủ tướng nói là giả, đương nhiên là giả rồi, nếu không có việc gì, tôi cúp máy đây.

Nói xong, căn bản là không để cho Ninh Quang Diệu nói bất kỳ điều gì nữa, ngay

lập tức dập máy.

Bởi vì trong phòng rất im lặng, âm thanh trong điện thoại dường như nghe rất rõ.

Vú Vương, Quách Tuyết Hoa đều rất buồn thương nhìn sắc mặt buồn bã của Lâm

Nhược Khê, cũng là không biết an ủi thế nào.

Dương Thần nắm tay, trong lòng cũng rất khó chịu, khổ sở.

Cha ruột là giả, tình cảm bản thân nỗ lực và sự đau khổ phải chịu đựng hoàn toàn

là uổng phí tâm huyết, bà nội yêu quý nhất lừa cô, vì không làm bà nội thất vọng, làm việc

ngày đêm cũng thấy nực cười như vậy, mẹ ruột lại chính là người vụng trộm với người đàn

ông khác sinh ra cô...

Lúc tất cả mọi việc có vẻ trầm trọng, cha ruột... lại nói với cô tất cả đều là giả.

Ông ấy cũng không có ý nghĩ thừa nhận tất cả.

Trong mắt Lâm Nhược Khê không nhìn thấy sự bi thương và cơn thịnh nộ nào,

nhưng sự lãnh đạm này giống như là ở địa cực đóng băng.

Dương Thần bỗng nhiên cảm thấy hẫng có chút buồn cười, cho dù có thể đối mặt

thiên quân vạn mã, hỏa tiễn đạn đạo, thì làm như thế nào? Giờ phút này hẫng chỉ nghĩ cho

vợ hẫng, không muốn cô lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, nhưng đành bất lực.

Bỗng nhiên, Lâm Nhược Khê mơ mơ màng màng, nhắm mắt lại, ngất tại chỗ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 451

Quan Trọng Là...

Trong văn phòng bố trí rất đặc biệt ở Trung Hải, Ninh Quang Diệu bị đập máy

cũng không biết, Lâm Nhược Khê ở đầu dây bên kia bởi vì bị đá kích quá lớn nên đã hôn mê.

Ninh Quang Diệu không chỉ sinh Lâm Nhược Khê mà còn sinh ra Ninh Quốc Đồng,

ngay cả người làm cha như ông ấy, căn bản cũng không thể chấp nhận được, chỉ lắc đầu cười đau khổ.

Dường như nhớ ra cái gì đó, Ninh Quang Diệu lấy chiếc bóp da mang bên mình,

chiếc bóp da này không giống chiếc bóp da bình thường để tiền, để chi phiếu, trên thực tế,

bên trong chỉ có một vật nhỏ có ý nghĩa kỷ niệm, hoặc là ảnh chụp, hoặc là danh thiếp,

hoặc là một vật nhỏ gì đó.

Ninh Quang Diệu lấy ra một tấm ảnh cũ được bọc bởi một lớp giấy plastic đặt

trong ngăn sâu nhất, ảnh cũ đã hơi ố vàng, nhưng vẫn nhìn rõ.

Trong ảnh chụp một người mặc trang phục cũ, là trang phục của một cô sinh viên,

đang cầm sách vở, mặc váy, ngồi trên ghế đang đọc sách, cứ như thế giới bên ngoài

không liên quan gì tới cô vậy...

Ninh Quang Diệu nhìn ảnh chụp người con gái rất lâu, đang suy nghĩ thì bị tiếng gõ

cửa làm giật mình.

- Cốc cốc cốc.

Ninh Quang Diệu quay đầu lại, theo bản năng cất ảnh đi, nhét vào bóp da, xoay

người đứng lên, tỏ vẻ bình thản cười:

- Thúy San, sao em lại đến Trung Hải.

Bước vào là một người phụ nữ trung niên mặc âu phục màu trắng đoan trang,

bình thường cực kỳ chú trọng tới việc chăm sóc nên khuôn mặt theo năm tháng không hề

có nếp nhăn, dáng người đầy đặn, đi giày cao gót màu đen, thái độ ung dung.

Đúng là con dâu của Ninh gia, phu nhân Ninh Quang Diệu, mẹ Ninh Quốc Đống, La

Thúy San.

- Anh không về Yên Kinh, Quốc Đống cũng không về Yên Kinh, em phải từ Yên

Kinh đến đây xem đã xảy ra chuyện gì.

La Thúy San oán trách liếc mắt nhìn chồng một cái, nhưng khóe môi cũng vui vẻ

cười.

Trước mặt vợ con Ninh Quang Diệu hiển nhiên ôn hòa rất nhiều, trong mắt thể

hiện tình cảm chân thành:

- Không có chuyện gì đáng lo ngại, em không cần lo lắng, Quốc Đống làm sai chút

chuyện, anh ở lại dạy dỗ con, đang định tối nay đi máy bay về Yên Kinh, trước khi cuộc

tổng tuyển cử bắt đầu, nhất định phải có mặt.

- Vâng, công việc của anh làm từ trước đến giờ đều không cần người khác lo lắng,

nhưng anh cũng phải nói với em, vì sao anh lại mắng con.

La Thúy San có chút không đành lòng nói:

- Em vừa mới đến chỗ Quốc Đống ở thăm con, cả người nó đều nặng nề, trước

đây không có như vậy.

Ninh Quang Diệu hơi tức giận, nói:

- Không cần phải thăm nó, ngày thường đã quá chiều nó rồi, cứ để nó suy nghĩ,

buổi chiều anh và em sẽ về Yên Kinh, việc của tên tiểu tử thối kia, sau này hãy nói.

Nói xong, Ninh Quang Diệu lập tức đi ra khỏi văn phòng, hiển nhiên là vì việc của

Ninh Quốc Đống mà buồn bực.

La Thúy San quay người lại, nhìn bóng dáng chồng đi ra khỏi văn phòng, đôi mắt

lấp lánh lộ vẻ đau đớn không đoán được.

...

Trong phòng của Lâm Nhược Khê, biệt thự kiểu cũ của Lâm gia.

Dương Thần kéo rèm cửa ra, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng, rọi ánh sáng vào.

Lâm Nhược Khê đã tỉnh lại, nhưng cũng không xuống giường, mà ngồi dựa trên giường, không nói không rằng, ánh mắt dừng lại nhìn bức ảnh chụp chung ở đầu giường.

Đã hơn nửa giờ đồng hồ, Nhược Khê cũng không có dấu hiệu muốn nói gì, dường

như rơi vào một thế giới do cô tự tạo ra, ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Dương Thần đi đến trước mặt Lâm Nhược Khê, giơ tay che tấm ảnh chụp chung,

chặn tầm nhìn của Lâm Nhược Khê.

- Dừng nhìn, em còn rất nhiều việc phải làm, những người và công việc không cần

coi trọng, đừng quản nữa.

Dương Thần nhíu mày nói.

Vừa rồi, Ngô Nguyệt, Mạc Thiện Ny đều gọi điện tới, dù sao Ngọc Lôi vừa mới

đứng dậy lại được, cổ phiếu tăng vọt, công bố sản phẩm, hội ký giả, hội nghiên cứu thị

trường, các loại hội nghị và các quyết định, đều cần tổng giám đốc Lâm trực tiếp chỉ đạo.

Hết lần này tới lần khác, Lâm Nhược Khê trong thời điểm mấu chốt, lâm vào trạng

thái tê liệt.

Dương Thần cũng không quá xem trọng sự phát triển của Quốc Tế Ngọc Lôi, chỉ

có điều, Dương Thần không có cách nào chịu đựng nhìn thấy Lâm Nhược Khê không có sức

sống, không hề có ý chí chiến đấu.

Người phụ nữ này ngày xưa được gọi là người phụ nữ “làm việc điên cuồng”, lúc

cô an tĩnh lại, cảm giác duy nhất của Dương Thần là sợ hãi.

Lâm Nhược Khê cũng không biết có nghe thấy lời nói của Dương Thần hay không,

chỉ ngẩng đầu yên lặng, hai mắt nhìn Dương Thần, hỏi:

- Anh, có phải đã sớm biết hay không?

Dương Thần không hiểu, nhưng Lâm Nhược Khê đã chịu nói, hần nhẹ nhàng thờ

ra, hỏi:

- Cái gì?

- Lúc người đàn ông kia chết, em nhớ rõ ràng có một bác sĩ đến khám bệnh nói

chuyện, người đi ra lúc đó là anh, nếu ông ấy có bệnh án, chắc chắn anh sẽ biết...

Lâm Nhược Khê nói, chắc nhiên trước đây “Bác sĩ Bảo” bị Dương Thần đe dọa:

- Lúc đấy anh đã nói với em, không có việc gì quan trọng có phải là anh đã biết

chính xác sự việc, có phải anh cố ý giấu em?

Dương Thần biết không thể nói dối, trực tiếp gật đầu nói:

- Đúng vậy, bởi vì anh đến bây giờ cảm thấy không biết nói như nào cho em biết

được.

- Anh định ở đây chế nhạo tôi sao? Chế nhạo ai sinh ra tôi không quan trọng, chế

nhạo tôi là một đứa trẻ không có người thân có phải không?

Lâm Nhược Khê cười lạnh lùng hỏi.

Dương Thần lắc đầu:

- Em sai rồi, tất cả sự việc này, chỉ là vì trong mắt anh, em từ trước tới giờ xuất

thân thế nào anh không coi trọng, trước đây em là con gái của ai, cũng không quan trọng,

quan trọng là... Bây giờ em ở đâu, em bây giờ, là vợ của anh.

Lâm Nhược Khê ngẩn ra, nhìn chăm chăm vào Dương Thần, cũng không có cảm

giác lời nói của Dương Thần có gì giả dối, trong mắt người con trai này, ít nhất không chứa

gì phức tạp, thuần túy không có bất cứ sự bất cần đời, cợt nhả nào, dường như đang nói

một sự việc quan trọng.

Lâm Nhược Khê cúi đầu, khóe mắt đỏ lên, cắn môi, không nói lời nào.

Dương Thần ngồi cạnh mép giường, bỗng nhiên vươn tay ra, vuốt ve chiếc cằm

nhẫn nại của Lâm Nhược Khê, để cô ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Lâm Nhược Khê hơi cay, nước mắt chảy ra.

- Ngày trước nói qua rồi, chúng ta đều là bộ phận, nước sông không thể làm chúng

ta chết được, có thể khiến chúng ta chết, chỉ có lúc chúng ta không không

chế được nọc

độc, em bây giờ tại sao khóc như mưa như thế này, cứ như mất tất cả vậy.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần một lát, mới nói:

- Tôi chỉ xác nhận anh xem tôi như thế nào, ai bảo anh giáo huấn tôi?

Dương Thần được một phen kinh ngạc, tuy nhiên ngay sau đó nhếch mép bật

cười.

Lâm Nhược Khê chống tay vào 2 má, có chút đỏ ửng, không muốn nhìn Dương

Thần, nói:

- Về sau đừng có nói những lời buồn nôn như vậy, còn nữa, ai cho anh ngồi trên

giường? Ai cho anh che đi bức ảnh trên đầu giường? Tôi là ai sinh ra ở đâu vốn không liên

quan gì đến anh...

- Đừng như vậy, anh cũng chỉ là an ủi động viên em.

Dương Thần cười đau khổ.

- Cái gì?

Lâm Nhược Khê trừng mắt:

- Ý anh là, anh vừa nói đều là giả?

- Hả?

Dương Thần vội xua tay:

- Đương nhiên là thật.

- Hừ, nhanh đi ra đi.

Lâm Nhược Khê lúc này mới thôi không nhú mày.

Dương Thần cũng cảm thấy ngồi tiếp sẽ xảy ra chuyện, bật người vồ mông chạy

ra khỏi phòng.

Nghe thấy bước chân Dương Thần chạy xuống cầu thang, Lâm Nhược Khê mới khẽ

cười, trong mắt có chút dịu dàng.

Hai ngày sau đó, Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần như xưa,

sau khi trở lại công ty dứt khoát đưa sản phẩm tiêu thụ ra thị trường, cạnh tranh lần này

phải thu được lợi nhuận, bỏ vốn đầu tư, làm cho sức mạnh của Ngọc Lôi không ngừng

tăng.

Dương Thần cũng không phải nhàn rồi, tuy tuyên truyền Ngọc Lôi là một ngôi sao,

nhưng chủ yếu là 2 người Triệu Đăng và Vương Khiết tiến hành cùng với Christine, hẳn

tổng giám đốc, tốt xấu gì, gặp trường hợp này, cũng nên nói vài câu khách sáo, vài câu

ngẫu hứng với Christine.

Sự nổi tiếng của Christine khiến Dương Thần lú lẫm không nói nên lời, lúc đầu ra

mắt, lượng fan ở khắp Trung Hải dường như đang tăng, khắp nơi fan điên cuồng kéo đến,

khiến cục giao thông ở thành phố Trung Hải phải đau đầu.

Ngày thường hoàn toàn không có việc gì, giao thông ở Trung Hải cũng vô cùng ách

tắc, hơn nữa giờ lại có không ít fan hâm mộ, cảnh sát giao thông và nhân viên bảo an

cũng đành chịu.

Christine là người rất nhiệt tình, là người chủ động nêu ra ý tưởng, mỗi ngày, cô

đứng ở cửa khách sạn đều nhận rất nhiều quà, hoa hồng và hoa tươi, là do fan hâm mộ

tân công nhân viên bảo an trèo tường vào, Christine ngẫu nhiên có thể gặp vài “con cá lọt

lưới”, đồng thời cũng khiến cô ngạc nhiên thán phục người Hoa Hạ “kiên cường”, cũng vui

mừng ký tên, chụp ảnh với người hâm mộ.

Lần này khách sạn mà Christine ở, là do cha của An Tâm là An Tại Huân chủ động

mời, không ngờ là khách sạn Bích Vân của Liễu gia trước đây, An Tại Huân lần này cũng

độc lực tuyên truyền cho công ty Ngọc Lôi.

Dương Thần cũng cho rằng ông ấy lần này cũng không vì thu lợi nhuận hoa hồng,

phần lớn là cảm thấy ông ta muốn kéo gần mối quan hệ với hắn, nên cũng để kệ ông ta

tùy ý làm gì thì làm.

Tiểu yêu tinh An Tâm chính là người làm Dương Thần thấy bất đắc dĩ, nghĩ cái gì

là làm cái ấy, trước giờ người phụ nữ này cứ có hứng thú là tự quyết định.

Vì yêu cầu mãnh liệt của An Tâm, Dương Thần đành phải thương lượng với tổ chế

tác, để An Tâm làm người dẫn chương trình, hợp tác với nam dẫn chương trình của đài

truyền hình nổi tiếng khác.

Nhưng thật ra An Tâm lại diễn tập rất nhẹ nhàng, chẳng qua người dẫn chương

trình nam cạnh cô suýt thì nói sai, chỉ vì anh ta nghe giám đốc đài truyền hình nói, đây là

tiểu thư nhà họ An ở Trung Hải, bảo anh ta đừng có ý nghĩ linh tinh gì khác.

Đáng tiếc cho người dẫn chương trình nam, anh ta cứ như chiếc giày bị vá miếng

băng mỏng, sợ rằng sẽ làm An Tâm nghĩ mình có ý nghĩ gì khác.

Khiến Dương Thần có chút nghi ngờ là, bởi vì Christine vào công ty, Vương Khiết

và Triệu Đăng 2 người họ trước khi bắt đầu tuyên truyền, còn mời không ít quan khách cấp

cao tới dự.

Không ít ca sĩ trong nước Hoa Hạ lần này cũng tranh nhau đến Ngôi sao Ngọc Lôi

để ra mắt, nói những lời chúc phúc, hoặc là chủ động xin thêm vào vào chiếc ghế giám

khảo.

Cuối cùng, còn có một vài Thiên Vương nổi tiếng người Hoa Hạ, hôm sau được

tuyển thẳng vào ghế ban giám khảo, cùng Christine vào trận chung kết, trong vòng đầu

loại quan trọng, bọn họ đều xuất hiện, việc này cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Tuần đầu tiên của tháng 3 còn chưa đến, hàng vạn người đều chờ mong, cuộc thi

tuyển chọn Ngôi sao Ngọc Lôi rốt cục cũng bắt đầu.

Chuẩn bị từ rất lâu rồi, Tuệ Lâm cuối cùng cũng bước lên đài, đây dường như là

việc những người trong nhà vô cùng quan tâm, đều rất hứng khởi xem trực tiếp trên TV.

Cũng đúng lúc đó, lúc Dương Thần có thể hơi lười một chút, hần nhận được điện

thoại của Lưu Minh Ngọc gọi đến.

Giọng của Lưu Minh Ngọc dường như hơi do dự, ở đầu dây điện thoại bên kia nói:

- Dương Thần, cha mẹ em nói... muốn ngày mai gặp anh, anh có thể đến được

không?

Dương Thần kinh ngạc nói:

- Đương nhiên có thể rồi, lần trước nếu em không vội, anh không phải nên đi gặp một lần hay sao.

- Thực ra... Nếu anh không rảnh, cũng không sao...

Lưu Minh Ngọc đột nhiên nói.

Tuy rằng Dương Thần cảm thấy cách nói của Lưu Minh Ngọc có chút kỳ quái,

nhưng chỉ nghĩ cô không muốn làm phiền hắn, cười nói:

- Không có gì, Minh Ngọc bảo bối, em cứ yên tâm, em nói với anh một chút, cha

mẹ em là người như thế nào, để anh biết mà chuẩn bị.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 452

Gia Đình Phức Tạp

Nghe nói vấn đề của Dương Thần, Lưu Minh Ngọc ở đầu dây bên kia điện thoại im

lặng 1 hồi, mới mỉm cười nói:

- Ba mẹ em, họ... đều là người bình thường, mẹ em là bà chủ nội trợ bình thường

của gia đình, ngoài việc nấu ăn, thì chơi mạng chược, nói chuyện phiếm, uống trà với mấy

thím ở trong khu phố. Ba em thì làm ăn ở Yên Kinh, ít khi về nhà, hồi trước, mỗi năm em

gặp ông không được mấy lần, hình như tính trở về Trung Hải làm ăn, cho nên gần đây hay

ở nhà.

- Vậy bác trai và bác gái có sở thích gì không?

Dương Thần ngẫm nghĩ, hỏi.

- Cũng không có sở thích gì, hơn nữa cũng không thích phô trương, anh nhớ đừng

đem nhiều đồ quá, họ không thích đâu.

Lưu Minh Ngọc nhắc nhở, nói.

Dương Thần nghĩ ba mẹ của Lưu Minh Ngọc là bậc trưởng bối trong 1 gia đình

bình thường, hỏi:

- Em đã nói với ba mẹ, anh là người thế nào chưa?

- Em... Em chỉ nói là quen ở công ty, anh làm giám đốc ở công ty chi nhánh.

Lưu Minh Ngọc nói.

- Vậy họ không hỏi gì khác nữa sao?

Dương Thần cảm thấy ba mẹ của Lưu Minh Ngọc không thể nào chỉ muốn biết có

nhiều đó.

- Họ... Họ hỏi chúng ta khi nào đám cưới, em... em không biết phải nói sao, thôi

thì lúc họ gặp anh, anh nói đi.

Lưu Minh Ngọc ngập ngừng nói, cổ trước giờ là con người phóng khoáng nho nhã,

nên không biết phải làm sao mở miệng mới phải.

Dương Thần cũng biết mình làm cho sự việc trở nên rất tồi tệ, rõ ràng là mình

không thể nào đưa ra “thời gian đám cưới”, cũng không thể hứa hẹn điều gì cụ thể ở trong

tương lai, vì vậy, muốn làm cho ba mẹ của Lưu Minh Ngọc không phản đối 2 người, thì cần

phải nghĩ cách làm sao cho họ không phản đối.

Theo cách bình thường, tuyệt đối không thể nào giải quyết vấn đề này, vì vậy,

Dương Thần cảm thấy không thể không dùng thử “thủ đoạn không bình thường”.

Còn cụ thể phải làm sao, Dương Thần lại chưa nghĩ ra cách nào hay, chỉ có thể đi

1 bước tính 1 bước.

Địa điểm hẹn cùng ăn tối là bên trong 1 nhà hàng chay yên tĩnh ở khu đông thành

phố Trung Hải, nghe nói ba của Lưu Minh Ngọc là 1 người theo chủ nghĩa ăn chay, vì vậy

mà khi cả nhà cùng ăn cơm, trên bàn chỉ có món ăn chay mà thôi.

Từ điểm này có thể nhận thấy, trong nhà Lưu Minh Ngọc, chắc chắn ba của cô là

người có tiếng nói trong nhà, Dương Thần suy nghĩ, để có được sự đồng ý của bác trai,

chắc chắn không có vấn đề.

Lái xe đến nhà hàng yên tĩnh đó, lúc xuống xe bước tới cửa, Lưu Minh Ngọc đã có

chút sốt ruột đứng đợi ở cửa, Dương Thần bước về phía trước, nhìn về mặt khăn trương

của cô, không nhịn được cười, nói:

- Có cần phải khăn trương như vậy không? không lẽ ba mẹ em có thể ăn thịt anh

sao?

Lưu Minh Ngọc không có tâm trạng đùa giỡn, nói:

- Một chút nếu ba em đột nhiên làm gì đó, anh nhất định đừng có kích động, nói

năng cho tử tế nhé.

Dương Thần bối rối, sao trong câu nói của Lưu Minh Ngọc, lại cảm thấy còn ý gì

khác, nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, thì bước theo vào phòng riêng đã đặt

trước.

Trên đường đi vào, Lưu Minh Ngọc khoác tay của mình, dựa sát vào mình, nhưng

rõ ràng, cơ thể mềm mại của cô đang run run do có chút bất an.

Bởi vì là nhà hàng chay, cho nên phong cách trang hoàng phần lớn dùng màu mực

xanh đen làm chủ đạo, cho nên rất là đậm bạc và yên bình, ở góc tường có đặt rất nhiều

cây kiểng, cả trên trần nhà cũng có treo, làm cho người ta cảm thấy trong lành mát mẻ.

Lúc cánh cửa của căn phòng riêng mở ra, Dương Thần liền nhìn thấy đôi nam nữ

ngồi ở đối diện.

Mẹ của Lưu Minh Ngọc và con gái có nét giống giống, tuy là ở khóe mắt có chút

nếp nhăn, nhưng vẫn có thể nhận ra lúc còn trẻ rất là xinh đẹp, thấy Dương Thần bước

vào, ánh mắt lóe lên chút gì đó phức tạp, khiến Dương Thần cảm thấy khó hiểu.

Người đàn ông ngồi kế bên bác gái, mặc bộ đồ Tây sọc xám, mái tóc hơi hói ở

đỉnh đầu được chải gọn gàng về phía sau, 1 cặp mắt sắc bén nhìn chằm chằm Dương

Thần, như 2 cây dao sắc bén, nhưng khóe miệng của ông lại lộ vẻ cười nhạt, như gió xuân

lướt nhẹ qua mặt.

Khoảnh khắc Dương Thần nhìn thấy bác trai, liền hiểu ra tại sao Lưu Minh Ngọc lại

khẩn trương đến như vậy – Bác tuyệt đối không đơn giản, bởi vì, trên người của ông rõ

ràng có sát khí.

Đây là người đàn ông đã nhúng chàm không ít mạng người, tuyệt đối không phải

là thương nhân đơn giản trở về Trung Hải từ bên ngoài như Lưu Minh Ngọc đã nói.

Dương Thần bỗng dưng có chút hứng thú đặc biệt, kể cả vừa rồi đang phiền não

về chuyện phải nói ra sao về vụ đám cưới, lúc này dường như cũng không còn phiền não gì

nữa.

- Tên là Dương Thần phải không, mau qua bên này ngồi.

Bác gái khách sáo mỉm cười nói:

- Thực ra đã muốn gặp mặt cậu từ lâu, nhưng Ngọc Nhi không chịu, cứ nói là bận

công chuyện, người trẻ tuổi bận bịu 1 chút là chuyện tốt, nhưng không thể cứ kéo dài mãi

chuyện hôn nhân đại sự, phải không?

Dương Thần vừa ngồi xuống, thì liền thăm nghĩ bác gái không phải chỉ nhắc cho

vui miệng, vừa mới kịp ngồi xuống chưa nóng chỗ, thì đã nói đến chuyện đám cưới rồi.

- Lưu Thanh Sơn, ba của Ngọc Nhi.

Lưu Thanh Sơn nâng ly dấm táo được chuẩn bị từ sớm trên chiếc bàn, hướng về

của Dương Thần.

Dương Thần mỉm cười từ xa đáp lại:

- Là con phải đến gặp bác trai và bác gái từ sớm, chỉ là luôn có bận công chuyện

khác, nên mới kéo dài đến tối nay.

Lưu Thanh Sơn mỉm cười, hỏi:

- Nghe Ngọc Nhi nói, cậu làm giám đốc ở chi nhánh của Quốc Tế Ngọc Lôi, trẻ tuổi

như vậy đã có thể đứng đầu 1 chi nhánh, chắc chắn phải bản lĩnh lắm.

Trong ánh mắt của Lưu Thanh Sơn, rõ ràng không có ý gì khen ngợi, điều này

khiến Dương Thần cảm giác ông là kẻ khẩu Phật tâm xà.

- Bác quá khen rồi, chẳng qua may mắn hơn người khác 1 chút.

- May mắn cũng là 1 phần của thực lực.

Lưu Thanh Sơn nói xong, nói với Lưu Minh Ngọc:

- Ngọc Nhi, gọi nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên đi.

Lưu Minh Ngọc đang trong trạng thái căng thẳng, nghe câu nói này, liền trả lời 1

câu rồi đứng bật dậy, lúc đó do không đứng vững, chiếc giày cao gót đụng phải chân ghế,

xém chút ngã.

Dương Thần nhanh mắt lẹ tay, liền đỡ lấy vòng eo thon gọn của Lưu Minh Ngọc,

cổ mới không bị ngã xuống đất.

Ngay trước mặt ba mẹ, bị Dương Thần ôm 1 cái, gương mặt của Lưu Minh Ngọc

hơi bừng đỏ, vội vàng chạy ra ngoài.

Trong phòng riêng giờ chỉ còn Dương Thần đối mặt với vợ chồng Lưu Thanh Sơn,

bầu không khí hơi bị cô đọng lại.

Khóe miệng của bác gái cười tươi hơn, nhưng sắc mặt của Lưu Thanh Sơn lại trở

nên nặng nề 1 chút.

- Dương Thần, cậu và Ngọc Nhi quen nhau bao lâu rồi.

Lưu Thanh Sơn hỏi.

Dương Thần tính đi tính lại.

- Cũng hơn nửa năm rồi.

- Vậy, có dự tính khi nào đám cưới không, cậu biết đó, Ngọc Nhi không còn nhỏ

nữa, cả 2 đều là người có sự nghiệp, đâu có khó khăn gì khi đám cưới đâu.

Lưu Thanh Sơn nói thẳng.

Dương Thần không nghĩ sẽ nhắc đến vấn đề này nhanh như vậy, bèn ngượng cười

nói:

- Thực ra con đã kết hôn rồi.

Lời này nói ra, bác gái kinh ngạc dùng tay che miệng lại, hiển nhiên đã bị làm cho

kích động.

Còn gương mặt của Lưu Thanh Sơn thì cười khẩy, điệu bộ giống như đã biết

chuyện từ sớm.

- Cậu đúng là người thanh niên thành thật, tôi tưởng là cậu còn muốn nói hươu

nói vượn để gạt chúng tôi.

- Nếu đã biết từ đầu, sao bác lại còn để Minh Ngọc hẹn con ra đây gặp mặt?

- Dương Thần hiểu kỳ hỏi.

Lưu Thanh Sơn vừa định nói tiếp, cánh cửa của căn phòng bị người ở bên ngoài

mở bật ra.

- Ba, mẹ! Anh về đâu?

Chỉ thấy 1 thằng nhóc vừa cao vừa ốm mặc bộ đồ hip-hop, đầu tóc nhuộm vàng

dựng đứng, đeo chiếc bông tai đinh, 1 cặp mắt không to lắm nhìn xung quanh phòng,

ngừng lại trên người Dương Thần, trong nháy mắt, sự nhiệt tình vừa rồi đã mất hơn phân

nửa.

- Là gã này sao? Sao thấy tệ dữ vậy?

- Minh Hào, sao lại đến trễ dữ vậy, có phải lại đi kiếm người đánh nhau nữa

không?

Bác gái bất mãn đứng dậy, bước đến bên người thẳng nhóc, kéo nó ngồi xuống

bên cạnh mình.

Lưu Thanh Sơn nhìn thấy con trai, tỏ ra rất là vừa ý, nói với Dương Thần:

- Đây là em trai của Ngọc Nhi, tên là Minh Hào, hồi trước cùng tôi sống ở bên Yên

Kinh, ít khi về Trung Hải.

Dương Thần lấy làm lạ, cảm thấy gia đình của Lưu Minh Ngọc thực sự kỳ lạ, mẹ và

Lưu Minh Ngọc ở Trung Hải, còn ba và em trai thì ở Yên Kinh, mẹ con Lưu Minh Ngọc hẳn

nhiên là gia đình bình thường như bao nhiêu người khác, nhưng mà Lưu Thanh Sơn và Lưu

Minh Hào thì lại có điệu bộ không giống người lương thiện.

Thảo nào Lưu Minh Ngọc bỗng nhiên nói không rảnh thì khỏi đến gì gì đó, nhưng

mà, chẳng lẽ trước đó cô không biết ba và em trai của mình là hạng người gì sao?

- Có phải cậu cảm thấy kì lạ, sao Ngọc Nhi lại có người cha như tôi.

Lưu Thanh Sơn dường như nhìn thấu suy nghĩ của Dương Thần.

Dương Thần gật đầu.

- Chỉ là hơi kinh ngạc.

- Kinh ngạc cái đầu của anh! Diện mạo xấu xí như anh mà dám lấy chị tôi, sao

không về nhà soi gương coi lại mình đi, người như anh, vừa xấu trai vừa yếu đuối, xem ra

cũng chẳng khỏe mạnh gì, đánh nhau chắc chắn không ổn, còn dám lấy chị tôi hả? Chị tôi

muốn kiếm người chồng, ít ra cũng phải là đại gia nằm trong bảng xếp hạng bất tử đó!

Lưu Minh Hào khinh thường, nói.

Dương Thần sờ mũi.

- Là bảng xếp hạng tỷ phú Forbes.

- Đúng, đúng, đúng.

Lưu Minh Hào bỗng nhiên cười ha hả, nói:

- Chính là Forbes gì gì đó, ý của tôi là như vậy.

Bác gái thấy con ăn nói vớ vẩn, cũng không trách cứ, trong ánh mắt tràn đầy sự

cung chiều vuốt đầu của Lưu Minh Hào, căn bản là đôi xử 1 đũa trẻ.

Lúc này, Lưu Minh Ngọc trở vào phòng, thấy em trai đã đến, hơi bất mãn nói:

- Minh Hào, lại đánh lộn nữa phải không? Trễ vậy mới đến, sau này em cứ ngủ lại

ở ngoài đường đi.

Nói xong, Lưu Minh Ngọc lại giới thiệu với Dương Thần:

- Nó là em trai của em, rất là tinh nghịch, nhưng thực ra nó tốt bụng lắm.

Dương Thần mỉm cười:

- Có thể nhận ra, không ngừng nói anh xấu trai, cũng không làm anh thấy khó chịu.

Lưu Minh Ngọc hé môi mỉm cười, nhưng khi thấy sắc mặt của ba Lưu Thanh Sơn ở

đó có vẻ như không ổn lắm, lại bắt đầu lo lắng.

- Dương Thần, sở dĩ tôi biết cậu đã có vợ, nhưng lại để Ngọc Nhi hẹn cậu ra đây

cùng nhau dùng cơm để làm quen, thực ra rất là đơn giản.

Lưu Thanh Sơn nhấp uống 1 ngụm dấm tảo, ánh mắt sắc bén nhìn Dương Thần,

nói:

- Tôi không phản đối 2 người ở bên nhau.

Lưu Minh Ngọc ngẩng bật đầu lên, kinh ngạc nhìn ba, hiển nhiên cô cũng không

biết ba lại nói như vậy.

Bác gái thì như đã biết chuyện từ đầu, bèn mỉm cười, mà không nói gì.

Bất mãn nhất chính là Lưu Minh Hào, điệu bộ như muốn chống lại ba mình, nhưng

bị Lưu Thanh Sơn trừng mắt 1 cái, đành an phận không nói gì.

Dương Thần cũng không biết cảm giác của mình như thế nào, giống như là đã

chuẩn bị 1 đồng lý do để từ chối và không thích đám cưới lắm, nhưng lại phát hiện, tất cả

mọi thứ đều là vô dụng, nhưng bản thân lại rất là thích những gì đang diễn ra, chớp chớp

mắt, rồi nhếch miệng cười, nói:

- Bác đúng là người thấu tình đạt lý.

- Cậu đang mĩa mai tôi sao? Tuy rằng tôi không phải là người bảo thủ coi nặng

việc 1 vợ 1 chồng, nhưng tôi cũng không phải là người cha thích đem con gái độc cho

người khác làm tình nhân.

Ánh mắt của Lưu Thanh Sơn hơi nổi cáu, nhưng theo sau lại là nhếch khóe miệng

cười, hỏi:

- Hội trưởng hội Hồng Kinh cũng là tình nhân của cậu?

Vẻ mặt tươi cười của Dương Thân vụt tắt, kể đó, trong đầu lóe lên 1 điều gì đó,

nhớ lại chuyện Sắc Vi nói với mình hôm đó, nhúu mày không kìm được nghi ngờ, hỏi:

- Không lẽ, bác... chính là người hợp tác với Sắc Vi?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 453

Bóng Dáng Lễ Lối

Trước đó Sắc Vi có nhắc đến 1 ông sếp lớn đến từ bên ngoài muốn hợp tác với cổ,

cùng nhau mở rộng thế lực xã hội đen ở phương Nam để tổ chức lại các bang phái nhỏ.

Dòng máu vốn vĩ đã nguội lạnh và vô vị của Sắc Vi 1 lần nữa lại sôi sùng sục, sau

khi nhận được sự đồng ý của Dương Thần, liền tự lên kế hoạch và sắp xếp.

Chỉ có điều, Dương Thần luôn có cách nghĩ không muốn tìm hiểu cụ thể bất cứ

chuyện gì, nên không biết người hợp tác với Sắc Vi là ai.

Cho đến bây giờ, Khi Lưu Thanh Sơn lộ ra vẻ mặt “phải thì đã sao”, Dương Thần

mới bừng tỉnh.

Mẹ kiếp, “1 trong số các ba vợ” mà lần đầu tiên gặp mặt, chính là đại ca xã hội

đen đến từ nước ngoài? Hơn nữa trước đó ông còn “làm ăn” ở Yến Kinh, không lẽ cũng là

thế lực xã hội đen dưới trướng của vua Yến Kinh?

Nghĩ đến Sắc Vi là thủ lĩnh duy nhất của xã hội đen ở Trung Hải hiện giờ, người

hợp tác có thể khiến cổ đồng ý, chắc chắn không tệ, như vậy, nếu nói Lưu Thanh Sơn là

đại ca của xã hội đen Yến Kinh, cũng không có gì lạ.

Nhưng, nếu đã như vậy, Lưu Minh Ngọc tại sao lại làm việc ở công ty đàn hoàng,

đồng thời, hoàn toàn không cảm thấy cổ có 1 chút gì giống như xã hội đen.

Càng kì lạ hơn, Lưu Minh Ngọc dường như cũng mới biết chuyện của ba mình, còn

thằng em trai Lưu Minh Hào, thì giống thằng nhóc lưu manh y hệt.

Nhưng, có 1 chuyện, Dương Thần chợt nhớ ra, không khó suy nghĩ, mở miệng hỏi:

- Nói như vậy, chuyện nhà họ Tề của Tề Khải bị giết sạch, cũng là do bác làm?

- Không sai, chính tôi kêu người giết cả nhà bọn họ.

Lưu Thanh Sơn đắc ý nói, không 1 chút che giấu.

Lưu Minh Ngọc bỗng mở to cặp mắt long lanh, kinh sợ la lớn:

- Ba... ba... sao ba lại...

- Hừ.

Lưu Thanh Sơn khinh thường nói:

- Cái thằng họ Tề đó có lỗi với con gái của ba, làm bao nhiêu là việc quá đáng, cả

nhà chết hết là may phước cho nó lắm rồi. Ngọc Nhi, nếu không phải hồi trước ba phải

thống nhất tất cả thế lực ở Yên Kinh, nhà họ Tề lại là gia tộc dưới trướng của nhà họ

Đường, ba không thể tùy tiện manh động, thì ba đã giúp con giết tên họ Tề đó từ sớm rồi.

- Nhưng mà... nhưng mà gia đình họ đâu có làm gì có lỗi với con đâu...

Ánh mắt của Lưu Minh Ngọc có chút xót xa, nhưng không phải lưu luyến gì gã Tề

Khải, chỉ là cả nhà bị giết sạch, cổ cảm thấy không đành lòng.

Sắc mặt của Lưu Thanh Sơn nghiêm nghị, nói:

- Hồi trước để con ở với mẹ, nói gạt con là ba làm ăn ở Yên Kinh, là sợ liên lụy tới

con, cũng lo lắng 1 người con gái như con bị những chuyện không sạch sẽ làm hoen ố. Bây

giờ mọi việc đã đâu vào đó, con là con gái của Lưu Thanh Sơn, dĩ nhiên không thể để đàn

ông phụ bạc con...

Nói xong, Lưu Thanh Sơn còn quay đầu nhìn sang Dương Thần, trong ánh mắt tỏ

rõ ý đe dọa.

- Cho dù không phải là người vợ đàn ông, thì cũng không thể để con phải chịu

ức hiếp.

Dương Thần hơi mơ hồ với lời nói của Lưu Thanh Sơn, nhiều điểm của sự việc

không có đầu đuôi, chỉ có thể gượng cười hỏi:

- Con nhất định không phụ bạc Minh Ngọc, nhưng mà bác trai ơi, bác cũng không

thể cứ nói mãi những chuyện con không muốn nghe chứ.

Bác gái cười khanh khách nói:

- Hãy để tôi kể, Thanh Sơn, anh thật là, sao cứ hù dọa con rể của em vậy, Dương

Thần à, chuyện là như vậy...

Theo lời kể của bác gái, Dương Thần cuối cùng cũng biết hết mọi chuyện.

Vài năm trước khi Lưu Thanh Sơn và mẹ của Lưu Minh Ngọc lấy nhau, Lưu Thanh

Sơn vẫn là đàn em trong 1 bang phái nhỏ ở Yên Kinh, gặp mẹ của Lưu Minh Ngọc và đem

lòng yêu thương, sau đó thì kết hôn, nhưng lại lo lắng mình luôn phiêu bạt ở ngoài, sẽ làm

hại vợ và con cái sau này.

Vì vậy mà từ lúc Lưu Minh Ngọc còn nhỏ, Lưu Thanh Sơn đã sắp xếp cho mẹ con

họ di cư từ Yên Kinh đến Trung Hải để sinh sống, đồng thời, cũng là để cho Lưu Minh Ngọc

có thể lớn lên như 1 cô gái bình thường, không bị ảnh hưởng bởi người cha làm xã hội đen,

cho nên trước giờ rất ít khi gặp mặt.

Người trong giang hồ, ít nhiều gì cũng có áp lực về những chuyện đen tối và không

thể không lo lắng, trong cách suy nghĩ của Lưu Thanh Sơn, nếu Lưu Minh Ngọc là con trai,

đĩ nhiên có thể dẫn theo bên cạnh, để sau này dễ dàng kế thừa tất cả mọi thứ của ông,

nhưng Lưu Minh Ngọc là con gái, ông không có muốn để cho Lưu Minh Ngọc phải hốt

hoảng sợ hãi.

Điểm này hoàn toàn trái ngược với ba của Sắc Vi – Tư Đồ Minh Trạch, từ lúc đầu

Tư Đồ Minh Trạch đã là người thầy đầu tiên dẫn dắt Sắc Vi bước vào con đường xã hội

đen, tuy là Sắc Vi không thể nào chấp nhận được rất nhiều hành vi tội ác của Tư Đồ Minh

Trạch, nhưng cũng không thể phủ nhận, trong dòng máu của Sắc Vi, tràn này sự cuồng

nhiệt của Tư Đồ Minh Trạch trong xã hội đen.

Mấy năm sau, Lưu Thanh Sơn dần dần dựa vào bản lĩnh của mình, trong cuộc

chiến nghi kỵ và tiêu diệt lẫn nhau, trở thành 1 trong số đại ca của mấy bang hội lớn ở Yên

Kinh, nhưng vì vợ con ở Trung Hải, lại không thường về nhà gặp mặt, nên người thanh niên

trẻ tuổi Lưu Thanh Sơn lại yêu 1 người phụ nữ khác.

Người phụ nữ đó, chính là mẹ của Lưu Minh Hào, em trai của Lưu Minh Ngọc, là 1

phụ nữ mở quán bar ở Yên Kinh.

Bác gái biết chồng của mình không phải là người vô ơn bạc nghĩa, cũng biết rằng

những gì chồng mình đã làm nhiều gấp ngàn lần mình tưởng tượng, năm đó bác gái đã

chọn Lưu Thanh Sơn, thì đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, vì vậy mà khi Lưu Thanh Sơn nói với

cô rằng có người phụ nữ khác, bác gái đã khoan dung chấp nhận.

Về sau nữa, cho đến khi Lưu Minh Hào ra đời, người phụ nữ Yên Kinh đó cũng trở

thành chị em tốt của bác gái, 1 người ở Trung Hải, 1 người ở Yên Kinh, Lưu Minh Ngọc và

Lưu Minh Hào tuy rằng ít gặp nhau, nhưng vì quan hệ của mẹ thân thiết, cho nên cũng coi

nhau như là chị em cùng mẹ.

- Nếu không phải Ngọc Nhi có người cha như tôi, thì nó cũng không thể nào dễ

dàng chịu bên cạnh cậu, chưa kể cậu đã có vợ rồi.

Lưu Thanh Sơn bèn thở dài nói.

Mặt của Dương Thần đỏ mềnh hột, cảm thấy người cha vợ này của mình đã giúp

mình 1 chuyện lớn, ông nội này, ngang nhiên chân đạp 2 xuống.

Nhưng mà, để 2 người phụ nữ ở 2 nơi để chăm sóc, đích thật là cách hay, nhưng

mà số phụ nữ của mình thì quá nhiều, nếu mà để mỗi người ở 1 nơi, thế thì không phải

chạy tới chạy lui cũng đủ mệt chết rồi sao?.

Ngồi kế bên, Thần sắc của Lưu Minh Ngọc có chút chua xót, nhìn Dương Thần với

ánh mắt buồn buồn.

- Em cũng mới biết thân phận thật sự của ba em mấy ngày trước, em lo lắng anh

cho rằng em cố ý giấu anh, bởi vậy mà không biết nói với anh thế nào, anh đừng có trách

em được không...

- Hừ, sao nó lại trách con chứ, nó vui mừng còn không kịp nữa là.

Lưu Thanh Sơn không hài lòng hừ 1 tiếng, nói:

- Phải không, Dương Thần.

Dương Thần ho 1 cái, sao cha vợ này của mình khoái nói sự thật dữ vậy

chứ.

- Anh đương nhiên không trách em, bản thân anh cũng có hay ho gì đâu, điều này

anh tự hiểu rõ mà.

- Được rồi, được rồi, mọi người sao lại nói chuyện đâu đâu không vậy, khó khăn

lắm anh mới có thể làm hết những chuyện muốn làm, có thể bên cạnh Ngọc Nhi nhiều

hơn, lại còn có con rể vừa ý nữa, mọi người nói chút chuyện vui không được sao?

Bác gái than phiền, nói.

Lưu Thanh Sơn dường như rất tôn trọng vợ, lập tức không nói gì nữa.

Nhân viên phục vụ liền bắt đầu bung đồ ăn ra, trên bàn ăn, chỉ có Lưu Minh Hào

cứ nhìn Dương Thần thật kỹ lưỡng như đang đánh giá, ra vẻ như đang giúp chị của nó

kiểm tra xem gã này rốt cuộc có đáng tin cậy không.

Dương Thần cũng hơi bó tay với thằng em vợ này, độ tuổi này rõ ràng vẫn đang là

học sinh trung học phổ thông, đúng ra sau khi theo Lưu Thanh Sơn về Trung Hải phải vào

học ở trường mới.

Dương Thần chợt nhớ ra 1 chuyện, hỏi Lưu Thanh Sơn:

- Bác trai à, vậy còn 1 người bác gái của con đâu rồi?

Người mà Dương Thần hỏi, chính là người phụ nữ kia của Lưu Thanh Sơn, dù tốt

dù xấu thì trên danh nghĩa bà cũng là mẹ vợ của mình.

Nét mặt của Lưu Thanh Sơn có chút buồn.

- Bà ấy ở Yên Kinh, thay tôi lo liệu 1 số chuyện nhỏ hàng ngày, mấy năm nay,

phần lớn thời gian của tôi là ở Yên Kinh, lần này coi như đã gom lại các thể lực ở Yên Kinh,

có thể yên tâm về Trung Hải sống với mẹ con Ngọc Nhi, bà ấy tự lên tiếng nói muốn ở lại

Yên Kinh giúp tôi trông nom mọi việc. Nói đúng ra, tôi thật sự không có tư cách gì để coi

thường cậu, tôi cũng chẳng tốt hơn cậu là bao.

Dương Thần ngượng ngùng cười, trong lòng thầm nghĩ, ông biết thì tốt.

- Ba, mẹ con nói rồi, kêu con coi chừng ba, đừng để có thêm “mẹ” nữa.

Lưu Minh Hào gặm con gà chay, nước bọt phun tùm lum, nói với Lưu Thanh Sơn.

Lưu Thanh Sơn xém chút phun hết ngụm dấm tảo trong miệng, bác gái ngồi kể

bên cũng đưa ánh mắt xót xa nhìn qua bên đó.

Lưu Thanh Sơn lời lẽ chính đáng, thái độ nghiêm túc vỗ ngực nói:

- Ba của con là hạng người đó sao? Ba biết kiếp này tạo nhiều nghiệt chương, bao

nhiều năm nay chỉ ăn chay, vẫn không nhìn thấy tấm lòng của ba sao?

- Mẹ con biết ba sẽ nói như vậy, nên kêu con nói với ba là năm đó mẹ cũng bị ba

gạt như vậy đó.

Nhìn thấy sắc mặt của Lưu Thanh Sơn xám xịt, trong lòng Dương Thần thầm khen

ngời, thằng em vợ Lưu Minh Hào này cũng rất là dễ thương.

1 bữa cơm ra mắt người lớn, sự việc cũng tương đối rắc rối, may mà Dương Thần

cũng từng gặp qua người ngoài thị trường, tuy không biết Lưu Thanh Sơn hiểu mình bao

nhiều, nhưng chắc chắn rằng, ông biết giá trị của mình tuyệt đối không đơn giản, nếu

không, ông đâu dễ gì đồng ý chuyện của mình và Lưu Minh Ngọc.

Thêm 1 thằng đại ca xã hội đen ăn chay làm cha vợ, Dương Thần uống 1 bụng

dấm tảo, ăn 1 bụng món ăn chay, đầu óc cảm thấy hơi choáng choáng.

Lúc đi ra khỏi nhà hàng, Dương Thần kéo tay của Lưu Minh Ngọc, ghé sát vào tai

cô nói:

- Xem ra chuyện của chúng ta xong xuôi rồi, kiếp này em chỉ có thể làm tình nhân

bé nhỏ của anh thôi, cảm thấy oan ức không hả?

- Ít nhất thì anh không như ba em đối xử với má em, 1 năm chỉ có thể gặp mặt

một hai lần, cho nên cũng có thể tạm chấp nhận.

Lưu Minh Ngọc thẳng thắn nói thật.

- Em nói chuyện có thể dịu dàng thêm 1 chút không, làm nũng 1 chút nói “đáng

ghét”, hay “đồ xấu xa” gì gì đó.

Dương Thần mỉm cười nói

Lưu Minh Ngọc liếc hắt 1 cái.

- Em là em, những thứ đó em không biết.

Dương Thần tặc lưỡi:

- Sau này để cho Sắc Vi gặp em, cô là bạn thân của Mạc Thiện Ny, hiện

giờ đang

ở chung, nói như thế nào thì em cũng là con gái của đại ca xã hội đen, sau này học hỏi ở

Sắc Vi 1 chút lý lẽ trong nghề, không chừng còn có thể kế thừa sự nghiệp của ba gì đó.

- Em không cần đâu, em cứ làm công việc văn phòng của em, những việc đó của

ba giao cho em trai.

Lưu Minh Ngọc nói.

- Em đúng là người chị tốt, để cho em trai mình theo xã hội đen.

Dương Thần trợn mắt nói.

- Không phải có người anh rể như anh giúp đỡ sao.

Lưu Minh Ngọc mỉm cười nói.

Sắc mặt của Dương Thần chợt rồi rầm, có nhiều phụ nữ, những chuyện cần phải

giúp đỡ của họ hàng cũng nhiều hơn, xem ra mình phải kiềm chế 1 chút.

Cuối cùng, sau khi tạm biệt vợ chồng Lưu Thanh Sơn và em vợ Lưu Minh Hào, lúc

đó cũng gần 11 giờ khuya.

Bởi vì đoạn đường này tương đối vắng vẻ, trên đường Dương Thần lái xe về nhà,

những chiếc xe trên đường thưa thớt đến đáng thương.

Lúc lái xe đến trên cây cầu vượt qua con sông dốc cao, Dương Thần bỗng nhìn

thấy 1 bóng dáng lẻ loi, ở không xa, trên lan can bên cầu, có người đứng đó 1 mình.

Nếu không phải Dương Thần có cặp mắt sắc bén, thị lực lại rất tốt, thì không thể

nào nhìn thấy cảnh tượng nguy hiểm đó được.

Lúc này, bóng dáng đó đón lấy luồng gió lạnh trên sông, ở sát mép cầu rộng lớn,

chân chạm vào cột trụ lan can nhỏ và dài, dường như lưng lay muốn rơi xuống, bất kì lúc

nào cũng có thể rơi xuống dưới mấy chục mét, vào trong nước biển cuộn cuộn đang chảy

xiết.

Đừng nói là con người, cho dù là cục đá nặng mấy trăm ký, nếu rơi xuống như

vậy, cũng sẽ bị nước sông cuộn cuộn cuốn trôi mất tiêu, thậm chí là lực nước đập vào, có

thể làm cho nội tạng của cơ thể vỡ nát.

Có người muốn nhảy sông tự tử?

Dương Thần chớp chớp mắt để chắc chắn rằng mình không bị ảo giác, liền đạp ga

mạnh xông thẳng về phía sau bóng dáng đó, sau khi thắng gấp, lập tức xuống xe.

Cho dù là không quen biết, bản thân cũng không phải là bò tót cứu khổ cứu nạn

gì, nhưng thấy chết mà không cứu thì thất đức quá.

Nhưng mà, khi Dương Thần vừa bước xuống xe, nhìn rõ bóng dáng trên cầu, bỗng

nhiên, cảm thấy quen thuộc vô cùng...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 454

Vừa Đáng Yêu Vừa Đáng Sợ

Trên lan can của chiếc cầu lớn, bóng hình đang lơ lửng như có thể rơi xuống bất

cứ lúc nào, xinh đẹp trông chiếc váy màu xám nhạt, có 1 đôi chân nhỏ nhắn thanh tú, dưới

ánh đèn đường mờ mờ, có vẻ trắng ngần rất đẹp mắt.

1 làn tóc đen óng bay trong cơn gió lạnh đêm khuya, thấp thoáng hiện ra nét mặt

mỹ miều của cô.

Đây là lần đầu tiên, Dương Thần nhìn thấy người phụ nữ này ăn mặc như ở nhà

đứng trước mặt mình, nhưng nơi gặp mặt cô, lại đặc biệt đến như vậy.

- Thái Ngung?

Dương Thần nhíu mày, không ngờ Thái Ngung lại không biết mình dừng xe ở sau

lưng cô ấy, không ý thức được mình đang đến gần cô ấy, điều này hiển nhiên không hợp

lý, nhưng người phụ nữ trước mặt, chắc chắn là Thái Ngung.

Thái Ngung bay bổng chạm vào trên lan can, hình như bị đá kích gì đó, liền quay

người lại, cặp mắt sáng như bảo thạch tràn đầy kinh ngạc và kinh hoàng trong đêm khuya,

bối rối nhìn Dương Thần.

Dường như quá kích động, chân của Thái Ngung không thể đứng vững, cơ thể

ngiên về phía sau, từ trên lan can rơi xuống cầu.

- Này.

Dương Thần lại giật mình lần nữa, đối phương là cao thủ của Bát Bộ, lại vì tiếng

gọi của mình mà sợ đến nỗi rơi xuống dưới.

Tuy nhiên Dương Thần cũng không cho rằng Thái Ngung lại có thể gặp nguy

hiểm, quả nhiên, không đợi Dương Thần bước đến bên cầu, Thái Ngung đã dựa vào khính

công của mình, mượn sức của mặt biển, bay người lên không trung trở về chiếc cầu.

Khi Thái Ngung đáp xuống bên cạnh Dương Thần, gương mặt vẫn còn sợ sệt

không kịp định thần, hơi ửng đỏ khó hiểu, khẽ hỏi:

- Anh... sao anh lại ở đây?

Dương Thần ngượng cười.

- Vừa ở ngoài tính về nhà, tưởng là gặp phải 1 người muốn nhảy sông, muốn qua

cứu thôi, không ngờ lại là em, nhưng vừa rồi em làm sao vậy, anh cũng không cố ý che

giấu hơi thở của mình, em cũng không phát hiện ra.

Thái Ngung quay người đi, lưng hướng về Dương Thần:

- Không sao, chỉ là đang suy nghĩ 1 số việc, hơi tập trung, nên không để ý đến.

Dương Thần cũng ngại hỏi con gái người ta đang nghĩ gì, người này trước giờ im

lặng ít nói, rất là thần bí, nếu không phải đã giúp mình mấy lần, mình thực sự không muốn

nói chuyện với cô, cho dù cô cũng là tuyệt thế mỹ nhân đi chăng nữa.

- Khinh công của em không tồi, anh thì không thể nào chạm vào mặt nước để bay

lên cầu.

Dương Thần không nghĩ ra gì khác, bèn nói lại.

Thái Ngung khẽ nói:

- Anh không dùng khinh công cũng có thể lên đây, còn có thể bay.

Dương Thần xấu hổ mỉm cười, xem ra lúc đánh nhau với Ares trên trời đã làm cho

nhỏ này phải run sợ, nói:

- Những chuyện đã qua, anh phải cảm ơn em, nếu có rãnh rỗi, mời em ăn cơm,

thấy sao.

Thái Ngung quay người lại, cười nhạt:

- Không còn thời gian nữa, ngày mai em phải về Yên Kinh rồi.

- Lại có nhiệm vụ?

Dương Thần bèn chồn hỏi, hắn vốn tưởng rằng Thái Ngung sẽ luôn ở Trung Hải,

phụ trách giám sát hắn, không ngờ điều đó không có ý nghĩa gì.

Ánh mắt của Thái Ngung lóe lên 1 chút phức tạp.

- Có thể nói như thế... tóm lại, có 1 số chuyện...

Dương Thần cảm thấy Thái Ngung dường như không định nói, cho rằng đó là bí

mật nội bộ, nhưng im lặng rồi lại không biết nói gì nữa.

Đang suy nghĩ xem có từ biệt với Thái Ngung không, bỗng nhiên Thái Ngung mở

miệng nói:

- Anh có thể cùng em ngắm sao 1 chút không?

- Ừ?

Dương Thần tưởng là mình nghe nhầm.

- Nếu anh phải về nhà gấp, cũng không sao, em chỉ thuận miệng nói vậy thôi.

Sắc mặt Thái Ngung nhợt nhạt không thấy thay đổi gì.

- Dĩ nhiên là không có vấn đề, chỉ là hơi kinh ngạc, em lại có sở thích như vậy.

Dương Thần nhún vai cười.

Thái Ngung quay người lại, vịn lấy lan can của cây cầu, ngẩng đầu nhìn bầu trời

sao lấp lánh, tuy rằng chỉ có vài ngôi sao thưa thớt, nhưng vẫn yên tĩnh và xinh đẹp.

Làn tóc của Thái Ngung bay qua khuôn gương nõn nà kiều diễm của cổ, dường

cong mềm mại của khuôn mặt, có vẻ bình thản và an bình.

- Hồi trước, em cũng không ngắm đâu...

Dường như tự mình lẩm bẩm nói vài câu, Thái Ngung nói xong, thì không nói gì

nữa.

Dương Thần cũng không hiểu đây có ý gì, con gái người ta đã nói muốn mình cùng

cổ ngắm sao, xem ra có lẽ cổ 1 mình đứng đây buồn bã, đành ngẩng đầu nhìn bầu trời

đêm mênh mông.

Xuân vừa đến, nhiệt độ buổi sáng và buổi tối chênh lệch rất nhiều, cộng thêm hơi

nước dày đặc do gió thổi từ con sông, làm cho gió đêm trên cây cầu này càng lạnh lẽo

thấu xương.

Đôi tay của Thái Ngung bỗng ôm chặt hơn, dường như cảm thấy lạnh, cơ thể co

lại.

Dương Thần cảm nhận được từng động tác nhỏ của cổ, không khỏi cảm thấy kỳ lạ,

nhiệt độ này tuy là thấp, nhưng Thái Ngung là cao thủ có nội công thâm hậu, chỉ cần vận

công 1 là được, tại sao cổ lại cố ý không vận công, để cảm nhận sự lạnh

giá của đất trời

chứ?

Hay là, đây cũng là 1 sở thích thích thú?

Dương Thần phát hiện, hắn có rất nhiều nghi vấn về người phụ nữ này.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, Thái Ngung mới quay đầu lại, làn môi vì lạnh giá nên

hơi trắng, nói:

- Em phải về đây, anh cũng đi đi, tối hôm nay cảm ơn anh nhé.

- Có cần phải cảm ơn không, em cũng biết đó, anh cũng 1 mình rãnh rỗi, chỉ là

cùng người bạn ngắm sao thôi, có gì to tát đâu.

Dương Thần mỉm cười.

- Chúng ta là bạn sao?

Thái Ngung bỗng hỏi, ánh mắt có chút sáng ngời.

Dương Thần gật đầu, kỳ lạ mỉm cười:

- Em giúp anh nhiều việc như vậy, anh cũng từng cứu mạng em, chẳng lẽ vẫn

không tính?

Thái Ngung run run, bỗng nhiên cười.

- Hình như đúng là vậy, chúng ta mỗi lần gặp mặt, đều sẽ xảy ra chuyện gì đó, kể

ra cũng thật là kỳ lạ nhỉ.

- Em gái của em cũng như vậy đó, tuy rằng anh không biết Cục trưởng Thái đáng

kính giờ đang ở đâu, nhưng nói thật là không có cô, vẫn có chút gì đó không quen.

Dương Thần cười ha hả.

- Em gái của em?

Thái Ngung sững sờ 1 hồi, ánh mắt hơi mơ hồ, liền cười nói:

- Không lâu lắm lâu, anh chắc chắn có thể gặp lại nó.

Dương Thần hơi mơ hồ lời nói của Thái Ngung, nhưng nhìn cô như không muốn

giải thích, cũng ngại hỏi.

Nói thật, từ khi về nước 1 năm nay, 2 chị em Thái Ngung, Thái Nghiên thật sự

giống như là “đèn cảnh báo” bên người mình, gặp phải bọn họ, ít nhiều gì cũng sẽ có

chuyện phiền phức hoặc nhức đầu xảy ra, bây giờ Thái Nghiên không biết đã đi đâu, Thái

Ngung lại phải về Yên Kinh, làm cho Dương Thần cảm thấy bùi ngùi, có phải cuộc sống sau

này sẽ càng đơn giản hơn.

Cách Thái Ngưng trở về, lại là đi bộ, với khinh công của cô nếu bay về cũng không

ai phát hiện, nhưng cô lại chọn cách lặng lẽ đi về.

Dương Thần nhìn bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại của cô biến mất trong màn đêm,

trong lòng cảm thấy có gì đó là lạ khó tả, cũng không suy nghĩ kỹ.

Trên chiếc cầu lớn, rút liều thuốc ra, Dương Thần trở vào trong xe, về nhà vào

rạng sáng.

Sáng hôm sau, vốn là ngày phải đi làm bình thường, nhưng Dương Thần vì không

có việc gì phải lên công ty giám sát, nên ngủ nướng đến 10 giờ mới thức dậy.

Nhưng mà, không biết tại sao, An Tâm vừa lúc gọi điện đến, có chuyện gì không

đợi mình đến công ty mới nói, lại phải gọi điện thoại chứ.

Hiện giờ cuộc thi tuyển chọn Ngôi Sao Ngọc Lôi đang diễn ra sôi nổi ở các thành

phố lớn, An Tâm chính là người chủ trì buổi lễ khai mạc, luôn bận chuẩn bị cho vòng loại

chính thức, mấy ngày này quả thực bận rộn vô cùng, dường như không còn thời gian dính

như keo bên cạnh Dương Thần.

- Ông xã, anh cứu em với...

Trong điện thoại, giọng năn nỉ mềm mại của tiểu yêu tinh, chỉ cần nghe thôi cũng

đủ làm cho người ta tê dại đến tận xương.

Dương Thần đang mặc chiếc quần ngắn, vừa mới thức dậy thôi, nghe thấy lời này,

hiện tượng sinh lý vốn dĩ vừa mới dịu xuống, giờ lại lần nữa nổi lên...

- Mới sáng sớm, cứu gì mà cứu, nói vấn đề chính coi.

Dương Thần sờ sờ em trai của mình, kêu “nó” an phận 1 chút.

- Chính cung nương nương ăn hiếp em, em sắp bị cổ hủ đến chết tươi rồi nè...

“Lời lẽ gì mà kì quặc vậy”, Dương Thần nhú mày, chính cung nương nương là ám

chỉ Lâm Nhược Khê rồi, còn “hủ chết” là ý gì, cho nên liền hỏi:

- Em nói rõ chút đi, Nhược Khê cổ đầu phải là yêu quái gì đâu, làm sao hủ em

được, đầu óc ranh mãnh như em, mà cũng có thể bị Nhược Khê hủ sao?

Em ăn hiếp cô thì

đúng hơn, cứ nói thẳng Nhược Khê cô kêu em làm gì.

- Chị Lâm, cô.. sáng nay cô bỗng nhiên xông vào phòng làm việc, sau đó kéo em

ra ngoài, nói về trò chơi ném con rối mà lần trước chơi ở khu resort, cô đã luyện tập xong

rồi. Cô muốn thi với em xem ai ném trúng trước, nhất định kéo em đến khu trò chơi của

trung tâm công viên chơi trò đó...

An Tâm buồn bã nói.

Dương Thần sững sờ, trò chơi ném con rối? Suy nghĩ 1 hồi, mới nhớ ra lúc đó ở

resort bên cạnh Tuệ Lâm để giải khuây, Lâm Nhược Khê đã ném mấy trăm lần nhưng lại

không trúng được món đồ chơi nào.

Lúc đó Lâm Nhược Khê tràn đầy kêu ngạo, không chịu thua An Tâm, cho nên đã

mua 1 rô bóng, trở về phòng tiếp tục luyện tập ném đồ.

Tưởng là sau khi Ngọc Lôi vượt qua khó khăn này, thì cô quên mất chuyện này, thì

ra trước giờ vẫn không chịu bỏ cuộc! Vẫn tiếp tục luyện tập xong, rồi giấu mình đi kiểm An

Tâm thi thố.

Dương Thần không khỏi bùi ngùi, thực ra vợ mình vẫn “ngoan cố” đến mức ghê

gớm trong rất nhiều sự việc, thậm chí là trạng thái cuồng nhiệt! Chuyện này cô cũng có

thể cố chấp đến mức độ này! Không biết nói cô đáng yêu hay đáng sợ đây nữa.

Giọng cười vài tiếng, Dương Thần nói:

- Em cũng là kẻ mồm mép, năn nỉ 1 chút, làm nũng vài cái, Nhược Khê có lẽ sẽ

tha cho em đó.

- Không phải chứ, ông xã anh không biết đâu, chị Lâm căn bản đã miễn dịch với

mọi “trạng thái giả tạo” rồi, em nói như thế nào, hay làm sao đi nữa, cô cũng coi như

không nghe thấy, không nhìn thấy, nhất định phải lôi em đi thi thố tiếp, sáng giờ em đã

ném hơn 200 mấy trái banh rồi, tay của em sắp liệt mất tiêu luôn rồi. Giờ đang trốn trong

toilet công cộng lên lút gọi điện cho anh đó...

An Tâm sắp khóc rồi.

Dương Thần không hiểu nổi.

- Em giả vờ thua cô là được rồi, có nhiều đó cũng không diễn nổi hả?

Lần này An Tâm khóc thật rồi, tiếng khóc nức nở trong điện thoại, nói:

- Không phải chuyện em cố ý thua hay không thua... mà là... mà là chị

Lâm cô đã

ném 500 mấy trái banh... cũng không trúng trái nào... còn... còn canh không cho em đi về

nữa...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 455

Em Không Có Hù Dọa Cỗ

Bên kia đầu dây điện thoại, An Tâm đáng thương rõ ràng đã đứng trước bờ vực

suy sụp, cũng không biết Lâm Nhược Khê đã phán tán điều gì để làm cho người ta phải sợ

hãi, khiến cho An Tâm trước giờ là người gan dạ cũng sợ đến nỗi thế này.

Dương Thần đau đầu vuốt trán:

- Nói cụ thể xem ở chỗ nào của trung tâm công viên, anh sẽ qua đó tìm bọn em.

Dương Thần cảm thấy, chỉ có mình qua đó, như lần trước kéo Lâm Nhược Khê về,

người phụ nữ bướng bỉnh đó mới chịu thôi.

An Tâm như được giải thoát, nói ra chỗ của mình, cuối cùng còn nói thêm 1 câu:

- Ông xã... sau này em có thể sinh cho baby cho anh hay không, thì phải coi hôm

nay anh có thể cứu em thoát khỏi móng vuốt của chị Lâm không...

Lời này vừa nói ra, Dương Thần xém chút té xỉu trên giường.

Tuy là Dương Thần cố gắng nhanh nhất có thể, nhưng lúc đến công viên trung

tâm Trung Hải, cũng vẫn mất hơn nửa tiếng.

Vào buổi sáng, người đi tập thể dục chạy bộ tương đối nhiều, nhưng lúc này gần

đến giờ cơm trưa, thì lại chỉ còn loe hoe vài người, Dương Thần tìm đến chỗ mà An Tâm

nói, nhanh chóng tìm thấy khu trò chơi bên cạnh 1 cái hồ nhân tạo.

Liếc mắt nhìn sang, 2 bóng hình xinh đẹp quen thuộc ở gần đó vài mét.

Hôm nay, Lâm Nhược Khê mặc chiếc áo sơ-mi màu trắng, ở ngoài mặc chiếc áo

khoác model Hàn Quốc màu đậu xanh, ở dưới thì mặc chiếc quần jean bó sát người, tạo

nên 1 đường cong đầy đặn hoàn mỹ, nghiêm chỉnh với cách ăn mặc ngày thường.

Lúc này, Lâm Nhược Khê đang đứng trước chiếc bàn ngăn của trò chơi ném búp

bê, bên cạnh đặt 2 chiếc rổ lớn đựng bóng nhựa, không ngừng cầm lên,

ném về hướng 1

cái kệ có để nhiều búp bê cách đó không xa.

Chỉ có điều, không biết chị hai này có phải cố ý hay không, mỗi lần ném banh, đều

bay xẹt qua các búp bê lớn nhỏ! Cứ như thế ném mãi không trúng con nào!

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê hơi bùng đỏ, trên trán toàn mồ hôi,

chắc là ném lâu lắm rồi, cô đúng là người có tràn đầy nghị lực, ánh mắt vẫn cứ kiên trì

ném tiếp.

Đúng cách Lâm Nhược Khê không xa, An Tâm mặc chiếc áo màu tím, chiếc váy

ngắn màu Lauranne, vốn là 1 kiều nữ rất quyến rũ, nhưng vì lúc này toàn thân nhức mỏi,

đôi chân không còn sức, đang tràn đầy chán nản lâu lâu xoa xoa chân và tay của mình, về

mặt chua xót khó xử, thấy mà tội nghiệp.

Điều làm cho Dương Thần cảm thấy dở khóc dở cười nhất chính là, bà chủ của

quầy trò chơi đó, đó là 1 thím xem ra cũng năm sáu chục tuổi, bà thím đó lúc này đang

nằm sấp người trên bàn ngủ gật.

Khi Dương Thần bước đến gần, An Tâm như gặp phải đấng cứu thế, khe khẽ chạy

về phía trước kéo lấy cánh tay của Dương Thần, liếc mắt ra hiệu qua chỗ của Lâm Nhược

Khê.

- Ông xã, anh mau khuyên chị Lâm đi, chị ấy sắp tẩu hỏa nhập ma rồi.

Dương Thần vỗ nhẹ vào mặt của An Tâm để cô không nói chuyện, tự mình bước

đến bên cạnh Lâm Nhược Khê, bữu môi nói:

- Em yêu ơi, thắng thua của trò chơi này quan trọng đến vậy sao?

Lâm Nhược Khê lúc này mới biết Dương Thần đến đây, hơi nhúu mày, ánh mắt sắc

bén liếc nhìn An Tâm đứng bên kia không dám hó hé dù 1 câu, hiển nhiên biết là An Tâm

“mật báo”, trợn má, nói:

- Anh đến đây để giúp người tình bé bỏng của anh khuyên em hay là bản thân anh

đến đây khuyên em.

Dương Thần mỉm cười, nói:

- Cả 2.

- Trong giao dịch làm ăn của anh và em, hình như không có nhắc đến chuyện

không được phép kiểm người tình của anh thi thử trò chơi.

Lâm Nhược Khê không vui nói.

- Đúng là không có điều khoản này, nhưng cho dù là vì bản thân em, thì cũng

không thể cả ngày ở đây.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê khẽ ừ 1 tiếng.

- Ai nói em định chơi cả ngày chứ... em... lúc em luyện tập ở nhà, rõ ràng ném

trái thứ 3 thì trúng rồi, hôm nay không biết làm sao nữa, chắc tại hơi thất thường nếu

không thì đã ném trúng lâu rồi, ném thêm mấy trái nữa, chắc chắn sẽ ném trúng.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Không phải chỉ là 1 trò chơi thôi sao, sao em lại coi như thật vậy?

- Em chính là không chịu thua cô, không được sao?

Lâm Nhược Khê thở hổn hển nói, đồng thời nhìn An Tâm đứng 1 bên với vẻ mặt

năn nỉ.

- Em không tin cô ném trúng mà em lại ném không trúng.

- Những việc mà em có thể làm, phần lớn An Tâm cũng không biết đây thôi, con

người phải có sở trường và sở đoản, em đã giỏi lắm rồi, có bao nhiêu người phụ nữ có thể

quản lý 1 doanh nghiệp lớn như vậy chứ? Đừng có chuyện gì cũng phải hơn người ta mới

được?

Dương Thần khuyên giải, nói.

Dường như lời nói hay tương đối có tác dụng, ánh mắt của tổng giám đốc Lâm trở

nên cũng dịu hơn, khuôn mặt trong treo đã tỏ ra ôn hòa hơn, nói:

- Vậy cũng được, hôm nay chơi vậy đủ rồi.

Vừa nghe Lâm Nhược Khê nói không chơi nữa, An Tâm vui mừng nhảy bật lên 1

cái, cảm kích chạy lại bên người Lâm Nhược Khê, kéo tay Lâm Nhược Khê nói:

- Chị Lâm, em biết chị không nhẫn tâm đến như vậy, đúng rồi đó, chị biết

làm

nhiều việc như vậy, làm sao em có thể so sánh với chị chứ, chị tha em đi, đừng lấy nhân

vật hèn mọn như em ra để làm mất thời gian của chị mà.

Lâm Nhược Khê vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Đừng nghĩ tốt như vậy, chị chỉ nói là hôm nay chơi đến đây thôi, đợi chị luyện

xong, chúng ta chơi tiếp.

- ...

Nếu không nhờ có Dương Thần đỡ, An Tâm xem chút 2 mắt lật ngược té xỉu mất

tiêu.

Dù sao cũng đến giờ cơm trưa rồi, dĩ nhiên cả 3 người cùng nhau đi kiếm nhà

hàng ăn cơm, Sau khi Dương Thần đưa 2 người phụ nữ kiếm 1 nhà hàng Tây yên tĩnh, gọi

3 phần bò bít tết New York đơn giản, rồi ăn cơm nói chuyện phiếm.

Tuy là An Tâm rõ ràng đang là kẻ thứ 3, nhưng trong trường hợp này, nhưng bầu

không khí lại hoàn toàn không chút ngại ngùng.

An Tâm thực sự sợ Lâm Nhược Khê, nói chuyện cũng cẩn thận hơn, cố gắng nói

những lời khiến cho Lâm Nhược Khê nghe lọt tai.

Dương Thần nhìn thấy bộ dạng lấy lòng của con tiểu yêu, cảm thấy hơi tội nghiệp,

nhưng bản thân không thể nào giúp đỡ người tình quá lộ liễu trước mặt vợ, dù sao, Lâm

Nhược Khê cũng chịu ngồi ăn cơm với tình nhân của mình như không có chuyện gì, coi như

cổ cũng đã nhường nhịn đủ lắm rồi.

Vì vậy, Dương Thần cũng chỉ còn cách mắt nhắm mắt mở, giả vờ như không có

chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên, Lâm Nhược Khê nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói với Dương Thần:

- Hôm qua, nhận được thông tin gửi đến từ chi nhánh bên Paris, tuần lễ thời trang

Paris của năm nay sẽ bị hoãn lại, khoảng giữa tháng 4 mới cử hành, đến lúc đó anh thay

mặt em qua đó, em phải xử lý 1 số chuyện liên quan đến vật tư sản phẩm, nên không đi

được.

Dương Thần sững sờ, tuần lễ thời trang Paris? Đó chính là tuần lễ thời trang có

thể nói là đứng đầu thế giới, so với “Milan”, “New York” thì địa vị của tuần lễ thời trang

Paris luôn vượt trội hơn, Có thể nhận được lời mời chính thức, đối với địa vị hiện giờ trên

trường quốc tế của Ngọc Lôi mà nói, thì không có gì kỳ lạ, chỉ có điều, kêu gã thô lỗ như

mình đi xem văn hóa thời trang, chẳng phải đàn gảy tai trâu sao?

- Sao không để cho Thiện Ny hoặc là Minh Ngọc đi.

Dương Thần bần chồn hỏi.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Thiện Ny và Minh Ngọc hiện là 2 trợ thủ đắc lực của em, họ có rất nhiều việc

quan trọng khác cần phải làm, không thể để bọn họ đi được. Nhưng em sẽ sắp xếp vài

nhân viên khác tổng bộ đi với anh, anh dẫn đầu đoàn đi là được. Không phải em muốn anh

học hỏi thêm điều gì, hay ký được thêm bao nhiêu hợp đồng, chỉ là thực sự không tìm ra

người nào khác thích hợp hơn. Hiện giờ, nhân viên cấp cao của Ngọc Lôi, chỉ có anh là

rảnh rỗi nhất.

Dương Thần đỏ mồm hôi hột, thì ra là thấy mình cả ngày không có việc gì để làm.

- Giám đốc, anh đi đi, nếu không phải em đang bận chủ trì cuộc thi Ngôi Sao Ngọc

Lôi, em cũng muốn đi nữa...

Ánh mắt của An Tâm sáng rực, rõ ràng đối với con người hiếu động như cô, tuần

lễ thời trang Paris là hoạt động rất có ý nghĩa.

- Cho dù em có rảnh cũng không được đi, trừ khi em đi với danh nghĩa cá nhân.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

An Tâm liền cúi đầu xuống. “Ừ” 1 tiếng, không dám phát biểu ý kiến gì nữa.

Dương Thần nhìn An Tâm đáng thương quá, kìm không được nói:

- Em coi em kìa, sao lại hù dọa An Tâm, cô cũng chỉ là nói chơi thôi mà.

- Em không có hù dọa cô.

Lâm Nhược Khê mặt mày cau gắt nói:

- Em lấy thân phận là Tổng giám đốc công ty để quản lý nhân viên ở chi nhánh

của mình, cô là thư ký của anh, thì phải làm công việc của một thư ký, hiện giờ cô vượt

quyền đi chủ trì coi như dễ dãi với cô lắm rồi, không phải em nhăm vào thân phận khác của cô.

Dương Thần sờ mũi, đúng là không còn lời nào để nói, nói những thứ như chế độ,

công việc gì gì đó, bản thân mình dĩ nhiên cãi không lại Lâm Nhược Khê.

- Đúng rồi, Tuệ Lâm tham gia cuộc thi tuyển chọn sao rồi?

Dương Thần 2 hôm nay không gặp Tuệ Lâm, cũng là do mình bận chuyện khác,

nên không biết nó thi thổ thể nào.

- Đáng tiếc cho Tuệ Lâm quan tâm anh đến như vậy, cả chuyện Tuệ Lâm vượt

qua vòng tuyển chọn anh cũng không biết sao?

Lâm Nhược Khê khó chịu trừng mắt nhìn Dương Thần.

An Tâm lại ngẩng đầu, sự tủi thân vừa rồi bỗng nhiên mất hết, cười tùm tùm nói:

- Tôi hôm qua mới thi xong thôi, Tuệ Lâm trực tiếp nhận được 3 vị giám khảo

đánh giá là “PASS”, trực tiếp bước vào vòng loại.

Dương Thần không ngạc nhiên vì điều này, giọng hát của Tuệ Lâm cực kỳ du

dương truyền cảm, cộng thêm 1 khoảng thời gian dài luyện tập chuyên nghiệp và sự nỗ lực

của bản thân, vòng sơ tuyển mà còn không lọt, thì phó giám đốc như hấn cần phải kiểm

tra xem nhân viên công tác có phải tự ý làm gì đó mờ ám.

- Vậy có muốn chúc mừng cô bé không, dù sao thì gia đình mình sau này cũng sẽ

có người làm ca sĩ, đây là chuyện đáng tự hào mà.

Dương Thần đề nghị, nói

- Đợi Tuệ Lâm đoạt được giải nhất rồi hãy tính tiếp.

Lâm Nhược Khê nói thản nhiên.

Dương Thần mỉm cười:

- Sao em dám chắc chắn em của em sẽ đoạt được giải nhất?

- Chẳng lẽ không phải sao?

Lâm Nhược Khê đúng là có chút tự hào.

- Chắc chắn sẽ được, tiếng hát của Tuệ Lâm hay hơn nhiều ca sĩ nổi tiếng

nữa.

An Tâm cũng động viên tinh thần cho chị em tốt của mình.

Dương Thần lắc đầu, dĩ nhiên hắn cũng muốn Tuệ Lâm đoạt được giải nhất,

nhưng điều này còn phải đợi đánh giá chuyên nghiệp cuối cùng ra sao, hắn không có thói

quen làm chuyện mờ ám, Ngọc Lôi cũng không thiếu tiền, đâu cần phải bán mặt mũi cho

người ta.

Lúc ăn được phân nửa phần bò bít tết, điện thoại của Dương Thần vang lên.

Dương Thần cầm lên xem thì thấy số lạ, do dự 1 hồi, cũng bắt máy nghe.

- Là Dương Thần phải không?

Giọng nói đầu dây bên kia điện thoại hơi quen quen.

Dương Thần trả lời.

- Ông là...

- Sao thế, chỉ 1 thời gian ngắn đã quên bác rồi sao.

Giọng nói đó điềm đạm mỉm cười:

- Bác là Thái Vân Thành, cũng chính là ba của Thái Ngung, Thái Nghiên, chúng ta

đã gặp mặt 1 lần rồi.

Thái Vân Thành?

Dĩ nhiên là Dương Thần còn nhớ, lúc giúp Dương Liệt điều trị vết thương có đến

biệt thự của nhà họ Thái, lúc đó có gặp mặt 1 lần, 1 người đàn ông tài đức bình thường,

chính trực, có tướng mạo bình thường, đó làm ấn tượng đầu tiên của Dương Thần khi gặp

Thái Vân Thành, không biết ấn tượng tốt hay xấu, chính là 1 người đàn ông khiến cho

người khác khó nhận ra.

- Chỉ là hơi bất ngờ, Thái tướng quân có chuyện gì không?

Dương Thần còn nhớ, Thái Vân Thành cũng có quân hàm tướng quân, cụ thể cấp

bậc nào thì không biết.

Thái Vân Thành nói:

- Có 1 chuyện, cần anh đến đây thực hiện lời hứa của mình, chỉ là không biết,

hôm nay anh có rảnh không.

Trong ánh mắt của Dương Thần có chút suy nghĩ sâu xa, chợt nhớ chuyện mà Vân

Miêu sư thái đã nói lúc trước, cho nên đã đứng lên khỏi chỗ ngồi, không thềm để ý đến

ánh mắt nghi ngờ của Lâm Nhược Khê và An Tâm, đi đến góc yên lặng, hỏi:

- Có phải tôi nên chúc mừng, Thái tướng quân, trở thành “tướng quân” mới của

Viêm Hoàng Thiết Lữ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 456

Sao Em Lại Ở Đây?

Thái Vân Thành ở đầu dây bên kia dường như không tỏ ra ngạc nhiên chút nào,

cười hả hả, nói:

- Điều này chẳng có gì đáng chúc mừng cả, không phải là người đứng ở vị trí này

thì mãi mãi không thể biết được đây là 1 công việc như thế nào. Theo bác, công việc mất

nhiều công sức để nịnh hót nhất trên thế giới này, chính là làm tướng quân Viêm Hoàng

Thiết Lữ.

- Tôi không ở vị trí đó nên không muốn lo nhiều, ông có nói thì tôi cũng chỉ biết

nghe chơi thôi. Nói đi, người mà các ông yêu cầu huấn luyện, địa điểm, thời gian.

Dương Thần nói thẳng.

- Bây giờ là giờ ăn trưa, chúng ta cũng không cần phải gấp gáp gấp mặt, cứ đợi

đến 2 giờ trưa đi, gặp ở cái nơi bị cậu phá tung lên thành 1 đồng đồ nát đó nha.

Thái Vân Thành nói.

Dương Thần do dự 1 hồi, nói:

- Không lẽ chính là căn cứ mẫu hạm không có mẫu hạm đó sao?

- Không sai, chỗ đó đã được xây dựng đơn giản, trở thành căn cứ địa huấn luyện

đặc biệt.

Lúc chiến đấu với Ares, cũng là lúc giải ấn, đã làm cho căn cứ địa bí mật trong

lòng núi rắn chắc nứt ra 1 cái lỗ lớn, đổ sụp xuống thành 1 đồng hoang tàn, không ngờ,

Viêm Hoàng Thiết Lữ lại dựa vào đó xây dựng thành 1 mục đích khác.

Tuy nhiên khu vực đó nằm ở vịnh, khí hậu thay đổi nhiều, sóng lớn hay đánh vào

bờ, lại bí mật và hoang vu, đích thực rất thích hợp làm nơi huấn luyện đặc biệt.

Sau khi nói chuyện xong với Thái Vân Thành, Dương Thần trở về bàn ăn,

mỉm

cười với Lâm Nhược Khê và An Tâm đang im lặng:

- Bàn chút công chuyện, sao bọn em không nhân lúc anh không ở đây nói chuyện

vậy, để vun lấp tình cảm đó chứ.

- Có cần phải như vậy không?

Lâm Nhược Khê liếc hắt 1 cái.

An Tâm trề môi, nhấp 1 ngụm nước chanh, giờ đây cô đã khiếp sợ Lâm Nhược

Khê, ngoài áp lực là kẻ thứ ba ra, giờ lại thêm 1 chuyện Lâm Nhược Khê cứ lôi cô đi chơi

ném búp bê. An Tâm vốn là con người tinh nghịch quậy phá, bản tính lại hiếu động, vậy

mà cũng không chịu nổi sự cuồng nhiệt đối với trò chơi thi thố của Lâm Nhược Khê.

An Tâm cảm thấy, nếu không phải Dương Thần đến để ngăn cản, thì Lâm Nhược

Khê sẽ lôi cô chơi ném con rối cả ngày mất.

Hơn nữa, càng làm cho An Tâm tủi thân hơn, chính là cô vẫn chưa dám trở mặt

với Lâm Nhược Khê, dường như khí thế của người phụ nữ này đã áp đảo mọi thứ của mình,

điều này khiến An Tâm cảm thấy khó xử.

Dương Thần cũng bị làm cho đờ người 1 hồi, ngại ngừng mỉm cười nói:

- Em xem em kia, người nhà cùng ăn cơm thì phải thông thả 1 chút, đừng có nói

mấy lời làm người khác sợ như vậy.

- Em có sao nói vậy.

Lâm Nhược Khê nói.

Thấy Dương Thần như muốn nói gì đó nữa, An Tâm vội vàng đưa chân ở dưới bàn

đá Dương Thần, ánh mắt ra hiệu Dương Thần đừng nói nữa.

Dương Thần không ngờ An Tâm lại sợ Lâm Nhược Khê đến như vậy, đồng thời

nhún vai, nói sang đề tài khác:

- Một hồi Lâm Nhược Khê đưa An Tâm về nha, chiều nay, anh có chút việc phải

làm.

Động tác nhỏ của An Tâm với Dương Thần, Lâm Nhược Khê đã thấy hết, cũng

không biết tại sao, trong lòng hơi xót xa, dường như... mình là người vợ,

còn không thân

mật hơn người tình bé nhỏ của hắn... trước giờ bản thân chưa từng làm bất cứ động tác

nhỏ nào đối với hắn.

Nhìn thấy điệu bộ hiểu ý nhau không gì sánh được của Dương Thần và An Tâm,

Lâm Nhược Khê mới ăn được 1 nửa phần bò bít tết thì không còn tâm trạng gì để ăn nữa.

- Em ăn no chưa vậy?

Lâm Nhược Khê bỗng hỏi An Tâm, ánh mắt lạnh như nước mùa thu.

An Tâm “ừ” 1 cái, vừa há miệng được 1 nửa, đang định đưa miếng thịt bò chín 5

phần vào miệng, nghe thấy Lâm Nhược Khê hỏi như vậy, nhìn thấy ánh mắt thấu xương

của Lâm Nhược Khê, kìm không được tay run run làm rơi miếng thịt bò xuống.

- Em... em ăn no rồi.

An Tâm liền định thần lại chuyện gì đang xảy ra, để dao và nĩa xuống rồi nói.

Dương Thần nhíu mày.

- Sao bỗng nhiên dùng 1 cái thì ăn no rồi, món này không ngon hả?

An Tâm giả vờ mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra.

- Em vốn dĩ ăn ít lắm, hơn nữa gần đây luôn phải lên tivi, nên cần phải giữ cho cơ

thể gọn gàng mới được.

Lâm Nhược Khê đứng dậy, cầm chiếc bóp GUCCI màu trắng.

- Không còn chuyện gì nữa thì đi thôi, chiều nay chị có cuộc họp.

- Ừ...

An Tâm liền đứng dậy, vẫy tay chào Dương Thần, rồi đi theo Lâm Nhược Khê bước

ra khỏi nhà hàng.

Dương Thần ngồi ở chỗ đó lẻ loi một mình, mỉm cười lắc đầu, hắn đâu phải không

biết Lâm Nhược Khê đang nghĩ gì, chỉ là ở lập trường của mình mà nói, thuận theo tự

nhiên giả vờ hồ đồ có lẽ sẽ tốt hơn.

Ít nhất thì An Tâm và Lâm Nhược Khê cùng nhau làm việc, sớm muộn gì cũng sẽ

quen, sau đó sẽ nảy sinh tình cảm khác.

Nhìn món bò bít tết ăn dư của 2 người phụ nữ, Dương Thần dọn qua hết đĩa của

mình, há miệng thật to ăn tiếp...

2 giờ chiều, Dương Thần lái chiếc xe BMW của mình, chậm rãi và đúng giờ đi đến

địa điểm đã hẹn với Thái Vân Thành, đúng là gần lối vào của căn cứ mẫu hạm lúc trước.

Trải qua sửa chữa, bên ngoài nơi này trở thành 1 doanh trại để cho binh sĩ đóng

quân, người thường sẽ không cảm thấy bên trong đó có gì đặc biệt.

Lúc Dương Thần đến cánh cửa lớn ở ngoài doanh trại, 1 chiếc xe Jeep Grand

Cherokee màu đen cũng chạy đến, bước từ trên xe xuống, là Molins và 1 thành viên nữ tên

là Eydlin của tiểu đội Hải Ưng.

- Minh Vương, chúng tôi thực sự phải làm loại công việc không có chút gì khiêu

chiến này sao?

Molins râu rĩ gã đầu, mỉm cười với Dương Thần nói:

- Tôi cảm thấy nhìn chăm chăm vào thiết bị quan sát còn có ý nghĩa hơn là huấn

luyện cho đám người kém cỏi này.

Dương Thần đưa tay đánh 1 cái vào trán của gã da trắng.

- Cậu chưa gặp người ta thì đã nói người ta kém cỏi rồi.

- Ha ha.

Hôm nay, Eydlin cao to mặc 1 chiếc áo da màu đen có hình ngọn lửa, nghiêm

nhien đây là trang phục đầy mê hoặc của đặc công.

- Đội trưởng Molins chỉ là không nở rời xa mấy cô bạn gái Hoa Hạ ở trong quán

rượu.

Molins xấu hổ ho 1 cái.

- Thực ra đó chỉ là 1 phần rất nhỏ của nguyên nhân, chủ yếu là tôi đã từng thấy

sức chiến đấu của Long Tổ, kể cả thành viên chính quy của Long Tổ cũng kém hơn chúng

tôi 1 chút, tôi thực sự không có hứng thú dạy lính dự bị của Long Tổ lắm.

- Nếu mà họ cùng đẳng cấp với các cậu, thì đây là giao lưu, chứ không phải huấn

luyện.

Dương Thần lắc đầu nói:

- Sở dĩ cậu không có hứng thú với công việc này, chính là vì đội viên của Hải Ưng

đều là siêu tinh nhuệ được tìm kiếm và chọn ra trên khắp thế giới, khi các cậu gia nhập

vào Hải Ưng thì thực lực đã được công nhận, vì vậy mà dĩ nhiên cậu không có hứng thú với

những kẻ yếu. Nhưng cậu phải biết, không phải ai cũng có cơ hội đánh nhau với bộ cạp

độc ở sa mạc Trung Đông, không phải ai cũng có cơ hội chiến đấu ác liệt với bầy sói ở

cánh đồng tuyết Bắc Âu.

Molins gật đầu, hiển nhiên cũng chấp nhận cách nói như vậy.

- Hơn nữa, các cậu không huấn luyện bọn họ, không lẽ thực sự muốn tôi đích thân

hàng ngày đến đây để quản bọn họ sao?

Dương Thần trừng mắt nhìn Molins.

Molins liền cúi đầu xuống.

- Dĩ nhiên không thể để Minh Vương đích thân ra mặt, tôi rất là vinh hạnh được

công hiến sức lực.

Cũng vào lúc này, 1 chiếc xe việp đã chống đạn màu xanh lá mực chạy ra từ phía

xa của Dương Thần, Thái Vân Thành cùng với tiểu đội Long Tổ số 1 bước xuống xe.

Hải Khiếu vẫn như hồi trước đeo cặp mắt kiếng kim tuyến, mặc bộ đồ tây như dân

văn phòng, áo somi trắng có thắt cà vạt, điệu bộ như 1 người có học thức, hoàn toàn nhìn

không giống tổ trưởng của tiểu đội Long Tổ số 1.

Thái Vân Thành trong trang phục như Lâm Chí Quốc hồi trước, vì cơ thể cao to

hơn Lâm Chí Quốc 1 chút, lại còn trẻ hơn nhiều, cho nên điệu bộ uy nghi rạng rỡ, thực sự

có chút phong độ.

- Ha ha, hoan nghênh, hoan nghênh, 2 người này chính là thành viên tiểu đội Hải

Ưng mà Dương Thần nhắc tới.

Thái Vân Thành bước về phía trước, đơn giản bắt tay với Dương Thần, rồi chủ

động bắt tay với Molins và Eydlin.

Hải Khiếu đi theo ở phía sau, mỉm cười gật đầu chào hỏi Dương Thần, dù sao thì

Dương Thần cũng đã từng cứu tiểu đội Long Tổ số 1, 2 người xem như là

đã quen biết từ

lâu, cũng lâu rồi không gặp mặt.

Molins và Eydlin đúng là có trách nhiệm, thân mật dùng tiếng Trung chào hỏi Thái

Vân Thành, đồng thời tự giới thiệu.

- Không ngại khi tôi đề thành viên của Hải Ưng đến để huấn luyện lính dự bị chứ?

Dương Thần mỉm cười nói.

- Đương nhiên là không ngại.

Thái Vân Thành nói:

- Hải Ưng là 1 trong 2 đoàn lính đánh thuê hùng mạnh nhất thế giới, bất cứ 1

thành viên nào cũng có kinh nghiệm chiến đấu đầy mình, tương đương về thực lực cá

nhân, đám tân binh này khiêm khuyết quan trọng nhất chính là kinh nghiệm, tôi rất vui khi

cậu đã rộng rãi để cho Hải Ưng đến giúp đỡ. Huống chi, thực lực của cậu không thích hợp

là huấn luyện viên của bọn họ, vì thực lực của cậu và bọn họ chênh nhau quá nhiều, sẽ

khiến cho bọn họ cảm thấy ám ảnh trong lòng.

Lời nói này làm cho Molins và Eydlin cảm thấy toàn thân nhẹ như muốn bay lên,

bắt đầu hơi thích công việc này.

Dương Thần cũng cảm thấy gã này đúng là khéo ăn nói, thâm nghĩ gã Thái Vân

Thành này thực sự khác xa Lâm Chí Quốc, nếu nói gã giống 1 tướng quân, thì gã lại càng

giống 1 nhà ngoại giao, đồng thời về mặt khí phách, dường như cũng lớn hơn rất nhiều.

Kế tiếp, Hải Khiếu ở phía trước dẫn đường, còn Dương Thần dẫn đầu Molins và

Eydlin vừa bàn bạc chi tiết của lần nhiệm vụ này, vừa tiến vào căn cứ.

Nguyên là căn cứ mẫu hạm bị thần uy của chủ thần Dương Thần và Ares phá hủy

thành 1 đồng tro tàn, cho nên công việc dọn dẹp cũng đơn giản rất nhiều, chỉ cần dọn

sạch đám rác rưởi đó, rồi đem 1 số quãng xuống biển, thế là có 1 địa hình bằng phẳng

rộng lớn.

Ở bờ biển, xây đắp không ít các bức tường bùn đất hình mê cung, theo

nguyên lý

của khoa học, làm cho sức đánh của hải triều suy yếu thành 1 mức độ khác, xem ra chính

là dùng để luyện tập tấn công.

Vì thời gian không nhiều, nên công trình kiến trúc được xây dựng phần lớn có kết

cấu bằng gỗ, nhưng dù sao cũng là căn cứ huấn luyện tạm thời, chỉ cần trú tạm được là

được, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ở 1 hướng khác của căn cứ, là sân huấn luyện súng ống đạn dược dùng để tập

bắn, ở đó không xa còn có bãi biển rộng lớn không 1 bóng người, cực kỳ thích hợp cho

huấn luyện dã chiến.

Lúc này, đám người của Dương Thần cuối cùng cũng nhìn thấy các đội viên lính dự

bị của lần huấn luyện lần này, đang chạy về ở phía xa bãi biển.

Nhìn sơ qua, 2 cánh quân cũng chỉ có 20 mấy người, số người có thể nói là ít đến

đáng thương, dù sao thì đối với dân số khổng lồ của Hoa Hạ, mà chỉ có 20 mấy người lính

dự bị, đúng là keo kiệt quá trời quá đất.

- Đừng cảm thấy ngạc nhiên, 23 người này được chọn lọc kỹ càng từ hàng ngàn

siêu tinh nhuệ mà ra đó, trong số bọn họ, người có thể vượt qua bài test thực chiến cuối

cùng, thì được gia nhập vào Long Tổ.

Thái Vân Thành có chút bùi ngùi, nói:

- Những trận chiến gần đây, làm cho chúng tôi nhận ra, sức chiến đấu của Long

Tổ còn cần phải nâng cao hơn nữa, tuy rằng... chúng tôi nắm trong tay át chủ bài cuối

cùng, nhưng dù sao đó chỉ là gián điệp của chúng tôi, với tư cách là tướng quân của Viêm

Hoàng Thiết Lữ, tôi không hy vọng tôi là kẻ bất tài. Cho nên, sau khi tôi lên nhậm chức, đã

tiến hành 1 cuộc chọn lọc đặc biệt, vốn dĩ có 60 mấy người, nhưng đã bị tôi loại bỏ 40 mấy

người rồi.

Dương Thần mỉm cười nói:

- La Mã cổ không phải xây dựng trong 1 ngày, gấp gáp quá thì sẽ không

tốt, có

phải là hạt giống tốt hay không, phải đợi coi xong rồi mới tính tiếp vậy.

Lúc này, 23 tên lính dự bị cuối cùng cũng đã đều bước chạy về sân huấn luyện,

đồng thời xếp thành 2 hàng thẳng đứng, nghiêm nghị đối mặt với đám người của Dương

Thần.

Tất cả đội viên đều mặc chiếc áo tay ngắn màu trắng đơn giản và chiếc quần dài

thể thao màu xanh lá mực, chân mang giày lính bằng vải, xem ra tinh thần tràn trề.

Trong số 23 người, phần lớn đều là đàn ông, nhưng khi ánh mắt của Dương Thần

nhìn đến đội viên đứng ở cuối, liền sững sờ tại chỗ, há hốc miệng, muốn nói gì cũng bị kẹt

lại trong họng, vẻ mặt hơi nhăn nhó.

- Sao em lại ở đây?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 457

Đó Toàn Là Những Lời Nhảm Nhí

Đó là 1 người lính nữ với mái tóc tém màu đen óng, nhưng dung mạo của cô, đủ

để trở thành 1 người mẫu trang bìa nổi tiếng.

Sóng mũi cao cao, ánh mắt long lanh, màu da hơi sạm đen do phơi nắng trong

thời gian dài, nhưng đường cong xinh đẹp của khuôn mặt, cộng với bộ ngực căng mọng,

vòng ba đầy đặn và vòng eo duyên dáng, như là 1 cơ thể tràn đầy năng lượng, có thể làm

cho dục vọng của người đàn ông bình thường đều phải nổi lên như cuồng loạn.

Thái Nghiên!? Sao cô lại ở đây!?

Thái Nghiên đứng ở bìa cuối của hàng ngũ dĩ nhiên cũng nhìn thấy Dương Thần,

nhưng người phụ nữ đã từng thổ lộ tất cả tình cảm với Dương Thần, lúc này lại dường như

hoàn toàn không quen biết Dương Thần, chẳng nói chẳng rằng, mắt nhìn về phía trước.

Thái Vân Thành ở 1 bên dường như cũng coi như không biết con gái của mình có

mặt ở đây, nói với cả đội:

- Vị này là ông Dương Thần, ông ấy sẽ là huấn luyện viên trưởng của lần này,

nhưng vì ông ấy không có đủ thời gian để phụ trách việc huấn luyện, vì vậy ông ấy để cho

2 thuộc hạ đắc lực của mình tiến hành huấn luyện đặc biệt cho các bạn trong khoảng thời

gian hơn 2 tháng.

Lúc này Molins và Eydlin bước về phía trước ra mắt cả đội.

- Huấn luyện viên Molins và huấn luyện viên Eydlin là nhân vật kiệt xuất đến từ

đoàn lính đánh thuê Hải Ưng hùng mạnh nhất thế giới, trong khoảng thời gian 2 tháng kế

tiếp, họ sẽ nói cho các bạn biết, thế nào là quân nhân đặc chủng số 1 thế giới, những điều

các bạn phải làm chính là phục tùng, phục tùng và phục tùng!

Sau khi Thái Vân Thành nghiêm nghị nói xong, ánh mắt ra hiệu cho Hải Khiếu.

Hải Khiếu hiểu ý, bước lên phía trước nói:

- Trong khoảng thời gian này, sẽ do 2 huấn luyện viên của Hải Ưng tiến hành huấn

luyện thực chiến, tôi với cương vị là tổ trưởng của tiểu đội Long tổ số 1, sẽ chỉ bồi dưỡng lý

thuyết cho các bạn, cái mà Long Tổ cần không phải là 1 có sức khỏe phi thường, mà là

những chiến sĩ có tinh thần tác chiến đồng đội. Tôi và 2 huấn luyện viên sẽ tiến hành sát

hạch cuối cùng, những người hoàn thành bài thi thực chiến cuối cùng sẽ trở thành 1 thành

viên của Long Tổ.

Lúc Hải Khiếu tính nhường cho Dương Thần nói vài câu, thì bỗng nhiên phát hiện,

Dương Thần không biết tại sao bước đến trước mặt người lính nữ ở bìa cuối, rất là chăm

chú và nghiêm túc nhìn người phụ nữ đó.

- Em không nghe thấy sao, hay là giả vờ không nghe thấy, anh đang hỏi em đó,

sao em lại ở đây?

Dương Thần nhíu mày nói.

Từ sau khi Thái Nghiên bỗng nhiên bỏ đi, bản thân mình đôi lúc lại nghĩ đến nữ

cảnh sát tính tình nóng nảy, luôn gây ra phiền toái cho mình, lại nhớ buổi chiều ngày hôm

đó, người phụ nữ nói “em ghét gặp anh” ở trong nhà hàng.

Điều này làm cho bản thân Dương Thần cảm thấy kì lạ, không lẽ mình vẫn còn

khuyếch hướng khổ tâm? Sao cứ nghĩ đến cô? Ngoại trừ vẻ bề ngoài bắt mắt, thần hình

cao ráo đầy đặn, có thể nói người phụ nữ này dường như chẳng có bất cứ gì đặc biệt hấp

dẫn mình.

Nếu có... chỉ có thể là sự dịu dàng lộ ra lúc giúp đỡ Trịnh Tú.

Còn hôm nay, khi Dương Thần không 1 chút chuẩn bị khi nhìn thấy người phụ nữ

này xuất hiện ở đây, trở thành 1 người lính đặc chủng chấp nhận sự huấn luyện nghiêm

khắc, trong lòng hắn bỗng có chút cảm xúc phức tạp như bị cào xé.

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy mừng rỡ, đúng vậy, chính là mừng rỡ, nhưng đây

tuyệt đối không phải là cảm xúc lúc gặp lại người bạn cũ.

Đặc biệt là khi phát hiện bên cạnh cổ toàn là đám đàn ông thú tính, chỉ duy nhất

mình cô là phụ nữ đứng ở đây, không biết tại sao, ngoài việc trong lòng cảm thấy vui

mừng, còn có chút không thoải mái, còn có 1 chút gì đó không vui và không đành lòng,

cảm giác chua xót.

Dương Thần có vài phát hiện muộn màng, bản thân mình đang ghen vì Thái

Nghiên!?

Người phụ nữ này lúc trước đã thổ lộ tình cảm đến nỗi đau khổ triền miên, không

từ mà biệt lâu như vậy, bỗng nhiên chui vào trong 1 đồng đàn ông, bản thân mình thực sự

đang ghen?

Vì vậy, Dương Thần cần phải hỏi, hắn muốn Thái Nghiên phải cho hắn 1 câu trả

lời vừa ý, chứ không phải cái nhìn thờ ơ!

Khi sắc mặt của Dương Thần có chút nặng nề, ánh mắt của Thái Nghiên cuối cùng

cũng đón nhận ánh mắt của hắn, không 1 chút tình cảm, giọng nói vang vang trả lời Dương

Thần:

- Báo cáo sếp, lính dự bị Long Tổ số 21, Thái Nghiên báo danh.

Thái Nghiên dường như mới gặp Dương Thần lần đầu tiên, nói năng lạnh như

băng.

Dương Thần càng nổi nóng trong lòng, đây là chuyện gì đây, hắn không hiểu tất

cả những điều này là sao nữa.

- Em đang nổi điên gì vậy, chỉ mấy tháng không gặp, không từ mà biệt, không lẽ

em đang tham gia vào những cuộc huấn luyện vô bổ này? Em không phải là cảnh sát sao?

Cảnh sát không phải nên lo cuộc sống của người dân sao, hết chuyện lại đi làm lính đặc

chủng gì đó!? Không lẽ em không biết anh... em không biết mọi người

chúng tôi đều lo

lặng cho em sao?

Dương Thần không đành lòng nhìn thấy người phụ nữ giả vờ như không quen

mình.

Thái Nghiên im lặng không nói gì, đứng thẳng người ở đó, như là 1 cây cột không

biết nói chuyện vậy.

Dương Thần đột nhiên nhớ ra, tối hôm qua lúc gặp Thái Ngung, cổ nó “có lẽ anh

sẽ sớm gặp lại cô ấy”, thì ra, Thái Ngung đã biết em gái của mình làm gì từ đầu rồi!

Đúng rồi, trong ban đêm trời đông lạnh giá đó, Thái Ngung bỗng nhiên xông vào

trong biệt thự Long Cảnh Uyển, nói cái gì “nếu mà em gái của em gặp chuyện gì bất chắc,

em tuyệt đối không tha cho anh”, hiển nhiên là chỉ Thái Nghiên đã mạo hiểm tham gia vào

cuộc tuyển chọn của Long Tổ lần này.

- Rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy, em đâu có làm sai chuyện gì đâu, phạm phải điều

gì khiến em phải đối xử nghiêm khắc với bản thân như vậy?

Dương Thần dần dần ý thức được, Thái Nghiên là quyết định như vậy chính là do

mình từ chối cổ.

Thái Nghiên cắn vào khoe môi, vẫn không nói gì, ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

- Huấn luyện viên trưởng, xin anh đừng có đối xử với Thái Nghiên như vậy, cổ vốn

vĩ không đề ý tới anh!

Bỗng nhiên, 1 tên lính dự bị kế bên Thái Nghiên bước tới 1 bước, người này lưng

hùm vai gấu, trên trán có 1 vết dao của năm xưa, có 1 chút râu, hơi thô nhanh nhẹn và

dũng mãnh như 1 cây đao thép.

Trong lòng Dương Thần đang kìm nén sự nóng giận, nhìn thấy người ra mặt muốn

“anh hùng cứu mỹ nhân”, ánh mắt liếc nhìn sang người đàn ông đó.

Người đàn ông cao to cảm thấy lạnh xương sống, nhưng không lui lại, mà cố gắng

chịu đựng khí thế lạnh thấu xương của Dương Thần.

Dương Thần thở hắt ra 1 hơi thật dài, hẳn biết mình hơi quá đáng, nhưng không

biết tại sao, nhìn thấy cách ăn mặc này của Thái Nghiên, dung mạo bị ánh nắng mặt trời

phơi đen đi nhiều và vẻ mặt hồ hững của cô, thì kích động muốn đánh cô 1 bạt tai.

Hàng ngàn tinh binh trong cả nước! Trong đó chọn ra 60 mấy người xuất sắc nhất,

rồi lại từ đó trong đó chọn ra 23 người.

Xác suất như vậy, phải trải qua bao nhiêu là thử thách mạo hiểm gian nan, trải

qua bao nhiêu đau khổ, mới có thể có mặt ở đây?

Người phụ nữ này, thực lực của cô tuy rằng không tồi, nhưng chỉ là tinh anh trong

đám cảnh sát, có thể bước đến mức độ của lính đặc chủng, thực ra cô đã phải bỏ ra bao

nhiều nỗ lực vào trong đó?

Đối với việc huấn luyện đặc chủng Dương Thần quen thuộc đến nỗi rất am hiểu,

người phụ nữ này căn bản đến đây với ý định không màng sống chết!

Cũng chính vì hành động không coi mạng sống của mình ra gì, khiến cho Dương

Thần không thể chấp nhận được!

Nhắm mắt 1 hồi, rồi lại mở mắt ra, Dương Thần mỉm cười thoải mái với người đàn

ông đó.

- Cậu tên là gì, tôi nói chuyện với ai, làm cản trở cậu hả?

- Báo cáo sếp, lính dự bị Long Tổ số 16 Ba Nhĩ Lạc Cách, tôi không cho rằng sếp

có thể ép chiến hữu của tôi nói chuyện riêng. Ba Nhĩ Lạc Cách nói lớn tiếng.

Nghe cái tên này, Dương Thần mới giật mình, gã đàn ông này là người Mông Cổ,

chẳng trách sự dũng mãnh trên người lại thêm đốt ánh mắt của người ta đến như vậy.

Đám người Thái Vân Thành, Hải Khiếu đứng ở 1 bên, sắc mặt đều phức tạp, họ

không biết tại sao tình hình lại trở nên như vậy, còn Molins và Eydlin thì tràn trề hứng thú.

Thái Vân Thành nhìn con gái, rồi lại nhìn Dương Thần, khẽ thở dài.

- Nếu tôi cứ muốn làm như vậy, thì sao nào?

Dương Thần mỉm cười hỏi Ba Nhĩ Lạc Cách.

Ba Nhĩ Lạc Cách cảm thấy mình bị khiêu khích, sắc mặt trầm xuống, tuy rằng thâm

ý thức được rằng bản thân không phải là đối thủ của người đàn ông nhỏ hơn mình

đang đứng trước mặt, nhưng vẫn bước lên 1 bước.

- Trên thảo nguyên của chúng tôi, con ngựa hoang muốn bảo vệ bầy đàn của

mình, thì sẽ đấu tranh mãnh liệt để quyết định mọi thứ, tôi muốn khiêu chiến với sếp.

- Cậu cảm thấy tôi có thể làm huấn luyện viên trưởng, cậu đánh với tôi có thể

thắng nổi sao?

- Cho dù đánh không lại tôi cũng sẽ không lùi bước, tôi chỉ làm việc tôi phải làm!

Ba Nhĩ Lạc Cách nói xong, đứng trong tư thế đấu vật.

Dương Thần nhú mày, hỏi Hải Khiếu đứng ở 1 bên:

- Gã này dùng chiêu của bản thân mình, các cậu tuyển quân dự bị, không giới hạn

kỹ năng chiến đấu sao?

- Không sai, họ đều là tinh anh của các tổ chức, họ bản thân đã có sức chiến đấu

phi thường, vì vậy mà chúng tôi muốn nâng cao kỹ năng của bản thân họ, mà không cần

phải thống nhất, như vậy sẽ mau có hiệu quả.

Hải Khiếu nói.

Dương Thần gật đầu.

- Môn đấu vật, là môn thể dục thi đấu có từ rất sớm trên thế giới, nhưng mà theo

tôi, môn đấu vật của cậu, chắc chắn là loại có thể vật chết người. Tôi thực sự chưa thấy

bao giờ, dùng có nương tay, dùng hết sức mạnh của cậu đi, đến đây nào.

Lúc này, Thái Nghiên này giờ cứ không phản ứng gì, cuối cùng cũng quay đầu lại,

ánh mắt phức tạp nhìn Dương Thần, vừa lại có chút lo lắng nhìn chiến hữu Ba Nhĩ Lạc

Cách.

Ba Nhĩ Lạc Cách như là 1 con trâu rừng nổi điên, sau 1 tiếng rống lớn, đôi tay như

móng vuốt của hổ, đặt vào vai của Dương Thần.

Dương Thần hoàn toàn bất động, trên mặt lộ vẻ thản nhiên tươi cười, chỉ

nhìn Ba

Nhĩ Lạc Cách xuất chiêu đánh tấn công mình.

Ba Nhĩ Lạc Cách càng cảm thấy mình bị coi thường, nổi giận đùng đùng, cơ bắp

của đôi tay nổi lên, định vật Dương Thần ngã xuống đất rồi lên gối, 1 cái sừng kiếm đá vào

ngay bụng của Dương Thần!

- Cẩn thận!

Thái Nghiên đứng kế bên nhìn thấy Dương Thần không hề né tránh để đỡ cú đòn

mạnh của Ba Nhĩ Lạc Cách, cuối cùng cũng không kìm được phải lên tiếng.

Phát ra 1 tiếng trầm, phần bụng bị đá trúng không chút động đậy, cơ thể cũng

không hề nghiêng dù chỉ 1 chút vì cú vật của Ba Nhĩ Lạc Cách.

Tất cả mọi người đều có thể cảm thấy, đó tuyệt đối không phải do Ba Nhĩ Lạc Cách

nương tay, mà là Dương Thần thực sự hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì hết.

Dương Thần quay đầu lại, hướng về Thái Nghiên với khuôn mặt sợ hãi nhếch

miệng.

- Cuối cùng thì em cũng chịu nói chuyện rồi.

Vừa dứt lời, Dương Thần đưa 1 bàn tay lên, thò ra 2 ngón tay, đụng 1 cái vào trán

của Ba Nhĩ Lạc Cách...

Xem ra không có gì đặc biệt, thậm chí như là đang đùa giỡn, Ba Nhĩ Lạc Cách

bỗng bị 1 luồng sức mạnh làm cho chấn động.

Cơ thể đứng không vững, ngã về phía sau, ngồi phịch 1 cái xuống dưới đất!

Sự thay đổi trong nháy mắt, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng gì, làm sao

có thể như vậy, 1 gã to con như vậy bị 2 ngón tay đụng vào 1 cái thì té xuống đất?

Thái Vân Thành tuy rằng đã xem qua tài liệu về thực lực của Dương Thần, nhưng

lúc này cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bản lĩnh xuất quỷ nhập thần, không khởi mở to con

mắt, trong 1 lúc không thể định thần lại được.

Càng không cần nói đến những người lính dự bị khác, theo như tình hình

như vậy,

đã vượt qua khỏi sự tưởng tượng của bọn họ, trong số bọn họ, Ba Nhĩ Lạc Cách là 1 cao

thủ nặng ký, không ngờ lại bị 2 ngón tay nhẹ nhàng đập 1 cái gã xuống đất!

Ba Nhĩ Lạc Cách ngã xuống đất mặt mày xám như tro tàn, trợn to con mắt như hổ,

toát ra vẻ mặt khó tin.

Dương Thần ngồi xổm xuống, đưa tay về phía của Ba Nhĩ Lạc Cách, mỉm cười nói:

- Tôi rất ngưỡng mộ tính cách dám nói dám làm của cậu, nhưng lần sau hãy nhớ

lấy, cậu là con người, không phải ngựa hoang, ngựa hoang không biết lùi bước, vì nó là

con ngựa, còn cậu là con người, đừng có nói cái gì “đây là chuyện cậu phải làm”, đó toàn

là những lời nói nhảm, nếu biết rõ đánh không lại, còn tiếp tục liều mạng, vậy thì cậu

không bằng cả súc vật...

Ba Nhĩ Lạc Cách thần thờ 1 hồi lâu, mới run run đưa tay ra, vịn lấy Dương Thần.

Dương Thần đỡ gã đứng dậy, vỗ vào vai của gã.

- Trở về đơn vị đi.

Ba Nhĩ Lạc Cách đứng trở lại vào hàng ngũ, cúi đầu xuống, không nói năng gì nữa.

Dương Thần thở dài, nhìn Thái Nghiên đứng ở 1 bên, Thái Nghiên cũng đang nhìn

hắn, lúc này, ánh mắt long lanh của người phụ nữ rõ ràng hơi rung rung nước mắt, dường

như cô cũng hiểu rõ, Dương Thần đang trách cô không biết thương bản thân.

Dương Thần không bắt buộc Thái Nghiên phải nói gì nữa, lớn tiếng nói với mọi

người:

- Luyện tập ngày thường, tôi sẽ không tham gia, bởi vì trong mắt tôi, các bạn

chẳng khác gì con kiến. Đừng có phẫn nộ, đừng có cảm thấy bị xem thường, đừng có cảm

thấy bị sỉ nhục, thân nhiên đối mặt với lời nói của tôi, các bạn đích thực như con kiến. Kể

cả tôi cũng là kiến đối với 1 số người. Điều này không có gì đáng xấu hổ.

Nếu các bạn hy

vọng 1 ngày nào đó, không như Ba Nhĩ Lạc Cách vừa rồi bị tôi dùng 2 ngón tay đung nhẹ 1

cái thì ngã xuống, vậy thì càng phải nghiêm túc hơn với sự huấn luyện kế tiếp.

Dương Thần nói xong, chỉ về hướng của Molins và Eydlin, nói:

- Tôi sẽ đặt ra kết hoạch huấn luyện cho các bạn. Từ ngày hôm nay, các bạn

chính thức bước vào ngày huấn luyện đầu tiên, không phải huấn luyện thể lực, không phải

huấn luyện trọng lượng, cũng không phải huấn luyện vật lộn, súng ống đạn dược...

Bài học đầu tiên của các bạn là – chạy trốn!

Vừa dứt lời, tất cả học viên với vẻ mặt nghiêm túc, bao gồm cả Thái Vân Thành,

Hải Khiếu, đều xem chút lão đảo té xuống dưới đất.

Chỉ có Molins và Eydlin nhìn nhau mỉm cười, dường như biết Dương Thần sẽ nói

như vậy ngay từ đầu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 458

Tôi Không Sợ Cậu

- Đừng có lộ ra vẻ mặt không dám tin này, các bạn không nghe nhầm, chính là

chạy trốn. Chiến thắng cuối cùng mãi mãi thuộc về người sống sót, mà người có thể sống

sót, thường là người chạy trốn thành công. Chỉ cần người còn, thì còn cơ hội.

Dương Thần chỉ về bãi biển rộng lớn cách đó không xa.

- Ở đây đúng lúc có 1 cái sân không tồi, mấy ngày kế tiếp, Molins và Eydlin sẽ là

kẻ thù của các bạn, tiến hành “đuổi bắt” các bạn trên bãi biển này, các bạn có thể làm bắt

kỳ chuyện gì, mục đích chỉ có 1, chính là không để 2 người bọn họ đánh bại, chạy đến đầu

kia của bãi biển.

Dương Thần mỉm cười.

- Báo cáo sếp, tôi cho rằng việc này căn bản không thể coi là 1 bài huấn luyện

chuyện được. Chúng tôi tổng cộng có 23 người, còn huấn luyện viên chỉ có 2 người, thì

không thể nào cản trở chúng tôi được.

1 gã đàn ông có khuôn mặt gày và dài hơi bất mãn nói.

Các đội viên khác hiển nhiên cũng cảm thấy bài huấn luyện này quá vô nghĩa. Bọn

họ có thể đánh bại hàng ngàn người để đến được nơi này, dĩ nhiên có đủ vốn để kiêu

ngạo.

Lần này Dương Thần không nói thêm gì nữa, ánh mắt ra hiệu cho Molins và Eydlin

ở bên cạnh, 2 người này bèn bước về phía trước.

- Các bạn, tiếng Trung của tôi không được tốt lắm, nhưng tôi nghĩ các bạn nghe

hiểu chắc chắn không có vấn đề gì.

Molins cười tủm tỉm nói với đám học viên:

- Bây giờ, với tư cách là huấn luyện viên của các bạn, tôi tuyên bố - chạy trốn, bắt

đầu.

Nói dứt lời, tất cả học viên đều không ai động dậy, phần lớn đều hơi khinh thường

nhìn Molins và Eydlin, ai cũng trong bộ dạng “làm gì được tôi”.

Bọn họ thực sự không tin, người có thể như Dương Thần dùng 2 ngón tay chỉ vào

đầu làm ngã Ba Nhĩ Lạc Cách, có mặt ở khắp nơi.

Nhưng mà 1 tích tắc sau, tất cả mọi người đều hốt hoảng sợ hãi.

Chỉ thấy Eydlin vốn đang đứng ở cách đó hơn 3 mét, không biết làm gì sau 1 bước

chân nhanh như sét đánh, 1 cú thúc cùi trỏ đánh thẳng vào ngực của người học viên đứng

gần nhất.

- Á!

1 tiếng la thất thanh vì đau, gã đàn ông xem ra rất là khỏe mạnh đó bị thúc cùi trỏ

1 cái văng xa hơn 2 mét!

Eydlin vốn vĩ thân hình cao to, tràn đầy đường cong cháy bỏng, lúc này liếc mắt

nhìn các học viên khác, khóe môi lộ ra 1 nụ cười gian ác.

- Đã bắt đầu rồi, chẳng lẽ chưa nghe thấy gì hả?

20 mấy người còn lại, 10 mấy người lập tức chọn con đường chạy trốn, còn lại 10

người, thì nghiêm chỉnh như đứng đợi ở đó tính liên thủ đánh bại Eydlin và Molins!

Thái Nghiên sau khi do dự trong nháy mắt, quay người rút lui về đầu kia của bãi

biển, quay đầu lại liếc Dương Thần 1 cái, nhưng không nói lời nào.

Rất nhanh sau đó, số học viên ở lại đã ý thức được họ đã tính toán sai lầm.

Tổ hợp của Molins và Eydlin tấn công vào chính giữa của bọn họ, hoàn toàn không

giống như cách đánh không né tránh của Dương Thần vừa rồi, như 20 mấy tia sét sau khi

lóe sáng, chia nhau ra đón đầu tấn công.

Tiểu đội Hải Ứng có thể ngang sức ngang tài chiến đấu với chiến sĩ sinh học ủa

Ares, dĩ nhiên phải có ý thức chiến đấu và thủ đoạn độc đáo, nói chi đối thủ có thực lực

chênh lệch không nhiều, nhưng về mặt kinh nghiệm lại không thể nào so sánh được.

Tuy là 2 người đều không nặng tay, nhưng cách vận dụng khéo léo, cũng đủ đánh

ngã đám học viên mà bọn họ cho rằng toàn là gà mờ.

Chưa đầy nửa phút, 10 mấy người đã tạm thời bị đánh ngã xuống dưới đất, còn

Molins và Eydlin không chút do dự đuổi theo, tốc độ chạy của họ, so với đám học viên đã

bỏ chạy trước đó, nhanh hơn gấp nhiều lần!

Thái Vân Thành luôn theo dõi tất cả tình hình, nhíu mày trang nghiêm thờ dài nói:

- Tốc độ như vậy, sức chiến đấu như vậy, đội viên chính thức của Long Tổ cũng

kém xa nữa là.

- Nếu Long Tổ không tu luyện võ thuật và nội công cô, đích thực còn kém hơn cả

đặc công mũi nhọn.

Dương Thần thẳng thắn nói.

- Xem ra, đám học viên này muốn chạy trốn thành công, e rằng 10 ngày, thậm chí

là nửa tháng cũng khó.

Hải Khiếu lắc đầu cười.

- Chưa chắc, phải xem họ cố gắng đến mức độ nào.

Dương Thần nói.

Thái Vân Thành gật đầu, bước lên phía trước vỗ vào vai của Dương Thần, nói:

- Có chút chuyện, muốn nói riêng với cậu, có được không?

Nhìn người trung niên quyền cao chức trọng trong điệu bộ ôn hòa, Dương Thần dĩ

nhiên sẽ không từ chối.

Đi theo Thái Vân Thành, lặng lẽ bước vào sâu bên trong căn cứ, Hải Khiếu và 1 số

cảnh vệ cũng không đi theo, Dương Thần có dự cảm, chuyện mà Thái Vân Thành muốn

nói, chắc chắn có liên quan đến Thái Nghiên.

Đúng vậy, Thái Vân Thành vừa mở miệng đã than thở nói:

- Có phải cậu cảm thấy kỳ lạ, vì sao tôi lại để cho Thái Nghiên tham gia vào kế

hoạch của lần tuyển chọn này.

Dương Thần như cười nhưng không phải cười, nói:

- Ông có chuyện thì cứ nói thẳng, đâu cần phải cố tình hỏi khi đã biết rõ.

- Người thanh niên này...

Thái Vân Thành bị nói trúng tim đen cũng không ngần ngại, cười ha hả:

- Thực ra thì, chuyện của cậu và Nghiên Nghiên, tôi cũng biết sơ sơ.

- Ông là ba của cô, biết cũng đâu có gì kì lạ.

Dương Thần nói.

- Sai rồi.

Thái Vân Thành có chút xấu hổ toát mồ hôi nói:

- Sở dĩ tôi biết, nói ra xấu hổ, không phải vì bản thân tôi quan tâm mà biết được,

là sau khi sự việc xảy ra, con gái lớn Thái Ngung nói với tôi 1 số chuyện, tôi mới hiểu sự

tình từ đầu đến cuối.

Trong đầu lóe lên hình ảnh của người phụ nữ ngấm sao tối hôm qua, Dương Thần

không kìm được gượng cười nơi khóe miệng, trong thâm tâm của cô ấy, đúng là biết không

ít chuyện riêng tư của mình.

Thái Vân Thành khẽ cười, chậm rãi giải thích:

- Con gái lớn Thái Ngung của tôi, vì từ nhỏ đã là 1 tâm gương sáng, có thể nói,

Nghiên Nghiên đã lớn lên trong vàng sáng bao trùm của chị. Mục tiêu từ nhỏ của Nghiên

Nghiên, chính là có thể như chị của nó, trở thành cao thủ đi mây về gió. Tuy rằng cho đến

gần đây nó mới biết chị nó cụ thể làm những việc gì, nhưng điều này không làm cho sự

sùng bái chị ít đi.

- Cũng có thể là do nhà họ Thái chúng tôi địa vị không tồi, lại có Ngung Nhi là 1

trong số nhân vật của Bát Bộ. Từ nhỏ Ngung Nhi đã hơi kêu ngạo, làm việc gì cũng hay

đắc tội người khác. Từ nhỏ đến lớn, không ít lần tôi đã thu dọn tàn cuộc cho nó. Nhưng mà

bản tính của Nghiên Nghiên thì lương thiện, có thể nói, là 1 đứa con rất dịu dàng. Chỉ là,

nó yêu cầu đối với bản thân quá cao, lại càng muốn đuổi theo bước chân của chị, cho nên

trong công việc và cuộc sống, đều hơi ẩu tả 1 chút.

- Tôi biết khoảng thời gian cậu vừa mới về nước, Nghiên Nghiên đã gặp mặt cậu

không ít, xem ra chắc là từ lúc đó, 2 người bắt đầu nảy sinh tình cảm. Nhưng nói ra cũng

kỳ lạ, 2 người vốn như lửa với nước, Nghiên Nhi không ngờ lại thích cậu, thực sự khiến cho

người làm cha như tôi, biết được cũng cảm thấy khó tin.

Nghe Thái Vân Thành nói xong, Dương Thần kìm không được vuốt mũi 1 cái, khỏi

nói ông, bản thân Dương Thần cũng cảm thấy kỳ lạ nữa là, nhưng không biết tại sao, bây

giờ nhớ lại lúc Thái Nghiên thổ lộ tình cảm, lại không có chút gì xấu hổ.

- Dương Thần, lúc Nghiên Nhi muốn tham gia và lọt tuyển chọn đặc biệt này của

Long Tô, tôi và mẹ của nó kịch liệt phản đối, chị Thái Ngưng của nó, cũng muốn cản nó.

Nhưng mà con bé đó tính tình bướng bỉnh, 100 con trâu cũng không ngăn cản nó được.

Nghiên Nghiên thậm chí không nhận cả họ hàng, cũng muốn chui vào cuộc thi này, điều

này khiến cho tôi về mẹ của nó, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Thái Vân Thành thở dài lắc đầu.

- Về sau, Ngưng Nhi kể cho chúng tôi biết chuyện của cậu và nó, chúng tôi mới

bùng tỉnh ngộ, con bé này... không ngờ vì thất tình, mà chọn lực đi vào con đường gian

khổ để trốn tránh mọi thứ...

Dương Thần có chút sững sờ, nguyên nhân của sự việc, đúng là vì mình?

- Cậu cũng cảm thấy kỳ lạ sao?

Thái Vân Thành mỉm cười, nói:

- Thực ra, không chỉ là trốn tránh mà thôi. Có lẽ là trong lòng của Nghiên Nghiên,

nó không xứng với cậu. Thực sự thì thực lực của nó chênh lệch quá xa với cậu, trong ánh

mắt của cô bé, thực lực có sức thuyết phục mạnh hơn tiền bạc, địa vị và quyền lực. Vì vậy,

trong tiềm thức của nó, chắc chắn là hy vọng có thể ở gần cậu hơn...

- Cậu biết không, từ khi nó tham gia vào cuộc tuyển chọn cho đến nay, trở thành

đội viên nữ duy nhất trong số 23 người, nhà họ Thái chúng tôi, kể cả chút xúi quan tâm nó

cũng không có.

Nền tảng của Nghiên Nghiên không phải là tốt nhất, nhưng sự liều mạng tập luyện

của nó, hoàn toàn không màng đến chuyện sống chết, khiến nó đi đến

chặng đường ngày

hôm nay, đứng trước mặt của cậu...

Nghe lời kể chân thành của Thái Vân Thành, trong lòng Dương Thần không khỏi

có chút hồi hận, bây giờ nghĩ lại, bản thân thực sự hơi tàn nhẫn, cho dù lúc đó không chấp

nhận tình cảm của Thái Nghiên, thì cũng không nên mặc kệ không thêm hỏi thăm.

Hắn là chuyên gia huấn luyện đặc chủng, dĩ nhiên hiểu rõ, nền tảng của Thái

Nghiên muốn bước đến chặng đường của ngày hôm nay, thực sự khó khăn cỡ nào, người

phụ nữ này... chịu bấy nhiêu là khổ cực, chỉ vì muốn đến gần mình thêm 1 chút xíu thôi

sao?

Thái Vân Thành nhìn thấy Dương Thần im lặng, trong ánh mắt có chút hài lòng và

bất đắc dĩ, chậm rãi nói:

- Tôi là cha của Nghiên Nghiên, đối với tôi mà nói, nếu đã không thể nào can con

gái lựa chọn con đường gian nan đầy chông gai, vậy thì... tôi chỉ có thể ủng hộ nó, cố hết

sức để mà giúp nó.

- Dương Thần, tôi có nhờ cậu 1 việc không?

Dương Thần ngẩng đầu lên, gật đầu nói:

- Ông nói đi.

- Bất luận thế nào, hãy để cho Nghiên Nhi sống sót, tôi không hy vọng vì lần tuyển

chọn này, vì bài test thực chiến cuối cùng, nhà họ Thái chúng tôi, phải mất đi 1 trong 2

đứng con gái.

Thái Vân Thành trịnh trọng nói:

- Đây không phải lấy danh nghĩa là chủ nhân của nhà họ Thái, hay thủ trưởng của

quân đội, càng không phải lấy thân phận tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ, đây chỉ là

1 lời thỉnh cầu của người cha bình thường... bất luận cuối cùng cậu chọn lựa ra sao, đừng

để tôi và mẹ của nó, phải mất đi đứa con gái này.

Dương Thần lặng lẽ và Thái Vân Thành nhìn nhau 1 hồi, hỏi:

- Ông tin tưởng tôi đến như vậy sao, chắc ông biết là tôi có rất nhiều phụ

nữ.

- Nhưng trước giờ cậu không hề phụ bạc người phụ nữ của mình, không phải sao?

Thái Vân Thành nói:

- Nếu Nghiên Nhi đã không thể nào yêu người đàn ông khác, vậy thì, cho dù nhận

được 1 chút yêu thương của người mình yêu, cũng là kết cục tốt nhất rồi.

Dương Thần không ngờ Thái Vân Thành lại bỗng nhiên phóng khoáng đến mức độ

này, hào phóng không thương tiếc đề nghị giao con gái làm tình nhân của mình.

- Ông thực sự có khí phách hơn cả Lâm Chí Quốc, ông ấy thực sự chăm chú đề

phòng tôi, ông cũng hay, mới lên nhậm chức, thì giao con gái ruột đến tận cửa.

Dương Thần mừng rỡ cười ra tiếng.

Thái Vân Thành không trả lời, mà chỉ nhìn về hướng bãi cát ở đằng xa, lúc này,

Molins và Eydlin đang đuổi bắt đội viên lính dự bị lần 2, bài huấn luyện đã triển khai trong

khí thế hùng hục.

1 hồi lâu, Thái Vân Thành quay đầu lại, mỉm cười nói:

- Sở dĩ Lâm Chí Quốc luôn chăm chú đề phòng cậu, chính là vì ông ấy sợ cậu, ông

biết là quyền quyết sách nằm trong tay cậu.

Còn tôi thì khác, tôi đã biết có các tiền bối “Hồng Mông” ở phía sau hỗ trợ, tôi có

thể buông tay tin tưởng cậu là người bạn tốt. Tôi không sợ cậu, dĩ nhiên cũng sẽ không suy

nghĩ nhiều, không dám vi phạm sai lầm cấp tiến. Đối với tôi mà nói, hợp tác với cậu là lựa

chọn tốt nhất.

Dương Thần hí mắt, xem ra người ở trên đó chọn Thái Vân Thành làm chủ nhân

mới của Viêm Hoàng Thiết Lũ, đã suy xét kỹ lưỡng rồi, giờ đây xem ra, Viêm Hoàng Thiết

Lũ muốn phục hưng, chỉ còn là chuyện sớm muộn thôi.

Đúng vào lúc Dương Thần định hỏi xem người phụ nữ Thái Ngung đó ra sao, có

khi nào vì giúp mình mà gặp phải phiền toái, thì điện thoại trong túi reo vang, Dương Thần

lấy ra xem, thì ra là Triệu Đăng ở trong công ty gọi đến.

Vì trước ngày diễn ra vòng loại Ngôi Sao Ngọc Lôi, rất nhiều việc đều tương đối

gấp, Dương Thần cũng không thể lo chuyện khác, bắt máy nghe trước.

- Phó giám đốc, có thể về công ty gấp không?

Trong điện thoại, Triệu Đăng hơi bất đắc dĩ và sốt ruột nói:

- Có vị khách quý muốn gặp anh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 459

Phẫu Thuật Thẩm Mỹ Ở Đâu Vậy?

Khách quý?

Dương Thần suy nghĩ, mình đã sắp xếp xong xuôi việc của Christine rồi mà, còn vị

khách quý nào muốn gặp mình nữa?

- Là người tôi quen biết sao?

Dương Thần hỏi xong, cảm thấy không thể nào, người mà mình quen biết chỉ có

những người tay to mặt bự, nếu không có trọng lượng đó, cũng sẽ không dám kêu người

ta gọi mình, muốn gặp là gặp.

Triệu Đăng ở đầu dây bên kia gượng cười vài tiếng. s

- Là 1 trong số giám khảo quan trọng nhất trong giai đoạn vòng loại của Ngôi Sao

Ngọc Lôi chúng ta, chính là nữ minh tinh Châu Á hiện nay của Hàn Quốc, cô Yeon-hee Lee.

Yeon-hee Lee? Dương Thần nhú mày suy nghĩ 1 hồi, bản thân mình vốn dĩ đâu có

quen biết cô ta.

Tuy rằng có nói là bản thân mình thực ra không mấy quan tâm những chuyện liên

quan đến lĩnh vực giải trí, không quen biết những bà hoàng ông vua trong giới giải trí là

điều rất bình thường, nhưng ả họ Yeon đó tại sao lại phải gặp mình cho bằng được?

Dường như biết tính tình của Dương Thần, cũng hơi hiểu Dương Thần, Triệu Đăng

tiếp tục nói:

- Cô Yeon-hee Lee là nữ minh tinh Châu Á nổi tiếng như còn 5 năm trở lại đây,

năm ngoái được đề cử là nữ ca sĩ xuất sắc nhất của giải thưởng Grammy với tư cách là

nghệ sĩ Châu Á, nhưng mà bị cô Christine đánh bại. Nhưng fan hâm mộ của cô ở Châu Á

thì chẳng kém gì cô Christine. Lần này đúng lúc cô ấy định làm live show ở Trung Hải, cho

nên thời gian công diễn thích hợp với cuộc thi Ngôi Sao Ngọc Lôi của chúng ta. Tôi đã bàn

bạc với Vương Khiết, gửi lời mời đến công ty quản lý của cô Yeon-hee Lee, và đôi phương đã nhận lời mời.

- Máy chuyện cậu vừa nói tôi không hiểu lắm, nếu cậu đã nói là khách quý thì cứ

coi là khách quý, cô kiểm tôi có chuyện gì không?

Dương Thần hỏi.

- Cô Yeon-hee Lee lần đầu tiên đến công ty của chúng ta, thảo luận 1 số vấn đề

liên quan đến ghi hình của chương trình, cô nói là nếu không phải giám đốc đích thân thảo

luận với cô, thì coi như xem thường cô...

Triệu Đăng khẽ nói.

Dương Thần mỉm cười, cảm thấy đây đúng là người phụ nữ thích làm màu.

Xem ra, người phụ nữ luôn bị các fan cuồng quay quanh tên là Yeon-hee Lee này,

đến Hoa Hạ này cũng nhận được nhiều người hâm mộ.

Tự cho rằng cố gắng đến tham gia 1 chương trình chọn người tài, cho nên nếu

không phải là người chịu trách nhiệm cao nhất bàn bạc với cô ấy, thậm chí là không thêm

gặp mặt, cô ấy sẽ không làm.

- Được, tôi biết rồi, tôi sẽ nhanh chóng trở về.

Dương Thần không nổi cáu, là người ai mà không có chút tính khí nóng nảy, người

làm minh tinh thì vẻ bề ngoài rất là khiêm tốn và lịch sự, còn ở sau lưng, phần lớn đều tự

kỷ vô cùng, nếu không phải thích phô trương bản thân, phần lớn sẽ không đi làm minh

tinh. Càng không phải nói đến những minh tinh thích làm màu tỏ ra cao ngạo. Cho nên,

không phải là bọn họ xấu xa đến mức độ nào, mà là tính tình của con người chính là như

vậy, Dương Thần có thể lý giải.

Sau khi cúp máy, Dương Thần nói với Thái Vân Thành đứng ở 1 bên:

- Tôi phải đi giải quyết 1 số công việc của công ty, lời ông vừa nói, tôi không dám

bảo đảm gì khác, nhưng tôi có thể bảo đảm, con gái của ông sẽ không

nguy hiểm đến tính

mạng, tôi sẽ đưa Thái Nghiên toàn vẹn trở về bên cạnh ông.

Thái Vân Thành cười ha hả:

- Chỉ cần an toàn là được, con gái lớn rồi, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh ba

mẹ được, nó muốn đi đâu, chỉ cần nó sống tốt, tôi và mẹ của nó đều có thể chấp nhận

được.

Dương Thần khẽ thở dài, gia đình giàu có đúng là có khác, rõ ràng đang nói với

mình là nếu Thái Nghiên chịu làm vợ bé thì họ cũng không cản.

Điều không thể phủ nhận là khi gặp lại Thái Nghiên, trong lòng của Dương Thần

có chút cảm giác là lạ, nhưng thật sự nói là thích hoặc là yêu, vậy thì còn mơ hồ quá,

không thể xác định được.

Sau khi tạm biệt đám người của Thái Vân Thành, Dương Thần lái xe khoảng hơn

nửa tiếng thì vào bên trong công ty giải trí Ngọc Lôi, bước lên đầu vào phòng làm việc của

mình.

Ở bên ngoài phòng làm việc, có 4 tên vệ sĩ mặc đồ tây và đi giày da, nhìn vẻ mặt

của ai cũng vuông vuông, phong cách nhìn thoáng qua biết chắc là người Hàn Quốc, nữ

minh tinh cần đến 4 người vệ sĩ, địa vị chắc chắn không tồi, phải biết ở đây là công ty, chứ

đâu phải ở ngoài đường.

Nhìn thấy Dương Thần bước vào, 4 tên vệ sĩ không cản trở gì, họ đều là người có

kinh nghiệm phong phú, dĩ nhiên biết người nào nên cho qua, người nào phải chặn lại.

Lúc mở cánh cửa phòng, Dương Thần liền cảm thấy không khí trong phòng làm

việc tương đối ngột ngạt.

Triệu Đăng và Vương Khiết tương đối câu nệ và lặng im ngồi ở 1 bên của chiếc

ghế sofa, nét mặt của Vương Khiết có chút điệu bộ nổi giận mà không dám nói, lông

mày dính vào nhau.

Còn ở chiếc ghế xoay mà bình thường Dương Thần hay ngồi, 1 người phụ

nữ

duyên dáng mặc chiếc áo thun cổ tròn có sọc màu xám đen, và chiếc đầm ngắn có gấp

nếp màu nâu nhạt và chiếc tất ren dài màu trắng, đang quay lưng về phía cánh cửa, ngắm

nhìn phong cảnh ở ngoài cửa sổ, thản nhiên đeo tai nghe nghe nhạc.

Nhìn từ phía sau, bóng dáng của người phụ nữ tràn đầy sức hấp dẫn nữ tính, có

thể là nhờ nhảy múa, đường cong cơ thể cực kỳ mềm mại là lướt, dưới cổ là đường cong

hình dáng của bộ ngực và vòng eo thấp thoáng hấp dẫn chết người, 1 làn tóc dài đen óng

ở đuôi tóc hơi xoắn, lộ ra 1 chút cử chỉ thành thực của cô gái trẻ tuổi.

Nhìn thấy Dương Thần bước vào, Triệu Đăng và Vương Khiết đều thờ phào nhẹ

nhõm, đứng dậy chào hỏi Dương Thần.

Sau khi Dương Thần vẫy tay với bọn họ, thì bước về phía trước, mỉm cười hỏi:

- Có phải là cô Yeon-hee Lee?

Người phụ nữ chậm rãi quay chiếc ghế lại, đối diện với Dương Thần.

Lúc này Dương Thần mới phát hiện, trên mặt Yeon-hee Lee đang đeo 1 cặp kính

mát to tướng, dường như che mất nửa khuôn mặt. Nhưng cho dù là như vậy, thì vẫn có

thể đại khái nhìn thấy khuôn mặt của cô, khác với phần lớn các nữ minh tinh Hàn Quốc

khác, trên gương mặt của người phụ nữ này không nhìn thấy bất cứ dấu vết thẩm mỹ nào,

mỗi một đường nét trên mặt đều đẹp tự nhiên.

Gương mặt trái xoan mịn màng, đẹp sắc sảo, sống mũi cao cao, 1 cặp mắt vẽ

lông mày đơn giản, cho dù ngăn cách bởi cặp kính mát, cũng có thể nhìn thấy vàng sáng

trong ánh mắt, làn da thì tươi tắn nõn nà như đậu hủ có thể vắt ra nước.

Tuy là không biết người phụ nữ này bao nhiêu tuổi, nhưng Dương Thần cảm thấy,

cô rất xứng là nữ sinh trung học phổ thông.

- Anh chính là giám đốc Dương?

Yeon-hee Lee nói tiếng Trung lưu loát, điều này khiến cho Dương Thần kinh ngạc.

- Đúng vậy, do phải xử lý 1 số chuyện gấp, trước đó lại không biết cô

Yeon-hee

Lee đến thăm, cho nên tiếp đón không được chu đáo, tôi xin lỗi.

Dương Thần mỉm cười nói.

Làn môi đỏ mỏng manh của Yeon-hee Lee mỉm cười ngọt ngào.

- Không cần phải xin lỗi tôi, giám đốc chắc trong lòng nghĩ, người phụ nữ này cố

tình gây sự để gặp cho bằng được anh để làm gì, cố tình làm màu? Đúng vậy chứ.

Dương Thần không ngờ cô lại nói vậy, xem chút nữa đã nói “ừ” rồi, nhưng lập tức

sửa lời:

- Dĩ nhiên là không, cô Yeon-hee Lee là nữ hoàng trong làng giải trí chịu tham gia

vào tiết mục lần này, tôi vốn dĩ phải đích thân đón tiếp mới phải.

- Ủa?

Yeon-hee Lee dường như tò mò hỏi:

- Giám đốc Dương sao lại xưng hô tôi như vậy chứ, chẳng lẽ giám đốc Dương

không biết tôi ghét nhất là người ta gọi tôi là “nữ hoàng làng giải trí” sao? Như vậy nghe ra

như đang nói tôi tự cao tự đại, nói tôi ngạo mạn.

Nói xong, Yeon-hee Lee tháo bỏ kính mát, trong cặp mắt long lanh đó, có chút

bồn cợt và khiêu khích.

Trong lòng Dương Thần chửi thầm, nhiều chuyện quá đi? Không đích thân đến thì

cô không vui, tôi đích thân đến đây gọi cô là nữ hoàng để nịnh hót thì cô lại không chịu?

Nhưng công việc là công việc, không thể nào vì thấy người phụ nữ này cố tình kiếm

chuyện, mà bức bối tát cổ 2 bạt tai được.

- Nếu như cô Yeon không thích, vậy sau này tôi không gọi như vậy nữa.

Nụ cười của Dương Thần vụt tắt, thản nhiên nói.

Yeon-hee Lee mỉm cười nói:

- Sao thế, giám đốc nổi giận rồi ư? Có phải cảm thấy tôi rất là khó phục vụ?

Dương Thần cười khẽ, cũng không nói gì, quay người nói với Triệu Đăng đứng 1

bên trán toát đầy mồ hôi lạnh, nói:

- Chúng ta bắt đầu bàn công việc, tiếp tục như vậy, sẽ đến giờ cơm tối mất thôi.

Triệu Đăng thấy tình hình như vậy, cũng muốn sớm kết thúc cuộc đối thoại tràn

đầy khiêu khích, vì thế vội vàng đứng dậy, gật đầu nói:

- Vậy chúng ta qua phòng họp hay bàn bạc ở đây, tổ đạo diễn đã báo cáo rõ ràng

cụ thể mọi việc, chúng ta chỉ cần trình bày giải thích, sẽ không mất nhiều thời gian.

- Ở đây đi...

- Đợi 1 chút!

Yeon-hee Lee ngắt lời của Dương Thần, trong ánh mắt hơi sắc bén.

- Tôi còn chưa quyết định bàn công chuyện mà, hiện giờ tôi sâu sắc hoài nghi thái

độ của quý công ty, tôi không cảm thấy một chút xúu tôn trọng nào đối với người hợp tác.

Đền bù tất cũng có 3 phần nóng tính, huống chi Dương Thần luôn cảm thấy mình

không hề liên quan đến gã bồ tát mụn nhọt đó, bĩu môi, hỏi:

- Vậy cô Yeon muốn làm gì?

- Tôi muốn gặp tổng giám đốc của tổng công ty các anh.

Yeon-hee Lee trực tiếp đứng dậy, bước đến trước mặt Dương Thần, tỏ ra không

chút yếu kém nhìn chằm chằm Dương Thần, trên cơ thể của người phụ nữ toát ra mùi

thơm hoa tử đằng thoang thoảng.

- Chỉ là giám đốc của 1 chi nhánh, tôi nghĩ vẫn chưa đủ tư cách bàn công việc với

tôi đâu.

Người mà Yeon-hee Lee muốn gặp, dĩ nhiên là Lâm Nhược Khê, đương nhiên, đối

với cô mà nói, tổng giám đốc của tổng công ty là ai không quan trọng, điều quan trọng là

cô ta không muốn làm việc với Dương Thần.

Dương Thần hít 1 hơi thật sâu, nói:

- Cô Yeon, không lẽ công không biết, cứ tiếp tục như vậy, công việc của chúng tôi

sẽ bị chậm trễ sao? Hay là trước giờ cô đều tùy hứng như vậy sao?

- Tôi thích như vậy, tôi chính là không để cho các anh làm việc, tôi không sao cả,

tôi chỉ đến Trung Hải để chuẩn bị live show, tôi chính là không hài lòng, anh muốn gì?

Yeon-hee Lee mỉa mai khinh thường cười cợt, nói.

Dương Thần hít sâu 1 hơi, nhưng không nổi giận, chỉ híp mắt lại, chăm chú nhìn

gương mặt mịn màng trắng trẻo của Yeon-hee Lee.

Yeon-hee Lee bị ánh mắt tham lam hoàn toàn không chút che giấu của Dương cứ

nhìn chăm chăm, cuối cùng cũng không chịu nổi, 2 má ửng hồng.

- Anh... anh tưởng như vậy tôi sẽ cảm thấy sợ hãi, xấu hổ sao? Tóm lại trừ khi

gặp được tổng giám đốc của các anh, nếu không tôi không làm nữa.

- Chắc chắn.

Dương Thần vui vẻ nói:

- Gương mặt của cô, chỉnh sửa ở đâu vậy? Kỹ thuật chỉnh sửa ở chỗ này thật sự

hoàn hảo, tốn bao nhiêu tiền thế?

Ánh mắt của Yeon-hee Lee lập tức lộ vẻ tức giận bước lùi 2 bước, nghiêm túc nói:

- Đẹp ngay ánh mắt chó của anh đi, từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ đến thẩm mỹ

viện, loại người như anh, cũng xứng đáng phán đoán người khác có phẫu thuật thẩm mỹ

hay không sao? Căn bản chẳng có chút tiêu chuẩn chuyên nghiệp nào, căn bản là con

người không hiểu thế nào là thời thượng giải trí, thế nào là thời trang thịnh hành, lại có thể

làm giám đốc của công ty giải trí, xem ra chẳng những mắt của anh bị mù, kể cả cấp trên

của anh cũng bị mù lòa mất rồi!

- Tôi mặc kệ cô có chỉnh sửa hay không, tôi cứ nói cô chỉnh sửa sắc đẹp, cô có

thể làm gì tôi chứ? Cô không làm, cô không bàn công chuyện? Tôi mừng còn không kịp, cô

tưởng tôi muốn bàn công chuyện với người phụ nữ xấu xí đã chỉnh sửa sắc đẹp như cô

sao?

Dương Thần nói xối xả vào mặt Yeon-hee Lee xong, thì đưa tay quắc Triệu Đằng

và Vương Khiết đang giương mắt chờ đợi.

- Đi thôi, mặc kệ cô ta, tôi mời 2 người đi ăn cơm!

Nói xong, cũng không thèm đếm xỉa tới Yeon-hee Lee ngẩn ngơ đứng ở chỗ đó, tự

mở cửa bước ra ngoài.

Vương Khiết định thân lại trước, thâm hô giám đốc oai quá, dùng sức kéo Triệu

Đằng còn đang đứng như khúc gỗ ở kế bên, 2 người vội đi theo bước ra ngoài.

Bọn họ cũng đâu phải là người gỗ, từ đầu đã bất mãn lắm với kiểu làm màu yêu

cầu đặc biệt nhiều, lại còn cố tình gây sự, lúc này Dương Thần đã gánh hết trách nhiệm,

bọn họ cũng thừa cơ hội thoát thân.

Chỉ còn lại 1 mình Yeon-hee Lee đứng ở trong phòng làm việc, sững sờ nhìn mây

người họ đi ra khỏi phòng, lại chẳng thèm ngoái ngàng gì đến cô!

- Hấn... hấn... hấn dám nói mình xấu như quỷ?

Yeon-hee Lee lăm bắm 1 mình, sau đó dường như chịu không nổi hay sao đó,

“Oa” 1 tiếng, thực sự đã gào khóc mất rồi.

Đám người của Dương Thần bước khỏi phòng làm việc không xa thấp thoáng nghe

thấy tiếng khóc, mỗi người 1 sắc mặt.

Triệu Đằng điềm điềm, có chút bất an nói:

- Giám đốc, thực sự không sao chứ? Cô ấy là nữ hoàng làng giải trí đó, chỉ tính

riêng fan hâm mộ thôi cũng hàng ngàn người rồi, tầm ảnh hưởng này thực sự không phải

giỡn đâu, hơn nữa nghe nói gia cảnh của cô ấy không phải bình thường, lỗ như chọc giận

nhân vật lớn ở phía sau, thì không đơn giản chỉ làm chuyện công việc thôi đâu.

Dương Thần nhíu mày, đó chính là vì sao hấn không thích làm quan chức, vị trí

càng cao, suy nghĩ sự việc sẽ phức tạp hơn, sau khi thở dài, thần nhiên mỉm cười nói:

- Phải làm gì thì làm như vậy, nếu tính tình của cổ cứ hư đốn như vậy, các cậu

mặc kệ cô ấy, xảy ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm. Đi thôi, mấy ngày hôm này các cậu

vất vả lắm rồi, tôi mời các cậu ăn bữa cơm, mì hoành thánh và bánh bao xá xíu!!

Chân của Triệu Đằng và Vương Khiết đi theo ở phía sau bùng rùn, ông sếp này

càng ngày càng keo kiệt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 460

Đã Thân Lại Càng Thân Hơn

Dẫn 2 người cấp dưới ăn xong “bữa tối khao” không đến 50 đồng, Dương Thần

cảm thấy mình thực sự rất có phóng thái của người lãnh đạo, tâm trạng vui vẻ, trong lúc

lái xe về nhà, còn khẽ hát điệu hát dân gian.

Lúc đi vào nhà, mấy người phụ nữ trong nhà cũng đã ăn tối xong hết rồi, Quách

Tuyết Hoa và Vú Vương đang xem phim bộ phát sóng lúc 8 giờ, còn Tuệ Lâm thì ngồi trên

ghế sofa, trên tay cầm 1 cuốn sổ nhỏ, miệng đang lẩm bẩm gì đó, không thèm để ý đến

tivi đang chiếu gì, có lẽ là đang học thuộc lời ca gì đó.

- Trinh Tú đâu?

Dương Thần không nhìn thấy người nhỏ tuổi nhất trong nhà, liền hỏi.

Quách Tuyết Hoa thực sự đã xem đến say mê, thuận miệng nói:

- Đang làm bài ôn tập chứ đâu, 3 tháng nữa là thi vào cao đẳng rồi.

Dương Thần gật đầu, bước lên cầu thang lên lầu 2, đến trước cửa phòng của

Trinh Tú, gõ cửa.

Được 1 hồi, Trinh Tú mở cửa ra, nhìn thấy Dương Thần, có chút ngạc nhiên, liền

tươi cười hỏi:

- Anh Dương Thần sao lại về nhà sớm vậy?

Từ sau khi vào ở với gia đình này, sắc mặt của Trinh Tú đã tươi tắn và hồng hào

hắn lên, so với lần đầu tiên gặp mặt, tỏ ra giống con gái hơn. Khi ăn uống đủ dinh dưỡng,

cơ thể cũng nở nang hơn, lúc này ở nhà, tiện tay lấy chiếc chiếc kẹp tóc màu hồng kẹp tóc

lên cao, mặc bộ đồ ngủ vải bông màu trắng rộng thùng thình, nhưng đường cong của bộ

ngực đã lộ ra rõ ràng hơn nhiều.

- Hôm nay đi ăn với đồng nghiệp, ăn xong thì về nhà.

Dương Thần mỉm cười hỏi:

- Ôn tập đến đâu rồi, thi vào cao đẳng có tự tin không?

Trình Tú trề cái môi nhỏ nhắn.

- Cảm thấy môn khoa học xã hội cũng ổn, còn khả năng nghe tiếng Anh của em

không chuyên cho lắm, nghe được ít quá, còn môn khoa học tự nhiên thì có chút nhức đầu,

em phải làm rất nhiều bài tập mới ôn lại được.

- Môn khoa học tự nhiên thì có thể nâng cao trong thời gian ngắn, môn khoa học

xã hội thì không có vấn đề.

Dương Thần nói:

- Nếu cảm thấy tiếng Anh khó, có thể nhờ chị Lâm Nhược Khê nói cho em nghe,

hoặc là anh cũng có thể giúp em, nhưng anh lại chưa đọc qua cuốn sách nào, chỉ biết nói

lại thôi, bởi vậy, để chị Lâm Nhược Khê chỉ em sẽ tốt hơn.

- Như vậy có được không...

Trình Tú do dự nói:

- Cảm thấy chị Lâm Nhược Khê rất là bận, ngày nào cũng đi sớm về muộn.

- Chị ấy là không có việc gì nên kiếm việc làm thôi, giả vờ như bận lắm, em cứ

nhờ chị ấy, như vậy chị ấy mới có nhiều thời gian ở nhà hơn.

Dương Thần điệu bộ tỏ ra như không có chuyện gì.

Cặp mắt to của Trình Tú chớp mấy cái, bỗng cười:

- Anh Dương Thần hư lắm, rõ ràng bản thân không thể khuyên chị Lâm Nhược

Khe, nên kêu em đi.

Ý đồ của Dương Thần bị phát hiện, cũng không ngần ngại, cười ha hả nói:

- Em đúng là thông minh...

Cũng vào lúc này, từ dưới lầu vọng lên tiếng của Vú Vương.

- Bé Trình Tú, có bạn học kiếm ở bên ngoài đó.

Bạn học?

Dương Thần hiếu kì nhìn Trình Tú, không ngờ Trình Tú nhanh như vậy đã có bạn

học đến nhà kiếm rồi, hồi trước cảm thấy cô bé này là loại người khó gần.

Sắc mặt của Trình Tú thay đổi hẳn, dường như nghĩ đến chuyện gì đó không ổn,

dậm chân 1 cái, vuốt tóc cho gọn, gương mặt với điệu bộ chán nản đáng yêu biết bao.

- Không phải tên đó chứ...

- Ai? Tên nào?

Dương Thần hỏi.

Sắc mặt Trinh Tú đỏ bừng, nhanh chân chạy vào trong phòng, lúc chạy trở ra đã

mặc chiếc áo khoác, sau đó vội vàng chạy xuống dưới lầu.

Dương Thần bồn chồn thấy Trinh Tú sao sao, cho nên đã bước theo xuống lầu,

nhìn Trinh Tú bước ra cửa, cũng bước ra theo.

Ai ngờ, vừa bước ra sân, 1 tiếng la lớn làm cho Dương Thần xém chút ngã xuống

dưới đất.

- Từ Trinh Tú! Anh yêu em như mèo yêu gạo.

...

Dương Thần nghe giọng nói quen quen, liền nhìn kỹ về phía ngoài cánh cửa, rõ

ràng phát hiện, người nói câu đó chẳng ai khác chính là “thằng em vợ” Lưu Minh Hào!

Cũng như ngày hôm đó gặp mặt, đầu tóc nhuộm vàng, ăn mặc kiểu hiphop,

đường như đã đổi thành bông tay dính khảm thủy tinh, chẳng hài hòa chút nào, còn thất

cà-vạt ở ngực nữa, tướng mạo cầu thả ngày thường, cùng với cách ăn mặc này, chẳng

khác gì tên lưu manh!

Đứng ở phía sau Lưu Minh Hào, còn có 2 người thanh niên cao to, tuổi tác cỡ Lưu

Minh Hào, 2 tên này cầm 1 bức tranh, nền đỏ chữ đen vàng, lộ liễu viết rõ

- “Lưu Minh Hào
yêu Từ Trinh Tú”

Cũng vào lúc này, Trinh Tú đứng ở trong cánh cửa sắt, gương mặt nhỏ nhắn đã

đỏ bừng lên, vừa tức giận vừa xấu hổ, hung dữ nhìn chằm chằm gương mặt cười cợt, có

chút nịnh bợ của Lưu Minh Hào, hận không thể xé nát đối phương.

Vú Vương và Quách Tuyết Hoa cũng bước ra, Tuệ Lâm bị “tiếng la động trời” này

làm cho giật mình, đặt lời bài hát sang 1 bên, đưa ánh mắt nhiều chuyện ra để nhìn ra

ngoài.

- À, thì ra là bạn trai của bé Trinh Tú đến, con nít bây giờ, không thể coi thường

được, lúc chúng tôi còn trẻ đã bao giờ nhìn thấy cảnh này đâu.

Vú Vương cười ha hả nói, hiển nhiên trong ánh mắt của Vú Vương, đây là chuyện

con nít qua nhà chơi, không sao cả.

Quách Tuyết Hoa cũng cùng mỉm cười lắc đầu.

- Hàng ngày đều coi cô bé Trinh Tú là con nít, thực sự thì cũng lớn rồi, nhìn thấy

chuyện này mới nhớ, đã đến lúc hẹn hò rồi.

Điều bộ của Tuệ Lâm như đang xem kịch.

- Hình như Trinh Tú không thích thằng đó, mà sao thằng đó ăn mặc lạ dữ vậy.

- Thanh niên bây giờ ăn mặc model, dĩ nhiên chúng ta nhìn không quen rồi.

Vú Vương nói.

Tuệ Lâm trề môi, rõ ràng nói mình thuộc top “cao niên”, cô không biết làm sao.

Cùng lúc đó, ở ngoài cánh cửa sắt, 1 tên đệ tử nói khế vọt Lưu Minh Hào:

- Đại ca, hình như là “chuột yêu gạo”.

Lưu Minh Hào quơ tay.

- Tao mặc kệ ai yêu gạo? Người tao yêu chính là Trinh Tú.

- Đại ca đúng là sáng suốt.

Tên to con còn lại tang bốc nói.

Lưu Minh Hào mặc kệ bọn họ, bước đến bên cánh cửa sắt, cười hì hì nói với Trinh

Tú:

- Em yêu, không lẽ em vẫn không nhìn thấy tấm chân tình của anh sao, anh nói

rồi, nếu em còn không đồng ý làm bạn gái của anh, anh sẽ qua nhà bày tỏ tình cảm của

mình, bây giờ chắc em tin vào tình cảm của anh rồi chứ.

Nghe mấy lời nói này, Trinh Tú giận đến nổi làn môi trắng bệch, toàn thân lạnh

run, la lớn đến mức như gào thét:

- Cút ngay!!! Tôi không muốn gặp các anh.

Lưu Minh Hào bị sóng âm này làm giật mình, nhảy bật lùi mấy bước, vẻ mặt cứng

đờ.

- Đại ca, chị hai từ chối anh rồi.

Gã to con kia nói khế.

- Từ chối cái con khỉ! Em yêu của tao đang giỡn với tao mà! Đây chính là biểu hiện

thích tao đó. Mà chưa từng nghe câu nói “con gái chỉ giận người mình thích” hả?

Lưu Minh Hào điệu bộ nghiêm túc nói.

Gã cao to suy nghĩ, thành thực nói:

- Chưa nghe bao giờ.

- Bụp.

Lưu Minh Hào vỗ vào cậu em trai của mình 1 cái.

- Vậy bây giờ đã nghe thấy chưa.

- Đại ca sáng suốt.

Gã cao to kia lại tăng bốc thêm 1 câu.

Đứng ở trong sân nhìn và nghe thấy từ xa, Dương Thần bỗng nhiên muốn cười to,

không ngờ thằng em vợ của mình lại còn có 1 bộ mặt tiếu tiếu như vậy, nhưng hình như

hoa rơi có ý, còn nước chảy thì vô tình, bộ dạng của Trinh Tú, như là muốn giết chết Lưu

Minh Hào, tuyệt đối không có 1 chút vui mừng.

- Trinh Tú, em yêu ơi, em hãy mở cửa cho anh đi, anh muốn ôm em lắm.

Lưu Minh Hào tình cảm sâu nặng bước về phía trước, nắm lấy thanh sắt của cánh

cửa, nhìn Trinh Tú.

Trinh Tú không thể nhịn được nữa, cắn chặt răng, đưa chân đá thẳng vào ngón

tay của Lưu Minh Hào!

- Ui da.

Lưu Minh Hào đau điếng, liền rút tay lại, oán hận nhìn Trinh Tú.

- Đại ca, chị hai đánh anh.

Tên cao to ngạc nhiên nói.

- Nhảm nhí!

Lưu Minh Hào tính phản bác, nhưng nghĩ không ra phải nói sao, cuối cùng nói:

- Là cô ấy đánh tao!

- Đại ca sáng suốt.

- Sáng suốt cái đầu của mày.

Lưu Minh Ngọc đánh gã cao to kia 1 cái.

Dương Thần thực sự không xem tiếp được nữa, từ từ bước ra cửa, vỗ vai của

Trinh Tú, khiến cô bé dừng nóng giận, rồi nói với Lưu Minh Hào ở ngoài cửa:

- Về đi, Trinh Tú nó không thích cậu.

Lưu Minh Hào sững sờ, không ngờ lại gặp Dương Thần, điệu bộ hơi vui

mừng:

- Anh rề! Sao anh lại ở đây?

- Trinh Tú là em gái của anh, dĩ nhiên là phải ở với anh rồi.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Coi như nể mặt anh, khuya rồi mau về đi, không lẽ còn muốn bị đá nữa hả?

Nghe thấy Lưu Minh Hào kêu “anh rề”, Trinh Tú kinh ngạc, quên mất tức giận, ánh

mắt tràn đầy khó hiểu nhìn Dương Thần.

Lưu Minh Hào thì làm như là nghe thấy tin giật gân gì đó, tròn mắt quay vòng

vòng 1 hồi, nhìn Dương Thần với điệu bộ “thì ra là như vậy”.

- Hì hì... thì ra còn có chuyện này nữa, vậy xem ra sau này chúng ta có thể thân

lại càng thân hơn rồi, hì hì... cái này được, nếu anh rề đã nói như vậy, hôm nay em về

trước, hì hì! Nhưng mà anh rề phải giúp em coi chừng Trinh Tú, em đã đặt cọc cô ấy rồi

đó.

- Anh đi chết đi! Ai cho anh đặt cọc chứ!?

Trinh Tú nổi giận đùng đùng, trách móc nói.

Lưu Minh Hào cười ha hả, hồn nhiên không thèm để ý, vội vàng bước đi, 2 thằng

đàn em kéo miếng biểu ngữ, đi theo sau nó.

Cho đến khi Lưu Minh Hào đi xa, ngực của Trinh Tú còn đang nhấp nhô, cảm xúc

rất khó kiểm soát, hiển nhiên bị Lưu Minh Hào chọc tức dữ lắm.

Dương Thần bất đắc dĩ mỉm cười:

- Xem ra sức hấp dẫn của Trinh Tú nhà ta rất là lớn đó nha, thằng đó bị em làm

cho chết mê chết mệt rồi, thật là tội nghiệp.

- Anh Dương Thần! Anh nói vậy em giận anh đó!

Trinh Tú bĩu môi, tức giận nói.

- Được rồi, anh không nói.

Dương Thần ngượng ngùng vẫy vẫy tay.

- Sao thằng đó lại quen em vậy, không lẽ nó học chung với em à?

- Không phải.

Trinh Tú buồn bực nói:

- Thằng đó mới đến từ Yên Kinh mấy ngày trước, nhưng mới vào trường đã thành

lập 1 tổ chức côn đồ tên là “Thanh Long Đường” gì đó, thằng đó điệu bộ

rất là giàu có, rất

nhiều tên lưu manh trước đó cũng không dám chọc nó. Thằng đó học ở lớp khác, nhưng

không biết tại sao, ngày hôm đó em ăn cơm ở phòng ăn, nó đi ngang qua thì bỗng nhiên

nói muốn em làm bạn gái của nó... em ghét nhất là côn đồ, anh Dương Thần biết mà!

Dĩ nhiên Dương Thần biết, ý của Trinh Tú nói khoảng thời gian cô bé làm “cô bé

bất lương”, vết thương của cô bé từ chuyện đó, đích thực khó mà xóa nhòa, cô bé căm

ghét thiếu niên hư cũng là rất bình thường.

- Nếu đã không thích, vậy lần sau để anh nói với nó, để nó không đến làm phiền

em nữa.

Dương Thần vuốt tóc của Trinh Tú, gật đầu nói.

Trinh Tú hoài nghi hỏi:

- Anh Dương, tại sao nó gọi anh là anh anh rề? Anh và chị của nó...

Dương Thần nhếch miệng, vuốt mũi.

- Điều này... em cũng biết đó, anh Dương của em... hì hì...

- Hừ.

Trinh Tú tỏ ra điệu bộ “biết anh rồi”, trừng mắt nhìn Dương Thần.

- Đúng là con mèo đa tình.

Dương Thần chỉ vào trán của Trinh Tú.

- Nói gì vậy, dám nói anh như vậy hả, có tin ngày mai anh kiểm lại người nào đó

gả em cho nó không?

- Em không muốn gả chồng đâu, anh Dương chắc chắn không nỡ.

Trinh Tú trầm tĩnh lại, cười đùa nói.

Dương Thần bĩu môi.

- Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, có gì mà anh không nỡ chứ.

Sắc mặt của Trinh Tú bỗng thay đổi, hỏi khế:

- Anh Dương muốn em gả chồng đến như vậy sao?

- Hả?

Dương Thần sững sờ 1 hồi, không biết tại sao Trinh Tú lại hỏi như vậy.

Trinh Tú dường như nghe thấy câu trả lời thừa nhận, khuôn mặt hơi tủi thân, dậm

chân 1 cái.

- Anh Dương là hư hỏng nhất!!

Nói xong, cũng mặc kệ bộ dạng kinh ngạc của Dương Thần, chạy về phòng của

mình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 461

Ánh Sao Rực Rỡ

Tâm sự của con gái Dương Thần tự nhận là không nghĩ ra được, vì thế nhìn thấy Trinh Tú đột nhiên nổi giận kì lạ như vậy hẳn cũng không bận tâm gì nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thần vừa đi xuống lầu chuẩn bị ăn sáng thì nhìn thấy Trinh Tú đã húp xong bát cháo chuẩn bị đi học. Cứ tưởng trận đối đầu qua đã qua đi rồi, nhưng không ngờ chỉ mới định chào hỏi mà Trinh Tú đã lờm hẩn rồi làm như không nhìn thấy gì cầm lấy cặp sách chuẩn bị đi khỏi.

Vú Vương bưng một đĩa đồ ăn đi tới cười nhìn liếc Trinh Tú mới đi khỏi cửa rồi hỏi Dương Thần:

- Cậu chủ, sao con nhóc này lại giở trò với cậu rồi, chẳng phải trước giờ nó vẫn nghe lời cậu sao?

Dương Thần xua tay:

- Vấn đề này tôi cũng rất muốn biết đáp án.

Lúc này, Lâm Nhược Khê làm việc rất khuya mới về nhà mới chậm chậm đi xuống lầu, dáng vẻ đoan trang khoác trên mình bộ đồ mùa xuân màu đen được cắt may thời thượng, chiếc quần tất với những nụ hoa trắng tinh tế ôm lấy đôi chân xinh đẹp. Đôi mắt ánh lên vẻ tinh anh, trên tay cầm một chiếc túi màu xám bạc khảm nạm như một người mẫu thời thượng trên đường phố Paris với vẻ lạnh lùng diễm lệ.

Có thói quen mặc kệ để Dương Thần ở một bên, Lâm Nhược Khê đi đến cạnh bàn ngồi xuống đột nhiên nói:

- Người là sao của chiêm bao là vậy!

Dương Thần xem chút nữa thì ngồi lệch ngay ra đất, buồn bực nhìn người vợ ngồi đối diện thâm nghĩ địa vị của mình ở trong nhà này càng ngày càng thấp, mặc dù từ trước đến giờ không hề cao.

Ăn điểm tâm đến một nửa, Lâm Nhược Khê hiếm khi mới lại nói tiếp:

- Chiều qua, có phải anh cùng cô Hàn Quốc Yeon-hee Lee kia có chuyện gì âm ỉ?

Dương Thần miệng nhét nửa cái bánh màn thầu gật gật đầu “ừ” một tiếng mơ hồ.

Lâm Nhược Khê khó hiểu nhìn Dương Thần trong chốc lát:

- Không ngờ được...Anh cũng có lúc gây chuyện âm ỉ với gái đẹp.

- Khụ, khụ, khụ...

Dương Thần bị sặc, nước mắt giàn giụa cười đau khổ:

- Bà xã ời có đáng phải thế không, anh có phải lợn đầu mà nhìn thấy gái đẹp là lên được.

Lâm Nhược Khê nhíu mày:

- Giống lợn lên được là lợn cái.

Dương Thần không hiểu rõ cô gái này sao vẫn còn cố xoáy vào câu này, cười ngược ngược:

- Dù sao cũng chỉ có ý đó, với lại cô Yeon-hee Lee kia cũng chẳng phải là cái gì, anh cũng chẳng buồn để tâm xem cô ta có đến hay không, cũng không phải chỉ có mình cô ta.

- Anh hiện nay là giám đốc công ty, thêm một chuyện chẳng bằng bớt đi một chuyện. Bây giờ anh làm như thế với cô ta chẳng có mang lại lợi ích gì cho công ty mà chỉ có xấu đi thôi.

Lâm Nhược Khê nói nghiêm nghị.

Dương Thần nhíu mày như nghĩ ra điều gì đó lại thấy bất mãn:

- Cô ta chính là muốn gây chuyện.

- Không hề có chuyện đó.

Lâm Nhược Khê ăn xong trước, dùng khăn ướt lau miệng nói:

- Đêm hôm qua, phía công ty Hàn Quốc quản lý Yeon-hee Lee đã chủ động hòa giải, tiếp tục để cô ta tham dự Ngôi Sao Ngọc Lôi. Xét về lí em nghĩ bọn họ sẽ không mong muốn từ bỏ cơ hội diễn chung với Christine lần này của Yeon-hee Lee, thế nhưng sợ anh không đồng ý nên đã tìm thẳng đến em.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Đúng là cũng có đầu óc đấy, nói với anh chắc chắn anh sẽ không đồng ý, nói anh cứng đầu chấp nhất cũng được mà ngang ngược cũng được, tính cách anh là như vậy đấy, không chịu nhún nhường.

- Cát ngay cái bộ dạng vô lại của anh đi, rốt cuộc là bao giờ anh mới có thể nói chuyện nghiêm túc được? Bây giờ em nói với anh, anh phải đồng ý.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần nhìn chăm chú Lâm Nhược Khê trong chốc lát gật gật đầu:

- Em đặt lợi ích công ty lên đầu, anh chẳng có lí do gì để phản bác, dù sao đi chăng nữa tất cả đều là của em, anh chỉ là giúp em lo việc vặt, em nói sao thì cứ làm như vậy đi.

Lâm Nhược Khê nhíu mi:

- Em đang thương lượng với anh, không phải là mệnh lệnh.

- Không cần thương lượng, mấy việc nhỏ như thế này em quyết là được rồi.

Dương Thần thuận miệng nói.

Lâm Nhược Khê có phần tức giận, đây đâu phải chuyện nhỏ. Nhưng bất chợt nhớ tới món tiền lần trước của ngân hàng Thụy Sĩ lại cảm thấy... hình như đúng là chuyện nhỏ.

Trong lòng nhiều suy nghĩ mông lung liếc nhìn gã đàn ông đang ngồi bắt đầu uống café, Lâm Nhược Khê lắc lắc đầu, đứng dậy:

- Tối nay, em sẽ đưa những vị lãnh đạo cao cấp của Ngọc Lôi đến dự “Ngôi sao Ngọc Lôi” trong bữa tiệc sau chương trình, làm sao để lại gặp Yeon-hee Lee mà không bối rối, anh tự nghĩ thời gian địa điểm, anh hãy tự mình làm rõ với cấp dưới, đừng có quên đây.

Dương Thần sững sốt, hẳn còn không biết đêm nay có tiệc gặp mặt, vừa định hỏi có thể không đi hay không thì Lâm Nhược Khê đã đi khỏi.

Hơn nửa giờ sau, Dương Thần tới công ty, tới văn phòng nhìn thấy An Tâm có mấy ngày không đi làm hôm nay đã đến từ sớm ngồi đó, đeo tai nghe, dán mắt vào màn hình máy tính.

Dương Thần đi lên phía trước, An Tâm cũng không hề liếc mắt, như thể bị thứ gì trên màn hình máy tính cuốn hút đến nỗi không thể dời mắt.

- Cái gì vậy, đến cả người đàn ông kiêm sếp em đến cũng không đứng dậy chào mà cứ dán mắt vào đây thế?

Dương Thần đi đến bên cạnh An Tâm, nhìn thấy trên màn hình máy tính là một đoạn video về cuộc thi tuyển chọn ngôi sao Ngọc Lôi.

Làm mất Dương Thần sáng ngời chính là người đang hát trên sân khấu chính là Tuệ Lâm nhà mình.

Vốn tưởng rằng với tính tình của Tuệ Lâm lên sân khấu lại còn tường thuật trực tiếp sẽ khá run, lại có chút câu nệ, không ngờ rằng như bây giờ nhìn thấy Tuệ Lâm biểu diễn trên sân khấu lại vô cùng tự tin đến vậy.

Mặc bộ váy hoa trắng đơn giản thanh thoát, Tuệ Lâm trông giống như một đoá hoa thanh khiết. Vốn dĩ gương mặt đã xinh đẹp, nụ cười mê hoặc, dù Dương Thần không nghe thấy cô hát mà chỉ nhìn thấy những người hâm mộ đang ngồi dưới khán đài cũng biết là rất tuyệt.

Những người xem này cơ bản đều là “những khán giả chuyên nghiệp”, đã quá quen với việc biểu diễn gương mặt say mê, kích động. Nhưng hôm nay cũng là một đám ngốc xuất hiện, dường như lúc này đã quên biểu diễn mà chỉ đắm chìm vào tiếng hát trên sân khấu.

Đến khi tiết mục biểu diễn của Tuệ Lâm chấm dứt, dưới khán đài im lặng một lúc rồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt mới nổ ra.

Liên sau đó, ba vị nhạc sĩ nghiêm nghị đứng dậy đồng loạt vỗ tay và cùng đưa cô tám giấy thông hành.

Dương Thần đã biết trước là Tuệ Lâm đã được thông qua vòng hải tuyển này, nhưng không biết là lại đặc biệt như thế, rõ ràng là Tuệ Lâm trong chốc lát đã trở nên nổi tiếng. Phải biết rằng vòng hải tuyển Ngôi sao Ngọc Lôi nhờ có Christine làm quảng cáo mà tỉ lệ xem luôn ở mức cao. Số lượng người xem tính đến thời điểm này chắc chắn không ít.

Xem hết video, An Tâm mới tháo tai nghe, cô cũng đã biết Dương Thần đứng bên cạnh từ lâu nhưng không nỡ bỏ tai nghe xuống.

Thè lưỡi, An Tâm mỉm cười duyên dáng nói:

- Anh yêu, có muốn nghe không? Tuệ Lâm hát đúng là không còn gì để nói, em vốn lo cô ấy lúc biểu diễn sẽ căng thẳng, nhưng cô ấy không hề lo lắng mà lại chính là em thấy căng thẳng.

An Tâm có vài lần dẫn chương trình này, mặc dù hải tuyến không phải đều phát trực tiếp nhưng cũng không ít buổi diễn, An Tâm vì thích mà tham gia thu nhưng đương nhiên cũng không tránh khỏi cảm giác căng thẳng của người nghiệp dư.

Dương Thần lắc lắc đầu:

- Không cần nghe nữa cũng biết chắc là rất hay rồi, anh cũng quen với cách của em rồi, có thể làm em nghe trực tiếp rồi lại nghe phát lại nữa chắc chán phải rất hay rồi. Anh chờ đến vòng đấu loại sẽ đến trường quay cổ vũ cho Tuệ Lâm.

- Nói cũng phải, cho dù là diễn viên ở Broadway của Mỹ, dù kĩ thuật hát hơn Tuệ Lâm nhưng cũng không có tiếng hát làm người nghe cảm thấy thoải mái dễ chịu như cô ấy.

An Tâm gật đầu tán thành.

Dương Thần bỗng nhiên nhớ ra từ sáng đã không thấy Tuệ Lâm bèn hỏi:

- Tuệ Lâm cô ấy đi đâu rồi?

An Tâm sững sờ một lúc:

- Ông xã anh không biết sao? Tuệ Lâm mấy hôm nay phải tập luyện cùng với các thí sinh khác, vốn dĩ phải ở chung thể nhưng cô ấy không quen, em cũng đã đi thương lượng với bên đài cho cô ấy đi sớm về muộn. Anh không thấy cô ấy cũng là bình thường thôi.

Dương Thần giật mình. Tuệ Lâm từ nhỏ đi theo Vân Miểu sư thái sống cuộc sống ẩn cư khá lâu, lên sân khấu tự tin không căng thẳng chắc do bị tình yêu âm nhạc làm cho say mê. Còn sống với những thí sinh khác sợ rằng cô ta chịu không nổi.

An Tâm phấn khích nói:

- Bây giờ ở trên mạng đã có rất nhiều người trở thành fan của Tuệ Lâm rồi, nhiều vô kể, số fan của Tuệ Lâm bây giờ cũng gần bằng những ngôi sao hạng hai rồi, bỗng nhiên phát hiện ra một ngôi sao xuất hiện bên cạnh mình, thậm chí lại trở thành một ca sĩ lớn trong tương lai, cảm giác rất là kì diệu.

Dương Thần không nhịn được bật cười, cứ nghĩ đến Tuệ Lâm ngốc nghếch kia lại có ngày trở thành đại minh tinh, hẳn cũng rất mong chờ xem sẽ như thế nào.

Mặc dù đa số mọi người trong công ty đều bận tối mắt tối mũi, nhưng ông chủ bù nhìn Dương Thần thì lại có vẻ như không có việc gì để làm, cả buổi sang chỉ giúp hai người Vương Khiết, Triệu Đằng phê duyệt hai công văn, buổi trưa đưa An Tâm ra ngoài đi ăn đồ nướng xong thì lại nằm trong phòng nghỉ của phòng làm việc ôm nhau ngủ cả buổi chiều.

Mấy ngày nay sự việc thượng vàng hạ cám cũng nhiều, bỗng nhiên lại có được trạng thái thoải mái như vậy, Dương Thần đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hưởng thụ.

An Tâm trải qua không biết bao nhiêu sóng gió, hiện giờ thân mình lại càng đầy đặn nở nang, cảm giác lúc ôm trong lòng giống như một đám bông co giãn mềm nhũn loại cực tốt, mềm mại mượt mà, làm cho Dương Thần cứ mãi áp chặt vào người mình.

Giấc ngủ trưa vừa mới tỉnh, tinh lực còn đang sung mãn, Dương Thần hưng hăng hôn An Tâm đến tỉnh, liền đó đao súng cũng đã sẵn sàng để chiến đấu.

Trong căn phòng nghỉ chật hẹp, An Tâm người mềm nhũn bắt đầu cất giọng yếu ớt, mở đôi mắt còn đang ngái ngủ để mặc cho Dương Thần vờn mình thành đủ các tư thế.

Nếu là những cô gái bình thường gặp những tư thế đáng xấu hổ đó có thể sẽ cự tuyệt, nhưng với An Tâm thì không hề có ranh giới nào cả, điều này làm cho Dương Thần mỗi lần cười lên linh vật này đều vô cùng thỏa mãn. Hắn cho rằng An Tâm lẽ đương nhiên sẽ không thoải mái như vậy với bất kỳ ai, hoặc không thì cũng không có kẻ nào tranh cướp được với hắn.

Chỉ đến khi làm toàn thân An Tâm mềm nhũn ra thực sự không thể chịu đựng được thêm nữa, Dương Thần mới đắc ý đi ra khỏi phòng nghỉ.

Tìm được Viên Dã cũng ngày ngày không có việc gì, Dương Thần cả ngày ở công ty chơi điện tử từ sáng đến tối cũng nhớ ra buổi tối còn có việc. Từ chỗ Vương Khiết hắn biết địa điểm cụ thể buổi tối ở lầu Bích Vân, cũng chính là tòa nhà của cha An Tâm, Dương Thần bèn hỏi An Tâm liệu có cùng đi không.

An Tâm vừa nghe nói Lâm Nhược Khê cũng sẽ tham dự mặt lập tức trắng bệch, vội vàng lắc đầu kiên quyết không đi.

Dương Thần cười khỏ, tuy rằng Lâm Nhược Khê tuân theo ước định của hai người không từ chối tiếp xúc với An Tâm, nhưng dường như chính An Tâm lại từ chối tiếp xúc với Lâm Nhược Khê, chỉ trừ khi Nhược Khê cố tình.

Đi cùng hai người cấp dưới đến lầu Bích Vân, để thể hiện tầm quan trọng, hắn còn cô ý dùng xe Lincoln loại dài chuyên tiếp đãi khách của công ty.

Tới lầu Bích Vân thì cũng đã vào đêm.

Không còn nghi ngờ gì, buổi tối nay đáng được cả nước chú ý và thậm chí thu hút được sự quan tâm của truyền thông. Bởi vì Christine – ngôi sao thế giới cùng rất nhiều nhạc sỹ, nghệ sỹ nổi danh đều có trong danh sách khách mời ngày hôm nay, hơn nữa tin tức Christine đã chiến thắng thiên hậu Hàn Quốc Yeon-hee Lee ở giải Grammy truyền đi đã làm rất nhiều người đều ngửi thấy có mùi thuốc súng.

Ánh đèn rực rỡ, muôn màu sắc rực rỡ xung quanh lầu Bích Vân, vây đầy xung quanh đó là cảnh vệ và các nhân viên bảo vệ. Bên ngoài là vô số phóng

viên và những fan cuồng, quá khích đang không ngừng ấn đèn flash.

Đương nhiên, điều quan trọng không thể bỏ qua là các fanclub của các ngôi sao, trong đó nhiều nhất là fan của hai vị thiên hậu Christine và Yeon-hee Lee, vô số các loại bảng biểu khung ảnh và biểu ngữ làm bằng đèn LED thu hút ánh nhìn, các tấm bảng được giơ cao, các fan cuồng ở đây làm mùa xuân ở Trung Hải lập tức đổi sang mùa hạ.

Dương Thần cảm thấy khó chịu với ánh đèn flash, bước xuống từ xe Lincoln liền lập tức dắt Triệu, Vương hai người đó vào trong sảnh tòa nhà, được sự chỉ dẫn của nhân viên ở đó tiến thẳng vào đại sảnh diễn ra bữa tiệc.

- Sao tôi cảm thấy mình như ngôi sao vậy.

Triệu Đằng ở đằng sau cảm thán.

- Cảm giác thế nào?

Dương Thần cười quay đầu lại hỏi.

Triệu Đằng lắc đầu:

- Không tốt, tôi lại càng không hiểu vì sao có nhiều người muốn nổi tiếng như vậy.

Vương Khiết ở bên cạnh gật đầu đồng ý.

Lúc ba người nói chuyện, trong sảnh không ít người đã đi lên đón, những người này ăn mặc khác nhau nhưng đều là có chung phần kiêu ngạo, là những nhà phê bình, những vị khách quý của Ngôi sao Ngọc Lôi mời đến.

Dương Thần cũng chẳng mấy quen biết gì những người này, còn Triệu Đằng và Vương Khiết hai người phụ trách làm nhiệm vụ mời khách nên cũng có chút quen biết với những người này bèn tiến lên nói chuyện hàn huyên với họ.

Đến lúc hỏi Dương Thần là ai, Triệu Đằng trình trọng giới thiệu đó chính là giám đốc công ty giải trí Ngọc Lôi, cũng chính là sếp của y.

Lúc này gần như tất cả giới nghệ sỹ ít nhiều đều tỏ ra kinh ngạc. Phải biết rằng phước trang của Dương Thần không khác gì người qua đường, nhìn dáng điệu không có chút nào giống giới thời thượng, cái bộ dạng ấy cho dù có là thành phần trí thức thì cũng có phần gượng ép.

Tuy nhiên những người này đều là những nhân vật đã thành tinh, lập tức tiến đến nói với Dương Thần vài câu xã giao, dù sao nếu đặt vào thời cổ đại thì Dương Thần cũng được coi là “kim chủ”, còn bọn họ có nổi đình nổi đám thế nào đi chăng nữa chẳng qua cũng chỉ là “nghệ nhân dân gian” mà thôi.

Dương Thần trong lòng có chán nản nhưng chỉ có thể bắt đầu chuyện trò như những người bạn cũ câu không có câu mò mẫm.

Rốt cuộc hơn mười phút sau, ngoài ban công của đại sảnh lại truyền tới những tiếng kêu hét chói tai, trong đó có những tiếng kêu nhưc óc nhất lại chính là gọi một cái tên:

- Yeon-hee Lee chúng tôi yêu cô.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 462

Hóa Thân Gấu Mèo

Sự xuất hiện của Liễu Hiên Nghi như mang đến ngòi nổ đầu tiên cho bữa tiệc tối nay. Tiếng tách liên hồi của máy ảnh làm cho cả tòa nhà Bích Vân đều như đang rung lên.

Bước xuống từ chiếc BMW 747, Yeon-hee Lee giống như một công chúa thời trung cổ ở Châu Âu. Khoác trên mình chiếc váy dài màu hoa hồng nhạt, những nụ hoa hồng dày đặc được những người thợ thủ công làm bằng tay đầy tinh xảo.

Có thể nói không chút khoa trương rằng thiết kế phức tạp này có giá trị không thua gì việc dùng pha lê để điểm xuyết.

Dương Thần nhìn khắp lượt khẽ cười đi vào tòa nhà, còn chào hỏi những cô nàng hâm mộ đang ào lên như sóng ở bên ngoài, trong bụng thầm nghĩ làm ngôi sao cũng không dễ dàng. Vốn dĩ sinh ra đã phải diễn như vậy, ai nhìn thấy cũng giống như một cô tiểu thư nổi tiếng cung cách khiêm nhường lễ độ, đâu có giống như cái dáng vẻ hôm qua còn khóc lóc om sòm ở văn phòng của mình đòi cái mác đại minh tinh nữa đâu.

Lúc Yeon-hee Lee bước vào đại sảnh, trên mặt vẫn hiện nguyên nụ cười, nét kiêu ngạo vẫn mang vẻ cao quý, rất nhiều nhạc sỹ và nhà sản xuất âm nhạc đã từng hợp tác với cô đều bước lên trước chào hỏi.

Lúc đến bên Dương Thần, Yeon-hee Lee ngoại trừ ánh mắt hơi mất tự nhiên, nét mặt không hiện ra nét gì khác thường, thậm chí cô còn giơ bàn tay nỡn nà về phía hắn:

- Giám đốc Dương, lại gặp anh rồi. Tối qua cảm xúc của tôi không được tốt, mong anh bỏ quá cho.

Lúc này Yeon-hee Lee nói tiếng Hàn, Dương Thần cũng có chút sững sốt nhưng trong lòng cũng cười lạnh, cô nàng này rõ ràng nhìn thấy bên cạnh mình không có phiên dịch nên định làm khó mình đây.

Một vài khách khứa ở xung quanh hai người cũng cảm thấy có điều khác thường, tò mò xem vị chủ nhân Dương Thần này sẽ phản ứng như thế nào.

- Tiểu thư Yeon tiếng Trung nói rất tốt, tôi rất ngưỡng mộ những người Hàn Quốc biết nói tiếng Trung, nhưng hình như tiếng Hàn này nói không được chuẩn lắm thì phải, xem ra lúc đi học cũng không được chăm chỉ lắm.

Dương Thần đáp lại đơn giản bằng thứ tiếng Hàn chuẩn xác.

Dương Thần vừa nói xong, ánh mắt Yeon-hee Lee hiện rõ nét kinh ngạc vì trình độ tiếng Hàn của Dương Thần rõ ràng còn tốt hơn bản thân cô là người Hàn Quốc rất nhiều, giống như người lớn lên ở Hàn Quốc từ nhỏ.

Không đợi Yeon-hee Lee trả lời, Dương Thần lại dùng một thứ ngoại ngữ khác, nói huyền thuyên một lúc với Yeon-hee Lee rồi quay đi khẽ cười.

Yeon-hee Lee ngẩn người, cô hoàn toàn không hiểu Dương Thần nói gì, hình như tiếng Pháp, mà có vẻ lại như tiếng Đức, lại giống như tiếng Ý, tiếng Hungary... Yeon-hee Lee nổi tiếng từ năm mười mấy tuổi, ngoài tiếng Hàn, tiếng Trung và tiếng Anh ra thì những ngoại ngữ khác đều không biết.

Vì vậy, trong lúc trong lòng còn đang cáu giận, chỉ có thể nhìn thái độ của Dương Thần mà đoán ra hắn đang nói những lời khách khí nên chỉ đành thuận miệng nói ra một câu tiếng Trung: “Cảm ơn”

Lúc này, một nhạc sỹ Đài Loan ở bên cạnh cũng bật cười một tiếng.

Yeon-hee Lee sững sốt, như ý thức được mình dường như đã hiểu sai ý lại nhìn Dương Thần đang có phần chằm chọc nhìn cô lắc lắc đầu rồi quay người đi mất.

- Giám đốc Dương nói gì?

Một người khác nghe thấy đoạn đối thoại này hỏi vị nhạc sỹ người Đài Loan.

Vị nhạc sỹ người Đài Loan nhìn Yeon-hee Lee như trêu chọc:

- Tôi học đại học ở Thụy Điển, vừa rồi giám đốc Dương nói tiếng đó hẳn là tiếng Na Uy rồi, bởi vì ngôn ngữ của Thụy Điển, Đan Mạch, Na Uy khá giống nhau. Đại khái tôi nghe có thể hiểu được, anh ấy nói...chỉ có ý là hỏi thăm tất cả nữ nhân nhà đối phương...he he, đại khái chỉ có vậy thôi...Thế nhưng Liễu tiểu thư của chúng ta cũng rất độ lượng, dù giám đốc Dương có nói vậy cô cũng chỉ cảm ơn, đúng là làm tôi cảm thấy tự hổ thẹn.

Lời giải thích của vị nhạc sỹ này ngay lập tức làm cho những người quanh đó không nhịn được cười, bọn họ cũng biết rõ rắc rối này chính là do thiên hậu Yeon-hee Lee tự chuốc lấy.

Gương mặt xinh đẹp của Yeon-hee Lee lập tức nóng bừng, mặc dù cô rất có danh tiếng trong làng nhạc nhưng vị nhạc sỹ này đều là tiền bối, mặc dù là chỉ đứng sau cánh gà, nhưng cũng có ảnh hưởng rất lớn. Hơn nữa đây là Hoa Hạ chứ ko phải Hàn Quốc, cũng không phải chỗ cô có thể tùy ý cãi cò.

Yeon-hee Lee từ lúc đó trở đi như người câm điếc, làm ra vẻ như không có chuyện gì, quay đầu đi trò chuyện cùng vài người quen thuộc trong lòng vẫn không nguôi bức dọc, sớm muộn gì cũng phải làm cho gã họ Dương kia phải chịu nhục nhã.

Dương Thần vốn dĩ không để tâm đến cô nàng Yeon-hee Lee kia, những cô gái kiêu như vậy hắn ta đã gặp quá nhiều rồi. Trong mắt hắn, cô chỉ giống một con nhóc không hiểu chuyện. Nếu như là trước kia không khổng chế được cảm xúc của mình thì hẳn có lẽ đã một tát cho cô nàng ngất đi rồi quẳng ra ngoài, thế nhưng thời đó đã qua rồi. Hiện giờ đúng là bản thân cũng đã già, giống như một ông lão uống trà huyết sáo, nhìn sự việc đều rất nhẹ

nhàng.

Ngay trước khi bắt đầu bữa tiệc chỉ khoảng 10 phút, từ bên ngoài lại truyền vào tiếng động huyền ảo, tiếng còi nối tiếp tiếng gầm rú của động cơ chiếc xe thể thao hạng sang.

Trong ánh mắt hưng phấn của tất cả mọi người và đám phóng viên có mặt, một chiếc Porsche 911 GT3 đen tuyền bằng một động tác vẩy đuôi đầy kiêu hãnh tiến đến đường cái ngoài lầu Bích Vân và dừng yên vị ở một vị trí trong bãi đỗ xe.

Tiếng hô liên tục dậy lên, kỹ thuật đua xe tài tình như vậy chỉ có thể nhìn thấy trên phim.

Càng làm cho mọi người khó có thể kìm chế được hơn nữa chính là cô gái bước xuống từ trên xe.

Dáng vẻ kiều diễm với mái tóc vàng khoác trên mình bộ đồ da màu đỏ bó sát, dáng vẻ có phần khoa trương không làm mất đi vẻ đẹp của những đường cong làm cho huyết mạch của những người ở đó như sục sôi, gương mặt xinh đẹp hoàn hảo đeo cặp kính râm màu trà, chỉ dáng đứng đơn giản như vậy đã làm cho bao người có mặt nảy sinh nhiều suy nghĩ đáng hồ thẹn.

- Trời ạ! Là Christine?

Dường như sau khi người đầu tiên có mặt nhận ra người mới đến là ai, tất cả mọi người đều có phản ứng dây chuyền như hét to. So với sự kích động của mọi người khi Yeon-hee Lee xuất hiện trước đó thì sự xuất hiện của Christine làm cho lầu Bích Vân hoàn toàn không thể khống chế được.

Christine vẫn chưa thỏa mãn, cô nhoẻn miệng cười kéo khóa cởi bỏ bộ đồ da bên ngoài để lộ ra bộ váy dạ hội màu đen nam đá quý mặc bên trong.

Bộ váy dạ hội để lộ bờ vai trần làm lộ ra đẳng cấp của một ngôi sao quốc tế của vị nữ thần này, Christine dỡ bỏ cặp kính hôn gió đám đông đang vây quanh, nói bằng tiếng Anh:

- Cảm ơn tình cảm nhiệt tình của mọi người, phần biểu diễn vừa rồi giống như món quà gửi tặng tất cả các bạn, tôi yêu đất nước này.

Kết thúc câu nói này của cô, một số fan hâm mộ xúc động đến nổi ngất đi.

Các nhân viên bảo vệ bên ngoài tòa nhà ra sức hộ tống mới ngăn được những fan quá khích xông vào trong tòa nhà.

Tất cả khách khứa có mặt trong đại sảnh đều không ngừng ca tụng sức hấp dẫn của đương kim thiên hậu hàng đầu này, chỉ đơn giản là cái kỹ thuật lái xe cũng không phải là những ngôi sao nữ thường có thể làm được. Trong mắt bọn họ thì người phụ nữ này không chỉ là ngôi sao thuần túy, nói từ một ý nghĩa nào đó thì cô có thể đại diện cho cả một thời đại.

Yeon-hee Lee trong tay cầm ly cocktail của người phục vụ đem tới, các đốt ngón tay như trắng ra, đã rất nhiều lần cô nghĩ vì bản thân mình là người Hàn Quốc, người Châu Á nên mới thua Christine ở giải Grammy, nhưng hôm nay, trong khoảnh khắc nhìn thấy Christine như vậy cô lại cảm thấy có

một cảm giác bất lực vô cùng lớn.

Chính mình không thắng được cô ra, đây chính là nỗi hận của Yeon-hee Lee, cũng là kết luận đầy bất lực của cô.

Christine xuất hiện điểm lẹ thu hút mọi ánh nhìn của tất cả những người có mặt bấy giờ, nhưng Christine lại như không để ý gì cứ tiến thẳng lên phía trước, muồn tự mình bắt tay với những nhà soạn nhạc và những người có vai vế trong xã hội. Trước ánh mắt tò mò và mệt mỏi của những nghệ sỹ và những người có mặt khi đó, Christine cứ tiến thẳng đến một góc.

Dương Thần bất đắc dĩ sờ trán, cô gái này đúng là không lúc nào làm mình bớt lo lắng, chỉ cần vờ như không quen biết mình là xong, không lẽ cô nàng này lại thích để mình đứng ở đầu sóng ngọn gió thế hay sao?

Christine đi đến trước mặt Dương Thần, giành lấy ly rượu trong tay Dương Thần đưa lên miệng uống một ngụm, với giọng điệu của người bạn cũ chủ động cười hỏi:

- Thế nào, ở đây không có phóng viên, tôi sẽ không để anh mang tiếng xấu, chỉ là tôi có quen biết với anh nên chào hỏi anh trước.

- Có tiếng xấu, tôi cũng sẽ bóp chết nó, nhưng chẳng lẽ cứ phải để cho tất cả mọi người ở đây đều phải nhìn hai chúng ta sao?

- Tôi không như vậy làm sao có thể giữ cho trái tim trẻ trung mãi được chứ?

Christine nói như không:

- Lẽ nào giống như những lão già khác, cứ phải trầm trầm mặc mặc mới được?

- Cái gì mà những lão già khác, cô cũng không còn nhỏ đâu.

Dương Thần bĩu môi nói.

Christine lườm hắt một chút rồi không để ý đến hắt nữa đi đến chỗ khác nói chuyện với vài người có quen biết.

Tuy nhiên dù có vậy Dương Thần vẫn bị rất nhiều người ở đây dò xét, bọn họ không cho rằng người đàn ông đầu tiên mà Christine coi trọng lại chỉ là giám đốc của một công ty giải trí. Hơn nữa dáng bộ của Dương Thần quá mức bình thản cứ như là đã quen biết Christine mười mấy năm rồi. Phải biết rằng bất cứ người đàn ông nào trước mặt nữ thần này đều có cảm giác căng thẳng, áp lực, lo sợ bản thân mình có những biểu hiện không được tốt đẹp.

Ngay tại thời điểm bữa tiệc sắp bắt đầu, một bóng dáng nhẹ nhàng u tĩnh đi từ sau cánh cửa theo một hành lang dài tiến vào hội trường, những nơi người này đi qua các quan khách đều hơi có phần thất thần.

Đó là một cô gái mặc trang phục công sở đơn giản, không trang điểm cầu kỳ, không mang bất kỳ đồ trang sức nào, thậm chí gương mặt có đôi nét tiêu tụy như thê vừa tan làm chưa được bao lâu, có phần mệt mỏi đã vội vã đến tham gia tụ hội ở nơi khá nhiều nhân vật tiếng tăm này.

Thế nhưng chính là một cô gái như vậy đã làm cho tất cả khách khứa cả

nam lẫn nữ đều không thể rời mắt theo mỗi bước đi của cô ta. Giống như một cánh mai trắng nở rộ trong gió đông, đứng yên lặng trong góc tường, phát ra hương thơm nhẹ nhàng làm cho người ta thấy thoải mái.

Cô gái cũng không để ý ánh mắt ngạc nhiên tò mò xen lẫn than phục của mọi người, giống như đang tìm kiếm điều gì đó cô bước thẳng đến một góc phòng.

Người phụ nữ này chính là Lâm Nhược Khê mới xử lý xong cả tá công việc liên vội vội vàng vàng đến đây, còn hướng mà Lâm Nhược Khê đi tới cũng chính là chỗ Dương Thần đang đứng đó.

Dương Thần không biết bà xã muốn nói chuyện gì với mình nhưng hẳn biết qua đêm nay chắc chắn mình sẽ nổi tiếng. Bởi vì Christine vừa mới tìm đến mình, Lâm Nhược Khê lại cũng tìm đến mình đầu tiên. Phải biết rằng những người có mặt đều dùng ánh mắt như đang xem gấu trúc để nhìn hắn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 463

Đẳng Cấp Của Thiên Hậu

Đi đến trước mặt Dương Thần, ánh mắt của Lâm Nhược Khê có phần phức tạp, do dự dừng lại một lát, khôn mặt trong treo lạnh lùng hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Dương Thần nhìn thấy vậy cũng thấy buồn bực, có chuyện gì mà lại không nói thẳng ra, biểu hiện này lẽ ra không nên có ở người phụ nữ mạnh mẽ linh hoạt sắc bén này.

- Ngoan nào, mọi người đều đang nhìn kìa, có gì nói mau đi.

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê chẳng buồn quan tâm đến những người khác đang nhìn mình, thờ dài nói:

- Có phải là anh lại đắc tội với ai rồi không?

- Nói vậy là ý gì đây? Chẳng lẽ em còn không biết tính cách chồng mình hay sao? Không ai động đến anh thì anh động đến người ta làm gì, còn nếu ai động chạm đến anh thì... căn bản là họ không có cơ hội để chạm đến anh một lần nữa. Dương Thần xoa xoa tay.

Lâm Nhược Khê nhú mi.

- Nếu không phải thì cũng may, nhưng Nghiêm Bất Học của Nghiêm gia là như thế nào?

Dương Thần sững sốt, Nghiêm gia, Nghiêm Bất Học? Rốt cuộc lại là từ đâu ra thế

- Anh không biết Nghiêm gia với Nghiêm Bất Học nào cả.

Dương Thần cười nói:

- Bọn họ rất lợi hại sao? Bọn họ tìm anh à?

Lâm Nhược Khê nhìn vẻ mặt Dương Thần không có vẻ gì là nói dối cả, lại có chút lo lắng liền nói:

- Anh không biết thật sao? Nghiêm gia là một trong những gia tộc lớn nhất trong tứ đại gia tộc ở Yến Kinh, còn mạnh hơn cả Thái gia, hơn nữa gia chủ Nghiêm gia là Nghiêm Thanh Thiên vừa mới đánh bại Dương Phá Quân nhà anh để ngồi lên vị trí Phó chủ tịch Quân ủy. Ông ta là chủ tịch Quân ủy đầu tiên phi chính Đảng từ khi nước cộng hòa thành lập tới nay.

Dương Thần nghe Lâm Nhược Khê nói một hơi dài có phần mơ hồ, nhưng có tin tức khiến hấn bất ngờ - Dương Phá Quân, thất thế trong cuộc tổng tuyển cử?

Dương Thần chưa hề nghe nói đến tin tức này, mà cũng là hấn không hề quan tâm, về phần Quách Tuyết Hoa có biết hay không Dương Thần cũng

không dám chắc.

Dường như Dương Phá Quân người này không có chút thiện cảm nào với mình, cảm giác này rất kỳ lạ, nhưng Dương Thần không thấy có gì là không tốt cả.

- Xem ra anh thực sự không biết gì cả.

Lâm Nhược Khê buồn rầu lắc đầu.

- Mới hôm trước, tuyên cử hội đồng nhân dân đã công bố kết quả, Nghiêm Thanh Thiên đắc cử, vào danh sách ủy viên thường vụ. Rất nhiều người đều cảm thấy khá đường đột, nhưng thực lực của Nghiêm gia vài năm gần đây đúng là không thể xem nhẹ, cho nên cũng không ai có dị nghị gì.

Dương Thần tươi cười:

- Anh cũng chẳng rành rọt gì về thế lực của Yến Kinh hoặc các gia tộc ở Hoa Hạ. Theo như em nói thì Nghiêm gia lúc này quan lộ hành thông, nên bận rộn xây dựng hình tượng, người nhà họ Nghiêm tìm anh có việc gì?

Lâm Nhược Khê nói:

- Nghiêm gia có hai nhân vật rất lợi hại, một người là gia chủ Nghiêm Thái Thiên người đánh bại Dương Phá Quân để đứng đầu trong cuộc tuyên cử để thượng vị, ông ta hơn 60 lại chưa từng cầm quân, chỉ có quân hàm, nhưng ông ta thành công rồi, dựa vào những thành tựu của Nghiêm gia trong công lĩnh vực quốc phòng, quân sự, còn có những cống hiến to lớn cho khoa học hành không, công trình sinh hóa.

Người còn lại là Nghiêm Bất Vấn, là cháu đích tôn của Nghiêm Thanh Thiên. Gã cùng Lý Độn của Lý gia ở Yến Kinh được gọi là “song vương Yến Kinh”, là một thiên tài nghiên cứu khoa học. Nghiêm gia chủ yếu nghiên cứu khoa học và các công trình sinh hóa quân sự của Hoa Hạ từ khi khai quốc đến nay, chính là chỉ dựa vào sự chuyên giao thành công của hai ông cháu nhà họ Nghiêm. So với ông nội gã thì Nghiêm Bất Vấn còn kiến thụ hơn trong việc nghiên cứu khoa học, tính cách của con người này cũng rất kỳ lạ, trước nay chưa hề lĩnh giải thưởng, chỉ chuyên tâm vào công việc của mình, gã đã hai lần liên tục cự tuyệt giải Nobel, đến giải thưởng của Hoa Hạ gã cũng không nhận.

- Là gã lười dười ồ, những quái nhân nghiên cứu khoa học đều như vậy.

Dương Thần nghe có vẻ hấp dẫn mới hỏi:

- Nói như vậy, cái gã Nghiêm Bất Học kia có phải là anh hay em của Nghiêm Bất Vấn?

- Là em.

Lâm Nhược Khê nói:

- Nghiêm Bất Học hoàn toàn đối lập với anh gã, rất thích gây chuyện thị phi, không học vấn không nghề nghiệp lại rất ương ngạnh. Tuy nhiên trước kia chỉ vênh vang tại Yến Kinh, lần này lại đến tận Trung Hải, em mới được biết gã đó như vậy.

Dương Thần nghiêm mặt:

- Gã gây chuyện với em rồi?

Lâm Nhược Khê lắc đầu

- Không có, chỉ là gã liên tục sai thủ hạ liên lạc với em, nói là anh không tôn trọng gã, muốn em phải khai trừ anh.

- Anh còn chẳng biết có gã nào như vậy, sao mà không tôn trọng chứ?

Dương Thần dờ khóc dờ cười.

Lâm Nhược Khê hướng về phía Christine đang nói chuyện với mấy người nhạc sỹ cách đó không xa:

- Là vì Christine, Nghiêm Bất Học dường như rất si mê Christine, lần này biết cô ấy đến Hoa Hạ liền cố tình đến Trung Hải, muốn hẹn riêng với cô ấy nhưng có vẻ bị anh cự tuyệt nên tìm đến em.

Dương Thần giật mình ngay lập tức nghĩ ra mấu chốt vấn đề là Christine đang làm bậy.

- Hình như mấy người đang nói đến tôi thì phải?

Bỗng nhiên Christine xuất hiện bên cạnh hai người không biết từ lúc nào.

Lâm Nhược Khê bỗng trầm xuống cố ý để Dương Thần tự nói.

Dương Thần bất đắc dĩ cười cười, hẳn biết rõ Christine đã nghe thấy hai người nói chuyện, tính lực của cô ta chắc chắn không bị ảnh hưởng bởi những tạp âm trong bữa tiệc.

- Rốt cuộc Nghiêm Bất Học đã xảy ra chuyện gì?

Dương Thần hỏi.

Christine cười khanh khách:

- Có một gã chẳng quen biết hẹn tôi mà tôi không muốn gặp. Nhưng dù sao tôi ở Hoa Hạ có một thân một mình, không thể tùy tiện đắc tội được, thế nên nguyên nhân không muốn gặp chỉ là Giám đốc Dương không cho gặp, đơn giản có thể thôi.

Dương Thần trừng mắt nhìn người phụ nữ này, hẳn biết tất cả là do Christine gây nên, rốt cuộc mình lại là người bị chỉ trích.

Ngẫm nghĩ một lúc Dương Thần hỏi Lâm Nhược Khê:

- Tình huống hiện tại là như thế nào?

- Em không biết, Nghiêm Bất Học liên hệ nhưng em chưa trả lời luôn, em nghĩ gã sớm muộn gì cũng lại tìm đến thôi. Thế lực của Nghiêm gia không hề đơn giản, so với bọn họ chúng ta chỉ là những thương nhân đơn độc.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói.

Dương Thần biết được Lâm Nhược Khê có phần bức dọc, dù sao thì quan to ức hiếp thương nhân cũng không phải là việc mới ngày một ngày hai.

- Người ta cũng chưa đến, chúng ta hãy làm những việc trước mắt đã, mọi người đã đến đông đủ rồi, bắt đầu tiệc thôi.

Dương Thần thản nhiên nói.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu liền đi đến thông báo cho Ngô Nguyệt chỉ

đạo nhân viên làm những công việc có liên quan, chính thức bắt đầu bữa tiệc.

Không bao lâu sau, hội trường trở nên yên tĩnh, mặc dù Dương Thần là giám đốc công ty nhưng trong những trường hợp như vậy vẫn là Lâm Nhược Khê tiến lên mở màn.

Đến giờ phút này ở đây tuyệt đại đa số khách mời đều biết vị mỹ nữ thần bí kia chính là Chủ tịch công ty quốc tế Ngọc Lô, không ít người đều kinh ngạc, nhìn thế nào đi nữa thì Lâm Nhược Khê cũng còn quá trẻ, hơn nữa với khí chất như vậy, có làm người mẫu thì cũng quá hoàn hảo, nếu nói là kiêu thương nhân lừa gạt thì đúng là không thể tưởng tượng được.

Một trong những vị khách là Yeon-hee Lee thấy ánh mắt của toàn bộ những người có mặt đều hướng về Christine và Lâm Nhược Khê thì không khỏi cảm thấy một sự sỉ nhục ghê gớm.

Từ trước đến nay đều là tâm đắc, bỗng nhiên trong một tối bị một gã đàn ông sỉ nhục lại bị thua kém hai người phụ nữ khiến bản thân bị lạnh nhạt làm cho Yeon-hee Lee cảm thấy vô cùng đau đớn, nếu như không có lí trí thì chắc cô đã sớm giận dữ bỏ đi rồi.

Lâm Nhược Khê mới nói vài câu đã kết thúc diễn văn khai mạc, kì thực đối với cô mà nói chẳng qua cũng chỉ là hình thức, sớm kết thúc chút nào để về nghỉ ngơi hoặc tập trung vào những công việc khác còn quan trọng hơn.

Đi xuống dưới đài sau, Lâm Nhược Khê bèn ngồi vào bàn nơi Dương Thần và Christine đang ngồi, ngồi xuống bên phải Dương Thần.

Đây là bàn trung tâm khách quý, đều là những nhân vật quan trọng trong hoạt động lần này của Ngôi sao Ngọc Lô, ngoại trừ Dương Thần và Lâm Nhược Khê là đại diện cho phía công ty ra thì những người khác đều là những nhân vật cực hot trong làng nhạc hoặc trong giới nghệ thuật.

Yeon-hee Lee cũng được sắp xếp ở bàn này, nhưng trong mắt những người khác có vẻ như địa vị của cô không xứng tầm cho lắm làm cho Yeon-hee Lee như ngồi trên đống lửa, bởi vì cô phải ngồi đối diện với đôi trai gái mà cô không hề muốn nhìn mặt trong khi lại phải tỏ ra như không hề có chuyện gì.

Tại bàn này coi như là những người đi đầu trong ngành, cùng nhau dùng bữa, tự nhiên không tránh khỏi việc học hỏi văn vẻ đôi chút, bàn bạc gì không phải sáng tác âm nhạc thì cũng là biểu diễn ca kịch, hoặc không thì cũng là về những tác phẩm xa xỉ của các thương hiệu quốc tế, các xu thế thịnh hành về trang phục mùa xuân...

Dương Thần phần lớn không hiểu được những thứ này, cũng chẳng buồn để ý tới nên đầy bàn những món ngon vật lạ đều có hẳn là người mở màn.

Nhìn Dương Thần từng ngậm từng ngậm lớn nuốt bả ngư, lại húp canh súp sọt, Lâm Nhược Khê cảm thấy đau đầu, giơ tay nhéo vào đùi Dương Thần hẳn mới chịu kiềm chế lại phần nào.

Yeon-hee Lee cùng mấy lão làng trong làng nhạc đàm đạo mấy vấn đề cao xa, vẻ mặt kiêu ngạo cao quý, thỉnh thoảng khẽ tươi cười làm cho mấy người ở đó rất hài lòng đến nỗi chẳng buồn bận tâm đến tướng ăn khó coi của Dương Thần.

Khi bàn đến đề tài quen thuộc, một nhạc sỹ bỗng nhiên bỗng nhiên nhìn thấy chiếc túi xách đặt bên cạnh Yeon-hee Lee nghi ngờ hỏi:

- Yeon tiểu thư, chiếc túi này của cô có phải là túi Birkin của Hermes chẳng?

Yeon-hee Lee trong lòng mừng thầm, cô cố tình mang theo chiếc túi này và đặt ở một chỗ dễ nhìn trên bàn chính là để thu hút sự chú ý, đến bây giờ cũng có người nhắc đến thì tự nhiên cảm thấy rất đắc ý.

Tuy nhiên Yeon-hee Lee cũng không vội vã biểu hiện thái độ mà chỉ nói ngắn gọn:

- Đúng vậy, năm ngoái làm người đại diện cho nhãn hàng này nên được tặng.

- Yeon tiểu thư nhân khí quả thực không tầm thường, Hermes bình thường rất ít khi tìm những ngôi sao Châu Á làm người đại diện, xem ra chính là xem trọng tầm ảnh hưởng của Yeon tiểu thư ở Châu Á.

Vị nhạc sỹ già nói.

Yeon-hee Lee ngại ngùng lắc đầu:

- Chỉ có thể nói là may mắn thôi.

- Đây cũng không thể nói là do may mắn, Yeon tiểu thư quá khiêm nhường rồi. Hermes từ khi sáng lập đến nay liền có quyền lựa chọn ưu tiên thuộc da, những sản phẩm của họ làm ra đều không tầm thường, nói đến túi Birkin của Hermes hẳn là chia ra làm rất nhiều loại da, chiếc túi này của Yeon tiểu thư là loại da gì?

Yeon-hee Lee trong lòng thầm nghĩ coi hư người cũng có hiểu biết đấy, miệng cô khẽ cười:

- Là da cá sấu.

Vị nhạc sỹ già sùng sốt cười:

- Thật là hiếm thấy, túi của Hermes muốn mua cũng chưa chắc đã có hàng, da cá sấu nghe nói là loại cao cấp nhất, đừng nói đến mấy chục ngàn một chiếc mà còn phải xếp hàng để đợi nữa. Nghe nói một số hoàng thân quốc thích Châu Âu còn hải xếp hàng chờ, lão nhân ta sống mấy thập niên còn chưa được nhìn thấy, Yeon tiểu thư thật khiến ta mở rộng tầm mắt.

Yeon-hee Lee lập tức cảm thấy giá trị của mình đã trở lại, liên tục lắc đầu nói “Không dám”, lại đột nhiên nói với Christine đang ngồi ở đầu kia:

- Đây có lẽ chẳng đáng gì cả, Christine danh tiếng còn hơn tôi nhiều, tôi chỉ có mỗi chiếc này, cô ấy chắc chắn là có rất nhiều.

Lời này vừa nói ra những người ngồi tại bàn đó đều không phải ngốc, lập tức liền nghe ra là Yeon-hee Lee cố tình tìm điểm yếu của Christine.

Phải biết rằng túi Birkin của Hermes không phải có tiền là có thể mua được, kể cả da dê thông thường, da trâu cũng không nhiều lắm, da cá sấu thì cực ít, bởi vì những nguyên liệu quý hiếm đạt tiêu chuẩn không phải lúc nào cũng có, hơn nữa, những người có tiền trên thế giới, vương công quý tộc lại nhiều, sao có thể nói nhường là nhường cho người được.

Christine dù nói rằng đêm nay đã thượng đài diễn lệ như vậy nhưng ai cũng không dám nói cô có chiếc túi bạch kim da cá sấu quý giá như của Yeon-hee Lee đang mang như vậy bởi vì mọi người đều biết rằng Christine chưa hề làm đại diện cho Hermes nên chắc chắn sẽ không có tặng phẩm gì.

Dù rằng điều này có chút nhỏ nhen nhưng không nghi ngờ gì nó cũng làm cho Christine có hơi khó chịu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 464

Động Tác Rất Thành Thạo Mà

Christine không hề cảm thấy bất ngờ, cười tao nhã với những người ngồi cùng bàn rồi lại nói với Yeon-hee Lee:

- Tôi không có loại túi như của Yeon tiểu thư đây, Yeon tiểu thư đề cao tôi quá rồi, nhưng tôi mới phát hiện ra hình như chủ tịch Lâm của chúng ta cũng có thì phải.

Nói xong Christine hướng sang phía Lâm Nhượng Khê bên phía cạnh Dương Thần, cười nói:

- Cái túi kia của chủ tịch Lâm hình như cũng là Hermes thì phải.

Lâm Nhượng Khê chậm rãi nhấp một ngụm rượu vang, đang tự hỏi phải nên ứng phó như thế nào với sự tình này, bỗng nhiên bị Christine hỏi như vậy cũng hơi có chút mơ hồ nhưng ngay lập tức liền hiểu ra sự việc, cô khẽ gật đầu đáp:

- Ừ, đúng vậy.

Yeon-hee Lee ánh mắt lộ vẻ khinh thường, theo cách nhìn của cô ta, kể cả có là túi Hermes đi nữa thì khắp Trung Hải cũng không chắc tìm ra được một chiếc có cùng đẳng cấp với túi của mình.

Trong ánh mắt tò mò của những người ngồi đó, Lâm Nhượng Khê thân nhiên nhặt lấy chiếc túi trắng của mình đang để dưới đất.

Tất cả mọi người có mặt đều thổn thức, chiếc túi Hermes lại có thể tùy tiện để dưới đất thì chắc cũng chẳng phải hàng xa xỉ gì, cũng không biết vì sao Christine lại chỉ Lâm Nhượng Khê lôi túi ra xem, như vậy chẳng phải là làm mất mặt chủ tịch hay sao?

Tuy nhiên, khi đặt chiếc túi lên bàn, một vài người ngồi gần đó có mắt nhìn liền ngay lập tức phát hiện ra chiếc túi này không hề tầm thường.

- Cái này...

Một nghệ nhân chế tác nổi tiếng ngạc nhiên thốt lên:

- Chỗ mở miệng túi này có phải kí hiệu chữ “V” ngược không?

- Hình như là...đúng rồi.

Một nhạc sỹ khác cũng nhìn thấy nét đặc biệt lên tiếng:

- Hình như tôi nhớ là kí hiệu này có ý nghĩa gì đặc biệt.

Nghệ nhân chế tác kia cười ha ha, không nói gì, chỉ có điều liếc nhìn Yeon-hee Lee vẻ châm chọc.

Yeon-hee Lee cảm thấy không thoải mái, trong mắt cô ta, cái túi xách trắng kia cũng không phải là loại thịnh hành, thậm chí kiểu dáng còn có phần hơi cũ, cái túi có thể tùy tiện để dưới đất thì làm sao có thể là thứ gì ghê gớm

chứ. Thế nhưng ánh mắt của những người khác lại như đang chờ đợi xem trò hay của cô nàng.

Christine thấy thời khắc cũng đã đến, khoe miệng nhếch lên vẻ xấu xa, ánh mắt biểu hiện vô tội nói:

- Túi Birkin của Hermes hi hữu nhất không phải là da cá sấu mà là loại da cá sấu hoang. Hơn nữa loại da cá sấu hoang tự nhiên lại vô cùng hiếm có, đó là loại rất khó bắt giết chứ không phải là loại cá sấu nuôi, ít nhiều gì nguồn cung cũng rất hạn chế, cho nên mỗi chiếc túi làm bằng da cá sấu tự nhiên đều có dấu hiệu chữ “V” ngược.

Lời giải thích này vừa nói ra, mọi người ở đây đều liên tục gật đầu, đây đều là những người trong giới thượng lưu đã lâu, cho dù chưa hề thấy nhưng cũng đã được nghe nói qua.

Yeon-hee Lee ngay lập tức vẻ mặt đỏ bừng, chỉ hận một nỗi không thể dõng dạc ngay được.

Lời nói của Christine như lưỡi dao sắc nhọn cứa vào tim cô.

Lâm Nhược Khê không ngờ Christine lại lấy chiếc túi của mình để chống chọi lại Yeon-hee Lee gay gắt như vậy. Với vai trò chủ nhân cô cảm thấy mất nhiều hơn được, dù sao cũng là quan hệ hợp tác thương gia và nghệ sỹ nhưng lại không có biện pháp xoay chuyển tình thế nên chỉ đành lấy lại chiếc túi đặt xuống đất.

- Chiếc túi này không phải của tôi mà là của bà nội tôi từng dùng đã để lại cho tôi, là một chiếc túi rất cũ rồi, chiếc túi của Yeon tiểu thư còn đẹp hơn nhiều.

Lâm Nhược Khê cười nhạt nói.

Lời này nghe ra không tồi, nhưng những người hiểu chuyện đều biết rất rõ Yeon-hee Lee chưa hề lấy lại được chút sĩ diện nào của mình.

Túi chế tác bằng loại da cá sấu quý hiếm, cho dù là vài thập niên trước đó đi nữa thì cũng là một vật phẩm kinh điển trong số những vật phẩm kinh điển, thậm chí còn có thể là loại độc nhất vô nhị trên thế giới bao gồm cả về giá trị, đừng nói vài trăm nghìn, kể cả vài triệu cũng không biết chừng.

Chiếc túi vô giá như vậy mà bị Lâm Nhược Khê tùy ý để dưới đất, lại so với việc Yeon-hee Lee để chiếc túi mấy chục ngàn lên bàn khoe khoang thì chính là một sự châm chọc vô cùng lớn.

So bì túi xách cũng chỉ là một đề tài trên bàn ăn, chẳng ai hứng thú nói mãi đến chuyện không đầu không cuối đó.

Cùng lúc mọi người bắt đầu tán gẫu những đề tài khác, Dương Thần từ đầu đến cuối chỉ lo ăn uống không hề nói lời nào, ngoại trừ một vài lần nâng chén với khách thì hình như hẳn cũng không hề quan hệ với ai.

Khi đề tài lại chuyển về Christine, một nhạc sỹ hỏi han:

- Cô Christine lần này đến tham dự cuộc tuyển chọn của Ngọc Lôi quốc tế hẳn là có quan hệ rất tốt với Chủ tịch Lâm đây?

Kỳ thực với vấn đề như vậy, đại đa số mọi người đều cảm thấy là như vậy. Thế nhưng Christine ngôi sao quốc tế bận rộn như vậy, ai đến Hoa Hạ làm bình phẩm làm gì, người có thể mời, được cũng chỉ có vị chủ tịch xinh đẹp khiêm nhường của Ngọc Lôi.

Kết quả, Christine lắc lắc đầu cười nói:

- Đây mới là lần thứ hai tôi gặp chủ tịch Lâm, sở dĩ tôi đến tham dự hoạt động lần này là bởi vì giám đốc Dương là bạn cũ của tôi, phải không giám đốc Dương thân mến?

Dương Thần liếc nhìn cô, thầm nghĩ nói thẳng “Đúng” chẳng phải là được rồi sao mà lại cứ phải lồi mình vào, chỉ đành nói:

- Trước kia ở Mỹ chúng tôi có thời gian qua lại, tuy nhiên cũng không quen biết lắm.

Lời này cũng chẳng ai tin. Không quen? Không quen đến giúp người làm gì?

Cách nhìn của đám người đối với Dương Thần cao lên vài phần, không nghĩ người đàn ông chỉ cầm đầu lo ăn uống từ đầu đến giờ đây mới là nhân vật chính.

Đúng lúc này, Lâm Nhượng Khê cũng nhíu đôi mày thanh tú, lấy một chiếc khăn ướt, giơ tay về phía Dương Thần, dịu dàng lau giúp hẩn khóe miệng còn dính dầu mỡ.

- Giống hệt như trẻ con vậy, ăn uống tử tế hơn không được sao?

Lâm Nhượng Khê trách móc.

Dương Thần mới đầu ngây ra một lúc, liền ngay lập tức mở miệng, nhẹ nhàng chỉ nói cho đủ cho Nhượng Khê nghe thấy:

- Động tác rất thành thực mà, trước giờ đâu thấy em luyện qua.

Lâm Nhượng Khê quát mắng nhìn hẩn, một chân nhấn tâm dẫm lên mũi chân Dương Thần dưới gầm bàn.

Dương Thần làm ra bộ dạng ăn đau, hẩn biết rõ, phụ nữ làm vậy đối với mình rõ là chỉ muốn nhìn thấy biểu hiện được giáo dục của người đàn ông, không phải sự thực là làm đau.

Hai người này làm một loạt tiểu xảo và biểu hiện, những người khác ngồi quanh đó tự nhiên cũng phát hiện ra vấn đề, có những việc dù là thấy rất tò mò nhưng cũng chỉ để trong lòng chứ không nói ra.

Dương Thần sở dĩ buồn bực là bởi vì hẩn không ngờ Lâm Nhượng Khê sẽ biểu hiện thân mật như vậy trong tình huống này, theo như quan hệ của hai người từ trước tới nay thì đây giống như truyện “Nghìn lẻ một đêm” vậy.

Nghĩ cho kĩ cũng chỉ có thể là vì, trong lòng Lâm Nhượng Khê chính là đã coi mình là chồng, đồng thời cũng là trong mắt cô ấy đã có mình. Đối với Nhượng Khê mà nói thì địa vị ở công ty, địa vị trong mắt người khác cũng không quan trọng bằng người đàn ông của mình.

Dương Thần trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào thế nhưng ở bên cạnh

Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy giật mình bất giác, hoặc cũng có thể đối với cô, tất cả những việc này không có gì đặc biệt, cô vốn dĩ vốn là người phụ nữ không quan tâm xem người khác suy nghĩ thế nào, cứ tự làm theo ý mình.

Bữa tiệc kết thúc ai nấy cũng đều vui vẻ, chỉ e rằng có Yeon-hee Lee miễn cưỡng cười nói đến lúc tan cuộc.

Khách khứa dần dần rời khỏi hội trường, bàn của Dương Thần rất tự nhiên rời đi sau cùng. Lúc cảm thấy thời khắc thích hợp, Dương Thần đứng dậy, lấy áo vest ở ghế, dùng mắt khề ra ám hiệu với Lâm Nhược Khê.

- Anh về cùng xe với em, còn xe Lincoln kia để đưa Triệu Đằng Vương Khiết về.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê không có ý kiến gì, không biết từ khi nào cũng không còn quá kiêng dè để cho người khác thấy mình và Dương Thần đi cùng nhau, thậm chí bản thân cô cũng cảm thấy kì lạ.

Christine có một đám người hộ tống rời đi, cũng là không cần Dương Thần phải lo lắng.

Lúc Dương Thần bắt tay với mấy người chuẩn bị rời đi bỗng một vật nhỏ lấp lánh từ trong túi áo vest trên tay hắt rơi ra.

Dương Thần vỗ vỗ trán, đồ vật này chính là sợi dây chuyền hình trăng lưỡi liềm làm bằng bạch kim mà Trịnh Tú tặng mình làm kỉ niệm. Bản thân mình vẫn làm theo lời cô bé luôn mang theo bên người, dù không đeo trên cổ thì cũng để trong túi áo, nhưng cũng đã rơi ra ngoài đến hai lần rồi.

Xoay người giơ tay nhặt chiếc dây lên, Dương Thần đang định bỏ vào túi áo, nhưng không ngờ lại nghe thấy tiếng Yeon-hee Lee đang định rời đi.

- Đây là...

Yeon-hee Lee dường như bắt gặp hình ảnh cực kỳ khoa trương, ánh mắt gắn chặt vào bàn tay Dương Thần đang nhặt dây chuyền, bước nhanh đến trước mặt Dương Thần, vội vã hỏi:

- Giám đốc Dương, có thể cho tôi xem sợi dây chuyền này một chút không?

Dương Thần cảm thấy kì lạ, cô ả này chẳng phải mới trước đó còn tỏ ra vẻ không nhìn mình, chẳng phải cũng định đi rồi sao, sao lại quay lại rồi, sợi dây chuyền mặt trăng lưỡi liềm trên tay mình rất đặc biệt sao?

- Đây là một món quà của một người rất quan trọng tặng tôi. Tôi không có ý định trưng ra cho tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Dương Thần không dễ dàng bỏ qua cho Yeon-hee Lee.

Yeon-hee Lee bấy giờ mới đột nhiên tỉnh ngộ, người đàn ông trước mặt mình không dễ gì hòa hảo được, cô không ngừng cắn môi, gương mặt xinh đẹp lúc đỏ lúc trắng, rõ ràng là đang kiềm nén hỏa khí.

- Nếu vậy thì... tạm biệt.

Yeon-hee Lee hần học liếc nhìn Dương Thần, lại thản nhiên nhìn Lâm

Nhược Khê rồi sau đó mới đưa trợ lý của mình rời đi.

Đợi Yeon-hee Lee đi rồi Lâm Nhược Khê mới khẽ thở dài, bước lên trước nói:

- Để cho cô ta xem một chút thì có sao đâu, sao con người anh sao lại không nhượng bộ như vậy?

Dương Thân nhún nhún vai nói vào tai Lâm Nhược Khê:

- Nhượng bộ thì đâu còn là ông xã em?

Lâm Nhược Khê không nói thêm, chẳng buồn nói với hắn, quay người bước đi.

Dương Thân cười ha hả vội vã đuổi theo.

Chỉ có điều cả hai người đều không biết được, Yeon-hee Lee vừa mới đi khỏi liền vào nhà vệ sinh lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Không đợi lâu, trong điện thoại truyền tới một giọng nói tiếng Hàn của một người đàn ông lớn tuổi:

- Hee Lee, con gái ngoan, chẳng phải con bận nhạc hội ở Hoa Hạ hay sao? Sao lại có thời gian rảnh gọi điện cho ta thế này?

Yeon-hee Lee cảm xúc vẫn đang trong trạng thái bị kích động, cố gắng kìm giọng nói:

- Ba, hình như con nhìn thấy.. trắng lười liềm rồi...

Đầu bên kia điện thoại lập tức trầm xuống, Yeon-hee Lee chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập rất mạnh.

Thật lâu sau, người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại mới nói:

- Con nói rõ cho ba nghe, ba sẽ xử lý.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 465

Bạn Cùng Phòng Tốt Nhất

Đương sự bấy giờ là Dương Thần cũng không biết rằng chính là cái vật nhỏ trên tay mình lại thu hút sự chú ý của một người không hề liên quan, hẳn cũng không hề biết rằng một chuỗi những rắc rối đang chờ đợi mình.

Ngồi trên xe Lâm Nhược Khê lúc lái về đến nhà cũng đã là đêm khuya, đêm mùa xuân hơi lạnh, ngôi nhà với kiến trúc Châu Âu kiểu cổ đã không còn nhìn thấy ánh đèn, vú Vương cùng Quách Tuyết Hoa, Trình Tú đều đã ngủ.

Xuống xe, đôi vợ chồng bước vào nhà, Lâm Nhược Khê lấy ra chìa khóa mở cửa.

Vào phòng, Dương Thần bật đèn hành lang, vách tường trước bị sập do lính Myanmar đánh thuê vào phá hoại, nay đã kiếm người đến sửa lại, trong phòng phảng phất mùi sơn. Hai người mệt mỏi trở về nhà đều cảm thấy mùi vị này rất yên tĩnh.

Lên lầu trước, bỗng nhiên bước chân Lâm Nhược Khê dừng lại, quay đầu ngoái nhìn Dương Thần.

Dương Thần cũng đang nhìn cô, bắt gặp Lâm Nhược Khê quay đầu lại thì khẽ cười.

- Có phải cảm thấy rất thoải mái không?

Dương Thần hỏi.

- Cái gì?

Lâm Nhược Khê lên tiếng.

- Sáng sớm cùng đi làm, buổi tối cùng tham gia hoạt động, rồi cùng đi xe về nhà, em mở cửa, anh bật đèn, cùng đi lên lầu nghỉ ngơi.

Dương Thần càng nói, nụ cười trên mặt càng rõ nét. Ánh mắt có chút cảm thán.

- Ngoài việc không ngủ cùng nhau ra thì chúng ta đúng là một cặp vợ chồng điển hình.

Gương mặt xinh đẹp của Nhược Khê ửng đỏ, cô khẽ nói “nhặt nhèo” sau đó liền bước nhanh đi lên lầu.

Dương Thần nhíu mày theo sát sau.

Trở lại phòng mình, một mình tắm nước lạnh trong nhà tắm, mặc dù trời không nóng nhưng đối với Dương Thần mà nói thì tắm rửa bằng nước nóng hay lạnh cũng chẳng có gì khác nhau.

Đang chuẩn bị nằm lên giường, Dương Thần bỗng nhiên nghe thấy một vài tiếng động bất thường.

Một cái lắc mình, Dương Thần từ phòng ngủ đã lên đến ban công, lại thêm một bước nhảy nhẹ nhàng, Dương Thần đang mặc đồ ngủ đã đi tới đường mòn đá cuội dẫn đến đình viện.

Dương Thần ngẩng đầu, nhìn phía Tây đình viện chỗ lan can sắt trên bức tường cao, một bong bóng nhẹ nhàng lướt vào, giống như một linh vật nhảy múa trong bóng đêm.

Sắc mặt có chút rối rắm, Dương Thần cười khổ sở, nhẹ giọng nói:

- Tôi nói tiểu sư thái Tuệ Lâm, từ bao giờ mà cô lại có cái thói quen vượt tường vào nhà thế?

Mặc bộ quần áo thể thao màu đen, đội mũ đen, Tuệ Lâm đã nhìn thấy Dương Thần đứng trước mặt mình, đầu tiên là kinh ngạc, ngay lập tức cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không thể né tránh được tai mắt của Dương Thần nếu như hấn ở nhà.

Xấu hổ bĩu môi bĩu miệng, Tuệ Lâm tiến lên trước, gương mặt thanh tú trong bóng đêm có phần bất đắc dĩ:

- Dương đại ca, tôi cảm thấy rất không quen.

- Không quen thế nào?

Dương Thần hỏi.

- Sau khi lên chương trình Ngôi sao Ngọc Lôi, tôi đi đường toàn bị mọi người nhận ra, đi đâu cũng không tiện, lại sợ những người đó phát hiện ra mình sống ở đâu, thế nên chỉ có thể dùng cách khác một chút để về nhà thôi.

Tuệ Lâm nhỏ giọng nói.

Dương Thần giật mình. Tuệ Lâm hiện tại cũng có chút danh tiếng rồi, hấn cười nói:

- Đừng nói với tôi rằng cô dùng khinh công ẩn thân bay về đây chứ?

Tuệ Lâm không nghĩ gì nhiều gật gật đầu:

- Đúng vậy, tôi chọn chỗ ít người nhất, mặc dù có hơi mệt, nhưng tôi cảm thấy như được trở về với những năm tháng luyện võ ở núi Nga Mi. Dương đại ca, lâu lắm rồi không luyện võ trong thời gian dài như vậy, từ sau tôi sẽ không đi ra ngoài bằng cách này nữa, ban ngày rất khó tránh gặp phải mọi người.

Dương Thần giơ tay ấn lên trán Tuệ Lâm:

- Nói linh tinh cái gì thế, nếu đã lựa chọn con đường này rồi chỉ cần nổi danh một chút là thành ngôi sao, lẽ nào cô chỉ có hát thôi rồi hát xong là bốc hơi. Sau này công ti sẽ bố trí cho cô một ekip, đừng có làm nữ hiệp nữa, nhờ may để người ta bắt gặp cô bay như vậy là hết đường hát đấy.

Tuệ Lâm bĩu cái miệng nhỏ nhắn, cô là người rất hiểu biết, ngay lập tức cô hiểu việc này không phải nói chơi, vội vàng gật đầu, cô không hề mong muốn sự nghiệp chỉ mới khởi sắc lại tiêu tan nhanh như vậy.

Ngay lập tức Tuệ Lâm lại nghĩ ra điều gì đó liền hỏi:

- Dương đại ca, liệu có phải đến một ngày nào đó tôi nổi tiếng thì đến nhà

cũng không thể tùy tiện về được?

Dương Thần không ngờ tới cô sẽ hỏi như vậy, nhưng sự việc đúng là như thế.

- Đương nhiên rồi, cô đã thấy đại minh tinh nào mà ngày nào cũng về nhà chưa?

- Ồ...

Tuệ Lâm vẻ mặt thoáng chút mất mát, dường như đang băn khoăn điều gì.

Dương Thần giơ tay khê lướt trên gương mặt nhũn nhụi của cô:

- Có được có mất, muốn làm gì thì hãy cứ làm, tôi và chị cô đều ủng hộ cô.

Tuệ Lâm ngẩng đầu chớp chớp mắt, cuối cùng vẫn gật đầu cười thật thà.

Màn đêm lạnh lẽo, những vì sao lấp lánh trên những ngọn cỏ san sát trong vườn vỡ vụn theo gió.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thần đi từ trên lầu xuống, bên bàn ăn, Tuệ Lâm và Trình Tú hai cô gái đã ăn xong bữa sáng, Quách Tuyết Hoa dường như đã ăn xong từ lâu, đang ngồi xem tivi.

Dương Thần nhớ tới lời Lâm Nhược Khê, về việc của Dương Phá Quân, nghĩ đến Quách Tuyết Hoa thường theo dõi tin tức chắc chắn sẽ biết, chỉ có điều không nhắc đến trước mặt mình vì sợ mình cao hứng, cũng sợ mình không vui.

Gặp vú Vương đang bung đĩa bánh rán đi từ trong bếp ra, Dương Thần tò mò nhìn quanh hỏi:

- Vú Vương, Nhược Khê đâu?

Bình thường vào giờ này thì Lâm Nhược Khê thường ngồi đây từ sớm, nhẹ nhàng chậm rãi lườm mình một cái mới phải. Hôm nay lại không thấy cô đâu.

Vú Vương sớm đoán được Dương Thần sẽ hỏi như vậy cười nói:

- Tiểu thư vừa mới ăn một chút rồi đi thăm hỏi hàng xóm rồi.

- Hàng xóm?

Dương Thần nhíu mày, đột nhiên có cảm giác không tốt.

- Chính là nhà Sắc Vi, tiểu thư nói đến sống ở đây lâu như vậy mà chưa lần nào trò chuyện được tử tế với Sắc Vi, lần trước cô ấy còn cứu chúng ta một lần, dù sao cũng phải biểu thị lòng tốt chứ.

Vú Vương nói đến đây, ánh mắt có phần kì lạ, trước kia Dương Thần công khai thừa nhận Sắc Vi là tình nhân của mình trước mặt mọi người, Lâm Nhược Khê lại chủ động đi thăm hỏi Sắc Vi như vậy, ý tứ hàm súc ẩn chứa sâu xa chắc chắn không chỉ đơn thuần là cảm ơn thôi.

Dương Thần trong lòng vô cùng phức tạp, hẳn vốn mong Lâm Nhược Khê sẽ kết giao với những bóng hồng khác của mình, nhưng hôm nay Nhược Khê lại chủ động đi gặp Sắc Vi làm hắn bỗng cảm thấy hồi hộp.

- Thế à... Tôi biết rồi.

Dương Thần đáp, ngồi xuống ăn sáng mà lòng thắc thỏm không yên.

Trình Tú ở bên mấy ngày nay đều không thèm để ý đến Dương Thần, sáng nay tâm trạng cũng không tốt, cô cũng biết Dương Thần trong lòng bất ổn bèn tiến đến nói khẽ vào tai Dương Thần:

- Dươn đại ca, anh nghĩ là chị Nhược Khê sẽ nói gì với chị Sắc Vi? Có nói đến anh không?

Dương Thần bấu môi lườm Trình Tú, nhìn thấy vẻ hí hửng của cô nàng liền nói:

- Răng còn dính hẹ kia kìa.

Trình Tú phồng miệng làm cái mặt quỷ với hắn.

Quách Tuyết Hoa ngồi trên sofa quay đầu lại liếc mắt nhìn, khoe miệng cười khỏ sở lắc lắc đầu.

Cùng lúc đó ở trong căn hộ kiểu Tây ở gần đó.

Sắc Vi sáng sớm chỉ mặc chiếc váy ngủ màu tím, mái tóc rối mềm mại buông xõa, dáng người lả lướt, bầu ngực hờ hững sau làn áo ngủ mỏng manh lộ ra những đường cong tuyệt mỹ.

Đi từ trên lầu xuống, Sắc Vi đã ngửi thấy mùi thơm phát ra từ phòng khách, mùi thơm của bánh và sữa, khoe miệng hé nụ cười, cô biết bạn cùng phòng tốt nhất của mình đã chuẩn bị xong cho mình bữa sáng.

Từ lúc ở cùng Mạc Thiện Ny, Sắc Vi cảm giác mình càng ngày càng giống trẻ con, ăn bữa sáng đều là do Mạc Thiện Ny làm, tuy nhiên cô cũng cảm thấy rất thoải mái, ai bảo vì Mạc Thiện Ny dậy sớm lại còn đi làm sớm nữa, đây chính là cái gọi là khuê mật. Trước kia không hề có một nữ nhi nào xuất hiện trong thế giới của cô. Tất nhiên rồi, nếu người con gái đó không phải là nhân tình của một gã vô lại nào đó thì mọi việc càng tốt đẹp hơn.

Đang định cầm lấy ly sữa ấm trên bàn, Sắc Vi bỗng nghe tiếng chuông cửa nhà mình vang lên.

Chỉnh lại hàng mi, Sắc Vi có chút nghi hoặc, sáng sớm như vậy có người bấm chuông cửa nhà mình. Cô cũng không cho rằng thủ hạ của mình lại quấy rầy khoảng thời gian rảnh rỗi buổi sáng của mình sớm như vậy.

Sắc Vi cũng lười thay quần áo, tiết trời buổi sáng có hơi lạnh nhưng cũng không đáng gì so với thể chất khỏe mạnh của cô, đặt chiếc cốc trên tay xuống cô đi thẳng ra ngoài phòng...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 466

Người Phụ Nữ Kỳ Lạ

Lúc Sắc Vi đi ra cửa, phóng tầm mắt nhìn vào cửa chính, cơ thể hơi dừng lại một chút, Sắc Vi không kiềm nổi chớp chớp mắt, để xác định mình không nhìn lầm.

Ngoài cánh cửa sắc lớn kiểu Tây xưa, một cô gái có vóc dáng cao mặc áo vest màu xanh nhạt trong là áo sơ mi trắng, cái váy ngắn màu café, đôi chân mềm mại hoàn hảo trong vớ quần màu đen, với tư thế đứng yên ở ngoài cửa tựa như ngọc lan tỏa sáng dưới mặt trời.

Đương nhiên, nếu khuôn mặt cô ấy khiến người khác nhìn không thấy được một vết tì nào, không phải luôn lạnh nhạt như xưa, Sắc Vi có lẽ thật sự chỉ biết thưởng thức mà không có một tí căng thẳng nào.

Sao cô ấy lại đến đây?

Cho dù cách có vách tường, nhưng Sắc Vi nhìn thấy Lâm Nhược Khê đến nhà mình bấm chuông, trong lòng vẫn hơi hồi hộp.

Nói thật, cho dù nhìn thấy cả trăm người cầm dao đứng trước nhà mình, trong lòng Sắc Vi không đến nỗi phức tạp như vậy.

Bất luận như thế nào, Sắc Vi cũng chưa từng nghĩ đến tránh mặt, đi thẳng tới cửa, vẻ mặt điềm tĩnh tươi cười mở cửa, nhìn vào đôi mắt trong suốt của Lâm Nhược Khê, với tư thế xin mời.

- Rất vui mừng cô có thể đến, mặc dù hơi ngạc nhiên.

Lâm Nhược Khê ừ một tiếng, dường như đang suy nghĩ gì đó, lặng lẽ bước vào, theo sau Sắc Vi.

- Trước kia tôi rất muộn mới biết được.

- Hả?

Sắc Vi nhìn về phía Lâm Nhược Khê.

- Tôi nói, rất muộn tôi mới biết được, cô là lán giềng của chúng tôi, Thiện Ny không nói cho tôi biết.

Lâm Nhược Khê nói.

Sắc Vi hơi sững sốt, không ngờ chuyện Lâm Nhược Khê mở miệng nói lại là một chuyện bình thường như việc nhà.

Tựa như cười, Sắc Vi nói:

- Cô nói Thiện Ny sao, cô ấy cũng không nói cho tôi biết, sao hiện giờ tôi cảm thấy Thiện Ny là cố tình giấu chúng ta.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, nói:

- Không phải đâu, cô ấy chỉ không nghĩ tới, gần đây công việc rất bận, công ty gặp chút chuyện, cô ấy là người rất nghiêm túc, tôi cũng rất bận, cô

ấy vẫn luôn giúp tôi.

Sắc Vi ngăn người ra, vốn chỉ muốn nói đùa, nhưng không ngờ, Lâm Nhược Khê lại trả lời sự việc này nghiêm túc như vậy, và lại trả lời thật chân tình, dù là căn bản cô nghĩ không có gì là nguyên nhân cả.

Thật là người phụ nữ kỳ lạ, Sắc Vi thầm nghĩ, nhưng, chút căng thẳng từ trước đã biến mất.

Lúc bước vào phòng khách, Lâm Nhược Khê nhìn thấy bữa sáng trên bàn ăn, hơi há miệng nói:

- Không biết cô đang ăn sáng, làm phiền cô rồi, xin lỗi.

Sắc Vi thản nhiên cười:

- Đừng khách sáo, cũng không phải là chuyện gì lớn, tôi không giống cô, từ sáng đến chiều không dừng, quản lý cái công ty lớn như vậy, tôi là người phụ nữ rất nhàn nhạ, muốn ăn cơm lúc nào thì ăn, muốn ngủ lúc nào thì ngủ, không sao cả, cô đến được thì tôi rất mừng, xá gì đến bữa ăn sáng.

- Như vậy đối với cơ thể không tốt, nghỉ ngơi và làm việc phải đúng theo quy luật.

Lâm Nhược Khê nói nghiêm túc:

- Tuy rằng tôi vẫn thường thức đêm, nhưng cô có điều kiện, nên xem trọng quy luật tốt hơn.

Sắc Vi lại ghen lần nữa, cô cảm thấy hoàn toàn không sờ tới được cái logic nói chuyện của Lâm Nhược Khê, sao đột nhiên lại khuyên nhủ mình chú ý đến việc nghỉ ngơi?

Bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, từ nhỏ đến lớn, người đầu tiên quan tâm đến quy luật sinh hoạt nghỉ ngơi của mình không phải cha mẹ, không phải bậc trên, không phải thân tín, không phải người yêu, mà lại...là người phụ nữ nên oán hận mình trước mắt.

Lâm Nhược Khê nhận thấy Sắc Vi nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, cho rằng Sắc Vi hơi không hài lòng, thờ dài nói:

- Có phải tôi nói hơi nhiều, tôi không có ý gì khác, thực ra...tôi khá hâm mộ cô có thể tự do thoải mái như thế.

- Cô hâm mộ tôi, nhưng sao tôi lại thường cảm thấy hâm mộ lại cô.

Sắc Vi sâu kín nói, và cười tự giễu nói với Lâm Nhược Khê:

- Ngồi xuống nói chuyện, tôi cũng không cần ăn sáng vội, tôi đi làm cho cô ly hồng trà.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, nhưng không ngồi xuống liền, mà lại đi chậm rãi quanh phòng khách rộng ở tầng trệt, thưởng thức những điều khắc trong nhà, và bàn trí của tranh sơn dầu...

Tầng trệt của nhà Sắc Vi bàn trang trí rất đa dạng, áo giáp kỵ sĩ thời Trung cổ Âu Châu, tranh sơn dầu ở thời kỳ chủ nghĩa lãng mạn, tác phẩm của trường phái ấn tượng, điêu khắc phông chế của thời kỳ nghệ phục hưng, và còn một số chạm khắc gỗ chạm ngọc.

Sắc Vi làm hai ly hồng trà đến cái bàn uống trà, Lâm Nhược Khê mới ngồi xuống chiếc ghế dệt nói tiếng “cảm ơn”.

Sắc Vi hé miệng nói:

- Có thứ cô thích không?

- Cái gì?

- Những thứ tranh sơn dầu...điêu khắc, hàng mỹ nghệ, nếu cô có thích món nào, tôi có thể tặng cô.

Sắc Vi nói:

- Đương nhiên không phải nói cô không không có, tôi biết cô có thể nói là một trong những phụ nữ giàu nhất thế giới, chỉ là tôi cũng không thích những thứ này, đặt trong nhà cảm thấy hơi âm u, cho nên nếu cô thích sẽ tặng cho cô, theo tôi biết những thứ là tác phẩm có tiếng tăm.

Lâm Nhược Khê hình như có chút không hiểu, nhíu mày hỏi:

- Nếu cô không thích, tại sao có nhiều tác phẩm mỹ nghệ có tiếng tăm?

Sắc Vi khẽ cười nói:

- Không phải do tôi sưu tầm, mà là của ba tôi, tôi cũng không thích.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, nhám nháp hồng trà, do dự chút mới nói:

- Tôi nghe nói...thân phận của cô khá đặc thù...

Sắc Vi cảm thấy Lâm Nhược Khê đáng vẻ có chút ngại ngùng rất tươi, cô gái trước mặt giống như một cô bé mới vào đời, làm sao giống người điều hành tập đoàn xuyên quốc gia được, so với cô ấy, mình giống như lớn hơn mấy tuổi.

- Đừng nói như vậy, tôi chính là xã hội đen, hơn nữa còn là nhân vật số một phía sau của hội Hồng Kinh xã hội đen Trung Hải, nói đơn giản, tôi chính là anh cả của kẻ xấu.

Sắc Vi nháy mắt với Lâm Nhược Khê:

- Cô là người thừa kế thương mại từ bà nội, tôi là từ ba tôi, thừa kế xã hội đen.

Lâm Nhược Khê cũng mới nghe chuyện này lần đầu tiên, hơi ngạc nhiên hỏi:

- Bác trai ông ấy...cũng là?

Sắc Vi cười khanh khách nói:

- Đúng vậy, mà còn đối đầu với tôi, nhưng...hiện giờ bị tôi đánh bại, đưa đi nước ngoài rồi, cho nên những gì của ông để lại, tôi cũng không hứng thú mà luôn phải giữ lại.

Lâm Nhược Khê cảm thấy có chút không thích ứng nổi, con gái đã hạ chính người cha của mình? Đây là quyết đấu mafia sao?

Nhưng, dù sao Lâm Nhược Khê cũng có sở trường về phân tích lý trí, tuy ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã tìm ra được chút manh mối, hoài nghi hỏi:

- Những chuyện này...có liên quan đến người đàn ông đó phải không?

Sắc Vi uống ngụm trà, kìm nén nụ cười một chút gật gật đầu:

- Ừ, đúng vậy, nếu không có hấn, tôi đã sớm không ở trên thế gian này rồi.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê hơi lạnh lùng:

- Không lẽ... ông ấy...

- Cha tôi từng một lần muốn giết tôi, nhưng vì có Dương Thần, ông không thành công, hơn nữa cuối cùng bị tôi đánh bại, tôi cũng bởi vì như vậy, trở thành thủ lĩnh duy nhất của xã hội đen Trung Hải...

Sắc Vi đơn giản nói qua loa.

Cái tách sứ trên tay Lâm Nhược Khê hơi run nhè nhẹ, câu chuyện của Sắc Vi diễn tả rất sơ lược, nội dung dường như giản dị ít ỏi, nhưng Lâm Nhược Khê hiểu rất rõ, những thứ hàm chứa trong chuyện dĩ vãng, thật sự có rất nhiều thứ mà người bình thường khó mà hình dung được.

Người cha muốn giết con gái? Con gái lại đánh bại người cha, và lưu đày người cha ra nước ngoài? Đây là loại tra tấn tâm linh như thế nào.

Hơn nữa, người đàn ông kia, vậy mà một tay khiến người phụ nữ trước mặt này xem ra nhu nhược như bông hoa, mà trở thành thủ lĩnh xã hội đen Trung Hải, hấn... không ngờ hấn dưới tình huống mình không biết gì, mà làm ra chuyện như thế sao...

Trong lòng Lâm Nhược Khê hơi chua xót, mình là người vợ của hấn, để cho hấn cứu vãn Quốc Tế Ngọc Lô một lần, còn phải trả giá với điều kiện như thế ấy để trao đổi, nhưng mà hấn vì người phụ nữ trước mặt mà lại hào phóng như vậy giúp cô ấy lên ngôi.

Nhưng Lâm Nhược Khê biết đây không phải là lúc ghen tị, cô ấy cũng không có thói quen ghen tị.

- Hôm nay tôi đến, ngoài sự thật muốn làm quen chính thức với cô, mà còn muốn cảm ơn cô lần trước đã cứu tôi.

Lâm Nhược Khê dịu dàng nói.

- Không cần cảm ơn tôi, tôi cũng là vì chính mình.

Sắc Vi nói:

- Nếu cô xảy ra chuyện gì, tôi sẽ tự trách mình, hấn sẽ đau lòng, hấn đau lòng, còn khó chịu hơn tôi chết.

Hai tay Lâm Nhược Khê dùng sức cầm tách trà, câu nói của Sắc Vi như cây kim đâm vào trái tim mình một cái —— đây có phải là nói với mình, trong chuyện tình cảm sẽ không cúi đầu khuất phục.

Trên thực tế, dù cho cô ấy không nói, mình cũng biết không thể khiến cô ấy khuất phục.

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê vẻ mặt hơi mệt mỏi cười nói:

- Không nói về hấn nữa, nói chuyện cô và tôi, có biết không, cha tôi cũng từng.... cũng muốn giết tôi, cũng là được người đàn ông đó cứu, nhưng tôi không giống như cô trải qua nhiều như vậy, nhưng tôi cảm thấy rất buồn cười, chúng ta đều là người bị người thân mình mưu toan giết chết.

Sắc Vi ngẩn người ra, ánh mắt thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng mới bùi ngùi thở dài:

- Là như vậy...tôi không biết, hóa ra cô cũng vất vả không kém.

Lâm Nhược Khê buông tách trà xuống, đưa bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, đến trước mặt Sắc Vi dịu dàng cười nhạt nói:

- Rất vui được biết cô.

“...”, Sắc Vi đưa ra hai tay mềm mại mịn màng trắng nõn giống nhau ra cùng nắm lấy, có đôi chút ấm áp “tôi cũng vậy”.

Lâm Nhược Khê vốn không phải tính dây dưa, sau khi nói xong chuyện muốn nói liền đứng dậy nói:

- Tôi phải đi làm, sau này có dịp trò chuyện tiếp, còn có thể kêu Thiện Ny đến cùng.

- Ừ, tôi tiễn cô.

Sắc Vi đứng dậy, tựa như tiễn người bạn đã quen nhau rất nhiều năm, hoàn toàn không giống như quan hệ giữa tình nhân và vợ chính thức.

Lúc Lâm Nhược Khê gần ra cửa, bỗng nhiên Sắc Vi buột miệng nói ra sau lưng Lâm Nhược Khê:

- Hãy giữ gìn chính mình, cô là người phụ nữ cần phải ở bên cạnh hắn...

Lâm Nhược Khê hơi dừng bước, nhưng không dừng lại lâu, cũng không quay đầu, liền đi thẳng ra cửa.

Lúc này, nắng ban mai tản mát trên sân, dọc trên đường mòn nhỏ đến cánh cổng sắt lớn, bóng dáng mỏng manh của Lâm Nhược Khê phủ lên một lớp ánh sáng mờ lung...

Có lẽ, là cô mới đúng?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 467

Nếu Tôi Có Đứa Con Gái

Ăn sáng xong, lòng dạ có vài phần phức tạp, Dương Thần nghĩ nát óc cũng không ra. Lâm Nhược Khê đến gặp Sắc Vi đã nói những gì, dứt khoát sẽ không nghĩ thêm nữa.

Lái xe đến công ty, ngồi thang máy, đến thẳng phòng làm việc, lúc mở cửa ra, trong phòng có thêm một bóng dáng đã lâu không gặp.

Chỉ thấy An Tại Huân với bộ vest phẳng phiu, người phờ phợt, đang đứng trước cửa sổ sát đất, dường như đang hát, tâm trạng rất tốt, mà thư ký An Tâm thường hay có mặt, lại không thấy bóng dáng đâu.

Nghe tiếng mở cửa, An Tại Huân liền quay đầu lại, thấy người đi đến là Dương Thần, lập tức lộ ra nụ cười có vẻ nịnh nọt, trên mặt hiện rõ lên những nếp nhăn, không khác gì như nhìn thấy người thân.

- Giám đốc Dương, đã làm phiền rồi.

An Tại Huân nói câu này thậm chí còn hơi khom lưng.

Dương Thần buồn cười khó hiểu, bộ dáng uể oải đi đến cái ghế xoay ngồi xuống, ra dấu cho An Tại Huân cùng ngồi nói:

- Đợi tôi ở trong phòng làm việc của tôi, câu nói của bác An hơi khó hiểu.

- Phải phải, tôi đã nói sai rồi, mạo muội quá sớm đến tìm Giám đốc Dương, hơi căng thẳng một chút.

An Tại Huân kéo ghế ngồi xuống, cười tủm tỉm nói.

Dương Thần hơi khó chịu với thái độ nịnh nọt của An Tại Huân, theo lý mà nói, người đàn ông này là cha của An Tâm, cũng coi như là một trong những ba vợ hờ, mình thật sự thiếu đi sự tôn trọng của bậc cha chú với ông ta, dù sao là người có thể bán con gái ruột của mình, mà từ khi mình quen ông ấy đến giờ, chưa từng làm lên một việc gì ra hồn.

Thậm chí Dương Thần cảm thấy, cả đời người đàn ông này có một việc đáng khen nhất, là đã sinh ra một đứa con gái tốt.

- Bác An hiện giờ đã thu nhận tập đoàn Bích Vân hồi trước, theo lẽ phải trăm công ngàn việc, rất bận rộn sáng sớm đến phòng làm việc của tôi chắc không phải thích đùa?

Dương Thần thẳng thắn hỏi.

An Tại Huân vội gật đầu, ông ấy cũng là kẻ buôn sành sỏi, đương nhiên nhận thấy Dương Thần không chút lòng dạ tán gẫu với mình liền nói:

- Chưa phải trăm công ngàn việc, chỉ là bận việc bậy bạ, sản nghiệp tiềm lực của Liễu gia này vẫn còn rất đáng sợ, dù sao cũng là một đại gia tộc vài chục năm, muốn nuốt cũng vào liền, hôm nay đến chủ yếu có chút việc

muốn hỏi Giám đốc Dương...

Dương Thần nhíu mày, An Tại Huân này có vấn đề, sao không để An Tâm đến hỏi mình, chẳng lẽ muốn thừa dịp để cải thiện quan hệ giữa hai người?

- Xem ra chắc chuyện khá quan trọng, bằng không bác An sẽ không đích thân đến sớm để hỏi.

Dương Thần không phủ định mà nói.

An Tại Huân hơi cứng đờ, cắn răng hạ giọng nói:

- Giám đốc Dương, nghe nói...ngài cùng hội trưởng Lưu Thanh Thiên của hội Thanh Long...có chút quan hệ?

Dương Thần híp mắt im lặng, chỉ với ánh mắt nhàn nhạt mà nhìn An Tại Huân.

Lưu Thanh Thiên, tất nhiên mới gặp vài hôm trước, cha của Lưu Minh Ngọc, lại một cha vợ hờ.

Trong quá khứ người đàn ông luôn ở Yên Kinh kia, hội Thanh Long có thể lực xã hội đen, Dương Thần cũng lảng máng nghe thấy, mấu chốt là, Dương Thần cũng không hứng thú biết nhiều những chuyện này.

Chỉ biết rằng, hiện giờ Sắc Vi hợp tác với Lưu Thanh Thiên, tiến hành khuếch trương một vài thế lực, tiến trình cụ thể Dương Thần cũng không hỏi tới.

Hiện giờ, An Tại Huân như chẳng chút liên quan, lại đột nhiên hỏi về Lưu Thanh Thiên, khiến Dương Thần khó hiểu.

An Tại Huân dưới cái nhìn của Dương Thần, cảm thấy ớn lạnh thấu xương, đối với sự kinh khủng của Dương Thần đã sớm được chứng kiến khi ở Hokkaido của Nhật, nếu không xuất phát vì bất đắc dĩ, ông ấy không dám dễ dàng xuất hiện trước mặt Dương Thần, ông ấy rất rõ, mình dưới mặt Dương Thần không có vẻ gì tốt lành...

Một lúc sau, Dương Thần mới hỏi:

- Là có chút quan hệ, nhưng tin này, ông có từ đâu?

An Tại Huân thở nhẹ cười ngượng nói:

- Nói ra xấu hổ, trước đó, hội trưởng Lưu đến tìm tôi với mục đích là mong tập đoàn tài chính của An gia chúng tôi, có thể tiến hành hợp tác liên minh với hội Thanh Long và hội Hồng Kinh, tất nhiên...chỉ ở khâu vận hành và thao tác trên thương mại...

Dương Thần gật đầu:

- Chuyện này là tốt, xã hội đen đương nhiên không thể làm một số việc công khai, nói trắng ra, là nhờ ông giúp rửa tiền, lợi ích ông được cũng không nhỏ, sao vậy, ông sợ rồi, không dám bằng lòng?

An Tại Huân than, cười nói:

- Nói thật, tôi thật không dám ưng thuận, nhưng...nhưng lợi nhuận ở trong này lại khiến tôi động lòng...

Dương Thần gần như hiểu ra chuyện gì, không khỏi bùi ngùi, lão già này xem ra lại chỉ biết đến lợi lộc, một mẫu người điển hình, ăn trong bát nhìn trong nồi.

Hợp tác giữa Lưu Thanh Thiên và Sắc Vi, với ý đồ mượn hai thế lực xã hội đen kết tụ lại của hai nơi Yên Kinh và Trung Hải, gây dựng thế lực lớn, trong đó đương nhiên cần vốn liếng để hậu thuẫn, như vậy, dùng lãi sinh ra lãi là sự chọn lựa tốt nhất.

Nhưng hội Thanh Long và hội Hồng Kinh, đều không phải làm đầu tư tài chánh, như vậy, hợp tác với tập đoàn tài hùng mạnh là sự lựa chọn tốt nhất, kết quả là, không có hậu thuẫn của chính phủ, và rất và hùng mạnh như An gia, sẽ trở thành mục tiêu hợp tác tốt nhất.

An Tại Huân dày dặn kinh nghiệm, cũng biết sự thu nhập kinh tế do việc rửa tiền có thể đem lại trong đó, cho dù là hoa hồng được chia, bởi sự đầu tư cũng là một số tiền cực lớn, đương nhiên ông ta không muốn miếng thịt mỡ tuột khỏi miệng.

Nhưng, đối phương là hắc đạo chuyên làm những việc mờ ám, nếu phải hợp tác, tức là coi như ông ta đã có trong danh sách đen của chính phủ, Hoa Hạ không giống Nhật Bản, hợp thức hóa xã hội đen, cũng không giống quốc gia Âu Mỹ, mafia tuy có bề dày lịch sử, nếu thật sự một ngày nào đó chính phủ muốn diệt bọn họ, thì bọn họ chỉ có cách chạy vắt giò lên cổ.

Thêm vào điều khiến ông ấy cảm thấy không an tâm là, Lưu Thanh Thiên sẽ tuân thủ điều khoản hợp tác không? Pháp luật đối với xã hội đen, nào có trói buộc gì đáng nói? Nếu như Lưu Thanh Thiên bội ước mà đem An gia kèm chặt, An Tại Huân cũng không dám nói đủ năng lực phản kháng...

- Sau khi hôm đó hội trưởng Lưu đến tìm tôi, và tôi đã cho người lên điều tra về gia đình của hội trưởng Lưu...kết quả...tôi phát hiện con gái của hội trưởng Lưu hình như với ngài Giám đốc Dương...

An Tại Huân nói câu này trên trán thấm giọt mồ hôi liên tục, vẻ cười cứng nhắc nói:

- Ra vẻ quan hệ khá tốt...

Dương Thần mỉm cười:

- Ông không cần căng thẳng như vậy, tôi không xấu tính như vậy, không sai, Minh Ngọc là người phụ nữ của tôi, gia đình họ đã từng ăn cơm cùng tôi.

- Vậy...chuyện chúng ta...

An Tại Huân nhìn Dương Thần đầy vẻ mong đợi.

Dương Thần nhún vai:

- Tôi hiểu rõ ý ông, cứ mạnh dạn hợp tác với hội Thanh Long và hội Hồng Kinh, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, tôi sẽ ra mặt, nhưng tôi nghĩ...bác Lưu không phải loại người như thế, ông sẽ không mổ gà lấy trứng, về phần Sắc Vi, ông không cần nghĩ nhiều, cô ấy cũng là người của tôi.

An Tại Huân há to miệng, hần thê mới đặc biệt, hội trưởng hội Hồng Kinh, không ngờ cũng là một trong những phụ nữ của Dương Thần.

- Làm sao vậy, giật mình hả?

Dương Thần cười hỏi.

An Tại Huân liền ngậm miệng, lắc mạnh cái đầu, cười ha hả nói:

- Không không không, người đàn ông như Giám đốc Dương, ba thê bốn thiếp là chuyện bình thường, người không có năng lực mới suốt đời sống với một bà vợ...

Nụ cười Dương Thần kìm nén, nhìn An Tại Huân một cách lạnh lùng.

Trong lòng An Tại Huân hơi bộp chộp, không hiểu câu nói mình có vấn đề gì.

- Bác An, tuy rằng tôi hơi phong lưu, bên mình có rất nhiều phụ nữ, nhưng tôi cũng không cảm thấy, người đàn ông suốt đời sống với một người phụ nữ là không có năng lực, ông sinh cũng là con gái, ông chỉ có một đứa con gái là An Tâm, chẳng lẽ ông cảm thấy, để An Tâm theo người đàn ông có ba thê bốn thiếp, là một việc rất hãnh diện sao? Nếu tôi có đứa con gái, người đàn ông mà nó chọn không phải đối với nó một lòng một dạ, tôi nhất định sẽ bắt mansion đối với người đàn ông đó...tất nhiên, có thể làm những gì, thì sẽ liên quan đến năng lực của mình ít nhất tôi không cảm thấy tán thưởng như vậy là chính xác.

An Tại Huân yên lặng, sừng sốt một lúc, cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

- Ông có thể cảm thấy tôi đang giả vờ cao thượng, dù sao việc tôi làm tuyệt nhiên không liên quan đến chuyện tôi nói, cho dù ông tin hay không, đây là những gì tôi muốn nói.

Dương Thần nói xong, lộ ra nụ cười thản nhiên.

- Những gì tôi muốn nói đã nói xong, nếu bác An không có chuyện gì khác, để tôi tiễn ông.

- Ai, không cần đâu.

An Tại Huân liền đứng dậy, ngượng ngùng phát tay, tự mình đi đến cửa:

- Tôi tự đi được, Giám đốc Dương cứ làm việc đi.

Lúc An Tại Huân mở cửa phòng, trước mặt nhìn thấy An Tâm mặc bộ trang phục công sở màu đen đứng ngoài cửa.

Hai cha con bốn mắt nhìn nhau một lúc, An Tại Huân quay đầu đi, giơ tay vỗ nhẹ trên vai An Tâm, lập tức tránh người qua đi ra ngoài.

An Tâm đi vào phòng đóng cửa lại, khuôn mặt sáng mịn không lộ ra vẻ vui buồn, thốt tha đi đến phía sau Dương Thần, hai tay ôm choàng qua cổ Dương Thần, kề sát vào mặt.

Dương Thần ngửi được mùi hương lan thanh nhã, hít vào sâu như cách thưởng thức hỏi:

- Sao đột nhiên đi theo hướng văn nghệ, không giống phong cách của em.

An Tâm không bị câu hỏi hóm hỉnh làm cho cười mà lại nhấp môi nói:

- Những lời anh nói vừa rồi, em nghe thấy rồi.
- Anh không biết, hiệu quả cách âm của phòng làm việc quá kém.

Dương Thần ra vẻ buồn bực nói.

- Vốn là cha em cho em đến để hỏi anh, nhưng em từ chối, em cho rằng nếu ông có bản lĩnh tự mình đến, bây giờ em cảm thấy làm như vậy rất chính xác, bằng không, em đoán suốt đời cũng không nghe được những câu nói vừa rồi của anh.

An Tâm với giọng hờn nói.

Dương Thần khẽ cười, vỗ nhẹ trên má An Tâm.

Đúng lúc này, di động trên bàn làm việc của Dương Thần vang lên.

An Tâm khéo léo buông Dương Thần ra, và đem điện thoại đến trước mặt Dương Thần.

Chẳng qua, vừa thấy tên người gọi đến trên điện thoại, An Tâm liền lộ sắc mặt tinh quái, có chút nghiền ngẫm mà nhìn Dương Thần.

Dương Thần sờ sờ cái mũi, cầm lấy điện thoại, ấn phím trả lời, nhẹ giọng nói:

- Đường Uyên hả, có chuyện gì?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 468

Trại Điều Dưỡng Kỳ La

Điện thoại bên kia, tiếng của Đường Uyển có vài phần mệt mỏi:

- Sao vậy, không có việc gì thì không thể gọi điện cho anh à?
- Cô biết ý tôi không phải vậy.

Dương Thần bất đắc dĩ nói, không hiểu tại sao phụ nữ luôn thích phát câu vì chuyện nhỏ như vậy.

An Tâm nhìn Dương Thần nghe điện thoại, cũng không định ở bên nghe, mà tự giác đi ra khỏi văn phòng.

- Tôi biết, anh đó, hoàn toàn không xem tôi ra gì, tập đoàn Phong Lâm tôi đã cung cấp cho công ty các anh nhiều sân bãi thi đấu như vậy, dù sao cũng như là đối tác lớn đối với ngôi sao Ngọc Lôi, hôm qua các anh mở tiệc cũng không mời tôi dự.

Đường Uyển có vẻ oán giận nói.

Dương Thần cười ngượng ngùng nói:

- Cái này...Trường hợp đó, cô cũng sẽ không thích dự, cô đừng nhắc chuyện này với tôi nữa.

Dương Thần khó có thể nói, chuyện này do một tay Lâm Nhược Khê sắp đặt, không liên quan đến hắn, Lâm Nhược Khê từ trước đến nay đều bài bác danh phận của Đường Uyển.

Đường Uyển im lặng một hồi, bỗng nhiên thở dài:

- Nói với anh chuyện nghiêm túc, có một chuyện...Thật sự tôi không biết xử lý làm sao, nghĩ đến có thể giúp đỡ được, và tôi có thể tin tưởng được, hình như chỉ có anh, cho nên muốn nhờ anh qua đây xem.

Nghe giọng điệu nặng nề của Đường Uyển, Dương Thần không khỏi buồn bực, từ khi quen Đường Uyển tới nay, ngoại trừ bước ngoặt nguy hiểm lần đó ở ngân hàng, Đường Uyển chưa từng biểu lộ ra bất luận những điểm yếu đuối nào, cho dù với tài lực, hiếm khi có những vấn đề làm khó được người phụ nữ chín chắn này.

- Chuyện gì, ở đâu?

Dương Thần cũng không nói thừa.

- Sự việc rất phức tạp, anh đến rồi tôi mới nói cho anh nghe, ở viện điều dưỡng Trường Xuân Đường Đông Thăng, nếu anh không biết, tôi có thể cho người đến đón anh.

Đường Uyển nói.

Sự thật Dương Thần cũng không biết nơi đó ở đâu, nhưng nhờ trong xe có GPS, không khó tìm.

Ra khỏi phòng làm việc, giải thích đơn giản với An Tâm, thì Dương Thần vội lái xe đến địa điểm Đường Uyên nói.

Tuy rằng quan hệ với Đường Uyên vẫn luôn mập mờ không rõ, nhưng Dương Thần lại chút do dự, cũng giống như có những thứ, thật ra đã dần bám rễ.

Theo chỉ dẫn của bản đồ điện tử, sau đi hơn nửa tiếng, xe Dương Thần đã tiến vào chậm rãi trên một con đường nhựa tĩnh mịch.

Hai bên đường đều là cây cối rậm rạp, không khí mùa xuân dần tràn ngập, vẻ xanh ngắt của cây cối, xe qua lại không nhiều, trên đường hai chiều đi một làn, thỉnh thoảng có những giao lộ xen kẽ với vài chiếc xe du lịch bốn chỗ đi qua, phần nhiều là những viện bảo tàng loại nhỏ và viện dưỡng lão.

Sau khi đi được vài cây số, xe Dương Thần quẹo vào một giao lộ tương đối rộng, cách đó không xa là cuối cánh rừng, chính là viện điều dưỡng Trường Xuân Đằng như Đường Uyên nói.

Quy mô viện điều dưỡng không lớn, những ngôi nhà sáng sủa đơn giản sạch sẽ, với môi trường tao nhã độc đáo, có thể cảm nhận ra nơi đây không phải đơn giản là viện điều dưỡng bình thường.

Dương Thần cũng không cho rằng Đường Uyên có thể nghỉ dưỡng ở đây, đây là nơi chữa bệnh mà người già mới đến, cho nên trong lòng luôn đầy vẻ nghi vấn.

Lúc đến gần viện điều dưỡng, Dương Thần nghi hoặc phát hiện, ở ngoài cánh cổng lớn của viện, ngoài một số xe bốn chỗ láng bóng, không ngờ lại có ba xe cảnh sát, hơn nữa còn vài bảo vệ canh chừng ở cửa.

Dương Thần càng lúc nghĩ chuyện này khá kỳ quặc, xuống xe đi thẳng đến cánh cổng.

Hai người bảo vệ với sắc mặt nghiêm túc quả nhiên liền đi đến đón, ngăn Dương Thần lại, một trong hai cảnh sát nói:

- Ông anh, xin lỗi, hiện giờ không được phép vào.
- Tôi được mời đến, tôi là bạn của Đường tổng.

Dương Thần để ý đến đây là cảnh sát hình sự, nói cách khác, đoán là trong viện điều dưỡng xảy ra vụ án không nhỏ.

Hai gã cảnh sát nhìn nhau, sau một người lấy ra bộ đàm, hỏi thăm đồng nghiệp bên trong.

Sau khi được xác nhận, Dương Thần mới được cho đi vào trong viện điều dưỡng, nhưng cũng có một cảnh sát cùng đi theo.

Qua khỏi hai hành lang trước mặt, lúc Dương Thần đang đầu đầu không biết Đường Uyên ở đâu, thì thấy một bóng dáng quen thuộc từ trong tòa nhà màu trắng bước ra.

Đường Uyên mặc trên người chiếc áo tay dài đơn giản màu tím nhạt, quần lửng màu trắng, mái tóc hơi xoắn xõa ra, ăn mặc giản dị khiến cô ấy nhìn ra vẻ không sắc bén như thường ngày, ngược lại toát ra vẻ chín chắn quyến rũ

hợp với tuổi tác này, giống như một cô gái nhà lành xinh đẹp.

Với khuôn mặt xinh đẹp trang điểm vừa phải như xưa, lúc này nhìn có vẻ hơi tiêu tụy, lúc gặp Dương Thần nếu không thấy trong đôi mắt lộ ra vài phần vui mừng, khắp người trông có vẻ u ám.

- Cảm ơn anh đã đến, tôi tưởng còn phải đợi một lúc lâu.

Đường Uyên cười nói.

- Xảy ra chuyện gì.

Dương Thần nhíu mày hỏi.

Đường Uyên tái nhợt cười, có vẻ không chút sức lực:

- Anh đi theo tôi.

Theo sự dẫn đường của Đường Uyên, Dương Thần đi theo bước chân, tiến vào trong tòa nhà màu trắng.

Vừa bước vào hành lang, Dương Thần liền thấy những cảnh sát hình sự với vẻ mặt nghiêm trọng đi qua đi lại, như là đang điều tra về cái gì, mà Đường Uyên cũng chậm rãi thuật lại cái lai lịch của viện điều dưỡng này...

- Cái viện điều dưỡng Trường Xuân Đằng này, là một thương hiệu nhỏ dưới của Phong Lâm chúng tôi, chủ yếu thiết lập những viện điều dưỡng cao cấp, ở những thành thị Phương Nam, bình thường người vào đây không nhiều, vào đây đều là những khách hàng tầng lớp thuộc trả phí cao, số còn lại những người già có tên tuổi hoặc là chính khách phân viện Trung Hải này, tổng cộng chỉ có mười mấy cái viện điều dưỡng này thôi, trang thiết bị đầy đủ, thậm chí có những trang bị đạt tiêu chuẩn của bệnh viện, bao gồm phòng giải phẫu, phòng cấp cứu linh tinh, đều phục vụ vì những người già này...

Đường Uyên vừa nói, vừa dẫn Dương Thần đến lầu hai, ở ngoài một căn phòng cách đó không xa, đã bị cảnh sát khoanh vùng bằng dây cảnh giới màu vàng, vây quanh cửa vào phòng.

- Tuần trước, ông nội tôi... Cũng bị tôi đón đến Trung Hải, an dưỡng ở trong này.

Đường Uyên nói.

Dương Thần nhìn cái phòng bị cảnh sát vây quanh phía trước, hỏi:

- Ông nội của cô, là gia chủ của Đường gia các người?

Dương Thần nhớ Đường Uyên từng kể, Đường gia là một trong bốn tứ đại gia tộc của Yến Kinh, gia chủ chính là ông nội cô ấy, chẳng qua Đường Triết Sâm, Đường lão gia đến viện điều dưỡng, chuyện này thật là quái đản.

- Đúng vậy.

Đường Uyên gật đầu nói:

- Anh còn nhớ hai tháng trước, tôi có về Yến Kinh trong thời gian rất dài... Sự thật lúc đó một là bởi vì ăn tết, hai là... Vì thân kinh ông nội tôi có chút vấn đề... Ông nội tôi ông ấy... Thân kinh có chút không ổn định, cho nên tôi vội về Yến Kinh để xem tình trạng rốt cuộc như thế nào.

- Đường lão gia, chắc không phải tại tuổi già...Ách...Lần thân?

Dương Thần không kìm nổi hỏi.

- Nếu là như vậy, có lẽ còn làm cho người ta dễ chấp nhận hơn.

Đường Uyển bước chậm lại đem ngọn nguồn sự việc nói ra...

Thì ra, năm ngoái, Đường lão gia đột nhiên bắt đầu có chút ngẩn ngơ, thỉnh thoảng không còn nhớ rất nhiều chuyện lúc đầu mọi người tưởng rằng là triệu chứng lúc đầu bệnh lần thân của người già, nhưng về sau, hiện tượng ấy càng lúc càng xảy ra nhiều lần, mà làm cho người trong gia đình để ý Đường Uyển cũng vì lo lắng cho ông nội, mới bỏ nhiều việc, vội về Yên Kinh ở lại một lúc là hơn hai tháng.

Sau khi kiểm tra kết quả y học, bác sĩ đều không tìm thấy cái gì ngoài nguyên nhân của bệnh lần thân của tuổi già, đột nhiên lão gia bắt đầu mất trí.

Chính lão gia lại hoàn toàn không biết mình bị bệnh, mới đầu chỉ là tính tình nóng nảy, rồi về sau, tinh thần trở nên sa sút, không muốn mở miệng nói chuyện.

Tới đạo trước, tinh thần lão gia rốt cuộc nằm trong trạng thái hỗn loạn, cần người chăm sóc từng giờ từng phút, đã nhiều lần chút nữa xảy ra hành động nhảy lầu, đập đầu vào tường, đều do có bảo vệ mới không sao.

Vì vấn đề trình độ chữa bệnh trong nước, Đường Uyển quyết định mời ông chuyên gia bác sĩ Andre có tiếng về chữa trị khoa thần kinh ở John Hopkins Mỹ đến để kiểm tra, và điều trị.

Là một trong những bác sĩ khoa học thần kinh nổi tiếng nhất trên thế giới, ngàn dặm xa xôi đến để chữa bệnh cho một người, Đường Uyển đương nhiên phải trả một khoản thù lao cực lớn, giáo sư Andre mới chịu nhận công việc lần này.

- Chính cái gọi là, việc xấu không thể ra ngoài, trước tôi không đề cập đến chuyện này, mong anh đừng để ý.

Đường Uyển xin lỗi cười nói.

Dương Thần lắc đầu:

- Sao như thế được, chuyện này rất bình thường, thật ra ông giáo sư Andre ấy chuẩn trị kết quả ra sao, còn nữa, sao ở đây có cảnh sát, đã xảy ra chuyện gì.

Giương mặt Đường Uyển lộ lên chút đau khổ và căm giận, lông mày vằn lại cùng nhau:

- Giáo sư Andre là một ông bác sĩ rất xuất sắc, sau khi ông ấy đến, rất nhanh đã tìm ra một số vấn đề, hôm qua từng nói riêng với tôi, ông tính thảo luận bệnh trạng của ông nội tôi với đồng nghiệp nước ngoài...Nhưng...sáng nay, nhân viên chăm sóc phát hiện...Giáo sư Andre đã chết tại phòng ông ấy...

Lúc nói chuyện, hai người đã đi đến trước cửa phòng của ông Andre, đây cảnh giới màu vàng đã ngăn hai người ở ngoài phòng, trong phòng, đang có

vài cảnh sát cầm thiết bị dò tìm các bằng chứng, ngoài ra có một người đàn ông cao to mặc thường phục đang tỉ mỉ quan sát cái gì đó.

Dương Thần nghĩ thầm và hỏi:

- Cô mời tôi qua đây, có phải cảm thấy, có kẻ nào đang làm những gì chống lại Đường gia các người, chưa xác định được kẻ thù là ai, cho nên không dám tùy tiện tìm người khác giúp đỡ, nên nghĩ đến tôi để giúp tìm câu trả lời, dù sao... Tôi đối với những chuyện không tầm thường tôi hiểu được nhiều hơn.

- Mấy năm nay tôi luôn ở Trung Hải để phát triển sự nghiệp của Đường gia, người quen biết tuy nhiều, nhưng sở trường về việc này chỉ có anh, hơn nữa... Người khác chưa chắc có đầy đủ năng lực như tôi...

Đường Uyên im lặng gật đầu:

- Cảnh sát đã đến cả buổi sáng, chút manh mối cũng chưa tìm ra, chỉ biết là giáo sư Andre là bị người ta sát hại bằng chất độc, nhưng cụ thể trúng độc ra sao, trúng độc gì còn chưa xét nghiệm ra được.

Còn nữa, viện điều dưỡng chúng tôi kiểm soát rất nghiêm khắc về việc ăn uống, nếu là thức ăn của Andre có vấn đề chắc chắn sẽ tìm ra được liền, hơn nữa, tại sao giáo sư Andre đang ở thời điểm tìm hiểu một số nguyên nhân căn bệnh của ông nội, bị sát hại, mà không phải là lúc vừa mới đến? Rõ ràng là có người đã biết ông đã tìm ra một số vấn đề, mới không kiềm nôi hạ thủ... Nhưng, giáo sư Andre rõ ràng chỉ nói riêng với tôi chuyện này...

Đôi mắt Đường Uyên tràn ngập sầu não và phẫn uất, nhưng lại chán nản bất lực.

Dương Thần ngẫm nghĩ một hồi hỏi:

- Xác của ông Andre để ở đâu?

- Đã bị cảnh sát đem đi, đúng rồi, bên Johan Hopkins nếu biết được giáo sư Andre bị đầu độc tại viện điều dưỡng của chúng tôi, chắc chắn sẽ không để gì bỏ qua, cho dù thế nào, kiện tụng sẽ không tránh khỏi... Người hạ độc thủ, rõ ràng là không để cho chúng tôi có cơ hội nghỉ ngơi.

Đường Uyên oán hận nói.

- Giáo sư ở nơi nào nói cho cô biết, ông tìm ra một số nguyên nhân căn bệnh của ông nội?

Dương Thần lại hỏi.

Đường Uyên chỉ chỉ phòng đối diện:

- Ngay tại phòng giáo sư, hôm qua lúc tôi đến hỏi thăm, chính miệng giáo sư nói cho tôi biết, bệnh của ông nội có hy vọng chữa khỏi.

Dương Thần bĩu môi, nhìn quanh cái phòng, điều kiện của viện điều dưỡng khá tốt, ở trong phòng của giáo sư Andre này, đo bằng mắt thì đã có hơn sáu mươi mét vuông, các loại trang thiết bị đặt ngay ngắn, giống như phòng xép của tổng thống.

- Tôi vào đó xem, không chừng có thể có những thu hoạch...

Vừa nói, Dương Thần khom lưng xuống, chui qua dây cảnh giới, đi vào trong phòng.

Không ngờ, vừa mới tiến vào, người đàn ông cao to mặc thường phục đã đứng trước Dương Thần, mặc sa sâm, đôi lông mày dựng ngược, hỏi chất vấn:

- Người là ai, hiện trường vụ án, người không phận sự đều ra ngoài.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 469

Manh Mối

Nhìn thấy người trước mắt rõ ràng có vóc dáng to con hơn mình một cái đầu, Dương Thần kín đáo lui bước, khách sáo cười:

- Sĩ quan, tôi là bạn của cô Đường, không phải người xấu.

Đường Uyển cũng từ phía sau đi tới nói:

- Ông sĩ quan, Dương Thần là bạn tôi, hẳn có thể có ích đối với vụ án này, xin hãy cho hắn vào.

Ông sĩ quan họ Cao dường như không nề mặt, mày nhíu chặt, dứt khoát nói:

- Chủ tịch Đường, xin lỗi tôi nói thẳng cảnh sát của tổ trọng án chúng tôi không phải là nhân viên của công ty cô, chúng tôi đến đây, là vì ở đây xảy ra án mạng và người chết là học giả nổi tiếng Quốc Tế, rất có thể dẫn đến sự tranh cãi giữa hai nước, chúng tôi đồng ý với cô cố gắng không tiết lộ tin tức này ra ngoài đã là sự đối đãi rất nồng hậu, nếu cô còn để cho người không liên quan, đến xen vào việc điều tra của chúng tôi, tuy Cao Hâm tôi chỉ là người đội trưởng cảnh sát hình sự, nhưng cũng không buông lỏng hành vi như vậy...

Đội trưởng hình cảnh Cao Hâm nói xong những câu này, đang muốn tiếp tục tổng Dương Thần ra ngoài, không ngờ, phát hiện Dương Thần ở trước mặt đã biến mất.

Cao Hâm ngơ vực nhìn xung quanh, rồi quay đầu lại, quả nhiên trông thấy, Dương Thần không biết lúc nào đã trốn khỏi trước mặt mình, đi vào trong phòng phía sau mình.

Dương Thần dường như hoàn toàn không nghe thấy Cao Hâm nói chuyện, đang tự tiện nhìn qua xem lại trong phòng, như đang nghiên cứu cái gì, những người cảnh sát khoa điều tra nhìn Dương Thần với ánh mắt bất mãn.

- Tôi đã nói là không cho anh vào trong phòng chẳng lẽ anh không biết đây là phạm pháp, gây trở ngại cảnh sát chúng tôi phá án không?

Cao Hâm tức giận la lên nói.

Dương Thần đối với người đội trưởng cao lớn thô kệch này lại có vài phần thích thú, đoán rằng người này chắc là một người thẳng thắn, cứng nhắc, thường ngày thì cần mẫn như con bò, nhưng lại quá cứng nhắc, cho nên đến trung niên mới lên được chức đội trưởng.

- Cao sĩ quan, anh đừng giận, chỉ bằng qua đây nhìn xem cửa sổ này, trên cửa sổ có cái gì hơi lạ.

Dương Thần chỉ chỉ cánh cửa sổ thủy tinh ở ngay giữa vách phòng, Cao Hâm hừ nhạt nói:

- Đừng giả bộ ngờ ngẩn kêu anh ra ngoài có nghe thấy không?

Dương Thần lắc đầu than, chỉ vào cửa sổ thủy tinh sáng bóng kia nói:

- Các anh xem, bên trái phần khe cửa sổ này có phải có một vật gần như trong suốt gắn kết nó không.

- Anh khinh thường tôi đúng không?

Cao Hâm thấy Dương Thần không đếm xỉa tới lời của anh ta, trong cơn giận dữ, bước thẳng đến trước mặt Dương Thần, vươn ra bàn tay to tựa như cái kềm thép, nghĩ muốn lôi Dương Thần ra ngoài phòng.

Nhưng, không đợi đến Cao Hâm chạm vào cổ áo của Dương Thần, Dương Thần đã né ra từ nơi hấn đứng, và dưới cái nhìn hoa mắt của mọi người, Dương Thần đã đến sau lưng Cao Hâm.

Một bàn tay thần nhiên từ phía sau, câu qua bả vai của Cao Hâm, như hơi hơi đè xuống...

Cao Hâm còn đang hoảng hốt động tác của Dương Thần sao nhanh như vậy, thì cơ thể đã mất đà nghiêng qua, té ngã thẳng xuống đất.

Dương Thần miệng chắc chắc, đành vậy mà nhìn Cao Hâm một cái:

- Tôi nói sĩ quan Cao, tôi thưởng thức sự nghiêm túc làm việc của anh, nhưng đừng quá lỗ mãng, thấy ai không khoái thì xử, mà cũng phải xem người ta có phải rau giá không mà bóp.

Nói xong, Dương Thần quay qua đi đến cửa sổ, đưa tay ra phía ngoài cửa sổ, gõ vào nơi khe hở cửa sổ.

Đám cảnh sát trong phòng, và Cao Hâm đang chờ dẫn ngồi dưới đất, đến không nói được câu gì, Dương Thần vừa rồi chỉ hơi lộ chút tay nghề, bọn họ đều biết người đàn ông này đích xác không phải là tay vừa.

Bọn cảnh sát này đều trải qua huấn luyện đặc biệt khóa chuyên nghiệp, Cao Hâm đã từng bắt giữ tội phạm mười mấy năm, các loại cao thủ đều gặp qua, như Dương Thần chỉ một tay nhẹ nhàng mà đè mình xuống, thật sự anh ta chưa từng gặp, nên biết rằng, mình lại là Judo đai đen.

Đường Uyên đứng ở cửa lại lộ ra chút mỉm cười hiểu ý, vừa rồi vì sự cố chấp của Cao Hâm hơi buồn bực lập tức tan thành mây khói.

Trong ánh mắt mơ màng của mọi người, mà Dương Thần từ cạnh cửa sổ ngoài lọt ra một sợi giống như loại keo trong suốt, dài khoảng mười mấy phân, màu hơi trắng đục.

- Tôi nghĩ.... mấu chốt lớn trong vấn đề, nên là thứ này.

Dương Thần cười nói.

Cảnh sát ở hiện trường cũng bất chấp Dương Thần đã quật ngã sếp của bọn họ, một trong số buồn bực hỏi:

- Đây là cái gì? Chất keo dùng cố định cho thủy tinh?

- Đương nhiên sẽ không, chẳng lẽ các anh không phát hiện, thủy tinh ở

đây là sử dụng chất keo cố định màu đen sao, khi không, sao dư ra thứ này?

Dương Thần nói.

- Có gì đâu mà lạ, chẳng qua là thứ rác thi công bình thường mà thôi.

Sắc mặt Cao Hâm lộ vẻ hơi ửng đỏ, hơi bức bối từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ hông nói.

Tuy Cao Hâm là người cơ bắp, nhưng anh ta không phải ngốc, biết mình không địch nổi Dương Thần, chỉ có thể nhìn Dương Thần rồi cuộc là muốn làm cái gì.

Dương Thần hướng vào anh ta buông tay:

- Sĩ quan Cao, có phải như là anh nói, cũng có thể giao cho vị đồng chí khoa điều tra này giám định tỉ mỉ xem sao.

Cao Hâm nhíu mày, dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người cấp dưới đến xem cái gì đó trong tay Dương Thần, rất cuộc có khả năng nghi hay không, nhưng trước mắt hiển nhiên là không tin vào sợi plastic nhỏ có vấn đề.

Hai hình cảnh đi đến phía trước, nhận lấy thứ gì đó trong tay Dương Thần, tỉ mỉ xem một hồi, như phát hiện ra một điểm đặc biệt, liền lấy một cây kéo, cắt làm đôi ở giữa dây plastic màu trắng đục...

- Đây là?

Hai gã hình cảnh đều kinh ngạc la lên, những người khác cũng đều nhận thấy thứ đó không bình thường.

Cao Hâm sững sốt vội hỏi:

- Làm sao vậy, trong đó có cái gì?

Một gã hình cảnh trước tiên hỏi ngạc nhiên mà nhìn Dương Thần một cái, rồi liền lập tức đem đoạn dây plastic cắt đôi đến trước mặt Cao Hâm.

Cao Hâm cẩn thận nhìn vào, rõ ràng phát hiện trong dây plastic rất bình thường này, mà lại có bọc ở trong một vật thể hẹp dài màu xám bạc, phản chiếu ánh sáng kim loại.

- Cái này là thứ gì...

Cao Hâm chưa từng thấy qua thứ vật thể như vậy, không khỏi lên tiếng hỏi.

Tất cả cảnh sát của khoa điều tra đều lắc đầu, tuy bọn họ nhìn ra thứ này không bình thường, nhưng lại không rõ rốt cuộc là cái gì.

- Nếu tôi không nhìn lầm...

Dương Thần tiếp lời:

- Đây phải là một loại máy nghe trộm bỏ túi đỉnh cao của khoa học công nghệ, nguyên lý của máy nghe trộm này là trông qua sự chấn động qua tiếp xúc vật thể, phán đoán xung quanh trong phạm vi nhất định, ngôn ngữ giao tiếp của con người theo mẫu này, hơi giống với MLK 760 phía bên Mỹ sử dụng, cho dù là ở chợ đen cũng không mua được thứ này, cho dù FBI cũng không thể đánh cắp được thứ này, nhưng MLK 760 thuộc sở hữu riêng của quân Mỹ, xuất hiện ở đây, hầu như không thể, hơn nữa cách lắp đặt của máy

nghe trộm này cũng rất tiên tiến, không ngờ có thể thông qua sự rung động liên đới của dây plastic mà giấu kín được, tôi đoán là máy nghe trộm mini loại cải tiến.

Bị lời nói của Dương Thần làm cho sững sốt một hồi sau, Cao Hâm mới hừ một tiếng:

- Anh nói là gì thì là gì sao? Máy nghe trộm mini? Quân dụng? Còn FBI Mỹ? Đó cũng là anh có thể biết được?

- Ha ha, đương nhiên tôi cũng chưa xác định, nhưng sĩ quan Cao có thể đi thẩm tra.

Dương Thần thản nhiên cười nói.

- Sếp, hình như là máy nghe trộm thiết đó...

Một cảnh sát đem qua một sợi dài của thiết bị tầm soát máy nghe trộm, đặt ở cạnh vật thể nhỏ màu xám bạc đó để tác động sự cảm ứng, quả thực có tín hiệu nhỏ truyền dẫn ra ngoài.

Dương Thần vỗ tay một cái, cười nói:

- Như vậy cơ bản có thể xác định, đây chính là thiết bị nghe trộm nhưng vì dây MLK bản gốc, cũng mới phát minh ra một năm trước, thiết bị tầm soát máy nghe trộm của các người là sản phẩm năm năm trước rồi, cho nên dưới tình huống này muốn tìm ra sự tồn tại của nó, gần như không thể.

Về mặt Cao Hâm lúc đỏ lúc trắng, thở hồn hển nói:

- Cho anh đoán đúng, nếu không có chuyện gì khác, xin đừng quấy rầy chúng tôi xử lý hiện trường, chuyện thiết bị nghe trộm, phía cảnh sát chúng tôi sẽ điều tra.

Dương Thần cũng không quan tâm đến anh ta, rảo bước thông thả, suy nghĩ một hồi, nói:

- Thứ thiết bị nghe trộm quân dụng này ưu điểm lớn nhất, là có thể tích nhỏ, dễ che giấu và lắp đặt nhưng khuyết điểm cũng khá rõ ràng, là phạm vi truyền dẫn tín hiệu nhỏ, MLK 760 chỉ có phạm vi một ngàn mét, tôi nghĩ thứ này cho dù là mẫu cải tiến cũng không quá chu vi ở đây hai km, ngoài viện điều dưỡng này, nơi có thể chứa người cũng sẽ không nhiều, tôi nghĩ, nếu tiến hành lục soát trong phạm vi hai km... Có thể sẽ phát hiện lắp đặt bộ trang thiết bị nghe trộm khác, thậm chí... Người nghe trộm và trang thiết bị rất có khả năng đặt ở bên trong viện điều dưỡng.

Bị Dương Thần nhắc tới như vậy, Cao Hâm lại một phen giật mình, vội vàng gọi một hình cảnh đến hạ thấp giọng nói:

- Cho người tầm soát trải thảm trong phạm vi hai km.

Cảnh sát kia lập tức vâng dạ, chạy rất nhanh ra ngoài.

Về mặt Cao Hâm sầm xuống, quái lạ nhìn Dương Thần một cái, nhưng lại không đuổi Dương Thần rời khỏi nữa.

Dương Thần lại nhìn quanh một hồi, nhưng không phát hiện thứ gì khả nghi khác, thì cũng đi ra khỏi phòng, đến trước mặt Đường Uyển, lo âu hỏi:

- Cô có bị đột kích gì không.

Đường Uyên lắc đầu cười:

- Tôi không sao, nhưng tôi cũng lo có người gây bất lợi cho tôi, cho nên tăng thêm rất nhiều vệ sĩ âm thầm bảo vệ, anh cho rằng hiện giờ nên phải làm gì, chỉ có thể đợi đến tìm ra người nghe trộm sao?

- Tạm thời chỉ có thể chờ đợi như vậy, dù sao manh mối chỉ có bấy nhiêu nhưng, người có thể sử dụng thiết bị nghe trộm này, chắc chắn không phải loại vừa, tôi nghĩ phiền toái của cô phải không nhỏ.

Dương Thần nói.

Đường Uyên cười hơi chua xót, đang định muốn nói cái gì, nhưng đột nhiên nghe thấy có người gọi ở đây lâu bên kia...

- Chị Hai chị Hai không xong rồi.

Một người với giọng trong trẻo, mang theo vẻ hoảng loạn vội vàng, từ nơi không xa chạy đến.

Dương Thần quay đầu nhìn, đó là một cô gái mặc cái váy liền áo màu vàng, tóc dài chấm vai, khuôn mặt trái xoan, gương mặt có vài phần giống Đường Uyên, nhưng hơi ngây ngô, cũng không trang điểm, nhưng được cho là sắc đẹp quyến rũ của con gái thời thanh xuân.

- Đường Tâm, làm sao vậy, chạy đến như vậy có phải ông nội lại làm sao?

Đường Uyên sốt ruột hỏi han.

Cô gái gọi là Đường Tâm chính là em gái Đường Uyên, bởi vì chạy, thở hơi gấp, trong đôi mắt rung rung với giọng nghẹn ngào nói:

- Chị Hai, Đường Hoàng đến rồi, vừa đột nhiên đến trong sân của ông nội, dường như ông nội bị kích động bởi anh ấy, lại bắt đầu muốn đập vào tường, và còn bóp cổ...Em...Em sợ lắm...

Sắc mặt Đường Uyên trắng bệch:

- Đường Hoàng? Anh ấy không phải ở Yên Kinh sao? Sao lại đến Trung Hải rồi? Tình trạng hiện giờ của ông nội ra sao?

- Em không biết tên đó đến đây...Lúc em đến, bác sĩ ý tá đều đang giúp giữ ông nội, nếu Đường Hoàng không đi, e rằng ông nội sẽ không yên lặng, em...Em liền đến tìm chị Hai.

Đường Tâm dẹt miệng, bất lực nói.

Dương Thần đầy mờ mịt, Đường Hoàng lại là ai?

Đường Uyên nhíu chặt đôi mày, mệt mỏi nhìn Dương Thần, nói:

- Tôi biết anh có rất nhiều nghi vấn, theo tôi cùng đi, tôi kể tường tận sự việc cho anh nghe.

Dương Thần đương nhiên không từ chối, dù sao cũng đã dính vào, trước sau sẽ phải giải quyết hết:

- Cũng tốt, tôi đi gặp ông nội, có thể phát hiện chút manh mối cũng không chừng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 470

Anh Học Trung Y Sao?

Theo Đường Uyên vội vàng đi đến nơi ở riêng biệt của Đường lão gia, thuận tiện Dương Thần đã tìm hiểu được tính hình tổng thể của Đường gia.

Đường Triết Sâm lão gia có ba đứa con trai, hai con gái, ngoài ra còn vài anh chị em khác, đều đã có con cháu của riêng mình, cho nên, có thể nói Đường gia là gia tộc đông con nhiều cháu.

Đường Uyên là cháu gái đích tôn của Đường lão gia, và kẻ miệng rộng Đường Giác là chị em ruột, còn cô gái còn rất trẻ Đường Tâm, là con một của chú tư trong nhà, tuổi nhỏ nhất.

Theo sau Đường lão gia rút lui từ chính trường, Đường gia trở thành tứ đại trong gia tộc, một gia tộc phát triển xí nghiệp nhanh nhất, với vai trò là cháu gái đích tôn, tiếp nhận miếng bánh lớn nhất từ trong tay Đường lão gia, đó là tập đoàn Phong Lâm và những công ty con phụ thuộc.

Nhưng, Đường lão gia cũng không trao toàn quyền cho đứa cháu gái đáng tin, đồng thời còn đem một số sản nghiệp ở Yến Kinh và phương bắc trao cho đứa cháu trai lớn nhất, là Đường Hoàng do lão nhị sinh.

Cách làm như vậy, chắc chắn đối với Đường Uyên và Đường Hoàng hai đứa cháu đích tôn có tiềm lực, nhất là một sự thử thách, ai có thể phát triển tốt hơn việc thương mại mà gia tộc vốn rất coi trọng, thì ai trở thành chủ nhân tương lai của Đường gia.

Nhưng, chính vì có hai ứng cử được đề cử, nội bộ gia tộc không còn vững vàng, có người đứng về phía Đường Uyên, người khác thì đứng về phía Đường Hoàng, ngoài ra còn một số người không cam lòng sự sắp xếp như vậy của Đường lão gia, mà giấu mặt trong bóng tối, đâm sau lưng hai người, hoặc gài bẫy.

Sự hục hặc với nhau trong nội bộ gia tộc, sau khi Đường lão gia ngày càng già nua, càng rõ rệt hơn.

Chẳng qua, Đường lão gia đối với cục diện như vậy cũng bất lực, cũng giống như thời xưa sự chuyển giao quyền lực của những hoàng đế, cho dù người trấn an như thế nào đi nữa, lòng người là lòng tham không đáy, không ai muốn từ bỏ sự lôi cuốn làm chủ nhân Đường gia.

- Mấy năm nay tôi rất ít khi về Yến Kinh, chính là không thích nhìn thấy những người trong nhà với vẻ mặt cười giả dối, không muốn nghe họ châm chọc khiêu khích, cũng không muốn tranh giành gì với bọn họ, tôi chỉ ở tại tập đoàn Phong Lâm của phương nam là được, tôi tin là ông nội sẽ quyết định sáng suốt nhưng không ngờ, đột nhiên ông nội trong mấy tháng nay, trở

nên như vậy, bởi thế ông nội người có thể áp chế mọi mâu thuẫn trong nhà vừa ngã xuống, rất nhiều vấn đề đều trở nên châm chọc đau đầu.

Đường Uyên vừa đi vừa nói với Dương Thần.

Dương Thần cũng không bất ngờ lắm, trong đại gia tộc như thế này, nếu không có sự tranh giành mới là lạ, hỏi:

- Đường Hoàng kia, là người thế nào?

Trong đôi mắt đẹp của Đường Uyên hiện lên một chút tức giận nói:

- Anh ta là người quản lý rất có năng lực, nhưng tôi không thích anh ta, không phải vì ông nội để cho anh ta với tôi tranh giành cái gì, chỉ là không thích thái độ tùy tiện của anh ta, chút nữa gặp anh sẽ biết...

Đường Tâm đi theo một bên tức giận nói:

- Chị Hai, em cảm thấy ông nội đột nhiên ngã bệnh, chính là Đường Hoàng giở trò, rõ ràng là anh ta cảm thấy ông nội thiên vị chị, cho nên mới hạ độc thủ với ông nội, anh ta chính là người chỉ biết quyền lực và tiền mà không nhận biết người thân thuộc như vậy đó.

- Đường Tâm, đừng nói lung tung, không có chứng cứ xác thật, cho dù chúng ta không thích anh ta như thế nào chẳng nữa, cũng không thể kết luận độc đoán như vậy.

Đường Uyên lắc đầu than vãn nói.

Đường Tâm bĩu bĩu môi, nhưng với bộ mặt khẳng định.

Chẳng mấy chốc, ba người đã đến một nơi yên lặng trong sân, mặt cỏ bằng phẳng sạch sẽ, trồng một số cây bạch quả hoa quế, sân hơi giống tứ hợp viện ngày xưa, nhưng dáng vẻ hiện đại hẳn là cùng loại với nơi phòng bệnh riêng biệt cao cấp.

Vừa mới bước vào sân, Dương Thần chợt nghe thấy tiếng hô to trầm thấp khàn khàn.

- A...Alen Alen đừng đi.

Chỉ thấy một người già mặc đồ bệnh nhân vải bông màu trắng, râu tóc bạc trắng, vẻ hơi gầy còm, đang bị hai nữ y tá có thân hình cao lớn giữ lại, nhưng cụ già lại muồn liên tục điên cuồng nhào tới, bắt lấy thân thể một người đàn ông cách không xa. rất có tính đàn ông..

Người đàn ông nhìn qua cũng khoảng ba mươi, mặc bộ veste màu đen, thân hình cao to, đầu tóc chải chuốt bóng mượt ngay ngắn, đường nét ngũ quan rõ ràng, rất có tính đàn ông, chỉ là khoe miệng người đàn ông đó lộ ra vẻ cười nhạo, mà khiến người ta hơi phản cảm.

Phía sau người đàn ông còn một nam một nữ, hai người đều áo veste màu đen, áo somi trắng, thoạt nhìn là tài xế và trợ lý.

- Đường Hoàng, anh còn cảm thấy tình huống của ông nội chưa đủ xấu phải không?

Đường Uyên bước vào sân, lớn tiếng quát với người đàn ông kia.

Đường Hoàng quay qua, thấy Đường Uyên, cười ha hả:

- Tôi đã nói Đường Tâm con bé chạy đi đâu, hóa ra là kêu viện binh Đường Uyên, tuy chị là chị tôi, nhưng cũng không có quyền xía vào chuyện tôi đến thăm ông nội, thật ra tôi từ Yên Kinh xa xôi đến thăm ông nội bệnh tình ra sao lúc trước không phải chị đã mời chuyên gia đến chữa bệnh cho ông nội sao, tại sao bệnh tình của ông nội không thấy tiến triển mà càng dữ dội hơn...Chị nghe xem, ông nội đang gọi ai chứ.

Trong mắt Đường Uyên lộ lên một chút đau đớn, lạnh lùng nói:

- Ở đây không cần em quan tâm, em đến thăm ông nội, đã thăm qua rồi, bây giờ mời em rời khỏi chỗ này.

- Chắc chắc, chị hai của em à, sao chị có thể đối xử với người em trai đã nhiệt tình đến đây thăm bậc cha chú, phải trái cũng phải mời em ở lại ăn bữa trưa gì đó chứ.

Đường Hoàng lắc lắc ngón tay.

Lúc này, Dương Thần im lặng từ từ bước đến trước mặt Đường lão gia trong trạng thái la hét không ngừng, dưới ánh mắt ngạc nhiên của hai cô nữ y tá, một tay Dương Thần vuốt ve nhẹ nhàng ở phía sau của cụ già.

Không biết sao, vừa mới nháy mắt, cụ già liền dừng kêu gào, mờ mịt ngồi xuống xe lăn, hàm hồ ngủ thiếp đi.

Đường Hoàng đang cãi nhau với Đường Uyên, cũng nhú mày, có chút suy nghĩ nhìn qua, lập tức im lặng.

Dương Thần ngẩng đầu lên, mỉm cười nói:

- Đừng lo, chỉ là mượn huyết yên giấc của ông cụ, giúp ông ngủ một giấc, chúng ta cũng phải nghỉ ngơi, ăn cơm trưa phải không, thời gian cũng không còn sớm nữa.

Đường Hoàng nhìn Dương Thần từ trên xuống dưới một hồi lâu, cười quái dị nói:

- Tôi nói, sao bao năm nay, chị hai cũng không có người đàn ông nào, hóa ra...Thích người trai trẻ này, anh học đông y sao, hẳn đó là điểm huyết?

- Đường Hoàng, em đừng nói vậy, Dương Thần là bạn chị.

Đường Uyên lạnh giọng nói.

Dương Thần buông tay:

- Tuy người nghĩ thế nào, không phải người nói là ở lại đây ăn cơm trưa sao, vậy bây giờ đi.

Đường Hoàng nhếch miệng nói:

- Phải vậy chứ, tuy nhiên bây giờ tôi lại không muốn ở lại đây ăn cơm rồi, ai...Nhìn thấy ông nội kính yêu nhất của tôi trở thành như vậy, tôi đâu còn tâm trạng ăn cơm, cũng là để cho anh cùng ăn với chị hai tôi, an ủi chị hai tôi.

Nói xong, quay qua nói với Đường Uyên:

- Chị hai à, em phát hiện nơi Giang Nam này so với Yên Kinh tốt hơn, không khí cũng mang theo mùi hương, chẳng trách làn da chị tươi mịn vậy,

em cũng tính ở lại thêm một thời gian, mà cũng thường xuyên đến thăm ông nội có phải không.

Nói rồi, Đường Hoàng ra hiệu với người nam người nữ cấp dưới ở phía sau bằng mắt, liền dẫn đầu đi ra, cũng không quay đầu lại.

Nhìn Đường Hoàng rời khỏi sân, Đường Tâm vẫn luôn xía vào không được câu nào oán giận đậm chằm, nhưng cũng đành chịu.

Đường Uyên cắn môi, không nói gì, chỉ là bước đến nói với Dương Thần:

- Xin lỗi, tên đó chính là người như vậy đó, anh đừng giận.

- Tôi đương nhiên sẽ không giận, xem ra, cậu ta chính là kẻ tiểu nhân, dù sao cũng khiến tôi chấp nhận được hơn là ngụy quân tử.

Dương Thần cười thoải mái nói.

Đường Uyên mỉm cười:

- Con người anh, cũng không có vẻ đứng đắn, anh cũng đã thấy người trong gia đình, giống Đường Hoàng như vậy cũng có, anh nói ngụy quân tử nhiều cho nên tôi không yên tâm, mới dùng sức mạnh đưa ông nội đến Trung Hải để chạy chữa, tôi lo ông nội luôn bị kích động bởi bọn họ, bệnh tình càng lúc càng nghiêm trọng, hơn nữa ở Yên Kinh, quan hệ nhân sự rất phức tạp.

Dương Thần gật gật đầu, cất bước đi một vòng sân, đột nhiên, lúc đi đến cạnh cột trụ của căn nhà, Dương Thần ngừng lại.

Trụ cột này làm bằng cây chương mộc thuần khiết, giá trị không nhỏ, phía trên còn có viết văn thơ từng trang một bằng thư pháp, cũng rất tao nhã.

Dương Thần cũng không đi xem những văn thơ, mà giơ tay, trên cây cột vuốt phẳng một lát, cuối cùng, ngón tay hơi dùng sức bẻ một cái...

Dưới ánh mắt nghi hoặc của đám người Đường Uyên, trên cây cột Dương Thần bẻ ra một miếng gỗ vụn dài...

- Đây là?

Dương Thần mỉm cười, bên cạnh của miếng gỗ vụn, dường như dính lại, có một vật nhỏ màu bạc, chính là cái thiết bị nghe trộm mini tìm thấy được trong phòng của giáo sư Andre đã chết.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 471

Ý Đồ Phía Sau

- Tuy cất giấu tốt, nhưng cái nhìn của tôi, vẫn còn chuẩn xác.

Dương Thần nheo nheo mắt với Đường Uyên, vui cười nói, thì giống như đã thắng trong trò trốn tìm.

Đường Uyên lườm hằm một cái:

- Anh có lòng dạ để cười, ngay cả ở đây cũng có máy nghe trộm, có nghĩa là, nơi đây, thậm chí trong công ty tôi, trong nhà, các nơi khác, đều có máy nghe trộm như thế này?

Dương Thần gật gật đầu:

- Rất có thể.

Đường Uyên chau đôn hít một hơi dài, chờ đợi hỏi:

- Anh sẽ giúp tôi tìm ra hết tất cả thứ đó, phải không?

Dương Thần gãi đầu:

- Được thì được rồi, nhưng có thể tốn không ít thời gian, cái đó...Hãy ăn cơm trưa trước đã, tôi đói bụng rồi.

Đường Uyên đối với người này cũng đành vậy, đây đã là lúc nào mà còn tâm trạng nghĩ đến ăn cơm trưa rồi.

Đường Tâm ở bên cạnh với vẻ mặt đầy kinh ngạc và kỳ lạ lại lúng ta lúng túng hỏi:

- Chị hai, bạn chị kiếp trước là chim gõ kiến sao, như vậy cũng tìm ra được.

Dương Thần thính giác rất tốt liền lão đảo, rớt cuộc lại khiến Đường Uyên lộ ra nụ cười hơi hiểu ý.

Đường lão gia ngồi trên xe lăn, ngủ mê mết, hai cô y tá dưới sự gợi ý của Đường Uyên, đem ông cụ vào trong nhà chăm sóc kỹ càng.

Nhìn thấy ông cụ vào trong nhà, trong mắt Đường Uyên hơi chua xót:

- Tôi còn nhớ lúc nhỏ, ông nội còn đảm nhiệm chức Ủy viên thường trực trong cục chính trị, bà nội lúc đó vẫn còn khỏe mạnh, tuy ông nội rất bận, nhưng lúc về đến nhà người đầu tiên là ôm tôi lên, lúc đùa cợt khiến tôi rất vui tôi cảm thấy, ông nội là người vĩ đại nhất tồn tại trên thế gian này, không có chuyện gì mà ông không làm được, chỉ cần có ông nội, gia tộc Đường gia chúng tôi là một gia tộc tài ba trên thế giới này...

Những tháng ngày đó, dường như mới hôm qua, nhưng...Ông nội đã trở nên không còn được như năm đó nữa.

Nghe Đường Uyên nói ra những câu chuyện này, đôi mắt Đường Tâm lại rung rung:

- Chị hai, đừng nói nữa, em lại muốn khóc.

Đường Uyên mỉm cười áy náy:

- Đường Tâm, em còn ở lại đây chăm sóc ông nội không?

- Tất nhiên rồi, em từ Yến Kinh qua đây, chỉ vì được tiếp tục chăm sóc ông nội, chị hai không cần bận tâm với em, hãy cùng với anh bạn này lo bận việc khác, ông nội em sẽ chăm sóc tốt.

Đường Tâm lạnh lợi nói.

Đường Uyên yên tâm gật đầu, nhìn Dương Thần một lát, liền ra khỏi sân trước.

Dương Thần vẫy vẫy tay với Đường Tâm, nói gót theo sau, đuổi kịp bước chân Đường Uyên, hỏi:

- Đường Tâm từ trước đến nay đều phụ trách chăm sóc ông cụ sao? Nhìn cô bé còn trẻ. Cô gái trong tuổi này cũng nên yêu đương gì đó, sao làm công việc này.

- Không phải tôi yêu cầu em gái tôi.

Đường Uyên không vừa lòng nói:

- Anh tưởng tôi muốn Đường Tâm như vậy sao, chú tư chỉ có mình nó là con gái, và cũng là đứa em ngoan nhất của tôi, vì từ nhỏ Đường Tâm đã theo ông nội, lại hiền lành, mỗi khi ông nội ngã bệnh, thì luôn bên cạnh chăm sóc, muốn kéo cũng không đi.

Dương Thần gật đầu tỏ vẻ lý giải, lại hỏi:

- Vừa rồi lúc vào trong sân, nghe thấy ông cụ đang la cái gì “Alen” là ai? Chẳng lẽ cái tên thường gọi của Đường Hoàng là kêu “Alen”? Chắc không đến nỗi vậy.

Đường Uyên đột nhiên dừng bước, lặng lẽ một lát, mới nói:

- Ông nội kêu... Là cha tôi, Đường Luân.

- Là bác trai? Tại sao lại kêu tên của bác trai?

Dương Thần buồn bực hỏi.

Đường Uyên quay đầu đi, khẽ nói:

- Có thể không trả lời vấn đề này được không, tôi không muốn nhắc đến.

Dương Thần ngạc nhiên, chưa từng thấy Đường Uyên tránh né một sự việc như vậy, dù sao cũng không thể ép buộc người ta, nên không nhắc đến nữa.

Nhưng, Dương Thần lại vừa phát hiện, dường như Đường Uyên từng nhắc đến chú ba, chú tư của cô ấy, lại không nhắc đến cha mẹ mình, cũng chưa nghe qua cô bé Đường Đường nhắc đến ông bà nội, thật kỳ lạ.

Đáp ứng yêu cầu của Dương Thần, Đường Uyên cho người chuẩn bị bữa cơm trưa thịnh soạn trong phòng ăn của viện điều dưỡng, nhân tiện cũng để cho người của tổ trọng án của đội cảnh sát hình sự đều được ăn bữa cơm trưa.

Cao Hâm dẫn vài cấp dưới rời khỏi, lúc ăn cơm cùng Dương Thần trong

một cái phòng, vẫn cảm thấy không tự nhiên, vội vàng ăn xong, liền tiếp tục tiến hành thu nhập trong công việc điều tra.

Đường Uyên lại không có tâm trạng ăn cơm, chưa đợi cho lúc Dương Thần ăn xong, không kìm được liền hỏi:

- Dương Thần, chắc anh có quen biết không ít nhân vật tài ba, có bác sĩ không, có thể giống như giáo sư Andre chữa bệnh cho ông nội tôi?

Cơm trong miệng Dương Thần còn chưa nuốt trôi, nghe thấy vấn đề của Đường Uyên, thiếu chút nữa đã sặc, cười đau khổ:

- Tôi nói Đường Uyên, người này vừa chết, cô lại muốn tìm, còn muốn đi tìm bạn tôi, e rằng chẳng tốt lành đâu.

- Tôi...Tôi cũng không muốn.

Đường Uyên nhú mày nói:

- Nhưng, bệnh viện tốt nhất trong nước, cũng tìm không ra bệnh của ông nội tôi, đừng nói đến chữa trị, hiện giờ tình trạng của ông nội như vừa rồi anh đã thấy rồi, trong lòng tôi thật sự rất sốt ruột, chỉ có thể nhờ anh giúp cho trót vậy.

Trong thường ngày tất cả đều nắm trong tay của người nữ hào kiệt, đột nhiên nói chuyện với mình trở nên yếu đuối như vậy, Dương Thần vẫn chưa thể thích ứng được, nhìn thấy vẻ mặt mỗi một của Đường Uyên từ từ rũ xuống, Dương Thần than nhẹ nói:

- Thật sự tôi có quen biết một người, chuyên về chữa trị bệnh trạng như thế nhưng...Người ta ở nước ngoài, chưa chắc có thể đến Trung Hải liền, và lại sau khi đến Trung Hải, cũng rất cần thiết chú ý vấn đề an toàn, cho nên tôi cần phải đi liên hệ tư vấn một chút, mới có thể trả lời cô.

Đường Uyên vui mừng quá đổi ngẩng đầu lên:

- Thật vậy sao? Tốt quá, là chuyên gia của nước ngoài nào, có cần cho người đi đón, tôi quả quyết sẽ không để cho tái diễn sự việc như lần này, tôi sẽ cho rất nhiều vệ sĩ, tuyệt đối bảo vệ an toàn cho bạn của anh.

Dương Thần cười nói:

- Vấn đề an toàn, để cho tôi, người đó đặc thù hơn, đến lúc đó cô sẽ thấy cô hãy ăn cơm trước đi, nếu còn như vậy, bệnh ông cụ chưa chữa khỏi, cô đã ngã trước.

Đường Uyên cũng nhận thấy mình quá kích động, gương mặt thẹn thùng ửng đỏ, lại lộ ra vài phần dễ thương e thẹn hiếm thấy, nhưng cũng nghe theo lời mà cầm đĩa lên.

Sắp xếp xong sự việc của viện điều dưỡng, Dương Thần theo lời hứa lúc trước, theo Đường Uyên cùng đi đến trụ sở chính của Phong Lâm.

Đây là lần thứ hai Dương Thần vào đến trong phòng làm việc của Đường Uyên, đúng là, tìm ra một cái máy nghe trộm như đã thấy lúc trước.

Đường Uyên tức giận đến nỗi khuôn mặt phát lạnh:

- May là thời gian gần đây, không có bí mật thương mại nào quá lớn,

bằng không, hậu quả rất nghiêm trọng.

- Tôi nghĩ ý đồ của đối phương, không phải nhắm vào công ty cô, người có thể sử dụng loại máy nghe trộm này, không phải không biết trọng nhân tài như vậy.

Dương Thần nói.

Đường Uyên cũng chỉ còn cách đành phải nhìn nhận sự thật này, dù sao, đến lúc này, thứ mưu đồ của đối phương, hình như còn lớn hơn thì phải.

Đang lúc Đường Uyên tính dẫn Dương Thần rời khỏi Phong Lâm, về nhà xem có máy nghe trộm hay không, một trợ lý của Đường Uyên lại cuống cuống đi vào phòng làm việc.

- Chủ tịch, vừa rời từ phía phòng dịch vụ luật sư có người gọi điện thoại báo tin, sau khi bên Johan Hopkins nước mỹ biết được giáo sư Andre đã tử nạn, cảm thấy vô cùng kinh ngạc và phẫn nộ, bên đó đã cân nhắc đưa ra tố tụng hình sự Quốc Tế đối với chủ tịch tập đoàn Phong Lâm chúng ta, sức ảnh hưởng của Johan Hopkins rất lớn, rất nhiều bệnh viện và nhân vật nổi tiếng đều có quan hệ rất lớn với giáo sư Andre, tiếp diễn như vậy, chúng ta có thể trở thành bị mọi người chỉ trích...

Người trợ lý lo âu nói.

Đường Uyên sớm đã bị tra tấn bởi mọi thứ sự việc khiến cho nổi nóng, nghe thấy tin này, cười lạnh lùng nói:

- Bọn họ muốn thừa kiện thì cứ việc, chẳng lẽ nạn nhân do chúng ta đầu độc sao? Chúng ta là nạn nhân, cái này cũng có thể kết tội lên đầu chúng ta, anh đến nói với luật sư, hầu đến cùng, bao nhiêu tiền cũng được.

Người trợ lý sững sốt, chưa từng thấy thủ trưởng nổi khùng như vậy, nhưng cũng không dám nói nhiều, vội cúi chào lui ra ngoài.

Dương Thần đi tới vỗ vai Đường Uyên:

- Không cần phải để bụng, vụ này kiện tụng không được.

Đường Uyên ngờ vực quay qua:

- Tại sao, bọn họ đủ khả năng khơi mào vụ kiện này, hơn nữa nếu chúng ta không tìm ra được nguyên nhân, có khả năng chúng ta thua kiện.

- Tôi nói không kiện được, là không kiện được, chỉ có một lý do — là tôi nói.

Dương Thần cười nói.

Rốt cuộc Đường Uyên cũng nở ra nụ cười, liếc Dương Thần một cái:

- Đi, đến nhà tôi.

Dương Thần cảm thấy cả ban ngày này mình trở thành thư ký tạm thời của Đường Uyên, Đường Uyên nói đi đâu thì đi, làm công việc giúp ông chủ.

Lúc đến biệt thự của Đường Uyên, Dương Thần mới nghĩ đến, ở đây tuy mình đến qua vài lần, nhưng vào trong nhà lại là lần đầu tiên.

Vào trong phòng khách của nhà Đường Uyên, trong trang trí ấm áp, tràn

đầy hương thơm nhè nhẹ, dù sao là nơi ở của hai mẹ con Đường Uyên và Đường Đường, tất nhiên là sạch sẽ.

Dương Thân nhìn quanh một hồi:

- Đường Đường không có ở nhà.

- Sao vậy, nhớ con gái tôi?

Đường Uyên cười đùa nói:

- Không có, còn ba tháng thì sẽ phải thi cao trung rồi, còn bé đâu dám ở nhà trong giờ đi học, tôi đập nát mộng nó.

Dương Thân cười mĩa nói:

- Không cần phải nghiêm túc như vậy, Đường Đường cũng không phải là đứa trẻ, tôi cảm thấy khá hiểu biết.

Đường Uyên gật đầu nói:

- Anh không nói tôi cũng quên, từ khi con bé quen với anh, đích thật đã khôn lớn rất nhiều.

Trong lòng Dương Thân rồi rẫm một hồi, có thể không khôn lớn lên nhanh được sao, đã trải qua bên bờ vực sống chết, đừng nhắc chi đến hai lần rời nhà trốn đi đó.

Sau một vòng lục tìm trong phòng khách Đường Uyên, Dương Thân lại đi một vòng trên lầu, tuy kết cấu trong nhà hơi phức tạp, tìm kiếm tương đối khó khăn, nhưng Dương Thân dựa vào kinh nghiệm qua nhiều năm, cuối cùng cũng tìm thấy từ trong đèn trang trí và bình hoa giả, tìm ra được hai bộ máy nghe trộm.

Đường Uyên nhìn thấy khi không trong nhà lòi ra hai vật nhỏ, không khỏi nỉ non nói:

- Trong nhà tôi rất ít người, ngoài mấy người thân thân tín trong công ty ra, tôi và con gái tôi luôn ở đây, những máy nghe trộm này, chẳng lẽ là kẻ phản bội trong công ty tôi lắp đặt sao?

- Tôi thì không cho rằng như vậy.

Dương Thân nghịch hai vật nhỏ màu xám bạc trên tay, và nói:

- Nhà cô cũng không phải là căn nhà bảo vệ nghiêm ngặt, không một thiết bị cảnh báo, nếu là người có hội đủ tay nghề mật vụ chuyên nghiệp đến lắp đặt những máy nghe trộm này, nếu muốn vào nhà, trực tiếp mở cửa chống trộm của cô, cũng chỉ là chuyện tích tắc.

Đường Uyên nhíu mày, không hiểu mà nói:

- Nhưng, nếu người đó dám giết người, lại có thủ đoạn lợi hại như vậy, tại sao chỉ giết giáo sư Andre? Giáo sư Andre chết, hậu quả xấu duy nhất trực tiếp, chính là ông nội tôi không được chữa trị kịp thời, đối với người trong gia tộc chúng tôi, cũng không ai được hưởng lợi, đối với xí nghiệp chúng tôi mà nói, cũng không ảnh hưởng lớn, tên đó cần phải như vậy không?

Dương Thân ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Nếu tôi đoán không sai, người đó sẽ dĩ chỉ hạ sát giáo sư Andre, là bởi

vì, tên đó cần phải giữ nguyên cục diện hiện nay của gia đình cô, chính là lão gia không thể chữa khỏi, mà hết thấy của cô, đều có thể bị tên đó nắm giữ, về phần trong Đường gia của các người...

- Mâu thuẫn...

Rốt cuộc Đường Uyên cũng nghĩ ra một mấu chốt thiếu chút nữa bị bỏ qua, hoảng sợ nói:

- Là muốn nội bộ Đường gia chúng tôi không ngừng mâu thuẫn gay gắt thêm nữa?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 472

Tựa Như Nhiều Năm Trước

Sau khi hệ thống lại tình huống đã xảy ra, Đường Uyển chẳng những không được chút nhẹ nhàng ngược lại tâm trạng càng nặng nề thêm.

Mặc dù đoán được phần nào ý đồ thật sự của hung thủ, lại đau khổ phát hiện, cũng không thể ngăn chặn những hành động xấu đi thật sự có hiệu quả.

Chỉ cần bệnh trạng của Đường lão gia một ngày không khỏi, chẳng khác nào trong nhà không có chủ, Đường Hoàng đã đến Trung Hải để khiêu khích một cách trắng trợn, không cần phải nói bên kia Yên Kinh cả đồng sự việc lung tung lộn xộn, lòng người chia rẽ, cuộn trào mãnh liệt.

Lúc từ nhà Đường Uyển rời đi, Dương Thần đang nghĩ muốn xoa dịu người phụ nữ tội nghiệp này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dường như ngoài việc giúp cô ấy một phen không có cái gì để nói, có lẽ Đường Uyển cũng không muốn mình xem cô ấy là kẻ yếu đuối, cũng không nói thêm cái gì.

Lúc về đến nhà, đã đang là giờ cơm chiều, Dương Thần thấy mình cả ngày chỉ lo bận tháo gỡ máy nghe trộm, không khỏi có chút tự giễu.

Đợi đến lúc dọn cơm, Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê không về nhà như ngày thường, dường như vú Vương sớm biết được Dương Thần sẽ nghĩ việc này, cười nói:

- Tối nay tiểu thư đi đến chỗ tiểu thư Christine, nói là bàn chút việc với cô ấy, cho nên không về ăn cơm, không cần đợi.

Vốn là Dương Thần tưởng Lâm Nhược Khê là làm việc tăng ca linh tinh, vừa nghe là đi tìm Christine về mặt liền xám lại...

Người phụ nữ điên khùng ấy, sẽ không lại nói, những chuyện không nên nói một cách không che đậy? Dương Thần càng nghĩ càng thấy có thể, nhưng mình cũng không thể ngăn cản Lâm Nhược Khê đến gặp người ta, đành phải yên lặng ăn cơm, trong lòng đang mong Christine sẽ không nói quá nhiều.

Quách Tuyết Hoa nhìn thấy Dương Thần như vẻ băn khoăn, không khỏi buồn bực hỏi han:

- Con trai, sao Nhược Khê đi gặp Christine như làm con bị kích động, đây chẳng phải rất kỳ lạ sao?

Dương Thần khoát tay một cách miễn cưỡng, ra hiệu không có chuyện gì nói:

- Hơi bất ngờ, dù sao Nhược Khê rất ít khi tìm người lạ để trò chuyện.

- Tại sao là nói chuyện phiếm, có lẽ là công việc chứ.

Quách Tuyết Hoa hỏi ngược lại.

Dương Thần sững sốt ngẫm nghĩ lại cũng phải, cũng không chừng vợ mình đi gặp cô ấy chẳng qua là trong công việc, có lẽ mình thật sự nghĩ ngợi quá nhiều.

Cơm nước xong, cùng với mẹ mình và vú Vương xem tivi một lát, Dương Thần về phòng mình, tính sơ qua chênh lệch múi giờ, thời gian lúc này, bên Âu Châu hẳn là giữa trưa, bèn mở máy tính, đăng nhập vào công cụ video tán gẫu thường dùng.

Chỉ chốc lát, Solon tóc đỏ xuất hiện ở màn hình, với vóc dáng cao to ăn mặc bộ veste màu đen, rất có sức sống, hướng chào Dương Thần bằng cách chào quân đội.

- Minh Vương các hạ, đột nhiên tìm tôi, có lệnh quan trọng sao? Solon hỏi thẳng.

Dương Thần nhìn cách ăn mặc của Solon một lát, cười nói:

- Tôi nhớ cậu ghét mặc vest, sao tự nhiên lại trịnh trọng như vậy?

Trong mắt Solon để lộ vài phần âm áp, khuôn mặt ngay thẳng đã có chút tươi cười:

- Không ngờ, các hạ còn nhớ tôi không thích mặc vest.

- Cậu là bạn tôi, tôi rất ít bạn, thói quen của bạn, đương nhiên tôi nhớ.

Dương Thần thả nhiên nói.

- Là vì con gái tôi, Isabela, con bé hôm nay phải cử hành hôn lễ.

Solon cười nói.

Dương Thần ngăn ra, cười ha hả nói:

- Isabela, con mèo hoang nhỏ? Cô ấy kết hôn sao? Chú rể là ai?

Solon nghe nói đến từ “chú rể”, vẻ mặt có vài phần khó chịu, hừ hừ nói:

- Rất không may, cái thằng chết tiệt lừa gạt đứa con cưng của tôi là cháu nội của Macedonia.

Nghe đến đây, Dương Thần rút cuộc kìm không nổi, cười rộ lên điên cuồng, dùng sức vỗ vào nệm:

- Cậu nói là, cái thằng cháu nội cũng có dáng người như thùng nước của Macedonia Brune?

- Đúng vậy, nhưng tôi thích gọi thằng nhỏ hư hỏng kia là con lợn rừng.

Solon bĩu môi nói.

Dương Thần liền cảm thấy bùi ngùi, Solon và Macedonia đều là anh em thân mật của mình, người nhà bọn họ với mình bớt đi chút kính nể nhưng vẫn rất thân thiết, giống như là người trong gia đình mình.

Isabela và Bruce, đều xem như là thế hệ sau mình, cho dù tuổi tác xấp xỉ với mình, nhưng biết tụi nó lấy nhau, lại là chuyện lấy nhau thân càng thân hơn, không khỏi khiến trong lòng Dương Thần tràn đầy vui sướng.

- Tôi sẽ căn dặn Ron giúp gửi món quà của tấm lòng tôi.

Dương Thần ra về bất mãn nói:

- Solon, cậu và Macedonia rất là không phải, chuyện quan trọng như vậy,

sao không báo trước cho tôi biết, chẳng lẽ không phải người thân của đứa trẻ?

Solon cảm động và nhớ nhung nói:

- Đương nhiên không phải, Minh Vương các hạ, nếu không có cậu, tôi và người nhà của tôi, đã sớm bị tên chết tiệt Anh Tinh sát hại rồi, là cậu tôi mới có ngày hôm nay, khiến tôi nhìn thấy được hạnh phúc của gia đình, cậu là người thân mà tôi kính yêu nhất, sở dĩ tôi và Macedonia đều không nói cho anh biết chuyện này, là không muốn khiến cậu phải vất vả về Âu Châu một lần, anh biết, nếu anh cách khoảng hơn một năm, trở Âu Châu lần nữa, rất nhiều thế lực đều sẽ không ổn định, có thể gây phiền hà cho cậu, chúng tôi không muốn làm xáo trộn cuộc sống của cậu.

- Cậu không cần phải lo nghĩ đến những vấn đề này.

Dương Thần cười khỏ nói:

- Tháng sau, tôi sẽ đi dự hoạt động trong tuần của thời trang Paris nước Pháp, cho dù cậu và Macedonia lo nghĩ vì tôi, mà tôi cũng cần phải về Âu Châu một chuyến.

Solon trợn to mắt ra, dường như kinh ngạc với việc Dương Thần lại tham gia hoạt động hàng tuần của thời trang ấy.

Dương Thần không nhắc đến chuyện đó nữa, vào đề chính nói:

- Solon, hôm nay tôi tìm cậu là muốn nhờ cậu giúp tra một chút việc, đương nhiên không gấp lắm, cậu có thể vui hưởng hôn lễ của con gái cậu trước.

- Xin mời các hạ nêu ra.

Solon nghiêm nghị trở lại.

- Tôi muốn cậu giúp tôi kiểm chứng, máy nghe trộm mini MLK760 do Mỹ sản xuất, đã có những kênh tiêu thụ nào, đặc biệt là ở Hoa Hạ, có chảy vào thị trường chợ đen không.

Dương Thần nói.

Solon nhíu mày, nói:

- Các hạ, việc này, hiện giờ tôi có thể trả lời cậu ngay.

- Ồ?

Dương Thần nhíu mày.

- Chuyện là như vậy, mẫu MLK760, lúc trước chúng tôi có định đặt hàng theo con đường đặc thù từ FBI của Mỹ, nhưng cuối cùng đã thất bại, vì MLK760 với việc quân chế đã hoàn toàn bị tiếp nhận bởi quân đội, nếu là Hoa Hạ, muốn có được loại máy nghe trộm ấy, ngoài trừ là ký kết hợp đồng mua với quân đội, bằng không, không còn cách nào có cơ hội để có được.

Solon trịnh trọng nói.

Trong mắt Dương Thần hiện qua vài phần suy nghĩ, gật gật đầu, lại nở nụ cười lần nữa, nói:

- Chuyện của tôi chỉ thế này, bây giờ cậu có thể đi tham dự hôn lễ của

Isabela, chúc mừng các người.

Solon cũng không dài dòng, sau khi chào tạm biệt Dương Thần, liền ra khỏi màn hình.

Dương Thần nghĩ ngợi một lát, lại kết nối được với một địa chỉ khác, đợi khoảng năm phút, đối phương mới có phản hồi.

Lúc hình ảnh hiện ra, trên màn hình máy vi tính, là một cô gái tóc vàng mặc váy dài bằng tơ lụa màu trắng kiểu cung đình, bầu ngực đầy đặn của cô gái và một vòng eo hoàn hảo nhỏ nhắn mềm mại, tạo nên cảm giác hình ảnh tươi đẹp, khiến người ta huyết mạch sôi sục, chính là Jane.

Nhận được sự liên hệ của Dương Thần ngoài ý muốn, Jane cảm thấy vui vẻ khác thường, gương mặt với nét đẹp hoàn hảo đầy hưng phấn, với mái tóc vàng có chút quăn dưới sự chải chuốt sạch sẽ tựa như công chúa hoàng gia với vẻ thanh nhã xinh đẹp.

Phía sau Jane là một chiếc giường hoa lệ lớn, ánh mặt trời chiếu trên giường, phản chiếu xung quanh những bài trí tinh xảo của những thủ công mỹ nghệ, hiển nhiên, đây là phòng ngủ của cô ấy.

- Dương Thần thân yêu, sao đột nhiên tìm tôi, nếu như không phải tôi trở về phòng để lấy cái kẹp tóc yêu thích, có thể đã bỏ lỡ rồi.

Jane cười hỏi.

Dương Thần tán thưởng nhìn một lát nói:

- Cô ăn mặc như thế này, sẽ giành hết sự nổi bật của cô nàng Isabela.

- Anh đã biết rồi?

Jane kinh ngạc nói:

- Tôi tưởng Solon và Macedonia vẫn luôn giấu anh, có phải đại quân gia Ron của anh cho anh biết?

- Mới vừa biết được, nhưng đây không phải trọng điểm, tôi tìm cô là có việc khác nhờ cô giúp.

Dương Thần nói.

Jane bĩu môi:

- Chắc chắn anh có chuyện mới tìm đến tôi, thật không thú vị...Được, anh nói, nghe xong tôi đi làm phụ dâu.

Dương Thần bất đắc dĩ cười, tiếp theo là đem bệnh trạng của lão Đường nói qua một lần, mà còn đem việc Andre bị sát hại cũng kể luôn một thể...

- Trên phương diện nghiên cứu bệnh thần kinh và não bộ, tôi nghĩ trên đời này không ai dám nói là uy tín hơn cô, dù sao cô cũng chữa trị ngăn lại bệnh điên của tôi...Cho nên, tôi mới nghĩ, cô đi chữa trị cho Đường lão gia, vẫn là sự lựa chọn tốt nhất, đương nhiên tôi biết cô rất bận, phải chỉ dạy không ít học trò, còn phải tham dự các hội nghị nghiên cứu khoa học, cũng không yêu cầu cô lập tức qua đây nếu cô không muốn là vị bác sĩ này, có thể cô cho người học trò mà cô cho rằng có năng lực, tôi cũng không ngại.

Dương Thần nói.

Trên gương mặt Jane có chút hơi tiếc nuối:

- Andre ông ấy đã chết rồi sao... Ông là một học giả khá, tuy hơi tham lam, nhưng ông đích thật là người có thực lực yên tâm, Dương Thần, tôi sẽ đích thân đến, đây chính là anh cho tôi cơ hội để đến Hoa Hạ thăm anh, sao tôi có thể từ chối.

Dương Thần cười ngượng nói:

- Tôi đây là nói nghiêm chỉnh.
- Tôi cũng không nói đến cái khác.

Jane nheo nheo mắt cười duyên:

- Đợi tôi tham dự xong hôn lễ của tụi Isabela, tôi lập tức mua vé máy bay đi Hoa Hạ, lúc đó anh phải đến đón tôi đây.

- Đón cô thì không thành vấn đề, nhưng chuyện Andre xảy ra như vậy, sự an toàn của cô phải chăm sóc tốt, tôi không muốn cô đến giúp bạn tôi, lại vì thế mà bị thương tổn.

Dương Thần nghiêm chỉnh nói.

- Không phải có anh ở đó sao, chắc chắn anh sẽ bảo vệ cho tôi, thì giống như vài năm trước, lúc chúng ta mới gặp nhau đầu tiên, anh cũng bảo vệ tốt cho tôi và mẹ, không phải sao?

Jane dường như hồi tưởng lại cái gì, đầy vẻ nhớ nhung nói.

Dương Thần mở miệng, muốn nói cái gì, nhưng lại không nói ra, cười nói:

- Tôi không thể bất cứ lúc nào cũng ở bên cạnh cô.

Jane cười khanh khách nói:

- Anh cũng không cần lo lắng, đương nhiên tôi có cách để bảo vệ sự an toàn của mình, chẳng lẽ anh còn chưa tin tôi sao, tôi đúng là một trong những người phụ nữ thông minh nhất thế giới.

- Điều này cũng phải.

Dương Thần đồng ý gật đầu lại nói:

- Chắc cô có quan hệ rất quan trọng với bên Johan Hopkins nước Mỹ, cô nói chuyện với bọn họ, đừng làm lớn chuyện cái chết của Andre, kiện cáo gì đó hãy bỏ qua, cuối cùng chắc chắn sẽ có sự giải thích với bọn họ.

Jane vâng một tiếng:

- Tôi hiểu, anh yên tâm, Johan Hopkins với tôi có rất nhiều việc hợp tác quan trọng, bọn họ không dám phật ý tôi.

Nghe Jane nói vậy, Dương Thần cảm thấy không có gì còn phải lo nghĩ, sự thật hẳn cũng chẳng qua là nhân tiện đem sự việc ra nói, kết quả cụ thể sự việc như thế nào, hẳn cũng không muốn can dự nhiều.

Dưới cái nhìn của Dương Thần, giúp đỡ Đường Uyển chẳng qua là chút chuyện không đáng kể, cho dù dưới mắt người ngoài, hàng loạt động tác như vậy, sẽ lại là nhiệm vụ vô cùng khó khăn.

Sau khi chào tạm biệt với Jane, Dương Thần liền tắt máy vi tính, cảm

nhận được căn phòng đen tối đều tĩnh lặng đi, bỗng nhiên Dương Thần cảm thấy có chút mất hứng rõ ràng, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý tưởng, Dương Thần vỗ trán, chính mình thật đúng là ngày càng ngu xuẩn, sao mình phải ở lại trong phòng một cánh tội nghiệp như vậy, phải biết là, hai cô người tình đều đã ở sát vách nhà mình, chẳng lẽ vượt qua bức tường lại khó đến như vậy sao?

Nghĩ đến đây, trên khóe miệng Dương Thần bứt lên một cái cười xấu xa, quay đầu qua, ánh mắt hướng về phía ban công...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 473

Giúp Tiêu Hóa

Trong phòng xếp tổng thống trên tầng đỉnh của khách sạn Bích Vân Trung Hải, ánh đèn dịu chiếu lên tấm thảm bằng lông của cừu của Địa Trung Hải, hoa văn phức tạp xinh đẹp tựa như những đóa hoa tươi tắn.

Trong không khí tràn ngập hương thơm của phụ nữ nhàn nhạt, hơn nữa lẫn lộn mùi thơm ngọt của trà xanh, khiến cho người ta vui tươi thanh thản.

Christine mặc trên người chiếc áo ngủ sợi tơ màu xám với mái tóc dài xõa xuống, tựa như một điêu khắc cấp đại sư hoàn hảo nhất thế gian, mỗi một đường cong đều lộ rõ sức quyến rũ khiến người ta say sưa.

Ngồi trên ghế bằng da thật, Christine cầm tay cái tách sứ cao cấp với hình vẽ bông hoa, đang thưởng thức trà xanh Long Tỉnh do chuyên gia mang lên, đang hưởng sự tĩnh lặng của cuộc sống về đêm một cách đầy thỏa thích.

Tuyệt nhiên không phải vì trong phòng chỉ có mình Christine, mới có vẻ yên tĩnh như vậy chẳng qua một cô gái khác ngồi cạnh Christine lại im hơi lặng tiếng tựa như một cành hoa Bách Hợp dựng đứng dịu dàng.

Lâm Nhược Khê ngồi trên ghế dành cho khách bằng vải dệt, trên tay cầm tách trà thơm nhưng lại chưa nhấp nháp nửa ngụm, dường như trong lòng có chút băn khoăn mà ngồi đó.

Hai người im lặng ngồi rất lâu, rốt cuộc Christine không chịu được mở miệng hỏi:

- Tôi phải xưng hô cô như thế nào? Lâm tổng? Em dâu? Hoặc là gọi thẳng cô Nhược Khê?

Lâm Nhược Khê hơi sửng sốt, há miệng ra hỏi:

- Cô... Rất thân với hấn, phải không?

- Có thể nói như vậy, sự thật chúng tôi cũng chỉ quen biết bốn hoặc năm năm, nhưng vì hấn mới ngoài hai mươi tuổi, mới sống được không bao lâu, cho nên, phải nói là dài.

Christine thản nhiên nói.

Lâm Nhược Khê nghe cảm thấy có chút không giống ai, cái gì gọi là “hấn mới ngoài hai mươi tuổi” “sống không bao lâu” người phụ nữ trước mắt chẳng phải cũng chỉ ngoài hai mươi mấy tuổi, không lẽ không phải sao?

Nhưng Lâm Nhược Khê lại không để ý nhiều đến cái này và nói tiếp:

- Tôi chưa từng gặp qua, bạn của hấn... Cô là người thứ nhất, người xuất hiện như người quen của hấn.

Christine nghe được câu này, không khỏi giật mình mà hỏi:

- Chẳng lẽ hấn không có dẫn cô đi gặp những người bạn cùng phe cánh

với hắn? Theo lý bọn họ cần phải gặp cô vội mới đúng, cô là người vợ do hắn chọn.

- Bọn họ.

Lâm Nhược Khê hỏi dò:

- Bọn họ là người như thế nào?

Christine cười lên khanh khách:

- Tôi hiểu rồi, hôm nay cô đến là muốn tìm hiểu người chồng thương yêu là người đàn ông như thế nào, hoặc là nói muốn biết về quá khứ của hắn phải không?

Gương mặt Lâm Nhược Khê ửng đỏ, thật sự cô có ý này, lúc trước là không cách nào, cô cũng không muốn trực tiếp hỏi Dương Thần, như vậy khiến cô cảm thấy áy náy, giờ đây rốt cuộc có người thân quen với Dương Thần đến Trung Hải, tuy rằng...Người này hơi đặc biệt, nhưng Lâm Nhược Khê không kìm nổi tính tò mò nên hỏi Christine vậy.

Christine càng lúc càng vui sướng:

- Không ngờ cô then thùng, không ngờ xấu hổ, trời ơi, kẻ không thú vị đó lại tìm được người vợ thú vị như thế, chẳng trách hắn đã lựa chọn cô làm vợ của hắn, cô có ý tứ hơn nhiều so với Thập Thất đó.

Lâm Nhược Khê đang tự xấu hổ buồn bực, đột nhiên nghe nói đến một cái tên đặc biệt, lại ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi:

- Thập Thất? Ai là Thập Thất?

Lần này, Christine không còn cười nữa ngược lại ngạc nhiên mở miệng hỏi:

- Cô không biết ai là Thập Thất?

- Tôi...Phải biết sao? Người đó là ai? Rất Quan trọng sao?

Lâm Nhược Khê không kìm được hỏi.

Christine đôi mày cong lại, trên gương mặt tinh xảo không tìm thấy vết lộ ra vài phần nghi ngờ:

- Chắc chắn...không ngờ hắn lại không nhắc đến Thập Thất với cô sao... Lúc tôi gặp cô lần đầu tiên, cho rằng nguyên nhân hắn chọn cô là vì trên người cô có hình bóng của Thập Thất, bề ngoài cô, tố chất của cô, đặc biệt là ánh mắt cô, dường như là một Thập Thất khác... Đương nhiên, cô còn xinh đẹp hơn Thập Thất rất nhiều, nhưng tôi tin rằng đó không phải là thứ hắn coi trọng.

- Không ngờ, hắn lại chưa đề cập tới Thập Thất với cô...Nếu hắn không nhắc đến, tôi đây cũng không nói nữa, bằng không hắn lại nói tôi nhiều chuyện.

Lâm Nhược Khê im lặng một lát, nhìn Christine với vẻ utor át mà nói:

- Cho tôi biết, tôi muốn biết Thập Thất là ai, cô không có lý do gì để giấu tôi, vì cô nói ra rồi, tôi nghĩ, cô không phải là người thích giấu chuyện không nói ra, cô sẽ rất khó chịu, đúng không?

Christine hơi hoảng hốt, tiếp theo sau, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ...

...
“Răng rắc”

Theo tiếng giòn vang, cánh cửa bị đóng lại nhẹ nhẹ.

Một bàn tay thon nhỏ mò mẫn đến cái nút tắc mở trên vách tường, ấn vào, ánh đèn trong đại sảnh của căn nhà kiểu xưa chốc lát lại sáng lên.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, Mạc Thiện Ny cởi ra đôi giày đen bóng quỳn rũ cao ngạo, sau đó thở ra nhẹ nhàng, bấu môi, dùng tay xoa nắn nhẹ gót chân hơi có chút mệt mỏi.

Đôi chân vớ vớ quần tơ tằm màu đen càng có vẻ vô cùng trắng mịn, Mạc Thiện Ny một tay vịn trên đầu tường, đưa cơ thể vào, tư thế không được tao nhã lắm, nhưng cũng đang ở trong nhà, nên cô ấy cảm thấy không sao cả.

Mỗi ngày sau khi làm về, Mạc Thiện Ny đều cảm thấy, mình phải chán ghét việc đi làm, chán ghét công việc mới đúng, thậm chí rất nhiều lần đều đã quyết tâm ngày mai cần phải về nhà sớm, ăn một bữa cơm ngon lành, nhưng mà, cái suy nghĩ ấy đến ngày hôm sau thì tan thành mây khói.

Bây giờ ở cùng Sắc Vi, Mạc Thiện Ny càng cảm thấy mình tựa như là có khuynh hướng “Bị ngược đãi điên cuồng” nhịp sống thông thả của Sắc Vi, so với mình thực sự là một trời một vực.

Tất nhiên, người ta lẫn lộn trong mưa bom bão đạn, tới bây giờ, tuy công việc của mình vất vả, dù sao cũng không cần phải mạo hiểm mạng sống.

Mạc Thiện Ny xoa nắn xong bàn chân, tháo kẹp tóc trên đầu xuống, để một mái tóc dài đen nhánh mềm mại xõa xuống, đặt túi xách bên trên tủ gỗ, sau đó Mạc Thiện Ny ngẩng đầu, nhìn lên đồng hồ trên vách tường nhà, thời gian là mười giờ đêm.

Cũng không biết Sắc Vi đã đi ngủ chưa, Mạc Thiện Ny thở dài, cho dù có người “Bạn cùng phòng” thật sự trong ngày thường chẳng khác gì giống như lúc trước ở một mình.

Vào trong bếp, Mạc Thiện Ny mở ngăn đông lạnh, lấy ra bao lớn bao nhỏ rất nhiều thức ăn đông lạnh, tính nấu chút gì đó giống như bánh xếp, sủi cảo, cô không còn sức để nấu bữa cơm tối.

Đang tính mở ra bịch sủi cảo đông lạnh, Mạc Thiện Ny đột nhiên nghe thấy một tiếng quen thuộc phát ra từ sau lưng...

- Không ăn bữa cơm đảng hoàng, lại ăn thứ đông lạnh?

Trong giọng nói có chút trách cứ, nhưng thương xót nhiều hơn.

Mạc Thiện Ny quay đầu lại, quả là nhìn thấy, người đàn ông hư hỏng đã vài ngày không gặp lại đang đứng ở chỗ mình cách xa ba bước.

Dương Thần người đang mặc áo ngủ cotton, thật giống như là ở nhà mình vậy, tựa vào khung cửa với bộ dạng uể oải, đang mỉm cười nhìn vào Mạc Thiện Ny.

- Anh...Sao anh lại ở đây?

Mạc Thiện Ny không kìm lòng nổi mà hỏi, nếu không phải với giọng quá quen thuộc này, cô ấy đã nghĩ là đã có kẻ cướp vào nhà.

Dương Thần bước lên, đưa hai bàn tay nhéo một cái trên đôi má mơn mơn của Mạc Thiện Ny:

- Thiện Thiện, em không cảm thấy lúc này đáng phải lao thẳng vào lòng người đàn ông sau đó nói vài câu đại loại như ‘em nhớ anh’, ‘anh làm em sợ’, mà lại hỏi anh vì sao anh lại ở đây? Một cách nhạt nhẽo thế này.

Mạc Thiện Ny lườm hắn một cái, vừa cười dỗi vừa vỗ vỗ ngực Dương Thần:

- Em không xấu hổ như vậy, không phải làm em sợ sao, anh nghĩ muốn đến thế nào thì đến thế nào, em cũng không thèm hỏi anh nữa.

Sự thật, Mạc Thiện Ny nghĩ kỹ, theo bản lĩnh của Dương Thần, muốn vào nhà mình, chính xác là có vô số cách làm.

- Đã nói là hôn nhân là phần mộ của tình yêu, anh với em cũng chưa kết hôn, sao thứ cảm giác một tí không khí gì cũng không có.

Dương Thần cố ra vẻ buồn rầu mà nói.

Mạc Thiện Ny sẵn giọng:

- Đồi ba ngày thì không thấy bóng dáng, hờ ra không thấy mặt hơn cả tuần, chẳng lẽ còn trông cậy vào được gặp một lần thì phải hầu hạ anh như hầu hoàng đế sao?

Nghe thấy những câu chua xót đến nỗi răng cứng rơi rụng, Dương Thần liền muốn thôi lui, cười ngọt ngào an ủi nói:

- Anh không phải đang bận việc sao, em không biết gần đây chuyện ngôi sao Ngọc Lôi khiến cho anh muốn xỉu, anh đâu có năng lực công tác mạnh mẽ như Tiểu Thiện vậy, công việc hơi nhiều một chút, thì anh đã tâm cùng lực kiệt.

Mạc Thiện Ny hừ nhẹ một tiếng nói:

- Hết rồi? Em muốn nghe anh khen nữa.

Dương Thần nghiêm túc nói:

- Anh cũng không nói nhảm nữa, vậy đi, anh làm một bữa ăn khuya thịnh soạn cho Tiểu Thiện yêu dấu của anh.

- Bữa ăn khuya?

Mạc Thiện Ny nhìn quanh, không hài lòng nói:

- Ở đây ngoài những thứ thực phẩm đông lạnh mà anh khinh thường ra, không có thứ gì khác, chẳng lẽ anh muốn nấu cơm sao? Chắc em sẽ đói chết.

Dương Thần lắc ngón tay cười nói:

- Đương nhiên anh đâu ngốc như vậy, cục cưng em ngoan ngoãn đợi ở đây, anh đi một chút sẽ về.

Nói xong, Dương Thần lắc mình một cái, ra đến đại sảnh mở cửa, xông ra ngoài, để lại Mạc Thiện Ny đứng trong bếp gương mặt nhìn.

Một hồi lâu, Mạc Thiện Ny định thần lại, dẫm chân, ngậm miệng nói:

- Ăn khuya cái gì, vụt đi một cái thì không thấy bóng dáng.

Nhìn thấy cánh cửa đại sảnh lại bị mở ra, Mạc Thiện Ny đành buồn bực đi đến đóng lại, nhưng vừa đi đến cửa, bóng dáng Dương Thần lại xuất hiện lần nữa trước mặt cô.

Chỉ là lần này, trên tay Dương Thần đột nhiên có thêm hai đĩa lớn.

- Ha ha, thế nào, đây là vú Vương nấu trong bữa ăn chiều với món gà xào ớt và thịt bò vị sắt, em cũng biết thói quen của vú Vương, chắc chắn nấu nhiều hơn so với chúng ta có thể ăn, chủ yếu những món này chưa đựng tới, anh mang thẳng đến đây, em cho vào lò vi ba hâm nóng lại, thì có thể ăn được.

Dương Thần đắc ý nói.

Nhìn thấy hai mâm thức ăn tỏa hương vị cay thơm phứt, Mạc Thiện Ny nuốt cổ họng một cái, ngạc nhiên hỏi:

- Vừa rồi anh... Là về lấy thức ăn?

Giữa khoảng thời gian này chỉ có mười mấy giây, người đàn ông lại chạy một vòng qua lại giữa hai nhà hơn nữa còn mang lại hai mâm thức ăn? Nên biết, chưa nói đến giữa lộ trình phải vượt qua mấy chục mét, còn phải trèo qua hàng rào, ra vào phòng nữa.

Dương Thần gật gật đầu, vào trong nhà, đặt hai mâm thức ăn trên bàn lại nói:

- Em hãy cho hâm nóng trước, anh đi bới chút cơm đến, rất nhanh.

Nói xong, Dương Thần lại chạy về.

Ánh mắt Mạc Thiện Ny nhìn theo Dương Thần đi ra cửa, lại quay qua nhìn thức ăn trên bàn, giống như đang nằm mơ.

Một thứ ám áp phức tạp khó tả tràn ngập trong lòng... Trong chớp mắt biến ra món ăn ngon, có lẽ, lãng mạn như vậy, cũng chỉ có người đàn ông khác thường này có thể mang đến cho mình.

Chỉ chốc lát sau, Dương Thần lại mang đến một bát cơm và một đĩa rau cải, vốn là muốn đi lấy thêm một ít, nhưng Mạc Thiện Ny lại ngăn hãm lại, chuyện chuyển tải đồ ăn im hơi lặng tiếng này, nghĩ kỹ thật sự cũng còn chút quái đản.

Sau khi hâm nóng thức ăn trong lò vi ba, Mạc Thiện Ny ăn khuya tại bàn ăn lại không giống như ăn khuya, mà Dương Thần thì đầy thích thú ngồi ở đối diện, dường như nhìn phụ nữ ăn thì có thú vui không tầm thường.

Trong đại sảnh, ngoài tiếng lác lác của chiếc đồng hồ kiểu cũ treo trên vách tường, im phăng phắc, tuy Mạc Thiện Ny rất đói, nhưng lúc ăn lại không phát ra âm thanh quá lớn, trái lại đang ăn cơm bị Dương Thần nhìn vào chăm chăm, trong lòng có chút ngọt ngào đồng thời, cũng khiến cô có cảm giác ngứa ngáy.

Gần hai mươi phút sau, Mạc Thiện Ny dưới sự yêu cầu của Dương Thần, buộc phải ăn hết hai chén cơm, khó lắm mới ợ được một cái, mặt mày đỏ

thăm.

Dương Thần rất là “Phục vụ chu đáo” lại đem tất cả thức ăn về, còn về phần sáng mai vú Vương nhìn thấy đồ ăn bị tiêu diệt, có khiến vú Vương sợ không, chuyện đó hẳn không quan tâm.

Mạc Thiện Ny thấy Dương Thần đem đồ ăn đi, vốn tưởng rằng hẳn sẽ không trở lại, đang tính đóng cửa, Dương Thần lại quay về trước mặt mình.

- Anh...Sao anh lại trở về?

Mạc Thiện Ny bĩu môi hỏi.

Dương Thần cười xấu xa hỏi:

- Bé ngoan, ăn no chưa?

Mạc Thiện Ny bĩu môi:

- Có thể không ăn no sao? Bị anh nhét đầy rồi.

- Nếu ăn no, chắc hẳn là sức lực dồi dào.

Nụ cười trên khóe môi Dương Thần càng hiện rõ:

- Bằng không...Hoạt động thể dục một chút giúp tiêu hóa?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 474

Các Người Tiếp Tục Đi

Rốt cục Mạc Thiện Ny cũng hiểu ý hẩn vòng vèo trở về là muốn làm cái gì, có lẽ tối nay, ngay từ đầu hẩn đã chạy đến là với mục đích đó.

- Em...Em phải đi ngủ.

Vừa nghĩ đến chuyện điên cuồng ấy, Mạc Thiện Ny cảm thấy đôi chân hơi nhũn ra, hoảng hốt nói một câu, muốn đóng cửa liền.

Nhưng Dương Thần sao có thể để cho con thỏ nhỏ rụt rè như ý muốn, dùng sức phóng thẳng tới, đã ôm lấy thân thể mềm mại tràn trề của Mạc Thiện Ny vào lòng, xoay qua, đẩy thẳng vào vách tường.

- Anh... Đừng...

Mạc Thiện Ny vừa muốn nói gì, liền bị cái môi nóng như lửa hôn vào chặn lại đường nói.

Đinh Hương sau khi bị Bá Đạo quán quanh mạnh bạo, quỳnh tâm trao đổi, Mạc Thiện Ny cảm thấy linh hồn mình dường như bị người đàn ông trước mặt rút ra khỏi một cách cứng rắn, dưới những nụ hôn nồng nhiệt, ý thức của mình dần bị lạc, thậm chí từ nóng lúc khởi đầu trở nên cuồng nhiệt...

Hít thở nặng nề, hai tay của Dương Thần, không biết từ khi nào đã cởi ra cái áo khoác mùa xuân màu xám nhạt, lộ ra bên trong cái áo lót màu trắng bó sát người.

Vóc dáng Mạc Thiện Ny vốn là ngày càng đầy đặn, lúc này bị tựa chặt vào vách tường, đường nét như bị kéo thẳng tắp, bộ ngực đầy đặn và đường cong của phần eo nhỏ nhắn mềm mại hiện ra độ cong hoàn hảo mê người.

Tay của Dương Thần không ngừng mà theo từ trên xuống dưới phát qua những vùng nhạy cảm của người đẹp, trong khi xoa nắn, tiếng hờn dỗi của Mạc Thiện Ny càng phát ra nhiều hơn, một chút ngượng ngùng chống cự ban đầu, cũng từ từ trở nên muốn chống cự lại thích thú mà trở nên kích thích.

Lúc tay của Dương Thần tiến vào trong vớ quần nỉ hoa tơ màu đen, khắp người Mạc Thiện Ny lạnh run bần bật, làn da mịn nhẵn nhụi của đôi chân bị sờ mó, kích thích mãnh liệt khiến cho cô cắn chặt đôi môi, nhắm lại cặp mắt đẹp với lông mi run rẩy, dáng điệu trông như mặc cho người ta gặt hái, khiến trong mắt Dương Thần tăng thêm vài phần tơ máu.

- Tiểu Thiện... Em thật đẹp...

- Ừm...

Lời nói có vẻ dư thừa, Mạc Thiện Ny hoàn toàn như lọt vào trong sương mù, cô vốn là mới nếm mùi thử chưa bao lâu, với Dương Thần thì gặp nhau

ít lại xa nhau nhiều, bình thường mạnh ai nấy bận, khao khát của cơ thể, bị Dương Thần khơi mào ngọn lửa một cách ngang ngược, đã càng không thể chế ngự.

Dương Thần không cởi ra bộ váy ngắn trên người Mạc Thiện Ny, mà chỉ kéo vớ quần xuống tới dưới đầu gối, cái mông đầy đặn của Mạc Thiện Ny và đôi chân thon đẹp lộ ra khiến cho huyết mạch sôi sục đến vùng tam giác ngược.

Mạc Thiện Ny bị Dương Thần lật người qua, đưa lưng về phía Dương Thần, tựa sát vào tường vén váy ngắn lên, bấp thịt vùng mông săn chắc không chút mỡ, dưới ánh đèn chiếu rọi với trắng nõn loá mắt, tay trái Dương Thần nâng bầu ngực mềm mại, song song một tay khác vuốt ve phần vũng huyền bí...

- Anh... Đứng...

Tiếng gọi phảng phất lời vô nghĩa khiến khắp người Dương Thần một cái giật mình, tuy hai người đã không phải lần đầu, nhưng mỗi lần với cô nàng tuyệt diệu này cùng nhau đến Vu sơn, cũng sẽ có cái hưởng thụ tuyệt vời khó tả.

Cũng là trong ngày thường mình với những người tình có cơ hội thân mật nhau không nhiều, khó có thể kề sát cùng nhau, vẫn luôn như cơn sóng cuộn cuộn ấy.

Người Dương Thần vốn mặc bộ đồ ngủ cotton đơn giản, không cần tháo dây lưng, cởi hết đồ trên người đương nhiên rất nhanh, cảm nhận được Mạc Thiện Ny đã hoàn toàn xụi lơ như bãi nước, Dương Thần cũng không làm khó người phụ nữ đã xúc động đến nỗi không hơn được nữa.

Trong tiếng thở dốc vui sướng, kêu rên như được giải thoát, hai người nối liền nhau chặt chẽ...

Mạc Thiện Ny giống như chiếc thuyền cô độc trên biển cả, theo tẩy rửa cuồng bạo tàn sát như bão táp thân thể mềm mại tựa như lác lư, trôi dạt liên tục trong biển cả.

Mới đầu, Dương Thần chỉ đặt người phụ nữ không chút kháng cự đè chặt trên tường, nhưng dựa theo tình huống chiến đấu kịch liệt, bãi chiến trường giữa hai người chuyển dời đến bàn ăn, ghé xô pha, thậm chí là trên cầu thang...

Theo tấn công của từng cơn sóng to gió lớn, Mạc Thiện Ny hoàn toàn không thể phán đoán mình đã mấy lần "Bị tước vũ khí", chỉ cảm thấy người đàn ông của mình như có năng lượng vô tận, tựa như muốn vét sạch sẽ cơ thể mình, cho dù mình cố gắng kiên trì, hấn giống như không khi nào có cái khoảnh khắc thủy triều xuống...

Cuối cùng, không biết sao, người đàn ông đè trên người mình dừng lại thở, hỏn hển, nhìn mình một cách dịu dàng.

Đôi mắt ướt át của Mạc Thiện Ny như có chút sương mù, khuôn mặt đầy

về ứng hồng sau đợt cao trào.

- Anh cái tên xấu xa này...Rốt cuộc chịu dừng lại sao... Em sắp bị anh làm cho rã người...

Mạc Thiện Ny uể oải oán trách nói.

Dương Thần cười tà mị, lắc đầu:

- Tiểu Thiện, anh chưa làm đủ đâu, chẳng qua có người về...

Mạc Thiện Ny ngẩn ra, đột nhiên nhớ lại cái gì, quay đầu qua, nhìn vào hướng cửa...

Không biết lúc nào, Sắc Vi khắp người mặc vest kiểu nữ màu tím, như là vừa mới trở về sau khi tham dự hội nghị gì đó, đang đứng trước cửa với vẻ mặt quái đản, nhìn hai người với nụ cười như không cười.

- Á.

Cuối cùng Mạc Thiện Ny mới ý thức đến tình cảnh xấu hổ, hét lên một tiếng, ôm chặt lấy Dương Thần, đầu áp sát ngực của Dương Thần, không dám ngẩng lên chút nào.

Cô vốn tưởng rằng Sắc Vi nằm ngủ trên lầu, lúc ban đầu còn lo lắng không biết tiếng động có làm phiền đến Sắc Vi hay không, bị Sắc Vi phát hiện động tĩnh Dương Thần với mình ở dưới nhà, nhưng về sau với khoái cảm liên tục không ngừng, thì cô không thể suy nghĩ gì nữa, nhưng lại không ngờ vốn là Sắc Vi không có ở nhà, vừa mới về đến thôi.

Sắc Vi cố nén cười, nhưng ánh mắt nhìn vào Dương Thần có vẻ không thiện cảm, lúc đi qua bên cạnh hai người, ho khan một tiếng nói:

- Tôi không thấy gì hết, hai người cứ tiếp tục.

Nói xong, Sắc Vi liền che miệng chậm rãi bước lên lầu, rõ ràng là cố gắng nén cười.

Mạc Thiện Ny gần như muốn khóc, mình lúc này, đôi chân thon dài trắng ngọc đang bị hai tay Dương Thần kẹp lại, thân thể như một loại gấu bám trên cây mà ôm chặt lấy Dương Thần, khắp người hỗn độn không chịu được, cả đại sảnh, khắp nơi đều có vết tích do hai người để lại.

Cảnh tượng này bị Sắc Vi gặp đúng lúc, sau này ở trước mặt Sắc Vi, xem như thành trò cười.

Tuy rằng hai người từng đã nằm chung giường với Dương Thần, nhưng tình cảnh trước mắt, lại ngượng ngùng hơn lúc ấy nhiều, mà lại khoa trương nhiều quá.

- Đều do anh cứ đòi ở đây.

Mạc Thiện Ny cắn vào ngực của Dương Thần, để lại dấu vết hai hàm răng dễ thương, bấu môi tức giận nói:

- Lần này em sẽ trở thành trò cười cho Sắc Vi rồi, anh vừa lòng chưa?

- Hí... Tiểu Thiện, sao em cắn anh, đã thành con chó con sao?

Dương Thần cười ha hả nói, hấn lại cảm thấy khá thú vị, trong ngày thường Mạc Thiện Ny không khi nào có cử chỉ như cô tiểu nữ sinh vậy.

Mạc Thiện Ny dẹt miệng, cũng lười chẳng muốn nói chuyện.

Dương Thần bắt đầu dĩ lắc đầu:

- Sợ cái gì, cùng lắm thì anh lên lôi Sắc Vi xuống, để cho em nhìn thấy cô ấy cũng bị cởi sạch, và cũng làm vài lần trên cầu thang, như vậy thì huề nhau?

Trước mặt Mạc Thiện Ny sáng lên một cái, liền nhìn Dương Thần với ánh mắt khó hiểu:

- Anh thật sự là ngày càng vô đạo như một ông vua ngu đần, cái cách thức sai lệch như vậy mà cũng nghĩ ra.

- Lại dám nói xấu người đàn ông của em, xem ra chắc em chưa hưởng đủ.

Dương Thần cười với vẻ mặt đắc ý, cơ thể cũng theo câu nói mà có động tác lần nữa...

Khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Thiện Ny chuyển ra trắng bệch, không thể chống lại mà bị Dương Thần đè xuống nữa...

Mười mấy phút sau, cuối cùng Dương Thần cũng không dày vò tiếp, thoải mái trút hết một phần nào hàng tồn trữ trong những ngày qua.

Mạc Thiện Ny nhìn Dương Thần đầy vẻ thâm kín, bĩu môi nói:

- Anh sẽ lôi Sắc Vi xuống phải không?

Dương Thần hôn lên má người phụ nữ, cảm khoái nói:

- Không ngờ Tiểu Thiện em lại xem trọng Sắc Vi, xem ra hôm nay không cho em nhìn thấy cô ấy xấu mặt chắc em sẽ oán hận anh cả đời.

- Hừ, em không đến nỗi xấu như thế đó.

Mạc Thiện Ny cố kiên trì nói:

- Em chỉ nghĩ đến sự công bằng, mà lại cô ấy cũng là phụ nữ của anh, đương nhiên cũng phải được đãi ngộ này...

- Chắc chắc... Thì ra phụ nữ nói có nghĩa là như thế này.

Dương Thần cố ra vẻ chân chính nói:

Mạc Thiện Ny giả vờ không nghe thấy, đẩy Dương Thần, dịu dàng nói:

- Anh đi nhanh, không để Sắc Vi trốn.

Dương Thần đưa tay nhéo nhéo mũi của Mạc Thiện Ny, nhắc một câu "Quý hạp hời", cười ha hả chạy lên lầu một.

Ở trên lầu Sắc Vi đã sớm nghe được phần nào đối thoại của hai người, biết không thể ngăn Dương Thần lại, nhưng lại không muốn như Mạc Thiện Ny bị đè trên cầu thang, dưới tình thế cấp bách, đành sớm chui vào chăn giả vờ muốn nằm ngủ nghỉ ngơi.

Dương Thần làm gì mà không nhận ra điểm này, sự ham muốn của hắn đã trỗi dậy, lúc này Mạc Thiện Ny đã trong tình trạng hoàn toàn kiệt sức, mình lại không đành lòng bóc lột cô ấy nữa, nhưng thể lực Sắc Vi lại mạnh hơn không ít, sao mình để cho yêu tinh này trốn được?

Bật đèn sáng trong phòng Sắc Vi, Dương Thần không chút do dự, kéo tấm chăn trên người Sắc Vi lên.

Sắc Vi đã thay bộ đồ ngủ bằng chất tơ lụa, đưa tay che đỡ ánh sáng, tỏ ra rất chói mắt, mơ mơ màng màng nói:

- Ông xã... Em mệt rồi, có gì ngày mai nói...

- Cung à, màn diễn của em, so với diễn viên cấp hai cũng chưa bằng.

Dương Thần lắc đầu.

Sắc Vi biết giả vờ đáng thương cũng không xong, bèn ngồi dậy nghiêm túc nói:

- Ông xã, anh biết em hôm nay là đi làm cái gì không?

- Làm cái gì?

Dương Thần hỏi.

- Em đã đi bàn với hội trưởng Lưu Thanh Sơn của hội Thanh Long về việc sự khuếch trương khu vực Mân Nam, An gia đã đồng ý làm đối tác về thương mại, chúng ta tính tháng sau là chính thức bắt đầu đàm phán với những thổ địa phía bên kia.

Sắc Vi nghiêm chỉnh nói.

Dương Thần nhún vai:

- Được, anh biết rồi, nói xong rồi chúng ta làm việc chính...

Thấy Dương Thần sắp lao tới, Sắc Vi biết mình cũng sẽ tránh không khỏi, tuy rằng mình cũng không phải ghét chuyện này, thậm chí là thích nữa, nhưng cũng không muốn bị Mạc Thiện Ny được xem kịch vui, vì thế đỏ mặt xấu hổ nói:

- Ông xã... Anh đợi... Em... Chúng ta ở trong phòng em được không...
Đừng... Đừng đi xuống...

Một tay Dương Thần đã ôm lấy vòng eo mềm mại của Sắc Vi, đi xuống dưới nhéo vào mông, vì liên quan tới chuyện võ thuật, cảm giác trên thân thể của Sắc Vi lại có phần rắn chắc khác thường...

- Không sao, ở đây thì được rồi, dù sao tiểu yêu tinh kia đã không chờ được đã leo lên tới đây rồi.

Dương Thần bữu môi nhìn về phía cửa.

Sắc Vi sững sốt, vừa quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn thấy, người Mạc Thiện Ny nhanh như gió đã tựa vào cửa thở hổn hển, vẻ mặt như đang đợi xem màn kịch vui.

Không đợi Sắc Vi suy nghĩ muốn làm sao, Dương Thần đã không thể chờ đợi được mà đè cô xuống giường, mà kéo cái quần nhỏ trong đồ đồ ngủ của Sắc Vi xuống, cái quần nhỏ có đường viền hoa màu tím liền bị ném qua một bên.

Vừa nghĩ đến hình ảnh tiếp theo sẽ phải bị Mạc Thiện Ny chăm chú nhìn theo, hai tay Sắc Vi hai tay che lại khuôn mặt đỏ bừng, không ngờ Dương Thần vừa bắt đầu lại đùa hăng hái, đưa hai chân trắng ngọc của cô gác thẳng lên vai, cúi mình ra trận.

- A.

Sắc Vi còn chưa chuẩn bị thì đã bị tấn công vào hoàn toàn không tránh khỏi la hoảng một tiếng.

- Ông xã, anh... Anh nhẹ chút.

- Ha ha, Tiểu Thiện đang nhìn ở ngay cửa này, diễn xuất phải đạt chớ.

- Không sao, ông xã cố lên, em cảm thấy Sắc Vi hình như rất hưởng thụ mà.

"..."

Đêm khuya, trong khuê phòng tối tăm, hương thơm toả khắp nơi, tiếng rên rỉ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 475

Đã Lâu Không Gặp

Cả đêm ան hương thơm mát, không thể khiến Dương Thần quên đi ngày mai phải đi làm việc chính, và lại đây không phải là ngày bình thường, vừa lúc là Tuệ Lâm phải tham dự tuyển lựa vòng cuối của ngôi sao Ngọc Lôi.

Lượng độc giả của Ngọc Lôi được cho là tăng lên nhanh, dù sao ở trong cái quốc gia nhân khẩu chiếm một phần tư của thế giới này, sau trà dư tửu hậu mọi người đều không thể thiếu là đề tài câu chuyện ngôi sao Ngọc Lôi, thời gian gần đây luôn chiếm cứ đầu đề trang báo giải trí, thậm chí Lâm Nhược Khê còn dùng số tiền lớn, trực tiếp để hàng loạt tạp chí thời trang thương hiệu đều bắt đầu mở chuyên mục.

Ở trình độ nào đó, đây cũng là một cách che chở của cô ấy đối với em gái mình, dù sao Lâm Nhược Khê tuy ủng hộ Tuệ Lâm lựa chọn con đường ca hát, nhưng lại không muốn Tuệ Lâm lọt vào trong cái giới giải trí vàng thau lẫn lộn với những thông tin tiêu cực, đổ tiền vào là một cách thức bảo vệ hữu hiệu và thực tế nhất.

Dưới sự chiếu cố của mọi quan hệ, bản thân Tuệ Lâm lại có sắc đẹp và chất giọng hơn người thu hút ánh mắt của quần chúng, có vẻ như không cần tốn hao nhiều sức lực.

Bản thân Dương Thần vốn là lần thứ hai đi vào phòng quay phim của đài truyền hình, lần trước đi đến là cùng An Tâm, chỉ vội vàng nhìn quanh một vòng, giờ lần này đến, lại là cùng những người chế tác và nhân viên công ty trong đài truyền hình cùng nhau trong phía sau đài, kiên nhẫn xem những diễn tập trên sân khấu, dự định đợi cho đến lúc tiết mục chính thức chấm dứt.

Tuy vài người phụ trách quan trọng trong đài truyền hình không quen với Dương Thần nhưng thông qua sự giới thiệu của Triệu Đăng và Vương Khiết hai người, mới biết được vị này có thể nói là một trong những người nắm quyền hiện giờ giống như chiếc hàng không mẫu hạm chỉ nhìn mà không với tới được, thứ tài sản vài chục tỷ đó chẳng phải giỡn chơi, đương nhiên coi Dương Thần như ông phật mà thờ, vô cùng niềm nở.

Sau lúc màn diễn chính thức bắt đầu, Dương Thần lẳng lặng ngồi trong phòng riêng của khách quý, bên cạnh chỉ có Triệu Đăng và Vương Khiết hai người, cả ba đều không nói chuyện.

Theo những lời khai mạc của người dẫn chương trình vừa kết thúc, mười hạng A của ngôi sao Ngọc Lôi bước lên đài từng người một, mà giám khảo cả vòng loại quan trọng lần này, Yeon-hee Lee tham dự cùng với hai nhạc sĩ

đều trang phục lộng lẫy.

- Vòng chung kết, người phụ nữ họ Yeon ấy, vẫn là giám khảo sao?

Dương Thần đột nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi Vương Khiết ở bên cạnh.

Vương Khiết hơi sững sốt, theo Dương Thần đã một thời gian, cũng hiểu được sơ sơ với ý của cấp trên, mỉm cười:

- Sẽ không đâu, có cô Christine ở đây, không cần cô ấy.

Dương Thần rất hài lòng với câu trả lời này, trên thực tế, hẳn tự cho mình có chút phong cách làm việc của tiểu nhân, người phụ nữ Yeon-hee Lee đã sớm bị đá ra ngoài rồi.

Bất thành linh, cánh cửa phòng khách quý bị đẩy ra, Dương Thần ngó một chút, vì người đi vào không phải là người trong đài truyền hình, không ngờ là Lâm Nhược Khê với trang phục màu trắng nụ hoa tơ cách ăn mặc của phong cách Âu Châu.

Hiếm thấy Lâm Nhược Khê không mặc đồng phục làm việc, với bộ trang phục thư giãn tựa như tản bộ nghỉ mát trên bãi biển Địa Trung Hải của Tây Ban Nha, mùi hương hoa lài vừa đi vào cửa đã liền thấm vào lòng người thơm mát bốn phía.

Vương Khiết và Triệu Đằng hai người lập tức khẩn trương đứng lên vội thưa: “Chào chủ tịch”, sau đó nhìn vào nhau, rất biết điều mà lui ra khỏi phòng riêng.

Về mặt không chút thay đổi của Lâm Nhược Khê chỉ gật gật đầu, đợi hai người đi ra, mới chậm rãi bước đến cái ghế bên cạnh Dương Thần, kéo qua một cái ghế mây, đặt cái túi nhỏ trên tay xuống dưới thảm, sau khi vuốt vuốt tóc, song song ngồi xuống.

Dương Thần nhìn cô ấy liên tiếp những cử chỉ lịch sự tao nhã, không mang theo một chút mùi vị của người thường, lại càng đậm đà, thật không biết vợ mình có phải đang tu luyện lén lút những tiên pháp gì, ngày nào đó thành tiên nữ bay thẳng lên trời.

- Không nghĩ đến người bạn rợn như em lại dành thời gian đến xem trận đấu.

Dương Thần cười nói, sự thật trong lòng rất muốn hỏi tới qua gặp cô ả điên Christine đã nói những gì, nhưng nghĩ lại cũng không cần thiết hỏi, Lâm Nhược Khê muốn nói tất nhiên sẽ nói, không muốn nói, hoàn toàn có thể đóng băng.

Lâm Nhược Khê thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, trước sau không nói lời nào, nhưng ý tứ hàm chứa trong ánh mắt lại rất rõ ràng—— Ngay cả anh cũng tới, đương nhiên em cũng phải tới.

Dương Thần nhún vai, sự thật giữa hai người cũng vẫn khá ăn ý, hẳn liền hiểu được ý trong đó, cười khỏ, không hỏi thêm nhiều nữa.

Trình diễn trên sân khấu đang hùng hực khí thế, mười cô nữ ứng cử viên còn lại mỗi người đều rất cứng về chất giọng, bản thân lại hội đủ điều kiện

sắc đẹp, mùi thuốc súng giữa họ đương nhiên mãnh liệt, cho dù trên bề ngoài xung nhau là "chị em", cái đó cũng là trong tình huống không có cạnh tranh mà thôi.

Ai cũng hiểu rõ, vòng chung kết có Christine làm giám khảo, cái tỷ lệ theo dõi trên màn hình sẽ đạt đến mức nào, hạng 3A trước tương đương đã nổi tiếng, nếu như không phải những ca sĩ nổi danh không đủ tư cách đến tham dự, chừng nào mới tới lượt những lính mới tò te này, sớm đã bị loại.

Lúc Tuệ Lâm bước ra sân khấu, tiếng gào của khán giả cả hội trường lại hết sức tăng vọt, hiển nhiên, trong những ngày qua, tỷ lệ ủng hộ ở khán giả của Tuệ Lâm đã có hướng bộc lộ tài năng.

Đang lúc xét cho điểm Tuệ Lâm và một cô ứng viên khác, ở vị trí giám khảo, chỉ duy nhất Yeon-hee Lee cho điểm cao cô ứng viên khác.

Xem đến đây, Lâm Nhược Khê mày hơi nhíu lại, hiển nhiên, cô ấy không hài lòng cách làm này của Yeon-hee Lee.

- Xem ra người phụ nữ ấy đang ra oai với chúng ta, cô ấy biết rõ Tuệ Lâm có thể vào chung kết, nhưng cũng phải làm ra chuyện như vậy, tuyệt nhiên là biết chúng ta hiện giờ đang theo dõi trực tiếp, cho nên khiến cho lòng chúng ta không thoải mái.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê gật đầu, hiếm khi đồng ý với lời nói của Dương Thần.

Dương Thần ngáp một cái, nói thật, đối với tiết mục như vậy hẳn không cảm thấy hứng thú nếu như không phải đã hứa với Tuệ Lâm là phải đến xem, hẳn là không muốn tới nữa.

Đang lúc Dương Thần muốn nói thắm với Lâm Nhược Khê cái gì để bớt buồn bã đồng thời, thừa lúc kéo gần chút khoảng cách thời gian hai người, lại không ngờ, bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khí không thích thú xuất hiện ở ngoài cửa.

Dương Thần nhíu mày, quay đầu qua, cửa phòng riêng bị người ta từ ngoài đẩy ra.

Lâm Nhược Khê cảm thấy vẻ mặt Dương Thần không phải lúc, theo cái nhìn Dương Thần quay đầu qua, lúc nhìn thấy người đi vào, sắc mặt rốt cuộc có chút thay đổi, trong ánh mắt lộ ra vài phần hoảng hốt và bối rối.

Trên người mặc cái áo lông dê cổ thấp màu tím, quần bó sát người thẳng tắp, thoát nhìn cách ăn mặc thư giãn của đàn ông vô cùng sức sống, kết hợp với khuôn mặt có vài phần sức hấp dẫn của nam tính đi trên đường, tất nhiên sẽ khiến cho đa số phụ nữ quay đầu lại...

- Thật sự ngại, xem ra, là đã làm phiền đến khoảnh khắc hạnh phúc của hai vị...Anh hai, chị hai, đã lâu không gặp...

Dương Thần lộ ra vẻ cười kỳ lạ, trong ánh mắt có vài phần buồn rầu, cứ như là mực không tan ra được.

Dương Thần chưa từng nghĩ, trên đời này sẽ không nhìn thấy lại người trẻ

tuổi có quan hệ rất lớn với mình, thật không ngờ, trong khoảng thời gian ngắn này lại gặp lần nữa.

Từ trước chỉ biết Ngọc Ki Tử mang theo Dương Liệt về Côn Luân an dưỡng, nay xem ra, Dương Liệt đã khôi phục, thậm chí hẳn là dựa vào thứ thuốc bổ linh đơn gì đó, đã nâng cao thực lực nhất định.

Sức chiến đấu trong quá khứ của Dương Liệt, đem đưa vào Viêm Hoàng Thiết Lữ, liền ngang hàng với cao thủ Thiên Long như vậy, nay xem ra, cũng đã liệt vào trình độ đặc cộng đứng đầu thế giới.

Đương nhiên, sức mạnh như vậy, cho dù là ranh giới của ngưỡng cửa trời phú, cũng kém khá xa.

Nghe thấy Dương Liệt gọi “Anh hai, chị hai”, Dương Thần không một cảm giác gì, trái lại khuôn mặt xinh đẹp Lâm Nhược Khê hơi đỏ, cô tuy biết Dương Thần và người em mới quan hệ không được tốt, nhưng ở vào vị trí của người phụ nữ mà nói, gọi “Chị hai” không có gì sai.

Chỉ có điều, rất nhanh thì Lâm Nhược Khê nhận thấy Dương Thần bên cạnh, vẻ mặt không mấy gì vui.

- Sự thật không lâu, tôi thiếu tao cảm thấy rất ngắn.

Dương Thần bình tĩnh nói.

Dương Liệt buông lỏng tay, cười lạnh lùng nói:

- Thật không, mày đương nhiên không cảm thấy lâu lắm, bởi vì các người đang đứng, mà tao trong những tháng ngày trên giường, thật là sống không bằng chết...

- Nếu mày chỉ muốn nói cái này, tao nghĩ tao nên đi rồi.

Dương Thần không muốn quan tâm, sự xuất hiện của Dương Liệt, khiến hẳn tâm trạng thư giãn vốn có trở nên hỗn loạn.

Cho dù mức độ của võ đạo không ngừng nâng cao, nhưng cái tu luyện nội tâm của mình, tóm lại chỉ là người trai trẻ hai mươi mấy tuổi mà thôi.

- Tôi đến để thăm người phụ nữ tôi yêu, anh không cần phải như vậy để tránh né tôi.

Dương Liệt châm biếm nói.

Dương Thần dừng bước chân lại, híp híp mắt:

- Đừng thử dùng sức mạnh đối với Tuệ Lâm, nếu để tao biết được mày dám đối xử với Tuệ Lâm thế nào...Tao có khả năng khiến mày từ trên giường đứng dậy, đương nhiên cũng có thể để cho mày nằm trên giường trở lại.

- Anh uy hiếp tôi?

Dương Liệt nụ cười vụt tắt, vẻ mặt âm trầm nói.

- Tao nói cho mày biết là sự thật.

Dương Thần thản nhiên trả lời, quay đầu đi ra khỏi phòng.

Trong tiềm thức mà Dương Thần nhận thấy được, Dương Liệt đột nhiên xuất hiện ở Trung Hải, tuyệt đối không phải đơn thuần chỉ đến thăm Tuệ

Lâm một cách đơn giản, liên tưởng đến trước khi liên quan tới sự việc tuyển chọn, một thứ phỏng đoán hiện lên trong đầu khiến hấn sốt ruột...

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần đi ra, cũng đứng dậy theo sau, để cô một mình đối mặt với Dương Liệt, cảm thấy thật nặng nề, thậm chí hơi có phần sợ hãi —— người đàn ông này, giống như con báo đen bị tảng đá lớn đè lên, có thể thoát ra bất cứ lúc nào, cần xé nát nội tạng của mọi kẻ thù.

- Cô nhất định sẽ hối hận, hấn không đem lại được hạnh phúc cho cô.....

Đột nhiên Dương Liệt cười nhạo nói.

Lâm Nhược Khê vừa muốn bước ra cửa dừng một chút, nhưng không quay đầu lại.

Dương Liệt xoay người, trêu tức nói:

- Hấn sẽ kéo theo cô, cùng nhau hủy diệt...

Khắp người Lâm Nhược Khê hơi run nhẹ một chút, giống như bị không khí lạnh buốt xâm nhập vào toàn thân.

Hít thở sâu một cái, tâm trạng bị kích động của Lâm Nhược Khê mới bình phục lại quay đầu lại, nở ra một nụ cười hồn nhiên không hề gì:

- Thật không, nhưng trước khi gặp được hấn, tôi đã hủy diệt vài lần, cho nên, tôi không sao cả.

Dứt lời, Lâm Nhược Khê liền đi theo ra khỏi phòng.

Dương Liệt nghe thấy tiếng đóng cửa, một tay chậm rãi mò đến bàn tròn ở bên cạnh...

"Rầm "

Một tiếng kêu rên đau khô, chất liệu gỗ của cái bàn tròn bị một sức nén mãnh liệt đập nát tan thành một vụn gỗ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 476

Hà Đông Ba Mười Năm

Ra khỏi đài truyền hình, Dương Thần đứng ở bãi đất trống của bãi đỗ xe, ngửa đầu nhìn lên bầu trời...

Hoàn toàn như trước đây, mờ mịt nhìn không thấy một chút màu lam.

Tiếng bước chân hơi dồn dập ra từ phía sau, khóe miệng Dương Thần nở ra nụ cười, xoay người lại, đón lấy Lâm Nhược Khê cùng bước ra theo mình.

Vì Lâm Nhược Khê bước đi hơi nhanh, những sợi tóc hơi rối, sắc mặt hơi phỉm hồng, nhìn thấy vẻ mặt Dương Thần đầy vẻ quái lạ, mới đột nhiên giật mình, hồi nãy mình luôn lo lắng hẳn có bị những kích động quái quỷ gì không, nên vội đi ra theo sau, ý nghĩ này lại giải bày quá mức.

- Anh... Anh cười cái gì.

Lâm Nhược Khê cố khiến mình tỏ ra vẻ lạnh lùng một chút.

Dương Thần cũng không đi vạch trần ra cái gì, khẽ thở dài:

- Có thể anh không thể xem đến hết chương trình, chút nữa Tuệ Lâm dự giải kết thúc, thay anh chúc mừng cô ấy, hiện giờ anh phải xử lý chút việc gấp.

Lâm Nhược Khê lẳng lẳng một lát gật đầu:

- Biết rồi.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Thật là bà xã ngoan của anh.

Lâm Nhược Khê lườm hẩn một cái, không nói gì, được nghe Dương Thần nói một câu cười đùa như vậy, cô sẽ không sợ người này làm những vụ việc gì điên cuồng.

Thật ra Dương Thần cũng không muốn làm những gì điên cuồng, chỉ đột nhiên nghĩ đến Dương Liệt đến Trung Hải, nó sẽ không đến một mình, bằng không, nó không khỏi quá gan lì, dù sao lần trước còn bị mình đánh đến nổi chút nữa tắt thở, nếu nó dám đến, còn chủ động khiêu khích, tất nhiên có điều gì trông cậy vào.

Xem ra Dương Liệt, người có khả năng mà hẩn trông cậy chỉ có thể có một người —— Dương Phá Quân.

Theo dự đoán, Dương Liệt cho rằng, mình sẽ có điều kính nể đối với Dương Phá Quân, chắc hẳn không biết, lúc trước xảy ra sự việc trong trại quân đội, chắc Dương Phá Quân sẽ không nhắc đến sự việc, mà lúc trước cầm súng còn chưa giết chết được mình.

Như vậy, dựa theo logic mà xem, Dương Phá Quân không ở cùng với Dương Liệt, hiện giờ ông ta sẽ đi đâu...

Nghĩ đến hàng loạt dự việc, Dương Thần lái chiếc xe BMW, chạy nhanh theo hướng về nhà, nếu không có bất ngờ xảy ra, Dương Phá Quân rất lâu không có động tĩnh, sau khi thất bại trong đợt tuyển cử, việc đầu tiên nghĩ đến là, phải đến tìm Quách Tuyết Hoa mới phải.

Dù sao, đối với Dương Phá Quân mà nói, vinh quang của Dương gia là sự việc vô cùng quan trọng, mà nữ chủ nhân Quách Tuyết Hoa lại luôn ở bên ngoài, đây phải là sự thật khiến hắn khó lòng chấp nhận, tối thiểu, hắn khẳng định không muốn Quách Tuyết Hoa với người con trai phản lại mình ở cùng nhau.

Đi vào khu dân cư yên lặng, chiếc xe chậm rãi ngừng trước một ngôi nhà lớn, Dương Thần vừa bước xuống xe, liền nhận thấy một chiếc xe quân đội màu xanh rêu đã đậu ở trước cổng lớn.

Nhưng, khiến Dương Thần cảm thấy may mắn chính là, trên chiếc xe Jeep quân dụng, Dương Phá Quân và hai cận vệ, mới vừa xuống xe.

Dương Phá Quân không mặc quân phục như thường lệ, mà là bộ đồ thường ngày với jacket màu xám nhạt, nhìn qua so với lúc trước bớt đi vài phần lòng hăng hái, nên nghĩ, sự thất bại trong tuyển cử lần này, đối với người luôn hướng tới quyền lực và luôn xả thân vì nó của người đàn ông mà nói, là một đả kích cực lớn.

Đang lúc Dương Thần nhìn thấy mấy người đồng thời, Dương Phá Quân dĩ nhiên cũng nhìn thấy Dương Thần xuống xe cùng lúc.

Trong huyết thống là hai người cha con, nhưng lại không chút vui mừng khi gặp mặt như giữa những người thân, ngược lại, không ai bảo ai, sắc mặt đều có vài phần lạnh nhạt, thậm chí trên khuôn mặt Dương Phá Quân, còn có vài phần tức giận.

Dương Thần chậm rãi bước đến cánh cổng lớn, ngăn trước mặt Dương Phá Quân, cũng không nói lời nào, chỉ có điều ánh mắt nhìn nhau với Dương Phá Quân không chút nhượng bộ.

Đối với Dương Thần hoàn toàn không thấy sự hiện diện của mình, trong lòng Dương Phá Quân tức giận, cũng đã biết mình không có bản lĩnh gì mạnh động trước mặt người trai trẻ này, sắc mặt hơi vắn vẹo nói:

- Mày không có lý do gì, ngăn cản tao gặp vợ mình.
- Ông tổng tuyển cử thất bại, bà ấy cũng không đến gặp ông, hẳn ông hiểu rất rõ, bà ấy không muốn gặp lại ông.

Dương Thần thản nhiên nói.

- Mày...

Dương Phá Quân cứng lưỡi một hồi, quả là gã hết sức căm tức bản thân mình gặp phải cảnh ngộ như thế Quách Tuyết Hoa chẳng màng đến hỏi han, cho nên càng không kìm được muốn tới gặp Quách Tuyết Hoa đề hỏi ra lẽ.

Dương Phá Quân giận đến nổi ngứa cả răng, bốp bốp quả đấm nói:

- Tao muốn đi đâu, gặp ai, không phải mày có thể quản.

- Đây là nhà của tôi, tôi chỉ không muốn để cho người không muốn gặp bước vào mà thôi.

Dương Thần trả lời.

- Nhà của mày? Hừ.

Dương Phá Quân lạnh lùng nói:

- Nhà này là của mày, theo tao được biết, tất cả tài sản của mày, đều là của Lâm Nhượng Khê.

- Lâm Nhượng Khê là người phụ nữ của tôi, cho nên tất cả những thứ này đều là của tôi.

Dương Thần hồn nhiên nói, dùng quả đấm mình không sợ, dùng miệng nói, mình không sợ. Ưu điểm lớn nhất của mình là không biết ngượng.

Hiển nhiên Dương Phá Quân đối với cách đối đáp không biết ngượng này cảm thấy không làm sao được, trong lòng lại rất khó hiểu, vì sao mình mới vừa đến đây, Dương Thần cũng lại về đến đây cùng lúc nếu biết được là Dương Liệt đến không sớm không muộn, mà lại trước lúc ấy đi gặp Dương Thần, phỏng chừng lại tức giận đến chết khiếp.

Chẳng qua, mình đã đến đây rồi, dù sao vẫn không thể như vậy mà trở về, nếu mình thật sự làm như vậy, mặt mũi sự mất hết.

Dương Phá Quân trừng mắt hung tợn nhìn Dương Thần, chìa tay hỏi cận vệ bên cạnh.

Cận vệ liền hiểu ý đưa ra một cái điện thoại, trao vào tay Dương Phá Quân.

- Gặp hay không, không phải do mày định đoạt.

Dương Phá Quân nói trầm một câu liền bấm số điện thoại liên hệ.

Rất hiển nhiên, trước lúc đến đây, Dương Phá Quân đã tra được số điện thoại của nhà này.

Dương Thần mỉm cười trêu tức, đưa nhẹ tay lên dùng ngón tay búng một cái vào điện thoại của Dương Phá Quân.

"Cạch "

Điện thoại di động bị một luồng sức trực tiếp bắn bay, rớt xuống đất vỡ tan tành.

Dương Phá Quân và hai cận vệ lập tức toát ra mồ hôi lạnh cũng chưa kịp có phản ứng.

Chiêu thức tùy ý khí kinh địch xác này của Dương Thần, đối với hắn mà nói như chơi trò chơi thoải mái, nhưng đối với Dương Phá Quân bọn quân nhân mà nói, lại là muốn cũng không thể được, mặc dù biết trong nước có một số cao thủ về võ thuật, bình thường đều có vẻ hư vô mờ mịt.

Hiện giờ, Dương Thần chỉ tùy tiện búng một cái, khiến bọn họ nghĩ đến là với ngón nghề võ thuật này nếu vừa rồi nhắm vào đầu hoặc một bộ phận của cơ thể, chẳng phải là việc giết người cũng trong nháy mắt sao?

Cái lần trước trong doanh trại quân đội, thật sự đã thấy được thực lực của

Dương Thần, hôm nay lại một lần nữa vẫn khiến cho Dương Phá Quân mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

- Mày... Mày tưởng, mày võ nghệ cao, tao sẽ sợ mày sao? Trước mặt quân đội, bất cứ cao thủ võ lâm nào chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn.

Dương Phá Quân nổi giận gào thét nói.

Dương Thần chìa đôi tay:

- Tùy ông nghĩ thế nào, tôi chỉ cần nhắc, nếu các người không đi tôi có nên phải phá bỏ bốn cái bánh xe của chiếc xe các người.

Dương Phá Quân một tay chỉ vào Dương Thần tức đến nổi sắc mặt trắng bệch, nhưng nói không ra lời.

Ngay lúc này, ở khúc quẹo không xa, một chiếc xe Lincoln loại dài màu trắng hướng nơi này đi tới, loại xe thể này ở nước Hoa Hạ thuộc loại rất hiếm, tuyệt nhiên không phổ biến như các nước phương tây.

Đang lúc xe Lincoln dừng đậu sát bên cạnh xe của Dương Phá Quân, sắc mặt Dương Thần có phần nặng nề.

Dương Thần thật sự chẳng biết lại là người của bên ngoài nào, nhưng đối với hắn mà nói, ai tới cũng vậy thôi, chỉ cần là quấy rối, tất cả phải được đá dít không còn một mảnh.

Hai người cận vệ mặc vest dẫn đầu bước nhanh xuống xe, tiếp theo liền mở cửa xe ở khoang giữa.

Một người mặc bộ đồ tây Armani màu trắng, đeo cặp kính râm thời thượng, người thanh niên tóc chải vuốt bóng loáng, ngón tay kẹp điếu xì gà, chậm rãi từ trong xe bước xuống.

Phía sau người thanh niên, đi theo sát là một ông lão tóc xám bạc mặc y phục quần gia, trên khuôn mặt có không ít nếp nhăn, dáng điệu khom lưng, có vẻ rất là cung kính.

- Ô, nhìn xem, xem là ai đấy, này không phải... Mới vừa thất cử không bao lâu, mất đi bà vợ, nghe nói còn đứa con hoang... Dương Tư Lệnh sao?

Giọng cục mịch của người thanh niên hơi giống tiếng kêu của con vịt trống, nói ra những lời nhưng lại khiến cái trán Dương Phá Quân nổi gân xanh.

Dương Thần nhú nhú mày, giọng điệu của người đàn ông này, tựa như hoàn toàn không xem Dương Phá Quân ra gì, nên biết, Dương Phá Quân là ông tướng nắm quyền trong tay, vả lại Dương gia là một trong tứ đại gia tộc của Hoa Hạ, cho dù Dương Phá Quân thất cử trong ủy viên thường vụ, cũng chưa đến mức mặc cho người ngoài tùy tiện châm chọc.

Hơn nữa, người thanh niên này lại biết được Quách Tuyết Hoa rời bỏ Dương Phá Quân, mà tiếng "Con hoang" trong miệng anh ta không ai cả, chính là mình.

Như vậy xem ra, hình như quan hệ Dương gia với mình, cuối cùng cũng không biết nguyên do gì, không thể che giấu được, tối thiểu, một số người ở

tầng lớp trên, đã phải biết chuyện thất cử của Dương Phá Quân, đoán là cũng có liên quan đến cái này.

- Nghiêm Bất Học, Nghiêm gia các người sở dĩ là Nghiêm gia, vì có ông nội người Nghiêm Thanh Thiên và người anh của người là Nghiêm Bất Ván, người đừng làm càn, bằng không, lão ta cho người một phát.

Dương Phá Quân nghiêng răng, gần như là nói khàn khàn.

Dương Thần đột nhiên bừng tỉnh trở lại, thì ra kẻ này lúc trước luôn tặng hoa cho Christine, đề nghị được gặp mặt là Nghiêm Bất Học này, nhị công tử của Nghiêm gia.

Dựa theo cách nói của Lâm Nhược Khê, Nghiêm gia hiện giờ, trên thanh thế, so với tứ đại gia tộc lâu đời không thua chút nào, sau khi Nghiêm Thanh Thiên trở thành phó chủ tịch quân ủy, thực lực của Nghiêm gia tăng lên rất nhiều, hơn nữa khoa học nghiên cứu cấp cao gần như là cộng vào Nghiêm Bất Ván với tài sản trời phú kia, cho nên, cũng có thể lý giải cái đáng diệu gàn dở của nhị thiếu gia Nghiêm Bất Học này.

Hôm nay đột nhiên đến đây, có thể là vì Christine từng đem cái chuyện không cho gặp đây trách nhiệm qua cho mình, cho nên đến tìm mình cũng không chừng.

Ngoài miệng Dương Phá Quân nói “Cho người một phát”, nếu ông ta thật sự có bản lĩnh, có gan đâu cần phải nói câu vô nghĩa như vậy.

Câu nói vừa rồi, hoàn toàn đủ lý do, khiến Dương Phá Quân rút súng.

Nghiêm Bất Học tuy là nhị thế tử, vừa nhìn bộ dáng đã nhìn ra, cũng là loại nhân vật lẩn lộn nhiều, làm sao mà không biết Dương Phá Quân thật sự đâu dám làm gì anh ta, nên cười ha há nói:

- Dương Tư Lệnh ơi, người muốn bắn tôi? Thôi được tôi có cần phải để anh tôi cho người mượn trái bom nguyên tử để xài? Ha ha...

Sắc mặt Dương Phá Quân vô cùng khó coi, nhưng cũng không thể nói ra được gì.

Trong lòng Dương Thần có đôi phần bất nhẫn, người đàn ông này, dù sao cũng coi là bá chủ một vùng, nay lại bị người khác ức hiếp, lại không làm được gì, có thể thấy, tranh dành quyền thế giữa các chính đảng, là tàn khốc cỡ nào, cho dù là ông lão Dương Công Minh tài giỏi như vậy, cũng không thể đảm bảo những người phía dưới luôn ở sau lưng.

Đến nỗi Dương Phá Quân cũng phải bị Nghiêm Bất Học kẻ không ra gì làm cho nhục nhã, không cần nói đến người được cậy vào của phía dưới Dương gia.

Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, chính cái gọi là Phong Thủy lần lượt thay chuyển, ai cũng không thể đảm bảo một gia đình được vinh quang mãi, với vai trò lãnh tụ của gia tộc, nhiều lúc, thật sự là vì một sĩ diện, mà không từ mọi thủ đoạn...

Trong lòng Dương Thần cảm xúc bồi ngùi với thứ có thứ không, nhưng không ngờ, cái thằng Nghiên Bất Học kia vừa mới hạ nhục Dương Phá Quân xong, cảm thấy chưa hả dạ đã nhắm vào hắn...

- Ai? Nhìn người bộ dạng tẻ thế này, có chút giống với lão Dương a, chẳng lẽ gần đây lan truyền khá nóng hổi ở Yên Kinh, cái thằng con hoang của Dương gia ấy?

Nghiên Bất Học vừa ngậm xi gà, như cười như không mà nhìn đánh giá vào người Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 477

Mọi Thứ Chính Là Đơn Giản Như Vậy

Dương Thần ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng cà lơ phát phơ của Nghiêm Bất Học này, nhe răng cười.

- Thứ con hoang mày nói, là nói ai chứ? Dương Thần hỏi.

Nghiêm Bất Học nhú mày lên, cười phá lên, tay chỉ vào Dương Thần, dường như đã nhìn thấy những gì đặc biệt khôi hài.

- Đương nhiên, ở đây, ngoài mày ra còn ai, không lẽ...

Không đợi Nghiêm Bất Học nói xong, Nghiêm Bất Học đã không thể nói tiếp được nữa...

"Á..."

Một tiếng kêu la thảm thiết, giống như tiếng tru của chó sói trong đêm khuya, cùng lúc đó Nghiêm Bất Học y như một tên lửa từ mặt đất bay lên, xẹt qua giữa trời tạo nên một đường cong cứng cỏi, hướng vào cánh cửa rơi xuống cửa chiếc xe Lincoln ở phía sau.

Máu bắn tung tóe trên bầu trời, cho đến lúc "Phanh" một tiếng người đập vào trên xe, vài giọt máu mới rơi xuống trúng vào mặt của hai người cận vệ.

"Nhị gia "

"Nhị thiếu"

Lúc mọi người phục hồi tinh thần lại, Nghiêm Bất Học miếng đã phun ra máu và bọt mép, hai mắt như trắng trợn, mềm nhũn nằm úp sấp xuống đất, tựa vào trước cửa xe hiện rõ một dấu lõm xuống.

- Mày...Mày lại dám...Dám đánh nhị gia của chúng tôi?

Lão quản gia đầy kinh ngạc lẫn nóng giận, vừa nhìn thấy người chủ Nghiêm Bất Học lại đột nhiên bị đánh, hoàn toàn chưa kịp suy nghĩ vì sao những người phía mình lại không nhìn rõ Dương Thần sao làm được vậy, ngược lại là trước tiên nghĩ đến phải lập tức tìm lại sự công bằng vì bị bề mặt.

Dương Thần chà xát hai ngón tay bên phải, vừa rồi hấn chỉ đi tới dùng hai ngón tay dí vào với một chút lực kỹ xảo trên người Nghiêm Bất Học, nếu không như vậy, thì cái thân của Nghiêm Bất Học này đã sớm bị đập nát, tuy bộ dáng hiện giờ trông vẻ thê thảm, nhưng chỉ phun ra ít máu, ngực phát đau, điều không phải chấn thương bên trong nhiều.

- Ông cũng gọi là nhị gia rồi, sao tôi nhẫn tâm không khiến nó 'Nhị' một chút.

Dương Thần không còn hứng thú nói.

Bọn người Dương Phá Quân bên cạnh thấy trong lòng phát ớn lạnh, vừa

rồi Dương Thần trong nháy mắt, dưới tình huống mọi người không phát giác, nói đánh là đánh, trực tiếp đánh bay Nghiêm Bất Học.

Không nói đến chiêu thức này khiến người ta dao động biết bao, nhưng đôi phương hiện giờ quyền thế tăng vọt, có thể nói là nhị thiếu gia của Nghiêm gia đã trở thành một trong những đại gia tộc có thực quyền nhất của Hoa Hạ.

Chẳng lẽ hẳn không sợ gặp phải phiền toái lớn sao?

Về mặt Dương Phá Quân lộ vẻ phức tạp không hiểu được, nói thật, gã rất mong nhìn thấy Nghiêm Bất Học kẻ mới ra đời không bao năm, người nổi giáo cho giấc bị đánh, nhưng bây giờ đã thực sự bị đánh rồi, lại không phải một việc dễ hóa giải quyết đâu.

Tuy Dương gia vì có sự tồn tại của Dương Công Minh, vẫn là một trong tứ đại gia tộc, nhưng trên thực tế, vài năm gần đây theo sự dần dần nhạt ra tầm nhìn khỏi quần chúng của Dương Công Minh, thua xa so với Nghiêm gia sự đề ý của những nhà quyền quý, thậm chí, rất nhiều người ở sau lưng, sớm đã cho ra ngoài khỏi tứ đại gia tộc.

Cho nên, tuy Nghiêm Bất Học ương ngạnh và kiêu ngạo từ trước, nhưng lại chưa ai dám đụng, nó dám chế nhạo Dương Phá Quân, đương nhiên đã biết rõ, Dương Phá Quân không thể vì chuyện này, lại đụng với Nghiêm gia.

Dương Phá Quân không dám, cũng không đến mức bụng dạ hẹp hòi như vậy, dù sao, nói vài câu trong nội bộ cũng không phải chuyện gì lớn lao, nếu huy động lực lượng lên, chỉ tỏ ra là Dương Phá Quân không chút phóng khoáng.

Lúc này lại tốt, vốn Dương Phá Quân không dám ra tay, nhưng lại để Dương Thần đột nhiên ra tay nữa được mà đánh một cái bay thẳng đi.

Nếu Dương Thần hoàn toàn không liên quan gì với Dương gia, cũng cho là không sao cả, Dương Phá Quân sẽ tỏ ra sảng khoái, nhưng người ngoài nhìn vào, Dương Thần tuyệt nhiên là một phần tử trong Dương gia, cho dù Dương gia không thừa nhận chính thức với người ngoài, nhưng một số người trong tầng lớp trên, đã sớm nhận định Dương Thần là một người của Dương gia, như vậy, lần này Dương Thần đã đánh Nghiêm Bất Học cũng có thể tăng lên ở mức độ gia tộc.

- Kéo...Kéo tôi dậy...

Nghiêm Bất Học đã dần phát hiện mình chỉ bị thương nhẹ, tuy đã học ra máu, nhưng còn có thể nói, chỉ thấy khắp người đau nhức, vì thế kêu người giúp kéo nó dậy.

Đến lúc lão quản gia và một người vệ sĩ đỡ Nghiêm Bất Học dậy, Nghiêm Bất Học phun ra một ngụm máu và nước bọt, trong nháy mắt có chút đỏ, trừng mắt nhìn Dương Thần lại nhìn về sắc mặt không chút màu sắc của Dương Phá Quân, cười lạnh lùng hừ hừ nói:

- Tốt...tốt đừng tưởng rằng các người giả dạng thành bộ dạng này thì tôi

không biết, Dương Phá Quân...Mình ông không dám đối nghịch với Nghiêm gia chúng tôi, lại kêu đứa con hoang của ông...

"Bốp "

Câu đang muốn nói của Nghiêm Bất Học lại bị nuốt ngược về.

Sau một tiếng tát vang lên, Nghiêm Bất Học liền nghiêng qua đụng vào phía sau cánh cửa.

Không biết lúc nào Dương Thần lại bước lên đây lão quản gia và vệ sĩ bay xa trên mặt đất, hơn nữa một cái tát trên má của Nghiêm Bất Học.

Nghiêm Bất Học hoàn toàn không biết gì, nó không rõ tại sao mình đã bị đánh đến hai lần?

Lão gia và hai vệ sĩ bị Dương Thần ma xui quỷ khiến làm kinh sợ đến nỗi không dám lộn xộn, còn lại một gã vệ sĩ đang đứng với hai chân phát run, với xuất thần từng làm lính đặc chủng của bọn họ, sự thật đã ý thức rất rõ, người đàn ông trước mặt, căn bản không phải là người bọn họ có khả năng đụng vào.

Dương Thần đánh Nghiêm Bất Học xong, lần này không lui thẳng về mà lại đi đến trước mặt Nghiêm Bất Học, khom lưng xuống, một tay nắm lấy cổ áo hiệu Versace.

Nghiêm Bất Học bị Dương Thần nắm kéo lên một cách ngờ ngác, khoe miệng còn rướng máu ánh mắt trệ trệ mà nhìn Dương Thần, nói không ra lời.

Lắc lắc đầu, gương mặt Dương Thần lộ lên chút cười khê, nói:

- Tao biết, hiện giờ trong lòng mày khẳng định rất nóng giận rất phần nộ, đến nỗi muốn đem tao chém thành trăm ngàn mảnh tao cũng biết, trong lòng mày chắc chắn rất buồn bực, rất nghi hoặc mày kinh ngạc vì sao, tao giống như kẻ điên, không nói không đánh thẳng vào mày.

- Tao có thể có trách nhiệm và cũng rất không hề gì mà cho mày biết gì mà cho mày biết, Dương gia bọn họ cũng vậy các người Nghiêm gia cũng thế, ở trong mắt tao không đáng chút gì, tin hay không tùy mày, tao muốn đánh mày là vì câu nói của mày khiến tao muốn đánh mày, tao đã cho mày cơ hội, nhưng lời mày nói, vẫn khiến tao muốn đánh mày.

- Mọi thứ chỉ đơn giản như vậy, mày tin cũng được, không tin cũng được, không tin, mày cũng phải tin, tóm lại, tao đã đánh mày, mày có thể làm gì tao?

Một loạt những câu nói làm sắc mặt Nghiêm Bất Học trắng bệch, nhìn Dương Thần vẻ mặt như cười tùm tùm, nhưng trong đôi mắt dường như sáng bóng khiến cho người ta sợ hãi, lại càng khiến cho y có cái cảm giác nghẹt thở.

Thật chất trong lòng không khuất phục và căm tức khiến Nghiêm Bất Học miễn cưỡng mở miệng, lộ ra hàm răng trắng lằn máu, hỏn hển nói:

- Mày.... Mày sẽ...Sẽ hối hận.... Nghiêm gia chúng tôi, không phải để cho thứ tiểu con...

"Bốp Bốp "

Hai tiếng với cái tát trong trẻo, lại lần nữa đánh vào trên mặt Nghiêm Bất Học, lần này, hai má của Nghiêm Bất Học liền sưng phù lên.

Nghiêm Bất Học trợn mắt há hốc mồm, nhìn chăm chăm vào Dương Thần ở gần bên, hầu như là nó không còn cách suy nghĩ, sao mình lại bị đánh nữa?

- "Chặc chặc"

Dương Thần lắc lắc ngón tay hướng về nó, tiếc rẻ nói:

- Cũng đã nói rồi với lý do đánh mày, mày vẫn nói những gì tao không thích nghe, Nghiêm gia các người có phải làm khoa học nghiên cứu không? Sao có đầu óc như heo vậy?

Nghiêm Bất Học giận dữ trong lòng, muốn chửi vài tiếng, nhưng cảm thấy khắp cả người đau đớn, đôi má như bị lửa đốt, một thoáng hèn nhát rút cuộc đã dè nén suy nghĩ của nó.

- Sao vậy, không nói à?

Dương Thần nhìn Nghiêm Bất Học trêu tức một cái, ném thẳng về trên mặt đất, kiêu người như thế, cũng không muốn lãng phí nhiều sức lực.

Xoay người đi, Dương Thần liếc vào Dương Phá Quân vẫn im lặng đứng bên cạnh, nói:

- Ở đây, ông không đi vào được, ngoại trừ có người muốn ra để gặp ông, hiện giờ tôi phải về nhà của mình, các người muốn thế nào, không nằm trong phạm vi suy xét của tôi.

Lần này Dương Phá Quân cũng không giận, mà chỉ lạnh lùng nói:

- Là mày đã đánh Nghiêm Bất Học, cái này không liên quan gì đến Dương gia, tao phải ở đây để thanh minh chuyện này mày là mày, Dương gia là Dương gia.

Dương Thần không khỏi cười phá lên ha ha, đột nhiên cảm thấy vô lý, buồn cười đến tột cùng, vui nói:

- Có ai nói với ông, cái này là do ông Dương Đại Tư lệnh đánh sao? Vừa rồi tôi đã nói, Dương gia cũng vậy, Nghiêm gia cũng vậy trong mắt tôi không là cái gì, tôi đánh là nói chính tôi đánh, không lẽ tôi còn cần thứ tiểu nhân như ông là vật để che chở cho tôi? Hãy rút lại thứ tự phụ đáng thương hại ấy của ông, đừng coi bản thân mình lớn như vậy.

- Mày...

Dương Phá Quân một phen nghẹn lời, sắc mặt thay đổi liên hồi, nhưng không nói ra được nửa lời, quả là vừa rồi Dương Thần đã bày tỏ hấn không có quan hệ với Dương gia, chẳng qua hấn chỉ lo tuyên chiến với Nghiêm gia, rước họa vào thân, không kìm nổi mới nói câu như vậy.

Dương Thần không còn màng đến những người đây trên hiện trường, Dương Phá Quân cũng vậy mà Nghiêm Bất Học cũng vậy, binh đến tướng ngăn, nước đến tường chặn, chuyện đã tới cũng sẽ có cách giải quyết, hấn

cũng không muốn làm cho tâm trạng mình gay go.

Lấy chìa khóa ra, mở cửa sắt ra, Dương Thần đột nhiên cảm thấy được cái gì, nhúu nhúu mảy, ánh mắt nhìn vào hướng cái thiết bị con mắt của chuông cửa trên vách tường bên cạnh cửa sắt.

Thở dài, Dương Thần mở cửa sắt ra, đi vào trong sân đồng thời lại khóa cửa lần nữa.

Dương Phá Quân đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Dương Thần đi vào trong, hai quả nắm đấm nắm chặt lại, liên tục run rẩy.

Nghiêm Bất Học đã không còn thần trí mà cho hai vệ sĩ đỡ về trong xe, lão quản gia run rẩy móc ra cái điện thoại, nhưng là vội vã tìm tổ chữa trị cấp cứu.

Những chuyện ở phía sau, Dương Thần cũng không có lòng dạ đề nghĩ, lúc hắn đang đi vào trong nhà, không ngoài hắn nghĩ, Quách Tuyết Hoa ở trong nhà đã yên lặng ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh, hai vai run rẩy, đã khóc không thành tiếng.

Dương Thần há miệng thở dốc, lại không biết nói gì, sau chuyện vừa rồi, hắn phát hiện ra cái thiết bị chuông cửa nghe nhìn gắn ở vách tường lại đang trong chế độ mở, mới giật mình nhớ lại, lúc trước khoảng thời gian tu sửa nhà, đã lắp cái thiết bị hơi tiên tiến là vì muốn nói nghe nhìn với người khách bên ngoài cửa.

Vừa rồi những hình ảnh bên ngoài, những lời nói, hiển nhiên là bị Quách Tuyết Hoa luôn trốn trong nhà nghe thấy hơn phân nửa.

Dương Thần chậm rãi bước đến bên cạnh Quách Tuyết Hoa ngồi xuống sofa, do dự mãi, mới nói:

- Đã nghe hết rồi sao, thực ra cũng không cần phải như vậy, chút chuyện này đối với con không là gì, sở dĩ con ngăn như vậy cũng là không muốn quấy rầy cuộc sống của các người.

Quách Tuyết Hoa ngẩng đầu lên, khuôn mặt đã hơi có nếp nhăn đuôi cá, không ngừng rơi nước mắt, khóc đỏ trong hai mắt đầy những thương tiếc và oán giận.

- Dương Thần, lương tâm của người đàn ông đó, đã bị con chó tha đi, mẹ đã không còn hy vọng nơi ông ta... Ông ta không nhận con, không sao, mẹ vẫn mãi là mẹ của con, mặc kệ Nghiêm Bất Học, Nghiêm Bất Vấn, Nghiêm Thanh Thiên, Nghiêm gia bọn họ muốn đối xử với con ra sao, mẹ sẽ không để cho một mình con đi đối mặt với bọn họ.

Quách Tuyết Hoa chùi sơ khóe mắt giọng điệu trịnh trọng dứt khoát nói.

Dương Thần nhếch miệng, cười cười, cũng không nói gì, choàng tay qua ôm vai Quách Tuyết Hoa, vỗ vỗ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 478

Phụ Nữ Trong Nhà

Xảy ra chuyện như vậy, Dương Thần không có ý tiếp tục đi làm, vú Vương ra phố mua ít đồ, chỉ có hai mẹ con ở nhà, cùng Quách Tuyết Hoa xem ti-vi cả buổi chiều, nói những chuyện phiếm mà trước đây không có thời gian nói, chậm chậm thế mà cũng đến giờ cơm tối.

Lúc vú Vương đi ra ngoài mua thức ăn về, Trinh Tú cũng vừa tan học trên đường về nhà, mấy ngày qua, Lưu Minh Hào quấy rầy cô không ít, khiến Trinh Tú quyết tâm từ bỏ những ý nghĩ ở lại trường học lâu hơn, Dương Thần cũng chẳng còn lấy chuyện đó ra trêu đùa Trinh Tú nữa, dù sao cũng thực sự đem “thiếu nữ bất lương” trước kia nhỏ bớt lông rồi, Dương Thần cũng không cảm thấy thoải mái hơn.

Việc ban ngày Dương Phá Quân và mấy người đến cổng nhà, Dương Thần và Quách Tuyết Hoa tự nhiên không hề đề cập tới, việc phiền lòng ấy không cần thiết tất cả mọi người đều phải biết.

Nhưng Lâm Nhược Khê hôm nay lại về nhà sớm hơn thường lệ, mặc dù ngoài miệng không nói gì, Lâm Nhược Khê cũng biết trong nhà không phải trong nhà không có chuyện gì, chỉ có điều tâm tư cô trong sáng, cũng không nhiều lời nhiều thắc mắc, nên cũng tự bỏ qua.

Trên bàn ăn, thức ăn phong phú toả hương ngào ngạt, một gia đình khó có thể cùng tụ họp ăn bữa tối, thế này cũng là hoà thuận vui vẻ rồi.

Quách Tuyết Hoa ăn được nửa, đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

- Ấy chết, ta quên mất, hôm nay trận đấu của Tuệ Lâm thế nào, dựa vào cổ họng của Tuệ Lâm chắc vào chung kết.

Lâm Nhược Khê khẽ mỉm cười, gật gật đầu:

- Dạ, con có xem hết ở đài truyền hình, vào chung kết rồi ạ, qua vài ngày nữa sẽ chung kết sắp xếp ba vị trí đầu.

- Còn phải sắp xếp sao, chị Tuệ Lâm nhất định là hạng nhất.

Trinh Tú cười nói.

- Theo tôi thấy, đạt được danh hiệu thứ mấy cũng có gì to tát đâu, chỉ khổ cho Tuệ Lâm một mình bận rộn bên ngoài, bao nhiêu ngày rồi không về nhà ăn cơm.

Vú Vương nói có chút cảm thương.

Trong giây phút ấy, mấy người phụ nữ đều lộ thần sắc thương cảm không kém, hiển nhiên đối với thành công của Tuệ Lâm cảm thấy vui nhưng đồng thời cũng thấy không tốt cho lắm.

Dương Thần tự xới cơm, trong lòng có chút cảm thán, nhớ lại lúc đầu, lúc

bản thân hẳn đến cái nhà này, bây giờ có Trinh Tú, Tuệ Lâm và Quách Tuyết Hoa gia nhập thành một nhà sáu người, có những ngày vui có những ngày buồn, thật giống như thế.

Sau khi xong cơm tối, Trinh Tú giúp rửa bát đĩa, rồi lên lầu, dù sao cũng sắp thi, cô bé là người bận nhất trong nhà, những ngày này ở đây tuy rằng ăn ở tốt hơn trước kia nhiều nhưng lại gây đi không ít.

Còn Lâm Nhược Khê sau khi nói chuyện với Quách Tuyết Hoa một lúc cũng về phòng làm việc, có lẽ nếu không phải vì tốt cho “quan hệ mẹ chồng nàng dâu”, Lâm Nhược Khê cũng không muốn lãng phí thời gian như thế.

Dương Thần này giờ vẫn buồn bực, vợ hẳn sao trước giờ không vận động, cả ngày chỉ ngồi làm việc, sao chẳng thấy cô ấy mập lên.

Đêm dần về khuya, Dương Thần trở về phòng của hắn, đang muốn đi tắm, thì thấy điện thoại của hắn rung lên.

Vừa thấy dãy số, Dương Thần nhíu nhíu mày, là số nước ngoài, nhấn nghe máy, quả nhiên đúng như hắn đoán...

- Dương Thần, em đến Nhật Bản rồi, sáng mai sẽ đến Trung Hải.

Trong điện thoại cố ý dùng tiếng Nhật nũng nịu nói cười.

Dương Thần nhướng nhướng mày.

- Anh đã sớm nói đừng làm như thế, mà sao em lại cứ quá cảnh Nhật Bản vậy, em dùng thủ đoạn gì mà công ty hàng không phải nhượng bộ vậy?

- Đương nhiên là không có gì, em chỉ đến đó vừa đúng lúc có chút việc, việc đó giúp ích cho việc đi Trung Hải của người cần anh trị thương.

Jane đặc ý đáp lại.

Dương Thần cũng chẳng hỏi thêm, hắn tuy rằng không ngổ, nhưng có nhiều khi không cách nào hiểu lời suy nghĩ của nhà khoa học nữ cổ quái này, nghĩ đến rất nhiều việc, cô ta có nghĩ đến cũng sẽ không nói ra, chỉ khi có việc xảy ra mới biết nhận định trước đó của cô.

- Máy giờ đến sân bay để anh đi đón.

Dương Thần hỏi.

- Thật à? Em lại cứ nghĩ anh sẽ để cho em tự tìm người đến đón cơ, sáng mai 9 giờ, sân bay quốc tế Trung Hải, không gặp không về.

Jane hân hoan nói.

Dương Thần cười khở sở, người phụ nữ này đến lúc này, mới lộ ra tuổi tác của cô tương xứng với làn môi thanh xuân, không biết là vinh hạnh của hắn hay là nghiệp chướng của hắn tạo.

Nói điện thoại này giờ, Dương Thần cũng không có suy nghĩ lập tức đi ngủ, sau khi gác điện thoại, đi ra khỏi phòng, muốn xuống lầu ra ngoài vườn tản bộ.

Bỗng nhiên, Dương Thần phát hiện từ phòng Trinh Tú vẫn còn phát ra ánh sáng ảm áp, thử dài nghĩ thầm làm học sinh cũng không dễ, nửa đêm nửa hôm vẫn còn ôn tập.

Suy nghĩ, nói sao thì hẳn cũng mang danh là anh trai của người ta, vào lúc này cần qua đó cổ vũ động viên cô bé, nghĩ rồi nghĩ, Dương Thần đi về phía cửa phòng Trinh Tú, gõ gõ cửa.

Qua một lúc, trong phòng không có phản ứng gì.

Dương Thần do dự một lúc, dứt khoát mở cửa đi vào.

Trinh Tú mặc bộ đồ ngủ hình phim hoạt hình màu xanh, đúng là ở trong phòng, hơn nữa còn ngồi ở ghế trước bàn học, trong phòng chỉ có mỗi ánh đèn bàn dịu dịu toả ra.

- Sao thế, học hành chăm chỉ thế, đến gõ cửa cũng không nghe thấy à.

Dương Thần cười nói tiến tới trước.

Trinh Tú dường như bị giật mình, vội quay người đứng dậy, trên gương mặt thanh tú, đôi mắt mở to ngấn nước mắt nhìn Dương Thần sợ hãi.

- Anh...anh Dương...anh sao đột nhiên...

- Anh có gõ cửa, nhưng lâu không thấy em phải ứng gì, anh cứ nghĩ em xảy ra chuyện gì.

Dương Thần nhìn vẻ mặt sốt ruột của Trinh Tú buồn bực hỏi:

- Có chuyện gì sao, sao sắc mặt em có chút không phải.

Không đợi Trinh Tú trả lời, ánh mắt Dương Thần dừng ở bàn học, lập tức cười ha hả.

Trinh Tú biết việc cá nhân của cô bị Dương Thần phát hiện, thoáng chốc mặt đỏ bừng, mân mê miệng, nũng nịu giậm giậm chân.

Chỉ thấy trên bàn của Trinh Tú, rõ ràng bày một đồng giấy lộn xộn, nhưng với người người tinh mắt sẽ thấy có bảy tám con ếch giấy để ở trên bàn, tuy nhiên vừa nãy Trinh Tú không nghe thấy Dương Thần gõ cửa, vì chuyên tâm xếp ếch.

- Không ngờ em gái tôi còn có đam mê như thế này, nguyên buổi tối không chịu học bài, hoá ra là gấp ếch.

Dương Thần cười nói tiến tới trước, cầm lên một con ếch, tỏ vẻ khen ngợi bảo:

- Ủ, gấp cũng không tệ, con ếch này trông khá giống em đó.

- Có mà giống anh ấy, đáng ghét.

Trinh Tú thở phì phì giật lại con ếch xanh, bĩu môi đáp:

- Anh Dương là hư nhất, chưa cho phép anh đã tự tiện vào phòng con gái rồi.

- À à, đừng giận mà, chẳng qua là gấp ếch thôi mà, anh biết em học tập áp lực lớn, thả lỏng một chút cũng không sao, nhưng sao đây bàn toàn là ếch không vậy, không lẽ không xếp được cái khác?

Dương Thần cười ha hả nói.

Trinh Tú xấu hổ quay đầu đi, thỏ thẻ đáp:

- Em...em chỉ biết gấp ếch...

Nghe xong lời này, Dương Thần vui không thể tả, trước giờ vẫn cảm thấy

cô bé trưởng thành sớm, nhưng xem ra vẫn còn một mặt cực kỳ ngây thơ chất phác.

Trình Tú giận dữ, dùng hết sức lực đẩy Dương Thần ra cửa, sau đó hung hăng đóng cửa phòng lại.

Tâm trạng của Dương Thần đang vui, nên có bị đuổi ra cửa cũng không lấy gì làm giận, đang muốn trêu Trình Tú thì lại nghe bên ngoài vườn có tiếng động.

- Lại con bé kỳ quái...

Dương Thần buông tiếng thở dài, bóng người vụt đi, đến thẳng cửa dưới lầu, mở cửa chính ra.

Quả nhiên, giống như Dương Thần dự liệu, Tuệ Lâm lại dùng kinh công bay vào vườn, đang chuẩn bị bay lên ban công lầu hai.

Tuệ Lâm như nữ đặc công khoác chiếc áo gió màu đen, nhìn thấy Dương Thần mở cửa chính ra, dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô, lập tức giống như đũa trở làm sai, hai tay ngưng nghỉ, bước đến trước mặt Dương Thần.

- Anh Dương, em... em chỉ không muốn quấy rầy mọi người.

Tuệ Lâm nhỏ giọng đáp.

- Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, về nhà thì đi qua cửa, em làm ngôi sao chứ có phải ăn trộm đâu, sợ bị quấy rầy à, thế còn là người thân của em không?

Dương Thần ra hiệu đi vào nhà, vừa nhắc nhở bảo.

Tuệ Lâm lè lưỡi, nhưng biết Dương Thần không có ý trách cô, liền thở nhẹ ra, bước vào nhà, âm ức nói:

- Kỳ thực em cũng không nghĩ thế, nhưng mấy tên săn ảnh đó thật ức hiếp người, em làm cái gì cũng bám sát, em chịu không được dùng kinh công trốn thoát, muốn cho bọn họ không bắt kịp em.

- Vì sao mà phải trốn, em cũng đâu có làm chuyện ăn hối lộ phạm pháp đâu.

Dương Thần hỏi.

- Nhưng...nhưng...nhưng em cảm thấy áp lực rất lớn, hôm nay em thi xong rồi, đột nhiên nghĩ đến việc nghe được lời của bà, về Yến Kinh giúp bà xử lý việc nhà họ Lâm có lẽ thích hợp với em...

Tuệ Lâm cúi đầu, nói nhỏ nhẹ.

Dương Thần có chút sững sốt, mỉm cười nói:

- Em rút lui rồi à?

Tuệ Lâm không dám nhìn thẳng Dương Thần, cắn cắn môi.

- Em...em biết mình rất vô dụng...nhưng em...em thật sự cảm thấy mệt mỏi, hơn nữa cũng không quen...Anh Dương, có phải em rất yếu đuối không? Rất vô dụng? Lúc mới bắt đầu đã nghĩ rút lui rồi...

Trong phòng khách ánh sáng mờ mờ, Tuệ Lâm ngẩng đầu lên, nét xinh đẹp lộ vài phần bất lực và bàng hoàng khiến người ta thấy thương.

Dương Thần kiểm chế cười, đưa tay phải ra vuốt nhẹ mái tóc của Tuệ Lâm, ngón tay cái gỡ gỡ mấy sợi tóc mềm, nói:

- Không có ai là không yếu đuối cả, mỗi người đều có những chuyện những người khiến họ yếu đuối, chỉ cần em dũng cảm đối mặt, thừa nhận sự yếu đuối của em, thế có là em kiên cường rồi, em không có thất bại, dù sao đối diện với yếu đuối, mới khiến người ta mạnh mẽ lên.

Đôi mắt ngân lệ của Tuệ Lâm ánh lên chút thần thái, một lúc thật lâu mới đáp:

- Mỗi người đều có lúc yếu đuối, thế anh Dương thì sao, như anh Dương thì chắc chẳng có gì phải sợ nhỉ?

Dương Thần bĩu bĩu môi, lộ chút bối rối trên mặt, thở dài nói:

- Anh sao, em không lẽ không phát hiện, anh trước giờ vẫn sợ chị của em? Đến giờ vẫn phòng không gồi chiếc...

- Xì...

Nghe lời này, Tuệ Lâm rớt cuộc không nhịn được bật cười khanh khách, đến độ chảy cả nước mắt.

Trên lầu hai, cửa phòng làm việc của Lâm Nhược Khê bị mở ra, Lâm Nhược Khê mặc chiếc váy ngủ lụa tơ tằm đầu tóc rối bời, mặt lạnh lùng đứng dựa vào lan can, quan sát hai người dưới lầu.

- Đêm đã khuya rồi, hai người không ngủ còn kể chuyện cười nữa à?

Lâm Nhược Khê cất giọng thanh tú, đôi lông mi nhú lại.

Dương Thần và Tuệ Lâm đều bị giật mình, điệu bộ tươi cười của mỗi người đứng khựng.

- Khụ khụ, à...anh đi uống nước, đi ngủ ngay đây.

Dương Thần liếc Tuệ Lâm một cái, sau đó lập tức chạy bay biến lên trên lầu.

Tuệ Lâm cũng có chút hơi ngượng ngùng, khuôn mặt trái xoan đỏ bừng, cúi đầu bám gót đi lên lầu.

Đợi hai người đều đóng cửa phòng, nét lạnh lùng trên gương mặt Lâm Nhược Khê mới giãn dần, trong bóng đêm, Lâm Nhược Khê thở dài một mình, khóe miệng nở một nụ cười dịu dàng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 479

Oan Uổng Cho Người Thành Thật

Buổi sáng hôm sau Dương Thần cũng không đến công ty làm việc, dù sao cũng đã hứa là sẽ đến đón Jane. Bản thân phải tỏ ra chút thành ý, đi sớm một chút chờ.

Đi vào sân bay quốc tế đứng trên lầu, Dương Thần một mình ngồi xuống buồn ngủ nhìn mọi người xung quanh, ngồi ở góc ghế trên, qua nửa giờ. Cuối cùng trong đám người đông phát hiện một dáng người xinh đẹp.

Jane mặc chiếc áo lót màu café, quần đen bó sát người, đeo kính râm to, mái tóc màu hồng phách rực rỡ như tơ lụa lóa mắt.

Mặc dù che lại những hơn nửa khuôn mặt, nhưng cũng không thể ngăn nổi những ánh mắt bị hút bởi cường lực trên người cô. Nhưng cũng chẳng có ai dám đến gần, coi như đây là một pho tượng làm người say mê, cũng không dám khinh thường nữ thần.

Jane không mang nhiều hành lý, chỉ có thắt lưng đeo túi da Pula nhỏ nhỏ ở bên, nhìn như túi nhỏ bình thường, cũng là người lành nghề trong mắt, chỉ có người đạt tới trình độ nhất định, mới định được đó là đồ xa xỉ.

Dường như sớm hẹn ngầm, Jane vừa trên đường, liền bay thẳng đến chỗ Dương Thần, không hề báo trước.

Dương Thần cười đứng dậy:

- Tuy rằng sớm biết em thông minh, nhưng làm thế nào lại đoán được chỗ anh ngồi.

- Rất đơn giản, phân tích thói quen của mỗi người trong cuộc sống, có thể biết cách anh chọn vị trí.

Jane có chút đắc ý miêu tả sơ lược nói.

Dương Thần lại không biết là nữ nhân này khẳng định thật sự là phân tích thói quen cuộc sống của mình, có chút không dám nói tiếp về vấn đề này, ngược lại nói:

- Không đi với người khác?

- Có chứ, chỉ có điều sớm đến rồi.

Jane cười nói.

Dương Thần sững sốt, trên mặt lộ ra một chút bất đắc dĩ cười nói:

- Hóa ra em đi Nhật Bản là tìm cô ấy.

Nói xong, Dương Thần xoay người đi chỗ khác. Từ phía sau đó không xa, một người mặc đồ chế phục, dung mạo thần kỳ quyến rũ mê người. Cô gái đáng người đầy đặn cao gầy đi tới.

- Chủ nhân, tiểu thư Jane, xe đã chuẩn bị xong.

Cô gái cong lưng, tư thế tao nhã giống như phong cách của quân gia Châu Âu.

Người phụ nữ này rõ ràng là quy thuận Dương Thần Bát Nhã, Dương Thần lại để cô ở Nhật Bản để làm việc chính. Tuy rằng hội Bát Kỳ trên danh nghĩa phụ thuộc vào mình, nhưng vứt bỏ cho xưng vương xưng bá hội Bát Kỳ, với một nhóm thương nghiệp không giống ai như vậy, Dương Thần không có tính toán gì để ý tới.

Tuy nhiên, Dương Thần không định lợi dụng những tài nguyên đó, cũng không có nghĩa là Jane không muốn dùng.

Ở Châu Á mà nói, không có lực lượng nào có thể sánh được với hội Bát Kỳ, cho nên, trước khi Jane đến Trung Hải, tới Nhật Bản tìm Bát Nhã, khiến Bát Nhã làm hành trình đến Hoa Hạ làm “hộ vệ”, rất thích hợp.

Lần này làm việc có tính nguy hiểm, mặc dù có Dương Thần, Jane cũng không ngờ hết có những nguy hiểm gì, nhưng cả hành trình không thể kêu Dương Thần bảo vệ mình hết được, tìm Bát Nhã tiện cho xử lý đám người hắc ám như vậy, có vẻ thích hợp.

Bát Nhã đương nhiên sẽ không cự tuyệt như vậy có thể kéo gần quan hệ với Dương Thần. Cô rất rõ ràng, tuy rằng mình rất muốn lấy lòng Dương Thần, nhưng trong mắt Dương Thần cô và hội Bát Kỳ thật sự bé nhỏ không đáng kể gì. So với việc Jane, Sojon, Macedonia, Edward tám người mà nói, cô chỉ như cái vòng tròn có thể có, có thể không.

Cho nên, Jane muốn cô đến Hoa Hạ tùy tùng, Bát Nhã liền lập tức đồng ý, cùng với tinh thần tình nguyện. Xác thực nói, sau khi người đứng đầu Tokugawa bị giết, thói quen phục tùng Bát Nhã, cần một người tâm phúc ngày không có việc để làm, mới là ngày mà Bát Nhã sợ hãi.

- Xe? Không cần xe nữa, đừng có quá nhiệt thành như vậy. Chỉ là muốn đến thăm ông nội bạn tôi ôm thôi, mọi người đến ngồi chung xe tôi là được rồi.

Dương Thần nói.

Bát Nhã vẻ mặt không bắt ngờ, lập tức gật đầu đồng ý.

Jane đành không biết làm sao, cô cũng không tính toán Bát Nhã phục vụ cô thoải mái như thế nào, gần như làm vệ sĩ.

Dương Thần cùng với hai người phụ nữ đi vào bãi đỗ xe, lên xe M3 của mình xong, đi thẳng đến trại an dưỡng Thường Xuân.

Sáng sớm đã báo trước cho Đường Uyển, nên Đường Uyển đã đến trại an dưỡng chờ Jane.

Ngồi trong xe, Jane ríu rít kể về sự tình hôn lễ trước. Nói rằng Solon và Macedonia kết thành thân gia, vì bàn luận chuyện sau này của hai đứa nhỏ mà ở tiệc rượu đã đánh đập tàn nhẫn làm Jane cười đến run rẩy cả người.

Dương Thần buồn rầu sờ trán:

- Hai lão già này, khi không có tôi cuộc sống bên kia, xem ra đánh nhau

không ít.

- Đánh nhau cũng là chơi đùa, hơn nữa hai người bọn họ thực lực không khác nhau là mấy. Người vừa già, kỳ thật là phô trương thanh thế mà thôi.

Jane bĩu môi nói:

- Chẳng kích thích chút nào cả.

- Nói sao thì cũng là xuất thân từ đặc công Israel, Đức, bị em nhắc đến như vậy, đều thành khoa chân múa tay.

Dương Thần cười nói.

- Trong mắt anh, ngoại trừ bậc thần nhân, còn lại đều là khoa chân múa mép sao?

Jane trêu ghẹo nói.

Dương Thần mỉm cười, cũng không đáp lời. Trong đầu nhớ tới, đêm đó trong lúc tổ chức Lăng Hư Tử “Hồng Mông”, miêu tả sơ lược, không nhìn không gian thủ đoạn này, có chút hoang mang và chờ đợi...

Tuy rằng bản thân từ trước đến nay chưa từng cảm thấy, thần có lực vô song. Dù sao giữa mười hai chủ thần, còn có ít nhiều phân cao thấp khác nhau. Nhưng lần đầu tiên nhìn thấy nhân vật bậc thần, bản thân vẫn vô cùng hy vọng, ngày nào đó có thể đạt tới cảnh giới như thế này.

Tuy nhiên Dương Thần cũng biết. Đó không phải nói bản thân khổ tu linh tinh, có thể đụng chạm đến điều gì đó.

Sức mạnh đến với hắn như vậy, là dựa vào cơ duyên và ngộ đạo. Ngộ, chính là giác ngộ, chính là giác ngộ rồi. Nếu không ngộ dù có liều mạng tu luyện cũng là vô dụng.

Xem chính mình, có hay không cơ duyên, có thể lĩnh ngộ ra một loại cảnh giới.

Jane phát hiện ra Dương Thần tự hỏi, cũng không ai nói thêm điều gì. Nữ nhân thông minh biết khi nào nên nói, khi nào nên hỏi. Hiểu được, còn khi nào thì nên câm miệng.

Bát Nhã ngồi ghế phía sau. Vẫn không dám lên tiếng, chẳng qua, trong đầu Bát Nhã nghĩ hoặc. Cô thấy, thân phận Dương Thần như vậy lại nguyện ý lái xe BMW, còn nói chuyện thân mật, gần gũi và đơn giản như vậy. Thật sự là việc không thể tưởng tượng được.

Chẳng lẽ, thần thật sự cũng chỉ là người?

Gần một giờ sau, cuối cùng xe đi tới trại an dưỡng Thường Xuân, Đường Uyển dương như sớm đã cho người ra chờ. Ba người vừa mới xuống xe, Đường Uyển liền mang theo mấy người ra đón.

Đường Uyển dương như cũng ăn mặc công phu, bên trên mặc áo trấn thủ màu xanh cộc tay, bên trong là áo Violet màu tơ. Bên dưới diện chiếc váy xám ngắn, quần tất hoa tơ bao vây lấy khúc chân đầy đà. Một cách phối hợp vô cùng quyến rũ, khuôn mặt thành thực, đủ cho bất cứ nam nhân nào cũng phải động lòng.

Jane vừa thấy liền lả lướt đi đến bên Đường Uyên, một tay bóp bóp cánh tay Dương Thần. Dùng tiếng Hebrew mà chỉ có Dương Thần mới hiểu được:

- Đây không phải bạn anh, rõ ràng là của riêng của anh. Khiến nữ nhân như em muốn cắn một miếng thịt tươi.

Dương Thần cười miễn cưỡng, mình tham lam như vậy sao? Phải dùng tiếng Hebrew đáp:

- Em muốn cắn thì có thể hành động đi được rồi, Anh chưa cắn bao giờ.

- Hai người đang nói gì vậy, luyện thuyên.

Đường Uyên chạy tới trước mặt, nhú mi, lập tức cười hào phóng giơ tay tới Jane:

- Hoan nghênh cô, tiểu thư Jane. Tôi là Đường Uyên, bạn của Dương Thần trước đây tôi đã nghe danh tiếng rất nhiều về tài nghiên cứu khoa học thật tài hoa, thật vui vì cô đã đến đây chữa bệnh cho ông nội tôi.

Jane cười rạng rỡ, nắm tay Đường Uyên, dùng tiếng Hoa Hạ nói:

- Không cần dùng tiếng Anh. Tôi cũng rất hân hạnh được làm quen cô. Cô rất đẹp, đẹp tựa như mẹ tôi vậy, tuyệt đối không phải vấn đề tuổi tác, tôi chỉ là khen chân thành thôi.

Đường Uyên nghe lời Jane nói có chút giật mình, nhưng thấy Jane không có ý lấy cô ra nói giỡn. Nghĩ đến mình và mẫu thân không sai biệt lắm, bất đắc dĩ đáp:

- Tôi cũng có con gái, nhưng không xinh đẹp bằng tiểu thư Jane.

Jane hơi kinh ngạc, giương miệng, mới nói:

- Thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Nói xong, liếc Dương Thần oán trách, ý tứ rất rõ----hóa ra lần này đổi khẩu vị thành bà mẹ một con...

Dương Thần khổ nói không nổi, cũng là không muốn giải thích gì.

Về phần Bát Nhã, tuy rằng nhan sắc Đường Uyên làm cho cô trợ lý này kinh ngạc vì diện mạo xuất chúng. Nhưng chỉ cho rằng Jane mang theo trợ thủ, liền cười dài gật đầu. Nhưng cô vội vã để Jane đến xem bệnh cho ông cụ Đường Triết Sâm.

Mấy người theo Đường Uyên đi vào bên trongg trại an dưỡng Thường Xuân, trong viện ông Đường Triết Sâm, hai người y tá đang bón cơm cho Đường lão gia. Còn Đường lão gia ngồi ở ghế Thái sư, hình như ông ăn cơm không suy nghĩ gì, chỉ nghe thấy âm thanh tư chiếc đài cũ phát bài hát cổ xưa “hư hư ha ha” ngâm xướng, vẻ mặt si ngốc.

Đường Uyên nhìn thấy bộ dáng ông nội như vậy, lập tức hóc mắt đỏ một chút, nhưng nước mắt chưa chảy ra, miễn cưỡng cười với Jane nói:

- Ông nội chúng tôi bệnh đã mấy tháng, khi bình thường khi phá phách. Cảm xúc ngẫu nhiên, dễ kích động. Khả năng có thể gây tổn thương cho người xung quanh. Jane tiểu thư thân phận tôn quý, nếu cảm thấy có chỗ khó, xin không cần miễn cưỡng, bằng không... Đường gia chúng tôi thật là

quá mắc nợ.

Jane cười, ra hiệu cô hiểu được. Lập tức đi đến phía trước, tới trước mặt ông cụ Đường Triết Sâm.

- Lão gia gia, ngài đang nghe bài hát gì vậy? Cho cháu nghe một chút với.
Jane cúi thân xuống, dịu dàng hỏi.

Đầu tiên ông cụ không phản ứng lại gì, vẫn ngâm nga hư hư. Bỗng nhiên nhắc mạnh đầu, lớn tiếng hô:

- Trời ơi, yêu quái cứu tôi với! Tôi không muốn bị yêu quái ăn thịt.

Nói xong, nhảy ngược lên ghế rồi hốt hoảng trốn vào mặt sau ghế, cuộn mình lại, không dám thăm dò.

Đột nhiên thay đổi, khiến mọi người kinh ngạc nhảy dựng lên. Jane cũng không nghĩ tới hiện tượng như vậy, nhãn đôi mi đen, đứng dậy tự hỏi cái gì.

Hai người y tá lập tức tới che chở cho ông cụ. Nhưng dường như ông cụ sợ không được, gắt gao ôm lấy ghế nhựa.

Jane lắc đầu, thở dài, đi ra ngoài sân, nói với Đường Uyển:

- Bệnh tình lão nhân có chút nghiêm trọng, tôi cần quan sát tỉ mỉ và hỏi một vài chi tiết. Nếu có gì quan trọng, cần phải xét nghiệm vài thứ, xin hỏi ở đây có phòng thí nghiệm không?

Đường Uyển vội vàng nói:

- Có, ở trại an dưỡng này, thiết bị đều đầy đủ. Nếu cần gì, tôi hoàn toàn có thể nói người đi mua.

- Vậy tôi bây giờ bắt đầu làm việc, bệnh tình như vậy, càng để lâu càng phiền toái. Xin cho người đưa tôi đến phòng thí nghiệm.

Jane vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Đường Uyển tất nhiên vui vẻ, nhưng cô lo lắng ông cụ, chỉ phái một người đưa Jane và Bát Nhã đến phòng thí nghiệm.

Dương Thần cáo biệt Jane, không định ở lại, hẳn biết thói quen của Jane, chỉ cần làm việc là đừng hi vọng bất cứ kẻ nào có thể quấy nhiễu cô.

Chờ Jane đi rồi, về mặt Đường Uyển vài phần thê lương, hồi lâu, mới ngẩng đầu lên, vài phần nghiền ngẫm nói với Dương Thần:

- Đúng là anh, đến nhà khoa học thiên tài, cũng để anh ngủ cùng rồi.

Dương Thần không hiểu nữ nhân này muốn nói gì, vừa nghe thấy như vậy, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất, sờ soạng mặt, vẻ mặt cầu xin:

- Các em có thể đổi đề tài khác được không? Em nói anh ngủ với cô ấy, cô ấy nói anh ngủ với em. Nhưng anh thì chưa ngủ với ai. Các em đừng suy nghĩ như vậy, thật là oan uổng cho người thành thật.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 480

Vì Sao Tới Nơi Đây

Giải thích của Dương Thần tự nhiên là không có kết quả, Đường Uyên mặt lộ vẻ không tin, cho rằng Dương Thần chắc chắn sớm đã ăn vụng:

- Người cũng không cần nói với tôi những thứ này, tôi cũng đâu phải vợ anh, tôi mặc kệ anh với Jane tiểu thư có quan hệ bạn bè gì đó.

Dương Thần nghe xong lời này, biết nói nhiều cũng vô ích, đành miễn cưỡng nói sang chuyện khác:

- Máy ngày nay, cái tên Don Juan kia không đến làm phiền cô, không phải hẳn nói muốn ở lại Trung Hải sao?

Nghe tới Don Juan tên này, lông mày Đường Uyên rõ ràng là giãn ra, nhưng lắc lắc đầu:

- Anh ấy cũng không phải kẻ làm bừa, mặc dù lưu lại Trung Hải, chỉ là suốt ngày chơi, đi dạo khắp nơi, cũng chưa gây chuyện cho tôi, chẳng qua tình hình trong nhà càng lúc càng căng thẳng, nếu như ông nội cứ như thế này, không khỏe lên, sớm muộn gì cũng chia năm xẻ bảy.

Đúng lúc này, cô Đường Tâm lúc trước gặp qua một lần, cũng chạy ra từ tòa nhà cách đó không xa, đến trước mặt Đường Uyên, thở hỏn hển nói:

- Chị, nghe nói có bác sĩ đến khám bệnh cho ông? Ở đâu vậy?

Đường Uyên liếc Đường Tâm một cái tỏ vẻ không vừa lòng:

- Nha đầu ngốc, không phải bảo em đi ăn cơm trước sao, gấp cái gì?

Đường Tâm tủi thân muốn nói gì đấy, quay lại nhìn thấy Dương Thần, nghi hoặc hỏi:

- Anh không phải người lần trước sao, bạn chị cả em, lẽ nào anh chính là bác sĩ đó?

- Dương nhiên không phải là anh, nếu là anh, lần trước đã làm kiểm tra rồi. Dương Thần xua xua tay, em gái này của Đường Uyên cũng có chút thú vị.

Đường Tâm không hiểu gì, mắt chớp chớp đầy mơ hồ.

Đường Uyên thở dài, nói:

- Biết em quan tâm ông rồi, nhưng cũng không cần đang ăn dở cơm lại chạy ra đây, vội cái gì thế, bác sĩ đã đến phòng thí nghiệm rồi, đợi lát nữa em thể nào cũng gặp được.

Đường Tâm đích thị là rất sốt ruột, vội vàng nói:

- Giờ em qua đó, tình trạng của ông em rõ nhất.

Nói xong, không đợi Đường Uyên ngăn cô lại, Đường Tâm đã chạy như bay về phía phòng thí nghiệm.

- Cô có một đứa em gái thật là hiếu thuận.

Dương Thần cười nói.

Trên mặt Đường Uyên có vài phần yêu thương:

- Đường Tâm nhỏ hơn tôi mười mấy tuổi, nếu luận về tuổi tác, giống như là con gái tôi vậy, tôi rất yêu thương nó.

Dương Thần gật đầu, cười mà không nói, bất kể ai có được một cô em gái như thế này, cũng đều sẽ cảm thấy vui mừng.

Mặc dù mới đến viện an dưỡng chưa bao lâu, Dương Thần cũng không định lưu lại lâu, hắn đột nhiên nhớ ra còn có chuyện khác muốn đi xem xét một chút, cũng chào Đường Uyên rất dứt khoát.

Bên cạnh Jane có Bát Nhã bảo vệ, lại cộng thêm trí tuệ của bản thân Jane, đối với bất lợi của Đường gia, những người đó muốn làm hại cô, cũng không phải là dễ dàng gì.

Đường Uyên mặc dù có chút không tự nguyện, nhưng cô cũng không phải là cô gái ưa làm nũng, biết là Dương Thần chắc chắn có chuyện mới không thể ở lại cùng ăn bữa cơm trưa, thì cũng để Dương Thần đi.

Chỗ Dương Thần muốn đi hiển nhiên không phải là trong công ty, những ngày này, ngôi sao Ngọc Lôi đi vào giai đoạn hậu kỳ thu quan, cũng là giai đoạn chung kết, còn việc thật sự cần đến giám đốc như hắn đi làm, cơ bản là không có, hắn cũng lười đến mức đi đến văn phòng ngồi.

Cái Dương Thần nghĩ đến là, những đội viên đội dự bị Long Tổ tập huấn ở ven biển Trung Hải, mặc dù chính mình giao việc huấn luyện cho tiểu đội Hải Ứng, để Molins phụ trách, nhưng mình đâu sao có một tổng huấn luyện viên hàng đầu, cứ bỏ mặc không quản suốt cũng kỳ, nhìn cũng chẳng nhìn lấy một cái, vậy thì không thể nào nói nổi.

Sau hơn nửa tiếng lái xe, Dương Thần một mình đến được căn cứ huấn luyện của đội dự bị Long Tổ.

Dường như là Thái Vân Thành đã bố trí một số trạm kiểm soát ngầm, trên đường Dương Thần lái xe vào căn cứ, không bị bất cứ thẩm tra nào, trực tiếp vào căn cứ bên trong.

Sau khi xuống xe, dọc theo con đường xi măng mới sửa chữa chưa lâu, hướng đi căn cứ trung ương đêm không rõ những kiến trúc loại nhỏ.

Lần trước đến, tổng cộng là dựng một vài chỗ ở giản dị, lần này rõ ràng là cải thiện rất nhiều, hơn mười phòng xá lớn nhỏ đã tọa lạc.

Nhưng Dương Thần xem kỹ, hoàn toàn không có bóng người nào ở sân huấn luyện, không khỏi nhìn giờ trên điện thoại, mới giật mình, cũng là đến giờ ăn cơm trưa rồi.

Quả nhiên, chưa đi được mấy bước, Molins hình như nghe được động tĩnh gì, đã từ cửa một tòa nhà khá to đi ra, gặp Dương Thần, lập tức chạy nhanh đến trước mặt, kính cẩn.

- Các hạ, không ngờ ngài lại đến giờ này, chậm trễ rồi.

Molins cười nói.

Dương Thần xua xua tay:

- Cái này gọi là kiểm tra đột xuất, xem đám trẻ này có chăm chỉ tập luyện không.

- Nói thật là...

Molins buông tay xuống:

- Trước đây tôi cũng không thích công việc này lắm, nhưng bây giờ tôi rất thích, có lẽ đội hình trước kia thực lực đều đã đạt đến một tầng nhất định, nâng lên rất khó, đội binh bây giờ, chỉ cần yêu cầu chút, thì có thể nâng lên nhiều, khiến huấn luyện viên tôi đây cũng cảm thấy có chút thành tựu.

Dương Thần cười nói:

- Đừng để cảnh tượng trước mắt ngươi lừa gạt, tự ngươi cũng biết rõ đây là những con gà mờ, công việc chính của ngươi lại không phải dạy những kẻ này, nâng cao thực lực của ngươi và đồng đội, đương nhiên mới là điểm then chốt rồi, nếu như ngươi có thể dạy đám người này thành thực lực như đội viên bình thường của đội Hải Ưng, vậy thì cái khác cũng miễn bàn rồi.

Molins vội lắc đầu nguầy nguậy nói:

- Minh vương các hạ, xin ngài đừng nói đùa như vậy, việc đó không thể mấy tháng mà làm được, căn cơ của bọn họ đã có sự khác biệt rất lớn, cho dù cho tôi năm năm chưa chắc đã có người đạt đến trình độ của đội viên đội Hải Ưng chúng ta.

Dương Thần cũng biết rõ là không có khả năng, thấy Molins lắc đầu sợ hãi như vậy, không nhịn được cười to mãi.

Molins hình như cũng phát hiện ra mình bị lừa, xấu hổ gãi gãi đầu, nhưng cũng không có cách nào khác, ai bảo đây là chủ của chủ mình đâu.

- Tất cả đội viên đều ăn cơm ở đó à?

Dương Thần chỉ cái nhà mái bằng nơi mà Molins đi ra.

Molins đáp:

- Có thể nói là đều, chẳng qua là... có một đội viên không có mặt.

- Hả?

Molins do dự, nhỏ giọng nói:

- Cô ấy khá là đặc biệt, tôi nghe nói là con gái của Thái tướng quân, cho nên cũng không quản cô ta nhiều, mỗi lần lúc mọi người ăn cơm cô ta đều một mình tiếp tục tập luyện trong phòng luyện công, tôi khuyên cô ta nhiều lần rồi, không cần phải liều mạng như vậy, tập luyện quá sức như vậy hiệu quả rất nhỏ, nhưng cô ta không nghe, doanh trại huấn luyện của chúng ta cũng không có quy định bắt buộc phải ăn cơm, huống hồ lại là con gái của Thái tướng quân, cho nên, tôi cũng không quản nhiều.

Người mà Molins nói, Dương Thần vừa nghe đã hiểu ngay, không phải là Thái Nghiên thì là ai?

Người con gái này tham gia vào đội dự bị Long Tổ là phải, đủ ngông

cuồng, bây giờ đến cơm cũng không ăn, chính là vì lúc trước mình nói không nhận cô ta? Cần phải liều mạng như vậy sao?

Dương Thần đau lòng và tức giận không lý do, nhíu mày hỏi:

- Cô ta ở phòng luyện công nào?

Molins nhìn thấy sắc mặt không ổn của Dương Thần, vội chỉ tay về căn phòng ở xa nhất:

- Căn phòng luyện công trong góc cùng ấy, ngày thường lúc ăn cơm và nghỉ ngơi, chỉ có một mình cô ta ở đó luyện công, ai cũng không được làm phiền cô ta, vì có người đi cô ta sẽ nói là đang tập luyện, thực lực con gái Thái tướng quân thật sự không hề kém, tiếc là, cho dù cô ta liều mạng như vậy, cũng khó mà đột phá đến trình độ hạng nhất thế giới, chỉ ở trong đội dự bị Long Tổ, coi như mũi nhọn.

Nghe xong lời Molins nói, trong lòng Dương Thần lại thêm chút dư vị, thực lực của Thái Nghiên hẳn lại không rõ sao, có thể đi vào đội ngũ này cũng đã là kỳ tích lớn rồi, bây giờ cũng là loại mũi nhọn đó, có thể thấy mặt sau phải trả giá bao nhiêu nỗ lực và tâm huyết nữa.

Cho Molins về ăn cơm cùng đội viên, Dương Thần một mình đi đến phòng luyện công.

Vẫn còn chưa đi tới phòng luyện công, Dương Thần đã nghe thấy từ trong phòng truyền ra âm thanh “ba, ba”, Dương Thần nghe rõ, đó là âm thanh của va chạm vật lộn, hơn nữa còn là loại hiệu quả đấu kinh lực khí mãnh liệt đó.

Cửa phòng đang đóng, Dương Thần dừng ở cửa, mới đẩy cửa ra, lòng rồi bời nhìn vào trong.

- Không phải nói không ăn cơm sao?

Cửa vừa mới mở ra, tiếng của Thái Nghiên đã truyền đến.

Thái Nghiên mặc một bộ võ đạo phục màu trắng, vì tóc đã không còn ngắn như lúc trước, đã buộc đuôi ngựa được rồi, đang đứng giữa phòng luyện công, luyện công bằng cách đánh nhanh vào cọc gỗ và bao cát.

Nhìn nghiêng, khuôn mặt xinh đẹp của Thái Nghiên đã đỏ ửng lên, mồ hôi dính trên lọn tóc đen nhánh, thở hổn hển, duy chỉ có thần trong đôi mắt phượng kia, sáng như ánh nến, tràn ngập bất khuất và quật cường.

- Cô nghĩ là không ăn cơm, thì có thể khiến cô mạnh lên sao?

Dương Thần hỏi.

Thái Nghiên vừa nghe âm thanh này, toàn thân như bị điện giật, đứng cứng đờ tại chỗ, tất cả mọi động tác đều ngừng lại.

Hồi lâu, Thái Nghiên mới quay người lại, nhìn Dương Thần đang bước tới gần, thân thể run lên, nói cũng không ra lời.

Cuối cùng, Dương Thần đi đến trước mặt Thái Nghiên, khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc, Dương Thần im lặng nhìn chăm chú vào con người đen láy của Thái Nghiên, trong ánh mắt ngập tràn những suy nghĩ phức tạp, là quá nhiều những thứ khó quên cứ ló ló hiện ra.

Vì vận động mạnh, ngực Thái Nghiên cứ phập phồng, mồ hôi đầm đìa như con báo mẹ tinh lực đã kiệt, đẹp đến mức khiến người ta thương tiếc.

- Tại sao đến đây, ngươi không nên đến nơi này, không phải sao.

Cuối cùng, Thái Nghiên vẫn là không chịu được ánh mắt thiêu đốt của Dương Thần, mở miệng hỏi.

Dương Thần cái gì cũng không nói, không đợi Thái Nghiên phản ứng lại, nghiêng người về phía trước, hai tay đã vòng qua khuỷu tay của Thái Nghiên, nghiêng người một cái...

- Thịnh thịnh.

Thái Nghiên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đến khi cô phản ứng lại, đã bị Dương Thần quá là hoàn hảo, không chút khách khí đánh ngã, ngã phịch xuống đất, ngẩng mặt lên trần nhà...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 481

Bởi Vì Tình Yêu

Mặc dù sức lực báo mẹ trong tình trạng kiệt sức, sau khi bị chọc giận, phong trào

vẫn sẽ lợi hại như cũ.

Thân thể Thái Nghiên giống như súng bắn đạn, từ mặt đất đứng lên, nhảy tới

Dương Thần khoảng cách hơn một thước trên mặt đất, xoay người một cái là quay về đá.

Dương Thần tựa như sớm biết rằng cô phải làm bên này, làm giống nhau, cầm lên

một bàn tay nâng lên không hoang mang, cầm bàn tay kia chỉ phi được tới chân răng.

- Phanh...

Một chân đá thật mạnh, có thể vỡ vụn sức mạnh của nham thạch, lại coi như lông

ngỗng khi bị nắm trong tay Dương Thần.

- Còn có khí lực sao? Tốt lắm...

Dương Thần mặt không chút cảm xúc, hạ thấp giọng nói một câu, tùy theo sức

mạnh trên tay, đem toàn bộ chân Thái Nghiên lôi kéo, xé, quăn.

Thái Nghiên lại một lần nữa không chịu khống chế trên không mà trở mình, tựa

như tơ liễu tung bay, cuối cùng cũng nặng nề té rớt.

- Thịnh thịnh...

Lại lần nữa, Thái Nghiên ngã soài trên mặt đất giống như búp bê vải, xương toàn

thân giống như bị lửa đốt, chua xót mà đau đớn, khiến khóe mắt cô thậm chí rơi nước mắt.

- Anh... làm lại..

Thái Nghiên không cam lòng bò lên, thân thể chịu đựng mọi mệt, cố một lần đánh

ngã Dương Thần, lần này đổi thành quyền chưởng vật lộn, một câu quyền thẳng đến hàm

dưới Dương Thần.

Dương Thần vẫn đứng tại chỗ cũ, đợi đến lúc Thái Nghiên sắp nắm tay đánh mình

trong nháy mắt, lại nhẹ nhàng mà ngăn cản, một bàn tay kia cầm tay Thái Nghiên vất

nhẹ nắm tay...

- Em còn không rõ sao, bất luận em cố gắng như thế nào, em đều... quá yếu...

Nói xong, Dương Thần lại lôi kéo lần nữa, xoay tròn thân thể Thái Nghiên về phía

mình, ném tới ba thước có hơn trên mặt đất.

Thái Nghiên chỉ cảm thấy một cỗ máy không có biện pháp chống cự, đem thân thể

của mình giống như phải xé rách, như vậy, chính mình đã bị ném xuống đất, quay cuồng

liên tục vài vòng, mới dừng lại...

Phủ phục trên mặt đất, Thái Nghiên không thể không chế nước mắt rơi, thân thể

nóng bỏng đau đớn, lại khó có thể che giấu phòng tuyến vô cùng thâm hiểm dễ như trở

bàn tay trong lòng.

Thật giống như tất cả những chua xót trong lòng mấy ngày nay đều trong nháy

mắt bốc cháy, khiến Thái Nghiên không thể không chế bất cứ một tia lý trí nào, ngoại trừ

tiếng khóc lớn, cô không còn bất kỳ ý niệm nào trong đầu.

Giống như một cô bé bất lực, Thái Nghiên lần đầu tiên trước mặt Dương Thần,

đứng lên gào khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, tiếng khóc run rẩy tiếng lòng...

Dương Thần lặng yên đứng bên cạnh hồi lâu, cuối cùng gắt gao nhắm hai mắt lại,

ngẩng đầu lên hít một hơi sâu.

Sau đó, Dương Thần chậm rãi bước đến bên cạnh Thái Nghiên, chậm rãi ngồi

xõm xuống, không để ý đến phản kháng của Thái Nghiên, ôm nữ nhân dường như khóc đã

héo rũ ôm vào ngực...

Thái Nghiên tựa đầu vào ngực Dương Thần, ấm áp của lửa cháy, lại khiến đầu óc

Thái Nghiên bình tĩnh một chút, tiếng khóc theo thời gian từng chút qua đi, tốt dần lên...

Cuối cùng, Thái Nghiên khóc nhỏ đã trở thành khóc nức nở, hai mắt đỏ ngầu, tràn

đầy lệ trong suốt, tựa như thiếu nữ vô tội bị ức hiếp, cũng là muốn hưởng thụ như vậy

không muốn nhúc nhích nửa phần.

Dương Thần nghe miệng mũi rên chỉ có ở Thái Nghiên chính là thích thú, không

kìm được lòng vuốt ve đỉnh đầu, ôm cô chặt hơn.

- Em tưởng là, tránh thoát là một biện pháp tốt sao, em cho là, em tránh được

anh một lúc thì tránh được một đời sao? Chị em đêm đó tức giận, hỏi anh, anh làm cho

em làm sao rồi... Nếu anh biết, em vì lời nói đó của anh, tới lần huấn luyện này cũng bỏ

tham gia, đêm đó anh nhất định sẽ đưa em trở về...

Thái Nghiên ngừng khóc nức nở, ánh mắt ngơ ngác, chậm rãi nâng đầu lên nói:

- Em chỉ muốn mình mạnh mẽ hơn chút... Tuy rằng em biết, ý nghĩ của em rất

ngốc... Nhưng... nhưng em thấy, nếu em mạnh mẽ hơn... anh...anh sẽ tiếp nhận em.

- Sao em lại ngây thơ như vậy, giống như cô bé không hiểu gì, anh không phải là

người cần được bảo vệ, vì sao em lại cần mạnh mẽ?

Dương Thần vài phần trách cứ hỏi han.

Thái Nghiên cắn môi hỏi:

- Chẳng lẽ anh không biết sao? Tình yêu vốn là ngây thơ, bởi vì ngây thơ, nên em

mới biến thành đồ ngốc.

Bởi vì tình yêu, con gái, mới biến thành đồ ngốc...

Dương Thần cảm thấy như ngực mình bị cái gì cắn mạnh một cái, cô gái trước

mắt này, đã nói ra những lời, khiến hắn không thể rời ánh mắt khỏi gương mặt tinh xảo.

Dường như, tất cả lời nói, đều trong nháy mắt có vẻ yếu ớt.

Con mắt nắng tươi của Thái Nghiên, chăm chú nhìn Dương Thần hồi lâu, giống

như được cái gì kích lệ, cũng hình như là nghĩ thông suốt cái gì, Thái Nghiên hạ quyết

tâm.

Đột nhiên, Thái Nghiên giãy ra khỏi sự ôm ấp của Dương Thần, chủ động vươn

cánh tay thon dài, ôm lấy cổ Dương Thần, đôi môi đặt vào cổ trắng mịn

của Dương Thần
một nụ hôn.

Dương Thần chỉ cảm thấy sự ngọt ngào, sáp sáp, mặn mặn, và còn hơi thở nóng

bồng mềm mại, khiến địa não của mình hoàn toàn bộc phát ra ngọn lửa hùng hực.

Thái Nghiên không lọt vào sự cự tuyệt của Dương Thần, càng lúc càng điên cuồng

lên, giống như là lần đầu tiên điên cuồng vậy. Một con sư tử cái hoang dã, không chút

khách khí, một tay đẩy Dương Thần ngã xuống, cả thân thể mềm mại đều trực tiếp đặt lên

trên người Dương Thần.

Thái Nghiên giống như một nữ kị sĩ kiêu ngạo, co giãn cả hai chân cưỡi ở phần eo

Dương Thần, vẻ mặt thẳng tắp và ngạo nghễ nhìn Dương Thần, lộ ra nụ cười hoàn mỹ.

Cùng lúc đó, hai tay Thái Nghiên không biết sao, đã giải thoát chiếc đai lưng, hai

tay cùng xé, quần áo trên mình tuột xuống dưới, chỉ còn lại chiếc áo ngực màu trắng bó

sát.

Bởi vì thời gian dài huấn luyện, dáng người và thân mình nhanh nhẹn, thân thể

Thái Nghiên so với phụ nữ bình thường thêm phần co dãn và cứng cỏi, ngoài đường cong

địu dàng, còn lại còn có điên cuồng, hoang dã kinh bạo, người khoa trương.

Da thịt tinh xảo mang theo màu lúa mỳ, giống như kiệt tác hoàn mỹ của Thượng

Đế.

Ở trong ánh mắt của Dương Thần có chút si mê thương thức, Thái Nghiên then

thùng cắn khước miệng, lại dứt khoát cầm thứ gò bó ở bên dưới...

Khoảnh khắc hai luồng mãnh liệt cuộn trào lộ ra trong không khí, con người này

vừa mới khóc, héo rũ như người phụ nữ bình thường, lập tức hiện ra chói sáng nhất, tựa

hồ như ánh mặt trời sáng rọi làm hoa tulip nở rộ, sáng lóa.

Dương Thần nuốt nước bọt xuống cổ họng, đôi mắt của hắn đã sung mãn từng tia

máu, cảnh tượng trước mắt làm sôi sục huyết mạch, khiến hắn tự hỏi quá khứ nhiều vô số

lần, hắn chỉ biết rằng, thật sự nếu không bắt lấy phong cảnh trước mắt, người phụ nữ này,

thật sự sẽ vĩnh viễn mất đi...

Hắn không nghĩ như vậy.

- Em sẽ phải trả giá, em yêu...

Dương Thần không muốn nửa phần nhân nại nữa, trực tiếp đứng dậy, đem thân

thể của Thái Nghiên đè lên người mình, hung hăng hôn lên đôi môi Thái Nghiên, hòng

chiếm đoạt, công thành đoạt đất, không buông tha nửa điểm ngọt lịm trên người Thái

Nghiên.

Thân thể Thái Nghiên sung mãn hơn so với sức tưởng tượng nhiều, bàn tay Dương

Thần môn trốn sự dẻo dai của những thớ thịt kia, phảng phất là một món đồ chơi tuyệt

vời, nhiệt độ cơ thể tăng lên, khiến Dương thần căng thẳng phát cuồng dục vọng.

- Ừm...anh... nhẹ chút...

Thái Nghiên cảm giác như cả người mình sắp bị người đàn ông này bóp nát, mỗi

khối xương đều bị người đàn ông này gặm cắn điên cuồng, cơ thể hai người giao quynh

nhau cùng một chỗ, không có nửa cơ hội thở dốc.

Đây chính là khoảnh khắc mà mình tha thiết ước mơ, đột nhiên hạnh phúc tới như

vậy, tới như mưa rền gió giữ.

Dương Thần căn bản không để ý đến sự cầu xin theo bản năng của Thái Nghiên, ở

phiến sau tàn sát quá lớn, rốt cục dâng trào đỉnh điểm ở một nơi thánh khiết của Thái

Nghiên.

Thái Nghiên chỉ mở mạnh hai mắt, không đợi cô nghĩ lại, tiến quân thân tốc lửa

nóng vào làm cho cô mất đi cơ hội tự hỏi.

Bởi vì nhiều năm huấn luyện trên diện rộng, Thái Nghiên tuy là lần đầu tiên giữ lấy

đàn ông cuộn cuộn, cũng không bởi vậy mà đau đớn nhiều, sau khi xé rách trong nháy

mắt, bắt đầu tự mình hưởng thụ sự tấn công sâu vào, người đàn ông mang đến sự lay

động dữ dội.

Hết đợt sóng này đến đợt sóng khác đến dồn dập, tựa hồ làm cho người ta có cảm

giác như đang trên mây, ánh mắt Thái Nghiên không ngừng theo dõi những động tác nóng

bỗng trước mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Hơn nửa giờ sau, Thái Nghiên nhanh trí duỗi thẳng hai chân, cuối cùng điên cuồng

cùng người đàn ông cô có cảm giác trong nháy mắt tâm hồn muốn giã ra như bình

thường.

Dương Thần chưa từng nghĩ tới, mình sẽ làm chuyện này với một người chưa từng

trải qua. Điên cuồng mạnh mẽ từ đầu đến cuối làm trong nửa giờ như vậy, hơn nửa người

phụ nữ này vẫn vận động, thừa nhận tất cả.

Vốn tưởng rằng Thái Nghiên đã hết chịu nổi đập lên, muốn bất tỉnh rồi, lại phát

hiện là lần đầu tiên dung hợp, Thái Nghiên lại không có bất kì tia mệt mỏi nào, và nét mặt

như là tỏa sáng, sung mãn sức hấp dẫn từ kiều nữ ngậm châu.

Anh khí Thái Nghiên mê người gương mặt hiện lên một chút đôi hờn tươi cười,

bỗng nhiên, đồ người lên mình Dương Thần, lại cao ngạo ngồi ở chỗ gần bụng Dương

Thần...

Chỗ ấy của hai người kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ, nhưng Thái Nghiên cũng

không muốn khinh địch như vậy mà tách ra.

Một bàn tay trắng nõn đầy mồ hôi. Xẹt qua ngực Dương Thần, ánh mắt Thái

Nghiên kiên định mà chấp nhất, giống như khi tuyên án cái gì ...

- Dương Thần, anh hãy nghe cho kỹ em, Thái Nghiên, em muốn làm người phụ nữ

của anh, bất luận anh là chồng của Lâm Nhược Khê, tội phạm truy nã quốc tế cũng được,

cho dù là tội ác tày trời xui xẻo, em vẫn không cần quan tâm.

- Chính lại tình cảm, có nén tình cảm, ức chế tình cảm, trốn tránh tình cảm... tất

cả những thứ chết tiệt đó đều rất vất vả, đi với anh ấy sao, em đã không làm được.

- Bất luận anh có bao nhiêu phụ nữ, bất luận anh sẽ mang em đến đâu, thiên

đường? Địa ngục? Đều không sao cả, ở bên cạnh anh, đi tiếp...

Từng chữ, từng chữ giống như từng cái đinh kẹp trên ngực Dương Thần.

Dương Thần há hốc mồm trợn mắt nhìn nữ nhân cười tươi như hoa, những lời cô

nói trong tai, tất cả đều là cô ngốc đến không nói ra lời yêu. Không khỏi, cũng không còn

nửa phần khí lực mở miệng ra nói gì.

Thật lâu sau, Dương Thần thở dài, nhìn nữ nhân vẫn ngồi trên người mình, nói:

- Nếu phải làm người phụ nữ của anh, chẳng lẽ em không cảm nhận được phía

dưới của anh lại dựng đứng rồi sao? Anh đâu phải người gỗ, nhanh di chuyển hông em đi.

Thái Nghiên chờ ra một lát, trong nháy mắt lập tức nhận thức được cái gì, lộ ra

một niềm vui thân thái bất ngờ. Theo lát sau, không làm theo lời Dương Thần, mà nhắm

hờ hai tròng mắt lại, nặng nề, ngã vào ngực Dương Thần.

- Khốn kiếp... Em...mệt rồi...

Nữ nhân nỉ non tiến vào mộng đẹp...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 482

Ngày Kỳ Lạ

Trong nháy mắt, Thái Nghiên sinh lực vừa vô hạn liền ngủ ngon lành, Dương Thần

không ngừng cười gượng, biết nói về điều này như thế nào, vừa mới tự mình tức lên,

người làm ra chuyện lại tự cố ngủ.

Tuy nhiên thật ra toàn là cô gái này vận động, cũng không thể trách hẳn được.

Dương Thần tiếc đưa Thái Nghiên lên người mình ôm lấy, mặc võ phục vào cho

cô, suy nghĩ một lát, truyền cho Thái Nghiên một ít chân khí.

Nếu đã nhận tám cảm tình này rồi, Dương Thần tự nhiên chọn đối đãi với cô thật

lòng, không biết về sau như thế nào, tóm lại phải chăm sóc người phụ nữ của mình thật

tốt mới được, điên cuồng mà phát tiết thể lực của mình như thế, khẳng định là sẽ bị tổn

thương đến bản thân, Vãng Niệm Diển Sinh Kinh có thể chữa trị không ít nguyên khí bị hao

tồn.

Hai người ở trong phòng luyện công suốt, không ra ngoài, Molins biết Dương Thần

có tới, tất nhiên chạy qua xem tình hình thế nào.

Lúc Mạc Lâm đi tới cửa, nhìn thấy trong phòng, Thái Nghiên đang ngủ ngon lành

cạnh Dương Thần, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vẻ mặt lập tức bình thường. Sau khi ra

hiệu sẽ không làm phiền đến hai người, lập tức mở cửa đi.

Biết quá khứ của Dương Thần rất rõ ràng, thời điểm này, khẳng định Dương Thần

sẽ không thích mình hỏi nhiều. Hơn nữa, cũng không đến lượt y hỏi xem đã xảy ra chuyện

gì.

Dương Thần liền ôm Thái Nghiên ngủ say như vậy, suốt hơn 2h, trong đầu nhớ lại

là cùng với Thái Nghiên nhận thức sau khi điểm giọt.

Nói đến, hai người tuy quen nhau thời gian chưa đến một năm, lúc mới đầu các

loại hiểu lầm, sau đó không biết bao nhiêu việc rối rắm không ngừng, rồi lại nói với mình

những lời này. Dương Thần có chút như lạc vào sương mù.

Vô tình, cảnh tượng tư thế oai hùng hiên ngang của cô gái này lại chiếm một vị trí

nhỏ nhoi trong lòng mình. Cũng không biết nên nói cô có bản lĩnh, hay là bản thân đối với

mỹ nữ không có sức chống cự cao như trong tưởng tượng.

Bất luận như thế nào, chuyện kia đã là trong quá khứ. Hiện giờ ở trong lòng, chỉ là

một cô gái cạn kiệt sức lực, sau khi phát tiết tình cảm, bộ dạng đáng thương cần quan

tâm, Dương Thần thấy bản thân mình không thể cự tuyệt cô, bởi vì cô đã ràng buộc khiến

mình đau lòng.

Dần dần, Thái Nghiên dường như nghỉ ngơi đủ rồi, mắt hai mí lạnh lùng run rẩy,

liền tỉnh lại.

Mở con ngươi thủy nhuận, Thái Nghiên hoảng hốt thấy trước mắt chính là Dương

Thần, cảm nhận thấy mình đang nằm trong ngực nam nhân, đầu tiên đôi mắt kiều diễm

hơi hơi đỏ, liền chui chui ra khỏi ‘chiếc mền’ nhẹ nhàng, thay đổi tư thế cho thoải mái.

- Tỉnh ngủ liền đứng lên, ai cho em lấy anh làm nệm.

Dương Thần trêu đùa hỏi.

Thái Nghiên bĩu môi, cong miệng:

- Em muốn kiểm tra xem có phải đang nằm mơ hay không, cho nên em quyết định

nằm thêm một tiếng.

Dương Thần mỉm cười, nhưng cũng không để cho Thái Nghiên đứng lên luôn, bản

thân cũng không vì chút sức nặng này mà mệt, tiếp tục nói:

- Bây giờ sẽ không làm hư chính mình nữa.

- Có ý gì vậy?

Thái Nghiên lúng ta lúng túng hỏi.

- Rồi khỏi nơi này, em tiếp tục làm người của cảnh sát cũng được, làm khác cũng

được, nơi này không phải nơi mà em nên lưu lại. Anh đã nhận em rồi,

không thể để em

hành hạ bản thân như vậy được. Anh không cho phép người phụ nữ của anh cả ngày chỉ

liều mạng luyện công, ăn cơm không ngon.

Dương Thần nhíu mày nói.

Thái Nghiên trầm mặc một lát, cắn cắn cánh môi hoa, khiến Dương Thần không

vừa ý lắc đầu:

- Rất xin lỗi, chuyện này em không thể đáp ứng anh được tất cả đều là sự lựa

chọn của em, em có lòng tự trọng của em, em phải ở đây, cho đến khi khóa huấn luyện

chấm dứt.

Dương Thần nhíu mày:

- Vì sao? Em chẳng lẽ còn chưa đủ kiên hay sao?

- Không phải như thế.

Thái Nghiên vội nói

- Em rất vui vì anh quan tâm em, nhưng... Nhưng em đã chọn con đường này rồi,

em sẽ đi theo nó. Anh có thể yên tâm, em sẽ biết yêu bản thân mình, nhưng em không

muốn bỏ dở nửa chừng, tối thiểu, em nghĩ phải hoàn thành khóa huấn luyện này.

Dương Thần không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Thái Nghiên hồi lâu, cô gái không

chút lùi bước, cũng không chút do dự, mới thở dài, cười khổ:

- Xem ra em quyết tâm phải hoàn thành khóa huấn luyện của Long Tổ lần này,

được! Nhưng trước khi nói rõ, anh sẽ không cho em gia nhập Long Tổ, cho dù em thông

qua lần khảo hạch này.

- Vâng, sẽ không đâu, em còn chờ anh đi Yên Kinh nói rõ ràng với ba mẹ chuyện

của chúng ta nữa.

Thái Nghiên cười ngọt ngào, không chút xấu hổ.

Dương Thần sững sờ:

- Chuyện của chúng ta? Cái gì?

Thái Nghiên oán giận nói:

- Cho dù anh không tính kết hôn với em, nhưng dù sao cũng phải nói rõ với ba mẹ

em, em chẳng lẽ không hiểu sao cả đời độc thân như vậy sao?

Nói đi nói lại, có vài phần hờn giận, nhưng mặc cho ai nghe cũng thấy được ẩn

chứa bên trong là sự hân hoan.

Dương Thần sờ sờ cái ót, ngẫm lại cũng thấy, tự mình nghĩ mọi chuyện đơn giản

quá. Nhưng người ta nói gì thì nói cũng là con gái, có nhanh nhẹn dũng mãnh thế nào, vẫn

là hoa cúc khuê nữ, là thiên kim con nhà giàu. Minh và Thái Nghiên nói một câu thành vợ

thành chồng, trong nháy mắt, vừa đúng đôi với nhạc phụ, nhạc mẫu.

- Thời gian ngắn không khẳng định được, tháng tư anh phải đi Paris, tham gia

chương trình thời trang. Chờ anh quay về thì đi Yên Kinh với em.

Dương Thần nói.

- Vâng, một lời đã định.

Thái Nghiên vui vẻ ngẩng đầu hôn Dương Thần một cái.

Hai người nói xong đoạn này, cảm thấy không có gì để tán gẫu, nên yên lặng nhìn

nhau một lát, dường như hết thấy như vậy mà thuận lý thành chương.

- Anh nói, nếu ngay từ đầu giống như ban này, cởi hết đồ cưới trên người anh, có

phải là sẽ không phải đi nhiều đường vòng thế này không? Có khi chúng ta đã sớm bên

nhau rồi.

Thái Nghiên bỗng trêu chọc nói.

Nghe lời nói rõ ràng như vậy, Dương Thần không biết nói gì chỉ sờ sờ cằm làm bộ

đứng đắn nói:

- Nói vớ vẩn cái gì? Anh là loại người như vậy sao? Em cho rằng tất cả đàn ông

đều là nửa thú sao? Làm gì có chuyện làm một lần rồi thì không quan tâm cái gì nữa?

Thái Nghiên vẻ mặt không tin, liếc Dương Thần một cái, sau đó mới chậm rãi từ

ngực Dương Thần loạn choạng đứng lên.

Dường như cảm giác được phía dưới không được khỏe lắm, Thái Nghiên chớp

chớp đôi mi thanh tú, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, lập tức lại khôi phục như thường.

- Nếu đau thì đừng cử động lung tung.

Dương Thần có chút hổ thẹn, vừa rồi bản thân hoàn toàn không có khái

niệm gì là

thương hoa tiếc ngọc, không bận tâm là lần đầu tiên của người ta, liền
mãnh công một
phen.

Thái Nghiên vừa sửa sang lại võ phục, che lại cảnh xuân trên người, vừa
không

được bằng lòng lắm nói:

- Em không yếu điệu như thế, chỗ ấy đau không tính cái gì nữa, nếu đột
nhiên em

xin nghỉ linh tinh như vậy, em mới là bị mọi người chế giễu.

Dương Thần ngượng ngùng mỉm cười, không có gì để nói, cũng tự mình
sửa sang

lại quần áo đứng dậy, trong lòng có chút cảm giác mơ hồ. Bản thân vốn
muốn đến để xem

tình trạng huấn luyện như thế nào, vô tình thế nào lại gặp Thái Nghiên ở
nơi tối tăm này.

Quả nhiên là một ngày an nhàn hơn rất nhiều, ăn no ý nghĩ dâm dục,
không thể chấp nhận

được!

Thời gian nghỉ ngơi buổi chiều vừa qua, Thái Nghiên ăn uống vài thứ đơn
giản rồi

về đơn vị tham gia huấn luyện, Dương Thần còn hỏi tiến độ huấn luyện
trước mắt, thuận

tiện đi thăm thú mọi nơi, xem chừng tốt xấu cũng là đến.

Vô tình, thời gian cũng liền khi đêm đến, Dương Thần rời khỏi căn cứ
huấn luyện

trước, suy nghĩ nên hay không nhờ Molins chiếu cố Thái Nghiên. Nhưng
vừa nghĩ, lỡ mà để

người phụ nữ mạnh mẽ kia biết được, ngược lại không tốt, vì thế cũng
liền từ bỏ.

Vừa chuẩn bị lái xe về nhà, lại thấy điện thoại của mình rung lên, Dương
Thần vừa

nhìn, đúng là vú Vương gọi tới.

- Vú Vương, đúng lúc tôi đang về, hôm nay tôi về nhà ăn cơm.

Dương Thần biết thế nào vú Vương cũng hỏi có về nhà ăn cơm hay không
về mà

ăn linh tinh.

Vú Vương ở đầu kia nói:

- Cậu, không phải vì chuyện này, mà là trong nhà bây giờ có vài chuyện,
tôi muốn

hỏi cậu có thể về sớm một chút hay không?

- Có chuyện gì vậy?

Dương Thần nhíu mày.

- Là một người trẻ tuổi, thoát nhìn khá khí phái. Chỉ toàn tìm đến cửa, nói là thân

nhân của Trinh Tú. Nhưng... nhưng cô bé Trinh Tú kia tính tình thế nào, cậu không phải

không biết. Ngày thường lý nhu thuận, nhưng thực gặp phải chuyện này, còn có chút không

chế không được... Tôi... Tôi không biết phải làm gì bây giờ nữa...

Thân nhân của Trinh Tú?

Trong đầu Dương Thần một hồi khả nghi, Trinh Tú nói qua mẫu thân cô ấy chết

bệnh, phụ thân trước kia ở với cô mới từ bỏ mẹ con cô. Chẳng lẽ là cô kia bỏ trốn phụ

thân? Nhưng cũng không đúng, sao tự nhiên thời điểm này lại tìm được Trinh Tú. Hơn nữa,

vú Vương nói là thân nhân, nói cách khác, cụ thể là ai của Trinh Tú, cũng nói không chính

xác...

- Vú Vương, tôi lập tức về, đừng làm cho cô bé trinh Tú kia làm chuyện điên rồ.

Dương Thần lập tức nói.

- Ai, người trẻ tuổi kia mang theo một đám người đều đứng ở cửa nhà, cô bé

Trinh Tú liên tục khóc, tôi thật không biết làm sao bây giờ...

Dương Thần nhíu mày, dập điện thoại, lập tức lái xe về nhà.

Dọc đường đi, chạy như bay, gần mười phút đã đi đến tường viện của nhà.

Dương Thần vừa xuống xe, nhìn đến ngoài cửa lớn, đã ngừng chiếc xe màu đen

mercedes-benz s600 trang nghiêm. Và ít nhất sáu tên hắc y vệ sĩ, vẻ mặt cẩn thận, tỉ mỉ

ra ngoài tuần tra tình huống bên ngoài.

Cửa chính đã mở, hiển nhiên có người đi vào trong.

Dương Thần đang muốn đi vào trong cánh cửa, lại bị hai tên vệ sĩ tiến lên chặn

lại.

- Tiên sinh, mời chứng minh thân phận của mình.

Một vệ sĩ mở miệng nói.

Dương Thần vừa nghe, vệ sĩ này lại nói một loạt tiếng Hàn, cẩn thận xem xét mới

phát hiện, nhóm người này đích thực là người Hàn Quốc.

Dương Thần mỉm cười thoải mái, dùng Hàn ngữ nói:

- Ta là nam chủ nhân của nhà này, chẳng lẽ về nhà cũng không được sao?

Vệ sĩ hiển nhiên sửng sốt, không ngờ trình độ tiếng Hàn của Dương Thần, hoài

nghi nội dung lời nói của Dương Thần.

- Mau tránh ra, mời vị tiên sinh này tiến vào.

Một tên nghe giọng nói vài phần nam tính từ bên trong sân truyền ra, cũng nói

bằng tiếng Hàn.

Vệ sĩ lập tức vọt đến một bên, làm tư thế mời Dương Thần.

Dương Thần có chút buồn bực, về nhà làm sao mà giống như bị người khác triệu

kiến.

Đi vào trong sân, một người mặc âu phục, tóc dài đến tai,

Đi theo bên người gã là một trợ lý nam, nhưng Dương Thần vừa nhìn đã thấy

người này thân thủ không tầm thường, chỉ cầm trên tay một khẩu súng có thể nhìn ra là

nhân vật vệ sĩ.

Người trẻ tuổi vươn tay xa xa, nói với Dương Thần:

- Ngài chính là Dương tiên sinh, thật vui khi được gặp ngài, tôi tên là Park Jung

Hoon, là anh họ của Trinh Tú, đã chờ rất lâu.

Park Jung Hoon chính là nói tiếng trung, trên mặt không giống làm bộ, quả thật bộ

dạng vui mừng không dứt.

Dương Thần bắt tay đơn giản, trong lòng cũng nói thầm một hồi, từ sáng nay thức

dậy đã thấy cả ngày có nhiều điều kỳ quái, đột nhiên tốt với Thái Nghiên không nói làm gì,

tối về đến nhà lại anh họ của cô bé Trinh Tú, không biết từ xó xỉnh nào hiện ra?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 483

Lão Kiều Đoạn Ngoài Cửa

Park Jung Hoon cười chua xót:

- Đúng vậy, tôi có thể xác định, tuy rằng mới hai ngày trước thông qua nhân viên

phía dưới báo cáo, tiến hành rồi xác nhận, nhưng chúng tôi tìm kiếm nhiều năm như vậy,

tuyệt đối sẽ không sai, Trinh Tú, đích thực là em họ đáng thương đã bị thất lạc nhiều năm.

Dương Thần nâng đầu nhìn, liếc mắt một cái lên tầng hai nơi căn phòng Trinh Tú

ở.

Tuy rằng kia là rèm kéo, nhưng nhãn lực Dương Thần vô cùng tốt, Trinh Tú rõ

ràng là len lén xem trộm qua một khe hở, ở đằng kia nhìn mình và Park Jung Hoon nói

chuyện.

- Tôi cảm thấy, việc này phải nói rõ ràng, vào nhà rồi nói.

Dương Thần thở dài nói.

Park Jung Hoon bộ dáng mừng rỡ, lập tức liên tục nói ‘được’, rồi theo Dương Thần

vào bên trong.

Phía sau một đoàn vệ sĩ không chút sút mẻ, Dương Thần trong lòng có chút kinh

ngạc, xem ra chỗ mẫu thân Trinh Tú, bối cảnh gia đình quả thật không tầm thường, nói

cách khác, mời được đoàn vệ sĩ như vậy không phải tùy tiện mà được.

Vú Vương và Quách Tuyệt Hoa đều ở trong nhà, nhìn thấy Dương Thần rớt cuộc

đã về nhà, bộ dáng như tìm được người tâm phúc, hai người bung chút trà đi lên, liền vào

bếp bận việc. Hiển nhiên tính giao chuyện của Trinh Tú cho Dương Thần xử lý.

Park Jung Hoon cũng chỉ mang theo trợ lý và vệ sĩ nam vào nhà, ngồi ở ghế sofa

dành cho khách, bắt đầu kể chuyện thật cụ thể từ đầu đến cuối cho Dương Thần nghe.

Dựa theo cách nói của Park Jung Hoon, mẫu thân của Trinh Tú tên là Park Ji Yi, là

trưởng nữ của ông nội Park Jung Hoon. Năm đó cũng với người đàn ông Hoa Hạ, cũng

chính là sau đó phụ thân Trinh Tú bỏ trốn, liền không còn liên lạc với người nhà nữa.

Tuy vẫn biết rằng Park Ji Yi có một cô con gái, nhưng bởi vì năm đó ông cụ phần

nộ, chẳng thèm để ý đến, hai năm nay, sức khỏe Park lão gia ngày càng sa sút, nhớ tới

đứa con gái duy nhất năm đó, vẫn không thấy mặt con gái bên ngoài, lão nhân bức thiết

hy vọng lúc sinh thời có thể gặp mặt một lần.

Kết quả là, cháu trai duy nhất Park Jung Hoon này, bắt đầu bắt tay vào tìm kiếm

em họ mình, thông qua lực lượng gia tộc khổng lồ, tìm hơn hai năm mới thấy được Trinh

Tú bên này.

- Hoa Hạ lãnh thổ lớn như vậy, gia tộc các người không ngờ có thể tìm được Trinh

Tú, lại còn tìm kiếm xuyên quốc gia, xem ra là gia tộc có thể lực khổng lồ rồi.

Dương Thần trầm ngâm nói.

Park Jung Hoon dường như có vài phần tự hào, nói:

- Đúng vậy, không biết Dương tiên sinh đã nghe nói chưa, tập đoàn Tinh Nguyệt là

do gia tộc Phác gia chúng tôi sáng lập và buôn bán.

- Tập đoàn Tinh Nguyệt? Cậu chính là giám đốc tập đoàn Tinh Nguyệt Park Jung

Hoon?

Đột ngột một giọng nữ hay xuất hiện ở cửa, Dương Thần và Park Jung Hoon trước

cửa đều thấy, là Lâm Nhược Khê đột nhiên về đến nhà và nghe được đoạn đối thoại.

Lâm Nhược Khê nói xong lời, mang theo túi đi đến bên ghế sofa, ngồi xuống bên

cạnh Dương Thần cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Park Jung Hoon tiếp tục nói:

- Nói như vậy, ông ngoại của Trinh Tú, chính là người sáng lập ra tập đoàn Tinh

Nguyệt, chủ tịch Park Jung.

Dương Thần biết là Lâm Nhược Khê về đến nhà, chỉ có điều không ít kì quái, dù

sao vú Vương cũng thông báo với mình rồi, thông báo với Lâm Nhược Khê cũng không lạ.

Chẳng qua, dường như trong nháy mắt Park Jung Hoon bị Lâm Nhược Khê bên

ngoài làm cho kinh sợ trong chốc lát, mất một ít thời gian mới lấy lại được tinh thần, vài

phần xấu hổ cười nói:

- Đúng vậy, của ông nội tôi, là ông Park Jung cô hẳn là tổng giám đốc Lâm công ty

giải trí Ngọc Lôi, trăm nghe không bằng một thấy, thật may mắn cho tôi.

Thật ra Dương Thần không rõ cái gì mà tập đoàn Tinh Nguyệt, quay đầu tò mò hỏi

han:

- Bà xã, cái gì “Tinh Nguyệt” đó rất nổi tiếng?

Lâm Nhược Khê hơi chớp chớp hàng mi đen, ngay trước mặt người ngoài bị Dương

Thần kêu “bà xã” còn có chút không quen, cũng may bản thân không hiểu thói quen thẹn

thùng, vài phần bất đắc dĩ giải thích:

- Tập đoàn Tinh Nguyệt là một trong những tập đoàn tài phiệt lớn nhất Hàn Quốc,

chủ tịch Park Jung tiên sinh là thương nhân truyền kỳ, bất luận là trong nền công nghiệp ô

tô Hàn Quốc hay là sản nghiệp điện tử, Tinh Nguyệt đều có được lượng lớn cổ phần, đồng

thời còn có bất động sản, các thương hiệu du lịch gần mười năm qua Park Jung tiên sinh

đã liên tục nằm trong top mười đại phú hào Châu Á, tính sơ ra tập đoàn Tinh Nguyệt phải

hơn mấy trăm triệu đô la Mỹ, là một xí nghiệp gia tộc rất giỏi ở Châu Á.

Dương Thần thở dài một cái, cảm tình ông ngoại Tú Trinh cũng là kẻ có tiền, tuy

rằng bản thân không quá quan trọng chuyện tiền nong, nhưng khái niệm trăm nghìn triệu,

bản thân đại khái hiểu.

Tối thiểu, nhiều tiền như Lâm Nhược Khê đến đời con cháu tiêu cũng không hết,

khoảng cách ngàn trăm triệu còn kém rất xa.

- Tổng giám đốc Lâm không hổ là thương nhân chói mắt nhất trong mấy

năm gần

đây, Tinh Nguyệt chúng tôi dù có thành tích không tầm thường, nhưng bởi vì ông nội tôi từ

trước đến nay khiêm tốn, cũng không phải nghĩ tổng giám đốc Lâm quen biết cao như thế,

khiến tôi có chút xấu hổ.

Park Jung Hoon khiêm tốn nói.

- Anh cũng rất lợi hại, hai mươi mấy tuổi đã có thể đảm nhiệm xử lý công việc tập

đoàn Tinh Nguyệt, cũng đã chứng minh anh đủ tư cách thừa kế.

Lâm Nhược Khê nói.

- Không không không.

Park Jung Hoon vội xua tay nói:

- Tôi chỉ là tạm thời giúp ông nội quản lý, tôi cũng không tính đến việc tiếp nhận

tập đoàn Tinh Nguyệt, sở dĩ tôi vội vã tìm em họ Trinh Tú, vì mọi người trong gia tộc đều

mong em có thể về Hàn Quốc, theo ông nội tiếp nhận tập đoàn Trinh Nguyệt.

- Cái gì? Cậu nói là Trinh Tú?

Lần này, từ trước đến nay Lâm Nhược Khê cũng có chút giật mình, nhú mi nói:

- Trinh Tú chỉ là đứa trẻ chưa đầy mười tám tuổi, mọi người muốn cho cô bé về

Hàn Quốc tiếp nhận tài sản Tinh Nguyệt hàng trăm triệu, mọi người cảm thấy có khả năng

thành công sao?

- Tôi rất có thể hiểu được sự nghi ngờ của tổng giám đốc Lâm, nhưng mọi người

trong gia tộc chúng tôi sẽ giúp đỡ em họ, muốn em họ thừa kế tập đoàn là tâm nguyện

của ông nội, chúng tôi sẽ giúp ông nội hoàn thành nguyện vọng này.

Park Jung Hoon nói xong, thành khẩn đứng dậy:

- Tôi hy vọng hai vị có thể giúp tôi khuyên bảo em họ, theo tôi trở về Hàn Quốc

mấy năm nay em họ chịu khổ chúng tôi nhất định sẽ bồi thường.

Nhìn hốc mắt Park Jung Hoon đều đỏ lên, Dương Thần há miệng thở dốc, cũng

không biết nói gì cho phải.

Lâm Nhược Khê cũng trầm mặc, tuy rằng cảm thấy hết thảy đều quá đường đột,

nhưng lần này xem ra tất cả đều là sự thật.

Lúc cả ba người không nói lời nào, từ trên lầu tiếng vang truyền đến.

Ba người Dương Thần quay đầu nhìn, cũng nhìn thấy, trong cầu mắt nước mắt

trình Tú khóc sung đỏ, không biết rốt cuộc vì sao đi xuống lầu.

- Em họ, anh thật sự là người thân của em, mời em theo anh về Hàn Quốc.

Park Jung Hoon vội đi về phía trước, ánh mắt chờ đợi vô hạn nhìn Trình Tú.

Đầu tóc Trình Tú có chút hỗn độn, trên một khuôn mặt nhỏ nhắn, nhiều năm vất

vả đã khiến tính trẻ con gần như biến mất hầu như không còn, giờ phút này nước mắt lễ

rửa tội qua đi, trên gương mặt trái xoan, toát ra vài phần trưởng thành không bướng bỉnh.

- Tôi sẽ không đi với anh, anh không cần tốn nước bọt nếu lúc trước không phải là

do đồ ác nhân các người, mẹ tôi sẽ không bắt đắc dĩ mà bỏ trốn đến Hoa Hạ, các người

thấy chết mà không cứu, việc kinh doanh của ba tôi sẽ không kinh doanh phá sản, cũng sẽ

không bỏ chúng tôi... Mẹ tôi cũng sẽ không đến nỗi không có tiền chữa bệnh, rõ ràng bệnh

mà chết... Tôi...Tôi cũng sẽ không có mấy năm bên ba bên ngoài thế này...

Trình Tú hơi có chút ghen ngào nói:

- Nếu các người có lương tâm, thì hãy trở về nơi của các người đi, sau này đừng

đến tìm tôi nữa. Cuộc sống ở đây của tôi rất tốt, đại ca Dương Thần và chị Lâm Nhược Khê

mới là người thân của tôi, các người... không phải.

Park Jung Hoon còn muốn nói gì, cũng bị Lâm Nhược Khê ngăn cản.

- Cậu không cần phải nói.

Lâm Nhược Khê đi đến, ôm Trình Tú vào ngực, sắc mặt lạnh lùng nói với Park

Jung Hoon:

- Các người không biết cuộc sống của Trình Tú ở cô nhi viện trước kia là như thế

nào, tôi sẽ chăm sóc tốt em ấy, em ấy không muốn nhìn thấy các người, mời các người đi

cho.

- Tổng giám đốc Lâm, nhưng...

Park Jung Hoon còn muốn nói vài câu về mặt sốt ruột.

- Dương Thần anh là đầu gối sao?

Lâm Nhược Khê không thèm quan tâm, hét Dương Thần một câu.

Dương Thần gãi đầu, vẫn còn không biết ý tứ, chung quy lại là muốn mình mang

Park Jung Hoon ra cửa.

- Tôi nói.... Cậu Park, tôi cũng hết cách rồi, hay là cậu đừng làm khó cô ấy, trở về,

chuyện này không đơn giản như vậy. Cuộc sống cả một đời người, sao có thể nói đi theo

cậu liền đi theo cậu. Cậu cũng thấy đấy, bà xã tôi thương Trinh Tú có thể so sánh bằng với

tôi có khi còn hơn. Tôi cũng sợ cô ấy rồi, cậu mau đi đi.

Dương Thần nói tới liền đẩy Park Jung Hoon ra cửa.

Park Jung Hoon về mặt lo lắng, cũng đỏ lên không nói lời nào. Đặc biệt là nhận

ánh mắt sắc lạnh như băng của Lâm Nhược Khê, mở miệng rất khó.

Mãi đến lúc Dương Thần đưa Park Jung Hoon ra cửa, đóng cửa rồi, Park Jung

Hoon mới thở dài khôn khổ nói:

- Dương tiên sinh, ông nội tôi đang chờ tôi mang em họ về Hàn Quốc, tình huống

thế này, tôi không biết báo cáo kết quả công tác thế nào.

- Tình huống như thế nào thì cứ nói như vậy, chủ tịch sẽ không thể trách cậu, dù

sao cậu cũng không thể trối cô bé Trinh Tú mang về đúng không?

Dương Thần cười ha hả khuyên.

Park Jung Hoon lắc đầu, nhú mày, hiển nhiên là thật sự sầu khổ.

- Tôi cũng biết, việc này sẽ không thuận lợi, dù sao em họ cũng bị tổn thương

nhiều lắm, nhưng... Chúng tôi bức thiết hy vọng em họ trở về.

Park Jung Hoon ngẩng đầu, trịnh trọng nói:

- Dương tiên sinh, tuy rằng hôm nay tôi không thể mang em họ về Hàn Quốc,

nhưng tôi sẽ lại đến, hy vọng vợ chồng Dương tiên sinh và tổng giám đốc Lâm có thể giúp

chúng tôi khuyên em họ một chút. Dù sao, tập đoàn Tinh Nguyệt mới là nhà của em họ.

Dương Thần miệng đầy đáp ứng:

- Được được, không thành vấn đề, tôi khẳng định sẽ giúp cậu khuyên bảo.

Trong lòng nhủ thầm, ngay cả bà xã ta còn làm không được, ai còn rảnh

giúp

người khuyên em họ?

Park Jung Hoon vẻ mặt cảm kích, lúc này mới đi ra sân cùng với trợ lý, cáo biệt

Dương Thần.

Dương Thần vừa muốn nhả ra khí, lại đột nhiên nhìn thấy một chiếc kiệu nhỏ màu

tím Maserati chạy như bay rồi dừng lại ngay “chittttttt” một tiếng ma sát với mặt đường

dữ dội, đứng ở ngoài nhà, cùng với chiếc Mercedes Benz dừng cùng một chỗ.

Dương Thần đang buồn bực, lại chưa lộ thần tiên đến đây, cũng không nghĩ. Là

một “người quen” của mình, Yeon Hee Lee ở Hàn Quốc.

Liễu Nghiên Hi mang chiếc kính râm to, che hơn nửa khuôn mặt trắng nõn, tóc đen

rối tung, trên người mặc bộ trang phục thời trang mùa xuân, váy liền áo, cũng không trang

điểm gì, đi ra trước, hẳn là khá vội vàng.

- Park Jung Hoon thật là anh.

Yeon Hee Lee căn bản dường như không thấy được sự tồn tại của Dương Thần,

chỉ thấy được Park Jung Hoon sắp vào trong xe, vui mừng hét lên một tiếng, rút cả kính

râm, chạy như bay đến, giống như niềm vui của con chim nhỏ.

Mà Park Jung Hoon nghe thấy tiếng Yeon Hee Lee, chẳng có chút vui vẻ nào, trên

mặt sầm khở lại vẻ mặt không kiên nhẫn, nói:

- Nói với cô bao nhiêu lần rồi, đừng có tới tìm tôi.

Thanh âm ác nghiệt, khác hẳn so với lúc nói chuyện với Dương Thần, giống như

hai người khác nhau vậy.

Yeon Hee Lee như bị lọt vào một trận điện giật, vừa mới chạy đến trước mặt Park

Jung Hoon, liền đứng lặng một chỗ, trong đôi mắt to xinh đẹp, chốc lát ẩm ướt vẻ mặt khở

sở...

Đột nhiên vừa diễn ra trước mắt, khiến Dương Thần chuẩn bị xoay người vào nhà,

động tác dừng lại, hứng thú đứng lại nhìn, cảm tình Yeon Hee Lee và Park Jung Hoon còn

có một chân, cũng đúng, một công tử phú hào, công tử, một đại minh tinh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 484

Áo Dài Trắng Và Bình Hoa

Park Jung Hoon dường như cũng không để ý đến Yeon Hee Lee, người đã làm say

mê hàng ngàn hàng vạn người yêu ca nhạc, nhân khí thịnh hành Châu Á ngày sau, ngoại

hình tuyệt đối làm điên đảo biết bao nam nhân nữ tử, mắt anh ta nhìn cũng không ra ít

nhiều lưu luyến, thậm chí còn mang vài phần chán ghét.

- Sẽ không có lần sau đâu, tôi đã sớm nói với cô rồi, tôi đối với cô đã không còn

cảm giác gì rồi.

Park Jung Hoon nói xong, bèn tính trở vào lại trong xe.

Yeon Hee Lee bỗng hét lớn:

- Anh gạt em, anh gạt em vì sợ người khác lời ra tiếng vào, anh không thể không

yêu em.

Vừa ngồi vào xe, Park Jung Hoon nhú mi cười lạnh nói:

-“Lời ra tiếng vào”? Nếu như tôi sợ, đã không có thời gian đầu, tôi chỉ có thể nói

rằng. Cô người phụ nữ rất kiêu ngạo, cô rất đẹp. Nhưng tôi không cần tuyệt thế mỹ nữ

Yeon Hee Lee, lòng nhẫn nại của tôi có giới hạn, không cần khiêu chiến điểm mấu chốt của

tôi.

- Anh... Anh còn dám... Thật không thể tin được, anh từ ngàn dặm xa xôi đến

Trung Hải, chẳng lẽ không phải đến gặp em sao?

Yeon Hee Lee giọng the thé nói.

Nói xong, Yeon Hee Lee đột nhiên như ý thức được điều gì, quay đầu lại, thấy

Dương Thần ở trước cửa chính cười dài xem kịch vui.

Nhìn thấy Dương Thần trong mắt Yeon Hee Lee như đột nhiên ý thức được điều gì,

quay mạnh đầu lại nhìn Park Jung Hoon...

- Hóa ra... là như vậy...

Yeon Hee Lee lẩm bẩm một lát, lại đột nhiên bật cười tự giễu...

- Ha ha... Ha ha... Hóa ra là như vậy... Park Jung Hoon...

Yeon Hee Lee cười ngật nghễo, cuối cùng, dừng mạnh hơi cười, liếc mắt hung tợn

về phía Dương Thần một cái, lại hướng về phái Park Jung Hoon nói:

- Cái mũi của anh cũng thật linh mẫn, nhưng anh đừng quá đắc ý, tôi không ngốc,

Park Jung Hoon, tôi nhất định sẽ làm cho anh quỳ dưới váy tôi... Đến lúc đó, tôi sẽ cho anh

liếm chân tôi...

Park Jung Hoon trong mắt chảy ra một tia hàn quang:

- Đàn bà điên, tôi tuyệt nhiên không biết cô đang nói cái gì.

Nói xong Park Jung Hoon ra hiệu cho vệ sĩ lên xe, mình ngồi ở giữa chiếc xe

Mercedes Benz.

Quay xuống cửa xe, Park Jung Hoon lễ phép cười:

- Dương tiên sinh, xin đừng vì người đàn bà điên kia mà làm ảnh hưởng đến tâm

trạng, tôi hy vọng có thể nhận được sự trợ giúp chân thành từ ngài, tôi nhất định sẽ báo

đáp hậu hĩnh.

Dương Thần nhếch mép:

- Đừng khách khí.

Nói xong phát tay nói lời từ biệt.

Sau khi đợi Park Jung Hoon cùng đệ tử rời khỏi, Yeon Hee Lee oán giận nhìn

Dương Thần liếc một cái, lập tức cười lạnh một cái, trở vào trong chiếc Maserati, cuốn

theo bụi mà đi.

Dương Thần ngáp một cái, tẻ nhạt vô vị xoay người, ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy

Lâm Nhược Khê đang đứng ở cửa nhà, yên lặng nhìn mình.

Dương Thần vừa vào trong nhà, vừa cười vừa nói:

- Bảo bối Nhược Khê, em bỏ lỡ một vở kịch hay rồi, bình thường không phải em

hay xem phim Hàn sao, vừa rồi thật là giống phim Hàn.

- Bọn họ nói gì thế?

Nhược Khê không để ý đến câu đùa của Dương Thần mà hỏi thẳng một câu.

Bởi vì lời nói của Park Jung Hoon và Yeon Hee Lee đều là tiếng Hàn, Lâm Nhược

Khe cũng không có cách nào hiểu được.

Dương Thần nhún vai:

- Chính là một ít liên quan về người đàn ông phụ lòng và người con gái si tình, kết

quả nhảm chán từ yêu chuyển sang hận. Ai biết, loại chuyện này một lời không nói rõ được.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, toát ra vài

phần u buồn, khẽ thở dài một cái nói:

- Em cảm thấy, chuyện này không đúng lắm.

- Cái gì không đúng lắm?

Dương Thần đứng ở cửa, cười hỏi.

Lâm Nhược Khê trong mắt vài phần nghi ngờ, so với ngày xưa lạnh như băng lãnh

đạm, nhưng thật ra hơn chút tình người.

- Em chỉ toàn cảm thấy, mục đích của Park Jung Hoon không đơn giản như vậy,

hơn nữa bối cảnh Yeon Hee Lee cũng không đơn giản. Tuy rằng em chưa điều tra, nhưng

bọn họ hẳn là có liên hệ khác, cảm xúc của Trinh Tú hiện tại rất không ổn định, có vài điều

em không thể nói trước mặt con bé, tóm lại trong lòng em có dự cảm không lành.

Lâm Nhược Khê u oán nói.

Trong mắt Dương Thần hiện lên vài tia rõ ràng, kiềm chế khóe miệng cười, khẽ

hừ một tiếng:

- Việc này nếu đơn giản như vậy, mới là lạ.

Lâm Nhược Khê ngắc đầu, hoài nghi nói:

- Có phải từ sớm anh đã phát hiện ra điều gì không?

Thật ra cô sở dĩ nhắc tới những điều này, chủ yếu vẫn là muốn chứng thực từ chỗ

Dương Thần, cô biết, Dương Thần tuyệt đối sẽ không biểu hiện nông cạn như vậy.

Dương Thần cũng không giấu diếm, thẳng thắn nói:

- Anh vốn nghĩ, cứ kệ nó như vậy đi, dù sao bọn họ cũng không coi là cái gì quá

giỏi. Tuy nhiên nếu bảo bối Nhược Khê muốn anh nói, anh sẽ nói thẳng...

- Đánh chết anh cũng không tin, một tài sản lớn hơn ngàn trăm triệu đô la Mỹ của

tài phiệt, người cầm quyền này, sẽ đồng ý đem cho một cô bé chưa đầy

hai mươi, cái gì

cũng không hiểu, từ nhỏ đã thất lạc ở nước ngoài. Tên Park Jung Hoon này nhìn không ra

bất cứ sơ hở nào, nhưng lời gã nói chỉ có quỷ thần mới tin.

- Tuy nhiên cũng vì hắn diễn kịch không hề có sơ hở đáng nói nào, cho nên, chúng

ta không có lý do ngăn Trinh Tú về Hàn Quốc, chỉ sợ Trinh Tú bây giờ ngoài miệng nói là

không muốn về, nhưng không có nghĩa là về sau không máu mủ tình thâm, về tập đoàn

Tỉnh Nguyệt cũng là nhà Trinh Tú, điểm ấy, anh rất hoài nghi.

Con người Lâm Nhượng Khê hiện lên chút lạnh lùng nghiêm nghị:

- Vì sao bọn họ phải làm như vậy? Trên người Trinh Tú chẳng lẽ có gì mà bọn họ

cần đến thế sao? Chẳng lẽ mấy năm nay Trinh Tú ăn đắng nuốt cay còn chưa đủ sao?

- Cái này thì anh không rõ lắm, trước mắt, hình như Trinh Tú người này, đối với

Park Jung Hoon mà nói rất quan trọng, vừa nãy em cũng nói rồi. Gã là giám đốc của Tỉnh

Nguyệt, nói trắng ra là, hiện giờ mọi công việc lớn nhỏ của Tỉnh Nguyệt đều do gã xử lý.

Một người biểu hiện hoàn mỹ như thế, làm sao có thể dễ dàng nói cho chúng ta nguyên

nhân thực sự tìm Trinh Tú được.

Dương Thần cười lắc đầu:

- Thật ra anh khá tò mò, Yeon Hee Lee và Park Jung Hoon có quan hệ như thế

nào. Anh không nghĩ rằng Yeon Hee Lee có thể yêu Park Jung Hoon đến vậy. Cho dù đã

chia tay rồi, anh thậm chí còn không nghĩ rằng bọn họ có thể từng yêu nhau.

Lâm Nhượng Khê không cảm thấy có gì đáng để truy vấn, liếc mắt Dương Thần một

cái, nói:

- Lúc nãy em cảm thấy, Trinh Tú không nên đi cùng Park Jung Hoon. Vì vậy em

không quản nhiều, che chở cho Trinh Tú trước. Để anh tiền gã, bây giờ nghĩ lại thấy tuy

rằng như vậy không được lịch sự cho lắm, còn là không hy vọng gã quay lại quấy rầy Trinh

Tú... Nhưng, không ngờ hoàn cảnh của Trinh Tú lại đến mức độ như vậy, thật sự có chút không thể tin được.

Dương Thần thầm nghĩ, cái bóng sau lưng của chồng em còn hơn cả như vậy,

nhưng ngoài miệng không nói, bật cười ha hả, rồi đi về phòng:

- Em yêu, đừng nghĩ nhiều, ăn cơm, ăn cơm thôi.

Lâm Nhược Khê xoay người, nói một cách khó mà chấp nhận được:

- Nghĩ nhiều về việc không rõ ràng, anh không thể không nghĩ sẽ giải quyết thế

nào, bây giờ Trinh Tú còn ở trên lầu lau nước mắt, anh cũng không đi an ủi, chỉ biết ăn ăn

ăn...

Dương Thần gãi gãi tai, làm bộ như không nghe thấy gì, Lâm Nhược Khê hận đến

nổi ở phía sau nghiêng răng nghiêng lợi.

Cùng thời điểm đó, bệnh viện số một quân khu thủ phủ Yến Kinh Hoa Hạ.

Tại phòng điều trị đặc biệt, cửa sổ thủy tinh rộng mở, trời chiều những ánh tà

dương rắc xuống phòng bệnh vô số những chùm tia sáng, giống như hào quang trong

những câu chuyện thần tiên, nhưng không khiến cho tâm tình người nằm trong phòng

bệnh thoải mái.

Giường bệnh rộng thùng thình, trên tấm nệm đơn trắng toát, người con trai đang

ngồi dựa vào. Trên đầu quần khăn trắng, đôi con ngươi tràn đầy phiền muộn.

Mà người bên cạnh nam nhân, lão quản gia đang nơm nớp lo sợ bảo vệ.

Trong phòng ti vi đang phát tin chính trị, tuy nhiên thanh âm lại bị vặn tới mức

thấp nhất, hiển nhiên, cũng không ai nghe thấy nội dung bên trong là gì.

Đột nhiên, không hề có dấu hiệu báo trước, nam nhân trên giường ngồi mạnh

dậy, cầm lấy điều khiển trong tay, hung hăng đập đập màn hình ti vi lớn.

- Phịch!

Tiếng màn hình ti vi va chạm dữ dội, báo hỏng hoàn toàn, bình hoa ở phía sau

cũng vỡ nát.

Đúng lúc này, Hai gã hắc y vệ sĩ cong lưng xuống, dường như kính chào.

Một người mặc áo dài trắng, dáng vẻ bác sĩ nam rắn rỏi cao ngất, xuất hiện ở cửa.

Nam nhân mang một chiếc kính cận thị nhỏ màu đen. Tóc nuôi dài đến vai, lồi thoi

léch thếch, gương mặt có chút cận bã, nhưng không mất đi vẻ hoang dã của nam nhân.

Bên trên mặc áo dài trắng, nhiễm không ít những lốm đốm màu sắc, giẫm trên đôi dày da

đen cổ xưa, vẻ mặt cứng nhắc. Giống như gương mặt của tượng sáp, không chút huyết sắc.

Khi người đàn ông mặc áo dài vào phòng, vừa vặn thời điểm ti vi bị báo hoàn toàn

hỏng, nhưng trên mặt thần sắc không chút biến hóa, sau khi chỉ liếc mắt một cái, liền tiếp

tục đến bên cạnh giường.

Nam nhân trên giường nhìn thấy người đàn ông đến giường mình, nuốt cổ họng,

trong mắt vài phần bối rối. Cuối cùng, đón người có khuôn mặt không chút biểu cảm giống

như quân bài kia, nhẹ giọng nói:

- Anh... anh... anh đến rồi à!

Người đàn ông mặc áo trắng cũng không ứng một lời, mà thẳng thừng:

- Còn chưa chết sao?

Lập tức nam nhân trên giường im bật, hai tay nắm lấy nhau thành quả đấm, thân

thể lạnh run, dường như phát cáu, cũng không dám nổi giận.

Quản gia một bên lập tức đáp:

- Bất Ván đại thiếu gia, nhị thiếu gia bị tên giảng đạo lý – Dương Thần đánh, xin

cậu hãy làm chủ cho nhị thiếu gia.

Nam nhân mặc áo dài đúng là người của Nghiêm gia, cũng chính là người nghiêm

cứu khoa học, Nghiêm Bất Ván.

Nghiêm Bất Ván hoàn toàn không chú ý đến những lời khóc lóc, kể lể của lão quản

gia, vẫn máy móc như cũ nhìn chằm chằm Nghiêm Bất Học, nói:

- Người nhà họ Dương, không cần biết có phải tạp chủng hay không, cũng không

đến lượt cậu đụng vào, nhớ kỹ lời tôi nói.

- Vì sao?

Nghiêm Bất Học ngẩng đầu tức giận nói:

- Lão già Dương Công Minh, sớm đã không có quyền lực gì, Dương gia còn có

Dương Phá Quân, hiện tại mang tai tiếng, đến vợ cũng bỏ đi. Căn bản đại sự không thành,

dựa vào cái gì mà Nghiêm gia chúng ta phải đứng sau Dương gia? Bọn họ dựa vào cái gì

mà được làm thành viên của bốn đại gia tộc? Nghiêm Bất Vãn, uống công anh được mọi

người bên ngoài ca tụng là như thần, gan của anh bé vậy sao?

Nghiêm Bất Vãn không nói gì, mà chỉ nhìn quanh một chút, từ từ ở một bên

giường, cầm lấy bình hoa trang trí.

“Choang”

Một tiếng giòn vang, bình hoa nện trực tiếp ở đỉnh đầu Nghiêm Bất Học.

Lão quản gia kêu lên một tiếng sợ hãi, chưa kịp ngăn cản.

Nghiêm Bất Học trợn mắt, há hốc mồm, cả người chết lặng như thể linh hồn bị hút

ra, chỉ thấy có một thứ gì đó nóng nóng chảy từ đầu xuống dưới...

Trên đầu cuốn một vòng trắng, dĩ nhiên máu tươi, bị nhuộm thành sắc đỏ...

- Đầu tiên, Dương Công Minh chỉ cần chưa chết, Dương gia vẫn là một trong bốn

đại gia tộc, còn nữa, cậu nên gọi tôi là “anh trai”. Chứ không phải là hét tên tôi lên. Cuối

cùng, gan tôi bé hay không, không đến lượt cậu bình luận.

Nghiêm Bất Vãn nói xong, đưa tay cầm lấy mảnh bình hoa vỡ còn sót lại ném

xuống mặt đất.

Bỗng nhiên, y nhìn trên tay mình, cũng bị mảnh vỡ bình hoa cứa vào một chút,

chảy ra một ít máu.

Nhú máu, Nghiêm Bất Vãn để tay tới bên miệng, vươn đầu lưỡi liếm liếm chỗ máu

đó, nuốt nuốt, liền đưa tay nhét vào trong túi áo.

Thời điểm xoay người rời khỏi phòng bệnh, Nghiêm Bất Vãn dường như thì thào tự

nói:

- Nếu như mày bị đánh chết, có lẽ cũng là chuyện tốt...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 485

Ngồi Xuống Nói Chuyện

Có lẽ do ban ngày ở căn cứ huấn luyện bị Thái Nghiên gọi lên cơn tức chưa nuốt

trôi, sắp đến nửa đêm, thời điểm người nhà đều vào phòng đi ngủ. Dương Thần rất không

chịu thua kém lại bay qua ban công, lướt qua tường vây, nhảy lên ban công nhà Sắc Vi.

Vốn dĩ đã đi vào giấc ngủ, Sắc Vi cảm thấy được có người từ ban công đẩy cửa

phòng mình, không khỏi giật mình tỉnh dậy. Khi nhìn thấy người đó là Dương Thần, lại một

lần không hiểu ra sao cả.

- Anh không thể gọi điện thoại để em mở cửa sao?

Sắc Vi sẵn giọng lườm người đàn ông một cái.

Dương Thần cười ha hả, mông chuyển đến đầu giường, trong tối mờ, Sắc Vi trước

mắt chỉ mặc duy nhất chiếc áo ngủ bằng tơ mỏng manh. Mùi thơm của cơ thể giống như

cổ tử lan tràn ngập làm cho người ta say mê.

- Như thế này không tiện hơn sao, còn bớt việc. Nếu em đi xuống lầu bị cảm lạnh,

không tốt.

Dương Thần nói.

- Nói xàm, em cao quý như vậy sao?

Sắc Vi dờ khóc dờ cười.

Dương Thần đưa tay vào sợi tóc mềm mại của Sắc Vi âu yếm nói:

- Vài ngày tới anh sẽ đi Paris tham gia ít hoạt động, chuẩn bị một thời gian không

được gặp các em, cho nên đi mấy ngày nay cần thân thiết hơn.

- Cũng không phải không trở lại.

Sắc Vi bất đắc dĩ nói:

- Dù sao lúc anh ở đây, thường thường cũng không gặp được.

Dương Thần vỗ vào mông đầy đặn của giai nhân vỗ vỗ:

- Làm loạn cái gì, tiểu tinh, lần nào mà không phải là anh đến tìm em, em còn chủ

động đến công ty tìm anh, anh còn cầu không được nữa là.

Sắc Vi cười cười ngọt ngào, nhưng làm như vậy hiển nhiên không phải phong cách của cô.

Dương Thần chuyển tròn mắt xấu xa, nói:

- Đi đến chỗ tiểu Thiện Thiện đi, đã lâu ba người không ở cùng nhau.

Nói xong, không để ý đến sự phản đối của Sắc Vi, Dương Thần ôm lấy Sắc Vi, rồi

sau đó bay nhanh chạy tới phòng ngủ.

Rẽ từ hành lang, xông thẳng vào phòng ngủ Mạc Thiện Ny, ngực Sắc Vi vừa then

vừa vội, không ngừng vuốt ngực Dương Thần.

Dương Thần vẫn hồn nhiên không cần quan tâm, cười ha hả ném Sắc Vi vào

giường Mạc Thiện Ny, thân thể mềm mại đè lên người Mạc Thiện Ny nằm sấp.

Đang sắp đi vào giấc ngủ, Mạc Thiện Ny đột nhiên cảm thấy một hương thơm

ngào ngạt, thân người ấm áp vui vẻ đè lên người mình, vừa hoảng sợ, nhưng mùi quen

thuộc lại khiến cô biết đó là ai.

Theo suốt, nghe được tiếng cười quen thuộc kia của Dương Thần, Mạc Thiện Ny

một hồi đỏ bừng, ngay tức khắc rõ ràng sao lại như vậy.

- Cả buổi tối, không nghỉ ngơi, chỉ nghĩ làm những việc xấu.

Mạc Thiện Ny líu ríu nói.

Dương Thần giải phóng những thứ bó buộc trên người, trực tiếp bỏ nhào vào giữa

hai nữ nhân, mỗi tay ôm một người, hai bên đều có thể cảm nhận được sự căng phòng

lên, đỉnh ở chính ngực sườn của mình, thích thú đến cực điểm.

Giọng điệu hưởng thụ, Dương Thần hôn mỗi bên một cái, mới nói:

- Đêm nay anh không gây sức ép cho các em, ai tự nguyện liền lên đi.

Nói xong lời này, đợi một hồi lâu, phát hiện ra Sắc Vi và Mạc Thiện Ny vô thanh vô

thức, giống như đang ngủ.

Dương Thần cảm thấy thất bại, không kìm nổi nói:

- Các em như vậy là không xứng hợp, khiến lãnh đạo tôi rất thất vọng, xem ra hay

là muốn làm gương tốt...

- Anh vừa nói không gây sức ép cho chúng em.

Sắc Vi bất mãn nói.

Dương Thần đầu quẩn được nhiều như vậy, liền vồ thân đè lên thân thể nữ nhân:

- Vừa rồi vẫn là đêm trước, là đêm qua, hiện tại cũng qua rồi, tính là “đêm nay”,

cho nên lời nói vừa rồi không tính.

Tất cả âm thanh phản đối u oán đều trở nên vô lực, cả đêm những thanh âm

nũng nịu dịu dàng, cho đến bình minh hôm sau.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thần no đủ đi vào công ty, An Tâm vì phải tham dự

công tác chủ trì chung cuộc ngôi sao Ngọc Lôi, không có tới đi làm, khiến Dương Thần có

chút nhàm chán.

Xem một vài tin tạp nham, sau khi nghe Vương Khiết và Triệu Đăng báo cáo xong,

sắp đến giờ cơm trưa.

Dương Thần đang nghĩ xem tìm ai để cùng đi ăn trưa, hay là đến nhà ăn của Ngọc

Lôi ăn tùy ý chút gì đó. Liền thấy điện thoại mình rung lên.

Vừa nghe thì thấy, là Jane gọi tới, người phụ nữ này khi đang làm việc tuyệt đối

không gọi điện cho mình, nếu gọi tới, khẳng định là nghiên cứu Đường lão gia có kết quả.

- Dương Thần thân mến, hiện tại anh có rảnh không? Em muốn bàn với anh chút

việc.

Giọng của Jane dịu dàng trước sau như một.

Dương Thần cười nói:

- Có chuyện gì mà em cần anh giúp.

Giọng nói từ đầu bên kia cười cười, nói:

- Nếu là ở nước ngoài, việc này không phải là vấn đề to tát gì, chỉ là ở Hoa Hạ, em

cũng không có nhiều nhân sự đến bảo vệ nhiều mục tiêu như vậy.

- Bảo vệ?

Dương Thần nhú mày, hấn ý thức được việc này không phải là sự tình tầm

thường.

- Đúng vậy, bởi vì tối hôm qua em bị một vài sát thủ không tầm thường

âm sát, may mắn có Bát Kì, mới có thể an toàn vô sự, nhưng em hoài nghi, đối phương sẽ ra tay

sát hại những nhân vật khác của Đường gia... Cho nên...

- Chờ chút, em lọt vào ám sát?

Dương Thần từ sau bàn làm việc đứng dậy, bắt đầu đi ra ngoài:

- Sự tình này anh đừng nói trước, em hiện tại đến trại an dưỡng gặp anh, đến lúc

đó nói tiếp.

- Không phải như vậy, em không sao.

Jane vội vàng khuyên can nói.

Dương Thần cũng không nghe lại, trực tiếp treo điện thoại.

Tuy rằng đã từng nghĩ đến trước mắt, nếu Jane đến giúp Đường lão gia chữa

bệnh, sẽ lọt vào sự thù hận của một vài thành phần, nhưng Dương Thần cũng không nghĩ

tới, đối phương thật sự to gan như vậy, nói giết liền giết. Phải biết rằng, Jane cũng không

phải nhân vật tầm thường muốn xảy ra chuyện là được, chỉ cần dùng áp lực quốc tế sẽ

không hề nhỏ, dám ra quyết định như vậy. Đối phương không phải dùng quyền thế làm

cho người ta sợ hãi, chính là nhân vật sợ thiên hạ không loạn.

Đối phương có thể khiến Jane - nữ nhân như vậy, buộc lòng phải kêu gọi sự giúp

đỡ của mình, việc này cũng đã khiến Dương Thần cảm thấy không đơn giản. Nữ nhân vô

cùng kiêu ngạo như Jane, chỉ cần cảm thấy cô có thể giải quyết được việc, tuyệt đối sẽ

không yêu cầu người khác trợ giúp nửa điểm. Xem ra hiện giờ, sự việc này nếu mình

không đến nơi gặp mặt một cái, là kiên quyết không thể yên tâm.

Nửa giờ sau, Dương Thần chạy xe đến viện dưỡng lão Thường Xuân, tuy rằng

không có Đường Uyển, nhưng phần lớn nhân viên làm việc cũng đã biết Dương Thần, vậy

nên không có ai ngăn cản.

Trên đường đi tới chỗ Đường lão gia ở bên trong sân, Jane và Bát Nhã đều ở bên

hành lang, nhìn thấy Dương Thần đi tới, đều tới đón.

- Em có bị thương gì không?

Dương Thần thân thiết hỏi câu, nhiều năm quen biết như vậy, trong lòng tất nhiên

là lo lắng cho Jane.

Jane thần nhiên mỉm cười, lắc đầu nói:

- Trong mắt anh, em bị thương còn có thể nhìn không ra ngôi sao may mắn bên

người Bát Nhã hay sao? Tuy rằng đôi thủ hàng ngày có rèn luyện tác chiến rất mạnh, dùng

vũ khí tiên tiến. Nhưng cũng không thể thắng được.

Dương Thần nghe đoạn, nhìn liếc mắt Bát Nhã đứng sau Jane, nhìn cô gật đầu:

- Cô làm tốt lắm, báo cáo cho tôi một chút tình hình chiến đấu tối hôm qua và tình

trạng quân địch.

Bát Nhã hơi hơi vuốt cằm:

- Vâng. Chủ nhân, rạng sáng đêm qua, khi tiểu thư Jane đang làm việc ở phòng

thí nghiệm, Tôi cảm thấy năm đến tám kẻ ẩn dưới tầng trệt, xem những trang bị và kỹ xảo

của mấy kẻ đó, hẳn là bộ đội đặc chủng được huấn luyện tinh nhuệ. Sử dụng vũ khí đều là

những trang bị đặc công tiên tiến của Mỹ, không giống như như xuất thân từ lính đánh

thuê quốc tế. Tôi cho rằng khả năng bọn họ được phái đến từ phía chính phủ lớn hơn,

nhưng đáng tiếc bên người bọn họ đều mang theo trang bị, khi đánh bại bọn họ, bọn họ

đều dùng những trang bị đó tự hủy hết manh mối.

- Trang bị?

Dương Thần nhíu mày:

- Người như vậy, bình thường không phải tôn giáo, cái bóng đằng sau chính là

chính phủ.

- Em không cảm thấy việc này có nhiều quan hệ lắm, bất luận bọn họ rất mạnh,

chúng ta cũng không cần quá lo lắng, chẳng qua phòng thí nghiệm trong lúc chiến đấu, bị

mảnh đạn nổ làm hỏng rồi, tôi cần tìm phòng thí nghiệm khác để tiến hành điều phối được

liệu.

Jane bất mãn bĩu môi.

Dương Thần sửng sốt:

- Điều phối được liệu? Em tìm phương pháp điều trị được liệu cho ông cụ?

Jane hơi hơi đắc ý nói:

- Tuy rằng không điều trị được hoàn toàn, nhưng tôi đã nghĩ ra một phương án,,

từng bước giải quyết bệnh tình có chút đôi có phán định, lão gia gia hẳn là đã bị một ít độc

tổ mẫn tính ăn mòn. Còn vì là người bị hạ độc nên vẫn còn một chút độc. Em còn chưa thể

xác định đây là loại độc tố gì, nhưng chỉ cần là độc tố, em khẳng định có thể giải quyết.

Đôi mắt Jane tự tin như vậy, Dương Thần không có chút hoài nghi nào. Nếu nói

người am hiểu chế tạo độc được nhất trên thế giới này. Nếu là Jane, như vậy, cũng am

hiểu giải độc nhất. Cũng không nghi ngờ là cô, dù sao, cô có thể ngăn chặn hẳn, một nhà

y học.

- Đúng rồi, em có thể chữa trị bệnh tình cho ông cụ, có nói gì với người khác

không?

Dương Thần lại nghĩ đến cái gì, hỏi.

Jane ngẫm nghĩ một lát nói:

- Ngày hôm qua, Đường tiểu thư vài người bọn họ đến phòng thí nghiệm, tôi chỉ

nói thôi, tôi cảm thấy đó là một loại biểu hiện trúng độc ở đây không ít người mắc phải, tôi

không nhớ rõ có những ai.

Dương Thần gật gật đầu, đôi phương nếu có thể thần thông quảng đại trang bị

máy nghe trộm quân dụng, như vậy khẳng định lấy được tin tức không hề khó, Sở dĩ bức

thiết đến ám sát như vậy, phỏng chừng cũng là lo lắng Jane thật sự chữa khỏi bệnh cho

lão gia.

- Nói như vậy, em để anh giúp, là hy vọng anh tìm những người này đến bảo vệ

ông cụ.

Dương Thần nói.

- Đúng vậy! Em cảm thấy, nếu muốn bảo vệ lão gia gia, vệ sĩ bình thường không

làm được.

Jane cười nói:

- Trên thế giới ưu tú nhất là bộ đội đặc chủng, không phải đều ở dưới tay của

Minh Vương rồi sao?

Dương Thần chọc lên trán Jane nói:

- Em nói đúng là hay, biết rồi! Anh sẽ để Molins đem đội hải ưng còn lại phải tới

đây, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì!

Sau khi nói chuyện phiếm, em gái Đường Uyên đưa vài cô y tá đến tắm rửa cho

lão gia, Dương Thần và Jane cũng không tiện nhìn lão gia như vậy, liền đi đến nhà ăn của

trại an dưỡng ăn cơm trưa.

Tuy rằng tối hôm qua có chút động tĩnh, nhưng Đường Uyên vốn là người quyết

đoán, dứt khoát nhanh gọn, xử lý việc cũng nghiêm túc như vậy. Mấy thi thể đó, đều được

dọn dẹp sạch sẽ, không để lộ bất cứ điều gì ra bên ngoài.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Jane mang Bát Nhã đi đến một phòng thí nghiệm khác,

tiếp tục điều phối dược phẩm. Dương Thần thì định đến đài truyền hình, xem diễn tập

chung kết ngôi sao Ngọc Lôi như thế nào, thuận tiện cũng xem tình trạng Tuệ Lâm.

Không nghĩ tới, mới vừa đi ra trại an dưỡng, có tiếng nói quen thuộc, gọi mình

đứng lại...

- Dương Thần, có rảnh không? Ngồi xuống nói chuyện đi!

Dương Thần dừng bước chân, quay đầu lại vừa nhìn, thấy đúng là người đó, sững

sốt một lát, mới có chút mơ hồ gật đầu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 486

Cùng Là Người Lưu Lạc Chân Trời

Bên ngoài trại an dưỡng là mảng rừng cây lớn, đang là màu xuân, chim hót líu lo,

phong cảnh xanh biếc một màu, phong cảnh thật là đẹp.

Dương Thần ngồi ở bên cạnh bìa rừng, trong một cái đình có vẻ đã có từ rất lâu,

hình như ngày thường không có ai ngồi, trên ghế tất cả là tro bụi. Tuy nhiên Dương Thần

cũng bắt đầu đi ngồi xuống.

Người đàn ông trung niên đứng ở một đình khác, mặc áo sơ mi trắng, quần âu

màu đen, gương mặt phong sương vài phần cảm khái, trầm mặc, dường như đang suy

nghĩ nên nói gì.

Một nam nhân trẻ tuổi đứng bên ngoài đình, sắc mặt lạnh lùng, trầm thẳng tắp,

thình thoảng liếc mắt Dương Thần một cái, ánh mắt có chút phức tạp.

Hai người này, một người đã theo đuổi Đường Uyển mấy chục năm mà không

được, phụ thân thân sinh ra Đường Đường - Phương Trung Bình, người còn lại là vệ sĩ của

ông, lúc trước bị Dương Thần thẳng tay trừng trị.

Dương Thần nhìn thấy hai người hiện tại ở cửa trại an dưỡng, kỳ thật là có chút

không ngờ. Trên thực tế, hắn nghĩ hết đời này cũng không bao giờ còn cùng với Phương

Trung Bình có bất kì qua lại nào nữa, không phải vì ghét Phương Trung Bình như thế nào,

nam nhân này vẫn tu dưỡng vô cùng tốt. Mặc dù vì ngay từ đầu đã có địa vị cao mà không

coi ai ra gì. Nhưng tránh voi chẳng hổ mặt nào.

Chẳng qua, vì quan hệ của Đường Uyển, quan hệ của hai người có chút tế nhị.

Đường Uyển không tiếp nhận Phương Trung Bình theo đuổi cô mười mấy năm, lại

chủ động bày tỏ thiện ý với người quen chưa được một năm – Dương

Thần. Điều này từ

góc độ của Dương Thần mà xem, cũng không phải đàn ông bình thường có thể chịu đựng được.

Nếu không phải Phương Trung Bình cũng rõ ràng, hẳn là ai cũng đắc tội không

nổi. Sớm đã nghĩ cách cho người băm ra làm trăm thây vụn đoạn.

Cho nên, mắt không thấy lòng không phiền. Phương Trung Bình chủ động tìm

mình nói chuyện, Dương Thần cảm thấy rất kinh ngạc.

Hồi lâu, Phương Trung Bình dường như đã xem đủ phong cảnh thơ mộng, xoay

người lại, hơi có chút cảm hoài nói:

- Lại nói tiếp, lần đầu tiên thấy Đường lão gia. Vẫn như ngày tôi còn nhỏ, khi đó

cha tôi đưa đi Yên Kinh, một lần vô thức đã hai mươi mấy năm trôi qua rồi.

Dương Thần không nói lời nào, yên lặng nghe, hẳn biết Phương Trung Bình còn

chưa nói xong.

- Trong đầu của tôi, vẫn lưu giữ ấn tượng của Đường lão gia, nói năng thận trọng,

không thị uy. Một bề trên thân thể cường tráng trước đó vài ngày đi Yên Kinh họp, vốn định

đi tiếp một chút, lại không muốn nghe thấy tin tức. Đường lão gia được đưa đến Trung Hải

dưỡng bệnh.

Phương Trung Bình nhíu mày nói:

- Hôm nay đột nhiên nhìn thấy bộ dạng Đường lão gia biến thành như vậy, tâm

trạng tôi thật không dễ chịu.

Dương Thần nghĩ thầm rằng, người bình thường có ai dễ chịu đâu.

- Đường Uyển không nói cho tôi biết chuyện này.

Phương Trung Bình đột nhiên nói:

- Nếu không phải tôi vừa mới nghe được, đến bây giờ tôi còn không biết, Đường

gia xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Dương Thần trừng mắt nhìn, nói:

- Anh muốn nói rõ cái gì?

Phương Trung Bình thở dài nói:

- Tuy rằng tôi cảm thấy rất tức giận, cảm thấy khá thất bại, nhưng tôi

không thể

không nói. Ở trong mắt cô ấy, đích thực tôi không bằng anh.

Dương Thần cười cười:

- Có lẽ thấy anh bận, hơn nữa không phải đúng lúc cần tôi giúp thì sao?

- Lời anh nói không sai, cô ấy cần anh giúp, nhưng cô ấy cũng không cần tôi.

Phương Trung Bình cười khỏ nói:

- Đối với cô ấy mà nói, tuy Phương gia chúng ta là một nhà giàu ở Trung Hải, đối

với người phụ nữ như cô ấy, căn bản trong mắt tôi không có quyền thế này nọ. Đối với cô

ấy mà nói, căn bản là thứ không thể không có.

- Cô ấy lại không xem anh như vậy.

Dương Thần nhú mày nói.

- Tôi biết.

Phương Trung Bình cười nói:

- Tôi biết cô ấy không đề ý mấy việc này, chỉ có điều, thông qua việc lần này, tôi

phát hiện. Tôi xác thực không bằng anh. Anh mới là người giúp cô ấy vượt qua cửa ải khó

khăn. Mà tôi, thời điểm tại đây, có vẻ lực bất tòng tâm.

Dương Thần yên lặng, đây là sự thật, Đường Uyên đối mặt với kẻ thù. Hiên nhiên

một Bí Thư Thành ủy nhỏ như Phương Trung Bình không thể ứng phó.

- Tôi nghe nói, anh giúp cô ấy tìm người ở viện khoa học Hoàng Gia Anh đến điều

trị cho ông cụ. Tôi nghe nói qua danh tính Jane tiểu thư, cả thế giới phỏng chừng cũng

không nhiều. Xem ra Đường Uyên Uyên không nhìn lầm người.

Phương Trung Bình nói.

- Jane là bạn tôi, cũng không phải cấp dưới của tôi.

Dương Thần nói.

- Là quan hệ gì cũng không sao cả, tôi chỉ muốn nói... Sau này nếu Đường Uyên

gặp phiền toái gì, xin anh, hãy giống như bây giờ giúp cô ấy.

Phương Trung Bình nói.

Dương Thần cười:

- Anh bảo tôi ngồi xuống nói chuyện, là muốn nói lời này sao?

- Đúng vậy, tuy rằng tôi biết làm như vậy có chút không thích hợp, nhưng tôi hy

vọng nói cho xong những lời này.

Phương Trung Bình chậm rãi nói:

- Đường Uyên cô ấy... Vì Đường gia đã hy sinh rất nhiều, hiện tại cô ấy gần như

dựa vào một mình mình chống đỡ. Tuy rằng ái mộ cô ấy, cũng không thể đến giúp cô ấy.

Người mà hiện tại mà cô ấy có thể dựa vào rất cuộc, tôi nghĩ... Tôi cũng nên buông tha cho cô ấy.

Dương Thần nghĩ một lát hỏi:

- Nghe giọng điệu của anh, dường như đã biết chút gì!?

Phương Trung Bình trong mắt biểu hiện vài phần do dự, sau đó mới lắc đầu nói:

- Tôi nghĩ là Đường Uyên không muốn nói với anh, nhưng nếu anh hỏi tôi, tôi nói

với anh cũng vô phương... Anh có biết, vì sao Đường Uyên vẫn không kết hôn, mà phải

sớm sinh Đường Đường không?

Dương Thần sững sốt, hấn đúng là không cẩn thận nghĩ đến vấn đề này. Nếu là

Đường Uyên không thích Phương Trung Bình, nhưng cô ấy có thể chọn người đàn ông

khác. Nhưng đằng này, lại nói không qua. Dù sao, thời điểm còn hai mươi, Đường Uyên

cũng đã dùng kỹ thuật nhân tạo sinh ra Đường Đường.

Mà thời điểm chọn đàn ông, Đường Uyên chọn Phương Trung Bình, liền đủ khẳng

định, Phương Trung Bình là nam nhân mà Đường Uyên tín nhiệm nhất.

Dương Thần lắc đầu. Hấn nghĩ không hiểu.

Phương Trung Bình trầm ngâm một lát, mới nói:

- Kỳ thật, cái này phải từ chỗ của phụ thân Đường Uyên, Đường Luân bá phụ lên tiếng...

- Đường Luân?

Dương Thần nhíu mày, trong đầu hồi tưởng lại ngày đó, thời điểm lần đầu tiên

nhìn thấy ông cụ Đường Triết Sâm. Lão nhân dường như miệng “Alen”, “Alen”, lúc đó mình

hỏi Đường Uyên “Alen” là ai, nhưng Đường Uyên cũng không muốn nhắc tới, Dương Thần

giờ phút này mới giật mình, người này đúng là phụ thân của Đường Uyên.

Tiếp đó, Phương Trung Bình dần dần đem chuyện cũ năm đó, nói ra...

Hóa ra, con lớn nhất của Đường Triết Sâm cũng chính là phụ thân của Đường

Uyên. Từng là một người tuổi trẻ tài cao nhất Đường gia, được Đường lão yêu mến, không

có bất ngờ gì xảy ra. Nổi nghiệp của Đường lão, Đường Luân là hoàn toàn xứng đáng.

Thậm chí có rất nhiều người cho rằng, thành tựu của Đường Luân, còn cao hơn so với

Đường lão một tầng.

Chẳng qua, trời không thỏa lòng người. Mặc dù Đường Luân đang bên ngoài sáng

láng rạng ngời, cũng là người bên trong, vô tình chôn xuống một chút mầm móng u uất.

Có lẽ là từ khi còn nhỏ bị các loại quảng sáng áp bách. Tâm lý Đường Luân cần một loại

khơi thông mà cậu ta cảm thấy vừa ý. Đúng là đem cảm xúc tiêu cực này, biến thành gia

đình bạo lực.

Khi em trai của Đường Uyên, Đường Giác sinh ra không được bao lâu. Bệnh tâm lý

của Đường Luân đã tiến triển thành một loại bệnh trước nay chưa từng có.

Tuy rằng người ngoài không nhìn ra, nhưng một số nhân vật quan trọng trong

nhà, cũng là phát giác ra một loạt vấn đề của Đường Luân và vợ con. Đường lão gia vẫn

ngại bộ mặt của gia tộc. Phong tỏa tất cả lời ra tiếng vào, ý đồ dùng thời gian điều chỉnh

tâm lý cho đứa con cả.

Rốt cục vào một buổi sáng sớm một ngày, người Đường gia không nhìn thấy vợ

chồng Đường Luân. Mà cuối cùng, đúng là phát hiện, sau khi phát hiện ra Đường Luân đã

tàn nhẫn giết chết vợ mình, bệnh thất tâm điên tái phát, tự sát trong phòng...

Đó là hơn hai mươi năm trước, tại Yến Kinh xã hội thượng tầng sinh ra sự chấn

động không nhỏ. Nếu không có Đường lão mạnh mẽ, cứng rắn không chể. Danh dự của

Đường gia, từ lúc đó đã hoàn toàn thành rác rưởi rồi.

Tuy nhiên, nói là như thế, chuyện bất hạnh này vẫn tạo thành sự chuyển biến lớn

về tâm lý của Đường lão gia và chị em Đường Uyển.

Khi còn nhỏ, hình ảnh phụ thân tàn nhẫn ngược đãi mẫu thân. Lúc ấy đối với

Đường Uyển hiểu chuyện mà nói, căn bản là vết thương khó có thể xóa nhà. Đến sau này,

tự nhiên đối với đàn ông có kính trọng nhưng giữ thái độ về khoảng cách. Tuy rằng không

đến mức sinh ra vận vẹo, nhưng đã không thể tiếp nhận.

Hơn nữa Đường gia bên trong kéo bè kết phái, mặc dù có Đường Triết Sâm bảo vệ, hai chị em trưởng thành cũng gian khổ.

Hơn nữa, Đường Giác tuy rằng nghe lời Đường Uyển. Cũng là do năng lực không

đủ để nuôi em trai lớn lên. Sau khi lo lắng Đường Giác ở chỗ mình ăn ở, trong gia tộc lọt

vào một ít người áp bức.

Tuy nhiên, một địa tiểu thư quyền quý, không muốn lập gia đình cũng không phải

đơn Jane như vậy. Rất nhiều lần, thân phận cô ấy, so với bản thân cô ấy lại có chút hấp

dẫn.

Đường Uyển vốn có khuôn mặt đẹp lạ thường, đám người hỏi han nhiều không

dứt.

Cuối cùng, vừa mới tròn hai mươi, Đường Uyển quyết định lựa chọn một người

không muốn tiết lộ, thụ tinh nhân tạo, sinh hạ một đứa bé.

Sự việc như vậy, gần như có thể tính là sự việc đặc biệt gây xấu hổ, nhưng Đường

Triết Sâm lại không hề phản đối, ông lập tức đè nén mọi nguồn tin tức lại, giao cho Đường

Uyển xử lý gia tộc, khiến Đường Uyển thành người thừa kế có quyền thế nhất của Đường

gia.

Kể từ đó, việc Đường Uyển có đứa nhỏ, khiến cô không vì đám hỏi mà cảm thấy

phiền toái. Rước lấy sự chê cười của người khác. Nói bọn họ thuần túy vì bối cảnh Đường

Gia mới phải cật lực theo đuổi Đường Uyển để Đường Uyển có thể danh chính ngôn thuận

ở lại Đường gia. Đồng thời quản lý cơ nghiệp, còn chăm sóc em trai

Đường Giác. Chẳng

qua vì người trong nội tộc làm ngược lại với cô ấy rất nhiều. Đường Uyên
mấy năm nay

vẫn chỉ hoạt động tại Giang Nam...

Theo lời tự thuật của Phương Trung Bình, Dương Thần đại khái thăm dò
hậu quả

tiếp theo.

Nhớ tới lúc vừa gặp mặt vài lần, Đường Uyên đúng là có kính trọng
nhưng giữ

khoảng cách với đàn ông, đúng là bởi vì tâm lý lúc nhỏ mà tạo thành.

- Cô ấy là người phụ nữ đáng thương.

Phương trung Bình thở dài, từ đáy lòng nói một câu.

Dương Thần ngẩng đầu, nhìn ông ta một cái:

- Anh cũng là người đàn ông đáng thương.

Phương Trung yên ỗn giật mình, lập tức cười ha hả một tiếng:

- Đúng vậy, cũng là người lưu lạc chân trời.

Dương Thần nhìn Phương Trung Bình vừa cười vừa khóc, cũng có chút
không cam

lòng. Nhưng tóm lại chuyện tình cảm không miễn cưỡng được, hẳn cũng
không tiện nói

thêm gì, bèn nói:

- Nếu không có việc gì khác tôi đi trước.

Phương Trung Bình quay lưng đi. Đường như không muốn nhìn thẳng
vào Dương

Thần, gật gật đầu.

Dương Thần chậm rãi bước đến bên xe mình, khi mở cửa xe, quay đầu
nhìn lại

thấy một nam nhân thẳng tắp đứng trong đình. Lại nhìn thoáng qua, nhìn
trại an dưỡng

bình tĩnh không tiếng động, trong mắt chảy qua vài tia phức tạp, mới quay
đầu ngồi vào

trong xe.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 487

Vị Khách Không Mời Mà Tới

Toàn bộ quá trình chiêm trổng rùm beng diễn tập bước cuối cùng, Tuệ Lâm và

hai người trong cuộc thi không có ở đài truyền hình, theo lời nhân viên nói, là được công ty

đưa đi tuyên truyền hoạt động.

Hiển nhiên, cho dù không có thân phận là tuyển thủ, Tuệ Lâm cũng đã có sức thu

hút đám đông, điều này làm Dương Thần cảm thấy có chút thú vị. Lần đầu tiên gặp mặt

vẫn còn là cô gái nhỏ của phái Nga Mi, hiện tại sắp trở thành đại minh tinh.

Tuy nhiên Dương Thần cũng không hiểu lắm về hậu trường màn bạc, nên khi vừa

xem xong cũng không lưu lại nhiều, thấy trời đã gần tối liền đi thẳng về nhà.

Vốn tưởng rằng sau khi về đến nhà, có thể yên ổn xem ti vi một lát, chờ ăn bữa

tối. Tuy nhiên, sắp về đến nhà Dương Thần lại cảm thấy có hai luồng khí khó có thể tránh

né.

Khẽ thở dài một cái, trong mắt vài phần quái dị, sau khi dừng xe Dương Thần đi

vào trong nhà.

Mở cửa ra gương mặt vừa nhìn, đúng như dự liệu của mình. Trong nhà đã có hai

người ngồi trên ghế sofa.

Cô gái tóc vàng với dáng người xinh xắn. Mặc dù người bên cạnh cũng là hình

dáng mê người vô cùng. Giờ phút này, trên gương mặt tinh xảo của tuyệt thế giai nhân kia,

tràn đầy sự không hài lòng và vẻ tức giận. Mặc một chiếc váy ngắn màu xám mùa xuân

đeo đai thắt lưng, tao nhã nâng một bên đùi thon dài lên. Đúng là Christine!

Ngồi đối diện với Christine, tóc cắt ngắn. bộ dạng uể oải, người đàn ông

với khuôn

mặt thô kệch của con lai Trung Đông. Hồi lâu không gặp Ares.

Christine đến nhà, Dương Thần có thể lý giải được. Dù sao người phụ nữ này cũng

thích trò chuyện, tìm Quách Tuyết Hoa nói chuyện phiếm bình thường, hơn nữa còn hai

ngày sắp đến ngày chung kết ngôi sao Ngọc Lôi. Cô lưu lại Hoa Hạ không đi, nhưng cũng

không có việc gì làm.

Nhưng, Chiến thần Ares kia, không phải về Trung Đông sao? Không phải đi tìm đá

Thần hay sao? Sao lại ngồi ngهنh ngang trên ghế sofa nhà mình, cũng không nói trước

với mình một tiếng.

Khiến Dương Thần buồn bực hơn chính là, Christine và Ares giống như là đầu khí

oan gia. Tuy rằng bên ngoài không có gì, nhưng cơ bản ném cho nhau ánh mắt khinh bỉ.

- Anh về rồi đấy à?

Christine không quay đầu nhưng vẫn chào Dương Thần một tiếng.

Ares liếc liếc đầu, cũng là không nói chuyện.

Dương Thần cau mày, đi về phía trước, ngồi ở ghế sofa giữa hai bọn họ, nói với

Ares:

- Tôi nhớ là tôi và anh đâu có quan hệ thân thiết như vậy. Sao đến nhà mà không

nói trước với tôi.

- Tôi muốn ngồi đâu thì ngồi, anh nên thấy cảm động, vinh hạnh. Khi ở nhà ở

Trung Đông, sofa tất cả được làm từ vàng và da lộc. Cái ghế rơm này của anh mời tôi

ngồi tôi chưa chắc ngồi.

Ares kiêu ngạo nói.

Dương Thần không hơi sức so đo xem ai có tiền hơn với tên nhà giàu này, thở dài

nói:

- Có chuyện gì sao? Còn nữa, vì sao hai người cùng ở một chỗ?

- Đừng đánh đồng tôi với gã.

Christine cao giọng mắng nói:

- Chết tiệt, thằng đầu lợn rừng mấy trăm lần đều không thay đổi được tính ăn cút,

vì em không không muốn cãi nhau với gã, gã vừa không vui một cái đã mang xe Ferrari

250TO em vừa mua đập vỡ rồi.

- 250GTO?

Dương Thần buồn bực hỏi han:

- Đó không phải là Ferrari thập niên sáu mươi bảy mươi sao, sao em còn mua xe

cụ già?

- Hừ!

Ares khinh thường nói:

- Chỉ là hơn mười triệu đô la Mỹ thôi mà, cùng lắm thì tôi cho cô hai ngàn vạn,

đàn bà vẫn mãi là đàn bà.

- Có tiền cũng không mua được xe đó nữa, đã ngừng sản xuất rồi.

Christine kêu lên the thé, không có phong độ của siêu sao chút nào.

Đúng lúc này, vừa rồi còn bận việc trong bếp, Quách Tuyết Hoa bung một khay

nước trà ngon mang ra, mỉm cười nói:

- Đều là bạn bè của Dương Thần, sao lại cãi nhau thế! Nào, tiểu thư Christine,

tiên sinh Aulor North, đây là trà dương mao ngon nhất nhà, mọi người nếm thử, Trung

Đông và Mỹ chắc là không uống trà xanh.

Nhìn thấy Quách Tuyết Hoa đi ra, Christine mới kiểm chế một chút, nhận chén trà

từ tay Quách Tuyết Hoa, nhưng vẫn trừng mắt liếc Ares một cái tức giận, ngọn trà ánh lên

một chiếc mao trà ánh sáng xanh biếc, thoát nhìn vẫn là rất mê người.

Đương nhiên, đối

với Ares và Christine mà nói loại trà mấy ngàn năm này, chỉ là đồ uống tốt cho nhan sắc

bình thường mà thôi.

Ares mặt không chút thay đổi, cũng chưa nói “cảm ơn” liền uống một ngụm.

- A! nước này còn nóng.

Quách Tuyết Hoa vội vàng nhắc nhở.

Ares vẫn là vô cảm, gật đầu, nói:

- Ngon!

Quách Tuyết Hoa lập tức giống như nghẹn, trong lòng một hồi cảm thán, sao con

mình lại có loại bạn bè kì quái, yét hầu với lưỡi làm bằng sắt sao?

- Mọi người tiếp tục trò chuyện, người trẻ nói chuyện, chúng tôi đi vào trong làm cơm.

Quách Tuyết Hoa cảm thấy có chút không được tự nhiên, sau khi ra hiệu cho

Dương Thần chiêu đãi khách, liền đi vào bếp.

Đợi Quách Tuyết Hoa trở lại bếp, Aris có chút kì quái nhìn Dương Thần liếc mắt

một cái, dường như đúng là Dương Thần còn có mẫu thân, còn sống cùng nhau cảm thấy

là lạ, một hồi lâu mới nói:

- Hades à, tôi không tìm được đá thần.

Dương Thần sững sốt cười nói:

- Anh đã muốn nói với tôi chuyện này. Anh vẫn hoài nghi là tôi động chân động tay sao?

- Không phải!

Ares khinh thường nói:

- Cỡ anh làm sao dùng thủ thuật giấu diếm được tôi.

- Lại khoác lác, khoe khoang tự đại.

Christine nói thầm, khinh thường liếc Ares một cái.

Ares đứng phắt dậy, mắt hồ mở to chỉ vào Christine tức giận nói:

- Aphrodite cô phải quyết đấu với tôi sao?

- Cái đồ đầu trâu, không cần khoa chân múa tay với phụ nữ, ta sẽ không ra tay với người.

Christine hừ lạnh một tiếng, xoay đi... Không để ý đến gã.

Ares khoe miệng co giật một hồi, cuối cùng không phát tác, lại ngồi xuống nói:

- Tôi tới nơi này, vốn là muốn tìm người đàn bà đáng giận này đánh nhau.

Nhưng

nếu cô nhát gan như vậy, tôi cũng không bắt cô đánh. Nhân tiện nhớ đến cô cũng ở đây,

muốn hỏi một chút, đá thần hiện giờ không có manh mối, cô cũng không tìm được đá thần.

- Không phải không tìm được.

Dương Thần nhấp ngụm trà nói:

- Là tôi chưa muốn đi tìm.

Ares trong mắt hiện lên một mảnh nghi hoặc:

- Vì sao, chẳng lẽ anh không biết, Đá thần đại biểu cho cái gì sao?

- Tôi biết, giải được bí mật của Đá thần, khả năng năng lượng liền đạt

được so với

thần, thậm chí... có thể đột phá không gian cực hạn.

Dương Thần nói.

- Đã biết rõ rồi, vậy vì sao...

- Vì tôi muốn yên tĩnh hưởng thụ cuộc sống.

Dương Thần chỉ Christine:

- Cũng không phải chỉ có một chủ thần, Aphrodite cũng không tìm thấy

Đá thần

sao? Tôi làm công nhân viên chức, cô ấy làm siêu sao quốc tế. Những vị khác nữa, không

biết gần đây đang làm gì. Nhưng chắc là làm công việc mà mình yêu thích. Tuy rằng không

rõ vì sao anh và Aphrodite phải sống chết với nhau. Nhưng tối thiểu, đa số người chúng ta

không để ý lắm đến đồ vật đó. Đá thần đột phá cũng tốt, khám phá không gian cũng tốt,

chỉ cần thế giới không đại loạn. Chỉ cần tôi và người tôi quan tâm không bị tổn thương, thật

hy vọng Đá thần biến mất.

Ares hừ một tiếng nói:

- Không phải bọn họ không nghĩ đến việc đạt được Đá thần, không ai có thể ngăn

cản sức hấp dẫn của Đá thần, để anh từ bỏ thể xác phàm nhân trở thành chủ thần, chẳng

lẽ cái này chưa đủ kinh người sao? Đối với thần tộc chúng ta mà nói, điều này có ý nghĩa

lớn lao. Họ biết đánh không lại tôi và Athéna, cho nên chủ động bỏ qua tranh đoạt thôi.

- s cũng không tham dự, Poseidon cũng không tham dự, anh dám theo chân

bọn họ đánh sao? Lại khoác lác...

Christine nói thảm một câu.

Ares náo loạn đỏ bừng mặt, chỉ tay vào Christine nói:

- Đồ đàn bà, đừng khiêu chiến ta. Hai người bọn chúng như rùa rụt cổ.

Nếu như

dám, vì sao không đánh với tôi một trận.

- Anh sao? Bọn họ căn bản không thêm ra tay với anh thôi. Trừ anh ra, tất cả bọn

tôi, rõ ràng chỉ có Athéna và s thực lực tương đương. Có khi Poseidon cũng chỉ kém

một bậc, về phần anh... Chỉ có điều mọi người lười đánh với anh thôi.

Christine trở mình xem thường nói.

- Nói hươu nói vượn năm trăm năm trước, Athéna phải dựa vào Dự Ngôn xấu xí

của cô mới đánh bại tôi? Căn bản là không có tính toán gì hết.

- Athena căn bản không sử dụng thần khí, anh làm cô ấy sử dụng toàn lực sao?

Chỉ có điều cô ấy muốn luân hồi thôi.

Christine cười nhạo nói:

- Được rồi được rồi! Anh cũng nói ít vài câu đi.

Dương Thần vội giảng hòa, nói:

- Đá thần ở đâu, tôi thật sự không biết! Về phần anh muốn tìm thì đừng tiếp tục

tìm ở nhà tôi. Ồ không, đừng ở nhà tôi tức giận là tốt rồi. Người nhà còn muốn ăn cơm,

chờ lát nữa bà xã tôi về, em gái cũng về, tôi không muốn anh dọa bọn họ, nên cần làm gì

thì làm đi.

Ares một hồi khó thở, cũng không tiện nói gì, hung hăng trừng mắt liếc Christine

một cái, lắc người đi thẳng khỏi đại sảnh, đúng là chào người khác một câu cũng lười nói.

Dương Thần sờ sờ cái ót, thật ra hắn muốn tiếp tục nghe một chút về một việc

khác về chủ thần. Chẳng qua Ares quá kích động như vậy. Phỏng chừng người này muốn

đập nát toàn bộ Trung Hải, hắn cũng không dám nói thêm nữa.

- Cô không đi sao? Sao lại cười giống hồ ly như vậy?

Dương Thần quay đầu hỏi Christine.

Christine duỗi lưng lười biếng, xinh đẹp đến nỗi làm cho bất kỳ người đàn ông nào

cũng trở nên điên cuồng, quyến rũ cười nói:

- Thật là vui, làm cho tên đầu trâu kia tức điên lên.

- Chuyện này không có gì vui cả, tính tình y cứ như vậy. Tuy nhiên cô cũng trêu

đùa hơi quá. Tôi nhớ rõ lúc trước y đã đi Mỹ tìm cô, sao mà lần này vừa vặn lại tìm thấy cô

ở Trung Hải.

Dương Thần buông tay nói, Christine chống chống miệng:

- Mũi y thính như vậy, ai cũng không có cách nào, ai cũng kêu y là lợn rừng. Đúng

rồi! Tôi nhớ ra rồi, lần trước tôi không có hỏi anh. Anh và tên đầu trâu đó

đánh nhau, kết
quả thế nào?

- Hòa, tôi cũng không biết tính thế nào. Cuối cùng dừng lại. Aris y rất lợi hại.

Dương Thần ba phải cái nào cũng nói được, việc thắng thua này, không nên nói ra

là tốt nhất.

Christine không nghĩ nhiều:

- Ông Hades thần khí (binh khí thần) đã mất đi, anh không có thần khí, có thể

ngang tài ngang sức với Ares, thật là hiếm thấy. Tuy rằng y không phải mạnh nhất, nhưng

kinh nghiệm khi đánh nhau, y phong phú nhất.

Dương Thần tò mò hỏi:

- Vừa rồi cô nói, s và Athena là hai người mạnh nhất trong số các người?

Hắn chưa rõ lắm về điểm này. Christine cười nói:

- Không phải “các người” mà là trong số mười hai người “chúng ta”, hiện giờ anh

cũng là một trong mười hai thành viên. Còn về phần s và Athena mạnh nhất hay

không, tuy rằng chưa có chính thức so qua, nhưng vì Athena có được hai kiện thần khí,

hơn nữa cho đến bây giờ Athena vẫn chưa thua bất cứ kẻ nào. Cho nên, nếu nói ai có thể

thắng s chỉ có thể là Athena, hơn nữa trí tuệ của nữ nhân kia... Kỳ thật trí tuệ mới là vũ

khí kinh khủng nhất.

Dương Thần gật gật đầu, chỉ là hắn hỏi một chút, s và Athena bây giờ vẫn chưa thấy qua. Không biết bọn họ có tỉnh lại hay không, hay chỉ vào tai này ra tai kia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 488

Anh Rất Tàn Nhẫn!

Sắp đến thời gian ăn cơm, Dương Thần nói hết lời khuyên Christine là đi ra chờ xe

lửa, người phụ nữ thẳng thắn này, nếu không ngăn cản, để cô nói một đồng trong nhà của

mình. Chính mình sẽ bị khinh bỉ vô hạn, Dương Thần cũng không muốn địa vị cao trong gia

đình của mình lại bị hạ thấp.

Đương nhiên, tiền khách một cách tốt đẹp, không thể thiếu vài câu Quách Tuyết

Hoa nhắc tới. Nhưng Dương Thần cũng tập mãi thành thói quen máu mủ tình thâm. Tuy

rằng ngăn cách nhau không ít, nhưng trải qua mây giờ gặp mặt, dần dần thói quen thành

tự nhiên.

Mọi người trong nhà ngồi xuống, đang muốn ăn, Dương Thần mới kỳ lạ phát hiện.

Trên bàn ăn không có Lâm Nhược Khê.

Theo lý thuyết, Lâm Nhược Khê mỗi lần đến lúc này đều sẽ ra ăn cơm chiều, dù

sao cô cũng rất ít đi tiếp khách. Lúc trước còn tưởng vợ mình ở trên lầu làm việc, giờ phút

này xem ra không phải như vậy.

- Mẹ, Nhược Khê đâu?

Dương Thần không kìm được hỏi một câu.

Ngày thường Lâm Nhược Khê tan sở về nhà rất sớm, làm việc và nghỉ ngơi rất ổn

định, Dương Thần không lo lắng lắm. Nhưng đột nhiên một lần không về nhà ăn cơm. Hắn

vẫn khá thấp thỏm muốn biết Lâm Nhược Khê có sao không. Dù sao cũng là phú bà chủ

của tài sản hàng tỉ đồng. Nếu không vô cùng khiêm tốn, ba ngày lên hai đầu báo là chuyện

vô cùng tầm thường. Làm sao có thể nói không gặp là không gặp luôn, chắc sẽ không xảy

ra chuyện gì.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương nhìn nhau hé miệng cười mới nói:

- Còn tưởng là con một mình ăn cơm, coi như có lương tâm nghĩ đến vợ.

Dương Thần có chút xấu hổ, ngày thường ở nhà vì Lâm Nhược Khê lãnh đạm, bản

thân cũng không chủ động nói gì. Xem ra bề trên không đề cập tới, không có nghĩ là họ

bằng lòng tình trạng như vậy, huống chi hai người còn không ngủ chung phòng.

- Cái này làm sao con có thể quên được.

Dương Thần nói.

- Cậu, tiểu thư vừa rồi có gọi điện, hình như ngày mai có chuyện quan trọng,

không có nhiều thời gian để làm việc, cho nên hôm nay phải tăng ca, hoàn thành nốt một

số văn kiện. Chiều không về nhà ăn cơm.

Vú Vương nói.

Dương Thần nhú nhú mày nói:

- Vậy cô ấy nói khi nào sẽ về? Chắc không phải ngủ cả đêm ở phòng làm việc

chứ?

Vú Vương khó xử lắc đầu:

- Cái này... ai mà biết được. Tính tình tiểu thư bướng bỉnh như vậy, ai cũng không

đoán được.

- Đứa con dâu này của tôi, không nói đến việc khác. Đối với công việc rất tâm

huyết, ai khuyên cũng không biết.

Quách Tuyết Hoa đến đây ở mấy ngày cũng đã hiểu về Lâm Nhược Khê một chút.

Đối với tác phong sống của cô ấy không biết làm sao.

Dương Thần bữu môi, cầm lấy bát cơm, bắt đầu động đũa, vừa ăn vừa nói:

- Nếu như vậy, để vú Vương chuẩn bị chút đồ ăn, tôi mang cho Nhược Khê. Nếu cô

ấy chưa nói mấy giờ sẽ về, khẳng định là sẽ thức đêm.

Vú Vương dường như sớm biết Dương Thần sẽ nói như vậy, cười nói:

- Đồ ăn chuẩn bị xong rồi, nếu cậu muốn mang đi, vậy không còn gì tốt hơn,

khẳng định tiểu thư sẽ rất vui.

Tú Trinh ở bên cạnh miệng nhỏ nhắn cắn chân gà lúc này cười khanh khách nói:

- Không phải đâu, chị Nhược Khê khẳng định sẽ rất buồn bực.

Dương Thần liếc cô gái một cái, lời này cũng nói ra. Trên mặt mọi người đều tỏ ý khó chịu.

Bất luận như thế nào, sự tình đã định như vậy, Dương Thần ăn từng miếng to

xong, liền nhận đồ ăn từ tay vú Vương, ra cửa, lái xe đi đến Ngọc Lôi.

Tuy rằng là thời gian tan tầm, trước tòa nhà Ngọc Lôi có rất nhiều người không

ngừng tuần kiểm. Tuy nhiên cũng đã quen mặt Dương Thần, các nhân viên an ninh tuy

rằng buồn bực vì sao giám đốc Dương lại mang đồ ăn đêm đến công ty, nhưng cũng không

hỏi nhiều.

Trong lúc đi thang máy lên tầng, đi đến cửa phòng Lâm Nhược Khê, kỳ lạ không

cần đi qua trợ lý mặt lạnh Ngô Nguyệt “kiểm Tra”, Dương Thần cảm thấy nhanh hơn rất

nhiều.

- Cốc cốc cốc, gõ cửa, Dương Thần không đợi phản ứng bên trong, liền đẩy chiếc

cửa gỗ dày màu đỏ ra.

Phòng làm việc lớn như vậy, trước sau ngăn nắp như một. Trong không khí tràn

một mùi thơm, hỗn tạp một chút mùi gỗ thơm thượng đẳng, tỏa ra mê người.

Giờ phút này, trong phòng làm việc chỉ còn duy nhất ngọn đèn, chính là ánh đèn

vàng trên bàn làm việc, ngọn đèn phát ra ánh sáng rạng ngời ở toàn bộ phòng làm việc,

có vẻ mờ tối, vài phần mờ lung và trong treo lạ lùng.

Cứ vùi đầu vào công việc Lâm Nhược Khê trong tay cầm bút. Lúc này vì nghe thấy

tiếng đập cửa, dĩ nhiên ngẩng đầu lên, một mái tóc không giống như ban ngày, thản nhiên

rối tung xuống. Chỉ vài phần hỗn độn tóc đen, làm nền quện màu cho khuôn mặt.

Ban đêm mùa xuân bao giờ cũng không ấm áp, ngồi cả ngày Lâm Nhược Khê càng

cảm thấy lạnh. Trên người ngoại trừ áo sơ mi trắng, còn khoác chiếc vest màu đen, cả vóc

người nhỏ nhắn, để lộ vài phần mảnh mai, càng làm cho người ta thương

tiếc.

Một thứ không hề thay đổi, đó chính là ánh mắt sáng ngời của Lâm Nhược Khê,

ánh mắt lãnh đạm lúc này thìn thẳng chăm chăm vào Dương Thần, dùng ánh mắt dò hỏi
hắn ý đồ đến.

Dương Thần đối mặt với vợ mình trầm giọng không vang, cũng không bắt ngờ

nhiều. Phỏng đoán mình đã làm phiền cô làm việc, về phần mình vì sao đến, người ta cũng
không muốn biết.

- Bảo bồi Nhược Khê, em đừng nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống thế, anh chỉ

có ý tốt mang cơm chiều đến cho em thôi.

Dương Thần cười đi ra phía trước, đem hộp cơm chậm như rùa mang đến để lên

bàn làm việc.

Lâm Nhược Khê nhìn hộp cơm, chớp chớp hàng mi đen:

- Đã nói với vú Vương là không cần rồi, vẫn mang tới.

- Người là sắt, cơm là thép. Em vẫn là người phụ nữ, sao lại có thể không ăn cơm

chứ. Nếu suy sức khỏe suy nhược, công ty giải trí quốc tế Ngọc Lôi này biết phải làm sao?

Dương Thần nửa đùa nửa thật, mở hộp cơm ra, lấy đồ ăn bên trong.

- Đừng lấy ra nữa, em còn chưa muốn ăn.

Lâm Nhược Khê vội ngăn cản nói:

- Chờ em xem hết chỗ tài liệu này, em sẽ tự ăn, anh để đấy, có thể về rồi.

Dương Thần nhìn nhìn tập tài liệu trong tay Lâm Nhược Khê, vẻ mặt buồn bực nói:

- Lại là những thứ này, em xem xong thì trời đã sáng rồi? Em làm như vậy không

phải nhiệm vụ mang cơm của anh thất bại hay sao? Không nên, không nên, em nhất định

phải lập tức ăn cơm cho anh, anh nhìn em ăn hết cơm.

Dương Thần mặc kệ sự ngăn cản của Lâm Nhược Khê, tự lấy bốn món ăn ra bát

thêm chút canh, mang đến bàn làm việc chiếm mất một khoảng rộng.

Một lúc, bàn làm việc Lâm Nhược Khê sạch sẽ, trở thành bàn ăn, trong không khí

tỏa ra mùi thơm của đồ ăn, kích thích khẩu vị người ăn.

Lâm Nhược Khê một hồi đau đầu, nam nhân này từ đầu đến giờ đều làm

theo ý

mình. Ở ngoài mặt thì xem ra rất sợ mình. Nhưng gặp phải chuyện này, đều là hấn quyết

định, ai nói cũng không nghe.

- Không xem hết mấy thứ này, em không có tâm trạng ăn cơm, đồ ăn anh bày ra

rồi, đi nhanh đi.

Lâm Nhược Khê uể oải lắc đầu, cúi đầu xem tài liệu tiếp.

Dương Thần sớm biết rằng nữ nhân này không dễ nghe lời như vậy, cười hừ hừ, đi

đến bên Nhược Lâm, giật lấy giấy tờ trên tay cô.

- Anh làm gì vậy?

Lâm Nhược Khê co chút tức giận xoay người, ngẩng đầu oán hận nhìn Dương

Thần. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ, khí sắc vốn tái nhợt lại phát giận sinh ra đỏ ửng.

Cô vốn là vì công việc mà phiền lòng, giờ phút này hoàn toàn không có tâm trạng

ăn cơm, người đàn ông này đã không giúp mình thì thôi, mang cơm cho mình cũng không

giận hấn. Tại sao hấn nói cái gì mình phải làm cái đó?

Dương Thần nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê, hồn nhiên bất giác nói:

- Không có gì, anh chỉ muốn, nếu bảo bối Nhược Khê không tự để mấy thứ này

xuống được, thì anh giúp. Vậy em có thể ăn cơm rồi.

Dựa vào cái gì em phải nghe anh?

Lâm Nhược Khê cắn giận hỏi.

Dương Thần cười hì hì nói:

- Đương nhiên phải nghe anh rồi, ai bảo anh là chồng em.

- Hừ, chuyện tiểu lâm...

Lâm Nhược Khê khinh thường liếc Dương Thần một cái.

- Cũng không biết là ai cả ngày ở bên ngoài quán lấy người phụ nữ khác.

Căn bản

không quan tâm thân phận mình là gì, sao tự nhiên hôm nay lại đổi tính.

Anh đi cùng hồ ly

ting của anh là được rồi. Làm gì mà phải quản chuyện ăn cơm của tôi?

Tôi cũng sẽ không

đói mà chết.

Dương Thần có chút then đỏ mặt tay trái sờ sờ cằm, cười nói:

- Lời này nói như thế nào... Nhưng anh vẫn quan tâm bảo bối Nhược Khê

của anh,

người phụ nữ khác làm sao so với em được. Em và anh còn có giấy đăng lý kết hôn chính

thức với nhau phu nhân ạ.

- Không hiểm.

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nghiêng lợi.

- Anh mang tài liệu trả ngay cho tôi, lập tức ra ngoài, tôi sẽ coi như không có

chuyện gì.

Dương Thần sắc mặt nghiêm:

- Không được, anh đã nói với em nhiều lần rồi, làm việc không thể liều mạng như

vậy, mặc kệ em phải thức đêm cũng được, suốt đêm cũng thể. Em phải ăn cơm trước đã,

anh không cho phép em ngược đãi bản thân như vậy.

- Anh...

Lâm Nhược Khê chỉ một tay vào Dương Thần, muốn nói gì đó, nhưng vừa nghĩ tới

Dương Thần da mặt dày, lại cảm thấy không có gì.

Dương Thần nhìn bộ dạng tức giận của Lâm Nhược Khê, mỹ nhân băng sơn kiều

thái thật đúng là mê hoặc lòng người, khóe miệng lập tức nở một nụ cười, ra vẻ tự hỏi một

lát sau. Cong lưng, dịu dàng nói:

- Bảo bối, hay là như vậy. Nếu em đáp ứng anh một việc, anh sẽ không quản em

ăn hay không ăn cơm, hơn nữa anh liền lập tức về nhà.

Lâm Nhược Khê cười lạnh nói:

- Dựa vào cái gì mà tôi phải đáp ứng anh một việc, tôi lại không nợ anh cái gì. Lần

trước hỏi mượn tiền anh, tôi đồng ý với anh. Nội trong một năm không so đo gì với tình

nhân của anh, chung sống hòa bình, tôi đã làm được. Đối với Sắc Vi cũng tốt, với An Tâm

cũng tốt, đều lịch sự. Chẳng lẽ anh không thấy anh rất tàn nhẫn hay sao?

- Luôn miệng nói anh là chồng tôi, anh chính là người chồng như vậy sao? Lần này

anh còn muốn tôi đáp ứng cái gì nữa? Bởi vì tôi không muốn ăn cơm, tôi cần làm việc, anh

muốn tôi đáp ứng anh chuyện gì? Anh ly hôn với tôi được rồi.

Nữ nhân nói rõ ràng từng chữ một, giống như nhiều giọt băng rơi xuống,

rơi
xuống trong không khí...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 489

Có Phải?

Liên tiếp nghe những lời nói nhàn nhạt, lại vốn là mang ý cười Dương Thần hoàn

toàn ngây người, trầm mặc hồi lâu, trên mặt có vài phần chua xót bất đắc dĩ.

- Là anh không đúng, anh biết anh rất vô sỉ.

Dương Thần tự cười giễu, mới ngẩng đầu nói:

- Anh biết em rất tủi thân, cho nên... Anh không thể ly hôn với em, anh sẽ bồi

thường thương tổn cho em, sau đó làm em hạnh phúc hơn.

- Hạnh phúc? Tôi không cần, chỉ cần anh đừng đến làm phiền tôi, tôi cảm thấy mỹ

mãn lắm rồi.

Lâm Nhược Khê cười nhạt, trong con ngươi lộ ra vài tia trong suốt.

Dương Thần lắc đầu:

- Không được, bồi thường là bồi thường, anh sẽ đối tốt với em. Nhưng bây giờ em

nhất định phải ăn cơm, đây là hai chuyện khác nhau.

- Anh... Đồ khốn nạn.

Lâm Nhược Khê tức giận không ngừng, kết quả là tình hình vẫn xấu như vậy.

Dương Thần nhún vai cười nói:

- Như vậy, Nếu bảo bồi Nhược Khê hôn anh một cái, anh sẽ đi luôn, không cần cầu

em ăn cơm.

Nghe xong lời này, khuôn mặt Lâm Nhược Khê lập tức đỏ hồng, ánh mắt né tránh,

nghiến răng nói:

- Dựa vào cái gì, anh có thể xảo trá như vậy.

- Chắc chắn, vợ hôn chồng, chuyện này có gì xảo trá.

Dương Thần bữu môi lắc đầu thờ dãi.

- Đây là xảo trá..

Lâm Nhược Khê nói từng chữ một.

Dương Thần gãi gãi ót, nói:

- Vậy được, em ăn cơm ngay lập tức, và hôn anh một cái. Chọn một trong hai cái

này, em chọn cái nào?

- Tôi... Vì sao nhất định tôi phải chọn cái việc không công bằng này?

Lâm Nhược Khê cảm thấy vô cùng đau đầu, người này không hiểu ra làm sao cả.

Dương Thần không nói, một bàn tay xoay ghế tựa lưng đỡ lấy Lâm Nhược Khê, tay

kia thì đỡ bàn làm việc, thân thể cong xuống, mặt hướng vào mặt Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cảm thấy Dương Thần đột nhiên sát vào mình, một hồi bối rối. Má

lúm đồng tiền kiêu diễm đỏ ửng, mở to đôi mắt ngập nước, hơi thở có chút dồn dập.

- Anh... Anh muốn làm gì? Đừng có làm xằng.

Lâm Nhược Khê vội nói, ánh mắt né tránh. Đầu quay về phía khác đi, cố gắng

không để Dương Thần tới gần.

Sau khi dựa vào khoảng cách nhất định, Dương Thần cũng không đến gần mà chỉ

lặng lẽ nhìn mặt Lâm Nhược Khê, da thịt trong suốt trắng nõn, hình dáng tinh xảo tuyệt

mỹ, trong ánh sáng mờ màng. Xinh đẹp không thể cưỡng lại.

- Nhược Khê, chúng ta quen biết được gần một năm rồi.

Dương Thần hình như không đầu không đuôi, thì thào nói một câu.

Lâm Nhược Khê cảm thấy tim đập dồn dập, cũng không đáp lời, giờ phút này hơi

thở nam nhân đang ở ngay trên mặt mình, có phần ngứa ngáy.

- Hôm nay anh mới có thể nhìn em kĩ như vậy, nhìn nghiêng em cũng giống như

nhìn chính diện vậy, thật sự rất xinh đẹp, đặc biệt là khi có ánh đèn chiếu vào, đường cong

thật sự rất hoàn mỹ...

Dương Thần cười nói.

Sau tai Lâm Nhược Khê có chút nóng đỏ bừng, bị nam nhân này gần như vậy còn

ca ngợi trắng ra như vậy. Cô không biết trong lòng mình là cảm giác gì, tê dại nói không ra

tiếng, nói không rõ ràng.

Một lúc lâu sau, Dương Thần khẽ mỉm cười, dường như nghĩ tới thứ gì đó thú vị.

Lâm Nhược Khê không kìm nổi, nhỏ giọng hỏi:

- Anh... Anh cười cái gì...

- Anh đang nghĩ, nếu em không muốn hôn anh. Kỳ thật còn có điều kiện khác có thể trao đổi.

Dương Thần suy nghĩ nói.

Lâm Nhược Khê cúi đầu cắn cắn đỏ bưng hai cánh hoa môi. Không hỏi gì. Nhưng

hiển nhiên nghe được ý tứ trong lời nói, không hiểu sao. Lâm Nhược Khê có chút chờ mong.

Ánh mắt Dương Thần trở nên vô cùng dịu dàng, dường như đắm chìm ở một

mảnh mộng lung, há mồm nửa hỏi nửa đoán.

- Em yêu, em nói. Em muốn ăn cơm... hay là hôn nhẹ anh?

Hay là nói, em muốn ăn cơm... hay ngủ với anh?

Hoặc là... em phải ăn cơm chiều? Hay là... cùng anh sinh em bé?

Nhược Khê, em muốn ăn cơm... hay là sống với anh bạc đầu...

...

Trầm mặc, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Thời gian trong nháy mắt như đọng lại, không khí trong phòng làm việc khiến

người phải hít thở nặng nề. Lâm Nhược Khê không thấy bất kỳ âm thanh nào khác, trong

đầu quanh quẩn không ngừng - cùng với anh bách niên giai lão...

Sinh em bé? Bách niên giai lão?

Đầu óc nam nhân này dài như thế nào, chuyện này với ăn cơm chiều có quan hệ

gì? Còn nữa, ai muốn ngủ với hắn.

Lâm Nhược Khê đứng mạnh dậy từ chỗ ngồi, quay lưng đi, không nhìn Dương

Thần, một tay bịt ngực. Cô lo lắng trái tim không không chế được sự kinh hoàng. Tay kia

hình như lơ đãng chạm vào khoeo mắt mình, lau quệt sự ướt át. Một hồi lâu sau, cảm xúc

ổn định, mới nói:

- Anh có phải điên rồi hay không? Không đúng, Anh vốn dĩ là người điên, tôi không

thèm chấp nhận với anh không phải là ăn cơm sao? Còn nói một đồng vô nghĩa như vậy.

Lâm Nhược Khê nói xong, cúi đầu, không nhìn vẻ mặt cười lì quái của Dương

Thần. Yên lặng đi đến chỗ đồ ăn, cầm lấy bát cơm, một tay cầm đũa, ăn

từng miếng nhỏ.

- Ăn thì ăn, không cần nói những lời ghê tởm như thế nữa.

Lâm Nhược Khê lấy lại bộ dáng không chút thay đổi, lạnh lùng nói.

Dương Thần cũng không nói gì, ngồi vào chiếc ghế da lớn của Lâm Nhược Khê,

liền ngửa đầu như vậy, nhìn nữ tử trước mặt nuốt từng miếng nhỏ.

Lâm Nhược Khê cảm giác được ánh mắt Dương Thần nhìn chằm chằm vào mình,

thiếu chút nữa thì đỏ ửng mũi. Trong lòng một hồi chua ngọt lần lượt thay đổi, hoàn toàn

không biết trong miệng mình đang ăn gì. Thăm nghĩ ăn nhanh lên cho xong, ăn cho no

bụng, quên sự tồn tại của người đàn ông này trong phòng.

Nhưng càng ăn nhanh, lại không cẩn thận xảy ra vấn đề.

Lâm Nhược Khê phát hiện ra mình nghẹn, buông bát đĩa, vỗ vỗ ngực, cũng mặc

kệ. Lập tức về mặt thoáng khô, nhúu cong my lại.

- Uống chút canh, ngốc hồ hồ, ai cho em ăn nhanh như vậy.

Dương Thần đứng dậy, múc chút canh vào bát Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê liếc trắng Dương Thần một cái, uống vào mấy ngụm canh, mới

thuận xuống. Trên mặt hai đóa mây hồng xấu hổ. Nhưng sự việc như vậy, làm cô không

thể khản trương như thế, thân nhiên thả lỏng không ít.

- Anh mới là đồ ngốc.

Lâm Nhược Khê bắt mắt Dương Thần nói cô ngốc.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Anh nói em “ngốc hồ hồ”, chứ không phải nói em ngốc, là nói em “đáng yêu” đó.

Đáng yêu?

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Nhược Khê chưa từng nghe người khác đánh giá mình như

vậy. Trong lúc nhất thời khó có thể nhận, một lúc khó có thể nhận. Lại liếc Dương Thần

một cái, không để ý đến Dương Thần, tiếp tục ăn cơm.

Trên thực tế, Lâm Nhược Khê làm việc ban ngày đến muộn quả thật rất đói bụng,

chỉ có điều trong lòng vừa đề nặng công việc, căn bản không có tâm trạng ăn cơm. Giờ

phút này nếu không có cách nào khác ngoài công việc, ăn uống đại khái, ăn một chút như

vậy tự nhiên không đủ.

Cho tới khi ăn xong, Lâm Nhược Khê nhớ ra cái gì, nói:

- Buổi tối ngày mai, Yeon Hee Lee sẽ biểu diễn ở Trung Hải, dù sao cũng là việc

buôn bán hợp tác với đại minh tinh, anh và em đều phải đến xem cô ấy biểu diễn.

Dương Thần sững sốt, nhướn mày lên:

- Cái gì? Người phụ nữ đó sẽ biểu diễn? Không phải cô ta đối chọi với chúng ta

sao, sao còn phải đi xem cô ta biểu diễn, diễn đập mới đúng.

Lâm Nhược Khê bắt đầu dĩ liếc Dương Thần một cái:

- Cô ấy và chúng ta đúng là có chút chuyện, nhưng phải giữ lại chút sĩ diện cho

mọi người. Chúng ta làm thương gia, cho dù có hận đối phương, chỉ cần có giá trị lợi dụng,

bề ngoài tỏ ra hòa khí chút cũng không sai. Hơn nữa bối cảnh của Yeon Hee Lee, và công

ty mà cô ấy quản lý, cùng cho thấy cô ấy không phải là nhân vật tầm thường. Không thể vì

chúng ta và cô ấy bất hòa, liền không để ý đến cô ấy chỉ là chúng ta đến trình diện thôi.

Cùng lắm là chờ buổi biểu diễn bắt đầu trốn cũng được.

Dương Thần biết rằng Lâm Nhược Khê nói đúng, theo góc độ thương gia mà nói,

chính xác là không nên chấp nhậ với Yeon Hee Lee.

- Được, em nói phải nghe, anh nghe bà xã sắp xếp.

Dương Thần vui cười nói.

Lâm Nhược Khê xem người này lại không đứng đắn. Chỉ phải làm gì cũng không

phát hiện.

Tiếp tục ăn một lát, Lâm Nhược Khê dường như hạ quyết tâm gì, lại nói

- Vài ngày nữa đi Paris, em đi cùng anh.

- Cái gì?

Dương Thần còn tưởng mình nghe lầm.

- Em nói, thời trang Paris, em sẽ đi cùng anh.

Lâm Nhược Khê nhỏ giọng nói xong, dường như không tình nguyện lắm:

- Em vừa mới nghĩ một chút, vẫn là lo lắng anh làm hỏng danh tiếng công ty

chúng ta. Em không an tâm, thế nên em sẽ đi với anh nếu không không có ai trông coi

anh, có khi anh lại gây tai họa.

Dương Thần ha hả mỉm cười, nói vui:

- Muốn đi trăng mật với ông xã thì cứ nói thẳng, Paris quả là nơi tốt, thế nào cũng

phải đi công tác, anh hiểu, kỳ thực bảo bối Nhược Khê vẫn rất yêu anh.

Lâm Nhược Khê một hồi khó thở, người này thật là da mặt rất dày, ghét bộ mặt

tiểu nhân đặc chí hiện giờ. Sao mình lại lấy một kẻ như thế làm chồng?

Cùng lúc trong

lòng cay đắng than thở. Bụng trướng khí, căng thẳng không ăn được cơm.

- Em ăn no rồi, anh tránh ra, em phải làm việc rồi.

Lâm Nhược Khê buông bát đĩa, nói.

- Nhanh như vậy mà no rồi? Ăn nhiều một chút, còn có rất nhiều thịt.

Dương Thần chỉ vào bàn còn rất nhiều đồ ăn.

Lâm Nhược Khê nheo mắt, đôi mắt vô cùng lạnh lùng như băng hàn.

Cả người Dương Thần không được tự nhiên, mỉm cười, đứng lên ra khỏi ghế cho

Lâm Nhược Khê ngồi, đồng thời đi đến bên bàn thu dọn bát đĩa.

Lâm Nhược Khê trở lại ghế ngồi, cảm văn kiện ban nãy bị Dương Thần giật lấy, lại

còn đọc lên, nháy mắt mặc Dương Thần ở một bên, không hề phản ứng.

Dương Thần khẽ thở dài một cái, cười cười, thu dọn xong đồ ăn. Liền nhẹ nhàng

ra khỏi văn phòng, hẳn cũng biết, nếu còn tiếp tục quấy rầy, Lâm Nhược Khê sẽ phát hỏa,

cũng may nữ nhân ăn cơm, hẳn không còn gì lo lắng, ít nhất cũng không đói bụng lắm.

Chờ cửa phòng làm việc đóng lại, trong phòng lại im ắng. Những việc vừa xảy ra

liên tiếp, giống như ảo mộng bình thường.

Hồi lâu qua đi, Lâm Nhược Khê nâng tay lên, đôi mắt như nước mùa thu mất về

phía cánh cửa văn phòng đã đóng, ánh mắt thất thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 490

Nữ Nhân Máu Lạnh Vô Tình

Đưa bữa ăn đêm đến xong, lúc khuya về đến nhà, Dương Thần vừa mới tiến vào

đại sảnh, chỉ thấy Quách Tuyết Hoa và vú Vương đang ngồi trên ghế sofa, thấy Dương

Thần về, hai vị bệ trên đứng lên.

- Thế nào? Nhược Khê nói gì không?

Quách Tuyết Hoa dường như có chút bức thiết, tiếng hỏi hàm nghĩa rất nhiều.

Nhìn ánh mắt tha thiết của mẫu thân, Dương Thần mỉm cười một hồi, hai vị này

xem ra tưởng rằng mình đem bữa ăn khuya một lần “băng sơn nữ vương” sẽ có vài phần

biệt đãi. Nếu thật sự như vậy, “băng sơn” này cũng quá không “rắn chắc”.

- Không nói gì, tùy ý ăn một chút. Sau đó liền tiếp tục làm việc, đừng như nhiệm

vụ khá nặng nề, nói không chừng phải thức đêm.

Dương Thần cười nói.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương liếc mắt nhìn nhau, hiển nhiên thấy được sự thất

vọng bất đắc dĩ.

- Nếu ăn là tốt rồi, tiểu thư cũng thật là. Làm cái gì không được, đến chính sức

khỏe của mình cũng không coi trọng.

Vú Vương hàm hồ một câu, lại nói:

- Cậu kỳ thật cũng không cần nản lòng, tiểu thư sớm muộn cũng biết cậu đối tốt

với cô ấy.

Dương Thần cười ha hả:

- Tôi nào có nói là nản hay không nản lòng, đều là lão phu thê, còn nói cái đó làm

gì.

- Lão phu thê?

Quách Tuyết Hoa liếc con mình một cái.

- Không đúng, mới kết hôn chưa được một năm, “lão” cái gì chứ?

- Cái này không phải thuận miệng nói giỡn sao?

Dương Thần nháy mắt mấy cái, sau đó vừa đi lên lầu, vừa nói:

- Đúng rồi, vài ngày nữa Nhược Khê nói đi Paris công tác với con, khả năng đi một

thời gian dài. Trong nhà chắc là không có vấn đề gì.

- Cái gì? Tiểu thư sẽ đi công tác với cậu?

Vú Vương dường như niềm vui bất ngờ, vui vẻ ra mặt nói:

- Đương nhiên không thành vấn đề, cậu đưa tiểu thư đi chơi thật vui, khi tiểu thư

còn ở đây, tiểu thư còn có thời gian đi. Vài năm trở lại đây thật đúng là chỉ toàn ở

Trung Hải, cũng chỉ cuối năm nay đâu còn có thể nghỉ ngơi trong nhà chúng ta, cô bé

Trình Tú và Tuệ Lâm cũng đều là những đứa trẻ biết điều, không có gì cần lo lắng.

Dương Thần gật gật đầu, trong lòng xúc động, tốt xấu cũng muốn cho bề trên một

chút hy vọng. Tuy rằng nói, cũng với Lâm Nhược Khê đi một chuyến đến Paris lãng mạn.

Kỳ thực không nhất định sẽ lãng mạn.

Nếu nói trên thế giới này có người phụ nữ khiến mình bó tay, không có biện pháp.

Vậy thực chỉ có người thân với mình nhất trên quan hệ luật pháp này.

Ngày hôm sau, Dương Thần ở công ty cùng với hai trợ lý Triệu Đằng, Vương Khiết

của mình bàn xong một việc, đại khái bố trí mình đi Pháp sau khi Ngôi Sao Ngọc Lôi kết

thúc.

Công việc tiếp theo kỳ thật rất rõ ràng, mang vinh quang mà Tuệ Lâm đã đạt

được. Tạo thành một thể hệ ngôi sao ca nhạc trong nước Hoa Hạ. Cụ thể chuyện tập, công

tác tuyên truyền, đều là do đoàn đội công ty hoạt động, không cần Dương Thần bận tâm,

mấu chốt nhất là bảo vệ cho Tuệ Lâm. Dù sao Tuệ Lâm trời sinh tính đơn thuần lương

thiện. Ở thế giới giải trí vàng thau lẫn lộn, tóm lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, sắp

xếp tốt người đại diện và trợ lý, đều khiến Dương Thần vô cùng quan tâm.

Cũng may Triệu, Vương hai người có kinh nghiệm phong phú, thiết kế

tương đối

hoàn thiện điều mà Dương Thần muốn, Dương Thần cũng sẽ không đến dự lễ, sớm đến cuộc họp.

An Tâm biết Dương Thần sắp rời khỏi Trung Hải một thời gian, là đi Paris với Lâm

Nhược Khê, nhỏ nhen một chút là tất nhiên. Nhưng để mình không có vẻ ghen, nữ nhân

bướng bình này vẫn hữu mô hữu dạng viết trang “danh sách mua sắm”, để trước mặt

Dương Thần.

- Đây là gì?

Dương Thần cầm lấy tờ giấy A4 An Tâm đưa cho trước mặt. Không biết là gì, hoa cả mắt.

An Tâm dựa vào bàn làm việc, lả lướt dáng người để lộ ra một đường cong hoàn

mỹ, lười biếng nũng nịu nói:

- Đồ tặng em, không nhất định phải mua hết, nhưng ít nhất mua mấy thứ.

Dương Thần dờ khóc dờ cười:

- Sao anh nghe mấy lời này lại chua xót như vậy... Mặc kệ trước đây đã ổn định

cuộc sống, hay bây giờ Trung Hải đứng thứ một, hai. Là con gái độc nhất, em làm sao có

thể thiếu mấy thứ này? Muốn gì trực tiếp nói với anh, bây giờ anh đưa em đi mua luôn.

- Không cần đâu, chính là muốn anh mang từ Paris về mới có thành ý.

An Tâm trống miệng nói.

Dương Thần giữ tay nữ nhân một hồi, nhẹ nhàng kéo An Tâm ngồi xuống đùi

mình, ôm lấy mỹ nhân hương thơm ngào ngạt, cười ha hả nói:

- Bảo bồi An Tâm, không phải em cố ý muốn anh đi mua giày nữ gì đó, lại không

tặng cho Nhược Khê, ngàn dặm xa xôi mang về Trung hải, rõ ràng muốn khiêu khích Lâm

Nhược Khê sao?

An Tâm bĩu môi, giả vờ không nghe thấy gì.

Dương Thần lắc đầu, hôn vào khuôn mặt nhắn nhủ:

- Tiểu Tinh Tinh đừng đùa giỡn, anh biết em không phải người phụ nữ không rõ lý

lẽ. Bây giờ như thế này, thật sự Nhược Khê cũng đã chịu đựng rất nhiều,

em cũng phải biết

như thế nào là đủ. Anh không phải người bội tình bạc nghĩa. Anh mang em từ Hokkaido về,

em còn lo lắng anh không yêu em hay sao?

An Tâm chớp chớp đôi mắt to, cô làm sao biết có chuyện như vậy, thờ dài. Trong

lòng nữ nhân chính là bản khoản như vậy.

Ôm thật sâu cổ Dương Thần, An Tâm nỉ non nói:

- Vậy anh về sớm một chút, bằng không em trông rỗng cô đơn lắm. Em sẽ bay

đến Paris tìm hai người, dù sao em cũng rất quen thuộc Paris, trước đây khi còn làm tiếp

viên hàng không em đã từng đi đến rồi.

- Được rồi, được rồi...

Dương Thần bất đắc dĩ vỗ lưng nữ nhân nói.

Sau khi tan tâm, Dương Thần đứng giờ rời công ty. Dù sao buổi tối cũng cùng Lâm

Nhược Khê đến buổi biểu diễn của Yeon Hee Lee. Tính của Lâm Nhược Khê không cho

phép mình lơ là chậm trễ.

Buổi biểu diễn của Yeon Hee Lee so với tưởng tượng của Dương Thần hoành tráng

hơn rất nhiều. Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng người con gái Hàn Quốc này có sức

hấp dẫn không tầm thường, mấy ngày nay nghe thấy quảng cáo, đều chiếm diện rộng trên

báo. Vì lần đầu cô biểu diễn ở Hoa Hạ nên sẽ tạo xu thế.

Căn cứ vào lời hẹn từ trước, Dương Thần lái xe vào bãi đỗ xe tổng công ty Ngọc

Lôi, đi vào đã thấy Lâm Nhược Khê và trợ lý Ngô Nguyệt đứng đó chờ mình.

Lâm Nhược Khê nét mặt lãnh đạm như tuyết. Dù là phải đi xem biểu diễn, và gặp

Yeon Hee Lee rực rỡ trên sân khấu. Cô cũng không ăn mặc đặc biệt hơn gặp ánh sáng ở

bãi đỗ xe. Thật giống như tượng điêu khắc yêu kiều tuyệt mỹ. So với Ngô Nguyệt một bên

đường như không có chút kiên nhẫn, giống như thế gian không tồn tại trên đời này.

Một thân hình cứng nhắc đứng sau - Ngô Nguyệt nhìn Dương Thần sắc mặt không

có gì thay đổi, nghĩ đến trong mắt người phụ nữ này, bất luận Dương Thần có thân phận

như thế nào, đều là thủ trưởng của mình, nam nhân “mưu đồ gây rối”.

- Muộn thế này mới đến, chẳng lẽ không biết thời gian của tổng giám đốc Lâm quý

như vàng bạc sao?

Ngô Nguyệt bất mãn nói.

Dương Thần giả như không để ý, vui đùa nói:

- Thái Bình công chúa đã ở đây rồi, không hẹn hò với phó tổng của cô sao?

Dương Thần nói đến phó tổng, tự nhiên là nhắc đến Mộ Vân từ HongKong phái

đến - Lý Minh. Dương Thần cũng không nhận ra, mình phát hiện ra Ngô Nguyệt và Lý Minh

có gì đó mờ ám. Lâm Nhượng Khê với sức quan sát như vậy sẽ không phát hiện ra.

Về mặt Ngô Nguyệt lập tức đỏ bừng, oán hận trừng mắt nhìn Dương Thần, quay

đầu nói:

- Không biết anh đang nói cái gì?

- Không biết cũng không sao, tôi biết là được ha ha.

Dương Thần cảm thấy hơi ngại, nữ nhân cứng rắn tái lạnh, tóm lại động đến

chuyện tình cảm cá nhân lại thiếu tự nhiên.

Lâm Nhượng Khê chớp chớp hàng mi đen, quay đầu lại nói với Ngô Nguyệt:

-Ngô Nguyệt, đêm nay cô đừng đi, Dương Thần đi với tôi là được rồi.

Ngô Nguyệt sững sốt, thất kinh hỏi:

- Vì sao? Tổng giám đốc Lâm, không phải đã nói là em sẽ đi cùng chị sao?

- Tôi tạm thời thay đổi kế hoạch.

Lâm Nhượng Khê thản nhiên nói thẳng.

Ngô Nguyệt dường như tràn đầy uất ức, nhưng ánh mắt băng hàn của Lâm Nhượng

Khe làm cho cô nói không ra lời, chỉ có thể cắn môi, nói:

- Vâng!

Chờ Ngô Nguyệt rời khỏi, Dương Thần ngồi trên chiếc xe Bentley của Lâm Nhượng

Khe, vừa thất đại an toàn vừa hỏi:

- Sao đột nhiên lại thay đổi kế hoạch, thật ra kêu tiểu Ngô đi cùng cũng được. Ít ra

đây xem như một thương gia ủng hộ.

Lâm Nhược Khê bắt đầu khởi động xe, chậm rãi ra khỏi bãi đỗ xe, nhẹ giọng nói:

- Em không thích nghe anh và cô ấy đấu võ mồm.

Dương Thần cười khanh khách, câu trả lời này thật là thẳng thắn.

Hơn mười phút sau, xe tiến vào. Dương Thần vốn tưởng rằng Lâm Nhược Khê sẽ

cùng qua, yên lặng không nói vẫn lái xe đến địa điểm. Gọi người đoán không ra nữ nhân

lại thần nhiên nói:

- Anh về sau... Đừng có gọi Ngô Nguyệt kiều xưng hô này nọ.

Dương Thần không phản ứng lại

- Ừ!

- Ngô Nguyệt là cấp dưới của em, có lúc cô ấy có thể quá đáng với em, giống như

rất lạnh nhạt. Nhưng cô ấy không quan tâm thân thể cô ấy. Chuyện cô ấy và phó tổng Lý,

anh cũng làm bộ như không biết.

Lâm Nhược Khê nói.

Sau một lúc lâu sợ run, Dương Thần nhếch miệng cười ha ha nói:

- Anh vẫn không cho rằng bảo bối Nhược Khê của anh là người phụ nữ lãnh huyết

vô tình. Nhưng anh lại mới phát hiện, lòng em thật đúng là bình thường cũng rất nóng,

những lời này nếu Ngô Nguyệt mà nghe thấy, biết em không ngờ vụng trộm quan tâm

chuyện của cô ấy, phỏng chừng hình ảnh người phụ nữ lạnh như băng, cũng sẽ bị phá

hỏng.

Khuôn mặt hoàn mỹ của Lâm Nhược Khê hơi hơi chạy qua một tia đỏ ửng, nghe

Dương Thần nói mình “ nữ nhân lãnh tuyết vô tình”, dường như có chút không thoải mái.

Dương Thần cũng không vội, biết rằng đối với Lâm Nhược Khê mà nói, có thể nói

ra những lời này ngay trước mặt mình. Là người thân thiết nhất của mình, dù sao cô ấy

bên ngoài lạnh như băng, bên trong mình lại muốn tiến thêm một bước “đùa giỡn” nữa.

Liên chọc giận Lâm Nhược Khê.

Hơn mười phút sau, xe chậm rãi tiến vào trung tâm thể dục hội sở Trung

Hải nơi

Yeon Hee Lee biểu diễn. Hội trường này có thể chứa hàng vạn người.
Người đã tập nập,

khắp nơi là không khí của fan hâm mộ cuồng nhiệt.

Lâm Nhược Khê dường như sớm đã có liên hệ với người tổ chức. Xe ở
một đám có

cảnh sát vũ trang bảo vệ, đi qua đường hầm đặc biệt, tiến vào nơi làm
việc phía sau trung
tâm thể dục.

Sau khi xuống xe, Dương Thần lắc lắc đầu, dọc theo đường đi bị đèn
flash xoay

điên cuồng chói vào mắt nên hơi choáng, hơi hơi kinh ngạc nói:

- Phái đoàn của cô ấy cũng không nhỏ, thật đúng là không nhìn ra, người
hâm mộ

cô ấy lại nhiều như vậy.

Lâm Nhược Khê lườm mắt một cái, nói:

- Nếu Yeon Hee Lee có thể cùng với tiểu thư Christine của anh tham dự
Grammy

tranh giành hạng nhất thì thực lực và phẩm cách là không thể nghi ngờ lại
có khả năng nói

trước đám đông, cho nên cũng không ảnh hưởng đến việc làm tổng giám
đốc công ty giải

trí của anh. Chẳng lẽ không đi cập nhật thêm một chút tình trạng của thế
giới giải trí sao?

Dương Thần gãi đầu, cười cười nói:

- Cái này... Em cũng không phải không biết, chồng em chỉ đi làm để chơi
trò chơi,

nào biết làm gì khác.

Nhìn người đàn ông này nói đồng dục như thế, Lâm Nhược Khê lại một
hồi đau

đầu, cũng may không bị kích động nhiều. Ánh mắt ra hiệu, để Dương
Thần đi vào nơi công

tác hậu trường.

Hậu trường giờ phút này, nhân viên bảo vệ đã đứng đầy, nếu như không
có Lâm

Nhược Khê đã trình giấy chứng nhận đã có xác thực trước, e rằng dù là
thượng khách đến

các nhân viên cũng không nể mặt.

Ngân nga trên đường, Lâm Nhược Khê đi trước chủ động nói với Dương
Thần:

- Ngôi sao ca nhạc Hàn Quốc phần lớn từ nhỏ đã nhận sự nghiêm khắc từ

huấn

luyện thanh nhạc và vũ đạo, rất nhiều người Hoa gần mười năm công phu tài năng, cho

nên dù là ở phương diện ca hát hay vũ đạo. Đều so với một vào nghệ nhân cao một bậc.

Thân phận Yeon Hee Lee còn có bối cảnh không tầm thường, bên ngoài là nghệ nhân nổi

tiếng ở Hàn Quốc nhưng nếu không phải ngón nghề sử dụng vũ đạo phong cách quả là cao

một bậc. Không thể khinh địch được, trong vài năm ngắn ngủi như thế liền đạt được địa vị

cao như vậy. Cho nên mặc cho anh có ghét cô ấy hay không, bên ngoài tốt nhất là niềm

nở một chút. Vấn đề không phải là anh sợ hay không sợ cô ấy, mà là sức ảnh hưởng của

cô ấy quá mức khổng lồ, sẽ rước lấy nhiều phiền toái.

Dương Thần biết rằng Lâm Nhượng Khê lo lắng cho mình và Yeon Hee Lee, mới tận

tình khuyên bảo giải thích như thế, không khỏi cười nói:

- Bà xã đại nhân có thể phá lệ nói như vậy, anh nào dám làm xằng.

Lâm Nhượng Khê âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Trên thực tế mang theo Dương Thần

đến, mục đích cao quan trọng nhất là làm cho mâu thuẫn giữa Dương Thần và Yeon Hee

Lee dịu đi một chút. Mặc dù biết rằng Yeon Hee Lee không có chút thiện cảm nào với hai

người, ít nhất khiến giảm ác cảm, thuận tiện về sau hợp tác buôn bán.

Chỉ có điều, trong đầu Dương Thần còn một việc khác, đó chính là cảnh tượng

Yeon Hee Lee và Park Jung Hoon cãi nhau ngoài cửa.

Theo lời của Lâm Nhượng Khê, bối cảnh của Yeon Hee Lee không hề bình thường.

Như vậy, có phải Yeon Hee Lee cùng ở cùng chỗ với Park Jung Hoon, có liên quan gì tới tập

đoàn Nguyệt Tinh không? Nếu đó là sự thật, chẳng lẽ Yeon Hee Lee và cô bé Trinh Tú

cũng có quan hệ gì?

Dương Thần cảm thấy toàn bộ sự việc này có rất nhiều điều kì quái, nhưng mạnh

mỏi thật sự quá ít, cũng không thể nào nhớ hết.

Đang suy nghĩ chuyện này, hai người đã đi đến chỗ Yeon Hee Lee, trong

phòng
hóa trang.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 491

Công Tử Nhà Giàu Tiêu Tiên Như Nước

Nhân viên an ninh đã từng được gặp mặt Lâm Nhược Khê và Dương Thần nên cũng không hề nghi ngờ hay ngăn cản, gạt đầu mở cửa để hai người bước vào.

Khi Lâm Nhược Khê đi vào rồi Dương Thần còn thấy hơi do dự, rút từ trong túi áo ra bao thuốc lá nhãn nhúm giá hai tệ mà hắn vẫn thường hút, nhìn chỗ thuốc lá còn lại rồi vui vẻ cười ha ha, lấy nốt ra hai điều duy nhất còn lại đưa cho hai tên an ninh đang đứng trước mặt.

- Hai người vất vả rồi, canh cửa là công việc chẳng hề dễ dàng gì, hút thuốc thư giãn chút đi.

Dương Thần cười nói với hai nhân viên bằng tiếng Hàn Quốc.

Hai tên vệ sĩ chưa từng gặp người khách nào đưa thuốc lá cho mình, nhưng vẫn chưa từng thấy ai dùng loại thuốc lá chất lượng kém như thế này, nhưng vì phép lịch sự nên không thể từ chối, cũng đành khổ sở cứng đờ người nhận lấy điều thuốc, còn miễn cưỡng mỉm cười cảm ơn.

Lâm Nhược Khê còn tưởng Dương Thần đứng ngoài cửa làm gì, quay lại nhìn thấy cảnh vừa rồi thì chỉ muốn ngay lập tức nhét “tên mặt dày” kia xuống một cái lỗ nẻ nào đó.

- Anh làm cái gì vậy hả?

Lâm Nhược Khê không nhịn nổi tức giận, khuôn mặt lạnh lùng trừng mắt lên nhìn Dương Thần.

Dương Thần tỏ ra vô tội “à” lên một tiếng rồi giải thích:

- Không phải em nói muốn tạo quan hệ tốt với Yeon Hee Lee hay sao, anh nghĩ chắc phải xây dựng từ cơ sở nên mới tặng thuốc cho hai anh chàng kia, nếu sớm biết trước thì anh đã mua hẳn hai bao thuốc rồi, cho họ hai điều là anh không có thuốc hút đâu đấy.

Nhìn dáng vẻ cũng bức bối của Dương Thần, Lâm Nhược Khê cảm thấy không biết làm thế nào giải thích cho sinh vật lạ ngoài hành tinh kia hiểu được, chỉ biết hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại rồi quay đầu đi tiếp vào phía trong.

Dương Thần bất giác gãi gãi mũi, thầm nghĩ cô ấy sao có thể trách mình nhỉ, ai khiến cho mình trông có vẻ rẻ tiền chứ, mà cũng không thể xem thường việc tiêu dùng toàn dân được. Nhưng thôi, tốt nhất là bước theo cô ấy cho nhanh.

Sau khi đi qua một bức bình phong, cuối cùng hai người đã đến gặp được nghệ sỹ chính của buổi biểu diễn hôm nay: Yeon Hee Lee.

Yeon Hee Lee đang ngồi trước gương để nhà tạo mẫu tóc làm công đoạn cuối cùng, mái tóc dài đen mượt tuy nhìn có vẻ chỉ kẹp lại đơn giản nhưng thực ra đã tốn không ít công sức, còn phải làm sao cho hợp thời trang và không được nhìn quá đơn giản.

Mọi người đều bận rộn làm việc liên lạc với sân khấu bên ngoài nên cũng không quá chú ý đến sự xuất hiện của Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Ngược lại, Yeon Hee Lee khi nhìn thấy bóng dáng của Dương Thần và Lâm Nhược Khê ở trong gương thì đã phẩy tay ra hiệu cho nhà tạo mẫu tóc dừng lại.

Sau khi nhà tạo mẫu tóc lui ra, Yeon Hee Lee đứng dậy, chiếc váy khiêu vũ màu hồng nhạt quyến rũ nhìn sắc sảo đến lóa cả mắt, bờ vai trần trắng nõn, khuôn ngực cao tròn đầy, cặp đùi cong sóng động, đúng là một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Cho dù Dương Thần không hề có chút thiện cảm gì với người phụ nữ này nhưng cũng phải thừa nhận nếu không qua trang điểm chỉnh sửa mà cô ta xinh đẹp mỹ lệ như thế này thì đúng là một điều kì diệu.

Đáng tiếc là khi đứng cùng với Lâm Nhược Khê không hề trang điểm mặc bộ đồ công sở truyền thống thì cũng không ai thấy Lâm Nhược Khê thua kém chút nào, vậy nên lối trang điểm ăn mặc như thế này của Yeon Hee Lee bỗng chốc trở nên nhợt nhạt vô hồn.

Khi nhìn Lâm Nhược Khê, Yeon Hee Lee tự nhiên cảm thấy mình còn thua xa cô gái đang đứng trước mặt, tính nhạy cảm khiến cô ta cảm thấy không được tự nhiên, tuy vậy cô cũng không bộc lộ ra ngoài mà lại tỏ ra thái độ cởi mở, mỉm cười bước đến.

- Người đại diện nói Tổng giám đốc Lâm và Giám đốc Dương sẽ đến cổ vũ tôi, mặc dù giữa chúng ta đã xảy ra những điều không vui nên vẫn cảm ơn hai vị đã đến thăm.

Yeon Hee Lee thản nhiên nói.

- Cô Yeon, hiểu lắm giữa chúng ta không đáng để đánh mất đi hòa khí, sau này còn có nhiều cơ hội hợp tác, chúng tôi với vai trò là nhà tài trợ thì việc có mặt là điều nên làm mà.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng nói, quay đầu ra hiệu cho Dương Thần.

Trong lòng Dương Thần thầm cười khở nhưng vẫn tiến lên phía trước chào hỏi Yeon Hee Lee:

- Chúc cho buổi biểu diễn thành công!

Yeon Hee Lee dương như tìm về với đúng bản chất của mình, mỉm cười nói với Dương Thần:

- Hi vọng lời chúc của Giám đốc Dương là thật lòng.

- Cô Yeon lại nói đùa rồi, tôi có bao giờ giả vờ đâu.

Dương Thần cũng cười đáp.

Nụ cười của Yeon Hee Lee đông cứng, ý nghĩ trong câu nói của Dương

Thần rõ ràng là châm chọc mình, hẳn ta cũng không có ý định thu hồi lại.

Tuy nhiên cũng sắp đến giờ biểu diễn, Yeon Hee Lee biết đây không phải là lúc để nhiều lời nên quay người nói với cô trợ lý đang đứng yên lặng một bên:

- Yin Lee, đưa cho tôi ba ly champagne.

Cô trợ lý tên Yin Lee là người Hàn Quốc, cô mặc bộ đồ công sở màu đen, nhan sắc trung bình, tỏ ra vô cùng tôn kính Yeon Hee Lee, không dám ngắt đầu mà lập tức thi hành mệnh lệnh đi lấy champagne.

- Tuy rằng mọi khi đều là biểu diễn thành công thì tôi mới uống champagne, nhưng tôi đoán là hai người chẳng thể đợi tới lúc đó, nên mời hai người cùng uống với tôi một ly, coi như lời cảm ơn của tôi vì sự có mặt của hai vị đây.

Yeon Hee Lee cười.

Lời nói này vừa nghe thì có vẻ cũng có ý tốt, nhưng cái ý bị che giấu đi thì lại là “uống xong”, biểu thị người sắp chết.

Lâm Nhược Khê không tức giận vì thái độ đó của Yeon Hee Lee mà chỉ lo lắng nhìn Dương Thần đang đứng bên cạnh, cô còn cho rằng Dương Thần sẽ thấy phản cảm mà không nghĩ rằng lúc này Dương Thần đang suy nghĩ chuyện gì.

Dương Thần ý thức được rằng ánh mắt dò hỏi của Lâm Nhược Khê đang nhìn về phía mình, cười lắc đầu:

- Không có gì, anh chỉ đang nghĩ cô Yeon đây đúng là người suy nghĩ chu đáo.

Tuy Lâm Nhược Khê không tin Dương Thần đang nghĩ như thế nhưng cũng không hỏi thêm gì.

Ngay sau đó cô trợ lý Yin Lee đã bung lên một khay ba ly champagne màu vàng nhạt đến, hương thơm tràn ngập khắp phòng.

Yeon Hee Lee chủ động nhắc một ly, không ngờ Dương Thần đã cầm trước ly rượu thủy tinh đó lên ngay trước mặt cô ta.

- Ô, cô Yeon, loại champagne này khá ngon, tôi thử trước nhé.

Dương Thần không khách sáo cầm ly rượu lên, nhắm một chút rượu trong miệng.

Yeon Hee Lee nhú mày:

- Giám đốc Dương thích là tốt rồi.

Dương Thần đặt ly rượu đã hết sạch xuống cười nói:

- Hương vị đúng là rất thơm ngon, để tôi uống nốt cả hai ly này nữa nhé.

Nói xong Dương Thần lại cầm cả hai ly rượu, mỗi tay một ly uống cạn trước mắt hai người phụ nữ.

Cô trợ lý Yin Lee nhìn thấy cảnh đó cuối cùng cũng chịu ngắt đầu lên, khuôn mặt với nhan sắc bình thường của cô lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Lâm Nhược Khê nhìn không hiểu hành động của Dương Thần có phải là

bị điên rồi không, uống hết ba ly champagne, cũng coi như hoàn thành xong lần thăm hỏi này, tên này lẽ nào định làm to chuyện hay sao?

Tuy nhiên không để cho Lâm Nhược Khê kịp suy nghĩ, sắc mặt Dương Thần đột nhiên hiện lên vẻ đau đớn, mặt mũi nhăn nhó, lông mày nhíu chặt lại, sắc mặt trắng bệch.

- Á...

Dương Thần đột nhiên hét lên một tiếng đau đớn lấy tay ôm bụng, mắt trợn ngược rồi người mềm nhũn ngã lăn ra đất.

Sự thay đổi đột ngột đó làm Lâm Nhược Khê và Yeon Hee Lee đều hốt hoảng, Dương Thần vừa mới ban nãy còn bình thường mà lúc này hai tay cào cào mặt đất, toàn thân run lên như bị ma nhập.

- Dương... Dương Thần!

Lâm Nhược Khê tỉnh lại, vội vàng ngồi sụp xuống đất, vì cô đã quá hốt hoảng, vẻ lạnh lùng ban nãy giờ thay thế bằng vẻ vô hồn sợ hãi, sắc mặt trắng bệch không một giọt máu.

Lâm Nhược Khê đỡ Dương Thần bằng hai tay, vội hỏi:

- Anh... Anh đừng làm em sợ, anh sao rồi?

Dương Thần khó khăn ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu, môi trắng bệch run lẩy bẩy, thở nhọc nhằn nói:

- Có... có độc...

- Xoảng.

Những âm thanh khóc vang lên, chiếc khay trên tay trợ lý Yin Lee rơi xuống đất, những chiếc ly thủy tinh vỡ tan.

Sắc mặt Yin Lee lúc này cũng trở nên trắng bệch cứng đờ, cô nuốt nước bọt, không nói nên lời, toàn thân cũng bắt đầu run lên như bị ai đó lấy mất hết linh hồn miệng lắp bắp không nói được điều gì.

Sự việc diễn ra liên tiếp cuối cùng cũng khiến cho toàn thể nhân viên trong tổ hóa trang chú ý, nhìn thấy Dương Thần đang nằm lăn dưới đất và cô nhân viên Yin Lee mặt cắt không còn giọt máu thì mọi người còn đang mù mờ dường như cũng hiểu rõ sự việc.

Yeon Hee Lee này giờ vẫn đứng ngây người cuối cùng cũng đã nhận thức được rằng chuyện gì đang diễn ra, hất đầu quay lại nhìn trợ lý Yin Lee, dung nhan vốn mang vẻ cao sang của cô ta hiện lên một vẻ méo mó xấu xí.

- Bốp!

Một tiếng động vang lên hung hãn, bàn tay của Yeon Hee Lee khiến Yin Lee ngã lăn ra đất.

- Đồ tiện nhân, mày dám hạ độc tao ư?

Yeon Hee Lee đã quên mất dùng tiếng Trung mà dùng ngay tiếng Hàn để lớn tiếng mắng mỏ.

Mọi người có mặt đều vô cùng sửng sốt, không ngờ Yin Lee lại dùng thuốc độc để hại người, nhưng không hiểu sao không hạ độc được Yeon Hee

Lee mà lại làm hại đến vị khách đến thăm viếng.

Yin Lee bị bàn tay của Yeon Hee Lee đánh cho hoa cả mắt, hai má hằn vết đỏ bừng bắt đầu khóc lóc, vừa khóc vừa thanh minh:

- Cô Yeon... Tôi... Tôi xin lỗi... Tôi mà không làm thế, cả bố mẹ tôi và cả em trai tôi mới học tiểu học đều sẽ bị chết... Ôi...

- Bởi vì như thế nên mày dám nghe theo sai khiến của bọn chúng hạ độc giết tao ư, tao chết đi rồi thì nhà mày có yên lành được không?

Yeon Hee Lee giận điên cuồng, đập thốc vào người Yin Lee đang run lẩy bẩy.

Phần gót của đôi giày cao lênh khênh đập mạnh vào ngực Yin Lee, ngay lập tức cô trở lý ho ra máu tươi, đau đớn không nói được một lời.

Lúc này nhân viên an ninh bên ngoài cuối cùng cũng đã tới, nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, họ dùng uy quyền của mình lừa những người không có liên quan ra khỏi phòng hóa trang, nghiêm khắc cảnh cáo bọn họ không được nói lung tung một lời nào.

Thực tế thì đa phần mọi người lúc này đều hoảng sợ đến đờ người, chẳng ai dám vi phạm lời cảnh cáo của nhân viên an ninh, sợ rằng chính mình cũng sẽ trở thành người bị hại, tất yếu rằng bất cứ vụ án mưu sát nào thì đều có những chuyện bí mật gì đó ẩn bên trong.

Yin Lee bị Yeon Hee Lee giẫm đạp một hồi lúc này đã bị đau đến ngất đi, khắp người đầy những vết máu, cô lại bị một nhân viên an ninh to lớn kéo sang một phòng khác để tiến hành thẩm tra.

Khi Yeon Hee Lee lấy lại bình tĩnh, nghĩ đến chuyện còn có tên công tử Dương Thần tiêu tiền như nước đang ở đó thì mới phát hiện ra rằng tên Dương Thần đã uống ba ly rượu vừa nãy không thấy nằm trên mặt đất nữa rồi.

- Cô đang tìm tôi ư?

Yeon Hee Lee nghe tiếng Dương Thần ở phía sau liền quay đầu lại, thấy hắn đang ngồi cười vui vẻ trên một chiếc ghế hóa trang, sắc mặt như bình thường chào hỏi cô ta, hoàn toàn không còn nhìn thấy dấu vết gì của sự trúng độc ban nãy.

Trong khi đó Lâm Nhược Khê ban nãy vừa mới cuống quýt đến suýt khóc thì giờ đang đứng cạnh Dương Thần, vẻ mặt hắn học dường như tức đến mức phải nuốt chữ Dương Thần thì mới hả dạ, có vẻ như giận lắm rồi.

- Anh... Anh sao lại... Anh vừa nãy không phải...

Yeon Hee Lee nói năng lộn xộn, còn tưởng hắn đã chết rồi, dù sao nếu như là thuốc độc để giết người chắc chắn sẽ không thể nào còn kịp thời gian để tiến hành cấp cứu, nhưng cảnh tượng ngay trước mắt lúc này có vẻ như tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là tưởng tượng.

- Vì sao tôi vẫn còn sống, điều này cũng không có gì quan trọng.

Dương Thần vẫy vẫy một ngón tay hỏi:

- Cô Yeon, tôi thấy lúc này điều cô cần nói với tôi là người nào đã hạ độc cô, dù sao... suýt chút nữa thì khiến cả hai chúng tôi cũng bị chết theo cô rồi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 492

Thứ Đồ Thay Thế

Nghe thấy câu nói của Dương Thần, trong nháy mắt sắc mặt của Yeon Hee Lee đã thay đổi, cô ta hừ một tiếng lạnh lùng, quay người nói:

- Tuy không hiểu tại sao anh lại không bị vấn đề gì, nhưng nếu như anh Dương đã không chết thì mời đi ra, nơi này không an toàn.

Dương Thần cũng không ngạc nhiên vì phản ứng của Yeon Hee Lee, nhưng hẳn không hi vọng Yeon Hee Lee có thể dễ dàng mở miệng nói ra chân tướng sự việc, câu hỏi thực chất chỉ là thuận miệng mà thôi.

Dương Thần đứng dậy phui mắt, cười nói:

- Nếu cô Yeon đã lo lắng như thế cho sự an nguy của chúng tôi thì chúng tôi xin đi vậy, cô Yeon nên bảo trọng, đừng để những chuyện nhỏ như thế này ảnh hưởng đến tâm trạng, vẫn còn phải tiếp tục biểu diễn nữa mà, đừng có đến phút cuối làm loạn lên để phải trả vé, phải rồi, đừng quên mang theo đủ vệ sĩ đây.

- Không cần anh nhắc nhở.

Yeon Hee Lee giọng điệu nặng trĩu, vẻ mặt đầy tức giận.

Dương Thần cũng không hỏi thêm gì nữa mà bước ra khỏi phòng hóa trang.

Lâm Nhược Khê vẫn theo thói quen giao tiếp chào từ biệt Yeon Hee Lee rồi mới bước theo hướng Dương Thần vừa đi để ra ngoài.

Hai người đi song song trên đường ra ngoài, sắc mặt Lâm Nhược Khê không thể gọi là tốt, chuyện vừa xảy ra gần như đã được cô tư duy theo lối suy nghĩ của mình.

Ở một mặt suy nghĩ nào đó, cô cho rằng mình và Yeon Hee Lee vừa được Dương Thần cứu mạng, mặc dù Dương Thần diễn kịch cứ như phim truyện ly kỳ, thần thông biết được các ly rượu đều có độc, còn làm bộ như thật cảnh bị trúng độc, nhưng đến cuối cùng không vì bị trúng độc mà xảy ra bất cứ chuyện gì... Biểu hiện của cô trợ lý đã chứng minh những ly champagne ban nãy đều có độc, tất cả những chuyện này từ đầu đến cuối đều do tên này tự biên tự diễn mà ra hết.

Lâm Nhược Khê bất giác nghĩ lại chuyện đêm hôm đó, Dương Thần tay không đỡ chiếc xe tải hung hãn, cảnh tượng chấn động đó là cảnh thực ngay trước mắt, và cả cảnh tượng ngày hôm nay lại bộc lộ một năng lực phi thường khác của Dương Thần.

- Vì sao không nói cho em biết trước?

Lâm Nhược Khê thấp giọng nói.

Dương Thần đang nghĩ đến chuyện vừa nãy lại nghe thấy câu hỏi của Lâm Nhược Khê thì hơi ngạc nhiên nói:

- Không phải là đã không có chuyện gì rồi hay sao?

- Không có chuyện gì? Ngoài chuyện anh biết là anh không sao thì còn ai biết nữa.

Lâm Nhược Khê cười lạnh lùng:

- Dọa em sợ vui lắm sao? Có phải nhìn em khóc vui lắm phải không?

Dương Thần ngạc nhiên nói không nên lời, muốn giải thích mà không biết phải nói như thế nào.

Lâm Nhược Khê lại cho rằng Dương Thần đang ngầm đồng ý, đôi mắt long lanh hiện lên đôi chút xót xa, cô cắn môi nói:

- Em biết anh không phải người thường, em cũng biết anh không nói tất cả chuyện của anh cho em biết, nhưng nếu anh cho rằng chuyện lừa gạt em, khiến em sợ hãi là những chuyện khiến anh vui thì em cũng không biết phải nói gì nữa, dù sao thì trong mắt anh em cũng chỉ là một thứ đồ thay thế mà thôi.

Đồ thay thế?

Trong đầu Dương Thần càng thêm mơ hồ, không hiểu lời nói của Lâm Nhược Khê có ý gì liên vội hỏi:

- Nhược Khê, em sao thế, anh thừa nhận việc ban nãy anh làm có chút không phải với em, nhưng vì gấp quá nên không kịp giải thích cho em hiểu, nhưng sao lại nói anh coi em là vật thay thế? Điều đó có nghĩa là gì?

Lâm Nhược Khê quay đầu đi chỗ khác, có vẻ như không muốn nói thêm điều gì, khuôn mặt lại trở lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng như thường ngày, thậm chí còn lạnh lùng hơn thường ngày đến mấy phần.

Trong lòng Dương Thần kiềm chế lại, hấn nhúu mày, thầm nghĩ chỉ còn cách đợi Lâm Nhược Khê hết giận rồi giải thích rõ ràng với cô ấy mà thôi.

Suốt quãng đường quay lại chỗ để xe và cả trên đường trở về nhà Lâm Nhược Khê coi Dương Thần như không khí, hầu như không nói một lời nào, cũng may Dương Thần đã quen với sự im lặng này, nhưng trong đầu lại không hiểu một loạt những sự việc nên thấy hơi buồn bực.

Tuy rằng thời gian về nhà muộn hơn mọi khi nhưng hai người đã báo cho vú Vương là sẽ kịp về nhà ăn tối rồi.

Có điều cái khiến hai người thấy lạ là trong nhà lại có khách, một chiếc Audi đen và một chiếc Porsche trắng đang đỗ trước cửa nhà.

Dương Thần cảm nhận một chút như theo bản năng, đột nhiên thấy hơi lo lắng, không hiểu tại sao lại có khách quen đến nhà.

Lâm Nhược Khê thì không nghĩ ngợi gì, nhẹ nhàng xuống xe, cửa nhà mở sẵn nên cô bước vào luôn.

Trong phòng khách lúc này đã tỏa ra mùi thơm ngào ngạt của đồ ăn, nhưng người trong nhà lại không ngồi xung quanh bàn ăn mà lại ngồi trên

ghế sofa trong phòng khách nói chuyện gì đó.

Trong số những khuôn mặt quen thuộc, ngoại trừ Quách Tuyết Hoa, vú Vương, Trinh Tú còn có cô Christine tự nhiên lại đến chơi, điều khiến Lâm Nhược Khê vui mừng là Tuệ Lâm vừa mới kết thúc cuộc thi chung kết hôm qua giờ đã trở về nhà.

Vì phải làm thêm giờ và do lịch làm việc nên dù biết hôm qua là cuộc thi chung kết của Tuệ Lâm nhưng Lâm Nhược Khê không thể đến tận nơi để xem mà chỉ xem qua truyền hình trực tiếp, muốn chúc mừng Tuệ Lâm nhưng cô bé chưa thể về nhà ngay trong một tối.

Nhưng người phụ nữ nói năng thận trọng ngồi lặng yên bên cạnh Tuệ Lâm – Vân Miêu sư thái làm Lâm Nhược Khê không muốn tươi cười.

Từ lúc biết Lâm Chí Quốc qua đời, Lâm Nhược Khê nghĩ đến việc không còn gì liên quan đến gia đình này nữa ngoại trừ Tuệ Lâm, thậm chí sau khi nhận tin của Ninh Quang Diệu, ngay cả đến việc liên quan đến thân thể của mình cô cũng không dám nghĩ đến.

Nhưng Vân Miêu sư thái lại một lần nữa xuất hiện lại khiến những nỗi đau trong lòng cô lại thi nhau ủa về, cô cứ đứng ở cửa, có chút thất thần.

Cảm giác được bầu không khí có chút kì lạ, Quách Tuyết Hoa mỉm cười đứng dậy thân mật nói:

- Nhược Khê về nhà rồi à, con xem, có Lâm phu nhân đến thăm Tuệ Lâm này, chắc hẳn mọi người đã từng gặp mặt nhau rồi chứ, có cả cô Christine đưa Tuệ Lâm về nhà nữa, quán quân ngôi sao của Ngọc Lôi Tuệ Lâm còn bị bao nhiêu phóng viên vây quanh nữa chứ.

Christine với phong thái vốn dĩ vẫn thế của mình cười khanh khách nói:

- Cuộc thi chung kết hôm qua cả Dương Thần và cô Lâm đều không tới, thì tôi cũng đành đích thân đưa Tuệ Lâm về thôi, tiện thể đến ăn một bữa cơm tối thì chắc cũng không có gì quá đáng chứ.

Dương Thần lúc này cũng đã đi vào đến cửa, nhìn tất cả những người phụ nữ đang có mặt trong nhà, trước tiên là nhìn Christine rồi mới tươi cười bước đến trước mặt Tuệ Lâm và Vân Miêu sư thái nói:

- Bà nội của Tuệ Lâm cũng đến rồi, đúng là khách quý, phải chăng là thấy Tuệ Lâm đạt giải quán quân nên đến chúc mừng đúng không?

Vì Vân Miêu sư thái đang ở nơi đông người, thân phận là nữ gia chủ của Lâm gia ở Yên Kinh nên không thể tùy tiện xưng hô bằng tên gọi khác.

Vân Miêu sư thái liếc mắt nhìn hai người Dương Thần và Lâm Nhược Khê bằng ánh mắt có phần phức tạp, nói:

- Đợt này tôi phải ra nước ngoài làm một số việc nên tiện đường trước khi đi đến thăm cháu gái duy nhất, tham gia chung kết, tôi cũng không để tâm gì đâu, cậu cũng biết tôi không khuyến khích Tuệ Lâm đi theo con đường này mà.

Tuệ Lâm ngồi nghe hết những lời của Vân Miêu sư thái, cúi đầu ủ rũ

không dám nói gì.

Dương Thần bắt dắc dĩ nhếch môi, bà già đạo sỹ này đúng là không biết cách nói chuyện, lại giờ tay vuốt tóc Tuệ Lâm:

- Sao mà phải cúi đầu, nếu bà nội em không ủng hộ đã có cả gia đình anh ủng hộ cơ mà, bây giờ không phải là em đã có bao nhiêu là fan hâm mộ rồi hay sao?

Tuệ Lâm ngẩng đầu lên, bị Dương Thần vuốt tóc ngay trước mặt mọi người, cô thấy hai má nóng ran nhưng trong mắt lại ánh lên sự cảm kích, trong lòng thấy ấm áp, lại còn thấy tim đập nhanh và gấp hơn nữa.

- Khụ khụ.

Vân Miểu sư thái tức giận trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Sao cậu dám tùy tiện sờ đầu cháu gái tôi như thế hả?

Dương Thần cười ha ha nói:

- Bà đừng có tức giận, trẻ con thì cần phải được động viên khích lệ chứ.

- Tuệ Lâm không phải trẻ con.

Vân Miểu sư thái trịnh trọng nói.

Dương Thần không để ý đến việc bà ta đang ngồi bên cạnh Tuệ Lâm, nói:

- Hôm qua Dương đại ca của em có chút việc nên buổi chiều chỉ đến đài truyền hình kiểm tra tiến trình chuẩn bị buổi chung kết thôi, nhưng em lại đang đi ra ngoài cùng hai thí sinh khác để quảng cáo nên buổi tối không gặp được, anh còn phải đưa bà chị thích làm việc của em đi ăn tối, cũng không kịp theo dõi truyền hình trực tiếp, nên cũng không thể đến đó cổ vũ cho em, nhưng anh thừa biết với khả năng của Tuệ Lâm thì đạt giải nhất là chuyện nhỏ mà thôi.

Tuệ Lâm vội lắc đầu nói nhỏ:

- Không sao đâu, em biết Dương đại ca và chị đều rất bận mà.

Lâm Nhược Khê này giờ vẫn im lặng, lúc này mới đi về phía trước, gạt đầu với Christine theo kiểu xã giao rồi đi đến trước mặt Tuệ Lâm, kéo lấy tay cô bé vỗ nhẹ, mỉm cười nói:

- Chị chúc mừng em, sau này sẽ được nghe Tuệ Lâm của chúng ta phát hành đĩa, tham gia trình diễn rồi.

- Vâng.

Tuệ Lâm cười ngọt ngào, tâm trạng vừa bị Vân Miểu sư thái đả kích giờ đã thoát khỏi trạng thái u ám.

Vân Miểu sư thái ngồi bên cạnh và Lâm Nhược Khê bốn mắt nhìn nhau, dường như bà cảm nhận được tình chị em gần gũi thân thuộc của hai người, ánh mắt càng thêm vài phần phức tạp, lại khẽ thở dài.

- Được rồi được rồi, cứ chúc mừng đi chúc mừng lại như thế này thì thức ăn lại nguội hết mất, thôi thì chúng ta vừa ăn cơm vừa chúc mừng đại minh tinh vậy.

Sắc mặt vú Vương đầy vẻ vui mừng, dù sao thì cũng hiếm khi trong nhà

có dịp đông vui như thế này, lại đúng lúc gia đình đang có chuyện vui.

Christine gật đầu tán thành đầu tiên, không khách sáo gì ngồi ngay vào bàn ăn, Dương Thần ngồi một chỗ nhìn, chỉ mong người phụ nữ này mau mau quay trở về Mỹ.

Nhưng Vân Miêu Sư Thái không có ý định ngồi xuống, lạnh lùng nói:

- Tôi không ăn đâu, tôi đến đây ngoài việc gặp Tuệ Lâm thì còn một vài việc nữa muốn tìm Dương Thần bàn bạc.

Dương Thần đang bước đến chỗ bàn ăn định ngồi xuống nghe thấy thế cười khỏ nói:

- Bà nội của Tuệ Lâm à, chẳng lẽ bà định lấy luôn thời gian ăn cơm để mở cuộc họp hay sao?

Vân Miêu sư thái cũng không đôi co thêm mà bước thẳng ra ngoài cửa nói:

- Tôi ra ngoài săn đợi cậu.

Dương Thần nhe răng, lắc đầu than một tiếng rồi ra hiệu cho mọi người cứ ăn trước, một mình ra ngoài sân nói chuyện với Vân Miêu sư thái.

Lúc này ngoài trời đã tối mịt, bầu trời thành phố đen sẫm khiến người ta không nhìn thấy dù chỉ một ngôi sao, chỉ có ánh sáng của ngọn đèn nhỏ bên ngoài tường chiếu sáng một góc sân nhỏ, ngoài tiếng gió xào xạc luôn qua những bụi cỏ tán lá thì ngay cả tiếng hơi thở cũng nghe rõ mồn một.

Vân Miêu sư thái đợi Dương Thần bước đến ngay sau mình, không để hẵn kịp nói gì đã lên tiếng:

- Cũng chỉ còn mấy ngày nữa là cậu đi Paris rồi.

Dương Thần nhíu mày, hẵn không nghĩ Vân Miêu sư thái lại nói về chuyện này, không ngờ rằng Vân Miêu lại biết được chuyện đó, rốt cuộc mình có ở chỗ nào chắc hẵn đều là việc khiến Viêm Hoàng Thiết Lữ chú ý.

Dương Thần không chút e dè gật đầu nói:

- Phải tham gia tuần lễ thời trang đầu tháng Tư ở Paris, ôi, Nhược Khê bảo tôi đi, nên tôi cũng đành giả vờ hiểu biết cùng họ nói chuyện thời trang thôi.

- Tổ vẻ ngu ngốc ít thôi, tuần lễ thời trang ở Paris ư? Hừ, thứ đó thì có quan hệ gì với cậu cơ chứ? Cậu cũng giống tôi đi tham gia đại hội, lẽ nào cậu cho rằng tôi không biết hay sao?

Vân Miêu sư thái quay đầu, nói với tâm trạng có phần vui vẻ.

- Đại hội?

Dương Thần đột nhiên có chút ngơ ngác:

- Đại hội nào?

Vân Miêu sư thái nhìn Dương Thần giống như có vẻ ngơ ngác, không biết gì thì mới dần dần tỉnh lại, thoáng có vẻ không tin hỏi:

- Cậu thật sự... không phải sẽ tham gia “Đại hội các tổ chức bí mật quốc tế” hay sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 493

Dấu Ấn Bảo Vật Thái Dương

Nghe đến mấy chữ “Đại hội các tổ chức bí mật quốc tế” Dương Thần còn tưởng mình nghe nhầm, cười ha ha nói:

- Đùa kiểu gì thế, thái sư, ngay cả đến nghe tôi còn chưa từng nghe đến tên đại hội gì gì đó thì làm sao có thể tham dự được, lời của bà có phải là nói đến hội nghị các tổ chức thuộc thế giới ngầm trong các quốc gia không, tôi là cái gai trong mắt nhiều tổ chức cấp quốc gia, họ còn dám để tôi đi dự sao?

Lúc này Vân Miểu sư thái mới tin Dương Thần không tham gia hội nghị đó, do dự một lát rồi nói:

- Đại hội bí mật lần này là hội nghị tập trung các gián điệp, bộ đội đặc chủng, các tổ chức có khả năng đặc biệt mà chưa từng có tiền lệ tổ chức trước đây, thực ra hội nghị không phải đều là các tổ chức cấp quốc gia, tôi còn cho rằng với thân phận của cậu thì nhất định người ta sẽ dốc hết tâm sức mời cậu tham gia... Nội dung chính của hội nghị lần này chắc chắn có liên quan mật thiết đến cậu.

Dương Thần nghe đến đó mới thấy có chút hứng thú, hỏi:

- Chuyện gì mà bảo có liên quan mật thiết đến tôi, tôi trở về Hoa Hạ cũng được gần một năm rồi, còn có chuyện gì có thể liên quan đến tôi được chứ?

- Là về chuyện của thần.

Vân Miểu sư thái nói thẳng thừng.

Nụ cười của Dương Thần đông cứng lại một lúc rồi mới hỏi:

- Thần? Thần nào?

Phản ứng đầu tiên trong đầu Dương Thần là nghĩ đến chuyện tên cuồng bạo hiếu chiến Ares, chơi ở Trung Đông chán ngấy rồi lại ra tay ở Châu Âu sao? Khiến cho tất cả các quốc gia đó liên hợp lại chống lại tên đồ tể này hay sao? Không đúng, Ares không bao giờ chơi trò nhặt nhẻo ra tay với dân thường mà hứng thú của gã ta chắc hẳn là ở việc tìm kiếm viên đá thần mà không làm xước nó.

Sắc mặt Vân Miểu sư thái có vài phần nuối tiếc:

- Xem ra cậu thực sự không hề biết chuyện gì cả, lúc đầu tôi còn định thông qua cậu để tìm hiểu rõ ràng hơn một chút để có sự phòng bị.

- Mặc dù tôi không biết gì, nhưng nếu sư thái kể những điều mình biết với tôi thì biết đâu tôi có thể giúp bà phân tích một chút.

Dương Thần cười nói.

Vân Miểu sư thái trầm ngâm một lát rồi nói:

- Kỳ thực hiện nay trong lòng người dân ở Châu Âu và Mỹ đều đang hoảng sợ, mặc dù báo chí không hề đưa tin, nhưng tất cả mọi người đều đang trong tâm trạng chờ đợi chiến tranh, nguyên nhân là có một vị thần tự xưng là thần Apollo...

...
Số 55, phố Aluo, khu phố phía Bắc, đại lộ Elysee, trung tâm thành phố Paris nước Pháp.

Phủ tổng thống, cung điện Elysee.

Ánh sáng ngày mới soi mình lên cây cỏ xanh biếc, bên ngoài cửa sổ rộng nằm sát mặt đất trong phòng làm việc của tổng thống, trên một cây ngô đồng lâu năm xanh tươi, những giọt sương trong suốt ánh sắc lá xanh long lanh.

Một vài anh lính cảnh vệ nghiêm nghị đứng thẳng người, đi vào con đường nhỏ, phong thái uy nghiêm, không có chút cảm xúc nào với cảnh sắc nên thơ của buổi sớm.

Nơi này là trụ sở trung tâm quyền lực của nước Pháp, là một cường quốc giàu mạnh đã thành truyền thống ở Châu Âu, vùng đất nơi đây bình yên tĩnh lặng, nhưng điều đó không có nghĩa là thế giới ngầm ẩn giấu bên trong cũng thực sự yên bình như thế.

- Choang!

Một âm thanh của tiếng đồ sứ vỡ tan vang lên từ trong phòng làm việc của tổng thống phá tan sự yên bình của buổi sớm bình minh.

Những hoa văn tinh xảo tuyệt mỹ in trên nền sứ trắng bị con người hung dữ đập tan trên tấm sàn nhà gỗ sồi dày cộp, tan nát thành những mảnh nhỏ đau thương, còn một vài mảnh sứ vẫn đang kêu than nháy nhót, cố gắng nói lời từ biệt với thế giới này.

Người đàn ông đứng trước bàn làm việc rộng thênh thang bằng gỗ lim, mặc áo sơ mi trắng, chiếc cà-vạt màu đỏ trên ngực hơi lệch nhưng ông ta cũng không tốn sức chỉnh lại, mái tóc xoăn màu đen xám chải gọn ra phía sau đầu, bộ mặt để râu già dặn, thân hình không cao to, vai hơi rộng, chiếc cổ uy nghiêm và toàn thân toát lên một vẻ tàn nhẫn.

Đập vỡ chiếc cốc sứ có giá trị vô song cũng không khiến nổi tức giận của người đàn ông với đi mấy phần, có vẻ như ông ta đã có một đêm không ngủ, đôi mắt vằn đỏ và ánh mắt sắc lạnh.

- Tướng quân Daipuni, tôi cần một lời giải thích chính đáng, tất cả những chuyện này là sao đây?

Người đàn ông cầm lên từ trên bàn làm việc một phong thư màu đen, trên lá thư có in một con dấu ấn bảo vật thái dương mạ vàng.

Người vừa được gọi tên là Daipuni lúc này đang đứng nơm nớp lo sợ đứng bên ngoài cửa, ông ta có dáng người thấp, mặc bộ quân phục màu xanh lục gọn gàng, những ngôi sao trên vai thể hiện rõ ràng chức danh Thượng tướng của ông.

Người đàn ông trung niên có mái tóc xoăn màu nâu, nước da trắng bệch, xương gò má nhô cao, toàn bộ các giác quan như đang trũng sâu xuống, ông ta khi bị chất vấn trông đáng thương như một con chó Nhật tội nghiệp.

- Thưa... thưa ngài tổng thống, chúng tôi đang ráo riết truy lùng, chắc chắn rằng nguồn gốc tin tức dọa nạt của Apollo nhất định sẽ nhanh chóng có kết quả.

Daipuni đáp bằng thứ tiếng Pháp lắp bắp.

- Kết quả?

Tổng thống giận dữ xé tan bức thư màu đen trên tay hét lớn:

- Bắt đầu từ tuần trước, đã là ngày thứ 9 liên tiếp nhận được thư đe dọa màu đen có dấu ấn bảo vật thái dương rồi, theo như thời gian được viết trên thư, nhiều nhất là chỉ còn ba tuần nữa Apollo sẽ giết ta, vậy mà ông, mang quân hàm tướng quân, giữ chức tổng cục an ninh số 7, tổng cục an ninh đối ngoại Pháp... ông đã nói với tôi, đã hơn một tuần trôi qua rồi, như thế này mà gọi là nhanh chóng có kết quả ư?

Daipuni bị mắng tới tấp, sợ hãi tới mức lùi lại hai bước, sắp bước đến tận cửa ra vào phòng làm việc, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, chân khuyu xuống run rẩy.

- Thưa ngài tổng thống... Tên... tên Apollo này vô cùng xảo hoạt, hơn nữa... hơn nữa lại vô cùng nguy hiểm, chúng tôi gặp nhiều khó khăn để tìm ra sơ hở của gã...

Daipuni khó khăn lên tiếng.

Khóe miệng tổng thống hơi co giật, ông hạ giọng nói:

- Daipuni, tôi nói cho ông biết, nếu như tôi đã có thể đặt ông vào vị trí cục trưởng cục số 7, trở thành đầu tàu của tổ chức vương quyền nước Pháp thì đương nhiên tôi cũng có thể để người khác thay chân ông... Biểu hiện của ông làm tôi vô cùng thất vọng.

Sắc mặt Daipuni vốn sợ hãi cắt không còn giọt máu, ông ta quỳ rạp xuống đất, gần như khóc hu hu lên mà rằng:

- Kính thưa ngài tổng thống, tôi... tôi nhất định sẽ không phụ sự hi vọng của ngài, “Lãnh địa của thần” do Apollo lãnh đạo liên tục công kích vùng tập kích quân sự của NATO, Liên minh Châu Âu và nước Nga, xem như gã đã khiêu chiến với toàn thế giới rồi, những hành động điên cuồng của gã nhất định sẽ phải trả giá, đợi sau khi chúng ta triệu tập đại hội quốc tế bí mật các tổ chức đặc biệt thì nhất định có thể liên hiệp sức mạnh các nước, tìm ra sào huyệt của hội “Lãnh địa của thần”, tiêu diệt bọn chúng, nhất định sẽ không để cho ngài tổng thống chịu bất kỳ tổn hại nào.

- Ngu ngốc, Apollo dám công kích căn cứ quân sự bí mật của ba tổ chức kia lẽ nào gã còn không biết các người bí mật triệu tập đại hội? Có thể dễ dàng công kích ba tổ chức quân sự kia, san bằng cung điện Elysee dễ dàng như giẫm chết một con kiến? Ông trả lời như thế có khác nào bịp một đứa trẻ

con lên ba không hả?

Tổng thống bất mãn nói.

Daipuni vội vàng giải thích:

- Xin ngài tổng thống yên tâm, “Lãnh địa của thần” của Apollon tuy rằng lợi hại, nhưng nếu như gã đã không dám xuất đầu lộ diện mà chỉ dám âm thầm gửi đe dọa đến các quốc gia Châu Âu thì nhất định là vẫn còn e dè điều gì, gã ta có thể công kích ba khu vực quân sự kia cũng là do căn cứ quân sự của họ không có sự phòng bị, gã ta vận dụng những biện pháp đặc biệt phi quân sự, nếu không thì không thể nào đánh phá được, ba tổ chức đó đang dùng mọi hoạt động để chúng ta tự hội được các tổ chức tình nhuệ phi chính phủ khắp các quốc gia trên thế giới, tìm ra cơ sở của gã thì nhất định có thể tấn công.

- Hừ.

Tổng thống coi như miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích:

- Hi vọng là ông làm được những điều tốt đẹp như những gì ông nói.

- Xin ngài tổng thống yên tâm, tôi nhất định sẽ không để ngài phải thất vọng.

Cuối cùng Daipuni cũng thở phào, đứng lên khỏi mặt đất.

Tổng thống khép mi nói:

- Thời gian này lại đúng lúc các khách quý và khách du lịch hội tụ tại Paris, tốt nhất ông không được làm loạn lên, nếu không thì... ông tự chuẩn bị tâm lý cho mình đi.

Daipuni vội vàng nhận lời, cúi đầu khom người rút lui khỏi cái phòng làm việc như địa ngục ấy...

...

Trong sân, Vân Miểu sư thái chốt lại câu cuối cùng:

-... Cái tên tự xưng là Thần Mặt Trời Apollo kia khi vừa mới xuất đầu lộ diện không hề thu hút sự chú ý của các tổ chức an ninh Châu Âu, dù sao trước đây cũng có nhiều tổ chức ma-phi-a và tổ chức lính đánh thuê mượn danh nghĩa thần để kêu gọi nhập ngũ, họ tưởng rằng Apollo cũng là một kẻ trong đám đó mà thôi, hơn nữa “Lãnh địa của thần” mà Apollo sáng lập ra cũng chỉ được xếp vào danh sách các tổ chức khủng bố cấp thấp nên cũng không dồn lực để đối phó.

Nhưng vào tháng trước, cái tên Apollo đó đột nhiên tìm ra khu vực căn cứ của NATO, Liên minh Châu Âu và Nga, hơn nữa chỉ trong vòng ba ngày đã tập kích toàn bộ, giết hết toàn bộ thủ lĩnh của các tổ chức này, đập tan sức mạnh và khả năng trinh sát nên đã lập tức được xếp vào hàng tổ chức khủng bố quốc tế đặc biệt nguy hiểm.

Cái khiến người ta càng thêm đau đầu nữa là theo một số binh lính may mắn không ở trong doanh trại khi đó, lúc đầu họ còn nhìn thấy những ngọn lửa giống như mưa sao băng từ trên trời rơi xuống, rơi vào trong khu vực căn

cứ quân sự, sau đó trong căn cứ bắt đầu phát nổ, chỉ một lát sau toàn bộ căn cứ bị phá hủy hoàn toàn, về cơ bản đây không phải là loại vũ khí quân sự thông thường.

Cũng chính vì hiện tượng ly kỳ này mà bắt đầu xuất hiện rất nhiều người tin rằng Apollo đích thực là thần Mặt Trời, hơn nữa “Lãnh địa của thần” cũng làm xuất hiện nhiều tin đồn, nhiều tổ chức ngầm và tà giáo được phục hồi và dựa dẫm vào bọn chúng.

Dương Thần nghe đến đây trong mắt ánh lên một vài những nghi ngờ, hỏi:

- Bọn chúng làm như thế chắc chắn không đơn thuần là sự phá hủy thông thường?

- Đương nhiên không phải.

Sắc mặt Vân Miêu sư thái trở nên nghiêm trọng:

- Trong tuần này Apollo bắt đầu chính thức yêu cầu tổ chức Liên minh Châu Âu thừa nhận tính hợp pháp của tổ chức “Lãnh địa của thần”, yêu cầu các nước trong Liên minh thu nạp tư tưởng giáo điều của tổ chức này, hơn nữa Apollo còn yêu cầu đặc quyền ra quyết sách của ban trị sự Liên minh Châu Âu...

- Sao cơ?

Đến đây Dương Thần cảm thấy không thể tin nổi, cười ha ha nói:

- Điều đó chẳng phải là thể hiện Apollo không chỉ muốn làm thần mà còn muốn làm chúa tể Châu Âu hay sao? Không biết chừng về sau còn muốn bàn đến chuyện đó với Mỹ và cả Hoa Hạ nữa.

- Đúng vậy, cho dù dã tâm này nghe có vẻ buồn cười, nhưng thực tế thì gã đã bắt tay vào thực hiện rồi.

Vân Miêu sư thái lại thở dài:

- Apollo đã bí mật gửi thư đe dọa cho tổng thống Pháp nói rằng nếu như trong tháng này Liên minh Châu Âu không trả lời thỏa đáng thì gã sẽ tiến hành “Thần phạt” với người sắp sửa giữ chức Chủ tịch luân phiên Ban trị sự Châu Âu là Tổng thống Pháp.

- Còn tiến hành “Thần phạt”?

Cuối cùng Dương Thần không thể nhịn được ôm bụng cười ha ha, một lúc sau mới lau nước mắt nói:

- Mặc dù tôi chưa từng gặp tên Apollo nhưng tôi nghĩ tên này hơn phân nửa không thể là thật, chỉ có điều... gã đã dùng thủ đoạn nào đó tiêu diệt được ba căn cứ quân sự kia, tôi cũng không rõ, tôi nghĩ nếu như được tận mắt chứng kiến một lần sẽ là một việc không tồi, tôi thấy tên Apollo có lý tưởng kia rất thú vị.

Vân Miêu sư thái không hài lòng nói:

- Không ngờ cậu vẫn còn cười được, nếu thực sự gã ta là Thần Mặt Trời... thì...

Vân Miêu sư thái cau có mặt mày, dù sao bà cũng đã từng chứng kiến Dương Thần và thần Ares chiến đấu, sức mạnh dồi dào non lấp biển đó khiến mỗi lần nghĩ lại bà đều thấy rung mình.

Tuy rằng bề ngoài của Dương Thần khiến Vân Miêu sư thái không quá sợ hãi nhưng thực ra trong thâm tâm bà không dám thẳng thừng đối mặt với Dương Thần.

Dương Thần có lẽ cũng biết nguyên nhân sự lo lắng của Vân Miêu sư thái, nếu quả thật có một vị thần Mặt Trời thật trong số mười hai chủ thần muốn làm việc thống nhất thế giới thì trừ phi người của Hồng Mông ra tay một lần nữa hoặc có chủ thần tự nguyện gỡ bỏ phong ấn vì Hoa Hạ mà chiến đấu với Apollo, nếu không thì Viêm Hoàng Thiết Lữ chỉ có cách giương mắt nhìn mà thôi.

- Tuy không lo lắng đến mức quốc gia biến mất nhưng hiện giờ Viêm Hoàng Thiết Lữ đang không ổn định, không thể chịu nổi thêm bất kỳ sự tiêu hao nào nữa.

Vân Miêu nói như thở dài.

Dương Thần an ủi:

- Nghĩ nhiều như thế để làm gì, cùng lắm thì đừng có tham gia nữa, khó thực hiện thì mới bắt các người tham gia cái đại hội đó bỏ gì đó thôi.

Vân Miêu nhíu mày nói:

- Đây là đại hội do chính phủ phát động, Thái tướng quân vừa mới nhậm chức, phải nhận nhiệm vụ, không dễ từ chối, là tôi đã dẫn theo một vài người ưu tú đi tham gia, như vậy đã là quá đáng lắm rồi, nếu không có ai đi thì khác nào lật mặt với các tổ chức khác trên thế giới chứ.

Dương Thần nhún vai, hẳn vốn không có hứng thú với những thứ thuộc chính phủ, nếu Vân Miêu sư thái đã lo lắng như thế thì hẳn cũng không biết phải khuyên như thế nào nữa.

Vân Miêu sư thái thấy không còn gì để nói nữa nên cũng không định ở lại thêm, chỉ nói đúng một câu:

- Chăm sóc tốt cho Tuệ Lâm đây.

Rồi quay người biến mất.

Dương Thần đang định quay trở vào phòng thì nhìn thấy Christine đang đi ra, hơn nữa còn với dáng vẻ rất hớn hờ, chắc chắn là đã nghe lỏm được câu chuyện của hai người ở bên ngoài.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 494

Tuổi Trẻ Thật Là Vui

- Anh chắc sẽ không muốn nói với tôi đâu, anh đang nghĩ rằng tên Apollo đó là thật.

Dương Thần bước về phía trước nói:

- Mặc dù tôi chưa từng gặp Apollo nhưng tôi nghĩ trong số chủ thần không có ai nhạt nhẽo như tên đó, dù sao thì làm thế cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Christine cười khanh khách nói:

- Nói về mặt lý thuyết tôi thấy tên Apollo không thể làm những chuyện như thế, nhưng vừa nghe bà già kia thuật lại thì cảnh những đóm lửa giống sao băng từ trên trời rơi xuống làm bùng cháy cả căn cứ kia thì có vẻ giống cách của hắn ta đấy.

Dương Thần nhú mày:

- Nghĩa là sao?

Christine khẽ nháy mắt với Dương Thần:

- Vũ khí của tên Apollo kia có thể gây ra những hiệu ứng tương tự là đương nhiên rồi, lực công kích trực tiếp sẽ không đơn giản như vậy.

Dương Thần sững sốt, hắn không nghĩ ra chuyện tương tự như thế.

- Nhưng mà... Cụ thể mọi chuyện diễn ra như thế nào nếu không được chứng kiến tận mắt thì không nói chính xác được, nhưng tôi cũng không có hứng thú chạy sang tận Châu Âu, có là Apollo thật hay không sớm muộn cũng sẽ biết, đến lúc đó là có thể nhìn tận mắt rồi, nếu như tôi nhớ không nhầm thì thời khắc mà tên Apollo thức tỉnh cũng đã đến rồi, có khi vì trong đầu của tên Apollo kia nóng quá nên làm những chuyện khác người, điều đó là sự thật.

Christine nói xong thì cười duyên quay lại trong nhà.

Dương Thần thở dài, đối với loại phụ nữ cả ngày không làm được chuyện gì đứng đắn này thì không còn lời nào để nói nữa, về chuyện tình hình ở Châu Âu thực sự đang xảy ra chuyện gì hắn không quá để tâm, chỉ cần không ảnh hưởng đến hành trình của hắn và Lâm Nhược Khê thì dù sao khi sau khi hai người rời khỏi đó, Paris có bị san bằng cũng không có vấn đề gì.

Thời gian sắp đi ra nước ngoài trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã sang tháng Tư rồi.

Sau bữa tối hôm đó, Tuệ Lâm lập tức phải quay trở lại công ty tham gia biên tập sáng tác và còn phải đi đến khắp nơi để dự họp báo, nhạc hội hữu nghị, đương nhiên còn phải cố gắng không ngừng để học hát và kỹ năng

trình diễn nữa.

Christine thật ra vốn là một người thích đi mây về gió, cũng vì việc lần này Dương Thần nhờ nên mới ở Hoa Hạ lâu như thế, sau buổi hôm đó, sáng sớm hôm sau cô ta lập tức quay trở lại Mỹ khiến Dương Thần sớm bớt đi được một mối lo.

Sau khi Lâm Nhược Khê tính toán mọi giây phút để sắp xếp công việc, đôi vợ chồng trẻ và người nhà từ biệt đơn giản, cảnh tượng lần đầu tiên được ngồi trên máy bay đi Paris Pháp đối với Dương Thần mà nói có một cảm giác rất đặc biệt, dù sao hai người kết hôn thì cũng phải có giấy đăng ký kết hôn, dù có ở hình thức nào thì lần đi “tuần trăng mật” lần này đi Paris cũng rất lãng mạn, dù sao cũng khiến người ta cảm thấy lâng lâng.

Vì bản thân Lâm Nhược Khê đang ở trong hoàn cảnh có tiền mà không biết tiêu vào đâu, lại thêm tính cách và ngoại hình hai người không thích hợp với đa phần mọi người nên hai người vẫn đặt vé ở khoang hạng nhất.

Khoang hạng nhất của hãng hàng không quốc tế đắt gấp mấy lần so với giá của hàng không trong nước, đặc biệt là vào thời gian đông khách nên những người được ngồi ở khoang này đều là những người có tiền mà không biết tiêu vào đâu hoặc là những người già có sức khỏe rất tồi.

Toàn bộ mười mấy chỗ ngồi của khoang hạng nhất chỉ có hai người là Dương Thần và Lâm Nhược Khê là người trẻ nhất, còn lại đều là những người già đầu tóc bạc phơ.

Lâm Nhược Khê khi không làm việc, cô mặc một chiếc váy liền tơ tằm màu đen hở vai được cắt giản dị, cách phối hợp đơn giản bộc lộ được tính cách lạnh lùng cao ngạo vốn có của Lâm Nhược Khê, bờ vai trần trắng bóc lộ ra giống như tuyết trắng tinh trên đỉnh núi cao tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Mái tóc buông dài xõa xuống giống như một dòng suối tơ tằm đen bóng, còn cách một khoảng đã có thể cảm nhận được mùi hương thoang thoảng từ mái tóc của cô khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Dương Thần ngồi cạnh Lâm Nhược Khê bất giác nuốt nước miếng, thật sự vợ mình rất thu hút, cứ quan sát ở khoảng cách gần như thế này thì chẳng khác nào phát ra chất kích thích khiến người ta khó có thể kiềm chế như bị rơi vào trong vòng lốc xoáy.

Nếu không phải vì khuôn mặt xinh đẹp sắc nét luôn luôn lạnh lùng của Lâm Nhược Khê bất giác quay ra trừng mắt nhìn mình thì Dương Thần đã sớm bất chấp mấy bà già đang ngồi xung quanh mà vuốt mái tóc ấy mấy cái rồi.

Vốn tưởng rằng ngồi trên máy bay đường dài sẽ rất nhàm chán, dù sao cũng đã kết hôn rồi, có vợ bên cạnh nên không thể đùa giỡn mấy cô tiếp viên hàng không như trước kia, cũng không muốn làm mây trò của người lớn trong nhà vệ sinh nữa, sáng hôm sau vừa mới ra khỏi cửa, Lâm Nhược Khê

thay đổi lối ăn mặc công sở sang kiểu ăn mặc của một thiên kim cũng khiến hần mẫn nhần.

- Anh có biết là biểu hiện của anh lúc này khiến em muốn cho anh ăn tát không hả, anh không thấy mặt mặt sao?

Lâm Nhược Khê run run môi, thực sự cô không chịu nổi ánh mắt rực lửa của Dương Thần, đây rõ ràng là ánh mắt thèm muốn của Trư Bát Giới.

Điều hòa trên máy bay luôn bật nên không khí hơi bị khô, Dương Thần liếm đôi môi khô của mình nghiêm mặt cười nói:

- Đó là vì bảo bối Nhược Khê của anh xinh đẹp đấy chứ, thường ngày không được nhìn Nhược Khê của anh gần như thế này, vẫn còn nửa ngày nữa máy bay mới đến được nước Pháp, anh có thể ngắm em thỏa thích rồi.

- Anh... Anh là đồ xấu xa.

Lâm Nhược Khê không biết nói gì nữa, người không biết xấu hổ quả thật không biết phải nói thế nào, khuôn mặt xinh đẹp của cô lại đỏ bừng, tên này da mặt dày thật, nhưng không hiểu sao tim cô lại nhảy loạn lên và còn cảm thấy một chút vui thích... Thật đáng giận.

Lúc này, trong khoang hạng nhất một cặp vợ chồng già người da trắng tùm tùm nhìn Dương Thần và Lâm Nhược Khê cười, nói mấy câu bằng tiếng Pháp.

Tuy Lâm Nhược Khê có thể nói tiếng Anh và một chút ít tiếng Nhật và Tây Ban Nha nhưng lại hoàn toàn mù tịt tiếng Pháp, nhìn cặp vợ chồng kia có vẻ như đang nói về mình nhưng không có vẻ gì là ý xấu, tuy vậy vẫn thấy hiếu kỳ, nhớ ra rằng tên bên cạnh mình tiếng gì cũng hiểu bèn không kìm nổi khẽ nói:

- Hai người họ đang nói về gì thế?

Ánh mắt Dương Thần đang chăm chăm nhìn vào khuôn ngực căng tròn bị che kín của Lâm Nhược Khê, nghe thấy câu hỏi liền đáp trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê:

- Bà ấy nói đúng là một cặp vợ chồng trẻ hạnh phúc... Ông ấy nói tôi tưởng người Hoa Hạ khá phong kiến, nhưng nhìn hai người trẻ này cũng lãng mạn như người Pháp ý chứ, tuổi trẻ thật là vui...

Lãng mạn?

Lâm Nhược Khê suyết chút nữa bỏ qua phong thái yếu điệu thực nữ mà trợn tròn mắt lên, tên xấu xa này cứ nhìn chăm chăm vào ngực mình, nếu mình không kìm nổi tát hần mấy cái thì cũng đáng, như thế mà gọi là lãng mạn ư?

- Có phải là anh phiên dịch lung tung không hả, bắt nạt em không hiểu gì về tiếng Pháp phải không?

Lâm Nhược Khê giận dữ gằn giọng nói.

Dương Thần cười ha ha nói:

- Anh mà vô vị đến mức đấy sao, nếu như anh phiên dịch linh tinh thì anh

nhất định sẽ nói,... ôi, cô gái ấy xinh đẹp thế kia thật xứng đôi với chàng trai đó, họ quả là một cặp trời sinh, đúng rồi, chắc hẳn là cô gái kia đang tán tỉnh chàng trai đó, nhìn chàng trai đó nam tính thế kia vừa mới nhìn đã biết là một chàng trai tốt nhất thế giới rồi...

- Đủ rồi...

Lâm Nhược Khê suýt nữa đã không nhìn nổi quát lên.

Dương Thần ngay lập tức im lặng, nhíu mày, tiếp tục say sưa nhìn ngực của Lâm Nhược Khê...

Lâm Nhược Khê khô sở giờ tay trái lên, cổ tay cô đeo chiếc đồng hồ nữ Patek Philippe được thiết kế độc nhất mà cô vẫn thường đeo mỗi khi ra ngoài, nhìn thiết kế tinh xảo đơn giản ấy nhưng lại có giá tương đương với một chiếc xe thể thao tuyệt đẹp.

- Không ngờ mới xuất phát chưa được một tiếng...

Lâm Nhược Khê nhìn đồng hồ xong trong lòng ngán ngẩm, nghĩ đến việc mình còn phải ngồi cùng tên này mười mấy tiếng đồng hồ nữa, chỉ giận là không thể chết ngất đi...

...

Paris Pháp, cục an ninh số 7, căn cứ bí mật dưới lòng đất.

Cánh cửa bằng thép tổng giám sát điều khiển từ từ bật mở, tiếng kim loại va vào nhau nặng trĩu.

Daipuni mặc bộ quân phục, thân hình ngắn ngủn, sắc mặt tái mét bước tới đài chỉ huy quân sự, phía dưới là màn hình huỳnh quang khổ lớn và nhân viên bộ phận kỹ thuật đang nhanh tay đánh bàn phím.

Daipuni chậm rãi đưa mắt nhìn, sau khi quét một vòng trong khoang điều khiển rộng lớn thì tay phải đánh một tiếng vang lớn.

Một gã lính hầu từ phía dưới bước lên đài chỉ huy, cung kính cúi đầu:

- Cục trưởng có gì chỉ bảo ạ?

- Verdessa đâu?

Sắc mặt Daipuni trầm xuống, hần hỏi luôn.

- Một tiếng trước Phó cục trưởng đã tiếp kiến mấy vị thuộc tổ chức năng lực siêu nhiên của Nam Mỹ và Tây Á, thủ lĩnh lính đánh thuê, chắc hẳn một lát nữa sẽ ra ngay ạ.

Tên lính hầu đáp trịnh trọng.

Sắc mặt Daipuni càng thêm khó coi:

- Hừ, cậu ta cũng nhàn nhã thật đấy, tiếp đón thủ lĩnh tổ chức ngầm nước ngoài có phải việc của cậu ta không...

Lúc này cánh cửa thép lại một lần nữa bật mở, một người mặc bộ quân phục mà lam đậm, dáng người khôi ngô tuấn tú, nét mặt cương trực, bộ râu màu vàng nhạt, một tay cầm mũ quân đội tiến về phía đài chỉ huy.

Nhìn thấy Daipuni, người đàn ông hơi chững lại rồi ngay sau đó chào theo đúng phong cách nhà binh, đôi mắt xám nhạt hiện lên vẻ rần rở:

- Cục trưởng, Verdesa báo cáo.

- Cậu đi đâu?

Daipuni kéo dài giọng quát.

Verdesa trình trọng đáp:

- Những khách quý tham dự hội nghị bí mật lần này đều đang tập trung ở quán rượu, bí mật đón tiếp thủ lĩnh đội lính đánh thuê và đại diện tổ chức năng lực siêu nhiên ở biển Chết.

Không đợi Verdesa báo cáo xong, Daipuni đột ngột quay người phi xuống.

- Bịch.

Một Daipuni nhìn rất bình thường trong nháy mắt phát ra một sức mạnh vô song, tạo ra một luồng gió lớn hất Verdesa ngã nhào xuống đất.

Verdesa trúng một đòn vào ngực ngã ra đất nhưng cũng không dám ngồi dậy hay phản kháng vội vàng quỳ rạp xuống cúi đầu không dám lên tiếng.

- Tiếp đón đại diện... Verdesa... Cậu giỏi chịu đựng thật đấy...

Daipuni trừng mắt, khuôn mặt méo mó nói:

- Cậu có biết không... Lúc cậu đang tiếp đón đại diện thì tôi đang trong phòng làm việc của tổng thống... bị tổng thống mắng cho một trận tới mức máu dồn lên não.

Đối mặt với âm thanh gào rít của Daipuni, Verdesa cứng đờ người không dám nhúc nhích, trong lúc đó thì các lính hầu đều đã rút lui ra ngoài, nhân viên ở đài chỉ huy cũng không một ai dám lên tiếng, vùi đầu làm việc vờ như không nhìn thấy gì.

- Đồ khốn kiếp, mày tưởng mày thực sự là nhân vật tai to mặt lớn của cục an ninh số 7 hay sao? Nói cho mày biết tướng quân Charles de Gaulle của chúng mày là người đã thành lập cục tình báo trung ương, và cả cục an ninh đối ngoại, cục số 7, từ ngày đó đã xuất hiện thêm vô số anh hùng, đạt được vô số vinh quang, nhưng Verdesa, mày vĩnh viễn không nằm trong số đó đâu.

Một lần nữa Daipuni lại xông lên dùng chân đá vào mặt Verdesa.

Verdesa kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng rớm máu nhưng không dám đứng dậy tiếp tục quỳ gối cúi đầu.

- Verdesa, mà nhớ cho kỹ, tổ tông nhà mày đã phản bội lại nước Pháp, quy thuận Nazi nước Đức, mày mang dòng máu Đức dơ bẩn trong người, nếu không phải ban đầu do ta cất nhắc thì lúc này mày chẳng qua cũng chỉ là một thằng bộ đội đặc chủng bình thường mà thôi, đến mặt cấp trên cả đời cũng không có cơ hội nhìn chứ đừng nói đến việc đang được ngồi vào chức Phó cục trưởng như bây giờ.

Toàn thân Verdesa run lên, máu từ bên má trái nhỏ xuống nền đất rần lạnh, run run nói:

- Verdesa suốt đời không dám quên ân tình của ngài Cục trưởng.

- Hừ.

Daipuni nheo mắt, ánh mắt như dao găm đâm vào toàn bộ thân thể Verdesssa:

- Biết thế là tốt, điều tra nguồn gốc của tem bảo vật thái dương, thân phận thật của Apollo, và đại hội bí mật lần này không được xảy ra vấn đề gì... Nếu không, ta mà mất bát cơm, thì cậu cũng sống không dễ dàng đâu...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 495

Chào Mừng Đến Paris

Sân bay Charles de Gaulle, Paris.

Suốt mười mấy tiếng trên không trung, cuối cùng chiếc phi cơ đã hạ cánh an toàn.

Mặc dù lúc này ở Hoa Hạ đang là ban đêm nhưng do sự chênh lệch múi giờ nên lúc này Paris mới đang là buổi trưa.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu những tia sáng rực rỡ lên mặt đất, gió khẽ thổi nhẹ nhẹ.

Lâm Nhược Khê ngồi trên máy bay đã ngủ một lúc, không quá mệt mỏi, so với mọi ngày làm việc triệu tập cuộc họp thì thật ra ngồi máy bay cũng chẳng phải là chuyện gì to tát.

Đương nhiên Dương Thần không chút mệt mỏi, đặt chân lên đất Châu Âu, thái độ vui vẻ tươi cười không hề còn nữa, không thể kiềm chế, trong đầu lại hiện lên bao nhiêu chuyện của quá khứ khiến hấn không khỏi cảm thấy bùi ngùi.

Hai người cùng nhau bước ra lối cửa ra quốc tế, Lâm Nhược Khê chỉ xách duy nhất một chiếc túi nhỏ hiệu Pula, dù sao ở Paris cũng có chi nhánh công ty, đa số mọi đồ đạc đều có thể chuẩn bị tại đây nên không cần phải xách theo hành lý, hơn nữa Dương Thần cũng không chú trọng, hai tay trống không, đúng là hai con người ung dung tự tại.

Trên đường đi còn nói những chuyện người lớn khó nghe với mình, vậy là bây giờ vừa xuống máy bay lại không nói gì, im lặng bước đi, sự thay đổi của Dương Thần bị Lâm Nhược Khê dễ dàng nhận ra.

Lâm Nhược Khê ngược đầu đưa mắt nhìn người đàn ông đang đi cạnh mình đột nhiên có những diễn biến tâm lý phức tạp, biểu hiện này của hấn mới thấy thật sự chân thật.

Lâm Nhược Khê không kìm nổi liền hỏi:

- Anh đang nghĩ gì thế?

Dương Thần theo bản năng lấy từ trong túi áo ra một bao thuốc lá, nhưng ngay lập tức ý thức được rằng không được hút thuốc ở sân bay liền cười nói:

- Không có gì, chỉ là một chút chuyện linh tinh thôi, nhưng tất cả đều đã qua hết rồi.

Lâm Nhược Khê không hỏi thêm, cô hiểu hai từ “linh tinh” trong lời nói của Dương Thần là quá khứ mà hấn không muốn nhắc lại.

- Đúng rồi, người ra đón là ai?

Dương Thần thuận miệng hỏi.

Lâm Nhược Khê vừa đi trước dẫn đường vừa nói:

- Là giám đốc điều hành chi nhánh ở Châu Âu, anh ta tên là Cố Đức Mạn.

- Cố Đức Mạn? Good man? Cái tên này hay đấy, là đàn ông ư?

Dương Thần hỏi.

- Tất nhiên rồi, nữ thì sẽ không bao giờ đặt tên như thế.

Lâm Nhược Khê nói:

- Mẹ của anh ta là người Hoa Hạ, bố là người Pháp, anh ta được sinh ra ở Anh, đã từng sống ở Hoa Hạ nhiều năm, đã từng là học trưởng trường của em, vì tổ tiên có một vị là công chúa trong hoàng thất, tuy rằng không có tước vị gì nhưng vẫn được coi là xuất thân từ tầng lớp quý tộc, trước đây khi bà nội em còn sống đã đích thân đề bạt anh ta, anh ta làm việc ở Trung Hải một năm thì bị điều tới Châu Âu làm giám đốc điều hành, sau khi em nhậm chức thì chỉ mới gặp anh ta có hai lần, vì chi nhánh của chúng ta cũng ở Paris nên anh ta đã nói ngay từ đầu là sẽ ra đón chúng ta.

Dương Thần gãi mũi nói thầm:

- Lại là học trưởng... Lại còn là người lai, chắc là đẹp trai lắm... Em yêu à, sẽ không phải lại là một tên Tăng Lâm Lâm chứ?

Lâm Nhược Khê chớp mi, vừa nói đến chuyện Tăng Lâm Lâm trong lòng cô lại thấy khó chịu, có thể nói đó là kẻ mà cô đã tàn nhẫn giết chết.

- Cố Đức Mạn không giống với Tăng Lâm Lâm, anh ta không có dã tâm quá lớn đối với sự nghiệp, anh ta giống một người Pháp yêu lãng mạn, thích tận hưởng cuộc sống, hơn nữa anh ta lại mang dòng máu quý tộc, thế nên anh ta không quá so đo tính toán về lợi ích tiền bạc.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần cười nói:

- Mới có hai lần sao em biết được anh ta là người như thế nào?

- Em nhìn người rất chuẩn.

Lâm Nhược Khê khẳng định, trong lòng bổ sung thêm một câu: không thể nhìn ra người có da mặt dày như anh.

Dương Thần cười hi hi, cũng không phản bác gì nữa.

Đi tầm 15 phút cuối cùng hai người đã ra được cửa, nhìn chỗ nào cũng là người ra đón, nhưng hai người nhanh chóng nhìn thấy tấm biển cao in dòng chữ bằng tiếng Trung: Quốc Tế Ngọc Lô.

Gần như đồng thời, Dương Thần cũng nhìn thấy tên người lai Cố Đức Mạn mà Lâm Nhược Khê nhắc đến.

Cố Đức Mạn mặc bộ vest trắng tinh nhìn khác hẳn người thường, mái tóc màu đen nhưng khuôn mặt lại mang dáng vẻ của người phương Tây, đôi mắt màu xanh nhạt, dáng người cao lớn, rõ ràng là cao hơn Dương Thần đến nửa cái đầu, thân hình vô cùng rắn rỏi.

Nụ cười ấm áp, cao ngạo nhưng lại rất tự nhiên, khí chất cao quý khiến mọi khách du lịch xung quanh cả nam lẫn nữ đều phải ngược nhìn.

Cố Đức Mạn đã nhìn thấy Lâm Nhược Khê với chiếc váy đen xuất hiện ở cửa, ánh mắt bừng sáng, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, tuy vậy anh ta cũng không quá đường đột, từ từ bước về phía trước rồi giang hai cánh tay ôm Lâm Nhược Khê thân mật.

Lâm Nhược Khê cũng không từ chối phép lịch sự đó, dù sao cũng đang ở trên một quốc gia phương Tây, hành động ôm và hôn má cũng không có gì là quá đáng hay mạo phạm.

Nhưng không đợi Lâm Nhược Khê giang tay thì một bóng hình đã chạy đến đón lấy cái ôm của Cố Đức Mạn...

- Ha ha, khách sáo rồi, ôm nào, ôm nào...

Ánh mắt Lâm Nhược Khê hơi ngơ ngác, chỉ nhìn thấy Dương Thần ban nãy còn đi phía sau không hiểu sao lại nhảy tới ôm Cố Đức Mạn, lại còn vỗ mạnh vào lưng anh ta, dáng vẻ vô cùng thân thiết.

Cố Đức Mạn cũng có hơi ngơ ngác, biểu hiện cứng đờ, nhìn kỹ người mình vừa ôm, hốt hoảng hoang mang.

- Anh... Anh là...

Cố Đức Mạn hỏi bằng tiếng Trung.

- Anh ấy tên là Dương Thần, là Giám đốc giải trí ở Quốc Tế Ngọc Lôi, lần này cử anh ấy làm đại diện cho trụ sở, nhưng anh ấy lại chưa từng có kinh nghiệm, hơn nữa tiện thể tôi cũng đến để điều tra tình hình Châu Âu, nên chúng tôi mới đi cùng nhau.

Lâm Nhược Khê giúp Dương Thần giải thích, nhưng không có ý định nói ra quan hệ giữa hai người.

Thực ra, Lâm Nhược Khê căn bản không thể mở miệng, hành động của Dương Thần thật là quá mất mặt, cái dáng vẻ ban nãy khi ôm chặt lấy Cố Đức Mạn khiến bao nhiêu khách du lịch thấy buồn cười chỉ chỉ trỏ trỏ.

Cố Đức Mạn kinh nghiệm đầy mình, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong lòng cười thầm sự “ngây ngô” của Dương Thần, vẫn giữ nguyên nụ cười mê hồn nói:

- Anh Dương, ngưỡng mộ đã lâu, không ngờ anh lại trẻ như thế, quả nhiên anh là một người phi phàm, tôi tên là Cố Đức Mạn, rất vui được biết anh, lần này anh tới Pháp nhất định tôi phải tiếp đãi thật tốt, hi vọng hai người chơi vui vẻ.

- Anh này cũng khách sáo đấy chứ.

Dương Thần cười hài lòng, rồi lại giang tay nói:

- Nào, ôm ôm anh cái nào.

Sắc mặt Cố Đức Mạn ánh lên vẻ bối rối, anh ta đờ người nói:

- Anh Dương hài hước thật đấy, thôi chúng ta đi luôn đi, lên xe rồi nói chuyện tiếp, đã lâu tôi không gặp Nhược Khê, phải ôn lại chuyện cũ mới được.

Thực ra Lâm Nhược Khê cũng không muốn nhìn tiếp, khẽ đập đập vào

lưng Dương Thần, biểu thị rằng Dương Thần đừng có quá lỗ.

Dương Thần hơi bực mình, tên này không gọi là Tổng giám đốc Lâm mà dám gọi thẳng tên Nhược Khê, mình không cho anh ta một trận thì không phải với anh ta.

Tấm lòng của Tư Mã Chiêu thì ai cũng hiểu – tên này có hứng thú với Quốc Tế Ngọc Lô nhưng cũng có ý với Lâm Nhược Khê, lãng mạn ư, dù lãng mạn thì cũng phải có nam nữ, một mình thì lãng mạn để làm gì?

Sau một hồi trò chuyện, Dương Thần, Lâm Nhược Khê và Cố Đức Mạn đã ra khỏi sân bay, Cố Đức Mạn tỏ ra thân mật hỏi Lâm Nhược Khê trên đường đi có mệt hay không và còn tỏ vẻ thân thiết hỏi han Dương Thần.

- Không biết trước đây anh Dương nhậm chức ở đâu, chắc hẳn là đã có rất nhiều kinh nghiệm làm việc rồi.

Cố Đức Mạn hỏi như điều tra.

Dương Thần khó khăn lắm mới ra được khỏi sân bay, vội châm thuốc, dọc đường cũng đủ nghe lời, nghe thấy câu hỏi của tên kia, vừa châm thuốc vừa nói thẳng:

- Trước đây bán thịt dê nướng tại chợ rau phía Tây Trung Hải, có lẽ cậu chưa từng tới nơi đó, là đất bằng, không cao...

Cố Đức Mạn suýt chút nữa thì ngã nhào ra đất, chỉ thấy mình hơi run run nói:

- Ô... Vậy... Vậy... là làm trong lĩnh vực ẩm thực.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê lạnh lùng giả như không nghe thấy gì, bước nhanh ra chỗ để xe.

Cố Đức Mạn suy nghĩ không ít, anh ta dùng chiếc xe Bentley dài, loại xe này có nội thất bên trong rất sang trọng và nhiều chức năng, chẳng khác nào một quán rượu di động, hơn nữa màu sắc hết sức trang nhã – điều khiến các cô gái rất thích thú, rõ ràng anh ta biết rằng Lâm Nhược Khê thích loại xe này bởi vì chiếc xe mà Lâm Nhược Khê đang đi cũng thuộc dòng Bentley.

Sau khi ba người vào trong xe, Cố Đức Mạn ra lệnh cho lái xe đi về khách sạn Sophitel Paris mà anh ta đã đặt trước, đó là khách sạn năm sao nổi tiếng, người có thể ở đó đều là những nhân vật không hề tầm thường.

- Gần đây Paris có tin đồn rằng có một tổ chức khủng bố sẽ đến phá hỏng tuần lễ thời trang, sẽ ra tay hạ thủ với một số chính khách là các thương gia giàu có, tuy rằng đây chỉ là tin đồn nhưng tôi cứ dẫn theo bốn vệ sĩ, để họ bí mật bảo vệ an toàn mà cũng không thấy có gì bị mất tự nhiên.

Cố Đức Mạn ngồi ghế sau chỉ tay về chiếc xe Mercedes – Benz S500 theo sau, tất nhiên người ngồi trong những chiếc xe đó đều là các vệ sĩ.

- Anh vẫn suy nghĩ chu đáo như trước đây.

Lâm Nhược Khê nói một lời khẳng định, nhưng vừa nghe nhắc đến từ “vệ sĩ” liền âm thầm nhìn sang Dương Thần đang ngồi đối diện, tên này đang tùy tiện mở tủ lạnh ra, chuẩn bị uống rượu vang đỏ.

Có hẳn bên mình, chắc chắn sẽ không thể xảy ra bất cứ điều gì nguy hiểm... Không biết vì sao, có lẽ vì đã quá nhiều lần nhìn thấy Dương Thần giải quyết mọi chuyện thật đơn giản nên Lâm Nhược Khê thường nghĩ chỉ cần có Dương Thần bên cạnh thì cô sẽ được an toàn.

- Ha ha, tôi tìm thấy rồi.

Dương Thần vui vẻ hét lên trong xe, lấy từ trong tủ lạnh ra một chai rượu vang nho rồi lập tức bật nắp.

- Anh Dương thích là được rồi, đây là loại Magaret đặc biệt được ủ từ năm 82, toàn Paris chỉ có 10 chai, nếu không phải vì tôi quen biết với chủ điền trang thì không thể kiếm được loại này đâu.

Cố Đức Mạn nói bằng giọng có phần tự hào.

Trong chớp mắt Dương Thần đã bật được nắp chai, hương rượu vang nho thơm ngát tràn ngập trong xe, quả nhiên khác hẳn những loại rượu thông thường.

Tuy Lâm Nhược Khê không sành về rượu nhưng cũng cảm nhận được sự quý giá của chai rượu, thích thú vì sự chuẩn bị kỹ lưỡng của Cố Đức Mạn, tuy cô hiểu rằng bản thân và Cố Đức Mạn không thể có chuyện gì nhưng như thế không có nghĩa cô không thích được những người con trai thành tâm chăm sóc mình.

Có điều khi Lâm Nhược Khê định lấy một chiếc ly để rót cho Dương Thần một chút để tổ chức một tiệc rượu nhỏ trên đường về khách sạn thì ngay lập tức hành động của Dương Thần khiến cô từ bỏ ngay ý định đó.

- Ừc... ừc...

Dưới con mắt kinh ngạc của Cố Đức Mạn, Dương Thần nhắc chai rượu lên há miệng uống từng ngụm rượu thật lớn.

Lâm Nhược Khê cắn răng, tiếc cho chai rượu ngon bị làm hỏng theo cách như vậy, nhưng cô không hiểu tên này tại sao lại có thể làm chuyện điên khùng như thế được.

Cầm Cố Đức Mạn suýt nữa rót xuống mặt đất, chai rượu quý hàng chục ngànro lại bị một tên thô lỗ uống từng ngụm lớn chẳng khác nào uống thứ nước ngọt có ga giá rẻ.

- Xin lỗi anh, Cố Đức Mạn, tính Dương Thần vốn như thế, không phải anh ấy có ý định làm anh khó xử đâu.

Lâm Nhược Khê cảm thấy có lỗi với Cố Đức Mạn, dù sao anh ta đã tốn bao nhiêu công sức mới có được chai rượu này lại bị kẻ khác uống kiểu này chắc chắn là sẽ không thấy vui.

Trong lòng Cố Đức Mạn căm tức nhưng lại vội vàng mỉm cười xua tay:

- Anh Dương thích là được rồi, dù sao cũng có tới hai chai, Nhược Khê, tôi mở một chai cho cô nhé.

Lâm Nhược Khê gật đầu, khéo mắt liếc nhìn Dương Thần, đã thấy hắn uống hết gần non nửa chai rượu nho, bộ dạng thỏa mãn không kiềm chế.

- Hi hi, thật xấu hổ quá, tôi không biết loại rượu này lại đắt như thế, nếu không thì để tôi đã rót cho hai người cùng uống.

Dương Thần ợ một hơi, cười nói.

- Không sao, anh Dương cứ uống chai ấy đi.

Cố Đức Mạn nho nhã lễ phép nói, trong lòng thì đang quát âm lên: chẳng lẽ lại uống nước dãi của mi hay sao? Rồi lấy ra chai rượu còn lại.

Dương Thần liếm liếm những giọt rượu còn dính hai bên mép, cười tà tà:

- Tôi thấy anh đừng có mở chai đó ra nữa, xem xem xe của ta đi đến chỗ nào rồi, sao tôi lại cảm thấy đây không phải là đường đi đến khách sạn Sophitel...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 496

Anh Đến Paris Rồi À?

Vừa nhìn một lúc, Cố Đức Mạn đột nhiên phát hiện, xe không chạy về hướng thành phố Paris, mà lại chạy theo hướng đông bắc ra ngoại ô.

- Thế này là thế nào?

Cố Đức Mạn thất thanh tự hỏi, thấy lạnh cả sống lưng.

Lâm Nhược Khê này giờ không nói một lời nào tuy không biết tình hình cụ thể của Paris, nhưng cô lập tức hiểu Dương Thần nói đúng, không hiểu vì sao xe không chạy đến khách sạn, mà lại đi đến nơi nào không biết.

Nhận biết tình huống có gì đó bất ổn, ánh mắt Lâm Nhược Khê hướng về phía Dương Thần, cô chỉ hy vọng Dương Thần nói cho cô biết có chuyện gì.

Dương Thần nhún vai, dường như sớm biết Lâm Nhược Khê sẽ hỏi hần, đáp lời:

- Tuy rằng anh biết đường đi không đúng, nhưng anh không biết vì sao lại xảy ra tình huống này.

Cố Đức Mạn bừng tỉnh, vội ngồi vào vị trí phía trước, ấn vào một cái nút dùng để liên lạc với tài xế.

Khu vực trung tâm để khách ngồi của loại xe Bentley dài xa hoa này để phòng ngừa tài xế nghe thấy nội dung nói chuyện, nên hoàn toàn được cách âm, chỉ có thông qua thiết bị liên lạc nói chuyện với tài xế.

- Pierre Pierre người đang làm cái trò ngu xuẩn gì vậy, người đi sai đường rồi, người có nghe ta nói không Pierre?

Cố Đức Mạn cao giọng dạy bảo.

Tuy nhiên, mặc cho Cố Đức Mạn có gọi như thế nào, có tiếp tục mắng chửi ra sao, thì tài xế Pierre một câu cũng không trả lời, dường như chẳng nghe thấy.

- Đừng gào nữa, có gào khản cả họng cũng không ích gì, không lẽ anh không thấy là chiếc xe Mercedes Benz phía sau sớm đã không thấy tăm hơi đâu sao.

Dương Thần vừa nhăm nháp rượu vang vừa cười nói:

- Xem ra lúc anh không có ở trong xe, tài xế và vệ sỹ đã bị người ta làm gì đó, hoặc đã tráo người rồi, không thì bị mua chuộc, thật đáng tiếc là tôi không biết tài xế, nếu không trước khi lên xe tôi đã giúp anh kiểm tra xem có đúng là tài xế lúc đầu không.

Cố Đức Mạn kinh ngạc sợ hãi, anh ta không ngờ tới là tài xế bị tráo đổi, quay đầu lại nhìn, quả nhiên chiếc xe Mercedes Benz của vệ sỹ không có, tuy anh ta là người quản lý giỏi, nhưng không có nghĩa anh ta đã trải qua

những chuyện như thế này, giây phút này đây, anh ta mới hiểu ba người bọn họ đã bị bắt cóc.

- Sao lại như thế này ... Không được tôi phải báo cảnh sát.

Cố Đức Mạn nhanh chóng lôi điện thoại ra, nhưng vừa mở điện thoại gọi thì phát hiện không có sóng.

- Đừng vọng tưởng nữa, chắc chắn trong xe có bộ làm nhiễu sóng, không gọi điện thoại được đâu.

Dương Thần cười ha hả bảo:

- Người ta đâu có ngốc vậy, làm sao không nghĩ ra anh có điện thoại chứ.

Hai chân Cố Đức Mạn mềm nhũn ra, về lại chỗ ngồi, không biết thế nào mới phải.

- Ai...Thật là, anh Cố Đức Mạn, cái miệng của anh cũng độc quá đi, vừa mới nói nào là Paris không an toàn, quả nhiên vừa xuống máy bay chúng ta đã bị bắt cóc rồi.

Dương Thần bĩu môi bảo:

- Không biết bị đưa đi đâu đây, không lẽ ngày đầu tiên đến Paris đã phải chịu tội sao.

- Đừng đùa nữa, anh nhanh nghĩ cách đi.

Lâm Nhược Khê thì lại chẳng có chút kinh hoàng, nhưng nhìn thấy Dương Thần thông dong, cô cũng cảm thấy chẳng có gì đáng sợ, nhìn Dương Thần này giờ hù dọa Cố Đức Mạn, cô vẫn phải nhắc nhở một câu.

Mặt Cố Đức Mạn lúc xanh lúc trắng, tuy không biết vì sao Lâm Nhược Khê không sợ, nhưng nhìn Dương Thần thoải mái như thế quả thật bản lĩnh không tầm thường, như vừa này Dương Thần đột nhiên nói tiếng Pháp khiến anh ta bất ngờ.

- Anh Dương, nhìn anh thản nhiên như vậy, hẳn là có biện pháp thoát thân, sự an toàn của tôi không quan trọng, nhưng Nhược Khê là trụ cột của Ngọc Lôi, không có cô ấy, Quốc tế Ngọc Lôi rất có khả năng sụp đổ, cô ấy lại là phụ nữ, xin đừng xảy ra bất cứ việc gì.

Tuy nhiên là ai cũng nhìn ra là bản thân sợ chết, Cố Đức Mạn khẩn thiết nhìn Dương Thần nói ra một loạt dông dài những lời dễ nghe.

Dương Thần nhíu mày, lộ vẻ mặt trầm tư, nghĩ một lúc rồi lôi một điều thuốc ra châm cho bản thân hẩn, rít một hơi.

Lâm Nhược Khê và Cố Đức Mạn chẳng còn tâm tư đâu mà ngăn cản Dương Thần hút thuốc trong xe, chỉ nhìn hẩn, hi vọng nói chút gì về biện pháp giải quyết.

Sau khi Dương Thần nhả khói, trong xe tràn ngập sương trắng, Lâm Nhược Khê cong mày, nhin không được ho khan hai tiếng.

- Biện pháp à ... Chắc chắn là có.

Ánh mắt Dương Thần nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, ngừng một lát mới nói:

- Chỉ có điều ... Tôi chưa nghĩ ra...

- ...

Cố Đức Mạn miệng há hốc như bị hóa đá.

Trầm mặc, trầm mặc như chết.

Qua được khoảng nửa phút hơn, trong xe mới truyền ra giọng phần nộ không không chế được của Lâm Nhược Khê.

- Dương Thần anh đi chết đi.

Trên đường cao lộ, chiếc xe Bentley dài phóng vun vút cực nhanh, không có cơ hội trên đường đi nhảy ra khỏi xe chạy trốn.

Trong xe, Dương Thần uống rượu vang một cách thanh thoi, hút loại thuốc loại chất lượng kém, mà Lâm Nhược Khê bị Dương Thần đùa giỡn một lần, mắng lớn tiếng cho vài câu, hung hăng nhéo cho mấy cái rồi ngồi xuống đằng kia hờn dỗi, không thèm nói chuyện.

Chỉ có Cố Đức Mạn vẻ mặt buồn rười rượi, chẳng còn tâm trạng mà giữ hình tượng quý công tử thường ngày.

Không biết xe chạy được bao nhiêu đoạn cao lộ, trời đã bắt đầu vào đêm, bầu trời bên ngoài điểm sáng ánh sao, ngẫu nhiên đi qua đèn đường và mấy biển quảng cáo báo cho người trong xe biết họ càng lúc càng cách xa Paris.

Vôn Cố Đức Mạn đến đón hai người Lâm Nhược Khê, sau đó sắp xếp khách sạn sang trọng và bữa tối xa hoa, ngờ đâu, đột nhiên trời đất sụp xuống, bị bắt cóc, cũng không biết bị đưa đến nơi đâu, nghĩ đến tin tức của mấy ngày nay, chỉ cảm giác lạnh lẽo ít ỏi.

Áp lực trong lòng lớn, Cố Đức Mạn chẳng mấy chốc ngất xỉu, một giờ hơn vẫn chưa tỉnh lại.

Dương Thần nhìn Cố Đức Mạn kém cỏi chưa gì đã ngất, lắc lắc đầu bảo:

- Nhìn khá cường tráng, mà gan thì lại nhỏ, chắc chắn ...

Lâm Nhược Khê ngồi ở vị trí thoải mái nhất trên ghế, ôm lấy hai đầu gối, thi thoảng lại liếc nhìn Dương Thần ngồi đối diện, người đàn ông này đang hút thuốc uống rượu, uống đến bốn bình rượu vang rồi, may sao trong xe có nhà vệ sinh, bằng không cùng không biết hẳn phải đi tiểu như thế nào.

- Dương Thần, anh cố ý đúng không.

Im lặng này giờ, rốt cuộc lúc đêm xuống, Lâm Nhược Khê cũng đã hỏi.

Dương Thần “a” lên một tiếng, tỏ vẻ không hiểu ý gì.

- Anh nhất định có cách trốn thoát, anh cố ý không trốn đúng không?

Lâm Nhược Khê khẳng định bảo.

Dương Thần nhếch mép cười.

- Không hổ danh là vợ anh, điều này cũng nghĩ ra, đúng thực là anh muốn xem bọn chúng muốn làm gì, muốn đưa chúng ta đi đâu.

- Chẳng có gì khó đoán cả, anh chẳng có bao giờ đứng đắn cả, vợ bị người ta ức hiếp, cuối cùng đổi thành bị anh ức hiếp... Em bị anh gạt bao nhiêu lần, quen rồi... Căn bản chẳng có gì không thể cả.

Lâm Nhược Khê hơi bĩu bĩu môi, có thể do trong trạng thái làm việc hàng ngày nên nét nữ tính phong tình lộ ra, không hài lòng bảo:

- Tốt nhất là anh đừng để đến cuối lại loạn cả lên, nếu đã đùa với lửa, có chuyện gì xảy ra hoặc chậm trễ việc chính thì anh chết chắc.

Dương Thần khoát tay, ngậm thuốc, lười biếng cười nói:

- Yên tâm yên tâm, chúng ta còn chưa động phòng mà, anh đâu muốn chết.

- Anh...

Lâm Nhược Khê vừa ngượng ngùng vừa tức giận, hai má lúm đồng tiền thoáng chốc kiêu diễm, nhìn Cố Đức Mạn đang nằm đó xác thực anh ta vẫn chưa tỉnh, mới an tâm chút, nhưng vẫn trừng mắt nhìn Dương Thần, không dám nói thêm điều gì.

Rốt cuộc, sau một đoạn đường xóc nảy, xe phóng vút vào không gian tối đen, rồi ngừng lại.

Cố Đức Mạn trong xe dường như bị chấn động, tỉnh lại, nhìn xung quanh thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê vẫn ở trong xe, dường như có chút yên tâm, nhưng lại cảm thấy bốn phương tám hướng là một màn đêm, lập tức run run ngồi dậy.

- Đây ... đây là đâu vậy?

Cố Đức Mạn không kìm được hỏi.

Lâm Nhược Khê bất đắc dĩ nhìn anh ta, tuy chẳng trông mong gì Cố Đức Mạn có thể làm được việc gì khiến người khác nể phục, nhưng cái tên đại thiếu gia quý tộc này thực sự không đạt tiêu chuẩn, đụng phải nguy nan, cái đáng bộ cao quý hàng ngày bay lên chín tầng mây.

- Trên đường đi, bọn chúng dường như cố ý đi đường nhỏ xóc nảy để đi, không có đèn đường, không nhìn thấy được cột mốc, không biết hiện tại đang ở đâu.

Lâm Nhược Khê tốt bụng trả lời.

Gương mặt Cố Đức Mạn thêm suy sụp.

- Chúng ... chúng ta sẽ không bị giết...

- Sẽ không đâu, nếu muốn giết chúng ta thì trên đường đã sớm ra tay rồi.

Lâm Nhược Khê đáp.

- Cái này thì khó nói lắm.

Dương Thần này giờ không nói lời nào cười ha hả bảo:

- Không chừng bọn chúng muốn tống tiền lấy được số tiền đó rồi sẽ giết người diệt khẩu.

- A?

Cố Đức Mạn sợ hãi thất thanh hét lớn.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn Dương Thần.

- Anh đừng dọa anh ta nữa, không phải ai cũng lớn gan như anh, trời không sợ đất không sợ không có gì đáng sợ.

Đúng lúc đó, cửa xe Bentley mở ra từ bên ngoài.

Trong bóng tối, hai đèn pin bị mở lên, bắn ra những ánh sáng chói mắt.

Bốn gã cao to thân bí mang quân phục màu đen, đi boots da trâu, trang bị mũ sắt kín loại và kính quang học xuất hiện bên ngoài, trên tay của bọn chúng còn cầm súng tự động đen bóng, sát khí ngùn ngụt tỏa ra còn hơn cả hơi thở dữ dội mãnh của quân nhân, khiến người khác không thở nổi.

Một tên trong đó quét mắt nhìn ba người Dương Thần, cuối cùng ánh mắt tập trung vào Cố Đức Mạn mặc đồ tây trắng ở ngoài cùng.

Mặc dù có mũ sắt và kính quang học, nhìn không rõ vẻ mặt và ánh mắt, nhưng Cố Đức Mạn toàn thân cứng ngắc run run, nuốt nuốt nước miếng.

- Khụ khụ.

Khẩu súng tự động trong tay người đàn ông giơ lên, cái họng súng đen ngòm nhắm chuẩn chính giữa trán của Cố Đức Mạn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 497

Hộ Quốc Công

Đức Mạn thét lên một tiếng thảm thiết, vội dùng hai tay bảo vệ đầu anh ta, cuống cuồng co rút người vào trong xe.

Lâm Nhược Khê suýt chút nữa bị hành động cuống cuồng ấy của Cố Đức Mạn đụng trúng, may sao Dương Thần nhanh tay lẹ mắt kéo cô đến bên cạnh hắn, mới may mắn tránh được.

Nhưng cái tên mặc đồ đen đó không nổ súng, chỉ phát ra tiếng cười chói tai như bánh răng ma sát với nhau, ba tên còn lại cũng cười ha hả theo, tỏ vẻ khinh miệt gan bé như chuột của Cố Đức Mạn.

Dương Thần nãy giờ vẫn chưa lên tiếng, sau khi kéo Lâm Nhược Khê về bên cạnh hắn, càng kiên nhẫn nhìn bốn tên trang bị toàn đồ đen từ đầu đến chân, kể cả súng ống trên tay của bọn chúng.

Cuối cùng, ánh mắt của Dương Thần tập trung ở trên cánh tay của bốn tên áo đen, theo cùng một hình —— biểu tượng hình mặt trời màu vàng.

Dương Thần lim dim mắt, hắn không biết biểu tượng này, trong trí nhớ của hắn, tổ chức đánh thuê trên thế giới hay tổ chức an toàn quốc gia đều không có biểu tượng nào giống như thế này, tuy nhiên, nếu đó là một tổ chức, có lẽ sau khi hắn về nước hơn một năm mới xuất hiện.

Mặt trời ... Dương Thần ngẩng đầu liếc nhìn phía sau của tên mặc áo đen, lại nhìn biểu tượng ở tay áo của tên áo đen, khoé miệng khẽ chuyển động, bỗng nhiên cảm thấy sự việc trở nên lý thú.

Sau khi bốn gã áo đen cười đủ, gạt đầu với nhau ra hiệu, tiến lên trước, một tay lôi Cố Đức Mạn đang co rúm trong góc ra khỏi xe.

Giờ phút này đây Cố Đức Mạn toàn thân bủn rủn không chút sức lực, sợ vỡ mật, dường như người không có xương vậy, bị lôi ra ngoài.

Dương Thần đưa hai tay lên, lộ dáng vẻ sợ hãi, dùng tiếng Pháp nói:

- Tôi tự đi, tự đi.

Bốn gã áo đen tuy không biết là ngôn ngữ gì nhưng nhìn thấy Dương Thần ngoan ngoãn tự bước ra, cũng không thêm động thủ, chỉ khua khua súng ý bảo Lâm Nhược Khê cũng tự bước ra.

Lâm Nhược Khê tuy không biết Dương Thần có chủ đích gì, nhưng trong lòng thật sự sợ hãi, có thể nào thì cũng là phụ nữ, lấy đầu ra không sợ với bình tĩnh, gặp phải bọn cướp mà không khóc không la hét cũng không tòi ròi, lúc này chẳng nghĩ được gì, thấy Dương Thần ra khỏi xe vội vàng theo bám theo núp sau lưng Dương Thần.

Bốn khẩu súng kèm hai bên, ba người Dương Thần chậm rãi đi tới cửa tò

vò cách đó không xa, lúc đến cửa, cửa sắt lớn bị kéo ra.

Bốn gã áo đen chẳng khách sáo gì đẩy sau lưng ba người, sau khi đẩy người qua cổng, lập tức cổng lớn đóng lại “ầm” một tiếng.

Trong bóng đêm, không khí ẩm lạnh ngấm dần vào cổ áo, mặt đất lạnh cứng như băng, nơi nơi bốc mùi ẩm mốc.

Cố Đức Mạn hai chân đứng không vững, vừa qua cửa liền ngã khuỵu xuống đất, nhìn khắp bốn hướng, đâu đâu cũng tối đen như mực, đến cả Dương Thần và Lâm Nhược Khê bên cạnh cũng không nhìn thấy, run rẩy dùng tiếng Pháp hỏi:

- Đây... đây là chỗ nào vậy?

Anh ta quên dùng tiếng Hán để nói, toàn bộ đều là lảm bảm.

- Là một kho hàng.

Đột nhiên, một giọng nam từ tốn dễ nghe từ góc tối vang lên trả lời câu hỏi.

- A.

Cố Đức Mạn lại lần nữa bị hoảng sợ, thụt lùi, không nghĩ, đầu đập trực tiếp vào cánh cửa sắt, lại thêm một trận đau đớn, có thể nói là nhà đột lại còn gặp mưa, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Lâm Nhược Khê cũng có chút hoảng sợ, theo bản năng hai tay bám lấy khuỷu tay của Dương Thần, người bám sát lấy Dương Thần.

Dương Thần cười cười, với tay còn lại vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Lâm Nhược Khê.

- Có anh đây, đừng sợ.

Bị Dương Thần vừa nói vừa vuốt, Lâm Nhược Khê mới phát hiện không ngờ bản thân cô lại bám dính lấy người Dương Thần, giữa bầu ngực mềm là cánh tay của Dương Thần...

Cuống quýt tách người ra, trong bóng tối Lâm Nhược Khê đỏ mặt tía tai, cúi đầu vội bảo:

- Anh... Anh... Em... Em chỉ là...

- Chỉ là phản ứng bản năng, anh biết, anh biết mà.

Dương Thần cười sung sướng, cảm xúc ấy khiến hấn thăng hoa cực độ, đáng tiếc là Lâm Nhược Khê vội vàng né tránh.

Tuy rằng mọi thứ ở đây đều tối đen nhưng đối với hấn mà nói, ban đêm vốn chẳng ảnh hưởng đến thị lực, này giờ vẫn nhìn rõ xung quanh mình, kể cả —— người ở góc.

Xoay người sang chỗ khác, Dương Thần lôi điện thoại mang theo trong người ra, không phải là để gọi điện thoại, mà để làm đèn pin, cho bóng tối có chút ánh sáng.

Mặc dù bản thân hấn không cần ánh sáng nhưng Lâm Nhược Khê và Cố Đức Mạn sợ vờ mặt kia cần để nhìn.

Có ánh sáng của điện thoại, Lâm Nhược Khê và Cố Đức Mạn có đỡ hơn

chút, còn Dương Thần đi về hướng góc kho.

Kho hàng này có thể xem là một không gian nhỏ hẹp, nhưng cũng hơn trăm mét vuông, Dương Thần đi đến góc tường, ánh sáng điện thoại chiếu sáng hai thân hình đang ôm nhau ở góc tường.

- Thật là hân hạnh, có thể gặp gỡ ở một nơi như thế này, xem ra có duyên với hai vị.

Dương Thần dùng tiếng Pháp chào hỏi, cười rạng rỡ.

Lâm Nhược Khê và Cố Đức Mạn cũng theo sau, nhìn hai người ở góc tường, Lâm Nhược Khê nhú nhú mày, nhưng Cố Đức Mạn vẻ mặt lại kinh ngạc.

Đúng là một nam một nữ, người nam dựa vào góc tường, còn người nữ như con mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm trọn trong lòng người nam, thân mật vô cùng như thể đây không phải là nhà tù băng giá mà là cái giường lớn ấm áp.

Người nam mang áo sơ mi ca-rô, quần dài màu vàng, khuôn mặt anh tuấn, làn da trắng như tuyết, đầu tóc màu bạch kim rất đáng chú ý, đặc biệt là đôi mắt màu xanh lam dường như có chút gì đó ma mị, miệng còn mang nụ cười gian gian, dựa vào cái nhìn thế tục thì gã bánh bao da trắng này ít nhất cũng có thể hạ gục được 90% thiếu nữ.

Người nữ tóc bạch kim kia cũng có dung mạo tuyệt sắc, không chỉ mái tóc bạch kim bẩm sinh cực kỳ hiếm, ngoài ra dáng người có vào có ra và ngũ quan tinh tế như khắc đẽo, đôi mắt nâu vàng như sao buổi sớm, trên người mặc chiếc váy màu hồng phấn để lộ làn da trắng ngần.

Mặc dù Dương Thần thường ngày nhìn quen các mỹ nhân phong tình, đứng bên cạnh còn có Lâm Nhược Khê, nhưng vẻ đẹp khác lạ của người con gái này khiến mắt hắn sáng lên.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần không ngừng quét từ trên xuống dưới người con gái ngoại quốc, không nhịn được liền lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng.

Dương Thần vội quay đầu lại, dùng tiếng Hán cười nói lấy lòng:

- Bảo bối, cô ấy tất nhiên không đẹp bằng em rồi, anh chỉ thấy màu mái tóc của cô ấy đặc biệt nên nhìn hơi lâu.

Đó cũng là lời nói thật, tuy nhiên người con gái tóc bạch kim xinh đẹp, cách biệt đối với Lâm Nhược Khê thể loại thoát tục này có cách biệt nhất định, tuy nhiên trong mắt người thường sợ rằng đều được xem là bán nữ thần.

- Không cần giải thích, muốn nhìn thì cứ nhìn.

Lâm Nhược Khê miệng làm bầm, trong lòng thoải mái hơn, nhưng miệng thì lại làm bộ không tha thứ cho Dương Thần.

Lúc hai người nói những lời đó, cặp thanh niên nam nữ này không nói lấy một lời, nhưng nhìn nhau chăm chú đưa tình kiêu ta dựa vào nhau, người nam thì thường hôn môi người nữ, còn người nữ thì thường đưa tay vuốt ve

gương mặt người nam, bộ dạng ân ái của hai người hoàn toàn sống trong thế giới của bọn họ.

Nhìn đôi tình nhân đang ung dung ôm nhau, Cố Đức Mạn rút cuộc cũng nhận rõ, trùng trùng mắt nhìn nói:

- Hai người...hai người không phải là...anh em Stern và Alys gia tộc Cromwell sao?

Stern và Alys lúc này mới dừng những hành động âu yếm nhau, quay đầu nhìn về phía ba người Dương Thần, cuối cùng ánh mắt dừng ở Cố Đức Mạn.

- Xin lỗi anh, tôi không biết anh, anh là người Anh sao?

Giọng nói từ tốn của Stern lại cất lên.

-Ồ ... Không không, ông không nhận ra tôi là điều có thể hiểu, tôi là giám đốc khu vực châu Âu của Quốc tế Ngọc Lô, chỉ có điều trong tuần lễ thời trang London năm ngoái, có may mắn được thấy hai vị, ấn tượng sâu sắc nên mới nhớ hai vị.

Cố Đức Mạn vội vàng chỉnh sửa cái áo sơ mi, có chút tự hào giới thiệu.

- Vị này là Chủ tịch Quốc tế Ngọc Lô của chúng tôi, cô Lâm Nhược Khê, còn vị kia là giám đốc Dương người lần này tháp tùng đến Paris. Không ngờ là hai vị cũng bị bắt cóc, thật cảm thấy vô cùng lấy làm tiếc.

Dương Thần có chút khâm phục tên Cố Đức Mạn này, tên này thật đúng chuyên nghiệp, đều bị bắt cóc cả, vẫn còn muốn thiết lập quan hệ.

- Gia tộc Cromwell...

Lâm Nhược Khê dường như nhớ ra cái gì đó hỏi:

- Cố Đức Mạn, anh nói, hai người họ là con cháu của gia tộc Cromwell phủ Công tước Hộ quốc công sao?

- Đúng đúng là Công tước Hộ quốc.

Cố Đức Mạn hứng thú giới thiệu:

- Ông Stern đây hiện là người thừa kế thứ nhất tước vị Công tước của gia tộc Cromwell, còn cô Alys là em gái cùng cha cùng mẹ của ông ấy.

Thời kỳ liên bang England trong lịch sử Anh quốc, do Otfried Cromwell nhân vật thủ đoạn một tay nắm giữ tất cả, đảm nhiệm vị trí Hộ quốc công, ông ta trừ quyền lực hoàng tộc, còn nắm trong tay quân đội, có thể nói là nhân vật kiêu hùng một thời, nhưng người kế nhiệm lại không được lòng dân, nên mới có chuyện Charles Đệ nhị phục hồi vương quyền, di thể của Cromwell cũng bị hoàng tộc đào bới lên, bị hành hạ đủ kiểu sau khi chết.

Nhưng gia tộc Cromwell dù sao cũng từng là gia tộc lớn vinh quang tột cùng, tài lực khổng lồ, quan hệ rộng rãi, có không biết bao nhiêu người tâm phúc thay mặt kinh doanh, huyết mạch còn sống sót trước giờ vẫn ở nước Anh, ở khắp đất nước đóng vai trò của những nhân vật quan trọng khác nhau.

Hiện giờ gia tộc Cromwell tuy rằng không còn là Hộ quốc công, nhưng vẫn tiếp tục giữ danh hiệu cao quý Công tước cha truyền con nối, thanh danh

tuy không nổi nhưng trong xã hội thượng lưu, vẫn được công nhận là một trong những dòng họ quý tộc có ảnh hưởng lớn nước Anh.

Cho nên, đến Lâm Nhược Khê chưa tới châu Âu bao nhiêu thời gian, nhưng cũng biết chút ít về gia tộc Cromwell.

Lúc này, Alys mới mở miệng, dùng giọng nói dịu dàng quyến rũ cười nói:

- Hoá ra là Chủ tịch của Quốc tế Ngọc Lôi, thật là mỹ nhân trẻ tuổi, làm cho người ta ngưỡng mộ, người đẹp thế này trên đời rất hiếm gặp...đúng không, anh trai thân yêu.

- Trong mắt ta, Alys là mới người đẹp nhất.

Stern nói rất tự nhiên, sau đó còn hôn lên những sợi tóc của Alys.

Cảnh tượng này khiến cho Lâm Nhược Khê không nhận được cảm giác ớn lạnh, ánh mắt hướng về Cố Đức Mạn bên cạnh.

- Anh nói...Hai vị này là anh em cùng cha cùng mẹ?

Cố Đức Mạn cười đau khổ giải thích:

- Đúng vậy, tuy rằng họ là anh em ruột, nhưng cũng là người yêu công khai trong xã hội thượng lưu, còn nhận được lời chúc phúc của nhiều người, các thành viên trong gia tộc Cromwell cũng không ai phản đối, cho nên... cho nên trước giờ vẫn thế, chẳng có gì là bí mật cả.

- Không phải là loạn luân sao, chuyện này tôi thấy nhiều rồi, không có gì, kiểu hình đẹp anh em vợ chồng, quá tốt.

Dương Thần miệng cứ không có gì cười ha hả nói.

- Có anh là biết nhiều nhỉ.

Lâm Nhược Khê liếc Dương Thần một cái, cô sắp ngất đến nơi, chuyện này là thế nào đây? Vừa đến Paris thì bị bắt cóc, còn bị giam giữ trong một kho hàng không biết ở nơi nào, lại còn đụng phải một cặp tình nhân anh em quý tộc chẳng ra làm sao.

Dương Thần thì lại rất hứng thú, ngồi xỏm xuống, cầm điện thoại ngắm chuẩn anh em Stern chụp một pô, nghe răng cười nói:

- Đây, trước khi ngậm lưỡi của nhau, nói xem các vị sao lại đến đây, tình huống như thế nào?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 498

Tán Gái Cũng Dẫn Em Theo

Nghe Dương Thần hỏi thế, Stern miễn cưỡng dừng cử chỉ âu yếm với em gái, thanh thoi dựa thẳng người vào tường, buông lỏng tay bảo:

- Như những gì anh thấy đó, chúng ta bị nhốt trong một nhà kho nhưng là nhà kho gì thì tôi không biết, vốn chúng tôi đang ăn trưa ở khách sạn rồi bị bắt đến đây, tuy rằng dọc đường đi đều bị bịt mắt nhưng cũng may là thấy mình bị đưa vào là nhà kho, tin hiệu liên lạc đều bị làm nhiễu cả, không thể cầu cứu bên ngoài...Đúng rồi, ở đây có không ít nhà kho đơn, chúng tôi nghe tiếng người khác cầu cứu, hẳn là nhốt không ít người.

- Chẳng lẽ giống như tin đồn, có tổ chức khủng bố bắt cóc người giàu có? Cố Đức Mạn vẻ mặt đau khổ hỏi.

- Biết đâu đấy.

Stern rất thoải mái, nhìn đăm đăm Alys đang ở trong lòng nói:

- Chúng tôi chỉ tới tham gia tuần lễ thời trang, cũng không nghĩ rằng bất ngờ gặp phải chuyện này, bất luận là thế nào, chỉ cần tôi với Alys của tôi ở cùng nhau thì có chết cũng không sao.

Thật sự không chịu nổi cặp anh em này Lâm Nhược Khê quay lưng lại, bởi vì nghe không hiểu tiếng Pháp, chỉ có thể dùng tiếng Anh nói:

- Quý vị có thể dùng tiếng Anh giao lưu không, tránh việc tôi nghe không hiểu.

- Ô, xin lỗi Chủ tịch Lâm, tôi sẽ chú ý.

Stern rất khách sáo, vội dùng tiếng Anh chuẩn London xin lỗi.

- Nếu có thể bớt hôn môi bớt buồn nôn thì tốt rồi.

Trong lòng Lâm Nhược Khê vang lên, chỉ có điều ngại không tiện mở miệng.

Dương Thần nhìn tình hình bốn phía, hẳn có thể cảm nhận được đây là một nhà kho không nhỏ, hơn nữa cũng không phải mình hẳn bị nhốt, nhưng mà hẳn lấy làm lạ bọn này bắt cóc người giàu và quý tộc nhưng lại chẳng làm gì, có dụng ý gì sao?

Lúc này Alys mới rời khỏi vòng tay của anh trai Stern, đưa ngón tay lẳng lơ vén nhẹ mái tóc bạch kim, dịu dàng nói:

- Muốn tắm quá, ở đây mặt đất bẩn quá, mọi người xem làm thế nào liên lạc với người gác bên ngoài?

Mặt Cố Đức Mạn giật giật cười đau khổ đáp:

- Cô Alys à, có vẻ hiện tại giờ không phải thời điểm bàn về vấn đề làm thế nào tắm rửa, chúng ta vẫn đang bị giam giữ.

- Vì sao vậy? Bị bắt cóc không có nghĩa là không cho phép tắm rửa.

Alys thờng chớp chớp đôi mắt to trong veo, sau đó đứng dậy, dựa vào ánh sáng của điện thoại đi về hướng cửa kho.

Cố Đức Mạn mắt trợn ngược mồm há hốc vợi hét lớn:

- Cô Alys, nguy hiểm lắm!

- Không sao đâu, tôi đáng yêu thu hút thế này, bọn họ sao nỡ giết tôi chứ?

Alys không chịu nghe, cười ha hả bước đến cạnh cửa kho, dùng tay gõ lên cửa mấy tiếng “bang bang bang”, rồi dùng tiếng Anh nũng nịu hét:

- Người đâu nhanh tới đây, ta muốn tắm.

Lâm Nhược Khê đứng phía sau Dương Thần môi hơi mở, đối với những hành động và lời nói của cặp anh em cố quái này, cô thậm chí hoài nghi bọn họ có khi nào là người trốn ra từ nhà thương điên hay không, không kìm nổi hỏi Dương Thần:

- Anh có thấy là bọn họ rất kỳ lạ không? Trong trường hợp bình thường ai lại nghĩ đến việc tắm rửa trong giờ phút này chứ?

Dương Thần sờ mấy sợi râu còn sót lại dưới cằm, vì ngồi máy bay nên chẳng có thời gian cạo râu, bảo:

- Thế có là gì, đừng xem bọn họ là người bình thường là được mà.

Lâm Nhược Khê cảm thấy một trận đau đầu, hối hận vì nói những lời đó với Dương Thần, tên này vốn dĩ không phải bình thường, đương nhiên sẽ không thấy anh em gia tộc Cromwell không bình thường.

Không ngờ, vốn tưởng rằng Alys quát lớn thế cũng không có tác dụng gì, nhưng đột nhiên nghe thấy bên ngoài nhà kho có người đi đến gần.

- Loảng xoảng.

Cửa sắt lớn lại bị mở ra lần nữa, tên áo đen vừa xuất hiện lúc này tay cứ lăm lăm súng, đứng bên ngoài cửa, dùng giọng đã qua bộ điện tử biến âm nói:

- Chỉ cung cấp thức ăn và nước uống, không phục vụ bất cứ thứ gì khác, mời quay vào.

- Bọn chúng thật nhân đạo.

Lâm Nhược Khê mặt không chút biến đổi lạnh lùng nói.

Alys không chịu, nũng nịu nói:

- Ai da, sao lại như thế, chẳng lẽ không có nhà vệ sinh sao? Nơi này rất bẩn rất ẩm ướt, tôi muốn đi vệ sinh, các người không thể bảo một cô gái trẻ trung xinh đẹp làm việc đó ở nơi như thế này chứ ...

Nói xong, Alys đứng trước mặt tên gác cổng nhăn nhó giậm chân, giống hệt một đứa trẻ con.

- Ha ha, Stern, em gái ông... À không, người phụ nữ của ông thật đáng yêu, ha ha ...

Dương Thần nhìn Alys như thế cười nói.

Stern ánh mắt lấp lánh tràn đầy yêu thương bảo:

- Ông cũng thấy thế hả ông Dương, đúng vậy, Alys bé bỏng của tôi trước giờ vẫn là người phụ nữ đáng yêu.

Lâm Nhược Khê ở bên cạnh nghe được những lời đó, có chút cảm giác buồn nôn, nhìn chằm chằm Dương Thần oán hận, tên này lại còn có tâm trí cùng cặp anh em này nói dối?

Tên gác cửa ngăn ra một lúc, nghĩ không ra sao lại có con tin bị bắt cóc mà còn có tâm tư nhõng nhẽo như thế, nhưng tất nhiên sẽ không nghe theo lời của Alys, quát to hơn:

- Đi vào nếu người còn làm âm lên, ta sẽ bắn chết người.

Mắt nhìn họng súng đang chĩa vào mình, Alys thét lên một tiếng.

- Á đáng ghét sao người có thể đối xử như thế với một người con gái chứ.

- Người tưởng là ta không dám nổ súng sao?

Tên gác cửa có chút tức giận, hai tay nâng súng lên.

Alys bĩu bĩu môi, đầy vẻ không hài lòng quay người hướng về phía mấy người nhóm Dương Thần ở góc tường nói:

- Anh yêu, bọn họ không cho em tắm rửa, làm sao bây giờ.

Stern nghĩ rồi nghĩ, chỉ có thể lắc đầu.

- Em yêu, anh cũng chẳng có cách nào cả, không biết ông Dương cô Lâm có cách gì không, Alys bé bỏng của tôi cần tắm rửa, cô ấy nếu một ngày không tắm rửa sẽ thấy rất khó chịu.

- Tôi có thể thử xem sao.

Dương Thần giờ tay, tự đề cử bản thân.

Tên gác cửa không thèm quan tâm đến lời nói không đầu của những kẻ tù nhân, sau khi dùng tay đẩy Alys quay trở vào, định đóng cửa lại, nhưng không đợi đến lúc tên canh gác bên ngoài kịp đóng cửa sắt lại, Dương Thần đã đi đến cửa, lấy tay giữ cánh cửa đang đóng lại một nửa.

- Chớ vội, có việc cần thương lượng, thuận tiện đôi bên.

Dương Thần đưa mặt cười cười nói với tên gác cửa.

- Người muốn sớm rời khỏi thế gian này hả?

Tên gác cửa hung hăng hỏi.

Lâm Nhược Khê không ngờ Dương Thần lại ra mặt khiêu khích tên gác cửa, tuy rằng trong lòng đủ niềm tin với Dương Thần, tâm thì thế nhưng ánh mắt lại lo lắng, muốn tiến tới khuyên Dương Thần, nhưng bị Cố Đức Mạn dùng tay giữ lại.

- Nhược Khê, xin đừng tới đó, nguy hiểm lắm.

Cố Đức Mạn cuống quýt kêu lên.

Lâm Nhược Khê đầu để ý anh ta, ra sức vùng ra, đẩy Cố Đức Mạn ra, nhưng không đợi cô đi đến cửa, đã nghe thấy tiếng cửa sắt va chạm vang lên.

Lâm Nhược Khê quay đầu lại, phát hiện Dương Thần không biết làm cách nào đã cùng tên gác cổng đi ra ngoài, trong kho lại trở về trạng thái một màu tối đen như mực.

- Dương Thần.

Lâm Nhược Khê kêu lên một tiếng, không nghe thấy đáp trả.

- Tạch tạch tạch tạch.

Bỗng nhiên, một loạt ngắn tiếng súng nổ vang lên làm rung chuyển cả kho.

Sau đó, bên ngoài cửa chẳng có lấy một tiếng động...

Khoảnh khắc ánh sáng hóa đá, tình hình biến chuyển nhanh, khiến Lâm Nhược Khê không thốt ra được lời nào, trừng trừng nhìn về hướng cửa, trong lòng chỉ có một tâm niệm —— người ấy sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng không biết sao, mặc dù đối với Dương Thần có đầy niềm tin, Lâm Nhược Khê vẫn không kìm nổi khoé mắt ươn ướt, thân thể không thể không chế run rẩy, hai chân dường như bị đóng đinh vào mặt đất, nửa bước đi cũng khó khăn.

- Giám ... giám đốc Dương anh ấy...anh ấy bị...

Cố Đức Mạn cùng hoàn toàn không nghĩ tới khả năng khác, như anh ta thấy, dù có ngăn cách bằng cửa sắt, cũng giống như chính mắt nhìn thấy, Dương Thần bị những viên đạn xuyên qua thân thể.

Stern không biết từ khi nào lời điện thoại của anh ta ra, nhờ vào ánh sáng, ôm lấy Alys đi tới cửa, bước chậm rãi nhàn nhã, đưa tay lần mò về hướng cửa kho hàng, như muốn mở cửa vậy.

- Không cần.

Cố Đức Mạn thấy thế, nhanh chóng chạy tới trước, ngăn Stern lại, mồ hôi lạnh ra đầy đầu:

- Xin đừng kích động, Giám đốc Dương đã bị hại rồi, chúng ta không thể giẫm lên vết xe đổ đó, chỉ cần giữ mạng sống, kiểu gì cũng có cơ hội thoát ra...

Không đợi Cố Đức Mạn nói hết, thì nghe thấy giọng nói lười biếng của Dương Thần từ bên ngoài cửa truyền vào.

- Này này, tôi nói anh đó Cố Đức Mạn, anh nói ai chết, không được phép đứng sau cửa trù ẻo người khác.

Cố Đức Mạn giật mình một cái, quay mạnh người lại, vừa lúc cửa sắt lại lần nữa được mở ra.

Chỉ thấy Dương Thần không biết từ khi nào đã tự châm cho mình điều thuốc ngậm ở miệng, trong bóng đêm đầu thuốc cực kỳ đỏ, dường như ánh đom đóm đặc biệt trong đêm tối.

Trong tay Dương Thần đang khua khẩu súng tự động vốn của tên gác cửa, mà tên gác cửa đã nằm trên đất bất động, bị Dương Thần dùng một chân đạp lên đầu, nhìn mắt là biết không còn sống nữa.

- Anh...anh làm thế nào...

Cố Đức Mạn nghẹn họng trân trời nhìn Dương Thần, suy nghĩ hoàn toàn rối loạn.

Alys vỗ tay vừa cô vũ vừa cười nói:

- Ông Dương thật là giỏi quá, xem ra chúng ta có thể về khách sạn tắm rửa rồi, ông Dương có thể đem bọn người xấu này giết sạch được không?

- Ha ha, đâu có đâu có, tôi cũng chỉ làm liều bắn mấy phát, ai mà biết tên gác cổng cầm ngược súng, bị tôi cướp cò, thế là gã chết.

- Điều này...điều này có thể....

Cố Đức Mạn nghe thấy đồ cả mồ hôi lạnh cả đầu, nhưng như thế cũng khiến y tin phục, dù sao y cũng không cho rằng Dương Thần có thể đấu thắng bọn bất cóc kia.

Dương Thần đắc ý ngẩng cao đầu.

- Có gì là không thể chứ, tôi cho anh diễn một lần.

Nói xong, Dương Thần lại cầm súng trường trên tay lên, xoay người lại, hướng về phía tòi hù ở sau lưng bắn liên tiếp một loạt “tạch tạch tạch tạch”, miệng còn không quên nhả ra vài vòng tròn khói thuốc, dáng bộ rất du côn, khiến Cố Đức Mạn nhìn mắt tròn ngược.

- Ha ha ha ha, Cố Đức Mạn nhỏ bé à, nhìn thấy rồi đó, không phải là nổ súng đó sao, đơn giản đơn giản.

Dương Thần xoay người lại, một tay giơ súng lên, một tay vỗ vỗ vai Cố Đức Mạn.

Cố Đức Mạn cố bình tĩnh, hét lớn:

- Anh...Anh điên rồi à? Anh làm thế sẽ thu hút sự chú ý của đồng bọn bọn chúng đó? Đúng rồi, Giám đốc Dương, sao tôi lại đột nhiên thành ra “Tiểu Cố Tử” vậy?

- À? Không lẽ anh là “Tiểu Cô Tử” (kiểu chơi chữ đồng âm) sao? “Tiểu Cô Tử” ...Ồ nghe cũng không tệ.

Dương Thần cười hì hì nói.

Lúc này, Lâm Nhược Khê cũng từ đầu kia của kho đi ra ngoài cửa, bước chân nhẹ nhàng, đứng trước mặt Dương Thần, không nói không năng gì nhìn chằm chằm Dương Thần.

Dưới ánh sáng mờ mờ của điện thoại, khuôn mặt của Lâm Nhược Khê mông lung có đôi chút lạnh lùng, trong đôi mắt như nước mùa thu lóng lánh ánh nước trong suốt.

- Nhược Khê bé bỏng, em sao lại...

Dương Thần cũng quên mất trên còn miệng ngậm điều thuốc, nhìn dung nhan tuyệt mỹ có vẻ thanh nhiên của Lâm Nhược Khê, trong lòng không hiểu sao lại thấy nặng trĩu.

- Rất tài sao, có thể giết được tên canh gác này thì rất lợi hại sao.

Âm điệu Lâm Nhược Khê nghe bằng phẳng lạnh lùng như mặt băng.

- Hù dọa người khác vui lắm sao, toàn làm người khác lo lắng thấp thỏm vì anh, anh thấy thế rất thú vị sao?

- Ồ, anh...

Dương Thần há hốc miệng không biết nói gì, lại phát hiện không biết nên dùng ngôn ngữ như thế nào để biểu đạt cách nghĩ và tâm tư lúc này, dường như trong đầu có hàng trăm loại ngoại ngữ, vô số từ ngữ, lại chẳng có cái nào có thể giúp hắn, không khỏi ngơ người...

Lâm Nhược Khê cũng không có dự định nghe Dương Thần trả lời cho bản thân cô cái gì cả, sau khi nhìn thật sâu vào mắt Dương Thần, liền tự lấy điện thoại ra, dựa theo ánh sáng, lần mò đi ra phía ngoài.

Tuy rằng không hiểu tình hình như thế nào, mối quan hệ khó hiểu của Dương Thần và Lâm Nhược Khê, nhưng Cố Đức Mạn vừa mới được vinh hạnh thăng lên thành “Tiểu Cô Tử” nhìn Lâm Nhược Khê đi như thế liền vội vàng đuổi theo, gọi to:

- Nhược Khê Nhược Khê cô đừng kích động như thế, cô mà đi như thế rất dễ bị mấy tên canh gác còn lại phát hiện.

Lâm Nhược Khê ngoảnh mặt làm ngơ, dường như không nghe thấy những lời của Cố Đức Mạn.

- Không sao cả ...

Dương Thần rút cuộc cũng từ trạng thái hóa đá hoàn hồn, xoay người lại, nhằm hướng Lâm Nhược Khê đi bước nhanh về phía trước và bảo:

- Sẽ không có người ngăn cản đâu.

- Anh làm sao biết.

Cố Đức Mạn nghi ngờ hỏi ngược lại.

Dương Thần liếc anh ta một cái.

- Bởi vì bọn họ đều chết cả rồi.

- A?

Cố Đức Mạn nghi ngờ bản thân nghe nhầm, nhưng nhìn sắc mặt Dương Thần không giống nói dối, lại có cảm giác là thật.

Dáng vẻ anh em Stern hoàn toàn không sợ trời không sợ đất, cao hứng nắm tay nhau, theo sát phía sau Dương Thần.

Cố Đức Mạn thấy thế, cũng không thêm bận tâm gì nữa, lập tức lấy điện thoại của anh ta ra, có thể thấy được xung quanh rộng hơn chút, hộ tổng nhóm Dương Thần thăm dò đi hướng ra bên ngoài.

Dương Thần lúc này đã đi đến bên cạnh Lâm Nhược Khê, liếc nhìn người phụ nữ có nét mặt lạnh lùng, khóe miệng hơi nhếch cười đầy ẩn ý, không đợi Lâm Nhược Khê kịp phản ứng, Dương Thần đã dùng tay trái nắm lấy tay phải của cô.

- Anh làm gì vậy?

Lâm Nhược Khê đột nhiên dừng bước, lạnh lùng hỏi.

- Nắm tay, nắm tay em, dẫn em đi ra.

Dương Thần cười nói.

- Không cần anh tốt như vậy, em chẳng qua là người bình thường, sống chết mặc kệ, dù sao anh tài giỏi như vậy, lo cho bản thân anh đi.

Lâm Nhược Khê cười lạnh lùng nói.

Sắc mặt Dương Thần khỗ sở, lộ ra dáng bộ có chút cầu xin, cúi người sát mặt Lâm Nhược Khê, hạ thấp giọng nói:

- Bà xã ngoan, đừng giận mà, anh không đúng, anh không nên chỉ mãi ham chơi, khiến em vì anh lo lắng sợ hãi, anh hứa sau này có việc gì cũng sẽ báo cáo với em trước, việc gì cũng sẽ dẫn em theo, đi ăn dẫn em theo, đi ra khỏi cửa dẫn em theo, đi mua đồ cũng dẫn em theo, anh giết người cũng sẽ dẫn em theo, hại người cũng dẫn em theo...Đúng rồi, anh đi tán gái cũng dẫn em theo, được không?

Một loạt những lời nói khó hiểu làm Lâm Nhược Khê nghe muốn nóng cả tai, mắt hung dữ liếc nhìn Dương Thần, vẫn giữ nét lạnh lùng trên gương mặt, thản nhiên phì cười.

- Ai thêm đi vệ sinh với anh, anh...anh đừng có tự cho mình là đúng.

- Ha ha, chỉ cần em thân yêu không giận là tốt rồi.

Dương Thần trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đỡ vợ so ra mệt hơn đỡ tình nhân nhiều, quả thực “chính hăng” thì “phí bảo dưỡng” cam kết cũng cao, may sao tạm thời ổn rồi, tránh được một trận chiến tranh lạnh.

Tuy rằng lời của Dương Thần rất nhỏ, nhưng Stern và Alys đi gần đó nhìn thấy từng chi tiết nhỏ của vẻ mặt và hành động của hai người, khiến cho cặp này không ngừng nhướn mày nháy mắt với nhau.

Lâm Nhược Khê cũng lấy làm ngượng ngùng, vừa nãy còn cảm thấy bọn họ buồn nôn, đột nhiên bản thân cô lại cùng người đàn ông này thì thảm, còn nhéo bên hông Dương Thần một cái mới chịu cho qua.

Dương Thần cũng chẳng thấy đau, nhưng biết đoán tâm lý của phụ nữ, giả bộ vẻ mặt đau đớn, rồi mới cười nói:

- Chúng ta không cần đi tìm công lớn, trực tiếp đi tìm xe của chúng ta, lái xe trở về Paris là được rồi, bọn họ sẽ chẳng đậu xe bên ngoài kho đâu, như thế thì quá ngu ngốc.

Lâm Nhược Khê ngẫm lại cũng đúng, angìờ em Stern đương nhiên không có ý kiến gì, chỉ muốn có thể nhanh nhanh tắm rửa, làm gì cũng được.

Đúng lúc đó, đi gần cuối một chút, Cố Đức Mạn nãy giờ vẫn trong tình trạng căng thẳng thần kinh, phát ra tiếng kêu thất thanh chói tai cực kỳ thảm thiết.

- A cứu mạng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 499

Gọi Điện Thoại Gì Chứ

Ngay sau đó, thấy Cố Đức Mạn đang ôm lấy đầu anh ta co gập người trên mặt đất, điện thoại của anh ta thì rớt xuống đất, đang chiếu ánh sáng mờ mờ, mấy người đó thấy Cố Đức Mạn lúc đó đang dựa vào vật to lớn màu đen bên cạnh.

Mà ở phía trước chân Cố Đức Mạn, tên canh gác áo đen nhìn thấy lúc trước đang nằm trên đất, không nhúc nhích.

Lâm Nhược Khê bị chút kinh hãi sau khi nhìn rõ, nhú nhú mày, nói có chút bất mãn:

- Cố Đức Mạn, tên đó chết rồi.

- A...

Cố Đức Mạn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn ngó cẩn thận, nuốt nuốt trong cổ họng, giật mình phát hiện, chính là tên canh gác đã dọa anh ta chết khiếp, không ngờ chết rồi.

- Chuyện gì thế này.

Cố Đức Mạn trừng mắt nhìn, anh ta tin chắc, tên canh gác này với tên vừa chết dưới chân Dương Thần không phải cùng một người, nhưng anh ta không thể hiểu nổi vì sao tên này cũng chết.

Dương Thần tiến lên phía trước, dùng một tay nắm lấy bả vai của Cố Đức Mạn, kéo anh ta từ dưới đất đứng lên, nhân tiện vỗ vỗ hai cái, cười nói:

- “Tiểu Cô Tử” làm không tồi, như vậy sẽ nhanh chóng tìm được xe của chúng ta.

- Oa, tốt quá, như thế chúng ta có thể lập tức quay về khách sạn rồi.

Gương mặt Alys tràn đầy hạnh phúc, kéo cánh tay của Stern, phấn khích chạy đến bên cạnh chiếc xe Bentley, mở cửa xe chẳng chút khách sáo gì, dẫn đầu cùng với Stern vào xe ngồi.

Cố Đức Mạn lúc này mới phát hiện, vật thể màu đen lúc nãy anh ta dựa vào là chiếc xe Bentley mà nãy giờ mọi người tìm kiếm.

Chẳng có chút thời gian hiểu được tình huống này như thế nào, Cố Đức Mạn lại bị Dương Thần đẩy vào trong xe, ngồi bên cạnh anh em Stern.

Bình tĩnh trở lại, lúc này Cố Đức Mạn mới hét lớn:

- Giám đốc Dương, tôi không phải là “Tiểu Cô Tử”, không phải.

- Biết rồi biết rồi, không gọi anh “Tiểu Cô Tử” “Tiểu Cô Tử” nữa.

Dương Thần cười ha hả, dùng một tay đóng cửa xe lại.

Lâm Nhược Khê đang muốn ngồi vào xe bị giữ lại bên ngoài, nghi hoặc nhìn về phía Dương Thần.

- Có ý gì vậy.

- Bà xã em đừng ngồi chỗ này, ngồi bên cạnh anh nhé, anh lái xe, em ngồi ghế phụ lái.

Dương Thần nháy nháy mắt.

- “Tiểu Cô Tử” thật phiền nhiễu, chẳng lẽ em muốn chịu tội suốt đường đi sao?

Không đợi Lâm Nhược Khê nói lời nào, Dương Thần đã mở cửa phía chỗ phụ lái, kéo Lâm Nhược Khê vào.

Dương Thần nhanh chóng ngồi vào sau tay lái, khởi động xe, mở đèn lớn của xe, toàn bộ nhà kho gần như bị chiếu sáng.

Toàn bộ diện tích của nhà kho có thể đủ cho mười sân bóng rổ lớn nhỏ, hai bên là mười cánh cửa sắt ngay hàng thẳng lối, có cánh mở thấy đầy thứ linh tinh, có cánh khóa chặt im ỉm.

Kho hàng xem ra cũng có tuổi rồi, nhiều năm không tu sửa, trần nhà không ít chỗ bị thủng, chẳng qua tối nay không có ánh trăng nên mới thấy một màu đen thui.

- Kia là cái gì?

Cố Đức Mạn ngồi ở trong xe lúc đèn vừa sáng liền nhìn thấy cách xe không xa có ba bốn thi thể đang nằm của mấy tên canh gác.

- Bọn bắt cóc đáng ghét, ông Cố Đức Mạn chẳng lẽ lại sợ sao.

Alys cười khanh khách nói.

Cố Đức Mạn vội duy trì phong thái dửng dưng, ho khan hai tiếng bảo:

- Cô Alys, xin cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ là...có chút bất ngờ, làm sao mà đột nhiên mấy tên kia đều chết cả, không lẽ có người đến cứu chúng ta?

Gương mặt tuần tú của Stern lộ vẻ kỳ quái.

- Ông Cố Đức Mạn, không phải vừa nãy ông Dương đã nói rồi đó sao, mấy tên kia chết hết rồi, không lẽ ông không nghe thấy?

- Anh ta?

Cố Đức Mạn nghĩ kỹ lại, Dương Thần đích thực đã đề cập đến việc mấy tên đó đã chết, nhưng làm sao anh ta biết.

Đột nhiên giật cả mình, Cố Đức Mạn thất thanh kêu lên:

- Không lẽ là Giám đốc Dương giết?

- Trừ ông ấy ra thì còn ai nữa, chúng ta không có súng, trừ khẩu trên tay Giám đốc Dương.

Stern không biết từ lúc nào đã mở đèn trong xe, lại lấy ra một bình rượu vang đã uống một nửa, rót rượu cho Alys, rồi hai anh em thản nhiên nhấp nhấp.

Cố Đức Mạn ngơ ngác nhìn bọn họ, trong đầu chỉ có dáng vẻ cột nhà của Dương Thần lúc nãy, không khỏi ngáy cả người ...

Lâm Nhược Khê ngồi ở phía trước tất nhiên cũng nhìn thấy mấy thi thể đó, tuy nhiên trong khoảng thời gian từ lúc quen biết Dương Thần, không

phải lần đầu nhìn thấy người chết, thế nên chẳng chút kinh hãi, ngược lại cần thận suy nghĩ một lúc, do dự hỏi:

- Vừa nãy trong bóng tối anh nổ súng bắn loạn xạ cả lên, thật ra là đã ngắm chính xác bọn chúng rồi sao?

Dương Thần đang thắt dây an toàn, nghe Lâm Nhược Khê hỏi, liền cười cười.

- Mặc kệ ngắm chuẩn hay không chuẩn, chết hết là tốt rồi.

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Lâm Nhược Khê lại hỏi.

- Đương nhiên là về Paris.

- Anh có biết chúng ta bây giờ ở đâu không và làm thế nào trở về?

Lâm Nhược Khê hoài nghi hỏi.

Dương Thần đương nhiên gật gật đầu.

- Chúng ta hiện giờ hẳn là đang ở lân cận Romilly phía đông nam Paris, bên cạnh dòng sông Seine, cách thành phố Paris khoảng hai giờ đồng hồ, đến Paris ăn một bữa tối ngon lành cũng còn kịp.

Nói xong, Dương Thần gác vào vị trí, một chân nhún ga, xe rú vang nhằm thẳng phía cửa lớn kho phóng tới.

- Anh ... anh điên rồi à? Anh làm cái gì vậy?

Lâm Nhược Khê cho dù có điềm tĩnh cách mấy cũng không thể chịu đựng thêm lần nữa, Dương Thần muốn lái xe trực tiếp húc vào cánh cửa sắt lớn ở đằng xa.

- Yên tâm, ngoan ngoãn ngồi vững nhé.

Dương Thần cười lớn bảo, đột nhiên đưa tay trái cầm lấy khẩu súng trường, thò ra bên ngoài cửa sổ, nhằm vào chỗ chốt ở bên cạnh cửa lớn nhả một loạt đạn.

Tia lửa văng khắp nơi, bên cạnh cửa một thứ tương tự như hộp mạch điện nháy mắt phát nổ, một phản ứng dây chuyền bình thường, gần cửa sắt phát nổ dữ dội.

- Âm âm.

Trong một tiếng nổ, ánh lửa bắn ra, cửa sắt bị nổ tung thành năm bảy mảnh.

Ngay trong khoảnh khắc một biển lửa bùng cháy bừa bãi, chiếc xe Bentley giống như tia chớp màu đen xuyên qua cổng tò vò bị nổ tung.

Bởi vì liên quan đến xe, sản sinh ra dòng khí cực mạnh xung quanh, khiến ngọn lửa không làm sao dính vào thân xe được, người ở trong xe cũng cảm thấy thời điểm đó có chút nóng bức, nhưng sau đó lại khôi phục như bình thường.

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy bản thân đang ở trong một bộ phim lớn của Hollywood, biến thành nữ nhân vật chính bên cạnh nam nhân vật chính, mắt nhìn thấy một đường sinh mệnh, sau đó lại ở trong tình huống bộc phát liên

tiếp hồn xiêu phách lạc, sống sót được, cảm thấy chính phần chết một phần sống, khiến thân thể Lâm Nhược Khê cứng đờ, không nói được lời nào.

- Kê điên...kê điên...

Ngồi trong khoang sau của xe, cảm của Cố Đức Mạn như muốn rót ra, anh ta đã không thể nói ra từ ngữ nào khác biểu đạt đối với cách nhìn của Dương Thần.

Còn hai anh em Stern lại kích động hoan hô nhún nhảy, cảm thấy những thứ này thật là tuyệt.

Sau khi chiếc Bentley xông ra khỏi nhà kho, đến chỗ đất bằng phẳng, Dương Thần liên tục nhấn phanh không ngừng, dừng chiếc xe lại.

Lâm Nhược Khê nhìn phía bên ngoài cửa xe, quả nhiên như lời Dương Thần nói, cách nhà kho không xa là con sông rộng lớn, không có gì bất ngờ, đó là dòng sông Seine nổi tiếng của nước Pháp, xuyên qua tán lá lớn của rừng cây, có thể thấy đèn đuốc của thành phố, đây có phải là Romilly như Dương Thần đã nhắc đến không, Lâm Nhược Khê thực sự cũng không phân biệt được.

Trong lúc Lâm Nhược Khê không hiểu vì sao Dương Thần phải dừng xe lại thì thấy Dương Thần đã mở cửa xe bước xuống.

- Dương Thần anh làm gì vậy?

Lâm Nhược Khê trong lòng cuống cả lên, không biết người đàn ông này lại phát điên gì đây, không nhanh chóng trở về Paris chẳng lẽ chờ bị phát hiện sao?

Dương Thần vỗ vỗ sau ót, lại chui người vào trong xe, cười với Lâm Nhược Khê bảo:

- Xin lỗi, chút nữa anh quên, trước hết anh phải báo cáo cho Nhược Khê bé bỏng đã chứ nhỉ, em đừng lo lắng, trong cái nhà kho này không phải vẫn còn những người đáng thương khác bị bắt cóc sao, anh làm người tốt cho trót, để cho bọn họ cũng có thể về nhà.

Lâm Nhược Khê mở to đôi mắt, cô thà không nghe thấy những lời nói này của Dương Thần.

Sau khi Dương Thần nói xong, lại ra khỏi xe, đi về phía sau xe, đứng ở đó một tay mang theo khẩu súng trường, một tay lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi điện thoại.

- Anh ta...anh ta đang làm gì vậy?

Cố Đức Mạn bị dọa cho ngớ ngẩn rồi, vốn tưởng rằng nhanh chóng có thể rời khỏi nơi đồ nát này, không ngờ vừa ra khỏi kho, xe lại dừng.

- Ông Cố Đức Mạn, xem ra ông bị bệnh quáng gà, ông Dương không phải đang gọi điện thoại đó sao.

Alys cười duyên đáp.

- Đến lúc này còn gọi điện thoại gì chứ?

Cố Đức Mạn nói gần như hét chói cả tai.

Stern gãi gãi tai, ngáp một cái.

- Lúc này trong kho vì không bắt được tín hiệu, phỏng chừng điện thoại rất gấp.

Ngay lúc đó, trong bóng đêm hai bên kho hàng, đột nhiên phóng ra hai chiếc xe Jeep đèn lớn sáng chói cả mắt, động cơ gầm rú, nhằm hướng Dương Thần đang đứng mà vọt tới.

- Thôi xong...Đồng đảng của bọn chúng đến rồi.

Cố Đức Mạn giống như quả bóng xì hơi, thân thể lần nữa mềm nhũn trên ghế.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 6

- [Chương 500: Thật Giống Chim Cánh Cụt](#)
- [Chương 501: Mất Bánh Bao](#)
- [Chương 502: Quan Trung Ương Và Quan Địa Phương](#)
- [Chương 503: Non Quá](#)
- [Chương 504: Hiểu Nhầm Ý Tôi Rồi](#)
- [Chương 505: Người Thấu Tình Đạt Lý](#)
- [Chương 506: Cầm Rồi Còn Muốn Ném Đi](#)
- [Chương 507: Nhạc Thiếu Nhi.](#)
- [Chương 508: Ôm Em Đi Ngủ](#)
- [Chương 509: Gothic Hồng Lễ Mi-sa](#)
- [Chương 510: Lý Do Cuối Cùng](#)
- [Chương 511: Bây Giờ Trả Lời Anh](#)
- [Chương 512: Không Phải Em Gái Ruột Của Tôi](#)
- [Chương 513: Quỷ Tóc Đỏ](#)
- [Chương 514: “ Trùng Phát Nhe”](#)
- [Chương 515: Cầm Ngay!](#)
- [Chương 516: Anh Đừng Lừa Dối Bản Thân Mình.](#)
- [Chương 517: Thanatos](#)
- [Chương 518: Giả Dối](#)
- [Chương 519: Tiểu Gian Thương.](#)
- [Chương 520: Không Thể Che Dấu Gì Đó](#)
- [Chương 521: Thẻ Xác!](#)
- [Chương 522: Tìm Nhà Giàu Có Gả Vào](#)
- [Chương 523: Hoa Diên Vĩ](#)
- [Chương 524: Verdessa Muốn Đập Đầu Vào Tường](#)
- [Chương 525: Tâm Ma Và Thân Vương](#)
- [Chương 526: Đừng Có Ngạo Mạn](#)
- [Chương 527: Nhân Vật Mấu Chốt](#)
- [Chương 528: Đầu Não Báo Châu Mỹ](#)
- [Chương 529: Đất Nước Bì Lãng Quên](#)
- [Chương 530: Sukūpu](#)
- [Chương 531: Minh Kính Chỉ Thủy](#)
- [Chương 532: Tất Cả Các Người Đều Là Đồ Lừa Đảo](#)
- [Chương 533: Quá Đê Tiên](#)
- [Chương 534: Giáng Lâm](#)
- [Chương 535: Huyết Phân Thân](#)
- [Chương 536: Trường Thương Của Longinus](#)
- [Chương 537: Tử Thần Kiếm](#)
- [Chương 538: Nói Cho Người Một Viêc](#)
- [Chương 539: Cây Cung Dài](#)
- [Chương 540: Apollo](#)
- [Chương 541: Anh Đùa Sao?](#)
- [Chương 542: Tao Chính Là...](#)
- [Chương 543: Helios](#)
- [Chương 544: Artemis](#)
- [Chương 545: Thần Quang Và Sư Nghi Ngờ](#)
- [Chương 546: Búp Bê](#)
- [Chương 547: Không Đơn Giản Như Vây](#)
- [Chương 548: Nhảy Cao Và Vấn Đề Nhảy Cầm](#)
- [Chương 549: Luân Chiến Và Tin Tức](#)

[Chương 550: Phiền Phức Của An Tâm](#)
[Chương 551: Quan Chức Và Thương Gia](#)
[Chương 552: Ném Xuống Lầu](#)
[Chương 553: Áp Lực Lớn Của Yêu Tinh An Tâm](#)
[Chương 554: Tính Toán Của Quách Tuyết Hoa](#)
[Chương 555: Bối Cảnh Thất Sự](#)
[Chương 556: Phạm Nhân Giết Người](#)
[Chương 557: Trùm Tình Báo](#)
[Chương 558: Dương Môn Ngoai Tộc](#)
[Chương 559: “Thần Hành”](#)
[Chương 560: Nguồn Gốc Của Chủ Thần](#)
[Chương 561: Ô Nhục Và Thần Nhiên](#)
[Chương 562: Chỉ Biết Nói Máy Móc](#)
[Chương 563: Có Vẻ Không Giống](#)
[Chương 564: Tầng Trên Tầng Dưới](#)
[Chương 565: Dòng Nước Lạnh](#)
[Chương 566: Giống Như Hai Ông Già Đẳng Trí](#)
[Chương 567: Nói](#)
[Chương 568: Đồng Ý Với Em Một Chuyên](#)
[Chương 569: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn](#)
[Chương 570: Chết Cho Anh Xem](#)
[Chương 571: Ghét Em!](#)
[Chương 572: Mẹ Vợ Gặp Con Rể](#)
[Chương 573: Dương Thần Bi Bỏ Quên](#)
[Chương 574: Lâm Nhược Khê Em Đừng Như Vậy!](#)
[Chương 575: Chương 575: :](#)
[Chương 576: Tăng Đưa Cháu Gái](#)
[Chương 577: Kết Thúc Ở Ngày Hôm Đó](#)
[Chương 578: Nam Tử Cao Lớn](#)
[Chương 579: Không Phải Vì Đứa Em Ngu Xuân Đó!](#)
[Chương 580: Rảnh, Tôi Rất Rảnh!](#)
[Chương 581: “Đầu Heo”](#)
[Chương 582: “Gái Già”](#)
[Chương 583: Tôi Là Người Nghiêm Túc](#)
[Chương 584: “Nói Lot”](#)
[Chương 585: Đến Cha Đẻ Cũng Không Cần](#)
[Chương 586: Có Phải Anh...](#)
[Chương 587: Con Nói Xem Có Nên Không?](#)
[Chương 588: Không Còn Cách Nào Cứu Vãn Sao?](#)
[Chương 589: Cảm Thấy Mỹ Mãn](#)
[Chương 590: Cùng Là Một Người](#)
[Chương 591: Trình Tú Đáng Ghét](#)
[Chương 592: Nhưng Có Một Điểm. . .](#)
[Chương 593: Lén Lút](#)
[Chương 594: Thuốc Bỏ](#)
[Chương 595: Sao Mà Anh Làm Được Vậy?](#)
[Chương 596: Hiếm Khi Có Thời Gian Rảnh Rỗi](#)
[Chương 597: Ai Đó Giống Anh](#)
[Chương 598: “Tứ Giác Trăm Thụy”](#)
[Chương 599: Bệnh Viêm Gan](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 500

Thật Giống Chim Cánh Cụt

Hai chiếc xe Jeep RANGLER việt dã cải trang màu rằn ri, trên mỗi xe trừ người lái ra đều có thêm hai tên thổ phỉ áo đen, một tên cầm trong tay súng phóng rocket, tên kia thì giữ súng máy Gatling có độ tàn phá uy chấn thể giới, nghiêm nhiên muốn đánh banh xác đám người Dương Thần cùng với chiếc xe.

Dương Thần dường như chưa nhận thấy, sau khi từ từ nhập xong số điện thoại, ấn nút gọi, mới ngẩng mặt lên mỉm cười, thấy hai chiếc xe Jeep chỉ còn cách khoảng chừng trăm mét, nâng khẩu súng trong tay lên.

Tên áo đen trong xe Jeep dù sao cũng đã chịu qua chế độ huấn luyện quân sự nghiêm khắc, tuy rằng xét về cục diện bọn chúng chiếm thế chủ động, lại không chút lơ là cảnh giác, chiếc xe Jeep bắt đầu di chuyển vòng vèo không qui luật tiến đến, để tránh bị Dương Thần “không cẩn thận” đánh trúng, mà hai xe phụ trách tấn công cũng sớm lên cò vũ khí của bọn chúng.

- Tạch tạch.

Khói súng bay nghi ngút, hai tiếng súng vang lên, hỏa tiễn nhỏ cỡ đạn bay, xẹt qua theo quỹ đạo thiêu đốt trắng đỏ, cùng lúc hướng về phía Dương Thần và chiếc xe Bentley bay tới.

- Tạch tạch tạch tạch.

Đạn liên tục bắn ra, không phân biệt được là Dương Thần bắn về phía tên áo đen, hay là khẩu súng Gatling của tên áo đen bắn phá điên cuồng.

Súng máy Gatling hỏa lực như rắn điên cuồng, so với hỏa lực mong manh từ khẩu súng trường trên tay Dương Thần, đối lập rõ rệt.

Cố Đức Mạn ở trong xe Bentley không dám nhìn chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, ôm đầu khóc thảm thiết, anh ta muốn chui ra ngoài chạy trốn, nhưng toàn thân lại chẳng có chút sức lực.

Anh em Stern thì lại chậm ly rượu vang thật lâu, chẳng có cảm nhận bên ngoài đang đánh nhau.

Lâm Nhược Khê ngồi ở ghế phụ dùng kính chiếu hậu nhìn rõ nhất trường hợp tàn khốc sừng sững trước mặt ở bên ngoài. Lúc nhìn thấy hai khẩu súng hướng về vị trí xe và Dương Thần nã đạn, tim của cô lại muốn nhảy ra ngoài, nếu không phải có tổ chất tâm lý đã qua thử thách, người con gái bình thường có lẽ ngất đi rồi.

- Dương Thần đáng ghét còn nói mình đừng lo lắng, anh như thế thì báo cáo với không báo cáo có gì khác nhau đâu?

Ngay lúc từ phía lửa đạn ngàn cân treo sợi tóc ấy, hai khẩu súng máy

Gatling phía sau tên áo đen đột nhiên ngừng tấn công, mà tên tài xế của hai chiếc xe Jeep mềm oặt ra trên ghế, xe bị mất tay lái, bắt đầu hướng về hai phía chạy gấp khúc.

Hai tên áo đen phụ trách phóng hỏa tiền không hiểu sao cũng vậy, cùng lúc gục đầu xuống, lại phát hiện hai tên đồng bọn bên cạnh trên trán chúng bị đạn bắn xuyên qua, thứ trắng trắng đỏ đỏ bắn cả ra ngoài.

Cùng lúc đó, hai quả đạn hỏa tiễn vốn rất nhanh lao đến gần Dương Thần và chiếc xe Bentley, trong tình huống đó còn khoảng mười hai mười ba mét gì đó, ầm ầm nổ tung.

- Làm sao có thể...

Một trong những tên áo đen dung tiếng Pháp nói với chính y như thể mộng du, y không muốn tin, gã đàn ông một mình một súng đứng cách đó không xa không ngờ trong nháy mắt, ngắm chính xác bắn chết đồng bọn của y không nói làm gì, còn không biết dùng cách gì làm nổ hỏa tiễn.

Khoảnh khắc hỏa tiễn nổ tung trong không trung, hai viên đạn xuyên qua phá hủy ngọn lửa bàn trúng bình xăng hai chiếc xe Jeep không người lái...

- Rầm rầm ...

Không để cho hai tên còn lại nhiều thời gian suy nghĩ, chiếc xe Jeep bị bắn trúng bình xăng nổ tung, cháy thành hai quả cầu lửa, thậm chí bánh xe đang chuyển động cũng bị nổ tung bay lên trời.

Hai tên áo đen phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, bọn chúng toàn thân dính lửa nhảy ra khỏi xe, nhưng ngọn lửa bốc từ xăng không phải là sát thương chúng có thể chịu được, hai tên “người lửa” không giã dựa được bao lâu, chết trên bờ đê con sông.

Giải quyết xong bọn đuổi theo, Dương Thần mới nói vài câu vào điện thoại của hắn, sau đó gác máy.

Suy nghĩ một lúc, Dương Thần ném khẩu súng trong tay xuống sông Seine cách đó hơn chục mét, khẩu súng sau khi xệt qua một đường parabol cao cao rơi xuống dòng sông.

Làm xong việc đó, Dương Thần mới trở vào trong xe, không chút hoang mang lấy thuốc từ trong túi áo ra, rút một cây, mở cửa xe rồi lấy bật lửa ra, tự châm thuốc cho bản thân hắn.

Sau khi thưởng thức một hơi thuốc, Dương Thần vui sướng hài lòng liếm liếm môi, khởi động xe, tiếp tục xuất phát.

Cố Đức Mạn ngồi trong xe ôm đầu ngồi một lúc lâu, phát hiện bản thân chẳng bị gì, mới tò mò ngẩng đầu lên, nhìn xem tình hình bên ngoài, rồi lại nhìn hai anh em Stern hỏi:

- Thế ... thế là thế nào?

Alys vừa vuốt ve má anh trai vừa cười nói:

- Ông Cố Đức Mạn, tư thế của ông vừa nãy thật giống chim cánh cụt, đáng yêu ghê, đám người kia sớm đã bị ông Dương “giải quyết” rồi. Chẳng

lẽ đến giờ ông vẫn chưa phát hiện ra à?

- A?

Cố Đức Mạnh há hốc miệng, vẻ mặt kiêu khó có thể tin được, bị hai anh em vô tâm nhìn chăm chăm, lại khiến anh ta hiểu rõ cuộc lúc này anh ta đáng xấu hổ bao nhiêu, không khỏi đỏ bừng mặt, ra vẻ điềm tĩnh nói:

- Thật là may mắn, thật là may mắn, tuy nhiên mọi người không sao là tốt rồi...

Mà Dương Thần ngồi ở phía trước lái xe một lúc lâu lại phát hiện, không khí có gì đó không đúng, quay đầu nhìn lại, Lâm Nhược Khê ngồi ở ghế phụ khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, ánh mắt lạnh lùng nhìn như đóng đinh vào hắn, trong bóng tối, vẻ mặt của Lâm Nhược Khê khiến Dương Thần nổi cả da gà.

- Nào... Bà xã ngoan, vẻ mặt em thế là thế nào, anh lại làm sai điều gì à?

Dương Thần nhíu mày, bản thân hắn lúc này có báo cáo rồi mà, không lẽ lại xuất hiện thêm ngã rẽ nào nữa?

Lâm Nhược Khê không trả lời, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe, làm việc cô thường hay làm nhất —— trầm mặc.

Dương Thần phiền muộn đưa tay trái đang kẹp điều thuốc tựa vào cửa kính xe, tay phải giữ tay lái, lâu lâu lại liếc nhìn Lâm Nhược Khê một cái, nhìn người phụ nữ này lại lần nữa rơi vào chiến tranh lạnh, càng nghĩ càng đau đầu.

Đã đến một nơi xa xôi như Paris rồi mà vẫn giống như ở nhà không nói chuyện với hắn, may sao ở nhà có vú Vương, Trình Tú cũng không quá buồn chán, ở đây chỉ có hai người giương mắt nhìn thế để làm gì? Thế không phải muốn hắn ức chết hay sao?

Hồi lâu, Dương Thần thở dài thật dài, tự cười giễu chính hắn, cười rất khô khan, nheo nheo mắt ngắm nhìn Lâm Nhược Khê không hề hiểu ý của hắn, chỉ có thể bắt đầu tự nói chuyện:

- Kỳ thực anh biết em lại trách anh làm những việc thót tim như thế, nói những câu mà em không thích, tuy nhiên Nhược Khê em cảm thấy anh làm việc không chính chắn, rất nguy hiểm, nhưng thực ra trong lòng anh đã có sắp xếp cả rồi, anh làm sao nữa để em xảy ra bất cứ chuyện gì chứ, tên háo sắc như anh làm sao nữa... Đúng không nào?

Lâm Nhược Khê dường như cái gì cũng không nghe thấy, không chút thay đổi cứ nhìn ra cảnh đêm mờ lung đen tuyền bên ngoài cửa kính, xe vẫn đang chạy trên con đường nhỏ xuyên qua khu rừng, ngoài rừng cây đen xì ra không có gì để nhìn.

Không có biện pháp gì nữa, Dương Thần chỉ có thể tiếp tục một mình thao thao bất tuyệt nói:

- Buổi chiều khi đến đây, anh nhìn thấy qua trang bị của đám người đó, súng của bọn chúng toàn là G36 của công ty HK Đức sản xuất, loại súng tự

động này trước mắt đang dẫn đầu trên thế giới, còn trang phục của bọn chúng hẳn là đặc chế, cũng không phải trang phục chiến đấu chính thức, nói cách khác, nhóm người này khẳng định đến từ tổ chức khủng bố cá nhân cực kỳ cao cấp, trừ phi không ra tay, chứ nếu ra tay thì quyết sống chết, anh rất tò mò không biết mục đích của chúng là gì...

- À, đúng rồi, lúc này lao ra khỏi nhà kho, không phải anh không muốn mở cửa hàng hoang, chỉ là anh nhìn thấy trên cửa có lắp đặt thiết bị phát nổ, nếu không biết mật mã, dù cho dùng biện pháp thế nào cũng phát nổ nên dùng đạn bắn làm nó phát nổ trước, rồi mới lao xe ra với tốc độ cao cuốn theo không khí làm ngọn lửa bị thổi bạt đi, cho nên có khả năng làm em sợ...

Đám người đó có thể xem là lão binh dày dạn kinh nghiệm chiến đấu, tuy nhiên không biết lai lịch thế nào, nhưng có thể biết rõ ràng, tùy tiện lao xe vào kho hàng lúc trời tối không phải là quyết định sáng suốt, thế nên vẫn canh giữ bên ngoài, dù sao chỉ cần không ra ngoài, chúng ta ở bên trong kho hàng không làm được cái gì cả.

Tuy nhiên bọn chúng không tưởng tượng được chúng ta có thể xông ra, cho nên mới đành lái xe xông ra đuổi theo chúng ta, vốn thế mà, nếu chúng ta đều đi ra rồi, cũng không thể thả đám người cũng bị bắt cóc, dù sao em cũng nghe Stern nói rồi đó, buổi chiều lúc bọn họ bị bắt cóc có nghe thấy tiếng người khác bị giam giữ, theo anh đánh giá thì cũng là quý tộc và nhà giàu tham gia Tuần lễ Thời trang Paris ...

Nói đến đây, Dương Thần nhìn thấy Lâm Nhược Khê quay mặt sang, tuy nhiên vẻ mặt không có chút biểu cảm nào, nhưng tốt xấu gì cũng là đang nhìn hắn.

Dương Thần nhếch miệng mỉm cười.

- Vừa này anh xuống xe gọi điện thoại, em đoán xem gọi đi đâu?

Lâm Nhược Khê khẽ lắc đầu, trong lòng cô tuy rằng còn đang tức giận, nhưng lại rất hiếu kỳ muốn biết Dương Thần rốt cuộc làm cái gì.

- Gọi báo cảnh sát Pháp.

Dương Thần nói xong, hút một hơi, nhả khói trắng ra bên ngoài cửa xe, lại nói:

- Nhiều người như thế, chúng ta không thể kéo hết trở về được, anh liên báo cảnh sát nói rằng anh nhìn thấy kẻ bắt cóc giam giữ con tin ở một kho hàng bên dòng sông, nhanh đến cứu người, tuy rằng không báo địa chỉ cho họ, nhưng họ có thể nghe thấy tiếng súng nổ rất bồng lúc này chắc chắn sẽ đến, dù sao anh cũng đã xử lý đám người đó rồi, đám người bị bắt cũng không còn nguy hiểm, từ từ mà chờ thôi.

Nghe nói như thế, trong mắt Lâm Nhược Khê loé lên một chút căng thẳng rồi cuộc nhin không được nói:

- Anh làm như thế, có bị cảnh sát phát hiện không, họ không phải sẽ điều

tra số điện thoại sao?

Trong lòng Dương Thần thở ra nhẹ nhàng, cuối cùng mở miệng cười nói:

- Yên tâm, anh dùng điện thoại inte vệ tinh, không phải số điện thoại, trong thời gian ngắn cảnh sát không điều tra ra đâu, đợi đến lúc tra ra được thì phỏng chừng anh cũng đã về nước thêm nữa anh cũng không làm chuyện xấu, đây là cứu người cơ mà.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, đột nhiên nhận ra bản thân cô không ngờ nói chuyện với Dương Thần, gương mặt đỏ lên, vốn chiến tranh lạnh với hắn, biểu đạt bản thân cô bất mãn, liền thêm một câu:

- Đừng có nghĩ giải thích với em nhiều như vậy thì xem như không có chuyện gì xảy ra, anh cứ động cái là làm những chuyện dọa người ta chết khiếp, lại không thèm quan tâm cảm nhận của người ở bên cạnh.

Dương Thần bất đắc dĩ nói:

- Nếu em hỏi anh, anh sẽ nói, nhưng chuyện này không kịp, người ta đều nhắm về phía chúng ta nổ súng, anh không thể giải thích với em trước rồi mới ra tay được.

Lâm Nhược Khê ngẫm lại thấy cũng có lý, cuối cùng buộc lòng phải ngậm miệng, hừ một tiếng lạnh lùng, che giấu sự xấu hổ của bản thân.

Dương Thần đột nhiên phát hiện dáng vẻ xấu hổ quái lạ đáng yêu của bà xã nhà hắn, không kìm lòng nổi không để ý, vuốt nhẹ cằm xinh xắn trên gương mặt trái xoan của Lâm Nhược Khê một chút.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 501

Mặt Bánh Bao

Da của Lâm Nhược Khê thật nhẵn, cảm giác mềm mại mượt mà giống như loại tơ lụa thượng đẳng khiến Dương Thần rất thích thú.

Tiếp xúc đột ngột khiến hai má Lâm Nhược Khê ửng đỏ, hành động kiểu này của Dương Thần giống như xem mình như cô học trò ấy, muốn trêu đùa mình một chút.

- Anh... Anh làm gì vậy?

Lâm Nhược Khê thở gấp nói, may mà không có ai khác nhìn thấy, đường đường là giám đốc công ty xuyên quốc gia, tự nhiên bị người ta vuốt má như một đứa trẻ vậy.

Dương Thần bật cười ha ha đánh trống lảng:

- Oa, cung ơi, em nhìn đằng trước xem, đến thành phố rồi, đèn đường cũng bật cả rồi, ờ..., có cần anh mua cho em chút gì ăn không? MacDonald nhé? Hay WENDY'S? Hay Hamburger? Dù sao ở nước ngoài thì cũng nên ăn chút đồ ăn nhanh nước ngoài để thử nghiệm đời sống bình dân một chút? Hay là quay về Paris ăn đồ ăn Tây ngon ngon một chút? Tùy em đấy, ha ha...

Lâm Nhược Khê giận dùm dùm, cái tên này lại đột ngột chuyển chủ đề, nhưng đột nhiên cô cũng nghĩ ra một việc nên hỏi luôn:

- Đúng rồi, sao anh biết chỗ này là Romilly, anh đã từng đến đây sao?

Trong lòng Dương Thần thấy thật nguy hiểm, cuối cùng thì vẫn không chấp nhận cái vuốt má kia của mình, hấn giải thích:

- Mặc dù tài xế đưa chúng ta đi đã cố ý đi từ phía đông bắc, nhưng chủ yếu vẫn là khiến chúng ta bị mê hoặc để trời tối anh ta sẽ đổi thành hướng đông nam, sau đó chọn một con đường rừng không có một thành phố thị trấn nào, đây là một vụ bắt cóc được tính toán kỹ lưỡng, mặc dù biết rằng chúng ta không có cách nào liên lạc được với bên ngoài thì vẫn làm rất nhiều động tác hòng giữ bí mật.

Nếu như theo suy luận thông thường, dựa vào quãng đường đi và thời gian thì nơi mà chúng ta đến phải là khu Ace Wembley thuộc phía đông bắc Paris, nhưng trò này thì chỉ bịp được người khác thôi, muốn giấu anh ư, khó lắm, vậy nên khi anh tính khoảng cách thì nơi đến phải là Romilly, nhưng ban nãy khi đến kho hàng cảm giác như có rất nhiều hơi nước mà lại có tiếng nước chảy yếu, thế nên anh đoán đã đến bờ sông Seine đi qua thành phố Romilly, còn vì sao anh biết những địa điểm này thì không phải vì anh từng đến mà là vì anh đã học thuộc hết bản đồ thế giới rồi.

Học thuộc bản đồ thế giới?

Cho dù Lâm Nhược Khê đã từng gặp bao nhiêu nhân tài kiệt xuất trong lĩnh vực kinh doanh thì cô cũng không thể nào hiểu được sao Dương Thần có thể làm được việc đó, nhìn Dương Thần một lát cô không thể tin được là người chồng trên danh nghĩa này là do mình “nhặt” từ chợ về.

Lâm Nhược Khê quay đi nhìn cảnh về đêm thành phố lung linh ánh đèn điện, xe sắp đi vào khu vực nội thành, cô nói như thì thầm với chính mình:

- Tại sao anh giải thích càng nhiều thì em lại càng thấy có nhiều chỗ không hiểu nhỉ?

Dương Thần nhếch miệng rồi rút ra một điều thuốc, sau khi hút xong ném đầu lọc thuốc ra ngoài cửa mới nói:

- Thực ra rất đơn giản, đừng coi anh là người, cứ coi anh như quái vật thì không phải mọi chuyện đều rất dễ hiểu hay sao?

- Anh không được nói linh tinh.

Lâm Nhược Khê đột nhiên hét lên, giọng nói có phần như quở trách.

Dương Thần ngạc nhiên, không hiểu sao Lâm Nhược Khê lại phản ứng mạnh như vậy.

- Anh...

Lâm Nhược Khê cũng thấy mình phản ứng hơi quá nhưng vẫn nói rõ ràng từng chữ một:

- Anh không phải là quái vật, cho dù người khác có nhìn anh như thế nào thì anh cũng không được tự coi mình như thế.

Nhìn cô gái với vẻ thành thật và đôi mắt xinh đẹp đang nhìn mình, Dương Thần nhe răng cười:

- Đồ ngốc...

- Anh mới là đồ ngốc.

Lâm Nhược Khê nói nghiêm nghị.

- Đúng đúng, em là đồ ngốc, anh cũng là đồ ngốc, chúng ta là đôi vợ chồng ngốc.

Dương Thần cười ha ha, cho xe chạy nhanh hơn hướng về phía thành phố Romilly.

...

Tại một khu dân cư bình thường khu vực số 13 thành phố Paris, trong ánh đèn tối mờ rải rác mấy nhà dân thưa thớt.

Những ngôi nhà ở đây đa phần đều đã có lịch sử hàng chục năm, thiết kế tinh xảo tuyệt mỹ và vô cùng đặc sắc thể hiện rõ vẻ hào hoa phóng khoáng của nước Pháp.

Trong một căn gác có tường màu đỏ và trần màu hồng, một gia đình ba người đang ngồi quanh bàn ăn đang dùng đĩa thưởng thức những món rất phổ biến ở đây: khoai tây nghiền và bánh mì nướng.

Trong ánh đèn đỏ nhạt ấm áp một cậu bé chừng 10 tuổi với mái tóc xoăn

vàng buông chiếc thìa của mình hỏi người đàn ông cao lớn ngồi đối diện:

- Bố, chủ nhật chúng ta có thể đi Disney chứ, rất nhiều bạn bè trong lớp con cũng sẽ đi.

- Harry, không được quấy rầy, dạo này bố con rất bận.

Mẹ của Harry tức giận khẽ nói.

Người đàn ông điên trai – bố của Harry để râu giờ tay ra hiệu cho vợ không cần dọa con, quay đầu cười hiền hậu:

- Gần đây công việc của bố rất bận, đợi vài tháng nữa bố đưa Harry đi Disney xem motor bay, được chứ?

Harry trề môi:

- Nhưng từ trước đến giờ có khi nào bố không bận đâu.

Nghe con trai nói bằng giọng tủi thân, mắt người đàn ông ánh lên chút xót xa, người vợ bên cạnh cũng có chút thương hại không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc đó thì điện thoại của người đàn ông đổ chuông.

Người đàn ông nhìn xuống màn hình, khẽ nhíu mày rồi nhắc điện thoại.

- Tôi Verdesa đây, có việc gì không?

Đầu kia điện thoại vọng lại những âm thanh dồn dập:

- Thừa phó đội trưởng, mới nhận được tin tức từ phía cảnh sát, theo báo cáo những thương gia và quý tộc mất tích trước đây được phát hiện bên bờ sông Seine, manh mối do một người nặc danh cung cấp, chúng tôi đã nhờ cảnh sát phong tỏa tin tức đồng thời nhanh chóng giải cứu những nhân vật quan trọng, nhưng hiện nay có rất nhiều người tỏ vẻ phẫn nộ, tâm trạng không ổn định...

Verdesa trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Tìm ra hồ sơ của bọn bắt cóc chưa?

- Rồi ạ, theo như những tư liệu trước đây, là do người của hội “Lĩnh Vực Của Thần” thủ hạ của Apollo làm, trên người của một tên bắt cóc bị chết chúng tôi phát hiện có Dấu ấn bảo vật thái dương, nhưng tư liệu về kẻ đứng đằng sau những kẻ này là thuộc tổ chức “Tam Đầu Khuyển Địa Ngục”, theo kết quả phân tích thì rất có thể tổ chức “Tam Đầu Khuyển Địa Ngục” đã quy hàng “Lĩnh Vực Của Thần”.

- Tam Đầu Khuyển?

Mắt Verdesa sáng lên:

- Tổ chức đó không phải đã giải tán rồi hay sao?

- Trước đây xác nhận chính xác là như thế nhưng những tên lính tinh nhuệ của Tam Đầu Khuyển mà chúng ta chiến đấu lần trước có thể là giả, lực lượng trọng tâm thật sự của Tam Đầu Khuyển chắc chắn chưa bị tiêu diệt...

Verdesa nghe đến đây thì tay thu thành nắm đấm nói:

- Tôi biết rồi, trước hết anh hãy trấn an những nhân vật chính khách kia, không được để mọi chuyện trở nên âm ỹ, tôi sẽ lập tức đến hiện trường... À,

đúng rồi, đội trưởng Charles de Gaulle có biết sự việc lần này không?

Nhân viên ở đầu bên kia do dự một lát khẽ nói:

- Đội trưởng Charles de Gaulle nói... nói... nói để anh xử lý, xử lý ổn rồi thì đi gặp ông ấy.

Sắc mặt Verdesa trở nên u ám, anh hít một hơi thật sâu rồi mới ngắt điện thoại.

Nhìn sắc mặt chồng không tốt, cô vợ lo lắng hỏi:

- Anh yêu, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Verdesa lúc này mới ý thức được mình đang ở nhà, anh cười gượng rồi nói:

- Em đừng lo lắng, anh đi giải quyết một lát là được thôi, hai mẹ con ăn cơm đi nhé, anh phải đi đây.

Nói xong, Verdesa đứng dậy mặc áo khoác định đi nhưng vừa bước được mấy bước thì dừng lại.

Verdesa xoay người nhìn con trai Harry, mắt ánh lên một nụ cười yêu thương:

- Harry, bố hứa hết tháng này nhất định sẽ dẫn con đi Disney, đợi khi nào con nghỉ hè thì bố sẽ dẫn con đi nghỉ mát ở Địa Trung Hải, ngồi du thuyền được không?

- Thật sao?

Cậu con trai đang sắp khóc bỗng trở nên mừng rỡ.

Verdesa gật đầu dứt khoát rồi lại mỉm cười với vợ rồi mới quay đầu bước đi...

Cùng lúc đó trên đường cao tốc N4 từ Romilly về Paris, trước mắt mấy người Dương Thần trong chiếc xe Bentley lại là một quang cảnh khác.

Trong xe, Cố Đức Mạn với vẻ mặt thất thểu đang ôm một túi đồ ăn MacDonald, sắc mặt thẫn thờ.

Hai anh em Stern và Alys ngồi đối diện với Cố Đức Mạn đều cầm một bịch MacDonald tương tự, có điều hai người đang say sưa thưởng thức món hamburger thịt gà.

Trước đó vài phút Dương Thần lái xe ghé vào một tiệm MacDonald trong thành phố gọi mấy bịch đồ ăn bằng hệ thống mua hàng dành cho xe ô tô, đương nhiên mỗi người trên xe đều được một phần.

- Cố Đức Mạn, anh không ăn sao, thật ra hamburger cũng rất ngon mà.

Alys thích thú nói.

Dù sao cũng lớn lên trong một gia đình giàu có, bình thường rất hiếm khi ăn loại đồ ăn nhanh rẻ tiền nên hai anh em họ ăn rất nhiệt tình.

Cố Đức Mạn giận dữ:

- Thật không biết anh ta nghĩ gì mà lại mua loại thức ăn này, sao Nhược Khê lại có thể ăn loại thức ăn rẻ tiền này, còn nữa, sao lại dùng loại thức ăn này để chiêu đãi hai người chứ?

Stern không để ý câu nói của Cố Đức Mạn, ăn xong gói thức ăn của mình lại chẹp miệng ý còn muốn ăn thêm, thấy Cố Đức Mạn không ăn thì giật lấy luôn túi đồ ăn của anh ta.

- Anh Cố Đức Mạn, nếu anh không ăn thì cho tôi nhé.

Stern không khách khí gì lấy hamburger ra cười nói.

- Đúng đây, còn khoai tây thì cho em, khoai tây chiên của MacDonald ngon quá!

Alys cũng vui vẻ nói.

Cố Đức Mạn trừng mắt nhìn hai anh em vô tâm mà suýt nữa bật khóc, mặc dù anh ta cho rằng thứ đồ ăn này rất thấp hèn nhưng cũng không nói là mình không đói.

Trong khi đó lúc này Lâm Nhược Khê mà Cố Đức Mạn bảo đã bị ngược đãi đang ngồi ở ghế phụ trong tay đang cầm chiếc hamburger bít tết hai tầng mà Dương Thần mua cho, ngượng ngùng không thể há to miệng.

Lâm Nhược Khê không nhớ trước đây đã từng ăn hamburger hay chưa, đa phần mọi người ở Hoa Hạ đều cho rằng loại thức ăn này là đồ ăn Tây, rất nhiều người còn thích ngồi trong tiệm MacDonald hay KFC, ngồi hưởng thụ như đang ăn cơm ở nước ngoài, công dụng lớn nhất của loại đồ ăn nhanh này là mua cũng nhanh mà ăn cũng nhanh, không cần đỗ xe, mua xong rồi thì ngồi trong xe ăn một chốc là xong, hoàn toàn không có điều gì đặc biệt.

Hơn nữa nếu nói về giá tiền, so với giá trị con người Lâm Nhược Khê mà nói thì dùng loại đồ ăn này chẳng khác nào tự hạ thấp mình.

- Tại sao lại không ăn, bụng em vừa mới sôi lên mà, lẽ nào lại không đói?

Dương Thần một tay lái xe, một tay cầm hamburger cắn một miếng to, nhìn Lâm Nhược Khê còn không chịu mở miệng bực mình hỏi.

Lâm Nhược Khê cắn môi, không đói thế nào được, từ lúc xuống máy bay đến giờ còn chưa ăn gì, hơn nửa ngày rồi, sao có thể không đói cơ chứ?

- Anh có phải là cô ý không vậy?

Lâm Nhược Khê hỏi.

- Sao cơ?

Lâm Nhược Khê chỉ chiếc hamburger thịt bò thật dày trong tay hỏi:

- Cái hamburger dày như thế này bảo em ăn kiểu gì?

- Đương nhiên là mở miệng rộng ra như anh đây này.

Dương Thần nói rồi lại há miệng thật rộng.

- Nhưng... Nhưng như thế...

Lâm Nhược Khê vừa nghĩ đến chuyện mình phải há miệng thật rộng để cắn miếng bánh như thế là lại thấy khó khăn.

Dương Thần mệt mỏi nói;

- Ôi, đã đói đến mức bụng sôi đến rồi mà vẫn còn để ý đến dáng vẻ thực nữ gì nữa, coi thường hamburger sao? Cũng phải, người thô lỗ như anh thì mới ăn loại này, thì ra Nhược Khê nhà ta còn bị mắc chút bệnh công chúa cơ

đây!

- Anh mới mắc bệnh công chúa, đừng có coi em là trẻ con như thế, không cần phải khách tướng, chỉ là ăn hamburger thôi chứ gì, ầu trĩ...

Lâm Nhược Khê nghe Dương Thần châm chọc rất tức giận, trừng mắt nhìn hắn rồi lại nhìn chằm chằm cái bánh trong tay.

Cuối cùng Lâm Nhược Khê từ từ nhắm mắt, há miệng ra rồi cắn một miếng.

Thật ra thì hamburger kẹp thịt bò rất thơm, mặc dù dễ bị béo nhưng rất khó để kìm lại được, bụng Lâm Nhược Khê đã kêu réo âm ỹ, ăn một miếng xong thì không thể kìm nổi cắn miếng tiếp theo.

Dương Thần lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Nhược Khê ăn mà hai má phúng phính, hóa ra khuôn mặt trái xoan xinh đẹp lúc này lại phùng lên như mặt bánh bao vậy.

- Xem em kìa, ăn trông thế nào rồi.

Dương Thần cười như mèo, ăn xong đồ trên tay thì lấy tay phui phui quanh miệng Lâm Nhược Khê.

Bởi vì cô ấy ăn nhanh quá nên nước sốt màu trắng vẫn còn dính bên mép.

Lâm Nhược Khê nhìn ngón tay quét từ miệng mình một ít nước sốt, giận mình không thể nhảy ra khỏi xe, thật xấu hổ.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến Lâm Nhược Khê đột nhiên bị kích động, chỉ là thấy Dương Thần rất tự nhiên cho ngón tay dính nước sốt vào miệng mút sạch.

Lâm Nhược Khê lập tức xấu hổ đến nỗi suýt nữa bị sặc.

Dương Thần cũng nhận ra hành động vừa rồi của mình có ngụ ý mờ ám nhưng cũng không hề xấu hổ nhìn Lâm Nhược Khê bên cạnh, trong bóng tối đã nhìn thấy vành tai cô đã đỏ lựng lên, Dương Thần cười đầy ẩn ý:

- Có gì đâu, cũng chẳng phải là hôn bằng miệng, nếu em yêu thấy bị thiệt thòi thì cùng lắm anh để em bôi nước sốt lên mép rồi để em lau bằng lưỡi nhé?

Lâm Nhược Khê suýt ngất, lại còn có người nói chuyện không biết xấu hổ như thế này sao, nhưng biết rằng có nói ra thì cũng chỉ tự làm mình thêm bức mình nên đành chỉ biết trút hết bức tức lên chiếc bánh trong tay, lại cắn những miếng thật to, nhưng có điều lần này Lâm Nhược Khê quay mặt đi chỗ khác không cho Dương Thần thêm cơ hội nào ngắm nghía mặt mình nữa.

Dương Thần cũng không trêu chọc gì nữa, hắn cũng biết Lâm Nhược Khê đói thật, việc gì cũng nên làm vừa phải thôi nên Dương Thần chăm chú nhìn đường cao tốc, chiếc xe Bentley tiến thẳng về phía thành phố Paris.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 502

Quan Trung Ương Và Quan Địa Phương

Hơn một giờ sau, phía ngoài khách sạn Sophitel Paris, một chiếc Bentley mình đầy cát bụi chậm chậm đỗ trước cửa chính.

Quán này nằm gần giáo đường Madeleine và quảng trường Concorde, trong ánh đèn mỹ lệ và lối kiến trúc phục hưng được xây dựng kết hợp, thứ thu hút con mắt của tất cả mọi người là một bức tượng điêu khắc khổng lồ.

Hai nhân viên da trắng đón khách luôn đứng hiên ngang bề vệ trước cửa, khi thấy có khách thì sẽ nở một nụ cười theo đúng tiêu chuẩn, nhưng ngay sau đó lại là vẻ mặt ngốc nghếch đờ dại vì những vết xước và bùn đất bám đầy trên xe nhiều đến mức khó hiểu, hai người phục vụ bất giác nhìn nhau và họ cùng nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt người đối diện.

Loại xe hào hoa này không phải là hiếm thấy ở khách sạn Sophitel, nhưng rất ít khi nhìn thấy một chiếc xe hào hoa mà lại lôi thôi lếch nhếch như được lái từ tận đường nhỏ dưới quê lên vậy.

Nhưng không đợi hai người phục vụ đến mở cửa xe thì đột nhiên một đoàn khoảng mười mấy người cả nam nữ ăn mặc trang trọng từ trong quán rượu đi ra chạy đến phía giữa của chiếc Bentley rồi mở cửa giữa của xe ra.

- Giám đốc Cổ, ngài cuối cùng cũng quay trở lại rồi.

Một người đàn ông đeo băng đội trưởng với vẻ mặt cảm động, gập người xuống suýt nữa rơi cả nước mắt.

Cổ Đức Mạn chỉnh lại bộ vest trắng cho thật ngay ngắn trở lại cái bộ dạng công tử thường ngày rồi uy nghiêm gật đầu, cùng lúc đó từ trên xe đi xuống, hai anh em Stern quay người cười rồi làm tư thế đứng mời.

- Là tổng giám đốc Lâm sao?

- Lạy chúa phù hộ, tổng giám đốc Lâm quay về an toàn rồi sao?

Một đám người tíu tít hỏi han nhau mà không nghĩ ra nếu nhìn cẩn thận thì người xuống xe là một đôi nam thanh nữ tú.

- Hi...

Stern cười rạng rỡ chào những người đang ra đón, sau đó cô em gái Alys không ngại ngần đón nhận sự chào mừng của tất cả mọi người.

- Nguyên tổng giám đốc, hai vị này là...

Một người trong số đó nhìn Cổ Đức Mạn nghi vấn.

Cổ Đức Mạn ho vài tiếng rồi nói:

- Hai vị này là công tử Stern và tiểu thư Alys của công tước hộ vệ nước Anh Cromwell, lần này tôi lọt vào tay bọn bắt cóc, may mắn nhờ hai vị này giúp tôi thoát hiểm, cũng vừa vận hai người họ sẽ ở khách sạn này trong thời

gian tuần trang nên cũng sẽ về cùng lúc.

Gia tộc Cromwell?

Những người có mặt ở đây đều là những nhân vật cao cấp thuộc chi nhánh Ngọc Lô ở Châu Âu, đa phần bọn họ đều là người gốc Châu Âu, thường nghe nói các nhà quyền quý kiểu cũ thì tự nhiên cúi người kính lễ, thậm chí còn có đồn thổi rằng những nhân vật này bình thường rất ít khi xuất hiện.

Lần này có vẻ như tất cả mọi người đều vội, họ cơ bản là đang chờ đợi nhân vật ở ngôi vị cao nhất của công ty – Tổng giám đốc Lâm Nhược Khê nên mới đặc biệt tập trung lại đợi trước khách sạn.

Ai biết được rằng không đón được Tổng giám đốc mà trên đường còn mất liên lạc với Cố Đức Mạn, hai tiếng đồng hồ trước nhận được điện thoại của Cố Đức Mạn đột nhiên bị bắt cóc, đám người vừa mới thoát khỏi nguy hiểm vội vàng tụ họp tại khách sạn bởi vậy mà mới có cảnh tượng cùng nhau ủa ra cửa khách sạn.

Lúc này cửa lái và cửa phụ của xe Bentley mới bật mở, Dương Thần bước xuống khỏi xe, hít đầy lồng ngực bầu không khí về đêm của Paris, vận người khoan khoái.

Trong khi đó Lâm Nhược Khê lúc trước ngồi trên xe có hơi buồn ngủ vừa chỉnh trang lại dung nhan lúc này cũng mới xuống xe, dáng vẻ vẫn còn hơi ngầy ngật buồn ngủ, khuôn mặt đỏ hồng hòa vào với dáng vẻ lạnh lùng thanh tú vốn có, cùng với chiếc váy liền tơ tằm đen trông giống như một linh hồn trong các truyện ly kỳ của phương Tây trước đây, nhan sắc tuyệt mỹ khiến tất cả mọi người đang đứng bên ngoài khách sạn hay du khách vô tình đi ngang qua đều dừng chân ngắm nhìn.

Nhìn đám người đứng tắc cả bên đường nhìn trân trân không nhúc nhích, Lâm Nhược Khê lập tức hiểu ra những người này đều là cấp dưới của mình tại Châu Âu, nhìn dáng vẻ ngơ ngẩn của bọn họ tự nhiên cô thấy không thoải mái liền nhíu mày.

Cố Đức Mạn thấy Lâm Nhược Khê bước xuống thì rẽ đám người ra nói lớn:

- Mọi người tránh ra một chút, đừng có cản đường Tổng giám đốc Lâm, nghe thấy chưa hả?

Nghe thấy tiếng hô những nhà lãnh đạo cấp cao này mới tỉnh ra, đây chính là bà Tổng giám đốc mà hằng ngày vẫn thường nhìn thấy trên ảnh hay video sao? Tại sao lại còn xinh đẹp gấp mấy lần so với trên ảnh như thế?

- Kính chào Tổng giám đốc Lâm.

Đám người lập tức tản ra nhường đường cho Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê hít một hơi thật sâu nhìn bao quát một lượt, không còn chút nào cái dáng vẻ bản thân ban nãy, giống như quay trở về Tổng công ty Ngọc Lô, ánh mắt quét qua một lượt tất cả mọi người, sự uy nghiêm được

hình thành trong suốt ngàn ấy năm khiến mọi người đều thấy run rẩy cả người.

- Tôi không rõ mọi người bình thường làm việc như thế nào, nhưng với biểu hiện của mọi người ban nãy tôi có thể không do dự gì mà khai trừ tất cả.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Mọi người làm công việc quản lý thì đừng làm cho tôi cảm thấy mọi người mới là người bị quản lý.

Một tập người nghe đến đó thì toát cả mồ hôi, mặc dù trong giọng nói của Lâm Nhược Khê không hề có vẻ gì tức giận mà lại là những lời nói đầy tình cảm, để cho họ hiểu được ý nghĩa trong lời nói của mình.

- Nhược Khê, cô đừng giận, tôi nghĩ mọi người chẳng qua cũng vì quá phấn chấn thôi, khó khăn lắm mới có một lần cô đến Châu Âu, mọi người bình thường không thể nào gặp được, rất nhiều người ở đây là fan hâm mộ của cô đấy, đương nhiên là họ rất xúc động rồi, vì họ lo lắng cho chúng ta nên mới tụ tập hết ở đây, lần này xem như bỏ qua nhé.

Cố Đức Mạn dàn hòa.

Lâm Nhược Khê cũng không nói thêm điều gì, lập tức đi xuyên qua đường do mọi người nhường bước vào trong khách sạn.

Cố Đức Mạn thở phào, trừng trừng nhìn các cấp dưới của mình rồi lại mỉm cười nhìn hai anh em Stern:

- Người hầu của hai vị chắc là cũng đã đến khách sạn rồi, không biết bây giờ đang ở đâu, có cần tôi giúp thông báo một tiếng không?

- Người hầu?

Stern cười ha ha nói:

- Anh Cố Đức Mạn, chúng tôi đâu có phô trương như anh, lần này đến Paris chỉ có hai người chúng tôi, không mang theo một ai khác.

Cố Đức Mạn kinh ngạc, có chút không tin vào tai mình.

Nhưng hai anh em Stern cũng không muốn giải thích gì thêm mà đi luôn theo Lâm Nhược Khê bước vào khách sạn.

Dương Thần ngáp dài ngáp ngắn dự định sẽ vào trong để nghỉ ngơi một lát nhưng vừa mới tới thì đã bị một nhân viên của Ngọc Lôi giữ lại.

- Anh là tài xế phải gửi xe, lẽ nào anh bắt chúng tôi đi gửi hay sao?

Nhân viên đó ra lệnh.

Dương Thần bắt đầu dĩ giải dĩ đầu, nhưng cũng không định giải thích gì, muốn gửi thì gửi, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát cả.

Nhưng không đợi Dương Thần kịp quay đi thì nhân viên đó đã bị Cố Đức Mạn cốc đầu mắng:

- Anh là đồ ngốc sao? Người đi cùng với tổng giám đốc Lâm là Giám đốc Dương, lẽ nào anh không nhìn rõ những người đi cùng với Tổng giám đốc lần này là những ai hay sao? Mau xin lỗi Giám đốc Dương đi.

Tiếng quát này một lần nữa lại làm các nhân viên quản lý của Quốc Tế

Ngọc Lôi sững sốt thêm lần nữa, thực ra cơ bản không ai chú ý đến Dương Thần, so với vẻ thanh tú của hai anh em Stern và vẻ đẹp của Lâm Nhược Khê thì Dương Thần không có gì phù hợp hơn là chức danh lái xe, người thanh niên mặc áo phông đơn giản, tướng mạo bình thường sao lại có thể ở cùng đẳng cấp với Cố Đức Mạn được?

- Ôi, Tiểu Cô Tử, thôi đi, họ cũng không biết tôi mà.

Dương Thần cười vỗ vỗ vai Cố Đức Mạn rồi đưa chìa khóa xe cho anh ta nói:

- Nhưng nếu anh đã khách sáo như thế thì giao lại xe cho anh luôn đây, tôi vào trước đây.

Cố Đức Mạn cười nịnh nọt, vội gật đầu đồng ý:

- Được thôi, có việc gì cần anh Dương cứ gọi cho tôi, không cần khách sáo, cứ coi đây như nhà của anh đi.

- Ai, thái độ tốt, chẳng trách Lâm Nhược Khê để anh làm Giám đốc, quả nhiên là rất thông minh.

Dương Thần đương nhiên cũng hiểu rõ nguyên nhân Cố Đức Mạn lấy lòng mình, dù sao hắn cũng đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn, lại còn tự mình xử lý đám người áo đen nữa.

Cố Đức Mạn chợt dạ, chỉ cần nghĩ đến việc người đàn ông trước mặt mình chỉ cần một khẩu súng duy nhất trong tay mà tiêu diệt cả toán cướp hung hãn thì lập tức tắt hẳn mọi nghĩ phản kháng hiện lên trong đầu mà chỉ biết gật đầu đồng ý.

Đám người cấp cao của Quốc Tế Ngọc Lôi đều ngạc nhiên, họ hoàn toàn không hiểu, cho dù Dương Thần và Cố Đức Mạn có thuộc cùng cấp thì tại sao Cố Đức Mạn lại tự hạ mình như thế, lại còn bị gọi là “Tiểu Cô Tử” nữa.

Hay là ở ngay tại công ty mẹ cũng có sự đả ngộ khác biệt giữa “quan trung ương” và “quan địa phương”?

Đúng lúc Dương Thần chuẩn bị đi vào trong khách sạn thì cách khách sạn không xa có tiếng còi xe cảnh sát, lại có cả ba chiếc xe cảnh sát đi về hướng khách sạn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 503

Non Quá

Chiếc xe cảnh sát hồng hách lao đến trước cửa khách sạn, vội vã dừng lại, mấy tên cao lớn mặc đồng phục cảnh sát tức tốc chạy xuống khỏi xe.

Trong đó, có duy nhất một gã cảnh sát béo lùn mặc áo gió, đầu lồm chồm tóc bạc đi phía đằng trước nhất, liếc mắt nhìn chiếc Bentley trước cửa, rồi đưa mắt nhìn tất cả mọi người đứng trước cửa khách sạn với bộ mặt trang nghiêm.

Khi nhìn thấy Dương Thần, mấy gã cảnh sát trẻ lộ rõ vẻ tươi cười, đặc ý, tiến thẳng đến trước mặt Dương Thần.

- Có phải là ông Dương Thần đến từ Hoa Hạ không?

Gã cảnh sát hỏi.

Dương thần nhú mày, liếc mắt sang phía Cố Đức Mạn, thoát một cái đã có cảnh sát tìm tới cửa, thật khó để không nghi ngờ là có kẻ lăm chuyện nào đó đã tung tin mật báo.

Cố Đức Mạn cũng không ngu, gã vội xua tay rồi rít, vẻ mặt lo lắng đến vô tội thành minh:

- Tổng giám đốc Dương, không phải tôi báo cảnh sát đâu, tôi thực sự không biết gì cả.

Lúc này, Dương Thần mới quay đầu lại, cười nói:

- Vâng, là tôi đây, ngài cảnh sát tìm tôi có chuyện gì vậy?

- Tôi là Bolton, cảnh sát của tổ chống khủng bố thuộc Sở cảnh sát Paris. Chúng tôi nghi ngờ rằng ông Dương đây có quan hệ mật thiết với vụ án nổ súng bắt cóc của tổ chức khủng bố xảy ra gần Romilly cách đây hai tiếng đồng hồ.

Gã cảnh sát Bolton rút lấy tờ giấy từ tay một nhân viên cảnh sát đứng bên cạnh và nói:

- Đây là lệnh bắt, mời ông Dương lập tức cùng chúng tôi về đồn cảnh sát để hợp tác điều tra.

Dương Thần liếc nhìn xung quanh, cũng phải có đến mười tên cảnh sát đang nhìn hẩn chằm chằm như hổ rình mồi, không nhin được cười mà nói:

- Ngài cảnh sát Bolton, liệu có thể mạn phép cho tôi giải quyết nốt chút chuyện riêng được không? Các ngài mạnh động như vậy sẽ khiến mọi người sợ hãi đấy!

- Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, hiện trường vụ nổ súng rất tàn khốc, chúng tôi không thể không thận trọng với ngài.

Gã cảnh sát cười nhạt tiếp lời:

- Nếu ngài muốn mời luật sư biện hộ, mời ngài về đồn với chúng tôi trước rồi sau đó hãy mời, yên tâm đi, chúng tôi sẽ không đối xử tệ với khách nước ngoài đâu.

Nói xong, gã liền ra hiệu cho thuộc hạ, lập tức hai gã cảnh sát xông thẳng tới phía sau Dương Thần, ghì chặt hai tay của hắn, áp giải về phía xe cảnh sát.

- Dừng tay lại, các người đang làm cái trò gì vậy?

Mọi người quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Nhược Khê, cô ta vừa vào trong khách sạn mà không biết đã chạy ra đây từ lúc nào, lớn tiếng ngăn hai tên cảnh sát lại.

Lâm Nhược Khê vốn đã ngồi đợi Dương Thần và Cố Đức Mạn ở trong đại sảnh, không ngờ bên ngoài lại rối loạn hết cả lên vì xe cảnh sát đến, trong lòng lo lắng sợ Dương Thần sẽ gặp bất trắc, nên mới vội vã chạy ra đây, ngờ đâu đúng lúc nhìn thấy cảnh Dương Thần bị bắt.

- Nhược Khê, chớ có manh động, ngài cảnh sát này có lệnh bắt, chúng ta không thể ngăn họ bắt tổng giám đốc Dương đi đâu!

Cố Đức Mạn lập tức chặn trước mặt Lâm Nhược Khê, nói:

- Hình như trong vụ bắt cóc lúc nãy, cảnh sát đã hiểu lầm tổng giám đốc Dương, bây giờ họ yêu cầu giải anh ấy đi, chúng ta chỉ cần tìm ngay cho anh ấy một luật sư biện hộ là được rồi, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

Đám giám đốc điều hành Ngọc Lôi xung quanh cũng biết được rằng đây chính là lúc bày tỏ lòng trung thành, mặc dù không rõ tình hình cụ thể rốt cuộc ra sao, nhưng đã ngay lập tức mồm năm miệng mười tuyên bố sẽ giúp Lâm Nhược Khê giải quyết vấn đề này, tuyệt đối không để Dương Thần xảy ra chuyện gì ở Paris.

Dương Thần quay đầu lại, nháy mắt với Lâm Nhược Khê đứng phía sau đám người, cho cô một cái nhìn trấn an, rồi chui vào xe cảnh sát.

Lâm Nhược Khê bị đám người ngăn lại, cuối cùng chỉ có thể giương mắt nhìn Dương Thần bị cảnh sát bắt đi, ba chiếc xe cảnh sát đến cũng rất nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Nhìn theo ánh đèn xi nhan đỏ của ba chiếc xe cảnh sát biến mất ở đầu đường cách đó không xa, Lâm Nhược Khê im lặng đứng đó hồi lâu, rồi mới lạnh lùng nói:

- Cố Đức Mạn, lập tức tìm cho tôi một luật sư giỏi nhất Paris này, ngày mai trước khi trời sáng, tôi nhất định phải nhìn thấy Dương Thần trở về.

Cố Đức Mạn mặt mướt mát mồ hôi, ra hiệu cho Lâm Nhược Khê đừng giận, cười trừ trấn an:

- Nhược Khê, yên tâm đi, đích thân tôi sẽ lập tức đi lo việc này, tổng giám đốc Dương là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi làm sao có thể để anh ấy xảy ra chuyện chứ, cô mệt rồi, về phòng đặt sẵn trong khách sạn nghỉ ngơi đi một chút đi đã, ở đây đã có tôi, đảm bảo mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi!

Lâm Nhược Khê tuy trong lòng vẫn cảm thấy không được đúng cho lắm, nhưng cô cũng biết rõ rằng ở Paris cô không quen ai cả, nên sẽ không tiện bằng để cho Cố Đức Mạn đi lo chuyện này, cũng đành phải nghe lời anh ta, về khách sạn nghỉ ngơi, nhưng đầu cô toàn những suy nghĩ về Dương Thần, muốn ngủ mà có lẽ ngủ cũng không được.

Còn Dương Thần tuy đang bị cảnh sát áp tải về đồn nhưng cũng không giác ngộ được mình là “kẻ bị tình nghi” cho lắm, suốt đoạn đường hắn nói chuyện với mấy tên cảnh sát về một cô gái rất sành điệu mà hắn gặp trên phố bằng một thứ tiếng Pháp thành thạo, lưu loát, khiến gã Bolton sa sầm mặt mày, tức đến nổi lấy băng dính dán miệng Dương Thần lại.

Hơn mười phút sau, Dương Thần bị dẫn đến văn phòng làm việc của Sở cảnh sát Paris, dù đang là đêm muộn, hầu hết các nhân viên cảnh sát đều đã nghỉ làm việc, nhưng đèn điện vẫn thấp sáng trưng.

Dương Thần hai tay đều bị khóa còng, hai tên cảnh sát cao lớn lực lưỡng áp giải hắn, theo tên cảnh sát béo mập Bolton bước vào trong một chiếc thang máy trung tâm.

Trên bảng điều khiển thang máy, ngoài nút bấm số các tầng, còn có cả một bàn phím số.

Sau khi những ngón tay mập mạp của tên cảnh sát Bolton ấn một dãy số dài trên cái bàn phím đó, trong thang máy bỗng biến thành một mảng ánh sáng đèn đỏ, ngay lập tức, thang máy bắt đầu chìm dần xuống...

Mà rõ ràng ở trên bảng điều khiển thang máy hoàn toàn không ghi bất cứ số tầng hầm nào.

- Chắc chắc, ngài Bolton à, thật không nhìn ra được, hóa ra quý Cục vẫn còn có cơ sở dưới tầng hầm này cơ đấy!

Dương Thần hứng chí ngó ngang ngó dọc nói.

Gã cảnh sát Bolton quả thật rất đau đầu với cái thái độ không chịu giác ngộ mình là “một tên phạm tội bị tình nghi” của hắn:

- Thưa ông Dương, tôi thực sự rất khâm phục sự ung dung của ông, nhưng ông nói hơi nhiều rồi đấy!

Khoảng hơn 30 giây sau, thang máy mới dừng lại, cửa thang máy dần dần mở ra, đập ngay vào mắt là một đường hành lang xây bằng kim loại, những chiếc đèn LED trắng lấp sau những kẽ hở thấp sáng cả không gian, thoát nhìn cứ như cảnh tượng trong phim khoa học viễn tưởng vậy.

Hai bên hành lang, là mấy phòng được ngăn cách bởi loại kính chịu lực, những loại máy móc thiết bị công nghệ cao chiếm hầu như hết không gian phòng, trên màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn là những số liệu phức tạp và một vài video theo dõi bên ngoài, mỗi phòng chỉ có hai nhân viên mặc áo choàng trắng đứng làm việc, từ phòng khác hoàn toàn không nghe thấy âm thanh bên trong phòng.

Dương Thần bị hai gã cảnh sát áp tải, theo sau tên Bolton đi hết cái hành

lang dài, cuối cùng dừng lại trước cánh cửa lớn được làm từ hợp kim ở cuối hành lang.

Gã Bolton đưa bàn tay ấn vào máy kiểm tra dấu vân tay bên cạnh cửa, sau khi máy quét xong, cánh cửa lập tức mở ra.

Gã quay lại, ra hiệu cho thuộc hạ, lập tức hai tên đó thả Dương Thần ra và quay người đi mất.

- Ông Dương, mời vào!

Vẻ mặt của gã Bolton so với lúc trước có phần lạnh lùng cay nghiệt hơn, toàn thân gã toát lên một hơi thở mạnh mẽ, tương phản gay gắt với cái thân hình béo phì của gã.

Dương Thần nửa cười nửa không nhìn gã:

- Ngài Bolton, ngài như thế này nhìn thuận mắt hơn nhiều đấy!

Nói xong, hắn liền bước vào phòng.

Đây là một phòng thẩm vấn hình vuông rộng hơn trăm mét vuông được xây bằng hợp kim, rải rác xung quanh có lắp camera, bốn hướng đều có đường dẫn đến nơi khác.

Còn bây giờ, một gã đàn ông cao lớn tóc vàng xoắn tít đang ngồi phía sau chiếc bàn ở chính giữa, bên cạnh gã là hai tên lính tay vác súng, đạn lên nòng, mặc quân phục của đội quân đặc chủng phòng chống khủng bố đứng nghiêm trang.

Gã Bolton tiến đến trước mặt gã đàn ông đó, nghiêm trang hành lễ theo nghi thức quân đội, kính cẩn nói:

- Báo cáo phó Cục trưởng, kẻ tình nghi Dương Thần đã bị áp giải đến đây rồi ạ!

- Vất vả cho ngài rồi, ngài Bolton!

Gã đàn ông đó gật đầu với Bolton, rồi mới đưa mắt sang nhìn Dương Thần nói:

- Ông Dương, ông có thể ngồi, chúng ta sẽ nói chuyện kỹ hơn.

Dương Thần cũng chẳng hề khách khí, tiến đến phía đối diện với gã, dù tay bị khóa còng, những vẫn chẳng ngần ngại kéo chiếc ghế ngồi xuống.

Mắt gã chợt lóe lên một tia sáng, rõ ràng thái độ điềm nhiên của Dương Thần đã cho thấy rõ được rằng hắn hoàn toàn không phải là một nhân vật tầm thường.

- Không biết ông Dương đã nghe nói đến chưa, tổng Cục an ninh đối ngoại của nước Pháp chúng tôi, hay còn gọi là Cục thứ 7 an ninh, xét về mặt ý nghĩa cũng tương đương tương với Cục an ninh quốc gia của nước Hoa Hạ các ông. Tôi là Verdessa, phó Cục trưởng của Cục thứ 7, còn Bolton, vị cảnh sát đưa ông đến đây là sĩ quan của tôi, chức danh là tổ trưởng tổ phòng chống khủng bố thuộc Sở cảnh sát Pari.

Gã Verdessa giới thiệu.

Dương Thần tỏ vẻ mặt kiêu bưng tỉnh “thì ra là thế”, không phải là hắn

không biết cái “Cục thứ 7 an ninh “ ấy, chỉ có điều, Cục an ninh của Pháp xét về đẳng cấp, so với FBI tinh vi nhất thế giới của Mỹ, Cục tình báo Anh, Ủy ban An ninh Quốc gia Nga KGB và tổ chức tình báo Mossad của Israel thì còn “non” lắm, non đến mức đáng thương....

Cục thứ 7 an ninh Pháp được lập nên bởi tướng Charles de Gaulle anh hùng trong chiến tranh thế giới thứ 2, chưa thể nói là một hiện tượng trong lịch sử, nhưng độ phát triển của nó thì quả thật không tương xứng với địa vị quốc tế của Pháp, chỉ thuộc vào loại tổ chức an ninh bí mật quốc gia hạng xoàng, những tổ chức gián điệp khác cũng có quân đội đặc thù, còn Pháp cũng chỉ thuộc loại “người bình thường” thôi.

- Tuy không hiểu rõ lắm, nhưng đã từng nghe qua rồi.

Dương Thần trả lời như thật.

- Tốt lắm!

Verdessa nhìn ra được sự thẳng thắn của Dương Thần, rồi giơ tay móc từ trong túi áo ra một tấm ảnh, đặt trước mặt Dương Thần, nói:

- Ông Dương, chắc rằng ông sẽ không cảm thấy lạ lắm với vật này chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 504

Hiểu Nhầm Ý Tôi Rồi

Trong phòng kinh doanh, khách sạn Saphitel.

Cố Đức Mạn sau khi sắp xếp ổn thỏa phòng nghỉ cho Lâm Nhược Khê, lại phải giao nhiệm vụ cho đám nhân viên cấp dưới gấp rút lo liệu mọi công tác chuẩn bị cho tuần lễ thời trang sắp tới mới được yên thân, gã bước vào phòng, tiện tay ném cái áo trắng xuống giường, rồi cả người gã mềm nhũn như không xương, ngã người xuống chiếc sofa êm ái.

Bên cạnh chiếc sofa là một cái bàn thấp bằng gỗ thật với hoa văn tinh xảo, một cái đèn bàn đủ chiếu sáng một nửa căn phòng, cái chụp đèn trắng không tỳ vết.

Cố Đức Mạn nhắm mắt lại chưa đầy một phút, lại choàng mở mắt ra, trong ánh đèn màu vàng, gã bất thần quay người nhìn về phía chiếc bàn gỗ.

Trên bàn là một túi đựng hồ sơ, chưa dán nắp túi.

Cố Đức Mạn vội lấy tập túi hồ sơ, mở tung, lấy ra mấy bản photocopy.

Rồi lấy ra một bản, hai bàn tay gã tóm chặt lấy tờ giấy, ánh mắt chợt có chút gì đó u ám khi đọc nội dung trong đó...

Tờ giấy đó rõ ràng là bản photocopy “giấy chứng nhận kết hôn”, còn tấm hình chụp chủ nhân của nó thì vẫn có thể nhìn rất rõ từ bản photo này...

Người đàn bà điềm nhiên lạnh lùng, không mảy may cười nói, người đàn ông cười toe toét, có phần căng thẳng đến buồn cười. Đây chính là bức ảnh chụp chung lúc đăng kí kết hôn của Lâm Nhược Khê và Dương Thần.

- Lâm Nhược Khê... Cô xem Cố Đức Mạn tôi là thằng ngốc sao? Cô tưởng rằng.... Cô không nói thì tôi không biết cô với cái thằng nhà quê kia có quan hệ gì ư? Ha ha, ha ha... Giết người đấy thì đã làm sao, cô coi thường tôi, sỉ nhục tôi ư? Cô tự cho mình là cái gì chứ? Luật sư à? Ha ha... Dương nhiên là tôi sẽ gọi... có điều... sáng ngày mai, cô chắc chắn sẽ không thấy cái thằng bán thịt dê xiên nướng khốn khiếp ấy về đâu...

Khuôn mặt của Cố Đức Mạn méo mó như bị ai đó bóp méo, môi rung lên bần bật, hai tay vò nát tờ giấy, kẽ run nói một mình, rồi rút điện thoại gọi điện cho ai đó.

- Ông Cố Đức Mạn, bây giờ có lẽ là hết giờ làm việc rồi!

Đầu dây bên kia nghe thấy tiếng của một người đàn ông đang cười nói.

- Ngài luật sư Chalmo, bạn tôi 10 phút trước bị bắt đến Sở cảnh sát, tôi cần ngài giúp tôi làm mấy việc cho hẩn!

Cố Đức Mạn nheo mắt lại, lạnh lùng nói.

- Tôi biết chuyện này không phải là chuyện tốt, nhưng khách hàng đã yêu

cầu, tôi cũng đành đi đến Sở cảnh sát một phen vậy. Bạn ông tên là gì? Phạm tội gì?

- Tên hắn ta là Dương Thần, người Hoa Hạ, phạm tội...giết người.

Cố Đức Mạn nói.

Ngài luật sư Chalmo im lặng một hồi, mới rụt rè cười nói:

- Thật là anh chàng không may mắn, nhưng ông yên tâm, vấn đề này, không làm khó được Chalmo luật sư nổi tiếng nhất Pari này đâu!

- Tôi nghĩ ngài đang hiểu lầm ý của tôi rồi!

Cố Đức Mạn lạnh lùng tiếp lời:

- Tôi đâu có nói là mời ngài làm biện hộ cho hắn.

Chalmo ở đầu dây bên kia “hả” lên một tiếng, rõ là không hiểu ý của Cố Đức Mạn.

- Tôi nhờ ngài...nhưng không phải là cứu hắn, mà là “giúp” hắn kết tội danh.

Ánh mắt Cố Đức Mạn lạnh tanh, gã cười nhạt:

- Tôi tin rằng đối với ngài Chalmo thì việc khiến cho một người Hoa Hạ không gốc gác trở thành một tên tội phạm giết người ở Pari này hoàn toàn không phải là chuyện khó, cốt làm sao để cuối cùng, hắn chắc chắn sẽ phải bị phía cảnh sát bỏ tù ấy...

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu mới trả lời:

- Ô, ông Cố Đức Mạn à, ông quả là một khách hàng đặc biệt, nhưng tôi lại rất thích, được thôi, việc ông gửi gắm, tôi hiểu rồi...

- Hãy nhớ thật kỹ, không được để lại bất cứ dấu vết gì, và việc này không liên quan đến tôi!

Cố Đức Mạn bổ sung thêm.

Đầu dây bên kia bật cười ha hả:

- Tất nhiên, tôi chưa từng nghe cuộc điện thoại này, tôi là người đi tìm lại chính nghĩa mà.

Cùng lúc đó, trong phòng thẩm vấn dưới tầng hầm của trụ sở cảnh sát Pari, Dương Thần đang nhìn chăm chăm vào tấm hình trước mặt, khuôn mặt lộ rõ vẻ bất lực.

Tấm hình mà gã Verdesa đặt trước mặt Dương Thần rõ ràng là “Dấu ấn bảo vật thái dương” mà Dương Thần đã thấy trước đây, mà còn là hình được chụp lại trên quần áo của một tên da đen đã chết.

Dương Thần sờ tay lên trán, hắn cũng đã hiểu phần nào tất cả sự việc là như thế nào rồi.

Theo suy nghĩ của hắn thì nếu như phía cảnh sát điều tra vụ án bắt cóc này, sẽ không tìm ra được tên đầu sỏ trong một thời gian ngắn như thế, nhưng nếu vụ án này ngay từ lúc bắt đầu Cục thứ 7 an ninh đã điều tra thì cho dù hắn báo cảnh sát bằng điện thoại vệ tinh, thì cũng có thể bị truy nã, rốt cuộc thì, hàm lượng khoa học vẫn không phải cùng một đẳng cấp.

Dương Thần cũng không định che giấu điều gì, hần gật đầu nói:

- Nếu theo như những gì mà ông được biết, thì tôi chính là người báo cảnh sát.

Ánh mắt của gã Verdesse có phần âm trầm, gã hỏi:

- Vậy thì, tên bắt cóc đã chết kia chắc chắn sẽ có quan hệ với ngài chứ?

- Đúng, đều là do tôi giết!

Dương Thần nói thẳng thừng.

Quá trình thẩm vấn thuận lợi như thế, khiến gã Verdesse cảm thấy sự việc không thể đơn giản như vậy được, do thời gian gấp rút, tư liệu về tiểu sử của người đàn ông Hoa Hạ này mặc dù đã điều tra ra một vài chỗ không bình thường, nhưng lại không thể tìm được thông tin xác thực.

Tay gã Verdesse gõ nhịp xuống bàn, trầm ngâm một lúc mới nói:

- Tên bắt cóc chết trong nhà kho vốn là thành viên của tổ chức khủng bố tên là “Tam Đầu Khuyển Địa Ngục”. Mỗi tên đều là chiến binh đã trải qua lễ rửa tội bom đạn. Trước khi chết, lại đều chưa thực hiện được một trận đột kích nào, nên sẽ bị bắn vào các vị trí hiểm như giữa trán và huyệt thái dương, hơn nữa là việc họ đội mũ bảo hiểm kết hợp với phán đoán tình hình tại hiện trường, chắc là do ông Dương đây thực hiện trong lúc điều kiện ánh sáng lơ mờ, nếu những điều ông nói đều là sự thật, vậy tôi không thể không nói....

- Ông quả là một nhân vật nguy hiểm.

Dương Thần khẽ nhún vai nói:

- Có thể đấy, nhưng tôi làm như vậy có thể được coi là phòng vệ chính đáng, về mặt luật pháp là hoàn toàn hợp lý. Tôi nghĩ ngài phó Cục trưởng sẽ không tùy tiện khép tôi vào tội và tống tù tôi hay giải quyết ngay tại chỗ đâu!

Verdesse lạnh lùng hách dịch nói:

- Phòng vệ chính đáng, là quyền của một công dân bình thường, còn theo tôi nghĩ, ông Dương đây không phải là công dân bình thường, nên tôi hoàn toàn có quyền nghi ngờ, một nhân vật nguy hiểm như ông cũng nguy hiểm như những tên thành viên của tổ chức khủng bố, thậm chí, ông còn khủng bố hơn những tên thành viên của Tam Đầu Khuyển Địa Ngục kia nhiều.

Dương Thần thở dài, vốn nghĩ rằng hỏi cung xong là có thể về khách sạn nghỉ ngơi, nhưng xem ra, tình hình bây giờ đã rắc rối hơn rồi.

- Vậy ngài phó Cục trưởng định giải quyết thế nào đây?

Dương Thần cười nói tiếp:

- Ngài cũng đã nói rồi đấy, tất cả mới chỉ là nghi ngờ thì chỉ tạm giam có thời hạn, còn đợi luật sư của tôi đến, tất cả đều chưa được xác thực, các ngài không thể giam giữ tôi ở đây được, tôi khuyên ngài Phó Cục trưởng nên thả tôi ra, mà có thể cứu được rất nhiều vị khách quý đấy, đây nên gọi là giúp đỡ mới đúng!

Đúng lúc Verdesse định nói cái gì đó, thì tên béo Bolton đứng bên cạnh nhắc trả lời điện thoại, tiếng nói vang lên.

Bolton ra hiệu tỏ ý xin lỗi Verdesse, mới nhắc điện thoại, lớn tiếng hỏi:

- Chuyện gì thế? Không phải tôi đã nói với các người, tôi đang thẩm vấn một tên tội phạm tình nghi quan trọng sao?

- Là thế này ạ, cảnh sát trưởng Bolton à, luật sư Chalmo ở văn phòng luật sư Gordon gọi điện thoại tới, ông ta có chuyện quan trọng muốn cung cấp cho cảnh sát, có liên quan đến tên tội phạm người Hoa Hạ ạ

Nhân viên cảnh sát ở đầu dây bên kia báo cáo.

Gã Bolton nghe xong, gác máy, lập tức thuật lại tình hình cho Verdesse.

Gã Verdesse thở dài một cách nặng nề, nhìn Dương Thần với vẻ nhìn đầy khó hiểu:

- Thật không ngờ, luật sư của ông Dương đến nhanh hơn cả tôi tưởng tượng, đã như thế thì chúng ta cũng đi thôi!

Dương Thần đương nhiên không có ý kiến gì cả, hắn cũng chẳng nghĩ là luật sư của hắn lại đến nhanh như vậy, nhưng chỉ một lúc sau, hắn lại có vẻ rất nghi ngờ, quay đầu lại nhìn cái cửa hộp kim.

Cánh cửa lúc ấy đột nhiên mở ra, mấy cái bóng người vội vã xông vào phòng thẩm vấn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 505

Người Thấu Tình Đạt Lý

- Cục trưởng?

Verdessa kinh ngạc thốt lên, vẫn cứ tưởng rằng kẻ nào bạo gan dám xông vào đây, nhưng gã đã nhầm, kẻ xông vào kia đâu có mở cửa phòng hoàng mà bước vào, và khi gã đã nhận ra, thì đúng là Cục trưởng Daipuni.

Lão Daipuni có vẻ rất hoảng loạn, đến nỗi quên không mặc quần phục, chỉ mặc mỗi chiếc sơ mi trắng, đầu tóc bị gió thổi rối bù, khuôn mặt vốn xám xịt nhìn không được khỏe mạnh, bây giờ lại trở nên vô cùng bức bối khó chịu.

Lão Daipuni vừa bước vào phòng thẩm vấn, đã đưa mắt nhìn Dương Thần từ đầu xuống chân, khi nhìn thấy hai tay Dương Thần bị khóa còng, lão tròn mắt nhìn.

Verdessa cảm thấy bầu không khí không được phù hợp cho lắm, ngập ngừng thốt lên:

- Cục trưởng, sao ngài lại...

Không để cho gã Verdessa nói dứt câu, lão Daipuni với thân hình không mấy cao lớn ngay lập tức xông đến trước mặt gã, tay trái túm ngay lấy cổ áo quần phục của gã.

Tên béo Bolton đứng đằng sau Verdessa hoảng hốt, giương mắt nhìn Verdessa lực lưỡng cao gần hai mét bị lão Daipuni chỉ cao gần mét bẩy một tay xéch ngược lên.

Chẳng thể tưởng tượng nổi, một lão già đã trạc tuổi trung niên, sắc mặt âm ảm như Daipuni lại có uy lực và sức mạnh kinh khủng đến như vậy.

Gã Verdessa sững sốt, mồm lắp bắp như muốn nói gì, nhưng đối diện với cơn tức giận bùng bùng của lão Daipuni, gã lại chẳng biết mở mồm như thế nào...

- Cút ngay! Ai cho phép mày bắt người mà không được sự đồng ý của tao hả?

Giọng lão Daipuni cứ như tiếng nghiêng răng, trầm sâu và thô bạo.

Gã Verdessa bị lão xóc ngược lên trời, hai chân treo lơ lửng, gã nuốt nước bọt, bình tĩnh hết mức có thể trả lời sếp:

- Cục trưởng đã cho phép tôi tự mình giải quyết vụ bắt cóc, người của chúng ta đã điều tra ra người Hoa Hạ tên Dương Thần chính là nhân chứng hiện trường đã mật báo, qua kết quả thẩm vấn, hãn cũng đã thừa nhận hãn là kẻ giết chết bọn bắt cóc, tôi đang định tiếp tục tiến hành điều tra, thì ngài Cục trưởng đã...

- Nói như vậy...vẫn là ta sai sao?

Lão Daipuni hừ lên một tiếng, hất tay ra, quăng gã Verdesa vào góc tường.

Gã Verdesa bị dùng lực mạnh ném vào góc tường, người va vào tường, đau đến ê ẩm xương cốt, những ngay lập tức nhôm dậy, cúi lưng lễ phép nói:

- Thuộc hạ không có ý đó ạ!

- Xem ra gan mào cũng không to đến mức ấy!

Lão Daipuni cười giễu cợt, rồi không thèm để ý đến gã Verdesa nữa, quay sang phía Dương Thần.

Lần quay lại này, khuôn mặt ảm đạm bức tức lúc nãy đột nhiên biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt niềm nở xu nịnh, ánh mắt như rất biết lỗi, nói với Dương Thần:

- Ông Dương, tôi là Daipuni, là sếp của cái thằng ngu ngốc kia, tôi thực lòng xin lỗi ông vì hành động ngu xuẩn của thuộc hạ, mong ông đừng trách tội!

Dương Thần khoái chí nhìn gã Verdesa rồi lại nhìn lão Daipuni mấy cái, mới cười đáp:

- Ồ, không sao, đã bắt nhầm thì thả tôi ra là được mà, ngài Cục trưởng không cần trách cứ ngài phó Cục trưởng Verdesa như thế, ông ấy cũng chỉ công tâm làm việc công thôi mà, vì tôi mà hai ngài bất hòa, thì thật là không đáng!

- Ông Dương quả là người thấu tình đạt lý, để tôi mở còng cho ông trước, rồi tiễn ông ra khỏi sở cảnh sát sau.

Lão Daipuni cười tươi roi rói.

- Để tôi tự mở là được rồi!

Dương Thần vừa đứng dậy, hai tay hấn vừa giật mạnh một hồi, cái còng tay làm bằng hợp kim liên bị vỡ thành một đồng mảnh vỡ kim loại cứ như thể nó được làm từ giấy vụn vậy, vụn sắt rơi tả tơi xuống nền đất.

Lão Daipuni há hốc miệng, gã Verdesa và tên Bolton đều cáat không thành tiếng, nên biết rằng cái còng hợp kim này không phải là một thứ đồ chơi thông thường, loại hợp kim này không những rất cứng, mà còn rất dễ uốn cong, muốn làm nó biến dạng thì dễ, nhưng bẻ nó thành một đồng sắt vụn thì phải dùng bao nhiêu sức mạnh mới được đây?

Bolton và cả hai đặc công cục an ninh của Daipuni đều trở mắt lên nhìn, lạnh hết cả sống lưng, còn gã Verdesa lại cúi đầu không nói, mặt tối sầm lại.

- Ông...ông Dương, mời đi lối này...

Lão Daipuni là người định thần lại trước tiên, lão tiến đến trước mặt Dương Thần, mời hấn đi ra ngoài.

Dương Thần vẫy tay chào gã Verdesa và tên béo Bolton, rồi rời khỏi phòng thẩm vấn cùng với lão Daipuni.

Đợi cho lão Daipuni và hai nhân viên tùy tùng dẫn Dương Thần đi khỏi,

đang đứng bất động ở một góc, gã Verdesa lúc này mới đứng thẳng người lên.

Tên Bolton bước lên phía trước với vẻ mặt oan ức, tên béo tức giận bức xúc, thở dài nói:

- Phó Cục trưởng, thật là vô lý quá, rõ ràng lúc đầu chính Cục trưởng đã nói để cho chúng ta tự giải quyết vụ này, ông ta chán không muốn quản lý nhiều nữa, vậy mà tại sao khi rõ ràng chúng ta đã bắt được kẻ chủ mưu, đã điều tra đến đây rồi, lại còn mắng nhiếc chúng ta...rồi lại còn động tay động chân với ngài nữa...

- Đừng nói nữa!

Gã Verdesa bước đến trước bàn, nhìn tấm hình “Dấu ấn bảo vật thái dương” màu vàng trên đó, giọng gã trầm xuống:

- Cục trưởng làm như vậy, chắc chắn là có dụng ý!

Tên Bolton lộ rõ vẻ mặt đau khổ, nhưng cũng chỉ biết gật gật cái đầu.

Gã Verdesa cầm tấm hình lên, nghiêng chặt răng, khuôn mặt với rất nhiều sắc thái biểu cảm, cuối cùng, mắt gã chợt lóe lên một tia sáng, gã lấy tay vò nát tấm hình thành một cục giấy lộn...

Còn Dương Thần khi cùng với lão Daipuni ra khỏi Sở cảnh sát, hắn đã nhẹ nhõm đi nhiều, mặc dù không rõ là ai đã đưa cái lão Daipuni này đến cứu hắn, nhưng dù gì thì không phải qua đêm tại Sở cảnh sát cũng đã hạnh phúc lắm rồi.

Thật ra mà nói, nếu cứ không có ai bảo lãnh cho hắn, hắn tuy không cảm thấy bị tổn thương gì nhiều, nhưng tức là hắn không thể đập tan cái Sở cảnh sát ấy ra, đánh nhau thì sợ gì, cái đáng sợ là những rắc rối nối tiếp sau này cơ.

Đi đến gần bãi đỗ xe ở bên ngoài Sở cảnh sát, lão Daipuni mới dừng lại, nhìn thấy bóng chiếc Rolls-Royce màu đen đậu ở phía gần đó, lão cất giọng đầy cảm kích:

- Ông Dương, thật lòng xin lỗi đã gây cho ông một vài rắc rối, xin hãy cho tôi gửi lời hỏi thăm phu nhân cao quý nhà ông, sau này có gì cần dặn dò, chúng tôi sẽ sẵn sàng phục tùng!

- Phu nhân?

Dương Thần nhú mày, đưa mắt nhìn theo hướng lão Daipuni vừa nhìn, hắn thấy chiếc xe từ từ dừng lại trong màn đêm rất giống với chiếc Rolls-Royce sáng lên trong đêm, mới chợt hiểu ra mọi việc...

Hóa ra là cô ta, vậy là có thể giải thích được tất cả rồi.

Trong khi lão Daipuni kính cẩn nói lời từ biệt, hắn tiến từng bước chậm rãi về phía chiếc xe Rolls-Royce đang đợi của mình.

Khi hắn tiến gần tới trước mũi xe, cánh cửa ô tô từ từ mở ra, lộ ra một khuôn mặt anh tú chưa từng thấy, mái tóc vàng kim được chải gọn gàng, mặc áo màu đen, ngực còn cài một đóa hoa hồng tươi tắn.

- Edward?

Dương Thần sửng sốt, không ngờ người ở trong ô tô lại chính là tên bạn thân của hắn, Edward thuộc gia tộc Rothschild, cũng là anh họ của Jane.

- Cậu Dương thân mến, kể từ lần trước tạm biệt nhau tại Bắc Hải, mình lâu lắm không gặp nhau rồi, tôi nhớ cậu lắm đấy!

Edward cười tươi, thu mình ngồi gọn vào bên trong, để nhường chỗ cho Dương Thần.

Lúc này Dương Thần mới chui vào trong xe, rồi đóng cửa lại, ngẩng đầu lên, hắn mới nhìn thấy “phu nhân” mà lão Daipuni vừa nói.

- Lâu quá rồi chưa gặp, Catherine à!

Ánh mắt của Dương Thần lúc này tự nhiên dịu dàng hơn, tỏ vẻ nhớ nhung, cười nhẹ nói:

- À, đúng rồi, bây giờ có nên gọi em một tiếng là nữ hoàng không nhỉ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 506

Cầm Rồi Còn Muốn Ném Đi

Trong đại sảnh phòng trực ban cảnh sát Paris, giọng một người đàn ông cao vút khiến tất cả cảnh sát ở đây đều bị ù tai.

- Cái gì? Mày dám nói với tao, Dương Thần đã bị mang đi? Bolton, mày điên rồi phải không? Hắn là tội phạm giết người, các người có quyết sách khinh địch như vậy sao? Không thông qua bất kỳ thủ tục pháp luật nào, đây là cố tình vi phạm pháp luật, tội càng thêm nặng!

Mặc âu phục, luật sư Chalmo hói đầu, da trắng, trong tay cầm một cặp công văn, hung hăng tới gần một cái bàn làm việc, lớn tiếng rít gào!

Sau khi ông ta nhận được sự ủy thác của Cố Đức Mạn, nhanh chóng thông qua các con đường mà có thể tìm được tin tức về Dương Thần, liền vội vã chạy tới sở công an, vốn tưởng rằng hắn sẽ bị bắt giam. Nhưng vừa mới đến đây, chợt nghe cảnh sát nói cho ông ta biết, ba phút trước, Dương Thần đã được mang đi rồi.

Bolton thân là cảnh sát trưởng trở lại phòng trực ban cùng đi Verdessa, đúng lúc đụng phải Chalmo.

Dù sao Verdessa không phải là nhân viên cảnh sát. Dưới tình huống này, cũng sẽ không chen vào nói, giao cho Bolton xử lý.

Bởi vì quan hệ công việc ngày thường, Chalmo và Bolton đều mang danh nghĩa “tổ trưởng đội chống khủng bố”, có thể nói là rất quen, nói chuyện còn khó chưa nói đến khách khí.

Bolton đột nhiên nhăn mặt mày, vốn là vừa rồi bị thủ trưởng Verdessa đánh, cảm thấy bức dọc, lúc này không có cảm xúc gì cùng Chalmo nói chuyện tào lao, hừ lạnh nói:

- Luật sư Chalmo! Nếu mày đến quấy rối thì đây là đồn cảnh sát. Người cũng đã thả rồi, bọn tao không thể khống chế nữa. Mày có thể lên tòa án mà khởi tố bọn tao. Nhưng tao nói trước, cuối cùng, người chịu thiệt chính là mày!

- Mày ở đây đe dọa tao sao? Bolton cái thằng mập mạp này, mày có biết mày đang nói chuyện với ai không? Tao là Chalmo, con át chủ bài của văn phòng luật sư, không có chuyện tao không đánh thắng quan tòa, không có chuyện khi tao tố cáo không lòi ra kẻ xấu!

Chalmo tự hào không sợ hãi, chỉ vào Bolton đã đỏ mặt lên, mắng to:

- Tao nhất định sẽ khiến cái tên gọi là Dương Thần người Hoa Hạ sẽ phải vào nhà giam! Giết người thì phải đền mạng, tao nhất định sẽ làm cho hắn bị bắn chết!

Đang lúc Bolton muốn chửi, ánh mắt ngẩn ngơ ngưng trệ, lập tức nuốt tất cả những lời muốn nói vào trong cổ họng.

Chalmo ý thức được đột nhiên Bolton nhìn phía sau mình mà ngẩn người, không khỏi buồn bực xoay người sang chỗ khác.

Khi nhìn thấy phía sau mình không biết từ khi nào đứng một gã đàn ông trung niên, Chalmo không hài lòng, hỏi han:

- Ông là ai? Người ở trong cục cảnh sát này tôi đều biết! Ông không phải người ở đây!

Xuất hiện ở phía sau Chalmo, chính là người vừa mới đưa Dương Thần đi, Daipuni.

Daipuni cười quái dị nhìn Chalmo, nói:

- Anh chính là luật sư sự vụ sở Gordon, là con át chủ bài Paris – luật sư Chalmo?

- Đúng vậy! Chính là tôi!

Chalmo đặc ý nói.

Daipuni gật gật đầu:

- Vừa rồi anh mới nói là muốn đưa Dương Thần vào nhà giam, còn muốn hắn bị bắn chết?

Chalmo ưỡn ngực đáp:

- Ông nghe không sai, thế nào, ông cũng là phạm tội đồng lõa sao?

Daipuni bật cười ha hả, làn da xám trắng có chút bệnh trạng màu ửng hồng, con mắt đục ngầu, toát ra chút ánh sáng âm u, lạnh lẽo, đè thấp giọng nói:

- Luật sư giống hệt heo. Tôi rất không may nói cho anh, tuy rằng không biết Dương Thần có vào nhà giam hay không, nhưng tôi phải nói cho anh biết... Anh hiện tại phải vào nhà giam!

- Cái gì? Ông định làm tôi sợ sao? Tôi...

Chalmo đang muốn kêu to, lại phát hiện trước mắt một nắm tay đã muốn đập lại đây!

- Bốp.

Chalmo vốn không thể tránh được một quyền đánh tới của Daipuni, trực tiếp bị đánh cho thất điên bát đảo ngã xuống mặt đất, đồng thời nửa khuôn mặt sưng đỏ lên, ngạc nhiên tột độ, mắt tóe ngàn sao.

Daipuni lấy chiếc khăn tay màu trắng xoa xoa máu trên nắm tay, nói:

- Đem anh ta ném vào chỗ giam của tử tù, chờ đợi phán xét, tùy tiện tìm một ngày, đưa anh ta đến gặp Thượng Đế.

Những cảnh sát ở đây sắc mặt trắng bệch, đôi mắt chỉ có thể trông mong nhìn phía Bolton, dù sao anh ta mới là cảnh sát trưởng ở đây!

Trán của Bolton đột nhiên toát mồ hôi lạnh, như thế nào cũng không thể tưởng được cái cảnh tượng con át chủ bài bị “Phán tử hình” như vậy! Anh ta biết rõ, Daipuni nói muốn thẳng đấy chết, nó nhất định phải chết! Ánh mắt ra

hiệu hai gã dưới tay đem Chalmo đi! Căn bản cũng không dám hỏi Daipuni, rốt cuộc chuyện này là vì sao...

Luôn luôn ở phía sau nhìn mỗi một màn, Verdesa lúc này mới tiến lên đây, nhìn Daipuni vuốt cằm nói:

- Cục trưởng, có thể tìm một chỗ yên lặng, nói chuyện một chút không?

Daipuni tà tà liếc người trợ lý một cái, cuối cùng gật gật đầu, đi ra bên ngoài văn phòng.

Và tới khi chỉ có hai người ở cuối hành lang, Daipuni dừng chân, đưa lưng về phía Verdesa, nói:

- Cậu muốn hỏi, là ai mang Dương Thần đi, đúng không?

- Đúng vậy! Tôi cần một lý do. Tôi không thể trở mắt đứng nhìn một nhân vật nguy hiểm như vậy chạy trốn.

Verdesa tận lực khắc chế giọng điệu, hai tay gắt gao siết lấy nhau.

Tuy rằng là đưa lưng về phía sau, nhưng Daipuni coi như tinh tường nhìn được bộ dạng của Verdesa lúc này, khinh thường hừ một tiếng, nói:

- Cậu không phục cũng vô dụng! Đừng nói là cậu, cho dù là tôi, thậm chí là Tổng Thống của chúng ta, thấy người đó cũng phải nhượng lễ ba phần. Người phụ nữ đó muốn nộp tiền bảo lãnh người, trừ phi chúng ta muốn khiến cho nước mình tranh chấp với nước họ, bằng không... Cho dù hấn thật sự là phần tử khủng bố, chúng ta cũng phải tha!

Verdesa ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy khó hiểu:

- Cục trưởng, tôi không nghĩ được đến là ai?

- Hấn là cậu biết được từ tài liệu cơ mật trong cục, đọc ra thấy có liên quan. Chín năm trước, giữa hoàng gia Anh quốc cùng Vua xứ Wales xảy ra một chuyện mà dẫn đến tàn sát đẫm máu...

Daipuni chậm chạp nói.

Verdesa ngây người, không rõ làm sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện kia, có thể nói là “Lịch sử màu xám” là vụ bê bối nhất của Hoàng gia Anh quốc, liền đáp lại:

- Đúng vậy! Tôi còn nhớ rõ lúc trước là Hoàng gia Anh quốc có ý đồ đem dòng họ Wales chính thống diệt cỏ tận gốc, mục đích thống nhất hoàn toàn xứ Wales. Nhưng bởi vì trên đường có gia tộc Rothschild và một lực lượng khác không biết tên chen chân vào. Cho nên Vua xứ Wales, Vương phi Catherine và Công chúa nhỏ đã biến mất một cách bí ẩn sau đó an toàn về tới Vương thất, hơn nữa chỉ một thời gian ngắn sau, Hoàng thất Anh quốc liên tục kỳ lạ “Chết bất đắc kỳ tử”, vài tên thành viên quan trọng trong quân tình ngũ Hoàng gia Anh quốc đều tiêu tốn rất nhiều sức lực mới khiến cho chuyện không xôn xao quá lớn và khủng hoảng đến quốc dân.

- Đúng vậy! Ngay sau đó thái tử Hoàng gia Anh, vẫn như cũ chỉ có thể là Wales không có thực quyền thân vương. Tuy rằng vương thất Wales vẫn như trước làm “vương thất bí ẩn” tồn tại, nhưng không có công khai với bình dân

sự tồn tại của ông ta. Nhưng trên thực tế, từ bức màn phía sau, Hoàng thất Anh đã bị vấy xuống núi.... Vua Anh quốc chân chính, hẳn là Vương thất Wales...

Daipuni nói.

Verdessa gật đầu,

- Tài liệu đó đã khắc sâu trong trí nhớ tôi chuyện chín năm trước đây. Thật sự có nhiều điểm đáng ngờ, bất luận là mẹ con Catherine còn sống, hay Hoàng thất Anh trầm mặc, quân tình ngũ trầm mặc. Điều sự thật quá mức khác thường, tuy nhiên không thể không thừa nhận, hiện tại Vương thất Wales, bất luận ở phía sau, đều vẫn trị quốc. Hơn nữa đều qua Vương thất Anh quốc. Hiện giờ công chúa Jane đã đứng đầu một trung tâm nghiên cứu khoa học của Hoàng gia Anh. Thậm chí đã đào tạo người cho nền khoa học kỹ thuật của thế giới. Có người kế nhiệm như vậy, địa vị của Vương thất Wales, càng được củng cố thêm.

- Cậu nói không tồi! Chính xác là có nhiều điểm đáng ngờ. Nhưng chúng ta không nên quan tâm. Bởi vì ngay cả quân tình Ngũ xứ Anh quốc cũng duy trì trầm mặc.

Daipuni xoay người, mắt lộ ra tinh quang, trầm giọng nói:

- Vừa rồi liên lạc đến chỗ tôi, khiến tôi phải mang Dương Thần đi, không ai khác, chính là người năm trước, vừa mới chính thức lên ngôi vương vị Wales. Vốn là Vương phi Catherine, giờ là Nữ vương đệ hạ Catherine...

Lời nói ấy vừa thốt ra, vẻ mặt của Verdessa hoàn toàn lâm vào khiếp sợ, cứng đờ...

....

Áo ảnh của chiếc xe Rolls-Royce chậm rãi chạy trên đường, vững vàng giống như đi bộ.

Trong xe, một tiếng nũng nịu hắt xì, người phụ nữ tùy tiện vung cánh tay lên cao, lấy những viên ngọc đính ở chiếc váy dài tinh mỹ, bằng tơ lụa thượng hạng màu Violet cung đình mà lau. Xem như cho phép lau nước mũi.

Đây là một người phụ nữ tóc dài, cao gầy, năm tháng cũng không lưu lại trên người cô ít nhiều dấu vết, ngũ quan tinh mỹ giống như yêu tinh trong thần thoại ngày xưa, không biểu lộ một chút khiếp người, mỉa hoặc nào. Đặc biệt đôi mắt màu lục, lông mi thật dài run rẩy run rẩy, gợi cảm đến cực điểm.

Nếu nói như vậy, làm sao có thể nhìn ra tuổi thật của bà. Cỡ lẽ chỉ có chiếc váy dài cung đình màu tím bao lấy dáng người đầy đặn, có thể đẹp ngang với những cô gái trẻ bình thường, không khoa trương mà độ cong hết sức tuyệt vời, đủ để cho đàn ông đều đỏ máu, mạch sôi sục. Mà váy dài không khỏi lộ ra đôi chân trắng nõn, buộc chặt làn da như mới sinh con, làm cho người ta hận không thể vồ lên cắn một miếng.

Chỉ có điều, lúc này một đại mỹ nhân như vậy lại có một hành động rất

mắt mặt - lấy váy lau nước mũi.

- Catherine, Cô đã là nữ vương rồi! Nhiều năm như vậy cũng không thể sửa được tật xấu của thân thể mình. Cô đúng là bản sao của Jane khi về già, nhưng về trí tuệ thì chẳng khác gì đứa trẻ cả.

Dương Thần ngồi đối diện với người phụ nữ dang hai tay ra, một tay đặt trên bả vai Edward, nhìn đối diện mắt nữ vương Wales, bất đắc dĩ nói.

Catherine chu đôi môi hồng lên, vẻ mặt không khác gì một cô bé mười bảy, mười tám tuổi, giọng nói nũng nịu cũng không khác gì những nữ sinh bình thường,

- Dương Thần thân mến, cô đoán là tên vô lại nào lại nghĩ đến cô, nên cô mới hắt xì hơi một cái!

Nếu có thể, Dương Thần rất muốn cầm dao, tự chọc vào mình, dờ khóc dờ cười nói:

- Này! Không phải là chuyện cô hắt xì hơi, mà là vì sao cô không lấy khăn tay, không được lau lên quần áo như thế chứ...

- Tiện tay thôi! Khăn tay rất nhiều phiền toái, cầm còn muốn ném...

Catherine oan ức mấp máy miệng, nói:

- Thật là, các cháu thật đáng ghét, chỉ là tôi lười thôi. Các cháu cũng không phải không biết cháu cũng thế, Jane Jane cũng thế, ở trong nhà luôn nói cô thế này không đúng, thế kia không đúng, khiến kẻ làm mẹ như cô thật mất mặt. Nói như thế nào thì cô vẫn là nữ vương đó!

Đang cúi đầu mân mê ly rượu, vẻ mặt Edward đen tuyền, do dự mà hỏi:

- Cháu nói... Bác, là ai nói với bác, có người nhớ bác, bác sẽ đánh hắt xì? Còn nữa, Thần Thần, Jane Jane là sao?

Catherine hì hì cười ngọt, nói:

- Là Jane nói cho cô biết về văn hóa Hoa Hạ. Nói cho cô biết người Hoa Hạ xây dựng hôn nhân như nào, sẽ dùng cùng một từ xưng hô nha. Thực ra cô cũng có thể gọi cháu là Ward Ward.

Edward vội lắc đầu, thiếu chút nữa thì sặc nước.

- Đúng rồi, Thần Thần, có thể cháu không biết rằng, Jane Jane vì muốn biết rõ quốc gia mà cháu sinh ra, nên đã sưu tầm rất nhiều sách văn hóa Hoa Hạ, cháu thừa biết cô ít chữ, đọc sách lại không tiện. Nhưng muốn biết có liên quan đến quốc gia nào đó của cháu, cho nên mỗi buổi tối đều kể lại chuyện xưa cho cô nghe, nghe đến có thể ngủ luôn... Tuy nhiên mấy ngày nay cô vẫn không có thể nghe chuyện xưa, đều là cháu làm hại, đem bảo bối Jane Jane của cô đến Hoa Hạ, cháu lại chạy đến Paris. Jane Jane của cô còn không có trở về. Cô chỉ có một người con gái thôi đấy...

Catherine thở phì phì nói.

Vẻ mặt Dương Thần cứng ngắc, không biết nên nói cái gì cho phải, nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Catherine, dường như năm đó là lần đầu tiên gặp mặt, như vậy khiến chính mình không có cách nào khác.

Một bên Edward cũng buồn bực nói:

- Bác làm nữ vương Wales, con gái của gia tộc Rothschild chính thống. Bác chỉ biết mỗi tiếng Anh, nhận thức chữ còn không rõ. Như này căn bản là sĩ nhục... Đã bốn mươi tuổi rồi còn muốn con gái kể chuyện cho nghe trước khi đi ngủ, bác hiểu được những lời này có nghĩa là gì không?

Catherine nghe xong, rót cục trầm mặc xuống, cúi đầu, hơi nhăn mi xanh đen lại, không nói một lời.

Edward cũng cảm thấy mình hơi nặng lời, cảm thán an ủi, nói:

- Bác, không phải cháu muốn chỉ trích bác. Bác cũng nên giống một nữ vương một chút chứ, như vậy cũng khiến Jane không cần lo lắng thay cho bác.

Catherine đột nhiên ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp ngập nước, gật đầu nói:

- Bác biết rồi! Về sau bác sẽ chú ý... Ward Ward...

Phụt!

Edward vừa mới uống một ngụm rượu, rót cục không trụ được, phun ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 507

Nhạc Thiếu Nhi.

Tại khách sạn Sophie đặc biệt, trong phòng dành cho Tổng Thống, trong không gian to như vậy, mọi thứ đồ dùng gia đình đều đầy đủ và thanh lịch, làm cho cả gian phòng thoát nhìn giống như một ngôi nhà.

Căn phòng được thiết kế theo phong cách truyền thống của Pháp và dung hợp thêm phục cổ phong cách Rome, tất cả trưng bày đều rất sáng tạo, quá nghiêm khắc, khiến tân khách đi vào là có thể ngửi thấy mùi cao quý và hương vị ung dung.

Mỗi ngày đều đổi hoa tươi cắm vào trong chiếc bình tinh mỹ ở góc phòng. Trong không khí còn tràn ngập mùi hương của nhiều hàng hiệu nước hoa Pháp, nồng đậm mà không gay mũi.

Lúc này, cửa phòng tắm từ trong mở ra, vừa mới tắm nước nóng xong, trên người Lâm Nhược Khê mặc mỗi một bộ áo ngủ bằng sợi tơ màu trắng của khách sạn, cầm trên tay cái khăn bông mà lau những giọt nước vẫn còn dính lại, chậm rãi đi đến phòng có cửa sổ sát đất!

Áo ngủ rộng thùng thình che dấu lớp da thịt trắng nõn nà và đường cong tuyệt hảo.

Cảnh đêm Paris cũng không phồn hoa như Trung Hải, phần nhiều, là một loại yên tĩnh lưu động, thật giống như ở giữa hàng vạn ngọn đèn dầu vậy. Cũng có thể cảm nhận được đặt mình ở trong biển hoa thông thường.

Thờ dài sâu kín, Lâm Nhược Khê dùng những động tác lau tóc, xoay người nhìn vào chiếc đồng hồ treo tường bằng gỗ theo phong cách cổ xưa.

Từ lúc Dương Thần bị mang đi, đã qua nhiều giờ không có đến nửa điểm tin tức. Tuy trong lòng hoàn toàn tin tưởng Dương Thần, những cũng không thể giảm bớt vài phần lo lắng.

Một mình đứng lẳng lặng ở trong phòng, Lâm Nhược Khê hơi xuất thần, bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Không lâu trước đó, chính mình hoàn toàn không có xem người đàn ông này bình đẳng như nhân loại, thậm chí nhiều lúc, hy vọng hắn chết đi, đừng ở trước mắt mình mà khiến mình phiền lòng. Tóm lại khiến mình nhớ lại cái đêm ác mộng mất trinh tiết kia. Đêm ấy giống như là địa ngục.

Nhưng vô tình, hai người đã cùng đi được một năm rồi. Cãi nhau, giận dỗi, chiến tranh, hay nói giỡn, trong sinh hoạt từng ly từng tý, từng cảnh tượng giống như mới chỉ hôm qua thôi.

Nhìn lên chậm trễ, bận rộn trong cuộc sống, chỉ có điều như vậy mà một người thoát nhìn có thể có, có thể không, người đàn ông không làm việc

đàng hoàng, nhưng dường như... Cuộc sống biến thành một người lạnh tanh không giống như trước kia nữa.

Toàn thân người này, gần như không tìm thấy ưu điểm gì. Lười nhác, thô tục, thậm chí thấp kém, hút thuốc, uống rượu không nói. Còn gái gú thật sự, còn chẳng sợ cũng không thêm cất giấu. Hẩn chế giấu, lộ liễu trên hoa ghẹo nguyệt, da mặt dày y như tường thành vậy!

Tóm lại chỉ làm mình tức giận, chỉ vui đùa với mình, nói móc mình, châm chọc mình, còn hù dọa mình, khiến mình phải lo lắng, hoảng sợ...

Thoạt nhìn rất nghe lời, nhưng những lúc quan trọng, căn bản là vì lợi ích của bản thân, không nghe theo lời khuyên của ai. Chủ nghĩa đại nam tử vô cùng thâm sâu rồi.

- Đàn ông như vậy, không có gì đáng để thích cả...

Lâm Nhược Khê thì thảo hời, cũng không biết hỏi ai.

Dù sao trên máy bay lặn lội đường xa, lại đến quá trưa, đi đường mệt mỏi, còn gặp phải chuyện bất cóc, giờ phút này thực ra cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi.

Lâm Nhược Khê cảm thấy thân thể mềm nhũn, vì thế đi đến bên giường lớn ngồi xuống, cúi đầu, cũng không có dũng khí để mà nằm xuống.

- Nếu mình ngủ, sáng sớm ngày mai hẳn có thể trở về sao?

Lâm Nhược Khê cảm thấy ý nghĩ rất khó chịu, đau khổ nhắm mắt lại, lắc lắc, mở mắt ra, tự nhủ hỏi:

- Rõ ràng là một tên vô lại như thế, tại sao mình lại biến thành như vậy? Chẳng lẽ vì buổi tối hôm đó hẳn thổ lộ với mình sao...

Trong đầu không tự chủ được hiện lên cái đêm đó, chạy vội ra từ nhà ăn, hình ảnh chạy trên đường mà khóc...

- ... Chính là một người đàn ông thôi nát như vậy, anh chỉ là một người trong một thế giới khác với em, anh có thể thích em không?

Nhớ tới một khắc ấy, tiếng Dương Thần hô to thấp thoáng như ở bên tai không ngừng vang lên. Trên mặt Lâm Nhược Khê hiện lên một tia ngượng ngùng, bật cười.

- Thật là, có người đàn ông nào lúc thổ lộ lại nói chính mình thôi rữa... Đúng là đồ ngốc... Nhưng cho đến bây giờ, em vẫn chưa từng nói thích anh mà, ngu ngốc...

Nhưng nếu mình không thích hẳn, tại sao lại nghĩ đến hẳn... Minh... Thực sự là...

“Reng reng..”

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, khiến Lâm Nhược Khê lúng ta lúng túng, làu bàu làu bàu bị ngắt ngang.

Bị làm cho kinh sợ, Lâm Nhược Khê ngồi thẳng người, xoa xoa khóe mắt trong suốt, mới giờ tay lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường.

- Nhược Khê, không quấy rầy em chứ?

Bên kia điện thoại là Cố Đức Mạn.

Lâm Nhược Khê lên tiếng, nghĩ đến cái gì, vội vàng hỏi:

- Có tin tức gì của Dương Thần sao? Luật sư đã nộp tiền bảo lãnh hắn rồi hả?

Cố Đức Mạn rất khó xử, nói:

- Anh đã gọi toàn bộ luật sư giỏi nhất Paris, trước mắt vẫn chưa có tin tức gì. Nhưng em yên tâm, anh nhất định sẽ đem hết toàn lực, hắn sẽ không sao đâu!

- Ừ... Vậy anh có chuyện gì sao?

Lâm Nhược Khê thấy không phải chuyện về Dương Thần, trong lòng như mất mát thứ gì đó, giọng điệu cũng lạnh xuống theo.

- Anh thấy em có vẻ như là mệt chết đi, tâm tình cũng không phải tốt lắm. Anh đã nghĩ muốn dẫn em đến khách sạn Thái mát xa, nơi đó có nhưng nhân viên mát xa nữ tốt nhất, còn giúp em nghỉ ngơi nữa. Buổi tối đi ăn cái gì đó như là Hamburg, anh mời em đi ăn...

- Không cần!

Lâm Nhược Khê trực tiếp cắt ngang lời nói của Cố Đức Mạn,

- Cảm ơn ý tốt của anh! Nhưng đã khuya, em muốn nghỉ ngơi.

Cố Đức Mạn trầm mặc một lát, nói:

- Cũng được, ngày mai sẽ bắt đầu tuyên bố một số tác phẩm thời trang. Sáng sớm mai anh sẽ đón em, mặc kệ Dương tiên sinh có thể xuất hiện sớm hay không, chuyện công tác không thể trì hoãn.

- Là ở bảo tàng Louvre, đại sảnh Sailer, bên cạnh quảng trường Tuileries đúng không?

Lâm Nhược Khê hỏi.

- Đúng vậy! Nhược Khê, quả nhiên trí nhớ của em rất tốt.

Cố Đức Mạn cười nói.

- Không cần tới đón em, tự em qua được. Anh sắp xếp cho em một người tài xế là được, em sẽ phụ trách tham gia xung quanh các hoạt động một trang phục, anh phụ trách liên hệ với các nhà thiết kế và các nhà máy có thương hiệu, như vậy mới có hiệu suất. Nếu anh cùng em đi tham gia, chẳng khác nào khiến các công ty hàng ngày công tác không có ai làm chủ, điều đó không thể thiếu.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói.

- Nhưng...

- Quyết định như vậy đi!

Lâm Nhược Khê trực tiếp tắt điện thoại...

Ở trong phòng, Cố Đức Mạn nghe được giọng chiếu cố trong điện thoại, đầu tiên là ngẩn ra, lập tức hung hăng ném điện thoại xuống, sắc mặt âm trầm, thở mấy hơi thật mạnh, trong mắt tràn đầy âm u, lạnh lẽo.

- Em dám coi rẻ sự tồn tại của anh, Lâm Nhược Khê! Sớm muộn gì em

cũng là của anh...

Cố Đức Mạn hí hí mắt, làm bầm làu bàu vài câu, đang muốn tắt ngọn đèn ở đầu giường đi, cũng không nghĩ lại có tiếng chuông cửa bị ai đó ấn vang lên.

Về mặt Cố Đức Mạn không tình nguyện mặc đồ ngủ từ trên giường đứng lên, đi đến cạnh cửa, thông qua mắt mèo, nhìn thấy tình hình bên ngoài. Phát hiện một gã nhân viên phục vụ khuôn mặt tươi cười duyên dáng.

Mở cửa, Cố Đức Mạn nhíu mày nói:

- Chuyện gì? Không biết khách đang buồn ngủ sao?

Nam nhân viên phục vụ khách sạn mặc đồng phục chỉ cười mà không nói, chỉ có điều lấy ra từ phía sau một tấm danh thiếp màu đen, đưa tới trước mắt Cố Đức Mạn.

Cố Đức Mạn cảm thấy quen quen, giống như đã gặp ở đâu rồi, nhưng không nghĩ ra cụ thể là ở đâu.

- Đây là cái gì?

Cố Đức Mạn buồn bực hỏi han.

Trên mặt nhân viên phục vụ tắt nụ cười, trong mắt ánh lên một cái, đột nhiên tay kia của tên phục vụ giơ lên một khẩu súng lục, hòng súng ngay sau đó, nhắm vào cái trán của Cố Đức Mạn.

Cố Đức Mạn ngơ ngác nhìn hòng súng trước mặt, cuối cùng cũng nhớ ra Dấu ấn bảo vật thái dương kia là cái gì, rõ ràng chính là dấu hiệu trên người bọn cướp.

- Có việc cần nói chuyện với mày! Vào nhà! Từ từ nói!

Về mặt cười lạnh của “Nhân viên phục vụ” ánh mắt ra hiệu quay vào trong phòng, gần từng tiếng nói!

Mà ở bên kia, sau khi Lâm Nhược Khê tắt điện thoại, ngơ ngác một lát, cuối cùng cũng thở dài, đang định tắt đèn đi nghỉ, cũng nghe được tiếng chuông cửa.

Bởi vì ở khách sạn này chỉ có mấy gian phòng Tổng Thống như vậy, trong tình huống bình thường sẽ không có người đến quấy rầy. Dù sao không ít người ở đây đều có vệ sĩ đứng ở ngoài cửa.

Lâm Nhược Khê nghi hoặc, cũng không nhớ rõ mình có người quen ở Paris hay không. Cố Đức Mạn bị từ chối, nhưng cũng không có gan qua đây!

Đi dép lê vào, Lâm Nhược Khê đi tới cửa, cẩn thận nhìn thoáng qua lỗ mèo, nhưng bộ dạng sợ hãi cả kinh.

Không ngờ, thấy cũng là một con mắt.

Lâm Nhược Khê bối rối lui một bước, ôm lấy ngực, mới tỉnh ngộ lại. Là có người đùa dai chính mình, dùng ánh mắt chắn lên lỗ mắt mèo.

Cầm giận dậm mạnh một cước, Lâm Nhược Khê đang định mặc kệ bên ngoài, đi trở về phòng ngủ, lại bỗng nhiên nghe được người bên ngoài bắt đầu ca hát.

- Tiểu Nhược Khê ngoan ngoãn, mau mở cửa ra, nhanh mở ra, chồng em đã trở về...

Cái giọng nói này, rõ ràng là Dương Thần.

Lâm Nhược Khê quay người lại, mở cửa ra vừa thấy, quả nhiên là vẻ mặt cười xấu xa của Dương Thần đang đứng ở cửa.

- Thế nào, anh đã chế lại bài hát này, vẫn dễ thật dễ nghe. Anh đã nói, tuyên anh làm giám đốc công ty giải trí, vẫn là...

Chính mình đắc ý, Dương Thần không thể nói hết lời, liền nói không được nữa, bởi vì – Lâm Nhược Khê đã bỏ nhào vào trong lòng ngực mình.

Mềm mại, thân hình đầy đặn, chỉ khoác một chiếc váy ngủ tơ mỏng, giữa sợi tóc, còn hỗn tạp dầu gội đầu cùng mùi thơm của cơ thể Lâm Nhược Khê, thơm ngào ngạt, hương vị tràn đầy cả cảm quan của Dương Thần, gọi người mê say.

Dương Thần không chỉ một lần ảo tưởng, vợ của mình, ngày nào đó sẽ giống với những cô tình nhân của mình, sẽ không lạnh băng mà đối mặt với mình. Mà khi thấy mình, sẽ vui vẻ nhào vào trong lòng ngực, để mình tùy ý yêu thương.

Nhưng, giờ khắc chân chính này tiến đến, Dương Thần lại phát hiện mình cũng nửa điểm ong ong, có nghĩ đến cũng không đứng dậy được...

Bởi vì, người phụ nữ ở trong lòng ngực, đang chảy nước mắt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 508

Ôm Em Đi Ngủ

Lâm Nhược Khê cũng không biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Khi nhìn thấy Dương Thần khí lực toàn thân đều hội tụ lại một chỗ, mang tất cả sức lực ra ôm lấy hắn. Quan trọng hơn là nhanh ôm lấy người đàn ông này, ngoại trừ vô lên, ôm chặt lấy. Cô không thể tưởng tượng được, cái bản tính kiêu ngạo, bần khoản, dũng khí, lúc này đều vô lực.

Cảm nhận được hai tay của người phụ nữ này dùng hết khí lực mà ôm chặt hai bên hông của mình, Dương Thần sau một hồi chờ đợi, rốt cục cũng tỉnh táo lại, khóe miệng lộ ra một tia thần nhiên bất đắc dĩ, nói không thành tiếng, nói không rõ ràng cảm xúc phức tạp. Khiến Dương Thần cảm thấy trong lòng đã lâu không được ấm áp dồi dào như thế này.

Từ từ, Dương Thần dùng hai tay đỡ lấy lưng Lâm Nhược Khê, dù là còn cách tơ lụa, nhưng cũng có thể cảm nhận được da thịt sờ vào thật hoàn mỹ.

Hít một hơi thật sâu, Dương Thần đem cằm đặt trên đỉnh đầu Lâm Nhược Khê, một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vài cái, giống như là vỗ về một đứa trẻ, dịu dàng nói:

- Ngoan, đừng khóc. Không phải anh đã trở về rồi sao?

Lúc này Lâm Nhược Khê cũng cảm được nước mắt, chỉ là hơi nức nở, hai mắt mông lung đắm lệ, khí lực toàn thân dường như đã hao hết.

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê dường như ngay cả khí lực đứng thẳng cũng không có, trong lòng rất thương xót. Theo tự nhiên cong thân xuống, một tay nâng chân Lâm Nhược Khê cong, ôm cô lên.

Lâm Nhược Khê theo bản năng hai tay ôm chặt lấy cổ Dương Thần, lúc này mới kinh hoảng, dừng đầu, má lúm đồng tiền ửng đỏ hỏi han:

- Anh làm gì vậy?

- Ôm em đi ngủ.

Dương Thần nói xong, đi vào phòng, dùng gót chân đóng cửa lại.

Lâm Nhược Khê nghe được hai chữ “Đi ngủ” nhất thời tim đập thành thịch. Nhìn về mặt Dương Thần theo lý thường, càng không yên.

Không biết có phải là bởi vì đang ở dị quốc tha hương, không người quen, không bạn bè. Cho dù là có cấp dưới, nhưng đều là người lạ. Cảm giác thân mình an toàn cũng đã giảm tới mức thấp nhất, lại trải qua một lần bắt cóc và trường hợp mạo hiểm đến tính mạng, Lâm Nhược Khê cảm giác mọi tâm linh phòng tuyến của mình gần như bị sụp đổ.

Trong thời gian Dương Thần đi vắng, cuối cùng cô cũng ý thức được, hóa ra có hắn bên người và không có hắn bên người, không ngờ khác nhau lớn

như vậy!

Nhưng ý thức được điều này, cũng không có nghĩa Lâm Nhược Khê cảm thấy có thể thân nhiên cùng Dương Thần làm cái gì đó.

Tuy rằng hiểu rõ tầm quan trọng trong sự tồn tại của hắn, nhưng giống như những lần trước tồn tại vô số những vướng mắc, khiến trong lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy không đúng như vậy.

Lúc Lâm Nhược Khê nghĩ ngợi lung tung, Dương Thần đã đem cô đặt ngang trên chiếc giường lớn.

Lâm Nhược Khê lúc này mới ý thức được, toàn thân chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh bằng tơ. Loại vải này ở dưới ngọn đèn sẽ có vẻ như ẩn, như hiện.

Cô quắp rút lại, Lâm Nhược Khê hoang mang, rối loạn, quỳnh lên kéo lấy chăn trùm lên người. Lúc này mới có dũng khí ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đứng bên kia giường.

Khăn trải giường trắng nõn, đệm chăn trắng nõn, chăn đơn màu hoa hồng bao vây bên trong một giai nhân, sợi tóc mềm mại sáng ngời... Sắc thái như vậy tấn công vào hình ảnh, thực ra có lực hấp dẫn rất lớn. Quan trọng là diễn viên chính chính là vợ yêu của mình. Nhưng Dương Thần vẫn đứng ở đầu giường, cũng không có bất cứ động tác dư thừa nào, chỉ im lặng nhìn những động tác nhỏ của Lâm Nhược Khê, vừa nhìn vừa có ý như xem hài kịch.

- Anh... Anh nhìn em như vậy để làm gì?

Lâm Nhược Khê dần dần phát hiện ra là tự mình suy nghĩ nhiều. Đôi mắt của hắn rất trong suốt, không làm cho người ta thẹn thùng, nghĩ linh tinh.

- Anh nghĩ, anh có phải ở trong mắt em cả ngày chỉ cố gắng lừa em lên giường hay không. Tuy rằng thật sự anh rất muốn ngủ chung với em. Nhưng cho tới bây giờ anh vẫn chưa dùng biện pháp mạnh. Anh vẫn tôn trọng lựa chọn của em. Em đề phòng như vậy nghĩ anh giống với những tên cướp trong phòng sao?

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê mím môi, cô không biết trả lời vấn đề này như thế nào. Nếu nói “Đúng”, giống như đả thương hắn. Dù sao lúc này hắn cũng không bắt buộc mình cái gì. Nếu nói “Không phải”, Dương Thần sẽ lại sẽ mãi trêu chọc mình, cô cảm thấy thật trái với lương tâm.

- Em cũng không cần phải khó xử. Tuy anh không thông minh cho lắm, nhưng cũng không ngu ngốc đến nỗi không biết vừa rồi ở ngoài cửa, là em lo lắng cho anh, nên mới chủ động ôm anh. Ai mà không có lúc kích động, đúng không?

Dương Thần trừng mắt nhìn, nói.

Lâm Nhược Khê cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào Dương Thần. Chính xác thì những hành động vừa rồi của cô chỉ là cảm xúc tự bạo phát ra thôi. Nhưng không hoàn toàn hiểu ý của Dương Thần.

- Anh làm các nào mà thoát ra được thế? Cố Đức Mạn kêu luật sư giúp anh sao?

Lâm Nhược Khê trầm mặc một hồi lâu, mới ngẩng đầu, chuyển đề tài.

Dương Thần lộ vẻ nghi ngờ,

- Luật sư? Luật sư nào? Cố Đức Mạn kêu luật sư cho anh?

Lâm Nhược Khê nhú mi:

- Không có luật sư sao? Là cảnh sát thả anh à?

Dương Thần phát phát tay,

- Ở Châu Âu anh có vài người quen, họ nói giúp anh vài câu nên để anh đi về. Tất cả mọi chuyện vốn chỉ là hiểu lầm, anh cũng không phải tội phạm.

- Hóa ra là như vậy...

Lâm Nhược Khê chợt nhớ tới, chuyện lúc trước Dương Thần khiến mình đi Ngân hàng Thụy Sĩ vay tiền, có thể tùy ý lấy một trăm triệu, làm sao có thể có khả năng đó. Lại nghĩ đến chuyện Dương Thần căn bản không coi cảnh sát ra gì.

- Nhìn em, ngốc nghếch. Tóm lại đừng nghĩ ngợi lung tung. Cũng không phải là lần đầu tiên phải vào đồn cảnh sát. Trước kia ở Trung Hải không phải cũng không ít lần vào đó sao?

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê bắt mắt lườm hắn một cái,

- Anh mới là đồ ngốc. Nhưng nói gì thì nói, anh nói đến cục cảnh sát Trung Hải, em lại nhớ Nghiên Nghiên ...

- Thái Nghiên?

Trong đầu Dương Thần giật mình, hồi hận nhắc tới chuyện này.

- Đúng vậy!

Lâm Nhược Khê u buồn nói,

- Lần trước chị Thái Nghiên đến nhà một lần. Từ đó về sau, em không liên lạc được với chị ấy nữa, cũng không biết chị ấy đi đâu. Chỉ trách em có ít bạn bè, hiện tại không biết cô ấy thế nào.

Dương Thần không được tự nhiên, sờ sờ cái mũi, nghĩ thầm rằng còn có thể thế nào được nữa. Ở bờ biển huấn luyện, lần trước còn bị ông xã là anh thiêu đốt nhiệt liệt, xóa tan khoảng thời gian u ám, giờ còn phải đưa cô ấy đi Yên Kinh “cầu hôn” đây.

Đương nhiên, Dương Thần tuyệt đối không dám đem tình hình thực tế nói ra, vừa mới giả bộ “Người đàn ông ngây thơ” xong, làm sao cũng không thể tiết lộ vùi lấp. Vì thế ra vẻ thành khẩn, trấn an nói:

- Yên tâm, Thái gia cũng không phải gia tộc bình thường, có thể khiến Thái Nghiên gặp chuyện không may sao? Nhược Khê hãy tự chăm sóc mình đi. Ngày mai không phải còn tham gia tuần lễ trang phục sao? Nghỉ sớm đi!

Lâm Nhược Khê cũng không phát hiện ra cái gì lạ, gật gật đầu, nói:

- Biết rồi. Em muốn nghỉ ngơi, anh đi tìm Cố Đức Mạn đi. Anh ta ở dưới

lầu một phòng thương vụ, anh ta sẽ đưa chìa khóa phòng cho anh.

- Hóa ra anh không được ở chung phòng với em hả?

Dương Thần trêu đùa.

Nhìn Dương Thần lộ ra vẻ không đứng đắn, Lâm Nhược Khê biết nhưng mặc kệ, hờ hững nói:

- Anh có thể thay đổi không? Nói được vài câu đứng đắn lại chạy trốn, đừng nói nhiều lời. Anh phải nhớ rõ sáng mai giúp em tham dự buổi trình diễn thời trang, không được lười biếng! Chúng ta tới đây công tác.

- Chắc chắn, ba câu không rời nghề chính, lập tức lại đốc thúc anh công tác. Được rồi được rồi, anh biết rồi.

Dương Thần khoát tay áo, tặng cái hôn gió, mới xoay người rời khỏi phòng.

Vừa mới ra khỏi phòng, đóng cửa lại, Dương Thần chỉ thấy một thân ảnh từ thang máy bước nhanh ra.

- Giám đốc Dương, thượng đế phù hộ anh, có thể trở về thật sự là khiến tôi chết mất!

Vẻ mặt Cố Đức Mạn lo lắng, thở hồng hộc, mặc áo ngủ chạy tới trước mặt Dương Thần.

Dương Thần ha ha cười nói:

- Tiểu Cô Tử, anh tới đúng lúc lắm. Tôi đang muốn tìm anh lấy chìa khóa, anh lại tự mình đưa qua đây.

Cố Đức Mạn hơi sững sốt, vỗ trán:

- Ngại quá, cái chìa khóa vẫn còn ở trong phòng tôi. Vừa rồi gọi điện thoại đến đồn cảnh sát mới biết được anh bình yên vô sự trở về. Tôi liền sốt ruột chạy đến đây xem có phải anh ở đây với Nhược Khê không. Không ngờ thật sự là Giám đốc Dương, anh không bị thương tích ở đâu chứ? Tôi đi kiểm luật sư vừa lúc anh đã được thả.

Dương Thần như cười như không, nhìn Cố Đức Mạn trong chốc lát:

- Tiểu Cô Tử thật nhiệt tình.

- Nên thế, nên thế. Giám đốc Dương chính là ân nhân cứu mạng của tôi, đương nhiên phải dốc toàn lực hỗ trợ mới đúng.

Cố Đức Mạn lau mồ hôi trên trán, cười ha hả nói,

- Đã thấy Giám đốc Dương không có việc gì, tôi cũng an tâm.

Dương Thần vỗ vỗ bả vai Cố Đức Mạn, tiến đến bên tai Cố Đức Mạn, nhỏ giọng nói:

- Nhìn thấy anh không việc gì, tôi cũng yên lòng.

- Hả?

Cố Đức Mạn sững sốt, dường như không rõ lời nói của Dương Thần có ý gì, cũng chỉ cười theo.

Sau khi cùng Cố Đức Mạn về phòng lấy chìa khóa, Dương Thần chậm rì rì đi đến cửa phòng thương vụ của mình, phòng của hắn được xếp xa nhất

với phòng của Lâm Nhược Khê. Có thể nói, Cố Đức Mạn cũng coi như “Nhọc lòng”.

Tuy nhiên, Dương Thần vừa muốn mở cửa lại cảm thấy không thích hợp. Quả nhiên không đợi nhét thẻ vào, còn có người từ bên trong mở cửa ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 509

Gothic Hồng Lễ Mi-sa

Đây là một cô gái đang mặc một bộ váy ngủ bằng voan mỏng, giống như giữa朦胧 lung thần nhiên che dấu đám mây tinh mỹ điêu khắc, khiến người ta không khỏi nhớ tới bức tranh phương Tây, nữ thần Athens đầy đà, những đường cong dịu dàng và kéo dài thị giác cảm quan. Không có chỗ nào mà không phải là khiêu chiến hormone cực hạn, độc chất xúc tác nam tính.

Sợi tóc màu nâu sáng lệ rơi tung đến bên hông, giống như tơ lụa bình thường mang theo cuộn sóng thật to, chóp mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng nở nang, đôi mắt màu lục mị hoặc, giống như là một yêu tinh trong truyện thiếu nhi, cao quý, yêu mị, tràn ngập thần bí tình thú.

Giờ phút này, đã tràn ngập hơi thở của yêu tinh, đang lười nhác đứng dựa ở cạnh cửa, vẻ mặt cười khê mà dồi dào, cô gái dường như thẹn thùng.

- Dương Thần thân mến, cô đẹp không?

Catherine chớp chớp, điện quang từ đôi mắt quyến rũ bắn ra bốn phía, đầy cõi lòng chờ đợi nhìn Dương Thần.

- À...

Dương Thần ngẩng đầu, thở ra một luồng khí, vẻ mặt dờ khóc dờ cười:

- Cháu biết mà, trừ cô ra, không ai sẽ cần quấy như vậy.

Catherine bĩu môi bĩu miệng, đi lên trước, nắm lấy cánh tay Dương Thần, không e dè chút nào đặt trước ngực, giữa hai luồng màu mỡ nhũ thịt, đem cánh tay Dương Thần luồn vào.

- Cô cháu mình đã hơn hai năm không thân thiết, cháu cũng quá nhẫn tâm. Cho dù lần này đến Châu Âu, nếu không phải cô chủ động tới tìm cháu, chắc chắn cháu cũng sẽ không chủ động tới Wales tìm cô.

Catherine u oán nói, kéo Dương Thần vào trong phòng, đóng cửa lại.

Ngon đèn trong phòng có vẻ mờ tối, không biết từ khi nào đã bị người cẩn thận đem một ít ngọn nến hương huân, thu chậm khúc piano Listeria giống như là dạ oanh cất tiếng hát, tất cả khiến ban đêm có vẻ朦胧 lung mà mờ ám.

Kề sát bên người mỹ phụ là một bộ dạng mà, mặc người hái có thái độ ngây thơ như thế nào, cũng không khiến Dương Thần muốn đưa của ngon tới miệng mà gặm sạch sẽ, mà trên giường lớn, ra hiệu Catherine ngồi xuống trước.

Catherine không thuận, không chịu buông tay Dương Thần ra. Cuối cùng Dương Thần bất đắc dĩ đành phải để người đàn bà này dính lấy, mới mở miệng nói:

- Chắc cô cũng biết, hai năm nay cháu đã có rất nhiều thay đổi.

- Là chuyện kết hôn kia sao? Cô biết. Cô còn biết vợ của cháu lần này cũng đến đây, ngay tại khách sạn này.

Catherine dựa đầu vào vai Dương Thần, cười không ngớt, nói:

- Nhưng cô cũng nghe Jane Jane nói, cháu vẫn có rất nhiều tình nhân, không phải sao?

- Ngay cả những chuyện này cô ấy cũng nói với cô sao? Thật sự không còn cách nào đối với mẹ con hai người rồi... Không chỉ có việc cháu kết hôn, mà cháu hai năm nay, đặc biệt một năm trở lại đây, xảy ra rất nhiều chuyện, đúng là bên cạnh cháu có nhiều tình nhân, cháu thừa nhận. Nhưng khi cháu mới quen cô, đại đa số phụ nữ với cháu mà nói, rất nhiều lúc chỉ là công cụ để cháu giải phóng, cũng không có giá trị gì quá lớn, nhưng hiện tại... Cô cũng tốt, Jane cũng tốt, Edward, Solon, Macedonia bọn họ đều giống nhau, cháu coi cô như bạn của cháu, mà không phải như trước kia làm "Món đồ chơi" vui vẻ cho cháu...

Dương Thần tự cười giễu, lại nói:

- Cho nên, Catherine không cần nói những lời như vậy để lấy lòng cháu. Chúng ta biết nhau đã chín năm rồi. Cho dù là cô không giống như trước lấy lòng cháu, cô còn là bạn của cháu, còn có thể đạt đến sự hữu nghị của cháu.

Đôi mắt đẹp đẽ của Catherine toát ra một tia sáng bóng kỳ dị, khoe miệng hiện lên một chút ý cười nghiền ngẫm:

- Cháu thật sự thay đổi nhiều rồi, Thần Thần.

- Vâng!

Dương Thần cảm giác được vẻ mặt Catherine đang biến hóa, cười nói:

- Cô như vậy, thoát nhìn giống phụ nữ mới hơn ba mươi tuổi quá, mà không phải một nữ sinh ngốc nghếch.

- Cháu thật đáng ghét, nhỏ tuổi không được, lớn tuổi lại nói móc, chẳng lẽ cô thật sự già rồi sao?

Catherine buông hai tay Dương Thần ra, đứng dậy bên cạnh, dạo qua một vòng trước mắt Dương Thần, sau đó cúi thân xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai mắt Dương Thần, nói:

- Thần Thần! Cho dù là bạn, cũng chưa nói không thể lên giường, không phải sao?

Dương Thần không nói chuyện, đem ánh mắt chuyển đến ngực Catherine.

Bởi vì váy ngủ rộng thùng thình, Catherine đứng ở tư thế cúi người như vậy, ở chỗ ngực liền buông xuống dưới, vì cổ áo rộng thùng thình, một đôi gò tròn vo, trắng nõn có vẻ hơi chật chội, khe rãnh kia sâu không đáy, giống như là mê người phạm tội vực sâu.

- Đẹp không?

Catherine cười duyên hỏi.

Dương Thần gật gật đầu, nói thẳng:

- Rất đẹp.

- He he

Catherine cười toe toét, thái độ này, khiến ngực nhuyễn thịt kia lắc lắc lắc lắc, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ bị rơi xuống, còn theo cổ tản mát ra từng trận mê người.

- Thần Thần, cháu biết không, từ lúc chồng cô chết, mấy năm nay, trừ cháu ra, cô không có để bất kỳ người đàn ông nào chạm vào đó đâu...

Catherine nói xong, bỗng nhiên ngồi lên hai chân Dương Thần, bộ ngực trực tiếp áp vào mặt Dương Thần, đem đầu Dương Thần vùi vào giữa ngực mình.

- Cô chỉ đồng ý lên giường với cháu, chỉ muốn lấy lòng cháu, làm nũng cháu. Không phải bởi vì cô cần cháu làm việc gì cho cô, mà bởi vì, đây là sở thích của cô, cô rất muốn.

Dương Thần chĩnh khuôn mặt bị chôn ở viên thịt co dãn mềm mại, nóng hằm hập, không thở nổi.

Một lát sau, hai tay Dương Thần âu yếm đặt bên hông Catherine, nhéo nhuyễn thịt bên hông.

Nơi nơi trên người Catherine đều là thịt cảm bộ vị thật tốt, nhìn như có chút nhuyễn thịt dư thừa, lại vừa đúng tăng thêm tuổi trẻ nữ tính năm tháng phong tình.

- Ái,

Catherine khẽ hừ một tiếng, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ ở hai bàn tay Dương Thần, như là đốt người.

Dương Thần đem mặt hút ra từ giữa khe ấy, máu sung tơ từ đôi mắt, nhìn thiên kiều bá mị nữ vương cao quý trước mắt, giọng hơi khàn khàn nói:

- Vốn là cháu có thể không chế. Nhưng cô cố tình muốn tiến tới. Hiện tại xem ra, cô đêm nay không thể ngủ được rồi.

Đôi mắt Catherine hóa thành lưng tròng xuân thủy, toàn bộ thân thể mê người mềm mại giống như đỡ phong nhược liễu, lách trên người Dương Thần. Đôi môi đỏ mọng dường như thiêu đốt, nhẹ nhàng mân ở vành tai Dương Thần, vươn đầu lưỡi liếm liếm, hơi thở ồ ồ nói:

- Con nhớ rõ lần đầu tiên lúc chúng ta gặp mặt không? Cô muốn cháu, đem cô làm giống như khi đó ...

Âm điệu quyến rũ, lại khiến não Dương Thần giống như bất ngờ bộc phát giữa lũ, vô số suy nghĩ dâng lên...

...

Thành phố Salerno, Italy.

Tòa thành thị này từ xưa lẳng lẳng nằm ở ven đường biển phía Nam Italy, ngoại trừ đi nghỉ thắng cảnh Địa Trung hải, tòa thành này ngoài những thức khác thì cũng giống với những thành thị khác của Italy, ẩm đạm, làm việc, học tập, cuộc sống. Ngày qua ngày, ngoại trừ những trận đấu bóng, đem cho

mọi người chút nhiệt tình. Những lúc khác, dường như nhìn mọi người không muốn có tương lai.

Tuy rằng ở đây đang là mùa đông, nhưng ở Địa Trung Hải khí hậu ẩm áp, khiến cư dân nơi này chỉ cần mặc quần áo phong phanh, vất vả đi qua ngã tư đường.

Hôm nay là cuối tuần, trời sinh tính tản mạn, người Italy chết lặng lái xe, nhìn ngã tư đường từng dãy niên đại đã lâu, đèn đỏ đèn xanh đã phai màu. Dưới ánh mặt trời, thỉnh thoảng sẽ không thấy rõ là màu gì.

Có lẽ cũng chỉ có một số giáo đường Gothic thời Trung cổ còn lưu lại, đỉnh nhọn cao ngất, cửa sổ thủy tinh hoa thức, cùng với các thiết kế công vòm, mới có thể cảm nhận được tòa thành này chưa bao giờ đoạn tuyệt sinh mạng.

Nằm ngay gần bến cảng là thiết tư giáo đường Solo, chỉ là một trong số rất nhiều những giáo đường của thành phố này, là một trong những Thiên Chúa giáo đường không có danh tiếng gì.

Gần như không có người nào nhớ rõ tòa giáo đường này được xây dựng từ khi nào, cuốn sách ghi chép lịch sử giáo đường bằng tám bìa đá hoa cương, từ trong bụi cỏ đã bị mai một rất nhiều năm rồi, cũng không ai nhớ đến nó mà đào ra.

Dù sao ở Italy có rất nhiều giáo đường được so sánh với quốc bảo. Tòa giáo đường này thật sự không thể nào thu hút.

Thiết kế hình vuông tầm thường, ở giữa một bãi đất cao lại nổi lên một đỉnh nhọn, bên ngoài màu đen và màu xám. Còn có một chút phong sương lẽ rửa tội đầy màu sắc và hoa văn, làm cho người ta không phân rõ rốt cuộc là sắc điệu gì.

Vào thời điểm giữa trưa, cửa chính giáo đường được mở ra, một đám cư dân địa phương Italy thần sắc bình thản, từ trong giáo đường đi ra, có cụ già, có bà già, có thanh niên, có trẻ con.

Hôm nay là Chủ nhật, các giáo đồ tham gia buổi lễ tạ ơn vừa kết thúc.

Chờ sau khi mọi người tham gia lễ tạ ơn đi rồi, Cha xứ giáo đường Marion đứng ở cửa, mặt mỉm cười hiền lành, nhìn theo mọi người dần đi xa, ở ngực vẽ một giá chữ thập, làm bầm nói cái gì đó.

Marion là một cô nhi, người nhận nuôi ông ta là một lão Cha xứ, đã qua đời khi ông ta mới hai mươi tuổi. Từ lúc đó, Marion kế thừa tòa giáo đường này, chủ trì công tác, nhoáng một cái, hiện giờ ông ta cũng sắp năm mươi tuổi, thời gian như trôi đưa. Những năm tháng quý báu nhất của ông ta, đều hiến dâng cho thần.

Xoay người sang chỗ khác, Marion đóng cửa giáo đường lại. Toàn bộ đại hội trong giáo đường, cũng chỉ còn lại có mình ông ta.

Ánh mặt trời xuyên thấu thừa thớt qua những khe hở, từ cửa sổ hoa thủy tinh chiếu xạ vào trong giáo đường, hòa thuận vui vẻ, khiến bức tường loang

lồ có vẻ phá lệ gồ ghề.

Trong không khí tràn ngập mùi mực nát. Bởi vì hàng năm không được tu sửa, giáo đường tan hoang, đã muốn tồn tại theo vốn có, nhưng thời gian đã ăn mòn kết cấu bên ngoài. Rất nhiều lúc, Marion cảm thấy trần nhà giáo đường này, có thể trong lúc mình ngủ, cứ như vậy mà rơi xuống.

Trên khuôn mặt tang thương kia của Marion thoát nhìn không chỉ có năm mươi tuổi, toát ra vài phần thống khổ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn giá chữ thập Jesus nằm ở chính giữa giáo đường. Trong đôi mắt, toát ra vài phần luống cuống và bất an.

Im lặng đứng thẳng hồi lâu, Marion mới đi về phía bục Janeg phía sau hội đường. Nơi đó bày đặt một cái bàn vuông dài, trên bàn là một ít giỏ bánh nướng và vài bình rượu nho chỉ còn lại có một nửa.

Những thứ này đều là còn lại sau nghi lễ tạ ơn, các giáo đồ không ăn uống xong, lưu lại ở dưới. Nhưng Marion chưa bao giờ lãng phí, bởi vì bản cùng khiến ông ta không có tư cách lãng phí.

Cầm lấy giỏ bánh và bình rượu nho, Marion đi ra phía sau đại sảnh, nói đó là nơi cuộc sống của ông ta được bắt đầu hàng ngày. Theo ông ta ghi lại, mới đầu có lão Cha xứ cùng ông ta trải qua mười mấy năm tháng. Sau này, lại chỉ có một mình ông ta sống tiếp hơn hai mươi năm cho đến hôm nay.

Quanh quẩn với hai thứ trên tay, Marion cũng không đi vào trong phòng của mình mà đi thẳng tới một gian phòng khách.

Đẩy cửa ra, trong phòng ngoại trừ một tấm chăn đệm màu trắng, cũng chỉ có một cái bàn có vẻ không thể nào vững chắc được và một cái ghế.

Mà lúc này, trên chiếc ghế kia, một người ăn mặc rõ ràng không hợp với dáng người, quần áo phụ nữ rộng thùng thình, ôm một cô gái chừng mười tuổi, lặng lặng đọc một quyển đặt ở trên bàn, hơi rách nát – “Hiệp ước xưa”.

Liếc mắt một cái có thể nhận ra là mẹ con. Bởi vì người đàn bà và cô con gái đều xinh đẹp đến kinh tâm động phách. Mái tóc dài màu hổ phách, làn da trắng nõn như đồ sứ, cho dù là xem qua bên cạnh, gương mặt các cô, một giống như yêu tinh, một giống như thiên sứ.

Thật sự là kiệt tác của Thượng Đế, trong lòng Marion luôn nghĩ như vậy. Từ nửa tháng trước, do hai mẹ con gặp chuyện rủi ro, đến bên ngoài giáo đường, được chính mình thu nhận và giúp đỡ cho tới bây giờ.

Nghe tiếng cửa mở, cô gái quay đầu trước. Tuy rằng gương mặt cô bé động lòng người, nhưng không có tươi cười. Đặc biệt đôi mắt tuyệt mỹ màu lam toát ra làm cho người ta sinh ra ảo giác... Thật giống như tất cả đều bị cô bé xuyên qua...

- Buổi trưa tốt lành, Cha xứ!

Cô bé ân cần thăm hỏi.

Lúc này người đàn bà mới quay sang. Dù cách ăn mặc có thể nào, đầu tóc có bù xù thì cũng không thể che dấu khí chất ung dung, cao quý của người

đàn bà này. Chỉ có điều về mặt người đàn bà này có chút rực rỡ, lộ ra chút cười hân hoan,

- Cha xứ Marion buổi trưa tốt lành. Tôi đang cùng tiểu bảo bồi xem Thánh kinh, rất nhiều chỗ không hiểu, liệu có thể nói cho chúng tôi một chút.

Cô bé liếc mắt một cái nhìn mẹ của mình, nói:

- Mẹ vẫn như trước biết được có một tí chữ. Đã ba mươi tuổi rồi mà đọc Thánh kinh cũng không xong, rõ ràng là con đọc cho mẹ nghe.

Người đàn bà cười khẽ thè lưỡi, giơ tay nhéo nhéo hai má của đứa con,

- Bảo bồi, tại sao con có thể nói về mẹ mình như thế ở ngay trước mặt Cha xứ hả? Phải để cho mẹ một chút mặt mũi chứ! Không phải mẹ đã nói với con rất nhiều lần rồi sao?

- Bỏ... Bỏ tay mẹ ra!

Cô bé nhúu dài cong mi, dứt tay mẹ ra, đê thấp cổ họng chỉ có hai mẹ con nghe được, bất mãn nói:

- Mẹ xem, đến lúc nào thì mẹ mới giống mẹ, nếu không phải con sớm phát hiện có người đến truy sát nơi chúng ta trốn, nửa tháng trước chúng ta đã chết rồi.

Người đàn bà uất ức, bĩu môi:

- Biết rồi. Bảo bồi con thông minh nhất, mẹ không véo mặt con nữa.

Nhìn hai mẹ con khe khẽ nói nhỏ cái gì, về mặt Marion càng phức tạp. Ông đứng thẳng ở cửa một lát, mới nói:

- Nữ sĩ Catherine, tôi mang đến một ít bánh và rượu nho, hai người chắc đói bụng lắm rồi!

Về mặt ủy khuất trên mặt Catherine trở thành hư không, ngọt cười nói:

- Cảm ơn Cha xứ, đúng là tôi đang rất đói. Thực ra buổi sáng muốn hỏi Cha xứ có cái gì ăn không, nhưng thấy Cha xứ làm lễ tạ ơn nên không dám đi ra ngoài.

- Là tôi không suy nghĩ chu đáo, nên chuẩn bị trước một ít đồ ăn mới phải!

Marion nói xong mang khẩu âm Anh ngữ, mỉm cười đi tới trước mặt hai mẹ con Catherine, đem bánh và rượu nho để ở trên bàn.

Catherine cũng không khách khí, nhìn chiếc bánh khô cứng, cũng không cảm thấy không thể ăn, mà cầm lấy một cái, xe lấy một miếng, nhét vào miệng cô con gái,

- A... Bảo bồi há mồm.

- Con tự ăn được,

Cô gái nhìn động tác của mẹ cảm thấy đau đầu, tự lấy bánh, cắn.

Catherine thử nhe răng, hừ một tiếng,

- Tức chết đi được! Vì sao những đứa nhỏ ở những gia đình khác đều nghe lời, tại sao Jane nhà chúng ta lại không ngoan như vậy?

- Đừng đem trách nhiệm đổ lên người con, nhà người ta cũng không có

người mẹ như mẹ đâu!

Cô bé Jane liếc nhìn mẹ mình, nói một lời mầu chột.

Một bên nhìn hai mẹ con muốn đầu võ mồm, Marion ho khan hai tiếng, làm gián đoạn cuộc đối thoại giữa hai người.

- Tôi có thể hỏi một chuyện được không, nữ sĩ Catherine?

Sắc mặt Marion nghiêm khắc.

Catherine chớp chớp mắt, lúng ta lúng túng gật đầu,

- Đương nhiên có thể, Cha xứ cứ hỏi, tuy nhiên tôi không được thông minh cho lắm, nếu là vấn đề học thuật, ông nên hỏi con gái Jane Jane của tôi thì tốt hơn.

Nói xong còn có chút đắc ý chỉ chỉ Jane đang ngồi trên đùi, lại khiến vẻ mặt con bé buồn bực.

Marion hí hóp mắt, sắc mặt cổ quái đưa tay vào trong một túi đen to, lấy ra một tấm giấy, đưa lên trên mặt bàn.

Catherine và Jane, hai mẹ con nhìn thấy nội dung trên giấy, không nói được lời nào, vẻ mặt Catherine đại ra, tóm lại là sắc mặt nghiêm nghị lên. Vẻ mặt hiện tại của một cô bé mười tuổi có chút kỳ lạ.

- ... Tội phạm truy nã, Catherine, Jane... Tiền thưởng là mười triệu bảng Anh...

Marion chọn vài từ quan trọng trong tờ giấy truy nã, sắc mặt lạnh như băng, nói:

- Đây là đêm qua, tôi theo khu giáo chủ ở đó bí mật lấy văn kiện này. Hai mẹ con các người, đã bị bí mật truy nã ở toàn bộ Châu Âu, bất luận ai thu nhận và giúp đỡ đều có khả năng sẽ bị liên lụy tội chết. Nhưng nếu giao hai người ra, sẽ được thưởng mười triệu bảng Anh.

Căn phòng trong nháy mắt tĩnh lặng xuống, chỉ có tiếng hít thở mạnh của Marion, cho thấy rõ nội tâm của ông ta không bình tĩnh.

- Cha xứ.

Jane đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lạnh nói:

- Cha xứ! Người muốn giao chúng con sao?

Đối mặt với cô bé, vẻ mặt Marion biến hóa khó lường, nói:

- Nếu giao các người ra, có thể tôi sẽ được thưởng mười triệu bảng Anh, tôi sẽ không chút do dự mà làm như vậy! Nhưng ta nghĩ cả đêm, nếu là các người bị truy nã bí mật, nếu giao các người ta, cũng sẽ là bí mật tiến hành giống như tôi vậy, không có bất kì một người nào để dựa vào. Dựa vào cái gì để cam đoan, bọn họ sẽ cho tôi mười triệu bảng Anh?

- Ông rất thông minh. Cha xứ, nếu ông thực sự làm như vậy, ông sẽ chết sớm hơn chúng tôi đấy!

Jane cười lạnh nói:

- Cách tốt nhất bây giờ là ông giả bộ như không biết gì hết. Như vậy tất cả chúng ta đều sẽ được an toàn cho đến một ngày, tôi và mẹ tôi có cơ hội ra

ngoài, khi đó, ông sẽ là ân nhân của chúng tôi!

Nghe Jane nói xong những lời này, Marion đột nhiên cười ha ha, cười điên cuồng, cười ngất ngổ, dùng sức dậm chân, cùng phát điên giống nhau.

Đột nhiên có biến cố như vậy, khiến Catherine theo bản năng ôm chặt lấy Jane, mà vẻ mặt Jane cũng nghi ngờ, vẫn chưa bị dọa.

- Ông cười cái gì?

Jane hỏi.

- Đứa trẻ đáng thương. Tuy rằng cháu rất thông minh, nhưng có điều cháu vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Mặt Marion trầm xuống, trong ánh mắt vài phần bị chịu áp lực cuồng nhiệt, nói:

- Cháu nói không sai! Nếu tôi giao hai người ra, quả thật là một hành động cực kỳ mạo hiểm, cháu thật sự nghĩ rằng tôi không dám sao?

Tôi chịu đủ rồi, tôi chịu đủ rồi, tôi chịu đủ các giáo đường rách nát này rồi. Tôi chịu đủ cái nơi có bánh nướng khô cứng, rượu nho thấp kém rồi. Tôi chịu đủ cái đám người kia cả ngày chỉ vênh váo đắc ý lấy phí kinh doanh giáo đường, phí phì theo cha xứ rồi.

Thần? Tôi từ nhỏ cũng hầu hạ lão Cha xứ. Tôi dùng tuổi thanh xuân của tôi, thời gian quý giá nhất của tôi làm bạn ông ấy, đến hiện tại tôi đã năm mươi tuổi. Nhưng cho tới tận bây giờ, tôi chưa được ăn một cơm với một tảng thịt bò. Cho tới tận bây giờ không được đi du lịch đến một nước nào đó. Thậm chí thân thể một người phụ nữ tôi cũng chưa từng được cảm thụ.

Không ai biết tôi là ai, không ai quan tâm tên của tôi là gì. Sẽ không ai để ý giáo đường của ta sụp lên đầu tôi mà chết già đi.

Tôi... Tôi... Cứ như vậy nửa đời người là vì cái gì? Chẳng lẽ chính là vì để một mình cô độc chết ở cái nơi rách nát này bốc ra cái mùi hôi sao?

Cái gì mà giáo chủ, cái gì mà giáo đình, cái gì khốn khiếp? Thượng Đế hãy khiến cho bọn họ đi gặp quỷ đi!

Marion thần gầm gừ, chân động toàn bộ khoảng không trong phòng, khiến mẹ con Catherine hoàn toàn ngây dại.

- Cô rút ngay!

Marion đột nhiên một tay giựt Jane từ trên người Catherine rút ra, té lăn trên đất.

- Jane!

Catherine đột nhiên bừng tỉnh, hô to ôm vội lấy Jane, cũng không nghĩ chỉ cần một tay mà Marion bắt được bên hông cô.

Jane bị quăng trên mặt đất, toàn thân đau nhức, sàn gỗ lạnh cứng rần rần khiến cô bé cảm giác thân thể mình bị nát ra. Nhìn thấy mẹ mình bị bắt, rốt cục cũng rõ Marion muốn làm gì.

- Nếu tôi không có gì để lưu luyến, tôi sao không thể tự đối tốt với mình một chút. Nếu Thượng Đế phái một mỹ nhân đến bên tôi. Sao tôi có thể nhẫn

tâm mà cự tuyệt!

Marion cười đến nỗi không thể không chế được, sắc mặt cùng cơ thể bắt đầu vận vẹo, cuồng nuốt nước miếng, bắt đầu hướng về phía thân thể Catherine...

Catherine bối rối, bắt đầu dùng hết khí lực đẩy Marion ra. Nhưng dù sao cô cũng chỉ là phận nữ, cho dù Marion đã qua cái tuổi thể lực sung mãn, nhưng cô vẫn không thể chống cự được.

- Mau thả mẹ tôi ra. Ông điên rồi sao? Ông là Cha xứ, tại sao ông có thể làm như vậy?

Rốt cục Jane cũng sợ, cô bé kiên cường lần đầu tiên rơi nước mắt, bỏ nhào đến trước mặt Marion, ôm lấy một chân Marion, há mồm cắn một phát.

- A...

Marion kêu đau một tiếng, đá thẳng chân.

- Âm..

Thân mình nho nhỏ của Jane bị đá quăng ra ngoài, cái gáy đập vào trên bàn.

- Jane!

Catherine hét lên một tiếng, trơ mắt nhìn con gái mình bị hôn mê.

Marion hồn nhiên mặc kệ sự sống chết của Jane. Ở trong mắt của ông ta, giờ phút này chỉ có người đàn bà tuyệt mỹ mới chính là thiên đường của mình.

- Catherine... Cô không cần cự tuyệt tôi. Cô sẽ là người phụ nữ của tôi... Tôi... Tôi sẽ đối tốt với cô. Tôi sẽ không nói với người khác chuyện hai mẹ con cô ở đây... Tôi... Chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi nhất định sẽ...

- Không cần Cha xứ như ông... Bỏ ra... Ôi... Tại sao lại như vậy...

Nhìn vẻ mặt dữ tợn như đã bị ma nhập của Marion, Catherine rốt cục cũng chảy nước mắt, chưa bao giờ vô lực và hoảng sợ như thế này. Cô cảm giác chính mình bị hãm ở một vùng bùn sâu, như thế nào cũng không thể thoát ra được. Nếu có thể, cô hận không thể cắn lưỡi tự sát được.

Nhưng, vừa nghĩ tới phía sau còn có con gái đã bị hôn mê bất tỉnh, không biết tình hình như thế nào, Catherine đau khổ hiểu được, mình không thể khinh địch, chết như vậy được.

Cô là mẹ, cô không thể bỏ đứa trẻ được!

- Cha xứ... Cướp con mồi của tôi, là muốn bị thần trừng phạt...

Đột nhiên có tiếng thô ráp của đàn ông từ ngoài cửa truyền vào nhà.

Giọng nói ma lực của người đàn ông đầy ma lực khiến cho người ta lạnh xuống. Marion đang hung hăng muốn cắn vào hai má của Catherine, bỗng dừng giật mình, dừng tất cả động tác.

Mà gần như đã buông xuôi, còn lại là một đôi mắt đăm lẹ, Catherine kinh ngạc nhìn ra phía ngoài cửa.

Đây là một gã đàn ông mặc tây trang, áo sơ mi trắng, cách ăn mặc thân sĩ và hợp với một cửa thanh niên. Trên gương mặt ngây ngô của hắn, có thể nhìn ra được hắn là một thiếu niên.

Diện mạo của thiếu niên này rất bình thường, da vàng thanh tú. Ngoại trừ đôi mắt sáng ngời thì không có gì đặc biệt.

Nhưng, hết lần này đến lần khác vẫn là người thiếu niên bình thường này, lại làm cho người ta nói không thành tiếng, nói không rõ ràng cảm giác mờ mịt lung. Dường như nhìn tất cả cũng không chân thật.

- Mày... Mày là ai?

Marion Cha xứ rốt cục cũng ý thức được tình hình, kích động xoay người, hỏi.

Thiếu niên nhìn qua trên mặt đất một cô gái đang bị hôn mê, lại nhìn thoáng qua quần áo không chỉnh tề, mỹ phụ nước da trắng mịn, hoa lê đài vũ, bỗng nhiên thoải mái tươi cười,

- Chắc chắn. Đúng là mỹ nhân, trách không được hòa thượng Tây Dương lại không thể kìm nổi...

Cứ như vậy nói năng lỗ mãng, biểu thị cảm xúc, xuất hiện ở trên mặt người thiếu niên sinh ra tương phản mãnh liệt, khiến Catherine quên khóc, nói không ra lời.

- Mày... Rốt cục mày là ai?

Marion Cha xứ hoảng loạn, đối phương hoàn toàn không màng đến sự tồn tại của ông, khiến ông ta tức giận và sợ hãi.

Thiếu niên đi vào trong phòng, lộ ra vẻ mặt tươi cười rạng rỡ:

- Tổ chức ZERO, danh hiệu Thập Tam. Tới để giết hai mẹ con cô ta.

Zero? Sát thủ? Thập Tam?

Những danh từ liên tiếp nghe có vẻ xa lạ, khiến Catherine và Marion Cha xứ cũng chưa lập tức phản ứng được.

Thật lâu sau, Marion Cha xứ mới giật mình tỉnh, nói:

- Mày... mày là sát thủ?

Bất ông ta tin một thiếu niên mũ áo chỉnh tề là sát thủ, thật sự nực cười hết sức.

Thập Tam nhún vai.

- Có vấn đề sao?

Trên mặt Marion lộ ra vẻ châm biếm:

- Người thiếu niên, đừng tưởng rằng Cha xứ có thể dễ dàng bị mày lừa nhá! Chắc chắn là mày đã nghe chúng tao nói chuyện, muốn cứu bọn họ, sau đó mật báo để kiếm mười triệu bảng Anh phải không? Hừ hừ, sát thủ... Nếu sát thủ ai cũng giống như mày thì tao cũng có thể làm sát thủ.

Thập Tam buồn rầu, gãi gãi gáy,

- Làm sao ông lại không tin chứ? Muốn tôi chứng minh cho ông xem không?

- Mày có thể chứng minh được cái gì? Một tên tiểu tử miệng còn hơi sữa!

Marion Cha xừ bừa bãi cười to vài tiếng,

- Không cần phô trương thanh thế. Nói cho mày biết, cho dù mày phát hiện tao muốn xâm phạm người đàn bà này. Thì cũng không ai tin lời một tiểu tử thôi tha như ngươi đâu...

Marion không thể tiếp tục nói, đơn giản là mấy giây tiếp theo, đầu của ông ta đã bị chém thành mấy mảnh...

Catherine trợn mắt há hốc mồm mà nhìn máu phiêu tán ở trước mắt. Một giây trước, người thiếu niên tự xưng là Thập Tam, vươn tay trái, chớp mắt đã chụp được đầu của Marion, tiếp theo – cái đầu bị nổ tung.

Cho tới bây giờ Catherine không ngờ, giết người có thể dứt khoát như vậy. Hoàn toàn không có điềm báo trước, chỉ một tay với viên đạn cũng đã xong chuyện.

Là không ngờ, đầu người nổ mạnh, đẹp như thế. Ngoại trừ trong không khí nồng đậm mùi máu tươi, trong không khí tràn ngập sắc hồng, còn có... máu phun mạnh ra ở gáy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 510

Lý Do Cuối Cùng

Thân thể Marion, rốt cục cũng ngã xuống, thi thể không đầu thoát nhìn vô cùng quái dị, nhưng sự việc phát sinh quá nhanh, khiến Catherine không kịp hét lên.

- Cách chứng minh mình là sát thủ, chỉ có thể trực tiếp giết người, lúc đó mới hài lòng.

Thập Tam hạ giọng nói, tay trái hắn còn nhuốm đầy máu tươi, máu bắn ra trong không khí còn khiến trên người họ lấm tẩm màu đỏ.

Tình hình lại một lần nữa yên lặng hồi lâu.

Catherine mở to đôi mắt khóc hồng xinh đẹp. Theo bản năng giơ tay lau mặt, lao tới trước mắt vừa thấy, mới làm bầm nói:

- Đúng... Là máu...

Thập Tam cũng chưa cho Catherine bao nhiêu thời gian để phản ứng với chuyện vừa xảy ra. Giết chết một Marion, đương nhiên là giống như là cùng ăn qua quýt một bữa cơm, một bên bắt tay vào lưu lại một ít máu thịt, Thập Tam mở miệng nói:

- Catherine, Jane, Vương phi Vương thất Wales, đại Công chúa Vương thất Wales, tôi không nhận làm chứ?

Thân thể Catherine phát run. Thập Tam thản nhiên, khiến bà cảm thấy sinh mạng của mình đúng là rẻ như thế.

- Mặc dù nhiệm vụ này khó khăn, hệ số điểm thấp. Tuy nhiên ai bảo tôi vừa vắn ở khách sạn bên cạnh chứ! Nhìn mười triệu bảng Anh trên tờ giấy, tôi giết mẹ con hai người, cũng coi như giúp hai người được giải thoát sớm một chút. Dù sao chết ở trên tay tôi, tốt xấu cũng không có cái gì đau khổ. Nếu rơi vào tay Hoàng Thất Anh bên kia, chắc sẽ không tránh khỏi bị tra tấn một trận đau.

Thập Tam tự nhủ, sau khi nói xong, nhìn Jane đang hôn mê một bên, nói:

- Cô bé kia thật sự rất xinh đẹp. Nhưng đáng tiếc không có cơ hội trưởng thành. Nói cách khác, chắc chắn sẽ là mỹ nhân làm điên đảo chúng sinh!

- Không!

Đột nhiên Catherine ngẩng đầu lên, ánh mắt vốn nao núng nay trở nên giống như hai lưỡi dao sắc cạnh lợi hại, nhìn chằm chằm Thập Tam, nói:

- Thập Tam tiên sinh! Con của tôi sẽ có cơ hội trưởng thành!

- Hả?

Thập Tam sững sốt, ngược lại cười tà, nói:

- Nói nghe một chút!

Catherine hít sâu một hơi, đứng thẳng người, bộ ngực mẩy lộ ra cao ngất, gương mặt quyến rũ còn dính không ít màu máu đỏ tươi, dần dần lộ ra mi hoặc, mười phần mê người.

- Cậu đã có thể vì mười triệu bảng Anh mà tới giết tôi. Nhưng nếu tôi ra giá cao hơn, cậu có thể bị tôi thuê không?

Thập Tam hí hí mắt:

- Đây là lệnh truy nã, trên lý luận mà nói, cũng không phải tôi bị hoàng thất Anh thuê. Nếu bà ra bằng giá, so với lệnh truy nã giải thưởng cao hơn. Như vậy tôi đương nhiên bà có thể thuê!

- Tôi đây muốn thuê cậu. Tôi muốn trở lại Anh quốc, tôi muốn giết chết những kẻ muốn sát hại mẹ con chúng tôi. Tôi muốn trở thành nữ vương Anh quốc!

Tiếng nói Catherine từ thấp chuyển cao, vừa mới bồi rồi hoảng sợ, giờ phút này bỗng nhiên tan thành mây khói. Toàn thân người đàn bà dính máu, đứng ngay ngắn ở đằng kia, dường như ở lúc này thật sự biến thành một nữ vương cao ngạo, mà không còn dáng vẻ nghèo túng bị người ta truy nã.

Thập Tam có chút hứng thú đánh giá Catherine vài lần:

- Tuy rằng tôi không biết vì sao bà tin tưởng tôi như vậy. Tin tưởng tôi có thể làm cho bà những việc này, nhưng tôi rất ngạc nhiên, bà có tư cách gì để có thể mời được tôi?

Xoạt...

Một tiếng vải vóc xé, quần áo trước ngực Catherine bị chính bà dùng móng tay xé thành những mảnh nhỏ.

Bị quần áo lung thùng bao giấu, trong kia là những cảnh đẹp như nhung thiên nga, làm cho cả phòng mờ tối, trong nháy mắt trở nên kiều diễm vô hạn...

- Nếu cậu thật sự có thể làm được chuyện đó theo như lời tôi nói. Tôi tin tưởng, một nhân vật như vậy, sẽ không cần suy nghĩ về tiền vàng.

Catherine quyến rũ tự nhiên vuốt vuốt vài sợi tóc màu hổ phách, cười nói:

- Tôi có được sự cao quý chính là huyết thống, là người thừa kế vương thất danh chính ngôn thuận. Tôi có được dung mạo đẹp nhất Anh quốc, ít nhất so với tôi, người phụ nữ xinh đẹp. Nếu tôi chết đi, Anh quốc còn không tìm được, rồi chỉ là một cái xác xinh đẹp. Nhưng, nếu tôi sống...

Nói tới đây, Catherine vươn cái lưỡi hồng nhạt dính hương, đem môi cánh hoa đỏ mọng liếm vào, đôi mắt quyến rũ như tơ nói:

- Nếu tôi sống, cơ thể của tôi, của cải tương lai của tôi, có thể cho cậu, tuyệt đối không chỉ có mười triệu bảng Anh...

Tương phản mãnh liệt giữa cao quý và dê tiện, khiến hormone giống cái của người đàn bà này phát ra tới cực đỉnh, dường như cả căn phòng đều đã nhiễm một màu hoa hồng.

Thập Tam đi ra phía trước, vươn tay phải, nhẹ nhàng nắm lấy cằm

Catherine, tiếp cận tiến lên, hơi thở cao ngạo của Catherine, ngửi làn phấn trắng trên cổ, người đàn bà nồng đậm mùi của cơ thể. Đối với tuổi đời không lớn, cũng đã trải qua không ít chuyện nam nữ, đối với thiếu niên mà nói, sung mãn lực hấp dẫn.

- Tôi thừa nhận, bà là một trong những người phụ nữ có lực hấp dẫn nhất đối với tôi. Nhưng không có nghĩa là lợi thế này của bà, thật sự có thể khiến tôi chạy tới Anh quốc, giết chết những thành viên hoàng thất!

Thập Tam cười lạnh, mặt đối mặt với Catherine, nói:

- Tuy rằng tôi không sợ, nhưng chuyện này thật sự rất phiền toái.

Catherine bỗng nhiên hôn một cái lên môi Thập Tam, giống như là mèo hoang, cắn một miếng vào môi Thập Tam, tách ra một luồng nước bọt gấn bó sợi tơ.

- Cậu sẽ đáp ứng tôi. Bởi vì tôi tin cậu sẽ không cự tuyệt một thân phận khác của tôi.

Trong mắt Catherine, dĩ nhiên sung mãn cuối cùng kiên quyết.

Thập Tam hưởng thụ nhắm mắt lại, dán chặt vào người đàn bà đầy đà, mới có thể rõ ràng cảm nhận được người phụ nữ này có thể mang đến cảm giác kích thích cơ não của mình kịch liệt như thế nào.

- Nói lý do cuối cùng đi. Nếu lý do cuối cùng không thể thuyết phục được tôi, tôi không ngại hưởng thụ thân thể của bà, sau đó đem hai mẹ con bà giết chết.

Thập Tam thản nhiên nói.

Catherine cắn môi đỏ mọng, tất cả vẻ mặt quyến rũ tươi đẹp đều tắt hết. Ánh mắt trong suốt giống như đại dương xanh thẳm, chỉ lưu lại thản nhiên đau buồn và cảm thán, khóa miệng nổi lên tia mỉm cười.

- Tôi là một người mẹ, một người ... Vì để đứa nhỏ có thể được sống, tôi là mẹ sẽ không từ thủ đoạn nào...

...

Bên cửa sổ khách sạn, những bụi hoa râm màu theo gió hơi bay bay. Nắng sớm chiếu vào phòng, khiến trong phòng hỗn độn lộ diện.

Paris một ngày, lặng yên ở mắt.

Trên sàn nhà là quần áo và tất, cái bàn dường như đã bị di sai vị trí, một cây nến trên bàn không biết sao lại rơi xuống đất. Mà ở chiếc giường lớn ở chính giữa cũng bị lệch khỏi quỹ đạo hơn mười cm.

Trên giường lớn, hai người không màng đến một nửa sợi vải mà quần lấy nhau, chỉ có một chiếc khăn trải giường màu bạc trên người họ.

Người đàn bà có mái tóc dài màu hổ phách, phần lớn da thịt đều lộ ngoài không khí, trước ngực bị một bàn tay đàn ông bao trùm, một khoảng nhuyển thịt bị nắm đã biến hình.

Mà phía dưới, hoa râm mỹ mộng, đùi dài thon đẹp cũng bị người đàn ông hống hách đè nặng, không thể nhúc nhích nửa phân. Nếu cẩn thận quan sát,

còn có thể nhìn thấy hai mảnh màu mỡ trên mông, còn có không ít dấu tay màu đỏ, đúng là bị phát không ít lần. Sau một đêm những dấu vết điên cuồng ấy cũng không thể biến mất được.

- Ừm...

Người đàn bà xê dịch thân mình, mắt nhắm mắt mở buồn ngủ, mới phát hiện chính mình căn bản không dậy nổi, thân cốt mình bị người đàn ông phía sau bóp ở trong lòng ngực hần, không khỏi buống bình hất mông về phía sau.

Không ngờ một cú hất này lại khiến chính mình bị thiệt hại nặng.

- A...

Một tiếng kêu oanh chuyên, người đàn bà phát hiện giữa khe mông mình, không ngờ còn bị cắm chặt “Đồ tồi” ...

- Biết cô vừa tỉnh sẽ lộn xộn, cho nên cả đêm cháu đều nhét vũ khí vào cửa sau.

Dương Thần mở mắt ra, ở bên tai Catherine đặc ý mỉm cười.

Catherine tức giận cong miệng,

- Cháu vẫn hư hỏng như vậy, thừa lúc ta ngất xỉu lại đi làm chuyện này.

- Cô cũng không có tiền bộ gì hết. Hơn hai năm không có làm, mới đến hồi thứ chín đã ngất đi rồi.

Dương Thần bất đắc dĩ than thở, tối hôm qua trong phòng đều điên cuồng tán phá bừa bãi, như là không tận hứng.

Catherine cảm giác được đồ vật kia trong thân thể mình càng lúc càng lớn, dường như là bánh trưởng, mặt đỏ, tim đập, hô hấp lại ồ ồ lên,

- Thần Thần, đừng như vậy, mau thu bảo bối của cháu lại đi. Cô... Cô muốn rời giường.

- Không phải cô thích nhất cháu đi vào ở phía sau sao? Bên trong cũng thật nóng hổi. Hai năm không chơi, thật ra rất thư thái, sáng sớm tỉnh mơ tiện thể giúp cháu một chuyện, khiến cô giảm nhiệt còn gì.

Dương Thần nghiêm trang nói.

Khuôn mặt Catherine xinh đẹp trắng nõn,

- Ngàn vạn lần nếu đến một lần nữa, chúng ta không phải sẽ đến muộn tham gia hoạt động một thời trang sao? Cháu thực sự xấu lắm. Để ở nơi đó cả đêm, muốn khiến cô đi đường đau chết sao?

- Thực ra chỉ là cháu quên rút ra, cũng là do cô kẹp quá nhanh. He he.

Dương Thần cố trêu đùa.

Catherine trố mắt,

- Cháu là kẻ khôn khiếp. Thiệt thòi cho Jane Jane của cô còn muốn làm người phụ nữ của cháu. Nếu thực sự về sau là người phụ nữ của cháu, còn không phải bị cháu ức hiếp giống cô sao?

Dương Thần lúc này mới sừng sốt, điệu cười xấu xa tắt đi. Sau đó tự tách mình và Catherine ra, ngồi dậy, nói:

- Catherine, cô khuyên nhủ Jane. Ở trong mắt cô, cháu có lẽ là người giúp hai người đoạt lại vương vị, giết chết kẻ thù là ân nhân của hai người. Cô làm những việc này cho cháu, chắc chắn là báo ân, nhưng mỗi lần cháu đều không dám đối mặt với cô ấy, dù sao... Lúc trước cháu giúp hai người, chỉ là một cuộc giao dịch...

Catherine cảm giác được vật nóng bỏng trong thân thể mình hút ra, mới nhẹ nhàng thở ra. Nghe được những lời nói của Dương Thần, giống như cười:

- Cháu cho là, bảo bối Jane Jane của cô, sẽ không tưởng tượng cuộc giao dịch của cô cháu mình được diễn ra như thế nào sao? Chuyện của hai ta như thế nào sao?

Dương Thần nhú mày:

- Cô ấy thực sự biết hết sao?

- Đương nhiên! Cô không có thông minh như Jane Jane, nên không thể giấu diếm nó được!

Catherine cười, cũng ngồi dậy. Chỉ có điều thân cốt trải qua cả một đêm điên loạn đảo phượng, khinh phiêu phiêu, đành phải ngồi bên giường nghỉ ngơi một lát, lại nói:

- Thực ra cháu biết không, ý nghĩa của cháu đối với mẹ con cô mà nói, không chỉ có cùng chúng ta giao dịch. Trên thực tế, nếu không có cháu, hai mẹ con cô đã trở thành người bị cả thế giới này vứt bỏ rồi.

Dương Thần ngẩng đầu, nhìn tám lưng trơn bóng của Catherine, có chút xuất thần.

- Cô là người phụ nữ chính thống của gia tộc Rothschild, hơn nữa vì lợi ích của gia tộc nên mới gả vào vương thất Wales. Lúc gia đình cô bị hoàng thất hãm hại, vì ích lợi của gia tộc mà quên đi thân phận của hai mẹ con cô, đều đã bỏ mẹ con cô. Chúng cô có năng lực dựa vào ai đâu.

Catherine quay đầu lại, sáng sủa cười nói:

- Nếu không phải cháu ngu ngốc thực hiện giao dịch đó với cô, hai mẹ con cô thực sự ngay cả... Ngay cả người cũng không phải.

Dương Thần há miệng thở dốc, nhưng nói đến bên miệng, rồi lại phát hiện không có gì để nói, cười khẽ.

- Nói như vậy, cháu giống như là Cha xứ rồi còn gì!

Catherine cũng khanh khách mỉm cười, đương nhiên giờ phút này nghĩ đến chuyện năm đó, những đau thương trong ký ức lại trở về.

Đúng lúc này, chuông cửa phòng vang lên!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 511

Bây Giờ Trả Lời Anh

Tiếng chuông cửa bất ngờ khiến cho Dương Thần lập tức từ trên giường xoay người bật dậy, đứng lên, ra dấu tay “chớ có lên tiếng” với Catherine, nhỏ giọng bảo:

- Nhanh mặc áo quần vào, để cháu xem ngoài kia ai đến rồi mới mở cửa.

Catherine lập tức hiểu chuyện gì, che miệng khẽ cười, trêu ghẹo bảo:

- Cứ nghĩ cuộc hôn nhân của cháu chỉ là trò khôi hài, bây giờ xem ra có vẻ rất quan tâm đến người đó, làm cô có chút ghen tị rồi đó...Đúng rồi, sợ bị vợ trông thấy, không biết giải thích thế nào sao?

Dương Thần biết nguyên nhân vì sao Catherine cười, dù sao chính hắn đã từng hoàn toàn không để tâm đến phụ nữ, bây giờ lại xử sự lo lắng sợ hãi như thế này, thật là biến đổi quá lớn.

- Cô biết thế thì tốt, nếu chẳng may nhà cháu tìm đến, để cô ấy thấy cô ở trong phòng cháu, người không một mảnh che thân, cháu dù có không chết thì cũng bị ánh mắt lạnh lùng của cô ấy làm cho đông cứng ba tháng.

Dương Thần buồn bã nói.

Catherine hờn dỗi hừ lên một tiếng, thề lưởi với Dương Thần, lại lần nữa giờ tính trẻ con hàng ngày, khiến cho người khác không phân biệt được mặt nào mới là thật.

- Cô chẳng để cho người ta nhìn thấy mình chẳng có mảnh vải nào trên người, không cần cháu nhắc cô cũng sẽ mặc áo quần.

Catherine nói, đã bắt đầu nhanh chóng nhặt quần áo vương vãi trên sàn lên, mặc từng cái vào.

Chuông cửa lại bị bấm vang lên vài tiếng, Dương Thần sau khi nhanh chóng mặc xong quần áo, cào cào mái tóc, rồi bước tới cửa ra vào, dùng mắt mèo nhìn xem tình hình bên ngoài cửa.

Thân đầy công phu, nhưng Dương Thần cảm thấy mắt thấy vẫn thực, không dám dựa vào cảm giác phán đoán xem rốt cuộc ai đang ở bên ngoài.

Nhìn thấy rõ người tới, Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, quay đầu nói với Catherine:

- Là Edward, xem ra là cậu ta đến đón cô.

Catherine đã dùng chiếc áo trắng mỏng che dáng người đầy đặn của cô, chiếc áo chỉ có hiệu quả một nửa, mơ hồ có thể nhìn thấy nội y tơ lụa màu tím bên trong, bên dưới là quần đùi jeans màu nhạt mang nét thanh xuân trẻ trung, ôm chặt lấy phần đùi tròn trịa, không đoán được Catherine bao nhiêu tuổi, nhìn giống với thiếu nữ đôi mươi đầy sức sống tinh nghịch.

Quần áo như thế nghĩ lại cũng chỉ là để cô che giấu thân phận của mình mà mặc, nếu không, trong trường hợp giao tiếp xã giao, mặc như thế thì quá mức tùy tiện.

- Kỳ thực nếu cô biết sớm, đêm qua cô đã nhờ Edward đến đón cô rồi, Jane không ở bên cạnh cô, thì chỉ có anh ta làm việc khiến cô hài lòng.

Catherine đi đến cửa, ôm lấy cổ Dương Thần, miêng kề miệng tặng một cái hôn, cười nói:

- Thần Thần yêu dấu, nếu buổi tối còn muốn, cô sẽ lại đến, tuy nhiên cháu không được chỉ đi cửa sau...

Lúc sắp chia tay, chính câu này thiếu chút nữa lại khiến ánh mắt của Dương Thần bốc cháy, người phụ nữ này không những mang dáng dấp của yêu tinh hút hồn đến lời nói hành động cũng có sức hấp dẫn người khác đến điên cuồng.

- Cho dù có ngồi lên ngai nữ hoàng, cũng không thể khiến cô kiềm chế được chút nào.

Dương Thần cười đau khổ.

- Trước mặt cháu, cô chỉ muốn mãi mãi như lúc ban đầu, làm một người con gái đáng thương muốn dựa dẫm vào cháu, cô rất thích cái cảm giác đó.

Catherine hé miệng cười bảo.

- Thật hết cách với cô.

Dương Thần vỗ cặp mông tròn trịa của cô ta.

- Ra đi, tuy Edward không phải là người ngoài, nhưng không thể khiến hân ta đứng đợi mãi ngoài cửa.

Catherine thôi không quây nữa, ngoan ngoãn mở cửa đi ra, chào hỏi Edward với vẻ mặt cười kỳ quái bên ngoài cửa.

- Ward Ward, cậu thức dậy sớm thật, một năm dậy sớm một lần vậy cũng không tốt đâu.

Edward đang định trêu chọc Dương Thần và Catherine, nghe câu đó kích động đến độ muốn học máu, giận dữ đảo đảo mắt trắng dã.

- Bác à, bác đúng thật biết cách chặn đầu người ta.

- Đương nhiên rồi, Jane thông minh là từ bụng ta chui ra, làm mẹ thì chắc chắn không kém rồi.

Catherine đắc ý chỉ tay vào bụng nhỏ nhắn của cô.

Hai người dứt lời nói đùa, liền chào từ biệt Dương Thần, Dương Thần đứng ở cửa ra vào, vừa tiễn Catherine đi, đang định nói “tạm biệt” nhưng lời nói vừa trên môi bỗng nửa chữ cũng không thốt ra được...

Chỉ vì lúc đó, từ góc rẽ hành lang cách đó không xa, một bóng dáng yếu điệu vừa khéo bước ra.

Chiếc áo sơ mi nữ màu xanh, áo khoác ngoài màu trắng gạo tinh tế giản dị kết hợp với váy vân bông tơ lụa màu trắng ngấn bên dưới, đôi chân đẹp mang tất trắng trơn bóng, chân đi đôi giày cao gót đen bóng ánh sáng pha lê.

Lâm Nhược Khê ăn mặc trang điểm tỉ mỉ như thể có vẻ tâm trạng không tồi, bước chân nhẹ nhàng như phong thái tao nhã hàng ngày bước đến, nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại thấy cảnh tượng Dương Thần và Catherine từ phòng Dương Thần bước ra...

Trong nháy mắt, vẻ mặt tươi sáng điềm tĩnh của Lâm Nhược Khê rơi vào trạng thái ngờ ngàng đờ đẫn...

Dương Thần hiển nhiên cũng chú ý đến tình huống này, sao cứ phải đúng lúc Catherine bước ra khỏi phòng, thậm chí đúng lúc hấn vỗ mông của Catherine, cái tình huống đó, bản thân hấn bất lực không thể thay chuyển tình thế.

Nhìn thấy khuôn mặt Lâm Nhược Khê nhìn chằm chằm ngơ ngác, sắc mặt dần dần hóa thành sông băng, Dương Thần ngoài việc cười đau khổ trong lòng, trên mặt khóc không ra nước mắt, căn bản là không nghĩ được ý tưởng gì.

Hai người Catherine và Edward phát hiện vẻ mặt Dương Thần kỳ quái, nhìn theo ánh mắt Dương Thần, nhìn thấy người phụ nữ đứng ở góc rẽ cách đó không xa, lúc đó đều hiểu rõ vì sao.

Catherine như đưa trẻ làm sai, co rút đầu, len lén liếc nhìn Edward, ra hiệu cho cậu ta nhanh rời đi, sau đó cô liền cúi đầu, bước từng bước nhỏ nhanh như chạy bỏ đi.

Edward lộ vẻ mặt bất đắc dĩ “lực bất tòng tâm” với Dương Thần, sau đó vội vàng theo Catherine thoát khỏi hiện trường.

Thời khắc khi Catherine và Lâm Nhược Khê đi qua nhau, Catherine không kìm nổi len lén nhìn kỹ gương mặt trái xoan của Lâm Nhược Khê, không nhìn thì tốt hơn, nhìn rồi thân thể không khỏi cảm giác lạnh buốt, bủn rủn, thiếu chút thì khóc, xinh đẹp đúng là xinh đẹp, nhưng sao lại có thể băng giá thế, quả nhiên là muốn đông lạnh chết người khác.

Tên tiểu tử xấu xa này đúng không phải là người bình thường, người vợ như thế cũng dám cưới về, trong lòng Catherine nghĩ ngợi lung tung, chân không ngừng bước, nhanh như chớp cùng với Edward vào thang máy đi xuống.

Dương Thần đứng ở cửa, cảm giác chân đứng như thế nào cũng không thoải mái, hai cánh tay thả thế nào cũng không thấy tự nhiên, đối diện với dáng vẻ không chút biểu cảm của Lâm Nhược Khê bảo:

- Cái kia ... Bà xã, sao sớm vậy đã dậy rồi, anh cứ nghĩ là em phải nghỉ ngơi nhiều, anh sửa soạn chút xíu rồi cùng em đi làm.

Lâm Nhược Khê không thêm chú ý đến Dương Thần, dường như không nghe thấy gì, quay người bỏ đi.

Dương Thần vội vàng đuổi theo, dùng công phu nháy mắt lách tới trước mặt Lâm Nhược Khê, hai tay nắm lấy bả vai của Lâm Nhược Khê, không cho cô đi.

Dương Thần muốn giải thích gì đó nhưng lời đến miệng thì không lại không biết làm thế nào mở miệng, hẳn có thể giải thích được gì chứ? Nói rằng Catherine chỉ lỡ đường ngủ ké? Là bạn bình thường?

Những lời như vậy, hẳn thấy nói ra gạt người thật hạ cấp.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh giá như vực thẳm, châm biếm để lộ nụ cười khẩy.

- Sao vậy, đến giải thích cũng không biết giải thích thế nào, đúng không.

Dương Thần im lặng, hẳn biết không thể lừa dối được người phụ nữ này, tuy nhiên Lâm Nhược Khê đối với chuyện tình cảm không có nhiều kinh nghiệm, nhưng không có nghĩa là cô ấy dễ bị gạt.

Quan trọng là, Dương Thần không muốn lừa dối cô.

Hốc mắt Lâm Nhược Khê có chút hoe đỏ, nhưng không phải có ý muốn khóc, ngược lại vẻ mặt như thể trong mắt Dương Thần lại càng làm tổn thương thêm.

- Buông ra, đừng đụng vào tôi.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng ra lệnh, mắt như hình viên đạn nhìn chằm chằm Dương Thần.

Hai tay Dương Thần run rẩy, cho dù cả ngày một tay cầm súng máy quét ngang cũng không run rẩy như vậy, lúc này đây sinh lực như bị hút sạch, mềm nhũn hạ xuống, buông bỏ vai Lâm Nhược Khê ra.

- Anh xin lỗi.

Dương Thần nhắm mắt lại.

- Tuy rằng anh biết ba từ này chẳng có ý nghĩa gì, đặc biệt là vào thời điểm này, nhưng ngoại trừ nói “xin lỗi” ra anh chẳng thể nói gì cả.

- Không có lời nào để nói... Hừ, thật là câu trả lời hoàn mỹ.

Lâm Nhược Khê cười đau thương, hít một hơi sâu, nỗ lực làm cho bản thân bình tĩnh lại một chút, quay đầu đi chỗ khác, giọng nói yếu ớt:

- Không phải hôm qua anh hỏi tôi, có phải trong mắt tôi, anh có phải là tên đàn ông suốt ngày muốn lừa tôi lên giường hay không, lúc đó tôi thật không hiểu, nên chẳng nói gì với anh, bây giờ trả lời anh ...

Lâm Nhược Khê dừng một chút, cười nhạo nói:

- Không phải là tôi nghĩ hay không nghĩ vấn đề đó, anh căn bản ... căn bản chính là không đáng hoài nghi.

- Định đóng.

Đúng lúc đó thì thang máy mở cửa, một nhân viên phục vụ từ trong bước ra.

Lâm Nhược Khê không nhiều lời nữa, đi thẳng vào thang máy.

Dương Thần không xoay người đi, nghe âm thanh chậm rãi của thang máy bên tai, mặc nhiên vẫn đứng nguyên vị trí ban đầu.

Một hồi lâu, khoé miệng Dương Thần mới lộ nụ cười tự giễu cợt, thân thể rung lên, cười đến mức giống như điên dại.

Vỗ vỗ trán, Dương Thần bùi ngùi hít một tiếng, tự nhủ:

- Dương Thần à Dương Thần, có cả vợ lẫn bồ... đâu có dễ...

Đại sảnh lầu một khách sạn Sophie.

Lúc Lâm Nhược Khê bước từ thang máy ra, đầu óc cứ ngây ngây dại dại, hốc mắt có chút hoe đỏ, nhưng lý trí nói với cô, đây không phải thời điểm để rớt nước mắt vì tên đàn ông kia, hấn cũng không xứng đáng để cô vì hấn mà rơi nước mắt.

Để tránh người khác chú ý, Lâm Nhược Khê dùng tay lau lau khoé mắt, tuy nhiên hốc mắt vẫn còn hoe đỏ, nhưng không nhìn kỹ thì không thấy.

Cố Đức Mạn làm việc rất khá, tài xế phụ trách lái xe mấy ngày này đã sắp xếp ổn, đang chờ ở vị trí đỗ xe của khách quý bên ngoài khách sạn.

Lâm Nhược Khê biết cô còn có việc phải làm, cần bận rộn, không dám trì hoãn thêm, bước chân không tự chủ bước nhanh.

Dù có thêm đau khổ và không cam lòng, nhưng nội tâm kiên cường độc lập là chỗ dựa lớn nhất của cô để một mình bước đi trong mấy năm qua.

Lúc Lâm Nhược Khê bước qua quán cà phê kiểu Italy trong khách sạn, thì bỗng nhiên nghe thấy có người gọi cô ...

- Cô Lâm, cô Lâm.

Lâm Nhược Khê hướng nhìn về phía quán cà phê, giọng nói nghe có chút quen thuộc.

- Ở đây, phiền cô qua đây chút.

Chỉ thấy người đàn ông đáng người anh tuấn mặc chiếc áo sơ mi Versace màu hồng nhạt đang ngồi ở vị trí góc quán cà phê, hướng về cô ngoắc tay, ngồi bên cạnh người đó còn mỹ nhân xinh đẹp tóc bạch kim, cũng đáng bộ cười hớn hờ hướng về cô chào hỏi.

- Ông Stern, cô Alys.

Lâm Nhược Khê thì thảo thốt ra tên hai người, chẳng phải đây là hai anh em Cromwell hôm qua cùng chạy trốn sao, bọn họ kêu mình làm gì nhỉ?

Lâm Nhược Khê nghĩ đến, gia tộc Cromwell có nhãn hiệu quý tộc lâu đời thế lực ở Anh quốc thế này, chắc chắn trong thâm tâm không coi trọng người làm kinh doanh, tuy rằng cùng bọn họ trải qua một lần “vào sinh ra tử”, dù gì thì mọi người đều an toàn, sau này cũng sẽ chẳng có bất cứ gặp gỡ nào.

Cho nên lúc nhìn thấy Stern nhiệt tình chào hỏi và gọi lại chỗ họ, trong đầu Lâm Nhược Khê khó hiểu, thậm chí tạm thời không nghĩ đến việc Dương Thần làm tim cô như bị dao cứa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 512

Không Phải Em Gái Ruột Của Tôi

- Hai vị thức dậy thật là sớm.

Lâm Nhược Khê điều chỉnh lại tâm trạng, thu hết sức nở nụ cười ôn hòa, đi vào quán cà phê trước mặt hai anh em Stern hỏi:

- Gọi tôi đến có chuyện gì sao?

Stern cười rạng rỡ, trong cái rạng rỡ ấy có chút gì đó ngại ngùng.

- Việc này ... cô Lâm à, không biết cô có mang theo tiền không?

Stern hỏi nhỏ giọng.

Lâm Nhược Khê sửng sốt, nếu không phải biết hai anh em này không thiếu tiền, Lâm Nhược Khê còn hoài nghi không chừng bọn họ có xảo trá với cô.

- Có, sao vậy?

Lâm Nhược Khê càng thấy nghi ngờ hơn.

Stern cười ha hả bảo:

- Là thế này, tôi và người yêu sáng sớm xuống uống cà phê, nhưng uống xong rồi mới nhớ ra, toàn bộ chi phiếu và tiền mặt của chúng tôi đều ở trên xe bị cướp ngày hôm qua rồi, chúng tôi hiện giờ nửa xu cũng không có, thế này ... có thể ...

Nhìn ánh mắt của hai anh em trông mong ở mình, Lâm Nhược Khê thiếu chút bất nhỡ cười ra tiếng, ra vẻ hiểu chuyện gật đầu bảo:

- Tôi biết rồi, cứ xem như tôi mời hai vị uống cà phê, nhưng hai vị phải liên lạc với người thân, cho dù không tìm được đồ đã mất thì cũng gửi một ít sang đây.

- Cô Lâm, cô thật là tốt, cô là Thánh mẫu Maria của chúng tôi.

Alys đột nhiên nhào tới, ôm lấy cổ của Lâm Nhược Khê, hôn “chụt” lên má Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên bị phụ nữ hôn, lại còn làm “Thánh mẫu”, không khỏi ngẩn ra.

- Alys bé bỏng, anh cũng muốn hôn.

Stern ghen tỵ, hôn cô em một cái.

Alys cười duyên, rất thoải mái hôn thật kêu lên môi ông anh hai cái.

Lâm Nhược Khê chợt nghĩ đến, hai anh em này đúng loạn luân, không khỏi có ác cảm, hai má bị Alys hôn cũng cảm thấy ngứa khó chịu, không biết có phải do tâm lý không.

Sau khi giúp anh em Stern trả tiền cà phê, Lâm Nhược Khê đang muốn chào tạm biệt bọn họ, không nghĩ tới, Alys lại nghĩ ra điều gì đó mở miệng

hỏi:

- Cô Lâm, cô đi tham dự buổi trình diễn Tuần lễ Thời trang à?

Lâm Nhược Khê gật gật đầu.

- Tôi nhận lời mời đại diện cho công ty, còn hai vị?

- Hi hi, tôi được biết, Quốc tế Ngọc Lôi là một trong những công ty thời trang lớn nhất châu Á, nhất định sẽ tham gia.

Alys vui vẻ vỗ vỗ tay bảo:

- Chúng tôi cũng nhận lời đại diện cho gia tộc, cô Lâm à, xe của chúng tôi đã không còn, lái xe cũng không có, tiền lại càng không...Cô xem...Chúng tôi đây...

Nhìn Alys gương mặt nhăn nhó đáng vẻ ngượng ngùng, còn vẻ mặt Stern tràn đầy hi vọng, Lâm Nhược Khê trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, hai anh em này tuy rằng “loạn”, nhưng nói thật rất đáng yêu.

- Quý vị có phải là sáng sớm ra đã bàn bạc kỹ ở dưới lầu đợi tôi đi ra không?

Lâm Nhược Khê cười đùa.

Stern vẻ mặt hoảng hốt, mắt mở to:

- Không không không có, chúng tôi chỉ muốn gặp vận may, gặp được người quen thì nhân cơ hội...

- Anh...

Alys trừng mắt ngắt lời của Stern, hạ thấp âm giọng nói:

- Sao anh nói hết sự thật ra vậy...

Stern vẻ mặt bí bách, xấu hổ gãi đầu.

Hai anh em họ người hát người múa phụ họa thật tấu hài rất giỏi, khiến tâm trạng của Lâm Nhược Khê đứng bên nhìn cũng tốt hơn nhiều.

- Đã vậy nếu hai vị không chê thì mời đi cùng tôi, tôi cũng không có bạn đồng hành, mọi người cùng đi còn có thể chuyện trò với nhau.

Lâm Nhược Khê đã không còn ngại giao tiếp với gia tộc Cromwell, dù sao đối với sự nghiệp tại châu Âu của công ty có ít nhiều sự hỗ trợ.

Anh em nhà Stern vui mừng khôn xiết, lại được dịp tặng bốc Lâm Nhược Khê, rồi vội vội vàng vàng cùng ra khỏi khách sạn.

Cố Đức Mạn chuẩn bị cho Lâm Nhược Khê một chiếc Maybach 62 màu đen, nguyên do là vì chiếc Bentley bị hư hỏng không ít, đã gửi đi bảo dưỡng, tuy nhiên so với Bentley, giá của Maybach 62 cao hơn một bậc, hơn nữa có vẻ xa hoa bóng loáng hơn nhiều.

Ba người bước vào trong xe, Lâm Nhược Khê thân là chủ nhân nên tất nhiên nhường hàng ghế sau cho anh em Stern, cô thì ngồi ghế phụ bên cạnh tài xế.

Khi tất cả đã thắt dây an toàn, Lâm Nhược Khê nói với tài xế ngồi bên cạnh:

- Đi Tuileries.

- Tuân lệnh, thưa cô.

Giọng nói của người lái xe có chút quen thuộc.

Lâm Nhược Khê ngẩng mạnh đầu lên, kinh ngạc phát hiện, người lái xe không phải ai khác mà chính là Dương Thần người vừa nãy làm cô tức giận khó chịu.

Dương Thần thay áo quần thành âu phục thắt cà-vạt, ngồi ở vị trí lái xe, vốn chẳng để ý gì, lúc vừa lên xe cũng không phát hiện ra là hắn.

Lúc Lâm Nhược Khê muốn xuống xe thì xe đã khởi động, lái đi khỏi khách sạn.

- Dừng xe, anh để tôi xuống xe.

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dương Thần đương nhiên chẳng ngoan ngoãn mà nghe lời, vừa thao tác ngón tay tìm kiếm địa chỉ của vườn hoa Tuileries trên màn hình GPS trong xe, vừa bảo:

- Em yêu, khách người ta đang ngồi ở sau kia, giận dữ chẳng hay tí nào.

Lâm Nhược Khê giờ mới phát hiện, đằng sau lưng còn có hai anh em Stern và Alys, đang nhìn cô với ánh mắt đầy tò mò thọc mạch, dường như rất muốn biết vì sao cô lại bất mãn với Dương Thần.

Bị người bên cạnh nhìn chăm chăm, Lâm Nhược Khê tốt nhất nhẫn nhịn trước, thờ phỉ phỉ nhìn đường ở phía trước, không thèm để ý đến Dương Thần.

Vườn hoa Tuileries đã từng là không gian thư giãn riêng tư của hoàng thất nằm giữa cung điện Louvre và quảng trường Concorde, có thể thấy rất nhiều tượng điêu khắc, được mệnh danh là viện bảo tàng ngoài trời.

Bởi vì một bên vườn hoa Tuileries dựa vào dòng sông Seine nổi tiếng, nên ngồi bên hồ lớn trong vườn hoa hay quán cà phê ngoài trời, uống một tách cà phê BlueMountain thơm nồng, mới cảm nhận được trải nghiệm nhàn nhã nhất theo phong cách Paris.

Cây hạt dẻ, cây chanh tây cùng với hoa cỏ rực rỡ sắc màu đem đến cho vườn hoa Tuileries sự yên tĩnh, tác phẩm điêu khắc bằng đồng xanh tăng thêm không khí trang nghiêm, khung cảnh hoàn chỉnh tinh tế nhẹ nhàng là đặc điểm nổi bật điển hình của thiết kế vườn hoa kiểu Pháp.

Bởi vì có liên quan đến Tuần lễ Thời trang, bên ngoài vườn hoa so với bình thường có vẻ nhộn nhịp hơn nhiều, phía cảnh sát phái một lượng lớn cảnh sát đến để bảo đảm những vị khách quý ở đây có thể an toàn thưởng thức trọn vẹn mỗi màn biểu diễn.

Sau khi Dương Thần chạy xe đến khu vực đậu xe dành riêng khách quý, bốn người bọn họ xuống xe, đi về hướng cửa lớn của vườn hoa.

Vẫn chưa đến cổng, đã có nhân viên bảo vệ lịch sự nho nhã tiến đến, mời bốn người xuất trình giấy mời và các giấy tờ chứng nhận, còn phái riêng nhân viên bảo vệ nam nữ, lục soát bốn người xem có mang bất cứ vật gì

nguy hiểm hay không.

Alys cảm thấy bất mãn đối với việc thân thể cô bị nhân viên bảo vệ nữ dụng đến, bĩu môi nói:

- Xem ra chính quyền thành phố Paris bị bọn cướp dọa cho sợ rồi, Tuần lễ Thời trang năm ngoái đâu có nhiều bước kiểm tra thế này.

- Vì nghĩ đến sự an toàn, nên như thế, không thể vì vừa mới diệt được một loạt mấy tên cướp, lại tiếp thêm loạt khác, đúng Nhược Khê bé bỏng nhỉ.

Dương Thần nháy nháy mắt với Lâm Nhược Khê sắc mặt hừng hờ đứng bên.

Lâm Nhược Khê hoàn toàn không thềm đếm xỉa tới Dương Thần, đợi bảo vệ lục soát xong, tự mình dẫn đầu tiến vào cửa chính.

Stern hứng thú tiến gần bên Dương Thần bảo:

- Ông Dương, ông với cô Lâm có phải xảy ra chuyện gì đó không, vấn đề quan hệ nam nữ, tôi rất rành, ông có thể nói với tôi, sau đó tôi sẽ nói với ông cách giải quyết.

Dương Thần chẳng lấy làm ngạc nhiên đối với phản ứng của Lâm Nhược Khê, sớm biết cô ấy sẽ như thế, kinh nghiệm “chiến tranh lạnh” trước đây đã giúp hắn có sự chuẩn bị về tâm lý.

Nghe được những lời của Stern, Dương Thần tràn đầy niềm vui vỗ vỗ vai của ông ta:

- Người anh em, tôi cảm thấy kinh nghiệm quan hệ nam nữ của anh đối với tôi vô dụng, cô gái của nhà tôi, tiếc là không phải là em gái ruột của tôi.

Stern sờ sờ cằm hỏi:

- Thế có gì khác nhau?

- Khác nhau nhiều chứ.

Dương Thần nghiêm túc bảo.

Về mặt Stern ra chiều đăm chiêu suy tư.

- Để sau tôi bớt chút thời gian nghiên cứu xem sao.

- Anh muốn đi gặp Satan không, Stern đáng ghét?

Alys nghe hai người nói chuyện, chợt dùng lực hai tay bóp phần má của Stern kéo ra hai bên, hét lớn:

- Anh dám sau lưng tôi đi tìm người khác thí nghiệm, thì anh chết chắc.

- Không không anh mãi mãi chỉ yêu mình em, em gái Alys thân yêu.

Stern vội cao giọng hét xin tha thứ.

Cảnh đó lập tức thu hút không ít sự chú ý của quan khách xung quanh, rất nhiều người khẽ xì xầm, nhưng vẫn có âm thanh truyền đến tai của Dương Thần.

- Bọn họ là anh em loạn luân gia tộc Cromwell?

- Chính là bọn họ, đáng tiếc cho đôi nam thanh nữ tú.

- Hừ, thật chẳng biết liêm sỉ, bại hoại thanh danh tổ tiên ...

- Nổi nhục của giới quý tộc ...

Dương Thần nghe được hết những thảo luận xung quanh, nhếch mép cười:

- Xem ra anh em quý vị, tiếng tăm như còn.
- Điều đó là đương nhiên.

Stern đặc ý gật đầu, kéo Alys, ngẩng đầu sải bước đi vào trong vườn hoa, vốn chẳng quan tâm ánh nhìn của những người xung quanh.

Dương Thần vốn không thêm để ý đám người kia, cùng anh em Stern đuổi theo chân Lâm Nhược Khê, bốn người cùng đến dưới khán đài của buổi biểu diễn Tuần lễ Thời Trang.

Ánh nắng buổi sáng ấm áp và ôn hòa, trong không khí tràn ngập mùi hoa cỏ thơm dịu, không ngớt quan khách và người tiếp đãi khiến cho không gian ngoài trời của hội trường có vẻ đông đúc nhưng vẫn trật tự.

Hàng loạt hàng loạt ghế màu trắng được xếp dọc theo sân khấu, từ đầu đến cuối, từ gần đến xa đều sắp đặt có chủ ý, quan khách có thân phận địa vị cao tất nhiên sẽ ngồi ở vị trí trước hết, còn đại diện cho thương hiệu bình thường và nhân vật nổi tiếng thì xếp ngay sau.

Sau khi Lâm Nhược Khê đưa giấy chứng nhận ra, dưới sự dẫn dắt của một nữ tiếp đãi mặc đồ trắng, đi đến vị trí hàng đầu chính diện của khán đài, tuy nhiên không phải là vị trí chính giữa, nhưng thế đã là vị trí cao cấp nhất rồi.

Lâm Nhược Khê được xếp ngồi ở hàng trước nhất dường như khiến anh em Stern không khỏi kinh ngạc bảo:

- Nghe nói năm nay trên toàn thế giới chất liệu của Quốc tề Ngọc Lôi chiếm vị trí chủ đạo, nhưng không ngờ có thể đạt được đến mức này, cô Lâm quả là nhà kinh doanh tài ba xuất sắc, còn trẻ vậy mà đã lợi hại thế rồi.

Là người thì ai cũng thích nghe lời hay, đối với Lâm Nhược Khê mà nói, người khác khen cô xinh đẹp sẽ không khiến cô quá chú ý, bởi vì điều đó với cô đã sớm quen rồi, nhưng nghe người khác tán thưởng thành tích công việc, cô rất vui, vì thế sau khi cười đáp “cảm ơn”, còn lịch sự hỏi:

- Vị trí của hai vị ở đâu vậy?

Stern chỉ chỉ vị trí bên cạnh Lâm Nhược Khê bảo:

- Thật khéo quá, ngay bên cạnh cô Lâm.

Với thực lực của gia tộc Cromwell, xếp vị trí hàng đầu tiên, không khiến Lâm Nhược Khê cảm thấy kỳ lạ tí nào, gật gật đầu cười, rồi ngồi xuống.

Dương Thần làm “người hầu” cho Lâm Nhược Khê đương nhiên sẽ không có sự đả ngộ tốt như vậy, theo hướng dẫn của tiếp đãi viên, ngồi hàng ghế ngay sau lưng Lâm Nhược Khê, đảm đương vai trò trợ lý, Dương Thần không bận tâm lắm, đối với hắn mà nói, đi theo bên cạnh Lâm Nhược Khê, tìm cơ hội khiến Lâm Nhược Khê gạt bỏ những bất mãn với hắn mới là nhiệm vụ cấp bách.

Chỉ có điều bốn người vừa ngồi xuống được vài giây thì có bóng vài

người lạ đột nhiên đi tới trước mặt Lâm Nhược Khê, đứng bất động.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 513

Quỷ Tóc Đỏ

Lâm Nhược Khê đang muốn lấy văn kiện ghi chép buổi trình diễn thời trang và bút từ trong bao đựng công văn ra, cảm thấy ánh sáng phía trước bị một đám người che mất, bản thân cô bị vây quanh, không khỏi tò mò ngẩng đầu lên ...

Trước mắt xuất hiện một người đầu đội mũ vành màu hồng nhạt, dáng người cao gầy tóc hạt dẻ mang chiếc váy nữ tính phong cách Milano, toàn thân từ trên xuống dưới lộ ra vẻ kiêu ngạo và cao quý từ trong cốt cách.

Son môi màu pha lê, sống mũi cao, từ đôi mắt kính râm màu đen nhạt có thể thấy hàng lông mi dài cong cong, lớp phấn nền mịn, hương nước hoa Saint Laurent thoang thoảng.

Ở hai bên người phụ nữ đội mũ, hai gã vệ sĩ cao lớn mặc đồ tây, đeo kính đen, dáng vẻ uy nghiêm đứng tách biệt.

Lâm Nhược Khê nhíu nhíu mày, cô có thể cảm giác được người phụ nữ này đến với ý đồ không tốt, nhưng cô không nhận ra người phụ nữ này.

- Cút ngay.

Người phụ nữ đó đột nhiên dùng tiếng Anh giọng London quát.

Lâm Nhược Khê có chút ngẩn người, không hề nghĩ tới, một người phụ nữ thoát nhìn đoan trang cao quý như vậy miệng lại có thể thốt ra những lời vô lễ thế kia.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Lâm Nhược Khê liền phản ứng lại, sắc mặt dần trở nên lạnh băng, sau đó tiếp tục cúi đầu, lựa chọn không thèm nhìn cô ta, bắt đầu lật tìm tài liệu cô đang cần.

- Hừ.

Người phụ nữ cười nhạt.

- Làm bộ như không nghe thấy sao, người là kẻ điếc hay người mù vậy hả?

Lâm Nhược Khê dừng động tác tay đang làm, ngẩng đầu nhìn lên.

- Tuy rằng tôi không biết cô là ai, nhưng tôi không muốn ở đây tranh cãi với người phụ nữ điên khùng ngang tàng vô lễ không biết gì, đây là vị trí của tôi, tôi không biết vì sao cô muốn tôi rời vị trí này, nhưng tôi có thể nói cho cô biết, không có khả năng đó.

Người phụ nữ gỡ kính râm xuống, đôi mắt xé rách hằm vênh mặt nhìn cô.

- Hàng đầu tiên, không phải dành cho bọn tiểu thương như người ngồi, người xếp hàng đầu trừ người ra bọn họ đều biết bản tiểu thư ta, người

không biết chỉ vì người không đủ tư cách, không xứng xếp ngồi hàng đầu tiên.

- Meryl, đẹp cái tính khí khó ưa của cô đi, vị trí này là của cô Lâm, cô không tự mình đặt trước, lấy lý do gì để người khác nhường cho cô chứ.

Stern ngồi bên cạnh vốn không muốn mở lời chen vào một câu, hiển nhiên biết người phụ nữ tên Meryl này.

- Stern, tốt hơn là người cứ ôm Alys của người, quản lý tốt bản thân các người đi đã, nếu ta là một trong các người thì ta chẳng có mặt mũi nào mà bước ra đường, anh em bại hoại của giới quý tộc.

Meryl lạnh lùng giễu cợt.

Alys kéo kéo tóc bạch trên áo choàng, bĩu môi, nói với Lâm Nhược Khê:

- Cô Lâm à, người phụ nữ ngực to đầu quả nho đó tên là Meryl, là hoàng thân quốc thích hoàng gia Anh, tính tình khó chịu của cô cháu gái bên ngoại của Nữ hoàng chủ yếu dựa vào sự yêu thương của Nữ hoàng - ngoại tổ mẫu của cô ta, và địa vị quan hệ của đại gia tộc Stewart, cô ta chẳng qua chỉ là người phụ nữ ngu ngốc không ai thèm lấy, cho nên người trí tuệ như cô Lâm đây không cần bận tâm đến cô ta.

- Alys người dám mắng chửi ta?

Meryl kêu lên thất thanh.

- Người cho rằng người là người của phủ công tước Cromwell thì ta sợ các người sao? Người như thế là khiêu chiến với gia tộc bọn ta đó.

Một loạt âm thanh chửi mắng cao vút, tự nhiên thu hút không ít sự chú ý của quan khách xung quanh, nhưng đa số những người địa vị cao quý đều nhận ra Meryl và anh em Stern, tuy biết rằng Meryl đang đồng đánh tính khí đại tiểu thư, nhưng chẳng có người nào chịu ra mặt giúp Lâm Nhược Khê.

Dương Thần thích thú ngồi tại chỗ nhìn dáng điệu lời qua tiếng lại của Meryl và Lâm Nhược Khê, mặc dù quyết định cho người phụ nữ đó ném chút đau khổ, nhưng thực ra không vội ở nơi công cộng động thủ bứt dây động rừng, bản thân hắn vốn thần kinh thô, không quan tâm, nhưng nếu Lâm Nhược Khê muốn cùng hợp tác với không ít người ở đây, mà hình tượng quá bạo lực, thì chắc chắn sẽ phải đối mặt với không ít vấn đề đau đầu.

Tuy nhiên nhân viên của hội trường cũng không tùy ý để phát sinh vấn đề, lập tức có một gã nhân viên mặc lễ phục trắng phụ trách trật tự hiện trường chạy đến bên cạnh Lâm Nhược Khê và Meryl, cúi chào, hướng về phía Meryl hỏi han:

- Cô Stewart, xin hỏi có vấn đề gì mà khiến cô giận dữ như thế ạ?

Tất nhiên sớm nhận ra Meryl là khách vip quen thuộc, nên miệng mồm nịnh nọt hỏi.

- Không ngờ mới qua một năm, đẳng cấp hàng đầu tiên của vườn hoa Tuileries lại xuống thấp như vậy, người phụ nữ này là cái thá gì chứ, cô ta dựa vào đâu mà ngồi ở hàng thứ nhất?

Meryl chỉ vào Lâm Nhược Khê nói.

Người phụ trách khó xử cười đáp:

- Thưa cô Stewart, xin hãy nghe tôi giải thích, vốn dĩ vị trí này là của cô, nhưng lúc trước cô đi Thụy Điển bảo thời gian này cô không rảnh, nên xếp vị trí này cho cô Lâm, Tổng giám đốc Quốc tế Ngọc Lôi lần đầu tiên tham dự, Quốc tế Ngọc Lôi của cô Lâm là một trong những công ty thời trang lớn nhất toàn cầu hiện nay, cô ấy cũng là khách quý của chúng tôi, xin cô hãy hiểu cho.

- Ha ha, Quốc Tế Ngọc Lôi? Một công ty rách nát mắc cười, không biết năm nào thì đóng cửa, các người còn xem cô ta như bảo bối cung chiều, cực kỳ hoang đường.

Meryl mỉa mai:

- Ta trước đây đi Thụy Điển tham gia hôn lễ vương gia, không sai, nhưng ta bây giờ đã về đây sớm hơn dự định, không lẽ các người để ta ngồi sau người phụ nữ này sao?

Người phụ trách toát mồ hôi lạnh, không biết nên làm thế nào cho phải, nhìn Meryl, lại nhìn qua Lâm Nhược Khê, bên nào cũng không dám đắc tội.

Lâm Nhược Khê này giờ lảng lạng nghe nhìn, đối diện với yêu cầu vô lý của Meryl, cuối cùng khóe miệng cũng lộ nụ cười mỉa mai, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Tôi ngồi ở vị trí này, vì đây là công việc của tôi, đây cũng là vị trí tôi nên ngồi, cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, không liên quan đến tôi.

Nói xong, Lâm Nhược Khê chẳng thèm để ý đến Meryl nữa, lôi văn kiện từ trong bao ra bắt đầu đọc.

Bị xem thường, Meryl lập tức nổi trận lôi đình.

- Tiện dân tiện dân người đàn bà đề tiện như ngươi cho rằng ta không dám làm gì người sao?

- Meryl, có chừng mực thôi, bằng không cô sẽ ném quả đấm đó.

Stern cười gian đáp.

- Câm mồm, không tới lượt các người dọa ta.

Meryl nghiêng răng nói:

- Nếu người phụ trách hội trường không dám, thế thì tự ta sẽ đuổi người ra ngoài...là người tự chuốc lấy, vốn dĩ người ngoan ngoãn nhường lại vị trí không phải của người, mọi thứ cho qua, người muốn dùng thân phận thấp kém của người khiêu chiến với gia tộc Stewart vinh quang của chúng ta, ta sẽ cho người thấy bản thân người nghèo hèn bao nhiêu.

Meryl nói dứt lời, vỗ vỗ tay, nói với bốn gã vệ sỹ bên cạnh:

- Ném người phụ nữ này xuống sông Seine, ném cô ta xa xa vào, tất cả hậu quả, ta gánh chịu.

- Vâng, thưa cô.

Bốn gã vệ sỹ lớn tiếng đồng ý, rất quyết đoán, nghĩ lại cũng là việc làm

thường xuyên, muốn trách cũng không trách được.

Lâm Nhược Khê không ngờ là người phụ nữ tên Meryl này lại điên cuồng đến mức đó, ngay tại hội trường này, trước mắt bao nhiêu nhân vật có tiếng trong xã hội, không ngờ cô cũng dám có hành vi như vậy.

Nghe được lời đáp của bốn gã vệ sỹ, Lâm Nhược Khê rốt cuộc cũng hoảng hốt, cô chỉ là một cô gái bình thường, làm sao có thể chống lại những tên vệ sỹ da trắng cao to thế kia?

Ánh mắt nhìn hai bên bốn phía phát hiện anh em Stern ngồi xuống với vẻ mặt cổ quái, cũng không biết là nghĩ cái gì, còn các vị khách khác và nhân viên tất cả làm như là không nhìn thấy hoặc nói nhỏ khe khẽ, đợi xem cảnh Lâm Nhược Khê bị ném xuống sông, không ai chịu tự nguyện đứng ra ngăn cản Meryl.

Trong khoảnh khắc, Lâm Nhược Khê trầm lặng, đông rơm cứu mạng duy nhất chính là Dương Thần ở phía sau.

Nhưng Lâm Nhược Khê vừa quay đầu nhìn lại, đã thấy Dương Thần bắt chéo hai tay trước ngực, vẻ mặt thanh thoi xem kịch hay, còn nháy nháy mắt với cô.

Cái tên đáng ghét, không lẽ hấn trợ mắt nhìn cô bị vút xuống sông? Chẳng lẽ là vì việc sáng nay cô tỏ vẻ bất mãn với hắn sao?

Hay là, hắn cũng sợ hãi?

- A...

Đột nhiên, tiếng hét thảm thiết phía phát ra sau lưng Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê quay phắt đầu lại, ngạc nhiên phát hiện, trong bốn gã vệ sỹ vừa mới tiến lên, có một gã bộ mặt đau đớn vằn vẹo kêu lên một tiếng, sau đó mềm nhũn ngã xuống.

Một người đàn ông tóc đỏ cao lớn khô ngô xuất hiện phía sau bọn vệ sỹ, chính là cánh tay của anh ta vừa nãy lẻ làng tóm lấy cổ của gã vệ sỹ, trực tiếp dùng hết sức bóp, đối với mạch máu động mạch của gã vệ sỹ tạo nên tám chấn, trong nháy mắt khiến gã vệ sỹ choáng váng ngất xỉu.

- Chắc chắc, thật đúng là thủ pháp tuyệt vời.

Stern đứng bên nhìn cảnh ấy vỗ tay tán thưởng, phá vỡ không gian im lặng của hội trường.

Ba gã vệ sỹ còn lại quay lại nhìn người đàn ông trung niên tóc đỏ, đều sợ đến mềm nhũn cả chân, mặt trắng bệch bước lùi sang một bên.

Meryl nhìn thấy rõ người đến, dung nhan thất sắc, môi run rẩy, miễn cưỡng thốt ra.

- So...Solon...

Sự thay đổi đột ngột ấy khiến không ít vị khách ở đó nhìn thất thần, nhưng đại đa số đều đã gặp qua người đó, việc một gã vệ sỹ bị ngất xỉu không khiến cho mọi người quá kích động và sợ hãi, ngược lại những người không biết Solon bắt đầu thì thậm chí tỏ ra tò mò bàn luận người đàn ông tóc đỏ là

ai.

- Solon? Không ngờ anh ta cũng tới, có chuyện gì vậy nhỉ, anh ta sao lại đến nơi như thế này...

- Ông anh, anh biết à? Tên tóc đỏ đó là ai vậy, nhìn rất là hung ác.

- Anh đến anh ta cũng không biết à? Anh ta có ngoại hiệu là Ưng Vương Hồng Mao, nhưng vì việc làm quá khùng bố, nhiều quý tộc Anh quốc lên gọi anh ta là Quỷ Tóc Đỏ...

- Là anh ta?

- Chả trách dám động thủ với người nhà công tước Stewart ở đây... Tôi có nghe nói, quân át chủ bài của lâu Năm góc Anh, năm đó do chính phủ xung đột, gặp phải sự truy sát của phái đối lập, lẩn trốn ra hải ngoại hơn một tháng sau đó lại quay về Anh như kỳ tích, bí mật ám sát không biết bao nhiêu nhân vật quan trọng của mười mấy phái đối lập, gây áp lực buộc chính phủ phải huỷ bỏ lệnh truy bắt đối với anh ta, năm đó còn nhận được tước vị Bá tước cha truyền con nối của vương thất xứ Wales, hoàng thất Anh trước đây muốn giết anh ta giờ cuống quýt hoảng hốt thỏa hiệp ... Cho đến bây giờ cũng không rõ anh ta lấy đâu ra lực lượng để làm được việc giết chóc không có khả năng hoàn thành ấy, người đàn ông này, không phải là nhân vật tầm thường, đợt này Meryl rước họa vào thân rồi ...

Không ít quý tộc và đám nhà giàu châu Âu khe khẽ bàn luận về thân phận của Solon, nhân vật máu lạnh như thế, xuất hiện ở buổi trình diễn thời trang, quả nhiên hiếm có.

Nhưng Solon không thêm để ý đến ánh mắt kính sợ của những người xung quanh, mà bước lùi một bước, cung kính cúi tẩm thân cao lớn, một tay trước ngực, tay kia sau lưng.

Mặt hướng về phía Lâm Nhược Khê mắt đang mở to, chưa hoàn hồn, Solon mặt không chút biểu cảm, như điêu khắc bằng thép dùng câu nói mang những từ ngữ tiếng Anh trung cổ nói những lời mà chỉ có Lâm Nhược Khê đứng gần mới nghe thấy.

- Lần đầu diện kiến, tên tôi là Solon Von Erbolander, rất vinh hạnh được vì quý bà tận lực, phu nhân Persephone tôn quý.

Persephone? Lại là tên này?

Lâm Nhược Khê nghe đến cái tên này, rớt cuộc cũng bình tĩnh trở lại, nhớ lại lúc đầu ở ngân hàng Thụy Sĩ Trung Hải, Giám đốc cũng đã từng dùng cái tên cổ quái đó để gọi mình.

Tuy rằng lời của Solon không bị những người xung quanh nghe thấy, nhưng anh ta thành kính cong lưng hướng về phía Lâm Nhược Khê, còn hành lễ biểu thị sự trung thành mọi người đều thấy cả.

Lần này, những quý tộc có trí óc cũng ngẩn ngơ, bởi bọn họ thực sự không nghĩ ra, vì sao một nữ thương nhân Hoa Hạ bình thường lại có được sự thành kính của Quỷ Tóc Đỏ.

Tuy nhiên, không đợi bọn họ hiểu ra, lại có thêm một màn nữa khiến mắt họ mở trừng trừng nhìn.

Thấy Solon sau khi đứng thẳng lưng lại vòng qua Lâm Nhược Khê, đến chỗ người đàn ông trẻ tuổi lười biếng đang nửa nằm nửa tựa trên ghế hơi cúi đầu cung kính chào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 514

“ Trừng Phạt Nhẹ”

Một loạt những hình ảnh khiến cho khách khứa và những người phụ trách ở đây khó có thể tưởng tượng được, và cũng khiến cho buổi trình diễn thời trang đáng lẽ đến giờ bắt đầu nhưng lại không có ai dám tiến hành.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía của Dương Thần và Solon nhưng lại không có ai dám tùy tiện đến gần, chỉ có thể cố gắng vênh tai lên mà nghe những điều Solon và Dương Thần nói.

So với Solon, một kẻ nổi tiếng với biệt danh “Quý Tóc Đỏ” trong giới xã hội thượng lưu tại Châu Âu thì Dương Thần thì lại là người chẳng ai biết đến, thậm chí có người còn hoài nghi, liệu người đàn ông này có phải là người của Wales, một thành viên vương tộc bí ẩn nào đó hay không. Nói cho cùng thì Solon luôn nhất mực trung thành với hoàng tộc Wales.

- Thật là, tuy ta biết là ngươi sẽ động thủ, nhưng cũng không cần vừa xuất hiện đã làm người ta ngất xỉu đi rồi chứ. Người này xung huyết não, không chừng sẽ mất trí nhớ, cũng phải nằm nghỉ mấy ngày mới khá hơn được.

Dương Thần có chút bất lực với cách hạ thủ của Solon nhưng không hề có ý trách móc, cười nói.

Về mặt lạnh lùng của Solon bỗng sầm lại nói:

- Các hạ, người phụ nữ trong gia tộc Stewart này giết chết luôn ở đây hay ra ngoài mới giết?

Câu hỏi của Solon khiến cho những người đứng ở xung quanh có thể trực tiếp nghe thấy đều lạnh xương sống toàn thân mềm nhũn ra.

Giết trong đây, hay là ra ngoài giết ư?

Đường đường là một tiểu thư của gia đình công tước mà lại rơi vào hoàn cảnh chỉ xem xét để giết ở đâu thôi sao?

Ma quỷ, tên này đúng là ma quỷ.

Nhưng điều khiến mọi người cảm thấy đáng buồn chính là vừa rồi chí khí còn cao ngất ngưỡng như Meryl mà bây giờ sau khi đã nhìn ra Solon này thì hoàn toàn không có chút hơi sức phản kháng.

Ba tên vệ sĩ còn lại thì đã sớm lui về một nơi nào đó không biết rồi, hoàn toàn chẳng có chút tính chuyên nghiệp gì đáng nói cả. So với công việc, bọn họ coi trọng cái mạng nhỏ của mình hơn.

- Cầu... cầu xin người, xin người đừng giết tôi...Tôi biết tôi sai rồi, Bá tước đại nhân, xin người hãy tha cho tôi lần này...

Meryl đứng đó run rẩy, muốn chạy nhưng lại không có dũng khí, thậm chí hai chân đều đã dính chặt trên mặt đất, không thể nhấc lên được.

Nhìn những giọt nước mắt bắt đầu tuôn chảy quanh vành mắt của Meryl, không ít vị khách cũng đã không ngừng thôn thức, một cô gái quý tộc cây mạnh bất nạt yếu, đơn giản là thế.

Solon tuyệt nhiên không để ý tới lời thỉnh cầu của Meryl, y vẫn chờ Dương Thần đưa ra chỉ thị.

Dương Thần suy nghĩ một chút, nghiêng người lại thì thấy Lâm Nhược Khê trước mặt, cười một cách hiền từ:

- Nhược Khê yêu dấu, vừa rồi người con gái này đã ức hiếp em, anh sẽ để em quyết định rằng em muốn giết cô ta ở trong đây hay là muốn giết ở bên ngoài, muốn một phát súng bắn chết? Hay là muốn dùng xe nghiền chết? Nếu vẫn chưa thể giải hận thì có thể quăng cho cá mập trong hồ. Người bạn cũ Solon này của anh nuôi không ít cá mập, có lẽ là chúng thích ăn thịt người, có thể từ phần đuôi bắt đầu thả vào trong hồ, cho cá mập ăn từ dưới lên trên để cô ta có thể nhìn thấy cơ thể mình, bắt đầu từ chân, ngấn dần ngấn dần...”

Dương Thần cố ý nói không thêm giấu giếm bằng tiếng anh, nhiều người ở đây đều nghe thấy rõ ràng, không ít người phụ nữ bắt đầu buồn nôn còn đàn ông thì mặt mũi xanh mét, chính ánh mắt của Dương Thần cũng trở lên sợ hãi rụt rè.

Lâm Nhược Khê cũng đã bất chấp Solon là ai, cũng không nhớ điều mình đã quyết tâm không cho Dương Thần đẹp mặt. Nhìn thấy cái dáng bộ cười cợt của Dương Thần như vậy, cô tâm tư rối loạn, chân chừ một lúc lâu rồi hết sức bình tĩnh lại, nói:

- Cần gì phải làm như vậy, điều cô ta làm cũng đâu đến mức nghiêm trọng thế...

- Điều đó cũng chưa chắc. Hôm nay cô ta muốn ném em xuống sông Seine. Vậy những người cô ta đã động đến trước đó, nếu như địa vị thấp hơn em thì có lẽ đã bị cô ấy giết luôn rồi. Hơn nữa, cô ấy nóng nảy như này, cũng không phải là chuyện một hai năm, người mà bị cô ấy hại có thể không phải chỉ riêng em.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê nghe xong, biết điều Dương Thần nói là sự thật. Nếu như đúng là chính mình bị Meryl ném xuống sông Seine trước mặt công chúng thì điều đó quả là đau đớn hơn so với việc giết chính mình.

Meryl cứ tưởng rằng Lâm Nhược Khê sẽ tha cho mình, nhưng thấy Lâm Nhược Khê im lặng, ả như phát cuồng, hai chân mềm nhũn, vội quỳ rạp xuống đất, bắt đầu khóc rống lên.

Những người phụ trách tại hiện trường tuy vô cùng kinh hãi. Nhưng nghĩ những lời này hẳn là Dương Thần chỉ nói chơi thôi, vì thế đi lên trước nhỏ giọng nói một cách miễn cưỡng:

- Thưa ngài, trò đùa này có lẽ không nên đâu ạ. Tiểu thư Meryl đã cầu xin

như vậy. Cô ấy đã xin lỗi chân thành như vậy thì mọi người nên rộng lượng một chút ạ...

- Cút!

Không để người phụ trách nói nữa, Solon đã bước tới trước mặt, thân hình cao lớn đen sì sì chắn trước mặt người phụ trách, nói một câu lạnh lùng.

Người phụ trách cảm nhận được hơi lạnh đến thấu xương như thể là trong hơi thở tỏa ra mùi máu tanh nên bỗng thấy sợ hãi vô cùng liền xoay người quay đầu bỏ chạy.

- Lâm tiểu thư, cô có thể mau chóng đưa ra quyết định chứ, mọi người đều đang đợi đây.

Stern đứng ở bên cạnh người đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng mà cười ha hả chờ đợi được xem cảnh hay.

Từ khi chào đời đến nay, lần đầu tiên Lâm Nhược Khê có thể quyết định vấn đề sinh tử của một người, cuối cùng đã lắc đầu nói:

- Đừng giết, hãy tha cho cô ta. Cô ta đã được một bài học lớn nhất để cô ta không mắc lại lỗi lầm này là được rồi.

- Ta biết ngay em là người yếu mềm mà.

Dương Thần hiểu rõ cười.

Meryl nghe thấy Lâm Nhược Khê không định giết mình thì mừng đến phát khóc, bổ nhào xuống chân Lâm Nhược Khê, không ngừng nói “Cảm ơn”.

Lâm Nhược Khê nhú mày, thấy Meryl chuyển sang nịnh bợ mình mà cảm thấy ghê tởm.

- Lâm tiểu thư, tôi tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ quên tấm lòng nhân từ của cô, tôi... gia tộc Stewart chúng tôi nhất định sẽ báo đáp cho cô.

Meryl khóc nức nở nói

- Hừ, cảm cái miệng của ngươi lại, đồ đàn bà ngu ngốc, cái tên gia tộc của ngươi vốn không xứng để được nhắc tới ở đây.

Solon lạnh lùng nói.

Meryl vội co người lại lui ra ngoài, chỉ có điều là ả không ngừng gật đầu như muốn nói là lần sau ả sẽ không bao giờ nhắc tới nữa.

Tuy rằng ả bầm sinh ngạo mạn nhưng không có nghĩa là ả không biết lượng sức mình. Đối mặt với Solon người mà đến người hoàng thất cũng kinh hồn bạt vía thì cái mạng nhỏ của ả thật không đáng giá.

- Nếu em đã nói là không giết thì sẽ không giết nữa.

Dương Thần mân mê miệng, suy nghĩ một lúc rồi nói với Solon:

- Vậy thì giao cho những người ở dưới xử lý, hãy nói với người trong gia đình họ rằng chúng ta đã thay mặt bọn họ dạy bảo cho người phụ nữ này rồi.

- Các hạ, xin hỏi dạy bảo như thế nào đây.

Solon hỏi.

- Không cần dùng máu tanh hay bạo lực, vợ ta nói là chỉ cần trừng phạt

nhẹ thôi. Đó là hãy bóp nát tất cả ngón tay, ngón chân của cô ta

Dương Thần thuận miệng nói.

Meryl vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy vậy, phút chốc lại như rơi vào vực sâu vạn trượng, mắt trợn ngược, mồm há hốc, sợ tới mức quên cả thở.

Vẫn chưa hết, Dương Thần lại nói tiếp:

- Nhưng đừng bóp nát tay chân cô ta trong vòng một ngày mà mỗi ngày chỉ bóp nát một ngón, hai mươi ngày hết một lượt, nếu như vậy thì một bên vỡ thì một bên lại phục hồi lại như cũ, làm như vậy ba lượt, khi trong hai tháng thì nhớ tìm bác sĩ đến khám, đừng để người ta chết.

- Rồi.

Solon đáp lại một cách dứt khoát.

Nghe xong những lời này, hai mắt Meryl trắng bệch, bất tỉnh ngay tại chỗ.

Tất cả mọi người trong hội trường gần như nín thở lại, cái “trùng phạt nhỏ” của Dương Thần khiến cho đầu óc họ tê dại.

Chẳng biết là từ đâu xuất hiện hai gã thân hình cường tráng, mặc bộ quân phục màu lam của người lính, nhắc Meryl đang bất tỉnh dưới mặt đất đi về hướng hội trường. Suốt dọc đường đi, không có ai dám ngăn cản họ.

Lâm Nhược Khê liên tiếp chứng kiến những chuyện xảy ra trước mắt mình, trong lòng đầy phức tạp. Cô khẽ nhìn về phía Dương Thần thì đúng lúc Dương Thần cũng đang hướng về phía cô mỉm cười.

- Tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện một chút nhé.

Dương Thần cười nói, rồi không đợi Lâm Nhược Khê trả lời, tự quay đầu đi về phía khu nghỉ ngơi ở bên bờ sông.

Lâm Nhược Khê cắn nhẹ vào đôi môi mỏng manh, khẽ thở dài. Cô đứng lên, đặt túi và tập tài liệu lên ghế, đi theo phía Dương Thần đã đi.

Biến cố vừa xảy ra khiến mọi người trong hội trường không ai dám coi thường thân phận của Dương Thần và Lâm Nhược Khê nữa. Vì vậy mà khi hai người đi về phía khu nghỉ ngơi lúc đầu vốn rất đông người ở đó thì mọi người đều tản ra thật xa.

Dương Thần đi về phía lan can ven sông, nhìn ra sông, đợi chờ Lâm Nhược Khê đi đến bên cạnh mình mới quay người lại.

- Em thấy anh tàn nhẫn hay có nhiều điều muốn hỏi?

Dương Thần hỏi

Lâm Nhược Khê vuốt vuốt lại sợi tóc bị gió thổi tung lác đầu:

- Em không biết...không biết là nên vì anh cho em được quyết định như thế mà thấy sung sướng hay là... hay là vì em không khuyên ngăn anh mà thấy hối hận.

- Là thế à? Em không còn câu hỏi nào khác chứ?

Dương Thần cười một cách tự giễu.

- Nói thật lòng thì anh thấy rất hiếu kỳ, bảo bối của anh à, cuối cùng thì em có tính hiếu kỳ hay không?

- Em nhớ là em đã nói cùng anh rồi, nếu anh muốn nói cho em thì cứ nói. Nếu anh không muốn nói, em cũng sẽ không hỏi nhiều.

Lâm Nhược Khê thân nhiên nói.

Dương Thần cười gượng:

- Có thể anh cảm thấy như vậy cũng không hay lắm, nếu em không hỏi thì có rất nhiều lúc anh cũng không thể giải thích rõ cho em.

- Được rồi, anh thấy em nên hỏi anh điều gì?

Lâm Nhược Khê hạ quyết tâm, hỏi ngược lại.

Dương Thần hơi sửng sốt, nghĩ một chút, hướng về phía sau, chỗ Solon đang đứng cách đó không xa giả vờ nói:

- Ví dụ như tại sao anh lại quen cái tên đang đứng ở đằng kia. Hay ví dụ như... vì sao anh chẳng bao giờ kể về tên giết người kia, em cũng không hiếu kỳ về chuyện sáng hôm nay người phụ nữ đi ra từ phòng anh là ai sao? Thực ra những câu hỏi đó, không phải là em sớm nên hỏi anh sao?

- Có được đáp án thì sao chứ?

Đôi mắt Lâm Nhược Khê hiện ra vài phần chua xót, nói:

- Thực ra nếu anh không nói, em cũng thấy anh không phải là người bình thường, thời gian bên anh càng dài càng thấy rằng thế giới của anh và em không giống nhau. Anh có thể tự nhiên tới ngân hàng Thụy Sĩ lấy một trăm triệu, so với số tiền em có thì hơn rất nhiều. Số tiền ít ỏi của em trong mắt người đời có thể là con số trên trời. Nhưng với anh mà nói, đó chẳng qua chỉ là một món tiền nhỏ.

Về quyền lực thì không cần phải nghĩ nhiều, anh có thể không cần kiêng nể ai, giết chết người mà anh muốn giết. Lúc còn ở Trung Hải, anh có thể tạo ra những bạo động của hắc bang, anh có thể khiến... khiến Sắc Vi trở thành tay trong của mình ở Trung Hải thì em đã biết thân phận của anh không bình thường thì chính phủ mới dung túng cho anh làm như vậy.

Nhưng như vậy thì sao chứ. Chẳng lẽ vì anh có nhiều tiền hơn em, có quyền thế hơn em, anh có thể làm những việc mà em không thể làm mà em phải hiểu cho việc anh cùng người phụ nữ khác sao, vui vẻ nhìn anh cùng một người đàn bà ngoại quốc từ phòng anh đi ra hay sao? Hay là em phải bao dung để chấp nhận chuyện anh bên cạnh những người phụ nữ khác, cảm thấy anh trời sinh ra là đã phải sống cùng những người phụ nữ đó à?

Lâm Nhược Khê nói nhẹ nhàng nhưng Dương Thần thấy như tiếng sấm mùa xuân đang nổ tung.

Đúng vậy, tại sao cô lại phải hỏi, cô hỏi thì sao chứ, chẳng lẽ những điều cô biết còn chưa đủ nhiều hay sao?

Chẳng lẽ nếu cô biết tất cả về mình thì cô sẽ vui vẻ, sẽ can tâm tình nguyện làm cánh chim nhỏ luôn dựa vào mình, đem tất cả hiến dâng cho

mình hay sao?

Nếu vậy thì cô ấy đã không phải là vợ mình mà chỉ là một đóa hoa đất tiền mua về mà thôi.

- Những lời em nói, thực sự làm tổn thương người ta.

Dương Thần cười nhạt

Lâm Nhược Khê hít một hơi thật sâu, khóe mắt hơi ươn ướt nhìn về phía chiếc du thuyền xa xôi đang chạy chậm chậm trên sông, buồn bã nói:

- Nếu anh thật lòng hy vọng em hỏi anh thì em sẽ hỏi một câu.

- Em cứ hỏi đi, nếu biết anh sẽ nói cho em.

- Thập thất, là ai? ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 515

Câm Ngay!

Bên bờ dòng sông Seine với những gợn sóng lăn tăn yên bình, những cây ngô đồng Pháp đồ sộ đang xòe những tán lá thật rộng. Những chiếc lá vàng lần lượt bị gió thổi khẽ rung rinh.

Loại lá cây ngô đồng này thường có thể vượt qua được cái giá lạnh của mùa đông, để đến mùa xuân mới dần dần rụng.

Lúc này, có một vài chiếc lá mà phiến lá đã ố vàng, bị gió thổi rụng, nhẹ nhàng khẽ bay tới chỗ lan can mới rơi xuống, lẳng lặng ngủ yên.

Dương Thần mông lung nhìn những chiếc lá cây rơi xuống nền đất sét đen dưới chân, cũng không biết rằng đã qua bao thời gian rồi, có thể là rất lâu, cũng có thể chỉ mới vài giây, chỉ thấy đầu óc mình dường như trống rỗng, một lúc lâu sau mới quay đầu nhìn Lâm Nhược Khê vẻ mặt thản nhiên mới miễn cưỡng nhếch miệng cười nói:

- Em biết rồi à?

- Anh mong em không biết sao?

- Thực ra anh thấy cũng không nên ngạc nhiên. Chắc chắn là cái loa Christine kia đã nói cho em rồi.

Dương Thần cười gượng.

- Cô ấy có kể cho em một chút. Nhưng em muốn nghe chính anh nói ra. Đương nhiên anh có thể không cần trả lời.

Lâm Nhược Khê nói.

- Chẳng có gì là muốn hay không muốn cả. Dù em có biết hay không thì đây cũng chỉ là một quãng thời gian đã qua giống như một sai lầm của thời thơ ấu. Đến khi lớn lên rồi nói ra sẽ thấy xấu hổ. Nhưng tồn tại thì vẫn là tồn tại, dù em muốn quên đi thì người khác vẫn sẽ nhắc em nhớ lại.

Dương Thần cười cười.

- Đương nhiên rồi, chuyện của anh và Thập Thất không thể chỉ coi đơn giản như sai lầm của tuổi trẻ, anh cũng chưa từng nghĩ tới việc quên đi cô ấy... Dù thế nào thì anh cũng rất vui vì em biết Thập Thất từ Christine, điều này chứng tỏ, em và cô ta đã lên nói về chuyện của anh.

Lâm Nhược Khê nét mặt vẫn không có gì thay đổi, lẳng lẽ nhìn Dương Thần một lúc rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Anh vẫn còn yêu cô ta đúng không?

Dương Thần lắc đầu, nhìn vào đối phương nói:

- Yêu ư? Anh không biết. Lúc còn nhỏ, trong khoảng 21 - 22 năm trước khi ta trở về Trung Quốc, cô ấy đã là người đặc biệt ở bên anh. Cô ấy không

chỉ là một người bạn đơn thuần, bởi vì tình cảm của cô ấy so với những người bạn khác sâu đậm hơn, anh và cô ấy có thể liều mạng vì nhau. Nhưng cũng không phải là người yêu của nhau vì bọn anh chưa bao giờ tỏ tình với nhau, thậm chí chưa từng đưa cho nhau bất cứ tín vật gì. Cô ấy cũng không phải là tình nhân của anh, vì chưa bao giờ cô ấy ngoan ngoãn nghe theo lời anh, và cô ấy cũng sẽ không tự nhiên rời xa ta, cô ấy... chỉ là một người phụ nữ đặc biệt như vậy thôi.

Lâm Nhược Khê lặng lẽ nghe, nhìn nét mặt của Dương Thần khi thì mỉm cười nhẹ nhàng, lúc thì đau khổ. Không hiểu tại sao mà Lâm Nhược Khê thấy tim mình đau nhói, cứ như là có trăm nghìn mũi kim đâm vào trái tim mềm yếu của mình, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn không thể nhận ra được đó là vì hấn hay là vì chính mình.

- Em muốn hỏi là anh còn yêu cô ấy hay không, anh cũng không biết nói với em như thế nào về Thập Thất, người con gái mà anh chưa từng nói lời “anh yêu em”, những lời tình cảm anh nói với người con gái đó còn không nhiều bằng những lời tình cảm anh nói với em trong một ngày. Anh cảm thấy cô ấy giống như một nửa sinh mạng khác của mình, lúc bên cạnh cô ấy, anh thấy rõ dù thế giới của mình là một mảnh đen tối, cũng sẽ khiến anh thấy yên tâm...

- Đó là cảm xúc của anh với cô ấy, có thể được xem là câu trả lời cho câu hỏi của em rồi chứ?

Dương Thần nói xong, mỉm cười hỏi lại. (Shared by: scapthuankhiet.com)

Lâm Nhược Khê không trả lời mà tiếp tục hỏi:

- Christine nói với em rằng em và Thập Thất rất giống nhau, là vậy sao?

- Đúng vậy, tính cách của em, ánh mắt của em và Thập Thất rất giống nhau. Nhưng Thập Thất không xinh đẹp như em ... Christine cũng chỉ gặp Thập Thất một lần, là lần gặp ở bên Mỹ nên không biết nhiều, nếu cô ta mà nói vài điều bừa bãi thì em hoàn toàn có thể không cần để ý tới.

Dương Thần nói.

Bàn tay trắng nõn nà của Lâm Nhược Khê bám lấy lan can phía trước mình, không tự kìm được, hơi run rẩy, khi thấy lòng bình tĩnh hơn mới hỏi:

- Em trong mắt anh chỉ là vật thay thế Thập Thất đúng không?

Hỏi xong câu này, Lâm Nhược Khê dường như đã mất hết toàn bộ sức lực của mình nhưng cô vẫn cố gắng đứng thẳng người, đôi mắt long lanh nhìn Dương Thần.

Trong đầu Dương Thần bỗng giật mình một cái, đột nhiên nhớ tới ngày đó, khi Yeon Hee Lee sau hậu trường biểu diễn đi ra, những lời nói của Lâm Nhược Khê thật kỳ lạ...

- Dù sao em trong mắt anh cũng chỉ là vật thay thế...

Là như thế này, lúc đó cô chỉ biết sự tồn tại của Thập Thất, cũng biết cô

và Thập Thất giống nhau nên mới đột nhiên nói như vậy.

Dương Thần bỗng cảm thấy buồn cười liền cất tiếng cười ha hả, chút nữa thì cười ra nước mắt, thở dài nói:

- Chẳng trách lần trước em nói với anh những lời thật kỳ lạ, nói em chẳng qua chỉ là “vật thay thế”. Lâm Nhược Khê bảo bối của anh, em đã nghĩ nhiều quá rồi. Em là em, Thập Thất là Thập Thất. Đối với anh mà nói, Thập Thất là ký ức không thể xóa đi được. Còn hiện tại, em mới là vợ của anh.

Nếu anh thật sự coi em là vật thay thế Thập Thất thì sao anh phải lao tâm khổ tứ để mong em có thể tiếp nhận những lời khó nghe của anh. Nếu như em chỉ là vật thay thế, anh cần gì phải để tâm tới cảm nhận của em.

Lâm Nhược Khê nhìn chằm chằm Dương Thần một lúc, khóe miệng bỗng hiện lên một điệu cười kỳ lạ:

- Lúc đầu tại tiệm café, em muốn anh kết hôn với em, anh lại không đồng ý, cuối cùng lúc em định nhảy lầu, anh lại ngăn em lại. Rồi sau đó anh vội đồng ý luôn... Lúc đó hẳn anh đã thấy em và Thập Thất rất giống nhau mới có thể thay đổi nhanh đến như vậy phải không?

Dương Thần không hiểu Lâm Nhược Khê tại sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện hồi mới quen nhau như vậy nhưng tình hình lúc đó đúng thật là hiện ra rõ ràng trước mắt, đúng là khi Lâm Nhược Khê quay đầu lại nhìn trước khi ngã lầu khiến hắn nghĩ đến ánh mắt đoạn tuyệt khi Thập Thất ra đi. Cũng không thể phủ nhận được rằng, nếu không phải là vì cái ánh mắt đó, Dương Thần có lẽ sẽ không nhanh chóng đồng ý yêu cầu kết hôn đột ngột như vậy, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện về sau như vậy.

- Đúng vậy. Anh nói rồi, ánh mắt của em, tính khí của em rất giống Thập Thất.

Dương Thần gật đầu:

- Nhưng đây không có nghĩa là anh coi em như vật thay thế Thập Thất, cùng em vượt bao nhiêu chuyện sau đó. Thực ra đã rất nhiều lần chúng ta hiểu được tình cảm của nhau, không phải sao?

Lâm Nhược Khê cúi đầu, khẽ mỉm cười:

- Nói như vậy thì em nên cảm ơn Thập Thất, nếu không phải là vì em giống cô ta thì có lẽ lúc đầu em đã có thể nhảy xuống lầu mà chết rồi, cứ coi như là không chết thì cũng sẽ bị tên Hứa Trí Hoàn hại chết, hoặc là bị cướp đi hết rồi về làm đồ chơi của hắn ta... em thực sự nên cảm ơn Thập Thất không đúng sao?

Nói xong mấy câu cuối cùng, đôi mắt Lâm Nhược Khê bỗng trào ra dòng nước mắt trong suốt, nước mắt theo đôi má cô, rơi xuống đất mà không thể kiềm chế được.

Tuy Lâm Nhược Khê đã cố hết sức để giấu đi cảm xúc của mình nhưng cơ thể cô càng ngày càng run lên bần bật.

Dương Thần ngơ người ta, hắn không hiểu, tại sao tự nhiên Lâm Nhược

Khê lại khóc lên như vậy. Hấn cứ nghĩ rằng câu trả lời của mình đã có thể làm Lâm Nhược Khê an tâm, có thể cởi bỏ khúc mắc giữa hai người, khiến cho tình cảm tiến thêm một bước nữa. Nhưng bây giờ thấy thế này, hóa ra kết quả lại hoàn toàn ngược lại.

- Lâm Nhược Khê, em sao vậy? Chẳng phải là đã nói rõ rồi sao? Tại sao em lại khóc? Anh đã nói rất nhiều lần rồi mà. Em không phải là vật thay thế Thập Thất. Đối với anh, em là người vợ duy nhất. Em... tại sao em lại khóc? Em nói đi..

Dương Thần cảm thấy hấn căn bản là không kiểm soát được sự việc. Con tức trong lòng bắt đầu bốc lên, goọng điệm không khỏi tăng thêm vài phần, gọi thẳng tên Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê không trả lời, vẫn cứ cúi đầu, những dòng nước mắt long lanh như những hạt châu không ngừng rơi xuống.

Nếu như không phải là hầu hết những người trong hội trường đều sợ Dương Thần, lại có thêm Solon bắt tay đằng sau không cho người khác lại gần thì Dương Thần có lẽ đã không buồn bực như vậy.

Ai mà muốn để cho người khác thấy một người đàn ông nói mà khiến cho vợ mình bật khóc lên như vậy chứ?

Cuối cùng, Lâm Nhược Khê cố nén nước mắt, chậm rãi ngẩng đầu lên. Tuy đôi mắt vẫn còn đỏ nhưng ít nhất thì không còn thấy đôi mắt cô nhỏ lệ nữa. (Shared bởi: scapthuankhiet.com)

Nền phấn nhật trên khuôn mặt của cô có chỗ đã bị nước mắt làm mờ đi. Người phụ nữ mà từ trước tới nay vẫn luôn thể hiện ra là người mạnh mẽ kiên cường đến giờ phút này bỗng trở lên vô cùng mềm yếu khiến người ta thấy xót thương.

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, ôn tồn hỏi han:

- Nhược Khê, rốt cuộc em làm sao vậy? Em như này khiến anh không biết anh phải nói gì mới được nữa.

Lâm Nhược Khê hướng đôi mắt đỏ ngấn nước của mình về phía Dương Thần, cười một cách chua xót nói:

- Christine nói rằng, Thập Thất là người đã mang trong mình người phụ nữ duy nhất đã mang trong mình đứa con của anh. Là vậy sao?

Dương Thần lúng túng gật đầu. Chẳng nghĩ ngờ gì nữa, đây chắc chắn là nỗi đau nhân đôi mãi mãi trong lòng hấn, Thập Thất và đứa bé trong bụng. Nếu không phải là người phụ nữ và cốt nhục chưa ta đời này trong mắt họ như những vách băng như thủy triều thì khi ấy hấn cũng sẽ không mất hết can đảm, từ trong cái vũng bùn sống lại, một mình quay lại Trung Quốc, dự định cứ như thế sống cả đời.

Lâm Nhược Khê nhìn vẻ mặt đờ đẫn của Dương Thần, cười một cách đau đớn, lại hỏi tiếp:

- Vậy thì em xin hỏi anh một câu hỏi cuối cùng thôi.

- Em...em nói đi.

Dương Thần linh tính có điều gì đó sắp đến, trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên.

Lâm Nhược Khê từng chữ từng chữ một, hỏi:

- Nếu như Thập Thất và đứa bé bây giờ trở lại bên anh, cho anh một cơ hội, liệu anh có còn chọn em làm vợ anh không?

- Chắc chắn!

Dương Thần đột nhiên thét to một tiếng, khuôn mặt bỗng trở lên dữ tợn, đôi mắt đầy tia máu trợn trừng nhìn Lâm Nhược Khê.

- Thập Thất... Thập Thất và đứa bé... đã... đã không còn nữa rồi.

Giọng Dương Thần run run, lập bập nói:

- Câu hỏi này, câu hỏi như thế này... vốn không cần phải nghĩ...

Thấy khuôn mặt Dương Thần gần như hóa cuồng, Lâm Nhược Khê lại hoàn toàn không chút sợ hãi, thậm chí còn thấy nhẹ nhõm đi nhiều, thấp giọng nói:

- Em biết sẽ là như vậy... tuy ngoài miệng anh nói, trong mắt anh, em không phải là vật thay thế Thập Thất. Nhưng trên thực tế, từ lúc anh đồng ý lấy em làm vợ thì trong lòng anh đã nghĩ như vậy rồi.

- Trong lòng anh chưa từng để em và Thập Thất tách biệt riêng rẽ ra. Nếu không phải là vì Thập Thất, em vĩnh viễn sẽ không có cơ hội làm vợ anh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 516

Anh Đừng Lừa Dối Bản Thân Mình.

Lời nói của Lâm Nhược Khê dường như khiến những kỷ niệm được phủ bụi lâu ngày và đã nhiều lần không dám nghĩ đến đều bắt đầu hiện ra trước mắt.

- Im ngay đi. Anh phải nói bao nhiêu lần nữa em mới tin anh đây, không như những gì em nghĩ đâu.

Đầu óc Dương Thần dường như nổ tung, đã lâu lắm rồi hắn chưa đau đớn như thế này, khiến hắn không kiềm chế nổi, huyết thái dương bắt đầu nhảy loạn lên

Dương Thần cũng không biết tại sao mình lại nổi giận, tại sao lại không kiềm chế được quát to Lâm Nhược Khê. Hắn không muốn nhưng hắn không thể không chế được.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê trở nên trong trẻo nhưng thật lạnh lùng, giống như tất cả đang ở trong mắt cô và cô đều nhìn thấu hết.

- Anh không cần lừa dối bản thân mình. Dương Thần, thực ta trong lòng anh hiểu rất rõ, anh mãi mãi không thể rõ ràng tách bạch được em và Thập Thất. Sở dĩ anh cho rằng em và cô ấy không như nhau chẳng qua là vì nghĩ ra một lý do để thuyết phục chính anh, lừa dối chính anh mà thôi. Anh không muốn mình trở thành kẻ mềm yếu trong tình cảm, anh cũng không muốn để cho mình không thể thoát ra khỏi cái bóng kia. Anh muốn mình được sống lại mà không phải là kẻ đáng thương trước sự ra đi của Thập Thất. Em đối với anh mà nói, chỉ là thứ mà anh lấy ra làm cái cớ để che giấu sự mềm yếu của anh mà thôi... là anh đã tự mình lừa dối mình. Mà trên thực tế, tất cả những thứ mà ta cùng nhau đều là từ nơi mà anh và Thập Thất bắt đầu...

Lời nói của Lâm Nhược Khê tựa như băng giá tạt vào tai Dương Thần làm cơ thể hắn đông cứng lại.

- Nếu đúng như lời anh nói, anh có thể tách bạch em và Thập Thất thì phải sớm nhận ra Sắc Vi của anh, vì sao không phải là vợ của anh, lẽ nào anh lại không yêu cô ta? Hay là vì cô ta là xã hội đen? Anh cũng không để tâm phải không? Nếu anh muốn, cô ta có từ chối không? Lại còn Tinh Tinh đã đi Mỹ nữa, tâm lòng của cô ta đối với anh, lẽ nào anh không thấy? Bọn họ đã sớm ở bên anh rồi, đều đối xử với anh tốt hơn em, rất phù hợp để làm một người vợ tốt của anh... Như em thì vốn không hiểu chuyện tình cảm, cả ngày thì chỉ biết đến công việc, lại còn coi thường anh, lạnh lùng với anh, ngay cả đến phòng riêng cũng không để cho anh vào, vậy mà anh lại vẫn cứ để em làm vợ anh... Em nói nhiều như vậy, thực ra tất cả điều này đều đã rất

rõ ràng đúng không anh?

Anh chưa từng muốn vứt bỏ Thập Thất. Từ trước tới giờ anh đều vì Thập Thất mà sống bên em.

Cơ thể mềm oặt dựa vào lan can, sắc mặt Dương Thần trở nên nhợt nhạt, tinh thần bị cạn kiệt giống như vừa trải qua một trận hỗn chiến dài.

Dương Thần ngơ ngác nhìn ra phía xa bờ sông, ánh mắt âm đạm, lâm lâm nói:

- Nhược Khê, đừng nói nữa... Coi như là anh xin em... anh xin em đừng nói nữa.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, giơ tay lên lau khóe mắt mình rồi hạ xuống, khẽ cười áy náy:

- Xin lỗi anh, em biết nói như vậy thật vô tình, thật lãnh lẽo. Em biết anh đã vì em mà làm thật nhiều chuyện... có chuyện em nhìn thấy, có chuyện anh chỉ âm thầm giúp sau lưng em, nhưng vừa rồi em thực sự không thể kiềm chế được... Những câu nói này, những câu hỏi này, em vẫn đè nén trong lòng, cất giấu giống như là một loại độc dược mãi tính đang ăn mòn nội tạng của con người, em cũng rất đau đớn.

Từ khi Christine kể với em về những chuyện liên quan tới cô ta, em đã nhiều lần muốn hỏi anh nhưng lại không dám nói. Em cũng không biết kết cục là gì, em sợ em không thể gánh vác, nhưng cũng may em vẫn mạnh mẽ hơn em nghĩ, em tin là anh cũng sẽ không vì những câu nói này mà bị đánh bại.

- Có thể là vì mối quan hệ ở nước ngoài không có quá nhiều công việc làm phân tán tư tưởng, không có người thân ở bên cạnh, thời gian suy nghĩ lung tung cũng nhiều hơn. Hôm nay lại xảy ra việc này, những nguyên nhân nhỏ cũng lần lượt đến cùng nhau, anh lại chủ động bảo em hỏi anh, em đã đem tất cả những chuyện em giấu để nói hết ra, em sẽ không nói lại những chuyện này nữa...

Dương Thần không lên tiếng như thể là không nghe thấy cái gì cả.

Lâm Nhược Khê khẽ cắn môi, nói:

- Bài phát biểu sắp bắt đầu rồi, em cần phải quay lại chỗ ngồi. Nếu như anh không muốn dự cũng không sao. Em biết tâm trạng của anh không tốt mà bạn của anh tới tìm anh chắc là cũng có chuyện gì đó anh cũng không cần để ý tới lời của em, coi như là những lời tào lao của em mà thôi. Mình không phải là thường xuyên cãi nhau và chiến tranh lạnh sao, lần này cũng như vậy.

Nói xong, Lâm Nhược Khê sửa sang lại bề ngoài, quay người lại, trở về chỗ ngồi của mình.

Lúc Solon đi qua, Solon kính cẩn gật đầu, Lâm Nhược Khê cũng cười đáp lại y một cách lịch sự.

Tất cả mọi người nhìn thấy Lâm Nhược Khê trở về chỗ ngồi của mình, tất

cả cùng xì xào bàn tán rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, dù sao thì những người tinh mắt đều nhận thấy Lâm Nhượng Khê đã khóc. scapthuanhiet. com

Hai anh em Stern và Alys đều im lặng đi nhiều. Thấy sắc mặt Lâm Nhượng Khê, chỉ biết ngồi bên cạnh nhìn cô một cách lo lắng chứ không biết nói gì.

Lâm Nhượng Khê không để ý tới những lời bàn tán của người bên cạnh và ánh mắt cô mau chóng bước vào công việc, cầm lấy đồng tài liệu rồi xem kỹ.

Lúc này, người phụ trách vừa bỏ chạy khi nãy lại đến trước mặt Lâm Nhượng Khê với vẻ mặt tươi cười nịnh nọt khép nép hỏi:

- Lâm tiểu thư, xin hỏi bài phát biểu có thể mở màn được chưa ạ?

Lâm Nhượng Khê sững sốt, buồn bực:

- Sao lại hỏi tôi? Việc này đâu phải do tôi quyết định.

Người phụ trách cười ha hả nói:

- Nếu cô chuẩn bị chưa được tốt, chúng tôi có thể chờ cô mà. À đúng rồi, Dương tiên sinh vẫn chưa quay lại chỗ ngồi, liệu có phải đợi anh ấy rồi mới bắt đầu không ạ?

Người phụ trách vừa nói, ánh mắt sợ sệt vẫn nhìn ra phía bờ biển nơi Dương Thần đang đứng.

Lâm Nhượng Khê chợt hiểu ra, cảm thấy hơi buồn cười. Tất cả mọi người trong hội trường đều sợ cái thân phận bí mật của Dương Thần mà giao tất cả mọi quyền quyết định cho mình và Dương Thần.

- Mọi người không cần phải căng thẳng như vậy đâu. Chuyện vừa xảy ra là ân oán cá nhân thôi, không nên để ảnh hưởng tới lịch trình của cuộc biểu diễn thời trang này.

Lâm Nhượng Khê khuyên nhủ.

Người phụ trách lập tức gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu:

- Lâm tiểu thư thật là người khoan hồng độ lượng, đến tiệc rượu vào buổi trưa, mời cô đến thưởng thức. Đây là lần đầu tiên cô đến tham gia tuần thời trang này chúng tôi nhất định phải tận tình đón tiếp...

Lâm Nhượng Khê đáp lại vài câu và ra hiệu cho họ mau bắt đầu. Tiệc rượu gì chứ, cô không có hứng thú với mấy cái này.

Chỉ có điều là cô không thể kìm nổi việc nhìn về phía bóng người đang đứng ở bờ sông. Cảm giác trong lòng Lâm Nhượng Khê bây giờ dù là thiên ngôn vạn ngữ cũng khó có thể miêu tả được sự phức tạp ấy...

Mà lúc này, đứng ở phía lan can, Dương Thần im lặng một hồi lâu, cuối cùng đã tỉnh táo trở lại.

Dương Thần đưa tay trái lên, vẫy vẫy ngón tay.

Solon đứng ở đằng sau hiểu ý bèn đi đến chỗ Dương Thần.

Dương Thần thở dài hỏi:

- Solon, ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi hãy trả lời thật nhé.

Solon vẻ mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, giữ nguyên khuôn mặt, đôi môi cử động:

- Minh Vương các hạ, tôi chưa bao giờ nói láo.

- Tốt lắm.

Dương Thần hỏi:

- Ta hỏi người, trong mắt người ta có phải là người lừa dối bản thân mình để che giấu sự yếu đuối của mình không...

Đôi mắt của Solon thoáng sáng lên:

- Minh Vương các hạ, tuy tôi là cấp dưới của ngài nhưng so về tuổi tác thì vấn đề của ngài và tuổi tác của ngài đều như nhau, đều vô cùng non nớt.

- Hả?

Dương Thần không kìm nổi cười:

- Bị người nói như vậy, xem ra câu hỏi của ta thật ngốc.

Solon thẳng thắn trả lời:

- Tôi cho rằng, lừa gạt và thẳng thắn chỉ là cách thức mà thôi. Chỉ cần là chấp nhận suy nghĩ của mình thì chính là kẻ mạnh đã thể hiện chân thật của kẻ mạnh, nó không phải là ở điểm mạnh yếu của bản thân mà ở chỗ người đó liệu có đối mặt với nghịch cảnh và cố gắng giải quyết vấn đề hay không mà thôi.

Dương Thần hấp háy mắt, suy nghĩ một lát, rồi tự cười mình:

- Xem ra câu hỏi của tôi quả là thật ngu ngốc ... Đúng vậy, ta thật sự yếu đuối cũng được, mạnh mẽ cũng được, chỉ cần biết đối mặt với vấn đề thì sẽ không hổ thẹn với lòng mình.

Solon không nói gì nữa nhưng trong mắt hiện ra một chút mãn nguyện.

Tuy chưa trút được hết phiền muộn trong người nhưng Dương Thần cũng đã lấy lại được chút tinh thần liền hỏi lại Solon:

- Tự nhiên lại tới chỗ này tìm ta, có lẽ cũng không chỉ đơn giản là tới tìm ta, người vừa xuất hiện một chút thì suýt nữa ta đã không khống chế được cục diện nữa rồi.

Về mặt Solon nghiêm nghị lại, gật đầu nói

- Đúng là có chuyện quan trọng, có lẽ ngài đã nghe tin về “Cuộc gặp mặt bí mật của các tổ chức quốc tế” do cục an toàn đối ngoại Pháp sẽ khai mạc tại Paris.

Dương Thần chau mày:

- Có nghe qua rồi, hình như là để đối phó một tổ chức khủng bố có tên là “Lãnh địa của thần”. Kẻ cầm đầu vẫn là Apollo. Thực ra ta và người của tổ chức này đều xuất hiện cùng lúc. Vừa đến Pháp đã bị bắt cóc và cuộc bắt cóc đó chính là do người của tổ chức đó làm.

- Đúng vậy, thật không ngờ rằng các hạ đã chạm mặt chúng rồi, nhưng tôi đến đây gặp các hạ ngoài việc gặp Persephone ra còn có một việc khác muốn được mau chóng báo với các hạ.

Solon nói.

- Cái gì, không lẽ người đã biết cái tên Apollo đó là thật hay giả rồi à.

Dương Thần cười nói.

Solon lắc đầu:

- Sự thật giả của Apollo đối với chúng ta mà nói cũng không đáng lưu tâm, cũng không phải là chúng ta có thể phán đoán được. Chuyện mà tôi muốn báo cho ngài là đêm mai sẽ bắt đầu cuộc gặp mặt bí mật. Ngoài việc bàn cách tìm ra tên Apollo và “Lãnh địa của thần” cùng với việc chia cắt mối quan hệ qua lại của chúng, thì còn có một việc nữa đó là chuyện ngài có liên quan đến việc tranh chấp “Thần khí”.

- Thần khí?

Dương Thần ngăn người ra một lúc rồi cười ha hả nói:

- Lẽ ra người không nên nói, cứ để cho chuyện này lắng xuống, nó không phải là một loại thần khí bình thường vì trước đó ta và Ares đã phải đánh nhau một trận rồi. Khi có được thần khí, sức mạnh của Ares khiến người ta kinh ngạc. Không ngờ nó có thể làm đóng băng không gian. Tôi tin những thần khí khác của chủ thần không tầm thường như vậy. Nếu thật sự tồn tại, ta nhất định có thể cảm nhận được.

Solon hơi kinh ngạc, dường như y không biết về cuộc chiến giữa Dương Thần và Ares nhưng y cũng không hỏi nhiều, giải thích tiếp:

- Chiếc “Thần khí” ấy quả thực là không phải sở hữu của 12 vị Chủ thần, nhưng chủ nhân của nó có quan hệ sâu xa với ngài.

scapthuanhiet. com

- Đừng thừa nước đục thả câu. Ai? Thần khí nào?

Dương Thần bắt đầu dĩ hời.

- Là kiếm của Tử thần.

Solon trả lời.

- Tử thần kiếm của Thanatos ư?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 517

Thanatos

Dựa theo hiểu biết của Dương Thần, ngoài mười hai đại chủ thần, thần minh thực ra cũng nhiều không đếm xuể. Chẳng qua theo dòng lịch sử, ngoại trừ mười hai đại chủ thần, gần như tất cả thần minh đều đã bị tiêu vong đến mức gần như không còn ai. Cũng có một bộ phận, cũng giống Minh Vương tiền nhiệm, sinh mệnh dài dằng dặc quá mức, một chút thú vui trên đời cũng không có, vì thế sớm đã ý thức trực xuất, không tiếp tục lựa chọn luân hồi.

- Trợ thủ đắc lực của Minh Vương, nữ thần bóng tối Nix sinh ra hai anh em, lại xưng là “Song tử thần”, thần chết Thanatos và thần ngủ Hypnos. Hai vị thần này, tôi tin rằng cho dù các hạ Minh Vương không tự mình dạy bảo bọn họ, hẳn người cũng hiểu rất rõ, thần khí của bọn họ tuy rằng không thể so sánh được với Minh Vương đời đầu Hades đại nhân có được - “Ân hình mũ giáp”, nhưng tuyệt đối không không phải là thứ hàng bình thường.

Solon trịnh trọng nói.

Dương Thần trầm ngâm một lát, nói:

- Kiếm tử thần sao... Nghe nói thanh kiếm đó, chỉ cần chạm đến bất kỳ một bộ phận nào của con người, dù chỉ cắt sợi tóc gáy, cũng có thể lập tức trực tiếp hút đi linh hồn như trong thần thoại xưa kia. Thanatos chính là khi người ta đang ngủ thì cắt đứt một sợi tóc, mang đi linh hồn của họ. Xem như những gì truyền lại khá chân thật, nhưng tôi cũng chưa từng thấy thanh kiếm đó. Theo tôi được biết, Thanatos đã cùng đại đa số các thần minh khác giống nhau, biến mất gần ngàn năm rồi. Thanh kiếm kia vì sao lại xuất hiện ở đây?

Solon nói:

- Chuyện này bản thân tôi cũng hết sức bất ngờ. Thanh kiếm kia hiện tại thuộc về ai, trên thực tế nó lại thuộc quyền sở hữu của cục đối ngoại an toàn Pháp. Tuy nhiên phía nước Pháp cũng không tiết lộ nguồn gốc. Chỉ công bố qua những cuộc họp bí mật, cho thanh kiếm này một kết cục thật tốt. Dù sao quân đội nước Pháp cũng không đủ hùng mạnh. Trên thế giới, trên lĩnh vực sức chiến đấu đặc thù, bọn họ cũng không có lực lượng lớn để mà cạnh tranh. Cho nên nếu không phải lần này bọn họ có được thanh kiếm tử thần, căn bản sẽ không cho nhiều tổ chức tinh nhuệ và đại biểu tập trung ở Paris.

- Tôi nói nhé... Tại sao chỉ dựa vào cục an toàn nước Pháp mà có thể kêu gọi lực lượng? Có thể triệu tập toàn bộ người trên thế giới đến đây, Apollo và lĩnh vực của Thần, ... Cho dù có gây họa khắp thế giới, việc đầu tiên, muốn giết Tổng Thống Pháp cũng không tới phiên nước Pháp chọn công việc chính.

Dương Thần cười nói:

- Lần này tôi đến Paris, đại biểu của Viêm Hoàng Thiết Lữ có nói đến cuộc họp bí mật, nhưng không có nhắc đến kiếm tử thần. Chắc là không hy vọng tôi theo chân bọn họ giành giật. Bọn họ nghĩ thật chu đáo. Là sợ tôi trực tiếp cướp thần khí đi sao?

- Rất có khả năng đó. Dù sao các hạ hiện tại ở Hoa Hạ, các hạ có bất cứ hành động gì, đều có khả năng khiến Viêm Hoàng Thiết Lữ ở Hoa Hạ bị gia tăng thêm áp lực.

Solon nói.

Dương Thần suy nghĩ một lát, nói:

- Có kiếm hay không kiếm, tôi thực sự không có hứng thú mấy. Tuy nhiên... Nếu thanh kiếm kia là thật, cho dù tôi không đi tranh đoạt, cũng phải đến đó nhìn một cái xem sao.

- Vì sao? Minh Vương các hạ hoàn toàn có thể đi lấy lại thanh kiếm này!

Solon cảm thấy khó hiểu, hỏi:

- Nó vốn thuộc loại tử thần thần khí. Vũ khí tử thần trả lại cho người trở thành Minh Vương là người bây giờ là rất thích hợp. Hơn nữa, tuy còn chưa biết thật giả thế nào, nhưng nếu nhiều tổ chức hội tụ ở đây như thế này, chắc chắn không phải là tin đồn vô căn cứ. Nếu Minh Vương các hạ ngại động thủ xử lý mấy tên tiểu lâu la phiền toái, tôi hoàn toàn có thể phái Hải Ưng đi giải quyết!

- Anh sẽ không hiểu được đâu! Thần khí đối với tôi mà nói, thực ra không có tác dụng lớn.

Dương Thần khoát tay áo, tỏ vẻ chính mình không có hứng thú, dù sao chủ thần đối với không gian pháp tắc vận dụng thần lực, hần gần như đã nắm giữ toàn bộ. Cái mà khiến Dương Thần cảm thấy có tiến bộ về không gian đó là “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, tầng thứ chín “Hương sinh”, sau khi bước vào Tiên Thiên Đại Viên Mãn còn chưa giác ngộ được sự huyền diệu của thế giới này.

Mặt khác, trong đầu Dương Thần, cũng hiện lên thời điểm tranh đoạt chén thánh ngày trước, có một người thần bí đột nhiên xé rách không gian, cướp đi chén thánh.

Nếu thanh kiếm Tử thần này là thật, thì cái tên kia... Sẽ xuất hiện ở đây chăng?

Đá thần cứ như vậy bị một người không rõ lai lịch cướp đi. Tuy rằng Dương Thần không giống Ares, cô chấp muốn lấy về. Nhưng tóm lại có cảm giác bị chơi xỏ và sỉ nhục.

- Solon! Buổi tối ngày mai triệu tập cuộc họp mặt bí mật, địa điểm như thế nào?

Dương Thần nhìn con thuyền xa xa, không chút để ý hỏi.

- Là ở La Havre, cảng số mười sáu Louie, trên một chiếc du thuyền. Chính

giờ chúng ta sẽ bắt đầu lên thuyền, sau đó hướng tới một cái đảo không người. Cái đảo nhỏ kia là nơi được dùng làm căn cứ huấn luyện bí mật.

Solon nói.

- La Havre? Không phải ở eo biển cạnh Anh quốc sao? Cách đây chỉ khoảng hai tiếng rưỡi thôi.

Dương Thần nhíu mày nói.

Solon gật đầu nói:

- Đúng vậy, tuy nhiên chuyện này có thể giải thích. Dù sao những người hội tụ chính là các loại người đặc biệt trên toàn thế giới, khó đảm bảo được sẽ không vì tranh đoạt một vài thứ, hoặc là vì tranh đoạt thanh kiếm tử thần mà tàn sát tàn nhẫn. Nếu tổ chức đại hội ở Paris hoặc những thành phố lớn, bất luận có bảo vệ vẫn xảy ra đánh nhau, khả năng gây rối là rất lớn.

scapthuanhiet. com

Dương Thần nhún vai:

- Có lẽ, tôi biết rồi. Buổi tối ngày mai tôi sẽ đi xem. Anh chắc cũng đã nhận được lời mời chứ?

Solon nói:

- Đúng vậy! Tuy nhiên nếu Minh Vương các hạ ra mặt, tôi nguyện ý nhường ghế của tôi cho người.

- Không cần, không cần! Những chuyện trong cuộc họp, anh tự mình xem rồi xử lý là tốt rồi. Đến lúc đó tôi đi dạo một vòng, sau đó tìm anh! Nên làm cái gì là do anh quyết định, không cần vì tôi đi mà đặt mọi sự chú ý lên tôi. Cũng không cần nói với các tổ chức khác sự có mặt của tôi!

Dương Thần không có hứng thú nói.

Solon dường như hiểu được tính tình của Dương Thần, cũng cảm thấy bất đắc dĩ, buông tiếng thở dài, nói:

- Minh Vương các hạ! Hai năm rồi trở lại Hoa Hạ, quả nhiên người thay đổi rất nhiều.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Thay đổi thì thay đổi. Như vậy cũng tốt, yên ổn mà sống, thỉnh thoảng xử lý chuyện phiền toái. Tuy rằng trước kia quả thật tình cảm mãnh liệt, sôi sục, nhưng nhiều quá sẽ chán ghét những điều đó. Tôi nghĩ Solon anh hẳn là đã sớm có cảm giác này mới đúng.

Solon vẻ mặt như thấy đao, khó khăn lắm mới lộ vẻ tươi cười, gật gật đầu.

Dương Thần lắc lắc đầu, nói:

- Solon. Trông anh cười thật khó coi! Điểm ấy vẫn không thay đổi, chắc chắc...

...

Cùng lúc đó, ở một thành phố nhỏ phía Tây Bắc Paris, hải cảng La Havre, một con thuyền màu trắng bạc cao khoảng năm, sáu mươi thước, dài phải

bằng nửa cái sân đá bóng, thuyền Louie số mười sáu, đang lẳng lẳng đỗ ở bờ biển.

Du thuyền từ ngoài cửa lớn, kéo dài đến chiếc thang trên bờ là tấm thảm màu đỏ, hai bên là những bó hoa tươi. Những cư dân địa phương cũng không biết, lần này du thuyền phải nghênh đón khách, đều không phải những du khách trước kia, mà là một đám người đặc biệt, sinh hoạt ngoài tầm nhận biết của họ.

Lúc này, Daipuni mặc thường phục đang cùng với phó cục trưởng Verdesa và vài quan chức bảo an Cục thứ bảy cùng đi tuần tra toàn bộ du thuyền, sau đó đi xuống bậc thang.

Daipuni quay đầu lại nhìn du thuyền xa hoa, hỏi:

- Kiểm tử thân đã được vận chuyển đến căn cứ ở đảo nhỏ rồi chứ?

- Đúng vậy! Do các nhân viên hoạt động gián điệp trông coi, dùng một con thuyền trục hạm hộ tống tới căn cứ rồi, hơn nữa lại canh gác nghiêm ngặt nữa.

Daipuni gật gật đầu,

- Ủ, không thể để có bất cứ sơ xuất nào, kiểm tử thân chỉ cần ở trong tay chúng ta, như vậy kết quả đàm phán đại hội lần này, chắc chắn sẽ có lợi đối với chúng ta.

Sắc mặt Verdesa phức tạp, nhíu nhíu mày, do dự hỏi:

- Cục trưởng, thanh kiểm kia khi nào đến được tay chúng ta? Tại sao từ trước tới giờ tôi chưa từng nghe nói qua?

- Hừ.

Daipuni cười lạnh nói:

- Cậu nghĩ cậu là ai? Cậu cho rằng làm cái chức Phó cục trưởng thì sẽ biết được tất cả những chuyện ở Cục an toàn thứ bảy này sao? Verdesa, cậu nên làm tốt bổn phận của cậu tại đại hội buổi tối ngày mai. Tôi sẽ ở trong căn cứ La Havre, đứng sau chỉ huy công tác. Trên đảo nhỏ chỉ huy công tác, chính cậu phải chắc chắn có chừng mực, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ xuất gì!

Verdesa sùng sốt:

- Cục trưởng, anh không lên đảo sao?

- Vô nghĩa! Tôi nếu phải lên đảo để chủ trì đại hội thì còn muốn cậu làm Phó cục trưởng làm cái gì? Mọi vài năm nữa, tôi sẽ lui về tuyến sau, kinh nghiệm chủ trì đại hội như vậy không phải năm nào cũng có, sao, cho cậu cơ hội như vậy cậu không muốn?

Daipuni lạnh giọng hỏi.

Verdesa vội lắc đầu, nói:

- Em đã hiểu rồi! Cảm ơn anh đã nhắc.

Sắc mặt Daipuni lúc này mới tốt hơn một chút, mang theo mấy tên thủ hạ rời khỏi.

Chờ đám người Daipuni đi xa, vẫn đi theo sau Verdesa là Bolton, đột

nhiên tiến lên, đầy oán giận, nhỏ giọng nói:

- Phó cục trưởng! Cục trưởng quyết định như vậy rõ ràng là sợ các tổ chức thành viên của các quốc gia khác. Ông ta bắt anh ra đầu sóng ngọn gió, nếu chẳng may xảy ra tranh chấp gì, chắc chắn anh sẽ bị nguy hiểm. Hơn nữa trọng trách trông coi kiểm tử thần đã ở trên đầu anh, thật sự rất đáng giận. Tại sao ông ta có thể làm như vậy đối với anh?

Verdessa trừng mắt nhìn Bolton một cái:

- Câm mồm! Không được ở sau lưng nói xấu cục trưởng như vậy!

Bolton đột nhiên đành phải chịu đựng cơn tức, gật gật đầu.

Verdessa xoay người nhìn phía mặt biển xanh thẳm, nói:

- Thực ra, tuy rằng cục trưởng nói có thanh kiếm tử thần kia thì kỳ đại hội lần này chúng ta có thể nắm được quyền chủ động. Nhưng tôi vẫn cảm thấy đại hội lần này, vốn không nên do chúng ta tổ chức. Tuy rằng bảo vật ở trong tay chúng ta, nhưng không có nghĩa là chúng ta có sức mạnh bảo hộ nó. Không bằng giao cho Apollon đã kích Anh và Mỹ, chúng ta ở một bên trợ hiệp mới là lựa chọn tốt nhất.

- Bởi vì Anh quốc có “Thạch trung kiếm”, Mỹ có Blue Storm sao?

Bolton giương mắt, chưa xốt nói:

- So với bọn họ, chúng ta quả thật quá yếu ớt. scapthuanhiet. com

Verdessa nhắm mắt lại, nói:

- Mặc kệ quyết định lần này đúng hay sai. Dù sao đại hội đêm mai cũng sẽ phải họp, chúng ta chỉ có thể tận lực đối đãi với các quốc gia tinh nhuệ. Tuy rằng họ hùng mạnh, nhưng bởi vì có kiêng kỵ lẫn nhau, nên sẽ không tùy ý làm chim đầu đàn. Chỉ cần nắm chắc điểm ấy, chúng ta tuyệt đối có thể ngư ông đắc lợi, chỉ hy vọng lần này trong quá trình thương lượng đối phó với lĩnh vực của Thần, kiếm tử thần thật có thể mang đến cho chúng ta nhiều lợi ích.

Verdessa thản nhiên tự nói, đôi mắt bụi lam ngăm nhìn chân trời phía xa, trầm tư...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 518

Giả Dối

Buổi trình diễn thời trang tại hoa viên Tuileries tiến hành đến giữa trưa, gần như mấy thương hiệu nổi tiếng đã kết thúc buổi trình diễn. Trên thực tế, bởi vì ả Meryl ngạo mạn kia xuất hiện làm cho toàn bộ hỗn loạn và chậm trễ, mấy nhà thiết kế nhỏ tương đối bất hạnh, không thể trình diễn những tác phẩm của họ.

Dương Thần cùng Solon nói chuyện về đại hội, Solon cũng tự xin ra về.

Dương Thần ở hội trường đi dạo vài vòng, uống một tách cà phê, cũng không trở lại vị trí ngồi của mình mà giả bộ nhìn lên thông báo trên sân khấu. Trong đầu hắn không nghĩ đến thanh kiếm tử thần của Tana Toth, cũng không phải tiêu điểm của cuộc họp mặt bí mật, mà là làm thế nào để bồi dưỡng quan hệ cho tốt với Lâm Nhượng Khê.

Lâm Nhượng Khê nói không sai, mặc kệ trong lòng hai người như thế nào. Trước mắt, cuộc sống vẫn phải trôi qua như thường.

Bọn họ không phải vừa mới quen, đã là vợ chồng, chắc chắn lúc ấy còn có thể nói là “Người lạ”, bọn họ còn có thể “Ly hôn”, “Hợp đồng” và vân vân, nhưng hiện tại kiên quyết không thể.

Tuy hai bên chỉ cách một cái eo biển ở giữa, thậm chí hàng ngàn đồi núi cách trở cũng không thể phủ nhận, nếu hai người thật sự xa nhau, cuộc sống sẽ gặp rất nhiều sóng gió.

Ít nhất, là vú Vương, Quách Tuyết Hoa, Tuệ Lâm, Trinh Tú, những người thân sẽ không chấp nhận được. Cuộc sống trong công ty cũng sẽ bị quấy nhiễu, cuộc sống vốn yên ổn sẽ hỏng bét.

Xem hết hợp báo, Lâm Nhượng Khê thu thập xong tài liệu trong tay, bỏ vào trong túi, vừa muốn đứng dậy mới phát hiện hai anh em Stern và Alys bên cạnh, không biết đã ngủ say sưa từ bao giờ.

Stern ôm cái eo nhỏ nhắn của Alys, Alys giống như con mèo nhỏ, tựa vào vai “Anh trai tình nhân”, mái tóc trắng như tơ buông xuống, cả hai đều có vẻ mặt tuấn nam mỹ nữ, dáng điệu ngây thơ, chân thành.

Từ nhỏ đến lớn, ngày thường Lâm Nhượng Khê tiếp xúc với mọi người, không đứng đắn nhất chỉ có Dương Thần. Nhưng lần này đến nước Pháp, không ngờ lại gặp phải đôi anh em tốt như vậy.

Vốn còn cảm thấy đây đúng là anh em loạn luân, thật sự ghê tởm. Nhưng qua hai ngày tiếp xúc, hiện giờ xem ra bọn họ thân là đứng đầu giới quý tộc, hơn nữa những quý tộc khác không được dễ thương như vậy.

Lâm Nhượng Khê do dự, tiến lên vỗ nhẹ trên vai Stern:

- Anh Stern, hai người như vậy sẽ bị cảm lạnh đó!

Stern ngủ say như chết, đúng là không mở được mắt ra.

- Em thế này thì làm sao gọi bọn họ dậy được? Bọn họ đang thân thiết trong mộng đấy!

Dương Thần lúc này đột nhiên đi lên đây.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu nhìn Dương Thần, liếc mắt một cái, hai người bốn mắt cùng nhìn nhau, khuôn mặt Lâm Nhược Khê nóng lên. Nghĩ đến chuyện hai người nói lúc trước, Lâm Nhược Khê cảm thấy đối mặt với Dương Thần có chút xấu hổ, không được tự nhiên.

Dương Thần hiểu, nở nụ cười, loại cảm giác này giống như là cô dâu mới cãi nhau, sau nhà gái cảm thấy mình đã nói nặng lời, nhưng lại không còn mặt mũi nào để đi quan hệ với nhà trai nữa, cũng không nói biết từ đâu, đành phải đi tìm chuyện khác vào để nói.

- Nhìn anh này!

Dương Thần đi lên trước, nhắc chân, đá thẳng một cước vào trên chỗ tựa lưng của Stern.

- Shit!

Chỗ tựa lưng của ghế dựa bị đá nghiêng về phía trước, Stern rất là khó coi bỏ nhào trên mặt đất.

- Là ai đá?

Stern rốt cục tỉnh đã lại.

Cảnh này xuất hiện vào lúc đang biểu diễn thời trang như vậy, nếu dựa theo trạng thái bình thường, những du khách xung quanh đang cười to ồn ào nhìn Stern, đều giả bộ không nhìn thấy gì, cũng không dám phát biểu từ nào đặc biệt, lục tục bắt đầu rời đi.

Thực hiển nhiên, những người ở đây đối mặt với Dương Thần, Lâm Nhược Khê và hai vị khách thần bí, trong lòng đều nhút nhát, dù cho có đáng cười hơn, cũng sợ chuốc vạ vào thân.

Cùng ngã sấp xuống phía trước với Stern, Alys bị anh ta ôm thiếu chút nữa cũng ngã gục, vội vàng ngồi vững vàng trên ghế, mới oán trách bĩu môi quay đầu lại trừng mắt nhìn Dương Thần,

- Anh Dương Thần, anh thật sự quá thất lễ rồi đấy!

- Vì suy nghĩ cho thân thể của các người, không đến mức bị cảm lạnh, tôi chỉ có thể bại hoại một chút nhân phẩm cao thượng của tôi thôi.

Dương Thần nói.

Stern đứng lên từ mặt đất, phủi đi đầu gối đầy bụi, miệng nói:

- Tiểu thư Lâm Nhược Khê sẽ mời tôi cùng Alys ăn cơm trưa, chúng tôi sẽ không để ý nữa.

- Cái gì? Còn muốn mời hai người ăn cơm trưa?

Dương Thần buồn bực nhìn về phía Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê dường như cũng có một chút ngu muội, trước đó Stern

không nói qua việc này. Nhưng nghĩ đến chuyện hai anh em họ không một xu dính túi, cũng liền gật gật đầu,

- Bọn họ đã mất ví tiền rồi, cũng cần phải giúp bọn họ chứ.

- Giúp cái gì? Bọn họ là người gia tộc Cromwell, chẳng lẽ còn có thể bị đói chết? Hơn nữa mấy ngày nay tham gia trang phục một, mọi người xung quanh đều có thể tùy ý ra vào nhà ăn của bữa tiệc, tự mình ăn tiệc đứng đi.
(Shared by: scapthuanhiet. com)

Tôi đang muốn mặt dày mặt dạn củng cố quan hệ vợ chồng, li hợp trở về, các người định làm loạn cái gì?

- Tiệc đứng? Trời ạ, anh Dương, anh nhẫn tâm nhìn đôi tình nhân anh em độc nhất vô nhị này bị một đám người dùng ánh mắt khác thường nhìn chúng tôi sao? Chính là tiểu thư Lâm chân thành giúp chúng tôi, tôi tin tiểu thư Lâm tuyệt đối sẽ không tàn nhẫn đối đãi với chúng tôi như vậy!

Stern nói.

- Đừng thôi không biết xấu hổ. Hai anh em các người trước kia đều không quan tâm bị người ta nhìn, hiện tại lại cố tình ngay tại đây sao?

Dương Thần cao giọng.

Đột nhiên miệng ALys dẹt xuống, gạt đi mấy giọt nước mắt, hướng về Lâm Nhược Khê khóc lóc, kể lể, nói:

- Tiểu thư Lâm, Dương tiên sinh rất hung dữ. Chúng tôi cũng không thể hết ăn lại uống, chúng tôi nhất định phải báo đáp tiểu thư...

Lâm Nhược Khê cũng điên mất rồi. Tại sao Dương Thần cố gắng làm, những việc nhỏ này lại tính toán chi li đến thế? Rõ ràng không phải là không có tiền, nhưng lại rất keo kiệt, rõ ràng không phải không có văn hóa, nhưng lại luôn dùng loại thô ngôn thô ngữ.

Oán trách liếc mắt trắng dã nhìn Dương Thần một cái, Lâm Nhược Khê âm giọng nói:

- Không cần lo cho anh ta. Hai vị ăn gì? Thực ra tôi không quen ở Paris, để hai vị tự chọn đi!

Alys lập tức giơ tay:

- Tôi biết trên đường lớn Champs Elysees có một tiệm cơm Italy tốt lắm. Tiểu thư Lâm có thể đi ném thử một chút!

- Alys cũng muốn ăn chính là thứ ta muốn ăn!

Stern rất vô sỉ bàn lại.

Dương Thần buồn bực sờ mặt, vụng trộm hướng hai anh em vô lương kia một ánh mắt khinh bỉ. Hai anh em Stern cũng làm như không phát hiện, hướng Lâm Nhược Khê bắt đầu nói lời cảm tạ.

Lâm Nhược Khê không phát hiện ra cái gì lạ thường, thân nhiên nói với Dương Thần:

- Kia, chúng ta đi. Buổi chiều còn có một buổi họp báo cần phải trở về.

- Em cũng thật liều mạng.

Dương Thần bắt đầu nói.

- Em chỉ đến công tác thôi!

Lâm Nhược Khê không hài lòng lời Dương Thần nói.

Dương Thần búi ngùi thở dài, cũng chỉ tùy theo ý của Lâm Nhược Khê.

Bốn người vẫn là do Dương Thần lái xe, không mất bao nhiêu thời gian đã đi tới đường cái Champs Elysees nổi tiếng thế giới.

Xuống xe, hai anh em Stern vui như chim sẻ, đi thẳng ra ngoài, còn Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê hai người đi theo ở phía sau, chậm rãi bước trên đường phố.

Hai bên đường lớn Champs Elysees nước Pháp được che phủ bởi những cây ngô đồng dày đặc. Nhân nhả tự tại và lãng mạn là cuộc sống của người Paris nơi đây. Ven đường là các loại cửa hàng, trang phục mới, rạp chiếu phim, tùy ý mà thể hiện.

Hoa lệ, tao nhã, nhân nhã, xinh đẹp... Nghiễm nhiên thành đại danh từ cho cái đường lớn này.

Tuy rằng Dương Thần đã tới đây không ít lần, nhưng đây là lần đầu tiên cảm nhận được nơi này nhân nhã, lịch sự tao nhã, được chính sản nghiệp văn hóa của Lâm Nhược Khê dẫn dắt. Đối với những biểu hiện hình thức ở trên đường lớn này, tự nhiên thấy vô cùng mê mẩn.

Trong dòng người có quần áo chỉnh tề, có cả những người nhân nhã, cũng có sự sôi nổi của tuổi xuân, cũng có người đơn giản tùy ý, nhưng lại không có chút làm ra vẻ kiêu căng.

Nhìn Stern ôm Alys ở phía trước, vừa hát vừa nhảy, thỉnh thoảng mật ý trao cho nhau hôn môi, Lâm Nhược Khê không kìm nổi che miệng cười khẽ.

Dương Thần đi bên cạnh, tự nhiên thấy rõ, không khỏi cười nói:

- Sao vậy? Hâm mộ tình cảm của họ sao? Thực ra không cần hâm mộ, anh không ngại cho em một nụ hôn nhẹ e ấp đâu! (Shared by: scapthuankhiet.com)

- Dung tục!

Lâm Nhược Khê oán trách nem cho Dương Thần một cái nhìn xem thường.

Dương Thần thản nhiên cười:

- Tục hay không, nhã hay không, có quan hệ gì? Em xem giống Stern và Alys vậy, không chừng toàn bộ thế giới cũng chưa có lý giải cho hai người họ. Nhưng không sống như thế, bọn họ có vui vẻ được không?

Trong mắt Lâm Nhược Khê có vài tia sáng xẹt qua, trầm mặc một lát, nói:

- Anh biết không? Đường Champs Elysees còn có một cái tên khác, gọi là “Đường ái lệ xá điền viên”.

- Ủ!

Dương Thần nháy mắt mấy cái,

- Anh không biết, có ý tứ gì?

- “Ái Lệ xá ngụ ý, là “Cực lạc Niết bàn”. Ở trong mắt người nước Pháp thì đây chính là cõi yên vui của bọn họ.

Lâm Nhược Khê cảm thán rất nhiều nói.

Dương Thần gật gật đầu,

- Em vừa nói như vậy, con phố này đúng là càng nhìn càng thấy đẹp, đáng tiếc...

Bỗng nhiên nghe được Dương Thần nói, Lâm Nhược Khê nghi hoặc quay đầu lại,

- Đáng tiếc cái gì?

- Đáng tiếc ở trong mắt anh, con phố này còn chưa đẹp trọn vẹn!

Dương Thần nhú mày, bộ mặt thương tiếc.

- Vì sao?

Lâm Nhược Khê cũng nổi lên hứng thú, khó được truy vấn một câu.

Dương Thần nghiêng mặt đi, lộ ra một nụ cười xấu xa. Vài giây tiếp theo, tay phải từ phía sau, nắm chặt lấy tay trái của Lâm Nhược Khê...

Lâm Nhược Khê cảm giác được tay trái của mình bị bàn tay thô ráp, nóng như lửa nắm lấy, lập tức mặt ửng hồng, lặng lẽ dùng sức đẩy ra vài cái, những cũng không giãy ra được.

- Anh làm gì vậy?

Lâm Nhược Khê sốt ruột. Cô không có thói quen ở trên đường bị một người đàn ông nắm tay như vậy.

- Dắt tay mà! Em không thấy nam nữ xung quanh đều như vậy đi trên đường sao?

Dương Thần nhìn vào tình hình thực tế hai bên, bĩu môi.

Lâm Nhược Khê cắn môi dưới, hơi thở có chút dồn dập, cúi đầu, không dám đối mặt với đám người đi qua lại trên đường. Tuy rằng không có ai thất lễ nhìn chằm chằm vào bọn họ.

- Với anh mà nói, được nắm tay em, đi qua con phố này, thì con phố này mới có thể là một cõi yên vui...

Giọng Dương Thần trầm thấp, truyền vào trong tai. Sắc mặt Lâm Nhược Khê càng hồng đỏ, cô biết Dương Thần đang nói bóng gió để tỏ lộ tình cảm, nhưng cô chỉ có thể giả vờ như không biết.

Thật lâu sau, Lâm Nhược Khê mới lưỡng lự:

- Dối trá!

Dương Thần nghe được Lâm Nhược Khê cười nói những từ này, cũng không sao cả cười ha hả, lôi kéo tay của Lâm Nhược Khê,

- Nhanh lên đi! Đôi “Anh em không biết xấu hổ” đều ở phía trước chúng ta. Em muốn để bọn họ chế giễu sao? Đều là vợ chồng thì sợ cái gì?

- Ai là vợ chồng với anh...?

Lâm Nhược Khê rút cục cũng ngẩng đầu lên, miệng dẩu lên, vẻ mặt đáng yêu vô cùng.

Nữ thần cũng chỉ đáng yêu một mặt, chỉ là đối với người đặc biệt.

Vật thay thế chẳng hạn... phải cũng tốt, không phải cũng tốt. Sau giờ Ngọ hôm nay, buông xuôi tất cả trước đây... Lâm Nhược Khê âm thầm nhắc tới trong lòng.

Hai người nắm tay, sau khi đuổi kịp anh em Stern, đi chung một lúc mới đến nhà hàng Italy theo lời hai người họ nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 519

Tiểu Gian Thương.

Nhà hàng được thiết kế theo phong cách Baroque, đồ trang trí xung quanh nhà hàng hình thành nhất thể, toát ra mùi xa hoa. Ở đây dù không phải vào nhà hàng ăn một bữa đắt tiền, mà ngay cả người chụp ảnh lưu niệm cũng rất nhiều.

Nắm được cơ hội, Lâm Nhược Khê lặng lẽ rút tay của mình trong tay Dương Thần ra, nét đỏ ửng trên mặt cũng biến mất, giống như là chưa xảy ra cái gì.

Dương Thần âm thầm tán thưởng cho người phụ nữ trời sinh biểu diễn thiên phú, đang muốn cùng bọn Stern đi vào nhà hàng, cũng không nghĩ một bóng dáng nho nhỏ chạy tới trước mặt mình mà chặn đường đi.

- Chú! Mua hoa không?

Một đứa bé trai mang nói tiếng Pháp, nhưng khẩu ngữ lại là tiếng Anh, giòn tan hồi.

Dương Thần cúi đầu. Chú bé con ước chừng chưa đến mười tuổi, bởi vì còn chưa dậy thì nên nhìn thân hình nhỏ gầy, tóc vàng, mày rậm, mắt to, khỏe mạnh khẩu khinh, hai má có chút tàn nhang, bộ dáng rất hiền lành.

Chú bé cầm trong tay mấy bó hoa tươi buộc bằng nơ hồng. Nhưng không phải là hoa hồng, tulip, bách hợp hay những loại hoa linh tinh bán ở cửa hàng, mà là hoa ở trong bồn và hoa ven đường ở khắp nơi nước Pháp có thể thấy. Đơn giản mà nói, đều là hoa đại ngắt ven đường.

Không đợi Dương Thần mở miệng, Lâm Nhược Khê đang đứng bên cạnh ngồi xổm xuống, lại gần chú bé, vẽ mặt dịu dàng hỏi han:

- Cậu bé, cháu bán hoa gì, bán thế nào?

Nhìn Lâm Nhược Khê ngàn năm mới thấy vẽ mặt dịu dàng. Dương Thần xoa xoa hai mắt, lập tức cười khở. Người phụ nữ này đã rất lâu rồi không đến cô nhi viện thăm bọn trẻ, xem ra tình yêu đó đã trào ra ở Paris này rồi.

Ngày thường, Lâm Nhược Khê làm cho người ta kinh sợ, là bởi vì khí chất lạnh lùng nghiêm nghị. Nhưng một khi gặp phải một đứa trẻ, bộ dạng giống như một thanh chocolate hòa tan ngọt ngào, lại khiến cho bọn nhỏ rất yêu thích, bằng không cũng sẽ không được hoan nghênh như vậy ở cô nhi viện Trung Hải.

Quả nhiên đôi mắt sáng ngời của chú bé con chảy qua vài tia sáng kỳ dị, giọng non nớt nói:

- Chị, chị thật xinh đẹp!

Nghe được cậu bé khen ngợi, Lâm Nhược Khê cười rạng rỡ đứng lên, vô

cùng thân thiết đưa tay sờ sờ mái tóc của cậu bé,

- Em cũng rất đáng yêu! Tên em là gì?

- Harry, gọi em là Harry! Chị là người ngoại quốc sao?

Tiểu Harry hỏi.

- Đúng vậy! Chị tới từ Hoa Hạ!

Lâm Nhược Khê nói.

- Hoa Hạ ở đâu?

Harry rất ngạc nhiên hỏi.

Lâm Nhược Khê ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Ở một nơi rất xa, phải đi máy bay mới có thể đến được.

- Máy bay?

Harry hưng phấn mà nói:

- Chị! Đi máy bay thích không? Em cũng muốn ba ba cho em đi máy bay, nhưng ông ấy bận nhiều việc, rất ít khi đưa em ra ngoài ngoài. Tuy nhiên ba nói, vài ngày nữa sẽ đưa em đi Disney Land chơi, đến lúc đó chúng ta có thể xem xe bay biểu diễn...Mà... Em không biết xe bay có giống với máy bay không, chị gặp qua chưa?

Bởi vì cậu bé nói tiếng Anh còn lẫn một số từ tiếng Pháp, Lâm Nhược Khê hơi nhíu mi, nhìn Dương Thần bên cạnh xin giúp đỡ.

Dương Thần bắt đầu dĩ, thái độ của người phụ nữ này đối với đứa trẻ có thể dùng một nửa đối với chính mình thì thật là tốt biết bao. Nhưng hắn vẫn giúp Harry phiên dịch một chút.

Lâm Nhược Khê hiểu ý, tiếp tục nói:

- Chị chưa được thấy xe bay biểu diễn ở Disney Land, nhưng xem hay lắm. Chắc chắn Harry sẽ được chơi vui vẻ.

Harry dùng sức gật gật đầu:

- Em cũng cảm thấy như vậy, đến lúc đó mẹ cũng sẽ đi, cả gia đình chúng em có thể ngồi thuyền hải tặc, còn có thể chạy như bay đến tận trời... Nhưng lòng em hơi sợ hãi, không biết xe bay có cao không, nếu chẳng may đến lúc đó ba nói em là kẻ nhát gan thì phải làm sao bây giờ...

- Tiểu tử kia, cháu không phải nói bán hoa sao? Tại sao lại nói đến chuyện xe bay tới tận trời hả?

Nhìn Harry gần như tự nhủ nói không yên, Dương Thần không kiên nhẫn nổi.

Lâm Nhược Khê quay đầu lại, trừng mắt nhìn hắn,

- Anh làm gì thế? Cậu bé nói chuyện với em không phải nói với anh! Anh nhìn đứa trẻ tức giận cái gì?

- Anh không có trút giận lên đầu nó... Này! Không phải còn muốn ăn cơm trưa sao?

Dương Thần buồn bực nói.

- Anh muốn ăn thì tự mình vào ăn trước, em không ngăn cản anh!

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần không nhìn được, lại cảm thấy bất mãn, lại nhìn tiểu Harry cười nói:

- Harry không cần quan tâm đến chú nhé, muốn nói cái gì nói với chị là tốt rồi.

Harry chớp chớp ánh mắt, nhìn Dương Thần thè lưỡi, làm cái mặt quỷ, sau đó lại nhìn Lâm Nhược Khê nói:

- Chị thật tốt.

Dương Thần cảm giác mình muốn nổ tung, thằng nhóc này, luôn mồm gọi Lâm Nhược Khê là “Chị”, gọi mình là “Chú”, chẳng phải mình thành bề trên của Lâm Nhược Khê sao?

Tuy nhiên Harry cũng không tiếp tục nói nữa. Nghe được câu nhắc nhở của Dương Thần, cầm lấy bó hoa trong tay:

- Chị! Chị thích hoa gì?

Bó hoa trước mắt nói trắng ra chính là hoa đại tự ngắt lấy, Lâm Nhược Khê lại không nhận biết được, tùy ý cầm bó hoa buộc tương đối đẹp một ít hoa cỏ màu lam, màu tím, cười hỏi:

- Đây là hoa gì? Khá đẹp nha, chị rất thích bó hoa này. (Shared by: scapthuankhiet.com)

Mặt mày Harry hớn hờ:

- Chỉ cần một đồnggro thôi!

Dương Thần ở bên cạnh chặc chặc miệng:

- Tiểu tử kia, hoa đại ven đường cũng bán một đồnggro, về sau chắc chắn có thể làm một tiểu gian thương.

- Sao anh vẫn còn đứng ở đây? Có thể đi vào nhà hàng rồi!

Lâm Nhược Khê quay đầu lạnh lùng nói với Dương Thần một câu, sau đó lấy ra từ trong túi cái ví, lấy ra một đồng nămro tiền giấy.

Lâm Nhược Khê nhận lấy hoa, đồng thời không đưa tiền luôn cho Harry, mà hỏi:

- Hoa chị có thể mua, nhưng Harry có thể nói cho chị biết, tại sao lại bán hoa kiếm tiền? Harry trả lời cho chị, năm đồnggro này đều cho Harry.

Một đứa bé nhỏ như vậy bán hoa đại trên đường, tìm vận may kiếm tiền, không khỏi khiến Lâm Nhược Khê suy nghĩ có phải đứa trẻ này bị người lừa bán, hay là của một đội người phi pháp nào đó tung ra.

Đôi mắt trông mong của Harry nhìn vào tờ năm đồnggro trên tay Lâm Nhược Khê, nhỏ giọng trả lời:

- Em... Em thấy chiếc tất của ba bị rách, ba vẫn còn dùng, em muốn mua tất mới cho ba ba... Vì em muốn cho ba ngạc nhiên cho nên không hỏi mẹ tiền tiêu vặt, cho nên đã nghĩ tới việc bán hoa...

Cậu bé nói tiếng Anh cũng không tốt, chắc ở giữa cuộc sống, cha mẹ có nói tiếng anh, nên cũng học theo, khẩu âm dày đặc tiếng Pháp. Nhưng từ ngữ đơn giản vẫn có thể nghe hiểu.

Lâm Nhược Khê nghe lý do Harry nói xong, trong mắt tràn đầy yêu thương, lại một lần nữa sờ sờ mái tóc quăn của Harry, đem tờ năm đồnggro đưa vào tay Harry.

- Cảm ơn chị!

Harry vui vẻ, khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời,

- Như vậy em đã gom đủ tiền rồi!

- Tất không phải mua một chiếc, phải mua một đôi!

Lâm Nhược Khê cào khê cái mũi của Harry, cười nói.

Harry mở to hai mắt, nghe tin tức “Bất hạnh” như thế, cảm thấy thất vọng:

- Không thể chỉ mua một chiếc sao? Em đã nghĩ có thể tách ra mua.

Đối với vẻ mặt khờ dại của đứa nhỏ, Lâm Nhược Khê không có khả năng chống cự, lại từ trong ví lấy ra một tờ màu đỏ mười đồnggro, nói:

- Chị lại cho em mười đồnggro, Harry mua tất cho ba thật đắt, chị còn không biết tất ở nước Pháp đắt như vậy đâu.

Vôn trên mặt Harry là vui vẻ, nhưng không giơ tay lấy,

- Harry muốn mua cho ba một đôi tất của ông già Noel, cái tất kia có thể giả vờ là quà tặng.

Dương Thần nghe đến đây, cười lên thành tiếng:

- Tất của ông già Noel sao? Chân ba cậu cũng thật lớn!

- Bàn chân của ba cũng rất lớn.

Harry cố chấp cãi cọ.

Lâm Nhược Khê không có chê cười lựa chọn của Harry, tuy nhiên cũng lý giải vì sao lại cần một số tiền lớn như vậy để mua một đôi tất. Đó là quà Giáng Sinh, tuy rằng lễ Giáng Sinh đã qua rồi, nhưng đối với bọn trẻ mà nói, cũng không có gì có thể chọn thời gian.

- Tiền này cho Harry, coi như là quà chị cho Harry nha!

Lâm Nhược Khê đem mười đồnggro nhét vào tay Harry.

Harry ngập ngừng nói,

- Mẹ mẹ dạy em, không được tùy tiện nhận quà của người khác...

Nhìn vẻ mặt buồn rầu của chú bé con, Lâm Nhược Khê ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Nếu không thì như vậy đi, Harry thơm chị một cái, coi như là trao đổi.

Dương Thần đứng bên cạnh nghe xong, khóc không ra nước mắt, kéo rơi xuống mặt nói:

- Vợ yêu, không được phép đùa giỡn như vậy, tiểu tử thói tha này dựa vào cái gì mà được hôn em? Em còn cho lại tiền. Anh làm chồng muốn hôn em, còn cần phải phê duyệt cả buổi, còn mãi không thông qua?

Lâm Nhược Khê nhìn người qua đường trước sau, may mắn là không ai chú ý tới người này đang lớn tiếng ồn ào, gương con người trừng mắt nhìn Dương Thần, sắc mặt hồng hào nói:

- Gào thét cái gì? Anh cùng một đứa trẻ tranh giành cái gì? Một người lớn, ngay cả làm một ít chuyện không sợ xấu hổ trong cô nhi viện, những đứa nhỏ so với anh còn đáng yêu hơn, muốn hôn còn có thể. Chờ anh ngày nào đó cũng ngoan như Harry, em sẽ cân nhắc.

Một phen nói xuống dưới, ruột gan Dương Thần như đứt từng khúc.

Lúc này, Harry tiến đến cạnh má Lâm Nhược Khê, “Uhm” hôn một cái.

- Chị, em thơm chị, là như thế này sao?

Harry cao hứng nói.

Lâm Nhược Khê gật đầu, (Shared by: scapthuankhiet. com)

- Harry thật ngoan, chúng ta giao dịch thành công, Harry có thể yên tâm mua tất cho ba ba rồi đó.

Harry sung sướng mà “Vâng” một tiếng, sau đó đem mười lăm đồnggro nhét vào túi quần yếm, bên kia hơi phình, chắc làm lúc trước bán hoa được một tí tiền xu.

- Chị, chú, hẹn gặp lại!

Harry nhìn Lâm Nhược Khê cùng Dương Thần phân biệt, phát phát tay.

Lâm Nhược Khê nhìn Harry chạy đi, mới đứng dậy, vẫn nhìn đến khi Harry chạy xa mới xoay người cùng đi vào nhà hàng.

Dương Thần không khỏi cười nói:

- Thích trẻ con như vậy, tự mình sinh một đứa không phải tốt hơn sao?

Trong lòng Lâm Nhược Khê run rẩy. Tuy rằng cô rất thích đứa nhỏ, nhưng chuyện tự mình sinh một đứa cũng không dám nghĩ đến, cô ngưỡng chừng không biết mở miệng như thế nào, chỉ làm bộ không nghe thấy, cứ thế đi vào trong nhà hàng, tìm hai anh em Stern.

Dương Thần cũng không sao cả, chỉ có điều tâm lý cũng đột nhiên có một chút nghi hoặc. Tuy rằng không cùng Lâm Nhược Khê sinh một đứa nhỏ không phải thật, dù sao ngay cả chung phòng cũng không có làm được. Nhưng lúc mình cùng Sắc Vi, Mạc Thiện Ny, Lưu Minh Ngọc, An Tâm ân ái, thật ra hẳn cũng không dùng biện pháp an toàn gì cả.

Đặc biệt đối với Sắc Vi mà nói, nếu thật sự có thể mang thai thì đúng là chuyện khiến cô ta cực kỳ thỏa mãn. Hơn nữa quá khứ của cô ta cũng không có tai họa ngầm nào.

Chẳng qua, dường như theo thực lực của chính mình càng ngày càng lớn, khả năng sinh dục của mình, lại không hiểu vì sao gặp chút trở ngại. Nói cách khác, Dương Thần nghĩ không rõ vì sau đã qua năm tháng rồi, chỉ có Thập Thất là đã từng mang thai đứa nhỏ của mình, cũng không phải làm chuyện đó với một mình cô ấy, chẳng lẽ đã làm tốt kế sách vẹn toàn sao... Thật sự là bởi vì “đá thần” gây ảnh hưởng cho mình sao?

Nghĩ đến việc này, Dương Thần đau đầu vô cơ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 520

Không Thể Che Dấu Gì Đó

Nhà hàng được trang hoàng theo tư tưởng thời Trung cổ. Cho dù là ban ngày, ánh sáng cũng âm đạm giống như đêm tối.

Khắp nơi là những ngọn nến mùi cỏ huân được sắp xếp tùy ý, rồi lại có rất nhiều nghệ thuật mỹ cảm hoa hồng năm xưa trong báo chí cũ, kiểu máy quay đĩa cũ, những tấm áp phích minh tinh, nhìn qua nhìn lại không có chút quan hệ gì với vật phẩm trang trí cả. Ý tưởng sáng tạo được thể hiện khắp bốn phía nhà ăn.

Lâm Nhược Khê không tốn nhiều thời gian đã tìm được hai anh em Stern. Vì thực sự lúc này đã qua giờ cơm trưa, vốn khách không nhiều lắm. Cho nên gọi món ăn bên cạnh hai người là nhân viên phục vụ, nhìn thấy rất rõ ràng.

- Này, Lâm tiểu thư, chúng tôi ở chỗ này!

Alys rất hưng phấn mà vỗ tay:

- Nơi này dùng mỡ trâu rán tôm hùm nổi tiếng đặc biệt nha! Chúng tôi đã gọi một con rồi, có muốn gọi thêm không?

- Ở đây thịt bò cũng là từ Kobe Nhật Bản vận chuyển tới, rất tươi, thịt bò xào nấm cũng không tồi.

Stern nhếch miệng cười giới thiệu.

Lâm Nhược Khê đi đến, ngồi đối diện với hai người, trên mặt có vài phần bất đắc dĩ,

- Tôi không quen ăn những thứ này, hai người gọi là được rồi.

- Lâm tiểu thư, cô thực sự là một người tốt.

Hai tay Alys chộp vào trước ngực, rất là cảm động nói.

Lâm Nhược Khê nhìn bộ dạng kỳ quái, khẽ cười nói:

- Tiểu thư Alys là một người rất dễ dàng thỏa mãn.

Hai bên đều hiểu rõ nhau, Lâm Nhược Khê cũng trầm tĩnh trở lại, mở câu vui đùa.

- Nhược Khê cưng, em quá khinh thường bọn họ rồi!

Dương Thần ngồi bên cạnh Lâm Nhược Khê, buồn bực nói:

- Bọn họ không phải là loại người dễ dàng thỏa mãn. Em có biết bọn họ vừa mới gọi hai món đắt tiền nhất ở đây không? Bọn họ hoàn toàn là xảo trá, em còn cho là tùy ý gọi.

- Này này, Dương tiên sinh, Lâm tiểu thư đã đáp ứng chúng tôi. Anh muốn cho Lâm tiểu thư nói không giữ lời sao?

Stern vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Dương Thần cầm lấy dao từ trên bàn làm bộ hướng về phía đầu của Stern. Stern khần trương đứng dậy, làm ra một tư thế “Lý Tiểu Long”, lớn tiếng “A” kêu lên, còn xoa xoa cái mũi, ánh mắt khiêu khích nhìn Dương Thần, khiến hắn có thêm dũng khí mà ném dao tới.

- Đủ rồi! Các người đang làm gì đấy?

Lâm Nhược Khê ngồi bên cạnh thấy như vậy đều nhanh ngất đi thôi. Dương Thần hù dọa Stern còn chưa tính, lão người Anh này còn phối hợp khiêu khích.

Cũng may nhân viên phục vụ nhà ăn xa hoa này cũng đã “Vượt qua nhiều thử thách”, nhìn khách nhân làm những hành động “Thần kỳ” như thế, vẫn đứng ở một bên cười dài, chờ tiếp tục gọi cơm.

Lâm Nhược Khê ngượng ngùng nhìn nhân viên phục vụ đang mỉm cười, ra hiệu cho gã phục vụ gọi những món theo lời Stern, gã phục vụ mới cung kính lui xuống.

Dương Thần đương nhiên sẽ không phi dao, sau khi hù dọa Stern, bữu môi nói:

- Tôm hùm ở đây được nhập khẩu từ Canada, giá một con ít nhất cũng hơn năm trăm đồnggro, thịt bò Kobe kia nếu chia ra cho bốn người, ít nhất cũng phải tám trăm đồnggro. Bữa cơm này bọn họ muốn em tốn trên vạn Hoa Hạ tệ, còn chưa tính đến rượu nước.

Lâm Nhược Khê sửng sốt, cô thật không biết hai anh em Stern gọi hai đồ ăn đắt như vậy.

- Chậc chậc! Dương tiên sinh xem ra không ăn ít, không ngờ ngay cả giá các món ăn đều biết.

Alys khinh bỉ nhìn Dương Thần,

- Chẳng lẽ Dương tiên sinh đã được ném qua rồi, không để cho vợ của mình thử một lần sao? Tôi thậm nghĩ đàn ông mà tiết kiệm tiền, phụ nữ sẽ không thích đâu nha!

Lâm Nhược Khê vừa nghe, liền đỏ mặt lên, nghi hoặc hỏi,

- Tiểu thư Alys... Cô... Làm sao cô biết tôi cùng người này... Phải... Là cái quan hệ này?

Alys cười khanh khách,

- Lâm tiểu thư, cô cùng Dương tiên sinh ở cùng một nơi, bất luận nói thế nào vẫn là ánh mắt. Nếu cẩn thận quan sát, mọi người có thể nhìn ra quan hệ của hai người không tầm thường. Hơn nữa hai người cũng không có loại cảm giác nói chuyện yêu đương này, giống như là người một nhà vậy.

- Lâm tiểu thư, cô đối với chính mình hành động cũng quá tự tin. Tôi và người yêu tôi đi qua mới phát hiện quan hệ của hai người.

Stern phụ họa nói.

- Ha ha, bữa cơm này mời hai người vẫn là đáng giá thôi. Hóa ra hai người cũng sẽ nói những lời dễ nghe.

Dương Thần nghe được cao hứng, tựa lưng vào ghế ngồi, thảnh thơi nói.

Lâm Nhược Khê giơ tay hung hăng nhéo vào đùi Dương Thần một cái. Cô muốn tông cửa xông ra, vốn tưởng rằng quan hệ giữa mình với Dương Thần rất khó bị phát giác, hóa ra chỉ là ảo giác của chính mình. Có lẽ không ít người trong công ty cũng đều phát hiện không tầm thường, chỉ có điều không dám nói ra mà thôi.

- Sợ cái gì? Sớm muộn cũng phải công khai mà!

Dương Thần nhìn Nhược Khê e lệ, cảm thấy bất đắc dĩ.

Tuy rằng Lâm Nhược Khê cũng biết là như vậy, nhưng vốn tưởng rằng chuyện này được che giấu tốt lắm. Bị người khác dễ dàng nhìn thấu, trong lòng cô vẫn thấy không thoải mái.

- Lâm tiểu thư, cô biết không?

Alys áp sát vào Lâm Nhược Khê, thần bí nói:

- Trên thế giới có hai thứ mà con người muốn giấu cũng không giấu được.

- Hả?

Lâm Nhược Khê khó hiểu.

- Thứ nhất là sự bần cùng. Cho dù là người bần cùng có cố gắng như thế nào đều không thể thay đổi cái không phải là tội ác ấy. Nhưng đôi khi nó lại được so với tội ác của bọn khủng bố.

Đôi mắt xinh đẹp của Alys biểu lộ một tia trêu tức, lại nói:

- Loại thứ hai sao... Chính là, một người, yêu một người nào đó – trái tim...

Cảm giác nóng bỏng đột tới bên tai Lâm Nhược Khê. Lời Alys nói giống như là xuyên thấu, châm vào trong nội tâm cô, khiến Lâm Nhược Khê bất ngờ không kịp phòng bị mất đi vẻ ngoài trong trẻo, lạnh lùng.

- Ấy da, Lâm tiểu thư đỏ mặt rồi, xem ra Alys đoán được rất chuẩn nha!

Alys cười duyên, bỏ nhào vào trong lòng ngực Stern, cùng Stern chúc mừng hôn vài cái.

Một tay Lâm Nhược Khê vuốt hai má, khuôn mặt liền hồng giống như cây táo, cúi đầu, mân môi, lúc này đổi lại, cô muốn lấy con dao phi qua đó.

Tuy rằng Dương Thần nghe được những lời Alys nói, nhưng lần này không tiếp tục nói cái gì đùa giỡn với Lâm Nhược Khê, chỉ có điều lẳng lặng ngồi một bên nhìn phản ứng của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cũng lén lút dùng khóe mắt nhìn qua phía Dương Thần, phát hiện Dương Thần cười cười nhìn mình, Lâm Nhược Khê nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn nhiều.

Một lúc sau, ngoại trừ Stern và Alys tiếp tục thảo luận trang phục một xong rồi đi chỗ nào bên ngoài chơi, Dương Thần liền lẳng lặng uống chén canh hồng trà là đồ uống đặc chế của nhà hàng. Nhìn ra ngoài cửa sổ người qua đường và cảnh phố, Lâm Nhược Khê thì im lặng ngồi yên ở đó, thi thoảng cùng anh em Stern nói vài câu, còn lại là lẳng lặng ngắm người.

Qua hơn nửa tiếng, tôm hùm và thịt bò mới được bung lên. Stern còn gọi một chai Lafite từ năm 1930, lại khiến Dương Thần nói thông. Tuy nhiên Lâm Nhược Khê không sao cả, dù tiêu tiền thế nào, cũng mấy ngày nay, tiền của cô không nhiều bằng tiền của Dương Thần, nhưng cô cảm thấy mình phải hào phóng hơn so với hắn.

Bởi vì cơm Italy có mỡ trâu và bơ. Tuy rằng Lâm Nhược Khê cảm thấy thịt tôm hùm và thịt bò mùi vị vô cùng tươi ngon, nhưng chưa ăn được mấy miếng liền cảm giác bụng trướng lên, ăn không vào.

Anh em Stern ăn uống cũng không nhiều. Tuy rằng xoi mới rất kỹ, nhưng cũng không phải cái dạ dày lớn.

Đến cuối cùng, căn bản không gọi thêm đồ ăn gì, Dương Thần đem hơn phân nửa tôm hùm và phần lớn thịt bò còn lại cất vào trong bụng. Cuối cùng đánh cái ợ, cười xấu xa nhìn Stern nhắc tới câu “Bại gia tử”.

- Được rồi, cũng không phải không thể ăn. Anh sao phải vì tiền ăn cơm cùng Stern gây khó khăn.

Lâm Nhược Khê nhú mi nói.

- Không biết ông xã tôi xuất thân là bán thịt dê xiên nướng sao?

Dương Thần vô sỉ nói:

- Sao có thể theo với nhà tư bản hai người và so với quý tộc được.

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nghiêng lợi, hạ giọng nói:

- Anh không thể kiềm chế một chút sao? Em đều muốn thay anh xấu hổ, anh ở đây tự châm chọc chúng ta sao?

Rõ ràng anh là kẻ có tiền nhất, dựa vào cái gì cuối cùng lại tỏ vẻ mộc mạc nhất cũng là anh?

Bất luận thế nào, đều đã tới lúc tính tiền. Sau khi nhân viên phục vụ đóng dấu tờ hóa đơn, nhìn tình hình người trên bàn khách, trực tiếp đưa tới trước mặt Dương Thần.

Dương Thần nhìn tờ giấy trước mắt mình,

- Hai ngàn bốn trăm tám mươi sáu đồnggro?

Dương Thần trừng mắt xác nhận chính mình không nhìn lầm, lập tức đưa đến trước mặt Lâm Nhược Khê, cười nói:

- Vợ yêu, em xem đi!

Dường như Lâm Nhược Khê sớm biết Dương Thần không mang theo tiền, đã lấy ví từ trong túi ra, rút ra năm tờ năm trăm đồnggro màu tím, lại bỏ thêm một tờ hai trăm đồnggro màu vàng làm tiền bo, rồi giao cho nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ nhìn kẹp tiền của Lâm Nhược Khê đều là những tờ màu tím năm trăm, thiếu chút nữa là tròng mắt rơi xuống. Khách tới đây phần lớn đều quẹt thẻ, giống như người phụ nữ này mang tiền mặt cũng không gặp nhiều.

Thực ra cũng không phải Lâm Nhược Khê cố ý trả tiền mặt, chỉ có điều

với tính cách của cô ấy, quẹt thẻ còn phải ký đơn, ngại phiền toái, nhanh chạy lấy người là chính.

Trước khi rời khỏi bàn ăn, Lâm Nhược Khê cũng không quên, nhớ bó hoa tươi màu tím vừa rồi bỏ mười lăm đồnggro “Mua” kia, nhét vào trong túi xách. Tuy đó không phải là cái gì quý giá, nhưng Lâm Nhược Khê không muốn hèn hạ vứt bỏ.

Đôi mắt với tác phong vung tiền như rác của Lâm Nhược Khê, sau khi ra khỏi nhà hàng, anh em Stern lại khen Lâm Nhược Khê không ngót.

Tuy rằng gần hai vạn Hoa Hạ tệ ăn một bữa cơm trưa có chút xa xỉ, nhưng Lâm Nhược Khê cũng không cảm thấy thái quá. Ngược lại bị hai anh em họ nói, lại thấy hơi ngượng ngùng.

Đang lúc bốn người phải trở về chỗ dừng xe, đi tới bảo tàng Louvre xem buổi trình diễn thời trang. Đột nhiên một người mặc áo ngắn tay, quần bò phá cách, gầy gò, da trắng chạy tới trước mặt bốn người.

- Vị phu nhân xinh đẹp này, không biết có rảnh không?

Người đàn ông khuôn mặt chỉ như là da bọc xương, hốc mắt lõm xuống mang theo đôi mắt màu đen, giọng nói khàn khàn, vừa nhìn cực kỳ giống với một tên vừa mới hít thuốc phiện.

Lâm Nhược Khê theo bản năng lùi lại một bước, không tự chủ dán chặt bên người Dương Thần,

- Ông là ai?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 521

Thế Xác!

- Phu nhân, mời xem này!

Người đàn ông đột nhiên lấy ra một bó hoa nhiều màu sắc khác nhau, đều buộc bằng sợi dây màu đỏ.

- Phu nhân chắc còn nhớ rõ hoa này là của ai.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê bị kiềm hãm. Cô đương nhiên nhớ rõ, những bó hoa này là bé Harry vừa mới cầm bán. Như chợt nhớ đến cái gì, sắc mặt lạnh lùng, nghiêm nghị hỏi han:

- Ông có ý gì? Ông làm gì Harry rồi?

- Ha ha!

Người đàn ông cười rất là quái dị, nói:

- Đứa nhỏ kia hiện đang ở trong tay đại ca của chúng tôi. Đại ca muốn mời phu nhân cùng vài người đây đi cùng tôi một chuyến, mọi người cùng nói chuyện, làm theo như vậy... Đến lúc đó, đứa nhỏ kia chắc chắn sẽ bình an vô sự.

Không chỉ có Dương Thần và Lâm Nhược Khê hiểu rõ tình hình như thế nào, hai anh em Stern chưa từng gặp Harry, cũng biết đây là ý gì – bắt cóc, lừa đảo.

- Chúng mày cũng thật có thể nắm bắt “thời cơ làm ăn”, một đứa nhỏ bán hoa đại, cũng có thể bị bọn mày nhìn đến.

Dương Thần cười quái dị nói:

- Tuy nhiên, chắc chắn nhóm chúng mày cũng rõ ràng, đứa nhỏ chẳng có quan hệ gì với bọn tao cả. Tại sao lại cho rằng bọn tao sẽ vì đứa nhỏ kia mà đi theo mày một chuyến?

- Sẽ đi. Chắc chắn là sẽ đi. Vừa rồi, lúc phu nhân đây mua hoa, tôi đã nhìn thấy tình cảm chân thực trong mắt cô ấy.

Người đàn ông liếm liếm đôi môi khô khốc, cười tà nói:

- Phu nhân đây là người lương thiện như vậy, sẽ không mặc kệ tên tiểu tử tội nghiệp kia đâu!

Nhìn diện mạo gã đàn ông gần như vặn vẹo và vẻ mặt âm u, Alys ôm sát Stern, cũng không biết là không dám hay là không muốn nhìn bộ dạng xấu xí kia.

Sau khi Stern ý thức được tình huống, ngượng ngùng cười nói:

- Những chuyện như thế này, chúng ta không cần tham dự. Anh Dương! Bọn chúng chính là tìm tiểu thư Lâm, hai người tình cảm sâu đậm, anh là chồng không phải nên bảo vệ người phụ nữ của mình những lúc này sao?

Tôi vì bảo vệ Alys của tôi, chúng tôi đi trước đây!

Nói xong, Stern một phen ra về “hiên ngang lẫm liệt”, lời nói “có gan đảm đương”, tính ôm Alys thoát khỏi chỗ này.

Tuy nhiên, không đợi Stern bước đi. Hai người đàn ông da đen cường tráng, mặc áo da đột nhiên chặn bọn họ lại.

Gã đàn ông gầy cười vài tiếng:

- Hai vị đừng đi vội vã thế chứ! Loại chuyện này nếu chẳng may để lộ tin phong phanh nào đó, đương nhiên tất cả mọi người đều không có ích lợi gì. Không phải tôi không tin được hai vị, nhưng đại ca của tôi nói cùng đi mới yên tâm.

Stern không có cách nào khác để chạy trốn, lập tức xoay người, lòng đầy căm phẫn, vỗ ngực nói:

- Anh Dương! Tôi cảm thấy chuyện này có thể thử thách tình bằng hữu của chúng ta, nhất định phải kiên quyết đứng sau lưng tiểu thư Lâm, trên tinh thần ủng hộ hai người đi cứu đứa nhỏ kia ra.

Dương Thần lười phản ứng anh chàng hay thay đổi này, mà lúc này, mặt Lâm Nhược Khê đang lạnh như sương. Thấy Lâm Nhược Khê quyết đoán, hần tự nhiên không có gì đáng sợ, ngược lại trong lòng lại cao hứng, đụng tới loại chuyện này, có thể hứng thú hơn xem buổi trình diễn thời trang.

Hơn nữa, Dương Thần cũng không cảm thấy đây là một vụ bắt cóc bình thường dọa nạt. Mà sau lưng còn có điều gì đó mờ ám, mới là cái khiến hần hứng thú...

- Đi! Đưa chúng tôi đến chỗ đại ca của các ông!

Lâm Nhược Khê từ sau lưng Dương Thần, đi lên phía trước, nhìn gã đàn ông gầy guộc kia, lạnh lùng nói.

Có thể ở trên một con đường đẹp nhất thế giới dành riêng cho người đi bộ, đụng tới bọn dơ bẩn, xấu xa bắt cóc trẻ con cũng coi như một hành trình đặc biệt khi ở Paris. Chỉ có điều tiết mục này giống như là minh tinh hết thời đột nhiên xông tới hát một bài cũ rích, khiến người ta buồn nôn.

Gã đàn ông gầy guộc phía trước dẫn đường, đằng sau là hai gã da đen to lớn, vòng qua một con đường, đi hướng tới một cửa hàng đồ cổ, có một ngõ hẹp.

Lúc này, ánh mặt trời bị mấy cửa hàng che lấp, trong ngõ hẹp đi ngang về phía sau, xuất hiện một căn nhà nhỏ, xung quanh là đất trống, bởi vì hàng năm thiếu ánh sáng, nên ở đây nơi nơi đều đầy rêu xanh, còn có một cái hồ đọng nước mưa.

- Harry ở đâu?

Lâm Nhược Khê phát hiện xung quanh trống tuếch. Ngoại trừ không khí âm u, lạnh lẽo thì không nhìn thấy nửa bóng người.

Gã đàn ông gầy guộc xoay người, khoe miệng cười ha hả vài tiếng:

- Không cần vội vàng! Phu nhân, mời cô nhìn trên đỉnh đầu.

Lâm Nhược Khê ngửa đầu lên, anh em Stern cũng hướng không trung nhìn thoáng qua, chỉ có Dương Thần trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ và trêu tức, lắc lắc đầu, đứng im.

Bỗng nhiên một tấm lưới màu đỏ tươi từ trên trời hạ xuống.

Lâm Nhược Khê mở to mắt, nhìn thấy kia không thể tin nổi, giống như máy tính đặc biệt nào đó bao phủ không gian nơi chính mình đang đứng.

Mà theo sát sau đó, một thân áo da màu đen ôm lấy cơ thể nóng bỏng, cũng từ trên trời rơi xuống. Hình như là hình ảnh đột nhiên mà thoáng hiện, trong nháy mắt đã dừng ở trước mặt mọi người.

Đây là một cái người tóc màu nâu, đôi mắt đỏ tươi, một người phụ nữ cao gầy, khuôn mặt đẹp đẽ nhưng không hề ít nếp nhăn nơi khóe mắt và nếp uốn trên mặt. Do đó có thể thấy được tuổi không còn trẻ nữa, quần áo da đều màu đen, khe ngực sâu không thấy đáy.

Nhưng người phụ nữ này quý dị xuất hiện cũng không dọa được Lâm Nhược Khê. Đơn giản là Lâm Nhược Khê chú ý đến người bị cô gái ôm trong lòng, là bé Harry đáng yêu.

- Các ông làm gì Harry vậy?

Lâm Nhược Khê lạnh giọng chất vấn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Harry tái nhợt vô cùng, sợ hãi nhắm hai mắt, ở trong lòng ng phụ nữ, nặng nề mê man.

À nói tiếng Anh giọng khàn khàn, quyến rũ cười:

- Yên tâm, nó còn sống, đồ ăn như thế này rất hợp khẩu vị. Nhưng tôi không đành lòng ăn.

Nói xong, đầu lưới hồng hồng liếm liếm đôi môi đầy đặn.

- Đồ... Đồ ăn?

Rất cục Lâm Nhược Khê cũng ý thức được tình hình không ổn. Người phụ nữ trước mặt này, dường như không thể nào tầm thường, theo bản năng, Lâm Nhược Khê lại một lần nữa ghé sát vào Dương Thần.

Dương Thần cười cười, giơ tay ôm bả vai Lâm Nhược Khê:

- Đừng sợ, có anh ở đây, cô đây chỉ là dọa người thôi.

Anh em Stern ở phía sau cũng bị cô gái cổ quái trước mặt hù dọa không nhẹ. Thừa lúc những người khác không chú ý đến, bọn họ muốn lui về phía đường nhỏ đi ra ngoài.

Nhưng không chờ bọn họ lùi được ra phía sau vài bước, có một vách tường vô hình chặn bọn họ lại.

- Ồi.

Stern đau kêu lên một tiếng, sờ sờ cái ót bị đụng vào “Vách tường không khí”, buồn bực oán giận:

- Chết tiệt, chẳng lẽ chúng nó là ma quỷ sao? Nơi này bị làm sao vậy?

Người đàn bà cười khanh khách nói:

- Vô dụng! Nơi này trong thời gian ngắn đã được ngăn cách với không

gian bên ngoài. Người bên ngoài không thể nhìn thấy, cũng không thể nghe thấy gì ở đây hết.

- Bà là ai? Muốn đòi tiền sao? Thả Harry ra, tôi sẽ cho cô tiền.

Lâm Nhược Khê nổi lên dũng khí, nhìn thẳng vào cô gái nói.

Người phụ nữ kia cũng làm như thưởng thức cái tác phẩm nghệ thuật quý báu, không ngừng đánh giá thân thể, dung nhan của Lâm Nhược Khê, trong mắt tràn đầy thần thái hưng phấn...

- Đúng là kiệt tác của Thượng Đế. Gais, tôi rất thích cơ thể này, anh làm rất khá.

Ả nói với gã đàn ông gầy guộc đứng bên cạnh.

Gais cười nói:

- Chị Viscount, em muốn cái thể xác của tên tóc vàng kia, thân thể này của em sắp mục rồi.

Nói xong, ngón tay hướng tới phía Stern đang hết nhìn đông lại nhìn tây để tìm cách chạy trốn.

- Hừ, muốn thì lấy đi. Nhưng tôi lại muốn lưu lại thể xác của người phụ nữ tóc bạc kia, để lại cho một bà trong tộc, chắc chắn là một lễ vật không tồi.

Ánh mắt ả ngấm hướng Alys, cười lạnh nói.

Nghe được ả nói chuyện với Gais, Lâm Nhược Khê nhú mi. Cô hoàn toàn không thể lý giải, cái gì là “Thể xác”? Cái gì là “Tộc”?

Dương Thần rút cục cũng mở miệng, tràn đầy hưng phấn mà dùng ngón tay ra hiệu về phía chính mình, hỏi:

- Tao thì sao? Thể xác Stern cùng Alys đều có dùng, cả bà xã tao chúng mày cũng muốn, còn tính toán xử lý tao như thế nào?

Ả hơi kinh ngạc thấy Dương Thần bình tĩnh, cười lạnh nói:

- Con người kia, cậu có biết mình đang nói gì không? Tuy nhiên nếu cậu không biết tôi có thể từ bí nói cho cậu biết, bộ dạng này của cậu, chỉ cho người hầu của tôi làm đồ ăn thôi.

Đang nói, ả đưa một bàn tay hướng tới Dương Thần, đám người hé ra, một chùm sương mù màu hồng đột nhiên tản ra.

Sương mù thật giống như phấn hoa, xuyên qua cả vách tường trong suốt phong tỏa nơi đây. Không đợi bốn người kịp phản ứng, đã bị hít phải vào trong lỗ mũi.

Dường như trong cùng lúc, Lâm Nhược Khê và hai anh em Stern mi mắt sập xuống, mơ màng té xuống đất.

Dương Thần không để cho Lâm Nhược Khê ngã thẳng xuống mặt đất, là chờ cho anh em Stern ngã xuống, mới giúp đặt Lâm Nhược Khê lên người anh em họ. Như vậy sẽ không bị bẩn quần áo.

Nhìn Dương Thần không ngờ không lại xảy ra chuyện gì, cô gái và Gais cùng với hai tên da đen đều kinh ngạc, nói không ra lời.

- Cậu... Cậu là ai? Làm sao có thể...

Bà ta vẫn không thể tin được, không ngờ Dương Thần có thể không bị ảnh hưởng của loại sương mù này.

Dương Thần xoay người lại, nhún vai:

- Tuy tao không biết cụ thể chúng mày định làm gì. Nhưng hình như chúng mày chọn sai “Con môi” rồi.

Trong mắt người đàn bà lộ ra một tia tàn nhẫn:

- Ăn nói ngông cuồng. Giết hắn!

Ra lệnh một tiếng, hai gã da đen to lớn phía sau Dương Thần tròn mắt bình thường đột nhiên biến thành màu đỏ tươi, lập tức nhếch miệng, răng nanh bén nhọn, há mồm to, gào thét, bóng dáng như điện hướng vào cổ và giữa lưng Dương Thần đánh tới.

Chỉ có điều, còn chưa tới ba thước phía sau Dương Thần, hai gã da đen to lớn giống như bị đông cứng lại, tê liệt trên không trung.

- Phụt!

Hai gã to lớn cùng phun ra máu tươi, không hiểu bị sức mạnh thật lớn nào từ phía sau đẩy ra ngoài.

Hai gã da đen rơi mạnh xuống đất. Người phụ nữ kia chứng kiến tất cả mọi chuyện còn không thể tin được, mở to mắt tràn đầy kinh ngạc.

- Thợ săn ở trong rừng rậm săn thú cũng không sao. Nhưng nếu chọn sai con môi, có thể, chính thợ săn sẽ trở thành con môi.

Dương Thần cười nói.

- Đừng xem thường người khác.

Khóe miệng ả co giật, nói:

- Tuy tôi không biết cậu là ai. Nhưng cậu đã làm xáo trộn kế hoạch của tôi, hôm nay tôi sẽ lấy mạng cậu ở chỗ này.

Nói xong, miệng ả cũng thò ra răng nanh sắc nhọn, con ngươi vốn màu đỏ tươi nay giống như có máu cuộn cuộn chảy ra, đầu tóc màu nâu dựng lên nháy múa, áo gió bao khắp cơ thể bắt đầu bành trướng, lộ ra sức mạnh mười phần cơ thể.

Dương Thần hí hí mắt:

- Tộc ma cà rồng?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 522

Tìm Nhà Giàu Có Gả Vào

Trước đó chỉ là có chút suy đoán, dù sao những người này cũng có chút hơi thở của tộc ma cà rồng, nhưng xem ra, họ thật sự là người của tộc này, hơn nữa còn là đám người khá đặc biệt, giống như tên quý tộc ung dung thời Trung cổ trước kia nhìn thấy, nhưng những tên này còn tàn ác và xấu xí hơn.

Lúc này, tên đàn ông da đen ở đằng sau cũng đã đứng lên, cả người gã toát lên sát khí nồng đậm giống như chìm sâu vào trong bóng tối.

Lúc này Dương Thần có chút nghi ngờ, vừa nãy chính mình làm vỡ nát trái tim họ, đó chắc hẳn là điểm yếu của tộc ma cà rồng, hai tên này đáng ra đã chết, không lẽ họ không thuộc tộc ma cà rồng sao?

Người đàn bà trung niên được gọi là Viscount kia đang ôm Harry trong lòng, trực tiếp ném cho Gais đang đứng bên cạnh mình, khuôn mặt gã vô cùng hưng phấn. Gais nhanh nhẹn đón lấy bé Harry rồi ngay lập tức lùi ra một bên, bộ dạng giống như đang xem kịch.

- Người đã quấy rầy khoảng thời gian uống trà, ăn điểm tâm tươi đẹp của ta, thật là loài sâu bọ đáng chết mà!

Người đàn bà luôn miệng kêu ca, một tay ả dần dần hiện lên ánh sáng đỏ, trong nháy mắt, ả đã cầm lấy thanh kiếm kỳ vĩ màu đỏ như máu.

Đây không phải là lần đầu tiên Dương Thần nhìn thấy người của tộc ma cà rồng sử dụng Huyết thuật, điều này đúng với những gì hắn suy đoán, chẳng qua bọn họ khá đặc biệt, cho dù bị đánh nát trái tim thì vẫn có thể sống lại được.

Có chút rắc rối, Dương Thần thầm nghĩ.

Vào giây tiếp theo, bóng dáng của Viscount đã hiện lên phía trên Dương Thần, thanh trường kiếm màu đỏ đâm thẳng vào đầu hắn.

Tay trái của Dương Thần không nhanh không chậm đón lấy mũi nhọn của thanh kiếm, thanh huyết kiếm sắc bén có thể gọt vàng cắt ngọc kia vừa chạm đến bàn tay của Dương Thần thì đã không chịu nổi mà vỡ thành một nắm hoa máu.

Bóng dáng Viscount lắc lư, rơi lại chỗ cũ, ả không dám tin nhìn vào tay trái của Dương Thần, không ngờ thanh kiếm của mình lại bị đập nát dưới bàn tay của loại người này?

- Xông lên!

Viscount rít lên một tiếng, chỉ huy hai tên người hầu da đen của tộc ma cà rồng một lần nữa đánh về phía Dương Thần, lần này, đầu ngón tay của nữ ma cà rồng trực tiếp kết thành Huyết trảo, đồng thời dùng hết tất cả khí lực,

hung hăng tóm lấy Dương Thần, giống như là một bóng đen lớn đang bao phủ.

Lực lượng của tộc ma cà rồng thật kinh người, người có tước vị bình thường trong tộc thì chỉ ít là quái vật hơn một trăm năm, lúc này sử dụng tất cả sức lực, mặc dù chỉ là một người phụ nữ nhưng có áp lực lớn hơn mười tấn.

- Âm!

Âm thanh kinh hoàng làm chấn động toàn bộ không gian, Huyết trảo của Viscount bám thật chặt vào vai của Dương Thần, trong khoảng không gian xảy ra chuyện đó xuất hiện âm thanh vang dội.

Mặt đất cứng rắn nơi Dương Thần đứng bị vùi lấp xuống thành một cái hố tan nát.

Điều khiến Viscount kinh sợ vạn lần chính là việc Dương Thần thờ ơ với bản thân, hắn có chút bất động, không nói đến là không hề bị thương.

Điều này khiến Viscount vốn dĩ tưởng rằng có thể tháo rời một cánh tay Dương Thần bị đá kích rất lớn, trong một lúc đã quên bước tiếp theo nên làm gì.

- Lần này xem các người còn sống được hay không.

Dương Thần nói ra câu đó xong, bỗng nhiên hắn xoay người, xông về hướng hai tên da đen đánh lên kia, tinh bột đá hai chân ra.

Mặc dù tốc độ của hai tên da đen rất nhanh nhưng hiện giờ trong mắt Dương Thần, họ không khác gì những con rùa, không có phản ứng, chân Dương Thần đã đập trúng ngực của bọn họ.

Hai bóng dáng giống như tên bay đập vào vách tường vô hình, chỗ ngực bị đập trúng bị lõm xuống, lồng ngực và lục phủ ngũ tạng đều đã bị đập nát.

Chỉ có điều, hai tên da đen đó giống như có sự giúp sức đặc biệt, vừa mới bị đập dẹt lồng ngực thì không ngờ lồng ngực lại lồi lên một lần nữa.

Tuy phun ra hai ngụm máu nhưng hai tên da đen đó thật sự đã hồi phục trở lại, loạng choạng đứng dậy một lần nữa.

- Tại sao có thể như vậy?

Dương Thần nhíu mày, mặc dù sức lực của những người này không đủ để uy hiếp hắn nhưng sự kháng cự mạnh mẽ như vậy đã nằm ngoài những sự hiểu biết của hắn về tộc ma cà rồng.

Viscount thấy Dương Thần đứng xuất thần, lập tức cảm thấy đó chính là cơ hội tốt, ả liền mở to một miệng máu, nhe răng nanh định cắn vào cổ Dương Thần.

- Đừng có nằm mơ!

Làm sao Dương Thần không biết được chứ, hắn không quay đầu lại rồi trực tiếp tạo ra một luồng chân khí Tiên Thiên.

Luồng chân khí trong một chớp mắt vừa đánh ra thật không nhỏ chút nào, mặc dù công lực của Dương Thần chưa đến một phần, hoàn toàn không thể

so sánh với công lực khi lần đầu đánh nhau với Ares. Trong cả cuộc đời, ả Viscount kia chưa bao giờ phải chịu sự đả kích như thế này, chỉ cảm thấy một lực ăn mòn đang tiến vào phía trước ngực ả, trộn lẫn nội tạng của ả một trận long trời lở đất.

- A!

Viscount kêu lên một tiếng cực kỳ bi thảm, luồng chân khí Tiên Thiên trong cơ thể ả tạo ra một sự bùng nổ mãnh liệt, đem nội tạng vốn đã mục nát của ma cà rồng ép thành những mảnh vỡ.

Dương Thần không hề thả lỏng, hần nhìn thấy người đàn bà dần dần ngã trên mặt đất, không ngoài dự đoán của hần, hơn hai mươi giây sau, Viscount vốn đã ngã, không dậy nổi kia bỗng ngẩng đầu lên.

- Thật đáng nguyên rủa... Người không giết ta được thì ta nhất định sẽ giết chết người.

Nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của nữ ma cà rồng, sắc mặt Dương Thần bỗng trầm xuống, khả năng khôi phục sức lực của mấy tên ma cà rồng này khác xa với sức tưởng tượng của hần, cho dù phá nát nội tạng thì họ vẫn có thể hồi phục, đây là cơ năng trái với trời đất sao?

Dương Thần nhéo nhéo bàn tay, chỉ có thể thử thôi, đánh cho bọn chúng tan nát, xem có thể hồi phục được hay không.

Nhưng không đợi Dương Thần động thủ, kết giới ở đằng sau bị đóng kín, lại bị một người phá tan.

- Khả khả, Rasmani à, người không cẩn thận rồi, làm sao có thể trêu chọc một nhân vật lớn như thế này được.

Một giọng nói khá quen thuộc chợt truyền đến.

Chỉ thấy trên bức tường kết giới trong suốt kia cắt ra một làn sóng gọn nhẹ, theo sau là một bóng dáng đi vào trong kết giới theo làn sóng gọn kia.

Một cô gái quyến rũ mặc chiếc áo gió lớn England, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng hoa của giới phu nhân quý tộc, dáng người bốc lửa, da trắng nõn nà, ả bỗng dung bước vào tầm nhìn của mấy người.

- Lilith... Đáng chết!

Viscount Rasmani bị gọi tên nhìn thấy người đi tới, ngay lập tức trong mắt ả xuất hiện ngọn lửa hừng hực của sự hận thù.

Cô gái này cười duyên, đúng là Lilith lúc trước khi tranh giành chén thánh ở Trung Hải đã xuất hiện cùng với Dương Thần.

Dương Thần cũng không nghĩ đến sẽ gặp nữ ma cà rồng có duyên với mình từ một nụ hôn này tại Pari, nhưng trước mắt xem ra Lilith và Rasmani chắc hẳn có thù hằn với nhau, hơn nữa, Rasmani cũng không muốn Lilith tìm thấy ả.

- Đã lâu không gặp các hạ Minh vương rồi!

Lilith không để ý đến lửa giận đang bốc lên trong người Rasmani mà còn cười quyến rũ, ghé sát vào phía trước mặt Dương Thần, da thịt chắc nịch của

ả gần như dán vào cánh tay Dương Thần.

Tuy rằng dung nhan của nữ quỷ hút máu này rất xinh đẹp nhưng Dương Thần biết đây là bà lão hơn hai trăm tuổi, hắn chỉ thản nhiên cười nói:

- Cũng không phải lâu không gặp, hơn nữa bây giờ không phải là lúc để ôn lại chuyện xưa.

- Thật là thứ tình cảm khó hiểu, lần trước từ biệt ở Hoa Hạ, tôi vẫn ngày nhớ đêm mong anh.

Lilith thở hắt hên, oán trách một câu, sau đó nhìn về phía Rasmani đang thở gấp, sắc mặt lại trở nên lạnh lẽo, cô nói:

- Viscount Rasmani à, thật đáng buồn, lần trước khi cô chuyển đổi thân xác, tôi đã không thể đuổi kịp, nhưng lần này thật may mắn, cô trốn không thoát đâu.

Dường như Rasmani có chút kiêng dè Lilith, ánh mắt ả quét qua một lượt, rõ ràng là muốn chạy trốn, ả nhe răng cười:

- Đừng quá đắc ý, vênh váo, trong tay ta còn có con tin.

Nói xong, Rasmani chỉ về phía góc mà Gais đang đứng, Gais ôm Harry đang hôn mê trong tay.

Gais gây guộc nhìn Lilith bằng ánh mắt sợ hãi, thấy hai chân mình đã mềm nhũn từ lâu, gắng gượng sống chết ôm lấy Harry.

Lilith có chút nghi ngờ nhìn về phía Dương Thần:

- Minh vương các hạ, đứa nhỏ đó là người ngài phải cứu à?

Dương Thần gãi gãi đầu nói:

- Nếu cô muốn đánh nhau với họ thì đợi tôi ôm đứa nhỏ lại đã.

Vừa dứt lời, Dương Thần từ chỗ cũ biến đi đâu mất, khi xuất hiện lại thì đã đứng trước mặt Gais rồi.

Gais hoàn toàn không thấy Dương Thần làm điều đó như thế nào, gã chỉ biết mở to mắt mà nhìn Dương Thần cướp Harry từ trong tay mình.

- Cảm ơn người đã ôm dùm đứa bé này!

Dương Thần cười một cách kỳ lạ, không quên bay lên đá Gais một cái.

Ở bên này đôi mắt của Rasmani ngập tràn nỗi sợ hãi, ả mới phát hiện mình vẫn coi thường người đàn ông phương Đông bí ẩn này, khả năng của hắn đã vượt xa sức tưởng tượng của ả.

Hóa ra, ngay từ lúc bắt đầu mình đã không có con tin rồi sao?

Dương Thần ôm Harry trở lại chỗ của ba người Lâm Nhược Khê đang nằm, hắn vỗ vỗ tay, nói với Lilith:

- Bây giờ không cần lo về sau, tôi đánh cũng khá mệt rồi, đang muốn nhìn xem cô đánh như thế nào đây.

- Sẽ không để ngài thất vọng.

Lilith ném đôi mắt quyến rũ, đồng thời tay duỗi ra sau lưng, lấy tư thế rút đao, một cách kỳ lạ lấy ra thanh kiếm cong như mặt trăng từ trong không trung.

Dương Thần vẫn còn nhớ, đây là chiếc dao mổ - một trong mười ba ma khí của tộc ma cà rồng, trước kia khi đại chiến trong rừng sâu của Trung Hải, Lilith đã sử dụng ma khí nhiễm máu này và giết sạch những người ở đó, một chút giận dữ cũng không có, cuối cùng, nếu không tự mình ra tay thì cô ấy suýt chút nữa đã chém Thái Ngưng thành hai mảnh.

Trong chốc lát khắp nơi đều nồng nặc mùi máu tươi hắc ám, dao mổ lóe ra thứ ánh sáng thấu vào tâm hồn người, khiến đám người Rasmani gần như bỗng thấy thân kinh mình bị căng cứng.

Mắt thấy Lilith cầm trong tay chiếc dao mổ, dần dần tiếp cận mình, Rasmani liên tục thụt lùi lại rồi lập tức hô to lên:

- Mau ngăn cản cô ta, mau lên!

Hai tên người hầu da đen mặc dù biết mình không phải là đối thủ của Lilith nhưng giai cấp thống trị tuyệt đối của tộc ma cà rồng làm cho bọn họ không hề do dự mà đánh về phía Lilith.

Lilith cũng không quay đầu lại, dao mổ vung ra đằng sau, một ngọn lửa pha trộn màu máu chọt phun ra giữa không trung, nó giống như bọt sóng khi thủy triều dâng, sau khi bao phủ hai tên da đen thì trong chớp mắt đốt cháy tất cả.

Hai tên da đen đó chỉ có thể gào nhẹ lên hai tiếng, họ liền hóa thành những hạt bụi, biến mất vào không khí.

Dương Thần giật mình, nếu nhớ không lầm thì loại động tác này là Huyết diễm có cấp bậc rất cao trong Huyết tộc, chiêu thức Huyết diễm này lạnh như băng, không hề có nhiệt độ, lại có thể phân chia bất kỳ tế bào nào, là loại thuật rất khủng bố “Huyết phân thân” của Huyết thuật mà lúc đầu Lilith dựa vào đó, đã lừa gạt được Thái Ngưng, lúc này cô lại xuất ra một tuyệt kỹ khác, thực lực thuần Huyết tộc quả nhiên không giống bình thường.

Hắn nhìn lại lúc này hai tên da đen mà mình dù đánh thế nào cũng có thể hồi phục được, phải thiêu hủy những tên này mới được sao? Chả trách mình đánh thế nào cũng vô dụng.

Ở đầu kia, Rasmani trừng mắt nhìn người hầu của mình bị thiêu hủy như vậy, càng cảm thấy kinh hoàng, ả muốn nhanh chóng trốn đi, vừa xoay người thì nhìn thấy phía trước là Dương Thần, hắn lại đứng trước mặt ả.

Dương Thần nhếch miệng ngai ngùng cười.

- Thì ra phải thiêu các người, thì các người mới chết, ta cũng có một ngọn lửa, muốn lấy cô làm vật thí nghiệm.

Nói xong, tay phải Dương Thần phóng tới trước mặt Rasmani, một ngọn lửa màu xanh đột nhiên bùng cháy.

Rasmani vốn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy ngọn lửa màu xanh kia giống như là dòng chảy đang nhảy múa, nhưng loại lửa nhìn rất mềm mại này thậm chí không có bất kỳ nhiệt độ này đã khiến toàn cơ thể ả bắt đầu tan ra, từ chỗ bắt đầu tiếp cận đám lửa dần dần hòa tan ả ra.

Lúc Rasmani phục hồi tinh thần, ngọn lửa trước mặt đã lan tỏa ra, nuốt hết toàn bộ cơ thể ả.

Tiếng thét chói tai chưa kịp thoát ra thì cơ thể Rasmani bị bốc hơi sạch sẽ trong ngọn lửa màu xanh.

- Thì ra thật có ích.

Dương Thần nhìn tay phải của mình, mới nghĩ đến việc dùng chân khí Tiên Thiên bắt chước hình thức của ngọn lửa, có thể gọi là “Chân hỏa”, không ngờ lại thành công.

Cách đó không xa, dao mổ của Lilith nhẹ nhàng hạ xuống, Gais đã sợ đến mức nhũn chân cũng bị ngọn lửa kia mang đi khỏi thế giới này.

Trong nháy mắt, kết giới xung quanh đã bị phá vỡ, tất cả đã hồi phục lại trạng thái ban đầu.

Trong phút chốc, dao mổ trên tay Lilith biến mất đi đâu, cô nở nụ cười, đi tới trước mặt Dương Thần rồi tò mò hỏi:

- Minh vương các hạ, lúc nãy đám lửa màu xanh của ngài là loại pháp thuật gì vậy?

Là sinh vật sống hơn hai trăm năm tuổi, ma cà rồng rất tò mò đối với những thứ mà họ chưa biết, bởi vì thứ mà họ không biết được là rất ít.

Dương Thần mỉm cười, cũng không lập tức trả lời mà đi đến bên cạnh bé Harry, hẩn quỳ xuống, kiểm tra tỉ mỉ tình trạng hôn mê của Harry, vừa kiểm tra vừa trả lời:

- Đó là một loại nội công do tôi luyện tập, chân khí được sinh ra dựa vào cách nói về võ thuật Hoa Hạ, đó là năng lượng Tiên Thiên, bản thân năng lượng này bao gồm các loại nguyên tố, tôi chỉ chuyển hóa nó thành một hình thức liên quan đến lửa mà thôi.

Lilith hiểu mà như không hiểu, gật đầu, nhìn thấy Dương Thần đang kiểm tra cho tiểu Harry, cô bĩu môi nói:

- Không cần kiểm tra đâu, đứa bé này nhất định là bị Rasmani hút đi một lượng máu mới ngất đi như vậy.

Dương Thần quả nhiên nhìn thấy dấu răng nhỏ trên cổ của Harry, hẩn chau mày, thổi một luồng chân khí vào gần vết thương đó, khiến vết thương kia khép miệng lại, để người khác nhìn thấy, họ rất dễ dàng nghĩ đến quỷ hút máu.

Thấy Lâm Nhược Khê và Stern còn nằm, Dương Thần biết chỉ là ngất đi, sẽ không có việc gì, vì vậy nhìn Lilith và hỏi:

- Lúc nãy những người đó là thành viên của tộc ma cà rồng các cô, khi nào ma cà rồng các cô trở nên lớn mạnh thì chỉ có thể dựa vào việc đốt cháy Huyết diễm của Huyết thuật mới có thể giết chết sao?

Nụ cười trên môi Lilith chợt tắt, cô nói với vẻ mặt nghiêm túc:

- Minh vương các hạ, xin ngài đừng coi tôi giống như những sinh vật xấu xí kia, nói tên ma nữ Rasmani kia chính là thành viên của một trong hai thị

tộc chủ yếu của ma đảng Sprinkle Bakes và cũng là người xấu nhất trong tộc Tzimisce.

- Tộc Tzimisce?

Dương Thần mơ hồ, có chút ấn tượng với thị tộc này, nhưng không hiểu rõ.

- Đúng vậy, từ xưa đến nay tộc Tzimisce luôn là nỗi ô nhục của tộc ma cà rồng, bọn chúng tàn ác và không có tín ngưỡng cũng như không có đạo đức nhất, nếu nói bọn họ có ưu điểm gì thì chính là bọn họ có ý chí học tập hơn bất cứ thị tộc nào khác, chẳng qua là năng lực tìm tòi kiến thức khoa học, bọn họ suốt đời luôn ham học hỏi.

Lilith nói.

- Suốt đời? Lại là suốt đời sao? Lịch sử của tộc ma cà rồng các người lâu như vậy có khác gì với suốt đời đâu.

Dương Thần buồn bực.

Lilith lắc đầu.

- Không giống nhau đâu, thứ mà cả đời tộc Tzimisce theo đuổi, trừ việc sống lâu ra thì là có thể không bị kẻ thù giết hại, hơn nữa có thể mãi mãi duy trì tuổi thanh xuân.

Dương Thần yên lặng, cho dù là mười hai đại chủ thần thì cũng không thể duy trì được tuổi thanh xuân.

- Kỳ thật việc nghiên cứu khoa học của tộc Tzimisce vẫn khiến người ta phải bái phục, trong cuối thế kỷ trước, tộc Tzimisce thông qua giải phẫu sinh lý, dùng ma cà rồng và loài người để làm vô số thí nghiệm, trở thành duy nhất trong tộc ma cà rồng, một thị tộc mà trái tim sẽ không thể trở thành vết thương chí mạng.

Lilith giải thích:

- Tộc Tzimisce còn có năng lực thiên phú mà các dân tộc khác không có, bọn họ có thể tổ chức phân bố lại tổ chức tế bào, khiến tế bào của đối phương chuyển sang cơ thể mình... đó là thuật mà họ tự gọi là “Trùng lặp thể xác”

Dương Thần bĩu môi.

- Thảo nào lúc mới gặp, người đàn bà đó nói, tìm thấy thể xác tốt rồi, thì ra bà ấy là muốn giết chết người phụ nữ của rồi, lại biến thành hình hài của cô ấy, thật là năng lực khiến người ta thấy phản cảm.

- Đúng vậy, cho nên tộc Tzimisce luôn là thị tộc lớn thứ hai của Sprinkle Bakes, bởi vì bọn họ hiểu rõ, cho dù muốn gia nhập Camarilla của chúng tôi thì chúng tôi cũng không cho phép.

Lilith gật đầu, sau đó than thở:

- Những năm nay, mặc dù Camarilla chúng tôi vẫn chiếm giữ thế giới ma cà rồng, bao gồm quyền thống trị hội nghị hắc ám nhưng tộc Tzimisce cùng với những thị tộc khác của Sprinkle Bakes không ngừng lớn mạnh, dễ nhìn

thấy nhất là số lượng thành viên không ngừng lớn mạnh của tộc Tzimisce, đã khiến những ma cà rồng không thể sử dụng Huyết thuật của chúng tôi không có cách nào để chống lại họ, vì vậy mấy năm nay, khắp nơi chỗ nào cũng có những nhân vật quan trọng truy sát tộc Tzimisce, bằng mọi cách làm cho bọn họ đừng có ngang ngược như vậy nữa.

Dương Thần hiểu rõ, đây cũng xem như là nỗi muộn phiền của hội nghị hắc ám, lúc này nghe Lilith nói những chuyện đó, hắc tò mò hỏi:

- Lilith à, cô nói Rasmani kia là người của tộc Tzimisce, vậy còn cô là người thị tộc nào của Camarilla?

Lilith nhăn mũi lại, hừ một tiếng:

- Đến bây giờ mới hỏi đến lai lịch của tôi, Minh vương các hạ thật sự là một người chậm chạp mà.

Dương Thần đảo đảo đôi mắt trắng dã, bản thân hắn cũng không phải là kẻ sẵn ảnh, làm gì cái gì cũng phải hỏi chứ.

- Tôi là người của tộc Ventrue, cha của tôi là tộc trưởng đương nhiệm của tộc, thân vương Sargerat.

Lilith nói một cách tự hào.

Dương Thần giật mình.

- Thảo nào cô có thể cầm được loại ma khí “Dao mổ”, tôi đã nghĩ, coi như cô thuộc tộc ma cà rồng thì cha mẹ cũng là nhân vật thuộc cấp bậc bán thân đời thứ ba của tộc, cũng không thể chỉ hơn hai trăm tuổi mà có được loại ma khí đó. Nếu tôi nhớ không lầm thì tộc Ventrue có lẽ là chức vị cao nhất trong Camarilla, là tộc có số lượng quý tộc nhiều nhất, thật không ngờ Lilith lại có xuất thân từ nhà quyền quý, nếu ở thế giới loài người, cũng phải tìm nhà giàu có để gả làm phu nhân.

- Tìm... Tìm nhà giàu?

Lilith gần như không dám tin vào tai mình, tên này muốn làm mình tức chết ư? Cứ tưởng nói ra lai lịch của mình thì hắn sẽ nói vài câu dễ nghe, không ngờ lại xem mình như con gái của những nhà tầm thường? Cho dù là công chúa hoàng thất thì có thể so sánh với mình sao?

Dương Thần nhìn thấy Lilith xinh đẹp khuôn mặt như bốc khói, ngại ngùng cười, khoát tay:

- Chỉ đùa một chút thôi, đừng cho là thật, tôi biết cô Lilith đây là người rất phóng khoáng, theo lý mà nói thì thật khó gặp mặt, để tôi mời cô uống một ly, nhưng cô thấy đó, bây giờ tôi có quá nhiều chuyện, phải đưa đứa nhỏ này đến bệnh viện, có lẽ còn phải tìm cha mẹ nó, tôi thấy cô nên đi trước.

Lilith muốn xông lên “quyết đấu” với Dương Thần, đã không nói tốt được một câu lại còn muốn đuổi mình đi?

- Thưa ngài, không thể không nói, trừ thực lực của ngài ra thì ngài thật sự là người đàn ông rồi rắm mà.

Lilith nói xong câu nói gần như là nguyên rủa đó thì định bước đi, tâm

trạng không tốt chút nào.

Nhưng không đợi Lilith rời đi, Dương Thần bèn la lên một câu:

- Lilith đợi tôi, tôi có chút chuyện cần cô giúp đỡ.

Khóe miệng Lilith lộ ra nụ cười ác ma, nhìn nhìn Dương Thần, thấy chưa, người đàn ông này đã biết bản thân cô tốt, nhanh như vậy đã muốn kiểm lý do để cô đừng đi nữa.

Lilith giả bộ như không có chuyện gì, xoay người hỏi:

- Ngài có vấn đề gì sao?

Dương Thần sờ cằm, do dự một hồi, cảm thấy hay là hỏi một tiếng sẽ tốt hơn.

- Thật sự cũng không phải là chuyện lớn gì, chỉ là tôi vẫn chưa quen với nhiều nơi ở Pari, cô đã lớn tuổi lại sống ở châu Âu lâu như vậy, nhất định chỗ nào cũng biết, tôi muốn hỏi cô một chút, bệnh viện nào gần đây nhất mà giá cả lại rẻ nhất vậy?

- Cái... Cái gì?

Lilith nghi ngờ mình nghe nhầm.

- Ha ha, không phải tôi muốn đem đứa bé này vào bệnh viện sao, dù sao cũng không phải là bệnh nặng, chỉ cần nghỉ ngơi một chút, đợi người nhà của nó đến, nếu không phải là gia đình giàu có mà tôi đã đưa nó vào bệnh viện quý tộc rồi, đến cuối cùng ai bỏ tiền ra cũng không phải là vấn đề, vì vậy muốn hỏi một chút, bệnh viện nào rẻ nhất vậy?

Dương Thần hỏi với vẻ mặt mong chờ.

Hai má trắng nõn nà của Lilith bỗng tối lại, cô cố nén không rút dao ra chém một nhát, hung hăng dậm chân, đập vỡ hai khố xi măng, lắc mình một cái, dùng dùng nổi giận rời khỏi chỗ đó.

Dương Thần nhìn Lilith rời khỏi bằng ánh mắt rối rắm, hắn thì thào nói:

- Không biết thì cứ nói, giận cái gì chứ, ko lẽ ma cà rồng cũng có thời kỳ sinh lý sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 523

Hoa Diên Vĩ

Một giờ sau đó, trong căn phòng của một bệnh viện thuộc trung tâm thành phố Paris, Dương Thần và Lâm Nhược Khê đứng cạnh giường bệnh mà bé Harry đang nằm và canh chừng cậu bé, sau khi nhận được tin, mẹ Harry vội vàng đến.

Trải qua sự kiểm tra của bác sĩ, cuối cùng nguyên nhân hôn mê của Harry được xác định là do thiếu máu, trên thực tế, bác sĩ cũng không thể đưa ra kết quả chẩn đoán khác.

Lúc này Harry đã tỉnh lại, nhìn thấy mẹ mình nước mắt lưng tròng, cậu mới nhỏ tiếng nói:

- Mẹ à, không được khóc! Cha ghét nhất những đứa trẻ khóc nhè, nếu mẹ khóc, cha sẽ không yêu mẹ nữa đâu.

- Ừ, mẹ không khóc nữa.

Người phụ nữ lau lau khóe mắt, nở nụ cười, quay đầu lại nhìn Dương Thần và Lâm Nhược Khê đang đứng bên cạnh rồi nói:

- Thật sự rất cảm ơn hai người, Harry nhà chúng tôi từ trước tới nay đều khỏe mạnh, không biết tại sao lại thành ra thế này.

Dương Thần nói:

- Đây không phải là vấn đề lớn, bác sĩ nói sẽ không có di chứng nào, đứa bé nào lúc nhỏ cũng có chút bệnh vặt, sau này chú ý sức khỏe là tốt thôi.

Lâm Nhược Khê nhìn trộm Dương Thần, cô đương nhiên sẽ không tin Harry thật sự lại đột ngột thiếu máu, nhưng cũng đại khái hiểu nguyên nhân mà Dương Thần phải che giấu, chỉ có điều nhìn thấy lời nói dối của Dương Thần không chút biến sắc mà trong lòng cô có chút phức tạp.

Người phụ nữ kia như nhớ ra điều gì, bèn nói với Harry:

- Harry à, cô chú đã cứu con, con cũng phải cảm ơn họ một tiếng.

Harry không nhớ rõ điều gì, trong đầu cậu bé chỉ là hình ảnh mơ hồ trên đường, vì vậy không có gì sợ hãi, hiền hòa nói:

- Cảm ơn chú, cảm ơn chị.

Giọng nói của Harry nhẹ nhàng, dù sao cậu cũng chưa bình phục hẳn.

Dương Thần nghe thấy vậy liền thấy ngứa răng, không phải là mẹ nó bảo nó gọi bằng cô chú sao, sao lại đổi thành chị chứ?

Hốc mắt Lâm Nhược Khê đỏ ửng lên, nhìn về phía trước bằng ánh mắt thương hại, cô xoa khuôn mặt trẻ con bầu bĩnh của Harry.

- Harry thật là ngoan.

- Thừa cô Lâm và ông Dương, cha của Harry rất bận rộn nên ít khi về

nhà, vốn dĩ phải gọi ông ấy đến để cảm ơn hai người nhưng bây giờ tôi không liên lạc với ông ấy được, chỉ bằng hai người đừng đi vội, cũng sắp đến giờ ăn tối rồi, tôi mời hai người đi tới nhà hàng Pháp ở gần đây.

Người phụ nữ tha thiết nói.

- Không cần đâu, bác sĩ nói nếu Harry muốn nhập viện thì ngày mai phải kiểm tra thêm, vậy hay là bà ở đây chăm sóc Harry, hai người bạn của chúng tôi đang đứng bên ngoài, cũng không tiện cho lắm.

Lâm Nhược Khê nói.

Người phụ nữ cảm thấy khó xử, cuối cùng đành phải xin lỗi:

- Nếu đã như vậy thì chỉ có thể nói lời cảm ơn thôi.

Lâm Nhược Khê hé miệng cười, hàm ý là không có gì cả, cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền cầm cái túi của mình, lấy ra một bó hoa màu tím mà trước kia mua từ tay của Harry.

Vì đóa hoa được bày biện quá lâu nên có chút ỉu rũ nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ ngoài.

- Đóa hoa này, chị để ở đây, tặng cho Harry, mong Harry sớm bình phục.

Lâm Nhược Khê đem đóa hoa đến bên cạnh giường của Harry.

Harry chớp mắt nói:

- Nhưng đóa hoa này đã bán cho chị rồi, em không thể nào lấy lại được.

- Nếu đã là của chị thì chị muốn tặng cho em, có sao đâu.

Lâm Nhược Khê nói.

Lúc này nghe tới từ “bán”, người phụ nữ kia tò mò hỏi:

- Thưa cô Lâm, nghe cô nói như vậy thì chẳng lẽ những đóa hoa diên vĩ này là do Harry bán cho cô sao?

Lâm Nhược Khê giật mình, cô không biết cụm từ “Hoa diên vĩ”, vì vậy cô liền nhìn Dương Thần đang đứng bên cạnh.

- Đây kỳ thật là hoa diên vĩ, quốc hoa của nước Pháp.

Dương Thần dịch lời nói sang tiếng Trung.

Lâm Nhược Khê nghe xong liền lặng yên làm bầm một mình rồi cười nói:

- Vì muốn mua cho cha Harry đôi vợ mà cậu bé đã bán đóa hoa này cho tôi, có lẽ cậu bé cố ý giấu bà nhưng không phải là chuyện xấu, mong bà đừng bận tâm.

Người đàn bà kia thở phào nhẹ nhõm.

- Bình thường cha nó ít khi ở nhà, bận tới nỗi thậm chí một tuần chỉ có thể gặp một lần, tôi cũng không thể lúc nào cũng trông chừng nó, chuyện này là lỗi ở chúng tôi, đương nhiên không thể trách Harry được.

Nói chuyện vài câu, Harry đã ngủ trên giường rồi, thân hình bé nhỏ bị cướp đi không ít máu, cũng không thể nào bình phục nhanh như vậy được.

Mặc dù Lâm Nhược Khê có chút không đành lòng nhưng cũng không biết có thể ở lại được bao lâu, vì thế đành tạm biệt người phụ nữ, nói ngày mai sẽ lại tới thăm Harry rồi cùng với Dương Thần rời khỏi phòng bệnh.

Lúc đi trên hành lang của bệnh viện, Lâm Nhược Khê thì thầm:

- Hoa diên vĩ, thì ra loài hoa này có cái tên đẹp như vậy.

Dương Thần nói một cách thần bí:

- Bà xã à, em có biết Hoa diên vĩ tượng trưng cho điều gì không?

- Ra vẻ bí ẩn gì vậy?

Lâm Nhược Khê không hài lòng mà liếc Dương Thần một cái.

- Thích nói thì nói đi, không nói thì thôi, chẳng lẽ em không biết tự mình tìm hiểu à?

Dương Thần hứng khởi nói:

- Thật sự là không có tình cảm gì.

- Đúng, em là người không có tình cảm, anh chơi trò tình cảm với những người phụ nữ khác cũng giống như từ nhỏ em đã quen với tính xấu đó rồi, cả đời này cũng không sửa được.

Lâm Nhược Khê lãnh đạm nói.

Dương Thần cảm thấy bất đắc dĩ, người phụ nữ này do kiêu ngạo hay do tới thời kỳ sinh lý vậy? Hắn tuyệt đối không tưởng tượng ra được, Lâm Nhược Khê lại đang rối rắm về “Nói dối công lực” của hắn. Nhìn thấy Dương Thần nói dối không chớp mắt, Lâm Nhược Khê luôn cảm thấy tên này lừa gạt mình, không chịu hỏi cái, cô cảm thấy rất buồn.

- Irise là tên La-tinh của hoa diên vĩ, nghĩa là cầu vòng, nó có rất nhiều màu. Trong tiếng Pháp nó còn có nghĩa là “Hoa ánh sáng”, vì vậy tặng đóa hoa này cho Harry là vô cùng thích hợp.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê nửa tin nửa ngờ nói:

- Vậy thì tại sao buổi trưa lúc mua hoa, anh không nói cho em biết?

Dương Thần bĩu môi:

- Thằng nhóc đó gọi em là chị, gọi anh là chú, anh còn có tâm trạng để kể chuyện về hoa sao?

Lâm Nhược Khê giật mình, còn có một chút khác biệt, thì ra tên này còn để ý đến cách xưng hô sao? Cô cảm thấy buồn cười, cuối cùng cũng vui lên rất nhiều.

- Đúng rồi, lúc nãy trong phòng bệnh em có nói là ngày mai vẫn sẽ đến thăm Harry, không lẽ bảo bối của anh không muốn xem buổi lễ công bố nữa à?

Dương Thần tò mò hỏi.

Lâm Nhược Khê nghe thấy cách xưng hô buồn nôn đó của Dương Thần, mãi đến bây giờ cô vẫn cảm thấy không được thoải mái, may mà tên này chỉ kêu lên vậy thôi, nếu không cô sẽ bóp cổ hắn.

- Buổi trưa xem buổi lễ công bố, tối chiều dành thời gian đi thăm Harry, em không có hứng thú với mấy cái thương hiệu của chiều ngày mai.

Lâm Nhược Khê giải thích.

Dương Thần gật đầu, sờ cằm nói:

- Anh muốn nói trước với em một chuyện, chiều ngày mai anh phải đi ra ngoài giải quyết một số việc. Sáng nay một người bạn cũ đến tìm anh, giải quyết chuyện đó xong có thể rất trễ, thậm chí sáng sớm ngày một mới xong, anh muốn nói trước với em như vậy để em khỏi lo lắng.

Lâm Nhược Khê nghe xong, nhớ tới việc Solon xuất hiện vào buổi sáng nay, cô rất muốn hỏi Dương Thần có phải chuyện đó rất nguy hiểm không, nhưng khi lời nói vừa tới miệng thì cô thản nhiên nói:

- Ai thêm lo lắng cho anh, anh thích làm gì thì cứ làm, anh không có ở đây em càng thấy yên tĩnh.

Dương Thần cười khỏ, sớm biết rằng là kết quả này.

- Không lo lắng là tốt rồi, anh cũng không có ý khác.

Quả thật Lâm Nhược Khê có chút hối hận nhưng lời đã nói ra cũng không thể thu hồi được, chỉ có thể giữ vẻ mặt như không có chuyện gì rồi cùng Dương Thần đi ra khỏi công bệnh viện.

Mới đi ra bệnh viện một khoảng không xa thì trong mắt Dương Thần lóe lên một tia nghi ngờ, hắn dừng bước, xoay người nhìn, phía sau là cổng bệnh viện vắng vẻ, không một bóng người.

- Sao vậy?

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần đuổi không kịp, cô quay đầu lại hỏi.

Dương Thần xoay người lại, cười nói:

- Không có gì cả, chỉ là đang nghĩ, ngày mai em có nên mua một ít quà tặng Harry hay không, gặp phải chuyện như vậy ở nước Pháp cũng coi như là một môi lương duyên.

Mắt Lâm Nhược Khê sáng ngời.

- Về chuyện này xem như anh thông minh, ngày mai em sẽ mua cho nó một ít đồ chơi và đồ ăn thật ngon.

Dương Thần cười cười gật đầu, hai người lập tức trở về chỗ để chiếc xe Maybach.

Nhưng vừa mới đi đến trước xe thì Dương Thần lập tức ngăn cản Lâm Nhược Khê mở cửa xe.

- Làm sao vậy?

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần bằng ánh mắt khó hiểu.

Dương Thần nở nụ cười quái dị, đưa tay ra vỗ vỗ cửa xe.

Khoảng hai phút sau đó, cửa xe sau khi được mở ra, có một mùi hương bay ra từ trong xe, trong nháy mắt mùi hormone đã cuốn vào mũi hai người.

Lâm Nhược Khê mở to đôi mắt đầy nước, trong một lúc sắc mặt xinh đẹp của cô đã chuyển sang màu hoa anh đào.

Chỉ thấy anh em liêu mạng Stern và Alys quần áo không chỉnh tề mà ôm nhau, tóc tai rối rắm, trên trán còn lấm tấm những giọt mồ hôi.

Nút áo sơ mi của Stern đều đã rơi ra, trên mặt đầy những dấu môi hôn và

dầu răng cắn, phía dưới dây kéo quần còn chưa kéo lên.

Alys không chịu nổi, trên khuôn ngực lớn trắng như tuyết không ngờ còn lưu lại một số dấu vết khiến người ta thẹn thùng, chiếc váy đã được cởi, đôi tất cũng đã bị rút ra, ném lên trên ghế, còn cái được vút ở đằng kia chính là quần lót của phụ nữ.

Đôi mắt Alys đẹp như hoa đào, ả kéo kéo trâm tóc, khuôn mặt giống như mây đỏ, cũng không biết là do mắc cỡ hay do vận động mạnh, ả cười khanh khách:

- Đã làm phiền hai người phải đợi lâu, bây giờ hai người có thể vào được rồi.

Nếu nhìn thấy trường hợp như thế này mà vẫn không biết lúc này trong xe xảy ra chuyện gì thì Lâm Nhược Khê thật là một người ngây thơ, ngốc nghếch.

- Tôi nói với hai người, các người làm chuyện đó trong xe, tôi không có ý kiến nhưng nhớ xóa hết những dấu vết đó đi, tránh để sau khi trả lại xe, người khác cho rằng đó là mùi hương do tôi và vợ tôi để lại, như vậy thật quá phóng túng, không phải là phong cách của tôi, mùi của vợ tôi rất tinh khiết...

Dương Thần nói.

Lúc này một tay Lâm Nhược Khê đánh vào sau lưng Dương Thần.

- Đừng nói nữa, anh không thấy xấu hổ à?

- Trước hết là anh em ruột mà lại làm ra chuyện này trên xe, mặc dù tôi biết các người là những kẻ loạn luân nhưng không phải là không biết kiềm chế chứ?

Tên Dương Thần vô lại kia còn có thể hợp tình mà khiến người ta thu dọn tàn cuộc lại còn nói ra những lời nói đáng xấu hổ như vậy.

Ngồi trở lại trong xe, tim cô vẫn đập thình thịch, mặt vẫn đỏ, cô nhìn kỹ thấy từ phía kính chiếu hậu, anh em Stern vẫn tình chàng ý thiếp, tim cô sắp vỡ mất rồi.

Đây là những người gì vậy? Buổi trưa suýt bị những quái vật đó hại chết rồi, mặc dù không biết chuyện đó như thế nào, Dương Thần đã cứu tất cả mọi người nhưng thần kinh của anh em nhà họ thật có vấn đề, chẳng hỏi gì mà chỉ lên quay lại xe làm cái chuyện đó mà thôi.

Lâm Nhược Khê tưởng rằng do tính cách cô, không hỏi những người cô gặp lúc trưa là như thế nào là thường, nhưng còn anh em Stern cũng phải hỏi rõ mới được, nhưng lúc này, cô mới phát hiện vốn dĩ không thể lấy Logic bình thường mà nghĩ việc của ba người kỳ lạ trong xe.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 524

Verdessa Muốn Đập Đầu Vào Tường

Thành phố cảng La Havre nằm ở phía tây bắc nước Pháp, được xem như là thành phố cảng của sông Seine.

Sau khi trải qua quá trình xây dựng lại thì thành phố cảng cổ xưa này đã trở thành một trong những di sản văn hóa của thế giới.

Người dân ở đây có niềm tự hào vô cùng mãnh liệt, họ sở hữu câu lạc bộ bóng đá lâu đời nhất nước Pháp. Mặc dù trong lịch sử của câu lạc bộ, họ chỉ duy nhất một lần vô địch giải bóng đá Pháp, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự thật là nó có lịch sử lâu đời nhất. Việc vận chuyển container của thành phố cũng đứng đầu nước Pháp. La Havre chính là thành phố thương mại xuất khẩu, đóng vai trò không hề nhỏ trong nền kinh tế.

Những ngày tháng ở cảng, mỗi ngày gần như đều rất bận rộn, cũng không có gì đặc biệt, cư dân ở đây có dường như đã quen với tiếng còi hơi của ca-nô và những ngôn ngữ kỳ quái của khách du lịch.

Thậm chí, nếu nhiều người không nghe được những âm thanh chói tai đó thì buổi tối họ dễ dàng bị mất ngủ.

Nhưng hôm nay, bắt đầu từ sáng, cảng đã im lặng đến kỳ lạ, yên tĩnh đến nỗi một bóng người cũng không thấy.

Cư dân gần đó rất tò mò, muốn vào bên trong cảng xem thế nào, nhưng những người này một khi đi vào giáp ranh cảng, liền bị những người trang bị súng của Pháp chặn lại.

Cảng đã bị phong tỏa.

Rất nhiều người dân đoán rằng có phải đã xuất hiện sự tập kích của bọn khủng bố, bố trí thứ bom linh tinh gì đó, hay là quân đội đang làm việc gì bí ẩn, khuôn vác vũ khí bí mật chăng?

Bên cảng, chiếc du thuyền cao cấp to lớn duy nhất - chiếc Louie mười sáu, đang yên ổn cập bến.

Ở chỗ lên tàu, Verdessa mặc quân phục, dẫn đầu mấy tên trợ thủ đứng oai nghiêm, thẳng tắp.

Verdessa cảm thấy không thoải mái, gã nhìn vào chiếc đồng hồ đặc chế trên tay mình, đã hơn hai giờ chiều rồi, số người lên tàu chỉ chiếm một nửa số người được mời, lòng Verdessa thực sự không vui, dù sao những người này không phải là những nhân vật tầm thường, trong mắt của đa số người, những thứ như lời hứa, lễ nghi, đạo nghĩa chỉ là trò hề bị họ cười nhạo mà thôi.

- Những người có mặt lúc này thuộc những tổ chức nào?

Verdessa hỏi tên trợ thủ đang ghi chép sau lưng gã.

Tên trợ thủ ngay lập tức mở chiếc máy tính khô khan trên tay rồi trả lời:

- Báo cáo Phó cục trưởng, các tổ chức quy mô lớn nổi tiếng trên thế giới đều đã có mặt... Huân chương của Xô-viết của Nga, Blue Storm của Mỹ, Báo châu Mỹ thuộc Nam Mỹ, Mosade của Israen, tổ chức sát thủ Zero, Hải Ưng của Trung Hải, hội Bát Kỳ của Nhật Bản và Viêm Hoàng Thiết Lữ của Hoa Hạ, nhưng Viêm Hoàng Thiết Lữ và hội Bát Kỳ mỗi bên chỉ phái một người đến, lần lượt là Ninja Kiếm Đỏ Takahashi và Vân Miêu sư thái. Tổ chức an ninh của những nước khác cũng đến không ít, nhưng thực lực của họ không được đánh giá cao, Brahma của Ấn Độ và tổ chức lớn nhất của Trung Đông Sand Storm đã từ chối cuộc gặp gỡ bí mật này, không rõ nguyên nhân.

Verdessa nghe xong bỗng im lặng.

- Thưa Phó cục trưởng, ngài hãy yên tâm, những người còn lại nhất định sẽ đến, thời gian rời bến vẫn còn sớm, trong những người này có rất nhiều người là có thù hằn với nhau, mọi người sớm lên tàu hết, có khi còn sẽ dẫn đến mâu thuẫn không cần thiết.

Bolton mập mạp phía sau nhìn ra vẻ mặt âu sầu của cấp trên mình bèn nhắc nhở vài câu.

Verdessa gật đầu, đưa tay vỗ vai người kia nói:

- Những ngày này thật vất vả cho các anh, đợt khi đại hội này kết thúc, tìm thấy biện pháp đối phó với “Lĩnh vực của thần”, mọi người có thể nghỉ ngơi một thời gian, có chuyện gì chắc cũng không tới lượt chúng ta.

Bolton nhếch miệng cười thật thà.

- Thưa Phó cục trưởng, lời nói này thật sự đã đánh vào niềm tin của chúng tôi rồi.

Verdessa nở một nụ cười bất đắc dĩ, gã cũng hi vọng Cục An ninh nước Pháp có thể có năng lực, nhưng sự thật là bọn họ không có đủ thực lực để tham dự.

Lúc này trên bầu trời đột nhiên xuất hiện đám mây đen đang bay lượn.

Theo sự hội tụ của đám mây, mưa phùn từ trên trời rơi xuống, sau đó hóa thành những hạt mưa.

- Sao lại mưa thế này?

Một người vuốt những hạt mưa trên mặt hỏi.

Verdessa cũng cảm thấy cơn mưa này quá kỳ lạ, lúc này trời còn nắng, làm sao vừa nói đã đổ mưa rồi?

- Phó cục trưởng, lại có người đến kìa!

Tên cấp dưới nhắc Verdessa.

Verdessa quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng của những trang phục khác nhau, từ một chỗ không xa bước lên tàu.

Trong số những người này có một cô gái mặc ki-mô-nô màu đỏ, mái tóc dài và thẳng rủ xuống gót chân, dáng người cao gầy, chân mày lá liễu, đứng

là một cô gái Phương Đông duyên dáng đến mê người.

Lại thêm một nhân vật khoác chiếc áo màu đen, khom người, hoàn toàn không thấy được khuôn mặt, toàn thân được bao phủ bởi chiếc áo khoác đen, giống như màn sương đang lượn lờ, thật bí ẩn.

Cô gái còn lại mặc chiếc áo ki-mô-nô màu xanh lam, giống như một nữ sinh mười ba, mười bốn tuổi, nhưng cô gái có dáng giống búp bê, lúc này mắt đang nhắm lệ, khóc thút thít bên cô gái tóc dài.

Người cuối cùng là một người đàn ông mặc áo võ sĩ Nhật Bản màu nâu, bên hông gã là một thanh kiếm ngắn, trông rất nho nhã, da trắng nõn nà, mỉm cười, thoạt nhìn rất bình thường.

- Xin hỏi... Các vị là...

Verdessa biết, có thể tới được đây đều là những người nhận được thư mời, nhưng gã không dám chắc bọn họ rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

Cô gái tóc dài quỳn rũ dịu dàng nói:

- Chúng tôi là người của Cao Thiên Nguyên, lần đầu tiên gặp mặt, tiểu nữ là Mao Xướng Kỹ, xin ngài chỉ bảo thêm.

Tên ghi chép đằng sau Verdessa lên tiếng nhắc nhở:

- Thừa Phó cục trưởng, Cao Thiên Nguyên mang ý nghĩa chân chính là tổ chức nhân dân đặc biệt lớn mạnh nhất của Nhật Bản, vừa mới thống nhất lần đầu trong thời gian ngắn trước đây, vì vậy trước khi chúng ta mời được họ thì Cao Thiên Nguyên chỉ là một tổ chức hỗn loạn, không có lãnh đạo.

Verdessa gật đầu, nở nụ cười nhìn Mao Xướng Kỹ nói:

- Như vậy, xem ra tiểu thư Mao Xướng Kỹ là người dẫn đầu đoàn đại biểu của Cao Thiên Nguyên đến tham dự đại hội lần này phải không?

Mao Xướng Kỹ cười khúc khích vô cùng quỳn rũ.

- Rất không may, ngài đã đoán sai rồi, đại tướng của chúng tôi lần này đã tự mình tới đây.

- Đại tướng?

Verdessa cảm thấy có chút xa lạ với cách xưng hô của Nhật Bản, nhưng dù sao cũng biết được ý nghĩa là tuowngsthur lĩnh, gã hỏi:

- Xin hỏi ai là đại tướng?

Người đàn ông thanh tú toàn cười mà không nói năng gì kia liền chỉ về hướng du thuyền rồi nói:

- Đại tướng ở đằng kia.

Đám người của Verdessa quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy người đàn ông mặc bộ võ phục màu xanh đen, một mái đầu bạc, râu ria thưa thớt đang ngậm điều thuốc phiện, nhả khói như đang chờ mọi người lên tàu.

Đám người của Verdessa há hốc mồm, bọn họ vốn không nhìn thấy người đàn ông này làm sao lên được tàu.

Chẳng lẽ người đàn ông này có thể ẩn thân sao?

- Vị kia chính là đại tướng của chúng tôi, thật xin lỗi, tính cách của đại

tướng chúng tôi khá kỳ quái, mong ngài đừng quá để ý.

Mao Xương Kỹ cười gương.

Verdesssa vội lắc đầu.

- Các vị đều là những vị khách kỳ tài, chúng tôi có thể hiểu, xin mời lên tàu nghỉ ngơi, thời gian nghỉ ngơi của các vị đều đã được sắp xếp.

Sau khi Mao Xương Kỹ cảm ơn xong liền bước lên tàu, nhưng đi được vài bước giống như là nhớ ra điều gì, cô đưa tay nhéo lấy khuôn mặt khóc đầm lệ của cô bé kia rồi dịu dàng nói:

- Tiểu Vũ ngoan nhé, nếu để trong tàu quá ẩm ướt thì mọi người đều không thấy thoải mái đâu, chẳng may có người đến đánh Tiểu Vũ thì không xong rồi.

Cô bé kia vừa nghe nói có người đánh mình liền bấu môi sợ hãi, nín khóc ngay.

Lúc này, đám người của Verdesa đột nhiên phát hiện, đám mây đen trên trời nhanh chóng tan ra, cơn mưa kéo dài bỗng tạnh đi.

Nhìn đám người của Cao Thiên Nguyên lên tàu, tên trợ thủ ghi chép lên tiếng:

- Thưa Phó cục trưởng, nếu đoán không nhầm thì cô bé lúc nãy khóc sụt sướt trong sổ ghi chép có tên là Vũ Nữ, chính là yêu quái có thể mang mưa đến trong truyền thuyết của Nhật Bản, lúc nãy có lẽ do cô bé khóc, nhưng rốt cuộc là người hay yêu thì cũng không xác định được, giống như tổ chức của Cao Thiên Nguyên vậy, tư liệu ghi chép về họ cũng không nhiều.

- Yêu quái?

Verdesa cảm thấy não mình đã bùng nổ, hận không thể đập đầu vào tường, còn có chuyện này sao?

Nhưng không đợi đám người của Verdesa định thần lại, bóng dáng của những người xa lạ khác lại từ xa chầm chậm bước tới.

Nói chính xác thì trong đó có một người không đi mà đang... bay?

Một cô gái dịu dàng mặc bộ đồ bó sát màu đen, mái tóc màu vàng nhạt của cô đang bay, hai chân cách mặt đất hơn mười cen-ti-mét, cơ thể như đang trơn nhẵn trong không trung, lượn lờ trước mặt những người đang đi đến.

Cô gái nở nụ cười lạnh lùng.

- Là Phó cục trưởng Verdesa, chúng tôi là đoàn đại biểu Thạch Trung Kiếm của nước Anh, tôi tên là Laura.

Storm girl? Một người phụ tá ở đằng sau lập tức nhớ ra lai lịch của cái tên này, dù sao Anh và Pháp cách nhau một eo biển, Thạch Trung Kiếm là quân đội bí mật của quốc vương nước Anh, những gì mà Cục An ninh Pháp biết được cũng tương đối nhiều.

Laura cũng không trả lời, mà toàn thân bay bổng lên trời rồi giới thiệu những thành viên khác ở đằng sau.

- Thạch Trung Kiếm của chúng tôi được chia thành hai bộ phận là Hiệp hội ma pháp Merlin và kỵ sĩ bàn tròn. Để biểu thị sự tôn kính, chúng tôi có đưa bốn pháp sư và ba kỵ sĩ tới đây.

Laura nói.

Đám người của Verdesa nhìn lại, trong đó có ba người đàn ông hào hoa phong nhã, nhưng khí thế hiên ngang, chắc là kỵ sĩ bàn tròn như lời Laura nói.

Ngoài ra, một thanh niên trai tráng cao hơn hai mét và một thiếu niên đáng người nhỏ gầy nhưng ánh mắt sắc bén, khoác lên mình chiếc áo vét chỉnh tề.

Tên thanh niên trai tráng thật thà chào hỏi mọi người, còn người thiếu niên kia thì cao ngạo, mặc kệ đám người của Verdesa.

- Cô Laura này, lúc nãy cô có nói, phía cô có bảy người, nhưng tại sao...

Verdesa bực mình, đây không phải chỉ là sáu người thôi sao?

Laura giật mình, lập tức tươi cười, chỉ tay vào bóng dáng nhỏ xinh đang vội vàng chạy tới.

- Đó là Enma, cũng là một trong những thành viên pháp sư của chúng tôi, đứa bé này đầu óc lơ mơ, nhất định lúc nãy đã đi lạc.

Cô gái Enma bị ép lên thuyền khoảng mười lăm tuổi, trên mặt điểm một ít tàn nhang, mái tóc màu hạt dẻ thắt bím, đáng vẻ thật động lòng người, lúc này đang thở hổn hển, cô then thùng chào hỏi đám người của Verdesa:

- Chào mọi người, tôi tên là Enma, năm nay tôi được mười lăm tuổi, tôi là vị hôn thê của Prince...

Nói xong, khuôn mặt Enma chợt nóng lên.

Vẻ mặt của đám người Verdesa cứng đờ, đứa bé này quá ngây thơ, trường hợp này giới thiệu tuổi tác là đủ kỳ lạ rồi, lại còn nói mình là vị hôn thê của ai nữa? Thật đáng yêu mà, so với tên thiếu niên ác độc kia thì Enma thật sự khiến người ta yêu thích hơn nhiều, chỉ có điều, Prince là ai?

Ngay khi Verdesa định nói ra vài câu khách sáo thì tên thiếu niên một mực yên lặng kia lạnh lùng liếc Enma đang then thùng một cái, cậu nói:

- Cô gái à, tôi đã nói với cô nhiều rồi, tôi sẽ không cưới cô, từ nay về sau đừng có gặp ai cũng nói cô là vị hôn thê của tôi.

Lần này, mọi người đều giật mình, thì ra tiểu tử kia chính là tiểu Prince mà Enma hay nhắc tới sao? Nhìn thế nào cũng thấy giống một đôi búp bê.

Enma uất ức ngẩng đầu lên, đôi mắt ầng ậc nước.

- Prince ơi, hôn ước của chúng ta là do ông nội đã định, không thể thay đổi được, đời này của Enma chỉ có thể gả cho Prince mà thôi.

- Đầu của cô chứa toàn óc heo phải không? Hôn ước cổ hủ đó liên quan gì tới tôi?

Prince lạnh lùng nói.

- Đủ rồi!

Laura quát lớn:

- Prince à, đừng ức hiếp Enma nữa, cô ấy không nói dối đâu, hôn ước của các người đều là sự thật, nếu cậu không hài lòng thì có thể tìm trưởng bối của gia tộc cậu.

Prince dường như kính sợ Laura, gãi hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Enma tội nghiệp kéo cánh tay Laura, nhỏ giọng nói:

- Đừng nói Prince nữa, do Enma không tốt, lại còn nói nhiều...

Laura thở dài, sờ đầu Enma, cười ngượng ngùng với Verdessa.

- Để ông chê cười rồi, bọn họ vẫn là những đứa trẻ.

Nhìn cảnh tượng này, Verdessa lại thêm một lần muốn đập đầu vào tường, Thạch Trung Kiềm là một trong những tổ chức kỳ dị, hùng mạnh nhất thế giới, bên trong là một loạt cực phẩm như vậy sao?

Đúng lúc này, Prince lúc này im lặng không nói gì, bây giờ đã nhướn mày, ngẩng đầu nhìn về bên phải.

Prince hung tợn nói:

- Là người? Ác ma như người tôi đã chờ đợi rất nhiều năm rồi, cuối cùng tôi cũng đã phát hiện...

Ác ma?

Mọi người có chút nghi ngờ, họ hướng theo ánh mắt của Prince, nhìn thấy một bóng người đang đi tới.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 525

Tâm Ma Và Thân Vương

Đúng vào lúc giữa trưa, bên ngoài viện bảo tàng Louvre nổi tiếng nằm ở bờ tây sông Seine nước Pháp.

Vừa xem xong buổi biểu diễn thời trang ở Selma vào lúc chiều, một mình Lâm Nhược Khê khóa túi xách của mình lại rồi bước chậm chậm qua Kim Tự Tháp pha lê nổi tiếng.

Cô mặc chiếc váy ngắn màu đen, mang đôi giày cao gót bằng pha lê màu đen, mái tóc đen nhánh khẽ bay theo gió, quần áo gọn gàng, cách phối hợp đơn giản nhưng thu hút ánh nhìn của những người xung quanh.

Thành phố nổi này từ trước tới giờ không thiếu sự trang điểm nhiều màu sắc do quan niệm trước đó, nhưng cũng chính vì thế, tiêu chuẩn thẩm mỹ của mọi người rất hay bị xoi mói, nhưng không có gì phải nghi ngờ, Lâm Nhược Khê đã phá vỡ đi hàng rào thẩm mỹ của phương Đông, phương Tây, mặc dù cô không cố ý trang điểm thật đẹp nhưng có một số người giống như là đang chăm chú nhìn con hạc đang lạc giữa bầy gà.

Nếu không phải là người thật tinh mắt thì đều có thể nhìn thấy quần áo đơn giản trên người Lâm Nhược Khê, trên thực tế đều không phải là những đồ xa xỉ phẩm không dưới hai mươi ngàn rơ, những người có thể mặc vô cùng quý phái, e rằng từ sớm đã có một số paparazzi hoặc là thợ chụp ảnh, muốn tiến lên phía trước bắt chuyện.

Đúng lúc này, một đôi trai tài gái sắc da trắng ôm nhau thân mật đang đứng lên bên cạnh hồ, lên tiếng chào hỏi Lâm Nhược Khê.

- Ôi, cô Lâm, cuối cùng cô cũng đã xuất hiện, thật vất vả cho chúng tôi khi đợi cô rồi.

Gã Stern tóc vàng bảnh bao chào hỏi Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê đang nhớ lại những kiểu thời trang mà lúc này cô thấy, cẩn thận lựa chọn thương hiệu mà một năm qua tìm kiếm và nghĩ một số chuyện khác, đột nhiên thấy Stern và Alys xuất hiện, khiến cô có chút giật mình.

- Ông Stern và cô Alys, các người ở đây là vì chờ tôi sao?

Lâm Nhược Khê có chút không hiểu, sáng hôm nay lúc đi ra ngoài, Dương Thần vì phải giải quyết chuyện của hắn mà không đi cùng cô mà lại cùng với anh em Stern, tối qua đã chia tay ở quán rượu, buổi sáng cũng không thấy đâu.

Vôn tưởng anh em nhà Cromwell dờ hơi này cuối cùng sẽ đến nơi khác chơi, không ngờ lại đột ngột xuất hiện trước mặt cô.

- Quả thật lúc này tôi có thấy cô Lâm tại đại sảnh nhưng chúng tôi cảm thấy không khí nơi đó quá oi bức, liền sớm ra đây đợi cô Lâm, cũng hơn một tiếng rồi đó.

Alys nói một cách khô sở.

Lâm Nhược Khê có linh cảm không tốt, cô điềm nhiên nói:

- Không biết hai vị đợi tôi để làm gì, có chuyện gì à?

Stern cười ha hả hỏi:

- Cô Lâm, ông Dương không có mặt ở đây sao?

- Vâng, có vẻ anh ấy đi thăm hỏi những người bạn ở châu Âu, có thể mai mới về.

Lâm Nhược Khê nói rõ.

Stern ồ lên một tiếng.

- Vậy bây giờ cô Lâm đang đi đâu?

Lâm Nhược Khê nhìn ra được dáng vẻ chờ đợi của hai anh em nhà này, càng cảm thấy tò mò, cô hỏi:

- Tôi tính đi ăn một cái gì đó, rồi đến thăm bé Harry, nhân tiện đi mua ít quà cho nó, gặp ở Pari, xảy ra việc như thế này cũng xem như là có duyên.

- Tốt quá!

Stern bỗng la lên một tiếng, vẻ mặt cảm động nói:

- Cô Lâm thật sự là Thánh mẫu Maria chuyên thế, thật khiến chúng tôi cảm động, chúng tôi cũng nghĩ giống như cô Lâm đây, là đến thăm bé Harry, hay chúng ta đi ăn trước rồi hãy đến bệnh viện.

Cùng đi ăn sao?

Lâm Nhược Khê hiểu được, có lẽ hai anh em nhà này đây đưa bằng việc mời ăn uống, từ từ lên xe, mặc dù không biết tại sao họ quán lấy cô nhưng cô thật không thể thẳng thừng từ chối họ, ngấm đi ngấm lại, coi như những ngày này cùng họ đi vậy.

- Được đó, dù sao tôi cũng chỉ có một mình, xem như có hai người bạn vậy.

Lâm Nhược Khê đồng ý nói.

Chỉ thấy vẻ mặt của Stern và Alys thoải mái hơn, Stern ngại ngùng, nhỏ giọng nói:

- Cô Lâm quả thật tốt bụng, tối qua ông Dương có nói, cô không quá để ý việc mời chúng tôi ăn vài bữa, tôi vẫn lo lắng cô không muốn, xem ra là do tôi nghĩ quá nhiều rồi, nhưng cô yên tâm, quan trọng là bây giờ chúng tôi và người nhà tôi đã thông suốt một số chuyện, đợi khi người nhà tôi hiểu rõ tình hình thật sự của chúng tôi, họ sẽ trả tiền cho cô Lâm ngay thôi.

Lâm Nhược Khê vừa nghe mới tỉnh ra, thì ra là do tên Dương Thần đó nhiều chuyện rồi, ai nói cho hắn biết nhiều ngày qua mình rất muốn mời hai anh em nhà này? Tiền không thành vấn đề, quan trọng là hai anh em nhà họ là những người mà người bình thường chịu nổi sao? Đợi khi lên xe mình lại

làm chuyện đó thì làm thế nào đây?

Bây giờ tốt rồi, hai người họ cận kề mình, hơn nữa còn có bắt đầu như thế này, không lẽ trên đường đi mình nói không muốn sao?

Mặt Lâm Nhược Khê không biểu lộ điều gì, nhưng trong lòng cô hận đến mức nghiền răng...

Dương Thần đáng chết, Dương Thần thôi tha, hắn phải đi ra ngoài chơi bời thì cứ đi, làm gì mà người đi rồi, còn bỏ lại bên cạnh mình hai tên dở hơi này?

Nhưng dù có như vậy thì Lâm Nhược Khê cũng đành phải nói vài câu với anh em Stern, cô đi về hướng bãi giữ xe.

Chỉ có điều, Lâm Nhược Khê không phát hiện, còn có vài bóng người trong biển người mênh mông bám sát mấy người bọn họ...

...

Bên cảng La Havre, chỗ lên tàu của chiếc du thuyền Louie mười sáu.

Đám người Verdesa và bảy người của Thạch Trung Kiềm đều nhìn người đàn ông từ xa đang dần dần đi tới kia.

Khuôn mặt của người đàn ông đó có chút thanh tú, nhưng lời thôi lếch thếch, giống như là sáng sớm khi ra đường quên không cạo râu vậy, gã mặc chiếc áo sơ mi bằng vải bông màu đỏ, phía dưới là chiếc quần thể thao sọc sọc màu vàng nhạt và mang một đôi giày chơi bóng hiệu Nike.

Lúc này một mình đi bộ đến, miệng còn ngậm điều thuốc, bỏ hai tay vào túi áo, thật là bê bối.

- Ác ma? Ngài là nói người đó à?

Verdesa thật sự đã nhận ra người đàn ông đó là ai rồi, không phải trước đó hai ngày là Dương Thần được đích thân nữ hoàng xứ Wales bảo lãnh à?

Khắp nơi trên người đàn ông bí ẩn này đều lộ ra nghi vấn, nhưng Verdesa vì bận rộn với công văn nên cũng không điều tra rõ ràng, đến bây giờ vẫn là không biết nên dùng thái độ nào đối với Dương Thần.

Phản tử khủng bố? Gã không sợ, nhưng nữ hoàng xứ Wales? Gã không sợ cũng phải sợ.

Dương Thần đi đến, khi còn cách mọi người hai mươi mét thì một tay hất kẹp lấy đầu thuốc, nhếch miệng cười, chào hỏi nói:

- Đây không phải là Cục trưởng Verdesa à? Thật là có duyên nhỉ. Tôi vẫn đang nghĩ muốn lên tàu thì người phụ trách việc điều tra có ngăn cản tôi không? Nếu ông là Phó cục trưởng thì xem ra không thành vấn đề rồi, ha ha ha ha...

Mặt Verdesa tái mét, mình quen hắn à?

- Ác ma quyết đấu với tôi, tôi sẽ giết chết ngươi!

Đột nhiên, tên thiếu niên Prince với vẻ mặt tràn đầy sự tức giận đã la lên một tiếng, bước lên một bước, tay trái ngửa lên trời, ánh sáng của một quả cầu thủy tinh xuất hiện, lơ lửng trên tay cậu rồi dần dần lan ra xung quanh.

Cho dù là ban ngày thì vẻ đẹp từ ánh sáng của trái cầu vẫn khiến người ta choáng váng, đám người của Verdesa suy nghĩ trong vài giây, không kịp nghĩ kỹ, trái cầu này là gì, tại sao nó xuất hiện là xuất hiện vậy?

- Prince, dừng tay!

Storm girl Laura quát mạnh một tiếng, tay trái tóm lấy Prince, ánh sáng của trái cầu cũng theo đó mà tan biến đi.

- Laura, sao lại ngăn cản tôi? Cô rõ ràng quen anh ta mà.

Prince kêu to, trong hốc mắt thậm chí xuất hiện sự giận dữ.

Laura lạnh lùng nói:

- Chính vì ta biết hắn là ai nên không cho phép cậu động thủ, cậu vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Dương Thần vẫn im lặng nhìn thấy tất cả, lúc này, hắn ném đầu thuốc xuống biển, cẩn thận đánh giá một chút dáng vẻ của Prince, rồi nhìn đám người của Laura, hắn nhíu mày nói:

- Các người nói linh tinh gì vậy? Tôi có thù hằn với đứa trẻ này à? Thiếu niên này sao lại gặp tôi đã muốn quyết đấu với tôi? Chắc chắn, tiểu tử à, ngươi biết quyết đấu nghĩa là gì không?

- Ta biết!

Trên khuôn mặt Prince tuần tú trắng nõn lộ ra vẻ hung tợn, y như muốn ăn tươi nuốt sống Dương Thần, cậu lớn tiếng nói:

- Quyết đấu là cuộc chiến trong đó người ta lấy tính mạng làm tiền cược, ác ma à, ta nhất định sẽ giết chết ngươi.

Dương Thần gãi đầu:

- Tôi không nhớ tôi đã từng làm gì với cậu, cậu còn nhỏ như vậy, tôi cũng không thể cùng cậu cướp đàn bà, tôi cũng không thiếu tiền, sẽ không cướp tiền tiêu vặt của cậu, cậu làm gì mà hận tôi vậy?

Prince giận dữ, khàn giọng nói:

- Ác ma, ngươi đừng nghĩ tránh được, ngươi chắc chắn biết ta là ai, ngươi đừng có trốn.

Cô gái tên Enma bên cạnh lo lắng nhìn Prince, cô đỡ vai Prince rồi nhỏ giọng khuyên:

- Prince à, đừng như vậy nữa, được không? Anh thật biết dọa người ta...

- Không cần đàn bà như cô quản đâu, mau biến đi!

Prince gạt tay Enma ra.

Enma bị đẩy ra, chỉ có thể nhìn Prince bằng ánh mắt tội nghiệp, cũng không dám nói gì, chỉ có Laura thương tiếc xoa đầu cô bé, mong Enma đừng quá đau buồn.

Nhìn thấy Prince lúc này còn rất ác độc đột nhiên biến thành bộ dạng điên cuồng này, trán Verdesa toát mồ hôi lạnh.

Nếu không phải Laura ngăn cản thì không chừng vừa này đã đánh nhau rồi, cái tên tiểu tàn bạo này có quan hệ gì với tên lưu manh Dương Thần kia?

Dương Thần bĩu môi, xem thường.

- Cậu không nói thì tôi làm sao biết được tôi đã làm gì, ngay cả lần trước đi vệ sinh thế nào tôi còn không nhớ nữa!

- Minh vương, người không quen Prince, nhưng ngài chắc chắn biết cha của nó, Tâm Ma - Lais Winter.

Trong mắt Laura ẩn chứa sự thù hận, nói ra từng chữ từng chữ một nhưng rất dễ nhận ra, cô đang cố kiềm nén sự giận dữ.

Dương Thần sững sốt, lúc này mới cẩn thận nhìn chăm chăm vào bảy người này, trong chốc lát hồi tưởng lại, cười chế giễu, vỗ vỗ trán rồi nói:

- Thật ngại quá, ngày tháng nhân rồi quá nhiều, suýt chút nữa không nhận ra các người là ai, không ngờ là người của Thạch Trung Kiếm, nhiều năm trước còn có quan hệ với tôi, nhưng do gặp quá nhiều người nên đột xuất không nhớ ra.

Dương Thần nói tới đây, chợt dừng lại:

- Lais Winter sao... Người đàn ông đó tôi nhớ rất rõ, ra là người suýt nữa giết chết tôi... Nhưng cuối cùng lại bị tôi giết, ha ha, quyết đấu à?

Dương Thần lại nhìn về phía Prince đang hùng hổ, thở dài:

- Tôi nói rồi, chiêu thức lúc này của cậu tại sao có cảm giác quen thuộc đến vậy, xem ra cha cậu là pháp sư tâm ma, đứa con này cũng là pháp sư tâm ma phải không? Không sai không sai, từ ma lực lúc này của cậu mà phán đoán thì gần như không hề yếu hơn cha cậu nha!

- Tôi đã vượt qua cha của tôi rồi, tôi nhất định có thể giết người, ác ma như người, báo thù cho cha ta.

Tiếng nói Prince trầm lại.

Lúc này, tên Wood khôi ngô trong Thạch Trung Kiếm đã đứng dậy, cao giọng nói với Dương Thần:

- Minh vương các hạ còn nhớ tôi không?

Dương Thần ngẩng đầu nhìn, nghĩ kỹ lại, nghi ngờ hỏi:

- Người là... Người đá năm xưa? Người chưa chết sao?

Wood nhếch miệng cười:

- Năm đó, tôi trợ mắt nhìn Minh vương một mình giết hại đoàn quân tinh nhuệ của Thạch Trung Kiếm chúng tôi, bao gồm mười một người kỳ tài, có thể nói là do trời cao chiếu cố đến, tôi bị thương nặng và vẫn có thể sống, nhưng năm đó Prince vừa mới trở thành thành viên của Hiệp hội ma pháp Merlin, chỉ nhìn thấy vài hình ảnh đầu tiên trên chiến trường, chẳng qua, cậu ta vẫn nhớ hình dáng của người, là người, lần đầu tiên trước mặt cậu ta giết cha của cậu ta.

Dương Thần im lặng, trong đầu không khỏi hiện lên chuỗi ngày tháng ở nước Anh tanh mùi máu kia.

Lúc trước sau khi đáp ứng sự giao phó của Kathleen, dường như một mình quấy rối hoàng gia Anh một trận long trời lở đất, sau khi giết chết

những thành viên chủ yếu muốn giết hại mẹ con Kathleen này, cuối cùng nữ hoàng Anh cũng không thể tại vị, khiến cho Thạch Trung Kiếm ngoại lệ được tham gia vào việc tranh đoạt địa vị trong hoàng gia.

Nhưng trong Thạch Trung Kiếm, đội ngũ tinh nhuệ của Hiệp hội ma pháp Merlin đúng lúc có pháp sư tên gọi là “Tâm ma”, Lais Winter thống lĩnh.

Trình độ ma pháp của Lais Winter cực cao, kêu gọi tâm lý tiêu cực bên trong người Dương Thần, sản sinh ra nỗi đau khôn cùng về mặt tâm hồn, từ đó khiến thân thể phải chịu những kích thích thông thường, với tình hình não bộ không chịu không chế, phán đoán việc sinh ra các loại cảm giác không muốn sống.

Dương Thần vốn có một mặt vô cùng đen tối, bị pháp ma kích thích, gần như trong nháy mắt, hấn rơi vào vực sâu thăm thẳm.

Tuy nhiên, khi lâm vào đường cùng, kẻ mạnh thật sự luôn có thể phản công lại.

Dương Thần sử dụng tia sáng cuối cùng, cứng rắn thôi thúc tinh thần được ổn định, gạt bỏ tạp niệm, nắm lấy cơ hội, chém chết Lais Winter không có năng lực phản kháng kia.

Đây gần như là lần chiến đấu gần với cái chết nhất của Dương Thần, nhưng cuối cùng đã bảy tám năm qua, hấn cũng không nhớ đến lần đầu tiên đó.

Giờ phút này, hiện trường có chút lạnh lẽo, bảy người của Thạch Trung Kiếm ẩn chứa sự căm thù đối với Dương Thần, nhưng không dám ra tay tùy tiện, mà Dương Thần vẫn đang suy nghĩ về quá khứ, những điều này khiến hấn cảm thấy rất xúc động.

Đám người của Verdesa khiếp sợ, khó có thể bình tĩnh lại.

Tuy bọn họ không hiểu cách xưng hô “Minh vương” thay thế cho điều gì nhưng không ngờ người đàn ông này lại một mình giết sạch đoàn quân tinh nhuệ của Thạch Trung Kiếm.

Nói như vậy, nhân vật huyền bí vào năm đó đã giúp nữ hoàng xứ Wales giành lại địa vị và làm ổn định địa vị bá chủ hoàng gia Anh thật sự chính là người đàn ông Hoa Hạ tướng mạo xấu xí này à?

Như vậy, đã rõ nguyên nhân của việc nữ hoàng xứ Wales muốn tự mình đến đồn cảnh sát bảo lãnh... Verdesa toát mồ hôi lạnh và suy nghĩ, gã có chút sợ hãi, nếu người đàn ông này thật sự bị chọc giận thì Cục An ninh nước Pháp cũng bị chiếm sao?

Một lát sau, Dương Thần nhẹ giọng cười rồi ngẩng đầu nói:

- Bị các người nhắc tới như vậy, tôi nhớ ra rồi, tùy các người, tôi đã giết rất nhiều người của Thạch Trung Kiếm, các người hận tôi cũng có thể hiểu được, nhưng không có nghĩa tôi sẽ để các người giết chết tôi, có lửa mới có khói, gần đây tôi đã cố gắng tu tâm dưỡng tính, cũng không thể tùy tiện để các người giết tôi, nhưng hiện tại thì chúng ta nên lên tàu đã.

Thấy Dương Thần muốn lên tàu, Verdesa sợ hãi cả kinh, nói:

- Vậy... Vậy thì ông Dương này, cho tôi hỏi ngài cũng là thành viên tham gia đại hội lần này phải không?

Dương Thần có chút xấu hổ, hắn nói:

- Tuy rằng tôi không được mời nhưng đâu có nghĩa ai nhận được thư mời mới được tham gia, ông xem tôi đã chạy tới đây rồi, ông cũng không nỡ bắt tôi trở về Pari chứ? Tôi đã ngồi xe gần ba tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới tới được đây.

- Ở mỗi đầu đường của chúng tôi đều có người canh gác, không có giấy thông hành thì không thể vào được đây, ông Dương không thể là... Đem người của chúng tôi làm cho...

Verdesa cảm thấy nói chuyện vô cùng khó chịu, trong lòng bực bội, nhưng cũng không dám giận dữ với Dương Thần.

Dương Thần vội khoát tay.

- Tuyệt đối không có, chỉ có điều họ đã ngắt đi mà thôi.

Da của Verdesa co giật một lúc, gã không biết làm thế nào cho tốt, muốn ngăn cản người đàn ông này gần như là rất nguy hiểm, nhưng để hắn lên tàu, hắn có thể sẽ làm loạn kế hoạch của cuộc họp bí mật lần này không?

- Cục trưởng Verdesa à, để hắn lên tàu đi, đừng để đến lúc cuối, khiến hắn chỉ có thể động thủ mới để hắn lên, điều đó chỉ có thể là sự sỉ nhục mà ngài tự rước lấy thôi.

Một giọng nam nho nhã lịch sự bỗng từ sau lưng mọi người truyền đến.

Dương Thần không cảm thấy bất ngờ, hắn liếc qua liếc lại, nhìn thấy hai dáng người đang từ bên này đi về hướng hắn, họ nhẹ nhàng cười, còn vẫy tay với một người trong số đó.

Người đàn ông đi tới mặc chiếc áo khoác màu đen mang phong cách thân sĩ, trên áo đính những cúc áo dát vàng tinh xảo, dáng người cao chừng một mét chín, mái tóc màu vàng nhạt được chải chuốt bóng loáng.

Khuôn mặt của người đàn ông đó anh tuấn, bình tĩnh, lông mày sáng, da trắng nõn nà, mịn màng như da con gái, nhưng nhìn thế nào cũng là một người đàn ông trưởng thành điển trai đến nỗi khiến người ta mơ hồ.

Cô gái dịu dàng đứng bên cạnh người đàn ông, lúc này đang bấu môi, giống như là đang giận ai đó, dáng vẻ có rất nhiều điểm tương đồng với người đàn ông kia, khiến người ta rất dễ nhìn ra, đây là con gái của người đàn ông, mà lại giống như tình nhân.

- Người là thân vương Sargerass sao?

Storm girl Laura cẩn thận đánh giá, rốt cuộc nhận ra người đến là ai, trong mắt ả đầy vẻ căng thẳng.

Thân vương Sargerass xuất hiện, thậm chí còn khiến ba tên kỵ sĩ bàn tròn này giờ không nhúc nhích kia phải đứng lên.

- Không cần nhìn tôi như vậy, tôi cũng giống như mọi người, có dẫn theo

con gái của tôi là Lilith. Tham dự đại hội lần này giống như tôi, một cụ già sống cuộc đời ẩn dật, chắc hẳn không đáng được tiếp đón long trọng như vậy.

Sargerass hiền hòa nói.

- Cha à, đừng phí lời với họ, bọn họ là những kẻ nhát gan, đều kiêng kỵ cái tên của cha, vốn dĩ chưa thấy qua động tác của cha đã sợ như vậy rồi.

Lilith hừ một tiếng, ánh mắt tập trung vào người Dương Thần, bĩu môi nói:

- Minh vương các hạ, thật là bất hạnh, lại gặp nhau nữa rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 526

Đừng Có Ngạo Mạn

Dương Thần đã sớm nhận thấy Lilith có đến gần chiếc du thuyền này nhưng hắn không nhìn ra, không ngờ còn có tên thân vương Sargeras sâu sắc khó lường cùng Lilith đang bước đến.

Nếu nói Lilith là ma cà rồng hơn hai trăm tuổi mà đã là cao thủ trong tộc ma cà rồng bộc lộ tài năng kia, vậy thì xem ra cha Lilith... nhìn tuổi tác chỉ giống như là anh trai của cô ấy - thân vương Sargeras chắc hẳn có thực lực kinh hoàng khiến Dương Thần không tưởng tượng được.

Giữa chủ thần và chủ thần, nếu muốn ỷ nại lẫn nhau thì hoàn toàn không có cách để nhận ra.

Nhưng cũng không có nghĩa người yếu hơn chủ thần không có cách ỷ nại, quả thực thực lực đạt đến cấp nào đó, giấu diếm được thân phận với chủ thần cũng không phải là mới.

Dương Thần nhận thấy thực lực của thân vương Sargeras dù không bằng mình nhưng gã cũng đã đạt tới cấp bậc “Bán thần”, lại phối hợp với ưu thế chủng tộc của bản thân tộc ma cà rồng, các loại Huyền thuật có lịch sử lâu đời, coi như bản thân mình muốn đánh bại gã thì sợ rằng cũng không dễ dàng.

Trừ phi chính mình gỡ bỏ phong tỏa, nếu không có lẽ không thể nào thắng được.

Cần phải biết rằng, tổ tiên của tộc ma cà rồng, việc ỷ nại của cấp bậc bán thần, mặc dù là thủy tổ của tộc ma cà rồng nhưng thế hệ hoàng kim nhất trong tộc thì đa số người đều cho rằng đó chính là thế hệ ma cà rồng thứ ba mà tiêu biểu là thân vương Sargeras, bọn họ mới là tinh hoa được sinh ra sau khi trải qua quá trình biến đổi.

Căn cứ rõ ràng nhất chính là mười ba người con cháu đã tự tay tàn sát trưởng bối của bọn họ chính là tộc ma cà rồng đời thứ hai, từ đó đoạt được mật đảng Camarilla và ma đảng Sprinkle Bakes và có được quyền lực tối cao như bây giờ, gần như đều do những người đàn bà của bọn họ quản lý.

Hơn nữa, bọn họ cũng là loài sinh vật ngoan cường sống sót trong cơn đại hồng thủy Noah, qua sự tích lũy cùng năm tháng, lực lượng của họ cũng không ngừng lớn mạnh, trong thời kỳ đầu của nền văn minh nhân loại, họ đã được mệnh danh là “Thế hệ gần với thần nhất”.

Nếu Dương Thần không có được năng lực của chủ thần thì chỉ có thể là thần linh bình thường, thậm chí chưa phải là đối thủ của ba tên ma cà rồng này.

Dương Thần cười với Lilith, rồi sau đó mới đổi mặt, hứng thú nhìn Sargeras một lát.

- Từng nghe Lilith nói đến danh thế của thân vương nhưng không ngờ ngài lại trẻ tuổi như vậy, diện mạo của ngài thật khiến tôi cảm thấy ghen tị.

Sargeras cũng bắt tay với Dương Thần, hai người đều nhẹ nhàng bắt tay, nhưng không giống nhau ở chỗ, trong khi tay của Dương Thần rất ấm áp, thì tay của Sargeras lại lạnh như băng.

- Hồi đó Lilith đến Hoa Hạ thực hiện nhiệm vụ rồi trở về nội tộc, nó ấy nói có gặp mặt Hades các hạ, thật là có duyên với nhau, ngài không biết đó, tôi đã từng gặp Minh vương đời thứ nhất, mối quan hệ giữa chúng tôi cũng rất tốt, chỉ có điều, đó là chuyện của hơn sáu trăm năm trước. Lúc đó, ngay cả mẹ Lilith tôi cũng chưa gặp, chớp mắt một cái thì Minh vương đời thứ hai đã xuất hiện trước mặt tôi.

Sargeras cười nói.

Tuy rằng Sargeras nói một cách nhẹ nhàng và khéo léo nhưng những người xung quanh cảm thấy không thoải mái một chút nào.

Sáu trăm năm trước?

Mặc dù biết tộc ma cà rồng có lịch sử lâu đời nhưng tuổi tác kinh khủng của Sargeras thật khiến những người xung quanh, đặc biệt là Verdesa và đám người bình thường cảm thấy khiếp sợ.

Về phần Hades đời thứ nhất, đời thứ hai, Minh vương gì gì đó thì bọn họ đã không còn đầu óc để suy đoán xem chúng là cái gì.

Lilith thấy cha mình và Dương Thần nói chuyện với nhau, cô thấy mình như bị bỏ đi, bèn nũng nịu nắm lấy ống tay áo của Sargeras.

- Cha à, lên tàu nhanh đi, đứng đây không hay chút nào.

Sargeras bắt đầu dĩ liếc nhìn cô con gái mình một cái, vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Lilith, sắc mặt cung chiêu, ông nói:

- Được thôi cô công chúa nhỏ của cha, con thật sự rất không kiên nhẫn đó.

- Minh vương các hạ cũng lên tàu luôn đi, những người của Thạch Trung Kiếm thật vô vị, không đáng để chúng ta phí lời.

Sắc mặt của đám người Laura phía sau thật khó coi, tuy biết được sự hùng mạnh của đôi phương nhưng bị người ta coi thường như vậy, thật không thể chịu nổi.

- Hừm, yêu nữ của hội nghị hắc ám à, đừng quá căng thẳng, tộc ma cà rồng các người mặc dù rất lớn mạnh nhưng không có nghĩa là chúng tôi sẽ sợ, thế giới bây giờ đều do loài người chúng ta chi phối rồi.

Prince tiến lên một bước, trừng mắt nhìn đáng người của Lilith rồi nói.

Lilith quay đầu lại, khinh thường, liếc Prince một cái.

- Cậu bé à, khi nào em lớn thì hãy nói chuyện với chị nha!

- Người!

Prince đỏ mặt, tức giận, lại bị Storm girl Laura ngăn cản.

Laura mỉm cười khiêm tốn nói với Sargerass:

- Thừa thân vương, theo tôi biết thì ngài không trực tiếp phụ trách kế hoạch liên quan đến mặt trăng, vậy tại sao lần này lại tham dự cuộc họp bí mật này?

- Vấn đề này thật nhàm chán, không phải đã rõ rồi sao? Người của Thạch Trung Kiếm các người cũng đã đến rồi, Giáo Đình cũng đã cử người tới, không phải vì muốn cướp lấy Kiếm tử thần à? Ngoài miệng thì nói là đối phó với Apollon, nhưng tâm địa ma quỷ đó ai mà không biết.

Không đợi

Sargerass trả lời,

Lilith liền nói xen vào.

Sargerass thở dài, nhìn Laura bằng ánh mắt xin lỗi, ông nói:

- Đứa con gái này từ nhỏ đã quen được chiều chuộng, các vị đừng để ý. Sở dĩ tôi đến đây, thứ nhất đương nhiên là vì muốn nhìn thanh Kiếm tử thần có phải như những gì chúng tôi nghĩ hay không. Kế đó, cũng gần một thế kỷ tôi không xuất hiện ở lãnh địa rồi, tôi dự định nhân cơ hội này ra ngoài một chút.

Nghe câu trả lời của Sargerass, Verdesa ở bên cạnh im lặng, những người này rõ ràng không xem nước Pháp ra gì.

Mục đích chủ yếu của cuộc họp bí mật lần này là đối phó với Apollo và lĩnh vực của thần, nhưng không ngờ những người này chỉ nhắm vào việc có được thần khí, chẳng lẽ sự an toàn của nước Pháp và châu Âu không đáng để nhắc đến sao? Hay bọn họ vốn xem thường chuyện liên quan tới Apollo?

Mọi người nói chuyện với nhau rồi bắt đầu lên tàu.

Sargerass và Dương Thần vốn dĩ không nằm trong danh sách khách mời, nhưng nghe xong những lời đối thoại này, Verdesa vốn không đủ dũng khí ngăn cản bọn họ lên tàu, huống hồ nếu những người này quen biết nhau, vậy thì bản thân mình đã trở thành khách mời đặc biệt đến tham dự đại hội này, lúc này Verdesa chỉ có thể linh động thôi.

Đợi đến khoảng sáu giờ tối, tất cả tổ chức và cá nhân được mời đến đều đã lên tàu, điều này cũng khiến Verdesa và những người Pháp của Cục An ninh thứ bảy thở phào nhẹ nhõm, tốt xấu gì thì bước đầu tiên cũng đã thuận lợi.

Chiếc du thuyền Louie mười sáu khá xa hoa, lần này lại được chuyển đến đây, toàn bộ khách khứa đều đã bước vào các gian phòng sang trọng bên trong để nghỉ ngơi.

Vì hội nghị lần này, không xác định là một ngày hay mấy ngày, nên chiếc du thuyền này tương đương với một khách sạn xa hoa, nó được dùng để bù lại tình hình quân sự yếu kém trên eo biển Măng-sơ.

Dương Thần được đưa vào một phòng đơn đắt tiền, nhưng hẳn không có

hứng thú một mình quanh quẩn trong căn phòng xem những chương trình tivi nhạt nhẽo. Lần này đến Pari, một nửa là vì muốn nghỉ ngơi, cho dù tham dự đại hội lần này thì cũng không có lòng dạ nào mà đối phó với tên cướp bóc thân bí có thể sẽ xuất hiện.

Vì vậy, Dương Thần theo ký hiệu chỉ thị trên du thuyền, đi một mạch tới phòng ca múa giải trí của du thuyền, cũng chưa có cơ hội uống rượu, nếu gặp lại người quen, tán gẫu vài câu cũng không tội, dù sao mình mấy ngày nữa cũng sẽ phải trở về Hoa Hạ, sau đó không biết dịp nào mới đến lại châu Âu.

Kết cấu bên trong du thuyền rất to lớn, năm phút sau khi Dương Thần bước đến mới tìm thấy phòng hát nằm ở tầng khá cao của du thuyền, nơi đây cũng được coi như là chỗ uống rượu.

Chỗ cửa chính phía trước lóe ra một tia đỏ, truyền đến âm thanh nhảy múa sống động, điệu Jazz và Blue hòa vào nhau, mang theo tiết tấu mãnh liệt, khiến Dương Thần trong nháy mắt vui vẻ lên.

Nhưng khi Dương Thần vừa đi vào phòng hát thì hắn có cảm giác không ổn.

Dương Thần vội vàng nghiêng người, tránh được chỗ gần cửa lớn.

Cũng trong chớp mắt, một dáng người khôi ngô giống như đạn pháo, bay ra từ phòng hát, đi thẳng, đụng trúng vào vách tường thép ở cửa đối diện.

- Ầm!

Sự va chạm giữa cơ thể và bức tường thép tạo ra tiếng vang khó chịu, mang theo âm thanh đinh tai nhức óc.

Dương Thần cúi đầu nhìn, chính là một người đàn ông có làn da rám nắng mặc chiếc áo khoác Jean, ống quần bó sát người, cái bụng đã hướng lên trời, một dòng máu tươi xuất hiện trên trán.

Xem ra, chắc là có mang huyết thống của khu vực châu Mỹ Latinh, trên cánh tay của người đàn ông này có hoa văn của đầu con báo hung tợn, cả người cơ bắp cuồn cuộn.

- Báo châu Mỹ?

Dương Thần nhận ra lai lịch của người đàn ông này, chắc hẳn là một trong những tên lính đánh thuê nổi tiếng nhất thế giới, binh đoàn đánh thuê Báo Châu Mỹ có trụ sở đặt tại Amazon.

Chỉ có điều, làm sao vừa mới lên tàu đã có chuyện khủng khiếp xảy ra?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 527

Nhân Vật Mấu Chốt

Dù Dương Thần có hiểu biết về báo châu Mỹ, nhưng vì địa thế, trước đây tổ chức lính đánh thuê này cũng không cùng xuất hiện bao nhiêu, lúc này không tốn công sức cũng để ý thấy một anh bạn bị thương không nhẹ, đã ngất đi, tự mình lách qua người đàn ông vạm vỡ này, bước vào phòng khiêu vũ.

Bước vào đại sảnh đèn màu rực rỡ, dưới ánh sáng huyền hoặc, Dương Thần lập tức nhìn thấy cảnh tượng “Ngọn nguồn” vừa nãy.

Chỉ nhìn thấy bốn gã cao to lực lưỡng giống nhau đến từ báo châu Mỹ, che kín bộ áo da màu lam đang mặc, nam nữ da trắng khí thế ngênh ngang.

Nhìn thấy cách ăn mặc đó, Dương Thần không khỏi cảm thán, thật là chuyện gì cũng có bọn họ, Blue Storm của nước Mỹ, thật có duyên với mình, chuyện ở Cuộn Long có bọn họ, chuyện ở Nhật Bản có bọn họ, hôm nay đến tham gia họp bí mật, kẻ đầu tiên gây chuyện trước mặt mình cũng là bọn họ.

Chẳng qua, Dương Thần cũng không có hứng thú đi lên, giả bộ thuận đường đi qua, đi thẳng đến bên quầy rượu cách bọn họ không xa, ngồi xuống đó.

- Cho một ly Jack Dani.

Dương Thần thuận miệng nói với bartender cần một ly rượu tây nhãn hiệu bình thường nhất nước Mỹ, cũng coi như ứng với cảnh, xem xem tiếp theo sẽ xảy ra cái gì.

Bartender cũng là người trong quân đội cố ý đưa ra, cho nên cũng không bị cảnh đánh nhau bên ngoài dọa, rất chuyên nghiệp nâng ly rượu chế giễu đưa cho Dương Thần.

Dương Thần nhìn về phía hai kẻ giằng co, xô đẩy bên kia, thấy rõ bọn họ đang tranh luận cái gì, cảm thấy vô vị, đã đánh nhau rồi, làm sao lại còn chậm rì rì, kéo lê không tiếp tục?

- Ánh mắt người, đúng là đến tận cùng của cười trên nỗi đau người khác.

Một giọng nữ bên cạnh đột nhiên vang lên khiến Dương Thần cảm thấy rất quen thuộc.

Dương Thần nhanh nhẹn quay đầu vừa nhìn, liền có chút chịu không thấu mở to mắt:

- Sư thái?

Cách hai ghế ngồi, một phụ nữ trung niên xinh đẹp mặc bộ váy liền áo đỏ đen, tay cầm một ly champagne, lẳng lặng ngồi chính là người mới gặp một lần trước khi ra nước ngoài – Vân Miêu sư thái.

Sở dĩ trước đó Dương Thần không phát hiện ra Vân Miêu sư thái rất gần mình như vậy, chẳng qua cách trang điểm này của Vân Miêu sư thái, khiến Dương Thần có đảo mắt qua, cũng không nhận ra.

Vân Miêu sư thái lúc này, hình ảnh của một đạo cô vốn có đã hoàn toàn biến mất, tóc chải ngược ra phía sau, phần trang điểm che đi một ít nếp nhăn nơi khóe mắt, trước ngực đeo một chuỗi trân châu nhẵn bóng, mặc chiếc váy liền áo đỏ đen cùng voan mỏng, làm nổi bật lên khí chất đẹp đẽ cao sang.

Vân Miêu sư thái tuy rằng đã sáu mươi mấy tuổi, nhưng vì nội công thâm hậu, có thuật giữ nhan sắc, lúc này nhìn bà nói là một phu nhân chín chắn trên dưới bốn mươi, cũng không có gì quá đáng.

Dương Thần nhìn kỹ như vậy, trong lòng có chút cảm thấy đáng thương cho Lâm Chí Quốc không có chuyện gì đi kiếm chuyện kia, xinh đẹp như thế, người làm sao không biết quý trọng chứ?

Vân Miêu sư thái thấy Dương Thần cứ nhìn chăm chăm vào mình như vậy, đỏ mặt lên:

- Tiểu tử thôi, đầu óc chớ nghĩ không đứng đắn, ta ngang hàng bà nội ngoại, người lại có cái nhìn chăm chăm vậy là sao?

Dương Thần vội phát tay, cười gượng nói:

- Sư thái đừng nghĩ nhiều quá, cho dù bà rất xinh đẹp, từ nương bán lão, ta cũng không có ý nghĩ đó đâu, người dù sao cũng đừng lo lắng, bằng không có thể hiểu lầm lớn rồi, ta chỉ là lần đầu tiên thấy bà ăn mặc như vậy, nên nhìn lâu một chút.

- Hừ.

Vân Miêu sư thái lúc này mới yên tâm một chút, nhưng bà biết Dương Thần có rất nhiều tình nhân, đem cháu gái Tuệ Lâm đưa đến bên Dương Thần, bà vẫn luôn cảm thấy bản thân mình đã làm một nhận định sai lầm to lớn, nhưng nước đổ đi khó hút lại, lại cảm thấy thua thiệt cho sư huynh Tống Thiên Hành, mới nhìn đến hôm nay nhưng nếu Dương Thần thực không chuẩn mực đến mức có ý nghĩ với thân già này, Vân Miêu sư thái kia dù có xé rách mặt, cũng bắt Tuệ Lâm đem về bên mình.

- Tôi lần này, vốn dĩ chỉ có một mình đại diện Viêm Hoàng Thiết Lữ đến tham gia hội bí mật, hóa trang như thế nào cũng không sao, nếu mặc áo đạo sĩ đi trong này, chỉ có nổi bật khác thường, chi bằng thay bộ trang phục bình thường này, sẽ tỏ vẻ bình thản hơn nhiều.

Vân Miêu sư thái giải thích.

Dương Thần gật gật đầu, nghĩ cũng phải, một đạo cô đi trên đường, tất nhiên không bình thường bằng một phụ nữ đi trên đường rồi, huống hồ Vân Miêu sư thái bây giờ còn quản chuyện Lâm gia, thường ngày làm chủ mẫu, cũng không thể mặc áo đạo sĩ, người xuất gia thanh tâm trong sạch, làm sao có thể tùy ý can thiệp chuyện tầm thường chứ?

Vân Miêu sư thái lại chớp mắt nhìn Dương Thần, nói:

- Vồn cho rằng người không đến, xem ra người vẫn biết tin “Kiếm tử thần” lần này, muốn đến cướp kiếm đi?

Dương Thần lắc đầu:

- Tôi lại không có tâm trạng đó, chỉ là đến dự cuộc vui, thuận tiện có chút chuyện lo lắng, muốn đến xem xem rốt cuộc có xảy ra hay không?

Vân Miêu sư thái nhìn ra Dương Thần quả thực không có hứng thú với kiếm, nhưng cũng không truy đến cùng cái khác, dù sao Dương Thần xem ra không muốn giải thích nhiều.

- Sư thái vẫn ở đây quan sát sao? Chuyện xảy ra như thế nào?

Dương Thần thuận miệng hỏi.

Vân Miêu ngừng đầu ra hiệu về bọn lính đánh thuê báo châu Mỹ kia, nói:

- Gã lực lưỡng vừa bị đá ra ngoài đó, là muốn quyến rũ cô gái kia của Blue Storm, nhưng cô gái không nhận lấy tình cảm, còn trêu đùa với ba gã người Mỹ còn lại, kết quả đã chọc giận gã to xác kia, thế là gã muốn động thủ, lại không phải là đối thủ của bốn người Blue Storm, khi người đến, vừa vặn lúc bị gã người Mỹ cao nhất đó đá một phát ra ngoài.

Dương Thần “Ồ” lên một tiếng dài đầy thâm ý, liếc mắt nhìn một vài vị khách ngồi thừa thớt trong đại sảnh, cười nói:

- Mọi người ngồi xem rất bình tĩnh, xem ra đều muốn xem kịch hay đây.

- Gã lỗ măng báo châu Mỹ đó, đâu không lại bốn người Blue Storm, bốn người đó đều là dị năng biến đổi gen, thật sự không hiểu bọn họ còn đang tranh chấp cái gì, haiiz...

Nghe Vân Miêu sư thái thở dài như vậy, Dương Thần nhấp một hơi rượu, lẩm bầm:

- Đó cũng chưa chắc...

Vân Miêu sư thái loáng thoáng nghe lời Dương Thần nói, nhưng cũng không cho là thật, thấy bốn người báo châu Mỹ kia vẫn lại một sức mạnh, lắc đầu.

Đúng lúc này, bốn người báo châu Mỹ đang trong cơn giận dữ, đối mặt Blue Storm dứt khoát không xin lỗi, thái độ bất hòa giải, bọn họ dù không nghĩ gây chuyện trên thuyền, thì cũng không còn mặt mũi nào nữa.

- Quân lai căng nước Mỹ chết tiệt, bọn mày cho rằng báo châu Mỹ chúng ta dễ bắt nạt lắm sao? Cho bọn mày một cơ hội cuối cùng, quỳ xuống trước Sloths dập đầu nhận sai đi.

Gã đầu trọc trong đó chỉ về gã cao to sau cơn choáng đang tỉnh lại phía sau lưng nói.

Gã to xác đen thui bị đánh kia tên đúng là Sloths, ngồi dựa vào cạnh một cái ghế, bụng ngực thở hồng hộc, nhìn chăm chăm bốn người Blue Storm về hung tợn.

- Người đàn độn sao, hay là ở trong rừng lâu quá, các người đều thành tinh tinh cả rồi?

Cô gái tóc nâu trong Blue Storm cười châm chọc:

- Cái loại phế thải đá một đá đã bay, cũng muốn bắt chuyện với bốn cô nương? Còn dám ra điều kiện xin lỗi hay không xin lỗi với bọn ta à?

- Millie, đừng phí lời với bọn nó.

Gã người Mỹ da trắng cao cao vừa mới đá, lạnh lùng nói:

- Tránh ra, nếu không, sẽ như tên kia, ta sẽ đá bay tất cả bọn mày.

Gã to xác đầu trọc bốn người trong mắt đều bốc lửa:

- Khinh người quá đáng, Sloths chỉ nói vài câu, bọn mày đã ra tay tàn độc như vậy, đừng tưởng bọn mày là người Mỹ, bọn ta sẽ sợ hôm nay bọn mày không để lại một con đường sống, bọn ta sẽ liều mạng với chúng mày.

Gã đầu trọc vừa nói xong, người đã vọt trước mặt hắn, một bàn tay bỗng bắt được vị trí bả vai tên đầu trọc, nhưng chỉ là chụp lấy nhẹ nhàng, lập tức lại buông ra.

- A

Đầu trọc hét ra một tiếng thảm thiết, tiếp đó quỳ rạp xuống đất, tay kia nắm lấy bả vai vừa bị chụp lấy.

- Ellen, người không cảm thấy quá phí lời rồi sao, ra tay.

Gã đàn ông vọt đến trước mặt đầu trọc, ông đeo kính râm, dáng người gầy gò, để chòm râu nhỏ, bữu môi nhìn gã người Mỹ cao cao nói.

- Thằng khốn, mày làm gì Rhino vậy?

Ba người còn lại nhìn gã đầu trọc Rhino đang kêu thảm thiết, lập tức chất vấn gã kính râm.

Gã kính râm hừ lạnh lùng một tiếng:

- Không có gì, chỉ là làm vỡ mấy miếng xương bả vai gã thôi.

Câu nói này, lập tức chọc giận thẳng ba gã báo châu Mỹ còn lại, ba người gần như đồng thời có dáng vẻ đọ sức quyết liệt, cùng đánh về phía mấy người Blue Storm.

Chỉ tiếc là, ba người dù là lính đánh thuê tinh nhuệ, kỹ thuật đánh nhau hạng nhất, nhưng với bốn kẻ dị năng Blue Storm này, lại rõ ràng mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Gã người Mỹ cao cao không đợi một chiếc sĩ đến trước mặt gã, nhấc chân đá một cái, đá về phía ngực chiến sĩ kia, khoảng cách gần một thước.

- Vù vù!

Chiến sĩ kia không hiểu tại sao đã bị một khối lực vô hình bắn bay ra ngoài, vẽ ra một đường thẳng tắp, như Sloths vậy, đụng vào vách tường thép mười mấy mét bên ngoài.

Cô gái tên Millie cũng tỏ vẻ vô cùng thoải mái, đối mặt chiến sĩ đang bỏ nhào tới, hé mở đôi môi, nói cái gì đó...

Mà tên to xác kia vừa muốn tiếp cận với Millie, cơ thể đột nhiên ngừng lại, hai tay lập tức bung kín lỗ tai mình, đau khổ ngã xuống đất, lăn lộn trên mặt đất.

Chiến sĩ cuối cùng, vốn là đánh về phía gã kính râu kia, không ngờ một tay vừa bắt lấy bả vai tên kính râu, tay liền phát ra tiếng xương vỡ “rắc rắc” rên rĩ...

Cả khung xương một bàn tay, trong nháy mắt bị vỡ vụn.

Nhìn thấy cảnh thảm hại của báo châu Mỹ, ở đằng xa kêu gào thảm thiết, Vân Miêu sư thái cau mày nói:

- Những kẻ dị năng của Blue Storm chênh lệch quá lớn, dùng sóng âm kích thích não lớn, năng lực chấn động đủ để phá vỡ xương cốt, và năng lực khí tràng không khí, còn có một gã ra tay liên tục cũng chưa kịp ra tay, mấy tên lính đánh thuê này cũng chẳng sợ tiếp tục sở trường chiến đấu dã ngoại, sử dụng súng ống, cũng không thể có cách nào tiếp cận đánh bại bọn họ.

Không ít khán giả xung quanh cũng cảm thấy không thú vị gì, nhưng cũng không quá bất ngờ, dù sao Blue Storm nước Mỹ dù dị năng không bằng tổ chức “chính bản”, những tên dũng mãnh đó, dựa vào gien kỹ thuật, nhưng không có nghĩa vẫn luôn ỷ lại rất nhiều vào sản phẩm công nghệ cao, người Blue Storm thật có bao nhiêu lần, ngược lại vẫn là sức chiến đấu dẫn đầu thế giới, người dị năng đa phần là thiên phú hoặc huyết thống Tiên Thiên, có thể Blue Storm tạo ra người dị năng, dù là người bình thường cũng có xác suất thành công, số lượng chiếm ưu thế.

Dương Thần vẫn không nói gì, uống cạn chỗ rượu còn lại trong ly, vỗ vỗ miệng, mới nói:

- Đừng coi thường bọn người báo châu Mỹ kia, bọn họ không chỉ có năm tên đến, nhân vật mấu chốt hẳn mau đến đây rồi.

Vân Miêu sư thái sững sốt, không hiểu rõ Dương Thần có ý gì.

- Ủ, đến rồi.

Dương Thần chỉ chỉ về hướng cửa.

Vân Miêu sư thái nhìn lại, trong mắt hiện lên vài tia nghi hoặc.

Đó là một cô gái ăn mặc có phần kỳ dị, màu da mạch nha, hai bên đầu tóc đen cắm lông chim màu sắc rực rỡ, mà trên người lại mặc bộ trang phục sắc sỡ, giống như váy dài các cô gái dân tộc thiểu số Hoa Hạ mặc vậy lại khiến cho người ta cảm thấy buồn bực chính là trên mặt cô gái này còn vẽ mấy đường cong nhiều màu, những cổ động viên đá bóng thường làm việc này, nhưng người ta vẽ quốc kỳ, còn cô gái này lại vẽ chữ gà bới lung tung cả lên.

Người để ý còn phát hiện, người phụ nữ này đến giày cũng không mang, đi chân trần vào trong đại sảnh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 528

Đầu Não Báo Châu Mỹ

Cô gái với cách ăn mặc quái dị này vừa xuất hiện, liền thu hút không ít sự chú ý của những người đang nhảy múa trong phòng, không phải vì cô quá phần xinh đẹp mà là bộ trang phục hấp dẫn ánh mắt ra trò.

Gã da đen nổi tiếng không biết đến từ tổ chức nào huýt một tiếng dài, lớn tiếng trêu ghẹo:

- Tiểu thư, cô đến tiếp rượu sao? Bộ dáng này tôi rất có hứng thú, bao nhiêu tiền?

Lập tức, đám người cười rộ cả lên.

Cô gái cũng không để ý đến lời trêu chọc của những người kia và ánh mắt khác thường của đám người khác, mà chậm chạp nhìn qua Rhino và đám người báo châu Mỹ đang nằm trên mặt đất, lại nhìn Sloths đang thở hổn hển phía sau.

Sloths không biết sao đã quỳ gối trên đất, cúi đầu lạy cô gái kia một lạy, sao đó dùng ngôn ngữ bản xứ người ta nghe không hiểu nói cái gì đó.

Cô gái sau khi nghe xong, gật gật đầu, nhắc chân đi đến trước mặt bốn người Blue Storm.

- Cô là thủ lĩnh của bọn họ? Thực ra hàng nào xứng mặt hàng đó, cũng không biết ở đâu chui ra một kẻ mọi rợ, cô muốn ra mặt cho bọn họ sao?

Người dị năng sóng âm, thành viên nữ Millie cười lạnh lùng nói.

Cô gái quái dị cũng không trả lời, mà ngồi xồm xuống, một tay đặt nhẹ nhàng lên chỗ xương vai vỡ vụn của Rhino...

Rhino đầu trọc dù vô cùng đau đớn, nhưng thấy cô gái chạm tay vào, không ngờ lập tức gật đầu bày tỏ lòng cảm kích của cô ta.

Bốn người Blue Storm cũng không biết lai lịch cô gái rốt cuộc như thế nào, thấy cô gái không trả lời vấn đề của bọn họ, cũng lười nhắc mặc kệ.

- Xem ra bọn họ muốn liếm vết thương cho nhau, không có hứng chơi nữa, hay là chúng ta đi tắm một miếng, đừng ở đây lãng phí thời gian nữa.

Gã Ellen cao cao kia tỏ nhạo nói.

- Tôi cũng cảm thấy như vậy, đi thôi anh em.

Gã kính râm nhìn mấy tên nằm trên đất cười cười chế nhạo, sau đó dẫn đầu định rời đi.

Tuy nhiên, không đợi bốn người ra khỏi cửa, Rhino đầu trọc phía sau vẫn không hé răng đột nhiên hét lớn:

- Đứng lại!

Bốn người sững sốt, quay đầu lại, giật mình nhìn thấy, Rhino vẫn ôm bả

vai, nói chuyện khó khăn kia, không ngờ đã đứng lên, hơn nữa trên người một xú thương tổn cũng không có, lửa giận hùng hực trừng mắt nhìn bốn người bọn họ.

- Làm sao có thể... Xương từ tay tới bả vai y phải vỡ vụn mới đúng.

Gã kính râm sử dụng chấn động dị năng đẩy đẩy gọng kính, lắm bầm.

Không đợi bọn chúng hiểu ra vì sao Rhino lại hồi phục nhanh đến như vậy, ba gã lính đánh thuê báo châu Mỹ bị ngã còn lại, không ngờ cũng đều đứng dậy.

Người xem bên cạnh đều phát hiện rõ ràng, đó đều vì cô gái trang phục kỳ quái, giơ tay đặt lên chỗ bọn họ bị thương trong chốc lát.

Sau khi cô gái làm cho bốn gã lính đánh thuê đứng lên được, lại đi đến phía sau chỗ Sloths, đưa tay trái đặt lên chỗ ngực bị thương của Sloths.

Lúc này, bốn người Blue Storm đã nhìn thấy rõ, trên tay của cô gái kia, một vàng sáng màu trắng mờ hồ vờn quanh, chỉ là mỏng manh vô cùng.

Mấy giây trôi qua, Sloths mở rộng hai vai, vẻ đau khổ không còn chút gì đọng trên khuôn mặt, sau khi tỏ vẻ cảm tạ với cô gái xong, cũng nhìn bốn người Blue Storm trong cơn giận dữ, nói:

- Các người sẽ phải trả giá cho sự ngông cuồng của mình.

Vóc dáng cao Ellen hí mắt nhìn cô gái kỳ quái kia, nói:

- Dù không biết cô là gì của bọn họ, nhưng xem ra, trên tay cô chẳng qua có “Thuật phù thủy”, cho dù cô có thể khiến bọn chúng hồi phục lại mau chóng, cũng không có nghĩa thực lực bọn họ có thể đánh đồng cân với chúng ta.

- Nói lời vô ích làm gì, đánh ngã cô ta trước là xong chuyện.

Gã kính râm thuộc tính nóng vội, không thích lo quá nhiều, dáng người nhỏ gầy của gã cực kỳ nhanh, mới chớp mắt, đã thoáng hiện trước mặt cô gái kia.

Đó chỉ có thể đủ khiến cho xương bàn tay vỡ vụn trong nháy mắt, trong mắt thấy cần chạm vào vai gầy yếu của cô gái kia...

- Chít chít

Đột nhiên, điện quang lửa hình cung khoảng không trước mặt cô gái bùng nổ.

Điện lưu màu tím xanh, hình thành một vòng bảo hộ mạnh mẽ, trong khoảnh khắc tay của gã kính râm đụng tới cô gái, liền bị điện lưu tê liệt xuyên thấu.

Ở bên cạnh nhìn, lửa điện đó còn không nhỏ, ánh sáng chói mắt, nếu không phải là đặc công Blue Storm cũng không phải thể chất bình thường, phỏng chừng người bình thường đã bị điện giật trực tiếp chết tại chỗ.

Tên kính râm kêu lên một tiếng, vội vã rút lui, một bàn tay đã bị cháy đen sém một mảng, giống y như bàn tay gấu nướng vậy.

Vài người vốn thích xem kịch vui nhìn thấy cảnh này, đều ngăn người ở

đó, hoàn toàn thay đổi ý nghĩ đối với cô gái nhìn có vẻ như mềm yếu này.

Này... Là phương pháp gì? Người dị năng tia chớp? Không đúng, cô ta còn có thể trị thương?

Độ trị thương đó, có thể so sánh với sức mạnh ánh sáng mặt trời còn mạnh hơn rất nhiều.

Vân Miêu sư thái ngồi ở quây bên cũng có vẻ mặt kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Dương Thần, phát hiện Dương Thần mặt không chút bất ngờ, hỏi:

- Người quen cô gái kia à?

Dương Thần nhún vai:

- Không quen.

- Thế vừa nãy làm sao người biết cô gái kia không tầm thường?

Vân Miêu sư thái tò mò hỏi.

Dương Thần đáp:

- Dù tôi không có mâu thuẫn gì với người của báo châu Mỹ, nhưng lúc trước từng ở rừng rậm Amazon làm không ít nhiệm vụ, hơn nữa một vài huấn luyện ở đó cũng cấu thành báo châu Mỹ và thực lực, vẫn là có chút hiểu biết nhất định.

Cùng lúc Vân Miêu sư thái yên lặng lắng nghe, mấy người Blue Storm bên kia lại một lần nữa cùng với năm người báo châu Mỹ và cô gái kia đối địch lại cùng một chỗ.

Chỉ có điều lần này, người Blue Storm tiền cũng không được, cũng không có mặt mũi nào lùi, đối với cô gái bí mật đó, bọn họ cũng không biết phải làm như thế nào cho đúng...

- Báo châu Mỹ là một đội lính đánh thuê có lịch sử lâu đời, kì thực khi người châu Âu lần đầu tiên đổ bộ lên, hình thức ban đầu của họ khi đó, là một vài người dân bản xứ nam bắc châu Mỹ, gồm người Ấn độ cổ bấy giờ không còn tồn tại, tổ chức đội quân du kích tự phát chống lại kẻ ngoại lai xâm lược.

Chỉ tiếc là, báo châu Mỹ tuy rằng từng am hiểu tác chiến trong rừng nhiệt đới, nhưng cũng không thể ngăn cản đại quân châu Âu cùng với súng ống, hỏa pháo, cuối cùng bọn họ đành phải rút lui, chỉ một vài người ở lại giữ cứ điểm bí mật trải qua mấy trăm năm kinh doanh, tổ chức phản kháng kẻ xâm lược ban đầu, biến thành tổ chức lính đánh thuê.

Người báo châu Mỹ gần như đều đến từ bộ lạc bản xứ châu Mỹ và một ít quốc gia lân cận, những người này tuy không giàu có, nhưng tố chất thân thể vô cùng xuất sắc, rất nhiều vẫn là nô lệ da đen chạy trốn. Sư thái cũng nên biết thế hệ sau này, những tên nô lệ da đen này có thể từ châu Phi đến châu Mỹ sống được, đều là tố chất thân thể vô cùng xuất chúng, những người da đen có thể chạy ra khỏi trang viên, người nổi bật trong đó có thể nói, thế hệ sau này của bọn họ, dường như có được gien Tiên Thiên khí lực mạnh mẽ

nhất.

Nếu nói trên thế giới này nhận xét người của tổ chức đánh thuê nào tổ chất thân thể tốt nhất, thế thì, không nghi ngờ gì nữa, báo châu Mỹ là số 1.

Vân Miêu gật gật đầu, tỏ vẻ bà cũng hiểu, nhưng nghi hoặc hỏi:

- Những người này cơ thể cường tráng, nhưng vừa rồi bị người Blue Storm đánh ngã dễ dàng như vậy, hiển nhiên rất có lỗi với thủ lĩnh bọn họ... Chẳng lẽ, mấu chốt vấn đề chính là cô gái kia?

Dương Thần dành bớt chút thời giờ lại muốn một ly Whiskey, nhấp một ngụm, nói:

- Cô gái đó là một Shaman.

- Sao?

Vân Miêu sư thái ngỡ rằng mình nghe nhầm.

- Linh đánh thuê báo châu Mỹ tổ chất thân thể vượt qua thử thách, kinh nghiệm tác chiến phong phú, sử dụng súng ống thành thạo, nhưng dựa vào những cái đó, là không đủ để trở thành một trong đoàn lính đánh thuê mạnh nhất thế giới, sức mạnh bọn họ ở chỗ bọn họ có được nghề nghiệp của nền văn minh Ấn Độ truyền lại, Shaman.

Dương Thần hí hí mắt, nói:

- Shaman có thể nói là phù thủy của bộ lạc bản xứ, nhưng bọn họ cũng không phải là kế thừa của những kẻ lừa gạt, Shaman này, ngoại trừ phụ trách hiến tế, xem bói, vẫn là nắm giữ một ít năng lực thần kỳ, ví dụ như trị thương nhanh vừa rồi, thuộc một trong phương pháp của thuật phù thủy, mà vận dụng điện lưu hình thành vòng bảo vệ chính mình, gây tổn thương đối thủ, còn lại là Shaman có tất cả lực lượng nguyên tố giới tự nhiên, vừa rồi nữ Shaman đó chỉ sử dụng sấm sét, kì thực Shaman còn có thể sử dụng gió, nước, lửa, những nguyên tố tự nhiên này ta cũng từng gặp qua một lần tại chiến trường của báo châu Mỹ, mới hiểu biết như thế.

Vân Miêu sư thái ngơ ngác sững sờ một lát, nói:

- Nghe người nói như vậy, làm sao mơ hồ như vậy, không phải là nhiều loại người dị năng sao?

- Ha ha.

Dương Thần cười nói:

- Sư thái, không thể nói như vậy, sức mạnh của Shaman bắt nguồn từ tín ngưỡng của họ, sức mạnh của người dị năng bắt nguồn từ bản thân họ hoặc bà không tin tín ngưỡng có thể đem đến sức mạnh, nhưng hiệp sĩ, thập tự chinh của tòa thánh, không phải dựa vào tín ngưỡng thần mặt trời, mới đến được và chống lại sức mạnh của hội đồng hắc ám sao?

Bà cảm thấy thuật trị liệu, sức mạnh nguyên tố huyền hoặc của Shaman, người ta người ngoại quốc, cũng không hiểu được võ đạo, nội công Viêm Hoàng Thiết Lữ Hoa Hạ rất khó nắm bắt sao? Dù cho người dân bình thường Hoa Hạ, cũng sẽ không tin, Hoa Hạ bây giờ vẫn còn người có thể đạt tới võ

nghệ cao cường mà.

Vân Miêu sư thái nhíu nhíu mày, thừa nhận ý kiến của Dương Thần, chính xác, trên thế giới này, văn minh khác nhau có năng lực khác nhau chưa thấy qua chẳng có gì lạ, tóm lại cảm thấy không thể tin nổi, nhưng, rất nhiều thứ tồn tại, chỉ là bạn chưa phát hiện ra mà thôi.

- Ô, ơ, sư thái nhìn kìa, trò vui thực sự bắt đầu rồi.

Dương Thần chỉ vào hai người đang xô đẩy nhau bên kia, cười nói với vẻ thú vị độc ác.

Vân Miêu sư thái nhìn lại, lập tức ánh mắt không dứt ra được.

Năm tên lính đánh thuê báo châu Mỹ đã cùng với bốn tên dị năng Blue Storm chiến đấu thành một đoàn, thế năm người bao kẹp, đang dùng thuật vật lộn của lính, mạnh mẽ công kích.

Kì lạ đó là, bốn tên dị năng của Blue Storm lúc này, lại không thể dễ dàng đánh lui năm người này, năng lực của bọn họ, dường như đã hoàn toàn mất tác dụng.

Ellen cao cao sở trường dùng khí tràng, một lần muốn dùng hơi nén, phương thức cao áp bắn ra, đánh bay đối thủ đầu trợ Rhino, nhưng, cho dù y vận dụng sức mạnh cao áp không khí như thế nào, Rhino nhiều nhất chỉ là dùng người lại một chút, rồi lập tức lại bổ nhào lên chiến đấu với y.

Và sóng âm nữ Millie mất tác dụng, cô không ngừng há mồm ý đồ dùng sóng âm kích thích đại não đối thủ, nhưng đối thủ dường như không có cảm giác gì, càng đánh càng điên dại, đã cào thành một vết máu trên mặt Millie.

Gã kính râm còn lại cũng vô cùng đau khổ, tốc độ của gã so với mấy tên kia nhanh hơn hẳn, nhưng năm tên lính đánh thuê lúc này, tốc độ đều sần sần như gã, hơn nữa sức mạnh cũng cuồn cuộn vô cùng, kéo dài không dứt.

Mỗi khi gã kính râm muốn đánh vỡ vài cái xương của lính đánh thuê, đều bị phát hiện, tốc độ thân thể bọn người kia nâng cao gấp mấy lần, hiệu quả chân động sóng âm, không ngờ không đủ để làm gãy xương họ.

Và ở phía sau chiến cuộc này, nữ Shaman kia lặng lẽ đứng đằng kia, một ngón tay giơ lên giữa không trung luôn luôn vẽ ra những đường vân màu đỏ trong suốt, thật giống như họa sĩ nhàn nhã bình thường vẽ đồ vân xong mỗi bức tranh vậy, những đồ vân này sẽ bám vào người lính đánh thuê, trong giây lát biến mất...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 529

Đất Nước Bị Lãng Quên

Vân Miếu sư thái nhìn thấy cảnh như vậy, có chút ngớ người lơ mơ, bà cũng coi như có kiến thức từng trải phong phú, sống sáu mươi mấy năm cũng chưa từng thấy qua hình ảnh như thế.

Nữ Shaman kia, vền vẹn chỉ cần vẽ bức tranh “ Chữ như gà bới” trong mắt cô như vậy đã có thể làm cho năm người vốn không phải đối thủ của anh chàng lỗ mãng thành chiếm ưu thế áp đảo?

Suy nghĩ khác đi, nếu bản thân mình thực lực không sà sà như nhau, có được Shaman cùng phe, há chẳng phải trực tiếp giết chết được đối phương trong chớp mắt?

- Shaman kia... Đang làm cái gì?

Vân Miếu sư thái không kìm nổi hỏi.

Dương Thần cũng nhìn với vẻ rất nồng nhiệt, chậm rãi giải thích:

- Là bùa, có thể đem phù chú đạo gia Hoa Hạ sử dụng lý giải, khác nhau ở chỗ, người ta không cần dùng hiện vật chu sa các loại, chỉ cần dùng sức mạnh tinh thần tự thân Shaman miêu tả là có thể hoàn thành bức tranh rồi.

Bùa cũng coi như một loại pháp thuật, có thể khiến cho các mặt cơ thể chiến sĩ báo châu Mỹ trở nên mạnh mẽ, bà xem, bọn họ hiện tại bất luận ở sức mạnh, cường độ và sự nhanh nhẹn đều đã quay ngoắt 180 độ, như hai người khác hẳn, những người dị năng của Blue Storm đều đã không có cách nào tạo thành hiệu quả thương tổn cho bọn họ.

Vân Miếu sư thái tất nhiên xem hiểu được, mấy người Blue Storm kia sớm đã sứt đầu mẻ trán, chỉ là vật lộn khổ sở như vậy nếu không phải vì sợ mất mặt trước các tổ chức nhiều quốc gia đang vây lấy xem, phỏng chừng bọn họ đã sớm trốn chạy rồi.

- Cô gái kia không phải có thể sử dụng sóng âm tấn công sao, chẳng lẽ có thể ngăn cản được sóng âm sao?

Vân Miếu sư thái buồn bực hỏi.

Dương Thần nói như lẽ tất nhiên:

- Cái này có gì khó chứ, sóng âm chỉ là kích thích não lớn, đạt tới hiệu quả khống chế thần kinh con người, Shaman kia bây giờ làm cho thần kinh nhạy cảm của năm người kia giảm xuống điểm thấp nhất, bọn họ dù bị kích thích rồi cũng không có cảm giác gì cả, nói đơn giản, năm người này...chính là máy móc mang thân xác người sống.

Vân Miếu sư thái trong lòng nghiêm nghị, máy móc mang thân xác người? Đúng là có thể đạt đến tình trạng dã man đó sao?

- Sự thái nhìn kỹ xem, nữ Shaman kia định chấm dứt cuộc chiến rồi.

Dương Thần nhắc ly rượu nhắc nhở.

Đúng lúc này, đôi mắt nâu của nữ Shaman đột nhiên biến thành màu đỏ như máu, tiếp sau đó, miệng cô lâm bầm từ gì, hai tay cực nhanh bay bổng về ra tất cả những đường hoa văn vật tổ phức tạp so với trước đó.

Khi vật tổ đỏ như máu kia bay về phía đầu trọc Rhino, bao phủ lên thân hình to lớn của gã, Rhino lập tức có thay đổi lớn.

Dưới tình hình tất cả mọi người đều nhìn thấy, nửa người trên của Rhino, không ngờ cứng rắn bắt đầu nâng cao, cùng với tiếng xương rung động “bùm bôm bốp”, bắt đầu từ thắt lưng, ngực, cánh tay, thậm chí là bộ mặt cũng bắt đầu giãn nở không ngừng.

Trong nháy mắt, Rhino vốn thân cao trên dưới hai mét, chừng cao đạt đến hai mét rưỡi.

Bộ đồ màu đen ngắn tay bó sát người Rhino sớm đã bị thân hình khổng lồ xé toang, nửa người trên da thịt màu đồng cổ giống như điêu khắc đá cẩm thạch thời kì văn hóa phục hưng, chỉ có điều, tạo hình quả thực là một quái vật trong điện ảnh khoa học viễn tưởng.

Rhino đột nhiên phát sinh biến cố, khiến có bốn người Blue Storm suýt chút nữa quên tình cảnh của mình, ngơ ngác nhìn đầu trọc Rhino, nói không nên lời.

Mà bốn gã chiến sĩ báo châu Mỹ kia thì rút lui qua một bên, nhìn bốn người Blue Storm trêu tức.

Bỗng nhiên..

Đôi mắt hổ của Rhino lóe lên ánh nhìn màu đỏ như máu, rống lớn một tiếng, nắm tay quăng lên như trái bóng hướng về phía Ellen người cao đập xuống.

- Cẩn thận!

Một người đàn ông trung niên khác trong Blue Storm vẫn không sử dụng dị năng, kêu to một tiếng sau đó mở rộng hai tay về phía trước, có thể thấy liền một vòng bảo vệ màu lam nhạt chắn trước mặt bốn người, để chặn năm đám điên cuồng kia.

- Hự

Một âm thanh vang lên, vòng bảo vệ màu lam nhạt kia đã bị đánh lỡm vào một khối lớn.

- Là hạt phản vòng bảo vệ, chẳng trách người đàn ông này vẫn không sử dụng dị năng, chiêu này cũng phòng ngự lợi hại đấy.

Dương Thần cười ranh mãnh nói:

- Đáng tiếc, bọn họ quá coi thường sức mạnh “Thuật khát máu” của Shaman rồi...

Vân Miểu sư thái bên cạnh cho rằng Dương Thần sẽ nói uy lực “Phản hạt” không tầm thường, không ngờ, lại cho rằng không đủ để chống cự.

Giây tiếp theo, Vân Miêu sư thái liền ngay lập tức hiểu vì sao Dương Thần nói như vậy.

Chỉ thấy được tiếng Rhino nhe răng cười thực hiện “Thuật khát máu”, nắm tay vừa mới bị ngăn trở kia, vẫn không thu về, tiến thẳng thêm một bước.

- Rầm!

Nắm đấm xuyên qua vòng phản hạt có thể ngăn cản tên lửa tấn công, chặn đầu đập trúng ngay Ellen chưa kịp né tránh.

Nắm tay kia cũng không biết có bao nhiêu sức nặng, nhìn như Ellen cường tráng chỉ bị ngấm một chút, cả người liền nghiêng bay ra ngoài, nửa khuôn mặt đã bị biến dạng.

Rhino vẫn chưa trả thù xong, không đợi ba người lùi bước, nắm đấm của hắn lại vung đập lại phía sau.

Bất luận là tốc độ, sức mạnh hay là sự chính xác, Rhino đều khiến cho ba người Blue Storm không có sức chống cự gần như là mỗi người một chút, ba người cũng đều bị bay ngược ra ngoài, nện mạnh vào vách tường.

Cả phòng, ngoại trừ tiếng âm nhạc truyền phát ra, không một ai phát ra âm thanh nào, mọi người sững sờ nhìn Rhino như một quái vật, một người vừa làm cho bốn người Mỹ ngao mạn không chịu nổi lật đổ trên mặt đất.

- Đó là thuật khát máu?

Vân Miêu sư thái nhìn kỹ càng, tốc độ vừa mới này, cho dù là mình, cũng chưa chắc có thể hiện qua, mà loại sức mạnh đó, cũng không phải bà có thể chống đỡ nổi, bất giác trong lòng dao động.

Dương Thần gật gật đầu:

- Không sai, thuật khát máu tuy rằng mạnh mẽ nhưng nếu không phải khiến cho gã lính đánh thuê Rhino kia có tinh thần và thể xác dũng mãnh, chỉ biết nổ tan xác mình mà chết, cho nên nếu nói những chiến sĩ báo châu Mỹ là thân hình, màu thịt của con báo, như vậy những Shaman bên trong báo châu Mỹ chính là đại não của con báo.

- Những cái đó?

Vân Miêu sư giọng kinh hãi nói:

- Chẳng lẽ nói, Shaman giống cô gái kia, báo châu Mỹ không chỉ có một người?

Dương Thần cảm thấy có chút buồn cười:

- Sư thái cũng đừng quá coi thường báo châu Mỹ, đội hình chính quy của báo châu Mỹ ít nhất có trên ngàn quân, cho dù không nhiều làm sao có thể chỉ có một Shaman, nhưng nguyên nhân chính Shaman tồn tại cũng không phải chỉ số lượng có bản lĩnh lớn là được, bọn họ mới có thể tung hoành ngang dọc châu Mỹ, bằng không đã sớm bị quân đội đặc biệt của tổ chức chính phủ tiêu diệt rồi.

Vân Miêu sư thái trong lòng xáo động không hiểu, cuối cùng chỉ đành thở

dài:

- Nước ngoài quả thực ngọa hồ tàng long, Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng ta tùy rằng luôn luôn cố gắng bổ sung nguồn màu tươi, nhưng bây giờ xem ra vẫn là lời lỏng quá mức, lần này về nước, ta muốn thương lượng rõ ràng với Thái tướng quân, xem có thể gia tăng một vài người như đội dự bị Long Tổ không.

Dương Thần không quan tâm tới những chuyện như thế, nghe Vân Miểu sư thái nhắc tới, làm như không nghe thấy, bằng không hẳn tham gia rồi, lại muốn hẳn huấn luyện bọn họ giúp, há chẳng phải tự tìm lấy phiền phức sao?

Vì lời nói mâu thuẫn mà dẫn tới trận chiến đấu này, xảy ra rất nhanh mà kết thúc cũng rất nhanh, tình huống cuối cùng đa phần mọi người không ai ngờ tới, Blue Storm bị báo châu Mỹ lật ngược tình thế.

Mấy người của báo châu Mỹ cũng không tính tiếp tục ở lại phòng khiêu vũ, đợi trận chiến kết thúc, cơ thể khôi phục lại trạng thái bình thường, liền đi theo nữ Shaman, ngẩng đầu, ưỡn ngực rời khỏi.

Và bốn người Blue Storm vốn bị đánh ngã xuống đất dậy không nổi, đợi cho đối thủ đi rồi mới dè dặt đứng dậy, ỉu xìu từng người một theo một cửa nhỏ rời khỏi đại sảnh, khiến không ít người cười nhạo không ngớt.

Nhưng cũng bởi vì trận đấu này, rất nhiều tổ chức tranh đoạt “Kiếm tử thần” lần này đều đã lên kế hoạch tính toán, tất cả mọi người đều ý thức được, có vài đối thủ, chưa chắc đã mạnh như họ nghĩ, cũng có những đối thủ cũng chưa chắc yếu như họ thoát nhìn...

Dương Thần uống cạn ly Whiskey trên tay, đứng dậy, khoát khoát tay Vân Miểu sư thái:

- Sư thái, ta đi gặp người bạn cũ, để tránh bị người ta hiểu nhầm ta có ý “Bất kính” với sư thái.

Diện mạo Vân Miểu sư thái nhìn qua cũng là một phụ nữ mỹ miều mười phần thướt tha, nếu chẳng may bị người ta hiểu lầm, Dương Thần vẫn đứng là chịu không nổi.

- Hừ.

Vân Miểu sư thái khinh thường liếc mắt một cái, bà tuy rằng vẻ ngoài trẻ trung, nhưng dù sao cũng đáng tuổi ông tuổi bà rồi, lại không quá chú ý những kiểu chuyện bị người khác hiểu lầm đó.

Dương Thần nhàn nhã lách mình qua mấy cây trụ lớn, đi qua sàn nhảy, đến gần một góc hướng gần sân khấu.

Khu vực này rất yên tĩnh, lại không có bao nhiêu người, dù sao trên cả con thuyền này cũng không có nhiều người.

Tụ tập chỗ mấy cái ghế sô-pha hình tròn, có mấy người đàn ông mặc âu phục, thoát nhìn tư thế rất oai hùng, rắn rỏi, sớm đã đứng lên, trong đó đúng lúc Solon đã sớm lên thuyền, một đám người chăm chú nhìn Dương Thần đi đến.

Khi Dương Thần đi đến trước mặt bọn họ gần như đồng thời khom lưng, dùng thói quen các ngôn ngữ khắp nơi trên thế giới của mỗi người chào Dương Thần.

Dương Thần ra hiệu cho mọi người mau ngồi xuống:

- Đừng khuếch trương thanh thế như vậy, ta vừa mới thấy các người không chủ động lại, còn tưởng các người hiểu ý ta chứ, Solon à không phải người đã nói với mọi người giả bộ không biết sao.

- Minh Vương các hạ, tôi tưởng ngài tự mình lại đây, là không muốn che giấu nữa.

Solon mặt không chút thay đổi, giải thích.

Dương Thần nhìn xung quanh, cũng may không có ai chú ý phía này, cười nói:

- Các người cũng không phải không biết, kẻ thù của ta nhiều như vậy, hơn một nửa tổ chức trên thuyền này là có thù với ta, bọn họ nếu biết ta lên thuyền rồi, cho dù coi như không có gì đáng sợ, nhưng cũng phiền phức.

Mọi người nở nụ cười sáng khoái, có thể gặp lại Dương Thần sau hai năm xa cách, bọn họ vốn vui vẻ, nhớ đến năm đó cảm xúc mãnh liệt dâng trào, ngày gây oán thù khắp nơi, cũng đều nhớ tới không ít chuyện thú vị.

Dương Thần ngồi vào giữa mọi người, cẩn thận nhìn khắp mọi người đang ngồi, trong mắt cũng đọng đầy những hoài niệm, giọng nói không khỏi vài phần đầm ấm:

- Hai năm nay không có ta, một mình Solon quản lý hai khối Hải Ưng và ZERO, xem ra cũng vất vả, bây giờ có vẻ mọi người sống tốt lắm, trên người thiếu chút máu tươi, lại thêm chút tình người.

- Minh Vương các hạ, ZERO bây giờ mỗi năm danh sách tiếp nhận đã là một phần ba những năm trước, nếu không phải sát thủ của chúng ta vẫn tiêu chuẩn cao nhất thế giới, chỉ nói lượng tiếp nhận số lẻ, đã không tính tổ chức sát thủ đứng đầu thế giới rồi, thời điểm mọi người đa số đã làm nghề khác rồi, tự nhiên liền biến dạng khác nhau rồi.

Một người đàn ông đang ngồi ở râu quai nón Trung Đông cười nói.

- Người là Abdle? Sao lại nuôi râu dài thế?

Dương Thần cố nhịn cười nói.

Abdel sừng sốt, cao hứng nói:

- Không ngờ Minh Vương các hạ vẫn còn nhớ tôi, thực là được sung ái mà lo sợ, về phần râu này, là bởi vì tôi kết hôn rồi, vợ tôi cảm thấy tôi để râu đẹp.

Dương Thần có chút ngạc nhiên:

- Kết hôn rồi? Người không làm sát thủ nữa?

- Không làm nữa, thực ra sớm đã chán ngán, hiện tại tôi chỉ là người nắm quyền ở khu ZERO thay mặt cho Minh Vương các hạ về Hoa Hạ, năm đó tôi cũng đem vũ khí của mình ném xuống Biển Đỏ, bây giờ tôi đã là bố của cậu

bé một tuổi rồi.

Abdel tự hào nói.

Solon nét mặt cứng nhắc nói:

- Tuy rằng nghề sát thủ này, phần nhiều kết cục không tốt, nhưng vì có ngài Minh Vương các hạ che chở, sát thủ của ZERO chúng ta sau này về hưu, thường cũng sẽ không có người dễ dàng trả thù, sợ chịu lửa giận của ngài, còn có rất nhiều người chuyển cả gia đình vào “FORGOTTENREALMS”

(Ghi chú: Đất nước bị lãng quên.)

Minh Vương các hạ nếu có thời gian rồi, có thể đến nơi đó xem, lão Ron kia săn sóc nơi đó rất tốt, nói là đợi Minh Vương các hạ trở về, cho các hạ một bất ngờ.

Thành viên đội Hải Ưng và ZERO khác cũng không ngớt lời khen ngợi, thành khẩn hy vọng Dương Thần mau quay về xem xem.

Dương Thần nhìn một đám thuộc hạ vẻ mặt rạng rỡ, trong lòng không bị cảm động thì đúng là gát người, chậm rãi lấy từ trong túi ra một gói thuốc, một người bên cạnh liền lập tức giúp hắn châm lửa.

Dương Thần hút một hơi, nói:

- Lão Ron ấy, ta phải bớt chút thời gian đi thăm, đến lúc đó cũng đi xem cuộc sống của mọi người thế nào, ta đã từng tỏ ý công khai khu vực đó chịu sự bảo hộ của ta, dù sao không thể nhiều năm không đến.

Hơn hết tôi vui mừng nhất vẫn là ánh mắt âm đạm trên gương mặt mọi người không giống như trước nữa, quá khứ đều là khoảng trống chết lặng, như bây giờ khiến ta cảm thấy ấm áp xem ra lúc trước ta về Hoa Hạ định chỉ chiến lược khếch trương, chính xác các người bây giờ mới làm ta có cảm giác thành công thực sự.

Nghe lời Dương Thần nói, những người liên quan cũng đều yên lặng, miệng mỉm cười, dễ nhận thấy tràn đầy vẻ cảm động thông hiểu.

Chợt lúc này, Dương Thần cảm giác được cái gì, nhúu nhui mày, ngẩng đầu nhìn về tám sô pha bên cạnh, đang nằm dựa vào sô pha kia là một bóng dáng xa lạ...

Đó là một người đàn ông tóc bạc mặc trang phục võ sĩ Nhật Bản màu lam, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, mắt xéch có chút quái dị, mái tóc bạc rất dài, chải ngược ra sau có vẻ rất cẩn thận tỉ mỉ.

Bên hông giắt một thanh đao võ sĩ hình trụ có sáu cạnh, vỏ gỗ, một loại đao võ sĩ cũng khá bình thường, cái đao này giống như một vật bài trí mà phụ nữ hay dùng vậy.

Điều khiến Dương Thần cảm thấy ông ta không tầm thường chính là sự xuất hiện đột ngột, đang nằm ngang kia, đến năng lực cảm giác của Dương Thần cũng thiếu chút nữa không phát hiện được ông ta đến.

Người đàn ông tóc bạc thấy Dương Thần nhìn thấy mình, khẽ răng cười

ranh mãnh, cũng không biết từ đâu lấy ra một bình rượu, kiểu bình sứ nhìn đã biết đựng Thanh Tửu rất đặc trưng của Nhật Bản.

Nhắc bình rượu lên, người đàn ông tóc bạc uống một ngụm, thở một hơi dài hưởng thụ.

Lúc này, những người khác đang ngồi cũng trông thấy vẻ khác thường của Dương Thần, nhìn theo ánh mắt Dương Thần, phát hiện ra võ sĩ Nhật Bản tóc bạc này.

Lần này, người đang ngồi đều để tâm nhắc đến cô hòng, mắt nhạc nhiên nhìn.

Tại sao? Rất đơn giản, mỗi người ở nơi này đều là lính đánh thuê hoặc sát thủ đứng đầu thế giới, một gã thành lính nằm trên sô-pha bên cạnh họ, bọn họ không ngờ lại đến lúc này mới phát hiện ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 530

Sukūpu

Đám người Solon đang ngồi theo bản năng đều bắt đầu tập trung tinh thần, người đàn ông tóc bạc này, tới bây giờ bọn họ chưa từng gặp qua, không biết có lai lịch như thế nào, chưa rõ là bạn hay thù.

Người đàn ông tóc bạc nhìn thấy vẻ căng thẳng của mọi người, khoe miệng kéo dài có chút phần ngạo nghễ:

- Lãnh đạo của ZERO và Hải Ưng, trình độ này quả thực là ô nhục tiếng tăm.

- Người nói cái gì?

Abdle nghe lời nói khiêu khích của người đàn ông, ánh mắt vừa lãnh đạm khi nãy trong chớp mắt trở nên sắc bén như dao, những người khác sắc mặt cũng hung dữ cả lên.

Bọn họ mặc dù biết gã đàn ông này lai lịch kì lạ, phỏng chừng khó đối phó, nhưng cũng không phải sợ đối phương.

Trước mặt Dương Thần đã bị chế nhạo như vậy, khiến thủ lĩnh lính đánh thuê và thủ lĩnh sát thủ cảm thấy vô cùng mất mặt.

Gã đàn ông tóc bạc vò vò lỗ tai, lại uống thêm một ngụm rượu:

- Ta không có hứng thú cãi cọ với các người, ta chỉ là tò mò đến xem, người đàn ông này có phải là lãnh tụ co đầu rút cổ hơn hai năm qua của các người không, tên gã là Hades gì gì đó.

Nói dứt câu này liền khiến cho người ngồi dường như lập tức đi vào trong cõi âm u, mỗi người đều nổi lên sát tâm...

Coi thường bọn họ, còn có thể nói, dù sao cũng không phải tuổi tác của trẻ ranh, nhưng lại dám nói lời bất kính như vậy với Dương Thần, bọn họ hoàn toàn không thể kiên nhẫn được nữa.

Đối với nhiều người bọn họ mà nói, nếu không có Dương Thần, bọn họ căn bản suốt đời chỉ là lực bình lênh đênh, không hề có nền móng để nói, có lẽ nhiều năm trước bị kẻ thù sát hại, có lẽ không giây phút nào không lo lắng có thể bị kẻ thù ám sát, không dám có gia đình, có con... Bởi vì, bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình, không ai có trách nhiệm với cuộc đời của bọn họ.

Chính sự xuất hiện của Dương Thần khiến cho những thân xác u ám máu lạnh này có thể thoải mái vô tư đứng trên sân khấu thế giới bằng phẳng, không e sợ bất cứ sự phản nộ hay thù hận của bất kì quốc gia nào, có thể một lần nữa quay về bộ dạng con người.

Nếu nói những vết dao đó đến đây, tử thi chiến sĩ sẽ đứng lên được, thực có cái gì gọi là tín ngưỡng, đó không nghi ngờ gì, tín ngưỡng của bọn họ

—— chính là Dương Thần.

- Người... Đáng chết...

Abdel tính khí nóng nảy, vừa mới nói đôi nghề không làm sát thủ, nhưng lúc này đã không kiềm chế được, không biết tự lúc nào tay trái đã cầm một con dao găm màu đỏ rực.

- Vút!

Một tiếng xé gió vang lên, trong nháy mắt Abdel đã rời khỏi chỗ ngồi, thoáng hiện chỗ sô-pha người đàn ông tóc bạc nằm.

Màu đỏ rực của dao găm, hình như là màu máu dính vào chưa từng được lau qua vậy, trong khoảng mờ tối, giống như tia chớp màu đỏ sậm, xẹt qua cổ họng người đàn ông tóc bạc kia.

Tuy nhiều năm không động thủ, Abdel cũng không vứt bỏ sạch trơn tay sát thủ đứng đầu thế giới được.

Tia lửa đá cắt cổ họng vô cùng dứt khoát, không đầy nửa giây đã hoàn thành.

- Hừ, đây gọi là cái giá phải trả cho sự bất kính với Minh Vương các hạ.

Abdel cảm thấy dao găm của mình đã cắt đứt cổ họng võ sĩ tóc bạc, kinh thường châm biếm một câu, trong mắt anh ta, người đàn ông này đã chết.

Những người khác đang ngồi cũng gần như đều cho rằng người đàn ông tóc bạc không còn sống, bọn họ rất rõ bản lĩnh của Abdel, cho dù là Ninja hội Bát Kỳ trứ danh, không đến cấp bậc Ninja, đột nhiên tập kích vừa nãy cũng không né được mà Ninja cấp bậc gì chứ, hiện giờ hội Bát Kỳ chỉ còn lại một người Bát Nhã.

Nhưng, Dương Thần chứng kiến cảnh này, chỉ là híp mắt, một ánh kinh ngạc chạy qua.

Giây tiếp theo, khi Abdel chuẩn bị thu hồi dao, “người chết” trước mắt hắn, đột nhiên trở nên mơ hồ.

Đúng vậy, là mơ hồ rồi.

Giống như ánh trăng trong nước, bị sóng gợn đảo loạn, dần dần không rõ ràng, bắt đầu tan ra, đến cuối cùng...không ngờ biến mất.

- Kẻ to xác, người đang ngờ ngẩn cái gì vậy?

Tiếng của người đàn ông tóc bạc, đột nhiên từ phía sau Abdel truyền đến.

Abdel trong lòng rung mình, theo bản năng đâm một dao phản thủ, con dao găm hướng đâm tới vị trí tim người đàn ông.

- Trúng rồi.

Abdel cảm giác con dao của mình đã đâm trúng tim, cảm giác này, gã tuyệt đối không sai được, cả nửa đời gã, đâm thủng tim quả thực nhiều lắm rồi.

Nhưng, kể cả người trong cuộc Abdel, người đang ngồi lại một lần nữa nhìn thấy cảnh tượng không thể tin nổi kia...

Bóng dáng người đàn ông tóc bạc tim bị đâm thủng, mơ hồ một hồi, dập

dồn lại một lần nữa biến mất.

Và người đàn ông tóc bạc ngay sau đó, hai chân đã đạp lên ghế sofa trước mặt Abdel, trên miệng không biết khi nào đã ngậm thêm một tẩu hút thuốc phiện, đang mẫn nguyện rút ra.

- Vô vị, không chơi với người nữa.

Người đàn ông tóc bạc nói một câu có thể khiến cho nhóm sát thủ tức chết.

Abdel một lần nữa tức giận định tấn công tiếp, nhưng không ngờ, còn chưa ra tay, quai hàm đã bị chân người đàn ông tóc bạc đá trúng.

- A..

Abdel đau kêu lên một tiếng, thân thể theo một đường parabol bay ra xa ba mét, rơi mạnh xuống đất.

Tuy rằng lần này không gây nhiều thương tổn cho Abdel nhưng dễ dàng đá bay gã như thế đã đủ để chứng minh Abdel đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

Lần này, những người ngồi đều nhận thấy rõ sự thật, tuy rằng không cam tâm, nhưng thực lực của người đàn ông này, không phải trình độ của bọn họ có thể đối phó được, bất giác, tất cả mọi người đều nhìn về phía Dương Thần với ánh mắt vô cùng chờ đợi...

Dương Thần có chút khổ não sờ sờ trán, thở dài nói:

- Tuy rằng ta chưa từng gặp qua ngươi, không biết tại sao người đến khiêu khích nhưng ta nghĩ, ngươi hẳn là người của Cao Thiên Nguyên Nhật Bản, chiêu thức vừa rồi của ngươi cũng không phải là Ninjutsu (nghệ thuật ám sát và gián điệp thời phong kiến Nhật Bản của các ninja) bình thường, làm được ảo thuật hay nói cách khác, Abdel sẽ không phân biệt được rõ thật giả.

Người đàn ông tóc bạc nhả ra hai vòng khói, từ trên cao liếc mắt nhìn xuống nói:

- Ngươi muốn nói cái gì?

- Ngươi thật không biết nói chuyện.

Dương Thần gượng cười, đứng dậy:

- Vốn còn định hỏi một chút, tại sao ngươi lại đến đây kiếm ta, nói đằng hoàng với ta. Nơi này là nghỉ dưỡng, cũng không phải là chỗ đánh nhau, nhưng, ngươi đã đá người anh em của ta, ta không giúp bọn họ xả giận, như có chút áy náy.

Người đàn ông tóc bạc nhếch miệng cười:

- Ta chính là đợi câu nói này của ngươi, nhưng trước khi đánh ta có thể cho ngươi biết, tên và lai lịch của ta.

- Ồ?

- Ta tên là Sukūpu, Cao Thiên Nguyên, tổng tướng quân.

Sukūpu thản nhiên nói.

Dương Thần cảm thấy bất ngờ, bởi vì theo hắn biết, tổ chức Cao Thiên Nguyên này tuy rằng tồn tại nhưng vẫn là bọn yêu quái tự hành động riêng biệt, nhiều nhất có một vài người có quan hệ với nhau, một số thân thiết hơn một chút với người đàn ông này, không ngờ là “Tổng tướng quân” của Cao Thiên Nguyên, dựa theo cách xưng hô mà phán đoán, hắn đã thống nhất nhóm yêu quái Cao Thiên Nguyên rồi.

Lúc trước mình ở thành Nhị Điều giết chết cáo chín đuôi, mèo yêu chín mạng, đều là yêu quái khá mạnh trong Cao Thiên Nguyên, nếu lúc đó bọn họ đã có tổ chức, tất nhiên sẽ không tự tiện đối chọi với mình như vậy.

Có thể nghĩ, sự thống nhất Cao Thiên Nguyên là từ sau khi mình từ Nhật Bản về Trung Hải đến bây giờ, trong vài tháng ngắn ngủi đã làm được.

- Ngần người ra cũng không hay đâu...

Khi Dương Thần đang nghĩ chuyện này, tiếng Sukūpu đột nhiên xuất hiện bên tai Dương Thần.

Dương Thần không chút nghĩ suy, bản năng chiến đấu có thể khiến hắn trực tiếp ngửa đầu ra sau——

- Vù vù

Tiếng xé không khí ngay tại vị trí đầu ban đầu vang lên.

Thanh đao ngắn sáu cạnh vỏ gỗ kia của Sukūpu cũng từ đó xuyên thẳng qua.

Dương Thần có thể nhanh nhẹn né qua, cũng không làm cho Sukūpu quá sức ngạc nhiên, thu hồi đao về, gõ gõ, mài mài trên vai mình, cầm thanh đao như thể là thứ gãi ngứa mà không phải vũ khí của ông ta.

- Ô ô, thật sự là trình độ vô cùng ghê gớm, nếu vào đầu thì đã khác rồi.

Sukūpu uể oải nói.

Dương Thần không kìm nổi bật cười, cười rất vui vẻ, không chỉ khiến đám người Solon đang ngồi, mà cả Sukūpu cũng chau mày bức bối.

- Minh Vương, ngươi cười cái gì?

Sukūpu hỏi.

- Ta đang cười, bộ dạng ngươi, làm sao lại giống y ta khi đi làm bình thường thế.

Dương Thần vuốt vuốt cằm, cẩn thận tỉ mỉ: Share by Khiết

- Chả trách vợ ta luôn nói ta không đứng đắn, dáng vẻ này, giọng điệu này, chính xác không làm người ta thích, nhưng, nếu người đã khá giống ta, thế ta cũng ủng hộ người, bộ dáng này kỳ thực rất đẹp.

Gương mặt Sukūpu hiện lên chút kỳ dị, xoay cái cổ một vòng, nói:

- Ngươi biết tại sao ta tìm ngươi chứ?

- Không biết, nguyên nhân ta cũng không phải rất chú ý đến người của Cao Thiên Nguyên, ta giết không ít rồi, cả thế giới muốn ăn thịt, uống máu ta, nhất định nhiều vô số, nếu ta muốn hỏi nguyên nhân rõ ràng, thế bọn họ không cần động thủ, ta thì mệt chết rồi.

Dương Thần nhún vai nói.

Sukūpu trong mắt ánh lên một tia nhìn lạnh lẽo, cười ranh mãnh nói:

- Cho dù ngươi không biết, ta cũng muốn nói với ngươi... Hơn hai năm trước, trên Hải Đảo ngươi giết chết Tuyết Nữ... Là vị hôn thê của ta...

Dương Thần sững sốt, gã này, không ngờ lại cũng là có quan hệ với Tuyết Nữ mới tìm hắn?

Cáo chín đuôi và mèo yêu lúc trước là vì mối quan hệ chị em với Tuyết Nữ kia, mới muốn báo thù mà người đàn ông này, không ngờ còn là vị hôn phu của Tuyết Nữ?

Dương Thần không khỏi ảo não một hồi, thực sự là tự mình gây nghiệp chướng không thể sống, bởi vì hắn đã giết đám người Tuyết Nữ kia, Thập Thất rời khỏi hắn, một lần thiếu chút nữa luân hồi, bây giờ lại thêm một tổng tướng quân Cao Thiên Nguyên tìm hắn phiền phức.

- Biết vì sao ta cố ý nói cho ngươi chuyện này chứ?

Sukūpu nói.

Dương Thần lắc đầu:

- Ý nghĩ của con người, ta còn không đoán được, làm sao đoán được ý nghĩ bọn yêu các ngươi.

Tuy rằng trước đến giờ chưa ai thực sự chứng minh qua, bọn người Cao Thiên Nguyên là yêu quái động vật, thực vật, vật chết tu luyện mà thành, nhưng bọn họ không phải con người, đó là sự thật.

- Ta đến nói cho ngươi...

Sukūpu cầm thanh đoản đao vẫn chưa rút khỏi vỏ gờ tay cao, nhắm về hướng Dương Thần:

- Bởi vì, ta muốn ra tay một cách danh chính ngôn thuận.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 531

Minh Kính Chỉ Thủy

Vừa dứt lời, đầu vỏ gỗ thanh đoản đao trên tay Sukūpu kia đột nhiên vang lên “Vù” một tiếng, tốc độ nhanh như một viên đạn bắn về phía ẩn đường Dương Thần.

Tuy rằng tốc độ này cực kỳ nhanh nhưng đối với Dương Thần lực sát thương đương nhiên không hề gì, chỉ vền vện né người một chút đã tránh được vỏ đao này rồi.

Vỏ đao gỗ sáu cạnh kia thoát nhìn dễ vỡ, sau khi bị tránh đi, cắm thẳng vào mặt sau của vách tường thép, không ngờ chưa vào trong.

- Tên đao, Saisentan, cũng không chém giết con người chỉ chém yêu vật quỷ quái, nhưng người, cũng không coi là con người.

Cùng lúc giới thiệu thanh đao trên tay, Sukūpu đã xuất hiện trước người Dương Thần gần một mét.

Nâng tay, đao rơi.

Chiều số nhìn như đơn giản nhất, ngược lại là hữu hiệu nhất và khó tránh nhất.

Đao thuật của Sukūpu, trong mắt Dương Thần, so với Tokugawa địa nhãn đã từng chứng kiến, phải sắc bén hơn hẳn, mà rơi xuống có vẻ nhẹ nhàng, thì lại giống như thủy triều mãnh liệt cuộn cuộn, gót sắt lồi đình vạn quân, thổi quét đến, tránh cũng không được.

- Đao pháp hay lắm...

Dương Thần có chút hứng thú đánh nhau, bởi vì hắn biết, đây là một cao thủ chân chính.

Mắt thấy đao rơi xuống trên xương sọ mình, chân khí Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh trong người Dương Thần tự nhiên hình thành một vòng bảo hộ vô hình, khi lưỡi đao kia chạm đến sát người, bị ngăn chặn lại mấy giây.

Dương Thần ung dung vận dụng thời gian này, đầu nghiêng đi vài cm, cơ thể cũng nghiêng theo.

Cùng lúc đó, ngưng tụ trên tay Dương Thần đủ để chụp cơ thể Sukūpu thành những mảnh vỡ, liền dùng một chương mạnh mẽ quét ngang đi.

Theo sát đó, một cảm giác kỳ diệu xuất hiện trong đầu Dương Thần, tay hắn quả thực đã chạm vào cơ thể Sukūpu, nhưng...bản năng chiến đấu tinh thâm nói cho Dương Thần biết, đều là ảo ảnh.

Quả nhiên, không ngoài dự tính của Dương Thần, “Sukūpu” bị chụp trước mắt, bay ra giống như cánh hoa anh đào, tiêu tan trong không khí.

Dương Thần ngẩng đầu, Sukūpu đã xuất hiện trước người hắn khoảng

hơn ba mét rồi, thanh đao Saisentan thon dài tinh tế trong tay, lóe ra ánh hàn quang lạnh lạnh.

- Đây là yêu thuật của người, hay tuyệt kỹ gì của người, chiêu này thực khiến cho người ta đau đầu.

Dương Thần thu tay về có vài phần tiếc nuối.

Sukūpu không trả lời, mà hỏi ngược lại:

- Vừa rồi là người gỡ bỏ phong ấn rồi sao?

Dương Thần sững sốt, rồi sau đó cười ha hả nói:

- Gỡ bỏ phong ấn? Làm sao có thể, người lại không phải thần thánh, nếu đúng ta gỡ bỏ phong ấn, thế là vi phạm “Chư thần minh ước”, người đừng đùa nữa.

- Thế người làm sao lại ngăn cản được một đao của ta?

Sukūpu lần đầu tiên nhíu mày, nói:

- Xung đây bờ biển của ta, khổ luyện đao thuật hai mươi năm, tự nhận trên thế giới này, có thể tiếp chiêu né tránh đao của ta, cho là không có ai, người là thần phong ấn, nếu không phải gỡ bỏ phong ấn, sao có thể cản được đao của ta?

Hai mươi năm? Trong đầu Dương Thần đột nhiên ngộ ra, chẳng trách gần đây người này mới thống nhất Cao Thiên Nguyên, thì ra trước đây đang tu luyện đao thuật.

Như vậy, hẳn gần đây mới biết được Tuyết Nữ bỏ mạng, cũng hợp lẽ.

Một tên vốn là yêu quái, ở bờ biển khổ luyện đao pháp hai mươi năm, một đao vung xuống, có thể làm hỗn loạn khí phách thiên quân vạn mã, quả thực có thể lý giải được.

- Hừ, tên Cao Thiên Nguyên kia, chớ quá kiêu căng cuồng vọng, Minh Vương các hạ cho dù không gỡ bỏ phong ấn, cũng không phải là người có thể địch nổi mà tồn tại.

Trong đám sát thủ ZERO bên cạnh đã có người đứng lên chửi bậy.

Dương Thần ra hiệu bọn họ đừng xen mồm vào, nhìn xung quanh, may mắn trên thuyền ít người, lại vừa may không có ai qua lại, bằng không hẳn cũng không muốn ra tay ở đây.

Dương Thần nhìn Sukūpu vẫy vẫy tay:

- Người tiếp tục đi, còn tại sao ta có thể tránh được, ta có thể nói cho người biết, là bởi vì ta có luyện một chút nội công Hoa Hạ, nhưng bây giờ ta rất có hứng thú với yêu thuật của người, người lại so vài chiêu với ta nào, ta muốn mở mang kiến thức thêm vài lần.

- Người đang làm nhục ta sao?

Vẻ mặt Sukūpu lạnh như băng, thái độ của Dương Thần, quả nhiên không đem hắn làm như một kẻ uy hiếp.

Dương Thần cười ha hả, cũng không giải thích, hẳn chính là kích động tên này.

Sukūpu không nhiều lời nữa, đột nhiên hai tay cầm chuôi đao, sau đó, hướng đầu nhọn xuống, tiếp theo, buông cả hai tay...

Lưỡi đao, cũng không như người bên cạnh tưởng tượng, rơi xuống đất phát ra tiếng vang, mà là —— không rơi vào mặt đất.

- Minh kính... Chỉ thủy...

Sukūpu nhẹ giọng phun ra bốn chữ Hán, nhắm cả hai mắt.

Cùng lúc Sukūpu nhắm hai mắt lại, Dương Thần ngạc nhiên nghi ngờ phát hiện, người này bỗng biến mất ngay trước mắt hắn?

Làm sao có thể?

Cho dù là tàng hình, hắn cũng có thể cảm nhận được hơi thở của đối thủ mới đúng, nhưng lần này, thực sự Dương Thần không cảm giác được cái gì hết.

Không chỉ là Dương Thần, đám người Solon ở bên căng thẳng xem, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc trước hình ảnh kì lạ.

Sukūpu giống như được chùng cất trong sân vậy, không có cách nào để cảm giác được sự tồn tại của hắn ta, đương nhiên, không ai ngốc nghếch cho rằng hắn ta đã không còn ở trong này.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Dương Thần, khi nhìn xung quanh, một đao từ sau vai Dương Thần đánh xuống.

Bản năng chiến đấu tuyệt đỉnh của Dương Thần khiến hắn gần như cùng lúc có phản ứng, trước nghiêng vai tránh được một ít, nhưng sau vai trái vẫn bị Đao Mang phủi bụi trên quần áo.

Dương Thần đột nhiên quay người lại, mở to hai mắt, có chút không thể tin nổi bây giờ Sukūpu đã hiện ra ngay phía sau mình.

Nếu không phải hắn có Tiên Thiên Đại Viên Mãn hộ thể, Dương Thần có thể tưởng tượng, chính hắn dù cánh tay không bị chặt đứt, cũng phải bị cắt một đường lớn.

Tuy rằng hắn có thể làm lành lại mau chóng, nhưng tên này có thể gây thương tổn đến mình, cũng đã vô cùng kinh khủng rồi.

Sukūpu nhếch miệng cười lạnh lùng liếc Dương Thần một cái, lách mình đứng ở đằng kia, ánh mắt có mang chút châm biếm:

- Còn chưa kết thúc đâu...

Nói xong, bóng dáng Sukūpu lại một lần nữa biến mất trước mắt Dương Thần.

Lần này, Dương Thần không đợi tiếp gì nữa, vận chân khí Tiên Thiên Đại Viên Mãn ngay, hướng ra bốn phía quanh mình, đột nhiên mở ra một chấn động sóng vô hình mãnh liệt.

- Bịch

Người Sukūpu đột nhiên từ giữa không trung xuất hiện, bị một lực sức mạnh chân khí Tiên Thiên Đại Viên Mãn bùng nổ, bắn bay đụng vào trần phòng hát.

Quả nhiên, nếu không phải Dương Thần nhanh chóng làm ra phản ứng, đao tiếp theo lại có chút bất lợi rồi.

Phương pháp “Minh kính chỉ thủy” này của Sukūpu cuối cùng bị Dương Thần dùng biện pháp cứng rắn đánh tan, khiến mọi người xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ biết, vẫn là không ai có khả năng đánh bại Minh Vương các hạ, mọi người như đã được uống thuốc an thần.

Tuy rằng Sukūpu bị đẩy lùi, còn đứng vào trần nhà, nhưng lần này, rõ ràng chưa gây cho anh ta chút thương tổn thực sự nào, chỉ là trên người có dính chút bụi bặm, sau khi rơi xuống đất, phẩy phẩy ống tay áo.

- Cái người dùng, lại là nội công Hoa Hạ sao?

Sukūpu hừ giọng nói:

- Có vài môn đao, nhưng cũng chưa thể nói tới huyền diệu được, nếu ta khiến khí lực mạnh chút nữa, người chưa chắc có thể đánh bay.

Dương Thần bị xem thấp, cũng không để ý, hắn cũng lười nói với Sukūpu, kì thực chân khí Tiên Thiên hắn chỉ sử dụng chưa đến hai tầng, chỉ cười đáp:

- Lại nữa sao? Hắn là người không chỉ có chiêu số này, nhất định chưa hết sức lực, ta muốn xem xem người có thể làm được đến mức nào?

Ngược lại, Sukūpu lắc đầu nói:

- Ta không phải muốn đến đây quyết đấu với người, chỉ là đến xem thử, thực lực của người có đủ tư cách cùng ta quyết chiến một trận không thôi, nếu người đã chứng minh rồi, thế ta đợi trên đảo nhỏ, khi tranh đoạt “Kiếm tử thần” sẽ cùng người đánh một trận, lúc đó cũng chưa muộn.

Dương Thần có chút mất mát, bởi vì hắn vốn không tính toán thời điểm kia vào sân đấu, hắn không có chút hứng thú với cây kiếm kia, hơn nữa đấu võ trước mặt mọi người, cảm giác y như thăng hê nhảy nhót.

Nhưng Dương Thần cũng lười giải thích nhiều như thế, nếu Sukūpu không có lòng hiếu chiến, hắn cũng sẽ theo anh ta đi, cũng có chút thời gian ngẫm lại, quái chiêu “Tàng hình” của gã này rốt cuộc như thế nào làm được.

Sukūpu giơ tay ra một chiêu, vỏ đao đầu gỗ cắm ở vách tường thép kia bay trở về, và chụp thẳng vào lưỡi đao kia, giống y như ma thuật vậy.

Tuy nhiên, khi mọi người cảm thấy chiêu thức ấy, màn tiếp theo, liền đem tất cả mọi người đóng băng rồi...

Chỉ thấy một đầu người... Đúng vậy, chính là một đầu người.

Một đầu người, nhẹ nhàng từ mặt sau cây trụ bay ra, sau đó, lắc lư thông dong đến trước mặt Sukūpu.

Đó là một cái đầu lâu... của một người trẻ mặt mày thanh tú.

Sau đó, cái đầu lâu mở miệng nói chuyện:

- Tổng tướng quân đại nhân, Mao Xương Kỹ vừa cùng một vài đặc công Xô-viết uống rượu, vừa mới cùng một gã đặc công râu rậm thích nhau, được

gã kia ôm vào phòng rồi.

Sukūpu nhúu mày, day day hai bên huyết thái dương, nói:

- Atamaotobu, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, xem trọng thân thể của người, đừng có di chuyển đầu luôn, quên di chuyển thân mình.

- Dạ? Tôi quên thân mình rồi sao?

Phi Đầu Man cúi đầu nhìn, quả nhiên phía dưới trống không.

Lập tức, một cơ thể không đầu của một thanh niên ở cách đó không xa chạy đến, cùng đầu này “Giao thiệp”, cuối cùng hợp thành một người.

- Thật ngại quá, tổng tướng quân đại nhân, là tôi nóng vội, ngài cũng biết, Mao Xướng Kỹ ngủ với đàn ông...VẬY...

Atamaotobu bực bội bĩu môi.

Sukūpu cười có chút ý vị, nói:

- Là người không thích người con gái người thích lên giường với gã đàn ông khác, hay là không muốn đụng chạm người mang huân chương Xô-viết?

- Đương nhiên không phải sợ bọn họ, tôi...

Atamaotobu nói xong, mặt đỏ bừng, biết mình lỡ miệng.

- Ha ha.

Sukūpu cười to vài tiếng, vỗ vỗ lên người Atamaotobu, nói:

- Đi, đi gọi Mao Xướng Kỹ ra đây, tránh cho gã râu rậm đáng thương kia đợi chút thì biến thành quả cầu.

Vừa nói, Sukūpu quay đầu lại, nhìn Dương Thần cười thích thú, liền cùng Atamaotobu kia rời khỏi hiện trường.

Một hồi lâu sau, đám người Solon mới nuốt nuốt xuống cổ họng, tỉnh ngộ lại phát hiện ra điều gì, đi lên trước bên cạnh người Dương Thần nói:

- Minh Vương các hạ, mấy người kia, thực sự là yêu quái sao?

Dương Thần cười thần bí nói:

- Người nói cái tên đầu thân tách ra đó sao, yêu quái đó ta lại hiểu một chút gọi là “Atamaotobu”, trong truyền thuyết cũng không phải yêu quái xấu xa gì, chỉ biết lúc nửa đêm trong lúc ngủ mơ, đầu và thân thể tách ra, ra ngoài dạo chơi khắp nơi, lỡ tai làm cánh, miệng sẽ ăn côn trùng nhỏ, khi sắp hùng đông, sẽ bay về lại cơ thể nhưng nhìn thấy gì, nghe thấy gì, đợi khi trời sáng cũn sẽ quên đi hết... Tất nhiên rồi, chỉ là truyền thuyết, người thật, ta cũng lần đầu tiên thấy.

Nghe Dương Thần hào hứng miêu tả, đám người Solon tuy từng trải qua trăm trận chiến, cũng đều cảm thấy lạnh cả người...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 532

Tất Cả Các Người Đầu Là Đồ Lừa Đảo

Harry ở trong bệnh viện thuộc khu vực thành phố Paris.

Vào lúc nửa đêm, hành lang bệnh viện vô cùng im ắng, thỉnh thoảng có một hai y tá đẩy xe đi qua, phần lớn bác sỹ, y tá bệnh viện đã tan ca.

Lâm Nhược Khê cùng hai anh em Stern sau khi ăn xong bữa tiệc lớn chính thống kiểu Pháp, lại mua một ít hoa quả, đồ ăn vặt, lại vào bệnh viện một lần nữa vào bệnh viện thăm Harry đang còn trong thời kỳ dưỡng bệnh.

Lúc này Lâm Nhược Khê ngồi bên giường Harry, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, không phải vì mời cặp anh em không tốt này ăn uống thả ga cả ngày, mấu chốt là chịu không nổi đôi anh em này luôn luôn biểu lộ động tác, những lời âu yếm khiến người khác buồn nôn.

Làm cho Lâm Nhược Khê mấy lần định chạy trốn, là anh em Stern “Ca ngợi” mình, cái gì thiên sứ nhân gian thiện lương, thánh mẫu Maria hiện thế, giống như thần tình yêu Venus...

Cũng không biết hai anh em này có phải từ nhỏ chưa ai mời họ ăn cơm không, thì bởi vì mình rộng rãi giúp đỡ bọn họ, trình độ nịnh nọt của bọn họ thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu không phải bọn họ có tư cách nhập hội trang phục một Paris, thậm chí Lâm Nhược Khê cũng cần hoài nghi, bọn họ thực sự là đại quý tộc nổi tiếng sao?

Mẹ của Harry giờ đang ngồi ở bên kia, gọt táo cho con, đối với sự nhiệt tình của Lâm Nhược Khê, bà cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, vẫn do dự nên biểu đạt lòng cảm ơn như thế nào.

- Cô Lâm, xin đừng từ chối, đợi ngày mai hoặc ngày mốt, Harry xuất viện, thì đến làm khách nhà chúng tôi nhé, tôi cũng biết cô Lâm không phải tiểu thư nhà bình thường, coi như là tâm ý cảm ơn của gia đình tôi.

Mẹ Harry lại mời một lần nữa.

Nhìn người mẹ này van nài rất chân thành, Lâm Nhược Khê cảm thấy nếu còn từ chối nữa e có chút quá đáng, thế là cô cười gật gật đầu.

- Chị muốn đến nhà Harry sao? Quá tốt rồi.

Harry bật người ngồi dậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ phấn khởi.

- Harry, nằm xuống lại không nghe lời rồi.

Mẹ Harry cười mắng, Harry liền nằm xuống lại.

Harry hừ một tiếng ra vẻ, ngược lại bĩu môi nói:

- Nếu ba có thể về nhà thì hay quá, chúng ta sẽ cùng nhau tiếp đãi bọn

chị.

- Bọn chị?

Stern vẫn yên ắng ôm Alys ở cửa đột nhiên quay đầu lại, mặt mày hớn hờ nói:

- Người bạn nhỏ, em vừa rồi nói “Bọn chị”? Nói như vậy chúng ta cũng được mời nữa? Ha ha, thật quá khách sáo rồi, nhưng chúng ta rảnh, rất muốn cùng cô Lâm đến nhà em.

Harry ngơ ngác nhìn tên Stern không biết xấu hổ, cậu rất muốn giải thích, cậu nói chính là còn một chú “Dương”, Harry có thể không biết cặp anh em Stern này.

- Mọi người đều là bạn bè của cô Lâm, chúng tôi đương nhiên hoan nghênh rồi.

Mẹ Harry ngược lại lập tức nhận lời tiếp.

Lâm Nhược Khê giờ tay day day huyết thái dương, đau đầu quá, đôi anh em này, thực sự bám mình dai như kẹo da trâu vậy sao? Làm sao mà lời của một đứa trẻ cũng không chịu bỏ qua? Bọn họ có còn sĩ diện không?

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa phòng bệnh.

- Tôi ra mở.

Stern chủ động đi đến bên, mở cửa ra.

Vừa mở ra, người đứng bên ngoài, không ai khác, chính là người cả ngày không gặp, Cố Đức Mạn.

- Sao anh lại đến đây?

Nhìn thấy Cố Đức Mạn, sắc mặt Lâm Nhược Khê chuyển lại vẻ lãnh đạm việc thường ngày trong công việc, hỏi một câu.

Cố Đức Mạn vẫn như trước đây, mặc bộ âu phục trắng, nhẹ nhàng hướng về phía mẹ Harry trong phòng bệnh chào, lại lên tiếng chào hỏi bọn Stern, mới trả lời rằng:

- Nhược Khê, tôi muốn mời cô bữa tiệc tối nay, tôi biết anh Dương không có nhà, một mình cô nhất định rất buồn.

Nghe mùi vị lời nói không bình thường, Lâm Nhược Khê liền lắc đầu nói:

- Không cần đâu, tôi ở cùng với Stern và Alys, anh cứ lo việc của anh đi.

Nét tươi cười đông lại trên gương mặt Cố Đức Mạn, anh ngơ ngác nhìn Lâm Nhược Khê.

Hồi lâu, Cố Đức Mạn cười chế nhạo một tiếng, giơ tay vò vò đầu tóc, cúi đầu, giọng xót xa nói:

- Lâm Nhược Khê à... Lâm Nhược Khê, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, cô vẫn bỏ qua.

- Cố Đức Mạn, anh đang nói cái gì?

Lâm Nhược Khê càng cảm thấy bộ dạng Cố Đức Mạn lúc này càng không chừng mực, nghe lời hằn nói, có một linh cảm xấu trong cô.

- Bộp... bộp

Cố Đức Mạn không trả lời, chỉ vỗ tay nhẹ.

Bỗng nhiên, mấy tên đàn ông cao lớn như cảnh sát đặc vụ vậy, mặc áo đen đội mũ lưỡi trai, xông vào phòng bệnh.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên ngực áo mỗi người đều có Dấu ấn bảo vật thái dương.

Gương mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê lộ chút sợ hãi, đột nhiên đứng dậy:

- Cố Đức Mạn, ý gì đây?

- Ha ha, ta có ý gì?

Cố Đức Mạn ngẩng đầu lên, trên mặt đầy vẻ châm biếm:

- Lâm Nhược Khê, cô biết vì sao ta luôn đảm nhiệm vị trí giám đốc Quốc Tế Ngọc Lô tại châu Âu không?

Lâm Nhược Khê không nói gì, cô biết Cố Đức Mạn lúc này không muốn nghe lý do của cô.

Trong mắt Cố Đức Mạn tràn đầy vẻ che giấu, nói:

- Từ khi mới tốt nghiệp, ta đã vào Quốc Tế Ngọc Lô làm việc, tổng giám đốc đề bạt ta là bởi vì ta có năng lực xuất chúng, cũng không phải ta lấy lòng cô bao nhiêu, lúc trước, có vài lần ta định rời Quốc Tế Ngọc Lô, chỉ với thực lực của ta, hoàn toàn có thể dựa vào quan hệ của mình mà làm chủ...

Nhưng, bà già đó, bà ta nói với ta, nếu ta làm tốt, tương lai không chỉ ngồi trên cái ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị Quốc Tế Ngọc Lô, mà còn có thể thúc đẩy...ta cùng cháu gái bà, cũng chính là cô, hai người sống với nhau.

Lâm Nhược Khê ngẩn ra, từ trước đến nay cô chưa từng nghe bà nội nói qua chuyện này, nhưng bây giờ nhìn vẻ mặt Cố Đức Mạn, có vẻ như là thật.

- Nhìn vẻ mặt cô, đã biết bà già đó không nói với cô chuyện này rồi, bà ta lừa ta, phái ta đến châu Âu, nói là muốn rèn luyện ta, còn giao cho ta vị trí giám đốc, bà ta rất rõ, ta ở bên đúng là người được chọn một lòng, nhưng để khiến ta cam tâm tình nguyện làm việc cho Ngọc Lô, bà ta lấy cô làm mồi nhử.

Thực ra, không phải ta không biết, bà ta có lòng dạ lợi dụng ta, nhưng ta tin, chỉ cần ta cố gắng mà không ngừng phát triển nghiệp vụ ở châu Âu, đạt được thành tựu tốt nhất, một ngày một đó, cô sẽ nhìn ta bằng con mắt khác... Bởi vì, ta biết cô là một người phụ nữ xem công việc như sinh mạng vậy.

Cố Đức Mạn nói tới đây, dừng lại một chút, thu nắm đấm, gằn giọng nói:

- Nhưng, bây giờ xem ra ta đã sai hoàn toàn rồi, cô cũng giống như bà ta, một già một trẻ tất cả các người đều là đồ lừa đảo, thoát nhìn giống như một lòng một dạ chỉ biết làm việc, bên trong cũng không biết thế nào bộ dạng đàn bà rồi rắm, còn không phải lén lút tìm một gã ngu xuẩn đã man gả cho.

- Tôi không rõ anh đang nói cái gì, nếu anh không muốn tiếp tục làm, không cần phải xỉ vả tôi, anh hoàn toàn có thể đề nghị từ chức, từ trước tới nay tôi chưa từng bắt buộc anh làm công việc giám đốc này.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

- Từ chức? Cô đang đùa sao? Ha ha...

Cố Đức Mạn trong mắt tràn đầy sự châm chọc:

- Nhiều năm như vậy, ta vì Ngọc Lôi nỗ lực nhiều như vậy, một mình ở châu Âu, vì cái gì? Ta được cái gì? Cô lại bảo ta từ chức?

Lâm Nhược Khê không nói, trong lòng cô có chút sợ hãi, dù sao, đây là nơi đất khách quê người, dù cô là cấp trên của Cố Đức Mạn, nhưng không có nghĩa là có thể thực sự áp chế Cố Đức Mạn.

Cố Đức Mạn cười gian xảo nói:

- Ta sẽ không từ chức, ta còn tính ngồi vào vị trí Chủ tịch Hội đồng quản trị Quốc Tế Ngọc Lôi kia, Lâm Nhược Khê, cái ta muốn, nếu không đạt được, ta cũng không để người khác ăn vào miệng đâu... Cái gã chó má kia cũng không phải họ Dương đâu, không ngờ lại có thể kết hôn với cô? Hắn sớm đáng chết.

- Người...

Lâm Nhược Khê mở to hai mắt, cô tuyệt đối không ngờ rằng, Cố Đức Mạn sẽ đi điều tra quan hệ thực sự giữa mình và Dương Thần.

Cố Đức Mạn không nói nữa, vung thẳng hai tay, ra hiệu cho mấy tên áo đen bên cạnh ra tay.

Năm tên áo đen nối đuôi nhau vào, thủ pháp cực kỳ nhanh bắt lấy anh em Stern và Alys, lại có một người khổng chế được Lâm Nhược Khê, thì đến mẹ con Harry trong phòng bệnh cũng khổng chế nốt.

Mẹ Harry lập tức kêu lên một tiếng thất kinh, nhưng kêu như thế nào, người trong bệnh viện dường như nghe không thấy.

- Vô ích thôi, cái bệnh viện này ta đã sớm bố trí qua, chỉ là chờ cô đến mà thôi.

Cố Đức Mạn cười có phần đắc ý, đi đến trước mặt Lâm Nhược Khê, chìa tay muốn chạm vào cằm của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê vội vã bị người ta bắt lấy, tim nhảy loạn xạ, lúc này lại sắp bị Cố Đức Mạn làm cho nhục nhã, cơ thể bất động, cơ bản trốn không được, gấp đến độ suýt chút nữa ngất đi.

Chỉ thầm nghĩ, Dương Thần đáng ghét kia làm sao sớm không đi, muộn không đi, đúng lúc này lại cố tình ra ngoài?

Cô nào biết, đôi phương đúng là thừa lúc Dương Thần vắng mặt ra tay.

- Bốp!

Tên áo đen cầm lấy tay của Cố Đức Mạn đang giơ ra với Lâm Nhược Khê, cứng nhắc nói:

- Đại nhân đã từng nói, trước khi kế hoạch thành, bất cứ ai cũng không được động thủ với con tin.

Trong mắt Cố Đức Mạn hiện lên một tia độc ác, nhưng vẫn nhin xuống không chạm vào Lâm Nhược Khê.

Tiếp đó, năm tên áo đen nhanh nhẹn lấy ra vải bông có chứa chất gây mê, năm người Lâm Nhược Khê và anh em Stern cùng ngất đi, sau đó liền mang ra khỏi phòng bệnh.

Cô Đức Mạn ra cuối cùng, quay đầu liếc lại căn phòng bệnh trống rỗng một cái, từ khóe miệng lộ ra một tia cười gằn...

...

Dương Thần ngồi du thuyền đi tới đảo nhỏ cúng bái hành lễ giữa eo biển Anglia, cũng không biết ở phòng bệnh đã xảy ra chuyện gì.

Lại nói, hắn cũng không có thói quen gọi điện thoại cho vợ mình, cho dù là khi ở Trung Hải, hay là ở nước ngoài, bị các cô gái oán trách rất nhiều lần, dù Dương Thần nhiều lần muốn sửa chữa, nhưng cũng không giống như những cặp tình nhân khác luôn gọi điện thoại, luôn nhắn tin.

Trong lòng đúng là nhớ, nhớ vài bóng hồng nhan tri kỷ ở Trung Hải, thậm chí rất muốn đã làm thì làm đến cùng, đem tất cả những cô gái đến nghỉ dưỡng ở bờ biển Trung Hải, tắm nắng, làm một số chuyện muốn làm...

Nhưng lý trí nói cho hắn biết, thật muốn làm chuyện động trời làm như vậy, phỏng chừng Lâm Nhược Khê trong nhà sẽ không chiến tranh lạnh đơn giản như vậy, mà sẽ phóng bom nguyên tử ngay.

Có lẽ trong năm tháng trưởng thành đã qua, dựa vào thông tin liên lạc trong chuyện tình cảm tầm thường quá, hơn nữa còn có một số loại hỗn tạp như “Nghe trộm”, “Nhiều tín hiệu” làm cho người ta kiêng kỵ, Dương Thần vẫn quen trao đổi trực tiếp hơn.

Du thuyền Louie số 16 đúng 8 giờ từ cảng La Havre xuất phát, tiến trình đến đảo nhỏ, chỉ cần tám giờ, đó vẫn là du thuyền đi chậm.

Người tham gia hội gặp mặt bí mật lần này, tổng cộng thêm có hai trăm mấy người, chủ yếu đều là đại diện các ngành quốc gia, suy nghĩ của những người này chủ yếu vẫn là về “Apollo”, “Lĩnh vực của Thần”, dù sao bọn họ cần phải bảo vệ lãnh tụ và quốc gia của mình.

Và một số ít được mời, tổ chức đặc thù quốc tế lớn, một ít cũng rất có hứng thú với “Kiếm tử thần”, dù sao người lãnh đạo đất nước nào cử ai đến dự cũng chẳng ảnh hưởng lắm đến mấy tổ chức như báo châu Mỹ, Cao Thiên Nguyên, giáo đình và hội nghị hắc ám này đúng là oan gia đối đầu tự nhiên phải tranh đoạt, ít nhất không thể để cho đối phương dễ dàng đạt được.

Tám giờ bốn mươi phút tối, du thuyền vững vàng cập vào pháp quân đóng trên đảo, đây cũng là những điểm quân sự NATO bố trí ở eo biển Anglia, ngày thường tuyệt đối không cho thuyền bè bình thường đến gần.

Hơn hai trăm người tham gia gặp mặt bí mật, trang phục đáng vẻ vô cùng khác biệt, cán bộ cục an toàn thứ bảy Verdesa dẫn đầu, xuống thuyền, dọc theo con đường ven biển, đi thẳng đến một tòa nhà hình chữ nhật duy nhất trên đảo.

Tòa nhà hình chữ nhật này gần như chiếm nửa diện tích đảo, từ xa xa nhìn

lại, đỉnh tòa nhà, chính là điểm dừng của máy bay chiến đấu, phi cơ lên thẳng có thể từ đỉnh nhà cất cánh và chạm đất, thiết kế không hề để lãng phí chút tài nguyên lãnh thổ nào cả.

Quân đội trên đảo nhỏ toàn bộ đã đổi thành bộ đội đặc chủng, dù sao nội dung hội nghị lần này, những binh lính bình thường đóng quân còn không có tư cách để biết.

Dương Thần chậm chạp đi cuối hàng, tách khỏi đám người Solon làm như không quen biết người của Thạch Trung Kiếm và Cao Thiên Nguyên, hiển nhiên thể hiện rõ không phải bạn bè, đặc biệt là anh chàng tàn bạo Prince và Sukūpu thần bí, luôn dùng ánh mắt lạnh nhìn hằm hằm nhưng mọi người ai cũng biết không phải là lúc âm ỉ âm oán cá nhân, ngược lại không đem đến không ít phiền não cho Dương Thần.

Sau khi dẫn vào cửa lớn tòa nhà, con đường bắt đầu nghiêng xuống dưới, dễ nhận thấy là để phòng không kích, không gian bên trong đã được đào xuống lòng đất.

- Minh Vương các hạ, hình như tâm không tập trung.

Một giọng nam trung từ tính vang bên tai Dương Thần.

Dương Thần hất hất cái đầu, người bên cạnh đi tới, là huyết tộc thân vương Sargerass đã từng gặp lúc trước, người này cũng được coi biết cách xử sự, chỉ dùng thuật truyền âm nào đó, không đến mức bị người khác nghe thấy.

- Không hổ là huyết tộc sống mấy ngàn năm, trước mặt người đứng là không có gì bí mật để nói, tất cả đã được người nhìn thấu cả rồi.

Dương Thần nửa thật nửa đùa, nói.

Sargerass hào hoa nho nhã cười nói:

- Mấy ngàn năm, có thể được ta nhớ kỹ, chỉ là chuyện trăm năm trở lại, ta có thể đã không nhớ rõ rồi, huống hồ văn minh nhân loại tiến bộ nhanh như vậy, kì thật đối với huyết tộc không có việc gì chỉ ngủ cả ngày như chúng ta mà nói, chuyện thế giới bên ngoài, luôn tràn đầy sự mới mẻ.

- Ngược lại người, Minh Vương các hạ, thoát nhìn, đối với rất nhiều người lần này rất coi trọng “Kiếm tử thần” người không phải quá để ý, theo ta thấy, kiếm tử thần với nguồn gốc của người là sâu xa nhất mới đúng.

Không để ý tới ánh mắt suy tư và vẻ nghi hoặc của Sargerass, Dương Thần hỏi ngược lại:

- Ta trái lại rất ngạc nhiên, cô bé bảo bối Lilith của người làm sao không thấy nữa?

Sargerass nhìn nhìn xung quanh, buông tay, cười nói:

- Đứa bé đó rất bướng bỉnh, ta cũng không biết nó đi đâu rồi?

- Hừ.

Dương Thần khẽ lắc đầu cười:

- Thật là hai cha con nóng ruột.

- Ta không hiểu người đang nói cái gì, Minh Vương các hạ.

Sargerass sắc mặt không đổi, nói.

Chiêu giả bộ hồ đồ thăm dò, cùng lúc hai người nói chuyện, đoàn người đã tiến vào phòng hội nghị lớn đèn đuốc sáng trưng, một loạt bàn được xếp thành nửa vòng tròn, không dính chút bụi, mấy chỗ ngồi trước nhất, đã sắp xếp sẵn một vài bảng tên một vài quốc gia và tổ chức chính.

Một mình Dương Thần giữa đường chen vào, tất nhiên không có chỗ ngồi, vì thế tùy tiện tìm một vị trí gần cuối ngồi xuống, giơ chân lên tựa vào hàng ghế trước, ngáp một cái, đợi đại hội bắt đầu.

Bởi vì người đây gần như đều nóng nảy theo đuổi hiệu suất, cũng không có ai để ý hình thức, cho nên hội nghị bắt đầu cực kì nhanh chóng.

Verdessa là người chủ trì và đại diện chủ nhà, bước lên bục, trước tiên báo cáo chuyện “ Lãnh vực của Thần” và “ Apollo”, sau đó, liền đưa ra ý kiến “Hy vọng liên hợp lực lượng các quốc gia trên thế giới diệt trừ tổ chức khủng bố”.

Sau một vài lời khách sáo nói chuyện kẻ xướng người họa của các quốc gia NATO, mấu chốt vấn đề xuất hiện —— Ai làm lãnh đạo chống khủng bố? Dựa vào cái gì mọi người phải phối hợp với người đó?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 533

Quá Đê Tiện

Đối với đa số người đến tham dự hội nghị mà nói, tạo thành tổn hại của Apollo và Lãnh vực của Thần không ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của bọn họ, thậm chí một vài tổ chức không hòa hợp với NATO, cũng không có chút để ý Apollo sẽ lại phá hủy vài căn cứ quân sự của NATO, hoặc cũng là khiến liên minh châu Âu hồng bét, giết không ít chính khách quốc gia châu Âu.

Thế nên, khi Verdesa đưa ra ý kiến liên hợp chống khủng bố xong, đa phần người tại hội trường chọn sự im lặng.

Mặc bộ quân phục, Verdesa mắt hí, mặt nghiêm trang, trong lòng thầm chửi mấy tiếng, nhưng cũng sớm biết rằng người ở đây sẽ không chủ động gánh vác công việc chính, làm chim đầu đàn, thế nên, Verdesa ho vài tiếng, thông thả nói:

- Bên nước Pháp chúng ta cho rằng, “Lãnh vực của Thần” lần này, là một tổ chức khủng bố hùng mạnh và bí mật, muốn tiêu diệt, không phải đơn giản một tổ chức hành động mà hoàn thành, cho nên, chúng tôi cô cùng cấp thiết hy vọng tìm được đối tượng liên minh.

- Lời này nói thật, về mặt huấn luyện bộ đội đặc thù nước Pháp chúng tôi, khước trương không bằng nhiều bằng hữu, tổ chức ở đây, nhưng chúng tôi là quốc gia bị áp chế đầu tiên, tuyệt đối cần phương pháp đánh thép đánh trả.

Để lần này có thể đạt được sự đồng minh hùng mạnh, cấp cao chúng tôi quyết định, dùng thần khí trong truyền thuyết được phát hiện không lâu, “Kiếm tử thần” đánh đổi, cái giá phải trả, là các vị ở đây, đồng ý đảm nhiệm chủ lực chống khủng bố lần này, toàn lực hiệp trợ cục an toàn thứ bảy chúng tôi, như vậy, sở hữu kiếm tử thần là chuyện chắc chắn.

Verdesa nói xong, những tiếng thì thầm, khe khẽ nổi lên khắp bốn phía.

Tất cả mọi người đều rất rõ, dù thực lực nước Pháp không bằng nhiều tổ chức ở đây, nhưng muốn ép buộc nhiều kiếm, đó không có khả năng cũng không phải nước Pháp khó đối phó, mà là tổ chức khác sẽ tổ chức đoạt kiếm, trở thành cái đích cho mọi người đến tiêu diệt —— bởi vì, đạo nghĩa thường đứng không vững.

Không ai ngốc nghếch hồ đồ làm người dẫn đầu, mặc dù biết nước Pháp không có khả năng bảo vệ “Kiếm tử thần”, cục an toàn nước Pháp lần này tổ chức hội nghị, chiêu hay nhất, chính là khiến cho tất cả tổ chức lớn và các quốc gia trọng yếu biết kiếm đang trong tay họ, từ ý nghĩa nào đó mà nói, mọi người đều biết, ngược lại càng không ai dám lộ liễu cướp.

Kết quả là, có một cơ hội có thể danh chính ngôn thuận có được “Kiếm tử thần”, quý báu hơn bất kì thứ gì.

Mà cùng lúc cơ hội nước Pháp dành cho lần này, lợi ích quốc gia cũng được bảo đảm.

Nếu ai chỉ muốn đoạt kiếm, mà không để ý đến sự sống chết của nước Pháp, đó lại là cơ hội vô mồm cho các tổ chức khác, cho nên, nếu ai thực sự muốn có được kiếm tử thần, nhất định phải đang trong tình hình đủ hùng mạnh, còn muốn ra mặt bảo vệ nước Pháp.

Bởi vậy, các tổ chức ở đây, một vài tổ chức không có sức cạnh tranh, kì thực sớm đã không có hy vọng, chỉ còn chờ xem các tổ chức số một ra tranh đoạt mà thôi.

- Tôi có một thắc mắc.

Người đàn ông tóc bạc áo xanh ngồi ở hàng đầu phía trước, uể oải giơ tay lên, dùng tiếng Anh kém cỏi nói một câu, chính là người đến tìm Dương Thần gây chuyện, tổng tướng quân Cao Thiên Nguyên, Sukūpu.

Đột ngột một tiếng gọi đầu hàng, cũng vừa đúng lúc tiếng lộn xộn bên dưới đi qua.

Verdessa đưa tay làm động tác “Mời”:

- Ngài Sukūpu của Cao Thiên Nguyên, xin mời.

Sukūpu tay cầm thanh đao võ sĩ Saisentan lúc này lại bị làm thành vật cong gãi ngựa, vuốt ve sau lưng Sukūpu.

Ngáp một cái, Sukūpu hỏi:

- Ta rất ngạc nhiên, kiếm tử thần của các người, là ở đâu tìm được, hơn nữa, các người luôn mồm nói cần chúng ta đứng ra đồng ý hợp tác với các người, nhưng đây là kiếm thật hay giả, chúng ta đều chưa xác định, lại có ý gì chứ.

Sukūpu nói xong, không ít tổ chức cũng tán thành mà nói hòa theo tỏ ý nghi vấn, yêu cầu nhìn thấy kiếm tử thần trước khi lại tiến hành khâu tiếp theo.

Verdessa đáp:

- Nguồn gốc của thần khí này, cũng là gần đây tôi mới biết từ cục trưởng Dai Puni của chúng tôi, nơi tìm được lúc trước là từ đoàn khảo sát khoa học thuyền chìm phát hiện, sau khi trải qua sự giám định, phát hiện kiếm này không phải đồ cổ bình thường, lại chuyển giao tới cục an toàn thứ bảy, chúng tôi đã từng chụp ảnh kiếm, gửi tới giáo đình, hội nghị hắc ám và Thạch Trung Kiếm nước Anh, mọi người cũng rất rõ, ba tổ chức này có thể được coi một trong những tổ chức có lịch sử lâu đời nhất, văn cổ rất phong phú, chúng tôi đã nhận được câu trả lời từ bọn họ khẳng định, mới tuyên bố tin tức này.

Nói xong Verdessa giơ tay ra hiệu Giáo đình, Thạch Trung Kiếm đang ngồi, nói:

- Hồng Y đại giáo chủ giáo đình Vatican, ngài Cruijff hôm nay có đến, nữ giáo bào tiểu thư Laura của Thạch Trung Kiềm cũng đến rồi, thân vương Sargerass của hội nghị hắc ám cũng trình diện, nếu mọi người không tin, bọn họ có thể làm chứng, kiềm này, và vẻ ngoài của kiềm tử thần vẫn cổ giống y nhau.

Ngồi ở vị trí trung tâm phía trước, giáo chủ Cruijff mặc đồ màu đỏ, mái tóc màu tro, sắc mặt hiền lành, cái mũi cà rốt dài có chút buồn cười, mỉm cười gật đầu.

Và đám người Thạch Trung Kiềm cũng không có phản ứng gì, nhưng cũng tính là ngầm thừa nhận, về phần Sargerass, trước sau như một lộ ra vẻ tươi cười.

Người ghé tai rỉ thăm ở đây đứng dậy, Verdesa phát ngôn lần này, vẫn là có độ đáng tin, dù sao mọi người đều biết, giáo đình và hội nghị hắc ám đối đầu, Thạch Trung Kiềm lại là tổ chức bí mật át chủ bài của nước Anh liên kết nước Pháp, và quan hệ với nước Pháp cực kỳ tinh tế, bọn họ đã thống nhất cách nhìn, đó là điều chắc chắn.

- Đương nhiên, để thể hiện thành ý của nước Pháp chúng ta, tôi vẫn muốn mọi người nhìn thấy chúng tôi giữ “Kiềm tử thần”

Verdesa mỉm cười, sĩ quan phụ tá đứng phía sau đột nhiên gật gật đầu.

Tên mập Bolton hiểu ý, chỉ huy mấy tên bộ đội đặc chủng ở sau bục, mở cửa thép chính phía sau bục diễn thuyết.

Khi mọi người chăm chú nhìn, mặt sau bục xuất hiện một con đường đèn đuốc sáng trưng, bốn chiến sỹ đi lấy kiềm bước nhanh vào.

Thiết kế con đường này, đều ở khắp căn cứ, nhưng thực ra cực kỳ thuận tiện để triệu tập bộ đội và vật tư ở những khu khác nhau, cũng có thể không chế kẻ địch ở con đường chính khi bị xâm lấn, bắt kẻ địch.

Không ít người ở hội trường đều tràn đầy chờ đợi, dù sao đa số tổ chức, đối với sự tích chur thần, hiểu biết cũng chưa được xác nhận qua, mà thần khí vừa nói, đối với bọn họ đều hư vô mờ mịt.

Trong đám người đang chờ, Hồng y giáo chủ Cruijff theo bản năng liếc mắt đến Sargerass đang ngồi nghiêm chỉnh cách đó không xa.

Đại diện hai tên một sáng một tối, cùng cười một cách bí hiểm thể hiện tình bằng hữu gật đầu ra hiệu cho nhau.

Đúng lúc trong lòng mỗi người dường như đầy sự chờ mong, đột nhiên, từ trong con đường phía sau bục, truyền đến tiếng phá sập nặng nề.

- Rầm rầm...Bịch...

Người ở đây bị kinh động sợ hãi, lập tức nhìn về phía con đường đèn đuốc sáng trưng kia, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Verdesa đứng trên bục kinh hoàng, vốn tưởng rằng tất cả đều đang tiến hành thuận lợi, chẳng lẽ vẫn còn xảy ra chuyện sao?

- Chết tiệt, chắc chắn có người muốn thừa lúc không ai thấy cướp đi thần

khí.

Một ai đó hét to lên.

- Mọi người chạy vào đi, quá đề tiện.

- Đi ngăn cản tên đó...

Hai trăm mấy người, dường như ai cũng mang tuyệt kỹ, khác hẳn với người bình thường, mà có thể đến đây tham gia gặp mặt bí mật, còn đều là nhân vật tinh anh của các tổ chức, ngày thường cao ngạo, bây giờ xem ra nhìn thần khí, còn chưa thấy, lại bị người đoạt trước, như bị chơi xỏ, sao có thể chịu đựng?

Hình như trong nháy mắt, có hơn mười bóng dáng dũng mãnh vào con đường phía sau bụi, tốc độ nhanh tới mức tuyệt nhiên không giống con người.

Verdessa cũng ngậy người ra, nếu không phải vài tên bộ đội đặc chủng và Bolton, người phụ tá kéo gã qua một bên góc, suýt chút nữa đã bị người ta giẫm lên trên đất.

- Xong rồi... Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Verdessa nổi giận quát to.

Tất nhiên, cũng có bộ phận người cũng không mất bình tĩnh mà chạy vào trong con đường, ví dụ như đại biểu chiếm cứ vị trí chủ đạo giáo đình, Thạch Trung Kiêm, Cao Thiên Nguyên và báo châu Mỹ, đều không rời khỏi vị trí ban đầu.

Đội đám người tản đi, khi chỉ còn mấy chục người, đại giáo chủ mũi cà rốt Cruijff bỗng nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt thân vương Sargeras đang ngồi nhàn nhã, mỉm cười không chút sợ hãi, nói:

- Thân vương Sargeras không biết còn nhớ ta không?

Sargeras nhíu nhíu mày, nói:

- Hừ... người của giáo đình, ta đã gần một thế kỷ không ra ngoài hoạt động, có quen biết, có lẽ cũng sớm đã chết rồi.

- Nhưng ta có quen ông.

Cruijff cười nói:

- Năm đó khi ta còn là một cậu bé mười tuổi, đi cùng với cha gặp ông một lần, hơn chín mươi năm trôi qua, ông vẫn y dáng vẻ đó, mà ta, còn già nua hơn so với cha.

Sargeras lộ vẻ giật mình, cười hỏi:

- Người muốn nói cái gì, cậu bé.

Lão giáo chủ hơn trăm tuổi bị gọi “Cậu bé” khiến những người khác có mặt ở đây nghe kỳ quái khó chịu, nhưng với tuổi tác của thân vương Sargeras mà nói, gọi thế cũng không sai chút nào.

- Cha của ta, đã lên chức hồng y giáo chủ nước Đức, Bell Sade.

Cruijff hít một hơi nói.

Sargeras sững sờ, nét mặt có chút suy tư, sau gật đầu một cái:

- Hóa ra là hắn ta, a... Ta nhớ ra rồi, xem ra người muốn báo thù cho cha người...Ha ha, con của hồng y giáo chủ hơn chín mươi năm trước bị giết, bây giờ lại thành hồng y giáo chủ, muốn trả thù sao? Trong mạng sống dài đằng đẵng này không phải là lần đầu tiên, nhưng vẫn làm ta rất có hứng thú.

Crujff đối mặt với sự đùa cợt của Sargerass, nhưng cũng không giận dữ, cười ha hả vài tiếng, nói:

- Ta đã muốn gặp người của Chúa rồi, có thể cùng thân vương đánh một trận, cũng coi như vì giáo đình làm một chuyện sau cùng, tuy nhiên trước đó... Có một tiểu thư bước bình, có nên dừng trước bước chân cô bé không?

Lời nói của Crujff, khiến mọi người ở đây đều hiện vẻ nghi hoặc trên mặt, “Tiểu thư” cái gì? “Bước chân” cái gì?

Dương Thần ngồi ở phía sau lúc này ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà hội nghị, cười mà không nói.

Bỗng nhiên, giáo chủ Crujff vùng mạnh tay, ông tay áo màu đỏ cuộn cuộn dựng lên, một khí thế dâng trào, nhìn như râu tóc già nua của hắn ta bay múa, quanh thân người lóe ra ánh sáng hào quang màu trắng.

- Thánh quang!

Crujff hô to một tiếng, một đường giống như một giếng độ rộng hai mét vậy, cột sáng màu bạch kim, từ dưới chân lên đầu hắn ta, mọc từ dưới đất mà lên.

Cột sáng như thực chất, khi chạm đến trần nhà cấu tạo kim loại lẫn bùn đất của đại sảnh hội nghị, vẫn không dừng lại, làm dập nát hoàn toàn của cái kia.

Mang khí thế trước nay chưa từng có, cột sáng tiếp tục xuyên thấu nóc nhà, phá khoảng không đen tối trên đảo nhỏ.

- A Giáo đình khôn khiếp!

Một giọng nữ duyên dáng gọi to từ trần nhà truyền xuống hội trường, hình như đã bị cái gì khủng bố kinh hãi, mà âm thanh kia, không ít người có mặt ở hội trường đều ấn tượng——không lẽ con gái Sarferas, Lilith sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 534

Giáng Lâm

Nghe được tiếng Lilith gọi âm ỉ, gần như tất cả mọi người đều hiểu ý trong lời nói của Cruiff, lập tức không ít người nhìn về phía Sargerass với vẻ căm tức, hiển nhiên, tình hình xảy ra trên đảo, chính là Sargerass, cha của Lilith, tất nhiên là chủ mưu.

Chỉ thấy ngoài lỗ thủng cột sáng xuyên thấu, là Lilith với bộ đồ da gợi cảm, sau lưng cô, là đôi cánh dơi màu đỏ tươi đang từ từ rơi xuống.

Mà trong tay Lilith, rõ ràng đang ôm một cái hộp kim loại đen dài.

Không có gì bất ngờ xảy ra, đó chính là Lilith thừa lúc tất cả mọi người đang họp, đoạt kiếm tử thần từ tay binh lính đặc chủng nước Pháp.

- Là muốn dùng huyết thuật “Huyết vũ thuật” ôm thần khí bay khỏi đảo sao, cho dù tộc Brazuo là huyết tộc quý tộc trong mười ba thị tộc nhưng cũng không tránh được nghề trộm cắp, rõ là huyết tộc đáng xấu hổ.

Cruiff châm chọc.

Bởi vì thánh quang bị thương một chỗ nhỏ trên lưng Lilith rơi xuống trên nóc nhà, ôm hộp đen, lao xuống thóa mạ giáo đình:

- Cũng đánh mười mấy thế kỉ, còn chỉ biết nói nhảm, các ngươi là lợn sao?

Ngoài miệng chửi bậy, nhưng Lilith cũng không chạy trốn, cô cũng rõ ràng, nếu bị phát hiện, chạy trốn không có khả năng thành công, chỉ có thể mau chóng phục hồi vết thương đồng thời trực tiếp đánh một trận.

Sargerass lại không có vẻ gì buồn bực, thản nhiên đứng dậy, cười nói:

- Từ khi bắt đầu, ta đã không tính toán thủ đoạn như vậy thành công, nói cách khác, ta cũng không chỉ mang theo Lilith hai người đến, có một người không xuất hiện, cũng quá dễ dàng nhìn thấu rõ, cho nên nhóc con cũng đừng cho rằng mình rất thông minh.

- Ta cũng rất ngạc nhiên, hẳn là thân vương Sargerass rất tự tin với thực lực của mình, thực sự chỉ cần lẻ loi một thân trưởng lão đến đây, có thể cướp đi thần khí sao.

Cruiff đùa cợt.

Sargerass cười lộ chút quái dị:

- Trừ phi ai đó phải ra tay, nói cách khác...Ta cũng cảm thấy không có vấn đề gì.

Vừa nói chuyện, Sargerass liếc mắt rất khó hiểu về chỗ ngồi phía sau, chỉ có điều cái kẻ bị ám chỉ đó lại giả vờ như không biết gì.

- Hừ, Sargerass, ngươi quá xem thường bọn ta rồi.

Một gã to xác đứng bên cạnh Cruijff tiến lên nói:

- Giáo chủ đại nhân Cruijff đã là giáo chủ tiền nhiệm, hôm nay ngươi và con gái ngươi, có chấp thêm cánh cũng không thoát.

Dương Thần ngồi phía sau, trừng mắt nhìn, gã to xác đó mình từng gặp qua, đã mang đội thập tự chinh tới Trung Hải tranh đoạt chén thánh, đoàn trưởng Gabriel lại có chút thực lực, tuy rằng lúc trước bị áp chế, nhưng cũng xem khó phân thắng bại với Lilith.

Hôm nay có một Hồng y giáo chủ như Cruijff như vậy, chắc chắn có thể trợ giúp nhiều, bởi vậy, Lilith bên kia, trực tiếp sẽ bị Gabriel ngăn chặn.

Đám người Hải Ưng và ZERO Solon thấy Dương Thần vẫn không có có động tĩnh gì, bọn họ cũng ngồi vững vàng trên ghế của mình, chỉ cần Dương Thần không hạ lệnh, bọn họ cũng không có hứng thú tham dự vào.

Mà một mình Vân Miêu sư thái đổi vị trí, đi thẳng đến bên cạnh Dương Thần, không muốn can thiệp vào bất cứ chuyện gì.

Giờ khắc này, Verdesa cùng người cục an toàn nước Pháp, không biết làm như thế nào cho phải, hiểu biết đến “Thánh quang” của giáo chủ Cruijff, bọn họ đều cảm thấy như lọt vào trong sương mù...

Cái này...Thánh quang là cái gì? Làm sao nhìn như bắn laser vậy? Đến hỗn hợp đặc chế bùn đất và kim loại cũng có thể biến thành mảnh vỡ, nếu người bị xát một chút lên người sẽ như thế nào? Chỉ sợ cho dù là tàu sân bay hàng không, cũng nói xuyên thấu là xuyên thấu được.

Đám người Verdesa tuy rằng có sức chiến đấu bộ đội đặc chủng không tầm thường, nhưng đối mặt chiến đấu với đủ loại người, bọn họ chỉ có thể nhìn mà không lên tiếng, cho dù bọn họ mới là chủ nhà, cho dù bọn họ nín nghẹn vô cùng bức bối.

Mặt khác đám người Cao Thiên Nguyên, Thạch Trung Kiếm ở đây, tuy rằng đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào, nhưng không vội vã ra tay với bên nào.

Ân oán ngàn năm giữa giáo đình và hội nghị hắc ám, tất nhiên cần đánh đập tàn nhẫn, bọn họ hiển nhiên muốn chờ đến cảnh “Lưỡng bại câu thương” (hai bên cùng bị thương) mới xuất hiện, ngồi làm ngư ông đắc lợi...

Nhưng, một vài tổ chức đặc công khác, lòng nhỏ nhen bắt đầu nổi lên.

Mấy tên không thể từ trong con đường tìm thấy, chạy ra ngoài tới đặc công quốc gia Bắc Âu, nhìn thấy giáo đình và hội nghị hắc ám sắp đánh nhau, Lilith một mình trên nóc nhà ôm cái hộp đen, lập tức nổi giận.

Nếu như bình thường, bọn họ không có gan này, nhưng đối mặt thần khí, hấp dẫn quá lớn làm cho bọn họ sa vào điên cuồng.

- Giáo chủ đại nhân Cruijff, mọi người cứ đối phó với tên thân vương Huyết tộc kia, chúng tôi đi giết chết con nữ quỷ hút máu.

Mấy tên đặc công tác chiến hàng năm ở cánh đồng tuyết cũng xem như là những người giỏi nhất, so với cấp bậc của Hải Ưng cũng không chút kém

cỏi, gần như nhảy một bước đơn giản cũng đã bay lên nóc nhà cao vài thước kia.

Trong mắt Lilith chảy qua một tia độc ác, khóe miệng cười gằn:

- Ngu xuẩn.

Miệng lẩm nhẩm, Lilith ngồi xổm sau lưng rút ra một con dao như Đồng Nguyệt Hoa, không đợi mấy tên đặc công kia tiến lên, một đường chém ngang đồ như máu.

- Xoẹt!

Sau một tiếng xé gió mạnh qua, huyết quang mang theo máu loãng vẩy ra, ba gã đặc công Bắc Âu muốn bao vây trong nháy mắt bị chém thành hai khúc.

- Cho dù bốn tiểu thư ta đang bị thương, các người cũng không xứng tới gần ta.

Lilith hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nói với Sargeras:

- Phụ vương, người còn đánh nữa không, vết thương của con đã lành rồi, con nóng lòng muốn xem kiếm bên trong đó như thế nào?

Phía dưới còn một vài thành viên tổ chức muốn tranh đoạt kiếm, đều rút ra hơi lạnh, bọn họ căn bản cũng chưa thực sự giao thủ với Huyết tộc, lại không ngờ đối phương lại có thể lợi hại đến trình độ này.

Trong nháy mắt, bảy phần người có mặt ở đó đã vứt bỏ ý định tranh đoạt kiếm tử thần, bọn họ có thể không muốn làm vật hy sinh.

Dương Thần ở phía sau cẩn thận quan sát cái hộp đen trong tay Lilith, sau đó tập trung chú ý tất cả xung quanh.

- Minh Vương các hạ, trong cái hộp kia, là thần khí thật sao?

Solon tò mò hỏi, bọn họ không có cách nào nhận định kiếm kia thật giả thế nào.

Dương Thần gật gật đầu:

- Ta có thể cảm nhận được thần lực yếu ớt, nhưng quả thực là thần lực, hơn nữa là một loại thần lực sắc điệu mạnh ghê gớm, cho dù không phải kiếm tử thần của Tana Toth, cũng nhất định là một thần khí khác, ta đã từng gặp chén thánh ở Trung Hải lúc trước, chính là có một thần lực ánh sáng, đồ vật lần này, và cái kia cấp bậc không khác nhau mấy.

- Nghe nói chén thánh và đá thần đều được thần linh bí mật cướp đi, lần này sẽ không bị đoạt nữa.

Solon vẻ ưu tư hỏi.

Dương Thần thở dài:

- Ta có thể làm, chỉ có nhìn chăm chú, xuất hiện hay không, ngăn chặn được không, ta cũng không biết.

Dương Thần không phải khiêm tốn, cái người cướp đi chén thánh trong nháy mắt, rồi cướp đi đá thần, Dương Thần luôn cảm thấy đối phương mạnh hơn mình một phần, hơn nữa đối phương không chủ động xuất hiện, Dương

Thần tuyệt đối không thể nhận ra đối phương.

Lúc này, người giáo đình cuối cùng cũng bắt đầu động thủ.

- Minh quang khái!

Chỉ thấy Hồng tụ Cruijff múa may, hai đường sáng trắng rơi xuống xung quanh và trên người Gabriel, những tia sáng như ẩn như hiện.

- Gabriel, gã trưởng lão Huyết tộc kia, giao cho ngươi.

Cruijff sắc mặt điềm tĩnh ra lệnh.

Gabriel quỳ gối làm lễ kỵ sĩ, cao giọng nói:

- Rõ, giáo chủ đại nhân.

Nói xong, người Gabriel liền giống như cầu vồng màu trắng, chọt bay lên, rút cây kiếm lớn rỉ sắt sau lưng, xung quanh kiếm lớn có ánh sáng màu trắng, hung hăng chém về phía Lilith ở nóc nhà.

Lilith ôm hộp đen sắc mặt chăm chú, cũng không dám cứng rắn phản kháng, lắc mình một cái tránh đi.

- Âm!

Kiếm lớn hạ xuống, đá vụn và kim loại văng khắp nơi, lỗ thủng trên nóc nhà lại to ra rất nhiều, không ít chỗ trên nóc nhà xuất hiện vết nứt, uy thế kinh người.

Cảnh tượng này dừng trong mắt Dương Thần trong nháy mắt, khiến Dương Thần cũng có chút ngạc nhiên, tốc độ, sức mạnh của Gabriel lúc này, dũng mãnh gấp đôi lúc trước.

Xem ra Hồng y giáo chủ tu luyện cao thâm, khó có thể đánh giá chính xác giá trị, chỉ cần thi triển một pháp thuật chúc phúc, đã khiến cho một chiến sĩ thay da đổi thịt trong một thời gian ngắn.

Sargerass thấy con gái mình đang giằng co với Gabriel, một tay ôm hộp đen, chỉ có thể một tay sử dụng con dao, cảm thấy vô cùng mạo hiểm, không khỏi nhíu nhíu mày.

- Thân vương, đối thủ của ngươi là ta.

Cruijff sắc mặt u ám.

Cùng lúc đó, hai gã trẻ tuổi tóc vàng vẫn im lặng đứng ở phía sau Cruijff, một trái bên phải tiến lên vây lấy Sargerass bên trong.

Ánh mắt hai gã này tuy nhìn chăm chăm vào Sargerass nhưng lại có vẻ cực kỳ trống rỗng, như hoàn toàn không có linh hồn vậy.

Sargerass cười chế nhạo:

- Chả trách chỉ mang theo ba người, thì ra ngoài một gã đoàn trưởng thập tự chinh, hai tên còn lại, là “Thánh thể” ...

- Ngươi hẳn là cảm thấy sợ hãi, bởi vì tuyệt đối không giống như ngươi suy nghĩ đâu.

Cruijff thì thầm.

- Ngươi cho rằng ta chưa từng gặp qua “Thánh thể” của giáo đình các ngươi sao, đối với ta, kì thật chẳng xa lạ gì.

Sargerass nói xong, quanh người đã nổi lên nồng đặc một màu đen, và giống như con vật sống nhẩy lên vậy.

- Ma diệm (or Lửa ma) ...

Trong mắt Cruiff hiện lên tia kinh ngạc:

- Trong truyền thuyết so với huyết thuật cao cấp của huyết tộc, “Huyết diệm” còn mạnh hơn hàng chục lần so với “ma diệm” sao... Không hổ là huyết tộc ba đời, thể hệ tiếp cận gần nhất với thần linh, huyết thuật đến trong truyền thuyết cũng đã nắm giữ...

- Nhóc con, coi như ngươi có hiểu biết.

Năng lượng màu đen giống như ngọn lửa vậy, bám vào quanh cơ thể Sargerass, bắt đầu thiêu đốt, bất cứ nhiệt độ nào, mà không ít người đứng xem xung quanh, theo bản năng đều rút lui rất xa, bởi vì... Loại năng lượng kì dị này, phát ra mùi như hơi thở từ nơi sâu nhất địa ngục vậy, làm cho bọn họ khiếp đảm.

Vân Miêu sư thái ngồi bên cạnh Dương Thần cuối cùng chịu không nổi, khó hiểu hỏi:

- Hai thanh niên của giáo đình đó, sao nhìn giống y như người chết, “Thánh thể” là cái gì?

Dương Thần vừa nhìn lên nóc nhà xem Gabriel và Lilith quần đấu, vừa giải thích, nói:

- Theo ta được biết, “Thánh thể” của giáo đình là chỉ linh hồn tuyệt đối thuần khiết, người không hề có chút ý nghĩ độc ác, giáo đồ có thân thể như vậy, nếu đủ cường tráng, có thể tiến hành pháp thuật ánh sáng “Thiên sứ giáng lâm” quanh người.

- Thiên sứ...giáng lâm?

Vân Miêu sư thái vẻ sợ hãi:

- Chẳng lẽ...

Dương Thần gật đầu:

- Đúng vậy, tuy rằng không biết lai lịch cụ thể của thiên sứ, nhưng bọn họ quả thật có thể trong thời gian ngắn khiến thiên sứ bám vào trên người thánh thể, trong thời gian ngắn có thể có sức chiến đấu của thiên sứ, thiên sứ tuy rằng không coi là thần linh, sử dụng thần lực cũng không phải là giả, ta chỉ nghe nói vậy, linh hồn mạnh yếu có sự phân chia khác nhau, khả năng thiên sứ giáng lâm cũng khác nhau, nếu thiên sứ dưới bốn cánh, cũng chính là cấp bậc thiên sứ hạng trung, nói như vậy, thủy tổ cấp bậc sinh vật hắc ám đối với Sargerass đó mà nói cơ bản không có lực sát thương...

Cùng lúc Dương Thần giải thích, xung quanh Cruiff và hai gã thánh thể, mưa sao màu trắng rực rỡ đã bắt đầu rơi xuống.

Trong hội trường trong một lúc ánh sáng nhấp nháy, mọi người gần như đều kinh ngạc nhìn về phía khu vực tam giác giáo đình, hơi thở thánh khiết đó, chưa ai từng cảm nhận qua.

- Hừ...đến đây sao...

Đặt mình trong hỏa diệm hắc ám Sargerass cũng có chút không thoải mái, nhưng gã cũng không tùy tiện ra tay, bởi vì gã biết, pháp thuật ánh sáng thiên sứ giáng lâm, trong quá trình thi triển, kì thực là một trong thời điểm bùng nổ lực lượng ánh sáng mạnh mẽ nhất.

Thời điểm loại này nếu tiến lên ra tay, hành động nhất định sẽ chậm chạp, hơn nữa đối phương sẽ dễ dàng tránh né.

Sargerass tự nhận, cho dù hai gã thiên sứ bốn cánh xuất hiện, lại thêm Cruiff, mình tốn chút thời gian, cũng có thể diệt trừ gọn gẽ.

Nhưng giây tiếp theo, trong lòng Sargerass đột nhiên lại run lên.

Chỉ thấy cơ thể hai gã thanh niên tóc vàng kia, sau khi hiện lên lơ lửng trên bầu trời, hai đường ánh vàng rực rỡ của chùm tia sáng từ trên trời giáng xuống, khiến cơ thể hai người trực tiếp được mạ một lớp vàng vậy.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc không hiểu của tất cả mọi người, sau lưng hai người, xuất hiện một ánh sáng tròn màu trắng...

Ánh sáng màu trắng tròn, sau khi lóe lên một hồi, thông thả, nhẹ mềm, như một đóa hoa trong suốt thật lớn vậy, nở rộ xinh đẹp.

- Sáu...sáu cánh?

Sargerass không nhìn được lắm lắm.

Dù đã trải qua ngàn năm, nhưng Sargerass nhìn hai thiên sứ sáu cánh nhẹ nhàng xuất hiện vẫn nhất thời kinh hoàng.

Vẫn đang cùng Gabriel đánh nhau, Lilith chú ý xuống tình hình bên dưới, kinh hô lên một tiếng, không chú ý bị Gabriel chém đứt một đường sau lưng.

Cảnh biến hóa lớn khiến Dương Thần cũng không kìm nổi huyết lên một tiếng, tầm tắc cười nói:

- Sargerass lần này uống đủ một bình rồi, sáu cánh... Cho dù không phải cấp bậc thiên sứ, tòa thiên sứ, trí thiên sứ lửa cháy cao nhất cũng không phải tầm thường, có thể uy hiếp, Sargerass lộ ra vẻ mặt này, phỏng chừng cho tới bây giờ gã chưa từng thấy qua giáo đình có thể triệu tập thiên sứ sáu cánh.

Thấy vẻ mặt vui sướng của Dương Thần, Vân Miêu sư thái cùng đám người Solom cũng toát mồ hôi lạnh đầy đầu...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 535

Huyết Phân Thân

Chính xác, như lời Dương Thần nói, Sargerass vốn tự tin mười phần chiến đấu, khai cuộc lại khiến cho ông ta có chút căng thẳng.

Sức chiến đấu của hai gã thiên sứ sáu cánh, vừa bắt đầu đã làm cho cả hội nghị ở sảnh lớn run rẩy.

Chỉ thấy hai gã thiên sứ sáu cánh giáng lâm phụ thể hoàn thành xong, cánh chim phấp phới, hào quang thánh khiết như quang sáng sau lưng, làm cho người ta cảm thấy vô cùng chói mắt.

Mà trong mắt người xem, trên tay hai gã thiên sứ, trong nháy mắt ngưng kết thành thanh kiếm bạch kim lớn, kiếm này đương nhiên không phải thật, mà là thần lực ánh sáng thuần túy của thiên sứ.

Ma điểm quanh người Sargerass, cùng với ánh sáng thần lực không ngừng khếch trương, càng lúc càng hùng hực thiêu đốt, mà trên tay Sargerass, ma điểm màu đen cũng ngưng kết thành một thanh kiếm kỳ vĩ cũng tương đối mảnh dài.

- Sinh vật hắc ám, hôm nay, tuổi thọ ngàn năm của ngươi do Cruiff ta đến kết thúc.

Hồng y giáo chủ gào to một tiếng, hai tay hướng lên phía đỉnh đầu, sau khi tạo thành chữ thập, một chùm sáng tạo thành một đường nhỏ dài màu trắng hướng lên trần nhà.

Chùm tia sáng phá thủng trần nhà, đâm vào bầu trời đêm đen, thật giống như cắt đôi màu đen của màn đêm thành hai nửa vậy.

- Mưa ánh sáng thánh!

Theo thi pháp Cruiff làm, mọi người trong hội trường bỗng phát hiện, từ khoảng không trong hội trường bắt đầu rơi xuống từng giọt mưa ánh sáng.

Từng giọt ánh sáng màu trắng ngà không ngừng tí tách rơi xuống, rơi xuống trên cơ thể mọi người, đem đến sự lo lắng.

Tuy nhiên, khi điểm ánh sáng rơi trên người Sargerass và Lilith, hai bố con huyết tộc này cũng không dễ chịu gì.

Ma điểm ngoài cơ thể Sargerass và mưa ánh sáng vừa tiếp xúc, liền bốc khói xanh, không ngừng ma sát va chạm, tiêu hao lẫn nhau.

Mà Lilith cũng dùng huyết thuật tạo ra một vòng bảo hộ, gắng gượng đem mưa ánh sáng ngăn cản ở bên ngoài cơ thể mình, người cô vừa tiếp xúc với điểm ánh sáng, liền có dấu vết màu đen cháy trụi.

Nhưng dễ nhận thấy, ý đồ Cruiff thi triển pháp thuật ánh sáng quy mô lớn như thế, không phải muốn làm tổn thương bố con Sargerass, trên trình độ

lớn, vẫn là hạn chế kẻ thù, và tăng cường sức chiến của hai gã thiên sứ sáu cánh phe mình.

Thời gian thiên sứ giáng lâm là có giới hạn, cho nên, trong khoảng thời gian ngắn, bùng nổ thần lực giải quyết trận đấu, là hy vọng mà Cruijff hy vọng nhìn thấy nhất.

- Tuôn rơi!

Hai đường quang ảnh giữa không trung chợt rơi xuống, hai thanh kiếm hào quang bắn ra bốn phía, hai mũi giáp công đánh về phía Sargerass.

Sargerass hừ lạnh một tiếng, cũng không trốn tránh, thanh kiếm dài ma diễm màu đen ở phía trước, cứng rắn cùng va chạm lại với hai thanh kiếm lớn kia.

- Keng —— Keng

Kiểm quang uy thế như sấm sét, đúng là bị Sargerass một tay chống chọi lại.

- Không hổ là thân vương Huyết tộc, đây xem như cũng có thể đỡ vững?

Vân Miêu sư thái ở xa xa đứng nhìn ngạc nhiên thán phục nói.

Dương Thần bĩu môi:

- Thiên sứ sáu cánh cũng không dễ đối phó như vậy...

Ngay sau đó, khi Sargerass cũng cho rằng mình đã ngăn cản được sóng công kích này, lại đột nhiên phát hiện, chính gã đã bị lừa.

- Âm âm!

Hai tiếng nổ sập vang lên, hai kiếm quang trong tay hai gã thiên sứ sáu cánh không ngờ lại là loại dài hơn hai mét, lại tăng mạnh thêm vài thước.

Kiểm quang thật giống khí thể cao áp được nạp trong nháy mắt, kiếm không thể chịu nổi áp lực cực lớn, liền bị phồng lên, vỡ vụn.

Quầng sáng vô cùng sắc bén, biến ảo vô số vòng ánh sáng và khói, che phủ thân hình của Sargerass.

Chỗ Sargerass đứng, đá cẩm thạch ở mặt nền cũng bị nứt nẻ, phá nát, đổ nát, bắn tung tóe.

Năng lượng sóng xung kích cực lớn, khiến cho cái bục và bàn xung quanh đều bị cuốn lại, xé rách, giống như một kíp nổ đạn đạo ở hiện trường vậy.

- Mau tránh ra!

Không ít đại biểu tổ chức lập tức cho người của mình lui ra xa xa, thậm chí nhiều người đã thoát khỏi hiện trường.

Bọn họ rất muốn xem xem thế lực cao cấp của thế giới, đối với cảnh chiến đấu như thế nào, nhưng bọn họ cũng muốn bảo vệ tính mạng của mình.

Tuy rằng hội nghị hắc ám và giáo đình đều phân biệt chỉ đến hai bố con, một đội bốn người, nhưng những người này ngược lại đại biểu cho thực lực tối cao của hai bên, bắt đầu động thủ, một sống một chết, vốn dĩ mặc kệ đến những người xung quanh ảnh hưởng đến tình hình.

Khi mọi người nhìn thấy chỗ Sargerass đứng, đã bị sụp tiếp một lỗ sâu

hoắm, vốn tưởng rằng ông ta đã bị đánh bại, lại đột nhiên nghe được tiếng Sargerass tức giận thét, ma điểm màu đen thâm giống như sóng thần cuồng phong vậy, bắt đầu từ chỗ lỗ thủng sâu kia bùng nổ thổi quét ra.

Hai gã thiên sứ sáu cánh cũng không liều mạng, vội rút lui về giữa không trung, tránh được ma điểm phun trào kia.

Cơ thể Sargerass di động giữa không trung, nhưng quần áo có chút hỗn độn, hai tròng mắt như rơi vào một mảnh yêu dị đỏ như máu, răng nanh Huyết tộc sắc nhọn cũng lộ ra, dễ nhận thấy cơn phẫn nộ đã lên đến cực điểm.

- Không hổ là thiên sứ sáu cánh, cho dù cấp bậc tọa thiên sứ, cũng khó đối phó, xem ra phải vận dụng toàn lực.

Sargerass nói xong, ma điểm xung quanh người lại một lần nữa tăng vọt, mà ánh mắt cũng ngăm về hướng mặt đất Cruiff pháp thuật chúc phúc ánh sáng vì thiên sứ và Gabriel.

Đối phó thiên sứ, biện pháp tốt nhất vẫn là tìm điểm yếu, tất nhiên, bản thân hồng y giáo chủ yếu ớt, là cửa đột phá mà Sargerass nhận định.

Từ không trung cơ thể Sargerass chợt lóe sáng, kiếm kỵ sĩ màu đen lại đâm lần nữa, đã đi tới trước người Cruiff mấy thước.

Cruiff cũng không ngu, sớm đã ngưng kết trước mình một quang sáng, để chuẩn bị ngăn cản Sargerass đột kích bất ngờ.

- Hừ, ngươi đỡ nổi sao?

Sargerass gào lên một tiếng, cũng không ngờ, còn chưa chạm đến quang sáng phòng ngự kia, phía trước cũng đã có một gã thiên sứ chắn trước mặt mình.

Ba đôi cánh giống như là những tấm chắn linh hoạt, trực tiếp hội tụ tới trước người thiên sứ, sáu cánh ánh sáng dày đặc cùng tụ lại một chỗ, để chặn một kiếm toàn lực của Sargerass.

- Thiên sứ đáng chết!

Cánh thần thánh nhìn cũng khá mềm mại, nhưng tuyệt nhiên không để cho trường kiếm ma điểm sắc nhọn kia đâm thủng, chỉ là tiếng đánh sập qua một hồi, chấn động đến Sargerass.

Mà lúc này, bởi vì chấn động kịch liệt liên tiếp, kiến trúc trần nhà toàn là chỗ bị sụp xuống và khe hở, có thể nói trần nhà đã không còn tồn tại.

Dưới bầu trời đêm mờ mịt, cuộc đọ sức giữa ánh sáng và đen tối càng ngày càng quyết liệt.

Lilith vốn tưởng rằng, cùng với bố cô Sargerass, lần này chỉ cần nhắc tay là có thể cướp đi kiếm tử thần, huống hồ người duy nhất có thể ngăn cản bọn họ là Dương Thần, đã rõ ràng tỏ ra không có hứng thú.

Điều tuyệt nhiên không nghĩ tới đó là lần này giáo đình lại xuất hiện hai gã thiên sứ sáu cánh có thánh thể giáng lâm.

Nếu sớm biết như thế, mật đảng Camarilla tuyệt đối sẽ không quyết định

dễ dàng, cho một mình thân vương Sargerass đến trước, ít nhất hai thân vương đến mới có thể chắc chắn nắm bắt lấy.

- Ma nữ, không cần phân tâm, đối thủ của ngươi là ta.

Gabriel càng đánh càng hay lúc này cho một kiếm xoẹt bên tai Lilith, Lilith đang lúc bức bối suýt chút nữa không tránh được.

Lilith một tay ôm kiếm tử thần, một tay múa may dao độ sức với Gabriel, không ngừng nghiêng răng tức tối, nếu không phải phía dưới có hồng y giáo chủ luôn tiếp thêm pháp thuật chúc phúc cho Gabriel, cô sớm đã xử lý gọn tên thủ lĩnh thập tự chinh rồi, nếu có thể giết được Gabriel ít nhất cô có thể tiếp tục giúp bố cô chống đỡ với hai gã thiên sứ kia, cho dù là giúp chạy trốn cũng tốt.

Nhưng tất cả chỉ là trong suy nghĩ, rõ ràng Lilith hiện giờ chỉ có thể nhìn Sargerass ngàn năm, ngăn cản được kiếp nạn này hay không.

Thân vương Sargerass ở phía dưới cũng không đến mức rơi vào trận ác chiến, tuy rằng thiên sứ sáu cánh mạnh hơn nhiều so với thiên sứ bốn cánh, nhưng cho dù hai gã sáu cánh liên kết với nhau, cũng không thể đánh bại tam đại huyết tộc, đó là sức mạnh cấp bậc bán thần.

Mẫu chốt là một mình Cruiff luôn ở dưới thực hiện pháp thuật chúc phúc, lại lên bắn tên, một thuật thánh quang, một đạn ánh sáng chữ thập, hay là vài đường ánh sáng chùm ánh sáng...

Pháp thuật này cho dù không có cách nào tạo ra tổn thương lớn, nhưng cũng làm cho Sargerass hao tổn tinh thần và thể lực lớn để né tránh.

Như vậy, Sargerass chẳng khác gì một chọi ba, hơn nữa cả khu vực đều là mưa thánh quan giúp thêm sức mạnh giáo đình, loại pháp thuật ánh sáng này quả nhiên phụ trợ tốt nhất, nếu không phải Cruiff tu luyện hơn trăm tuổi, cơ bản không dễ dàng xuất hiện.

Hai gã thiên sứ sáu cánh cộng lại mười hai cánh, lông chim bay lên rơi xuống trên mặt đất, những lông chim ngưng kết thành lực ánh sáng tinh thuần này, nhìn đẹp vô cùng lại có lực sát thương rất mạnh với sinh vật hắc ám.

Sargerass tạo ra vòng bảo hộ màu đỏ, âm diễm quanh người hình thành khí thể như rồng cuộn, phá mở ra một đường, bắn thẳng đến một gã thiên sứ gần đó.

Thiên sứ liên tục xô dịch, kiếm quang trong tay một lần nữa bay vút lên, giống như là thiên thần chỉ một bàn tay to hung hăng gõ xuống nền đất.

- Âm!

Chỗ Sargerass cả hơn trăm thước đá vuông cảm thạch đều bị lún nặng, bùn đất và đá bị bay ra cũng hơn chục thước.

Hơn trăm người khác nhìn cảnh địa chiến sục sôi trên đảo, và bộ đội đặc chủng canh giữ bên ngoài đảo nhỏ, đã trốn đi rất xa.

Đám người Dương Thần và Vân Miếu sư thái, vẫn chưa chạy xa mà đám người Cao Thiên Nguyên và Báo châu Mỹ, Thạch Trung Kiếm cũng đang

đứng chỗ gần nhất.

Verdessa cùng cán bộ cục an toàn, còn lại là một vài cán bộ còn trẻ tuổi khác chưa làm hết nhiệm vụ chưa chạy xa được, đã sắp sún ra quần...

Này...Cái bọn này có còn là người không? Làm sao lại giống như phim khoa học viễn tưởng? Hiệu quả đặc biệt?

Tình hình giằng co giữa hai gã thiên sứ sáu cánh và Sargeras, khó phân chia, không phải ma diễm cuộn cuộn ngất trời cháy lan ra đồng cỏ, mà là bề gãy kiếm thánh ánh sáng dễ như bề cảnh khô.

Nền đất đã bị vòng lại thành nhiều tầng, hang hốc lồi lõm, là dấu vết chiến đấu ác liệt giữa hai bên.

Đúng lúc này, hồng quang trong mắt Sargeras chợt lóe lên, cái bóng đột nhiên vụt di chuyển, hiện ra ba thân hình giống nhau như đúc, đứng giữa không trung.

Ba Sargeras, đứng ở ba vị trí khác nhau, nhưng trong tay cùng nắm hai trượng to lớn, kiếm lớn ma diễm hùng hực thiêu đốt, đồng thời hướng về phía hai gã thiên sứ bắt đầu tấn công.

- Thuật huyết phân thân, có thể phân ra nhiều người như vậy sao?

Dương Thân nhìn tới sững sờ, nhưng sau đó lại nhú mày:

- Không đúng, đây không phải là huyết phân thân.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 536

Trường Thương Của Longinus

Trong khi Dương Thần đang lăm bắm thì trên trời xảy ra cuộc đụng độ kinh hoàng giữa 3 Sargerass và hai thiên sứ.

Khi mọi người cảm thấy kinh sợ vì tuyệt kỹ của Sargerass, trong vài giây sau đó ai nấy đều đờ ra.

Hai gã thiên sứ quơ quơ thanh cự kiếm sáng loang trong tay, hung hăng xông đến ba cái bóng kia. Vốn định dùng thế đơn độc hoàn mỹ đẩy lui ba tên kia, nhưng không ngờ, chẳng cần đợi hai gã thiên sứ động tới, ba cái bóng cũng gặp phải vấn đề.

- Thịnh thịnh, thịnh thịnh, thịnh thịnh

Ba tiếng nổ lớn vang lên, ba “Sargerass” đó, không ngờ cùng một lúc biến thành ba ma diêm màu đen, giống như ba quả cầu lửa lớn, nuốt sống thân thể của hai gã thiên sứ.

- Là giả?

Người trong sân cũng đều thấy rõ tình trạng lúc này của ba Sargerass, không ngờ đó đều là hiện tượng giả do ma diêm biến hóa thành, chỉ là Sargerass mất đi “Nhân cách hóa lựu đạn” mà thôi.

Bởi vì ma diêm gần như là tuyệt kỹ truyền thuyết của dòng tộc, những người có mặt tại đây căn bản không biết, không ngờ còn có thể có cách dùng này.

Nhưng, Sargerass thật sự đâu?

Không màng đến mọi con mắt đang đổ theo ngọn lửa màu đen đang bùng cháy di chuyển trên không trung. Dưới mặt đất một trận quyết đấu đột nhiên diễn ra.

Nhiệt độ của Sargerass gần như đã phá vỡ sự gò bó của không gian, cách xa gần một trăm mét, chỉ trong nháy mắt, đã lóe lên trước mặt giáo chủ Cruiff.

- Quỷ tha ma bắt người đi.

Sargerass đứng hiên ngang, hai con ngươi lạnh lùng băng giá, cao ngạo đứng trước mặt Cruiff, thanh ma diêm trường kiếm trong tay, chém thẳng xuống.

Tất cả mọi người đều rõ, Mặc dù cuộc chiến giữa Sargerass và hai gã thiên sứ, cũng ảm ỉ một khu vực như này, nhưng bọn họ đem sức lực dồn lại trong một phạm vi nhỏ.

Nếu như trận này mà có cái gọi là cao thủ gia nhập vào, chỉ cần khí thế của trận chiến đã đủ dọa lui bọn họ, cần biết rằng sức mạnh tiếp cận thần

minh của Sargerass, cho dù không thể thao túng được không gian, thì năng lực ngưng tụ cũng có thể phá vỡ không gian rồi.

Mà lúc này giáo chủ Cruiff, dù có phép thuật không hề tầm thường, cũng là lực bất tòng tâm.

Gã đối mặt với thân thể và kỹ xảo tuyệt diệu của Sargerass, với khoảng cách gần như thể mọi người căn bản không nghĩ rằng gã có thể sống tiếp.

Kết thúc rồi... Sargerass dùng âm mưu và kỹ xảo hoàn hảo, diệt sạch chi viện của Cruiff, như vậy... Giáo đình gần như là không thắng——hầu như mọi người đều nghĩ vậy, Lilith trong trận huyết chiến này cũng vì thắng lợi của cha mà cảm thấy kích động.

Nhưng..

Không ai nhìn thấy, thời khắc Cruiff đối mặt với Sargerass, lại không hề có chút hoảng loạn nào, thậm chí còn mang chút gì đó đón chờ.

- Tôi cũng không cho là vậy.

Đối mặt với thanh trường kiếm màu đen rơi xuống, trong lòng Cruiff chỉ có một ý niệm như vậy.

Gần như cùng lúc, giống như một màn hào quang trong suốt, bỗng nhiên phát sáng xung quanh người Cruiff, ngay tại giây phút thanh ma điểm trường kiếm chạm đến trán gã, đúng là, sinh sinh địa ngăn cản uy thế giáng xuống của trường kiếm.

- Sao lại có thể?

Chính Sargerass cũng không thể tin nổi tất cả những thứ trước mắt ông.

Đây là sức mạnh gì, không ngờ có thể phòng ngự được đòn sấm sét của mình?

Nhưng giây tiếp theo, Sargerass liền hiểu ra tất cả.

- Đi.

Gương mặt có tuổi của Cruiff khí lên hồng hào, nổi rõ cái mũi tây đặc biệt, dùng toàn bộ sức lực rống lên.

Một dải hào quang màu trắng bạc, đột ngột phá ra từ trước ngực Cruiff.

- Phù.

Một âm thanh lạnh lạnh xuyên thấu, gần như làm tất cả mọi người khiếp sợ.

Cái cột sáng màu bạc kỳ dị đó, sau khi bắn trúng Sargerass, không ngờ có thể xuyên qua thân thể sắt đá của Sargerass.

Sargerass cúi đầu, không thể tin được là đang nhìn ngực của chính mình bị cháy sém một lỗ rộng ba tấc, đây là một cảm giác cực cổ quái. Bởi vì trong trí nhớ của ông ta, hình như là đã hơn nghìn năm rồi, chưa từng bị thương qua...

Cơ thể cảm giác choáng váng một hồi, năng lượng ấy xuyên thấu cơ thể, lại còn bắt đầu ăn mòn sức mạnh trong người, khiến đôi chân của Sargerass mềm nhũn, ngã xuống.

Trông giống như dòng dõi hoàng thân của thế giới vương giả hắc ám, cuối cùng đã ngã gục ngay dưới chân mình. Giáo chủ áo đỏ Cruijff đầu tiên thở hồn hên mấy hơi sau đó ánh mắt toát lên vẻ khoái trá.

- Haha... haha... Tôi... Tôi thành công rồi? Tôi... Tôi thành công rồi.

Cruijff mở rộng vai, ngẩng mặt lên trời cười vang,

- Sargerass, tôi đã đánh bại Sargerass rồi, chủ nhân người nhìn thấy chưa, tôi đã báo thù cho cha rồi.

Đang thắng bại bất phân với Gabriel, Lilith tâm trầm xuống, cánh tay bị Gabriel thừa cơ rạch một đường, phun ra vài tia máu đỏ tươi.

Nhưng Lilith đã không quan tâm nhiều, để cơ thể rơi thẳng xuống cạnh Sargerass, thừa lúc Cruijff còn đang cười to, ôm Sargerass đến một dựa vào một vị trí ở xa.

- Phụ vương... sao vậy... sao lại thế này? Lilith khó mà chấp nhận được người cha không bao giờ bị đánh bại trong mắt cô lại bị đâm xuyên qua người như vậy, hơn nữa lại không ngừng suy yếu.

Ma diêm quanh người Sargerass đã không còn cách nào chống đỡ, dần dần biến mất. Khuôn mặt trắng như tuyết chuyển sang xanh mét, ho khan một trận dữ dội, mắt nhìn xa xăm, nói

- Tôi thật là sơ suất, không ngờ được là... là thương trường của Longinus...

- Hừ, coi là người có chút hiểu biết. Cruijff đắc chí đã không vội vàng tiến hành đợt công kích tiếp theo. Vẫy tay một cái, vệt sáng màu bạc lại xuất hiện, nhưng lần này trực tiếp nắm trong tay gã.

Lúc này, mọi người mới nhìn thấy, đúng là một cây trường thương cao hơn Cruijff vài cm. Hình thức cổ quái, một màu xám bạc, hình xoắn ốc, mũi nhọn nhuộm vài vệt máu hồng.

- Thánh khí của giáo đình, trường thương của Longinus... chẳng trách ngay cả thân thể mang dòng máu này như Sargerass đều có thể xuyên qua.

Dương Thần chắc lưỡi lắc đầu. Cũng chẳng biết là đang cảm thán hay có ý gì khác.

Đám người Solon sớm đã hoa mắt, nghe Dương Thần nhắc đến nguồn gốc của cây súng, Solon mới giật mình nghĩ đến cái gì, nói - Chẳng lẽ là thứ đã đâm xuyên thân thể của Jésus Christ trong truyền thuyết, Cây trường thương sau đó đã nhuộm màu của thánh Jésus Christ? Thì ra cây trường thương này thật sự tồn tại? Trước đây chỉ nghe nói quân chủ của người châu Âu cổ chỉ cần cán của nó, đã có thể xưng bá, nên mới xảy ra tranh chấp, không ngờ... nay đã rơi vào tay giáo đình.

Dương Thần nhún vai:

- Cây trường thương đó ở trong tay của giáo thánh cũng chẳng việc gì phải cảm thấy bất ngờ, suy cho cùng nó cũng chẳng phải thần khí gì, chỉ là một thánh khí, so với đao ma khí trong tay Lilith thì đúng là một trời một vực, thứ mờ

ám này chỉ có tính sát thương với huyết tộc, chẳng qua, giáo đình dám để cho Cruijff sử dụng nó, có thể thấy thực lực của Cruijff đã lấy được lòng tin của giáo hoàng.

Lúc này, Hai gã thiên sứ sáu cánh cũng không còn nóng lòng muốn tấn công, lui về phía sau Cruijff, mà Gabriel cũng thu kiếm, đứng sang một bên.

Rõ ràng là vậy, xét theo phía giáo thánh, chiến cuộc đã phân, phần còn lại, chỉ cần dùng đến trường thương của Longinus, kết quả lại rơi đúng vào sinh mệnh lâu dài của dòng nữ tộc này, việc lấy đi thanh kiếm tử thần, đoán là cũng chẳng ai dám oán hận họ.

Thực lực chứng minh bọn họ có tư cách này.

Đám người Cao Thiên Nguyên và Thạch Trung Kiếm, đều không lên tiếng, họ dù kiêu ngạo cũng thể tùy tiện cùng hai tên thiên sứ 6 cánh kia đi tranh cướp, chỉ riêng khí thế, họ cũng biết là đánh không lại.

Cây trường thương dài trên tay Cruijff phát ra màu sáng mờ mờ. Bước chậm rãi trong sân vắng, tới gần Lilith và Sargerass.

Sức mạnh của Sargerass dần dần mất đi, mặc dù là rất chậm. Nhưng vết thương do Longinus gây ra không thể nhanh chóng hồi phục được. Hơn nữa để áp chế thực lực của gã lúc này Lilith cũng mất đi nửa phần sức mạnh. Sớm đã không có hy vọng ngăn chặn Cruijff.

- Con yêu, cha xin lỗi, mẹ con chắc chắn sẽ không thể tha thứ cho cha, cha còn nói, chỉ ra ngoài dạo một vòng, sẽ lập tức trở về...

Sargerass cười đau đớn.

Thoạt nhìn Lilith có vẻ kiêu căng hồng hách, nhưng ngay lúc này cũng không thể ngăn được nước mắt rơi lã chã, cho dù là cô cũng đã hơn 200 tuổi, nhưng đối với huyết tộc mà nói, cô cũng chỉ là một người trẻ tuổi.

- Con sẽ bảo vệ cha.

Lilith cố chấp nói, trên tay lại lần nữa rút dao mổ ra.

Sargerass miễn cưỡng đưa tay vuốt lên mái tóc màu hổ phách của Lilith, nói yêu thương:

- Lilith, đi đi, nếu như con may mắn, có thể chạy thoát, cho dù có một thiên sứ sáu cánh, con cũng chẳng đối phó lại được, nên đừng làm chuyện dại dột, có trách thì trách chúng ta đã khinh địch, ta quá kiêu ngạo, cứ nghĩ rằng mình ta là đủ rồi, ôi...

Nghe thấy tiếng thở dài của cha, trong đầu Lilith lại đột nhiên hiện lên ánh sáng thần kỳ, trong con ngươi xinh đẹp lộ ra một tia sáng kỳ lạ.

Mắt nhìn Cruijff mặt cười hơn hờ bước đến gần. Lilith bỗng nhiên đứng dậy, dùng sức ném chiếc hộp dài màu đen trên tay về phía sau.

Hành động này, không ai ngờ tới, vậy mà Lilith dễ dàng đem hết tâm sức bảo vệ thanh kiếm tử thần đến ngay hôm nay bỏ đi?

Tại sao?

Rất đơn giản, người mà Lilith ném đến rõ ràng là Dương Thần đứng kia

hoàn toàn không làm gì.

Dương Thần lúng túng nhìn chiếc hộp đen rơi trước mặt hắn.

Vô thức đưa tay xuống nhặt nó lên, nhưng vừa đưa tay xuống, bỗng tỉnh ngộ ----không xong rồi trúng kế rồi.

Quả nhiên, Lilith lúc này lau nước mắt, quay đầu lại cười duyên dáng. Chớp mắt nói với Dương Thần:

- Minh vương các hạ thân mến, đều trách ngài, nhất nhất muốn chúng tôi giúp ngài giành giật, giờ thì tốt rồi, phụ vương của tôi bị thương rồi, chiếc hộp đen ấy vẫn là ngài giữ.

Cái gì? Câu này của Lilith có ý gì? Bọn họ là bị người khác ra lệnh đến để cướp thần khí?

Ánh mắt của tất cả mọi người, bao gồm cả Cruijff và người của giáo thánh, đều chăm chăm nhìn về Dương Thần và chiếc hộp đen trên tay hắn.

Dương Thần cười gượng, Lilith này thay đổi suy nghĩ quá nhanh, thế nhưng thủ đoạn này tự đẩy cô ta vào khó khăn, chẳng lẽ cô ta không biết, chỉ cần thần khí rơi vào tay đối thủ của cô ta, sẽ chứng minh lời cô ta nói là giả hay sao?

Tuy nhiên, Dương Thần không làm như vậy, Vì trong lúc Dương Thần lần nữa nhìn lại phía Lilith, thấy trong con ngươi mắt màu đỏ tuyệt đẹp của Lilith... có sự cầu xin chưa từng có trước đây.

Cái kiêu ngạo của gia tộc toàn nữ này, trong giây phút, rũ bỏ hết sự cao ngạo và gượng gạo, hạn độ lớn nhất, dùng ánh mắt của cô, nói với Dương Thần ----- xin anh, xin anh thương xót chúng tôi, cứu chúng tôi với...

Lilith chắc chắn không phải là người sợ chết. Chết, đối với cô có lẽ chỉ là một việc kích thích.

Nhưng, đó không có nghĩa là cô muốn nhìn thấy cha mình bị người của giáo thánh đâm chết khi vẫn còn sống sờ sờ.

Cho dù là huyết tộc, cho dù bọn họ hoàn toàn chẳng có chút lương tâm nào, nhưng bọn họ vẫn là người thân, có quan hệ máu mủ.

Dương Thần bắt buộc dĩ phải thừa nhận. Hai năm sau khi trở lại Hoa Hạ, lòng yếu đuối đi nhiều, cho dù biết rõ người con gái này hãm hại mình, lại cảm thấy bất lực đi cự tuyệt sự van nài của cô ta.

Tôi của trước đây, không có cha mẹ, nhưng tôi của bây giờ, đã có mẹ rồi... Người thân à, cái cảm giác này, hắn có thể hiểu được.

Thở dài một tiếng, Dương Thần quăng luôn chiếc hộp màu đen trên tay cho Solon bên cạnh. Sau đó đi lên trước một bước, đối diện với mọi người đang có mặt tại đây, đặc biệt là cái tên Cruijff đó, nói:

- Không sai, là tôi xúi giục những phụ nữ ấy lấy trộm kiếm, Sargerass cùng con gái ông ta...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 537

Tử Thần Kiếm

Dương Thần vừa đứng dậy đi ra ngoài, bọn người Solon phía sau mặt đều lộ vẻ nghi ngờ, bọn chúng đều hiểu rõ, nếu như Dương Thần muốn đoạt kiếm, vốn không cần phải phái người đi, chẳng qua dám người này theo Dương Thần cũng đã nhiều năm rồi, biết Dương Thần làm việc không thích bị người khác hỏi nhiều, vì thế đều không hé răng.

Vân Miếu sư thái lấy làm khó hiểu, không rõ vì sao Dương Thần phải giúp hội nghị hắc ám đối phó với giáo đình, nhưng bà ta một thân một mình, cũng chẳng can hệ nhiều với lợi ích của mấy tổ chức này, nên chẳng muốn hỏi nhiều.

Sargerass vốn đã nhắm mắt chấp nhận thất bại khó tưởng của mình, nghe nói đến sự hồi đáp của Dương Thần, lại mở mắt ra, khó nhọc quay đầu lại nhìn Dương Thần, đôi mắt sâu thẳm đầy vẻ khó hiểu.

Toàn thân Lilith run rẩy, hoàn toàn không phải là khóc hay sợ hãi, chỉ là... kích động quá mức.

Chiều cầu xin này của cô vốn cũng là bất đắc dĩ.

Cô cũng không cho rằng vị Minh vương nhìn cười tủm tỉm này, lại thật là người nhân từ độ lượng, nhưng không ngờ, chiều quyết định sinh tử này lại thành công.

Cảm ơn...

Lilith lúc này không còn lời nào ngoài việc dùng ánh mắt bày tỏ tình cảm đơn giản nhất.

Dương Thần có chút không chịu được ánh mắt khổ sở của nữ huyết tộc, giống như là một đóa hồng đầy gai trong nháy mắt biến thành bông bách hợp mỏng manh, sự tương phản quá lớn.

Dương thần chọn lựa không quan tâm đến cha con Lilith, thực ra nguyên nhân hẳn đứng ra, ngoài mối giao tình giữa hắn và Lilith, còn thêm chút thương hại, đối thủ là giáo đình, cũng khiến Dương Thần có nhiều suy nghĩ.

Cuối cùng, giáo đình cũng từng thử liên kết với các tổ chức khác, muốn giết mình ở Nhật Bản, chưa nói tới thù này nhất định phải trả, nhưng đưa đến miệng rồi, nếu đối phương không phân biệt tốt xấu, cũng có thể nhân tiện lấy lòng.

Lúc Cruiff nghe thấy Lilith gọi Dương Thần là “Minh Vương”, liền dừng chân lại, nhìn Dương Thần chăm chú, mãi đến lúc này, khi Dương Thần chắn ngay trước người nữ huyết tộc, gã mới mở miệng nói:

- Người thật sự là Minh Vương, vị trí của Hades?

Dương Thần không trả lời ngay mà ngồi xuống, một tay nắm lấy cổ tay của Sargerass, truyền vào đó một luồng chân khí Tiên Thiên.

Sargerass chưa từng cảm thụ qua loại năng lượng mạnh mẽ đầy sinh khí này, chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói, lập tức bị dòng năng lượng này không chế lại, không thể kéo dài thêm, trong lòng không tránh khỏi kinh hãi.

Vị chủ thần trẻ tuổi này, trên người lại ẩn chứa thứ năng lực này?

Đứng ở phía sau Cruiff, đoàn trưởng đội quân chữ thập Gabriel đã từng gặp qua Dương Thần ở Trung Hải. Lúc trước vì Dương Thần khiêm tốn, nên không hề biết, bây giờ nhìn thấy rồi, sắc mặt lập tức biến đổi, đi lên trước nói cho Cruiff, xác nhận thân phận của Dương Thần.

Thân phận của Dương Thần được xác nhận, không chỉ giáo đình biến sắc, mà các thành viên của các tổ chức khác có mặt ở đây, sắc mặt ai cũng thay đổi.

Đám người Cao Thiên Nguyên và Thạch Trung Kiếm, đều biết bối cảnh của Dương Thần, cũng sẽ không bất ngờ lắm, trái lại những kẻ Dương Thần có thù như Sukupu và Prince, sắc mặt trở nên u ám cực độ, bao gồm cả Jaguar, Blue Storm, huân chương Xô viết, tổ chức của các nước, lính đánh thuê, các đại biểu. Mặt đều lộ vẻ kinh sợ, chấn động, cuồng nhiệt, đủ các loại.

Dẫu sao Dương Thần cũng không hoạt động ở phạm vi thế giới hai năm rồi, vị đệ nhất thần khí này, từ giờ sự nghiệp khi đang ở trên đỉnh vinh quang, thật là có quá nhiều chiến tích mang sắc thái thần bí, chấn động lòng người.

Cruiff, người đã hơn trăm tuổi cũng chẳng lấy làm kinh động, chỉ là thấy Dương Thần không để ý mình, đã có chút tức giận, lúc này nghe Gabriel xác nhận, cười nhạt nói:

- Không ngờ được, vị đệ nhất Minh vương thần khí hai năm trước đã làm chấn động thế giới, lại là một thanh niên trẻ tuổi như này.

Dương Thần liếc Cruiff một cái, nói:

- Đi nào, Cha con Sargerass, Lilith, tôi sẽ để họ an toàn rời khỏi. Các người cũng đừng ở đây mà lãng phí thời gian. Lần này ta đến, cũng không có ý định để tay mình nhuộm máu.

- Hừ.

Cruiff nheo mắt nói:

- Minh vương, xem ra người cũng chỉ là kẻ phạm phụ tục tử, người nghĩ là ta không biết sao, người chẳng qua là dựa vào thanh thế «Chư thần minh ước», cứ cho là người có thực lực nhưng chúng ta đều không phải là chư thần, người cũng sẽ không có quyền giải phong ấn.

- Người không có thần lực giúp đỡ, còn giáo đình chúng ta lại có hai thiên sứ sáu cánh cấp thánh chiến, dùng Quang Minh thần lực thực sự.

- Ngay cả Sargerass cấp bán thần cũng ngã dưới trường thương của Cruiff

ta, người nghĩ một Minh Vương bất tài không có khả năng giải phong ấn như người, một con người bình thường, chúng ta sẽ e ngại sao?

Lời nói vừa dứt, hai gã thiên sứ sáu cánh phía sau Cruijff đã dang rộng cánh, tiến đến hai bên sườn Dương Thần, tạo thành thế kìm kẹp.

Quang Minh thần lực đó ngưng kết thành cánh chim, khuếch tán thành uy áp khổng lồ. Vàng sáng màu vàng nhạt lẫn lẫn như mặt hồ gợn sóng, gió cuộn cuộn nổi lên trên mặt đất, đất đá bay mù trời, khiến cho những người đang đứng gần đó buộc phải lui về phía sau.

Khí thế khủng khiếp này, khiến cho lòng nhiều người bắt đầu cảm thán... có lẽ, cho dù là Minh vương, không giải trừ phong ấn, cũng không thể đối phó được hai thiên sứ của giáo đình...

Lúc này sắc mặt Cruijff hồng hào hẳn, liếc nhìn một lượt những ánh nhìn đang khiếp sợ kia.

Dương Thần không hề động bước, bữu môi nói:

- Xem ra các người không định nghe lời ta nói.

- Nghe lời người? Ha ha, chàng trai, người đừng tự cho người khác gọi mình là thần là đúng, nhưng trong mắt ta, người căn bản không có sức uy hiếp.

Cruijff cười lớn nói.

- Thân là bề trên nhân từ, ta không muốn làm thương kẻ vô tội nếu như người giao cặp sinh vật dơ bẩn này cùng với thanh tử kiếm bất bại cho giáo đình chúng ta, những lời ngông cuồng của người ta sẽ không truy cứu.

- Ô, xem ra người vẫn còn nghĩ đến thanh kiếm đó.

Dương Thần điềm nhiên nói, tay vẫy về phía sau, chiếc hộp đen Solon đang ôm trên tay, liền bay vào tay Dương Thần.

Dương Thần nhanh nhẹn giữa chặt chiếc hộp trên tay, mắt nhìn chăm chăm xuống, giáng thẳng một quyền đập vỡ mã khóa tưởng như rất kiên cố.

Hộp được mở ra, một chiếc chuôi màu xám bạc dài ba thước, có chút giống vũ khí Rome chế tạo, nằm im trong khám cách.

Những người có mặt tại đó, đều nuốt nước miếng, đó là thần khí ư, có thể dễ dàng mở ra xem như vậy, liệu có phản ứng gì đặc biệt không?

Nhưng kết quả, hiển nhiên là khiến không ít người thất vọng.

Chỉ thấy Dương Thần nhẹ nhàng khéo léo lấy nó ra, cái chuôi của cây trường kiếm màu xám bạc không có chút đặc biệt, Dương Thần múa vài đường, nhưng nó chẳng phát ra chút uy lực nào.

Chỗ duy nhất có hoa văn trên thanh trường kiếm chính là một ít phù văn trên thân kiếm, mà đỉnh kiếm trông cũng rất tầm thường, khiến cho người ta nghi ngờ nó có thật là tử thần kiếm không.

- Đây là tử thần kiếm?

- Giả sao, sao lại có thể bình thường như thế, còn không bằng một con dao găm.

- Có thể là chúng ta không hiểu được công dụng của nó.

Nhiều người bắt đầu xì xào bàn tán, nhưng về sự cảm giác thần bí của thanh kiếm, mất đi nhiều sự thật giả.

Nhưng, người có mắt nhìn thật sự, sẽ không quá bất ngờ.

Uy thế của thần khí không giống với thánh khí hay ma khí, thanh trường thương của Sargerat trên tay Cruiff, thanh đao trên tay Lilith, sáng loáng, tràn đầy khí thế, vừa nhìn đã biết là thần binh lợi khí.

Nhưng thần khí, nội liễm hoàn toàn khiêm tốn, giống như chiếc mâu trên tay Ares, nhìn thì giống một thanh đồng dài bình thường, được Ares dùng, lại có thể khuếch trụ không gian, uy lực kinh người.

Thật giống như một cao thủ chân chính, sớm đem hết thực lực cất giấu vào trong, người bình thường không có cách để dò thám, thần khí, kẻ thường cũng không thể đọc hiểu được.

Lúc này không chỉ có đám người của Cruiff đang nhìn chăm chăm vào thanh tử kiếm trên tay Dương Thần, mà Sukupu của Cao Thiên Nguyên, Laura của Thạch Trung Kiếm, đám người của Prince, cũng là những ánh mắt rực cháy.

Người ngoài không cảm thấy được. Nhưng bọn họ lại nhạy cảm nhận ra. Cái chuôi nhìn có vẻ rất bình thường của thanh trường kiếm có thể khiến bọn họ thấy được cảm giác nặng nề khó tả. Thứ cảm giác ấy, tuyệt đối không phải loại vũ khí bình thường có thể phát ra.

Dương Thần khẽ cười, đem kiếm cất vào hộp, đóng nắp lại, nói:

- Thanh kiếm này, xem ra các người thật sự muốn, ta thì chẳng có hứng thú, ta từ trước đến giờ đánh nhau chỉ thích dùng tay, các loại vũ khí thật sự là không thích, nhưng nếu như đây đã là thứ giáo đĩnh các người muốn, vậy ta liền thu lại.

- Chàng trai, lựa chọn của cậu sẽ khiến cậu hối hận.

Cruiff trợn mắt nói.

- Lựa chọn của ta, là do người khiến ta không thoải mái.

Dương Thần thản nhiên trả lời, rồi đem chiếc hộp đen ném về phía sau.

Solon vừa nhận lấy chiếc hộp đen, vừa nghĩ không ngờ Dương Thần lại đem thứ thần khí làm bao kẻ thèm muốn này giao cho mình. Gương mặt cứng ngắc cười khổ sở, nhưng lại không dám nói mình không cầm.

- Tốt, tốt, tốt.

Cruiff nói liền ba tiếng, mặt đỏ lên, con mắt lộ vẻ tức giận, thanh âm cũng vì thế mà cao lên, cười to nói:

- Nếu người đã chọn đối đầu với bọn ta, vậy ta cũng không khuyên nhủ thêm nữa, ta biết, lúc trước do bố cục tại Nhật Bản, không thể giết người được, nhưng người thật sự nghĩ rằng giáo đĩnh chúng ta thật không có cách bắt người sao?

Người là thần nhưng lại không có thần lực, người chẳng qua cũng chỉ là

người, cho người nếm thử uy lực của thiên sứ sáu cánh, để ta xem xem, một kẻ không có thần lực như người làm thế nào chống đỡ được.

Ta đã không muốn lãng phí thời gian, để cho người mở mang về sức mạnh thật sự của thiên sứ sáu cánh, Cruijff ta cũng không ngại.

Cruijff vừa dứt lời, thanh trường thương của Longinus trên tay ông ta chỉ lên trời, một trận quang vũ lại rơi xuống, thần lực của hai gã thiên sứ một trái một phải mãnh liệt vô cùng, giống như là biến hóa thành hai bó ánh sáng màu vàng, cầm trong tay bạch kim cự kiếm, dang cánh, đâm thẳng về phía Dương Thần.

Thiên sứ sáu cánh tấn công kèm theo tiếng rít phá vỡ cả không gian, thậm chí đã sản sinh ra khúc quanh cho không gian xung quanh, tách rời không gian, kỳ diệu vô cùng, khiến cho tất cả người có mặt đều không dám tin.

Sức mạnh dùng khi đối phó với Sargeras, hiển nhiên là không thể dùng toàn lực.

Dương Thần mặt không chút biểu cảm, cũng không có bất cứ phản ứng gì, chỉ tiến một bước về chỗ Cruijff đang đứng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 538

Nói Cho Người Một Việc

- Rầm, rầm.

Tiếng hai lưỡi kiếm nổ dữ dội, là sau khi ánh sáng xuất hiện vài giây, mới truyền tới tai mọi người, cự kiếm của tất cả Quang Minh thần lực kết tụ lại, sinh ra một cú nổ lớn, đem cả phiến hào quang chói lóa phủ lấy Dương Thần.

- Minh vương các hạ.

Ngay cả đám người Solon vô cùng tin tưởng Dương Thần cũng không dám tin, Dương Thần lại bị giáp công đánh trúng.

Rất nhiều người nhìn thấy, chân như mềm nhũn ra, chỗ ánh sáng ngưng tụ lại kia, giống như là một viên đạn hạt nhân phát nổ trong phạm vi nhỏ, năng lượng bên trong lan tràn ra, đem mặt đất xung quanh Dương Thần vài chục thước nghiền nát thành bột.

- Tích lũy của giáo đình mấy ngàn năm nay, quả nhiên không thể xem thường.

Mọi người đứng tại Cao Thiên Nguyên xì xào.

Prince của Thạch Trung Kiếm xiết chặt nắm tay, nhìn đám sáng uy lực kinh người đó nói:

- Tên ác ma này, cũng có ngày hôm nay...

Còn hai cha con Sargerass lại lộ vẻ mặt bi thảm, hoàn toàn không nghĩ được, thiên sứ sáu cánh không ngờ vẫn giấu thực lực, Lilith nước mắt long lanh, tràn đầy căm hận và hối hận.

Tất cả người ở đây, không ai cho rằng Dương Thần có thể sống sót, bởi vì, lực lượng mà hai gã thiên sứ triển khai, hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ.

Nhưng, đúng thời khắc mà mọi người đều nghĩ rằng kết quả đã định, cái bóng khiến người ta kinh ngạc đó, lại hiện ra ngay trung tâm đám sáng.

Theo khói bụi và ánh sáng chói lòa tan dần, bóng Dương Thần dần hiện rõ.

Đứng đó trước sau như một, điềm nhiên, không vương chút bụi bặm.

Hắn, không ngờ hắn chút chuyện cũng không có?

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu mọi người cùng lúc một lúc.

Sự đả kích này, thậm chí còn lớn hơn cả khi xem hai vị thiên sứ dốc toàn lực vừa rồi.

Dương Thần không nói gì, trong mắt tất cả mọi người bao gồm cả Cruiff đều lộ vẻ khiếp sợ, chân của hắn lại tiến gần Cruiff thêm một bước.

Cruijff thều thào nói:

- Sao có thể... sao hắn có thể chống trụ được... sao có thể?

Hai gã thiên sứ sáu cánh cũng không ngờ được. Dương Thần sẽ không sao, bay lên giữa không trung, thanh kiếm trên tay lại thêm lần ngưng tụ, còn lớn gấp đôi, chuẩn bị tấn công lần nữa.

- Mau giết hắn, hắn chắc chắn đã dùng hết lực để chặn trận tấn công vừa rồi. Khả năng có thể duy nhất mà Cruijff nghĩ được là Dương Thần đã dùng hết sức cho trận công kích. Mà thái độ điềm nhiên lúc này, hoàn toàn là kẻ hoãn binh của Dương Thần, phô trương thanh thế.

Cruijff liên tục thi triển vài cái pháp thuật chúc phúc, khiến cho lực và độ công kích của thiên sứ, gần như ngăn cản đến đỉnh cao.

Dương Thần không để ý đến mọi ánh mắt kinh ngạc, chỉ là từng bước một như vậy, bước chậm rãi tới chỗ Cruijff, mặt cười như không, ánh mắt mang vẻ chế giễu nhàn nhạt, và sự thích thú đầy ác ý.

Cùng lúc đó đám người Solon đứng sau kích động vô cùng, nhiệt huyết sôi trào, thậm chí hận là không thể nổi dậy khoa tay múa chân.

- Không hổ là Minh vương các hạ, tôi biết mà, không ai có thể thắng được hắn.

- Lòng ngưỡng mộ và tin tưởng của chúng ta, đương nhiên là không thể đổ được.

- Không ngờ lại là “Vong Linh vũ bộ”, ha ha ha, Solon, chúng ta đã bao năm không nhìn thấy rồi? Ha ha...

Nghe bọn lính đánh thuê và tên sát thủ nói chuyện với nhau, sợ bóng sợ gió một hồi, Vân Miêu sư thái nhíu mày hỏi:

- “Vong linh vũ bộ” là cái gì?

Solon cười có chút thần bí, nói:

- Là năm đó Minh Vương các hạ rất thích một kiểu chiến đấu “Vong linh vũ bộ”, là kẻ bên cạnh chúng tôi vì hắn lấy tên mà Minh vương các hạ đặt, chứ tên mình không thích.

- Phương thức chiến đấu?

Vân Miêu sư thái càng tỏ ra tò mò.

- Không sai.

Solon gật đầu, tự hào nói.

- Năm đó Minh vương các hạ mỗi lần gặp được đối thủ hùng mạnh, khi bị bủa vây, chính là thích dùng phương thức không đánh trả, liên tiếp lọt vào sự công kích của đối phương, hơn nữa, trong quá trình bị tấn công, không ngừng dùng cách đi bộ, từ từ tiến đến trước mặt thủ lĩnh kẻ địch.

Minh Vương các hạ nói rồi, hắn chính là muốn cho đối thủ của hắn biết rằng, cho dù hắn đứng, để bọn họ tùy tiện tấn công, không chút trả đòn, bọn họ cũng không phải là đối thủ, làm cho đối thủ mất hết niềm tin, lâm vào tuyệt vọng, mới là thắng lợi hoàn toàn.

Cho nên, chúng tôi quen gọi bước chân lấy mạng thủ lĩnh của Minh vương các hạ là “Vong linh vũ bộ”.

Vân Miêu sư thái chỉ cảm thấy da đầu tê dại, ngoảnh đầu nhìn lại cái bóng đó từng bước nhỏ tiến lại gần Cruiff, cuối cùng ý thức được, người đàn ông năm đó ở nước ngoài, đã điên cuồng như thế nào.

Solon nghe đồng bọn bàn tán, cũng là nghi hoặc nói:

- Nhưng, Minh vương các hạ đích thật là không giải tỏa phong ấn, không ngờ có thể chặn đứng trận tiến công mạnh mẽ đủ để xé rách không gian, rốt cuộc nó là thứ lực lượng như nào?

Dương Thần vừa mới triển hiện năng lượng bảo hộ mình, đã để lại ấn tượng mạnh với đám người này.

Lúc này Vân Miêu sư thái cười đắc ý nói:

- Đó là nội công Hoa Hạ chúng ta, cái mà Dương Thần dùng, là Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh phái Thục Sơn chúng ta dùng trước đây, năng lượng vừa dùng để chặn lại trận công tiến đó, là chân khí Tiên Thiên Đại Viên Mãn.

Đám người Solon nghe xong, nhìn nhau vài lần, vẫn không thể hiểu được, cái gì gọi là nội công, cái gì gọi là Tiên Thiên...

Ngay lúc mấy kẻ đang bàn luận, hai gã thiên sứ sáu cánh đã tích tụ xong năng lượng, rút cục lại ra tay lần nữa, chút ngộ thương của Dương Thần, như kim châm đau nhói vào sự tôn nghiêm của chúng.

Hai đường sáng lại lần nữa mang theo uy thế sấm vang chớp giạt, rơi xuống đỉnh đầu Dương Thần, mặt đất vốn đã bị lún xuống hơn mười mét, lại lần nữa vỡ ra một mảng lớn, toàn bộ trần nhà của hội trường, theo trận năng lượng đó nổ tung.

- Bọn họ muốn nhấn chìm hòn đảo nhỏ sao?

Không ít kẻ bắt đầu tức giận gào thét, bởi vì ánh hào quang chói lọi kia khiến họ không thể mở mắt.

- Giết chết hắn, giết chết hắn.

Cruiff giáo chủ trở nên điên cuồng la hét, thích chí nhìn Dương Thần bị chìm ngập trong mênh mông Quang Minh thần lực trước mắt mình.

Nhưng chỉ qua vài giây, sau khi quang diễm bắt đầu tản ra, lòng giáo chủ Cruiff hoàn toàn băng lạnh.

Chỉ thấy, cái bóng tản mạn của Dương Thần, như đang tản bộ bình thường trong vườn hoa, giống như trước đó, mỉm cười đi về phía mình.

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy, xung quanh cơ thể của Dương Thần có một cỗ năng lượng dao động, thứ dao động này, nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại khiến tất cả một thứ bên ngoài, không cách nào lay động đến Dương Thần nửa phần.

Cả chỗ đó gần như chỉ có Vân Miêu sư thái nhận ra, đó chính là nội công Tiên Thiên đạt đến độ viên mãn, hộ thể Tiên Thiên cương khí có đủ.

Trên thực tế, những linh ngộ về Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh tầng thứ 9

“Hương sinh” ngày ấy ở Nhật Bản, Dương Thần tự mình cảm thấy, Tiên Thiên chân khí này dĩ nhiên đã có được uy lực của Bế Mỹ thần lực.

Lúc trước trải qua một trận chiến với Ares, Dương Thần dựa vào hạ năm chân khí phá vỡ không gian mà Ares đóng băng lại, là khẳng định một chút, “nội công” đến chỗ cao thâm, là phải che đậy “Thần lực”, từ trên người tên Hồng Mông Lăng Hư Tử đó Dương Thần liền chứng minh được điều đó.

Tuy là không giống như thần lực bình thường có thể đủ thao túng không gian, trong nháy mắt dời non lấp biển, nhưng vận dụng nội công thâm hậu, lại thắng xa loại thần lực cầu thả.

Lúc này, đối diện với sự ngông cuồng vô độ của giáo đình, Dương Thần đơn giản chọn “Vong linh vũ bước” đã lâu không dùng, đồng thời cũng chứng minh cho kết luận của mình là đúng, cũng để cho mọi người thấy thực lực của mình và bọn chúng là chênh lệch, đỡ những kẻ thiên cận nhảy đến trước mặt mình, tìm phiền phức.

Lúc này, mặt Cruijff xám lại như tro tàn, hai gã thiên sứ cũng ngừng lại bước tiến công, không ra tay nữa.

Cha con Sargerass và đám người Solon đứng sau, thấy được thắng bại cuối cùng, vẻ mặt trở nên nhẹ nhõm.

Cruijff bắt đầu lùi lại một bước, hai bước, cùng với việc Dương Thần đến gần, gã bắt đầu thấy khiếp đảm.

Lúc mà tất cả xảy ra, khác một trời một vực so với dự liệu của gã, sự đáng sợ nguyên thủy nhất của loài người, bắt đầu lan tràn nảy sinh.

- Không... không thể nào... Sao ngươi vẫn còn sống...

Cruijff nuốt nước bọt, chỉ vào Gabriel bên cạnh và hai gã thiên sứ sáu cánh nói:

- Nhanh tiến công hắn, đừng để hắn lại gần đây.

Gã đã bắt chấp chuyện thất thố, vì gã đã nhìn thấy rất rõ, trong mắt Dương Thần, gã —— chẳng khác gì một thi thể.

Nhưng Dương Thần chẳng để ý đến tiếng kêu của Cruijff, cứ thế tiến đến chỗ hồng y giáo chủ mới lúc này còn kiêu ngạo.

Hai gã thiên sứ sáu cánh có ý đồ tấn công lần nữa, nhưng bọn chúng không thể tiếp tục ra tay được nữa rồi, nguyên nhân là, khoảng cách giữa Dương Thần và Cruijff thật sự quá gần, nếu tùy tiện ra tay, sẽ liên lụy đến Cruijff.

Hơn nữa, loại liều mạng sát chiêu vừa rồi, cũng không thể giết chết Dương Thần, cho dù là thiên sứ sáu cánh, cũng không thể dùng thần lực lâu dài như vậy.

Huống hồ, bọn họ chỉ là rơi xuống thể giả thiên sứ của thánh thể mà thôi.

Việc dùng thần lực liên tục làm cho hào quang của hai gã thiên sứ sáu cánh dần dần ảm đạm.

Mọi người ở đây đều rõ, thời gian thiên sứ rơi xuống, sắp đến rồi.

Mà ngay lúc này, Dương Thần đã đến trước mặt Cruijff.

- Phập.

Cruijff lui lại phía sau, chân vấp phải một khối đá vụn, ngay lập tức ngã sấp xuống đất, thanh trường thương Longinus trong tay cổ cũng không nắm chắc được nữa.

Dương Thần nghiêng đầu, chặc lưỡi hai tiếng, thần sắc có mấy phần đùa cợt.

Dương Thần khom lưng xuống, một tay túm lấy cổ áo của hồng y giáo chủ Cruijff, nhấc thẳng cơ thể ấy lên, giống như tùy tay nhấc một túi rác.

Dương Thần nhìn chăm chăm vào mặt Cruijff điềm nhiên nói:

- Sao không nói nữa vậy, vừa không phải ông nói... muốn giết thần sao?

Cruijff điên cuồng nuốt nước nuốt bọt, các thớ thịt trên mặt bắt đầu run lên, con mắt đầy kinh sợ và hoảng loạn.

Cho dù Dương Thần có cầm mũi trường thương chỉ vào gã, Cruijff cũng không đến mức rơi vào hoàn cảnh nói cũng không dám.

Chỉ vì, Dương Thần vừa vừa mới ngăn cản được lực tiến công kinh hãi như vậy, giống như từng bước một, đập vỡ lưỡi hái tử thần của bức tường tâm linh, đem tất cả bình tĩnh và tự tin của Cruijff thổi bay.

Đây là kiểu tước đoạt nhân cách con người triệt để nhất, giẫm đạp lên nhân cách.

Người đàn ông này, căn bản tồn tại như một ma vương bình thường, những gì gã vừa làm, đều khiến cơ thể gã không thể sinh ra chút lực khí nào phản kháng lại.

Hơn nữa, chính là khiến người ta khó mà kháng cự, tên ác ma này, gã thành công rồi.

Hai chân Cruijff như được treo hàng trăm cân chì, cứ thế treo trên không cao, cơ thể thẳng cứng, không chút động đậy.

Nét mặt tươi cười của Dương Thần chuyển sang lạnh ngắt, đôi ngươi mắt giống như là pha lê đen, sâu thẳm vô cùng.

- Trước khi chết ta chỉ muốn cho ngươi biết một việc.

Sở dĩ ta có thể phong thần, không phải vì ta có thần lực, mà là vì...

Cho dù không được giải tỏa phong ấn, ta... cũng là thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 539

Cây Cung Dài

Từng chữ mà Dương Thần nói chắc như đinh đóng cột, đóng vào tâm can của Cruijff và tất cả mọi người xung quanh.

Chỉ có đứng trơ mắt nhìn Dương Thần không một chút đau đớn từ trong nỗi sợ hãi đến sự khác thường bước ra, tất cả mọi người nhận thấy rõ ràng, hóa ra, thần thánh thực sự tồn tại.

Đúng lúc này, hai thiên sứ sáu cánh sắp cạn kiệt năng lượng, từ trong không trung rơi xuống, biến trở lại thành hai người thanh niên tóc bạch kim không giống nhau, thờ hớn hể, từ từ ngồi dậy, đương nhiên là đã cạn kiệt năng lượng.

Mọi người hiểu ra, giáo đình đã hết hy vọng.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt của Cruijff rã rời thì Dương Thần biết được rằng, ngay cả dũng khí để sinh tồn của người đàn ông này cũng chẳng có, liền lắc đầu, giơ tay trái lên, chuẩn bị đập vỡ đầu người đàn ông này.

- Dừng tay!

Gabriel ở bên cạnh đang nhìn nhìn chăm chăm bỗng nhiên hét toáng lên.

Dương Thần quay đầu lại:

- Còn việc gì nữa sao? Hay là, mày muốn chết trước?

Sắc mặt Gabriel dường như không hề bận tâm điều gì khi đối diện với Dương Thần, một bước cũng không lùi. Chiến sĩ Thập Tự cao lớn này cảm thấy mình giống như một bong bóng ở trên mặt nước, cứ bồng bênh mà không cần dựa dẫm vào cái gì.

- Minh.... Minh Vương Các Hạ, ngài không thể giết giáo chủ, nếu không thì.... ngài chắc chắn sẽ hối hận.

Gabriel phải cố gắng gượng nốt chút sức lực còn lại mới nói trọn vẹn được một câu.

Dương Thần quay đầu lại nhìn Cruijff, ánh mắt của gã này như không còn hồn vía gì nữa, lại đang nhìn Gabriel một cách khản khoản, thì trong mắt Dương Thần ánh lên một sự khác thường, vừa cười vừa ném Cruijff xuống dưới đất, nói:

- Mày nói xem, tao sẽ hối hận cái gì chứ?

Gabriel lập tức lấy chút can đảm nói, vì dù sao người đàn ông này còn có vẻ chiếu cố.

- Lần này Minh Vương Các Hạ đến châu Âu, hình như không phải đến một mình.

Gabriel suy nghĩ kỹ càng mới dám nói ra.

Dương Thần lộ vẻ “giật mình”, cười nói:

- Chúng mày điều tra kỹ thật. Tao dẫn theo người phụ nữ của tao cùng đến.

- Một khi đã như vậy, Minh Vương Các Hạ có biết vị tiểu thư Lâm kia bây giờ đang ở đâu không?

Gabriel ánh mắt sáng ngời nói.

Dương Thần đâm chiêu:

- Không ngờ còn điều tra cả lai lịch, thảo nào mày có thể làm trưởng quân đoàn Thập Tự. Xem ra, vị giáo chủ Cruijff này cũng không có tâm trạng tốt như mày, lúc này rồi mà còn có dũng khí đứng lên nói chuyện được...Được rồi, tao nói thật, tao không biết cô ấy ở đâu, có lẽ là đang ở Paris đợi tao trở về.

Gabriel dường như đã tìm được chút tự tin, nói:

- Điều này thì chưa chắc.

Dương Thần sắc mặt lạnh lùng:

- Mày có ý gì vậy?

- Ý của tôi, Minh Vương Các Hạ chắc chắn sẽ hiểu ngay.

Nói xong, Gabriel móc từ trong túi ra một dụng cụ dùng để liên lạc, có chút gì đó giống với tai nghe điện thoại, lẳng lặng nhét vào lỗ tai.

Trong hội trường lúc này, hầu hết mọi người đều đã rời đi. Dù sao thì trận chiến vừa rồi quá nguy hiểm, tự nhận thấy bản thân không đủ sức mạnh, ngay cả ở lại hội trường cũng không dám.

Thậm chí có rất nhiều người đã trốn về du thuyền Louie cấp 16, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tư thế sẵn sàng ngồi thuyền rời khỏi tiểu đảo này.

Do vậy, cả một hội trường to và trống không như vậy, hoặc cũng có thể nói là một đồng hoang tàn sau khi trận chiến kết thúc, thì chỉ còn lại mười mấy người thuộc vài tổ chức lớn có thực lực mạnh nhất mà thôi.

Nhóm người này, giống như Dương Thần, nhìn Gabriel một cách khó hiểu, đeo máy liên lạc, không biết là liên lạc đến đâu, và liên lạc với ai.

- Tình hình ở hiện trường đều đã nhìn thấy hết rồi...

Gabriel bắt đầu nói chuyện với một người ở bên kia đầu dây.

- Kế hoạch mà chúng ta vạch ra ban đầu có thể bỏ rồi, giáo chủ Cruijff đã thất bại, đến lượt anh lên sân đấu rồi.

Gabriel lại nói.

Tiếp sau đó, Gabriel gật gật đầu, xoay người nhìn nhìn nhân viên an ninh cục 7 của Verdessa ở phía xa.

Nếu như không phải là chủ nhà thì đám người của Verdessa thực sự đã không còn đường mà chạy. Không ít người sớm đã muốn rời khỏi hiện trường. Lúc này, mặt mũi bám đầy tro bụi, rất là khó chịu.

- Phó cục trưởng Verdessa! Trong hội trường này, có lẽ còn có những máy chiếu hoạt động bình thường chứ.

Gabriel hỏi.

Verdessa ngáy người ra, có một chút khó hiểu. Nhưng ông cũng có thể coi là người có nhiều kinh nghiệm nên rất nhanh chóng ổn định lại tinh thần, gật đầu nói:

- Đúng vậy! Còn có máy hiển thị ngằm dưới đất.

Sở dĩ chỉ có thể dùng được một vài máy hiển thị cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ.

Cuộc đại chiến vừa rồi, một nửa căn cứ đã bị san phẳng, đỉnh chóp chỉ có thể giữ lại được vài khu vực che đậy. Một vài thứ có thể dùng được chỉ có các thiết bị điện tử, chỉ có đi đến những khu vực khác mới có thể thấy được.

Gabriel gật đầu tỏ ý hài lòng, lập tức nói với Dương Thần:

- Minh Vương Các Hạ, xin mời đi với tôi đến xem một đoạn ghi hình. Sau khi xem xong thì hãy suy nghĩ kỹ lại một lần nữa, có nên giết hết một loạt không?

Dương Thần gần như đã nhận thấy điều gì đó, thở dài một tiếng:

- Đi!!

Gabriel cũng không khách khí, để cho Verdessa đi lên trước dẫn đường cho ông và Dương Thần. Tiến về phía trước có thể nhìn thấy được khu vực căn cứ hoàn hảo trong video.

Mười mấy người còn lại ở đây tự nhiên cũng tò mò, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Bất chấp sự cảnh giác ở trong lòng, nhưng vẫn đi theo sau đám người Dương Thần, cùng đi lên phía trước đến căn cứ ở sâu bên trong.

Lilith dìu Sargerass, đám người Vân Miểu sư thái và Solon cũng đi theo.

Hai thanh niên tóc bạch kim thần thánh thì ngờ ngàng, Cruijff đang ủ rũ cũng đã đuổi kịp Gabriel.

Sau khi vượt qua vài bức tường thấp bị đổ vỡ, mọi người đã tới được trong phòng họp nội bộ của căn cứ tương đối hoàn hảo đó. Nhưng trên đỉnh của căn phòng cũng đã bị tàn phá, có thể nhìn thấy được cả bầu trời đêm và sao ở bên ngoài.

Bởi vì, phòng họp này nằm ngay gần bờ biển, còn có thể nghe thấy cả tiếng sóng biển vỗ vào bờ.

- Phó cục trưởng Verdessa, hãy mở máy hiển thị lên, điều chỉnh chế độ nhận tín hiệu vệ tinh.

Gabriel ra lệnh.

Verdessa cũng không dám làm ngược lại, mặc dù trong lòng có cảm giác rất tệ nhưng cũng đành phải miễn cưỡng đi lên phía trước, mở máy hiển thị, điều chỉnh để nhận được hình ảnh từ vệ tinh.

Rất nhanh sau đó, sau khi thu nhận được tín hiệu thì mọi hình ảnh rất rõ nét được truyền từ vệ tinh đều hiện lên trước mắt mọi người.

Hình ảnh ở trong máy hiển thị, nếu là người thông minh thì có thể lập tức

nhận ra ngay cảnh tượng ở trên boong tàu.

Lúc này, chiếc tàu chiến đang dừng lại ở giữa trên biển, phía sau là khoảng không tối đen, những ngọn đèn trên boong tàu sáng chói, có thể nhìn rõ lan can phía sau và súng pháo.

Đang lúc mọi người ở đây đều thấy buồn bực, không biết vì sao lại xuất hiện một hình ảnh không có một bóng người nào như vậy, thì cuối cùng cũng xuất hiện một đội quân đi ra.

Đó là những tên đàn ông cao to, mặc trang phục màu đen, đầu đội mũ sắt. Cách ăn mặc của những tên này, Dương Thần thấy rất quen thuộc. Bọn cướp lần trước cũng ăn mặc như thế này.

Mà ở trên cánh tay, trên ngực của bọn họ trước kia còn xăm Dấu ấn bảo vật thái dương.

- Người của Lĩnh vực của thần?

Đã có người ở đây nhận ra lai lịch của những tên này. Hiển nhiên trước khi mở cuộc họp thì những tài liệu của Lĩnh vực của thần và Apollo đều dự trữ ở khắp nơi.

Sau khi những tên đàn ông mặc áo đen này xuất hiện, thì lại có vài người đang bị trói được áp giải lên boong tàu.

Dương Thần dừng tầm mắt ở đó, những người bị trói kia rõ ràng là năm người Lâm Nhược Khê, hai anh em Stern, và mẹ con Harry.

Nhưng lúc này, cả năm người đều ở trong trạng thái hôn mê, bị mấy tên đàn ông kia vác lên boong tàu, ném mạnh xuống nền thép lạnh như băng.

“Harry?”

Nhìn thấy hình ảnh này, Verdesa là người kêu lên đầu tiên. Không ngờ lại nhìn thấy vợ con mình đang ở đó, Verdesa mở tròn hai mắt, không dám tin vào sự thật này.

- Quân đoàn trưởng Gabriel! Các người có ý gì vậy? Lĩnh vực của thần và giáo đình của các người có quan hệ gì vậy?

Dù sao Verdesa cũng là lãnh đạo cấp cao nhiều năm làm việc trong cục an ninh nên lập tức hiểu được nhiều chuyện, quay đầu lại trợn mắt nhìn Gabriel.

Laura - người phụ nữ thuộc Storm của Thạch Trung Kiếm nhìn Gabriel, cười lạnh lùng:

- Còn cần phải hỏi sao? Giáo đình vô liêm sỉ đó nhất định là cùng một giuộc với Lĩnh vực của thần rồi. Thật là bại hoại mà. Không ngờ giáo đình đã hợp tác với tổ chức khủng bố. Cuối cùng cũng nhận thức được giáo đình không có cách nào tiêu diệt được cả thế giới nên đã dùng tới âm mưu và quỷ kế sao?

- Đúng là một đám hòa thượng phương Tây lòng lang dạ sói mà.

Cao Thiên Nguyên nhếch mép cười khẩy.

Gabriel nghe thấy những lời như vậy thì bất động, tiếp tục nhìn chăm

chằm vào màn hình.

Dương Thần vẫn nhìn vào màn hình, thấy Lâm Nhược Khê nằm ở trên boong tàu, im lặng không nói lời nào.

Nhưng đám người Solon thì đã lộ rõ vẻ mặt lo lắng, hai tay Vân Miêu su thái toát đầy mồ hôi.

Nhưng đúng lúc này, trên màn hình, một bóng dáng rất khác thường chậm rãi đi qua.

Đó là một gã tầm trung niên, mặc bộ quần áo màu trắng, trên ngực áo cũng có một biểu tượng thái dương màu vàng to đùng.

Trên đầu của gã cũng đội chiếc mũ sắt, chỉ có điều, mũ của gã cùng loại với mũ giáp cổ của tướng quân Rome, đôi mắt thì lạnh lẽo và âm u.

Trên đỉnh mũ cũng có dấu ấn bảo vật thái dương.

Tên này cũng có máy hiển thị. Gã dùng máy hiển thị có kết nối vệ tinh để liên lạc trên đảo, nên có thể nhìn rõ được mọi hình ảnh ở trên đảo.

Quan sát cẩn thận một hồi, cuối cùng tên này cũng mở miệng, giọng khàn khàn, nói:

- Tao nghĩ trong số chúng mày sẽ có vài người có thể đoán được, nhưng tao cũng nên giới thiệu chút về bản thân nhĩ. Tao là...Apollo.

Chính xác. Mặc dù khi tên này xuất hiện, không ít người ở đây đều có thể nhận ra thân phận của gã, nhưng khi gã đã xác nhận lại thì ánh mắt liền trở nên sắc sảo khác thường.

Apollo đầu đội mũ nên không thể thấy được biểu hiện khuôn mặt, nhưng đôi mắt thì hiện lên nụ cười đầy hàm ý, tiếp tục nói:

- Tao biết vài người trên đảo này nhất định sẽ rất kinh ngạc. Vì sao? Giáo đình và tao có mối liên hệ, nhưng tao cũng không cảm thấy ở đây có gì đáng nói cả. Tao có thể cho giáo đình những thứ mà họ muốn, đổi lại giáo đình giúp tao làm việc, thế thôi.

- Mặc dù tao không biết mày có phải Apollo thật hay không, nhưng tao rất muốn biết thứ mà mày nói - thứ mà giáo đình muốn có. Lẽ nào là thống trị thế giới? Xưng bá thế giới sao? Vậy thì đúng là một lý tưởng vĩ đại.

Người châm biếm Apollo chính là thành viên của Blue Storm – Al.

Aplo ở bên kia màn hình không nói lời nào, mà vẫy tay về phía bên cạnh.

Một tên mặc áo đen bước ra, trong tay cầm một cây cung dài có màu vàng rực rỡ. Cây cung được khắc những hình thù vô cùng phức tạp, có thể coi là một tuyệt tác của nghệ thuật.

Mọi người nhìn thấy cây cung đó đều nhận thấy nó không phải là một thứ tầm thường, rất có thể là một thần khí. Nhưng điều khiến tất cả mọi người không thể hiểu được chính là tên Apollo này cầm cây cung này ra để là gì? Lẽ nào Al châm biếm gã thì gã liền lôi cung ra?

Trò đùa gì chứ, chỗ mọi người đang ở trên đảo ít nhất cũng cách Apollo vài km hải lý. Người cũng không nhìn thấy được, làm sao có thể bắn cung

tới được chứ?

Nhưng sau đó, những lời Apollo nói lại khiến mọi người kinh ngạc hơn nữa.

- Loài người ngu xuẩn, mày đã nghi ngờ về thân phận và năng lực của tao, vậy hãy để tao nói cho chúng mày biết, sự khác nhau giữa thần và người.

Nói xong, không ngờ Apollo lại kéo cung thật.

Khi cây cung màu vàng trên tay Apollo được kéo ra thì một ngọn lửa màu đỏ vàng bốc cháy ở trên thân cung. Một mũi tên lửa được tạo thành hiện rõ trên dây cung màu bạc.

- Đây là vũ khí gì vậy. Thần khí của Apollo sao?

Bắt đầu có người phải kinh ngạc thốt lên.

Dương Thần nhíu mày, tình hình diễn ra trước mắt, hẳn cũng có chút nghi ngờ.

Một giây sau đó, Apollo thả lỏng dây cung.

- Ngớ ngẩn, mày cho rằng mày dùng thứ hàng công nghệ cao làm giống như thần khí thì có thể khiến nó trở thành thần khí thật sự sao? Mày...

Al chỉ cười khẩy, nhìn tất cả. Chưa thể nói hết câu thì đã há hốc miệng không nói được nên lời.

Bởi vì mọi người bỗng nhiên nhìn thấy bầu trời đêm trên nóc trần bị sứt mẻ, một tia sáng màu đỏ bắt đầu to dần, hướng về phía căn cứ. Không thể tin nổi nó đang rơi xuống.

- Al! Cẩn thận.

Thành viên của Blue Storm có chiếc vòng bảo hộ phản lại sự tấn công đó tiến lên trước chặn ngang trước mặt Al, thì ngay tức khắc mở vòng bảo hộ, đồng thời kéo Al tránh khỏi chỗ đó.

Nhưng, cùng với sự di chuyển của hai người thì mũi tên bắn về hướng hòn đảo bỗng nhiên đổi hướng, giống như một quả đạn có phương hướng.

“Ầm!”

Mũi tên lửa xuyên thẳng qua vòng bảo hộ nhìn như vô hình, xuyên qua thân thể của người đàn ông và Al, khiến hai thân thể này cũng nổ tung thành nhiều mảnh.

Tròn mắt nhìn hai người vừa có khả năng đặc biệt bị một mũi tên ở cự ly rất xa phóng tới, nổ thành nhiều mảnh, thì những người ở đây đều bị ngây ra.

Màn tấn công như vậy, so với trận chiến khiến căn cứ bị san bằng còn khiến mọi người run sợ hơn nhiều. Nếu như không phải là việc mà chỉ có thần thánh mới làm được, thì lẽ nào là người sao?

- Bây giờ, chúng mày còn nghi ngờ nữa không?

Apollo ở bên kia màn hình buông cây cung xuống, thản nhiên hỏi.

Lần đầu tiên Verdesa quỳ gối xuống đất, lúng túng nói:

- Apollo. Rốt cuộc...mày...mày muốn thế nào đây. Tại sao mày phải bắt

cóc vợ và con tao chứ?

Apollo không thèm để ý đến câu hỏi của Verdessa, ngược lại hướng sang phía Dương Thần đang im lặng, nói:

- Hades đương nhiệm! Không ngờ mày cũng xuất hiện trong cuộc họp bí mật lần này, khiến cho kế hoạch của tao xảy ra nhiều thứ ngoài sự kiến. Nhưng may mà không ảnh hưởng gì đến kết cục cuối cùng.

Parked Persephone đã ở trong tay tao. Tao nghĩ, chúng ta có thể thương lượng với nhau, cùng hợp tác tốt đẹp với nhau một lần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 540

Apollo

- Hợp tác?

Dương Thần cười nhẹ một tiếng, cúi đầu suy nghĩ một lát mới hỏi:

- Tao thực sự rất tò mò, kế hoạch của mày là gì, tìm tao hợp tác cái gì?

Apollo nói:

- Trên toàn bộ hòn đảo này, người có thể khiến tao cảm thấy có hứng thú giao lưu chỉ có mày - Hades. Nếu như mày đồng ý đứng về phía tao, như vậy, đợi sau khi kế hoạch của tao thành công thì tao sẽ giao quyền thống trị một nửa cho mày. Đương nhiên bây giờ chỉ có, đợi sau đó tao sẽ tiếp tục mở rộng ra. Đợi Lĩnh vực của thần của tao mở rộng ra toàn thế giới, cho dù để cho mày có địa vị ngang hàng với tao, chia sẻ cả thế giới thì cũng không phải là một ý tưởng tồi.

Trong giọng nói của Apollo, rõ ràng có chút khiêu khích và ngang ngược, ánh mắt tràn đầy sự điên cuồng.

Lời này được nói ra, khiến mọi người trên đảo phải giật mình.

Mục tiêu của Apollo, không ngờ là muốn chiếm lĩnh toàn bộ thế giới.

- Ha ha.....

Khi tất cả mọi người đều chau mày thì Dương Thần lại không nhìn được cười lớn, thậm chí suýt nữa cười chảy cả nước mắt.

- Mày cười cái gì, Hades!

Apollo có chút không hài lòng hỏi.

Dương Thần xua tay:

- Không có gì, tao đang nghĩ, mục tiêu của mày thật vĩ đại, khác với cách nghĩ chỉ sống cả đời bình yên của tao. Tự nhiên tao cảm thấy mình thật đáng thương.

- Hừ. Cái thế giới thối nát đồi bại này, cái lũ người bị đồng tiền và lợi ích làm mù mắt kia, chỉ có tiến hành một lễ rửa tội bằng máu mới có thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích như bây giờ. Hades à, tao không mong chờ ai đó có thể hiểu được tâm tư của tao, tao chỉ cần biết, mày có đồng ý tiếp nhận không hay thôi.

Nói xong, Apollo quay đầu lại, nhìn đám người Lâm Nhược Khê đang nằm hôn mê bất tỉnh trên boong tàu với ánh mắt đầy nham hiểm.

Dương Thần cố nhịn cười:

- Mày nói đi, muốn tao hợp tác với mày như thế nào đây?

Dương Thần vừa mới hỏi câu này thì tất cả mọi người ở trên đảo đều nhìn hẩn. Mặc dù trước đây, đám người Thạch Trung Kiếm và Cao Thiên Nguyên

luôn nghĩ cách báo thù Dương Thần, nhưng từ sau khi biết được Dương Thần chẳng cần tốn một chút sức lực nào cũng xử lý được lực lượng của giáo đình, thì đã hiểu ra rằng, bọn họ không phải là đối thủ của Dương Thần.

Nếu Dương Thần thực sự liên kết với Apollo thì đương nhiên đám người bọn họ sẽ lành ít dữ nhiều.

- Hay thật.

Apollo cười nói:

- Việc mà tao muốn mày làm rất đơn giản. Mày chỉ cần bảo vệ tốt giáo chủ Cruijff, bốn vị bằng hữu giáo đình của quân đoàn trưởng Gabriel và phó cục trưởng Verdessa ở trên đảo, để cho phó cục trưởng Verdessa hoàn thành thuận lợi việc này là được rồi.

Lúc này, não Verdessa như ngừng hoạt động, ngân người ra, hỏi nhỏ:

- Chuyện...chuyện gì vậy?

Apollo dừng lại một lúc mới nói:

- Đi đến phòng thí nghiệm, lấy nút bấm “End”, sau đó sử dụng ở ngoài phạm vi ảnh hưởng.

- Cái gì?

Một người đàn ông vạm vỡ như Verdessa nghe thấy câu này thì chân tay như mềm nhũn ra, ngồi sụp xuống đất.

Laura nhíu mày, hỏi:

- Phó cục trưởng Verdessa, nút “End” là gì?

Verdessa nuốt cái ực, nói:

- Là...là một nút đóng mở để khởi động cho chương trình phá hủy của đạn hạt nhân.

Đạn hạt nhân?

Dường như sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên trắng bệch. Bọn họ đã hiểu ra thứ đó có nghĩa là gì.

Căn cứ quân sự sẽ lâm vào tình trạng mà không một ai mong đợi, bị kẻ địch tấn công hoặc bị người khác xâm nhập. Vì vậy, thời điểm cuối cùng để phá hủy tất cả các chứng cứ có lợi cho kẻ địch là vô cùng quan trọng.

“Chương trình phá hủy” này đương nhiên là dựa vào các đầu đạn hạt nhân để đánh sập toàn bộ căn cứ quân sự, thậm chí trong phạm vi vài chục mét cũng bị ảnh hưởng. Dù sao, sức công phá của đầu đạn hạt nhân này, cho dù không phải là bom nguyên tử thật, nhưng vũ khí hạt nhân này cũng mạnh hơn rất nhiều so với những đầu đạn thông thường khác.

Pháp là một quốc gia lớn đứng thứ ba thế giới về dự trữ đầu đạn hạt nhân. Bố trí đánh chìm một hòn đảo nhỏ rất đơn giản.

Nhưng Apollo lại nói:

- Hades! Đối với mày, để khiến cho lũ kiến trên quần đảo này mãi mãi nằm ở đó là một việc không khó. Nếu như mày đồng ý, cũng có trực tiếp thay tao giết hết bọn họ. Tao chỉ cần để cho các nước trên thế giới biết rằng,

khả năng thống trị của Apollo tao đây là có thừa.

- Đừng hòng....

Một bóng dáng không động tĩnh gì chợt biến mất tại chỗ.

Thoắt cái, tổng tướng Sukūpu của Cao Thiên Nguyên đã đến ngôi sau lưng Verdesa với con dao ngắn trong tay, giống như thanh bạc, trong chớp nhoáng muốn cướp được thủ cấp của Verdesa.

Nhưng, không đợi con dao ngắn kịp lướt qua thì một bàn tay cứng rắn bỗng xông ra cầm chắc lấy nó.

- Anh vội cái gì?

Dương Thần đều khiến mọi người hoa mắt. Không biết từ lúc nào mà hắn đã xuất hiện phía sau của Sukūpu, dùng tay nắm lấy lưỡi con dao.

Mặt Sukūpu sầm xuống, quay đầu lại:

- Lẽ nào để hắn ta cầm được kíp nổ, ấn nút để làm nổ đầu đạn hạt nhân thì tôi mới ra tay sao?

- Minh Vương, lẽ nào ngài vì người phụ nữ của ngài mà ích kỷ như vậy, để cho tất cả mọi người trên khắp thế giới chết không có chỗ chôn sao?

Laura chất vấn.

- Hừ. Tôi đã sớm biết hắn là một kẻ độc ác không có nhân tính như vậy rồi. Chúng ta không cần cầu xin hắn, mọi người hãy cùng xông lên, giết chết hắn, quyết đấu một trận sống còn với Verdesa và Apollo kia.

Prince hét lớn.

Nhưng lời nói của Prince lại không được người khác hưởng ứng. Cho dù là người của Thạch Trung Kiếm cũng lộ vẻ mặt khó coi.

Sau khi thấy được thực lực của Dương Thần, bọn họ biết rằng, cho dù có xông lên thì cũng biết chắc, một nửa là chết.

- Kính hoa thủy nguyệt...

Đột nhiên Sukūpu đọc lầm bầm câu gì đó, bóng người liền uốn lượn như từng gợn sóng, biến mất trong tầm kiểm soát của Dương Thần.

Dương Thần thở dài.

- Lại là một chiêu quái đản. Anh cho rằng tôi thực sự không làm gì được anh sao?

Một giây sau, Dương Thần giơ bàn tay trái ra, hướng lên trời, trong không trung, hạ một đao xuống, bóng dáng kia liền bị đứng im trong không trung.

Sukūpu khiếp sợ, nhìn Dương Thần với vẻ mặt khó tin. Lúc trước ở trên du thuyền, Dương Thần rõ ràng chưa phát hiện ra mình, chỉ dựa vào những xung đột ở xung quanh mà đề phòng mình. Nhưng sao lại như thế này, trong chớp mắt đã bị nhìn thấu.

“Quả nhiên hắn chưa thật sự đánh nhau với mình?” Sukūpu tự chất vấn bản thân.

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Bây giờ, xung quanh đây đều là khu vực mà tôi dùng chân khí Tiên

Thiên đê không chế. Mặc dù tôi không nắm bắt được chân khí của anh, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự chuyển động của nó. Nhất cử nhất động của anh đều phí công vô ích thôi.

- Tôi thừa nhận tôi đã xem thường anh. Thực lực của Chủ Thần quả nhiên không phải thứ mà tôi có thể dễ dàng nắm bắt rõ được.

Sukūpu cười lạnh lùng, không cam lòng:

- Như vậy có thể nói, căn bản không cần đến Verdesa nhấn kíp nổ đạn hạt nhân thì anh cũng có thể giết chết chúng tôi?

- Không.

Không đợi Dương Thần nói xong, Gabriel đã đứng lên, nói:

- Không phải mọi người. Apollo, ngài đã nói giáo đình chúng ta có sứ mệnh thần thánh của Giáo hóa thế giới là phải giữ lại được những thứ trên hòn đảo này. Là các ngài nói, không phải là đám người của chúng tôi.

Lần này, ngoại trừ đám người Solon tin tưởng tuyệt đối vào Dương Thần ra thì những người khác đều căng thẳng, dán mắt nhìn Dương Thần.

Không ai lại ngu xuẩn chọn lúc này để chạy trốn cả. Bọn họ đều hiểu rõ, cho dù có chạy trốn khỏi hòn đảo này trong thời gian ngắn nhất thì cũng không thể nào chạy thoát được khỏi phạm vi ảnh hưởng của đạn hạt nhân. Trừ phi tốc độ của bọn họ nhanh bằng tốc độ của máy bay chiến đấu.

Hơn nữa, nếu như Dương Thần thực sự ngăn cản bọn họ thì bọn họ cũng không giành được phần thắng.

- Verdesa, ông còn do dự cái gì nữa. Lẽ nào ông không muốn đoàn tụ với vợ và con ông?

Apollo giọng điệu thương xót hỏi:

- Còn nữa, Hades, lòng nhẫn nại của tao không nhiều đâu. Mà nên biết rõ một điều rằng người phụ nữ của mày còn đang nằm trong tay tao. Đối với người phụ nữ của mày mà nói, lẽ nào người ở trên đảo chẳng phải đều là những sinh vật nhỏ bé có thể được, mà không có cũng chẳng sao hay sao?

Dương Thần không thèm để ý đến câu hỏi của Apollo, mà ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lên vai của Verdesa, nói:

- Phó cục trưởng Verdesa, tôi muốn biết sự lựa chọn của ông là gì?

Verdesa toát mồ hôi hột, dí ngón tay xuống mặt đất, chảy cả máu. Khuôn mặt chính trực của người đàn ông này lộ một chút gì đó đau đớn và dửng dưng.

- Tôi, sẽ không nhấn kíp nổ.

- Cái gì?

Không chỉ có tất cả mọi người ở hiện trường, mà ngay cả 4 người Gabriel vốn tưởng rằng sẽ không phải lo lắng gì cũng kinh ngạc vì sự lựa chọn của Verdesa.

- Đồ ngu ngốc này, ông vừa nói cái gì? Những người ở đây thì có quan hệ gì với ông, ông muốn bỏ rơi vợ của mình hay sao?

Mọi người nói chuyện đã khiến cho giáo chủ Cruiff hồi phục được thần

trí, liền tức giận gào lên. Nghiễm nhiên sự hống hách trước khi hồi phục đã biến mất, bây giờ chỉ là một khuôn mặt tiêu tụy, bị kiệt sức.

Vẻ mặt của Dương Thần nửa cười nửa không, gật gật đầu.

Lúc này, Verdessa đứng lên, hướng về phía Apollo ở trong màn hình, nói:

- Tao từ chối, Apollo. Mày muốn dùng vợ con tao để không chế tao, đó là điều không thể. Verdessa tao đây không giống một số người, hô khẩu hiệu thần thánh, nhưng lại làm những việc chó má khiến thiên hạ phải căm ghét.

- Đúng vậy, tao chỉ là một đứa con được sinh ra từ một Nazis nước Đức và phản đồ nước Pháp. Trong mắt của rất nhiều người, thậm chí là trong mắt những lãnh đạo của tao, có lẽ tao chỉ là một thứ tạp chủng.

Nhưng nửa đời này của tao chỉ làm những việc ngay thẳng. Chức vụ của tao là thứ mà tao phải dùng cả sức lực và mạng sống của mình để có được. Tao có thể cúi đầu trước uy quyền, nhận sai trước cấp trên, nhưng tao sẽ không bán rẻ danh dự con người mình.

Tao tuyệt đối không cho phép con trai của tao, cho dù là còn sống, có một người bố vì ham sống sợ chết mà phản bội đất nước và khiến người khác phải hy sinh.

Verdessa chưa nói xong thì mắt đã đầm nước, ả nói ngay thẳng khiến những người có mặt tại đây phải ngây ra. Trong mắt không ít người, thậm chí còn có sự day dứt và cả sự ngưỡng mộ.

Ngay cả Sukupu trước đó có ý định muốn giết Verdessa cũng phải sửng sốt một lúc, lặng lẽ thu dao lại.

Trong máy hiển thị, mắt Apollo hiện lên sự tức giận:

- Ông có biết ông đang nói cái gì không? Phó cục trưởng Verdessa, ông cho rằng ông không đi nhân dịp nỏ thì cục diện có thể thay đổi được sao?

Nói xong, trên tay của Apollo đột nhiên xuất hiện một bảng điều khiển từ xa màu đen to bằng bàn tay.

Sự xuất hiện của thứ đồ này khiến cho Verdessa phải lao đảo lùi lại 3 bước:

- Tại sao.... tại sao mày lại....

- Ông cho rằng, chỉ có ở trên đảo mới có dịp nỏ hay sao? Trên tay tao sớm đã có một cái, chỉ là tao quý trọng nhân tài, muốn để ông tiếp tục sống, nhưng bây giờ xem ra ông căn bản đã không còn xứng đáng để sống nữa.

Apollo lắc đầu, quay lại nói với Dương Thần:

- Hades, Verdessa đã không còn muốn sống. Vậy bây giờ mày hãy dẫn theo bốn vị trong giáo đình rời khỏi đảo, những người khác, thì hãy để bọn họ lại.

Dương Thần không nói gì, quay đầu lại nhìn, thấy Cruiff và bốn người Gabriel kia sớm đã đứng dậy, với vẻ mặt đắc thắng, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi đây ngay tức khắc.

Dương Thần bước tới trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

- Ha ha...Minh Vương Các Hạ, xem ra ngài thực sự thông minh.

Mặc dù Cruijff đã bại trận, nhưng lúc này thấy Dương Thần bị khổng chế, liền cực kỳ đắc ý.

Dương Thần đi đến trước mặt hắn ta, nhẹ răng cười:

- Vậy sao?

Không đợi Cruijff nói thêm điều gì, một tay của Dương Thần đã nắm lấy cổ của Cruijff. “Thình thịch”.

Một tiếng “Crắc” vang lên, đầu Cruijff như một loại quả mọng nước, bị bóp nát vụn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 541

Anh Đùa Sao?

Vốn tưởng rằng Dương Thần sẽ dẫn theo 4 người của giáo đình rời khỏi, nhưng không ngờ Dương Thần lại bóp nát đầu của Cruijff.

Gabriel mở trừng mắt nhìn đầu của giáo chủ ở bên cạnh vẫn đang cười, liền kinh hãi, lùi hai bước, mới dám thừa nhận những gì diễn ra trước mắt là sự thật.

- Mày...mày...sao mày dám....

Gabriel run rẩy, nói không thành lời.

Dương Thần mỉm cười, vẩy vẩy vết máu bắn ở trên tay, chậm rãi nói:

- Sao tao lại không dám chứ. Thật là... Vừa rồi định giết giáo chủ của chúng mày, nhưng tưởng giáo chủ của chúng mày nói chuyện gì to tát lắm, không ngờ lại nói cái gì mà “Mày sẽ hối hận”, khiến tao sợ, không dám giết ngay.

Hóa ra là một việc cón con, sớm nói rõ thì đã không thế rồi. Chúng mày cho rằng có thể ngăn cản việc tao giết chúng mày sao?

Mọi người ở đây đều lộ vẻ mặt vui mừng, không ngờ Dương Thần không bỏ rơi bọn họ, không có ý muốn giết người để giúp Apollo.

Apollo nhìn thấy đầu của Cruijff qua máy hiển thị cũng sững sốt một hồi, tức giận nói:

- Hades, lẽ nào mày không biết mày đang làm gì sao? Mày có biết người phụ nữ của mày đang ở trong tay tao không hả? Chỉ cần tao muốn thì tao có thể giết cô ta trong chớp mắt.

- Tao biết. Chắc! Mày bắt được thật chuẩn. Người phụ nữ của tao cũng không ít. Bắt bừa lấy một người, không ngờ lại là vợ chính thức của tao.

Dương Thần lắc đầu thờ dãi.

Ánh mắt Apollo lộ vẻ nghi ngờ:

- Dường như mày nghĩ tao thực sự không dám động thủ thì phải. Hades, lẽ nào cùng là chủ thần, mày cho rằng tao sẽ sợ mày mà không dám giết Parked Persephone sao?

Sắc mặt của Dương Thần bỗng trở nên lạnh lùng, cười khẩy, nói:

- Chủ thần? Ngu xuẩn! Mày cho rằng tao thực sự sẽ tin mày là Apollo sao?

Vừa nói ra câu này, không chỉ có Apollo trong máy hiển thị ngạc nhiên, mà những người ở đây đều phải giật mình, nhìn Dương Thần một cách đầy ngờ vực.

Chẳng lẽ...Apollo này là giả?

- Hades, mày không cần phải phô trương thanh thế. Tất cả những thứ này đều phí công vô ích mà thôi. Nếu mày nghi ngờ thân phận của tao, thì tao có thể bắn vài mũi tên nữa, khiến lũ kiến trên đảo sẽ phải chết cháy trong ngọn lửa. Nhưng đây căn bản chỉ là một việc thừa, không cần thiết.

Apollon nói:

- Nếu như mày không đáp ứng điều kiện của tao thì người phụ nữ của mày, một lúc nữa thôi sẽ phải chết. Hơn nữa cả mày và đám người trên đảo kia cũng sẽ chung số phận, chết dưới đầu đạn hạt nhân.

- Ồ!! Nếu như mày thực sự cảm thấy đạn hạt nhân có thể giết chết tao thì hà tất phải bắt cóc người phụ nữ của tao làm gì?

Dương Thần cười, hỏi lại.

Apollo nheo mắt lại, nói:

- Mày đang muốn thử sức chịu đựng của tao sao?

Dương Thần không thèm để ý, tiếp tục nói:

- Mày có biết trò đùa này của mày, trong mắt tao chẳng có ý nghĩa gì không. Từ lúc bắt đầu tao đã biết mày là giả rồi.

- Mặc dù mày có một thứ vũ khí xem ra cũng không phải là tồi, hơn nữa thực lực cũng không đến nỗi nào, nhưng căn bản là mày không biết chủ thần là gì.

- Nếu như mày là chủ thần thì mày sẽ không nói ra những thứ nhạt nhẽo vô vị về thống trị thế giới gì đó. Đối với chủ thần mà nói, những thứ này chẳng có nghĩ lý gì. Căn bản không cần dựa vào nhiều thủ đoạn như vậy, nhiều người như vậy để giúp mày hoàn thành việc này.

Tao đoán, sở dĩ mày thông qua cuộc họp bí mật lần này là muốn giết hết đại biểu của các nước. Mục đích lớn nhất là làm cho các nước hoảng loạn và vận mệnh thế giới bị rung chuyển.

Trước kia, không phải mày nói là muốn giết tổng thống nước Pháp-vị chủ tịch đương nhiệm của hay sao? Vừa mới bắt đầu đã xuống tay với các lãnh đạo cấp cao như vậy, sớm muộn gì cũng khiến cục diện chính trị ở các nước bị náo loạn, từ đó dẫn đến đại chiến thế giới.

Cái gọi là quyền thống trị thế giới - thứ mà mày thu được từ cuộc chiến tranh thật ra là có khả năng thực hiện nhất.

- Hừ! Mày nói linh tinh cái gì vậy. Bây giờ tao chỉ hỏi mày một việc, giết hết lũ người trên đảo, hay là muốn được cùng chôn với bọn chúng.

Apollon cao giọng hỏi.

Dương Thần nhú mày, thoát một cái, lần này lại đến trước mặt Gabriel.

Gabriel lập tức ý thức được điều gì đó, gờ kiếm lên định phản kháng.

Nhưng một tay của Dương Thần giống như một lưỡi giáo không gì kiên cố bằng, cũng không né tránh mà nắm ngay lấy lưỡi kiếm.

“Keng!”

Thanh kiếm được đồ gang rất dày liền trở nên mỏng manh như tờ giấy,

gặp phải sức mạnh vô biên của chân khí Tiên Thiên liền biến thành một đồng mảnh vụn.

Nhưng tay của Dương Thần cũng không nói lỏng thêm chút nào, nắm ngay lấy vạt áo ngực của Gabriel.

“Phụt”.

Thân thể Gabriel như một quả bom đã nhấn kíp nổ. Trong khi ánh mắt của Gabriel còn đang đầy sự sợ hãi thì thân thể của gã đã bị chia năm xẻ bảy.

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn Dương Thần thu tay lại, xung quanh chân của hắn là những mảnh xương thịt bị vương vãi ra.

Không ít người ở đây bắt đầu run sợ, đa số bọn họ đều biết giết người, nhưng từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy cảnh giết người kinh khủng như vậy, không phải là bóp nát đầu thì cũng là xét nát thân thể chúng ra.

- Tại sao lần nào hắn cũng dùng những cách giết người tàn nhẫn đến như thế.

Vân Miêu sư thái như muốn nôn ói, chau mày nói.

Solon ở bên cạnh cười một cách miễn cưỡng:

- Sức mạnh của Minh Vương Các Hạ quá khủng khiếp. Không phải là do ngài cố tình tạo nên kết quả như thế này, chỉ là vô tình khiến cho sức mạnh bộc phát ra ngoài, nên dẫn đến cảnh tượng kinh hoàng như vậy mà thôi.

Nhưng Dương Thần còn chưa dừng lại. Sau khi giải quyết xong Gabriel, hắn lại đưa hai tay ra tóm lấy hai thân thể quý giá của hai gã giáo đình bóp nát.

Bốn người của giáo đình hoàn toàn không có một chút sức lực kháng cự nào, trong một phút ngắn ngủi đã bị Dương Thần xử lý.

Apollo ở bên kia của máy hiển thị đang trong cơn thịnh nộ, nhưng cũng chẳng thể ngăn cản việc Dương Thần ra tay.

Lúc này, đa số những người ở đây đều đã tin lời Dương Thần nói. Thực sự bọn họ cũng phát hiện ra, tất cả những thứ này từ lúc bắt đầu đã là cạm bẫy của Lĩnh vực của thần và giáo đình. Nếu như bọn họ thực sự phải chết hết ở đây thì kẻ hạ thủ chính là Lĩnh vực của thần, tiếp theo sẽ đến tổng thống nước Pháp bị sát hại. Những lãnh đạo cấp cao của các nước trên thế giới và đều hoảng loạn vô cùng.

Tình hình một khi hỗn loạn, như vậy những mối lửa này đều có thể dẫn đến chiến tranh trong phạm vi thế giới và khu vực. Hậu quả như thế nào không ai có thể tưởng tượng nổi.

- Được rồi... Minh Vương, xem ra đã không cần nói thêm nữa rồi.

Apollo cười nhếch vài tiếng.

- Mày đã không biết phân biệt như vậy thì tao sẽ bắt đầu từ người phụ nữ của mày trước. Tao sẽ giải quyết con tin đang ở trong tay này, sau đó sẽ cho tất cả bọn mày thưởng thức mùi vị của đạn hạt nhân.

Nói xong, Apollo quay người, theo hướng boong tàu ở phía sau, đi về

phía Lâm Nhược Khê.

- Dương Thần mau ngăn hấn ta lại đi...Anh định để cho hấn đi đến chỗ Lâm Nhược Khê sao?

Nhìn thấy tình cảnh của Lâm Nhược Khê, Vân Miêu sư thái hét lên, không dám tin Dương Thần lại để cho tên kia đi giết vợ hấn.

Dương Thần lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng:

- Ô, Vân Miêu sư thái, hóa ra bà còn quan tâm đến Nhược Khê của chúng ta. Tôi tưởng vì quan hệ của Lâm Chí Quốc mà bà hận Nhược Khê vô cùng.

- Anh...Tại sao anh có thể nói những lời vô nghĩa này. Tại sao tôi không thích nó chứ, nó cũng là con cháu của nhà họ Lâm.

Vân Miêu sư thái tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Trong lòng Dương Thần thở dài một tiếng. Con cháu của nhà họ Lâm? Nền tảng của người này thâm hậu hơn nhiều so với nhà họ Lâm. Đương nhiên Dương Thần không thể nói ra điều đó.

- Mọi người đừng nhìn nữa.

Dương Thần nhìn quanh một lượt, nói với mọi người:

- Bây giờ các ông bà hãy mau chóng trở lại du thuyền, hoặc là nghĩ cách chạy trốn thật xa, không chừng lúc nữa thôi đạn hạt nhân sẽ nổ.

Những người ở đây vốn tưởng rằng vừa rồi Dương Thần làm như vậy thì sẽ có cách ngăn chặn việc nổ đầu đạn hạt nhân. Nhưng lúc này vừa mới nghe thấy như vậy, không ngờ rằng người thanh niên này lại chờ cho đạn hạt nhân nổ?

- Anh...anh đùa sao?

- Minh Vương Các Hạ, ngài có biết đạn hạt nhân mà nổ mà còn giết người của giáo đình?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dương Thần nhún vai:

- Điều khiển từ xa lại ở trên tay tên kia, tôi còn cách nào chứ.

Vừa nói dứt lời, một đoàn Panther cách đó khá xa, do Shaman dẫn theo, bắt đầu lùi nhanh dần. Còn những thành viên khác của các tổ chức yếu hơn lập tức đuổi theo.

- Đồ điên, anh đúng là đồ điên...

Cả Prince cũng sợ hãi đứng dậy.

Đám người của Cao Thiên Nguyên và Thạch Trung Kiếm mặc dù không cam lòng, nhưng bọn họ cũng biết, có thể chạy càng xa càng tốt, không nên níu lại ở đây lâu hơn.

Mặc dù phạm vi của vụ nổ hạt nhân rất rộng nhưng bọn họ cũng chỉ có thể kỳ vọng rằng, nếu như thực sự có xảy ra vụ nổ thì bọn họ cũng có thể nằm ngoài vùng ảnh hưởng, hoặc ít nhất thì cũng không đến nỗi phải chết, không còn cách nào khác.

Những người này đều là cao thủ ở khắp nơi, đương nhiên là có cách đặc biệt để có thể nhanh chóng rời khỏi đây. Vừa mới thôi, tại đây còn có mười

mấy người thì bây giờ chỉ còn lại đám người Dương Thần, Vân Miêu sư thái, Solon và Verdesa còn đang đứng trước máy hiển thị. Còn về trợ thủ của bọn họ, sớm đã mất tăm mất tích, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng đúng lúc này, trên màn hình của máy hiển thị, Apollo đã sắp đi đến gần Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê đang bị hôn mê cứ nằm như vậy trên nền boong tàu lạnh như băng, bên cạnh là người anh em Stern, xa hơn một chút là Harry và mẹ của anh ta.

Mấy tên mặc áo đen thấy Apollo đến gần liền lập tức tránh sang một bên, bày tỏ sự cung kính.

Apollo quay đầu lại, nhìn đám người Dương Thần cười lạnh lùng:

- Minh Vương, đây chính là kết quả ngu xuẩn mà mày tự tạo ra. Người phụ nữ đẹp như vậy mà để cho tao biến thành tro bụi, sau đó...đương nhiên sẽ đến lượt vợ và con của phó cục trưởng Verdesa. Ha ha....

Trong khi nói, Apollo lại giương cây cung được khắc trở màu vàng lên, hướng về phía Lâm Nhược Khê đang nằm cách đây mười mấy mét.

Vừa thấy Apollo sử dụng đến cây cung đó, sắc mặt của đám người Vân Miêu sư thái trở nên trắng bệch. Cây cung của tên đó có thể xuyên thủng hai lớp đặc công của Blue Storm. Những người bình thường như Lâm Nhược Khê, nếu như bị tên đâm trúng thì đừng nói là tàn tro mà ngay cả một hạt bụi cũng chẳng còn.

Quả nhiên, tên mặc áo đen đứng bên cạnh cũng phải lánh sang một bên, không dám bước tới gần thứ vũ khí khủng khiếp kia.

Mũi tên lửa lại được bocc lên lần nữa ở trên dây của cây cung màu vàng kia, ánh sáng nóng rực, đốt cháy cả tim của những người ở trên đảo.

Ngoài Dương Thần vẫn đang đứng rất thản nhiên ra thì đám người Vân Miêu sư thái và Solon lo lắng vô cùng.

- Tạm biệt! Parked Persephone, nếu muốn trách thì hãy trách người chồng ngu xuẩn của cô.

Apollo thấp giọng nói, buông lỏng mũi tên lửa ở trên tay.

Ánh sáng nóng rực trong nháy mắt đã được bắn ra ngoài.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 542

Tao Chính Là...

Nhìn thấy Apollo bắn mũi tên lửa ra, không chỉ có đám người của Vân Miếu sư thái mà ngay cả Sargerass, Lilith vẫn chưa chạy, đang đứng yên tại chỗ, nhắm tịt mắt lại.

Bọn họ cho rằng đây căn bản là một kết cục thảm hại.

Lúc này, trên đảo ngoài tiếng gió lạnh thổi ngang tai thì không còn một tiếng động nào khác.

Bọn họ không hiểu vì sao Dương Thần lại phải giết chết bốn người của giáo đình sớm như vậy, không hiểu tại sao Dương Thần có thể thờ ơ đến nỗi để cho tên Apollo giả mạo kia bắn mũi tên lửa mà những người thường không có khả năng chống đỡ như Lâm Nhược Khê.

Nhưng bọn họ cũng không nhẫn tâm nhìn thấy một thân thể tuyệt mỹ ngay trước mắt mình bị hóa thành tàn tro như vậy.

Qua mười mấy giây, mọi người mới miễn cưỡng mở mắt ra, đồng thời cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào phát ra từ máy hiển thị. Điều này khiến cho bọn họ cảm thấy khó hiểu.

Tất cả mọi người nhìn kỹ lại thì ngay lập tức giật mình thảng thốt.

Chỉ nhìn thấy, ở trên boong tàu, nơi mà Lâm Nhược Khê nằm, không biết từ lúc nào, xung quanh cô xuất hiện một vòng bảo hộ bán cầu trong suốt, màu vàng đỏ, giống như màu của lửa, sáng chói.

Khi mà mũi tên có uy lực khủng khiếp, bốc lửa đỏ rực kia lao đến, không ngờ bị vòng bảo hộ chặn lại, nuốt chửng, tia lửa bắn ra xung quanh, rồi biến mất dần.

- Đó là.... cái gì vậy?

Trong lòng tất cả mọi người dường như có một sự nghi ngờ rất lớn. Tại sao lại xuất hiện một vòng bảo hộ nuốt chửng sự tấn công khủng khiếp của mũi tên đó.

Nhưng cho dù là thế nào đi nữa thì trong lòng tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm. Khi nhìn thấy mặt cười thản nhiên của Dương Thần thì mọi người mới hiểu được, Dương Thần sớm đã đoán được sự tình sẽ như vậy nên mới thản nhiên như thế.

Apollo trên boong tàu thì lại không dám tin, lùi một bước, lắc đầu lẩm bẩm: “Không thể nào, điều này là không thể nào, đây là cái quái quỷ gì vậy?”

Căn bản là đã nắm chắc được tình hình, đột nhiên lại phát sinh biến cố, khiến Apollo rất tức giận. Gã tiếp tục giơ cây cung màu vàng rực rỡ lên, kéo

thêm một mũi tên nữa.

- Tao không tin là tên bắn không xuyên qua.

Mũi tên với ngọn lửa bốc cháy rừng rực lại được bắn ra một lần nữa. Nhưng, lần này cũng giống như lần trước, mũi tên đụng phải vòng bảo hộ màu đỏ thì ngay lập tức rớt xuống biển.

- Mày không thể bắn xuyên qua được đâu. Cho dù thực lực của mày rất mạnh, vũ khí trên tay của mày thậm chí có thể so sánh với thần khí, nhưng rốt cuộc thì mày vẫn không phải thần thánh gì.

Dương Thần cuối cùng cũng mở miệng, cười lớn.

Apollo quay mạnh người một cái, toàn thân tức giận đến phát run:

- Đây là chuyện gì vậy? Nói cho tao biết, đây là cái quái gì vậy?

Do quá tức giận mà giọng nói của Apollo không còn được như lúc trước, giống như gào rít lên, khiến cho vẻ mặt đang rất tiêu tụy của Verdesa ở trên đảo cũng phải trở nên khiếp sợ.

- Cục...cục trưởng?

Verdesa kinh ngạc hô lên một tiếng, đứng dậy, lớn tiếng hỏi:

- Mày là cục trưởng? Mày không phải là Apollo, mày là cục trưởng Daipuni.

Trong mắt Apollo lộ chút bối rối, nhưng đa phần vẫn là sự tức giận và ngang ngược.

Dương Thần cười một cách vui sướng, gãi gãi tai:

- Không ngờ là cục trưởng Daipuni. Tao nói rồi, mày không việc gì phải giả trang thành Apollo làm gì đâu. Mày có cao giọng đến đâu nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Kế hoạch của mày coi như đã bại lộ rồi.

Sự xuất hiện của cảnh tượng này khiến cho đám người Vân Miểu sư thái, Solon và Sargerass chết trân tại chỗ. Đương nhiên bọn họ cũng biết Daipuni là ai, không ai khác mà chính là cục trưởng cục bảy cục an ninh Pháp. Đại hội lần này vốn là do phó cục trưởng Verdesa chủ trì, phân công, sắp xếp các vấn đề. Nhưng không ngờ, cục trưởng lại chính là Apollo?

Dường như gã biết, nếu tiếp tục cãi trằng thì cũng không có tác dụng gì. Trên tàu chiến, Daipuni tháo chiếc mũ sắt Rome có in hình thái dương xuống, ném qua một bên, lộ ra khuôn mặt vừa tang thương vừa hộc hần. Trong đôi mắt giống như chim ưng kia cũng không còn lại chút gì gọi là sự ngang ngược và nịnh nọt của ngày xưa nữa, mà chỉ hiện lên sự oán hận và hống hách.

Daipuni như vậy khiến cho Verdesa làm việc cùng với hắn ta bao nhiêu năm qua cũng suýt nữa không dám thừa nhận.

- Cục trưởng...Thực sự là mày rồi. Thảo nào, thảo nào đột nhiên mày bắt tao làm chủ trì của một đại hội quan trọng như vậy...Hóa ra...tại sao...

Verdesa trầm giọng xuống, giờ mới phát hiện ra ngay từ đầu đã bị Daipuni lừa. Cả thế giới dường như sụp đổ ngay trước mắt, sức lực toàn thân

như bị rút sạch, không nói được hết câu.

Khóe miệng Daipuni run rẩy, cười lạnh lùng:

- Đồ vô dụng, tao thực sự không nên nâng đỡ mày nhiều như vậy. Cái gì mà vinh quang của người lính chứ, chẳng qua chỉ là một lũ tạp chủng, còn dám nói chuyện vinh quang với tao hay sao chứ. Hừ!

Đôi mắt Verdesa mở to, như cắt ra từng giọt máu, không nói nổi tiếng nào.

Daipuni cũng không thèm để ý đến thuộc hạ cấp dưới của mình nữa, quay sang hỏi:

- Minh Vương, tao đã đánh giá sai mày rồi. Không ngờ nhanh như vậy mà mày có thể làm kế hoạch của tao bị bại lộ. Nhưng điều này cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến kết cục cuối cùng cả. Kíp nổ đạn hạt nhân vẫn nằm trong tay tao. Cho dù vừa rồi tao không giết được người phụ nữ của mày, thì cũng có thể làm nổ cả hòn đảo này. Vì vậy, mày vẫn không thể giành phần thắng được đâu.

Dương Thần vỗ vỗ vào ngực, ra bộ sợ hãi, thở dài nói:

- Cục trưởng Daipuni thực sự tính toán như thần. Làm sao mà tao có thể quên là kíp nổ còn ở trong tay mày chứ. Nhưng cũng là do tao ngu. Có thể đoán ra sớm Apollo kia thực sự là một nhân viên quan trọng trong nước Pháp, nhưng lại không đoán ra là mày có thể không chế được đạn hạt nhân.

Daipuni cười lạnh lùng:

- Ô? Không ngờ mày còn đoán được nữa cơ đấy? Nhưng tao lại rất có hứng thú để nghe, tại sao mày đoán được. Mặc dù đạn hạt nhân này cũng đang rất nóng vội rồi, nhưng mày vẫn có thể nói lời trấn trời cuối cùng trước khi chết.

Nói xong, Daipuni giơ cung tên trong tay lên, lại nói:

- Trong lúc mày nói về cái lập luận suy diễn gì đó của mày, tao sẽ bắn đi một vài mũi tên, coi như là món quà cho chúng mày. Mặc dù tao không biết chính xác là mày đã dùng cách gì để bảo vệ được người phụ nữ của mày không bị tao sát hại, nhưng tao nghĩ...nếu như mày chết, như vậy thì cô ta cũng không cần phải chết. Một người phụ nữ như vậy, nói thực, giết rồi cũng thấy rất tiếc.

Daipuni nhe răng cười nham hiểm, lại kéo cung một lần nữa.

“Rào rào”.

Lần này, Daipuni bắn ra liên tiếp ba mũi tên.

Dương Thần không một chút hoang mang nói:

- Thực ra, lúc đầu khi bọn tao bị bắt đến Romilly, tao đã nghi ngờ rồi, một thành phố gần Paris đến như thế. Cho dù kho hàng kia được cất giấu bí mật như thế nào đi nữa thì cục an ninh Pháp cũng không thể để mất tích như vậy. Không ngờ các thương gia quý tộc cũng không tìm được. Khả năng lớn nhất mà tao cảm thấy chính là, căn bản không muốn tìm kiếm.

Trong khi nói chuyện, từ trên không trung rơi xuống 3 mũi tên lửa, lần lượt tẽ làm ba nhánh hướng tới ba người Solon ở bên kia.

Dương Thần cũng không để ý nhiều, đưa bàn tay to bè ra, vận ba vòng chân khí Tiên Thiên, làm cho ba mũi tên đã khiến ba con người kia sợ hãi vô cùng biến mất trong không trung.

Trên màn hình, sắc mặt Daipuni biến sắc. Mặc dù gã không cho rằng vũ khí của mình có thể làm Dương Thần bị tổn hại nhiều, vì vậy mới bắn tên sang ba người kia, không ngờ, căn bản vẫn không thể tạo thành sự uy hiếp nào.

Dương Thần thản nhiên, không coi trọng điều đó, tiếp tục nói:

- Còn nữa, cái gọi là Lĩnh vực của thần, mục tiêu lựa chọn đầu tiên và thời gian phát động hành động lần này cũng khiến cho người ta phải nghi ngờ. Nếu như thực sự là một tổ chức hùng mạnh như vậy thì tại sao không lựa chọn đối phó với các nước lớn như Mỹ, Anh, rồi áp chế tổng thống Mỹ, như vậy chẳng phải hiệu quả hơn sao? Nếu như thực sự là chủ thần thì còn dùng đến người của Blue Storm để làm gì?

Mà mọi người cũng đều biết thực lực của cục an ninh Pháp không mạnh. Cầm một quả hồng nhũn nhoét, có phải là rất không xứng với mục tiêu xưng bá thế giới này sao.

Vì thế lúc đấy tao liền đoán, sở dĩ lựa chọn nước Pháp là vì tên Apollo giả mạo này. Chỉ có thể chọn nước Pháp là vì muốn chờ đến thời cơ này. Hơn nữa, trong nửa năm này, tổng thống nước Pháp sẽ trở thành chủ tịch. Thời điểm như vậy mà lấy cái cớ là lựa chọn nước Pháp sẽ càng đầy đủ hơn, ngược lại sẽ không khiến người ta cảm thấy là bởi vì Apollo, mà chính là chờ đợi bên trong nước Pháp.

Còn một điểm hết sức quan trọng nữa. Tuần lễ thời trang Paris chính là thời điểm các quý tộc và các thương gia giàu có nhất trên thế giới quy tụ lại với nhau. Lúc như vậy, nếu như gây rối thì Chính phủ các nước sẽ không dám quá lộ liễu để ngăn cản các quý tộc và thương gia giàu có của các nước này đến Pháp. Ngoài việc tạo áp lực cho chính phủ các nước ra, thì cũng có thể bắt cóc, vơ vét tài sản, thu về một số tiền lớn để mua vũ khí.

Nói đến đây, sắc mặt Daipuni chợt thay đổi, gân xanh nổi lên, đương nhiên là bị đoán trúng không ít.

Đám người Vân Miêu sư thái cũng dần dần hiểu được. Thảo nào Lĩnh vực của thần ở Pháp làm xằng làm bậy, cục an ninh cũng không có cách nào đối phó với bọn họ, hóa ra là “Tham ô”.

Dương Thần nói:

- Lúc đấy, thứ vũ khí mà tao nhìn thấy ở trên tay đám người mặc áo đen đó lại chính là súng liên thanh - một thứ vũ khí công nghệ cao nhất của công ty HK Đức. Trang bị toàn thân cũng đều là cấp bậc của bộ đội đặc chủng. Tao suýt nữa đã khẳng định Lĩnh vực của thần là một tổ chức có liên hệ với

chính phủ. Nếu không thì, những phần tử khủng bố hỗn tạp này, cho dù có nhiều tiền như vậy thì nhà máy vũ khí chính quy cũng sẽ không dễ dàng bán những thiết bị này ra ngoài.

Chỉ có thể nói, kế hoạch của mày có vài khuyết điểm nhỏ, nhưng đối với nhiều người thì kế hoạch này dường như chu toàn. Khuyết điểm ở chỗ, mày đã đánh giá quá cao thực lực của mày, đánh giá quá cao đồng minh của mày, thực lực của giáo đình.

- Vậy thì sao?

Daipuni gần như gào lên:

- Cho dù bây giờ mày đoán trúng đi chăng nữa thì đã sao? Tất cả những thứ này và cả hòn đảo này nữa sẽ chìm vào đáy biển vĩnh viễn.

- Chờ cho tao giết toàn bộ lũ chúng mày, đem lũ ngu ngốc các nước chúng mày biến thành tro bụi, lúc đó cả thế giới này sẽ hỗn loạn, các nước nghi ngờ lẫn nhau. Chờ tao giết chết tổng thống Pháp, sau đó giết lãnh tụ của thì đương nhiên sẽ răm rắp nghe theo lời của tao. Cho dù là mấy tên của Thạch Trung Kiếm kia cũng không thể có được thần khí.

Tao sẽ trở thành người thống trị, rồi sẽ châm ngòi cho chiến tranh thế giới và trở thành người thống trị toàn thế giới. Không một ai có thể ngăn cản tao.

Nhìn thấy Daipuni điên cuồng như vậy, tất cả mọi người trên đảo đều cực kỳ phần nộ.

- Đúng là một kẻ điên rồ, hắn ta thực sự cho rằng kế hoạch đó sẽ thành công sao?

Lilith tức giận nói. Được coi là Huyết tộc cao quý, vậy mà bị một tên chẳng ra gì lừa bịp, tự nhiên cô cảm thấy khó có thể chấp nhận được.

- Không. Kế hoạch này của hắn ta và cái gọi là thống trị thế giới, chẳng phải là muốn cho toàn thế giới xảy ra chiến tranh sao. Giống như để trả thù nhân loại vậy.

Sargerass hạ giọng nói.

Daipuni cười lớn tiếng, rồi thản nhiên nói:

- Tao cũng không muốn nói nhiều với những kẻ sắp chết như chúng mày. Tạm thời tao không giết được người phụ nữ của Minh Vương, thì sẽ giết những tên khác trước vậy. Verdessa... Phó cục trưởng của tôi. Tôi sẽ tiễn vợ và con ông trước, bọn họ sẽ ở dưới địa ngục chờ ông.

- Không...g...g cục trưởng, đừng giết bọn họ.

Verdessa rống lên tức giận, đi đến trước máy hiển thị gào thét.

Daipuni cũng mặc kệ, xoay người giương cung một lần nữa, chuẩn bị phóng ra hai mũi tên về phía mẹ con Harry đang nằm bất tỉnh.

Nhưng, khi Daipuni chuẩn bị phóng mũi tên đi thì Stern vừa rồi vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê, nằm úp xuống không nhúc nhích gì đột nhiên gãi đầu, tại chỗ từ từ đứng dậy.

Thấy Stern bỗng nhiên tỉnh lại, không chỉ có những tên mặc áo đen xung

quanh giật mình, mà Daipuni cũng phải nhú mày. Theo như những gì bọn chúng biết thì những người này bị trúng thuốc mê, sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy.

Sau khi Stern đứng lên, cũng không quên vươn vai một cái, thấy Daipuni đang giương cây cung màu vàng lên, lắc lắc đầu. Dường như đang nghĩ ngợi gì đó, sau đó qua máy hiển thị, nói với Dương Thần:

- Hades! Anh thật là. Anh không biết trên boong tàu rất lạnh sao? Sao lại nói mấy lời vô nghĩa nhiều như thế. Parked Persephone lại không phải là người đặc biệt như chúng tôi, con gái nhà người ta cảm lạnh thì tìm ai để khóc đây?

- Tôi đã nói rồi, người ta thể nào cũng không để anh lên giường đâu. Anh nói chuyện chả chắc chắn gì, một chút cũng không rõ ràng. Không phải là nói cho con lợn đây biết là hần ta thất bại rồi sao? Nói xong thì xong chuyện mà. Anh không biết chúng ta còn phải nhanh chóng trở về Paris để ăn khuya hay sao? Quá giờ, cửa tiệm sẽ đóng cửa, anh không biết sao?

Dương Thần thấy Stern đứng dậy, điều này cũng không nằm ngoài dự đoán, trợn mắt lên:

- Hình như anh nói hơi nhiều rồi đấy.

Daipuni thấy Stern và Dương Thần nói chuyện, không ngờ không thêm đề mắt đến gã, liền lập tức nổi giận:

- Đồ khốn, mày nghĩ mày là ai, muốn chết à?

Nói xong, Daipuni điều chỉnh cung tên, bắn liên tiếp hai mũi tên về phía Stern.

Gần như trong gang tấc, hai mũi tên lửa đủ để nghiền nát tám thép, tránh cũng không thể tránh.

“Ngu ngốc.” Stern không nhúc nhích gì, bấu môi lắm bắm.

Vòng bảo hộ màu đỏ lại một lần nữa xuất hiện quanh thân của Stern, nuốt chửng hai mũi tên kia.

- Mày vẫn còn chưa rõ sao. Kẻ ngăn cản mũi tên của mày không phải là kẻ ở trên hòn đảo kia mà là tao-ông nội của mày đấy.

Stern nhìn ánh mắt bất lực của Daipuni.

Nghe thấy câu đó, Daipuni lùi liên tiếp hai bước, run rẩy, ý thức được gì đó, thấp giọng nói:

- Mày...mày không phải là Stern. Rốt cuộc mày là ai?

Stern bật cười, chỉ ngón tay về phía Daipuni, lắc đầu.

- Cái đầu của mày còn muốn nghĩ đến việc tranh bá thế giới nữa sao? Chưa đánh trận mà mày đã quá ngu khi lấy danh nghĩa của tao để phát cờ của tao, chỗ nào cũng giả danh lừa bịp, nên chuẩn bị tâm lý tốt để bị vạch trần đi là vừa.

Nghe thấy câu nói này của Stern, Daipuni ung ung trong đầu, trợn trừng mắt, giọng nói run rẩy:

- Mày...mày là...mày là...

- Cuối cùng cũng nghĩ ra rồi sao.

Stern để lộ ra mái tóc màu vàng óng, nhếch miệng cười:

- Không sai. Tao chính là Apollo.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 543

Helios

Khi Stern nói xong ba chữ “Apollo”, không chỉ Daipuni cảm thấy choáng váng, mà người cũng bị ngậy ra. Ngay cả đám người Solon, Vân Miêu sư thái, thân vương Sargerass ở trên đảo sau khi nghe xong cũng bị kinh động.

Apollo? Một kẻ với nụ cười cợt nhả, dáng vẻ không nghiêm túc, đứa con phá gia chi tử của gia tộc Cromwell nổi tiếng bại hoại trong giới quý tộc châu Âu, một kẻ cả ngày không làm được việc gì tử tế lại là Thần mặt trời Apollo - một trong 12 chủ thần lớn ở trong truyền thuyết sao?

Nhìn thấy sắc mặt kinh ngạc của tất cả mọi người, Stern, cũng chính là Apollo tỏ vẻ bất mãn, hừ một tiếng, nói:

- Ánh mắt của các người là gì vậy? Dựa vào cái gì mà tên lưu manh Dương Thần kia có thể làm Minh Vương, mà tôi - một quý tộc đẹp trai và phong độ như vậy lại không đảm đương nổi Thần mặt trời chứ? Chẳng lẽ tôi là cải trang, còn tên tiểu tử thối kia mới là thật.

- Anh nói ai là lưu manh? Nói ai là tiểu tử thối? Anh chọc giận tôi rồi đấy?

Dương Thần không nhịn được, phản bác lại.

- Ô, đúng đúng.

Apollo cười ranh mãnh, nói:

- Nói sai rồi, anh là một tên tiểu tử thối sợ vợ, và bị quản nghiêm ngặt.

Dương Thần dậm mạnh chân một cái, một khoảng đất mấy chục mét vuông ở xung quanh bị lún xuống thành một cái hố.

- Hai ngày này, để cho các người đi theo vợ của tôi, cho các người ăn không, uống không, đã không một tiếng cảm ơn thì thôi, vậy mà các người lại còn lấy oán trả ơn, ăn nói bậy bạ.

Apollo buông tay, nói giọng mỉa mai:

- Nói trắng ra là không phải để cho chúng tôi làm vệ sĩ cho Persephone hay sao. Nếu không phải thấy Persephone tâm tính tốt bụng thì anh em chúng tôi cũng sẽ chẳng nghe theo sự sắp xếp của anh, chơi trò chơi này. Cho dù không phải thông qua cách này, thì lần này đến Paris cũng có thể tìm ra tên khốn đã giả mạo tôi rồi.

Mọi người ở bên thấy Dương Thần nói một câu, Stern cũng nói một câu, giọng điệu rất đều giả, thì như bị lạc vào đám sương mù, về mặt tất cả mọi người đều trở nên cứng nhắc.

Đây là cái gì vậy? Hai người này... thực sự là Chủ thần sao?

Ngay cả thân vương Sargerass đã sống hơn nghìn năm cũng phải toát mồ

hôi lạnh. Nhưng ngược lại, Lilith xinh đẹp lại mỉm cười quyến rũ, dường như nhìn thấy điều gì đó rất thú vị.

Daipuni vừa rồi bị khiếp sợ đã định thần lại được, mặt thịt run rẩy, trong mắt toàn sự thù hận, thấp giọng nói:

- Không ngờ mày dám coi thường tao...Cho dù mày là Apollo đi nữa thì cũng không thể ngăn tao.

Nói xong, Daipuni lại kéo cây cung lên một lần nữa. Nhưng lần này, những ngọn lửa màu hồng cùng tụ lại, cháy đỏ rực, làm cả boong tàu sáng như ban ngày.

Những tên mặc áo đen đang đứng xung quanh cảm nhận thấy dòng khí nóng đó, đều hoảng loạn rút chạy thật nhanh.

Apollo nhìn Daipuni với ánh mắt dành cho kẻ đáng thương, nói:

- Mày cho là, dựa vào thứ đồ dờm trên tay mày, dựa vào năng lượng hội tụ lại như vậy thì có thể uy hiếp được tao sao. Thôi, để mày nhìn đồ thật vậy, cũng coi như dấu chấm hết.

Nói xong, Apollo nghiêng mình, giơ tay trái lên, đôi mắt đỏ ngầu, dường như có ngọn lửa từ trong mắt phát ra, rất khác thường.

- Helios!

Vừa mới nói ra câu đó thì một ngọn lửa màu bạch kim, giống như là sao hỏa từ trên trời rơi xuống, cắt ngang bầu trời đêm tối đen, trong nháy mắt đã đáp xuống tay trái của Apollo.

Ngọn lửa màu vàng kim kia hóa thành một con rồng lửa, uốn lượn quanh cánh tay Apollo, tay trái của anh ta duỗi ra biến thành một chiếc cung tên vàng kim, lửa cháy rừng rực.

Cây cung này và cây cung màu vàng trên tay Daipuni cũng tương tự nhau. Nhưng, cây cung này được tạo thành từ lửa.

Cả cây cung đều bùng cháy, nhiệt độ cực cao của ngọn lửa thậm chí có thể khiến kim loại gần đây cũng bị chảy ra.

Apollo đã thiết kế sau lưng mình một chiếc vòng bảo hộ, tránh cho ngọn lửa với nhiệt độ rất cao lan tới đám người Lâm Nhược Khê, để không đến mức xảy ra những tổn hại ngoài mong muốn.

Nhìn thấy thần khí với ngọn lửa màu vàng kim ngay ở trước mắt khiến bản thân không thể thờ nổi, Daipuni bị khiếp đảm.

- Đây...đây là...

- Đây chính là Helios thực sự. Thứ trên tay mày chỉ là thứ vũ khí dờm, lơ tay được tạo thành khi mà năm đó Hỏa Thần Hephaistos giúp chủ thần của chúng tao chế tạo thần khí lúc đầu. Ít ra cũng có thể coi là bán thần khí.

Apollo cười tủm tỉm nói.

- Tao cũng không biết mày lấy đâu ra thứ đấy, nhưng nó cũng gần giống như thanh kiếm từ thần, được lấy từ một chỗ. Nhưng cũng chẳng sao, những thứ này, trong mắt của tao cũng giống như những hàng thải công nghiệp mà

thôi.

Trước máy hiển thị, mọi người nhìn thấy thần khí với ánh lửa sáng rực ở trên tay Apollo, bỗng xuất thần. Phía trên tàu chiến, bầu trời như bị đốt thành màu vàng kim.

Sargerass thở một hơi, không kịp được kích động nói:

- Trong truyền thuyết, Thần mặt trời phân ra làm ba thời kỳ. Thời kỳ đầu là Betrothed Heraklion - là hóa thân nguyên thủy của mặt trời. Thời kỳ thứ hai là Helios, mới là Thần mặt trời thực sự điều khiển mặt trời. Apollo được cho là Chủ thần của Helios, cũng được coi là Thần mặt trời ở thời kỳ thứ ba, cây cung được dùng gọi là Helios.

Dương Thần tỏ vẻ đồng ý, nói:

- Anh nói không sai. Thực ra Betrothed Heraklion, Helios, Apollo đều là một người, chính là người này. Chỉ là anh ta thức tỉnh hóa thân vào các thời điểm khác nhau mà thôi.

Sargerass dần tỉnh ngộ, gật gật đầu:

- Quả nhiên như vậy. Xem ra vì sao chủ thần có thể thay thế, câu hỏi này đã có thể lý giải được rồi.

Một vài người ở bên lại không hiểu rõ lắm về nội dung cuộc nói chuyện của Dương Thần và Sargerass. Dù sao cũng không có ai sống ngàn năm tuổi như Sargerass, nên đương nhiên cũng không hiểu nhiều về một vài bí ẩn thời cổ xưa.

Nhưng, vị Chủ thần mà họ tận mắt nhìn thấy cũng đủ để xao động tâm hồn.

- Thảo nào anh lại yên tâm như vậy khi Lâm Nhược Khê bị bắt. Ngay từ đầu, anh đã diễn vở kịch này với Apollo rồi sao?

Vân Miếu sư thái nhìn Dương Thần với vẻ mặt khó hiểu.

Dương Thần buông lỏng hai tay:

- Lần đó, tôi cùng với Lâm Nhược Khê bị bắt vào một kho hàng ở Romilly, gặp được hai anh em nhà kia thì tôi liền biết họ là ai. Lúc đó tôi đã thắc mắc bọn họ phải giả bộ bị bắt như vậy để làm gì. Về sau nghĩ kỹ lại mới dần dần hiểu ra. Nhưng dựa vào kế hoạch của bọn họ, cho dù có thể tìm ra thủ phạm đứng sau là ai, thì cũng không thể nào khiến cho toàn bộ cá bị cắn câu được. Vì vậy, tôi đã bảo bọn họ dựa vào kế hoạch của tôi, tiêu tốn cũng khá nhiều thời gian, nhưng dù sao vẫn thu được kết quả. Tôi cảm thấy cách này có thể dụ được rắn ra khỏi hang. Chẳng phải đã dụ cả giáo đình ra khỏi hang rồi đó sao?

Đám người Solon lau mồ hôi trên trán, bọn họ sợ vô cùng, nhưng bây giờ phát hiện ra tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của Dương Thần thì tự dung cảm thấy rất tự hào.

- Nhưng, không ngờ anh em của gia tộc bại hoại Cromwell lại là Thần Minh, thật là ngoài sức tưởng tượng.

Solon nói xong, đột nhiên hiểu ra vài chuyện, hỏi:

- Stern Các Hạ đã là đại nhân Apollo. Vậy... cô Alys là...

Dương Thần cười nhưng không nói gì, chỉ nhìn máy hiển thị, khiến cho mọi người phải tiếp tục nhìn.

Lúc này, Daipuni đã không còn đường rút chạy, sắc mặt trở nên xanh mét, xương cốt như hóa thạch.

Nhưng sự chút dừng khí cuối cùng đã khiến cho Daipuni cố thở ra một hơi dài, mang theo một suy nghĩ trong đầu, Daipuni hung hăng kéo dây cung, phần nỏ hét lên một tiếng “Đi”.

Mũi tên với sức mạnh ghê gớm nhất của ngọn lửa giống như một tia laser, nhắm thẳng Apollo mà bay đến.

Nhưng mũi tên với sức mạnh ghê gớm như vậy, khi chỉ cách mặt của Apollo một centimet liền đóng băng tại chỗ.

Apollo thè lưỡi trên tức, sau đó há miệng to.

Mũi tên lửa kia bị Apollo nuốt chửng vào trong miệng.

Daipuni trừng mắt nhìn mũi tên lửa của mình với sức mạnh đủ để phá hủy một tàu chiến bị Apollo nuốt mất, thì mặt như đồng tro tàn, không còn sức lực để kéo cung nữa.

Apollo chặc chặc vài tiếng.

- Nếu như mày dùng thần khí khác thì có lẽ còn có vài tác dụng với tao. Nhưng với thứ này thì hoàn toàn không có tác dụng gì với tao cả.

Nói rồi, Apollo giương thần cung Helios ở trong tay lên, tay phải bắt đầu kéo dây cung.

Một mũi tên với ngọn lửa màu vàng kim được phóng ra. Nhưng với những người thông minh thì có thể cảm nhận thấy mũi tên này so với mũi tên của Daipuni sức mạnh còn khủng khiếp hơn nhiều.

Mũi tên được phóng ra, không ít chỗ trên boong tàu, sắt bắt đầu bị chảy ra thành nước.

- Ai da.... Ngọn lửa này làm sao mà có thể giảm bớt đây, nhiệt độ lại quá cao, mình cần phải bắn nhanh hơn nữa.

Apollo tức bực lắm bầm vài câu, rồi tiếp tục bắn tên.

Mọi người chỉ cảm thấy rất hoa mắt. Tất cả những hình ảnh từ máy hiển thị, ngoài những tia sáng trắng chói mắt ra thì chẳng nhìn thấy gì nữa cả.

Một lúc lâu sau, mọi người chỉ nghe thấy ở hải vực phía xa đột nhiên xuất hiện một cột sáng màu trắng ngút trời. Thứ ánh sáng đó không bình thường, nó xé nát màn đêm đen tối thành nhiều phần.

- Đây chẳng phải giống như tia sét sao?

Verdessa vừa rồi còn đứng im cuối cùng cũng phải thốt lên.

Những người còn lại nhìn thấy cảnh tượng kinh thiên này cũng phải cảm thấy ớn lạnh. Nếu như việc này xảy ra trong xã hội loài người. Vậy chẳng phải là...

Sau một hồi, hình ảnh trong máy hiển thị cuối cùng cũng được khôi phục lại.

Vốn tưởng rằng vụ tấn công khủng khiếp vừa rồi sẽ phá hủy toàn bộ thiết bị trên tàu, nhưng không ngờ, trên tàu, ngoài chỗ Daipuni đứng ra thì những chỗ khác như chưa từng chịu bất kỳ sự tấn công nào.

Mũi tên lửa đó không ngờ lại thần kỳ đến như vậy, hướng vuông góc đến Daipuni.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người khó tin chính là Daipuni, không ngờ gã còn sống.

Daipuni với mái tóc bị cháy xém chút ít trông thật thê thảm. Nhưng gã thực sự không bị hề hấn gì, ngồi xồm ngay tại chỗ, thở hổn hển, mặt đỏ ửng.

Apollo cũng hơi sững sờ, nhìn vật phía trước chân của Daipuni đã bị vỡ vụn, mới giật mình nói:

- Hóa ra là như vậy. Cây cung đó mặc dù là đồ dờm, nhưng vẫn có thần lực. Vừa rồi đã hi sinh chính mình để cứu lấy mày, nhưng cũng có thể thấy tổ chất con người mày, quả thực rất đặc biệt.

Trong mắt Daipuni có chút không cam lòng, nhưng đa phần sự điên cuồng của gã đã bị dập tắt khi cái chết đến cận kề.

Liền đôi môi khô khốc, Daipuni thấp giọng nói:

- Cho dù hôm nay tao không sống, thì cũng không để đám người trên đảo kia sống sót.

Nói xong, Daipuni đột nhiên lấy thiết bị điều khiển đầu đạn hạt nhân ở trong túi ra, dí ngón trỏ vào nút màu đỏ.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Apollo cũng không biết nên làm gì. Nhưng Daipuni thì vẫn chưa thể ấn nút kia thành công.

Pípípípípíp

Một âm thanh lớn vang lên, bắt đầu từ ngón tay Daipuni, từ đầu tới chân, rồi toàn thân Daipuni.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ trong nháy mắt, toàn thân Daipuni bị một khối đá làm đóng băng.

Daipuni bị đóng băng trong khối đá lạnh màu xanh, từ vẻ mặt đến động tác cũng bị đông cứng lại.

Alys vừa rồi còn đang nằm, lúc này mới từ từ đứng dậy ở sau Apollo.

Alys nhẹ nhàng kéo vài sợi tóc màu bạc, hờn dỗi liếc nhìn Apollo:

- Anh thân yêu. Không phải là anh muốn em đến làm việc này chứ. Bắn tên rồi mà vẫn chưa giải quyết được.

Apollo thu cây cung Helios lại. Cây cung vừa mới hóa thành ngọn lửa, vậy mà trong chớp mắt ngọn lửa đã biến mất.

- Artemis, đưa em gái thân mến của anh. Điều này em không thể trách anh. Cái tên Hades nhát nhẽo kia muốn tìm hiểu rõ hơn nữa, xem trên người tên Daipuni kia rốt cuộc đang giữ bí mật gì. Anh nghĩ đi nghĩ lại, cách tốt

nhất chính là để cho hắn ta đóng băng. Nếu như anh ra tay, ngộ nhỡ giết chết hắn ta, hoặc để cho hắn ta có cơ hội tự sát thì tương đối phiền phức.

Apollo vẻ mặt nghiêm túc, ôm lấy vai Alys. Nói xong, không cần đợi lâu hơn liền hôn ngay lên khuôn mặt của người phụ nữ này, giống như là đã lâu lắm rồi không được thân mật như thế.

Trong khi những người ở trên tàu chiến và trên đảo vẫn còn đang cảm thấy kinh ngạc về câu nói của Apollo khi thấy Daipuni bị đóng băng, thì một quả bom nữa lại được ném xuống.

Cái gì? Artemis?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 544

Artemis

Ngoại trừ một số ít người hoàn toàn không hiểu tí gì về hệ thống các thần, nghe thấy những cái tên cổ xưa đã tỏ vẻ bức dọc ra thì những người còn lại, bao gồm cả thân vương Sargerass, đều đã há hốc miệng, đầu óc bắt đầu trống không.

Một Apollo đã làm bọn họ cảm thấy hồi hộp vô cùng rồi, thì đột nhiên người phụ nữ mà Apollo ôm vào trong lòng lại là Thần mặt trăng - Artemis.

Như vậy, “hai anh em đáng bị sỉ nhục” đối với gia tộc Cromwell, không ngờ lại là một đôi Thần Minh.

Cách xưng hô hết sức trang trọng này đã được coi là bằng chứng. Nhưng hai người này vẫn là chưa có phong thái để khiến người khác phải tin tưởng được.

Lúc này, Alys căn bản là không để ý đến sự kinh ngạc của những người khác, bị người anh của mình hôn một cái vào khuyên tai, thì ngay tức khắc xoay người một cách mềm mại, bá lấy cổ của Stern, đặt đôi môi đỏ mọng của mình lên đấy.

Trong lúc này, hai anh em nhà này không thèm để ý đến ai trên boong tàu, mà lại quay ra ôm hôn thắm thiết, quần lười vào nhau, tiếng “chụt chụt” trở thành âm thanh duy nhất phát ra vào lúc này.

Dương Thần buồn bực, giả bộ ho khan, nói:

- Hai người ăn phải chất kích thích à? Sao lại không thể nhẫn nhịn được như vậy? Có thể dừng lại một lát không?

Alys quay đầu lại, trên khuôn mặt làm say lòng người kia, hai má đỏ hồng:

- Hades, việc này sắp kết thúc rồi, lái chiếc thuyền Louie mười sáu đó đến chỗ chúng tôi. Còn chiếc tàu chiến này, chúng tôi sẽ nhấn chìm nó.

Lời vừa nói ra, đám người mặc áo đen của Lĩnh vực của thần đang ở trên tàu kia hoảng sợ vô cùng.

Thủ lĩnh của bọn họ đã bị vạch trần, hơn nữa đối phương lại là hai vị Thần Minh thực sự khiến họ không có cách nào kháng cự lại. Bọn họ không sợ tới mức tiêu ra quần là may lắm rồi. Vốn tưởng rằng hai người này thân mật với nhau thì sẽ không để ý tính toán đến bọn họ, không ngờ lại định nhấn chìm cả chiếc tàu chiến này.

Không ít những tên mặc áo đen đều lộ vẻ sợ hãi. Bọn họ đã từng chứng kiến uy lực kinh thiên động địa của Apollo thì làm sao có ý định phản kháng lại chứ. Cách duy nhất chính là lập tức lên thuyền cứu nạn để chạy trốn.

Nhìn thấy cảnh bày khỉ tan đàn xẻ nghé, ánh mắt xinh đẹp của Alys không một chút cảm xúc, còn người tóc bạch kim sáng loáng trên đầu kia thì đột nhiên lại bay lên không trung.

Đôi mắt màu xanh lạnh lùng của Alys sáng lên, cả một vùng biển quanh chiếc tàu chiến bỗng biến đổi nhanh chóng.

Mặt biển trong vòng bán kính hơn trăm mét vốn sẽ dao động, nhưng chợt trở nên im lặng. Tiếng bánh răng ma sát vang lên, mặt biển đóng thành một khối băng lớn.

Một luồng hàn khí mạnh liệt dâng lên, cũng không biết là từ đâu đến, khiến cho xung quanh chiếc tàu đều biến thành một màu trắng mênh mông.

Một vài tên mặc áo đen vừa rồi còn muốn lên thuyền cứu nạn để thoát thân, bây giờ răng bắt đầu run lên cầm cập, toàn thân bị đông cứng, căn bản là bọn họ không thể hoạt động bình thường trở lại. Bắt đầu từ chân, rồi đến các bắp thịt trên người và động tác của họ đều bị đóng băng lại, thậm chí có thể cảm nhận thấy máu cũng ngừng chảy.

Lúc này, nhiệt độ ở đây đang trên 00C, bỗng hạ xuống âm mười mấy độ, và tiếp tục còn giảm.

Stern sớm đã thi triển vòng bảo hộ để bao phủ lấy Lâm Nhược Khê và mẹ con Harry ở phía sau, tránh sự xâm hại của hàn băng ở bên ngoài.

Nhưng những chỗ không có vòng bảo hộ thì khó có thể ngăn cản được sự xâm lấn của hàn băng. Toàn bộ chiến tàu chiến bị đóng băng lại, nước trên biển cũng bị hàn băng bao phủ.

Thời khắc mà chiếc tàu chiến bị đóng băng cũng chính là lúc mà những tên mặc áo đen kia giống như một bức họa, không nhúc nhích gì.

Đám người Solon, Vân Miêu sư thái và Verdesa đứng trước màn hình máy hiển thị tận mắt trông thấy cảnh tượng đó, trong 10 giây thôi, cả một tàu chiến và khu vực mặt biển cách tàu hơn trăm mét bỗng biến thành một khối băng khổng lồ như được đẽo tạc.

Việc đóng băng một số thứ, một số người dị năng cũng có thể làm được. Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn có thể tạo nên hiệu quả như vậy thì đã vượt quá xa khả năng của những người dị năng.

Khi mọi người nhìn người phụ nữ trẻ tuổi kia bay múa, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

- Nữ thần mặt trăng và săn bắt- Artemis chẳng phải giống với Apollo, có thần khí là cung tên mới đúng chứ. Tại sao lại có sức mạnh của hàn băng khổng lồ như vậy, giống như là dị năng.

Trong đầu thân vương Sargerass với kinh nghiệm phong phú và cực kỳ bác học chợt cảm thấy hoài nghi, quay sang hỏi Dương Thần bên cạnh.

Dương Thần cười nói:

- Trong các vị thần, không có nữ thần đại diện cho hàn băng. So với sự ấm áp vào ban ngày thì sự lạnh lẽo vào ban đêm, Dianna - chính là tên gọi

khác của Artemis, có thể dùng sức mạnh của hàn băng. Trước kia tôi cũng không biết, nhưng việc Apollo đại diện cho mặt trời kia cũng có thể dùng cung tên lửa của Hỏa Thần như vậy, nên việc Artemis có thể sử dụng hàn băng cũng có thể lý giải được.

Thực ra dùng sức mạnh gì thì cũng không có ý nghĩa gì quá lớn. Xét cho cùng thì cũng chỉ là việc thích sử dụng sức mạnh như thế nào mà thôi. Trăm sông vẫn đổ về một biển mà.

Sargerass nghe xong, ngẫm nghĩ, gật gật đầu:

- Không sai. Là tôi quá chú trọng vào hình thức của sức mạnh. Đối với chủ thần các anh mà nói thì lửa và băng cũng không khác nhau là mấy. Xét cho cùng đều là những nguyên tố trong không gian mà thôi.

Alys ở trên chiến thuyền đã hoàn thành “công trình đóng băng”, hừ một tiếng bất mãn:

- Em có cung, nhưng lần trước khi Selene của em luân hồi, vì đánh nhau với người phụ nữ điên cuồng Athéna kia, nên không cẩn thận đã làm mất. Đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy. Nếu như để em biết được ai đã cố tình giấu nó đi thì em nhất định sẽ xé xác kẻ đó ra.

Stern vội vỗ ngực nói:

- Em thân yêu à, cứ yên tâm đi. Đợi tìm được Selene của em về, anh sẽ cùng em liên thủ để tìm ra được Athéna. Cô ta cũng sắp thức tỉnh rồi, lần này chúng ta sẽ đánh nhau với cô ta, đánh cho cô ta chạy thì thôi, để trả thù cho em thân yêu của anh.

- Thôi đi. Con tiện nhân đây đánh nhau với em mà không cần dùng đến một thần khí nào, cho dù có thêm anh nữa thì nhất định cũng sẽ thua thôi.

Alys giọng điệu iu xiu.

Stern vẻ mặt xấu hổ, ngượng ngùng cười, sờ sờ mũi, không nói gì.

Nghe thấy hai người này nói chuyện không đầu không cuối, những người trên đảo không hiểu rốt cuộc là chuyện gì. Còn Dương Thần thì đã ngầm hiểu, lúc đầu cho rằng Artemis cũng giống như Ares, đều có ý định muốn chiếm đoạt đá Thần. Chỉ đáng tiếc là người phụ nữ tên Athéna kia thực sự có một sức mạnh rất khủng khiếp.

Cũng không thể trách Christine đã cho rằng, chỉ có s mới có thể chiến đấu với Athéna. Hóa ra không chỉ có Ares, mà các chủ thần khác cũng đã từng giao đấu với cô ta.

Athéna?

Dương Thần đột nhiên nghĩ đến kẻ thần bí có thể cướp được đá Thần và cướp Chén Thánh, chẳng lẽ chính là Athéna?

Nhưng lại nghĩ lại, cảm thấy không thể nào. Nếu như thực sự là Athéna, vậy với sức mạnh như vậy của cô ta căn bản là không cần phải trốn tránh. Lúc đầu cô ta đã có được đá Thần, nếu như không đầu thai thì cũng không để đá Thần rơi vào tay bất kỳ một Minh Vương nào.

Nếu như bây giờ cô ta thức tỉnh, đi cướp về thì thực lực của mình cũng chỉ tương đương với Ares. Nếu thực sự đụng phải cô ta thì có lẽ không thể tranh đoạt được. Cô ta hà tất phải sợ hãi mình như thế mà không chịu hiện thân chứ? Cô ta là nữ thần chiến tranh mà ngay cả s cũng chẳng sợ.

Hơn nữa, việc muốn cướp đoạt đá Thần có thể lý giải. Đã là Thần Minh tối cao của chủ thần, tại sao lại phải cướp đoạt thần lực mà các Thần Minh thông thường khác giữ lại? Điều này hoàn toàn không thể giải thích nổi.

Càng nghĩ, thân phận thực sự của kẻ thần bí đó khó có thể lường trước được.

Thậm chí Dương Thần rất muốn gặp người của Hồng Mông, không chừng những người đã thoát khỏi thế tục này sẽ biết đến thế giới mà hắn không thể hiểu được.

Nghĩ đến Hồng Mông, Dương Thần lại đoán rằng, chẳng lẽ là người trong Hồng Mông? Hoặc là cùng cấp với Hồng Mông, thế lực gì mà mình không hiểu?

Trong đầu nghĩ ngợi quá nhiều, đột nhiên Dương Thần cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

“ A...a...a”.

Dương Thần lão đảo, thiếu chút nữa ngã lăn trên mặt đất, hai tay liền ôm lấy đầu, dứ dứ, cố đứng cho vững.

- Minh Vương Các Hạ, ngài làm sao vậy?

- Bệnh cũ lại tái phát à?

Người phụ trách thân cận trong Zero nhìn thấy Dương Thần có vẻ khác thường, liền nghĩ ngay đến điều gì đó, hỏi một cách thân mật.

Dương Thần phẩy tay, ra hiệu mình không sao cả, toàn thân lạnh run, trán toát mồ hôi lạnh, thở hổn hển, nói:

- Có thể...có thể là trong những ngày này, giết người quá nhiều, lại không chú ý đến những tác dụng của những chất kích thích trong rượu. Vừa rồi hơi đau đầu, nhưng không phải vấn đề gì lớn lắm, mọi người yên tâm.

Dương Thần cúi thấp đầu, lúc này hắn không dám ngẩng lên, bởi vì hắn biết đôi mắt của mình sẽ đỏ ngầu.

Trong đầu, vô số những suy nghĩ bắt đầu xáo trộn, những cảm xúc hỗn tạp, kịch liệt khiến hắn muốn ngửa mặt lên trời hét thật lớn.

Dương Thần vốn tưởng rằng khi tu luyện Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh đến cấp thứ 9 thì chân khí trong cơ thể sẽ Tiên Thiên, đạt đến cảnh giới Đại viên mãn, có thể trấn áp điều khiển được những cảm xúc hỗn tạp mà Thần Quang tạo thành trong bộ não.

Nhưng, không ngờ bản thân lại quá coi thường.

Sau khi từ Nhật Bản trở về, trước sau vẫn là chiến đấu những đám người Brahma Ấn Độ, rồi lại làm một trận đại chiến với kẻ điên Ares kia, sau đó lại phải đối mặt với sự trả đũa của nhà họ Tăng. Những người mà mình giết,

thực sự không ít, những việc cần được giải quyết bằng vũ lực cứ liên tiếp xảy ra.

Hơn nữa lại còn vướng vào tình cảm với những người phụ nữ như Lâm Nhược Khê, rồi các vấn đề về tình cảm giữa nhà họ Dương và bản thân, đó chính là những nhân tố trọng yếu đã khuấy động bộ não.

Thường ngày, vì không chú ý như lúc mới về nước, nên cũng không cảm rượu.

Lần này đến Paris, vốn là kỳ nghỉ, nhưng lại không ngờ đụng phải tên giả mạo Apollo Daipuni, lại đánh giết nhau, phải dùng đến “Vong Linh Vũ Bước” mà bao nhiêu năm qua đã không dùng đến quyết một trận với những Thiên sứ sáu cánh của giáo đình.

Những việc phải sục sôi huyết quản như vậy lại đến, bệnh cũ của bản thân cuối cùng vẫn không thể tiếp tục khống chế, lại bị tái phát.

May mà Vãng Niệm Diển Sinh Kinh rất mạnh, nên bản thân vẫn có thể bắt bộ não không chế được cảm xúc của chính mình, không đến nỗi giống như những lần trước đó, ngay cả cơ hội khống chế cũng không có, liền điên cuồng đi giết chóc.

Chỉ có điều, chính Dương Thần cũng không dám chắc chắn, nếu như lần sau lại đau đầu thì không biết có thể kiềm chế được hay không. Theo như kinh nghiệm của hắn thì hắn rất rõ, những việc như thế này, nếu như cứ liên tục xuất hiện sẽ là một điều cực kỳ nguy hiểm.

Dương Thần đột nhiên nhớ ra điều gì đó, liền móc từ trong túi quần ra một lọ thuốc nhỏ.

Thở phào nhẹ nhõm, may mà còn mang theo lọ thuốc đặc trị này. Cho dù biết thứ này uống nhiều thì hiệu quả sẽ giảm dần đi, nhưng vẫn phải uống.

Lấy một viên thuốc ra, đút ngay vào miệng, nuốt dần xuống bụng, bộ máy tiêu hóa bắt đầu hoạt động, Dương Thần mới cảm thấy đôi mắt đỏ ngầu của mình mới dần dần biến mất.

Mọi người ai cũng chú ý đến sự khác thường của Dương Thần, nhưng không dám quấy rầy, chỉ lẳng lặng quan sát.

Lúc này, cuối cùng Dương Thần cũng ngẩng đầu lên, lộ vẻ khổ tâm:

- Đừng nhìn tôi như nhìn tinh tinh thế, cũng đừng nghi ngờ việc tại sao tôi lại như vậy. Tôi không muốn nói, tôi còn phải đi tìm hiểu con người của Daipuni nữa, mọi người hãy trở lại điểm xuất phát đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 545

Thần Quang Và Sự Nghi Ngờ

Mặc dù trên đảo đầu đạn hạt nhân không nổ như nhiều người vẫn nghĩ. Nhưng du thuyền Louie số 16 thả neo ở cảng đã nhanh chóng rời đi.

Đám người của Dương Thần cùng với vài người còn lại trên đảo, những lính đặc chủng chưa rời đi và những cán bộ đến được cảng, thì mới phát hiện ra sự thật bất lực này.

- Hừ, những kẻ nhát gan, căn bản là làm gì có chuyện gì, chạy nhanh như vậy làm cái quái gì chứ.

Lilith diu đỡ bố, bấu môi tức giận nói.

Sargeris cười lớn:

- Đi rồi cũng tốt, Minh Vương Các Hạ sở dĩ dọa bọn họ, thực ra cũng vì muốn để cho thân phận của hai người Apollo và Artemis càng ít người biết càng tốt.

Dương Thần quay đầu lại cười cười:

- Thế giới của Thần Minh, thế giới của con người đương nhiên càng ít người biết càng tốt.

Nói xong, lại nói với Verdesa ở bên cạnh:

- Phó cục trưởng Verdesa. Cho dù không có thuyền, thì tôi cũng có thể đi trên biển. Nhưng, những người bạn này của tôi có lẽ không thể làm được điều đó. Các người nên chuẩn bị tàu dự phòng đi.

Verdesa lập tức gật đầu, nói:

- Không sai, chúng ta còn có tàu vận chuyển dự phòng, Dương...À... Minh Vương Các Hạ, ngài hãy đợi một chút, tôi sẽ đích thân đem tàu vận chuyển đến.

Verdesa lúc này, sớm đã coi Dương Thần là đại ân nhân. Dù sao nếu không có Dương Thần thì cả gia đình của ông ta cũng coi như toi đời, mà cả quyền lực quốc pháp cũng đều thuộc về tay của tên phản tặc Daipuni kia.

Mặc dù Dương Thần làm việc này không phải vì hấn và đất nước của hấn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của Verdesa dành cho hấn.

Khi chỉ còn thừa lại Verdesa đi lấy tàu, thì Solon đang cầm thanh kiếm được gói trong một chiếc hộp màu đen, đi lên trước nói:

- Minh Vương Các Hạ, thanh kiếm này, ngài định xử lý như thế nào?

Dương Thần nhìn nhìn ngẫm nghĩ, vốn tưởng rằng lần này có thể đợi kẻ thần bí kia đến đoạt kiếm, đáng tiếc là ngay cả một bóng dáng cũng không thấy, bèn phẩy tay nói:

- Anh cầm lấy cái này, sau khi trở về Paris, hãy để cho đội Hải Ưng vận

chuyển đến FORGOTTENREALMS. Hãy để Ron giúp tôi bảo quản thần khí này. Cho dù một người bình thường có cầm được nó thì cũng không nhắc lên như một cành hoa. Hơn nữa tôi cầm nó cũng không có tác dụng gì.

Solon sững sốt:

- Các Hạ, ngài không đích thân trở lại đây để xem sao?

Dương Thần cười khẽ một tiếng, có chút tiếc nuối, nói:

- Lần này không trở về. Dù sao sau khi cùng bà xã đến tham gia Tuần lễ thời trang Paris xong thì phải trở về Hoa Hạ. Thời gian không thể chậm trễ hơn nữa. Ở Hoa Hạ còn rất nhiều việc cần phải giải quyết, bỏ đi lâu quá cũng không tiện.

Bệnh tình của lão gia nhà họ Đường, chứng đau đầu của mình cần được kiểm tra và chữa trị, phải đưa Thái Nghiên trở về Yên Kinh, đội dự bị Long Tổ cũng gần kết thúc đợt huấn luyện.

Hơn nữa đám người Quách Tuyết Hoa và vú Vương cũng đang đợi mình quay về. Dương Thần không cho rằng, trong tình hình như vậy mà đi thăm những người bạn cũ sẽ là sự lựa chọn an toàn.

Đám người Solon như cảm thấy mất mát gì đó, nhưng vẫn tôn trọng quyết định của Dương Thần.

Sau mười mấy giây, đích thân Verdesa điều khiển con tàu đến cảng đón mọi người, lái theo hướng cầm đầu đang ở.

Khi còn cách vài trăm mét nữa là đến được khu vực biển bị đóng băng, mọi người đều cảm thấy lạnh thấu xương.

Băng tuyết trắng xóa, giống như một khối băng Bắc Cực lớn di động, trôi trên biển.

Căn bản hình ảnh nhìn thấy từ máy hiển thị đã đủ khiến mọi người phải kinh ngạc, nhưng lúc này được tận mắt nhìn thấy thì không dám tưởng tượng đó là khu vực của cái chết.

- Các người không cần qua đó, tôi làm xong chuyện sẽ lập tức trở về.

Dương Thần cũng biết với nhiệt độ ở nơi đó, hơn một nửa số người trên tàu không thể chịu đựng nổi. Vì thế một mình nhảy khỏi boong tàu, xuống mặt biển.

Một đám người chỉ nhìn thấy Dương Thần lên xuống nhấp nhô ở trên mặt biển, đi lại như kiểu nước biển cũng bằng phẳng như mặt đất, trong chốc lát đã không thấy tăm hơi đâu.

Trên boong tàu chiến đã bị đóng băng, bóng dáng Dương Thần thoát ảm thoát hiện, đáp ngay xuống trước mặt Stern và Alys.

Hai anh em đang thân mật với nhau như vậy, thì những gì diễn ra bên ngoài đương nhiên cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến họ. Lâm Nhược Khê và mẹ con Harry vẫn đang nằm trong sự bảo vệ của vòng bảo hộ.

Daipuni bị đóng băng vẫn bị giữ nguyên động tác vừa rồi, không nhúc nhích.

Dương Thần đi xung quanh Daipuni, dường như đang quan sát cái gì đó rất tỉ mỉ.

- Hades! Tôi thực sự không hiểu, người đàn ông này có cái gì đáng tìm hiểu mà muốn chúng tôi chờ lâu như vậy chứ.

Stern bĩu môi nói.

Dương Thần liếc nhìn anh ta một cái.

- Lẽ nào anh không cảm thấy tò mò sao. Cho dù cây cung trên tay hắn ta là một thần khí dormant đi chăng nữa, nhưng cuối cùng thì vẫn là thần khí. Bất kỳ một cao thủ nào, cho dù là đặc công giỏi nhất ở trên thế giới đi chăng nữa, khi cầm vào thần khí cũng không thể phát huy hết sức mạnh của thần khí được. Nhưng, Daipuni lại thực sự có thể khiến thần khí này phát huy hết sức mạnh của nó.

Hắn ta dựa vào cây cung đó, đánh bất ngờ vào 3 căn cứ quân sự. Cho dù chúng ta có nghi ngờ là hắn ta phô trương thanh thế, nhưng chúng ta lại không thể nghi ngờ hắn ta có đủ năng lực để điều khiển thần khí này.

Hai người Stern nhíu mày. Tuy rằng bọn họ cũng biết có chút kỳ lạ ở đây, nhưng cũng không thắc mắc gì quá nhiều.

Dương Thần dừng bước, đứng trước mặt Daipuni nói:

- Các người hãy nhìn cho kỹ đi. Cho dù tên này bị một khối băng âm mưu mấy độ làm đông cứng lại, nhưng thực ra máu của hắn ta vẫn lưu thông. Điều này đã hoàn toàn vượt ra khỏi cực hạn của người bình thường.

Nói xong, Dương Thần đặt một tay lên khối băng, truyền vào một luồng chân khí.

“Bàng...bàng...bàng”.

Sau một chạng các tiếng nổ vang lên, khối băng xung quanh người Daipuni đều bị vỡ tan ra làm nhiều mảnh.

Quả nhiên, đúng như Dương Thần đã nói, sau khi khối băng vừa mới bị vỡ thì Daipuni cũng không bị đóng băng nữa, ngồi sụp ngay xuống mặt đất, thở hổn hển.

- Ý! Như vậy xem ra thân thể của kẻ ngu xuẩn này thực sự không tầm thường chút nào.

Alys là người hiểu rõ nhất khối băng của cô có nhiệt độ thấp như thế nào, là người thường thì không thể nào chịu đựng nổi.

Dương Thần cười, cũng ngồi xuống bên cạnh, nhìn chằm chằm Daipuni, nói:

- Nói, lai lịch thực sự của mày. Mày tuyệt đối không chỉ là một tên Apollo giả mạo ngu xuẩn, thân thể của mày sao lại biến thành như vậy. Sao mày lại hiểu những việc có liên quan đến Chủ Thần. Hai thần khí kia làm thế nào mà mày có được. Nói ra thì tao sẽ cho mày chết một cách thoải mái.

Ý của Dương Thần rất rõ ràng. Cho dù là thế nào đi chăng nữa thì gã cũng phải chết, chỉ khác nhau ở chỗ chết một cách thoải mái và chết một

cách đau đớn mà thôi.

Trong mắt Daipuni hiện rõ sự không cam chịu, cầm lấy kíp nổ trong tay, định ấn, nhưng đột nhiên ngộ ra điều gì đó. Cho dù đầu đạn hạt nhân có nổ thì cũng là một việc chẳng có ý nghĩa gì, bởi vì trên đảo căn bản đã không còn ai.

Không nhìn được bức tức, Daipuni liền quăng kíp nổ xuống, dẫm nát.

Dương Thần cũng không vội vàng, nhìn Daipuni cúi đầu thờ, đã có những định liệu sẵn trong đầu.

Một lúc lâu sau, Daipuni mới mở miệng, nói giọng khàn khàn:

- Là... Thần Quang.

Bộ não Dương Thần như bị kích động mạnh. Hắn không bao giờ ngờ rằng, lại chính là nguyên nhân đó.

- Thần Quang? Mà bị Thần Quang chiếu sao?

Dương Thần không kìm được sự kích động.

Daipuni cười khẩy, nói:

- Sao? Không tin tao sao?

Dương Thần suy nghĩ một hồi:

- Mà nói tiếp đi, tin hay không tin là ở tao.

- Hơn 30 năm trước, tao cùng với những đồng nghiệp cùng tuổi ở trong một căn cứ nghiên cứu khoa học ngầm ở Madagasca, bị bắt đi tham gia một tổ chức thực nghiệm để làm thí nghiệm cái đó, tao nghĩ Minh Vương như mày hẳn phải hiểu rõ.

Daipuni nói.

- Zero...

Dương Thần đương nhiên rất rõ, bởi vì hắn đã từng là một trong số những người bị bắt làm thực nghiệm đó.

Là do Zero dùng đá Thần để thay đổi thân thể hắn, cũng vì đá Thần mà hắn có được sức mạnh đó, cũng vì đá Thần nên mới dẫn đến thảm kịch bao nhiêu năm về trước.

Lúc trước, chính tay Dương Thần đã phá hủy Zero, nguyên nhân chủ yếu chính là oán hận tất cả những gì mà Zero đã làm với hắn.

Nhưng cũng chính hắn xây dựng lại Zero, chỉ vì muốn củng cố lại trật tự của giới sát thủ, cũng như không có sự xuất hiện của những dự án thực nghiệm kia nữa.

Daipuni tiếp tục nói:

- Thực ra, cuộc thực nghiệm lần đó bị thất bại. Lúc đó tao cảm thấy như mình đã chết. Thực tế thì những tên cuồng khoa học làm cuộc thực nghiệm này cũng cho rằng tao đã chết. Tao không biết chúng đã xảy ra sai sót gì, hay bước nào đó xảy ra vấn đề gì. Có thể tao đã được an bài là phải bị Thần Quang chiếu. Tóm lại vì xuất hiện một vài nguyên nhân sai lầm như vậy mà cuối cùng tao đã bỏ dậy từ cõi chết.

Câu chuyện Daipuni kể, thực ra rất đơn giản.

Khi tên này còn trẻ, cũng giống như Dương Thần, bị Thần Quang chiếu. Chỉ là trong thực nghiệm xuất hiện những khác thường, nên mặc dù gã không giống như Dương Thần, có vật bảo mệnh là Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh, nhưng gã cũng vẫn sống lại được.

Thực nghiệm không thành công, Daipuni may mắn sống sót sau tai nạn đó cũng phát hiện ra, thân thể gã thật sự khỏe mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường.

Lúc trước Daipuni còn giữ sự thù hận trong lòng, luôn muốn trở về căn cứ đó để báo thù. Nhưng lại không muốn, sau khi gã thành công trong việc trở thành người đứng đầu trong cục an ninh của Pháp lại nghe tin Zero bị phá hủy.

Gã mang theo những cảm xúc phức tạp ở trong lòng, trở lại lần nữa, thì một trong số những căn cứ của Zero đã bị hủy diệt. Gã muốn xác nhận xem thông tin này có chính xác hay không.

Nhưng không ngờ, lại phát hiện ra một nơi, do bị sập mà lộ ra là một căn phòng bí mật.

Trong căn phòng bí mật đó, Daipuni tìm được một tài liệu có liên quan đến các vị thần, cây cung đó, và thanh kiếm tử thần.

Những chuyện xảy ra tiếp theo sau đó giống như những gì Dương Thần đã suy đoán. Sau khi Daipuni có được thần khí, liền có dã tâm muốn bành chướng, khiến hắn ta lập ra “Lĩnh vực của thần”, đồng thời mượn danh tiếng của các vị thần, làm một phen mạo hiểm, chính là nhen nhóm ý định tiêu diệt các đầu trường chính trị quốc tế của.

Daipuni cũng đã từng lo lắng không biết có gặp phải sự cản trở của các vị thần hay không, nhưng gã vẫn đặt lợi ích lên trên hết, hơn nữa thần khí ở trong tay, đặc biệt là sau khi đã thành công trong việc phá hủy được một căn cứ, thì lại có niềm tin rất lớn vào việc bành chướng, nên gã bất chấp tất cả.

Nghe xong những lời mà Daipuni nói, Dương Thần liền chau mày, không phải là hắn hoài nghi về sự chân thực của Daipuni.

Những kẻ sắp chết, lời nói sẽ rất chân thực.

Chẳng qua, đã xuất hiện một Daipuni như vậy thì liệu trên thế giới này có xuất hiện thêm một kẻ khác cũng như thế không, cũng sống lại từ Thần Quang?

Những công phu giống như Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh không chừng có rất nhiều. Nhưng trên thế giới này tuyệt đối sẽ không chỉ có một thứ như vậy, nếu như người khác cũng có vật bảo mệnh, may mắn sống sót nhờ Thần Quang, thì liệu đã đạt được sức mạnh đặc biệt đó chưa?

Daipuni chỉ bị Thần Quang chiếu, chưa thể coi là thành công triệt để, nhưng đã có thể sử dụng được thần khí, có thể nhìn thấy được sức mạnh của đá Thần, chẳng phải đã rất mạnh rồi sao?

Thậm chí Dương Thần bắt đầu hoài nghi, kẻ thần bí cướp đá Thần, cướp Chén Thánh kia có phải cũng giống như hắn ta, bị Thần Quang chiếu? Mà lại không phải là Thần Minh?

Suy nghĩ về những vấn đề này, Dương Thần quay đầu lại, nhìn về phía Stern và Alys.

Stern giải thích nghi vấn của Dương Thần, nhún vai nói:

- Không cần hỏi chúng tôi, tác dụng của đá Thần, những người chúng tôi cũng không hoàn toàn biết được, nếu không thì Hades đời một cũng sẽ không làm nhiều thực nghiệm như thế.

Dương Thần xoay người sang chỗ khác, quay về phía Daipuni cười:

- Cảm ơn, tao sẽ tiến mày lên đường tại đây.

- Mày...mày không thể tha cho tao sao?

Daipuni lộ vẻ mặt thảm thương, cầu xin.

Dương Thần không nói nhiều, giơ tay lên cao, vận chân khí, đập thẳng xuống.

Cho dù bị Thần Quang chiếu thì cơ thể tự nhiên của Daipuni cũng chỉ là một thân xác bằng máu bằng thịt, làm sao có thể ngăn cản được sức mạnh của Dương Thần?

Trong chớp mắt, Dương Thần cúi đầu nhìn vào thi thể đã mất não, vậy vậy những vết bản trên tay. Tâm trạng thực sự không tốt, bởi vì sau khi hỏi xong thì những sự nghi ngờ sẽ lại càng nhiều hơn.

Nhưng trong lúc tâm trạng đang bức bối như thế thì khi quay người lại, Dương Thần phát hiện ra một việc khiến hắn cảm thấy chẳng lành chút nào.

Lâm Nhược Khê, không ngờ đã tỉnh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 546

Búp Bê

Có thể là bởi vì âm thanh thực sự quá lớn, có thể là vì hiệu quả của thuốc đã hết, có thể là vì thời gian thực sự đã kéo quá dài.

Tóm lại, Lâm Nhược Khê sớm không tỉnh, muộn không tỉnh, mà lại nằm đúng lúc Dương Thần giết người, trong khi được vòng bảo hộ bảo vệ ở bên ngoài để tránh bị hàn băng làm đông cứng thì cô tỉnh lại.

Thậm chí, sự xáo trộn trong ánh mắt của Lâm Nhược Khê khó có thể che giấu được, có một chút gì đó hoang mang, bối rối, mơ hồ, đau khổ khó có thể nói thành lời. Dương Thần đoán rằng người phụ nữ này thực ra sớm đã tỉnh rồi, điều đó cũng không chắc.

- A.... Tỉnh rồi!

Đột nhiên, Dương Thần phát hiện ra mình nói một câu vô nghĩa.

Lâm Nhược Khê chăm chú nhìn một lúc, tất cả những cảm xúc vừa bộc lộ ra đều biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Người phụ nữ này không nói gì, chăm chú nhìn vòng bảo hộ bao xung quanh cô, cũng không biết vì lạnh hay vì sợ mà Lâm Nhược Khê run rẩy co người lại.

Giống như một bông hoa ở trong băng tuyết, không thích hợp được với thế giới bên ngoài.

Stern và Alys nhìn nhau, Từ ánh mắt của đối phương đã nhìn ra vẻ mặt hạnh phúc trên sự đau khổ của người khác. Họ rất rõ, phát hiện ra tất cả những thứ này, mặc dù đều nằm trong tầm tay của Dương Thần, nhưng lại là sự lừa dối đối với Lâm Nhược Khê.

Dương Thần cũng không quan tâm đến hai anh em nhà kia, suy nghĩ xem nên nói thế nào với Lâm Nhược Khê.

Vốn nghĩ kế hoạch lần này chắc chắn như vậy, Dương Thần cũng đã nghĩ đến việc liệu Lâm Nhược Khê có nhìn thấy những bí mật mà hắn đã giấu hay không. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, sớm muộn gì cũng phải thẳng thắn với nhau. Vì vậy, không do dự nhiều, liền sắp xếp một loạt những việc này.

Trong một hoàn cảnh đặc biệt như vậy, Dương Thần cảm thấy hơi bối rối trước mặt Lâm Nhược Khê. Thở một hơi dài, trấn tĩnh lại.

Thấy Lâm Nhược Khê ngồi ở trên boong tàu như vậy, Dương Thần chỉ nghĩ là cô sợ hãi. Dù sao người phụ nữ này, dù tâm lý có phần vượt trội hơn người, nhìn thấy những hình ảnh bình thường như vậy, nhưng lại nghe thấy cuộc đối thoại giữa thân với thân, giống như nói chuyện với thế giới khác, không bị dọa cho ngất xỉu mới là chuyện lạ.

- Đừng lo lắng, mọi việc đã qua rồi. Nào, anh đưa em trở lại khách sạn, tối nay là có thể về đến quán rượu.

Dương Thần đi đến trước mặt Lâm Nhược Khê, giơ tay ra, vòng tròn bảo hộ mà Stern kia thì triển không có tác dụng ngăn cản hẳn.

Dương Thần nắm chặt lấy bàn tay trắng ngần nhưng lạnh lẽo của Lâm Nhược Khê, truyền một chút chân khí vào trong đó để chống lại cái lạnh âm mui mấy độ ở bên ngoài.

Lâm Nhược Khê cũng không phản kháng hay có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ ngoan ngoãn nghe theo. Trước đó, với những gì mà Lâm Nhược Khê gặp phải, cô đều đỏ mặt hoặc tránh đi, nhưng lúc này cô lại giống như một con búp bê cho Dương Thần điều khiển. Nói bắt tay thì bắt tay, nói đứng lên thì đứng lên, nói đi thì đi, không nói bất kỳ lời nào.

Ánh mắt rất bình thản, khuôn mặt không hề có cảm xúc gì, nửa chữ cũng không nói.

Người phụ nữ lạnh lùng như băng tuyết này, lúc này đứng trên con tàu bị bao phủ bởi hàn băng, giống như một khối băng được đẽo tạc vô cùng tinh xảo, không có những thứ xúc cảm hỗn tạp, chỉ trơn bóng và trong suốt.

Dương Thần cuối cùng cũng ý thức được nhiều thứ khác so với tưởng tượng của bản thân, trong lòng trào lên sự bức tức, tất cả những gì trước mắt đều khác xa so với tưởng tượng của hắn.

Cho dù Lâm Nhược Khê tức giận cho hắn một cái tát, Dương Thần cũng sẽ không né tránh. Tức giận lườm nguýt, chửi vài câu lạnh lùng, Dương Thần cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Nhưng, Lâm Nhược Khê lại hoàn toàn im lặng, khiến Dương Thần rất khó để chịu đựng được.

Rốt cuộc vấn đề là ở đâu? Dương Thần không hiểu được, đành phải gác lại trước, mang Lâm Nhược Khê và mẹ con Harry rời khỏi đây, mới chính là việc cần thiết.

Đương nhiên Dương Thần chỉ phụ trách việc mang Lâm Nhược Khê đi, còn Harry và mẹ cậu ta thì hai anh em Stern sẽ đưa họ trở lại tàu. Hắn cũng có ý nghĩ sẽ không để cho hai anh em nhà này được nhàn rỗi.

Tất cả đã trở về điểm xuất phát rất thuận lợi. Ngoài việc ở trên tàu, mọi người nhìn anh em Stern với ánh mắt khác thường ra thì không ai nói gì cả.

Nhưng người phụ trách chính của đội Hải Ưng và Zero là Solon lại đi lên, giới thiệu cho Lâm Nhược Khê về thân phận của mình trong xã hội, hơn nữa chủ động, tận tình với Lâm Nhược Khê, khiến cho không khí trên tàu náo nhiệt hơn chút.

Chỉ có điều, Lâm Nhược Khê vẫn tỏ ra rất im lặng, thần thờ ngòai nghe những người này nói chuyện. Họ nói, tin này mà được đưa ra ngoài thì chức danh kia, xã hội thượng lưu châu Âu sẽ vô cùng thèm muốn. Trong ánh mắt của cô, ngoài sự ngỡ ngàng ra thì những thứ còn lại dường như là sự hoang

mang.

Dương Thần đứng ở bên cạnh, nhíu mày, nghĩ rằng Lâm Nhược Khê khó có thể chấp nhận ngay được những chuyện mà cô chưa từng nghĩ đến bao giờ, nên mới tỏ thái độ như vậy. Vì thế mà hẳn cũng không quá rầy cô thêm, nghĩ tiếp, khi đến được Paris rồi, nghỉ ngơi một đêm, Lâm Nhược Khê tự nhiên sẽ hồi phục trở lại.

Dương Thần có một chút hối hận, đáng lẽ nên sớm tiêm cho Lâm Nhược Khê một liều thuốc dự phòng, thì cũng không đến nỗi cô rơi vào tình trạng đáng thương như bây giờ, nói cũng không dám nói.

So với người phụ nữ mạnh mẽ, quyết đoán, ngang tàng lúc trước thì Lâm Nhược Khê lúc này, ánh mắt vô hồn, không một chút cảm xúc, không có muốn nói bất cứ điều gì, như một con cừu non co ro ở một góc, làm cho Dương Thần cảm thấy khó có thể quen được.

Sau khi trở lại cảng Le Havre, Dương Thần đưa Lâm Nhược Khê đến điểm đỗ xe, để cho Lâm Nhược Khê đang vô cùng yếu đuối ngồi vào bên trong, ổn định một lúc mới khởi động xe, mở hệ thống sưởi hơi để tránh được sự sợ hãi và giá lạnh, gió biển bên ngoài cũng không phải lạnh bình thường.

- Bà xã à, em nghỉ ngơi một chút đi, anh đi một lúc sẽ trở lại, rồi sẽ mau chóng đưa em trở lại khách sạn.

Dương Thần cười nói nhẹ nhàng với Lâm Nhược Khê, cũng không quan tâm xem Lâm Nhược Khê có đang nghe hẳn nói hay không.

Sắp xếp ổn thỏa cho Lâm Nhược Khê xong, Dương Thần mới quay lại cảng. Hơn trăm người đã ngồi tàu Louie số hiệu 16 trốn về, đã tản đi một đám, nhưng vẫn còn lại một đám nữa.

Vì thân phận của Stern và Alys, hơn nữa cũng không có ý công khai hết. Lần này bọn họ ra tay chỉ để giải quyết tên Apollo giả Daipuni, nhưng vừa hay lại có thêm Dương Thần cùng tham gia, nên cả ba người cùng chơi một trò chơi.

Đám người Verdesa đã chứng kiến tất cả, đương nhiên cũng không dám nói ra tất cả những gì diễn ra thực sự, chỉ nói đơn giản về hành vi phạm tội của Daipuni, rồi mọi công lao đều đổ dồn cho Dương Thần.

Đây cũng là việc bất đắc dĩ. Ngoài Dương Thần ra, những người khác sẽ không tin còn có ai khác có thể giải quyết dễ dàng được việc này.

Nhưng Dương Thần cũng sẽ không quá lo lắng, nhiều người như vậy biết được thân phận của mình, không biết có mang lại phiền phức hay không. Những tổ chức này cũng không ngu ngốc, chẳng có ai dám mạo hiểm đi đắc tội với các vị thần.

Nói trắng ra là những người này chỉ mong sao thân phận của những vị thần là không có thật. Sự tồn tại của các vị thần sẽ chỉ ảnh hưởng đến sự ổn định chính quyền của các nước, tôn giáo sẽ đạt được sự phát triển nhanh

chóng. Những thứ này là những thứ mà các nhà chức trách không muốn nhìn thấy. Cũng giống như việc mình về Hoa Hạ, Viêm Hoàng Thiết Lữ biết mình là chủ thân, nhưng cũng sẽ không tùy tiện nói ra.

Cho nên, cho dù tất cả mọi người đều biết thân phận của 3 người Dương Thần thì bọn họ cũng sẽ không truyền ra ngoài. Đối với thế giới thống trị trong cuộc sống của con người, các vị thần muốn lặng lẽ theo dõi mà không ai biết đến, đó chính là sự phối hợp tốt nhất.

Kết quả là hai em Stern vẫn chỉ đóng vai là những người giải cứu con tin, còn đám người Vân Miêu sư thái và Sargerass là những người chứng kiến.

Sự việc sẽ được hiểu như vậy, còn những thứ nhỏ nhặt, tìm thời gian, các hội nghị liên lạc giữa các chính phủ cũng có thể kết thúc. Các tổ chức ở trên cảng cũng bắt đầu giải tán nhanh chóng. Các tổ chức của Cao Thiên Nguyên và Thạch Trung Kiếm lưu lại đến cuối cùng. Thái độ của đám người Thạch Trung Kiếm đối với Dương Thần cũng chuyển sang tốt hơn. Dù sao cũng nhận ân huệ của Dương Thần mới sống lại được, mà đám ngoại đạo của Cao Thiên Nguyên cũng đơn giản là nói là từ biệt. Đối với bọn họ mà nói, làm như vậy đã là rất tôn trọng rồi.

Còn về thanh kiếm tử thần đang ở trong tay của Solon, mặc dù có không ít người thèm khát nó, nhưng cũng không có gan rút răng trong miệng hổ, mặc dù Dương Thần không quá coi trọng thanh kiếm này.

- Minh Vương Các Hạ! Thần khí này, thực sự không cần mang đi sao?

Solon ôm chiếc hộp đen, do dự, vẫn hỏi lại Dương Thần.

Dương Thần vỗ vỗ vào vai người bạn cũ, nói:

- Các người hãy mang đi, chuyển đến cho Ron là được rồi. Thanh kiếm này đối với tôi mà nói chẳng có tác dụng gì. Vốn tưởng rằng sẽ có kẻ đến cướp nó, nhưng bây giờ xem ra tôi đã đoán sai. Những thứ thừa thãi để chỗ tôi quá nhiều rồi, mang theo nó nữa thì thật là phiền toái.

Solon gật gù đầu, cũng không nói gì thêm. Kính chào Dương Thần theo nghi thức quân đội, sau đó dẫn mọi người rời đi.

Đám cán bộ nước Pháp Verdesa nhìn thứ đồ vật vốn là của nước mình bị mang đi như thế, thì cảm xúc như hỗn tạp, cũng không dám tỏ ra bất mãn. May mà Lĩnh vực của thần đã không còn nữa, mối nguy hiểm của Tổng thống và cũng đã qua, bọn họ coi như không bị mất mát gì.

Lúc này, Sargerass và Lilith tiến lên trước, Sargerass dẫn theo Lilith nhẹ nhàng cúi đầu, cười nói:

- Lần này may mà có Minh Vương Các Hạ ra tay. Nếu như ngài đồng ý ở lại vài ngày thì tôi muốn mời Minh Vương Các Hạ đến pháo đài cổ kính của tôi, để chúng tôi thể hiện tình cảm của mình với ngài.

Dương Thần vội phát tay:

- Thôi đi, căn phòng ngàn năm tuổi mà các người ở, tôi không có hứng thú. Các người bị thương cả rồi, mau chóng trở về tu dưỡng mới là tột

trưởng tộc Vatican đích thực. Nếu như bị sụp đổ thì Camarilla cũng sẽ loạn.

Sargerac có chút ngưng ngừng:

- Không có sự cản trở nào cả. Mặc thực lực của Thánh thể rất mạnh, nhưng được sự giúp đỡ của Minh Vương Các Hạ, cùng với thân thể này của tôi thì còn có thể chịu đựng được.

Đôi mắt màu xanh nước biển xinh đẹp và quyến rũ của Lilith tràn đầy sự kỳ dị, cũng không biết là đang nghĩ cái gì, trên khuôn mặt có một chút e lệ, nhưng lại im lặng không nói gì.

Hai anh em Stern ở phía sau đã không thể kiên nhẫn hơn, ôm nhau thăm thiết, thấy Dương Thần còn đang nói chuyện, Stern vẫy tay:

- Tôi nói này, ngài Dương. Chúng tôi vẫn còn đợi để ngồi xe ngài về Paris, có thể nhanh hơn chút không, ngoài trời lạnh lắm rồi.

Những người còn lại đều tỏ ra khinh bỉ ở trong lòng. Hai con người này thực sự có thể giả vờ được nữa sao, bọn họ cũng biết lạnh sao?

Dương Thần muốn trêu chọc hai anh em nhà này vài câu, nhưng trong đầu lại lóe lên một điều gì đó.

“Chết rồi.”

Khi mới ý thức được điều bất thường thì đã không còn kịp nữa rồi.

Ngay ở bên ngoài cách hơn trăm mét, vị trí mà đoàn người Solon đang dừng xe quay lại, nhưng không ngờ, có một vật di chuyển, lướt qua trước mặt Solon.

Solon phản ứng gì được, đột nhiên cảm thấy cái hộp trong lòng mình đã biến mất.

“Rắc ...rắc”.

Tiếng kim loại vang lên, thanh kiếm tử thần được gói trong hộp đen đã biến mất, rơi trên mặt đất.

Trong khoảng khắc thanh kiếm tử thần rơi xuống, bóng của ba người Dương Thần, Stern và Alys dường như đã xuất hiện ngay trước mặt Solon, khiến đám người Solon giật mình.

- Muộn rồi!

Dương Thần nói lấp bắp, ngoài cười ngưng ngưng ra thì vẫn là cười ngưng ngưng.

Vốn tưởng rằng lần này tính toán nhằm kẻ thần bí đó sẽ không cướp thanh kiếm tử thần, nhưng thật không ngờ, tên đó không phải không cướp mà là lựa chọn thời điểm ít người để ra tay, khi mà sự cảnh giác của tất cả mọi người đều buông lỏng, tưởng rằng hắn ta không xuất hiện, nhưng ngược lại hắn ta lập tức ra tay.

Cúi đầu nhìn thanh kiếm tử thần có thần lực ghê gớm đã bị cướp đi mất, cũng có thể gọi là “thanh kiếm kim loại bình thường”, nắm đấm của Dương Thần như càng chặt hơn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 547

Không Đơn Giản Như Vậy

- Không gian bị xé toạc, thần lực bị phân tán, giống y hệt so với miêu tả trước đó của anh.

Stern và Alys lộ vẻ ưu tư.

Ánh mắt mỹ miều của Alys đã trở nên sắc bén, nói nhỏ:

- Hơn nữa, từ kỹ thuật thi triển mà nói thì tuyệt đối là cấp Chủ Thần, thậm chí là trên cả Chủ Thần. Việc phân tán được thần lực, nếu như không phải sự chênh lệch của các vị thần quá lớn thì không thể hoàn thành nhanh như vậy được. Ít nhất thì em cũng không có cách nào làm nhanh như thế. Chết tiệt, không ngờ chúng ta chờ gã động thủ rồi mới phát giác ra.

- Vấn đề là, phân tán thần lực thì có tác dụng gì. Tại sao gã không cần đến thần khí, chỉ cần thần lực ở trên?

Dương Thần vì điều này mà vẫn cảm thấy mơ hồ.

Stern lắc lắc đầu, tỏ vẻ cũng không biết, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đáng ghét ở chỗ, tên này hành động ngay trước mặt ba người chúng ta, rõ ràng không coi chúng ta ra gì.

Việc này xảy ra, khiến cho khuôn mặt nhăn nhó của hai anh em cũng phải xị xuống.

Solon ngơ ngác nhìn thứ đồ trên tay mình đã không còn nữa, thanh kiếm tử thần rơi xuống mặt đất, mới tỉnh ngộ ra, đúng là kẻ thần bí mà Dương Thần có nhắc đến trước đó.

Sợ hãi. Nếu như kẻ thần bí đó không phải muốn cướp thần lực trên thanh kiếm, mà là muốn tiêu diệt bọn họ, thì chẳng phải là thần không biết mà quỷ cũng không hay hay sao, cũng tiêu tan như cái hộp đen kia sao?

- Minh...Minh Vương Các Hạ, bây giờ làm thế nào?

Solon đã trải qua hàng trăm trận chiến, bước qua Quỷ Môn mà không phát tiếng động nào.

Dương Thần lại bị đùa giỡn lần nữa, đương nhiên tâm trạng sẽ không được tốt, thuận miệng nói:

- Muốn làm gì thì làm, vứt thanh kiếm đi hay muốn lấy lại cũng được, dù sao cũng là một thứ đồ bình thường.

Nói xong, Dương Thần lập tức trở lại điểm đỗ xe. Hai anh em Stern nhìn chăm chú vào thanh kiếm tử thần trên mặt đất, rồi cũng bỏ đi theo.

Ba người không ai nói với ai câu gì, nhưng có một điều rất rõ ràng là ai cũng có một ngọn lửa đang ghen trong cổ họng.

Những người ở trên cảng nhìn bóng dáng của ba người rời đi, không ai

dám nói gì. Verdesa vốn nghĩ sẽ cảm ơn Dương Thần vì cứu vợ con ông, nhưng lời cũng bị nghẹn lại ở trong cổ họng.

Khi trở lại trong xe, Dương Thần phát hiện ra, không ngờ Lâm Nhược Khê vẫn giống như lúc vừa mới rời đi, ngồi ngây ở đó, nhìn ra ngoài cửa xe, không nhúc nhích gì.

Nếu như là bình thường thì Dương Thần chắc chắn rằng sẽ trêu chọc vài câu để người phụ nữ này vui vẻ, cho dù bị lườm một cái thì cũng là một việc không sai. Nhưng bây giờ, Dương Thần hoàn toàn không có tâm trạng đó, đợi hai anh em Stern ngồi vào trong xe liền lập tức khởi động máy để trở về thành phố Paris.

Sau vài giờ đồng hồ, trời đã rạng sáng. Chiếc xe đỗ lại bên ngoài cửa khách sạn đặc biệt lớn Sophie.

Trên suốt đường đi, Dương Thần niệm công pháp Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh, cuối cùng cũng nén được tâm trạng của mình xuống, trở lại thái độ bình thường.

Vừa mới xuống xe đã mở cửa cho Lâm Nhược Khê ngồi ở ghế phụ, chuẩn bị lấy lòng một phen, nhưng không ngờ lần này Lâm Nhược Khê chủ động xuống xe, một mình lặng lẽ đi vào bên trong.

- Ồ...Xem ra người phụ nữ của anh tức giận thật rồi. Hades, chúc mừng anh.

Stern tiến đến bên Dương Thần, cười hì hì nói. Alys ở bên cạnh cũng cười theo.

Hai anh em này cũng đã trở về trạng thái không bình thường như cũ, vừa xuống xe đã anh anh em em trở về chỗ ở của họ.

Đây toàn là những chuyện gì vậy? Nhảy nhót như một thằng hề. Kẻ thân bí quan trọng nhất lại không đề phòng, Lâm Nhược Khê thì phát hiện ra nhiều bí mật của mình, dường như càng lúc càng lạnh lùng hơn.

Tại sao chứ? Dương Thần nghĩ nát óc vẫn không có lời giải đáp, cho dù là tức mình thì cũng phải nói ra chứ, hay cho người ta cơ hội để nói chứ.

Dương Thần đau khổ dứt tóc, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn uyển chuyển của Lâm Nhược Khê khuất dần, hận một nỗi là không thể một tay đập bẹp chiếc xe đỗ bên cạnh.

...

Khách sạn Sophie đặc biệt lớn, trong một số phòng thương vụ, ánh đèn mờ tối, Cố Đức Mạn mặc một chiếc áo ngủ dài màu trắng đang giơ tay rót đầy ly rượu vang, chọc đầu mũi chân xuống đất, xoay đi xoay lại trên chiếc thảm.

Chiếc máy phát đầu giường đang phát một bài Vang đặc biệt, nhẹ nhàng bay bổng, làm tâm trạng của người ta cũng cảm thấy vui vẻ theo.

Từ lúc trời đêm người Lâm Nhược Khê lại, giao cho Lĩnh vực của thần, Cố Đức Mạn liền cảm thấy vui mừng chưa từng có.

Vừa mới nghĩ đến tối nay, Lâm Nhược Khê và Quốc Tế Ngọc Lôi sẽ trở thành miếng thịt trong miệng gã, Cố Đức Mạn đã chẳng thể ngủ được, gọi lên phòng vài chai Lafite, nhảy điệu Van, chờ đợi tin tức tốt lành vào buổi sáng.

- Tư thế nhảy của mày thực sự chẳng ra làm sao cả.

Một giọng nam trầm đột nhiên xuất hiện ở ban công, khiến Cố Đức Mạn giật mình sợ hãi.

- Ai?

Cố Đức Mạn đột nhiên xoay người lại, chiếc rèm của cửa kính bị gió thổi phấp phới, bóng dáng của kẻ đứng bên ngoài hiện lên rõ mồn một.

- Dương...Dương Thần?

Ly rượu trên tay Cố Đức Mạn bắt đầu run lên, chiếc ly rơi ngay xuống đất, vỡ tan tành, rượu bắn tung tóe, chỉ tay về phía Dương Thần, run rẩy nói:

- Mày...Làm thế nào mà mày...

Dương Thần không biểu hiện một chút cảm xúc nào, đẩy cánh cửa ra, bước đến trước mặt Cố Đức Mạn, không nói gì, ôm lấy phần eo của Cố Đức Mạn, xoay một vòng.

Thân thể của Cố Đức Mạn như một món đồ chơi, sau khi ngỡ ngác vì bị Dương Thần điều khiển, đưa một chân ra, cứ như vậy dẫn từng bước.

- Mày...Mày muốn làm gì?

Máu chảy trong người Cố Đức Mạn như chảy ngược dòng lại, nói chuyện khó khăn vô cùng, hoàn toàn không hiểu vì sao tên Dương Thần đáng lẽ phải chết rồi lại xuất hiện ở phòng mình. Vậy Dương Thần đã sống lại, còn Lâm Nhược Khê? Tất cả những giấc mộng đẹp của gã thì sao đây?

Cảnh tượng trước mắt khiến Cố Đức Mạn cảm thấy như vừa rơi xuống địa ngục, không có thời gian bận tâm xem Dương Thần rốt cuộc muốn làm gì nữa.

Dương Thần cũng không nhiều lời, cứ dẫn thân thể của Cố Đức Mạn theo mình, cứ như dẫn một thứ đồ vật không biết bước đi, đột nhiên, nhảy ra ngoài ban công, kéo theo một chân của Cố Đức Mạn, nhảy từ tầng mười mấy của khách sạn xuống dưới.

“A...a..... a!!!!!!!!!!!!”

Cố Đức Mạn bị Dương Thần điên cuồng kéo xuống, thân thể của gã xoay ngược lại, gã trợn tròn mắt, thấy mặt đất càng ngày càng gần mình hơn.

Hai mắt Cố Đức Mạn vừa mới trợn ra nhìn thì đã bị dọa cho đến nỗi hôn mê bất tỉnh.

Sau vài phút, Cố Đức Mạn cảm thấy trên mặt mình như có một thứ chất lỏng gì đó chảy qua, còn có một mùi khai khùng khiếp tỏa ra, chớp chớp mắt tỉnh dậy.

Trước mắt là các loại ánh sáng đèn mờ mờ ảo ảo, nhấp nhòang thay đổi liên tục, hình ảnh của một số người thì cứ di chuyển trước mặt.

- Con lợn bạch, cuối cùng cũng tỉnh rồi? Ha ha, nhưng mà trắng thật, làn da này sắp bằng da phụ nữ rồi.

Vài tiếng cười thô lỗ vang lên bên tai Cố Đức Mạn, Cố Đức Mạn cảm thấy toàn thân lạnh cóng, thứ cảm giác mơ hồ lập tức biến mất. Gã đã phát hiện ra, không ngờ toàn thân mình trần như nhộng.

Đây là chỗ nào? Những người này là ai? Sao mình lại thành thế này?

Cố Đức Mạn theo bản năng sờ sờ thứ chất lỏng đang chảy trên người mình, ngửi ngửi, thiếu chút nữa lại ngất xỉu đi.

Không ngờ là...nước tiểu?

- Ha ha, các người hãy xem xem. Con lợn bạch này còn đang ngửi nước tiểu của ông nội này đây.

Lại có người cười ha hả.

- Đúng là đầu lợn, nhưng nhìn hân ta chơi món đồ chơi miễn phí kia, bản quá đi.

Một người khác miễn cưỡng nói.

Cố Đức Mạn cuối cùng cũng nhìn rõ cảnh tượng trước mắt mình, khuôn mặt cũng phải tái đi.

Gã không ngờ mình đang nằm trên một chỗ mà vừa nhìn thì đã biết là trên sàn nhà rồi. Vây xung quanh là một đám những người đàn ông Đại Hán da đen cường tráng.

Những người Đại Hán da đen này mặc một bộ trang phục sắc sỡ màu sắc mà chỉ khi ở trong vũ trường mới mặc. Vừa nhìn thì đã biết là làm một số những trò biểu diễn đặc biệt, mà cuộc sống của những người này đương nhiên thuộc loại hoang dã vô độ.

Lúc này, gã vốn được coi là một quý tộc thuộc tầng lớp cao quý - giám đốc của công ty đa quốc gia, không ngờ lại bị đám người da đen tầng lớp thấp hèn, dơ bẩn này coi như một món đồ chơi.

Cố Đức Mạn nhớ ra là vừa mới bị tên Dương Thần xuất quỷ nhập thần đưa đến đây.

Không đợi Cố Đức Mạn lên tiếng giải thích để đám người Đại Hán kia bỏ qua cho mình thì bọn họ đã lật ngược người gã lại, muốn bắt đầu cho Cố Đức Mạn gặm nhấm dần sự đau đớn.

- Các người, các người hãy nghe tôi nói.... Tôi...tôi có thể...

Cố Đức Mạn muốn nói rằng, gã có thể cho những người da đen này rất nhiều tiền, để bọn họ không làm những thứ khủng khiếp với gã.

Nhưng đáng tiếc thay, tình trạng của Cố Đức Mạn lúc này có cố cũng không có khả năng khiến cho đám người Đại Hán da đen kia cảm thấy gã có thể bỏ tiền ra để nhận sự khoan hồng.

Cố Đức Mạn vừa muốn mở miệng nói vài câu thì một thứ có mùi hôi thối bốc lên, đó là một thứ mà những người đàn ông dùng để “nói dối tông đường” được nhét vào miệng gã.

Đã từng có lúc, những việc như thế này chỉ có Cố Đức Mạn làm với những người phụ nữ mong muốn có tiền từ gã, nhưng Cố Đức Mạn không ngờ được rằng lại có một ngày chính gã lại phải làm làm cái kiểu phục vụ này cho những người đàn ông trai tráng kia.

Thứ kia đã lên đến yết hầu của gã và dừng lại ở đó, khiến Cố Đức Mạn nước mắt nước mũi ròng ròng, không thể thở nổi.

Nhưng những việc khủng khiếp như thế này chỉ vừa mới bắt đầu, Cố Đức Mạn vừa rồi còn muốn cầu xin tên đó rút cái thứ to đùng ở trong miệng kia ra, thì bây giờ liền cảm thấy có một cánh tay cường tráng nắm chặt lấy nửa thân dưới của gã, tiếp theo đó là một thứ gì đó nóng nóng, dần dần tiến lại lại mông của gã.

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, ánh sáng hồng đỏ huyền ảo từ bóng đèn điện ở trong phòng hắt ra ngoài. Nhưng ở khu này, bất kể là đêm cũng vô cùng ồn ào và náo nhiệt.

Khu này là khu Montmartre - địa điểm Moulin Rouge nổi tiếng nước Pháp. Đủ các khách sạn to nhỏ, các vũ trường, các sòng bạc và các hình thức kinh doanh mờ ám đã khiến buổi tối ở đây hiện rõ sự khác biệt.

Lúc này, Dương Thần đang ngồi một mình trên tầng thượng của quán này, trong tay cầm một chai Martell, bên tai nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết muốn sống cũng không được mà chết cũng không xong của Cố Đức Mạn, khuôn mặt không một chút biểu cảm tiếp tục nhấp thêm một ngụm rượu.

Sự trừng phạt này đối với Cố Đức Mạn đương nhiên không thể dễ dàng kết thúc được, nhưng Dương Thần lại không có hứng thú báo thù.

Chỉ cần nghĩ đến Lâm Nhược Khê vẫn giữ thái độ lạnh lùng với mình hẳn là Dương Thần cảm thấy, cho dù có băm Cố Đức Mạn ra hàng trăm mảnh cũng không có ý nghĩa gì.

Mặc dù biết bản thân đã không thể uống tiếp được nữa, nhưng Dương Thần vẫn tiếp tục nốc một ngụm to, không dừng lại.

Qua gần hai tiếng đồng hồ, cửa sau của căn phòng được mở rộng ra, một người đàn ông toàn mùi khó chịu, thương tích đầy mình, máu me be bét bị vút ra ngoài.

Sự xuất hiện của người đàn ông này làm cho không ít các đôi nam nữ đang đứng bên đường hoảng loạn chạy đi. Cho dù tình hình trị an ở khu này không được tốt cho lắm, nhưng một tên bị thương như vậy vẫn rất hiếm gặp.

Nếu như có thể, Cố Đức Mạn thực sự muốn chết như vậy, nhưng qua hai giờ bị tra tấn, toàn thân Cố Đức Mạn chỗ nào cũng đau nhức, cổ họng muốn khóc cũng không được, ngay cả sức lực để cắn lưỡi cũng không có.

Vết thương đau nhức ở mông khiến Cố Đức Mạn xấu hổ và vô cùng tức

giận, ý chí như nguội lạnh.

- Chưa chết sao?

Dương Thần từ trên tầng thượng nhảy xuống, đi lên trước mặt Cố Đức Mạn, từ trên xuống, không một chút cảm xúc nhìn Cố Đức Mạn.

Cố Đức Mạn vốn tưởng rằng mình đã không còn quan tâm gì nữa đến sự sống và cái chết, ngay cả lòng tự trọng cuối cùng của một người đàn ông cũng không có, sống thì còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Nhưng, khi nhìn thấy ánh mắt u tối của Dương Thần, Cố Đức Mạn mới vô cùng tuyệt vọng vì phát hiện ra, cái chết của gã, không chỉ đơn giản như vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 548

Nhảy Cao Và Vấn Đề Nhảy Cầm

- Mày...Mày...rất cuộc là muốn thế nào chứ?

Cố Đức Mạn mặt mũi bần thiêu, bầm dập, thê thảm vô cùng. Cho dù có lang thang ở lề đường thì Cố Đức Mạn cũng sạch sẽ hơn nhiều.

Dương Thần dốc dốc chai rượu Martell, uống cạn, tiện tay vứt luôn đi. Lấy một điều thuốc từ trong túi áo ra, tự châm lửa, cũng không trả lời gì, chỉ nhả từng ngụm khói.

Vì đây là cửa sau rạp hát nên người đi đường cũng không nhiều, nhưng dáng vẻ khó coi của Cố Đức Mạn cũng khiến không ít những cặp mắt của người qua đường nhìn vào, chỉ trỏ.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Đức Mạn chưa từng trải qua sự nhục nhã như thế này, tất cả lòng tự trọng, sự tự tôn, sự cao quý của dòng máu quý tộc đều bị tan tành hết, cũng không còn dũng khí để chống cự lại người đàn ông trước mặt, sống không bằng chết, chính là lúc này.

- Ngài...ngài Dương. Tôi thực sự biết mình sai rồi, xin ngài hãy tha cho tôi. Tôi...tôi sẽ giao toàn bộ gia sản của mình cho ngài, tôi cũng sẽ an phận của mình...

Cố Đức Mạn khóc không ra nước mắt, vì nước mắt sớm đã khóc cạn khi xin xỏ những người da đen kia rồi.

Tự trọng cái quái gì chứ, kiêu ngạo cái quái gì chứ. Những thứ này là của gã sao? Chính do tên chó má Cố Đức Mạn đang hối hận này, chính sự tham lam và độc ác của gã đã mang đến hậu quả thê thảm như thế này.

Dương Thần cuối cùng cũng mở miệng nói:

- Nếu như làm sai chuyện gì, chỉ cần bỏ tiền ra là có thể chuộc tội, như vậy kẻ giàu giết kẻ nghèo chẳng phải là không phạm pháp sao?

Cố Đức Mạn bị nghẹn lại, không biết nói thế nào nữa.

Dương Thần phẩy tay, ra hiệu cho Cố Đức Mạn đừng cầu xin vô ích nữa:

- Bây giờ tâm trạng của tao không được tốt. Nếu như mày có thể diễn một số trò cho tao xem, hơn nữa phải khiến tao tươi tỉnh trở lại thì tao sẽ không giết mày nữa.

- Diễn trò?

Cố Đức Mạn nuốt cái ực, cẩn thận hỏi lại:

- Xin hỏi là trò gì?

Không phải là nhắm súng vào đầu để bắn chứ. Trò này nếu như làm tốt thì chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao?

Dương Thần mặt không chút cảm xúc, thản nhiên nói:

- Nhảy cao.

Cố Đức Mạn sùng sốt. Nhảy cao?

Mặc dù từ trước đến nay chưa từng chơi qua môn thể thao này, nhưng Cố Đức Mạn biết, nhảy cao xem ra là một trò vô cùng nguy hiểm, nhưng lại có vài người biết vì trò chơi nhảy cao này mà sẽ xảy ra sự cố nào đó chẳng?

Cho dù bản thân thực sự sợ những trò thả người từ trên cao xuống, nhưng vì mạng sống, nhảy cao thì có đáng là gì?

Cố Đức Mạn căn bản là không hoài nghi Dương Thần sẽ giết mình, từ việc Dương thần có thể bình yên trở về khách sạn, xem ra Dương Thần lợi hại hơn nhiều so với tổ chức Lĩnh vực của thần gì đó.

- Đồng ý không?

Dương Thần hỏi.

Cố Đức Mạn vội vàng gật đầu.

- Đồng ý, đồng ý. Có phải nhảy cao bao nhiêu lần tôi cũng đồng ý.

Dương Thần bóp nát mẫu thuốc lá, ném sang rãnh nước bản ven đường, ngay sau đó một chân của Cố Đức Mạn bị giữ chặt, đột nhiên bị túm ngược lên, trong chớp mắt đã rời khỏi mặt đất.

Có một vài người đi đường ngang qua còn cảm thấy hoa mắt, rõ ràng là có bóng hai người ở đó, sao đột nhiên lại không thấy nữa?

Đầu Cố Đức Mạn chúc xuống đất, máu cũng bị dốc ngược xuống, nhìn thấy đầu mình và mặt đất đang gần nhau hơn, Cố Đức Mạn không chịu đựng nổi, lại ngất đi.

Đèn Paris sáng rực rỡ, chi chít như sao trời. Khải Hoàn Môn, cung điện Louvre, quảng trường Concorde, đại lộ Champs-Élysées... Từ trên cao mà nhìn xuống Kinh đô thời trang của thế giới, trong vô giác cũng có thể khiến con người ta bị say mê.

Gió lạnh thổi làm tung bay vài sợi tóc hơi dài của Dương Thần, quần áo trên thân bị gió thổi đến nổi dính sát vào người, lộ ra cơ bắp cường tráng.

Dưới chân Dương Thần, Cố Đức Mạn với thân thể trần truồng cảm thấy rét chưa từng có, cuối cùng cũng tỉnh lại sau khi hôn mê.

Cảm thấy bốn phía quanh thân dường như là những tấm kim loại cứng rắn lạnh lẽo, ánh mắt Cố Đức Mạn mơ hồ nhìn xung quanh, nhưng cái nhìn này liền dẫn đến một tiếng kêu thất thanh của gã.

Cố Đức Mạn bỗng phát hiện ra rằng, từ chỗ vừa nằm ban nãy mà nhìn xuống, không ngờ có thể nhìn thấy cả cảnh đêm của thành phố Paris.

Mà toàn bộ kiến trúc này đều được làm từ kim loại. Cố Đức Mạn ở Pháp bao nhiêu năm như vậy, từ đầu đến chân đều hiểu rất rõ. Nơi này chính là tháp Eiffel.

Các du khách từ khắp mọi nơi trên thế giới đang dần tiến đến, đều muốn tận mắt chiêm ngưỡng vẻ đẹp của tháp Eiffel đang tọa ở quảng trường Mars. Thậm chí, số lần mà gã tới đây không phải là ít, vấn đề là từ trước đến nay

chưa bao giờ gã bị treo ngược trên đỉnh tháp mà nhìn xuống như thế này.

Các du khách bình thường đến tầng thứ nhất của tòa tháp tham quan cũng đã khá nhiều rồi. Càng lên cao, giá vé càng đắt, đó là điều không phải bàn cãi, điều này cũng tương đương với việc leo lên một tòa nhà cao chọc trời.

Những thứ có thể tham quan đều là những kiến trúc bên trong của tòa tháp. Thử tưởng tượng đang ở vị trí như vậy, thần trí không còn chút nào, mà phải rơi từ đỉnh tháp với độ cao hơn 300m thì coi như không còn hi vọng gì.

Cố Đức Mạn cảm thấy máu trong người như đông cứng lại, toàn thân run rẩy. Đây không chỉ là nhiệt độ không khí nữa, mà là sự sợ hãi đến tột độ từ tận sâu bên trong người gã.

- Ngài...Dương...

Cố Đức Mạn gần như khóc, nói:

- Sao ngài lại mang tôi lên đây...không phải...không phải nói là nhảy cao sao...

Cố Đức Mạn căn bản là không thể nghĩ ra được làm thế nào mà Dương Thần có thể lên được đỉnh chóp của tòa tháp này. Ở đây chẳng có dụng cụ để đi lại, hơn nữa lúc này tòa tháp sớm đã không tiếp khách rồi, trừ phi Dương Thần kéo gã mà chỉ dựa vào sức lực của mình để kéo lên đến đỉnh tòa tháp cao hơn 300m này.

Sự thật cũng đúng như vậy. Đối với Dương Thần mà nói, leo lên được chỗ cao nhất của tháp Eiffel cũng chỉ là một việc trong vài giây.

Cúi đầu nhìn Cố Đức Mạn, Dương Thần nói:

- Đúng vậy, là nhảy cao, từ đây nhảy cao.

- Hả?

Cố Đức Mạn choáng váng, nhảy cao từ đỉnh tháp Eiffel? Hay có thể nói là nhảy từ đỉnh cao hơn 300m này xuống?

Không cần nói đến cấu trúc của tháp Eiffel, trên hẹp dưới rộng, căn bản là không thể nhảy cao. Ở đây ngay cả thiết bị cũng không có, nhảy hay không thì cũng là con đường tìm đến cái chết.

- Sao? Không nhảy à? Mà có nhớ là mày đã đồng ý rồi không?

Mặt Dương Thần không một chút cảm xúc cúi đầu nhìn gã.

Mặt Cố Đức Mạn cứng đờ lại, dùng chút sức lực cuối cùng cầu xin:

- Ngài Dương! Ở đây ngay cả thiết bị cũng không có, cho dù muốn tôi nhảy từ đây xuống cho ngài xem thì cũng phải cho tôi một cuộn dây thừng chứ, nếu không thì khác gì tự sát đâu.

Dương Thần nhún vai:

- Tao chỉ nói để mày nhảy cao, chứ có nói sẽ cho mày dây thừng để nhảy đâu. Mày đã đồng ý biểu diễn trò này cho tao xem rồi, đừng có đổi ý như thế, nhảy đi.

Cố Đức Mạn há mồm, đang muốn nói thêm gì đó nữa nhưng một chân Dương Thần đã đá một phát vào thắt lưng của gã.

“A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Tiếng thét chói tai rạch xé bầu trời, nhưng vẫn bị gió thổi làm tiêu tan hết.

Một người đàn ông trần truồng rơi xuống từ trên đỉnh tháp Eiffel, thân xác không ngừng va đập vào thành kim loại của tòa tháp, vụn vụn, bể gãy, biến dạng ...

Máu tươi văng đỏ cả tòa tháp, bị gió thổi khô.

Dương Thần cũng không thèm nhìn Cố Đức Mạn rốt cuộc đã biến thành hình dạng như thế nào. Nếu như không phải tâm trạng thực sự không tốt thì hẳn còn tra tấn, giày vò Cố Đức Mạn đến chết.

Kiểu hành hạ đến chết như thế này, thực sự bản thân Dương Thần cũng thấy khó chịu, đau đầu chóng mặt chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Nhưng Dương Thần cũng không hối hận, chính hắn đã từng nhắc nhở Cố Đức Mạn, nhưng gã vẫn lựa chọn con đường phản bội. Như vậy, trần nhòng nhòng như vậy rơi xuống từ đỉnh tháp Eiffel cũng chính là lời từ biệt tốt nhất dành cho gã.

Nghĩ đến cảnh lúc bình minh, người dân nước Pháp sẽ phát hiện một khối xác chết thê thảm như vậy, nhưng phía cảnh sát cũng không thể điều tra được gì, bởi vì khi bọn họ điều tra đến những thông tin liên quan đến hắn thì ngay lập tức sẽ từ bỏ điều tra.

Cảnh sát và Cục an ninh nước Pháp hiện giờ đã thuộc về sự điều hành của Verdesa.

Về việc sau khi Cố Đức Mạn chết, vị trí Giám đốc của Quốc Tế Ngọc Lôi ở châu Âu ai sẽ đến thay thế, Dương Thần cũng không quan tâm. Tổng giám đốc Lâm Nhược Khê sẽ có sự sắp xếp hợp lý.

Nhắc đến Lâm Nhược Khê, Dương Thần liền cảm thấy đau đầu nhức óc. Sau khi giết xong Cố Đức Mạn, một tia vui mừng vừa ập đến thì đã tan thành mây khói.

Sau khi một cơn gió lạnh thổi qua, trong màn đêm, Dương Thần giống như một cái bóng lờ mờ trở về phòng ở khách sạn. Vừa mới bước vào phòng, đúng lúc nhìn thấy chiếc di động ở chiếc tủ đầu giường rung lên.

Lúc này đã là sáng sớm của nước Pháp, nhưng ở Hoa Hạ, lúc này vẫn là giữa trưa. Có người gọi đến, Dương Thần cũng không cảm thấy kì lạ.

Vừa nhắc điện thoại lên xem, không ngờ là Mạc Thiện Ny gọi đến. Trước khi hắn đến Pháp, cả ba người cùng ngủ với nhau ở trong phòng Mạc Thiện Ny, có cả Sắc Vi, buổi tối mới bay đến Pháp. Có phải người phụ nữ này mấy ngày không gặp mình thì không kìm nén được sự nhớ thương rồi không?

Nghĩ đến những hồng nhan tri kỉ còn đang ở trong Hoa Hạ ngẩn ngơ nhìn mình trở về, mọi phiền não trong lòng của Dương Thần đều đã chuyển sang hướng tốt đẹp hơn.

Cô Vợ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp Của Tôi

Tác giả: Mai Can Thái Thiếu Bính

Chương 548: Nhảy cao và vấn đề nhạy cảm (2)

Nhóm dịch: Friendship

Nguồn: Mê Truyện

Cũng đúng. Cho dù mình đã dành tình cảm thực sự cho người phụ nữ này thì cũng nên tỉnh táo lại chút. Đây chẳng phải là con gái nhà họ Lâm đang chiến tranh lạnh với mình hay sao? Giống như trước kia, sẽ có cơ hội để đập đổ bức tường băng này.

- Tiểu Thiện Thiện. Nước Pháp lúc này là rạng sáng mà em còn gọi điện qua đây, xem ra rất sốt ruột rồi.

Dương Thần nhận điện thoại, cười đùa vui vẻ.

Dù sao Mạc Thiện Ny cũng là người mạnh mẽ mạnh miệng, đặc biệt còn là người phụ nữ rất mạnh mẽ. Bình thường không có việc gì sẽ không nũng nịu như những người phụ nữ bình thường khác. Công việc thường ngày căn bản đã rất bận rộn, cũng chưa chắc cô ấy sẽ bớt chút thời gian để liên lạc với mình.

Đầu dây bên kia không có tiếng đáp trả ngay, như thể là không ai trả lời.

Dương Thần buồn bực, Mạc Thiện làm sao vậy, hay là có chuyện khó nói? Nhưng một giây sau, Dương Thần liền ngơ ra.

- Là ta, ta là mẹ của Thiện Ny.

Trong điện thoại đột nhiên phát ra một giọng nói hơi quen quen của phụ nữ.

Dương Thần thiếu chút nữa đánh rơi di động xuống đất. Mẹ của Mạc Thiện Ny? Chẳng phải lúc trước đi tỉnh Xuyên đã gặp Mã Quế Phương rồi sao? Một trong số.... những bà mẹ vợ của mình?

Giống như nàng dâu diện kiến bố mẹ chồng. Khó tránh khỏi câu nệ, bên ngoài mặc kệ Dương Thần hoành hành như thế nào, nhưng khi gặp những người thân của người phụ nữ của mình thì hẳn vẫn phải e dè.

- Hi hi, hóa ra là mẹ. Sao mẹ lại dùng di động của Mạc Thiện Ny để gọi. Thiện Ny cũng thật là, cũng không tặng mẹ một chiếc điện thoại...

Dương Thần nói tới đây, đột nhiên cảm thấy kì lạ. Mã Quế Phương không phải ở tỉnh Tứ Xuyên sao? Làm sao cầm được điện thoại của Mạc Thiện Ny? Chẳng lẽ mấy ngày vừa rồi, Mạc Thiện Ny trở về nhà sao?

Vội hỏi:

- Mẹ, Thiện Ny về à?

Mã Quế Phương cười cười:

- Không. Con bé cả ngày bận rộn làm gì có thời gian rảnh. Đạo này sức khỏe của ta không tốt, đành phải ngồi tàu đến Trung Hải, nhờ cậy vào sự chăm sóc của đứa con này.

Mặc dù Mã Quế Phương là một thôn phụ ở trong núi, nhưng Dương Thần rất hiểu mẹ vợ mình tuyệt đối là người phụ nữ thông minh, nếu không thì sẽ chẳng dạy dỗ được một đứa con gái như Mạc Thiện Ny. Mặc dù khi mười

mấy tuổi, Mạc Thiện Ny đã được giám đốc của Quốc Tế Ngọc Lôi đề bạt lên chức cao, nhưng trước khi đến Trung Hải, thì vẫn là do Mã Quế Phương này dạy dỗ.

Lúc này, lời nói của Mã Quế Phương rất đơn giản nhưng thực ra đã tiết lộ không ít thông tin. Thứ nhất sức khỏe của bà không tốt, nhưng vì không có ai về thăm bà nên bà chỉ có thể tự mình mang theo thân thể bệnh tật đến Trung Hải để dựa dẫm vào đứa con gái. Điều này chứng tỏ bà không hài lòng về việc không ai quan tâm bà. Thứ hai, Mã Quế Phương nói “đứa con”, chứ không phải là “con gái”. Có thể thấy, bà đã coi Dương Thần như con rể của mình. Nhưng đứa con rể Dương Thần này, từ lần trước, sau khi rời khỏi tỉnh Tứ Xuyên đã không còn liên lạc gì nữa, chứ đừng nhắc đến việc biết Mã Quế Phương ở đâu.

Dương Thần rất hiểu đạo lý này, toát mồ hôi hột, mẹ vợ mình ăn nói nhẹ nhàng như vậy, có thể là muốn mình cảm thấy áy náy ở trong lòng, hận một nỗi là không thể lập tức bay về Trung Hải để dập đầu tạ lỗi với bà được.

- Mẹ, mẹ đừng có nói như vậy. Con biết sai rồi, cũng là do con ngu ngốc không hiểu chuyện. Bây giờ con đang ở nước ngoài, nhưng cũng sắp về nước rồi. Đợi con trở về, con sẽ lập tức bày một bàn ăn uống thật ngon để mẹ thưởng thức. Nhưng Mạc Thiện Ny cũng thật là, việc sức khỏe mẹ không tốt sao cũng không nói với con, đến cả việc mẹ đến Trung Hải cũng chẳng nói gì với con, nếu không thì con chắc chắn không ra nước ngoài mà ở lại Trung Hải chờ mẹ đến.

Dương Thần thản nhiên nói, bản thân hẳn cũng không tin những lời hằn vữa nói, với giọng điệu tràn đầy sự hối hận.

Mã Quế Phương cũng không biết có nên tin hay không, nhưng nghe thấy những lời nói như vậy qua điện thoại thì trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ lên nhiều, nói:

- Các con đều có công việc của mình, một mình bà già này làm sao có thể làm phiền các con chứ. Dương Thần à. Ta cũng rất nhớ con, vì vậy mới bảo Thiện Ny dạy ta làm thế nào để gọi điện được cho con. Con cũng không cần vội vàng đâu. Ta chỉ gặp chút vấn đề về bệnh đau thắt lưng trước đây của ta thôi, có thể là làm việc quá sức, ở tuổi này rồi mà cũng không buông tha, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng lắm.

Dương Thần sững sốt, nói:

- Thiện Ny ở bên không mẹ?

- Có, con muốn nói chuyện với nó à? Để ta đưa điện thoại cho nó.

Mã Quế Phương nói.

- Không, không, không.

Dương Thần vội phủ nhận, lúc này sao có thể nói là chuyển điện thoại được. Đây chẳng phải chứng minh cho việc cướp đi con gái, rồi lại còn không cần đến bà lão này sao? Cho dù thực sự trong lòng có ý nghĩ đó cũng

không thể làm như vậy được.

- Mẹ xem, con mà như vậy thì chẳng phải là quá bạc tình bạc nghĩa hay sao. Mặc dù con cũng rất nhớ Thiện Ny, nhưng vẫn muốn nói chuyện thêm với mẹ.

Mã Quế Phương cuối cùng cũng cười thành tiếng, vui vẻ nói:

- Con à, thật là khéo ăn nói. Đừng tưởng ta không biết, nói chuyện với bà già này thì có gì mà nói cơ chứ. Được rồi, không cần phải giả vờ nữa, ta sẽ đưa điện thoại cho Thiện Ny, hai đứa nói chuyện với nhau đi.

Dương Thần mướt mát mồ hôi, gừng càng già càng cay, lẽ nào tâm địa gian xảo của mình người ra đã sớm nhìn thấy, chỉ là không nói ra mà thôi.

Điện thoại được chuyển sang cho Thiện Ny, đầu tiên là vài tiếng hờn dỗi, dường như bị Mã Quế Phương nói cho xấu hổ, sau đó mới nói với Dương Thần:

- Kỹ thuật diễn xuất của anh quá kém, lời nói dối trá như vậy đã bị mẹ em nhìn thấu rồi.

- Ngoan nào, Tiểu Thiện Thiện. Điều này không thể trách anh được, là do mẹ vợ có mắt thần, có thể nhìn rõ tâm tư của anh qua điện thoại.

Dương Thần cười gượng.

Mạc Thiện Ny cười khanh khách. Dường như Mã Quế Phương đã đến Trung Hải, nên đã làm cho tâm trạng của cô vui vẻ hẳn lên:

- Khi nào thì anh về?

Dương Thần cười khẽ:

- Sao? Tiểu Thiện Thiện nhớ ông xã này sao? Hay là chặn gối cô đơn khó ngủ? Em chẳng phải có thể chơi những trò chơi nữ giới với Sắc Vi hay sao? Anh thấy chúng em lúc trước chơi cũng rất vui vẻ đó thôi.

- Anh muốn chết à.

Mạc Thiện Ny mắng khẽ.

- Mẹ em ở trong nhà bếp. Anh nói chuyện nhỏ một chút. Không ai chơi trò nữ giới với nhau cả, anh nói linh tinh cái gì đấy? Nếu không phải vì một kẻ xấu xa như anh thì em đã chẳng phải ngủ cùng với Sắc Vi.

- Mọi người sau này đều là người một nhà, cần thắt chặt tình cảm hơn nữa, ngủ cùng nhau cũng tốt chứ sao, đỡ mất công anh đi tìm.

Dương Thần không nhịn được cười.

Mạc Thiện Ny chẳng muốn nói chuyện nói chuyện với tên này, vì dù có nói thế nào thì cũng thua, hừ một tiếng, nói:

- Không muốn nói thì thôi vậy. Em vốn muốn biết khi nào thì anh về. Còn lên kế hoạch, làm thế nào đối diện với mẹ em. Ngộ nhớ đến khi mẹ em phát hiện ra chuyện gì lại phản đối chúng ta, lúc đó em sẽ khó đứng về phía anh được.

Dương Thần ngẫm nghĩ, đột nhiên mắt sáng lên:

- Tiểu Thiện Thiện, không phải em nói mẹ của chúng ta, bà ấy sau này sẽ

ở Trung Hải chứ?

- Thế nào? Không được à?

Mạc Thiện Ny nói có phần cứng rắn. Để cho mẹ có thể hưởng phúc tuổi già ở trong thành phố, chăm sóc mẹ chính là việc mà cô luôn muốn làm. Trước kia, Mã Quế Phương luôn sợ làm phiền con gái, không dám đến Trung Hải, nhưng cuối cùng hôm nay vì bệnh đau thắt lưng cần phải chữa trị nên đã đến Trung Hải. Làm sao Mạc Thiện Ny có thể để mẹ trở về sống cuộc sống cô đơn và tẻ nhạt vậy được?

Dương Thần biết Mạc Thiện Ny đã hiểu nhầm ý mình, nên đành cười nói:

- Cô bé ngốc à, em không nghe anh nói là “mẹ chúng ta” sao? Là “chúng ta”, không phải là “em”. Anh làm sao có thể không muốn mẹ ở bên cạnh chúng ta chứ?

Lúc này, Mạc Thiện Ny mới dịu giọng xuống:

- Đối với việc này, em rất nhạy cảm, xin lỗi. Nhưng chuyện của chúng ta thực sự phải suy nghĩ kỹ càng. Em không thể thường xuyên ở bên anh được, phụ nữ bên anh nhiều như vậy, mẹ em sớm muộn gì cũng biết. Em lo rằng, lo rằng bà chịu không nổi.

Nhảm nhí, làm gì có bà mẹ nào vui vẻ chấp nhận việc con gái mình chỉ làm người tình của người đàn ông được chứ?

- Chuyện này, trong điện thoại không thể nói rõ ràng được, chờ anh trở về, chúng ta sẽ cùng nhau bàn bạc kỹ càng, những gì nên thẳng thắn thì phải thẳng thắn, những gì nên giải thích thì phải giải thích, những gì nên giấu thì phải giấu. Em cũng đừng chỉ quá quan tâm đến công việc, Ngọc Lôi thiếu em cũng sẽ không sụp đổ được, hãy chăm sóc mẹ của chúng ta nhiều hơn. Em không nghe bà nói em quá bận rộn sao?

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny ngoan ngoãn nghe lời. Những lời này thực sự rất đúng, chỉ là có làm hay không mà thôi, thực sự rất khó nói.

Sau khi nói vài câu nhớ nhung nhau xong thì hai người gác máy điện thoại xuống.

Trong bóng đêm, Dương Thần thở dài, đối với Lâm Nhược Khê thì rơi vào bế tắc, hết đường xoay sở. Trở về Trung Hải không chỉ phải quan tâm đến việc của hai bên Đường Uyển, Thái Nghiên, lại còn phải hao tổn sức lực vì mẹ con Mạc Thiện Ny. Bây giờ chỗ Mạc Thiện Ny đang ở cũng chính là chỗ ở của Sắc Vi, là hàng xóm với nhà mình. Phải làm thế nào cho tốt đây?

Đang lúc Dương Thần chẳng muốn nghĩ ngợi gì thêm, muốn nằm lên giường ngủ một giấc thì đột nhiên chau mày, nhìn ra hướng ban công.

- Là cô?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 549

Luân Chiến Và Tin Tức

Một bóng dáng cao gầy đang đứng ở ban công, trước lối sau công, hai chân nuột nà thẳng tắp, mái tóc quần xoắn được gió thổi bay nhẹ nhẹ.

Trên người mặc một chiếc áo da màu đen bó sát thân, đủ để cho bất kỳ người đàn ông nào cũng phải căng mắt nhìn.

Nhưng Dương Thần cũng không phải là chưa từng gặp qua người phụ nữ nào lại trắng nõn nà đến như thế, vì vậy trong bóng đêm mơ hồ nhìn thấy “báu vật” này cũng không kích thích đôi mắt của Dương Thần là mấy. Hơn nữa, Dương Thần lại biết rõ ràng là Lilith - bà cố nội hơn hai trăm tuổi của Huyết tộc này.

- Minh Vương Các Hạ sao lại buồn rầu như thế. Nếu như có gì cần giúp đỡ giải quyết thì Lilith này rất sẵn lòng vì ngài.

Lilith thoát cái đã bước vào trong phòng, cũng không hỏi Dương Thần có đồng ý hay không, hạ ngay thân thể của mình với mùi hương quyến rũ xuống cạnh Dương Thần.

Người phụ nữ này thực ra rất biết cách mê hoặc người khác, mặc một chiếc áo bó sát người ở trên không nói làm gì, bên dưới lại còn mặc một chiếc váy ngắn trông rất nóng bỏng.

Đặt đôi hông cong đầy đặn xuống nệm, lộ ra đôi chân nuột nà, không một chút sẹo nào, từng đường cong hiện lên, rất mê hoặc lòng người.

Dương Thần cũng khó tránh khỏi bóng mắt, nếu như không phải tâm trạng đang không tốt thì có lẽ đã không nhịn được, gờ tay vuốt ve cặp đùi kia rồi.

- Không trở về Anh với bố cô sao? Đến đây không phải là muốn kêu tôi đi ăn đêm đấy chứ?

Dương Thần khẽ cười, hỏi.

Lilith coi như vô tình ghé sát vào người Dương Thần, để bộ ngực đầy đặn của mình áp sát vào cánh tay Dương Thần, truyền cảm xúc mềm mại.

Một mùi hương tỏa ra, Lilith ghé sát tai Dương Thần nói:

- Nếu Minh Vương Các Hạ muốn ăn đêm thì món ăn có tên gọi “Lilith” này cũng không phải là sự lựa chọn tồi.

Ý của câu này đã quá rõ ràng. Tuy nhiên người phụ nữ to gan này căn bản không biết cái gọi là rụt rè, nhưng biết cái gọi là kích thích.

Dương Thần quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng long lanh trong bóng đêm của Lilith, nói:

- Cô đến quyến rũ tôi à?

- Qua hai ngày là Minh Vương Các Hạ phải trở về Hoa Hạ, Lilith đáng thương này muốn báo đáp ngài trước khi ngài đi.

Lilith đôi mắt u buồn nhìn Dương Thần:

- Đây được coi là quyền rũ sao?

- Đúng vậy.

Dương Thần gật đầu.

Lilith khẽ cười, vui vẻ nói:

- Tốt, vậy cứ coi là em đến quyền rũ ngài đi.

Dương Thần há hốc miệng, cười bất đắc dĩ:

- Tâm trạng của tôi bây giờ không tốt lắm, không muốn đùa cợt gì cả. Nếu như là trước kia, một người phụ nữ chẳng biết gì là tốt xấu như cô dâng lên trước miệng hồ của tôi đây thì tôi nhất định sẽ ăn cô ngay tức khắc, mà không để thừa phần nào cả. Nhưng bây giờ tôi đã chẳng còn cách nghĩ đó nữa, cô về đi. Tôi cứu cha con cô, một phần vì tôi có mối thù với giáo đình, tiện tay thì đẩy thuyền giết bọn họ thôi.

Lilith lại chẳng nghe lời mà đi về, cô còn hỏi liên tục:

- Bây giờ, tại sao không thể chứ? Là vì ngài đã lấy vợ rồi ư? Nhưng Minh Vương Các Hạ căn bản không chỉ có một bạn gái. Theo như những gì em biết thì Catherine - nữ vương của Wales có thể cũng đã ngủ với ngài, tại sao Lilith này không thể chứ.

- À.....

Dương Thần khó xử:

- Ngay cả việc này mà cô cũng đi so sánh. Lẽ nào nếu tôi lên giường với Catherine, thì tôi sẽ phải lên giường với tất cả phụ nữ ở trên thế giới này sao?

- Em không chịu, em cũng có thể làm rất tốt.

Lilith bĩu môi, vẻ mặt buồn rầu:

- Lilith này chỉ là ngưỡng mộ ngài thôi, muốn hiến thân này cho ngài. Lẽ nào nguyện vọng nhỏ bé này cũng không thể được đáp ứng sao?

Dương Thần thờ ơ, diễn xuất của người phụ nữ này đối với hắn mà nói thực sự quá quen thuộc. Việc mà Dương Thần thực sự khó giải quyết được chính là Lâm Nhược Khê, căn bản là không nhìn thấu được cô ấy. Nhưng đối với Lilith, vừa nhìn qua thì đã biết là vài trò đùa giỡn, ngược lại rất dễ đối phó.

Lilith cuối cùng cũng biết sự quyền rũ, mưu kế, và vẻ đáng thương của mình chẳng có tác dụng gì, tức giận đứng dậy, hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn Dương Thần một lúc, nói:

- Lẽ nào ngài sợ em sao, sợ sau này khi gặp em thì không nỡ rời xa em, hay là...chức năng đẩy của ngài không đủ mạnh.

Câu này thực sự nham hiểm, hai má Dương Thần giật giật - chức năng, không đủ mạnh?

Những tác dụng khác của Thần Quang, Dương Thần có thể không thích, nhưng điều khiến Dương Thần hài lòng nhất chính là Thần Quang đó đã khiến chức năng đầy của người đàn ông mạnh lên gấp bội.

Đàn ông ghét nhất là gì? Điều đàn ông ghét nhất chính là bị phụ nữ nghi ngờ “Anh không thể.”

- Cô cho rằng, tôi cứu cô thì sẽ không giết cô nữa sao?

Lời nói Dương Thần lạnh như băng, ánh mắt đầy sát khí. Nếu Lilith còn khiêu khích hấn, cộng thêm tâm trạng của hấn đang không tốt thì hấn sẽ chẳng để ý đến tính mạng của người phụ nữ này nữa.

Lilith bặm môi, trong mắt hiện lên sự sợ hãi, nhưng vẫn bước bình không chịu lùi bước, tiến lên phía trước, ghé sát Dương Thần, thì thầm:

- Minh Vương Các Hạ, ngài biết...những phụ nữ Huyết Tộc chúng em so với những người phụ nữ bình thường khác, điểm khác nhau lớn nhất là gì không?

Dương Thần nhíu mày, không biết nữ quái Huyết Tộc này muốn nói điều gì nữa.

Lilith cắn môi, đôi mắt long lanh:

- Những người phụ nữ bình thường, máu của họ ấm, vì vậy thân thể bên ngoài, bên trong của họ đều ấm. Nhưng những người phụ nữ Huyết tộc chúng em, từ đầu đến chân, bên trong, bên ngoài đều lạnh như băng.

Câu này như một mũi lửa được châm ngòi, như một liều thuốc nổ lớn nổ tung trong đầu Dương Thần.

Bên trong thân thể...lạnh?

Câu nói này quá hàm ý. Một người phụ nữ như vậy không ngờ không chỉ lấy vẻ ngoài quyến rũ mình mà còn lấy những thứ bên trong ra để làm mọi nữ nữa.

Ánh mắt Dương Thần cuối cùng cũng như đóm lửa bắn tung tóe. Tình hình này mà mình không làm gì thì thực sự giống như “không thể”.

Tâm trạng đã không tốt, mà người phụ nữ này vẫn cố chấp như vậy, thân thể của Huyết tộc vốn tuyệt vời, không giống như những người phụ nữ bình thường khác. Cho dù mình có gây mạnh tay thì Lilith cũng sẽ không nguy hiểm gì, ngược lại còn cảm thấy sung sướng.

Nghĩ đến đây, nụ cười gian xảo của Dương Thần nở ra. Nói thực, sống đến hai mươi mấy tuổi, hơn nửa số thời gian đều làm người xấu. Trở về Hoa Hạ hai năm để tu tâm, nhưng sự thô bạo và độc ác ở trong người một khi bộc phát thì chính Dương Thần cũng cảm thấy không phải là người.

Gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên Dương Thần đưa một tay ôm lấy Lilith, rồi đặt lên trên giường của mình, đè lên thân cô.

Một nụ hôn nồng cháy được đặt lên đôi môi mềm mại của Lilith, đưa hai bàn tay to của mình ra vuốt ve bộ ngực đầy đà và mềm mại của Lilith, dùng lực tạo đủ mọi tư thế.

Xoẹt!

Hai tiếng “xoẹt” vang lên, chiếc áo da của Lilith bị xé toạc thành nhiều mảnh.

- Cô đã không biết tốt xấu là gì, vậy tối nay cô sẽ được vận động xương cốt, cũng đừng trách thằng này nổi điên.

Trong căn phòng tối đen, Dương Thần cười lên thân thể mềm mại của nữ quái Huyết tộc, nhếch mép cười. Hắn cũng không nói đùa, lẽ nào gặp một người phụ nữ có thân thể dẻo dai, lại không phải là người yêu mình, chịu đau thương một chút cũng chẳng sao. Đương nhiên cũng sẽ được tận hưởng những tư thế và cách chơi điên cuồng nhất.

Lilith cuối cùng cũng ý thức được mình giống như một thứ đồ chơi. Nhưng không đợi cho Lilith cầu xin, Dương Thần đã nắm lấy cặp đùi nõn nà của cô. “Bộp bộp” hai tiếng, một bên đùi vẫn còn trắng nõn nà, còn một bên đã chuyển sang màu đỏ.

Lilith cảm giác mình giống như con cá bị bằm trên thớt, Dương Thần hoàn toàn không thấy thương tiếc cho thân thể ngọc ngà này, coi như một miếng thịt ngon.

Nghe thấy âm thanh rên rỉ, Dương Thần căn bản không cho Lilith cơ hội để thở, làm tư thế cưỡi ngựa, nhét “súng” và sâu tận trong lòng “hang”.

Trong căn phòng, có tiếng phụ nữ kêu lên, cũng không ai biết là cô đang sung sướng, đau đớn, hay là...nói không chừng lại đang nổi điên.

Gió thổi, hoa rơi.

Theo như những gì Lilith nói, thân thể của Huyết tộc lạnh như băng. Cái lạnh này vừa hay có thể đốt cháy được ngọn lửa đã tắt ở trong lòng.

Trời sắp sáng, Dương Thần cuối cùng cũng dừng việc chinh phạt trên thân thể người phụ nữ Huyết tộc này, nằm dài ra trên giường, yên lặng nhìn trần nhà, tâm trạng hỗn tạp.

Lilith thì vận vẹo, bị Dương Thần giao quán, những chỗ thịt non bị đánh đỏ, nếu không có thân thể của Huyết tộc thì quả thật gân cốt đau đớn vô cùng, thân thể rã rời.

Im lặng một hồi lâu, trong lòng Dương Thần cuối cùng cũng cảm thấy chút áy náy. Người phụ nữ bên cạnh, mặc dù không phải là người, nhưng dù sao cũng mang giới tính nữ. Hắn cũng chẳng có ác ý gì, nhưng lại lấy người ta làm thứ công cụ để xả tức như vậy, thực sự mà nói, cho dù người ta không bị thương thật thì vài giờ bị chơi đùa như vậy, còn ai có thể dễ chịu trong lòng được chứ.

- Xin lỗi, đầu óc tôi vừa rồi đang rất rối loạn.

Dương Thần thấp giọng nói.

Lilith ở bên cạnh nghiêng đầu qua, một vài sợi tóc vương trên khuôn mặt xinh đẹp, nhưng vẫn thản nhiên cười:

- Có thể đổi lấy lời xin lỗi của ngài dành cho em thì coi như mục đích tối

nay em đến đây đã đạt được.

- Cô không tức giận sao?

- Em tức giận.

Lilith bĩu môi:

- Nhưng em không đánh được ngài, đành bị ngài ức hiếp. Hơn nữa là do em khiêu khích ngài trước.

Dương Thần thần nhiên cười, nghe được câu này, đột nhiên cảm thấy mình trở thành Đại vương sơn trại, xưng bá khắp nơi, hoàn toàn dựa vào vũ lực để trấn áp tất cả.

Những câu nói tiếp theo của Lilith đã làm tiêu tan hết lời xin lỗi mà Dương Thần dành cho cô.

Thân hình bình thường vẫn vô cùng quyến rũ của con rắn nước này từ từ quấn quanh ngực hắn, đặt đôi môi lạnh lẽo lên cổ hắn, ánh mắt Lilith mờ màng, nũng nịu nói:

- Thực ra...Ngài có thể mạnh thêm chút nữa. Khả năng phục hồi của Huyết tộc chúng em rất mạnh. Ngài càng hung hãn với em thì em càng cảm thấy kích thích.

Dương Thần nhếch miệng, Huyết tộc chính là Huyết tộc, khi mình vui thú bên hai người phụ nữ Sắc Vi và Lâm Nhược Khê, hai người phụ nữ này đều không thể chịu được sức ép của mình vài tiếng đồng hồ. Nhưng Lilith không ngờ sau mấy tiếng đồng hồ như vậy mà vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Nhưng, mặc dù người ta có nói thế nào đi chăng nữa thì Dương Thần cũng không biết có phải thật hay không, trong lòng cũng không sôi sục nữa, mà dừng lại nghỉ ngơi.

Lilith nhân lúc trời còn chưa sáng, mang theo mùi hương của mình rời khỏi căn phòng.

Cô Vợ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp Của Tôi

Tác giả: Mai Can Thái Thiếu Bính

Chương 549: Luân chiến và tin tức (2)

Nhóm dịch: Friendship

Nguồn: Mê Truyện

Đối với những sinh mệnh sống dai của Huyết tộc mà nói thì tình yêu con người dường như chẳng có ý nghĩa gì. Cho dù Dương Thần có thần vị, có khả năng tái sinh, thì cũng phải mất vài trăm năm mới thức tỉnh. Đối với Huyết tộc mà nói thì điều đó giống như một con người, không còn là Dương Thần trước kia nữa.

Cô đến tìm Dương Thần để điên cuồng một đêm, chủ yếu chỉ vì sự sùng bái và ái mộ của bản thân, chứ không đến nỗi phát sinh tình cảm yêu đương với Dương Thần. Đương nhiên rồi, Dương Thần cũng sẽ không có thứ cảm giác gọi là tình yêu với Lilith, những người phụ nữ bên cạnh cũng đủ làm hắn đau đầu rồi.

Đợi trời sáng, Dương Thần muốn đi tắm bằng nước ấm, nhưng lại nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Bực mình, sáng sớm tinh mơ không biết ai đến tìm nữa. Nhưng vẫn khoác chiếc áo ngủ, đi ra mở cửa.

Một người phụ nữ đầu đội một chiếc mũ, mặc một chiếc áo liền váy màu hoa hồng, khoét sâu trước ngực, thân hình thon thả đang đứng trước cửa, nhìn Dương Thần.

Không đợi Dương Thần hỏi, Catherine với khuôn mặt hồn nhiên đã bước vào, ôm lấy cổ Dương Thần, đôi chân cong lên, níu trên người Dương Thần.

- Thần Thần, cô muốn...

Dương Thần chỉ cảm thấy ớn ớn. Người phụ nữ này sao có thể nói bằng giọng điệu đà như thế, đành cười gượng nói:

- Nói với cô bao nhiêu lần rồi, đừng gọi “Thần Thần”, cứ nói chuyện bình thường không được sao?

- Được, Thần Thần...

Dương Thần đành từ bỏ việc sửa chữa cô nàng này lại, giật chiếc túi ở trên người nữ vương này xuống, vỗ vỗ vào khuôn mặt u buồn của cô, một khuôn mặt đã trưởng thành, nói thực đã không còn trẻ nữa.

- Mới sáng sớm mà cô đã chạy đến chỗ cháu là vì việc gì vậy?

Trong lòng Dương Thần có một cảm giác khó tả trời dậy. Vừa mới tiễn Lilith chưa được bao lâu thì nữ vương này lại đến tìm mình vào sáng sớm. Với người khác, có được diễm phúc này sẽ là một điều tuyệt vời, nhưng với hắn thì lại cảm thấy như trở thành một người chuyên đi phục vụ phụ nữ?

Catherine cũng không ngại ngần gì, ngoan ngoãn gật đầu thừa nhận, trong mắt tràn đầy khát vọng:

- Thần Thần, hai ngày nữa cháu phải rời đi rồi, cô thật không dễ dàng gì để gặp cháu một lần, đương nhiên là muốn tranh thủ thời gian rồi.

Bỗng nhiên, Catherine khịt khịt, như ngửi được mùi gì đó, liền cười khanh khách:

- Hóa ra cô đến muộn, sớm đã có chim đến ăn sâu rồi. Mùi này thật nồng, hẳn là ăn rất nhiều.

Dương Thần ngượng ngùng cười nói:

- Cô biết thì tốt rồi, bây giờ cháu không có ý nghĩ đó.

- Không thể nào, sâu chẳng phải vẫn còn ở đây sao. Cô cũng muốn ăn.

Catherine ném chiếc mũ sang một bên, tuột chiếc váy xuống, giữ lại đến vị trí thất lung.

Catherine xoay người, uốn lưng đưa về phía Dương Thần, cong mông.

Đôi gò bồng đào trắng muốt tựa như hai trái đào lớn, ở giữa là một khe nhỏ sâu hun hút, không ngần ngại phô diễn ra trước mắt Dương Thần.

Thẳng xuống là vùng tam giác bí ẩn giữa hai đùi, cặp mông đầy đặn căng khít. Thân hình người phụ nữ quyến rũ, nếu đem so với Alys thì còn hấp dẫn

hơn vài phần.

Dương Thần nhất thời cảm thấy nóng mắt, không thể nói được gì. Catherine chủ động dẫn chuyện:

- Người đàn ông không có phản ứng gì, chắc là người đàn ông đó phải vấn đề gì.

Điều không thể chịu nổi là Catherine còn quay đầu lại, trên gương mặt là một thần thái “vô tội”, hơi lắc nhẹ cặp lông mày trắng như phấn của mình, giọng nỉ non:

- Nào, cô cũng muốn ăn sâu.

Sâu?

Dương Thần gãi gãi đầu, mình đường đường là đàn ông cường tráng mạnh mẽ mà bị gọi là sâu ư?

Nhưng không muốn tốn thời gian cho những lời vô nghĩa, hắn thở gấp gấp bước về phía trước, xé toạc áo trên người Catherine xuống, túm chặt lấy đôi lông mày đầy dãi của cô, vỗ “bòm bốp” hai phát, để lại vài dấu đỏ đỏ.

Bị vỗ, Catherine rên nhẹ vài tiếng, quay đầu lại, khuôn mặt đỏ ửng và ánh mắt tràn đầy sự mê hoặc.

Dương Thần cũng không quan tâm bây giờ là lúc nào. Nếu đã có một đêm phóng túng, thì việc tiếp tục hoan lạc vào buổi sáng sớm nữa cũng chẳng sao.

Ngay sau đó, con sâu cao to đó lại trực tiếp chui vào “u cóc” với suối nước róc rách...

Những cái gọi là ôn nhu hương hay sự anh hùng, Dương Thần lúc này đương nhiên là sẽ không ngu ngốc mà tự cho mình là anh hùng. Nhưng những lời này quả không sai: “Có người phụ nữ đang nằm bên mình, dù có trời long đất lở thì mọi sự cũng đều quên hết.”

Thời gian trôi thật nhanh, đã đến giữa trưa. Catherine bị “ấn” chặt trên giường thì thực sự không thể chống chịu được, mệt mỏi nên ngủ rất say.

Dương Thần đã dùng sức lực như sông cuộn biển gầm để gần gũi với cô. Hắn cười nham hiểm. Cứ coi như là giết thời gian với cơ thể của Catharine. Hắn đã chinh chiến gần mười tiếng đồng hồ, hỏi trên thế gian này mấy người đàn ông có thể “ra trận” mạnh mẽ như hắn?

Nhưng khi quay đầu lại nhìn thời gian, mới phát hiện ra vấn đề có vẻ lớn. Đây vẫn là Paris mà, tuần lễ thời trang chưa kết thúc, đáng lẽ mình nên cùng Lâm Nhược Khê đi tham dự buổi lễ đó mới phải, tại sao vẫn còn nằm trên giường chơi trò chơi xác thịt với nữ vương chứ?

Nhưng Dương Thần vẫn tin, trước sáng sớm sẽ không có ai gọi hắn. Lâm Nhược Khê không còn đến tìm mình như trước nữa rồi.

Tự chế giễu bản thân. Xem ra Lâm Nhược Khê căn bản là không tính toán với mình, cũng không biết trong lòng người phụ nữ này nghĩ gì. Chỉ có điều, Lâm Nhược Khê tự nhốt mình trong thế giới của chính mình mà không nói

một tiếng nào.

Nhìn xuống khuôn mặt hồng hào, đang ngủ ngon lành của Catherine, tâm trạng vừa mới tốt lên của Dương Thần bỗng vụt biến mất.

Mình đúng là đồ súc sinh, bà xã vẫn còn đang chiến tranh lạnh với mình, vậy mà mình lại có tâm trạng để đi hoan lạc từ tối đến sáng với những người phụ nữ khác. Điều đó xứng đáng bị Lâm Nhược Khê coi thường.

Ngay sau đó, Dương Thần lại thở dài bất đắc dĩ. Không có cách nào khác có thể nhẫn nhịn được. Ăn uống, cờ bạc, hút hít, mình không phải là quá đê ý nhưng sức chịu đựng của phụ nữ về mặt này chỉ có giảm xuống, không thể nâng cao thêm được.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không đưa ra được kết luận. Dương Thần chỉ có thể lằm bằm, bước đi từng bước, tận lực để có thể không phụ lòng những người thật lòng.

Dương Thần kéo chiếc chăn đắp lên thân thể mềm mại, đầy dấu vết của Catherine, sau đó đi vào nhà vệ sinh. Sau khi tắm rửa qua loa, thay chiếc áo sơ mi ngắn tay và chiếc quần xong, bước ra cửa phòng.

Vừa mới đi đến khu nghỉ ngơi ở giữa tầng trệt, Dương Thần liền nhìn thấy Edward đang ngồi trên ghế sofa, cầm chiếc máy tính bảng, đang nhìn cái gì đó.

Edward với mái tóc ngắn màu vàng, tính cách rất đặc biệt mặc một chiếc áo phông, phía dưới là chiếc quần đùi bằng vải lanh. Không ai biết người thanh niên này chính là một trong những người thừa kế của gia tộc Rothschild.

- Năng lực về mặt này, những năm gần đây bắt đầu chỉ có tăng chứ không giảm.

Edward ngẩng đầu lên, nở một nụ cười.

Dương Thần không nói gì. Tên này còn đang đếm thời gian.

- Tôi biết anh đã mang Catherine qua đây. Từ khi nào mà anh đã làm mấy việc môi giới này?

- Vậy phải xem phục vụ đối tượng nào đã. Gia tộc Rothschild của chúng tôi làm tất cả những việc này vì mục đích làm ăn thôi, chỉ cần đáng giá thì tôi sẽ làm.

Edward cười ha hả nói.

- Mang cô của anh đặt lên giường tôi chính là cách làm ăn của anh sao?

- Nếu như có thể, tôi còn muốn mang người em họ của tôi đặt lên giường của anh.

Edward nói.

- Nhưng xem ra mang cô đặt lên giường thì dễ, còn em họ thì hơi khó.

Dương Thần lấy chiếc máy tính bảng trong tay của Edward. Bên trên là những một loạt những số liệu thực liên quan đến kỳ hạn giao hàng dầu thô quốc tế, bản thân xem cũng không hiểu lắm, lại trả lại, nói:

- Đừng có ép Jane như thế. Đối với tôi, cô ấy là ân nhân. Đừng tưởng rằng tôi không nói ra thì không biết gia tộc các anh có chủ ý gì. Nếu như các anh khiến cuộc sống của Jane trở nên mệt mỏi thì hãy cẩn thận đấy.

Mắt Edward như lóe lên:

- Nói như vậy, anh vẫn rất để ý đến việc cảm nhận của Jane sao? Tốt, rất tốt. Đứa em họ đáng thương của tôi có hi vọng rồi.

Dương Thần nhú mày, một tay chỉ lên trán Edward:

- Quen anh bao nhiêu năm như vậy. Bệnh “lòng tham không đáy”, không bao giờ cảm thấy thỏa mãn của anh càng lúc càng lợi hại hơn nữa.

Edward cũng không tức giận, nở một nụ cười khó hiểu, nói:

- Dương Thần. Tôi tưởng, cho dù chúng tôi không xui khiến Jane, thì Jane cũng sẽ từ bỏ sao? Ước nguyện của cô ấy mới thực sự mãnh liệt. Anh không thể hiểu được đâu. Jane có ý nghĩa như thế nào đối với anh? Còn anh chính là ước mơ từ nhỏ của cô ấy, làm sao mà cô ấy có thể từ bỏ thứ gần ngay trước mắt mình được.

Dương Thần im lặng một hồi. Mặc dù biết lời của thương nhân này không thể tin hoàn toàn được, nhưng những việc mà Jane làm vì hắn, quả thực khiến cho hắn không biết báo đáp ra sao.

Chính hắn đã cứu tính mạng của cô ấy và mẹ cô ấy, nhưng cô ấy sớm đã trả xong món ân tình này cho mình. Rõ ràng những khi mình cần bất cứ thứ gì, cho dù là cô ấy đang làm gì, đang ở đâu thì việc đầu tiên là cô ấy vẫn chạy đến chỗ mình, dù có phải đi Hokkaido, hay là đi Trung Hải.

Im lặng một hồi, Dương Thần cũng không biết làm thế nào để tiếp tục chủ đề này, liền hỏi ngược lại:

- Lâm Nhược Khê ở đâu?

Hắn biết, Edward nhất định nắm rõ tất cả tình hình của những người và những việc có liên quan đến mình, ít nhất là khi ở châu Âu, hắn cũng làm như vậy.

Quả nhiên, Edward lập tức trả lời:

- Ở trong cung điện Louvre xem tuần lễ thời trang, vẫn còn nửa tiếng nữa sẽ kết thúc buổi sáng.

Dương Thần gật gật đầu, lại nói:

- Hai ngày nữa tôi sẽ trở về Hoa Hạ. Cố Đức Mạn - giám đốc của Quốc Tế Ngọc Lôi ở châu Âu đã bị tôi giết. Cho dù Lâm Nhược Khê cho ai lên làm giám đốc đi chăng nữa thì các anh hãy âm thầm hỗ trợ. Giám đốc chết rồi, nhưng những kẻ đi theo gã thì vẫn còn, không chừng sẽ xảy ra việc gì đó. Đừng để Quốc Tế Ngọc Lôi ở châu Âu bị loạn.

- Anh lo lắng về điểm này hơi nhiều rồi!

Edward nở một nụ cười ranh mãnh.

- Sao?

Dương Thần không hiểu ý của anh ta là gì.

Edward cầm máy tính bảng lên, mở một trang web, đưa ra trước mặt Dương Thần.

Dương Thần vừa nhìn thấy liền cười đau khổ. Đây chính là trang chủ của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi ở Châu Âu, trên tiêu đề còn viết về việc thay đổi giám đốc, đồng thời trong nội bộ công ty cũng thay đổi người phụ trách một số bộ phận quan trọng. Có thể nói, chi nhánh bên Châu Âu đang được làm sạch lại.

Có thể thấy rất rõ, Lâm Nhược Khê đã sớm biết Cố Đức Mạn sẽ có chuyện nên việc sắp xếp người kế nhiệm đã được chuẩn bị sẵn sàng. Đợi đến khi Cố Đức Mạn vừa chết liền thay vị trí đó. Hơn nữa, người phụ nữ này dù vốn là người Trung Hải nhưng lại hiểu rất rõ những vây cánh của Cố Đức Mạn trong nội bộ chi nhánh Châu Âu, bằng không thì không thể thẳng tay thay đổi người phụ trách của các bộ phận.

Ngày thường thì giữ yên lặng, không có động tĩnh gì, điều gì cũng không nói, nhưng khi đã chạm được đến mâu chốt của vấn đề thì trong lòng đều đã có sự tính toán sẵn.

- Nói thật, Parked Persephone này trong lĩnh vực kinh doanh đúng là thiên phú. Bất luận là quyết đoán trong việc dùng người hay là tàn nhẫn trong thủ đoạn, thì giám đốc điều hành nói rút là rút, với người hợp tác nói trở mặt là liền trở mặt, vậy mà vẫn có thể đưa doanh nghiệp phát triển ổn định, điều này trong giới mà nói thì không hề dễ dàng chút nào, thật sự là làm cho người khác kinh ngạc. Chỉ có điều đáng tiếc là không phải xuất thân trong gia tộc của chúng tôi, nếu không, cô ấy có đủ tư chất để trở thành một nữ gia chủ hiếm có.

Edward nói đầy tiếc nuối.

Dương Thần hít một hơi. Tuy rằng đã nhiều lần chứng minh được rằng Lâm Nhược Khê là người thông minh giả bộ hồ đồ, nhưng lúc này đây, nghe Edward trực tiếp đứng trước mặt mình, đánh giá nghiêm túc như vậy thì cảm thấy có chút rối rắm trong lòng.

Lâm Nhược Khê mà đã biết được sự tình càng cụ thể thì lúc đó cô càng trầm mặc lạnh lùng, càng đa thương người khác nhiều hơn.

Tuy nhiên, chính bản thân hình như cũng không có tư cách nói người ta làm hại mình. Dù sao thì cũng do trước đây mình không đúng.

Đột nhiên, Edward hình như nghĩ ra được điều gì đó, cười nói:

- Đúng rồi, còn nhớ chuyện gia tộc chúng tôi cùng với nhà họ An ở Hoa Hạ Trung Hải hợp tác để thuê nhà họ Liễu không?

- Đương nhiên là nhớ rõ rồi.

Dương Thần ngẩng đầu hỏi:

- Có chuyện gì ư?

- Trước mắt, không có vấn đề gì. Nhưng vì ở Hoa Hạ, gia tộc chúng tôi không thích hợp để lộ diện đột ngột, cũng không thể trực tiếp nâng cao quan

hệ với nhà họ An, vậy nên chuyện này rất khó nói.

Edward nói một cách bất đắc dĩ.

Dương Thân nhíu mày:

- Có chuyện gì cứ nói.

Edward tím tím cằm, thấp giọng nói:

- Cô An Tâm đó của anh, gần đây hình như...gặp phải chút chuyện phiền phức...

- An Tâm?

Dương Thân cảm thấy khó hiểu. Cô ấy thì có thể có chuyện gì phiền phức chứ? Ở trong văn phòng của mình phê chuẩn giấy tờ, đến đài truyền hình thì ngẫu nhiên từ khách trở thành người dẫn chương trình, ngày qua ngày không có ai quản, tiền thì tiêu không hết, lại có địa vị lớn thứ hai trong nhà họ An ở Trung Hải. Ai có thể gây chuyện với đại tiểu thư này chứ?

Edward lại nói:

- Phiền phức của cô An, không phải đến từ Trung Hải, mà đến từ Yến Kinh.

- Yến Kinh?

Dương Thân buồn bực, chẳng lẽ là người của nhà họ Dương?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 550

Phiên Phức Của An Tâm

Điện thoại quốc tế đường dài chỉ một lúc liền kết nối được, bởi vì bây giờ ở Hoa Hạ đang là giờ ăn cơm, cho nên Dương Thần cũng sẽ không cho rằng An Tâm sẽ đi ngủ sớm.

Quả nhiên sau hai tiếng chuông, đầu dây bên kia đã có người nhắc máy. Đó là giọng nói trong trẻo của An Tâm, với một niềm vui bất ngờ:

- Ông xã, sao tự nhiên lại bất ngờ gọi điện cho em, trước giờ anh không có thói quen này mà, hay là anh đang nhớ em?

- Em gặp phải rắc rối mà không gọi điện cho anh, vậy nên anh đành phải gọi điện cho em.

Trong lòng Dương Thần có chút không hài lòng, người phụ nữ của mình gặp chuyện phiền toái, nhưng lại phải thông qua bạn bè hấn mới biết được, điều này thực sự hơi mất mặt.

An Tâm đột nhiên không lên tiếng, im lặng một hồi lâu mới nhẹ nhàng nói:

- Em cứ nghĩ rằng.... đợi đến khi anh về, em có thể giải quyết ổn thỏa việc này, cũng không muốn nói cho anh ngay.

- Hừ, căn bản là không muốn nói cho anh biết.

Dương Thần chẳng nhẽ lại không đoán ra tâm tư của người phụ nữ này sao.

- Đừng nói những lời vô nghĩa ấy nữa, nói cho anh biết chuyện gì đi.

An Tâm do dự một lúc, đương nhiên ở bên kia đầu dây Dương Thần cũng đang sốt ruột. Cuối cùng vì sợ làm Dương Thần giận dữ, nên đành kể ngắn gọn sự việc đã qua.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Dương Thần có chút trầm mặc. Cúp máy, Dương Thần quay sang nói với Edward:

- Chuẩn bị máy bay đi, tôi có thể dùng bất cứ lúc nào.

- Anh muốn về Hoa Hạ sớm ư?

Edward có ý cười tếu Dương Thần.

Dương Thần gật đầu, tuy nhiên trước khi về hấn muốn đến cung điện Louvre báo cho Lâm Nhược Khê một tiếng. Lúc đứng lên, như nhớ ra điều gì, hấn quay sang nói với Edward:

- Còn Catherine nữa, đợi đến khi cô ấy tỉnh dậy thì bảo cô ấy, Ron cũng lớn tuổi rồi, không thể lúc nào cũng chăm sóc hết mọi mặt như thế.

Edward có ý cảm thông:

- Hãy yên tâm đi, cho dù cô không đến giúp, chúng tôi cũng có thể giúp

anh làm những việc đó.

Nửa giờ sau, Dương Thần đã đến phòng yến hội của cung điện Louvre. Lúc này, Lâm Nhược Khê từ khu triển lãm đi ra.

Ở giữa những cặp đôi nam nữ ùn ùn đi ra, Dương Thần phải mất một hồi lâu mới tìm được Lâm Nhược Khê đang dựa vào một góc nhỏ.

Lâm Nhược Khê mặc chiếc quần màu trắng có đeo thắt lưng đang ngồi một mình bên chiếc ghế da, trước ngực đeo một chuỗi vòng hạt trân châu tinh tế, gương mặt không trang điểm không biểu lộ một chút cảm xúc nào, vẻ lạnh lùng khiến những người xung quanh cũng không dám lại gần bắt chuyện, ai nấy nhượng bộ lui binh, khiến xung quanh là một không gian trống trải.

Lâm Nhược Khê đang cầm trong tay cầm một ly sâm banh nhưng cũng không uống, đang nhìn về đoàn người phía trước, cũng không biết là đang nghĩ điều gì.

Dương Thần đi đến bên cạnh người phụ nữ ấy, đứng lại, Lâm Nhược Khê mới từ từ quay đầu sang.

Nhìn thấy Dương Thần, vẻ mặt của Lâm Nhược Khê vẫn không thay đổi, giống như đang nhìn một người xa lạ, điều đó làm cho Dương Thần cảm thấy đau lòng. Thật lòng hắn không hiểu, rốt cuộc là làm sao?

- Có việc gì thế?

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng hỏi.

Giọng điệu hoàn toàn như một người xa lạ làm Dương Thần hận một nỗi không thể kéo thẳng cô ra hội trường để hỏi cho rõ. Nhưng lúc này nhớ đến chuyện phiên muện của An Tâm ở Trung Hải, nên chỉ có thể gác lại, thế nên hắn liền nói:

- Anh muốn về Trung Hải trước.

Lâm Nhược Khê gật đầu dường như không phản ứng gì:

- Em biết rồi.

Dương Thần rất kiềm chế ở trong lòng, lại nói thêm:

- An Tâm gặp phải rắc rối, anh lo lắng để lâu sẽ xảy ra chuyện.

- Em biết rồi.

Lâm Nhược Khê vẫn nói ba chữ đó, dường như cô ấy chẳng để ý gì.

Dương Thần siết chặt nắm tay, Lâm Nhược Khê lúc này so với Lâm Nhược Khê mà hắn quen trước đó dường như còn lạnh lùng hơn nhiều, giống như một con búp bê sứ không có cảm xúc của con người, lạnh lùng khiến người ta đau lòng, im lặng đến nỗi không thể nói chuyện được.

Lâm Nhược Khê càng như vậy, Dương Thần càng sợ hãi. Nhưng người phụ nữ này hoàn toàn không muốn nói chuyện với hắn, nên hắn cũng không biết làm sao để tìm được một bước đột phá.

Rất lâu sau, Dương Thần lắc đầu, cười đau khổ:

- Vậy anh đi trước đây.

- Û.

Lâm Nhược Khê không có ý hỏi thêm, dù là một chữ để tiễn Dương Thần đi.

Dương Thần không chân chừ thêm, quay người sải bước thật to ra khỏi hội trường.

Mãi đến khi bóng dáng của Dương Thần hòa vào đám đông, không nhìn thấy nữa thì Lâm Nhược Khê mới ngẩng đầu lên, nhìn về hướng mà Dương Thần vừa bỏ đi, ánh mắt như rung rung.

Trung Hải, công ty giải trí Quốc Tế Ngọc Lôi, bên trong phòng làm việc của giám đốc.

An Tâm mặc chiếc áo khoác Tây màu đen, với một chiếc váy ngắn màu cà phê, tay cầm một chiếc túi trắng đi đến phòng làm việc. Trên đường đi đến công ty vẫn giữ nụ cười ngọt ngào, nhưng khi vừa vào đến cửa phòng thì nụ cười đó lập tức biến mất. Toàn thân như không còn chút sức lực nào, dựa vào cánh cửa của phòng làm việc, nhắm mắt lại.

Nhiều ngày qua, An Tâm đã buồn phiền lo lắng, điều làm cô cảm thấy đau khổ nhất là tất cả những điều này là do mình tạo ra.

Trước đây khi xây dựng ngôi sao Ngọc Lôi, vì sự hiếu thắng và đam mê của mình nên cô đã cầu xin Dương Thần cho cô tham gia công việc chủ trì. Mặc dù đã đạt được mục đích của mình, hiệu quả cũng không tồi, thậm chí đài truyền hình cũng mời cô đến thường xuyên, nhưng rốt cuộc bản thân không phải là con gái của một gia đình bình thường, không thể cứ xuất đầu lộ diện ở đài truyền hình mãi được.

Vốn tưởng rằng khi ngôi sao Ngọc Lôi đã hết thời, công việc chủ trì của mình cũng kết thúc, nhưng ai biết được, chính bởi vì xuất hiện mấy lần trên TV, nên cô đã bị vài người chú ý đến.

Một người trẻ tuổi tên Lỗ Dân, tổng cục đài phát thanh truyền hình thành phố Trung Hải bỗng nhiên yêu mến cô. Từ khi cô rút lui khỏi công việc của ngôi sao Ngọc Lôi thì cũng là lúc kẻ kia bắt đầu quấy nhiễu cô.

Ngày trước, khi nhà họ An còn là gia tộc đứng thứ hai ở Trung Hải, người theo đuổi An Tâm có ở khắp mọi nơi. Nhưng bởi vì có hôn ước từ trước với nhà họ Liễu nên rất nhiều người dù thật lòng muốn nhưng cũng đều rút lui.

Sau đó, cùng với việc nhà họ An trở thành gia tộc đứng thứ hai ở Trung Hải, nên cũng có rất ít người dám tùy tiện theo đuổi cô, huống chi bố của cô - An Tại Huân chỉ muốn giữ chân của Dương Thần, nên đương nhiên ông nghĩ ra đủ điều để nịnh hót con gái. Những kẻ tầm thường theo đuổi con gái ông, ông đều đuổi hết mà chẳng cần lý do gì.

Nhưng Lỗ Dân lại không giống như vậy. Theo như cách nói của An Tại Huân, sau lưng của người đàn ông này là một thế lực rất lớn. Nếu không có hậu thuẫn vững chắc, ai dám để cho một thanh niên trẻ 31 tuổi lên làm cục trưởng cơ quan trực thuộc thành phố? Đây không những là cán bộ cấp cao,

mà còn là người nắm trong tay quyền kiểm soát các nguồn tin tức.

Chính quyền độc chiếm toàn bộ quyền hành như vậy ở Hoa Hạ, bộ ban có thể không chế được truyền thông dư luận ngay từ đầu, chẳng khác nào khống chế một nửa tâm nhìn của xã hội. Những người đến năm, sáu mươi tuổi vẫn ra sức làm trong quan trường, cũng có rất ít người có thể đạt tới trình cán bộ cấp cao, huống chi một thanh niên mới 31 tuổi đầu?

Mà thông qua tin đồn được tiết lộ từ một số người người hiểu rõ về Lỗ Dân, thì Lỗ Dân mới được điều đến Trung Hải chưa đầy một năm. Vốn dĩ trước đây hẳn ta ở Thủ phủ Yên Kinh.

Yên Kinh là một nơi đầm rồng hang hổ, tùy tiện nhặt ra một gia tộc hạng hai thì cũng quá thua kém gì gia tộc hạng một, nhà nhà đều có một nhân vật cấp bộ trưởng làm chỗ dựa vững chắc mà còn có thể trà trộn được ư? Nói không chừng nếu chạm đến người nắm quyền thực sự của Hoa Hạ, nếu như là những người buôn bán kinh doanh của nhà họ An thì có thể chạm được vào họ hay không?

Chính vì như vậy, An Tại Huân nhìn trước ngó sau, sợ hãi Lỗ Dân hy vọng con gái mình - An Tâm có thể nói với Dương Thần về tình hình này, để Dương Thần quyết định xem An Tâm nên làm thế nào.

Nói trắng ra là ai mạnh hơn, An Tại Huân cảm thấy con gái nên theo người đó. Dù ông có đến hai cái đầu cũng không muốn đắc tội với ai hết.

Chuyện này làm An Tâm rất tức giận. Từ lúc nhận được sự chiêu cố của Dương Thần, sau khi gia tộc Rothschild chú trọng đầu tư vào nhà họ An, thì địa vị của An Tại Huân cũng như thuyền nổi lên theo nước, đối với An Tâm cũng tốt hơn.

Bất chấp mục đích chính của bố cô là gì, dù sao An Tâm cũng cảm nhận được sự yêu thương âm áp.

Không ngờ, kẻ vừa mới có quyền lực liền muốn đến quấy rầy mình. Người bố vừa mới cải thiện lại một chút hình tượng thì ngay lập tức đã là rùa rút cổ. Không dám làm gì cho con gái, điều này không cần nói làm gì nữa, nhưng còn trực tiếp để cô tìm Dương Thần, ngay cả biểu lộ sắc thái cũng không dám.

Kết quả là, An Tâm tức giận vô cùng, bộc phát ra ngoài không một chút che đậy. Chỉ có thể một mình trốn tránh Lỗ Dân, mượn các lý do để từ chối hẳn ta.

An Tại Huân bảo cô gọi điện cho Dương Thần, nhưng An Tâm lại chần chừ không dám.

Không phải cô lo lắng Dương Thần sẽ không lộ đầu vì cô. Mặc dù cô không rõ Dương Thần rốt cuộc có thân phận gì nhưng lại được coi là người mà cả gia tộc Rothschild đều phải kính trọng, thì thân phận sao có thể đơn giản được chứ?

Vấn đề là, Hoa Hạ bất đồng với các nước khác. Từ việc gia tộc

Rothschild chỉ đến để đầu tư, không dám hoạt động kinh doanh thực sự là đã có thể nhìn ra, thế lực của nước ngoài rất kiêu ngạo. Thả cho Hoa Hạ rồi lại còn phải xem xem mặt mũi chính quyền Hoa Hạ ra sao.

Lỗ Dân kia thực sự có hoàn cảnh khác thường thì Dương Thần lại vì bản thân mà đắc tội với bọn họ. Tự rước lấy những phiền phức khó phản kháng được, An Tâm làm sao có thể tha thứ cho mình được?

Vì vậy, An Tâm nghĩ có thể tha thứ thì sẽ tha thứ. Chỉ hi vọng Lỗ Dân đó chỉ vì một lúc bốc đồng mà cho rằng mình không theo anh ra, cũng liền rút lui.

Điều không ngờ chính là Dương Thần ở xa mãi tận châu Âu mà lại biết những việc của mình, cũng không biết là nên khóc hay nên cười nữa. Thấy Dương Thần im lặng, bản thân cũng không tiện giấu diếm, chỉ có thể nói việc này một cách đơn giản.

“Cũng không biết anh ấy có tức giận hay không nữa.” An Tâm cúi đầu tự hỏi, thờ dãi. Dẫn theo Bao Bao đến bên bàn làm việc của Dương Thần, ngồi xuống, chuẩn bị xử lý một vài văn bản của mà bọn họ mang đến.

Nhưng, không đợi An Tâm ngồi yên thì có tiếng gõ cửa vang lên.

- Mời vào.

An Tâm cố hết sức để cho tinh thần ổn định trở lại, nói.

Sau khi cửa bị đẩy ra, một người đàn ông mặc một bộ Tây phục hiệu Armani, được may rất cẩn thận bước vào. Trước cổ có đeo một chiếc cà vạt màu đỏ, thể hiện rõ là một người rất thành công, khuôn mặt trắng, trông còn trẻ nhưng lại có vẻ rất điềm đạm, đeo một cặp kính màu vàng, cao chừng 1m8.

- Cô An! Vừa mới buổi sáng là tôi liền đến chỗ cô làm việc để gặp cô. Thật là một buổi sáng lạ thường.

Người đàn ông đó mở miệng cười nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của An Tâm ngây ra, bặm môi, đứng lên, đi đến trước bàn làm việc:

- Lỗ Dân, rốt cuộc là anh muốn thế nào chứ. Tôi đã nói rồi, tôi không thể đồng ý với anh được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 551

Quan Chức Và Thương Gia

Lỗ Dân cũng không vội trả lời, lúc ánh mắt của hắn ta dừng ở trên người xinh đẹp của An Tâm, thì sẽ rất khó rời, giống như dính chặt rồi.

An Tâm mặc dù chỉ mặc quần áo đi làm bình thường, nhưng kiểu trang phục vest, váy ngắn, và quần tất tơ tằm màu trắng này, vừa đúng thể hiện được những nét đẹp trên người cô, khuôn mặt vốn xinh đẹp, phối hợp với đôi chân nhỏ thon dài, bộ ngực cao nhấp nhô, rất dễ khiến đàn ông không khống chế được kích thích từ tuyến thận.

Sở dĩ mặc trang phục gợi cảm như vậy đương nhiên là vì An Tâm quen trong phòng làm việc chơi trò mờ ám với Dương Thần mới mặc, bây giờ cũng béo bỏ cho Lỗ Dân rồi.

Thấy ánh mắt của Lỗ Dân tràn đầy kích thích nhìn chằm chằm mình, tận đáy lòng An Tâm thấy chán ghét, nhíu đôi mi đen lại, đi về phía sau bàn làm việc ngồi xuống, để quang cảnh dưới váy không bị đàn ông nhìn thấy.

Lỗ Dân có chút thương tiếc thu ánh mắt lại, ngược lại cười nói:

- An tiểu thư, những cô gái tốt vẫn phải cố gắng hết sức theo đuổi, cô càng chán ghét tôi, bài xích tôi, tôi càng cố gắng thật lòng theo đuổi cô.

- Cảm ơn sự coi trọng của Cục trưởng Lỗ, An Tâm chỉ là con gái của một thương nhân, không xứng với vị quan lớn hiển hách như anh, Cục trưởng Lỗ vẫn là đừng lãng phí thời gian.

An Tâm hồ hững nói.

Lỗ Dân vẫn như cũ mỉm cười, đi đến trước bàn làm việc.

- An tiểu thư, tôi biết một nhà hàng điểm tâm sáng rất ngon, muốn mời cô đi uống một chén, phòng tôi cũng đã đặt rồi.

- Tôi nói rồi, tôi sẽ không đồng ý với anh.

An Tâm cầm tập tài liệu bên cạnh, cúi đầu bắt đầu xem, dự định hoàn toàn không nhìn người đàn ông này.

Trong mắt Lỗ Dân hiện lên một ánh mắt nghiêm nghị.

- An tiểu thư, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô trên ti vi, tôi đã rất khó rời ánh mắt của tôi ra khỏi người cô, từ bé đến lớn, những người con gái danh giá tôi đã gặp qua cũng không phải là ít, nhưng tôi tin, cô nhất định là người có duyên trời định với tôi, tôi không phải là người đàn ông tùy ý trêu hoa ghẹo nguyệt, mặc dù tôi nói không có sức thuyết phục như vậy, nhưng An tiểu thư tại sao không cho tôi một cơ hội tiếp xúc.

- Tôi tin An tiểu thư không phải người phụ nữ không nói lý lẽ, nếu như tôi có chỗ nào không đạt được yêu cầu của An tiểu thư, mời cô nói ra.

Đàn ông dùng biện pháp cứng rắn không được, đổi sang dùng biện pháp mềm mỏng, làm cảm động lấy tình hiếu lý.

An Tâm bỏ bút trên tay xuống, ngẩng đầu nói:

- Cục trưởng Lỗ, tôi thật sự không thể đáp ứng anh, anh thật như anh đã nói hay không, đối với tôi mà nói không có bất kỳ quan hệ gì, tôi đã có người trong lòng rồi, tôi rất yêu anh ấy, cả đời này không thể có liên quan đến bất kỳ người đàn ông khác.

Lỗ Dân nghe nói như thế nhếch miệng cười.

- An tiểu thư quả nhiên là thẳng thắn, nhưng điều đó cũng không có vấn đề gì, theo như tôi biết, người trong lòng mà An tiểu thư nói đến, hẳn là Giám đốc của công ty này, người tên là Dương Thần, tôi nói đúng không?

Khuôn mặt xinh đẹp của An Tâm phát lạnh.

- Anh điều tra chúng tôi.

Lỗ Dân vội khoát tay, nói:

- An tiểu thư không cần tức giận, không phải tôi cố ý điều tra, mà là khi tôi hỏi cấp dưới lai lịch của cô, có người chủ động điều tra những cái này về An tiểu thư, tuy nhiên cô cũng nên cảm ơn tôi đã cố ý cần những tư liệu này của cô mới đúng.

- Ô, anh điều tra tôi còn muốn tôi cảm ơn anh, Cục trưởng Lỗ thật biết nói đùa.

An Tâm cười lạnh nói.

- Là như vậy.

Lỗ Dân cũng không để ý, vẫn như cũ khiêm tốn nói:

- Theo như tôi biết, vị Dương tiên sinh này, là một tên lừa đảo không hơn không kém, kỳ thực hẳn cùng với Chủ tịch Quốc Tế Ngọc Lôi Lâm Nhượng Khê, là quan hệ vợ chồng, mặc dù tôi cũng không hiểu vì sao người đàn ông có lý lịch rất tầm thường có thể trở thành chồng của Chủ tịch Lâm, nhưng không hề nghi ngờ gì, Dương tiên sinh đang lừa An tiểu thư.

Lời này vừa nói ra, An Tâm có chút kinh hãi.

Dương Thần đã từng nói cho cô, quan hệ giữa hắn và Lâm Nhượng Khê, còn đang ở giai đoạn bảo mật, tên Lỗ Dân này không ngờ điều tra lai lịch của mình, đến mối quan hệ của Dương Thần và Lâm Nhượng Khê cũng đào móc ra, thật đúng là nhân vật có mảnh khóc thông thiên, không biết sau lưng hắn rốt cuộc là thế lực gì.

Chẳng qua, bị người khác trước mặt mình chỉ ra người đàn ông của mình, kỳ thực là người đàn ông đã có vợ, An Tâm tự nhiên trong lòng không thoải mái, hơi hơi chua xót.

Nhưng đây không phải lúc u oán, ánh mắt An Tâm lạnh như băng, cũng mỉm cười nói:

- Cục trưởng Lỗ xem ra điều tra vẫn chưa kỹ, lẽ nào Cục trưởng Lỗ không biết, chồng tôi có người phụ nữ khác, tôi sớm đã biết rồi.

- Cái gì?

Lỗ Dân quả nhiên kinh hãi, mở to mắt, giọng nói cao lên vài độ.

- Cục trưởng Lỗ không nghe nhầm, tôi chẳng qua là người thứ ba của người ta thôi, hơn nữa còn là người phụ nữ xấu rõ ràng biết người ta đã có vợ, còn đâm đầu vào, giữ chặt không buông.

An Tâm nhìn thấy thái độ thất vọng của Lỗ Dân, trong lòng vui vẻ, về phần nói mình không ra sao như vậy, cô cũng không sao cả, cô vốn dĩ có tính cách bay nhảy, cái gì mà tam cương ngũ thường luân lý đạo đức, đều mặc kệ không quản, bây giờ chỉ cần tên Lỗ Dân này tức mà đi, cô vui mừng hơn bất cứ thứ gì.

Lòng ngực Lỗ Dân dòn đập, khoe miệng giật vài cái, cười nhạo ra tiếng nói:

- Thì ra là thế, thì ra là thế, tốt, tốt cho một An Tâm.

- Thế nào, Cục trưởng Lỗ nhận thấy rõ tôi là người phụ nữ như thế nào, còn muốn tiếp tục theo đuổi tôi không?

An Tâm cười tươi như hoa.

Ánh mắt Lỗ Dân có chút tối tăm.

- Theo đuổi, tại sao không theo đuổi chứ?

An Tâm sững sốt, tên Lỗ Dân này điên rồi sao? Mình đã là người phụ nữ của người ta, là kẻ thứ ba rồi, hắn ta còn theo đuổi mình không tha? Đây là đói bụng ăn quàng, hay là sức hấp dẫn của mình lớn như vậy?

Trong mắt An Tâm, cho dù Lỗ Dân thật sự đói bụng ăn quàng, muốn theo đuổi người đẹp, người đẹp ở Trung Hải kẻ không xuể, hắn ta nếu có thể điều tra ra mối quan hệ của Dương Thần và Lâm Nhược Khê, đương nhiên biết Lâm Nhược Khê xinh đẹp như thế nào, tại sao không đi theo đuổi Lâm Nhược Khê?

Dù sao cũng không để ý danh tiết của phụ nữ, đi quấy rối người phụ nữ có chồng là Lâm Nhược Khê giá trị không phải cao sao?

An Tâm cũng có một chút tâm lý phản loạn, có trách chỉ trách lúc trước Lâm Nhược Khê đưa cô đi chơi trò chơi đập rối, ngây ngô hù dọa An Tâm, nhưng An Tâm chỉ có thể gọi chị Lâm Nhược Khê, nịnh hót, còn sợ đưa cho cô đôi giày nhỏ đi, kết quả là trên miệng không dám nói, trong lòng luôn hy vọng Lâm Nhược Khê gặp phải chút báo ứng, để trong lòng cô thăng bằng chút.

Huống hồ, An Tâm cũng hiểu rõ, mình với Lâm Nhược Khê vẫn có sự chênh lệch nhất định, cho dù là ngoại hình, bối cảnh thân phận, hay là địa vị trong lòng Dương Thần, bằng không cô sẽ không dễ dàng từ bỏ ý nghĩ làm vợ chính chức của Dương Thần, từ lâu đã muốn nghĩ biện pháp kéo Lâm Nhược Khê xuống.

Phụ nữ đối với tình cảm chung quy là ích kỷ, nếu như có cơ hội, nếu không phải bất đắc dĩ khó mà từ bỏ, ai có thể bỏ qua?

Lại thấy Lỗ Dân âm u tĩnh mịch cười lạnh vài tiếng, nói:

- Nếu An tiểu thư thẳng thắn như vậy, vậy tôi cũng nói thẳng, những người phụ nữ bên tôi muốn nắm chặt tôi rất nhiều, trong đó cũng không thiếu những người đẹp xinh đẹp giống An tiểu thư, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy An tiểu thư, tôi liền xác định là người của An tiểu thư rồi.

- Bây giờ, nếu An tiểu thư có đức hạnh như vậy, tôi nghĩ, khả năng muốn kết hôn với An tiểu thư làm vợ chồng, là đã không có, nhưng tình cảm chân thành mà tôi đã bỏ ra, bị cô giẫm lên như vậy, tôi cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

An Tâm nhìn thấy tác phong nhanh nhẹn của Lỗ Dân thoáng chốc không còn, nhất thời cảm thấy không ổn, cố gắng trấn tĩnh nói:

- Anh muốn như thế nào, ở đây là công ty Quốc Tế Ngọc Lôi.

- Công ty?

Lỗ Dân ha ha cười.

- Quốc Tế Ngọc Lôi thì thế nào? Chỉ cần tôi nói một câu, tất cả truyền thông radio tv ở Trung Hải, đều sẽ chặn đứt tin tức của Quốc Tế Ngọc Lôi, tiết mục văn nghệ của giải trí các cô cũng dừng lại toàn bộ, tôi chỉ cần dùng chút sức mạnh trong nhà, cho dù cả nước ngăn chặn nghệ sĩ của Quốc Tế Ngọc Lôi, cũng chẳng qua là việc vài phút.

Trong mắt An Tâm bộc lộ vài phần sợ hãi, cô dù sao chỉ là người phụ nữ trẻ, mà Lỗ Dân tuy rằng mới 31 tuổi, cũng là con cháu gia tộc lớn, con cháu của quan lớn chính thức, có thể được cho là Quốc Tế Ngọc Lôi cấp bậc Thái tử gia của phái thực quyền.

Hiện giờ hai người đối đầu, An Tâm sẽ bình tĩnh thế nào, vẫn là khiếp đảm.

- Hừ, biết sợ rồi?

Lỗ Dân mỉm cười, nhìn thấy sự sợ hãi của An Tâm, hắn ta đắc ý đứng lên, giầy dựa thế nào cũng có tác dụng gì, thương nhân có tiền, nhưng trước mặt quan chức chỉ là đồng giấy lộn.

- An Tâm, nếu như cô thức thời, bây giờ đi với tôi, đợi tôi chơi chán cô rồi, bồi thường những tổn thất tình cảm của tôi, sau đó cô tiếp tục làm hồ ly tinh của cô, bốn thiếu gia cũng không thèm quản cô.

Ánh mắt Lỗ Dân linh hoạt, sắc bén, nói:

- Nếu cô lại giả vờ giả vệt với tôi, cho dù là Lâm Nhược Khê của Quốc Tế Ngọc Lôi, bố cô đang thoải mái, tôi cũng khiến họ sống không yên.

An Tâm hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã thẳng xuống đất, lùi một bước, nắm chặt chỗ vịn ở trên ghế, trong đôi mắt tràn đầy sự không cam chịu.

Cô không nghĩ đến, nói mọi chuyện ra, không những không khiến Lỗ Dân thức thời rời khỏi, nhược lại khiến độc ác trong bản tính của hắn ta bộc phát ra, cách làm này giống như mất nhiều hơn được, đồng thời khiến cô không ngừng hối hận, lại lực bất tòng tâm.

Làm một người phụ nữ, chỗ dựa của cô có thể là bố, nhưng bố mình lại căn bản không dám quản mình, mà người đàn ông của mình lại ở nước ngoài xa xôi, mình còn có thể dựa vào ai để giúp mình thoát nạn?

Nghĩ đến mấy tháng trước, Dương Thần mới cứu mình từ trong tay Liễu gia ra, không nghĩ hiện nay lại gặp phải việc này, rõ ràng mình không phải là người khuynh nước khuynh thành, tại sao lại gặp phải chuyện này?

Trước vẻ tự đắc của Lỗ Dân, lúc âm hiểm cười bước tới gần An Tâm, cửa phòng làm việc ở phía sau lại bị người gõ.

- Cốc cốc cốc.

Lỗ Dân quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông có chút ấn tượng đang đứng ở cửa, nụ cười trên mặt có chút lưu manh, râu mọc lởm chởm, trên người áo ngắn tay quần đùi, lời thôi lếch thếch, nhìn phong trần mệt mỏi.

- Dương Thần?

Nhìn thấy người tới, An Tâm cho là mình nằm mơ, xoa xoa mắt, xác định là người đàn ông của mình, tim An Tâm thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, hưng phấn khác thường, hai đồng tử không nhịn được muốn rơi xuống vài viên.

Lỗ Dân sớm biết Dương Thần ở Paris lại buồn bực, hẳn ta tại sao đột nhiên quay về Trung Hải, sắc mặt một trận u ám.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 552

Ném Xuống Lầu

- Vừa mới đi không bao lâu, đã có người muốn cướp người phụ nữ của tôi, phá công ty của tôi, Trung Hải này xem ra càng ngày càng khó làm ăn rồi.

Dương Thần vò mái tóc có chút rối, sau đó xỏ hai tay túi quần, đi đến trước mặt Lỗ Dân, lại giơ tay vẫy vẫy An Tâm.

An Tâm còn không hiểu ý tứ người đàn ông của mình sao, vui vẻ chạy lên, ôm chặt lấy cổ Dương Thần, hôn lên mặt một cái.

- Chụt——.

Âm thanh này còn bị cố ý kéo dài ra.

An Tâm vừa mới còn bàng hoàng bất lực, mặc dù không biết Dương Thần tại sao đột nhiên lại quay về Trung Hải, nhưng người đàn ông của mình đột nhiên xuất hiện, khiến tất cả gánh nặng của cô đều trút bỏ hết rồi.

Con chim nhỏ ép người rúc vào lòng Dương Thần, người thấy hơi thở đàn ông quen thuộc, bình tĩnh lại, cũng căn bản không sợ Lỗ Dân trước mặt.

Lỗ Dân biết biểu hiện của đôi nam nữ này, là cố ý để cho mình xem, có thể nói trắng ra là uy thế phủ đầu, nhưng hẳn ta cũng không phải người tính khí nóng nảy, bằng không cũng sẽ không trẻ như vậy mà ngồi lên được vị trí cán bộ cấp sở, bối cảnh gia tộc đương nhiên quan trọng, nhưng bản thân quá kém cỏi, những người trong gia tộc cũng sẽ không đề cử hẳn ta ra để làm mất mặt dòng họ.

- Anh chính là Dương Thần, tại sao nhìn có vẻ giống tên ăn mày vậy, hay là những người đàn ông không có cái gì là như vậy, phải dựa vào phong cách xấu xí này để hấp dẫn phụ nữ sao?

Lỗ Dân trào phúng nói.

Dương Thần nhìn quần áo trên người, cười ha hả nói:

- Tôi hiểu anh, anh là đang ghen tị.

- Tôi ghen tị? Ha ha, hình như anh căn bản không biết đang nói chuyện với ai?

Lỗ Dân hãnh diện nói.

Dương Thần không để ý đến hẳn, trái lại đặt tay lên hông An Tâm sờ sờ, làm cho An Tâm hờn dỗi.

Lỗ Dân chỉ lạnh lùng cười, có chút thú vị nhìn Dương Thần.

- Một người đàn ông có chồng, một hồ ly tinh làm kẻ thứ ba, hai người cho rằng làm ra bộ dạng thế này, có thể khiến tôi khó chịu sao? Hai người không phải cũng quá trẻ con rồi không.

- Anh khó chịu hay không, tôi không có hứng thú biết, chẳng qua đây là phòng làm việc của tôi, mà tôi cũng chưa từng nói để anh vào, anh lại không đi, tôi cũng không ngại ném anh xuống cửa sổ.

Dương Thần cười tủm tỉm nhìn ra cửa sổ phía sau bữu bữu môi, hắn cũng không có hứng thú nói chuyện cùng người này.

Ở đây là tòa nhà mấy chục tầng, ném xuống sao? Không bằng nói là muốn giết người đi.

Lỗ Dân đâu có cho là thật, trong mắt hắn, Dương Thần chỉ là hoàn toàn không biết bối cảnh của hắn ta, chỉ là nhân vật nhỏ cổ làm ra vẻ dựa vào phụ nữ trèo lên mà thôi.

Kết quả là khinh thường cười.

- Họ Dương kia, anh cho rằng nằm lên được đùi của Lâm Nhược Khê, liền thật sự giỏi sao, nếu như anh thức thời, ngoan ngoãn cắt sang một bên, để An Tâm ngoan ngoãn đi theo tôi, cùng tôi chơi vui vẻ vài giờ, đến lúc tôi chơi chán rồi sẽ trả lại...

Không đợi Lỗ Dân nói xong, hắn ta đột nhiên cảm thấy cổ mình bị một cánh tay giống như sắt thép bóp chặt.

Cơ thể không tự chủ được bị nhấc bổng lên, hai chân không ngừng đong đưa, quả thật không thể giãy giụa, sắc mặt đỏ lên, không thở nổi.

Bên tai vọng đến giọng nói không chút tình cảm của Dương Thần.

- Tôi nói rồi, nếu vẫn không đi sẽ ném anh xuống lầu, anh thật đúng là nói năng thừa thãi hết bài này đến bài khác...

Lỗ Dân vốn dĩ không biết mình làm sao lại bị Dương Thần tóm lại, hắn ta chỉ là trước mắt hoa lên một chút, tình hình liền biến thành thế này, quả thực là như nằm mơ.

Lúc nghe thấy lời nói của Dương Thần, một hơi thở lạnh như băng ở cổ từ trong xương chui ra, Lỗ Dân nhận thức được một chút, người đàn ông này có vẻ muốn ném mình ra ngoài cửa sổ thật.

Trong khi đó lúc này Dương Thần căn bản không để ý tới phản ứng kịch liệt của Lỗ Dân, bản thân thấy người đàn ông trong tay, đã không có gì phải sống tiếp nữa, quan tâm đến bối cảnh của hắn ta làm gì, cho dù là con trai của Chủ tịch nước Hoa Hạ, hôm nay trước mắt mình cướp người phụ nữ của mình, vậy đã tìm đến chỗ chết rồi, mình cũng phải tác thành cho hắn ta.

An Tâm há mồm, trên khuôn mặt tràn đầy sợ hãi, cô cũng không ngờ Dương Thần nói là làm, muốn ném Lỗ Dân xuống thật.

Đây là ban ngày, nếu như một người đang sống đột nhiên rơi từ trên tầng thứ mười mấy xuống, sẽ làm hốt hoảng những người đi đường bên ngoài không nói, không chỉ Dương Thần, Quốc Tế Ngọc Lô cũng sẽ gặp phải không ít phiền phức, huống hồ An Tâm biết bối cảnh của Lỗ Dân tuyệt đối không phải quan lại gia tộc tầm thường, chẳng may động vào tổ ong vò vẽ, cho dù bối cảnh Dương Thần không tầm thường, đoán chừng cũng phải ném

đủ.

- Ông xã, đừng.

An Tâm lo lắng, chạy lên kéo cánh tay Dương Thần lại, cầu xin nói:

- Đừng như vậy, nếu như anh ném hấn ta xuống lầu như vậy, sẽ khiến công ty cũng chịu áp lực xã hội, bối cảnh của hấn ta không đơn giản, cho dù không nghĩ cho mình, cũng vì người của Quốc Tế Ngọc Lôi suy nghĩ một chút.

Dương Thần sững sốt, dừng bước chân lại, hấn cũng không nghĩ cẩn thận như vậy, vì bảo vệ người phụ nữ của mình giết một con chó vô lại, vốn dĩ không sao cả, nhưng nhất thời quên mất mình đang ở công ty, làm như vậy sẽ liên lụy đến người khác.

Ngẫm nghĩ một chút, Dương Thần thở dài, đây chính là quay trở về những ràng buộc của xã hội thế tục phải chịu đựng, lòng người là miếng thịt dài, bản thân phải suy xét người khác.

Lỗ Dân trên tay sắp nghệt thở liền bị ném vào một góc tường, đụng phải vách tường, đập thẳng vào khiến hấn ta chảy hết máu mũi.

- Cút, đừng có làm gì khiến tôi muốn giết anh.

Dương Thần thản nhiên nói, lạnh lùng nhìn hấn ta.

Lỗ Dân thật sự bị hù dọa rồi, không ngờ có thằng điên không cần mạng thật, muốn giết mình, từ bé đến lớn ai dám đối xử với hấn ta như thế, nói động thủ liền động thủ, trong mắt tràn đầy thù hận nhìn Dương Thần và An Tâm một cái, sờ sờ đám máu chảy trên mũi, cũng bất chấp bộ dạng thảm hại trên mặt, vội vàng nhanh chân chạy ra khỏi phòng làm việc.

- Phù, xem ra hấn vẫn không chịu từ bỏ ý định.

An Tâm tinh tường, đương nhiên nhìn ra sự không cam tâm của Lỗ Dân, buồn bã thở dài.

Dương Thần giơ tay sờ sờ khuôn mặt trắng mịn của An Tâm, véo nhẹ một cái.

- Người đàn ông của em vì một cuộc điện thoại của em, lập tức ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng đồng hồ chạy về Trung Hải, đừng cho anh nhìn bộ mặt nhăn nhó ử rử nữa.

An Tâm lúc này mới hiểu, chẳng trách tối qua mới nói chuyện điện thoại với Dương Thần, sáng nay liền nhìn thấy Dương Thần rồi, hơn nữa một thân phong trần, không ngờ nhận xong cuộc điện thoại của mình liền lập tức từ Paris quay về Trung Hải, vừa xuống sân bay liền chạy đến.

Trong lòng lập tức tràn đầy cảm động ngọt ngào, giống như làm đổ hộp mật, đôi mắt quyen rũ như tơ, khuôn mặt kiêu diễm nhìn Dương Thần, đi lên phía trước ôm chặt lấy Dương Thần, đầu vùi vào ngực Dương Thần.

Nhớ đến lần đầu tiên hai người gặp mặt, Dương Thần vẫn như chàng kỵ sĩ bảo vệ mình, mỗi khi gặp phải nguy hiểm, luôn có thể kịp thời xuất hiện ở bên cạnh mình, mặc kệ vấn đề khó thế nào, dường như chỉ cần hấn xuất hiện,

đều dễ dàng giải quyết.

Có một vài nữ nhân muốn nghĩ biện pháp thoát khỏi sự dựa dẫm vào đàn ông, bọn họ đến cuối cùng thường sẽ đau khổ cô đơn trong lòng, không phải trong lòng bọn họ không muốn có một bến cảng để neo đậu, chỉ là gặp phải người không xứng.

An Tâm vốn tưởng rằng cả đời mình sẽ ở An gia, có người cha như vậy, nhất định giống như lục bình lênh đênh, không có chỗ dựa, trở thành vật hy sinh cho quan hệ thông gia, nhưng người đàn ông bên cạnh xuất hiện, lại khiến cô từ thế giới không có ánh sáng cứu ra.

- Cảm ơn anh, ông xã.

An Tâm nỉ non, nói:

- Mặc dù nói ra nghe không hay, nhưng em cảm thấy làm tình nhân của anh cũng là một hạnh phúc.

Dương Thần một tay nắm cả vòng eo nhỏ nhắn của tiểu hồ ly tinh này, nghe thấy người phụ nữ của mình nói “hạnh phúc”, ngược lại khiến hắn rất có cảm giác thành công, chỉ là giả vờ giận thôi:

- Vì sao không sớm nói cho anh biết, chuyện Lỗ Dân giảng co với em cũng không phải chuyện một hai ngày.

An Tâm uất ức bĩu môi.

- Em cho rằng có thể tự mình giải quyết, hơn nữa hắn ta cũng không làm gì quá đáng quá, chính là luôn kề cận em, em không muốn vì chuyện của em mang đến phiền phức cho anh.

Dương Thần liền tát thẳng vào mông An Tâm, một tiếng giòn vang “tét”, làm cho người phụ nữ một trận làm nũng.

- Sợ mang phiền phức cho anh? Nếu không phải anh kịp thời đến, thì đây không phải là phiền phức, mà là ‘sự cố’.

Nhìn sắc mặt Dương Thần không tốt, mặc dù biết một phần là giả vờ, nhưng An Tâm vẫn có chút lo lắng, cầu xin nói:

- Ông xã anh đừng giận nữa, em...em cũng là nghe ba em nói, bởi cảnh Lỗ Dân rất tầm thường, cho nên sợ mang đến nhiều áp lực cho anh, em mới do dự, em cũng không phải cố ý muốn giấu anh, ông xã bớt giận được không, lần sau nhất định xảy ra chuyện gì em liền lập tức báo cho anh đầu tiên...

Dương Thần cũng biết An Tâm nhất định phần lớn suy nghĩ cho chính mình, cho dù mình bày ra một phần thực lực của mình cho cô xem, nhưng dù sao đó là nước ngoài, ai cũng đều biết, Hoa Hạ là sẽ có hàng rào ngăn cách nhất định với xã hội quốc tế cho nên hắn cần phải làm bộ, khiến phụ nữ sau này đừng sợ đầu sợ đuôi không nói cho mình biết.

Nếu nói ngày xưa cướp An Tâm làm người phụ nữ của mình, có một phần là do lòng tự trọng của mình và ham muốn dục vọng, những ngày đó tới nay, ở chung với nhau trong công việc, hiện giờ tiểu hồ ly tinh này đã chiếm một

phần không nhỏ trong trái tim mình, thật sự không đành để cô chịu bất cứ tổn thương gì.

An Tâm nói xong, sợ Dương Thần còn không hài lòng, nhấp nhấp môi, nâng lên cao, hôn vào chỗ gần môi Dương Thần.

Má lúm đồng tiền kiều diễm ửng đỏ, đôi mắt trong như nước, An Tâm cố gắng bày tỏ hết những bút rứt và tình yêu của mình, luôn luôn dùng cái lưỡi dính hương kia liếm láp, kiều mờ ám ướt át này, khiến cho đàn ông khó kháng cự hơn hôn rất nhiều.

Rõ là yêu tinh, ánh mắt Dương Thần lập tức nóng lên, may là hưởng thụ xong hai báu vật Lilith và Catherine ở Paris, quay về Trung Hải, phát hiện An Tâm luôn bên cạnh mình vẫn mê người như vậy.

- Ông xã, em muốn.

Lời nói của An Tâm mang theo chút làm nũng, hô hấp cũng dồn dập lên, bộ ngực căng tròn nằm trong ngực Dương Thần, nhấp nhô nhấp nhô.

Dương Thần một tay véo cái mông trắng nõn của An Tâm, hưởng thụ cảm giác đầy đà kia, cười gian tà nói:

- Anh ngồi mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, cả ngày không tắm rửa, trên người toàn bụi bẩn, tiểu yêu tinh đây vẫn muốn sao?

- Em không quan tâm, yêu tinh không sợ bẩn.

An Tâm cười duyên nói xong, đầu lưỡi trắng mịn theo hai má Dương Thần, liếm một đường dài tới cổ Dương Thần.

Dương Thần toàn thân giật mình, đâu còn quan tâm bẩn hay không bẩn, một phen đem An Tâm mềm nhũn, đè ngã thân thể mềm mại sắp hóa thành một vũng nước lên bàn làm việc rộng lớn ở bên, tiếp tục “chiến đấu”.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 553

Áp Lực Lớn Của Yêu Tinh An Tâm

Hai người ở trong văn phòng chơi các loại trò chơi, cũng không phải ngày một ngày hai, cưỡi xe nhẹ nên quen rồi, cũng không nghĩ xem đám nhân viên bên ngoài có biết hay không, kỳ thực cũng sợ bị người ta biết, Dương Thần vốn không sao cả, An Tâm thì lại suy nghĩ thoáng, dù sao mình đi dụ dỗ một người đàn ông như thế này, cũng không phải lằng lơ dâm dăng, không có gì phải giấu giếm.

Tuy nhiên dù sao cũng là phòng làm việc, Dương Thần cũng không thể chơi quá mức, cho nên một lượt nhanh rồi đột kích, sau nửa tiếng liền ngừng công kích.

An Tâm cố gắng không để cho âm thanh của mình quá lớn, nhưng sau khi nhận được sự thoải mái khuôn mặt nhộn nhạo xuân tình kia, cũng khó có thể dấu đi nét đẹp làm động lòng người.

Hai người dọn dẹp một chút, Dương Thần dự định quay về nhà tắm rửa, sau đó sẽ quay lại công ty cùng An Tâm đi ăn trưa, mấy ngày nay bị Lỗ Dân quấy rầy, lại bị An Tại Huân chọc tức, gầy đi rất nhiều, vuốt ve cũng thấy đau lòng.

Nhưng không đợi Dương Thần đi ra, điện thoại phòng làm việc liền kêu lên, nhìn số điện thoại đó liền biết là nhân viên trong công ty gọi tới.

Dương Thần nhận, chỉ nghe thấy trợ thủ Triệu Đằng của mình sốt ruột nói:

- Giám đốc, cảnh sát khu Tây đột nhiên đến, hơn nữa là Cục trưởng Lư tự mình tới, nói là muốn bắt người.

Nghe xong, Dương Thần nhú mày, nói câu:

- Biết rồi.

Sau đó dập điện thoại.

Giọng nói trong điện thoại của Triệu Đằng rất lớn, An Tâm đương nhiên cũng nghe thấy, thoáng chốc khuôn mặt ửng đỏ tiêu tan, lo lắng hỏi han:

- Là tên Lỗ Dân kia sao?

- Hừ, còn có thể là ai.

Dương Thần hừ một tiếng cười.

- Tên này đúng là rất nhanh, trong nửa giờ đồng hồ ngay cả Cục trưởng của Cục cảnh sát đều gọi tới, còn trực tiếp xông vào công ty bắt người, đây coi như muốn làm to chuyện rồi.

Lúc này, cửa phòng làm việc bị người từ bên ngoài đẩy ra, vài nhân viên cảnh sát hình sự mặc trang phục cảnh sát nổi đuôi nhau tiến vào, một người

đàn ông trung niên đứng đầu dáng người thấp, nhưng khá xốc vác, bộ trang phục kia rõ ràng là thanh tra cảnh sát, hẳn là Cục trưởng Lư.

- Anh chính là Dương Thần?

Cục trưởng Lư đánh giá Dương Thần vài lần, thấp giọng, hỏi.

Dương Thần gật đầu.

- Không biết các vị cảnh sát đến công ty chúng tôi có chuyện gì, tôi hình như không phạm pháp.

Dương Thần kỳ thật có chút ấn tượng với vị Cục trưởng Lư này, nhưng không phải đã từng gặp mặt, chỉ là lúc đầu, mình vì Lưu Minh Ngọc phát sinh xung đột với Tề Khải, Tề Khải liền gọi điện cho Cục trưởng Lư.

Chẳng qua, lúc đấy Thái Nghiên còn là Cục trưởng đồn cảnh sát khu Tây, tên này chỉ là phó, bây giờ Thái Nghiên vừa đi, hẳn ta liền lên chức rồi.

Hiện tại cả nhà Tề Khải già trẻ đều bị giết rồi, bộ dạng thuận buồm xuôi gió của người này, có vẻ lẫn lộn không tồi.

- Hừ, đừng giả bộ, có người tố cáo anh có ý định mưu sát chưa thành, hơn nữa đã đánh thương người ta, chứng cứ xác thực, muốn chống chế cũng vô dụng, bắt lại.

Cục trưởng Lư không nói hai lời, lập tức hạ lệnh bắt người.

Vài nhân viên cảnh sát nhảy lên, căn bản không khách khí với Dương Thần, liền còng tay Dương Thần lại.

An Tâm ở một bên nhìn rất lo lắng, nhưng không biết làm thế nào cho phải.

Dương Thần ngược lại không nghĩ tới chống cự, ban ngày ban mặt thế này việc làm thật một đám cảnh sát thế này là không thể làm, hẳn còn muốn sống qua ngày ở Trung Hải, huống hồ những cảnh sát này chỉ là nghe lệnh từ tên họ Lư kia, bản thân không có gì sai.

Không nghĩ tới, lúc đầu Tề Khải bảo Cục trưởng Lư bắt mình, sau khi vị Cục trưởng Lư này điều tra xong tư liệu của mình xong, liền không dám động thủ, phỏng đoán tư liệu của mình khá có vấn đề, hơn nữa lại có liên quan đặc biệt với Cục trưởng Thái, hiện giờ tên Lỗ Dân kia muốn ông ta bắt, Cục trưởng Lư vội vàng đến rồi.

Có thể thấy, sức mạnh của Lỗ Dân này, còn mạnh hơn Tề Khải của Tề gia rất nhiều, thậm chí đuổi được Thái Nghiên của Thái gia, đây thật đúng là khiến hắn có chút kinh ngạc.

Ngoài văn phòng, đã đứng không ít nhân viên, bao gồm cả hai người Triệu Đăng và Vương Khiết, nhìn thấy Dương Thần bị bắt, đều bị dọa đến không dám nói, chỉ là lo lắng nhìn Dương Thần, không biết thế nào cho phải.

- Đừng đứng hết ở ngoài làm gì, nên làm gì thì làm đi, tôi không bị bắn chết đâu.

Dương Thần đùa giỡn nói câu, sau đó quay đầu nói với An Tâm:

- Đừng lo lắng, anh rất nhanh sẽ trở về.

Cục trưởng Lư bên cạnh cười lạnh nói:

- Đừng nói nhảm nhí nhiều làm gì, có thể quay về hay không, không phải một mình anh nói là được, dẫn đi.

Nói xong, một đám cảnh sát ra giãn đám nhân viên bên ngoài, liền áp giải Dương Thần rời khỏi văn phòng.

An Tâm trơ mắt nhìn Dương Thần bị đưa đi, hai mắt đầm lệ mông lung cắn môi, mặc dù biết Dương Thần thân thủ rất giỏi, nhưng dù sao đó cũng là Cục cảnh sát, hơn nữa rõ ràng là Lỗ Dân muốn làm gì đó với hắn, Dương Thần dù lợi hại, cũng không thể đối mặt với công cụ sắc bén của quốc gia.

Đợi cảnh sát đi rồi, hai người Triệu Đằng và Vương Khiết ở bên ngoài cho nhân viên tiếp tục quay về làm việc, bọn họ thì đi vào phòng làm việc, khuyên giải an ủi nói:

- An tiểu thư, đừng quá buồn, Giám đốc nhất định sẽ không có chuyện, không thể không có luật pháp.

An Tâm mặt đầy chua xót, bản thân cô trong gia đình thượng lưu quý tộc, cũng biết, có chút thế lực, kỳ thực quả thật là không có vương pháp, nhưng cô cũng không thể nói ra như vậy.

Vương khiết lên tiếng nói:

- An tiểu thư, có cần thông báo cho người nhà Giám đốc không? Hay là mời một luật sư cho Giám đốc Dương trước?

Người nhà? An Tâm do dự một lát, có nên để người trong nhà Dương Thần biết những chuyện này không, chẳng may sau này người trong nhà biết Dương Thần bị bắt vào Cục cảnh sát, mình lại không báo cho họ biết, sẽ gặp phải sự phản cảm của người trong nhà Dương Thần không? Nhưng, nếu nói cho họ biết, Dương Thần sẽ trách mình làm người nhà anh lo lắng không?

Suy nghĩ một lát, An Tâm quyết định vẫn nên gọi luật sư trước, đi giúp Dương Thần giành lấy quyền lợi, nghìn vạn lần đừng chịu khổ gì mới được.

Vì thế để hai người Vương Khiết, Triệu Đằng đi ra, An Tâm đi đến bên bàn làm việc nhắc điện thoại, gọi cho những luật sư tốt nhất Trung Hải mà mình quen.

Đợi làm xong chuyện này, An Tâm do dự có nên gọi điện cho An Tại Huân không, nhưng nghĩ đến lại từ bỏ, An Tại Huân sợ Lỗ Dân như vậy, đâu có thể giúp Dương Thần mà đi trêu chọc Lỗ Dân đâu?

Đúc lúc này, cửa phòng làm việc lại có người gõ.

An Tâm cho rằng là công nhân viên, nói:

- Vào đi.

Đi vào cửa, là hai người lạ An Tâm không quen, là một nam một nữ, người nam thân hình cao lớn, diện mạo oai hùng, mặc một áo thể thao màu xám bó sát người, đường cong cơ thể cực kỳ rõ nét.

Mà diện mạo của người nữ có chút thanh tú động lòng người, dáng người chỉ đến ngực người đàn ông, mặc một chiếc quần bò và áp ngắn tay mộc

mạc, không trang điểm.

- Hai vị là...

An Tâm nghi hoặc nhìn hai người.

Cô gái khẽ cười nói:

- Cô là An Tâm, An tiểu thư.

An Tâm gật gật đầu, đôi phương tại sao biết cô?

- Tôi là Diệp Tử, anh ta là Thiên Long.

Diệp Tử chỉ chỉ Thiên Long bên cạnh, nói.

- Chúng tôi là muốn nói cho An tiểu thư biết, nếu muốn an toàn cứu Dương tiên sinh từ trong Cục cảnh sát ra, tốt nhất hãy gọi điện thoại cho người nhà Dương tiên sinh.

An Tâm không ngu ngốc, lập tức biết hai người này tuyệt đối có quen Dương Thần, hơn nữa là có biện pháp cứu Dương Thần, liền lên trước ôm lấy ta Diệp Tử, có chút kích động nói:

- Diệp Tử tiểu thư, Thiên Long tiên sinh, hai người có thể đưa Dương Thần ra đúng không? Tôi xin hai người giúp anh ấy được không, đều là tôi không tốt mới mang đến cho anh ấy phiền phức này, anh ấy là bị vu tội.

Nhìn vẻ mặt đau khổ của An Tâm, Diệp Tử và Thiên Long nhìn nhau cười khổ.

Bọn họ không phải lo lắng Dương Thần có bị nói xấu hay không, đây đều không phải việc chính, bọn họ lo lắng là, chẳng may bên cảnh sát ngu ngốc thật sự động đến Dương Thần, hấn đem Cục cảnh sát giết sạch, vậy Viêm Hoàng Thiết Lữ bọn họ thật sự mất mặt rồi.

Từ lúc Thái Ngưng bị triệu hồi về Yến Kinh, nhiệm vụ trông nom Dương Thần liền giao cho Diệp Tử và Thiên Long nay đã khỏi bệnh, ngày nay bọn họ cũng được cho là vợ chồng trong Viêm Hoàng Thiết Lữ, Tướng quân Thái Vân Thành từng đảm nhiệm chức biết mối quan hệ của bọn họ với Dương Thần rất tốt, đồng thời làm cho bọn họ có thể có thời gian hai năm nghỉ ngơi, cũng thích hợp khẩn cấp ra mặt ngăn cản Dương Thần làm một số chuyện, đúng là suy xét chu đáo.

Vốn dĩ Diệp Tử và Thiên Long cho rằng, sau khi trải qua sự kiện Tăng gia, cũng sẽ không có ai trêu chọc Dương Thần, thật không nghĩ, tên sao chổi này có thể gây phiền toái, không ngờ vừa mới từ Paris trở về Trung Hải, liền chọc giận Lỗ Dân.

Tên Lỗ Dân này không có gì, chỉ là, chỗ dựa vững chắc đằng sau Lỗ Dân, cho dù Viêm Hoàng Thiết Lữ, cũng không dám dễ dàng đụng chạm, cho nên, bọn họ mới không trực tiếp đi Cục cảnh sát đưa Dương Thần ra, mà là quay về bảo An Tâm gọi điện cho người nhà Dương Thần.

Đương nhiên, nhân vật mấu chốt muốn thông báo, là Quách Tuyết Hoa.

- An tiểu thư, cô không cần lo lắng, Dương tiên sinh tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, việc chúng tôi lo lắng là sự tình trở nên rắc rối hơn sẽ càng

không thể thu dọn, vẫn là làm phiền cô gọi điện thoại cho người nhà Dương tiên sinh, đặc biệt là mẹ Dương tiên sinh, đến lúc đó, tự nhiên sẽ có biện pháp giải quyết.

Diệp Tử dụ dằng nói, cô cũng là phụ nữ, biết người phụ nữ mình yêu xảy ra chuyện, bất luận tình huống như thế nào, đều sẽ lo lắng sợ hãi khó có thể khống chế, giống như lúc đầu Thiên Long bị người của Bảo Cát đánh trọng thương, cô thiếu chút nữa khóc hết nước mắt, đây là một đạo lý.

An Tâm hơi sững sốt, cô từ trước tới giờ chưa thấy qua mẹ của Dương Thần, trong ấn tượng của cô, Dương Thần hình như từng nhắc qua hân là cô nhi, không khỏi đầu óc hơi mông mị.

- An tiêu thư, đừng do dự, vô cùng khẩn cấp rồi.

Thiên Long nghiêm mặt nói.

An Tâm lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng gật đầu, nhưng lại nghĩ đến một chuyện—— cô không biết số điện thoại trong nhà Dương Thần.

- Đây.

Diệp Tử lấy một chiếc điện thoại màu hồng đưa cho An Tâm, nói:

- Chính là số điện thoại này.

Là người chuyên phụ trách Dương Thần, đương nhiên có tất cả các phương thức liên lạc của Dương Thần, Diệp Tử sớm đã chuẩn bị rồi, chỉ là, cô và Thiên Long hiển nhiên không thích hợp tiếp xúc với người nhà Dương Thần, dù sao đều là thành viên của tổ chức ẩn sau cánh gà, tùy tiện tìm người khác không thích hợp, cho nên mới nghĩ đến đưa cho An Tâm, dù sao An Tâm là người phụ nữ của Dương Thần, nhất định sẽ không sao.

Hai người này đã nhìn quen Dương Thần dụ dỗ nhiều người đẹp, hơn nữa Sắc Vi và Mạc Thiện Ny còn lộ liễu ở ngay sát vách, luôn cho rằng Dương Thần sẽ không giấu bất cứ cái gì, người trong nhà đều biết, mới để An Tâm gọi điện thoại cho Quách Tuyết Hoa, nếu Dương Thần biết, nhất định hận không thể ném hai người ra ngoài.

Vốn dĩ trong mắt các bậc trưởng bối, hân không hơn không kém chỉ là kẻ đào hoa, hôm nay lại cho An Tâm xuất hiện, đây không phải là họa vô đơn chí sao? Minh trong nhà còn có địa vị sao? Đoán chừng tính tình Vú Vương và Quách Tuyết Hoa dễ dàng tha thứ, cũng phải trợn mắt với mình, không cần nhắc đến sự khinh bỉ của Trình Tú với mình.

Vậy thì xong rồi, tính cả Lâm Nhược Khê, bản thân ở trong nhà đối mặt với bốn cặp mắt.

Vừa nghĩ đến phải gọi điện thoại cho mẹ Dương Thần, An Tâm nói không hồi hộp là giả vờ, đầu tiên nói đơn giản tình huống Dương Thần bị bắt, luyện cho giọng nói rõ ràng, hít thở mấy hơi, bình tĩnh lại, mới cẩn thận ấn số điện thoại.

Thiên Long và Diệp Tử nhìn nhau, liên tục cười khỏ, cô con dâu này gặp mẹ chồng quả nhiên có nhiều áp lực.

Lại không biết An Tâm sắp chửi Dương Thần mấy nghìn lần rồi, đồ đàn ông chết tiệt, đồ đàn ông thôi, không ngờ lần đầu tiên cùng mẹ hắn nói chuyện, lại phải thông báo một tin xấu, vốn dĩ chính là tiểu hồ ly tinh, cuộc điện thoại này mà gọi, sau này đừng hy vọng bà thích mình, đúng là chuyện xấu đến nhà rồi.

Nhưng trong lòng nghĩ đi nghĩ lại, điện thoại không ngờ kết nối rồi.

- Xin chào, xin hỏi cô tìm ai.

Giọng một người phụ nữ dịu dàng từ trong điện thoại vọng ra, khiến người ta nghe như gió xuân.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 554

Tính Toán Của Quách Tuyệt Hoa

Bởi vì con trai con dâu đều ra nước ngoài tham gia Tuần Lễ Thời Trang Paris, mấy ngày nay trong nhà đặc biệt vắng vẻ.

Tuy nhiên đối với Quách Tuyệt Hoa mà nói, ngày nào cũng cùng Vú Vương đi dạo phố, mua đồ ăn, thỉnh thoảng nói chuyện với vài hàng xóm láng giềng, con trai nhà ai kết hôn, vợ chồng nhà ai cãi nhau, cuộc sống của những người bình thường, khiến Quách Tuyệt Hoa trái lại rất thích thú.

Không cần gánh vác những gánh nặng của con dâu trưởng nhà Dương gia, không cần làm phu nhân thủ trưởng, đi đến đâu đều có vệ sỹ đi bảo vệ, những ngày này có vẻ rất vinh dự, thực tế thì khiến Quách Tuyệt Hoa hàng năm đều cảm thấy tâm lực tiêu tụy.

Bà bây giờ, từ thiện cho cô nhi viện mấy năm nay kinh doanh cũng đều giao cho quỹ xử lý, toàn tâm toàn ý bắt đầu cuộc sống ở nhà.

Mặc dù những vấn đề bên trong Dương gia vẫn chưa giải quyết, kết hôn với Dương Phá Quân có thể nói là hai mươi mấy năm 1 lần trở mặt, nản lòng thoái chí, nhưng tìm về được đứa con cả thất lạc hai mươi năm, Quách Tuyệt Hoa vẫn là cảm thấy đã ông trời rất ưu đãi mình, mặc dù đứa con này luôn khiến người ta lo lắng.

Cái khác không nói, tình nhân của con trai ở ngay bên vách, hơn nữa mình cũng có chút thích cô bé Sắc Vi kia thật, dù sao so với Lâm Nhược Khê lạnh lùng, Sắc Vi hiểu chuyện khiến cho người ta thích.

Cho dù biết Sắc Vi xuất thân từ gia tộc xã hội đen, bản thân còn là nữ vương thế giới ngầm của hội Hồng Kinh ở Trung Hải, nhưng ai nói xã hội đen nhất định là người xấu? Quách Tuyệt Hoa không phải tầm nhìn thiên cận, không hiểu những người phụ nữ bảo thủ ứng biến linh hoạt.

Huống chi là một người mẹ không làm tròn bổn phận nhiều năm, Quách Tuyệt Hoa còn có thể cưỡng ép can thiệp vào cuộc sống tình cảm của con trai sao? Cho dù có thể, nói thật cô cũng không nỡ, vì thế, Quách Tuyệt Hoa cũng liền mắt nhắm mắt mở, nếu sau này Dương Thần phải giẫm chân lên hai thuyền, mình đây làm mẹ phải ngầm đồng ý thôi, mặc dù cô có phản cảm với cái này, nhưng trong xã hội thượng lưu, đàn ông có hai tình nhân không phải hiếm gặp.

Về phần con dâu và cô tình nhân, ai có thể làm cho con trai vui, phải xem bản lãnh của bản thân bọn họ, đương nhiên, bà mẹ chồng này vẫn có quyền thiên vị.

Đúng là đang ôm những ý nghĩ như vậy, Quách Tuyệt Hoa thì thoảng làm

món ăn ngon vẫn mang cho Sắc Vi nếm thử, tình cảm của hai người, thật ra so với cô con dâu chính thức Lâm Nhược Khê, còn thân thiết hơn nhiều.

Mấy ngày nay, Quách Tuyết Hoa còn phát hiện, trong nhà Sắc Vi, không ngờ còn có một cô gái trẻ dung mạo khí chất sần sần như nhau, Mạc Thiện Ny.

Sau khi giới thiệu, mới biết Mạc Thiện Ny là bạn thân của con dâu nhà mình, cũng là Phó Chủ tịch Quốc Tế Ngọc Lôi, là một trong những người Lâm Nhược Khê tin tưởng nhất, không khỏi cảm thán, một cô gái xinh đẹp quả nhiên cũng là tập hợp người tình.

Mạc Thiện Ny so với Sắc Vi còn thành thực biết điều hơn chút, Quách Tuyết Hoa càng nhìn càng thích, so với Sắc Vi, Mạc Thiện Ny quang minh chính đại là một thiên kim ở đô thị, tuyệt đối là sự lựa chọn tốt nhất cho một người vợ hiền người mẹ tốt.

Đầu đầu nhất là, vì sao bên cạnh con trai mình nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, lại chọn cô gái lạnh lùng nhất khó gần kia, làm con dâu mình chứ?

Đối với người làm mẹ mà nói, dung mạo con dâu không phải là điều quan trọng nhất, thậm chí cũng không quan trọng lắm.

Tất cả cái này, có thể coi như ông trời trêu người, Quách Tuyết Hoa tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, Dương Thần và Lâm Nhược Khê lúc trước kết hôn, vẫn là hợp đồng hôn nhân, chỉ là sau đó tình cảm của hai người càng ngày càng mờ hồ, biến thành đến bây giờ cứ thế trôi qua, đã đều không nhắc đến chuyện đó rồi.

Vào đúng hôm nay, Quách Tuyết Hoa vừa mới cùng Vú Vương mua đồ ăn ở ngoài về nhà, cho dù Dương Thần Lâm Nhược Khê không ở nhà, trong nhà vẫn còn một cô bé Trinh Tú, đang chuẩn bị thi vào đại học, làm trưởng bối, hai người có thể coi Trinh Tú giống như một cô con gái, cố gắng làm vài món ăn ngon.

Thân thế của cô bé này đáng thương, sau khi Park Jung Hoon của tập đoàn Tinh Nguyệt Hàn Quốc đến lần trước, cô bé thường xuyên ngăn ngại, khiến người trong nhà đều thương hại xúc động.

Vừa mới bỏ thịt và rau mang vào bếp, liền nghe thấy điện thoại kêu ở bên ngoài.

Thông thường thì, điện thoại trong nhà rất ít kêu, bạn bè của Dương Thần và Lâm Nhược Khê cũng không nhiều, có thể nói, một nửa là gọi nhầm mới vào trong nhà.

Vì thế Quách Tuyết Hoa đứng gần cửa, liền đi qua nghe điện thoại, hỏi đối phương tìm ai, đoán chừng lại là gọi nhầm rồi.

Kết quả, trầm mặc một lát, vọng đến một giọng phụ nữ dịu dàng, có chút ngưng ngưng...

- Xin hỏi...xin hỏi là nhà Dương Thần phải không?

Nói chuyện đương nhiên là An Tâm, cô lúc này đầu óc rối loạn, giọng nói

cũng run lên.

Quách Tuyết Hoa hơi hơi kinh ngạc, nghe giọng nói liền biết là cô gái trẻ, còn tìm Dương Thần? Bà lập tức bình tĩnh, thành thật nói:

- Đúng rồi, đây là nhà Dương Thần, tôi là mẹ của nó, tiểu thư có chuyện gì không?

An Tâm thở ra hít vào dồn dập một hồi, quả nhiên là mẹ Dương Thần, cố trấn tĩnh nói:

- Chào bác, cháu...cháu muốn nói cho bác một chuyện, Dương Thần anh ấy...anh ấy bị bắt vào Cục cảnh sát khu Tây rồi...

- Cái gì?

Quách Tuyết Hoa nghi ngờ mình nghe nhầm, do dự nói:

- Tiểu thư, cô có phải nhầm lẫn gì không, con trai tôi tên Dương Thần, nhưng nó hiện giờ đang công tác ở Paris, làm sao có thể bị cảnh sát Trung Hải bắt chứ?

- Là sự thật, bác ạ, Dương Thần anh ấy sáng sớm nay đã về nước rồi, đến công ty xảy ra chút chuyện...sau đó...sau đó cảnh sát vừa dẫn anh ấy đi rồi...

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của An Tâm càng ngày càng bé, cô hận không thể đi tìm luôn một cái lỗ mà chui vào, nếu Quách Tuyết Hoa hỏi, Dương Thần vì sao bị bắt, mình chẳng lẽ nói trắng ra “Con trai bác vì cháu mà bị bắt” Để Quách Tuyết Hoa biết, nhất định cho rằng mình không phải là người phụ nữ tốt đẹp gì, không chỉ dụ dỗ Dương Thần, còn gây tai họa cho anh ấy.

An Tâm một hồi u ám, bất buộc vì cứu Dương Thần ra mà tiếp tục liên lạc với Quách Tuyết Hoa.

Lúc này, Quách Tuyết Hoa đã tỉnh táo lại, bà cũng không phải bà chủ gia đình tầm thường, kinh nghiệm nhiều năm bên ngoài, lại có bối cảnh xuất thân danh môn, rất nhanh liền nắm bắt được mấu chốt vấn đề——Không phải nghiến cứu vì sao Dương Thần đột nhiên về nước, lại đột nhiên bị bắt, bà bây giờ phải làm, là trước tiên phải làm cho thế cục ổn định, không thể để con trai chịu bất cứ khổ cực gì trong Cục cảnh sát.

Đương nhiên, Quách Tuyết Hoa cũng biết Dương Thần thân thủ tuyệt đối là không giống người bình thường, có thể đến quân đội bí mật của quốc gia đều khó có thể chống lại, nhưng nếu như Dương Thần thật sự ra tay, phiền phức cũng sẽ giống như quả cầu tuyết càng ngày càng lớn.

- Tôi biết rồi.

Quách Tuyết Hoa nghiêm mặt nói:

- Việc này tôi sẽ giải quyết, tuy nhiên, tôi hy vọng có thể biết quá trình tỉ mỉ của chuyện này, xin hỏi tiểu thư tên gì.

- Cháu.... Cháu là An Tâm.

Quách Tuyết Hoa lẩm nhẩm hai tiếng, cái tên này thật dễ nghe, giọng nói

cũng hay, hẳn là một cô gái xinh đẹp, đứa con trai này của mình nói thật cũng không phải rất đẹp trai, người mẹ này cũng chỉ có thể khách quan mà nói như vậy, nhưng người đẹp bên cạnh nó quả thực không ít.

- An Tâm tiểu thư, một lát nữa tôi sẽ đi Cục cảnh sát khu Tây, xin hỏi cô có tiện đi không? Tôi muốn gặp cô, trực tiếp hiểu rõ sự việc.

Ý nghĩ của Quách Tuyết Hoa rất rõ ràng, con trai xảy ra chuyện rồi, người phụ nữ này gọi điện thoại tới, tất nhiên không phải mối quan hệ tầm thường, mình đương nhiên xuất phát từ nguyên nhân gì đều phải gặp mặt cô ta, về phần nói muốn làm rõ mọi việc, đều là lấy cớ thôi, nguyên nhân của sự việc, bà đi Cục cảnh sát gặp Dương Thần tự nhiên sẽ rõ.

An Tâm lập tức rất lo lắng, vừa vui vừa sợ, vui là có thể có cơ hội gặp được mẹ Dương Thần, sợ là chẳng may bà không thích mình thì làm thế nào? Hơn nữa, là kẻ thứ ba, chỉ sợ nửa giả là không thích mình, có lẽ còn quở trách mình là hồ ly tinh gây họa.

Đây là An Tâm nghĩ nhiều thôi, với thái độ đúng mực của Quách Tuyết Hoa, cho dù rõ ràng nghĩ như vậy, cũng không thể nói nặng lời với một cô gái trẻ.

- Vâng ạ, thưa bác, cháu nhất định qua...

An Tâm cho dù sợ hãi cũng không dám từ chối, nói thật, cô cũng hy vọng có thể nhìn Dương Thần đi ra khỏi Cục cảnh sát đó, bằng không, An Tâm căn bản không thể yên tâm.

Gác điện thoại, Quách Tuyết Hoa nói với Vú Vương trong bếp:

- Ngọc Lan, tôi ra ngoài làm chút việc, bữa trưa làm đơn giản thôi, không cần đợi tôi, bữa tối con bé Trinh Tú về hãy làm ngon.

Ngọc Lan đương nhiên là tên thật của Vú Vương, Vú Vương cũng biết bình thường Quách Tuyết Hoa phải xử lý một số công việc, không nghi ngờ nhiều, ừ một tiếng.

Quách Tuyết Hoa đương nhiên không thể để Vương Ngọc Lan và Trinh Tú biết chuyện Dương Thần bị bắt, mình chỉ cần đưa Dương Thần ra, cũng sẽ không có chuyện gì rồi.

Sau khi ra khỏi cửa, Quách Tuyết Hoa mới rút điện thoại di động của mình, mặc dù bà cảm thấy lấy thân phận con dâu của Dương gia, đi Cục cảnh sát đưa Dương Thần về hẳn là vấn đề không lớn, nhưng vì để chắc chắn, vẫn là cần điều tra rõ ràng cụ thể nguyên nhân bị bắt.

Người mình quen biết ở Trung Hải, lại có sức mạnh nhất, đương nhiên là ông chồng Dương Phá Quân, nhưng Quách Tuyết Hoa sẽ không chủ động gọi cho người đàn ông đó, từ lần trước ở ngoài cửa, Nghiêm Bất Học nhục mạ Dương Thần, mà sau đó Dương Phá Quân không quản không hỏi, Quách Tuyết Hoa tận đáy lòng đã hận đến chết người đàn ông kia rồi, làm sao dễ dàng xin sự giúp đỡ của Dương Phá Quân.

Vì thế, Quách Tuyết Hoa gọi điện cho cô em vợ Dương Tiệp Dư, dù sao

vợ chồng Viên Hòa Vĩ và Dương Tiệp Dư, nắm giữ Viên gia lớn nhất Trung Hải, có thể gọi là đầu rắn lớn nhất Trung Hải, thế lực ở đâu cũng phải nể mặt vài phần.

Đương nhiên, Quách Tuyết Hoa làm như vậy, còn có một mục đích chuẩn bị đằng sau —— Cô em vợ Dương Tiệp Dư có thể là tính tình bao che khuyết điểm, cô có tình người hơn Dương Phá Quân rất nhiều, nếu biết Dương Thần đưa cháu trai này bị bắt, cho dù vợ chồng họ không thể nhất thời cứu Dương Thần ra, người phụ nữ Dương Tiệp Dư này, nhất định sẽ liều lĩnh liên lạc với cha đẻ ở Yên Kinh, Dương Công Minh.

Quách Tuyết Hoa tự mình biết, là con dâu, những việc mình làm cho người bố chồng này quả thực không đủ nhiều, cho nên bà cũng không dám vì con trai lập tức da mặt dày đi tìm Dương Công Minh, cho nên mới nghĩ đến, quay về đề Dương Tiệp Dư đi thông báo cho ông cụ.

Dương Công Minh thừa nhận đưa cháu này, hơn nữa cũng có tâm lý áy náy như vậy, chỉ cần Dương Công Minh ra tay, Quách Tuyết Hoa không tin ai dám động đến Dương Thần, tuy rằng không biết thực lực nhà mình thế nào, nhưng chỉ cần dựa vào Dương gia người ít ỏi thế này, lại vẫn như trước là một trong bốn gia tộc lớn ở Yên Kinh, liền có thể biết Dương Công Minh tuyệt đối không đơn giản như vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 555

Bối Cảnh Thật Sự

Điện thoại vừa thông, lập tức truyền đến giọng nói có vài phần ngạc nhiên vui mừng của Dương Tiệp Dư.

- Chị dâu, làm sao có thời gian gọi điện thoại cho em, em còn cho rằng chị tức anh, đến cô em vợ này cũng không cần nữa.

Quách Tuyết Hoa vội cười, kỳ thực trong lòng có chút xấu hổ, nếu không phải vì con trai, cô thực sự sẽ không nghĩ đến việc gọi điện thoại cho Dương Tiệp Dư.

- Tiệp Dư, đây không phải là lúc nói chuyện nhà, chị gọi điện thoại cho cô, là vì Dương Thần.

Quách Tuyết Hoa nói.

Dương Tiệp Dư dừng một lát, nói:

- Dương Thần làm sao vậy? Tiểu tử đó lại gặp phải phiền phức gì rồi sao? Hay là làm chị dâu tức giận?

- Chị cũng không biết nó gặp phải phiền phức gì, nhưng nhất định không phải chuyện nhỏ, nó vừa mới bị cảnh sát khu Tây bắt rồi, chị đang muốn qua đó.

Quách Tuyết Hoa than vãn nói.

Dương Tiệp Dư kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Không ngờ có người dám bắt nó?

Dương Tiệp Dư chính là biết bối cảnh Dương Thần không bình thường, lúc đầu tận mắt chứng kiến Dương Thần một tay bày ra sách lược, hội Hồng Kinh trong một đêm thâm tóm được Đông Kinh, sau đó lại đánh bị thương cháu trai của Côn Luân chân truyền Dương Liệt, Dương Thần có thể là nhân vật đến Long Tổ của tổ chức bí mật quốc gia đều sợ, tại sao có kẻ không có mắt dám động vào hắn.

- Chị dâu chị không cần quá lo lắng, em đoán là kẻ nào đó không có mắt uống nhầm thuốc, em lập tức bảo anh Vĩ gọi điện thoại liên hệ với Cục cảnh sát, nói rõ sự việc rồi, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Dương Tiệp Dư điềm tĩnh nói.

Quách Tuyết Hoa mặc dù cảm thấy sự việc sẽ không đơn giản như vậy, nhưng cũng hy vọng như thế.

Bởi vì con dâu nhà mình cái khác không nhiều, chính là tiền mặt, xe, nhà rất nhiều, cho nên Quách Tuyết Hoa tùy tiện lái một chiếc xe có rèm che liền một mình đi tới Cục cảnh sát, không có cảnh vệ giúp lái xe cũng rất thuận tiện.

Một mạch vội vã đi vào Cục cảnh sát khu Tây, thời gian cũng không quá mười mấy phút, Quách Tuyết Hoa xuống xe, liền thấy bên ngoài Cục cảnh sát có mấy người vẻ mặt lo lắng đang đợi ai.

Ánh mắt đảo qua một lượt, trong đó khiến cho người ta chú ý nhất, đương nhiên là người đẹp mặc bộ vest màu đen, váy ngắn màu cà phê, dung nhan kiêu diễm, khí chất rung động lòng người.

Gần như liếc mắt một cái, Quách Tuyết Hoa liền đoán ra, cô gái này hẳn là An Tâm trong điện thoại.

Khi mà An Tâm nhìn thấy người phụ nữ trưởng thành ung dung tao nhã đi đến chỗ mình, trong lòng hô to một ngàn lần.

- Đây sẽ không là mẹ của Dương Thần, đây không thể là mẹ của Dương Thần, đây làm sao có thể là...

Kết quả, Quách Tuyết Hoa vẫn là đi đến trước mặt An Tâm, chủ động giao tay, dịu dàng cười.

- Là An Tâm phải không, tôi là Quách Tuyết Hoa, là mẹ của Dương Thần.

An Tâm thiếu chút nữa ngất xỉu, ông xã nhà mình mặc dù rất có khí phách, nhưng thế nào cũng không giống là người đàn ông có người mẹ xinh đẹp động lòng người như này, chênh lệch giữa hai mẹ con cũng quá lớn rồi, một người giống như Hoàng Hậu trong cung đình, một người thì giống như tên du côn ngoài đường —— Mặc dù mình rất thích tên du côn này.

Ngây ra bắt tay với Quách Tuyết Hoa, An Tâm như bị điện giật, cứng ngắc không biết mở mồm nói gì.

Nhìn vẻ mặt ngoan ngoan, đáng thương của An Tâm, nghĩ đến bộ dạng vừa sợ hãi co rút lại của An Tâm, Quách Tuyết Hoa thở dài, một cô gái đơn thuần biết bao, bản lĩnh dụ dỗ các cô gái của con trai mình thật sự quá giỏi.

Nếu như bà không nhìn ra thân phận của An Tâm như thế nào, thì Quách Tuyết Hoa thật sự sống phí bốn mươi năm nay rồi.

Kỳ thực An Tâm cũng không phải thật sự không buông ra được, chỉ là Dương Thần bị bắt, chủ yếu là do cô tạo thành, mặc dù không phải do cô tự nguyện, nhưng cô cũng không biết mở miệng như thế nào.

Nhưng lúc này không phải lúc nghĩ đến con trai giấu diếm mình bao nhiêu chuyện, , Quách Tuyết Hoa nói:

- Mấy người đi vào chưa? Tình hình thế nào?

An Tâm lúc này mới nói:

- Không biết Cục Cảnh sát thế nào, đến đi vào cũng không cho vào, chúng cháu mời luật sư rồi, vừa mới đi vào, nhưng không biết kết quả thế nào.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc áo comle trắng, đầu hơi trọc vẻ mặt kích động chạy từ đồn cảnh sát ra, cầm theo công văn, đầu đầy mồ hôi, giống như kinh sợ cái gì đó.

Vương Khiết ở một bên vội chạy lên hỏi:

- Luật sư Trương, tình hình thế nào, ông thế nào lại đi ra? Giám đốc của

chúng tôi đâu?

Luật sư Trương kia đẩy tay Vương Khiết ra, buồn bực nói:

- Máy người trêu trọc người nào đều đã phạm sai lầm lớn rồi, còn tìm tôi đến nộp tiền bảo lãnh, đây không phải cố ý chơi tôi sao? Tự máy người giải quyết cho tốt, tôi trả hết tiền máy người, vụ án này một luật sư nhỏ như tôi không quản được.

Nói xong, luật sư Trương hỏn hển bỏ chạy, cũng không giải thích thêm nửa câu.

Vương Khiết nổi giận một trận.

- Tại sao có thể như vậy, rốt cuộc đối phương là ai, luật sư Trương thật là đến lãnh đạo thành phố còn không sợ.

- Tôi thấy sự việc không đơn giản, luật sư Trương không chỉ không dám quản, đến nói đều không dám nói, tình hình này rất nghiêm trọng.

Triệu Đằng phân tích nói.

Quách Tuyết Hoa nhú mày, bà ý thức được tình huống có vẻ lệch lạc so với dự đoán của mình, hơn nữa, lúc này Dương Tiệp Dư nên gọi điện thoại rồi mới đúng, tại sao lại không có tin tức gì?

Kết quả là, Quách Tuyết Hoa vốn là trong lòng nắm chắc, cũng bắt đầu lo lắng hơn.

- Tôi vào trong xem thử.

Quách Tuyết Hoa không giải thích, bước đến cửa chính của Cục cảnh sát.

Nhưng vẫn chưa đến cửa, hai nhân viên cảnh sát trừng mắt lạnh lùng chắn trước mặt Quách Tuyết Hoa, nói:

- Rất xin lỗi, hôm nay đang thẩm vấn phạm nhân quan trọng, bên trong không an toàn, xin mời rời khỏi.

- Máy người biết tôi là ai không, biết cần tôi có hậu quả gì không?

Quách Tuyết Hoa lạnh lùng nghiêm nghị liếc bọn họ một cái, dù sao cũng là người có địa vị cao, ánh mắt này vẫn làm cho máy nhân viên cảnh sát co rút lại.

Nhưng cũng không biết dựa vào sức mạnh gì, viên cảnh sát đó nói:

- Mặc kệ phu nhân là ai, chúng tôi là theo mệnh lệnh làm việc.

Quách Tuyết Hoa sắc mặt trầm xuống, nói:

- Tôi là Quách Tuyết Hoa, phu nhân Tổng tư lệnh khu Giang Nam, máy người cũng dám cản tôi?

Nói cái này ra, nếu là dân chúng bình thường thì có thể không rõ, nhưng cảnh sát hình sự có vũ trang..., không biết mới là lạ.

Hai cảnh sát quả nhiên ngẩn ra, xem cách ăn mặc và khí phách của Quách Tuyết Hoa, nói thật bọn họ cũng không dám chắc, nhưng sau đó, viên cảnh sát đó nghiêng răng nói:

- Cho dù thật là thủ trưởng phu nhân, chúng tôi cũng không thể cho vào, hơn nữa phu nhân cũng không đưa ra bằng chứng chứng minh.

Quách Tuyết Hoa ngây ngẩn cả người, lúc trước bên người có vài vệ sĩ quân đội phái tới, đương nhiên bất cứ lúc nào đều có thể chứng minh thân phận, hiện tại vệ sĩ thân cận không có, bà cũng không biết như thế nào chứng minh mình là thủ trưởng phu nhân —— Mặc dù danh hiệu này bà không phải rất để ý, nhưng quả thật bây giờ bà rất cần danh hiệu này.

Điện thoại đột nhiên rung lên, Quách Tuyết Hoa vui vẻ, cầm lấy thì thấy, quả nhiên là Dương Tiệp Dư gọi điện lại.

- A lô, Tiệp Dư, sự việc thế nào.

Giọng nói Quách Tuyết Hoa có chút nhẹ nhõm, nghĩ đến hẳn là Dương Tiệp Dư đã xử lý xong mọi chuyện rồi, mới lâu như vậy mới gọi điện lại.

Chỉ là không nghĩ tới, đầu dây bên kia, giọng điệu Dương Tiệp Dư rất phức tạp, nói:

- Chị dâu, lần này Dương Thần...hình như thật sự gặp phải không phiền phức không nhỏ rồi.

Quách Tuyết Hoa trong lòng trầm xuống, nói:

- Sao lại thế, cô điều tra được gì?

Hai người Triệu Đăng, Vương Khiết, và An Tâm ở xung quanh thấy Quách Tuyết Hoa nghe điện thoại, sắc mặt càng ngày càng kém, không khỏi run sợ trong lòng, không biết cụ thể là xảy ra chuyện gì, hôm đó Thiên Long và Diệp Tử rõ ràng nói Quách Tuyết Hoa có năng lực cứu Dương Thần ra, tại sao vẫn không có động tĩnh, lẽ nào là bị bọn họ lừa.

- Chị dâu, em hỏi mấy người có quan hệ mật thiết trong Cục cảnh sát, bọn họ nói cho em biết, Dương Thần là vì một người phụ nữ, tạo thành tội có ý định mưu sát chưa thành với Lỗ Dân của Lỗ gia, đây là vụ án hình sự, hành vi phạm tội rất nghiêm trọng...

Dương Tiệp Dư nói.

Lỗ Dân? Lỗ gia? Quách Tuyết Hoa nói to cái gì đó.

- Tiệp Dư, cô nói, là Lỗ gia ở Yên kinh?

- Đương nhiên, bằng không Lỗ gia khác, có thể có bản lĩnh gì gọi Cục trưởng Lư bắt chấp tất cả đi bắt Dương Thần, hơn nữa nói thế nào, tư liệu về bối cảnh của Dương Thần, cũng không phải cấp bậc Cục trưởng Lư đó dám động đến.

Dương Tiệp Dư cười khỏ nói.

Quách Tuyết Hoa rốt cục lo lắng đứng lên, vội hỏi:

- Tiệp Dư, cô nhất định phải giúp Dương Thần, chị...chị bây giờ cũng không biết làm thế nào mới tốt, bên cảnh sát bọn họ đến vào cũng không để cho chị vào.

Dương Tiệp Dư liên tục khuyên giải an ủi nói:

- Yên tâm, chị dâu, liên quan tới Lỗ gia, mặc dù không dễ xử lý, nhưng Dương gia chúng ta cũng không phải dễ ức hiếp, anh Vĩ bây giờ đang liên lạc với anh, em cũng đi khuyên nhủ anh, Dương Thần dù sao cũng là con của

anh ấy, anh ấy thế nào cũng không thể thấy chết không cứu, một lần phạm sai lầm có thể tha thứ, đã sai lại sai thì không thể được.

Quách Tuyết Hoa nghe thấy bọn họ muốn đi xin giúp đỡ cho Dương Phá Quân giúp đỡ, nghĩ muốn ngăn cản, nhưng lại cảm thấy nó quả thật có thể tạo được hiệu quả, dù sao Dương Phá Quân so với Viên gia, là có lực uy hiếp, nơi này là địa giới quản lí của quân khu Giang Nam, cho dù là Lỗ gia cũng phải nể mặt Dương Phá Quân, cho nên cho dù cái này có chút khó chấp nhận, Quách Tuyết Hoa cũng chịu đựng.

Dương Tiệp Dư chung quy vẫn không yên tâm, lại nói:

- Yên tâm, chị dâu, nếu anh thật sự tuyệt tình như vậy, em cho dù bị bỏ mặc, cũng sẽ gọi điện nhờ bố ra mặt, như vậy chị hãy yên tâm đi.

Quách Tuyết Hoa như trút được gánh nặng, cô đang chờ những lời này, thậm chí hy vọng Dương Tiệp Dư khẩn trương trực tiếp gọi điện cho Dương Công Minh, nhưng biết điều đó không thể, Dương Công Minh không để ý tới những việc bên ngoài nhiều năm nay, trừ khi ông tự nguyện, bằng không con cháu tìm ông giúp đỡ, nhất định sẽ khiến ông không vui.

Dập điện thoại rồi, An Tâm thật sự không kìm nổi, tiến lên trước đây sợ hãi nói:

- Bác, Dương Thần anh ấy...rốt cuộc thế nào rồi ạ?

Ánh mắt Quách Tuyết Hoa phát lạnh, nhìn chằm chằm An Tâm nói:

- Tên Lỗ Dân kia, là cô trêu chọc tới, đúng không?

An Tâm hai chân hơi nhũn ra, không ngờ người phụ nữ xinh đẹp vừa ới ôn hòa nhỏ nhẹ, đột nhiên liền dùng ánh mắt lạnh lẽo u ám như vậy nhìn mình, nhưng vẫn là thừa dạ gật gật đầu.

- Cô biết Lỗ Dân có thân phận gì không, cô biết cô mang lại phiền phức lớn cho con trai tôi thế nào không?

Giọng nói của Quách Tuyết Hoa không tránh khỏi cao lên vài độ.

Nước mắt của An Tâm bắt đầu từ trong mắt chảy ra, cô vốn dĩ là người phụ nữ kiên cường độc lập, nhưng đối mặt với sự trách cứ mình của mẹ người đàn ông mình yêu, lại là lần đầu tiên gặp mặt, An Tâm tràn đầy tội thân và tự trách, thật sự không kìm được nước mắt của mình.

- Bác...Cháu xin lỗi...Cháu...Cháu biết Lỗ Dân của Lỗ gia là gia tộc ở Yên Kinh, bố cháu cũng không dám trêu chọc, nhất định rất có thực lực, nhưng...nhưng cháu cũng không biết tại sao lại thành ra thế này.

An Tâm nức nở nói.

Quách Tuyết Hoa cũng không mềm lòng, cùng là phụ nữ, bà cũng không nhiều ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc, cười lạnh nói:

- Gia tộc ở Yên Kinh? Rất có thực lực? cô cho rằng, nếu Lỗ Dân của Lỗ gia, chỉ là một gia tộc ở Yên Kinh, có chút thực lực, thật sự có thể làm mọi chuyện biến thành gay go thế này sao? Cô biết bối cảnh thật sự của Lỗ Dân là gì không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 556

Phạm Nhân Giết Người

Dương Thần ở trong đồn cảnh sát, tình hình bên ngoài đó cái gì cũng không biết.

Hắn bị mấy tên cảnh sát đưa tới phòng thẩm vấn phía sau, Cục trưởng Lư cho mấy tên cảnh sát râu ria lui ra ngoài hết, sai người đem một văn kiện đến đặt trên bàn, mắt lạnh lùng nhìn Dương Thần, nói:

- Dương Thần, ký tên lên đó.

Đây cũng chẳng phải lần đầu Dương Thần đến đồn cảnh sát, nhưng những lần trước đến, cục trưởng đều là Thái Nghiên, bây giờ thay người rồi, thật đúng là không quen được.

Thoáng nhìn qua tờ văn kiện trên bàn, lập tức vui vẻ lên, đây không ngờ là một phần bản nhận tội, trên đó rõ ràng là tội trạng mưu sát Lỗ Dân của mình, còn kèm theo tội ngoại tình và một loạt tiểu hành vi phạm tội, những tội đó cộng lại, cho dù không bị tử hình, cũng phải ngồi tù hơn mười, hai mươi năm.

- Cục trưởng Lư, sao ngay đến thẩm vấn cũng không có, đã bắt tôi ký tên đồng ý, bước này không đúng rồi.

Dương Thần cười nghiền ngẫm nói.

- Đúng hay không, không phải người nói là được.

Cục trưởng Lư cười ha hả lạnh lùng nói:

- Lý lịch của ngươi, tôi cũng đã xem qua rồi, tài liệu bối cảnh có vấn đề bất thường, hơn nữa, đã mấy lần bị đưa vào đồn cảnh sát, đều không truy cứu trách nhiệm đã được thả ra, tôi nghiêm trọng nghi ngờ ngươi có câu kết với những phần tử bất lương, rất có thể là những hải ngoại nhập cư trái phép trở về không có hộ khẩu, vả lại, ngươi động thủ với cục trưởng Lỗ, chứng cứ rất rõ ràng, pháp y cũng đã nhận định rồi, ngươi không thoát khỏi lưới pháp luật đâu, tôi khuyên ngươi đừng có suy nghĩ đùa giỡn nữa, cũng đừng lãng phí thời gian, nên ký, liền ký, đỡ phải chúng tôi tự mình bắt ngươi nhận tội.

Trong lời nói này đã đầy ý uy hiếp, Dương Thần day day mũi, vốn tưởng rằng mình vào đồn cảnh sát, tốt xấu sẽ có luật sư đến ổn định thế cục trước, nhưng bây giờ xem ra, thực lực của Lỗ Dân kia đúng là không nhỏ, không ngờ có ý một tôiy che trời, ngay cả luật sư không được cho vào.

Hiện giờ xem ra, ý định bảo lãnh mình ra khỏi đây, sẽ nghĩ cách biến chuyện nhỏ thành không có, là không thể thực hiện được, đây là đối phương nhất định muốn mình phạm tội mà.

Nhưng việc làm Dương Thần buồn bực chính là, mình xảy ra chuyện như

này, người của Viêm Hoàng Thiết Lữ lại không ra mặt giải quyết, thế này là ý gì, lẽ nào bọn họ không dám vì mình mà đắc tội với Lỗ Dân.

Tuy nhiên bất luận nguyên nhân là gì, Dương Thần xem như không vui vẻ gì, ngón tay Dương Thần gõ lên mặt bàn hai cái, có kế hoạch rồi, hỏi ngược lại:

- Cục trưởng Lư, vậy nếu như tôi không ký thì sao?

- Không ký?

Cục trưởng Lư cười gằn.

- Vậy chúng tôi chỉ có thể nghiêm minh chấp hành pháp luật, đối với tội giết người của người, vốn dĩ không cần khách khí.

Nói xong, Cục trưởng Lư vẫy tay, bốn tên cảnh sát lực lưỡng mặc cảnh phục đã đứng ngay trước cửa, trong tay cầm cảnh côn, mắt hung ác nhìn Dương Thần.

Dương Thần chặc lưỡi hai cái, ngoan ngoãn, vừa còn “ Có ý định mưu sát”, nay trong chớp mắt, đã chụp mũ “ Tội giết người”.

Hắn đúng thật là phạm tội giết người, nhưng người giết có nhiều nư cũng không e ngại tên Lỗ Dân kia.

Nói thật là, Dương Thần có thể cùng bọn người này chạy đến cục cảnh sát, đã là cách làm rất kiên nhẫn, hắn cũng lo lắng rất nhiều rồi.

Đầu tiên, bệnh đau đầu của hắn bắt đầu hoành hành, còn chưa kịp đi kiểm tra, vẫn cứ treo trong lòng, lo lắng việc ra tay giết người lại càng trở nên xấu hơn, mặc dù trong mắt người khác, Dương Thần, có thể là một con quỷ, nhưng bản thân Dương Thần, cũng không hy vọng một ngày kia mình thật sự trở thành tên cuồng sát.

Thêm nữa, Dương Thần cũng không phải một kẻ lưu manh côn đồ, muốn gì làm lấy, bản thân hắn cho dù có năng lực tiêu diệt đối phương, cũng sẽ lo lắng đến việc người thân xung quanh có thể sẽ bị liên lụy, bị báo thù. Thế nên, việc nào có thể giải quyết nhẹ nhàng, hắn cũng không hy vọng sẽ càn quấy lên.

Dù sao, bản thân cũng là kẻ có gia thế, không thể không liều lĩnh.

Cái gọi là khoan dung độ lượng, Dương Thần vốn nghĩ mình lùi một bước cũng được, không ngờ rằng, không ngờ đối phương lại muốn dồn mình vào chỗ chết.

- Lỗ Dân ở chỗ nào?

Dương Thần ngẫm nghĩ một lúc, hỏi.

- Hừ, tên tục của cục trưởng Lỗ người cũng có thể gọi sao... ách.

Cục trưởng Lư cười khinh thường nói, lại không nghĩ mắt hoa một cái, cổ gã đã bị một bàn tay hung hăng tóm lấy, nói không ra lời.

Dương Thần lên giọng bên tay cục trưởng nói:

- Tôi không có tâm trạng nghe những lời vô nghĩa của ông, tôi hỏi ông, Lỗ Dân ở đâu, nếu ông còn nói nửa lời vô nghĩa, ngay bây giờ tôi sẽ giết

chết ông đó.

Hắn vốn không phải là loại lương thiện gì, nếu đôi phương đã dốc lực muốn giết hắn, Dương Thần cũng không định giải quyết việc này đơn giản nữa, Lỗ Dân muốn động tới người con gái của hắn, muốn giết hắn, vậy thì trước tiên dứt khoát là cho gã chết đã, về phần bối cảnh của gã, chỉ cần không phải là người của Hồng Mông, Dương Thần hắn vẫn cảm thấy Hoa Hạ không có ai có thể chặn hắn lại.

Kẻ điên đã an tĩnh xuống lại lần nữa nổi điên, thì còn điên hơn kẻ điên ngày thường.

Cục trưởng Lư toàn thân toát mồ hôi lạnh, ông tôi cảm thấy hơi máu tênh âm u trên người Dương Thần, giống như có ngàn mũi kim đâm vào xương cốt mình, khó có thể kháng cự.

Bốn tên cảnh sát kia muốn động thủ đều lờ mờ, không biết làm thế nào cho phải, nhìn vẻ bình thản đó của Dương Thần, đúng là khiến thần sắc người tôi kinh sợ, bọn chúng không dám làm bừa.

Dương Thần buông lỏng tôi, đề cho cục trưởng Lư nói.

Cục trưởng Lư ho khan vài tiếng, cả mặt trắng bệch, run rẩy giọng tôi lên, chỉ vào Dương Thần, trong lòng chấn động với thân thủ kinh dị của hắn, cùng lúc nghĩ đến việc mà Lỗ Dân muốn mình làm, lại nén nỗi sợ hãi xuống giọng trầm lạnh nói:

- Dương Thần, ngươi đừng có không biết tốt xấu, đừng nghĩ rằng như này sẽ khiến tôi sợ ngươi, ngươi dám động đến nửa cọng tóc gáy của tôi, Lỗ gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu, ngươi...

Cục trưởng Lư chẳng còn nói được gì, vì bàn tôi Dương Thần đã giáng thẳng một cái tát xuống má trái của ông tôi.

- Cục trưởng!

Bốn tên cảnh sát thất kinh, chỉ thấy đầu cục trưởng Lư, chính là bị Dương Thần sau khi cho một cái tát, ngơ ngẩn quay một trăm tám mươi độ.

Xương cốt sống kia “Rắc” một tiếng giòn vang, Mặt cục trưởng Lư đã ngoảnh ra phía sau, ngừng thở mà hai tròng mắt vẫn trừng lên, thậm chí người vẫn còn đứng.

Trong con ngươi của Dương Thần, lờ mờ hiện lên vài tia máu đỏ, lời của cục trưởng Lư, khiến nỗi giận của hắn bốc lên, vì sợ đắc tội Lỗ Dân mà không để ý đến lời cảnh cáo của mình, cái đó chết cũng chưa hết tội.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt Dương Thần giống như mãnh thú, đảo qua gương mặt quá là kinh hãi của bốn tên cảnh sát, hạ giọng:

- Các ngươi nói, Lỗ Dân ở đâu?

Bốn tên cảnh sát đều đơ ra, không ngờ tên này chẳng báo trước, một cái tát chết cục trưởng, hắn có phải điên rồi không?

- Nếu như không nói, bọn ngươi cũng chết đấy.

Dương Thần nhú mày nói.

Bốn gã cảm nhận được uy áp đập vào mặt, cảm giác như toàn bộ phòng thẩm vấn sắp sụp xuống rồi, chúng nào có biết Lỗ Dân đi đâu rồi? Muốn nói:

- Không biết.

Nhưng ngay cả mở miệng chững cũng không còn sức nữa.

Lúc này, tất cả các nhân viên khác trong cục cảnh sát thấy cảnh hỗn loạn từ camera của phòng thẩm vấn, mắt lại mở trừng trừng nhìn cục trưởng bị kẻ tình nghi giết chết, bọn họ nào còn ngồi yên được nữa?

-Phịch.

Một tiếng, cửa phòng thẩm vấn bị đá văng ra.

- Sao lại xảy ra chuyện này?

- Mẹ nó chứ, giờ tôi lên.

- Cục trưởng, cục trưởng, ngài...

Mấy chục tên cảnh sát trong đồn, đều cầm súng, xông tới bên ngoài phòng thẩm vấn, phát hiện ra đúng là cục trưởng mình đã tắt thở, đã hoảng hốt đến độ không biết làm thế nào, đành chĩa tất cả hai mươi ba mươi họng súng vào Dương Thần, tất cả đều đã lên nòng, bất kể lúc nào cũng có thể bắn chết Dương Thần.

Lúc này bốn tên cảnh sát mới phản ứng lại, vội vàng lấy súng trang bị ra, lớn tiếng quát to:

- Dương Thần tên tội phạm giết người này giờ hai tôi lên nếu không chúng tôi nổ súng đó.

Một tiếng tội phạm giết người này thật sự là tội danh đầy đủ, có thể chết người, lại là cục trưởng cục cảnh sát, cùng lúc khiến cho những người có mặt tại đây kinh hãi, cũng đều nghiêng răng nghiêng lợi.

- Lỗ Dân ở đâu?

Dương Thần vốn chẳng để ý đến những họng súng tới om này, lạnh lùng hỏi tiếp.

Tuy rằng nhóm cảnh sát đều được trang bị súng, nhưng lại mấy lần chĩa súng vào người, thấy Dương Thần trước bao nhiêu họng súng sắc mặt vẫn âm trầm hỏi bọn chúng, không khỏi đều sững sờ tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải, hơn nữa bọn chúng không biết Dương Thần rốt cục là người gì, Lỗ Dân đó là ai, thật giả cái gì cũng không biết.

Dương Thần im lặng một lúc, không thấy ai trả lời, cũng ngầm hiểu bọn người này đúng là không biết, vì thế bước chậm rãi ra phía ngoài, bọn chúng không nói, hẳn cũng sẽ tìm được Lỗ Dân.

- Đứng yên không động dậy.

- Đi tiếp là chúng tôi nổ súng đó.

Mấy tên cảnh sát hình sự thét lên.

Dương Thần đâu có để ý đến bọn họ, viên đạn đối với hắn mà nói, cho dù có bắn vào da hắn, cũng chưa đủ để tạo thành sự uy hiếp.

Ngay sau đó, nhóm cảnh sát cũng không nhịn được nữa, bốn tên có kẻ

cầm đầu bị Dương Thần uy hiếp kia, cò súng trong tay đã động đây.

Bên ngoài đồn cảnh sát, dưới bầu trời mênh mông mưa bụi, không khí cũng thật sự u ám.

Nghe Quách Tuyết Hoa lớn tiếng trách mắng, An Tâm đã chẳng nói ra được lời nào, còn Vương Khiết và Triệu Đăng, hai người thương xót cho An Tâm cũng không tiện xen vào, bọn họ đều là kẻ sáng suốt, nhìn ra được mẹ của Giám đốc Dương Thần không hề đơn giản.

Quách Tuyết Hoa lớn tiếng quở trách đã nhiều, cuối cùng đã mệt, thở không ra hơi nữa, mặt trắng bệch thôi không nói nữa, thở dài một tiếng, hai hốc mắt chuyển sang màu đỏ.

An Tâm đã khóc không thành tiếng, những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống, cô hận bản thân đã gây ra phiền phức cho giám đốc, hận mình làm gì phải nhất định là chủ trì gì đó, đối với những gì Quách Tuyết Hoa mắng, cô cũng không có bất cứ lời biện giải nào, tất cả những gì ngày nay của cô, gần như đều là do Dương Thần cứu về, cô lại đem đến cho Dương Thần phiền toái như này, cho dù Quách Tuyết Hoa không nói, cô cũng khó mà hủy diệt đi lòng căm hận bản thân.

Quách Tuyết Hoa nhắm mắt lại một lát, hết sức để bình tĩnh lại, bên tai nghe được tiếng khóc thút thít của An Tâm, quay đầu lại nhìn, cô gái này khóc đến mức như lệ nhân vậy, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ sầu khổ, nhưng lại không có nửa phần ai oán.

Quách Tuyết Hoa cũng ý thức được, mình dường như đã trách móc An Tâm nặng nề quá, cô gái này thật lòng vì con trai mình mà lo lắng, hơn nữa cô gái xinh đẹp như này, đàn ông trêu chọc, cũng không phải là do lỗi của cô, bản thân mình cũng từng trải qua tuổi trẻ, những chuyện nam nữ, nào có ai sai ai đúng.

-Ài...

Trong lòng Quách Tuyết Hoa không khỏi dâng lên chút áy náy, đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của An Tâm lên, vỗ nhẹ nhẹ, ảm áp nói:

- Đừng khóc nữa, là tôi sai.

Thân thể mảnh mai của An Tâm rung nhẹ, không dám tin, ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn Quách Tuyết Hoa.

Quách Tuyết Hoa cười bối rối, nói:

- An tiểu thư, là tôi thất thố, xin lỗi cô, sự việc sai không phải là ở cô, tôi không nên trách cô như vậy.

- Không, không.

An Tâm vội lắc đầu, buồn bã nói:

- Bác à, là cháu không tốt... Cháu cái gì cũng không giúp được, lại còn gây phiền toái cho Dương Thần, bác đánh cháu, mắng cháu đều được, cháu thật sự rất hận mình, Cháu nên sớm nghĩ tới thân phận không tầm thường của Lỗ Dân, bằng không cha cháu đã không sợ hãi như vậy...

Nhìn vẻ mặt tự oán trách bản thân của cô gái, Quách Tuyết Hoa cũng đau lòng theo.

Quách Tuyết Hoa trải qua sương gió lâu rồi, mắt nhìn người cũng không phải tầm thường, bà tự nhiên phân rõ được An Tâm chân thành hay không.

Một cô gái thật tốt, nước mắt này, đều là từ tim mà chảy ra, cũng là một trái tim buộc trên người con trai mình, cho dù là không danh phận rõ ràng, nhưng sao lại có thể nhẫn tâm chỉ trích quá đáng người con gái yêu thương sâu sắc con trai mình như vậy.

Hai kẻ bên cạnh là Vương Khiết và Triệu Đằng trong lòng không ngừng thổn thức, pha lẫn cảm động, Vương Khiết hai mắt đầm lệ.

Trong công ty, số người biết quan hệ mờ ám của thư ký An Tâm với giám đốc Dương Thần không phải là ít, bọn họ là trợ thủ đắc lực của Dương Thần, đương nhiên là rõ, chẳng qua, bọn họ đều cho rằng, hai người chỉ là tùy tiện chơi bời thôi, không nghĩ được, một thiên kim đại tiểu thư như An Tâm lại si tình như vậy.

- Cô An... Tôi gọi cô là An Tâm nhé.

Quách Tuyết Hoa có phần xấu hổ nói với An Tâm.

An Tâm đang nức nở khóc bỗng im bật, không nghĩ được Quách Tuyết Hoa đột nhiên lại gọi mình như vậy, theo ý nghĩa nào mà nói, là đối với mình đã có sự tán thành.

Nếu như là ngày thường, cô tất nhiên là vui mừng còn không kịp nữa là, đây chính là thiện cảm của mẹ người đàn ông đối với bản thân cô bỏ này, nhưng giây phút này, Dương Thần còn trong đồn cảnh sát chưa biết như thế nào, cô chỉ biết cười gượng gật gật đầu.

Quách Tuyết Hoa thương cảm, khép mắt lại nói:

- Cô biết là Dương Thần đối với tôi mà nói, thật sự rất quan trọng... tôi đã khổ sở mất đi gần hơn hai mươi năm qua, không dễ dàng gì mới tìm lại được, hao tâm tổn sức mới có thể ở bên cạnh hắn, nếu như... nếu như lại có gì bất trắc, tôi thật sự không còn dũng khí nào để sống tiếp...

An Tâm không nghĩ được giữa Quách Tuyết Hoa và Dương Thần lại có quá khứ như vậy, không trách được trước đây chưa từng nghe Dương Thần nhắc tới mẹ, hóa ra là nhận nhau sau hơn hai mươi năm.

Trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn, muốn an ủi Quách Tuyết Hoa một cái, nhưng chưa đợi An Tâm mở miệng, bên trong đã văng vẳng tiếng súng nổ liên tục “Bang bang bang bang”.

- Là tiếng trong đồn!

Triệu Đằng kinh ngạc hô một tiếng.

Bốn người vội vàng quay đầu lại nhìn, sắc mặt nhất loạt tái nhợt, lòng hung hăng của An Tâm và Quách Tuyết Hoa dần chìm xuống.

Tuy nhiên, không chờ bọn họ cuống cuống chạy vào, bóng một nam một nữ đã đuổi ở phía trước bọn họ, lén nhanh vào trong đồn cảnh sát.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 557

Trùm Tình Báo

Hai người này, Thiên Long và Diệp Tử đương nhiên vẫn luôn để ý tình hình, bọn họ nghe thấy trong đồn cảnh sát lại phát ra tiếng súng, liền biết tình hình không ổn.

Vốn tưởng rằng dựa vào thủ đoạn của Quách Tuyết Hoa, liên lạc được với người của Dương gia, nên mới đem sự tình phơi bày ra, không nghĩ rằng, vẫn là chậm một bước.

Đến khi Thiên Long và Diệp Tử xông tới được vòng ngoài phòng thẩm vấn của đồn cảnh sát, tiếng súng đã dứt rồi, tiếng súng vừa mới đó “ cách cách cách” giống như đậu nổ, ít nhất cũng trên trăm tiếng, chính là toàn bộ mấy chục tên cảnh sát động thủ bắn ra chỗ đạn này đây.

Khói thuốc súng tràn ngập phòng làm việc lớn của đồn cảnh sát, nhóm cảnh sát đều đứng đơ tại chỗ, nói không ra lời, đơn giản vì, cái mục tiêu mà bọn chúng tập kích, một chút chuyện cũng không may may có?

Xuyên thấu qua đám khói thuốc súng mù mịt, Thiên Long và Diệp Tử nhìn nhau cười gượng, họ nhìn thấy cái tên mặc quần cộc rộng, áo ngắn tay kia, mặt không chút biểu cảm, từ giữa đám cảnh sát, bình tĩnh bước ra, chỗ mà gã đi qua, dưới đất đều là vỏ đạn.

Đây cũng là người sao? Có phải đang đóng phim không vậy?

Một đám cảnh sát ngơ ngác nhìn cây súng trên tay, thậm chí còn nghi ngờ súng của đồn cảnh sát liệu có phải là giả, làm đặc hiệu?

Thiên Long, Diệp Tử hai người đều tự rõ, đạn cái thứ này, chỉ sợ ngay đến cả người Dương Thần cũng chưa chạm được đến đã bị chân khí Tiên Thiên của hắn đỡ rồi, Dương Thần không đem những viên đạn đó bắn ngược trả lại, cũng đã là phá lệ khai ân.

Cái hai người sợ nhất chính là Dương Thần một lòng căm hận sẽ nhuộm đỏ máu cục cảnh sát.

Thực ra, đúng là trước khi Dương Thần bị đám cảnh sát bắn đã có ý nghĩ như vậy. Nhưng vẫn là cái hung hăng bị áp chế xuống rồi. Hắn biết là đám cảnh sát này hầu hết là vô tội, hơn nữa, bản thân nếu tiếp tục giết thêm vài chục mạng người thường nữa, đầu óc chắc chắn sẽ không còn không chế được nữa, thế nên dùng toàn lực vận khí Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh, đè nén ý nghĩ giết người.

Dương Thần thấy Thiên Long và Diệp Tử đuổi đến hiện trường, cũng là tùy tiện nhìn một cái, sau đó, đi ra phía ngoài đồn cảnh sát, những tia máu trong con người mất so với hồi nãy đã đậm thêm vài phần.

Đám cảnh sát không còn dũng khí để chặn tiếp nữa, chúng không bị dọa cho chết ngất là tốt.

- Anh Dương, anh muốn đi đâu?

Diệp Tử chắn ngang trước mặt Dương Thần, sốt ruột hỏi.

Dương Thần liếc cô một cái.

- Tránh ra.

- Em không tránh.

Diệp Tử lắc đầu nguây nguẩy, nói to:

- Anh chắc chắn là muốn đi tìm Lỗ Dân, anh Dương nghe em nói, phía sau Lỗ Dân không chỉ là Lỗ gia, ông ngoại gã...

Không đợi Diệp Tử nói hết, Dương Thần đã một tay tóm lấy vai cô ta, ném cả người cô gái đi.

Diệp Tử kinh hãi kêu lên một tiếng, thực ra thể lực cô ta vẫn chỉ thuộc dạng bình thường trong Long Tổ, sao mà chịu được sức ném của Dương Thần, may mà Thiên Long kịp thời đỡ lấy vợ, mới không bị đập vào tường mà đau đớn.

- Ta mặc kệ hắn là ai, nếu như các người không thể nói cho ta biết hắn ở đâu, thì đừng có cản đường, đừng nghĩ rằng quen với ta, ta sẽ nể mặt các người.

Dương Thần lạnh lùng buông một câu, tiếp tục bước ra cửa.

Diệp Tử còn định lớn tiếng nói cái gì đó, nhưng đã bị Thiên Long ngăn lại, lắc đầu, ngao ngán nói:

- Đừng nói nữa, nói gì hắn cũng nghe không vào đâu, em không nhìn thấy ánh mắt của hắn sao, chính là muốn đi giết người.

- Vậy phải làm sao, tên Lỗ Dân ấy mà xảy ra chuyện, bầu trời Yên Kinh này sẽ bị đảo lộn.

Diệp Tử lo lắng nói.

Thiên Long thở dài:

- Ổn định tình hình trước đã, dù sao cũng đã báo cho Lỗ Dân kia rồi, cười ngửa, ngồi máy bay cũng tốt, ngồi tàu hỏa cũng được, tóm lại là mau chóng rời khỏi Trung Hải, tốt nhất là trốn về Yên Kinh đi, nếu không thì... Ai có thể ngăn nổi tên sát thần kia?

Diệp Tử không biết làm gì, cắn môi, trong lòng cũng biết bọn họ bất lực, đau khổ nói:

- Đều là do Lỗ Dân kia làm mình tức chết mất.

Thiên Long nhìn vẻ mặt căm tức của vợ, lắc đầu cười trừ, lại nhìn về phía đám cảnh sát đang mắt tròn mắt dẹt há hốc bên kia, gã lại thêm cơn đau đầu, đám người này gặp phải nhân vật không bình thường rồi, không thể dễ dàng tiết lộ được, phen này, vẫn là được Viêm Hoàng Thiết Lữ giúp Dương Thần thu dọn.

Đầu bên kia, Dương Thần vừa đi về phía ngoài cổng cục cảnh sát, vừa

trực tiếp lấy điện thoại ra, gọi cho đội trưởng Molins của tiểu đội Hải Ung.

Theo đội dự bị Cuồng Long tiếp cận đợt huấn luyện cuối cùng, Molins cũng đã mang theo một đội viên Fanny khác tới căn cứ lâm thời ở Trung Hải, những khóa huấn luyện cuối cùng của đội dự bị Cuồng Long, hai bọn họ không cần tham dự thực chiến huấn luyện, nhiệm vụ của bọn họ đã kết thúc rồi.

- Minh Vương, ngài có gì dặn dò ạ?

Molins biết Dương Thần đã về Trung Hải sớm hơn, thủ lĩnh bên phía Solon đã đem tất cả những gì xảy ra của Châu Âu thông báo cho tất cả thành viên của Ung Hải, đám người của Molins vẫn đang sùng bái thần tượng lại hưng phấn đại sát tứ phương không ngừng, thì nhận được điện thoại của Dương Thần, giọng điệu trở nên thành kính khác thường.

Dương Thần cũng không phí lời, lạnh lùng nói:

- Giúp ta điều tra rõ, một kẻ tên Lỗ Dân, khoảng ba mươi tuổi, thân phận cán bộ cấp sở, ta cần biết vị trí cụ thể của gã, cho người ba phút.

Molins chỉ đáp một tiếng:

- Vâng.

Lập tức cúp điện thoại.

Lúc này, ở hướng cổng đồn cảnh sát, bọn Quách Tuyết Hoa và An Tâm chạy đến trước mặt, tên cảnh vệ cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì, cũng không thể ngăn họ lại được nữa.

Quách Tuyết Hoa thấy Dương Thần vẫn nguyên vẹn, không bị thương gì, lập tức thấy an tâm, nước mắt đã chảy rơi xuống, ôm lấy cổ Dương Thần, xúc động nói:

- Dương Thần, rốt cuộc là thế nào? Chúng không làm khó con chứ? Tiếng súng là sao vậy?

An Tâm cũng vui mừng thở phào một cái, dù cô biết là thân thủ Dương Thần không tầm thường, nhưng tóm lại vẫn lo lắng, thấy Dương Thần không sao, tội lỗi của cô cũng bớt đi phần nào.

Dương Thần trong lòng mềm nhũn, những tia đỏ trong mắt cũng nhạt đi vài phần, ánh mắt quan tâm săn sóc của người nhà và người yêu, là thứ mà gã khó dứt bỏ được, chính là vì những người thật lòng yêu mình như này, gã mới chẳng sợ phiền phức mà ở lại Trung Hải, dù hàng năm đều bị giám sát, dù không thể hô mưa gọi gió như khi còn ở nước ngoài, một chuyện bất hòa liền máu chảy tại trận.

Nhưng, cũng là chút ấm áp này, mà sát ý trên người Dương Thần sẽ lại sâu thêm mấy phần nữa.

Không sai, vì người thân và người mình yêu, thứ tai họa ngầm như Lỗ Dân, nhất định phải chết.

- An Tâm, em đưa mẹ về đi, anh cần đi làm chút chuyện.

Dương Thần quay đầu sang nói với An Tâm.

An Tâm sững người, không biết là Dương Thần có ý gì.

- Dương Thần, con... con muốn làm gì vậy?

Quách Tuyết Hoa ý thức được tình hình không tốt, sốt sắng nói:

- Con trai, vạn lần đừng có kích động, mẹ biết con nuốt không trôi giận này, cũng biết con thân thủ không tầm thường, nhưng ông ngoại của Lỗ Dân không phải là nhân vật đơn giản gì, ông nội con cũng không chắc có thể trấn áp được.

Dương Thần mỉm cười:

- Con mặc kệ tên đó là ai, cũng không cần biết ông ngoại nó là ai, con dựa vào lực của mình, cũng không cần sự giúp đỡ của Dương gia.

Nói xong, Dương Thần nói với hai người Triệu Đằng, Vương Khiết:

- Hai người giúp An Tâm, đưa mẹ tôi về nhà, những thứ khác, cái gì cũng đừng quản, đừng hỏi, về công ty tiếp tục làm việc.

Quách Tuyết Hoa đâu chịu buông tay, vẫn muốn dùng lời khỗ sở khuyên bảo, nhưng Dương Thần lại không muốn mất thời gian, có một số chuyện, hắn không rảnh để nói rõ ràng.

Vì thế, Dương Thần trực tiếp truyền vào trong người Quách Tuyết Hoa một luồng chân khí, khiến Quách Tuyết Hoa hôn mê, sau đó đặt mẹ vào lòng An Tâm còn đang ngơ ngác, để An Tâm đỡ lấy.

- Chăm sóc tốt cho mẹ chúng ta, ngoan ngoãn nghe lời anh mà làm.

Dương Thần thản nhiên nói một câu, lắc mình một cái, đã rời khỏi đồn cảnh sát rồi.

Hai người Vương Khiết và Triệu Bằng vẫn đứng sững ở chỗ cũ, bọn họ không ngờ được giám đốc ngày thường vẫn cười hi hi ha ha, lại có thể là một “Võ lâm cao thủ trong truyền thuyết”.

Còn An Tâm ngoài việc lo lắng ra, trong lòng hạnh phúc vô cùng, Dương Thần nói, là “mẹ chúng ta”.

Bóng Dương Thần hiện ra ngoài đồn cảnh sát, đi về phía đường lớn, hắn chuẩn bị gọi taxi đi đến chỗ Lỗ Dân ở. Mà lúc này điện thoại cũng rung lên, Dương Thần bắt máy, tiếng Molins truyền đến.

- Minh Vương các hạ, tra được rồi ạ, Lỗ Dân, khoảng ba mươi tuổi, cán bộ cấp sở, chỉ có hiện thị tín hiệu cục trưởng tổng cục phát thanh truyền hình Trung Hải, hiện người này đang đi đến sân bay quốc tế Trung Hải, gã có đặt trước vé máy bay đi Yên Kinh, một giờ sau máy bay sẽ cất cánh.

- Sân bay...

Mắt Dương Thần lóe lên một tia sáng lạnh, cười lạnh lùng nói:

- Biết rồi, người chú ý hành tung của hắn ta, có biến báo ngay cho ta.

Dương Thần đang định ngắt máy, đột nhiên Molins lại nói:

- Minh vương các hạ, xin đợi tôi nói vài câu nữa, xin hỏi là ngài muốn đi giết Lỗ Dân sao?

- Ừ.

Dương Thần nhíu mày, thủ hạ của hắn, rất ít khi dám hỏi hắn nhiều, Molins này sao vậy?

Molins có chút giãy nảy nói:

- Xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, như này đối với việc Minh Vương ngài ở lại trong nước Hoa Hạ sẽ rất bất lợi.

Dương Thần nheo nheo mắt, nói:

- Người muốn nói gì, ta đang vội.

Molins như thể bất cứ giá nào cũng phải nói:

- Căn cứ vào tư liệu hiện thị, bố của Lỗ Dân là chủ nhân Lỗ gia ở Yên Kinh, là cán bộ hạt nhân của bộ văn hóa, cái này cũng chưa có gì, nhưng mẹ hắn, là con gái ruột của chủ nhân Lý gia Lý Mạc Thân, Yên Kinh bốn đại gia tộc, là phó Thủ tướng chính phủ hiện nay của Hoa Hạ, là nhân vật trọng yếu nắm giữ toàn bộ giới chính trị ở Hoa Hạ.

Dương Thần nhíu mày, hắn từng nghe Đường Uyển giới thiệu qua, bốn đại gia tộc ở Yên Kinh: Ninh, Lý, Dương, Đường. Ninh gia là cường thịnh nhất, Đường gia tương đối yếu, Dương gia bởi vì Dương Công Minh không đồ nên vẫn luôn trụ vững, còn về Lý gia, không hiểu cho lắm, mà cũng chẳng có tâm trạng đi tìm hiểu, nghe Molins nói như vậy, hình như Lý gia không đơn giản chỉ có một phó Thủ tướng như vậy, nếu không thì vốn không thể tạo thành lý do ngăn cản mình.

Quả nhiên, Molins lại nói:

- Mặc dù Lý Mạc Thân chức vụ trên bề mặt là phó Thủ tướng chính phủ, đứng sau Ninh Quang Diệu của Ninh gia, nhưng Lý Mạc Thân thật sự nắm giữ đại quyền, là cục trưởng tổng cục an ninh của Hoa Hạ, theo địa vị, thì còn cao hơn Thái Vân Thành của Viêm Hoàng Thiết Lữ, chỉ là Viêm Hoàng Thiết Lữ có quyền tự trị mà thôi, hơn nữa, con trưởng của Lý gia Lý Độn cùng với Nghiêm Bất Vấn xưng là “Yên Kinh song vương”, trên tay Lý Độn, gần như nắm trên tay hai phần ba vũ lực tác chiến đặc chủng của Hoa Hạ...

Nghe Molins nói liên tục, cuối cùng trong lòng Dương Thần cũng có chút biến đổi, sắc mặt trở lên ngưng trọng.

Cục trưởng cục an ninh? Nói cách khác, chính là thủ lĩnh gián điệp của nơi như này, làm cho người ta sợ nhất, không hẳn là vũ lực của hắn ta mạnh bao nhiêu, mà là, tin tức mà gã nắm giữ, có thể đủ làm cho bất cứ kẻ nào cũng có thể thân bại danh liệt.

Cứ cho là có quyền cao chức trọng, cho là người phong quang vô hạn, nhưng người nào có qua được thánh hiền, không giữ nổi có chỗ ô bản bị cất giấu, mà kẻ càng đứng cao, thì càng sợ những chỗ ô bản ấy sẽ bị vạch trần.

Lý Mạc Thân quản lý cục an ninh Hoa Hạ cũng không dưới hai mươi năm rồi, nếu thủ đoạn không phi thường sao có thể trụ vững được, loại người này, trừ khi không dây vào gã, một khi đã chọc vào gã rồi, khó đảm bảo lấy ra được tư liệu gì khiến kẻ địch cả đời không ngóc đầu lên được.

Có thể nói, ở Yên Kinh nhóm quý tộc có thể chọc đến Ninh Quang Diệu, chẳng qua là liều mặt một phen, còn có chút cơ hội chuyển biến, nhưng lại không dám động tới Lý Mạc Thân người nắm trong tay lượng lớn những tin tức âm điện, đâu cùng thủ lĩnh gián điệp? Còn chưa bắt đầu, người đã thua rồi.

Mà con trưởng Lý gia Lý Độn, không ngờ tuổi trẻ đã là kẻ nắm trong tay hơn phân nửa vũ lực tác chiến đặc nhiệm, là tay cầm con át chủ bài, giống như Nghiêm Bất Vấn của Nghiêm gia, một là tài năng trẻ hàng đầu trong giới nghiên cứu khoa học, một là tuấn kiệt trong lĩnh vực tác chiến đặc nhiệm, thế nên mới xưng là song vương.

Mặc dù nói, gián điệp, những bộ đội đặc chủng này, đối với Dương Thần mà nói chẳng có sức sát thương gì, nhưng không có nghĩa họ đối với những người xung quanh không có tác dụng gì.

Lỗ Dân là cháu ngoại của Lý Mạc Thân, bản thân nếu như động đến hắn, nếu Lý gia một chút phản ứng cũng không có, vậy thì chút sĩ diện cũng không còn, vẫn là, chủ động rút tên ra khỏi bốn đại gia tộc ở Yên Kinh thì hơn.

Cho nên nói, nếu Dương Thần thật sự giết chết Lỗ Dân, Lỗ gia là không có năng lực phản kháng, vấn đề là chỗ dựa vững chắc đằng sau, Lý gia một khi động thủ, cho dù không có cách đối phó với Dương Thần, thì đối phó với những người xung quanh Dương Thần, cũng thoải mái hơn.

Hơn nữa, nếu như Dương Thần thật sự cùng Lý gia đấu tới máu chảy thành sông, điều đó đối với Hoa Hạ mà nói, không thể không nói là một kiếp nạn cực lớn.

Cục an ninh, vũ lực tác chiến đặc nhiệm, những lực lượng ấy chắc chắn sẽ được điều động để chống lại Dương Thần, nếu như Dương Thần giết chết những nhân vật chủ yếu này, cục diện chính trị và quân sự của Hoa Hạ tất đại loạn, thậm chí, còn có cơ hội cho những nước có ý rình rập Hoa Hạ.

Đến lúc đó, Dương Thần không khác nào tội nhân của Hoa Hạ, ở lại Hoa Hạ còn có ý nghĩa gì?

Khiến cho trong lòng Dương Thần nổi lên chút do dự, Lý Mạc Thân trong tay đã quản lý cục an ninh, không thể không biết thân phận của mình, nghĩ vậy cũng đã có phòng bị tốt đối với mình.

Mình mà ra tay tùy tiện, nếu như Hoa Hạ đại loạn, dẫn đến nguy cơ quốc gia, không đảm bảo người của Hồng Mông sẽ ra tay lần nữa không, cái này mới đúng là thấu xương cân não thật sự.

Không trách được, Quách Tuyết Hoa sẽ nói, đó là nhân vật Dương Công Minh không trấn áp được, hai đứa cháu của Lý gia, thật sự là không thể khinh thường, cho dù mình muốn động thủ, cũng phải nghĩ kế sách vẹn toàn.

Đúng lúc này, xa xa ngoài đường, ba chiếc xe quân dụng Jeep chạy như bay về phía Dương Thần đang đứng, chớp mắt một cái, đã dừng ngay trước

mặt Dương Thần rồi.

Vài tên mặc quân phục Đại Hán từ trên xe bước xuống, xếp hàng chặn trước mặt Dương Thần, giữa xe, một kẻ khôi ngô tuấn tú bước xuống, vẻ mặt nam tử hán, không ai khác chính là Dương Phá Quân.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 558

Dương Môn Ngoại Tộc

Dương Phá Quân nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Dương Thần, trong lòng có chút chua xót, trải qua không ít điều tra và những gì tận mắt chứng kiến. Đối với thân phận và bối cảnh của Dương Thần, đại khái cũng là có hiểu biết nhất định.

Mặc dù là không muốn thừa nhận. Nhưng bản thân vốn nghĩ rằng cả đời này sẽ không gặp lại được đứa con trưởng nữa, hôm nay thực sự là nhân vật có phân lượng so với ông ta.

Thậm chí, nếu Dương gia muốn kế tục, kéo dài địa vị bốn đại gia tộc trăm năm sau Dương Công Minh, không biết chắc sẽ cần nhờ tới sự giúp đỡ của Dương Thần.

Nhất là mình tổng tuyển cử thất bại, phụ thân Dương Công Minh lại không chỉ một lần vì Dương Thần mà răn dạy mình, Dương Phá Quân có ngốc nữa cũng hiểu được Dương Thần đối với Dương gia mà nói, có ý nghĩa vô cùng.

Đương nhiên, Dương Phá Quân cũng cho rằng, nếu không phải là Dương Thần đột nhiên xuất hiện, đưa cho không ít kẻ nắm được quá khứ không đẹp đẽ ông ta đã có, tổng tuyển cử trước đó ông ta chưa chắc đã thất bại.

Cho nên, Dương Phá Quân vừa không muốn làm cho mối quan hệ của mình với Dương Thần ngày càng trở nên tồi tệ, vừa không có cách nào mặt mày hòa nhã với Dương Thần, lúc trước đi tìm Quách Tuyết Hoa, bị Dương Thần chặn cửa, chính là một ví dụ của mâu thuẫn.

Nửa đời này của ông ta gần như đều dùng ở việc làm thế nào để Dương gia vinh hiển, cho nên nghĩ đến mối quan hệ cha con với Dương Thần, lợi ích và giá trị sau lưng, cũng chiếm vị trí chủ đạo, nhưng lại chưa từng làm cha, tình cảm đối với con trai đối đãi như nào, đừng nhắc đến việc bù đắp tình thương của cha đối với Dương Thần.

Năm đó việc đưa Dương Thần vào cô nhi viện, Dương Phá Quân cũng tự nhận là không có gì sai. Vì đại cục của Dương gia mà suy nghĩ, ông ta cũng là không còn cách nào khác, lấy đại cục làm trọng.

Chính vì tư tưởng suy nghĩ của mình luôn đúng, khiến cho Dương Phá Quân không thể giải thích nổi, tại sao ngay cả người vợ ông ta yêu thương nhất cũng bỏ ông ta mà đi.

Không thể không nói, đây cũng là bi ai của con cháu đại gia tộc quân đội cấp cao.

- Người định đi đâu?

Một ý nghĩ vụt qua trong đầu Dương Phá Quân, chặn ngay trước mặt Dương Thần, lạnh lùng hỏi.

Dương Thần nhú mày, bước chân hơi ngừng lại, lạnh nhạt nói:

- Tránh ra.

- Sự việc ta đã nghe cô người nói rồi.

Dương Phá Quân mắt thâm trầm, nói:

- Vì một đứa con gái hèn mọn, lại sát khí đằng đằng đòi đi giết người như vậy, lẽ nào người không biết, người của Lỗ gia đó không dễ động đến sao, người biết không, sau lưng chúng là gia tộc đứng đầu trong bốn đại gia tộc Lý gia.

Dương Thần không có hứng thú nghe người đàn ông này phí lời, vốn vẫn đang suy nghĩ chuẩn bị một vài thứ, để đối phó với sự phản công của Lý gia. Nhưng lời nói lạnh như băng pha chút dọa nạt kia của Dương Phá Quân, khiến mắt Dương Thần đỏ ngầu lên ngay.

Người càng muốn ngăn cản, ta càng muốn giết.

- Ông đến thật đúng lúc, tôi đỡ phải gọi taxi, xe quân dụng có thể dùng để truy đuổi.

Dương Thần ngắm chiếc xe quân dụng Jeep phía sau, lập tức đi ra phía trước.

Dương Phá Quân không ngờ Dương Thần ngay một câu trả lời cũng không có, thậm chí còn trực tiếp muốn cướp xe đi đuổi người, nhất thời nổi trận lôi đình, mặt sầm lại nói:

- Nghịch tử, người dám, người là muốn để cho Dương gia vì người mà náo loạn với Lý gia sao?

Dương Thần quay ngoắt đầu lại, đôi mắt đầy lạnh lùng và sát khí:

- Tôi nói cho ông biết, tôi và ông không có quan hệ gì hết, nếu như ông còn dám nói thêm câu nữa, tôi sẽ phết một cánh tay của ông, nói thêm câu thứ hai, tôi phết cả hai tay ông, thêm câu thứ ba, tôi sẽ cắt đứt cổ ông đấy.

Đúng là Dương Phá Quân, trên chiến trường biên phòng từng gặp qua cảnh chiến máu chảy thành sông, nhưng chưa từng gặp qua kẻ sẽ dùng ánh mắt hung tàn đến cùng tận, sát khí đầm đìa nhìn mình như vậy.

Dường như là đặt mình dưới bầu trời mà khắp nơi đều là màu xám của thi thể, không tìm đâu được chút sinh khí, tuyệt vọng đến tận đáy lòng.

Ông ta không biết, nếu như ông ta không phải là cha của Dương Thần, liên lụy đến quá nhiều người bên cạnh Dương Thần, lời ông ta vừa nói, đã đủ để Dương Thần thẳng tay làm thịt ông ta rồi.

Nhưng, lời cảnh cáo của Dương Thần rõ ràng là có hiệu quả, Dương Phá Quân mặt trắng bệch đứng im tại chỗ, không nói nửa chữ.

Mấy tên lính vốn là trong cơn giận dữ, kẻ trẻ tuổi này đúng là kiêu ngạo quá mức, nhất định phải giúp thủ trưởng giáo huấn hắn cho tốt.

Ai ngờ, đợi ánh mắt Dương Thần đảo qua trước mặt họ, tất cả hai tay đều

nhũn ra, căn bản là chẳng có sức lực để cầm súng lên, đừng nói đến việc chặn Dương Thần lại nữa.

Đợi Dương Thần đi qua, mấy người bất giác đều tránh ra nhường đường, để Dương Thần tìm đến chiếc xe Jeep, ngồi vào rồi.

Trơ mắt nhìn chiếc xe Jeep sau khi khởi động, nghênh ngang chạy đi mất. Yên Kinh, trụ sở quân khu của Dương gia.

Trong khu hoa viên rộng lớn, cỏ xanh mơn mớn, phồn hoa như gấm, hiển nhiên ngày thường có người chuyên chú chăm sóc.

Dương Công Minh mặc áo xám kiểu cũ, đang ngồi ở ghế mây, trong tay cầm tờ báo buổi sang, đeo một cặp kính lão, cẩn thận xem xét các tin tức trên báo.

Bên cạnh lão nhân, chỉ có một chiếc chén sứ màu trắng, hương trà thơm nhẹ nhẹ, tỏa khỏi trắng, là trà vừa mới pha còn nóng.

Cả sân đều yên lặng, mặc dù lão nhân có vẻ nhân từ dễ gần, khiến cho ai cũng không cảm thấy bị áp lực, nhưng người trong Dương phủ đều biết, khi mà Dương Công Minh yên tĩnh đọc sách, trừ một người ra, ai cũng không được phép làm phiền.

Quần áo mộc mạc, lão phu nhân tam nương mặt đầy nếp nhăn, theo hành lang đình viện đi tới, bưng một khay bánh điểm tâm đậu xanh, nhẹ nhàng đặt xuống chiếc bàn bên cạnh Dương Công Minh.

Dương Công Minh đặt báo xuống, cười với tam nương một cái âm áp:

- Vất vả rồi, bà ngồi xuống đi, mấy ngày không nói chuyện cùng bà rồi.

- Lão gia không xem báo sao?

Tam nương cười dịu dàng nói, những nếp nhăn trên mặt giãn ra.

- Những thứ trên báo này, hơn nửa phần là giả, xem hay không xem, cũng chỉ phí thời gian mà thôi.

Dương Công Minh ném tờ báo qua một bên:

- Nói xem, gần đây bên ngoài có những chuyện gì, lão già này từ sáng đến tối đều không ra khỏi cửa, không thể thành ếch ngồi đáy giếng được.

Tam nương gật đầu, ngồi xuống một cái ghế mây khác.

Trong nhà này, cũng chỉ có bà là có tư cách ngồi ngang hàng với Dương Công Minh.

- Chuyện của Yên Kinh, thật ra cũng chẳng nhiều, tổng tuyển cử kết thúc, Nghiêm gia thế mạnh nhất, đem mọi nhân vật xếp vào vị trí tốt nhất, cũng đều phân xuống rồi, chẳng qua là, Ninh Quang Diệu liên nhiệm Thủ tướng, Ninh gia vẫn vững vàng nắm chính quyền, nhưng nghe nói, con trưởng Ninh gia, Ninh Quốc Đống xảy ra chuyện, cả ngày đóng cửa không ra ngoài, cũng không rõ là bị gì, nghe bên ngoài truyền đồn là mắc bệnh gì đó, tôi cũng không có tìm hiểu nhiều.

- Hừ, Ninh gia đến đời Ninh Quang Diệu cũng coi là đỉnh cao, còn Ninh Quốc Đống kia, vài năm trước cũng đã gặp qua, tên tiểu bối đó, lòng dạ

không đủ, khó thành đại khí, e là, Ninh Quang Diệu vừa đổ xuống, Ninh gia không có người kế tục, gọi là thịnh cực mà suy, khó bảo toàn bị xóa tên khỏi bốn đại gia tộc.

Dương Công Minh thản nhiên nói.

Tam nương cũng không bình luận, tiếp tục cười nói:

- Nói đến tiểu bối, nhị công tử Nghiêm Bất học của Nghiêm gia, trước vì vài chuyện nhỏ, bị Thần thiếu gia làm thương diện dù đã khỏi, nhưng nghe nói vẫn đang nghĩ mưu đối phó với Thần thiếu gia, chỉ có điều, anh cậu ta là Nghiêm Bất Văn, lại đem sự việc đè nén xuống, nói ra thì, Nghiêm Bất Văn vẫn là có vài phần thiên phú, không chỉ là kẻ có tài năng khai phát kỹ thuật, cơ mưu cũng không sót, biết người biết ta, chỉ tiếc, so với Lý Độn của Lý gia, phẩm chất của Nghiêm Bất Văn là chưa đủ.

- Thật ra Nghiêm Thanh Thiên có đứa cháu tốt, chỉ là tên này, nếu không phải là đưa Nghiêm gia lên đỉnh vinh quang, thì tất sẽ đẩy xuống vực sâu vạn trượng, để xem tạo hóa của Nghiêm gia rồi, Lý Độn kia, tôi đúng là hơi thích, đáng tiếc là cương mãnh quá mức, thiếu đi vài phần mềm mỏng, có chất làm tướng nhưng thiếu chất làm chủ, bằng không, tiền đồ rộng lớn cũng không biết, lão hồ ly Lý Mạc Thân, sao có thể nuôi dưỡng ra một đứa cháu có sự tương phản lớn đến như vậy.

Dương Công Minh nhoen cười, nói ngược lại:

- Tên tiểu tử Dương Thần, cũng không an phận, trước kia từng diệt Tăng gia, cũng đã dây dưa đến con a đầu Thái gia đó, chẳng lẽ giờ ngay cả Nghiêm gia cũng muốn gánh.

Tam nương có chút cười gượng:

- Thần thiếu gia đều không phải là người gây sự, nguyên nhân gây ra, hầu hết là do những người phụ nữ quanh hấn mang đến, cái phiền này, so với lão gia, Phá Quân thiếu gia, đều khác xa.

Dương Công Minh cười sang sảng, ông ta tự hiểu ý của Tam nương, người của Dương gia, bất luận đối nhân xử thế như nào, hầu như là loại si tình, ông cũng được, Dương Phá Quân cũng được, cháu trai Dương Liệt cũng thế, đều là yêu say đắm một người.

Đứa cháu trưởng duy nhất bị lạc từ nhỏ này, lại đào hoa quá mức, vả lại tất cả đều là quốc sắc thiên hương.

Cũng không biết có phải ông trời biết được Dương gia đời đời đơn truyền, nên mới sinh ra kẻ ngoại tộc như vậy.

Theo như Dương Công Minh nhìn thấy, phụ nữ thì nhiều, nhưng cũng có chút ảnh hưởng về môn đẳng hộ đối, nhưng thời đại này, đã khác xa với thời quá khứ của ông ta rồi.

Năm đó, ngay đến có thai trước khi cưới, cũng bị coi là hành vi vô liêm sỉ, thời thế bây giờ, muốn kết hôn, đa phần là xem phía người con gái có thể có thai hay không, chuyện vác bụng to mà làm đám cưới chỗ nào cũng có.

Người con nhà danh giá, cả đời chỉ yêu một người con gái, người khác cũng sẽ nghĩ rằng người giả thanh cao, nếu như người có nuôi vài tình nhân, ngược lại còn cảm thấy rất bình thường.

Cho nên, Dương Công Minh mặc dù cảm thấy đứa cháu Dương Thần này có chút hơi quá, nhưng cũng chẳng có ý ác cảm.

- Lão gia, tam nương có một chuyện, không biết có nên nói không.

Tam nương do dự nói.

Dương Công Minh khoát tay:

- Giữa bà và tôi, còn có gì không thể nói.

- Lão gia, Thần thiếu gia mặc dù bây giờ sống chung với thiếu phu nhân tương đối hòa hợp, nhưng lại không thừa nhận quan hệ với tư lệnh và Liệt thiếu gia, tình hình như này, người thật sự muốn Thần thiếu gia kế thừa vị trí gia chủ sao?

Tam nương hỏi.

Dương Công Minh cầm chiếc chén sứ bên cạnh, nhấp một ngụm, đặt xuống, mới thở dài nói:

- Nếu như hấn đồng ý, tự nguyện là tốt nhất, nếu như hấn không muốn, ta cũng chỉ có thể lùi mà lui mà cầu cái tiếp, để cho Phá Quân kế thừa, mặc dù Phá Quân quá cố chấp... trách chỉ trách, Dương gia chúng ta nợ hấn nhiều, hấn không muốn quay về, cũng là có nguyên do, nhưng ta có một thứ cảm giác không rõ ràng, rằng đứa trẻ này sẽ có ngày quay trở về.

Tam nương mắt híp lại, sắc mặt thay đổi bất thường, cuối cùng, lén thở dài một cái:

- Tam nương sẽ cố gắng hết sức, giúp cho nguyện vọng này của lão gia hoàn thành.

Dương Thần lắc đầu, nói tự nhiên:

- Tam nương, bà hay nói, thế gian vạn vật, đều có thiên lý của nó, không thể cưỡng cầu, tôi cũng không trông chờ mọi chuyện đều thuận theo ý mình, tùy duyên là tốt rồi, huống hồ thân thể tôi vẫn còn khỏe mạnh, không vội vàng trong nhất thời.

Đúng lúc này, cách cổng tò vò không xa, một gã người hầu chạy đến với vẻ tất tả, trong tay cầm chiếc điện thoại không dây, cung kính nói:

- Lão gia, tiểu thư đột nhiên gọi điện đến, nhất định muốn người ngay lập tức nhận điện.

Dương Công Minh đang buồn bực, thế nào mà kẻ dưới lại đột ngột chạy vào không để ý đến quy củ gì cả, vừa nghe con gái gọi điện đến, giật mình hiểu ra, nghĩ đến Dương Tiệp Dư, đó cũng cái chủ yếu làm ông không thể nào bớt lo được, vốn nghĩ gả đến Trung Hĩa có thể yên tĩnh được rồi, nhưng hai mươi năm nay cứ cách ba đến năm ngày lại gọi điện thoại đến, không nịnh nọt thì cũng nói bóng gió muốn mình giúp đỡ.

Cũng chính là con gái, mới dung túng cô ta như vậy, nếu Dương Phá

Quân mà thế, nhất định sẽ bị mình hung hăng đá cho vài cái rồi.

Nhấc điện thoại, Dương Công Minh tức giận nói:

- Nha đầu, lại yêu cầu gì ta đây, con không thể để cho người cha già này an tâm chút sao?

Đầu bên kia điện thoại Dương Tiệp Dư sốt ruột nói:

- Bố à, lần này không phải vì chuyện của mình mà con tìm ba, là chuyện đứa cháu yêu quý của bố đó, tên tiểu tử Dương Thần đó muốn nổi điên rồi.

- Dương Thần?

Lập tức đầu Dương Công Minh trở nên căng thẳng. Nghe giọng điệu Dương Tiệp Dư liền biết là tình hình không ổn rồi, nhưng vẫn điềm tĩnh nói:

- Con nói cẩn thận, ta nghe đây...

Một phút sau, Dương Công Minh ngắt điện thoại, đưa cho người làm, cho người lui ra.

Mặc dù không đứng gần nghe điện thoại, nhưng dường như cái gì Tam nương cũng đều nghe rõ hết, dờ khóc dờ cười nói:

- Lão gia, vừa nói, thiếu gia Dương Thần vì phụ nữ mà bị phiền phức không hết, đúng là nói gì nghiêm đấy.

Dương Công Minh trầm ngâm một lúc, lắc đầu, thấp giọng nói:

- Đứa cháu này cho rằng, ở đại sát bốn phương ở châu Âu một phen, giết hai con chim súc sinh đó, thì đã thiên hạ vô địch rồi, Lý Mạc Thân có tiếng lấp liếm khuyết điểm, cháu ngoại của ông ta... cũng là máu mủ của con gái yêu của Lý Mạc Thân, nào có dễ động đến.

- Việc này không nên chậm trễ, Lý Mạc Thân sớm biết được thân phận của Thần thiếu gia, cũng sẽ biết một trong số ít người của Hồng Mông, tất nhiên sẽ không thể làm vô dụng với thủ đoạn của ông ta, nếu như cháu ngoại ông ta bị giết thật, ông ta sẽ bất chấp tất cả, cố ý đem sự tình làm lớn tư liệu của cục an ninh đó, đủ để kinh thiên động địa Yên Kinh lên rồi, bất luận là liên kết với các gia tộc khác đối phó với Thần thiếu gia, hay là đối phó với Dương gia chúng ta, đều đủ để làm đại loạn lực lượng của Hoa Hạ.

Nếu như vậy, không dám đảm bảo sẽ không ép buộc ‘sứ giả’ Hồng Mông ra tay đối phó với Thần thiếu gia, suy cho cùng Lý gia là then chốt duy trì cân bằng cục diện chính trị, hay là lão đi Trung Hải một chuyến.

Tam nương đứng dậy nói.

- Sứ giả Hồng Mông...

Dương Công Minh nhìn bà lão có vẻ khó hiểu.

- Nếu như bà để bọn họ bắt gặp, lại thế nào cho tốt...

Tam nương cúi đầu cười:

- Trốn một lúc, không trốn được cả đời, Thần thiếu gia đã có ‘thần vị’ của những kẻ đó, trên thân phận đã gập vào điều kỵ của Hồng Mông, tạo thành điều kiện cho người của Hồng Mông ra tay, nếu như không nể tình Thần thiếu gia còn tu luyện «Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh», lại gần đạo môn kia,

còn nhượng bộ mấy phần thì chỉ dựa vào những thứ nhiễu loạn trước kia, Hồng Mông sứ giả đã xuống tay hạ sát rồi.

Nếu hẳn thật sự chộc cho cục diện chính trị Hoa Hạ rung chuyển làm sứ giả Hồng Mông đó ra tay, chỉ sợ còn muốn cứu Thần thiếu gia, đã không còn kịp nữa rồi.

- Nhưng bà...

Dương Công Minh còn muốn nói gì nữa, nhưng đã bị tam nương ngăn lại:

- Lão gia, không cần nhiều lời, muộn nữa, e rằng tam nương cũng không kịp nữa rồi.

- Được...

Tiếng nói vừa dứt, tam nương đúng là từ vườn biến mất thẳng, ngay cả cái bóng cũng như chưa từng xuất hiện lúc nào.

Nếu như Dương Thần ở đây xem được cảnh này, tất sẽ sợ hãi thất sắc —— Sự thần thông này, không phải chính lúc trước ở biển gặp sứ giả Hồng Mông đó, Lăng Hư Tử đã dùng sao? Chỉ khác là, Lăng Hư Tử trong nháy mắt di chuyển một đoạn ngắn, còn Tam nương đây thì nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Dương Công Minh cũng không lấy làm kinh ngạc lắm, chỉ là quay đầu, nhìn về bầu trời phía nam mù mịt, khoan thai thở một cái, ánh mắt mê mải, dường như đang nhớ và tiếc nuôi một cái gì đó...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 559

“Thần Hành”

Trên đường cao tốc đi đến sân bay tại Trung Hải, một chiếc xe quân dụng Jeep cải trang phát động cơ, đúng lúc gần hai trăm kilomet, điên cuồng tiến lên, giống như một tia chớp màu xanh đen.

Tất cả những chiếc xe khác đều e ngại mà nhường đường, đây lại là xe mang biển số quân sự, đâm phải người ta, mặc người có uất ức đi nữa, cũng không dám làm gì.

Dương Thần mặt không chút cảm xúc nhìn về phía trước, bảo xe loại hoạt động này, đối với hắn mà nói, đã chẳng là kỹ thuật sống gì, chỉ là bản năng đối với máy móc. Xe cũng giống như chân tay mình, hoàn toàn không cần suy nghĩ đã có thể tránh được tất cả, dùng tuyến đường đẹp nhất tiến vào.

Trên thực tế, việc truy sát Lỗ Dân, có thể giao cho tiểu đội Hải Ưng làm, hoặc là giao cho hội Hồng Kinh của Sắc Vi, bọn họ đều có thể chặn đứng Lỗ Dân sớm hơn mình, giết một kẻ không có sức mạnh gì cậy nhờ là Lỗ Dân, chẳng cần phí sức.

Chẳng qua, Dương Thần vẫn quyết định tự mình động thủ, Lỗ Dân muốn động đến người phụ nữ của hắn, cũng là kẻ đầu sỏ muốn mình ăn cơm tù, chỉ dựa vào hai điểm này, Dương Thần chẳng ngại việc tự mình giải quyết.

Huống chi, bây giờ biết được gia cảnh của Lỗ Dân không hề đơn giản, Dương Thần cũng không muốn cho người bên cạnh nhúng tay, tất cả, chính hắn sẽ chịu trách nhiệm.

Tốc độ của chiếc xe Jeep khiến rất nhiều các tay lái trên đường cao tốc chết lặng, đoạn rẽ cuối cùng để tiến vào sân bay, chiếc xe Jeep vẫn không hề giảm tốc độ, vẫn là hai trăm cây, vọt thẳng xuống.

Một vài tay lái khác, nghĩ chủ chiếc xe Jeep này, chắc là muốn chết sao?

Nhưng không nghĩ được rằng, độ tiến vào như vậy của chiếc xe Jeep đó, bánh xe và mặt đường ma sát kịch liệt tạo ra một tiếng “Kít”, phát ra những đốm lửa nhỏ, góc độ vừa khéo có thể qua khúc quanh, lại vừa có thể không bị lật xe.

Thật là kỹ thuật lái xe điêu luyện làm cho tất cả mọi người trong lòng đều cảm thấy chấn động, không hổ là nhân viên lái xe quân đội, quân nhân Hoa Hạ thật cừ.

Nếu như Dương Thần biết trong lòng đám người đó nghĩ như vậy, tất nhiên có chút buồn bực, không ngờ lại còn giữ thể diện cho Tư lệnh Dương Phá Quân.

Con đường phía trước chưa đến ba kilomet, chính là trạm xuất phát của

sân bay quốc tế Trung Hải, dựa theo báo cáo của tiểu đội Ung Hải, Lỗ Dân hẳn là mới đến sân bay.

Khóe miệng Dương Thần nổi lên chút cười lạnh, đám người này, kiểm tra an toàn cũng không nhất thiết phải qua, trực tiếp có thể đi qua rồi.

Về phần chết người có dẫn đến rối loạn không? Dương Thần còn chưa ngu đến độ bị người khác phát hiện là do mình động thủ, trực tiếp dùng chân khí phá vỡ tim tạng của một người ở cự ly xa, vẫn đơn giản, chẳng qua, nhiều nhất cũng cho bản thân Lỗ Dân, trước khi chết nhìn mặt mình một lần, cũng không đến mức biến thành quỷ rồi, không có đối tượng báo thù.

Nhưng lúc mà Dương Thần cảm giác như chuyện đã định kết cục, trong đầu lóe lên một đường cảm ứng bản năng mạnh mẽ.

- Là ai?

Với tốc độ phản ứng của Dương Thần, vẫn là chậm mất nửa nhịp.

Cái khoảnh khắc Dương Thần cảm giác có cái gì mạnh mẽ tồn tại gần hần, toàn bộ chiếc xe Jeep phóng như bay, theo đường cao tốc biến mất.

Vốn dĩ trên một chiếc xe thương vụ phía sau chiếc xe Jeep, một đôi vợ chồng già nhìn nhau một cái.

- Ông à, vừa rồi phía trước có một chiếc xe à?

Bà lão có phần không chắc chắn hỏi.

Ông lão cau hàng lông mày trắng:

- Hình như tôi nhớ là có, có lẽ là lái về phía trước rồi, cái xe đó đi nhanh, chúng ta có lẽ hoa mắt mà không nhìn thấy.

Bà lão mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng cũng không lấy làm chuyện gì to tát.

Còn lúc này, Dương Thần ngồi trên xe Jeep, lại là vẻ mặt biến đổi bất định.

Chiếc xe Jeep trong nháy mắt vừa rồi, từ chỗ sân bay cao đã bị di chuyển đến khu cỏ hoang chỗ cầu vượt một cách thật thần kỳ.

Đây là khu đất trống xung quanh sân bay, cách đó không xa khoảng một kilomet, chính là sân bay quốc tế Trung Hải.

Đúng vào lúc xuân hạ giao mùa, mảnh đất này, tràn ngập cỏ dại theo gió nhảy múa, một màu xanh mênh mông, như thủy triều.

Ở chỗ này, màu xanh rần rí của chiếc xe Jeep như hòa vào với màu xanh của cỏ dại, nếu không phải bộ động cơ của chiếc xe vẫn còn tỏa ra hơi nóng, thậm chí sẽ cảm thấy chiếc xe vẫn là đậu ở đây suốt.

Vẻ mặt Dương Thần, từ cảnh giác đến kinh ngạc, đến phần nộ, đến lúc này, đã mang theo sự mê man không biết phải làm sao.

Một hồi lâu, Dương Thần mới lấy lại tinh thần, hần phát hiện, động cơ của chiếc xe Jeep đã bị một thứ lực phá hủy, dừng vận hành lại, chiếc xe Jeep đã không thể nhúc nhích.

Nhìn lại chỗ mình đứng, sân bay ở phía xa, Dương Thần có thể xác định,

chính là lúc này, chiếc xe là dựa vào cách di chuyển cây số trong nháy mắt, từ đường cao tốc rơi xuống chỗ này.

Tốc độ như vậy, khiến cho Dương Thần cảm thấy như tốc độ của Chủ thần sau khi đã giải tỏa phong ấn, dùng không gian gấp khúc để tạo thành vậy.

Nhưng vấn đề là —— không gian căn bản không có bất kỳ dao động nào.

Sao lại có thể, năng lực gì thế, có thể trong tình trạng không nhờ vào phép tắc của không gian gấp khúc, mà làm được chuyện kinh thiên động địa như vậy?

Dương Thần tự hỏi, đẩy chiếc xe Jeep lên, chạy một mạch đến dưới khu vực bị ném xuống, hẳn không có vấn đề gì, nhưng nếu như muốn làm được việc như lúc này, không giải phong ấn là không thể, hơn nữa, giải phong ấn xong cũng không chắc có thể làm nhanh đến như vậy.

- Thần thiếu gia.

Một giọng nói êm dịu truyền từ phía sau xe đến.

Dương Thần quay ngoắt đầu lại nhìn phía ngoài cửa sổ xe, hẳn không ngờ không cảm giác được có người ở phía sau mình?

Vẫn là lão bà tam nương quần áo mộc mạc đó, cười hiền nhìn Dương Thần, vẻ mặt từ ái, giống như là nhìn đứa cháu ruột của mình vậy, sự vui mừng thấu tận đáy lòng.

Dương Thần nhận ra người này, vì mỗi lần xuất hiện cùng bà ta khiến trí nhớ của Dương Thần không thể không khắc sâu, đây chính là lão phu nhân bên cạnh Dương Công Minh.

Chỉ là, mỗi lần gặp lão phu nhân này, vì bà thật quá bình thường, Dương Thần đều không quá để ý, nhưng bây giờ nghĩ ra, một nhân vật quan trọng như Dương Công Minh, lại chỉ mang theo một mình bà ta xuất hành, sớm nên nghĩ ra bà ta không đơn giản mới phải, cũng không đến mức ngang ngược như vậy.

- Bà, rốt cuộc là ai?

Dương Thần đã lười chảnh muốn quản Lỗ Dân gì đó, cũng không muốn phí lời, hẳn không dám tin, làm được hành động vừa rồi, lại là lão phu nhân mình chưa bao giờ để ý đến.

Bên cạnh Dương Công Minh, sao lại có thể có một nhân vật như thế?

Lẽ nào là người của Hồng Mông?

Sau lưng Dương Thần đã đổ mồ hôi lạnh, không phải do sợ hãi, mà là sự việc quá đột ngột, khiến hẳn khó mà sinh ra tâm lý không thể không chế.

Đối với kẻ đã có thói quen nắm chắc mọi thứ trong tay như Dương Thần mà nói, tình huống lúc này, hẳn thật sự ngỡ ngàng.

- Lão họ Yến, tên Tam Nương, là kẻ hầu của Dương gia chuyên trách việc hầu hạ cuộc sống hàng ngày của lão gia, nếu như Thần thiếu gia không ngại có thể gọi tôi là bà Yến.

Yến Tam Nương mỉm cười nói.

Yến Tam Nương? Dương Thần chưa bao giờ nghe qua cái tên này, nhưng nghĩ lại cũng đúng, trong giới cao thủ, chỉ có Hoa Hạ mình không rõ lắm, lần trước là Lăng Hư Tử sứ giả của Hồng Mông, lần này lại xuất hiện một Yến Tam nương, đúng là gặp quý rồi, ở nước ngoài, bản thân cũng đã làm “Độc Cô Cầu Bại” nhiều năm, vừa về Hoa Hạ, khiến bản thân mình nhìn không thấu, một năm đã có hai kẻ.

- Vì sao muốn ngăn cản tôi, là Dương Công Minh sai bà đến sao?

Dương Thần nhíu mày, hẩn ý thức được, dường như kế hoạch giết Lão Dân phải để đây rồi.

Yến Tam nương không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, nói:

- Thần thiếu gia nên gọi lão gia là “Ông nội”, đương nhiên, nếu bây giờ không gọi được ra khỏi miệng, thân già này cũng có thể hiểu. Còn về việc tại sao lại ngăn cản, chính trong lòng Thần thiếu gia cũng rõ, đâu cần hỏi nhiều.

Từ trong xe bước xuống, Dương Thần đứng trước mặt Yến Tam Nương, buồn khổ gãi gãi đầu.

- Tin tức đúng là nhanh nhạy, tôi về nước chưa đến nửa ngày, thì cũng đã đến Trung Hải ngăn cản, vậy lão gia kia cũng đến rồi?

Yến Tam Nương lắc đầu cười nói:

- Là lúc này lão gia nhận được điện thoại của tiểu thư Tiệp Dư, cho nên lão thân mới vội vàng tới, lão gia vẫn còn ở Yên Kinh.

- Cái gì cơ?

Không thể không nói, từ lúc nhận thần vị Minh Vương trong tay đến nay, Dương Thần vẫn chưa trải qua cái gì quá kinh hãi, nhiều lắm là căng thẳng.

Nhưng hôm nay, lời nói của Tam nương, đúng là dọa hẩn không nhẹ.

Yến Kinh đến Trung Hải, một bắc một nam, cũng đủ trên nghìn kilomet.

Cho dù Dương Tiệp Dư gọi điện lúc sự việc bắt đầu xảy ra, thì Tam nương có ngồi máy bay trực tiếp từ phủ Dương gia cũng không đuổi kịp.

Nói cách khác, Tam nương không thể dùng phương tiện giao thông để đuổi tới được.

Một ý nghĩ kinh khủng vọt qua trong đầu Dương Thần, người phụ nữ hiền hậu trước mắt hẩn, chẳng lẽ dùng thủ đoạn dịch chuyển xe Jeep, một mình, dựa cách vượt thời gian, trong thời gian ngắn, thậm chí trong mười mấy phút, từ Yên Kinh bước vào Trung Hải.

Dương Thần tự tin, nếu như dưới trạng thái giải phong, dựa vào vận dụng phép tắc không gian, hẩn có thể trong một giờ di chuyển một nghìn kilomet, nếu nhanh nữa, cho dù phép không gian cho phép, hẩn cũng không chịu nổi.

Tuy nhiên, Dương Thần nhớ lại, lúc đầu Lăng Hư Tử của Hồng Mông đó, hình như cũng là dùng thủ đoạn vượt thời gian mà hẩn nhìn không ra, người đàn bà này lẽ nào thật sự có quan hệ với Hồng Mông, rốt cuộc lai lịch là gì?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 560

Nguồn Gốc Của Chủ Thần

Yến Tam nương dường như hiểu được chấn động của Dương Thần, khẽ cười nói:

- Thần thiếu gia, nghe lão thân khuyên một lời, nghĩ chắc là Thần thiếu gia cũng gặp qua sứ giả Hồng Mông rồi, nếu Thần thiếu gia cố chấp muốn giết Lỗ Dân kia, bây giờ chẳng qua là tự chuốc lấy họa diệt thân.

Dương Thần biết lão bà đứng trước mắt mình tuyệt đối không phải là những tin đồn vô căn cứ, nghiêm túc nói:

- Tôi biết Lỗ Dân đó có chỗ dựa cường mạnh là ông ngoại gã, nhưng chẳng lẽ Lý gia đó có thể sai khiến cả Hồng Mông?

Tam nương lắc đầu, thở dài:

- Không ai có thể sai khiến Hồng Mông, Lý gia cũng không thể, nhưng Thần thiếu gia nghĩ mà xem, tứ đại gia tộc, mỗi gia tộc một chức trách, kẻ có thể duy trì ổn định chính đàn và quân sự của Hoa Hạ như này, ai cũng không thể chấp nhận, một gã con cháu có quan hệ huyết thống trực hệ, chỉ vì đụng đến một nữ thương nhân bình thường mà không có đường sống sót.

Cho dù người của Lỗ gia, có lỗi trước, nhưng cũng không đến mức tự mình phản tội, nếu là sĩ diện cũng không cho, nói giết là giết, nếu như Lý gia vẫn chấp nhận được, vậy uy tín của Lý gia hoàn toàn mất hết.

Gia chủ Lý Mạc Thân nếu như ngay cả đứa cháu ngoại của bản thân cũng không bảo vệ được, vậy Lý gia sao có thể thành bốn đại gia tộc? Trong mắt không ít người ở Yến Kinh, Thần thiếu gia là cháu trưởng của Dương gia chúng ta, cũng không phải là cái gì bí mật, cho nên, cho dù Thần thiếu gia không nhận, nhưng trong mắt bọn họ, cũng là Dương gia chúng ta khơi mào khai chiến, muốn đấu với Lý gia.

Dương Thần lặng im không nói, hẳn biết, lời của Yến Tam Nương không sai, Dương Công Minh gặp riêng mình hai lần rồi, còn Dương Phá Quân nhiều lần chạm mặt, Dương Tiệp Dư và vợ chồng Vĩ cũng đã có chút tình cảm, về phần Quách Tuyết Hoa đã sống ở chỗ mình.

Mặc dù hẳn trừ Quách Tuyết Hoa ra, không nhận bất cứ một người thân nào, nhưng người ngoài, sớm đã coi hẳn là người của Dương gia, hẳn không thừa nhận cũng phải thừa nhận.

Tam Nương nói tiếp:

- Lý gia xưa nay hành sự khiêm tốn, một là, Lý gia nhân khẩu vốn ít, chỉ hơn Dương gia chúng ta một ít, hai là, Lý gia làm chủ cục tình báo và đội đặc chủng, không thể không khiêm tốn, nhưng không có nghĩa là Lý gia dễ

bất nạt.

Gia chủ Lý gia, Phó Thủ tướng Lý Mạc Thần, nếu đem công bố lượng lớn những tin tức tiêu cực, trong nháy mắt sẽ tạo thành rung chuyển lớn cho cục diện chính trị.

Đến lúc đó, cho dù Dương gia chúng ta không sợ Lý gia kia, sứ giả Hồng Mông cũng sẽ không ngồi yên nhìn mà không để ý đến Thần thiếu gia, có lẽ bản thân cậu không biết, bản thân cậu mang Thần vị của đám người đó, lĩnh ngộ năng lực vận dụng phép tắc không gian gấp khúc, đã là điều khiến Hồng Mông bất mãn ở Hoa Hạ, nếu không phải Thần thiếu gia cùng lúc tu được «Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh», chỉ riêng những hành động trước đây, sớm đã bị tai họa giáng xuống đầu.

Dương Thần trong lòng nghiêm nghị, cau mày nói:

- Sao bà biết, tôi tu luyện công pháp gì, còn nữa, tại sao thần vị chủ thân lại khiến Hồng Mông bất mãn?

Yến Tam Nương có vài phần kinh ngạc, sau lại thư thái, nói:

- «Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh» này, chính là tối cao tuyệt học của Thục Sơn, cũng không có gì khó nhận ra. Còn về việc vì sao bất mãn, có lẽ Minh Vương tiền nhiệm và một số chủ thân khác, chưa nói cho Thần thiếu gia nghe qua.

- Tôi tiếp nhận thần vị cũng tương đối gấp gáp, trừ một số trình bày đơn giản và điều khoản chú ý, đối với quá khứ của chư thần cũng không hiểu, lẽ nào, giữa Hồng Mông của Hoa Hạ và các chư thần của phương Tây, vẫn còn có xung đột?

Dương Thần đoán hỏi.

Mặt của Yến Tam Nương khẽ chớp, rồi đột nhiên lộ ra chút ngạo nghễ, lắc đầu cười nói:

- Xung đột? Căn bản là không thể... Thần thiếu gia, không phải là Tam Nương tôi nói bừa, thực ra trong mắt Hồng Mông, cái gọi là chư thần, chẳng qua là một đám ngoại tộc mà thôi, còn không được tính là con người, căn bản không phải là một mặt, tại sao lại xung đột?

- Cái gì?

Dương Thần mở to mắt, lần đầu tiên hắn nghe có kẻ nói thần minh cao quý, đến người cũng không được tính?

Yến Tam Nương lại vội khoát tay, nói:

- Cái này liên quan đến lịch sử cổ xưa đối nhân xử thế, lão thân đương nhiên cũng là từ chỗ tư tôn năm đó biết được. Thần thiếu gia cũng là đã đứng trong hàng gọi là chủ thân đó, nhưng kỳ thực vẫn là một con người chân chính, không tính là cái ngoại tộc mà Tam Nương nói, là mười cái tên còn lại đó, chủ thân thế nhân ngu muội từ xưa sống đến nay, xưng bậy là thần, kỳ thực hài hước quá đáng.

Nhìn vẻ mặt không giống đang đùa cợt của Tam Nương, Dương Thần đột

nhiên tĩnh ngộ, dường như có sự thần bí kinh người, bản thân luôn bị che đậy ở trong khung đó.

Đúng lúc này, điện thoại Dương Thần rung lên, làm gián đoạn suy nghĩ của Dương Thần, nhắc điện thoại lên, vừa nhìn là Molins gọi tới.

Liếc Tam Nương một cái, lão bà không hề có ý kiến gì, Dương Thần mới tiếp điện thoại.

Trong tiềm thức, Dương Thần cũng đã có thể phán định, bản thân cũng đã không có cơ hội đi giết Lỗ Dân, cho dù tự mình giải phong ấn, e cũng không phải là đối thủ của Yên Tam Nương.

Cũng giống như lúc trước với Lăng Hư Tử, tu đến trình độ nhất định, thì có thể cảm nhận được, mình không thể địch được bọn họ.

- Chuyện gì thế Molins?

Dương Thần thản nhiên hỏi.

Đầu dây bên kia, Molins hàm ý có phần phức tạp nói:

- Minh Vương các hạ, thật là kỳ lạ, Lỗ Dân đó... chết rồi.

Dương Thần cả kinh, chết rồi? Mình không phải đang đấu võ mồm với Yên Tam Nương đây sao, hắn làm sao không chút cẩn thận đã tự chết rồi?

Yên Tam Nương đứng cách đó không xa hiển nhiên cũng có thể nghe được, trong đôi mắt tang thương, lóe lên chút sắc tàn khốc.

- Chúng tôi cũng không rõ việc cụ thể xảy ra như thế nào, đầu sao không phải là theo dõi ở cự ly gần, chỉ biết là Lỗ Dân mới vào sân bay không lâu, đã thần không hay quỷ không biết bị tiêm độc tố cấp tính vào rồi, tại khoe miệng chảy ra máu đen, mất đi cơ hội cứu sống, loại phản ứng độc tố này, nếu như đoán không sai, hắn là con nhện Lebanon mà Mossad Israel dùng, hung thủ rõ ràng là muốn giá họa cho Minh Vương các hạ.

Molins tức giận nói.

Tổ chức đặc công trên toàn thế giới gần như đều biết, trên thế giới chỉ có hai thế lực có thể dùng năng lượng của Israel Ma Tát Đức, một là bốn quốc Israel, còn một nữa, chính là Dương Thần, bởi vì trợ thủ đặc lực của Dương Thần, Macedonia, đồng thời cũng là lãnh tụ cấp cao của Mossad.

Dương Thần cúp điện thoại, sắc mặt sa sầm vài phần, nhất thời hắn cũng không đoán ra kẻ nào hạ thủ, nhưng không hề nghi ngờ, đối phương dám làm như thế, dụng ý tuyệt đối không hề đơn giản.

Yên Tam Nương trầm ngâm một lát, nói:

- Ý trời như vậy, vốn tưởng rằng có thể ngăn lại tai họa lần này, lại không nghĩ tính sai một bước, để cho kẻ xấu có cơ hội, Thần thiếu gia, bây giờ người nên tin, nhìn thì mặt biển có vẻ yên tĩnh, kỳ thực sóng ngầm mãnh liệt.

Dương Thần siết chặt nắm tay, chính mình lại hồ đồ, để kẻ khác mượn đao giết người, thành con cừu thể tội, điều này khiến hắn không để ý cho dù người sáng suốt có thể nhìn thấy sơ hở, đoán là có kẻ cố ý khơi mào sự việc, muốn Dương gia và Lý gia đấu nhau, nhưng chính mình đã đăng đẳng sát

khí muốn giết Lỗ Dân đã phát sinh rồi, bản thân lại có thực lực ám sát Lỗ Dân, hết đường chối cãi mới là thật.

Nhưng Dương Thần cũng chẳng phải tên nhóc con cái gì ở đời cũng chưa thấy, tố chất tâm lý mạnh mẽ, nhanh chóng khiến hắn bình tĩnh xuống, định ở trong tối ta ngoài chỗ sáng, nghĩ nhiều vô dụng.

Vì thế, gác chuyện của Lỗ Dân sang một bên, Dương Thần ngẩng đầu, nhũn nhặn hỏi:

- Yên bà bà, không biết có thể kể cho ta nghe cái lịch sử xa xưa mà bà đã nói không, nếu như ta may mắn có thể hiểu được.

Mắt Yên Tam Nương sáng lên, tâm tính của Dương Thần khiến bà thầm khen một tiếng, nghe Dương Thần ngoan ngoãn gọi mình là “Yên bà bà”, đuôi mày hoan hỉ, cười hiền nói:

- Thần thiếu gia muốn nghe, lão thân tự nhiên muốn nói, cái này vốn là cái Thần thiếu gia nên biết, chỉ là những dị chủng đó, tâm lý tự ti quá phá, lại bận tâm đến thể diện, mới không nói thôi...

Trong lòng Dương Thần nghĩ thầm, xem người vui mừng kia, không phải là gọi người một tiếng bà sao? Người tuổi đó, cũng là nên gọi thế, huống chi già như vậy rồi, còn hầu hạ Dương Công Minh, không khéo lại có chút quan hệ ngoài luồng.

Nếu không phải hắn muốn biết cái lịch sử chó má mà người biết, còn lâu mới phí lời với người, Lỗ Dân cũng chết rồi, mình còn ở lạ nơi đồng cỏ, chim không thèm ị này là gì chứ?

Sáng này coi như là gặp xui, cái bà lão này, cũng chẳng biết tu đến trình nào, dọa mình một phen sững sốt rồi nhưng làm sao có thể phá vỡ Tiên Thiên Đại Viên Mãn giống như Lăng Hư Tử, chính mình cũng không biết đến lúc nào mới có được trình độ như vậy.

Không cần vận thần lực, trực tiếp vượt thời gian, đây mới là cảnh giới huyền diệu.

Nếu Yên Tam Nương biết được những ý nghĩ thượng vàng hạ cám trong đầu Dương Thần, tất sẽ hóa đá tại chỗ, nhưng dưới mắt bà ta vẫn là vừa ý với chàng trai trẻ này, người xem, nói một lúc, đứa trẻ ngoan cố này đã chịu nghe lời.

Trầm ngâm một lúc, Yên Tam Nương mới bắt đầu nói:

- Thần thiếu gia, cậu nên biết, chủ thần của Tây phương này, khởi nguyên ở chỗ nào?

Dương Thần nghĩ một lát, nói:

- Nếu nói ngọn nguồn, hẳn là người đời đều biết núi Olympus ở Hy Lạp, mặc dù câu chuyện thần thoại mà người đời biết đến, hơn nửa phần đều đã bị bóp méo, thêm thắt, nhưng dù sao địa danh, nhân mệnh không có nhiều sai sót.

Yên Tam Nương gật đầu, nói tiếp:

- Vậy Thần thiếu gia có biết núi Olympus thực sự ở đâu không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 561

Ô Nhục Và Thản Nhiên

- Núi Olympus thực sự?

Dương Thần sững sốt, chả lẽ là núi Olympus còn có thật giả nữa sao.

Nhưng Dương Thần biết rằng Yến tam nương hỏi như vậy tất nhiên là có nguyên nhân. Vì thế Dương Thần không ngừng điếm lại mọi việc trong đầu, ngoại trừ núi Olympus của Hy Lạp còn có ngọn núi nào tên giống thế?

Trong đầu Dương Thần có bản đồ thế giới, tất cả các dãy núi trên thế giới đều biết. Nhưng, tìm hiểu qua một lần, đều không tìm ra ngọn núi thứ hai có tên Olympus.

Dương Thần nghi ngờ hỏi:

- Yến bà bà, ngọn núi bà nói là ngọn núi nhỏ ở xó xỉnh nào tôi làm sao biết được.

Yến Tam Nương hình như cười, có chút thích thú, giơ một ngón tay chỉ lên trời.

Dương Thần ngửa đầu, nhìn lên bầu trời, không thấy mặt trời, buồn bực nói:

- Trời, có ý gì?

Nhưng ngay sau đó, trong đầu Dương Thần đột nhiên giật mình, nói:

- Chẳng lẽ... Bà nói là núi Olympus trên sao hỏa?

- Đúng vậy.

Yến Tam Dương gật đầu cười đáp.

Dương Thần nhếch môi, đứng sững lại, cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Nếu là người biết rõ thiên văn tất nhiên sẽ biết, trong hệ Mặt trời, ngoài Trái đất có núi Olympus còn có một ngọn núi tên như thế ở bên ngoài.

Núi Olympus trên sao Hỏa, cho đến nay chính là ngọn núi lửa lớn nhất trong hệ Mặt trời.

Nó giống như một tấm chăn lớn, diện tích chân núi lớn hơn nước Anh. Độ cao gấp ba lần đỉnh Everest.

- Yến bà bà, bà không phải là muốn nói với tôi, các thần của núi Olympus thật ra là từ núi Olympus trên sao Hỏa đến?

Dương Thần lắc đầu thờ dãi:

- Nếu quả thực như thế, bọn họ không phải là người ngoài hành tinh sao?

- Người ngoài hành tinh?

Yến Tam Dương gật gật đầu, nói:

- Nói như vậy cũng được, chỉ là người Trung Quốc chúng ta quen gọi họ

là dị chủng thôi.

Dương Thần nhìn vẻ mặt thần nhiên của Yên Tam Dương, mãi không nói nên lời:

- Thật sự là sao hỏa? Các vị chư thần là người sao hỏa sao?

Dương Thần cảm thấy, đối với hiểu biết về khoa học viễn tưởng và phim ảnh của mình với việc này có chút mơ hồ. Có thể thấy, những điều xảy ra trên người hắn còn mơ hồ so với khoa học viễn tưởng. Giờ lại có các thần người sao Hỏa.

Yên Tam Dương thấy vẻ mặt kỳ lạ của Dương Thần, biết Dương Thần khó chấp nhận. Thở dài lắc lắc đầu. Mới từ từ giải thích. Bà được biết từ sự phụ, đời đời truyền nhau từ xưa đến nay.

...

Từ hàng vạn năm trước. Trên trái đất có loài người đầu tiên. Trong thời kỳ trí tuệ chưa phát triển, còn thường gọi là người nguyên thủy.

Mà ở Trung Quốc, đã có một nhóm người, có thể là gặp phải một hoàn cảnh đặc biệt, sớm có trí tuệ. Và trên mặt đất đầy nguy hiểm, đã hiểu được quy luật của tự nhiên, đã sáng tạo ra một con đường tu hành để đi.

Có thể thấy là mỗi địa điểm là một khí hậu khác nhau. Cũng có thể là vận may, cứ như vậy, một nhóm người nhỏ trong cả nhân loại, đã bắt đầu hình thành một nền văn minh ở Trung Quốc.

Nói một cách dễ hiểu, những người này chính là nguồn gốc nền văn minh Trung Hoa. Trong truyền thuyết vẫn gọi là tiên và thần. Chỉ là theo các dị bản truyền lại thì mỗi thứ một vẻ. Nhưng xét đến cùng, thì chính là có một đám người như vậy.

Thuận lợi chính là ý trời, cố gắng tu luyện cũng không can thiệp nhiều đến các mặt khác phát triển khác của xã hội nguyên thủy. Với bọn họ, trời đã sắp xếp như thế, tất nhiên là có ý đồ nhất định. Bọn họ chỉ cần cố gắng tìm kiếm để một ngày kia có thể hiểu được ý nghĩa tồn tại của mình.

Ngày tháng trôi qua, mấy ngàn năm sau, rốt cuộc có một ngày, nhóm người đó gặp sự thay đổi của trời đất.

Lúc đó tầng khí quyển của Trái đất đột nhiên giống như mưa sao, rơi xuống vô số các vật màu sáng. Rơi xuống khắp thế giới, nhưng đa số là xuống Châu Á.

Tổ tiên của người Trung Quốc không biết những vật màu sáng đó là gì. Mãi đến sau này, một số được tìm thấy ở Trung Quốc. Những người này mới biết, đó là một số ít người mặc trang phục quái dị, bên trong chính là con người.

Những người này cực kỳ cao ngạo, dường như rất coi thường những người nguyên thủy trên trái đất.

Những người nguyên thủy nhìn thấy những người từ trên trời rơi xuống, lập tức coi như Thần Minh để cúng bái. Trên thực tế, bọn họ cũng không biết

Thần Minh là cái gì. Chỉ là vì nhân loại có bản năng kính sợ ông trời, cho nên, đối với người từ trên trời xuống cũng kính sợ.

Nhưng những người khác từ ngoài đến này, cực kỳ ác cảm với người nguyên thủy trên trái đất. Thấy loài người nguyên thủy trí tuệ cực kỳ thấp, dường như cảm thấy không có giá trị lợi dụng gì. Liên bắt đầu tiến hành giết hại. Thà rằng giữ lại các con vật, cũng không giữ lại loài người nguyên thủy.

Dù sao, động vật có khả năng sinh sản, có thể so sánh với loài người mạnh mẽ. Bọn họ thấy, động vật đáng để chăn nuôi. Còn hơn là lãng phí đồ ăn cho loài người thấp kém.

Nhìn thấy những người từ bên ngoài đến giết hại người của tộc mình, những người tổ tiên của người Trung Quốc đã tránh xa trần thế cuối cùng tức giận.

Bọn họ đã tu luyện hàng ngàn năm, đều đã luyện thành công việc nắm giữ uy lực của trời đất. Vừa ra tay đã làm cho đám người kiêu ngạo, nông cuồng ngoại tộc kính sợ, số bị giết chết, số lẩn trốn, cuối cùng phải chạy ra khỏi lãnh thổ đất Trung Quốc.

Tổ tiên của người Trung Quốc cũng thấy, những người di tộc này có khả năng đặc biệt, họ có thể sống ở hai không gian. Hơn nữa, sau khi cơ thể bị hủy, còn có thể thông qua thần thức nhập vào một không gian quỹ đạo kỳ diệu. Nếu không sai, đã làm ra một năng lực đặc biệt, ngưng tụ giữa hai lần tái sinh.

Chỉ có điều, ngược lại với tổ tiên của người Trung Quốc, nhóm di tộc này không có nhiều bản lĩnh. Dù sao, nguồn gốc của nhóm di tộc này, chính là hình thức vận dụng lực lượng của trời đất. Căn bản chính là một sức mạnh một trời một vực.

Sau khi thấy người di tộc tàn ác với người trái đất. Tổ tiên của người Trung Quốc cho rằng đây là ông trời muốn họ sớm phát triển trí tuệ. Để nhận trách nhiệm bảo vệ con người trên trái đất.

Vì thế, các tu sĩ của Trung Quốc đã phân tán khắp nơi trên thế giới. Với Thiên lôi quét ngang khắp nơi, giết hết đám người ngoài hành tinh.

Cuối cùng, người đứng đầu của những người ngoài hành tinh này đều sợ hãi thỏa hiệp, dẫn theo những người còn lại, đến cầu xin tổ tiên của người Trung Quốc để bọn họ sống.

Căn cứ vào cách nói của họ, hành tinh mà bọn họ nói chính là ngôi sao màu đỏ gần trái đất kia. Chỉ là bị hủy diệt vì va chạm với thiên thạch, không thể tồn tại, cho nên, bọn họ không có cách nào, dùng năng lực di chuyển giữa không gian, đến trái đất.

Trên thực tế, bọn họ đến được Trái đất đã là nhóm người hùng mạnh nhất sao Hỏa. Cho dù vì có năng lực đi ra ngoài không gian của họ mới có thể đến trái đất. Nhưng trên đường rất nhiều người không kiên trì được, đã bị phóng xạ của vũ trụ hủy hoại.

Biết đám người này cũng là những người mất nhà đáng thương. Tổ tiên của người Trung Quốc cũng là người đã bị họ giết người thân thấy không cần chém giết nữa. Dù sao như vậy cũng quá tàn nhẫn.

Cuối cùng tổ tiên của người Trung Quốc cảnh cáo những người ngoài hành tinh này, không được giết người nữa, không được đặt chân đến Trung Quốc, nếu không sẽ giết hết.

Thấy những người ngoài hành tinh này trình độ văn minh khá cao, liền để họ ở lại một vùng của trái đất. Bảo họ giúp loài người nguyên thủy, chưa được tính là thần hộ mệnh nhưng cũng cần thúc đẩy văn minh.

Những người ngoài hành tinh đều run sợ trong lòng đồng ý. Sau đó ngoan ngoãn ở lại trái đất. Đến Châu Âu tìm một ngọn núi, đặt tên là ngọn núi Olympus cho giống quê nhà. Bọn họ còn có mười hai người đứng đầu mạnh nhất, chính là những vị thần trong thần thoại phương Tây.

Sau đó những người ngoài hành tinh này đã giúp đỡ nhân loại sản xuất, nâng cao trí tuệ. Cũng bắt đầu được sùng bái, dần dần được xưng là “Thần”. Nhưng chỉ ở bên ngoài Trung Quốc. Trong Trung Quốc, tổ tiên của người Trung Quốc mới là nhân vật thần tiên.

Ban đầu những người ngoài hành tinh này cảm thấy cuộc sống ổn định đó là ông trời ban ân. Dù sao bọn họ chỉ cần không xâm phạm vào đất Trung Quốc, những người tu hành sẽ không làm gì họ.

Nhưng dần dần những người ngoài hành tinh này phát hiện, hoàn cảnh ở đây khác với quê hương họ. Khả năng sinh sản của họ thấp kinh người.

Mười mấy năm, cũng mới chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay những con cháu sinh ra.

Những người ngoài hành tinh cũng từ từ già đi. Không ngừng nghĩ cách cũng không thể sinh ra nhiều đứa trẻ. Đại đa số đã không thể sinh hoạt tình dục.

Cuối cùng bọn họ ý thức được, chủng tộc của họ, muốn gây lại ngọn lửa là không thể. Sao Hỏa đã không thể tồn tại, muốn đổi sang địa cầu khác, gần trái đất nhất nhưng khoảng cách khá xa căn bản là không đến được.

May mắn, bọn họ phát hiện, ngoại trừ có khả năng đi trong không gian, họ còn có một khả năng trời phú “luân hồi”. Không ngờ là có thể sử dụng trên trái đất.

Khi phát hiện họ vừa mừng vừa lo. Mừng vì những người hùng mạnh trong số bọn họ, đặc biệt là những người đã đứng vào vị trí chủ thần, có thể dựa vào năng lực thần kỳ này trở lại bình thường.

Lo chính là luân hồi cũng không phải là vô hạn. Trong số bọn họ những người mạnh mẽ cũng ít. Khả năng qua hai ba lần luân hồi sẽ cũng không đủ sức để luân hồi.

Điều làm họ lo lắng nữa là bọn họ làm như vậy, đồng nghĩa với việc giết chết nhân loại bình thường.

Bởi vì, mỗi lần họ luân hồi, khi người đó vừa có cảm giác tỉnh, thì một người lại cảm thấy mình bị thay thế. Hóa ra người này không tồn tại mà chỉ tồn tại thể xác thôi.

Cuối cùng, Chủ thần trên núi Olympus chọn cách đến Trung Quốc, cầu xin những tu sĩ Trung Quốc, để có thể luân hồi. Và hứa, khi tỉnh lại có thể giúp cho văn minh của loài người phát triển hơn.

Tổ tiên của người Trung Quốc nhìn thấy mấy chục năm nay văn minh của loài người thật sự có tiến bộ lớn. Cũng biết là họ nói thật. Sau khi cân nhắc lợi lớn hơn hại, đối với những người nguyên thủy thì những người ngoài hành tinh có giá trị cao.

Vì thế tổ tiên của người Trung Quốc để cho những người này tiến hành luân hồi ở ngoài biên giới Trung Quốc. Tuy nhiên đồng thời hạn chế năng lực đi ra không gian của nhóm người này. Và bắt bọn họ phải tuân thủ “Chư thần minh ước”.

Dù sao, những người ngoài hành tinh này đầu thai sang kiếp khác, thành một nhân vật bất kỳ trong xã hội, dùng pháp tắc không gian gấp khúc, giết đối thủ, thật sự làm mất cân bằng thế giới, làm cho loài người trên trái đất hoảng loạn.

Cho nên, kể từ lúc đó, việc các vị Chủ thần khi nảy sinh sự tranh đấu giữa các vị thần và người bình thường thì không được gỡ bỏ phong ấn đã bị cưỡng chế thực hiện.

Một số người phá vỡ quy ước giữa các thần, bị tổ tiên của người Trung Quốc giết chết hết. Sau đó không ai dám làm thế nữa.

Theo sự thay đổi của lịch sử, biến biến thành ruộng. Nhân loại đã có không ít người tài dẫn dắt nền kinh tế, dần dần cũng có được đủ trí tuệ, tiếp nhận được văn minh của nhân loại.

Đương nhiên, người ngoài hành tinh đến từ Sao Hỏa đã mất đi văn minh. Để lại một ít dấu vết trong lịch sử. Ví dụ như Kim Tự Tháp, đỉnh Olympus.. Cũng có rất nhiều di tích trên thế giới mà người ta không lý giải được.

Mà những người ngoài hành tinh đó, mỗi một thế hệ lại giảm bớt đi, sau khi luân hồi, chỉ còn lại mười hai vị chủ thần, có thể kéo dài đến hôm nay.

Thần trong truyền thuyết, cũng dần trở thành truyền thuyết.

Còn những người trấn áp bọn họ, cũng giống như truyền thuyết. Biến mất trong lịch sử. Nhưng, Hồng Mông cũng được lưu truyền từ ngày xưa. Sau khi bước qua Tiên thiên Đại cảnh giới, thoát tục xong sẽ ẩn dật.

Nhưng vì có nhiệm vụ bảo vệ nên mỗi năm sẽ có một vị sứ giả của Hồng Mông tuần tra khắp Trung Quốc. Thứ nhất là đề phòng người Trung Quốc gặp tai họa lớn, thứ hai là mười hai vị chủ thần bất tử, cần kiểm chế họ để không xảy ra điều gì.

...

Nghe Yên Tam Dương nói xong những câu chuyện phủ đầy bụi của lịch

sử. Dương Thần không thể tin, sau đó dần dần có lời lý giải. Cuối cùng đã thấy rõ ràng.

Đoạn lịch sử này, chẳng trách Minh Vương tiền nhiệm và các Chủ thần khác chẳng bao giờ nhắc tới. Bọn họ là những người mạnh nhất đi vào thế giới khi ấy, nhưng có thể nói, đã hàng vạn năm chịu uất ức.

Đây chính là thuận phục và lãng nhục.

Bọn họ trở mắt bất lực nhìn tộc người của mình dần dần tuyệt chủng. Hơn nữa, căn bản bọn họ không có khả năng chống lại Hồng Mông. Chỉ có thể tránh xa đất nước Trung Quốc. Làm chuyện gì cũng phải tránh Trung Quốc, không dám gỡ bỏ phong ấn.

Dương Thần cũng đã hiểu rồi, vì sao bọn người kia đều quá hoang đường như thế, giống như Christine làm ngôi sao ca nhạc cũng không đến nổi tệ, Apollo và Artemis thì trực tiếp chơi trò loạn luân, Ares luôn điên cuồng tìm người đánh nhau..

Dù là ai sống nín nhịn mấy nghìn năm, thấy đồng loại của mình dần tuyệt chủng. Cuối cùng chỉ có lại mấy người bất tử, cũng sẽ không thể sống tiếp.

Có thể hưởng thụ đều hưởng thụ, cái gì cũng chán ngấy. Sống không bằng chết thì có gì thú vị.

Như hai anh em thần Apollo, nhìn như chẳng lo nghĩ gì, nhưng Dương Thần nào biết, bọn họ đều không an phận, mới gây gỗ với mọi người như vậy.

Mặc dù Minh Vương đã xây dựng ZERO, giết người vô số, nhưng đánh giá giết người cũng không phải là mục đích lớn nhất của hắn. Chỉ muốn bồi dưỡng ra một gã nổi nghiệp trong số các sát thủ. Giải thoát cho chính mình.

Người nổi nghiệp tuy rằng không có khả năng là người sao Hỏa thật sự, nhưng tốt xấu cũng là hậu duệ của mười hai vị thần. Cũng coi như là người kéo dài lịch sử của mười một người khác. Đó là giải thích cuối cùng.

Tuy nhiên, nếu không có sự trợ giúp của đá thần, Dương Thần cũng không có cơ hội gặp được người của dòng tộc sao Hỏa, có khả năng đi ngoài không gian, có thuật luân hồi. Ngoài ra, theo lời của Yến Tam Nương, sao chưa hề nhắc đến đá thần nhỉ?

Dương Thần suy nghĩ một lát, chợt nhớ ra Yến Tam Nương đang ở đây, nói:

- Yến bà bà, bà nói về chuyện của lịch sử, tôi có thể hiểu, nhưng tôi có một số điểm nghi vấn cần hỏi. Nếu còn có mười hai chủ thần, có thể luân hồi, vậy sao còn muốn tranh giành đá thần đó? Tác dụng của đá thần tôi có biết một chút. Nếu mấy vị thần Apollo, Athena, Ares từng tranh giành viên đá thần kia. Chẳng lẽ đá thần còn có thể làm cho dòng tộc của họ thoát khỏi tuyệt chủng?

Yến Tam Nương dường như đã biết trước Dương Thần sẽ hỏi việc này, nói:

- Vấn đề này tôi cũng rất khó trả lời cậu. Những điều tôi biết tôi đều nghe được từ sư phụ. Nói cho cùng, tôi cũng không phải là người của Hồng Mông. Đá thần là một vật đặc biệt trong trời đất. Người có nó đầu tiên đã không biết là ai nữa rồi. Nếu quả thật nó quan trọng như vậy có lẽ người của Hồng Mông cũng sẽ không để nó nằm trong tay những người ngoài hành tinh, trừ phi họ không biết tác dụng thật sự của nó. Hoặc là Hồng Mông cho rằng nó không phải thứ có thể uy hiếp họ.

- Bà không phải là người Hồng Mông?

Dương Thần tỏ vẻ nghi ngờ.

- Yên bà bà, không phải bà nói vượt qua Tiên Thiên Đại viên mãn sẽ thành người của Hồng Mông sao? Tu hành của bà không phải đã bước qua bước kia sao?

Yên Tam Dương cười chua xót:

- Cậu Thần, việc này là có nguyên nhân. Tạm thời không tiện nói nhiều. Nói nhiều như vậy là vì tôi muốn nói với cậu, lực lượng của chủ thần ở bên ngoài Trung Quốc quả thật không ai dám động vào. Nhưng ở Trung Quốc nếu có thể không dùng thì tốt nhất đừng dùng, kéo lại gặp phiền phức với sứ giả Hồng Mông vốn không phải là người ra tay bừa bãi, đến khi ấy thì sẽ là đại họa.

Dương Thần tất nhiên cũng biết rõ những việc quan trọng, cũng tin rằng Tam Nương không nói dối. Hiện giờ hắn không phải là đối thủ của Tam Nương. Như Tam Nương nói, vượt qua Tiên thiên đại viên mãn. Cho dù dùng thuật luân hồi, cũng sẽ bị người có cảnh giới đó tiêu diệt. Nếu hắn thật sự ở Trung Quốc quấy rầy chẳng phải là khó giữ được mạng nhỏ này sao?

Tuy rằng hắn không sợ chết, nhưng còn trẻ, phụ nữ nhiều như vậy sao có thể chịu được mà bỏ mạng.

Nhưng sống hơn hai mươi năm, chưa từng bị ép tới mức vất vả như vậy. Muốn giết người lại sợ gây với người khác. Thực sự làm Dương Thần cảm thấy uất nghẹn. Dương Thần bực bội một hồi, muốn hỏi Tam Nương một chút. Hồng Mông rốt cuộc là cái gì... ra tay không giới hạn, làm cho chính hắn được họ cho phép ra tay trong phạm vi nhất định, nhưng cuối cùng lại ngăn ra.

Chính hắn sao lại phải tránh bọn họ. Hồng Mông họ nói cho cùng cũng là người. Hắn cũng là người. Bọn họ không phải vượt qua Tiên Thiên đại viên mãn sao? Hắn dựa vào cái gì mà so đo.

Đừng nói là vượt qua Tiên Thiên Đại viên mãn, nếu là Hồng Mông dựa vào nhiều người bắt nạt ít người. Hắn so với họ, hắn không tin là người Hồng Mông đều có cảnh giới cao nhất.

Từ nhỏ đến lớn, đó là quy luật của rừng cây. Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé, Dương Thần chưa từng sợ ai. Sao lần này lại rụt rè sợ hãi muốn né tránh.

Nghĩ thông suốt điều này, mắt Dương Thần sáng lên. Nhìn thân hình Tam

Nương già nua trước mặt, cười ha hả nói:

- Yên bà bà, tôi có chút việc, muốn mời chỉ bảo...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 562

Chỉ Biết Nói Máy Móc

Yến Tam Nương bỗng cảm thấy lạnh sống lưng. Vừa rồi Dương Thần giống như còn rất thành thật, sao bỗng nhiên giống như người bán rong có lòng dạ hiểm độc, giống như muốn lừa bà cái gì đó.

-Thiếu gia Thần có gì muốn hỏi, chỉ cần tôi biết tôi sẽ nói.

Yến Tam Nương vẫn thản nhiên. Sống đến bằng này tuổi, trải qua không ít chuyện.

Dương Thần suy nghĩ một lát, rồi hỏi:

-Sự tu luyện của bà, chắc chắn đã vượt qua Tiên Thiên Đại Viên Mãn của đạo môn hạm (cánh cửa cuối cùng), đến một cảnh giới khác. Tôi muốn hỏi, đạo môn hạm sao có thể vượt qua...

Yến Tam Nương đang định nói gì nhưng Dương Thần lại phát tay ngăn lại, ra hiệu rằng hắn còn chưa nói hết.

-Tôi biết, dù sao tôi cũng là người từng trải, tôi biết Yến bà bà chắc chắn muốn nói, tu luyện đến giai đoạn như chúng tôi, muốn vượt qua cánh cửa kia là không có cách nào đúng không?

Yến Tam Nương gật đầu cười nói:

-Không tồi, đúng là điều mà bà già này muốn nói, ngộ, đó chính là ngộ, không tỉnh nói cũng vô dụng.

Tôi hỏi câu vừa muốn chứng minh lời nói của Tống Thiên Hành. Hại hắn thiếu chút nữa chết mới có thể ngộ ra tầng thứ chín Hướng sinh. Hiện giờ Yến Tam Nương lại nói như vậy. Chẳng lẽ cao thủ như bà ta lại chỉ có thể nói một câu máy móc như vậy sao?

Trong lòng Dương Thần thầm oán, đồng thời cười hì hì nói:

-Tôi cũng không hi vọng Yến bà bà có thể cho tôi cách gì. Nhưng tôi nghĩ khó có cơ hội hỏi chuyện này, sao Yến bà bà không nói một chút về tu luyện? Cho dù mỗi người không có cùng cái ngộ, nhưng có lẽ có thể giúp cho tôi.

Yến Tam Nương cười khanh khách, bà không nghĩ Dương Thần tới đây là muốn nghe thứ này. Trong lòng tuy biết, cảm ngộ thứ này, hư vô mờ mịt. Cho dù là nói, hắn cũng không dùng được. Dù sao đó cũng chỉ là những thứ gì đó mà không thể diễn tả bằng lời được. Nói là cảm ngộ sử dụng cái gì đây?

Nhưng, thấy vẻ mặt mong ngóng của Dương Thần. Yến Tam Nương cẩn thận suy nghĩ.

Bà tất nhiên biết, Dương Thần biết rõ ngộ không thể cưỡng ép. Nhưng lại

hỏi bà như vậy, tất nhiên là muốn tăng cường thực lực, đến lúc đó không còn sợ Hồng Mông nữa.

Nhưng sao bà lại không hi vọng, Dương Thần có thể có năng lực tự bảo vệ mình chứ. Đặc biệt vừa rồi biết con trai của nhà họ Lỗ bị ám sát. Càng cảm thấy cho dù Dương Thần không bước vào bãi nước đục này cũng có người tìm đến làm phiền hắn. Nếu thật sự Dương Thần có thể bước vào cảnh giới kia, cho dù Hồng Mông đưa người đến cũng không làm gì được hắn.

Nhưng, mình phải giúp hắn thế nào đây?

Dương Thần thấy Yên Tam Nương trầm tư cũng không nói gì, đứng im chờ trả lời.

Hai người cứ đứng ở bãi cỏ hoang như vậy. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, mang đến cảm giác mát mẻ, đồng thời, có thể nghe được tiếng hót râm ran ở phía xa xa khỏi sân bay.

Thật lâu sau Tam Nương đột nhiên ngẩng đầu lên. Do dự một chút giơ tay phải lên, dùng ngón trỏ hướng về phía Dương Thần. Vẽ ra một hình cung...

Dương Thần sững sốt. Thấy rõ, Yên Tam Nương không ngờ dùng phương pháp tuyệt vời, cũng không không biết dùng năng lực gì, vây quanh cơ thể hắn, vẽ một vòng tròn.

Vòng tròn này hình thành từ các cây cỏ xung quanh. Dương Thần đứng trong vòng tròn bằng cây cỏ đấy, nhìn xung quanh.

Yên Tam Nương cũng không ngừng lại, lại vẽ tiếp.

Cách Dương Thần không xa, một hình tròn giống y như đúc lại được vẽ ra.

Yên Tam Nương vẽ xong hoàn toàn, nhú mày nói:

-Thần thiếu gia, những gì tôi có thể làm chỉ là như vậy.

-Hả?

Dương Thần há mồm, môi run rẩy. Con mẹ nó, bà cố Tam Nương, đây không phải là bà hãm hại người sao?

Bà là người của lão Đặng sao? Lại vẽ hình tròn giống ông ta. Một vòng tròn có tôi một vòng tròn không có tôi. Sau đó, bà nói cho tôi biết đã xong?

Nhưng cách vẽ vòng tròn khá cao, hắn không thể cảm thấy được bất luận chân khí gì và sự dao động nào của không gian. Không ngờ như vậy, thần không biết quỷ không hay.

Yên Tam Nương dường như cũng biết Dương Thần không hiểu, lắc lắc đầu thở dài đau khổ:

-Nói thật, hai vòng này là tôi có thể nghĩ đến, có thể truyền đạt cảm ngộ của tôi. Đó là cách rõ nhất, nếu muốn tôi nói tôi cũng không biết nói gì. Tôi không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả.

Thần thiếu gia, tôi cũng không tin hai vòng này có thể có tác dụng đối với cậu. Nếu cậu không nhìn ra điều gì đặc biệt, vậy thì là tôi nhất thời hồ đồ, ôi...

Dương Thần muốn khóc, bà đừng thở dài, thở dài như vậy, sao có vẻ như hẳn không biết trông cậy vào đâu.

Yến Tam Nương nhìn vẻ mặt uể oải của Dương Thần. Dường như có chút xấu hổ. Cảm thấy tiếp tục ở đây cũng không phải là ý tốt, liền nói:

-Thần thiếu gia, nếu có thời gian thì đến Yên Kinh gặp tôi. Tôi luôn nhớ kỹ cậu có nhiều ngăn cách và mâu thuẫn, cũng không ngăn được máu nóng trong huyết mạch. Mong rằng Thần thiếu gia sớm biết về tổ tông, tôi xin cáo từ...

Nói xong, cũng không nói gì thêm với Dương Thần. Bóng Yến Tam Nương liền biến mất trong hư không.

Về mặt Dương Thần chưa xót. Mặc dù đã có rất nhiều kinh nghiệm vượt qua tầng thứ tám đến tầng thứ chín. Dương Thần cũng biết, đến lúc này cảnh giới nâng cao hơn sẽ có tính chất nhảy vọt.

Mỗi lần lĩnh ngộ một cảnh giới, sẽ là sự khác biệt một trời một vực.

Hiển nhiên Tam Nương thấy hẳn không hề cảm nhận được tình hình, liền nói như vậy, nói đi là đi. Với Dương Thần mà nói không hề là sự đả kích, đó là vô nghĩa.

Không suy nghĩ nhiều, Dương Thần cúi đầu nhìn vòng tròn đường kính hơn một thước dưới chân mình. Lại nhìn vòng tròn giống y như đúc bên cạnh, cau mày đứng lên.

Hai vòng tròn này rốt cuộc có ý gì đây?

...

Trong phòng của Quách Tuyết Hoa trên tầng hai ở căn nhà lớn của nhà họ Lâm không khí lúc này đang rất áp lực.

Quách Tuyết Hoa đã tỉnh dậy ngồi trên giường. Ánh mắt có chút đờ đẫn. Đôi mắt đỏ lên, vẻ mặt mệt mỏi.

An Tâm vẻ mặt lo lắng đứng im như tượng bên cạnh giường Quách Tuyết Hoa không nói một lời nào.

Lúc này vú Vương cầm chén nước đi từ ngoài vào, đến bên cạnh giường Quách Tuyết Hoa. Thân thiết nói:

-Tuyết Hoa, uống chút nước đi, đừng lo lắng, tin rằng cậu không sao đâu.

Mặc dù tuổi tác của vú Vương và Quách Tuyết Hoa có sự chênh lệch. Nhưng đã ở chung một thời gian, cũng đã thật sự giống như chị em. Vẫn gọi nhau bằng tên.

Mới vừa xong An Tâm cùng với sự giúp đỡ của Vương Khiết, Triệu Đằng đưa Quách Tuyết Hoa về nhà, vú Vương đã rất sợ. Nghe An Tâm nói qua mọi chuyện, vú Vương mới biết được trong nhà đã xảy ra chuyện lớn như vậy. Nhưng trước đây bà đã trải qua không ít nguy hiểm, nhưng thật ra chưa từng bị dọa cho sợ hãi.

Quách Tuyết Hoa miễn cưỡng giơ tay ra nhận, chưa xót mỉm cười.

-Ngọc Lan, bà cũng biết đối với tôi Dương Thần quan trọng như thế nào.

Hiện giờ hẳn không biết ra sao. Nếu chẳng may thực sự xảy ra việc gì sai lầm, thì hậu quả... Tôi cũng không dám nghĩ đến.

Vú Vương cũng không hiểu nhiều lắm về đấu tranh giữa những cấp cao tầng. Chỉ biết cố gắng an ủi Quách Tuyết Hoa đừng suy nghĩ nhiều, chắc chắn sẽ gặp dữ hóa lành.

Đúng lúc này, di động của Quách Tuyết Hoa vang lên. Quách Tuyết Hoa giật mình, đứng bật dậy nhận điện thoại. Là Dương Tiệp Dư gọi đến.

-Tiệp Dư, Dương Thần thế nào?

Quách Tuyết Hoa vội vàng hỏi han. Vẻ thanh lịch dịu dàng của ngày thường đã không còn sót lại chút gì.

Dương Tiệp Dư cũng không dỗi dài, nói thẳng:

-Chị dâu, mọi việc còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều. Hiện giờ nghe được tin tức tốt là Dương Thần đã không tới sân bay... tin tức xấu là hay là Lỗ Dân đã chết.

-Cái gì?

Quách Tuyết Hoa đờ đẫn, không hiểu rốt cuộc sao lại thế này.

Dương Tiệp Dư giải thích:

-Em cũng vừa mới biết được tin tức từ cơ sở ngầm của nhà họ Viên. Lỗ Dân trúng độc tử vong ở sân bay. Nghe nói độc tố có thể của tổ chức gián điệp nước ngoài. Em và A Vĩ đoán, đôi phương cố ý muốn nhằm vào Dương Thần, nhưng Dương Thần không tới sân bay. Nhưng cũng rất nhiều thế lực biết rằng, Dương Thần có khả năng cho cấp dưới dùng độc được giết chết Lỗ Dân.

-Tại sao có thể như vậy...

Quách Tuyết Hoa vẻ mặt kinh ngạc. Tuy rằng nghe nói con trai không việc gì bà rất vui vẻ nhưng lại ý thức được Dương Thần bị người ta đánh lén, trong lòng bà lại trở nên nặng nề.

An Tâm đứng bên cạnh nhìn thấy Quách Tuyết Hoa có vẻ kinh ngạc, cố nén sợ hãi cắn răng một cái tiến lên nhẹ nhàng nắm chặt một bàn tay của Quách Tuyết Hoa. Đôi mắt xinh đẹp mở to, còn nói thành thật:

-Bác gái, bác nhất định phải bình tĩnh. Dương Thần lợi hại như vậy chắc chắn không có việc gì.

Tuy lời nói này thật sự rất trống rỗng mệt mỏi nhưng sự mát mát của Quách Tuyết Hoa lúc này hiển nhiên cần sự cổ vũ như vậy.

Quách Tuyết Hoa ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy tin tưởng của An Tâm bên cạnh. Cuối cùng giơ tay kia ra đặt lên tay An Tâm vỗ vỗ nhẹ, dịu dàng cười nói:

-Cảm ơn cháu, An Tâm.

Vú Vương đứng bên cạnh nhìn thấy hình ảnh này, không nói gì nhưng trong mắt cũng có chút lo lắng...

Lại là một cô gái xuất sắc! Tiểu thư nhà mình bao giờ mới có thể giống

người con gái này, được mẹ chồng thích như vậy đây.

-Râm...

Bỗng nhiên tiếng sấm vang lên âm trời.

Sáng sớm trời đã tối đen. Cuối cùng tiếng sấm qua đi, trời bắt đầu mưa to...

Trên bãi cỏ hoang xa xa sân bay, trời mưa tầm tã, vụt sáng lên một ánh chớp và tiếng sấm. Khiến cho giữa trời mưa gió một ánh điện vụt qua chân trời, cắt qua bao nhiêu đám mây.

Ánh sáng chiếu trên cỏ, có một bóng người lười biếng ngồi trên cỏ.

Dương Thần cứ ngồi trên cỏ như vậy. Mặc cho trời mưa như trút lên người hắn. Làm ướt hết tóc hắn. Quần áo hắn sưng nước. Tia sét xẹt qua trên đầu hắn lao xuống cỏ.

Hắn có thể vận công để mưa không làm ướt mình. Nhưng Dương Thần không làm vậy - bởi vì, hắn quên.

Ngay lúc Yên Tam Nương đi rồi, Dương Thần liền ngồi trên cỏ. Nếu Lão Dân đã chết, tạm thời hắn cũng không có việc gì phải làm. Vì thế cứ ngồi xuống, suy nghĩ xem hai vòng tròn này rốt cuộc có ý gì.

Đã lâu lắm không suy nghĩ về vấn đề phương pháp tu luyện. Nhưng rất nhiều việc không phải không làm trong thời gian dài là không làm. Ngược lại, đối với Dương Thần mà nói, cẩn thận lĩnh ngộ vài thứ là rất thuận lợi.

Rất nhanh, Dương Thần liền lâm vào trạng thái quên hết mọi thứ xung quanh mình. Cũng không biết sấm sét âm âm, trời mưa gió âm ào. Cũng không cảm nhận được cơ thể ướt sũng nước.

Trong mắt Dương Thần, ngoài hai vòng tròn kia không còn một cái gì khác...

-Vòng tròn này... vòng tròn ngoài kia...vòng tròn này... vòng tròn ngoài kia...

Miệng Dương Thần không ngừng nhắc đi nhắc lại việc này. Có vẻ như cố ý, cũng có vẻ như là bản năng, nhắc nhở mình cái gì đó.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Về mặt Dương Thần vẫn ở trạng thái như thế. Thậm chí còn chưa hề nháy mắt.

Dương Thần đắm chìm trong thế giới của chính mình. Máy người Quách Tuyết Hoa ở nhà thật sự vội đến độ không chịu được.

Từ giữa trưa đến chiều rồi lại buổi tối.

Mưa ngừng, bên ngoài mái hiên còn có vài giọt nước tí tách. Làm cho căn phòng thêm vẻ lạnh lùng u tĩnh.

Vú Vương làm một ít đồ ăn đơn giản. Nhưng Quách Tuyết Hoa và An Tâm ngồi trên sofa chỉ nhìn đồng hồ trên tường mà căn bản không ăn uống gì.

Vú Vương thất thần nhìn hai người, cau mày lắc đầu không nói gì.

Sau khi biết Dương Thần không đến sân bay. Vợ chồng Dương Tiệp Du

giúp đỡ Quách Tuyết Hoa tìm Dương Thần khắp Trung Hải. Cố gắng liên hệ với Dương Thần nhưng di động của Dương Thần căn bản không gọi được, không có gì bất ngờ xảy ra hẳn là tắt máy hoặc là hết pin. Mà Dương Thần đi xe jeep. Cuối cùng báo cáo gần sân bay xuất hiện một đám người bí mật tìm kiếm nhưng không tìm thấy xe của Dương Thần.

Nhất thời không ngờ Dương Thần lại giống như bốc hơi như vậy.

Ai có thể đoán được, Dương Thần thật ra ở ngay đám cỏ hoang trong sân bay. Hoàn toàn không có ý trốn tránh ai. Ai có thể đoán được, Dương Thần không phải không muốn về nhà, chỉ là đột nhiên rơi vào suy nghĩ kia, quên hết mọi thứ.

Đến tận đêm khuya, Quách Tuyết Hoa bình tĩnh lại, mới phát hiện An Tâm cũng đang lo lắng ngồi cạnh mình chờ Dương Thần. Không khỏi cảm thấy thương tiếc. Dù biết quan hệ của cô gái này nhưng sợ con dâu ở nhà Quách Tuyết Hoa cũng không dám đưa cô gái về nhà.

-An Tâm, rạng sáng rồi, cháu cũng mệt rồi, ngủ sớm đi.

Quách Tuyết Hoa khuyên, vẻ mặt cười khô.

An Tâm lúng ta lúng túng lắc đầu:

-Cháu lo lắng...

-Cô bé ngọc, cháu còn khuyên bác phải tin tưởng vào Dương Thần, chẳng lẽ là lừa bác sao?

Quách Tuyết Hoa buông tiếng thở dài, tiến lại gần An Tâm:

-Thôi, lên lầu với bác, phòng Dương Thần vẫn để trống, cháu ngủ phòng hẳn. Bác cũng đi ngủ, chúng ta đều tin tưởng Dương Thần có được không?

Lúc này An Tâm khó có thể từ chối. Quách Tuyết Hoa không ngờ để An Tâm ngủ ở phòng Dương Thần. Nếu cô còn từ chối thì rất có lỗi với sự trân trọng của bà đối với cô.

Tuy rằng cảm thấy mình không thể ngủ, nhưng vẫn ngoan ngoãn gạt đầu.

Cả đêm hôm đó, con cháu nhà họ Viên và trinh sát của quân khu Giang Nam tìm tung tích của Dương Thần khắp Trung Hải. May mà mưa to che khuất tầm mắt. Mục tiêu tập trung lại là xe jeep. Nên những người này đều không nghĩ đi vào bãi đất hoang tìm kiếm, mới bỏ lỡ tìm thấy Dương Thần trong gang tấc.

Đến tận hừng đông, Dương Thần ngồi trên bãi cỏ hoang đang đắm chìm trong suy nghĩ mới hồi tỉnh lại. Giống như một hóa thạch từ lâu, cứng nhắc đầu quay nhìn bốn phía. Lại nhìn cơ thể ướt sũng của mình mới biết là trời mưa và một đêm phơi gió đã qua.

Cười khổ vài tiếng, Dương Thần gỡ gỡ mái tóc còn ướt sương sớm. Nhìn hẳn lúc này cực kỳ giống một người vô gia cư.

Sau một đêm suy nghĩ vốn tưởng rằng Tiên Thiên Đại Viên Mãn của hẳn, đôi chân đứng bên cạnh kia, đã có thể vượt qua được ngưỡng cửa ấy rồi. Dù sao, hẳn nhìn hai vòng tròn không ngờ có thể chìm sâu suy nghĩ vào trong

đó. Chắc chắn trong đó có một cánh cửa...

Nhưng tới lúc này, Dương Thần mới phát hiện, có điều cảm ngộ và ngộ chân chính khác nhau. Chính hẳn cuối cùng cũng không khám phá được tầng đó.

Giống như là cánh cửa đó có một ánh sáng chiếu ra. Nếu mình cố tình tiến mà khí lực không đủ, đẩy cửa không mở. Điều này làm cho Dương Thần khó chịu muốn chết.

Nhưng dù không cam lòng cũng vô dụng. Chỉ có thể trách mình chưa gặp duyên. Dương Thần cũng không muốn ở lâu, định đứng dậy về nhà, tắm nước ấm, rồi thay quần áo.

Đúng lúc này, Dương Thần đánh mắt về phía bụi cỏ, một chỗ hơi giống một lùm đất...

Đó là một cái tổ kiến. Nhìn như một gò đất nhỏ bình thường. Thực ra có vô số lỗ thủng, hàng ngày đàn kiến ra ra vào vào, đưa cây cỏ thức ăn.

Tổ kiến này từ trước đến nay vẫn ở đây, chỉ là trước đây chưa chú ý đến.

Lúc này vì trận mưa to, tổ kiến bị sập một khối khá lớn, bên trong còn bị nước ngập không ít. Đàn kiến không thể nhập vào, chạy lung tung, cũng không biết là muốn xây dựng lại tổ hay là đang chờ trời tạnh rồi làm lại tổ mới?

Bình thường hẳn vốn không để ý đến những cảnh tượng bình thường. Lúc này, trong mắt Dương Thần cũng giống như có một tiếng sấm mùa xuân nổ vang trong đầu Dương Thần.

-Vòng tròn này, vòng tròn bên kia... con kiến... tổ con kiến...

Dương Thần thì thảo, ánh mắt chợt lóe lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 563

Có Vẻ Không Giống

Một đêm mưa dầm, khiến cây cối xanh tươi thêm. Không khí có vẻ trong trẻo lạ thường. Trên những phiến lá xanh biếc vẫn còn những giọt nước mưa đọng lại. Những bụi cỏ cũng sáng lóng lánh bởi những giọt nước mưa.

Cửa chính của căn nhà lớn bị đẩy từ trong ra, Quách Tuyết Hoa mặc một bộ đồ ở nhà màu nâu, mái tóc chưa hề chải đi ra cửa, nhìn ra phía cửa sắt bên ngoài.

Cả đêm không thể nào ngủ được, vẻ mặt trông mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng. Nhưng Quách Tuyết Hoa không để ý đến những việc này. Dương Thần cả đêm chưa về nhà, cũng không ai nói với bà là đã có tin tức của hắn. Quách Tuyết Hoa thật sự lo lắng.

Vú Vương từ trong phòng đi ra, buông tiếng thở dài, thân thiết nói:

- Tuyết Hoa, tôi nấu chút cháo, đi ăn một chút. Buổi sáng bên ngoài khá lạnh đừng đứng ở đây lâu.

- Ngọc Lan, bà nói xem Dương Thần rốt cuộc đi đâu. Nhiều người như vậy tìm hắn khắp Trung Hải sao lại không thấy?

Trong lòng Quách Tuyết Hoa khó chịu, sao có thể ăn cháo được.

Đây chính là đứa con bị thất lạc hơn hai mươi năm. Nếu không phải bà có tâm trí kiên cường chỉ sợ là đã sớm nằm liệt giường không dậy nổi.

Vú Vương vẻ mặt chua xót:

- Tuy tôi không có con, nhưng tôi biết, bà chắc chắn đau lòng. Nhưng, tuy là con bà chưa về nhưng không ai nói nó có chuyện gì. Nếu con trai về mà bà ốm, thì con bà cũng sẽ đau khổ.

- Tôi cũng biết lo lắng như vậy chẳng có tác dụng gì. Nhưng trong lòng tôi không thể nào yên tâm, lòng tôi đau như cắt.

Quách Tuyết Hoa vẻ mặt đau thương nói.

Vú Vương bắt đầu cười khổ.

- Việc đáng lo như vậy sao lòng chúng ta không lo lắng đâu. Tuy nhiên, cũng may mà Trình Tú đang ở trường học, nếu cô bé về nhà đúng lúc xảy ra chuyện này, với tính tình của cô bé, chắc chắn cũng sẽ lo lắng lắm, không an tâm.

Quách Tuyết Hoa sửng sốt, nhú mày nói:

- Đúng rồi, tôi hồ đồ rồi, tôi qua Trình Tú không về, ở lại trường học sao?

Vú Vương gật đầu đau lòng nói:

- Bà đi rồi thì cô ấy gọi điện thoại về nói mấy hôm nay phải ở lại trường ôn tập gì đó. Toàn bộ học sinh cấp ba đều trọ ở trường. Cũng không biết

trường học làm gì, đang yên thì lại tổ chức ôn tập. Trẻ nhỏ bây giờ học tập còn mệt hơn là đi làm.

Quách Tuyết Hoa miễn cưỡng gật gật đầu nói:

- Muốn thi vào trường đại học cao đẳng, đương nhiên sẽ phải vất vả. Cũng không phải hoài niệm, nhưng thật ra có lúc nhìn Trinh Tú tôi cũng muốn Dương Thần ở nhà đi học như những đứa trẻ khác. Tôi cũng sẽ giống như những bà mẹ khác, đôn đốc mấy đứa học tốt, làm bài tập nhanh vùn vùn...

Nghĩ kỹ lại, những ngày đó thật ý nghĩa. Nhìn thấy ngày con mình vào đại học, càng ngày càng thêm hiểu biết.

Nhưng Cả Dương Thần và Dương Liệt, một đứa từ nhỏ đã không thấy bóng dáng, một đứa theo sư phụ học võ. Tôi cũng chưa thể quan tâm tốt. Tôi thực ra chưa xứng là người mẹ. Cũng đã nghĩ dùng thời gian còn lại, đèn bù, thường xuyên gặp mặt các con. Nhưng Dương Thần cũng chưa thể quan tâm...

- Khó trách bà coi Trinh Tú như con gái. Chăm sóc Trinh Tú để bù đắp.

Vú Vương nói một câu vui vẻ.

Quách Tuyết Hoa thân nhiên cười cười, những vẻ buồn rầu vẫn chưa hết.

Hai người nhìn xung quanh cửa chính một lát, không thấy có người về, đành phải đi vào phòng. Nhưng vừa lúc quay mặt đi bên ngoài có tiếng người gõ cửa sắt...

Quách Tuyết Hoa và vú Vương vừa nghe, lập tức xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy một người đứng ngoài cửa, đang gõ cửa sắt làm vang lên tiếng kêu keng keng.

Vừa nhìn thấy hai mắt Quách Tuyết Hoa rơm rớm nước mắt, nước mắt của sự vui mừng, chính là Dương Thần đã về.

- Con trai.

Vú Vương cũng vui mừng, kéo vội Quách Tuyết Hoa chạy ra cửa, xúc động mở cửa sắt cho Dương Thần.

Đến gần nhìn kỹ đứa con trai, nước mắt Quách Tuyết Hoa không ngừng rơi xuống, chỉ vì lúc này Dương Thần thật sự rất bi thảm.

Mặc một chiếc quần đùi ngắn, cả người đầy bùn đất và cỏ. Cả người ướt sũng, tóc như một cái tổ quạ. Trên mặt cũng có mấy vệt bùn, đôi giày cũng đầy bùn đất. Bắp chân cũng lấm tẩm bùn vàng, chắc chắn là bị bùn đất bắn lên.

Một bộ quần áo giống như người lang thang khiến người ta không thể nào nhận ra một Dương Thần bảnh bao. Mà là một bệnh nhân tâm thần. Nhưng hẳn không cảm thấy thế, nhìn hai người lớn cười ha hả ngây ngô, tính tính rất lạ.

- Mẹ, vú Vương, ngại quá di động của con hết pin. Sau đó gặp chút chuyện quên mất thời gian. Hai người thấy con như vậy đừng tức giận nhé.

Dương Thần nhướn mày lên nháy mắt nói.

Nhìn đứa con vô tâm cười như thế, Quách Tuyết Hoa ôm lấy hắn khóc lớn một trận. Sau đó lại nắm lấy tay Dương Thần đánh nhẹ mấy cái, lau nước mắt nói:

- Con đó, chuyện gì có thể làm cho con quên cả về nhà? Rõ ràng không quan tâm đến mọi người trong nhà con có biết không. Mẹ đến điên lên vì con mất.

Dương Thần mặc cho Quách Tuyết Hoa kéo tay mình, đánh một chút. Cũng cảm thấy xúc động trong lòng, mỉm cười. Cảm giác được người nhà mong ngóng khiến hắn vừa áy náy vừa thích thú.

Quách Tuyết Hoa khóc lóc kể lể một lát. Cảm xúc lắng xuống, cũng không đa cảm nữa, bình tĩnh lại thấy không gì quan trọng bằng con trai đã an toàn trở về nhà. Vì thế không hỏi gì Dương Thần nữa, vội vàng kéo Dương Thần vào nhà.

Vào trong phòng Quách Tuyết Hoa thấy vẻ ngoài Dương Thần giống như một tên ăn mày nhíu mày nói:

- Con đi đến thâm sơn nào thế? Sao lại biến thành như vậy, không phải lái xe đến sân bay sao, rốt cuộc là đi đâu?

Dương Thần cũng không giấu diếm, nói thật:

- Con định là đi ra sân bay, nhưng vì con có chút việc phải ra ngoài bãi đất hoang của sân bay, sau đó ở đó cả đêm.

- Đất hoang?

Quách Tuyết Hoa cùng vú Vương được một hồi bực mình.

- Con đến đó làm gì?

Dương Thần buồn rầu suy nghĩ một lát, nói:

- Thật ra con cũng không biết rốt cuộc con làm gì. Có người nói chuyện với con, sau đó con lại muốn suy nghĩ vài điều. Nghĩ cả đêm cuối cùng xe bị hỏng, con chỉ có cách đi bộ về nhà, coi như tập thể dục buổi sáng.

Hai người Quách Tuyết Hoa căn bản không biết Dương Thần nói vớ vẩn gì, nhìn bộ dạng hắn cũng không phải đang nói dối nhưng lại mơ màng không hiểu nổi.

- Cậu, cậu chạy như thế nào về đến đây? Cho dù là không mang tiền cũng có thể gọi xe.

Vú Vương đau lòng nói.

Dương Thần buồn bã, vẻ mặt đau lòng

- Vú Vương, bà không biết. Người lái xe taxi còn tưởng tôi xin cơm, có khi cho tôi là kẻ điên, không cho tôi bước lên xe.

Lúc này hai người mới ý thức được, bộ dạng Dương Thần như thế này, thật sự không ai dám chở hắn. Người ta có thể không sợ bản xe, nhưng sợ đụng phải tội phạm đang trốn trại.

Cuối cùng đỡ khóc đỡ cười. Quách Tuyết Hoa cũng không hỏi con trai rốt

cuộc làm gì nữa. Đối với bà mà nói, Dương Thần không việc gì là tốt rồi. Vì thế đẩy đẩy Dương Thần nói:

- Không nói những chuyện khác nữa, con lên lầu tắm rửa một chút, thay quần áo xuống ăn sáng. Lâu như vậy chưa ăn cơm, chắc chắn là đói rồi.

Dương Thần nhìn cháo và đồ ăn sáng nóng hôi hổi trên bàn, nuốt nước miếng, nghiêm mặt nói:

- Hay là ăn trước đã.

- Không được, con như vậy thì ăn cái gì, trên người toàn là bùn.

Quách Tuyết Hoa không vì vẻ mặt đáng thương của Dương Thần mà mềm lòng. Trong một số vấn đề, bà sẽ không vì sự thua thiệt mà nhượng bộ. Hơn nữa, nhìn bộ dạng của Dương Thần, cũng không phải là không ăn ngay sẽ ngất xỉu.

Dương Thần gội đầu, cũng không sao cả, vội vàng chạy lên tầng.

Quách Tuyết Hoa bỗng nhiên nhớ tới việc gì, vội vàng nói:

- Đúng rồi, Dương Thần, Lỗ Dân bị người ta hại chết con biết không?

Nghe chuyện này Dương Thần cũng không quay đầu khoát tay nói:

- Con biết, không quan tâm. Bọn họ nghĩ như thế nào thì mặc kệ thế đi.

Quách Tuyết Hoa kinh ngạc, Lỗ Dân giống như khiến cho Dương Thần phát điên muốn đi giết người. Tưởng rằng nghe tin Lỗ Dân chết Dương Thần phải có phản ứng gì dù sao những người đó chắc chắn là muốn giá họa cho Dương Thần. Nhưng không ngờ, Dương Thần không hề để ý.

Nhìn Dương Thần đi lên tầng, Quách Tuyết Hoa trầm ngâm một lát, nhíu mày nhìn vú Vương nói:

- Ngọc Lan, sao tôi lại cảm thấy lần này Dương Thần về khác với Dương Thần trước đây...

Vú Vương nghi ngờ hỏi:

- Cái gì khác, cậu không phải vẫn như vậy sao. Tuy rằng rất rách rưới nhưng nói chuyện vẫn rất đáng tin. Tôi không phải đã nói với bà sao, cậu kết hôn với tiểu thư, chúng ta đã giải quyết rất nhiều chuyện, đều là phúc của cậu thôi.

Quách Tuyết Hoa lắc đầu mỉm cười nói:

- Tôi không có ý đó. Tôi không biết có phải là do mình đa nghi không. Tôi cảm thấy thằng nhóc này có vẻ khác. Khác thế nào không thể nói được. Tuy nhiên, chắc chắn là không phải là chuyện xấu.

Vú Vương cười cười:

- Thì bà có thể cảm thấy như vậy, hay đây là tình mẫu tử?

Biết vú Vương đùa mình, Quách Tuyết Hoa lờm bà một cái, định nói gì nhưng lại ngăn người ra:

- Ai da, xem trí nhớ của tôi đây, quên nói cho Dương Thần An Tâm đang ngủ trong phòng hán.

Vú Vương sững sờ, tối hôm qua bà đi ngủ trước một chút, giật mình nói:

- Tuyết Hoa, bà để cô An Tâm ngủ trong phòng cậu sao?

Quách Tuyết Hoa hơi ngượng ngùng, dù sao vú Vương nói câu này với thân phận là người thân của con dâu Lâm Nhược Khê. Gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, hôm qua đã khuya tôi không đành lòng để An Tâm về, nên để cô ngủ ở nhà chúng ta. Nhưng không thể để cô ngủ trong phòng Lâm Nhược Khê hay Trinh Tú, cho nên để cô ngủ ở phòng của Dương Thần.

Vú Vương cười cười cũng không biết nói gì cho phải.

- Hẳn là cũng không có chuyện gì. Nhược Khê còn ở Châu Âu. An Tâm ngủ một đêm gặp Dương Thần rồi sẽ về.

Quách Tuyết Hoa chợt dạ nói một câu. Nhưng chính trong lòng bà cũng cảm thấy không công bằng. Huống chi là vú Vương. Nói theo cách nào đó bà chính là cha mẹ của Nhược Khê.

Vú Vương thở dài nói:

- Đây cũng không phải là ngủ một đêm hay mấy đêm. Dù tôi không nói nhưng quan hệ giữa An Tâm và cậu là rõ ràng. Tuyết Hoa, đầu tiên là cô hàng xóm Sắc Vi, hiện tại lại có thêm cô An Tâm. Tôi nhìn tiểu thư nhà chúng tôi lớn lên, có một số việc tính tình bướng bỉnh mười con ngựa cũng không kéo lại được. Cứ như vậy thì làm mẹ như bà nên làm gì bây giờ?

Trong lòng Quách Tuyết Hoa cũng rối tung. Con trai trở về rất vui vẻ. Nhưng tác phong cuộc sống của con trai thật sự là vấn đề lớn.

Đúng lúc này, điện thoại trong nhà vang lên. Vú Vương đi đến nhận điện thoại hỏi:

- Alo. Ai vậy?

Không lâu sau, vẻ mặt vú Vương liền trở nên phức tạp, có chút kinh ngạc nói:

- Tiểu thư? Cô về đến nhà rồi?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 564

Tầng Trên Tầng Dưới

Vú Vương nói một tiếng Tiểu thư, thực sự làm Quách Tuyết Hoa đứng bên cạnh giật mình.

Lâm Nhược Khê về nhà? Sao lại đứng vào lúc này?

Quách Tuyết Hoa tính toán một hồi, cũng chưa nghĩ Lâm Nhược Khê sẽ về nhà lúc này. Không phải là còn hai ngày nữa mới từ Châu Âu về nhà sao? Cô con dâu mà ngày thường bà bảo đừng bận công tác quá cũng không nghe, lần này sao lại kết thúc công việc trước thời gian để về nhà?

Đây chẳng lẽ là nghiệp chướng? Mặc dù Quách Tuyết Hoa đối nhân xử thế lão luyện thế nào, vừa làm mẹ chồng không bao lâu, không có kinh nghiệm gì, có một đứa con trai “cao cấp” như vậy, bà đã biết thế nào gọi là quan nhưng vẫn khó việc nhà.

- Được được, tiểu thư, cô cứ đi từ từ, đồ ăn sáng vẫn chờ cô. Ừ, tôi sẽ đi ra mở cửa...

Vú Vương đáp cúp điện thoại sau đó đi ra ngoài.

Quách Tuyết Hoa vội hỏi:

- Ngọc Lan, Nhược Khê về nhà à? Không phải nói là ngày mốt mới về mà?

Vú Vương nhìn vẻ sốt ruột của Quách Tuyết Hoa, muốn cười mà không cười nói:

- Tiểu thư nói khoảng mười phút nữa sẽ về đến nhà. Vì đợt công tác châu Âu kết thúc trước thời gian, cho nên đã mua vé máy bay về sớm. Nói tôi chuẩn bị bữa sáng, cô về nhà ăn cơm còn phải đi làm.

- Vừa mới xuống máy bay về đến nhà đã muốn đi làm ngay?

Quách Tuyết Hoa ngẩn ra, nghĩ đến Lâm Nhược Khê hăng hái làm việc mà rùng mình, cười khổ nói:

- Không nói nhà họ Dương chúng tôi, tiền của Lâm Nhược Khê cũng tiêu mấy đời không hết. Thật không biết con dâu yêu của tôi nghĩ thế nào, lại làm như vậy. Đến bao giờ tôi mới được bế cháu đây?

- Chuyện bế cháu bỏ qua đã, tôi thấy bà trước hết nghĩ xem khi tiểu thư về nói thế nào về vấn đề của An Tâm. Cũng không thể lúc này lôi cô An Tâm xuống tầng rồi đuổi ra ngoài, cũng chưa chắc đã kịp.

Vú Vương khó xử nói.

Ánh mắt Quách Tuyết Hoa tránh không dám nhìn vú Vương. Bà nào biết làm thế nào, chỉ hận mình nhất thời hồ đồ.

Lúc này, trên tầng, trong phòng Dương Thần, người con gái kia không

biết hai vị bề trên đáng rồi rắm chuyện gì.

Đến rạng sáng An Tâm thực sự không chịu được, mơ màng ngủ.

Khi Dương Thần bước vào phòng, ngạc nhiên thấy An Tâm nằm trên giường mình. Trong lúc ngủ mơ người con gái khẽ nhú mào, hóa ra tâm trạng lo lắng khiến cô không thể nào có giấc mơ đẹp.

Dương Thần hiểu ngay chuyện gì xảy ra, cũng không đi vào nhà vệ sinh tắm rửa mà bước đến cạnh giường. Ngồi xổm xuống lắng lắng nhìn hai má của An Tâm, không diễm lệ như người khác, nhưng lại trong sáng, giống như một cô bé đang ngủ.

Dương Thần cười cười, ánh mắt dịu dàng. Tuy rằng hấn và bà chính thức không có vấn đề về tình cảm nhưng vẫn ngày càng có tình cảm nồng nhiệt sâu sắc đối với những người con gái khác. Điều này không biết nên buồn hay nên vui.

Theo bản năng, Dương Thần giờ tay kéo chăn cho An Tâm. Cô gái này chờ đợi trong giấc ngủ, còn mặc quần áo, sợ cô cảm lạnh.

Tuy nhiên, động tác nhỏ này cũng làm An Tâm thức giấc.

Hình như là có sự cảm ứng. Dương Thần vừa mới nhắc chăn đơn lên, đôi mắt trong veo đầy nước của An Tâm cũng đã mở.

Đôi mắt đầy nước còn đang mờ màng nhìn thấy Dương Thần, còn tưởng là ảo giác. An Tâm giờ bàn tay trắng nõn, xoa xoa mắt, mới ý thức được, thực sự Dương Thần đã về.

Cũng không để ý bộ dạng lồi thoi của Dương Thần, An Tâm vui mừng đứng dậy lao vào lòng Dương Thần.

- Ông xã.

Gọi to một tiếng dịu dàng. An Tâm giờ hai tay ôm chặt lấy cổ của Dương Thần. Cả người giống như rắn nước, quấn quanh người Dương Thần. Hận không thể hòa hợp cùng nhau.

Dương Thần cảm nhận được mùi hương nồng đậm, sự ấm áp mềm mại của cơ thể người phụ nữ sau giấc ngủ trên cơ thể mình. Tiếng khóc nức nở khiến hấn nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Cuối cùng, Dương Thần chỉ biết giờ tay vuốt ve lưng An Tâm, vỗ vỗ nói:

- Cô bé ngốc, anh cũng không phải đã mất tích nhiều năm. Em như vậy khiến anh thấy mình như kẻ phụ tình.

An Tâm khóc nức nở, nhỏ giọng nói:

- Em... em lo anh gặp chuyện không may.

- Anh có thể có chuyện gì?

Dương Thần trợn mắt.

- Em không biết, em lo lắng.

An Tâm nói.

Dương Thần thở dài, ôm lấy người phụ nữ giống như đang treo trên người mình, thả cô lên giường nói:

- Anh đi tắm rửa một cái, nếu không sẽ làm em bẩn hết.

An Tâm không đồng ý, túm lấy tay Dương Thần, bĩu môi nói:

- Em không quan tâm.

Dương Thần dở khóc dở cười:

- Không phải em có quan tâm hay không, mà vì anh thế nào dù sao cũng phải tắm đã.

- Em không muốn anh rời khỏi em.

Ánh mắt An Tâm chờ đợi.

Người phụ nữ này cũng bị dọa cho sợ hãi, cả đêm giống như cả một thế kỷ. Dù sao nguyên nhân gây ra việc này có chút là do cô. Nên cô tự trách mình, sợ vì mình mà gây ra chuyện khó thay đổi.

Thật vất vả mới thấy người đàn ông bình yên trở về. An Tâm không dễ dàng buông tay như vậy.

Dương Thần giơ hai ngón tây kẹp mũi An Tâm, nói:

- Nếu cục cưng muốn như vậy thì chúng ta cùng nhau tắm.

Nói xong xoay người ôm lấy An Tâm bước về phía phòng tắm.

Mặt An Tâm đỏ bừng, không phải đói. Tuy rằng cảm thấy chuyện đôi uyên ương cùng tắm hơi hoang đường. Huống chi là trong nhà Dương Thần. Dưới tầng còn có bề trên. Nhưng lúc này An Tâm hận không thể cùng Dương Thần trên giường nói gì đến cùng tắm.

Vui đùa một hồi, trong phòng tắm truyền ra tiếng cười quái dị của Dương Thần và tiếng hờn dỗi của An Tâm cùng với tiếng nước rơi, cỏ vẻ mờ ám.

Tuy rằng là đôi tình nhân cùng lắm nhưng cũng rất nhanh. Căn bản là Dương Thần không muốn lãng phí thời gian trong phòng tắm. Năm sáu phút sau đã ôm An Tâm đi ra.

Tóc hai người còn ướt sũng, không cần lau khô, nước vẫn nhỏ trên người.

Hai tay An Tâm vòng qua cổ Dương Thần. Bảu ngực đầy đặn áp vào ngực Dương Thần, hai người trao nhau nụ hôn say đắm, sau đó ngã xuống giường.

Ban đầu định đi xuống tầng ăn sáng, nhưng lúc này Dương Thần đã quên mất. Bữa ăn mê người trước mắt ăn trước rồi nói sau.

Rất nhanh, về mặt ứng hồng thỏa mãn...

Bên ngoài căn nhà lớn, một chiếc Mercedes S màu trắng chậm rãi dừng lại.

Lái xe nhanh chóng xuống xe, đến cửa sau, mở cửa cúi đầu làm tư thế mời.

Lâm Nhược Khê mặc một áo khoác nhẹ màu vàng nhạt, chiếc váy ngắn màu đen nhẹ nhàng bước xuống xe giống như một ngôi sao quý tộc của Anh. Vì thế làm người ta không dám nhìn nhiều, sợ mất lịch sự.

Mái tóc đen dài của Lâm Nhược Khê buông xõa xuống ngang hông. Mặt đeo chiếc kính đen to bản, che hết phần lớn khuôn mặt làm người ta không

thể nhìn ra vẻ mặt lúc này.

Không dám ngẩng đầu, trong lòng người lái xe lo lắng, anh ta vốn là Bảo vệ công ty Quốc Tế Ngọc Lôi. Ban đầu anh ta đang ở công ty nhận được thông báo sáng sớm nay Chủ tịch đến sân bay cần phải đi đón nên anh ta phải làm lái xe.

- Anh về công ty đi.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói, sau đó đẩy cánh cửa sắt từ từ đi vào nhà.

- Vâng thưa Tổng giám đốc Lâm.

Người lái xe trẻ khom người chào sau đó lái xe về công ty.

Sau khi Lâm Nhược Khê nghe thấy tiếng xe đi xa, thản thờ dài. Hạ kính trên mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng đầy mệt mỏi.

Cũng để cho người trong công ty không phát hiện vết thâm trên mắt nên mới đeo kính râm.

Đúng ra ngày một cô mới về nhà, nhưng không biết vì sao hôm qua Dương Thần đột nhiên nói An Tâm có chuyện. Hắn vội vã về Trung Hải. Lâm Nhược Khê không có tâm trạng nào tiếp tục ở lại Paris.

Lâm Nhược Khê cảm thấy, việc An Tâm không liên quan đến mình. Cô căn bản không cần quan tâm xem người đàn ông kia giúp An Tâm làm gì. Nhưng rõ ràng là nghĩ như vậy rồi vẫn không khống chế được suy nghĩ của mình, đã bay từ Paris về Trung Hải.

Lâm Nhược Khê thậm chí thậm nghĩ không biết có phải là thần kinh của mình có vấn đề không. Sao lại quan tâm đến một việc không cần thiết. Nhưng trong đầu lại có một suy nghĩ thôi thúc cô trở về Trung Hải. Xem người đàn ông này cuối cùng làm gì. Việc gì khiến hắn để cô một mình ở lại Pháp vội vàng chạy về nước.

Hắn phải làm gì vì An Tâm? An Tâm có thể xảy ra chuyện gì?

Cô không trực tiếp hỏi Dương Thần. Còn vì sao không hỏi, Lâm Nhược Khê cũng không biết. Thật sự giống như mình cố chấp khiến không thể mở miệng.

Nhưng cho dù có lý do gì, Lâm Nhược Khê cũng bảo công ty đổi lại vé máy bay. Sau đó sắp xếp để về nước trước một ngày.

Trên đường về rất cô đơn. Hai người biến thành một người. Nhưng điều này cũng không làm Lâm Nhược Khê để ý nhiều lắm. Dù sao cô cũng đã sớm quen rồi một mình đối mặt với nhiều việc rồi.

Chẳng qua, trên đường vẫn nghĩ ở nhà xảy ra chuyện, làm Lâm Nhược Khê càng ngày càng cảm thấy không hợp lý.

Tính tình người đàn ông kia Lâm Nhược Khê hiểu rõ. Dù trời có sụp xuống hắn cũng coi thường không thèm để ý. Rất nhiều người cảm thấy vấn đề này rất khó đối mặt, hắn căn bản cho rằng không thành vấn đề.

Một khi đã như vậy, việc gì khiến hắn vội vã về nước, đó là việc nhỏ sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê cảm thấy lo lắng. Sự lo lắng càng lúc

càng nhiều hơn, biến thành một gánh nặng tâm lý. Thậm chí cảm thấy rất áy náy.

Lâm Nhược Khê rất căm hận mình. Trong lòng rõ ràng là có đôi phương, tại sao lại không nói nên lời. Vì sao luôn mạnh mẽ bướng bỉnh không để người khác biết mình đang buồn.

Nếu cô có thể ít kiêu ngạo đi một chút, hỏi Dương Thần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Dương Thần chắc chắn sẽ nói cho cô. Nói cách khác, Dương Thần cũng không không cần phải nói rõ, chỉ cần nói giúp An Tâm.

Cuối cùng, suốt mười mấy giờ bay, Lâm Nhược Khê luôn tự hỏi chính mình. Khiến cho cô mệt mỏi về cả tinh thần và thể xác. Đồng thời cũng bắt đầu suy nghĩ, có nên từ bỏ vài thứ không?

Chính mình rốt cuộc cũng chỉ là một người phụ nữ. Người đàn ông kia là điểm yếu lớn nhất. Ít nhất có thể bảo vệ cô, hơn nữa hai người còn là vợ chồng. Nếu cứ ngang bướng thì mình sẽ hết khó chịu trong lòng sao? Có thể có kết quả tốt đẹp sao?

Bước từng bước một, Lâm Nhược Khê sắp đi vào nhà. Cánh cửa mở ra, Quách Tuyết Hoa và vú Vương đi ra đón cô. Hai người đều chờ cô bên cửa sổ. Tất nhiên Lâm Nhược Khê xuống xe đã thấy.

- Tiểu thư, cô đã về thật.

Về mặt vú Vương cũng không nhìn ra cái gì khác thường, bước lên cười nói, giúp Lâm Nhược Khê xách hành lý.

Quách Tuyết Hoa cũng cười âm áp nói:

- Xem con này, mệt như vậy sao, môi cũng trắng bệch hết. Cả đêm không ngủ, thương quá, mau vào nhà đi.

Lâm Nhược Khê nghe Quách Tuyết Hoa nói trong lòng lại tự trách mình. Mẹ chồng vẫn rất quan tâm đến cô bà đều hi vọng quan hệ giữa cô và Dương Thần tốt lên. Nhưng cô lại tự gạt bỏ việc này việc kia, không chịu làm tốt, có phải là bất hiếu không?

- Mẹ... con...

Lâm Nhược Khê đang định nói là mình không việc gì, không cần lo lắng nhưng đột nhiên phía ban công tầng hai vang lên một tiếng phụ nữ.

- Ông xa... không cần... anh!

Tiếng này là tiếng của An Tâm.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu lên, khiến khuôn mặt mệt mỏi của cô hoàn toàn không còn chút máu nào. Cả người giống như hóa đá, không hề nhúc nhích.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương cùng lúc bung miệng. Trợn mắt há hốc mồm nhìn nhau. Với tuổi của hai bà cho dù không ngẩng đầu nhìn cũng biết trên tầng đang xảy ra chuyện gì.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 565

Dòng Nước Lạnh

Người đang vật lộn với cô gái xinh đẹp trên tầng Dương Thần không thể nghĩ đến việc, cũng không có tâm trạng nào để tìm hiểu trước, Lâm Nhược Khê đột nhiên trở về trước thời hạn, hơn nữa đứng ngay phía dưới ban công.

Chẳng qua là có khả năng, Dương Thần đưa An Tâm hoàn toàn khóa thân, trực tiếp ra sát cửa sổ.

Cứ như vậy, An Tâm từ trên giường ban đầu, liền biến thành quay lưng về phía Dương Thần, cơ thể bị ép sát vào cánh cửa kính.

Phía trước lạnh như băng, phía sau là người đàn ông với hơi thở nóng hổi và sức mạnh đàn tiến lên khiến cô bưng tỉnh, biến thành con thuyền giữa mêh mông biển khơi.

An Tâm lập tức không khống chế được giọng của mình, hét to cầu xin tha thứ. Sự kích thích cũng không phải bình thường có thể chịu được.

Dương Thần làm sao mà nghe được sự cầu xin tha thứ có thể ngừng tấn công, sóng lại tiếp sóng từ phía sau tiến lên, khiến An Tâm khóc như mưa. Khiến cho cánh cửa thủy tinh không ngừng rung động kêu vang, chỉ sợ đổ.

Một nam một nữ trên lầu gây ra động tĩnh quá lớn. Lọt vào tai ba người dưới tầng không khác gì sấm giữa trời quang.

Cả người Lâm Nhược Khê hình như ngơ ngác đứng yên một lát, ánh mắt dừng lại ở vị trí phòng của Dương Thần. Dần dần cơ thể run rẩy đứng lên, cố gắng đứng lên, tự nhắc mình không được rút lui, mới có thể đứng vững.

Vừa rồi còn nhẹ nhàng như vừa cởi áo khoác, lập tức bị dội một gáo nước lạnh.

Lâm Nhược Khê hoảng hốt, quên mất mình đang ở đâu. Cô chỉ cảm thấy đầu đó vang lên tiếng đổ vỡ.

Hóa ra, hấn vội vội vàng vàng về nước để xử lý chuyện này của An Tâm sao. Như vậy, cô không hỏi hấn chính là lựa chọn chính xác.

Lâm Nhược Khê đột nhiên cảm thấy mình đứng ở đây có vẻ rất buồn cười. Chính mình đã chạy về đây trước một ngày, cũng có vẻ nhàm chán như vậy.

Lớn hơn cả chết... không ngờ là cảm giác như vậy, hay là căn bản cô không có gì đau khổ, vẫn chỉ là tự tìm nỗi buồn.

Sau một hồi đau lòng ngăn ngủi khó có thể chịu đựng. Khó khăn lắm Lâm Nhược Khê mới không ngất xỉu, đứng chết lặng nghĩ.

Vừa nãy Quách Tuyết Hoa vẫn đang vòn vĩa lúc này đã bỏ qua. Bà không thể đối mặt với con dâu. Phải biết rằng An Tâm là do bà giữ lại trong phòng

Dương Thần.

Thằng nhóc này sao có thể làm như vậy, sao không chọn thời gian. Chẳng lẽ khó nhận như vậy sao?

Vẻ mặt vú Vương cũng thật là không tốt, là bà nhìn bộ dạng giống như mặt hồn của Lâm Nhược Khê mà giống như kim đâm trong lòng. Lâm Nhược Khê đã thể hiện mọi cảm xúc tiêu cực đều đã thể hiện ra.

Vú Vương lần đầu tiên thấy căm hận Dương Thần như thế. Từ trước đến nay bà vẫn coi đó là người không tội, nhưng lần đầu tiên cảm thấy phản cảm.

Một lúc lâu sau, tiếng gầm trên tầng vẫn không yên tĩnh.

Quách Tuyết Hoa cảm thấy như vậy, cục diện đã không thể xoay chuyển. Hít một hơi thật sâu, nói một câu không đầu không cuối:

- Nhược Khê, mẹ thấy...

- Mẹ...

Mặt Lâm Nhược Khê không chút thay đổi ngắt lời Quách Tuyết Hoa giọng nói đầy bình tĩnh nói:

- Con đột nhiên nhớ là Công ty có chút việc cần làm, con không ăn bữa sáng nữa.

Nói xong, Lâm Nhược Khê cầm lại hành lý trên tay vú Vương. Quay đầu đi ra nhà xe, không có chút sức sống nào.

Quách Tuyết Hoa cũng không nói tiếp. Trên thực tế bà cũng biết nói gì cũng uổng phí.

Lâm Nhược Khê coi như không có chuyện gì xảy ra, lẳng lẳng leo lên chiếc Bentley màu đỏ, sau đó quay chào Quách Tuyết Hoa và vú Vương, rồi căn biệt thự.

Quách Tuyết Hoa ngửa đầu nhìn cơn mưa sắp đến. Trong lòng mây đen cũng đang đến, không khỏi cảm thấy buồn ngủ.

...

Một sườn núi nhỏ ở ngoại thành Bắc Kinh. Có một căn biệt thự cổ. Hình như đã có từng hàng trăm năm nay. Nhưng được giữ gìn cẩn thận nhưng cây cột trạm trổ hoa văn tinh xảo vẫn chưa hề cũ.

Trong căn phòng trung tâm, được sắp xếp rất nhiều quyển truyện rực rỡ, ngọn đèn chiếu sáng một khu vực.

Một người đàn ông lớn tuổi, tóc đen, khoác một chiếc áo khoác vũ, đang ngồi trước bàn học, trong tay cầm một tấm ảnh, ánh mắt thất thần.

Ngọn đèn chiếu vào khuôn mặt gầy yếu của ông lão đáng thương cùng với bức ảnh ông đang cầm.

Trên bức ảnh, là một người đàn ông trẻ, đang ôm một chú bé con bên cạnh là người phụ nữ trẻ đang tươi cười, đứa bé cũng đang cười vui.

- Cốc cốc...

Có tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

Người đàn ông nói, im lặng bỏ bức ảnh vào ngăn kéo bàn học. Vẻ mặt cũng trở nên khó hiểu.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ tây màu trắng, vẻ mặt khó coi đi vào nhìn người đàn ông cũng kính nói:

- Cha, em gái và em rể con đã nói với bọn họ rồi.

- Em con thế nào?

Người đàn ông hỏi.

Người đàn ông trung niên khoát tay nói:

- Đau khổ ngất đi, sau khi tỉnh lại vừa khóc vừa ồn ào, xin gặp cha và em rể. Sự việc không đơn giản giống như họ nghe được. Cho dù điều tra rõ ràng vẫn phải báo thù. Bọn họ không nên nhúng tay, nếu không sẽ nguy hiểm.

Người đàn ông gật đầu

- Vân Bằng, con thấy chuyện này thế nào?

- Cha, con không biết, nếu nhìn ngoài, sát thủ hẳn là Dương Thần của nhà họ Dương, nhưng nếu cẩn thận nghĩ lại. Hắn làm như vậy quá không suy nghĩ. Nhà họ Dương sẽ không để Dương Thần làm như vậy. Nhưng... lại không có chứng cứ chứng minh ai và thế lực nào làm.

Lão già nháy mắt thờ dài:

- Dương Công Minh là người trong sáng. Tôi đã làm việc với ông ta hơn mười năm, chưa từng thấy ông ta có hành động nào dám làm không dám nhận.

Mặc kệ lần này rốt cuộc có phải cháu ông ta giết cháu ngoại tôi không. Người nhà họ Dương chỉ cần không đứng ra thừa nhận, tôi tin không phải Dương Thần làm.

Vẻ mặt Lý Vân Bằng nghiêm trọng:

- Nếu thật sự không phải nhà họ Dương làm, thì giết Lỗ Dân. Chẳng lẽ là nhà họ Lý chúng ta có kẻ thù, làm cho nhà họ Lý chúng ta hiểu lầm.

Lý Mạc Thân hừ một tiếng, mắt sáng lên nói:

- Mặc kệ là vì lý do gì, đều là vì Dương Thần lòng muông dạ thú kia. Ở Bắc Kinh không có mấy gia tộc có khả năng biết được chuyện giữa bốn gia tộc lớn. Ngoại trừ nhà họ Lý chúng ta chuyện phụ trách tình báo trong và ngoài nước nên biết tỉ mỉ. Nhà họ Dương cũng vì hoàn cảnh đặc biệt mà biết được tương đối rõ. Nhà họ Ninh cũng biết chút ít, nhà họ Đường mấy năm nay chỉ kinh doanh sẽ không biết.

Một số người muốn cho nhà họ Lý chúng ta mâu thuẫn với nhà họ Dương. Có lẽ biết nhà họ Lý chúng ta có thể làm được việc này.

Lý Vân Bằng suy nghĩ cẩn thận đoán:

- Chẳng lẽ là nhà họ Thái? Thái Vân Thành hiện giờ thành tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ. Nên biết, y đều biết rằng thế không đúng. Thái Vân Thành ra vẻ quan hệ với Dương Thần rất tốt, không có động cơ gì, huống chi tướng quân Viêm Hoàng Thiết Lữ quan trọng vẫn là xử sự khiêm

tồn. Y chẳng lẽ không sợ giống như Lâm Chí Quốc bị sứ giả Hồng Mông bí mật đưa đi?

Nghe đến tên Lâm Chí Quốc, Lý Mạc Thân nhướn mày nói:

- Thái Vân Thành không có khả năng, nhưng có thể tướng quân Viêm Hoàng Thiết Lữ Hồng Mông mang đi. Thật ra có khả năng trở thành trở thành cái cớ cho một số người. Người cả Bắc Kinh biết đến, ngoài trừ hai cha con ta những người khác có thể đếm được trên đầu ngón tay rốt cuộc là ai thần thông quảng đại. Biết Hồng Mông của Trung Quốc chúng ta có tồn tại. Hơn nữa hiển nhiên rất rõ ràng, Hồng Mông sẽ có sự ràng buộc với Dương Thần.

Lý Vân Bằng nhíu mày, cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là ai làm, đành đứng im không nói.

Dưới ngọn đèn, Lý Mạc nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát nói:

- Lý Độn mấy hôm nay đâu?

Nghe hỏi chuyện con mình, Lý Vân Bằng vội vàng nói:

- Thằng nhóc đó chấp hành nhiệm vụ ở Singapo, truy tìm bọn tội phạm bỏ trốn, vài ngày nữa sẽ về Bắc Kinh.

- Chờ y về nói với y, việc anh trai y bị hại, tránh trong lòng y có khó chịu.

Lý Mạc nói xong lại nói tiếp:

- Chuẩn bị xe, tôi đến nhà họ Dương.

- Nhà họ Dương?

Lý Vân Bằng ngăn người ra, không biết cha mình có ý gì.

Lý Mạc nói:

- Bảo con đi thì đi. Tôi và bác con uống chén điểm tâm, đừng chậm trễ.

Lúc này Lý Vân Bằng mới vội vàng xoay người đi, nhưng vẫn cảm thấy không hiểu ra sao cả. Cháu ngoại có khả năng bị Dương Thần giết hại, sao cha còn có tâm trạng đến nhà họ Dương uống điểm tâm sáng.

Bắc Kinh được một hồi xôn xao. Dương Thần ở Trung Hải cũng không cảm giác gì. Chuyện Lỗ Dân bị ai hại, hắn cơ bản lười suy nghĩ xem như thế nào.

Sau hơn nửa giờ mây mưa với An Tâm trong phòng, nhớ ra bữa sáng dưới tầng của mình.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề cùng An Tâm xuống tầng, đi vào phòng khách cạnh bàn ăn. Dương Thần mới thấy vẻ mặt hai người Quách Tuyết Hoa và vú Vương không được tốt.

Dương Thần buồn bực, vừa mới tốt, sao đột nhiên lại giống như vừa bị trộm. Hắn cùng An Tâm xuống lầu cũng không có phản ứng gì.

- Mẹ, hai người sao vậy?

Dương Thần thấy lạ hỏi, An Tâm đi sau có chút nghi ngờ.

Quách Tuyết Hoa mặt không thay đổi quay đầu nhỏ giọng nói:

- Vừa rồi, Nhược Khê có về qua nhà.

- Nhược Khê? Không phải cô còn ở Châu Âu sao?

Dương Thần suy nghĩ cẩn thận, hình như thật sự có nghe tiếng xe từ trong nhà đi ra ngoài chỉ là vừa rồi đang hứng thú căn bản không để ý.

An Tâm lại đột nhiên nghĩ đến việc gì, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch. Trong mắt thoáng qua hàng ngàn suy nghĩ, đôi tay nắm gấu áo, bất an.

- Cô nói việc bên Châu Âu xong trước thời gian nên đổi vé máy bay về sớm. Đến Trung Hải định ăn điểm tâm xong rồi đến công ty làm việc. Nhưng về nhà lại đi ngay rồi.

Quách Tuyết Hoa thản nhiên nói.

Dương Thần nhìn về mặt hai người Quách Tuyết Hoa và vú Vương. Lần đầu tiên thấy trước mặt mình áp lực như vậy, giống như là đang cố nén không phát ra.

Cho dù không nghĩ ra, lúc này cũng hiểu ngay ban nãy đã xảy ra chuyện gì.

Dương Thần sờ sờ lên mặt, hận không thể đập đầu vào đâu đó. Trước đó ở Paris hắn nói với Lâm Nhược Khê về Trung Hải giúp An Tâm xử lý phiền toái. Nhưng hôm nay, Lâm Nhược Khê trở lại Trung Hải, lại phát hiện chính hắn và An Tâm làm chuyện đó vào buổi sáng sớm ngay trong nhà cô.

Loại chuyện này Dương Thần cảm thấy nếu hắn trải qua, hắn cũng không thể tha thứ cho mình. Hơn nữa mặc dù trước đó vì lý do gì mà An Tâm ngủ ở phòng hắn. Nhưng trong nhà này hắn đã có hành động gây tổn thương cho người khác. Cũng không phải là hiểu lầm, đối với Lâm Nhược Khê mà nói quả thật là hơi tàn nhẫn.

Vốn trong lòng lạnh lùng như băng của Lâm Nhược Khê có chút bức tức, hiện giờ cũng không còn lại chút gì. Cảm thấy áy náy, đau đầu nên giải thích như thế nào cho tốt, hoặc là nói, giải thích gì cũng vô dụng.

Lúc này An Tâm lí nhí:

- Cháu... cháu về nhà, bác gái, vú Vương, cháu... rất xin lỗi.

An Tâm đứng sau hiểu hết mọi chuyện, không biết nói như thế nào, hận không có kẽ hở nào để chui vào. Đặc biệt nhìn về mặt lạnh lùng của Quách Tuyết Hoa không có mặt mũi nào ở lại đây.

Quách Tuyết Hoa cùng vú Vương cũng không giữ cô, nói thật, hai bà không nói ra lời khó nghe đã là khoan dung rồi.

- Anh... Em bảo người nhà đưa xe đến hoặc là lái xe, cẩn thận một chút.

Dương Thần vốn định nói là đưa An Tâm về, nhưng cảm thấy tình hình này không tiện cũng không thể khiến cho Quách Tuyết Hoa và vú Vương bị kích động, mới để An Tâm tự về.

An Tâm hoảng hốt gật đầu, đi nhanh ra cửa không dám quay đầu lại lần nào.

An Tâm đi rồi, Dương Thần đứng lặng tại chỗ một lát, mới xoay người đến bàn ăn. Cũng không nói gì, cứ ngồi xuống, bắt đầu ăn cháo.

Vú Vương rút cuộc không kìm nổi, nhìn vẻ mặt thông dong của Dương Thần nhíu mày nói:

- Cậu, chẳng lẽ cậu không sốt ruột sao?

Dương Thần nuốt miếng choác, thở dài cười khỏ nói:

- Sốt ruột cũng vô dụng, tôi ăn xong sẽ đến công ty, tìm Nhược Khê nói rõ mọi việc, bằng không... tôi cũng không biết làm sao bây giờ.

Quách Tuyết Hoa lắc đầu thở dài nói

- Đến nông nổi này rồi còn nói cái gì. Chuyện đã như vậy đã không còn gì để giải thích rồi.

- Ít nhất tôi có thể nói thẳng.

Dương Thần cười tự giễu cợt mình. Biết thế trước đây cứ nói cho Lâm Nhược Khê. Hắn không từ bỏ những người phụ nữ khác nhưng tình cảm của hai người vẫn kéo dài như vậy.

Hắn không biết Lâm Nhược Khê khi nào sẽ thừa nhận mình hoàn toàn. Nhưng Dương Thần biết rằng ngoại trừ nói thẳng với Lâm Nhược Khê hắn không có cách nào khác đi làm hòa một mâu thuẫn như vậy.

Cho dù hôm nay không bị Lâm Nhược Khê nhìn thấy, sau này sớm muộn cũng sẽ nhìn thấy mình có quan hệ với người phụ nữ khác.

Về nguyên tắc Dương Thần không dễ dàng tha thứ cho mình bí mật có nhiều phụ nữ như vậy. Như vậy đối với người phụ nữ yêu thương mình là không công bằng.

Cho nên, cuối cùng hai người kết quả thế nào chỉ có Lâm Nhược Khê quyết định được, hắn chỉ cầu không thẹn với lương tâm.

Bữa sáng qua rất nhanh, giống như người chết đói, không giống như người có gánh nặng tâm lý.

Sau khi ăn xong, lau miệng, Dương Thần đứng dậy, nhìn hai người Quách Tuyết Hoa phát tay ra cửa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 566

Giống Như Hai Ông Già Đãng Trí

Dương Công Minh thân hình gầy gò, mặc một chiếc áo ba lỗ màu xám, cầm cái kéo, tỉa vài cành của mấy cây Hoàng Dương, nhưng có điều mắt hơi kém, nên nhìn cái gì cũng hơi tốn sức.

Ở cái bàn đá cách đó không xa, cởi áo khoác ngoài, Lý Mạc Thân mặc một chiếc áo chống muỗi, kiên nhẫn nhìn ông bạn già đang tỉa tót cây cối ở đằng kia, tay cầm chén trà, không hề có chút gì vội vã.

Đứng ở hành lang bên cạnh sân, chỉ có bà lão Yên Tam Nương, híp mắt cười, nhìn hai ông già trong sân, không ai biết bà đang cười cái gì.

Ước chừng hơn mười phút sau, Dương Công Minh cuối cùng cũng cảm thấy mấy cây Hoàng Dương mà mình tỉa cũng tạm được rồi, bằng bằng tròn tròn, lúc đấy mới quay về bàn, buông kéo xuống, ngồi đối diện với Lý Mạc Thân.

Cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm trà nóng, Dương Công Minh thở dài một hơi, giống như là có chút mệt mỏi, nhưng nét mặt rất sáng sủa, quay đầu lại đây về hướng thụ nhìn mấy cây Hoàng Dương đó, nói:

- Loại cây này, cắt hay không cắt, đừng tưởng là nó không thay đổi gì mấy, nhưng nếu thực sự lấy kéo đi cắt, thì sẽ phát hiện, thực ra có rất nhiều chỗ nên cắt sửa rồi, chỉ là bình thường không nhìn ra mà thôi.

Dương Công Minh như đang tự nhủ vậy, Lý Mạc Thân cũng theo đó mà tiếp lời:

- Tôi không rảnh rồi tao nhả như ông, bình thường đã nhiều việc rồi, cây cối trong nhà, cũng giao cho người làm làm hết rồi, nhưng mấy cây này đến lúc phải cắt sửa thì không thể lười được, nhưng tôi cũng không kiên nhẫn được như ông, thật sự là nhìn không ra, chẳng phải chỉ cần xén cho một nhát là xong sao?

- Ài, không thể thế được,

Dương Công Minh khoát tay, nói:

- Một cái cây lớn lên cần được cắt tỉa, nhưng đó cũng không phải là chuyện dễ dàng, ông đem cắt cành đi, vẫn còn thân cây a, ông chặt thân cây đi rồi, vẫn còn rễ cây a, rễ cây không chừng vẫn còn gắn với cây khác, không chừng vẫn còn không ít những cây được trồng cả mười năm, cả trăm năm, ai nói rằng cây cỏ vô tình, chỉ cần có thể được cắt tỉa tốt, hoa cỏ cũng sẽ có khí lực.

Lý Mạc Thân nhấp một ngụm trà, mỉm cười, rồi nói:

- Hương trà của Dương Công ở đây, vị trà thật sự rất đậm.

- Ha ha, nếu như lão Lý thích, thì có thể đem về một ít, lá trà này cũng chẳng phải danh trà gì, chỉ là vài cọng trà hái ở mấy cây bên đầu nhà, rồi tự xao lên, người như tôi không chịu được ngày an lành, uống trà ở quán nhiều đến phát ngán rồi, thật sự cho tôi uống lại trà tốt mấy nghìn đồng một cân, tôi không thích cái vị quá ngọt quá ngấy của nó.

Dương Công Minh lắc lắc đầu.

Lý Mạc Thân cười sang sảng nói:

- Trà quán cơm chợ, có lẽ chúng ta đều đã lớn tuổi rồi, dầu mỡ nhiều đến phát ngấy rồi, không nói đến có thể ăn được bao nhiêu, chỉ sợ rằng bộ xương già này chống đỡ không nổi nữa rồi, sớm muộn gì thì mấy cái bệnh nhà giàu cũng sẽ tìm đến tôi cho mà xem, chỉ bằng ông tặng tôi ít trà này, tôi cũng đáp lễ lại, biểu ông ít dưa chua mà Vân Bằng làm cho tôi, ông thấy sao?

- Lão tiểu tử này, thế này là lời cho ông rồi, nhưng mà thôi được rồi, đừng có tùy tiện mua dưa chua ở bên ngoài lừa tôi đấy.

- Phải lừa được thì mới dám lừa chứ.

Lý Mạc Thân vẽ mặt thành thật nói.

Cứ như vậy, nói qua nói lại, nói từ chuyện vườn tược, nói đến chuyện nhà, hai ông già ngồi tán gẫu với nhau như những người bạn già lâu ngày không gặp, những lời nói này mà truyền đến tai người khác, chắc chắn là có người còn tưởng hai ông già này mắc bệnh đãng trí của người già.

Còn những chuyện Lỗ Dân bị hại, Dương Thân bị truy sát, hai người tuyệt nhiên không nhắc đến nửa câu.

Tòa nhà Quốc Tế Ngọc Lôi ở Trung Hải, mới sáng sớm, bên ngoài đã xe đến xe đi, chạy về phía tòa nhà không ngớt.

Cùng với mô hình mà Quốc Tế Ngọc Lôi đưa vào kinh doanh thành công, lợi nhuận tăng theo cấp số nhân, cổ phiếu công ty hai lần kịch sàn, lại tăng ngược trở lại, danh tiếng của Quốc Tế Ngọc Lôi ngày càng trở nên hiển hách.

Đặc biệt là trong cuộc đại chiến khiến cho thị trường chứng khoán thế giới khiếp sợ, Quốc Tế Ngọc Lôi ở thời điểm cuối cùng đột nhiên tung ra năm mươi tỷ tiền mặt, ngăn chặn cơn sóng dữ của một trận chiến, khiến cho những doanh nghiệp ngoài nhà nước lúc này còn non nớt, chưa đủ ổn định, hoàn toàn đổi mới.

Hiện giờ, người muốn vào Quốc Tế Ngọc Lôi làm việc nhiều không kể xiết, không ít những quản lý cao cấp của những công ty thời trang khác cũng muốn nhảy sang đây làm việc, đến công nhân làm việc trong Quốc Tế Ngọc Lôi cũng được hâm mộ, cảm thấy oai vệ hiển ngang, đi trên đường lớn cũng cảm thấy hưng phấn, giống như được vực lại tinh thần vậy.

Theo lẽ tự nhiên, nhân vật lãnh đạo cao nhất là Lâm Nhược Khê, đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng công nhân, những người sùng bái Lâm Nhược Khê ngày càng đông, số lượng người muốn “nâng khăn sửa túi” càng ngày

càng đông, thậm chí còn trở thành một thần tượng mới của giới trẻ Trung Quốc.

Công ty giải trí Ngọc Lôi cũng đề ra không ít chính sách, thậm chí là những ý tưởng kỳ quái, ví như biến Lâm Nhược Khê trở thành một nghệ sỹ, như vậy có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Đương nhiên rồi, ý tưởng như vậy, có người dám nghĩ ra nhưng không dám nói ra, dám đứng đến lãnh đạo hàng đầu? Là muốn nghỉ việc hay nhất thời nghĩ bậy đây?

Những tình huống như này, làm giám đốc của giải trí Ngọc Lôi như Dương Thần, đương nhiên là phải hiểu chút gì đó, tuy nhiên đối với sự phát triển không ngừng của công ty như hiện nay, Dương Thần lại không có cảm giác gì nhiều, công ty kiếm được nhiều tiền như vậy, cũng không nhìn thấy vợ mình vui vẻ, ngược lại tình cảm của hai người lại đang đứng trước nguy cơ đổ vỡ.

Sau khi lái xe từ nhà đến trụ sở của Ngọc Lôi, Dương Thần đi thang máy, trực tiếp lên trên tầng thượng nơi có văn phòng của chủ tịch hội đồng quản trị.

Vừa mới ra khỏi thang máy, thì nhìn thấy trợ lý của chủ tịch Ngô Nguyệt mặc một chiếc váy đen, đeo một chiếc kính gọng đen, đang đứng ở hành lang, giống như đang chờ ai đó.

Bởi vì lần trước bị Dương Thần phát hiện ra quan hệ của cô và Lý Minh Hòa, Ngô Nguyệt vừa tức vừa không dám nói gì quá đáng với Dương Thần, cô luôn cảm thấy quan hệ của mình và Lý Minh Hòa, không có ai có thể phát giác được, nhưng lại không biết rằng, chuyện này sớm đã bị Lâm Nhược Khê nhìn ra rồi, chỉ là cô ấy không nói ra mà thôi.

Nhìn thấy Dương Thần xuất hiện, bộ mặt lạnh lùng của Ngô Nguyệt tỏ vẻ chán chường, cứng nhắc nói:

- Lâm tổng đang đợi anh, vào đi.

Dương Thần còn tưởng rằng Ngô Nguyệt phải ngăn không cho mình gặp Lâm Nhược Khê chứ, không ngờ, Ngô Nguyệt lại chờ ở cửa cho mình vào.

- Nhược Khê để tôi vào?

Dương Thần phân vân, hỏi xác nhận lại.

Ngô Nguyệt tức giận:

- Lẽ nào vẫn còn người khác tên Dương Thần sao? Lâm tổng nói rồi, sáng nay, ngoài anh ra, không gặp ai hết, nên mới cho tôi đứng ở đây đợi.

Dương Thần lại thêm buồn bực, cô họ Lâm này lại có ý gì đây? Không phải đang giận mình sao? Sao đột nhiên lại chỉ chờ một mình mình thế này?

Tuy nhiên, đã sớm biết được vẻ ngoài của Lâm Nhược Khê hoàn toàn không khớp với tâm tư phức tạp của cô ấy, Dương Thần cũng không ngờ Lâm Nhược Khê có thể đoán được mình sẽ đến, tuy nhiên mọi thứ đều có vẻ kỳ dị khó có thể đoán ra được sự thật.

Dương Thần nghĩ ngợi, chậm rãi đi về phía cửa phòng chủ tịch, gõ cửa.

- Mời vào.

Tiếng của Lâm Nhược Khê trong trẻo lay động lòng người, không hề có chút giận dữ gì, không hề có chút sợ hãi nào, nghe rồi cũng không thể đoán ra được tâm trạng.

Bình tĩnh như thế này, càng khiến Dương Thần không hiểu ra được chuyện gì, hết thấy mọi chuyện đều không đúng so với dự đoán của mình.

Nhưng đã đi đến bước này rồi, càng không thể quay về nghĩ cho ra rồi mới bước vào, Dương Thần bất chấp tất cả vẫn đẩy cửa vào, đi vào phòng làm việc lớn.

Trong phòng làm việc vẫn giống như lần đầu tiên hắn đến đây, vô cùng sạch sẽ, minh bạch mà nho nhã, ngoài mấy chậu hoa được để ra hết bên ngoài, thì mọi thứ đều như cũ.

Lâm Nhược Khê mặc một chiếc váy kiểu Anh màu vàng nhạt, về công ty rồi nhưng vẫn chưa thay trang phục, lúc này đang đứng ở sau bàn làm việc, hai tay đặt trên bàn, cúi đầu nhìn một bản vẽ lớn ở trên bàn.

Sau khi Dương Thần đóng cửa lại, tiến lên phía trước vài bước, mới phát hiện ra, cái mà Lâm Nhược Khê nhìn không phải là bản thiết kế thời trang, mà là một bản thiết kế kiến trúc.

Không khí có chút ngưng ngập, Dương Thần giả bộ ho khan hai tiếng, nhìn nhìn Lâm Nhược Khê nói:

- Bà xã, nghe Ngô Nguyệt nói, em... đang đợi anh?

Lâm Nhược Khê không ngẩng mặt lên trả lời, còn chỉ tay vào bản vẽ trải trên bàn, thuận miệng hỏi:

- Anh thấy mấy thiết kế về biệt thự và nhà tầng này như thế nào?

- Hả?

Dương Thần bực mình đi lên phía trước, lúc này mới nhìn kỹ bản vẽ xây dựng đó, trên thực tế, trên bàn bày không dưới ba tám bản vẽ, không là biệt thự thì cũng là mô hình nhà cao tầng.

Những thiết kế biệt thự này, là sự kết hợp giữa phương Đông và phương Tây, chẳng hạn như những ngọn tháp hình trụ, có vẻ gì đó tương đối khác biệt, nhất định một nhà thiết kế tầm thường thì không thể làm được điều này.

Mà bản thiết kế nhà cao tầng kia, giống như một mô hình khách sạn và nhà hàng lớn, tạo hình tiên phong, nhưng thực sự là công trình rockfall, giai đoạn trước không đầu tư mấy trăm triệu, đó là chuyện nghìn lẻ một đêm.

- Được thì được, nhưng em xem mấy cái này làm gì?

Dương Thần sốt ruột, lúc này còn xem bản vẽ gì nữa, hắn đang kìm nén, cố gắng chỉnh đốn lại tất cả ngôn ngữ nói chuyện của mình, không cần biết là có tác dụng gì không, cũng hy vọng là có thể kéo mình trở về mức điểm ban đầu.

Lâm Nhược Khê lại muốn hỏi cho rõ ngọn nguồn:

- Được này rất mừng lung, nói cụ thể là được ở chỗ nào đi.

Dương Thần giật giật khóe miệng, mình đến đây để làm báo cáo à? Không phải đến giải quyết vấn đề gia đình sao?

- Loại vấn đề này làm sao anh có thể nói được, anh chỉ biết để xây được biệt thự như thế này, phải cần rất nhiều tiền, nhiều tiền, mọi thứ ắt sẽ tốt thôi.

Dương Thần không chút hứng thú nói.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, không hề trang điểm, khuôn mặt bất đắc dĩ lộ ra vẻ mệt mỏi, nhợt nhạt:

- Ở đâu ra đạo lý như vậy chứ, theo như anh nói, thế thì không cần bỏ tiền ra mua bản thiết kế nữa rồi, trực tiếp vung tiền ra đi làm cái đất tiền nhất là được rồi.

Dương Thần bức bối, người phụ nữ này đúng thật là còn muốn tranh luận với mình về việc xây phòng nữa sao? Cứ tiếp tục như này thì sẽ chẳng mấy mà quên đi mục tiêu chính mà mình đến đây là gì mất.

Vì thế mà mở miệng nói luôn:

- Nhược Khê, anh biết bây giờ tâm trạng của em nhất định là rất không tốt, em cũng đừng vòng vo với anh nữa, nói cho rõ ràng không cần biết em có tin anh hay không, cái mà anh muốn nói là, điều mà em nghe nhìn thấy nghe thấy vào sáng nay, hoàn toàn không như em nghĩ đâu, nhưng thực tế là sáng nay anh mới về đến nhà, trước đó anh...

Không đợi Dương Thần nói tiếp, Lâm Nhược Khê dơ tay ra hiệu cho Dương Thần dừng lại, lắc lắc đầu, khẽ buông tiếng thở dài, dịu dàng nói:

- Anh không cần giải thích với em, em biết anh vội vàng về Trung Hải, sẽ không là vì chút chuyện nhỏ đó, anh cũng sẽ không vì chuyện như thế mà lừa em.

Dương Thần ngạc nhiên, cô nhóc này nghĩ thoáng thật, nhưng vấn đề là, mặc dù nghĩ thoáng, nhưng sao lại tức giận mà bỏ nhà đến công ty chứ?

Lâm Nhược Khê không để ý đến vẻ mặt ngạc nhiên của Dương Thần, bước đi nhẹ nhàng, đến bên chiếc cửa sổ ở cuối phòng, nhìn ra những tòa nhà san sát san sát nối tiếp nhau, những con đường lớn bị thu nhỏ bằng đầu ngón tay, trầm tư một hồi, mới thản nhiên nói:

- Vốn dĩ, em nghĩ bỏ qua chuyện này, thực ra cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng xem ra bây giờ, coi như em không nghe, thì anh cũng muốn nói, vậy thì, anh nói đi em nghe.

Bóng dáng Lâm Nhược Khê lúc này nhìn có vẻ hơi đơn độc, trong lời nói biểu lộ ít nhiều sự hiu quạnh, nhưng lại là biển lặng sau sự yên tĩnh.

- Dương Thần, anh còn nhớ lần đó, lần đầu tiên Dương Liệt tìm đến nhà chúng ta, anh làm những chuyện đó bởi Dương Liệt đụng đến anh, anh đánh cho Dương Liệt một trận thảm thiết, sau đó vẫn là vị đạo trưởng đó chạy đến cùng với chị Thái Ngưng cùng cầu xin, cuối cùng, Viên Dã lại phải đứng ra, nhận ra Dương Liệt là anh họ anh ta, anh mới tha không giết chết Dương

Liệt.

Lần đó, bởi vì em xác nhận được thân phận của Tuệ Lâm là người của Lâm gia, nên tâm trạng em có chút rối bời, không nghĩ nhiều đến những chuyện khác, nhưng sau chuyện đó, em liền nghĩ, Dương Liệt và vị đạo trưởng đó, đều là những nhân vật phi thường, nhưng đứng trước mặt anh, nhưng căn bản lại không là cái gì, anh lợi hại như vậy, đó là lần đầu tiên anh kích thích em nhất, khiến cho em cảm thấy, thực tế khoảng cách giữa em và anh là rất xa.

Hơn nữa... kỳ thực ngày đó Viên Dã đã nhận ra Dương Liệt là anh họ của anh ta, mà anh lại đột nhiên thả Dương Liệt, khiến cho em gần như đoán được thân phận của cha mẹ anh, nhưng em cảm thấy anh hình như không hy vọng tiếp nhận họ, cho nên em cũng không biết là mình đã và đang làm cái gì nữa...

Nghe Lâm Nhược Khê tâm sự, Dương Thần dần dần được mở to mắt ra, người phụ nữ này thoạt nhìn như có vẻ cái gì cũng không quan tâm, nhưng những thứ cất giấu trong lòng, lại không hề ít chút nào.

- Sau này, bởi vì em giờ một chút tiểu xảo, phá hủy truyền thông Trường Lâm và sản nghiệp của Hứa gia, bị Tăng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoành trả thù, em biết trong lòng anh chắc chắn cảm thấy, em là một cô gái, làm ăn không hề hạ thủ lưu tình, muốn đấu đá đến người chết ta sống, tự mình rước họa sát thân, là chuyện rất ngốc nghếch...

Kỳ thật khi đó, em không nhận Lâm Chí Quốc là ông nội của mình, nhưng em biết, nếu như em thực sự xảy ra chuyện gì, Lâm Chí Quốc chắc chắn sẽ không mặc kệ em, em không rõ Lâm Chí Quốc có bản lĩnh gì, nhưng một khi ông ta có thể bảo vệ bà nội em, thì chắc chắn có thể bảo vệ được em, cho nên, em liền lợi dụng Lâm Chí Quốc, liều lĩnh làm mọi chuyện để phá hủy được Hứa gia...

Nhưng cuối cùng, em phát hiện Lâm Chí Quốc không làm bất cứ chuyện gì để trợ cứu, ngược lại anh mới là người giúp đỡ em thoát khỏi tai nạn lần đó, lúc đó em đã ý thức được, anh và thế lực mà Lâm Chí Quốc nỗ lực muốn nắm giữ có quan hệ với nhau, hoặc cũng có thể Lâm Chí Quốc nhờ vả anh chăm sóc em, nhưng đối với em mà nói, kỳ thực cũng chẳng có ý nghĩa gì, em chỉ cần có người giúp em ngăn cản những người làm phản đây là được rồi.

Nói tới đây, Lâm Nhược Khê quay đầu lại, nhìn Dương Thần đang trợn mắt há hốc mồm, Dương Thần hơi khẽ động đậy khóe miệng, cười có chút chua xót:

- Dương Thần, còn nhớ lần đó, sau khi anh giết Tăng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoành xong, em có khuyên anh không cần đề ý đến lời nói không...

- Nhớ..

Dương Thần chờ đợi nói:

- Em nói, anh và em đều là bộ cạp độc, hại chết chính chúng ta, chỉ có

chúng ta mà thôi.

- Đúng vậy,

Vai Lâm Nhược Khê khẽ run lên, dường như không kìm được nữa phải bật cười:

- Dương Thần anh thật ngốc, thật là ngốc, em chỉ kể một câu chuyện giống như lừa trẻ con thôi, vậy mà anh đã tin là thật rồi.

Dương Thần, anh thấy người như em từ nhỏ đến lớn chưa từng nhìn thấy người chết, nhìn thấy một người đàn ông, đứng trước mặt em, tay không đập vỡ sọ người khác, em... có thể thần nhiên, bình tĩnh nhanh được như vậy sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 567

Nói

Nghe Lâm Nhược Khê bỗng nhiên nói trắng ra, sắc mặt Dương Thần tái mét, hai tay nắm chặt, xương cốt kêu răng rắc.

Lâm Nhược Khê cũng không nhìn sắc mặt của Dương Thần, quay đầu đi, lạnh lùng nói:

- Em lừa anh mà, sau khi anh giết nhiều người như vậy, em sợ muốn chết đi được, lúc đấy chỉ hận sao anh không mau biến mất luôn đi.

- Anh có biết là anh khủng bố đến mức nào không, anh giống như là một ác ma, toàn thân đầy là máu, em cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị anh bóp chết.

Giọng của Lâm Nhược Khê có chút run rẩy, hít một hơi thật sâu.

- Nhưng, em không thể để anh ra đi được, nếu nhưng không có anh ở bên cạnh, vậy thì ai có thể bảo vệ em, nếu như vẫn còn người của băng đảng đến hại em, bên cạnh em không có ai đối phó, như vậy chẳng phải em sẽ chết rất oan uổng sao? Em còn phải quản lý một công ty lớn như này, em còn bao nhiêu chuyện chưa làm xong.

Lâm Nhược Khê nói:

- Vì vậy, em liền nghĩ ra một câu chuyện về con bọ cạp, kể cho anh nghe, nói cho anh biết, em và anh đều là bọ cạp độc, như vậy, em cũng sẽ không cảm thấy em sẽ bị ảnh hưởng của anh, em cũng sẽ không sợ anh.

- Nói như vậy, anh mới có thể ở lại bên cạnh em, bảo vệ em, mặc dù em rất sợ, nhưng chí ít, có anh, thì em sẽ không cần phải lo lắng nhiều đến những kẻ khác, nhưng sau này nếu anh còn làm những chuyện vô cùng ngốc nghếch như nói với em chuyện chấm dứt hợp đồng hôn nhân, thì đến lúc đó hãy ly hôn với em.

Lúc đó em cảm thấy rất mát mát, nếu như cuộc hôn nhân của chúng ta kết thúc, vậy em sẽ lại cô độc một mình, cứ như vậy, bao nhiêu tên đàn ông khác sẽ giống như sâu bọ, lại bay đến gần hơn, chẳng may Lâm Chí Quốc muốn ép em làm chuyện gì đó, có lẽ em cũng không có cách nào mà cự tuyệt, đối với em mà nói, anh vẫn còn vô cùng hữu dụng, sao em lại có thể dễ dàng để anh rời đi như vậy chứ, đặc biệt là anh còn bao nhiêu điều khiến em hoài nghi, bao nhiêu bí mật chưa được khám phá nữa...

- Đủ rồi Lâm Nhược Khê, không cần phải nói nữa,

Dương Thần cảm thấy toàn bộ máu nóng trong người mình đang dâng lên, những lời của người phụ nữ này giống như dao sắc găm vào tim vậy, khiến cho hắn không thể thở được.

Lâm Nhược Khê cũng không có ý muốn dừng lại, tiếng cười khanh khách đột nhiên bật lên lúc đó, tiếp tục nói:

- Tại sao lại không nói, hôm nay em nói những lời như này thì sao, có phải anh không thể tiếp nhận được, không thể tiếp nhận được một người phụ nữ vốn dĩ đã ác độc như em sao?

- Anh kỳ thực đã sớm biết rồi không phải sao, lúc em lên kế hoạch hủy hoại truyền thông Trường Lâm và công ty khoa học Đông Hoa, thời điểm thôn tính, em vì muốn màn kịch đó được diễn không chút sơ hở, liền bảo anh và Thiện Ny đi HongKong, ngày hôm đó không phải anh vẫn còn đang ngồi trong xe, vì em để cho Thiện Ny rơi vào tình huống nguy hiểm nên cảm thấy không thoải mái sao? Thực tế anh cũng nên tỉnh ngộ rồi, em là một phụ nữ để đạt được mục đích mà không từ bỏ bất cứ một thủ đoạn nào.

-Ồ, đúng rồi, còn một lần, lần đó em xuống nhà máy cơ sở kiểm tra, lần đó đúng là em khinh xuất, không ngờ bọn chúng lại to gan đến mức đấy, nhưng cũng vì có anh ở bên cạnh, em mới dám hẹn bọn chúng cùng đi ăn cơm tối, cuối cùng lại gặp phải đám ngu ngốc muốn hại em, vẫn là vì anh ở bên cạnh em, thế nên bọn chúng đều thất bại rồi.

- Lúc ngồi xe quay trở về Trung Hải, anh an ủi em, nói em làm như vậy, có thể giúp đỡ được rất nhiều gia đình, thực tế là làm được việc thiện...

Lâm Nhược Khê cúi đầu, cười có phần hơi tổn sức, rồi lắc đầu thờ dãi:

- Bây giờ em cũng không sợ mà nói cho anh biết, thực tế người quản đốc đó nói không sai chút nào, em đúng là đứng sau chính phủ và ngân hàng gây áp lực thêm cho bọn họ, mọi thứ của bọn họ dĩ nhiên là bị em thu mua, đều là do một tay em tiến hành, chẳng qua lúc đó có anh ở đấy, em lừa anh, nói chuyện đó không liên quan gì đến em... kỳ thực đều là do em giở trò.

- Anh có nhớ không, em đã nói từ rất lâu rồi, em là một thương nhân, chỉ cần không phạm pháp, không bị bắt, những chuyện có thể đem đến thắng lợi, thì em sẽ làm, cho dù em biết mình độc ác, rất vô tình, nhưng em sẽ đi làm những chuyện như vậy, so với những chuyện này, lừa anh... đối với em mà nói là chuyện đơn giản hơn nhiều.

Dương Thần mặt trầm như nước, hắn đột nhiên cảm thấy, người phụ nữ đứng trước mặt mình sao mà xa lạ đến vậy.

Lâm Nhược Khê còn chưa nói xong:

- Ngày hôm đó kết thúc chuyện công xưởng ở đấy, quay về Trung Hải lúc ăn cơm tối, anh đột nhiên nói với em rất nhiều khuyết điểm của anh, nói đến mức anh trở nên nát bét.

- Lúc đó em cũng đoán ra được, chắc chắn anh muốn mượn chuyện này để thể hiện thái độ với em, nhưng em không biết là anh muốn thể hiện điều gì, lúc đó em rất căng thẳng, điều mà em sợ nhất, đó là đột nhiên anh rời bỏ em, như vậy, em đã quen với việc có anh giúp em giải quyết phiền phức, nếu như anh thực sự ly hôn với em, em sẽ rất đau đầu.

- Tuy nhiên may mắn là, em đã nhỏ vài giọt nước mắt, đổi lấy việc anh đứng trước con phố lớn đông đúc, nói anh thích em...

- Ha ha, anh có biết là anh ngốc như thế nào không, nếu như lúc đấy anh nói anh chia tay với em, ly hôn với em, em chắc chắn không có cách nào biết được thân phận không hề bình thường của anh, anh tuyệt đối không phải là người bán thịt dê xiên nướng dạo mà lúc đầu em gặp, cho nên em không thể bắt anh phải làm như thế nào.

- Nhưng, anh lại cố tình nói anh thích em, thích người phụ nữ vẫn luôn lợi dụng anh, lừa anh như em...

- Câm miệng!

Dương Thần quát lên ngắt lời Lâm Nhược Khê, vẻ mặt vô cùng đáng sợ:

- Lâm Nhược Khê, em có biết là em đang nói cái gì không?

Lâm Nhược Khê thản nhiên xoay người lại, nhìn khuôn mặt hung dữ của Dương Thần không chút sợ hãi nói:

- Đương nhiên là em biết em đang nói cái gì, những chuyện này đều là sự thật, một khi chúng ta đã đi đến bước này, thì em không còn gì muốn giấu anh nữa, dù sao thì sớm muộn gì chúng ta cũng phải tách nhau ra, để người đàn ông ngu xuẩn như anh biết được, rốt cuộc là bị em lợi dụng như thế nào, cũng là để cho anh mất hết hy vọng.

- Ngu xuẩn... hừ..

Dương Thần cười nhạt một tiếng, tiến lên phía trước, đứng ngay trước mặt Lâm Nhược Khê.

Bốn mắt nhìn nhau, Lâm Nhược Khê hầu như không có ý né tránh, khuôn mặt trong veo nhưng tuyệt đối lạnh lùng, không hề có chút khiếp sợ nào.

- Bốp!

Âm thanh của một cái bạt tai vang lên.

Dương Thần trực tiếp tát vào mặt Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy một cơn choáng váng, theo bản năng giơ tay lên ôm má, nơi đó nóng rát và đau, khiến cô ý thức được, mình thực sự bị Dương Thần tát.

Anh... đánh tôi...

Lâm Nhược Khê như ngây dại.

Dương Thần cười nhạt, nói:

- Đây là cô lừa tôi, là cái giá phải trả cho việc giấu diếm tôi nhiều chuyện như vậy, người phụ nữ có tâm địa rắn độc như cô, thì đương nhiên là tôi phải đánh rồi.

Đôi mắt của Lâm Nhược Khê như được phủ một lớp sương mù, cười đau khổ,

- Đúng... anh nên đánh tôi, đánh rất hay...

- Bốp!

Lại một cái bạt tai nữa, đánh đúng vào bên má phải của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê bị đánh tới văng tới bên cạnh bàn, cơ thể miễn cưỡng chống đỡ, để không quy ngã xuống, một tay ôm chiếc má đang đỏ ửng, Lâm Nhược Khê đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Anh muốn đánh bao nhiêu, chỉ bằng đánh một lần cho xong, không thì đánh chết tôi đi.

Thân thể Dương Thần nghiêng về phía trước, bỏ nhào lên người Lâm Nhược Khê, hai tay tóm chặt lấy hai tay Lâm Nhược Khê, hai người mặt đối mặt, gần trong gang tấc, từ xa nhìn vào, thậm chí thái độ còn có chút gì đó mờ ám.

- Nói!

Mặt Dương Thần không chút biểu cảm, đè lên người phụ nữ đang dựa vào bàn, nói.

- Nói cái gì?

Lâm Nhược Khê lạnh lùng hỏi lại.

- Nói cô thích tôi!

Dương Thần nói.

- Dựa vào cái gì?

Đôi mắt của Lâm Nhược Khê sáng lấp lánh.

- Dựa vào lời ông đây đã nói, ông đây thích cô.

Dương Thần nói chắc như đinh đóng cột.

Lâm Nhược Khê ngây người ra một lúc lâu, lắc đầu:

- Tôi không thích anh.

- Bốp!

Lại một cái bạt tai nữa, đánh lên khuôn mặt của Lâm Nhược Khê.

- Nói, nói cô thích tôi!

Dương Thần tiếp tục yêu cầu một cách máy móc.

Lâm Nhược Khê giống như bị tâm thần, phản kháng giống hệt như một con báo mẹ, nhưng không cách nào nhích người ra được tám thân như sư tử đực đang đè lên trên người mình, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, giả vờ như không nghe thấy gì.

Bốp!

Lâm Nhược Khê lại bị người đàn ông này cho một cái bạt tai, rốt cuộc là muốn mình như thế nào đây.

- Nói cô thích tôi, không nói, tôi còn tiếp tục đánh nữa

Dương Thần giống như bị ma làm, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ này nói.

Lâm Nhược Khê rốt cuộc cũng không chịu được nữa, trong hộc mắt trong suốt, nước mắt chảy ra, căn bản là không thể khống chế được, cô gái như cô bị ức hiếp đến bất lực, lại không có ai đến giúp, bởi vì, người vẫn từ trước đến nay luôn giúp cô, lại là người đang đánh cô lúc này.

- Anh... anh là tên khốn khiếp, anh đánh chết tôi, tôi cũng sẽ không nói

câu đó.

Lâm Nhược Khê cắn môi, khóc nức nở.

Vẻ mặt Dương Thần thay đổi đến mấy lần, rời khỏi thân thể của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê được hấn buông tha, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy, Dương Thần lấy từ bàn làm việc của mình, một chiếc bút máy đầu bạc.

Ý thức được có chuyện gì đó chẳng lành, khuôn mặt Lâm Nhược Khê tỏ vẻ đau đớn như bị hỏa thiêu, hỏi:

- Anh muốn làm gì?

Dương Thần hững hờ nhìn người phụ nữ này một cái, tự cười giễu mình,

- Cho dù có đánh chết em, em cũng không thích anh, anh đánh em nhiều như vậy, không bằng anh tự đánh mình, anh đương nhiên là phải trả giá cho những điều đó.

Nói rồi, bày tay phải cầm bút của Dương Thần, đâm một phát thật mạnh vào ngực trái của mình.

- Phập!

Chiếc bút, trong nháy mắt đã cắm vào trong lòng ngực.

Khuôn mặt bi thương của Lâm Nhược Khê đã lấy lại được vẻ bình thường, nước mắt rớt cuộc cũng không còn rơi nữa, đôi mắt rung rung, cực kỳ bi ai.

- Anh điên rồi sao?

Lâm Nhược Khê kinh hoàng hô lên một tiếng, chạy bổ đến phía trước, túm lấy cánh tay Dương Thần, nhìn thấy ngực Dương Thần, máu tươi chạy dọc theo chiếc bút, Lâm Nhược Khê cảm thấy trời đất quay cuồng, lung lay như sắp đổ.

- Anh... tại sao anh lại phải làm chuyện ngốc nghếch như vậy...

Lâm Nhược Khê lúc này không còn gì đáng nói, khuôn mặt tấy đỏ, hai mắt đầm lệ sưng đỏ, khóc không thành tiếng.

Dương Thần ra vẻ vô cùng mệt mỏi, giống như ngực bị thương rất nặng, nói yếu ớt:

- Anh thích em, nhưng anh đánh em rồi, anh không thể trối buộc được trái tim em, sao anh có thể an tâm được...

- Ai nói em không thích anh?

Lâm Nhược Khê đột nhiên hét thật to.

- Dương Thần khốn nạn, ngốc nghếch, ngu xuẩn, anh là tên vô lại, em thích anh - em thích anh - em thích anh - em thích anh... anh... anh... sao anh lại ngốc như vậy...

Dương Thần thở phì phò một cách khó khăn, cười khổ sở nói:

- Là em thấy anh sắp chết rồi, nên mới an ủi anh đúng không...

Lâm Nhược Khê liều mạng lắc đầu, khóc nức nở, khiến cho cô khó có thể nói được một câu hoàn chỉnh, nói một cách đứt quãng:

- Là em... là em không tốt... em chỉ muốn làm anh tức giận... trái tim em rất đau... sắp vỡ vụn ra rồi... em thực sự thích anh... Dương Thần anh đừng xảy ra chuyện gì, anh... sao anh lại ra nhiều máu như vậy...

- Sao em lại thích anh... không phải anh rất ngốc sao... toàn bị em lừa... lại không đứng đắn.

Dương Thần môi trắng bệch, cô hết sức hỏi.

- Em thích anh là vì em thích anh, em thực sự không biết tại sao lại thích anh mà,.

Lâm Nhược Khê sắp sốt ruột đến phát điên, người đàn ông này lúc nào cũng như vậy, đã đến lúc nào rồi lại còn làm cho vấn đề rối tung lên như vậy chứ.

Đột nhiên, Dương Thần cười ha hả, vẻ mặt đáng khinh, giống như đi trên đường đột nhiên nhặt được cả trăm triệu vậy.

Nhìn bộ dạng Dương Thần giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng ý thức được... chính mình mới bị đem ra lừa.

- Chắc chắn, không biết vì sao thích anh, không biết nguyên nhân vì sao thích, mới thực sự là thích đó... bà xã ngoan, em quả nhiên vẫn rất thích chồng của em mà, ha ha ha ha, không uống công anh chịu đau một chút.

- Anh... anh dám lừa gạt em, Lâm Nhược Khê lại tức giận, cô đột nhiên ý thức được Dương Thần không phải là người thường, làm sao mà có thể dễ dàng chết như vậy được, mình bị anh ta dọa cho một trận, lập tức đã lo lắng, cái gì cũng quên hết, bây giờ không biết phải làm thế nào đây, mặt đỏ bừng bừng, chính mình cũng không thể nói được lời nào nữa.

Dương Thần chẳng quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp rút chiếc bút máy cắm ở ngực ra, tuy rằng có chảy chút máu, nhưng thực tế cũng chỉ là chút máu tươi thôi, Dương Thần coi như chủ động vận nội công, cơ thể khỏe mạnh lại khiến vết thương liền lại như cũ.

Cười hì hì lấy một tay ôm Lâm Nhược Khê đang mềm nhũn vào trong lòng mình, lại bấu đôi môi đỏ thắm “ sao nào sao nào” hôn mấy cái, đầy một mặt nước miếng.

Lâm Nhược Khê sắp ngất mất thôi, cảm xúc của người đàn ông này thay đổi rất nhanh, giờ phút này còn lấy mình ra làm búp bê đùa giỡn ôm ấp, miệng còn đang cắn đi cắn lại trên khuôn mặt mình.

- Nhược Khê bảo bối ngoan ngoan, những lời mà em vừa nói, sắp làm anh đau lòng đến chết rồi, vậy coi như huề, anh cũng giận em rồi, em cũng khiến anh đau lòng chuyện em gạt anh, lợi dụng anh trước đây, mọi chuyện chúng ta đều xí xóa, coi như ông chồng ngốc này của em cam tâm để cho em sai khiến.

- Nhưng mà, Tiểu Nhược Khê của chúng ta hơn hai mươi tuổi còn nhớ đến bỏng gạo viên, thích xem phim truyền hình Hàn Quốc, sưu tập mèo

Hello Kitty, những lời em nói, thực ra không hề có chút đáng tin nào. Dương Thần buồn rầu nháy mắt nói.

Lâm Nhược Khê cứng miệng, thâm nghĩ, hóa ra vừa rồi mình nói nhiều như vậy, anh ấy đều không tin, liền thiết kế một vòng tròn đợi mình nhảy xuống.

Dương Thần nhìn bộ dạng bất mãn căm giận của người phụ nữ này, cảm thấy có chút đáng yêu, dơ hai tay ra định âu yếm hai má của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê theo bản năng lại cảm thấy Dương Thần muốn đánh cô, sợ hãi co rúm người lại.

Ngày thường người khác nhìn thấy đều né tránh tảng núi băng là nữ chủ tịch, giờ phút này lại giống như con mèo nhỏ bị sợ hãi vậy.

Người phụ nữ này bề ngoài băng giá của, nhưng bên trong lại là sự yếu đuối.

Dương Thần xót xa, cười khỏ sở giọng đầy âm áp nói:

- Cô bé ngốc, đánh em là để cho em tỉnh ra, không nói những lời nói dối đó nữa, bây giờ là anh đang vận công để trị những vết sưng tấy đỏ trên mặt em, không thì sao em có thể ra ngoài được.

- A...

Lâm Nhược Khê lúc này mới lúng túng, gục đầu xuống, để Dương Thần chạm vào khuôn mặt của mình, cảm giác rất âm áp.

Được một lát, gương mặt sưng đỏ liền biến mất, làn da căng mịn lại được hồi phục như xưa.

Ở cự ly gần như vậy cảm nhận được bản lĩnh thần kỳ của Dương Thần, trong lòng Lâm Nhược Khê ngoài sự kinh ngạc, còn phần nhiều là thứ cảm xúc phức tạp, nhìn khuôn mặt bình thường của Dương Thần, hơi hơi xuất thần.

Dương Thần cẩn thận nhìn xem còn mạch máu nào chưa khai thông không, lại nhìn thấy đôi con ngươi đen nhánh của Lâm Nhược Khê đang nhìn mình, không khỏi chấn động, mặt mày hớn hờ nói:

- Vợ à, coi ánh mắt chờ đợi này của em, có phải là muốn cùng chồng em tiến thêm một bước nữa không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 568

Đồng Ý Với Em Một Chuyện

Dương Thần nhìn thấy Lâm Nhược Khê không thèm để ý đến mình, cũng không nói gì nữa, nhìn Lâm Nhược Khê đã hồi phục lại khuôn mặt xinh đẹp như bình thường rồi, hài lòng gật gật đầu, giúp Lâm Nhược Khê vuốt mái tóc rồi bù ra sau vành tay trắng mịn, xúc động nói:

- Tuy rằng có đánh, có làm loạn lên, nhưng tốt xấu gì thì chuyện này cũng đã được giải quyết rồi, em xem em đi, có gì không thoải mái thì phải nói ra chứ, cứ gồng mình lên chống đỡ như vậy, chết thì thiệt thân thôi, hà tất phải như vậy chứ.

- Ai cần anh lo.

Lâm Nhược Khê bị nhìn thấu tâm sự, cảm thấy ngượng ngùng, nhưng lập tức lại nghĩ ra chuyện, vội vàng hỏi:

- Đúng rồi, anh còn chưa nói, rốt cuộc anh quay về Trung Hải giúp tiểu yêu tinh An Tâm kia làm chuyện gì đấy? Mau thành thật khai ra.

- Không phải em vừa nói không cần phải giải thích sao?

Dương Thần vừa cảm thấy bức mình, vừa cảm thấy buồn cười, cũng không biết là có phải An Tâm khiến cho Lâm Nhược Khê bị kích động nhiều lần hay không, mà lại khiến cho Lâm Nhược Khê bắt đầu gọi cô ấy là yêu tinh.

- Lúc này là lúc này, ai bảo anh hung hăng với em như vậy, bây giờ em muốn truy cứu đến cùng.

Nhìn thấy người phụ nữ ngốc nghếch hồ đồ trước mặt mình, đang muốn gây sự, Dương Thần còn tưởng mình đang bị ảo giác, đúng là giờ mặt còn nhanh hơn giờ sách.

Tuy nhiên, cái gì cần nói thì vẫn nên nói, Dương Thần đem đầu đuôi sự việc An Tâm bị Lỗ Dân ức hiếp kể cho Lâm Nhược Khê nghe. Còn về phần chuyện Yến Tam Nương đột nhiên xen giữa, hắn không nói cụ thể, không phải là hắn không muốn nói, chỉ là hắn không có cách nào diễn đạt thành lời, còn nữa, nếu để Lâm Nhược Khê biết mình đang nghiên cứu cái “đạo” huyền bí gì đó, có lẽ lại cho rằng mình đang nói hươu nói vượn.

Sau khi nghe Dương Thần kể xong, Lâm Nhược Khê cho dù có không tận mắt chứng kiến, nhưng cũng có thể đoán được rốt cuộc như thế nào là một chuyện vô cùng mạo hiểm, trên mặt cũng hiện lên nét ưu tư, mang theo vài phần oán trách nói:

- Vì An Tâm, mà phải làm đến tận bước này sao?

Dương Thần cười khoan thai nói:

- Anh cũng không chỉ đối với riêng An Tâm như vậy, nếu ai dám bắt nạt em, anh chắc chắn sẽ làm còn kinh khủng hơn chuyện này nữa.

- Nói cách khác, đối với những người phụ nữ đó thì cũng sẽ là như vậy đúng không?

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nhìn hắn.

Dương Thần sờ sờ mũi, nhìn xung quanh, hiển nhiên là cam chịu.

Lâm Nhược Khê nghiêng răng, sau khi trừng mắt nhìn Dương Thần, trầm ngâm một lát, nói:

- Dương Thần, nhìn em đây.

- Hả?

Dương Thần không hiểu là Lâm Nhược Khê muốn làm cái gì.

- Em nói là nhìn em, nhìn vào mắt em.

Lâm Nhược Khê nghiêm túc nói.

Dương Thần đột nhiên không biết người phụ nữ này lại muốn làm gì, dù sao thì cũng là mỹ nữ, nhìn thì nhìn, chẳng lẽ đôi mắt to đó nhìn đôi mắt nhỏ của mình lại mất đi tí thịt nào sao?

Hai người bốn mắt nhìn nhau, con ngươi của Lâm Nhược Khê sáng như mặt hồ là bằng gương, lẫn lẫn gọn sóng, soi sáng lòng người.

Tiếp đó, Lâm Nhược Khê thản nhiên cười.

Rất ít khi nhìn thấy nụ cười của người phụ nữ lạnh lùng này, cô ấy giống như bị băng đá phong tỏa xung quanh, như một pho tượng điêu khắc, thảnh thỏi cũng có cười nhưng chỉ là mỉm cười mà thôi.

Giờ phút này đột nhiên lại nở rộ, giống như là một tia sáng ấm áp làm tan chảy lớp băng lạnh giá kia, khiến vẻ đích thực bên trong tỏa sáng, giống như đóa sen thanh lịch, mẫu đơn yêu kiều, tựa như mộng ảo, nhất thời phát ra sức hấp dẫn không thể cưỡng lại được, khiến cho người đã gặp biết bao mỹ nữ như Dương Thần trong lòng cũng thấy kinh ngạc đến không kịp tìm được.

Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, bất cứ ai cũng sẽ không tin, một người phụ nữ có thể thể hiện sự nữ tính của cô ta một cách nhuần nhuyễn và vô cùng xuất sắc đến mức không thể nói nên lời được.

Nhìn thấy Dương Thần ngây người ra, Lâm Nhược Khê rất hài lòng, trong lòng còn có chút đắc ý, nhưng cũng đầy lo lắng.

- Em... xinh đẹp không?

Chiếc má lúm đồng tiền của Lâm Nhược Khê đỏ ửng, giọng dịu dàng hỏi, giọng điệu này, giống như thiếu nữ mới lớn đang làm nũng chờ khen ngợi vậy.

Dương Thần nuốt nước miếng, vẻ mặt như anh lợn, chỉ còn mỗi nước là cầm chưa rót xuống nữa thôi, gật gật đầu một cách ngốc nghếch.

- Vậy em và An Tâm, cả Sắc Vi nữa, ai xinh đẹp hơn?

Lâm Nhược Khê cười đầy hàm ý hỏi.

- Đương nhiên là em rồi...

Tim Dương Thần bắt đầu đập thình thịch những tiếng kinh hoàng, trong đầu hấn kích động đến điên cuồng với một ý niệm, người phụ nữ này đang dụ dỗ mình, lẽ nào cuối cùng với vợ mình mình cũng đã tìm lại được sự tôn nghiêm của đàn ông rồi? Cuối cùng hàng đêm cũng không còn phải “độc thủ không khuê” nữa rồi?

Lâm Nhược Khê cắn môi ngượng ngùng, kiểu phong tình này, dường như có cả vạn kiều, dục vọng với cô gái nhỏ này, dường như lại hết sức ngây ngô, nhưng lại có sức hấp dẫn đến mê người.

- Thật không?

Lâm Nhược Khê thấp giọng hỏi lại xác nhận.

- Thật mà, em là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng gặp, không phải là một trong những...

Dương Thần trả lời rất nhanh, bởi vì căn bản không cần nghĩ thì cũng ra đáp án.

Hai cánh tay thả lỏng dọc theo quần, hận là không thể trực tiếp động thủ, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn, ngộ nhỡ chân tay mình lỏng ngóng, lại khiến Lâm Nhược Khê không thích, không chừng mình lại không có cả cơ hội đòi hỏi, lại hỏng hết mọi thứ cũng nên.

Ánh mắt của Lâm Nhược Khê đã để ý đến Dương Thần đang co quắp bất an, hai tay đang đấu tranh, lại nhìn trong đôi mắt của Dương Thần, ánh mắt rực lửa thiêu đốt, khát khao mãnh liệt.

Kim nén sự căng thẳng, đôi tay Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng giơ ra khoảng không giữa hai người, đặt lên ngực Dương Thần.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, gương mặt Dương Thần gần trong gang tấc, có thể nghe được nhịp tim đập của nhau, cảm nhận được cả hơi thở của nhau.

Đôi mắt trong veo như thủy tinh, đôi môi Lâm Nhược Khê khẽ mở, hơi thở như lan, giọng hơi khàn khàn hỏi:

- Có phải... rất muốn... em không?

Có từng thấy bị dụ dỗ, nhưng chưa từng thấy bị dụ dỗ kiểu này.

Dương Thần sắp phát điên rồi.

Không ngờ kỹ xảo của Lâm Nhược Khê lại tốt như vậy, so với rất nhiều người phụ nữ mà mình từng ném qua, thì chẳng là gì so với kỹ xảo của nha đầu này.

Cô chẳng qua mơ hồ dựa vào bản năng và trí tuệ của mình, tìm kiếm những phương thức có hiệu quả với đàn ông, dùng nó để dụ dỗ mình.

Nhưng, chính điều đó lại khiến mình thấp thỏm không yên, một loại ngây ngô của sự chưa trưởng thành, khiến cho sức hấp dẫn của sự nữ tính phát lên đến cực điểm.

Một sự chào đón nồng nhiệt, nói đơn giản, có thể làm đến mức cảm thấy không hề có chút giả dối này, phụ nữ có được mấy người, hơn nữa người

phụ nữ đứng trước mặt mình đây hầu như không có chút kinh nghiệm nào, mà đã đẩy cảnh giới này lên đến đỉnh cao rồi.

Có phải là rất muốn không? Câu nói vô nghĩa như vậy mà khiến mình đợi gần một năm rồi.

Dương Thần đầu quẩn nhiều như vậy, cũng chẳng còn cách nào giả vờ là trang nam tử đứng đắn, mở rộng hai cánh tay, ôm Lâm Nhược Khê thật chặt, Lâm Nhược Khê như không xương, cả thân hình thom nức, thở hổn hển, tràn đầy hưng phấn nói:

- Nhược Khê bảo bối à cô vợ tốt của anh, coi như em đại từ bi rồi, em sắp làm anh ghen chết rồi, lại đây, chúng mình hôn nhau trước đã, rồi tiến hành tiếp bước sau...

- Đợi đã!

Lâm Nhược Khê dùng tay chặn trước miệng Dương Thần, không cho Dương Thần xông tới.

- Ủ?

Dương Thần nghi hoặc, đến lúc này còn chơi trò xấu hổ gì nữa.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê sáng quắc, ánh lên một tia giáo hoạt:

- Em chỉ hỏi là có phải anh rất muốn em không... chứ không nói là em sẽ cho anh...

Vẻ mặt Dương Thần cứng đờ, hận không thể giống như vừa rồi tát cho Lâm Nhược Khê một cái, người phụ nữ này không phải đang muốn đùa chết với mình sao?

- Nhưng mà...

- Nhưng cái gì?

Dương Thần vội vàng hỏi, mắt lại sáng lên lần nữa.

Lâm Nhược Khê lấp bắp, ngập ngừng nói:

- Anh phải đồng ý với em một chuyện... em... thì chuyện gì em cũng đồng ý với anh...

- Chuyện gì cũng đồng ý?

Dương Thần cảm thấy mừng như điên? Không lẽ đến yêu cầu cái “kỹ thuật sống” cao độ đó cũng có thể làm?

- Ha ha đừng nói là một chuyện, đến một trăm chuyện anh cũng có thể đồng ý với em, ngoan, mau nói đi, chồng của em không có bản lĩnh gì khác, ngoài việc có thể xử lý mọi chuyện ra.

Dương Thần mừng rỡ, chỉ dựa vào năng lực hiện tại của hắn, hắn cũng không bốc phét, trên đời này, nếu có chuyện gì mà hắn không làm được, thì người khác cũng đừng hòng làm được dù chỉ là một phần nhỏ nhất.

Sắp bị tuyệt sắc mỹ nhân đứng trước mặt bắt mất hồn rồi, người phụ nữ mà mình thêm muốn nhất, rốt cuộc lại cần có một lần nữa sao?

Khuôn mặt dịu dàng của Lâm Nhược Khê tỏ vẻ vui mừng, nói:

- Em chỉ cần anh làm được một chuyện, em tin với năng lực của anh mà

nói, thì chắc chắn không có gì là khó, không cần đánh, cũng không cần giết, thậm chí là còn không tốn sức lực, rất đơn giản.

- Ôi Nhược Khê ngoan ngoãn, em mau nói ra đi, chẳng phải chuyện gì anh cũng đều nghe lời em sao?

Dương Thần nóng vội, tiểu huynh đệ ở dưới sắp làm rách đũng quần rồi, người phụ nữ này còn kì kèo cái gì nữa.

Lâm Nhược Khê hít một hơi thật sâu, ánh mắt hiện lên một tia quả quyết...

- Em muốn anh, đoạn tuyệt quan hệ với những người phụ nữ đó.

Lời nói ra, Dương Thần ôm chầm lấy hai vai của Lâm Nhược Khê, run rẩy một hồi, lập tức, từ từ đè lên người người phụ nữ này...

Vẻ mặt tươi cười trên mặt Dương Thần dần dần biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt ngậy dại, ánh mắt có chút trống rỗng.

Đầu óc Lâm Nhược Khê vô cùng tỉnh táo nói:

- Từ lâu em đã biết anh không phải là người đàn ông bình thường, nhưng em cũng không tìm hiểu sâu, chuyện lần này ở Paris, mặc dù em rất sợ, nhưng đối với quá khứ và thân phận thật của anh, cũng hiểu rõ rằng anh và em không cùng một thế giới, anh mạnh hơn em, có quyền thế hơn em, có nhiều tiền hơn em, em đã luôn luôn nghĩ rằng anh không thể cùng em đi đến cùng, nhưng bây giờ, nếu luận về giá trị con người, em hoàn toàn không thể so được với anh.

- Nhưng, nếu anh cảm thấy, bởi vì anh là một người đàn ông mạnh mẽ, mà em cam tâm tình nguyện làm một trong số những người phụ nữ của anh, thì anh đã quá coi thường Lâm Nhược Khê em rồi đấy, đây không phải là thứ tình yêu mà em mong muốn, nhưng em biết độc chiếm một người đàn ông như anh, sẽ khiến rất nhiều người phụ nữ khác ghét mình, nhưng em sẽ chẳng coi ra gì, tình yêu và hôn nhân vốn dĩ là chuyện mà mình nên ích kỷ mà.

- Em không biết ở bên ngoài rôt cuộc anh có bao nhiêu người đàn bà, nhưng em biết, Sắc Vi, An Tâm, Lưu Minh Ngọc, còn cả người chị em tốt của em Mạc Thiện Ny nữa chứ, họ đều là người tình của anh, bốn người này, em không quản anh còn bao nhiêu tình nhân khác, nếu như anh muốn em nhào vào lòng ôm anh, trao cho anh hết thảy, thì anh nhất định phải đoạn tuyệt quan hệ với họ.

Nhìn vẻ mặt hồn bay phách lạc của Dương Thần, trong lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy nhói đau, nhưng vẫn nói:

- Em biết, đối với anh mà nói, chuyện này có chút tàn nhẫn không công bằng, lúc đầu khi chúng ta kết hôn, là hợp đồng hôn nhân, lúc đó em cũng quả quyết nói, em sẽ không quản chuyện anh ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đó là do em không đúng, cho nên em cũng không tính toán so đo những chuyện mà anh đã có với bọn họ.

- Nhưng... vài lần nhìn thấy anh và người phụ nữ khác ở cùng nhau, sáng sớm nay lại gặp anh và An Tâm ở cùng nhau làm chuyện đó... em... em phát hiện là mình không thể chấp nhận được.

Vẻ mặt Lâm Nhược Khê lại lạnh như băng, nghiêm nghị nói:

- Em thích anh, Dương Thần, thậm chí cả đời này trái tim em chỉ thuộc về anh, anh đã cho em những trải nghiệm mà một người phụ nữ bình thường cả đời cũng không thể trải qua được, anh khiến em không thể lựa chọn được người đàn ông nào khác.

Nhưng, điều này không đồng nghĩa với việc em có thể chấp nhận chia sẻ anh với người phụ nữ khác... không chịu được là không chịu được, cho dù em có nỗ lực đi chăng nữa, thì điều này cũng đã ngấm vào trong xương cốt của em rồi.

Nếu như anh đồng ý, em sẽ dùng phần đời còn lại của mình, bù đắp cho anh, đối xử tốt với anh, chuyện gì cũng sẽ nghe anh, không cần biết anh sẽ làm những chuyện hoang đường gì, em cũng sẽ tình nguyện làm cùng anh... nhưng em chỉ có thể chấp nhận, em là người vợ duy nhất của anh.

Phòng làm việc, vô cùng yên tĩnh, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Sự yên tĩnh này, kéo dài đến mười phút.

Dương Thần vẫn không hề có chút phản ứng nào trên khuôn mặt, rồi lại để lộ một nụ cười khó hiểu, nhìn vẻ mặt mong chờ của Lâm Nhược Khê, nhẹ nhàng, nhưng kiên quyết lắc đầu...

- Rất xin lỗi, nhưng anh không làm được,

Dương Thần thấp giọng nói:

- Thực tế em đã sớm biết rồi, không phải sao, lúc đó anh nói anh thích em, anh nói rồi, anh... anh không thể từ bỏ những người phụ nữ yêu anh thật lòng đó, anh không phải là người tốt, nhưng anh sẽ có trách nhiệm với người phụ nữ của mình.

Đôi mắt đẹp đẽ của Lâm Nhược Khê thể hiện sự đau khổ tột cùng, toàn thân run rẩy, cắn chặt môi dưới, hít một hơi thật sâu, gật gật đầu.

- Anh không cần phải trả lời em nhanh như vậy, em đồng ý với anh, trong vòng một năm, sẽ không gây phiền phức gì cho những cô tình nhân của anh, sẽ không làm gì bọn họ, trong năm nay anh có thể suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc anh muốn một kết quả như nào.

Giọng Lâm Nhược Khê đã lấy lại được âm vực lạnh lùng như trước đây, tựa cô gái vừa cười tươi như hoa lúc nãy không phải là cô.

- Một năm?

Dương Thần kinh ngạc hỏi lại:

- Nhược Khê, lẽ nào một năm sau, anh không chịu bỏ bọn họ, thì em sẽ rời xa anh sao?

Lâm Nhược Khê xoay người, trở về bàn làm việc của mình, thản nhiên

nói:

- Chỉ cần anh không muốn, thì em sẽ không ly hôn với anh, coi như là em không đạt được hôn nhân hoàn mỹ, tình yêu hoàn mỹ, nhưng gia đình bây giờ không có gì là không tốt, em nói rồi, em sẽ không tiếp xúc với người đàn ông khác.

- Một năm sau nếu như anh vẫn lựa chọn bọn họ, thì em sẽ bỏ hết tâm trí của mình vào sự nghiệp và người thân, em sẽ làm hết trách nhiệm của một người con dâu, chăm sóc tốt người nhà của anh, đương nhiên nếu mọi người đồng ý để em tiếp tục làm con dâu của họ.

Dương Thần cuối cùng mới hiểu hết ý tứ của Lâm Nhược Khê, lúc này dờ khóc dờ cười.

Rất hiển nhiên, Lâm Nhược Khê đang tạo áp lực cho mình, rõ ràng cô ấy bảo mình, nếu mình không đoạn tuyệt quan hệ với những người phụ nữ kia, thì cô ấy tuyệt đối không thực hiện nghĩa vụ làm vợ với mình.

Tuy nhiên, đây lại là nghĩa vụ giữa hai bên nam nữ với nhau, còn nghĩa vụ với gia đình cô ấy lại lựa chọn tiếp nhận.

Như vậy, cô ấy chỉ là con dâu của Dương gia, chứ không phải là người phụ nữ của Dương Thần.

Lựa chọn vừa có tình lại vừa có nghĩa như vậy, nhưng thật ra là đem mọi tội lỗi xấu xa đổ hết lên đầu Dương Thần.

Dương Thần cũng dễ dàng nghĩ ra, nếu như Quách Tuyết Hoa phát hiện ra con dâu mình ngoan ngoãn ở nhà, con trai lại ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, thì chắc chắn sẽ có ý kiến.

- Em đang dùng mưu kế để đối phó với anh đấy à, Nhược Khê tiểu bảo bối, em cũng đúng là biết cách gây sức ép với anh.

Dương Thần khổ sở day day huyệt thái dương.

Lâm Nhược Khê vẫn ở bàn xem bản vẽ, thuận miệng nói:

- Em cũng chẳng uy hiếp anh làm gì, tất cả đều là lựa chọn của anh, cuối cùng thì em đâu cũng không lại được anh, nếu như anh dùng vũ lực với em, em cũng không chống đỡ lại nổi, em chỉ là một cô gái yếu ớt bình thường, cho dù thân phận em có như thế nào, trong ánh mắt đáng sợ của anh thì cũng không đáng gì.

- Nếu như anh muốn rảnh, thì em cũng đã có chuẩn bị rồi, em sẽ biến mình thành con rối không có trái tim, anh muốn chơi thì chơi, dù sao thì từ lúc chúng ta biết nhau, anh cũng đã cứu mạng em rất nhiều lần rồi, coi như là báo đáp anh, cái này thì em cũng có thể chấp nhận được.

Trong lòng Dương Thần đau nhói, người phụ nữ này đúng là câu nói nào cũng có thể khiến người khác đau lòng, con rối không có trái tim? Nếu mình thực sự dùng vũ lực với cô ấy, thì chẳng phải không bằng cả heo chó sao?

Huống hồ, đường đường còn là ông xã, lại phải ỷ vào sức mạnh mới có thể chinh phục được vợ mình, e rằng nếu làm như vậy thật, thì cả đời này

Dương Thần cũng sẽ khinh thường chính mình mất.

- Nhất thiết em phải làm đến mức tuyệt tình như vậy không?

Dương Thần oán thán, sự hưng phấn lúc này đã không còn nữa.

- Còn nhớ lúc ở Paris, em đối xử với anh rất lạnh lùng,

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, cười lạnh nhạt.

Dương Thần đương nhiên là nhớ rồi, chính mình đi vào cung Louvre chào cô ấy, trong lòng thực sự rất buồn bực.

Lâm Nhược Khê nói:

- Kỳ thực em không hề giận anh, mặc dù một lần nữa anh lại lấy em ra làm trò đùa, cũng không nói cho em biết trước, khiến cho trong lòng em không thoải mái, nhưng em đối xử với anh như vậy, vì đột nhiên em phát hiện, em và anh... sự chênh lệch vốn có của chúng ta không phải chỉ là một hai phần, mà ngay từ lúc chúng ta quen nhau, em cho rằng địa vị của em so với anh cao hơn nhiều, đến bây giờ, em phát hiện căn bản là không thể so sánh được với anh...

Lúc đó em bị đả kích rất nhiều, em rất căm tức, sao mãi mình mới phát hiện ra rốt cuộc anh là người như thế nào, vì thế mà em bực bội với anh, nhìn thấy anh thôi cũng thấy phiền lòng rồi.

Nhưng hôm nay em lại nghĩ thông một chuyện, một khi thân phận của anh và em đã có khác biệt lớn như vậy, vậy thì em sẽ nỗ lực làm việc, không ngừng để mình lớn mạnh thêm, như vậy... cũng coi như anh gián tiếp cho em động lực.

Dương Thần lúc này mới giật mình, lúc đó Lâm Nhược Khê lạnh như băng, không ngờ là do thân phận hai người chênh lệch, mà thành.

- Em nói những điều đó có ý gì?

Dương Thần vẫn chưa liên tưởng được.

Lâm Nhược Khê nhìn chăm chăm vào bản vẽ trên bàn, nói:

- Em nói những điều này, là muốn nói cho anh biết, ý em rất rõ ràng, nếu như anh không thể vì em mà từ bỏ những người phụ nữ đó, thì em cũng có cách để sống cuộc sống của em, anh xem bản vẽ này, năm nay em định xây dựng một làng du lịch, xung quanh làng du lịch sẽ là khu mua sắm.

Tài liệu đã phát đi rồi, lợi nhuận năm nay có tăng lên mấy lần, tài chính cũng rất dư giả, hơn nữa ngôi sao Ngọc Lôi cũng đem đến cho công ty chúng ta rất nhiều lợi nhuận, em quyết định xây dựng hai tòa nhà lớn ở Trung Hải, tiến hành khuếch trương thanh thế ở nước Mỹ và Đông Âu.

- Đúng rồi, em còn muốn xây dựng những làng du lịch nhỏ và vừa, khu vui chơi giải trí, tự mình tạo một dây chuyền sản xuất, em định... đem Ngọc Lôi mà bà nội để lại cho em, trở thành một đế quốc hạng nhất trong ngành giải trí thời thượng của thế giới.

Nghe Lâm Nhược Khê tràn đầy dã tâm, kế hoạch xâm lược và khuếch trương ra toàn thế giới, Dương Thần không chút nghi ngờ năng lực của

người phụ nữ này, mẹ của hắn đã từng bảo với hắn rằng, nếu như không lựa chọn người phụ nữ này làm người vợ duy nhất của mình, thì hoàn toàn cô ấy có thể trở thành một người phụ nữ vô cùng mạnh mẽ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 569

Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Lâm Nhược Khê càng độc hơn, bắt chợt tóm lấy tử huyết của mình.

Người phụ nữ này biết là mình sẽ không dùng sức mạnh với cô ấy, cũng không nỡ hủy hoại sự nghiệp của cô ấy, cho nên mới khiến mình không còn lựa chọn nào khác.

Hơn nữa không còn cách nào khác, mình đã không chỉ một lần thể hiện tình yêu với cô ấy.

Có câu nói rất hay, trong quan hệ nam nữ, ai mà thổ lộ trước thì người đó mất đi quyền chủ động.

Hiển nhiên, bản thân mình không thể từ bỏ, phải chạy theo sau vô vọng người ta, chính mình cũng không nỡ.

Kết quả là, Dương Thần cảm thấy mình giống như con cún bị xích vậy, làm sao có thể bay nhảy được, bây giờ khó có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Lâm Nhược Khê, bởi đầu của sợi dây thừng kia, bị người ta giữ quá chặt rồi.

- Ngày hôm nay, không còn gì để nói nữa rồi,

Dương Thần cả một bụng mật vàng, nhưng cũng không nôn ra được, xem thời gian, đã tới trưa rồi, nhưng hắn cũng chả có tâm trạng đâu mà quay lại tìm Lâm Nhược Khê để cùng đi ăn cơm, hơn nữa Lâm Nhược Khê đang xem bản thiết kế với đầy tham vọng, triển khai kế hoạch khuếch trương làng du lịch của mình, bộ dạng xui xẻo của mình, sẽ bị Lâm Nhược Khê chế giễu mất thôi.

Nghĩ đến đây, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có cách nào để phá hỏng ý định của Lâm Nhược Khê, trong lòng Dương Thần cảm thấy bức bối, cái con đường tu hành thiên phú của mình, còn hơn cả khả năng quan hệ nam nữ thiên phú của mình được rồi đấy. Nếu như có thể chia ra mỗi thứ một nửa, thì không chừng cái cô Lâm Nhược Khê kia đã bị mình chinh phục rồi.

Lắc đầu thở dài, Dương Thần đi về phía cửa thang máy, hắn không muốn về nhà, mà lại chọn đi xuống tầng một.

Ở tòa nhà Ngọc Lôi trong tầng của văn phòng chủ tịch này, không chỉ có vài văn phòng, trong đó, còn có phòng của hai phó chủ tịch, văn phòng của Mạc Thiện Ny và Lý Minh Hòa.

Dương Thần đương nhiên là sẽ không đi tìm đàn ông rồi, hắn đi muốn đi tìm người phụ nữ của hắn.

Lúc ở Paris nhận được điện thoại của mẹ vợ Mã Quế Phương, Dương Thần về nước thì lại có nhiều chuyện hơn, cũng không có thời gian bận tâm

đến Mã Quê Phương, không khỏi thấp thỏm nhớ mong, phải sớm đi gặp mới được, mời mẹ vợ ăn cơm, rồi lại nói đến chuyện, tại sao mình đụng đến con nhà người ta rồi, mà còn chưa cho người ta danh phận gì, nếu không tôn trọng người già, thì cũng có phần hơi thiếu đạo đức.

Hơn nữa đã hơn một tuần nay rồi cũng chưa gặp Mạc Thiện Ny, trong lòng cũng cảm thấy nhớ nhớ, so với cô vợ lạnh lùng của mình, thì người tình quyến rũ này, khiến cho Dương Thần có chút tự tin của đàn ông.

Đến cửa phòng của Mạc Thiện Ny, gõ gõ cửa, Dương Thần nghĩ không biết là có phải đi ra ngoài ăn cơm rồi không.

May thay, chẳng mấy chốc đã truyền đến âm thanh quen thuộc của Mạc Thiện Ny:

- Mời vào.

Dương Thần vui vẻ, mở cửa, lách mình đi vào, rồi lập tức quay người lại khóa trái cửa.

Mạc Thiện Ny đang ngồi ở bàn làm việc xem một bản kế hoạch gì đó, đột nhiên thấy một bóng người bước vào khóa trái cửa, trong lòng hoảng sợ, còn tưởng là có người đột nhập vào phòng cướp của, nhìn kỹ, hóa ra là Dương Thần, nhất thời ngây người ra.

Đôi mắt sáng ngời biểu lộ vài phần nghi hoặc, rồi sau đó thể hiện niềm vui bất ngờ.

- Sao anh lại đến đây?

Mạc Thiện Ny đứng dậy, vui mừng hỏi,

- Không phải nói phải ngày kia mới về sao?

Dương Thần không nói năng gì, nhìn Mạc Thiện Ny từ trên xuống dưới, rồi nở một nụ cười xấu xa, mấy ngày dễ chịu này, cô gái đủ nữ tính này giống như quả vải tươi, càng ngày càng phát sáng khiến người ta mê muội.

Vài sợi tóc đen dính trên mặt, tô điểm thêm cho làn da trắng nõn nà, trắng mịn như da trẻ sơ sinh vậy, so với lúc đầu mới đến công ty nhìn thấy bà vợ ghê gớm của mình, đúng là quyến rũ và có sinh khí hơn nhiều.

Mặc một chiếc áo sơ mi kiểu tây màu vàng nhạt, một bộ đồ lót có hình nụ hoa màu trắng bằng tơ lụa, bộ ngực như bị trói buộc, phía dưới là đôi tất đen ngắn, đi một đôi giày cao gót gót nhọn, lộ cặp đùi trắng như tuyết, khiến cho người ta hoa cả mắt.

Dương Thần “chậc chậc” cảm thán, đi vòng quanh Mạc Thiện Ny một vòng.

Mạc Thiện Ny bị ánh mắt quái dị của Dương Thần nhìn cho đến đỏ mặt, tim đập chân run, hờn dỗi bĩu môi nói:

- Nhìn cái gì vậy, có chỗ nào không đúng sao?

- Tiểu Thiện Thiện, sau này đi làm, ăn mặc đơn giản thôi nhé

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny nhìn lại mình đầy hồ nghi,

- Như này không phải là rất đơn giản rồi sao? Em mặc những bộ dễ phối mà.

- Không phải nói cái này đơn giản, là... anh nói em, ăn mặc hút hồn người như vậy, để người khác nhìn thấy, anh sẽ ghen đấy.

Dương Thần lắc đầu, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Mạc Thiện Ny cười khanh khách, cắn cắn môi:

- Anh đã nói như thế, đã thế em sẽ cố tình mặc như thế này, nếu như anh không muốn người khác nhìn, thì phải trông coi em cho cẩn thận.

Dương Thần liếc nhìn người phụ nữ này một cái, tiến lên ôm lấy ngang người cô, kề sát thân mình, nghiêm túc nói:

- Mạc Thiện Ny, em càng ngày càng đẹp.

Nghe người đàn ông này trực tiếp khen, Mạc Thiện Ny xấu hổ đỏ mặt, nhưng lại cảm thấy rất ngọt ngào:

- Anh nói chuyện không biết phải nịnh nọt sao, có rất nhiều cách để dụ dỗ phụ nữ, anh như thế này chẳng có chút nào lãng mạn cả.

- Anh không rảnh để lãng mạn.

Dương Thần buồn rầu nói.

Mạc Thiện Ny vừa nghe, lập tức có chút không thoải mái, giận dỗi lườm hắn một cái:

- Lúc này cũng không có chút thời gian dành cho em, anh vội làm cái gì chứ?

Dương Thần cười hì hì hôn trộm lên môi Mạc Thiện Ny một cái, môi Mạc Thiện Ny mềm mịn như quả anh đào.

- Anh vội thân thiết với Tiểu Thiện Thiện mà, hơn một tuần nay không làm rồi, em lại ăn mặc dụ dỗ người ta như vậy, anh không chịu nổi nữa rồi.

Dương Thần nói xong, cũng không để ý đến Mạc Thiện Ny phản kháng, một tay luồn vào trong ngực áo sơ mi của Mạc Thiện Ny, chộp được một thứ dính dính, tay kia luồn ra đằng sau váy của Mạc Thiện Ny, bắt lấy cái nơi mềm mềm, bóp một cái đầy hương thụ.

Mạc Thiện Ny giống như cây đào mận bị vắt nước, hai mắt rung rung nhìn Dương Thần, thở hổn hển, lấy hai cánh tay trắng như phấn đập vào ngực Dương Thần.

- Anh đi chết đi, cứ một lúc lại như thế này, nói chưa đầy hai câu đã... anh buông em ra... á đừng miết ở chỗ đấy.

Dương Thần làm gì có chuyện nghe lời người phụ nữ làm nũng, trực tiếp hôn một cái bịt miệng Mạc Thiện Ny, hai người lại hôn nhau một cách cuồng nhiệt hơn.

Mạc Thiện Ny sắp bị hôn cho đến ngạt thở đến nơi rồi, Dương Thần mới buông cô ra, đem Mạc Thiện Ny toàn thân đã mềm nhũn đặt lên trên chiếc bàn làm việc lớn, chuẩn bị làm động tác tiếp theo.

Mạc Thiện Ny nhìn Dương Thần bằng ánh mắt cầu xin, dịu dàng nói:

- Đừng ở đây được không... đây... là công ty mà...

Chính vì bởi đây là công ty nên mới kích thích, Dương Thần cười ha hả, nói:

- Tiểu Thiện Thiện, lúc đó em cũng tận mắt nhìn thấy Minh Ngọc cũng ngoan ngoãn cùng anh chơi với cô ta trong phòng làm việc đến gần một tiếng, lẽ nào cô ta có thể, mà em lại không làm được?

Mạc Thiện Ny nhớ lại lần làm tình mãnh liệt của người đàn ông xấu xa của mình với Lưu Minh Ngọc trong phòng làm việc, lần đó xấu hổ muốn chết, cuối cùng Dương Thần còn đem mối quan hệ đó công khai trong công ty, làm sao cô có thể quên được.

- Anh... sao anh lại như vậy...

Mạc Thiện Ny rõ ràng biết người đàn ông này đang kích bác mình, nếu như mình không đồng ý, chẳng phải là mình thua Lưu Minh Ngọc rồi sao?

À hồ ly lẳng lơ đó, sao lại có thể làm tình với đàn ông ngay trong công ty được chứ? Còn tận một tiếng đồng hồ, Mạc Thiện Ny sắp phát điên rồi, nhưng phòng tuyến tận trong đáy lòng mình cũng dần dần sụp đổ rồi.

- Vậy... vậy... anh kiểm chế một chút..

Mạc Thiện Ny trong lòng oán thán buông tiếng thở dài, thôi dù sao thì cái gì cũng đều đã cho hắn rồi, hắn hoang đường thì mình cũng sẽ hoang đường với hắn, không phải là mình không biết xấu hổ, mà là tại Lưu Minh Ngọc trước.

Dương Thần mừng rỡ, về phần có phải “kiểm chế” hay không chỉ là thứ yếu, bây giờ không liên quan, xoay người Mạc Thiện Ny lại, nhắc chiếc váy ngắn màu đen kia lên, cả người đè lên đấy.

Tiểu biệt thắng tân hôn (xa nhau vài ngày còn mặn nồng hơn đêm tân hôn), mặc dù ở Paris có Catherine và Lilith luân phiên hiến dâng cho Dương Thần, về đến Trung Hải lại có hai lần hoan hảo với An Tâm, nhưng vốn dĩ ở phương diện này thì sức chiến đấu của mình là vô hạn, sao có thể thấy đủ được chứ.

Huống hồ, phụ nữ bên cạnh mình, không cô nào giống cô nào, Mạc Thiện Ny nữ tính quyến rũ, An Tâm xinh đẹp phong tình, đều mang lại sự hưởng thụ và kích thích, chỉ có khả năng của mình mới có thể lĩnh hội được hết những điều đó.

Sau một trận mây mưa, Dương Thần ngồi trên sofa trong phòng làm việc của Mạc Thiện Ny, còn Mạc Thiện Ny quần áo sộc sệch nằm trong lòng Dương Thần, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mơ màng, thân hình còn run rẩy, hiển nhiên là dư vị còn chưa tiêu tan hết.

Dương Thần một tay vỗ nhẹ tấm lưng bóng loáng của cô, hôn Mạc Thiện Ny một cái, ôn tồn nói:

- Đợi thu xếp xong, rồi đi thăm mẹ, bữa tối hôm nay anh mời, người lớn từ xa đến không có thời gian đi đón, có phần không đúng, nên mời đi ăn cái

gì đó ngon ngon một chút.

Mạc Thiện Ny đương nhiên biết Dương Thần nhắc đến mẹ mình, mặc dù biết giữa hai người rất khó có thể trở thành vợ chồng, nhưng Dương Thần đã đồng ý gọi mẹ mình là “mẹ”, như vậy cô cũng thấy mãn nguyện rồi.

- Cơm tối lúc này thì vẫn còn sớm

Mạc Thiện Ny ngẩng đầu lên, hỏi:

Ông xã, anh vẫn chưa nói tại sao lại về sớm hơn dự định, chuyện ở Châu Âu đã giải quyết xong xuôi rồi sao?

- Anh thì có thể làm gì, quay về để giúp An Tâm giải quyết một chút rắc rối, bây giờ đã xử lý xong rắc rối, nên chạy đến chỗ em.

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny biết An Tâm, lúc trước được biết An Tâm là thư ký của Dương Thần, còn đi riêng với Lưu Minh Ngọc vào phòng làm việc của Dương Thần chào hỏi với An Tâm mà, so với Lưu Minh Ngọc, thì An Tâm không thân thiết bằng, nhưng Mạc Thiện Ny biết chắc chắn An Tâm ở trong lòng Dương Thần cũng có ít nhiều chỗ đứng, dù sao đó cũng là người phụ nữ mà phải sang tận Nhật mới cướp về được.

Mạc Thiện Ny ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- An Tâm không sao chứ?

Cô ấy cũng không hỏi là có rắc rối gì.

Dương Thần gật đầu.

- Không sao, cho dù sau này có rắc rối gì, thì có anh ở đây, không phải sợ.

- Vâng... em biết anh rất lợi hại, cho nên em cũng không hỏi nhiều, chỉ cần không sao là tốt rồi.

Mạc Thiện Ny mỉm cười, đôi mắt nhỏ ánh lên vài tia tia tự hào, rồi sau đó như nghĩ ra điều gì, lại hỏi:

- Vậy Lâm Nhược Khê thì sao? Có cùng về với anh không?

Dương Thần bây giờ nghe đến cái tên Lâm Nhược Khê lại cảm thấy đau đầu, cười khổ sở nói:

- Lấy đâu ra, về muộn hơn anh một đêm, nhưng cô ấy cũng về rồi, vừa lúc này còn đến đi làm mà.

Mạc Thiện Ny nhìn sắc mặt Dương Thần có chút cổ quái, khẽ mỉm cười:

- Về mặt của anh là sao? Em cũng chẳng có ý gì khác, chỉ là có một số kế hoạch nghiệp vụ của công ty năm nay cần bàn bạc với cô ấy thôi mà, cho nên mới hỏi, nhưng hình như không muốn nghe những tin tức liên quan đến Lâm Nhược Khê? Hay là... hai người cãi nhau rồi?

Dương Thần trừng mắt nhìn cô, người phụ nữ đó quỷ kế đa đoan đang hùng hực lên như thế, nếu mà cãi nhau thì đã tốt, giả vờ như không có gì là xong, nhưng vấn đề hiện tại là rất nghiêm túc.

Ngay sau đó, Dương Thần hỏi ngược lại:

- Tiểu Thiện Thiện, vừa lúc này em nói, có kế hoạch mở rộng nghiệp vụ

cần phải đi thương lượng với Lâm Nhược Khê, đại khái kế hoạch là như thế nào?

Mạc Thiện Ny tò mò sao Dương Thần lại có hứng thú với những thứ này, hẳn có tiếng là làm việc không đàng hoàng, nhưng vẫn trả lời:

- Trước khi Nhược Khê đi Paris, đã giao cho em đi tìm hiểu một số khu du lịch, khu giải trí ở Trung Hải và một số tỉnh lân cận, tìm những nơi có tiềm lực, cô ấy nói muốn thu mua để kinh doanh.

- Hiện tại trên tay em đã có danh sách những làng du lịch sắp phá sản, muốn tìm cô ấy để cùng xem, khứu giác buôn bán của cô ấy tốt hơn em nhiều, cô ấy nói được là được, chúng ta có thể bỏ tiền ra mua, tiền mặt của công ty lúc này, sắp nhiều đến mức không chứa được nữa rồi.

Những lời Mạc Thiện Ny nói lúc này, tràn đầy tự hào, dù sao thì sự phồn thịnh của Quốc Tế Ngọc Lôi ngày hôm nay, cũng không thể tách rời được sự đóng góp của cô ấy.

Nhưng những lời này đến tai Dương Thần, lại khiến khuôn mặt Dương Thần nhăn nhó, không ngờ trước khi đến Paris Lâm Nhược Khê đã sắp xếp hết mọi chuyện ngày hôm nay rồi, hết thảy đều nằm trong tay cô ấy, không quản xem lựa chọn của bản thân mình là gì, tất cả đều không ảnh hưởng gì đến kế hoạch lớn của cô ấy.

Nhìn sắc mặt Dương Thần càng ngày càng u ám, Mạc Thiện Ny cũng không biết có phải là mình nói sai cái gì không, ngoan ngoãn chờ Dương Thần mở miệng.

Dương Thần rút cuộc cũng thờ dài, nói như hết hơi:

- Tiểu Thiện Thiện, anh sắp không ổn rồi, em cứu anh đi, rút cuộc anh nên làm thế nào...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 570

Chết Cho Anh Xem

Bộ dạng uể oải của Dương Thần, khiến cho Mạc Thiện Ny kinh ngạc, nhưng từ trước đến giờ chưa từng thấy người đàn ông này thất bại, ai lại có thể khiến hắn bất lực như vậy chứ?

- Ông xã, rốt cuộc anh làm sao vậy? Cái gì mà cứu anh?

Mạc Thiện Ny hỏi han thân thiết.

Dương Thần cười khổ sở, đại khái kể lại một lần mâu thuẫn giữa Lâm Nhược Khê và An Tâm, sau thì cũng tạm ổn, nhưng Lâm Nhược Khê lại ra cho mình “thông điệp một năm”.

Mạc Thiện Ny vốn là người phụ nữ thông minh, không như vậy thì đã không được chủ tịch Ngọc Lôi coi trọng, cho quản lý công ty lớn như vậy, cho nên chỉ cần nghe mấy điểm quan trọng, thì đã hiểu được bảy tám phần câu chuyện.

Nghe xong, Mạc Thiện Ny cuối cùng cũng đã hiểu tại sao Dương Thần lại có bộ dạng chán nản đến như vậy, trong lòng cũng rất phức tạp, nhưng vẫn cảm thấy bộ dạng khổ sở của Dương Thần lúc này rất buồn cười, không nhịn nổi cười đến run rẩy hết cả người.

- Ha ha... cũng chỉ có Lâm Nhược Khê mới có thể khiến anh như thế này, cái trái tim củ cải của anh đến đâu cũng treu hoa gheo nguyệt, đáng nhẽ phải phải chịu giáo huấn từ lâu rồi mới phải.

Mạc Thiện Ny miết ngón tay xanh trắng lên trán Dương Thần.

Dương Thần một tay ôm lấy thân hình trắng mịn của Mạc Thiện Ny thật chặt, một tay sờ soạng trên ngực cô, đe dọa:

- Không lớn không nhỏ, cứ như thế này nữa anh sẽ lại đặt em lên sô pha, ngắm nhìn nhan sắc của em một lần nữa đấy.

Mạc Thiện Ny vừa nghe xong, lập tức co rút người lại, bĩu môi dè bĩu:

- Chỉ biết ức hiếp em, rõ ràng là Lâm Nhược Khê áp chế anh được, em đâu có như vậy.

- Những chiêu dùng để đối phó với cô ấy, anh đều đã dùng rồi, cũng không phải em không biết, tính của chủ tịch của chúng ta một trăm con trâu cũng không kéo đi được, chuyện mà cô ấy đã quyết, nếu như không phải muốn thay đổi từ tận đáy lòng, thì có chết cô ấy cũng không làm, anh thì không dám đùa giỡn với cô ấy, vậy nên mới đau đầu.

Dương Thần cảm thấy đầu óc mình sắp nổ tung rồi.

Đôi mắt Mạc Thiện Ny chớp chớp hỏi:

- Vậy trong lòng ông xã nghĩ thế nào, lựa chọn của anh là cô ấy... hay là

bọn em?

Dương Thần trừng mắt dữ tợn nhìn người phụ nữ này:

- Còn phải nói sao, nếu như anh vì cô ấy, bỏ rơi các em, thì bây giờ anh còn ở đây ôm ôm ấp ấp em sao, còn vội vã đi nịnh bợ mẹ của chúng ta sao?

- Coi như anh có lương tâm.

Mạc Thiện Ny một tay vẽ vẽ vòng tròn ở ngực Dương Thần, giọng buồn buồn nói:

- Nếu như anh dám không cần em, em sẽ đi... chết cho anh xem

- Xi-----

Dương Thần hít một hơi, khiển trách người đẹp đang run rẩy ở trong lòng mình:

- Nói cái gì mà chết với không chết những thứ không tốt lành như vậy, anh muốn em bày mưu tính kế cho anh làm thế nào để phục thù, sao tự dưng lại trở thành việc em chế giễu uy hiếp anh vậy, hay là em muốn cái não hạt dưa của anh phát điên lên, thì em mới vui lòng đúng không?

Mạc Thiện Ny lấp bắp:

- Vậy thì em còn có thể làm gì chứ, lẽ nào để anh bỏ rơi Lâm Nhược Khê? Anh có nhớ không? Nếu như anh nhớ, thì đã sớm li hôn với cô ấy rồi, hơn nữa không phải là anh không biết, em và Lâm Nhược Khê quen biết với nhau bao nhiêu năm, nếu như không có anh, thì giữa chúng em không có bất cứ ngượng ngùng nào hết, mối quan hệ đã cắt đứt một lần rồi, em không muốn Lâm Nhược Khê lại bất mãn với em nữa.

- Tuy rằng em ở cùng anh, Nhược Khê cũng có nguyên nhân của cô ấy, nhưng em đã đụng vào chồng của cô ấy, chuyện như vậy mà cô ấy vẫn không đoạn tuyệt với em, em cảm thấy rất có lỗi với cô ấy rồi, lẽ nào em lại còn đi nghĩ cách giúp anh đối phó với cô ấy nữa sao... hơn nữa, cô ấy cả ngày không buồn nói năng câu nào, nhưng thật sự rất khôn khéo, nếu như em nghĩ ra được, thì nhất định cô ấy đã sớm nghĩ ra từ lâu rồi.

Dương Thần oán thán, rõ ràng, là khả năng kêu Mạc Thiện Ny giúp mình vạch kế sách là quá thấp rồi, vồ vồ vai người phụ nữ này, coi như là không có chuyện gì.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, liếc mắt đưa tình tâm sự với nhau, nhìn thấy vẫn còn sớm, nhưng cũng đứng dậy rồi.

Mạc Thiện Ny sửa sang quần áo lại cho chỉnh tề, đẩy Dương Thần ra khỏi phòng làm việc, nếu cô biết Lâm Nhược Khê đã quay về công ty, thì cũng muốn đem dossier tài liệu này đưa sang đó, thảo luận một cách tỉ mỉ.

Đối với cô mà nói, tình yêu đương nhiên là thứ quan trọng, nhưng cô cũng không có ý định coi nhẹ sự nghiệp của mình, dù sao phần lớn thời gian đều là của người khác, sự nghiệp mới là của mình.

Hai người hẹn gặp tối sẽ đi cùng nhau sau, Dương Thần cũng không quấy rầy nữa, ngoan ngoãn đi ra thang máy tới ban quan hệ xã hội ở dưới

tầng trệt.

Đến đây, ngoại trừ gặp Triệu Hồng Yến và nhóm đồng nghiệp nữ lâu ngày không gặp, quan trọng vẫn là đến để thân mật với Lưu Minh Ngọc.

Từ Lưu Thanh Sơn chính thống đến bọn xã hội đen ở Yến Kinh, sau khi về Trung Hải đoàn tụ với mẹ con Lưu Minh Ngọc, bây giờ thân phận của Lưu Minh Ngọc đã là đại tiểu thư của bọn xã hội đen rồi.

Tuy nhiên, Lưu Minh Ngọc hiển nhiên không quá hứng thú với thân phận này, thậm chí còn cảm thấy rất khó khăn, có thể là do đã trưởng thành từ rất sớm, khả năng chịu đựng của Lưu Minh Ngọc lớn hơn những cô gái cùng tuổi nhiều, nên chuyện Lưu Thanh Sơn là xã hội đen cô cũng rất nhanh chóng tiếp nhận.

Đi vào phòng làm việc lớn của ban quan hệ xã hội, Dương Thần phát hiện mình không biết nhiều cô làm ở bộ phận này, dù sao thì Quốc Tế Ngọc Lôi đang phát triển rất nhanh, có nhiều công việc phải có thêm người đảm nhận quản lý, người cũ cũng thuận lợi đến chỗ khác để làm quản lý cao hơn.

May mắn thay, Trương Thái và mấy người cũ vẫn còn ở đây, nhìn thấy Dương Thần, đều vui vẻ chào hỏi, không ít người trong ban quan hệ xã hội này Dương Thần không quen lắm, nhưng nói đến là giám đốc của công ty giải trí Ngọc Lôi, thì không ít các cô gái trẻ đều liếc mắt nhìn trộm, Dương Thần thấy xúc động, con gái bây giờ đích thực là rất biết điều..., anh đây rất thích.

Dương Thần nhìn xung quanh, phát hiện Triệu Hồng Yến người mà mình cũng có không ít tình cảm mờ ám không ở đây, vì vậy mới hỏi Trương Thái:

- Hồng Yến đi đâu rồi? Cũng chuyển đến bộ phận khác rồi à?

Trương Thái nghi ngờ nói:

- Anh không biết sao?

- Biết cái gì?

Khuôn mặt tròn tròn của Trương Thái tràn đầy ngạc nhiên,

- Tôi nghĩ dù gì Hồng Yến cũng sẽ nói với anh một tiếng chứ, dù sao thì quan hệ của hai người cũng rất tốt mà, lúc trước cô ấy đã từ chức, sớm đã không còn ở công ty nữa rồi.

- Từ chức?

Dương Thần buồn bực,

- Đang yên đang lành sao cô ấy lại từ chức chứ?

Đồng thời cũng nghi ngờ, lẽ nào người chồng trước họ Dư của cô ấy lại đến quấy nhiễu?

Ánh mắt Trương Thái có vài phần tiếc nuối,

- Ba của Hồng Yến xuất viện rồi, trong nhà cần có người thường xuyên chăm sóc, nhà cô ấy vốn có một nghệ nhân làm bỏng nếp viên, bây giờ cửa hàng khai trương lại rồi, cô ấy đến giúp em trai mình, đến công ty đi làm thì không còn chút sức lực nào nữa rồi, nên mới từ chức, chúng tôi cũng cảm

thấy rất đáng tiếc, chị Hồng Yến đi rồi, người cũ ở đây càng ngày càng ít.

Dương Thần lúc này mới nhớ ra, bố của Triệu Hồng Yến chắc chắn đã tìm được thận, có thể làm phẫu thuật trong thời gian lâu như vậy, xuất viện cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Cũng không biết hiện tại nhà Triệu Hồng Yến như thế nào, một người phụ nữ đã ly hôn, quay trở về nhà chăm sóc bố, đỡ đàn em trai, nhưng khoảng thời gian quý báu của mình, thì cô ấy nên đổi mặt như thế nào đây.

Hồng nhan bạc mệnh, cũng không biết là cô ấy có nổi một mái nhà tốt không nữa.

Dương Thần lại thở dài, nói lời tạm biệt với Trương Thái, sau đó đi vào phòng làm việc của Lưu Minh Ngọc.

Không thể không nói, đối với những người phụ nữ có tinh thần làm việc chuyên nghiệp của mình, Dương Thần cảm thấy có chút xấu hổ.

Lâu rồi không gặp, mái tóc ngang vai nhuộm màu đỏ rực đã được tẩy đi, mặc một chiếc áo đen trơn bóng của bộ sưu tập mùa xuân, ngực thắt một cái nơ kẻ đỏ trắng, tăng thêm vẻ sinh động cho cái mũi cao là chiếc kính tròn gọng đen, tô điểm thêm cho khuôn mặt trái xoan thêm tinh tế.

Cô cũng giống như Mạc Thiện Ny, đang vui đầu vào đồng văn kiện gì đó, thậm chí lúc Dương Thần bước vào, nhìn thấy rồi, đột nhiên có chút thất thần, ngơ ngác một lúc, mới mỉm cười:

- Sao đột nhiên anh lại tới, cũng không nói trước một tiếng.

Dương Thần cảm thấy có chút nản lòng, người phụ nữ này chưa đến ba mươi, sao lúc nào cũng có thể thông dong bình tĩnh đến như vậy, đã lâu như vậy không được gặp người đàn ông của mình, lại không hề có phản ứng gì nhiệt tình, bộ dạng trưởng thành như vậy, có gì đó rất giống Đường Uyển.

- Đừng liều mạng như vậy, tiền của cha em cũng đủ cho em tiêu xài đến vài đời rồi, người đàn ông của em cũng có tiền để nuôi em, cứ thế này kiểu gì cũng có ngày làm đến bạc cả đầu cho mà xem, lúc đấy hối cũng không kịp.

Dương Thần đi đến phía sau Lưu Minh Ngọc, hai tay bóp nhẹ lên hai vai, xem như cho cô thêm ít tinh thần.

Lưu Minh Ngọc không từ chối ý tốt của Dương Thần, hé miệng cười, lắc đầu nói:

- Em không thích dùng tiền của cha em.

- Xem ra vẫn còn để ý đến hoàn cảnh của xã hội đen, thực ra cũng không có gì, thế giới này có đàn ông thì tất nhiên sẽ có đàn bà, có đàn thì tự nhiên sẽ có trắng, nhưng tốt xấu gì thì cũng là tiền mà cha em liều mạng mới kiếm được, ông ấy chắc chắn là muốn em và em trai có thể có những ngày tháng tốt đẹp, không thì cũng đã không thành lập bang xã hội đen ở Yên Kinh, không trở về nhà chăm sóc mẹ con em.

Dương Thần cười nói.

- Em biết nhưng chỉ tại em không quen,

Lưu Minh Ngọc quay lại mỉm cười nhìn Dương Thần, nói:

- Hôm nay anh làm sao vậy, mọi lần gặp nhau, đều muốn động chân động tay, không có chút quy củ nào, giờ lại còn nói chuyện gia đình với em.

Dương Thần nghiêm mặt:

- Anh giống kẻ chỉ biết ăn đậu hũ của phụ nữ thôi sao? Minh Ngọc bảo bồi, em quá coi thường người đàn ông của em rồi đấy, anh luôn đặt hạnh phúc của các em lên hàng đầu.

Anh đây sẽ không nói cho em biết, vừa lúc này ở chỗ Tiểu Thiện Thiện đã ăn đủ đậu hũ rồi, hơn nữa quan trọng nhất là, bây giờ tâm trạng không tốt, không thì sẽ không chỉ bóp vai cho em đâu, mà sẽ là bóp từng bộ phận của em đây...

Lưu Minh Ngọc liếc nhìn Dương Thần một cái, nửa tin nửa ngờ, dịu dàng nói:

- Bố mẹ em dạo này thường hay hỏi em, quan hệ của chúng ta là như thế nào, em nói chúng ta đã nhiều ngày không gặp rồi, bố em rất tức giận.

- Em xem em..

Dương Thần then thùng, gượng cười nói:

- Em cũng quá thật thà rồi, sao không gánh giúp anh một chút chứ, dạo trước anh nhiều việc quá, thực tế là không có lúc nào rảnh rồi, cũng không phải là em không biết, lúc đó anh là nhân vật hàng đầu của Quốc Tế Ngọc Lô, bận đến mức xoay như chong chóng, nhưng bây giờ thì tốt rồi, coi như anh cũng đã được rảnh rồi, kẻ ra cũng nên tìm ngày nào đó mời nhạc phụ nhạc mẫu ăn bữa cơm cái nhỉ?

Trong lòng Dương Thần u ám, Lưu Thanh Sơn kia cũng thật ác quá, không ngờ lại để cho con gái đến đánh bài tình, muốn gặp mình, sao không trực tiếp đến tìm, sao lại cảm thấy, lần này mình về nước, ai cũng muốn mình hiếu kính với trưởng bối là sao?

Lưu Minh Ngọc cũng có chút động lòng, đang muốn nói cái gì đó, thì lại nghe tiếng gõ cửa, dường như nghĩ ra điều gì đó, đôi mi cong vút của Lưu Minh Ngọc, nhìn Dương Thần đầy phức tạp, lạnh lùng nói một tiếng:

- Mời vào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 571

Ghét Em!

Dương Thần đang buồn bực, ai lại làm cho sắc mặt Lưu Minh Ngọc đột nhiên lạnh toát. Phải biết rằng nữ nhân này ở ban quan hệ xã hội có tiếng là tính tình tốt, bản thân thấy cô ấy đúng là như vậy. Nếu nói thật sự tức giận, chỉ có thời điểm Tề Khải còn sống. Hai người tình cờ gặp, không thể không chế cảm xúc ngày thường đều là nói năng nhẹ nhàng. Là người tuyệt đối uyển chuyển. Làm cô dùng ánh mắt lạnh lùng đối đãi tuyệt đối không phải chuyện tốt gì.

Sau khi mở cửa ra, một người đàn ông mặc âu phục trắng đi đến, Dương Thần vừa thấy. Mẹ ôi! Người này nhìn có chút quen...

Suy nghĩ kỹ càng, đúng rồi, người này không phải người tình “sân bay” của Ngô Nguyệt, phó Chủ tịch Lý sao.

Lý Minh Hòa hơn ba mươi tuổi, mới đến Ngọc Lôi một thời gian mà đã trở thành ước mơ tha thiết của bao nhiêu nhân viên nữ trong công ty. Tuấn tú, cao lớn, nho nhã lại có địa vị và giàu có. Đồ quý hiếm như vậy có đốt đèn lồng cũng không tìm thấy.

Chẳng qua thẩm mỹ của Lý Minh Hòa khiến nhiều người trợn tròn mắt. Hắn ta cùng với trợ lý Chủ tịch, Ngô Nguyệt tính tình lạnh băng thân mật, sớm đã được các nhân viên Ngọc Lôi lén truyền nhau, không biết là có bí quyết gì.

Tại công ty mỹ nữ nhiều như mây này, nam nhân chiếm hết thiên thời địa lợi. Không đi chọn những mỹ nữ cao tầng, không đi chọn những cô gái man diêu, lại đi chọn người mà không ai thích thú gì - Ngô Nguyệt. Không thể không có chút chuyện châm chọc.

Nhưng, mấy ngày nay, phó chủ tịch này dường như hơi thay đổi xu hướng. Bởi vì, hắn ta bắt đầu gần hơn với trưởng Ban quan hệ xã hội. Đồng thời là một trong những cực phẩm cao tầng, mỹ nữ độc thân Lưu Minh Ngọc.

Lý Minh Hòa cũng không làm việc gì quá phô trương, chỉ cách hai ngày một lần sẽ chạy đến ban Quan hệ xã hội tìm Lưu Minh Ngọc, không mang hoa tươi, không mang theo quà, chỉ là chạy đến xem một chuyến.

Với vị Phó chủ tịch công ty này, Lưu Minh Ngọc cũng không thể cứng rắn khước từ nam nhân này. Cho nên, mỗi lần Lý Minh Hòa đến, phải ở bên trong mè neeo nửa tiếng mới ra.

Cũng không ai biết Lý Minh Hòa tìm Lưu Minh Ngọc làm gì. Chỉ biết là lần gần nhất qua lại rất thường xuyên. Một, hai lần thì không sao, bảy, tám

lần. Mười mấy lần, ai cũng cảm thấy bên trong có mưu đồ.

Thậm chí tổng bộ Ngọc Lôi không ít người cho rằng, kỳ thực phó chủ tịch và Lưu Minh Ngọc sớm đã có một chân. Chỉ có điều ngại cho trợ lý Ngô, sợ mất mặt nên không thể công khai.

Loại tin đồn này, thật là rất có sức thuyết phục. Dù sao, bộ dạng Ngô Nguyệt như vậy, làm sao có thể xứng với Lý Minh Hòa.

Làm người có liên quan Lưu Minh Ngọc đương nhiên cũng biết tin vệt tại công ty. Cô cũng không biết làm sao, biết rõ chuyện không phải như vậy, lại không có cách nào giải thích. Chuyện như thế này, càng nói càng rối.

Vốn dĩ, vấn đề như vậy. Chỉ cần công khai bạn trai là liền có thể giải quyết. Nhưng khổ nỗi, mình lại là tình nhân của tên xấu xa kia, mà vợ của cái tên xấu xa đó chính là thượng cấp của mình.

Kể từ đó, Lưu Minh Ngọc không có cách nào, chỉ có thể yên lặng làm bộ như không nghe thấy.

May mắn, Lưu Minh Ngọc biết những chuyện như thế này có đến tai Dương Thần. Tính tình của Dương Thần cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Ít nhất tuyệt đối sẽ không trách mình. Dù sao, trên một số phương diện, người này có sự tự tin cố chấp.

Sau khi Lý Minh Hòa vào, đang muốn cười chào hỏi Lưu Minh Ngọc. Lại thấy Dương Thần lâu ngày không gặp đứng sau Lưu Minh Ngọc. Trong mắt hiện lên một tia kỳ lạ, sau đó liền bình thường lại, nói:

- Giám đốc Dương cũng ở đây, thật là lâu quá không gặp. Nghe nói cùng với tổng giám đốc Lâm đi Paris tham dự chương trình thời trang, là vừa đi công tác về sao?

- Anh có việc gì sao?

Dương Thần trả lời câu hỏi một cách lười biếng. Trên mặt tuy rằng tươi cười, nhưng giọng điệu cũng không hứng thú đáp lời hân ta.

Lý Minh Hòa cũng không cảm thấy xấu hổ, cười lắc đầu nói:

- Việc chính thì không có, chỉ có điều mấy ngày hôm nay có thói quen rảnh rỗi đến tìm Trưởng ban Lưu tâm sự. Xem ra hôm nay Lưu trưởng ban và giám đốc Dương có chuyện cần nói, vậy tôi không quấy rầy.

- Nếu không có việc gì, vậy ra ngoài đi.

Dương Thần thẳng thừng tiễn khách.

Sắc mặt Lý Minh Hòa cứng đờ, nhưng rất nhanh lại như chưa có chuyện gì xảy ra, gật đầu nói:

- Xem ra là quấy rầy hai vị. Vậy tôi đi trước, lần sau có cơ hội cùng nhau ăn cơm. Mọi người đều là đồng nghiệp, hẳn là quen thuộc.

Nói xong, Lý Minh Hòa liền ra cửa. Đóng cửa nhẹ nhàng dường như không chút tức giận.

Lưu Minh Ngọc từ đầu đến cuối không nói lời nào. Đợi Lý Minh Hòa ra ngoài, mới liếc Dương Thần một cái:

- Anh nói anh ta như vậy, anh ta có thể nhin. Nếu anh ta tức giận đứng âm ỉ với anh ở đây. Đây là công ty, xảy ra chuyện hỗn loạn, ai mà thu xếp được.

Dương Thần hí hóp mắt:

- Hắn ta là do Lý Mộ Hoa phái tới, nhất định Lý Mộ Hoa đã bàn giao chuyện gì đó với hắn ta rồi. Hắn ta sẽ không thái độ với anh đâu. Ít nhất bên ngoài sẽ không.

Lưu Minh Ngọc đại khái biết một chút bối cảnh của Dương Thần, khẳng định không tầm thường. Bằng không Lưu Thanh Sơn sẽ không dễ dàng để con gái mình làm tình nhân của người ta mà không ngăn cản gì, vậy nên cũng không ngờ vực gì nhiều, ngược lại nói:

- Anh ta coi như cũng kiên nhẫn. Tuy rằng không biết rốt cuộc muốn làm gì. Nhưng ba ngày thì hai ngày đến, một khi đã đến là phải ngồi hàng nửa giờ, nói đông nói tây. Cũng không hiểu là nói những gì nữa. Em liền không đề ý đến anh ta. Anh ta vẫn có thể nói tràng giang đại hải những thứ vô nghĩa, có lúc em chỉ muốn anh ta ra ngoài. Nhưng em ngại, nên chỉ còn cách chịu đựng.

- Có lẽ hắn ta thực sự thích em rồi, muốn tiến tới luôn.

Dương Thần cười thâm ý, nói.

Lưu Minh Ngọc hỏi ngược lại:

- Anh không thể tỏ ra một chút nóng vội hay ghen sao? Anh thản nhiên như vậy. Em cảm thấy như mình không có chút sức hấp dẫn nào. Anh căn bản là không quan tâm em?

Nghe lời nói và phân oán giận, Dương Thần cười nói:

- Anh chỉ vừa nghĩ là, người này có thể cùng với Ngô Nguyệt tình chàng ý thiếp. Anh liền không muốn so đo với hắn ta.

Nhắc tới Ngô Nguyệt, Lưu Minh Ngọc hơi nghi hoặc nói:

- Cũng không biết Ngô Nguyệt nghĩ thế nào, mấy hôm nay Lý Minh Hòa chỉ đến tìm em. Nhưng Ngô Nguyệt một chút phản ứng cũng không có. Chẳng lẽ cô ấy đối với Lý Minh Hòa là không thật tâm?

Dương Thần vô tâm suy nghĩ về chuyện của Lý Minh Hòa, loại vai diễn này, cho dù thật sự có lòng muốn gây rối. Cũng không dậy nổi sóng to, ngược lại cười tỉm tỉm nói:

- Bảo bối Minh Ngọc, vừa rồi đề nghị của anh em thấy thế nào? Tìm thời gian, để anh đi ăn cơm với nhạc phụ nhạc mẫu. Coi như anh biểu hiện thành ý.

Lưu Minh Ngọc gật gật đầu:

- Được thì được, tuy nhiên cũng không cần gấp gáp. Mấy hôm nay em mới chuyển nhà xong. Chờ em rảnh rồi nói chuyện với ba mẹ.

- Em chuyển nhà?

Dương Thần nhíu mày nói:

- Vì sao phải chuyển nhà?

Lưu Minh Ngọc khẽ thở dài:

- Ba em sau khi trở về Trung Hải mua nhà, nhưng trong nhà lại có một số người không muốn gặp đến. Không quen, nên em liền tự ra ngoài ở.

Dương Thần trước mắt sáng ngời, một mình? Chẳng phải là tiện cho mình sao? Vì thế liệt miệng, khen ngợi nói:

- Cái này là đúng đắn, em là một cô gái sao có thể cả ngày tiếp xúc với người hắc đạo.

- Đừng cho rằng em không biết anh nghĩ gì. Trước khi em sắp xếp nhà xong, anh đừng đến quấy rầy em.

Lưu Minh Ngọc trừng mắt nhìn Dương Thần, nhìn đến nỗi Dương Thần ngây người.

Ở phòng làm việc của Lưu Minh Ngọc tán gẫu, Dương Thần lại bị đuổi ra ngoài. Giống Mạc Thiện Ny, đều là có việc cần làm, lấy có bạn phải Dương Thần đi.

Dương Thần cũng không còn cách nào khác, còn nhiều thời gian. Giải quyết trước chuyện ăn trưa còn chưa kịp làm đã rồi hãy tính.

Chạy đến nhà ăn Ngọc Lôi mà lâu rồi chưa đến, Dương Thần trực tiếp mua ba phần đồ ăn. Một người ngồi ở góc, cũng kê một ánh mắt quái đản của nhân viên. Sói nhai hổ nuốt, ăn xong, ngậm cây tăm chạy về văn phòng công ty Ngọc Lôi.

Trước đây bị cảnh sát mang từ công ty đi, nhân viên trong công ty lại bàn tán. Lần xuất hiện này, thoát nhìn cũng không có chuyện gì quá phát sinh, không khỏi khiến nhân viên công ty lại cảm thấy, bởi cảnh vị giám đốc đại nhân này tuyệt đối không đơn giản.

Đi vào bên trong phòng làm việc, An Tâm buổi sáng chạy về nhà cũng không thấy ở phòng. Dương Thần kéo dài ghế sofa đến sát đất. Sau đó, bức màn hoàn toàn rút ra, khiến dương quang bên ngoài có thể xuyên thấu qua thủy tinh chiếu vào trong.

Dương Thần lười biếng nằm trên ghế sofa, liền bắt đầu ngủ trưa như vậy.

Trước đó chỉ toàn không ngừng bận việc, thật vất vả rồi cuộc nhàn hạ. Dương Thần lại một lần nữa có cảm giác sáng khoái thời điểm mới bán thịt dê. Lúc trước về nước không phải muốn có cuộc sống như này sao? Để tình cảm phức tạp hiện tại bây giờ của mình ra sau, cảm thấy mỹ mãn liền đi vào giấc mộng đẹp.

Thời gian chạng vạng tan tằm đã đến, Dương Thần đến chỗ Mạc Thiện Ny đúng giờ, trên xe Mạc Thiện Ny, đi thẳng đến chỗ mẹ vợ Mã Quế Phương ở.

Mạc Thiện Ny thấy hấn hai tay trống trơn, không khỏi nhíu mắt, hỏi thẳng:

- Anh cũng không chuẩn bị chút quà gặp mặt?

Dương Thần vỗ đầu, hấn nào phải keo kiệt. Từ nhỏ đến lớn, những việc

như như thế này đối với hắn mà nói giống như truyện nghìn lẻ một đêm, cho nên cũng không ý thức được, vội cười nói:

- Tiểu Thiện Thiện, em thấy tặng gì cho mẹ em thì được?

- Thật là phúc anh quá! Kêu “mẹ” , sao gọi nhanh vậy? Những cái khác còn chưa có.

Mạc Thiện Ny đỡ khóc đỡ cười, nhưng vẫn chạy xe đến một cửa hàng hoa, nói nhân viên chọn bó hoa tươi nhất.

Dương Thần vừa cầm bó hoa tươi nhất này. Hoa này lại không thể ăn, hơn nữa qua hai ngày sẽ bị héo. Còn không bằng vào quán nhỏ ven đường mua vài cái bánh chiên. Nhìn Dương Thần Mạc Thiện Ny biết trong lòng nam nhân này muốn mua bánh chiên làm quà. Đánh giá thời điểm lái xe giẫm chân lên chân ga phanh lại.

Lúc xe đi trên đường gần đường dành cho người đi bộ Trung Hải, Mạc Thiện Ny tìm bãi đỗ xuống xe.

Dương Thần theo xuống xe, nhìn bốn phía. Phát hiện xung quanh khá nhiều người, đây là cửa hàng nhỏ có hàng ăn là chính.

Lúc này bóng đêm vừa mới dựa, đèn nghệ hồng dần dần sáng đều lên, đỏ đỏ nhiệt nhiệt. Khiến cả khu buôn bán đều tràn ngập hơi thở náo nhiệt.

Mạc Thiện Ny tiến lên kéo tay Dương Thần, lộ ra thái độ vài phần giống như chim nhỏ nép vào người. Cũng không biết là do cô thích hay để cho mẫu thân xem. Tóm lại tâm trạng rất tốt, cười dài kéo Dương Thần đi vào đường dành cho người đi bộ.

- Mẹ chúng ta ở đây?

Dương Thần tò mò hỏi.

Mạc Thiện Ny gật gật đầu:

- Còn nhớ dì Hương không?

Dương Thần một hồi nghĩ tên này, do dự nói:

- Có phải trước đây ở ven sông, bà chủ Hương đồng hương của em?

- Ừ, chính là cô ấy!

Mạc Thiện Ny nói:

- Dì Hương!

Từ trước đến nay luôn làm việc từ sáng sớm đến tối muộn trong núi. Đột nhiên đi vào thành phố lớn, trên tay không có việc gì làm đích xác dễ gây ra ghen đến bệnh. Dương Thần có thể lý giải.

Nhắc đến tên dì Hương, Dương Thần trong đầu không khỏi nhớ lại. Lúc trước vừa mới quen biết Mạc Thiện Ny không được bao lâu, lần đó sau khi Dương Thần cứu Mạc Thiện Ny khỏi tay Lâm Khôn cô liền sắp xếp mời hắn ăn cơm. Sau đó trên bàn ăn lại nhắc đến đủ các loại chuyện cũ.

Không khỏi, Dương Thần mỉm cười nói:

- Hóa ra vô tình đã qua không ít thời gian, nhớ rõ lúc trước em cơm nước xong, đột nhiên hỏi anh “Em có thể ôm anh không?” Lúc ấy lòng anh rất sợ

hải, còn tưởng động đến nữ lưu manh khiếm nhã với anh.

- Hừ, ai muốn bắt lịch sự với anh.

Mạc Thiện Ny đương nhiên cũng nhớ rõ, khi đó mình trong lòng cô đơn buồn khổ, không hiểu ra sao cả đúng như lời nói của Dương Thần.

Dương Thần trêu đùa:

- Sau này cũng không biết là ai, khiến tôi ngủ ở địa sảnh phòng ngủ, không ngờ muốn vụng trộm tới hôn anh... Chắc chắn, lúc ấy anh còn suýt tưởng người ta muốn hiến thân.

- Anh còn nói.

Sắc mặt Mạc Thiện Ny hồng hào, lần đó ma xui quỷ khiến thế nào mình lại vào trong phòng khách. Không ngờ trong bóng đêm lại hôn tên Dương thần này. Sau này có phải tên này không biết xấu hổ, vờ làm gì cũng không biết, liền kết thân như vậy.

Nếu mình không cẩn thận đụng đến vị trí xấu hổ của nam nhân kia, chính mình cũng bị hấn lừa gạt.

Dương Thần hồn nhiên không để ý Mạc Thiện Ny ngượng ngùng, tiếp tục nói:

- Anh còn nhớ hồi quan hệ còn cứng nhắc, nếu không đi công tác ở HongKong. Ai đó phỏng chừng vẫn ghi hận anh.

Nghĩ đến thời gian ở HongKong, thần sắc Mạc Thiện Ny cũng có chút phức tạp. Có thể nói, quan hệ hai người cũng là những ngày đó xác định.

Trong lúc nhất thời, hai người đều không thể nói lời nào. Đi trên đường, dường như không thấy những người xung quanh. Toàn bộ thế giới chỉ có hai người.

Dương Thần suy nghĩ đến cuộc sống trong quá khứ, hai người cùng đi xe xuyên tỉnh. Trên xe lửa đi chung đường ở làng Côn Sơn. Mạc Thiện Ny ngẩn cổ chờ bộ dáng của mình.

Vào ngày đông có tuyết, hai người lên rừng xuống biển. Nữ nhân ngây ngô nói, làm làm một cái giống như biển rộng vậy. Đặt mình ở vị trí thấp nhất của người đàn bà.

Cũng tại đêm đó, hai người thực chất có quan hệ. Sau đó trời còn chưa sáng, nữ nhân liền rời giường, còn nói phải ở giường chờ trang điểm xong...

Từng cảnh tượng hiện lên trong lòng, khi thì vui mừng, khi thì u sầu chuyện cũ giống như là càng ủ rượu càng ngon, khiến hấn khó có thể tự kiềm chế hỉ nộ ái ố.

Dương Thần khoe miệng cười, hấn làm sao có thể, làm sao có thể vứt bỏ bọn họ chứ?

- Em này thật là ngốc hồ hồ, thật đúng là không thể ngăn em được. Thích ai không thích, lại đi khích một tên như anh.

Dương Thần không kìm nổi lắc đầu cười nói.

Nhìn chăm chăm vào cơ thể Dương Thần, trống trống cảm:

- Sao, ghét em nhanh như vậy sao?

- Đúng vậy! ghét bỏ em!

Dương Thân bỏ quá, không đợi Mạc Thiện Ny tức giận, liền cười nói:

- Ghét bỏ em gặp anh quá muộn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 572

Mẹ Vợ Gặp Con Rể

Hai người nói nói cười cười, vô tình liền đi tới một nhà hàng món cay Tứ Xuyên. Nhìn thấy tám biển vẫn phát đạt, màu của lửa hiện lên rõ ràng, hẳn là mới mở nên vẫn chưa có nhiều người đến.

Bởi vì thời gian vẫn được coi là chưa khuya lắm, trong tiệm cơm mười mấy bàn ăn. Ba, bốn bàn đã có người ngồi. Đã lâu chưa thấy Dì Hương mập mạp béo phì như trước, đang ở quầy bận việc.

Dương Thần và Mạc Thiện Ny đang vào cửa, Dì Hương còn tưởng là khách, ngẩng đầu phát hiện ra hai người, mắt lập tức sáng ngời, híp mắt nói:

- Ny Tử, đã lâu không đưa người yêu đến, là tiểu Dương, tôi có nhớ lắm không?

- Nhớ không lắm, xem ra Dì Hương kinh doanh không tồi, đổi cửa hàng rồi.

Dương Thần cười nói.

Dì Hương nghe xong vui tươi hơn hờ:

- Buôn bán nhỏ, cũng chỉ đủ sống qua ngày, cậu đến thăm mẹ vợ sao? Quế Phương vừa mới vào bếp, đợi lát ra liền.

Đang nói chuyện, Mã Quế Phương đẹp tạp dề liền bung một bát lớn từ bếp đi ra.

So với khi nhìn thấy ở làng Côn Sơn, Mã Quế Phương không có gì thay đổi, chỉ có điều ăn mặc giống người thành phố một chút. Nét mặt thùy mị nét na, mặc dù có chút nếp nhăn, nhưng rất có ý tứ của người đẹp, nhìn thấy bà và Mạc Thiện Ny có đôi phần giống nhau.

- Mẹ, Dương Thần đã về.

Mạc Thiện Ny cao hứng gọi.

Mã Quế Phương nhìn thấy Dương Thần, cũng vui vẻ. Đến Trung Hải mấy ngày nay, mỗi ngày nữ nhân có thể thấy. Đã biết rồi, nhưng đúng lúc con rể không ở trong nước. Hôm nay cuối cùng gặp được, cười dài nói:

- Dương Thần đi công tác đã về, chờ lát để tôi mang đồ cho khách trước.

Dương Thần liền thanh vâng dạ, hẳn nhớ trước kia Mã Quế Phương còn gọi hắn là “con rể Dương”, bây giờ gọi thẳng tên, thân thiết hơn rất nhiều.

Đợi Mã Quế Phương đem đồ ăn xong, mới đi đến trước mặt hai người, oán trách nhìn Mạc Thiện Ny một cái:

- Con nhỏ này, chọn thời gian này đến. Không biết Dì Hương phải buôn bán sao? Mẹ cũng đang bận đây này!

- Là Dương Thần nói muốn mời mẹ ăn cơm chiều, con không ngăn được.

Mạc Thiện Ny trái lương tâm mà đẩy tội cho Dương Thần, hiển nhiên là thêm điểm cho Dương Thần.

Dương Thần vội gật đầu nói:

- Vâng vâng, lúc trước trong điện thoại con đã nói. Đưa mẹ đi hóng gió, con cũng muốn chuộc tội với mẹ, mẹ hãy nể mặt con đi ạ.

Mã Quế Phương do dự nói:

- Tiệm đang ngày càng đông khách, mẹ mà ra ngoài đi ra ngoài...

Một bên Dì Hương ngắt lời nói:

- Ôi trời, tôi nói Quế Phương này, đều là người một nhà, mấy khi có dịp con rẻ và con gái đến đây. Tôi có thể không đi ra ngoài sao? Chị cũng không phải người làm chính. Chị cũng đừng lo cho tôi, đúng lúc tôi đang muốn làm sổ sách. Đêm nay đến bụng đồ ăn là tốt rồi, chị cứ yên tâm đi ăn cơm với con rẻ đi.

Nghe Dì Hương nói như vậy, Mã Quế Phương cũng liền tiếp nhận ý tốt, gật gật đầu nói:

- Vậy tôi chuẩn bị đi.

Tuy rằng có thể ăn cơm tại món cay Tứ Xuyên nhưng không thích hợp, nếu chẳng may đến lúc đó Dì Hương lại không lấy tiền ăn uống, tính tình Mã Quế Phương khẳng định sẽ rất khó xử, cho nên bà ra ngoài ăn.

Sau khi cáo biệt Dì Hương, ba người ra khỏi nhà hàng, lần này Mạc Thiện Ny kéo mẫu thân, không thân cận đi cùng Dương Thần.

Dương Thần hỏi Mã Quế Phương trị liệu lưng thế nào, còn có chút lời săn sóc, khiến Mã Quế Phương thoải mái, mặt mày hớn hờ.

Dương Thần trong lòng âm thầm nói, kỳ thật mình khá là có tuệ căn, ít nhất có năng lực chọc mẹ vợ cười. Nói thật, không thể không có khả năng này. Ai bảo phụ nữ của hắn nhiều như vậy chứ.

Ngồi trên chiếc xe Audi của Mạc Thiện Ny, lần này Dương Thần đổi lái. Liền đến thẳng một nhà hàng tương đối xa hoa gần bãi biển. Đó là nơi mà lúc trước Mạc Thiện Ny đã chọn. Đầu tiên là tự nhiên im lặng, dù sao Mã Quế Phương có rất nhiều chuyện muốn nói với Dương Thần.

Tới một nhà ăn ngồi lầu hai gần cửa sổ, bên ngoài tắm thủy tinh cửa sổ ánh đèn cao cấp màu biển rộng. Trên bầu trời biển, một vòng Ngân Nguyệt lặng ngất.

Mã Quế Phương nhìn xung quanh nhà ăn có nhân viên phục vụ ngay ngắn, nhìn lại thanh lịch trang hoàng, phòng ốc xa hoa liền có chút ý tứ nhìn khắp xung quanh.

Nửa đời người trước có thể nói hầu như đều ở trong sơn thôn. Vào thành phố tự nhiên nhìn cái gì cũng ngạc nhiên.

Nếu như trong mắt những người trẻ tuổi khác, đại thẩm này nhìn vừa nhà quê, tâm sinh khinh miệt, lạnh lùng diễm lệ bàng quan. Thậm chí châm chọc khiêu khích cũng không chừng.

Tuy nhiên Dương Thần tỏ vẻ như không có gì, da mặt hần dày như vậy. Một thời gian đã từng làm nghề bán thịt dê cả ngày nói chuyện với những người bán hàng rong. Cũng không có ý niệm phân biệt cao thấp trong đầu.

Gặp Mã Quế Phương cảm thấy kỳ lạ, thậm chí còn cố ý đưa Mã Quế Phương dạo một vòng nhà hàng. Việc chọn món giao cho Mạc Thiện Ny.

Kết quả là, một nam nhân trẻ tuổi cùng với một phụ nữ trung tuổi ánh mắt nghênh ngang, rất nhiều người chỉ trỏ Dương Thần, nhưng căn bản không trong phạm vi để tâm của Dương Thần.

Mã Quế Phương cảm thấy vui mừng sâu sắc. Một nữ nhân đơn độc theo tình lên thành phố, trên đường vì không có chút kiến thức văn hóa nên đã bị xem thường. Hiện tại người trẻ, đặc biệt lại trong thành phố, đều xem thường người nông thôn như bà.

Mã Quế Phương không ngốc, bà nhìn trong mắt Dương Thần không thấy bất cứ điều dối trá nào. Rõ ràng hoàn toàn không để ý xuất thân bà mẹ vợ này, một lòng muốn lấy lòng mình, khiến bà vui vẻ.

Cũng không biết con gái tìm được người trẻ tuổi đặc biệt như vậy ở đâu. Lần này, mẹ vợ gặp con rể, càng gặp càng thích.

Tình huống như vậy, làm người trung gian là Mạc Thiện Ny cảm thấy vô cùng hạnh phúc, sung mãn. Cô tới Trung Hải dốc sức nhiều như vậy mới tiến đến địa vị ngày hôm nay. Mới có người không bình phán đến xuất thân của cô, cô rất sợ mẹ bị người ngoài khinh miệt. Thấy thành ý của Dương Thần, trong mắt cô, tình yêu dành cho Dương Thần lại lớn hơn vài phần.

Đợi đồ ăn tới, Dương Thần bận việc để Mạc Thiện Ny rót rượu nho, một bàn bảy, tám món đồ ăn. Có chút nhiều, nhưng Mạc Thiện Ny biết sức ăn của Dương Thần, cho nên cũng chọn nhiều một chút.

Mã Quế Phương muốn xem giá thực đơn, vừa thấy một bàn rượu bày lên giá ba nghìn, lập tức không hài lòng nhìn con gái một cái nói:

- Tiêu hoang phí tiền đồ ăn, ba nghìn đồng mua được đồ mà mình có thể làm, còn có thể ăn biết bao nhiêu ngày nữa.

Mạc Thiện Ny lè lưỡi, đôi mắt đẹp liếc liếc Dương Thần, nói:

- Mẹ yên tâm, chút tiền ấy đối với Dương Thần không đáng kể là bao.

Tuy rằng Lâm Nhược Khê chưa từng nói, nhưng Mạc Thiện Ny là người đứng thứ hai trong công ty rất dễ có thể đoán ra. Lúc trước giúp công ty qua cơn sóng gió những năm mươi tỷ tiền mặt, tuyệt đối không thoát được mối quan hệ với Dương Thần.

Tên này cũng đẳng cấp quá cỡ, đi xe của vợ, ở nhà của vợ, đến công ty vợ làm việc. Nhưng rõ ràng hần mới là nhiều tiền nhất, thật sự da mặt dày làm cho người ta không có cách nào nói nữa.

Dương Thần không nghĩ nhiều, chỉ cười ha hả gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ cần mẹ ăn cơm vui vẻ. Đừng nói ba nghìn chứ ba trăm, ba triệu cũng không thành vấn đề.

- Ba trăm nghìn...

Mã Quế Phương cảm thấy choáng đầu. Bà tuy rằng Dương Thần hẳn không phải người bình thường, nhưng cũng hiểu được rất khoa trương, vội lắc lắc đầu:

- Đừng nói dối bác, ăn ăn, chúng ta vừa nói chuyện vừa ăn nào.

Dương Thần thấy vẻ mặt Mã Quế Phương cho rằng mình nói dối, lập tức trong lòng buồn bực, bản thân khó được lời nói thành thật, sao mẹ vợ lại nói mình nói khoác?

Sau đó ba người vừa ăn vừa nói cười, Mã Quế Phương kể một chút chuyện xấu hổ của Mạc Thiện Ny trước đây, làm cho Mạc Thiện Ny hờn dỗi liên tục.

Lại hỏi không ít về tình trạng công việc hiện tại của Dương thần, Dương Thần chọn chút việc đơn giản không dễ bị vạch trần để nói.

Thời điểm đề cập về vấn đề gia đình, Dương Thần khá khó trả lời. Trước mắt xem ra, tuy mình không có hứng thú cũng không nguyện ý. Nhưng ra về không thể thoát được quan hệ với Dương gia ở Yên Kinh.

Đặc biệt lần này có sự xuất hiện của Yên Tam Nương, có thể nói giúp mình việc lớn. Tuy nhiên Yên Tam Nương cũng cảm thấy bà đã giúp vô ích, nhưng tóm lại mình đã nợ ân tình họ.

Huống chi bản thân dù không tiếp nhận Dương Công Minh, Quách Tuyết Hoa cũng khẳng định coi như con dâu của Dương gia. Thậm chí, Lâm Nhược Khê vợ mình tuy rằng không ở trưởng của mình, nhưng trước mặt Dương Công Minh lại rất lễ phép. Làm chính mình cảm thấy dở khóc dở cười.

Dương Công Minh nắm trong lòng bàn tay hai người phụ nữ mà mình yêu nhất, chính mình khó mà thoát khỏi can hệ.

Cho nên, thời điểm nói cho Mã Quế Phương, Dương Thần cũng đem chuyện có người nhà ở Yên Kinh, mẫu thân ở Trung Hải ra nói.

Không ngờ, vừa nói ra mẫu thân ở Trung Hải, vẻ mặt Mã Quế Phương ngồi cạnh Mạc Thiện Ny một hồi khản trương, âm thầm trừng mắt nhìn Dương Thần, vẻ mặt ảo não.

Dương Thần không rõ nên, chẳng lẽ mình nói sai gì sao?

Lúc này Mã Quế Phương cao hứng nói:

- Hóa ra mẹ cháu ở Trung Hải, thật là tốt quá! Không bằng kiếm thời gian để bác gặp mẹ cháu dù sao con bé cũng đến tuổi lập gia đình rồi. Hai đứa quen nhau cũng đủ lâu rồi, tình cảm đã sắt son như vợ chồng, không bằng tìm ngày cha mẹ hai bên gặp mặt rồi định.

- Hả?

Đầu óc Dương Thần liền biến thành một lọ tương hồ.

Mã Quế Phương nghĩ rằng Dương Thần có chút không ngờ tới, không nghĩ nhiều nói tiếp:

- Nói thật, tuy mới gặp hai lần. Nhưng cháu nguyện ý cùng cô gái nghèo trong thôn kia, bác rất thích cháu. Bây giờ gặp thêm lần nữa, càng gặp bác càng thuận mắt. Một người phụ nữ như vậy, bản thân là người từng trải, biết chuyện duyên phận, ngàn vạn lần không thể bỏ lỡ. Hiện tại hai đứa tiến hành bác còn có thể sớm bế cháu, kết hôn sớm một chút.

- Mẹ... Hiện tại con công việc rất bề bộn, kết hôn vẫn còn sớm...

Mạc Thiện Ny thấy Dương Thần đã si ngốc, đành phải lắc lắc đầu làm nũng mầu thân, tranh thủ kéo sự tình.

Mã Quế Phương liếc nữ nhân một cái, ý không vui nói:

- Sao, cô muốn chờ mẹ đi không được mới kết hôn sinh con sao? Con gái, hiện tại tuy rằng xương cốt mẹ còn tốt một chút nhưng trên người mang lắm tật, cũng không biết ngày nào sẽ tê liệt. Mẹ muốn con sớm kết hôn là muốn tốt cho con, huống chi con cũng không còn nhỏ nữa, rất nhiều cô gái đến tuổi này của con đều đã có con chạy được rồi.

Mạc Thiện Ny nhất thời không thể nói ra lời, lý do Mã Quế Phương sẽ liệt là lý do rất thuyết phục. Làm con như vậy rất bất hiếu.

Nhưng... Bản thân không có cách nào kết hôn với Dương Thần...

Mạc Thiện Ny vụng trộm, oán giận nhìn Dương Thần, cô cũng bất lực, chỉ có thể xem Dương Thần xử lý như thế nào.

Dương Thần lúc này đã phục hồi lại tinh thần, những ý niệm bay nhanh như chớp trong đầu rất nhiều, cuối cùng hắn cũng hiểu.

Kỳ thật loại chuyện này, trốn tránh tránh không khỏi một đời. Tình hình quan hệ thực sự của mình và Mạc Thiện Ny, chung quy nói cho Mã Quế Phương biết, cho nên nếu mình né tránh sẽ là vô dụng, không bằng thẳng thắn một chút.

Cũng may mắn, trong những người phụ nữ của mình, Sắc Vi, Lưu Minh Ngọc cũng chưa có chuyện phức tạp như thế này. Thái Nghiên dù sao cũng là nữ nhân của Thái gia cho dù bản tâm thân phận của mình cũng sẽ không cản trở lựa chọn của nữ nhân.

Lại nói tiếp, cũng chỉ có Mạc Thiện Ny người phụ nữ bình thường. Đây cũng là một mặt đáng quý ở bên mình.

- Cháu thấy được, về nhà sẽ nói chuyện với mẹ, để mẹ cháu sắp xếp thời gian gặp mặt.

Dương Thần thành khẩn nói.

Mạc Thiện Ny vẻ mặt kinh ngạc, cô không biết Dương Thần nghĩ như thế nào. Vừa mới gặp mặt, không phải hoàn toàn bại lộ sao? Nhưng lại không ngăn lại được.

Kỳ thật Mạc Thiện Ny vốn đã từng gặp mẹ Dương Thần, Quách Tuyết Hoa dù sao cũng sống ở cách vách. Trước đây vài lần Quách Tuyết Hoa bụng đói ăn ngon đến nhà, chính mình cùng Sắc Vi đã chiêu đãi Quách Tuyết Hoa, cũng nói chuyện rất hợp.

Nhưng Quách Tuyết Hoa vẫn nghĩ Sắc Vi là tình nhân của Dương Thần, mà bản thân mình chỉ là chị em của Sắc Vi và Lâm Nhược Khê, nên không có gì trở ngại.

Hiện giờ, nếu để Quách Tuyết Hoa biết mình cũng là tình nhân của con trai bà. Không biết sẽ có cảm giác gì nữa. Hơn nữa, quan trọng là mẹ mình, đến lúc đó sẽ phản ứng như thế nào, thật sự khó có thể an tâm.

Mà Mã Quế Phương nghe được đề nghị này của Dương Thần, là hi thương đôi lông mày, liên tục nói được, sau khi uống rượu nho hai gò má ửng đỏ, trẻ ra vài tuổi.

Bữa tối qua đi một chút, Mã Quế Phương có chút uống được vi huân, được Mạc Thiện Ny đưa về, Dương Thần chỉ cần vào công ty lấy xe, cho nên sau khi thanh toán tiền xong. Tự thuê xe về.

Nhìn Mạc Thiện Ny rời khỏi Dương Thần cong cong cái ót, hít thở không khí ẩm lạnh ven đường, nghĩ, chỉ có thể tìm mẹ mình nói chuyện về vấn đề Mạc Thiện Ny. Gặp mặt là muốn gặp, mấu chốt của vấn đề là có thể thuyết phục mẹ vợ mình hay không nếu thất bại. Dương Thần chỉ có thể bình đến tương chẵn.

Cùng lúc đó ở trên xe về nhà, Mã Quế Phương ngồi trong xe, đôi mắt toát ra vài phần thần sắc không giống nhau, như là nửa tỉnh nửa say dựa đầu vào ghế, hỏi:

- Con gái, con và Dương Thần, có phải có chuyện gì gạt mẹ không?

Đang chuyên tâm lái xe Mạc Thiện Ny vừa nghe, tay lái vô lăng run lên, may mắn ở trong bóng tối nhìn không rõ vẻ mặt, gượng cười nói:

- Mẹ nói gì vậy? Làm con giật mình.

- Tốt nhất là không có, nếu biết các con đã gạt mẹ chuyện gì. Mẹ dùng lời thô tục, dù là trước đây không được học gì. Nhưng không phải người mù mắt, không cần biết hiện tại Mạc Thiện Ny con ở Trung Hải làm nên việc gì, vẫn là con của mẹ. Cô gái của mẹ có thể quản biết bao nhiêu việc, một nửa ý niệm trong đầu con không thể không có.

Tiếng Mã Quế Phương rất bình thản nhưng đọng lại trong tai Mạc Thiện Ny, lại khiến lòng cô kinh hoàng, nói không nên nữa câu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 573

Dương Thần Bị Bỏ Quên

Trong đầu đều là nghĩ làm sao để mở miệng với Quách Tuyết Hoa. Cả đường về nhà sống cũng không thoải mái. Mặc dù không biết quan hệ giữa mình và Mạc Thiện Ny bị Mã Quế Phương hoài nghi chưa, nhưng trong lòng Dương Thần thật sự không yên.

Quách Tuyết Hoa biết mình đã có hai người phụ nữ ngoài giá thú, bây giờ lại thêm một, khẳng định sẽ có vẻ mặt khó chịu với mình. Dù nói thế nào, mẹ của mình cũng là phụ nữ, phụ nữ không thích đàn ông có nhiều phụ nữ. Đẳng này lại là con trai của mình.

Buổi tối khi về đến nhà cũng khoảng mười giờ, sau khi Dương Thần mang xe ra gara, chậm rãi trở về phòng khách trong nhà.

Hình ảnh trong phòng khách khiến Dương Thần có chút co giật cơ mặt.

Quách Tuyết Hoa cùng với vú Vương ngồi ở trên ghế sofa đối diện TV, thân thiết như hai chị em, mắt đỏ hoe lau nước mắt. Thấy hấn vào nhà cũng không buồn chào hỏi.

Chỉ thấy trên TV, đang phát một bộ phim Hàn Quốc, một người phụ nữ trung niên ngồi đối diện với một người đàn ông trung niên, lớn tiếng hét “oppa, oppa”.

Mà bộ dạng người đàn ông trung niên kia cũng là ra vẻ “30 năm nay anh chưa từng làm tổn thương tình cảm của em..”

Dương Thần không cần xem phụ đề cũng có thể nghe rõ tiếng Hàn, điều này làm cho hấn chán nản về mình vì sao lại biết nhiều ngoại ngữ như vậy. Nếu mình không biết nội dung đoạn đối thoại kia, còn có thể cố ý không nhìn đến chữ, đỡ cảm thấy buồn nôn.

Mẹ mình từ khi nào bắt đầu xem phim Hàn!? Còn khóc với vú Vương, đây không phải việc mà trước đây chị em Lâm Nhượng Khê và Tuệ Lâm thường làm sao?

Đúng lúc này, một bóng dáng bất ngờ đi ra, là Lâm Nhượng Khê, quan trọng nhất là đi ra từ... phòng bếp!?

Người thiếu phụ thay đồ trên người thành một chiếc váy trắng ở nhà thoát nhìn vô cùng thanh lịch. Trước ngực đeo một chiếc tạp dề hoa, hai tay đang bưng một đĩa dưa hấu, dâu tây, dứa rất nhiều hoa quả. Lả lướt đi ra từ phòng bếp đi đến ghế sofa đặt đĩa xuống.

Khi đi qua Dương Thần, Lâm Nhượng Khê liếc mắt nhìn hấn, cũng không nói, tựa như một làn gió thoảng.

Lâm Nhượng Khê tháo tạp dề xuống, mới ngồi bên cạnh Quách Tuyết Hoa,

cổ ý ngồi sát một chút, hai tay kéo cánh tay Quách Tuyết Hoa, nét mặt dịu dàng mỉm cười:

- Mẹ, có phải rất cảm động không? Mẹ xem mẹ và vú Vương đều khóc rồi.

Quách Tuyết Hoa chưa lo cái khác, chỉ có điều giơ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay Lâm Nhược Khê, một mình gật đầu:

- Nhược Khê à, con nói xem bộ phim này thật là hay, rất cảm động, cảm động... Nhân vật nữ này vất vả nhiều năm như vậy, cuối cùng...

- Con thấy nam nhân này cũng không dễ dàng, người phụ nữ số hai kia xinh đẹp như vậy anh ta vẫn toàn tâm toàn ý, như vậy mới là đàn ông mới đáng để phụ nữ phò thác.

Lâm Nhược Khê dịu dàng cảm thán nói.

Quách Tuyết Hoa vội xưng, nói:

- Đúng vậy! Mẹ tưởng người đàn ông đó phải cam chịu số phận. Mẹ của anh ta cũng thật là, bắt anh ta kết hôn với người phụ nữ khác, chuyện tình cảm này có thể miễn cưỡng sao?

- Haiz, Tuyết Hoa, Tuyết Hoa đừng nói nữa, mau xem, con hồ ly tinh kia lại đến rồi!

Vú Vương khăn trương xen vào nói.

Quách Tuyết Hoa vội vã không nói nữa, chăm chú nhìn vào ti vi không nhúc nhích.

Kết quả là, ba người phụ nữ ngồi xem phim Hàn bù lu bù loa, vừa thảo luận về nhân vật và nội dung bộ phim. Nhưng nam nhân duy nhất đã về nhà, đứng ở bên cạnh ghế sofa thì chả thèm ngó ngang.

Tim Dương Thần đều vỡ thành nhân bánh sủi cảo, như vậy còn có để cho người sống không!? Địa vị bản thân còn không cao. Ở chung cư của nữ nhân cũng có nhân vật vệ sĩ. Hiện giờ chế giễu, trở thành vô hình rồi!?

Lâm Nhược Khê nhìn thấy vẻ mặt bi thương và suy sụp của Dương Thần, lặng yên gửi cho hắn ánh mắt trêu tức như thể đang nói “ anh xem, em chỉ xuất chiêu một cái là mẹ anh cũng chẳng thèm để ý đến anh nữa”.

Dương Thần không biết hết thấy đều là vì hắn cự tuyệt yêu cầu của Lâm Nhược Khê nên cô bắt đầu kế hoạch trả thù.

Nếu là ngày thường. Thời gian này, cũng là thời gian vú Vương và mẹ ở nhà xem ti vi, Trình Tú ở trên lầu làm bài tập hoặc ở trường không về nhà. Lâm Nhược Khê hầu như mỗi ngày đều ở văn phòng làm việc hay đọc sách, trừ phi có lúc rỗi rãi. Kể cả có muốn xem phim cũng về phòng cô xem một mình, làm sao lại xuống lầu, còn gọt hoa quả đưa đến?

Dương Thần giận không nói nên lời, có đặng cũng không phun ra được. đành phải ngồi vào phía trên mặt ghế giường mắt nhìn, chờ cho phim truyền hình một tập qua đi.

Thật không dễ dàng, đến kết cục phim Hàn, Dương Thần đứng dậy xô

vào bên ghế sofa, về mặt lấy lòng nhìn Quách Tuyết Hoa nói:

- Mẹ, có việc này con muốn nói với mẹ.

Quách Tuyết Hoa rốt cục cũng để ý đến con mình, vừa lau nước mắt vừa quay đầu lại nói:

- Chuyện gì...

Không đợi Dương Thần nói tiếp, Lâm Nhược Khê đột nhiên lấy cây tăm lấy một miếng dưa hấu, đưa đến miệng Quách Tuyết Hoa, mang vài phần hờn dỗi nói:

- Mẹ, con cắt nhiều hoa quả như vậy, mọi người đều không ăn, nào...

Quách Tuyết Hoa lập tức không rảnh quản Dương Thần. Đúng vậy, con dâu mình hôm nay ngoan như vậy. Vừa về đến nhà liền giúp làm việc nhà, cơm nước xong lại mở phim hay cho xem, lại vội cắt hoa quả, mình không thể phụ một người con dâu hiếu tâm như vậy.

Vì thế Quách Tuyết Hoa vui mừng nhìn Lâm Nhược Khê liếc một cái, há miệng ăn dưa hấu.

Vú Vương về mặt âm thầm nói:

- Tiểu thư, lúc cô còn bé tôi cũng không ít lần nhìn cô ăn cơm. Bây giờ sao lại chỉ muốn lấy lòng mẹ chồng thôi?

Lâm Nhược Khê lập tức cười ngọt ngào, trên khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên nở nụ cười như bông hoa hồng kiều diễm, làm cho cả phòng khách tựa như hoa hải bình rực rỡ tỏa ra bốn phía.

- Làm sao có thể được, từ nhỏ vú Vương đã đối xử với con tốt nhất rồi.

Lâm Nhược Khê vừa nói lấy lòng, vừa cầm một quả dâu tây đưa lên miệng vú Vương, cười nói:

- Con biết vú Vương thích dâu tây, hôm nay cố ý mua tươi nhất mới nhất. Dâu tây chiều nay mới nhập từ Florida Mỹ về, rất ngọt.

Vú Vương vừa ăn nhiều nước dâu tây, vui mừng vô cùng:

- Lao lực như vậy, mua dâu tây còn mua đồ nhập khẩu, có tiền cũng không thể tiêu tiền như nước vậy chứ.

- Không sao đâu, dù sao kiếm tiền rồi cũng phải tiêu, còn hơn để trong ngân hàng mốc meo, thả dùm để hiếu kính bề trên.

Lâm Nhược Khê nhu thuận nói.

Quách Tuyết Hoa mặt mày hớn hở, một tay vuốt nhẹ nhàng lên tóc Lâm Nhược Khê, nói:

- Lần này Lâm Nhược Khê nhà chúng ta trở về từ Châu Âu, sao tự nhiên biết điều như vậy. Miệng nói ngọt ngào như mật ong vậy.

Lâm Nhược Khê vài phần thâm tình nói:

- Lần này con đi Pháp, phát hiện rất cô đơn, bên cạnh không có mẹ hai người bên cạnh, rất không quen. Con đã nghĩ đến, con phải báo hiếu kính hai người, hai người đối với con quan trọng hơn tất cả...

Lời này nói ra, hoàn toàn làm Quách Tuyết Hoa và vú Vương kích động.

Lời nói chân tình như vậy, nhưng người thường trong nhà sao có thể nghe được.

Nữ nhân là cảm tính như vậy, mặc kệ ít nhiều tuổi. Cô đều có cảm tính!

Lâm Nhược Khê còn chưa xong, tiếp tục chân thành nói:

- Mẹ, vú Vương, hai người yên tâm, con về sau sẽ không bao giờ làm việc đêm. Con sẽ hiếu kính mọi người thật tốt, con sẽ cố gắng học nấu ăn, về sau để mọi người được hưởng hạnh phúc...

- Con bé ngốc, mẹ và vú Vương vẫn chưa già như vậy! Con lo việc lớn ở công ty, bây giờ lại tốt như vậy. Bận cũng là đúng rồi.

Quách Tuyết Hoa nhớ mong nói, bên kia vú Vương cũng hé miệng cười gật đầu.

Lâm Nhược Khê vội lộ ra ánh mắt cảm kích, sau đó lấy băng điều khiển, hướng ti vi nhấn một cái.

- Mẹ, tập tiếp theo có thể xem luôn. Phim truyền hình mười mấy tập này đều có hết rồi. Chờ xem xong, con lại đề cử một phim khác, hay hơn phim này.

Lâm Nhược Khê giới thiệu nói.

Tình thân Quách Tuyết Hoa hai người lại phấn chấn lên, quả nhiên thấy truyền hình phát tiếp tập sau, mắt đều mở to.

Về phần sự tình đưa con Dương Thần hỏi bà, Quách Tuyết Hoa sớm ném lên chín tầng mây rồi!

Dương Thần ngồi một bên nhìn hết thấy phát sinh, ngây ra như phỗng nói không nên lời. Đặc biệt cuối cùng Lâm Nhược Khê hướng đến hắn ném ánh nhìn có chút đắc ý, lộ ra một trò đùa giống như cười lạnh, Dương Thần hận không thể đập được ti vi kia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 574

Lâm Nhược Khê Em Đừng Như Vậy!

Việc muốn cùng Quách Tuyết Hoa gặp Mã Quế Phương, xem ra là không thể trông cậy vào buổi tối hôm nay. Hiện tại trong mắt Quách Tuyết Hoa, ngoại trừ phim Hàn vẫn là phim Hàn, làm gì còn hơi sức nào để ý đến con trai mình!?

Dương Thần bĩu môi, hít sâu thở ra một hơi, há miệng nói:

- Mẹ, con lên lầu, mọi người xem từ từ nhé!

Nói xong cũng không để ý Quách Tuyết Hoa có nghe hay không, xoay người quay đầu lên lầu.

Đầu óc Quách Tuyết Hoa trì hoãn một hồi lâu, mới quay đầu lại, nhìn xung quanh, phát hiện ra Dương Thần không còn, nghi hoặc nói:

- Tiểu tử này không phải có việc vừa hỏi ta hay sao? Người đâu?

- Dương Thần anh ấy lên lầu rồi, có vẻ như tâm trạng không tốt.

Lâm Nhược Khê vội lộ ra một chút thần sắc lo lắng, nói:

- Mẹ, hay là mọi người ở đây xem. Con lên xem Dương Thần, con sợ anh có việc gì phiền toái nên không vui.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương liếc nhau, đều thấy trong mắt đối phương niềm vui bất ngờ. Trước kia đều là Dương Thần quẩn quít lấy Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê xa cách, như thế nào hôm nay, Lâm Nhược Khê muốn chủ động quan tâm chồng!?

Quách Tuyết Hoa vô cùng vui mừng, con dâu mình biết hiếu kính về trên lại biết chăm sóc chồng, vội nói:

- Vậy con mau đi đi, nếu thực có chuyện gì xuống cho mẹ biết.

Lâm Nhược Khê ngoan ngoãn gật đầu, sau đó còn cẩn thận dạy hai bề trên ấn các con số Tivi như thế nào, mới đi lên lầu, làm Quách Tuyết Hoa hai người ở lại một hồi cảm động.

Trở lại phòng, đầu óc Dương Thần mau thành một đồng tương hồ, nghe nhìn được tất cả những gì dưới lầu. Khiến hắn đối với Lâm Nhược Khê một trận đảo điên.

Vốn dĩ Dương Thần cảm thấy bà xã mình rất lãnh đạm, chẳng có vẻ gì nhu mì, lại không biết lấy lòng bề trên, lúc nào cũng khiến Quách Tuyết Hoa thấy phản cảm.

Nhưng hôm nay xem ra, những điều mình lo lắng này, trong mắt Lâm Nhược Khê vốn dĩ chẳng phải chuyện lớn gì!

Đêm nay Lâm Nhược Khê biểu hiện rõ ràng thị uy với mình - Cô muốn dịu dàng liền lập tức dịu dàng, cô muốn chăm sóc chăm sóc khác thường,

muốn làm nũng liền tỏ ra đáng thương, muốn bề trên thích, chỉ là chuyện từng phút, từng giây!

Không ai có thể cự tuyệt về bên ngoài của cô, bất luận nam nhân hay nữ nhân. Ngày thường Lâm Nhược Khê là cô ý đóng băng mình, không gần với mọi người. Người nhà cũng không thường tự nhiên, nhưng hôm nay, Lâm Nhược Khê tự nguyện lột xác. Lại dùng trí tuệ của mình làm bề trên vui, Quách Tuyết Hoa căn bản trong nháy mắt là lấy lòng được.

Kể từ đó, bề trên luôn hướng về Lâm Nhược Khê. Đối với việc bên ngoài có nữ nhân, khẳng định vô cùng phản cảm, một mặt muốn Quách Tuyết Hoa đi gặp mặt Mã Quế Phương, còn muốn bàn chuyện Mạc Thiện Ny có thể ở bên mình, nói dễ hơn làm rồi!?

Không nói đến điểm ấy, về sau còn cùng với nữ nhân khác. Lâm Nhược Khê chỉ cần tỏ khờ với Quách Tuyết Hoa cái gì, khẳng định Quách Tuyết Hoa sẽ tạo áp lực cho mình.

Việc này vấn đề không phải là mình quản hay không, sợ hay không. Dương Thần nghĩ mình muốn làm gì thì làm, cái gì cũng không quản người thân. Bản thân nếu yêu nữ nhân, đương nhiên cũng sẽ yêu người nhà.

Nếu mình vì nữ nhân. Tráo trở với người nhà, bị tổn thương chính là mọi người.

- Cốc, cốc, cốc...

Đang lúc Dương Thần còn buồn rầu không biết làm gì tiếp theo, cửa bị đập vang.

Dương Thần còn cho là Quách Tuyết Hoa lên lầu tìm mình, hỏi vì sao mình đột nhiên rời khỏi. Đi tới cửa, mở cửa cũng ngăn người ra, sao lại là Lâm Nhược Khê lên đây!?

Lâm Nhược Khê đứng ở cửa nhìn thấy thần sắc si ngốc của Dương Thần, bĩu môi bĩu miệng vô tội. Xinh đẹp thái quá như vậy, làm Dương Thần nằm mơ cũng không dám nghĩ.

- Làm gì vậy, hình như không muốn chào đón em.

Lâm Nhược Khê oán giận nói.

Dương Thần há miệng, lại không biết nói cái gì, trong cổ họng khô khan không nói ra nửa chữ.

Lâm Nhược Khê mặc kệ hấn, không ngờ chủ động lách qua Dương Thần, đi vào trong phòng Dương Thần.

Dương Thần không nhớ rõ Lâm Nhược Khê trước đây đã từng vào phòng mình hay chưa, nhưng mình có thể xác định, trước kia tuyệt đối không thể hào phóng mà vào phòng mình!

Chỉ thấy từng góc nhìn của Lâm Nhược Khê, như là tự hỏi cái gì, khi thì nhíu mày suy ngẫm, khi thì lại gật gật đầu.

Cuối cùng, đi tới đằng sau chiếc giường của Dương Thần, cong lưng, không ngờ nhặt quần áo và nội y dưới đất của Dương Thần lên, liếc Dương

Thần một cái, nói:

- Sao anh lại vứt quần áo bẩn loạn lên thế, như vậy trong phòng sẽ có mùi, để em mang đi cho vào máy giặt.

Trông mắt Dương Thần nhanh rơi xuống tận mặt đất:

- Nhược... Nhược Khê, hôm nay em rốt cuộc làm sao vậy?

- Không sao, em rất tốt mà.

Lâm Nhược Khê ôm lấy quần áo dịu dàng mỉm cười:

- Chẳng lẽ vợ quan tâm cuộc sống của chồng, cũng không được sao?

Dương Thần lắc đầu lại gật đầu. Không biết biểu đạt như thế nào. Quan tâm thì có thể, nhưng em quan tâm làm anh run bắn cả người.

- Ngốc hồ hồ, trước kia anh sớm đã nói em khờ, anh xem anh cũng thành đồ ngốc.

Lâm Nhược Khê hờn dỗi, lại hỏi:

- Trong phòng anh có thiếu đồ gì không? Thiếu thì nói với em để em đi mua, cũng có thể đi mua cùng anh.

- Không... Không thiếu gì cả.

Dương Thần lau trán, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Lâm Nhược Khê nhú mi nói:

- Thật sự thì em cảm thấy chúng ta cứ sống tách ra mãi không tốt...

Dương Thần vội kêu to:

- Dừng lại! Dừng lại! Anh cảm thấy sống tách ra ngủ rất ngon!

Dương Thần như sắp khóc, trước kia mình còn hy vọng được nằm trên một giường với Nhược Khê. Nhưng hiện tại thấy Lâm Nhược Khê có ý, chân mình thiếu nhũn ra thiếu chút nữa ngã xuống đất!

Bộ dáng Lâm Nhược Khê tràn đầy mất mát:

- Anh... có phải rất ghét em hay không... Anh ghét bỏ em, đúng không...

- Lâm Nhược Khê! Đây không phải là Lâm Nhược Khê!!

Dương Thần không chịu được hét to lên, ngũ quan trên mặt méo mó:

- Em đừng tra tấn anh như vậy có được không!? Em khôi phục lại trạng thái bình thường đi! Cho dù em đối với anh có lạnh nhạt, mắt không thèm liếc anh một cái, anh đều không cảm thấy gì, bộ dạng bây giờ của em, anh cảm thấy như ngày tận thế sắp đến rồi!

Lâm Nhược Khê vẫn bộ dáng thê thảm:

- Sao anh lại nói với em những lời như vậy. Em nào có không bình thường, em chỉ muốn có trách nhiệm với người lớn một chút, hiếu thuận với mẹ anh. Hơn nữa em là vợ anh, đương nhiên phải quan tâm anh. Chúng ta kết hôn được một năm rồi, em nào có thể để anh ngủ một mình mãi chứ.

Dương Thần thống khổ xoa hai huyệt thái dương:

- Ở đây chỉ có hai người, em đừng giả vờ nữa. Em làm những chuyện này, đơn giản là muốn anh đoạn tuyệt quan hệ với những người phụ nữ khác. Ban ngày anh đã nói rõ ràng với em, anh thực sự yêu em, yêu vô cùng... Nhưng,

anh cũng yêu các cô ấy, các cô ấy cũng phải trả giá rất nhiều. Anh không thể vì em, làm tổn thương các cô ấy. Nếu em không thể chấp nhận anh như vậy, rõ ràng có thể nói cho anh biết. Cho dù anh dọn ra ngoài cũng không sao, em muốn ly hôn với anh cũng được, anh sẽ nghe lời em. Em đừng có ở trước mặt anh dùng cách này tra tấn anh, được không?

- Không được!

Nét tội nghiệp trên mặt Lâm Nhược Khê tiêu tan, lộ ra một tia đắc ý cười lạnh:

- Dựa vào cái gì mà em phải nhường người đàn ông em thích cho người khác? Từ nhỏ đến lớn chỉ cần em em muốn, thì chưa từng thua người khác. Lần này em cũng không thua. Anh muốn ly hôn? Không có cửa đâu, đêm nay anh cũng thấy, chỉ cần em muốn mẹ và vú Vương đã đều về phía em rồi.

Cho dù đáy lòng mẹ có yêu con trai mình, nhưng ở người con trai này và con dâu hiếu thuận tri kỷ trước mặt. Anh cảm thấy cùng là phụ nữ sẽ hướng về đâu? Kỳ thật không cần em nhiều lời, anh rất rõ, không phải sao?

Dương Thần nổi giận một hồi, cười khổ nói:

- Nhược Khê, sao em phải như vậy? Như vậy hoàn toàn không giống em.

- Anh sai rồi, kỳ thật như vậy mới là em. Em chính là một người phụ nữ vì mục đích mà không từ thủ đoạn, là “lạnh” hay “nóng” chỉ là thủ đoạn không giống nhau thôi.

Lâm Nhược Khê ngọt ngào cười nói.

- Trước đây em một mình, đương nhiên muốn bảo vệ tốt bản thân, miễn cho bị anh ức hiếp. Hiện tại em đã có ô dù, sao em lại để cho bản thân mình mệt mỏi làm gì? Em chỉ quan tâm làm tiểu nữ nhân là tốt rồi. So với đối phó cáo già thương trường, chiến đấu với đối thủ tình trường, thật sự rất thoải mái. Anh nói đúng không? Ông xã của em. Hoặc là nói...Minh – Vương - Đại - Nhân?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 575

Chương 575: :

Dương Thần sớm biết Lâm Nhược Khê có chút hiểu biết thân phận của mình. Thậm chí trước kia hắn đã sớm nghĩ đến một chút, chỉ có điều không nói ra.

Hiện giờ hắn được nghe Lâm Nhược Khê nói trắng ra như vậy kêu mình là “Minh Vương”, Dương Thần ngoại trừ cười khở cũng không ngờ. Dù sao khi trước ở Pháp, thân phận của mình cũng rất dễ bị Lâm Nhược Khê biết.

Đích thực, quá khứ Lâm Nhược Khê cũng sẽ biến thành núi lạnh sương băng như vậy. Trên mức độ rất lớn, là một người trẻ tuổi thì giao lưu với những nữ tử trẻ tuổi. Trong thế giới đấu tranh gắt gao, là cách bảo vệ mình.

Hơn nữa, gia đình Lâm Nhược Khê cũng khiến cô chịu nhiều tổn thương, rất khó cởi bỏ nội tâm sống lạc quan vui vẻ.

Nhưng bây giờ bất đồng, Lâm Nhược Khê trải qua vài lần tìm đường sống - sống từ chỗ chết. Đã có nhiều cảm ngộ và nhận thức với cuộc sống.

Hiện tại cô phát hiện, căn bản không cần lo lắng cho mình như trước đây, lo lắng công ty. Đương nhiên cũng không cần thiết đem hết thầy tinh lực liều mạng làm việc như vậy, khiến mình giống như con nhím khó gần.

Gia đình và hôn nhân, với một người phụ nữ mà nói khẳng định rất có ý nghĩa, Lâm Nhược Khê hiểu được chỉ có điều không có cơ hội có thể đối mặt.

Cũng may, Dương Thần cho cô một lá gan có thể buông xuống. Cơ hội kinh doanh chính cuộc sống của mình, Lâm Nhược Khê cũng sẽ tiếp nhận không khách khí.

Thấy Dương Thần nói không ra lời, Lâm Nhược Khê cũng không chờ hắn tỏ thái độ, ôm một đồng quần áo phải giặt, đến bên Dương Thần, hạ giọng nói bên tai Dương Thần:

- Ông xã... Chờ anh suy nghĩ rõ, bất cứ lúc nào cũng có thể đến phòng em tìm em...

Lời ấy nói ra u lan, khiến trong lòng Dương Thần kinh hoàng. Không ngờ nữ nhân này lại có thể gọi mình “ông xã” dễ dàng như vậy, thật đúng là nói đến liền đến, còn muốn... đến phòng tìm!? Ý là...

Nhưng lập tức, tâm nóng ngay tức khắc lại làm lạnh xuống. Lâm Nhược Khê nói chính là “hiểu rõ ràng” rồi, vài chữ hàm nghĩa. Đơn giản là, chờ thời điểm mình vứt bỏ những người phụ nữ khác.

- Em nói như vậy với việc không nói gì có gì khác nhau?

Dương Thần cười khở nói.

Lâm Nhược Khê vẽ mặt thoải mái nói:

- Không có gì khác nhau, em chính là muốn anh khó chịu.

- Cái gì?

Dương Thần nghi ngờ mình nghe nhầm.

Lâm Nhược Khê thần nhiên nói:

- Em chính là muốn kích thích anh, đem đồ ăn để trước mặt anh, lại dám không há miệng ăn. Em muốn làm anh khó chịu, anh đã khó chịu, trong lòng sẽ ghen khí, ghen nhiều một ngày nào đó sẽ bùng nổ. Thời điểm làm anh bùng nổ, không phải đối với em, chính là đối với người phụ nữ khác. Nếu anh giải phóng em, em lại càng tỏ ra khổ sở đáng thương trước mặt bề trên. Đến lúc đó không chỉ có mẹ, khả năng đến ông nội ở Yên Kinh cũng sẽ giúp đỡ em.

Nếu anh phát hỏa với nữ nhân khác, vậy rất tốt. Khẳng định tình cảm của các người sẽ có khe hở, trăm lợi không bằng một hại. Có lẽ đến lúc đó, không cần em muốn, các cô liền chủ động rời xa.

Cột sống Dương Thần một hồi phát lạnh, thở dài:

- Lâm Nhược Khê, em có biết là em rất biết tính toán không?

- Em biết chứ, cho tới bây giờ em không che giấu nữa.

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê tràn đầy trêu tức:

- Thế nào, có phải lòng dạ đàn bà độc ác nhất không? Không sao, trừ phi ngày nào đó anh không yêu em, nói cách khác, anh đâu không lại em...

Dương Thần nhéo nhéo nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi, không có lời nào để nói. Đích xác, hết thấy đều là do mình yêu cô ấy và lại cô ấy cũng yêu mình.

Trận cờ này, không có thị phi đúng sai. Nếu có chỉ là trong lòng chinh phục đối phương.

Dường như Lâm Nhược Khê nghĩ đến cái gì, mới vừa đi ra, quay đầu lại nói:

- Đúng rồi, ông xã thân mến... Ước định của em với anh, trong vòng một năm không ra tay với nữ nhân nào. Cho nên, một năm về sau, nếu em làm gì... Anh cũng đừng trách em nhé!

Dương Thần quay mạnh đầu lại, gần như không thể tin được, Lâm Nhược Khê không ngờ trực tiếp uy hiếp mình như vậy.

Lâm Nhược Khê hé miệng cười nói:

- Kỳ thật chỉ cần trong một năm đoạn tuyệt quan hệ với các cô. Em cũng sẽ không để tâm nhiều. Hơn nữa, Thiện Ny còn là chị em tốt của em. Em cũng không muốn làm hại cô ấy.

- Em đoạn tuyệt đến mức như vậy sao?

Dương Thần trầm thấp hỏi.

Mắt Lâm Nhược Khê phát màu lạnh:

- Nếu các cô muốn yêu người đàn ông đã có vợ này, vậy nên chuẩn bị

chịu hậu quả.

Dương Thần yên lặng, không có lời nào để nói. Một khi Lâm Nhược Khê chơi trò “vô nhân đạo” với các nữ nhân khác, Dương Thần liền cảm thấy ngày cuối của mình không sớm thì muộn cũng sẽ đến.

Đường đường một đấng nam nhi như mình, làm sao có thể để một nữ nhân chơi cho nghẹn khuất như vậy? Chính mình nhuễn ra, còn không thể cứng rắn!?

Đang lúc Dương Thần hạ nhãn tâm nhìn nhan sắc Lâm Nhược Khê một cái, Lâm Nhược Khê đang đứng ở cửa dường như nhìn thấu, thản nhiên nói:

- Có phải anh cảm thấy, nếu dùng sức mạnh đánh gục em, em cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời anh? Nếu anh thực sự nghĩ như vậy, hoàn toàn có thể thử xem. Dù sao chuyện trên giường với chồng em cũng không phải chuyện gì không thể chấp nhận được.

Chỉ có điều, nếu chẳng may em sợ hãi. Có chồng cự, cỡ lẽ cũng rất dễ bị tổn thương. Mà một khi em đã bị tổn thương, có vẻ có nhiều chuyện để hàn huyên với mẹ, Ưm... Không biết nếu mẹ biết, con trai bà không ngờ thô thiển với vợ như vậy, bà sẽ nghĩ sao?

Dương Thần lão đảo lúi hai bước, đặt mông ngã trên giường mình, khuôn mặt suy sụp cúi xuống, khóc không ra nước mắt.

Lâm Nhược Khê cong miệng, một độ cong của người thẳng thế phát tay với Dương Thần, nói câu “ngủ ngon!” liền giúp Dương Thần đóng cửa lại rồi khỏi.

Cả đêm. Dương Thần đều không có ý ngủ. Nằm trên giường trần trọc, trong đầu đều là những lời thay đổi của Lâm Nhược Khê, vẻ mặt biểu hiện.

Hắn đột nhiên hoài niệm hiện lên cái băng băng không giả sắc thái, Lâm Nhược Khê nói chuyện ngượng ngùng. Bởi Lâm Nhược Khê không có tình thú như vậy, dường như khiến hắn đau lòng. Hiện giờ vị này, tuy rằng biết cô vẫn là cô, chỉ có điều cư xử không giống... Cô làm Dương Thần thực sự đau đầu.

Không thể đánh, không thể mắng, bị bắt gắt gao quyết định. Dương Thần chưa từng cảm thấy uất ức như thế này bao giờ. Được một nữ nhân coi trọng, hóa ra cũng có sự tình khổ như vậy.

Chỉ có thể đi một bước biết một bước, Dương Thần suy nghĩ cả đêm vẫn không có cách giải quyết nào.

Đợi sau khi hùng đông lên, Dương Thần cũng khá mệt. Ngủ với hắn mà nói, kỳ thật có thể có, có thể không chẳng qua là thói quen thôi.

Vì là cuối tuần nên Dương Thần xuống lầu hơi muộn chút, phát hiện trong nhà ăn chỉ có vú Vương thu dọn bát đĩa, không thấy bóng dáng những người khác, buồn bực hỏi han:

- Vú Vương, sao mọi người lại ăn xong rồi?

Vú Vương vì việc mà An Tâm tâm sự, cũng không nhiệt tình với Dương

Thần như trước kia, gật gật đầu nói:

- Ăn xong lâu rồi, đêm qua đã nói rồi. Hôm nay muốn đi cô nhi viện thăm tui nhỏ, đến cô bé Trinh Tú cũng đi.

- Trinh Tú cũng đi?

Khỏe miệng Dương Thần co gật một hồi, tuy rằng việc Trinh Tú trở lại cô nhi viện là chuyện bình thường. Nhưng hiện tại là giai đoạn cô bé ôn thi vào trường cao đẳng, không phải thời điểm đặc biệt sẽ không về cô nhi viện, dù sao đi đến đó cũng mất cả nửa ngày.

Rất rõ ràng, Lâm Nhược Khê đến cả Trinh Tú cũng không buông tha, muốn kéo mọi người trong nhà đến bên cô, khiến mình tứ cố vô thân!

Nghĩ những điều này, Dương Thần ăn uống giảm hơn nửa phần, sau khi ăn tùy tiện mấy miếng, liền lái xe đi ra. Hắn không phải muốn đi cô nhi viện mà đi đến trại an dưỡng Thường Xuân.

Kỳ thật từ khi về nước định đến trại an dưỡng xem Jane điều trị bệnh cho Đường lão gia thế nào, gần đây Đường Uyên có gặp phiền toái gì không. Đầu mình lại có vấn đề, ngày qua Châu Âu đau đầu, cần nói Jane kiểm tra giúp mình một chút.

Nhưng vừa về nước, các sự việc nối nhau đến. Dương Thần cũng không để thời gian rảnh cuối tuần trôi qua, quyết định làm một việc.

Giao thông cuối tuần có chút tắc. Trải qua gần một giờ lái xe Dương Thần vào trại an dưỡng. Chào hỏi thoải mái mọi người ở cửa bảo an rồi nhẹ nhàng đi vào hướng nội đình nơi Đường lão gia đang ở.

Vừa mới bước vào phía trong quen thuộc, trước mắt xuất hiện một hình ảnh khiến Dương Thần có chút kinh ngạc.

Ở dưới tàng cây một gốc cây táo cao lớn, bàn ghế đá. Hai người một già, một trẻ cầm cờ vây, ở bàn đá đang đánh cờ.

Nữ nhân cả người diện áo trắng dài, sợi tóc màu hồ phách đơn giản, cơ bắp lộ ra. Lộ ra một bên sườn mặt dung mạo lạnh lùng điểm lệ, rõ ràng là Jane.

Mà người già kia, mới đầu còn không nhận ra. Tóc hoa râm, áo xanh đen rộng thùng thình, tinh thần sáng láng, ánh mắt có vài phần ngạo nghễ hống hách—không ngờ là Đường lão gia trước đây vẫn hiền, tề liệ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 576

Tặng Đứa Cháu Gái

Nhìn thấy cảnh tượng này, Dương Thần lập tức hiểu ra rằng, bản thân không còn sống ở những ngày này nữa, người sắp rời khỏi cõi đời như ông Đường rốt cuộc lại khỏe trở lại rồi.

Bát Nhã ăn mặc quần áo như nhân viên văn phòng, một cô gái lạng lừng càng ngày càng trở lên xinh đẹp, đứng ở đầu hành lang, nhìn thấy Dương Thần đi lại liền cúi đầu chào “chủ nhân” nhưng cũng không tùy tiện đi theo.

Lúc đó, Jane và Đường Triết Sâm cũng quay đầu lại, chớp mắt rồi nói:

- Cuối cùng thì anh đã đến, tôi đợi anh gần ba ngày rồi, rốt cuộc muộn thế này rồi mới đến thăm tôi, anh mà còn không đến thì tôi sẽ đến nhà anh tìm anh mất.

Dương Thần ngượng ngùng cười lên vài tiếng, người khác không biết hẳn ta về nước sớm, nhưng Jane nhất định biết vì Catherine ở Châu Âu có liên lạc với Jane, do đó liền nhanh chóng trả lời:

- Tôi muốn giải quyết xong công việc, rồi đến tìm cô, không ngờ tôi vừa đến đã làm cho tôi giật mình rồi.

- Có cái gì, lẽ nào đến tôi mà anh vẫn còn không tin sao? Việc tôi nhận lời tôi cũng sẽ làm đến cùng. Trước khi anh về nước tôi đã trị khỏi bệnh.

Jane nhú mày khó chịu, rồi nói:

- Giúp đỡ anh, anh cảm ơn tôi thế nào đây.

Dương Thần nhún nhún vai:

- Vậy để xem bao giờ Đường Uyển đưa quà tạ ơn cho tôi, thì tôi sẽ đưa qua tạ ơn cho cô.

- Ờ, anh làm sao mà chẳng có tí thành ý gì vậy.

Tuy biết là Dương Thần đang đùa nhưng Jane vẫn tỏ vẻ không vừa lòng.

Dương Thần cười lớn, quay người nhìn Đường Triết Sâm, từ nãy đến giờ không nói nửa lời, chỉ chăm chú nhìn Dương Thần.

Đường Triết Sâm xem ra đã không còn dáng vẻ của người bị bệnh, trên khuôn mặt đã lộ ra vài vẻ uy nghiêm, nhưng phần nhiều vẫn là sự tò mò về con người Dương Thần.

- Anh là Dương Thần?

Đường Triết Sâm hỏi một cách đầy nghi ngờ.

Dương Thần nhìn lại bản thân rồi cười hỏi:

- Lẽ nào ông Đường thấy tôi không giống?

- Không giống.

Đường Triết Sâm lắc đầu nói.

- Chỗ nào không giống?

Dương Thần cũng không lấy làm lạ khi Đường Triết Sâm giống như lần đầu tiên gặp mình vậy, dù sao khi ấy ông ta cũng chẳng nhận ra ai với ai.

Đường Triết Sâm cười một cách đầy ẩn ý.

- Anh xem ra, quá bình thường, cũng giống như cái dáng vẻ bình thường của anh vậy, nhưng anh cũng lại có chỗ không bình thường. Nói thật, cái cảm giác như vậy xuất hiện ở một người trẻ tuổi như anh làm ta cảm thấy hứng thú.

Dương Thần cũng không tiếp lời, trong lòng nghĩ thảo nào mà Đường Uyển khản thiết hi vọng con người này nhanh chóng bình phục, tuy chủ yếu là vì hiếu thuận. Nhưng từ con người Đường Triết Sâm cũng nhìn ra rất nhiều điểm đặc biệt, xem ra ông già này cũng khá túc trí đa mưu.

Buổi sáng ngày hôm qua, sau khi lĩnh hội được một số thứ, bản thân tuy có một chút thay đổi, nhưng biểu hiện ra ngoài là rất nhỏ, rất khó để phát hiện. Nếu không phải là người có trí tuệ và là người rất hiểu mình thì không thể phát hiện được ra.

Theo cách nói của Đường Uyển thì Đường Triết Sâm đã lui về ở ẩn nhiều năm, cũng chẳng còn tham vọng gì, nhưng trong nhà họ Đường người duy nhất có thể chế ngự được tình thế chỉ có ông ta, quả thật là con người không bình thường chút nào.

Jane đứng bên cạnh, nghe không hiểu gì:

- Dương Thần, anh nói với ông Đường cái gì đó? Cái gì mà bình thường, là không bình thường.

Dương Thần mỉm cười, dù cho trí tuệ của Jane là số một, thì có những chỗ uyên thâm mà một người con gái khó có thể lý giải nổi.

- Trước hết tôi phải chúc mừng ông Đường bình phục, không biết hôm nay có về Yên Kinh không?

Dương Thần hỏi.

Đường Triết Sâm cười nói:

- Ta đã bình phục, về hay không về thì có khác gì nhau.

Dương Thần cứng họng, mỉm cười gật đầu, cũng đúng, dù sao thì hồ ở núi cũng đã bình phục thì những con cáo đang phá bĩnh làm sao dám tiếp tục.

- Nhưng độ ẩm ở Giang Nam lớn quá, ta ở không quen, nếu không phải vì đợi anh người đại ân nhân của ta, thì có thể hôm nay ta đã về rồi.

Đường Triết Sâm nói.

Dương Thần cũng không khách khí nói:

- Tôi cũng ít bạn bè, quan hệ với Đường Uyển cũng rất tốt, có thể giúp đỡ được gì thì giúp đỡ thôi.

- Ô.

Đường Triết Sâm cười một cách đầy ẩn ý rồi nói:

- Anh nói làm tôi nhớ ra, anh và cháu gái tôi thật sự chỉ quan hệ bạn bè?

Vấn đề này vừa được nêu ra đã tạo sự tò mò cho Jane. Đối với cô ta mà nói thì cuộc sống riêng tư của Dương Thần là chuyện phiếm mà cô ta quan tâm nhất.

Dương Thần không biết nói gì, trước kia kì thực muốn tán tỉnh Đường Uyển, chuyện của hai người cũng đã vượt quá mức bình thường, hai bên cũng thích nhau, như sau sự việc hành hạ của Lâm Nhược Khê, thì Dương Thần cũng không dám tiến gần hơn với Đường Uyển.

Ngập ngừng một lúc, Dương Thần nhẹ nhàng nói:

- Tôi thiếu thì trước kia cũng chưa làm gì quá đáng.

Câu trả lời đồng nghĩa nói cho Đường Triết Sâm rằng, về sau không biết chừng sẽ làm gì đó cũng nên.

Đường Triết Sâm không ngờ rằng Dương Thần lại thẳng thắn đến vậy, ngây người ra một chút rồi cười lớn, rồi nói:

- Ta lại đang chờ đợi anh có thể làm cái gì quá đáng đó.

Dương Thần nghĩ, cái ông già này lại muốn gán ghép cháu mình cho cháu gái ông ta? Hay là một hình thức cảm ơn đây đó là tặng cháu gái?

Nói chuyện phiếm một lúc, thì từ phía xa một bóng người nhỏ nhắn, ăn bộ quần áo màu vàng nhạt, khuôn mặt dài, đó chính là em họ của Đường Uyển. Đường Tâm tiến tới.

Đường Tâm bê một khay trà, đang bốc khói, như là vừa mới pha xong.

Nhìn thấy Đường Tâm bê trà tới, từ góc căn phòng phát ra một tiếng nói, ngăn Đường Tâm lại:

- Đường tiểu thư, để tôi bê cho.

Đường Tâm mặt phụng phịu nói với ông Đường:

- Ông làm sao mà cái con bé này đáng ghét vậy, dựa vào cái gì mà ngăn không cho con bưng trà mời ông! Ông nhanh chóng dạy bảo nó đi chứ!

- Ai da, Tâm Nhi, cháu nghe lời cô ta đi, đó cũng là chỉ vì sự an toàn của ông thôi mà, ông biết Tâm Nhi chịu uất ức, nhưng Tâm Nhi cũng phải hiểu cho nỗi khổ của chị ấy chứ.

Đường Triết Sâm trù mến nói:

Đường Tâm bĩu môi:

- Chị cũng thật là.. đề phòng cái thằng khốn nạn Đường Hoàng là được rồi, tại sao đến người nhà mình mà cũng không cho lại gần.

Nói xong, Đường Tâm đưa khay trà cho Bát Nhã, để cho Bát Nhã đặt lên cạnh bàn cờ.

Khi Đường Tâm nhìn thấy Dương Thần đột nhiên xuất hiện trong nhà, nét mặt rạng rỡ hẳn lên rồi hỏi:

- Ngài Dương, ngài về khi nào vậy? Nhờ ngài mời chị Jane về chăm sóc cho ông, ông đã bình phục rồi nè!

Dương Thần cười nói:

- Chị gái em đâu?

Đường Tâm nhìn Dương Thần rồi hé miệng nói;

- Làm sao lại nhớ chị gái em chứ. Chị Jane sẽ đau lòng đó. Chị gái em rất bận, thường thì chỉ tan làm mới về thăm ông thôi.

Dương Thần gật đầu, trong lòng có chút gì đó thất vọng, đã lâu không gặp Đường Uyên, trong lòng rất nhớ nhung.

Từ điểm này có thể nhận ra được, bản thân không thể từ bỏ được cái tính trăng hoa, rõ ràng là biết những người con gái bên cạnh mình sẽ khiến mình gặp rắc rối, nhưng khi đối mặt với Đường Uyên thì bản thân không thể kìm lòng được.

Oan nghiệt a, oan nghiệt, có tu thân tích đức mới thành chính quả được, hành vi của bản thân dù không ngừng được cải thiện, nhưng lục căn thì chưa bao giờ sạch sẽ, do vậy vẫn chưa trở về với gốc rễ cội nguồn hay bản thân vẫn chưa đủ cao thâm.

Đường Tâm đứng nói chuyện với Đường Triết Sâm một lúc, rồi đi vào chuẩn bị bữa trưa, trong phòng chỉ còn lại bốn người, im lặng.

Dương Thần buồn bực nói:

- Xem ra trong thời gian tôi không có ở đây, đã xảy ra vô số chuyện, tôi nói làm sao mà người trong nhà ít vậy, thì ra là không cho ai lại gần.

- Cũng chẳng còn cách nào khác.

Jane giải thích:

- Loại độc mà ông Đường trúng phải, sau khi tôi nghiên cứu phát hiện rằng đó là loại độc tổ chưa từng có, đó cũng đồng nghĩa với việc đối phương đã điều chế ra để hạ độc ông Đường. Tính chất của loại độc tổ này chưa được tìm ra, tôi cũng không dám chắc nó được thông qua hình thức hạ độc nào. Do vậy bất kể các loại thức ăn hay các kiểu tiếp xúc nào tôi đều phải cảnh giác. Đừng nói đến cô Đường Tâm, ngay cả cô Đường Uyên. Đó cũng là để tránh kẻ thù có cơ hội tiếp cận với ông Đường.

Dương Thần nhíu mày:

- Cô nói... cô vẫn chưa xác định được?

Cái tin này làm cho Dương Thần hoảng hốt, Jane tuy đã phát hiện ra loại độc tổ này, nhưng lại không thể xác định được độc tổ này là loại gì.

Điều này có nghĩa người tạo ra loại độc này chắc chắn có kiến thức về mặt sinh học, và có khả năng hơn Jane rất nhiều, chính vì vậy Jane trong thời gian ngắn không thể giải quyết triệt để vấn đề chát độc.

- Chính xác mà nói thì tôi cần thêm vài ngày để tìm ra nó.

Jane có chút gì đó bị quan nói:

- Yên tâm đi, tuy đối phương rất mạnh, nhưng không phải tôi không có cách đối phó. Tôi đã có cách giải độc, thì tất nhiên có khả năng hóa giải loại độc này.

Dương Thần nghe xong, bất giác hỏi:

- Ý của cô là, cô tiếp tục ở lại Hoa Hạ.

- Làm sao, không được sao?

Jane với bộ mặt âm ức hỏi:

- Lẽ nào anh lợi dụng tôi xong rồi, liền nhanh chóng đuổi tôi đi sao?

Dương Thần chờ người ra, nhanh chóng xua tay:

- Đương nhiên là không phải vậy, vì dù sao kẻ hạ độc thủ ông Đường vẫn chưa bị bắt, cô ở lại Hoa Hạ, nhất định không an toàn bằng cô về Anh.

- Yên tâm đi, có Bát Nhã bảo vệ tôi, tôi sẽ không có vấn đề gì đâu.

Jane nói.

Dương Thần nhìn Bát Nhã đứng ở bên cạnh rồi nói:

- Vậy thì tiếp tục phiên cô bảo vệ Jane vậy, nếu có thấy tổn thời gian thì có thể gọi thêm vài người nữa.

Dương Thần biết lần họp ở châu Âu lần này, cũng chính vì có Bát Nhã ở Hoa Hạ, lên mới chỉ phái một sát thủ làm đại diện, hội Bát Kỳ tuy đã mất đi địa vị thủ lĩnh tại Tokugawa, nhưng ở Nhật Bản thậm chí toàn châu Á vẫn còn là một thế lực lớn, do đó vẫn còn một núi công việc phải xử lý.

Bát Nhã lập tức hoảng hốt cúi đầu, khiêm tốn nói:

- Có thể bảo vệ cô Jane là vinh phúc của tôi, chủ nhân đừng nói hai chữ “làm phiền”.

Dương Thần mếu máo, cái cô Bát Nhã ngày trước ở bên cái lão Tokugawa lâu quá rồi, cái tính phục tùng nô lệ bị huấn luyện quá thuần thục, đối xử với cô ta tốt một chút, cô ta lại cảm thấy sợ hãi.

Loại phụ nữ kiêu này rất thích hợp chơi một trò chơi đặc biệt, nhất định là sẽ rất kích thích, nhưng có điều Dương Thần không có hứng lấy Bát Nhã ra làm trò vui chơi, chị em ở nhà còn chưa quan tâm hết nữa là.

Dương Thần cũng không nói gì thêm, hắn đến là để cho Jane kiểm tra tình trạng não bộ của mình, do vậy tạm thời để Bát Nhã bảo vệ Đường Triết Sâm, hắn ta cùng Jane đi vào phòng thí nghiệm.

Bát Nhã thấy Dương Thần không có ý đưa mình về Nhật Bản liền yên tâm, nhanh nhẩu đồng ý.

Jane nghe thấy Dương Thần bảo mình kiểm tra “bệnh cũ” mặt liền biết sắc. Cô biết Dương Thần phải đối mặt với vài việc ở Châu Âu, nhưng lại không hề nghe đến việc Dương Thần phát bệnh cũ, nên khi nghe nói Dương Thần muốn kiểm tra tình trạng sức khỏe, liền vội vàng bỏ hết mọi việc khác, nhanh chóng đưa Dương Thần vào phòng khám.

Mọi người nhanh chóng rời đi, chỉ còn Đường Triết Sâm, ngồi nhìn nửa bàn cờ còn lại, lắc đầu, con người cáo già như ông ta cũng chẳng thể biết “bệnh cũ” của Dương Thần là cái gì.

Sau khi Jane đến, cái phòng khám vốn được trang bị rất nhiều thiết bị y tế, nay lại càng thêm nhiều đồ dùng hiện đại, chỉ là để cho Dương Thần kiểm tra não thì có gì là khó khăn.

Sau khi đi vào căn phòng toàn là những thiết bị y tế trắng muốt, mặt bộ quần áo màu trắng, cũng chẳng còn cái cảm giác thoải mái nữa.

Với khuôn mặt mang vẻ đẹp đặc trưng của người châu Âu, nghiêm túc như thầy giáo đang dạy dỗ một đứa trẻ hư, yêu cầu Dương Thần nằm lên trên cái thiết bị kiểm tra:

- Bỏ hết các đồ kim loại trên người ra, bao gồm cả thắt lưng, rồi sau đó nằm lên trên, nhanh lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 577

Kết Thúc Ở Ngày Hôm Đó

Dương Thần cũng chẳng dám nói gì, hiểu rằng khi người con gái đi vào lĩnh vực chuyên môn của họ thì giống như nhà buôn bán đồ cổ và nhà khoa khọc chẳng có gì khác biệt. đành phải ngoan ngoãn nghe lời bỏ hết đồ đặc kim loại ra, rồi nằm trên lên trên thiết bị trị liệu.

Jane nhìn thấy Dương Thần đã chuẩn bị xong liền ấn mấy cái nút trên thiết bị, điều chỉnh thiết bị xong, từ từ đưa người Dương Thần vào máy quét hình ống.

Đợi đến khi toàn bộ cơ thể Dương Thần đã vào trong thiết bị kiểm tra, một loạt đèn màu LED ở ngoài thiết bị kiểm tra sáng bừng lên.

Jane không hề để ý đến ánh đèn đẹp đẽ đầy màu sắc đó mà chú ý đến màn hình hiển thị, ba cái màn hình hiển thị đen trắng, hàng loạt những con số phức tạp được hiện lên.

Các con số tên khoa học trong ngành y và ngành sinh học, các loại sóng, không ngừng thay đổi trên màn hình, nếu như người bình thường thì sẽ chẳng hiểu gì, hoàn toàn không biết nó là các loại kí hiệu quỷ quái gì, dù là bác sĩ hay chuyên gia sinh học thì cũng không thể lập tức phân biệt được mối quan hệ giữa các con số trên. Vì đây, là hệ thống mà tự Jane nghĩ ra.

Hai mắt của Jane chăm chú, giống như thiết bị scan đang nhất đang tiếng hành quét và phân tích những số liệu, những số liệu đang dần được phân tích trong đầu của Jane.

Dần dần, cùng với sự xuất hiện của những con số, khuôn mặt của Jane cũng trở lên nặng nề hơn, biến đổi từ kinh ngạc đến hoài nghi, thậm chí đôi lúc còn có chút vui mừng.

Đợi Dương Thần được đưa ra khỏi máy quét, Jane lập tức hỏi:

- Dương Thần, lần này anh ở Pháp ngoài đau đầu ra còn có triệu chứng gì không?

Dương Thần ngồi dậy, rồi nghĩ lại, mím môi trả lời:

- Chẳng có gì đặc biệt, kết quả kiểm tra có vấn đề sao?

Jane trầm ngâm một hồi rồi ngẩng đầu mỉm cười đáp:

- Không phải có vấn đề, mà là không có vấn đề gì.

- Hả?

- Nếu kết quả phân tích không sai, thì trong não của anh có bệnh, nhưng có lẽ đã bình phục rồi.

Jane trả lời với nét mặt rặng ngời, nhưng với người được giáo dục tử tế như cô ta, cô ta lại không biểu hiện quá là vui vẻ.

Dương Thần ngộ ra, chắc chắn một vấn đề gì đó, thờ dài đáp:

- Cô đã nói không vấn đề gì, thì tôi cũng không cần hoài nghi những dự cảm trước khi tôi đến đây, vì dù sao các biện pháp khoa học đã xác nhận rồi, nhưng tôi vẫn không yên tâm.

- Ý của anh là anh đã biết một số nguyên nhân?

Jane lập tức phân tích một khía cạnh khác của lời Dương Thần, hứng thú hỏi:

- Lễ nào là cái lần trước anh nói. Công lực thần kì của Hoa Hạ.

Dương Thần xoa xoa đầu:

- Tôi cũng chẳng biết đó có phải nội công mà lần trước tôi nói với cô không, tôi muốn rõ một số thứ, có cảm giác có thứ gì đó trong đầu mà không thể gạt bỏ đi, ví dụ như một khối u nào đó, tại sao lại có cảm giác đó, tôi cũng đang rất muốn biết.

Jane nhú mày, cô ta đối với những thứ không phải là con số chính xác không thể lý giải nổi, cũng chẳng muốn hỏi tiếp.

Dương Thần nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ, liền nói:

- Máy ngày này cô ở đây cũng vất vả rồi, hôm nay tôi mời cô ăn trưa, cảm ơn cô giúp đỡ, không biết cô có thời gian không?

- Xem ra anh vẫn còn chút lương tâm.

Jane mở miệng cười, cô ta thấy bệnh của Dương Thần đột nhiên khỏi, cũng rất vui vẻ.

Hai người đi ra khỏi phòng khám, Đường Triết Sâm đã có Bát Nhã chăm sóc, cô ta cũng chẳng phản nản gì, tên sát thủ được phái đi tham dự hội nghị bí mật đã cho cô ta biết Dương Thần ở châu Âu đã tiêu diệt được hai tên thiên thần sáu cánh. Trong lòng muốn kết thân với Dương Thần, để có thể ở trong hội Bát Ky lâu hơn nữa, thì làm gì có ý dám chống đối.

Do Jane lần này đến Hoa Hạ là để chữa trị bệnh tật do ông Đường, nên rất ít có cơ hội đi chơi đâu đó, thế lên rất là phấn khích.

Thay một bộ đồ quần liền áo màu trắng, đi đôi guốc màu trắng, thắt dây thắt lưng màu đen, nhìn cái người thừa kế ngôi vương xứ Wales xem ra cũng chẳng khác gì một du khách nước ngoài cả, chỉ có điều người con gái này ở trên phố mà xoa tóc thì trông không khác gì minh tinh điện ảnh cả.

Dương Thần nghĩ rằng, Jane từ nhỏ sống trong môi trường giàu sang, thì có hứng thú với những đồ ăn vặt trên phố, những cửa hàng nhỏ nhỏ, do vậy lái xe đưa Jane đi một vòng rồi hỏi muốn ăn gì.

Ngồi bên cạnh ghé lại, Jane mỉm cười, cũng không vui vẻ nói:

- Dương Thần, sao lại đưa tôi đến chỗ bé tí thế nào, lễ nào anh keo kiệt thế sao?

- A!

xem ra bà cô này với thiên kim tiểu thư mà Dương Thần biết có chút khác biệt, liền nhanh nhẩu giải thích:

- Tôi nghĩ rằng cô không có hứng thú với những thứ cao lương mỹ vị, nên dẫn cô đến chỗ có chút đặc sắc riêng.

- Tôi đương nhiên chẳng có hứng thú gì với cao lương mỹ vị, nhưng thức ăn ở đây chẳng vệ sinh gì, càng không thích bị người đi đường nhìn tôi như kiểu động vật đang được bảo vệ, chủ yếu là anh, chứ không phải vì tôi tham ăn cái gì.

Jane hóm hỉnh nói, như đang có ý trách móc không hiểu ý.

Thì ra là thế, Dương Thần gật đầu, mỗi lần cửa sổ xe hạ xuống mọi người đều chăm chú nhìn Jane, ai cũng muốn nhìn cô gái tây như thế nào.

Đã như vậy, Dương Thần lái thẳng xe ra ngoại thành, dừng lại ở một nhà hàng bí tết cao cấp.

Đi vào nhà hàng, người phục vụ dẫn hai người lên lầu hai, phía ngoài là cảnh hồ xanh mướt, đúng là mùa chim sâu bắt mồi, cảnh liễu rủ thật là tao nhã.

Khách trong nhà hàng không nhiều, chỉ có tiếng nhạc phát ra từ chiếc đàn violon, lẫn với tiếng nói chuyện, làm cho tâm trạng mọi người càng thoải mái.

Chọn món xong, Jane hỏi:

- Anh ở châu Âu trừ khử hai thằng thiên sứ sáu cánh đó, còn hai thằng quái vật thì sao?

Dương Thần hoài nghi hỏi:

- Cô muốn làm gì, muốn lấy hai thằng quái vật đó làm vật thí nghiệm à?

- Không được sao?

Jane gân cổ nói, có chút gì đó e thẹn rồi cúi người xuống uống nước.

- Đó là nguyên liệu cực kì quý báu, có thể được thịt người chiếu Thần Quang thiên sứ rơi xuống, tôi rất muốn biết nó có gì đặc biệt, mà tại sao đám người đó lại u ám đến vậy, nhất định là có vấn đề về sinh lý.

Dương Thần mỉa mai:

- Tuy chúng đã bị tôi trừ khử, nhưng chúng là lực lượng tinh nhuệ nhất giáo đình, cũng không thể bị người ta coi như chuột bạch để làm thí nghiệm.

Jane cười nói:

- Không phải có mặt anh ở đó sao, có mặt anh ai dám không đồng ý.

Dương Thần thở dài:

- Cô giống với bà mẹ không bao giờ lớn của cô, chỉ thích hành hạ thân dân của mình.

- Hờ, nếu anh thấy tôi giống người đàn bà đó sao chỉ lên giường với bà ta, lại không thèm động tới tôi?

Jane thẳng thắn hỏi.

Dương Thần đang lúc uống nước, tuy không bị mắc nghẹn nhưng cũng thẹn thùng nói:

- Tôi và Catherine là vấn đề lịch sử để lại, nếu như bây giờ, thì cũng

không có kiểu quan hệ đó xảy ra.

- Nhưng người đàn bà đó hôm qua còn gọi điện cho tôi là hôm qua còn ngủ với anh cả buổi sáng.

Jane hỏi.

Dương Thần cứng họng, cái đôi mẹ con ngày hàng ngày nói chuyện không thể nói chuyện khác sau?

- Cô và mẹ cô không giống nhau, nhất định về sau sẽ có người con trai tốt làm cô thích, chỉ có điều cô luôn nghĩ về quá khứ, mới không nghĩ thông.. chúng ta làm bạn tốt, cô cũng biết, bên cạnh tôi đã quá nhiều chị em phụ nữ, đau đầu lắm.

- Nếu là tám năm trước tôi sẽ thích anh, nhưng lúc đó còn trẻ con làm gì đã hiểu yêu là gì, nếu bây giờ tôi thích một người con trai, sẽ không có bất kì nguyên nhân gì ảnh hưởng đến phán đoán của tôi, tôi là Jane, tôi lạnh lùng hơn bất kỳ ai.

Jane thành thực nói.

Dương Thần không nói, hẳn cũng chẳng biết khuyên thế nào, sự cố chấp của người phụ nữ làm cho hắn vã hết mồ hôi, ngoài việc mình cứu sống cô ta và Catherine ra, còn có mục đích là để phục vụ cho mình, sự thành công của Jane ngày hôm nay, nguyên nhân đầu tiên là muốn cô ấy trị khỏi căn bệnh trong não của mình.

Nếu không thì Jane chỉ cần vui vẻ làm cô công chúa là được rồi, cần gì phải mặc áo blue trắng, làm những thí nghiệm mà cô ta chẳng hứng thú, hay đơn độc đám học sinh làm việc cho cô ta.

Jane nhận ra sự im lặng của Dương Thần, không có cách nào trả lời mình, hay tay chống cằm hỏi:

- Có lúc... tôi thậm chí còn nghĩ, nếu biết trước, vì anh, tôi phải đau đớn hàng bao nhiêu năm nay, hoặc cả đời này, ... không bằng kết thúc cuộc sống ngắn ngủi ở ngày hôm đó.

- Đừng nói như vậy, cô luôn là người tôi coi trọng, chẳng qua là đôi đã quá rắc rối về chuyện tình cảm chẳng còn tâm trí gì để nghĩ đến nghĩ đến chuyện khác.

Dương Thần lắc đầu ảo não.

Sắc đẹp của Jane, vượt qua quy chuẩn thẩm mỹ, để hớp hồn vô số đáng nam nhi, nhưng cô ta lại tập trung hết thời gian vào chờ đợi cái việc không chút hi vọng nào, sự áy náy của bản thân về cô ấy.

Không khí giữa hai người trở nên nặng nề, chỉ đến lúc thức ăn được đưa lên mới tốt lên một chút. Dương Thần gọi một chai rượu vang, tuy đối với Jane mà nói, thì cung cấp rượu không xứng tầm, nhưng cũng là một bữa cơm mời.

Đúng lúc hai người đang cạn ly, ở lối ra vào xuất hiện một bóng hình mà đến người đơn giản như Jane khi nhìn thấy cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 578

Nam Tử Cao Lớn

Đó là một người đàn ông để tóc dài, mái tóc bù xù như lâu rồi không không gội, bộ mặt gầy gộc, để râu, đeo kính râm, có thể nhận ra cũng không quá lớn tuổi, mặt mũi hầu như bị râu ria phủ kín.

Cái mà làm cho mọi người không thể nói gì là cái tên này lại mặc nguyên bộ áo dài màu trắng đến nhà hàng tây.

Chiếc áo dài này không giống như trang phục của bác sĩ trong bệnh viện, vì trên đó còn có những vết màu hoa, giống như bị dính sơn, cũng giống như một nhân vật khoa học nào đó bước ra từ phim ảnh.

Cái tên nam giới này đi một đôi ủng gia, không biết đã đi bao năm rồi, chỉ nhìn thấy những vết xước của thời gian, cũng chẳng buộc dây, giống như chỉ cần xỏ vào là xong.

Sự xuất hiện của người đàn ông này làm cho không ít những vị quan khách trên lầu hai cau mày khó chịu, vì người đàn ông này quá giống với thằng ăn mày.

Người phục vụ lúc này cũng rất khó xử, anh ta cũng biết đưa người khách này lên lầu là một việc rất mạo hiểm, nhưng chỉ là một thằng phục vụ quen thì sao dám đắc tội với đám thực khách này chứ.

Nhưng vấn đề là, người giám đốc của nhà hàng này sau khi người đàn ông này chia ra một tấm thẻ kì quái thì không dám cản trở, dặn dò phục vụ dẫn hắn ta lên lầu.

Tên đàn ông này ngó trước ngó sau, chỉ vào cái bàn gần chỗ Dương Thần và Jane ngồi rồi nói với phục vụ:

- Ta ngồi chỗ đó.

Người phục vụ nhanh chóng cúi đầu đáp ứng, anh ta cũng chẳng dám nhìn vào ánh mắt của khách hàng, chỉ muốn sắp xếp xong cho người khách quái đản, sau đó gọi người phục vụ sau ra phục vụ.

Dương Thần và Jane nhìn nhau, cả hai đều hiểu đối phương đang nghĩ gì, họ đều không quen tên này, rõ ràng là tên này đang nhắm vào họ.

Sau khi sắp xếp cho hắn ta ngồi bên cạnh hai người, người phục vụ rời đi, rồi gọi người phục vụ khác tới chọn món.

Dương Thần nhìn tên đàn ông đó không nói lời nào, và cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ chú ý cốc chén với Jane chú tâm vào bữa ăn của mình.

Jane không thoải mái, tự nhiên bàn bên cạnh xuất hiện một tên rác rưởi, một mùi ôi uế tỏa ra, cô ta từ cái mùi đó có thể biết được tên này làm về nghiên cứu sinh học vì cô ta là người trong nghề.

Võn dĩ muốn cùng Dương Thần ăn một bữa cơm thoải mái, nhưng giờ thì lại bị phá đám.

Các người khách trong nhà hàng đều không muốn lại gần người đàn ông này, cũng chẳng buồn quan tâm đến hắn ta.

Một người phục vụ bị chỉ định phục vụ người khách kì quái này chạy lại hỏi:

- Thưa ngài, ngài có ý kiến nào không hay ngài muốn chọn món ngay?

Người đàn ông mở miệng nói:

- Hai miếng thịt bò mười tám ounce.

Người phục vụ gật đầu, và hỏi tiếp:

- Ngài muốn độ chín như thế nào?

- Một phần!

Người đàn ông đó đáp.

Người phục vụ đứng ngây người ra và nghĩ rằng mình nghe nhầm liền hỏi lại;

- Ý của ngài là một phần...

- Làm sao, không biết làm? Vậy thì ta ăn thịt sống luôn, nhưng phải tươi.

Người đàn ông đó từ tốn nói.

Nhân viên phục vụ nuốt nước bọt, lạnh cả trán đáp:

- Tiên sinh, ngài thực sự chỉ cần một phần chín thôi sao?

- Nhiều lắm một phần chín, quá một phần tôi không ăn.

Người đàn ông đó ném cho người phục vụ một cái nhìn lạnh lùng làm cho người phục vụ không dám hỏi gì hơn.

Người phục vụ run lẩy bẩy, hỏi câu cuối cùng:

- Ngài muốn uống gì?

Cái tên đàn ông đó xua tay:

- Ta tự có nước sẵn rồi, anh đi lấy cho ta miếng thịt bò sống.

- A?

Người phục vụ phát ngây người ra.

Người đàn ông này thò tay vào túi áo rút ra một bình rượu đã được uống hết nửa.

Nhìn thấy người đàn ông đó để bình rượu lên bàn, người phục vụ mặt mếu máo nói:

- Thưa ngài, ở đây không được tự mang rượu của mình đến.

Nói xong, người phục vụ cúi gập người lại, sợ sệt giống nhưng sợ bị quái vật ăn thịt vậy.

Người đàn ông không nói gì, lôi ra từ túi một tập tiền màu hồng, nhìn lướt qua cung có đến mười mấy tờ.

- Số tiền này coi như là tiền mua rượu từ chỗ mấy người.

Người phục vụ còn nói được gì nữa, số tiền này đủ để mua loại rượu đắt nhất trong nhà hàng, run rẩy cầm lấy số tiền, nhanh chóng rời đi, lấy cho

người đàn ông này một suất thịt bò một phần chín.

Hành động kì quái của người đàn ông này đã thu hút sự chú ý của không ít thực khách có mặt, nhưng chẳng ai quay lại hỏi.

Jane nghe thấy người đàn ông này chọn món thịt bò một phần chín, dù sao cũng là con gái, thì nghĩ ngay đến ăn thịt sống.

Người đàn ông cũng chẳng thèm để ý đến những ánh mắt xung quanh, chỉ bỏ nắp bình rượu ra, đổ vào miệng, ngay đến cốc trên bàn cũng chẳng buồn dùng.

Hành động đó làm cho Dương Thần cảm thấy rất nực cười, ngày bản thân không thích bị bó buộc, thì bây giờ cảm thấy mình vẫn còn vãn minh chán.

Bình rượu mà tên đàn ông đó uống phát ra một mùi vị cay mũi, có là mùi cay của rượu, nói là mùi của cồn công nghiệp thì đúng hơn.

Jane từ từ nhắm nháp miếng thịt bò, ngửi thấy mùi rượu này suýt chút nữa không chịu được đã nôn miếng thịt bò ra.

Dương Thần cũng là người hiểu biết, hẳn không lạ gì với mùi rượu, nhưng cũng không ngờ có người lại mang thứ đó đến nơi này để uống.

- Rượu Rum Jamaica?

Dương Thần hoài nghi rồi buột miệng nói.

Người đàn ông đó uống thêm một ngụm, rồi nhâm nhi ở cổ, sau đó quay người lại:

- Anh biết?

Dương Thần meo máo, đúng là loại rượu đó.

Jane ngồi đối diện, nghe thấy Dương Thần biết được loại rượu đó, cô ta rất hiểu về các loại rượu vang, còn về cái loại rượu kì quái này đến nghe tên còn chưa nghe đến bao giờ.

- Lượng cồn là 80%, chỉ cần uống một ngụm cũng đã đủ làm cho người uống ngất đi, loại rượu khó uống nhất, đặc biệt uống loại rượu này không bằng nói là uống axít.

Dương Thần nói với Jane.

Jane nghe nói độ rượu lên tới 80 độ, thì kinh ngạc, cô ta biết thể trạng Dương Thần đặc biệt, rượu có nồng độ cồn cao cũng không thể ảnh hưởng đến hắn, nhưng người đàn ông này lại có thể uống rượu 80 độ nhẹ nhàng đến vậy thì cũng không phải người thường.

Hơn nữa loại rượu này chỉ ngửi mùi thôi cũng đã rất sợ rồi, mà tên này lại mang trên người để uống.

Người đàn ông đó cũng chẳng thèm để ý tiếp tục uống, tự tại nói:

- Xem ra công chúa Jane cũng không uyên bác giống như người ta thường đồn đại, tối thiểu về rượu thì lại không thể bằng ngài Dương Thần.

Nghe đến người đàn ông này nhắc đến tên của mình, Dương Thần và Jane không hề ngạc nhiên, vì họ đã biết rằng người khách kì quái này đến đây tìm mình, chỉ có điều Jane có chút lúng túng.

Đúng lúc đó người phục vụ bê ra đĩa thịt bò, miếng thịt làm mọi người hoảng hốt, vì người đàn ông cần lại là một phần chín.

Hai miếng thịt bò 18 once một phần chín kì thực chẳng phải chế biến gì, ở mặt ngoài vẫn còn một lớp mỡ trắng, nhìn qua vẫn còn một vài giọt máu.

Nhân viên phục vụ lên món ăn xong, lập tức rút lui, không dám nhìn người ăn thịt sống.

Người đàn ông chòng hai miếng thịt lên, rồi dùng dao cắt xuống.

Miếng thịt bò đầy máu bị ép ra những giọt máu chảy đầy ra đĩa, thịt bò tươi tỏa ra một mùi tanh tanh.

Tên đàn ông đó giống như quái thú ngửi thấy mùi thịt tươi, mở rộng mồm cho miếng thịt bò vào miệng nhai nhồm nhoàm, cầm trên cầm dưới không ngừng mở rộng, phát ra tiếng nhai nhồm nhoàm.

Tia máu phun ra từ miệng của người đàn ông đó, chảy ra từ khóe miệng, nhưng hắn ta cũng chẳng quan tâm, liên tiếp dứt thức ăn vào miệng.

Cái kiểu ăn này làm cho Jane cảm thấy ghê tởm, suýt chút nữa muốn nôn, cũng chẳng buồn nhìn, không còn muốn ăn.

Dương Thần chẳng cảm thấy gì, đến thịt người chết còn ăn rồi, nhìn người khác ăn thịt bò sống cũng chẳng có tí kích thích gì, nhìn thấy Jane không muốn ăn, liền gấp miếng thịt bò còn lại sang đĩa mình tiếp tục ăn.

Ở bàn bên cạnh người đàn ông cũng đã ăn được một nửa thì Dương Thần cũng đang nhồm nhoàm, nói:

- Xin lỗi tôi vừa đói quá, vẫn chưa kịp giới thiệu, tôi tên Nghiêm Bất Ván, rất hân hạnh được diện kiến Minh Vương.

- Cái gì, người là Nghiêm Bất Ván?

Không đợi Dương Thần mở miệng, Jane liền quay người lại, khuôn mặt nở rõ vẻ ngạc nhiên.

Dương Thần không ngờ lại được gặp nhân vật này, hắn ta ngày xưa bị Christine hãm hại, đành phải cho Nghiêm Bất Học một trận, dù biết quan hệ với nhà họ Nghiêm chẳng có kết quả tốt đẹp gì nhưng cũng không yên tâm.

Nhưng cái thằng cha Nghiêm Bất Ván này, Dương Thần cũng có một chút ấn tượng, vì Đường Uyển, Vân Miểu sư thái cũng đã từng nhắc qua. Người đứng đầu nhà họ Nghiêm còn hơn cả người cả ước muốn có cương vị - Dương Phá Quân, đại thần nhà họ Nghiêm cũng là nhà khoa học tài ba, Nghiêm Bất Ván.

Nếu so sánh tướng mạo với cái thằng em trời đánh của hắn ta, Nghiêm Bất Ván quả thật là quá thần kì.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 579

Không Phải Vì Đứa Em Ngu Xuẩn Đó!

Nghiêm Bất Ván một bên tiếp tục nhai miếng thịt bò đang đầm đìa chảy máu, một bên bình tĩnh nói:

- Chẳng lẽ công chúa Jane cho rằng có người giả mạo tôi sao?

Jane thật sự không chịu nổi ẩm thực ghê tởm của người này, miệng mũi ngửi thấy toàn là vị rượu ghê tởm kia và mùi thịt bò sống tanh máu, lắc đầu quay đi:

- Mặc dù tôi sớm biết anh sẽ không được bình thường lắm, nhưng không ngờ anh lại dị thường tới mức này.

- Cảm ơn quá khen!

Nghiêm Bất Ván không hiểu sao lại nói một câu như vậy, sau đó đưa thêm một miếng thịt bò sống vào miệng nói:

- Nghe tên công chúa Jane của hội khoa học hoàng gia Anh, bây giờ lại có mặt ở Trung Hải, tôi liền bỏ hết công việc đến đây, còn với ngài Dương, tôi cũng ngưỡng mộ đã lâu nhưng không có cơ hội gặp. Hôm nay được gặp hai vị ở đây quả thực vinh hạnh quá, liệu có thể chạm cốc một chút không?

Dương Thần trong lòng không khỏi nghiến ngấm, quả nhiên danh tiếng của mình với Dương gia ở Yến Kinh không hề nhỏ, sớm đã không còn là bí mật gì, đúng là muốn tránh cũng không tránh được.

Những theo quan hệ của mình và Quách Tuyết Hoa, cũng chẳng mâu thuẫn như trước, suy cho cùng dù Dương Phá Quân và Dương Liệt có phản cảm, thì Dương Công Minh và Quách Tuyết Hoa, còn có Yến Tam Nương đều rất có thiện cảm với mình.

Huống chi Dương gia lúc trước cũng không phải vứt bỏ mình hoàn toàn, cũng không thể chỉ trách họ.

Tu luyện đến tầng cao hơn khiến suy nghĩ của Dương Thần cũng trầm hơn.

Đương nhiên không có nghĩa là Dương Thần có thể xuất gia, hiểu rõ hết cuộc đời, chỉ có điều cũng sẽ không bảo thủ như trước.

Jane lúc này lạnh lùng nói:

- Anh nói như vậy không cảm thấy rất dối trá sao?

Dương Thần hơi bất ngờ, đúng là Jane và Nghiêm Bất Ván có chút giống nhau, đến việc mình đánh em trai hấn ta cũng không làm Nghiêm Bất Ván dè ý, Jane tính khí vốn điềm đạm, những việc thường cô ít khi chấp nhận.

- Công chúa Jane hình như hiểu lắm gì tôi rồi, không biết tôi đã làm gì đắc tội với Công chúa Jane.

Nghiêm Bất Vần nói rõ thân phận của Jane.

Dương Thần cũng hiếu kỳ quay sang nhìn Jane, lần đầu thấy cô lạnh lùng với người ngoài.

Jane tức giận bĩu môi, thở phì phì nhìn Dương Thần nói:

- Giải Nobel năm trước, ủy ban Nobel hoàng gia Thụy Điển mời tôi đến đánh giá chung khảo, vốn dĩ tôi không định tham dự, bởi vì chế độ bình chọn có chút xung đột với ngài Nobel đã khuất.

Tuy nhiên sau đó bọn họ lại tiết lộ cho tôi một chút về tư liệu người được đề cử, vì người đó là người Hoa Hạ...

Nói tới đây Jane trừng mắt nhìn Nghiêm Bất Vần đang im lặng ăn thịt bò, rõ ràng hắn ta chính là “người Hoa Hạ” ấy.

Dương Thần hơi kinh ngạc, tuy hắn biết Nghiêm Bất Vần nghiên cứu ở lĩnh vực khoa học khá giỏi, nhưng cũng không ngờ hắn ta còn được đề cử giải Nobel.

Hắn cũng hiểu nguyên nhân Jane bị mời đến rồi, phải biết rằng giải Nobel trước giờ chưa từng được trao cho người Hoa Hạ, bây giờ lại phải suy xét, đương nhiên không chỉ còn là giải thưởng không.

Vì thế, ủy ban quốc gia mới nghĩ đến người có thể chịu trách nhiệm cho quyết định này, đến làm giám khảo cuối cùng.

Mà có thể khiến giới khoa học không dám dị nghị gì thì chỉ có Jane.

Địa vị của Jane trong giới khoa học rất rõ ràng.

Học sinh của Jane đều đến từ các quốc gia tiên tiến, mà các hạng mục nghiên cứu đều là các hạng mục quan trọng.

Mà các nước chịu chấp nhận việc một thiên tài khoa học như Jane lại không nhập tịch quốc gia nào là vì còn có thân phận Công chúa Jane – người kế thừa vương tộc xứ Wales. Jane cũng từng được Dương Thần công khai che chở trước không ít người trước đây.

Nếu Jane không vì bất cứ quốc gia nào tận lực nghiên cứu, thì cũng sẽ không ai rảnh rỗi đi gây rắc rối với cô.

Dương Thần ngẫm nghĩ, nhưng không hiểu, lẽ nào Nghiêm Bất Vần chọc tức gì Jane rồi?

Jane tiếp tục nói:

- Tôi khi ấy đã biết ý đồ của ủy ban Nobel, họ thật ra muốn cho tên này nhận giải, chẳng qua chỉ muốn để tôi gánh vác trách nhiệm thôi.

Nói tới đây Jane dừng một chút, cầm lấy ly rượu lên nhấp rồi nghiêng rang nói tiếp:

- Lúc ấy tôi tuyên bố rồi, toàn bộ giải y học, hóa học đều thuộc về viện nghiên cứu Hoa Hạ, nhưng nhà khoa học trẻ tuổi Nghiêm Bất Vần không chờ nhận giải đã đột nhiên nói từ chối lĩnh giải.

Lúc ấy chúng tôi hỏi viện khoa học Hoa Hạ nguyên nhân vì sao, kết quả hắn ta đáp: Việc nghiên cứu của hắn ta không cần người khác đánh giá.

Dương Thần nghe vậy kì lạ nhìn Nghiêm Bất Vấn một cái rồi hỏi Jane:

- Vậy nên cô tức giận?

- Tôi có thể không tức giận sao? Tôi đã mất dày găng áp lực của ủy ban Nobel tuyên bố kết quả kia, ai ngờ hẳn ta làm tôi xấu mặt trước toàn thể các viện khoa học thế giới.

Jane lại bưng bưng nhấp thêm một ngụm rượu nữa, mặt có chút đỏ ửng.

Ăn xong hơn nửa tảng thịt bò, Nghiêm Bất Vấn quay lên nói:

- Công chúa Jane, hóa ra người tức giận vì nguyên nhân này sao? Nếu cô không nói thì tôi đã quên mất rồi, nếu quả thực đã chọc giận cô thì cho tôi xin lỗi.

- Thôi đi, tôi nào dám nhận lời xin lỗi của nhà đại khoa học.

Dương Thần cười lắc đầu, khi mình vừa về Hoa Hạ đã phát sinh việc này, hẳn cũng không rõ. Tuy nhiên với tính tình của Jane thì lại khác, cô là người am hiểu nghiên cứu khoa học, từ chối giải thưởng do cô phán xét chả khác gì đánh vào mặt cô, dĩ nhiên cô sẽ khó chịu.

Không khí yên lặng được một lát, Dương Thần đã ăn xong tảng thịt bò, ăn cả phần Jane bỏ lại.

Dương Thần thấy Jane còn đang không vui bèn nói:

- Tôi ăn xong rồi, hay là đi thôi.

Jane không có ý gì, tuy nhiên cô thấy mục đích Nghiêm Bất Vấn tới chắc không chỉ để nói mấy lời vô nghĩa đó, nhưng lại không muốn hỏi.

Nghiêm Bất Vấn thấy Dương Thần từ đầu chẳng hề muốn nói chuyện với hẳn ta bèn hỏi:

- Ngài Dương chẳng lẽ không có gì muốn nói với tôi sao?

Dương Thần nghi hoặc hỏi:

- Nói gì?

Trước đây anh đánh thẳng em trai ngu xuẩn của tôi.

Nghiêm Bất Vấn hí mắt nói.

Dương Thần vỗ trán, bộ dạng giật mình nói:

- Chẳng lẽ anh tới trả thù?

- Đương nhiên không phải, tôi nói nó ngu xuẩn, tất nhiên có ý nói không phải lỗi của ngài Dương.

Nghiêm Bất Vấn khinh thường nói.

- Nếu không phải vì em trai anh, vậy anh nói nhiều thế để làm gì, đầu óc của anh cũng rất thông minh, có vẻ như chưa nói đến chuyện chính.

Dương Thần cau mày móc điện thoại ra nhìn đồng hồ nói:

- Vì anh mà việc tôi mời Jane ăn trưa bị gián đoạn, tôi cũng không khách khí nữa, nếu anh cứ nói mấy lời vô nghĩa này, không phải là muốn cản đường chúng tôi sao? Nói cho anh biết, đánh nhau tôi cũng không ngại đâu.

Nói xong Dương Thần tức giận kéo tay áo, bộ dạng như chuẩn bị đánh nhau.

Nghiêm Bất Vần sững sốt, vừa rồi còn hòa hảo, sao giờ lại như thế, còn nói mình kéo dài thời gian gì, nói lời “vô nghĩa”? Bọn họ nói mới nhiều mà.

Thấy Nghiêm Bất Vần đại người ra, Jane mỉm cười, cô biết Dương Thần thấy Nghiêm Bất Vần kiêu ngạo, ngứa mắt nên mới ra vẻ thô tục vậy.

Giống như một phân tử trí tức đựng độ một lão nông dân vùng núi vậy, anh còn cứ nhiều lời, tôi chỉ cần xuất chiêu loáng cái là xong.

Văn nói với võ không xong, Nghiêm Bất Vần đang thao thao bị Dương Thần giờ nắm đấm ra đột nhiên ngơ người, không biết nói thế nào nữa.

- Tôi nghĩ ngài Dương hiểu lắm rồi, tôi hôm nay đến không phải vì thắng em ngu ngốc kia.

- Người nhắc rồi còn nói không phải gì nữa.

Nghiêm Bất Vần lại được một phen ghen lời, không biết nói gì nữa, cắn môi một lát rồi nói:

- Tôi hôm nay đến là vì nghĩ tới chuyện Đường Triết Sâm trúng độc, không phải là do tôi hạ độc!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 580

Rảnh, Tôi Rất Rảnh!

Lời nói này rất nghiêm túc nhưng cũng rất đột ngột.

Nghiêm Bất Vấn thấy Dương Thần không nói gì bèn nói:

- Dương tiên sinh có lẽ cảm thấy lời nói của tôi không có căn cứ, và như thế tôi chẳng có lí do gì để biết bệnh tình của Đường lão gia cả, tôi chỉ có thể nói là, tôi biết thì là biết thôi. Hơn nữa tôi còn rất rõ ràng, cần công chúa Jane đích thân đến giải độc, thì kẻ tình nghi lớn nhất rõ ràng chính là tôi.

- Anh cũng thật là tự kỷ, ý của anh là, ngoài anh ra, chẳng ai xứng đáng để tôi đến giải độc?

Jane cười mỉa nói.

- Chẳng phải thế sao?

Nghiêm Bất Vấn cười gian nói:

- Ít nhất các người cũng sẽ nghi ngờ tôi, tôi vì muốn các người bớt vất vả, cũng là bớt phiền toái cho mình, cho nên mới đến nói một tiếng, Nghiêm Bất Vấn tôi dù chẳng phải dạng công tử gì, nhưng việc gì tôi làm, tôi tuyệt đối sẽ không chối bỏ.

Nói xong những lời này Nghiêm Bất Vấn cũng không thèm để ý Dương Thần và Jane tin hay không, quay đầu lại thái tiếp thịt bò, làm bộ như cây ngay không sợ chết đứng.

Dương Thần nhìn chăm chăm vào tướng mạo tên này, suy nghĩ một chút rồi quay sang Jane ra hiệu đi xuống lầu.

Jane đã muốn đi từ nãy, khi đi qua bàn ăn của Nghiêm Bất Vấn, còn chu cái mũi ngọc, hương vị của rượu Rum kia thật ghê tởm, vậy mà tên quái vật này còn thích uống cái thứ chất liệu ngang thuốc độc cao cấp ấy.

Dương Thần xuống dưới lầu xong liền đi cùng Jane trở lại xe trở về.

Lái xe không bao lâu Dương Thần lại hỏi:

- Đói bụng chưa? Cô cũng chưa ăn được gì, nếu không tôi mua cho cô ít đồ ăn.

- Tôi không có tâm trạng.

Jane nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ lắc đầu, lát sau quay sang hỏi Dương Thần:

- Anh tin hắn ta không?

- Tin cái gì?

- Tin hắn ta không phải là người hạ độc, thật sự hắn ta chính là người khả nghi nhất, tuy tôi không rõ về các đại gia tộc ở Hoa Hạ, nhưng người có thể phát minh loại độc tố này tuyệt đối phải là thiên tài ở lĩnh vực hóa học sinh

vật.

Dương Thần cười nói:

- Tôi cũng không nói tôi tin hắc ta, hắc ta đích thực rất đáng nghi, thậm chí hắc ta còn có khả năng làm vài chuyện khác.

Jane tò mò quay đầu lại hỏi:

- Vậy sao vừa rồi anh không chất vấn hắc ta? Tôi nghĩ là anh tin tưởng hắc ta.

Dương Thần một tay cầm tay lái nói:

- Hỏi hắc ta cái gì chứ! Hắc ta sẽ chịu nói thật sao? Hơn nữa cũng chẳng có chứng cứ, hắc ta cũng chẳng đắc tội gì với tôi, hắc ta là thủ phạm cũng vậy, không phải cũng thế, đến lúc đó sẽ rõ thôi.

Jane quay gương mặt dễ thương của mình lại nhìn Dương Thần, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Hơn nửa giờ sau, hai người trở lại trại an dưỡng, vừa mới xuống xe đã thấy hai bóng dáng quen thuộc cũng vừa bước từ một chiếc xe khác xuống.

Dương Thần nhìn kĩ, một người mặc áo khoác xám, dáng người lả lướt, đúng là Đường Uyển khi sáng chưa gặp.

Mà ở bên cạnh Đường Uyển là một người thoát nhìn có chút lỗ mãng, chính là đối thủ cạnh tranh của Đường Uyển – Đường Hoàng.

Theo lý thuyết hai người này mỗi người chiếm nửa giang sơn, như nước với lửa, nhưng bây giờ nhìn qua, thoát nhìn như chị em thân thiết.

Đường Uyển nhìn thấy Dương Thần và Jane, trên mặt mỉm cười, có lẽ bởi vì sức khỏe của Đường lão gia đã hồi phục nên mặt cô có phần tỏa sáng, càng làm cô trông hấp dẫn.

- Ra ngoài ăn cơm rồi?

Đường Uyển nhìn Dương Thần và Jane, mắt rõ ràng là có ý tứ gì.

- Dương Thần nói muốn cảm ơn tôi.

Jane nói đơn giản.

Đường Uyển tò mò hỏi han:

- Vậy sao? Hắc mua gì cho cô Jane vậy?

Jane oán hận nói:

- Hắc nói, chờ cô Đường Uyển hậu tạ hắc, hắc sẽ hậu tạ lại tôi.

Lời này vừa nói ra, Đường Hoàng liền cười ha ha:

- Ngài Dương thật là hào phóng, Đường Hoàng tôi thấy thật xấu hổ.

Dương Thần liếc Jane một cái, xem ra quan hệ của Jane và Đường Uyển mấy ngày nay không tồi, đều đã hỏi là “chị” rồi, nhưng cũng không cần vừa thấy mình đã lôi vào thế chứ.

Dương Thần cũng không so đo với Jane mà nói:

- Hai người đến đây thăm Đường lão gia sao?

Đường Uyển hé miệng gật đầu cười:

- Vừa mới họp cổ đông, có cả Đường Hoàng, nên cùng đến xem ông nội

thế nào.

- Ngài Dương, xem ra tôi coi thường ngài rồi, có vẻ như năng lực của ngài không tệ, có thể chữa khỏi bệnh cho ông nội tôi, coi như tôi nợ anh một ân tình.

Đường Hoàng chủ động giơ bàn tay về phía Dương Thần.

Dương Thần cũng không so đo sự châm chọc của Đường Hoàng, bắt tay với gã:

- Jane bạn tôi mới là người chữa khỏi bệnh cho Đường lão gia.

- Nhưng nếu không có anh, chúng tôi thể mời được cô Jane.

Dương Thần cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng thấy có vẻ Đường Hoàng có chút thay đổi, xem ra ngoài miệng lỗ mãng nhưng thật sự vẫn rất coi trọng Đường lão gia, Dương Thần cảm thấy tên này thật sự quan tâm đến Đường Triết Sâm.

Mọi người vừa nói chuyện vừa đi đến chỗ Đường lão gia, chỉ thấy Bát Nhã sắc mặt lạnh tanh đi ra nói:

- Đường lão gia đang ngủ trưa.

Mọi người nghe vậy cũng không đi vào quấy rầy.

Đường Hoàng nói:

- Nếu ông ngủ rồi vậy tôi về đây, khi khác đến thăm ông sau. Chị, chị định khi nào đưa ông về Yên Kinh? Trong nhà cũng không thể một ngày không chủ, nếu cứ như vậy thì e rằng ở Yên Kinh sẽ loạn mất.

Đường Uyển thân nhiên nói:

- Chờ cô Jane nghiên cứu ra loại độc tố này thì mới có thể yên tâm để ông về Yên Kinh, có điều tình hình bên đó cậu rõ ràng hơn tôi, đến khi đó nếu ông nội lại bị ai hãm hại, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.

Nói xong lời cuối, giọng điệu Đường Uyển có chút lạnh lẽo.

- Chị xem chị, thời gian em ở Yên Kinh cũng không nhiều, muốn đổ trách nhiệm cho em sao? Được rồi, đến khi đó nếu ông nội xảy ra chuyện gì thì em sẽ rút chân ra khỏi gia tộc, để chị làm chủ rồi.

- Cái này không phải việc ai làm chủ, là an toàn của ông.

Đường Uyển bất mãn nói.

- Tùy chị thôi, mai ngày kia em trở về Yên Kinh.

Đường Hoàng lắc đầu thở dài rồi rời khỏi.

Đường Hoàng đi rồi, Jane uốn người một cái nói với Đường Uyển:

- Tôi về phòng thí nghiệm tiếp tục nghiên cứu, tranh thủ tìm hiểu thành phần chính xác của độc tố, hai người nhiều ngày như vậy không gặp, chắc là có nhiều chuyện để nói, không quấy rầy hai người nữa.

Đường Uyển bị lời nói của Jane làm cho đỏ mặt, tuy là có tình ý, nhưng Đường Uyển thật ra còn chưa từng yêu đương, còn Dương Thần mặt dày tỏ vẻ như không có chuyện gì.

Sau khi Jane đi khỏi, Bát Nhã bỗng đi đến trước mặt Dương Thần, cúi

đầu hỏi:

- Chủ nhân, bệnh tình của lão gia đã khá lên, xin hỏi thuộc hạ tiếp tục ở lại Trung Hải hay đi theo lão gia đến Yên Kinh?

Nghe Bát Nhã gọi chủ nhân, Đường Uyên bên cạnh giật mình, người phụ nữ này sao lại là “nô lệ” của Dương Thần được, có lẽ là “đồ chơi” gì đó của Dương Thần.

Nghĩ vậy Đường Uyên nhú mày, mắt liếc Dương Thần một cái, cảm thấy tên này thật vô lại, sao kiểu phụ nữ gì cũng có vậy?

Dương Thần lại không biết Đường Uyên đang nghĩ gì, nhú mày hỏi:

- Jane chưa giải thích gì cho cô sao?

Bát Nhã lắc đầu:

- Tiểu thư Jane nói, lần này để tôi nghe lời chủ nhân.

Dương Thần hiểu, Jane làm vậy là vẫn giữ chừng mực, tuy là cô đã mượn trợ thủ đắc lực của Dương Thần, nhưng cũng không dám làm quá, Bát Nhã và thế lực Bát Kỳ đều là của Dương Thần, suy cho cùng là do Dương Thần chỉ huy, cô không thể tự tiện sử dụng người của họ mãi được.

Dương Thần ngầm nghĩ một chút rồi nói:

- Chờ nhiệm vụ lần này chấm dứt, việc bảo vệ Đường lão gia ta sẽ giao cho Hải Ưng, việc của Bát Kỳ cũng nhiều, cô cũng không thể ở Hoa Hạ mãi được.

Bát Nhã nghe thế trong mắt lộ ra chút mất mát, trong lòng cô nếu có thể trở thành người phụ nữ của Dương Thần, địa vị của cô mới có thể đảm bảo, nhưng Dương Thần đối với cô vẫn không có suy nghĩ gì khác lạ, điều này làm cô cũng chẳng biết làm thế nào.

Kỳ thật, nếu như cởi hết đồ đứng trước mặt Dương Thần, Dương Thần cũng thật sự không chắc mình vẫn còn có thể nhìn được, nhưng vấn đề là đến giờ vấn đề tình cảm của Dương Thần đã quá phức tạp rồi, làm gì còn tâm trạng đi dây vào một cô gái Nhật nữa.

Đường Uyên nghe hai người nói chuyện chẳng hiểu gì cả, Đường gia chủ yếu làm về kinh tế, với hội Bát Kỳ, Hải Ưng đương nhiên là mù tịt, chỉ có điều thoát nhìn người trợ lý của Jane này, cô cũng biết đó không phải là người tầm thường.

Tuy nhiên, Dương Thần trước mặt cô mà nói với Bát Nhã như vậy, chứng tỏ không xem cô là người ngoài, điều này khiến Đường Uyên thấy thật ngọt ngào, có chút cảm động.

- Buổi chiều anh rảnh không?

Chờ Bát Nhã đi rồi, Đường Uyên dịu dàng hỏi.

Dương Thần vốn định đến căn cứ thăm Thái Nghiên, thấy vẻ mặt Đường Uyên nhìn mình, trong lòng lại ngửa ngáy, hẳn không có ý gì với Bát Nhã, không có nghĩa là với Đường Uyên cũng thế.

Bản thân đã tu luyện Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh, nhưng tật xấu thì mãi

không bỏ được, không từ chối được sức hấp dẫn của nữ nhân.

Có lẽ chính Dương Thần cũng không hiểu, bản thân hắn không chịu an phận như vậy, là do bị ảnh hưởng của Thần Quang.

Tóm lại, Dương Thần nghe vậy liền lập tức gật đầu cười tà:

- Rảnh, sao? Cô muốn cảm ơn tôi sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 581

“Đầu Heo”

Ba chữ “Lễ tạ ơn” thật trang trọng. Nó trang trọng tới mức mà chỉ nghe thấy tên của nó thôi đã thấy những ý nghĩa khác của nó.

Đường Uyển nhìn khuôn mặt tươi cười đầy ẩn ý của Dương Thần liền lập tức hiểu ra ý nghĩa của “Lễ tạ ơn” mà Dương Thần nói ra là gì. Nhưng Đường lão gia quả thực là đã được hắc chữa khỏi bệnh, trong lòng cô cũng thực sự thích hắc. Cô cũng chẳng phải là một nữ sinh e thẹn, mọi việc đều thích bày tỏ thẳng thắn. Khuôn mặt cô đỏ ửng lên nói:

- Chẳng lẽ anh muốn làm gì đó trong này sao?
- Nếu em không ngại.

Dương Thần thản nhiên nói. Sau đó một bàn tay Dương Thần ôm lấy chiếc eo duyên dáng của Đường Uyển một cách thành thạo.

Đường Uyển vội giơ tay ra chặn lại tay Dương Thần, lườm hắc một cái:

- Anh vội cái gì chứ. Ngộ nhỡ có ai đó đi ngang qua đây thì biết làm thế nào. Anh muốn những kẻ dưới cười nhạo tôi sao.

- Là em hỏi anh có muốn làm cái gì đó không trước cơ mà.

Dương Thần thu tay lại như thể mình vô tội.

Đường Uyển không nói gì, nhưng cũng không thể không phân biệt trường hợp được, cũng thực sự không biết cái tên này sao lại lão luyện như thế.

Dưới ánh mắt đầy tình ý của Dương Thần, Đường Uyển nói:

- Đi, đi ra sau hoa viên, đi dạo cùng tôi, đã lâu lắm rồi chúng ta không nói chuyện với nhau.

Dương Thần tự nhiên không ý kiến gì, cùng Đường Uyển đi qua hành lang yên tĩnh, đi vào hoa viên phía sau viện an dưỡng.

Giống như vẻ nữ tính của Đường Uyển, thực ra cũng có rất nhiều lúc thiếu đi, chỉ là giao lưu thân mật mà thôi.

Người đàn ông tỏ tình, đa phần là thân mật, người phụ nữ tỏ tình thì lại hướng tới cảm giác của tâm hồn.

Dương Thần không hẳn là hiểu những điều này. Chỉ là hắc thấy, đi tới một nơi ít người qua lại, thì rõ ràng là Đường Uyển muốn mình làm một cái gì đó. Về mặt này mà nói, thú tính bên trong của hắc đúng là đơn giản hết sức có thể.

Tuy nhiên, lúc Dương Thần thực sự bước tới hoa viên, trong lòng vốn nóng bỏng tự nhiên nguội lại.

Ánh nắng ấm áp, gió thổi nhẹ nhẹ.

Đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây, hai bên đường là những bồn hoa

làm bằng đá hoa cương tinh xảo. Những đóa hoa đầy màu sắc thật bắt mắt đang tỏa hương thơm ngào ngạt.

Trong lòng Dương Thần bỗng thấy vô cùng bình tĩnh. Cho dù Đường Uyên đang ở bên cạnh hay là những thứ kiêu diễm, ướt át như mật ngọt nhưng bản thân hắn không có nhiều tâm trí để làm gì vụng trộm nữa.

Sau khi tĩnh lặng lại một chút, trong đầu hắn xuất hiện những cảm xúc hỗn độn. Nghĩ đến sự thay đổi của Lâm Nhược Khê, nghĩ đến sự căng thẳng của Mạc Thiện Ny, nghĩ đến những suy nghĩ khó hiểu của Mã Quế Phương, rồi nghĩ đến những người phụ nữ khác của mình làm thế nào để đưa ra một lời giải thích rõ ràng...

Mình phải có trách nhiệm với họ, mình nên làm thế nào để cho họ cái hạnh phúc mà họ cần thực sự.

Cái kiểu gánh nặng ngọt ngào này, Dương Thần cũng không biết bản thân mình phải gánh vác như thế nào nữa.

Đường Uyên vô tình nhìn thấy trong ánh mắt đang ngắm nhìn hoa cỏ của Dương Thần bỗng hiện lên một tia chua xót.

Đối với những người phụ nữ ở tuổi này mà nói thì người đàn ông suy nghĩ sâu xa, thâm trầm là có sức thu hút thật hoàn mỹ. Đó không phải là sự ra vẻ tang thương của một người trẻ tuổi muốn thu hút một cô gái ngây thơ mà nó xuất phát từ tận sâu trong nội tâm đầy phức tạp.

Nhìn thấy một con người khác của Dương Thần, đôi bàn tay trắng nõn nà của Đường Uyên đan vào với nhau, khuôn mặt ửng hồng, trái tim cô bỗng đập rộn ràng.

Đây chính là người đàn ông mà cô mong muốn. Anh ấy trẻ trung như vậy mà tại sao lại có thể toát lên sự chín chắn đầy hấp dẫn khiến người ta run sợ như vậy chứ...

Cứ đi như vậy một lúc, Dương Thần bỗng thấy hơi đau đầu, Lâm Nhược Khê không hề nghi ngờ hỏi mình một câu thật khó trả lời. Trước đây chỉ thấy người phụ nữ này đối phó với những người khác mà tới bây giờ cô lại nhẹ nhàng cho hắn một nhát dao. Nhưng nhát dao này lại đi đúng vào chỗ điểm yếu của hắn khiến hắn khó lòng mà chống đỡ.

Cười một cách đau khổ, Dương Thần nhìn sang phía Đường Uyên nói:

- Thật ngại quá. Anh có một số việc hơi đau đầu.
- Không sao. Tôi cũng thích nhìn cái bộ dạng này của anh.

Đường Uyên hé miệng đáp.

Dương Thần nhíu mày:

- Tại sao vậy?
- Bởi vì trông anh đứng đắn hơn nhiều.

Đường Uyên cười đáp.

Dương Thần kinh ngạc, bèn lắc đầu:

- Anh nói ra em sẽ không còn cảm thấy anh đứng đắn nữa mà nhất định sẽ

chê cười anh. Không giấu gì em, anh vừa nghĩ rằng anh nên giải thích cho những người phụ nữ của mình như thế nào mới thật hoàn hảo.

Đường Uyên sững người lại một lúc rồi nói thật chua xót:

- Những người phụ nữ? Anh không cảm thấy nói như vậy trước mặt tôi sẽ làm tôi tổn thương sao?

- Điều đó thì có cái gì làm tổn thương em chứ.

Dương Thần cười đáp:

- Anh đang bị cái vị đại nhân trong nhà làm cho đau đầu nhức óc, nếu không thì anh sớm sẽ không thể kiềm chế nổi làm đau óc em điên đảo mất.

Đường Uyên tò mò hỏi:

- Cái vị trong nhà anh? Anh nói Lâm Nhược Khê sao? Cô ta lại gây chiến tranh lạnh với anh à?

Dương Thần hơi bức bối. Tại sao mà Đường Uyên cũng biết chuyện hấn và Lâm Nhược Khê thường chiến tranh lạnh chứ. Nhưng cũng chẳng có gì là lạ, dù sao thì Đường Uyên và Viên Dã, Đường Đường, thậm chí cả vợ chồng họ Viên đều là chỗ quen biết. Chuyện hấn và Lâm Nhược Khê không thể hòa hợp được thì mọi người nhìn qua là có thể biết.

Dương Thần đành phải mặt dày nói:

- Em cũng là con gái, hay là em cho anh ý kiến. Bây giờ anh đang bị cô ấy ép đến chết rồi. Tốt nhất là phải nghĩ ra biện pháp lật ngược tình thế nếu không thì cái nhà này sớm bị áp bức đến cùng mất. Đây cũng là để chúng ta có thể tiến thêm một bước, còn gì băn khoăn nữa.

Đường Uyên dù sao cũng là người đọc qua rất nhiều loại sách. Dương Thần thấy đề cô ấy góp ý cũng không tồi.

Đường Uyên trong lòng có chút khó chịu:

- Từ khi nào mà anh lại trở nên ngoan ngoãn như vậy chứ. Trước đây thấy anh ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cũng không màng đến người vợ ở nhà của mình. Rút cuộc thì cô ấy đã làm gì anh chứ?

Dương Thần thở dài một tiếng, sau khi tìm một chỗ kéo Đường Uyên ngồi xuống bên cạnh để nói về chuyện Lâm Nhược Khê gây áp lực với hấn, cũng nói ra cả chuyện cô yêu cầu hấn cắt đứt mọi mối quan hệ...

- Bây giờ trong mắt mẹ anh, cô con dâu này thật hoàn mỹ và không có chút sai sót gì. Nếu anh để cô ấy thấy người phụ nữ khác thì coi như xong.

Dương Thần chau mày, buồn rầu nói.

Đường Uyên nghe xong, không nhịn nổi liền cười khanh khách. Cười đến nổi mà cả người run lên, cả bộ ngực đầy đặn cũng phập phồng nhấp nhô một cách rõ ràng.

- Em cười cái gì?

Dương Thần hỏi trông rất thiếu tự tin.

Đường Uyên không để gì mới nhịn được cười, nói:

- Tôi hỏi anh mấy câu, anh phải trả lời thật nhé.

- Chuyện gì?

Dương Thần không biết Đường Uyên muốn làm gì.

- Câu hỏi thứ nhất, anh có tặng hoa cho vợ anh không?

Đường Uyên hỏi.

- Không

Dương Thần lắc đầu, nói:

- Nhưng anh có tặng hoa cho mẹ vợ.

Đường Uyên lườm hắn một cái, lại hỏi:

- Anh có tặng Lâm Nhược Khê châu báu không. Ví dụ như nhẫn kim cương gì đó?

- Nhẫn kim cương? Cô ấy có nhiều tiền như vậy, tặng nhẫn làm gì. Chi bằng tặng cô ta cả mỏ kim cương thì hơn.

Dương Thần khua khua tay cười, ra hiệu không có.

Đường Uyên lắc đầu, thở dài, lại hỏi tiếp:

- Anh có biết Lâm Nhược Khê thích ăn món gì không?

Dương Thần nhú mày, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Anh biết cô ấy thích ăn cơm nếp viên, anh cũng mua cơm nếp viên về cho cô ấy ăn, cô ấy đợi anh quay lưng đi rồi mới ăn, bị anh bắt gặp thì cô ấy lại xấu hổ, ha ha...

- Tôi muốn nói đến món ăn chứ không phải là đồ ăn vặt.

Đường Uyên lườm hắn một cái, rồi lại hỏi:

- Trước đây anh có tìm hiểu qua về Lâm Nhược Khê không?

- Trước đây? Ý em nói là những thứ như bố mẹ cô ấy đã mất hay gì gì đó ư?

Dương Thần hỏi.

- Không phải

Đường Uyên nói:

- Anh có biết nơi mà trước đây Lâm Nhược Khê đã học không? Lúc còn nhỏ đã làm gì? Sau này học đại học ở đâu? Cuộc sống sinh hoạt lúc đó như thế nào? Còn nữa, anh biết sở thích của Lâm Nhược Khê không? Biết cô ấy ghét gì? Thích gì? Ví dụ như màu sắc, kiểu dáng quần áo, môn thể thao, trường phái nghệ thuật, phong cách âm nhạc... Anh có biết cô ấy thích loại nào không?

Dương Thần ngẩn người ra, ngớ ngàng lắc đầu:

- Anh nào có biết những thứ đó.

Đường Uyên lại thở dài một lần nữa, ánh mắt trở nên đầy kiêu ngạo, nói:

- Nhìn cái bộ dạng ngờ nghệch này của anh, thì đã biết là anh chẳng hiểu cái gì cả rồi.

- Không hiểu cái gì?

Dương Thần bực bội, đầu óc hấn dờng như bết tắc.

Đường Uyên chậm rãi nói:

- Anh có biết nam nữ tại sao lại phải tìm hiểu nhau trước rồi mới kết hôn không?

- Đương nhiên là vì muốn tìm hiểu xem có hợp nhau hay không chứ.

Dương Thần nói.

- Vậy thì đúng rồi. Anh và Lâm Nhược Khê vội vã kết hôn như vậy, căn bản là hai người không có giai đoạn tìm hiểu. Có thể anh thấy tìm hiểu nhau trong cuộc sống hằng ngày là được rồi, nhưng cho dù tôi và Lâm Nhược Khê không quen nhau, tôi cũng biết cô ấy là một mỹ nữ lạnh lùng, cô ấy sao có thể mở lòng mà nói tất cả mọi thứ với anh chứ? Hơn nữa anh còn là người đàn ông vô tâm như vậy, cô ấy mà bằng lòng tâm sự với anh mới là lạ. Nhìn anh đi với những người phụ nữ khác mà không ly hôn với anh đã là một điều thật hiếm thấy rồi.

Đường Uyển trừng mắt nhìn Dương Thần, nói tiếp:

- Anh vốn không hiểu cô ấy, không có nền tảng tình cảm với cô ấy. Chỉ sợ rằng cô ấy vì thân phận không tầm thường của anh hoặc vì những việc anh làm mà yêu anh. Nhưng điều đó cũng chẳng nói lên rằng cô ấy đã bị anh chinh phục.

Người con gái cao ngạo như cô ấy, lại có hầu hết những ưu thế của người phụ nữ thì dựa vào cái gì có thể khiến cô ấy chịu khuất phục trước mặt những người phụ nữ khác, rồi vô duyên vô cớ bắt cô ấy phải chia sẻ người đàn ông của mình chứ?

Dương Thần sững lại. Nói thật lòng thì hẳn cũng không biết dựa vào cái gì nữa.

Đường Uyển nhìn Dương Thần cứ như thể là nhìn một kẻ ngốc vậy, sau một hồi không còn cách nào khác mới nói:

- Căn bản là anh không hiểu anh bây giờ muốn gì, chẳng phải là muốn cô ấy khuất phục anh, không phải là muốn cô ấy không thể kháng cự được anh mà là muốn để cô ấy hiểu, cô ấy không thể không có anh được, để cô ấy can tâm tình nguyện hy sinh vì anh. Anh phải để cô ấy thấy, cô ấy là người quan trọng nhất trong lòng anh, anh cần chứng minh cho cô ấy thấy. Anh hiểu chứ?

Dương Thần bị những lời nói của Đường Uyển khiến người như sững lại, một lúc lâu sau mới ngớ ngàng hỏi:

- Chứng minh thế nào?

- Anh có phải là đầu heo không?

Đường Uyển không kìm nổi thốt ra.

Dương Thần nuốt nước bọt, người phụ nữ vốn dịu dàng thanh lịch biến đầu mắt làm hắn hoảng sợ không ít.

Đường Uyển nghiêng răng nói:

- Tôi nói nhiều như vậy cũng chỉ là muốn nói cho anh rằng trừ khi anh chứng minh anh là một người đàn ông xuất sắc, nếu không anh không thể

chứng minh được cho Lâm Nhược Khê rằng cô ấy quan trọng với anh như thế nào, bởi vì anh vốn không đủ hiểu cô ấy, anh không quan tâm cô ấy và những điều xung quanh cô ấy, quá khứ, cách nghĩ cũng như sở thích của cô ấy...

- Cái chủ nghĩa đàn ông của anh đã xưa rồi, cho rằng người phụ nữ đều nên bao quanh anh, mà anh thì lại không để tâm đến chuyện của những người phụ nữ, thấy chỉ cần yêu thương nhau là được thì đẩy chẳng qua chỉ là ý nghĩ thiên cận mà thôi. Anh cho rằng phụ nữ chúng tôi đều tùy tiện với anh sao?

- Ngay cả những người trẻ tuổi bình thường nhất khi nói lời yêu đương còn biết tặng bông hoa hồng. Anh đến một bó hoa, một chiếc nhẫn cũng không biết tặng Lâm Nhược Khê thì anh muốn cô ấy tin tưởng anh và làm người vợ duy nhất của anh như thế nào đây?

- Đừng tưởng Lâm Nhược Khê có tiền thì cô ấy không để ý đến những điều này. Cũng đừng tưởng cô ấy bình thường như một nữ thần hay không quan tâm tới chuyện nhà chuyện cửa và một số chuyện vụn vặt của phụ nữ.

- Có người phụ nữ nào mà lại mua nhẫn cưới cho chính mình? Có người phụ nữ nào tự tặng mình một bó hoa hồng?

- Lâm Nhược Khê không thiếu những điều này, thậm chí còn có rất nhiều người đàn ông tình nguyện làm những điều đó. Nhưng những người đàn ông này có như anh không. Những thứ mà họ tặng giống những thứ mà người chồng như anh tặng nhưng liệu cảm giác có như nhau không?

- Chính bởi vì trong cuộc sống hằng ngày của cô ấy, những điều đó có vẻ thật xa vời nên cô ấy mới càng hy vọng hơn rằng người đàn ông của cô ấy có thể mang lại cho cô ấy một cuộc sống tuy bình dị nhưng thật đáng tin cậy trong tầm tay.

- Tôi nói tới đây lẽ nào đầu heo như anh vẫn chưa hiểu sao?

Dương Thần ngơ ngác nhìn sắc mặt ửng hồng của Đường Uyên, đầu óc vừa như sóng cuộn biển gầm lại vừa như bị ánh mặt trời chiếu xuống làm chói mắt khiến cho bản thân hắn thấy thông suốt.

Đúng vậy, tại sao bản thân hắn cứ nghĩ phải làm như thế nào mới khiến cho Lâm Nhược Khê thuận theo hắn. Mà không nghĩ hắn phải làm thế nào để có thể cảm hóa được Lâm Nhược Khê?

Tại sao lại muốn người phụ nữ của hắn vì hắn thay đổi mà không phải là hắn vì người phụ nữ đó mà nỗ lực nhiều hơn?

Hắn ngay cả vợ thích màu gì, thích món ăn gì cũng không biết thì dựa vào cái gì mà bắt vợ phải chấp nhận cảnh năm thê bảy thiếp?

Dương Thần ơi là Dương Thần, hắn đúng như Đường Uyên nói: óc heo.

- Anh cần đối xử tốt với cô ấy, tốt đến mức khiến cô ấy không thể từ chối anh chứ không phải là ép cô ấy vứt bỏ cái tôn nghiêm của mình, anh hiểu chứ?

Đường Uyên vẫn lo lắng Dương Thần không hiểu ý lại nhấn mạnh từng chữ, từng câu.

Dương Thần xoắn xoắn cái lông mày, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Đường Uyên nói:

- Đường Uyên, làm thế nào đây? Nghe xong những lời em nói, anh bỗng muốn cùng em làm luôn tại đây.

Đường Uyên quay người không kịp, không nghĩ ra “làm” ở đây có nghĩa là gì. Lúc cơn hoảng hốt qua đi, cô xấu hổ lấy tay mình đánh vào vai Dương Thần:

- Anh đúng là ngựa quen đường cũ. Đang nói chuyện đứng đắn anh lại làm thế này. Chẳng trách Lâm Nhược Khê cho anh một đòn.

- Ha ha.

Dương Thần nắm lấy cổ tay mềm mềm âm âm của Đường Uyên, cười nói:

- Lời của em khiến anh hiểu ra rất nhiều. Anh thấy em càng ngày càng vừa mắt, càng nhìn càng yêu. Quả là người phụ nữ trưởng thành có khác. Anh thấy ở đây cũng không có người qua lại, chi bằng bây giờ em hãy theo anh.

Nói xong, Dương Thần liền một tay kéo thân hình mềm mại của Đường Uyên vào phía trước mình, tay còn lại túm chặt lấy chiếc eo nhỏ xinh của Đường Uyên, cơ thể hai người dính chặt vào nhau.

Đường Uyên kêu lên một tiếng, một giây sau liền nhìn thẳng vào mặt nhau, vừa nhìn vừa dần tiến sát mặt nhau. Đường Uyên ngượng ngùng khẽ nhắm mắt lại, cơ thể mềm mại nằm úp xuống không chống cự.

Những phiền não được Đường Uyên cởi bỏ, lại được ôm hương nhuyễn ngọc trong lòng, Dương Thần nào còn có tâm tư khác nữa. Một bàn tay không ngoan ngoãn trượt xuống cái mông vĩnh đầy đặn của Đường Uyên, một bên thì sờ soạng lung tung, một bên thì đặt những nụ hôn mãnh liệt lên đôi môi hồng của Đường Uyên.

Không giống như vẻ đẹp quyến rũ tầm thường trên khuôn mặt xinh đẹp của Đường Uyên, lúc này hai người như hòa vào nhau, thỏa thích chìm đắm trong những nụ hôn nồng nàn trào dâng.

Đường Uyên đang trong độ tuổi hồi xuân. Không lâu sau đã toàn thân ướt đầm, mau chóng quên đi nơi mà mình đang nằm xuống. Cơ thể xinh đẹp đang tan chảy trong vòng tay của Dương Thần.

Nhưng những lý trí còn lại đã khiến Đường Uyên khéo léo lấy tay ngăn lại Dương Thần, cô thở gấp nói:

- ĐỪNG... đừng như vậy, chỗ này không được đâu.

Dương Thần không có ý định làm như vậy với Đường Uyên, nhưng vẫn cười đầy ẩn ý hù dọa:

- Có điều gì không thể chứ, yên tâm đi, nếu như có người tới anh chắc

chấn sẽ cảm thấy được trước.

- Nếu thực sự có người đến... thì ... thì sẽ không kịp đâu.

Dây thanh của Đường Uyên trùng lại mấy phần, nài nỉ nói.

Ai ngờ rằng, vừa mới nói chưa hết lời, thì từ trong khu nhà ở của hoa viên có giọng nữ trong trẻo vang lên:

- Mẹ mẹ mẹ, mẹ và chú ở đâu đấy?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 582

“Gái Già”

Nghe thấy vậy, không chỉ Đường Uyển mà cả Dương Thần trong lòng bỗng run rẩy. Cái âm thanh này, cái cách gọi này không phải Đường Đường thì là ai chứ?

Tự nhiên Đường Đường lại đi vào đây làm Đường Uyển vô cùng sợ hãi, vội vàng vùng ra khỏi lòng Dương Thần, chỉnh sửa lại quần áo đang xộc xệch cho chỉnh tề nhưng vẻ mặt đỏ đỏ trong cơn say tình thì sao có thể tiêu tan ngay được?

- Điều tại anh hấp ta hấp tấp khiến tôi xấu hổ chết đi được.

Đường Uyển khi làm mẹ của Đường Đường luôn giữ trong mình vẻ uy nghiêm với con thế nhưng đến hôm nay lại há miệng mắc quai.

Dương Thần vẻ mặt cười lấy lệ. Hắn không ngại bị Đường Đường nhìn thấy. Cái da mặt dày của hắn rất nhiều lúc có thể giúp hắn giảm bớt những chuyện phiền lòng.

Quả nhiên, chỉ trong chớp mắt thôi thì Đường Uyển mặc chiếc áo màu vàng, chiếc quần đùi có hoa văn màu trắng từ chỗ đường rẽ chạy ra.

Tóc đuôi sam kẹp hình ba cô gái vẫn đầy sức sống như vậy, khi nhìn thấy Dương Thần và Đường Uyển đứng cùng nhau, Đường Đường vẻ mặt láu cá tươi cười, hai tay vất ở phía sau, nhảy chân sáo ra phía trước, tiến sát vào khuôn mặt đỏ ửng đã hơi tan ra của mẹ, hỏi nhỏ:

- Mẹ, có phải là con đã quấy rầy chuyện vui của hai người không?

Đường Uyển hắng giọng, trừng mắt nhìn con:

- Không biết trên dưới gì cả, con hỏi bậy bạ gì vậy. Không phải là đã bảo con ở nhà ôn bài rồi sao? Sao lại chạy tới đây làm gì? Mẹ nhớ là đã bảo con không được được động vào xe trong gara rồi mà.

- Con không lái xe.

Đường Đường thanh minh nói:

- Là anh Viên Dã đưa con đến mà.

- Viên Dã?

Đường Uyển sửng người ra một lúc rồi cau mày lại:

- Cậu ta nghe lời con ư?

Trong lúc đang nói chuyện, Viên Dã cũng từ bên ngoài theo Đường Đường đi vào. Thấy Dương Thần đứng là đang ở đây, Viên Dã lộ vẻ mặt vui vẻ tươi cười. Gần đây hắn mới biết tin từ cha mẹ rằng Dương Thần, không ngờ lại là người con thất lạc hơn hai mươi năm nay của cô chú.

Cái tin này tuy khiến Viên Dã chấn động nhưng đa phần là vui mừng vì

đã nhiều lần vì đã nhiều lần y gặp một Dương Thần nhanh nhẹn, dũng mãnh rồi. Y vốn coi hấn như một người anh trai, đến bây giờ quả nhiên đúng là có quan hệ huyết thống, là anh em họ hàng. Nếu không phải là vì bố mẹ y bảo y không được quấy rầy Dương Thần thì y chỉ mong được làm hàng xóm sát vách với Dương Thần thôi.

Không cần đợi Viên Dã lên chào hỏi, Đường Uyên liền quát lớn:

- Viên Dã, cô đã nói với cháu bao lần rồi, không được làm phiền Đường Đường, để nó ở nhà ôn bài. Cháu dẫn nó đến đây làm gì chứ?

Hai chân Viên Dã lắp tức mềm nhũn ra, cười cười ngụy biện:

- Cô Đường à, là Đường Đường nói muốn đi thăm ông nội. Cháu nghĩ là bệnh tình của ông Đường có lẽ đã khá lên rồi, mấy ngày nữa sẽ trở về Yên Kinh. Trước khi ông về, những người bề dưới như chúng cháu có lẽ cũng nên tới thăm chứ ạ?

- Đúng vậy đấy mẹ. Nếu không phải là do lúc đầu ông nội ngăn cản bọn xấu, bảo vệ hai mẹ con mình thì con liệu có còn có thể lớn lên được không? Lúc ông bị bệnh thì lại không cho chúng con tới. Bây giờ ông khỏe rồi cũng không cho phép con thường xuyên tới thăm. Nếu ông không biết nội tình có khi còn cho rằng Đường Đường không hiếu thuận cũng nên.

Đường Đường kéo tay Đường Uyên, nũng nịu nói.

Đường Uyên hắng giọng:

- Con đúng là lắm giọng quá đấy. Cứ coi như con nhân dịp ghé qua đây đã là hiếu thuận rồi. Lần này mẹ bỏ qua. Lần sau mà còn không nghe lời, cẩn thận kéo mẹ sẽ khóa con trong phòng đấy nhé.

Đường Đường phụng phịu gật đầu còn Viên Dã ở bên cạnh thì mặt trắng bệch ra. Vị nhạc mẫu tương lai này xem ra cũng ghê gớm lắm, bản thân mình phải cẩn thận hơn mới được.

Dương Thần thì lại tỏ ra rất vui mừng khi thấy Đường Đường trước mặt Đường Uyên ngoan ngoãn như vậy. Trước đây tiểu nha đầu này vốn rất nghịch ngợm, bây giờ có vẻ như đã khôn lớn nhiều rồi.

Không biết có phải là vì hấn và Đường Uyên có quan hệ ở mức độ khác. Trước đây hấn coi Đường Đường như một người em gái. Đến giờ hấn lại trở thành bề trên của cô.

Dương Thần ngáp một cái rồi uể oải nói:

- Các người đi thăm Đường lão gia đi. Còn ta không làm phiền gia đình các người nữa, ta còn có việc khác phải đi nữa.

Thấy Dương Thần vội vã rời đi, Đường Uyên tuy có chút không thoải mái nhưng đó cũng không phải là lúc giữ lại, đành phải gật đầu.

Viên Dã bỗng nhiên lại tới chỗ Dương Thần, cười nói:

- Anh họ Dương Thần, em có chút việc muốn nói với anh.

Dương Thần nghe thấy tiếng “anh họ”, cảm thấy hơi khó chịu. Hấn biết, mối quan hệ giữa hấn và họ Dương chắc chắn bị rất nhiều người biết đến.

Hắn và người em họ là công tử nhà họ Viên, nghĩ đến cũng biết là từ lâu rồi, cũng chỉ đành tùy cậu ta, nói:

- Chuyện gì vậy?

- Chuyện này... chúng ta ra ngoài nói nhé.

Viên Dã cười hì.

Dương Thần sững sốt, chuyện gì mà lại phải tránh mẹ con Đường Uyên chứ? Điều này khiến Dương Thần tò mò hơn, gật đầu đi cùng Viên Dã ra hoa viên.

Việc này khiến Đường Đường bĩu môi bất mãn. Cô thấy Viên Dã gọi Dương Thần là “anh họ” cũng chẳng có gì là lạ. Chuyện này Viên Dã cũng chẳng có lý do gì giấu cô, chẳng qua là tính tình của Đường Đường rất phóng khoáng. Cho dù Dương Thần có phải là anh họ ruột hay không thì vẫn là chú của cô nên cô nói kháy:

- Anh Viên Dã nói gì với chú mà phải tránh em và mẹ vậy. Chúng ta đều là người một nhà cả, có gì mà phải giấu giếm chứ.

Đường Uyên thấy Viên Dã gọi Dương Thần là “anh họ” thì trong đôi mắt đẹp ấy bỗng hiện lên chút bất lực. Thực ra cô đã sớm biết từ chỗ của Dương Tiệp Dur, chuyện Dương Thần là cháu đích tôn của dòng họ Dương, hơn nữa chuyện này ở trong đại gia tộc ở Yên Kinh đã sớm không có gì là bí mật nữa.

Sở dĩ cô không nhắc tới hay hỏi nhiều chuyện này trước mặt Dương Thần chỉ là vì cô hiểu rõ rằng Dương Thần cũng không thích gì cái thân phận này hưởng hồ là Dương Phá Quân và Dương Liệt không hài lòng với Dương Thần, còn chuyện Quách Tuyết Hoa và chồng sống riêng, cô cũng có nghe qua.

Chuyện Dương Thần và nhà họ Dương đã đủ đau đầu lắm rồi, cô cũng sẽ không khiến Dương Thần thêm phiền não nữa.

Nghĩ tới những chuyện quá khứ vẫn còn hiển hiện trước mặt Dương Thần, hiểu rõ những chuyện cũ của nhà họ Dương tại Yên Kinh, cũng phải nói đến cô cũng rất có cảm tình với nhà họ Dương thì Đường Uyên thấy mọi thứ trên đời đều như đã được an bài.

Lúc này, thấy mặt con gái không vui, Đường Uyên lắc đầu cười, nói:

- Có những điều nên để đàn ông nói với nhau, con gái như con chó làm khó Viên Dã. Không muốn cho con nghe, có lẽ sẽ tốt cho con. Sau này con cùng Viên Dã kết hôn rồi, sống cùng nhau thì việc này sẽ rất hiếm hoi đấy.

Đường Đường đỏ mặt, ngượng ngùng nhăn nhó nói:

- Mẹ, mẹ thật là... kết hôn gì chứ ạ, con còn chưa lên đại học mà.

- Hừ, gái lớn gả chồng. Tiểu nữ ma đầu như con ấy, rồi sớm sẽ xa mẹ thôi. Gả con cho nhà họ Viên cũng giúp mẹ tích chút tâm, tốt nhất là để đi Dương thay ta dạy dỗ cho con.

Đường Uyên đùa con gái, nói.

Đường Đường thở phì phò nói:

- Con biết rồi, mẹ, con cảm thấy con ở bên cạnh mẹ sẽ rất cản trở mẹ, có phải mẹ cũng muốn gặt con sang một bên để hưởng thụ giây phút ngọt ngào với chú hay không?

Trong lòng Đường Uyên run lên, ngăn mạch nói của Đường Đường nói:

- Nói vớ vẩn. Chú Dương Thần có vợ rồi.

- Con biết, là chị Lâm đấy thôi. Lần trước, lúc con và anh Viên Dã đi chúc tết nhà chị Lâm, mọi người cũng cùng nhau hát rồi. Chị Lâm tuy xinh nhưng mẹ của con cũng không phải lo lắng gì. Người hào sắc như chú chắc chắn sẽ quỳ gối dưới chân mẹ thôi.

Đường Đường cổ vũ mẹ, đôi mắt lóe sáng.

Trong lòng Đường Uyên đầy băn khoăn, nghe Đường Đường gọi Dương Thần là “chú”, trong lòng cô thấy rất vui bởi vì như vậy có nghĩa là đã đặt cô và Dương Thần lên ngang hàng với nhau dù biết điều này chỉ là tự mình lừa dối người khác. Bởi vì nói thật lòng, Dương Thần và Viên Dã là bằng vai phải lứa, nói như vậy có nghĩa là cô đã hạ mình thấp hơn một bậc.

Nói cho cùng thì một khi Dương Thần xác nhận là cháu đích tôn của Dương gia, vậy mà còn ở cùng cô, thì cho dù là...

Đúng lúc này, Đường Đường bỗng duỗi hai tay ra, ôm chặt lấy eo của Đường Uyên. Vì thấp hơn mẹ một cái đầu nên Đường Đường nép chặt đầu mình vào ngực mẹ.

Đường Uyên ngạc nhiên, rồi sau đó nở một nụ cười dịu dàng, nói:

- Cái con nha đầu này, lại còn nũng nịu nữa. Lớn như thế này rồi còn muốn bú sữa mẹ sao, chẳng biết xấu hổ gì cả.

Đường Đường cũng thỏ thẻ nói:

- Mẹ... Sau này con sẽ không gọi mẹ là chị nữa ...

- Hả?

Đường Uyên hoài nghi, không rõ Đường Đường đang nói cái gì.

- Con biết mẹ đã sinh ra con từ khi còn rất trẻ, vì phải một mình nuôi con mà đã thật vất vả, con cũng biết. Nếu không phải là vì con mẹ sẽ không từ Yên Kinh đi tới Trung Hải. Mười mấy năm đằng đẳng ở nơi đây một mình thì thật cô đơn, thật ảm đạm.

- Vậy mà trước đây con lại không ngoan, gây cho mẹ bao nhiêu phiền toái, còn khiến mẹ buồn nữa. Hơi một tí lại bỏ nhà ra đi làm mẹ phải lo lắng, gây ra chuyện mẹ lại phải đi thu dọn hậu quả. Con lại còn gọi mẹ là chị gái, đùa cợt mà không gọi mẹ là mẹ.

Nghe con gái thủ thủ những lời như vậy, mắt Đường Uyên ngân ngấn nước, nhẹ nhàng mỉm cười vỗ nhẹ vào lưng con gái:

- Con bé ngọc, sinh ra con, đương nhiên là phải có trách nhiệm với con rồi, điều này có gì đáng nói chứ. Chỉ cần con hiếu, đừng gây thêm phiền toái cho mẹ là tốt rồi.

- Mẹ, mẹ thích chú và muốn kết đôi cùng chú đúng chứ ạ.

Đường Đường ngẩng đầu, khuôn mặt nói một cách nghiêm túc.

Đường Uyên ngờ ngác, thật không ngờ những lời nói ấy lại đột ngột tới như vậy.

- Con biết mẹ thích chú. Con cũng biết chú là một người đàn ông tốt. Nếu như không phải là con đã sớm có anh Viên Dã trong lòng mình thì có lẽ lúc đầu con cũng sẽ bỏ hết tất cả mọi thứ để đem lòng yêu chú.

- Chú kết hôn rồi thì sao chứ? Chúng ta dù sao cùng là người của một gia tộc lớn. Đàn ông năm thê bảy thiếp đâu có thiếu? Như chú tuy hào sắc nhưng chú vẫn thật lòng đối xử tốt với người phụ nữ của chú. Hơn nữa, cũng đâu phải chú chỉ có mỗi chị Lâm đâu.

- Mẹ... Nếu như mẹ từ chối vì bận tâm tới những lời của con thì Đường Đường đã lớn rồi, sau này cũng sẽ không gọi mẹ là chị gái như lúc nhỏ nữa, con chỉ gọi mẹ là mẹ thôi. Con cũng nói rồi, vài năm nữa là con đã đi lấy chồng rồi.

- Nếu khi con đi lấy chồng, mẹ vẫn cô đơn một mình thì làm sao con có thể xa mẹ chứ. Coi như là mẹ nghĩ cho hạnh phúc của con gái thì mẹ hãy mạnh dạn mà đi tìm kiếm tình yêu mẹ nhé.

Những lời nói trong trẻo mà sâu lắng khiến cho hai mắt Đường Uyên rơm rớm nước mắt. Nhìn cái khuôn mặt trẻ trung này cũng giống như cô khi còn trẻ, Đường Uyên cuối cùng đã hiểu, tại sao làm mẹ lại hạnh phúc như vậy.

Không có chuyện gì đáng vui mừng như là khi nhìn thấy con gái mình đã trưởng thành.

- Chỉ có mỗi con là như vậy, gán ghép mẹ mình với một người đàn ông không tốt. Còn nữa, tại sao con lại không gọi mẹ là chị gái nữa, lẽ nào con thấy mẹ của con già vậy sao?

Đường Uyên ngân ngán nước mắt, vừa cười vừa nói.

Khóe mắt Đường Đường cũng hơi đỏ lên:

- Con như vậy không phải là sợ mẹ không chăm sóc cho con, càng không phải là vì bản thân mà cướp đi hạnh phúc của mẹ... Còn nữa, mẹ cũng không còn ít tuổi nữa, để một người kém mẹ gần hai mươi tuổi gọi là chị gái, mẹ cũng không thấy ngại ă?

- Con bé xấu tính, con đúng là đáng đánh đòn.

Đường Uyên không ngăn nổi dòng nước mắt cuối cùng cũng trào ra. Nhưng vẫn là một khuôn mặt vui vẻ, một bàn tay vỗ nhẹ vào bả vai của Đường Đường, vỗ vỗ mấy cái.

Khuôn mặt Đường Đường đón nhận, ôm chặt vào eo mẹ, cái đầu nhỏ rúc vào tà áo, ngập ngừng nói:

- Mẹ đánh đi, gái già Đường Uyên không biết xấu hổ, để con gái mình gọi là chị gái... không biết xấu hổ... không biết xấu hổ.

Hai mẹ con cứ đứng như vậy, một người phát vào mông, một người làm bầm, vừa khóc vừa cười, đùa đùa nhau trong hoa viên...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 583

Tôi Là Người Nghiêm Túc

Đi cùng Viên Dã ra ngoài hoa viên, Dương Thần trên đường đi ra phía viên an dưỡng, không biết tại sao tự nhiên hai mẹ con kia vừa khóc vừa cười.

Lúc đó Dương Thần chỉ cảm thấy, Viên Dã ở bên cạnh càng ngày càng tụt lùi. Không phải là hắn đã trở thành anh họ sao? Cần gì phải nhìn hắn cười ngây ngô như nhìn người yên chứ?

- Đây, cuối cùng thì cậu muốn nói gì, cười đủ chưa vậy?

Dương Thần dừng bước hỏi.

Viên Dã ngờ nghệch gãi đầu gãi tai. Cái tên công tử nhà họ Viên này bây giờ chẳng khác gì một tên ngốc, nói:

- Thật không ngờ Dương đại ca lại đúng là anh trai của em. Giống như nằm mơ vậy, sao em có thể không cười được chứ.

- Đây chính là chuyện mà cậu bảo tôi ra ngoài đây nói sao?

Dương Thần bực bội nói.

- Dương nhiên là không phải ạ.

Viên Dã nhìn bốn phía xung quanh không có ai mới nói:

- Anh Thần này, anh và mẹ vợ của em ... có phải là có... mối quan hệ gì đó hay không?

- Quan hệ gì?

Dương Thần vờ vịt nói.

- Chính là... quan hệ nam nữ ấy ạ?

Viên Dã cười tủm tỉm hỏi.

Dương Thần cau mày, nói:

- Cậu quản được sao? Chuyện ta, ta lo. Chuyện cậu và Đường Đường thì hai người tự lo.

- Ở kia, xin anh đừng hiểu lầm.

Viên Dã vội cười nói:

- Em đương nhiên là không có ý xen vào chuyện của anh và mẹ vợ em, nhưng chúng em thực lòng ủng hộ hai người.

- Thế nào là xen vào? Cơm có thể ăn nhầm nhưng nói không thể nói bậy. Tôi là người nghiêm túc.

Dương Thần trợn mắt to nói. Đùa với hắn còn không được nữa thì sao có thể vu khống sự trong sạch của hắn được?

Đối với loại mặt dày như Dương Thần, Viên Dã đương nhiên là có phần không chịu nổi, ngượng ngùng cười nói:

- Anh họ, em cũng muốn hỏi cho ra lẽ, nói như thế nào thì về vai vế cũng

hơi loạn một chút. Nếu anh và mẹ vợ em có chút quan hệ dây mơ rễ má với nhau thì em nên gọi anh là anh họ hay gọi anh là nhạc phụ đây?

- Nhạc cái đầu cậu, cứ nói quanh ca quanh co, cậu muốn gọi như thế nào thì gọi như thế.

Thực ra Dương Thần cũng thấy hơi chột dạ, làm bộ là những cách xưng hô thật phiền toái. Xem ra muốn xoi tái Đường Uyên thì còn phải tốn không ít công sức nữa.

Viên Dã cũng không dám chạm tới sự xúi quẩy của Dương Thần, một mặt nhún nhún nói:

- Mẹ em cũng nói rằng, anh Dương nếu thực sự có quan hệ lằng nhằng với dì Đường thì điều đó cũng có nghĩa là có họ hàng gần với họ Dương nhà chúng ta. Điều này đối với hai nhà đều có lợi cả.

Dương Thần hấp háy mắt:

- Mẹ cậu nói vậy với cậu à?

- Vâng ạ. Em thấy như vậy cũng chẳng sai. Dù sao thì công việc kinh doanh của Đường gia cũng đứng vào danh sách hàng đầu của Trung Quốc, mà sức khỏe của Đường lão gia bây giờ cũng tốt hơn rồi, danh tiếng lâu đời của bốn gia tộc vẫn ngậm chứa rất nhiều nội tình sâu xa.

Viên Dã nói với khuôn mặt hân hoan.

Dương Thần mân mê mũi, nghĩ thầm, cái bà Dương Tiệp Dư này cũng mạnh dạn đưa ra những chiêu thức đúng đắn đấy chứ. Vợ chồng Viên gia đều có thể hiểu được những sự việc xảy ra gần đây, thực ra là đều có những mối liên quan ngầm, Đường lão gia trúng độc, quá trình chữa bệnh thì gặp nhiều cản trở, bị vu oan giết người, lại còn chuyện Nghiêm gia đã trúng cử trước đây...

Thân phận của Dương Thần cho đến nay thì đối với những gia tộc lớn tại Yên Kinh cũng không còn là một bí mật nữa, ít nhất thì cũng biết rằng Dương Thần là người của Dương gia.

Bởi vậy, Dương gia cũng có chút bấp bênh. Lờn qua tiếng lại, có rất nhiều những tin tức bất lợi cũng đã chứng minh được rằng, một số người người đang rục rịch để phá hoại thanh thế của Dương gia lúc này. Nếu như có thể lôi kéo được Đường gia vào để cùng nhau chống đỡ thì sẽ giải quyết được không ít phiền toái.

Đường gia tuy chủ yếu vẫn là kinh doanh nhưng dựa vào kinh tế thương mại thì cũng được liệt vào danh sách bốn gia tộc lớn nên đương nhiên là có thể nhờ cậy. Chỉ có điều là không can thiệp sâu vào bên trong thì sẽ không hiểu được mà thôi.

Rõ ràng là, lúc Dương Tiệp Dư để con trai bà ta thấy hấn đã nhằm ám chỉ điều này rồi. Dù thế nào đi nữa thì Dương Tiệp Dư cũng là bậc bề trên, để bà ta tự mình tố cáo cháu trai có quan hệ bất chính với người phụ nữ khác thì bà ta sao có thể mở miệng mà nói được. Một điểm chết người nữa là người phụ

nữ đó sẽ lại là thông gia tương lai của bà ta.

- Cậu đi vào trong mà nịnh bợ mẹ vợ đi, đừng đi theo tôi nữa.

Dương Thần phẩy phẩy tay về phía Viên Dã.

Về mặt Viên Dã có chút bực bội,

- Đừng mà anh họ. Anh cần gì phải đuổi em đi như vậy. Em còn muốn được thỉnh giáo anh về chuyện làm thế nào để lấy lòng con gái chứ. Những người phụ nữ bên cạnh anh nhiều như vậy, liệu anh có thể dạy em vài chiêu không?

Lời nói này giống như một lưỡi dao đâm thẳng vào ngực Dương Thần. Chính ông đây vẫn còn thiếu vài chiêu thức, mà còn muốn thỉnh giáo hả? Dương Thần trừng mắt nói:

- Cậu mà còn không đi, tôi sẽ ném cậu trở về đấy.

Viên Dã thấy Dương Thần dường như sẽ động thủ thật sự, sợ hãi lùi lại vài bước, cười trừ nói:

- Anh họ bớt giận ạ. Em chỉ nói vậy thôi. Nếu anh không thích thì thôi bỏ đi, hay là chờ đến tối mai mình làm vài ván ma thú, so một trận tử chiến.

- Không rảnh.

Bây giờ thì Dương Thần đâu còn tâm trí đánh ma thú nữa chứ? Cũng chỉ nói có nửa câu đã lập tức đi khỏi viện an dưỡng. Chỉ còn lại Viên Dã đứng đó thật buồn khổ, dù chết cũng không thể hiểu vì sao Dương Thần lại không vui như vậy.

Trên đường Dương Thần lái ô tô trở về, trong đầu cũng chẳng nhàn rỗi chút nào, nghĩ đến việc phải tặng cái gì để Lâm Nhược Khê thích thú, lại còn đi tìm hiểu sở thích, hứng thú và quá trình lớn lên của Lâm Nhược Khê trong cuộc sống như thế nào.

Nhưng để hóa giải “cuộc tấn công” của Lâm Nhược Khê không phải chỉ một sớm một chiều, Dương Thần biết có muốn vội cũng không được cho nên Dương Thần phải theo kế hoạch, đi tới nơi Thái Nghiên ở, khu đào tạo cạnh phía bờ biển.

Đầu tiên là phải đáp ứng việc Thái Nghiên phải đi tới Thái gia ở Yên Kinh “cầu thân”, dù sao thì cũng phải có một lời giải thích, xác nhận là khi nào thì mới xuất phát.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Dương Thần vừa đến nơi đào tạo cạnh bờ biển thì đã bị người phụ trách ở đó báo cho rằng Thái Nghiên đã không còn ở nơi này nữa.

Bộ đội đặc chủng điên cuồng tiến vào sau giai đoạn mang tính tổng kết cuối cùng, Thái Nghiên vốn phải tham gia cuộc sát hạch thực chiến lần cuối cùng. Điều này cũng là lúc ban đầu Thái Nghiên hỏi và Dương Thần đã đồng ý. Thật không ngờ rằng, chính việc và Dương Thần làm lại làm Thái Nghiên không thể hoàn thành đợt sát hạch thực chiến này----- Dương Thần giết chết Lư cục trưởng, người tiếp nhận chức vụ Cục trưởng khu vực phía Tây

Trung Hải.

Vốn dựa theo cái ý tưởng của Thái Vân Thành, cũng không định để con gái mình gia nhập Long Tổ, huống hồ Thái Nghiên cũng đáp ứng với Dương Thần không gia nhập vào Viêm Hoàng Thiết Lữ. Vậy thì, để vị cục trưởng cục cảnh sát đồn Trung Hải cho Thái Nghiên sau khi đi tập huấn về là điều đương nhiên rồi.

Việc phục chức của Thái Nghiên, theo lý mà nói thì ít nhất phải một tháng sau. Nhưng chẳng ai ngờ rằng Lư cục trưởng sắp nhận chức thì lại bị Dương Thần, người mới về nước có hai ngày giết chết rồi.

Cái sự việc đã qua này nhờ sự xử lý tốt của Viêm Hoàng Thiết Lữ mà không gặp quá nhiều phong ba. Nhưng cục cảnh sát thì không thể không có Cục trưởng, mà nhất thời thì cũng không thể tìm ra người thích hợp. Kết quả là, thân làm tướng quân Thái Vân Thành đành phải để con gái Thái Nghiên của mình không tham gia vào cuộc sát hạch thực chiến gì đó nữa, mau chóng trở về Cục cảnh sát để phục chức.

Cũng chỉ có là người phụ nữ của Dương Thần là Thái Nghiên làm chức cục trưởng này thì Dương Thần mới không xảy ra chuyện, chỉ vì căm giận nhất thời mà hất đổ vị cục trưởng này xuống ngựa.

Dương Thần cảm thấy hơi xấu hổ với Thái Nghiên. Bản thân hắn trước đây còn nhận lời với người con gái này sẽ để cho cô hoàn thành đợt huấn luyện đặc biệt. Đến bây giờ lại ngược lại là chính hắn đã “cố ý” không giữ lời hứa.

Thái Nghiên phục chức rồi, cũng không gọi điện thoại báo cho hắn một tiếng, rất có thể là đang giận hắn.

Dương Thần ngẫm nghĩ một hồi, hay là đi một chuyến tới đồn cảnh sát, giải thích mọi chuyện với Thái Nghiên.

Thế là hắn lại lái xe hơn nửa tiếng nữa, Dương Thần mới đến hai ngày trước mà đã làm náo loạn cả đồn cảnh sát.

Vừa xuống xe đi về hướng cửa chính của đồn cảnh sát, hai nhân viên cảnh sát gác cửa cơ thể co rúm lại, cứ như sắp ra trận đánh địch vậy, nhìn Dương Thần với bộ dạng sợ sệt.

Dương Thần thấy tay của họ đều đã chạm tới chỗ súng lục, không nhịn nổi cười, nói:

- Các người sợ gì chứ? Ta đến để tìm Thái cục trưởng thôi. Cô ta ở trong này đúng không?

- Cục... cục trưởng đi ra ngoài bắt phạm nhân rồi ạ.

Một gã cảnh sát lấp bắp trả lời.

Dương Thần cau mày, người con gái này đúng là chẳng nhân rồi lúc nào. Khi gặp gỡ lần đầu tiên đã biết là một bông hoa mặc cảnh phục tính tình nóng nảy. Bây giờ vừa mới phục chức đã lại đi xách nhiễu rồi.

- Vậy thì bao giờ cô ta mới trở về?

Dương Thần hỏi.

Gã cảnh sát này đang định trả lời thì ánh mắt hướng ra phía xa, vội nói:

- Cục trưởng đã trở lại rồi

Dương Thần quay người lại, quả nhiên nhìn thấy hai xe cảnh sát từ bên đường tiến vào bãi đỗ xe, dừng lại ở cửa chính của đồn cảnh sát.

Sau khi cửa xe mở ra, Thái Nghiên với vóc dáng xinh xắn, mái tóc cắt ngắn, mặc bộ cảnh phục với áo sơ mi màu xanh nhạt từ ghế phụ phía trước cạnh lái xe bước xuống.

Thái Nghiên trong bộ cảnh phục so với vẻ hiên ngang oai hùng trước đây thì trông bề ngoài thì có vẻ khác vài phần, tính cách dịu dàng khiến khuôn mặt sắc sảo của cô càng thu hút ánh mắt của người khác.

Không hiểu tại sao, Dương Thần nhìn thấy Thái Nghiên như vậy trong lòng nóng như lửa. Những cái khác chưa nói đến, Thái Nghiên lại mặc bộ cảnh phục, sau này khi cùng cô ấy ân ái, nếu mặc bộ cảnh phục kia thì sẽ bị mọi ánh mắt soi mói mất.

Thái Nghiên từ trong xe đi xuống, lúc ngẩng đầu lên cũng nhìn thấy Dương Thần đang đứng ở cửa đồn cảnh sát. Thấy những người đàn ông xung quanh cô cười một cách kỳ lạ, Thái Nghiên cũng không thay đổi sắc mặt gì cả, hắng giọng, không thèm để ý đến Dương Thần, đánh mắt với một nhân viên cảnh sát đang đứng ở phía sau, nói:

- Giải tên này vào trong, tôi muốn đích thân phỏng vấn hắn ta.

- Rõ thưa cục trưởng.

Vài viên cảnh sát cũng rất hăng hái. Như Thái Nghiên mới về cục nên uy tín vẫn còn rất cao. Cô vừa trở lại liền tràn đầy khí lực.

Bốn, năm tên cảnh sát cùng động thủ, đưa những tên phạm nhân trong xe đi ra. Ước chừng cũng có khoảng 5 đến 6 người. Năm người mặc kiểu người Đại Hán, còn một người thì đeo kính mắt màu vàng tơ, xem ra đây là người đàn ông trung niên.

Những tên buôn bán hê-rô-in bị cảnh sát lôi ra từ trong xe cau mày một cách khó chịu, trên mặt hằn lên những tia ngầm, bên cạnh đó là những tiếng nói xung quanh Thái Nghiên nói:

- Cục trưởng Thái, nếu các người tiếp tục đối đầu với chúng tôi, hội Thanh Long chúng tôi không phải là binh hèn tướng nhát đâu. Chờ khi luật sư tới rồi thì mới thực hiện bạo lực hay trách nhiệm hình sự.

- Cứ theo ta vào đây, chứng cứ vô cùng sát thực, đồ cặn bã của xã hội. Có một trăm luật sư thì cũng không thể cứu được người:

Thái Nghiên khinh thường hừ một tiếng, vung tay lên, tên tội phạm đứng đầu kia và năm tên thủ hạ của hắn ta đã bị mang trở vào cục.

Dương Thần đứng sững ở cửa, người vừa rồi nói đến cái gì? Hội Thanh Long? Đó chẳng phải là Lưu Thanh Sơn, cha của Lưu Minh Ngọc, cùng hội với Sắc Vi sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 584

“Nói Lọt”

Không đợi Dương Thần ngẫm nghĩ về mối quan hệ trong đó, Thái Nghiên đã hăm hở ra lệnh cho một số nhân viên cảnh sát áp giải phạm nhân vào trong cục.

Lúc Thái Nghiên đi qua phía bên cạnh Dương Thần, cứ như thể là không nhìn thấy Dương Thần. Hoàn toàn không để ý tới Dương Thần, cũng không lên tiếng chào hỏi.

Dương Thần cười gượng. Xem ra đúng là cô ta giận thật rồi. Nhưng cô giận cũng là điều mà Thái Nghiên nên làm khiến nghề cảnh sát này trông thật vinh quang, còn theo xử lý của pháp luật thì trong tư tưởng cô bỗng quan trọng vô cùng.

Hắn hơi một tí là giết người, còn giết cả cục trưởng cục cảnh sát nữa. Trong lòng Thái Nghiên dù là người đàn ông mà cô thực sự yêu thương thì cô cũng không thể tiếp nhận một cách vui vẻ.

Dương Thần cũng không vội vã, liền đi cùng Thái Nghiên vào phía trong cục cảnh sát. Trên đường hắn đi qua, một vài nhân viên cảnh sát cũng nhận ra Dương Thần thì thần sắc đều nhợt nhạt, cứ như thể là nhìn thấy phần tử khủng bố và đều tránh thật xa.

Trước cảnh tượng như vậy, đối với Thái Nghiên, cô không kìm nén được sự tức giận tới mức nghiến răng, trừng mắt nhìn Dương Thần.

Dương Thần bất đắc dĩ phải giơ hai tay về phía cô. Bộ dạng hắn trở lên vô hại như vậy, lại cũng không phải là sát nhân khát máu nhưng điều máu chột vẫn là các cấp dưới của cô đều nhát gan.

Ngoại trừ kẻ trung niên buôn bán heroin tên là Cao Việt ra thì năm tên khác trong Thanh Long hội đều đã bị đưa đến bên ngoài của phòng thẩm vấn. Mà cái tên Cao Việt này ngạo mạn và khinh khỉnh lắm và đã bị đưa đến một phòng thẩm vấn riêng.

Nhìn Thái Nghiên đi vào phòng thẩm vấn, Dương Thần vội vã đi vào theo sau. Khi viên cảnh sát nhìn thấy Dương Thần tiến vào, đến cả ý nghĩ đóng cửa chặn lại cũng không nghĩ đến nữa.

Thái Nghiên lại một lần nữa không nói gì, cuối cùng cô quay người ngăn Dương Thần ở cửa, hỏi nhỏ:

- Đi theo tôi làm gì, tôi đang làm việc.

Dương Thần cười bồi:

- Em bận việc của em đi. Đã mấy ngày rồi anh không gặp em, anh nhớ em.

Nghe một người đàn ông nói nhớ mình, một người không vốn không dễ tình cảm cá nhân xen vào như Thái Nghiên vẫn thấy trong lòng vui sướng. Dù những lời thế này có vẻ mùi mẫn nhiều nhưng trong lòng Thái Nghiên cũng khá lên nhiều.

Thái Nghiên đôi mắt trắng bạch nhìn Dương Thần, giọng nói nhẹ hơn vài phần:

- Đừng cho rằng chỉ như vậy đã lừa được tôi. Hai ngày trước khi anh về nước sao không nhớ tới tôi chứ? Lại còn chạy tới Cục cảnh sát hoành hành. Nếu không phải là nhờ anh giúp đỡ thì việc phục chức của tôi cũng phải còn tới hai tháng nữa.

Những lời nói này nghe thì có vẻ thật chua chát, nhưng Dương Thần nghe là biết đó chỉ là lừa dối lòng mình, nhưng hắn cũng thuận theo ý đó, cười tùm tùm nói:

- Không cần phải cảm ơn anh đâu, anh thấy em huấn luyện ở đó gian khổ quá nên muốn để em sớm trở về. Em xem, em mặc bộ cảnh phục này so với lúc ở khu huấn luyện thì đẹp hơn nhiều, nhìn qua mà anh đã thêm rõ dãi rồi.

- Anh... anh sao có thể vô liêm sỉ như vậy chứ?

Thái Nghiên thực sự không thể chịu nổi sự trơ tráo của Dương Thần. Ánh mắt đăm đăm kia cứ như thể là cô không mặc cái gì trên người vậy.

- Anh mà không phải là vô liêm sỉ thì sao dám tới đây tìm em.

Dương Thần thông dong cười:

- Được rồi, Thái Nghiên, Thái đại cục trưởng, anh hứa với em sau này không tùy tiện giết cảnh sát nữa. Muốn giết thì trước hết cũng phải hỏi em trước đã. Chúng ta không dễ gì mà có ngày hôm nay, lẽ nào vì một cái chết ngu xuẩn mà phá vỡ mọi tình cảm hay sao?

Đôi má lúm đồng tiền của Thái Nghiên hơi ửng hồng, cũng may là bên cạnh không có viên cảnh sát nào trông thấy, oán hận nói:

- Anh không thể để cho người ta yên tâm một chút hay sao? Anh có biết là vì chuyện hấp tấp anh làm mà chị của em ở Yên Kinh cực khổ thế nào hay không?

- Chị em ư? Dương Thần ngăn người ra, sao lại có quan hệ gì với Thái Ngưng chứ?

Thái Nghiên chợt ý thức được những lời nói của mình lọt ra chút tin tức gì đó, ánh mắt vội chồn tránh, lắc đầu nói:

- À, không có gì. Chị của em trước đây không phải hay nhìn chăm chăm vào anh sao. Anh gặp rắc rối như vậy khiến chị ấy cũng mệt mỏi. Thôi anh đừng nghĩ nhiều nữa, mau đi ra ngoài đi, em chuẩn bị thẩm vấn tội phạm.

Dương Thần không dễ dàng bị lừa như vậy, hướng hỏi Thái Nghiên lại là người thẳng tính, bình sinh đã không che giấu chuyện gì rồi, thế nên sắc mặt Dương Thần nghiêm túc hỏi:

- Chị em rút cuộc xảy ra chuyện gì rồi, trước đây anh cũng cảm thấy thật

lạ, tại sao chị em lại về Yên Kinh mà không quay lại, em nói đi, anh đã làm gì ảnh hưởng tới chị em sao? Có phải là lần trước chuyện anh giết Tùng Mậu, chị em thay anh nhận đã bị xử phạt không?

Khuôn mặt Thái Nghiên trắng bệch ra, cúi đầu xuống, dường như cố đấu tranh, cuối cùng buồn bã nói:

- Chị em vẫn nói, không được để anh biết nhưng em nghĩ anh sớm muộn gì cũng sẽ biết. Nhưng bây giờ em đang làm việc, chờ khi tan tầm em nhất định sẽ nói cho anh...

Dương Thần càng lúc càng cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Thái Ngưng mà lại nhờ Thái Nghiên cố ý giấu giếm hẩn, mà lúc trước hẩn có nghĩ tới chuyện hỏi Thái Vân Thành nhưng lần đó lại bị Triệu Đằng gọi điện làm gián đoạn. Về sau cũng không nhớ tới cái chuyện bây giờ đang diễn ra, Thái Ngưng đã gặp phải chuyện gì khó giải quyết rồi sao.

Trong đầu hẩn hiện lên hình ảnh Thái Ngưng rời khỏi Trung Hải một đêm trước đó, hình ảnh đứng ở trên cầu mà nhìn ra phía trời đêm, gió lạnh se se thổi. Cái hình ảnh lạnh lùng diễm lệ ấy đến giờ phút này nghĩ lại thật vô cùng đáng nhớ.

Dương Thần đứng trầm ngâm, chỉ vào chỗ mà tên tính tình khó chịu, Cao Việt, hỏi:

- Cái thằng cha kia phạm tội gì vậy?

Thái Nghiên tuy không biết Dương Thần tại sao lại muốn hỏi nhưng vẫn giải thích:

- Hẩn ta tên là Cao Việt, nghe nói là đại ca của một băng nhóm mới xuất hiện ở Trung Hải tên là hội Thanh Long. Có thể xem như Thanh Long hội là đả chủ ở Trung Hải mà trước đây vốn Trung Hải chỉ có hội Hồng Kinh. Hội Hồng Kinh cùng với phía cảnh sát bình an vô sự nhưng cái tên Cao Việt này đại diện cho hội Thanh Long sau khi hợp tác với hội Hồng Kinh thì lại xâm phạm ranh giới của nhau.

Em vừa mới quay lại phục chức vào ngày hôm qua thì hôm nay đã nhận được tin báo hẩn ta gần đây có mở một hội đêm, ép không dưới ba mươi nữ sinh viên bán dâm. Hơn nữa hẩn ta còn dùng thuốc cấm để khống chế bọn họ. Có vài cô gái trước đó muốn tố cáo hẩn ta đều đã bị hẩn ngầm giết hại. Đúng là không bằng cảm thú.

Dương Thần chau mày, hẩn biết rõ, Sắc Vi tuyệt đối sẽ không cho phép hội Hồng Kinh xuất hiện hoạt động này. Tất nhiên đây chỉ là vấn đề của hội Thanh Long, hơn nữa rất có thể cái tên Cao Việt này là một kẻ hám của, lương tâm để cho chó ăn rồi.

Cái loại tai họa này tất nhiên sẽ không phải là vừa mới xuất hiện. Chỉ có điều là trước đây cục trưởng Lư cho dù nhận được tin báo cũng không dám động vào hội Thanh Long. Chỉ có điều hiện giờ Thái Nghiên vừa mới quay về, người con gái này không sợ trời cũng chẳng sợ đất, muốn đấu tranh cho

chính nghĩa cho nên không nói hai lời, phải đi bắt cái tên Cao Việt này về đây.

- Theo như quy định của pháp luật, thằng cha này sẽ bị phán xét thế nào?

Dương Thần hỏi.

- Nếu hắn ta bị tuyên án thì dựa theo quy định của pháp luật Trung Quốc, hắn ta sẽ bị tịch biên gia sản và ngồi tù từ một đến hai năm nếu như có thể điều tra làm rõ cái chết của những nữ sinh viên, thậm chí hắn ta có thể lãnh án tử hình... Nhưng hắn ta là thủ lĩnh của một băng nhóm xã hội đen nên có thể có không ít người sẵn sàng chết thay, muốn giết chết hắn ta lẽ còn rất khó.

Thái Nghiên phần nộ nói.

Dương Thần gật gù, đại khái là hắn đã hiểu được tình hình, liền chậm rãi bước về phía kẻ ngạo mạn Cao Việt.

Cao Việt cảm thấy khó chịu. Hắn ta cũng không biết Dương Thần, chỉ thấy Dương Thần cùng với nữ cục trưởng nhỏ to điều gì đó, cũng không tới thăm vấn hắn ta, như thể hoàn toàn không để ý đến chuyện của hắn ta.

Lúc này, Dương Thần với vẻ mặt không chút cảm xúc đi đến chỗ hắn ta, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, thủ đoạn của ngươi cũng không tồi nhỉ, cục trưởng Thái là hoa hồng có gai đấy, sẽ khiến ngươi phải đầu hàng thôi. Xem ra bộ dạng của ngươi cũng không giống như một công tử bột, chẳng lẽ năng lực của ngươi mạnh vậy sao?

Dương Thần cũng không lên tiếng, đi lên phía trước, không nói nhiều lời, một cái tát từ lòng bàn tay Dương Thần lên mặt Cao Việt.

“Bốp”

Một tiếng giòn vang, Cao Việt từ ghế lăn thẳng xuống sàn nhà vẫn còn lăn một vòng nữa.

Kính mắt của Cao Việt rơi xuống sàn nhà, hắn ta chỉ cảm thấy khoe miệng có chút vị ngòn ngọt, má trái có cảm giác hơi sưng, hắn ta mới giật mình, không ngờ bị đánh một phát mạnh như vậy mà không phản ứng lại được.

Cao Việt đầu đội mũ sao Kim, tìm kính và đeo lại, loạng choạng đứng lên, sắc mặt u ám:

- Mày dám đánh tao à? Tên tiểu tử thôi, mày biết tao là ai chứ?

Thái Nghiên đang đứng ở cửa cũng không ngờ tới, Dương Thần vừa đi lên đã vội động thủ rồi. Tuy rằng điều đó làm cô hả giận nhưng dù sao đây cũng là cục cảnh sát, cho nên vẫn phải đi lên phía trước, nói nhỏ:

- Dương Thần, cứ giao cho em. Em sẽ không dễ dàng cho hắn ta thoát thân đâu.

Dương Thần lắc đầu nói:

- Thằng cha này không đáng để em phải lãng phí thời gian. Anh sẽ giúp

em xử lý hẳn ta, em hãy sớm nói cho anh biết chị của em làm sao đi.

Nói xong, Dương Thần rút ra từ trong túi một chiếc điện thoại di động. Hẳn vẫn nhớ lần trước, lúc gặp Lưu Thanh Sơn đã có lưu lại số điện thoại của ông bố vợ này.

Cao Việt nghe tới cái tên Dương Thần này, lửa giận hùng hực bốc lên, trong đầu đã có vài suy nghĩ mơ hồ, cố nhớ đã nghe thấy cái tên này ở đâu nhưng lại nghĩ không ra.

Mà Thái Nghiên cũng không ngờ Dương Thần lại sốt ruột muốn biết chuyện của chị mình thế nên trong ánh mắt lộ ra những ý nghĩ phức tạp. Cô thở dài, thật ra Dương Thần nên giúp cô giải quyết cái tên Cao Việt này. Thái Nghiên chưa kịp nghĩ gì thì ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 585

Đến Cha Để Cũng Không Cần

Bên trong một ngôi biệt thự nhìn ra biển nằm ở vùng duyên hải phía đông nam Trung Hải, ánh chiều dương nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ sát xuống mặt đất, soi rọi vào cả căn phòng khách màu trắng.

Trên chiếc ghế sofa màu vàng nhạt, Lưu Thanh Sơn ngả đầu, đeo cặp kính lão, tay cầm 1 cuốn danh nhân truyện ký, chậm rãi đọc.

Bà Lưu mặc bộ quần áo ở nhà, bung trà xanh vừa pha tới ngồi bên cạnh chồng, sau khi đặt khay trà xuống, bà nói với giọng trách hờn:

- Thanh Sơn, ông đọc sách lâu như vậy rồi, có gì mà hay như thế chứ?

Lưu Thanh Sơn lại lật 1 trang sách, khẽ nói:

- Chẳng lẽ yên lặng, đọc sách thì không tốt sao?

- Ông là cái đồ khó mà thấy được thanh tịnh, tôi ở nhà nhưng ngày nào cũng thanh tịnh.

Bà Lưu không hài lòng nói:

- Lúc Minh Ngọc vẫn ở đây, có nó cùng tôi chuyện trò, bây giờ ông về, con Ngọc tự chuyển ra ngoài, ông thật không có lương tâm, ông cũng chẳng thêm quan tâm tôi ở nhà buồn chán thế nào.

- Chẳng phải vẫn có Minh Hào kia sao?

Lưu Thanh Sơn nói.

- Có thể trông cậy vào tiểu tử kia sao? Suốt ngày chạy theo cái không đâu.

Bà Lưu không hài lòng nói.

Lưu Thanh Sơn nhíu mày, đã bao năm qua nhún nhường vợ, mà cũng chẳng có gì đáng để tranh cãi, cuối cùng gập sách lại, cười nói:

- Được rồi, không đọc nữa, nói chuyện cùng bà vậy.

Mặt bà Lưu vui hẳn lên, bà đã có thể thỏa mãn dễ dàng rồi.

Đúng lúc bà Lưu định nói chuyện thì chiếc điện thoại di động của Lưu Thanh Sơn để trên bàn trà kêu lên.

Bà Lưu cầm lên nhìn thấy màn hình hiện lên, trong mắt hiện lên một niềm vui bất ngờ, nói:

- Hả, sao lại là Dương Thần gọi tới, con rể của chúng ta từ xưa đến nay có bao giờ chủ động gọi điện thoại tới đâu.

Lưu Thanh Sơn nhíu lông mày, nói:

- Vô sự bất đẳng tam bảo (không có việc gì sẽ không tìm đến), chỉ mong nó nói mấy câu dễ nghe, còn khó hơn lên trời, tôi hi vọng nó đừng đến làm phiền tôi nữa.

- Xem ông nói chuyện kìa, tuy rằng Ngọc nhi và Dương Thần không phải

là quan hệ chính thức, nhưng dù sao cũng coi là con rể chúng ta, đã biết là như thế mà vẫn xem như người lạ sao?

Bà Lưu nói xong, đưa điện thoại cho chồng.

Lưu Thanh Sơn thở dài, cầm lấy điện thoại nói:

- Gọi điện lúc này có chuyện gì vậy?

Trong phòng thẩm vấn, Dương Thần đắn đo một hồi, nói:

- Bác trai, tuy ít khi gọi điện thoại tới như thế này, nên nói những điều chuyện tốt, nhưng lần này coi như cháu có lỗi, cho cháu hỏi có phải cấp dưới của bác tên là Cao Việt, là người trông béo mập, nhìn khoảng 40 tuổi, râu ngắn, đeo kính, trông không giống người tốt.

- Cao Việt?

Lưu Thanh Sơn nghi ngờ tại sao Dương Thần tự nhiên lại hỏi như vậy?

- Anh ta là trợ thủ tôi đề bạt lên mấy năm nay, theo tôi cũng khá lâu, nhiều việc phía bên Trung Hải đều do anh ta phụ trách.

- Chính là hắn ta rồi.

Sau khi đã xác nhận, Dương Thần liền kể qua về những tội lỗi của Cao Việt, lại nói:

- Hắn ta hiện đang trong phòng thẩm vấn của cảnh sát, cháu gọi điện để báo cho bác, hắn ta sẽ phải ngồi tù, bác trai đừng nhúng tay vào, bác có muốn cứu hắn ta cũng phí công, cháu không muốn chuyện này ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta.

Sau khi Lưu Thanh Sơn thống nhất bang xã hội đen Yên Kinh, không ai dám há mồm là bắt người của ông ta ngồi tù như Dương Thần, trong lòng lập tức dấy lên ngọn lửa tức giận, nói:

- Ý của cậu là, cậu muốn bắt người của ta, mà còn lệnh cho ta cái gì cũng không được can dự vào hả?

Dương Thần nói:

- Có những chuyện vốn dĩ cháu không ngờ vạch trần cháu không tin, Cao Việt gây ra bao nhiêu chuyện mà bác không hay biết. Nếu như những việc bác nhắm mắt cho qua, thì bác cũng không xứng là Lão đại, cũng có thể nói bác là đồng phạm, nhưng cháu cũng biết, những chuyện của thế giới xã hội đen không can dự gì tới Minh Ngọc, cháu vẫn gọi bác là bá phụ.

- Cháu không biết mọi người làm những gì ở Yên Kinh, nhưng ở Trung Hải này, mọi người đừng làm ô nhiễm thế giới ngầm, cháu vốn tưởng rằng, hội Thanh Long coi như đã gia nhập vào xã hội đen của Trung Hải, cũng sẽ không có cái gì to tát, xem ra không phải vậy.

- Cháu không phải là người tốt đẹp gì, nhưng thà cháu giết người cũng không dùng ma túy ép nữ sinh phải bán dâm, Sắc Vi khẳng định cũng không hy vọng địa bàn của cô ấy xảy ra việc này, cháu sẽ nói với Sắc Vi, hội Hồng Kinh và hội Thanh Long giữa đường đứt gánh, mọi người đi tới nơi khác, muốn làm gì thì làm, đừng có làm những việc như thế này ngay dưới mắt

cháu, cháu cũng không mong Minh Ngọc cô ấy biết được sau đó lại buồn.

Nghe những lời nói trực tiếp của Dương Thần, Lưu Thanh Sơn vỗ mạnh vào sofa, tức giận nói:

- Cậu còn luôn mồm nhắc đến Minh Ngọc sao? Cậu thừa biết tôi là cha Minh Ngọc, mà cậu vẫn giúp người ngoài đôi phó với tôi, làm xã hội đen có ai lại không dính đến ma túy, có ai lại không dính vào gái gú? Cũng chẳng phải vụ án gì to tát, cậu muốn trợ thủ mà tôi vất vả bồi dưỡng phải ngồi tù sao?

Giọng Dương Thần trong nháy mắt hạ xuống, nói:

- Chính vì bác là cha của Minh Ngọc nên cháu mới không điều tra tới bác, cháu cho bác biết, Lưu Minh Ngọc là người con gái của cháu, không phải vì cha của cô ấy tên là Lưu Thanh Sơn mà vì người đàn ông của cô ấy là Dương Thần.

- Cháu chấp nhận bác mới gọi bác 1 tiếng bá phụ, cháu không chấp nhận bác thì có là cha ruột của cháu cháu đây cũng chẳng cần, chẳng lẽ để cha vợ tiếp tay cho kẻ xấu, đừng bắt cháu giết người.

Nói xong, Dương Thần liền cúp máy, tiện tay tắt luôn điện thoại, nhét vào trong túi quần.

Cao Việt đứng trước mặt, nghe nãy giờ, chỉ vào Dương Thần, run giọng nói:

- Cậu... cậu là.. cậu là con rể của lão đại, cậu Dương Thần?"

Thái Nghiên phía sau Dương Thần oán hận nhìn chằm chằm Dương Thần, bĩu môi, đầy bức bối, cô đương nhiên cũng nghe được câu chuyện, cô gái có liên quan tới hội Thanh Long cũng chính là người yêu của Dương Thần, người này nơi đâu cũng dính vào mỹ nữ.

Dương Thần chẳng có ý có quan hệ với Cao Việt, lạnh nhạt nói:

- Vừa rồi tôi nói, chắc anh cũng nghe thấy cả, ngoan ngoãn ngồi tù cho tôi đi, đại ca của anh cũng không cứu được anh đâu, anh dám manh động, tôi tự tay vặn cổ anh.

Cao Việt vốn là người đã từng lẫn lộn chém giết lẫn nhau, hắn ta rõ ràng cảm nhận được, trong ánh mắt Dương Thần, là cái uy mà người khác phải nể sợ, những lời nói mà Dương Thần nói với Lưu Thanh Sơn so với sát khí bình thường khiến cho người ta không thể nào chống cự, có thể nhận thấy Dương Thần không hề sợ Lưu Thanh Sơn một chút nào, thậm chí cũng chỉ vì là cha của Minh Ngọc nên mới không động đến Lưu Thanh Sơn, nhờ vả Lưu Thanh Sơn dường như không có hi vọng.

Nhưng để hắn ta cứ thế chịu phạt, ngồi tù tịch thu tài sản, hắn đâu can tâm, hắn ta bèn cười nhỉnh nói:

- Cậu.. cậu Dương, đây là lần đầu tôi phạm tội, chuyện này tôi cũng nghe thuộc hạ nói qua, không để tâm, nhất thời phạm sai lầm, cậu.. cậu.. có thể mở lòng từ bi một lần không?

- Đừng nói những lời vô ích với tôi, nhu nhược không giống như một người đàn ông.

Dương Thần nhú mày, quay người nói với Thái Nghiên:

- Đưa hần ta mấy tờ kí tên nhận tội, cái gì cần viết thì viết hết ra, nên làm gì thì làm, làm xong thì đi ra, kể chuyện của chị em nói anh nghe.

Dương Thần nói xong, bước ra khỏi phòng thẩm vấn.

Cao Việt còn nói được gì nữa, mà không biết phải mở mồm như thế nào, liền nghiêng răng, tìm lấy di động, bằng bất cứ giá nào phải gọi cho Lưu Thanh Sơn.

Dù là gọi cho Lưu Thanh Sơn dường như cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng hần ta vẫn muốn thử 1 lần.

Điện thoại vừa bắt máy, Cao Việt lập tức kêu lên:

- Đại ca anh có cứu em với, em.. em mà ngồi tù, ai sẽ giúp đỡ anh...

Lúc này, Lưu Thanh Sơn đang ngồi trên sofa trong biệt thự mặt tái nhợt, mắt như tia lửa, trầm giọng nói:

- Thành sự không ở tại những thứ vút đi, cút vào tù đi.

Hét lên 1 tiếng, Lưu Thanh Sơn lập tức cúp điện thoại.

Bà Lưu bên cạnh thấy chồng cảm phần như vậy, lại là Dương Thần chọc tức, liền luống cuống, an ủi:

- Thanh Sơn, ông đừng như thế, tấm lòng của Dương Thần rất tốt, dù sao cũng là người một nhà, ông đừng để ý làm gì..

- Hừ, lòng dạ tốt, tốt... đúng là người một nhà.. Lưu Thanh Sơn nghiêng răng nghiêng lợi, ông biết rõ rằng, không thể làm gì được Dương Thần.

Kỳ thực ông ta sớm biết năng lực của Dương Thần không phải ở cấp cho ông dây vào, nhưng vốn nghĩ, có con gái Lưu Minh Ngọc của mình bên cạnh, Dương Thần sẽ không làm mất mặt mình, mình là bề trên, có gì phiền toái cũng do mình giải quyết.

Nhưng không ngờ, thật không thể thực hiện được cái nguyên tắc đấy, Dương Thần đúng là không nể tình thân, hơn nữa mày ác rồi, anh ta còn ác hơn ai nữa.

Hay cho câu:

- Cha ruột cũng không cần.

Lưu Thanh Sơn nghĩ đến đây, giận dữ cười lại, nhưng cuối cùng lại ngồi trên sofa cười rộ lên: “ha ha ha ha”, bà Lưu ngồi bên không hiểu gì cả, cũng không biết chồng vui hay tức giận.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 586

Có Phải Anh...

Thấy Dương Thần nhẹ nhàng giải quyết sự việc như vậy, trong lòng Thái Nghiên phức tạp khôn kể. Vì người đàn ông của mình linh hoạt, sắc bén cảm mà thấy động lòng, nhưng lại cảm thấy Dương Thần tranh giành công việc của cô, làm cho Thái cục trưởng vốn hiểu thắng, khó có thể mà chấp nhận.

Nhưng Thái Nghiên cũng biết không thể vì chuyện này mà giận đối Dương Thần. Người ta nguyện ý cười làm lành chạy đến đồn cảnh sát xin lỗi mình, cũng là điều khó làm được. Tóm lại chính mình không thể bởi vì hấn giúp mình xử lý vụ án này, chưa cho mình cơ hội trừng trị tội ác mà oán hận người ta.

Cho nên, Thái Nghiên đem tất cả những cảm xúc tiêu cực phát tiết thất hồn lạc phách trên người, gọi tới hai gã cảnh sát, đem tất cả những điều khoản vi phạm gộp lại, đi đóng dấu hai lá đơn nhận tội vừa được gửi đến.

Tuy rằng luật sư của Cao Việt đến đây, nhưng vừa nghe nói Lưu Thanh Sơn đã từ bỏ việc nộp tiền bảo lãnh xin tha, ông ta cũng không dám nói cái gì, mặt xám xịt quay đầu đi mất.

Nói cho cùng, Cao Việt chỉ là một gã trợ lý, cứu hay không cứu gã, chỉ là chuyện nhỏ của Lưu Thanh Sơn.

Không có chỗ dựa, Cao Việt chỉ có thể cứng đầu ký tên vào, nhưng trong mắt lại thù hận, khiến người ta sợ hãi.

Ánh mắt của tên tội phạm kia giống như đang nguyên rửa mười tám đời tổ tông, Thái Nghiên đã thấy nhiều, nếu nhát gan thì đã không làm cảnh sát. Xong việc, cô giao cho gã cảnh sát mang Cao Việt tới phòng tạm giam, chờ mở phiên tòa. Còn mình thì chạy ra đồn cảnh sát.

Dương Thần dừng xe ở một chỗ, đợi một lát, ngậm điều thuốc, cũng không biết là nghĩ cái gì, tựa vào xe, ngăn người nhìn dòng xe cộ chạy trên đường cái trước đồn cảnh sát.

Thái Nghiên cũng không biết vì sao Dương Thần lại lộ ra vẻ mặt như thế này. Từ khi quen Dương Thần đến nay, nhìn thấy Dương Thần vẫn đều tùy tiện, bộ dạng vô sỉ, xấu xa, đột nhiên lại trầm tư, cô có chút không thích ứng.

- Tại sao anh lại kết giao với tiểu thư của Hội Thanh Long? Cảm thấy đau đầu sao?

Thái Nghiên đi lên trước cùng Dương Thần đang tựa vào xe, hỏi.

- Tiểu thư Hội Thanh Long?

Dương Thần thiếu chút nữa không có phản ứng lại, lập tức nghĩ đến người Thái Nghiên ám chỉ chính là Lưu Minh Ngọc, lắc đầu cười nói:

- Cái này thì có gì mà đau đầu, nếu Minh Ngọc biết, thì nói sự thật cho cô ấy nghe. Nếu cô ấy không biết, chuyện kia cũng sẽ không cần phải nói.

- Đúng là Lưu Minh Ngọc, anh quen biết với cô ta như thế nào? Tôi nhớ rõ trước kia Hội Thanh Long là một tổ chức phản động ở Yên Kinh cơ mà?

Thái Nghiên tò mò hỏi, cô rất muốn biết người đàn ông này tại sao ở đâu cũng đào hoa như vậy!

Dương Thần bĩu môi, đem đầu mẫu thuốc lá ném vào bồn hoa, nói:

- Quen ở công ty Ngọc Lôi, trước kia là đồng nghiệp, sau đã xảy ra vài chuyện, hiện tại mới có loại quan hệ này với cô ấy. Cô có thể đừng cho tôi là con sói đói chụp môi không? Thật sự là tôi không cẩn thận nên mới vô tình trở thành như vậy.

- Vô tình...

Thái Nghiên chưa chát nói:

- Nhược Khê cũng thật là, ở ngay dưới mắt cô ấy, không ngờ cũng cho anh “vô tình” theo người phụ nữ khác.

- Tại sao lại đổ ky như thế?

Dương Thần cười nói:

- Thật không nhìn ra, Nghiên Nghiên xinh đẹp nhà ta là một bình dấm chua.

Thái Nghiên lườm hắt một cái:

- Chẳng lẽ tự nhiên biết anh có nhiều người phụ nữ theo, tôi không nên ghen sao? Nếu rõ ràng đã ghen còn tỏ ra rộng rãi, thì đó chính là dối trá.

- Không hổ là Cục trưởng Cảnh sát. Thật không dễ bắt nạt.

Dương Thần thấy người phụ nữ này thẳng thắn vậy, nên cảm thấy hơi buồn cười. Mặc kệ là bao lâu, mặc kệ thân phận biến thành cái gì, Thái Nghiên vẫn là Thái Nghiên, có gì nói đó.

Thái Nghiên rầu rĩ nói:

- Anh còn cười được? Đáng cười lắm sao? Bây giờ trái tim tôi đã bị nguội lạnh một nửa rồi, rất muốn hỏi anh cho rõ ràng, rốt cuộc anh có bao nhiêu người phụ nữ. Nhưng lại sợ hỏi ra kết quả lại khiến tôi nổi điên, thật sự là phiền muốn chết.

- Vậy thì đừng hỏi nữa! Lúc cần tự nhiên sẽ biết thôi!

Dương Thần cũng hơi ngượng ngùng mở miệng nói về vấn đề này, tiện đà hỏi ngược lại:

- Vừa rồi cô nói chị cô làm sao vậy? Tôi vẫn chờ cô nói rõ đấy!

Thái Nghiên cũng biết nhiều lời vô ích, thở dài một hơi, nói:

- Chị tôi... Phải kết hôn.

- Cái gì?

Dương Thần mở to miệng, nghi ngờ mình nghe nhầm, Thái Nghiên... Phải kết hôn?

- Tôi vừa mới biết được tin này, vẻ mặt tôi cũng giống như anh vậy. Tuy

nhiên tin tức này là do mẹ tôi nói cho tôi nghe, cho nên chắc chắn sẽ không sai đâu!

Thái Nghiên hơi chán nản nói.

Dương Thần nhú mày, hỏi:

- Hoa Vũ, cô ấy kết hôn với ai?

- Một con cáo mượn oai hùm nhu nhược. Có thể anh đã gặp qua rồi, anh ta ở Long Tổ, tên là Vĩnh Dạ.

Trong giọng Thái Nghiên rõ ràng nhận thấy vẻ khinh thường.

Dương Thần đương nhiên nhớ rõ cái tên ấy, trước kia có đụng tới vài lần. Gã Vĩnh Dạ ấy chính là một tên chết tiệt theo đuôi Thái Ngung. Nhưng gã đó chỉ là phế vật, lại nhát gan, tóm lại làm rùa đen rụt đầu, Dương Thần như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao Thái Ngung phải kết hôn cùng gã.

Nhìn thấy Dương Thần nhú mày, trong mắt Thái Nghiên lộ ra một tia kỳ lạ, nhẹ giọng hỏi:

- Chị tôi kết hôn, có phải anh không chịu được không?

Trong lòng Dương Thần run lên, không dám nhìn thẳng vào hai mắt Thái Nghiên. Bởi vì đột nhiên hắn cảm giác được, chính mình tỏ ra vẻ không dễ chịu chút nào.

Đây là cảm giác rất phức tạp, vắng vẻ, có chút thương cảm, hơi oán hận, lại có chút bất đắc dĩ, đủ loại cảm giác lẫn lộn.

Đột nhiên, Dương Thần nhớ tới lời nói lúc trước của Thái Nghiên, ra vẻ Thái Ngung kết hôn là có liên quan đến mình, trong đầu đột nhiên lại hiện lên manh mối gì, Dương Thần thốt lên:

- Là bởi vì chuyện lúc trước giúp tôi giết Đằng Mậu!

Thái Nghiên cúi đầu, mũi chân trên mặt đất vẽ một vòng tròn nhỏ, nói:

- Mặc dù chị ấy đang ở Viêm Hoàng Thiết Lữ, là nhân vật quan trọng, nhưng phải lấy mình làm gương tốt, biết rõ mà cố phạm, đương nhiên tội càng thêm nặng.

- Cô ấy chịu trừng phạt sao?

Mắt Dương Thần lộ ra vài phần gấp gáp.

Thái Nghiên lắc đầu, nói:

- Lúc trước, khi bị triệu tập về Yên Kinh, vốn là phải ra toàn án quân sự, dù sao Tăng Mậu không phải là một nhân vật tầm thường, Tăng gia có rất nhiều thân thích đều có ảnh hưởng không nhỏ ở trung ương, Thái gia chúng tôi tuy không phải dễ bắt nạt, nhưng chị ấy gánh vác trách nhiệm này, chúng tôi cũng không thể che dấu.

Sau đó, mẹ tôi lo lắng chị bị phạt, liền nghĩ tới Vĩnh Dạ vẫn theo đuôi chị tôi...

Theo lời Thái Nghiên kể, Dương Thần đem chuyện đã trải qua dần dần làm rõ.

Lúc trước, Thái Nghiên vì để cho mình không gây ra nhiều rắc rối, nên đã

thay mình sát hại Tăng Mậu. Do đó mới phải chịu cái trách nhiệm kia.

Thế lực còn sót lại của Tăng gia ở Yên Kinh đương nhiên không chịu bỏ qua, bao gồm một số môn sinh của Tăng Mậu, cũng đều là những nhân vật cấp cao ở Hoa hạ, có tầm ảnh hưởng không nhỏ.

Kết quả là, Thái gia muốn bảo vệ Thái Ngung nhưng không có khả năng, Thái Vân Thành tuy rằng là sĩ quan cao cấp ở Viêm Hoàng Thiết Lữ, nhưng không nói đến thân phận này, đại đa số tình hình là phải giữ bí mật. Cho dù mọi người biết, cũng không có tác dụng gì.

Thái Ngung là nòng cốt của Viêm Hoàng Thiết Lữ, cũng là nhân viên thuộc Cục An ninh Quốc gia. Hành vi như vậy, không khác gì hiểu pháp luật mà phạm luật.

Mất thấy Thái Ngung sẽ bị thẩm phán tòa án quân sự khép vào luật hình, Thái Vân Thành mặt co mày cau, mẫu thân Khương San của chị em Thái gia, cũng là sốt ruột lo cho con gái, tìm kiếm sự trợ giúp ở khắp nơi.

Nhưng Thái Ngung tội danh rõ ràng, và đặc tội với những người này, há lại dễ chọc, tuyệt đối sẽ không có khả năng khuất phục, ai dám đối đầu mà che dấu trách nhiệm hình sự lần này của Thái Ngung?

Đến cuối cùng, không còn con đường nào khác, Khương San nghĩ tới Vĩnh Dạ vẫn theo đuổi Thái Ngung. Tuy rằng Vĩnh Dạ không được tốt lắm, nhưng cha mẹ gã cũng có chút quan hệ, lại đều là nhân vật cấp cao, quan trọng là... nhà Vĩnh Dạ, chính là một trong bốn đại gia tộc, dòng chính Lý gia.

Lý gia chính là người đứng đầu cục An ninh Quốc gia. Nếu người của Lý gia nguyện ý xin chuyện này, lấy những công trạng nhiều năm qua của Thái Ngung ở Viêm Hoàng Thiết Lữ làm lý do thoái thác. Như vậy tòa án quân sự cũng sẽ nể mặt mũi, quan trọng là... người nhà Tăng gia dù có kiêu ngạo, cũng không dám trêu chọc Lý gia.

Khi Khương San đến cầu xin Vĩnh Dạ, cha mẹ Vĩnh Dạ, Lý Dữ và Quách Á Lệ cũng không trực tiếp từ chối. Bọn họ cũng nguyện ý giúp đỡ, nhưng cũng có yêu cầu rất rõ ràng – nhất định Thái Ngung phải kết hôn với Vĩnh Dạ.

Theo cách nói của người nhà Vĩnh Dạ, nếu Thái Ngung thành con dâu Lý gia, tất cả mọi chuyện sẽ êm đẹp.

Rốt cục Khương San cũng tìm được người cứu mạng, đâu cần quan tâm những thức khác, lập tức đồng ý. Nhưng tóm lại gia đình lại không có khả năng, cho nên chỉ đồng ý trước rồi mới cho Thái Ngung và Vĩnh Dạ đính hôn, đợi mọi chuyện hoàn toàn ổn định, tiếp tục chọn ngày làm lễ cưới.

Sau khi Thái Vân Thành biết được chuyện này, Thái Vân Thành cũng không ngăn cản, ông ta cũng biết, ông ta không thể nào ra mặt bảo vệ con gái, mà có thể công khai ra tay. Chỉ có Lý gia quyền thế như vậy, con gái ông được gả vào nhà quyền thế, mặc dù không phải là người đàn ông cô

thích, nhưng so với sống uống tuổi thanh xuân trong tù vẫn tốt hơn.

Vốn thường ngày Thái Ngung là người trầm mặc ít nói, sau khi biết được mẹ mình đến nhà người ta cầu xin, cũng không cự tuyệt tâm ý của mẹ, vô thanh vô thức, liền cùng Vĩnh Dạ đính hôn...

Sau khi đính hôn, quả nhiên nhà Vĩnh Dạ có giúp đỡ, con cháu dòng chính liên lạc với Lý gia, chỉ nói phải cùng làm đám hỏi với Thái gia, Lý gia đương nhiên sẽ vui lòng mở một cánh cửa nhỏ.

Dù sao Thái gia cũng được coi là một gia tộc không tầm thường. Một nửa tòa án quân sự cũng là Lý gia nắm trong tay. Về phần Tăng gia, không có Tăng Mậu, Lý gia không coi họ là gia tộc đứng thứ hai, họ nào có nắm giữ một quân quyền nhất định nào, sao quan trọng bằng sĩ quan cao cấp của Viêm Hoàng Thiết Lữ Thái Vân Thành?

Vì thế, Lý gia vừa mới ra tay một chút, vụ án của Thái Ngung đã bị mắc cạn, không ai dám nhắc tới.

Đương nhiên, muốn thật sự khiến Thái Ngung không bị khởi tố, phải gả Thái Ngung cho Vĩnh Dạ, thành người vợ của Lý gia, mới có thể đảm bảo được.

Nghe đến đó, mặt Dương Thần không chút cảm xúc. Hắn hiểu được vì sao Thái Nghiên lại nói như vậy, Thái Ngung ở Yên Kinh quả thực rất vất vả.

Thái Ngung đã bỏ qua mọi chán ghét với sự theo đuổi của Vĩnh Dạ. Nhưng hiện giờ bởi vì mẹ đã phải đi cầu xin Lý gia, đã chịu ơn cha mẹ của Vĩnh Dạ, không chỉ có đính hôn với Vĩnh Dạ, còn muốn không lâu sau đó kết hôn với Vĩnh Dạ.

Chuyện như vậy rơi xuống cuộc sống của Thái Ngung. Cho dù hiện giờ Thái Ngung tự do cũng giống như giam giữ cô ấy ở trong một cái lồng vàng.

Dương Thần chợt bừng tỉnh, nhớ lại buổi chiều nào đó, Thái Ngung ở trước mặt mình, lấy ra tang hồn định giết chết Tăng Mậu, đã thoáng hiện một nét tươi cười.

Người phụ nữ kia, thực ra trong khoảnh khắc đó đã rất rõ ràng, cô biết sẽ phải đối mặt với hậu quả như thế nào.

Đáy lòng Dương Thần xuất hiện một cơn tức giận. Hắn biết lúc trước Thái Ngung làm như vậy, nguyên nhân lớn nhất không phải là sợ mình đầu không lại với những người Tăng gia, mà là lo lắng cho mình, sợ mình lại một lần nữa gây ra cảnh máu chảy thành sông, gây nên phiền phức lớn, cuối cùng dẫn đến loại phản ứng dây chuyền, người xung quanh đã bị liên lụy, càng không thể cứu vãn.

Nhưng Dương Thần khó có thể quên được, chuyện này vốn là chính mình nên gánh vác trách nhiệm. Cho dù mình có giết Tăng Mậu, dư đảng của Tăng gia, thậm chí những gia tộc khác ở Yên Kinh đều tiếp tục không để mình yên. Nhưng không có lý do gì khiến Thái Ngung – một nhân viên Cục

Anh ninh Quốc gia, lại là người ngoài cuộc, giúp mình chuyện phiên toái này.

Dương Thần không thích bị người khác bảo vệ. Dường như Thái Ngung đã giúp hắn ngăn cản một trận giông tố.

- Chị cô không thích Vĩnh Dạ, cũng đừng cùng gã ta kết hôn. Nếu ai dám động đến chị cô, là bọn họ động vào tôi.

Dương Thần đề lửa giận, trầm thấp giọng nói.

Thái Nghiên dường như đã sớm đoán được Dương Thần sẽ có phản ứng như vậy, khẽ cười nói:

- Nếu như vậy, chị sẽ không đáp ứng, chị tôi chắc chắn sẽ ngay lập tức kết hôn cùng Vĩnh Dạ.

- Vì sao?

Dương Thần khó hiểu ngẩng đầu.

Trong mắt Thái Nghiên hiện lên một chút đau thương:

- Tuy rằng chính mắt tôi không được nhìn thấy sự việc này xảy ra như thế nào. Chị tôi không hy vọng anh lại tiếp tục quấy rối đâu.

Dương Thần im lặng, hắn biết với tính cách của Thái Ngung, chắc chắn một là không làm, hai là đã làm là phải làm đến cùng, cùng Vĩnh Dạ kết hôn xong.

Thái Nghiên nhìn trong mắt người đàn ông buồn rầu, trong lòng hơi chua xót, lộ vẻ cười sâu thẳm, hỏi:

- Có phải anh ... Thích chị tôi?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 587

Con Nói Xem Có Nên Không?

Đột nhiên xuất hiện vấn đề, khiến Dương Thần trầm mặc, trở tay không kịp.

Thực ra nghiêm khắc mà nói, cơ hội gặp mặt Thái Ngung không phải là nhiều. Hơn nữa mỗi lần gặp mặt đều là gặp phải chuyện không hay. Thường thường đến cuối cùng, là Thái Ngung giúp đỡ thu dọn hậu quả rồi rầm do những hành vi của hắn gây ra, hắn thường thường khiến Thái Ngung phải nhú mày.

Cô là nhân viên chính phủ mà Viêm Hoàng Thiết Lữ phái tới giám sát mình, lại là thiên kim tiểu thư đứng đắn, mà chính mình thì lại tùy tiện, lười nhác, ở giữa những người phụ nữ khác nhau không muốn rời xa, tóm lại không được coi là người tốt.

Thích Thái Ngung? Dương Thần cảm thấy rất vớ vẩn, đừng nói vậy, Thái Ngung làm những việc này, rất có khả năng hoàn toàn là vì lấy đại cục làm trọng, đối với chính mình cũng không có chút tình cảm cá nhân nào.

Chính mình đã gây phiền toái cho cô ấy, cô ấy không giận mình đến chết là tốt rồi.

Hơn nữa ngàn ấy phụ nữ bên cạnh mình cũng đủ khiến đầu óc choáng váng, nào dám thêm một Thái Ngung nữa, không phải sẽ chấm dứt với Lâm Nhược Khê sao?

Nhìn ánh mắt ngơ ngác của Thái Nghiên hỏi, đầu óc Dương Thần trống rỗng, sững sờ đứng một lúc lâu mới miễn cưỡng cười cười, nói:

- Lại bắt đầu nghi ngờ ngờ ngẩn. Cô nói giống như kiểu tôi không đáng để một đóa hoa cắm bãi cứt trâu vậy. Tôi là người biết thương hoa tiếc ngọc, chẳng lẽ cô không rõ sao?

Thái Nghiên cắn môi như cánh hoa, ánh mắt nghi ngờ không giảm đi chút nào, khẽ cười, nói:

- Giống như anh có bao nhiêu điểm tốt, nếu không phải tôi bị quỷ làm mê muội tâm hồn, cũng sẽ không thích anh, cắm bãi phân trâu.

Dương Thần sờ sờ gương mặt mình khá bình thường của mình, bĩu môi nói:

- Nói rất hay, giống như cô là hoa tươi...

- Tôi vốn chính là hoa tươi, lại còn là cảnh hoa.

Thái Nghiên đắc ý nhìn Dương Thần.

Bộ mặt Dương Thần cứng ngắc ra. Hắn quên Thái Nghiên cũng không phải là người phụ nữ nào khác, người ta thẳng tính có gì nói vậy, chính mình

lại nói vậy, phụ nữ khác không chừng sẽ thẹn thùng một chút, nhưng Thái Nghiên lại trực tiếp thừa nhận.

- Cô thật đúng là có dũng khí.

Dương Thần ngượng ngùng cười bại trận.

- Bởi vì đó là sự thật mà. Bằng không cái tên xấu xa như anh làm sao chấp nhận tôi!

Thái Nghiên bốn cọt nhìn Dương Thần:

- Anh cho rằng, anh nhìn tôi mặc trang phục cảnh sát trông mà thêm, tôi không thấy được sao? Tôi thấy thật sự mất mặt thay anh.

Dương Thần vội vàng vỗ ngực nói:

- Cô nói gì vậy? Dương Thần tôi là cái loại đàn ông háo sắc sao? Tôi thấy là cô thật tâm thích tôi nên mới ở lại bên tôi. Hơn nữa, tôi nhìn cũng không phải là ai khác, là nhìn người phụ nữ của mình, ai dám chê cười tôi, tôi sẽ khâu cái miệng của người đó vào.

Thái Nghiên bật cười, thứ nhất là sự trêu chọc của Dương Thần, thứ hai là nghe được mấy chữ “người phụ nữ của mình”, Thái Nghiên vẫn rất vui mừng, mây đen trong lòng cũng coi như tiêu tan, lại hỏi:

- Lần trước anh đáp ứng tôi, muốn đi Yên Kinh nói chuyện của chúng ta cho ba mẹ tôi, anh đừng quên đó.

- Hôm nay tôi đến đây là muốn hỏi cô chừng nào đi thì thích hợp đây, bàn bạc cho chắc chắn ngày đi đi.

Dương Thần nói.

Thái Nghiên hài lòng gật gật đầu, ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Bây giờ tôi vừa mới trở lại cục, còn phải tiếp nhận không ít vụ án. Hơn nữa nhân viên điều hành cũng thường xuyên rất bận, chờ qua khoảng thời gian này, chúng ta hãy đi Yên Kinh, đến lúc đó, có thể kịp đến hôn lễ của chị tôi cũng không chừng.

Sắc mặt Dương Thần cứng đờ, nhưng vẫn gật gật đầu:

- Cô cảm thấy thích hợp là được rồi.

Vốn muốn để Thái Nghiên khuyên nhủ chị cô, nhưng bỗng nhiên Dương Thần cảm thấy căn bản mình không có tư cách để nói. Hơn nữa chính như theo lời Thái Nghiên nói, nếu mình thật sự cứng rắn nhúng tay vào, có khả năng Thái Ngưng sẽ không nói hai lời, sẽ cùng Vĩnh Dạ kết hôn.

Dù sao, Vĩnh Dạ cưới Thái Ngưng, tốt xấu cũng là một thiếu phụ nhân được cưới hỏi đàng hoàng, chẳng lẽ thật sự vợ mình không tốt, còn muốn đi gây rối sao?

Trên mặt Dương Thần có nét biến hóa, Thái Nghiên nhìn thấy, nhưng cũng không nói thêm gì, dịu dàng nói:

- Tôi phải đi làm việc đây, anh không có việc gì nữa thì về đi.

- Sắp đến giờ tan tầm, cùng ăn cơm tối đi.

Trước kia đều không có thời gian cùng Thái Nghiên có một cái hẹn đứng

đần, Dương Thần cảm thấy muốn bồi thường cho Thái Nghiên phải tự mình làm ra cái việc ngu ngốc đó.

Thái Nghiên cười ngọt ngào, mái tóc ngắn xinh đẹp có vẻ kiêu diễm lóa mắt,

- Không cần anh nịnh bợ sớm như vậy. Chờ tôi thu xếp chuyện ở đây xong, khi đi tới Yên Kinh biểu hiện cho tốt hơn. Nếu ba mẹ tôi không đồng ý, thì tự anh chịu.

Dương Thần nhún vai, Thái Nghiên chắc còn không biết, Thái Vân Thành lúc trước đã phó thác mình chiếu cố cô, cho nên cũng không có áp lực gì, nhiều nhất là cùng mẹ vợ giao lưu một chút.

Sau khi chia tay Thái Nghiên, Dương Thần cũng không có việc gì phải làm, lái xe thẳng về nhà.

Trong đầu, cái tin tức Thái Ngưng phải kết hôn với Vĩnh Dạ, khiến hắn vẫn không thấy thoải mái. Nhưng Dương Thần cũng biết, mình không thích hợp nhúng tay vào.

Lúc về đến nhà, nhìn thấy một chiếc xe Cadillac màu đen đỗ ở cửa, lại có vài tên đàn ông mặc âu phục đang đem bao lớn bao nhỏ khuôn vào trong nhà.

Sau khi Dương Thần dừng xe lại, những người này vừa vặn đã khuôn vác xong hết. Làm xong những chuyện lật vật này, nhân tiện nhìn Dương Thần, không hiểu ra sao cả, cúi đầu chào tạm biệt, lập tức khởi động chiếc Cadillac rời khỏi.

Dương Thần buồn bực, những người này nếu không nhìn lầm, chắc chắn là vệ sĩ trong Quốc tế Ngọc Lô, tại sao lại đột nhiên làm người khuôn vác?

Trong đầu đầy nghi vấn, lúc đi vào trong nhà, lại khiến Dương Thần hoảng sợ.

Trong nhà, giữa đại sảnh, ngọn đèn sáng ngời đã được bật lên, chiếu rọi xuống sàn nhà, đúng là rực rỡ muôn màu, trên mặt đất là tập hợp các loại hàng hiệu nổi tiếng.

Gucci, Ferragamo, Burberry, Versace và cả Hermes là những loại thương hiệu nổi tiếng nhất hiện nay, túi lớn, túi nhỏ chất đống, hàng hiệu như Zara chỉ có thể coi là đệm lưng, mà Lamer, Helena Rubinstein, Libourne... những hãng đồ trang điểm xa xỉ nhất cũng phải có hơn mười túi.

Khiến Dương Thần cảm thấy đau đầu chính là, trên một cái bàn ở cửa, lại bày ra Cartier, Tiffany và Harry Winston... hơn mười hộp đá quý to. Tuy không biết bên trong có gì, nhưng xem ra đồng đó cũng có giá trị hàng triệu tệ.

Mà giờ phút này, Lâm Nhược Khê cùng Quách Tuyết Hoa, Trình Tú đã về đến nhà, tính cả vú Vương, bốn người phụ nữa già trẻ đang ghé vào sofa, bóc những túi lớn túi nhỏ quần áo, nước hoa, đồ trang điểm trị giá mấy vạn.

Nhìn bộ dáng Quách Tuyết Hoa vui vẻ ra mặt, lại nhìn Trinh Tú ánh mắt mê say, Dương Thần giật mình hiểu rõ chuyện gì đó...

- Ôi, cậu đã về rồi!

Vú Vương nhìn thấy Dương Thần đứng ở cửa đầu tiên, cười tủm tỉm đứng dậy nói:

- Cậu mau đến đây xem này, những quần áo này rất đẹp.

Lâm Nhược Khê cũng nhìn lại, cô mặc một chiếc váy ren ngắn đầy nữ tính màu đen cổ tròn, thoát nhìn hơi mệt mỏi, mái tóc màu đen dưới ngọn đèn dường như vô cùng sạch sẽ, giống như một đóa sen thanh khiết.

Tuy nhiên ánh mắt Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần, lại có một chút nhỏ nhen trên tức.

Dương Thần mất tự nhiên cười cười, đi đến phía trước, cẩn thận nhìn lên mới phát hiện Quách Tuyết Hoa và Trinh Tú đang mặc trên người không phải quần áo trước đây đã mặc.

Quách Tuyết Hoa mặc một chiếc áo khoác da hiệu Saint Laurent, trên cổ tay là đồng hồ màu bạc hiệu Premiere, thanh lịch, cao quý mà không có cảm giác lỗi mốt.

Cô bé Trinh Tú kia thì mặc một chiếc váy liền áo màu vàng, trên chân là đôi xăng đan cao gót da dê hiệu Chanel, thanh thoát lại tăng thêm nữ tính, nhìn giống như là nữ sinh cấp ba vậy.

Những người phụ nữ này một già hai trẻ, đều vừa lòng với cách ăn mặc của mình. Chờ Dương Thần đến gần, đều tỏ ánh mắt hỏi.

Dương Thần thực biết điều cười nói:

- Mẹ, con thấy mẹ cùng Trinh Tú giống như hai chị em vậy!

Trinh Tú đỏ mặt lên, vui vẻ thề lười.

- Dương đại ca thật không biết xấu hổ, lời nói buồn nôn mí mắt cũng không chớp chút nào.

Quách Tuyết Hoa được con khen, vui vẻ nhận:

- Đây đều là công lao của vợ con đấy. Hôm nay Nhược Khê cùng chúng ta đi tới cô nhi viện, bận bịu đến tận trưa, cùng bọn nhỏ chơi đùa, buổi chiều lại cùng chúng ta đi shopping, còn đề nghị chúng ta mua những thứ này, bắt chúng ta mặc vào, thử thử, kết quả không ngờ đều mua về hết.

Trong lòng Dương Thần hồi hộp một chút, quả nhiên là Lâm Nhược Khê làm, hắn bắt đầu quay đầu đi, nói với Lâm Nhược Khê:

- Tại sao lập tức mua nhiều như vậy, trong nhà không có chỗ cất.

- Không có chuyện gì, khó có được thời gian rảnh rồi cùng mẹ đi shopping. Trinh Tú mấy ngày nay rất vất vả, mua vài thứ giúp mọi người vui vẻ là tốt rồi. Nếu trong nhà không chứa được, cùng lắm em đi sửa sang lại phòng một chút. Dù sao nhà chúng ta cũng không thiếu phòng ở.

Lâm Nhược Khê dường như không thấy được đáng về thiếu tự nhiên của Dương Thần mà dụi dằm nói.

Vú Vương hơi đau lòng nói:

- Máy thứ này rất tốt. Nhìn quần áo này, chưa mặc đã biết tiểu thư rất xinh đẹp rồi, máy thứ này rất đắt đó.

Trình Tú vội vàng nói xen vào:

- Vú Vương, vú không biết đây thôi, giá của những bộ quần áo này đều hù chết cháu, có chiếc áo len có cổ, cháu nghĩ nhiều nhất hơn một ngàn tệ, nhưng người phục vụ nói chiếc áo kia số lượng hạn chế, trên thế giới chỉ có hai mươi cái, yết giá 13000 tệ, căn bản không giảm giá.

Vú Vương há miệng thở dốc, thời gian bà ở trong nhà này đã đủ dài, đúng là mấy vạn tiền quần áo không có gì là kỳ lạ. Nhưng chiếc áo này 130000 tệ, cũng quá khoa trương rồi.

Lâm Nhược Khê lại cười nói:

- Không có chuyện gì, con chưa nói sao, tòa nhà lớn kia đều là của Ngọc Lôi chúng ta. Thực ra máy thứ này đều là của chúng ta, không cần phải mua, giống như là cầm về thôi.

- Nói bậy!

Quách Tuyết Hoa oán trách nói:

- Mẹ biết là tòa nhà của Ngọc Lôi, nhưng những thứ này là nhập khẩu về bán. Chúng ta lại trực tiếp đến đó lấy về, giống như là đi mua ở xưởng vậy, tại sao lại nói là không cần mua chứ?

Lâm Nhược Khê chân thành ngồi bên người Quách Tuyết Hoa, kéo tay bà, nói:

- Mẹ, mẹ cũng đừng để ý đến tiền. Độ kiếm tiền của con dâu mẹ khẳng định so với tốc độ tiêu tiền nhanh hơn nhiều. Chỉ cần mẹ thấy vui, nhiều tiền hơn nữa cũng đáng tiêu.

Cái miệng nhỏ nhắn này rất ngọt, biểu diễn rất hay.

Dương Thần sớm đã phát điên, trước mắt là người phụ nữ dịu dàng động lòng người, thật sự là cái núi băng Lâm Nhược Khê sao? Chính là người vợ mình vẫn cả ngày sắc mặt không tốt sao?

Quách Tuyết Hoa cũng ngọt ngào, cười toe toét, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Nhược Khê, tràn đầy vui sướng nói:

- Đứa con bé bỏng này, mẹ đương nhiên là vui rồi, cũng không biết mấy đời có phúc, khiến mẹ mất đi đứa con trai hai mươi năm. Bây giờ, không chỉ tìm lại được đứa con, mà còn có một cô con dâu tốt như vậy. Đời này có thể sống như vậy một ngày, bảo mẹ ít sống vài năm mẹ cũng thấy vui!

- Sao mẹ có thể nói những lời này chứ! Mẹ nhất định sẽ sống đến trăm tuổi, con sẽ hiếu thuận với mẹ...

Lâm Nhược Khê nói rất chân thành, bướng bỉnh nói.

Về mặt hạnh phúc của Quách Tuyết Hoa không có lời nào có thể diễn tả được, vỗ vỗ mu bàn tay của Lâm Nhược Khê, lại nhìn Dương Thần đang đứng sững sờ một bên, nói:

- Con trai, con xem xem, Nhược Khê đúng là một cô gái tốt. Hôm nay nghe viện trưởng nói, từ nhỏ Nhược Khê đã đến cô nhi viện tặng quà cho bọn trẻ, đến khi trưởng thành lại chơi đùa cùng chúng, kể chuyện xưa, ngày lễ tết còn đưa quà tết đến.

Nhiều năm rồi mà vẫn làm như vậy, còn không cầu thanh danh gì. Đầu năm như thế này, có mấy người có thật tâm thành ý như vậy đến giúp cô nhi viện? Cho dù là trợ giúp mấy đứa nhỏ, cũng là vì tiếng tăm của công ty, không có mấy người thật tâm thành ý, nhiều năm như vậy làm từ thiện, đến cô nhi viện nhiều như vậy, nhưng vẫn chưa thấy qua người nào đơn thuần, thiện lương giống như Lâm Nhược Khê.

- Con ấy, nên học hỏi vợ của con đi. Công việc của Nhược Khê bận rộn như vậy mà còn muốn đi chăm sóc mấy đứa nhỏ đáng thương, đâu như con, cả ngày cũng không thấy con làm gì. Chỉ toàn khiến Nhược Khê không vui, con nói xem có nên không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 588

Không Còn Cách Nào Cứu Vãn Sao?

Quách Tuyết Hoa dốc hết sức làm từ thiện, Lâm Nhượng Khê ủng hộ sự nghiệp từ thiện, đương nhiên cô ấy sẽ được bà đặc biệt yêu thích.

Dương Thần trái tim trầm xuống, xong rồi, xong rồi, lời nói của Quách Tuyết Hoa khiến mình hận không thể chui xuống đất, chỉ xấu hổ cúi đầu, nói không ra lời.

Cô bé Trinh Tú này cũng là loại không sợ trời, không sợ đất, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Dương Thần, mỉm cười duyên dáng nói:

- Cô Quách, Dương đại ca thực ra cũng khá bận nha. Bên cạnh anh ấy ngoại trừ chị Nhượng Khê, còn có rất nhiều chị khác, chắc chắn mỗi ngày đi chơi đều mệt chết đi được đấy!

Được lắm Trinh Tú, tôi với cô là có thù oán sâu nặng sao? Lúc này rồi mà còn thêm dầu vào lửa? Dương Thần sắp khóc, không nên như vậy ức hiếp người khác.

Muốn chết hơn chính là, Lâm Nhượng Khê đang ngồi ở đằng kia, sau khi nghe nói như thế, không ngờ lại lộ ra sắc mặt buồn bã, như là chịu oan ức gì lớn lao lắm, cũng không dám nói rõ.

Quách Tuyết Hoa nhận thấy Lâm Nhượng Khê khác thường, quả nhiên nhìn sắc mặt không được tốt lắm, rất là đau lòng, đưa tay âu yếm mái tóc của Lâm Nhượng Khê, tỏ vẻ an ủi.

Nếu không phải bà ấy náy nhiều với Dương Thần, nếu Dương Thần từ bé đến lớn là một đứa trẻ do bà nuôi dạy, Quách Tuyết Hoa thật sự là hận không thể cho Dương Thần hai cái bạt tai.

Lấy được một người vợ tốt như vậy, tiểu tử này tại sao lại không chịu thay đổi tâm tính chứ?

Thực hiển nhiên, bị tình yêu của Lâm Nhượng Khê cảm động, sau khi bị Lâm Nhượng Khê khôn khéo lấy lòng, trong lúc nhất thời, Quách Tuyết Hoa nghĩ không ra, lúc trước cảm thấy Sắc Vi và Mạc Thiệu Ný thích hợp làm con dâu hơn là so với Lâm Nhượng Khê, trước kia biểu hiện lạnh lùng. Bà trực tiếp lý giải với chính mình đúng là Lâm Nhượng Khê còn chưa đủ hiểu biết, chưa đủ hiểu rõ lẫn nhau, cho nên trước kia cô bé mới xấu hổ như vậy.

Hiện tại bà cảm thấy bất luận cô gái nào cũng không sánh bằng Lâm Nhượng Khê trước mắt.

Dương Thần thấy tình hình này tiếp tục phát triển thì không đúng. Lâm Nhượng Khê không hổ là một người ở trong thương trường, mọi việc đều thuận lợi tuyệt đỉnh theo ý nghĩ, lại một lần nữa hiểu được sự thống khổ của

Hứa Trí Hoành cùng Tăng Lâm Lâm lúc bị đánh bại, người phụ nữ này xuống tay cũng quá tuyệt tình, đánh đến mức tự mình đứng lên còn khó.

- Việc ấy... Mẹ, đương nhiên con biết Nhược Khê tốt. Vừa rồi trên đường về nhà đã cân nhắc, từ lúc chúng con kết hôn đến giờ, chưa có tặng cho Nhược Khê quà gì. Cho nên con nghĩ hay là hôm nào, con đưa Nhược Khê đi mua một cái nhẫn kim cương.

Dương Thần cười xòa, nói.

Lâm Nhược Khê nghe nói như thế, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Dương Thần, liếc mắt một cái. Hiển nhiên cô không thể tin, Dương Thần đột nhiên lại nghĩ đến chuyện mua nhẫn tặng cô.

Trước mắt Quách Tuyết Hoa sáng ngời, thầm nghĩ tiểu tử này đã thông suốt, biết phụ nữ đều thích kim cương, nhưng lại nghĩ đến cái gì đó, nhíu mày nói:

- Hôm nay Nhược Khê đưa mẹ và Trình Tú đi mua sắm, cửa hàng của Ngọc Lôi không thiếu châu báu, vòng cổ kim cương Tiffany đều có, con mua kim cương cho Nhược Khê, Nhược Khê của chúng ta còn có thể để ý một chiếc nhẫn kim cương nho nhỏ sao?

Dương Thần cứng họng, đúng là năm hạn bất lợi, chính mình thực sự là đào hố chôn mình.

Lâm Nhược Khê vừa mới mua gần ngàn vạn đồ xa xỉ về, chính mình lại không ngờ muốn mua cho cô ấy một chiếc nhẫn kim cương, quả thực chính mình đề nghị quá rẻ.

Tuy nhiên, lời nói của Lâm Nhược Khê lại khiến Dương Thần một lần nữa tim trầm xuống...

- Mẹ, mẹ đừng nói Dương Thần như vậy!

Lâm Nhược Khê bóp bóp vai Quách Tuyết Hoa, thì thầm nói:

- Nếu Dương Thần mua nhẫn kim cương cho con, cho dù là đồ hạ giá, nó cũng có giá trị không tầm thường đâu ạ.

Nếu ngày xưa nghe được Lâm Nhược Khê nói như vậy, Dương Thần chắc chắn mừng rỡ đến phát điên. Nhưng hiện tại, lời nói này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, vốn trên thân mình đã trăm ngàn vết thương, giờ lại đâm thêm một nhát dao vào trong lòng.

Quả nhiên trong lòng Quách Tuyết Hoa cảm động vô cùng, cảm thấy Lâm Nhược Khê thật sự rất hiền lành. Vú Vương và Trình Tú ở bên cạnh cũng đều cảm động nhìn Lâm Nhược Khê, bọn họ không nghĩ tới, không ngờ Lâm Nhược Khê lại quý trọng Dương Thần như vậy.

Trong lòng Dương Thần, giờ phút này có vẻ dơ bẩn không chịu nổi.

Quách Tuyết Hoa nhíu mày nói với Dương Thần:

- Con cũng nghe được chứ? Con đối với Nhược Khê như vậy, Nhược Khê lại nói tốt cho con. Con không cảm thấy chính mình... làm cho nó thất vọng sao? Dương Thần, không phải mẹ nói con, nhưng con phải tự mình kiểm

điêm lại đi.

- Nếu con thật sự muốn tặng Lâm Nhược Khê một món quà biểu đạt tâm ý của con thì cho dù là những đồ vật bình thường, cho dù Nhược Khê không ngại, nhưng chúng ta đều cảm thấy chịu oan ức thay cho Nhược Khê. Tốt hơn hết là ngày thường, con đừng gây tức giận cho Nhược Khê nữa, toàn tâm toàn ý với nó đi!

Dương Thần khóc không ra nước mắt. Lời nói của Quách Tuyết Hoa rõ ràng là tuyệt đối ủng hộ Lâm Nhược Khê, có lẽ chuyện cô ấy gặp Mã Quế Phương không phải là đùa.

Lâm Nhược Khê nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của Dương Thần, đáy mắt có một tia bồn chồn lướt qua, sau đó đứng dậy, đi đến bên cạnh Dương Thần, dịu dàng nói:

- Không sao, chồng yêu, em biết anh cũng rất khó xử. Là em trước kia đối với anh không tốt, em hiểu mà.

- Nhược Khê, con đừng quá rộng lượng với nó như vậy!

Quách Tuyết Hoa cắt ngang lời nói:

- Chính là con đối với Dương Thần quá buông thả, cho nên nó mới gây ra nhiều khoản nợ đào hoa như vậy!

- Đúng vậy, chị Nhược Khê, chị phải tranh thủ quyền lợi của chị.

Trên đầu Trinh Tú dường như mọc lên cái sừng của tiểu ác ma, ở bên cạnh phụ họa.

Xương cốt Dương Thần giống như bị vỡ vụn, như là chỉ còn mỗi linh hồn. Lâm Nhược Khê bên cạnh vẫn là bộ dạng dịu dàng, yếu ớt, thật sự là khiến người ta thương xót. Nhưng chính mình lại thấy cô ấy giống như nhìn từ trên cao xuống, ngạo nghễ nhìn chính mình, không thể chiến thắng nữ vương.

Lâm Nhược Khê như là đã gây đủ sức ép cho Dương Thần, từ đồng đồ mua sắm, lấy ra một túi to hiệu Denis.

Túi này là thương hiệu Italy từ xưa, chính là trang phục nam cao cấp, Lâm Nhược Khê lấy từ bên trong ra một bộ vest, được gia công rất tinh xảo, thoát nhìn lưu loát mà không mất đi vẻ đẹp dễ, quý giá.

- Chồng à, đừng đứng ngây ngốc ở đây nữa. Anh xem em mua quần áo cho anh nè. Thích không? Anh mặc thử một chút nhé!

Lâm Nhược Khê tràn đầy chờ mong nhìn Dương Thần.

Vú Vương cũng cười nói:

- Đúng vậy, cậu chủ! Ánh mắt chọn quần áo của tiểu thư rất chuẩn, thử một chút đi.

Dương Thần còn có thể nói cái gì, cười khổ nhìn Lâm Nhược Khê nói:

- Cảm ơn.

Sau đó tùy ý để Lâm Nhược Khê giúp mình đem quần áo mặc vào.

Nhìn Lâm Nhược Khê tự tay mặc quần áo cho đứa con của mình, Quách

Tuyết Hoa thần sắc tràn đầy vui mừng. Nhớ lúc trước tự tay mình đan một chiếc khăn len, để Lâm Nhược Khê đưa cho Dương Thần quảng. Rốt cục bây giờ Lâm Nhược Khê đã chủ động mua quần áo cho Dương Thần mặc rồi.

- Dương Thần à, quần áo này Nhược Khê đã hỏi qua mẹ rồi, chúng ta đã quyết định mua về với giá mười vạn đấy. Quần áo này người vợ bình thường sao dám mua cho chồng mình chứ.

Quách Tuyết Hoa ý tứ cũng giống như lúc trước – tiểu tử, con phải biết đủ chứ.

Dương Thần mặc bộ vest vào, bộ dạng so với những bộ quần áo bình thường lúc trước nhìn thuận mắt hơn rất nhiều.

Lúc Dương Thần ở nước ngoài, mặc đồ đại khái cũng là những thương hiệu danh giá, mặc quần áo này vào, giống như trở lại cái thời kỳ kia của chính mình, cho nên khí chất hiện giờ hơi hơi có chút thay đổi.

Lâm Nhược Khê thân thiết chỉnh sửa cổ áo cho Dương Thần. Trong mắt cũng lộ ra vẻ vừa lòng, nói một câu.

- Thật là đẹp mắt.

- Đẹp nữa cũng không xứng với em đâu, vợ yêu ạ!

Dương Thần cười gian.

Lâm Nhược Khê giả nộ như hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ kia, cười ngọt một cái, lại lấy cho Dương Thần một chiếc đồng hồ Vacheron Constantin.

Dương Thần bị Lâm Nhược Khê trong nháy mắt lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, gây rung động sững sốt. Vẻ tươi cười như vậy, trước kia hắn nằm mơ cũng đều muốn nhìn thấy. Nhưng hôm nay tuy rằng nhiều hơn, lại làm cho hắn khổ không chịu nổi.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Lâm Nhược Khê đem cho Dương Thần không ít quần áo mới mua cùng Quách Tuyết Hoa, nước hoa, khăn quàng cổ, giày da đều đem ra hết, cả nhà đều mặc thử, nhìn sang trọng kinh khủng, cộng sơ qua tổng đồ này đã lên đến gần ngàn vạn, những món đồ rẻ tiền trong những shop nhỏ không đáng nhắc tới.

Dương Thần tận khả năng phối hợp, khiến Quách Tuyết Hoa và vú Vương đều vui vẻ. Hắn đối với mấy thứ đáng giá này cũng không thèm để ý, chỉ là nhìn lại một lần sự bố trí hoàn mỹ của Lâm Nhược Khê, cảm thấy không được oán thán, mình thật có thể giống theo như lời Đường Uyển nói, dùng hoa hồng và kim cương, khiến người phụ nữ này tha thứ sự đa tình của mình sao?

Huyền náo đến tận nửa đêm, cả nhà mới thu dọn đồ đạc, ăn đồ điểm tâm nhẹ, lên lầu ngủ.

Quách Tuyết Hoa và Trình Tú đi lên lầu nghỉ ngơi trước, vú Vương nhanh chóng rửa sạch bát đĩa cũng đi nghỉ ngay sau đó. Cuối cùng chỉ còn

lại Lâm Nhược Khê và Dương Thần, đem một ít đồ linh tinh và quần áo mang đi cất.

Chờ đến khi dọn dẹp xong, trên hành lang lầu hai, trên trán Lâm Nhược Khê cũng có chút mồ hôi lấm tấm, cô tao nhã đưa tay xoa xoa mồ hôi, nhìn Dương Thần mỉm cười:

- Tốt rồi, em về phòng ngủ trước đây, chồng yêu ngủ ngon nha.

Không đợi Lâm Nhược Khê xoay người, Dương Thần liền lên tiếng, nói:

- Từ từ đã.

- Hả?

Lâm Nhược Khê hơi xoay người, mặt thoáng đỏ ửng:

- Còn có việc gì sao?

Dương Thần do dự, mỉm cười nói:

- Thật sự... không có cách gì cứu vãn sao?

Lâm Nhược Khê hơi hơi run, nét tươi cười trên mặt bị kiềm chế, như thể là về tới lúc ban đầu kia, hóa thành băng tuyết không lối thoát, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Em đã dùng hành động trả lời anh rồi, không phải sao?

Dương Thần hít sâu, gật gật đầu:

- Ủ, là anh hỏi nhiều.

- Nếu không có chuyện gì khác, em đi nghỉ đây, hôm nay em mệt chết đi được.

Lâm Nhược Khê nhìn chằm chằm vào Dương Thần, lạnh lùng nói.

Dương Thần chưa xót cười nói:

- Em đi nghỉ đi, không quấy rầy em nữa.

Lâm Nhược Khê không nói gì nữa, xoay người đi trở về phòng.

Đang lúc Lâm Nhược Khê mở cửa đi vào, Dương Thần đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lên tiếng nói:

- Nhược Khê, quà tặng nhất định anh sẽ mua, anh sẽ mua xứng với quà tặng của em.

Thân thể mềm mại của Lâm Nhược Khê run rẩy, cũng không ra tiếng, vẫn mở cửa ra, đi vào phòng.

Trên hành lang u tối, Dương Thần nhìn không có một bóng người, nặng nề thở dài...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 589

Cảm Thấy Mỹ Mãn

Lúc rạng sáng, khu vực nội thành, các khách sạn năm sao mọc lên san sát, giống như những tòa tháp chọc trời, lóng lánh ngọn đèn muôn màu, khiến thành phố này thoát nhìn dường như vĩnh viễn không có đêm tối.

Chính giờ phút này, bên ngoài bãi đỗ xe khách sạn Hilton, một chiếc Mercedes G55 màu đen chậm rãi tiến vào, tại đây, lúc này đã có vẻ lạnh lẽo, chiếc xe tới tương đối đột ngột.

Trục ban trong đội bảo vệ vốn đã buồn ngủ, đột nhiên nhìn thấy có xe tiến vào, vội không ngừng day day mắt, nhìn kỹ xe này, tinh thần lập tức chấn động.

Anh ta công tác ở khách sạn Hilton, được nhìn thấy rất nhiều xe thể thao, liếc mắt một cái đã biết đây chính là chiếc xe có giá hơn hai trăm vạn. Cho dù kẻ có tiền chất đầy ở Trung Hải, cũng không phải tùy tiện có thể thấy. Người trong xe không phải là ông chủ lớn ở vùng khác, thì sẽ chính là một ngôi sao nổi tiếng, người bảo vệ với kinh nghiệm của anh ta, lập tức phân biệt.

Nghĩ vậy, bảo vệ đã lộ ra một nụ cười khiêm tốn, bước ra tìm vị trí đỗ cho chiếc xe G, sau đó lẳng lặng chờ chủ nhân xuống xe và tỏ vẻ hoan nghênh.

Nhưng lúc chờ chủ xe xuống, ánh mắt gã bảo vệ lơ đãng nhìn giấy phép lái xe, không nhìn thì thôi, nhìn thoáng qua, lập tức khiến bảo vệ há hốc miệng, thiếu chút nữa không kinh sợ lui vài bước.

Người này không ngờ đây chính là một biển số quân đội, biển này là một dãy số, mở đầu chính là chữ Hán màu đỏ tươi “Kinh V”.

Chỉ nhìn đến đây, bảo vệ cũng không dám xem tiếp, cũng không cần xem tiếp nữa..

Bởi vì chỉ cần có chữ mở đầu như vậy, có nghĩa là, xe này có nguồn gốc từ quân đội trung ương Hoa Hạ, không cần phía sau là cái dãy số gì, người trong xe cũng sẽ nắm giữ trong tay quyền to cấp đại tướng.

Xe quân đội trung ương Yên Kinh xuất hiện tại Trung Hải, còn rành rành đang ở trước mắt mình, tên bảo vệ lại kích động sợ hãi.

Phải biết rằng làm việc ở khách sạn Hilton lúc trước, tất cả bảo vệ đều phải trải qua huấn luyện đặc biệt, đơn giản nhất, chính là phân biệt biển số xe của một số quý khách đặc biệt, cơ quan chính phủ, xe cảnh sát, xe quân đội, tự nhiên phải đảm nhận nhiệm vụ khó khăn này.

Mà xe của Quân đội trung ương, mặc dù lúc trước có hiểu biết qua, vừa vạn tại Yên Kinh, bảo vệ làm sao nghĩ còn sống lại được chứng kiến tận

mắt?

Lúc này, một gã đàn ông khôi ngô sắc mặt cương nghị, không mang theo biểu cảm gì, từ vị trí người lái xe mở cửa đi ra, chỉ cần dáng người thẳng tắp là có thể nhìn ra lai lịch.

Sau khi người đàn ông đóng cửa xe, lại mở cửa sau xe ra, cúi đầu xuống, mời chính chủ xuống xe.

Tên bảo vệ hơi run rẩy, tuy rằng không phát hiện trong xe rốt cục là ai, nhưng anh ta cảm thấy chắc chắn là một người nghiêm trang, sao cấp tướng chúi mắt, oai phong mới đúng.

Nhưng chỉ một giây sau, gã bảo vệ liền ngây dại, bởi vì người xuống xe, không ngờ hoàn toàn không ăn khớp với bối cảnh quân đội.

Một người mặc tây trang Armani màu đen, áo sơ mi màu trắng, khuôn mặt khôi ngô, mái tóc hơi dài mang vài phần tà mị, từ trong xe bước ra.

Người đàn ông ngũ quan nhìn qua góc cạnh rõ ràng, đặc biệt là đôi mắt chim ưng, biểu lộ thâm thúy sâu thẳm, mái tóc khá dài kẹp đơn giản phía sau đầu, có vẻ không kiềm chế được, tăng thêm không ít vẻ đàn ông.

Nhìn thế nào, cũng đều giống một gã mỹ nam có thể khiến các tiểu thư xã hội thượng lưu đều si mê.

- Cậu ở dưới lầu, không cần lên đâu.

Người đàn ông nói với lái xe một tiếng.

Lái xe trả lời ngắn gọn, không chút do dự.

Người đàn ông bước đi, tao nhã giống như dòng họ thân sĩ Anh quốc thời xưa, sải thân đi qua bên cạnh tên bảo vệ, một mùi hương dễ chịu của nước hoa Cologne tràn ngập bốn phía.

Bảo vệ cùng người đàn ông đi vào khách sạn mới giật mình bưng tỉnh, chính mình không ngờ bởi vì quá mức kinh ngạc, quên chào hỏi vị khách này.

Anh ta không biết, thực ra lúc này người đàn ông này sẽ không có tâm trí nào để ý tới mấy thứ này, trong ánh mắt của y, mơ hồ bao hàm lửa nóng.

Sau khi người đàn ông đi vào khách sạn Hilton, trực tiếp đi tới quầy chỗ có đá cẩm thạch.

Một người phụ nữ khuôn mặt xinh đẹp nhìn thấy người đàn ông, trong lòng không khỏi rạo rực, vốn là rạng sáng buồn ngủ nhưng giờ lại mỉm cười hỏi:

- Tiên sinh, xin hỏi cần phục vụ gì ạ?

Giọng người đàn ông cuốn hút mà lạnh lùng:

- Giúp tôi tìm một căn phòng, có người đã đặt rồi.

- Dạ, xin hỏi tính danh của tiên sinh.

Tiểu thư dịu dàng hỏi.

- Nghiêm, Bất Vấn.

Nhân viên phục vụ lập tức tra xét, sau đó ngẩng đầu cung kính cười nói:

- Nghiêm tiên sinh, phòng của ông là phòng sang trọng của tổng thống, số 001, mời ông đi thang máy đến lầu thứ sáu mươi tám, đây là thẻ phòng của ông.

Tiểu thư nói xong, đem một tấm thẻ màu bạch kim đưa cho Nghiêm Bất Vần.

Nghiêm Bất Vần cũng không nói nhiều, cầm lấy thẻ, quay đầu đi thẳng đến chỗ thang máy.

Không bao lâu, thang máy dừng ở lầu thứ sáu mươi tám, Nghiêm Bất Vần đi ra, nhìn đánh dấu, lập tức tìm được phòng tổng thống số 001.

Dùng thẻ phòng quét, cửa được mở ra, Nghiêm Bất Vần hít một hơi thật sâu, như thể là phải bình phục tâm trạng đang bị kích động.

Xong rồi, Nghiêm Bất Vần còn luồn hai tay vào tóc, lo lắng tóc có rối hay không, lại sửa sang vạt áo, cẩn thận xem kỹ quần áo của mình có thích hợp hay không.

Nếu là ban ngày gặp qua Nghiêm Bất Vần, Dương Thần thấy một màn như vậy, tất nhiên là cười đến rụng răng. Người này ngày thường lười thôi như vậy, như thế nào lúc này lại cùng đại tiểu thư lên kiệu hoa nên thấp thỏm chú ý về bề ngoài của mình? Chẳng lẽ là xem mắt sao?

Đi qua đi lại khoảng năm phút đồng hồ, Nghiêm Bất Vần mới cẩn thận mở cửa phòng ra, rồi đi vào.

Nghiêm Bất Vần đem thẻ phòng quét bật điện, bóng tối trong phòng lập tức sáng ngời lên, các loại đèn treo tinh mỹ và đèn bàn tỏa ra những vầng sáng dịu dàng, chiếu sáng khắp gian phòng rộng rãi.

- Anh đến muộn nửa giờ.

Giọng nói phụ nữ giống như tiếng nước chảy róc rách, đột nhiên hiện ra trong phòng tối.

Sắc mặt Nghiêm Bất Vần đột nhiên kích động, nuốt cổ họng, mặt mang nụ cười cứng ngắc, đi vào bên trong phòng tổng thống.

Ở gần cửa sổ, trên chiếc sofa da, một người phụ nữ mặc váy dài lưng thắt Lace màu đen, tay đang giơ một ly rượu hồng, nhẹ nhàng lay động, dường như ngửi được mùi rượu, một mình yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh đêm đã rồi.

Chỉ là nhìn đến bên cạnh người phụ nữ, ánh mắt Nghiêm Bất Vần đã tràn ngập lửa nóng, dường như hận không thể xông đến ôm chặt người phụ nữ kia vào trong ngực. Cái vẻ kích động mãnh liệt ấy, khiến cho ánh mắt Nghiêm Bất Vần nháy mắt một chút đều rất miễn cưỡng.

Cổ họng khô cạn, Nghiêm Bất Vần khó khăn cười nói:

- Anh... Trên đường đi có chút việc gấp, không phải cố ý đến muộn đâu.

Nghiêm Bất Vần không dám nói, thực ra y cảm thấy bộ âu phục lúc trước không đủ đẹp, cố ý thay đổi, mới đến muộn nửa giờ.

Người phụ nữ cũng không để ý chuyện này, cũng không quay đầu, đôi mắt

chân màu đen như tơ, giống như quần lấy đùi trắng nõn, thay đổi cái tư thế thoải mái, thân nhiên nói:

- Hàng mẫu thực nghiệm, thế nào?

Nghiêm Bất Vấn tha thiết đáp:

- Anh đã đem hàng mẫu tiến hành phục chế và sinh sản thành công rồi. Thông qua người đưa tin của anh, anh tin, nhiều nhất một năm nữa, tuyệt đối có thể cho hàng mẫu sống lại thành bộ dạng ban đầu. Thậm chí so với ban đầu cao cấp hơn mấy lần.

- Không thành vấn đề. Tốt nhất em không hy vọng, em mạo hiểm có được nó, lại bị anh lãng phí.

Người phụ nữ hạ giọng nói.

- Tuyệt đối không. Anh nhất định có thể hoàn thành, em muốn anh làm gì?

Nghiêm Bất Vấn mắt tràn đầy ánh sao, tự tin nói:

- Hơn nữa anh cũng đã thông qua kết quả thực nghiệm rồi, phát hiện có khả năng cải tạo gen. Nếu nghiên cứu của anh lúc trước không có lỗi gì, anh tin em có thể hy vọng nhìn đến tương lai, nhất định có thể thực hiện, không ai có thể cản trở chúng ta.

Người phụ nữ quay mặt, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên,

- Không phải “chúng ta”, người thực hiện tất cả những chuyện này, là em... Anh chỉ là một công cụ để em lợi dụng thôi. Tốt nhất anh nên nhận rõ điểm này.

Khuôn mặt Nghiêm Bất Vấn nóng bỏng tức thì ảm đạm xuống, nhưng bộ dạng lập tức lại dấy lên vài tia hy vọng, mỉm cười nói:

- Anh nguyện ý để em lợi dụng... Chỉ cần anh có ích đối với em, là anh cảm thấy mỹ mãn rồi.

- Nghiêm Bất Vấn...

Giọng người phụ nữ lạnh lùng, thấp giọng nói:

- Tốt nhất anh không nên dùng ánh mắt đó nhìn chăm chăm em như vậy. Đừng tưởng rằng em không biết trong lòng anh có những ý nghĩ rách nát trong đầu. Em có thể nói thẳng cho anh biết, anh ở trong mắt của em chỉ là một con người óc chó, căn bản sẽ không có hứng thú với chó.

Sắc mặt Nghiêm Bất Vấn cứng ngắc, miễn cưỡng cười nói:

- Anh... Anh biết rồi. Anh sẽ chú ý.

Nghiêm Bất Vấn khốn khổ ánh mắt dõi theo người phụ nữ quay đi, trong lòng mát mát vô hạn. Bởi vì người phụ nữ ngay cả ý quay đầu lại cũng không có, đứng nói nghiêm chỉnh liếc y một cái, cho dù y tỉ mỉ chuẩn bị cả đêm, vì buổi gặp mặt bây giờ đây.

Căn bản người phụ nữ này không có quan tâm đến cảm xúc của Nghiêm Bất Vấn, tiếp tục nói:

- Hai ngày trước, Lỗ Dân chết, là anh sai người giả họa cho Hades?

- Đúng... Là anh!

Nghiêm Bất Vấn cúi đầu, trên trán có chút mồ hôi lạnh.

- Em nhớ rõ, em chưa ra mệnh lệnh đấy cho anh!

Người phụ nữ lạnh giọng nói.

Nghiêm Bất Vấn nuốt nước miếng, nói:

- Là anh cảm thấy... Lỗ Dân chết cũng không phải là chuyện lớn. Hơn nữa Lý Mạc Thân nếu bởi vì cháu ngoại chết, mặc kệ Dương Thần có ra tay hay không, chuyện này nhất định sẽ gây náo loạn đến cấp trung ương, khả năng khiến Hồng Mông ra tay đối phó với Dương Thần sẽ lớn hơn một chút...

Người phụ nữ mỉm cười nói:

- Anh gần đây làm thí nghiệm bị thiêu hủy đầu óc, hay là anh cho rằng em không thông minh bằng anh? Lý Mạc Thân cùng Dương Công Minh, dễ dàng mắc mưu như vậy sao? Hồng Mông chẳng lẽ là thằng ngốc sao? Anh thực sự nghĩ rằng em không biết, trong lòng anh nghĩ cái gì sao?

Sắc mặt Nghiêm Bất Vấn xanh mét, nói không ra lời.

- Em nói cho anh biết, tốt nhất anh không nên do dự nữa, cũng không cần có tâm địa gian xảo nữa. Chuyện em giao cho anh, có thể anh sẽ hoàn thành trong tương lai, chờ em giải quyết Hồng Mông xong, em sẽ để lại cho anh một chút lợi lộc. Đến lúc đó, Dương gia cũng tốt, Lý gia cũng tốt, hoặc là bọn Dương Thần. Chẳng qua là loài bò sát trên mặt đất, anh muốn làm cái gì em cũng không quản anh.

Người phụ nữ nói.

Lúc này Nghiêm Bất Vấn mới nhẹ nhàng thở ra, biết người phụ nữ này tự tiện vượt qua chủ trương của y.

Người phụ nữ đứng dậy, trong tay vẫn cầm ly rượu hồng, đưa lưng về phía Nghiêm Bất Vấn, dáng người lả lướt, duyên dáng đi đến trước cửa sổ.

Dưới ngọn đèn dầu và cảnh đêm đen, người phụ nữ để lộ da thịt ra ngoài bộ váy Lace màu đen, giống như băng tuyết, giống như sứ trắng. Những sợi tóc đen bóng buông xuống hông, toàn bộ vóc dáng hoàn mỹ, vẻ bề ngoài vô cùng hoàn mỹ.

Trái tim Nghiêm Bất Vấn một phen kinh hoàng, toàn thân run rẩy, quả thực muốn xông lên ôm lấy vóc dáng này, rồi lại sợ hãi, cảm xúc bị đè nén, khiến linh hồn Nghiêm Bất Vấn sắp bị xé rách.

- Kiểm tử thần đã được đặt ở kết an toàn trong phòng này. Sau khi anh lấy đi, trở về Yên Kinh, phải làm như thế nào anh biết rõ chứ? Không cần ở Trung Hải lâu.

Sau khi người phụ nữ nói xong, bóng hình xinh đẹp rung động một phen, trong chớp mắt đã biến mất từ cửa sổ sát đất.

Nghiêm Bất Vấn bước thêm vài bước, dường như muốn giữ lại người phụ nữ này. Nhưng căn bản không có cơ hội này, vẻ mặt uể oải và ảo não, thống

khổ, khó có thể nói nên lời.

Tất cả đều im lặng, chỉ duy nhất trong phòng kia, một nửa ly rượu hồng chứng minh người phụ nữ kia vừa ở đây...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 590

Cùng Là Một Người

Sáng sớm hôm sau, Dương Thần đặc biệt thức dậy sớm hơn mọi ngày, cũng không biết có phải tinh thần phải chịu áp lực lớn không. Cũng chưa từng có mấy cái suy nghĩ nằm lười biếng trong đầu, cũng may giấc ngủ đối với hắn mà nói không phải là thứ cần thiết. Ít ngủ một chút, lại có thêm thời gian để ngẫm lại cách xử lý những vấn đề tình cảm của mình.

Lúc xuống lầu ăn bữa sáng, vú Vương bận bịu việc ở trong bếp, còn Lâm Nhược Khê vì chủ nhật nên không xuống lầu. Nghĩ đến ngày hôm qua bận rộn suốt cả ngày, tổng giám đốc Lâm cũng đã mệt đến phát hoảng.

Vừa lúc Trinh Tú và Quách Tuyết Hoa cũng đều đang ở bàn ăn, Quách Tuyết Hoa đối với Trinh Tú thật đúng là giống với con gái mình, không ngừng kêu Trinh Tú ăn này ăn kia, hận không thể đem đầy bàn thức ăn nhét vào trong bụng con bé.

Nhìn thấy Dương Thần sớm như vậy đã đi xuống lầu, sắc mặt Quách Tuyết Hoa lộ vẻ vui mừng, nói.

- Con trai, sớm như vậy đã xuống lầu, đúng lúc giúp đỡ mẹ.

Dương Thần sững sốt:

- Giúp đỡ cái gì ạ?

- Trường học của con bé Trinh Tú chủ nhật cũng phải đi học, chờ con bé ăn điểm tâm, con đưa nó đến trường nhé. Để cho nó đỡ phải chen chúc trên mấy chiếc xe bus, dù sao con cũng không bận chuyện gì.

Quách Tuyết Hoa nói.

Trinh Tú vừa nghe, vội lắc đầu:

- Dì Quách, không cần đâu ạ. Cháu đi xe bus cũng sẽ không muộn đâu.

- Đây không phải là chuyện muộn hay không. Cháu xem gần đây cháu mãi ôn tập, đã gây đi hần rồi này. Dù sao Dương đại ca cả ngày nay rảnh rỗi, trưng dụng một chút sức lao động của nó, cũng không là cái gì.

Quách Tuyết Hoa tính toán, sắp xếp, cuối cùng còn nhìn Dương Thần cười nói:

- Đúng là đưa con quý hóa.

Dương Thần có thể nói “không” sao? Không nói đến đưa Trinh Tú cũng không có gì, hắn rất vui lòng, cho dù vì tranh thủ chút ấn tượng, khiến Quách Tuyết Hoa có thể đi gặp Mã Quế Phương, Dương Thần cũng phải đồng ý.

Trinh Tú thấy Dương Thần đồng ý cũng sáng khoái, cũng không nói cái gì, nhìn Quách Tuyết Hoa cười sung sướng.

Dương Thần ăn nhanh bữa sáng, ăn một chén cháo, nhét vào bụng vài cái

bánh bao, cùng lúc Trinh Tú cũng ăn xong.

Quách Tuyết Hoa đưa hai người ra sân, còn dặn dò Trinh Tú về nhà ăn cơm chiều sớm một chút, tràn đầy thân thiết.

Cái này khiến Dương Thần hơi buồn bực. Lúc trước quan hệ giữa mình với mẹ không được tốt lắm, cả ngày chỉ biết quan tâm đến bản thân mình. Đến giờ quan hệ dịu đi, Quách Tuyết Hoa lại không thân thiết, ngược lại lại vô cùng để ý đến Trinh Tú.

Chờ lên xe, Dương Thần vừa khởi động xe, vừa nhìn Trinh Tú cười nói:

- Cô bé, hiện tại anh coi em như em gái anh, em xem bộ dạng mẹ anh đối với em, người khác sẽ cho rằng là mẹ nhặt được anh, em mới là con đẻ đó.

Trinh Tú chặc lưỡi, cười khẽ nghiêng qua Dương Thần liếc mắt một cái:

- Ai bảo Dương đại ca không ngoan như vậy sẽ khiến dì Quách khổ tâm lắm đó. Nhưng em rất ngoan.

Dương Thần tự nhiên hiểu được cô bé đó nói gì, cười ngượng ngùng, gãi gãi mặt, cũng không cùng cô bé cãi cọ, những lời này cũng không có gì khiến mình phải tranh cãi. Hắn bấu môi, giẫm lên chân ga, hướng trường học của Trinh Tú chạy đi.

Trong sân nhà, Quách Tuyết Hoa nhìn chiếc xe rời đi, trong mắt tràn đầy vui mừng. Mỗi khi nhìn Dương Thần lái xe từ trong nhà đi ra ngoài, bà đều có loại cảm giác an lòng.

Một lát sau, Quách Tuyết Hoa xoay người, đang muốn quay trở lại phòng, nhưng đột nhiên lại bắt gặp Sắc Vi từ trong nhà đi ra cùng với một phụ nữ trung niên.

Khuôn mặt mộc mạc của người phụ nữ trung niên nhìn rất lạ mắt. Nhưng Quách Tuyết Hoa cũng là phụ nữ, có thể nhìn ra đối phương khi còn trẻ hẳn là một mỹ nhân.

Người phụ nữ này đương nhiên là đi theo con gái Mạc Thiện Ny, tạm thời ở cùng Sắc Vi trong nhà Mã Quế Phương.

Mã Quế Phương đến Trung Hải cũng không ít ngày. Nhưng bởi vì Quách Tuyết Hoa cũng chưa vào trong nhà Sắc Vi, cũng chưa thấy qua mặt.

Lúc này Mã Quế Phương cũng đi vào trong sân, cũng đúng lúc nhìn thấy hàng xóm Quách Tuyết Hoa.

Cả hai người phụ nữ tuổi đều xấp xỉ nhau, khá là tươi, một người ung dung thanh lịch, một người chất phác, thanh tú. Nhưng trong mắt đối phương đều có thể nhìn thấy tang thương.

Nếu gặp mặt, lại là hàng xóm, đương nhiên muốn chào hỏi.

Quách Tuyết Hoa đi lên phía trước, các chỗ hàng rào tường viện, cười nói:

- Xin chào, tên tôi là Quách Tuyết Hoa, ở nhà này. Chị trước kia chưa từng thấy qua, là mới đến đây ở sao? Là họ hàng của Sắc Vi sao?

Mã Quế Phương nghe Quách Tuyết Hoa gọi mình là “chị”, cũng là thân

thiết. Đúng là bà ở Trung Hải không quen biết ai, không ngờ lại đụng phải một người hàng xóm xấp xỉ tuổi mình, lập tức có kết bạn tâm tư, hướng chỉ gần tuổi nhau, xem người cũng có tuổi, liếc mắt một cái đã nhìn ra phẩm hạnh của Quách Tuyết Hoa không tồi.

- Ô, tên tôi là Mã Quế Phương, không phải họ hàng của Sắc Vi, mà là mẹ của Mạc Thiện Ny.

Mã Quế Phương khẽ cười, nói:

- Tôi mới đến đây được ít ngày, do người không thoải mái, một mình thân già ở nhà cũng không được, mới đến nhờ vả cháu đây.

Quách Tuyết Hoa nghe khẩu âm của Mã Quế Phương, chỉ biết bà ấy đến từ vùng Tứ Xuyên, cũng không nghi ngờ gì, nhìn kỹ, đúng là có vài phần giống Mạc Thiện Ny:

- Hóa ra là mẹ của Thiện Ny. Trước kia tôi có nghe nói trong nhà Thiện Ny còn có một người mẹ, vừa lúc chị Mã tới. Hai nhà chúng ta, bọn trẻ ban ngày đều đi ra ngoài hết, trong nhà tôi còn có chị Vương, cũng không ngờ có chị Mã đến đây, nhiều người trò chuyện rồi.

Mã Quế Phương vừa nghe, cười nói:

- Nếu gọi tôi là chị, hóa ra Tuyết Hoa em quen biết con gái nhà chị à? Con gái nhà chị cũng thật là, cũng không nói cho mẹ hàng xóm là ai.

- Đó là do Thiện Ny vội thôi. Bộ dạng đứa nhỏ vừa xinh đẹp lại biết điều. Chị Mã thật là có một đứa con tốt, tuy nhiên nhìn bộ dạng đẹp của chị thì tài năng của Thiện Ny mới có thể như vậy.

Quách Tuyết Hoa rất là thả măn tâng bóc hai mẹ con Mã Quế Phương.

Điều tự hào lớn nhất của Mã Quế Phương chính là con gái mình trở nên nổi bật, nghe xong những lời này đặc biệt hưởng thụ, hai mắt híp lại, nói:

- Những lời này của Tuyết Hoa, tôi chỉ là một người quê mùa thô kệch, sao có thể dạy dỗ con gái, chẳng phải mất đi hết những nỗ lực của bản thân nó sao? Tuyết Hoa, em có con trai hay con gái?

Vốn Mã Quế Phương muốn đi làm ở quán món cay Tứ Xuyên. Nhưng lúc này lại đụng phải Quách Tuyết Hoa, nhất thời tám chuyện, cơ hội làm việc kia đã quên mất rồi, hứng trí bắt đầu hào hứng nói chuyện.

Phụ nữ ở tuổi này, vừa gặp được đối thủ, miệng liền như cái máy hát.

Quách Tuyết Hoa tán gẫu về con cái, đương nhiên có thể nói được gì đều nói hết. Tuy nhiên bởi vì hoàn cảnh Dương gia khá đặc biệt, nên cũng không tiện nói thêm. Chỉ nói có đứa con trai, hiện tại đang ở cùng với con dâu.

Nói tới chuyện con dâu cũng là chị em tốt với Mạc Thiện Ny, cũng là chủ tịch công ty của Thiện Ny, Mã Quế Phương lại kinh ngạc. Trong lòng bà lại trách cứ Mạc Thiện Ny, tại sao chuyện ở chung vách với Lâm Nhược Khê cũng chưa từng nói!

Dù sao chủ tịch Ngọc Lôi cũng có ân với Mạc Thiện Ny. Đương nhiên Mã Quế Phương cũng chỉ biết chủ tịch hiện tại của Ngọc Lôi là Lâm Nhược

Khê.

Bà nào biết, Mạc Thiện Ny không phải không dám nói cho bà biết bên cạnh là nhà Lâm Nhượng Khê, chỉ có điều lo lắng, sợ Mã Quế Phương biết Lâm Nhượng Khê và Dương Thần là vợ chồng.

Mấy ngày nay, Mạc Thiện Ny lo lắng đề phòng, sợ bị mẹ phát hiện chuyện này, nhưng lại không có lý do gì để tách nơi ở của mẹ mình ra, cũng chỉ còn cách kiên trì, chờ Dương Thần giải quyết vấn đề.

Hai người nói chuyện một lúc, Quách Tuyết Hoa cố ý lảng tránh một số chuyện. Nhưng Mã Quế Phương lại không có gì giấu diếm.

Khi Quách Tuyết Hoa hỏi, khi nào thì tìm cho Mạc Thiện Ny một đối tượng, Mã Quế Phương liền hé miệng cười nói:

- Con bé đã sớm tìm được cho mình một đối tượng rồi. Con người tiểu tử đó cũng không tồi. Cậu ta không khinh thường tôi là nông dân, hai ngày trước vừa mới nói cha mẹ hai bên phải gặp mặt nhau, song nhà đó cũng khá bận, chưa định được ngày.

- Vậy tốt quá rồi. Tôi vẫn cảm thấy Thiện Ny là một cô gái tốt. Nếu tiểu tử nhà tôi không kết hôn sớm, đã muốn tác hợp cho Thiện Ny và con trai tôi rồi, hóa ra Thiện Ny cũng đã có đối tượng. Lúc trước tôi có hỏi mà không nói.

Quách Tuyết Hoa cười nói.

Nếu như vài ngày trước, Quách Tuyết Hoa vẫn còn hơi tiếc, bởi vì bà cảm thấy Mạc Thiện Ny so với Lâm Nhượng Khê thích hợp làm con dâu bà hơn. Nhưng hiện giờ, biểu hiện của Lâm Nhượng Khê thực sự hoàn mỹ, giờ Mạc Thiện Ny có bạn trai cũng không sao cả, chúc phúc là tốt rồi.

Sau đó lại là Mã Quế Phương cho cậu con rể tương lai Dương Thần một trận thổi phồng. Tuy rằng không có nói tên, nhưng kể được rất nhiều ưu điểm, quả thực là nam nhi thiên hạ vô song.

Quách Tuyết Hoa nghe, cũng hiểu được tiểu tử này rất tốt, không trách được Mạc Thiện Ny coi trọng. Cậu ta so với con trai mình, tốt hơn vài lần.

Quách Tuyết Hoa tràn đầy oán trách nào biết, trong miệng Mã Quế Phương vẫn nói “Người đàn ông tốt” kia, chính là đứa con bảo bối Dương Thần suốt ngày trêu hoa ghẹo nguyệt của bà.

Nói tới nói lui, thực ra đều là một người.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 591

Trinh Tú Đáng Ghét

Dương Thần đưa Trinh Tú đến trường học, cũng không biết mẹ vợ bất ngờ gặp mặt mẹ mình sớm như vậy. Hơn nữa còn nói đến chính mình, nhưng lại nhầm trở thành một người khác.

Nếu là Dương Thần gặp được cảnh tượng này, sẽ cười gằn chết, hoặc là trút bỏ một lớp da là không thể tránh được.

Bởi vì là chủ nhật, dòng xe cộ cũng không hỗn loạn vào giờ cao điểm, Dương Thần thanh thản mà cầm tay lái, cùng Trinh Tú tám chuyện đông tây thiên hạ.

Trước đó vài ngày hẳn một mực ở phía ngoài nhảy nhót, cũng không có thời gian quan tâm đứa em gái còn là học sinh này. Trước kia chỉ là quan tâm việc học tập và cuộc sống của Trinh Tú, bây giờ còn phải để ý đến hoàn cảnh gia đình Trinh Tú ở bên Hàn Quốc.

Trinh Tú là người thừa kế chính thức của tập đoàn Tinh Nguyệt, Hàn Quốc là điều không thể nghi ngờ. Cái gã Park Jung Hoon kia cũng không phải là hạng người hời hợt, không thể nào tìm lầm.

Nhưng Trinh Tú từ chối trở về Hàn Quốc, cố ý ở lại Trung Hải. Người trong nhà cũng đều hiểu, lại quan tâm và thông cảm. Cho nên trước mặt Trinh Tú mới ít nhắc đến chuyện này.

Dương Thần có một dự cảm, Trinh Tú sớm muộn gì cũng vẫn sẽ trở về Hàn Quốc. Dù sao nơi đó có gia đình của nó, mặc dù năm đó cha mẹ nó bị người nhà phản đối, bỏ trốn đến Hoa Hạ, rồi lần lượt qua đời, thì cũng không thể nào đoạn tuyệt ràng buộc huyết thống được.

Huống chi, Trinh Tú bị Chủ tịch tập đoàn Tinh Nguyệt, chính là ông ngoại của nó chỉ định là người kế thừa sản nghiệp khổng lồ đó. Nếu không phải đúng là Trinh Tú, Park Jung Hoon sẽ ngàn dặm xa xôi đến Trung Hải tìm một cô bé?

Dương Thần đại khái có nghĩ đến một số lực đực trong những gia tộc lớn với nhau. Đơn giản chỉ vì hai chữ tiền và quyền. Nhưng hẳn cũng không muốn cho Trinh Tú chịu đựng quá nhiều áp lực.

Điều hẳn có thể làm, là bất kể Trinh Tú lựa chọn cái gì, cũng phải để cô bé giống như em gái mình có thể có một cuộc sống hạnh phúc, bình an với cuộc sống mà mình mong ước.

Dọc theo đường đi, Dương Thần thoải mái hỏi Trinh Tú cuộc sống ở trường học như thế nào, tiến độ ôn tập ra sao, rồi vui đùa, nếu có gì không hiểu thì đi quấy rối chị Lâm Nhược Khê, làm cho Lâm Nhược Khê phân tâm,

không cần lúc nào cũng nhằm vào hắn.

Trình Tú cũng khó được cùng Dương Thần nói chuyện hai người với nhau như thế này. Cô gái tối hôm qua còn giúp Lâm Nhược Khê, trước mặt Quách Tuyết Hoa thêm dầu vào lửa, lúc này cũng biết điều không cần quấy với Dương Thần, vừa nói vừa cười.

- Trình Tú, Lưu Minh Hào còn quấy rầy em không?

Dương Thần đột nhiên nhớ tới cậu em vợ của mình.

Trình Tú nghe thấy tên ấy, lập tức nhú mày, tức giận nói:

- Dương đại ca, anh đừng nhắc đến cậu ta nữa. Nghĩ đến cậu ta là em lại thấy phiền lòng.

- Ở trong trường học, cậu ta còn theo đuổi em không?

Dương Thần cười hỏi.

- Không có đâu, cậu ta đã nghỉ học rồi.

Trình Tú đáng yêu lườm mắt xem thường.

- Nghỉ học?

Dương Thần buồn bực.

- Là bị đuổi, thành lập cái tổ chức nhỏ Tử Kiến gì đó bị lãnh đạo trường học đuổi rồi sao?

- Lãnh đạo trường học này lá gan nhỏ như vậy, làm sao dám đi trêu chọc Lưu Minh Hào chứ. Hiệu trưởng thấy cậu ta đều tránh đi đường vòng.

Trình Tú dẩu miệng.

- Là bởi vì chính Lưu Minh Hào cảm thấy việc học không thích hợp với cậu ấy, hình như là được sự đồng ý của cha cậu ấy, đi giúp ông ấy làm việc, không học nữa.

Dương Thần không nghĩ tới còn có chuyện này, Lưu Thanh Sơn không chừng cũng lưỡng lự trước được đứa con của mình không hợp với chuyện học hành, sẽ cho tiểu tử kia đi làm trên thực tế, tốt xấu gì cũng không lãng phí tuổi thanh xuân.

Nhưng nghĩ lại không đúng, hỏi:

- Nếu Lưu Minh Hào nghỉ học, không ai theo đuổi em, chẳng phải rất tốt sao? Tại sao em còn có vẻ mặt giống như người ta thiếu tiền em không trả vậy?

Ánh mắt Trình Tú bỗng nhiên có chút trốn tránh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, hạ giọng nói:

- Tuy rằng cậu ấy nghỉ học, nhưng có lưu lại một số ảnh hưởng không tốt. Tóm lại em rất chán ghét cậu ta là được...

Dương Thần thấy Trình Tú dường như không muốn nhiều lời, nghĩ đến việc mọi cô gái đều có bí mật của mình, cũng không hỏi thêm.

Sau khi đưa Trình Tú đến trường, Dương Thần cũng không dừng lại lâu. Mình là một người đàn ông vẫn còn trẻ tuổi, đưa một nữ sinh trung học đến trường, chiếc xe BMW khó tránh khỏi bị một số người nhìn chăm chú, rồi có

những ý tưởng gì không tốt.

Thời gian Dương Thần về nước cũng không ngắn, cũng rất nhiều chuyện cứ như vậy mà lo lắng, đặc biệt là chuyện đề cập đến Trinh Tú, một cô bé bình thường như vậy.

Chẳng qua, dù chỉ dừng ở trước cổng trường một lúc như vậy, cũng sẽ khiến không ít người chú ý đến.

Chờ khi chiếc xe đi, Trinh Tú mới chớp mắt môi mím, lộ ra một nụ cười tủm, được Dương Thần đưa đến trường, khiến trong lòng cô bé vui sướng nói không nên lời.

Vừa muốn xoay người bước vào trường, lại nghe được tiếng con gái châm biếm bên cạnh...

- Tưởng là tiểu thư giàu có nhà ai, còn khiến người ta sáng sớm tinh mơ lái xe BMW chở đến trường. Hóa ra là hoa hậu giảng đường Trinh Tú của chúng ta, thật khiến người ta hâm mộ nha!

Một nữ sinh cách ăn mặc và trang điểm tương đối xinh đẹp, dung mạo cũng diễm lệ, mái tóc nhuộm hơi vàng, dáng người cao gầy, mặc đồng phục, không biết từ khi nào xông ra, vòng quanh trước mặt Trinh Tú lắc lư một vòng.

Trinh Tú nghe cái giọng đó, trong mắt có vẻ hơi giận. Muốn làm bộ như không nghe thấy gì, tiếp tục đi vào trường.

Lại không ngờ, không đợi Trinh Tú bước tiếp, hai nữ sinh đi theo sau kia đã chặn trước mặt Trinh Tú, vẻ mặt trêu tức nhìn Trinh Tú.

- Tiêu Diễm Diễm, cậu có ý gì?

Trinh Tú nén giận, trừng mắt nhìn cô gái tóc vàng nói.

Tiêu Diễm Diễm một tay vén tóc, nghiêng đầu, cười lạnh nói:

- Trước kia lúc Lưu Minh Hào còn ở trường, mày giả bộ ngây thơ. Tao vừa nhìn đã biết giả dối, ngày hôm nay quả nhiên đã lộ bộ mặt thật. Cũng là do Lưu Minh Hào ngốc nghếch kia si mê mày. Hừ, tao thấy mày chẳng qua cũng chỉ là một con hồ ly lẳng lơ giả vờ giả vịt thôi!

Nghe Tiêu Diễm Diễm châm chọc, hai nữ sinh đi theo cười phá lên, xung quanh một số nam nữ sinh đa số đã biết đó là Tiêu Diễm Diễm cùng Trinh Tú, hiểu được Tiêu Diễm Diễm nhằm vào Trinh Tú, có kịch vui để xem, cũng cảm thấy thật đáng buồn cho Trinh Tú.

Trinh Tú cố gắng không để ý tới ánh mắt khinh miệt của Tiêu Diễm Diễm, nói:

- Lưu Minh Hào theo đuổi ai là quyền của cậu ấy. Tớ cho tới bây giờ vẫn không muốn để cậu ấy theo đuổi tớ. Tớ đã nói rất nhiều lần rồi, nếu cậu có bất mãn gì với Lưu Minh Hào thì có thể đi nói với cậu ấy. Là cậu ấy không chấp nhận cậu, đâu có liên quan gì tới tớ? Tớ chỉ là tới trường để học, những chuyện khác tớ không quan tâm.

- Từ Trinh Tú, mày có biết mày ghê tởm lắm không?

Tiêu Diễm Diễm bị đâm trúng chỗ đau, bực mình, vẻ mặt âm u, lạnh lùng nói:

- Tao ghét nhất cái loại người như mày. Thoạt nhìn thì ngây thơ, mày thực sự nghĩ đám nam sinh ngu xuẩn kia đều thích mày, rồi mày trở thành hoa hậu giảng đường sao? Tao nói cho mày biết, Tiêu Diễm Diễm tao không thể chấp nhận được một người con gái như mày, hôm nay mày bước xuống từ một chiếc xe BMW sang trọng, trước cổng trường nhiều người thấy như vậy. Nếu mày thật sự không thừa nhận mày là loại hồ ly lăng lợ, tao không ngại để lại cho mày chút mặt mũi đâu...

Trình Tú cắn chặt răng, cô biết có nói gì cũng phí công. Tiêu Diễm Diễm này thích Lưu Minh Hào, lại bởi vì việc lúc Lưu Minh Hào còn đi học chỉ suốt ngày theo đuôi mình, khiến Tiêu Diễm Diễm rất bất mãn.

Lúc trước còn có Lưu Minh Hào, cái gì cậu ta cũng đều chống đỡ cho mình. Nhưng từ khi Lưu Minh Hào rời khỏi trường học, Tiêu Diễm Diễm liền không kiêng nể gì.

Trình Tú nghe bạn học nói, gia đình Tiêu Diễm Diễm cũng là xã hội đen. Tuy rằng là một tổ chức xã hội đen ở tỉnh lẻ, nhưng cũng không phải những nhân vật tầm thường có thể chọc đến. Trình Tú đương nhiên là hy vọng có thể bớt được một chuyện thì bớt đi một chuyện.

Chỉ còn gần hai tháng nữa là bước vào kỳ thi tốt nghiệp trung học rồi, Trình Tú cũng không hy vọng gây ra nhiều phiền toái.

Đang lúc Tiêu Diễm Diễm định để hai nữ sinh theo sau kia giáo huấn Trình Tú, từ phòng bảo vệ chạy đến hai gã bảo vệ cao lớn, giải tán đám học trò đứng xem xung quanh, lớn tiếng răn dạy.

- Các em đang làm gì đấy? Ở trường không được phép gây rối.

Tiêu Diễm Diễm tuy rằng ương ngạnh, có xuất thân là xã hội đen, nhưng dù sao cũng không phải thế lực ở Trung Hải, không dám khiêu khích quá mức. Nhìn thấy bảo vệ chạy lại đây, chỉ có thể oán hận hừ lạnh một tiếng, khiến hai nữ sinh kia lui xuống.

- Hừ. Mày rất may mắn đó! Nhưng sớm muộn gì mày cũng phải chịu.

Nói ra một câu độc ác, Tiêu Diễm Diễm hai tay khoanh trước ngực, vênh váo đắc ý mà dẫn hai nữ sinh theo sau phá vỡ đám người đi vào trường học.

Không lâu sau, cả đám học sinh cuối cùng cũng thông thuận tiến vào trong trường học, không ít người khe khẽ nói nhỏ Tiêu Diễm Diễm có thể xuống tay với Trình Tú được hay không.

Tâm tình Trình Tú vốn trong sáng, vui vẻ, lại một lần sầm xuống, cô cũng không biết chính mình về sau nên ứng phó với Tiêu Diễm Diễm thế nào, chỉ hận tên Lưu Minh Hào đáng chết chạy lấy người, còn bỏ lại một đống rối rắm gây phiền toái cho mình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 592

Nhưng Có Một Điểm. . .

Trên đường trở về nhà, Dương Thần cũng không biết Trình Tú đụng phải chuyện phiền toái này. Tuy nhiên hẳn cũng đang nghĩ ngợi tới vấn đề Lưu gia.

Chính mình lúc trước còn ở trong văn phòng của Lưu Minh Ngọc, còn nói phải mời vợ chồng Lưu Thanh Sơn một bữa cơm thân mật. Nhưng hôm qua lại không chút nể tình mà xử án Lưu Thanh Sơn, xem ra Lưu Thanh Sơn tức giận không nhẹ.

Cũng không biết Lưu Thanh Sơn có nói chuyện này cho Lưu Minh Ngọc biết không. Dương Thần hơi đau đầu, nếu Lưu Minh Ngọc đã biết, mình vừa mới mời cha mẹ cô ấy ăn cơm, rồi lại âm ỉ với cha cô ấy, có thể thấy mình là một kẻ không đáng tin, không coi cô ấy ra gì.

Thật sự là nghĩ cái gì thì cái đó tới, Dương Thần chỉ cảm thấy di động trong túi quần mình rung lên, lấy từ trong túi quần ra, người gọi điện thoại tới, đúng là Lưu Minh Ngọc.

Dương Thần thở dài, tiếp điện thoại, cười ha hả nói:

- Minh Ngọc bảo bối hả, có chuyện gì mà sáng sớm đã gọi điện thoại cho anh thế này, xem ra là quá sốt ruột rồi nha.

Lưu Minh Ngọc ở đầu bên kia điện thoại im lặng một lát, mới từ từ nói:

- Sáng sớm em có nhận được điện thoại ở nhà, mẹ nói anh muốn mời bọn họ ăn một bữa cơm. Nhưng mẹ em nói ngày hôm qua anh mới cùng cha em có chuyện âm ỉ gì đó, cha em đang nổi nóng. Em muốn biết rốt cuộc tình hình là thế nào?

Dương Thần cười khỏ, may mắn là Lưu Minh Ngọc, đụng tới loại chuyện này rất bình tĩnh, có thể bình tĩnh, hòa nhã hỏi mình nguyên nhân. Nếu thay vào đó là Thái Nghiên, chắc chắn tính tình nóng nảy sẽ không dễ nói chuyện như vậy.

Dương Thần cũng không giấu diếm, đem chuyện là thủ hạ Cao Việt của Lưu Thanh Sơn chính có những mảnh khoe vô cùng xấu xa, lại nói tại sao mình làm Lưu Thanh Sơn tức giận.

Lưu Minh Ngọc lắng nghe xong, dịu dàng lên tiếng bên điện thoại:

- Em hiểu rồi, nếu như vậy, chờ cha em hết giận, tìm một cơ hội cùng nhau ngồi xuống tâm sự. Cho dù ông ấy là xã hội đen, nhưng ông ấy cũng là cha của em.

Dương Thần hỏi:

- Anh làm cho cha em tức giận đến chết, em sẽ không giận anh chứ?

- Không thể nào đâu. Cái người tên Cao Việt lúc trước em có gặp qua rồi, đúng là có chút vấn đề, anh lại không làm gì sai, nhiều nhất cũng là nói thẳng một chút. Em cũng không phải là loại con gái không hiểu chuyện. Anh nói với em những điều tốt, đương nhiên em sẽ nghe hết.

Lưu Minh Ngọc ôn tồn nói:

- Nhưng nếu chuyện này đã xảy ra rồi, cuối cùng cũng phải đi đôi mắt. Tóm lại về sau anh cũng không thể không bao giờ gặp mặt người nhà em nữa.

Giọng điệu tuy rằng bình thản, nhưng khiến Dương Thần có chút cảm xúc. Lưu Minh Ngọc uyển chuyển nói cho mình, mặc dù Lưu Thanh Sơn có bối cảnh và hành vi không hay, đối với cô mà nói đều là người thân. Cho nên hy vọng Dương Thần không nên làm quá, khiến cô rất khó xử.

Dương Thần thở nhẹ, người phụ nữ của mình đều tính toán chu toàn cho mình như vậy. Chính mình cho dù hạ thấp thái độ, cùng Lưu Thanh Sơn nói chuyện cũng không có gì, vì thế sáng khoái đáp ứng.

Nhận được sự giải thích của Dương Thần, Lưu Minh Ngọc vẫn có chút vui vẻ, nói vậy, thực ra ở trong lòng người đàn ông này, mình cũng khá quan trọng.

Cuối cùng, Lưu Minh Ngọc cười nói:

- Nhà của em thu xếp gần xong rồi, anh rảnh có thể đến xem, thuận tiện cho anh ném thử chút tay nghề của em.

- Nhìn em là anh no rồi, còn chưa cần ném thử tay nghề.

Dương Thần trong lòng vui vẻ, trêu đùa.

- Chưa nói hai câu đã không đứng đắn. Em tắt máy đây!

Lưu Minh Ngọc hừ yêu một tiếng, rồi ngắt điện thoại.

Dương Thần sững sốt, dở khóc dở cười. Vẫn còn chưa nói địa chỉ nhà ở đâu, mình làm sao tìm được cô ấy đây.

Nhưng một lát sau, một tin nhắn tới hòm thư của Dương Thần. Dương Thần bật cười, đúng là tin nhắn địa chỉ của Lưu Minh Ngọc. Người phụ nữ này rất thích trêu đùa những việc trong mắt đàn ông là điều thừa. Nhưng đương nhiên, ở trong mắt cô ấy, đa số những lúc như thế này gọi là lãng mạn.

Tuy nhiên Dương Thần cũng không vội vàng đi hưởng thụ. Cuối tuần có rảnh, hẳn còn phải nhanh chóng về nhà, cùng Quách Tuyết Hoa tâm sự chuyện gặp Mã Quế Phương. Chuyện này kéo dài đã lâu, đương nhiên khiến Mã Quế Phương bất mãn.

Trên đường lái xe về nhà, tiến vào đại sảnh mới phát hiện Quách Tuyết Hoa đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách xem TV. Đúng là phim Hàn của Lâm Nhược Khê đề nghị, vẻ mặt chăm chú.

Dương Thần bất đắc dĩ thở dài, đi lên trước cười nói:

- Mẹ, vú Vương và Nhược Khê đâu?

Quách Tuyết Hoa lúc này mới lấy lại tinh thần, nghe hỏi thăm Lâm Nhược Khê, lập tức vừa lòng nói:

- Cùng vú Vương đi mua đồ ăn rồi, nói là muốn học nhiều việc nhà thật khó có dịp. Trước kia cứ đến chủ nhật, mẹ làm dâu cũng phải vùi đầu làm việc, xem ra hiện tại nó thật biết điều.

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, Lâm Nhược Khê không ở nhà, như vậy dễ dàng nói chuyện rồi.

- Mẹ, con muốn thương lượng với mẹ chuyện này!

Dương Thần lấy lòng, cười cười.

- Ủ? Đứa nhỏ này, cho tới bây giờ làm cái gì cũng một mình. Lần này có chuyện gì mà phải cùng mẹ thương thượng thế? Không phải là gây ra họa gì rồi chứ?

Quách Tuyết Hoa lo lắng hỏi.

Dương Thần vội xoa tay:

- Tuyết đôi không phải gặp rắc rối. Thực ra là chuyện tốt, hy vọng mẹ giúp đỡ một chút.

- Đừng thừa nước đục thả câu. Có chuyện gì nói đi, mẹ là mẹ con, có cái gì giấu diếm đâu.

Quách Tuyết Hoa cười nói.

Dương Thần gãi gãi gáy, cắn răng một cái, nói:

- Con muốn mẹ đi gặp mẹ vợ con, con còn có một người phụ nữ khác.

Vẻ tươi cười trên mặt Quách Tuyết Hoa dần dần đọng lại, rồi sau đó biến mất, cuối cùng biến thành phức tạp không hiểu, nhìn chằm chằm Dương Thần một hồi lâu, mới dè dặt cảm xúc phập phồng, hỏi:

- Là mẹ của cô gái nào, Sắc Vi? Hay là An Tâm?

Dương Thần không kìm hãm được xấu hổ, nói:

- Là... là người khác!

- Cái gì?

Quách Tuyết Hoa kinh ngạc hô một tiếng, đứng bật dậy từ trên ghế sofa, ngón tay chỉ thẳng đến trước mặt Dương Thần, tức giận phát run.

Nếu không phải đứa con này bị thất lạc hai mươi năm mới tìm lại được. Nếu không phải trong lòng vẫn mắc nợ Dương Thần, Quách Tuyết Hoa nghe nói như thế, bất luận xuất phát từ làm người mẹ, bề trên, hay là xuất phát từ lập trường của phụ nữ, bà đều hận không thể cho Dương Thần hai cái tát.

Dương Thần thậm nghĩ không tốt, không nghĩ tới Quách Tuyết Hoa kích động như thế, vội vàng khuyên giải, an ủi nói:

- Mẹ đừng kích động, đừng kích động. Mẹ con mình có chuyện gì từ từ nói...

- Còn có cái gì để nói?

Quách Tuyết Hoa không khống chế được cảm xúc, kéo cao giọng, nói:

- Dương Thần! Mẹ cầu xin con, con đừng làm ầm ĩ như vậy nữa, con bé

Sắc Vi kia làm tình nhân của con, nó đã cứu mẹ một mạng. Mẹ cũng biết tình cảm An Tâm đối với con là thật lòng. Đến nước này nói rõ ra, mẹ cũng mắt nhắm mắt mở.

- Nói thật, chỉ cần chấp nhận hai cô bé kia, mẹ đã cảm thấy rất xấu hổ trước mặt Lâm Nhược Khê. Bây giờ lại lòi ra một cô tình nhân nữa? Rốt cuộc con còn muốn cuộc sống tốt như thế nào nữa?

Trong lòng Dương Thần thầm than, không phải một, thực ra con còn có tiểu Ngọc ngự tử, cảnh sát Tiểu Nghiên, Đường đại mỹ nhân cũng chờ con thân mật... Chỉ nhắc tới còn có một tiểu Thiện Thiện mẹ đã cả kinh trở thành như vậy, về sau chắc chắn sống không tốt được rồi.

Nhưng nói còn phải tiếp tục giải thích, Dương Thần nói:

- Mẹ, con cũng cùng cha mẹ người ta nói chuyện rồi. Hơn nữa cùng con gái người ta, chúng con cũng không phải một hai ngày, không phải tùy tiện chơi đùa, giống như Sắc Vi và An Tâm, con cũng thật lòng thích người ta. Bây giờ cũng không thể trở mặt không nhận!

Quách Tuyết Hoa tức giận thở dài, chán nản ngồi xuống, dường như hao hết khí lực toàn thân, mệt mỏi sờ sờ cái trán, nói:

- Dương Thần, con cái gì cũng tốt. Hơn hai mươi năm nay, mẹ không thể ở bên cạnh con nhìn con lớn lên. Nhưng điều mẹ vui mừng nhất chính là, con là đàn ông dám làm dám chịu, hơn nữa còn xuất sắc như vật... Mẹ thật sự rất vui mừng.

Việc ấy so với ba con, ngay cả con trai ruột cũng không dám quang minh chính đại đứng ra nhận, sợ đầu sợ đuôi, con thật sự rất giỏi.

Dương Thần im lặng, hẳn biết Quách Tuyết Hoa nói còn chưa dứt lời.

- Nhưng cho tới hôm nay, mẹ không thể không nói một câu...

Quách Tuyết Hoa chưa xót nhìn Dương Thần, nói:

- Người ba làm cho người khác thất vọng của con, cái gì cũng không bằng con. Nhưng có một điểm, Dương Phá Quân chắc chắn tốt hơn con...

Ngay cả khi Dương Phá Quân sai, nhưng nửa đời người ông ấy, tuy rằng sinh ở Dương gia, một nhà giàu có, lại tuổi trẻ tài cao, cho tới bây giờ thành tư lệnh quân khu Giang Nam, nắm giữ quân quyền, là thượng tướng ở Hoa Hạ, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng trong tâm ông ấy, từ lúc trẻ vẫn luôn có mẹ của con, chưa từng có cảm tình nam nữ, vợ chồng với ai khác. Ông ấy đã thực sự xin lỗi chuyện của mẹ, thậm chí cho tới bây giờ vẫn bao dung mẹ, trân trọng mẹ.

Ngoại trừ bởi vì sự xuất hiện của con, dẫn đến phát sinh nhiều chuyện, Dương Phá Quân ngay cả lớn tiếng với mẹ một câu, cũng chưa từng có...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 593

Lén Lút

Dương Thần tức cười, nói thật hẳn có hơi giật mình, nhưng có thể nào thì hẳn cũng không thể ngờ rằng, người đàn ông có quan hệ huyết thống với mình kia lại là kẻ chung tình đến vậy.

Quách Tuyết Hoa như đang cười cười:

- Thực tế, trước khi con xuất hiện, tình cảm giữa mẹ và ông ấy vẫn luôn rất tốt, mẹ biết, người đàn ông giống như ông ấy, chắc chắn ở xung quanh có không ít người hấp dẫn mẹ, lại hơn nửa năm không ở bên cạnh ông ấy, ông ấy vẫn có thể đối xử với mẹ như vậy, đã là điều đáng quý khó tìm rồi.

- Con có thể không biết, sở dĩ mẹ nhiều năm tận tâm tận sức với việc làm từ thiện, mở cô nhi viện, lập quỹ ủng hộ, rất nhiều công trình là để bù đi sự áy náy của mẹ đối với con, mẹ hy vọng, mẹ đối xử tử tế với những đứa trẻ mồ côi, thì ông trời cũng có thể đối xử tử tế với con, bất luận con ở nơi nào, dù không thể đem con trở lại về bên mẹ, nhưng cũng hy vọng con được bình an.

- Ngay từ đầu, cách nghĩ của mẹ đã bị ông con phản đối, dù sao thì mẹ cũng là con dâu trưởng của nhà họ Dương, lại không ở nhà vun vén mọi chuyện, suốt ngày xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, không chăm sóc người già trong nhà, truyền ra ngoài cũng không phải chuyện gì hay ho.

- Nhưng ít nhiều người đàn ông đó cũng đã nhiều lần khuyên ông nội con, ông nội con mới đồng ý cho mẹ đi làm việc thiện... nói ra, kể từ khi bố mẹ kết hôn đến nay đã là hai mươi mấy năm, từ trước đến giờ vẫn luôn là mẹ có lỗi với ông ấy, ông ấy tuyệt đối chưa từng làm tổn thương mẹ, nếu như không phải vì con, mẹ đối với ông ấy, thực tế là vô cùng cảm kích.

- Mẹ hỏi hận sao?

Dương Thần lạnh lùng hỏi.

- Hỏi hận? Hỏi hận cái gì?

- Hỏi hận vì đã rời khỏi người chồng yêu mẹ như vậy, bởi vì con là một đứa con đáng sợ khiến cho mẹ đau đầu như vậy.

Dương Thần cười giễu cợt.

Quách Tuyết Hoa tức giận nhìn Dương Thần,

- Chuyện này sao có thể liên quan gì đến chuyện hỏi hận hay không chứ, đối với mẹ mà nói, Dương Phá Quân tuyệt đối là một người chồng tốt, nhưng đó là với thân phận của một người vợ, nhưng là một người cha, thực tế điều mà khiến mẹ thất vọng không chỉ bởi vì mẹ là vợ của ông ấy, mà là mẹ của con.

- Lúc mẹ còn trẻ, mẹ đã vì chồng, vì gia tộc mà bỏ rơi con, một lần nữa mẹ lại vì Dương gia mà sinh hai đứa con trai, như vậy cũng không có gì phải hổ thẹn với tổ tông nhà Dương gia, bây giờ mẹ cũng gần năm mươi rồi, mẹ làm sao có thể lại vì những chuyện đó, trơ mắt nhìn con rời xa mẹ một lần nữa.

Dương Thần lúc này mới có chút yên tâm, nghĩ sau này cũng nên đối xử hiếu thuận với mẹ của mình, bà ấy vì mình, rồi bỏ người chồng yêu bà ấy như vậy, bản thân mình không thể nói bà ấy là kẻ lạnh lùng được.

Tuy nhiên, chuyện “hiếu thuận” này cũng không bao hàm việc xử lý chuyện tình cảm nam nữ được.

Dương Thần lại tiếp tục nhỏ nhẹ tươi cười, tiến lên phía trước nói:

- Mẹ, chuyện nói đến đây thôi, sau này con sẽ đối xử hiếu thuận với mẹ, cũng coi như mẹ được hưởng phúc của con cái được chưa? Những người phụ nữ của con cũng chẳng phải tùy tiện nhất ở ngoài đường về, con đối với bọn họ đều có tình cảm, trải qua một số chuyện, mới đến được với nhau, sao có thể nói bỏ là bỏ được, tóm lại là con không thể bỏ người nào hết, mẹ phải giúp con, đi gặp mẹ vợ con.

Quách Tuyết Hoa vừa mới thả lỏng được người lại lập tức nhíu mày nói:

- Dương Thần, con được rất nhiều người phụ nữ thích, mẹ thực tế là rất vui mừng, nhưng cuộc sống của chúng ta bây giờ không phải là ở thời cổ đại, đàn ông có thể quang minh chính đại có năm thê bảy thiếp được, con cũng không giống đám người, buôn bán có tiền rồi lên lút nuôi vợ bé ở bên ngoài, nếu như con công khai quan hệ với những người phụ nữ khác, chuyện này mà truyền ra ngoài, con bảo những người phụ nữ đó làm sao mà ra ngoài gặp người khác được.

Hơn nữa, những việc này, Nhược Khê tốt hơn hết là không nên biết, mẹ cũng không ngại giúp con giấu, nhưng căn bản là con không muốn giấu Nhược Khê, nó cũng chẳng phải mù, con nói xem làm sao mà Nhược Khê chịu được?

Dương Thần cười khổ sở,

- Mẹ, con nói thật cho mẹ biết, lúc con và Nhược Khê kết hôn, cô ấy căn bản là không tính chuyện lâu dài với con, cho nên cũng không quản chuyện con ở bên ngoài với người phụ nữ khác, ai biết được bây giờ mọi chuyện lại biến thành như thế này.

- Ý gì vậy?

Quách Tuyết Hoa bực bội hỏi:

- Cái gì mà không tính chuyện lâu dài, con với Nhược Khê rốt cuộc là sao mà lại quen nhau rồi kết hôn? Đây không phải là trò trẻ con, hơn nữa Nhược Khê là một cô gái tài giỏi như vậy, sao lại có thể dễ dàng kết hôn với một người đàn ông được.

Dương Thần sờ sờ mũi, có chút xấu hổ, nhưng đối mặt với mẹ mình, hấn

biết sớm muộn gì thì cũng phải nói, Quách Tuyết Hoa cũng sẽ không nói lung tung ra ngoài.

Vì thế, Dương Thần đem chuyện lúc trước đi bán thịt dê nướng, rồi sau đó đi vào trong quán rượu lại vô ý gặp Lâm Nhược Khê bị Lâm Khôn hãm hại khiến cho hấn mũi lòng, sau khi bị đánh thuốc mê ở quán rượu, chuyện mình đã cứu cô ấy, lại chuyện coi cô ấy như là gái tiếp rượu ở quán... nói hết một lượt.

Nghe đến đoạn lúc đầu Dương Thần coi Lâm Nhược Khê như cô gái bán hoa, cướp mất trinh tiết của con gái nhà người ta, miệng Quách Tuyết Hoa há to đến mức đủ nhét vào đó cả một quả trứng gà.

Đến cuối cùng, Quách Tuyết Hoa dờ khóc dờ cười, đánh Dương Thần mấy cái, oán giận nói:

- Cái thằng con này, mất mũi để đi đâu hả? Nào có cái gì hả? Con nhìn thấy kỹ... kỹ... là loại phụ nữ đấy, mà cần phải hạ thuốc mê sao? Người ta vốn dĩ là làm nghề đó, việc gì mà phải hạ thuốc mê? Lại nói, với tư chất của Nhược Khê mà phải phải đi làm chuyện đó sao?

Dương Thần sờ sờ đằng sau gáy, nghĩ lại, cũng đúng, lúc đó giống như là mình đã thực sự mê muội rồi, bất chấp tất cả, mặc nhận thân phận của Lâm Nhược Khê.

Lại nói tiếp, về mặt ý nghĩa nào đó, lúc đó mình cùng với đám người Trương Hồ, cũng chẳng phải là hai loại gì, khác biệt chắc chỉ là mạnh hơn.

- Mẹ coi như hiểu rồi, hóa ra con dâu của mẹ, vốn dĩ là bị lừa con hư đồn này trộm về.

Quách Tuyết Hoa chỉ chỉ ngón tay vào đầu Dương Thần,

- Mẹ nói nè, Nhược Khê quý củ như vậy, sao lại có thể coi trọng trên tiêu tử ngọc không lúc nào đứng đắn được như con chứ.

Dương Thần then thùng cười gượng hai tiếng nói:

- Con không phải ăn rồi không trả tiền, chẳng phải đã kết hôn rồi sao, hơn nữa tốt xấu gì thì cũng đã vào quỹ đạo rồi.

- Cái này thì coi gì là quỹ đạo chứ, đến phòng các con cũng còn tách ra nữa là, cái ước mơ được bế cháu của mẹ đến bao giờ mới thành hiện thực?

Quách Tuyết Hoa giả vờ giận dữ nói.

Dương Thần nói:

- Mẹ, việc này không gấp được, con tùy cơ mà chuẩn bị, nhưng Nhược Khê cô ấy muốn con cắt đứt những mối quan hệ kia, mới chịu chung phòng với con đây không phải là muốn lấy mạng con sao?

- Chuyện này không có gì là không đúng cả, đây là nó muốn cho con độc được, giúp con chặt đi cái tính háo sắc gây rối của mình.

Quách Tuyết Hoa nói.

Dương Thần cắn răng nói:

- Mẹ, sao mẹ lại nói đỡ Lâm Nhược Khê, con có thêm mấy người phụ nữ,

đây không phải là giúp hiệu xuất sinh Tiểu Dương Thần cao hơn sao? Lại nói, nếu như thực sự là cô ấy, thì làm gì có chuyện nhanh chóng từ một người làm việc điên cuồng trở thành một người phụ nữ của gia đình được? Cô ấy cố ý để mẹ và vú Vương đứng về phía cô ấy, để tính kế đôi đầu với con đây.

Dương Thần nói toạc ra những chuyện này, cũng là gấp gáp đến độ không còn cách nào khác, chỉ đành làm tiểu nhân, núp sau lưng em Lâm run rẩy lấy tin.

Ai ngờ, sau khi Quách Tuyết Hoa nghe xong, cười khúc khích nói:

- Ay ya, con của tôi ơi, con thực sự cho rằng mẹ và vú Vương đều là người già nên lú lẫn sao?

- Cái gì?

Dương Thần sửng sốt khó hiểu.

Quách Tuyết Hoa lắc đầu thở dài nói:

- Mẹ là mẹ chồng của Nhược Khê, nhưng mẹ cũng là phụ nữ, Dương nhiên là mẹ hiểu Nhược Khê hơn con rồi, mấy hôm nay, Nhược Khê đột nhiên trở nên ngoan ngoãn như vậy, được người khác thích như vậy, con cho rằng mẹ thực sự không biết gì sao? Mẹ lên nói chuyện với Ngọc Lan rồi, con bé Nhược Khê này đúng là biết nghĩ cách khiến người khác thích nó.

Dương Thần lúc này mới giật mình, hóa ra Quách Tuyết Hoa đã sớm biết là Lâm Nhược Khê cố ý làm như vậy, hoài nghi nói:

- Vậy tại sao còn...

- Bởi vì, coi như Nhược Khê có giở ít mảnh khôn vặt ra, nhưng nó vốn dĩ có ý tốt, nó thực lòng hiếu thuận với chúng ta, hơn nữa còn đang nỗ lực đấu tranh dành lấy cái mà nó đáng có được.

Quách Tuyết Hoa cười nói:

- Một khi đã làm như vậy, đối với nhà chúng ta chỉ có lợi chứ không có hại, chúng ta việc gì phải vạch trần kế hoạch của Nhược Khê cơ chứ.

Dương Thần không nói được gì, dài mặt ra, xoắn xuýt nói:

- Mấy người thì thoải mái rồi, chỉ có con là giống như con ngựa bị ghìm ở vách núi thôi.

Quách Tuyết Hoa mỉm cười nói:

- Những vấn đề này của con, mẹ không giúp được con rồi, mẹ chỉ mong muốn người trong nhà đều bình an vui vẻ mà sống, con phải có bản lĩnh, để Nhược Khê tiếp nhận sự lựa chọn của con, nếu như không có bản lĩnh, thì cũng đừng làm cho nhà này hồngбет là được.

Quách Tuyết Hoa nói như vậy, thì cũng đã rộng lượng ở một mức độ nào đấy rồi, bỏ qua không xét nét đến sinh hoạt cá nhân của Dương Thần, xét cho cùng, con không phải là chồng, bà ấy là mẹ còn sợ cái gì nữa, Quách Tuyết Hoa vốn dĩ không phải xuất thân từ một gia đình bình thường, những chuyện một nam nhiều nữ này, bà đã gặp nhiều rồi.

Dương Thần trầm ngâm một lát, mới nói:

- Sau này như thế nào, con cũng không dám chắc, nhưng con khẳng định sẽ nỗ lực để những người xung quanh được hạnh phúc, bây giờ chuyện đang cấp bách, mẹ vợ con đang đợi gặp mẹ, tốt xấu gì thì cũng lấy cách xã giao của mẹ đi gặp một lần, chắc cũng không phải là chuyện quá khó.

Lần này, đến mông ngựa cũng đã dùng đến rồi.

Quách Tuyết Hoa cười lắc đầu, bắt đầu nhìn Dương Thần,

- Coi như phục tiêu tử con, một khi đã như thế này, vậy con chọn một ngày và địa điểm luôn đi, đến lúc đó thì đi gặp, đúng rồi, người lớn nhà bên đó họ gì?

Dương Thần liền tươi ngay sắc mặt cười nói:

- Con biết mẹ vẫn là mẹ tốt nhất của con mà. Mẹ vợ họ Mã, bản chất thuần phác, nhất định sẽ hợp với mẹ.

- Chuyện này cũng không phải là chuyện tán gẫu, mẹ chỉ sợ đến lúc đó nhà bên đó biết được tình hình của con, thì lại trở mặt.

Quách Tuyết Hoa vẫn canh cánh trong lòng.

Dương Thần cũng biết sớm muộn gì thì mọi chuyện cũng sẽ rõ ràng, từ trước đến nay, đều là sự kiên trì, cũng chẳng nghĩ nhiều làm gì, hắn tin là sẽ có cách giải quyết tốt mọi chuyện.

Cuối cùng cũng giải quyết được chuyện hai bên cha mẹ gặp nhau, tâm trạng của Dương Thần cũng không tệ, định pha cho Quách Tuyết Hoa một ấm trà, biểu thị tâm ý, lại vừa hay nhìn thấy vú Vương đi mua thức ăn về, đi cùng còn có cả Lâm Nhược Khê đi làm về muộn nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 594

Thuốc Bỏ

Mặc một chiếc áo cộc tay màu phấn trắng, một chiếc váy viền đen, Lâm Nhược Khê cầm theo cả đồng thức ăn về, tràn đầy sức sống bước vào, bộ dạng hết sức hưng phấn, để đồ xuống cho bớt nặng, lại nói thêm về Lâm Nhược Khê của mình, sao dạo này lại ăn mặc trẻ trung như vậy chứ, so với đa số thời gian trước đây làm ở công ty thời trang, bây giờ nghiêm nhiên cô trở nên hấp dẫn hơn rồi.

Mà điều đáng lưu ý chính là, trong tay vú Vương cầm một cái túi rất nhỏ, từ đó có thể thấy, Lâm Nhược Khê cố ý để vú Vương cầm túi đồ đó, nhìn vú Vương mỉm cười hiền lành, thì biết bà vui mừng đến cỡ nào.

Từ lúc mà cựu chủ tịch hội đồng quản trị còn sống, thì vú Vương đã đến nhà này rồi, cứ như vậy cho đến khi Lâm Khôn kết hôn với Tiết Tử Tĩnh, rồi sinh ra Lâm Nhược Khê, rồi cho đến khi Lâm Nhược Khê trưởng thành như ngày hôm nay, vú Vương không con không cái vẫn cần mẫn phục vụ cho cái gia đình này, kỳ thực bà đã sớm coi người mà mình lúc nào cũng gọi là “tiểu thư” như con cái của mình rồi.

Bây giờ, bây giờ nhìn Lâm Nhược Khê trưởng thành, cùng cô đi mua thức ăn, giúp cô cầm túi, trong lòng vú Vương đã mãn nguyện lắm rồi, khó có thể nói nên lời được.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần ở nhà, lộ ra một nụ cười rất tự nhiên,

- Ông xã, anh đoán xem hôm nay em mua gì?

Dương Thần không quen với việc Lâm Nhược Khê đối xử ôn hòa với mình, hơn nữa mấy ngày gần đây, người phụ nữ này cứ mở mồm ra là gọi mình là “ông xã” rất tự nhiên, mà mình lại tuyệt đối không dám tùy tiện xưng hô theo kiểu buồn nôn như vậy, cũng không biết có phải là do chột dạ hay không, dường như hai người đã thay đổi vị trí cho nhau.

- Mua được cái gì chứ?

Dương Thần nhìn chằm chằm vào chiếc túi đó, cũng không nhìn ra được là cái gì.

Lâm Nhược Khê đi đến trước mặt Dương Thần, đặt chiếc túi nhựa lớn xuống rồi nói:

- Anh xem, em mua thận, thận của lợn, còn có thận bò tươi ngon nè, em chạy đến mấy hàng mới mua được đấy, em còn mua cả hạt điều, gia vị để nấu cùng đấy.

- Cái đó... Nhược Khê à, em mua nhiều thận như vậy là...

Trán Dương Thần toát mồ hôi lạnh, đây là có ý gì vậy?

- Đương nhiên là để anh bồi bổ cơ thể rồi,

Lâm Nhược Khê đau lòng nói:

- Ngày nào anh cũng ở bên ngoài làm việc mệt mỏi như vậy, ăn không tiêu, cho nên em mua mấy quả thận này bồi bổ cho anh.

Những lời này nói ra, Quách Tuyết Hoa và vú Vương đương nhiên là hiểu bồi bổ cái gì, chẳng phải là hai cái thứ quan trọng nhất của người đàn ông sao.

Chỉ có điều, Lâm Nhược Khê muốn bồi bổ cho Dương Thần, chẳng phải rõ ràng nói năng lực của Dương Thần không tốt sao, bởi mọi người trong nhà đều biết hai đứa này ngủ riêng phòng mà.

Lâm Nhược Khê rõ ràng là có ý châm chọc, Dương Thần cả ngày ở bên ngoài chơi bời với người phụ nữ khác, sớm muộn gì chuyện đó cũng không tốt, để hấn không mất sức chiến đấu sớm như vậy, nên ở nhà mới tắm bổ cho hấn.

Dương Thần xa sầm mặt mày, không ngờ Lâm Nhược Khê lại làm như thế này, rõ ràng là muốn trả thù mình, làm cho mình khó chịu, hơn nữa lại còn ra vẻ “dịu dàng sẵn sàng”, khiến mình không thể ngẩng đầu lên được.

- Ông xã, sao sắc mặt anh lại không tốt lắm vậy, cơ thể có chỗ nào khó chịu sao?

Ánh mắt Lâm Nhược Khê mang theo cái nhìn châm chọc.

Dương Thần hít một hơi thật sâu, nghiệp chướng mình tự tạo, quả đắng cũng phải do mình tự chịu, ai bảo mình không phải với người ta cơ chứ.

Nhưng, thận của mình, thực sự không cần bồi bổ a.

Dương Thần cười miễn cưỡng nói:

- Không sao, anh là quá cảm động mà thôi, nhưng Nhược Khê à... nhiều thận như vậy, không phải em sẽ làm tất đấy chứ.

- Đương nhiên là phải làm tất rồi, anh ăn nhiều như vậy, em sẽ luộc tái, xào chín, còn vú Vương sẽ giúp em kho thận bò, như vậy anh có thể ăn được nhiều kiểu hơn đây,

Lâm Nhược Khê vui mừng nói, còn không quên bổ sung thêm một câu:

- Đây đều là dành cho đàn ông bồi bổ cơ thể, mọi người sẽ không ăn đâu, anh đừng có lãng phí lòng tốt của em đấy nhé.

Dương Thần còn muốn nói điều gì đó, nhưng Lâm Nhược Khê đã chạy tới bên cạnh Quách Tuyết Hoa, hí hửng lấy ra một ít rau tươi và hải sản, nói muốn làm hải sản cho mẹ chồng ăn, đùa cho Quách Tuyết Hoa vui cười không ngớt.

Dương Thần thở dài trong lòng, bữa cơm này, mình sao nuốt nổi đây.

Cho đến tận khi Lâm Nhược Khê và vú Vương đi vào trong bếp, Dương Thần mới nói với Quách Tuyết Hoa:

- Mẹ, sao mẹ lại không ngăn lại, Nhược Khê đang chọc tức con trai mẹ

mà.

Quách Tuyết Hoa trợn mắt nói:

- Mẹ cũng biết là Nhược Khê nhằm vào con, nhưng con nghĩ kỹ mà xem, chuyện này cũng không có gì là không tốt cả, tên tiểu tử con cả ngày ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng đến bây giờ cũng vẫn chưa cho mẹ đứa cháu nào, mẹ cũng lo, nên con cũng nên ăn nhiều nhiều vào.

- Hơn nữa con xem, bây giờ Nhược Khê hiền lành biết bao nhiêu, giúp vú Vương con làm việc nhà, còn nấu nướng, giặt quần áo giúp con, đại lão gia như con việc gì cũng không phải làm, lẽ nào làm cơm cho con ăn mà con còn oán thán gì sao?

Dương Thần khóc không ra nước mắt, đúng là không có gì để oán trách, hơn nữa nói tóm lại mình cũng không thể đứng trước mặt mẹ mà nói:

- Thận của con rất tốt.

Chỉ đành ngậm đắng nuốt cay trong bụng mà thôi.

Chưa đầy hai tiếng sau, Lâm Nhược Khê và vú Vương quả thực bày ra một bàn “tiệc thận”,

Đương nhiên rồi, toàn bộ chỗ thận này đều là “thuốc bổ” dành cho Dương Thần, toàn bộ đều được mang đến trước mặt Dương Thần.

Sức ăn của Dương Thần từ trước đến nay vẫn rất tốt, nhưng đối với bàn “tiệc thận” nhìn đến hoa mắt thế này, khuôn mặt vẫn có chút co giật.

Điều chết tiệt chính là, Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần dùng bữa, còn ra vẻ đáng thương tội nghiệp, nói vài câu trách móc:

- Ông xã, có phải em làm không ngon không...

Nói thật, tay nghề làm bếp của Lâm Nhược Khê từ khi được Lý Tinh Tinh dẫn dắt, lại thêm mấy ngày hôm nay vào bếp cùng vú Vương, cũng coi như là được rồi, chỉ là, ai lại lấy thận làm cơm cho người ta ăn như thế này chứ?

Dương Thần cũng không tiện từ chối, cuối cùng cũng kiên trì ngồi ăn, ăn đến phát ngán ba đĩa thận to.

Bổ nguyên khí như thế này, nếu như không phải cơ thể Dương Thần có tố chất khác với người bình thường, thì kiểu gì cũng có chuyện chảy máu mũi cho xem.

Sau bữa cơm trưa, Dương Thần cũng không dám ở nhà lâu, bởi vì cuối tuần Lâm Nhược Khê sẽ ở nhà, xem tivi cùng hai người lớn, hắn cảm thấy trốn đi thì an toàn hơn.

Hơn nữa, sau khi có được sự đồng ý của Quách Tuyết Hoa, Dương Thần vội vã muốn nói chuyện gặp mặt với Mã Quế Phương, cũng định luôn ngày giờ và địa điểm.

Lái xe đi tới quán ăn Tứ Xuyên, Dương Thần gọi điện thoại cho Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny đang tăng ca, nghe nói Quách Tuyết Hoa đột nhiên đồng ý gặp mặt, vui mừng đến mức thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên,

- Ông xã, anh... anh nói chuyện với bác gặp mẹ em rồi à?

- Chuyện này không nói nhiều nữa, đến lúc gặp mặt thì khắc rõ thôi, mẹ anh chắc sẽ có cảm nhận tốt về em, đến lúc đó thêm chút bất ngờ, chắc sẽ cho thêm điểm đây,

Dương Thần nói.

Mạc Thiện Ny thấp thỏm trả lời, tiếc rẻ nói:

- Vốn dĩ em phải đi cùng với anh, nhưng em lại phải triệu tập mấy cuộc họp cao cấp, không có thời gian đi, may mà anh đã biết quán của nhà dì Hương, vậy nên anh đi thương lượng với mẹ em đi, sau khi mẹ em quyết rồi, thì em sẽ xem xem thế nào.

- Tiểu Thiện Thiện, em cũng đừng quá lo lắng, dù có như thế nào đi chăng nữa thì anh cũng sẽ không bỏ rơi em đâu, nhiều lắm thì cũng chỉ mất đi chút võ mồm thôi,

Dương Thần cười an ủi.

Mạc Thiện Ny “ừ” một tiếng, đột nhiên nói:

- Đúng rồi, ông xã, sau khi anh trở về đã đi thăm Sắc Vi chưa?

Dương Thần đỏ mặt,

- Uhm... vẫn chưa kịp đi, anh cũng đang rất rỗi, đợi anh về nhà rồi sẽ đi thăm Sắc Vi, anh cũng thấy hơi ngại.

Mạc Thiện Ny do dự, nói:

- Tốt nhất là anh nên mau chóng đến thăm Sắc Vi đi, hai ngày hôm nay em cảm thấy cơ thể cô ấy không được khỏe, hơn nữa hôm đây em cũng nói với cô ấy, là anh về nước rồi, cô ấy cũng cười rất bình thản, nói cô ấy biết, tóm lại là em thấy... hình như cô ấy cố ý không muốn liên lạc với anh.

Dương Thần cảm thấy lo lắng trong lòng, Sắc Vi có chuyện gì giấu mình sao? Từ trước đến giờ Sắc Vi là người phụ nữ mà mình không lo lắng nhất, cho nên luôn xếp sau cùng, Dương Thần đột nhiên cảm thấy áy náy, nhưng lại rất khó cải thiện vấn đề này.

Lúc này nghe những lời Mạc Thiện Ny nói, Dương Thần lại càng cảm thấy không đúng, mình về nước cũng được không ít ngày rồi, sao không thấy Sắc Vi gọi điện thoại, cũng không thấy Sắc Vi ra ngoài, chuyện này có chút gì đó kỳ quái.

Nhưng, mình đã lái xe đi rồi, bây giờ quay về cũng không tiện, chỉ đành nén lo lắng ở trong lòng lại, tiếp tục lái đến quán ăn Tứ Xuyên của dì Hương.

Hơn nửa giờ sau, Dương Thần đã đến được quán ăn Tứ Xuyên, giờ này trong quán đã chẳng còn mấy bàn nữa rồi, dù sao thì cũng đã qua giờ cơm trưa, cho nên dì Hương cũng không quá bận, đang đứng ở quầy tính tiền xem sổ sách.

Dương Thần nhìn xung quanh, không thấy Mã Quế Phương đâu, vì thế tiến lên phía trước cười hỏi:

- Dì Hương, mẹ vợ cháu đâu rồi?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 595

Sao Mà Anh Làm Được Vậy?

Dì Hương ngẩng đầu lên nhìn Dương Thần, có chút ngạc nhiên và vui mừng, cười tủm tỉm nói:

- Dì còn tưởng ai đến tìm mẹ vợ nữa chứ, hóa ra là Dương Thần à, Quế Phương vừa đi sang quán ăn Hồ Nam bên cạnh mượn đồ ăn rồi, chắc cũng sắp về rồi đấy, cậu đợi một chút nha.

- Mượn đồ ăn?

Dương Thần cảm thấy hơi buồn bực, đồ ăn mà cũng có thể mượn được sao?

Dì Hương cười nói:

- Máy quán ăn nhỏ của bọn chị, cũng có lúc dùng chung nguyên liệu nấu ăn, thỉnh thoảng có quán bán hết rồi, quán khác còn, thế nên đi mượn về dùng trước, tóm lại là không thể để khách gọi rồi mà lại không có được, cũng chẳng thêm mấy đồng, mọi người giúp đỡ nhau cùng làm ăn ý mà.

Dương Thần cũng hiểu ra mọi chuyện, định tìm một chiếc ghế để ngồi, muốn hút một điếu thuốc, nhưng lại nghĩ, nếu mà bị Mã Quế Phương nhìn thấy thì lại mất hình tượng, vì thế cũng miễn cưỡng cất điếu thuốc đi.

May thay, chẳng mấy chốc mà Mã Quế Phương cũng đã quay về, trong tay cầm một chiếc túi nhựa đen, chắc là mang thức ăn đi mượn về rồi.

Nhưng chỉ có điều, sắc mặt Mã Quế Phương không được tốt cho lắm, hơi tái tái, có chút gì đó thất thần, Dương Thần ngồi ngay ở cửa mà cũng không nhìn thấy.

Đem đồ ăn vào giao cho dì Hương, Mã Quế Phương mới phát hiện ra Dương Thần, cười miễn cưỡng,

- Dương Thần, sao con lại đến, tìm mẹ có việc gì sao?

Dương Thần lo lắng nói:

- Mẹ thấy không thoải mái ở đâu à, để con bắt mạch cho.

Mã Quế Phương xua tay nói:

- Làm gì có chỗ nào không thoải mái, mẹ rất khỏe.

Dương Thần lo lắng, túm lấy tay mẹ vợ, bắt mạch xem thế nào, hắn cũng chẳng có y thuật gì, nhưng khả năng chữa trị của cơ thể, thì không thần y nào có thể sánh được.

Kết quả, Dương Thần không phát hiện ra là Mã Quế Phương có vấn đề gì, cơ thể rất khỏe mạnh, vì thế ngượng ngùng buông tay Mã Quế Phương ra.

Tuy nhiên Mã Quế Phương cũng thấy được rằng Dương Thần thực sự quan tâm đến mình, ánh mắt tràn đầy niềm vui,

- Nói, có chuyện gì nào?

Dương Thần gật đầu, nói chuyện của Quách Tuyết Hoa cho bà nghe, và bảo Mã Quế Phương chọn ngày.

Mã Quế Phương vui mừng:

- Mẹ nghe bà thông gia hết, mẹ không rõ về Trung Hải lắm, tùy mọi người chọn xem ngày nào rảnh rồi, đến với nhau là được rồi.

Dương Thần lúc này mới nhớ ra là Mã Quế Phương vừa mới đến Trung Hải, để bà ấy chọn địa điểm thì không thích hợp lắm, vì thế liền hẹn thời gian với Mã Quế Phương, địa điểm cụ thể thì nói sau.

Chào tạm biệt Mã Quế Phương, trong lòng Dương Thần nhớ đến Sắc Vi, vội vàng phóng xe như bay đến, tuy nhiên lần này lại trực tiếp đỗ xe ở bên ngoài, chạy vào cửa nhà Sắc Vi.

Gọi điện vào máy bàn nhà Sắc Vi, tiếng chuông vang lên mấy hồi Sắc Vi mới nhấc máy.

- Ông xã, sao anh lại gọi điện thoại đến, có chuyện gì thế?

Tiếng Sắc Vi dịu dàng hỏi.

Dương Thần lại nghe thành ý khác, dường như Sắc Vi đang lo lắng điều gì, nói:

- Không có chuyện gì thì không thể đến thăm em sao, anh về nước được mấy ngày rồi, nhưng vẫn chưa kịp đến, bây giờ đang đứng ở cửa nhà em, em xuống mở cửa đi.

Sắc Vi trầm giọng, nhỏ tiếng nói:

- Em đang ngủ trưa mà, không muốn dậy, hay ngày mai ông xã lại đến.

Dương Thần nhú mày nói:

- Sắc Vi có phải em đang giấu anh chuyện gì đó phải không, nhưng lời này không giống những lời của em.

Lần này, Sắc Vi trầm mặc hồi lâu, đến lúc cuối mới thở dài, nói:

- Được, vậy anh đợi một lát, em xuống ngay đây.

Bảo đợi một lát, nhưng cũng phải đến năm phút sau mới xuống mở cửa.

Sắc Vi mặc một bộ quần áo ngủ bằng cotton rộng rãi, đi một đôi dép lê bằng nhung, thoát nhìn thì giống như cách ăn mặc ở nhà của một cô gái thành thị bình thường.

Mái tóc đen tuyền rối tung rối mù, mấy sợi tóc nhuộm cũng không thấy đâu, khuôn mặt Sắc Vi nhìn thanh tú, nhưng lại thiếu đi sự quyến rũ.

Điều mà khiến Dương Thần cảm thấy có cái gì đó không đúng chính là, trên mặt Sắc Vi có dính phấn trang điểm, môi cũng dính son môi, mặc dù là mờ mờ, nhưng lại khiến cho Dương Thần phải để ý.

Bởi vì, cho dù là có đi gặp người lạ thì Sắc Vi cũng không trang điểm như thế này, làm sao có chuyện ở nhà ngủ trưa, chạy xuống mở cửa, mà lại phải trang điểm?

Sắc Vi nhìn thấy bộ mặt nghiêm nghị của Dương Thần, không dám nhìn

thăng vào Dương Thần, nghiêng người, để Dương Thần bước vào, dịu dàng nói:

- Đừng có nhìn em như vậy, vừa mới ngủ dậy, có hơi chút mơ mơ màng màng.

Dương Thần đi vào trong phòng, đóng cửa lại, mặt mày vẫn chẳng hề giãn ra tí nào, nghiêm mặt hỏi:

- Em bị thương rồi, hơn nữa còn là nội thương, đúng không?

Cho dù là không bắt mạch, không kiểm tra, nhưng với khả năng của Dương Thần như ngày hôm nay, lại công với bao nhiêu năm luyện võ, kinh nghiệm và lĩnh ngộ, tình hình thương tích trên người Sắc Vi, đương nhiên là Dương Thần có thể nhìn thấy rồi.

Rất hiển nhiên, chuyện Sắc Vi trang điểm, là để giấu đi khuôn mặt và đôi môi trắng nhợt của cô ấy.

- Vẫn là không giấu nổi anh...

Sắc Vi hé miệng cười chua xót,

- Xin lỗi, ông xã, em không nên giấu anh mới phải.

Dương Thần nào có sức đi suy xét chuyện giấu hay không giấu, lúc này túm lấy Sắc Vi đặt xuống chiếc sô pha, cẩn thận xem xét kinh mạch trong cơ thể Sắc Vi, chau mày nói:

- Có phải em lại đi luyện nội công với người khác không, kinh mạch của em rõ ràng có dấu vết bị đả thương.

Sắc Vi gật đầu,

- Đi luyện Ngạnh Khí Công, em cũng không biết là tính vào hàng nội công hay không, là em coi thường đối thủ, quá không cẩn thận, hự...

Nói đến đây, Sắc Vi không kìm nổi, ho khan vài tiếng, một tay ôm ngực, nhả mặt nhú mày, hiển nhiên là rất khó chịu.

- Không cẩn thận? Phổi của em bị thương rồi, nếu như không cẩn thận nữa, thì mạch của em rốt cuộc sẽ còn điên đến mức nào nữa đây, sao tự dưng không có chuyện gì lại cùng đám cao thủ ấy giao đấu làm gì? Lẽ nào vẫn là lúc lấy mạng sống ra để chém giết hay sao? Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, nếu như gặp phải vấn đề gì khó giải quyết, thì anh sẽ giải quyết giúp em.

Dương Thần lớn tiếng nói.

Nếu không phải vì người phụ nữ này đang bị thương, thì Dương Thần thậm chí hận không thể kẹp cô ấy vào đùi phát cho vài phát vào mông, chút nữa là mất mạng rồi, bảo mình sao có thể không giận được đây.

Sắc Vi cười buồn nói, chu mỏ nói:

- Em biết sai rồi, ông xã đừng giận nữa mà, sau này em... sẽ không như vậy nữa.

Dương Thần hít một hơi thật sâu, nói:

- Không nói chuyện khác nữa, anh giúp em trị thương, em nhắm mắt vào, quay người lại, đừng có nghĩ ngợi gì hết.

Sắc Vi tuy không biết Dương Thần muốn làm như thế nào, nhưng cũng ngoan ngoãn quay lưng lại, sợ Dương Thần nổi giận, dù sao thì ngay từ đầu Dương Thần cũng đã phản đối chuyện cô mạo hiểm tính mạng của mình, nếu như hôm nay thực sự xảy ra chuyện, làm sao cô dám để Dương Thần phát hiện ra? Lại không nghĩ đến chuyện trốn tránh tất cả sao.

Dương Thần cũng không nói nhiều, một tay đặt lên lưng của Sắc Vi, rồi sau đó một nguồn nội lực mạnh mẽ, hùng hậu từ từ xâm nhập vào cơ thể của Sắc Vi...

Sắc Vi cảm thấy chỗ bị thương của mình, có vô số dòng suối nhỏ chảy vào, rõ ràng, ngưa ngứa, nhưng rất thoải mái, cũng không biết là cái gì.

Lúc sau, khi những dòng suối này đã chảy hoàn toàn vào cơ thể Sắc Vi, khiến cho Sắc Vi thoải mái chìm vào giấc ngủ, không hề nghĩ đến chuyện gì khác.

Nhưng cảm giác vui sướng này, lại chẳng tồn tại được đến một phút, đã nghe thấy tiếng Dương Thần ở đằng sau nói:

- Tốt rồi, vết thương của em đã không việc gì rồi.

Sắc Vi sững sốt, kinh ngạc và nghi ngờ quay người lại, cẩn thận cảm nhận ở đằng sau, quả thật một chút dấu vết của vết thương cũng không còn nữa, thậm chí còn cảm thấy có thần khí hơn trước, tinh lực dư thừa.

Trước đây cũng đã từng dùng máu của Dương Thần để điều trị vết thương, Sắc Vi đã cảm thấy vô cùng thần kỳ rồi, bây giờ, Dương Thần lại lộ ra chiêu thức này, không ngờ trong chốc lát lại có thể trị khỏi nội thương, Hoa Đà tái thế cũng không thể làm được chuyện huyền hoặc như thế này.

- Ông xã, anh... sao anh có thể làm được?

Sắc Vi không kìm được, mở to đôi mắt thủy tinh nhìn Dương Thần đầy mong đợi, cô ấy muốn biết rốt cuộc đây là loại bản lĩnh gì.

Dương Thần bị người phụ nữ của mình nhìn bằng ánh mắt sùng bái, cảm thấy rất ngại ngùng, kỳ thật đối với hắn mà nói, đây là điều rất tự nhiên, là kỹ xảo mà có thể học được.

- Anh có luyện một môn nội công, mấy hôm trước vừa lĩnh hội được, sau đó trong cơ thể anh có chút chân khí, dường như biến thành một thứ gì đó khác, nói tóm lại là công hiệu không tồi, he he, anh đang nghĩ không biết có nên đổi nghề thành bác sĩ không đây, tuyệt đối có hiệu quả hơn việc uống thuốc với tiêm nhiều.

Dương Thần nhếch miệng cười nói.

Chân khí “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh” trong cơ thể vào sáng sớm hôm đó không biết đã biến thành cái gì, là một thay đổi ngoài dự kiến, nhưng Dương Thần vốn dĩ không biết cái đó là cái gì, chỉ biết rằng bản thân mình hiểu là cái gì rồi, nhưng lại không nói ra được.

Dương Thần nghĩ, lần sau mà gặp Yến Tam Nương, phải hỏi cho ra nhẽ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mới được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 596

Hiếm Khi Có Thời Gian Rảnh Rỗi

Sắc Vi hơi thất vọng, nhưng cô biết không phải là Dương Thần không chịu nói, mà chính là Dương Thần cũng không hiểu rõ, nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Dương Thần lại nhớ ra vấn đề máu chốt, để người phụ nữ này ngồi lên trên đùi mình, nói:

- Sắc Vi bảo bối, em nói thật đi, đã làm chuyện gì không ngoan rồi, những ngày anh không có ở nhà, đang yên đang lành sao đột nhiên lại bị thương được?

Sắc Vi mấp máy môi, âm ức nói:

- Làm gì có chuyện em không ngoan, chuyện mà em làm đã có sự cho phép của anh rồi còn gì.

- Anh cho phép?

- Ừ.

Sắc Vi gật đầu, nói:

- Chẳng phải anh đồng ý với em, có thể ở cùng Thanh Long, để mở rộng thế lực ra bên ngoài tỉnh còn gì, dạo này em luôn phải tiếp xúc với bọn xã hội đen ở những tỉnh phía bắc.

Nghe Sắc Vi nói, Dương Thần mới biết được chân tướng sự tình.

Hóa ra, sau khi Sắc Vi và Lưu Thanh Sơn hợp tác với nhau, hai người vì muốn mau chóng khuếch trương thanh thế, lựa chọn hai con đường, Lưu Thanh Sơn bắt đầu từ đại bản doanh ở Yên Kinh mở rộng xuống phía nam, còn Sắc Vi của hội Hồng Kinh thì bắt đầu từ Trung Hải, mở rộng lên phía Bắc.

Hai người bàn tính với nhau ổn thỏa, đánh từ hai phía, khiến cho những đối thủ nằm ở giữa đều căng thẳng, chưa đầy một hai năm, toàn bộ xã hội đen ở vùng duyên hải trung bộ phía Đông của Trung Quốc này, tất nhiên sẽ không thể ngăn được thế lực hùng mạnh ở Yên Kinh và Trung Hải, đến lúc đó hai bên mỗi bên chiếm nửa giang sơn, rồi lại tiếp tục kéo lên phía tây nam tây bắc.

Nhưng không ngờ được là, nhóm xã hội đen ở tỉnh Tô tiếp giáp với Trung Hải cùng không hề đơn giản, thế lực lớn nhất ở tỉnh Tô là “hội sói trắng” sau khi thấy hội Hồng Kinh tiến đến, liền ào ạt chống trả, tạo thành xung đột kịch liệt nhiều ngày.

Hội Hồng Kinh có không ít kẻ từng được dạy dỗ bởi đội Hải Ưng tinh nhuệ, mặc dù chỉ có thể nói là học được vài ngón đấm đá chân tay, nhưng

cũng đủ tiêu chuẩn nằm trong đội đặc chủng binh bình thường.

Không ngờ, người của hội Sói Trắng lại cũng tinh nhuệ chả kém gì, thậm chí có phần chiếm ưu thế hơn.

Vốn dĩ giao lại mọi chuyện cho Trần Dung xử lý, định tính toán đến chuyện người kế nghiệp mình Sắc Vi, cuối cùng không kiểm chế được, hoặc có thể nói là, trong lòng lại dấy lên tính tự cường háo thắng, cảm xúc hưng phấn lên, đích thân đi tới tỉnh Tô một chuyến, chỉ huy thuộc hạ sông mái một phen.

Trong một lần hai bên giao đấu quyết liệt, Sắc Vi và một gã có máu mặt trong hội Sói Trắng động thủ với nhau, điều Sắc Vi không ngờ tới rằng, người đàn ông trung niên đó không ngờ lại có võ công không tầm thường chút nào, và còn luyện cả Ngạnh Khí Công.

Sắc Vi vốn tưởng rằng thân thủ của mình qua sự chỉ dẫn của Dương Thần, lại được sự dạy bảo qua của người của đội Hải Ưng, trong đám xã hội đen chắc sẽ không có ai là đối thủ được, hội Sói Trắng đúng thật là ngọa hổ tàng long.

Bởi vì nhất thời không chú ý, lúc Sắc Vi bị đối phương xuất kinh lực, cố gắng chịu đựng đỡ lấy, lúc đó cảm thấy cánh tay như run lên, rồi mất đi cảm giác, tiếp sau đó, bởi vì trong lòng bị chấn động, lưng lại nhận thêm một chương nữa.

Nếu không phải Sắc Vi từng được nhận dòng máu chứa sức mạnh của Dương Thần, tổ chất cơ thể được cải thiện hơn, thì với hai chương này chắc chắn sẽ không chỉ làm cho kinh mạch bị thương đơn giản như thế này, cho dù không phải là thổ huyết mà chết thì cũng phải nằm liệt giường ít nhất hai ba tháng.

Dương Thần không biết nhiều lắm về giới xã hội đen của Trung Quốc, cho nên khi nghe đến “hội Sói Trắng” cũng chẳng có cảm giác gì nhiều, lúc này nghe xong mới hỏi:

- Vậy bây giờ, ở bên tỉnh Tô tình hình như thế nào rồi?

Sắc Vi có vẻ như không muốn nói nói:

- Em không ngờ trong hội Sói Trắng lại có cao thủ nội công, mấy tên tay chân của bọn chúng võ công cũng rất cao, bọn em không đánh lại được, cứ như thế này, cảnh sát và quân đội ở tỉnh Tô cũng không dễ dàng mà bỏ qua cho đâu, cho nên, em bảo Dung Dung rút hết người về Trung Hải rồi, chuyện này đúng là tức chết mà, hội Sói Trắng bao nhiêu năm nay đều giấu kỹ như vậy, hại chúng ta mất đi bao nhiêu là thuộc hạ, cũng chẳng chiếm được cái gì.

Nhìn thấy Sắc Vi nghiêng răng thở phì phò, Dương Thần âu yếm vuốt ve lên khuôn mặt đã đỏ ửng của cô, ôn tồn nói:

- Sắc Vi bảo bối, em hy vọng có thể mở rộng khuếch trương thế lực đến vậy sao?

- Ủ?

Sắc Vi cảm nhận được trong lời nói của người đàn ông này có chút gì đó phức tạp, chớp chớp đôi mắt sáng long lanh,

- Ông xã, anh sao vậy?

Dương Thần cười cười, chậm rãi nói:

- Kỳ thực lúc này vừa bước vào cửa, phát hiện em bị thương, anh rất tức giận.

Sắc Vi xấu hổ cúi đầu:

- Em biết em sai rồi, sau này em sẽ cẩn thận.

- Em không có gì sai, là anh tức giận với chính mình,

Dương Thần cầm lấy tay người phụ nữ này, day day, nói:

- Là anh giận anh, không thể chăm sóc tốt cho anh, đây không phải là lần đầu tiên em bị thương, mặc dù anh có thể rất nhanh trị khỏi được cho em, nhưng thực sự anh rất lo lắng, nếu như có một ngày anh không kịp cứu em thì sao.

Cảm nhận được Dương Thần đang tự trách mình rất gay gắt, Sắc Vi đâm ra có chút hoảng hồn, vội vàng lắc đầu, nói:

- Không đâu, sau này em sẽ không làm những chuyện nguy hiểm như thế này nữa, em sẽ ngoan ngoãn lui lại phía sau, em có thể làm được.

- Nhưng anh không thể làm như vậy với em được,

Dương Thần cười khở sở nói:

- Em đi theo anh, vốn dĩ đã là rất oan ức rồi, anh có thể thật lòng với em, có thể giúp em tất cả những gì em muốn, nhưng anh lại không có thời gian để bảo vệ em, nhưng anh không thể cứ ở bên cạnh em mãi được, anh cũng thể biến em thành chim hoàng yến để nhốt trong lồng được, nếu như không thể để em làm những chuyện mà em thích, thì khác gì việc nhốt em ở trong lồng.

Anh biết em thích làm những chuyện liên quan đến xã hội đen, anh biết em thích cái quá trình tranh đấu giành giật, từ nhỏ anh đã sống trong môi trường đó, anh biết là rất khó để thay đổi, anh làm sao có thể nhẫn tâm để em cô đơn một mình trong căn nhà rộng thênh thang được, trước đây anh đồng ý để em hợp tác với Thanh Long, cũng là sợ em không vui, nhưng bây giờ em lại bị thương rồi... anh đột nhiên cảm thấy, bản thân mình dường như không có năng lực đem lại hạnh phúc cho em.

Sắc Vi đột nhiên giơ tay ra bịt lấy miệng Dương Thần, khẽ lắc đầu,

- Không cần nói nữa, hiếm có lúc rảnh rỗi đến với em, đi dạo phố với em được không, mấy ngày hôm nay ở trong người em sắp rũ ra rồi đây nè.

Dương Thần bất đắc dĩ thở dài, gật đầu:

- Vậy em đi thay quần áo đi, anh đợi em ở đây.

Sắc Vi lúc này mới nhoẻn miệng cười, hôn lên mặt Dương Thần một cái, sau đó nhanh nhẹn chạy lên tầng, từ động tác có thể thấy, quả thật đã không

còn bệnh tật gì nữa rồi.

Phụ nữ ra khỏi nhà đúng là lắm chuyện, cho dù không để ý đến lắm chuyện ăn mặc như Sắc Vi cũng không thể xuống nhanh được, bắt Dương Thần ở dưới đợi đến hai mươi phút đồng hồ, thì Sắc Vi mới ló mặt xuống.

Mặc một chiếc áo bằng tơ màu xám rộng phối với một chiếc váy màu xanh ngọc bích, chân đi một đôi giày xăng đan màu đen, buộc tóc lên đơn giản, thoạt nhìn thấy rất tươi trẻ.

Nhìn thấy người phụ nữ của mình như tỏa sáng, tâm trạng Dương Thần cũng tốt lên nhiều, vui vẻ để cho Sắc Vi kéo đi, hai người bước ra cửa.

Ngồi vào trong xe, Dương Thần khởi động xe, mới nghĩ ra là không biết đi đâu, hỏi:

- Sắc Vi bảo bối, em muốn đi dạo ở đâu. Hay là đi ăn cái gì?

Sắc Vi thất xong dây an toàn, nghĩ nghĩ, nói:

- Ông xã, thanh niên bây giờ yêu nhau thì thường làm những chuyện gì?

Dương Thần mỉm cười:

- Cái gì mà thanh niên bây giờ? Lẽ nào chúng ta già lắm rồi sao, chúng ta làm là những chuyện mà thanh niên bây giờ họ làm.

Sắc Vi cười khanh khách nói:

- Em nghĩ ra rồi, có người nào đó thực ra còn nhỏ hơn em mà, uhm... không trách sợ bị nói là già.

Hứ... Dương Thần trừng mắt lên nhìn người phụ nữ này,

- Đừng nói đến chuyện tuổi tác, sinh sau đẻ muộn một hai năm, thì có gì đáng để nói đến.

Bị Sắc Vi vạch trần chuyện mình nhỏ tuổi hơn, Dương Thần có hơi ảo não, nói ra, lúc mà còn chưa có quan hệ với Sắc Vi, mình luôn mồm gọi là “chị Sắc Vi” hôm nay nhắc đến chuyện này, có đôi chút xấu hổ.

Sắc Vi cũng biết là Dương Thần không thực sự tức giận, cười cười nói:

- Ông xã nhỏ, vậy thì dẫn em đi làm những chuyện mà những người thanh niên như chúng ta nên làm đi.

- Ông xã nhỏ?

Dương Thần nổi giận, trong mắt toát ra ánh nhìn đầy tà ý, nhìn vào bộ ngực đầy đà của Sắc Vi, nói:

- Sắc Vi bảo bối à, em lại xưng hô linh tinh rồi, anh biết là phải nên làm cái gì trong xe rồi.

Sắc Vi vừa nghe lập tức nép sát mình vào xe, ngậm miệng lại không nói gì nữa, cố nén cười, cô thật sự không muốn bị Dương Thần đẩy ngã trong xe làm những chuyện khiến người ta xấu hổ đó, nếu như chiếc xe này đỗ ở bên đường, lại không có gì che chắn, ngộ nhỡ gã đàn ông mặt dày này mà thực sự xông đến, thì mình cũng chẳng phản kháng được, đến lúc đó bị người đi đường nhìn thấy, làm cho cười cho người ta thì coi như xong.

Huống hồ, ở gần nhà mình lại có không ít thuộc hạ của hội Hồng Kinh,

mình đường đường là hội trưởng mà lại không thể đứng đắ trước mặt thuộc hạ lại bị đàn ông ức hiếp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 597

Ai Đó Giống Anh

Nhìn thấy sắc mặt của Sắc Vi, Dương Thần mới lấy lại được cân bằng, nhưng vừa trải qua một phút liếc mắt đưa tình, vẻ lo lắng đối với vết thương của Sắc Vi đã biến mất, bắt đầu cẩn thận cân nhắc, rốt cuộc là nên làm cái gì.

Nhưng nếu thực sự xem xét vấn đề này tử tế, thì Dương Thần mới phát hiện, bản thân mình đúng là không nghĩ ra được cái gì, bình thường thì toàn lười, cũng chẳng có sở thích gì đặc biệt, trước đây sống trong thế giới xã hội đen hắc ám dữ tợn thì đều nghĩ đến việc thoát ra ngoài, làm gì có cái tư tưởng hồn nhiên của người trẻ tuổi.

Sắc Vi dường như nhìn ra điều đau đầu của Dương Thần, cười nói:

- Nếu như nghĩ không ra, vậy thì chúng ta đi lung tung đi, đối với người rất ít ra ngoài như em, thực ra thì đi xem cái gì cũng đều cảm thấy thú vị hết.

Dương Thần lúc này mới nhớ ra, ngoại trừ tham gia mấy cuộc hội họp của giới xã hội đen ra, Sắc Vi hầu như không ra khỏi nhà, cũng coi như đã đạt được cái danh hiệu “ người phụ nữ ở nhà”, nên cũng thoải mái lái xe về phía trung tâm thành phố.

Đi lượn lờ một vòng xung quanh trung tâm thành phố Trung Hải, Sắc Vi cũng chỉ xuống xe một lần, để đến cửa hàng bán băng đĩa của tòa nhà, để mua một chiếc đĩa CD tuyển tập những bài hát của Adele cô ca sĩ người Anh.

Sau khi mở chiếc CD ở trong xe, cả chiếc xe đều tràn ngập giọng hát đặc biệt của cô ca sĩ trẻ tuổi này, giọng hơi khàn khàn nhưng vô cùng truyền cảm.

Dương Thần không ngờ rằng Sắc Vi lại đi mua đĩa CD về nghe, vừa lái xe ra khỏi nội thành vừa nói:

- Không ngờ, Sắc Vi bảo bối của anh lại còn thích nghe nhạc, lại còn là loại nhạc Âu Mỹ đang thịnh hành nữa chứ.

Sắc Vi mỉm cười yếu ớt, nhìn Dương Thần nói:

- Hầu như ngày nào em cũng chỉ ở nhà, ngoài việc xem xét đầu tư ra cũng chẳng còn hoạt động gì khác, thời gian thừa, nếu như không phải là luyện tập, thì là xem tivi, xem phim, nếu như không có phim gì hay thì chỉ có thể nghe nhạc thôi.

Dương Thần gật đầu, nhớ lúc Sắc Vi vẫn còn sống ở sau quán rượu, phòng của cô ấy cũng không thể thiếu được chiếc máy tính.

- Kỳ thực...

Sắc Vi đột nhiên ập ứng nói:

- Tuy rằng từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đến tận bây giờ, cũng đã hơn một năm rồi, nhưng thời gian chúng ta ở bên nhau cũng không nhiều, anh không biết em thích cái gì, cũng giống như em cũng không hiểu lắm, anh thích cái gì, giống nhau cả thôi.

Những lời này nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng Dương Thần nghe được, lại cảm thấy không thoải mái, hẳn cũng biết, dù cho có bù đắp thế nào thì cũng không thể bù đắp được sự oán trách của Sắc Vi về việc mình không dành thời gian cho cô ấy.

Ngày bình thường không nói ra, không có nghĩa là trong lòng không có gì.

Trước đây Đường Uyên cũng chỉ trách mình không đi tìm hiểu Lâm Nhược Khê, xem ra hôm nay, không chỉ có Lâm Nhược Khê, mà là những người phụ nữ bên cạnh mình, hầu như mình cũng không hiểu gì về họ.

Nói đến cũng cảm thấy lạ, mọi người yêu đương, yêu đến mấy năm mới có thể có được kết quả, còn mình, thậm chí đến sở thích của người phụ nữ mình thích mình cũng còn không rõ, mà lại có thể đi đến được bước cuối cùng như vậy.

Chuyện như thế này mà kể ra, thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người đàn ông ngưỡng mộ, nhưng Dương Thần cũng không rõ, cứ tiếp tục như này, sớm muộn gì cũng có nhiều rắc rối xảy ra, một khi hẳn đã hạ quyết tâm không bỏ rơi bất cứ người phụ nữ nào, những ngày tới vẫn còn rất dài, tóm lại là không thể lần nào gặp mặt, cũng chỉ là lên giường với nhau, tóm lại là không thể lần nào cũng đều là “anh hùng cứu mỹ nhân”, hiểu được cuộc sống của người phụ nữ, vẫn là điều tất yếu.

Trong lòng Dương Thần oán thán, đến lúc phải quan tâm đến cuộc sống của các cô vợ rồi, vì thế nhân tiện nói đến âm nhạc, nói:

- Anh không hay nghe nhạc lắm, mặc dù cũng có nghe một số bài, nhưng đối với âm nhạc cũng chẳng có sở thích đặc biệt gì, nói xem sao em lại thích cô ca sĩ này, nếu như ngày nào em cũng nghe, chắc là có thể nói cho anh nghe một chút kiến thức âm nhạc đúng không.

Sắc Vi mím môi suy nghĩ một lát,

- Em cũng chỉ là nghe linh tinh thôi, thấy bài nào hay thì chọn bài đấy nghe, cũng không để ý đến ca sĩ và quốc gia, nên cũng chẳng dám nói là kiến thức gì, nhưng cô ca sĩ này có một bài hát, khiến em nghe mà cảm thấy đau lòng, nhưng rất cuốn hút em, thế nên lần nào em cũng chỉ nghe bài này.

- Là bài nào?

Dương Thần hỏi.

Học lực của Sắc Vi không cao, cũng không biết tiếng anh, cho nên bảo cô ấy trong chốc lát nói tên bài hát thì cũng không nói được, vì thế chỉ còn cách nghe từng bài từng bài một.

Nghe đến giai điệu đầu tiên của một bài hát, Sắc Vi thản nhiên nói:

- Chính là bài hát này, mấy ngày hôm nay em nghe đến mấy chục lần rồi, nhưng vẫn rất thích, nhưng em không biết tiếng anh, cũng không có thói quen tra từ điển, nên cũng chỉ nghe được giai điệu thôi.

Dương Thần nhìn tên ca khúc hiện lên,

“SOMEONE LIKE YOU”

Tiếng hát du dương truyền ra, giọng của Adele như linh hồn bị kích động, tóm lấy lòng người một cách từ từ và mềm mại, Dương Thần cũng chìm đắm trong giai điệu bi thương này.

Nghe đến đoạn điệp khúc được lặp đi lặp lại mấy lần trong bài hát, Sắc Vi ngồi bên cạnh giọng điệu mang chút gì đó mơ hồ hỏi:

- Ông xã, câu tiếng anh này có nghĩa là gì... sao mỗi lần em nghe đến đây, đều cảm thấy rất đau lòng...

- Có đôi khi, tình yêu không thể là vĩnh hằng, nhưng cũng có lúc, tình yêu lại khiến cho người ta như bị thương...

Dương Thần tự nhiên như hiểu được ý của từng câu hát, có lẽ bởi vì, trong lòng đã có sẵn chút chuyện buồn phiền, nên mới có cảm xúc như vậy với bài hát này.

Sắc Vi nhắm đi nhắm lại mấy lần, nước mắt chảy xuống mấy hàng buồn, nhưng cuối cùng lại hé miệng cười,

- Mặc dù em không hiểu tiếng anh, nhưng coi như câu này cũng đã được dịch lại rồi, cũng rất hay, nhưng em nghĩ ý của Adele, hẳn là tình yêu không thể là vĩnh hằng, mặc dù khiến người bị thương, nhưng cô ấy lại không nở buông ra.

Dương Thần quay đầu sang, nhìn thấy cái đầu cúi xuống mang theo khuôn mặt đau thương của Sắc Vi, nhíu nhíu mày, dơ tay vuốt vuốt lấy mấy sợi tóc của cô,

- Đừng có nghĩ lung tung nữa, bài hát này chắc là tặng cho người đàn ông phụ bạc, người đàn ông của em là anh, không phải là người như vậy, nhất định chúng ta có thể trở nên vĩnh hằng.

Sắc Vi bật cười, liếc nhìn Dương Thần một cái,

- Anh không phải là người đàn ông phụ bạc, nhưng anh là người đàn ông trắng hoa.

Dương Thần xấu hổ nhún nhún vai, đập ga, xe tiến lên phía trước, hướng về phía ngoại ô thành phố Trung Hải.

Hai người cứ như vậy vừa nghe nhạc vừa nói chuyện, trước đây lúc ở cạnh nhau, bất luận là lên giường hay là thảo luận về chuyện của giới xã hội đen, thậm chí là thời gian nói chuyện tình cảm cũng ít đến đáng thương, dẫn Sắc Vi ra ngoài đi dạo như thế này, đây cũng là lần đầu.

Hôm nay hay người dùng nhiều thời gian để nói chuyện như vậy, cười cười nói nói, hai người phát hiện, kỳ thật có rất nhiều mặt, chưa từng biết đến.

Nói đến Sắc Vi bởi vì hồi trung học giúp bạn gái đánh con trai, cuối cùng sau khi bị thầy cô phê bình, liền bỏ học luôn, Dương Thần cũng phải thốt lên, không ngờ một người phụ nữ quyền rũ tao nhã như thế này, lại còn là một nữ hiệp cơ đấy.

Nói đến thời còn đi học, Dương Thần cũng chẳng có gì để nói, hẳn đến mẫu giáo cũng chưa từng học, nói đến thời trung học, đành phải nói đến kinh nghiệm giết người ở Amazon Nam Mỹ, ở Ballia bị mai phục bị ngắm bắn ra sao, những chuyện cũ này đến tai Sắc Vi, có vẻ như khiến cô hồn bay phách lạc, khiến cho đôi mắt cô chớp chớp liên hồi.

Thời gian trôi qua như nước chảy, xe đã chạy được hai tiếng đồng hồ rồi mà không hề hay biết, Dương Thần kinh ngạc phát hiện ra đèn báo xăng sáng, chỉ còn cách lái xe đến một trạm xăng gần nhất để đổ xăng.

Đợi đổ xăng xong, lần này xuất phát, hai người mới lại trầm ngâm nghĩ ngợi.

Cũng không biết làm sao, lại nói nhiều chuyện trước đây chưa từng nói, hai người đều có cùng suy nghĩ là không thể hiểu được, có chút ngại ngùng, không biết nên mở miệng như thế nào.

Sắc mặt Sắc Vi bỗng ửng hồng, liếc Dương Thần một cái, hạ giọng nói:

- Tại sao... em lại cảm thấy đôi với anh, có chút gì đó xa lạ.

Xa lạ? Dương Thần cuối cùng cũng hiểu được cái cảm xúc kỳ dị của mình là cái gì rồi, bản thân mình cũng cảm thấy Sắc Vi đang ngồi bên cạnh mình cũng không giống như trước đây, mang theo quá nhiều những thứ mà trước đây mình không hiểu.

- Ay ya như thế này mới tốt.

Dương Thần nghiêm mặt nói:

- Anh không ngờ lại lên giường với một người phụ nữ xa lạ, cái thân thể thanh khiết như băng của anh không giữ được nữa rồi.

Sắc Vi oán giận cầm lấy tay Dương Thần véo véo, giống như người bạn gái bình thường véo người bạn trai của mình, dường như đây là bản năng của người phụ nữ,

- Ông xã chết tiệt, anh còn có sĩ diện không đấy hả, nói chuyện nghiêm chỉnh với anh, anh lại khua môi múa mép như vậy đấy hả.

Dương Thần cười ha hả, nói:

- Nói chuyện nghiêm chỉnh, nói chuyện hợp lý thế còn gì, kỳ thực vẫn rất hữu dụng.

- Có ý gì vậy?

Sắc Vi không hiểu.

- Bảo bối à, em nghĩ xem, hai người chúng ta trở thành hai người xa lạ, vậy đợi đến lúc lên giường làm tình với nhau, sự xa lạ lại khiến chuyện đó càng mãnh liệt hơn a, anh sẽ biến thành nhành hoa dại, còn em sẽ trở thành người đàn ông trộm hoa, như vậy...

Không đợi Dương Thần nói xong, Sắc Vi đã đám cho Dương Thần mấy phát,

- Dương Thần anh đi chết đi, anh mới là kẻ đi trộm hoa ý, anh mới là kẻ trộm ý...

Nhìn Sắc Vi không để ý đến bộ dạng của mình, lộ ra những đường cong tuyệt đẹp, trong lòng Dương Thần cười hô hô, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Ngày xưa, Sắc Vi vì muốn trở thành người đứng đầu của Hồng Kinh hội, đương nhiên phải đề cao sự nghiêm túc của mình, khi đã leo lên được rồi, cũng không thể làm những chuyện không chín chắn, nói tóm lại, lúc nào cũng phải đeo một chiếc mặt nạ.

Mà lúc này, khi bỏ trọng trách nặng nề xuống, nói mấy câu chuyện phiếm, lòng Sắc Vi đã vui vẻ trở lại, vui vẻ mắng giận, không khác gì với những cô gái cùng tuổi, cũng biết làm nũng, cũng biết âm ỉ.

Náo loạn một hồi lâu, thiếu chút nữa thì Dương Thần cho xe đâm vào hàng lan can chắn.

Đợi cho xe đi vào một khu buôn bán, bởi vì Sắc Vi cười cười nói nói một trận, nên mặt đỏ bừng, thở hồng hộc.

Dương Thần nháy nháy mắt với người phụ nữ này:

- Hội trưởng đại nhân, âm ỉ một lúc lâu như vậy, có khát nước không?

Sắc Vi cũng phát giác ra mình có hơi mất tự chủ, nhưng cũng biết người bên cạnh là người đàn ông của mình, cũng chẳng phải là thuộc hạ mình của, nên cũng chẳng có gì, cứ sống thật với con người mình, Sắc Vi vẫn rất biết hưởng thụ những phút giây này, nói nhiều chuyện như vậy, đúng thật là có khát, vì thế gật gật đầu.

- Muốn uống cái gì?

Dương Thần nhìn bầu trời cũng đã ngả màu, định mua cái gì đó, rồi cùng Sắc Vi đi tìm một nhà hàng nào đó để ăn tối.

Sắc Vi nhìn xung quanh mấy cửa hàng ở hai bên đường, bỗng nhiên mắt sáng ngời, chỉ vào một quán ăn được trang trí rất tinh xảo, khiến cho người đi qua phải liếc nhìn vào thức ăn ở bên trong,

- Đi vào đó.

Dương Thần nhìn lên, cái biển to tướng khiến cho người ta nhìn đến hoa cả mắt, ai trên thế giới này mà trả biết, đó là một quán Starbucks.

- Sắc Vi bảo bối, sao đột nhiên em lại muốn uống cà phê?

Dương Thần cảm thấy phụ nữ giống như Sắc Vi thì sẽ không nên chọn loại thức ăn nhanh mới phải.

Kỳ thực là cũng là do Dương Thần ở nước ngoài đã lâu, nên cũng không biết, ở Trung Quốc, Starbucks là dành cho giai cấp tiểu tư sản, còn cái loại thức ăn nhanh ở nước ngoài kia làm sao có thể sánh bằng được.

Sắc Vi bĩu đôi môi đỏ mọng,

- Em thường xem quảng cáo trên tivi, lúc nào cũng muốn thử xem thế nào, nhưng lại không biết mua như thế nào, cho nên, từ trước đến nay chưa từng uống qua, em rất tò mò...

Dương Thần cảm thấy tức cười, cũng không kinh ngạc khi biết Sắc Vi chưa từng uống qua loại đồ uống mà ở đâu trên thế giới cũng có - Starbucks, hơn nữa bởi vì ----- hắn cũng chưa từng uống qua.

- Nếu đã như vậy, thì chúng ta đến đó thử xem nào,
Dương Thần gãi gãi đầu, bắt đầu lái xe vào vệ đường.

Sắc Vi nghe ra được ý tứ trong câu nói, tò mò hỏi:

- Ông xã, lẽ nào anh cũng chưa từng uống? Không phải trước đây anh ở nước ngoài sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 598

“Tứ Giác Trăm Thụy”

Dương Thần bĩu môi, tóm lại là không thể nói được gì nữa, lúc đó mình ở nước ngoài, loại cà phê và thức ăn nhanh của Starbucks này thực sự chưa đáng để mình uống, vì thế thuận miệng chống chế:

- Anh không có thói quen uống cà phê.

Trong khi nói, thì cũng dừng luôn xe lại, hai người xuống xe, Sắc Vi chủ động khoác lấy tay Dương Thần, ánh mắt tràn đầy niềm vui, giống như cô gái nhỏ được dẫn vào tiệm đồ chơi vậy, dựa vào nhau cùng đi vào cửa hàng Starbucks.

Bởi vì hai người bọn họ bước xuống từ một chiếc BMW trắng, cho nên dễ dàng được chú ý bởi nhiều người, không ít người nhìn thấy vẻ mặt hân hoan mỹ miều của Sắc Vi, đều không kìm nổi hai con mắt.

Dương Thần không phải là thánh nhân, hiển nhiên trong lòng cũng cảm thấy có chút đắc ý, lần nào mình đưa mỹ nhân xuất hiện ở trên phố, cũng đều nhận được sự ngưỡng mộ của người khác, nếu như một hôm nào đó, mình dẫn một đám mỹ nữ xuất hiện, ríu ra ríu rít đi ở bên cạnh mình, thì không biết có bao nhiêu người đàn ông muốn được như mình.

Điên rồ, chuyện này đúng chỉ là mộng tưởng.

Quán Starbucks này nhỏ hơn nhiều so với quán lần trước dẫn Lâm Nhược Khê đến, nhưng thiết kế lại mang phong cách Châu Âu, vị cà phê nồng nàn tràn ngập khắp không khí, không khí hoài cựu của những chiếc ghế da và những chiếc bàn gỗ có ở khắp mọi nơi.

Mấy người nhìn có vẻ như là tầng lớp trí thức đang ngồi ở bên đó, có người dùng máy tính để lên mạng, có người đang đọc tạp chí, nhưng khi nhìn thấy Dương Thần và Sắc Vi bước vào cửa, thì hầu hết những người đó đều lộ thần sắc khác thường.

Đây chắc không phải trên mặt hai người có hoa, chỉ là, Dương Thần mặc dù đã trở lãnh đạo cao cấp của công ty, nhưng khí chất lúc bình thường, cũng chẳng khác là mấy so với lúc bán thịt dê nướng, chẳng khác tên đầu đường xó chợ vô công rồi nghề là mấy.

Còn Sắc Vi tuy là người phụ nữ ngấm dòng máu của giới xã hội đen từ nhỏ đến lớn, nhưng lại mang cái dịu dàng nho nhã của tiểu thư con nhà khuê các, nhìn thế nào đi chăng nữa cũng thấy hơn Dương Thần đến mấy bậc, huống hồ Dương Thần chỉ có một khuôn mặt rất bình thường, so sánh với diện mạo mỹ miều của Sắc Vi, quả thực chẳng khác gì cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Lúc đầu tiên, rất nhiều người thở dài trong lòng, chẳng trách rằng đàn ông không hư thì phụ nữ không yêu, người đàn ông này cũng không biết là tu đến mấy đời, mà đời này lại khiến một đóa hoa tươi tắn xinh đẹp như vậy tình nguyện cắm ở đó.

Dương Thần cũng chẳng thèm để ý đến những ánh mắt khác thường đó, dẫn Sắc Vi đến phía trước quầy, cười cười hỏi:

- Muốn uống gì, em tự chọn đi.

Sắc Vinh nhìn mấy cái catollo có in đủ loại đồ uống trên đây, cũng chẳng biết thế nào, hỏi học sinh cô cũng uống trà sữa trân châu, còn với mấy thứ cà phê uống lạnh này cũng không biết rõ lắm.

Cũng không thể thử mỗi loại một cốc được, Sắc Vi quay đầu lại nhìn đồ uống mà mọi người đã gọi, cô cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ vào một thứ rồi bảo người ta lấy cho mình cái giống như thế.

Chớp đôi mắt, hai mắt sáng ngời, túm lấy Dương Thần rồi quay người lại, chỉ vào một cô gái mặc một chiếc áo màu trắng cách đó không xa gọi một cốc giải khát lớn, nói:

- Ông xã, em muốn cái đó.

Dương Thần cẩn thận nhìn sang, thứ mà người phụ nữ có vẻ như nhân viên công sở kia uống là một cốc đồ uống lạnh có màu hồng phấn, nhìn có vẻ rất thuận mắt, không trách Sắc Vi lại thích như vậy.

Dương Thần cũng không biết thứ đồ uống đấy gọi là gì, vì thế hỏi cô nhân viên ở quầy thu ngân,

- Cô à, thứ mà vị ở bên kia uống, là cái gì vậy?

Mặc dù cô thu ngân vẫn nở một nụ cười tươi tắn, nhưng trong ánh mắt lại có chút gì đó như coi thường Dương Thần, dù sao cũng là người trẻ tuổi, không biết hạn chế.

- Tiên sinh, đồ uống của cô gái đó là STRAWBERRY, là đồ uống lạnh đặc biệt, không có trên thực đơn ạ.

Cô thu ngân giải thích.

Dương Thần giật mình gật gật đầu, có những loại cà phê hay đồ uống, là dựa vào khẩu vị và sở thích của khách hàng, nhưng trong quán cà phê thì có một số loại không phải mùa nào cũng bán, cho nên nhiều khi đồ uống không có trên thực đơn, điều này không có nghĩa là không làm cho bạn, dần dần trở nên rất bình thường.

Cũng không biết là cô nhân viên thu ngân đó có phải cố ý nói tên tiếng anh hay không, Sắc Vi vẫn không hiểu thứ đồ uống đó rốt cuộc là cái gì, vì thế lắc nhẹ tay Dương Thần hỏi to:

- Ông xã cái gì mà “tứ giác trăm thụ” rốt cuộc là cái gì vậy?

Dương Thần cười nói:

- Chính là dâu tây, là đồ uống lạnh làm từ dâu tây, em thích không?

- Hóa ra dâu tây được gọi là “tứ giác trăm thụ” vậy thì chọn nó đi, nhưng

em không cần cốc lớn như vậy.

Sắc Vitrong lòng cũng không tự tin lắm, bởi vì cảm thấy không nhất thiết phải lấy một cốc to như vậy.

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên từ đằng sau truyền đến một giọng cười nhạo, giống như là vô ý:

- Nhà quê giả vờ tao nhã, thực là nực cười.

Tiếng hai người nói chuyện vốn dĩ cũng chẳng nhỏ gì, hơn nữa trong quán cà phê lại vừa yên tĩnh, vừa nhỏ, lại thêm không ít những người xung quanh đều để ý đến hai người, cho nên, đoạn hội thoại trên có không ít người nghe được.

Một cô gái ở gần đó đeo một chiếc kính gọng đen, bộ dạng giảo hoạt, mặc một bộ quần áo màu xám bạc, nhìn có vẻ thuộc giới trí thức, từ trước đến giờ cô ta luôn chú ý đến mọi lời nói hành động của Sắc Vi, cũng là vì ghen tỵ, nhìn thấy một người xinh đẹp hơn mình, đương nhiên là phải chú ý đến nhiều hơn rồi.

Lúc này, người phụ nữ này phát hiện ra không ngờ Sắc Vi không biết gì về loại đồ uống thông thường ở Starbucks, hơn nữa một từ tiếng anh đơn giản là “dâu tây” cũng không biết, lập tức khinh miệt, cảm thấy mình lại được sự tự tin.

Ở những thành phố lớn được nuông chiều thành quen, khiến cho cô gái thuộc tầng lớp trí thức kia nói ra những lời cười nhạo đó.

Mà lời cô ta nói ra, thực ra cũng là suy nghĩ của những thành phần trí thức đi làm, cũng làm bộ cười thầm, không ít người mang bộ mặt trêu tức Dương Thần và Sắc Vi.

Sắc Vi không ngờ mấy câu mà mình thuận miệng nói ra, lại khiến cô bị những người này khinh miệt như thế, cô rất ít xuất hiện ở những nơi đông người, cũng không có cơ hội giao lưu với đám người trí thức thành thị, lúc này bị cười nhạo, cô cũng không vì bản thân mình bị coi thường mà cảm thấy tức giận, ngược lại lại cảm thấy mình làm mất mặt Dương Thần, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Mặc dù chỉ cần cô động đậy ngón tay, thì thuộc hạ của cô có thể khiến cho đám người có tri thức này sống dở chết dở, nhưng nói cho cùng, đây cũng chỉ là những người bình thường, nếu như mình dùng luật rừng đối phó với bọn họ, thì chỉ khiến mình càng thêm đáng thương hơn mà thôi.

Dương Thần vốn không thêm để ý đến những người này, mấy đứa này, chỉ là loại cả ngày nhàn rỗi không có việc gì, thích tìm thấy sự ưu việt của mình từ “kẻ yếu đuối”, so đo với bọn chúng thì chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Nhưng Dương Thần nhìn thấy ánh mắt âm thầm của Sắc Vi, oan ức và khổ sở, đây không phải là chuyện muốn tùy tiện thế nào cũng được.

Dương Thần ôm Sắc Vi đi đến trước mặt cô gái nói ra những lời đó,

khuôn mặt không có chút biểu cảm nói:

- Xin lỗi người phụ nữ của tôi đi, cô làm cô ấy không vui rồi.

Cô gái thuộc dân công sở kia đang gõ gõ cái gì trên notebook, nghe những lời Dương Thần nói, cũng không thèm ngẩng đầu lên, tiếp tục gõ chữ, miệng phun ra một câu ngoại ngữ:

- FOUSIECHAMP, SOISPASLAPERRUCHE.

Đầu năm nay, người ở hải ngoại về rất nhiều, trong quán cà phê cũng có không ít người từ nước ngoài trở về, rất nhanh có thể nhận biết được, câu mà cô gái đó nói là tiếng pháp.

Rất hiển nhiên, việc này là muốn cho hai người bạn Dương Thần xấu mặt, ý của cô gái đó cũng rất đơn giản, anh muốn nói lý, được thôi, nhưng những lời tôi nói anh nghe có hiểu không?

Chỉ tiếc rằng, Dương Thần không chút suy nghĩ, đáp lại luôn:

- APPRENDSPASAVXSINGEFAFAIREDESGRIMACES.

Nói tiếng Pháp bằng giọng Paris rất chuẩn, khiến cho cô gái kia đang cúi đầu cũng phải ngẩng lên kinh ngạc, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt khó tin, những người xung quanh cũng được mở rộng tầm mắt, thậm chí là còn tưởng mình nghe nhầm nữa chứ, nhìn người thanh niên trẻ tuổi này có lẽ còn chưa tốt nghiệp tiểu học cũng nên, sao lại có thể nói tiếng pháp một cách chuẩn mực như thế?

Mặt Sắc Vi lại tràn ngập vẻ hạnh phúc, tuy cô nghe không hiểu những gì Dương Thần nói, nhưng cũng biết Dương Thần đang bênh vực cô.

Cô cũng không phải là cô gái yếu đuối, chỉ vì nguyên nhân như thế này lại nhận được sự bảo vệ quý giá của đàn ông.

- Giật mình rồi sao? Lẽ nào cô tưởng rằng cả thế giới này chỉ mình cô có văn hóa, không biết tiếng anh thì rất mất mặt sao? Cô có biết không, bố mẹ cô, ông bà cô, cũng không biết tiếng anh, những người không biết tiếng anh còn nhiều hơn những người biết tiếng anh đây, chỉ là một đám người tự cao tự đại, mới đáng buồn nôn thôi.

Dương Thần thần nhiên nói.

Cô gái thuộc tầng lớp trí thức then đỏ cả mặt, những người xung quanh cũng không nói được lời nào, bọn họ cũng đều là những người có văn hóa, đương nhiên biết, những lời Dương Thần nói không sai, chỉ có điều sự ngạo mạn của con người, thường che dấu đi cái lương thiện vốn có của người ta mà thôi.

- Người phụ nữ của tôi không biết tiếng anh, nhưng cô ấy cũng chẳng có gì xấu hổ với lương tâm cả, cô ấy thể hiện rằng hai người chúng tôi rất ít uống cà phê, cũng rất ít đến những nơi như thế này, không thể hiện rằng chúng tôi không đủ tiền để trả, không thể hiện rằng chúng tôi không bằng cô.

Dương Thần tiếp tục lạnh lùng nói:

- Nếu như cô không xin lỗi, tôi cũng không ngại đi tố cáo cô tội công kích

người khác, cô cứ thử mà xem.

Dương Thần cũng chẳng phải dọa nạt gì, cũng không phải là nổi nóng với người ta, cách tốt nhất là dùng quy tắc phổ biến trong xã hội, chính là luật pháp.

Hắn không thể vì cô gái đó làm Sắc Vi không vui, mà lại đi chặt đầu cô ta được.

Thế giới cũng có quy tắc của thế giới, giống như chủ thần không giam giữ người trần, mà Hồng Mông cũng sẽ không can thiệp nhiều vào chuyện thế tục.

Dương Thần tu tâm dưỡng tính đã có sự đột phá, đối với những quy định thì có được định sẵn, thì cũng có những am hiểu nhất định.

- Xin... xin lỗi, xin tha lỗi cho tôi, người phụ nữ thuộc giới trí thức cuối cùng cũng chịu cúi đầu nhận lỗi, cũng có chút không cam tâm tình nguyện, nhưng cô ta biết nếu không xin lỗi thì không xong, hơn nữa rõ ràng là mình gây chuyện.

Dương Thần lúc này mới vừa lòng, dẫn Sắc Vi trở về phía quầy thu ngân, nhân viên thu ngân cũng đang sững sờ gọi hai cốc dâu tây thủy tinh.

Đợi thứ đồ uống màu hồng phần đến tay, tâm trạng Sắc Vi cũng khá lên nhiều, cẩn thận hút một ngụm nhỏ, rồi nhíu mày lại, giống như có chút gì đó là lạ.

- Sao nào, không ngon sao?

Dương Thần hỏi.

Sắc Vi lắc đầu:

- Chua chua, ngọt ngọt, có vị dâu tây, rất thật, bởi vì vị hơi đậm nên cảm thấy rất lạ.

Dương Thần không vội uống ngay, nắm tay Sắc Vi đi ra khỏi quán cà phê, hắn định sau khi lên xe, vừa uống vừa tìm quán cơm nào đó để ăn tối.

- Ông xã, vừa rồi anh nói với cô gái đó cái gì thế?

Sắc Vi cắn ống hút, giọng mềm mại, lộ ra vẻ xinh đẹp của người phụ nữ, chỉ có khi ở cạnh Dương Thần, thì cô mới dỡ bỏ được trọng trách thoải mái mà sống.

Dương Thần nói bừa:

- Cô gái đó nói với anh, bảo anh rút đi, đừng có đứng trước mặt cô ấy phí lời nữa, anh liền nói với cô ấy, cô quá đề cao bản thân mình rồi đấy... chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi.

Vừa rồi em còn tưởng anh muốn động thủ nữa cơ, có hơi lo lắng, dù sao thì những chuyện như này lại gây ra rắc rối cũng không tốt, mà nói đến em cũng không được học hành gì, mới bị nói có hai câu mà đã không chịu được rồi, Sắc Vi buồn rầu nói.

- Em nói gì vậy, em không nợ người ta tiền, việc gì phải để cho người ta nói em, em như vậy, khiến anh đau lòng đấy.

Dương Thần chau mày nói.

Sắc Vi chúm chím đôi môi cánh hoa, hỏi:

- Ông xã, nói thật đi, có phải em làm anh mất mặt, anh không thoải mái đúng không?

Dương Thần dừng bước, nghiêm mặt nói:

- Anh chỉ biết cảm ơn em đã ở bên cạnh một người đàn ông không ra gì như anh, trong mắt anh, cho dù em dùng tay đếm số có sai đi chẳng nữa, thì anh cũng cảm thấy em rất dễ thương, nói như vậy em có hiểu không đây? Em mà còn nói những lời như này là anh giận thật đấy.

Sắc Vi thoáng suy nghĩ rồi gật gật đầu, phì cười nói:

- Mặc dù em học không nhiều, nhưng cũng biết phụ nữ không có tài thì càng có đức, uhm, xem ra không sai, giống như người phụ nữ ngốc nghếch như em, mới có thể tìm được người đàn ông tốt.

Dương Thần giơ tay ra véo lấy mũi sv, khiến cho cô được một trận hờn dỗi.

- Anh thấy gọi em là “ ngốc ời” là được rồi, tất cả mấy thứ đấy đều là nguy biện...

Dương Thần than thở, đang định hỏi xem Sắc Vi muốn ăn gì, lại phát hiện, Sắc Vi đứng yên một chỗ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái bóng của hai người đi đường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 599

Bệnh Viêm Gan

Đó là hai vợ chồng già thân hình có chút ốm yếu, tóc trắng bạc phơ, quần áo thì tả tơi, bà lão dùng một chiếc gậy trúc làm gậy chống, ông lão thì vác trên vai một túi vải to, dáng vẻ mệt mỏi, rất dễ nhận ra họ là hai ông bà ăn xin ở thành phố Trung Hải này.

Nhóm người nhặt nhòa này, không hiếm gặp ở thành phố này, đa số mọi người thấy nhiều rồi thành quen, có người không để ý đến, có người thì ghét bỏ những người lực bất tòng tâm này.

Lúc này, bà lão đứng ở cửa của cửa hàng Starbuckes, nhìn vào tấm quảng cáo to tướng rực rỡ sắc màu dán ở trên cửa sổ,

Trên tấm quảng cáo là một cốc mocha thơm nồng màu trắng, và một cốc trà xanh Fabuquinuo với bơ trắng khiến người ta mê mẩn.

Bà lão nhìn vào đó, làn da nhăn nheo trên mặt, trong đôi mắt mờ đục, có cái gì đó xuất thần.

Ông lão ở bên cạnh như hiểu được ý của bà, khó nhọc thở dài, nắm tay bà lão kéo đi, bắt đầu nói:

- Đợi khi nào có đủ tiền rồi, tôi sẽ mua cho bà một cốc uống thử nhé.

Bà lão vừa nghe thấy thế vội lắc đầu nói:

- Tôi chỉ nhìn thôi, không muốn uống cái thứ đồ uống không ra gì này.

- Tôi biết bà thích của ngọt mà,

Ông lão nhếch miệng cười.

Bà lão giả vờ giận dỗi trách:

- Đừng có mà tiêu tiền hoang phí.

Ông lão cũng không tiện nói thêm điều gì, tuy rằng cảm thấy rất áy náy với bà lão, nhưng quả thực họ không thể tiêu tiền hoang phí được, có thể lăn lộn kiếm được miếng cơm ở cái thành phố này đã là rất khó rồi, làm sao có thể mua được một cốc nước giải khát tận mấy đồng được, thậm chí, có để bọn họ vào đây mua hay không cũng là cả một vấn đề.

Đúng lúc này, Sắc Vi vẫn luôn quan sát hai người từ đầu đến giờ bước đến trước mặt hai ông bà, nhoẻn miệng cười nói:

- Bà ơi, bà uống cái này đi.

Nói rồi, Sắc Vi giơ cốc nước dâu tây mình mới uống một ngụm ra trước mặt bà lão, muốn bà lão nhận lấy.

Bà lão ngẩn người ra, không hiểu chuyện gì ở đâu đột nhiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp nói muốn cho mình uống, lập tức giật mình, vội vàng xua tay cười nói:

- Cô gái đừng làm như thế này, cái này rất đắt, tôi không thể nhận.

Đối với chúng tôi mà nói, một cốc giải khát gần chục đồng bạc, là thứ quá xa xỉ rồi.

Ông lão đứng bên cạnh mặt cũng có chút biến sắc,

- Cô gái nhỏ, lòng tốt của cô chúng tôi xin nhận, nhưng thật sự là không thể được.

- Coi như là cháu hiếu thuận với hai người đi ạ, coi như để đưa con gái xấu xa như cháu tích chút công đức, hai người đừng từ chối ạ

Sắc Vi cũng không ngại sự từ chối của bà lão, nhất quyết đặt cốc đồ uống vào trong lòng bà lão.

Hai vợ chồng ông lão thực sự rất cảm động, đặc biệt là bà lão, nước mắt lưng tròng, khuôn mặt tràn đầy vui sướng, không phải là vì được uống thứ đồ uống này, mà phần nhiều vì, cảm kích một tấm lòng.

Bọn họ đã đến tuổi này rồi, lưu lạc bốn phương, hồi hã ngược xuôi đi ăn xin mà sống, hầu như chỉ nhận được ánh mắt xem thường của mọi người, chịu nhiều đau khổ, nếu không phải là do tình thế em buộc, thì nhất định cũng không chịu sống như thế này.

Dường như đến lúc cả thế giới này đã quên đi sự tồn tại của hai người, bèo nước gặp nhau thế nào lại đưa cô gái có nụ cười như hoa này đến đưa cho họ thứ đồ uống ngọt ngào này, cảm giác an ủi này, khó có thể nói nên lời được.

- Cô gái, thật sự cảm ơn cô, nhưng những lời như thế không được nói lung tung, người có tấm lòng tốt như cô, sao còn phải tích công đức gì nữa, đó là những chuyện mà bọn người lòng dạ đen tối mới phải làm thôi.

Ông lão dìu bà lão, thành khẩn nói.

- Sắc Vi cười nhợt nhạt, từ trong đáy lòng cũng cảm thấy hơi chua xót, nói không nên lời, ai mà có thể nhìn ra được mình là kẻ cầm đầu đám xã hội đen chứ, cũng biết, mình là người phụ nữ với bàn tay nhuốm máu tươi, tội danh của mình đáng bị xử bắn mười mấy lần đây?

Đang lúc Sắc Vi nói tạm biệt với hai ông bà già, Dương Thần vẫn luôn đứng bên cạnh bước đến, nói:

- Cốc này không thể cho được.

Sắc Vi và bà lão nghi ngờ nhìn sang, hơn nữa Sắc Vi còn cảm thấy rất khó hiểu, cô không biết tại sao Dương Thần lại phản đối.

Dương Thần nháy mắt với Sắc Vi một cái, sau đó tiến lên, cầm cốc đồ uống của mình đưa đến trước mặt ông lão:

- Cốc của cháu chưa uống, lấy cốc của cháu nè, cốc mà bà cầm đã bị uống mất rồi, thôi thì trả lại cho người phụ nữ của cháu đi ạ, cô ấy thích nó.

Nói xong, cũng không đợi hai ông bà kịp phản ứng, Dương Thần đưa cốc của mình cho ông lão, lấy lại cốc của Sắc Vi từ tay bà lão.

Lúc này, Sắc Vi mới cười được, ánh mắt như nước nhìn Dương Thần,

Hai vợ chồng ông lão vui cũng không biết nên nói như nào mới phải, cảm động liên tiếp nói rất nhiều câu “cảm ơn”, bộ dạng run rẩy, thậm chí không hiểu được là đang vui hay là buồn nữa.

Dương Thần đưa đồ uống cho Sắc Vi, nói:

- Đi, chúng ta đi tìm quán nào đó ăn cơm.

Sắc Vi cười cười gật đầu, theo Dương Thần vào trong xe, hai vợ chồng ông lão giờ cánh tay khô héo lên, nói lời tạm biệt với hai người.

Đợi vào hẳn trong xe rồi, Sắc Vi vẫn còn nhìn mãi ra ngoài cửa sổ, chỉ vì cốc đồ uống mà vợ chồng ông bà lão cứ đưa đi đưa lại.

Bà lão muốn để ông lão cùng uống, nhưng ông lão nhất quyết để vợ mình uống, sợ thứ đồ quý giá đó không đủ.

Đến cuối cùng, bà lão không từ chối được ông lão, chỉ uống hai ngụm, rồi lại đưa đến trước mặt ông lão, để ông lão cùng uống.

Ông lão uống một ngụm nhỏ, khuôn mặt khô cần mím cười, gật gật đầu, muôn nói rằng thứ đồ uống này rất ngon, sau đó lại kiên quyết bớt lại để phần cho bà lão uống...

Trong ánh mắt Sắc Vi dường như rất cảm động, nói:

- Thực ra giống như hai ông bà đó, mặc dù không được sung sướng, nhưng cả đời này được ở bên nhau như vậy cho đến già, lại còn có thể tương thân tương ái, coi như cuộc đời cũng chẳng có gì là khổ nữa rồi, nhìn mà xem, rất ngọt ngào đấy thôi.

- Rất ngưỡng mộ đúng không?

Dương Thần nghe cũng có chút xúc động, vẫn chưa khởi động xe, cùng Sắc Vi nhìn ra ngoài.

- Ủ, có chút ngưỡng mộ,

Tiếng Sắc Vi du dương nói:

- Không cần biết giàu nghèo ra sao, không cần biết sinh lão bệnh tử như thế nào, gắn bó với nhau khi còn sống, rất nhiều người trẻ tuổi khi kết hôn đều nói như vậy, nhưng thật sự có thể sống bên nhau cả đời, thì có được bao nhiêu chứ.

- Em nghĩ, nếu như em và anh sống cùng với nhau, cho dù để cho em làm một người bình thường, cho dù ngày nào cũng phải ăn cơm hẩm cháo thiêu, thì em cũng mãn nguyện cả đời.

- Lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung rồi đấy, không phải chúng ta đang ở cùng nhau đây sao, anh chưa từng nói sẽ bỏ rơi em.

Dương Thần cảm thấy hơi đau lòng, giờ tay nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của Sắc Vi

Sắc Vi quay đầu lại, áy náy nhìn Dương Thần:

- Xin lỗi, có thể là em nghĩ quá đơn giản rồi, em cũng không biết nếu thực sự phải lo lắng đến kế sinh nhai, thì em có thể vô tư mà nghĩ như vậy không nữa.

Dương Thần hít một hơi thật sâu, đột nhiên cướp lấy cốc đồ uống trong tay Sắc Vi, cầm ống hút đưa lên đôi môi đỏ mọng của Sắc Vi, nói:

- Nào, uống một ngụm đi.

Sắc Vi biết Dương Thần đang muốn cô vui vẻ, cười cười, cúi đầu, hút một ngụm.

Vừa mới hút xong, Dương Thần lại lấy lại cốc đồ uống, cũng uống một ngụm.

Sắc Vi chớp chớp mắt, tò mò hỏi:

- Ông xã, anh cũng muốn uống sao, sao lại không đi mua một cốc nữa?

Dương Thần để cốc đồ uống vào trong ngăn kéo của xe, cười nói:

- Sao nào, ghét người đàn ông của em dùng chung ống hút với em à?

- Không phải, em không có ý đó,

Sắc Vi bĩu môi nói,

- Chỉ là em...

- Vậy là cái gì? Sợ anh bị bệnh à, hay là em bị cảm cúm?

Dương Thần liền hỏi.

Sắc Vi bất lực nói:

- Anh biết em không có ý đó mà, em chỉ nghĩ, nếu anh thích, thì đi mua thêm một cốc nữa có sao đâu.

Dương Thần vươn tay vuốt ve khuôn mặt mịn màng của Sắc Vi nói:

- Sắc Vi bảo bối, anh cũng muốn nói với em, có thể anh không giống với ông lão đó, cả ngày đều ở bên cạnh người phụ nữ mình yêu thương, nhưng anh tình nguyện chia sẻ với em mọi thứ, mọi thứ của em anh cũng sẽ không khách khí.

- Cho dù em có bị viêm gan, thứ đồ em đã uống qua anh cũng sẽ không hề do dự mà uống cùng em, anh sẽ cùng bị viêm gan với em, có thì cùng chịu, không thì thôi, đơn giản như vậy đó.

Ngôn ngữ miêu tả của người đàn ông đơn giản như vậy thôi, nhưng những lời lẽ đó lại khiến Sắc Vi vô cùng cảm động, nguyên một trái tim dường như tràn ngập sự ấm áp ngọt ngào, khiến cho cô cảm thấy hít thở cũng khó khăn, nhưng lại hận không thể thở được.

- Sao anh lại có thể nói những lời như vậy được, còn lâu em mới cùng bị viêm gan với anh.

Rất lâu sau, Sắc Vi mới lấy lại được tinh thần, thẹn thùng nhìn Dương Thần một cái.

Dương Thần về mặt khó chịu sờ sờ vào sau gáy,

- Ay, anh nói những lời hơi ngu ngur như vậy, thì mới hợp với cô ngốc như em.

Sắc Vi bật cười, phi đến người Dương Thần đánh cho mấy cái:

- Đừng có trêu em, mau đi ăn cơm, em đói rồi, còn nữa, lần sau không được gọi em là cô ngốc.

- Được, đi nào, cô ngốc,

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 7

- [Chương 600: Ngọc Nghé](#)
- [Chương 601: Đường Chủ](#)
- [Chương 602: Lật Mặt](#)
- [Chương 603: Đầu Óc Không Sáng Suốt](#)
- [Chương 604: Bốc Cháy](#)
- [Chương 605: Đắc Vu Me Chồng](#)
- [Chương 606: Con Trai Em](#)
- [Chương 607: Hạnh Phúc Và Nỗi Đau](#)
- [Chương 608: Ý Tưởng Hoang Đường](#)
- [Chương 609: Cắt Ngón Tay](#)
- [Chương 610: Rượu Chưa Say Nhưng Người Đã Tư Say.](#)
- [Chương 611: Giảm Béo](#)
- [Chương 612: Hoa Hâu Trường](#)
- [Chương 613: Trình Tiết Của Dương Thần](#)
- [Chương 614: Nỗi Niềm Khó Nói Của Bô Trưởng](#)
- [Chương 615: Lưu Minh Ngọc, Người Phụ Nữ Chanh Chua](#)
- [Chương 616: Nên](#)
- [Chương 617: Sợ](#)
- [Chương 618: Tán Trinh Tú Lốp Tôi.](#)
- [Chương 619: Cam Tâm Tinh Nguyên \(1+2\)](#)
- [Chương 620: Em Tưởng Hôm Nay Là Ngày Quốc Tế Nói Dối Sao.](#)
- [Chương 621: Người Phụ Nữ Nham Hiểm](#)
- [Chương 622: Lo Sợ Không Đâu](#)
- [Chương 623: Bánh Nếp Viên](#)
- [Chương 624: Đường Lớn Ba Nghìn Dặm](#)
- [Chương 625: Tôi Đã Gặp Qua Cô Ở Trường Học.](#)
- [Chương 626: Anh Không Thích Em](#)
- [Chương 627: Hôn Lễ](#)
- [Chương 628: Bắc Thương](#)
- [Chương 629: Bảo Vệ Sân Khấu](#)
- [Chương 630: Dùng Hết Sức Để Mút](#)
- [Chương 631: Nổi Tiếng.](#)
- [Chương 632: Lý Đôn](#)
- [Chương 633: Thực Sự Chưa Từng Nghe Bao Giờ](#)
- [Chương 634: Háo Xuống](#)
- [Chương 635: Không Công](#)
- [Chương 636: Con Cóc](#)
- [Chương 637: Cho Người Một Cơ Hội](#)
- [Chương 638: Không Thề Trốn Tránh](#)
- [Chương 639: Có Mối Thù Với Hãn Sao?](#)
- [Chương 640: Người Mini](#)
- [Chương 641: Đường Tâm Tiểu Thư.](#)
- [Chương 642: Chưa Từng...](#)
- [Chương 643: Cho Ít Tiền Tiêu Vất.](#)
- [Chương 644: Rất Thoải Mái Sao?](#)
- [Chương 645: Sớm Đã Có Chuẩn Bị.](#)
- [Chương 646: Vợ Tốt, Mẹ Tốt.](#)
- [Chương 647: Đưa Súng Cho Tôi.](#)
- [Chương 648: Ông Yêu Bà Ấy Sao?](#)
- [Chương 649: Lờ Thề Và Phòng Bếp](#)

[Chương 650: Thử Tình Cảm Mạnh Liệt Đạt Đào](#)
[Chương 651: Sinh Tồn Chủ Nghĩa Duy Vật Máy Móc](#)
[Chương 652: Cướp Chồng Của Bà Ấy](#)
[Chương 653: Anh Nói Đi](#)
[Chương 654: Không Cần Bất Cứ Người Nào](#)
[Chương 655: Không Cần Phải Nói](#)
[Chương 656: Miếu Vương Long](#)
[Chương 657: Chăm Chỉ Canh Tác](#)
[Chương 658: Một Chút Cũng Không](#)
[Chương 659: Hoa Nhà Hoa Dai](#)
[Chương 660: Chỉ Mấy Ngày Nay...](#)
[Chương 661: Không Phải Việc Quan Trọng...](#)
[Chương 662: Phu Nhân Thủ Tướng](#)
[Chương 663: Quốc Và Quốc](#)
[Chương 664: Cửa Hàng Nhỏ Đó](#)
[Chương 665: Đêm Khuya.](#)
[Chương 666: Tin Đầu](#)
[Chương 667: Còn Loan Hơn Ta.](#)
[Chương 668: Người Hiểu Sao?](#)
[Chương 669: Hai Lần.](#)
[Chương 670: Quốc Gia Thiên Hạ](#)
[Chương 671: Ưu Điểm.](#)
[Chương 672: Đúng Là Rất Cần Thân](#)
[Chương 673: Hương Vị Của Dâu Tây](#)
[Chương 674: Tao Quan Hệ](#)
[Chương 675: Đừng Nhìn Như Vậy](#)
[Chương 676: Rất Nghiêm Trọng](#)
[Chương 677: Chẳng Thêm Chiến](#)
[Chương 678: Trống Rỗng](#)
[Chương 679: Thầy Giáo Đại Học](#)
[Chương 680: Anh Cũng Không Thành Công](#)
[Chương 681: Kết Cục Không Tồi.](#)
[Chương 682: Đem Bút Lại Đây!](#)
[Chương 683: Nơi Lãng Man.](#)
[Chương 684: Trong Lòng Sẽ Nở Hoa.](#)
[Chương 685: Tôi Có Đủ Nghĩa Khí!](#)
[Chương 686: Ông Thật Sự Muốn Sao?](#)
[Chương 687: Không Thề Tưởng Tượng Nổi](#)
[Chương 688: Rất Mất Mặt](#)
[Chương 689: Chuột Chũi](#)
[Chương 690: Hacker](#)
[Chương 691: Đây Là Chuyên Công](#)
[Chương 692: Vậy Còn Em Thì Sao](#)
[Chương 693: Kỳ La](#)
[Chương 694: Anh Không Còn Cách Nào Với Em Nữa](#)
[Chương 695: Đương Nhiên Là Không Có Chứng Cớ](#)
[Chương 696: Nhân Từ Với Cô Ta.](#)
[Chương 697: Chơi Chưa Chán](#)
[Chương 698: Cố Hết Sức](#)
[Chương 699: Một Người Cha Tốt](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 600

Ngốc Nghếch

Sắc Vi “kịch liệt phản đối” với việc Dương Thần giành lấy được biệt danh đó, chẳng hề có hiệu quả gì, dọc đường lái xe đến nhà ăn, Dương Thần dường như kêu đến phát nguyền từ “ngốc nghếch”.

Sau cùng, Sắc Vi ghen đỏ hai má núm đồng tiền, bực mình nói:

- Cái tên này giống như gọi con chó nhỏ, anh còn gọi như vậy nữa em sẽ giận thật sự đó.

Dương Thần đột nhiên nhận ra, “ngốc nghếch” thực sự không giống tên người chút nào, lúc này mới cười khoan thai, thề rằng mình sẽ không gọi Sắc Vi như vậy nữa.

Sắc Vi không quan trọng chuyện ăn uống, vì thế cũng không có chủ kiến gì, Dương Thần không quá cầu kỳ, lựa chọn một quán cơm nông gia khá sạch sẽ, hai người tự mình chọn bốn món đồ ăn, một món canh, ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ vừa nói vừa cười và bắt đầu ăn.

Đến lúc này, Dương Thần mới nhắc đến chuyện của hội Thanh Long, do mối quan hệ của tên Cao Việt đó, Dương Thần hi vọng Sắc Vi không nên tiếp tục hợp tác với nhạc phụ Lưu Thanh Sơn của mình nữa, thậm chí mong rằng Sắc Vi đừng đem lại cho hội Thanh Long ở Trung Hải quá nhiều sự tự do.

Sắc Vi nghe đến Cao Việt đột nhiên nghĩ đến việc hãm hại nữ sinh viên bán mình làm gái, tỏ ra hơi giật mình, lập tức nhú lông mày lại, dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Dương Thần nói:

- Việc này em nghe xong nhất định sẽ không dễ chịu, vì vậy vừa rồi ban ngày anh chưa nói ra, tránh việc đi giải sầu sẽ không được vui vẻ, bây giờ anh nói với em. Quyền quyết định vẫn nằm trong tay em, cho dù em làm thế nào, anh đều ủng hộ em.

Lúc này Sắc Vi mới mỉm cười nói:

- Ông xã yêu quý muốn em làm thế nào, đương nhiên em sẽ theo ý của ông xã để làm, không phải anh đã nói, những thứ của em anh sẽ không khách khí, như vậy, Hồng Kinh là của em, cũng chính là của anh, anh không muốn em cùng hợp tác với hội Thanh Long, em đương nhiên chấp nhận, hơn nữa em lại là phụ nữ, em ghét nhất nam giới ép buộc nữ giới bán đi sự tự tôn, cái tên Cao Việt đó còn sống nên đi ngồi tù.

Sự việc đã được quyết định như vậy, Dương Thần cũng không nói thêm gì nữa, giữa hai người không cần phải tốn nước bọt vì vài chuyện như vậy.

Tiếp đó, Dương Thần lại nhắc tới chuyện mẹ vợ Mã Quế Phương đang ở nhà của Sắc Vi. Hỏi Sắc Vi có cảm thấy quen hay không, dù sao bỗng nhiên nhà lại thêm một người bề trên xa lạ.

Nhưng Sắc Vi lắc đầu dứt khoát:

- Không có gì là không quen cả, dù sao đó là mẹ của Thiện Ny, cũng không phải là người ngoài, sau khi dì Mã đến đây, dì Mã đã chăm sóc và làm rất nhiều đồ ngon cho chúng em ăn, hơn nữa còn dạy em nấu ăn, bà thật tốt.

- Điều này cũng đúng, em cùng với Thiện Ny sống ở trong căn nhà to như vậy, quá trống trải cũng không cảm thấy tốt.

Dương Thần nói xong lại

lộ vẻ buồn rầu.

- Chỉ có anh khổ thôi, sau này nửa đêm muốn đến chỗ em để nằm ngủ, trong lòng vẫn còn lo bị phát hiện.

Sắc Vi cười khanh khách nói:

- Hóa ra anh không nói rõ mối quan hệ của anh với Thiện Ny cho dì Mã sao? Em còn nghĩ rằng dì Mã đã chấp nhận rồi chứ.

Dương Thần cười đau khổ:

- Đang định nói rõ ra, mẹ anh đã đồng ý gắp mẹ vợ, đến lúc đó sẽ nói ra hết, tuy nhiên anh vẫn rất lo lắng, dù sao mẹ vợ thoát nhìn rất diễm đạm, nhưng có cảm giác không phải đến lúc đã cạn tình cảm mới tính cách gây sức ép trong thời gian dài, tuy nhiên anh đã có cách vượt qua.

Sắc Vi phình miệng lên, nói:

- Hừ, ai cho anh đến đâu cũng trêu gái đẹp, lúc đầu khi anh về nước, em có cố gắng để tiếp cận anh như thế nào, anh vẫn giả vờ, không ngờ đến một ngày anh dang rộng hai tay, ôm được nhiều như vậy, em có chút cảm nhận chính mình đã nhìn nhầm, sớm biết làm bạn gái anh có nhiều áp lực như vậy, còn không bằng một người sống yên tĩnh một mình.

- Chắc, chắc, cục cưng Sắc Vi, câu này em nói không đúng rồi.

Dương Thần cười và nói:

- Em hãy xem Thiện Ny đi, khi đối diện với áp lực, đều rất nỗ lực, còn em chẳng có ai quản cả, tự do tự tại, không sợ bề trên can thiệp, nếu so với cô ấy, em còn hạnh phúc hơn nhiều.

Sắc Vi nghe xong, sắc mặt ảm đạm một hồi.

- Đúng vậy, em không có bề trên, cũng không ai quản em ở cùng với ai...

Dương Thần lặng người, thầm mắng chính mình “ngu xuẩn”, tự mình nói đến việc không nên nói rồi, Sắc Vi đã tự mình đưa phụ thân của mình Tư Đồ Minh Trạch ra nước ngoài. Một mình cô đơn sống ở Hoa Hạ, chính mình không ngờ lại còn nhắc đến chuyện cô ấy không có người thân thuộc, tự mình mới chính là “ngu xuẩn”. A, việc này có thể đón

nhận nó được vui vẻ sao?

- Lâm Nhược Khê mặc dù không có bà nội và mẹ, nhưng dù sao trong nhà

vẫn có mẹ Vương yêu mến cô ấy, còn Thiện Ny, cũng có dì Mã ở cùng. Ông xã, anh trước kia là trẻ mồ côi, bây giờ cũng đã tìm lại được mẹ thân sinh ra mình... Đường như thật sự chỉ có em chỉ còn lại một mình thôi.

Sắc Vi thì thảo đầu khổ.

Dương Thần vươn một bàn tay ra, quơ quơ trước hai mắt Sắc Vi, khiến cho Sắc Vi chú ý đến, mới dịu dàng nói:

- Anh sai rồi, anh không nên nói câu đó, Sắc Vi thân yêu à, mặc dù không có bề trên quản em, nhưng có người con trai yêu thương em đó.

Sắc Vi thản nhiên nói:

- Em cũng không yếu điệu như vậy, đừng coi em là cô bé, ăn cơm đi.

Dương Thần lúc này mới thấy dễ chịu hơn, nhìn thấy thức ăn cũng sắp nguội, liền bắt đầu ăn từng miếng to.

Hai người sau khi ăn xong, thanh toán xong tiền bước ra khỏi quán cơm. Bên ngoài đường dành cho người đi bộ đã tràn đầy ánh đèn nê ông, bầu trời được chiếu một màu trắng bạc, không nhìn thấy một ngôi sao nào, chỉ có một vầng trăng cong cong treo trên bầu trời.

- Chúng ta hãy đi bộ một chút, dù sao bây giờ vẫn còn sớm.

Dương Thần đề nghị, hiếm khi có lúc rảnh, hẳn muốn đi cùng với Sắc Vi.

Sắc Vi lập tức gật đầu đồng ý, thời gian được đi dạo cùng một mình với Dương Thần, cô cũng cảm thấy quý trọng.

Hai người nắm tay nhau, giống như những cặp tình nhân bình thường nhất, bước đi chậm chạp trên con đường rộng rãi, thỉnh thoảng bước vào một cửa hàng tạp hóa, thỉnh thoảng bước vào xem cửa hàng bán đồ trang sức.

Khi bước đến ngã ba giao với một phố bán đồ ăn vặt, bước chân Dương Thần dừng lại một lúc, mắt nhìn về phía quầy nướng đồ ăn vặt bằng than ở phía góc đường.

Sắc Vi đang sự hào hứng nhận ra sự khác thường của Dương Thần, cũng thận trọng nhìn qua bên đó, khi nhìn thấy người mà Dương Thần đang chú ý đến, nhận ra đó chính là một người đàn ông già nua bán đồ nướng ăn vặt.

- Ông xã, người đó là ai vậy? Có phải là bạn của anh không?

Sắc Vi hỏi.

Dương Thần khẽ gật đầu

- Xem như vẫn còn nhớ rõ trước đây khi anh bán thịt dê xiên, tới quán rượu của em, thường cùng em nhắc đến nhà họ Lý, người đó chính là lão Lý.

- Hóa ra là ông ấy.

Sắc Vi lúc này mới hiểu ra.

- Đó chính là cha của Lý Tinh Tinh, tại sao ông ta lại đến đây để bán hàng, chỗ này cách nhà ông ta khá xa.

Dương Thần lắc đầu, đây chính là điều hắn nghi ngờ, hơn nữa, lão Lý bận rộn với việc nướng những món ăn vặt vĩnh viễn với đủ loại khác nhau ở nơi đó, mồ hôi ướt đầm đìa, bộ dạng trông thật thảm hại, rõ ràng gần đây công việc

buôn bán cũng không tốt lắm.

Theo lý thuyết, Lý Tinh Tinh đi sang Mỹ, là chi phí xuất ngoại do nhà nước đài thọ, hai vợ chồng lão Lý lẽ ra không mệt như hồi còn nuôi con gái ăn học.

Dương Thần đưa mắt ra hiệu, dẫn Sắc Vi đi lên phía trước, bước đến phía trước quán nhỏ của lão Lý, ánh mắt phức tạp nhìn người cổ nhân đang bận tối mắt vui đầu vào công việc.

Lão Lý vừa mới nướng xong mấy chuôi xúc tu, rắc hương liệu lên, ngẩng đầu lên theo thói quen và kêu:

- Vị tiên sinh này cần gì ạ?

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, lão Lý kinh ngạc nhận ra rằng, đang đứng trước mắt mình là Dương Thần vốn lâu ngày không gặp, lần này, lão Lý hơi trợn tròn mắt.

Nếu như trước đây, Dương Thần và lão có thể nói là bạn vong niên, nhưng từ lúc xảy ra chuyện với con gái Lý Tinh Tinh của lão, lão Lý biết rằng, quan hệ giữa hai bên, tóm lại thật khó khôi phục lại được sự thân mật như trước kia.

- Dương Thần à, sao cậu lại tới đây, thật đúng là lâu ngày không gặp.

Lão Lý cười xấu hổ, theo bản năng đưa mắt nhìn Sắc Vi ở bên cạnh Dương Thần, cũng khẽ gật đầu mỉm cười, cũng tính định chào hỏi.

Dương Thần hơi xúc động, đã từng là người đàn ông cùng nhau khoác lác cãi cọ ở ngoài chợ, hiện tại khó có thể nói được sự ngỡ ngàng, lý do căn bản là tình yêu nam nữ đã không có kết quả gì, thật đúng là sự chiêm biếm.

- Lão Lý, làm sao lại bày hàng bán ở đây, chỗ này cách nhà ông hơi xa đó.

Dương Thần hỏi han thân thiết.

Lão Lý vừa tiếp tục nướng, vừa cười đau khổ nói:

- Hiện tại cạnh tranh rất lớn, chỗ đó khách hàng ít lắm, nghe nói chỗ này kinh doanh rất tốt, liền bỏ đến nơi này, hơn nữa đi thêm mấy con phố, cũng không tốn nhiều sức lắm.

Dương Thần đã không còn làm nghề bán thịt dê nước như trước kia, vì vậy không hiểu được tình hình thị trường bán hàng rong, gật gật đầu, mới do dự hỏi:

- Gần đây... Tinh Tinh có hay liên lạc gì về nhà không? Sau lần đưa cô ấy đi Mỹ, không nghe nói tin tức gì về cô ấy, chắc hẳn cuộc sống không tồi chứ?

Trong đáy lòng của Dương Thần, vẫn còn nhớ đến cô gái chính mình coi như em gái, mặc dù cô từng làm một số việc đại dột, nhưng cô gái khi mình mới về nước lại mở rộng lòng mình, làm sao có thể quên được chứ.

Nhắc đến con gái, lão Lý tự hào nói:

- Con bé đó gọi điện về, nói rằng đã quen ở bên đó rồi, tiếng Anh nói cũng khá tốt, nghe nói các giáo sư đều khen nó, muốn nó làm trợ giảng, có thể không chừng nó sẽ ở lại Mỹ.

Dương Thần cười nói:

- Vậy là tốt rồi, nếu thật sự ở lại đó làm trợ giảng, sau này ông và vợ ông sẽ không vất vả như vậy nữa.

- Đúng vậy, con bé được may mắn cũng có thể coi là không chịu thua kém ai.

Lão Lý vui mừng nói,

ngay sau đó lại nghĩ đến cái gì đó, nói:

- Đúng rồi, Dương Thần à, nhà chúng tôi vẫn nợ cậu một trăm ngàn nữa, lúc đó đưa cho vợ tôi chữa bệnh nhất định lúc nào đó tôi sẽ trả lại cậu, nhưng bây giờ nhà tôi không có nhiều tiền, vẫn kéo dài cho đến giờ, thật ngại quá.

Dương Thần lúc này mới nhớ tới, nhà lão Lý thực sự vẫn nợ tiền mình, lúc đó do đưa tất cả số tiền trong tay mình cho lão Lý, chính mình mới không có tiền làm kinh doanh nhỏ, đành phải bán thịt dê xiên.

Tuy nhiên, một trăm ngàn đồng, thực sự hẳn không để ý đến, thuận miệng nói:

- Không cần gấp gáp, lúc nào có thì trả cũng được, nhưng thật ra ông và bà xã của ông cần phải giữ gìn sức khỏe, đừng để đến lúc Tinh Tinh có thể hiếu thuận với hai người, cả hai đều suy sụp hẳn.

Lão Lý nhếch mép cười ha hả nói:

- Không sao, xương cốt của tôi còn cứng rắn lắm, cậu và vị tiểu thư này có muốn mấy xiên bạch tuộc không? Thật khó gặp nhau một lần, tặng một chút quà gặp mặt, ha ha...

Trong lúc nói chuyện, dường như hai người tìm lại được sự thân mật như trước đây, Dương Thần cũng không khách sáo, giơ tay định đón lấy xiên xúc tu bạch tuộc từ lão Lý.

Cho đến lúc này, lão Lý vốn cười ha hả, bỗng nét mặt trắng bệch, sắc mặt lộ ra vẻ bối rối, ánh mắt nhìn về phía đằng sau Dương Thần, xiên bạch tuộc trong tay cũng rớt xuống.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 601

Đường Chủ

Dương Thần và Sắc Vi rất buồn bực, lão Lý này sao tự nhiên lại như bị trúng tà, cái gì mà ngạc nhiên như vậy, nhưng cả hai vẫn quay ra, nhìn về hướng lão Lý đang chăm chú.

- Ô tôi tưởng là ai chứ, hóa ra là lão Lý, chẳng trách không thấy ông ở đầu kia khu chợ phía Tây, hóa ra là đây sạp hàng ra đây, đổi đến bán ở phố này.

Một giọng đàn ông sắc nhọn, cao vút cất lên, người nói chuyện là một người đàn ông dáng gầy gò, sắc mặt trắng bệch, gã mặc một chiếc áo đỏ thẫm, thắt lưng da bóng lộn, người khác không muốn nhìn vào cũng khó.

Bên cạnh gã còn có mấy gã thanh niên trẻ khác, người cao, người thấp, người mập, người ốm, một đám người đi đến chỗ quầy hàng của lão Lý. Những người qua đường thấy bọn họ đều tránh đi, sợ đụng đến đám sâu bọ đầu đường này.

Dương Thần nhú mày, hẳn dường như đã hiểu rõ, lão Lý đổi vị trí quầy hàng, chắc chắn không phải là do không kinh doanh được, hẳn là do gặp phải đám người này, bị gây khó dễ.

Một năm trước, khi Trung Hải vẫn đang trong lúc hội Hồng Kinh và hội Tây Minh tranh giành nhau, lão Lý bị cha con họ Trần bắt nạt, không ngờ lúc này Trung Hải chỉ thuộc về hội Hồng Kinh mà vẫn có chuyện như vậy xảy ra.

Dương Thần cảm thấy khó hiểu, về lý, Sắc Vi tiếp quản hội Hồng Kinh, tuyệt đối không dùng thủ đoạn vợ vét của cải này, dù sao hiện tại Sắc Vi cũng đang cố gắng hợp pháp hóa cách kiếm tiền, hơn nữa hội Hồng Kinh cũng không thiếu tiền, sao phải đi thu phí bảo hộ?

Nhận ra sắc mặt Dương Thần không được tốt, Sắc Vi vội giải thích:

- Ông xã, anh đừng hiểu lầm, em trước giờ không cho phép ức hiếp dân thường, cứ xem tình hình ra sao em sẽ giải quyết.

Dương Thần gật gật đầu, hẳn cũng tin tưởng người phụ nữ của mình.

Lúc này, gã đàn ông cao gầy kia đã chạy đến trước quầy hàng, đám côn đồ theo hắn chen chúc, đẩy Dương Thần và Sắc Vi sang một bên, thái độ vô cùng ngạo mạn.

- Lão Lý à, chẳng lẽ ông không biết, mấy phố này đều là địa bàn của Tây Bì tôi sao? Ông thực sự nghĩ rằng chuyển cửa hàng ra chỗ khác là sẽ không có chuyện gì sao?

Lão lý vẻ mặt cầu xin, lắp bắp nói:

- Ông chủ Tây Bì, tôi không phải là không nộp tiền, là do gần đây kinh

doanh không được tốt, tôi mới đổi chỗ ra đây bán hàng, đợi kinh doanh được hơn một chút, có tiền lời tôi nhất định sẽ trả nợ phí bảo hộ cho anh, cho tôi thư thư vài ngày đi.

Tây Bì cười lạnh:

- Tuần trước ông cũng nói sẽ nộp bù, nhưng cũng không thấy ông nộp, lại còn chạy trốn đến đây. Lão Lý à, Tây Bì tôi tính tình rất tốt, bình thường đảm bảo cho các người buôn bán an toàn, cũng đều làm hết trách nhiệm. Ông mà cứ như vậy là lỗi ở ông, đừng trách Tây Bì tôi đây không khách khí.

Mấy tên côn đồ khác cũng bắt đầu xúm lại, có tên còn cướp mấy xiên thịt lão Lý đã nướng xong, cắn từng miếng lớn.

Lão Lý đỏ mặt hơi lạnh, ánh mắt nhìn về phía Dương Thần, có ý cầu cứu, lão cũng không còn cách gì khác, nếu không cũng đã không cầu cứu Dương Thần.

Vì chuyện của con gái Lý Tinh Tinh, lão Lý vốn muốn định rõ ranh giới với Dương Thần, ai ngờ lại tình cờ gặp trên đường, lại gặp đúng lúc mình cần sự giúp đỡ.

Dương Thần thở dài, lão Lý hướng về phía hắn cầu cứu, nhưng không dám mở miệng, có thể thấy thành kiến với hắn vẫn rất nhiều, tất nhiên là sợ hắn và Lý Tinh Tinh có quan hệ gì, thiên hạ đáng thương nhất vẫn là tấm lòng cha mẹ, thù chính mình chịu tội, cũng không muốn làm ảnh hưởng đến tiền đồ của con gái.

Dương Thần đang muốn tiến lên trước giải quyết vấn đề, Sắc Vi bên cạnh lại kéo tay hắn, lắc đầu nói:

- Để em xử lý cho.

Nói xong, Sắc Vi đi đến cạnh đám côn đồ Tây Bì, thản nhiên nói:

- Ai cho phép các người thu phí bảo kê?

Tây Bì thật ra đã thấy Dương Thần và Sắc Vi, nhưng hắn chỉ cho là một đôi tình nhân bình thường muốn mua thịt xiên, không để ý nhiều, lúc này Sắc Vi đi đến trước mặt gã, Tây Bì mới để ý đến.

Tây Bì nét mặt háo sắc, nuốt nước miếng, cười ha hả nói:

- Người đẹp, sao thế, muốn ra bảo vệ chính nghĩa à? Hay là em xem phim nhiều quá, muốn nhân cơ hội này làm quen với anh đây?

Sắc Vi mặt lạnh lùng, nói:

- Tôi hỏi lại lần nữa, ai cho phép các người thu phí bảo kê?

Lúc này, một gã đứng cạnh Tây Bì tức giận, ném nửa xiên bạch tuộc nướng đang ăn dở xuống đất, tiến lên nói:

- Mẹ nó, đồ tiện nữ, đừng có không biết xấu hổ, dám nói chuyện như thế với anh Tây Bì à, chán sống à, muốn bị lột sạch ra hả?

- Chà... không được vô lễ với người đẹp.

Tây Bì một tay kéo tay chân của gã ra sau, ánh mắt chọc tức nhìn Sắc Vi, nói:

- Vị tiểu thư xinh đẹp này, chẳng lẽ cô không thấy bọn tôi là xã hội đen có tổ chức, có kỷ luật sao? Lăn lộn trên đường, thu phí bảo kê là nghĩa vụ và công việc của chúng tôi, nói vậy cô vừa lòng chưa?

Sắc Vi tiếp tục nói:

- Toàn Trung Hải giờ bằng nhóm chỉ có một mình hội Hồng Kinh, nhưng hình như hội Hồng Kinh qui định không thu phí bảo kê.

Nghe nói vậy, Tây Bì cùng bọn tay chân hơi kinh ngạc, gã cười ha hả nói:

- Hóa ra vị tiểu thư này còn biết hội Hồng Kinh chúng tôi, đúng vậy, tôi chính là Tây Bì, phụ trách mấy con phố này. Còn việc tiểu thư nghe nói chắc là không chính xác rồi, việc thu phí bảo kê tôi nghĩ cô nhớ nhầm rồi, nhưng cũng không trách cô được, người bình thường sẽ không hiểu biết hoạt động của hội Hồng Kinh chúng tôi. Tiểu thư có hứng thú đi uống với tôi một chén không, tôi sẽ giải thích một chút việc của hội Hồng Kinh chúng tôi cho cô nghe.

Tây Bì cười tủm tỉm nói, tay đã vươn ra định vuốt ve mặt Sắc Vi.

Nhưng không đợi Tây Bì vươn thẳng tay, Sắc Vi đã một cước nhanh như chớp đá thẳng vào chân Tây Bì.

- Ối!

Tây Bì kêu đau một tiếng, cả người quì xụp xuống.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt khiến bọn côn đồ một lúc sau mới phản ứng được, không ngờ đại ca của bọn chúng lại bị đánh.

- Con mụ đàn bà thôi, dám đánh lén đại ca, chán sống hả?!

Mấy tên côn đồ làm bộ định chồm lên, không cần biết Sắc Vi là đàn bà, đủ mọi loại quyền cước hướng tới cổ, eo, và bụng của Sắc Vi.

Những người này đương nhiên không là gì trong mắt Sắc Vi, cô chỉ lắc mình vài cái, lười dùng tay, tất cả đều dùng chân hung hăng đá văng, thoải mái như đá vào mấy tấm bia.

Chỉ hai ba chiêu, cả đám côn đồ hùng hổ đều kêu đau ngã xuống đất lăn lộn, không dám đứng lên, sợ lại bị người phụ nữ này đánh tiếp.

Tây Bì đột nhiên bị đánh ngã đã đứng dậy, hung tợn trừng mắt nhìn Sắc Vi, quát:

- Thôi tha, xem ra ta nhìn lầm rồi, loại người luyện võ công cô chờ ở đây, chờ ta kêu lão đại đến, mang đến trăm người, xem cô có đánh lại hay không?

- Tôi ở đây chờ, tôi cũng muốn gặp lão đại của các người, xem lão đại là ai.

Sắc Vi lạnh lùng nói.

Tây Bì thấy Sắc Vi không sợ hãi, cũng thấy hơi kỳ lạ, nhưng lời đã nói ra không rút lại được, huống hồ giờ ở Trung Hải có ai dám đụng đến người của hội Hồng Kinh? Người phụ nữ này có giỏi võ hơn nữa cũng không thể đánh được cả vạn người hội Hồng Kinh.

Nghĩ đến đây, Tây Bì can đảm hơn nhiều, rút điện thoại ở thắt lưng ra, gọi

một cuộc.

Đợi đường dây có người nghe, Tây Bì lập tức sốt ruột kêu lên:

- A lô, anh, anh ở đâu thế? Cái gì? Uống rượu? Em trai anh bị người ta đánh đó, ở ngay trong địa bàn của anh, ở phố ăn vặt Nam Khẩu, anh mau dẫn người đến, người phụ nữ này rất ay tàn độc, em bị thương rồi!

Vừa gọi điện thoại, Tây Bì vừa nhìn Sắc Vi chăm chăm, dường như sợ Sắc Vi chạy mất.

Lão Lý nhìn Tây Bì gọi điện thoại, sợ đến mức sắc mặt xanh mét, vội đi đến cạnh Dương Thần, nhỏ giọng sốt ruột nói:

- Dương Thần à, mau dẫn vị tiểu thư này đi, đừng lo cho tôi, anh của Tây Bì là Lôi Thần, là Đường chủ của hội Hồng Kinh, thế lực lớn lắm, người bình thường không thể trêu vào.

Lúc trước tuy rằng Dương Thần giúp lão Lý giải quyết cha con họ Trần, nhưng lão Lý không biết đó đều là do Dương Thần tự giải quyết, cho nên coi Dương Thần là người cưới được vợ có tiền, lại có thân thủ cao cường, xem ra, Dương Thần muốn đấu với vài trăm người dưới tay Lôi Thần vẫn là chuyện không thể nào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 602

Lật Mặt

Nghe thấy cái tên Lôi Thần, Sắc Vi sa sầm mặt, trong mắt có ánh lên tia thất vọng, bởi vì cô biết rõ, Lôi Thần đúng là đường chủ (cách gọi một đại qua quản lý khu vực nào đó) của khu vực này.

Dương Thần nhìn ra nét mặt Sắc Vi, nhưng cũng không rõ lắm, hắn cũng không giải thích cho lão Lý, mà chỉ quan tâm hỏi han:

- Lão Lý, lần trước ông nằm viện phẫu thuật, tôi không đến thăm ông cũng đừng trách, tôi là sợ ông không vui. Bây giờ ông khỏe rồi chứ?

Lần trước Lý Tinh Tinh làm chuyện điên rồ, chính là vì muốn kiếm tiền để lão Lý làm phẫu thuật cắt bỏ khối u, Dương Thần còn nhớ lúc đó Lâm Nhược Khê có đi thăm lão Lý, mà hắn lại không đi cùng.

Lão lý không biết nói gì cho phải, cười khổ nói:

- Đã khỏe rồi, tuy không bằng trước kia, nhưng cũng không có gì đáng ngại, cậu đừng đứng đó nói chuyện nữa, mau dẫn vị tiểu thư này rời khỏi đây đi.

Lúc lão Lý nằm viện, gặp qua Lâm Nhược Khê, tuy chỉ nói mấy câu đơn giản, nhưng Lâm Nhược Khê cho lão một ấn tượng vô cùng sâu sắc, cho nên lão cũng biết Sắc Vi không phải là vợ Dương Thần, chắc lại là người phụ nữ khác của hắn, nhưng chỉ cần không phải con gái Lý Tinh Tinh của lão, lão cũng mặc kệ.

Dương Thần lắc đầu ra ý không sao cả, đi đến cạnh quầy hàng của lão Lý, cầm mấy xiên thịt dê nướng, cười nói:

- Đã lâu không làm mấy việc này, thật là nhớ quá, cái tên Lôi Thần kia còn chưa đến, lão Lý, ông để tôi tự nướng cho mình mấy xiên nhé.

Lão Lý sắp ngất xỉu đến nơi, nặng nề thở dài, biết khuyên Dương Thần nữa cũng vô dụng, chỉ đành vỗ mặt đau khổ mà lo lắng.

Rất nhiều người qua đường để ý thấy chuyện đánh nhau ở nơi này, nhưng đa số đều không dám dừng lại, đặc biệt đã nhận ra Tây Bì thì đều trốn tránh hết sức, sợ đến gần bọn họ, có rất nhiều người cũng nhìn Dương Thần và Sắc Vi bằng ánh mắt thương tiếc.

Dù thế, vẫn có không ít người to gan đứng lại xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp, dù sao cũng đang là lúc tối trời, dưới ngọn đèn mọi người đều thấy mờ mờ, không dễ nhìn thấy nhau như ban ngày.

Chờ thêm khoảng năm phút, từ đâu phố truyền đến những âm thanh huyền ảo, sau đó là tiếng người ầm ỹ, chắc chắn là có một đám người từ đâu đó đang tiến đến.

Nhóm người này vừa đến, những người vốn đứng xung quanh xem đều tản ra, nhìn thấy cái khí thế xã hội đen kia, họ không dám tiếp tục đứng xem.

Dương Thần vừa mới nướng xong mấy xiên thịt dê, rắc hương liệu lên, bắt đầu gặm.

Tây Bì mặt tràn đầy hưng phấn, nhìn Sắc Vi và Dương Thần ác ý cười thâm hiểm, sau đó hô to:

- Anh!

Người dẫn đầu đoàn người kia chạy đến.

Lôi Thần là một người đàn ông trung niên, so với em trai Tây Bì, gã béo lùn hơn một chút, khuôn mặt vuông vắn, có một uy thế không giận mà uy nghiêm.

Lôi Thần mặc một chiếc áo sơ mi trắng, nhìn khá giống một thương nhân, nếu không phải phía sau có một đám người khí thế dũng mãnh, thân hình cao lớn làm thủ hạ, người ngoài chắc cũng không biết gã là xã hội đen.

- Anh, kia chính là con đàn bà thôi đã đánh em, còn đả thương các huynh đệ của chúng ta.

Tây Bì tiến đến gần Lôi Thần kêu ca, lộ vẻ mặt rất bi phần.

Lôi Thần trừng mắt lườm em trai một cái, nói:

- Lớn như vậy chỉ biết ở bên ngoài trộm gà trộm chó, bị người ta đánh cũng chỉ biết tìm anh đến giúp, em là óc heo hả?

Tây Bì oan ức nói:

- Anh, không phải là em không muốn, nhưng thân thủ của cô ta rất mạnh, em và các huynh đệ khác cũng không đánh lại được.

Mấy gã côn đồ theo Tây Bì cũng chạy lên kêu ai oán, đều chỉ vào phía quầy hàng có Sắc Vi ngồi trầm mặc không nói gì, Dương Thần đứng ăn thịt dê bên cạnh cũng thành đồng lõa.

Vì còn chút khoảng cách, ngọn đèn lại không sáng lắm, trong lòng Lôi Thần cũng không để ý đến việc người phụ nữ kia ức hiếp em gã, cũng thấy không có gì không ổn, lại không để ý thấy Sắc Vi, gã quay đầu, nói với một cô gái mặc váy đen vẻ có lỗi:

- Thật khiến tiểu thư Trần chê cười rồi, vất vả lắm mới có cơ hội cũng nhau đi uống rượu, lại gặp thằng em họ chỉ biết sinh sự, mặc kệ nó cũng không được.

Cô gái kia mặc váy đen, khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú, đứng trước một đám đàn ông, cũng không có vẻ gì bất ổn, dường như là có đủ năng lực để ngăn chặn bất kỳ ai dám lỗ mãng.

- Nếu là người nhà của đường chủ Lôi, giúp đỡ một chút cũng là việc nên làm, huống chi họ lại làm vậy với người của hội Hồng Kinh, làm vậy coi như là chuyện của tất cả mọi người rồi.

Cô gái kia nói.

Lôi Thần đồng ý cười, gạt đầu, lúc này mới cùng người theo giúp đỡ, đi

về hướng Sắc Vi.

Lúc khoảng cách chỉ còn khoảng hơn mười mét, Lôi Thần và cô gái tóc đen bỗng dừng bước, vẻ mặt kỳ lạ.

Hai người đứng cách đó không xa, đều nhìn về phía Sắc Vi, đầu tiên hơi nghi ngờ, lại có vẻ do dự, sau đó lại biến thành khiếp sợ, hoảng hốt.

- Hội... hội... hội trưởng?

- Chị Sắc Vi...

Lôi Thần và cô gái mặc váy đen đều thất thanh, nhận ra Sắc Vi, còn đám người hội Hồng Kinh đằng sau họ thì lộ vẻ kinh ngạc, bọn họ rất nhiều người chưa thấy Sắc Vi bao giờ, nhưng có thể được gọi là “hội trưởng”, ngoại trừ người đứng đầu hội Hồng Kinh, người vẫn chưa lộ diện, người phụ nữ tay thống nhất xã hội đen ở Trung Hải, còn có thể là ai nữa?

Tây Bì sắc mặt trắng bệch, gã rút cục đã hiểu ra, ông anh mình gọi “hội trưởng” là có ý gì, sự công kích này khiến gã chút nữa thì ngất xỉu đi mất.

- Sao hả, nhìn thấy tôi mọi người không được vui thì phải, Dung Dung, Lôi Thần.

Sắc Vi ánh mắt lạnh như băng đảo qua những người đứng trước mặt, tất cả im lặng như tờ.

Sắc Vi mặc trang phục thoải mái, đứng ở đầu đường, nhìn giống như một mỹ nhân bình thường ở thành thị, Trần Dung đứng ở xa nhìn lại căn bản không nhận ra.

Lôi Thần một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng cung kính cúi đầu, vội vã giải thích:

- Hội trưởng, xin bớt giận, sự tình không phải như hội trưởng nghĩ... nếu tôi biết là hội trưởng... tôi sẽ... tôi sẽ...

Sắc Vi cười lạnh:

- Anh làm sao thế? Nếu hôm nay người đánh huynh đệ các người không phải Tư Đồ Sắc Vi, anh đường đường là đường chủ Lôi của hội Hồng Kinh, có phải sẽ giúp em trai anh dạy cho tôi một trận không?

Lôi Thần tay chân như nhũn ra, không biết trả lời thế nào, đang lúc tức giận, tung chân đá văng Tây Bì ở bên cạnh ra.

- Đồ súc sinh, hội trưởng mà mày cũng dám chọc giận à?

Tây Bì bị đá lăn mấy vòng, chết ngất tại chỗ, không biết là do bị dọa sợ ngất đi hay là do bị đá.

Lão Lý đứng một bên nhìn nãy giờ trợn mắt, há hốc mồm, đứng ngoan ngoãn. Cô gái thoát nhìn xinh đẹp, tươi sáng, trẻ trung này không ngờ lại là hội trưởng hội Hồng Kinh? Chẳng trách Dương Thần không hề nóng vội, chỉ có điều là làm sao bên cạnh Dương Thần lại có người phụ nữ lợi hại như vậy?

Ở phía kia, Trần Dung sắc mặt cũng không tốt lắm, cắn cắn môi, đi đến trước mặt Sắc Vi, cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Chị Sắc Vi, em chỉ là trùng hợp đến nói chuyện với đường chủ Lôi một chút, chị đừng hiểu nhầm.

Sắc Vi hồ hững hờ liếc Trần Dung một cái, không đáp lời, nhìn về phía Lôi Thần đang run sợ, nói:

- Tôi nhớ rõ là đã từng nói, hội Hồng Kinh chúng ta muốn tồn tại lâu dài, những việc như đàn áp dân chúng tuyệt đối không cho phép làm, ai không xem trọng sẽ phải chịu trách nhiệm, hôm nay tôi hiếm khi xuất hiện ra ngoài một lần, lại gặp phải chuyện này, hơn nữa lại gặp em trai của đường chủ lộ liễu giữa đường, dùng danh nghĩa hội Hồng Kinh vơ vét tài sản của dân, lời nói của tôi xem ra mọi người đã cho thành gió thoảng qua rồi?

Lôi Thần đứng thẳng người, không ngừng nhận lỗi nói:

- Hội trưởng bớt giận, là do tôi không quản lý tốt thành súc sinh này, hội trưởng yên tâm, hôm nay về tôi nhất định sẽ dạy bảo nó thật tốt, về sau trên địa bàn của tôi tuyệt đối không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Sắc Vi thản nhiên nói:

- Không cần, có một số việc, đã mở đầu là không kết thúc được, Lôi Thần, hôm nay anh về thu dọn, chuẩn bị nốt công việc, ngày mai tôi sẽ cho người đến tiếp nhận địa bàn của anh, anh cùng em trai hãy rời khỏi hội Hồng Kinh.

Lời Sắc Vi vừa nói xong, Lôi Thần vẻ mặt không thể tin được, thất thanh:

- Hội trưởng, không thể nào!

Sắc Vi cất cao giọng:

- Tôi là hội trưởng hay anh là hội trưởng?

Khi cô nói chuyện toát ra một khí thế của người bề trên khiến cho Trần Dung đứng bên cạnh nghệt thờ.

Lôi Thần mặt lúc đỏ lúc trắng, hai tay nắm chặt nói:

- Hội trưởng, tôi trước giờ đều tôn trọng người, việc lần này đúng là lỗi của Lôi Thần tôi, em trai và thuộc hạ của tôi quá phóng túng, tôi thừa nhận đã không làm tròn bổn phận... Nhưng mà nhiều năm nay tôi đã vì hội Hồng Kinh mà chém giết, dùng mồ hôi xương máu đổi lấy vị trí đường chủ ngày hôm nay, nếu chỉ vì một lần khuyết điểm mà đuổi tôi, lấy đi tất cả, Lôi Thần tôi không phục.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 603

Đầu Óc Không Sáng Suốt

Mấy câu nói đó tựa như tranh luận, Lôi Thần cũng không cúi đầu nữa, ngẩng lên nhìn Sắc Vi.

Trên mặt Sắc Vi rốt cục cũng lộ vẻ tức giận, cô không ngờ Lôi Thần sẽ ngang nhiên làm trái lời mình, giận dữ cười nói:

- Xem ra tôi ủy quyền đã lâu, có nhiều người đã quên mất vị trí của mình rồi. Lôi Thần, anh muốn làm phản sao?

- Thuộc hạ không dám, nhưng quyết định của hội trưởng, Lôi Thần tôi cho rằng không ổn.

Lôi Thần hung hăng nói:

- Nếu hội trưởng muốn tôi từ chức, xin hội trưởng hãy triệu tập tất cả các đường chủ và người quản lý trong hội đến họp hội nghị quyết định, nếu phần lớn mọi người bỏ phiếu cho rằng tội của tôi phải phạt như vậy, Lôi Thần tôi cũng không còn gì để nói.

Trong đôi mắt đẹp của Sắc Vi hiện lên tia lạnh lùng.

- Lôi Thần, anh có tư cách gì mà cò kè mặc cả với Tư Đồ Sắc Vi tôi? Nếu không vì nể tình anh đã vì anh em trong hội mà đổ máu, chuyện hôm nay tôi đã có thể cho anh em anh chết trên đường rồi.

Không ai nghi ngờ lời nói của Sắc Vi lúc này, bởi vì trong mắt cô đã hiện lên sát khí.

Trần Dung vẫn căng thẳng, bất an này giờ, không kìm nổi, mở miệng khuyên giải:

- Chị Sắc Vi, đường chủ Lôi cũng là không hiểu rõ tình hình, có ai mà không phạm sai lầm đâu chứ, lần này chị bỏ qua cho anh ấy, anh ấy của là một trong những người đứng đầu, có không ít công lao trong hội, hơn nữa, lập tức rút một đường chủ khỏi nơi này chắc chắn sẽ làm cho các anh chị em trong hội bất an.

Nghe thấy Trần Dung biện hộ cho Lôi Thần, sắc mặt Sắc Vi cũng không tốt hơn, ngược lại còn càng thâm trầm, ánh mắt lạnh thấu xương liếc về Trần Dung nói:

- Tôi nhớ rõ không giao vị trí hội trưởng cho cô... sao cô lại còn lo lắng cho hội nhiều hơn tôi vậy?

Lời vừa nói ra, khuôn mặt xinh đẹp của Trần Dung trắng bệch, khiếp sợ cúi đầu, không dám nói thêm nữa câu.

Lôi Thần đứng bên kia nét mặt vẫn u ám, thấy Trần Dung nói đỡ cho mình như vậy, cũng có thoáng chút suy nghĩ.

Sắc Vi thấy Trần Dung cúi đầu, cũng không nói nhiều, quay lại nói với Lôi Thần:

- Lời tôi đã nói xong, nếu ngày mai anh em anh không rời khỏi, đừng trách Tư Đồ Sắc Vi tôi lòng lang dạ sói. Tay tôi đã lâu không nhuộm máu người của mình rồi, Lôi Thần, anh hãy suy nghĩ cho rõ.

Nói xong, Sắc Vi quay người, nói với Dương Thần đang im ắng gặm thịt:

- Ông xã, chúng ta về nhà.

Dương Thần gật gật đầu, hắn cũng không muốn nhiều chuyện, trong mắt hắn, hội Hồng Kinh ra sao không là vấn đề, chỉ cần người phụ nữ của hắn bình an vô sự, những việc khác hắn lười để ý.

- Chờ đã.

Lôi Thần quát, lớn giọng nói:

- Hội trưởng, đây là cô bức tôi!

Dương Thần và Sắc Vi dừng chân, quay người lại, nhìn Lôi Thần cách đó không xa tràn đầy dửng dưng.

Chỉ thấy Lôi Thần không biết từ lúc nào đã rút trong người ra một cây súng lục, giơ cao trước mặt, hòng súng đen sì ngắm thẳng vào Sắc Vi.

- Ôi, là súng!

Bởi vì ở đầu đường, mặc dù lúc này đang có đám người xã hội đen tụ tập, không có ai dám đến gần, nhưng vẫn có không ít chủ quán và người đi đường ở phía xa đứng xem.

Giờ phút này nhìn thấy Lôi Thần lấy ra một khẩu súng lục thật, dân chúng thường ngày chưa từng thấy qua súng đạn thật, lập tức vội vàng kêu to lên.

Trong lúc đó, trên đường náo loạn, những người qua đường nhanh chóng chạy trốn khắp nơi, sợ súng bắn ra sẽ mất mạng ngay.

- Lôi Thần, anh điên rồi, mau bỏ súng xuống!

Trần Dung vốn cúi đầu không dám nói lời nào cũng vội khuyên giải:

- Đường chủ Lôi, nhất định không được làm chuyện điên rồ này, đây không phải chuyện đùa!

Lôi Thần nhe răng cười độc ác, nói:

- Tôi biết không phải chuyện đùa, tiểu thư Trần, cô yên tâm, Lôi Thần tôi ghi nhận tấm lòng hôm nay cô nói giúp tôi. Việc hôm nay đã đến nước này, hội trưởng vẫn cố chấp như vậy, Lôi Thần tôi cũng không phải quả hồng nhũn để mặc người ta nắn bóp. Mấy năm nay cảm ơn công bồi dưỡng của hội trưởng, hôm nay lại phải tự tay tiễn hội trưởng đi, cũng là do cùng đường bắt đắc dĩ, hội trưởng thành quỷ rồi cũng đừng đến tìm tôi.

- Anh cho là như vậy sẽ thay đổi được gì? Thật buồn cười!

Sắc Vi không chút lo lắng, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu cô bị súng nhắm vào, bên cạnh mình lại có Dương Thần, súng vốn không có gì đáng ngại.

Lôi Thần nói:

- Có thể thay đổi gì không, hôm nay tôi cũng đã tính, không thành công cũng sẽ xả thân, các anh em ở đây đều là người thân tín tôi tin cậy nhất, chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng, cho dù thân thủ hội trưởng đến đâu cũng không thể trốn thoát được, chắc hội trưởng cũng không nghi ngờ tôi có năng lực này, tất nhiên, nếu hội trưởng thề với trời đất, thu hồi lệnh đã ban ra, và không truy cứu sự việc hôm nay nữa, tôi trước giờ luôn tôn trọng hội trưởng, sẽ không làm khó hội trưởng.

- Anh cảm thấy tôi là loại người nói không giữ lời sao? Kỳ thực anh cũng như những người khác vẫn sợ tôi, nếu không đã sớm nổ súng, cần gì phải dông dài như vậy.

Lôi Thần mặt đỏ lên, phần nộ nói:

- Hội trưởng khinh người quá đáng, cứ cho là tôi có một đề nghị, hội trưởng hai năm nay một tay phát triển hội Hồng Kinh thành đại bang thống nhất ở Trung Hải, cũng coi như công thành danh toại, nên hưởng phúc rồi. Người nối nghiệp của hội trưởng, tiểu thư Trần Dung đã rất có phong độ của một đại tướng, tuy chưa bằng hội trưởng, nhưng cũng rất tiến bộ. Hơn nữa tiểu thư Trần Dung với các đường chủ quan hệ rất tốt, mọi người cũng đều ủng hộ cô ấy trở thành hội trưởng kế tiếp...

Nghe những lời này, Trần Dung trong mắt không che dấu được sự bối rối, căng thẳng cắn môi, bàng hoàng nhìn Sắc Vi, và vô tình hay cố ý liếc về phía Dương Thần vẫn im lặng không lên tiếng.

Sắc Vi cũng có thâm ý nhìn Trần Dung đánh giá, rồi nói:

- Ý anh là muốn tôi từ chức, sau đó để Dung Dung thay thế tôi?

- Không sai, dù sao nửa năm gần đây, tiểu thư Trần Dung luôn luôn tiếp xúc, xử lý toàn bộ mọi việc, cũng quản lý rất tốt, trong mắt tất cả mọi người chúng tôi, hội trưởng đã có người tốt nối nghiệp, việc chuyển giao sớm muộn gì cũng phải làm, chỉ bằng hiện giờ quyết đoán.

Lôi Thần trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt nói:

- Chỉ cần hội trưởng đáp ứng, mời anh em trong bang họp đại hội, sau đó từ chức, giao quyền lực trong tay cho tiểu thư Trần Dung, Lôi Thần tôi sẽ nguyện phụ tá tiểu thư Trần Dung củng cố địa vị.

- Đủ rồi, Lôi Thần, đầu óc anh không sáng suốt đâu liên quan gì tới tôi? Mau buông súng xuống, anh ăn gan hùm sao, dám dùng súng với hội trưởng?

Trần Dung rốt cục cũng không nhịn được nữa, trong lòng sợ hãi hóa thành lửa giận, khiến cô tựa như bùng nổ.

Cô sớm đã không phải cô gái ngây thơ mới đến Trung Hải, trong gần một năm thời gian ở đây, dưới sự dạy dỗ của Sắc Vi, dù là năng lực hay khí chất của cô đều được nâng cao, đặc biệt Sắc Vi ủy quyền cho cô đến giờ là vì không cho ai xem nhẹ cô. Cô vẫn duy trì thái độ tao nhã đến lúc này, rốt cục không thể tiếp tục rụt rè nữa, lớn giọng quát lên.

Lôi Thần cũng sừng sốt, đối với gã, đề nghị vừa rồi là có lợi nhất cho Trần Dung.

Trần Dung đã được Sắc Vi bồi dưỡng thành người nổi nghiệp chức vụ hội trưởng, những ngày này, lại cố gắng quan hệ tốt với các đường chủ các khu lớn, tất nhiên là hướng đến vị trí hội trưởng.

Nhưng dù sao Sắc Vi vẫn còn rất trẻ, dù thời gian gần đây cô không quá quản lý các việc hằng ngày, nhưng phải thật sự trao quyền hội trưởng, chắc phải mười mấy năm sau, không chừng đến cả mấy chục năm sau cũng nên.

Cho nên Trần Dung chắc chắn cũng rất nóng vội, ai có thể đợi đến lúc mình bảy, tám mươi tuổi mới có được vị trí mình mong muốn đây? Lúc đó cô có năng lực làm được mấy năm?

Mà hiện giờ, cũng là một thời cơ tốt, Sắc Vi lẻ loi một mình đi tới địa bàn của chính mình, không có bất kỳ sự giúp đỡ nào, chính mình muốn người có người, muốn súng có súng, bao vây Sắc Vi cũng không khó.

Chẳng lẽ Trần Dung e ngại Sắc Vi như vậy, việc đã nắm chắc thắng lợi cũng không dám làm? Hay là sợ nắm quyền như vậy mọi người sẽ không phục?

Lôi Thần vẫn là không nghĩ ra, bởi vì, nếu Trần Dung thay Sắc Vi nắm giữ lực lượng tinh nhuệ nhất của hội Hồng Kinh, vậy thì dù không ai ủng hộ, cô vẫn có thể có năng lực trấn áp tất cả những ai phản kháng.

Biết rõ vị trí hội trưởng hội Hồng Kinh có sức hấp dẫn lớn thế nào, lại thấy Trần Dung vì mình mà nói giúp, Lôi Thần cho rằng giúp đỡ Trần Dung nhất định sẽ rất ăn ý, nếu không phải trong lòng Trần Dung có ý kế nhiệm, sao lại mạo hiểm lúc Sắc Vi giận dữ, nói giúp cho chính mình? Không phải là cô hy vọng một vài lão đại trong bang hội đứng về phía cô sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 604

Bốc Cháy

Ai có thể ngờ rằng, Trần Dung đột nhiên lại phản đối dữ dội Lôi Thần có cách nhìn không thấu đáo, rốt cuộc cô thực sự từ chối hay giả vờ vì phòng ngừa nếu chẳng may có gì xảy ra?

Đừng nói hăn, thậm chí đằng sau Lôi Thần là một vài người thân tín cũng đều cảm thấy kế hoạch của đại ca rất khả thi, không ngờ Trần Dung trước mặt họ lại không đồng ý, Sắc Vi trong mắt họ tuy rằng đáng được tôn kính, nhưng đại ca Lôi Thần mới là cha mẹ chăm lo cơm áo cho bọn họ, nếu tất nhiên phải diệt trừ những cán bộ cốt yếu ở khu vực này, đời nào cuộc sống của họ lại có thể trải qua những ngày tốt đẹp nữa?

Đáng tiếc, đám người Lôi Thần không hiểu được, với tư cách là một trong những người lúc đầu tham gia vào bữa tiệc dạ hội ở thời kỳ của hội Tây Minh, Trần Dung mới sợ hãi như vậy, nhưng không phải là sợ Sắc Vi, chỉ vì từ trước đến giờ người làm cô trong lòng cảm thấy sợ hãi nhất, không phải hội trưởng Sắc Vi, mà là Dương Thần.

Từ lúc đầu, Dương Thần là bạn của anh trai cô Trần Bác, sau đó, lại là người yêu của Sắc Vi, tiếp sau đó, Trần Dung lại càng cảm nhận được sự tồn tại như vậy của Dương Thần khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

Cả đời cô không thể nào quên được, ngày hôm đó tại bữa tiệc dạ hội, Dương Thần lẻ loi một mình, tay không đem súng Bru Hán sát hại hơn bốn mươi người có mặt tại đó, máu chảy thành sông.

Cũng không nói đến, việc đó không phải loài người đều có thể làm được, vền vền là hình ảnh giống như cái trận địa quỷ thần A Tu La kia, cho đến bây giờ Trần Dung nửa đêm khi nằm mơ vẫn là cơn ác mộng về việc chứng kiến lại cảnh đó, sợ hãi đến mức bưng tỉnh, toàn thân đầm mồ hôi lạnh.

Những việc mà Dương Thần làm ngấm ngấm khi ở hội Hồng Kinh, trong nội bộ hội Hồng Kinh chỉ có vài người rõ ràng, bởi vì Dương Thần từ trước tới giờ chưa muốn tham dự chính thức vào tổ chức, vì vậy Lôi Thần hoàn toàn không biết được năng lực của hăn.

Đối với Trần Dung, bình thường Dương Thần là người thực sự điềm đạm giống như người anh cả bình thường, nhưng trong đáy lòng cô vẫn sợ Dương Thần, đó là điều khó có thể nói rõ được.

Cô là một cô gái thông minh sắc sảo, nếu không phải như vậy, Sắc Vi sẽ không chọn cô là người nối nghiệp thay cho mình, chính vì cô thông minh, vì vậy ngay từ đầu cô đã nghĩ rất thấu đáo: Sắc Vi sở dĩ mạnh dạn ủy quyền, cũng không phải bản thân Sắc Vi thực sự có được năng lực thống trị tuyệt

đôi, mà bởi vì chỉ cần có Dương Thần âm thầm đứng đằng sau, Sắc Vi tuyệt nhiên không cần có sự kiêng dè.

Giờ này khắc này, cái gã Lôi Thần ngốc nghếch này, không ngờ lại muốn dùng một đám tay chân lỗ mãng, và khẩu súng cũ trên tay gã, đã muốn cho Sắc Vi ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, chịu sự chi phối của hắn, nhưng thật đáng buồn là chính người này còn muốn tự kéo mình lên, lại còn nói gì để mình được ngồi ở vị trí trên cao?

Trần Dung gần như sắp phát điên lên, nhưng cô cũng biết có giải thích cho Lôi Thần nghe cũng không thể được, chỉ có thể nghĩ cố gắng nhanh chóng từ bỏ hết mối quan hệ đi.

Cô cũng tự biết rõ rằng, chỉ cần thể hiện sự chân thành với Sắc Vi, cô vẫn là người thừa kế quan trọng nhất chức hội trưởng, hơn nữa bình thường Sắc Vi vốn không quản lý quá nhiều đến công việc trong hội, người quản lý như cô thực ra nắm rất nhiều quyền lực.

Mặc dù có chút thiếu sót, nhưng chung quy so với việc đánh mất tính mạng vẫn còn tốt hơn.

Sắc mặt Lôi Thần tối đi, nói:

- Nếu Trần tiểu thư đã khiêm tốn như vậy, vậy tôi đến để trợ giúp một phen được rồi, vì tương lai phồn hưng của hội Hồng Kinh, cũng nên thay đổi cơ cấu hội trưởng Tư Đồ, cảm ơn người mấy năm nay đã quan tâm đến, hãy để cho Lôi Thần này tiễn người đoạn đường cuối cùng.

Nói xong, Lôi Thần mở khóa an toàn, nhằm thẳng vào đầu Sắc Vi, chuẩn bị nổ súng.

Giờ khắc này, Lão Lý vốn đã sợ đến mức chân mềm nhũn, hai mắt đờ đẫn, Trần Dung mặt trắng bệch ra, Lôi Thần và đội ngũ những người liên quan đều tràn đầy hưng phấn, dường như thấy được tương lai, còn về Sắc Vi, mặt sầm lại, dường như hòng súng không phải chỉ về phía đầu cô.

- Này, nghe tôi nói, gã Lôi Đường Chủ kia, đất trời khô hạn, dễ dàng cướp cò à, theo tôi anh không nên nổ súng.

Thờ ơ hồi lâu, Dương Thần mãi im lặng rốt cục cũng găm hết xiên thịt dê cầm trên tay, mồm vừa nói, tay vừa cầm giấy ăn kém chất lượng ở quầy hàng của lão Lý, khẽ lau bàn tay đang đầy mỡ.

Ngay từ lúc đầu, Dương Thần như một thanh niên bình thường xa lạ, đã không được đám người của Lôi Thần để ý đến.

Mặc dù không ít người bên cạnh Sắc Vi đều biết đến Dương Thần, nhưng một số lực lượng tinh nhuệ chính thống của Sắc Vi, rất nhiều Đường Chủ như Lôi Thần, cũng đã gặp qua hắn rồi nhưng cũng không có nhiều ấn tượng.

Lôi Thần nhíu mày.

- Anh là ai?

Trường hợp như vậy, còn có người vẫn có thể bình tĩnh được, hẳn không

phải là nhân vật tầm thường, đây mới chỉ là phản ứng đầu tiên của Lôi Thần.

- Anh đừng hiểu lầm, tôi là bạn trai của Sắc Vi, không phải là người xấu.

Dương Thần cười nói:

- Tôi chỉ có ý tốt muốn khuyên nhủ anh, súng của anh hơi cũ, có lẽ để cướp cò sẽ làm chính anh bị thương, mọi người hòa thuận, có gì hãy từ từ nói ra.

Lôi Thần không nhịn nổi bật cười ha hả, ánh mắt khinh thường nhìn Dương Thần.

- Tôi nhớ ra rồi, bên cạnh hội trưởng đích thị có một người đàn ông họ Dương, nghe nói anh có chút bản lĩnh, tôi cho rằng anh có sự can đảm không tầm thường, hóa ra cũng chỉ là giả vờ giả vịt, cố ý lừa bịp cướp cò? Chê cười cây súng này ư, nó theo tôi mười mấy năm, cũng đáng tin tưởng như cánh tay của tôi, anh cho rằng tôi còn là đứa bé ba tuổi sao?

Dương Thần nhú mày khổ não:

- Tại sao anh lại không tin, với kinh nghiệm nhiều năm của tôi, súng của anh thực sự có vấn đề.

- Là đầu óc anh có vấn đề!

Lôi Thần đột nhiên quay mạnh đầu súng, chĩa miệng súng nhắm ngay vào đầu Dương Thần

- Nếu anh nói súng của tôi cướp cò, vậy tôi cho đầu của anh bốc cháy trước.

Lần này, Trần Dung đang ở trạng thái thần kinh căng thẳng, hoàn toàn tuyệt vọng liếc nhìn Lôi Thần, hiểu giống như cô, nhận thức được rõ ràng rằng, Lôi Thần đã là người chết rồi.

Lôi Thần cảm thấy chính mình bị Dương Thần trêu chọc, cần gì phải quan tâm đến nhiều như vậy, trực tiếp bóp cò.

- Pằng!

Một tiếng súng nổ, làm nhóm dân thường xa xa trên phố liên tục kêu lên sợ hãi.

Và những tên tay chân ở sau lưng Lôi Thần, đều hiện ra vẻ nghi ngờ, bọn họ nhận thấy, tài bắn súng chuẩn xác của lão Đại đường như lần này bắn trượt rồi, bởi vì cái gã lười biếng tên là Dương Thần kia, vẫn còn đứng đó mà không hề có chuyện gì.

Nhưng ngay sau đó xảy ra một chuyện, lại làm cho bọn họ lâm vào trạng thái hoảng sợ.

Đứng ở đối diện sau lưng họ, Lôi Chấn bỗng nhiên bàn tay cầm súng bất lực thông xuống, khẩu súng trong tay cũng từ ngón tay rơi xuống đất, mà Lôi Thần với dáng người không cao lớn, cũng mềm người ngã về đằng sau...

Bịch!

Một trận bụi bay lên, Lôi Thần ngã xuống.

- Sếp!

- Đại ca?

Một đám thuộc hạ của Lôi Thần kêu la kinh hãi, không dám tin nhìn Lôi Thần đang ngửa mặt nằm dưới đất.

Bọn họ hoảng sợ nhận ra rằng, trên trán của Lôi Thần, không ngờ máu lại ứa ra từ một vết thương lớn.

Chất lỏng đỏ thẫm từ trên trán gã chảy xuống, cả khuôn mặt của Lôi Thần đều bị nhuộm thành màu đỏ tươi, nhưng hai con mắt của Lôi Thần vẫn còn mở to, dường như chết mà vẫn không nhắm mắt được, khó có thể tin được chính mình đã chết.

Trong lúc này, Dương Thần sắc mặt thản nhiên khẽ ngáp một cái, bất đắc dĩ nói:

- Tôi đã nói với anh rồi, súng của anh bị hỏng sẽ cướp cò, lần này tốt rồi, đạn đã bay vào chính trán của anh, chắc chắc... Đều nói tôi là người tốt, có gì từ từ nói cũng không chịu.

Có mặt ở đây, ngoại trừ Sắc Vi, ai cũng có chút kinh ngạc, tất cả những người khác đều vô cùng kinh hãi nhìn Dương Thần, như thể nhìn thấy ác quỷ.

Súng cướp cò?

Thằng ngốc mới có thể tin.

Mọi người đều giật mình tỉnh ngộ ra, vừa rồi trong chớp nhoáng, trong khoảng khắc bóp cò, người tên là Dương Thần này, không ngờ cứng rắn không biết dùng cách gì, bắn ngược viên đạn vừa mới ra khỏi nòng súng vào đầu của Lôi Thần.

Tất cả điều này không phải con người dùng mắt thường có thể nhìn rõ được, nói cách khác, người tên là Dương Thần, hẳn quả thực không phải là người.

Khi con người gặp phải một vài thứ gì đó mù mờ khó có thể nắm lấy được, giống như quỷ quái thần bí, rất dễ dàng xuất hiện sự sợ hãi khó diễn tả được.

Lúc này những người có mặt tại hiện trường xuất hiện sự khiếp đảm khó có thể kháng cự nổi... Ngay cả việc dồn sức để tháo chạy họ cũng không còn nữa, đừng nói đến việc phản kháng, cũng không nói đến việc báo thù cho Lôi Thần.

Sắc Vi đã thừa nhận năng lực bí ẩn cao siêu của Dương Thần, rất nhanh từ sự kinh ngạc đã trở lại bình thường, thốt ra với đám người kia:

- Các người ở đó khỏi cần lo lắng, lão đại của các người đã chết, bây giờ chỉ còn hai con đường cho các người lựa chọn, thứ nhất chôn cùng với Lôi Thần, đi cùng với hắn xuống âm phủ để thể hiện sự trung thành với hắn, thứ hai, trung thành với hội Hồng Kinh, ta sẽ cử một đường chủ mới cho các người.

Thằng ngốc mới cố gắng sức lực cho người đã chết.

Một đám người lập tức đều bỏ nhào xuống đất, nước mắt nước mũi chảy ra bắt đầu khóc lóc kể lể, lớn tiếng trách cứ Lôi Thần: “khi còn sống để lại tiếng ác”. Nói rằng bọn họ đã bị

Lôi Thần áp bức như thế nào, đều vốn đã không còn tình cảm gì, lại nói kính yêu Sắc Vi đến như thế nào, hi vọng sẽ xông pha khói lửa vì hội Hồng Kinh, một đám nam nhân đều khóc lóc thảm thiết.

Sắc Vi nghe xong cảm thấy bức dọc, khẽ vung tay:

- Đem Lôi Thần đi, đừng để làm ách tắc đường phố ở chỗ này.

Nghe thấy Sắc Vi thả cho bọn họ đi, đám người đó dường như được đại xá, lời xác của Lôi Thần đi giống như lời lôi lôi chiếc bao da rắn, ảo não chạy không còn nhìn thấy bóng người.

Trước khi rời bước, đám người này đều theo bản năng quay đầu lại nhìn Dương Thần, dường như sợ những thứ như viên đạn đột nhiên bay đến trán của chúng.

Một cuộc làm phản, tính mạng treo như sợi dây, cùng với kết cục như một trò khôi hài, cuối cùng Dương Thần dường như vẫn chưa làm chuyện gì cả, không nhận ra được bất kì sự dao động trong cảm xúc.

Trần Dung đứng cách đó không xa, thân hình mềm mại run lên bần bật, cô không dám nói lời nào, không dám đối mặt với Sắc Vi, cô biết, Sắc Vi nhất định sẽ nói gì đó với cô.

Quả nhiên, Sắc Vi sau một hồi lặng im, thốt ra:

- Lại đây.

Trần Dung không dám hỏi nửa từ, lặng lẽ bước đến đứng cạnh Sắc Vi.

Bốp!

Một cái tát mạnh giáng vào mặt của Trần Dung, Trần Dung bị bạt tai khiến người cô xoay đi, sự đau đớn đến nhức nhối, kèm theo vết đánh đỏ hồng.

Hai con ngươi của Trần Dung lập tức tràn đầy óng ánh, cô còn nhớ rõ, từ lần đầu tiên gặp mặt đến bây giờ, gần một năm trở lại đây, Sắc Vi đều chăm sóc cô nhiều hơn, giống như một người em ruột, đây là lần đầu tiên Sắc Vi đánh cô như vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 605

Đặc Vụ Mẹ Chồng

- Biết vì sao chị lại đánh em không?

Sắc Vi lạnh lùng hỏi.

Trần Dung cắn môi, cố để không rơi nước mắt:

- Em... em không nên cầu xin cho Lôi Chấn, vì anh ta bị trừng phạt như thế là đúng.

- Xin cho anh ta như thế là thích đáng, anh ta là lão làng của Hội, kiểu gì cũng sẽ có người cầu xin cho anh ta.

Sắc Vi nói.

Trần Dung ngạc nhiên, đương nhiên cô không biết còn có nguyên nhân nào khác.

Sắc Vi chậm rãi nói:

- Người phụ trách Hội Thanh Long ở Trung Hải Cao Việt, làm những chuyện đó, em đừng nói với chị là không biết.

Trong mắt Trần Dung thoáng hiện lên sự kinh ngạc, cô lập tức hiểu ra việc mà Sắc Vi nói tới.

- Chị Sắc Vi, nghe em giải thích đã, sự việc không như chị nghĩ đâu.

- Giải thích?

Sắc Vi cười nhạt:

- Nhiệm vụ chị bảo để em hợp tác với Hội Thanh Long không phải là bảo em giúp kẻ xấu làm điều ác, không phải là bảo em quyết định hết tất cả mọi việc, sở dĩ Hội Hồng Kinh của ta có thể thống lĩnh toàn vùng Trung Hải không phải là vì chúng ta không có điểm yếu nào mà là vì những việc mà chúng ta làm quan trọng là không động chạm gì tới chính quyền.

Vừa mới để cho em có chút quyền lực, em liền vượt luôn quyền của chị, còn nữa, dù cho em có giải thích thế nào thì tại sao em không báo cáo lại sự việc với chị?

Khuôn mặt Trần Dung trắng bệch, cô sợ hãi nói:

- Em... Là em nghĩ Cao Việt dù sao cũng là người của Hội Thanh Long, nếu như thắng thầu từ chối yêu cầu của y thì sẽ việc hợp tác mới bắt đầu của ta sẽ gặp phải khó khăn, thế nên em muốn để cho bọn họ có được chút lợi ích, cũng là để cho mối quan hệ thân thiết hơn một chút... Em... ban đầu em đã định nói với chị, nhưng không kịp nữa...

Nói đến câu cuối, giọng của Trần Dung thấp hẳn xuống, cô hiểu rõ ràng rằng không thể nào thuyết phục được Sắc Vi chấp nhận lí do đó.

Trong mắt Sắc Vi ánh lên sự buồn bã, cô nhắm mắt lại, cuối cùng thì thở

một tiếng thật dài:

- Em biết không, chị đã kì vọng rất nhiều về em... Khả năng học hỏi của em còn tốt hơn chị rất nhiều khi chị bằng tuổi em bây giờ, nhưng bởi vì kỳ vọng chị dành cho em càng lớn thì nỗi thất vọng lần này càng nhiều...

Cuối cùng Trần Dung không kìm nổi nước mắt, cô òa khóc, nức nở nói:

- Chị Sắc Vi, em... em xin lỗi chị...

- Em có gì mà phải xin lỗi chị, người cho em quyền lực này là chị, chị cũng có trách nhiệm, là chị đã quá coi trọng em.

Sắc Vi cười chua xót:

- Người mà em cần phải nói lời xin lỗi là những nữ sinh đã vị Cao Việt hại, và cả những người dân thường đã bị Lôi Thần và thủ hạ của gã ức hiếp.

Trần Dung gật đầu lia lịa, rồi lại khóc nức nở không nói nên lời, cô cũng không hiểu sao bản thân lại làm những việc để chính mình lại phải hối hận như thế, lần này bị Sắc Vi trách phạt, cô đã cảm thấy không thể nào tha thứ được cho chính mình rồi.

- Dung Dung!

Sắc Vi đột nhiên giơ tay nâng khuôn mặt của Trần Dung lên, ở chỗ má vừa bị cô tát giờ đã tái đỏ.

Trần Dung miễn cưỡng ngẩng đầu, đôi mắt đẫm lệ nhìn Sắc Vi.

- Em biết không, chị vừa mới phát hiện ra, không ngờ người trong Hội Hồng Kinh của ta lại thu tiền phí bảo kê ở đây, hơn nữa còn dám đe dọa những người bên đường, chị thấy hơi tức giận... Lần này chị xuất hiện đột ngột thì liền bắt gặp tình huống này, rất đơn giản để có thể nhận ra rằng vào những ngày bình thường khi không có chị ở đây, trong suốt mấy tháng qua hiện tượng này đã xảy ra bao nhiêu lần, rốt cuộc thì đã có bao nhiêu người khiến Hội Hồng Kinh chúng ta trở thành rác rưởi như thế này?

Chúng ta là xã hội đen, chắc chắn rất nhiều người luôn cho rằng chúng ta là một lũ bại hoại, chúng ta luôn luôn bị gắn mác là lũ dơ bẩn, chẳng lẽ chính chúng ta lại tự biến mình thành một đám người bẩn thỉu trong cái thế giới này hay sao?

Trần Dung buồn bã, từ lúc lựa chọn đi theo con đường này cô đã luôn luôn cảm thấy bản thân đã mắc phải nghiệp chướng nặng nề, thậm chí khi đối mặt với Trần Bác - người anh ruột duy nhất của mình cô cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Nhưng khi nghe được những lời này của Sắc Vi cô mới nhận ra rằng, không phải vì bản thân mình không chịu nổi, mà vì mình không chủ động chấp nhận xã hội này.

Đúng lúc này, Dương Thần này giờ im lặng nhìn Sắc Vi dạy bảo Trần Dung liền đi đến, dịu dàng nói:

- Được rồi, Sắc Vi, em đừng có dạy con bé nữa, Dung Dung không còn là trẻ con, những gì nên hiểu rồi dần dần con bé suy nghĩ và sẽ hiểu, em cũng

mạnh tay quá, em xem, má Trần Dung không cân nữa rồi đây này.

Trần Dung cảm kích nhìn Dương Thần, cô không ngờ mình làm sai mà Dương Thần vẫn đối xử với mình ôn tồn như thế.

Sắc Vi gật đầu cười.

Dương Thần lại nhìn về phía Trần Dung nói tiếp:

- Dung Dung, dù sao em cũng mới làm việc được một thời gian ngắn, phạm phải lỗi lầm cũng là điều dễ hiểu, ai mà không động lòng trước những cảm dỗ quá lớn mà mình chưa từng có được, ai mà không có những suy nghĩ sai lầm, đúng thế không, Dung Dung?

Trần Dung dụi dụi đôi mắt sưng đỏ của mình:

- Cảm ơn Dương đại ca, em biết sai rồi ạ.

Biết là tốt rồi.

Dương Thần nói, chủ đề lại quay về chuyện vừa xảy ra:

- Chuyện hôm nay không nhắc đến nữa, anh vẫn tin em, vẫn tin chị Sắc Vi của em có thể dạy dỗ em trở thành người nổi nghiệp, nhưng mà Dung Dung, em phải nhớ kỹ, sự việc như lần này tốt nhất không để lặp lại lần nữa...

Trần Dung vội lắc đầu:

- Tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa, em sẽ cố gắng hết sức ngăn cản họ.

Dương Thần cười, trong mắt ánh lên một tia sáng:

- Anh là bạn của anh trai em, em là em gái của anh ấy, tất nhiên anh phải chăm sóc cho em, huống hồ lại cũng chính là anh đưa em đến chỗ chị Sắc Vi, nhưng, Dung Dung, em phải nhớ thật kỹ, nếu có một ngày nào đó nếu em cố ý làm sai chuyện gì thì rất khó để có thể tha thứ việc đó... Chị Sắc Vi của em có thể rất mềm mỏng với em rồi đấy, như hôm nay chị ấy mới chỉ đánh em một cái.

- Nhưng... Dương đại ca là anh, chính anh sẽ khiến em phải xuống địa ngục, anh trai em, không cứu nổi em đâu...

Trần Dung cảm thấy toàn thân run rẩy, thậm chí tận trong gân cốt cũng là một cảm giác ớn lạnh, toàn thân tê tái.

Cô có thể cảm nhận được, không phải Dương Thần đang đe dọa cô, người đàn ông vừa mới nhẹ nhàng khuyên dạy cô kia, nếu như cô phạm sai lầm, thì sẽ giết chết cô không chút nương tình...

Dương Thần cũng không nói thêm gì nữa, kéo tay Sắc Vi quay người đi ra ngoài chào Lão Lý.

Lão Lý từ lúc nào đã bị dọa cho chết khiếp, trong đầu ông ta rối rắm, cuối cùng ông cũng nhận ra rằng Dương Thần không hề đơn giản như mình vốn thường nghĩ, không phải vì sau khi Dương Thần cưới được cô vợ giỏi giang mà trở nên như thế mà vì tự thân Dương Thần có một nguồn sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Lão Lý thậm chí nghĩ trong khi mồ hôi chảy ướt đầm, trước đây ông ngăn

cản hấn đi lại với cô con gái Lý Tinh Tinh, cũng xóa bỏ tình bạn vong niên giữa mình và hấn, nếu không thì không chừng cả vợ chồng mình cũng bị cậu ta xử lý rồi.

Tất cả những ý niệm trong đầu Lão Lý đều trở nên hết sức mông lung, ông cũng không rõ ràng rằng Dương Thần vừa nói chào mình, mơ hồ nhìn Dương Thần kéo Sắc Vi đi khỏi.

Vì trên con đường quanh quẽ chỉ có Trần Dung đang hỗn loạn tâm lý đến hồn xiêu phách lạc đứng đó một mình, bóng dáng của cô dưới ánh sáng của ngọn đèn đêm cũng trở nên mơ hồ.

Suốt trên đường quay về chỗ để xe, Sắc Vi nắm chặt lấy tay Dương Thần, cô thủ thỉ:

- Thật ra anh cũng không phải dọa con bé như thế, con bé biết nên làm gì mà.

Dương Thần quay đầu lại, hỏi luôn:

- Ai bảo em là anh dọa cô bé?

Sắc Vi giật mình:

- Anh... Thật sự là anh sẽ giết con bé sao?

- Nếu cho cô bé cơ hội, nhưng cô bé vẫn lựa chọn hướng đi sai lầm, thì chính là anh một tay dẫn cô bé đến con đường này, thì đương nhiên anh cũng có quyền hủy bỏ tất cả.

Dương Thần nói.

- Đương nhiên, anh vẫn tin là, cô bé sẽ không tiếp tục phạm thêm sai lầm nữa đâu.

Sắc Vi gật đầu, trong mắt ánh lên sự lo lắng cho Trần Dung, sâu thẳm trong lòng, cô vẫn luôn coi Trần Dung như em gái ruột của mình, nhưng cô hiểu không thể nào thay đổi được ý của Dương Thần.

Đã qua hơn nửa ngày, Sắc Vi cũng đã mệt mỏi, Dương Thần lái xe đưa cô về nhà xong, cũng không có hành động thân mật gì liền quay trở về nhà luôn.

Trong phòng khách, Quách Tuyết Hoa đang ngồi cùng với vú Vương xem phim Hàn Quốc, nhưng không có Lâm Nhược Khê ở đó, đoán rằng nếu không phải cô đang trong phòng đọc sách thì là đến công ty xử lý việc gấp, chuyện này khiến Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, mấy ngày hôm nay đã làm Lâm Nhược Khê chịu biết bao áp lực rồi.

Trên màn hình vô tuyến, không phải là đang đến cảnh nào, nhân vật nữ chính đang bị mẹ chồng của mình tát tai, khóc như mưa.

Cả Quách Tuyết Hoa và vú Vương đều vô cùng đồng cảm xót xa, cứ như người bị đánh chính là con gái của mình vậy.

Dương Thần bắt đắc dĩ thở dài, cũng không làm phiền đến hai vị tiên bối nữa, chậm chậm bước lên trên lầu, bước vào phòng định sẽ tắm rồi ngủ sớm.

Đang lúc định cởi quần áo đi vào phòng tắm thì phát hiện ra điện thoại

rung, Dương Thần nhấc lên xem, lại là một số lạ.

Dương Thần nhíu mày, đoán chắc là ai đó gọi nhầm nhưng vẫn nhấc máy.

- A lô, xin hỏi tìm ai?

Dương Thần nằm trên giường, lười biếng hỏi.

Đầu kia điện thoại im lặng một hồi rồi đột nhiên vọng lại một giọng nói dịu dàng quen thuộc.

- Dương... Dương đại ca...

Dương Thần vừa nghe thấy tiếng đã vui vẻ cười ha ha nói:

- Anh còn tưởng là ai gọi nhầm, Tuệ Lâm à, chắc chắc, sao tự nhiên lại gọi cho anh thế này, số điện thoại này là của em hả?

Sau khi đoạt giải nhất cuộc thi “Ngôi sao Ngọc Lôi” đến giờ chưa quay về nhà, công ty sắp xếp cho cô kín lịch, mượn danh tiếng ngôi sao Ngọc Lôi của cô để tạo sức nóng, quảng cáo, họp báo, họp mặt fan khắp nơi, dù sao đó cũng là điều tất yếu.

Hơn nữa chất giọng đặc biệt của Tuệ Lâm đúng là một năng lực âm nhạc thiên bẩm, đã thu hút bao nhiêu nhạc sỹ giới thiệu tác phẩm, album cũng đang được chuẩn bị âm ỹ, các bài hát thu âm đơn giản nhưng là cả một công trình vĩ đại, đương nhiên không thể nào mà về thăm người nhà được.

Tuệ Lâm đáp:

- Đây là số của em, là điện thoại em nhờ chị đại diện Jenny mua hộ.

Dương Thần vẫn chưa biết công ty cử ai đó tên là Jenny làm người đại diện cho Tuệ Lâm, Giám đốc như hắn đúng là không bình thường, hỏi:

- Anh về công ty cũng không gặp em, em bây giờ đang bận rộn ở đâu đấy?

- Em quay lại Yến Kinh, dạo này em toàn phải ở trong phòng thu âm thu bài hát cho album.

Tuệ Lâm khẽ hỏi:

- Dương đại ca, chị, dì Tuyết, vú Vương và Trinh Tú đều khỏe cả chứ?

Dương Thần nghe thấy giọng cô thấy hơi tội nghiệp, con bé sống trong nhà đã lâu như thế cũng đã nảy sinh rất nhiều tình cảm rồi, giờ đột nhiên lại phải một mình đi đến nơi khác, cho dù Yến Kinh mới thật sự là quê hương của cô bé, nhưng xung quanh cũng toàn là các nhân viên, chắc là cô đơn lắm, bà Vân Miêu sư thái kia cũng là đạo cô đang tu luyện, chuyện của Viêm Hoàng Thiết Lữ cũng đủ chiếm hết thời gian của bà rồi, Lâm Chí Quốc vừa qua đời là bà lại phải tiếp quản chuyện nhà họ Lâm, làm sao còn có thời gian để quan tâm đến cháu gái chứ?

- Mọi người đều khỏe, có anh ở đây nhà mình sao xảy ra chuyện gì được?

Dương Thần an ủi cô:

- Em đấy, nếu có gì không hài lòng thì phải gọi điện nói cho anh biết ngay đấy, anh sẽ giải quyết giúp em ngay lập tức, đừng khiến bản thân mình phải chịu oan ức, em là một ngôi sao lớn cơ mà, biết không hả?

Điều Dương Thần lo lắng nhất vẫn là Tuệ Lâm quá ngây thơ thật thà, để đám người trong giới giải trí ức hiếp thì rất thiệt thòi cho cô bé, nếu để cho Lâm Nhược Khê biết chuyện thì chắc cũng sẽ đau lòng lắm.

Tuệ Lâm vui vẻ đồng ý:

- Cảm ơn Dương đại ca, vậy... có phải là sau này em có thể thường xuyên gọi điện thoại cho anh không?

Dương Thần ngạc nhiên, cười nói:

- Đương nhiên là được rồi, em bận rộn như thế, anh thì không, chỉ cần khi nào em rảnh thì cho dù là 3h30 sáng cũng cứ gọi cho anh nhé.

Tuệ Lâm càng vui mừng, cô lại nói:

- Vậy... Dương đại ca sẽ đến Yên Kinh thăm em chứ?

Dương Thần nghe xong cảm thấy mọi chuyện cũng vừa khéo, liền nói:

- Em vừa nói thì anh mới nhớ ra, sắp tới anh phải đi Yên Kinh một chuyến, đến lúc đó chắc thời gian còn dài, nhất định anh sẽ đến thăm em, nói thế nào thì cũng là ngôi sao tương lai của công ty mình cơ mà, anh là Giám đốc thì phải đi giám sát tiến độ thực hiện chứ.

Tuệ Lâm nghe xong thì cười khanh khách vui vẻ trong điện thoại, rồi lại do dự hỏi:

- Vậy chị và mọi người có đến cùng anh không?

- Cái này...

Dương Thần trầm nghĩ, chuyến đi Yên Kinh lần này là đến nhà họ Thái để nói chuyện của Thái Nghiên, nếu dẫn Lâm Nhược Khê đi theo hóa ra tự tìm đến chỗ chết hay sao, nên hắn nói:

- Anh tự đi thôi, sao, phải có cả chị em thì mới vui hay sao?

Tuệ Lâm vội nói:

- Không phải, không phải thế, công việc của chị bận rộn như thế, chỉ cần Dương đại ca đến là em vui rồi, đến lúc đó em có thể dẫn anh đến nhà em, bà nội lúc này cũng đang đợi ở Yên Kinh, gặp Dương đại ca chắc chắn nội sẽ rất vui.

Dương Thần toát mồ hôi:

- Bây giờ hãy còn sớm, đến lúc đó tính sau, tính sau...

Không có việc thì tự nhiên mình đi tìm Vân Miểu làm gì chứ? Không khéo lại bắt mình cưới Tuệ Lâm thì phải làm sao?

Nhưng... Dương Thần cũng mơ hồ cảm nhận được rằng, dường như Tuệ Lâm có chút ý gì đó với mình, bản thân lại không thể tàn nhẫn phân rõ ranh giới với cô bé, làm một người đàn ông như thế này thật không đơn giản.

Hai người lại trò chuyện vài chuyện linh tinh, sau khi động viên an ủi Tuệ Lâm một hồi thì cuộc điện thoại kết thúc.

Cuối cùng, Dương Thần đột nhiên nghĩ, không biết có phải Tuệ Lâm gọi điện thoại cho tất cả mọi người không hay chỉ gọi cho một mình mình, hắn lại không thể tự mình đi hỏi, ngộ nhỡ đúng là cô bé chỉ gọi cho một mình

mình thì không biết sẽ phải xử sự ra sao nữa.

Dương Thần không muốn nghĩ nhiều, ngồi dậy, cởi bỏ hết quần áo trên người, chỉ mặc mỗi chiếc quần chíp định bước vào phòng tắm.

Đúng lúc đó đột nhiên hắn nghe bên ngoài có tiếng người đang đi đến.

Dương Thần ngạc nhiên, nghe tiếng bước chân chắc không phải là Lâm Nhược Khê, còn đang nghĩ xem là vú Vương hay Quách Tuyết Hoa thì cửa phòng đã bật mở.

Vì từ trước đến giờ hắn đều rất lười chốt cửa, vốn nghĩ ở nhà chẳng cần phải khóa cửa, nhưng không thể ngờ ai đó đột nhiên lại không hỏi mà mở luôn cửa phòng như thế.

Chỉ nhìn thấy Quách Tuyết Hoa đang mỉm cười đứng trước cửa, sắc mặt đang mỉm cười bỗng giật mình, rồi ngay sau đó trở nên quái dị, có chút xấu hổ nhưng cũng không tránh đi.

Dương Thần ngượng ngùng, mặt đỏ ửng:

- Mẹ, sao mẹ vào mà không gõ cửa một tiếng?

Quách Tuyết Hoa đùa:

- Có gì đâu mà, đều là người thân, cũng không phải chỉ là cởi quần áo hay sao, con là con mẹ, chẳng lẽ mẹ còn không nhìn được sao?

Dương Thần thầm nghĩ, chẳng trách ngày đó Ninh Quang Diệu không chọn mẹ mà lại chọn mẹ vợ của mình bây giờ, mẹ mình xem ra cũng có chút lẳng lơ.

Tất nhiên không dám nói câu đó ra, Dương Thần cũng không giấu diếm cười hì hì:

- Con đang định đi tắm, mẹ, có chuyện gì mẹ nói luôn đi.

- Mẹ không nói gì linh tinh đâu, lúc này Nhược Khê không có nhà, mẹ muốn hỏi con, đã nói chuyện với mẹ vợ con chưa, thời gian địa điểm, chuyện này là phải làm sớm chứ.

Quách Tuyết Hoa phân vân vài phút.

Đương nhiên Dương Thần tán thành, hắn liền nói lại ý của Mã Quế Phương để cho Quách Tuyết Hoa chọn thời gian và địa điểm.

Quách Tuyết Hoa nghe xong, gật đầu ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu đã như vậy thì ngày mai khi Nhược Khê đi làm rồi thì sẽ không ở nhà, mẹ có ra ngoài cũng sẽ không thấy băn khoăn gì, mẹ thấy mình cũng có khác nào đặc vụ mẹ chồng đâu, vừa phải giấu con dâu, vừa phải giúp thằng tiểu tử này lừa gạt, chọn địa điểm ở quán trà Long Tĩnh trên đường Bắc Hoàn đi, cùng nhau uống trà và ăn cơm là ổn rồi.

Dương Thần cười hì hì không chút xấu hổ, hắn thấy cũng không có vấn đề gì, mình cũng không muốn đi làm, liền đồng ý sẽ đến đón Mã Quế Phương, nhưng Quách Tuyết Hoa lại một mực muốn tự lái xe đi đón.

Có vẻ như có chút hoang đường, thật ra sống gần sát nhau nhưng Dương Thần không thể xấu hổ mà nói ra, sợ rằng Quách Tuyết Hoa biết tình nhân

của mình chính là cô hàng xóm vẫn sống ngay cạnh nhà, có vẻ như rất khó chấp nhận.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 606

Con Trai Em

Chỉ vừa nghĩ tới việc hôm sau phải đến gặp mặt mẹ vợ là trong đầu Dương Thần đã thấy bao sóng to gió lớn, trong lòng thấy vô cùng bất an, cả đêm không sao chợp mắt, may mà cơ thể mình cũng không cần phải ngủ, ngủ đối với hắn chỉ là một thói quen mà thôi, vậy nên cũng không có gì ảnh hưởng tới tinh thần.

Sáng sớm hôm sau, khi vừa mới xuống dưới nhà, Dương Thần đã thấy Quách Tuyết Hoa, Lâm Nhược Khê và Tú Trinh đang ăn sáng, Dương Thần ngồi xuống, buồn bực không hé răng nói lời nào mà chỉ tập trung ăn cơm.

Ngày thường Dương Thần vẫn hay nói những câu chuyện phiếm đủ loại trên trời dưới biển, nhưng việc lần này cứ ám ảnh trong đầu, lại là một vấn đề khá nặng nề nên hắn có chút bứt rứt.

- Dương đại ca, sao anh cứ yên lặng thế, chẳng giống mọi khi gì cả.

Tú Trinh thấy có chút kì lạ liền hỏi một câu.

Lâm Nhược Khê đang chậm rãi húp cháo, nghe thấy câu nói của Tú Trinh, cô hướng ánh mắt mình về phía Dương Thần, ánh mắt mang đầy hàm ý, nhưng cô không nói gì.

Trong lòng Dương Thần thấy chuyện này hơi không an toàn, hắn giả vờ cười nói:

- Anh có phải là cái loa phóng thanh đâu, sao lại nói anh thế hả, ngoan ngoan ăn cơm đi, đừng có lảm chuyện thế, lát nữa còn phải đi học đấy.

Tú Trinh nhăn mũi, chẳng thèm để ý đến mấy lời giáo lý của Dương Thần, chun mặt lại, không nghĩ ngợi gì nữa.

Lâm Nhược Khê mới ăn một chút đã đứng lên, cô nói với Quách Tuyết Hoa:

- Mẹ, mấy hôm nay trong công ty có rất nhiều việc, con không có thời gian đi cùng mẹ được, không thì hay là buổi tối cả nhà đi ăn cùng nhau, con biết một quán hải sản rất ngon nhưng chưa có dịp đi lần nào.

Quách Tuyết Hoa sững sốt, ăn tối ư? Nếu như thường ngày thì bà đã rất vui vẻ, có dịp để cả nhà cùng đi chơi với nhau, nhưng hôm nay gặp mặt thông gia, cũng không biết có bàn tới chuyện ăn tối không, không thể nói trước được điều gì, bà chỉ biết mỉm cười đáp:

- Nhược Khê, con bận thì cứ đi đi, sau này chắc chắn còn có nhiều cơ hội mà, hôm nay mẹ lại ra ngoài gặp một người bạn cũ, thôi vậy nhé.

- Thế ạ...

Lâm Nhược Khê gật đầu hơi bần khoản nhưng cũng không hỏi thêm gì

nữa.

Một bữa sáng có phần nặng nề, sau khi Tú Trinh đi học thì Lâm Nhược Khê đi làm, lúc này Dương Thần và Quách Tuyết Hoa mới thở phào nhẹ nhõm.

Quách Tuyết Hoa bắt đầu dĩ thời dài:

- Thật không làm sao đáp ứng nổi yêu cầu này của con, vừa nói đến chuyện gặp mặt đã không biết phải làm sao để mở miệng rồi, nếu sau này để Nhược Khê biết chuyện thì bà già này giúp con đi gặp bên thông gia cũng đành chỉ biết dày mặt ra thôi.

Dương Thần cười ngượng:

- Mẹ, da mặt mẹ không dày đâu, mẹ vẫn còn trẻ đẹp lắm mà.

Quách Tuyết Hoa mỉm cười:

- Con đây, lại còn học thói nịnh hót nữa sao, xem ra con vội vã lắm rồi đấy, mẹ đã hứa sẽ đi mà chẳng lẽ lại còn không giữ lời sao?

Dương Thần cứ loay hoay lo lắng mãi, đến tận khi nghe được lời xác nhận của Quách Tuyết Hoa thì mới an tâm hơn một chút.

Chuẩn bị thật kỹ càng, mặc trang phục khá nghiêm túc, Dương Thần và Quách Tuyết Hoa người đi trước, người đi sau bước ra khỏi nhà, vì vẫn còn có vú Vương ở nhà nên nếu xuất phát cùng nhau sẽ là không nên.

Tại nhà thông gia. Mã Quế Phương từ sớm đã đi phụ giúp cửa hàng rau quả rồi, làm chừng hai tiếng đồng hồ thì Mạc Thiện Ny lái xe đến đón.

Trên đường đi Mã Quế Phương còn hỏi Mạc Thiện Ny bà thông gia có sở thích gì, hoàn cảnh gia đình như thế nào nhưng Mạc Thiện Ny vốn đã căng thẳng lại càng mù tịt về chuyện đó. Lần trước gặp mặt Quách Tuyết Hoa đều là trong thân phận chị em với Lâm Nhược Khê, cũng không dám nói chuyện quá nhiều nên càng hỏi thì cô càng không biết.

Mã Quế Phương liền trách Mạc Thiện Ny, tại sao lại chẳng quan tâm gì đến gia đình nhà Dương Thần như thế, chuyện này thật oan ức cho Mạc Thiện Ny, cô làm gì có cơ hội để quan tâm cơ chứ? Lần trước khi Quách Tuyết Hoa đến nhà mình đa phần là toàn nói chuyện với Sắc Vi, mình ngồi bên cạnh nhưng cũng không dám nhiều lời, chỉ sợ lúc nói chuyện lại vô tình tiết lộ ra chuyện gì.

Mã Quế Phương không lựa chọn bộ trang phục quá kiêu cách, nhưng mặc thế này đã tươm tất hơn rất nhiều so với ngày thường rồi, chẳng phải vì lo trong nhà không có tiền, cũng không thể keo kiệt quá mức, còn đối với Mạc Thiện Ny, lúc này là ngày làm việc nên cô trang điểm rất đơn giản., cũng không có sự chuẩn bị gì đặc biệt.

Khi đến quán trà Long Tĩnh, Dương Thần đỗ xe phía bên ngoài, Mạc Thiện Ny vừa nhìn thấy đã nhận ra luôn, tâm trạng nặng như bị đá đè, dù có nói gì đi chăng nữa thì Quách Tuyết Hoa thực sự cũng đã tới rồi.

Hai mẹ con nắm tay nhau, cùng nhau bước vào quán trà mang phong cách

khá độc đáo, vì phía trong quán đều được chia ra thành những ngăn nhỏ nên phải hỏi nhân viên phục vụ mới biết Dương Thần đặt bàn ở đâu.

Quách Tuyết Hoa chọn địa điểm này là tương đối thận trọng, buổi gặp gỡ lần này nếu không may có những lời lẽ âm ỹ nào mà trước mặt bao nhiêu người thì tiếng có thể truyền ra ngoài, như thế thì thật là mất mặt, những căn phòng trong quán trà khá kín đáo và có hiệu quả cách âm rất tốt, dù có hơi to tiếng thì phía ngoài vẫn không nghe thấy gì.

Trong khi đó, Quách Tuyết Hoa ngồi trong phòng, nghĩ ngợi xem lúc gặp mặt nên nói những điều gì, sự thực về việc con trai mình đã kết hôn nhất định không thể giấu diếm được lâu nữa, nhưng nếu nói thẳng ra thì bên kia sẽ khó lòng mà chấp nhận được sự thật, nên bà sẽ phải nghĩ cách để thuyết phục mẹ của con gái nhà thông gia rộng lượng để bọn trẻ có thể giải quyết vấn đề.

Nếu Quách Tuyết Hoa chỉ là người phụ nữ xuất thân trong một gia đình bình thường thì chắc chắn sẽ không bao giờ bà đồng ý giúp Dương Thần chuyện này, nhưng vốn là con gái của một gia đình quyền quý, Quách Tuyết Hoa cũng đã từng gặp không ít chuyện quan hệ nam nữ phức tạp, chuyện “năm thê bảy thiếp” mặc dù không được pháp luật cho phép nhưng cũng không có nghĩa là tất cả đàn ông của các danh gia vọng tộc không dám làm chuyện đó.

Nói khó nghe hơn nữa thì, ngay đến như Ninh Quang Diệu – một thủ tướng của Hoa Hạ hễ cứ mở miệng là nói điều hay lẽ phải thì cũng có con gái riêng đấy thôi, lại chính là con dâu của mình Lâm Nhược Khê, lẽ nào những người đàn ông khác lại có thể trong sạch được sao?

Vậy nên dưới con mắt của người thoát khỏi những ràng buộc pháp luật của nhân tình thế thái, Quách Tuyết Hoa đã dám nghĩ đến chuyện cùng lắm thì cuối cùng mượn chuyện địa vị trong nhà họ Dương để thuyết phục tiền bối thông gia mà thôi.

Vừa thưởng thức hương trà vừa suy tư, sau khi nghĩ ra lí do để thuyết phục thì bỗng nhiên Quách Tuyết Hoa cũng nghĩ ra mình còn chưa hỏi con gái nhà thông gia tên gì, con trai mình cũng thật là, tại sao còn không chủ động nói ra chứ, lần nào hỏi cũng lảng tránh, thế nên bà vội quay sang hỏi con trai:

- Con trai à, cô gái đó tên là gì thế, bây giờ có thể nói cho mẹ được chưa, không thì lát nữa gặp mặt làm sao mà xưng hô với người ta đây?

Dương Thần đứng là cố ý kéo dài không chịu nói, nhưng lúc này thì có thể thẳng thắn được rồi, hắn bối rối cười nói:

- Thật ra chắc mẹ cũng đã từng gặp cô ấy rồi, cô ấy là Mạc Thiện Ny.

- Mạc... Thiện Ny?

Quách Tuyết Hoa nhú mày, đầu tự nhiên như muốn nổ tung, bà kinh ngạc kêu lên:

- Con nói sao? Là Thiện Ny ư?

Dương Thần gãi gãi mũi gật đầu.

Quách Tuyết Hoa cũng giật mình nhận ra rất nhiều việc, cuối cùng bà vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Được rồi, thằng tiểu tử xấu xa này, đến mẹ mà còn bị mày lừa, chẳng trách cứ nhất định không chịu nói tên, hóa ra là từ trước đến giờ đều chơi trốn tìm, giấu cả mẹ nữa.

- Sao mà gọi là lừa được hả mẹ, bây giờ mới nói thì không phải cũng vẫn thế hay sao?

Dương Thần cười nói:

- Gặp mặt trước không phải là tốt hơn ư?

Quách Tuyết Hoa cũng đành chỉ biết thở dài một tiếng, nhưng chỉ một lát sau, trong đầu bà đã lóe lên một suy nghĩ, đầu bà hét lên một tiếng “Không xong rồi”, rồi bật dậy khỏi chỗ ngồi ngay lập tức.

Dương Thần nhìn thấy thế thì nghi ngờ hỏi:

- Mẹ, mẹ làm sao thế, mẹ đa nghi như Tào Tháo vậy.

- Có chuyện rồi.

Quách Tuyết Hoa cau có mặt mày thốt lên mấy tiếng:

- Nếu người con gái đó là Thiện Ny, vậy thì, mẹ của con bé chính là... là...

Suy nghĩ của Dương Thần cũng có chút thay đổi, nhưng ngay lúc đó không hiểu Quách Tuyết Hoa đang băn khoăn điều gì.

Quách Tuyết Hoa ước gì tắt cả trước mắt đều chỉ là một giấc mơ, bà lập tức hiểu ra càng nhiều sự việc, ngày hôm đó câu: “Con rể tốt” mà Mã Quế Phương nói không phải là chỉ Dương Thần hay sao, lúc ấy chính mình đã đem chuyện Dương Thần và Lâm Nhược Khê kết hôn kể hết ra rồi.

Như vậy cũng tốt, những gì lúc gặp mặt cần nói thì giờ cũng không phải nói nữa, cơ hội cố gắng thuyết phục nói chung cũng không cần nữa.

Ngay lúc Quách Tuyết Hoa đang đau đầu thì không thể đứng lúc hơn, cánh cửa phòng cuối cùng cũng có người mở ra.

Hai mẹ con Mã Quế Phương thân mật nắm tay, sắc mặt tươi cười bước vào trong phòng, đứng đối diện với Quách Tuyết Hoa.

Quách Tuyết Hoa cắn răng, nhú mào, nhìn Mã Quế Phương bằng ánh mắt đầy lo lắng rồi lại nhìn Mạc Thiện Ny không nói lời nào.

Trong khi đó Mạc Thiện Ny lại cảm thấy không khí trong phòng có cái gì đó kì lạ, nghi hoặc nhìn Dương Thần đang từ từ đứng dậy, nhưng Dương Thần chỉ biết nhún vai, hoàn toàn không hiểu Quách Tuyết Hoa bị làm sao.

Nhưng người thay đổi nhiều nhất là Mã Quế Phương, từ dáng vẻ căng thẳng lúc đầu giờ trở thành nghi ngờ, kinh ngạc, rồi lại chuyển thành một sự bình tĩnh, bà nhìn Dương Thần, rồi lại nhìn Quách Tuyết Hoa, khóe miệng hơi hé một nụ cười không lộ rõ, bà hỏi:

- Quách Tuyết Hoa, em, hóa ra Dương Thần là con trai của em ư?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 607

Hạnh Phúc Và Nỗi Đau

Quách Tuyết Hoa chỉ hận bản thân không thể tìm ra cái lỗ nẻ nào để chui xuống, lại giận mình chẳng thể đập vào đầu Dương Thần mấy cái, nếu không phải vì Dương Thần cứ nhất định không chịu nói với mình, nếu như biết trước người con gái đó là Mạc Thiện Ny thì mình sẽ mặc kệ tất cả mà nhất quyết từ chối.

Mã Quế Phương nói chung không cần hỏi thêm gì nữa, chỉ cần nhìn tình hình trước mắt là đã gần như hiểu hết toàn bộ sự việc.

Mạc Thiện Ny nghe thấy mấy câu nói của mẹ thì trong lòng cũng thấy hồi hộp, cảm nhận được mọi chuyện đang diễn tiến xấu, cô miễn cưỡng cười hỏi:

- Mẹ... mẹ từng gặp cô Quách rồi sao?

Mã Quế Phương lạnh lùng đưa mắt nhìn con gái mình, ánh mắt vô cùng nghiêm khắc:

- Không chỉ là từng gặp, mẹ và cô ta còn nhận nhau là chị em kết nghĩa nữa.

Mạc Thiện Ny cảm giác toàn thân mình như bị đóng băng, bộ dạng của mẹ lúc này, chỉ có lúc nhỏ khi cô không hiểu chuyện đi ăn trộm khoai lang bị bắt mới nhìn thấy vẻ nghiêm khắc này của mẹ mà thôi, không khác gì so với bây giờ.

Đó là vì Mã Quế Phương rất nóng tính nên mới để lộ ra tâm trạng đang cực kỳ phẫn nộ của mình.

- Mẹ... mẹ... mẹ đừng như thế này...

Mạc Thiện Ny toàn thân run rẩy, cúi đầu không dám nhìn vào mặt mẹ mình.

Dương Thần cũng ý thức được tình huống có vẻ đang xấu đi, nếu Quách Tuyết Hoa và Mã Quế Phương đã quen nhau từ trước, lại nhìn vẻ mặt hung dữ của mẹ vợ, khó có thể nào...

- Chị Mã, nghe em giải thích...

- Không cần giải thích.

Mã Quế Phương ngắt lời Quách Tuyết Hoa, sắc mặt giận dữ nói:

- Tôi nói trước, tại sao con của chúng ta đã thân thiết như thế này mà không dám bàn đến chuyện hôn nhân đại sự, ngay đến người nhà thông gia cũng không nhắc tới, hóa ra là bởi vì không dám nhắc tới, không thể nhắc tới.

Quách Tuyết Hoa muốn nói điều gì nhưng không biết phải mở miệng thế

nào.

- Em Tuyết Hoa, con trai em Dương Thần đã kết hôn rồi, em lại vẫn còn đến để gặp mặt chị, bàn chuyện hôn nhân của hai đứa, lẽ nào em muốn trêu đùa với chị hay sao?

Mã Quế Phương giận tới mức mặt đỏ lựng:

- Mã Quế Phương tôi đây không phải là người giàu có lắm tiền nhiều của, tôi cũng không phải người có văn hóa, nhưng tôi cũng vẫn biết được rằng hai chữ “liêm sỉ” nghĩa là gì, trước mặt các người không còn có cái gọi là pháp luật nữa hay sao?

- Mẹ, mẹ đừng giận, thực ra sự việc...

- Câm miệng!

Mã Quế Phương ngắt luôn lời của Mạc Thiện Ny, bà trừng mắt:

- Mạc Thiện Ny, con muốn mẹ của con tức chết hay sao? Mẹ sinh ra con là để con đi làm bồ bịch của người ta ư? Con chọn người như thế nào không chọn mà lại đi cướp chồng của người ta sao? Con có biết vợ cậu ta là ai không hả? Là Lâm Nhược Khê, là cháu gái của Cố tổng giám đốc đấy, là cháu gái ân nhân của ta, là chị em tốt của con Lâm Nhược Khê, vậy mà ngay cả đến chồng của Lâm Nhược Khê con cũng gặp gỡ, con có còn lương tâm không hả?

Hai mắt Mạc Thiện Ny đỏ lên, nước mắt tuôn trào, lời của Mã Quế Phương chẳng khác nào vô vàn lưỡi dao tẩm độc đâm vào trái tim mềm yếu của cô.

Cô đương nhiên hiểu rằng việc làm tình nhân của Dương Thần là không đúng, cô đương nhiên biết gặp gỡ chồng của Lâm Nhược Khê là sai, cô cũng biết rằng việc mình làm đã khiến mẹ vô cùng thất vọng.

Nhưng cuối cùng thì mình cũng đã làm thế rồi, chẳng phải vậy sao?

Khi tình yêu đến, cô dường như không có cách nào để ngăn cản nổi, cô chẳng thể nào giãy dụa để thoát ra ngoài, có cố gắng nhưng rồi lại thất bại, âu cũng là duyên số, sự việc cuối cùng cũng đã xảy ra như thế rồi.

Đã có lúc cô tự hỏi bản thân, nếu như không phải lúc đầu là Lâm Nhược Khê đã ký hợp đồng hôn nhân với Dương Thần thì mình có kiếm cớ, có lao đầu như thiêu thân vào chuyện phiêu lưu tình ái với Dương Thần hay không?

Câu trả lời là: chắc chắn có, cô không thể nào dối gạt tình cảm mình đã dành cho Dương Thần, hầu như chẳng thể tưởng tượng nếu như Dương Thần từ chối thì cô sẽ ra sao...

Nếu như thế thì sẽ đau khổ đến nhường nào, chắc chắn sẽ bị tổn thương, nhưng chính mình lại tự nguyện tin rằng cái giá phải trả cho tất cả những gì xảy ra là một điều xứng đáng.

Cô vẫn luôn thường không thôi an ủi mình như thế, cổ vũ bản thân như thế, có vậy cô mới dám đưa Mã Quế Phương đi gặp Quách Tuyết Hoa, nhưng... chưa nói được lời nào thì Mã Quế Phương đã đập tan những mộng

tướng tốt đẹp của cô.

- Mẹ ơi... Con biết con sai...

Mạc Thiện Ny khóc nức nở, toàn thân như sắp đổ gục xuống.

- Con biết con không phải với Nhược Khê... Nhưng... nhưng bởi vì...

- Con không cần nói nữa, bây giờ con lập tức về cùng mẹ, mẹ sẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, nếu không...

Mã Quế Phương không chút mềm lòng nói:

- Con tự chọn đi, con có còn cần người mẹ này không, hay con lựa chọn tiếp tục giữ cái danh tình nhân của mình?

Ý của bà tức là nếu không chấm dứt mối quan hệ này thì sẽ cắt đứt luôn tình cảm mẹ con.

Trong phút chốc sắc mặt Mạc Thiện Ny trắng bệch, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cô còn nghi ngờ có phải mình nghe nhầm hay không, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm nghị của mẹ thì cô hiểu rằng mẹ không nói đùa.

Tim của Dương Thần cũng như thất lại, nhìn dáng vẻ đau đớn nức nở không thốt nên lời của Mạc Thiện Ny, đôi tay hần thu chặt lại hình nắm đấm.

Là Mã Quế Phương khiến Mạc Thiện Ny khóc như thế, nhưng Dương Thần không thể đối xử với bà như những người khác, không thể giúp Mạc Thiện Ny hết giận bằng cách nện cho kẻ đó một trận thừa sống thiếu chết hoặc thậm chí là xóa sổ luôn.

Đó là mẹ ruột của Mạc Thiện Ny, là bề trên của mình, hơn nữa, rõ ràng là mình đuối lý.

Dương Thần đành nhẫn nhịn tiến lên phía trước hạ thấp giọng nói:

- Mẹ...

- Đừng có gọi tôi là mẹ.

Mã Quế Phương hung dữ trừng mắt nhìn Dương Thần giống như một con báo mẹ đang nổi giận:

- Tôi không xứng để được cậu gọi là mẹ, tôi cũng không cần người con rể như cậu đâu, Dương Thần, lấy tư cách là người đi trước tôi khuyên cậu một câu chân thành, hãy chân thành sống với vợ cậu, đừng một dạ hai lòng, đừng ở bên ngoài chơi đùa với người con gái khác.

Tôi biết có thể cậu giàu có, tôi biết có thể cậu rất giỏi giang.

Nhưng có giàu có hơn nữa, có giỏi giang hơn nữa cũng không thể nào có thể đồng thời đem lại hạnh phúc cho nhiều người phụ nữ, bởi khi cậu đón nhận người phụ nữ khác tức là cậu đã đem lại cho người phụ nữ của mình sự tổn thương to lớn nhất rồi.

Dương Thần im lặng, những lời hần muốn cầu xin đều không thể cất thành lời.

Mã Quế Phương chưa từng đọc qua sách vở, cũng chưa từng chứng kiến những chuyện tương tự, nhưng chính bà là người đã trải qua nỗi đau, bà khiến cho mọi người xung quanh ngạc nhiên vì sự cảm nhận nhân tình thế

thái của mình.

Lời của bà giống như một liều thuốc an thần khiến ngọn lửa hi vọng trong đầu Dương Thần hoàn toàn bị dập tắt.

Quách Tuyết Hoa này giờ vẫn yên lặng đứng một chỗ nghe hết câu chuyện giờ cũng vẫn chỉ biết im lặng cúi đầu mà thôi, bà cũng là một người phụ nữ đã thông hiểu cuộc đời, nhưng bà cũng không thể nào phản đối lại ý kiến của Mã Quế Phương.

Thậm chí trong lòng Quách Tuyết Hoa đã nảy sinh một sự ác cảm, lẽ ra ngay từ đầu không nên giúp đỡ Dương Thần, bởi vấn đề không phải là có chuyện đó tồn tại hay không mà bởi vì tất cả ngay từ đầu đã là sai lầm.

Mã Quế Phương thở khó nhọc, cuối cùng nhìn Quách Tuyết Hoa và Dương Thần bằng ánh mắt đầy ẩn ý, quay người lại nhìn Mạc Thiện Ny đang hồn xiêu phách lạc nói:

- Con gái, không cần phải cố chấp như thế nữa, mẹ không hại con đâu, chuyện này sớm muộn cũng sẽ phải xảy ra mà thôi.

Mạc Thiện Ny không nói lời nào, cắn chặt môi, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt trắng nõn, lớp phấn trang điểm cũng trở nên loang lổ.

- Sao, con không về ư? Được...

Mã Quế Phương gật đầu, buồn rầu nói:

- Xem ra, con thà làm tình nhân của người ta mà đến mẹ con cũng không cần nữa, cũng đúng thôi... Mẹ ngăn cản con như thế, mẹ là bà già không có văn hóa, không có địa vị cũng chẳng có tiền, ai cần người mẹ như mẹ chứ...

- Không phải vậy.

Mạc Thiện Ny lắc đầu thật mạnh, vội lau nước mắt trên mặt:

- Mẹ, không phải là con có ý đó... Mẹ đừng tức giận, con... con về cùng mẹ...

Mã Quế Phương lúc này mới như trút được gánh nặng, giơ tay xoa xoa khuôn mặt con gái, đau lòng nói:

- Sự việc trở nên như ngày hôm nay thì sẽ dừng ở đây thôi nhé, về cùng mẹ, mẹ sẽ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cho dù cả đời này con không lấy ai thì mẹ cũng không muốn con làm tình nhân của người khác, con biết không?

Mạc Thiện Ny chết lặng, cô gật đầu, hầu như không còn biết suy nghĩ thế nào nữa.

Mã Quế Phương hơi mỉm cười, nắm lấy đôi tay của Mạc Thiện Ny, quay người bước đi.

Dương Thần muốn mở miệng giữ lại nhưng bị Quách Tuyết Hoa ngăn cản.

- Con đừng đi.

Quách Tuyết Hoa nắm chặt tay Dương Thần lắc đầu:

- Bà Mã là người thẳng thắn, con vội vàng như thế chỉ khiến bà ấy càng

thêm giận mà thôi, đến khi ấy người thiệt thòi chỉ là chúng ta, cho dù con có muốn xoay chuyển tình thế thì cũng phải đợi bà ấy nguôi giận rồi mới nên đi.

Dương Thân cười khổ sở:

- Còn có cơ hội xoay chuyển sao hả mẹ?
- Mẹ cũng không biết nữa.

Quách Tuyết Hoa thở dài:

- Cái này còn phải xem con có khả năng làm được những gì, chuyện này có thể nói... sau này những chuyện liên quan đến tình cảm của con mẹ không muốn tham gia vào nữa, mẹ có thể giả câm giả điếc nhưng mẹ không muốn làm người hỗ trợ, không muốn làm thuyết khách, hi vọng rằng con sẽ không trách mẹ.

Dương Thân cứng người gật đầu:

- Mẹ không phản đối là con cảm kích lắm rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 608

Ý Tưởng Hoang Đường

Cuộc gặp mặt được sắp xếp tỉ mỉ trong kế hoạch còn chưa khai mạc đã bị tuyên án tử hình.

Dương Thần buồn bã phát hiện ra rằng, vấn đề giữa hắn và Mạc Thiện Ny mới là việc khiến bản thân đau lòng nhất.

Chỗ dựa của Mạc Thiện Ny không lớn như Thái Nghiên, An Tâm hay Lưu Minh Ngọc, cô chỉ là một thành phần tri thức đô thị bình thường, cũng bởi vì lẽ đó mà mối quan hệ của mình và cô ấy mới trong sáng như thế.

Bố mẹ bình thường làm sao có thể chấp nhận để con gái mình công khai đi làm bồ nhí của người ta được chứ? Điều này thật khó để tưởng tượng, là điều khiến cả thế giới này khinh bỉ.

Cũng vì trong mắt của Mã Quế Phương, con gái phải biết giữ khuôn phép, yên ổn thành gia lập thất, bởi vậy tình cảm đặc biệt của Mạc Thiện Ny đã bị cấm cản nghiêm khắc.

Dương Thần rõ ràng có võ thuật siêu cường, có tiền tài vô số nhưng cũng chẳng thể đem những thứ ấy mà yêu cầu người ta ngoan ngoãn dâng con gái cho mình, bởi bản thân mình cũng không phải là “đi mua” phụ nữ, không phải “đi cướp” con gái nhà người ta.

Nếu như không thể khiến Mã Quế Phương gật đầu đồng ý, Dương Thần biết rằng, nếu như Mạc Thiện Ny đồng ý suốt cuộc đời này đi theo mình thì cả cuộc đời này cũng chỉ toàn là thiệt thòi mà thôi.

Nghĩ đến mấy chuyện phiền lòng đó Dương Thần không còn tâm trạng để đi làm, sau khi đưa Quách Tuyết Hoa trở về nhà, Dương Thần một mình lái xe đi vòng vòng không đích đến.

Khi xe đi đến bên bờ một con sông trong thành phố, Dương Thần đột nhiên nhớ ra đây là con sông khi hắn gặp Đường Uyển lần đầu tiên, ngày hôm đó hắn đang đi từ nhà Lão Lý trở về phòng trọ.

Vừa mới chớp mắt mà một năm đã trôi qua rồi.

Khi xe dừng lại dưới bóng một gốc cây, Dương Thần dừng bước xuống, đến bên bờ sông tìm một chiếc ghế để ngồi.

Bây giờ đang là giữa trưa, bờ sông không có lấy một bóng người, Dương Thần vào cửa hàng tạp hóa mua hai bao thuốc lá, ngồi xuống chiếc ghế dành cho khách tham quan nghỉ ngơi, nhìn mặt nước cũng không được trong lắm nhả ra từng vòng khói thuốc, ngẩn người lặng lẽ.

Trong đầu hắn cứ chập chờn những câu nói sắc như dao của Mã Quế Phương, hình ảnh bi thương bất lực của Mạc Thiện Ny, Dương Thần cảm

thấy đau đớn đến không có cách nào thoát ra được khỏi nỗi đau đớn ấy.

Hắn xót xa nhận ra rằng, cho dù bản thân có tu được đến cảnh giới nào thì cuối cùng một chữ “tình” cũng là chướng ngại vật khó vượt qua nhất, dường như, nó sẽ kéo dài tới vô tận, cho dù hắn có chạy đến đâu thì nó vẫn đeo bám lấy bạn.

Nó là một cảm giác an toàn, cảm giác được bảo vệ che chở, và cũng là một chướng ngại vật.

Khi Dương Thần hút hết một bao thuốc, sắp sửa mở bao thứ hai thì có tiếng điện thoại rung lên từng hồi.

Dương Thần còn tưởng là Quách Tuyết Hoa lo lắng cho mình nhưng nhìn số mới biết là Jane gọi điện tới.

Dương Thần nhấc điện thoại, cố không để giọng mình pha chút ủy mị:

- Nhà khoa học vĩ đại của chúng ta, Jane tiểu thư có gì chỉ giáo không ạ, tại sao lại gọi điện vào giờ ăn trưa thế này?

Jane cười khanh khách ở đầu dây bên kia:

- Nào dám chỉ giáo anh chứ, em chỉ báo cáo một tiếng thôi, em đến sân bay rồi, sắp lên máy bay về Anh.

Dương Thần sững sốt:

- Sao đột ngột thế, mọi việc đề giải quyết xong hết rồi sao?

- Đương nhiên rồi, loại độc tố mà Đường lão gia trúng phải em đã phân tích xong rồi, ở lại Hoa Hạ cũng không còn tác dụng gì nữa, anh lại chẳng có thời gian gặp em.

Jane nói bằng giọng hơi tủi thân.

Dương Thần xấu hổ:

- Cho dù có nói thế nào thì vẫn phải cảm ơn em, sao em lại không để anh đi tiễn em mà đã vội vã đi như vậy?

Jane nói:

- Em cũng không vội đi đâu, em chuẩn bị xong hết rồi mới đi, nhưng anh có đến tiễn em cũng không có gì đặc biệt, anh cũng có hôn tạm biệt em đâu, em nghĩ nhìn thấy anh thì sẽ không thoải mái, thà rằng không gặp còn hơn, em cũng không muốn anh tiễn em theo kiểu của những người bạn, nếu anh có lương tâm thì sau này phải thường xuyên đến thăm em mới được.

Dương Thần cười bối rối, đúng thế, dù mình có đến sân bay thì cũng chỉ biết vẫy tay chào Jane mà thôi.

Jane dường như cảm thấy đáng vẻ ử rử của Dương Thần, cười nói:

- Đúng rồi, nói với anh một tiếng, Bát Nhã em sẽ mang cô ta theo, trước khi rời khỏi Hoa Hạ, có cô ta bên mình cũng coi như an toàn, có thể đảm bảo an toàn, anh không ngại tiếp tục để em trưng dụng cấp dưới của anh chứ?

- Đương nhiên là không ngại rồi.

Dương Thần nhớ chính mình cũng đã từng tiễn Bát Nhã đi Nhật, cô ta đi cùng Jane cũng không phải một ý kiến tồi, tóm lại chỉ cần không ở lại Hoa

Hạ nữa để tổ chức vì nước vì dân Viêm Hoàng Thiết Lữ khỏi nghi ngờ rắc rối.

Sau khi nói lời tạm biệt với Jane trong lòng Dương Thần vô cùng áy náy, nói không thích cô nàng Jane xinh đẹp lại một lòng một dạ với mình, đó rõ ràng là lừa dối, nhưng chính mình đã quan sát Jane từ khi còn bé đến tận lúc trưởng thành, lại đã từng có quan hệ mờ ám với Catherline, nếu như thực sự gặp lại Jane, thì cũng chỉ là người thừa mà thôi, như thế là không công bằng với cả hai mẹ con họ, mặc dù họ thì không cho là như vậy.

Những yếu tố tình cảm phức tạp, lại thêm nỗi buồn sẵn có trong lòng khiến Dương Thần không dám mở lòng với Jane, đành giấu được thì cứ giấu thôi, giả như một kẻ câm điếc.

Nhưng cú điện thoại của Jane đã nhắc nhở Dương Thần, bây giờ bản thân đang rối loạn như vậy tại sao không tìm gặp Đường Uyên để nói chuyện, Đường Uyên vẫn luôn là một nhà tâm lý rất tuyệt đấy thôi.

Vậy nên Dương Thần tìm lại số điện thoại của Đường Uyên, bấm phím gọi, đây là một trong số những lần hiếm hoi hấn chủ động gọi điện thoại cho phụ nữ.

Đầu dây bên kia nhanh chóng nhắc máy, giọng nói dịu dàng quyến rũ của Đường Uyên vang lên trong điện thoại:

- Anh mà không gọi thì em cũng đang định gọi điện cho anh, em biết chuyện cô Jane về nước, nhưng ấy cô ấy không để em nói chuyện đó với anh.

Dương Thần ừ một tiếng, nói:

- Anh và cô ấy nói chuyện điện thoại xong anh mới gọi cho em, bệnh của ông Đường tiến triển tốt rồi, chất độc cũng đã được phân tích kỹ lưỡng, em yên tâm đi.

- Bây giờ tâm trạng của em đang rất tốt, lâu lắm rồi tâm trạng không được thoải mái như thế, em phải cảm ơn anh, anh có thể không biết là ông nội có ý nghĩa quan trọng như thế nào với nhà họ Đường đâu, chỉ cần ông nội khỏe mạnh là em cảm thấy yên tâm lắm rồi.

Đường Uyên cười nói:

- Em vốn định mời anh một bữa cơm, nhưng ngày mai em lại phải về Yên Kinh cùng ông nội rồi, ông nói phải về tổ chức đại hội gia đình, em cũng phải tham gia nên đành phải đợi lần sau vậy.

- Em cũng đi luôn sao?

Dương Thần buồn rầu.

Đường Uyên cười hi hi:

- Sao, hình như anh không nở phải không, em nghe giọng là đoán được rồi, xem ra... anh vẫn còn để ý tới em đấy chứ...

Sắc mặt ban nãy của Dương Thần hơi ửng đỏ, may mà qua điện thoại không nhìn thấy được:

- Sao tự nhiên lại họp đại hội gia đình thế, lẽ nào phải mang cả Đường Đường đi nữa sao?

Đường Uyên nói:

- Suốt thời gian vừa qua ông nội bị ốm, trong nhà có biết bao nhiêu là tin đồn, còn náo loạn chuyện phân chia gia tộc nữa, chắc chắn là phải chấn chỉnh lại chuyện gia đình rồi, Đường Đường cũng lớn rồi, cũng là con cháu của nhà họ Đường, cũng coi như sau này sẽ gả cho nhà họ Dương, cũng vẫn là một thành viên của nhà họ Đường thì tất nhiên là phải quay về tham gia chứ, con bé rất thông minh, chắc chắn ông nội sẽ ưu tiên cho con bé.

Dương Thần nghe thế thấy có chút khó hiểu:

- Cái gì mà gả cho nhà họ Dương, là gả cho Viên Dã, là người của nhà họ Viên.

- Viên gia không phải là một phần của nhà họ Dương hay sao?

Đường Uyên dừng một chút rồi nói:

- Dương Thần, anh đừng trách em nói thẳng, em không muốn nhắc tới chuyện này, nhưng em thấy cũng không có gì phải lảng tránh cả, như thế thì chúng ta chẳng khác nào người xa lạ, theo những gì em được biết thì Dương lão gia yêu quý anh hơn Dương Liệt, không biết chừng sau này Dương gia sẽ vào tay anh đấy.

Dương Thần vốn định tâm sự với Đường Uyên về chuyện của Mạc Thiện Ny, không ngờ, Đường Uyên đột nhiên lại nhắc tới chuyện nhà họ Dương.

- Anh không có cảm hứng gì với nhà họ Dương hết.

- Không đơn giản như anh nghĩ đâu.

Đường Uyên nói bằng giọng hiểu biết:

- Có lẽ anh có một năng lực phi phạm, nhưng ở Hoa Hạ này sở dĩ tất cả mọi gia tộc đều bám trụ ở Yến Kinh chắc chắn là có những nguyên nhân mà người ngoài không thể nào biết được, mặc dù em là một trong số những người thừa kế thích hợp của nhà họ Đường, nhưng em cũng mơ hồ biết được rằng Đường gia không đơn giản chỉ là làm ăn kinh doanh, em tin... Dương gia cũng không chỉ đơn giản là nắm giữ một phần quân đội đâu.

Vả lại anh nghĩ xem, nếu anh dự định tiếp tục sống ở Hoa Hạ thì với thân phận là thành viên của Dương gia thì chắc chắn sẽ có ích cho anh rất nhiều, sẽ tạo cho anh rất nhiều điều kiện thuận lợi, ít nhất sẽ không có những kẻ điên khùng chọc giận anh và động vào những người bên cạnh anh, anh không biết điều đó sao? Còn nữa, em biết hiện giờ mẹ anh đang sống cùng với anh, không quay về nhà họ Dương, nhưng anh nghĩ rằng mẹ anh thích cảnh một nhà chia rẽ hay sao? Nếu anh có thể quay lại Dương gia, thì tất cả đều do anh định đoạt, có rất nhiều việc anh có thể biến nó thành chuyện danh chính ngôn thuận...

Ánh mắt Dương Thần sáng lên, một ý tưởng hơi hoang đường hiện lên trong đầu hắn...

Nếu chính mình có thể trở thành chủ nhân của nhà họ Dương thì bên cạnh mình sẽ không chỉ là chuyện của những người phụ nữ, mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng chuyện như thế này đâu có dễ dàng tuyên bố, có điều, mượn thân phận là chủ nhân Dương gia thì việc có nhiều phụ nữ bên mình cũng là để thể hiện quyền lực thôi, người khác muốn nói gì cũng chỉ dám to nhỏ sau lưng, những người phụ nữ bên mình cũng sẽ bớt khô sở, thậm chí rất nhiều người còn ngưỡng mộ họ là đằng khác.

Thực ra nếu ở nước ngoài, Dương Thần cũng không cần đến thân phận Dương gia, cũng sẽ chẳng ai dám nói gì, nhưng vấn đề là sau này mình sẽ sống ở Hoa Hạ, nên không thể mang cái tiếng dữ như ở nước ngoài để hành sự được.

Nếu đặt chuyện này trong quá khứ thì chắc chắn sẽ không đi đến đâu, ban đầu hấn và Quách Tuyết Hoa bị mất liên lạc, vì Quách Tuyết Hoa chưa có chồng đã mang thai nên theo gia phong phải giấu hấn vào cô nhi viện.

Nhưng giờ đây thời thế đã thay đổi rồi, kẻ có tiền có quyền thì cho dù là có chưa kết hôn đã mang thai hay có nuôi hai vợ thì cũng chẳng ai dám bàn tán gì.

Cho nên bất kỳ chuyện gì nếu nhìn hai mặt thì tình người và đạo đức vẫn không xưa cũ, nó giúp Dương Thần mở ra một lối đi khác.

Đương nhiên rồi, đây cũng là một cách cần phải được thực hiện, Dương Thần vẫn cảm thấy chuyện này rất khó khăn, đó là còn chưa nói tới chuyện bản thân hấn là Hoa kiều mới quay về nước được hai năm không có bất kỳ cơ sở gì, vẫn luôn mang tiếng ác, vậy mà Dương Công Minh vẫn trao lại vị trí gia chủ cho hấn thì tất nhiên không khỏi khiến người khác phản đối.

Hơn nữa, làm chủ nhân của cả một gia đình có thật là có thể không kiêng nể gì giữ hết tất cả những người phụ nữ của mình ở bên cạnh hay không, những người khác có đồng ý không? Như bà mẹ vợ Mã Quế Phương chẳng hạn?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 609

Cắt Ngón Tay

Bởi vì Đường Uyển phải về Yên Kinh, Dương Thần cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ đơn giản chúc mẹ con cô thuận buồm xuôi gió.

Hàn huyên nhiều chuyện, hậm hực trong lòng Dương Thần cũng tiêu tan đi rất nhiều. Nhìn đồng hồ, đã là buổi chiều, nhớ lúc trước đã hẹn với Lưu Minh Ngọc đi xem căn phòng nhỏ của cô, hần liền gọi điện thoại cho cô.

Lưu Minh Ngọc đang ở phòng làm việc xem tài liệu vài hạng mục, mấy ngày nay cô cũng khá bận, Lâm Nhược Khê sau khi trở về từ Châu Âu, không những không nghỉ ngơi, mà còn khuếch trương lực lượng, thu mua và sát nhập... tài lực kinh khủng mà Ngọc Lôi tích tụ được giống như một con bò tót không ngừng đầu đá, khiến mọi người trong ban Quan hệ xã hội cả ngày chạy đôn chạy đáo, đàm phán liên tục, bận túi bụi.

Nhận được điện thoại của Dương Thần, Lưu Minh Ngọc tháo đôi kính cận gọng đen xuống, mỉm cười, đoán được nguyên nhân Dương Thần gọi tới, nhận điện thoại nói:

- Anh rảnh rồi?

Dương Thần sững sốt, cười khổ, tâm tư mình chẳng lẽ lại đơn giản vậy, Lưu Minh Ngọc vừa đoán là đúng, nói:

- Lúc nào em tan sở, anh đi đón em.

- Em cũng không phải không có xe.

Lưu Minh Ngọc nói:

- Hơn nữa anh cũng là người của Ngọc Lôi, giờ tan tầm anh chắc cũng phải biết chứ.

Dương Thần sờ sờ mũi:

- Người một nhà đừng nói chuyện sắc bén vậy, anh không phải là chăm sóc em sao?

- Ngụy biện, muốn em trốn việc thì cứ nói.

Lưu Minh Ngọc mỉm cười duyên dáng nói.

Dương Thần bị oan ức, chính mình đâu có ý muốn cô ấy trốn việc, nhưng rồi hần lại nghĩ, đúng rồi, là Lưu Minh Ngọc cố ý nói vậy, vì thế cũng thuận nước cưỡi nói theo:

- Điều bị em phát hiện rồi, vậy thì trốn việc thôi, anh lập tức lái xe đến đón em, nếu như đi hai xe về chỗ em thì không có cảm giác gì cả.

- Coi như anh biết điều.

Lưu Minh Ngọc bật cười gác máy, coi như là đã định như vậy rồi.

Lưu Minh Ngọc cũng là do mấy ngày nay làm việc thật sự mệt mỏi, khó

được cùng Dương Thần có không gian riêng tư, cô cũng muốn tạm thời gác công việc lại nên mới có ý trốn việc trong đầu.

Nửa tiếng sau, Dương Thần chở Lưu Minh Ngọc rời khỏi bãi đỗ xe Ngọc Lôi, trong xe còn bật nhạc của Adele, là hôm qua Sắc Vi mua cho vào vẫn chưa đổi.

Lưu Minh Ngọc tò mò hỏi:

- Thật không nhìn ra anh lại thích nhạc Adele, em nghĩ anh là người đàn ông vô tâm, chắc chỉ nghe loại nhạc đơn giản.

- Cái gì mà vô tâm?

Dương Thần không hài lòng bĩu môi:

- Không thể đòi tính từ khác sao, ví dụ như phong lưu, phóng khoáng, hơn nữa, CD này cũng không phải anh nghe.

- Thế là ai nghe?

Lưu Minh Ngọc nghi hoặc hỏi.

Dương Thần nhăn nhó nói:

- Hôm qua Sắc Vi ngồi xe anh nghe.

Lưu Minh Ngọc biết Sắc Vi, vì Lưu Thanh Sơn có quan hệ, cô sớm biết rằng Dương Thần có tình nhân là hội trưởng hội Hồng Kinh, Tư Đồ Sắc Vi.

Lúc này nghe thấy Dương Thần nói ra, cũng gật gật đầu:

- Hóa ra là cô ấy... sau này hy vọng có cơ hội gặp mặt.

Dương Thần cười thâm, hai người phụ nữ này, cũng coi như người trong cùng nghề.

Lúc xe đi được một đoạn, Dương Thần mới nhớ đến, hỏi:

- Em còn chưa nói nơi ở ở đâu.

Lưu Minh Ngọc trầm ngâm một lát, nói:

- Đừng đi chỗ em ở vội, đi qua chợ, em mua chút rau quả tươi và thịt, buổi tối về chỗ em nấu cơm.

Dương Thần đương nhiên không có ý kiến gì, hơn nữa, phụ nữ bên cạnh mình không ít, người biết nấu ăn, chỉ có Mạc Thiện Ny. Lâm Nhược Khê thì không giỏi, còn đang trong giai đoạn học hỏi, cho nên Lưu Minh Ngọc muốn thể hiện tay nghề, hẳn cũng vui lòng hưởng thụ.

Chạy xe đến chợ, Dương Thần và Lưu Minh Ngọc xuống xe, hai người giống như đôi vợ chồng trẻ đi làm về đến mua thức ăn, dạo qua chợ một vòng.

Lưu Minh Ngọc trước khi biết thân phận của cha là Lưu Thanh Sơn, vẫn lớn lên giống các cô gái bình thường khác ở Trung Hải, cho nên việc mà các cô gái bình thường biết làm, cô cũng đều biết.

Suốt cả đường vừa đi vừa dừng lại chọn đồ, Lưu Minh Ngọc chọn được bất kể là rau quả hay thịt đều phải tính toán mặc cả, đấu tranh một lúc với người bán hàng, thậm chí còn có lúc “không bán thì đi chỗ khác mua”, khiến Dương Thần ở bên cạnh phối hợp làm ra vẻ mặt “không kiên nhẫn”.

Dương Thần nhìn cảnh này thấy có chút mới lạ, không biết Lâm Nhược Khê đi theo vú Vương ra ngoài mua đồ ăn có như vậy không, xem ra rất khó làm được như vậy. Lâm Nhược Khê gần đây tuy nói nhiều hơn một chút, nhưng đối mặt với mọi người đa số vẫn là khuôn mặt lạnh băng. Mặc cả ư? Cô ấy kiếp sau cũng không thể làm vậy!

Mỗi khi mua được đồ ăn giá thấp, Lưu Minh Ngọc lộ vẻ tươi cười rạng rỡ, đưa túi ni lông lớn giao cho Dương Thần xách, tiếp tục đi sang hàng khác.

Dương Thần mỉm cười hỏi:

- Thật là vui như vậy sao, em nói nhiều như vậy bớt được có hai đồng, có gì mà vui chứ.

Lưu Minh Ngọc bĩu môi, lườm Dương Thần một cái nói:

- Anh thì biết gì, tiền không phải vấn đề, quan trọng là quá trình mặc cả, mặc cả chính là một thú vui, đi chợ không mặc cả thì còn khó chịu hơn giết em đi vậy!

- Đây đều là mẹ dạy em?

Dương Thần tò mò hỏi.

Lưu Minh Ngọc gật gật đầu cười:

- Lúc em nhỏ cha vẫn còn ở Yên Kinh, chỉ có mẹ mang theo em, hai mẹ con sống cũng không quá dư dả, tất nhiên phải tiết kiệm, đi theo mẹ đi mua đồ ăn, mua quần áo đều mặc cả, tự nhiên thành một thói quen. Đứng thấy em giờ làm ở một công ty thời trang lớn như Ngọc Lôi, hiện giờ giá cả ở mấy hàng nhỏ trong chợ em đều rất rõ, rất nhiều thứ chỉ là đem gắn thương hiệu vào, bỏ ra thì cũng chỉ là hàng vỉa hè.

Dương Thần nhìn bộ dạng đặc ý đáng yêu của Lưu Minh Ngọc, lại oán thán lần nữa, chính mình không đủ hiểu những người phụ nữ bên cạnh mình, không thể tưởng tượng được người quyền rũ, thanh lịch như Lưu Minh Ngọc lại có mặt “đường phố” như vậy.

Nhưng yêu một người tự nhiên sẽ yêu những gì cô ấy yêu thích, Dương Thần nhanh chóng tiếp nhận bộ dạng la to mặc cả của Lưu Minh Ngọc, thậm chí sau đó chính mình cũng tham gia vào cuộc chiến ép giá kinh khủng.

Mua đồ ăn như vậy, tất nhiên không thể nhanh, phải hơn nửa tiếng sau hai người mới mua đủ đồ ăn.

Lúc lái xe vào tòa nhà sang trọng nơi Lưu Minh Ngọc ở, trời đã tối.

Cả khu nhà này đều là thiết kế bảo vệ môi trường, điều hòa đều dùng kỹ thuật địa nhiệt và nước ngầm điều khiển, tuy rằng là nhà ở, nhưng diện tích khá lớn, cho nên giá tiền cũng ngang với một biệt thự nhỏ.

Lưu Thanh Sơn những thứ khác không được tốt lắm, nhưng vì con gái rất mạnh tay tiêu tiền, bằng không, dựa vào lương của Lưu Minh Ngọc, đời này cũng không dám mua căn phòng trị giá mấy triệu tệ.

Dương Thần mang theo túi lớn túi bé, đi theo Lưu Minh Ngọc vào thang

máy đi đến tầng trên cùng, cả tầng này chỉ có mình Lưu Minh Ngọc ở, thật đúng là lãng phí.

- Chà chà, có người cha có tiền có khác.

Dương Thần cảm thán cười nói.

Lưu Minh Ngọc đỏ mặt:

- Kỳ thực em không yêu cầu mua nơi này, là cha em muốn em ở đây.

- Có gì mà em phải đỏ mặt, ông ấy sớm bỏ hai mẹ con em đi Yên Kinh, đây là bồi thường mấy năm nay không đối tốt với em, không chăm sóc em, em cứ việc tiêu tiền, nhờ vả ông ấy, ông ấy vui còn không kịp nữa là.

Dương Thần nói.

Lưu Minh Ngọc không để ý đến hắn, đem chìa khóa mở cửa ra, bảo Dương Thần đem đồ ăn vào bếp.

Toàn bộ bên trong căn phòng lớn đều là màu gạo trắng ôn hòa, ghế sofa da thật màu cà phê nhạt, thảm lông dê hoa văn sáng, các sản phẩm điện tử tốt nhất đầy đủ, thậm chí còn có chiếc giường nam châm mát xa trị giá mấy vạn.

Nếu nói riêng chỗ ở này, có thể còn cao cấp hơn cả chủ tịch Lâm Nhượng Khê, cả căn phòng trang hoàng cũng đã hơn mười triệu tệ, Lưu Thanh Sơn đầu tư cho cô con gái này một khoản không hề nhỏ!

- Anh ngồi ở sofa đợi, em vào bếp nấu cơm, một tiếng nữa có thể ăn rồi.

Lưu Minh Ngọc thay bộ đồ đi làm ra, mặc vào bộ quần áo ở nhà đơn giản, chiếc áo sơ mi màu lam và quần lửng bó màu trắng, mái tóc đen thả xuống, có vẻ vô cùng thanh tú.

- Một tiếng? Lâu quá!

Dương Thần buồn bực nói:

- Anh nghĩ nửa tiếng là được ăn rồi, đói bụng quá, hay để anh giúp em, tay nghề nấu nướng của anh bình thường, nhưng cắt thái thì giỏi ngang đầu bếp đó.

- Anh làm được không?

Lưu Minh Ngọc hoài nghi nhìn Dương Thần:

- Nếu chẳng may cắt vào tay thì làm sao?

- Cắt vào tay cũng không phải vì anh dùng dao có vấn đề, chắc chắn là do em.

Dương Thần cười nói.

- Vì sao, sao lại là tại em?

Lưu Minh Ngọc hỏi lại.

Dương Thần lộ ra vẻ mặt cảm thán:

- Ai bảo trong nhà có nữ đầu bếp xinh đẹp, thu hút ánh mắt anh, tất nhiên phải cắt vào tay rồi...

- Ba hoa, em không thèm nghe lời anh nói ngoài miệng.

Lưu Minh Ngọc trong lòng vui mừng nhưng vẫn mắng một tiếng.

Phân công như vậy, Dương Thần giúp cắt, thái các loại nguyên liệu, Lưu Minh Ngọc nấu ăn, hai người cười cười nói nói giống đôi vợ chồng trẻ.

Dương Thần tốc độ rất nhanh, những việc như thái khoai tây, hั่น nhắm mắt cũng có thể làm được, đợi làm xong xuôi hết, hั่น đứng tựa vào cửa nhìn Lưu Minh Ngọc mặc tạp dề đứng trong bếp bận bịu với xoong chảo.

Phụ nữ thường thấy đàn ông lúc chuyên tâm làm việc rất hấp dẫn, còn đàn ông thì thường thấy phụ nữ lúc xuống bếp mới là hấp dẫn.

Một cảm giác ấm áp tràn ngập trong lòng Dương Thần, nhớ lại hai người từ lúc quen nhau đến giờ, trải qua nhiều chuyện, thời gian mình có thể ở cùng cô ấy đã ít lại càng ít.

Nhưng trên thực tế, Lưu Minh Ngọc không muốn gì nhiều lắm, cô bận rộn, cố gắng muốn làm bữa tối là bởi chính cô cũng biết, đây là một cơ hội khó có được, cho nên vô cùng quý trọng.

Tình yêu, rất nhiều lúc không phải là vì đạt được cái gì, mà là mong muốn được bỏ ra chút gì đó.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 610

Rượu Chưa Say Nhưng Người Đã Tự Say.

Có sự giúp đỡ của Dương Thần, một bữa cơm với bốn món ăn và một món canh rất nhanh đã được dọn lên, bốc khói nghi ngút ở trên bàn, khiến cho Dương Thần vốn tính háu ăn nuốt nước miếng ừng ực.

Lưu Minh Ngọc cười bỏ tạp giề ra, bận rộn lâu như vậy, trên chán cũng lấm tấm mồ hôi, tóc có hơi rối, nhìn lại càng giống một người nội trợ, chứ không phải làm quản lý cao cấp ở công ty nào cả.

- Chúng ta uống chút rượu đi, nói thế nào thì đây cũng là lần đầu tiên chúng ta ăn tối với nhau mà,

Lưu Minh Ngọc cười đề nghị.

Dương Thần gật đầu đồng ý,

- Nhưng chỗ này của em có rượu không, hay là để anh đi mua.

- Có, anh đợi một chút

Lưu Minh Ngọc nói, bước vào một phòng chứa đồ, trong chốc lát, đã lấy ra một chai rượu nho.

Hai chiếc túi bên ngoài của chai rượu nho nhìn không có gì đặc biệt được để lên trên bàn, Lưu Minh Ngọc nói:

- Đây là chai mà ba em cho, nói đây là loại rượu vang nhập khẩu từ nước ngoài về, mùi vị rất ngon, em có một mình nên không có thói quen uống rượu, may mà hôm nay anh đến thì mới có người uống đây.

Dương Thần lúc trước còn không nhìn kỹ, lúc này mới cầm lên xem, ngây người ra, lập tức nhận ra rồi hỏi:

- Đây đúng là thứ mà ba em cho chứ?

Lưu Minh Ngọc nghi ngờ nói:

- Sao, lẽ nào ba em không thể cho em rượu sao?

- Ba em không nói với em đây là ROMA sao?

- Là cái gì, là tên loại rượu này sao, em cũng không hiểu về rượu, uống có ngon không?

Lưu Minh Ngọc đang nghĩ về chai rượu mà ba cô cho, chắc cũng không phải là loại tầm thường, không thì cho con gái làm gì.

Dương Thần cười khổ sở lắc đầu, xem ra Lưu Thanh Sơn cũng không biết được giá trị của chai rượu này, may mà hôm nay mình đến, không thì lại đổ oan cho chai rượu này rồi.

- Minh Ngọc bảo bố, em có biết Lafite không?

Dương Thần nói.

Lưu Minh Ngọc gật gật đầu,

- Lafite thì đương nhiên em biết, hình như là hai vạn đồng một chai thì phải.

- Rượu này gọi là Romain Nikon, số lượng mỗi năm của nó, không bằng một nửa của Lafite, cả thế giới này nhiều nhất cũng chỉ có được tầm hai nghìn chai lưu hành trên thị trường thôi, em nói xem có quý không,

Dương Thần thôn thức nói.

Hắn lăn lộn ở nước ngoài nhiều năm như vậy, những của ngon vật lạ đều đã từng nếm qua, những loại rượu vô cùng cao cấp cũng đã từng uống thử, nhưng loại rượu Romain Nikon này thì rất hiếm gặp trên thế giới, cũng không thể uống thường xuyên được, cho nên biết được nó quý đến chừng nào.

Lưu Minh Ngọc mở to đôi mắt đẹp:

- Nếu như theo lời anh nói, thì chai rượu này vô cùng đáng giá?

- Nếu như theo giá cả thị trường, ít nhất thì cũng phải tầm hơn một trăm nghìn tệ, nhưng cũng chưa chắc đã mua được,

Dương Thần cười ha hả,

- Nhưng không ngờ lại đến tay mình, vậy thì lấy rượu này ra uống thôi, để lại thì lãng phí quá.

Vừa nghe chai rượu nhìn có vẻ tầm thường này, trị giá tới hơn một trăm nghìn tệ, Lưu Minh Ngọc cảm thấy như đang nằm mơ, nhưng như Dương Thần đã nói như vậy, nếu là rượu, thì phải uống thôi.

Hai người mở một chai, rót đầy hai ly, lúc này mới bắt đầu vừa uống rượu vừa ăn, hưởng thụ bữa cơm tối này.

Lại nói tiếp, loại rượu vang cao cấp như này, tất nhiên nếu rơi vào tay người am hiểu, thì phải cẩn thận thưởng thức hương vị của nó, làm sao có thể giống như loại rượu bình thường, ăn một miếng rồi lại uống một ngụm được.

Nhưng Dương Thần cũng chẳng để ý lắm đến thứ vật phẩm xa xỉ này, Lưu Minh Ngọc lại chẳng am hiểu lắm về rượu, cho nên hai người cũng chẳng quan trọng hóa vấn đề, cứ thế uống thôi, uống hết luôn cả mấy nghìn tệ.

Hai người nói về những câu chuyện cười của phụ huynh, nói đến những việc xảy ra gần đây trong công ty, không biết từ lúc nào đã uống cạn cả chai rượu vang.

Lưu Minh Ngọc tửu lượng cũng không tốt lắm, sau khi uống hai ly, đã đỏ mặt rồi, mơ mơ hồ hồ.

- Chắc chắc,

Dương Thần ngửi thấy mùi nho thơm, thốt lên:

- Trở thành con gái của trùm xã hội đen rồi, quả nhiên hôm nay không tầm thường chút nào, anh hôm nay có tính là dính dáng gì đến Lưu đại tiểu thư không đây?

Khuôn mặt xinh đẹp của Lưu Minh Ngọc ngà ngà say, công thêm ánh đèn chiếu vào tăng thêm vài phần quyến rũ,

- Đừng gọi em là đại tiểu thư... em không thích, cũng không quen.

- Cái này thì có cái gì mà không quen chứ, chỉ cần em có một người ba như thế, đương nhiên phải nghe người khác gọi em như thế rồi, con gái nhà người ta muốn được người khác gọi là như thế còn không được nữa là,

Dương Thần cười nói.

Lưu Minh Ngọc liếc nhìn Dương Thần một cái, tay cầm chén rượu, ánh mắt dịu dàng nhìn ly rượu màu đỏ rực, nói:

- Chỉ cần mỗi lần em nhìn thấy, ba và đám thủ hạ của ông đẩy cùng nhau bàn bạc những chuyện đen tối, em liền cảm thấy rất sợ... cho dù trước đây ông ấy không có ở bên cạnh em và mẹ, người ở Yên Kinh, nhưng em luôn cảm thấy, ông ấy đang kinh doanh, như thế thì không có gì đáng lo cả...

- Nhưng bây giờ, coi như ông ấy đã đến Trung Hải, nhưng em lại luôn có cảm giác mất mát, ông dường như có thể rời xa em bất cứ lúc nào vậy, tại sao ông ấy không thể làm một người làm kinh doanh bình thường cơ chứ, tại sao lại là ông trùm của bọn xã hội đen chứ...

Trước đây, thỉnh thoảng ông ấy cũng có về Trung Hải thăm hai mẹ con em, cho dù chỉ là một hai ngày, em cũng thấy rất vui khi được gặp ông ấy, bây giờ, nếu như em muốn, thì ngày nào cũng có thể nhìn thấy ông ấy, ông ấy vẫn rất thương em, cho em rất nhiều quyền lực, cho em rất nhiều tiền, nhưng không hiểu tại sao bây giờ em gặp ông ấy, lại không còn cảm thấy vui vẻ như trước nữa rồi...

Dương Thần im lặng nghe, nghĩ ngợi, chắc là Lưu Minh Ngọc không phải vì vấn đề tử lượng, mới mau say như thế này, rượu chưa say nhưng người đã say rồi.

- Dương Thần, có phải em rất đáng bị coi thường không, ba rõ ràng là cho em điều kiện tốt, nhưng em lại từ chối, còn bất hòa với ông.

Đôi môi Lưu Minh Ngọc đỏ mọng, đôi mắt ướt át nói.

- Đương nhiên là không phải rồi, cũng không phải là em không nhận người ba như ông ấy,

Dương Thần biết, lúc này Lưu Minh Ngọc cần nhất là sự an ủi,

- Thực ra anh rất khâm phục em, bao nhiêu năm như vậy, từ nhỏ đến lớn ba em luôn giấu em, đến gần đây mới cho em biết chân tướng, mà em lại có thể chấp nhận tất cả, huống hồ, ba em còn có người phụ nữ khác ở Yên Kinh, vô duyên vô cớ mang đến cho em một cậu em trai nữa.

- Nhưng biến cố này, nếu như gặp phải người con gái khác, nhất định sẽ vô cùng hận ba của mình, hận đến chết người lừa mình mọi chuyện, còn em thì lại bình tĩnh đón nhận, lại còn đối xử với em trai mình cũng không tệ, khiến cho anh rất khâm phục ý chí của em, những điều này thật chẳng dễ dàng gì.

Lưu Minh Ngọc cười điềm nhiên, ngoảnh đầu, dựa vào bàn, nỉ non nói:

- Điều đã xảy ra rồi, em còn có thể làm gì được nữa... không cần biết là họ có lừa em hay không, ba là ba ruột, em trai là người có cùng huyết thống, lẽ nào em lại sống chết cũng phải quấy nhiễu làm phiền bọn họ sao, như thế thì không có lợi cho ai cả.

Dương Thần trầm mặc, Lưu Minh Ngọc lý trí có thể tiếp nhận người cha và người em trai cùng cha khác mẹ với mình như vậy, còn bản thân mình lại không thể tiếp nhận Dương Phá Quân và Dương Liệt, cho dù mình và Dương Liệt có cùng huyết thống, còn gần gũi hơn Lưu Minh Ngọc và Lưu Minh Hào nhiều. Nhưng, hận thù giữa những người thân với nhau, còn kinh khủng hơn cả hận thù giữa kẻ thù với nhau.

Lưu Minh Ngọc nhìn Dương Thần không nói lời nào, mở miệng nói:

- Dương Thần, sao từ trước đến giờ em chưa từng nghe anh nói về người nhà của anh, người nhà anh làm gì? Có ở Trung Hải không?

Bị hỏi một câu như thế này, Dương Thần mới nghĩ, cũng đã đến lúc mình nên nói gia cảnh nhà mình cho người phụ nữ của mình biết rồi, bản thân mình cũng không có gì để giấu bọn họ, sau này gặp người thân của mình cũng không có gì bất ngờ.

Đương nhiên, Dương Thần cũng không đủ kiên nhẫn để kể chuyện của mình từ nhỏ đến lớn, chỉ nói chuyện mình có cùng huyết mạch với nhà họ Dương, cũng nhắc đến chuyện của Quách Tuyết Hoa, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi, cũng khiến cho Lưu Minh Ngọc phải tỏ vẻ kinh ngạc rồi, ngẩng người ra nhìn Dương Thần một lúc, rồi đột nhiên bật cười, với vẻ ngây thơ nhưng đầy quyền rũ nói:

- Nói như vậy, em không biết là bên cạnh mình lại là một chàng thái tử đầu đầy, vợ được tiền rồi.

Dương Thần sờ cằm, thản nhiên nói:

- Nếu như thật sự có đặc quyền gì, thì thật sự anh cũng muốn làm, không phải là có thân phận như vậy, mà anh muốn làm chuyện gì cũng được đâu.

Lưu Minh Ngọc tuy rằng đã uống một chút, nên có chút hơi mơ màng, nhưng vẫn giữ được chút tỉnh táo,

- Sao, hình như anh có tâm sự gì đấy, trước đây cũng chưa từng thấy anh nói chuyện kiểu chán nản như vậy.

Dương Thần cầm chén rượu vang uống một hơi hết sạch, cũng không giấu diếm gì, đem chuyện buổi sáng của Mạc Thiện Ny nói ra cho bằng hết.

Ánh mắt Lưu Minh Ngọc hiện lên đôi chút phức tạp, cuối cùng khẽ thở dài:

- Anh nghĩ xem bây giờ nên làm thế nào đây.

- Còn làm thế nào bây giờ, đợi mẹ vợ hết giận đã, rồi ngoan ngoãn mà đến thỉnh tội sau, nói ngon nói ngọt một chút.

Dương Thần cười khổ sở nói.

Lưu Minh Ngọc gật gật đầu,

- Em còn tưởng rằng anh bỏ cuộc nữa chứ, có hơi lo đấy.

Dương Thành hơi run, rồi mới giật mình nói, nói khó nghe một chút, thì Lưu Minh Ngọc có ý như “thở chết cáo thương”, nếu như Dương Thành bị ngăn cấm, bỏ rơi Mạc Thiện Ny, biết đâu trong tương lai, không chừng cũng bỏ rơi cô thì sao.

- Đừng nghĩ lung tung nữa, ưu điểm lớn nhất của anh chính là có chết rồi thì mặt vẫn còn dày, cho dù em có vứt bỏ anh thì anh cũng sẽ không bỏ đi đâu,

Dương Thành nói nghiêm túc.

Đôi mắt đẹp của Lưu Minh Ngọc nửa cười nửa không nhìn Dương Thành,

- Em đột nhiên cảm thấy, thực ra có một người cha làm ông trùm xã hội đen cũng không tồi, ít nhất thì cũng không giống như mẹ của Mạc Thiện Ny, dùng quan niệm thế tục để suy xét chuyện tình cảm, Thiện Ny chắc chắn là rất đau khổ, anh đúng là đồ nhẫn tâm.

Dương Thành muốn nói cái gì đó, nhưng lại thôi, còn có thể nói được gì nữa, ban ngày hắn muốn nói đỡ cho Mạc Thiện Ny, cũng biết rất rõ là Mạc Thiện Ny rất đau lòng, nhưng bản thân mình cũng rất đau khổ, lại bất luận đạo lý!

Nói chuyện tào lao nên mãi mới ăn xong bữa tối, Lưu Minh Ngọc đã uống tới ba ly rượu vang, xương cốt như mềm nhũn ra, nhưng vẫn còn muốn đem bát đĩa đến bồn rửa bát, đây là thói quen nhiều năm của cô, nếu như không làm xong thì cảm thấy có cái gì đó không tự nhiên.

Dương Thành vội vàng ấn cô trở lại ghế, nói:

- Người say túy lúy thế này mà còn làm những việc này, ngoan ngoãn ngồi đây, để anh làm.

- Vậy sao được, lần đầu tiên anh đến chỗ em, để anh thái rau đã là không nên rồi, lẽ nào lại để anh giúp em dọn dẹp sao,

Lưu Minh Ngọc lắc lắc đầu, miễn cưỡng đem bát đĩa đi rửa.

Dương Thành trực tiếp cướp chồng bát đĩa cô đang cầm trên tay, xoay người lại, tiến sát đến cạnh khuôn mặt của Lưu Minh Ngọc, hôn “chụt” một cái, cười nói:

- Không cần phải cảm thấy em đương nhiên phải phục vụ anh, người anh cần là một người phụ nữ có đầu óc và có tình cảm, chứ không phải một ô sin.

Nói rồi, cũng không để ý đến Lưu Minh Ngọc đang đứng ngẩn ngơ ở đó, nhanh nhẹn dọn dẹp bàn ăn mang các thứ vào trong bếp, sau khi dọn dẹp xong chút thức ăn thừa, bắt đầu đem bát đĩa đi rửa sạch.

Lưu Minh Ngọc ngồi trong phòng ăn

Nhìn bóng Dương Thành đang đứng rửa bát, cảm giác mông lung, khuôn mặt nóng bừng, theo bản năng sờ lên chỗ Dương Thành vừa thơm, khóe miệng lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Dương Thần cũng không phải là người không biết làm việc nhà, lúc nhỏ cũng đã từng ở một mình một khoảng thời gian dài, cho nên rất nhanh đã xử lý xong mọi thứ, đi từ bếp ra.

Đây vốn dĩ là một đêm lãng mạn, dù sao thì mình và Lưu Minh Ngọc cũng đã rất lâu rồi không thân thiết với nhau, khó mà có thể để cô ấy rời khỏi cái tổ nhỏ của cô ấy được, đương nhiên là phải đại chiến mấy trăm hiệp, mới có thể thỏa lòng mong ước bấy lâu nay.

Nhưng, lúc Dương Thần đang kích động muốn ôm Lưu Minh Ngọc đi tắm uyên ương, thì lại phát hiện, cô gái này đã dựa vào bàn ngủ mơ màng tự bao giờ rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 611

Giảm Béo

Dương Thần bất đắc dĩ thở dài, bước đến bên cạnh Lưu Minh Ngọc, lặng lẽ nhìn mỹ nhân ở gần cạnh, sững sờ một lúc.

Lông mày lá liễu cong cong dài nhỏ, sống mũi cao cao tinh tế, đôi môi đỏ trắng mịn đầy đặn, tất cả mọi thứ đó bản thân vốn đã xem đi xem lại, nhưng giờ phút này nhìn chằm chằm với khoảng cách gần như vậy, Dương Thần lại cảm thấy, đúng là có chút bối ngỡ.

Thật giống như, rõ ràng đó là người phụ nữ của mình, nhưng dường như là một người phụ nữ xa lạ...

Trong giây lát, một cảm giác hoang mang mãnh mẽ tràn đầy trong đầu, Dương Thần theo bản năng hiểu ra rằng, chính là việc buổi sáng Mạc Thiện Ny bị Mã Quế Phương lôi đi, thật sự khiến bản thân mình bị kích động.

Hắn bắt đầu sợ hãi, sợ hãi chính người phụ nữ vốn ở bên cạnh mình, sẽ thật sự rời xa mình, hơn nữa bản thân mình lại giống như buổi sáng, bất lực đến như vậy.

Cuối cùng, các cô sẽ thật sự trở thành người dung...

Dương Thần hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên tia chớp, hai tay nắm chặt vào nhau một hồi mới buông ra.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Dương Thần mỉm cười tự nhiên, khẽ lắc đầu, dường như tự chế giễu mình gì đó, sau đó hai tay duỗi đến chỗ chân cong và sau lưng của Lưu Minh Ngọc, ôm lấy Lưu Minh Ngọc đang nằm sấp ở trên ghế.

Lưu Minh Ngọc đang ngủ mơ mơ màng màng, cũng không tỉnh dậy, dường như đang nói thầm gì đó trong giấc mơ, bị Dương Thần ôm ở phía trước ngực, đáng vẻ ngây thơ trẻ đôi môi đỏ hồng ra, toát ra đáng vẻ lộng lẫy mà bình thường vốn không có.

Dương Thần đi bộ chậm chậm, ôm Lưu Minh Ngọc đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô nằm trên giường, đặt lại gối đầu đúng chỗ, lại nhắc tấm thảm lên đắp cho cô, nhìn thấy Lưu Minh Ngọc vẫn còn mang đôi giày cao gót, thuận tay liền cởi ra bỏ xuống dưới.

Trong tình cảnh này, đánh thức Lưu Minh Ngọc dậy đi rửa mặt cũng không cần thiết, ngọn lửa thiêu đốt vốn có trong lòng của Dương Thần cũng không biết vì sao đã bị xua tan đi hết.

Nhìn Lưu Minh Ngọc thở đều đều trong giấc ngủ, Dương Thần bỗng nhiên cảm thấy sự mệt mỏi từ trước đến giờ chưa từng có, không phải mệt mỏi về thân thể mà là tư tưởng thực sự mệt mỏi.

Dương Thần không còn muốn về nhà, gửi tin nhắn cho Quách Tuyết Hoa, nói rằng mình không về nhà, sau đó liền cởi bỏ áo khoác và quần dài ra, nằm lên giường của Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc dường như cảm nhận được cái gì âm áp ở bên cạnh mình, trong giấc mơ, cô mơ màng theo bản năng dựa gần vào bên cạnh Dương Thần, đầu chui vào bên sườn của Dương Thần, như thể coi Dương Thần là chiếc gối ôm.

Do rượu còn, thân thể phụ nữ vốn toát ra mùi thơm của cơ thể, lại tăng thêm sự khuếch tán ngày càng lớn, trong hơi thở của Dương Thần vẫn vương vấn mùi thơm đó.

Dương Thần cảm nhận được thân thể mềm mại nõn nà giống như không có xương, bộ ngực đầy đặn đang phập phồng, thậm chí có chỗ nhô ra cũng có thể nắm lấy được.

Nếu như trước đây ở vào tình huống như vậy, dĩ nhiên dù Lưu Minh Ngọc là người say, Dương Thần cũng khó có thể chịu được sự quyến rũ mê hoặc đến như vậy.

Nhưng giờ phút này, Dương Thần lại nhận ra rằng, trong lòng không có chút mảy may muốn làm gì chuyện gì, chỉ mong người phụ nữ trong lòng mình có thể ngủ được một giấc yên lành, bản thân mình chỉ có thể ôm lấy cô, cảm nhận được cô ở trong lòng ngực của mình, đã vô cùng mãn nguyện rồi.

Dương Thần khẽ nghiêng người, để cho Lưu Minh Ngọc được gối thoải mái trên cánh tay mình, ôm người phụ nữ vào lòng mình, để cô thoải mái hơn.

Làm xong những động tác nhẹ nhàng, Dương Thần hôn nhẹ lên sợi tóc của người phụ nữ, liền nhắm mắt lại, cũng chìm vào trong giấc ngủ sâu.

Hôm sau, mặt trời buổi sáng lên cao, Dương Thần mới lim dim mở hai mắt ra.

Đêm nay, hẳn thật sự ngủ rất sâu, theo lý thuyết, với sự tu luyện của hắn, ngủ cũng dường như tỉnh táo, có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh, nếu có nằm ngủ muộn trên giường, cũng chỉ là tính lười biếng.

Tuy nhiên, có lẽ muốn thực sự yên tĩnh, Dương Thần lơ lửng tất cả mọi sự đề phòng, đơn giản chỉ ôm Lưu Minh Ngọc ngủ cùng một đêm.

Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ vào trong phòng ngủ, chiếu rọi nhẹ nhàng vào nền nhà gỗ màu nâu nhạt, ánh vàng rực rỡ mờ, khiến cho căn phòng có cảm giác ấm áp lạ thường.

Dương Thần cảm nhận được một thân hình mềm mại dính ở bên người mình, bàn tay người con gái ôm hắn lại chặt hơn, hắn lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Thật ra Lưu Minh Ngọc sớm đã tỉnh dậy, thời gian đi làm đã qua rồi, nhưng cô không đánh thức Dương Thần, cũng không có ý định đi làm.

Khi cô nhận ra rằng, tối qua không ngờ chính mình lại ngủ say như vậy,

nhưng Dương Thần cũng không làm gì cả, chỉ ôm mình ngủ đến trời sáng, cảm giác ngọt ngào trong lòng cô thật khó có thể diễn tả nổi.

Trước kia mỗi khi Dương Thần đến tìm mình, luôn nghĩ những trò xấu khiến Lưu Minh Ngọc tỉnh thoảng nghi ngờ, có phải đến tìm mình chỉ để thoả mãn thú vui, nhưng hôm nay quả thật mình nghĩ nhiều quá, người đàn ông này vẫn biết yêu thương chính mình.

- Tỉnh rồi mà không nói câu nào sao.

Lưu Minh Ngọc ngẩng đầu, tóc trên đầu đã rơi hết, sắc mặt trách cứ hỏi.

Dương Thần từ từ nhắm mắt, cười nói:

- Lâu rồi chưa được ngủ một giấc hãn hoi thế này, vẫn có chút không muốn tỉnh dậy.

Lưu Minh Ngọc nhìn chung đoán được Dương Thần vẫn còn phiền lòng về việc của Mạc Thiện Ny mới nói như vậy, nhưng cô cũng không thể giúp được gì, dịu dàng nói:

- Dậy thôi, sắp đến trưa rồi, em đi nấu cho anh ăn một bát mì được không?

Lúc này Dương Thần mới biết được thời gian không còn sớm nữa, nghi ngờ hỏi:

- Muộn thế này rồi, tại sao em không gọi anh dậy, chẳng phải em cũng đi làm muộn rồi sao?

- Tôi qua anh không gọi em tỉnh dậy, đương nhiên em không gọi anh dậy rồi.

Lưu Minh Ngọc cười vui

về.

- Hôm nay em nghỉ làm, dù sao cũng đều vì có anh ở đây, nếu Chủ tịch có trách mắng, anh phải đi cầu xin giúp em.

Dương Thần vừa nghe thấy hai chữ “Chủ tịch”, cả người đều rung mình ớn lạnh, đang ngủ gật cũng tỉnh hẳn, nhanh nhẹn hơn hẳn.

Lưu Minh Ngọc thấy Dương Thần không hiểu tại sao sắc mặt lại trở nên khó coi, sưng sờ hỏi:

- Anh làm sao vậy... Nếu anh thấy nhắc đến em khi ở trước mặt tổng giám đốc Lâm thật khó xử, nói thẳng ra là được, em cũng chỉ đùa anh chút thôi.

Dương Thần xấu hổ nói:

- Không có chuyện đó đâu, tuy nhiên anh đã tỉnh hẳn rồi, chúng ta dậy thôi, ha ha...

Mấy ngày nay, sự giày vò của Lâm Nhược Khê với chính bản thân mình không ngờ khiến bản thân có chút sợ cô, Dương Thần không kìm nổi đành phải an ủi chính mình, sợ vợ mới là người đàn ông tốt, Dương Thần, người thực sự là một đấng nam nhi điển hình của thời đại.

Hai người đứng lên, khi Lưu Minh Ngọc ở trong phòng tắm để rửa mặt,

Lưu Minh Ngọc thật là người tri kỉ đã sớm mua những đồ dùng rửa mặt để trong nhà vệ sinh, điều này làm cho Dương Thần trong lòng thấy âm áp.

Cô biết rõ mình không thể thường xuyên đến đây, nhưng đã làm chuẩn bị đầy đủ mọi thứ khiến cho lòng mình cảm thấy thoải mái.

Bởi không đi làm, Lưu Minh Ngọc cũng không trang điểm vào sáng sớm giống như mọi ngày, cô với vẻ đẹp của mình thoát nhìn đã vô cùng mỹ miều, chỉ thiếu đi một chút quyến rũ.

Mặc một chiếc váy hoa liền áo ở nhà, quần lên chiếc tạp dề, Lưu Minh Ngọc bước chân nhẹ nhàng nhanh vào bếp bận rộn với việc làm món mì sợi, mặc dù món mì này không biết rõ là bữa sáng hay bữa trưa, nhưng tóm lại vẫn muốn ăn.

Dương Thần cũng không muốn đi xem cô làm nữa, lười biếng dựa vào chiếc ghế sofa, xem tin tức phát lại.

So với trước đây khi xem tin tức, bây giờ Dương Thần đặc biệt quan tâm đến tin tức giải trí, bởi Tuệ Lâm thông qua việc tuyển chọn người tài của ngôi sao Ngọc Lôi, đã có tiếng trong nước Hoa Hạ, hơn nữa với sự giúp đỡ của Christine, Liễu Nghiên Hi, khiến cho Tuệ Lâm có xu hướng “ngôi sao nhỏ phía sau”, vì vậy trong trang báo giải trí, Tuệ Lâm thường xuyên xuất hiện.

Quả nhiên, khi xem tin tức giải trí, trên tivi có phát chương trình đề cập đến tình hình mới nhất của Tuệ Lâm ở mục “người nổi tiếng”, nội dung đại khái nói về việc Tuệ Lâm chuẩn bị giới thiệu sách về cá nhân trên trang đầu, hơn nữa còn mời một số nhà sáng tác có uy tín lớn đến, tất cả đều ca ngợi Tuệ Lâm, thậm chí có một người khi được phỏng vấn, trực tiếp nói:

- Tôi cho rằng tiểu thư Tuệ Lâm hoàn toàn có thực lực, trong thời gian không lâu sẽ thay thế các nữ ca sĩ trẻ của Châu Á hiện tại.

Câu nói này có chút gì đó mang tính bùng nổ, ca sĩ nổi tiếng nhất của Châu Á hiện tại, không thể nghi ngờ đó là Liễu Nghiên Hi đạt được thành tích xuất sắc ở giải Grammy, nhà sáng tác đó không ngờ nói rằng cô Tuệ Lâm kia có được tiêu chuẩn đó, vậy đối với một người mà nói, đó là một sự kiện sừng sốt biết bao.

Bản tin cuối cùng lại nhắc tới một chút về tình hình của ngôi sao Ngọc Lôi, phát một vài đoạn về những ca khúc mượn mà của Tuệ Lâm khi lựa chọn người tài.

Dương Thần biết rằng, đây đều là những thủ đoạn trong xu thế kinh doanh của công ty mình, số tiền mà Ngọc Lôi bây giờ có được, nếu so sánh với công ty giải trí uy tín lâu năm lớn, công ty đĩa nhạc, Ngọc Lôi thật sự không có nhiều kinh nghiệm, nhưng chỉ cần có tiền, tất cả đều dễ dàng làm được, hơn nữa có thêm Lâm Nhược Khê vì người em này của mình, cũng dám vùng tiền ra, về chi phí quảng cáo, không một chút tiếc rẻ, nếu không như vậy, sẽ không có một đoạn tin dài như vậy chỉ nói về Tuệ Lâm.

Xem đi xem lại, đột nhiên, từ trong bếp bay ra mùi thơm của mì hấp dẫn đến mê người, lại còn hòa quện thêm với mùi thơm đặc biệt, khiến cho tuyến nước bọt của Dương Thần phút chốc tiết ra nhiều hơn.

- Bé cưng Minh Ngọc à, em làm món mì gì vậy, sao mà thơm vậy?

Dương Thần thò đầu vào, nhìn xung quanh trong bếp xem Lưu Minh Ngọc đang làm gì.

Lưu Minh Ngọc ngoái đầu lại cười thân thiện:

- Đừng sốt ruột, chút nữa là xong rồi đây.

Vài phút sau, Lưu Minh Ngọc bung bát mì nấu xong đi ra, tràn đầy một tô lớn, nhưng lại vừa với sức ăn của Dương Thần.

Dương Thần nhìn kỹ, mới nhận ra đã lâu rồi chưa được ăn món dưa muối kèm theo với chút thịt lợn xé, điểm xuyết là một ít ớt khô đỏ tươi, thật sự là món ăn với màu sắc thích mắt.

- Món dưa muối này là mẹ em làm, so với mua ở bên ngoài còn tươi ngon hơn nhiều, từ lâu đã muốn anh ăn thử, nhưng đến bây giờ mới có cơ hội.

Lưu Minh Ngọc có phần tự hào nhìn Dương Thần nói.

Dương Thần vừa nghe, cười nói:

- Mẹ vợ làm dưa muối, không cần ăn cũng biết đều rất ngon, khả khả, đến đây, chúng ta cùng ăn, anh bón cho em.

Lưu Minh Ngọc khẽ lắc đầu:

- Em không ăn mì đâu, trong tủ lạnh có hoa quả, gần đây em giảm béo, cố gắng không ăn tinh bột.

- Giảm béo?

Dương Thần không vui hỏi:

- Dáng người của em cần gì phải giảm béo vậy? Ngoan ngoan lại đây, không được ăn hoa quả.

- Những cái khác có thể nghe anh, nhưng về chuyện dáng người, tự em biết rõ ràng, hừ, bây giờ tất nhiên anh không nói em béo, đợi đến ngày nào đó em thật sự biến dạng, có hối hận cũng đã muộn.

Nói xong, Lưu Minh

Ngọc quay người bước đến tủ lạnh lấy khay đựng hoa quả đã cắt sẵn ra.

Dương Thần không biết làm thế nào, chỉ hậm hực nói:

- Đừng giảm béo ở ngực và hông là được rồi.

Đang mở tủ lạnh Lưu Minh Ngọc liền đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Dương Thần.

- Anh ăn mì đi, đừng nhiều lời.

Dương Thần co đầu lại, đề cập đến vóc dáng, con gái thật nhạy cảm.

Tay nghề của Lưu Minh Ngọc thật sự rất tuyệt, món dưa muối mà Lưu mẫu làm cũng thật tươi ngon, một bát canh mì to, ngay cả nước canh Dương Thần cũng uống cạn.

Lưu Minh Ngọc ăn qua loa ít hoa quả, nhìn thấy Dương Thần ăn sạch sẽ như vậy, tự lòng mình tràn đầy niềm vui, không cần để ý đến nước luộc vẫn dính ở ngoài miệng Dương Thần, liền chủ động hôn lên mặt hắn một cái.

Dương Thần hưởng thụ sự đãi ngộ ngọt ngào này với cảm giác không gì sánh bằng, không kiềm nổi sự sáng khoái, vẫn là sự quan tâm của tiểu Ngọc, lúc mình ở nhà, chưa lần nào ăn sạch sẽ những món ăn, cũng chưa lần nào thấy em Lâm chủ động đến hôn mình một cái để thể hiện sự ngợi khen.

Đợi rửa xong bát đĩa, Lưu Minh Ngọc cởi tạp dề ra, hỏi thăm với lòng tràn đầy sự mong đợi:

- Chúng ta nếu không đi làm, chiều nay sẽ làm gì?

Dương Thần đang muốn hỏi lại Lưu Minh Ngọc muốn làm gì, nhưng không dám, điện thoại của Lưu Minh Ngọc để trên bàn vang lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 612

Hoa Hậu Trường

Lưu Minh Ngọc khẽ nhú mày, dường như lo lắng công ty có việc gấp tìm cô, nhưng vẫn đi ra lấy điện thoại di động.

Nhìn dãy số, Lưu Minh Ngọc dường như nhẹ nhàng thở ra, nhận điện thoại nói:

- Hải Lệ, sao lại gọi cho tôi lúc này?

Nghe giọng nói của Lưu Minh Ngọc, chắc hẳn là người quen.

Hàn huyền một lát với người phụ nữ tên Hải Lệ kia xong, sắc mặt Lưu Minh Ngọc hơi có chút trù trừ, cuối cùng cũng nhẹ nhàng đáp lại, như là đã đồng ý chuyện gì.

Dập máy xong, Lưu Minh Ngọc không đợi Dương Thần hỏi, đã nói:

- Hải Lệ là bạn học đại học của em, cũng là bạn tốt của em, cô ấy mời em tham gia một cuộc tụ tập đơn giản, lớp trưởng đại học của em từ Tô Tĩnh trở về công tác, bởi vì không có nhiều thời gian lắm cho nên muốn buổi chiều mọi người cũng tụ tập một lúc.

Dương Thần thấy có chút vui vui, hẳn vốn không đi học ở đây, đối với “bạn học” cảm thấy rất xa lạ, cho nên nghe thấy Lưu Minh Ngọc tham gia tụ tập với bạn học, hẳn cảm thấy hơi ngưỡng mộ.

- Vậy em đi đi, dù sao mấy ngày này anh cũng rảnh, chờ em tụ tập xong, anh lại đi chơi với em.

Dương Thần cũng không muốn cản trở buổi tụ tập hiếm có của người ta.

Lưu Minh Ngọc hé miệng nói:

- Dương Thần, anh đi cùng em.

Dương Thần sững sốt:

- Việc này... có được không?

- Có gì mà không được, bạn học tụ tập, mang bạn trai đi cùng thì có sao, hơn nữa cũng không ai nói là không được đi.

Lưu Minh Ngọc nói xa xôi:

- Các bạn học của em rất nhiều người đã kết hôn, trước kia đi tụ tập, toàn là em đi một mình... đi cũng thấy hơi kỳ kỳ.

Dương Thần giật mình, hóa ra là Lưu Minh Ngọc muốn hẳn đi cùng cô giữ thể diện, nhưng cũng không sao, chính mình cũng là người đàn ông của cô ấy, hơn nữa chính mình cũng muốn hiểu thêm những người phụ nữ quanh mình, tất nhiên là được đi tiếp xúc các mối quan hệ của các cô ấy là tốt nhất.

- Vậy có cần phải mặc vest đeo caravat không?

Dương Thần hơi băn khoăn hỏi.

- Sao phải mặc vest đeo caravat?

Lưu Minh Ngọc buồn bực.

- Trước giờ anh chưa từng tham gia buổi tụ tập nào của bạn học cũ, không biết phải làm gì, sợ làm em mất mặt.

Dương Thần ngượng ngùng cười.

Lưu Minh Ngọc bật cười, lườm hắn một cái:

- Anh mặt dày như vậy, mặt mặt cũng không ai để ý, anh như vậy là được rồi, mọi người cũng là tùy tiện tụ tập chút, không phải là mở cuộc họp đại hội đại biểu Hội đồng nhân dân. Em đi thay đồ, trang điểm một lát, sẽ ra ngay, anh ở đây đợi một lát.

Nói là sẽ ra ngay nhưng cũng phải bốn mươi phút sau hai người mới xuất phát được.

Lưu Minh Ngọc thay một chiếc quần lụa mỏng hai lớp màu xanh nhạt của Chanel, lộ ra một đôi bắp chân trắng nõn, trên người còn đeo trang sức, làm cho chiếc cổ của cô đặc biệt thon dài, nhìn rất giống minh tinh Nhật – Hàn, bởi vì bên ngoài nắng to nên cô còn đeo một chiếc kính râm hoa văn rất thời trang.

Cách ăn mặc như vậy ngày thường lúc đi làm không thấy được, cả bộ áo quần này, ít nhất cũng tốn 2 vạn tệ, cho dù là tầng lớp trên ở Ngọc Lôi, nếu Lưu Minh Ngọc mặc như vậy ở công ty cũng quá là huênh hoang.

Dương Thần nhìn cách ăn mặc của chính mình, tuy rằng cũng toàn là hàng hiệu lúc trước Lâm Nhược Khê mua cho, nhưng vẫn có chút khó coi, nhưng hắn cũng không phải là người lưu ý quá mức. Lưu Minh Ngọc nói không thành vấn đề, hắn cũng không quan tâm.

Bởi vì xe của Lưu Minh Ngọc còn ở công ty, nên hai người đi xe của Dương Thần. Địa điểm gặp là một khu nhà xa hoa ở phía Đông Trung Hải, người bình thường lương 1 năm chưa đến hai mươi mấy vạn không thể có cơ hội vào đây, có thể thấy mấy người bạn học của Lưu Minh Ngọc làm ăn cũng không tồi.

Dương Thần lái xe đến nơi cũng vừa lúc có mấy người cả nam cả nữ cũng đang muốn đi vào tòa nhà.

Xuống xe, Lưu Minh Ngọc tháo kính râm xuống, đi mau về hướng cửa, vẫy tay với một cô gái tóc ngắn, cao gầy, gọi:

- Hải Lệ.

Cô gái tóc ngắn kia quay người lại, lộ ra khuôn mặt tròn tròn, nhìn thấy Lưu Minh Ngọc liền vui vẻ chạy tới, thân mật ôm Lưu Minh Ngọc.

- Minh Ngọc, khó có ngày đi làm mà cậu lại đến được, tôi còn tưởng cậu sẽ không đến.

Hải Lệ vui vẻ nói, ánh mắt chợt nhìn đến Dương Thần đã khóa xe xong đằng sau Lưu Minh Ngọc, có chút nghi hoặc dò hỏi:

- Vị tiên sinh này... là bạn trai của cậu sao?

Lưu Minh Ngọc hơi đỏ mặt, ngượng ngùng “Ừ” một tiếng.

Dương Thần không thấy xa lạ, chủ động tiến về phía Hải Lệ nói:

- Xin chào, tiểu thư Hải, tôi là Dương Thần, Minh Ngọc nói có thể đi theo, nên tôi không mời mà tới.

Hải Lệ che miệng cười:

- Ai là “tiểu thư Hải”? Tôi họ Triệu, Triệu Hải Lệ, có ai họ Hải chứ?

Dương Thần ngạc nhiên, không phản ứng kịp.

Thấy bộ dạng ngơ ngác của Dương Thần, Hải Lệ lại cười to, kéo tay Lưu Minh Ngọc nói:

- Bạn trai cậu thật biết đùa, đợi lát nữa gặp mọi người, chắc chắn phải khâm phục con mắt của cậu.

Dương Thần bĩu môi, người này là khen mình hay đang hạ thấp mình đây?

Lưu Minh Ngọc cũng không quan tâm, cười cười:

- Dù sao cũng là bạn trai tôi, bọn họ muốn nói thế nào thì nói.

Hải Lệ bỗng thở dài:

- Việc Tề Khải tôi đã nghe nói, tôi không nghĩ Tề gia lại thảm vậy, may mà cậu nhanh chóng thoát ra được chuyện đó, thấy cậu có bạn trai, tôi làm chị em cũng thấy yên tâm.

Cả nhà Tề Khải bị Lưu Thanh Sơn của hội Thanh Long tàn sát hầu như không còn ai, Lưu Minh Ngọc và Dương Thần thấy cảm kích, chuyện này mặc dù đã được áp chế, nhưng để xã hội không ai biết được là điều không thể.

Lưu Minh Ngọc nghe tên Tề Khải, sắc mặt không có gì biến đổi.

- Đó đều là chuyện quá khứ, không có gì để nói.

Triệu Hải Lệ cũng sợ làm Lưu Minh Ngọc không thoải mái, lập tức tùm tùm cười nói:

- Đi, lớp trưởng và bọn họ đều ở bên trong, còn có tiên sinh Dương Thần lần đầu tham gia tụ tập, hoan nghênh anh, cùng đi thôi.

Triệu Hải Lệ tính nhiệt tình, Dương Thần cũng không so đo việc cô chê cười mình, cười ha hả đi theo sau hai người phụ nữ, đi vào trong tòa nhà.

Lưu Minh Ngọc tuy rằng mang theo Dương Thần cùng đi, nhưng lại không muốn có dáng vẻ kệnh kỏi bám dính lấy hắn, đó không phải phong cách của cô, cho nên dọc đường đi luôn cũng Triệu Hải Lệ lâu không gặp tay trong tay nói chuyện.

Trong tòa nhà rất rộng rãi, các loại phương tiện giải trí cũng đầy đủ.

Triệu Hải Lệ dẫn đầu 3 người đi vào một phòng lớn, trong phòng, tiếng nhạc du dương, vô cùng náo nhiệt, 7, 8 người đang ngồi uống rượu nói chuyện phiếm.

- Các cậu cũng thật quá đáng, không đợi bọn tôi đến đã bắt đầu uống.

Triệu Hải Lệ vừa vào cửa, liền cười, trách.

Mấy người kia thấy Triệu Hải Lệ và Lưu Minh Ngọc, đều đứng dậy, chỉ có điều về mặt lại không giống nhau lắm.

Một người đàn ông mặc trang phục tây thoải mái, áo sơ mi đỏ điển trai, ánh mắt nhìn thẳng Lưu Minh Ngọc, lộ ra vẻ vui mừng, tươi cười nói:

- Minh Ngọc, em cũng tới rồi.

Lưu Minh Ngọc nhẹ nhàng gật đầu, lui ra phía sau một bước, kéo tay Dương Thần, sau đó mới ôn hòa gật gật đầu chào mọi người:

- Mọi người, đã lâu không gặp.

Tuy là làm công tác quan hệ xã hội, trên thương trường cũng thường đàm phán, nhưng Lưu Minh Ngọc rất điềm đạm, nhìn cách cô đối đãi với bạn học có thể thấy được, nhưng rất nhiều người bản tính và lúc làm việc khác hẳn nhau, không có gì kỳ lạ.

- Hoa hậu trường ta thật là càng ngày càng xinh đẹp, ồ, vị tiên sinh này, chẳng lẽ là bạn trai của Minh Ngọc?

Một người đàn ông cao gầy, để râu ngắn nói.

Lưu Minh Ngọc gật gật đầu:

- Anh ấy là Dương Thần, là đồng nghiệp, cũng là bạn trai của tôi.

Dương Thần lần này không chủ động nói chuyện, để Lưu Minh Ngọc giới thiệu chính mình, coi như là 1 kiểu tôn trọng, sau đó mới gật đầu chào hỏi mấy người kia.

Nhưng lúc nghe thấy bọn họ nói Lưu Minh Ngọc là hoa hậu trường, Dương Thần trong lòng vui vẻ, hóa ra chính mình lại có bạn gái là hoa hậu trường, nhưng lại lập tức nghĩ thêm, điều này cũng không có gì, những người phụ nữ bên mình ai cũng là hoa hậu đủ cấp bậc.

Mọi người có chút không ngờ, nhưng vẫn lễ phép đáp lại, mời Dương Thần ngồi xuống ghế sofa.

Triệu Hải Lệ có thể nói là cái máy nói chuyện trong nhóm, còn đặc biệt quan trọng, vừa ngồi xuống đã giới thiệu cho Dương Thần tên từng người, để Dương Thần biết từng người một.

Trước hết là người đàn ông nói chuyện cũng Lưu Minh Ngọc, chính là lớp trưởng từ Tô Tỉnh về, Chu Khang Vũ, nghe thấy Lưu Minh Ngọc giới thiệu Dương Thần là bạn trai cô, sắc mặt liền không tự nhiên, đợi mọi người ngồi xuống mới hỏi:

- Lần đầu gặp mặt tiên sinh Dương, anh quen Minh Ngọc bao lâu rồi? Sao chúng tôi chưa từng nghe nói?

Lời này vừa nói ra, mấy người bạn khác của Lưu Minh Ngọc cũng tò mò nhìn Dương Thần, Lưu Minh Ngọc thời đại học là hoa hậu trường rất nổi tiếng, người theo đuổi cô nhiều không đếm xuể, cô và Tề Khải lại có tình cảm mờ ám, những người này biết rằng, chẳng qua Tề Khải đã xuống xuôi vàng, “vật sở hữu” của Lưu Minh Ngọc cũng trở thành chủ đề họ quan tâm.

Mà lớp trưởng Chu Khang Vũ, có thể nói là một trong những người làm

ăn tốt nhất trong nhóm, bằng không cũng sẽ không có nhiều người như vậy đợi Chu Khang Vũ vừa về Trung Hải đã bớt thời giờ, không sợ ngày đi làm mà đến tụ tập. Chu Khang Vũ thích Lưu Minh Ngọc, đó là việc từ lúc còn là sinh viên đã có, hiện giờ Tề Khải không còn, anh ta tự nhiên có cơ hội lớn.

Dương Thần cũng không ngạc nhiên, Chu Khang Vũ này đối với mình có địch ý, nghĩ là anh ta là một trong những người theo đuổi Lưu Minh Ngọc như hồ rình mồi, vì thế cười nói:

- Gần một năm, nhưng mà chúng tôi đều rất bận, cũng không có nhiều thời gian cùng ra ngoài.

Chu Khang Vũ gật gật đầu, lại hỏi:

- Kể hèn này ở Tô Tỉnh làm Phó trưởng ban ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy, không biết tiên sinh Dương làm chức vụ gì ở Ngọc Lôi? Tiên sinh có thể được hoa hậu trường ta ưu ái, chắc chắn phải có chỗ hơn người.

Lời nói này hiển nhiên là có ý bộc lộ tài năng.

Không đợi Dương Thần nói gì, một người mập mạp bụng bia ngạc nhiên, thán phục nói:

- Trời ạ, lớp trưởng à, cậu cũng quá siêu phàm, mới một năm đã lại thăng chức nữa.

- Mấy ngày trước, ba tôi trở về nói, lớp trưởng của tôi vào ban tổ chức cán bộ Tỉnh ủy, còn là ủy viên thường vụ Tỉnh ủy Tô Tỉnh, tôi còn không tin, không ngờ là thật.

Một người bạn học khác cảm thán.

Chu Khang Vũ sắc mặt thản nhiên, khoát tay, nói:

- Đây cũng là do tôi may mắn, bù vào chỗ trống, không có gì đáng ngạc nhiên.

- Lớp trưởng cậu đừng khiêm tốn, đến người không biết gì về chính trị như tôi cũng biết, cậu tuổi này đã vào bộ máy Tỉnh ủy, về sau sẽ còn khó biết, tôi thấy, cả nước người công tác ở Tỉnh ủy ở tuổi cậu không có mấy người.

Triệu Hải Lệ thán phục nói.

Mọi người thối phồng như vậy, Chu Khang Vũ cũng lộ vẻ mặt tự hào, nhìn rất hưởng thụ, những người đang ngồi đây đều có gia cảnh phong phú, trước kia cũng học một trường, giờ lại khen ngợi, thán phục mình, đây không phải là mình chứng nổi bật nhất sao?

Nhưng, lúc Chu Khang Vũ nhìn Lưu Minh Ngọc, lại buồn rầu phát hiện, sắc mặt Lưu Minh Ngọc thản nhiên mỉm cười, không có ý nịnh hót mình, thậm chí đến kinh ngạc cũng không có.

Việc này kỳ thực cũng không trách được Lưu Minh Ngọc, nếu là Lưu Minh Ngọc trước kia, có lẽ thấy Chu Khang Vũ trẻ tuổi vậy tiến vào Tỉnh ủy cũng ít nhiều thấy khiếp sợ, nhưng hôm nay, không nói đến người đàn ông của mình là Dương Thần, có thân phận là cháu ruột trong Dương gia, một

trong bốn đại gia tộc, lại có bản lĩnh, thực lực, cho dù cha mình là xã hội đen, Lưu Thanh Sơn, là người đứng đầu xã hội đen ở Yên Kinh, bộ trưởng ở Yên Kinh còn phải nể mặt Lưu Thanh Sơn, cô là con gái Lưu Thanh Sơn, đối với người làm quan cũng không coi trọng như trước.

Chu Khang Vũ lại không biết là Lưu Minh Ngọc nghĩ gì, chỉ cho là cô bị Dương Thần mê hoặc, biến thành si ngốc, không biết tiền đồ của gã xán lạn thế nào, lại nói thêm:

- Mọi người đừng khách sáo thế, tôi còn là lớp trưởng của mọi người, không có gì ghê gớm. Nhưng tiên sinh Dương Thần hôm nay là khách, có thể khiến Minh Ngọc chọn làm bạn trai, tôi rất tò mò, mọi người chẳng lẽ không muốn hiểu rõ một chút? Tiên sinh Dương, vẫn chưa biết chức vụ của anh?

Kỳ thực, vấn đề này, mặc kệ Dương Thần trả lời như thế nào cũng sẽ nhọc nhằn hơn, bởi vì hẳn không thể là chủ tịch của công ty Quốc Tế Ngọc Lô, nhiều lắm cũng chỉ là một giám đốc, mà một giám đốc trong công ty đa quốc gia cũng không có gì là lạ, so với Chu Khang Vũ tuổi còn trẻ đã nắm quyền cán bộ cấp sở, thật sự là còn kém xa.

Mọi người thật ra cũng biết, Chu Khang Vũ là cố ý làm Dương Thần khó chịu, muốn trước mặt Lưu Minh Ngọc so sánh, dù không khiến cô hồi tâm chuyển ý, cũng có thể khiến cái tên Dương Thần người ngoài này khó chịu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 613

Trình Tiết Của Dương Thần

Thấy Dương Thần bị hỏi vậy, Lưu Minh Ngọc nhú mày, nhưng lời nói của Chu Khang Vũ bên ngoài cũng không có gì thất lễ, cô cũng không tiện xem vào.

Lúc này, Dương Thần nghiêm mặt, cười ha hả nói:

- Cái này còn phải hỏi sao, chức vụ của tôi đương nhiên là làm bạn trai của bảo bối Minh Ngọc nhà tôi rồi.

Nói xong, Dương Thần còn giơ tay, vô cùng thân thiết âu yếm khuôn mặt nhắn nhui, tron bóng của Lưu Minh Ngọc, làm hai má cô đỏ lên, hờn dỗi trừng mắt nhìn hắn.

Người đàn ông này cũng thật là, lời nói xấu hổ như vậy, động tác xấu hổ như vậy, lại có thể nói ra, làm ra trước mặt mọi người.

Nhưng lúc này cô lại không thể làm gì Dương Thần, tuy rằng then thùng đến mức chỉ muốn đẩy cửa đi ra.

Quả nhiên, không chỉ khiến Lưu Minh Ngọc vừa xấu hổ, vừa tức giận, mà còn khiến vài người bạn học đều được mở rộng tầm mắt.

Được chưa, vốn là muốn êm đẹp hỏi chức vụ của hắn, không ngờ người này lại không biết xấu hổ, bắt đầu ân ái lộ liễu.

Đây không chỉ là đồi bại, mà còn hung hăng làm nhục Chu Khang Vũ một phen. Thấy không? Đây là người phụ nữ của bố đây, người muốn thế nào?

Dương Thần da mặt dày, lại xảo quyết, làm cho mọi người bất ngờ, đặc biệt là Triệu Hải Lệ, cô há to miệng, theo bản năng nghĩ, cái người vừa rồi ngốc nghếch gọi mình là “tiểu thư Hải” kia với người này thật sự là cùng một người sao?

Chu Khang Vũ sắc mặt cứng ngắc, khó coi, cười nói:

- Anh Dương cũng thật biết làm các cô gái vui vẻ, chẳng trách Minh Ngọc lại chọn anh làm bạn trai.

- Cái này cũng không hoàn toàn, cái chính vẫn là tôi nguyện ý bỏ ra tấm lòng chân thật.

Dương Thần vẻ mặt thật thà, chất phác, thành thật nói, giống như lời nói chân thành xuất phát từ nội tâm.

Các bạn học của Lưu Minh Ngọc sắc mặt đều kỳ lạ, thậm chí còn có hai người cảm thấy người đàn ông buồn nôn này nói được những lời cũng quá buồn nôn.

Lưu Minh Ngọc đơn giản cúi đầu không nói gì, hai tai đỏ ửng, lúc này cô

cũng e lệ vô cùng.

Chu Khang Vũ coi như đã hiểu ra, gã đàn ông trước mặt thật vô lại, mặc kệ người dùng cách nào chế nhạo hấn, hấn đều có thể tiếp nhận được, vì sao? Bởi vì hấn chính là không biết xấu hổ.

- Xem ra anh Dương đôi với hoa hậu trường ta tình cảm thật thâm thiết, ha ha, lớp trưởng à, chúng ta đừng để anh Dương biểu lộ tấm lòng nữa, chúng ta đến đây tụ tập, uống vài chén đi.

- Đúng đó, đúng đó, cứ nhìn tôi, một người bị mờ hôn nhân chôn, thật là ngưỡng mộ quá, mau uống rượu nào!

Mấy người bạn học bắt đầu chen vào lời Dương Thần, muốn cho Chu Khang Vũ một chiếc thang đi xuống, dù sao cứ tiếp tục như vậy, Chu Khang Vũ sẽ tức chết mất.

Lớp trưởng Chu là người có tiền đồ tươi sáng nhất trong đám bạn học, những người ở đây, đa số đều muốn sau này có thể nhờ cậy Chu Khang Vũ, sao có thể không xum xoe?

Chu Khang Vũ cũng là nhân vật lẫn lộn chốn quan trường, tuy tuổi còn trẻ, nhưng có thể nhẫn nhịn, sắc mặt lại bình thản, cười giơ chén rượu lên, chạm ly với mấy người bạn học, nói:

- Tôi đã nói rồi, lần này về Trung Hải chưa được hai ngày, các cậu lại tụ tập hoan nghênh tôi, thật là không biết báo đáp thế nào.

- Bộ trưởng đại nhân đích thân đến, mấy người chúng tôi có thể tiếp rượu là phúc ba đời rồi, sao lại đòi bộ trưởng có báo đáp gì?

Một người cười nói hòa theo.

Mấy người khác cũng đều nịnh hót, nói những lời dễ nghe, phần lớn đều là tán thưởng Chu Khang Vũ có số làm quan, thủ đoạn không tầm thường, là tấm gương của bọn họ.

Trần Hải Lệ đi gần Lưu Minh Ngọc hơn, cảm giác được Lưu Minh Ngọc không thích Chu Khang Vũ, cũng không nói gì, bèn lấy raba cái ly, lần lượt rót cho Lưu Minh Ngọc và Dương Thần mỗi người một ly.

Dương Thần cười hì hì nói tiếng “Cảm ơn” với Triệu Hải Lệ, cảm thấy “tiểu thư Hải” này là người không tồi, không vội vàng nịnh bợ Chu Khang Vũ, lại nhớ rót rượu cho bạn mình.

Nhưng nhìn cái đám gọi là bạn học cũ, Dương Thần trong lòng không khỏi thôn thức, những người này có lẽ trước đây học cùng nhau còn là bạn bè tri kỷ, nhưng hôm nay, cái bộ dạng đối trá kia đã chẳng khác gì xã giao trên xã hội.

Chu Khang Vũ rõ ràng chỉ là Phó bộ trưởng, họ lại ngơ ngẩn trực tiếp gọi luôn là “Bộ trưởng”, làm gã vô cùng vui vẻ.

Lưu Minh Ngọc không hề mở miệng nói chuyện, chỉ nói chuyện phiếm với Triệu Hải Lệ, ai hỏi gì cô cũng trả lời đơn giản, kỳ thực cô cũng không muốn ở lại đây, chỉ vì những người này dù sao cũng là bạn học mà bắt đắc

đĩ, tuy rằng mọi người đều thay đổi nhiều, nhưng mà cô cũng không muốn làm mọi người không thoải mái.

Nhưng Lưu Minh Ngọc cũng thỉnh thoảng liếc nhìn Dương Thần một cái lo lắng, sợ Dương Thần bức tức với Chu Khang Vũ sẽ liên lụy đến chính mình.

Dương Thần thoải mái ăn đồ ăn vặt, uống rượu tây, dáng vẻ tự đắc, thản nhiên. Đối với hắn mà nói, đám người này cũng như đám hề, coi như là đưa người phụ nữ của mình đi xem kịch.

Thấy Lưu Minh Ngọc lo lắng nhìn mình, Dương Thần lén nháy mắt với cô, lúc đó Lưu Minh Ngọc mới yên lòng.

Chu Khang Vũ giọng có chút bề trên nói chuyện với các bạn một lúc, ánh mắt lại đột nhiên chuyển đến nhìn Dương Thần đang nhàn nhã uống rượu, cười quỷ dị nói:

- Anh Dương vẫn uống rượu một mình như vậy, giống như là chúng tôi không để ý đến bạn trai của Lưu Minh Ngọc vậy, chỉ bằng tôi đề nghị tất cả mọi người kính anh một ly, coi như là chúc phúc cho anh Dương và Minh Ngọc hạnh phúc mỹ mãn.

Những người ở đây, tính cả Chu Khang Vũ cũng có bảy, tám người, ý này là muốn Dương Thần uống rượu với cả bảy, tám người này.

Mấy người nháy cảm lập tức hiểu ngay, lớp trưởng muốn chuốc say tên Dương Thần xui xẻo này, ai bảo hắn چرا được người phụ nữ mà người khác muốn cũng không được?

Nhưng mấy người này đều về phe Chu Khang Vũ, tất nhiên sẽ không nói gì, hơn nữa lời đề nghị này bề ngoài có vẻ như vì Dương Thần và Lưu Minh Ngọc chúc phúc, mọi người đương nhiên sẽ vui lòng nể mặt Chu Khang Vũ.

Chính mình chỉ cần uống một ly, Dương Thần phải uống ít nhất tám ly, sợ cái gì?

- Đề nghị hay lắm, nào, tôi kính đầu tiên, mời anh Dương một ly.

Một người đàn ông tới gần Dương Thần nói to, cầm bình rượu rót đầy cho Dương Thần, rồi lại rót đầy cho chính mình, sau đó đứng dậy, ngửa đầu một cái, ly rượu màu hổ phách chảy cạn.

Rượu Whiskey bốn mươi độ uống như vậy, người có tửu lượng bình thường uống hai ly là sẽ thấy choáng, những người này thường xuyên tụ tập uống rượu, tất nhiên tửu lượng không hề tầm thường, vẫn chịu được sức ép.

Một đám người náo nhiệt, ồn ào như vậy, Dương Thần nếu không uống thì là không nể mặt mọi người, cũng là chịu thua, làm mất mặt bạn gái Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc vốn đã không ưa Chu Khang Vũ lại càng bất mãn, nhưng nhiều bạn học ở đây nên cũng không thể nói thẳng, cô trong lòng sốt ruột, không muốn Dương Thần phải thật sự uống tám ly.

Dương Thần bàn tay lén nhéo nhéo Lưu Minh Ngọc, ra hiệu không sao

cả, sau đó cầm lấy ly rượu, cùng ly với người đàn ông kia, nói:

- Đã nhiệt tình như vậy, tôi từ chối thì thật bất kính.

Nói xong, Dương Thần cũng ngửa đầu một cái, uống cạn ly rượu.

Chu Khang Vũ đứng đó nhìn, trong mắt có tia âm u, lạnh lẽo, khóe miệng cười gian tà, dường như đang chờ xem trò hay ở Dương Thần, gã không tin, Dương Thần trước mặt mình có thể uống liên tiếp tám ly rượu mạnh bốn mươi độ, tương đương với 2 lít rượu Mao Đài cao độ.

Đã mở màn xong, những người khác cũng đều phải kính rượu theo, nếu không kính rượu cũng là không nể mặt Chu Khang Vũ, có người tuy cảm thấy có lỗi với Dương Thần và Lưu Minh Ngọc, nhưng tóm lại thì lợi ích cá nhân vẫn quan trọng hơn.

Dương Thần không hề cự tuyệt một ai, cũng với đám bạn học của Lưu Minh Ngọc kính rượu, hết ly này đến ly khác, rượu Whisky giống như nước lọc, từng ly uống hết.

Còn đối với hấn mà nói, kỳ thật cũng không là gì, chỉ cần niệm kinh “bồ hơi” là xong, không hề có gì ảnh hưởng.

Nhưng trong mắt Lưu Minh Ngọc, cô đau lòng vô cùng, bất chấp giao tình gì, vẫn là người đàn ông của mình quan trọng hơn, vì thế lúc thấy Dương Thần định uống ly Whiskey thứ năm, Lưu Minh Ngọc vội ngăn cản:

- Đừng uống nữa.

Người đàn ông đang định kính rượu kia xấu hổ cười nói:

- Minh Ngọc à, sao lại không nể tình như vậy, bọn họ đều kính rượu, sao đến lượt tớ lại không cho kính, anh Dương uống nhiều như vậy cũng chưa sao mà, tử lượng thật cao.

Lưu Minh Ngọc nhú mày, không để ý tới người bạn học kia, nhẹ giọng nói với Dương Thần:

- Đừng uống nữa được không, như vậy sẽ k tốt cho cơ thể.

Dương Thần cũng không có hứng thú cùng chơi với những người này, thấy Lưu Minh Ngọc lo lắng cho mình như vậy, cũng thuận ý gật đầu, đặt ly rượu xuống.

- Anh Dương, thế này không được, mọi người kính rượu là do tôi khởi xướng, tôi vẫn chưa kính anh một ly, anh không uống thì thật là không nể mặt Chu Khang Vũ tôi.

Chu Khang Vũ híp mắt cười, tự tay rót đầy ly rượu cho Dương Thần, lại nâng chén hướng về phía Dương Thần chúc:

- Tôi xin kính trước một ly.

Nói xong, Chu Khang Vũ dốc ngược chén, cạn ly, không để lại giọt nào.

- Tôi đã uống rồi, anh Dương cũng đừng nhỏ mọn vậy, một ly cuối cùng cũng không uống?

Chu Khang Vũ trên mặt thì thành khẩn, trong lòng thì cười lạnh, hấn cho rằng nguyên nhân Dương Thần không uống nữa là vì hấn đã không chống đỡ

được nữa.

Vài người khác ồn ào nói:

- Đúng vậy, làm bạn trai của hoa hậu trường, dù sao cũng nên có chút tửu lượng, phải nể mặt lớp trưởng chứ.

- Là tôi bảo Dương Thần không cần uống, mọi người cũng đừng ép anh ấy.

Lưu Minh Ngọc nóng nảy chống đỡ cho Dương Thần.

Một người phụ nữ cười khanh khách nói:

- Chẳng lẽ Dương Thần sợ bạn gái à?

- Có lý, này, người anh em Dương, là đàn ông thì phải uống rượu, bằng không thì còn mặt mũi nào nữa.

Lại một người khích tướng cười nói.

Dương Thần lắc đầu, cười ha ha vô hại nói:

- Bảo bởi Minh Ngọc của tôi đã không cho uống, tôi tuyệt đối không uống nữa.

- Có nhầm không vậy? Anh có phải đàn ông không thế? Thật mất mặt!

Vài người mặt đã đỏ đến mang tai đứng dậy la lên. Bọn họ đã uống nhiều như vậy, nếu kết quả là Dương Thần không say, bọn họ chẳng phải là công dã tràng sao.

Dương Thần cũng liếm liếm môi, cao giọng nói rất có bài bản:

- Tôi trinh tiết cũng không còn, còn cần gì mất mặt.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều lộ vẻ không thể chống đỡ được.

Gặp qua những người không biết xấu hổ, nhưng chưa gặp ai không biết xấu hổ tới cực điểm như vậy.

Trinh tiết? Đây cũng là lời một người đàn ông như hắn nên nói sao?

Lưu Minh Ngọc muốn cười phá lên, anh chàng này thật đúng là làm người khác tức chết, trường hợp như vậy mà còn nói bừa, nhưng cô cũng không giận, lườm Dương Thần một cái, cười không nói gì.

Triệu Hải Lệ cười ngật nghễo, cô vô cùng ngạc nhiên vì thấy người chị em của mình tìm được người bạn trai như vậy.

Đám người Chu Khang Vũ sắc mặt đều mất tự nhiên, Dương Thần đã không biết xấu hổ, bọn họ còn gì để nói?

Không sợ đùa dai, chỉ sợ không biết xấu hổ.

- Nếu anh Dương đã nghe lời Minh Ngọc như vậy, chúng tôi cũng không thể nói gì hơn. Tôi có chút việc, phải đi trước, mọi người cứ uống tiếp.

Chu Khang Vũ nét mặt sa sầm đứng dậy, mặc kệ những ánh mắt khác thường của những người khác, đi ra khỏi phòng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 614

Nỗi Niềm Khó Nói Của Bộ Trưởng

Thấy Chu Khang Vũ ra khỏi cửa, đám người trong phòng cũng không có ý rót rượu cho Dương Thần nữa, nói cho cùng, bọn họ cũng đã muốn nhìn bộ Chu Khang Vũ, bản thân vẫn thấy có chút xin lỗi Lưu Minh Ngọc và Dương Thần không quen biết kia.

Nhưng chuyện đến nước này, họ cũng ngượng ngùng, nói chuyện nhiều hơn với Dương Thần, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên ngồi đó tiếp tục nói chuyện.

Dương Thần nhỏ giọng hỏi Lưu Minh Ngọc ở bên cạnh:

- Em bảo anh đến, là vì biết trước, muốn anh giúp em chống đỡ tên họ Chu kia chứ gì?

Lưu Minh Ngọc cắn cắn môi, gật đầu công nhận.

- Vậy là có ý lợi dụng anh rồi.

Dương Thần nhíu mày nói.

- Anh giận à?

Lưu Minh Ngọc lo lắng ngẩng đầu, áy náy nói:

- Chu Khang Vũ lúc học đại học từng theo đuổi em, nhưng em không đồng ý, sau này anh ta đi Tô Tỉnh nhậm chức mới đỡ hơn, nhưng mỗi lần về Trung Hải lại gọi em, em cũng chỉ muốn cho anh ta thôi hẵn ý định trong đầu, em không ngờ anh ta lại làm ra chuyện lúc này, trước giờ cảm thấy anh ta cũng bình thường, không ngờ lại thâm hiểm như vậy.

Dương Thần cười hì hì nói:

- Tức giận thì không đến mức, nhưng vẫn thật oan ức quá, bị người yêu mình đem ra làm khiên đỡ đạn, anh sắp bị trúng độc còn rồi...

Lưu Minh Ngọc nghe ra ý Dương Thần rất kỳ lạ, người này làm sao mà trúng độc còn được? Căn bản là đến chút men say cũng không có, bèn lườm hất một cái:

- Coi như lần này em xin lỗi anh, lần tới có cơ hội sẽ làm một bữa ngon cho anh ăn, bồi thường sức khỏe cho anh.

- Anh không cần ăn cơm em làm.

Dương Thần lắc đầu.

- Thế anh muốn gì?

Lưu Minh Ngọc hỏi.

- Muốn em, anh ăn em là được rồi.

Dương Thần ghé sát vào tai Lưu Minh Ngọc nói.

Lưu Minh Ngọc đỏ mặt, cũng không nói gì tiếp, cúi đầu xuống, sợ bị phát

hiện mình đang then thùng.

Dương Thần cũng không tiếp tục đùa cô, nhấp một ngụm rượu, hần nói chậm rãi:

- Kỳ thực... anh lại hy vọng em lợi dụng anh nhiều một chút, để anh vì em làm một số chuyện.

- Sao?

Lưu Minh Ngọc nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn Dương Thần khó hiểu.

- Anh không thể cho em tình cảm trọn vẹn, chỉ có thể để em đứng trong bóng tối, anh rất áy náy, anh chỉ muốn tận lực bù lại cho em.

Dương Thần thấp giọng:

- Cho nên có thể giúp em làm một số việc, trả giá một chút, anh mới có thể yên tâm, thoải mái một chút. Thậm chí nếu em có thích người đàn ông khác, anh tuy rằng rất thương tiếc, nhưng cũng không khó khăn quá, chỉ cần em có thể hạnh phúc, anh cũng chỉ là người tham lam, rời khỏi cũng không phải là không thể.

Lưu Minh Ngọc trong mắt có vài tia sáng, trong bóng tối bất giác cảm bàn tay thô ráp của Dương Thần.

- Em cũng muốn cố gắng không thích cái đồ xấu xa như anh, làm cho trong lòng em không cân bằng, phải chịu nhiều khổ sở... Nhưng, em không làm được, hiện tại không làm được, về sau cũng không làm được, anh đã cướp đi quyền thích người khác của em, nên phải dùng cả đời để đền bù em, đúng không?

Dương Thần ngại ngùng cười, gật đầu.

- Hai người tình chàng ý thiếp gì thế, thật chẳng xem tôi, người bạn học cũ này ra gì.

Triệu Hải Lệ ở một bên rốt cục cũng phát hiện ra hai người này đang thầm thì cái gì, bất mãn trừng mắt liếc hai người một cái.

Lưu Minh Ngọc có lỗi, cười với Triệu Hải Lệ nói:

- Được rồi, lạnh nhạt với cậu rồi, tôi kính cậu một ly.

Hai người phụ nữ uống một ly, Lưu Minh Ngọc vốn là người làm quan hệ xã hội, tửu lượng cũng không tầm thường, cũng không có gì ảnh hưởng.

- Bộ trưởng Chu sao lại vẫn chưa quay về nhỉ?

Đột nhiên có người tò mò hỏi.

Mấy người khác cũng đều cảm thấy buồn bực, nhìn đồng hồ, cũng đã mười phút rồi.

Dương Thần thở dài:

- Chà... có lẽ người ta có nỗi niềm khó nói.

Mọi người nhìn hần, Triệu Hải Lệ nghi hoặc hỏi:

- Nỗi niềm gì khó nói?

Dương Thần cười ha hả nói:

- Đàn ông mà, áp lực lớn, cả năm ngồi trong văn phòng, tuyến tiền liệt...

rồi thận... khó tránh khỏi bị ảnh hưởng. Lớp trưởng là người xả thân vì đất nước như vậy, bị chút bệnh cũng không tránh được, mọi người cũng đừng cần nhần.

Lời vừa nói ra, mọi người không ai kìm nổi tiếng cười, người này thật xấu bụng mà, lúc này đã phản lại Chu Khang Vũ một đòn, giờ còn ở sau lưng hắn nói “tuyên tiên liệt” của hắn có vấn đề, nếu để Chu Khang Vũ nghe được, có lẽ là thẳng tay đuổi gã đi rồi.

Đúng lúc này, cửa mở ra, Chu Khang Vũ sắc mặt bình thường quay lại, dường như tâm tình không tồi, bước chân cũng nhẹ nhàng không ít.

- Sao rồi, mọi người cười vui vẻ thế, có gì vui sao?

Chu Khang Vũ thấy mọi người nét mặt tươi cười, tham dự hỏi một câu.

Ai ngờ... các bạn học cũ đều nhìn chằm chằm Chu Khang Vũ đánh giá, thậm chí, ánh mắt còn mơ hồ tập trung ở nửa người dưới của gã...

Chu Khang Vũ trong đầu đầy dấu hỏi chấm, cũng không thấy ai trả lời, đành lòng đầy nghi hoặc ngồi xuống nói:

- Để mọi người đợi lâu thật không phải, gần đây Đại hội đại biểu hội đồng nhân dân mời dự họp, thật là rất bận, nào, mọi người tiếp tục uống rượu.

Ai ngờ, Chu Khang Vũ vừa mới nâng ly, Lưu Minh Ngọc lại nói:

- Lớp trưởng, tôi và Dương Thần chiều nay có việc phải về công ty, hôm nay chỉ có thể ngồi đến giờ, sau này có cơ hội lại tụ tập tiếp.

Ngụ ý này là muốn đi, không muốn hầu rượu tiếp.

Lưu Minh Ngọc lo lắng, sợ Chu Khang Vũ lại nhắm vào Dương Thần, cô sợ Dương Thần lại vì cô mà che chắn, bực bội chính mình.

Mọi người vốn nghĩ Chu Khang Vũ sẽ giữ họ lại, không ngờ Chu Khang Vũ chỉ thần nhiên cười:

- Minh Ngọc muốn đi, chà, đã là việc công thì không thể trì hoãn, chúng ta tiễn hai người họ nào.

Mọi người đều lên tiếng đáp lời, đứng dậy tiễn Dương Thần và Lưu Minh Ngọc.

Dương Thần không quan tâm, Lưu Minh Ngọc bảo đi thì hắn đi, chỉ mơ hồ thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Mọi người đưa Dương Thần và Lưu Minh Ngọc ra khỏi phòng, đi thẳng ra khỏi tòa nhà, nhiệt tình hy vọng lần sau lại cùng nhau tụ tập, còn khen Dương Thần tử lượng không hề tầm thường, đáng vẻ như rất quen thuộc.

Dương Thần trong lòng thần mẫn, ai nói chỉ có mình mặt dày? Nhóm người này mới đều là mặt dày, thay đổi sắc mặt nhanh như lật trang sách vậy!

Vừa mới bước ra khỏi cửa chính tòa nhà, trước mặt có một gã đàn ông tóc húi cua béo lùn, mặc đồ tây màu tro đi tới, gã cúi đầu như nghĩ chuyện gì, không thèm chú ý tới đám người đi ra cửa, cứ như vậy bước nhanh thẳng tới...

Dương Thần theo bản năng nghĩ ra gì đó, thân thể hơi tránh ra, định né tránh gã mập mạp này.

Nhưng không ngờ gã mập kia lại “không cẩn thận” va chạm thành công, lại còn rất “chuyên nghiệp”, thân mình lệch một cái, té lăn ra đất.

Dương Thần vui vẻ, được thôi, mình không làm gì cả, gã này diễn rất cao tay.

- Ôi!

Gã mập vừa ngã xuống đất liền kêu đau một tiếng, dường như là cánh tay bị chổng xuống, sắp rơi nước mắt đến nơi, ôm cánh tay kêu lớn:

- Cứu mạng với, đau chết mất, anh muốn đâm chết tôi à!

Không đợi mọi người phản ứng lại, đột nhiên, từ ngoài tòa nhà, khắp các ngõ ngách xông ra bảy, tám gã đàn ông ăn mặc khác nhau, trong đó có một tên trên cổ đeo vòng bạc, mái tóc ôm lấy khuôn mặt chữ điền, sốt ruột kêu to:

- Lão béo, ông sao vậy? Tay bị làm sao thế?

Gã béo lùn được gọi là lão béo về mặt đau khổ, khóc rống lên nói:

- Đại ca, vừa rồi tôi muốn đi vào cửa, bị người này đụng phải, tay của tôi... tay tôi hình như bị gãy rồi.

- Sao cơ?

Gã mặt chữ điền cảm tức nhìn Dương Thần:

- Tiểu tử, đến tiểu đệ của Sói lông xoắn còn dám đụng đến à? Hôm nay mày không giải thích được thì đừng hòng yên ổn đi ra khỏi cửa.

Một đám tiểu đệ lập tức giả vờ giả vịt nâng lão béo dậy, lại cùng với Sói lông xoắn kêu to, đòi Dương Thần giải thích.

Những người ở đây kỳ thực đều rõ, hôm nay đây rõ ràng là ăn vạ, những người này rõ ràng là ôm cây đợi thỏ, đợi người gây sự.

Nhưng ở tòa nhà xa hoa như thế này, sao đến bảo an cũng chưa thấy, để mặc đám người ở đây gây sự? Sự tình thật kỳ quái, dường như là cố tình nhắm vào Dương Thần.

Vài người có vẻ nhạy cảm, theo bản năng đều liếc trộm Chu Khang Vũ lúc này ra ngoài không biết làm gì, nhưng Chu Khang Vũ sắc mặt tràn đầy lo lắng, không nhìn ra có gì khác thường.

- Các người đứng là ban ngày ban mặt giở trò xảo trá, nếu không tránh ra chúng tôi sẽ báo cảnh sát.

Lưu Minh Ngọc trong lòng đoán là Chu Khang Vũ giở trò quỷ quyết, nhưng không có bằng chứng nên không nói được gì, thấy Dương Thần cũng không nói gì, cô chỉ có thể sốt ruột, dùng chiêu báo cảnh sát để chống lại đám côn đồ.

- Báo cảnh sát? Chắc chắn, cô em nhìn cũng xinh đẹp, sao lại không thức thời một chút?

Sói lông xoắn mê đắm nhìn chằm chằm Lưu Minh Ngọc, nói:

- Cho dù có cảnh sát đến đây thì sao? Không phải bọn tôi có lý sao? Đây là do bạn trai cô em va vào huỳnh đệ của tôi trước, cùng lắm thì đi bệnh viện khám vết thương.

- Lão ta vốn không bị thương.

Triệu Hải Lệ đứng một bên cũng không nhịn được, vì Lưu Minh Ngọc mà mở miệng nói.

Sói lông xoắn cười ha hả gian ác nói:

- Bị thương hay không, đến bệnh viện mới biết được.

Dương Thần trong lòng trầm lắng đầu, kỳ thực việc này không phải vấn đề lão béo có bị thương hay không, cho dù thực sự không bị thương, nếu như đi bệnh viện, nhóm người “trình độ chuyên nghiệp” này cũng có thể bớt chút thời giờ làm bị thương thật đi khám nghiệm, cho nên, vấn đề mấu chốt vẫn là nên tìm ra nguyên nhân gây ra chuyện này.

Nếu như trước đây, Dương Thần cảm thấy cách dễ dàng nhất là đánh ngã hết đám người trước mặt này, nhưng nếu làm như vậy, đám người này, không kể là bị thương hay bị giết, bản thân hắn cũng sẽ bị xui xẻo, phiền phức không ngừng, đem lại phiền toái cho Lưu Minh Ngọc, mất nhiều hơn được.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Dương Thần đã có cách, nói với Lưu Minh Ngọc đứng cạnh:

- Báo cảnh sát, chúng ta chờ cảnh sát đến rồi nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 615

Lưu Minh Ngọc, Người Phụ Nữ Chanh Chua

Lưu Minh Ngọc sớm đã rút điện thoại di động ra, nghe Dương Thần đồng ý, lập tức ấn số đồn cảnh sát.

Đám người Sói lông xoắn thấy Lưu Minh Ngọc báo cảnh sát, cũng tuyệt đối không sợ hãi, đặc ý nhìn bọn Dương Thần trêu tức, dường như đang nhìn cái gì rất đáng cười.

Lưu Minh Ngọc gọi cho đồn cảnh sát khu phía Đông xong, lập tức kể lại tình hình đại khái ở đây, nói rõ địa chỉ xong, áy náy nhìn Dương Thần.

Cô tuy không biết bản lĩnh và thân phận của Dương Thần sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng đụng tới nhóm người này, người lý tính như cô sẽ không thể không biết, rất có khả năng là do Chu Khang Vũ gọi bọn họ đến, không ngờ tên lớp trưởng không theo đuổi được mình lại có thủ đoạn thâm hiểm như vậy, Lưu Minh Ngọc thầm thấy may mắn vì chính mình lúc trước chưa cho hắn tí cơ hội nào.

Triệu Hải Lệ và đám bạn học cũ cũng không rời đi, một nửa là sợ Sói lông xoắn và đám côn đồ, bất kể là đám người này có tiền hay có quyền, cũng nên nhượng bộ vài phần, lại có một đám người đằng sau đứng xem sự việc lộn xộn, vừa đứng để họ đứng vào thành hàng.

- Dương Thần, đợi lát nữa liệu có đánh nhau không?

Lưu Minh Ngọc lo lắng nhỏ giọng hỏi.

Dương Thần đang do dự có nên hút thuốc không, đợi cảnh sát như vậy cũng chán, nghe thấy hỏi thế, cười ha hả nói:

- Muốn thấy người đàn ông của em tung hoành sao?

- Em nói nghiêm chỉnh đó, mình đừng làm sự việc lớn thêm, em biết anh rất lợi hại, nhưng mà em vẫn rất lo lắng.

Lưu Minh Ngọc nhú mày nói.

Dương Thần lơ đãng cười cười, cũng không giải thích gì, hắn chỉ muốn giải quyết việc này triệt để, không hề nghĩ đến việc có an toàn hay không.

Tiếc là vụ việc phát sinh ở khu Đông, đồn cảnh sát ở đây không nằm trong phạm vi quản lý của Thái Nghiên, nếu không, sự việc đã không phiền toái đến thế.

Đám người Sói lông xoắn đưa lão béo kia ra phía sau, giả vờ giả vịt xem xét vết thương, mấy người khác đều hút thuốc, vây quanh trước tòa nhà, làm tắc cả đường đi, đứng cười đợi cảnh sát đến.

Chu Khang Vũ trong mắt hiện lên một tia thân thiết, tiến lên nói:

- Anh Dương, tôi thấy việc này không dễ giải quyết, tuy rằng tôi không

nhậm chức ở Trung Hải này, nhưng cũng có chút ảnh hưởng, hay để tôi giúp anh, đi nói chuyện với cảnh sát?

Mọi người thấy Chu Khang Vũ lúc này còn giả nhân giả nghĩa, trong lòng thầm mắng không biết xấu hổ, nhưng ở ngoài mặt vẫn là lớn tiếng tán thưởng, nịnh bợ:

- Lớp trưởng thật đúng là rất nhiệt tình mà.

Dương Thần ngại ngùng cười nói:

- Vậy sao được, tôi tự nói với cảnh sát là được rồi, nhưng mà, bộ trưởng Chu, gần đây anh rất bận sao?

Dương Thần không đầu không đuôi hỏi như vậy khiến Chu Khang Vũ sững sốt, ngây ra một lúc mới gật gật đầu:

- Tôi đã nói lúc này, gần đây tôi rất bận, sao, anh Dương có điều gì muốn hỏi?

- Ô, tôi không có vấn đề gì, chỉ có điều, tốt nhất là bộ trưởng Chu giao việc gấp cho người khác làm đi, nếu không sẽ bị chậm trễ mất.

Dương Thần ra vẻ thân thiết nói.

Chu Khang Vũ cảm thấy mơ hồ, cuối cùng cho rằng Dương Thần nói linh tinh, cười lắc lắc đầu.

Người thật lòng ở lại giúp đỡ vẫn là Triệu Hải Lệ, không biết từ lúc nào đã chạy vào trong tòa nhà, lúc này lại chạy ra, tức giận đến trước mặt Lưu Minh Ngọc nói:

- Lưu Minh Ngọc, lúc này tôi đi tìm giám đốc và bảo vệ tòa nhà, những người đó rõ ràng ở đó, lại làm ra vẻ không có chuyện gì, còn nói đây là việc của chúng ta, thật là bực mình.

Lưu Minh Ngọc trong lòng thầm oán thán, hiển nhiên là những người này đã bị Chu Khang Vũ điều khiển, gã trẻ như vậy đã lẫn lộn lên cán bộ cấp sở, không phải là không có hoàn cảnh gia thế tốt, những người ở tòa nhà xa hoa như vậy mà gã cũng có thể mua chuộc làm hại đến người khác.

Đúng lúc này, trên đường cái ngoài bãi đỗ xe của tòa nhà, có hai xe cảnh sát tiến vào, đỗ lại ở cửa sau của tòa nhà, có vài gã cảnh sát xuống xe, người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên tóc húi cua, khuôn mặt cương trực.

Mới báo cảnh sát được năm phút, họ đã đến đây, quả là hiệu suất làm việc rất cao, không ít người đoán họ đã sớm biết tin, dù không ai báo cảnh sát họ cũng đến.

- Là ai báo cảnh sát.

Gã cảnh sát trung niên trừng mắt cao giọng hỏi.

Không đợi Lưu Minh Ngọc lên tiếng, gã Sói lông xoắn đã chạy đến trước mặt, giọng bi thương:

- Ngài cảnh sát, ngài phải đòi công bằng cho huynh đệ của tôi, những người này suýt thì đâm chết huynh đệ của tôi.

- Anh nói linh tinh gì vậy, va vào cánh tay một chút sao có thể chết người được?

Triệu Hải Lệ cao giọng mắng.

- Đồ đàn bà thôi, lo chuyện của mình đi.

Một gã côn đồ mắng lại.

Gã cảnh sát trung niên nhú mày nói:

- Câm mồm, không đến lượt các người tùy tiện nói, người bị hại và người gây hại là ai, mau ra đây, theo chúng tôi về đồn thẩm vấn.

- Chính là tiểu tử này, hắn đung gậy tay lão béo, còn không chịu thừa nhận.

Sói lông xoắn chỉ Dương Thần căm phẫn nói.

Trong mắt gã cảnh sát có chút tàn khốc, nói với một gã khác bên cạnh:

- Đem hắn về đồn tra khảo!

- Chờ chút!

Lưu Minh Ngọc tức giận đến mức hai bên má lúm đồng tiền đã đỏ ửng:

- Sao lại có thể tùy tiện bắt người như vậy? Sao chỉ nghe lời anh ta nói mà không nghe chúng tôi giải thích?

Gã cảnh sát cười lạnh:

- Tiểu thư, cô làm vậy chúng tôi có thể kiện cô tội cản trở người thi hành công vụ, có trong sạch hay không, về đồn rồi nói cũng không muộn, không lẽ cô sợ tới đồn cảnh sát có chứng cứ xác thực nên muốn phản kháng sao?

- Rõ ràng là các ông không phân biệt tốt xấu đã bắt người, như vậy có thể làm cảnh sát sao?

Triệu Hải Lệ nói giúp.

Đang lúc sắc mặt gã cảnh sát khó coi, Dương Thần bèn ra hòa giải, tùm tùm cười nói:

- Mọi người đừng cãi nữa, không phải chỉ đi đồn cảnh sát sao? Tôi cũng không phải đến lần đầu, cũng quen rồi, đi thì đi.

Nói xong, Dương Thần chủ động đến trước mặt viên cảnh sát kia nói:

- Đi, tra khảo tôi quen rồi, ai... vừa mới từ đồn cảnh sát ra được vài ngày, sao lại phải vào đồn rồi, xem ra tôi và cục cảnh sát trời sinh có duyên...

Thấy Dương Thần thoải mái ở đó nói chuyện, dường như vào đồn cảnh sát thoải mái như vào quán trà vậy, tất cả mọi người không biết nói gì.

Lưu Minh Ngọc sốt ruột tiến lên, cầm tay Dương Thần, lắc đầu nói:

- Anh đừng đi theo bọn họ, chúng ta không cần sợ họ, để em gọi cho ba em, ông ấy sẽ nghĩ cách, nếu anh đi, bọn họ ra tay ngầm với anh thì sao?

Gã cảnh sát vừa nghe vậy, lập tức căm tức nói:

- Vị tiểu thư này, cô tốt nhất ăn nói cẩn thận, tôi có thể kiện cô tội phỉ báng nhân viên chính phủ!

Lưu Minh Ngọc lúc này tuyệt đối không hề dịu dàng như bình thường, hung tợn trừng mắt, nói lớn:

- Hôm nay ông dám bắt bạn trai tôi, có tin ngày mai tôi khiến cho ông mất bát cơm không?

Cô bị chọc tức tới cực điểm, vốn lúc đầu mang Dương Thần đến đây là có ý định riêng, muốn nhờ Dương Thần giúp mình chống đỡ Chu Khang Vũ, không ngờ Dương Thần lại phải uống nhiều rượu như vậy, còn bị Chu Khang Vũ bày kế vu oan, sao không thể đau lòng hối hận chứ?

Lúc này, dù có không muốn bị mọi người biết mình có người cha là trùm xã hội đen, Lưu Minh Ngọc cũng bất chấp.

Gã cảnh sát cũng không bị hù dọa, cười lạnh nói:

- Tôi làm việc công bằng theo luật pháp, còn sợ cô uy hiếp? Tránh ra không tôi sẽ bắt cả cô luôn.

Dương Thần vỗ vỗ vai Lưu Minh Ngọc, ra hiệu không có chuyện gì, thấy cảm xúc đột nhiên dâng lên ở Lưu Minh Ngọc, trong lòng hắn cảm thấy ảm áp. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy Lưu Minh Ngọc giống người đàn bà chanh chua, mà hết thấy đều là vì chính mình.

Dương Thần đột nhiên háng giọng, hướng về phía bên trái tòa nhà chỗ không có người, hô lớn:

- Các người muốn xem kịch đến lúc nào, chẳng lẽ muốn tôi phải đi đến đồn cảnh sát thật? Hay là các người cảm thấy tôi không bắt được các người?

Mọi người nghi hoặc nhìn phía Dương Thần vừa nói, chỗ đó ngoài mấy chiếc xe sang trọng, không có một bóng người, đều cảm thấy có phải Dương Thần điên rồi không?

Nhưng, vài giây sau, có hai bóng dáng một cao một thấp từ trong góc đó đi ra, chậm rãi hướng tới chỗ xảy ra vụ việc.

Đó là một chàng trai cao lớn khôi ngô, và một cô gái dịu dàng, tất cả mọi người đều không biết, đó là vợ chồng Thiên Long và Diệp Tử của Viêm Hoàng Thiết Lữ, đang phụ trách theo dõi Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 616

Nên

Thiên Long và Diệp Tử bị Dương Thần gọi ra chẳng kiêng nề như vậy cũng là bất đắc dĩ.

Vốn dĩ, bọn họ dự định im lặng quan sát, chỉ cần Dương Thần không bị áp bức quá đến nỗi gây thương vong thì bọn họ sẽ không ra tay.

Nếu Dương Thần đi đến đồn cảnh sát, bọn họ trực tiếp đến đó đưa Dương Thần ra là xong việc, sẽ không có nhiều chuyện liên lụy.

Nhưng bây giờ, Dương Thần lại quyết định giải quyết mọi việc ngay tại chỗ, đã vậy lại còn thể hiện rõ thái độ, nếu không ra thì hẳn sẽ đích thân động thủ lôi ra...

Thiên Long cùng Diệp Tử tự hỏi, bọn họ muốn tự mình thoát khỏi trục cảm của Dương Thần cũng là không thể chứ đừng nói đến việc trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn. Thế nên để khỏi mất mặt chẳng thà ngoan ngoãn đi ra.

Hai người nói là giám sát Dương Thần, ở một mức độ rất cao, chẳng qua là giúp Dương Thần giải quyết một vài phiền phức để không gây nên những phiền toái lớn. Muốn hạn chế Dương Thần chỉ có thể nói là nằm mơ.

Cục diện bỗng chốc trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều không biết Thiên Long và Diệp Tử nên cũng không rõ vì sao bọn họ có mặt ở đó, Dương Thần vì sao lại biết bọn họ trốn ở đó.

Lưu Minh Ngọc lại không hề cảm thấy ngạc nhiên, cô biết Dương Thần có rất nhiều khả năng kì lạ, có thể đoán được hai người này là ngầm bảo vệ Dương Thần dù sao thì Dương Thần có thân thế nhà họ Dương cũng có thể coi là đoán đúng vài phần.

- Các người là ai?

Viên cảnh sát kia bất mãn hỏi.

Thiên Long cũng không nói gì lấy từ trong túi áo ra một quyển sổ nhỏ bìa da màu xanh đen, trên mặt quyển sổ có dấu chạm nổi bằng sắt hình búa liềm giao nhau trang trọng mà kín đáo.

Quyển sổ để trước mặt viên cảnh sát, y nheo mắt nhìn, y không nhận ra huy hiệu trên đó nhưng nhìn thấy dòng chữ bên dưới thì nét mặt bỗng nhiên cứng đờ.

Mọi người nhận ra vẻ mặt viên cảnh sát trong phút chốc bỗng như hóa đá đều tò mò không biết Thiên Long lấy ra thứ gì, nhưng Diệp Tử lại chặn ngay tầm mắt không để cho người khác nhìn thấy.

Mấy viên cảnh sát đứng sau, cùng với cả viên cảnh sát tay cầm cuốn sổ đều trợn mắt kinh ngạc, khó có thể tin được.

- Cục... cục... An ninh ...Quốc gia?

Viên cảnh sát lú lú thốt ra mấy chữ không còn chút khí lực nào, cả người toát mồ hôi hột.

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là có phải bản thân đang nằm mơ hay không? Chưa nói đến cái dấu này chính mình cũng không biết là thật hay không, ngay cả mấy chữ này, cũng giống như nội dung trong nghìn lẻ một đêm, vậy không lẽ là giả? Ngay lập tức, y lại phủ quyết ngay suy nghĩ đó của bản thân, thứ này làm giả? Còn cứng đầu là chết như chơi, người có cứng đầu cũng không thể cứng hơn được với cơ quan nhà nước.

Ai không có việc gì đi làm giấy tờ của cục An ninh Quốc gia đến để giúp bản thân giải nạn? Chẳng thà nói rằng cha là vị quan to nào đó cho người ta còn dễ tin một chút. Cách hai người này xuất hiện lại đặc biệt rất giống gián điệp, xem ra đúng là nhân viên ngầm của Cục An ninh Quốc gia.

Thiên Long thấp giọng hỏi:

- Có cần mở ra để kiểm tra không?

Viên cảnh sát sừng sốt lắc đầu cười cầu hòa:

- Đương nhiên là không cần không cần. Thủ trưởng, tôi tin ngài.

Nhân viên An ninh Quốc gia đi tới địa phương gọi là thủ trưởng cũng không có gì quá, phản ứng của viên cảnh sát này xem ra cũng nhanh.

Thiên Long thu lại giấy chứng nhận nhẹ nhàng cất vào túi áo. Tuy rằng Viêm Hoàng Thiết Lữ là một bộ phận đặc biệt của Cục An Ninh Quốc gia nhưng dù sao cũng là trong hệ thống đó, vì vậy giấy chứng nhận này vẫn có tác dụng đối phó với một số người, cầm giấy chứng nhận của Viêm Hoàng Thiết Lữ thì cũng chẳng có tác dụng gì.

- Sự an toàn của ông Dương đây không trong phạm vi cai quản của các người, sự việc hôm nay coi như chưa từng xảy ra, lui đi.

Thiên Long nói thẳng.

Viên cảnh sát hơi do dự, vì y được người khác ủy thác tới, sự việc thay đổi như vậy không nằm trong dự tính của y, đang định nói gì đó lại nhìn thấy sắc mặt Thiên Long lạnh băng bèn vội hành lễ “Tuân lệnh”.

Viên cảnh sát quay đầu lại khoát tay:

- Rút.

Nhìn thấy sự tình kết thúc như vậy, một đám người cảm thấy không thể tưởng tượng được, hai người này rốt cuộc có lai lịch như thế nào, vì sao mà viên cảnh sát mới nhìn thấy họ đã thay đổi nhanh vậy, ngay cả ánh mắt nhìn Dương Thần cũng khác, Dương Thần thực sự là nhân viên của Ngọc Lô không? Làm sao có thể có khả năng gọi những người này đến hỗ trợ?

Sắc mặt Chu Khang Vũ trở nên u ám, nghiêng răng giận dữ nhưng không dám hành động tùy tiện. Gã còn trẻ như thế đã có vị thế như vậy thì chắc chắn sẽ không đánh mà không có nắm được phần thắng, thân phận của đôi trai gái này không rõ ràng, Dương Thần lại có vẻ kì quái, gã quyết định điều

tra rõ ràng rồi tính.

Quyển Mao Lang cùng đám người còn sợ hãi tránh ở một bên, bọn họ nhìn thấy cảnh sát cũng phải sợ đôi trai gái này nào dám thò đầu ra.

Không ngờ cảnh sát muốn đi rồi Dương Thần lại không chịu.

- Đứng lại, ai bảo các người có thể đi được rồi? Phạm nhân còn chưa bắt nữa kia.

Mọi người vừa nghe đến vậy đều không nói gì nhìn về phía Dương Thần, người này đúng là có thù phải báo mà.

Đám cảnh sát cũng người nhìn Dương Thần rồi lại nhìn Thiên Long không biết phải nghe ai.

Thiên Long cười khở sở đi tới bên cạnh Dương Thần thấp giọng nói:

- Dương Thần thôi đi, anh cũng không tổn thất gì, thêm một chuyện chẳng bằng bớt đi một chuyện.

Dương Thần cười nói:

- Tôi rất nể mặt các anh nhưng chẳng đâu vào đâu cả, các anh làm tôi bị hàm oan, hơn nữa, người phụ nữ của tôi cũng tức giận rồi, các anh có biết phụ nữ tức giận thì sẽ như thế nào không? Sẽ có nếp nhăn, đây là tổn thất rất lớn đấy.

Diệp Tử ở bên nghe vậy mắt tròn ngược:

- Anh Dương, cái lí do gì vậy? Sao phải tính toán so đo với những người này.

Dương Thần lắc lắc ngón tay hấp háy mắt nói:

- Cả Trung Hải này hắc đạo chỉ có hai hội Hồng Kinh và Thanh Long, vai trò chủ đạo chỉ có Hồng Kinh, tên Quyển Mao Lang này ở đâu tới vậy? Việc này cần phải làm rõ. Còn nữa, là ai khiến cho bảo vệ coi như không thấy gì? Ai ngầm thông báo cho cảnh sát? Nếu xâu chuỗi những sự việc này thì sự việc không chỉ đơn giản là ngáng chân ta như vậy. Gã này, hoặc nói là những gã này, có thể liên quan đến cảnh sát, quan chức và hắc đạo, hơn nữa còn làm đồn cảnh sát khu Đông hạ độc thủ thì liệu có thể là quan viên nhỏ hoặc bọn tiểu hắc đạo sao?

Thiên Long và Diệp Tử đưa mắt nhìn nhau, bọn họ thực sự không nghĩ được nhiều như vậy, nếu theo như Dương Thần nói thì đằng sau sự việc này rõ ràng là có một tấm màn đen che phủ.

Dương Thần ngáp một cái, hướng về phía Quyển Mao Lang đang khúm núm khẽ ngoắc ngón tay.

Quyển Mao Lang sắc mặt tái nhợt, nơm nớp lo sợ đi đến trước mặt Dương Thần, coi như gã ta đã biết đây mới là đại ca, coi như bọn chúng gặp vận hạn rồi.

- Ngươi là người của tổ chức nào, như ta được biết hội Hồng Kinh không có “ngiệp vụ” này.

Dương Thần tin rằng thủ hạ của Sắc Vi không đến nỗi phải dùng những

lời lẽ nặng nề, có thể nào đi chẳng nữa cũng không thu phí bảo kê.

Quả nhiên, Mao Lang nhỏ giọng nói:

- Tôi, tôi là người của hội Bạch Lang...

Trong mắt Dương Thần thoáng giật mình, khu vực này đã là sát biên giới tỉnh Tô rồi, mơ hồ về phạm vi thế lực có thể lí giải được, hơn nữa trên đầu người ta cũng không dán giấy, đi trên đường ai biết được hẳn là người của bang hội nào?

Nhớ tới Sắc Vi bị người hội Bạch Lang đánh đến nội thương, trong mắt Dương Thần hiện lên một tia sát khí, nhưng chỉ một giây sau nhân vật nhai nhép này không cần thiết phải đem ra để Sắc Vi trút giận.

- Là ai sai người tới đây vu cáo hãm hại ta?

Mao Lang vừa nghe vậy quỳ sụp xuống khóc lóc:

- Đại ca tha mạng cho em, em không hề biết chuyện gì cả.

- Người cho rằng nói như vậy người có thể không liên can gì sao?

Thiên Long cũng kịp thời phản ứng lại, sự việc không thể đơn giản như vậy. Cục An Ninh Quốc gia vốn có trách nhiệm đảm bảo ổn định xã hội, cũng phải đảm nhiệm chức năng giám sát, anh ta cũng muốn điều tra rõ ràng xem đằng sau chuyện này còn có con cá to cỡ nào.

Đám bạn học ở phía sau Lưu Minh Ngọc đều hào hứng xem trò hay, bọn họ không ngờ bạn trai Lưu Minh Ngọc thoát nhìn có vẻ vô lại vậy mà cũng có thân thể không tầm thường, xem ra còn có vẻ đẳng cấp hơn Chu Khang Vũ nữa.

Triệu Hải Lệ kinh ngạc nhất, Dương Thần làm cô rung động hết lần này đến lần khác, nhưng nghĩ mãi thì cũng bình thường. Lưu Minh Ngọc dù sao cũng là hoa khôi ở trường đại học, cô gái xinh đẹp như vậy làm sao có thể tùy ý kiếm một người bạn trai kém cỏi? Vì vậy, chị em tốt như lúc này chỉ thấy ngưỡng mộ và cảm thấy may mắn thôi.

Sắc mặt Chu Khang Vũ khó coi nhất, anh ta chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng nếu đi như vậy thì có vẻ giống như chạy trốn nên chỉ đành xem tiếp.

Mao Lang nước mắt nước mũi lem nhem nói:

- Đại ca, em thực sự không biết, chỉ là nghe lệnh chủ nhân, yêu cầu em ở đây phối hợp diễn xuất với cảnh sát, những việc khác em đều không biết gì cả.

- Người...người nói những nói cuội gì?

Viên cảnh sát bị chỉ điểm thiếu chút nữa té ngã ra đất mặt đỏ tía tai liên hồi hét lớn nói:

- Thủ trưởng ngài đừng nghe y nói bừa. Vừa lúc tôi đi tuần ở đây thì nhận được thông báo của Cục trưởng nên mới tới đây.

Lời vừa thốt ra khỏi miệng viên cảnh sát bèn lấy tay bịt miệng mình.

Thông báo của Cục trưởng? Một vụ án nhỏ như vậy mà cần Cục trưởng

đích thân thông báo?

Gần như tất cả mọi người đều nhận rõ chuyện này có người đứng sau lưng dựng nên. Thiên Long và Diệp Tử đều là nhân viên tư pháp của quốc gia, thấy không ưa nhất loại công chức lạm dụng chức quyền, hai người đưa mắt nhìn nhau cảm giác sự việc này không thể kết thúc đơn giản như vậy, dù sao thì cũng đã nhiều người nhìn thấy như vậy, nếu truyền đi ra ngoài thì có thể trở thành bồi nhọ cơ quan nhà nước.

Lưu Minh Ngọc lúc này cũng nghĩ ra nguyên nhân vì sao Dương Thần muốn mình gọi điện thông báo cho cảnh sát, có vẻ như Dương Thần muốn làm rõ mọi việc, làm cho mình được phen lo lắng vô ích liền không kìm chế được đưa mắt lườm Dương Thần.

- Sự tình bây giờ cũng đã rõ ràng phần nào rồi, có người không chỉ câu kết với hội Bạch Lang mà còn câu kết với cảnh sát, người này có thể đổi trắng thay đen à.

Dương Thần quay đầu nhìn Chu Khang Vũ mặt đang xanh lét cười tủm hỏm han:

- Trưởng ban Chu, ngài nói xem người nào có khả năng như vậy?
- Việc... việc này tôi cũng không biết, hề hề.

Chu Khang Vũ gượng cười nói.

- Vậy trưởng ban Chu cảm thấy người như vậy nên bắt lại trưng trị nghiêm minh không?

Dương Thần lại hỏi.

Chu Khang Vũ suy ngẫm hồi lâu khóe miệng co giật miễn cưỡng gật đầu cười:

- Nên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 617

Sợ

Bầu không khí bỗng chốc trở nên ngột ngạt, Chu Khang Vũ nói ra một chữ “Nên” thì sắc mặt trầm mặc, không nói thêm lời nào.

Dương Thần cũng khác thường không hỏi thêm gì, dù là những người có mặt ở đó đều cảm nhận được, sự tình này sau hơn phân nửa màn chính là Chu Khang Vũ bày ra.

Thiên Long sắc mặt trịnh trọng nói:

- Dương Thần, tôi bảo đảm sẽ báo cáo sự việc này đến tổng cục, lúc đó cục Giám sát sẽ tiến hành nghiêm ngặt theo luật, tuyệt đối không bỏ qua cho kẻ vi phạm kỉ luật, anh cũng nên rộng lượng đi, lũ kiến bé nhỏ này không cần thiết anh phải truy cứu như vậy.

Dù sao cũng có tình bạn qua lại nên Thiên Long gọi thẳng tên Dương Thần không có gì xa lạ, Dương Thần tự nhiên cũng không quá khắt khe:

- Anh đã nói như vậy thì tất nhiên tôi sẽ tin vậy, thế nhưng... phải nói rõ luôn, hội Bạch Lang này đích thực là tội phạm, nếu như sau này tôi không nghe thấy tin hội Bạch Lang bị diệt trừ thì tôi sẽ không từ bỏ ý định đâu.

Ánh mắt Dương Thần lại tràn đầy sát khí.

Thiên Long kinh ngạc không hiểu vì sao Dương Thần lại nhắm vào hội Bạch Lang như vậy.

Diệp Tử cũng không kìm nổi tò mò hỏi han:

- Anh Dương, hội Bạch Long có phải đã từng gây chuyện gì không phải với anh?

- Với tôi thì... cũng không hẳn là có việc gì không phải.

Dương Thần nhún nhún vai:

- Tuy nhiên người của bọn họ đã làm bị thương một người phụ nữ của ta, lại là nội thương.

Thiên Long và Diệp Tử đều rùng mình, hóa ra lại còn có chuyện như vậy? Sao bọn họ lại không được biết?

Kỳ thực cũng không thể trách bọn họ, những người phụ nữ bên cạnh Dương Thần không chỉ có mình Lâm Nhược Khê, Viêm Hoàng Thiết Lữ có coi trọng hành tung của Dương Thần đến mấy đi chăng nữa cũng không chia người đi quan sát cuộc sống của mỗi một người phụ nữ bên cạnh hắn.

Nhưng có một điều Thiên Long và Diệp Tử có thể nhận ra rõ ràng – hội Bạch Long xem như thực sự kết thúc rồi.

Dương Thần vốn cũng là một người dễ nói chuyện. Về tới Hoa Hạ cũng cố gắng sống bình lặng, thậm chí mới đầu đó còn đi bày bán thịt dê xiên

nướng ở chợ.

Có thể nói đi tới bước đường này hôm nay đều là Dương Thần ra tay vì người khác, từ những ngày ban đầu ở nhà họ Lý, Sắc Vi đến Lâm Nhược Khê, Mạc Thiện Ny và những người khác, Dương Thần hình như lần nào cũng là bảo vệ người khác nên mới không tránh được xuất chiêu để bị nhận ra, người đắc tội với những người bên hắc thậm chí còn khiến hắc bất mãn hơn cả việc người đắc tội với chính bản thân hắc.

Quốc gia cũng không thể vì thế lực của một khu hắc đạo mà trở mặt với Dương Thần, hơn nữa hội Bạch Lang lần này cấu kết với cán bộ Tư pháp, đã chạm vào ranh giới cấm, bị tiêu trừ cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Có thể người của hội Bạch Long không thể ngờ được rằng, cái mầm họa lớn nhất của bọn họ không phải vì đụng chạm hội Hồng Kinh mà lại do hành động của vài tên tiểu tốt lâu la.

Đám người xung quanh thấy Dương Thần cùng Thiên Long, Diệp Tử nói chuyện gì đó mật thiết, lại không nghe rõ, đều tò mò có lắng nghe nhưng lại không ai dám đến gần để nghe.

Sắc mặt Thiên Long trầm tĩnh nói:

- Anh yên tâm, đợi điều tra rõ ràng chúng tôi sẽ lấy lại công bằng cho anh. Hội Bạch Lang đã rước họa vào thân rồi.

Dương Thần nhếch miệng cười cười, bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số dài, số điện thoại này rất dài, dài hơn bất kì số điện thoại thông thường nào, hơn nữa lại lộn xộn không thuận, giống như một chuỗi những con số hỗn loạn.

Sau khi bấm số xong, Dương Thần đặt điện thoại tới trước mặt hai người.

Hai người Thiên Long nhìn con số đó xong không rõ ý liền hỏi:

- Số này là số gì?

Dương Thần nháy mắt:

- Đây là Zero ở tổng nội bộ Brussels, là dãy số tôi được độc quyền sử dụng. Cậu có thể ghi lại số này, sau đó đưa lên cấp trên của cậu. Bất kể Thượng tá cảnh sát Thái hay Cục trưởng cục Giám sát, Cục trưởng cục An Ninh quốc gia cũng được, nói với bọn họ là, nếu cảm thấy cần phải tiêu diệt quá nhiều người nhưng lại khá phiền toái thì nên gọi điện đến số này...

Sắc mặt Thiên Long và Diệp Tử trắng bệch, bọn họ gần như hiểu được ý định điên cuồng của Dương Thần.

- Zero của tôi, hiệu suất công việc rất cao...

Dương Thần khẽ giọng nói, nhưng đối với hai người nghe mà nói thì nó giống như tiếng rên rỉ của ác ma.

Nếu nói trong tổ chức An Ninh thế giới, ai cũng biết nước nào cũng có quân đội đặc chủng cơ mật, sự việc có nguồn gốc của nó bởi vì quân đội đặc chủng sẽ được thay đổi thường xuyên.

Nhưng không ai biết Zero đại diện cho cái gì.

Toàn thế giới công nhận một tổ chức sát thủ duy nhất, vương quốc sát thủ trước nay không ai dám khiêu khích.

“Zero” mặt chữ đại diện cho “Không” vừa đúng biểu thị một tầng nghĩa khác – Khởi nguồn cũng là kết thúc của một sinh mạng.

Tổ chức sát thủ vẫn là một tổ chức vô cùng phản cảm, bọn họ lấy giá cao để ám sát các chính khách quốc gia, quan quân, trong thế giới hỗn loạn, tổ chức này rất có khả năng trở thành lực lượng mới xuất hiện, đánh vỡ cục diện vốn có.

Nhân tố không ổn định như vậy tự nhiên bóp chết từ giai đoạn nảy sinh mới có thể khiến các cường quốc yên tâm.

Cho nên, có rất ít tổ chức sát thủ dám ra mặt lộ liễu, đại đa số các tổ chức sát thủ chỉ có thể hoạt động ngầm, tuyệt đối không giám khiêu chiến các tổ chức phòng bị an ninh quốc gia.

Nhưng, Zero tự sinh ra chính là một ngoại lệ.

Không phải bởi vì Zero là sát thủ mạnh đến nỗi không ai có thể ngăn cản, mà Zero là người đầu tiên sáng lập, là một trong những chủ thần mà các nước lớn đều biết – Hades.

Tên Diêm vương này cũng không biết nguyên nhân là gì, có thể vì tâm huyết dâng trào, hoặc cũng có thể vì mục đích sâu xa nào đó, một tay gây dựng nên tổ chức sát thủ Zero như vậy lại tự mình đảm nhiệm chức hội trưởng.

Zero trải qua 10 năm phát triển, gần như đã thu nạp hơn tám phần sát thủ hùng mạnh trên thế giới, nhưng không có bất kỳ nước nào dám đi ngăn chặn sự phát triển của Zero bởi vì không có ai dám đối đầu với Chủ thần.

Tuy nhiên, Zero vẫn nhất quán duy trì cách làm việc “tốt đẹp”, không hề cho sát thủ tiếp xúc với những nhiệm vụ phá hoại cục diện thế giới, cũng không giết hại những nhân vật trọng yếu của các quốc gia.

Cho nên Zero mặc dù hùng mạnh nhưng cũng không khiến cho các quốc gia quá bất mãn.

Zero thậm chí vẫn còn duy trì quan hệ chính thức hợp tác tốt đẹp với nhiều quốc gia, Bỉ thậm chí còn cấp cho Zero một tòa nhà ở Brussels để làm căn cứ bí mật, đương nhiên sự việc này cũng không được tuyên bố ra ngoài.

Mà trong Zero những sát thủ kì cựu nhiều vô kể, trong đó nổi tiếng nhất là hội trưởng hội Bát Kỳ Tokugawa, sau “Thí thần”, Zero hoàn toàn được tổ chức lại hoàn toàn bởi Diêm vương Dương Thần.

Dương Thần còn nhỏ đã được huấn luyện ở Zero, gặp Tống Thiên Hành đạt được “Hướng niệm dẫn xuất kinh”.

Một loạt các nguyên nhân đủ kiểu làm Dương Thần sau khi hủy hoại Zero cũ mà hấn hận đến xương tủy, lại mang theo những tình cảm phức tạp tái thiết lại Zero của ngày hôm nay.

Zero hiện tại nhận những đơn còn ít hơn trước kia, dưới sự dẫn dắt của

Dương Thần, rất nhiều sát thủ đã trở về với cuộc sống bình thường, cũng có một số người gia nhập “quốc độ bị lãng quên” an hưởng tuổi già một cách không nghi ngại gì. Chỉ cần nhận nhiệm vụ là không có bất kì một sai lầm nào.

Dương Thần tại thời điểm này bỗng nhiên lại giới thiệu Zero, ý đồ là rất rõ ràng, lần này hẳn rất thành thực, không có bất kì mưu mẹo lừa dối gì.

Thiên Long cười khở sở:

- Tôi sẽ nói lại với tướng quân, về số điện thoại này, tôi cũng không cần ghi lại nữa, chắc anh cũng không phải dùng tới.

Diệp Tử vội vàng gật đầu nói:

- Anh Dương, bình tĩnh một chút đi, nếu thực sự để Zero tham gia vào việc này thì có khả năng sứ giả Hồng Mông cũng phải xuất hiện.

Bởi vì trước đó Lăng Hư Tử xuất hiện một lần, tướng quân lại tạm thời đổi, việc Hồng Mông tồn tại là chính xác, đó là bí mật lớn trong Viêm Hoàng Thiết Lũ.

Thiên Long vẫn còn nghi ngại hỏi:

- Dương Thần, anh làm như vậy không sợ sự tình phức tạp hơn sao? Người của Hồng Mông thực sự ra tay với anh sao?

Dương Thần ngửa đầu thở dài vỗ ngực:

- Sợ, sao lại không sợ. Lần trước cái tên Lăng Hư Tử đến giờ tôi cũng không biết liệu tôi có đánh lại được gã không, tôi cũng không biết trong Hồng Mông có phải còn có người mạnh hơn hẳn ta không, nhưng có những việc kẻ cả tôi có sợ thì tôi cũng có đủ lí do để làm.

- Bởi một người đàn bà?

Thiên Long nhíu mày hỏi một cách khó tin.

- Nếu sống mà đến người mình yêu thương cũng không thể bảo vệ được thì có khác nào chết đâu.

Dương Thần cười lớn.

- Yên tâm đi, tôi không ngu vậy đâu, chút việc nhỏ nhặt này không đến mức khiến Hồng Mông ra tay đâu, tôi căn bản không động đến nhà nước, hơn nữa, trong tay tôi không chỉ có Zero... Lần trước, tôi mới cho một tiểu đội Hải Ưng đến...Ngoài Hải Ưng ra còn có...

- Đủ rồi đủ rồi.

Thiên Long vội vàng ngăn Dương Thần không để Dương Thần tiếp tục kể các thể lực, trán toát mồ hôi lạnh. Chỉ nghĩ tới hồ sơ của Dương Thần mà cấp trên đưa cho, những tổ chức trung thành trong tay Dương Thần nghĩ đến mà không lạnh gáy cũng khó.

Năm đó chỉ bằng năng lực bản thân, còn trẻ tuổi như vậy đã trở thành vua sát thủ không cần phải tranh cãi trên toàn thế giới, lại là người đầu tiên trong lịch sử trở thành Thỉ thần Thành thần, vàng hào quang của hắn quá chói lọi, biết bao nhiêu tổ chức cầu đến sự che chở của hắn, không ai có thể ngăn cản

được.

Dọa Thiên Long và Diệp Tử được một trận sưng sốt, Dương Thần thấy cũng đã đến lúc, liền đưa Lưu Minh Ngọc cùng mấy người bạn cũ chào tạm biệt rồi lái xe rời đi.

Quyển Mao Lang cùng đám người bị đưa vào nhà giam ăn cơm tù cũng không tránh khỏi, hội Bạch Lang cũng khó giữ, bọn chúng làm gì còn đường sống?

Về phần Chu Khang Vũ, sau khi Dương Thần chào các bạn học xong, không có ai dám hỏi thêm gì nhưng tất cả mọi người đều biết cảnh sát sớm muộn gì cũng kiểm tra đến y.

Trên đường đưa Lưu Minh Ngọc về nhà, ngồi trong xe, Lưu Minh Ngọc không kìm được liếc nhìn Dương Thần, ánh mắt chớp chớp như kiểu của fan hâm mộ nhìn thần tượng đến là buồn cười.

Dương Thần bị nhìn ngấm có phần đắc ý nói:

- Em cứ nhìn anh như vậy anh sẽ kiêu ngạo đấy.

- Anh yêu, rốt cuộc anh có bao nhiêu bí mật?

Lưu Minh Ngọc nghi hoặc hỏi.

Dương Thần bĩu môi:

- Nếu em muốn biết thì anh sẽ nói cho em biết, việc này phải nói bắt đầu từ lúc anh còn nhỏ...

- Đừng nói

Lưu Minh Ngọc vội vàng ngăn Dương Thần lại;

- Anh mà nói ra sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

- Thế nào gọi là chẳng còn ý nghĩa gì?

Dương Thần buồn bực.

- Đàn ông có cảm giác thần bí mới hấp dẫn, sau này em sẽ từng chút từng chút một phát giác những bí mật nhỏ trên người anh, như vậy mới có ý nghĩa. Nếu anh nói ra hết thì sau này e đâu còn việc gì làm.

Lưu Minh Ngọc hưng phấn nói.

Dương Thần mỉm cười, hóa ra cô gái này còn có thú vui này nữa. Lắc lắc đầu, không thể phủ nhận, nếu những bí mật trên người hắn tự bản thân hắn không nói ra thì e rằng Lưu Minh Ngọc cả mấy đời cũng không khám phá hết được.

Lúc đưa Lưu Minh Ngọc về đến nhà thì cũng đã chập choạng, Lưu Minh Ngọc lưu luyến hỏi:

- Đêm nay anh về nhà sao?

- Sao thế? Tối qua đã tự ngủ rồi, hôm nay muốn đền bù cho anh hả?

Dương Thần cười nham hiểm hỏi.

- Sao anh chỉ có nghĩ đến mấy chuyện đó, em chỉ buột miệng hỏi thế thôi, hơn nữa cũng đến giờ cơm rồi.

Gương mặt cô gái kém rạng rỡ có phần sảng giọng.

Dương Thần kỳ thực cũng có chút cợt nhả, đi cùng Lưu Minh Ngọc cả ngày mà đã được nếm cái gì ngon ngọt đâu, nhưng lại cảm thấy liên tiếp hai đêm không về nhà như vậy chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa cho mối quan hệ vốn đã không được tốt đẹp giữa mình và Lâm Nhược Khê.

Đúng lúc ấy điện thoại rung, Dương Thần liếc nhìn điện thoại, hóa ra là Quách Tuyết Hoa gọi.

Dương Thần ra hiệu cho Lưu Minh Ngọc im lặng rồi mới nghe điện thoại:

- Mẹ gọi con về ăn cơm sao? Con đang về đây.

Nghe Dương Thần gọi “mẹ”, Lưu Minh Ngọc mở to mắt ngạc nhiên căng thẳng đến nỗi không dám thở ra.

Quách Tuyết Hoa cũng sốt ruột nói:

- Dương Thần, con đang ở đâu? Bây giờ có tiện đến trường con bé Trinh Tú một chuyến không? Trinh Tú giờ này còn chưa về nhà, ta cũng không liên lạc được với nó.

- Trinh Tú vẫn chưa về nhà?

Dương Thần xem giờ, đã tan học gần 1 tiếng rồi, nếu như ngày thường, Trinh Tú không ở trường thì đã về sớm để giúp chuẩn bị bữa tối rồi.

Quách Tuyết Hoa cũng không biết nhiều đường ở Trung Hải, vụ Vương ở nhà bận rộn, lái xe đi tìm cũng không tiện nên mới nghĩ tới Dương Thần. Thậm chí đến Lâm Nhược Khê cũng không trông chờ gì được, những ngày gần đây cô rất bận.

Dương Thần lập tức nói:

- Con sẽ đến trường học tìm con bé luôn, không cần phải lo lắng, có thể là ôn tập ngoại khóa hay luyện tập gì đó, cô nhóc đó nhất thời quên mất thời gian.

Quách Tuyết Hoa cũng chỉ đành nghĩ theo hướng đó, mặc dù không có quan hệ huyết thống gì với Trinh Tú nhưng thời gian gần đây tiếp xúc như vậy cũng có nảy sinh tình cảm, Dương Thần coi Trinh Tú là em gái, bà cũng coi Trinh Tú như con gái mình.

Tắt điện thoại, Lưu Minh Ngọc biết Dương Thần phải đi nhưng vẫn tò mò hỏi han:

- Trinh Tú là ai? Sao chưa bao giờ nghe anh nói tới?

Dương Thần gãi đầu:

- Là một người anh nhận làm em gái, cũng là cô nhóc mà Lâm Nhược Khê thích, tóm lại là bây giờ cũng giống như người một nhà của anh, sau này có cơ hội sẽ gặp mặt nhé. Anh đi đây, gặp em sau.

Lưu Minh Ngọc tiếc nuối gật gật đầu, mặc dù có luyến tiếc nhưng cũng đành xuống xe, cô có thể nhìn thấy sự lo lắng của Dương Thần.

Sau khi từ biệt Lưu Minh Ngọc Dương Thần đi như bay đến trường học Trinh Tú, cũng may mắn khoảng cách từ đó đến trường rất ngắn, chỉ 10 phút lái xe đã tới cổng trường.

Xuống xe, Dương Thần mới vỗ trán nghĩ, phải rồi, chính mình còn không biết Trình Tú học lớp nào thì đi đâu tìm?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 618

Tán Trinh Tú Lớp Tôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, nhìn phòng thường trực ở ngay cổng trường, đi hỏi bảo vệ cũng không được, bảo vệ đâu biết ai với ai, trường học to như vậy, nhiều học sinh như vậy, hơn nữa, nhờ họ hỏi những người khác trong trường không khéo cũng đã hết giờ rồi.

Gọi điện thoại về hỏi Quách Tuyết Hoa? Bà cũng chưa từng đến trường Trinh Tú, khả năng là cũng không biết.

Đột nhiên Dương Thần nhớ ra Lâm Nhượng Khê cũng có đề tâm đến việc học hành của Trinh Tú, trước kia dường như cũng có mấy lần cô đưa Trinh Tú đến trường, biết đâu cô ấy lại biết.

Lúc này trong lòng sốt ruột nên cũng không nghĩ tới việc gọi điện cho Lâm Nhượng Khê lúc này cô có nghe máy hay không. Dương Thần đành bấm máy gọi đi.

Sau khi điện thoại đổ chuông “Tút” mấy tiếng thì có tiếng trả lời.

Lâm Nhượng Khê giọng lạnh nhạt:

- Chuyện gì?

- Sao giọng em lại mệt mỏi thế, tối qua lại làm thêm giờ à?

Dương Thần nhíu mày, chỉ biết Lâm Nhượng Khê gần đây vì áp lực thu mua lại các công ty giải trí, không ngờ cô lại bận rộn như vậy, như thể lại bắt gặp Nhượng Khê của hồi đầu lúc mới gặp.

- Có chuyện gì nói nhanh, tôi chút nữa còn phải họp.

Lâm Nhượng Khê không có ý muốn nói chuyện thêm.

- Lúc này là lúc mọi người đều tan tầm rồi, em vẫn còn họp? Cấp dưới của em cũng thật đáng thương.

Dương Thần thở dài, cũng biết bây giờ không phải lúc để nhiều chuyện.

- Trinh Tú tan học rồi chưa về nhà, mẹ bảo anh đến trường tìm, anh không biết cô bé học lớp nào nên muốn hỏi em có biết hay không.

Lâm Nhượng Khê trầm mặc một lúc mới nói:

- Trinh Tú từ trước tới nay không vô duyên vô cớ tan học lâu như vậy không về nhà, cô bé rất biết điều, không thể không biết nên gọi điện thoại, sao không nói với em sớm hơn?

Trong giọng nói của cô có chút giận dữ.

Dương Thần trong lòng phẫn uất, bây giờ cũng không phải lúc để đi lòng vòng, tự nhiên nổi giận với mình làm gì, không nhịn được cất giọng:

- Bà xã đại nhân, em là Chủ tịch, là người bận rộn, mẹ cũng không đành lòng quấy rầy em nên đành sai tôi thôi.

- Anh còn có thời gian nói móc à? Đến lớp Trinh Tú ở đâu anh cũng không biết, uống công Trinh Tú gọi “anh” thân thiết như vậy.

Lâm Nhược Khê lạnh giọng:

- Trinh Tú học lớp 2 năm 3, dãy thứ hai từ dưới lên, chủ nhiệm lớp họ Ôn, phụ nữ trung niên. Vị trí lớp học là phòng học thứ 2 ở phía Đông tòa nhà cao nhất của tòa 2, anh đi tìm xong kết quả thế nào cũng phải nhắn tin cho tôi biết.

Nói xong một lèo, Lâm Nhược Khê liền tắt điện thoại.

Dương Thần tức điên người, người phụ nữ này đúng là coi mình như người hầu, mấy ngày trước ở nhà còn dùng nhan sắc “dụ dỗ” mình, ở nhà còn làm người vợ hiền lành, thế mà hôm nay khi một đôi một trong điện thoại thì lại khôi phục lại cái vẻ lạnh lùng xa cách trước kia.

Dương Thần vốn sốt ruột vì chuyện của Trinh Tú nên sự bất mãn về thái độ của Lâm Nhược Khê như vậy cũng giảm đi phân nửa, hai người xem ra phải đến tám phần không hợp, kiếp trước có khi còn có thù, không tử tế được mấy ngày lại thành chiến tranh lạnh.

Nhưng hiện tại chỉ có thể bỏ qua hết những phiền muộn này, Dương Thần chạy bộ vào trường học theo chỉ dẫn của Lâm Nhược Khê tìm đến lớp ba năm hai ở tòa nhà thứ hai.

Không thể phủ nhận được là Lâm Nhược Khê rất đề tâm đến chuyện của Trinh Tú, việc gì cũng nắm rất rõ, bản thân hẳn làm anh cũng tự thấy hổ thẹn.

Lúc đi đến lớp Dương Thần phát hiện ra trong lớp ngoài cô bé mập đeo kính ngồi bàn đầu đang hí hoáy làm bài tập ra thì chẳng còn ai cả.

Dương Thần chỉ đành tiến vào hỏi:

- Cô bé, trong lớp em có ai tên là Từ Trinh Tú không?

Cô bé đeo kính ngẩng đầu chớp chớp mắt ngạc nhiên hỏi:

- Chú, chú cũng tán Trinh Tú của lớp cháu sao?

Dương Thần bối rối, sao lại bị gọi là “chú” chứ. Trinh Tú ngày trước cũng gọi mình như vậy, không lẽ mình đã già thật rồi sao?

Nhưng lại nghĩ lại sao lại là “cũng tán Trinh Tú”. Con nhỏ Trinh Tú đó không lẽ nhiều người tán tỉnh lắm sao?

- Chú, người không cần phải ngại, con trai tán tỉnh Trinh Tú nhiều vô kể, chú phải cố lên, chú lớn tuổi như vậy chẳng chặc hơn, lại có tiềm năng đấy.

Cô nhóc béo đeo kính có vẻ rất biết nhìn nhận.

Dương Thần cười khỏ: - Bỏ qua đề tài này đi, tôi chỉ muốn hỏi xem Trinh Tú đã về nhà chưa thôi?

Cô nhóc béo cảnh giác nhìn xung quanh thấp giọng nói với Dương Thần:

- Chú, thực ra cháu cũng không biết Trinh Tú có về nhà hay chưa? Lúc tan học cháu thấy Tiêu Diễm Diễm đưa Trinh Tú đi nhưng không biết bọn họ đi đâu, Tiêu Diễm Diễm cô ấy rất ghê gớm, chúng cháu đều không dám hỏi

gì nhiều nhưng rất có khả năng là cô ấy sẽ bắt nạt Trinh Tú...

Dương Thần ớn lạnh trong đầu hỏi:

- Tiêu Diễm Diễm là ai?

- Cô ấy... ái dà.

Cô nhóc béo bĩu môi:

- Cháu không dám nói đâu, sợ lắm, cháu không nên nói gì cả. Chú nhất định không được nói với ai là cháu nói ra chuyện của Diễm Diễm, cháu không biết gì cả. Chú cố gắng tán Trinh Tú, đừng để cậu ấy đến trường học nữa, cô ấy xinh đẹp như vậy lấy chồng sớm cho xong! Học hành vất vả như vậy, kể cả học tốt thì lập gia đình còn buồn hơn.

Sắc mặt Dương Thần biến đổi, cô nhóc béo này cứ mở miệng ra là lập gia đình? Tư tưởng của nữ sinh trung học bây giờ đều như vậy sao? Học phổ thông đã nghĩ đến quan hệ giữa việc học và lấy chồng rồi?

Tuy nhiên tin tức mà Dương Thần nhận được Trinh Tú chưa về nhà, nhiều khả năng là do cô bé Tiêu Diễm Diễm kia, nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của cô nhóc béo kia như vậy, xem ra cũng là dân chị em.

Nhưng Trinh Tú đã sớm rời xa con đường bắt lương, làm sao có thể liên quan đến loại người này được?

Dương Thần nghĩ mãi cũng không tìm được lời giải đáp. Hắn nghĩ nếu cứ đi tìm từng lớp từng lớp một hoặc lại đi hỏi người khác thì sợ rằng quá muộn. Trong đầu lóe lên một suy nghĩ hắc hắc trắng trắng, đúng là hắc ngu quá mức rồi. Bản thân hắn rõ ràng là “Radar di động” sao lại còn phải đi hỏi người khác?

Với trực cảm của bản thân như ngày hôm nay với phạm vi trường học như vậy thì đâu đáng kể gì.

Kết quả là Dương Thần đi ra phía sau phòng học nhắm mắt lại, dùng thần thức bao quát toàn bộ trường học, quan sát từng góc ngách.

Năng lực trực cảm đến mức này nếu là để cho những người biết võ đạo nhìn thấy thì sẽ vô cùng hoảng sợ, đây chính là huyền diệu thần thông trong truyền thuyết, căn bản không thể dùng võ đạo để giải thích được.

Nhưng Dương Thần cũng là tự mình lĩnh hội được nhưng cũng không biết là bản thân hắn đã học được gì và cảnh giới là gì.

Việc tìm kiếm này chẳng qua cũng là phân tích sự việc từng giây từng phút, chỉ một thoáng sau Dương Thần mở trừng mắt giận giữ, hai tay nắm chặt.

Quay người lại, hắn lập tức đi về phía Tây hành lang.

Ở phía Tây tòa nhà chính là một khu vệ sinh, có một bức tường ngăn giữa hai nhà vệ sinh nam và nữ.

Dương Thần không đi về phía nhà vệ sinh nam mà đi thẳng đến cửa nhà vệ sinh nữ.

Cửa nhà vệ sinh nữ lúc này chỉ treo một tấm bảng màu vàng “Đang dọn

đẹp” còn có thùng đồ dọn dẹp cũng đang ở ngoài cửa.

Dương Thần mặt không chút cảm xúc gạt hai vật này qua một bên không hề do dự bước vào trong nhà vệ sinh nữ.

Phía trong nhà vệ sinh nữ im ắng, lúc bấy giờ đã tan học, ngoài cửa lại bị chặn như vậy đương nhiên chẳng có ai đến đây dùng nhà vệ sinh cả.

Dương Thần đi đến trước một gian trong cùng của nhà vệ sinh giơ tay mở cửa.

Một cô gái bé nhỏ run rẩy ngồi trên bồn cầu nhà vệ sinh, mái tóc đen ướt xõa xượi như vừa mới gội đầu mà không hề lau khô, thậm chí có thể nhìn thấy nước đang nhỏ tí tách.

Bộ đồng phục màu xanh trên người cô gái cũng ướt sũng, dính chặt vào người cô. Hơi lạnh làm toàn thân cô gái run rẩy.

Hai tay hai chân cô gái đều bị trói chặt bằng băng dính và dây thừng, không dễ gì gỡ ra được.

Càng không thể chịu nổi là nửa người dưới của cô không biết chiếc váy đồng phục đã biến đi đâu mất, chỉ để lại cho cô gái một chiếc quần lót màu trắng, để lộ ra đôi chân trần trắng muốt, đôi tất dài và đôi giày thể thao cũng bị ướt sũng nước...

Trong tình huống như vậy, cô gái kể cả có thoát được ra khỏi nhà vệ sinh cũng không dám đi ra ngoài vì xấu hổ sợ nửa người dưới không mặc quần của mình làm trò hề cho thiên hạ.

Hai mắt Dương Thần hiện lên những tia máu, cơ trên mặt co giật, thậm chí phải vận công để khắc chế lửa giận đang ngùn ngụt.

Trình Tú không dám ngẩng đầu, cố nén không dám khóc lớn nhưng cũng không kìm được hai vai thôn thức run rẩy, khi thấy người tới là Dương Thần cô cố gắng không phát ra tiếng động để Dương Thần không phát hiện ra, để hân không nhìn thấy bộ dạng cô lúc này.

Nhưng tất cả đều đã bị Dương Thần nhìn thấy, trong đầu Trình Tú trống rỗng, hận rằng đây tất cả không phải là một giấc mơ, kể cả mình vẫn còn là cô bé bán hàng ngày nào, vẫn còn tốt hơn là đau hận như lúc này.

Dương Thần không nói năng gì, nhẫn nại giúp Trình Tú cởi trói tay rồi lại quỳ xuống cởi trói ở chân cho cô, cùng lúc tháo đôi giày và tất ướt của cô bé.

Bởi vì thời gian bị trói khá lâu nên cổ chân và bắp chân trắng nõn của Trình Tú đều xuất hiện những vết tụ máu.

Trình Tú không động đậy, để Dương Thần đến gần sát giúp tháo hai sợi cột chân mà cô không tự tháo được, trong lòng cô có chút hổ thẹn, nhưng cảm giác đau xót vẫn nhiều hơn.

Dương Thần giữ chặt cánh tay lạnh ngắt của Trình Tú, một luồng khí ấm áp dẫn truyền qua kinh mạch vào người Trình Tú.

Trình Tú cảm thấy hơi lạnh trên toàn thân đều tan biến trong nháy mắt, cuối cùng ngạc nhiên ngẩng đầu, đôi mắt sung đỏ vì khóc nhìn Dương Thần

không nói nên lời.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 619

Cam Tâm Tình Nguyên (1+2)

Dương Thần căn bản không nghĩ đến chuyện có làm Trinh Tú sợ hay không, lúc đó hắn chỉ thấy đau lòng, không muốn Trinh Tú bị nhiễm phong hàn. Vì thế ngay lúc đó phải vận công để đẩy khí lạnh cho Trinh Tú, hắn cũng không để tâm đến.

Trong nháy mắt đến cả sợi tóc của Trinh Tú cũng khô cong, thậm chí đến quần áo nửa trên người cũng chỉ còn chút hơi ẩm chứ không còn quá nhiều nước nữa.

Nét mặt Trinh Tú vốn dĩ tròn trịa trắng trẻo như con gái Hàn Quốc, đôi mắt đen như bảo thạch chớp chớp, đôi môi nhỏ xinh hấp háy vô cùng xinh đẹp mê đắm lòng người.

Nhưng Dương Thần cũng không có tâm trí nào để thưởng thức vẻ đẹp của tiểu mỹ nữ này, sau khi giải quyết xong mọi việc hắn thẳng thắn hỏi:

- Từ Trinh Tú, em nói cho anh nghe tất cả những chuyện này là như thế nào?

Trinh Tú có phần mơ hồ, đáng vẻ Dương Thần ngày thường có phần không đứng đắn, bỗng nhiên lại nghiêm nghị như vậy cô cũng không kịp phản ứng lại.

Thật lâu sau, Trinh Tú mới khẽ nói:

- Là một nữ sinh trong lớp em đùa...

- Đùa?

Dương Thần giận dữ cười lớn.

- Con nhóc này học nhiều quá nên đầu óc có vấn đề à? Nghĩ anh trai cô bị ngớ ngẩn đấy?

Trinh Tú cắn môi dưới nói không ra lời, hiển nhiên không muốn Dương Thần hỏi nguyên nhân của chuyện này.

Dương Thần biết rằng nội tình sự việc tuyệt đối không đơn giản, hít sâu một hơi nói:

- Tiêu Diễm Diễm kia là ai?

Trinh Tú bỗng ngẩng đầu, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc:

- Anh... Anh Dương? Sao anh lại biết Tiêu Diễm Diễm...

- Nếu anh muốn điều tra rõ ràng thì em có giấu được không?

Dương Thần nói bất đắc dĩ:

- Cái con nhóc này trước kia không phải như thế, rốt cuộc là bị ai bắt nạt rồi, cho anh thấy Từ Trinh Tú mà anh biết, con bé móc túi ở trên xe bus đầy vẻ giang hồ ghê gớm, con bé ngang ngược bị bắt mà vẫn còn chối.

Em xem bộ dạng của mình bây giờ đi? Bất kể là vì nguyên nhân gì đi nữa em bị người ta lột váy, tạt nước lạnh trối chân trối tay nhốt trong nhà vệ sinh mà em còn nói với anh là những người đó đùa? Anh mới chỉ nghe thấy có những người càng ngày càng to gan, bây giờ mới thấy có người gan càng ngày càng nhỏ đây. Em còn nói dối anh như vậy rồi cuộc có còn coi anh là anh trai của em nữa không?

Trình Tú then thùng gục đầu xuống:

- Anh Dương, chuyện em từng làm móc túi đừng nhắc tới nữa, những chuyện ấy đã qua lâu rồi...

Dương Thần cảm thấy vớ vẩn, rõ ràng đây không phải là trọng tâm.

- Không muốn anh nhắc tới cũng được, hãy nói cho anh biết sự thật, nếu không anh sẽ đem chuyện trước kia em làm móc túi ở bến xe, lại qua lại với bọn giang hồ nói cho dì Quách và chị Lâm Nhược Khê của em biết, em cũng biết tính tình bọn họ, em có chịu được không?

Trình Tú nghe vậy khuôn mặt bỗng trở nên trắng bệch, bữu môi uất ức:

- Làm gì có ai ức hiếp người khác như anh, anh mới là người bắt nạt em.

- Vậy em có nói hay không?

Dương Thần không còn đủ kiên nhẫn ngắt lời, cô nhóc này muốn làm người ta tức chết đi được.

Trình Tú cuối cùng cũng chịu thua, thấp giọng kể lại sự tình cho Dương Thần nghe.

Đúng là cô Tiêu Diễm Diễm kia cùng hai bạn học nữa sau khi tan học ép Trình Tú đến nhà vệ sinh nữ để nói chuyện. Vừa vào đến nhà vệ sinh ba người đó bèn chặn cửa vào trong.

Tiêu Diễm Diễm không hề do dự bắt Trình Tú cởi váy ra, Trình Tú không đoái hoài đến bọn họ nhưng lại bị Tiêu Diễm Diễm hung hãn đẩy ngã xuống đất.

Tiếp đó, Tiêu Diễm Diễm và mấy cô gái kia cưỡng ép Trình Tú cởi váy, sau đó lại chuẩn bị sẵn dây thừng và băng dính trối Trình Tú lại.

Cuối cùng, ba cô mỗi người một thùng nước lạnh đều tạt vào người Trình Tú.

Ba người Tiêu Diễm Diễm vô cùng đắc ý, sau khi làm việc này xong còn lấy đi váy của Trình Tú, nói là muốn đi kiếm chút gì đó ăn, đợi họ ăn no rồi sẽ quay lại trả váy cho Trình Tú. Trình Tú chỉ có thể ở trong nhà vệ sinh đợi đến lúc đó.

Điện thoại của Trình Tú cũng tắt máy, nửa người dưới hở ra chỉ còn mỗi chiếc quần lót, cũng không dám để người khác nhìn thấy nên không thể kêu cứu, vì thế mới có cảnh tượng Dương Thần nhìn thấy.

Dương Thần sau khi nghe xong im lặng hỏi han:

- Vì sao các cô ấy lại đối xử với em như vậy? Làm chuyện quá đáng như vậy cũng phải có lí do chứ?

Nói đến việc này Trinh Tú cũng không giấu diếm nữa nói:

- Anh Dương, anh có nhớ trước kia em có nói với anh Lưu Minh Hào đi rồi để lại cho em một đồng chuyện phiên toái.

Dương Thần gật gật đầu nhíu mày nói:

- Em nói tuy rằng hẳn ta đi rồi nhưng vẫn để lại không ít ảnh hưởng, nhưng lúc ấy anh cũng không hỏi gì nhiều.

- Kỳ thật, cũng không phải đều trách Lưu Minh Hào.

Khuôn mặt xinh đẹp của Trinh Tú tràn đầy chua xót.

- Em cũng không biết tại sao, em chỉ đến trường để đi học lại, cố gắng chuẩn bị thi vào một trường đại học tốt nhưng luôn bị bọn con trai tán tỉnh, lại còn nói gì em là hoa khôi của trường, em cũng rất ít khi đi ra khỏi phòng học.

Nhưng những nữ sinh này lại cảm thấy em giống như hồ ly tinh vậy, nói em quyến rũ người khác, nhất là Tiêu Diễm Diễm kia, không biết vì sao mà cô ấy rất thích Lưu Minh Hào, muốn làm bạn gái Lưu Minh Hào, nhưng Lưu Minh Hào lại cứ theo đuổi em, dù em không hề đồng ý nhưng luôn bị Tiêu Diễm Diễm cho rằng em cản trở cô ấy.

Em có nói thế nào cũng không có tác dụng, không chỉ có Tiêu Diễm Diễm mà còn những cô bạn khác cũng không thèm để ý đến em. Em cũng chẳng bận tâm, dù sao cũng chỉ là đến nghe giảng. Tuy nhiên em thực sự không hiểu vì sao Tiêu Diễm Diễm lại làm đến mức này.

- Tính đồ kị của con người là vô cùng đáng sợ.

Dương Thần xem như cũng hiểu được đầu đuôi sự tình, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của Trinh Tú cười nói:

- Thật không ngờ con nhóc Từ Trinh Tú trong mắt anh lại là hoa khôi hô phong hoán vũ ở trường học, xem ra sau này phải chú ý bồi dưỡng em thôi, không biết chừng sau này em lại có thể giống chị gái Tuệ Lâm của mình, lại thành ngôi sao, lại giúp công ty kiếm bội tiền.

Hai má lúm đồng tiền của Trinh Tú đỏ lên:

- Anh Dương lại nói linh tinh rồi, đừng có nói những chuyện vô vị như vậy, muộn như thế này còn chưa về, mau về nhanh thôi đừng để dì Quách phải lo lắng.

Dương Thần thoáng nhìn xuống dưới nửa cười cợt:

- Chẳng lẽ em muốn mặc độc chiếc quần lót này đi ra khỏi trường cùng anh sao?

Trinh Tú lúc này mới bỗng tỉnh ngộ, bản thân mình vẫn còn đang để trần một nửa, bỗng nhiên đỏ mặt, hai tay ngượng ngùng che vùng tam giác, đôi môi hồng mấp máy không biết phải làm sao.

Nghĩ tới thời gian lâu như vậy để hai chân trần nói chuyện với Dương Thần, Trinh Tú liền có cảm giác tim mình đang nhảy loạn xạ.

- Vậy... vậy em phải làm sao?

Trình Tú nhỏ bé yếu ớt hời, không còn cái dáng vẻ điêu ngoa thường thấy.

Dương Thần bĩu môi:

- Cô nàng Tiêu Diễm Diễm kia chẳng phải nói ăn no sẽ trả lại váy cho em sao? Các cô ấy chắc chắn còn muốn nhìn thấy bộ dạng đáng thương của em thế nên chúng ta sẽ đợi họ quay lại.

Trình Tú sững sốt lắc đầu:

- Anh Dương, cho qua đi, đừng có làm lớn sự việc này.

- Cho qua đi à?

Dương Thần cười nhạo:

- Từ Trình Tú, cảnh cáo em, anh đưa em đến trường học là để em học chuẩn bị thi đại học, chứ không phải để em phải chịu bất nạt như vậy, không phải ở đây để chịu uất ức như vậy, anh thà ban đầu để em lưu lạc ngoài đường còn hơn.

Hồ mắt Trình Tú hơi hoe đỏ, miệng lắp bắp điều gì đó nhưng lại không nói ra.

Đúng lúc này, Dương Thần nhận ra có ba tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, khẽ làm động tác giữ yên lặng rồi kéo Trình Tú đứng lên nói:

- Các cô ấy đã trở lại, chúng ta hãy hoan nghênh họ tử tế một chút.

Nói xong, Dương Thần lấy ra chiếc xô nhựa màu đỏ trong góc phòng, bắt đầu hứng đầy nước...

Đợi cho Tiêu Diễm Diễm với mái đầu vàng hoe cùng hai cô nàng đến cửa nhà vệ sinh mới phát hiện ra những đồ vật chặn ở cửa đã không còn.

Ngay lúc đó, Tiêu Diễm Diễm chửi lớn:

- Tên súc sinh kia không phải là đã thả cho con hồ li Trình Tú đi rồi đấy chứ.

- Chắc là không đâu, Trình Tú đi ra như vậy lại chẳng sợ người khác cười cho sao?

- Cũng phải, đi, vào trong xem thế nào.

Tiêu Diễm Diễm miệng nhai kẹo cao su, dẫn hai cô nàng đi vào trong nhà vệ sinh.

Bỗng nhiên chỉ nghe tiếng “rào”, một xô nước đầy hung hãn tạt về phía ba cô.

Ba người Tiêu Diễm Diễm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, mơ hồ mở mắt ra mới thấy một người đàn ông lạ sắc mặt nghiêm nghị đứng trước mặt, trong tay cầm một chiếc thùng đỏ. Hiển nhiên tất cả những chuyện này là do hắn gây ra.

- Mẹ kiếp! Tên thối tha kia người muốn chết hả?

Tiêu Diễm Diễm nhỏ toẹt bã kẹo cao su khỏi miệng, trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Người là ai, sao lại tạt nước bọn ta? Người có biết ta là ai không?

Dương Thần ngáp một cái, hướng về phía Trinh Tú đang ngồi một bên vẫy vẫy tay, nói:

- Cô nhóc, lên đi, đánh cho bọn họ một trận.

Trinh Tú ngẩn người ra nét mặt không tin nổi:

- Em?

Dương Thần nhíu mi:

- Đương nhiên là em rồi, chính em bị ức hiếp thì tự em phải tìm lại công bằng chứ. Ba con nhỏ này chắc chắn không phải đối thủ của em. Điều này anh biết chắc chắn.

Trinh Tú trước kia ở trong băng đảng cũng có chút danh tiếng. Đánh nhau ẩu đả tất nhiên bây giờ không dùng đến nhưng ắt hẳn vẫn còn khả năng, Dương Thần tin chắc chắn điều đó.

- Được ta nhớ rồi, người chính là gã đàn ông đã đưa con hồ li tinh kia đến trường, cái người đi BMW chính là người.

Tiêu Diễm Diễm cũng đã nhận ra Dương Thần, cười nhạt nói:

- Người đừng tưởng rằng mình đi BMW là rất ghê gớm, Tiêu Diễm Diễm ta chỉ cần hô một tiếng có thể có vài trăm người đến bắt nhà người phải quỳ xuống liếm ngón chân cho ta, gọi ta là bà cô. Người hãy mau xin lỗi ta nếu không thì...

Không đợi Tiêu Diễm Diễm nói tiếp bóng dáng Dương Thần trong chốc lát đã xuất hiện trước mặt cô nàng cho cô một cái tát như trời giáng.

Tiêu Diễm Diễm giống như một con diều đứt dây, đập mặt vào cánh cửa rồi ngã lăn ngay ra đất.

Liên theo đó, máu từ miệng Tiêu Diễm Diễm chảy ra, một nửa gương mặt đã sưng lên.

Hai cô nàng đi cùng Tiêu Diễm Diễm ngẩn người, vội vàng lùi vào góc nhưng không dám tông cửa xông ra.

Tiêu Diễm Diễm cảm giác đầu ong ong đầy sao, giận dữ lắc đầu rồi mới miễn cưỡng đứng dậy chỉ về phía Dương Thần, hai mắt ngấn nước nói:

- Người là tên súc sinh người rớt cuộc có phải là đàn ông không? Người đi vào nhà vệ sinh nữ lại còn đánh người nữ.

Dương Thần cười ha hả:

- Em gái ta còn bị các người trối rồi tạt nước lạnh, coi như ta vào nhà vệ sinh nữ, đánh một con nhãi thì có sao? Kể cả ta có chuyển giới đi nữa thì ta cũng cam lòng.

Vừa nói xong Tiêu Diễm Diễm nổi trận lôi đình, cũng cảm thấy bất lực, mới chỉ thấy đàn ông mặt dày nhưng chưa từng thấy ai như Dương Thần, đã vào nhà vệ sinh nữ còn nói mình có là chuyển giới cũng cam lòng.

Còn Trinh Tú đứng ở bên, nước mắt không ngừng rơi xuống không cách nào dừng lại được.

Lời nói của Dương Thần nghe có vẻ rất buồn cười nhưng trong mắt Trinh

Tú, người đàn ông trước mắt này nhìn đáng vẻ không phải rất cao lớn nhưng lại để lại dấu ấn sâu sắc trong lòng cô.

Người đàn ông này kì thực không có bất kì mối quan hệ nào với mình nhưng lại hết lần này đến lần khác cảm nhận được tình cảm ấm áp mà trước nay cô chưa từng được nhận.

Hắn vì bản thân cô mà đến sự tôn nghiêm của người đàn ông cũng không màng đến, bản thân cô lại làm hắn bức mình...

Từ Trinh Tú à Từ Trinh Tú, tại sao người lại vô dụng như vậy.

Dương Thần không biết lúc đó trong đầu Trinh Tú đã có bao nhiêu suy nghĩ, nhìn thấy Trinh Tú rơi lệ cũng chỉ nghĩ là cô bé thấy thương cho bản thân mình liền thở dài nói:

- Nhóc, khóc cái gì xông lên đánh cho ba người họ một trận, bọn họ đối xử với em thế nào thì em cứ làm lại như thế, không lo bọn họ trả thù, đã có anh đây.

Trinh Tú lau nước mắt miễn cưỡng cười lắc đầu:

- Thôi đi anh Dương, anh đánh họ nặng như thế rồi chúng ta đi về thôi.

Dương Thần sắc mặt lạnh lùng:

- Sao, em không nỡ à, thế được rồi, để anh đánh giúp cho.

Nói xong Dương Thần liền đi về phía Tiêu Diễm Diễm, làm Tiêu Diễm Diễm cùng hai cô kia sợ đến dúm cả vào nhau, dù sao bọn họ cũng là nữ sinh nhìn thấy Dương Thần sắc khí như vậy cũng thấy sợ hãi.

- Không cần.

Trinh Tú vội xông lên ngăn bước Dương Thần không còn cách nào khác đành nói:

- Anh Dương, đừng động thủ, để em đánh.

Trinh Tú rõ ràng biết được Dương Thần chuyện gì cũng dám làm, nếu để hắn đánh thì Tiêu Diễm Diễm kia không chỉ sưng mặt mà cả toàn thân cũng bị hủy hoại.

Rơi vào đường cùng, Trinh Tú chỉ đành quay người đi đến chỗ Tiêu Diễm Diễm.

- Người... Từ Trinh Tú, đừng có tới đây.

Tiêu Diễm Diễm vẻ mặt hốt hoảng, cô muốn bỏ chạy nhưng lại hận một nỗi toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, chỉ đành phô trương hét lớn:

- Nếu người dám ra tay với bọn ta thì cha ta sẽ giết người đấy.

Trinh Tú trong lòng thầm mắng, con bé ngu xuẩn này không biết mình động thủ chính là để cho cô một đường sống, chính là cứu cô, lại còn mang bỏ ra dọa mình, chẳng lẽ không biết là đang đổ thêm dầu vào lửa hay sao?

Nghĩ tới nỗi đau đón mình phải chịu, nghĩ đến việc Tiêu Diễm Diễm hết lần này đến lần khác làm mình nhục nhã cùng nỗi thù hận ngày hôm nay, Trinh Tú cuối cùng không thể nhịn được nữa liền tiến lên trước túm cổ áo Tiêu Diễm Diễm xô cô ngã nhào xuống đất.

Trinh Tú trước kia là một cô gái giang hồ đầu đường xó chợ cũng có chút tiếng tăm, đương nhiên cũng có khả năng nhất định, đánh nhau đã là thói quen, chỉ sau khi được Thái Nghiên giáo dục mới cải tà quy chính.

Ngày hôm nay lúc này đây cô thực sự vô cùng căm hận Tiêu Diễm Diễm, những chiêu thức lâu nay không dùng đến, Trinh Tú đều tận dụng hết cật lực đánh Tiêu Diễm Diễm, đánh đến nỗi Diễm Diễm chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất luôn miệng kêu cứu mạng.

Trinh Tú lúc bắt đầu đánh mới phát hiện ra rằng, kì thực lòng căm hận của mình đối với Tiêu Diễm Diễm thực sự đã dồn nén quá lâu nên chỉ cần phát tiết ra là khó có thể dừng lại.

Cuối cùng, ba người Tiêu Diễm Diễm đều bị Trinh Tú đánh đến nỗi nằm úp sấp dưới đất không thể động đậy, mặt mày sưng tím trông như ba con heo.

Trinh Tú thở hồng hộc, khuôn mặt gay đỏ, trán lấm tấm mồ hôi, hai đầu gối đột ngột khụy xuống giống như tự bản thân cô cũng không dám tin là mình đã đánh ba người kia thảm thương đến vậy...

Dương Thần đứng bên cạnh nhìn cũng không hề ngăn cản Trinh Tú, luôn kêu Trinh Tú đi đánh ba cô nàng kia để cho cô phát tiết hết những bức dọc trong lòng.

Mấy cô gái này cũng nên bị giáo huấn, chỉ cần không chết người, Dương Thần cũng không ngăn cản Trinh Tú.

Dương Thần lo lắng nhất vẫn là Trinh Tú chịu áp lực lâu như vậy cuối cùng tâm lý sẽ bị tổn thương sâu sắc, vì vậy, hắn cũng rất muốn nhìn thấy Trinh Tú có thể thả lỏng ra như vậy.

- Còn một bước nữa.

Dương Thần bỗng nhiên đi lên trước vỗ vỗ vào bả vai Trinh Tú.

- Đi lột váy của Tiêu Diễm Diễm ra, giống như vừa nãy nó làm với em vậy.

Trinh Tú giờ phút này mới bình tĩnh trở lại có phần chột dạ nói:

- Anh Dương, váy em ở đây rồi thì...

- Đã làm đến bước này rồi, còn thiếu một bước nữa, sao, còn muốn anh giúp em lột váy bọn họ nữa hả?

Dương Thần cười nham hiểm.

Trinh Tú cắn chặt răng chỉ đành làm theo, mặc kệ Tiêu Diễm Diễm bọn họ đã mềm nhũn ra nằm úp sấp dưới đất, cô lột váy bọn họ rồi lại mặc váy của mình vào chỉnh tề gọn gàng.

Dương Thần sau khi lấy váy từ tay Trinh Tú, không hề do dự ném vào một bồn cầu rồi nói với Trinh Tú:

- Đi, chúng ta về nhà.

Trinh Tú gật gật đầu, lúc nhìn thấy trong ánh mắt nửa sống nửa chết của ba người bọn họ Trinh Tú cũng không hề thấy thương hại mà thoải mái bước

đi theo Dương Thần.

Đội Trinh Tú sửa sang xong quần áo và cặp sách hai người đi khỏi trường học lên xe.

Dương Thần cũng không vội lái xe đi mà lại gọi một cuộc điện thoại thông báo cho Quách Tuyết Hoa ở nhà là Trinh Tú phải học thêm, vì mệt quá nên ngủ quên trên bàn học quên mất gọi điện thoại về nhà.

Quách Tuyết Hoa nghe điện thoại cũng cảm thấy xót xa nhưng cũng không nghi ngờ nhiều, chỉ bảo hai người hãy về sớm đồ ăn vẫn còn nóng.

Nói xong Dương Thần lại gọi điện thoại cho Sắc Vi, dù gì Tiêu Diễm Diễm cũng nói cha mình rất ghê gớm nên Dương Thần cũng không thể không đề phòng bảo Sắc Vi điều tra xem gia cảnh Tiêu Diễm Diễm là như thế nào, phải người bảo vệ Trinh Tú, chút việc nhỏ này đối với Sắc Vi mà nói không đáng kể gì.

Trinh Tú nhìn Dương Thần xử lý mọi chuyện lung túng nói:

- Xin lỗi, anh Dương...

Dương Thần vừa nổ máy xe nghe thấy hai chữ này nghi hoặc hỏi:

- Vì sao phải nói xin lỗi?

Trinh Tú nét mặt u ám:

- Từ hồi quen biết đến giờ em chỉ luôn đem lại rắc rối cho anh, không giúp gì được anh mà chỉ làm anh lo lắng...

Anh cùng với chị Nhược Khê, dì Quách, vú Vương đối với em đều giống như ruột thịt. Có lúc em cũng thấy mình rất vô liêm sỉ, vì sao lại có thể dày mặt tiếp nhận tất cả những gì mọi người đem đến cho mình...Em chỉ là một đứa trẻ đến từ cô nhi viện, thậm chí trước kia còn làm những việc xấu, còn phải vào đồn Công an...

Nhưng anh vẫn còn giúp em che giấu việc này, còn đưa em đến trường học, tạo điều kiện tốt như vậy để em thi đại học.

Nhưng...nhưng em ở trường lại đi gây chuyện...

Trinh Tú nói đến đây thút thít khóc, đôi tay nhỏ bé trắng nõn túm chặt gấu váy.

- Em thực sự rất muốn học tập chăm chỉ để có thể thi vào một trường đại học tốt, có thể kiếm được nhiều tiền, sau đó có thể báo đáp mọi người... Nhưng hình như em chỉ biết có gây chuyện, chỉ làm cho mọi người lo lắng, thực sự em thấy mình rất vô dụng, em xin lỗi...

Dương Thần vẻ mặt có phần biểu cảm như thể đang nghe lại giống như không có cảm xúc gì.

- Từ Trinh Tú

Dương Thần đột nhiên nói:

- Anh hỏi em, em muốn để mặc kệ Tiêu Diễm Diễm kia, như không có gì xảy ra, thế cũng là thấy không thể gây thêm phiền toái cho anh sao?

Trinh Tú gật gật đầu u sầu nói:

- Anh Dương, em đã rất không phải với mọi người rồi, em thực bụng không muốn anh bận tâm thêm vì em nữa,.. Em biết anh cũng đã rất mệt, mặc dù thoát nhìn anh suốt ngày cười nói như vậy nhưng em biết anh nhất định có rất nhiều áp lực cần giải quyết.

Dương Thần hồ hững:

- Thế nên em muốn giấu tất cả những chuyện này không cho anh biết?

- Dạ.

Trình Tú hai mắt mơ hồ nói:

- Có lúc em cũng nghĩ vì sao mình lại có cuộc sống như thế này, tất cả những điều này thực ra không thuộc về em, có phải em đã quá may mắn? Vì sao lại gặp anh và những người giúp đỡ mình như vậy...

Thậm chí em nghĩ nếu lúc nhỏ mình không được cô nhi viện tiếp nhận, nếu như em chết đói rồi...nếu như lúc em móc túi ở trên xe bị đánh chết liệu có phải sẽ không phải áy náy như thế này, có phải sẽ không giống như bây giờ, mang cho mọi người nhiều phiền phức như vậy...

Em vốn dĩ là một con bé không ai để ý tới lại để cho mọi người vì em mà làm bao nhiêu việc như vậy, em...em cảm thấy mình không chịu nổi...

Bỗng nhiên.

Chiếc xe BMW “kít két” một tiếng phanh gấp dừng lại.

Cả người Trình Tú đổ nhào về phía trước ngạc nhiên nhìn Dương Thần không hiểu vì sao đang yên lành như vậy lại bỗng dừng lại.

Dương Thần gương mặt không chút biểu cảm nhìn Trình Tú thản nhiên nói:

- Nếu em đã nói như vậy, anh sẽ đưa em đi đến một nơi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 620

Em Tưởng Hôm Nay Là Ngày Quốc Tế Nói Dối Sao.

Dương Thần đứng đối diện không có bất cứ biểu cảm gì, trong lòng Trinh Tú có hơi bối rối, cũng không dám phản đối lại quyết định của Dương Thần.

Sau khi Dương Thần nói xong, liền đi tìm chỗ quay đầu xe, lái xe theo một hướng khác, đạp chân ga rất mạnh, chiếc Mercedes – Benz lao đi như bay.

Bởi vì bây giờ cũng đã là đêm rồi, đường cũng khá vắng, cho nên mới không bị cảnh sát hỏi thăm.

Trinh Tú cũng đã từng lái xe nhanh như bay thế này, đối với việc chạy xe nhanh như thế này vào ban đêm, cũng không cảm thấy sợ lắm, chỉ có điều, bộ dạng trầm mặc không nói năng gì của Dương Thần, khiến cho Trinh Tú không dám buông lời.

Chốc chốc, Trinh Tú lại ngoái đầu lại nhìn Dương Thần, muốn mở mồm ra nói điều gì đó nhưng lại thôi, trong lòng cô cũng ý thức được, cho dù mình hỏi bất cứ điều gì, thì Dương Thần cũng sẽ không trả lời.

Nhưng hơn mười mấy phút đồng hồ, sau khi xe chạy xuyên qua một đường hầm ngắn, rồi chạy thẳng đến một bãi đất nhỏ dọc bờ biển.

Những đảo nhỏ, nằm ở khu vực phía đông bắc của Trung Hải, phần lớn những đảo này đều được xây dựng thành khu vui chơi giải trí nghỉ mát, một số ít thì được xây thành khu nghiên cứu hải dương học.

Giữa các đảo với nhau, đều dùng cầu treo làm phương tiện di chuyển, liên lạc với nhau, những chiếc cầu này cũng không dài lắm, nhưng hơn mười chiếc cầu đứng san sát nhau cũng làm cho cảnh tượng trở nên đồ sộ.

Lúc này, những ngọn đèn rực rỡ trên cầu treo, giống như những con rồng lửa nằm vắt ngang trên biển.

Nhưng bởi bây giờ không phải là mùa du lịch, hơn nữa lại đang là giờ cơm tối, nên cũng chẳng có mấy xe đi qua chỗ này.

Dương Thần lái xe đến một chiếc cầu tương đối dài nằm đối diện chiếc cầu treo nằm ở khu vực trung tâm, tắt xe vào lề.

- Xuống xe.

Dương Thần rút chìa khóa xe ra, nói.

Trinh Tú sững sốt, yếu ớt hỏi:

- Xuống ở đây sao?

- Xuống ở đây,

Dương Thần nói xong, mở cửa xe ra, rồi bước xuống.

Trinh Tú hơi do dự một lát, tuy rằng không biết Dương Thần muốn đến

đây làm gì, nhưng cũng vẫn xuống xe theo.

Gió biển lạnh thổi tà áo bay phấp phới, Trinh Tú mặc đồng phục trường và váy ngắn, cảm thấy hơi lạnh, tóc bay rối mù, muốn mở hai mắt ra để nhìn cũng cảm thấy khó khăn.

Dương Thần không biết đã lấy thuốc ra hút từ khi nào, điều thuốc lá được châm lên trong làn gió mạnh, hút chẳng được mấy hơi, đã tàn đi một nửa.

Đi tới bên lan can cầu, Dương Thần ngậm điều thuốc lá, nhìn ra phía những con sóng biển màu xanh lam, thở dài thườn thọt,

- Nhóc con, lại đây.

Trinh Tú co rúm người lại, hai tay ôm chạy lấy người, bước từng bước nhỏ đến bên cạnh Dương Thần.

Nhìn từ cầu, nơi này phải cao hơn ba mươi, bốn mươi mét so với mặt nước biển, nhìn đại dương rộng mênh mông, giống như con mãnh thú ngủ đông hắc ám, không ngừng phát ra những tiếng gầm rú thét gào.

Trong lòng Trinh Tú cảm thấy hoang mang rối loạn, tiếng nói bị lẫn vào với tiếng gió trở nên run rẩy,

- Dương đại ca, chúng ta về thôi, nơi này u ám quá.

Biển mênh mông trông rộng, một chiếc cầu lớn đơn độc, dù sao Trinh Tú cũng chỉ là cô gái chưa đầy hai mươi tuổi, nếu không phải là có Dương Thần ở bên cạnh, thì chắc chắn là không dám xuống xe rồi.

Dương Thần đột nhiên mỉm cười, có chút kỳ quái, quay đầu lại hỏi,

- Về? Về đâu?

Trinh Tú ngẩn người ra,

- Đương nhiên là... về nhà rồi.

- Về nhà? Đó là nhà của em sao?

Dương Thần cười tà ý hỏi lại.

Khuôn mặt xinh đẹp của Trinh Tú trắng bệch, đôi mắt ngấn nước, không nói nên lời.

- Không phải vừa rồi em nói, tất cả những thứ đó đều không phải là của em sao, không phải em nói, chúng tôi đối xử tốt với em, cho em ở, cho em ăn, cho em mặc, là em quá may mắn rồi... khiến cho em không chịu được sao.

- Dương đại ca... anh... em...

- Ấp áp ứng ứng cái gì nữa, không lẽ những lời đó đều không phải do em nói?

Dương Thần tiếp tục cười châm chọc nói:

- Một khi em đã cảm thấy căn nhà đó không phải là nhà của em, em lại cảm thấy không chịu nổi, nói tóm lại là chúng tôi mang phiền phức đến cho em thì em còn về làm gì nữa?

Trinh Tú cảm thấy hai chân bắt đầu muốn khụy xuống, đứng như hồn bay phách lạc, không nói nên lời.

Dương Thần cười nhạt,

- Trinh Tú vừa lúc này em nói, nếu như năm đó không có người quan tâm em, khiến cho em chết đói, hoặc là lúc bị xe đâm không có ai đến cứu em, để người ta đâm chết em, đối với em mà nói kẻ cũng như là sự giải thoát... như vậy, tôi cũng cảm thấy đến bây giờ cũng không nên miễn cưỡng nữa, nếu như... nếu như em muốn được giải thoát.

Trinh Tú đột nhiên ngẩng đầu lên, không thể tin nổi nhìn vào Dương Thần,

- Dương... Dương đại ca anh muốn...

Dương Thần hút xong thuốc, thở ra một hơi, quay đầu lại nhìn những con sóng mãnh liệt của biển, nói:

- Tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu như người mà ngã xuống từ cây cầu này, nếu như không chết đuối, thì cũng sẽ bị dòng nước chảy xiết dưới kia cuốn đi, hoặc là bị đập đầu vào đá ngầm, chỗ này cũng cách bờ một đoạn, đợi đến khi thì thể được phát hiện, không chừng cũng đã bị trương phình, không thì có khả năng sẽ bị cá ăn thịt...

Khuôn mặt Trinh Tú không còn giọt máu, không thể tin được nhìn Dương Thần, lão đảo bước lui xuống mấy bước.

- Trinh Tú à, em nói đúng, sống đúng là một gánh nặng, em sống đúng là rất mệt... Dương Thần đại ca của em nhìn thấy em sống quá đau khổ, một khi đã sống khổ sở như vậy rồi, vậy thì hôm nay em tự giải thoát cho mình là được rồi.

Sắc mặt Dương Thần đột nhiên trở nên lạnh lùng, nói:

- Yên tâm, nhảy từ đây xuống, thần không biết quỷ không hay, sẽ không có người biết là em nhảy đâu, nhiều nhất cũng chỉ là xuất hiện một vụ mất tích thôi, còn sẽ không lưu lại bất cứ điều gì khác đâu...

Trinh Tú lắc đầu lia lịa, nước mắt tràn ra,

- Đừng... Dương Thần đại ca, em... em không muốn... anh, anh đang lừa em, nói đùa với em phải không?

- Nói đùa?

Dương Thần xoa xoa đầu, cười nhạt nói:

- Em coi hôm nay là ngày quốc tế nói dối sao? Tôi không có việc gì thì nói đùa với em làm gì?

Nụ cười miễn cưỡng của Trinh Tú biến mất:

- Không thể nào... Dương Thần đại ca lại đùa em rồi... sao anh lại có thể... có thể muốn...

Vẻ mặt tươi cười trên mặt Dương Thần biến mất, thay vào đó là khuôn mặt vô cùng lạnh lùng.

- Từ Trinh Tú, nếu như em không thể tự mình trèo lên được lan can, thì anh có thể giúp em, vớt em xuống dưới, là chuyện vô cùng dễ dàng.

Trinh Tú không cảm thấy trong lời nói của Dương Thần có bất cứ ý gì

như đang đùa cả, ngược lại còn giống như là đang nói những lời rất nghiêm túc đó với mình, về mặt này giống như là muốn lấy dao lập tức đâm cho mình một nhát vậy.

Trình Tú lắc đầu, bắt đầu lùi lại, lắp bắp nói điều gì đó, nhưng hai chân lại không còn chút sức lực nào để bước đi cả.

Dương Thần cũng không nói nhiều nữa, tiến thẳng lên phía trước, hai tay nắm lấy hông Trình Tú, trực tiếp nhắc bổng thân hình nhẹ bổng của Trình Tú nâng lên đến ngang cầu.

Trình Tú nhất thời không chú ý, rồi phát hiện ra cơ thể mình đã bị Dương Thần nhắc bổng lên, bất kể cô dựa dựa thế nào, la hét như thế nào, Dương Thần cũng không có ý buông cô ra.

- Không cần loạn lên, chút sức lực này của em, không làm gì được đâu, Dương Thần lặng lẽ nói, bước từng bước một tới lan can cầu.

Trình Tú trở mắt ra nhìn chính mình bị Dương Thần nhắc đến bên lan can, dưới chân mình, chính là sóng biển đang gào thét điên cuồng.

Nước biển tối đen như mực, giống như ác quỷ muốn nuốt chửng mình, không ngừng hò hét.

- Dương đại ca, em không muốn chết, em không muốn chết

Trình Tú vô cùng hoảng loạn, vừa khóc vừa hét.

Dương Thần khề hừ một tiếng, không hề đổi ý, hai tay cứ thế nắm tiếp...

Trình Tú cảm thấy như cơ thể mình nhẹ bẫng, sau đó, bụng dưới đau quặn lên, không thể kháng cự được với việc cơ thể mình đang rơi xuống, rơi xuống càng ngày càng nhanh.

Trình Tú mở to hai con mắt, dường như quên cả thở.

Trong đầu, hiện ra hình ảnh mơ hồ của ba mẹ khi còn nhỏ, rồi lại hiện lên hình ảnh của cô nhi viện, hình ảnh của một đám trẻ con đang chơi đùa âm ỉ...

Lúc viện trưởng Soa ôm mình, đùa cho mình vui, cùng một đám trẻ con học những chữ phiên âm đơn giản nhất, lúc Lâm Nhược Khê và bà chủ tịch đến thăm mình...

Từng mùa xuân hạ thu đông, từng đoạn từng đoạn ký ức vỡ ra thành từng mảnh.

Hình ảnh mình rời khỏi cô nhi viện lang thang trên đường phố, lẫn lộn cùng băng đảng đua xe bất lương một thời gian dài, lúc làm tên móc túi lúc làm tên trộm bị bắt...

Gặp Dương Thần, gặp lại Lâm Nhược Khê, trở thành người một nhà...

Hình ảnh vú Vương hiện ra trước mắt, nụ cười của Quách Tuyết Hoa và những người khác, thậm chí bên tai còn vọng lên tiếng gọi xuống ăn cơm của vú Vương...

Cuối cùng, là khuôn mặt lạnh lùng của Dương Thần, chính người đàn ông này đã đưa mình lên thiên đường, cũng chính là người đẩy mình xuống địa ngục...

Trình Tú không biết bản thân mình bị sao rồi, rõ ràng là mình sắp bị nước biển nuốt chửng, nhưng lại không hề cảm thấy chút sợ hãi nào, ngược lại, chỉ cảm thấy có chút gì đó tiếc nuối... tiếc nuối...

Nước mắt trong suốt như trân châu, lãnh lẽ rơi..

Trình Tú nhắm mắt lại...

Thời gian rơi xuống, dường như chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng lại thấy như cả một thế kỷ dài vậy.

Trình Tú cảm thấy cơ thể mình, càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng thả lỏng, gió biển thổi, giương như có thể thổi mình bay lên tận trời vậy.

Biển rộng, không phải là lạnh như băng sao? Nhưng tại sao, mình lại cảm thấy ấm áp?

Trình Tú dần dần ý thức được tình hình không giống như mình tưởng tượng, đã được một lúc lâu, cho dù là có rơi xuống từ độ cao vài trăm mét đi chăng nữa, thì đáng lẽ ra cũng phải rơi xuống nơi rồi, nhưng mình lại vẫn chưa rơi xuống biển.

Mũi, ngửi thấy một mùi quen thuộc, cô từ từ mở mắt ra, ánh sáng chiếu vào mắt, vẫn là hình ảnh của Dương Thần, chỉ có điều, trên mặt Dương Thần, là một nụ cười ấm áp.

Tất cả những chuyện vừa xảy ra, mặc dù đúng là sự thật nhưng đối với Dương Thần mà nói, sau khi thả Trình Tú xuống, mình cũng nhảy theo luôn, đứng dưới biển đỡ lấy Trình Tú, cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm, còn cách mặt biển một đoạn, rồi lại nhảy lên cầu, đối với Dương Thần, chuyện này đúng là dùng dao mổ trâu giết gà, chẳng có gì đáng kể.

Chỉ tiếc, tất cả những chuyện này Trình Tú không có cơ hội nhìn thấy.

- Nhóc con, nghĩ thông suốt chưa?

Hai tay Dương Thần ôm lấy thân thể mềm nhũn của Trình Tú, đột nhiên cười hỏi.

Trình Tú cảm thấy cay mũi, đột nhiên cảm thấy ấm ức vô cùng, không nói đến câu thứ hai, lập tức há mồm ra cắn bả vai Dương Thần.

Cắn vào lớp quần áo, Trình Tú cắn rất hung hăng, vừa cắn, nước mắt vừa trào ra, khiến cho một bả vai của Dương Thần ướt sũng.

Dương Thần cũng không cản cô, đợi đến khi Trình Tú cắn đủ rồi, không còn chút sức lực nào nữa, mới nói:

- Anh còn tưởng em muốn cắn mặt của Dương đại ca nữa cơ, còn đang nghĩ xem dung nhan có bị hủy hoại không đây, coi như em vẫn còn có lương tâm.

- Em hận anh.

Trình Tú nhấn đôi bàn tay trắng như phấn vào ngực Dương Thần, giờ phút này cô cũng hiểu ra mọi chuyện, mặc dù không biết làm thế nào mà Dương Thần cứu được cô, nhưng rõ ràng là cô đã bị Dương Thần dọa cho một trận.

Dương Thần thản nhiên cười nói:

- Hận thì hận, nhưng phải sâu sắc hơn việc xin lỗi anh đây.

Đôi mắt Trinh Tú đỏ hoe, bỗng ôm thật chặt lấy Dương Thần.

Dương Thần bất đắc dĩ vỗ nhè nhẹ vào lưng cô nói:

- Từ Trinh Tú, đừng bao giờ cảm thấy, em yêu bản thân em là sự trói buộc, em là độc nhất vô nhị trên thế giới này, sinh mệnh của em, không cần biết là đối với em, hay là đối với gia đình chúng ta mà nói, đều là thứ quý giá nhất...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 621

Người Phụ Nữ Nham Hiểm

Trong cơn gió biển ẩm ướt, câu nói của Dương Thần dường như dòng nước ấm áp đang chảy khiến cho Trinh Tú ngây dại cả tinh thần và thể xác đều mềm nhũn ra.

Sau một hồi lặng im, Dương Thần khiến trái tim của Trinh Tú phải rụng xuống, giờ tay âu yếm sợi tóc trên đầu người con gái.

Ngọn đèn màu cam kéo nghiêng rơi vào mặt hai người, Trinh Tú với hình dáng hoa lê gặp mưa có chút tính trẻ con, bĩu môi:

- Đánh một cây gậy lại nhét vào một quả táo ngọt, Dương Thần đại ca, có phải anh muốn tán tỉnh em, cho nên mới cố ý làm chuyện xấu?

Khóe miệng của Dương Thần run rẩy một hồi.

- Đầu óc của em không thể nghĩ tốt hơn được sao? Ví như làm người anh tốt cần nghiêm chỉnh với tình cảm trong cuộc sống của em gái.

Trinh Tú khẽ cắn môi dưới, đột nhiên kiễng mũi chân lên, cắn một nhát lên môi của Dương Thần.

Dương Thần không ngờ Trinh Tú lại làm như vậy, chỉ cảm thấy lạnh lạnh, mềm mềm ở cánh môi, miệng trên của mình khép xuống, sau đó trong nháy mắt lại tách ra.

Má lúm đồng tiền của Trinh Tú đỏ ửng một bên, việc chủ động hôn một người con trai như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên sau khi cô sinh ra.

- Không được nghĩ ngợi lung tung.

Dường như để che dấu sự

e lệ và xấu hổ của chính mình, Trinh Tú ngẩng đầu ưỡn ngực, đỏ ửng hai má, nói:

- Đây là cái hôn nhẹ nhàng của em gái với anh trai, không có ý gì khác cả.

Trong lòng Dương Thần im lặng than thở, cô bé đó còn nói như vậy, chính mình lẽ nào không biết được dụng ý của cô bé.

Tuy nhiên, những thứ ở bên mình đã đủ rồi tung cả lên, hơn nữa mình vẫn luôn đối xử với Trinh Tú như em gái, chỉ coi cô là người nhà, lẽ nào lại có ý nghĩ quá đáng với cô như vậy?

Huống chi, lúc đầu khi Trinh Tú đi vào nhà, Lâm Nhược Khê đã nghi ngờ rồi, nếu bây giờ thật sự làm vài việc hoang đường, Lâm Nhược Khê sẽ đối xử với mình thế nào? Con cầm thú hoàn toàn không buông tha sao?

Hơn nữa, Quách Tuyết Hoa và vú Vương ở nơi đó, có chút gì đó không thể nào nói được.

Trinh Tú cũng là cô gái biết điều, tất nhiên cô biết rõ những điều này,

nhưng, có những lúc, tình cảm con người không thể kìm nén được.

Dương Thần cười nhạt, cũng không nói tiếp nữa, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nói:

- Về thôi, về nhà ăn cơm tối, anh đói rồi, nếu còn không về, có lẽ thức ăn sẽ không còn.

Trong lòng Trinh Tú nhẹ nhõm đi hẳn, nhưng lại mơ hồ có chút thất vọng không hiểu nổi, Ủ, một tiếng, cùng Dương Thần lên xe đi về.

Hai mươi phút sau, Dương Thần lái xe nhanh trên đường về nhà.

Vừa bước đến cửa nhà, Dương Thần vỗ mạnh một cái lên trán.

- Ai da.

Trinh Tú giật nảy mình, không biết Dương Thần lại bị làm sao, nghi ngờ hỏi:

- Anh Dương, có phải xảy ra chuyện gì không?

Dương Thần cười đau khổ, chính mình thật đúng là đáng trí, vừa rồi đón Trinh Tú, gọi điện thoại cho Quách Tuyết Hoa, lại cho Sắc Vi đi thăm dò nơi có đám cháy, làm sao lại quên không gửi tin nhắn cho Lâm Nhược Khê?

Lần này tốt rồi, Lâm Nhược Khê sẽ quả quyết cho rằng mình cố ý trêu tức cô, lại cãi nhau với cô ta.

Con người không phải là thần thánh, sơ xuất là điều khó tránh khỏi, nhưng lần sao những này thật sự khóc không ra nước mắt.

Than dài một tiếng, Dương Thần lắc đầu ra hiệu không có chuyện gì, mới mở cửa bước vào trong.

Ở nhà, Quách Tuyết Hoa và vú Vương đang ngồi trên ghế Sô pha, cũng không mở Ti vi, rõ ràng đang chờ Dương Thần và Trinh Tú về nhà.

Nhìn thấy Trinh Tú bình an trở về, hai vị bề trên Quách, Vương mới yên tâm, giống như trút được gánh nặng, vội thu xếp để Dương Thần và Trinh Tú ăn tối, những đồ ăn này vẫn còn nóng, khiến trong lòng Dương Thần cảm thấy ấm áp.

Nhưng Trinh Tú bị Quách Tuyết Hoa hỏi này hỏi kia, thật sự quan tâm, Trinh Tú vốn đã sửa sang đôi mắt cũng đã có chút đỏ đỏ.

Tất nhiên Trinh Tú sẽ không nói ra sự thật, chẳng phải là hù dọa hai vị bề trên, cho nên bịa ra câu chuyện mà đã cùng Dương Thần thống nhất với nhau một cách đơn giản, còn hai người Quách Tuyết Hoa tin hay không, đó lại là chuyện khác.

Ăn xong cơm tối, Trinh Tú vốn định đi giúp rửa bát hộ, nhưng lại lo cho một ngày học của cô bé, chỉ để cho Trinh Tú nhanh chóng lên lầu nghỉ ngơi.

Quách Tuyết Hoa nhìn Trinh Tú lên lầu, tiến đến bên cạnh Dương Thần, ghé tai hỏi:

- Con trai, có phải con đã bắt nạt con bé Trinh Tú kia không?

Dương Thần sững sốt

- Con sao dám bắt nạt cô bé...

Nói xong chợt dạ một

hồi... Ném cô xuống biển cũng vì tốt cho cô bé.

Quách Tuyết Hoa lé mắt nhìn chăm chú Dương Thần một hồi, nói:

- Tập đoàn Tinh Nguyệt ở bên Hàn Quốc, muốn đem Trinh Tú trở về, mặc dù bây giờ Trinh Tú vẫn chưa muốn đi, nhưng dù sao nơi đó mới là người thân thực sự của cô, không thể biết ngày nào đó Trinh Tú sẽ trở về Hàn Quốc nên tranh thủ những ngày Trinh Tú vẫn còn ở nhà chúng ta, hãy đối xử tốt với cô bé, nếu mẹ biết được con bắt nạt Trinh Tú, có thể mẹ sẽ cùng đứng về một chiến tuyến với Lâm Nhược Khê.

Da đầu Dương Thần ngứa ngáy một hồi, như vậy có phải uy hiếp con trai của mình hay sao? Cười đau khổ nói:

- Được rồi, được rồi, giống như con gây ra tội ác tày trời, con không bắt nạt cô bé đó làm gì cả, ngay cả chuyện của mình còn chưa lo nổi nữa là.

Quách Tuyết Hoa khẽ gật đầu, rõ ràng là cô nhìn ra cái gì đó, nhưng có gật đầu mãi không tiếp tục hỏi nữa.

Dương Thần uể oải bước lên lầu về phòng của mình, ngày nay cũng đủ sức ép, bước vào trong nhà tắm, tắm một cái, sau khi thay xong bộ quần áo ngắn xong, chuẩn bị đi nghỉ sớm, nhận ra có người gõ cửa.

Nghe tần suất gõ cửa, Dương Thần lập tức đoán rằng Lâm Nhược Khê đã trở về.

Chỉ có tiếng gõ cửa của người phụ nữ này mới có sức mạnh như vậy.

Dương Thần không biết làm thế nào, cái cần đối mặt cuối cùng vẫn phải đối mặt, liền bước ra mở cửa, cười xòa ân cần thăm hỏi.

- Bà xã về đó hả, ha ha, công việc vất vả quá, tìm anh có việc gì vậy?

Lâm Nhược Khê kéo mái tóc lên, trên người bộ comlet nhỏ cổ rộng và chiếc quần dài màu vàng nhạt đến mắt cá chân, khuôn mặt có vài phần mệt mỏi, đứng đung như vồn có, hai con ngươi màu đen như ngọc, đang nhìn chăm chăm Dương Thần.

- Anh có biết anh rất ngây thơ hay không?

Lâm Nhược Khê mở miệng, nói bằng giọng lạnh lẽo.

Dương Thần với mặt đầy nhiệt tình bưng bị dính gáo nước lạnh, cũng không thể oán giận được:

- Cái này.... em nghe anh giải thích, chỉ là anh có nhiều việc, cho nên quên....

- Quên hả? nhiều việc? anh có thời gian gọi điện về nhà được, nhưng không có thời gian nhắn tin cho em. Cho dù đó là hai chữ -----“ mạnh khỏe”, ngay cả thời gian viết hai chữ đó anh cũng không thể gửi cho em sao? Lâm Nhược Khê lạnh lùng chất vấn.

Dương Thần không nói lại được gì, việc này thật sự mình đã sai, chính mình chủ động gọi điện hỏi thăm tin tức Trinh Tú, nhưng kết quả không nói Trinh Tú rốt cuộc ra sao?

- Anh có biết trong lúc họp em đã sốt ruột thế nào sao, vì chờ tin nhắn của anh, khi họp em để điện thoại lên bàn, chính mình chăm chú để ý đến nó.

Lâm Nhược Khê nói:

- Tuy nhiên, em hoàn toàn không quan tâm đến kết quả cuộc họp, ngay cả nửa chữ anh cũng không nhắn lại cho em.

Dương Thần không dám nói chuyện nghiêm chỉnh trước ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương của Lâm Nhược Khê:

- Thực ra...nếu thực sự em sốt ruột, có thể gọi điện cho anh mà. Anh không phải họp hành, anh thật sự quên mất.... Không có ý gì khác cả.

Lâm Nhược Khê cười nhạo:

Gọi cho anh à? Em làm sao biết được, có phải anh cố tình không nghĩ gì đến em?

- Em nói câu này không đúng rồi.

Dương Thần vội giải thích:

- Anh tuyệt đối không cố ý trốn tránh ý của em, Nhược Khê, em hãy tin anh, anh thật sự quên mất.

Lâm Nhược Khê đưa đôi mắt long lanh nhìn Dương Thần một hồi, xoay người, bước vào phòng của mình.

- Thôi đi, anh nghĩ thế nào cũng không liên quan đến em, em mệt rồi, về phòng nghỉ đây.

Dương Thần chau mày, việc này làm to lên chẳng phải khiến mối quan hệ càng thêm gay go sao?

Đúng lúc này, Lâm Nhược Khê bỗng nhiên dừng lại, bình tĩnh nói:

Em quên nói với anh... do anh không có bản lĩnh, tình hình bây giờ của Thiện Ny rất gay go, nếu anh không thể khiến một số người phụ nữ thích anh sống yên ổn, vậy tốt nhất anh hãy thu lại tâm địa gian xảo đi.

Dương Thần vừa nghe, vội hỏi:

- Thiện Ny, cô ấy thế nào?

- Làm sao nữa?

Lâm Nhược Khê cười

lạnh lùng, quay đầu lại nói:

- Anh thật sự nghĩ rằng, anh được người ta gọi là thần thánh gì đó, anh thật sự là thần thánh sao? Anh thật sự cho rằng người khác không có tự tôn sao? Em thật sự không biết anh nghĩ thế nào, không ngờ để mẹ và dì Mã đi gặp mặt, vẫn còn chưa nói trước cho dì Mã biết chuyện kết hôn của anh, đáng buồn cười là, không ngờ anh thông đồng với mẹ để gạt em.....

Sắc mặt Dương Thần có phần hơi xấu hổ.

- Em đều...đã biết rồi sao?

- Lẽ nào em không biết, anh cho rằng việc này có thể giấu diếm được sao? Em còn biết anh hôm đó ở quán cơm Tứ Xuyên dì Mã làm anh bị dì mắng cho một trận toí bời, làm Thiện Ny đi làm cứ ngơ ngẩn.

Lâm Nhược Khê nói:

- Thực tế, dù hay có giấu diếm em cũng không có gì khác nhau, em khuyên anh hãy giảm bớt thói lãng nhăng đó đi, di Mã sẽ không đồng ý hai người đâu, như vậy sẽ khiến Thiện Ny tiếp tục đau khổ. Em xem anh nên trực tiếp cắt đứt đi.

Dương Thần nhíu mày, bỗng nhiên hần nghĩ đến một chuyện, nói:

- Tại sao em biết được hôm đó anh dẫn mẹ đi gặp mặt mẹ con họ? Có phải mẹ đã nói với em?

Lâm Nhược Khê hừ lên lạnh lùng nói:

- Từ trước tới giờ mẹ đều giúp đưa con trai ruột của mình, làm sao nói cho em biết việc này.

- Là Thiện Ny nói cho em sao?

Dương Thần vừa nói xong, lại nói tiếp:

- Không thể nào, Thiện Ny sao có thê nói với em chuyện này.

Lâm Nhược Khê ý thức được cái gì đó, bất mãn nói:

- Ai nói cho em có quan trọng như vậy sao? Dương Thần, anh đang nghĩ lung tung gì vậy?

Dương Thần hít một hơi thật sâu, nghiêm mặt nói:

- Việc này, chỉ có anh và Thiện Ny, còn có mẹ và bác Mã biết, lẽ nào là anh nói với em sao? Anh có ý gì, tự em rõ hơn cả.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê trắng bệch một hồi, tức giận đến run người:

- Ý của anh là.... Em đã theo dõi hai người sao?

Dương Thần lắc đầu thờ ơ:

- Theo dõi anh, anh dám chắc có thể phát hiện ra được, nhưng theo dõi Thiện Ny, đó là việc có thể làm được... Lúc đầu khi đi công tác tại Lý gia ở Hồng Kông, hai người chúng ta đều không phải nằm trong sự tính toán của em sao, với cách làm của em, muốn biết được một số việc như vậy thật sự không khó, nếu không phải em đã dùng cách gì đó theo dõi Thiện Ny, vậy em làm sao có thể biết được chuyện hôm đó.

- Không ngờ anh lại cho rằng em có thể làm được việc đó?

Lâm Nhược Khê mở to hai mắt, viền mắt hơi ửng hồng.

Dương Thần đau khổ khẽ sờ lên trán.

- Nhược Khê, anh không trách em làm vài chuyện như vậy, chỉ có điều anh hi vọng em không nên coi Thiện Ny là kẻ thù, cũng không nên làm như vậy với Minh Ngọc, An Tâm, đây không phải là thương trường người lừa ta gạt, em làm như vậy, nếu Thiện Ny biết được, cô ấy sẽ thất vọng đau khổ biết bao?

- Đau khổ, thất vọng?

Lâm Nhược Khê cười giận dữ.

- À, đúng vậy, cô ấy đau khổ thất vọng nhiều, tại sao anh lại không thất

vọng đau khổ? Phát hiện ra em thật ra là người có lòng dạ độc địa, một người phụ nữ nham hiểm, anh không thất vọng đau khổ sao?

Dương Thần khẽ lắc đầu.

- Anh không biết, anh cảm thấy đầu óc rối tung lên.

Lâm Nhược Khê cắn môi dưới, quay đầu bước đi, vô ý giơ tay lau khóe mắt, sau đó đi thẳng về phòng.

Đợi Lâm Nhược Khê đóng cửa phòng lại, Dương Thần mới ngửa đầu ỏi ra một hơi khí đục.

Chỉ cần vừa nghĩ đến Mạc Thiên Ny khi làm việc với bộ dáng buồn bã thất vọng, Dương Thần thật khó có thể trở lại bình tĩnh, giai đoạn này lại nghĩ không ra cách gì hay để xoay chuyển tình thế.

Lời nói và hành động của Lâm Nhược Khê, khiến cho chính mình không còn sức lực, không biết làm thế nào để giải hòa sự mâu thuẫn và sự hiểu lầm giữa hai bên.

Nghĩ đến những chuyện này, Dương Thần không còn buồn ngủ nữa, bước xuống lầu, định vào bếp lấy chai rượu đỏ uống một chén mới quay lại phòng đi ngủ.

Khi vào trong bếp, vừa lúc vú Vương cũng dọn dẹp xong, đang chuẩn bị một số nguyên liệu cho bữa ăn ngày mai, nhìn thấy Dương Thần đi xuống, mẹ Vương dường như nhớ ra điều gì, chần chừ một lúc, mới lên tiếng:

- Cậu này, tôi muốn hỏi cậu chuyện này.

Dương Thần khẽ gật đầu.

- Chuyện gì vậy, vú Vương, vú còn khách sáo với con nữa sao?

Mẹ Vương mỉm cười, nói:

Cậu này, tôi không kìm nén nổi, muốn hỏi chút, cậu với tiểu thư Mạc.... Có quan hệ gì với nhau không?

Dương Thần ngẩn ra, tiểu thư Mạc, đương nhiên là nói đến Mạc Thiên Ny, nhưng tại sao vú Vương cũng biết?

- Vú Vương, sao vú lại hỏi câu này....

Dương Thần nhíu mày.

Mẹ Vương dường như đã nhận ra điều gì, xúc động nói:

- Ai, việc này ồn ào quá.... ban đầu tôi cũng không biết, nhưng buổi sáng nay, mẹ của tiểu thư Mạc, chị Mã gọi điện tới nhà chúng ta, hỏi tiểu thư có nhà không, tiểu thư đang đi làm, vì vậy lại hỏi tôi số điện thoại của cô ấy.

- Ta cũng nhất thời tò mò, muốn hỏi xem làm sao chị dâu Mã hiếm khi lại gọi điện đến, chỉ biết rằng khi chủ tịch vẫn còn sống cô ấy mới gọi điện tới hỏi thăm tình hình của tiểu thư Mạc, mấy năm nay không thấy liên lạc ai mà biết được, chị Mã chỉ nói cái gì đó ‘xin lỗi bà tổng Lâm’, ‘xin lỗi bà chủ tịch’, vì thế ta mới nghĩ đến một số chuyện...

Lúc đó Dương Thần đã thật sự ngây dại, trái tim giống như bị kim đâm, lăm lăm lại muốn hỏi lại để xác nhận:

- Bác Mã, bác ấy...Có gọi điện cho Nhược Khê không?

Vú Vương khẽ gật đầu.

- Hẳn là có gọi, có hỏi tôi số điện thoại mà, sao vậy, lẽ nào xảy ra việc gì với cậu sao?

Mẹ Vương lo lắng hỏi.

Dương Thần ngửa đầu buông tiếng thở dài, cuối cùng hẳn cũng hiểu ra, tại sao Lâm Nhược Khê lại biết được chuyện xảy ra ngày hôm đó, vì sao Lâm Nhược Khê biết được Mã Quế Phương lại cự tuyệt chính mình, tại sao vừa rồi khi bị mình nói đi theo dõi, Lâm Nhược Khê lại biểu lộ bằng ánh mắt lạnh lùng phần nộ như vậy.

Ngoại trừ cười đau khổ ra, hẳn không nói được câu nào nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 622

Lo Sợ Không Đâu

Nếu đã hiểu nhầm người ta, Dương Thần cũng không suy nghĩ như con rùa rút đầu, mặc dù biết rằng lúc này đi xin lỗi, Lâm Nhược Khê vẫn đang tức giận, nhưng phải có thái độ, vì thế Dương Thần bất chấp lấy rượu đỏ, trực tiếp đi nhanh lên lầu hai, bước đến cửa phòng Lâm Nhược Khê.

Sau khi suy tính để nói thế nào, Dương Thần cẩn thận khẽ gõ cửa phòng

- Cốc, cốc, cốc....

Trong phòng không có bất kì động tĩnh gì, giống như không có người, nhưng Dương Thần có thể cảm nhận được, Lâm Nhược Khê ở bên trong, chỉ là không có bất kì phản ứng gì.

Dương Thần không biết làm thế nào, mặc dù da mặt hần dày, vẫn chưa đến mức không phân biệt được mức độ của sự việc, lúc này nếu cứ ép đẩy cửa đi vào, cho dù có thành tâm xin lỗi hay không, Lâm Nhược Khê sẽ vô cùng tức giận.

Dương Thần đành phải đứng ở cửa, thành khẩn nói:

- Nhược Khê, anh biết đã hiểu lầm em, là anh không đúng, em hãy rộng lượng, hãy tha thứ cho anh lần này, anh hứa lần sau tuyệt đối sẽ không còn việc không biết phân biệt sự thật rõ ràng khiến em nghi ngờ nữa.

Trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, Dương Thần có chút hơi chán nản, hần đứng đó cũng chỉ biết nói câu như vậy.

Im lặng đợi một lúc, Lâm Nhược Khê vẫn không có ý muốn mở cửa, Dương Thần đành phải uể oải bước về phòng của mình.

Trong đầu mọi thứ đều rối bời, vừa là vẫn chưa tìm cách giải quyết việc của Mạc Thiện Ny, bây giờ Lâm Nhược Khê khiến mình cảm thấy uể oải, Dương Thần bỗng nhiên nhận thấy mình đã thất bại thật sự.

Cả đêm nằm trên giường, cố nghĩ làm thế nào để được tha thứ, cho đến tận hôm sau thức dậy, đi xuống lầu, Dương Thần cuối cùng cũng nhìn thấy Lâm Nhược Khê, đang ngồi ở đó ăn sáng cùng với Trình Tú.

Dương Thần đang muốn bước đến phía trước nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt Lâm Nhược Khê hiện lên sự chán ghét, buông đũa xuống, đứng dậy, nói với vú Vương đang từ trong bếp đi ra:

- Vú Vương, con ăn no rồi, con đi làm trước đây.

Vú Vương sững sốt:

- Tiểu thư, tại sao chỉ ăn có chút vậy.

- Con không thấy đói.

Lâm Nhược Khê thuận

miệng nói qua quýt, liền cầm lấy chiếc túi, quay người bước ra cửa.

Dương Thần giương miệng, những điều vốn muốn nói ra đều nuốt trở lại bụng, không ngờ Lâm Nhược Khê ngay cả mình cũng không nói câu gì, thật sự vô cùng buồn rầu.

Đôi mắt to chan chứa nước mắt của Trinh Tú xoay sang nhìn Dương Thần.

- Dương đại ca, có phải anh đã làm chuyện gì khiến chị Nhược Khê chán ghét, dường như chị ấy mỗi lần đều tức giận hơn cả trước đây.

Dương Thần im lặng liếc mắt nhìn Trinh Tú, nghĩ thầm rằng, cô ta có thể không giận sao, những chuyện tốt xấu trước đây của mình đều tin tưởng vào cô ấy, không ngờ lần này lại hấp tấp trực tiếp nghi ngờ nhân cách của cô ấy.

Trên đời này làm gì có thuốc hồi hận, nếu có, Dương Thần dù cho khuynh gia bại sản cũng muốn làm một viên.

Vú Vương khẽ nhếch miệng khẽ lắc đầu, nhưng không nói câu nào, chỉ múc cho Dương Thần bát cháo gạo kê, ý như các con hãy tự mình giải quyết.

Dương Thần vô tri vô giác sau khi ăn xong bữa sáng, vốn định đưa Trinh Tú quay lại trường học, nhưng Trinh Tú lại từ chối, nói:

- Em không muốn nhìn thấy khuôn mặt rầu rĩ như quả mướp đắng của Dương đại ca.

Dương Thần trong lòng lại càng thấy rối rắm.

Không ai thương không ai yêu, Dương Thần đành phải đến công ty làm việc, nói ra, cũng mấy ngày không chính thức ngồi ở văn phòng, từ lúc việc ngôi sao Ngọc Lôi kết thúc, danh tiếng công ty cũng lên dần, rất nhiều việc đều đi đúng quỹ đạo của nó, có Vương Khiết cùng với Triệu Đăng lo việc trong ngoài, chức giám đốc của Dương Thần thoải mái thật sự.

Đến văn phòng, Dương Thần nhận ra rằng, An Tâm mấy ngày nay không gặp lại đi làm, một bộ váy liền quần màu vàng nhạt có nếp, lộ ra nửa bờ vai, cách trang điểm nhẹ nhàng với mái tóc gọn gàng được chải ở sau tai, khiến cho người phụ nữ vốn xinh đẹp mang khí chất càng hấp dẫn hơn, khiến cho Dương Thần hơi bất ngờ.

Ngồi trên chiếc ghế da của giám đốc Dương Thần, An Tâm đang dựa vào bàn lật xem tài liệu gì đó, so với Dương Thần là một tên ba lẳng nhăng, An Tâm từ nhỏ đã được hun đúc thành tiểu thư tốt bụng, có dáng điệu của giám đốc hơn.

Nhìn thấy Dương Thần bước vào văn phòng, An Tâm ngẩng đầu mỉm cười thản nhiên.

- Anh thân yêu, anh tới muộn rồi.

- Anh có ngày nào không đến muộn sao.

Dương Thần bĩu môi,

bước lên phía trước, kề sát vào hai má trắng nõn nà của An Tâm, cười nói:

- Anh còn không biết, bé cưng An Tâm có mặt thanh tú như vậy, nhìn như vậy, An yêu tinh muốn trở thành An tiên nữ, chắc chắn, thật sự không biết mặt nào hơn.

An Tâm khẽ bĩu môi:

- Yêu tinh làm nhiều rồi, ngay cả bản thân em cũng sắp biến thành yêu tinh rồi, để khiến những người bên cạnh anh thích em, bắt đầu từ hôm nay, ít nhất ngoại hình cần đứng đắn hơn chút.

Câu nói này mặc dù hơi mang tính trẻ con, nhưng Dương Thần nghe vào lỗ tai mình lại cảm thấy có chút cảm động.

Trước đây khi gặp mặt Quách Tuyết Hoa, vú Vương.. lại bị Lâm Nhược Khê chứng kiến sự thân thiết giữa hai người, mặc dù mọi người không có ác ý gì với An Tâm, nhưng rất hiển nhiên, An Tâm cảm nhận được một sự xa lánh.

Cô nhất định là người thứ ba, cảm giác bất lực như vậy, khiến trước đây cô đều không có tâm sức để đi làm, đến để gặp mặt Dương Thần.

Bây giờ lại lần nữa trở lại làm việc, lại không có bất kì phàn nàn gì, chỉ có điều đã làm thay đổi dáng vẻ và khuôn mặt cô, hi vọng với vẻ đẹp của cô, có thể được mọi người chấp nhận.

Dương Thần giờ tay nhéo nhẹ trên khuôn mặt nõn nà của An Tâm:

- Cho dù em là yêu tinh hay là tiên nữ, anh đều thích.

An Tâm cười ngọt ngào, sau đó chỉ tay vào tài liệu nói:

- Lúc anh chưa đến, em đang xem cuốn sách kế hoạch tuyên truyền ở cấp dưới trình lên, đó là về buổi biểu diễn ca khúc và cuốn chuyên tập được công bố của Tuệ Lâm, anh có muốn xem không?

- Buổi biểu diễn ca nhạc của Tuệ Lâm?

Dương Thần không ngờ rằng Tuệ Lâm đã bắt đầu thực hiện buổi biểu diễn ca nhạc nhanh như vậy, cô bé đó hiệu suất cũng quá cao.

An Tâm khẽ gật đầu

- Tài năng của Tuệ Lâm bây giờ mặc dù không sánh được với một vài người nổi tiếng từ xưa, nhưng đồng thời với việc cô giành được sự thừa nhận với thực lực của mình, lại được sự giúp sức của ngôi sao Christine như vậy, hơn nữa với thân phận thần bí, khiến mọi người đều rất tò mò, vì vậy Tuệ Lâm với tài năng hoàn toàn có thể thực hiện buổi biểu diễn lại là người Yên Kinh, vì thế việc thực hiện biểu diễn ở Yên Kinh tất nhiên sẽ thành công.

Dương Thần mỉm cười với những đánh giá của An Tâm, Tuệ Lâm với thân phận thần bí, nhất định có liên quan đến Vân Miêu sư thái.

Lâm gia mặc dù không phải là nhà quyền quý như bốn gia tộc lớn, nhưng xuất thân là nhà quan lại, nếu con cái của Lâm gia bước vào giới nghệ thuật, tất nhiên sẽ không có lợi cho sự uy nghiêm của đất nước.

Vì thế, giới truyền thông và kẻ săn ảnh cho dù có điều tra ra những tài liệu về hoàn cảnh thật sự của Tuệ Lâm, cũng không dám tùy ý đăng lên, sợ

rước họa vào thân, thật sự chỉ có mấy người không có đầu óc, đoán chừng cũng đã bị trực tiếp tiêu diệt ngay từ lúc đầu.

Đây cũng là nguyên nhân chính mà Vân Miêu sư thái lúc đầu đã không tán thành cháu gái làm ngôi sao ca nhạc, tuy nhiên Vân Miêu sư thái chỉ biết nói chua ngoa với Tuệ Lâm, cô bé đó thật sự đã bắt đầu ca hát, Vân Miêu sư thái chỉ có thể lặng yên giúp cháu gái dọn sạch những chướng ngại.

Tuy nhiên lúc này Dương Thần còn tâm trí nào để xem cuốn sách về kế hoạch đó, lười biếng bước đến nằm lên một bên ghế Sô pha, nói:

- Em xem nếu có thể được hãy giúp anh đóng dấu, anh cũng không hiểu về hoạt động kinh doanh.

An Tâm nghe thấy sự khác lạ trong giọng nói của Dương Thần, do dự hỏi:

- Ông xã.... Có phải anh có tâm sự gì?

Dương Thần cười chua chát:

- Điều này đều có thể nhận ra được.

- Anh trông ủ rũ thế này, đây là lần đầu tiên em nhìn thấy.

An Tâm lo lắng nói.

Dương Thần cảm thấy cũng không có gì phải giấu diếm, không chừng An Tâm còn đưa ra ý kiến cho mình, vì thế anh liền kể một cách ngắn gọn về việc của Mạc Thiện Ny và Lâm Nhược Khê, cuối cùng đau khổ hỏi:

- An Tâm yêu quý, em là phụ nữ, em thử nói xem, anh nên làm thế nào để mẹ vợ đồng ý chuyện anh với Mạc Thiện Ny, còn có thể khiến Nhược Khê tha thứ cho anh.

An Tâm ngỡ ngàng nhìn Dương Thần, cô không ngờ hỏi một câu hỏi đơn giản mới biết được trong lòng của Dương Thần lại có nhiều chuyện như vậy.

- Nghe anh nói như vậy...em cảm thấy việc của em không đáng chút nào.

An Tâm yếu ớt nói:

- Mặc dù em là phụ nữ,
nhưng em vẫn không phải
là người mẹ..... vì vậy,
cách nghĩ của bác, em
không thể hoàn toàn hiểu
hết được điều mình nghĩ,
làm người mẹ, nhất định
có những tình cảm người
bên ngoài không thể cảm
nhận được.

Dương Thần im lặng, đây cũng là mấu chốt quan trọng mà hần vẫn chưa tìm ra được đầu mối để giải quyết. Hoàn toàn không có bất kì lập trường nào để thuyết phục được Mã Quế Phương.

- Tuy nhiên....

An Tâm mấp máy miệng, nói:

- Tổng giám đốc Lâm có tức giận với anh, không phải là khó giải quyết, ít nhất em cảm thấy, tổng giám đốc Lâm không phải là người phụ nữ quá mức keo kiệt.

Trước đây cùng tiếp xúc với Lâm Nhược Khê cũng coi là nhiều lần cũng chính là An Tâm, vì thế An Tâm đột ngột nói như vậy, Dương Thần lập tức lấy lại được tinh thần.

An Tâm ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Em cảm thấy, nếu anh muốn chị Lâm tha thứ cho anh, cách tốt nhất, anh hãy cho chị ấy thấy được thành ý của anh.

- Anh còn kém vẫn chưa quỳ trước cửa phòng của cô ấy, phải làm thế nào để cô ấy thấy được thành ý? Lẽ nào lấy con dao đâm vào mình sao.

Dương Thần cười đau khổ.

An Tâm lườm hắn một cái, nói:

- Thảo nào chị Lâm luôn tức anh, anh sẽ làm cách những cách đó sao? Anh phải nghĩ rằng, chị ấy thích cái gì, muốn cái gì, lẽ nào anh không hiểu chút gì về chị Lâm sao?

Trong đầu Dương Thần chợt bừng tỉnh một lúc, đúng vậy, sao mình lại có thể quên được, lúc đầu Đường Uyên không phải đã cho phép mình đi tìm hiểu kỹ về quá khứ của Lâm Nhược Khê, sao khi có nhiều việc lại không nhớ đến chuyện đó nữa, được An Tâm nhắc đến, Dương Thần cuối cùng tìm được mấu chốt của vấn đề.

Lập tức từ ghế Sô pha ngồi phắt dậy, Dương Thần lôi điện thoại ra, gọi về nhà.

Người nhận điện thoại chính là mẹ Vương, Dương Thần vội hỏi:

- Vú Vương, vú còn nhớ trước đây khi Lâm Nhược Khê đi nhà trẻ, tiểu học, trung học và cấp ba đều có tên là gì vậy?

Trong đầu vú Vương chứa đầy những nghi vấn, nói:

- Đương nhiên là nhớ rồi, tiểu thư khi còn nhỏ đi học, ta thường dẫn đi theo, nhưng tại sao cậu lại hỏi việc này?

Dương Thần cười ha hả, nói:

- Không có gì, con chỉ muốn tìm hiểu chút thôi, vú Vương, vú hãy nói cho con biết....

An Tâm đứng bên cạnh nghe Dương Thần hứng thú gọi điện thoại trong ánh mắt cô hiện lên nụ cười, lại có chút thêm muốn mơ hồ, liệu có một ngày, người đàn ông này sẽ hỏi chính mình, lúc nhỏ học ở đâu?

Yến Kinh, Lý gia, Lý Mạc Thân trong thư phòng.

Trên ghế của thái sư, Lý Mạc Thân mặc chiếc áo khoác kiểu tây, đang cười ngâm nga nhìn người đàn ông trung niên mặc quân phục ngồi ở phía trước.

- Mới sớm như vậy, Thái tướng quân sao lại rảnh rỗi đến chỗ tôi thế này,

chẳng lẽ để uống trà buổi sáng sao?

Giương mặt điềm đạm của Lý Mạc Thân dường như đang nhìn cháu trai ruột của mình, không giống như người thống trị cao nhất của cục an toàn với sự mạnh mẽ.

Thái Vân Thành cũng là lần đầu tiên đến đại bản doanh của Lý gia, mặc dù nói rằng con cháu dòng dõi của Lý gia đêm dài vẫn luôn theo đuổi con gái Thái Ngưng của mình, nhưng từ trước tới giờ Thái Vân Thành không có ý định dựa vào con gái để nhanh chóng thăng chức, trước đây không phải là thời của tướng quân Viêm Hoàng Thiết Lữ, ông vốn không có gì, hiện nay tay nắm Viêm Hoàng Thiết Lữ, có thể nói nửa chân cùng chèo trên cùng một con thuyền với Lý gia, nhưng ông vẫn giữ một khoảng cách nhất định với Lý gia.

Thái Vân Thành cười khẽ lắc đầu, cầm bát sứ lên, uống một ngụm trà đang nóng hổi, đây vẫn là do đứa con cả của Lý gia, Lý Vân Bằng tự mình bung vào.

Đây là người nam trung niên mặc chiếc áo bảo thủ kiểu của Tôn Trung Sơn, tướng mạo tuần tú, thật ra cũng gần chạc tuổi của Thái Vân Thành, lúc này đang cười điềm đạm đứng cạnh Lý Mạc Thân, nhưng lại không nói câu nào.

Nói ra cũng lạ, con trưởng Lý Vân Bằng của nhà Lý gia, luôn giống như trợ lý của người bố ruột Lý Mạc Thân, rất ít thể hiện ra, nhưng thật ra con trai của ông, Lý Độn, là một người cùng với Nghiêm gia Nghiêm Bất Vãn nổi tiếng là “song vương Yên Kinh”, ở cùng thế hệ với Yên Kinh, lúc đó chỉ có duy nhất, chính là nhân tài kiệt xuất.

Thật giống như, Lý gia từ Lý Mạc Thân trực tiếp đi đến Lý Độn, Lý Vân Bằng ở giữa, chỉ có điều cả đời với đứa con là chiếc cầu nối.

Tuy nhiên, hẳn là người có đầu óc, cũng sẽ không coi thường sự khiêm tốn của Lý Vân Bằng, bởi một nam trung niên sống trong gia tộc như vậy an phận cùng với phụ thân làm việc vất vả, cho dù xuất phát từ nguyên nhân gì, hẳn ta tuyệt đối có một trái tim mạnh mẽ.

- Cục trưởng, nếu không phải là việc quan trọng, tôi cũng không dám quấy rầy ngày nghỉ thanh nhàn của ngài.

Thái Vân Thành đi thẳng vào vấn đề.

Lý Mạc Thân ti hí mắt:

- Viêm Hoàng Thiết Nữ mặc dù thuộc bộ phận cấp dưới của cục an ninh, nhưng từ trước tới nay đều có thể tự do làm việc, trước đây là vậy, hiện nay Thái tướng quân lên nhậm chức, cũng không có chuyện gì thay đổi, cần một người cục trưởng tham nhàn ra mặt, có thể nói là không có vấn đề gì cả.

Thái Vân Thành đắn đo, một bàn tay theo bản năng gõ lên hai tay vịn của chiếc ghế, mới nói:

- Ở bên Trung Hải, có chút chuyện.

Sắc mặt của Lý Mạc Thân vẫn không đổi, nhưng lại trực tiếp hỏi:

- Là tên tiểu tử họ Dương kia sao?

- Đúng vậy.

Thái Vân Thành mỉm cười nói:

- Chúng ta phụ trách trông coi hai người Thiên Long và Diệp Tử, đêm hôm qua báo cáo cho ta, có tài liệu nói về sự mâu thuẫn rõ ràng giữa Dương Thân, hội Sói Trắng của tỉnh Tô và những người Chu gia của tỉnh Tô, tôi đã gửi vào kho lưu trữ hồ sơ, cục trưởng có thể xem qua một chút.

Lý Mạc Thân gật đầu, quay đầu ra hiệu cho con trai Lý Vân Bằng.

Lý Vân Bằng hiểu ý, sau khi mở giúp phụ thân chiếc máy tính sách tay mà bình thường ít dùng ở chiếc tủ bên cạnh, đăng nhập vào kho dữ liệu của cục an ninh.

Lý Mạc Thân mở tài liệu về những sự kiện cụ thể đã trải qua và một vài bối cảnh, khẽ đưa mắt lướt qua, sắc mặt hơi trầm xuống

- Hội Sói Trắng ở tỉnh Tô này, rắc rối phức tạp, đó không phải là chuyện đi lại với Chu gia chỉ có hai năm, nếu động thủ, tất nhiên sẽ có thương tích.

Thái Vân Thành cười đau khổ:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, quyền thế của Chu gia ở tỉnh Tô không tầm thường, trong hội Sói Trắng cũng không ít những bộ đội đặc chủng xuất ngũ rất giỏi, có bọn họ ở tỉnh Tô, bọn xã hội đen của tỉnh Tô tóm lại chắc chắn vẫn sẽ lưu trữ bọn họ, cũng là hỗ trợ khi cần thiết, nhưng bây giờ Dương Thân nếu thật sự phải động bọn họ, con người hắn, đã quyết tâm, đó chính là sự kiên trì.

Lý Mạc Thân nhíu mày:

- Làm sao, chẳng lẽ hắn không để ý đến chuyện của “ Hồng Mông”

Thái Vân Thành nói:

- Thiên Long cho tôi biết, Dương Thân lúc này không quan tâm Hồng Mông có ra mặt hay không, hắn đều muốn hội Sói Trắng sẽ không còn một ngọn cỏ.... hơn nữa nếu chúng ta không động thủ, hắn sẽ dùng thế lực ở hải ngoại, tự mình động thủ.

- Ha ha ha ha....

Lý Mạc Thân đột nhiên cười ha hả, tinh thần trở nên phấn chấn, nói:

- Không hổ danh là cháu của Dương Công Minh, ta xem hắn sẽ vẫn âm thầm chịu đựng, quả nhiên muốn gây chuyện, hắn vẫn là kẻ chuyện gì cũng dám làm, tốt vậy xem như hội Sói Trắng thật xui xẻo, động thủ.

Thái Vân Thành thấy Lý Mạc Thân nhanh chóng đã quyết đoán như vậy, nhíu mày nói:

- Cục trưởng, khi hội Sói Trắng có động, bọn xã hội đen ở tỉnh Tô tất nhiên sẽ quấy rối, động chạm vào hội Sói Trắng, Chu gia cũng không thể giữ lại, vậy chẳng khác nào, cấp cao của tỉnh Tô cần một lần rửa bài, đại biểu

Hội đồng nhân dân vừa mới mở, nếu động tĩnh này xảy ra, không phải có thể dễ dàng che dấu.

- Vậy phải làm thế nào.

Lý Mạc Thân giờ tay chỉ về hướng nam.

- Cái gã tiểu tử Dương gia Trung Hải kia, đã không cần quan tâm đến mọi thứ, cỏi quần làm việc, nếu không có Hồng Mông ra tay, cục an ninh của chúng tôi kết hợp với Viên Hoàng Thiết Lữ các người, cũng chưa chắc hùng mạnh như hai lính đánh thuê dưới tay hắn, chỉ cần đến vài tên sát thủ ZERO, chúng ta cũng không phòng được.

Đây là việc chúng ta không có cách nào ngăn cản được, thà để cho tên tiểu tử họ Dương làm cho không ai được yên, không bằng chúng ta tự mình giết thịt những thú vật chúng ta nuôi được, cũng yên tâm được một chút.

Thái Vân Thành như vừa tỉnh mộng, trong mắt hiện ra vài phần khâm phục, lúc này ông mới hiểu ra, chính mình vẫn luôn có sự lo sợ không đâu.

Viêm Hoàng Thiết Lữ theo dõi Dương Thần, vốn không có tác dụng hạn chế một cách thực tế, nếu Dương Thần nói thẳng ra muốn điều chỉnh sự sụp đổ của hội Sói Trắng và Chu gia, nếu như Hồng Mông không xuất hiện, vậy chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, còn đấu tranh làm gì?

- Lão Lý thật cao kiến.

Thái Vân Thành lần này

không gọi là “Cục trưởng”, đứng dậy gập mình một cái, nói:

- Nếu đã như vậy, vậy việc thực thi lần này do Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng ta phụ trách, làm việc ngấm ngầm, chúng ta khá am hiểu.

Lý Mạc Thân cũng không có ý kiến gì, cười dài nói:

- Thái tướng quân không ngại sau này hãy thường xuyên đến nhà Lý gia nói chuyện, con trai Vĩnh Dạ của đứa cháu ta muốn lấy con gái của ông Hoa Vũ làm vợ, sau này, hai gia đình Thái, Lý, chính là thông gia, cần giao lưu tình cảm nhiều hơn.

Thái Vân Thành nghe nói như vậy, trong lòng hơi xúc động, sự việc đã đi đến bước này, thật ra ông cảm thấy có lỗi với con gái lớn Thái Ngung, nhưng cũng biết rằng, trước mắt người có thể cứu được Thái Ngung là Lý gia, vì thế mỉm cười khẽ gật đầu, sau đó liền cáo từ ra về.

Đợi Thái Vân Thành đi rồi, Lý Vân Bằng mới hỏi:

- Phụ thân, thật sự cần phải đi dọn sạch hội Sói Trắng và Chu gia sao, một nửa giang sơn của tỉnh Tô, đều phải sụp đổ a.

Lý Mạc Thân hí hóp nửa mắt, nói:

- Việc này đều do Dương Thần gây ra, chúng ta chẳng qua cũng bắt đắc dĩ, thật sự nếu xảy ra chuyện, cũng không thể trách chúng ta.

- Nhưng....

Lý Vân Bằng với vẻ mặt

kỳ lạ:

- Thật không biết cái gã Dương Thân nghĩ thế nào, hắn làm như vậy, khó đảm bảo sứ giả Hồng Mông sẽ không tìm thấy hắn.

Lý Mạc Thân cười nói:

- Dương Công Minh cũng không vội vàng, con còn lo lắng gì cho hắn?

Lý Vân Bằng cười ngại ngùng, nói:

- Con chỉ thấy xúc động, hắn có điều kiện ưu đãi như vậy, tại sao còn đi khiêu chiến với gián điệp của người khác, không biết hưởng phúc ở nước ngoài.

- Vân Bằng a....

Lý Mạc Thân quay đầu

lại, nhìn ra ánh nắng sớm ngoài cửa sổ, từ từ nói:

- Cái tên tiểu tử Dương gia kia.... mười mấy năm về trước, có thể sống đến bây giờ, đã là một kì tích lớn lao, con không thể dùng logic bình thường để tự hỏi những quyết định hắn đã làm, đối với hắn như vậy không biết bao nhiêu, không ai có thể thật sự nắm giữ được ưu thế tuyệt đối.

Lý Vân Bằng im lặng, dường như tự hỏi ý của phụ thân là gì.

- Dương Công Minh...

Lý Mạc Thân thì thào nói

- Ngay cả ta cũng có chút khâm phục người, ha ha....

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 623

Bánh Nếp Viên

Nằm ở vị trí ngoại thành vùng Trung Hải bắc bộ, dọc theo bờ sông, là một mảnh tương đối trái ngược nhau, nằm trên những bụi cây xanh tốt rậm rạp là một tòa lầu chình tề ngăn nắp, tòa nhà này khá u tĩnh nhưng trang nhã.

Nơi này từng là giải đất của trung tâm giáo dục Trung Hải, nhưng dần dần lượng người tăng lên, một số trường học đã dời tới nơi khác, mà mấy gian trường học nơi này, phần lớn là những gian phòng học cổ nhất Trung Hải, quyền luyến nơi này, nên chưa từng dời đi, cũng không xây dựng trường học khác.

Trong đó một khu trường trung học tên là "Ngọc Lôi", đây thường xuyên quần quanh trên vách tường ở hai bên cổng, một con đường nhỏ đổ bê-tông xi măng chạy thông hướng mấy gian phòng học ở tầng bốn tầng năm, khu vực này không được ai chú ý tới.

Lúc này trời đã nhá nhem tối mặt trời đã ngã về phía tây, Dương Thần bước theo con đường được rải đá cuội uốn cong, xuyên qua một giàn cây nhỏ, chậm rãi đi ra ngoài cổng trường.

Một ông bảo vệ già mái tóc hoa râm ngồi ở phòng trực, híp mắt cười ha hả hỏi han:

- Anh bạn trẻ, cậu đã tìm được giáo sư Đồng chưa?

Dương Thần mỉm cười gật đầu, đi ra phía trước, lấy ra một điều thuốc đưa cho người bảo vệ, người bảo vệ cũng không khách khí nhận lấy.

Dương Thần lấy ra cái bật lửa, châm lửa cho người bảo vệ trước sau đó mới châm lửa cho điều thuốc của mình, nói:

- Giáo sư Đồng vừa mới xuống lớp, tôi tới gian phòng làm việc mà ông anh nói, thấy cô ấy đang chăm bài.

- Vậy là tốt rồi, nếu không người đã lãng phí một chuyến đi, lão bảo vệ ngày thường cũng buồn đáng sợ, khó được có người tới trường học này, cùng ông ta tâm sự lại còn rất hiếu khách mời hút thuốc lá, tự nhiên nhiệt tình hẳn lên.

- Vẫn là phải cảm ơn ông anh đã giúp đỡ, bằng không tôi phải tìm rất nhiều người, cũng chưa chắc đã tìm được người đâu.

Dương Thần có chút cảm kích nói.

Lão bảo vệ có chút đặc ý nói:

- Cái khác không nói, tôi làm việc ở ngôi trường này đã gần ba mươi năm, chuyện gì không biết, ha ha, hỏi ta chuyện mười mấy năm trước đương nhiên không thành vấn đề.

Sau đó, Dương Thần lại cùng lão bảo vệ nói một số chuyện tào lao trong trường học, và một ít kỳ văn giai thoại, lão bảo vệ nói nhiều tới nỗi nước miếng chắm nhỏ bay tứ tung, nhưng Dương Thần tất cả đều nghe hết một chữ cũng không bỏ sót —— bởi vì, nơi này là trường trung học Lâm Nhược Khê từng theo học.

Sau khi Dương Thần từ chỗ vú Vương biết được Lâm Nhược Khê đã từng theo học mấy ngôi trường này, liền cẩn thận điều tra, nhưng điều rất đáng tiếc chính là, trường tiểu học và trung học mà Lâm Nhược Khê theo học năm đó đều đã bị sát nhập vào một số đương nhiên cũng tìm không thấy vị trí lúc trước của Lâm Nhược Khê, cùng với những giáo sư đã từng dạy Lâm Nhược Khê.

May mắn thay, do Chủ tịch Ngọc Lôi tự mình bỏ vốn vào đầu tư ngôi trường trung học "Ngọc Lôi", nên nó vẫn yên lặng tồn tại, mặc dù danh tiếng của nó ở Trung Hải không phải rất lớn, nhưng chất lượng dạy học vẫn không tồi, chỉ vì quá cổ xưa, nên ít có người hỏi thăm tới.

Đối với công ty quốc tế Ngọc Lôi thì đây chỉ là một đầu tư nhỏ, không có gì đáng ngạc nhiên.

Dương Thần thông qua lão bảo vệ, tìm được giáo viên chủ nhiệm lớp năm đó của Lâm Nhược Khê, một nữ giáo sư họ Đồng.

Vị giáo sư này hiện giờ đã có tuổi, đã không còn dạy lớp mười hai nữa, bắt đầu lùi về tuyến hai, dạy học sinh lớp mười, cho nên ngày thường cũng không phải bận rộn cho lắm.

Khi Dương Thần tìm tới vị giáo sư này, giáo sư Đồng kinh ngạc đến khác lạ, đặc biệt khi biết được Dương Thần là chồng của Lâm Nhược Khê, Giáo sư Đồng dùng vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn Dương Thần một hồi lâu.

Tuy rằng người ta không nói, nhưng Dương Thần cũng hiểu được cảm giác, Giáo sư Đồng có chút buồn bực —— người đàn ông này, chính là chồng của Lâm Nhược Khê?

Hiển nhiên, đã qua bảy tám năm, nhưng người học sinh Lâm Nhược Khê trong trí nhớ của vị giáo sư này khó có thể xóa nhòa.

Dương Thần cũng sớm có chuẩn bị, người không có việc gì lại chạy đến trước mặt người ta mà nói, "Tôi là chồng của Lâm Nhược Khê, muốn tìm hiểu về một số chuyện thời học sinh của cô ấy", vu khống, ai tin được? Huống chi Lâm Nhược Khê là một "Phú bà", người muốn đặt mối quan hệ chỗ nào cũng có.

Kết quả là, Dương Thần từ trong ánh mắt hoài nghi kia của giáo sư Đồng, lấy ra giấy đăng ký kết hôn của chính mình và Lâm Nhược Khê.

Giấy chứng nhận này là thật hay giả, Giáo sư Đồng cũng không thể phân biệt được, nhưng sau khi Dương Thần nói lên một ít bối cảnh của Lâm Nhược Khê, còn nói là vú Vương giới thiệu chính mình tới đây, Giáo sư Đồng cơ bản cũng tạm tin.

Khoảng cách tan học còn một khoảng thời gian, Dương Thần liền đi theo Giáo sư Đồng, vừa đi vừa nghe giáo sư nói về chuyện trước đây.

Đây là lần đầu tiên Dương Thần bỏ ra thời gian lâu như vậy để nghe quá khứ của một người, ước chừng gần hơn hai giờ, Dương Thần giống như là cưỡi ngựa xem hoa, nhìn thấy một vài hình ảnh phát sinh trong và ngoài trường học trước đây, trong hình ảnh là một Lâm Nhược Khê không giống với bây giờ, hoặc là nói... Là một Lâm Nhược Khê mà chính mình chưa từng biết đến.

Dương Thần có chút không đành lòng, nhưng Giáo sư Đồng cũng đến thời gian tan tâm, hơn nữa lại có việc khác phải làm, nên cùng cô cáo biệt.

Trước khi đi, Dương Thần hỏi:

- Nhược Khê nhiều năm như vậy không quay lại trường học, giáo sư có cảm thấy buồn không?

Giáo sư Đồng ôn hòa cười cười:

- Học sinh tôi dạy đều đến vài ngàn người, nếu học sinh đều trở về thăm tôi, tôi liên cả ngày chỉ tiếp khách, không cần đi làm, tôi hiện tại mới biết, học sinh Nhược Khê là Chủ tịch của Ngọc Lôi, so với rất nhiều học sinh, bất vô âm tín, tôi đã cảm thấy rất thỏa mãn với tính tình của nó, nếu quay về thăm tôi mới khiến tôi cảm thấy kinh ngạc.

Dương Thần có chút cảm xúc, có chút tiếc hận chính mình chưa từng có thời học sinh, có 1 vị giáo sư này năm đó là cô giáo khá nghiêm khắc, nhưng giờ khắc này, nói đến những học sinh trước đây, cũng từ ái giống như người mẹ.

Mang theo suy nghĩ tang thương này, sau khi Dương Thần nói chuyện phiếm cùng lão bảo vệ phòng trực, nghe được tiếng chuông tan học, liền cùng bảo vệ nói lời từ biệt.

Lão bảo vệ thậm chí nhiệt tình theo sát Dương Thần bắt tay, mong Dương Thần lần sau lại đến, Dương Thần trong lòng cười khỏ, ông anh này thật sự là nhân cư vi bất thiện

Đi đến chỗ đậu xe, Dương Thần móc ra cái chìa khóa, đang muốn lên xe về hồi phủ, lại không nghĩ khóa mất bỗng sáng lên, liếc tới một bóng dáng quen thuộc.

Chỉ thấy một người mặc âu phục màu trắng, quần bò màu nhạt bó sát thân hình xinh đẹp, đang đạp một chiếc xe đạp có giỏ đựng kiểu nữ giới, theo ven đường dành cho người đi bộ chậm rãi đi tới.

Tóc đen phiêu phiêu, nhìn từ mặt bên qua, mang theo nụ cười sung sướng, đúng là đã lâu không gặp Triệu Hồng Yến?

- Hồng Yến?

Dương Thần hét ra tiếng hô lớn, cảm thấy có chút niềm vui bất ngờ, bạn tốt nhiều năm không gặp bỗng thấy xuất hiện, khó nén nổi vài phần vui sướng.

Triệu Hồng Yến đang đi xe đạp, nghe tiếng gọi, cuống quýt phanh lại, quay đầu nhìn, đầu tiên là ngạc nhiên há hốc miệng, lập tức thản nhiên cười nói:

- Dương Thần, anh như thế nào lại tới nơi này?

Dương Thần đi ra phía trước, Triệu Hồng Yến cũng xuống xe đạp, hai người đã quen nhau được gần một năm, ở công ty quan hệ cũng không tồi, không nói đến những tiếp xúc thân mật vừa như thực như giả, chỉ là việc giúp Triệu Hồng Yến thoát khỏi gia đình nhà chồng biến thái kia, cũng khiến quan hệ hai người chặt chẽ lên rất nhiều.

Cũng bởi vì trải qua những việc đó, lại lần nữa gặp lại, đôi bên đều có chút nói không thành tiếng, nói không rõ cảm giác.

Dương Thần nhìn chiếc giỏ xe đạp của Triệu Hồng Yến, tất cả đều là một ít rau quả và thịt, hỏi:

- Đi mua đồ ăn?

- Vâng.

Triệu Hồng Yến cười gật đầu:

- Anh còn không biết, nhà của em ở gần đây, còn anh như thế nào lại đi ra từ trường trung học Ngọc Lôi?

Tiếp đó Triệu Hồng Yến bỗng nhớ tới cái gì, nói:

- Đúng rồi, ngày đó ở trong phòng làm việc của Lâm tổng, còn nói về chuyện gia đình em, chẳng lẽ anh là cùng Lâm tổng về trường học cũ của cô ấy?

Ngày đó Lâm Nhược Khê mời Triệu Hồng Yến vào văn phòng, giúp cô trả tiền thuốc men cho cha cô, điều kiện là phải ở công ty công tác mười năm, trừ một nửa tiền lương, sự việc này xảy ra cũng chưa lâu, Dương Thần cũng nhớ rất rõ.

Giờ phút này bị Triệu Hồng Yến đề cập tới, Dương Thần mới nhớ tới nghi vấn trước đây

- Tôi là có chút việc, chính mình lại đây một chuyến, nhưng em không phải nói cùng công ty ký mười năm hợp đồng sao, như thế nào đột nhiên lại về nhà, là bệnh của bác trai lại tái phát ư?

Triệu Hồng Yến lắc đầu,

- Không phải, ba em lúc trước được thay nguyên thận, lại được Lâm tổng cho mượn tiền thuốc men, đã bình phục được nhiều rồi, hiện tại cũng có thể hoạt động bình thường, chẳng qua cơ thể không được như xưa, cần người chăm sóc, hơn nữa cửa hàng viên của nhà em, có cha em trông nom mới có thể buôn bán bình thường được, em về nhà hỗ trợ, kiếm tiền còn có thể nhiều hơn một ít so với ở công ty, hoàn lại món nợ của công ty, cũng là để dễ dàng một số việc trước đây cùng chị Minh Ngọc và Lâm tổng đều báo cáo qua, các cô ấy đã cho phép rồi.

Nghe được Triệu Hồng Yến nói như vậy, Dương Thần cũng yên lòng, tuy

rằng tiền thuốc men lên đến tiền triệu, nhưng tiền luôn có thể kiếm trở lại, người không có việc gì là tốt rồi.

Nhưng tiếp theo, lại không biết nên cùng Triệu Hồng Yến nói cái gì, hai người hồi lâu không gặp mặt, đột nhiên gặp lại như, nói xong chuyện, còn có chút ngượng ngùng.

Triệu Hồng Yến trầm mặc một lát, hé miệng cười nói:

- Thế nào, nếu đã đến đây rồi, em dẫn anh tới cửa hàng viên của gia đình em xem một lát nhé, bánh viên gạo nếp của gia đình em được tổ tiên truyền lại, hương vị không phải bình thường đâu nhé.

Dương Thần vui vẻ, đúng rồi, chính mình như thế nào đã quên Lâm Nhược Khê thích bánh viên gạo nếp nhỉ? Hơn nữa lúc trước đã nói qua, cô rất thích bánh viên của nhà Triệu Hồng Yến, lần này chính mình mang một ít trở về, bảo đảm có hiệu quả.

Kết quả là, Dương Thần cũng không khách khí, để Triệu Hồng Yến đi trước dẫn đường, chính mình lái xe chậm rãi đi theo sau cho tới cửa hàng viên nhà cô.

Cửa hàng bánh viên của gia đình Triệu Hồng Yến trang hoàng tương đối theo phong cách cổ xưa, bảng hiệu viết là "Triệu thị gạo nếp hoàn" (gạo nếp viên Triệu gia), bên cạnh đều là một ít lời lẽ tự thuật lịch sử của cửa hàng, tại đây trang hoàng được chút cửa hàng thực phẩm mặt tiền, tuy rằng không quá thu hút, nhưng ngoài cửa cũng có không ít khách sắp hàng chờ mua, kinh doanh cũng khá tốt.

- Mua bánh viên gạo nếp còn phải xếp hàng?

Dương Thần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tình trạng này, chỗ trước đây tự mình mua bánh viên này cho Lâm Nhược Khê cũng không gặp chuyện như vậy.

Triệu Hồng Yến tự hào nói:

- Hiện tại tụi học sinh còn chưa tan học, chờ tới lúc tan học còn có thể xếp đến đường cái đối diện kia, nguyên liệu của cửa hàng mỗi lần đến cuối cùng đều không đủ dùng.

Dương Thần âm thầm lú lẫm, khó trách Lâm Nhược Khê sẽ nhớ mãi không quên, xem ra là thật có đẳng cấp.

Bên ngoài nhiều người, Triệu Hồng Yến đi thẳng vào trong cửa hàng, chào hỏi em trai cùng người cha đang bận bịu với công việc, nói là cô mới dẫn bạn đến, cần chiêu đãi một chút, hai người đàn ông một già một trẻ hướng Dương Thần khách khí cười cười, đáng tiếc không rảnh để tiếp đón Dương Thần, kinh doanh bận quá, đành phải mời Dương Thần đi ra phía sau uống chén trà.

Dương Thần đi theo Triệu Hồng Yến đi vào sau cửa hàng, trong phòng khách của căn nhà hai tầng này, sau Triệu Hồng Yến pha một bình trà mời Dương Thần, lại từ phía trước cửa hàng đem đến một đĩa bánh viên được

làm rất tinh xảo, đặt lên trên bàn trà.

- Anh nếm thử mùi vị này đi, đều là bánh viên nổi tiếng nhất của nhà chúng ta, nếu thấy ngon thì lát nữa mang một ít trở về, đặc biệt nhớ phải đem cho Lâm tổng mang chút đó.

Triệu Hồng Yến xem ra tâm tình tốt lắm, nhiệt tình giới thiệu.

Dương Thần nhìn màu sắc trước mắt, những bánh viên gạo nếp màu trắng, màu vàng, màu lục khác nhau, còn chưa ăn đã ngửi thấy mùi thơm ngát tự nhiên từ bốn phía, lúc này hắn từng miếng từng miếng đưa vào miệng nhắm nháp.

Ăn đến miếng, bánh viên gạo nếp mùi thơm mở ra bốn phía, cũng không dính răng, nhân đậu xanh, đậu tương bên trong bánh, cũng đều ngọt mà không ngấy.

Dương Thần lại lần nữa khẳng định, Lâm em tuyệt đối là người "Ăn hàng", những bánh viên gạo nếp này ngay chính mình cũng ăn một lần đã thích.

- Thế nào?

Triệu Hồng Yến tràn đầy chờ mong hỏi.

Dương Thần đem tất cả bánh đều ăn xong, mới vừa ngẫm nghĩ vừa giơ ngón tay cái lên:

- Quả thật không tồi, tôi tin tưởng bên ngoài kinh doanh náo nhiệt như vậy, không phải là em mời diễn viên quần chúng tới.

- Anh tới địa ngục đi, ai lại đi khen người khác như vậy?

Triệu Hồng Yến nói liên tục, cười nói:

- Nếu thích, lát nữa mang về nhiều một chút, tuy rằng nguyên liệu không đủ, nhưng dù sao cũng phải chăm sóc bạn trước chứ.

Dương Thần liếm liếm môi, lộ ra một tia lấy lòng ý cười, nói:

- Hồng Yến a, tôi hỏi em chuyện này.

- Anh nói đi.

- Bánh viên nhà em.....có nhận đặt làm không?

- Là ý gì?

Triệu Hồng Yến khó hiểu

Dương Thần sờ sờ cái ót, nói:

- Anh muốn nhờ cha em và em trai em giúp anh làm một ít bánh viên gạo nếp có đại diện hàm ý, kỳ thật cũng không có gì đặc biệt, chỉ là muốn tại cửa hàng của bọn em làm một chút cải biến, anh muốn dùng đến.

Triệu Hồng Yến buồn bực, nhưng vẫn là gật gật đầu

- Việc này không khó, chính là một ít hoa văn trên bánh viên mà thôi, tay nghề của cha em tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng anh ăn bánh viên gạo nếp sao lại còn muốn chơi hoa văn làm gì?

"Ai..." Dương Thần một trận thở dài, cũng không giấu giếm, Triệu Hồng Yến tuy rằng không phải nữ nhân của chính mình, nhưng là tính nửa hồng

nhân tri kỷ, nói:

- Anh là muốn lấy một ít bánh viên, đi chuộc tội với bà xã, đương nhiên phải làm đặc biệt một chút.

- Bà xã anh?

Triệu Hồng Yến nhú mi, cô tuy rằng biết Dương Thần đã có vợ, nhưng cũng chỉ biết có thể thôi, giờ phút này một suy nghĩ hiện lên, trong mắt xuất hiện một tia khiếp sợ, do dự mà hỏi:

- Anh sẽ không nói... bà xã anh, thật ra là...

- Hoá ra em không biết sao?

Dương Thần cẩn thận tưởng tượng, Triệu Hồng Yến còn chưa không biết chuyện mình cùng Lâm Nhược Khê là vợ chồng, toàn bộ công ty ước chừng cũng chỉ có Mạc Thiện Ny, Lưu Minh Ngọc biết được, liền thoải mái nói:

- Em nghĩ không sai, kỳ thật anh cùng Nhược Khê sớm đã kết hôn, chỉ có điều không công khai thôi.

Triệu Hồng Yến ngơ ngác sửng sốt sau một lúc lâu, mới sắc mặt cổ quái liếc mắt Dương Thần một cái, rất nhiều việc trong quá khứ cô không hiểu giờ đây đều đã rõ ràng.

- May mắn... em không làm chuyện gì có lỗi với Lâm tổng...

Triệu Hồng Yến theo bản năng thì thảo một câu.

Dương Thần nghe xong, cười hì hì hỏi:

- Em 'May mắn' cái gì đâu? Như thế nào lại xin lỗi?

Triệu Hồng Yến khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng, cắn hàm răng, trừng mắt nhìn Dương Thần, cô lúc trước cùng Dương Thần, nói không có cảm giác nam nữ gì, đó là gạt người, giờ phút này nghĩ đến, nếu thật sự là cùng Dương Thần có quan hệ, chẳng phải là đã vong ân phụ nghĩa đối với đại ân nhân Lâm Nhược Khê này ư?

- Anh nếu đã cưới một người phụ nữ tốt như Lâm tổng, nên biết đủ, trước kia ở công ty, ba ngày hai lần còn cùng bọn con gái chúng em chơi với nhau cùng một chỗ, thật sự là đáng giận.

Triệu Hồng Yến thở phì phì nói, trong lòng đã có chút buồn xót.

Sớm biết rằng nam nhân này không tầm thường, cũng rất tò mò muốn biết hẳn sẽ cùng người phụ nữ như thế nào kết hôn, nếu sớm biết rằng là Lâm Nhược Khê, chính mình lúc trước có lẽ ngay cả một điểm hi vọng đều không có.

Dương Thần kỳ thật cũng chỉ là làm điệu đi sự ngượng ngùng giữa hai người, thời điểm lúc ban đầu tiếp xúc với Triệu Hồng Yến, khi ấy vẫn cùng Lâm Nhược Khê có mối quan hệ hợp đồng hôn nhân, cho nên, kết thân cùng mỹ nữ cũng biến thành một loại lạc thú.

Chính mình và Triệu Hồng Yến, sờ đều đã sờ rồi, hôn cũng đã hôn rồi, kỳ thật theo lý thuyết, sớm nên phát sinh quan hệ, chỉ có điều sau đó chính mình chuyển qua giải trí Ngọc Lôi, Triệu Hồng Yến lại từ chức rời khỏi công ty,

mới biến thành tình trạng như hiện nay.

Dương Thần không dám nói chính mình không có chút cảm giác nào đối với Triệu Hồng Yến, nhưng khẳng định còn chưa đến mức yêu người phụ nữ này, hơn nữa tình cảm trong người đã trở nên lộn xộn, vẫn là duy trì khoảng cách an toàn.

Bởi vì cửa hàng đang ở giai đoạn hết sức bận rộn, cho nên Dương Thần muốn đặt làm một ít bánh viên theo yêu cầu, chỉ có thể đợi cho giờ cao điểm qua đi.

Bởi vậy, không đến thời gian cơm chiều là không có khả năng chấm dứt, Triệu Hồng Yến liền giữ Dương Thần ở lại ăn cơm, Dương Thần cũng không khách khí, sẵn khoái đáp ứng, và gọi điện thoại về nhà nói với vú Vương và mẹ hắn đi thăm bạn cũ không trở về nhà ăn cơm.

Đợi đến hơn một giờ, sau khi học sinh về hết, cha của Triệu Hồng Yến, Triệu lão mới có thời gian giúp Dương Thần làm vài cái bánh viên đặc biệt.

Sau khi Dương Thần nói ra yêu cầu của hắn, Triệu lão hiển nhiên là có điểm chưa phản ứng kịp, đứng ở tại chỗ còn cho là chính mình nghe lầm.

Triệu Hồng Yến cũng không giữ được hình tượng thực nữ cười đến run rẩy hết cả người, dường như cảm thấy ý tưởng của Dương Thần quá mức kỳ quái.

Dương Thần vẻ mặt đứng đắn, hai tay nắm chặt đôi tay nhăn nheo khớp của Triệu lão, thành khẩn nói:

- Bác Triệu a, bác nên cứu cái mạng nhỏ của cháu, hạnh phúc về sau của gia đình cháu, phải dựa vào những chiếc bánh viên này của bác.

Lời này tuy rằng nghe là lạ, nhưng Triệu lão vẫn là đáp ứng.

Đợi Triệu lão đi làm bánh viên, Dương Thần liền phát hiện điện thoại di động của hắn rung lên, lấy ra xem thì thấy hiển thị cái tên Sắc Vi.

Nhớ tới việc lần trước nhờ Sắc Vi chăm sóc Trình Tú, và điều tra bối cảnh của Tiêu Diễm Diễm, hắn là đã có thông tin gì, vì thế vội vàng nghe điện thoại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 624

Đường Lớn Ba Nghìn Dặm

Ai ngờ vừa mới nhận điện thoại, còn không đợi Dương Thần hỏi cái gì, Sắc Vi ở đầu dây bên kia liền tuôn ra một tràng giống như pháo nổ, tràn đầy hưng phấn mà nói:

- Ông xã, em yêu anh chết mất, anh làm như thế nào lại làm được? Hoá ra quân đội và bộ đội đặc chủng cũng nguyện ý nghe lời của anh? Tiếp theo sẽ có trò hay để xem rồi.

Dương Thần đề di động ra xa một chút, Sắc Vi từ trước đến nay khá nhã nhặn, việc có thể khiến cô kích động như vậy, ước chừng có lẽ là trên hắc đạo đã xảy ra chuyện gì đó.

- Lớn như vậy rồi, đừng có động một chút lại khoa trương như vậy, bị người khác nghe thấy mất tự nhiên... Này, em nói chậm một chút, đã xảy ra chuyện gì?

Dương Thần nhíu mày, bắt đầu dĩ cười.

Sắc Vi hừ hừ vài câu, nghi hoặc hỏi ngược lại:

- Như thế nào ông xã anh lại không biết? Chẳng lẽ chuyện Hội Sói Trắng không phải anh làm?

- Hội Sói Trắng?

Dương Thần ngẫm lại một chút, đại khái hiểu được chuyện, cười khẽ.

- Làm sao nào, Hội Sói Trắng đã xảy ra chuyện gì?

Sắc Vi cho rằng Dương Thần thật sự không biết chuyện, vì thế đem chuyện Hội Sói Trắng đều nói hết một lần...

Hoá ra, ngay tại buổi sáng, tổng đà Hội Sói Trắng ở tỉnh Tô, bị quân đội vây quét, hơn nữa còn phái ra bộ đội đặc chủng đóng quân ở tỉnh Tô, tiến hành mang vũ trang bao vây.

Những người nòng cốt trong Hội Sói Trắng căn bản không biết tại sao quốc gia đột nhiên lại xuất quân như sấm nổ, cũng chưa kịp phản ứng phòng thủ liền bị bắt đi.

Mà thêm chuyện khiến Ủy ban nhân dân tỉnh Tô chấn động chính là, bộ Giám sát Quốc gia đối với quan chức cán bộ cấp cao của tỉnh Tô, cũng tiến hành bắt giam, đem rất nhiều hành vi phạm tội nhiều năm qua chưa từng thấy bày ra cho công chúng xem.

Vốn cao thủ trong Hội Sói Trắng rất đông, sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy, nhưng lần này bộ cất cử xuống dưới này là những chiến sĩ bộ đội đặc chủng, cường độ vượt xa phỏng đoán của bọn họ, hơn nữa lại là không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, mới tan rã như vậy.

- Hội Sói Trắng hiện tại xem như hoàn toàn xong đời rồi, bọn họ sở dĩ có thể làm to, chính là bởi vì Chu gia và rất nhiều cán bộ tỉnh Tô theo chân bọn họ thông đồng làm bậy, lần này Chu gia đổ xuống, quân đội lại nhúng tay, Hội Sói Trắng cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

Sắc Vi cười khanh khách nói:

- Tỉnh Tô về sau sẽ bắt đầu đại loạn, lần này em đi thu gom bọn tôm tép, đã có thể thoải mái hơn.

Dương Thần cũng không bắt ngờ cho lắm, chỉ có điều hơi kinh ngạc vì Viêm Hoàng Thiết Lữ không ngờ hiệu suất cao như vậy, thời gian suy xét lại ngắn như vậy.

Chính mình còn nửa uy hiếp nửa thương lượng để khiến Viêm Hoàng Thiết Lữ trừng trị Hội Sói Trắng, tin tưởng Viêm Hoàng Thiết Lữ cũng biết, yêu cầu của hắn cũng không quá đáng, dù sao sự tình chưa làm hỏng bét, đánh chết một tổ chức hắc đạo, ít nhất không có gì xấu, tuy rằng sẽ làm loạn lên một hồi, nhưng sẽ cải thiện và trợ giúp được cho dân sinh, tạo hình tượng quan viên tốt.

Sắc Vi đối với chuyện này cực kỳ hưng phấn, ngoại trừ có thể tiến quân thần tốc vào đại bản doanh của Hội Sói Trắng trên địa bàn tỉnh Tô ra, cũng là bởi vì có chút khoái cảm trả thù, lúc trước Hội Sói Trắng đem cô đánh cho nội thương, ngoài miệng nói không có việc gì, nhưng trong lòng khẳng định sẽ không vui vẻ gì, dù sao thời gian ngủ đông dài như vậy, thật không dễ dàng gì lộ mặt ra ngoài, lại bị đả thương trước mặt bọn thuộc hạ, là người khác cũng không chịu đựng nổi.

Dương Thần nghe Sắc Vi bô bô nói thiệt nhiều ý tưởng, cuối cùng chỉ có thể cười nói:

- Em thích làm cái gì tự mình suy xét là tốt rồi, không cần báo cáo anh.

- Nhưng... Nếu em làm sai, nổi loạn thì làm sao bây giờ, hiện tại tỉnh Tô bên kia tin đồn rất nhanh...

Sắc Vi do dự mà nói.

Dương Thần trực tiếp nói:

- Xảy ra chuyện, anh đến giúp người giải quyết.

Sắc Vi trầm mặc sau một lúc lâu, cười khanh khách nói:

- Ông xã, anh như vậy là cưng chiều, là không đúng.

- Anh thích, em quản không được.

Dương Thần nói.

Triệu Hồng Yến đứng bên cạnh vẫn nhìn Dương Thần nghe điện thoại, tuy rằng không hiểu Dương Thần đang nói cái gì, nhưng không hề nghi ngờ, đối phương là người phụ nữ có quan hệ rất thân mật, nghe Dương Thần nói ra những lời như vậy, trong lòng không khỏi hơi hơi buồn...

Chính mình nếu không có cuộc hôn nhân nghĩ lại mà còn thấy sợ kia, có lẽ còn có cơ hội, tìm được người đàn ông có thể cưng chiều mình giống như

vậy?

Sắc Vi mỉm cười một lát, cũng nhớ tới việc Dương Thần nhắc nhở mình điều tra, nói lên Tiêu Diễm Diễm, Sắc Vi càng phát ra sung sướng khó kiềm chế.

- Ông xã, anh bảo em điều tra cái người tên Tiêu Diễm Diễm, cũng vừa vặn trùng hợp, anh đoán cô ta là người tổ chức nào?

- Không phải là người của Hội Sói Trắng chứ?

Dương Thần cười nói.

- Ừ, thật đúng là như vậy

Sắc Vi nói:

- Hội trưởng hội Sói Trắng, là một ông già tên là Tiêu Bách Dương, hẳn có rất nhiều tình nhân, nhưng tình nhân này cũng không vừa phải, cho nên Tiêu Bách Dương đem những tình nhân đó tách ra nuôi dưỡng, Tiêu Diễm Diễm là con gái út của hắn, đang học ở Trung Hải, rất nhiều người ngoài cũng không biết cô ta là con gái của Tiêu Bách Dương.

Lại nói tiếp, Tiêu Bách Dương cũng coi như mưu tính sâu xa, lẫn lộn hắc đạo, khó bảo toàn đoạn tử tuyệt tôn nên lão ta đem con cái đều tách ra ở các nơi, chẳng sợ chính mình lật thuyền trong mương, cũng không đến mức mỗi đứa đều bị diệt.

Dương Thần không nghĩ tới còn có chuyện này, chẳng trách Tiêu Diễm Diễm lại nguông cuồng đến như thế, nhưng hành động cũng không lớn lắm, cảm tình lão cha của cô ta tuy rằng là hội trưởng Hội Sói Trắng, cô ta cũng chỉ là một trong số những đứa con riêng, vậy mà vẫn quản việc ngoài hạt ở Hội Sói Trắng.

- Tiêu Diễm Diễm hôm nay sau khi trực tiếp nhận được tin tức từ trong trường học, liền rời trường học, vài tên tâm phúc của Tiêu Bách Dương đã đem mẹ con họ mang đi, em vẫn đang theo dõi hướng đi của bọn họ, xem ông xã anh có muốn bắt cô ta không.

Sắc Vi nói.

Dương Thần suy nghĩ một lát, nói:

- Bỏ đi, cây đổ bầy khỉ tan, cho dù chúng ta không động tới bọn họ, chẳng lẽ bọn họ có ngày lành sinh sống ư, người xấu để lại cho người khác làm.

Sắc Vi đương nhiên cũng không ý kiến, việc kế tiếp có rất nhiều, một đôi mẹ con không nơi nương tựa, thật sự không cần hạ độc thủ.

Sau khi cùng Sắc Vi chấm dứt nói chuyện, bữa tối trong nhà Triệu Hồng Yến cũng bắt đầu rồi.

Triệu Hồng Yến dường như có tâm sự gì, cũng không nói chuyện nhiều, Dương Thần thì lại khá cởi mở, cùng Triệu lão và em trai Triệu Hồng Yến uống rượu nói chuyện phiếm, rất vui vẻ sảng khoái.

Triệu lão đã khỏe lên rất nhiều, mặt phẫm hồng quang, chỉ tiếc hận ông ta đã hại con gái mình không có nơi quay về, nếu lúc trước chính mình

không sinh bệnh, con gái không lấy cái tên họ Dư kia thì tốt biết mấy, tên tiểu tử trước mắt cũng rất hợp với khẩu vị.

Tuy nhiên, khi biết được Dương Thần đã kết hôn, Triệu lão cũng liền không có suy nghĩ gì, ý tưởng lão nhân gia rất đơn giản, đàn ông đã kết hôn, cho dù rất tốt cũng không thể đụng vào.

Ăn xong đồ ăn, Triệu lão còn tự mình ngâm bình trà xanh, lúc trước từng nghe Lâm Nhược Khê nói, nghệ thuật dùng trà của vị lão nhân này không giống người bình thường, Dương Thần trơ mắt nhìn dụng cụ pha trà nằm ở trong tay lão nhân nhẹ nhàng linh động đùa nghịch, một ly nước trà nồng đậm thơm ngát được đặt tới trước mắt hắn, rất là ngạc nhiên thán phục.

Nghệ thuật pha trà của lão nhân nhìn thì rất đơn giản, nhưng Dương Thần không phải người thường, hắn tự mình tu luyện võ đạo, hiện giờ lại có cảm ngộ thâm sâu, đối với chữ "đạo" này, hắn nhìn phải rộng lớn hơn so với người khác.

Trà đạo, và võ đạo, tuy rằng nhìn không chút quan hệ, nhưng Dương Thần lại có thể rõ ràng nhận thấy được, lão nhân ở trong quá trình ngâm trà, đã có trạng thái đắm chìm vào công việc mình đang làm.

Thời cô có ông bán dầu từng nói "Quen tay hay việc", việc tới chỗ cao thâm, đều không rời khỏi một loại cảnh giới thâm sâu...

"Đường lớn ba nghìn, trăm sông đổ về một biển..." (các đường lớn nhỏ, sau cùng cũng sẽ tụ lại ở biển)

Triệu Hồng Yên nghe được Dương Thần nhìn chén trà thì thảo nói cái gì, nhú mi hỏi:

- Như thế nào không uống? Cha em rất ít khi pha trà cho người khác đó.

Dương Thần lúc này mới bừng tỉnh, cười cười, chậm rãi đem chén nước trà nhấp một ngụm, tư vị ngọt lành, khiến hắn không ngừng tán thưởng.

- Bác Triệu, bánh viên gạo nếp và trà của bác đều thần kỳ như vậy, chỉ ở trong này mở tiệm thì lãng phí nhân tài, tại sao không muốn làm lớn một chút.

Dương Thần bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, đề nghị hỏi.

Triệu lão thở dài, nói:

- Dương Thần, điều cậu nói tôi cũng từng nghĩ qua, nhưng tiệm bánh viên của nhà chúng ta là tổ tiên truyền tay và phối phương, nếu bán đi, không phải là bất kính với tổ tông sao, hơn nữa nếu làm to chưa nói đến việc phải thuê thêm người, chỉ cần mở cửa hàng đều cần một khoản tiền lớn, nhà của chúng ta nào có nhiều tiền như vậy để có thể làm vốn.

Triệu Hồng Yên hơi hơi sâu não nó:

- Trước đây khi cha em còn khỏe mạnh, cũng có công ty nói muốn thu mua bánh viên gạo nếp của nhà chúng ta, và còn muốn bỏ tiền ra giúp chúng ta mở cửa hàng, nhưng tay nghề độc môn của gia đình em là không thể bán, người ta cũng không chịu thuận tụy chỉ bỏ tiền đầu tư lấy hoa hồng, cho nên

sự tình liền bị trì hoãn.

Dương Thần sờ sờ mũi, nghĩ thầm rằng, người thường đương nhiên sẽ không vì cửa hàng bánh viên gạo nếp, liền mở chi nhánh khắp nơi, cũng không cầu trung tâm chế tác kỹ thuật bánh viên, nhưng có người cũng chưa chắc như vậy a —— giống như em Lâm yêu thích bánh viên giống như tính mạng mình vậy?

Dương Thần cũng không nói ra, cùng người nhà Triệu gia hàn huyên một lát, liền cùng người ta cáo biệt, đương nhiên, trước khi đi cũng không quên "mấy cái bánh viên hiếm thấy" đã nhờ bác Triệu làm giúp.

Thời gian đã là mười giờ tối, sau khi Dương Thần về đến nhà, vừa nghĩ làm sao dùng lấy bánh viên để lấy lòng Lâm Nhược Khê, hướng cô chuộc tội, một bên cân nhắc giúp nhà Triệu Hồng Yến đem quy mô cửa hàng nói với nhà tư bản này.

Đi vào phòng khách, phát hiện Quách Tuyết Hoa và mẹ Vương đang xem phim Hàn quốc, cũng không gặp Lâm Nhược Khê, nghĩ hoặc hỏi han:

- Mẹ, sao Nhược Khê không cùng hai người xem?

Quách Tuyết Hoa không rảnh quay đầu lại, nói thẳng:

- Người còn nghĩ tới bà xã người ư, Nhược Khê cơm chiều cũng không về nhà, còn tăng ca ở công ty.

Dương Thần sững sốt, thở dài, xem ra Lâm Nhược Khê là không muốn về nhà gặp mình, nhưng trên thực tế, chính mình cũng không về nhà ăn cơm, cô có tội gì đâu.

Dương Thần quyết định, tự mình đem bánh viên tới công ty, như vậy có lẽ có thành ý một chút.

Nhưng chạy bên ngoài cả một ngày, mặt mày có chút mệt mỏi, Dương Thần khẩn trương chạy lên lầu, định tắm rửa một cái, đổi quần áo sạch sẽ, thơm tho rồi mới đi gặp người con gái nhà họ Lâm kia.

Đi qua phòng Trình Tú, nhìn thấy bên trong đèn còn sáng, cô bé hẳn là còn học bài, Dương Thần cũng không đến hỏi chuyện trong trường học.

Đi vào phòng, cởi bỏ quần áo, Dương Thần mở ra tủ quần áo lớn, cái tủ này vừa mở ra, cũng khiến mắt choáng váng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 625

Tôi Đã Gặp Qua Cô Ở Trường Học.

Chỉ thấy được, nguyên cái tủ quần áo của hấn, một chiếc cũng không thấy, toàn bộ đã biến mất!

Mà hiện tại quần áo bày ra trước mắt, tất cả đều là mới tinh, đủ loại màu sắc hình dạng, áo ngắn tay dài tay, loại bông mềm, sợi tơ, sợi thô, thậm chí là áo ngủ chất liệu tơ tằm, cũng đều được sắp xếp chỉnh tề.

Giống như trước đây, tất cả quần áo đều là hàng hiệu nổi tiếng thế giới, với cái tủ quần áo này ít nhất cũng phải dùng tới hai ba triệu mới có thể mua được.

Bởi vì buổi tối hôm qua khi tắm rửa, hấn cũng không lấy quần áo từ trong tủ quần áo, mà cầm quần áo có sẵn đầu giường, nên Dương Thần cũng không biết, những bộ quần áo này được bỏ vào trong tủ từ khi nào.

Dương Thần gỡ đầu, đầu đầy mồ hôi, xích bạc trên thân, đi ra cửa, đi tới đầu cầu thang, mặt sa sầm nhìn tới Vú Vương đang ngồi ở ghế sofa hỏi:

- Vú Vương, tại sao quần áo của tôi toàn bộ đều thay đổi?

Vú Vương ngẩng đầu, mặt nghi vấn:

- Là đổi từ hôm trước mà, sao vậy giờ cậu mới nhìn thấy sao?

Quả nhiên là sớm đã thay đổi, Dương Thần cười khổ,

- Đang yên đang lành tại sao lại đem quần áo của tôi đều đổi hết thế?

- Là do tiểu thư hôm trước gọi người ta đưa tới đó, vừa vặn cậu ngày đó không trở về nhà, tiểu thư nói là mùa hè sắp đến, đem quần áo của cậu đều đổi một ít đồ mát mẻ một chút, vẫn là tôi giúp tiểu thư cùng nhau treo lên đi đó, tốn không ít sức đâu.

Vú Vương cười dài nói.

Dương Thần sững sờ đứng ở cầu thang, nói không ra lời.

Là Lâm Nhược Khê giúp mình mua quần áo, còn giúp mình treo lên? Cô còn giúp mình đổi quần áo theo mùa nữa?

Mà hôm trước, thời điểm cô giúp mình thu xếp quần áo, treo quần áo, còn mình lại ở chỗ Lưu Minh Ngọc, cả đêm không về...

Mà ngày hôm qua, chính mình lại hiểu lầm cô phái người theo dõi Mạc Thiện Ny...

Trong lòng Dương Thần, xuất hiện một dòng nước ấm áp, và một sự chua xót lạnh như băng tới cực điểm, ở cùng một chỗ, hô hấp có chút khó khăn.

Tình cảm của con người khi tới đỉnh điểm, bất luận người tu vi thâm sâu bao nhiêu, cũng khó lảng xuống.

Chỉ cần nghĩ đến, hôm trước Lâm Nhược Khê giúp mình từng cái từng cái

một, tự mình đứng dậy xoay người treo quần áo, Dương Thần còn có chút cay mắt, lòng như kim đâm.

- Đồ ngốc, em đã biến anh thành cái gì.

Đáy lòng Dương Thần chua xót buông tiếng thở dài, trở về phòng

Mau chóng tắm rửa xong, thay quần áo mới, Dương Thần mang theo bánh viên ra khỏi cổng nhà, Quách Tuyết Hoa và Vú Vương cũng đều không hỏi nhiều, chỉ có điều nhìn nhau cười.

...

Trên đỉnh tòa nhà quốc tê Ngọc Lôi, trong văn phòng Chủ tịch, ngọn đèn màu trắng rọi sáng, ở trong này, dường như không có ban đêm.

Phía sau bàn làm việc lớn đó, Lâm Nhược Khê đang chăm chú nhìn từng trang đủ các loại tài liệu trên màn hình máy tính, trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn không ra chút cảm xúc, liền giống như một khối băng được điêu khắc lạnh lùng nhưng diễm lệ, không biết mệt mỏi, không biết phiền não.

Cửa phòng làm việc "cốc cốc" đập vang, Lâm Nhược Khê không ngẩng đầu, thân nhiên nói:

- Mời vào.

Trợ lý Ngô Nguyệt mặc quần áo cũ kỹ, đi vào văn phòng, trong tay bung một ly đen cà phê, nồng đậm hương vị lập tức tràn ngập trong phòng làm việc.

Ngô Nguyệt trong mắt biểu lộ vài phần lo lắng, đem cà phê nhẹ nhàng đặt lên bàn làm việc

- Lâm tổng, sắp mười một giờ rồi, chị cơm chiều cũng chưa ăn, như vậy...

- Tôi cho cô đưa cà phê vào, không bảo cô làm việc khác.

Lâm Nhược Khê ngắt lời của cô.

Ngô Nguyệt cũng không dám nhiều lời, nhú nhú mày, khẽ thở dài, xoay người định rời đi.

Vừa mới đi chưa được mấy bước, Lâm Nhược Khê lại từ phía sau hạ giọng nói:

- Cô về nhà đi, không cần cô trực ban đâu.

Ngô Nguyệt thân hình dừng lại một chút, hiếm thấy trên mặt lộ ra mỉm cười, xoay người lắc đầu

- Không có gì, tôi là trợ lý của Lâm tổng, Lâm tổng chưa tan ca, tôi đương nhiên cũng phải ở bên ngoài đợi.

- Tôi cho cô tan ca thì cô cứ tan ca đi, cô chê công việc này làm lâu rồi nên muốn đổi đi nơi khác sao?

Lâm Nhược Khê lần này giọng điệu tăng thêm vài phần.

Ngô Nguyệt cũng không chút oán khí, chỉ có điều bất đắc dĩ nhìn Lâm Nhược Khê liếc mắt một cái:

- Vậy thì tôi đi đây, Lâm tổng chị cũng sớm đi về nhà nghỉ ngơi nhé.

- Ừ, đi đi.

Ngô Nguyệt không ở lại lâu, cả ngày làm việc, nói không mệt đó là gạt người, một trợ lý như cô còn mệt như vậy, cô thật sự rất khó tưởng tượng, người phụ nữ làm chủ tịch trong phòng làm việc kia, cũng là anh chị khóa trước của mình thời đại học, như thế nào lại có thể chống đỡ đến muộn như vậy, nhìn lại có chút không thoải mái.

Năm đó lúc còn học ở đại học, lần đầu tiên trên con đường nhỏ trong vườn trường đụng phải Lâm Nhượng Khê đang ôm sách vở lên lớp, dưới bóng cây một người con gái mang váy trắng, dưới ánh mặt trời đẹp như một tiên nữ.

Ngô Nguyệt khó có thể xóa nhòa hình ảnh người phụ nữ này, giống như rất nhiều bạn nam nữ đại học năm đó, rất khó tin rằng, trên đời này không ngờ có người phụ nữ có thể, với vẻ thuần túy trong trắng bên ngoài mà khiến cho nhân sinh không dậy nổi chút đồ kỳ.

Thời gian về sau, rất nhiều bạn học cũng đều thảo luận chuyện Lâm Nhượng Khê, mới biết được bối cảnh của Lâm Nhượng Khê, từ đó tuy rằng so với Lâm Nhượng Khê thấp hơn một năm, nhưng Ngô Nguyệt vẫn đều chú ý đến hướng đi của người nữ sinh chói mắt nhất trường đại học, cho đến khi Lâm Nhượng Khê thạc sĩ trực tiếp bỏ học để vào tiếp nhận chức vụ Chủ tịch Ngọc Lôi, Ngô Nguyệt vẫn ở trong trường học vì thế mà lo lắng.

Sau đó, Ngô Nguyệt bỏ dở việc học nghiên cứu sinh, thấp thỏm đến Ngọc Lôi dự tuyển vào vị trí trợ lý của Lâm Nhượng Khê. Ngô Nguyệt vẫn rất nghi hoặc, vì sao nhiều thạc sĩ, tiến sĩ như vậy, thậm chí rất nhiều nhân tài có thể tới các công ty khác trực tiếp làm chủ quản cấp cao, nhưng Lâm Nhượng Khê cũng không tuyển, ngược lại là tuyển mình một sinh viên đại học.

Mặc dù thành tích học tập của chính mình cũng rất nổi trội xuất sắc, nhưng cũng không đến mức có thể trực tiếp đảm nhiệm chức vụ trợ lý Chủ tịch tập đoàn xuyên quốc gia.

Trước đây, Ngô Nguyệt cũng chưa từng nói chuyện với Lâm Nhượng Khê, cô nhớ rõ, lần đầu tiên cô cùng Lâm Nhượng Khê nói chuyện chính thức với nhau, chính là hỏi Lâm Nhượng Khê vì sao lựa chọn cô làm trợ lý.

- Tôi ở trường học gặp qua cô, cô có tranh cử chức Chủ tịch Hội sinh viên, đoạn diễn thuyết kia, cũng không tệ lắm...

Đây là đáp án của Lâm Nhượng Khê, rất ngắn gọn, thậm chí giọng điệu không dao động, nhưng, Ngô Nguyệt lại rơi lệ tại chỗ.

Lần diễn thuyết tranh cử đó, Ngô Nguyệt chuyên tâm chuẩn bị hơn một tháng, bận rộn luyện tập và sửa chữa, cuối cùng, cũng không trúng tuyển, nằm trong chần yên lặng khóc, dường như bị mọi người bỏ quên.

Nhưng, chính mình vẫn luôn nhìn lên người, cũng là nhớ kỹ chính mình, cô nhìn nhận được chính mình!

Tự đó về sau, Ngô Nguyệt không lo lắng và sợ hãi bất kỳ cái gì, cô rất nhanh đảm nhiệm công việc trợ lý, trong công ty rất nhiều người xem phong cách cũ kỹ của cô rất không vừa mắt, nhưng cô hoàn toàn sẽ không để ý, đơn giản là, cô chỉ cần khiến Lâm Nhược Khê vừa lòng, thế là đủ rồi.

Ngô Nguyệt đi ra văn phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Và Ngô Nguyệt rời khỏi, Lâm Nhược Khê mới ngẩng đầu, nhìn hướng cửa chính văn phòng, ngơ ngác một lúc.

Lâm Nhược Khê khẽ thở dài, sờ sờ cái trán, nhắm mắt lại.

Từ buổi sáng mãi cho đến buổi tối rồi trời về khuya, cô ít nhất cũng làm việc hai mươi tiếng đồng hồ, không cần nói gì khác, xem màn hình máy tính đều có thể làm cho người ta hoa mắt.

Tất cả những cái này, đối với cô mà nói, đã không phải chuyện gì đặc biệt, mấy năm nay một mình chống đỡ với việc buôn bán đế quốc lớn như vậy, cô không bỏ thời gian ra cũng không ai giúp cô hết.

Nhìn nhìn thời gian trên máy tính, đã mười một giờ ba mươi, Lâm Nhược Khê sờ sờ bụng, bởi vì đau dạ dày nên có chút không thoải mái.

Không khỏi trong lòng một trận tủi thân, nếu không phải không muốn nhìn đến người nào đó, thì chính mình đâu cần ở lại Công ty tăng ca không trở về nhà ăn cơm. Dù sao những công việc này cũng có thể đem về nhà làm.

Theo lý thuyết, có thể cho Ngô Nguyệt mang chút đồ ăn vào, nhưng đường đường là Chủ tịch lại một mình ăn lương khô trong phòng làm việc, nếu để người ngoài biết được, thật mất mặt? Mặt mũi của cấp trên vẫn phải chú ý tới.

Lúc này, chẳng sợ về nhà, cũng ngại ăn cơm, một mình đi ăn khuya bên ngoài cô cũng không dám. Tất cả đều do cái tên đàn ông nhấn tâm kia hết! Lâm Nhược Khê cắn giận cắn môi.

Nhìn ly cà phê đen còn nóng ở một bên, Lâm Nhược Khê không chút hứng thú uống nó, lắc lắc đầu, đang định tiếp tục xem tài liệu, lại nghe tiếng đập cửa văn phòng.

Lâm Nhược Khê nghe ra được không phải Ngô Nguyệt, lập tức nhắc nhở tinh thần, cảnh giác hỏi:

- Là ai?

Ngón tay đã đặt cái nút báo cảnh sát ở dưới bàn làm việc.

Cửa bị mở ra, Dương Thần vẻ mặt khoan thai cười cười nhô đầu ra:

- Nhược Khê bảo bồi a, đương nhiên là anh rồi, em khuya như vậy còn không trở về nhà, anh tới đón em.

Nhìn thấy Dương Thần, Lâm Nhược Khê không chút do dự mắt lộ ra tia lạnh nhạt nói:

- Đi ra ngoài!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 626

Anh Không Thích Em

Dương Thần mới bước được nửa bước vào bên trong, đã bị cái khí chất lạnh lùng làm cho phải lui xuống, ngượng ngùng nói:

- Nhượng Khê, anh biết là em vẫn còn giận anh, chúng ta từ từ nói chuyện, anh biết là anh đã trách nhầm em.

- Tôi không rảnh để nói chuyện với anh, đi ra ngoài, hay là anh muốn tôi tự tay khóa cửa anh mới vừa lòng?

Lâm Nhượng Khê không chút khách khí nói.

Dương Thần cũng không dám mặt dày ở lại, lúc này cũng không phải là thời điểm giờ trò vô lại, chỉ đành nén cơn phẫn nộ mà đi ra thôi, đóng cửa lại.

Lâm Nhượng Khê cắn răng, đôi mắt ánh lên tia nhìn phức tạp, nhìn thấy Dương Thần đến, nói cũng không phải là hận, không phải là thích, mà còn là một cảm giác khác, nhất thời đứng ngây ngơ nhìn ra cánh cửa, bộ dạng ảm đạm thảm thương.

Không đầy mấy chục giây sau, Lâm Nhượng Khê lại nghe thấy tiếng động, chỉ là, tiếng động lần này, lại truyền đến mình từ phía sau!

- Bịch, bịch, bịch,

Một chuỗi tiếng thủy tinh dày bị đập vỡ truyền đến.

Lâm Nhượng Khê đứng dậy, quay người lại, há hốc miệng, thiếu chút nữa không thốt nổi nên lời.

Chỉ nhìn thấy đằng sau mình, cả một bức tường thủy tinh rơi xuống, Dương Thần hai chân đứng trên cái đỉnh nhỏ, một tay cầm lên cái đỉnh cột, một tay cầm tờ giấy dầu, đâm xuyên qua bức tường thủy tinh, nhìn về phía mình nhếch miệng cười!

Phải biết rằng, đây là tầng cao nhất cao đến hơn trăm mét! Gió đêm gào thét, khí lạnh thấu xương!

Lâm Nhượng Khê không hơi sức đâu mà đi quản Dương Thần làm cách nào mà đi ra bên ngoài đó được, chỉ nghĩ đến một điều, chân tay Dương Thần hơi run run, nếu như rơi xuống từ độ cao hơn trăm mét này, thì chắc trái tim cô nhảy vọt lên tận đến cổ họng mất!

Nếu không phải biết Dương Thần là dị nhân khác với những người bình thường khác, thân thủ vô cùng đáng sợ, thì chắc chắn Lâm Nhượng Khê đã bị dọa cho ngất rồi.

- Anh điên rồi sao!? Đang ở đó làm cái gì vậy? Lâm Nhượng Khê tức giận nói, nhìn xung quanh, cô nhớ là ở sát cửa sổ có một khoảng trống có thể mở

cửa ra được, có lẽ có thể để Dương Thần đi theo lối đó vào phòng làm việc.

Cánh cửa thủy tinh công nghiệp ở giữa rất nặng và dày, sao có thể nghe thấy được là nói cái gì, Dương Thần lại há to miệng, dùng khẩu hình nói:

- Về, nhà, cùng, anh,

Lâm Nhược Khê sắp ngất, người đàn ông này có nhất thiết phải dùng cách này để bảo mình về nhà không!? Lẽ nào cả đời này mình đều ở phòng làm việc!

Đương lúc đó, rốt cục Lâm Nhược Khê cũng tìm được cách để mở cánh cửa thủy tinh, mặc dù cách chỗ Dương Thần đứng không xa lắm, nhưng cũng phải di chuyển mấy bước mới đến nơi được, vì vậy lập tức chạy tới, mở cánh cửa thủy tinh bị hỏng đó ra.

Dùng hết sức đẩy cánh cửa thủy tinh đẩy ra, Lâm Nhược Khê lập tức cảm thấy một dòng khí lạnh thổi vào quét sạch toàn bộ căn phòng, khép mắt lại lộ đầu ra ngoài, nói với Dương Thần đang úp sấp mặt vào cửa:

- Vứt những đồ mà anh đang cầm trên tay đi, mau đi vào đây!

Dương Thần cười ha hả nói:

- Anh biết mà, Nhược Khê bảo bồi vẫn còn cần tới anh mà, nhưng mà, đồ này không thể vứt đi được.

Lúc nói chuyện, mũi chân Dương Thần hơi động đậy, cơ thể giống như được tính toán sẵn rồi, lượn một vòng trên không trung, đã rơi xuống trước mặt Lâm Nhược Khê rồi.

Cảnh tượng này, giống như một kỹ năng vô cùng kỳ diệu, nhìn Lâm Nhược Khê đang ngơ ngơ ngác ngác không biết nói gì.

Dương Thần ghé vào cửa sổ, trừng mắt nhìn Lâm Nhược Khê:

- Có muốn cùng đi với anh, cười mây đạp gió, ngắm trăng sao không?

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái:

- Thần kinh à! Mau vào đi.

Cô coi như cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, chút chuyện nhỏ trong chuyện tình cảm, Dương Thần căn bản là không để ý đến.

Dương Thần cảm thấy ý kiến lãng mạn của mình bị từ chối, nhún vai, nhảy, nhảy một cái đã đến ngay tấm thảm trong phòng làm việc.

Sau khi khóa cánh cửa thủy tinh lại, Lâm Nhược Khê quay trở lại bàn làm việc ngồi xuống, cũng không nhìn Dương Thần, nói:

- Em còn phải làm việc, mời anh ra cho.

Dương Thần vội vội vàng vàng đi đến sát bàn làm việc, đem cái gói giấy cầm trên tay bỏ vào tay Lâm Nhược Khê, cười nói:

- Em cần phải làm việc cũng không sao, nhưng dù sao thì cũng phải ăn cơm cái đã.

- Em muốn ăn thì sẽ ăn, không muốn ăn thì sẽ không ăn, không cần anh quản

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Dương Thần cũng không nổi nóng, sớm biết trước là người phụ nữ này sẽ nói như này mà, từ từ kéo một cái ghế da, ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhược Khê, nghiêng mặt, nhìn chăm chăm vào Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê theo bản năng tránh không nhìn lại, bị Dương Thần nhìn chăm chăm, có chút khó chịu, cũng không có cách nào đọc văn bản nữa, không khỏi nhíu mày nói:

- Anh nhìn cái gì?

- Nhược Khê, em thích màu xanh lục, màu hồng phấn, màu vàng chanh, nhưng lại thích quần áo màu đen, đúng không?

Dương Thần đột nhiên hỏi.

Lâm Nhược Khê lúng túng nhìn người đàn ông này, không biết như thế nào đây.

- Hoa gì cũng thích, nhưng thích nhất là hoa sơn chi với tử đằng, nhưng bởi vì sợ ong mật, nên không dám tới gần hoa...

- Nghe nhạc, cho dù là loại nhạc gì, nếu như không nói chuyện, thì chưa đầy năm phút đồng hồ sau sẽ lăn ra ngủ, giờ âm nhạc hồi cấp ba, lần nào kiểm tra cũng bị trượt...

Bộ phim thích nhất là “hồng ma phượng” không dám xem phim kinh dị, chỉ cần người khác nói đến chuyện ma quỷ, là sẽ trốn xa xa rồi, còn giả vờ là đi làm chuyện khác, chết cũng không thừa nhận là mình sợ...

Đặc biệt là rất ghét vận động, tiết thể dục nào ngoài chạy bộ khởi động ra, thì hoạt động nào cũng không tham gia, có thù oán với thầy cô giáo dạy thể dục, vì lúc nào thầy cô cũng tìm được chỗ trốn của em...

Trường học yêu cầu mặc đồng phục, em lại không muốn mặc, làm cho lớp lúc nào cũng bị trừ điểm, ba năm học trung học, bởi vì có em nên không năm nào lấy được danh hiệu ưu tú, cuối cùng thấy cô giáo cũng bó tay, chẳng ai dạy được em...

Lâm Nhược Khê cắn môi, cúi đầu xuống từ lâu, nhìn sang bên cạnh, hai má đỏ bừng, rất ngượng ngùng.

- Anh... đừng có nói nữa.

Lâm Nhược Khê hạ giọng nói:

- Làm sao anh biết được...

Dương Thần thoải mái cười:

- Chuyện này không có gì phải xấu hổ cả, hôm nay anh đi tìm người ngày trước dạy em hồi cấp ba, gặp cô giáo Đồng của em, cô ấy nói cho anh biết những chuyện đó, còn nói từ khi tốt nghiệp em không hề quay lại trường, chắc chắn... Nhược Khê bảo bối à. Em quả thực đối với ai cũng rất lạnh lùng.

- Ai cần anh lo...

Lâm Nhược Khê bây giờ không còn chút lạnh lùng băng giá nào nữa, bàn tay trắng nõn vuốt ve chiếc váy, không dám trực tiếp nhìn Dương Thần, nhưng trong lòng lại có chút gì đó vui mừng.

Dương Thần tỏ ra đắc ý,

- Anh còn biết cái khác nữa cơ, cô giáo Đồng nói, năm em học lớp mười một, có một thầy dạy toán rất đẹp trai, em đã phá lệ chủ động đảm nhiệm chức vụ cán bộ lớp, làm cán sự môn toán...

- Không đúng! Lâm Nhược Khê vội vàng chặn lời Dương Thần, lúc là thiếu nữ, ai mà chẳng có chút suy nghĩ non nớt không cẩn thận, coi như cô cũng không phải là ngoại lệ.

Nhưng với tình hình hiện tại, Lâm Nhược Khê cảm thấy hai má đều nóng rát, cái cô giáo Đồng này cũng thật là, nói chuyện gì không nói, sao lại đi nói chuyện thầy giáo dạy toán năm đó!?

Lúc đó bản thân mình rất mơ hồ, nên như là bây giờ, ai thêm đề ý đến loại đàn ông thích đùa giỡn đó chứ? Hơn nữa mình cũng chỉ làm cán sự lớp có nửa học kỳ, là không làm nữa rồi mà!

Dương Thần cười hì hì nói:

- Làm thế nào bây giờ, anh còn muốn kể những chuyện sau này cho Tuệ Lâm và Trinh Tú nghe nữa cơ, cô chị Nhược Khê của các em cũng đã từng ôm ấp môi tình thiếu nữ cơ đấy...

- Anh... anh không được nói cho bọn chúng biết!

Lâm Nhược Khê đỏ bừng mặt, sắp phát điên đến nơi rồi, người đàn ông này sao lại đáng ghét đến vậy?

Dương Thần chép chép miệng:

- Muốn anh không nói cũng được thôi, vậy em ngoan ngoãn ăn cái gì đi.

Lâm Nhược Khê quay đầu lại nhìn cái túi giấy trên bàn, cắn răng, :

- Ăn thì ăn!

- Vậy mới ngoan.

Dương Thần cười ha hả nói.

Lâm Nhược Khê không thêm đề ý đến tên vô lại này, khuôn mặt đầy uất ức mở cái gói giấy ra, bên trong có một cái hộp màu xanh lá trà, nhìn cách gói, Lâm Nhược Khê thấy hơi quen quen, nghĩ kỹ một chút, mới giật mình, đây chẳng phải là cái quán mà mình hay ăn hồi trung học sao! Cũng chính là quán ăn nhà Triệu Hồng Yến mà!

Đúng rồi, tên xấu xa này hôm nay đến trường cấp ba của mình, chắc là đã mua đồ ở quán nhà Triệu Hồng Yến.

Oán khí trong lòng cuối cùng cũng tiêu tan đi được vài phần, Lâm Nhược Khê liếc Dương Thần một cái, rồi mới mở chiếc hộp ra.

Trong nháy mắt mở ra, Lâm Nhược Khê như ngây người ra, bột nếp ở trước mặt, tất cả đều không giống, sở dĩ không giống là vì, trên mặt từng cái, đều được rắc viên chiên đậu phộng thành những chữ cái khác nhau.

Tám cái tám màu không giống nhau, cái mặt viên chiên tròn tròn, được viết:

- Bà, xã, đại, nhân, tha, lỗi, cho, anh...

Lâm Nhược Khê nhìn ngấm hồi lâu, rồi mới quay đầu lại, nhìn Dương Thần.

Dương Thần hơi ngượng ngùng cười cười:

- Vì mấy cái viên chiên này mà nhà Triệu Hồng Yên còn cười nhạo anh là người bị “vợ quản nghiêm” nhưng em cũng biết là mặt anh dày, liền mặt dày mày dạn, để cho lão Triệu làm cho tám cái viên chiên này, uhm... mùi vị cũng không giống nhau, nhưng anh cũng chưa nếm thử, anh nghĩ chắc là em thích, lão Triệu nói, lúc em còn học ở đó hôm thứ sáu, có một lần mua nhiều nhất đến hai mươi mấy cái, cứ như là ăn cả ngày thứ bảy chủ nhật vậy, anh nghĩ em ăn tám cái chắc cũng không thành vấn đề.

Nhìn thấy đôi mắt sáng của Lâm Nhược Khê nhìn chăm chăm vào mình, không nói năng gì, Dương Thần không biết chỗ nào có vấn đề, vỗ trán, cười nói:

- Anh thất sách rồi, em thấy như này khô miệng đúng không! Cũng phải, nếu không ăn được viên chiên thì còn có cà phê mà, vẫn là cà phê đen, uhm... hay là anh đi pha cho em một ấm trà? Không đúng, trà đậm tính, không dễ tiêu hóa, anh đi lấy cho em một cốc nước...

Dương Thần đang muốn đứng dậy, lại nghe được tiếng của Lâm Nhược Khê hỏi:

- Vì sao?

Dương Thần sững sốt,

- Cái gì vì sao?

- Vì sao lại vì em mà làm những chuyện này,

Lâm Nhược Khê hỏi.

Dương Thần then thùng, cười cười, :

- Anh hiểu lầm em, như vậy là rất không đúng, hơn nữa... anh còn nghe người ta nói, vợ chồng chúng ta bất hòa như này, phần lớn là do, anh không hiểu em, cho nên anh muốn đi tìm hiểu quá khứ của em, không chỉ là quan hệ gia đình của em, mà còn là lúc em nhỏ, lúc em đi học... nhưng đáng tiếc là không tìm thấy thầy cô giáo tiểu học của em, anh thực sự rất tò mò, em lúc nhỏ có lạnh lùng băng giá như này không, chỉ như vậy thôi chứ cũng chẳng có ý gì khác, ha ha...

Lâm Nhược Khê im lặng, Dường như đang tự hỏi mình điều gì đó.

Dương Thần như lại vừa nghĩ ra điều gì đó, cười nói:

- Đúng rồi, còn phải cảm ơn em, còn giúp anh đổi quần áo theo mùa, tuy nhiên người như anh khá là tùy tiện, thực tế thì không cần mặc những bộ quần áo quá tốt, có thể đưa anh mấy bộ quần áo rẻ rẻ là được rồi, cả một tủ quần áo hàng hiệu, anh có mặc thì cũng không giống người nổi tiếng, không cần phải phí phạm như vậy, anh biết nhà mình không thiếu tiền, nhưng em cũng có thể lấy tiền đó đi làm chuyện khác, em không cần phải tiêu quá nhiều tiền vào việc mua sắm quần áo hay giải trí, tiền thì nên dùng đúng chỗ.

Nói xong Dương Thần đi đến bên máy lọc nước, cầm một cái cốc giấy lấy nước ở bên nước ấm, rồi mới ngồi xuống ghế, đưa đến trước mặt Lâm Nhược Khê, cười nói:

- Được rồi, bụng em chắc chắn rất đói rồi, nhanh bột nếp đi, bột nếp viên mới làm hôm nay, rất tươi ngon đấy.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê trầm tĩnh lại, gật gật đầu, cầm lấy một viên, quen tay dùng hai ngón tay miết, rồi đưa lên miệng, cắn một miếng nhỏ nhai nhai.

Nhắm nhắm hương vị quen thuộc, nhưng Lâm Nhược Khê lại không yên lòng, chốc chốc lại liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh.

Viên thứ nhất đã trôi vào bụng, dạ dày cũng chưa thoải mái, Lâm Nhược Khê nhận cốc nước mà Dương Thần đưa, uống một ngụm.

- Ăn tiếp đi, cho dù em có muốn tiếp tục tăng ca, thì anh cũng cản em, nhưng em phải ăn cho no trước đã.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê không tiếp tục lấy nữa mà mặt mang vẻ phức tạp nhìn Dương Thần, hỏi:

- Dương Thần, anh thực sự thích em sao?

Dương Thần dờ dẫm trong chốc lát, mỉm cười hỏi:

- Sao đột nhiên em lại hỏi như vậy?

- Kỳ thực buổi tối hôm trước, anh nghi ngờ em phải người đi theo dõi Thiện Ny, mặc dù em rất giận, nhưng em cũng nghĩ... tại sao anh lại nghi ngờ em như vậy:

Lâm Nhược Khê dịu dàng nói:

- Nếu như thực sự chúng ta là vợ chồng, vậy anh lại vì một người phụ nữ khác, nghi ngờ em làm chuyện đó, có phải là có ý, em ở trong lòng anh không hề quan trọng như vậy, hoặc có thể nói... anh thích người khác, còn hơn cả thích em.

Dương Thần cười khổ sở:

- Em vẫn còn vì chuyện đó mà không vui sao, lúc ấy anh thực sự rối quá, lúc đó cũng không nghĩ gì nhiều, mới hiểu nhầm em, việc này với việc anh thích hay không thích em hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, lộ vẻ đau thương:

- Không chỉ nguyên nhân là một lần này, mà bởi vì giữa chúng ta có quá nhiều mâu thuẫn, cứ như thế, trong lòng em thực tế đã không còn niềm tin nữa rồi.

Dương Thần nghiêm mặt nói:

- Một khi em đã nói như vậy, thì anh cũng nói trắng ra cho em biết.

Ừ?

- Anh không thích em

Dương Thần nói nghiêm túc.

Đôi mắt Lâm Nhược Khê lộ ra đôi chút sâu thẳm, ngơ ngác không nói nên lời.

Nhưng một giây sau, Dương Thần lại tươi cười nói:

- Nhưng anh yêu em!

Lần này, Lâm Nhược Khê vẫn còn chưa kịp phản ứng, cô và Dương Thần bốn mắt nhìn nhau, hoàn toàn chưa kịp định thần.

- Bởi vì anh yêu em, yêu em hơn so với những người khác, nên anh mới bận tâm đến những cảm nhận của em, hi vọng em tha thứ, cho nên, anh mới hi vọng, cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ duy trì được, nói như vậy... em có hiểu được không?

Dương Thần nói vô cùng sâu sắc.

Thật lâu sau khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê mới hiện lên những vết đỏ ửng, không nhìn Dương Thần, cầm lấy mấy viên trong hộp, tiếp tục ăn, vừa ăn vừa hỏi:

- Lần trước anh nói với em, muốn tặng quà cho em, không phải là mấy viên chiên này chứ.

Dương Thần sững sốt, vội lắc đầu,

- Đương nhiên là không phải rồi, anh thực sự rất muốn tặng quà cho em, nhưng... thời gian hơi gấp, phải qua một thời gian nữa mới chuẩn bị xong quà.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, giọng yếu ớt nói:

- Nếu như quà của anh khiến em vừa lòng... thì chúng ta sẽ kết hôn...

May là thính giác của Dương Thần tốt, nên mới nghe rõ được, nhưng lại nghĩ, rồi hoài nghi hỏi lại:

- Kết hôn? Chúng ta không phải đã là vợ chồng hợp pháp rồi sao?

Lâm Nhược Khê quay đầu lại, đôi mắt thủy tinh trong veo tràn đầy ngượng ngùng và oán trách, phồng má, gặt giọng:

- Ngốc ạ, chẳng lẽ đến hôn lễ cũng không tổ chức mà anh muốn em sống với anh cả đời sao!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 627

Hôn Lễ

Hôn lễ?

Trong đầu Dương Thần vừa như có dòng điện xẹt qua, ngây người ra một lúc lâu, mới vuốt đầu, cười ngây ngô nói:

- Thật đúng là, anh quên rằng chúng mình mới kết hôn mà chưa tiến hành hôn lễ, he he...

Lâm Nhược Khê tiếp tục nhấm nháp bánh viên chiên, lười không thèm để ý đến phản ứng của cái con người này, chuyện chung thân đại sự, sao lại có thể quên dễ dàng như thế!

- Nhưng...

Dương Thần đột nhiên nhận thấy có cái gì đó không đúng, nếu mình với Lâm Nhược Khê nếu có tổ chức hôn lễ, vậy thì chắc chắn phải mời khách rồi, bên mình thì dễ rồi, không phải bạn bè thì cũng là thuộc hạ, chẳng có vấn đề gì hết, nhưng nếu như Lâm Nhược Khê mời, thì chắc chắn bao gồm những chị em tốt của cô ấy ở công ty.

Vậy là vấn đề xuất hiện rồi, để Mạc Thiện Ny, Lưu Minh Ngọc, chị em nhà Thái gia, tất cả đều đến tham gia hôn lễ của hai người, thì đến lúc đó mình còn mặt mũi nào mà đối diện với Mạc Thiện Ny và mấy người đó?

Lâm Nhược Khê như thể nhìn ra tâm sự của Dương Thần, đôi mắt đẹp liếc nhìn hắn một cái:

- Sao thế? Anh không đồng ý sao?

Dương Thần vội lắc đầu:

- Đương nhiên là đồng ý rồi chỉ là... có phải là có ý, quan hệ của chúng ta sẽ công khai ra ngoài không?

- Đương nhiên, chẳng lẽ kết hôn thì chỉ ở nhà kết hôn thôi sao?

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần nghĩ thầm quả nhiên là như thế, chiêu này của Lâm Nhược Khê quả thật khó cự tuyệt gấp trăm lần, bản thân mình không thể nói không tổ chức hôn lễ với cô ấy được, nhưng hôn lễ này mà được tiến hành, tất cả mọi người đều biết mối quan hệ giữa hai bọn họ, nếu như mình có cái gì đó với người phụ nữ khác, cho dù bản thân mình mặt có dày, thì người phụ nữ khác biết phải làm thế nào?

Lâm Nhược Khê tiếp tục nói:

- Đương nhiên, chuyện này cũng không thể lập tức tiến hành được, em còn phải xem xem anh chuẩn bị quà như thế nào đã, nhưng cũng không thể lấy bông ngọt ra mà lừa em đâu đấy, mặc dù là em thích ăn, nhưng cũng

không thích đến mức mà lấy bông ngọt ra để bán mình đâu!

Dương Thần cười khoan thai, ngày trước còn tưởng rằng cái giá phải trả để lấy lòng bà xã này là “giá rẻ” mấy viên bông ngọt mới có mấy phân tiền, nhưng xem ra bây giờ, gặp phải chuyện thật như này, vẫn còn phải lấy được tiền vốn đã.

Đôi mắt Lâm Nhược Khê lộ ra vài tia giao hoạt:

- Trước đây lúc vừa mới kết hôn, em cho rằng anh rất nghèo, cũng chẳng trông cậy gì vào tài cán của anh, chỉ cần không thêm phiền phức gì cho em đã là tốt rồi, nhưng, bây giờ một khi em đã biết tiền của anh nhiều hơn tiền của em rất nhiều, thì từ giờ về sau em sẽ đề cao yêu cầu của em hơn nữa.

Người thường có cách sống của người thường, người giàu có cách sống của người giàu, giống như cách em mua cho anh quần áo vậy, cũng không phải vì em cố ý mua cho anh quần áo hàng hiệu, mà là lúc em đi xem quần áo, sẽ tự nhiên chọn những món đồ hàng hiệu đó, tự nhiên trở thành thói quen việc em và anh tổ chức hôn lễ, em không muốn cái gì mà giản dị tự nhiên, hôn lễ chỉ cần thành tâm thành ý thật lòng là được, em lại càng không phải là cô nữ sinh ngây thơ trong sáng, nên một khi đã làm, thì đương nhiên phải làm cái gì phù hợp với thân phận rồi.

Một khi anh đã có thể vì ả hồ ly tinh An Tâm, chạy đến tận Hokkaido gây chiến, thì em đương nhiên sẽ không khách khí, mặc dù em có rất nhiều tham vọng, nhưng cũng là thật lòng thật dạ, anh làm thế nào thì làm.

Dương Thần chỉ cảm thấy chính mình đã rơi vào lòng bàn tay của Lâm Nhược Khê, bị bóp đến gần chết, một chút sức lực để phản kháng cũng không có, lại nói tiếp, chút yêu cầu này của vợ mình thật sự không hề quá đáng, tổ chức một hôn lễ, vừa long trọng, lại phải vừa có tiền?

- Vậy... chúng ta kết hôn, có cần mời... đám người Thiện Ny,

Dương Thần nhỏ giọng hỏi đầy vẻ tham dò.

Lâm Nhược Khê không chút do dự gật gật đầu, cười nói:

- Đương nhiên là phải mời đến rồi, không chỉ có Thiện Ny, mà cả An Tâm, Minh Ngọc và Sắc Vi cũng đều phải đến, đúng rồi, anh còn cô tình nhân nào nữa không? Điều gọi đến hết đi, em muốn hỏi thăm từng người bọn họ a, các cô ấy chắc chắn sẽ thành tâm chúc phúc cho chúng ta, anh nói xem có đúng không?

Nhìn đôi mắt thủy tinh trong vắt như băng của Lâm Nhược Khê, nụ cười giống như bông hoa mùa xuân nở rạng rỡ, làm cho người khác không rét mà run.

Dương Thần xấu hổ sờ sờ gáy, đây đâu phải là “hỏi thăm” rõ ràng làm tìm mục tiêu, từ từ đôi phó đây mà.

Vấn đề này không cần phải tiếp tục nói đến nữa, Dương Thần cảm thấy mình sau này cần phải từ từ cân nhắc, vì thế nói:

- Đúng rồi, hôm nay anh đi đến nhà Hồng Yến, nhìn thấy hàng nhà cô ấy

bán rất chạy, nhưng bọn họ không có tiền để mở một tiệm lớn hơn, anh đã bàn bạc với bọn họ, xem có thể đầu tư vào cửa hàng của bọn họ được hay không, giúp họ mở một chuỗi cửa hàng, coi như cổ phiếu đầu tư.

Lâm Nhượng Khê có chút kinh ngạc, liếc Dương Thần một cái,

- Không ngờ anh có thể nghĩ đến việc kinh doanh buôn bán.

Dương Thần vẻ mặt khổ sở, về phần mình cũng cảm thấy không đúng tý nào, nói:

- Anh thấy Hồng Yên vì hơn một triệu tiền thuốc mà lao lực, muốn giúp gia đình cô ấy một chút, chúng ta mua đứt phương pháp gia truyền nhà cô ấy, giúp bọn họ đầu tư mở cửa hàng, rồi từ đó thu chút lợi nhuận là được rồi, không phải em muốn đầu tư vào ngành giải trí sao? Máy cái làng nghỉ dưỡng, khu vui chơi giải trí, tất cả mấy nơi đấy đều cần đồ ăn vặt, bánh viên chiên chẳng phải là loại đồ ăn vặt mà mọi người yêu thích sao?

Lâm Nhượng Khê gật gật đầu:

- Đề nghị này cũng không tồi, nhưng phải được ông Triệu đồng ý mới được, dù sao thì bánh viên chiên cũng không phải là thứ mà một người có thể làm được, phải có chuyên gia huấn luyện, mùi vị và hương vị thì chỉ có tài năng đặc biệt của ông Triệu mới có thể qua mắt được người khác, rất nhiều công đoạn thì không thể để bất cứ người nào khác đảm nhận được, anh thấy là chúng ta có thể làm được?

- Người khác thì có thể không tin, nhưng Nhượng Khê bảo bồi em là ân nhân cứu mạng của nhà Hồng Yên, huống hồ em lại thêm đề ý đến chuyện kiếm tiền từ cách làm bánh viên chiên sao?

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhượng Khê gật gật đầu, dường như có suy nghĩ gì đó thoáng qua.

Dương Thần tiếp tục kích động, tràn đầy khát khao nói:

- Em nghĩ mà xem, đời sau này, trong mỗi một khu nghỉ ngơi của Quốc Tế Ngọc Lôi, đều có thứ bánh viên chiên mà em thích nhất, trong những cửa tiệm đều được trang trí bằng màu hồng phấn ấm áp, trên tường là hình ảnh của mèo Hello Katy, trên tường là hai chiếc tivi thật lớn, từ sáng đến tối sẽ phát những bộ phim Hàn Quốc mà em thích nhất, chỗ nào cũng là “sharangheyo” câu tiếng Hàn này tuyệt đối chỉ cần nghe trong phim Hàn Quốc, không cần nghe nhạc.

- Không cần biết em đi đến đâu thị sát, đều có thể trực tiếp bước vào trong cửa hàng, ăn đủ loại bánh viên chiên tươi ngon, mùi vị thì vẫn là loại nhà Triệu gia mà em thích nhất rồi, hơn nữa em còn là Chủ tịch, lại cùng ăn bánh viên chiên với mọi người, sẽ thấy em dân dã thân thiết biết chừng nào, mọi người sẽ nói em rất bình dị gần gũi, rất hiếm có a...

Nói đến đây, Lâm Nhượng Khê đã quên luôn việc ăn nốt miếng bánh viên chiên mà mình đang cầm trên tay, đôi mắt long lanh, trong vắt, tưởng tượng, không cần nói cũng biết.

Một lát sau, Lâm Nhược Khê mới phát hiện mình có hơi thất thố, ho một tiếng lấy giọng, mặt hơi hơi đỏ, nói:

- Cửa tiệm trang trí như thế nào là việc của em, đừng có tưởng anh hiểu em, em là thương nhân, chỉ cần là kiếm tiền hợp pháp, thì đương nhiên là em sẽ làm rồi, không cần anh phải quản nhiều.

Dương Thần biết rằng Lâm Nhược Khê đã xao động, vì thế gật đầu nói:

- Đương nhiên, anh cũng chỉ đề xuất ý kiến vậy thôi, chủ yếu thì vẫn xem là vị chủ tịch như em nghĩ thế nào rồi.

Lâm Nhược Khê nói:

- Em sẽ phái Minh Ngọc đi nói chuyện với cả gia đình nhà ông Triệu, nếu như thành công, thì sẽ bắt mô phỏng lại tính khả thi, tiến hành điều tra thị trường, không có vấn đề gì, thì đi huấn luyện lại người, tranh thủ thời gian mở chuỗi cửa hàng.

- Chuyện này nếu có thể thành công, một triệu tiền thuộc của Hồng Yến, anh coi như cũng tính rồi, gia đình nhà cô ấy cũng chẳng dễ dàng gì, trực tiếp thu mua thương hiệu nhà cô ấy luôn coi như xóa nợ.

Dương Thần đề nghị.

Lâm Nhược Khê cũng phản đối luôn nói:

- Nợ là nợ, nếu như dễ dàng tìm một cái cơ rồi xóa sạch mọi thứ đi như vậy, vậy thì không tôn trọng Hồng Yến rồi, nhất định phải trả hết nợ, một phần tiền cũng không được thiếu, về phần tài chính, thì chúng ta sẽ dùng cách khác.

Dương Thần bĩu môi, từ đầu đến giờ vẫn không cùng một kết quả, chỉ là cái tính nguyên tắc của Lâm Nhược Khê lại trỗi dậy, thì có mà người thân cũng không nhận chứ đừng nói.

Một loạt những mâu thuẫn như vậy, đã phá vỡ khoảng cách giữa hai người, Dương Thần cũng thở phào nhẹ nhõm, ngày qua ngày, cũng sắp đến lúc phải đi Yên Kinh với Thái Nghiên rồi, vì thế cũng nói luôn:

- Nhược Khê, hai ngày nữa có thể anh phải đi Yên Kinh một chuyến, làm một số chuyện, vì vậy nói với em một tiếng trước.

Lâm Nhược Khê hỏi:

- Yên Kinh? Anh phải về nhà sao?

Dương Thần sững sốt, theo như lời Lâm Nhược Khê nói, thì đương nhiên là Dương gia rồi, chau mày lại:

- Không phải, có chuyện khác phải làm.

Lâm Nhược Khê “ồ” lên một tiếng, rồi lại yên lặng tiếp tục ăn.

- Em không muốn biết anh đi Yên Kinh với ai sao?

Dương Thần tò mò hỏi.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Biết rồi thì lại phiền lòng, tốt hơn hết là không biết thì hơn, dù sao thì em có bảo anh không đi, thì anh cũng không nghe lời em.

Dương Thần mỉm cười:

- Sao đột nhiên lại hào phóng như vậy?

Lâm Nhược Khê lườm người đàn ông này một cái:

- Để cho anh thoải mái mấy ngày, đợi sau khi kỳ hạn một năm qua đi, anh sẽ hiểu rõ em “hào phóng” như thế nào.

Lưng Dương Thần chợt lạnh toát, hóa ra vẫn là cái “điều khoản” đó lại cứu mình một phen.

Trời cũng rạng sáng rồi, Lâm Nhược Khê còn không có ý nghỉ ngơi, Dương Thần cũng không dám phá hỏng tiến độ làm việc của cô gái này, đang định nằm ở sô pha làm một giấc, thì phát hiện điện thoại của mình rung.

Dương Thần bực bội, muộn như vậy rồi ai lại còn gọi điện thoại cho mình, hay là từ điện thoại từ nước ngoài?

Nhưng vừa đứng lên, Dương Thần kinh ngạc, không ngờ lại là điện thoại của Đường Đường, không phải con nha đầu này đã cùng mẹ là Đường Uyên về nhà họ Đường ở Yên Kinh rồi sao?

- Nha đầu, muộn như vậy rồi lại lên cơn thần kinh gì thế?

Dương Thần hỏi.

Đầu dây bên kia, tiếng Đường Đường rất nhỏ, kèm theo là tiếng khóc nức nở,

- Chú ơi, hức... mẹ... mẹ... bà ấy... trúng độc rồi...

Đường Uyên trúng độc?

Trong đầu Dương Thần dường như nổ ra một cơn sấm sét, sắc mặt chìm xuống:

- Tình huống như thế nào, nói rõ ràng ra xem nào.

Lâm Nhược Khê đứng bên cạnh nhìn sang, nhìn thấy sắc mặt Dương Thần bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 628

Bắc Thương

Chuyện này phải nói đến chuyện mấy hôm trước Đường Uyên dẫn Đường Đường về Yên Kinh.

Theo như yêu cầu của ông cụ Đường Triết Sâm, trên dưới Đường gia hơn mười nhân vật chủ chốt, cùng tề tựu đông đủ tại từ đường, đến dự đại hội gia tộc, chủ yếu là để giải quyết một số mâu thuẫn cá nhân giữa một số người, Đường lão gia chủ trì đại cục, giải quyết sạch sẽ mở hỗn loạn trong mấy ngày này.

Đường Uyên và Đường Hoàng được chọn là người kế nghiệp tương lai, đương nhiên là được phá lệ nhắc đến rồi.

Đường Triết Sâm ở lúc cuối cùng của đại hội, nói rõ rằng bản thân mình đầu óc chỉ còn vài năm minh mẫn nữa để quản lý gia tộc nữa thôi, vì vậy quyết định dùng khoảng thời gian trong một năm tới, sẽ tiến hành kiểm tra đối với hai đứa cháu trai và cháu gái của mình là Đường Uyên và Đường Hoàng.

Đường Hoàng là người quản lý sản nghiệp của gia tộc ở phía Bắc, còn Đường Uyên quản lý vùng Giang Nam, căn cứ vào lợi nhuận và lãi để quyết định xem ai sẽ là người kế nhiệm việc quản lý Đường gia.

Quyết định này vừa được đưa ra, đương nhiên biến hai bên vốn là dòng nước âm thầm chảy xiết bắt đầu khởi động thế cục, bắt đầu giương cung bạt kiếm rồi.

Hai đương sự lại không hề phát biểu bất cứ ý kiến gì, chỉ là đáp ứng theo quyết sách mà Đường lão gia đề ra thôi, định sau khi đại hội gia tộc kết thúc, thì sẽ trở về cương vị của mình tiếp tục làm việc.

Nhưng vào buổi tối trước khi Đường Uyên về Trung Hải, đột nhiên lại bị ngắt ở bữa tiệc.

Đường gia hai bên đều rối loạn, sau khi mời bác sĩ đến chữa trị cho Đường Uyên, mấy bác sĩ kinh nghiệm vô cùng phong phú đó nói cũng vô cùng mơ hồ, chỉ biết là trong cơ thể Đường Uyên xuất hiện một loại bệnh độc không rõ nguồn gốc, hơn nữa loại bệnh này trong một thời gian ngắn sẽ không khiến người bệnh tử vong, nhưng sẽ khiến cho các cơ quan đều trở nên vô cùng suy yếu, hệ thống miễn dịch cũng trở nên yếu ớt.

Loại bệnh độc như vậy, cũng có chút gì đó giống với AIDS, khiến cho hệ miễn dịch suy yếu, từ đó sẽ khiến cho người ta bị chết bởi những bệnh cơ hội.

Trong nhà Đường gia, đột nhiên lại bị trúng độc, tất cả mọi người trong

Đường gia đều ý thức được tình hình rất nghiêm trọng, thứ nhất, nếu như có người hạ độc Đường Uyên, vậy thì chỉ có thể là người của Đường gia, nếu như từ ý đồ gây án mà nói, thì khả năng Đường Hoàng là người ra tay là lớn nhất, nếu như là Đường Hoàng làm, vậy thì cũng quá nóng vội rồi, mưu kế này có chút vụng về.

Vấn đề thứ hai là, nếu như cơ thể Đường Uyên mắc phải loại bệnh này, thì loại bệnh này có phải là bệnh truyền nhiễm hay không? Loại bệnh này rất cuộc có phải một dạng khác của bệnh AIDS hay không?

Đến cả các nhà y học cũng còn không thể nhận biết được, người nhà Đường gia đương nhiên cảm như hén, lòng nặng trĩu trịch, sợ rằng chính cơ thể mình cũng có thể bị lây bệnh.

Kể từ khi, người được đề cử kế nhiệm họ Đường là Đường Uyên bị trúng độc, trực tiếp bị tiến hành cách ly “vi khuẩn gây bệnh” cho dù cơ thể Đường Uyên vô cùng yếu, nhưng người nhà cũng không dám đến gần chăm sóc, chỉ đưa Đường Uyên đến phòng cách ly ở bệnh viện mà thôi, để cho bác sĩ mặc áo quần áo cách ly vào chăm sóc.

Bởi vì không ngờ sự tình lại phát sinh ra ở Đường gia, trước mắt bao người, người nhà Đường gia đương nhiên cảm thấy đây là một tin vô cùng mất mặt, cho nên không dám tiết lộ ra ngoài, cố gắng dấu nhem mọi tin tức, mặt khác, đi lấy máu của Đường Uyên, đến viện khoa học kiểm tra, hi vọng có thể tìm được phương pháp trị liệu.

Nghe được đại khái sự tình, Dương Thần thở phào được một chút, tối thiểu, Đường Uyên bây giờ không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, nghe tiếng khóc nức nở của Đường Đường, ôn tồn nói:

- Nha đầu, khóc cũng không có ích gì đâu, chuyện nghiêm trọng như vậy, sao bây giờ mới gọi điện đến hả?

Đường Đường thấp giọng nói:

- Con sớm đã định gọi cho chú rồi, chú có thể mời cô Jane đến chữa cho mẹ con thì tốt quá rồi, cô ấy nhất định có thể giúp được mẹ, nhưng... người trong nhà đều lo lắng tin tức sẽ bị truyền ra ngoài rồi người ngoài sẽ biết, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Đường gia, sau khi mẹ bị bệnh, sức khỏe của cụ cũng không tốt, ở nhà tĩnh dưỡng, mọi chuyện đều để cho chú Đường Hoàng giải quyết, con luôn tìm cơ hội để liên lạc với chú, đến bây giờ mới có cơ hội, con... con đang trốn trong chăn nè.

Dương Thần cười nhạt, ảnh hưởng đến thanh danh? Đường Uyên đã nằm đấy rồi còn lo ảnh hưởng đến thanh danh gì nữa, nhà quyền quý danh gia vọng tộc sâu như biển, sinh ra trong gia đình như vậy thì cũng thật đáng buồn, tất nhiên là có những người cố ý không cho Đường Uyên nhận bất cứ sự trợ giúp nào, thậm chí còn ước sao Đường Uyên còn không chết luôn đi cho rồi.

Chuyện không thể tha thứ được nữa rồi, Dương Thần hiểu rất rõ, lần này

không giống với “bệnh điên” của Đường lão gia trước đây, ai mà biết được Đường Uyên có thể chống đỡ được bao lâu, mình cũng không rảnh để mời Jane từ Anh bay qua đây, chuyện này vẫn nên để mình đích thân đến Yên Kinh giải quyết mới được.

Cũng may bản thân đã tu luyện đến được trình độ cao, tuy rằng cũng chưa thử qua, nhưng Dương Thần cũng mơ hồ tin rằng, với khả năng của mình có thể giải trừ được nguy cơ cho Đường Uyên.

Mặc dù Đường Uyên trước đây cũng không được tính là người phụ nữ của mình, nhưng tình cảm của hai người cũng là duyên phận, lại thêm cả giao tình với Đường Đường, đám người của Viên Dã, mình đương nhiên là phải cố gắng hết sức đi giúp cô ấy.

Chỉ có điều, sự việc diễn ra đột ngột, thôi thì đành thất hẹn với Thái Nghiên vậy, mình đến Yên Kinh trước, đợi sau khi Thái Nghiên đến Yên Kinh thì làm hòa vậy.

Bảo Đường Đường an lòng đợi mình, Dương Thần gác điện thoại, ý thức được ánh mắt phức tạp của Lâm Nhược Khê đang đứng bên cạnh nhìn mình, thân nhiên cười nói:

- Xem ra anh phải đi Yên Kinh trước dự tính rồi.

Lâm Nhược Khê đại khái cũng đã hiểu được chút nội dung, gật gật đầu nói:

- Liệu mà đôi nhân xử thế, dù sao thì cũng không phải là ở Trung Hải, không quen người, xảy ra thì chỉ là chuyện phiền toái mà thôi.

Dương Thần không ngờ Lâm Nhược Khê lại nhắc nhở mình những chuyện này, cười nói:

- Anh còn tưởng, em sẽ giận vì chuyện anh đến Đường gia tìm Đường Uyên chứ.

Lâm Nhược Khê lờ mờ hẩn một cái:

- Chuyện phải cân nhắc nặng nhẹ, em cũng không phải là người đàn bà chanh chua không nói đạo lý.

Dương Thần trong lòng bình tĩnh lại, liền nói ngay:

- Vậy sau khi em về nhà, nói với mẹ và vú Vương một tiếng nhé, anh sẽ lên đường đi Yên Kinh luôn.

- Bây giờ?

Lâm Nhược Khê hoài nghi nói.

Dương Thần gật đầu,

- Cũng không cần phải chuẩn bị gì, đương nhiên là càng nhanh càng tốt.

Trên thực tế, cách tốt nhất, đương nhiên là sau khi gỡ bỏ phong ấn, dùng không gian gấp khúc, xuyên không gian đến Yên Kinh, nhưng cách này, không phải Dương Thần không có, nhưng thực sự hết sức hải tặc, hơn nữa Dương Thần cũng cảm thấy không nhất thiết phải làm như vậy.

Dương Thần rất tò mò, lúc trước Lăng Hư Tử và Yên Tam Nương hai vị

Tiên Thiên đại cao thủ, dùng cách gì để thay việc đi bộ, mặc dù không dám khẳng định là bản thân mình đã đạt tới cảnh giới của hai người bọn họ, nhưng Dương Thần của ngày hôm nay cũng cảm nhận được, cách đó cũng không phải là thứ quá cao thâm gì, chỉ là bản thân mình không có bí quyết để lãnh hội thôi.

Cũng may, một khi đối phương hạ độc, khiến cho cơ thể Đường Uyên suy yếu, thì nhất định không hi vọng là Đường Uyên lập tức chết, vì vậy, nội trong mấy ngày Đường Uyên sẽ không gặp chuyện gì.

Phương thức mà Dương Thần lựa chọn, là đặt một tấm vé bay đến Yên Kinh trong thời gian sớm nhất có thể, còn việc về nhà lấy mấy bộ quần áo và giấy tờ, thì không đáng chút nào, chỉ có điều không có thời gian dành cho người nhà thôi.

Mặc dù đang ở Trung Hải, nhưng chuyện của Mạc Thiệu Ny vẫn chưa xử lý xong, nhưng Dương Thần cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đợi sau khi cứu được Đường Uyên trở về mới lại đi tìm Mã Quế Phương nói rõ lý lẽ được.

Trước khi lên máy bay, Dương Thần đã gọi điện thoại cho Thái Nghiên, Thái Nghiên đang ngủ bị đánh thức dậy, nũng nịu một hồi, nhưng nghe nói Dương Thần đột nhiên phải đi Yên Kinh, lại kinh ngạc vô cùng.

Cũng may Thái Nghiên không phải là trẻ con, cũng không hỏi nhiều, thoải mái định ngày gặp nhau ở Yên Kinh.

Sau đó, Dương Thần lại liên tiếp gửi tin nhắn cho An Tâm, Lưu Minh Ngọc, Sắc Vi, trước đây chính mình cũng chẳng bao giờ làm mấy chuyện nhỏ nhặt này, nhưng bây giờ thực sự trở thành người bị ràng buộc, không nói rõ đi đâu, sau này khó mà giải thích.

Quan trọng nhất là phải gửi tin nhắn cho Mạc Thiệu Ny, để cô ấy ổn định tình hình, đợi mình từ Yên Kinh trở về, bản thân mình sẽ biết xử lý tốt mọi chuyện.

Không ngờ, trước khi đi, Lưu Minh Ngọc lại gọi điện đến, hỏi:

- Ông xã, bố em đúng lúc cũng dẫn người về Yên Kinh rồi, nếu như anh ở Yên Kinh mà có chuyện gì, thì có thể nhờ bố đến tiếp ứng.

Lưu Thanh Sơn ở Trung Hải bị Dương Thần làm cho tức chết, về đến Yên Kinh cũng chẳng khác mấy, Dương Thần từ chối nói:

- Thôi, bố em còn mặt mũi nào gặp anh, anh tự có kế hoạch của mình, Minh Ngọc bảo bố em đừng có lo lắng.

- Uhm,

Lưu Minh Ngọc có chút thất vọng, nhưng cũng biết Dương Thần không có ý đi làm hòa với Lưu Thanh Sơn.

Đợi một lúc, cũng đến lúc Dương Thần lên máy bay, hắn mua vé hạng thương nhân, để có thể ngủ một giấc, mà rốt cuộc thì hắn cũng chẳng bận tâm gì đến tiền.

Ngồi xuống chiếc ghế da to bản, Dương Thần nở một nụ cười, bởi, phía trên bên trái đi đến một nam một nữ, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh mình.

Hai người này, đích thị là Thiên Long và Diệp Tử.

- Tôi biết, hai người nhất định sẽ đi Yên Kinh cùng với tôi mà, he he, đến đó, tôi không quen lắm, hai người nhớ sắp xếp cho tôi chỗ ăn ở, đúng rồi, mượn cho tôi một cái xe thoải mái một chút, tôi thích rộng rãi, tốt nhất là xe thương vụ.

Dương Thần nói.

Thiên Long và Diệp Tử nhìn nhau cười khỏ sở, Dương Thần đơn thuần là dẫn bọn họ đến Viêm Hoang Thiết Lũ làm bảo mẫu sai khiến, hai người không có cách nào cự tuyệt yêu cầu “thuần phác” đó, lại nói, chỉ cần hành tung của Dương Thần trong phạm vi của bọn họ, thì bọn họ cũng theo ý của Dương Thần.

- Kỳ thật, chúng tôi sẽ báo cáo về tổng bộ sau, tướng quân để cho chúng tôi cùng đi về Yên Kinh lần này với anh, lần này đến Yên Kinh, coi như là vì bản thân chúng tôi, cũng sẽ đối xử tốt với anh

Thiên Long còn muốn lấy lại chút thể diện, nói.

Dương Thần cũng chẳng thèm để ý tới, ngửa mặt lên, nhắm mắt lại và bắt đầu ngủ gà ngủ gật, mặt Thiên Long nhìn trừng trừng mà chẳng còn cách nào khác.

Hơn mười phút sau, may bay mới cất cánh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 629

Bảo Vệ Sân Khấu

Sáng sớm, thành phố Yên Kinh vẫn giống như một con sư tử ngủ say, bầu trời còn mờ mịt, đèn đường nhiều nơi còn sáng, những tòa nhà cao chọc trời nối tiếp san sát nhau, cái vẻ tang thương cổ xưa, oai hùng vẫn còn phảng phất đâu đó trong thành phố, trở thành nét đẹp độc đáo của thành phố này.

Ở thành phố Yên Kinh ở tầng cao nhất của một khách sạn năm sao cao cấp, trong phòng tổng thống (phòng VIP hạng nhất), ngọn đèn tối mờ, nhưng cả đêm lại có người không được nghỉ ngơi...

Tiếng thở dốc của người phụ nữ, chốc chốc lại bắt chợt hét lên một tiếng đau đớn, nhưng phần nhiều lại là một cái gì đó giống như gắng sức, gần như ngắt đi không còn hét lên được tiếng nào nữa.

Cả căn phòng, tràn ngập mùi hormone giới tính, cùng với mùi nước hoa hương hoa hồng tỏa ra từ cơ thể người phụ nữ đó.

Đột nhiên người phụ nữ phát ra một tiếng rít, rồi lập tức trở lại bình thường, âm thanh từ từ chìm xuống.

Trên chiếc giường rộng thênh thang, trên chiếc chăn màu trắng là những dấu vết điên cuồng, toàn thân người phụ nữ lộ ra một vẻ dịu dàng nữ tính, dựa vào bộ ngực thon dài cường tráng của người đàn ông nằm bên cạnh.

Khuôn mặt người đàn ông tuần tú mê hoặc, không một tí vết, một tay mân mê cơ thể người phụ nữ như đang mân mê một con rối, một tay từ từ với lấy cốc rượu mùi nồng nồng để trên chiếc bàn cạnh đầu giường.

Cái vị nồng đậm của rượu, xộc thẳng lên, khiến cho người phụ nữ hơi nhú mào, nhưng cũng không dám mở mồm phản nản gì.

- Chuyện, như thế nào rồi?

Người đàn ông nhấp một ngụm rượu cay, sắc mặt không chút thay đổi hỏi.

Người phụ nữ vốn hơi buồn ngủ ngẩng đầu lên, bị giày vò cả đêm, cô cực kỳ mệt mỏi, nhưng nghe thấy câu hỏi của người đàn ông, lập tức lấy lại tinh thần.

Khuôn mặt thanh tú hình trái xoan nhìn về phía người đàn ông, rõ ràng đây là cô con gái thứ ba nhà Đường gia, em họ của Đường Uyển, Đường Tâm.

- Sau khi Đường Uyển bị trúng độc, vẫn luôn bị cách ly trong bệnh viện, ông thì ở nhà tĩnh dưỡng, dường như đã bị đả kích, mọi chuyện đều giao cho Đường Hoàng làm, mọi chuyện trong nhà đang rối tung hết cả lên.

Đường Tâm cười đầy mê hoặc.

Trên nét mặt người đàn ông lộ một nụ cười nhạt,

- Bây giờ, đối tượng mà bọn họ đang nghi ngờ là ai?

Đường Tâm cười đầy giao hoạt nói:

- Ha ha, đám người ngu xuẩn đó, vẫn cho rằng là Đường Hoàng hạ độc, nhưng đám người ủng hộ Đường Hoàng căn bản là chẳng nói được gì, còn đám người ủng hộ Đường Uyển, bây giờ nhìn thấy Đường Uyển như vậy, cũng không dám tùy tiện hành động, cứ như thế này, chẳng mấy mà Đường gia sẽ chia năm sẻ bảy thôi.

- Hừ

Người đàn ông không nói năng gì mà chỉ “hừ” một tiếng.

Trong ánh mắt Đường Tâm hiện lên sự phân vân, nhưng cuối cùng vẫn hỏi:

- Bất Ván, đợi sau khi mọi chuyện có kết quả rồi, anh sẽ giết người của Đường gia sao?

Người đàn ông này, rõ ràng là Nghiêm Bất Ván.

- Giết? Vì sao lại phải giết?

Nghiêm Bất Ván hỏi lại.

Đường Tâm lắc đầu,

- Em chỉ hỏi thôi, không cần biết anh muốn làm cái gì, em sẽ đều ủng hộ anh.

Khi nói chuyện, trong đôi mắt của Đường Tâm, tràn đầy sự si mê cuồng say, dường như người đàn ông trước mắt, chính là tất cả niềm tin của cô.

Nghiêm Bất Ván cũng không để ý đến người phụ nữ với ánh mắt cháy bỏng mà mình đang ôm vào lòng này, ném cốc rượu xuống thảm, giơ tay đánh “bốp” một cái vào cái mông mỡ màng của Đường Tâm.

- Em đừng có ngủ nữa, mau trở về Đường gia, lập tức chú ý đến tất cả tình huống.

Nghiêm Bất Ván lạnh lùng nói.

Đường Tâm oán thán đứng dậy:

- Anh giày vò em cả một đêm, không để cho em nghỉ ngơi trong lòng anh một chút sao...

- Sao nào, trách anh đối xử với em không tốt à?

Nghiêm Bất Ván cười nhạt nói.

Đường Tâm sắc mặt trắng nhợt, vội lắc đầu,

- Không phải, em... em không có ý đó, em về ngay đây.

Nói xong, Đường Tâm vất vả bò dậy, kiểm chế sự đau đớn của cơ thể, nhặt quần áo ở dưới đất lên, từ từ mặc vào, vừa mặc vừa nhìn người đàn ông đang nằm nhắm mắt ở trên giường.

Mặc xong quần áo rồi, Đường Tâm mấp má môi, hỏi:

- Bất Ván, đợi sau khi mọi chuyện xong xuôi, anh sẽ lấy em làm vợ đúng không?

Nghiêm Bất Vần mở mắt ra, liếc nhìn người phụ nữ này một cái, rồi “ừ” một tiếng.

Như này vừa như là đồng ý lại vừa như là không đồng ý, lại khiến ánh mắt của Đường Tâm trở nên vô cùng nóng bỏng, cắn môi, tiến lên phía trước, vô lấy Nghiêm Bất Vần, hôn anh ta một cái, không nở rời khỏi căn phòng tổng thống.

Đợi sau khi cửa được đóng, Nghiêm Bất Vần ở trên giường mới cất tiếng cười nhạo, trong ánh mắt hiện lên một tia điên cuồng...

- Bảo tôi lấy một con chó cái về làm vợ, hừ... người phụ nữ của tôi, thì chỉ là nữ thần của tôi mà thôi.

...

Yến Kinh, trong hậu hoa viên ở khu nhà của Dương gia.

Trên chiếc bàn đá xanh, bên trên cái chạn giấy, mùi mực mới vẫn còn vương lại.

Dương Công Minh mặc một chiếc áo ba lỗ, mới sáng sớm đã đứng trước cái bàn, tay cầm một chiếc bút lông sói, luyện thư pháp.

Không bao lâu sau, Yến Tam Nương tươi cười bung điếm tâm sáng vào trong sân, đặt lên chiếc bàn gỗ bên cạnh, cũng không quấy rầy Dương Công Minh, lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn.

Dương Công Minh tập trung tinh thần, viết được mười mấy phút, mới từ từ hạ bút xuống.

Quay đầu lại, cười với Yến Tam Nương nói:

- Tam Nương, gần đây chữ của tôi có chút thụt lùi rồi.

- Lão nương nhìn không ra.

Yến Tam Nương mỉm cười nói.

- Ha ha già rồi, tay bắt đầu run, năm đó cầm khẩu súng máy nặng cũng không thấy run, hôm nay cầm có chiếc bút lông cũng không chịu được rồi, cũng trải qua ít nhiều sương gió rồi.

Dương Công Minh than thở.

Ánh mắt Yến Tam nương hiện lên vẻ đượm buồn, nhưng rất nhanh lại cười nói:

- Mặc dù bút có hơi run, nhưng chữ này, xem ra là tinh khí thần sở mà kết thành đây chứ, chữ của lão gia, chẳng mấy mà đạt tới cảnh giới rồi.

Dương Công Minh khoát tay, cũng không nói gì thêm, đi đến chiếc bàn bên cạnh, cầm lấy điếm tâm ăn, ăn được vài miếng, mới hỏi:

- Tên tiểu tử Dương Thần, đến rồi đúng không?

Yến Tam nương gật đầu nói:

- Nhận được tin, sáng sớm hôm nay đã vội vã tới Yến Kinh, chắc rằng chẳng bao lâu nữa sẽ tới thôi.

- Chuyện của nhà Đường gia, có chút kỳ quái, bất luận là như thế nào, Đường gia cũng là nằm trong bốn đại gia tộc lớn, là gia tộc máu chốt nhất,

chuyện này khẩn cấp, chúng ta cũng không thể ngồi yên mà nhìn được, ta tin rằng Lý gia và Ninh gia cũng bắt đầu quan tâm đến rồi,

Dương Công Minh thần nhiên nói:

- Nếu như Dương Thần có thể cứu người, như vậy là tốt nhất, nếu như không được, thì bà cũng nên đi xem xem, có lẽ bà có thể xoay chuyển được tình thế cũng nên.

Yến Tam Nương vuốt cằm,

- Lão gia yên tâm, trước mắt Đường tiểu thư kia không gặp nguy hiểm.

- Cháu gái của Đường Triết Sâm, chẳng phải là có một đứa con gái rồi sao, cũng là một đứa bé không tồi, mặc dù vai vế có chút lộn xộn, đúng là đáng tiếc,

Dương Công Minh thở dài.

Yến Tam Nương mỉm cười nói:

- Phụ nữ bên cạnh Thần thiếu gia, đã không ít rồi, nếu như không phải vì bây giờ không thể so sánh với trước đây, thì lão thân đã không coi ra gì rồi.

Dương Công Minh bật cười ha hả, cười một trận, rồi mới nói:

- Thôi thì kệ nó, tôi cũng lớn tuổi rồi, chỉ là một lão hồ đồ mà thôi, chuyện của con trẻ, nó thích thế nào thì để cho nó làm như thế, có phụ nữ đi theo nó, thì đấy là chuyện của nó thôi, sau này mà có bước vào cửa nhà Dương gia, thì cũng không phải là mấy cô đó.

- Dường như lão gia, tin tưởng vào sự nhận thức về nguồn cuội của Thần thiếu gia,

Yến Tam Nương tò mò nói.

Dương Công Minh lắc đầu,

- Tôi cũng không tin, chỉ là làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý khi nó trở về thôi.

Nói xong Dương Công Minh chỉ vào bức tranh mà mình đã viết xong, nói:

- Tam Nương, những hoạt động của Dương Thần ở Yến Kinh, bà chịu khó để ý một chút, người biết nó đến Yến Kinh, không phải là ít, ngộ nhỡ có xảy ra chuyện gì, kịp thời báo cho tôi. Bức tranh chữ này của tôi, đợi cơ có hội, thì đưa cho nó.

Yến Tam Nương nhìn nhìn bức tranh vừa khô mực, hiểu ý gật gật đầu.

Cùng lúc đó, tại sân bay quốc tế Yến Kinh, Dương Thần cùng với Thiên Long và Diệp Tử đi ra khỏi trạm nội địa, cảm thấy ngứa ngứa mũi, thiếu chút nữa thì hắt xì.

- Mẹ kiếp, xem ra rất nhiều người nhắc tới tôi,

Dương Thần lau bầu mấy câu, nhìn xung quanh, rồi hỏi Thiên Long,

- Đây, Thiên Long, người đón chúng ta đâu? Thời gian của tôi là vàng là bạc a.

Thiên Long buồn bực thở dài, chỉ tới cách đó không xa có một chiếc

Infiniti QX56 màu đen hiệu SUV đang đỗ ở đó, nói:

- Ở đằng kia, ai dám làm cậu chậm trễ hả ông Phật sống.

Dương Thần hài lòng gật đầu, vỗ vỗ vào bả vai Thiên Long,

- Phục vụ không tồi, hôm nào tôi sẽ nói với Thái tướng quân, thưởng thêm cho các cậu tiền.

Diệp Tử bĩu môi,

- Dương đại ca, chúng tôi không lĩnh lương.

- Cái gì?

Dương Thần kinh ngạc,

- Viêm Hoàng Thiết Lữ của các cậu sao đáng thương như vậy, bán mạng rồi còn không đưa tiền? Chắc chắc, thôi được, hôm nào các cậu tìm cơ hội rút khỏi Viêm Hoàng Thiết Lữ, đi theo tôi là được rồi. Công ty giải trí của tôi còn thiếu chân bảo vệ sân khấu, các cậu đến thì vừa hay.

Nói xong, Dương Thần cũng chẳng thèm để ý đến sắc mặt của Thiên Long và Diệp Tử, tức đến tái xanh mặt, cười ha hả rồi bước đến chiếc xe SUV, mở cửa xe ngồi vào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 630

Dùng Hết Sức Để Mút

Nơi Đường Uyển nằm, chính là bệnh viện quân khu một của Yên Kinh, với tình hình của bệnh viện này, chỉ mở để phục vụ một số nhân vật quan trọng, cho nên trình độ điều trị và các phương tiện bên trong của bệnh viện đều ở mức tiên tiến.

Dương Thần hoàn toàn không có khái niệm gì về địa lý của Yên Kinh, trong đầu của mình, hầu như tồn tại bản đồ của tất cả các quốc gia trên thế giới, bao gồm bản đồ của các thành phố quan trọng, nhưng đối với mảnh đất mà mình sinh ra, hắn gần như chẳng biết gì.

Cho nên, Dương Thần đơn giản là dựa toàn bộ vào Thiên Long và Diệp Tử, ngồi yên trên xe, cũng chẳng nghĩ ngợi gì, không nghĩ rằng hai người này cũng không có cách giúp mình.

Chính xác, với Viêm Hoàng Thiết Lữ mà nói, để Dương Thần giải quyết xong sớm mọi chuyện quay trở về Trung Hải mới là chuyện quan trọng. Dương Thần phải cứu người, chuyện này đối với bọn họ mà nói không hề có tổn hại gì, tận lực giúp đỡ, sau này hai bên đều dễ nói chuyện.

Giao thông ở Yên Kinh hơi ùn tắc, phải lái xe đến gần hai tiếng đồng hồ mới đến được bệnh viện Quân Khu.

Sau khi xuống xe, Dương Thần để hai người bọn Thiên Long dẫn đường, đi vào trong bệnh viện, đến khu vực phòng chăm sóc đặc biệt.

ở phòng nghỉ bên ngoài của phòng chăm sóc đặc biệt, ngoại trừ mấy thầy thuốc và y tá ra, còn có mấy người lạ, và mấy bóng dáng quen thuộc.

Trên mặt trần đầy vẻ mệt mỏi, ông cụ Đường Triết Sâm ngồi trên chiếc xe lăn, đưa cháu gái Đường Tâm đứng phía sau đẩy xe, thì thoảng lại nhìn vào Đường Uyển đang nằm trên giường bên trong phòng cách ly.

Đường Đường vốn hoạt bát năng động, giường như già đi thêm vài tuổi, mặc một chiếc váy hoa liền màu trắng, nước mắt lúc nào cũng như trực trào ra, đứng ngẩn người ra ở bên ngoài phòng bệnh.

Còn một đám người mặc âu phục đi giày da, cứ như là đám người mặc quần áo công sở vậy, mặt đầy thương cảm đứng bên cạnh Đường lão gia, dường như là đang an ủi điều gì.

Mấy người Dương Thần tiên vào, những người này là những người phản ứng đầu tiên, nhìn thấy ba người Dương Thần, hoàn toàn không quen biết, phần lớn đều nhíu mày, không hề có chút ý tứ nào hết.

Nhưng Đường Tâm quay đầu lại, lộ ra sự vui sướng bất ngờ,

- Dương tiên sinh, anh đến rồi.

Đường Triết Sâm và Đường Đường cũng đều xoay người lại, nhìn thấy Dương Thần, Đường Đường hộc mắt đỏ lên, chạy như bay vào lòng Dương Thần, khóc nức nở, cứ như là đã nín nhịn lâu lắm rồi.

Dương Thần thở dài, vỗ vỗ đôi vai gầy của Đường Đường,

- Con xem con kìa, đợi chú đến rồi mới khóc cho chú xem đây hả, không biết đầu tiên là phải khóc cạn nước mắt rồi đợi chú đến sao?

Đường Đường ngẩng đầu lên, khóc như mưa nói:

- Chú, chú có biết xấu hổ không đây, mọi người đều đang lo lắng muốn chết đây nè.

- Được rồi, được rồi, đừng để cho người khác hiểu lầm nữa, con là em dâu của chú mà,

Dương Thần cười nói.

Đường Đường giờ mới ý thức được đang đứng trước mặt mọi người, vội vàng nhắc người ra, thè lưỡi,

- Ai là em dâu của chú, con vẫn còn chưa quyết định gả cho tên đầu gố đó.

Dương Thần mặc niệm cho tên tiểu tử Viên Dã, rồi quay người lại gật gật đầu chào Đường Triết Sâm:

- Đường lão gia, tôi vào xem thế nào, xin bỏ quá cho.

Về mặt Đường Triết Sâm tràn đầy mong mỏi gật gật đầu,

- Dương Thần, thật sự là xin lỗi cậu, vốn dĩ là lại làm phiền cậu là không tốt, vẫn quyết tâm không gọi điện thoại cho cậu, không ngờ cậu lại đến rồi, con bé Đường Đường này gọi điện cho cậu đây mà.

Dương Thần chép chép miệng:

- Ông à, ông đừng có giả tạo như vậy được không, nếu như thực sự không muốn “làm phiền” tôi, lẽ nào mấy người lại để cho Đường Đường có cơ hội gọi điện thoại cho tôi sao?

Đường Triết Sâm cũng không phủ nhận, nhếch miệng cười, nói thật, mục đích của ông ta cũng là muốn Dương Thần đến giúp, nhưng đám người trong nhà đều phản đối, việc xấu trong nhà không thể để truyền ra ngoài được, hơn nữa Đường Uyên còn độc thân, sao lại có quan hệ gì đó với một người đàn ông xa lạ trẻ tuổi được.

Đường Triết Sâm tuy là chủ nhà, nhưng cũng không thể đứng trước mặt tất cả mọi người, vứt bỏ danh dự của gia tộc và danh tiết của Đường Uyên được, chỉ đành mượn tay Đường Đường báo tin cho Dương Thần biết.

Ở bên kia đám người xa lạ khẽ thì thầm với nhau, cũng không hiểu rõ lắm, Dương Thần là người từ đâu tới, tại sao lại có vẻ thân thiết như vậy với Đường lão gia, nhưng Đường Triết Sâm cũng không giới thiệu, nên bọn họ cũng không dám hỏi nhiều.

- Thầy, thầy bảo trọng, chúng em đi trước ạ.

Một người đàn ông xa lạ thành khẩn cúi đầu với Đường lão gia nói.

Đường Triết Sâm gật gật đầu nói,

- Các em về đi, ý tốt của các em thầy xin nhận.

Đám người lục đục lần lượt rời đi, khi đi qua Dương Thần, theo bản năng đều liếc nhìn Dương Thần vài lần.

Đường Triết Sâm đợi tất cả mọi người đi rồi, mới giải thích với Dương Thần:

- Năm đó tôi vẫn còn làm chính trị, đã từng đảm nhận chức hiệu trưởng, mấy người này đều là học sinh trước đây của tôi, lần này Uyển Nhi xảy ra chuyện, mặc dù không để lộ ra ngoài, nhưng ở Yên Kinh, quả thật tưởng thì không thể ngăn cản được gió lửa, bọn họ đều là những người quyền cao chức trọng, đều đã biết hết cả rồi, vì thế đều đến thăm tôi và Uyển Nhi, cũng coi như là bọn họ có lòng.

Dương Thần lúc này mới giật mình, đối với thực lực nhà Đường gia, hắn cũng có từng tính toán qua, nhưng hắn không tin, những người này đến đây chỉ là vì tình cảm thuần túy, có thể thấy, Đường Triết Sâm mặc dù đã lui về phía sau, nhưng sức ảnh hưởng ở Trung Quốc tuyệt đối không hề giảm đi, không thì bọn họ đã chẳng đến nịnh bợ như thế.

Tuy nhiên, theo lý mà nói, chuyện làm ăn buôn bán của Đường gia ngày hôm nay, làm sao lại có thể có được địa vị vững chắc trong bốn đại gia tộc chứ, điều này thực sự làm cho người khác cảm thấy rất khó hiểu.

Nhưng những điều này cũng không phải là những điều mà Dương Thần muốn đề ý tới, trực tiếp đi đến cánh cửa điện tử được khóa lại, hỏi y tá đứng bên cạnh,

- Mật mã là bao nhiêu?

Y tá đó đeo khẩu trang, lông mày dựng ngược:

- Anh là ai, chỗ này không phải là nơi có thể tùy tiện ra vào được, bên trong là bệnh nhân vẫn chưa xác định được bệnh tình, dù có là y bác sĩ như chúng tôi muốn vào chăm sóc bệnh nhân cũng còn phải mặc quần áo cách ly mới vào được,

- Y tá tiêu thư yên tâm, ở đây có bao nhiêu người nhìn như vậy,

Dương Thần cười cười nói:

- Cứ việc nói cho tôi biết, xảy ra chuyện gì cũng không trách các cô.

Trước khi đến Yên Kinh, Lâm Nhược Khê đã dặn dò “phải khoan dung độ lượng với người khác” Dương Thần cũng không hề tức giận gì với cô y tá này nên cảm thấy rất vui, hòa nhã nói.

Đúng lúc đó. Một vị bác sĩ từ phía trước đi tới, nói:

- Vị tiên sinh này, đây là phòng chăm sóc cách ly đặc biệt, không phải là nhân viên chăm sóc đặc biệt, dù cho có là người nhà của bệnh nhân cũng không được bước vào, tốt nhất là đừng làm chúng tôi khó xử.

Dương Thần đành phải hướng mắt nhìn sang Đường Triết Sâm, để ông ta nói đỡ vài câu.

Đường Triết Sâm cũng đành phải dùng mấy câu nói lịch sự nói:

- Bác sĩ, người thanh niên này có y thuật không hề tầm thường, nếu không thì đưa cho cậu ta bộ quần áo cách ly, để cậu ta vào xem cho cháu của tôi, coi như là phá lệ một lần.

Bác sĩ cũng không phải là kẻ không tức thời, lời của Đường lão gia đã nói ra, anh ta nào dám bướng bỉnh không nghe, huống hồ là do Dương Thần tự chuốc lấy, có xảy ra chuyện gì thật thì cũng chỉ trách hấn mà thôi.

Về việc nói Dương Thần có y thuật, bác sĩ họa chăng có là đồ ngốc thì mới tin.

Rốt cuộc, bác sĩ cũng để cho hộ lý dẫn Dương Thần vào phòng thay đồ, nhân tiện cũng để khử trùng.

Trong lòng Dương Thần cảm thấy buồn bực, vào phòng bệnh thôi mà cũng phiền toái như vậy, gọi cái gì mà là “chăm sóc đặc biệt” rõ ràng là “đặc biệt phiền” thì có.

Trải qua một loạt kiểm tra phức tạp, Dương Thần mặc một bộ quần áo cách ly rồi mới bước được vào phòng bệnh vô khuẩn nơi Đường Uyên nằm.

Ông thầy thuốc trung niên lo lắng Dương Thần sẽ làm điều gì đó gây nguy hiểm cho Đường Uyên, nên đi theo bên cạnh.

Dương Thần cũng coi như không có gì, đi đến bên giường bệnh của Đường Uyên, mới nhìn rõ tình trạng lúc này của Đường Uyên, mơ hồ cảm thấy nhói đau trong lòng.

Khuôn mặt trước kia của Đường Uyên trắng nõn, mềm mại, không biết tại sao bây giờ lại trở nên đen xạm, mặt cắt không còn chút máu, vô cùng tiêu tụy, môi khô nứt nẻ mái tóc đen dài cũng trở nên khô vàng.

Nếu như không phải đã biết rõ ràng là Đường Uyên đang nằm đây, Dương Thần căn bản là không dám tin, một phụ nữ đẹp tuyệt mỹ, không ngờ lại có thể trở nên thê thảm như thế này.

Đây rốt cuộc là loại độc gì, sao lại có thể khiến người phụ này trở nên thê thảm như thế này?

- Ay... đến y học hiện đại cũng phải bó tay, người ở viện khoa học cũng chưa nghiên cứu ra nguyên nhân và tính chất của loại bệnh này, tim và các chỉ số khác của bệnh nhân vẫn ở trạng thái ổn định, nhưng vẫn luôn phải dựa vào máy thở ô xi để duy trì trạng thái, cứ tiếp tục như này, sớm muộn gì độc tố cũng sẽ xâm nhập vào đại não và tủy...

Vị bác sĩ đứng bên cạnh thở dài nói.

Đường Uyên như nhận thấy được có người tới gần, cố gắng mở mắt ra, đúng là phụ nữ, nếu như không phải khuôn mặt của búp bê, thì vẫn có nét gì đó của mỹ nhân, nhưng bây giờ, lại giống như minh châu bị phủ bụi, không còn nhìn thấy bất cứ ánh sáng nào.

Tuy rằng trước mắt Dương Thần có đội mũ, nhưng Đường Uyên vẫn nhận ra được là ai, trong đôi mắt âm đạm, lóe lên một chút ánh sáng.

- Em... có phải... rất xấu...

Đôi môi nứt nẻ của Đường Uyên lộ ra sự chế giễu đầy chua xót.

Dương Thần không nói gì, nhưng đột nhiên lại tháo bỏ chiếc găng tay phòng hộ ở bên tay phải ra, rồi tháo cái mũ xuống.

Bác sĩ thấy vậy, lập tức kinh hãi,

- Cậu làm gì vậy? Mau đội lên, không sẽ bị nhiễm bệnh đấy.

Dương Thần mặc kệ, tay dơ ra vuốt lấy hai má Đường Uyên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bị phá hủy của Đường Uyên, làn da nhăn nhui, giờ chỉ còn là những nếp nhăn thô ráp.

Dương Thần nháy mắt cười nói:

- Anh muốn nói là bây giờ em rất xinh, em có cảm thấy anh rất giả dối không.

Nụ cười của Đường Uyên lộ vẻ sâu thẳm, hơi hơi gật đầu.

Vị bác sĩ đứng bên cạnh không có cách nào với Dương Thần, phần nộ nói:

- Rốt cuộc là cậu có nghe lời tôi không hả?

Dương Thần không thèm để ý đến ông ta, cầm tay Đường Uyên, giống như bắt mạch, mà lại giống như đang cảm nhận cái gì đó.

Được một lát, Dương Thần quay người lại, làm vài động tác tay với Thiên Long và Diệp Tử đang đứng ở ngoài phòng cách ly.

Mấy động tác tay này, Đường Triết Sâm và Đường Tâm cùng với mấy y tá đứng ngoài đều không hiểu ra làm sao, nhưng hai người Thiên Long thì đưa mắt nhìn nhau, nhìn Dương Thần gật gật đầu, như là đồng ý cái gì đó.

Trong ánh mắt Đường Tâm lộ ra vẻ nghi ngờ, hỏi Diệp Tử:

- Chị này, Dương tiên sinh có ý gì vậy?

Diệp Tử giải thích:

- Dương đại ca từng làm trong đội hải quân lục chiến quốc tế dùng ngôn ngữ của người câm điếc, ý của anh đấy là, để tất cả mọi người có mặt ở đây rời đi, anh đấy muốn một mình tiến hành trị liệu cho Đường Uyên.

- Trị liệu? Nói như vậy, Dương Thần đã có cách trị khỏi bệnh cho Uyên Nhi?

Đường Triết Sâm lập tức hỏi lại.

Đường Đường cũng tràn đầy hưng phấn, kích động không nói nên lời.

Không đợi mọi người phản ứng, liền nhìn vào trong phòng bệnh, Dương Thần đã kéo vị bác sĩ kia ra cửa, giữ cửa, rồi trực tiếp tổng ra ngoài.

Vị bác sĩ đó nổi giận thực sự, như lọt vào trong đám sương mù, khiến người ta từ khách trở thành chủ, nhưng không đợi cho ông ta mở mồm ra chửi, thì đã nhìn thấy những con mắt quen thuộc đang nhìn mình rồi.

Thiên Long lấy an toàn làm cục, bắt đầu giúp Dương Thần di tản hết mọi người ra bên ngoài.

Đây là bệnh viện quân khu, bác sĩ và y tá đương nhiên đã được trải qua

huấn luyện đặc biệt, đối với tất cả mọi thứ đều hiểu rất rõ.

Không ngờ lại là người của cục an ninh, bác sĩ lập tức không còn tức giận nữa, đây không phải là cảnh sát bình thường mà là cảnh sát hình sự, đây chính là đội bảo vệ lãnh đạo cấp trung ương, ông ta không dám đắc tội, huống hồ Đường lão gia đứng bên cạnh còn không có ý kiến gì, một bác sĩ nhỏ nhoi như ông ta còn có thể làm được gì.

Rất nhanh, đám bác sĩ y tá, thậm chí cả Đường lão gia cũng dẫn Đường Tâm và Đường Đường rời khỏi phòng cách ly đặc biệt, sau khi Thiên Long và Diệp Tử đóng cửa lại, cũng đi ra bên ngoài phòng thủ.

Đội không còn ai ở bên ngoài nữa, Dương Thần lại nhìn xung quanh, tìm được một góc tường có gắn cameras, bắn thẳng đạn vào đó, chiếc cameras đó đập nát luôn.

Đường Uyển trên giường bệnh rất yếu, nhìn thấy Dương Thần làm xong mọi chuyện, mặc dù rất tò mò, nhưng cũng không lãng phí sức lực hỏi nhiều, trong ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng.

- Tốt rồi, tiếp sau đây anh sẽ tiến hành trị liệu cho em, nếu như thành công, thì chắc em sẽ rất nhanh có thể hồi phục được, nhưng có điều em phải ngoan ngoãn phối hợp mới được.

Dương Thần cười nói.

Đường Uyển nhẹ nhàng nói:

- Em tin anh... làm sao... để phối hợp đây?

Dương Thần không nói gì, dơ ngón tay trỏ ở tay trái ra, lại ấn ngón trỏ của tay phải vào trán mình.

Ngón trỏ xuất hiện cái gì đó hồng hồng, hóa ra là Dương Thần cắn ngón tay của mình, chảy máu.

Dương Thần nhỏ máu ở ngón tay trỏ vào đôi môi khô cằn của Đường Uyển, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Đường Uyển, mỉm cười nói:

- Nói rồi, phải phối hợp với anh, ngoan ngoãn mút ngón tay của anh, dùng hết sức để mút...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 631

Nổi Tiếng.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, khi y tá và thầy thuốc đi khỏi, chỉ còn lại Đường Triết Sâm và Đường Đường. Mà Thiên Long và Diệp Tử im lặng không nói gì đứng ngoài cửa.

Thấy bên trong vẫn không có động tĩnh gì, không kìm nổi hỏi:

- Ông nội, Dương tiên sinh thật sự có thể chữa khỏi cho chị cả sao? Chị cả trúng độc nhiều hơn cả ông nội trước đây. Có phải là mời Jane tiểu thư đến hỗ trợ sẽ tốt hơn không?

Đường Triết Sâm từ từ nhắm hai mắt, như đang im lặng cầu nguyện gì đó, trầm giọng nói:

- Lần này, Jane tiểu thư tuy rằng lợi hại nhưng dù sao đang ở Anh, chị cả của con trúng độc như vậy khó có thể biết, căn bản là sớm biết, nếu chẳng may muộn, đều là chậm cả. Jane tiểu thư dùng biện pháp khoa học, cần thời gian dài để thu thập tài liệu nghiên cứu chứng minh. Không phải trong ngắn hạn có thể hoàn thành, mời Jane tiểu thư đó là hạ sách.

- Nhưng Dương tiên sinh, hửn... Hửn thật sự có thể chứ?

Đường Tâm nhượng mày cắn môi hỏi.

Đường Đường lên tiếng nói:

- Chú, chắc chắn là có thể, cháu biết chú lớn rất lợi hại.

Đường Triết Sâm quay đầu lại, nhìn về mặt kích động của cô cháu gái, vẻ mặt hiền hòa nói:

- Đường Đường, cháu nói thật xem, có phải là đang giận ông không?

Đường Đường ngẩn người lắc đầu:

- Ông, sao ông lại hỏi vậy?

Đường Triết Sâm nắm một bàn tay của Đường Đường nói:

- Cháu đi từ nhỏ, lớn lên với mẹ cháu luôn sống ở phía nam cũng không thể nào về nhà. Tới giờ ông cũng không quan tâm đến cháu. Hiện giờ mẹ cháu đưa cháu đến Bắc Kinh, chuyện này là ông có lỗi với mẹ cháu.

Đường Đường im lặng gật đầu

- Con biết ông cũng là vì không có cách nào. Mẹ thường nói với con nếu không có ông mẹ con con đã không thể sống đến hiện tại. Cho nên, ông đồng ý nhận con, cháu rất vui.

Đường Triết Sâm cười ha hả:

- Vì sao lại không nhận, cháu là con gái của Uyển Nhi là cốt nhục của cô, tất nhiên là cháu gái của ông. Ông sao có thể không nhận cháu.

Nhưng... Nhưng cháu chỉ là một...

Đường Đường cắn răng không nói nên lời.

- Đưa con thụ tinh trong ống nghiệm thì sao, nước ngoài, cũng có nhiều trẻ em thụ tinh trong ống nghiệm. Ông cũng không phải là người phong kiến như vậy.

Đường Triết Sâm vỗ vỗ tay Đường Đường nói:

- Đường Đường, cháu yên tâm, mẹ cháu nhất định sẽ khỏe lại. Ông còn muốn giao cho cháu trọng trách phía trước.

Đột nhiên nghe những lời tâm huyết như thế, không chỉ có Đường Đường, ngay cả Đường Tâm ngồi trên xe lăn cũng giật mình.

Nhà họ Đường sở dĩ loạn như vậy chính là vì Đường Triết Lâm đến giờ cũng chưa bao giờ tỏ thái độ. Việc giành vị trí chủ nhà cho ai nối nghiệp đến giờ vẫn như thế. Đường Triết Lâm nói với Đường Đường như vậy, muốn nói là nói dối Đường Đường thì cũng là quá khoa trương, chẳng qua là an ủi cô cháu gái?

Khuôn mặt xinh đẹp của Đường Tâm không hề thay đổi, cúi đầu, cắn chặt môi.

- Ông... cháu chỉ làm liều, không làm việc kinh doanh được.

Đường Đường tuy rằng không hiểu biết nhiều, nhưng rõ ràng biết sự tranh giành trong dòng họ kịch liệt như thế nào. Nghe thấy Đường Triết Lâm nói với mình như vậy cảm thấy không hiệu, sợ hãi vội lắc đầu.

- Yên tâm, ông vẫn còn ở đây, về sau mẹ cháu cũng sẽ dạy cháu. Đường Đường của chúng ta chính là người nối nghiệp tương lai lý tưởng.

Đường Triết Lâm cười, dường như đã thấy hết tương lai.

Thiên Long và Diệp Tử đứng cách đó không xa, bọn họ đều nghe được đối thoại giữa ba người nhà họ Đường. Nhưng bọn họ chỉ là người ngoài cuộc, Viêm Hoàng Thiết Lữ cũng sẽ không tham gia bất luận cuộc đấu tranh gia tộc nào. Cho nên, bọn họ lọt tai này ra tai kia.

Sau khi Đường Triết Lâm an ủi Đường Đường lại nói với Đường Tâm phía sau:

- Tâm nhi, mấy ngày nay con cũng vất vả rồi. Khi ông bị bệnh dựa vào sự quan tâm của con. Hiện giờ chị cả con trúng độc, con phải quan tâm cả ông và chị cả, trong số các con cháu của cha chỉ có con là hiếu thuận nhất.

Đường Tâm vội vàng cười dịu dàng.

- Ông nội đây đều là việc cháu nên làm. Cháu không thông minh như chị cả, chỉ có thể làm được chút việc nhỏ đó thôi.

- Mỗi người đều có sở trường riêng, để chị con đến chăm sóc ông nó cũng không làm được.

Đường Triết Sâm cười nói.

- Con cũng không còn nhỏ, ông nội đảm bảo, trong những ngày này nhất định phải tìm nhà môn đăng hộ đối lại vừa lòng đẹp ý để kết hôn. Không thể để con theo ông mấy năm nay không công được.

- Ông nội, Tâm nhi tình nguyện chăm sóc ông.

Đường Tâm thân thiết nói.

Đường Triết Sâm nói:

- Ông biết cháu hiếu thuận, nhưng cứ nhìn cháu lại nhìn đám súc sinh trong nhà kia, thật sự là khiến cho ông đau khổ tột cùng.

Nghe nói như thế, Đường Tâm và Đường Đường cũng chưa nói gì. Sau khi Đường Uyển trúng độc, người nhà họ Đường chỉ đến xem lúc đầu, không có bất cứ ai đến thăm. Tất cả đều nghĩ, nếu Đường Uyển không được cứu, tiếp theo sẽ xếp hàng thế nào, chia phần tập đoàn Phong Lâm của Đường Uyển để lại như thế nào.

Việc này, Đường Triết Sâm ở bệnh viện cũng có thể đoán được. Ngược lại học sinh của mình cùng bạn bè những gia đình khác đã đến thăm đúng lúc. Bảo sao ông ta không đau khổ.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân. Bước chân khá vững chắc, vừa nghe có thể cảm nhận được là người này khí thế không tầm thường.

Khi người này đến gần, mới nhìn, là một gã thanh niên trẻ tuổi. Đi cùng hai gã mặc quân trang răn rì.

Người trẻ tuổi da trắng, khuôn mặt cũng bình thường. Có vẻ lôi thôi lếch thếch với chiếc áo sơ mi màu lam ngắn tay. Làm cho người ta cảm thấy lạ chính là một con mắt của người thanh niên trẻ tuổi đã bị bịt bởi một mảnh vải màu đen, giống như cướp biển trong phim phương Tây. Cùng với khí thế của người thanh niên, cả người toát lên đầy sát khí.

Cũng với khí chất độc đáo như vậy khiến cho anh ta không có dáng người hùng dũng đặc biệt, cũng không sợ thấp kém hơn khi đứng trước hai người đàn ông lực lưỡng.

Nhìn thấy người thanh niên xa lạ này, ánh mắt Đường Triết Sâm đầy nghi hoặc. Học sinh của ông ta đều trung tuổi, tất nhiên không có người trẻ tuổi như vậy.

Mà Đường Tâm và Đường Đường cũng chưa từng gặp qua người thanh niên này, tò mò nhìn anh ta.

Ngược lại Thiên Long và Diệp Tử đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt của đối phương. Hiển nhiên có biết đến người này.

Người thanh niên đến trước mặt Đường lão, tươi cười, giọng cũng có vẻ phóng khoáng của thảo nguyên, nói:

- Ông hẳn là Đường lão của nhà họ Đường. Cháu là Lý Độn, vừa mới về đến Bắc Kinh nghe nói chị Đường bị bệnh, ông nội và cha chưa thể đến thăm cho nên cháu đến thăm.

Lý Độn?

Biết tên xong Đường Triết Sâm ngay lập tức biết, ông ta đương nhiên biết người thanh niên này. Và nhà họ Nghiêm Nghiêm Bất Vấn cũng được gọi là

một trong Song vương Bắc Kinh. Người kia chính là Lý Động. Lý Động xuất sắc ở chỗ thực lực hơn người, có công lao lớn trên chiến trường.

Bởi vì, trước đó đã chấp hành nhiệm vụ ở biên giới và nước ngoài. Lý Động tuy rằng nổi tiếng ở Bắc Kinh nhưng người biết anh ta không nhiều. Cho dù là Nghiêm Bất Vãn mới là người trẻ tham gia với giới khoa học, quen thuộc hơn Lý Động.

Đường Triết Lâm rất nhanh đã phát hiện sự khác người trên người Lý Động. Mà Đường Đường nghe tên Lý Động, hai mắt đã sáng lên. Chỉ có Đường Tâm tỏ vẻ khinh thường trong mắt.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, sự khinh thường đã làm cho Lý Động chú ý đến Đường Tâm.

- Xin hỏi tiểu thư xinh đẹp, tôi có gì xúc phạm cô sao?

Lý Động nhếch miệng nhìn Đường Tâm.

Đường Tâm không nghĩ Lý Động có thể phát hiện, hơi chút xấu hổ, tức giận trong lòng, miễn cưỡng mỉm cười nói:

- Lý công tử nói đùa rồi, chúng ta lần đầu gặp mặt. Huống chi tôi là cô gái không có kiến thức gì. Lý công tử sao lại có thể mạo phạm đến tôi.

Lý Động không chút do dự nói:

- Nhưng tại sao tiểu thư lại khinh thường và tức giận đối với tôi?

Đường Tâm sợ hãi, Lý Động không ngờ có thể biết cô tức giận, sao có thể thế.

Đường Triết Sâm nháy mắt nói:

- Tôi đã nghe lão Lý Mạc nói qua, cháu trai cưng của ông ta có thể thấy được cảm xúc nhỏ nhất của người khác, thấy rõ lực tuyệt thế vô song, không nghĩ đó là sự thật không phải là nói dối.

- Đường lão quá khen, chẳng qua là có chút miễn cảm, thói quen thôi, bệnh nghề nghiệp rồi.

Lý Động khiêm tốn nói.

Đây cũng coi như giải vây cho Đường Tâm. Đường Tâm che che ngực, cúi đầu không nhìn Lý Động.

Tuy nhiên, Lý Động cũng cố ý ngắm Đường Tâm vài lần, dường như còn suy nghĩ vì sao người con gái chưa gặp mình bao giờ lại có cảm giác bất mãn này.

Đường Triết Sâm cười sâu sắc:

- Theo tôi biết, cậu không phải là người thích lễ nghi phiền phức này. Tới đây hẳn là không chỉ đến thăm tôi ốm đau...

Lý Động cũng không che dấu cười ha hả nói:

- Nếu Đường lão đã nói như vậy, cháu cũng không dấu. Nửa năm trước cháu đều ở Singapo chấp hành nhiệm vụ. Vừa mới về Bắc Kinh. Hôm nay nhận được tin tức có một đối thủ khiến cháu hứng thú từ Trung Hải đến Bắc Kinh. Hai năm trước cháu đã hứng thú tìm hấn gây chiến. Hiện giờ hẳn đến

Bắc Kinh cháu đương nhiên không bỏ qua.

- Quả nhiên là vì Dương Thần.

Đường Triết Sâm lắc đầu cười.

Mà Đường Tâm và Đường Đường tỏ ra nghi ngờ, sao Dương Thần nổi tiếng như vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 632

Lý Độn

Thiên Long và Diệp Tử nghe thấy Lý Độn nói vậy giật nảy mình. Đây không phải là muốn thêm phiền phức sao, tìm ai không muốn mà lại tìm Dương Thần để đánh nhau sao? Không biết tất cả mọi người đều đề phòng không cho Dương Thần có cơ hội ra tay sao?

Lý Độn lúc này cũng nhìn thấy hai người Thiên Long đang canh ngoài cửa. Tuy rằng không quen, nhưng đều ở cục An Toàn nên đều biết.

Lý Độn cười thân thiện với hai người Thiên Long.

- Xem ra tôi không tìm nhầm chỗ. Dương Thần hẳn là đang ở bên trong.

Thiên Long nhú máy nói:

- Lý Độn, hẳn là anh biết, đây không phải đối thủ có thể tùy tiện tiếp xúc. Hẳn không giống những người khác.

- Đương nhiên tôi biết hẳn không tầm thường. Đây cũng chính là lý do tôi tìm hẳn.

Lý Độn bình thản nói.

- Về trách nhiệm, anh Thiên Long không cần lo lắng. Tôi sẽ tự giải thích với ông nội.

Thiên Long và Diệp Tử nhìn nhau cười khở. Bọn họ tuy rằng là nhân viên của Viêm Hoàng Thiết Lữ, có thể nói là môn phái độc lập nhưng tại nơi mà quyền lực thuộc về quốc gia, nói cho cùng, cũng là cấp dưới của Cục trưởng Lý Mạc. Cho nên, bọn họ vẫn không quản được nhân vật như Lý Độn.

Thiên Long cẩn thận đánh giá Lý Độn. Trong mắt anh ta có chút kỳ lạ. Tuy rằng anh ta chưa từng giao đấu với Lý Độn. Nhưng đã nghe nói từ trước, đây là một gã võ sĩ với rất nhiều kỳ tài. Hiện giờ nhìn kỹ, mới phát hiện, chính mình không thể đánh giá được y.

Thực lực của Thiên Long ở Bát Bộ cũng trong trình độ tám, cũng gần với Vân Miêu sư thái thôi. Ở Viêm Hoàng Thiết Lữ cũng là một mũi nhọn. Tuy nhiên Thiên Long cũng tự biết rất rõ, Dương Thần là người mà mình không thể động đến. Ngay cả em trai của Dương Thần là Dương Liệt cũng không phải là người y có thể đối phó.

Hiện giờ thấy Lý Độn như vậy Thiên Long không khỏi cảm thấy chua xót. Có lẽ thật sự là thời đại của người tuổi trẻ rồi.

Lý Độn hiển nhiên cảm thấy thiếu hứng thú với cao thủ bát bộ như Thiên Long. Cậu ta cũng không vội vào phòng bệnh tìm Dương Thần mà an phận đứng ngoài phòng bệnh chờ Dương Thần đi ra.

Nhìn dáng vẻ đã chuẩn bị trước của Lý Độn. Ánh mắt Đường Triết Sâm

có chút khen ngợi. Bất luận người thanh niên này thực lực như thế nào, chỉ cần rèn luyện khí chất này đã hơn rất nhiều người thanh niên cùng tuổi.

Ước chừng ba mươi phút qua đi, hành lang dài im lặng. Đang lúc Đường Đường không kìm nổi, có chút sốt ruột thì phòng bệnh mở ra.

Chỉ thấy bóng Dương Thần uể oải đi từ trong ra, hai tay làm động tác vươn vai, ngáp, giống như vừa tỉnh ngủ.

Đường Triết Sâm vui sướng. Lão biết Dương Thần nếu đã thoải mái như thế thì cháu gái mình không đáng ngại.

Trong mắt Lý Độn phát ra một tia lửa mãnh liệt. Khóe miệng hơi cười hưng phấn nhìn chằm chằm vào người đàn ông nhìn vào có vẻ rất bình thường kia.

- Chú, mẹ cháu thế nào?

Đường Đường chạy như bay đến trước mặt Dương Thần cầm lấy tay Dương Thần hỏi.

Dương Thần giờ tay chỉ chỉ:

- Đi vào xem đi.

Đường Đường gật đầu cũng không hỏi nhiều, phi nhanh vào, sau đó trong phòng bệnh truyền ra tiếng hoan hô vui vẻ bất ngờ.

- Mẹ...

Đường Triết Sâm cũng có chút sốt ruột, ra hiệu cho Đường Tâm mau đẩy ông ta vào. Đường Tâm vừa rồi còn có chút kinh ngạc, nhưng hiện giờ cũng cười khoái trá giúp Đường Triết Sâm vào phòng.

Trong phòng bệnh, Đường Uyển ban đầu nằm trên giường bệnh không biết sao đã ngồi dậy được. Vẻ mặt khô héo ban đầu đã tươi tỉnh đầy sức hấp dẫn trở lại.

Chỉ giống như là vừa mới vận động mạnh người đầy mồ hôi, vẻ mặt ửng hồng mệt mỏi thôi.

Thậm chí, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện những nếp nhăn trên da của Đường Uyển hình như cũng mờ đi rất nhiều, làn da trở nên đầy sức sống như thiếu nữ, rất thu hút ánh mắt người khác.

Lúc này Đường Đường nhào vào lòng Đường Uyển, vừa khóc vừa cười, mà Đường Uyển vỗ nhẹ lưng con gái vẻ mặt hiền hòa.

- Tốt rồi, tốt rồi, mẹ không sao mà. Đường Đường nhà chúng ta đừng cảm nhất, đừng khóc...

Đường Uyển an ủi con gái. Dường như Đường Đường không phải cô gái đã học đại học mà là một đứa bé lên ba.

Có lẽ trong mắt người mẹ, đứa con mãi mãi không bao giờ lớn.

Mà trong mắt người ngoài, căn bản họ không phải là mẹ con, chỉ là chị em thôi.

- Cậu rốt cuộc là làm gì, việc này... sao có thể có khả năng.

Thiên Long đứng ngoài cửa thấy như vậy không kìm nổi quay đầu lại

phía Dương Thần kinh ngạc hỏi.

Mấy người Đường Triết Sâm và Đường Tâm cũng kinh ngạc hỏi Dương Thần. Nói thật việc này thật thần kỳ.

Đường Uyên vốn đang nguy kịch không ngờ chỉ trong nửa tiếng, được Dương Thần ra tay, có thể hồi xuân không nói, còn khỏe mạnh lại, thiên hạ còn có chuyện tốt như vậy sao?

Dương Thần thật ra cũng không làm gì đặc biệt. Chỉ để để Đường Uyên hút một ít máu của mình, dựa vào việc máu của mình có thể chống lại bất kỳ độc tố nào, sau đó lại dùng “vãng niệm diễm sinh kinh” trong cơ thể, rồi khai thông kinh mạch của Đường Uyên.

Bởi vì Dương Thần cũng không biết y thuật gì, cho nên chỉ cần có thể đã thông kinh mạch, tẩy sạch tất cả, lại thêm tác dụng của “vãng niệm diễm sinh kinh” vừa xong, chính là không ngừng phá rồi xây lại. Bài trừ độc tố trong cơ thể Đường Uyên, chữa trị tổn thương. Mà khi chữa trị, cơ thể Đường Uyên cũng được chữa từ trong ra ngoài.

Hành vi như vậy không khác gì như người xưa thường nói “Thanh tẩy kinh mạch”, “Thay da đổi thịt”. Một cao thủ bình thường muốn cũng không dám nghĩ đến. Đây chính là giúp một người khai thông hoàn toàn kinh mạch.

Dương Thần cũng không rõ mình rốt cuộc đã tới cảnh giới nào. Không có sự phụ đề chỉ bảo mình, thật ra cũng không có cách nào. Nhưng Dương Thần tin rằng trước khi cảnh giới của mình được nâng cao, thì không có cách nào chữa được cho Đường Uyên.

Trên thực tế hiện giờ Đường Uyên nếu tập trung rèn luyện nội lực thì tuyệt đối không tầm thường. Bởi vì công cùm lớn nhất của người tu luyện bình thường là kinh mạch thì Đường Uyên đã không cần dụng đến.

Đương nhiên, mượn lực người khác để khai thông kinh mạch, mặc dù luyện nhanh nhưng lại có thể là tai họa ngầm. Nói cách khác, cao thủ xuất hiện cũng không phải rất thoải mái.

- Tôi không phải cố ý nói dối, chỉ là khá phức tạp tôi cũng không rõ.

Dương Thần không phải nói không rõ được, hẳn không nhầm chán mà tự tìm phiền phức như vậy. Hơn nữa, đây là một kỹ xảo, chính hẳn cũng chỉ biết làm, không rõ nguyên lý.

Đường Triết Sâm mỉm cười hài lòng:

- Theo lý thuyết, tôi nên cảm ơn cậu. Nhưng cháu gái tôi quan hệ thân thiết với cậu, tôi cũng không khách sáo với cậu.

Dương Thần thầm nghĩ trong lòng, đồ cáo già. Tự nhiên kéo mình vào cùng chiến tuyến. Tuy nói là hẳn cứu Đường Uyên không cần báo đáp gì. Nhưng là Đường Triết Sâm thực sự nói ra.

Đúng lúc này, Lý Độn lên tiếng, giơ tay thân thiết với Dương Thần nói:

- Lần đầu gặp mặt, tôi là Lý Độn.

Dương Thần nghe tên hơi ngẩn người. Mới nhớ ra người gọi là Song

vương Yến Kinh cùng với Nghiêm Bất Vãn, tên là Lý Độn. Cháu trai của nhà họ Lý.

- Cậu là Lý Độn nhà họ Lý?

Dương Thần hiểu rõ, cười bắt tay với Lý Độn, hỏi.

- Không thể giả được.

Lý Độn tươi cười rạng rỡ.

- Hình như Dương tiên sinh cũng biết tôi?

Dương Thần thầm nghĩ rằng, thật sự là nghĩ cái gì thì cái đó đến. Hắn đang lo không biết giúp Thái Ngưng giải quyết chuyện đau đầu như thế nào, không ngờ người nhà họ Lý đến cửa.

- Trước đây tôi đã nghe Đường Giác nói đến cậu.

Dương Thần nói, ngược lại nhĩ đến một sự kiện. Sao lâu rồi không thấy gã gọi mình là “anh rể” Đường Giác? Em trai ruột của Đường Uyên, chỉ bệnh như vậy, Đường Giác chạy đi đâu?

Dương Thần hỏi Đường Triết Sâm:

- Đường lão gia, Đường Giác đâu? Đường Uyên như vậy anh ta không phải vẫn chạy bên ngoài chứ?

Trong phòng bệnh vang lên tiếng Đường Uyên:

- Cậu ta đi Nga giải quyết chuyện kinh doanh. Vì rèn luyện cậu ta nên ông nội không muốn cho cậu ta biết An Tâm ở đâu.

Cho dù là trúng độc không dậy nổi, Đường Uyên vẫn không quên quan tâm đến người em trai duy nhất của cô.

Dương Thần thầm than Đường Giác có phúc. Tội đều là Đường Uyên chịu, xảy ra chuyện cũng Đường Uyên giải quyết. Anh ta chỉ đi trên con đường thuận lợi. Tuy nhiên, Đường Giác biết Đường Uyên bị bệnh, thật sự vô dụng, chỉ biết làm âm ỉ.

Lý Độn cũng không có tâm trạng quan tâm chuyện của nhà họ Đường, có chút hưng phấn nói:

- Dương tiên sinh, hôm nay tôi cố ý tìm anh.

Dương Thần gật đầu:

- Vừa đúng lúc tôi cũng phải tìm nhà họ Lý các cậu. Hay chúng ta ra ngoài nói. Không khí trong bệnh viện cũng không dễ chịu.

Lý Độn cầu còn không được, vội làm động tác mời.

Nhìn Dương Thần và Lý Độn cứ thế đi ra ngoài, Đường Đường bấu môi nói:

- Chú thật là, mẹ vừa đỡ đã không lo, không quan tâm một chút.

Đường Uyên xoa xoa mũi con gái một chút, xung quanh còn có nhiều người, chuyện cô và Dương Thần có thể tùy tiện nói sao.

Đường Triết Sâm cười ha hả nói:

- Uyển nhi, nếu cảm thấy không việc gì, ông gọi bác sĩ đến xét nghiệm máu. Nếu không có việc gì thì ông nội sẽ cho người làm tổ yến thượng hạng

tắm bổ cho con.

- Vâng.

Đường Uyên gật gật đầu, nếu có thể muốn nhanh chóng ra viện.

Dương Thần và Lý Độn đi ra đến bãi đỗ xe gần đó thì dừng lại. Lý Độn nói:

- Dương tiên sinh, tôi là quân nhân, không thích lòng vòng. Hôm nay tôi tới tìm anh để luận võ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 633

Thực Sự Chưa Từng Nghe Bao Giờ

Dương Thần thật ra đã đoán được mục đích thật sự của việc Lý Độn tìm hắn. Quả nhiên không ngoài dự đoán. Nghĩ lại, một người quân nhân nhanh nhẹn, mạnh mẽ đầy khí chất như vậy, ngoài việc tìm hắn đấu một trận, cũng không có việc hứng thú gì khác.

- Cậu nghĩ là tôi sẽ đồng ý sao?

Dương Thần cười hỏi.

Hai mắt Lý Độn sáng lên:

- Anh sẽ đồng ý. Nếu không, vì sao anh bảo tôi đi ra ngoài.

Dương Thần lắc đầu:

- Nếu cậu nói muốn đánh tôi liền đánh thì tôi thật sự là mất mặt.

- Vậy anh nói xem, thế nào mới có thể luận bàn với tôi?

Lý Độn vẫn biết phải trái, không phải là nhất định phải ra tay. Huống chi đây là bệnh viện, anh ta vẫn rất đúng mực.

Dương Thần nói:

- Luận bàn thôi thì có thể nhưng vẫn phải đánh cuộc. Đương nhiên, cũng phải có thưởng phạt mới được. Xem cậu có dám đánh cuộc với tôi không?

Lý Độn tuy rằng thẳng tính, nhưng không phải là ngu ngốc. Bằng không, đã chết trên chiến trường. Làm người đứng đầu bộ đội đặc chủng sẽ không phải là ngu ngốc.

- Dương tiên sinh, xem ra anh có vấn đề phiền toái gì cần tôi giúp giải quyết.

Lý Độn thẳng thắn cười nói.

Dương Thần vỗ vỗ tay:

- Nói chuyện với người thông minh thật không phí sức. Thật ra tôi muốn nhờ một việc.

Sau đó Dương Thần liền đem chuyện Thái Ngung và Vĩnh Dạ nói lại. Cha mẹ Vĩnh Dạ là người thân thiết với nhà họ Lý. Nhưng không thể so được với vị trí của Lý Độn trong nhà.

Cho nên, điều kiện của Dương Thần cũng rất đơn giản, nếu Lý Độn thua, liền thay hắn hủy hôn ước khốn kiếp với Thái Ngung. Hắn cũng không cần ra mặt gây chuyện. Và Thái Ngung cũng không cần vì chuyện của Dương Thần mà hủy sự trong sạch của bản thân.

Sau khi Lý Độn nghe xong, nhíu mày suy nghĩ một lát:

- Dương tiên sinh, Vĩnh Dạ là em họ của tôi, ngày thường cũng rất ít gặp. Nếu như tôi thật sự giúp anh chuyện này dù sao cũng phải có lý do chính

đáng. Không thể bởi vì đánh cuộc với anh mà làm thế. Em họ Vĩnh Dạ kết hôn với Hoa Vũ là bất hợp lý, nhưng đó là việc lớn cả đời của em tôi, nên do cậu ấy tự quyết định. Tôi chỉ có thể đi chúc phúc mà không phải là quấy rối.

Dương Thần đầu đầu một hồi rồi nói:

- Phải có lý do, cậu đã biết Thái Ngưng không thích y, đừng ép buộc để thành cuộc hôn nhân không hạnh phúc.

Lý Độn cười cười nói:

- Cái này căn bản không phải là lý do. Chúng ta không phải họ làm sao biết trong lòng người ta có đồng ý hay không. Huống chi nếu sau khi kết hôn bọn họ có thể hạnh phúc mỹ mãn, tôi không phải là làm điều ác sao?

Dương Thần sững sốt, không nghĩ con người tính tình thẳng thắn như Lý Độn có thể suy nghĩ chu đáo như vậy. Cũng không tự tin tùy tiện như vẻ ngoài.

Lý Độn có chút tiếc nuối nói:

- Rất xin lỗi, điều kiện này, tôi không thể đáp ứng. Nếu là tiền vàng hay đồ vật gì đó, tôi có thể suy nghĩ. Nhưng việc cả đời của em họ tôi, cho dù tôi thích đánh nhau một trận với Dương tiên sinh cũng không thể làm như vậy. Không thể chỉ nghĩ vì chính mình.

- Cậu nói không sai.

Dương Thần ngượng ngùng cười, nhất thời hấn cũng cảm thấy tình cảm dạt dào. Hơi sốt ruột một chút, suy nghĩ cẩn thận lại. Nếu Lý Độn đồng ý, chẳng phải là vì muốn thi đấu với mình mà phá hoại một cuộc hôn nhân sao, vậy cũng là quá đáng.

Lý Độn suy nghĩ rồi nói:

- Tuy nhiên, nếu thật sự em họ tôi chỉ muốn lợi dụng quyền chức của nhà họ Lý chúng tôi, thuần túy muốn nhân cơ hội đến đến được với Hoa Vũ. Đó không phải là việc gì tốt, sẽ không có kết quả tốt đẹp đối với hai người bọn họ. Chỉ cần chứng minh Hoa Vũ thật sự không muốn gả cho em họ tôi, tôi đường đường là anh trai, vẫn có thể ra mặt nói mấy câu.

Dương Thần lần đầu tiên cẩn thận nhìn thẳng vào hai mắt của Lý Độn. Đột nhiên cảm thấy yêu quý người này. Đương nhiên yêu quý không có nghĩa gì khác, chỉ là cảm thấy thích tính tình của Lý Độn.

Không kiêu căng, tự tin, thẳng tính lại suy nghĩ vì người khác. Con cháu một gia tộc lớn có thể có phẩm chất như vậy. Ngoài gặp Viên Dã trước đây, hiện giờ đã thành em họ của mình. Dương Thần lần đầu tiên gặp người đàn ông mình thích kết giao bạn bè.

Đương nhiên, phần lớn thời gian Dương Thần đều ở bên các cô gái, nào có thời gian để ý đến những người đàn ông khác.

- Cậu là người không tệ, nói thật, tôi cũng không phải không thể đồng ý.

Dương Thần cười nói:

- Mặc dù hiện tại cậu không thể giúp tôi, nhưng nếu thật sự cậu muốn

luận bàn, tôi sẽ cùng cậu đánh một ván.

Về mặt Lý Độn vốn có chút tiếc nuối, giờ lại vui vẻ, cười ha hả giờ tay vỗ vỗ vai Dương Thần nói:

- Không hổ là người đàn ông có bài vị Minh Vương. Nếu là như thế thì tôi cũng không khách khí. Muốn đánh thì sớm làm, cùng tôi đi tìm chỗ rộng rãi để đánh mấy chiêu.

Dù sao ở bệnh viện, đông đúc, ra tay không tiện. Cho nên Dương Thần không có ý kiến gì cũng đồng ý.

Lúc này, Thiên Long và Diệp Tử vừa ra đến thấy Dương Thần định đi, vội chạy đến, Diệp Tử sốt ruột hỏi:

- Dương đại ca, anh thật sự muốn luận bàn với Lý Độn?

Dương Thần vuốt vuốt mũi cười nói:

- Nhiệt tình không thể từ chối. Tuy nhiên, mọi người yên tâm, chúng tôi thi đấu hữu nghị, sẽ không làm bị thương nhau.

- Muốn bị thương cũng không có cách. Tôi không dễ dàng bị thương.

Lý Độn cũng khí phách ưỡn ngực nói.

Thiên Long không kìm nổi nhìn Lý Độn giống như thằng ngốc một cái, giận dữ nói:

- Nếu như vậy, cũng không ngăn cậu nữa. Chúng tôi ở cạnh, cần thì gọi chúng tôi là được.

Sự tình ở bệnh viện, đại khái đã được giải quyết. Đường Uyển sau khi xét nghiệm máu xong, có thể xuất viện về nhà. Nhiệm vụ đến Yến Kinh lần này của Dương Thần coi như đã hoàn thành.

Còn việc tìm ra người hạ độc Đường Uyển, Dương Thần cũng không vội. Luận bàn cùng Lý Độn xong sẽ lại đến nhà họ Đường. Trên đời này tuyệt đối không có phạm tội hoàn mỹ, Dương Thần hơn mười năm phạm tội liên tục rất tin tưởng điều này.

Ước chừng nửa giờ sau, Dương Thần ngồi trên chiếc Hummer quân dụng của Lý Độn đến một căn cứ huấn luyện đặc biệt ở ngoại thành Yến Kinh.

Lính ở trạm kiểm soát nhìn thấy xe của Lý Độn đứng nghiêm kính trọng chào cho đi.

Sau khi xe tiến vào trong trạm gác, là một sân vật trống trải. Xung quanh là tường bao chắc chắn, không sợ bị sập đổ.

Dương Thần xuống xe, tò mò nhìn xung quanh. Ở đây có không ít quân nhân sắc mặt nghiêm trang mồ hôi ướt đầm, đang túm năm tụm ba, hiển nhiên đều đang trong huấn luyện.

Nhìn những người này, cũng không kém so với đội dự bị của Viêm Hoàng Thiết Lữ mà trước đây hắn huấn luyện. Những người này phần lớn nắm lấy huyết Thái Dương, hẳn là huấn luyện Ngạnh Khí Công, là quân nhân có chút thành tựu.

Thấy Dương Thần hứng thú quan sát xung quanh, Lý Độn cũng có chút

đắc ý nói:

- Thế nào, Dương Thần, ở đây đều là anh em của tôi. Bọn họ đều là những chiến sĩ đặc chủng chọn một trong hàng vạn người trong các đại đội bộ đội đặc chủng.

Sau một hồi nói chuyện phiếm trên xe Lý Độn đã trực tiếp gọi tên Dương Thần.

Dương Thần gật đầu chỉ nói hai chữ:

- Không tôi.

Hắn cũng chỉ có thể nói như vậy. Bởi vì, những người này mặc dù có trình độ bộ đội đặc chủng Long Tổ nhưng so với người đứng đầu thế giới vẫn có khoảng cách khá xa.

Lý Độn hiển nhiên thấy Dương Thần rất khắt khe, nhưng cũng không ngại giơ tay làm động tác mời đưa Dương Thần đến phòng luyện công.

Dọc đường đi gặp chiến sĩ bộ đội đặc chủng nhìn thấy Lý Độn đều kính nể, cúi chào nói:

- Chào đoàn trưởng.

Và nhìn Lý Độn đi xa.

Dương Thần tò mò hỏi:

- Cậu là đoàn trưởng gì?

Lý Độn có chút kinh ngạc nhìn Dương Thần một cái:

- Anh thật sự không biết?

Dương Thần bực mình, hắn phải biết sao?

Lý Độn có chút bực mình nói:

- Tiếng tăm quân đoàn của tôi, có liên quan đến tên tôi. Quân đoàn đặc chủng Độn Nhân.

- Độn Nhân?

Dương Thần nhíu mày, không phải đã nói sao, thực chưa từng nghe qua.

- Ban đầu là bộ đội đặc chủng thuộc Cục An toàn. Nhưng hiện tại là phiên hiệu độc lập. Nói vậy anh cũng biết, nhà họ Lý chúng tôi ngoài chủ trì công việc của cục An Toàn còn nắm giữ phần lớn phiên hiệu bộ đội đặc chủng của Hoa Hạ. Độn Nhân là một tập thể tinh nhuệ của cả nước. Hàng năm đều có người bị loại ra, có người mới được chọn vào. Không một ai không phải là chiến sĩ ưu tú nhất.

Lý Độn nói.

Dương Thần rất thích thú với việc này.

- Tên Độn Nhân là ai đặt?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 634

Háo Xuống

Lý Độn lắc đầu:

- Là do một gã cao thủ thành lập từ lúc lập nước đến giờ, đã không thể nào kiểm chứng được. Trước kia tôi đã từng tìm hiểu, nhưng không thể nào giải thích rõ ràng được. Nghĩ đến các tiền bối trước kia vui vẻ, dù sao cũng đã quen, nên vẫn tiếp tục sử dụng.

Dương Thần không biết làm gì, cười cười, không nói gì thêm.

Cuối cùng cũng đi đến một phòng luyện công rộng lớn. Không biết là ai đã để lộ tin tức. Không ít binh lính đã biết đoàn trưởng cũng với truyền thuyết Minh Vương từ nước ngoài trở về luận bàn, đã tụ tập ở phòng luyện công.

May mắn là căn phòng đủ lớn, xung quanh mười mấy chiến sĩ cũng không chật chội.

Lý Độn vẫn rất cẩn thận, lên đài trước, cởi áo khoát và khởi động sau mới đứng đối diện Dương Thần với vẻ mặt nghiêm túc.

Dương Thần thật ra rất tùy ý, nhưng để Lý Độn không thấy hấn xem thường anh ta cũng giả vờ khởi động, ngáp trộm một cái.

Lý Độn đứng ở tư thế chuẩn bị. Tư thế lúc này thật sự là chuyển biến lớn. Dường như là một con sư tử đang ngủ say chợt tỉnh lại cả người tràn đầy khí phách.

Dương Thần khẽ nhíu mày, có lẽ người này trên chiến trường cũng giết không ít người. Sát khí đã thay đổi nhiều.

Lý Độn hiển nhiên cũng là cao thủ trong nước. Nói cách khác, không chỉ luyện Ngạch Khí Công lại có thể trở thành nổi tiếng Bắc Kinh, là một trong Song Vương của Bắc Kinh khi còn trẻ.

Tuy không biết Lý Độn luyện nội công của phái nào, nhưng Dương Thần có thể cảm nhận được đó là môn phái cực kỳ mạnh mẽ. Bởi vì lúc này Lý Độn vừa vận công, dường như không khí cũng bị xáo trộn hết.

Thấy Dương Thần vẫn đứng im, ánh mắt Lý Độn hiện lên chút không khách khí.

Trong giây lát, cơ thể Lý Độn đã biến mất. Lúc này khiến Dương Thần cảm thấy giống như Cao Thiên Nguyên trên du thuyền trước đây.

Những chiến sĩ của quân đoàn đều vỗ tay tán thưởng. Tuy rằng bọn họ đã nghe nói qua danh tiếng của Dương Thần nhưng lại chưa từng tiếp xúc qua cũng cảm thấy có tiếng không có miếng. Muốn luận bàn với đoàn trưởng của họ thì không phải là cùng đẳng cấp.

Lúc này Lý Độn thể hiện sức bật giống như sét đánh, làm mọi người hô lớn.

Dương Thần bước một bước. Bước chân này giống như lơ đãng nhưng ngay lúc đứng vững lại, nắm tay của Lý Độn xẹt qua ngực, vồ vào khoảng không.

Lý Độn cũng không cho rằng lần này có thể đánh thắng Dương Thần. Đứng xung quanh Dương Thần mọi người đều cảm thấy không khí xung quanh bị một lực tác động vào.

Nội lực trầm ổn.

Dương Thần cũng không khỏi ngạc nhiên, rốt cuộc là chân khí ra ngoài?

Lúc trước đã cẩn thận điều tra tu vi của Lý Độn. Hiện giờ có lẽ y đã khó khăn lắm khi bước vào cảnh giới Tiên Thiên. Nhưng chỉ là vẻ bề ngoài. Với cảnh giới này, đã không kém mấy người sư thái Vân Miêu và Dương Liệt.

Khó trách được gọi là Song Vương Bắc Kinh. Đến ngay cả Viêm Hoàng Thiết Lữ đến giờ vẫn chưa có cao thủ Tiên Thiên chân chính. Có lẽ Lý Độn cũng mới đột phá đến mức này. Nói cách khác trước kia cũng không nghe sư thái Vân Miêu nói gì về cao thủ Tiên Thiên.

Nghĩ lại, nếu Lý Độn cũng ra sức như vậy, dù sao Dương Thần cũng phải tôn trọng người ta.

Cảm nhận được không khí nóng dần lên. Tuy rằng Dương Thần biết bị đánh trúng mặt cũng không việc gì. Chỉ giơ tay lên đẩy lực sang một bên.

Lý Độn không nghĩ rằng lực mạnh mẽ mình vừa phát ra bị Dương Thần dễ dàng hóa giải. Ý chí chiến đấu thắng, vừa không nhìn rõ quyền ảnh chiêu số, lại một lần nữa hướng đến Dương Thần.

Hai tay Dương Thần đã chắn trước mặt. Mỗi lần nắm tay đến đều giống như đã sắp xếp từ trước, đều đâm vào khoảng không.

Mà làm cho tất cả cá binh lính đều cảm thấy chân động chính là, nhìn từ xa, không ngờ Lý Độn đã phải lùi xa mấy bước. Còn Dương Thần từ đầu đến cuối đều đứng ở một chỗ chỉ quay trái quay phải tiếp chiêu thôi.

Thật ra, đối với Dương Thần mà nói, ý nghĩa của trận chiến này chỉ là kết bạn với Dương Thần, nhưng cái khác không có ý nghĩa gì.

Nếu là khi mới về nước, khả năng với trình độ hiện tại của Lý Độn còn có thể đánh một hồi với hãn khí hãn chưa “Gỡ bỏ phong ấn”. Khi hãn đã “gỡ bỏ phong ấn” cũng không biết là đến cảnh giới nào.

Dương Thần hứng thú ra tay, thì Yên Tam Nương và Lăng Hư Tử của Hồng Mông sẽ đối với với Lý Độn mà không cần động mí mắt một chút.

Nhưng Dương Thần cũng không thể dễ dàng đánh ngã Lý Độn. Dù sao xung quanh nhiều người theo dõi như vậy, đều là cấp dưới của y. Nếu trong nháy mắt Lý Độn bị đánh ngã thì sẽ làm mất uy tín của người ta. Cho nên, Dương Thần cố gắng để Lý Độn tấn công trong chốc lát, nhân tiện để Lý Độn phát huy hoàn toàn sức chiến đấu. Ít nhiều giúp y nâng cao thực lực.

Dần dần, chân khí Tiên Thiên của Lý Độn mới phát ra mức tối đa. Đứng từ xa nhìn giống như một ngọn lửa phảng phất vây xung quanh Dương Thần. Trong căn phòng luyện công mấy trăm mét vuông, nhiệt độ đều đã tăng cao.

Nhưng càng như thế, tất cả các binh lính đều cảm thấy Dương Thần bị bao vây.

Từ đầu tới đuôi, Dương Thần vẫn đứng im không hề nhúc nhích, mặc kệ Lý Độn xuất ra chiêu thức gì, Dương Thần vẫn không nhúc nhích.

Cuối cùng, Lý Độn phi thân nhảy lên, đến cách Dương Thần hơn mười mét thở hổn hển, mồ hôi chảy xuống má, lộ ra tia cười khoái trá.

- Tuy biết anh rất mạnh nhưng không nghĩ mạnh đến mức này.

Lý Độn lau lau mồ hôi trên mặt, nói:

- Đã lâu không tháo xuống, nhưng hôm nay, tôi sẽ tháo xuống không chút e dè

Tháo xuống? Tháo cái quái gì?

Dương Thần nghe thấy Lý Độn nói không đầu không cuối, khó hiểu

Mà binh lính vây quanh đều hô lớn, hiển nhiên biết Lý Độn nói “Tháo xuống” nghĩa là gì.

Lý Độn muốn tháo, là mắt bị bịt của y.

Một trong hai mắt của người thanh niên này vẫn bị che. Dương Thần vẫn nghĩ trên chiến trường y bị thương mù một mắt nhưng không nghĩ là mắt bị che đó muốn che dấu cái gì.

- Một mắt của tôi hồi năm tuổi có một chút vấn đề nên bị mù, không tìm ra nguyên nhân gây bệnh. Không thể chữa trị hay phẫu thuật. Cuối cùng do một vị cao thủ hướng dẫn ông nội tôi đưa đến sông ở Mật tông của một lão Phật sống để trị liệu. Sau này võ công của tôi đều do ông ấy truyền thụ.

Con mắt bị che kia cuối cùng từ từ mở ra...

Màu đen! Hoàn toàn là màu đen!

Dương Thần phát hiện, mắt phải của Lý Độn không có con ngươi chỉ là một hố màu đen, hoàn toàn không biết bên trong có gì.

- Mắt phải của tôi cuối cùng vẫn không chữa khỏi, nhưng sư phụ dùng một phương thuốc trị liệu của Mật tông, đột nhiên có thay đổi lớn... Mắt phải của tôi có thể nhìn thấy... và cũng có sự khác biệt.

Lý Độn vừa nói, trong nháy mắt Dương Thần cũng nhận thấy được, bên hông mình dường như có cái gì đó đang đến gần.

Dương Thần gần như là nghiêng người theo bản năng, nhưng vẫn chậm một chút. Một nắm tay lướt qua bên hông hắn, chân khí đã làm rách chiếc áo sơ mi.

Lần đầu tiên Dương Thần bị bắn trúng mặc dù chỉ là quần áo.

Đồng thời Lý Độn lúc đầu ở cách đó mười mét, đã không thấy đâu.

Dương Thần lúc này giật mình thật sự, vừa rồi nói chuyện, không ngờ Lý Độn tàn nhẫn.

Lý Độn độ cũng tốt sức cũng tốt không ngờ sau khi lộ ra con mắt kỳ lạ kia đã thay đổi nhanh chóng.

Có thể tạo ra tàn ảnh, Dương Thần hiểu rất rõ, không phải trong chiến đấu có thể dễ dàng dùng kỹ xảo tàn ảnh.

Lý Độn tàn ảnh, gần như hẳn không phát hiện được. Đó chính là cơ thể vô cùng dũng mãnh mới có thể làm được. Bởi vì cơ thể di chuyển làm cho áp xuất không khí mạnh, không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Nếu nói Lý Độn là cao thủ sơ kỳ Tiên Thiên, sao lúc này lại hoàn toàn lột xác. Hoàn toàn giống như trung kỳ Tiên Thiên, thật sự đủ tư cách trở thành cao thủ Tiên Thiên.

Nhưng nói cho cùng, có thể gặp được Dương Thần, chủ yếu vẫn là Dương Thần không có chuẩn bị gì.

Lý Độn đạt được mục đích, cười:

- Bởi vì mắt phải của tôi quá đặc biệt, cho nên trừ thời khắc sinh tử, tôi không dùng đến nó. Nếu không sẽ là trở ngại cho sự tiến bộ của mình. Nhưng hiện giờ tôi không nương tay.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 635

Không Công

Không đợi Dương Thần nói gì, Lý Độn lại tấn công một lần nữa. Lúc này lực của Lý Độn được sử dụng hoàn toàn, khắp trên đài đều có tàn ảnh của y.

Mà sức mạnh của Lý Độn cũng không trầm ổn như ban đầu mà giống như bùng nổ trong không khí.

“Thình thịch thình thịch...”

Vô số hình ảnh của Lý Độn giống như trong phim viễn tưởng đang di chuyển trong không khí tấn công xung quanh Dương Thần.

Dương Thần không khỏi tiếc nuối. Nếu không phải là gặp hãn thì người này sẽ đạt cảnh giới Tiên Thiên hạng nhất Trung Quốc. Không nghi ngờ gì y sẽ là người mạnh nhất trong số những người cùng tuổi.

Dương Liệt tuy rằng có tiến bộ, tin tưởng vào dược vật và môn pháp Côn Luân. Nhưng sức chiến đấu cũng không bằng một nửa Lý Độn.

Nhưng chênh lệch dù sao cũng là chênh lệch. Dương Thần cũng không có thói quen cố ý thua trong một trận đánh. Nếu Lý Độn đã dùng hết sức, cũng nên chấm dứt trận đấu...

Lúc này, Lý Độn dùng toàn bộ sức lực giống như hàng ngàn quân từ trên trời giáng xuống. Quả đấm này nếu là đấm xuống mặt đất đủ để tạo ra một hố sâu vài mét.

Dương Thần ngẩng đầu, di chuyển tay rất nhanh, cầm tay Lý Độn lại.

Động tác nhanh như điện, người phía dưới đài hoàn toàn không nhìn rõ. Bọn họ có thể nhìn chỉ là cả người Lý Độn bị kéo từ trên không trung xuống mặt đất đặt trước mặt Dương Thần.

Quả thật Lý Độn kinh hãi. Dem hết sức lực vào một quyền không ngờ bị Dương Thần nắm lấy xuống trước mặt giống như hái trái cây.

Nhưng tay phải bị nắm, tay trái vẫn còn.

Lý Độn dùng nội công chân khí của Mật tông Phật môn, mạnh mẽ vô cùng, tay trái giống như sắt thép đập về phía của Dương Thần.

Tuy nói là thi đấu hữu nghị nhưng Lý Độn cũng biết dù Dương Thần bị y đánh trúng cũng không đến mức chết người.

Trên thực tế y vẫn coi thường Dương Thần.

“Rầm...”

Quả đấm rõ ràng là lợi hại.

Nhưng khi đánh tới ngực xong Dương Thần tắt cả khí lực và sức mạnh dường như không thấy một chút tung tích gì

Dương Thần nhếch môi cười, cầm tay phải của Lý Độn thông thả thả

qua vai.

Lý Độn giống như một con cá bị cầm đuôi lướt qua đỉnh đầu Dương Thần hạ xuống đất...

“Bịch!”

Cả người Lý Độn bị ném xuống nền đá của phòng luyện công lõm thành một cái hố, cả căn phòng rung lên, sắt thép bay tứ tung.

Nếu là người bình thường bị quăng như vậy có lẽ đã tan xương nát thịt. Nhưng Dương Thần biết, Lý Độn chỉ đau một chút, có chân khí Tiên Thiên bảo vệ cũng không thể bị thương nặng.

Cả căn phòng im lặng như tờ, nếu có tiếng gì cũng chỉ là tiếng nuốt nước miếng rất khẽ...

Lý Độn nằm trong chiếc hố ngơ ngác nhìn Dương Thần đứng trước mặt, nói không nên lời. Từ lúc chào đời đến nay đây là lần đầu tiên y biết đến thua, hơn nữa thua không còn chút gì cả.

Dương Thần cũng không biết chỗ này có được hút thuốc hay không. Nhưng từ khi đến Yên Kinh hẳn chưa hề hút điếu nào. Lúc này cuối cùng không nhịn được rút ra một điếu, nhả những vòng tròn khói ra khỏi miệng.

Nhìn xuống dưới, Dương Thần cười nói:

- Tôi không biết tôi nghĩ có đúng không. Tôi cảm thấy đơn vị bộ đội của cậu sở dĩ gọi là Độn Nhẫn không phải là cứ tùy tiện tập hợp các cao thủ. Mà là “trọng kiếm vô phong”.

Mắt trái của cậu có thể đưa ra những chiêu số khiến người ta hoa cả mắt. Nhưng với tôi tuyệt đối là chênh lệch quá lớn về lực lượng. Mặc kệ cậu đánh tôi như thế nào, tôi chỉ cần dùng sức mạnh liền lĩnh áp đảo cậu, thì mọi sức lực của cậu đều là phí công.

Vị tiền bối kia hẳn là muốn nói cho các cậu đừng nghĩ đến đầu cơ trục lợi cũng đừng tự coi nhẹ mình, không ngừng nâng cao thực lực bản thân. Sức mạnh tuyệt đối là điều quan trọng để các cậu trở thành bộ đội đặc chủng hạng nhất.

Lý Độn nghe xong ngơ ngác nhìn Dương Thần hồi lâu mới cười chua xót:

- Thua tâm phục khẩu phục.

Dương Thần nói:

- Cậu cũng không cần cảm thấy mình kém cỏi như vậy. Tôi có thể có hôm nay tất nhiên là phải trả giá nhiều. Cậu mới trẻ như vậy đã có được thực lực như thế hẳn là làm cho mình kiêu ngạo.

Dương Thần cũng không muốn đả kích Lý Độn. Thật ra sự chênh lệch giữa hai người không thể nói gì hơn nhưng dù sao vẫn phải cho người trẻ tuổi một chút hi vọng có phải không?

Có thể sau khi Lý Độn nghe xong, cũng sẽ lại coi thường mình:

- Theo tôi được biết anh còn ít tuổi hơn tôi.

Dương Thần lập tức đỏ mặt, không xong, hẳn quên rằng mình vẫn là

“thiếu niên tuổi xuân”. Chậc! chỉ tại mấy người phụ nữ làm mình bạc tóc, căn bản không có cơ hội hưởng thụ tuổi thanh xuân.

Cho dù như thế nào cuối cùng cũng khiến Lý Độn không có suy nghĩ khác. Thấy rõ thực lực chênh lệch, làm bạn bè là tốt rồi đừng động tay động chân.

Dương Thần kéo Lý Độn đứng dậy, hai người đi ra khỏi phòng luyện công. Tất cả các binh lính đều nhường đường. Nhưng lần này thì không cúi chào như lúc Lý Độn mới tới mà tất cả đều nhìn chăm chăm Dương Thần giống như nhìn quái vật, ánh mắt đầy kính nể nhưng không phải là sợ hãi.

Mặc dù Dương Thần lợi hại như thế nào thì bọn họ cũng không thể là những quân nhân sợ hãi.

Thiên Long và Diệp Tử không biết là đã đi đâu mà không tới xem cuộc chiến. Nghĩ là bọn họ đã biết trước kết quả cũng không có hứng thú đến xem.

Tuy rằng Lý Độn đau nhức toàn thân nhưng không thực sự bị thương. Thế nào gọi là không đánh nhau thì không quen, hiện tại y đã hoàn toàn hiểu rõ tính cách và thực lực của Dương Thần cũng chính là đã thân quen hơn nhiều.

Vì lúc này đã trưa, Lý Độn cười nói:

- Chẳng mấy khi đến được Yên Kinh, tôi là chủ nhà tiếp người bạn là cậu, chúng ta tìm một quán rượu ăn cơm. Không biết ông em Minh Vương có thể để tôi đón tiếp không?

Sáng nay Dương Thần đến Yên Kinh đã đi thẳng đến bệnh viện để giúp Đường Uyên trị liệu sau lại đến đây đấu một trận, thật sự bụng trống rỗng. Tuy rằng không đói nhưng đến giờ ăn cơm như thói quen liền hỏi:

- Tôi nghe nói Yên Kinh có nhà hàng “Thiên Thượng Nhân Gian” cũng không tồi, anh dẫn tôi đến đó một chuyến.

Lý Độn do dự, trịnh trọng vỗ vỗ bả vai Dương Thần:

- Trước đó trong đại hội đại biểu Hội đồng nhân dân thủ tướng Ninh vừa đọc diễn văn yêu cầu cơ quan chính quyền chúng tôi phải tiết kiệm chi tiêu. “Thiên Thượng Nhân Gian” chi phí rất cao. Chúng ta đổi nhà hàng khác. Bản thân tôi thích đồ ăn Tây Bắc, đậm đà, vị cay rất ngon, tôi biết có nhà hàng chuẩn, hay là chúng ta đi đến đó.

Dương Thần cũng đồng ý, người ta mới khách cũng không thể quá đòi hỏi. Đồ ăn Tây Bắc thì đồ ăn Tây Bắc, hỏi:

- Ăn món gì? Chẳng lẽ là các món gà?

Về mặt Lý Độn đặc ý nói:

- Ăn gà thì tính cái gì, khó kết bạn được. Đương nhiên là món khác rồi, thịt dê nhé.

Dương Thần cảm thấy Lý Độn cũng quá cẩn thận, người này rất thành thực.

Nhưng hơn mười phút sau đi vào quán ăn Tây Bắc Dương Thần quả thật muốn nhắc cả quán ăn lên.

- Anh nói chính là quán ăn này?

Ngón tay Dương Thần run run chỉ cửa hàng ăn phía trước.

Chỉ là một quán mì sợi.

Dương Thần không thể tưởng tượng, đường đường là một trong bốn thiếu gia của bốn gia tộc lớn Lý Độn lại mời khách ăn mì sợi. Theo như lời y thì mồm to ăn thịt dê, thật sự là mồm to nhưng...

Tuy nhiên, vì Lý Độn trả tiền nên Dương Thần cũng không nói gì. Hơn nữa, đại thiếu gia người ta ăn nhiều sơn hào hải vị mình từ bé đến lớn ít được ăn thịt bắt bẻ cái gì?

Ăn xong hai bát mì sợi lớn Dương Thần cũng thấy không thấm gì. Suy nghĩ một chút buổi chiều vẫn còn nhiều thời gian, Đường Uyển về nhà hẳn cũng muốn nghỉ ngơi, mai kia mình có thể đến thăm cô. Lúc này nên đến Quốc Tế Ngọc Lôi ở Yên Kinh để xem tình hình cô bé Tuệ Lâm kia.

Tuệ Lâm gần đây vừa đi thực tập, vừa định tổ chức cuộc biểu diễn cá nhân đầu tiên hẳn là khá bận. Lại không có ai bên cạnh chăm sóc, lần này hẳn mới đến Yên Kinh không thể đến thăm cô bé cũng phải xin lỗi cô bé đáng thương này.

- Lý Độn, đưa tôi đến một chỗ.

Dương Thần nói với Lý Độn.

Lý Độn uống chút nước cuối cùng trong bát mì sợi như là đoán trước được hỏi:

- Đi, đi đến đâu?

- Tôi muốn đến chi nhánh Công ty Quốc Tế Ngọc Lôi ở Yên Kinh.

Dương Thần nói.

Lý Độn nghe xong lấy điện thoại cầm tay ra, như tìm cái gì đó, một lúc sau nói:

- Chi nhánh của Công ty Quốc Tế Ngọc Lôi ở phía đông cách chỗ này nửa tiếng đi xe của tôi. Tiêu hao dầu sẽ nhiều, tôi lại muốn về nhà, tôi thấy hay là cậu...

Dương Thần môi run run:

- Người nhà họ Lý các cậu đều tiết kiệm như vậy sao? Chết tiệt. Anh không cần chạy chiếc Hummer của anh, gọi taxi là được.

Lý Độn vỗ vỗ vai Dương Thần:

- Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, tiết kiệm nguồn năng lượng cho trái đất là tốt. Tôi tham gia quân đội xem ti vi cũng biết, chắc cậu cũng hiểu.

Dương Thần ý thức được một việc. Bạn bè, khi chưa quen thì thấy tốt nhưng sau khi quen rồi thì thấy thất vọng.

Dương Thần cũng chẳng muốn nói nhiều với Lý Độn, tự gọi taxi. Còn Thiên Long và Diệp Tử cũng không thể gọi bọn hắn làm bảo mẫu. Bọn họ

tình nguyện Dương Thần còn cảm thấy mất tự nhiên.

Lý Độn quay ra Dương Thần sắp lên xe, nhiệt tình vẫy tay hô:

- Care thận, đừng lên nhầm xe đen!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 636

Con Cóc

Dương Thần hồi hận, đợi nửa giờ sau đến phân chi nhánh của Công ty quốc tế Ngọc Lôi, tâm tình mới bình phục một chút, trên đường đi mấy lần muốn nhảy xe trở về đánh Lý Độn một lần nữa, cuối cùng vẫn là nhịn đi.

Bạn bè vô tình, tuy nhiên cũng may mắn vừa mới quen nửa ngày, về sau ít gặp mặt thì tốt hơn.

Đàn ông là như vậy, lúc không quen biết thì giả bộ, lúc quen biết rồi đều là cợt nhả.

Chi nhánh Công ty quốc tế Ngọc Lôi nằm độc lập trên một tòa lầu, tổng cộng cũng có hơn mười tầng, tại Yến Kinh này tác đất là tác vàng, tài lực như vậy thật là kinh khủng.

Dương Thần ở trên xe đã gọi điện thoại cho Tuệ Lâm, tuy di động của Tuệ Lâm có tín hiệu nhưng không có người tiếp, điều này làm cho Dương Thần hơi khó xác định cô có ở công ty hay không, nhưng vẫn là đến xem sao.

Đi thang máy đi vào tầng lầu chỗ tiền sảnh công ty quốc tế Ngọc Lôi, Dương Thần trực tiếp chạy đến trước mặt hai nhân viên nữ xinh đẹp ở quầy lễ tân, cười hỏi han:

- Xin hỏi tiểu thư Tuệ Lâm có ở Công ty không?

Một nhân viên nữ mỉm cười hỏi:

- Tiên sinh nói chính là tiểu thư Lâm Tuệ sao?

Dương Thần lúc này mới nhớ tới, Tuệ Lâm biệt hiệu, cô bé hiện tại thành minh tinh, đã đổi về thành Lâm Tuệ.

- Đúng vậy, tôi là người nhà của cô ấy, muốn gặp cô ấy một lát.

Dương Thần nói.

Nữ nhân viên thật có lỗi lắc đầu.

- Rất xin lỗi tiên sinh, nếu không có hẹn trước thì không thể tùy tiện gặp tiểu thư Lâm Tuệ, hơn nữa ngài cũng không thể chứng minh mình thật sự là người nhà của tiểu thư Lâm Tuệ.

Dương Thần có chút buồn bực, lại nói tiếp, chính mình là giám đốc công ty giải trí Ngọc Lôi, công ty thành viên Yến Kinh cũng là do hắn quản lý, hắn ở Công ty của mình tìm một người còn bị cự tuyệt.

Dương Thần đành phải nói:

- Tôi là giám đốc của các cô, tôi chính là Dương Thần, không phải người ngoài.

Hai nữ nhân viên đột nhiên mỉm cười khanh khách, có chút nghiền ngẫm

nhìn Dương Thần từ trên xuống dưới, nói:

-Tiên sinh, xin hỏi ngài có danh thiếp không?

Dương Thần sửng sốt, danh thiếp? Lúc trước Triệu Đằng có đưa cho hắn một hộp, nhưng để ở trên bàn làm việc cho tới bây giờ chưa sử dụng, cũng không có thói quen mang trên người, thật đúng là thất sách.

Xem Dương Thần lấy không ra bất luận cái gì, người nhân viên nữ càng thêm tin bản thân mình, trong lòng rất xem thường Dương Thần.

Tuy rằng Dương Thần trên người quần áo là hàng hiệu, nhưng cả người thật sự rất "iản dị", tướng mạo cũng chưa nói tới anh tuấn, nữ nhân viên cảm thấy, quần áo hàng hiệu trên người người đàn ông này phỏng chừng toàn bộ là đồ giả.

Người như vậy mà là giám đốc "Dương Thần" của công ty, các cô không tin đâu.

Dương Thần xoa xoa đầu, linh động nói với nữ nhân viên lễ tân nói:

- Thế này đi, các cô không phải có máy tính sao, tra tư liệu công ty, hẳn là có ảnh chụp của tôi, nhìn không phải có thể xác nhận sao.

Nữ nhân viên lễ tân bắt đầu bối rối, nhưng xem ra Dương Thần thật sự rất chân thành, đành phải hờ hững tìm tòi trong kho hồ sơ của công ty.

Sau khi tìm được ảnh chụp tổng giám Dương Thần, hai nữ nhân viên quây lễ tân đều là lộ ra thần sắc nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn nam tử trước mắt, cảm giác... Giống như thật sự là cùng một người.

- Hai vị mỹ nữ, lúc này nên tin, tôi không phải không có mặc tây trang không đeo caravat sao.

Dương Thần cười khỏ.

Nữ nhân viên lễ tân xấu hổ cười cười:

- Tiên... Ô không, giám đốc Dương, không nghĩ tới thật sự là ngài, chúng tôi mới đến công ty đi làm không bao lâu, cũng không quen thuộc, rất xin lỗi...

- Không có việc gì không có việc gì, đó cũng là trách nhiệm của các cô.

Dương Thần cũng là hào phóng, ai bảo công ty cũng thành lập chưa bao lâu, tất cả mọi người đều chưa quen thuộc, sau lại lần nữa hỏi:

- Lâm Tuệ hiện tại ở công ty không?

Nữ nhân viên nói:

- Có ạ, tiểu thư Lâm Tuệ đang ở trong phòng làm việc trên tầng, cùng phó giám đốc Trang đang họp.

Vì chỗ Yên Kinh, không có khả năng quản lý nhiều việc, cho nên ở công ty thành viên này ngày thường một số công tác quản lý hành chính đều do một người tên là Trang Phong, phó giám đốc quản lý, Dương Thần cũng nghe nói qua người này, cũng chưa gặp mặt.

Cuối cùng hỏi được chỗ Tuệ Lâm, Dương Thần xoay người đi về hướng thang máy, đồng thời một trận cảm thán, đời người không quen, làm việc

thật lao lực.

Kỳ thật cũng chỉ có thể trách Dương Thần không có kinh nghiệm đi công tác, không có việc gì nên để công ty thành viên Yến Kinh phái người đem sự tình chuẩn bị tốt, bằng không cũng sẽ không khó khăn như thế.

Hai nhân viên lễ tân nhìn bóng dáng Dương Thần, sắc mặt đều là lạ, giám đốc công ty nhà mình hoá ra người thật lại như thế này, khiến các cô tâm linh có chút đả kích.

"Leng keng "

Thang máy lại lên tầng trên, Dương Thần đi ra, nhìn xung quanh hai bên, hướng tới phòng họp mà đi.

Thời điểm đi vào cửa chính phòng họp, Dương Thần lại phát hiện, không ngờ có hai gã đàn ông mặc quân trang tay ngắn đứng canh ở đằng kia.

Dương Thần nhẹ nhàng có thể phán đoán ra, đây là hai gã bộ đội đặc chủng thân thủ không tồi, trong công ty quốc tế Ngọc Lôi cho dù mướn bảo an, cũng không có khả năng mặc quân trang, không đến mức mướn bộ đội đặc chủng, giải thích là duy nhất, là có người ngoài ở đây.

Dương Thần nhú nhú mày, cũng không nghĩ nhiều, đi lên gõ cửa.

Nhưng hai gã quân nhân kia trực tiếp chắn ở trước mặt Dương Thần, ác nghiệt nói:

- Nhân viên tạp vụ tạm thời không được vào.

Dương Thần không để ý tới bọn họ, trực tiếp lớn tiếng hướng phía cửa phòng họp hô lớn:

- Tuệ Lâm, Dương đại ca của em tới tìm em, mau mở cửa.

Nếu là người thường, khẳng định sẽ rất ngại khi lớn tiếng ồn ào ở Công ty, Dương Thần cũng mặc kệ, tuy rằng nói đem hai gã quân nhân hạ gục là chuyện trong nháy mắt, nhưng có thể sử dụng miệng giải quyết, vẫn đảm bảo hơn.

Trước khi ra khỏi cửa em Lâm nói, nếu có thể khoan dung được cho người khác thì hãy độ lượng.

ột tiếng lớn hô lên như vậy, lẫn vài phần nội công, người ở bên trong tuyệt đối đều có thể nghe được.

Quả nhiên, lập tức bên trong truyền đến một ít xôn xao, Tuệ Lâm cảm giác rất quen thuộc với tiếng nói này nên có chút niềm vui bất ngờ hét lên "Dương đại ca", rồi sau đó chạy về phía cửa.

Và cửa vừa mở ra, Dương Thần cuối cùng gặp được người đã nhiều ngày không gặp là Tuệ Lâm.

Hiện giờ biến thân thành cô gái đại minh tinh, ngày thường có chuyên gia hóa trang, nhà thiết kế trang phục đến tuyển chọn cách ăn mặc, trang điểm, cả người bây giờ đã không còn bộ dạng ngây ngô non nớt trước đây.

Mái tóc đen nhánh được cắt mái, mặc một chiếc áo caro màu lam nhạt, một chiếc váy xếp ly ngắn, đôi mắt và bờ môi được hóa trang rất tinh tế.

Tuệ Lâm vốn đã xinh đẹp tuyệt trần, sau khi trang điểm đã biến những nét đẹp thanh tĩnh từ nhỏ ở núi Nga Mi, trở thành vô cùng nhuần nhuyễn, cố tình lại mang lại nét quyến rũ của người con gái, thực là khiến người khác nhìn vào sáng cả mắt.

Tuệ Lâm trong đôi mắt sáng tràn đầy vui sướng, thiếu chút nữa nhảy lên ôm Dương Thần.

- Dương đại ca, anh tới tại sao cũng không nói cho em biết.

Dương Thần nhún vai, buồn bực nói:

- Anh đã gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, nhưng em không nghe máy.

Tuệ Lâm ngây người, trong mắt toát ra một tia phần uất, quay người lại hướng một người phụ nữ trung niên mang y phục màu đen hỏi

- Chị Mỹ Phụng, Dương đại ca gọi điện thoại tới đây, tại sao lại không nói cho tôi biết.

Dương Thần thò đầu đi vào, mới nhìn thấy, trong phòng hội nghị còn có mấy người nữa, sắc mặt nghiêm chỉnh ngồi cùng nhau.

Vị trí cao nhất nơi bàn hội nghị quả nhiên là một gã đàn ông trung niên đeo kính mặc Tây phục màu vàng nhạt, ngoài ra còn có một vài người nam nữ, thoạt nhìn giống như là tầng lớp quản lý công ty, người mà Tuệ Lâm chất vấn cũng ở trong đó.

Dương Liệt? Hắn cũng ở đây?

Khi ánh mắt Dương Thần tiếp xúc với một gã thanh niên ngồi ở bên trong cùng, một thân quân trang, sắc mặt âm trầm đáng sợ, Dương Thần nhếch miệng.

Chẳng trách bên ngoài có quân nhân đứng gác, nếu là Dương Liệt, vậy mọi chuyện sẽ dễ nói, người nhà Dương gia còn thiếu quân đội sai khiến sao?

Hai gã thủ vệ quân nhân không ngăn Dương Thần kêu hét lên, giờ phút này muốn đem Dương Thần kéo ra ngoài, nhưng Dương Liệt lại ra tiếng nói:

- Các người không cần can thiệp nữa, đều ra ngoài trước đi.

Hai gã quân nhân tuy rằng nghi hoặc, nhưng lập tức lên tiếng trả lời rời khỏi, bọn họ không biết, Dương Liệt còn không muốn liên như vậy cùng Dương Thần nổi xung đột.

Mà lúc này, nghe được Tuệ Lâm chất vấn, người phụ nữ mặc đồ đen kia lạnh lùng đáp lại nói:

- Tiểu thư Lâm Tuệ, làm người đại diện, tôi phải có trách nhiệm với công việc và cuộc sống của cô, tùy tiện tiếp xúc với đàn ông lạ mặt sẽ tạo ra những ảnh hưởng không tốt cho cô, cho nên, một số cuộc điện thoại không cần thiết, tôi đương nhiên không cần nói với cô.

Dương Thần nhíu mi, bên người Tuệ Lâm tại sao lại có nhiều người đại diện ngang ngược như vậy?

- Dương đại ca không phải người lạ.

Tuệ Lâm giẫm chân, tức giận nói.

- Hừ, vậy hắn là như thế nào của cô?

Dương Liệt ngồi ở bên trong cười lạnh hỏi lại.

Tuệ Lâm một trận ghen lời, cắn răng, oán hận trừng mắt liếc nhìn Dương Liệt một cái, cô tính tình đơn thuần, cũng sẽ không gạt người, dù sao nói cho cùng, cô cùng Dương Thần quan hệ nhiều vẫn là bởi vì Lâm Nhược Khê tồn tại, cô cũng không biết rốt cuộc Dương Thần là người như thế nào của cô.

Dương Thần đi lên trước, vỗ vỗ bả vai Tuệ Lâm, nói với mọi người:

- Hình như hơi hiểu lầm, tôi là Dương Thần, cũng chính là giám đốc công ty giải trí Ngọc Lôi, Tuệ Lâm là em gái của bà xã nhà tôi, cũng chính là cô em vợ của tôi, ừ... Là người nhà của ta, tôi tới nơi này thăm cô ấy, hắn là không thành vấn đề.

- Cát bàn tay như bản của anh ra ngay.

Người nữ đại diện mặc y phục màu đen bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng trừng mắt nhìn Dương Thần, khinh miệt cười nói:

- Anh làm như thế Lâm Tuệ chúng ta đơn thuần dễ lừa, nên những người như chúng tôi đây cũng sẽ bị anh lừa sao? Người còn muốn con cóc ăn thịt thiên nga, tôi khuyên anh nhanh rút khỏi nơi này, bằng không đừng trách chúng tôi trực tiếp đem anh nộp cho sở Cảnh Sát.

Dương Thần trên mặt tươi cười kiềm chế, hờ hững nhìn tới, nếu không phải vì muốn làm rõ mối quan hệ giữa nữ nhân này và Tuệ Lâm, hắn đã muốn đập nát miệng của nữ nhân này.

- Tuệ Lâm, người phụ nữ nông cuồng này là ai?

Dương Thần trầm giọng hỏi.

Người phụ nữ mặc y phục màu đen vừa nghe xong liền giận dữ nói:

- Cái miệng chó của ngươi nên sạch sẽ một chút, muốn ngồi tù sao?

Tuệ Lâm nghe được người phụ nữ này nói Dương Thần như vậy, cũng tức giận, cắn giận nói:

- Là tên Dương Liệt kia trước đó vài ngày đã ép buộc nhét vào công ty cho em mấy người phụ nữ làm người đại diện, mọi người gọi cô ta là chị Mỹ Phượng, nói là người đại diện rất lợi hại, có dưới tay không ít một chuỗi nghệ sĩ.

- Nói như vậy, không có quan hệ với em?

Dương Thần hỏi một câu.

Tuệ Lâm gật gật đầu

- Ừ, cô ấy có dạy em một vài thứ, những cái khác không có gì quan hệ... Rất xin lỗi Dương đại ca, chị Mỹ Phượng nói em hiện tại là nghệ sĩ, không thể tùy tiện nhận điện thoại, cho nên di động đặt ở chỗ chị ấy, em mới không biết anh gọi điện thoại cho em...

- Hóa ra là một số người đã ép buộc đặt bên người Tuệ Lâm nhà chúng ta

một con chó mẹ...

Dương Thần nhếch miệng cười nói.

Mỹ Phượng sắc mặt xanh mét, dường như muốn đem Dương Thần nuốt chửng, âm thanh không hài lòng nói:

- Tiểu thư Lâm Tuệ, cô là nghệ sĩ của tôi, điều này đã ký hiệp ước rồi, đồ khốn khiếp này bên cạnh cô nói tôi như vậy, đến lúc đó đừng trách tôi không chịu trách nhiệm đối với con đường biểu diễn nghệ thuật của cô.

- Hừ, là chị Mỹ Phượng quá đáng trước...

Tuệ Lâm cũng tức giận, đỏ mặt nói.

Trường hợp có vẻ có mùi thuốc súng, người đàn ông mặc y phục màu vàng nhạt rút cục kiềm chế không được, cười ha hả đứng lên hoà giải nói:

- Hóa ra là giám đốc Dương đến đây, thật là có lỗi, trước đó không nhận được thông tin, bằng không khẳng định phải hoan nghênh một chút, tôi là Trang Phong, là phó giám đốc bên này, lần đầu tiên gặp mặt, mong giám đốc Dương bỏ quá cho.

Trang Phong hiển nhiên là người đã lăn lộn nhiều năm chốn quan trường, rất thân mật tiến lên, đứng giữa Dương Thần và Mỹ Phượng, mặc kệ Dương Thần có muốn ý hay không đều bắt tay, lại nói:

- Giám đốc Dương, chúng tôi đang thương lượng một số chi tiết về vấn đề lần đầu tiên tiểu thư Lâm Tuệ biểu diễn, ngài tới thật đúng lúc, mọi người cùng nhau thảo luận.

- Tôi muốn biết chính là, người kia tại sao lại ở tại Công ty của tôi...

Dương Thần chỉ chỉ Dương Liệt ngồi phía sau.

Trang Phong vội giải thích nói:

- Dương thiếu gia sẽ nhậm chức tướng lĩnh phòng giữ Yên Kinh, là cố nhân của tiểu thư Lâm Tuệ, là cố ý đến giúp tiểu thư Lâm Tuệ...

Sau đó còn vụng trộm thì thầm bên tai Dương Thần nói:

- Giám đốc Dương, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, địa vị của nữ sĩ Mỹ Phượng cho dù ở giới giải trí hay là xã hội thượng lưu đều đặc biệt cao, những nghệ sĩ dưới tay cô ta người khác không thể trêu chọc tới, thiếu tướng Dương là cháu ruột Dương gia danh môn Yên Kinh, hai người kia, đều không phải là người mà những thương nhân chúng ta đây có thể đụng vào, cho dù tổng giám đốc Lâm đến, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn...

Dương Thần không nghĩ một thời gian không gặp mà Dương Liệt đã lăn lộn tới cái chức thiếu tướng tại Yên Kinh, xem ra địa vị Dương gia cũng không vì Dương Phá Quân không trúng tuyển mà bị rớt xuống, nói cách khác, tuổi trẻ như vậy mà đã lên tới chức tướng quân, còn chưa có công cán gì, cũng thật quá khoa trương.

Mà lúc này, Dương Liệt cười lạnh đứng dậy, nói:

- Tôi sẽ là nhà tài trợ duy nhất lần trong lần biểu diễn này, đồng thời còn phụ trách an toàn của Tuệ nhi, tôi đương nhiên nên ở trong này, nhưng anh

lại là tạp chủng giá áo túi cơm, người khác đang họp lại cứng rắn xông tới như vậy, thật đúng là không có giáo dục, chắc chắn, cũng thật là, ai bảo anh từ nhỏ đã không cha mẹ quản.

Dương Thần vẻ mặt thản nhiên liếc Dương Liệt một cái, cũng không toát ra chút tức giận, dường như căn bản không thèm để ý tới, mà là lập tức đi tới chỗ Mỹ Phượng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 637

Cho Người Một Cơ Hội

- Thế nào đây, biết tôi là ai chưa, muốn quỳ xuống?

Mỹ Phượng cười cười nói.

Mỹ Phượng ở giới giải trí lăn lộn nhiều năm, nghệ sĩ dưới tay cô ả không ít, đều là loại thiên vương thiên hậu, có thể nói là một trong số người đại diện cao nhất giới giải trí đương kim Á Châu không thể với tới, cô ả vốn là phó Chủ tịch một công ty giải trí, địa vị rất cao.

Lần này nếu không phải Dương Liệt có bối cảnh không tầm thường, cô ả căn bản sẽ không cùng một người như Tuệ Lâm ký hiệp ước trong khoảng thời gian ngắn như vậy, mặc dù Tuệ Lâm được Christine tán thành, Mỹ Phượng cũng không cho là đúng, cho nên vốn là có đủ vốn đầu tư, lại cảm thấy có Dương gia chống đỡ, Mỹ Phượng đương nhiên là nắm quyền to, hoàn toàn không đem công ty giải trí Ngọc Lôi đặt vào mắt.

Nếu nói tập đoàn quốc tế Ngọc Lôi này đích thật là như mặt trời ban trưa, nhưng ở giới giải trí, chị Mỹ Phượng mới là nhân vật hô mưa gọi gió.

Dưới cái nhìn của cô, chỉ cần Tuệ Lâm còn muốn lăn lộn ở giới giải trí, liền không ai dám phản đối cô.

Trên thực tế, nếu không phải Dương Liệt mạnh mẽ như vậy, cứng rắn chen chân, Tuệ Lâm ra đường xảy ra chuyện, đều là do công ty giải trí Ngọc Lôi toàn quyền xử lý, bởi vì công ty thành lập dựa trên một nguyên nhân rất lớn, đó là do Lâm Nhược Khê muốn cho Tuệ Lâm một chỗ đứng vững chắc để phát triển sự nghiệp ca hát, đương nhiên sẽ không mời người đại diện từ bên ngoài.

Nhưng Quốc tế Ngọc Lôi dù sao cũng chỉ là một công ty, Dương Liệt là đại thiếu gia lại có tay chân phía chính phủ, bối cảnh quân đội, muốn chen chân vào, thật sự rất dễ dàng.

Tuệ Lâm tuy rằng chán ghét Dương Liệt, nhưng tính tình ôn hòa, kinh nghiệm xã hội không nhiều, Vân Miêu sư thái có thể tại Yến Kinh bảo hộ cô, nhưng cũng không có khả năng quản những chuyện nhỏ nhặt như vậy, cứng rắn, mạnh mẽ ngăn cản Dương Liệt tiếp cận Tuệ Lâm, cũng không phù hợp với lập trường hiện giờ của Lâm gia.

Mỹ Phượng tiếp nhận công việc người đại diện của Tuệ Lâm, liền chặt đứt phần lớn cơ hội tiếp xúc với thân nhân xung quanh của Tuệ Lâm, điều này cũng khiến cho bọn Dương Thần không biết chuyện Tuệ Lâm thay đổi người đại diện.

Lập tức, Dương Thần đối diện với vẻ mặt ngạo mạn của người nữ đại

diện, chỉ có điều rạng rỡ cười:

- Cô vừa rồi nói... Muốn cho tôi ngồi tù, cho nên... Tôi nghĩ cho cô một cơ hội.

Mỹ Phượng mắt lạnh nhìn chằm chằm Dương Thần, hiển nhiên không biết Dương Thần rốt cuộc có ý gì.

Tuy nhiên giây tiếp theo, Mỹ Phượng căn bản không có cơ hội hỏi lại.

Dương Thần không hề do dự, tay trái nâng lên, giống như cái kim sắt, bóp cổ Mỹ Phượng.

Mỹ Phượng hai mắt lạng lẽ mở thật to, kinh hoàng, thân mình cảm thấy nhẹ, rõ ràng đang bị người khác nhấc lên.

A a... Ách...

Mỹ Phượng gào thét, nói không nên lời, hai chân đá đập lung tung cũng không chút hiệu quả, chỉ có điều sắc mặt bắt đầu đỏ lên, thở không nổi.

- Giám đốc Dương xin đừng động thủ.

- Dương đại ca...

Trang Phong và Tuệ Lâm đều có chút sốt ruột, Mỹ Phượng tuy rằng đôi nhân xử thế không được tốt lắm, nhưng cô ở trong giới giải trí là nhân vật khá nổi tiếng, nếu đột nhiên xảy ra chuyện ở công ty giải trí Ngọc Lôi, khẳng định khiến cho sóng to gió lớn.

Nhưng ngược lại Dương Liệt lại có vẻ mặt trêu tức nhìn Dương Thần, trong ánh mắt ý tứ dường như đang nói: Xem ngươi có dám động thủ hay không

Dương Thần cũng không để ý tới lời khuyên cáo quanh mình, trực tiếp nhấc chân đi tới vị trí dựa vào cửa sổ phòng họp, mặt không chút thay đổi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nơi này là building bốn mươi mấy tầng, nhìn xuống, xe cộ giống như hộp diêm qua lại không ngớt, mặt bên tầng thấp nhất của tòa nhà là một đường phố vắng vẻ.

Mỹ Phượng gần như sắp tắt thở, mặt trắng dã, thân mình đã mềm oặt xuống.

Dương Thần không nhiều do dự, đem Mỹ Phượng trên tay, giống như khối xích, bồng bồng hướng tới cửa sổ thủy tinh mà quăng.

âm âm

Thủy tinh và hộp kim bên ngoài tất cả đều không chịu nổi một cú ném này của Dương Thần, vỡ ra thành từng mảnh nhỏ sắc bén, trộn lẫn trong thân thể Mỹ Phượng, trực tiếp rơi xuống.

- Giết người!

Trong phòng hội nghị những nữ quản lý khác đều kêu lên, mặt trắng bệch kích động tông cửa xông ra, căn bản không dám ở lâu nửa bước.

Trang Phong cũng lo sợ, anh ta vốn tưởng rằng Dương Thần chỉ là dọa Mỹ Phượng, không nghĩ tới hắn trực tiếp giết người nữa... Là cách giết

người đến kinh khủng như vậy.

Bốn mươi mấy tầng trên lầu, thân thể đung nát thủy tinh công nghiệp cùng khung bảo hiểm, lại ngã xuống nền xi măng trên mặt đất, thịt không nát mới là lạ.

...

Một chỗ dừng xe dưới lầu, bên trong một chiếc Infiniti SUV, Thiên Long cùng Diệp Tử vừa mới ăn xong điểm tâm buổi chiều, bọn họ đi theo Dương Thần đến nơi đây, cũng không theo sau đi lên lầu, dù sao bọn họ chỉ có chú ý hướng đi của Dương Thần, không đến mức vẫn bên người giám sát, điều đó sẽ khiến Dương Thần bất mãn, cũng không phải điều mà bọn họ hy vọng nhìn thấy.

Nghĩ rằng, ở Công ty Ngọc Lôi, Dương Thần chẳng qua là muốn nhìn thấy Tuệ Lâm tại Yên Kinh, không có vấn đề gì.

Nhưng thật không ngờ tới, vừa mới ăn mấy miếng điểm tâm, hai người liền tro mắt nhìn thấy, một nữ nhân mặc quần áo màu đen, từ trên trời rơi xuống...

Bịch

Một âm thanh lớn, máu văng khắp nơi.

Hai người ngây người hồi lâu, Diệp Tử mới run rẩy nói:

- Anh Thiên... Thiên Long... Tại sao có thể như vậy...

Thiên Long cũng ý thức được cái gì, thống khổ thở dài:

- Xong rồi, Thái tướng quân còn bảo chúng ta cần phải chú ý, đừng để Dương Thần tại Yên Kinh gây chuyện, cái này... Thực không còn mặt mũi nào để gặp người nữa...

...

Trong phòng hội nghị, Trang Phong đã chảy cả nước tiểu trong quần, hấn hỏi hận tại sao lại tới công ty giải trí Ngọc Lôi làm việc, đây rốt cuộc là công ty gì, làm sao mình lại có người thủ trưởng như vậy?

Tuệ Lâm dù sao không phải là cô gái bình thường, tuy rằng rất kinh hãi, nhưng cũng không vì Mỹ Phượng chết mà cảm thấy thương cảm, dưới cái nhìn của cô, Mỹ Phượng chọc giận Dương Thần, chết cũng không có gì kỳ lạ, chẳng qua, Dương Thần làm như vậy, tất nhiên sẽ rước lấy một số phiền toái, điều này làm cho cô gái trong mắt tràn đầy lo lắng.

Dương Liệt bỗng nhiên cười vỗ tay đứng dậy, nói:

- Tuyệt, rất quyết đoán, giết rất tốt.

Mỹ Phượng bị như vậy, anh ta làm ông chủ cũng không lộ ra chút bất mãn, ngược lại thật sự vui vẻ, nghiêm nhiên là bộ dáng sớm đoán được tình thế.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Cậu cho là làm như vậy, có thể dụ được Hồng Mông tới khai chiến với tôi, có thể đánh bại tôi sao, có lẽ mưu kế ngu xuẩn của cậu có tính khả thi,

nhưng nếu cậu cũng muốn chết, tôi không ngại.

Rất hiển nhiên Mỹ Phượng chỉ là một quân cờ ngu xuẩn, cô ả không biết trong tình huống này bị Dương Liệt lợi dụng, đến chọc giận Dương Thần, khiến Dương Thần đại khai sát giới tại Yên Kinh.

Mà Dương Liệt lần này đích xác bắt được tử huyệt của Dương Thần, xuống tay từ trên người Tuệ Lâm, lại công khai nhục mạ Dương Thần, thực hiện như vậy, Dương Thần đương nhiên sẽ mất kiên nhẫn.

Dương Liệt ha ha cười rộ lên, khuôn mặt lập tức trở nên có chút vẩn vọ dữ tợn:

- Anh muốn tôi chết? Tốt thôi anh làm đi, anh đoán không sai, tôi chính là muốn cho người của Hồng Mông xử lý tên tạp chủng như anh, anh thực sự nghĩ rằng anh là vô địch thiên hạ? Anh cho là có lão gia bảo hộ anh, anh muốn làm gì thì làm? Tôi sẽ không cho anh có ngày yên lành đâu... Anh muốn giết tôi ư, giết đi giết đi, tới mà giết chết cháu ruột của một bốn đại gia tộc Dương gia, xem Hồng Mông có còn bàng quan đứng nhìn không.

- Như cậu mong muốn.

Dương Thần nói vừa xong, thân thể đã chợt lóe đến trước mặt Dương Liệt.

Dương Liệt mặc dù có diệu dược Côn Luân linh đan trợ giúp, tư chất cũng cực kỳ xuất sắc, nhưng dù sao cũng còn trẻ, còn không được giống Lý Độn trẻ như vậy đã bước vào Tiên Thiên cảnh giới.

Giờ phút này Dương Thần vừa tới gần, Dương Liệt lập tức cảm nhận được một thần khí che trời phủ đất, đè ép khiến chính mình không thở nổi.

Cố gắng dùng hết sức, Dương Liệt ở trước mặt Dương Thần đứng thẳng thân mình, nhưng bất luận gã chống cự như thế nào, cũng đều phát hiện không gian bốn phía thân thể mình, giống như bình nhựa bắt đầu co rút lại, đưa cả người gã đều bao vây ở bên trong, tay chân đều co rút duỗi không ra.

Dần dần, Dương Liệt gân xanh nổi lên, huyết mạch sôi sục, vẫn là suy sụp quỳ rạp xuống đất.

Chỉ là Dương Thần tùy ý hùng hồn phát ra chân khí để uy hiếp, loại Dương Liệt này cũng không thể ngăn cản.

Dương Liệt tuy rằng không cam lòng, nhưng trong lòng lại hoảng sợ, nam nhân này, không ngờ lại trở nên mạnh mẽ? Hắn rốt cuộc là quái vật gì?

Tuệ Lâm cũng có công phu võ đạo nhất định, đương nhiên nhìn ra được một ít môn đạo, kinh ngạc mở ra cái miệng nhỏ nhắn, cô ý thức được, công phu của Dương Thần đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng đối với phạm trù võ đạo của cô.

- Ở trong mắt tôi, cậu cũng rác rưởi như vậy thôi.

Dương Thần cúi đầu nhìn Dương Liệt quỳ rạp xuống đất, chậm chậm nói:

- Tôi không tin, lấy đầu óc của cậu, có thể nghĩ ra loại biện pháp này đến

dụ tôi ra tay hấp dẫn Hồng Mông, bởi vì cậu căn bản không đủ đẳng cấp đi nhờ Hồng Mông, hơn nữa Dương gia sẽ không cho cậu tiền để đầu tư biểu diễn cho Tuệ Lâm, cho nên, khẳng định có người sai khiến cậu làm tất cả những việc này.

Dương Liệt gian nan ngẩng đầu, run rẩy nhẹ răng nói:

- Hừ, vậy thì sao nào... Người muốn anh chết... Không chỉ có một mình tôi... Tôi sẽ không nói cho anh...

Dương Thần mỉm cười cười

- Tôi cũng không cho phép cậu nói cho tôi biết, người muốn tôi chết, cho tới bây giờ không ít, nhưng tôi bây giờ còn vẫn sống như cũ, những người đó lại chưa chắc còn có thể đứng trước mặt tôi, cậu không nói, tôi cũng không hỏi, tôi sẽ tiễn cậu đi.

Mắt thấy Dương Thần muốn động thủ giết Dương Liệt, Tuệ Lâm rốt cục không kìm nổi hét lớn:

- Dương đại ca dừng tay.

Lời nói của Tuệ Lâm vẫn là có tác dụng, Dương Thần dừng một chút, nhìn cô gái phía sau.

- Dương đại ca, nếu anh giết Dương Liệt, cô Tuyết Hoa sẽ rất đau lòng... Hai người... hai người dù sao cũng là anh em ruột...

Tuệ Lâm rất sợ hãi, nhưng cô cảm thấy, nếu không ngăn Dương Thần lại, đến cuối cùng nếu gây chuyện quá đáng khiến Quách Tuyết Hoa đổ bệnh, trong nhà ai cũng không sẽ vui, mà cô là người đương sự sẽ hối hận.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 638

Không Thể Trốn Tránh

- Ta không có loại anh em tạp chủng này... Muốn giết, cũng nhanh thôi, bỏ đây không rảnh để chơi với người...

Được Tuệ Lâm cầu tình, Dương Liệt trong mắt lại càng thêm phần nộ, hồng tơ máu, hung tợn nói.

Trong mắt Dương Thần bỗng nhiên thay đổi trong nháy mắt, hắn không phải không suy xét đến Quách Tuyết Hoa, nếu không vì Quách Tuyết Hoa, Dương Liệt đã sớm không tồn tại trên hậu thế, nhưng nếu vẫn lưu trữ Dương Liệt, hắn tất nhiên là sẽ không bỏ qua, tuyệt đối là một mối tai họa ngầm lớn.

Thật lâu sau, Dương Thần hơi hơi hô giọng điệu, nói:

- Ta từng đem người phế bỏ, cũng từng đem người cứu trở về, hiện tại xem ra, cứu người trở về cũng không phải chuyện tốt, bản tính của người, từ nay về sau vẫn là làm người bình thường thì hơn...

Dương Liệt dường như ý thức được cái gì, khàn giọng hét lớn:

- Cầu tạp chủng người có bản lĩnh thì cho ta sự sảng khoái.

Hắn muốn chết cũng không có tác dụng gì, một bàn tay của Dương Thần gần kề tới trên thiên linh của Dương Liệt, một đạo chân nguyên nóng hổi trực tiếp tiến vào tứ chi và xương cốt của Dương Liệt.

Dương Liệt một tiếng thống khổ kêu lên thảm thiết, mấy đạo khí màu trắng bay lên tràn ngập phía trên sọ não của anh ta, anh ta lập tức liền hôn mê bất tỉnh...

Tuệ Lâm đứng bên cạnh bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, cô đương nhiên biết, Dương Thần công phu mạnh hơn Dương Liệt nhiều lắm, mãnh liệt phá huỷ đan điền và kỳ kinh bát mạch của Dương Liệt, huỷ bỏ một thân công phu của Dương Liệt.

Đợi Dương Liệt tỉnh lại, hắn không khác gì một người bình thường, thậm chí, so với người bình thường còn suy yếu hơn, hoàn toàn thành phế nhân, rốt cuộc không cơ hội tu luyện nội công.

Đối với một cao thủ mà nói, đột nhiên tiêu tan trước mọi người, điều này so với giết hắn còn khó chịu hơn.

Trừng phạt như vậy, đã là quá nhẹ so với việc giết chết anh ta.

Nhưng Tuệ Lâm lại hiểu rõ, đó đã là sự nhượng bộ lớn nhất của Dương Thần, những gì Dương Liệt đã làm, đã là khiêu chiến sức chịu đựng của Dương Thần.

Dương Thần làm xong tất cả, nói với Trang Phong đang đứng một bên ngơ ngác:

- Phó giám đốc Trang, đem nơi này quét dọn một chút, người này thì tìm một bệnh viện nào đó mà đưa đến.

Trang Phong đột nhiên tỉnh ngộ lại, nhìn Dương Thần ánh mắt đầy sợ hãi, tuy rằng đầu đầy mờ mịt, nhưng ý thức được giám đốc Dương này không phải người bình thường, cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng làm theo lời Dương Thần chỉ bảo, chỉ có điều ngay cả đáng đi đâu đã thất tha thất thểu, cũng là làm khó hần.

Hơn một giờ, phong ba mới lắng xuống.

Trang Phong triệu tập những người quản lý nhìn thấy Dương Thần giết người, khiến cho bọn họ tất cả đều miệng chặt như bình, việc này kỳ thật không khó, bởi vì những người này sớm bị Dương Thần dọa sợ, không dám tùy tiện nói huyên thuyên.

Mà Thiên Long và Diệp Tử cũng âm thầm thông qua cảnh sát, đem người đại diện Mỹ Phượng đã chết an bài thành "sự cố bất ngờ", cứ như vậy, cũng sẽ chỉ là việc của giới giải trí, sẽ không ảnh hưởng xã hội.

Trang Phong nghĩ vấn đề cái chết của Mỹ Phượng là khó xử lý nhất, không ngờ có người âm thầm giúp đỡ che giấu, trong lòng không khỏi vô cùng kinh hãi, giám đốc Dương này xuất thân thật sâu không lường được, gã cũng phải cẩn thận chặt chẽ, đối với Dương Thần không dám tùy tiện chút nào.

Sau khi sự tình xử lý khá ổn, lại tới vấn đề công việc.

Ở trong phòng làm việc của Trang Phong, Trang Phong pha cho Dương Thần một chén trà, cung kính hỏi Dương Thần ngồi trên sô pha:

- Giám đốc Dương, Mỹ Phượng tử tuý rằng đáng chết, nhưng việc biểu diễn của Lâm Tuệ tiêu thư sẽ nhanh chóng chính thức khởi động, không có người đại diện xử lý sẽ không tốt lắm, xin hỏi giám đốc Dương có đề nghị gì không?

Tuệ Lâm ngồi ở bên cạnh Dương Thần, chớp hai tròng mắt, bộ dạng cũng tràn đầy chờ mong, vừa mới phát sinh sự kiện, đối với cô mà nói cũng không ảnh hưởng nhiều lắm, ngược lại là Dương Thần ở thời điểm cuối cùng đã nghe lời đề nghị của cô, không giết Dương Liệt, khiến cô bé rất vui vẻ, cảm thấy Dương Thần nghe lời là chuyện rất tuyệt vời.

- Phó giám đốc Trang, tôi nói thật với anh...

Dương Thần biết rằng Trang Phong đang sợ hãi, cho nên giờ phút này nói chuyện cũng rất ôn hòa:

- Kỳ thật thành lập công ty giải trí Ngọc Lôi là do tổng giám đốc Lâm chúng ta vì Lâm Tuệ này mà xây dựng nên nó, hy vọng có thể cho cô em một môi trường tốt đẹp, hát những bài ca mà cô bé thích, làm những gì cô bé muốn, cho nên, từ nay về sau, phàm là có những người khác muốn chen chân vào chuyện của Lâm Tuệ nhà chúng ta, việc thứ nhất là phải thông báo cho chúng tôi biết, tuyệt đối không cần bởi vì một số người đặc quyền mà bỏ

qua.

Trang Phong sững sốt, anh ta lúc này mới ý thức được, Lâm Nhược Khê cùng Lâm Tuệ tất cả đều họ Lâm, Chủ tịch đại nhân là chị của Lâm Tuệ?

Về phần Dương Thần nói "Nhà của chúng ta" từ này, Trang Phong tuy rằng nghi hoặc, lại cũng không dám hỏi nhiều, cười tủm tỉm nói:

- Hóa ra là em gái của Chủ tịch, Lâm Tuệ tiểu thư như thế nào không nói sớm, thiếu chút nữa gây thành lỗi lớn, khiến Chủ tịch đầu cơ tôi có thể rất mất mặt, lúc này mới nhậm chức chưa được nửa năm à.

Tuệ Lâm cắn môi, hơi thẹn thùng cúi đầu, không biết vì sao, bị Dương Thần kêu "Em", cô có chút hơi không thoải mái.

- Về việc người đại diện, tôi sẽ phái người mời đoàn đội lại đây, điểm này phó giám đốc Trang không cần lo lắng nhiều, từ nay về sau, chỉ cần chăm sóc tốt cho Lâm Tuệ, Ngọc Lôi sẽ không bạc đãi anh.

Dương Thần nói.

Dương Thần lo lắng việc lại tìm người không quen biết gì làm người đại diện cho Tuệ Lâm, khiến cho người khác có cơ hội, thà rằng kêu một số người thân tín của mình đến.

Về phần kêu ai, có thể là nữ nhân Christine kia, dù sao cũng là chuyên gia lẫn lộn trong giới biểu diễn nghệ thuật, đoàn đội chuyên nghiệp hẳn là không hề ít, đồng thời cũng có thể kêu đại quản gia Ron của chính mình ở Âu Châu tới, lão này cũng kinh doanh trong ngành thời trang, người đại diện gì cũng sẽ không thiếu, cụ thể đến lúc đó tách ra hỏi một chút, người của ai thích hợp liền tuyển.

Trang Phong nhẹ nhàng thở ra, Dương Thần có thể giải quyết đương nhiên là tốt nhất.

- Tôi đương nhiên sẽ đem hết sức lực vì tiểu thư Lâm Tuệ hộ tống, chẳng qua... Hy vọng giám đốc Dương có thể mời người đại diện và đoàn đội công tác nhanh chóng đến công ty, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, công tác bàn giao cũng cần một thời gian nhất định.

Dương Thần đang muốn nói không thành vấn đề, di động liền rung lên, lấy ra vừa thấy, cũng là Đường Uyển gọi tới.

Vội nhắc máy, hỏi:

- Sao em không nghỉ ngơi cho tốt, em có lẽ cần một chút thời gian khôi phục.

Đường Uyển ở đầu dây bên kia tâm tình dường như không tồi, dịu dàng nói:

- Anh rất bận rộn à, liền vội vàng đi như vậy, lại là gặp người tình nhân nào?

- Anh ở Yên Kinh nếu có tình nhân, cũng chỉ có một mình em thôi.

Dương Thần bắt đầu dĩ nhiên nói.

Đường Uyển hì hì cười nói:

- Em đã là tình nhân của anh sao?

Dương Thần nhìn thấy Tuệ Lâm bên cạnh ánh mắt tràn đầy tò mò nhìn chăm chăm chính mình, sợ Tuệ Lâm sẽ cùng Lâm Nhược Khê đàm thọc, vì thế vội ho khan hai tiếng, nói:

- Không nói những chuyện này nữa, có việc gì sao? Anh đang ở công ty xử lý công việc.

- Là như thế này, em cùng ông nội đều cảm thấy, nên mời anh đến nhà của chúng em ăn cơm chiều, để cảm ơn anh, xin hỏi Dương đại gia có thể nhận lời mời hay không?

Dương Thần cười nói:

- Đương nhiên là có, ăn không phải trả tiền, còn tiết kiệm được tiền một bữa cơm, em nhắn tin nhắn địa chỉ cho anh, anh làm xong việc sẽ tới.

Bữa tiệc ăn tối ấn định xong, cắt điện thoại, Dương Thần mới nói với Trang Phong:

- Việc người đại diện và đoàn đội anh không cần lo lắng, nhiều nhất một ngày sẽ tới, công việc cụ thể, đến lúc đó tôi sẽ cho anh phương thức liên lạc, anh cùng đoàn đội đi đàm.

Dương Thần không có kiến thức chuyên nghiệp, cũng chỉ làm được một cây cầu tốt, hàn huyên chút tình trạng công ty gần đây, sau đó theo Tuệ Lâm đi thăm công ty thành viên Yến Kinh.

Cuối cùng, lại tới phòng ghi âm nghe xong mấy ca khúc của Tuệ Lâm, Dương Thần đối với âm nhạc không có kiến thức gì, nghe được mấy bài hát của Tuệ Lâm, không khỏi ngây người hồi lâu.

Có lẽ là bởi vì từ nhỏ đã ở núi Nga Mi, âm sắc của Tuệ Lâm dường như thuần khiết không lộ chút tục trần, giọng hát tự nhiên, dung hợp các loại trường phái ca khúc âm nhạc, đều mang màu sắc cổ điển, lập tức có thể có được cảm giác đặc biệt.

Trang Phong toàn bộ hành trình đều ở bên cạnh, một bên tán thưởng nói:

- Hiện tại ca sĩ hàng năm đều ùn ùn, nhưng ca sĩ chân chính có thể trở thành Thiên vương thiên hậu trong tương lai, không thể không tin rằng mọi người khi nghe tiếng hát của tiểu thư Lâm Tuệ sẽ quên hết phiền não, tin rằng sau khi chính thức ra mắt, rất nhanh sẽ có thể thịnh hành ở Á Châu, hướng ra thế giới.

Dương Thần gật gật đầu, đây không phải là anh ta đang nịnh hót, mà ít nhất hẳn cũng là như vậy cảm thấy.

Nhưng Tuệ Lâm chung quy vẫn phải lưu tại Yến Kinh tiếp tục bận rộn với công việc, mà Dương Thần cũng tới thời điểm nên đi tới Đường gia dự tiệc, lúc này đã tối trời, lưu luyến chia tay, vẫn là Tuệ Lâm và Trang Phong đưa tiễn, rời khỏi công ty.

Lần này, Dương Thần cũng không đi taxi, mà là dò xét một chút tình hình bốn phía xung quanh, trực tiếp tìm được chỗ Thiên Long và Diệp Tử dừng

xe.

Thiên Long cùng Diệp Tử dường như cũng đoán được Dương Thần sẽ tìm đến bọn họ, sớm địa mở ra cửa xe

Dương Thần ngồi thoải mái vào trong xe Infiniti, duỗi lưng, nhìn thấy Thiên Long và Diệp Tử hai vẻ mặt buồn khổ, nói:

- Tôi muốn đi Đường gia ăn cơm chiều, nghĩ lại cũng muốn hai người đưa tôi qua đó, tránh việc đến lúc đó ngồi xe taxi lại vào không được.

Thiên Long thở dài nói:

- Dương Thần, anh rất không cẩn thận, tuy rằng Mỹ Phượng đó không là cái nhân vật lớn gì, nhưng anh giết cô ả như vậy, rất dễ dàng khiến cho phản ứng dây chuyền, hơn nữa sự tình Dương Liệt làm sao bây giờ, anh thực cảm thấy phê đi võ công của hần có thể khiến hần an phận sao.

Dương Thần cong cong cái lỗ tai, cười nói:

- Việc xảy ra sớm hay muộn sẽ đến, nếu nhiều người hy vọng dùng Hồng Mông đến đối phó tôi như vậy, tôi cho dù trốn tránh cũng vô dụng, nếu bởi vì tôi do dự, trở nên nhút nhát, những người đó càng thêm quá đáng, tuy nhiên cũng muốn cảm ơn hai người hỗ trợ, yên tâm, sự việc khẩn cấp, tôi sẽ không liên lụy các người.

Thiên Long còn muốn nói cái gì, nhưng Diệp Tử lôi kéo chồng mình, lắc lắc đầu, giống như Dương Thần nói, có một số việc, trốn tránh là vô dụng.

Không bao lâu, xe xuyên qua ánh đèn rực rỡ lên đường phố, hướng chỗ Đường gia chạy tới...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 639

Có Mối Thù Với Hãn Sao?

Tại một phòng bệnh cao cấp trong bệnh viện Nhân dân 1 ở Yên Kinh, dưới ngọn đèn mờ tối, trên giường bệnh một nam tử trẻ tuổi mặt xám như tro tàn, trong ánh mắt tràn đầy ảm đạm, dường như đã là cái xác không hồn.

Cô y tá đổi truyền dịch cho nam tử này thậm chí cũng không dám liếc mắt nhìn gã một cái, khẩn trương đổi một túi đường glu-cô, liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Nam tử mặc quần áo bệnh viện, đó chính là Dương Liệt người bị Dương Thần phế đi một thân võ công.

Thời điểm Dương Liệt tỉnh lại, liền phát hiện đã nằm ở bệnh viện, hơn nữa toàn thân không chút khí lực.

Khi hãn ý thức được đan điền trống tuếch, hận không thể cắn lưỡi tự sát.

Sau khi từ Côn Lôn trở lại Yên Kinh, Dương Phá Quân an bài hãn trở thành thiếu tướng phòng giữ quân, vốn là triển khai kế hoạch lớn, hiện giờ lại thành phế nhân.

Dương Liệt không biết nên đối mặt Dương Phá Quân như thế nào, không biết đối mặt Dương Công Minh như thế nào... Cho nên, may mắn tin tức còn chưa truyền đi, nhưng vừa nghĩ sớm hay muộn đều phải gặp bọn họ, hãn hận không thể biến mất.

Nhưng, mối thù sâu đậm với Dương Thần, khiến hãn không cam lòng chết đi như vậy.

Lúc này, cửa phòng bệnh lại lần nữa mở ra, một người mặc áo dài màu trắng, một người đàn ông râu ria xồm xàm lồi thối lệch thếch, mang theo nụ cười tà dị, đi tới bên giường bệnh.

- Chậc chậc, xem ra ngươi không có nội công, thật đúng là một tay trời gà không chặt a, như thế nào lại cần truyền dịch đường glu-cô.

Người tới, chính là Nghiêm Bất Vấn.

Dương Liệt lạnh lùng liếc mắt nhìn qua, âm trầm nói:

- Nghiêm Bất Vấn... Ngươi còn có mặt mũi lại đây gặp ta...

- Dương đại thiếu gia, lời này là có ý tứ gì, ngươi là 'Chiến hữu' của ta, ngươi bị phế đi võ công, ta đương nhiên phải đến thăm ngươi.

Nghiêm Bất Vấn cười nói.

- Hừ... Chiến hữu? Nếu không phải vì cái chủ ý thôi của ngươi, muốn ta chen chân vào công ty giải trí Ngọc Lô, còn an bài cái tên nữ nhân ngu xuẩn kia làm người đại diện của Tuệ nhi, làm sao có thể chọc giận tên cầu tặc chủng kia, ta cũng đâu có hôm nay?

Dương Liệt cảm xúc có chút kích động nói.

Nghiêm Bất Vấn lắc lắc ngón tay:

- Mưu kế của ta, là không có bất cứ vấn đề gì, từ vết máu trên ngón tay Dương Thần có thể nhìn ra được, kế hoạch của ta là thành công, người cần phải hiểu, kế hoạch của ta, mục đích là khiến Dương Thần cuối cùng động thủ giết người, lấy này khiến cho ngoại giới chú ý, tiếp cận đưa người Hồng Mông tới, chứ không phải bảo người đi chọc giận Dương Thần, khiến Dương Thần phế võ công của người, tất cả là do người không biết sống chết, tự làm tự chịu.

- Người nói cái gì?

Dương Liệt giận dữ, muốn đứng dậy hung hăng đánh Nghiêm Bất Vấn một quyền, nhưng hắn sớm không có công lực, hiện giờ giống như người thường, miễn cưỡng đứng dậy giờ một quyền, lại bị Nghiêm Bất Vấn một tay nắm chặt.

- Đừng động tay động chân, người không xứng.

Nghiêm Bất Vấn cười lạnh, đem nắm tay mềm nhũn của Dương Liệt bỏ ra.

Dương Liệt cả người bị ném ở trên giường bệnh, bả vai co rúm, cúi đầu, thống khổ khóc lên...

Nghiêm Bất Vấn liền như vậy yên lặng nhìn, cũng không ra tiếng, ở trong mắt hắn, không có bất cứ tình cảm dao động nào.

Sau một hồi, chờ Dương Liệt khóc không ra tiếng, Nghiêm Bất Vấn mới mở miệng nói:

- Dương đại thiếu gia, người... muốn biến thành Dương Thần không?

Dương Liệt mờ mịt ngẩng đầu, si ngốc hỏi:

- Cái... Cái gì?

- Ta hỏi người, muốn trở thành Dương Thần sao? Muốn có được lực lượng giống như Dương Thần, thậm chí... còn mạnh hơn so với Dương Thần không?

Nghiêm Bất Vấn khòe miệng nở ra một nụ cười kỳ dị.

Dương Liệt ngây dại, hắn hoài nghi chính mình có nghe lầm hay không.

Nghiêm Bất Vấn khom lưng, mặt cúi xuống gần trước mặt Dương Liệt, thanh âm khàn khàn, ánh mắt lóe ra sáng bóng khác thường, tà mị cười nói:

- Nếu... Người đem hết thầy đều giao cho ta... Ta sẽ cho người thành thần...

Trong phòng bệnh mờ tối, nam tử tiếng nói thô ráp, giống như ác ma từ Địa ngục triệu tập.

...

Cùng lúc đó, Dương Thần đi tới Đường gia ăn cơm chiều, vô tâm vô tư nhếch miệng cười cũng không biết rằng, người nào đó đang đào càng ngày càng nhiều ổ gà trong tương lai của hắn.

Trên đường đến Đường gia, Dương Thần còn gọi điện thoại cho Christine ở nước Mỹ xa xôi và Ron ở Châu Âu, cuối cùng quyết định, khiến Ron phải một người đại diện đứng đầu thế giới và đoàn đội nghệ nhân đến Yên Kinh, làm chuyên gia cho Tuệ Lâm.

Họ nói chuyện phiếm với nhau, Ron rất là nhớ người chủ Dương Thần này, không ngừng hỏi Dương Thần khi nào thì về thăm, khiến Dương Thần vô cùng xấu hổ, trấn an một hồi mới chấm dứt.

Rất cục đến nơi mà Đường gia sinh sống, cũng không cổ kính giống như trong suy nghĩ của Dương Thần như vậy, ngược lại là một biệt thự rất hiện đại mà thanh lịch.

Thiên Long cùng Diệp Tử tiến hần đến cũng không đi theo vào.

Cô bé Đường Đường kia sớm đã đứng ở cửa chính nghênh cổ trông mong, nhìn thấy Dương Thần tới, bật người dẫn Dương Thần vào bên trong, vừa đi vừa nói:

- Đại thúc, chú định khi nào thì cùng mẹ cháu sinh một tiểu Đường Đường vậy? Chú lần này đã cứu mẹ cháu, cháu nghĩ bà ấy đã không chờ được phải lấy thân báo đáp.

Dương Thần một trận xấu hổ, "Tiểu Đường Đường" cái gì, cô bé này cũng đã đủ sức gây ép người, khoát tay nói:

- Trách không được mẹ cháu luôn nói cháu là đứa nhỏ xui xẻo, cái đầu quả dưa của cháu không thể bình thường chút sao, làm sao lại có người con nói mẹ mình như vậy.

- Cháu nói chính là lời nói thật nha, ưu điểm lớn nhất của cháu chính là thành thực.

Đường Đường cười vui nói:

- Không giống đại thúc chú, rõ ràng như vậy mà còn bày đặt thanh cao, nếu là cháu sớm đã lên giường rồi.

Lên giường? Dương Thần trong đầu chán ngán có chút ảo tưởng, Đường Uyển kia đáng người phụ nữ thành thực nóng bỏng, nếu vận động trên giường, hẳn là xinh đẹp như Kathleen... Phải biết rằng, dựa theo những gì Đường Uyển trải qua, cô kỳ thật vẫn là không có kinh nghiệm trong phương diện kia, tư vị trong đó, khẳng định càng không giống bình thường.

Nghĩ nghĩ, Dương Thần đều thiếu chút nữa đỏ mặt.

Cũng không biết Đường Đường là thật muốn như vậy hay là nói giỡn, hay là thật sự hy vọng mình cùng Đường Uyển phát sinh quan hệ gì.

Dương Thần không nghĩ quá sâu, đối với Đường Đường mà nói, nam nhân khác có lẽ không thể tiếp cận mẫu thân cô, nhưng Dương Thần lại khác, bởi vì Dương Thần trước hết được Đường Đường tán thành, sau đó mới cùng Đường Uyển có gút mắc cảm tình.

Mà lần này nếu không phải Dương Thần, Đường Uyển có khả năng đã rời khỏi Đường Đường, cho nên Đường Đường đối với ân nhân cứu mạng coi

như "cha" của mình, cũng không bài xích.

Về phần người ba Phương Trung Bình, Đường Đường tuy rằng chấp nhận, nhưng cảm tình không quá sâu.

Lách qua mấy gian biệt thự tạo hình rất khác biệt, mới phát hiện diện tích Đường gia khá lớn, dù sao cũng là đại gia tộc, sinh sôi nảy nở, mỗi gia mỗi hộ có một ngôi biệt thự của chính mình cũng là điều có thể lý giải.

Chẳng qua người Đường gia ngày thường đều ở bốn phía Hoa Hạ, thậm chí ở nước ngoài kinh doanh, mỗi lần ở nhà cũng không nhiều, cho nên đa số phòng ở cũng đều trống không.

Đi vào một gian biệt thự ba tầng ở trung tâm nhất, trong đình viện, một mái đình hình tròn được tạo hình có phần hơi cổ, được thấp đèn sáng ngời.

Chỉ thấy trong đình bày một bàn tiệc rượu, vài người hầu chính qua lại bận rộn, ngồi ở giữa bàn tiệc là Đường lão gia cùng Đường Uyển đang đứng cười đón chờ.

Nhìn thấy Đường Đường dẫn Dương Thần đi vào, Đường lão gia liền dẫn đầu đứng lên, một đám người cũng đứng dậy theo, hoan nghênh Dương Thần.

Ở đây ngoại trừ Đường lão gia, Đường Uyển, Đường Tâm, Đường Hoàng là những người Dương Thần quen biết, mấy người nam nữ còn lại, chắc có lẽ cũng là người trong gia đình Đường gia, chỉ có điều Dương Thần chưa thấy qua.

Đường Đường vụng trộm ở bên cạnh Dương Thần nhỏ giọng nói:

- Đại thúc, mọi người hôm nay tới đều là người có quan hệ tốt với mẹ cháu, ngoại trừ cái chú Đường Hoàng kia.

Dương Thần cười cười, Đường Đường tuy rằng còn non nớt, nhưng cũng biết tình hình bên trong Đường gia hai phái tranh đấu.

Những người tới đây, ngoại trừ Đường Hoàng, những thành viên trung tâm của Đường gia đều đứng bên Đường Uyển, về phần Đường Hoàng, tuy rằng cạnh tranh cùng Đường Uyển, nhưng ở mặt ngoài công phu vẫn là làm được, cho nên tới tham gia bữa tiệc lần này cũng hợp tình.

- Dương Thần, hôm nay là yến tiệc gia đình, sợ cháu không được tự nhiên, nên cũng không gọi nhiều người, cháu là quý khách của Đường gia chúng ta, qua đây ngồi bên cạnh ta.

Đường lão gia cười chỉ hất ngồi xuống bên cạnh, vừa là ngồi vào giữa ông cụ và Đường Uyển.

Dương Thần chào hỏi đơn giản mấy người của Đường gia, thời điểm cùng Đường Hoàng bắt tay, Đường Hoàng vẻ mặt thành khẩn nói:

- Đa tạ anh cứu đại tỷ, hôm nay uống nhiều vài chén.

Tuy rằng cùng Đường Uyển là quan hệ cạnh tranh, nhưng Đường Hoàng thật ra rất rộng lượng, Dương Thần có thể cảm nhận được, hẳn ta là thật tâm vì Đường Uyển trở về mà cảm thấy vui mừng, có lẽ cũng vì thái độ như vậy,

có thể khiến địa vị hần cùng Đường Uyên ngang nhau cho tới bây giờ, chẳng sợ Đường lão gia đặc biệt chiều cô cô cháu gái Đường Uyên này.

Sau khi mọi người ngồi xuống, mấy người chú thím của Đường Uyên đều bắt đầu kính rượu Dương Thần, Dương Thần cũng không phân biệt được ai là con cả con thứ, tuy nói con trai út của Đường lão gia, cũng chính là phụ thân Đường Tâm, là con thứ ba, nhưng huynh đệ chị em Đường lão gia cũng có con cái, bởi vậy, xuất hiện "Thất thúc", "Cửu thúc", Dương Thần cũng sẽ không lấy làm lạ.

Dương Thần liên tục uống mấy chén rượu, còn chưa ăn miếng nào, nhìn trên bàn thức ăn phong phú, vừa bắt đầu muốn ăn, bỗng nhiên nhận thấy bóng dáng người làm cho hần đau đầu đang hướng nơi này đi tới.

Chỉ nghe được tiếng cười sang sảng truyền khắp sân, một người tuổi còn trẻ mang theo một túi lựu lớn, ngẩng đầu mà bước đi tới, đồng thời hướng mọi người hô lớn:

- Các vị Đường gia, tôi mang trái cây đến cho mọi người đây.

Người này không phải Lý Độn thì là ai?

Đừng nói Dương Thần, chính là Đường Triết Sâm cũng đã trải qua nhiều phong ba bão táp như vậy, cũng không thể không chế khước mắt co giật.

Chỉ thấy Lý Độn một chút cũng không xem mình là người ngoài, đem túi lựu mua ở đầu đường đặt trên mặt đất, cười ha hả nói:

- Mọi người nhanh như vậy đã bắt đầu ư? Tôi trên đường mua trái cây cho nên đến muộn, nhưng chắc hẳn còn chỗ ngồi chứ?

Lý Độn tuy rằng rất ít lui tới Yên Kinh, nhưng không có nghĩa là mọi người không biết hắn, cháu ruột Lý gia là một trong song vương tại Yên Kinh, người Đường gia không thể không biết được.

Chẳng qua, người này cầm đến một túi lựu lớn nhiều nhất cũng chỉ tồn ba bốn tệ mua tới, liền như vậy muốn đến ăn chục cơm, cũng quá tệ? Quan trọng là..., tất cả mọi người đều hiểu được, không ai mời hắn tới ăn.

Phản ứng nhanh nhất vẫn là Đường lão gia, ông cụ ôn hòa mỉm cười vài tiếng, nói:

- Tiểu tử Lý gia nếu muốn đến góp vui, Đường gia chúng ta đương nhiên hoan nghênh, còn mang quà tặng khách khí quá, đến đây nào, mau ngồi vào vị trí, mọi người chịu khó chật chội một chút, chỗ ngồi vẫn còn à, quản gia lấy thêm bát đĩa nhé.

Không hổ là người lớn tuổi, da mặt cũng dày lắm, chỉ một túi quả lựu, còn có thể nói thành "Quà tặng rất khách khí".

Lý Độn thật đúng là không khách khí, chỉ huy người hầu mang thêm ghế nói:

- Cái kia... Ghế để ở bên cạnh Đường Tâm tiểu thư, tôi cùng Đường tiểu thư rất quen thuộc.

Đường Tâm thiếu chút nữa ngồi không vững mông rơi xuống đất, phần

uất ngất đầu, trừng mắt nhìn Lý Độn, người này là làm sao vậy? Ở bệnh viện luôn nhắm vào chính mình, bây giờ còn ngồi bên người mình? Chính mình có thù oán với hắn sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 640

Người Mini

Thấy tình cảnh vậy, những thành viên khác của Đường gia thấy rất buồn bực, Đường Tâm hàng năm đi theo Đường Triết Sâm, khi nào làm bạn với thiếu gia Lý gia mà bảo có quan hệ thân thiết? Đây chính là làm tăng địa vị trong gia tộc cho Đường Tâm, cùng Lý gia tạo mối quan hệ tốt đẹp, nhưng điều quan trọng là, nếu thật sự có thể dựa vào Đường Tâm, cùng Lý gia kéo nên một sợi dây quan hệ, vậy thì phải đợi cho Đường lão gia sau trăm tuổi, cũng có thể tiếp tục cùng Lý gia duy trì mối quan hệ tốt đẹp.

Hiện giờ trong bốn đại gia tộc, mạnh nhất là Ninh gia, tộc trưởng thay đổi triều đại trước tiên và thuận lợi, Ninh Quang Diệu trấn thủ ngai vàng Thủ tướng Hoa Hạ, cũng tự nhiên mà trở thành gia chủ Ninh gia.

Dương Công Minh nhà Dương gia sức khỏe hiển nhiên so với Đường lão gia cường tráng hơn rất nhiều, tuổi tuy rằng không nhỏ, nhưng chưa khi nào nghe nói có bệnh tật gì.

Lý Mạc Thân nhà Lý gia thì lại đối lập, tuổi còn trẻ, còn chưa đến thời điểm gánh vác trọng trách, nếu muốn nói tuổi xé chiều, cũng liền giống như Đường Triết Sâm, bất luận tuổi tác hay sức khỏe, đều đã tới thời kỳ cuối cùng.

Cho nên, làm sao để sau khi Đường lão gia mất đi, Đường gia vẫn có thể đứng vững trong vị trí bốn đại gia tộc, vẫn là nỗi lo lắng của các thành viên trong gia tộc.

Lý Độn là lần đầu tiên đến Đường gia, không quen biết với những người ngồi ở đây, nhưng căn bản không gặp hấn cũng không có bất kỳ cảm giác xa lạ nào, vừa ngồi xuống, đã rót đầy rượu Mao Đài, hướng tới vài người nhà Đường gia ngồi gần hấn kính rượu.

- Thật khó có được may mắn cùng các vị ăn bữa cơm chung, kính mong quý vị không chê món lễ nhỏ của tôi, tôi xin uống trước ba chén rượu phạt.

Lý Độn hiên ngang lăm liệt ngẩng đầu lên, một chén rượu trắng liền như vậy đưa vào miệng, ít nhất cũng có hai lượng.

Mọi người ai ai trong lòng cũng đều buồn bực, bọn họ đâu ai nói phải phạt rượu hấn a.

- Lý thiếu gia thật biết nói đùa, đại thiếu gia Lý gia, chúng tôi đâu dám khinh thường, huống chi lại là một trong thế hệ Song vương trẻ tuổi, chúng tôi có thể cùng ăn bữa tối như thế này, là chúng tôi nên kính rượu mới đúng.

Đường Hoàng tại thời điểm này đã biểu hiện ra thái độ của người nổi nghiệp Đường gia tương lai, đứng dậy cùng Lý Độn chạm cốc, cười nói.

Lý Độn nuốt một ngụm rượu to xuống bụng, nhếch miệng cười ngây ngô nói:

- Cái gì song vương với không song vương, còn không bằng quả trứng vịt hai lòng.

Nói xong, Lý Độn đột nhiên cùng người ngồi một bên, này giờ vẫn không hé răng cúi đầu không nói là Đường Tâm, nói:

- Đường Tâm tiểu thư, có thể hay không rót cho tôi một chén rượu?

Đường Tâm đang căm tức, nghe được Lý Độn đột nhiên cười hì hì nói mình phải rót rượu, bất mãn nói:

- Anh không có tay không biết rót sao?

Nói vừa xong, Đường Tâm sắc mặt liền cứng đờ, thầm nhủ không tốt rồi.

Quả nhiên, tất cả mọi người Đường gia đang ngồi ở đó trừng mắt nhìn Đường Tâm, cô bé kia là ăn phải thuốc súng sao? Không biết thời điểm này là thời điểm ngàn năm một thuở phải nịnh bợ Lý gia sao?

Ngày thường, Lý Độn vị tiểu chủ này của Lý gia đều đánh trận ở các nơi trên thế giới, thật khó mà gặp mặt? Cho dù tại Yên Kinh, lấy tính tình quái gở của hắn cũng rất ít tham dự các trường hợp xã giao, khó tự mình chạy đến cửa, lại bị Đường Tâm phá hỏng rồi, cô chính là tội nhân của Đường gia.

Ai ngờ, Lý Độn 1 chút tức giận cũng không có, mà là cười ha hả nói:

- Đúng vậy, là Lý mỗ đường đột quá, tôi có tay, có tay...

Mọi người liền nhìn thấy, Lý Độn tự mình lấy bình rượu, tự rót cho mình một ly.

- Đường Tâm tiểu thư, tôi kính cô, tôi uống cạn, còn cô tùy ý.

Lý Độn lại hướng Đường Tâm nâng chén nói.

Mọi người trong Đường gia đều nghĩ thấy mùi lạ, Lý Độn này... Giống như thật lòng có ý đặc biệt với Đường Tâm nha...

Theo lý thuyết, trong những người đang ngồi ở đây, người phải kính rượu trước tiên nên là Đường Triết Sâm mới đúng, nhưng Lý Độn cũng là một lòng một dạ ở bên người Đường Tâm, nghiêm nhiên hôm nay đến cũng là vì Đường Tâm.

Đường Tâm tuy rằng không muốn, nhưng vẫn là đứng dậy, hai tay cầm chén rượu cùng Lý Độn chạm chén, tùy tiện nhấp môi.

Nhưng ai đâu biết bởi vì hồn để tận đâu, nên Đường Tâm uống rượu Mao Đài nồng độ cao nên liền bị sặc.

"Khụ khụ..."

Đường Tâm nhẹ giọng ho khan, một đôi mắt tròn tròn cũng hồng hồng thấm ra nước mắt.

Lý Độn cả kinh, vội buông chén rượu, giúp đỡ Đường Tâm phía sau lưng, nhẹ nhàng vỗ vài cái, xấu hổ nói:

- Ai ya, Đường Tâm tiểu thư, tôi không biết em không uống được rượu, sớm biết, tôi sẽ không mời rượu nữa, tôi thực không cố ý để em sặc...

- Anh buông ra.

Đường Tâm bỗng nhiên phát giác chính mình bị Lý Độn ôm lấy lưng, lập tức khuôn mặt xinh đẹp bỗng đỏ lên nóng ran, kinh hoảng đứng xa Lý Độn.

Lý Độn ngượng ngùng mím cười vài cái, sau đó lại hướng mọi người Đường gia đang ngồi ngây người mặt dày mày dạn nói:

- Thật xấu hổ quá, con người tôi kỳ thật khá đứng đắn, tuyệt đối không có ý đùa giỡn Đường Tâm, chỉ do... Chỉ do quan tâm, quan tâm cô ấy một chút mà thôi.

Dương Thần vừa rồi an vị ở đằng kia vẫn im lặng dùng bữa liếc mắt Lý Độn một cái, lắc đầu cười cười.

Lý Độn như vậy, nếu ai còn nhìn không ra, hẳn là có ý tứ đối với cô bé Đường Tâm kia, thực là chỉ số EQ quá thấp.

Ánh mắt Đường Uyển mang theo tia cười, nhẹ giọng ở Dương Thần bên tai nói:

- Không nghĩ tới, Lý Độn sẽ thích Tâm nhi, tôi trước kia còn lo lắng Tâm nhi luôn ở bên ông nội sẽ rất khó lấy chồng, hiện tại xem ra không cần phải gấp gáp.

- Lý Độn kia điên điên khùng khùng, em làm chị mà yên tâm sao?

Dương Thần cười tà nói.

Đường Uyển khinh bỉ liếc mắt nhìn Dương Thần một cái.

- Loại người nam nhân như anh còn có nữ nhân nguyện ý đi theo cùng, còn sợ Lý Độn như vậy sao.

Dương Thần mất mặt, làm bộ như không có nghe thấy, tiếp tục tự mình uống rượu dùng bữa, hẳn là đến ăn cơm chiều, chứ không có hứng thú cùng người ta xã giao.

Đường Triết Sâm mặt mũi hiền lành nhìn một lát, vẫn cười dài, lúc này tình hình rốt cục an tĩnh lại, hỏi Lý Độn:

- Thiếu gia Lý gia, hôm nay chúng ta tổ chức bữa cơm tối này, vốn là muốn cảm tạ Dương Thần đã cứu cháu gái ta Đường Uyển, nhưng cậu lại tới như vậy, cũng giống như là mời cậu, cậu nên hướng Dương Thần tạ lỗi một chút.

Lý Độn khoát tay áo, ý không sao cả nói:

- Đường lão gia điểm ấy yên tâm, Dương Thần nghĩ cái gì tôi rõ ràng nhất, hẳn chỉ cần hết ăn lại uống, những việc khác đều không sao cả.

Nói xong, còn nhướn mày nháy mắt với Dương Thần.

Dương Thần đang gặm chân gà nghe nói như thế, hận không thể trực tiếp đem chân gà ném trên mặt Lý Độn.

- Hình như ngươi mượn cớ phải phạt rượu, uống hết nửa chai Mao Đài.

Dương Thần không cam lòng yếu thế lườm hắn một cái.

Lý Độn cũng không đỏ mặt, vỗ bộ ngực nói:

- Tôi đây rất thẳng thắn, đâu giống ngươi đồ tiểu nhân giả vờ trái tim

quân tử?

- Còn người thì mời khách ăn cơm đi tới quán mì sợi, đưa tiền bằng hữu sợ xe tốn dầu, giống người mini keo kiệt, tiểu nhân đều dính không vào...

- Tôi...

- Được rồi được rồi.

Đường Uyển nhin không được.

- Các anh cũng không phải trẻ con, như thế nào còn đấu võ mồm chứ, Đường gia chúng tôi là vườn trẻ sao?

Đường Uyển cũng là không có biện pháp để ngăn trở, bởi vì người ngồi ở đây nghe được chuyện Lý Độn mời khách đi quán mì sợi, đều đã cố nén, còn không đã cười thành tiếng rồi.

Thậm chí vài người hầu đã dùng ánh mắt quái dị nhìn Lý Độn, dường như suy nghĩ đại thiếu gia Lý gia như thế nào lại keo kiệt như vậy, chẳng lẽ trong nhà không cho tiền tiêu vặt sao?

Chỉ có Đường Tâm ngồi ở bên cạnh Lý Độn, cúi đầu, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự khinh thường và cười lạnh.

Hai nam nhân nhàm chán khắc khẩu một đoạn, Đường Hoàng hợp thời khơi mào đề tài, cười tủm tỉm nói với Dương Thần:

- Dương tiên sinh, nghe nói... Người cùng Yến Kinh Dương gia, quan hệ rất sâu đậm, nhưng vẫn là tin tức nghe bên lê đường, không biết đêm nay có thể hay không nói cho mọi người biết một câu, Đường gia chúng ta cũng đều rất ngạc nhiên a.

Quan hệ giữa Dương Thần và Dương gia, trên thực tế trước khi Dương Phá Quân không trúng tuyển cũng đã có phong thanh tại Yến Kinh, dù sao hướng đi của Dương Công Minh và Quách Tuyết Hoa, không có khả năng giấu diếm được những người nhạy cảm.

Đường Hoàng lúc này hỏi, kỳ thật cũng muốn nhìn rõ quan hệ của Dương Thần và Dương gia đến mức độ như thế nào, làm cho hắn thấy rõ thế cục giao lưu cùng Dương Thần.

Dù sao, nếu Dương gia nhìn nhận Dương Thần, Dương Thần kia mới chính là người thừa kế thứ nhất của Dương gia, nếu Dương gia trước mắt không tiếp nhận hắn, như vậy... Dương Thần vẫn là một nhân vật màu xám, không ngẩng mặt lên được.

Mặc dù những người đang ở đây đối với Đường Hoàng cũng không thích thú, nhưng cũng đều mang nghi ngờ chờ Dương Thần trả lời.

Dương Thần nhắm nuốt thịt heo, nói:

- Tôi trước đó vài ngày, tìm được mẫu thân thất lạc nhiều năm rồi, về phần khác, tôi cũng không có gì có thể nói.

Nghe xong đáp án này, mọi người trong Đường gia đều có suy nghĩ riêng, xem ra Dương Thần và Quách Tuyết Hoa sống cùng nhau là thật, nói như vậy không có giới hạn rõ ràng với Dương gia.

Nếu Dương Công Minh không muốn nhìn nhận Dương Thần, liền sẽ không đi Trung Hải, cũng sẽ không để con dâu cùng Dương Thần ở lại cùng nhau.

Vừa nghĩ tới đó, người nhà Đường gia lại hưng phấn lên, Dương Thần lại nhiều lần cứu Đường Uyên, khẳng định là quan hệ với Đường Uyên không phải là ít, nói không chừng, Đường gia có thể dựa vào Dương Thần, cùng Dương gia tạo mối quan hệ.

Về phần Dương Thần đã kết hôn, người trong đại gia tộc có thể trực tiếp bỏ qua, ngay cả con gái của Đường Uyên đều đã lớn như vậy, vốn không thể thật sự giống trông khua chiêng lập gia đình, cho nên, cho dù là âm thầm có quan hệ, người nhà Đường gia cũng thấy không có gì.

Có người còn nghĩ tới Đường Đường và Viên Dã của Trung Hải Viên gia, trong tương lai nếu thuận lợi kết hôn, vậy thì phải cùng Dương gia liên kết hai đường, lại vui gấp bội.

Không ít người trong lòng mừng rỡ, đây thật đúng là ngày tốt, mắt thấy Dương gia và người của Lý gia, đều muốn cùng Đường gia tạo mối quan hệ.

Chỉ có điều mọi người cũng không biết được, nếu Đường Uyên thực sự cùng Dương Thần xác lập quan hệ gì đó, giá trị bản thân Dương Thần, so với Dương gia còn lớn hơn.

Lý Độn nghe được Dương Thần và Dương gia có liên quan, cũng không bất ngờ mấy, Lý gia vốn là người nắm trong tay cục an ninh, tin tức trọng yếu, Lý Độn luôn có thể trực tiếp biết được, chỉ có điều hắn cũng không cần quan tâm Dương Thần là thân phận con cháu Dương gia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 641

Đường Tâm Tiểu Thư.

Cuối cùng bữa tiệc cũng không xảy ra chuyện gì quá hoang đường. Chỉ có Lý Độn thỉnh thoảng trò chuyện với Đường Tâm, nhưng Đường Tâm thì cứ như cỗ máy trả lời một cách lễ phép, căn bản là không có nhiều điều để nói, khiến cho một vài người ở nhà họ Đường cảm thấy rất không vừa lòng.

Cũng may Lý Độn không để tâm điều đó, ngược lại còn hứng thú hơn. Luôn dùng một ánh mắt để nhìn Đường Tâm, khiến cho những người nhà họ Đường đều chú ý đến. Hảo Hảo triển khai công việc bên này của Đường Tâm, tận tâm để cho nhà họ Lý và nhà họ Đường làm thông gia với nhau.

Ngược lại, Dương Thần thì rất muốn cảm ơn vì không có ai quấy rầy hấn ăn cơm, chỉ có mẹ con Đường Uyển nói vài chuyện phiếm, còn hấn thì lặng lẽ ăn xong bữa cơm.

Khi tiệc rượu sắp tàn, Lý Độn đột nhiên đứng dậy đi về phía Đường Tâm đang phục vụ Đường Triết Sâm, nói:

- Đường Tâm tiểu thư, có thể bớt chút thời gian, tìm một nơi yên tĩnh, tôi có chuyện muốn nói với em.

Lý Độn cũng không giấu diếm một điều gì, trước mặt mọi người đưa ra lời thỉnh cầu như vậy đối với Đường Tâm.

Cho dù trong lòng Đường Tâm rất ghét người đàn ông này, nhưng cũng mang máng biết được Lý Độn có ý gì với cô. Mặc dù cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng vẫn đỏ mặt.

Đang muốn từ chối, nhưng Đường Tâm lại phát hiện ra, các cô chú nhà họ Đường ở xung quanh đang nháy mắt với cô, thậm chí ngay cả Đường Triết Sâm và Đường Uyển cũng đang chờ đợi.

Đường Tâm biết, cô không thể từ chối thẳng thừng, đành nghe Lý Độn nói vài câu từ tai này sang tai kia là được, liền gật đầu đồng ý, nói:

- Vậy đi ra vườn hoa phía sau.

- Haha, đi đâu cũng được. Vậy Đường Tâm tiểu thư dẫn đường nha.

Lý Độn hết sức vui mừng, vội vàng đi theo.

Sau khi Đường Tâm dẫn Lý Độn rời đi, tất cả mọi người đều nóng lòng không biết Lý Độn định nói gì. Nhưng những người trong nhà họ Đường không ngạc nhiên, họ đều biết Lý Độn chính là cao thủ ở Yên Kinh. Nếu thực sự muốn đi nghe trộm thì sợ rằng sẽ mất nhiều hơn được, vì vậy cũng chỉ có thể ra lệnh cho đám người hầu lúc này không được ra vườn hoa phía sau, để không gian thoải mái cho hai người nói chuyện.

Dương Thần sờ sờ vào cái bụng căng tròn của mình, ợ một cái, đứng dậy

nói với Đường Triết Tâm:

- Ông Đường, vậy tôi xin đi trước. Cảm ơn đã tiếp đãi chu đáo.

Dương Thần ăn xong mới nhớ ra mình vẫn chưa tìm được chỗ ở, hẳn nhất định còn phải đợi một khoảng thời gian nữa mới có thể trở về Trung Hải, còn chưa nói đến việc phải đợi Thái Nghiên đi nhà họ Thái để giải quyết vấn đề của Thái Ngung. Đương nhiên còn phải chạm mặt Dương Liệt, việc này Dương Thần nên ở bên Tuệ Tâm một thời gian, ít nhất cũng đợi buổi biểu diễn và công bố chuyên tập của Tuệ Tâm kết thúc mới nói được.

Mặc dù rất lo lắng về việc Mạc Thiện Ny đang ở Trung Hải, nhưng Dương Thần cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể hi vọng thời gian có thể khiến Mã Quê Phương nguôi giận hơn chút.

Ngay lúc này hẳn muốn tìm một chỗ để ngủ trước đã. Suy nghĩ xem có nên gọi Trang Phong của công ty con tìm giúp mình một khách sạn hay không.

Đường Triết Sâm cũng không trả lời ngay, mà nhìn về phía Đường Uyển:

- Uyển Nhi, sức khỏe con vừa mới bình phục, nên cũng không cần vội vàng về Trung Hải, ở lại đây thêm vài ngày nữa đi.

Đường Uyển vốn thông minh, ý thức được rất nhanh điều gì đó, hai má lúm đồng tiền hơi ửng đỏ, nhẹ nhàng nói “vâng” một tiếng.

Lúc này Đường Triết Sâm mới nói với Dương Thần:

- Dương Thần! Tôi thấy cậu cũng chưa tìm được chỗ nào tốt, chi bằng những ngày này, Đường Uyển đang ở Yên Kinh, hãy để nó dẫn cậu đi dạo một vòng. Nếu không thì cả ngày cứ ở bên cạnh bà già như tôi cũng không phải việc gì hay ho cho lắm.

Đường Đường ở một bên cười hàm ý:

- Bà thật biết sắp xếp. Cháu nghĩ bà cũng nên dẫn chú đi chơi đi.

Đường Triết Sâm nhéo yêu mũi đứa cháu gái một cái, cười một cách sảng khoái.

Những người nhà họ Đường ở đây đều nhìn về phía Đường Uyển, vì vậy nhìn thấy Đường Triết Sâm yêu quý Đường Uyển như vậy đều cảm thấy vui mừng. Còn về việc để Dương Thần và Đường Uyển tiếp xúc nhiều với nhau, đương nhiên là một việc rất tốt.

Nếu như Dương Thần chỉ là một người đàn ông đã có vợ bình thường thì mọi người sẽ kiên quyết phản đối. Dù sao, cho dù tình hình của Đường Uyển có phức tạp như thế nào thì Đường Uyển cũng là một trong số những người thừa kế của nhà họ Đường, không thể thiếu cô.

Nhưng Dương Thần là con cháu nhà họ Dương, khi mà những người xung quanh đều đã xác định thì Đường Uyển có hi sinh một chút danh dự cũng chẳng sao. Quan hệ giữa các gia tộc lớn có loạn một chút thì cũng loạn rồi, thực sự muốn thành chuyện, người khác ngưỡng mộ còn chẳng kịp nữa là.

- Em sẽ dẫn anh đến ngôi biệt thự mà tôi và Đường Đường ở. Nơi đó đủ rộng để sắp xếp cho anh một phòng riêng.

Đường Uyên cũng không phải là một cô gái hay then thùng, điều chỉnh cảm xúc rất nhanh, đi lên phía trước nói một cách rất tự nhiên.

Dương Thần cảm thấy những ánh mắt tò mò ở xung quanh, cảm thấy toàn thân mình như nổi da gà. Xem ra nói một cách tương đối thì mình vẫn còn ngây thơ, bèn gật gật đầu:

- Vậy em dẫn đường!

Hắn muốn nhanh chóng thoát khỏi đám người này.

Cùng với lúc đó, ở vườn hoa phía sau nhà họ Đường.

Chiếc đèn được bọc kim loại sáng bóng, được làm theo phong cách phương Tây cổ điển, phát ra thứ ánh sáng màu trắng, chiếu sáng cả vườn hoa ban đêm.

Dọc con đường mòn đều là những lớp đá cuội được dải san sát nhau, những đóa hoa rực rỡ với đủ sắc màu, ẩn yên tĩnh và dịu dàng trong màn đêm.

Đường Tâm mặc một chiếc váy liền áo màu vàng, chu cái miệng nhỏ nhắn của mình ra, trên khuôn mặt trái xoan có những nét hao hao giống với Đường Uyên và một vẻ mặt buồn chán. Cứ như vậy, đi lặng lẽ trên con đường với mùi hương thoảng nhẹ trong gió.

Xoay người lại, Đường Tâm đối mặt thẳng với Lý Độn, nhìn từ trên xuống dưới con người được mệnh danh là một trong số những “Yến Kinh song vương” của nhà họ Lý.

Chiếc áo ngắn tay và chiếc quần dài đơn giản ở trên người cũng giống như những con cháu của những tầng lớp có tiền. Thân hình cường tráng khỏe mạnh, nhưng tuyệt nhiên không nhìn ra “vẻ đẹp cường tráng” gì cả, ngược lại trông giống như một nhân công vác gạch thuê.

Kết hợp với nụ cười ngờ ngạc ở trên khuôn mặt đó và đôi mắt kia, thì cả người trông như một con gấu ngu ngốc với một con mắt.

Người như vậy, không ngờ lại nổi tiếng là người đàn ông yêu mình? Đường Tâm hận không thể bắn chết Lý Độn.

- Nói đi, chuyện gì?

Đường Tâm lạnh lùng nói, ánh mắt không còn nhìn Lý Độn nữa mà chuyển sang nhìn bụi hoa.

Lý Độn cười cười về e ngại, nhưng khi nói ra thì một chút then thùng cũng không có.

- Đường Tâm tiểu thư, tôi thích em.

Lý Độn tỏ tình không hề báo trước.

Đường Tâm quay phắt đầu lại. Mặc dù sớm đã nhìn ra tình ý của tên này nhưng cũng không cần nói trắng ra như thế chứ.

- Anh đang đùa tôi sao?

Đường Tâm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lý Độn nuốt cái ực, lắc đầu:

- Đường Tâm tiểu thư. Hôm nay, tôi đến bệnh viện, lần đầu tiên nhìn thấy em. Nhưng sau khi tôi trở về nhà thì trong đầu luôn hiện lên hình ảnh của em. Hôm nay, trước khi tôi đến nhà họ Đường ăn cơm thì liền hiểu ra rằng, tôi đã thích em. Vì vậy mới cố ý qua đây để nói với em.

Đường Tâm thăm nhủ “Nhưng tôi hận một nỗi là không thể giết chết anh”, tuy nhiên ngoài miệng vẫn cười nói:

- Thích tôi? Anh vừa mới nhìn thì đã thích tôi? Anh cho rằng tôi là một đứa trẻ 3 tuổi, tin vào tiếng sét ái tình sao?

Lý Độn thành khẩn nói:

- Đường Tâm tiểu thư. Nếu như tôi nói, tôi thực sự bị tiếng sét ái tình với em thì sao?

- Anh là lợn à? Tôi không có hứng thú đùa giỡn với anh.

Đường Tâm tức giận, nhú mày nói.

Lý Độn bất động, ngược lại vẫn cười nói:

- Đường Tâm tiểu thư. Tôi tin em rất rõ rằng, tôi-Lý Độn, tôi là cháu ruột của nhà họ Lý, hay nói cách khác, nhà họ Lý nắm giữ toàn bộ Cục an ninh của Hoa Hạ và hơn một nửa bộ đội đặc chủng của Hoa Hạ. Trong tương lai, tất cả những thứ đó đều thuộc về tôi.

- Đúng vậy. Anh là đại thiếu gia nhà họ Lý, còn tôi chỉ là một cô gái bé nhỏ chẳng ai quan tâm ở nhà họ Đường. Xin anh đừng đùa tôi nữa được không?

Đường Tâm cười khẩy.

Lý Độn tiếp tục mỉm cười nói:

- Em xem, Đường Tâm tiểu thư. Em cũng thấy rõ địa vị của chúng ta khác xa nhau, đây cũng chính là lý do tôi thích em.

- Cái gì?

Đường Tâm bắt đầu nghi ngờ.

- Đường Tâm tiểu thư. Em biết không? Chỉ cần những cô gái bây giờ xuất hiện bên cạnh tôi, trừ phi họ không biết thân phận của tôi, nếu không thì, những cô gái đó đều muốn dùng mọi cách để có được sự vui vẻ của tôi. Bởi vì bọn họ đều muốn trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Lý. Mà nhà họ Lý chúng tôi, vì có bối cảnh đặc thù nên nữ chủ nhân chỉ có thể có một. Nếu có nhiều hơn một thì sẽ trở nên nguy hiểm.

Là một người nắm giữ Cục an ninh, nên nữ chủ nhân của nhà họ Lý nhất định sẽ có cơ hội được tiếp xúc với giới truyền thông, vì vậy, những lời của Lý Độn không khó để hiểu.

Lý Độn chuyển đề tài, nói:

- Nhưng Đường Tâm tiểu thư, em rất đặc biệt...mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Có một cô gái sau khi biết được thân phận của tôi, cũng là một cô gái

xuất thân từ một gia tộc lớn, không ngờ lại bài xích và khinh miệt tôi... Vấn đề là tôi có thể nhìn ra, em thực sự ghét tôi, thậm chí hận một nỗi là không thể giết chết tôi...

Đường Tâm giật mình, cô không ngờ, không ngờ Lý Độn lại nhìn thấy mình như thế.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 642

Chưa Từng...

- Vậy thì sao? Tôi không thích anh, như vậy có cần lý do không? Tôi thực sự muốn anh chết, lẽ nào vì như vậy mà tôi phải thích anh?

Đường Tâm hừ một tiếng lạnh lùng.

Lý Độn cười chua xót. Đây là lần đầu tiên, người đàn ông này lộ vẻ mặt bất lực như vậy.

“Tình cảm là một thứ, khi mà nó chưa đến sẽ cảm thấy hư vô mịt mờ, nhưng một khi nó đến bên cạnh chúng ta rồi thì bạn lại không có cách nào để cự tuyệt nó, rõ ràng là đáng sợ”. Lý Độn lắc đầu cười nói:

- Đường Tâm tiểu thư, tôi sẽ không hỏi em vì sao em hận tôi như vậy. Tôi tin em sẽ tự nguyện nói cho tôi. Nhưng xin em hãy tin rằng, chính vì sự đặc biệt của em mà tôi mới phát sinh tình cảm với em, thích em từ cái nhìn đầu tiên...Tôi thích em.

Lần thứ hai, lần thứ hai tỏ tình.

Đường Tâm không biết chống đỡ như thế nào. Cô cũng không thể nói cho Lý Độn biết rằng, sở dĩ cô ghét anh ta là vì trong lòng cô đã có Nghiêm Bất Ván, vì vậy cho không thích những người nổi tiếng như Nghiêm Bất Ván, chỉ chau mày nói:

- Anh điên thật rồi.

- Điên sao? Có thể.

Lý Độn tự cười giễu, lập tức ánh mắt lóe lên, nói một cách nghiêm túc:

- Đường Tâm tiểu thư, em có thể lấy tôi không?

...

Lần này, Đường Tâm cứ ngây ra không nói gì.

Chỉ thấy Lý Độn đột nhiên lôi từ trong túi ra một chiếc hộp trang sức nhỏ màu đỏ, sau đó quỳ xuống đất, đưa chiếc hộp trang sức lên trước mặt Đường Tâm, mở ra.

Bên trong là một chiếc nhẫn có gắn kim cương rất to sáng lấp lánh, ít nhất cũng phải 3 cara.

Anh ta...không ngờ trực tiếp cầu hôn như vậy sao?

Thời gian dường như ngừng lại, Đường Tâm cứ ngây người nhìn chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh kia, còn Lý Độn thì lại rất thành khẩn.

- Đường Tâm tiểu thư, tôi là một người lính, hay có thể nói cách khác, tôi là một người không biết lúc nào sẽ chết. Ít nhất, trước khi tôi tiếp nhận vị trí gia chủ nhà họ Lý thì tôi cũng phải hoàn thành xong nhiệm vụ khó khăn nhất ở tiền tuyến.

Tôi cũng không có nhiều thời gian ở thành phố Yên Kinh này mà hưởng sự an nhàn. Tôi không thể ăn uống chơi bời giống như các đại thiếu gia khác. Bởi vì tôi yêu đất nước này, mà đất nước này thì cần sự bảo vệ của những người lính.

Tôi chưa từng uống rượu quá say, bởi vì tôi sợ nếu chậm một bước sẽ bị kẻ trộm ám sát.

Tôi chưa từng ngủ quá say, vì tôi sợ sẽ lười biếng, mà chiến trường thì không có hai chữ “nhân đạo”.

Tôi chưa từng đi hộp đêm, bởi vì tôi hiểu rõ rằng, khi tôi đang chơi bời vui vẻ như vậy, thì bộ hạ của tôi có thể chết bất cứ lúc nào ở tiền tuyến.

Đường Tâm tiểu thư, tôi chưa từng nói thích một cô gái nào. Bởi vì, nếu như tôi nói ra câu đó, thì cũng đồng nghĩa với việc tôi phải cưới cô ấy.

Có lẽ em cảm thấy tôi rất đường đột, rất liều lĩnh, nhưng tôi muốn nói, tôi là một người đàn ông không biết sẽ chết khi nào, cho nên tôi không muốn trước khi tôi chết, tôi không có cơ hội bày tỏ tất cả tình cảm của mình với người tôi yêu. Vì vậy, xin em hãy tha thứ cho sự đường đột này của tôi.

Đường tiểu thư, tôi phải thừa nhận rằng, nếu như em lấy tôi, tôi không thể ở bên em mỗi ngày, cũng không thể chăm sóc em từng ngày, nhưng tôi sẽ dùng tất cả những thứ tôi có thể dùng ra để thề với em:

Nếu tôi còn sống, tôi sẽ để cho em chết ở trong lòng tôi. Đời này, nếu như tôi chết, tôi sẽ ở dưới để phù hộ cho em, đợi em ở kiếp sau.

Đường Tâm, xin hãy lấy tôi.

Những lời nói run run khiến không khí ở đây cũng run theo.

Dưới ánh sáng màu trắng của chiếc đèn, một làn gió thổi qua làm lay động đóa hoa, khiến nó tỏa ra một mùi thơm dễ chịu.

Sau một hồi rất lâu, một vài sợi tóc trước trán Đường Tâm cứ bay qua bay lại nhẹ nhẹ, trong đôi mắt kia lóe ra một điều gì đó. Là vui? Hay là buồn?

Chỉ có một thứ duy nhất có thể xác định, đó là vẻ mặt tức giận, chán nản lúc trước đã không còn nữa.

Tư thế của Lý Động vẫn như cũ, ánh mắt vẫn kiên quyết không dời.

Đường Tâm bỗng nhiên nở một nụ cười buồn thảm. Những cô gái cùng tuổi với cô vào lúc này khó có thể có vẻ mặt đau buồn đó.

Dường như, đây mới là cô thực sự.

- Lý công tử.

Đường Tâm mỉm cười, giọng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng vẫn lắc đầu:

- Tôi từ chối.

Trong mắt Lý Động hiện lên sự thất vọng, bèn thấp giọng nói:

- Vẫn là...không thể chấp nhận sao? Cũng phải, tôi quá nóng vội, em là một cô gái mà, không chấp nhận cũng là chuyện bình thường.

- Xin lỗi, có thể trước đó tôi đã đối xử quá tệ với anh.

Đường Tâm bặm môi, mắt đỏ hoe.

- Tôi thực sự rất cảm kích trước tấm lòng của anh. Từ nhỏ đến lớn, chưa có một người đàn ông nào nói với tôi những lời như vậy, chưa có một người đàn ông nào tình nguyện đối xử tốt với tôi như vậy.

Lý Độn khoan thai nói:

- Nhưng em vẫn không đồng ý lấy tôi, chẳng phải sao?

- Đó là bởi vì...

Đường Tâm lắc đầu:

- Tôi không xứng với anh...Tôi chỉ là một con nha đầu nhỏ bé, bình thường nhất trong nhà họ Đường. Từ nhỏ đến lớn, tôi học hành cái gì cũng rất bình thường, không bằng chị Đường Uyển; làm ăn kinh doanh thì lại không bằng Đường Hoàng. Tôi không có bất kỳ tài nghệ nào, cũng không thông minh, hơn nữa tôi cũng không am hiểu người khác, cũng không phải tiêu thư khuê các gì...

Bởi vì tôi vô dụng. Tôi chỉ có thể dùng hết khả năng của mình để chăm sóc tốt cho ông nội. Thực ra, tôi thực sự có thể chăm sóc tốt cho ông nội hay không thì ai cũng đều rõ, chỉ là ông nội muốn làm cho tôi chút gì đó mà thôi.

Lý Độn nhú mày, trong mắt hiện lên sự thương tiếc:

- Đường Tâm tiêu thư, có lẽ em sẽ nói “Trong mắt tình nhân hóa Tây Thi”, nhưng tôi lại nhìn ra em thực sự không có những khuyết điểm như em vẫn nghĩ. Mỗi người đều có ưu khuyết điểm riêng, không có ai là hoàn mỹ cả. Chỉ là em không đủ tự tin mà thôi.

Nói thật, sau khi tôi gặp em, điều tra qua những thứ liên quan đến em, xin em hãy tha lỗi vì điều này. Tôi chỉ muốn hiểu em hơn thôi. Mặc kệ em có bình thường hay không, nhưng tôi thấy, một cô gái trẻ tuổi như em có thể chăm sóc một người già trong bao nhiêu năm như vậy, cho dù là vì cái gì đi chăng nữa thì em cũng khiến người khác phải khâm phục. Em cũng không phải là một cô gái vô dụng. Nghị lực và sự kiên trì của em hơn rất nhiều so với rất nhiều cô gái khác.

Đường Tâm ngẩng đầu, lau lau khóe mắt, cười nói:

- Lý công tử, không cần phải khen tôi đâu. Bản thân tôi rất rõ mình như thế nào. Quay trở lại vấn đề, tôi không phải là người mà anh tìm. Hôm nay tôi rất vui vì anh đã cho tôi một niềm vui bất ngờ. Nhưng, chiếc nhẫn kim cương trên tay anh đã mặc định không phải dành cho tôi. Nếu như có thể, hoặc có kiếp sau...Nếu như anh không chê, có lẽ tôi sẽ đồng ý...Nếu như thực sự có kiếp sau...

Đường Tâm nói ngốc nghếch, vẻ mặt đau buồn.

Lý Độn bỗng nhiên cười lớn:

- Đường Tâm tiêu thư, em quá xem thường Lý Độn tôi đây rồi. Những việc Lý Độn tôi đây đã muốn thì có trăm con trâu cũng không kéo tôi lại được. Hôm nay em từ chối lời cầu hôn của tôi, tôi sẽ trở về trước, nhưng lần

sau tôi sẽ lại đến tìm em, tôi sẽ lại cầu hôn em lần nữa. Cho dù có phải cầu hôn ở trước mặt mọi người thì tôi cũng không để ý.

Đường Tâm ngạc nhiên:

- Anh... Sao anh phải khổ như vậy chứ. Tôi sẽ không đồng ý đâu.

- Không sao cả, dù em có đồng ý hay không thì tôi cũng sẽ phải cố hết sức, hơn nữa bây giờ, ít nhất tôi cũng đã thay đổi được thái độ của em đối với tôi theo hướng tích cực. Đương nhiên bây giờ tôi không thể chán nản được. Hãy tin tôi đi, tôi không chỉ muốn có em kiếp sau, mà kiếp này tôi cũng muốn có em.

Lý Độn thở dài, nói:

- Chỉ sợ rằng tôi không thể ở Yên Kinh lâu được. Nếu không, ngày ngày có phải đến cầu hôn em thì tôi cũng tình nguyện đến. Đường Tâm tiêu thư, em yên tâm, tôi nhất định sẽ dùng sức mạnh của mình để theo đuổi em, tuyệt đối sẽ không ép em lấy tôi. Còn về việc tôi có thể có được ngày đó hay không thì còn chờ vào cách nghĩ của em, Đường Tâm tiêu thư à. Tôi chỉ biết tiếp tục làm những việc mà tôi nên làm thôi.

Lý Độn nói xong, đứng dậy, thu chiếc nhẫn lại, thẳng lưng. Vẻ nhiệt thành vừa rồi, bây giờ đã không còn nữa, mà trở về dáng vẻ như lúc trước. Xoay người một cái bỏ đi.

Đường Tâm nhìn bóng dáng dường như không có bất kỳ sự khác thường nào của Lý Độn, cứ xa dần xa dần, buồn bã thở dài, miệng khẽ lẩm bẩm: “Nếu như người vừa rồi cầu hôn là anh thì tốt biết bao...”

Tất cả những gì diễn ra ở vườn hoa yên tĩnh phía sau, Dương Thần cùng với Đường Uyên và Đường Đường đến chỗ ở hoàn toàn không biết gì, nhưng Dương Thần cũng không có hứng thú đi quan tâm xem tại sao Lý Độn lại thích Đường Tâm.

Cái Dương Thần nghĩ đến chính là ở lại nhà họ Đường cũng tốt. Căn bản còn đang nghĩ xem nên giúp Đường Uyên như thế nào để bắt được tên hạ độc, như hôm nay cũng rất thuận tiện.

Địa vị của mẹ con Đường Uyên và Đường Đường trong nhà đương nhiên không thấp. Căn biệt thự đang ở cũng ở gần trung tâm, rộng gần 400 m2, còn có cả bể bơi.

Sức khỏe của Đường Uyên thực ra sớm đã không còn bất cứ vấn đề gì nữa, thậm chí dưới sự điều trị của Dương Thần thì Đường Uyên còn trẻ và xinh đẹp hơn so với trước. Sinh lực dường như trở về thời hơn 20 tuổi.

Dọc đường đi, Đường Đường nắm tay mẹ. Nhìn hai mẹ con như riu rít chị em, nói chuyện không ngừng, mặc kệ Dương Thần ở bên làm gì.

Đi vào ngôi biệt thự, bước lên tầng hai, Đường Uyên chỉ về một phòng ở phía Tây, nói:

- Dương Thần, anh ở phòng kia. Bất cứ lúc nào cũng có thể ở được, cần gì thì cứ gọi người hầu ở bên dưới.

Không đợi Dương Thần gật đầu, Đường Đường lại cười nói:

- Mẹ, dù sao ở đây cũng không có người khác, con sẽ không nói ra, nếu hai người muốn ngủ cùng nhau thì cứ ngủ đi, không cần phải đề phòng con đâu.

Mặt Đường Uyên đỏ bừng, giơ tay vỗ vào mông đứa con gái một cái:

- Con bé chết tiệt này, cả mẹ mà cũng dám trêu sao, lại còn nói, ai muốn ngủ cùng nhau chứ? Nhỏ tuổi học cái gì không học lại đi học mấy thứ đấy... Nói cho con biết, đừng thực sự cho rằng mình là đại nhân. Không chừng, trước khi kết hôn cũng đã ngủ với anh Viên Dã của con rồi cũng nên.

Đường Đường thè lưỡi.

- Nói hai người mà. Sao lại nói sang con và anh Viên Dã chứ. Với tính cách đó của anh Viên Dã thì cho dù con muốn thì anh ấy cũng sợ.

Đường Uyên trợn mắt, đúng là hết cách với đứa con gái của mình:

- Mẹ thấy, thực sự mẹ đã quá chiều con nên con sinh hư rồi. Đừng có nói nhiều nữa, trở về phòng đi ngủ mau.

Đường Đường làm mặt quỷ, nói thầm:

- Rõ ràng là trong lòng muốn như vậy nhưng sợ người khác nói.

Nhìn thấy Đường Uyên lại muốn đánh vào mông cô nên vội vàng chạy ngay về phòng của mình. Đóng cửa lại cái “rầm”.

Đường Uyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hai tay chống nạnh, quay đầu nhìn về phía Dương Thần, nhưng lại thấy Dương Thần đang nhìn mình một cách kỳ lạ.

- Anh... anh làm sao vậy?

Đường Uyên ngậy người ra, như kiểu ánh mắt Dương Thần đã nhìn thấu cô.

Dương Thần vốn cũng không nghĩ quá nhiều, nhưng được Đường Đường nhắc nhở, thì trong lòng lại dâng lên một ngọn lửa.

Lúc trước, thực ra sớm đã phát sinh gì đó với Đường Uyên, nhưng sự việc này cứ nối tiếp sự việc kia, cuối cùng đều bị phá hỏng. Nhưng hôm nay, ở trong một căn phòng lớn, thực sự là một góc trời riêng của mình và Đường Uyên, đứa con gái của Đường Uyên vốn không phải chuyện, bản thân những ngày này lại chưa thể bực bội.

Làn da của Đường Uyên ở trước mắt giống như những thiếu nữ đang ở độ tuổi thanh xuân, nhưng dáng người lại đầy đặn, lại mặc một bộ váy màu đen làm tôn lên những đường cong hoàn mỹ của cơ thể, bộ ngực căng tròn, trắng nõn nà lấp ló đằng sau lớp áo váy xẻ cổ sâu, khiến cho Dương Thần cũng phải bồng mắt.

Dương Thần chậc chậc vài tiếng, ra vẻ đứng đắn nói:

- Uyên Nhi à! Chuyện lúc trước của chúng ta ở trong khách sạn vẫn chưa thể thực hiện xong, chỉ bằng tối nay chúng ta tiếp tục làm việc đó...

Trong khách sạn? Đường Uyên lập tức hiểu ý. Lúc trước Dương Thần có

thuê một phòng ở khách sạn, nhưng lại bị gián đoạn lúc giữa chừng.

Đường Uyên lập tức đỏ bừng mặt, không dám nhìn Dương Thần. Lúc trước trong lòng cũng đã thích người đàn ông này rồi, sự việc đã đến ngày hôm nay, thì tình cảm đương nhiên sẽ càng sâu đậm hơn mà thôi. Hơn nữa tính mạng của ông nội mình, thậm chí là của gia tộc cũng đều do hắn cứu, Đường Uyên căn bản là không muốn vì bất kỳ lý do nào mà từ chối người đàn ông này, cũng có thể nói, cô rất thích...

- Anh không sợ bà xã anh ghen sao?

Đường Uyên chợt nhận ra Dương Thần đang dựa gần vào mình, nhắc nhẹ một câu.

Lúc này, mũi Dương Thần chỉ toàn ngửi thấy mùi hương cơ thể của Đường Uyên và mùi sữa hòa quyện vào với nhau, nghe thấy vấn đề nhạy cảm này cũng không muốn giải thích nhiều, nói:

- Lúc trước đã rơi vào trong hố, còn muốn giả vờ như không xảy ra chuyện gì hay sao? Hôm nay nói những thứ này có tác dụng gì nữa chứ. Ngoan nào, nói cho anh biết, em ở phòng nào?

Đường Uyên thật cẩn thận chỉ tay về phía Đông:

- Phòng trong cùng...

Dương Thần không nói thêm điều gì, ôm ngay lấy tấm thân mềm mại của “cô công chúa” Đường Uyên, bế cô đi nhanh về hướng đó.

Đường Uyên nhắm mắt lại. Mặc dù cô làm mẹ bao nhiêu năm nay rồi, nhưng khi thực sự làm việc này với một người đàn ông thì lại như một bà cô làm chuyện ấy lần đầu tiên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 643

Cho Ít Tiền Tiêu Vật.

Đêm đến, trong căn phòng lớn của nhà họ Lý ở Yến Kinh, dưới ánh sáng của ngọn đèn, ba bóng người đang ngồi thản nhiên, vây quanh quyển sách ở trên bàn.

Bình bạch trà vẫn còn đang nóng hôi hổi được đặt ở trên bàn, mùi hương phảng phất ở trong không khí, làm cho tinh thần của người ta cảm thấy thanh tịnh mà say mê.

Lý Mạc Thân ngồi trên chiếc ghế của mình, một tay cầm tờ báo chiều, một tay cầm một bộ đồ trà chuyên dụng, thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm, không nói lời nào.

Mà Lý Vân Bằng thì đang ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm đưa con trai Lý Độn đang ngồi đối diện, vẻ mặt rất tâm trạng, ánh mắt vài phần trách cứ.

Lý Độn giả bộ không biết gì, vất hai chân lên, nhắm hai mắt lại như ngủ.

Cuối cùng, Lý Vân Bằng cũng không chịu được nữa, đành phải lên tiếng:

- Con thực sự thích con bé nhà họ Đường đấy sao?

Lý Độn mở mắt, gật gật đầu:

- Vừa nãy con không nói gì sao? Hai người không nghe nhầm mới phải chứ.

- Con...

Lý Vân Bằng bối rối, lắc đầu thở dài, nói:

- Con ơi là con, giới thiệu cho con tiểu thư ở một nhà tốt như thế, con lại không muốn, mà lại đi chọn cô Đường Tâm kia. Con không biết là cô ta bên ngoài không chỉ đơn giản như vậy đâu.

Lý Độn nhún vai:

- Con biết, đương nhiên con sẽ không cảm thấy một người phụ nữ mà lần đầu gặp mặt đã không thèm để ý đến con, thậm chí còn ghét con cay đắng, sẽ đơn thuần là một cô gái chỉ biết chăm sóc một người già bên cạnh. Con cũng biết, có lẽ đằng sau đó, cô ấy đang giấu diếm điều gì đó mà chưa dám nói ra.

- Vậy vì sao con còn muốn theo đuổi cô ta?

Lý Vân Bằng nhíu mày.

- Vì cảm giác. Con có thể cảm thấy con thích cô ấy.

Lý Độn cười rất đắc ý.

- Đừng đùa như vậy chứ.

Lý Vân Bằng không nhịn được nữa, đành cao giọng nói.

- Được rồi, được rồi...

Lý Mạc Thân cuối cùng cũng buông tờ báo xuống, bắt đắc dĩ nói:

- Hai bố con các người có thể yên lặng cho tôi một lúc được không, nói mãi cái này là gì. To tiếng cái gì chứ.

Lý Vân Bằng đã sửa sự bình tĩnh của ngày xưa, sốt ruột nói:

- Bố, việc lớn cả đời của đứa con này của con, con có thể không lo lắng được sao?

- Năm đó khi con lấy vợ, ta cũng lo lắng, nhưng con vẫn lấy, lại còn sinh ra đứa con này của con, không phải sao?

Lý Mạc Thân cười đùa.

Sắc mặt Lý Vân Bằng liền lộ vẻ xấu hổ, vội vàng nói:

- Việc đó không giống nhau. Năm đó hai gia đình chúng ta chỉ là không môn đăng hộ đối, nhưng Đường Tâm lại là...

Lý Vân Bằng muốn nói điều gì đó, nhưng vừa nghĩ đến bí mật còn đang cất giấu nên lại thôi.

Lý Mạc Thân lắc đầu nói:

- Cái này thì có gì mà không giống nhau chứ. Đàn ông nhà họ Lý chúng ta, hoặc là không thích, hoặc là thích một người, chẳng ai ngăn được. Cho dù Độn Nhi có thích Đường Tâm vì cái gì đi chăng nữa thì điều này cũng đã xảy ra rồi, lẽ nào chúng ta nhốt nó lại, không cho nó đi gặp Đường Tâm sao?

Lý Độn cười ha hả nói:

- Vẫn là ông nội hiểu chuyện hơn bố, hơn nữa muốn nhốt con lại cũng không nhốt được đâu.

- Cháu cũng đừng vội đắc ý.

Lý Mạc Thân cười nói:

- Đằng sau cco bé Đường Tâm đó thực sự không đơn giản, thực ra cũng không phải là người chân thật cho lắm. Mặc dù bây giờ điều đó vẫn còn là cơ mật, nhưng nếu như cháu muốn biết tại sao cô ấy lại hận cháu đến như vậy thì ta đây có thể nói ngay cho cháu biết.

- Đứng, đứng, đứng. Nhất định không được.

Lý Độn nói liền 3 từ “đứng”, rồi vội xua tay:

- Cháu không muốn nghe nguyên nhân, cũng không muốn nghe cơ mật gì cả. Tóm lại, tại sao cô ấy hận cháu, cháu cũng không muốn quan tâm. Nếu như cháu phải biết thì cháu chỉ hi vọng, chính cháu sẽ tự đi tìm hiểu lấy, hoặc là chính miệng cô ấy nói cho cháu biết. Hơn nữa, hai người đã không nóng vội nói cho cháu biết như vậy, thì đương nhiên chẳng có liên quan gì đến nhà họ Lý chúng ta cả. Cho nên cháu không quan tâm.

- Hừ, đến lúc đó mà bị tổn thương thì đừng có trách người lớn chúng ta đã không nhắc nhở trước.

Lý Vân Bằng hiển nhiên vẫn rất không bằng lòng.

- Con nói cho bố biết, dù thế nào đi nữa thì cô ấy cũng là người phụ nữ đầu tiên mà con trai bố thích, tương lai có thể là con dâu của bố, mà bố vẫn còn nguyên rửa như vậy sao?

Lý Độn bĩu môi nói.

- Con dâu? Hừ, nếu như thực sự có ngày mà ta để cho Đường Tâm làm con dâu nhà họ Lý chúng ta, thì cho dù trước đó cô ta có như thế nào, ta cũng đều chấp nhận, chỉ sợ con không có cái bản lĩnh đấy thôi.

Lý Vân Bằng nói một cách khinh thường.

- Vậy bố cứ chờ xem, con không tin ngày nào cũng cầu hôn trước cổng nhà cô ấy mà cô ấy vẫn không đồng ý.

Lý Mạc Thân nghe thấy con và cháu mình cãi nhau như vậy, lại chau mày, ngắt lời:

- Được rồi, được rồi! Việc này cũng không có gì to tát lắm, Độn Nhi cũng không phải trẻ con nữa, nó làm gì cả ngày cũng đều quản sao?

Lúc này Lý Vân Bằng mới không nói gì nữa, cầm chén trà lên, chau mày uống.

Ngược lại, Lý Mạc Thân hỏi Lý Độn:

- Hôm nay cháu tìm Dương Thần thách đấu gì sao?

Lý Độn đột nhiên hưng phấn trở lại, nói:

- Ông nội, ông đoán xem ai thắng?

Lý Mạc Thân bắt đắc dĩ thở dài nói:

- Linh tinh, đương nhiên là cháu thua rồi. Cho dù không nghe thấy sự trả lời của những người ở dưới, không cần đoán cũng có thể nghĩ ra.

- Chậc, chậc, thật là...

Lý Độn nhut chí nói:

- Nói thật, vậy cũng không thể coi là thách đấu. Từ đầu đến cuối, căn bản là hấn cũng chẳng cần động tay động chân. Cháu ở trước mặt hấn, cũng chẳng khác gì một đứa nhỏ 3 tuổi đánh nhau với một người đàn ông 30 tuổi.

- Điều này là đương nhiên rồi.

Lý Mạc Thân cười hàm ý:

- Dương Thần bây giờ, toàn thế giới chỉ có một lực lượng có thể không chế hấn, người khác cũng không thể làm gì được hấn. Nếu như cháu rảnh thì nên tạo mối quan hệ nhiều hơn với hấn. Cho dù điều đó vì để nâng cao khả năng của cháu, hay là vì mối quan hệ tốt đẹp của nhà họ Lý chúng ta với nhà họ Dương. Tất cả những điều này đều rất có lợi.

Lý Độn ngáp một cái:

- Hấn có trở về nhà họ Dương hay không đều là vấn đề mà cháu không muốn quan tâm. Nhưng tên này cũng không tồi, không hư hỏng như những người khác. Lần sau có sẽ lại mời hấn ăn một bát mì. Số tiền còn thừa lại còn phải mua quà tặng Đường Tâm. Cái này... Ông nội à, gần đây cháu muốn theo đuổi người phụ nữ này mà ông cũng không cho cháu thêm ít tiền lẻ nào sao?

- Cút.

...

Mặc dù đã mùa xuân trăm hoa đua nở nhưng nhiệt độ không khí ở Yên Kinh vẫn hơi lạnh lạnh.

Sáng sớm, chùm ánh sáng mỏng manh rọi xuyên qua lớp cửa sổ bằng kính, đập vào góc tường, khúc xạ ánh sáng ra bốn phía.

Trên chiếc giường đôi rộng lớn, một người phụ nữ đang nằm trên đó, ôm một người đàn ông. Đôi chân thon dài, không một vết sẹo nào, gác lên trên đùi của người đàn ông.

Một vài sợi tóc màu đen xõa xuống trên gối, che mất một nửa khuôn mặt xinh đẹp, chỉ còn lộ ra một chút đủ để nhìn thấy một vết hơi đỏ đỏ.

Cảm nhận thấy ánh sáng mặt trời bắt đầu chói mắt, người đàn ông mở mắt, miệng hơi mỉm cười đắc ý.

Cúi đầu, nhìn người đẹp đang ngủ say sưa ở trong lòng, Dương Thần không thể kiềm chế được ánh mắt của mình cứ nhìn sâu dần xuống theo đường cong của ngực Đường Uyên. Một rãnh khá sâu được tạo nên nhờ bộ ngực đầy đặn.

Lúc này, bên trên lại không một mảnh vải che thân, nằm sát vào mình, Dương Thần có thể cảm nhận rõ được những khoái cảm mang đến.

Làm tình từ tối qua cho đến rạng sáng nay trên chiếc giường này, Dương Thần không nỡ đi ngủ. Vừa mới nghĩ đến mùi vị ngọt ngào đó, hân hận một nỗi không thể đánh thức Đường Uyên dậy để làm tình vài lần nữa.

Nhưng Đường Uyên dù sao cũng là lần đầu tiên có kinh nghiệm về mặt này. Nếu như không phải trải qua cuộc trị liệu của Vãng Niệm Dẫn Sinh Kinh của chính mình thì tất cả các chức năng của cơ thể không thể dẻo dai hơn cả thời trẻ đến như vậy, cũng không thể kiên trì “chiến đấu” suốt đêm như thế.

Da thịt của Đường Uyên so với rất nhiều phụ nữ trẻ tuổi khác còn mềm mại và mịn màng hơn nhiều, hơn nữa thân hình còn đang độ xuân sắc, chỗ nào cũng rất đẹp và tuyệt diệu. Chỉ vì cởi quần áo trong chốc lát nên Dương Thần cũng chỉ có thể so sánh cô với Catherine- nữ vương của Welsh.

Nhưng vẻ đẹp phương Đông của Đường Uyên và vẻ đẹp hoang dã phương Tây của Catherine lại hoàn toàn khác nhau.

Dục vọng từ trong người phát ra khiến Dương Thần không thể kiềm chế được cảm xúc của mình. Mặc dù biết bản thân không bằng loài cầm thú nhưng cũng không thể bỏ qua một báu vật như thế này được.

Một nửa của người đàn ông cũng giống như động vật. Mặc dù trong lòng có cảm thấy áy náy như thế nào đi chăng nữa, nhưng khi thực sự muốn làm chuyện đó thì cũng không thể nghĩ được những thứ khác nhiều như thế.

Lúc này Đường Uyên dường như đang mơ những giấc mơ đẹp, bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên, nở một nụ cười ngọt ngào. Trên khuôn mặt không trang điểm đó là sự dung hòa của vẻ đẹp và sự quyến rũ của những người phụ nữ trẻ tuổi, đột nhiên có sức hấp dẫn lạ thường.

Dương Thần nhìn chăm chăm vào đôi môi kia, không kiềm chế nổi đành cúi xuống hôn một cái “Chụt”.

Đường Uyên đang trong cơn mơ bỗng cảm thấy môi mình như bị cắn một phát bèn lập tức tỉnh dậy, nhập nhèm mở mắt, mới giật mình ý thức được mình đang ở đâu, xảy ra chuyện gì.

Chớp chớp mắt, Đường Uyên cũng không tỏ gì là ngại ngùng cả. Dù sao cũng không phải ở cái tuổi phải thẹn thùng nữa. Sau đêm qua, Đường Uyên bỗng trở nên tự tin khác thường, đặc biệt là ý thức được thân thể của mình vẫn dẻo dai hơn so với tưởng tượng của bản thân. Đường Uyên cũng không quá lo lắng xem có nên xin lỗi người tình trẻ tuổi này không.

Bị Dương Thần hôn một cái, Đường Uyên cau mũi lại, ngửa đầu cũng hôn trả Dương Thần một cái.

- Ngủ ngon không?

Dương Thần ôm Đường Uyên, ôn tồn hỏi.

- Không biết ngủ từ khi nào nữa, tỉnh dậy giống như một giấc mơ.

Đường Uyên nhắm hai mắt, từ từ nói.

Dương Thần mỉm cười.

- Vì sao mơ?

- Bởi vì... Tất cả cảm giác đều rất tuyệt đẹp. Điều này không giống như những gì em có thể làm được.

Đường Uyên nói.

Dương Thần im lặng, hẳn không hiểu rõ ý của Đường Uyên. Cũng có thể là yêu cầu của Đường Uyên quá thấp, ngược lại người đàn ông như hắn lại chiếm ưu thế.

- Dương Thần...

Đường Uyên mở mắt ra. Trong đôi mắt đẹp đó có một chút gì đó mơ hồ:

- Em nhớ anh.

Dương Thần ngạc nhiên.

- Anh đang ở ngay cạnh em, muốn anh làm gì?

- Cho dù anh ở ngay trước mắt em thì em vẫn nhớ anh, rất nhớ, rất nhớ...

Đường Uyên đưa hai tay ra, ôm lấy lưng Dương Thần.

- Em nói ra điều này... cũng không sợ anh cười em. Thực ra, sau khi em vừa mới sinh xong Đường Đường, vẫn luôn hi vọng một ngày nào đó sẽ gặp được một người đàn ông mà em thích, khi mà mỗi sáng tỉnh dậy em đều có thể nằm trong lòng người ấy.

Mặc dù ngoài miệng thì em vẫn nói với ông nội rằng, em không lấy ai cũng chẳng sao, chỉ cần có con gái em và em trai em là được rồi. Nhưng em cũng chỉ mạnh miệng như vậy thôi.

Dương Thần vỗ nhẹ vào vai Đường Uyên, không nói gì.

- Anh biết không? Bây giờ em thực sự muốn thân thể của anh hòa với thân thể của em. Bởi vì chỉ cần nghĩ đến việc tỉnh dậy, em thực sự không

muốn.

Đường Uyển buồn bã nói.

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Em nói gì mà khùng khiếp vậy? Cái gì mà dung hòa chứ...Thế này đi, để anh ăn em, được không... Như vậy sẽ nhanh hơn.

Đường Uyển nhìn Dương Thần cười hàm ý, lập tức ý thức được gì đó, vội lắc đầu:

- Không được, trời sáng rồi. Ngộ nhớ Đường Đường đến tìm em thì làm sao đây?

- Cô bé ấy rất hiểu chuyện, biết lúc này mẹ nó cần một người đàn ông chứ không phải một đứa con gái. Nào nào nào, nếu như em mệt thì không cần làm gì cả, cứ để anh.

Dương Thần cười ha hả, kéo chăn ra, ấn Đường Uyển xuống giường, cũng không quan tâm Đường Uyển đang nhăn nhó, giãy dụa, định làm tư thế cười ngửa.

Nhưng không ngờ, đang định tiến công vào mặt trận thần bí của Đường Uyển thì chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng nũng nịu của Đường Đường.

- Chú, mẹ! Dậy thôi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 644

Rất Thoải Mái Sao?

Dương Thần đang muốn xung trận thì lại bị tụt hứng, buồn bực nói:

- Làm sao em biết cô bé đó sẽ gọi?

Đường Uyên bật cười, mặt đỏ bừng.

- Cái này gọi là sự liên kết giữa mẹ và con.

Dương Thần nhìn cô một hồi.

- Anh thấy cô bé đó rõ ràng làm khó anh.

- Mau ra ngoài đi. Con đói rồi. Con muốn ăn sáng.

Đường Đường lại nũng nịu gọi.

Dương Thần hận không thể đập tường, quay đầu ra ngoài phía cửa nói to:

- Cháu không biết tự ăn trước sao?

- Không muốn, không muốn. Hai người mau dậy đi, nếu không thì con sẽ mở cửa đi vào đây.

Âm thanh này rõ ràng là ngay ở ngoài cửa, đương nhiên Đường Đường có thể xông vào bất cứ lúc nào.

Đường Uyên sốt ruột, vội nói:

- Đường Đường ngoan nào, mẹ sẽ dậy ngay thôi. Con ra ngoài đợi đi.

Nếu thực sự để con bé Đường Đường không biết trời cao đất rộng là gì kia xông vào, nhìn thấy hai người đang trần như nhộng quần lầy nhau, thì Đường Đường thực sự muốn chết cho rồi.

Lúc này Dương Thần cũng không còn cách nào khác, trước mặt con gái Đường Uyên vẫn có sự uy nghiêm, nên đành cùng Đường Uyên mặc quần áo vào và bước xuống giường.

Trong thời gian chờ đợi, ở dưới tầng, những người phục vụ của nhà họ Đường đã đặt những món ăn trông rất hấp dẫn lên trên bàn ăn. Đường Đường ngồi ở chính giữa, một tay đang cầm chiếc bánh bao để gặm, một tay đang cầm thìa để uống sữa đậu.

Nhìn thấy Đường Uyên và Dương Thần đi xuống, Đường Đường cười nói đầy hàm ý:

- Mẹ! Tối hôm qua con mới biết, hóa ra mẹ biết cách phát ra âm thanh to như thế, rất thoải mái sao?

Đường Uyên đang muốn ngồi xuống, nghe thấy như thế, mặt liền đỏ bừng, tức giận đến nỗi đưa tay ra tát vào mặt Đường Đường một cái:

- Đưa con phiền phức này, con còn nghe trộm sao?

Đường Đường bị tát một cái, liền nói một cách mơ hồ:

- Chẳng phải sao? Ai bảo mẹ hét to như vậy, tối qua con không ngủ được.

Còn không nhìn thấy mắt con thâm quầng sao?

- Con còn nói à!

- Được rồi, được rồi... Con không nói nữa.

Đường Đường bĩu môi.

Dương Thần cảm thấy mẹ con nhà này thật vô vị. Một người thì suốt ngày nói mình đã trưởng thành, nhưng đối với chuyện nam nữ thì lại nói mãi, còn một người thì rõ ràng tỏ vẻ nghiêm khắc của một người mẹ, nhưng có những lúc lại ngây thơ hơn cả đứa con gái.

Bữa sáng ăn khá thông dong, mẹ con Đường Uyên vốn không có chuyện gì để nói, Dương Thần cũng đang chờ Thái Nghiên đến Yên Kinh. Không giống như ngày xưa, ăn xong là phải đi làm luôn.

Đường Đường ăn không biết đến cái bánh bao thứ mấy, thì đột nhiên nói:

- Đáng tiếc là chú còn quá trẻ, không thích hợp làm bố, nếu không thì, trông thật giống một gia đình.

Mặt Đường Uyên lại đỏ bừng, trừng mắt nhìn Đường Đường:

- Nói linh tinh cái gì đấy.

- Căn bản là như vậy mà, còn xấu hổ cái gì nữa.

Đường Đường nói mĩa mai.

Dương Thần cốc ngay một cái vào đầu Đường Đường, trợn mắt nói:

- Chú còn chưa nói đến sự phiền phức của một đứa con gái như cháu đấy.

Là một đứa con gái, chắc cháu chê chú rồi.

Đường Đường bị đánh một cái, bĩu môi nói:

- Mẹ! Chú đánh con.

Đường Uyên dứt khoát không thèm nhìn Đường Đường.

Đường Đường oan ức chỉ vào Dương Thần, cắn răng oán hận:

- Xem ra chú cứu phải một người mẹ xem trọng người tình, bỏ rơi con gái rồi. Tiểu thư Đường Đường con đây hôm nay tha cho chú trước.

Dương Thần không để tâm đến lời nói đầy oán hận của Đường Đường, hỏi:

- Sao lâu như vậy mà cháu vẫn chưa trở lại Trung Hải, không cần đi học, không cần ôn tập sao? Trình Tú nhà chúng ta rất chăm chỉ nhưng đến lúc đó lại chẳng đỗ vào một trường đại học nào.

Đường Đường dụi dằm nói:

- Hừ, cái thứ gọi là trung học gì đó còn có thể làm khó cháu sao? Bất cứ khi nào thi, cháu cũng đều có thể vào được trường đại học tốt nhất.

Đường Uyên thở dài, nói:

- Đừng kiêu ngạo, cùng lắm là một tuần nữa, mẹ sẽ đưa con trở lại Trung Hải.

- Đừng mà mẹ, lên lớp thực sự rất nhàm chán.

Đường Đường hờn dỗi không chịu.

Đường Uyên đột nhiên trợn trừng mắt, cao giọng quát:

- Có muốn mẹ đóng băng tài khoản ngân hàng của con lại không?

Vừa nghe đến việc đóng băng tài khoản, Đường Đường lập tức không còn thái độ chống đối, đôi mắt long lanh nhìn Đường Uyên, ngoan ngoãn ăn nốt bữa sáng.

Dương Thần trợn mắt há hốc miệng. Hóa ra những nhà có tiền không dùng vũ lực để dạy con cái, mà dùng cách cắt khoản tài chính kinh tế.

Bỗng nhiên cảm thấy cách này cũng rất là hay. Sau này khi mình đã có con, Lâm Nhược Khê không biết có dùng chiêu này không? Xem ra căn bản không cần làm mấy việc quản giáo thì mấy đứa nhỏ nhìn thấy mẹ nó cũng sợ chết khiếp rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến con cái, Dương Thần lại thở dài. Bản thân thực sự cũng không biết là làm sao, lẽ nào thực sự có liên quan đến Thần Quang sao? Mình rất khó để khiến phụ nữ có thai?

Từ trước cho đến nay chưa từng nghĩ đến việc có con. Nhưng hôm nay ở gia đình này, nhìn thấy mẹ con Đường Uyên gần gũi ấm áp như vậy, hẳn cũng không khỏi nhen nhóm một tia hi vọng.

Thậm chí Dương Thần còn nghĩ xem bây giờ còn mỗi mình ở Yên Kinh, có nên đi đến nhà họ Dương tìm Yên Tam Nương hỏi không. Trước mắt người mà có thể tìm để cho mình một lời giải thích chỉ có thể là người phụ nữ thân bí kia.

Đúng lúc này, Dương Thần phát hiện ra điện thoại trên tay mình rung lên, giờ lên nhìn nhìn, không ngờ là số của Lưu Thanh Sơn.

Từ lần đó, vì việc của Cao Việt, sau khi bắt hòa với Lưu Thanh Sơn thì người bố vợ hồ hởi kia vẫn chưa nói chuyện lại với mình lần nào. Dương Thần nghĩ, hay là nhận điện thoại

Dù sao cũng là bố của Lưu Minh Ngọc, mình không thể cứ mãi không gặp được.

- Bố vợ à! Sao mới sáng sớm đã rảnh rồi gọi cho con vậy?

Dương Thần vẫn chào hỏi khách khí một câu.

Lưu Thanh Sơn hừ một tiếng.

- Đừng có làm bộ làm tịch với tôi. Tôi biết cậu chẳng coi người bố vợ này ra gì cả. Nhưng nhìn thấy Ngọc Nhi như vậy, vẫn bởi tôi đây cũng không tính toán gì với cậu. Tôi biết cậu đang ở Yên Kinh, Ngọc Nhi cũng nên nói với tôi chứ. Tôi cũng đang tìm thời gian rảnh rồi để dẫn cậu đi gặp một số người.

Dương Thần biết rằng, tất nhiên là Lưu Minh Ngọc thông báo cho Lưu Thanh Sơn biết, hi vọng nhân dịp này quan hệ cũng trở nên hòa thuận hơn, thật sự là lo lắng thừa rồi.

Dương Thần cũng không muốn hỏi là gặp ai, chỉ nói:

- Mấy hôm nay con rảnh, bố vợ à, bố hãy gọi một chiếc xe đến đón con, con đưa cho bố địa chỉ.

- Thực sự là không thể nói trước được vì xe đến Yên Kinh không có lấy một chiếc.

Lưu Thanh Sơn đùa giỡn trả thù như một đứa trẻ, lại đưa ra việc này để chế giễu Dương Thần.

Dương Thần ngượng ngừng cười cười, cũng không tính toán nhiều với ông ta. Sau khi nói xong địa chỉ của mình liền gác điện thoại xuống.

Đường Uyển dùng ánh mắt khác thường nhìn Dương Thần, hỏi chua chát:

- Là bố của người đẹp nào vậy? Theo như những gì em biết, Lâm Nhược Khê không có bố.

Trong lòng Dương Thần nghĩ, “không phải không có bố, mà là Tổng giám đốc Ninh không dám thừa nhận mà thôi”, nên liền nói:

- Là bố của Lưu Minh Ngọc, tên là Lưu Thanh Sơn.

Đường Uyển giật mình, gật gật đầu:

- Khoảng thời gian trước, em cũng mới biết, hóa ra bố của Lưu Minh Ngọc là Lưu Thanh Sơn. Ông ta là con rắn đầu đàn ở Yên Kinh. Anh cũng thật là, quan hệ của anh và bọn xã hội đen ở Trung Hải và Yên Kinh chẳng phải rất tốt sao.

- Anh cũng không nghĩ đến như vậy. Việc cũng đã đến nước này rồi.

Dương Thần xoa tay, nói:

- Đợi lúc nữa, anh ra ngoài gặp vài người. Vậy, em...

Đường Uyển cười nói:

- Anh đi đi. Em dẫn Đường Đường đi gặp bác nó, lâu lắm rồi cũng chưa về Yên Kinh mà. Vừa mới trở về, nhưng chẳng bao lâu sau lại trúng độc, vẫn chưa dẫn đứa nhỏ này đến hỏi thăm vài người.

Đường Đường bĩu miệng, di di tay trên khuôn mặt mình, nói:

- Chú thật là một người mặt dày nhất từ trước đến nay mà cháu từng gặp. Xấu hổ xấu hổ...

Dương Thần cầm lấy một cái bánh bao, nhét ngay vào miệng Đường Đường, cô bé bị chặn họng, không thể nói thêm nửa lời.

Thời gian hẹn với Lưu Thanh Sơn sắp đến, Dương Thần đi ra khỏi ngôi biệt thự của nhà họ Đường, đi vào một khu phố nhỏ gần đây.

Nhà họ Đường dù sao cũng là một nhà quyền quý ở Yên Kinh, quan hệ với hội Thanh Long cũng không được tốt lắm, Dương Thần cũng không muốn nghĩ đến những chuyện không hay nữa.

Chẳng bao lâu sau, một chiếc Rolls-Royce màu đen sáng bóng, được sản xuất tại Anh quốc chạy vù vù đến bên con đường đó rồi dừng lại, thu hút mọi ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh.

Cửa xe được kéo xuống, Lưu Thanh Sơn mặc một bộ đồ Tây màu đen đang nhe răng cười ngạo nghễ, ngâm điệu xì gà, vẫy tay với Dương Thần, nhưng lại có một người phụ nữ tầm trung niên đang dựa vào bên cạnh ông ta.

Dương Thần mặc kệ ánh mắt của những người đi đường, thản nhiên ngồi

vào trong xe, khiến cho những người đi đường cũng phải trợn tròn mắt.

Sau khi Dương Thần ngồi vào một chiếc ghế bọc da, duỗi dài lưng ra, xê xê mông, rồi mới quan sát tỉ mỉ người phụ nữ đã ngồi ở ghế sau từ trước.

Người phụ nữ này chắc 40 tuổi, xem ra chăm sóc bản thân cũng khá kỹ càng vì làn da vẫn giống như những người phụ nữ ngoài 30 tuổi. Cắt tóc ngắn đến ngang tai, đôi mắt và đôi lông mày tuyệt đẹp, dáng người đầy đà, mặc một bộ trang phục màu vàng làm tôn lên vẻ điềm tĩnh, rất hợp với sự gợi cảm.

Cùng lúc đó, người phụ nữ này cũng tò mò nhìn Dương Thần cười cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 645

Sớm Đã Có Chuẩn Bị.

- Nếu như con đoán không nhầm thì đây là mẹ vợ bé của con?

Dương Thần nhếch miệng cười hỏi.

Lưu Thanh Sơn có hai người phụ nữ, một là mẹ ruột của Lưu Minh Ngọc, một là người phụ nữ mà ông gặp ở Yên Kinh, cùng ông lăn xả giang hồ chính là mẹ ruột của Lưu Minh Hào. Dương Thần nghĩ đi nghĩ lại, người phụ nữ này chính là bà ta.

Người phụ nữ quyền quý này thản nhiên cười nói:

- Sớm đã nghe Thanh Sơn nói đùa con rể như cậu không ăn kiêng, quả nhiên là như vậy. Vừa mới gặp đã hô “mẹ vợ bé” rồi. Tôi nghe mà không quen. Tôi và mẹ của Minh Ngọc cũng không phân lớn bé gì. Sao cậu lại giúp chúng tôi phân chia làm gì?

Dương Thần sờ sờ mũi, trong lòng thầm nghĩ “Làm sao tôi biết các người ngang vai ngang vế với nhau chứ, lại còn một vợ chính, một vợ lẽ làm gì chứ?”

Lưu Thanh Sơn hừ một tiếng:

- Mình cũng đừng chấp nhặt cậu ta làm gì. Cậu ta ngoài miệng nói một kiểu nhưng khi làm lại kiểu khác. Gọi thì có vẻ nghe vui tai, nhưng khi gặp phải chuyện gì thì lại chẳng nể nang gì.

Dương Thần liếc mắt nhìn người này một cái, không đánh ông một chưởng thì thôi, lại còn già mồm như vậy sao?

- Giới thiệu với cậu.

Lưu Thanh Sơn giơ một tay cầm điếu xì gà, một tay ôm vai vợ mình, cười nói:

- Đây là Từ Oánh-mẹ Minh Hào. Ngọc Nhi đã gặp qua bà ấy, cũng gọi bà ấy là mẹ. Cậu cũng nên gọi mẹ vợ đi là vừa.

Dương Thần vội nói vài câu nịnh nọt:

- Mẹ vợ à, mẹ lấy người đàn ông này thật là thiệt cho mẹ, đúng là trâu già gặm cỏ non.

Lời vừa nói ra, Từ Oánh cười rung cả người, còn Lưu Thanh Sơn lại muốn phản bác lại. Nhưng nếu phản bác, thì đồng nghĩa với việc nói Từ Oánh già, nên chỉ còn cách giương mắt nhìn.

Hàn huyên vài câu, Lưu Thanh Sơn mới nói:

- Có biết hôm nay tôi gọi cậu ra đây là vì việc gì không?

Dương Thần chớp chớp mắt:

- Gọi con ra là vì bố vợ đây, còn hỏi con làm gì?

Lưu Thanh Sơn cũng không muốn vòng vo với Dương Thần, nói:

- Cậu cũng biết. Tôi có một đứa con trai là Minh Hào. mấy năm nay bốn ba đủ rồi, cũng cần một người để nối nghiệp, nhưng Minh Hào tuổi lại còn nhỏ, cũng chẳng có kinh nghiệm gì. Cho dù nó có năng khiếu về mặt đó, nhưng để làm một người trụ cột thì chẳng phải chuyện trong một sớm một chiều.

Tôi cũng không còn trẻ nữa, trước khi trở về Trung Hải, căn bản là muốn liên minh với hội Hồng Kinh để khuếch trương danh thế, nhưng phát hiện ra bọn rắn độc quá mạnh. Tóm lại là đối với việc chưa thể thở phào nhẹ nhõm này, tôi định sau này giao cho Minh Hào hoàn thành nốt.

Dương Thần đã hiểu ý của Lưu Thanh Sơn. Xem ra, ông ta cũng biết khả năng đề xướng bá được ở Hoa Hạ không lớn, hơn nữa, những tỉnh khác đều có các thực lực đang ẩn giấu. Quốc gia cũng không cho phép hội Thanh Long của bọn họ độc chiếm, huống hồ còn có hội Hồng Kinh ở Trung Hải cũng đang chiếm thế chủ động ở phía nam.

Cho nên, Lưu Thanh Sơn muốn có sự chuẩn bị kỹ càng cho Lưu Minh Hào.

- Mặc dù bản thân cậu không phải người đáng lưu tâm trên con đường đi của chúng tôi, nhưng tôi cũng biết cậu không phải là một nhân vật bình thường, ít nhất Hội trưởng Sắc Vi cũng nghe lời cậu. Sau này, Minh Hào có thể làm được như thế nào còn cần đến sự giúp đỡ của cậu. Tôi tin con gái tôi không khoa trương cậu quá, và cậu cũng không phải dạng hẹp hòi ích kỷ.

Vừa hay hôm nay hội Thanh Long của chúng tôi mở cuộc họp các vị nguyên lão, tất cả những người phụ trách quan trọng đều sẽ đến. Bây giờ còn lại cậu ở Yên Kinh này, tôi định dẫn cậu đến gặp những nhân vật quan trọng của hội Thanh Long chúng tôi. Mọi người đều sẽ quen nhau, sau này khi tôi rút lui, cậu có thể giúp Minh Hào hết mình.

Trong lòng Dương Thần rất bối rối. Hóa ra là mình đi che chở cậu em vợ kia. Hơn nữa tên tiểu tử Lưu Minh Hào còn ức hiếp cô bé Trinh Tú, việc này mình còn chưa tính sổ. Thế lực của hội Thanh Long ở Yên Kinh, lẽ nào mình vẫn luôn chạy về hướng này sao?

Nhưng Lưu Thanh Sơn đã làm như vậy, dù gì đi nữa cũng không phải là vì mình. Có thể ông ta cảm thấy mình là người không chế thực sự của hội Hồng Kinh, vì vậy mình mới có giá trị, có thể giúp Lưu Minh Hào làm cho những phe phái thực sự ở trong hội Thanh Long phải sợ hãi.

Sắc mặt Từ Oánh có chút đau buồn, nói:

- Thanh Sơn à, Minh Hào còn nhỏ mà mình đã nhần tâm như vậy, để cho nó nhỏ như vậy vào trong hội làm gì chứ?

- Nó là con trai của Lưu Thanh Sơn tôi đây. Đã không muốn đi học, đương nhiên chỉ có thể đi trên con đường này mà thôi.

Lưu Thanh Sơn cũng không quan tâm Dương Thần đang ở đây, nắm lấy

tay Từ Oánh, nói:

- Chờ tôi rút lui, bà cũng trút bỏ được gánh nặng. Những năm này, bà cùng tôi xông pha khắp nơi, tôi biết bà rất vất vả. Kiếp sau, tôi sẽ dẫn bà đi ra ngoài nhiều hơn, chăm sóc bà nhiều hơn.

Từ Oánh cười chua xót, cũng không khuyên nhiều nữa.

Dương Thần ở bên nghe như vậy, cảm thấy Lưu Thanh Sơn này mặc dù đức hạnh chẳng ra làm sao, nhưng đối với con gái và con trai của mình lại rất chân thật. Tuy nhiên vẫn có chút tò mò, hỏi:

- Mẹ vợ bé cũng đảm nhiệm chức vụ của hội sao?

Từ Oánh cười nói:

- Mới đầu tôi mở một khách sạn ở Yên Kinh, sau đó thì gặp Thanh Sơn, liền theo ông ấy đi trên con đường này. Hội Thanh Long chính là do tôi và bố vợ của cậu cùng nhau xây dựng, sau đó tôi tiếp quản nội vụ, bây giờ thì đảm nhiệm những việc hậu cần, cũng coi như Đường Chủ.

Dương Thần gật gật đầu, thảo nào tên tiểu tử Lưu Minh Hào lại không an phận như vậy, hóa ra mẹ gã cũng không phải người hiền lành, thật thà gì cho lắm.

Chiếc xe chạy gần một tiếng đồng hồ mới đến được địa điểm cần đến, là một khách sạn nghỉ dưỡng được thiết kế theo phong cách lâm viên, tên khách sạn vừa nhìn thì đã biết chủ của nó “Khách sạn nghỉ dưỡng quốc tế Thanh Long”.

Trên đường đi vào trung tâm của khách sạn nghỉ dưỡng, bên cạnh hồ nhân tạo là một căn hộ 3 tầng màu trắng, được thiết kế theo phong cách Baroque, vô cùng lớn tọa ngay gần hồ.

Dưới sự tiếp đón của những người phục vụ, Dương Thần theo sau Lưu Thanh Sơn và Từ Oánh, chậm chậm đi vào trong khu vực đại sảnh.

Đi vào trong mới phát hiện ra đây là một kiến trúc kết hợp giữa phòng yến tiệc và phòng đại hội. Trong phòng yến tiệc lớn, đã có không ít những người đàn ông đi giày da, mặc Tây phục và những người phụ nữ mặc những bộ quần áo xinh đẹp.

Nói cách khác chính là xã hội đen, chẳng khác nào một công ty ma-phi-a lớn.

Mọi người nhìn thấy Lưu Thanh Sơn và Từ Oánh bước vào, đều đứng lên chào hỏi. Đa số đều tỏ thái độ thành kính với Lưu Thanh Sơn. Dù sao, hội Thanh Long cũng là do một tay ông ta gây dựng nên. Uy tín nhất định là có thừa.

Khi nhìn thấy Dương Thần, ánh mắt của mọi người đều tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng cũng không ai dám tiến lên hỏi nhiều.

Lưu Thanh Sơn vừa đến, hội nghị các bậc nguyên lão hội Thanh Long có thể chính thức bắt đầu. Đại hội này đã chuẩn bị mở cả ngày, vì vậy, buổi sáng đã bắt đầu, mọi người đều tiến dần vào trong phòng họp lớn.

Xung quanh một chiếc bàn hội nghị lớn hình tròn, Lưu Thanh Sơn ngồi ngay ngắn ở vị trí cao nhất, Từ Oánh được coi là một trong số những phụ nhân và Đường Chủ của Hội trưởng ngồi ngay bên trái, đương nhiên những nhân vật trong hội thuộc những thành phần quan trọng thứ hai, địa vị còn cao hơn so với tướng tượng của Dương Thần.

Dương Thần đang do dự không biết ngồi ở đâu, thì liền có một người đàn ông bước đến, nói:

- Anh có thể ngồi ghế phía sau Hội trưởng.

Dương Thần nghe thấy giọng nói này rất quen, ngẩng đầu nhìn, hơi sững sốt. Một khuôn mặt trắng, nhỏ nhắn ngay trước mắt, chẳng phải là Cao Việt là lúc trước bị mình đưa vào sở cảnh sát sao?

Đáng lý ra thì tên Cao Việt này phải đang ngồi ở trong đó mới phải chứ, sao lại có thể đến Yên Kinh được? Dựa vào tính cách của Thái Nghiên, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho tên phạm nhân mà cô bắt được mới đúng chứ.

Lúc này, Lưu Thanh Sơn quay đầu lại, thấp giọng nói với Dương Thần:

- Cao Việt là người tôi phái đến, vừa được thả từ sở cảnh sát về. Cho dù trước kia, cậu có khúc mắc gì với anh ta thì anh ta cũng là trợ thủ đắc lực của tôi. Cậu đã giáo huấn anh ta một lần rồi, vậy cũng đừng tính toán gì nữa, ngồi xuống đi, cuộc họp sắp bắt đầu rồi.

Dương Thần nhú lông mày, không ngờ Lưu Thanh Sơn còn nghĩ cách để đưa tên này ra. Bản thân hẳn thực sự chẳng quan tâm đến vai vế của Cao Việt, chỉ là cái bộ dạng kỳ quặc vừa rồi, rõ ràng là có thái độ thù địch với mình mà.

Từ Oánh nhìn Cao Việt, lại nhìn Dương Thần, vẻ mặt suy nghĩ nhưng không nói gì.

Sau một hồi, Lưu Thanh Sơn ra hiệu cho toàn thể mọi người im lặng, vẻ mặt trang nghiêm, chậm rãi nói:

- Trong Hội nghị nguyên lão ngày hôm nay, tôi muốn tuyên bố một vài việc quan trọng. Chắc các vị ở đây, trước khi đến cũng đã nghe qua vài tin đồn rồi, nhưng trước khi nói đến việc quan trọng này, tôi muốn giới thiệu với các vị đây một thanh niên trẻ tuổi...

Lưu Thanh Sơn xoay người chỉ vào Dương Thần ở phía sau, ra hiệu cho Dương Thần đứng một lúc, nói:

- Anh ta là Dương Thần, là con rể của tôi. Cũng có không ít các anh em đều đã nghe qua cái tên này. Hội Hồng Kinh ở Trung Hải có thể nói là có quan hệ với anh ta.

Lúc này, một vài Đường Chủ của hội Thanh Long trong hội trường đều ghé tai nhau thì thầm to nhỏ, nhìn Dương Thần với ánh mắt khác thường. Bọn họ chỉ có thể tiếp xúc được với một vài cán bộ cấp cao bí mật, đương nhiên bọn họ không ngờ, người đứng đằng sau hội Hồng Kinh lại là một thanh niên bình thường như vậy.

Dương Thần có chút xấu hổ, cảm giác mình bị bọn họ soi xét như một loài động vật, đứng một lúc rồi lập tức ngồi xuống.

Sau khi Lưu Thanh Sơn giới thiệu xong, tiếp tục nói:

- Sở dĩ tôi để cho Dương Thần ngày hôm nay đến tham gia hội nghị lần này, là vì việc tôi muốn tuyên bố có liên quan đến Dương Thần.

Nói tới đây, Lưu Thanh Sơn cố ý dừng lại, nhìn tất cả mọi người trong hội trường một lượt, xác định xem mọi người đã chú ý lắng nghe chưa, mới nói:

- Khoảng thời gian trước khi đi Trung Hải để mở rộng địa bàn ra phía nam, tôi phát hiện ra tôi đã đi trên con đường này gần 30 năm rồi. Tôi cũng không còn trẻ nữa, rất nhiều người trẻ tuổi đều có sự dẻo dai hơn tưởng tượng của tôi nhiều.

Cho nên, tôi quyết định sau Hội nghị nguyên lão lần này, chính thức bắt đầu giao quyền lực cho con trai tôi-Lưu Minh Hào.

Lời này vừa nói ra, cả hội trường ồ lên, vài Đường Chủ thân cận khuyên giải, nói:

- Hội trưởng, chúng tôi đã nhìn Minh Hào lớn lên như thế nào. Nó thực sự có khả năng đi trên con đường này, nhưng tuổi của nó còn quá nhỏ, vẫn là một đứa trẻ, làm sao có thể đảm đương được chức vụ Hội trưởng chứ.

Lưu Thanh Sơn xua tay, nói:

- Đương nhiên tôi sẽ không để cho Minh Hào đảm nhiệm chức Hội trưởng này ngay, tôi cũng sẽ tận tình dẫn dắt nó, hơn nữa còn có các anh em tốt đây dìu dắt, nó sẽ trưởng thành rất nhanh. Còn về việc sau khi tôi xin rút lui, sự an toàn ở trong hội, tôi định nhờ đồng minh của chúng ta giúp đỡ-hội Hồng Kinh...Đây cũng là lý do mà hôm nay tôi dẫn Dương Thần đến tham gia hội nghị lần này.

Dương Thần là con rể tôi, là anh rể của Minh Hào, anh ta là người nhà, hay nói cách khác, hội Hồng Kinh tuyệt đối sẽ đứng về phía chúng ta. Cho dù tôi có lui về thì cũng không có bang hội nào dám chọi với hai bang hội hội Thanh Long và hội Hồng Kinh chúng ta cả.

Dương Thần ngồi ở phía sau bữu mô. Người bố vợ này còn có thể vô liêm sỉ như vậy, mình còn chưa hứa hẹn điều gì, cũng chưa làm gì mà ông ta đã đưa mình lên xe. Hơn nữa, đây là thời đại gì chứ, một chút dân chủ cũng không có, đã cho ngay con trai mình lên làm Hội trưởng rồi. Sao lại có thể vô lý như thế chứ?

Quả nhiên, sau khi Hội trưởng tuyên bố như vậy, có một người đàn ông tóc đã hoa râu giờ tay cao giọng nói:

- Hội trưởng, tôi cảm thấy để cho Minh Hào làm Hội trưởng, có thỏa đáng không?

Lưu Thanh Sơn dường như không ngờ có người ngang nhiên phản đối mình như vậy, ánh mắt đánh lại, đứng lên, mỉm cười nói:

- Chú Trương. Chú cũng là tiền bối của tôi, có gì muốn nói thì cứ nói, đừng ngại.

Người đàn ông được gọi là chú Trương thở một hơi dài, mới nói:

- Tôi cảm thấy chức Hội trưởng này phải do một một nhân tài mà mọi người đều tâm phục khẩu phục mới có thể làm đảm đương được. Mặc dù Minh Hào là một cậu bé có tài, nhưng cũng chưa thực sự được đào tạo qua, ai có thể đảm bảo tuyệt đối rằng cậu ấy có thể đảm đương nổi? Lẽ nào phải thực sự đợi vài năm nữa mới đi xác nhận sao? Những người già cả như chúng tôi cũng không có nhiều thời gian để dìu dắt một người, vì vậy lão Trương tôi đây cho rằng, điều này là không thỏa đáng.

- Chú Trương, năm đó khi tôi vừa đến Yên Kinh, cũng chỉ là một tên tiểu tử thấp kém, nhưng một tay tôi lại có thể thống nhất được hội Thanh Long. Một số người khi trưởng thành sẽ khác xa so với người thường. Điểm này, tôi tin chú Trương có thể hiểu được.

Lưu Thanh Sơn mặt không chút cảm xúc nào, nói.

Không ngờ, Lưu Thanh Sơn vừa nói xong, lại có một phụ nữ Hồng Y tương đối trẻ tuổi phá lên cười, nói:

- Hội trưởng, ngài là anh hùng của hội Thanh Long chúng ta, đương nhiên chúng tôi biết điều đó chứ. Nhưng Minh Hào-con trai ngài nghe nói ở Trung Hải chỉ là một người chuyên đi gây chuyện khắp nơi. Điểm này so với ngài còn kém xa.

- Đúng vậy, Hội trưởng.

Lại có một người đàn ông trung niên cười nói:

- Mỗi một Đường Chủ chúng tôi đang ngồi ở đây còn có năng lực hơn nhiều so với một tên trẻ ranh. Hội trưởng có thể suy xét cho chúng tôi không?

Sắc mặt Lưu Thanh Sơn sầm xuống, ông cũng ý thức được, dường như đang có một cạm bẫy đã chờ mình sẵn. Vốn tưởng rằng với uy tín của mình có thể khiến mọi người cho dù trong lòng không phục nhưng bên ngoài thì vẫn đồng ý.

Nếu như đã như vậy, cho dù bọn họ có ra tay ở phía sau thì ông ta vẫn có thể giúp Lưu Minh Hào giờ dao dọ khí được vài lần, giúp nó có thể đứng vững được.

Nhưng không ngờ, trong tình hình này lại có nhiều người trở mặt với mình như vậy.

Dương Thần ngồi ở phía sau ngáp một cái, không khí căng thẳng ở trong phòng không phải là hắn không biết, nhưng ngoại trừ cảm thấy nhột nhèo ra thì chả cảm thấy gì khác cả. Nói trắng ra là ai chẳng muốn làm Hội trưởng. Hắn đến đây chỉ vì thể diện của Lưu Minh Ngọc.

Lúc này, Lưu Thanh Sơn giận dữ, đột nhiên cười lớn, đập bàn một cái:

- Được lắm. Xem ra các người đã có chuẩn bị rồi. Bao nhiêu năm làm

việc với nhau, bản lĩnh của nhau đều hiểu rất rõ. Vậy tôi xin nghe, các vị ở đây cảm thấy ai thích hợp để thay tôi làm Hội trưởng?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 646

Vợ Tốt, Mẹ Tốt.

Lưu Thanh Sơn cũng không ngu ngốc, muốn nói rằng những người có kinh nghiệm để giúp hội có rất nhiều. Nếu như mọi người đều tranh đoạt, nhất định hội sẽ sụp đổ, mất nhiều hơn được, cho nên ông ta mới trực tiếp đặt đứa con trai mình vào vị trí đó.

Con nổi nghiệp bố, trong thế giới xã hội đen này không phải là hiếm gặp. Lợi ích lớn nhất chính là tránh được sự mâu thuẫn giữa các bè phái trong bang hội trở nên gay gắt. Vì vậy rất nhiều lúc các nguyên lão trong bang hội mặc dù không phục nhưng cũng không dám tùy tiện phản đối thẳng thừng.

Lúc này, nhìn thấy mọi người đều muốn đối phó với mình, Lưu Thanh Sơn mặc kệ cho bọn họ cắn xé nhau, còn mình thì ngư ông đắc lợi.

Những Đường Chủ đang ngồi cạnh nhau liền châu đầu ghé tai vào với nhau, vẫn là chú Trương-người già nhất lên tiếng trước, nói:

- Thực ra tôi muốn nói rằng, ngoại trừ Hội trưởng ra, một người có uy tín nhất, có thực lực nhất trong hội Thanh Long chúng ta cũng chỉ có một người có thể đảm nhận.

Nói xong, lão Trương quay đầu về hướng Từ Oánh đang ngồi bên cạnh Lưu Thanh Sơn.

- Phu nhân Hội trưởng. À, không, Đường Chủ Từ, nữ giới không nhường nam giới, ngay cả một người có công lớn nhất trong việc xây dựng lên hội Thanh Long chúng ta-lão Trương tôi đây cũng tuyệt đối bái phục bà, ủng hộ cho việc Đường Chủ Từ đảm nhận chức Hội trưởng này.

Vừa nói ra lời này, sắc mặt của Lưu Thanh Sơn trở nên trắng bệch, cả người như hóa đá.

Từ Oánh sắc mặt vẫn rất thản nhiên, khẽ cười với lão Trương:

- Chú Trương khách sáo rồi, Từ Oánh tôi đây thì có đức có tài gì chứ.

Phản ứng của Từ Oánh, khiến cho ánh mắt của Lưu Thanh Sơn sắc lại.

Tiếp sau đó, những phụ nữ Hồng Y, những ông chủ đứng đầu, còn có những nhân vật quan trọng đặc cận cũng lần lượt phụ họa theo.

- Ha ha ha...Cùng là nữ giới, tôi đương nhiên ủng hộ chị Từ Oánh làm Hội trưởng...

- Nhiều năm nay, Đường Chủ Từ đã tận tụy vì hội Thanh Long, hơn nữa còn có sức khỏe, tuyệt đối là người đáng được chọn.

- Tôi đã rất khâm phục phu nhân Từ, tôi không phản đối.

- Lời của Đường Chủ Từ...trái lại có thể khiến người khác tin phục, hưởng hồ Minh Hào vẫn là con trai của Đường Chủ Từ. Cho dù làm điều này

là để chuẩn bị cho tương lai của Minh Hào thì cũng là một lựa chọn tốt.

Mọi người nghiêng về một bên, bắt đầu tán tụng Từ Oánh, cho rằng Từ Oánh là người thích hợp nhất để tiếp nhận chức Hội trưởng.

Nụ cười nhạt của Từ Oánh từ lúc bắt đầu cho đến cuối cùng vẫn không che đậy nhiều, trên mặt lộ rõ vẻ đắc thắng, ánh mắt nhìn về phía Lưu Thanh Sơn ngồi bên như trên người, giọng nói nhẹ nhàng, nhưng lại có chút hàm ý:

- Thanh Sơn, làm thế nào bây giờ. Mọi người đều muốn em thay thế vị trí của mình.

Lưu Thanh Sơn hít một hơi dài, mặt trầm tư không nói gì, nửa cười nửa không với người phụ nữ quen thuộc nhưng lại xa lạ đối với mình.

- Bà đúng là... Vợ tốt của tôi, mẹ tốt của Minh Hào...

Từ Oánh dịu dàng nhìn Lưu Thanh Sơn nói:

- Thanh Sơn à, trên đường đến đây, mình cũng đã nói với em. Mình không còn trẻ nữa, cũng đã mệt mỏi rồi, vì vậy hãy để em giúp mình gánh bớt nỗi ưu phiền đó, không được sao?

- Nếu như tôi nói không được...

Lưu Thanh Sơn nhướn lông mày, gân guốc trên cánh tay nổi lên, đương nhiên đang kiềm chế sự tức giận.

Ông không thể ngờ rằng, tất cả những gì mà mình thiết kế, cuối cùng nguyên nhân dẫn đến sự thất bại trong chốc lát vẫn là do bản thân đã quá tin tưởng vào người thân cận của mình, để rồi họ phản bội lại mình.

Hơn nữa, phản bội đến nỗi không còn lưu luyến một tí tình cảm nào.

Từ Oánh lắc đầu thương tiếc, thở dài:

- Thanh Sơn. Mình biết em từ khi em cùng mình bắt đầu đi tranh giành thiên hạ. tâm nguyện của em rất nhỏ bé, em luôn sắp xếp tất cả các bước để cho mình không phải lo lắng điều gì ở phía sau, mà có thể chiến đấu anh dũng ở phía trước...

Trong khoảng thời gian ngắn, Lưu Thanh Sơn như chìm vào trong những hồi ức quá khứ, trong mắt tràn đầy sự đau thương.

Ánh mắt Từ Oánh bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, nói:

- Em đã hạ quyết tâm, đương nhiên sẽ không có sai sót...

Nói xong, Từ Oánh vỗ tay “bụp bụp”.

Đột nhiên, tất cả các cửa trong hội trường đều “uỳnh uỳnh” bị mở ra. Một đoàn những người đàn ông mặc áo đen, chân tay to khỏe, vây xung quanh hội trường.

Lúc này, thần hồn nát thần tính, nhìn gà hóa cuốc.

Lưu Thanh Sơn tròn tròn hai mắt, nắm chặt nắm đấm trong tay. Ông ta không ngờ, Từ Oánh còn sắp xếp nhiều quân bao vây như vậy.

Xem ra, tất cả những điều này đều đã được hạ quyết tâm rồi.

- Từ Oánh, điều này không được nói trước đó.

Đột nhiên, người đàn ông họ Trương hét lên:

- Không phải bà đã nói, chỉ cần ủng hộ bà lên làm chức Hội trưởng là được rồi hay sao? Sao lại còn có nhiều quân bao vây như vậy chứ? Bà tính dùng súng để làm gì chúng tôi?

Hiển nhiên, những người ở đây đều có những phần lợi từ lời hứa của Từ Oánh, nhưng Từ Oánh lại lừa bọn họ.

Từ Oánh cười vang:

- Chú Trương, đầu súng hướng vào ai, điều đó không quan trọng, quan trọng là chú còn sống, không phải sao? Tôi nói khi tôi được chọn làm Hội trưởng, tôi sẽ nâng cổ phần của các người lên, điều đó là không sai, nhưng cũng không nói là sẽ không cho người mai phục.

- Bà...Bà là đồ tiện nhân. Chúng tôi tạo phản theo bà, lẽ nào vẫn chưa đủ sao?

Tên họ Trương đương nhiên rất tức giận, cảm thấy mình như bị tàng hình, oán giận vô cùng.

Từ Oánh ánh mắt lạnh lùng, một cái rất vang rất lớn “Đoàng!”.

“Thình thịch thình thịch”

Sau tiếng vang đó, đầu súng gần đầu tên họ Trương nhất phun ra một ngọn lửa.

Tên họ Trương đang đứng chửi rủa thì trong khoảnh khắc, đầu nứt toác, máu me bắn tứ tung, chết ngay tại chỗ.

Tất cả mọi người đều hoảng loạn sợ hãi, không thể tin vào Lão Đường Chủ đã chết ngay trước mắt.

- Chú Trương.

Lưu Thanh Sơn găm lên, hai mắt đỏ ngầu, đau thương. Dù sao đó cũng là người đã dìu dắt ông, cùng ông giành thiên hạ. Cho dù là có tranh chấp, nhưng trong lòng ông vẫn rất còn tình nghĩa.

Từ Oánh hừ lạnh một tiếng:

- Tuổi tác cao như vậy rồi, cũng không có gì đáng đau buồn nhiều. Nhìn xem, chất lượng súng bây giờ không tốt, rất dễ bị cướp cò.

Lưu Thanh Sơn quay đầu mạnh một cái, chỉ thẳng vào mặt Từ Oánh quát:

- Người đàn bà độc ác. Làm sao bà có thể làm những việc như vậy chứ?

Từ Oánh không một chút sợ hãi, nhìn trừng trừng, nói:

- Thanh Sơn, em là người phụ nữ như thế nào, mình là người rõ nhất, không phải sao? Năm đó, khi mỗi lần em phái người đi mai phục, công kích thành công, máu chảy thành sông, mình đều khen em biết làm việc...Tại sao bây giờ lại mắng em chứ...Quả nhiên, trong lòng mình vẫn không coi em là người phụ nữ của mình, đúng không?

- Bà...Tôi...

Lưu Thanh Sơn dường như đã không còn sức lực nào nữa, cố nói:

- Từ Oánh. Đừng như vậy nữa, bà hãy tha cho những người này đi. Tôi có làm chuyện gì thì cũng chưa xảy ra việc...

- Ha ha ha...

Từ Oánh phá lên cười, như kiểu vừa nghe thấy một việc đáng cười nhất thế gian, cười đến nổi rung hết cả người:

- Lưu Thanh Sơn, xem ra ông già thật rồi. Ông thực sự cho rằng tôi sẽ để ý xem ông có thực sự yêu tôi không à?

Trong ánh mắt của Lưu Thanh Sơn lộ vẻ tuyệt vọng, ông có thể nhận ra, Từ Oánh thực sự không để ý đến điều đó.

- Bà làm như vậy...rốt cuộc là vì cái gì?

Lưu Thanh Sơn hỏi một cách bất lực:

- Tôi một lòng muốn Minh Hào ngồi vào vị trí này, lẽ nào Minh Hào không phải là cốt nhục mà tôi và bà sinh ra hay sao? Lẽ nào điều đó vẫn chưa đủ sao? Chẳng lẽ bà muốn đoạn tuyệt tình nghĩa vợ chồng của chúng ta bao năm qua sao?

Từ Oánh khoan thai đảo ánh mắt quanh hội trường, sau khi tên họ Trương bị bắn chết, tất cả mọi người đều câm như hến, không ai dám lên tiếng.

Từ Oánh cười đắc ý, trả lời:

- Minh Hào là con của tôi, không sai. Nhưng nó không cần một con hổ không có răng nanh như ông làm bố...

- Cái gì...

Lưu Thanh Sơn bỗng sửng người lại.

Từ Oánh nhìn Lưu Thanh Sơn với vẻ thương hại, nói:

- Lưu Thanh Sơn. Ông bây giờ đã không phải là ông của năm đó nữa rồi. Trước kia, khi tôi gặp ông ở khách sạn, ông hùng hổ như vậy, tàn nhẫn như vậy, quả quyết như vậy...Những việc ông làm chỉ biết nghĩ đến quyền lực và của cải, căn bản không nghĩ đến những thứ tình cảm vợ vắn khác...

Về hưu? Sống nốt quãng đời còn lại? Ha ha, Từ Oánh tôi đây vất vả chịu khổ bên cạnh ông gần 20 năm nay, sinh cho ông một thằng con trai, lẽ nào cuối cùng lại vì chăm sóc một lão già ngu ngốc như ông sao?

Lưu Thanh Sơn ngây người ra, trợn tròn mắt, há hốc miệng. Nếu không phải là đang ngồi ghế dựa thì có lẽ thân thể ông đã ngã ngay xuống đất rồi.

- Người mà tôi thích chỉ có Lưu Thanh Sơn của năm đó- một người vì muốn đạt được mục đích mà không từ một thủ đoạn nào, không phải là một con chuột nhắt như bây giờ, chỉ biết đưa con trai mình lên chức vụ đó, rồi rút lui về phía sau... Thống nhất được Yên Kinh, ông đã mãn nguyện rồi chứ? Ông đã không có khả năng đi thống nhất được Hoa Hạ, cũng không có khả năng xuyên quốc gia, vậy để tôi giúp ông hoàn thành những thứ đó...

Ánh mắt của Từ Oánh như điên cuồng, cười đắc ý.

Lưu Thanh Sơn ngẩng đầu lên, cười khẩy, lắc đầu nói:

- Thống nhất toàn bộ Hoa Hạ? Thật thiệt cho bà khi nói ra lời đó...Từ Oánh, chỉ dựa vào một người phụ nữ như bà thì bà thực sự cho rằng mình có năng lực lớn như vậy sao?

- Ông sai rồi, còn có tôi.

Bỗng nhiên, Cao Việt ngồi ở ghế sau, vẫn không nói nửa lời từ đầu đến giờ đứng dậy, sắc mặt hằm hằm nói.

Lưu Thanh Sơn lại một lần nữa không dám tin vào mắt mình, ngậy người ra nhìn Cao Việt đã hoàn toàn khác trước.

- Cậu...cậu cũng phản bội tôi...

- Tại sao lại không chứ?

Cao Việt nhe răng cười, vòng một tay ra ôm lấy vòng eo đầy đà của Từ Oánh.

Từ Oánh không một chút để ý, ngược lại còn dịu dàng dựa vào ngực Cao Việt, vẻ mặt ngất ngây, thân thể như rắn nước.

Lưu Thanh Sơn giật mình tỉnh ngộ, không kiềm chế được cảm xúc của mình, cười phá lên.

- Ha ha ha...Tốt tốt tốt. Một đôi gian phu dâm phụ. Hóa ra hai người mà tôi tin tưởng nhất, không ngờ lại phụ lòng tôi như thế...

Lưu Thanh Sơn vừa cười vừa khóc, nói:

- Thảo nào, Cao Việt vừa mới vào tù, Từ Oánh bà đã vội vàng bảo tôi cứu hân ta ra... Hóa ra...hóa ra là một ổ với nhau cả...

Cao Việt một tay vuốt ve bên hông của Từ Oánh, một tay giơ ra chỉ:

- Chắc chắc, Lưu Thanh Sơn. Ông đã không làm gì được nữa rồi. Thứ mà Từ Oánh cần chính là một người đàn ông có thể cùng cô ấy không ngừng mở rộng bản đồ hội Thanh Long, mà không phải là một con mèo suốt ngày chỉ biết giờ nanh múa vuốt ra dọa dẫm kẻ khác.

Không ít những nguyên lão khác ở đây cũng đều kinh ngạc vì không ngờ Từ Oánh và trợ thủ đắc lực của Lưu Thanh Sơn-Cao Việt câu kết với nhau. Nhưng đối với bọn họ mà nói, chỉ cần sống được, điều đó mới là quan trọng, cũng không có ai dám tùy tiện nói cái gì. Hơn nữa chỉ cần Từ Oánh ngồi vào chức đó thì hoa hồng của hội Thanh Long mà họ nhận được sẽ chỉ nhiều thêm mà thôi, căn bản là bọn họ không quan tâm ai lên làm Hội trưởng.

Dù sao Lưu Thanh Sơn cũng nhiều năm từng trải, gặp một cuộc đả kích như vậy cũng có thể nhanh chóng lý giải được, trầm giọng nói:

- Từ Oánh... Bà đã bước đến nước này, vậy tôi cũng không còn gì để nói. Tôi thua rồi.

Tuy nhiên, tôi hi vọng bà đừng làm gì Dương Thần, cũng đừng làm gì mẹ con Minh Ngọc...

Dương Thần ở một bên nhìn thấy sự việc đã đến nước này, cũng hơi hơi giật mình. Không ngờ mẹ vợ bé vừa mới gặp không lâu đã thành “người phụ nữ độc ác”, thế sự thật khó lường.

Nhưng nhìn thấy Lưu Thanh Sơn rơi vào tình cảnh như vậy mà còn suy nghĩ đến mẹ con Lưu Minh Ngọc và mình, Dương Thần cũng có chút vui mừng, vì vẫn nhìn thấy ông ta là một người đàn ông có tình có nghĩa.

- Ông yên tâm, tôi đã sắp xếp hết rồi.

Từ Oánh cười đắc ý:

- Chờ tôi tiễn ông xuống Tây Thiên, rồi nói rằng ông bị người mưu sát. Sau đó, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Minh Hào, còn với mẹ con kia...Tôi sẽ tìm người về. Còn về Dương Thần-thằng con rể quý hóa của ông...Ha ha...

Từ Oánh nhìn Dương Thần bằng ánh mắt khác thường, nói:

- Thực ra, tôi phải cảm ơn ông rất nhiều, Lưu Thanh Sơn à. Trước khi ông chết còn tặng tôi một món quà lớn như vậy...Chỉ cần Dương Thần ở trong tay tôi, thì đối phó với hội Hồng Kinh ở Trung Hải sẽ dễ dàng hơn nhiều...

- Bà, bà sao có thể...

Lưu Thanh Sơn chỉ vào Từ Oánh, nhưng lại không biết nên phản kháng thế nào, chỉ có thể nhìn Dương Thần một cách đau đớn:

- Dương Thần, là tôi có lỗi với cậu...

- Hừ, sao không nói có lỗi với tôi...

Lúc này Cao Việt cười lạnh lùng, nói:

- Bố vợ, con rể các người. Một kẻ nhìn thấy chết mà không cứu, một kẻ thì tông tôi vào nhà giam. Cao Việt tôi đây chẳng phải quân tử gì và cũng không phải không có vết nhơ. Lưu Thanh Sơn, tôi sẽ khiến con rể ông có một cái chết đẹp...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 647

Đưa Súng Cho Tôi.

Lưu Thanh Sơn nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ đã thay đổi hoàn toàn trong chốc lát kia, lộ vẻ sầu thảm, cúi xuống lắc đầu, rồi quay ngược lại nhìn về phía mười mấy nguyên lão quan trọng của hội Thanh Long đang ngồi bên bàn, nói:

- Các người...đều đã cùng tôi trải qua bao nhiêu sóng gió. Từ trước đến nay chưa bao giờ tôi quên các người đã đóng góp như thế nào cho hội, tôi cũng biết trong lòng các người nhất định có nhiều điều bất mãn với tôi...

Nhưng tôi không ngờ, các người thực sự đã đi đến nước này, lẽ nào tình cảm bao nhiêu năm qua đều không đáng nhắc đến như vậy sao, muốn đoạn tuyệt như vậy sao.

Các Đường Chủ đều im thít, không nói gì. Cùng lắm thì cũng có vài người dùng ánh mắt buồn bã liếc nhìn Lưu Thanh Sơn một cái.

Trong mắt của Lưu Thanh Sơn lộ ra một nụ cười bất lực:

- Xem ra, các người thực sự đã quyết định muốn tôi chết rồi.

- Anh Lưu, cái gọi là “anh hùng” của anh đã không cách nào cho chúng tôi nhiều lợi lộc như vậy, nhưng Hội trưởng Từ lại có thể. Vậy chúng tôi đương nhiên phải ủng hộ bà ấy làm Hội trưởng. Nhưng, anh Lưu à, anh có đi xuống dưới âm phủ thì cũng đừng quá lo lắng, dù sao đứa con trai Minh Hào của anh sau này cũng có thể làm Hội trưởng. Cũng coi như anh còn có chút hương khói còn lưu lại.

Một người đàn ông thân nhiên nói, cũng không biết là an ủi hay là châm biếm.

Lưu Thanh Sơn đột nhiên cười lớn, cười đến nỗi trông hết sức kỳ dị.

- Hương khói...Đúng vậy, tôi còn có chút hương khói...

Lưu Thanh Sơn cười không ngừng, thân thể cũng như co rúm lại.

Cao Việt ôm Từ Oánh, hai người liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy Lưu Thanh Sơn có chút kỳ quái, nhưng lại không nói gì, cũng không nghĩ nhiều. Cao Việt cười khẩy, nói:

- Lưu Thanh Sơn, trước khi chết, không có điều gì muốn nói sao? Nếu như không có gì thì tôi sẽ tiễn ông lên đường.

Lưu Thanh Sơn không để ý tới bọn họ, mà nói với Dương Thần vẫn đang ngồi im lặng ở bên cạnh:

- Con rể, con xem, việc này nên làm thế nào?

Từ trong lời nói của Lưu Thanh Sơn, Dương Thần cảm thấy có chút khác thường. Lúc này, nhìn thấy vẻ mặt của Lưu Thanh Sơn liền hiểu ra điều gì

đó.

Đúng rồi, thảo nào vừa rồi mới cảm thấy có gì đó không bình thường, mình đã bỏ qua một vài chi tiết nhỏ...

Lập tức, Dương Thần cười ngây ngô, nói:

- Vừa rồi tôi còn cảm động đôi chút vì ông đang cầu xin cho tôi. Nhưng bây giờ xem ra, đúng là gừng càng già càng cay.

- Cậu sai rồi.

Lưu Thanh Sơn nói:

- Mặc kệ cậu có tin hay không, nhưng những lời tôi nói đều là thật lòng.

Dương Thần im lặng một hồi:

- Những thứ này đối với tôi mà nói chẳng có ý nghĩa gì quá to lớn cả. Ông đã sớm có kết luận như vậy, thì xử lý đi.

Cao Việt, Từ Oánh ở một bên và tất cả mọi người nghe thấy cuộc nói chuyện khó hiểu giữa Lưu Thanh Sơn và Dương Thần, đều chau mày lại. Nhưng trong lúc này, Lưu Thanh Sơn còn có cách nào có thể chạy trốn chăng?

- Hừ, sắp chết rồi mà còn khoa trương.

Trên khuôn mặt đầy mê hoặc của Từ Oánh lộ ra vẻ tàn nhẫn:

- Lưu Thanh Sơn, những chiêu của ông, tôi đã nhìn thấy nhiều rồi, đừng tự cho rằng có thể hù dọa người khác. Ông đã không có lời nào trấn trối như vậy, vậy chính tay tôi sẽ cắt đứt tình nghĩa vợ chồng mười mấy năm qua, tiễn ông xuống địa ngục.

Nói xong, Từ Oánh đưa tay về phía một người đàn ông mặc áo đen ở ngay phía sau, nói:

- Đưa súng cho tôi.

Nói xong, nhưng không nhìn thấy người đàn ông kia phản ứng gì.

Từ Oánh nhíu mày, không đủ kiên nhẫn bèn quay đầu lại, nói:

- Nghe thấy không, lỗ tai mày điếc à?

Người đàn ông kia vẫn đứng im như khúc gỗ, không thấy chút động tĩnh gì.

Trong mắt Từ Oánh hiện lên vẻ kinh ngạc, quay đầu nói với tên áo đen khác:

- Cậu, qua đây, đưa súng cho tôi.

Kết quả vẫn như vậy, tên áo đen kia cũng vẫn đứng im, không biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào, căn bản là không nghe theo sự điều khiển của Từ Oánh.

Lúc này, rất nhiều người trong hội trường cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó bất thường.

Từ Oánh và Cao Việt nhìn nhau, nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt nhau.

Lẽ nào...

- Vẫn là tôi...

Giọng nói của Lưu Thanh Sơn lúc này liền biến thành một giọng nói rất

đáng sợ.

Chỉ thấy Lưu Thanh Sơn chỉnh lại cổ áo, khôi phục lại tinh thần, từ trên ghế đứng dậy, chấp hai tay ra sau, ngạo nghễ nhìn toàn bộ hội trường một vòng.

- Tất cả mọi người hãy về vị trí của mình.

Lưu Thanh Sơn chậm rãi nói.

Vừa ra lệnh, tất cả những tên mặc áo đen đều đưa súng ra, hướng vào những nguyên lão của hội Thanh Long ở gần họ nhất.

Đúng lúc này, người đàn ông phía sau Từ Oánh và Cao Việt cũng đưa nòng súng chĩa về hướng sau đầu của đôi nam nữ này.

Trong khoảng khắc, tình thế đột ngột chuyển hướng.

Không chỉ có Từ Oánh và Cao Việt sắc mặt trở nên trắng bệch, khó tin vào mắt mình, mà tất cả những nguyên lão trong hội Thanh Long cũng đều cảm thấy mình như đang nằm mơ, quên mất cả việc hít thở.

Dương Thần chắc chắn vài tiếng thán phục, cũng không nói gì, chỉ cảm thấy mình đã quá xem thường người bố vợ này.

Khởi nghiệp bằng hai bàn tay trắng, xây dựng cơ sở đầu tiên cho hội Thanh Long, đế vương trong thế giới ngầm ở Yến Kinh, chẳng lẽ thực sự có thể để cho người khác dễ dàng phản bội mình vậy sao?

May mà Lưu Thanh Sơn là một thủ lĩnh ma-phi-a ở Yến Kinh, nếu ông ta mà ở Trung Hải thì có lẽ Tư Đồ Minh Trạch sớm đã bị xử lý, và Sắc Vi của mình cũng không có cơ hội trưởng thành...

Dương Thần cũng vừa mới tìm ra một vài manh mối. Lúc trước điều khiến hắn cảm thấy có gì đó khác thường, không phải thứ gì khác mà chính là bên người của Lưu Thanh Sơn, không ngờ lại không có bất kỳ một vệ sĩ nào. Điều này đối với một thủ lĩnh ma-phi-a mà nói, thực sự thật chẳng ra làm sao. Cho dù có giấu ở nơi âm u nào đi nữa thì cũng không có đạo lý nào mà Dương Thần không cảm nhận được.

Sau khi nhìn thấy những Đường Chủ khác trong hội trường cũng không có vệ sĩ, Dương Thần cho rằng đây là một đại hội bình thường, nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhưng sau đó, tên họ Trương bị bắn chết trong phòng họp, âm thanh của súng cũng không phải nhỏ, đây lại không phải là phòng cách âm gì, cho nên âm thanh nhất định sẽ được truyền ra bên ngoài rất xa. Nhưng không ngờ cũng không có bất kỳ một động tĩnh nào từ bên ngoài, điều này cũng có chút khó hiểu.

Đây dù sao cũng là địa bàn trọng yếu của hội Thanh Long, vẫn là khách sạn nghỉ dưỡng có nhiều nhân viên. Cho dù Từ Oánh và Cao Việt có mua chuộc được một lực lượng lớn các nhân viên để chuẩn bị cho việc phản bội này thì cũng không thể khiến cho tất cả những nhân viên trong hội Thanh Long răm rắp nghe theo lệnh của họ được.

Trong đại hội nguyên lão như vậy, sau khi có tiếng súng vang lên, không ngờ không có bất kỳ nhân viên nào tới gần để xem xét kiểm tra, đương nhiên tình huống này sớm đã có sự sắp xếp.

Nói rằng Từ Oánh và Cao Việt đã mua chuộc được tất cả những người ở đây, hoặc đổi thành người của bọn họ, như vậy cũng quá giống khoa chiêng gõ trống, lật ngói vị còn muốn để người khác biết sao? Dường như không thể, vì vậy khả năng lớn nhất chính là-tất cả những người này đều do Lưu Thanh Sơn bài trí sắp xếp ở xung quanh, đều nhận được mệnh lệnh là án binh bất động.

Lưu Thanh Sơn vẫn cứ thăm dò, lợi dụng tình huống này để thử độ trung thành của những người ở đây.

- Làm sao...làm sao có thể như vậy được?

Từ Oánh thì thảo, hai đầu gối mềm nhũn ra, quỳ rạp ngay xuống mặt đất, mặt ngây ra.

Còn Cao Việt thì toàn thân run lẩy bẩy, cũng quỳ xuống đất, đập đầu mạnh trước Lưu Thanh Sơn.

- Hội trưởng, Hội trưởng, xin hãy tha mạng. Hội trưởng xem, Cao Việt tôi đã bên ông bao nhiêu năm rồi, không có công lao thì cũng có phần vất vả. Xin đừng giết tôi. Đều do người đàn bà này xúi giục tôi, nên tôi mới ngu ngốc như vậy...Hội trưởng...Hội trưởng, đều là lỗi của bà ta.

Nghe thấy Cao Việt khóc lóc cầu xin tha mạng như vậy, Từ Oánh quay đầu lại. “Phụt!”, bà ta nhổ nước bọt vào người Cao Việt.

- Cao Việt...thua thì cũng thua rồi, cậu thực sự không phải đàn ông...

Từ Oánh nhìn Cao Việt khinh miệt, sâu trong đôi mắt là sự ân hận và tuyệt vọng.

Lưu Thanh Sơn thản nhiên liếc nhìn hai người này, cũng không để ý tới, mà nhìn đám nguyên lão đang ngồi ở bên, nói:

- Các người có lẽ rất bất ngờ, vì sao đáng lẽ tôi nên bị sắp đặt như vậy, nhưng ngược lại những kẻ bị an bài đều là các người.

Nói xong, Lưu Thanh Sơn dừng lại, dường như đang ngắm nghía vẻ sợ hãi của tất cả mọi người ở đây, mới hờ hững nói:

- Đương nhiên các người sẽ không hiểu. Vì các người không hiểu nên tôi-Hội trưởng, còn các người hôm nay sẽ đều phải rời khỏi thế gian này.

- Hội trưởng tha cho lão Đặng này. Là Từ Oánh và Cao Việt xúi khiến chúng tôi, không phải là lỗi của chúng tôi.

Vị Đường Chủ họ Đặng toát mồ hôi hột, đập đầu trên mặt đất, ve vẩy đuôi như con chó Nhật, run rẩy.

Lưu Thanh Sơn xua tay, nói:

- Lão Đặng, ông nói như vậy cũng chẳng ích gì. Vừa rồi, tôi hỏi các người, có phải các muốn đoạn tuyệt tình nghĩa với tôi không, thì không một ai trong các người lựa chọn đứng về phía tôi. Các người đã không thể cùng

sinh cùng tử với tôi như vậy, thì tôi cũng không nhất thiết phải níu giữ các người lại. Cơ hội thì cũng đã cho các người rồi, nhưng đáng tiếc, các người không biết trân trọng.

Tất cả các thành viên trong hội nghị đều tỏ vẻ hối hận và không cam lòng. Bọn họ không thể ngờ rằng, từ đầu đến cuối, Lưu Thanh Sơn mới là người không chế tất cả. Từ Oánh đùa giỡn bọn họ, nhưng Từ Oánh chẳng phải cũng bị Lưu Thanh Sơn đùa giỡn lại sao?

Mấy năm nay, nhìn Lưu Thanh Sơn không còn sung sức như trước kia, sự sợ hãi của mọi người đối với ông ta cũng giảm dần. Nhưng lạc đà gầy thì vẫn to hơn ngựa, Lưu Thanh Sơn bất động, nhưng một khi ra tay thì vẫn rất khủng khiếp, tiêu diệt tất cả.

Những người ở đây đều hiểu rõ, trên con đường này, sự phản bội, sự bất trung đều là những tội danh được đặt lên hàng đầu. Nếu như không thành công thì sẽ phải mất mạng.

Lưu Thanh Sơn cũng không do dự nhiều. Những gì ông muốn nói thì cũng đã nói rồi. Người đàn ông một tay thống nhất Yên Kinh này, trong thời khắc như đang hồi tưởng lại khoảng thời gian ở đỉnh cao, bỗng gào lên:

- Giết!!!!!!!!!!

- Chờ một chút.

Dường như đúng lúc này, lão Đặng đang quỳ dưới đất bỗng đứng dậy, xé tan bộ trang phục trên người mình ra.

- Các người không thể giết tôi, nếu không tất cả sẽ cùng chết.

Lão Đặng với gương mặt điên cuồng, đầy dử tợn hét lên, quanh bụng ông ta đang buộc một chùm bom.

Rất hiển nhiên, nếu đạn bắn vào người ông ta thì trong nháy mắt sẽ va chạm với chùm bom đó, và khi một quả bom nổ, thì tất cả sẽ cùng nổ theo.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 648

Ông Yêu Bà Ấy Sao?

Đồng tử trong mắt của Lưu Thanh Sơn co lại một lúc, đương nhiên lão không phải là thần tiên, trước mắt lão Đặng đang buộc chặt quả bom trên mình, là điều lão không ngờ tới.

Cái bấy lần này, hẳn biết rõ người đàn bà của mình Từ Oánh và Cao Việt đã sắp đặt từ trước cầu kết với nhau làm việc xấu.

Cố ý để vệ sĩ bên cạnh rời xa mình khiến cho đám người của Từ Oánh cho rằng mình không phòng bị gì cả, lại lên lút đánh tráo người của Từ Oánh và Cao Việt đã sắp xếp với nhau, đổi thành người của chính mình, đồng thời thông báo trước tình hình xung quanh, tất cả đều diễn ra rõ ràng rành mạch.

Sự sắp xếp của Lưu Thanh Sơn cũng rất chu đáo, lão lợi dụng sự việc như vậy để thử lòng trung thành của mọi người đối với mình, nếu ai vẫn ra sức ủng hộ lão trong tình cảnh như vậy, người đó có thể yên tâm tin dùng, sau này Lưu Minh Hào lên ngôi, cũng không phải lo bị làm phản.

Nếu những người này ở trường hợp khẩn cấp không quan tâm đến tình nghĩa với lão, như vậy Lưu Thanh Sơn tất nhiên sẽ không nương tay, làm thịt những người già này, mới có thể trải thảm trên đường để con mình lên ngôi.

Không thể không nói rằng, Lưu Thanh Sơn là một người ngang ngược có dã tâm cổ tay máu sắt, nhưng cũng là người giảng đạo lý, thuận theo hần, hần rất coi trọng, chống lại hần, sẽ không có cơ hội sống, chỉ xem mọi người có biết nắm lấy cơ hội hay không.

Sự việc ban đầu đã bước đến giai đoạn cuối cùng, chỉ cần dựa theo kế hoạch trước đây, loại bỏ toàn bộ những người ở hiện trường có thể khiến hội Thanh Long được một lần lột xác, chủ nhân đón nhận dòng máu tươi mới tưới vào, nhưng... Cái lão Đặng giao hoạt này, không ngờ lại đề phòng từ sớm.

Có lẽ, lão Đặng có là ai cũng đều không tin, vì vậy trước khi đến đây đã chuẩn bị bom tự bảo vệ mình, để phòng ngừa nhờ chuyện gì xảy ra.

Ai ngờ, hẳn thật sự mê muội Từ Oánh cũng tốt, Lưu Thanh Sơn cũng tốt, đều không thể tin được.

- Lão Đặng... ông đừng kích động, quả bom này, không phải là trò đùa.

Lưu Thanh Sơn với sắc

mặt bình tĩnh nói, trong lòng đang tính toán nên xử lý thế nào.

Lão Đặng cảm thấy có cơ hội, lập tức cười lớn:

- Thế nào, sợ ư? Nếu sợ hãy để cho đoàn người chúng ta có con đường

sống, sau này ai đi đường này.

Lão Đặng cũng lạnh lợi, điều hần nói chính là

“chúng ta”, không phải là “tôi”, chỉ cần trói buộc tất cả mọi người lại mới có thể được nhiều sự trợ giúp để chạy trốn.

Trong lúc nhất thời, những người khác đều lựa ý hòa theo, lớn tiếng yêu cầu Lưu Thanh Sơn thả cho đi.

Nhưng đúng lúc này, Dương Thần vẫn ngồi trên ghế yên lặng đột nhiên đứng lên, sắc mặt thản nhiên bước đến bên cạnh một người nam mặc đồng phục màu đen, cướp lấy vũ khí trong tay hần.

Người nam đó vốn không muốn đưa cho Dương Thần, nhưng Dương Thần với sức lực và độ mạnh của tay giờ ra, hần không thể phản ứng được, vô tình nhận ra súng đã bị cướp đi.

Lưu Thanh Sơn chú ý tới cảnh tượng này, khẽ nhíu mày, sở dĩ hôm nay hần dẫn Dương Thần đến đây, nguyên nhân lớn nhất vẫn mong tranh thủ được sự tín nhiệm và kính sợ của Dương Thần.

Chính hần muốn Dương Thần nhìn thấy sự ngay thẳng của chính mình trước mắt anh ta, cũng để Dương Thần biết rằng, bản thân mình không phải là người dễ bắt nạt.

Như vậy, sau này có thể cùng cố thêm sự hợp tác với hội Hồng Kinh, hơn nữa Dương Thần với tư cách là con rể của mình cũng không mạo phạm chính mình quá mức.

Nhưng tình cảnh trước mắt, Lưu Thanh Sơn lại có chút hối hận, nếu Dương Thần xảy ra chuyện gì, mình sẽ ăn nói thế nào với Lưu Minh Ngọc?

- Dương Thần, không được làm càn, người làm cái gì vậy

Lưu Thanh Sơn nói.

Dương Thần cầm vũ khí nhẹ nhàng cứ như cầm lông gà, múa may trong tay, nhếch miệng cười:

- Vị anh em này vì muốn giữ mạng sống, thật sự dám bỏ tiền ra để mua thuốc nổ C4 của quân Mỹ, nhiều ống như vậy, nếu phát nổ, đừng nói những người ở đây, toàn bộ hội trường đều bị san phẳng hết.

- Cái gì? Đây là C4?

Sắc mặt của Lưu Thanh

Sơn tối sầm, hần không ngờ tình hình lại gay go như vậy.

Loại thuốc nổ mạnh mà quân Mỹ vẫn quen dùng này không phải bằng con đường bình thường mới có được, lão Đặng này thật sự đã bỏ ra không ít tiền để bảo vệ mình với món hàng này.

Dương Thần không quan tâm sự kinh hãi của những người này, mà giờ tay nhấc vũ khí lên, nhắm thẳng bụng của lão Đặng chỗ thuốc nổ.

- Người muốn làm gì?

Cuối cùng Lưu Thanh

Sơn trở nên luống cuống, dường như hần nhìn thấy cảnh tượng ngập trời

ánh lửa nhân chìm cả chính mình.

Dương Thần nhún vai, nói:

- Nói thế nào thì ông vẫn là cha của Minh Ngọc yêu quý, yên tâm đi, tôi sẽ không để ông chết treo tùy tiện như vậy.

Nói xong, cũng không để ý đến sự sợ hãi đến mất mặt của người khác, trực tiếp lên cò súng.

- Người điên rồi sao?

- Dừng tay.

“Thình thịch thình thịch”

Thuốc súng phun ra, một loạt đạn đột nhiên phụt ra hướng vào bụng của lão Đặng.

- Âm âm

Trong phút chốc, hoàn toàn khiến mọi người không kịp phản ứng, tiếng nổ lớn của thuốc nổ vang mạnh bên tai.

Tất cả mọi người theo bản năng đều nhắm mắt lại, do không kịp chạy trốn, vì vậy ngay cả người nam cầm súng đồng phục màu đen chỉ có thể lựa chọn cách nằm úp xuống.

Chỉ có Lưu Thanh Sơn tức giận mở to hai mắt, hắn biết có tránh né cũng vô ích, khoảng cách ngắn như vậy, nếu thuốc nổ phát nổ, không ai có thể sống sót được, vì thế, hắn thà rằng mở to mắt để nhìn rõ cậu thanh niên rồi cuộc muốn làm gì.

Không thể không nói, trong giờ khắc khẩn cấp, Lưu Thanh Sơn dũng mãnh không còn sợ chết, đã chứng minh được lòng can đảm sáng suốt của bản thân hắn.

Mà thật sự đúng là sự gan dạ sáng suốt như vậy, Lưu Thanh Sơn đã may mắn, trở thành người duy nhất chứng kiến “kỳ tích”.

Chỉ thấy rằng, khi kích nổ toàn bộ toàn bộ thuốc nổ C4, một chùm ánh sáng hội tụ chói mắt bắt đầy sáng lóa mạnh mẽ ở bụng của lão Đặng.

Và toàn bộ thân thể của lão Đặng bị chùm ánh lửa nuốt trọn, ánh sáng hỗn hợp đen trắng hồng tím đột nhiên phát tán ra tất cả bốn phía.

Nhưng, ngay lúc ánh chớp nháy lên, con dã thú cuồng bạo nóng bỏng này giống như gặp phải màn chắn khó có thể vượt qua được.

Tất cả ánh sáng đều được tập trung một cách kì lạ ở một khu vực nhỏ, cũng chỉ tập trung một thước trong phạm vi kíp nổ của lão Đặng, tạo thành một quả cầu lửa.

Trong quả cầu lửa thần bí này, sức mạng khủng khiếp của thuốc nổ, hoàn toàn bị khống chế, tất cả sóng xung kích và độ nóng dường như đều không ảnh hưởng đến bất kì người nào.

Cuối cùng, sau mấy chục giây giống như một giấc mơ, ánh sáng này vụt tắt...

Lưu Thanh Sơn nuốt nước miếng, hắn trơ mắt nhìn thấy, lão Đặng đã biến

mất tại chỗ đó, và nơi mà trước đó hấn đứng, chỉ có một vũng màu đen cặn...

Chung khô.

Một người đang sống, bị một sự đè nén cứng rắn với nhiệt độ cao ở phạm vi nhỏ đã bị chung khô.

Lúc này, vũ khí cầm tay một bên Dương Thần đã được ném về bên cạnh người nam mà vốn đã bị cướp, sau đó bước đến bên cạnh Lưu Thanh Sơn hiền như bọt, vỗ vỗ vai Lưu Thanh Sơn, cười nham hiểm:

- Tôi biết ông tìm tôi đến, chính là muốn tôi nhận ra đáng trọng phụ như ông cũng là một nam tử hán, nhưng cha vợ à, ông phải biết rằng, chứng minh những thứ đó với con rẻ như tôi, thật ra không có ý nghĩa gì cả.

- Được lắm, sự việc coi như đã xong, hôm nay tôi cảm thấy rất vui, hiện trường giết hại không còn hứng thú xem nữa, tôi ra ngoài đợi ông.

Hầu hết mọi người trong ánh mắt như đại đi, Dương Thần chậm chậm bước ra hội trường, tiện tay đóng cửa lại.

Lưu Thanh Sơn sững sờ ngay tại chỗ, bỗng nhiên hấn nghĩ đến một việc ---tất cả những điều bản thân mình làm giống như trước mắt của thần chết, biểu diễn một tiết mục nhằm chán cảnh đao phủ chặt đầu.

...

Bên bờ hồ nhân tạo của khu nghỉ mát trung tâm khách sạn Quốc Tế Thanh Long, trên chiếc ghế mây dài phục vụ cho khách trong khách sạn nghỉ ngơi, Dương Thần uể oải dựa vào, vênh chân lên bắt chéo nhau, nhìn ra ánh sáng lấp lánh trên mặt hồ, ngâm nga một tiểu khúc.

Làn điệu này, vẫn là thời điểm hôm qua đi đến công ty giải trí thành viên Ngọc Lôi, nghe cô bé Tuệ Lâm đó hát, không ngờ nghe xong một lần, tự mình đã nhớ được không ít giai điệu, có thể thấy bài hát của Tuệ Lâm vẫn khá hấp dẫn người nghe.

Ngay vừa mới mấy phút trước đây, sau ngôi nhà màu trắng đó, phát ra tiếng súng tiểu liên nổ giống như tiếng pháo.

Dương Thần không cần nghĩ cũng biết được, sau khi Lưu Thanh Sơn hồi phục trở lại, liền đem xử lý tất cả mọi người, bao gồm tiểu nhạc mẫu mà chính mình mới gặp nhau chưa đến nửa ngày, Từ Oánh và kẻ gian phu Cao Việt của cô ta.

Và trong thời gian này, Dương Thần nghĩ đến một chuyện trước đây vẫn chưa suy nghĩ đến.

Lưu Thanh Sơn đã tuyên bố trong cuộc họp muốn để cho Lưu Minh Hào lên ngôi, và cuối cùng đã gọi đưa con Lưu Minh Hào từ Trung Hải trở về, nhưng ngay cả việc lộ diện vẫn chưa thấy.

Rất rõ ràng, đây là việc không hợp tình hợp lý, nếu sớm đã nghĩ đến mâu thuẫn này, sẽ không khó để nhận ra, Lưu Thanh Sơn ngày hôm nay ý không còn ở trong lời.

Chính vì biết được mẹ của Lưu Minh Hào, Từ Oánh hôm nay có thể bị người của hắn giết chết tại chỗ, Lưu Thanh Sơn mới không cho Lưu Minh Hào nhìn thấy tất cả.

Còn sau này sẽ giải thích với đứa con Lưu Minh Hào kia thế nào, nghĩ đến Lưu Thanh Sơn cũng sớm tìm ra đối sách thích hợp.

Không biết thời gian trôi đi được bao lâu, bóng dáng của Lưu Thanh Sơn mới đến bên cạnh chiếc ghế mây, dừng bước chân lại, vẫn ngồi ở bên cạnh của Dương Thần.

Trên người Lưu Thanh Sơn, tản ra có chút mùi máu tươi, không cần nhìn cũng biết được, những người trong hội trường đã chết gần hết, máu chảy thành sông, đoán rằng đó là sự tẩy rửa điên cuồng.

- Đều chết hết rồi, không thừa một ai.

Lưu Thanh Sơn mở

miệng, nói một cách vô cùng thản nhiên, dường như người vợ đã chết, những bộ hạ theo hắn nhiều năm, đều là những người chết xa lạ.

Dương Thần khẽ gật đầu:

- Rất tốt.

Lưu Thanh Sơn yên lặng một lát, đột nhiên cười đau khổ.

- Thật không ngờ, cậu lại mạnh đến như vậy, mạnh mẽ không giống một con người.

Dương Thần quay đầu đi chỗ khác.

- Ai nói với ông tôi không giống con người?

Lưu Thanh Sơn nói:

- Trước khi tôi quyết định liên minh với hội Hồng Kinh, tất nhiên sẽ cố gắng điều tra hồ sơ của từng người, cậu đương nhiên là đối tượng quan trọng cần điều tra, người cấp dưới nói với tôi, cậu là người đã từng đối phó với mấy chục tên cầm súng của hội Tây Minh trước đây, khiến bọn họ tàn sát hết lẫn nhau, chỉ có điều không có căn cứ xác thực, lúc đầu tôi không tin, nhưng hôm nay, tôi tin rồi.

Dương Thần giật mình, Lưu Thanh Sơn đã nói hắn là lần đối phó với Tư Đồ Minh Trạch ở buổi yến tiệc cuối cùng.

- Tuy nhiên, không giống người cũng tốt.

Lưu Thanh Sơn đột nhiên lộ ra sắc mặt ôn hòa.

- Nói như vậy, cho dù ngày nào đó tôi gặp chuyện gì đó, Ngọc nhi đi theo cậu cũng sẽ an toàn.

Dương Thần ngăn người, do dự một lát, có chút tò mò liền hỏi:

- Cha vợ... ông... yêu bà ấy sao?

Lưu Thanh Sơn run rẩy, lập tức cười chua chát nói:

- Nếu không yêu thương cô ta, không đợi đến hôm nay mới làm tất cả như vậy, cũng sẽ không thăm dò nhiều như vậy.

Người muốn nói đến đương nhiên là Từ Oánh đã bị bắn chết, người phụ

nữ đã cùng ở với ông ta gần hai mươi năm.

Dương Thần im lặng, hẳn cũng không biết Lưu Thanh Sơn nói thật hay giả, bởi vì, cái thứ yêu thương đó, hẳn thật sự không rõ được.

Lưu Thanh Sơn dường như nhận ra được sự mê muội của Dương Thần, cười ha hả nói:

- Cậu là đàn ông, cũng là người đàn ông không chỉ có một người phụ nữ, cậu cảm thấy đối với người vợ chính thức và đối với Ngọc nhi gia đình chúng tôi, người nào yêu thật sự?

Dương Thần không chút do dự, nói:

- Tất cả, tất cả đều yêu thật sự.

Lưu Thanh Sơn nói:

- Tôi cũng vậy, tôi yêu mẹ của Ngọc nhi, tôi cũng yêu Từ Oánh, người vợ kết tóc xe tơ của tôi, người phụ nữ theo giúp tôi ở Yên Kinh lang bạt hai mươi năm, nhưng tôi yêu cô ấy không có nghĩa không có lý do giết cô ấy.

- ...

- Nếu muốn tôi nói ra lý do thật sự...

Lưu Thanh Sơn thở dài
nói:

- Có thể là bởi vì, Từ Oánh, cô ta... thông minh hơn mẹ của Ngọc Nhi.

Dương Thần không nói gì, im lặng chờ Lưu Thanh Sơn nói tiếp.

- So sánh với nhau, mẹ của Ngọc nhi, không trẻ như Từ Oánh, không thông minh bằng Từ Oánh, cả ngày cũng không có chút gì văn hóa, ngoại trừ chuyện nhà, cũng đã muốn làm thế nào để tiết kiệm tiền, lúc nào ngoài chợ có giảm giá, nghĩ cách làm tăng sức khỏe cho Ngọc nhi, làm cho tôi ăn, gọt hoa quả cho tôi... pha trà...

Từ Oánh lại khác, đầu óc của Từ Oánh, trong quá trình tôi sáng lập ra hội Thanh Long, giúp tôi rất nhiều, cô có thể làm chủ được nội chính, cũng có thể đối ngoại, làm việc có chừng mực, cũng rất quyết đoán cô luôn có thể nghĩ ra được một ít mưu kế, khiến cho tôi có chút khâm phục cô ta... Cô là người phụ nữ khá hấp dẫn, từ trước đến nay đều như vậy.

Dương Thần nói:

- Tuy nhiên thoát nhìn, người thích nhạc mẫu đại nhân hơn, ồ... Chính là mẹ của Minh Ngọc.

- Ha ha

Lưu Thanh Sơn cười
sảng khoái, nói:

- Đúng vậy, thật sự là như vậy... có thể rất nhiều người không tin, nhưng trong đáy lòng, người phụ nữ tôi thật sự thích là mẹ của Ngọc nhi cả ngày hơi ngốc nghếch, người phụ nữ cả đời hoặc sẽ làm nhảm những việc vặt trong nhà, người phụ nữ đôi lúc phiền nhiễu khiến tôi đau đầu, nhưng khiến tôi kiên định, khiến tôi phải nghĩ cách bảo vệ cô ấy và con gái chúng tôi...

- Vì vậy, ông thà rằng gánh vác những điều nguy hiểm mà cả đời này Lưu Minh Hào hận ông, cũng nên chọn cách giết chết Từ Oánh.

Dương Thần nói.

- Đúng vậy.

Lưu Thanh Sơn thản

nhiên nói:

- Nhưng tôi vẫn còn có việc cần suy nghĩ, đó là, nếu đứa nhỏ Minh Hào kia, không thể vượt qua được ngưỡng rào mà mẹ nó đã bị ta giết, vậy nó cũng không xứng kế thừa vị trí của ta.

- Có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, nó sẽ giết chết ông.

Dương Thần thẳng thắn nói.

Lưu Thanh Sơn cười ha hả, nói:

- Có thể, yên tâm đi, nếu ngày nào đó nó thật sự có thể giết được bố, bố tuyệt đối mỉm cười bước lên cầu Nại Hà để xem bản lĩnh của nó, tuy nhiên, Ngọc nhi nhà chúng tôi nếu theo cậu, tiểu tử cậu nên phóng con mắt sắc nét, nếu con gái tôi có chút bị oan khuất, tôi biến thành ác quỷ cũng không tha cho cậu, đừng tưởng rằng cậu thật sự mạnh mẽ, tôi thật sẽ khiến cậu trở nên vô dụng.

Dương Thần nhếch miệng, cười ha hả nói:

- Nhạc phụ à, đột nhiên tôi hơi thích ông, tính cách của người vẫn khiến người ta thích thú, mặc dù có lúc hơi ngốc.

Khuôn mặt Lưu Thanh Sơn co giật một hồi, điều này rõ cuộc là khen ngợi hay chê bai, lão có chút mơ hồ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 649

Lời Thề Và Phòng Bếp

Bởi vì sắp đến trưa, Dương Thần thấy việc cũng giải quyết khá rồi, cũng không khách khí với Lưu Thanh Sơn, kéo Lưu Thanh Sơn tới phòng ăn ăn cơm.

Cơ sở của khách sạn mà Thanh Long nghỉ phép toàn bộ theo tiêu chuẩn khách sạn năm sao, Chủ tịch hội đồng quản trị Lưu Thanh Sơn tự mình tiếp đãi khách, đương nhiên là cách thức đãi ngộ cao nhất.

Đến lúc ăn cơm, Lưu Thanh Sơn mặt mũi xám xanh lại.

Chỉ vì, Dương Thần cũng không biết có phải cố ý hay không, cái khác thì không gọi, món chính là hai miếng thịt bò hai mươi ounce, còn yêu cầu chỉ được chín 1/3.

Bởi vì mới trong phòng hội nghị nhìn cảnh máu me lênh láng, khẩu vị của Lưu Thanh Sơn vốn dĩ không được tốt lắm rồi, Dương Thần còn trước mặt ông ta ăn từng miếng lớn bít tết đầy nước tiết.

Cũng may mà Lưu Thanh Sơn không phải người thường chưa nhìn thấy máu, nhẫn nhịn sự kích động buồn nôn, cố gắng nén lại, giống như cố ý không cho Dương Thần thực hiện được, nhắm mắt nhắm mũi ăn cho xong bữa trưa.

Dương Thần đương nhiên là cố ý trêu ác Lưu Thanh Sơn, ai bảo ông ta tự cho là thông minh mà mang hấn đến, thưởng thức “Uy phong” của ông ta chứ.

Sau khi ăn xong, lau lau miệng, Dương Thần cảm thấy di động đang rung, lấy ra xem đúng là Thái Nghiên gọi tới.

Dương Thần hiểu ra một chút, nhận điện thoại, hỏi:

- Cục trưởng Thái đại nhân muốn chỉ huy Bắc Thượng rồi?

Thái Nghiên bật cười ở đầu dây bên kia,

- Cái gì mà chỉ huy với không chỉ huy, em chính là nói với anh, mười giờ trưa mai em sẽ đến Yến Kinh, anh phải đúng giờ đến sân bay đón em.

- Nhanh thế sao.

Dương Thần sững sốt.

- Có ý gì? Em nhanh chóng đi gặp anh, anh không muốn sao?

Thái Nghiên mất hứng nói.

Dương Thần lập tức ý thức được đã lỡ lời, vốn dĩ cho rằng muốn tới dù thế nào cũng phải qua ba bốn hôm, ngoan ngoãn mấy ngày này, hấn có thể ở nhà họ Đường cùng Đường đại mỹ nữ xinh đẹp động lòng người vui vẻ mấy ngày, nhưng không ngờ rằng ngày mai Thái Nghiên sẽ đến, Thái Nghiên tới

hắn sẽ không tiện ngủ cùng Đường Uyển nữa rồi.

Dương Thần có chút tiếc nuối, nếu như quan hệ của Thái Nghiên và Đường Uyển, thân mật giống như Mạc Thiện Ny và Sắc Vi thì hắn có thể ở bên ngoài hưởng phúc rồi.

Tuy nhiên mong muốn nhỏ bé này sau này cũng có cơ hội, Dương Thần cảm thấy vẫn là nên chấm dứt mối tâm sự của Thái Nghiên trước.

- Sao có thể chứ, anh chính là ngạc nhiên mừng rỡ, bảo bồi Nghiên Nghiên à, trên máy bay nhớ mặc áo khoác, điều hòa khá lạnh đừng để bị cảm lạnh.

Dương Thần trịnh trọng mà quan tâm nói.

Tuy Thái Nghiên biết rằng là Dương Thần cố ý trêu đùa, nhưng vẫn vui vẻ, cố ý nói:

- Giả vờ giả vịt, chắc chắn là theo phụ nữ khác rồi, vui đến quên cả trời đất, nếu không gọi điện thoại cho anh thì đã quên chuyện của chúng mình từ lâu rồi.

Thiếu chút nữa thì Dương Thần nói “Sao em biết được.” nhưng lập tức thu lại, nghiêm túc nói:

- Cục trưởng đại nhân, tiểu nhân bị oan mà, tiểu nhân mỗi ngày lòng như lửa đốt, muốn đến trước mặt bố vợ mẹ vợ bàn chuyện cưới xin.

Lưu Thanh Sơn ngồi đối diện Dương Thần, vẻ mặt xanh mét và biểu cảm bất đắc dĩ, ông ta đã sớm nghe ra đối phương là tình nhân khác của Dương Thần rồi, nhưng không ngờ được cái thằng này nó lại vô sỉ đến cái mức này, nói những lời này cũng không lảng tránh, nói ngay trước mặt ông bố vợ này.

Lưu Thanh Sơn thậm chí cũng bắt đầu hoài nghi, đưa Lưu Minh Ngọc vào miệng hùm ruốt cuộc là đúng hay sai nữa.

Sau khi nói nhảm một lúc Dương Thần mới kết thúc cuộc đối thoại với Thái Nghiên, phụ nữ mới thường thức tư vị tình yêu đều nói chuyện bất tận, tuy Dương Thần kiên nhẫn nhưng cũng thực sự mệt mỏi.

Suy nghĩ một chút, ngày mai phải đón Thái Nghiên để người khác đón thì không tiện lắm, Dương Thần ngẩng đầu, đá lông nheo cười nói với Lưu Thanh Sơn:

- Bố vợ à, bố xem con rề con lẽ loi hưu quạnh tại Yến Kinh cũng không có người chăm sóc, ra ngoài cũng không tiện, không bằng cho con mượn phương tiện thay thế đi bộ, thế nào?

Lưu Thanh Sơn hừ nói:

- Anh đến xe cũng kiếm không được?

Dương Thần chặc chặc thở dài:

- Đây không phải là quan hệ của chúng ta thân thiết sao, người trong nhà sao lại còn khó khăn thế chứ?

Lưu Thanh Sơn không nói gì, lúc này lại bắt đầu cùng một nhà với ông ta! Lúc trước sao còn cố ý trêu ác ông ta!?

Nhưng Lưu Thanh Sơn cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi, không biết chừng anh con rể này trong tương lai chính là chỗ nhờ cậy lớn nhất, vì thế gọi thủ hạ tới, từ gara lấy ra cho Dương Thần một chiếc xe.

Trong khách sạn thường cần phải tiếp một số vị khách quan trọng, xe sang thì không thể thiếu được.

Dương Thần cũng không chọn xe hoành tráng, chọn một chiếc BMW Z4 mới màu tím than, xe này ở trong nước Hoa Hạ cũng phải tám chín trăm nghìn tệ, cũng không tính là quá hiếm, cũng chưa đến mức làm người ta quá chú ý.

Lưu Thanh Sơn vừa mới diệt xong những nguyên lão trong cuộc họp, việc đương nhiên không ít, Dương Thần đơn giản nói tạm biệt liền một mình lái xe rời khỏi khách sạn nghỉ mát.

Có lẽ bởi vì ở Trung Hải quen lái chiếc M3, Dương Thần cũng thuận theo tự nhiên tiếp tục chọn lái BMW, mặc dù xe này tăng tốc 100 kilo mét một giờ chậm hơn M3 ba giây, nhưng đi lại trong thành phố lại không dùng đến tính năng cao.

Do trong xe vốn có cài đặt hệ thống GPS, Dương Thần rất dễ dàng tìm ra vị trí nhà họ Đường.

Trở lại phủ nhà họ Đường, một số người hầu nhà họ Đường tò mò nhìn Dương Thần lái xe tiến vào, lúc đi rõ ràng là đi bộ sao lúc về lại lái xe? Hay là vị khách quý này ra ngoài mua xe?

Sau khi Dương Thần đỗ xe xong, đang muốn trở lại biệt thự của Đường Uyển, nhưng đi được một đoạn lại phát hiện bên ngoài một biệt thự không biết là của người nào nhà họ Đường, lại đứng một đám lớn cả nam lẫn nữ, nhìn dáng vẻ đều là người hầu nhà họ Đường chiếm đa số, giống như đang xem cảnh tượng náo nhiệt gì đó.

Dương Thần đang lo buổi chiều không có việc gì làm, ngay lập tức nổi lên hứng thú, đi tới chen vào giữa đám người, mới nhìn thấy cảnh vui vẻ bên trong.

Đúng là Lý Độn, tên tiểu tử này lại vội vội vàng vàng chạy tới, biệt thự này chính là Đường Lão Tam và con gái Đường Tâm ở.

Chỉ thấy Lý Độn mặc một bộ vest màu trắng, trang điểm trông chẳng khác nào một con chó, trong tay đang cầm một bó hoa hồng trắng lớn, quỳ một gối xuống cửa chính của biệt thự.

Mà trên bậc thềm của cửa chính, Đường Tâm mặc váy liền ở nhà màu trắng đang nhíu mày, hai tay bắt chéo trên váy, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Lý Độn đang quỳ.

Còn về Đường lão tam hôm qua đã gặp mặt, cũng chính là bố của Đường Tâm, vẻ mặt sốt ruột, lại hơi ảo não đứng sau Đường Tâm nói thầm gì đó.

Dương Thần túm lấy một người hầu nam bên cạnh, hỏi:

- Đây là tình huống gì thế?

Người hầu nam kia vội vàng cung kính trả lời:

- Dương tiên sinh, là cậu Lý mới đến cầu hôn với cô Đường Tâm, nhưng cô Đường Tâm không đồng ý, bây giờ cậu Lý quỳ không chịu đứng lên, Đường tam gia rất sốt ruột.

Dương Thần thiếu chút nữa thì phì cười, cầu hôn? Cái tên này đúng thật là hấp tấp mà.

Dương Thần không ngờ Lý Độn si tình như thế, mặt dày mà cảm thấy hơi giống hần, vì vậy cười đi lên phía trước, vỗ vỗ vai Lý Độn, nói:

- Lão Lý, người khác cầu hôn đều mua hoa hồng đỏ, sao ông lại mua hoa hồng trắng?

Lý Độn đã nhìn thấy Dương Thần từ lâu, nhưng vẫn duy trì tư thế cầu hôn, không phản ứng, lúc này lé mắt nhìn Dương Thần, thấp giọng nói:

- Mẹ nó, ông nghĩ mà xem, gần đây hoa hồng đỏ không biết làm sao nữa, giá cả tăng gấp mấy lần, lại không phải Valentine, tôi cũng buồn bực, không có cách nào, dự tính không đủ đành phải mua hoa hồng trắng!

Dương Thần lại một lần nữa cho rằng, cái tên này tuyệt đối là tên keo kiệt, trong lòng đối với chuyện ăn mì lần trước có chút an ủi, nói:

- Ông dứt khoát như vậy cũng vẫn chưa là gì đâu, phải nói nhiều lời khiến người ta cảm động mới thành công nha.

Về mặt Lý Độn buồn rười rượi,

- Lời nên nói thì cũng nói rồi, chỉ có thiếu moi tim móc phổi thôi, nếu như có nói thế thì tôi có thể dứt khoát như vậy không?

Lúc này, Đường Tâm ở trên bậc thềm căn căn môi, dường như hạ quyết tâm, lắc đầu nói:

- Lý thiếu gia, anh về đi, tôi thực sự không thể nhận lời anh.

Lý Độn giả vờ không nghe thấy, nói lảng:

- Đường Tâm tiểu thư! Lấy anh đi!

Người hầu xung quanh đều cố nín cười, việc Lý Độn không biết xấu hổ hiển nhiên khiến bọn họ cảm thấy khá hay ho.

Đường Lão Tam gấp đến độ xoay vòng vòng, con gái của ông sao lại không biết đại thể như thế? Lý đại thiếu gia nhà họ Lý muốn lấy nó đó chính là phúc phận ngàn năm khó có của nó! Nếu như không phải Lý Độn không hiểu sao thích con bé, phụ nữ gả cho nhà họ Lý có đến lượt một con bé bình thường như nó không?

- Tâm Nhi! Đừng ăn nói xằng bậy! Con muốn hại chết bố con à? Con lấy Lý Độn đối với nhà họ Đường có lợi ích cực lớn.

Đường Lão Tam vội vàng nói bên tai Đường Tâm.

Hai mắt Đường Tâm nhắm mù mịt, thấp giọng nói:

- Bố, lẽ nào hôn nhân của con chỉ là vì mang đến lợi ích cho gia tộc sao...

Đường Lão Tam nheo họng, không biết tiếp lời như thế nào, chỉ đành chạy xuống bậc thềm, muốn kéo Lý Độn đứng dậy, nghiêm mặt cười nói:

- Lý công tử, là con bé Đường Tâm không hiểu chuyện, tôi chiều hư rồi. Cậu cũng đừng quỳ nữa! Quỳ thế này còn tưởng nhà họ Đường chúng tôi tiếp khách không chu đáo! Chúng ta cùng đứng dậy từ từ nói, từ từ nói, Lý công tử thích Tâm Nhi, đó chính là phúc phận cả đời của con bé! Chúng tôi tuyệt đối ủng hộ Lý công tử cưới Tâm Nhi...

Cơ thể Lý Độn nào có như một người bình thường? Đường Lão Tam kéo thế nào thì Lý Độn vẫn quỳ không đứng lên.

- Bố vợ! Bố đừng kéo con, con sẽ không đứng lên đâu, con nhất định phải quỳ đợi Đường Tâm đồng ý mới thôi.

Tiếng xôn xao xung quanh nổ ra — Bố vợ?

Đến Đường Lão Tam cũng ngây dại, Lý Độn này cũng gây sức ép quá, Đường Tâm không hề có ý chấp nhận, cái tên này đã trực tiếp gọi “Bố vợ” trước rồi?

Đường Lão Tam cũng không biết khóc hay nên cười, nhìn thấy Dương Thần ở bên cạnh, nghĩ ra Dương Thần và Lý Độn hình như là bạn, vội cầu xin nói:

- Dương thiếu gia, cậu khuyên Lý đại thiếu gia đi, như này thì thành cái gì, không phải muốn Đường Lão Tam tôi giảm thọ sao!?

Không đợi Dương Thần nói gì, Lý Độn lại gào to:

- Bố vợ phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.

Lần này, người hầu xung quanh hoàn toàn cười nghiêng ngả còn Đường Lão Tam sắp quỵ rồi.

Dương Thần sờ sờ trán, nghĩ thầm hẳn quen biết với tên kia, có vẻ như cũng thấy mất mặt, da mặt cũng quá dày rồi — người nào đó giờ phút này lựa chọn quên đi độ dày của da mặt mình.

Đúng lúc này, Đường Tâm dường như quyết tâm, nói:

- Lý công tử, tôi nói thật cho anh biết, tôi không thể chấp nhận anh là bởi vì trong lòng tôi đã có người để yêu rồi. Tôi không thể tiếp nhận anh, anh cũng đừng lãng phí tâm sức nữa.

Lời này vừa nói ra, tất mọi người đều kinh ngạc nhìn Đường Tâm, không nói đến Đường Tâm đúng là to gan, lúc nào tam tiểu thư không có tiếng tăm gì của cái gia tộc này lại có ý trung nhân rồi? Hơn nữa vì người đó, không ngờ lại có thể cự tuyệt nhân vật như Lý Độn.

Sắc mặt Lý Độn cũng cứng đờ, sự nồng nhiệt trong mắt cũng giảm bớt, dường như lại phân biệt xem lời nói của Đường Tâm có thật hay không.

Đường Lão Tam nhíu mày, đi lên hỏi:

- Tâm Nhi, là thật sao? Là thiếu gia của nhà nào?

Đường Tâm im lặng không nói, cúi đầu, giống như không muốn nói nhiều gì nữa.

Đường Lão Tam còn muốn hỏi cho rõ ràng nhưng lại bị Lý Độn cắt ngang.

- Bố vợ! Không cần hỏi nữa, đối với con mà nói, mặc kệ người Đường Tâm thích là ai đều không sao cả. Bởi vì con có tự tin, con nhất định có thể đánh bại bất cứ tình địch nào!

Lời nói này trầm bổng du dương, thiếu chút nữa thì trở thành lời thề trung thành của quốc gia.

Đường Tâm ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt sáng quắc của Lý Độn, hai người nhìn nhau, khuôn mặt cô gái tràn đầy chua xót và bất đắc dĩ, còn Lý Độn lại tràn đầy tự tin.

Nhưng lần này Lý Độn chủ động đứng lên, nói:

- Cảm ơn tiểu thư Đường Tâm đã nói ra những lời thật lòng, hôm nay anh đi trước, nhưng không có nghĩa anh bỏ cuộc, sau này anh sẽ thường xuyên tới, dùng tất cả sự chân thành của anh để theo đuổi tiểu thư Đường Tâm. Anh biết em cũng cần yên tĩnh để suy nghĩ, bộ đội vẫn còn có quân vụ, anh về trước đây.

Nói xong, trước mặt mọi người Lý Độn xé bộ vest màu trắng ra, để lộ ra bộ quân phục ngắn tay ở bên trong, biểu cảm trên mặt cũng trở nên trang trọng.

Chào hỏi bằng mắt với Dương Thần ở bên cạnh, Lý Độn lại cầm bó hoa hồng trắng không thể tặng đi được, hiên ngang bước đi rời khỏi biệt thự.

Lý Độn đã đi rồi, đám người hầu vây xem cũng cuống quýt giải tán, Dương Thần nhìn Đường Tâm đứng trên bậc thềm thất thần, và Đường lão tam bên cạnh lại nhai không ngừng, lộ ra một chút ý cười hay ho.

Trở về biệt thự của Đường Uyên trong chốc lát, Dương Thần phát hiện trong phòng khách không có người hầu nào cả, mà một bóng lưng duyên dáng đang bận rộn trong bếp.

Đường Uyên buộc tóc, mặc quần áo kiểu tây bằng tơ tằm màu kem, bên dưới là một cái váy ngắn hoa văn màu xám xếp nếp, một cặp đùi trắng muốt nhỏ nhắn mềm mại giống như hàng thủ công mỹ nghệ chạm trổ tinh tế.

Vén vén mỗi chiếc lưng, lại khiến tim Dương Thần đập thành thịch.

Nhận thấy được Dương Thần vào cửa, Đường Uyên quay đầu lại cười cười, sau đó tiếp tục bận rộn xử lý đậu Hà Lan tươi trên tay, ngắt chỗ đậu Hà Lan không ăn được vứt đi.

- Sao sớm thế này đã về nhà rồi, không phải nói đưa Đường Đường đi thăm hỏi bạn bè sao.

Dương Thần đi tới đằng sau người đẹp, ôm lấy hông Đường Uyên, thân thể dính sát vào nhau, tay cũng tự nhiên vuốt ve phần bụng cách lớp quần áo của Đường Uyên, cảm nhận được cơ thể đẹp đẽ ấm áp mềm mại của Đường Uyên, hưởng thụ hít vào mùi hương nồng đậm trên người phụ nữ.

Đường Uyên bất đắc dĩ mà then thùng nhấp nhấp môi, nói:

- Đừng có vừa về đã động tay động chân, vốn là muốn về muộn một chút, nhưng nhóc con kia cứ một mực kêu mệt muộn ngủ trưa đành phải làm theo

thôi. Anh đi xem TV một lát trước đi, cơm tối em làm, đang chuẩn bị đây này.

Dương Thần tản ra, dò xét tình hình toàn bộ biệt thự, xác nhận trên lầu ngoại trừ Đường Đường đang ngủ say ra thì không có ai nữa, cũng không buông động tác trên tay, cái tay trên vùng bụng mẫn cảm của Đường Uyên dần dần nhích lên trên, nhích xuống dưới, bắt đầu vuốt nhẹ nhẹ.

Đường Uyên lập tức ý thức được tà niệm của Dương Thần, nhưng không kịp phản kháng, một bàn tay của Dương Thần đã bao trùm lên ngọn tuyết phong bên trái của cô...

- Anh

Đường Uyên cảm giác được nơi ngực và bụng mẫn cảm đều bị nhiệt độ nóng rực bao trùm, khiến toàn thân cô như có dòng điện chạy tán loạn, đặc biệt là chỗ nào đó, dường như đã bắt đầu ẩm ướt...

Cô cũng mới nếm được tư vị nam nữ hoan hảo không bao lâu, tối hôm qua còn hơi đau, nhưng hôm nay vừa bị khiêu khích liền gợi lên ngọn lửa hùng hực...

Nhiều năm thủ thân như ngọc như vậy, đột nhiên có loại lễ rửa tội... như vậy

Khi Dương Thần phun ra hơi nóng xâm lược sau tai Đường Uyên, Đường Uyên rớt cuộc không chế không được mà phát ra một tiếng rên.

- Dừng...Dừng ở chỗ này...

Cả người Đường Uyên dường như đã trở thành chocolate hòa tan, ngọt ngào mà mê người, xụi lơ trên người Dương Thần, cây đậu trên tay cũng rơi xuống.

Dương Thần nghe thấy âm thanh mị hoặc, xuống cột cũng mềm oặt, cười tà tà nói:

- Lên lầu sẽ làm con bé tỉnh, anh thấy phòng bếp rất được, ngoan, nằm sát trên bàn đi, anh đến là được...

Đường Uyên nhìn Dương Thần chỉ cái tủ nhựa màu trắng trống trải, nghĩ đến mình phải nằm sát trên đó, hình ảnh trong đầu vền vện mơ hồ hiện ra đã khiến cô thẹn thùng muốn chết rồi.

- Em... Không muốn..

- Em không muốn cũng phải muốn.

Dương Thần nào còn quản phụ nữ nghĩ một đằng nói một nẻo, đơn giản lấy tay ôm lấy Đường Uyên, cứ như vậy đưa đến phủ phục trên mặt bàn rộng.

Rõ ràng Đường Uyên cũng nhận thức được cái mộng lớn của cô hướng thẳng về phía Dương Thần, căn bản không dám mở mắt, vùi đầu, cả người run rẩy, cũng không biết là do sợ hay là kích động.

Theo sau, Đường Uyên cảm thấy đằng sau mát lạnh, phong cảnh dưới váy

lộ ra ngoài không khí, ý thức được tiếp theo phải phát sinh ra chuyện gì, Đường Uyên lại tràn đầy khát khao...

Nhưng Dương Thần cũng không gấp gáp mà lại thưởng thức đường cong hoàn mỹ sau mông Đường Uyên, cùng Đường Uyên nũng nịu với trong sự kích thích, vân vê cặp đùi trắng nõn đẹp để mới nhào tới...

Cuối cùng, lúc một ngọn lửa nóng phá vỡ mà vào, Đường Uyên phút chốc như ngã vào một đám mây quên hết tất cả, quay cuồng, giống như con thuyền đơn độc, lay động thoải mái, đắm chìm thật sâu...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 650

Thứ Tình Cảm Mãnh Liệt Dạt Dào

Phóng đăng một buổi chiều, khiến cho Đường Uyên vốn muốn tự mình xuống bếp cuối cùng đành phải gọi người hầu đi tới phòng bếp lấy đồ ăn tới.

Cô bé Đường Đường xuống ăn cơm, hiện tại đột nhiên lại biến thành đồ ăn phòng bếp nhà họ Đường làm, chớp mắt, hơi mơ hồ mà nhìn Đường Uyên, những cũng không nghĩ nhiều, trong đầu Đường Đường vẫn chưa nghĩ mẹ mình “phóng đăng” như thế.

Đường Uyên giả vờ như chưa từng có chuyện xảy ra, giữ nguyên sự uy nghiêm của người mẹ, khiến Dương Thần cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không quên nói chuyện liên quan tới Thái Nghiên tới Yến Kinh.

Lúc mẹ con Đường Uyên nghe thấy Dương Thần muốn cùng Thái Nghiên tới nhà họ Thái nói thật quan hệ hai người, Đường Uyên lộ ra ý ghen tuông bất đắc dĩ, nhưng Đường Đường lại mãnh liệt khinh bỉ Dương Thần.

- Chú à, chú cứ nói thật rồi cuộc chú có nhiều tình nhân?

Đường Đường bất mãn kiêu ngạo nói.

Dương Thần đảo cặp mắt trắng dã, cái này có thể nói ra sao? Giả vờ không nghe thấy gì hết.

Đường Uyên vỗ vỗ chân con gái ở dưới bàn.

- Trẻ con đừng hỏi nhiều, ăn xong thì lên lầu ôn bài đi.

Đường Đường không nghe theo mà bĩu môi nói:

- Mẹ, mẹ dễ bắt nạt như thế thì sau này tình nhân của chú càng ngày càng nhiều!

Đường Uyên hừ lạnh một tiếng, liếc Dương Thần.

- Nhiều thì nhiều, chuyện này cũng chuyện vợ hấn nên lo lắng, dù sao mẹ con ta quản bản thân mình là được, lại cùng hấn chẳng có quan hệ gì, hấn thích thế nào thì cứ thứ ấy.

Thứ ăn Dương Thần cho vào miệng tý nữa thì sặc, cười khổ lắc đầu, Đường Uyên này có phải không để ý tới mà là rạch ròi quan hệ, cho dù sau này Dương Thần có ngày lành hay không, cô ấy cũng chỉ duy trì khoảng cách như vậy, tuyệt đối không có ý dựa dẫm.

Có lẽ là làm người phụ nữ mạnh mẽ quen rồi, mặc dù đã đã có tình ý thật, Đường Uyên cũng không mất đi chủ kiến của mình.

Ngày hôm sau, Dương Thần đứng hạn tới sân bay trong nước, đợi không bao lâu liền nhìn thấy một bóng người đẹp từ cửa ra đi về phía hấn.

Đôi vai trần mềm mại, đeo một cặp kính râm gọng tròn màu trắng, mặc một áo bằng lụa màu trắng, bên ngoài khoác một cái áo vest cổ tròn màu anh

đào, bên dưới là váy bó sát màu trắng, đi một đôi xăng-đan cao gót bằng da cùng màu.

Thái Nghiên trước kia rất ít mặc quần áo của chính mình, ăn mặc chải chuốt như vậy, hấp dẫn thị giác mãnh liệt hơn nhiều.

Kéo theo một cái vali màu đen đi tới, dẫn tới không ít khách qua đường trong sân bay đều quay đầu lại, đồng thời khiến Dương Thần đang đợi trong lòng có chút thỏa mãn, cảm thán trước đây sao không thể hiện, nữ cảnh sát kì thực cũng có một mặt rất con gái.

Hai người đứng nhau ở cùng một nơi, Thái Nghiên tháo kính xuống, buông vali ra, giơ hai tay ôm thật chặt Dương Thần, giống như muốn cho cơ thể treo lên người Dương Thần, chân còn vênh vênh lên.

Dương Thần ngửi thấy mùi nắng nhàn nhàn trong mũi giống như mùi hương cơ thể của phụ nữ, vừa cười vừa giơ tay vỗ vỗ lưng người đẹp.

- Sao vừa xuống máy bay liền dính người như vậy, không giống tác phong của em nha.

- Dù sao nơi này cũng không phải Trung Hải, em cũng không phải cảnh sát, nếu như anh muốn hay là ôm em ra khỏi sân bay.

Thái Nghiên dí dỏm cười nói.

Dương Thần nhướn mày nói:

- Em thực sự cho rằng anh không dám?

Thái Nghiên nhìn thấy ý cười xấu xa trong mắt Dương Thần, lập tức lách mình buông ra, bĩu môi.

- Cứ cho là em chưa nói.

Hai người cười cợt vài câu, Dương Thần tự nhiên nhận lấy vali, kéo tay Thái Nghiên ra khỏi sân bay, lại nói tiếp, ngày trước tuyệt đối không ngờ đến sẽ cùng Thái Nghiên đi tới bước này, chuyện có thể như nước chảy thành sông, Dương Thần cũng rất hưởng thụ vẻ nhu mì lúc này của hoa khôi cảnh sát bạo lực.

Đem hành lý để vào xong, ngồi vào trong xe Z4, Dương Thần khởi động xe, hỏi:

- Lộ trình sắp xếp như nào, đi đâu trước đây?

Thái Nghiên trực tiếp nói:

- Đương nhiên tới nhà em rồi, chuyện của chúng ta càng nhanh càng tốt.

Dương Thần cười nói:

- Nghe ý tứ của em, sao dường như còn lo lắng anh không đến nhà em “cầu thân”?

Thái Nghiên trề môi

- Không giải quyết thỏa đáng, em cứ cảm thấy không an toàn, nếu như tất cả đã xong xuôi, cũng khiến em không thấp thỏm nữa.

Dương Thần cười hiểu ý

- Nói cho anh địa chỉ, dùng GPS dẫn đường.

Khu ngoại ô phía Tây thành Yên Kinh, sau khi ra khỏi nội thành, cả quãng đường đến đây, đã bắt đầu xuất hiện địa hình đồi núi.

Sau khi vượt qua vài ngọn núi nhỏ, giữa một rừng cây bí mật, bỗng nhiên có một khu vực dùng lưới sắt vây xung quanh. Mà ở phía ngoài khu vực, có không ít quân nhân trang bị vũ trang đang đứng.

Trên một tấm biển kim loại dùng màu đỏ viết “Căn cứ huấn luyện pháo binh số 3 quân khu Yên Kinh”.

Khu vực này cho tới nay cũng chưa từng có người có thể tới gần, mà cho dù là người già ở Yên Kinh cũng không thể biết, ở đây nhìn giống như một căn cứ quân sự, nội dung thực sự lại là một căn cứ nghiên cứu thực nghiệm vũ khí ngầm.

Vào giờ phút này, trong căn cứ ngầm được dựng lên bằng những tấm thép hợp kim, trong một dãy hành lang dài, đèn sáng khiến cho tất cả đều được chiếu sáng.

Một gã đàn ông mặc áo khoác màu trắng, dẫn theo một gã sắc mặt u ám, mặc áo ba lỗ màu trắng, đi vào phòng thí nghiệm bịt kín.

- Chuẩn bị tâm lý thật tốt, tiếp theo sẽ khiến cậu nhìn thấy, thứ khiến người ta tình cảm mãnh liệt dạt dào.

Người đàn ông trên mặt để râu, trên đầu trùm khăn nhếch miệng cười quái dị nói.

Quân nhân trẻ tuổi phía sau hừ lạnh một tiếng.

- Nghiêm Bất Vấn, anh đưa tôi đến đây lâu như vậy, không phải kiểm tra cơ thể của tôi thì chính là thí nghiệm khả năng cơ thể của tôi, bây giờ còn đến khắp nơi tham quan, nếu như còn không cho tôi xem “Phương pháp để trở nên có sức mạnh” mà anh đã nói, thế thì tôi ngay đi lập tức đây.

Nghiêm Bất Vấn không quay đầu lại nói:

- Thiếu tướng Dương Liệt, tôi không thể không nói, anh thực sự rất không kiên nhẫn. Thí nghiệm thân thể của anh và khả năng của cơ thể là vì xác định anh có thể lột xác thành công hay không, nếu như không làm những thứ chuẩn bị đó, mới là không có trách nhiệm đối với anh. Tôi là nhà khoa học, tôi rất cẩn thận, đừng nghi ngờ thái độ khoa học của tôi.

Dương Liệt không thể phủ định, nhưng cũng không tiếp tục hỏi nhiều.

Đợi hai người đi tới ngoài cánh cửa bịt kín sắt thép, Nghiêm Bất Vấn đưa một con mắt nhằm vào thiết bị kiểm tra, sau khi cửa vang lên mấy tiếng “tít tít”, hình lục giác mở ra sáu hướng.

Dương Liệt nhướn mày, bởi vì anh ngửi thấy một mùi tanh hôi không biết là mùi gì từ trong căn phòng bí mật bay ra.

- Mời vào.

Nghiêm Bất Vấn làm tư thế mời.

Dương Liệt hí hí mắt, cẩn thận đi vào trong căn phòng ánh sáng u ám.

Ngay khi bước vào căn phòng bí mật mấy bước, Dương Liệt cảnh giác mà

đột nhiên nghiêng mình sang bên trái.

- Grừ!!

Một tiếng gầm nhẹ khàn khàn, một bóng đen bỗng nhiên từ một góc bắn ra như đạn, thiếu chút nữa đã vò Dương Liệt ngã xuống đất.

Dương Liệt thầm mắng một tiếng “Khôn khiếp”, cũng không biết Nghiêm Bất Vần rốt cuộc là nhốt quái vật gì trong đây, chỉ có thể lập tức vận chân khí, cẩn thận cảm giác hướng đi của con quái vật kia.

Nghiêm Bất Vần ung dung mà đi tới chỗ vách tường, bật điện trong phòng, đôi tay xoa xoa ở ngực, dù bận tối mắt vẫn thông dong mà nhìn trận chiến của Dương Liệt.

Sau khi Dương Thần lắc mình vài cái, cuối cùng nhìn rõ đánh nhau với mình là “quái vật” gì.

Chuẩn xác mà nói, đây cũng không phải quái vật, mà là một con người có động tác giống như động vật.

Một người đàn ông tráng kiện khỏa thân mình không một mảnh vải đầy gân guốc xuất hiện, các thớ thịt trên cơ thể rắn như đá, đôi mắt chỉ toàn một màu đỏ ngầu, nước miếng rớt ra từ những chiếc răng nanh nhọn hoắt, cái mùi tanh hôi ban nãy người thấy chính là của tên người không ra người quỷ không ra quỷ này phóng uế bừa bãi.

- Đây... Là cái gì!?

Dương Liệt kinh ngạc, không phải do diện mạo của tên kia mà là hấn hiện nay, tổ chất cơ thể của quái vật kia, không ngờ khiến một cao thủ gần tới cảnh giới Tiên Thiên như hắn có cảm giác áp bức.

Nghiêm Bất Vần cũng không trả lời mà tên quái vật đực kia lại một lần nữa cuồng loạn mà đánh về phía Dương Liệt.

Lần này, tốc độ của con quái vật rất nhanh, Dương Liệt suýt thì bị quơ vào mặt, thoát như vậy, trên cánh tay vẫn bị rạch một vết máu.

Dương Liệt tức giận hừ một tiếng, đá chân lại, trúng vào sườn thất lưng của tên quái vật.

- Grừ!!!

Quái vật kêu to một tiếng, cũng không có bất cứ phản ứng gì, giống như hòn đá chân có thể làm vỡ viên đá lớn dày mười mét, lại không có hiệu quả giống như đá vào bị bông.

Sao lại có thể!?

Dương Liệt trợn to hai mắt, trong lòng gào to, cũng không có cơ hội nghĩ nhiều rồi!

Bởi vì quái vật kia lại không thể tin nổi mà vận vẹo thân thể, thu lại quán tính hùng mạnh kia, ra đòn tấn công vào đầu của Dương Liệt.

Trong nháy mắt Dương Liệt bộc lộ ra tất cả chân khí, trong không gian nhỏ hẹp sản sinh ra sự bộc phá dữ dội.

- Bịch bịch.

Nắm đấm giống như quả cầu lửa cuối cùng không rơi vào trán Dương Liệt, nhưng đôi sách của Dương Liệt như thế, cũng khiến cơ thể của hắn ta đánh bay mấy mét, đụng vào vách tường sắt, dường như xương cốt đều gãy vụn.

Quái vật kia chịu đòn nghiêm trọng, nhưng cũng không quá chật vật chỉ là sau khi lăn mấy vòng dưới đất, lại đứng lên như hổ rình mồi, nhìn Dương Liệt chằm chằm, chỉ có điều không tùy tiện tấn công nữa.

Nghiêm Bất Vần cười ha hả nói:

- Thế nào, niềm vui bất ngờ này không tồi.

- Khôn khiếp! Nó rốt cuộc là cái thứ gì!?

Dương Liệt chửi ầm lên.

Trong lúc Nghiêm Bất Vần muốn giải thích, quái vật kia lại quay đầu hướng về phía Nghiêm Bất Vần, dường như cảm thấy Dương Liệt là khúc xương khó gặm, mục tiêu Nghiêm Bất Vần này có lẽ không tồi.

Nghiêm Bất Vần đương nhiên cũng chú ý tới, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, ngoắc ngoắc ngón tay với con quái vật kia.

Bản năng của con quái vật kia dường như bị kích thích, hét lên điên cuồng rồi đánh về phía Nghiêm Bất Vần!

Nghiêm Bất Vần đứng tại chỗ, một tay tựa chậm thực nhanh, đúng là thần kì mà phá vỡ qui luật vật lý bình thường, trước tiên chộp đầu tên quái vật vào trong tay.

- Ừ ừ... Bịch bịch

Chỉ nghe thấy tiếng xương cốt giòn vang, lại một tiếng vang dữ dội.

Đầu của quái vật kia, sững sờ bị Nghiêm Bất Vần đánh vỡ thành từng mảnh.

Dương Liệt trợn mắt há mồm nhìn Nghiêm Bất Vần, dễ dàng xử lí gọn, rõ ràng là nhẹ nhàng như lông hồng, chỉ là không nở quảng tên quái vật nửa trắng nửa đỏ đi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 651

Sinh Tồn Chủ Nghĩa Duy Vật Máy Móc

Dương Liệt thật sự không muốn tin vào những gì mình nhìn thấy, quái vật mà mình sử dụng mười thành công lực mới đánh bay được, Nghiêm Bất Vấn thoát nhìn trói gà không chặt, không ngờ một tay ra một chiêu đã xử lý được nó!?

Thậm chí, gã còn không hiểu được là Nghiêm Bất Vấn đã làm như thế nào.

Nghiêm Bất Vấn nhìn vết máu như không lau sạch trên tay, thở dài, dùng lưỡi liếm liếm lên ngón tay, liếm ít máu vào miệng, không cảm thấy dơ bẩn.

Dương Liệt nhú mày, phục hồi lại tinh thần nói:

- Anh cho tôi một giải thích hợp lý thì hơn.

Nghiêm Bất Vấn liếc gã một cái, nói:

- Anh có biết, đời trước của thành phẩm này là gì không?

- Đời trước?

Dương Liệt lắc đầu.

Nghiêm Bất Vấn nói:

- Hắn chỉ là một pháo binh bình thường, không được tính là bộ đội đặc chủng, cùng lắm là chỉ hơi cường tráng.

- Làm sao có thể?

Dương Liệt ngậy ra nhìn thì thể không đầu kia, quái vật này, trước đó chỉ là một người bình thường?

Nghiêm Bất Vấn quay người lại, hít một hơi máu tanh trong không khí, bộ dáng rất hưởng thụ, nói:

- Anh đồng ý theo tôi đến đây, nguyên nhân lớn nhất là muốn đánh bại Dương Thần. Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, anh thử hỏi chính mình, anh hiểu gì về Dương Thần? Anh có biết vì sao hắn mạnh hơn anh không?

Dương Liệt im lặng, gã không trả lời được, vì trong mắt gã, cái tên đáng giận kia không hiểu vì sao lại xuất hiện trong thế giới vốn đang tốt đẹp của gã một cách kỳ lạ!

Sau đó, phá nát toàn bộ tất cả những gì tốt đẹp của gã! Cướp đi tất cả!

Nghiêm Bất Vấn nói:

- Dương Thần lúc nhỏ, từng bị tổ chức Zero đời đầu, cũng là tổ chức sát thủ hàng đầu thế giới mang đi làm một số thí nghiệm sinh hóa, những đứa nhỏ bị mang vào đó thực nghiệm, không đến vạn đứa, cũng không đến mấy ngàn, hơn nữa đều là những đứa trẻ có thể chất vô cùng tốt.

Trong đám trẻ đó, chỉ có Dương Thần còn sống, từ đó về sau, thực lực của hắn liên tục nâng cao, bỏ xa người khác. Hơn nữa tổ chất cơ thể hắn cũng theo tuổi và thực lực mà tăng cường, có mấy lần bội số cường hóa...

Trong mắt Dương Liệt lóe một tia sáng, Dương Thần không ngờ là dựa vào thí nghiệm khoa học cải tạo, mới có thành tích như vậy. Nếu quả thực là vậy, Nghiêm Bất Vấn có lẽ thật sự không lừa chính mình.

Nghiêm Bất Vấn quay người lại, chỉ chỉ cơ thể không đầu trên mặt đất, nói:

- Cái vật thí nghiệm này, là hôm qua tôi mới làm, có thể nói là vật thí nghiệm ban đầu. Tôi đã phục chế gien của Dương Thần, khiến trong cơ thể tên lính này có được số hiệu gien của Dương Thần, sau đó thông qua thí nghiệm “thần quang” mà năm đó Dương Thần bị thực nghiệm, cải tạo lại gã...

Kết quả không tồi, quả nhiên, chỉ cần có được gien của Dương Thần làm bàn đạp, cho dù là người bình thường, cũng có thể chiếu xạ “thần quang”, đạt được sự cường hóa không gì sánh kịp.

Dương Liệt nghe ra có gì đó không ổn, nhíu mày hỏi:

- Anh đùa gì vậy, cho tôi là đồ ngốc sao!? Cho dù tôi không phải người nghiên cứu khoa học, nhưng tôi cũng biết, nếu muốn thu được gien của hắn, cần phải lấy mẫu trên người hắn. Chẳng lẽ hắn sơ xuất đến mức bị anh lấy mẫu gien mà không cảm thấy sao?! Cho dù khả năng ẩn nấp của anh rất đáng phục, nhưng anh không thể so được với hắn!

Nghiêm Bất Vấn nghiêng đầu, cười tà nói:

- Đúng vậy, tôi chắc chắn không thể lấy được gien của Dương Thần, nhưng tôi có cách của tôi, điểm này anh không cần hoài nghi.

Thấy Dương Liệt không hỏi nhiều, Nghiêm Bất Vấn mới tiếp tục nói:

- Anh vừa rồi cũng cảm giác được, chỉ cần chiếu xạ “thần quang”, người thường cũng có thể dừng mảnh như quái vật, anh đoán xem, tổ chất cơ thể quái vật này so với Dương Thần như thế nào?

Dương Liệt trầm tư một lát, lắc đầu nói:

- Không biết!

Nghiêm Bất Vấn thu lại vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói:

- Tôi có thể nói cho anh biết, thông qua số liệu suy tính từ gien... tổ chất cơ thể Dương Thần, ước chừng so với quái vật này mạnh hơn mười lần có thừa...

Dương Liệt sắc mặt xanh mét, tuy hắn biết thân thể Dương Thần tuyệt đối phải hơn hẳn quái vật này, nhưng không ngờ là chênh lệch nhiều đến vậy.

Nghiêm Bất Vấn nói:

- Nói cách khác, cho dù anh đem toàn lực cũng không chắc có thể làm một phần mười Dương Thần bị thương, mà Dương Thần hầu như không cần dùng bất luận công lực hay kỹ xảo gì...

Dương Liệt nắm chặt hay tay, cả người hơi run rẩy.

- Dương thiếu gia, nếu muốn xử lý Dương Thần, toàn lực phối hợp với thí nghiệm của tôi là con đường duy nhất... bằng không, đời này không có cửa.

Nghiêm Bất Vấn cười hấp dẫn.

Dương Liệt bị chấn động, nhưng chú ý đến thi thể không đầu trên mặt đất, lại lạnh người:

- Nếu anh biến tôi thành tên trên mặt đất, tôi giết hẳn rồi còn ý nghĩa gì nữa...

- Chậc chậc... no, no...

Nghiêm Bất Vấn lắc lắc ngón tay, nói:

- Trước đó tôi đã nói, người kia trước đó chỉ là người bình thường. Hơn nữa thân thể của gã trước đó không có chút gien nào của Dương Thần làm bước đệm, căn bản không thể chống cự tác dụng phụ của “thần quang”, cho nên mới biến thành một con quái vật ngu xuẩn làm theo bản năng.

Thiếu tướng Dương Liệt lại không như thế, tôi xem trọng anh, là vì trong cơ thể anh là cùng dòng máu với Dương Thần... tuy rằng anh rất không muốn thừa nhận.

Dương Liệt bỗng ngăn ra, nhìn Nghiêm Bất Vấn mỉm cười dường như ma quỷ, gã theo bản năng đã hiểu ra, đó là nguyên nhân khiến Nghiêm Bất Vấn chủ động tìm gã phối hợp làm thí nghiệm.

Huyết thông! Mình và Dương Thần là cùng huyết thông!

Nghiêm Bất Vấn cao giọng nói:

- Gien của Dương Thần đã trải qua vô số lần cường hóa, so với năm đó lúc lần đầu bị chiếu xạ, đã hùng mạnh hơn rất nhiều. Cho nên chỉ cần có vật dẫn tương xứng, gien của hắn tận khả năng dung hợp hoàn mỹ, như vậy chiếu xạ “thần quang”, chỉ mang đến cường hóa thuần túy, không có tác dụng phụ!

Dương Liệt hỏi ngược lại:

- Nhưng theo lý luận của anh, cho dù thí nghiệm thành công, cũng chỉ có cơ thể giống như Dương Thần, nhưng tên tiện nhân đó đâu chỉ có thân thể, hắn đã bước vào Tiên Thiên đại viên mãn, thậm chí vẫn đang mạnh hơn, còn có bản lĩnh chủ thần, anh muốn tôi vật lộn với hắn sao?

Nghiêm Bất Vấn thở dài:

- Dương Liệt thiếu gia, tôi chỉ có thể nói, rất nhiều lý luận khoa học, anh không thể lý giải, tôi chỉ có thể nói với anh những thứ đơn giản nhất.

- Nói!

Dương Liệt lạnh lùng nói.

- Anh đã nghe qua “sinh tồn chủ nghĩa duy vật máy móc” chưa?Ồ, không, chắc hẳn anh chưa nghe qua.

Nghiêm Bất Vấn vỗ trán, nói tiếp:

- Nói ngắn gọn, cơ thể người, chỉ là một công cụ truyền tải gien mà thôi,

mà chủ đạo là chính gien của chúng ta.

Mặc kệ Dương Thần thần thông quảng đại cỡ nào, chỉ là tác dụng từ gien của hắn đang không ngừng tăng cường. Chỉ cần đem gien của chúng ta cải tạo mạnh hơn so với hắn, không cần chúng ta cố gắng gì, tự nhiên sẽ còn mạnh hơn Dương Thần.

Đừng nói với tôi cái gì “cảnh giới”, “thần lực”, mấy thứ đó, chỉ cần có tăng phẩm do gien mang lại, không chỉ là trình tự gien cao cấp của nhân loại, mà còn là tất cả năng lực của nhân loại!

Nghe hết, tim Dương Liệt đập gấp gấp, nuốt nuốt nước miếng hỏi:

- Anh có bằng chứng gì không?

- Bằng chứng?

Nghiêm Bất Vấn dường như thấy rất buồn cười, cười ha hả nói:

- Tôi chính là bằng chứng!

- Anh?

Dương Liệt đột nhiên ngăn ra:

- Anh nói anh tự cải tạo gien cho chính mình?

- Nếu không, anh thấy tôi cả ngày làm thí nghiệm khoa học, nghiên cứu vũ khí, lấy đâu thời gian luyện công như các anh?

Nghiêm Bất Vấn đặc ý nói:

- Tôi chỉ cải tạo một chút, đã thắng anh hai mấy năm luyện võ, sao, sự thật ngay trước mắt, nếu anh còn không tin tôi sẽ đưa anh ra về, anh có thể tiếp tục làm kẻ đáng thương trong mắt Dương Thần...

- Anh đang khích tôi.

Dương Liệt không hài lòng nói.

- Vậy thì sao, anh cũng không đánh lại tôi.

Nghiêm Bất Vấn khinh thường nói.

Dương Liệt căm tức, cũng không có chỗ xả ra, gã biết, chỉ một tay của Nghiêm Bất Vấn cũng có tư cách nói câu đó, chính mình không phải đối thủ của gã.

- Tôi thấy, Song vương hàng đầu Yên Kinh đã không thích hợp với anh.

Dương Liệt thấp giọng nói:

- So với Lý Độn, hắn khủng khiếp hơn anh nhiều.

- Tôi trước giờ chưa thừa nhận.

Nghiêm Bất Vấn nhún vai nói.

Dương Liệt mắt lộ ra tia nghi ngờ nói:

- Tôi rất muốn biết, sao anh lại muốn giúp tôi xử lý Dương Thần, mục đích thật của anh rốt cuộc là sao?

- Tôi khẳng định là tôi vì bản thân mình, điểm ấy anh không cần suy nghĩ, anh cũng không hiểu được.

Nghiêm Bất Vấn hoàn toàn không định giải thích.

Dương Liệt đứng thẳng người, ngạo nghễ nói:

- Tôi cũng không cần biết rốt cuộc mục đích của anh là gì, tóm lại trên thế giới này, không có bất cứ cái gì làm Dương Liệt tôi sợ hãi, nhưng Nghiêm Bất Vấn, anh nghe cho kỹ, tôi có thể phối hợp với anh, mặc dù tôi biết anh đem tôi ra làm vật thí nghiệm, nhưng... nếu anh biến tôi thành quái vật, tôi có chết cũng biến thành quỷ không buông tha cho anh...

- Đừng nói những lời oán hận như vậy.

Nghiêm Bất Vấn cười ha hả nói:

- Hoan nghênh anh gia nhập kế hoạch “thần quang” của tôi, thiếu tướng Dương Liệt thân ái.

...

Đối với Dương Thần mà nói, lái xe đi vào Thái gia ở sân lớn quân khu của Yên Kinh, có một số việc trước khi sinh ra vẫn là mơ hồ, căn bản không hề biết.

Dừng xe ở bên ngoài bức tường đầy dây leo, Dương Thần vừa xuống xe, liền vỗ vỗ trán:

- Ai da, hỏng rồi, Nghiên Nghiên, anh lần đầu đến nhà em, nên mang theo quà tặng chứ nhỉ?

Thái Nghiên chớp chớp mắt, đôi lông mi dài rung động:

- Hình như cũng nên mang theo một chút, em thấy con rể nhà người ta đều như vậy.

Dương Thần cũng không nói gì, nếu là những người phụ nữ như Mạc Thiện Ny, Lưu Minh Ngọc thì đã sớm nghĩ đến những việc như vậy rồi, nhưng Thái Nghiên vốn thẳng, cách ăn mặc nhìn như một cô gái nhỏ, không tránh khỏi sơ xuất. Đối với loại lễ tiết linh tinh này mà nói, tóm lại là hẳn không nghĩ ra. Nhưng đằng nào tính tình chính mình cũng rất tự nhiên, hẳn cứ thế hai tay không vào nhà cha mẹ vợ.

Dương Thần sờ trán, chép miệng:

- Thôi đi, đi vào thôi, cha em sớm đã phó thác em cho anh rồi, chắc không có việc gì đâu.

Thái Nghiên nghi hoặc hỏi ngược lại:

- Cái gì mà phó thác... cha em đã nói gì với anh?

Dương Thần thuận miệng cười ha hả, cảm thấy vẫn không nên nói ra chuyện Thái Vân Thành lúc trước nhờ mình chăm sóc đặc biệt đến Thái Nghiên, tránh để Thái Nghiên tính hiếu thắng này lại không vui.

Hai người liền sóng vai chuẩn bị vào cửa, chỉ thấy một bóng người lả lướt, thanh nhã từ trong cánh cửa đi ra, một thân mặc chiếc váy đen, bên ngoài khoác áo trắng cúc bạc, đúng là cách ăn mặc ở nhà của Thái Ngung.

Trên khuôn mặt lúc nào cũng trong trẻo nhưng lạnh lùng, có một tia thân mật, mỉm cười, nhìn đứa em gái duy nhất về nhà, cô như thể vui vẻ lắm nhưng cũng không chịu biểu đạt, thản nhiên liếc mắt nhìn Dương Thần một cái, nói:

- Chờ hai người về lâu quá, vào nhà đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 652

Cướp Chồng Của Bà Ấy

Sân vườn Thái gia so với tưởng tượng của Dương Thần thanh tĩnh hơn rất nhiều, cũng không to lắm, trong nhà có hai ba người giúp việc, cũng không thấy có quân nhân canh gác, dựa vào quân hàm của Thái Vân Thành, quả là khá khiêm tốn.

Thái Nghiên nhìn thấy chị, cũng cực kỳ vui vẻ, túm lấy cánh tay Thái Ngung, kéo thẳng vào phòng khách, không ngừng nói mấy ngày nay ở Trung Hải thăm vấn những ai, kết thúc được những vụ án nào, đáng về kể công.

Thái Ngung mỉm cười nghe em riu rít, chỉ lãnh đạm đáp lại một hai tiếng, nhưng lại khiến người khác dễ chấp nhận.

Trong phòng khách, Thái Vân Thành mặc áo sơ mi trắng thoải mái, đang ngồi trên chiếc ghế gỗ lim, đọc báo quân đội, nhìn thấy Thái Ngung dẫn Dương Thần và Thái Nghiên đến, từ từ đứng dậy cười nói:

- Thật đúng giờ, cả nhà chuẩn bị ăn cơm, các con đến rồi.
- Cha, con nhớ cha chết đi được!

Thái Nghiên buông chị ra, bổ nhào vào trong lòng Thái Vân Thành, ôm chặt, giống như cô con gái bé bỏng.

Thái Vân Thành bất đắc dĩ, bị con gái ôm chặt như khúc gỗ, cười khổ với Dương Thần, hai người cũng không phải xa lạ, kỳ thật lần này gặp mặt, chỉ là hình thức thôi.

Dương Thần hơi trợn mắt, há mồm, trước giờ chưa từng thấy Thái Nghiên có mặt làm nũng như vậy, nhất thời quên cả chào hỏi nhạ phụ Thái Vân Thành.

Thái Ngung dường như chú ý tới vẻ mặt của Dương Thần, nhẹ giọng nói:

- Không ngờ, Nghiên Nghiên vẫn như đứa trẻ không chịu lớn.

Dương Thần hơi giật mình, nhìn người phụ nữ bên cạnh, hơi xuất thần.

Thực ra, lúc này bắt đầu gặp mặt, nhớ đến việc cô vì mình mà chịu tội thay, lại chuyện phải cùng Vĩnh Dạ kết hôn, trong lòng hẳn hơi ngại ngùng.

- Em... không sao chứ.

Dương Thần do dự, chỉ có thể hỏi thăm.

Thái Ngung ngăn người, đột nhiên cười thoải mái:

- Ý anh là gì?

- Anh nghe Nghiên Nghiên nói, anh cũng biết em không thích Vĩnh Dạ, kỳ thật em không cần làm đến mức đó, anh có thể gánh vác được, bọn họ không làm gì được anh.

Dương Thần thật lòng nói.

Thái Ngưng lắc đầu:

- Sao lại muốn làm lớn chuyện, chỉ là kết hôn thôi, như vậy tất cả mọi người sẽ bình an vô sự. Cho dù là kết hôn, em sẽ vẫn ở Viêm Hoàng Thiết Lữ tiếp tục làm việc, thích hay không, em không quan tâm.

Dương Thần không biết nói gì, không ngờ Thái Ngưng lại xem nhẹ hết thảy, nhưng trong lòng hắn vẫn không vui, cũng không rõ vì sao lại rối rắm, khó chịu như thế.

- Có thể nói cho anh biết... sao lại phải giúp anh không?

Dương Thần cuối cùng cũng hỏi.

Thái Ngưng cười, không có vấn đề gì, nói:

- Không phải trước đây đã nói sao, anh cứu mạng em, em đương nhiên phải báo đáp, hơn nữa nếu Nghiên Nghiên đã quyết định ở cùng anh, như vậy anh cũng là người nhà, huống chi em chỉ có một đứa em gái, từ nhỏ đến lớn không thể chăm sóc nó, có thể giúp người nó thích, lại là ân nhân cứu mạng của em, em thấy rất đáng, không có việc gì.

Dương Thần thấy trong lòng có chút chua xót, đang nghĩ nên làm thế nào để Thái Ngưng bỏ cái ý tưởng đó đi, hắn cũng không tin một người phụ nữ xinh đẹp đang tuổi thanh xuân sẽ vui vẻ kết hôn cùng một gã cô ta chán ghét, đúng lúc lại nghe thấy trong nhà có tiếng bước chân.

- Mới đến đã ríu rít nói không ngừng, mau tới ăn cơm đi.

Đó là một người phụ nữ trung niên, mặc tương đối thanh lịch, đôi mắt sáng, dáng vẻ hơi giống chị em Thái gia, vừa nhìn đã biết là mẹ của hai cô, cũng chính là người mẹ mà Thái Nghiên đã nói, Khương San.

Khương San cùng hai người giúp việc trong nhà đem đồ ăn đã chuẩn bị xong bê lên bàn cơm trên phòng khách, lúc này mới cười đi ra ôm lấy Thái Nghiên, đau lòng nói:

- Ngồi máy bay mệt rồi, mau vào ăn cơm đi.

Thái Nghiên lắc đầu:

- Sao lại thế được, mẹ không phải không biết, con gái mẹ đã trải qua huấn luyện đặc biệt của bộ đội đặc chủng... Đúng rồi, đây là người bạn trai mà lúc trước con nói sẽ dẫn về gặp mặt, Dương Thần.

Thái Nghiên cuối cùng cũng nhớ ra việc chính, vội giới thiệu cho mẹ.

Dương Thần đang định chào hỏi, lại thấy Khương San bỏ qua không chào đón... Trùng trùng nhìn hắn, hỏi:

- Cậu là Dương Thần?

Dương Thần cứng người, xấu hổ cười nói:

- Là... là tôi, sao hình như bác gái có chút hiểu nhầm gì thì phải?

- Hiểu lầm?

Khương San hừ lạnh nói:

- Nếu không phải tại cậu, Ngưng nhi sao lại bị cấm túc ở Yên Kinh? Sao lại phải đi cầu xin khắp nơi? Giờ con gái tôi phải dựa vào người ta, giống

như là đem tặng, cậu vui chứ?

- Ai dà, tôi bảo bà rồi, lúc này là lúc nào mà nói vậy, việc qua rồi đừng nói nữa.

Thái Vân Thành dường như cũng không dám ngăn vợ, đành phải khuyên nhủ.

Khương San không chịu, nói:

- Sao lại nói là đã qua? Một gã không biết ở đâu ra đem con gái tôi đi mất, lại không phải cưới hỏi đăng hoàng, lại còn hại đến hạnh phúc cả đời của con gái lớn, tôi có thể không giận sao?

Dương Thần sờ sờ mũi, ra vẻ mình hơi quá đáng, nếu không phải Thái Nghiên vì việc của mình, rời nhà trốn đi tham gia tập huấn, khiến Khương San đứt ruột đứt gan, có lẽ bà cũng không để cho Thái Nghiên ở cùng mình.

Dù sao, con gái nhỏ đời này không quản được, còn có thể dựa vào con gái lớn, không ngờ việc hôn nhân của con gái lớn lại phải quyết định trong hoàn cảnh như vậy, có thể không làm người làm mẹ như Khương San phát hỏa sao?

Dương Thần cũng không phản đối, cũng may chính mình da mặt dày, ngoắt trước ánh mắt như giết người của Khương San, tự nhiên ngồi xuống cạnh bàn ăn, cười ha hả nói:

- Đồ ăn nhiều quá, tôi hơi đói bụng rồi, mọi người cũng mau đến ăn đi, để nguội sẽ không ngon.

Thái Nghiên còn lo Dương Thần sẽ khó chịu, sốt ruột thay hắn, nhưng lại thấy hắn thông dong như không có gì, vừa bực mình vừa buồn cười, cũng ngồi xuống theo.

Khương San lập tức giống như ngọn lửa bốc lên gặp phải chân không, không có dưỡng khí, không thể cháy nổi, đành hờn dỗi ngồi xuống.

Thái Vân Thành có chút đau đầu, bảo người làm mang đến một chai Mao Đài cao cấp đặc biệt, rót cho Dương Thần một ly, nói:

- Dương Thần, hôm nay gặp mặt, kỳ thực trong lòng chúng ta đều biết, cậu cũng đừng trách bác gái không nể mặt cậu. Tâm lòng cha mẹ, thấy hai đứa con gái đều vì một người, cuộc sống đi lệch khỏi quỹ đạo, ai cũng sẽ không yên tâm.

Dương Thần tự giễu nói:

- Đều do tôi, bị quở trách cũng đáng.

- Hừ, cậu biết là tốt rồi.

Khương San khinh thường nói:

- Thật không biết Nghiên Nghiên coi trọng cậu điểm nào, vì cậu mà suýt mất mạng bên ngoài. Nếu nó không ương bướng vậy, tôi kiên quyết phản đối chuyện hai đứa, cũng không phải chuyện xán lạn gì, về sau nếu khiến con gái tôi phải oan ức, tôi nhất định không buông tha cậu.

Dương Thần nhìn ánh mắt căm tức của Khương San, mặt co giật, vội gật

đầu đồng ý.

Cũng may Thái Vân Thành giảng hòa, bữa trưa này mới có thể ăn thuận lợi, Khương San tuy không quên mất Dương Thần, nhưng cũng không đến mức làm âm lên, chỉ nhìn hẩn vẻ ghét bỏ mấy lần rồi cũng thôi.

Sau bữa trưa, Thái Vân Thành ra hiệu cho Dương Thần cùng ông đi vào phòng nói chuyện, chị em Thái gia cũng lâu không gặp, cùng đi vào hoa viên nói chuyện phiếm.

Đi vào phòng THái Vân Thành, Dương Thần tiện tay kéo ghế ngồi xuống, bắt chéo chân, duỗi lưng, ngáp một cái, hỏi:

- Sao còn thần bí thế, có lẽ lúc nữa bác gái lại nghĩ tôi cướp hai đứa con gái, lại cướp nốt chồng của bà ấy đó.

Thái Vân Thành cười ha hả, không quan tâm đến câu đùa của Dương Thần, ngồi xuống, nói:

- Cậu đến Yên Kinh mấy ngày nay, nhưng xem ra cái đám Yên Kinh này cậu quậy lên có chút không ổn.

Dương Thần nghi hoặc hỏi:

- Tôi làm gì khiến ông thấy khó xử sao?

- Chuyện của hội Thanh Long, chắc kết thúc rồi chứ?

Thái Vân Thành hỏi han.

Dương Thần nheo mắt, quả nhiên mình vẫn bị Viêm Hoàng Thiết Lữ theo dõi, cười nói:

- Hay tướng quân Thái nghĩ tôi sẽ giúp hội Thanh Long khuếch trương thực lực?

Thái Vân Thành cũng không phủ nhận nói:

- Tuy tính tình cậu sẽ không làm vậy, nhưng dù sao con gái lão cũng là một người tình của cậu, tiểu tử này, đối với phụ nữ sẽ không rõ ràng như với đàn ông. Tôi cũng xác nhận một chút, Lưu Thanh Sơn là nhân vật kiêu hùng, nghĩ đến cậu cũng biết. Tôi hy vọng cậu không nhúng tay vào chuyện ở Yên Kinh này, chắc cậu cũng rõ, ở đây cậu là nhân vật nhạy cảm, nếu làm chút chuyện gì khác người, khiến cho người khác chú ý, không ai giúp được cậu, về tình riêng mà nói, tôi cũng không hy vọng người đàn ông của con gái mình gặp chuyện không may.

Dương Thần nhún vai:

- Phải cảm ơn ông thẳng thắn thành khẩn. Nhưng tôi nghĩ, có một số việc không tránh khỏi, tôi không trêu chọc ai, nhưng nhiều việc lại tìm đến tôi, tôi chỉ cố gắng hết sức để không liên lụy đến người bên cạnh.

Thái Vân Thành thở dài nói:

- Thật đúng là câu trả lời không làm người ta bớt lo được.

- Việc này đừng nói nữa, nói chuyện về tình hình bây giờ đi.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Cái kia... bố vợ à, mẹ vợ rốt cuộc phải làm sao đây, châm chích tôi như

vậy suốt cũng không nên, nếu về sau thành người một nhà, cuối cùng cũng phải giữ hòa khí chứ?

Thái Vân Thành mỉm cười:

- Bác gái tính tình như vậy, lúc nào cũng mong con mình được gả cho người tốt, cậu giờ lại khiến Nghiên Nghiên làm người tình, người làm mẹ như bà ấy không cự tuyệt được, đương nhiên khó có thể ôn hòa với cậu, kỳ thật thái độ của bà ấy với Vĩnh Dạ tốt hơn, dù sao Vĩnh Dạ cũng là con cháu Lý gia, cha mẹ nó là Lý Tân và Quách Á Lệ đều xuất thân danh giá, lại làm quan lớn. Cho nên, tuy rằng Ngưng nhi bị ép qua đó, bà ấy vẫn khá vừa lòng với hôn sự này.

- Ông muốn nói gì?

Dương Thần nhú mày nói.

Thái Vân Thành cười nói:

- Kỳ thực đạo lý này rất đơn giản, bà ấy không nể mặt cậu, bởi trong mắt bà ấy cậu chỉ là tên vô lại. Tôi vì quan hệ về thân phận cũng sẽ không nói cho bà ấy xuất thân thật của cậu. Nếu cậu muốn bà ấy không nhằm vào cậu nữa, biện pháp tốt nhất là tiếp nhận vị trí trưởng tôn của Dương gia, như vậy... bác gái sẽ thích cậu hơn, hơn hẳn Vĩnh Dạ kia...

Dù làm tình nhân, làm tình nhân của người thừa kế Dương gia tương lai, cũng rất tốt.

Dương Thần quyết đoán khoát tay:

- Thôi đi, đề nghị này chẳng có ý nghĩa gì hết, tôi cũng không ngại, cứ để vậy cũng không sao.

Thái Vân Thành bắt đầu dĩ lắc đầu, ông còn vô cùng hy vọng Dương Thần trở lại Dương gia, dù sao như vậy, Dương Thần trở thành phần tử trung kiên ở Hoa Hạ, nói vậy, Hồng Mông cũng sẽ tín nhiệm Dương Thần hơn, Dương Thần và những người bên cạnh sẽ được an toàn và bảo đảm sung túc, đáng tiếc, người thanh niên quật cường này lại vượt qua dự đoán của ông.

Thái Vân Thành đành thay đổi đề tài, nói:

- Việc hạ độc ở Đường gia, cậu biết chứ?

Dương Thần buồn bực ngẩng đầu:

- Ông là thủ lĩnh tình báo, sao còn hỏi tôi?

Thái Vân Thành cười khỏ nói:

- Tuy rằng tôi có mạng lưới tình báo, nhưng vòng tròn bốn đại gia tộc, không phải ai cũng điều tra được. Nếu chúng tôi biết hung thủ hạ độc Đường Triết Sâm và Đường Uyển ở Đường gia, tất nhiên đã sớm tìm ra, sao lại để hắn tự do tiếp tục như vậy. Phải biết rằng Đường gia nếu rối loạn, không ít sản nghiệp trọng yếu của Hoa Hạ sẽ bị tổn hại.

- Vậy các ông cũng phải có đối tượng nghi vấn?

Dương Thần hiểu ý cười.

Thái Vân Thành một tay gõ gõ mặt bàn:

- Không có chứng cứ cũng chỉ có thể hoài nghi.

- Vậy cũng giống tôi, tôi cũng đang chờ chứng cứ, hoặc là nói... tôi đang cần một cơ hội tốt.

Dương Thần nói.

Đang lúc Thái Vân Thành muốn hỏi cái gì, lại đột nhiên có tiếng người làm thông báo...

- Tướng quân Thái, thiếu gia Vĩnh Dạ của Lý gia đến, nói là muốn đưa đại tiểu thư đi chụp ảnh cưới, đã đợi ở đại sảnh...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 653

Anh Nói Đi

Trong hậu hoa viên, giữa bụi cây Hoàng Dương um tùm tươi tốt, là đám hoa màu tím đẹp rực rỡ.

Ở giữa hoa viên, hai chị em Thái Nghiên và Thái Ngung cùng ngồi bên chiếc bàn đá, trên mặt bàn là trà hoa cúc thơm ngát, tỏa ra ấm áp.

Hai chị em đều im lặng không nói gì, giống như là giờ phút cùng nhau hưởng thụ sự yên bình.

Thái Nghiên hai tay đang cầm chén trà như đang cầm ống trúc, sau khi như đang suy nghĩ chuyện gì, cuối cùng quay đầu lại nhìn, hỏi:

- Chị, chị sẽ không cưới Vĩnh Dạ, đúng không?

Thái Ngung cúi đầu, cười nhạt.

- Đã bàn bạc xong rồi, làm sao có thể không cưới chứ.

- Nhưng chị căn bản không thích anh ấy, nếu chị muốn, đã sớm cưới anh ấy từ mấy năm trước rồi.

Thái Nghiên nhú mi nói.

- Rất nhiều người kết hôn, không nhất định phải thích mới cưới, giống như chị, cho dù kết hôn hay không, cũng có gì khác nhau.

Thái Ngung nói.

Thái Nghiên cắn cắn môi, đột nhiên nói:

- Lúc ở Trung Hải, em hỏi Dương Thần một vấn đề liên quan đến chị.

Thái Ngung ngẩn người, ngẩn đầu, nghi hoặc nhìn em, trong mắt có chút khác thường.

- Em hỏi hắn, hỏi hắn thích chị đúng không.

Thái Ngung ngây người, như thể không quen cô em ruột trước mặt, sau đó định nói lại thôi, có chút bối rối né tránh tầm nhìn.

Thái Nghiên mỉm cười.

- Chị quả nhiên thích Dương Thần.

- Chị không có.

Thái Ngung vội vàng từ chối, lắc lắc đầu.

- Nghiên Nghiên, em đừng nói lung tung, lúc đầu chị chỉ là giám sát Dương Thần, cũng chỉ có mối quan hệ bạn bè bình thường với hắn, nếu không phải hắn cứu chị, chị cũng sẽ không giúp hắn.

- Chị, chị đừng lo lắng, bắt đầu bối rối rồi, như vậy không giống chị.

Thái Nghiên tủm tỉm cười nói:

- Tuy rằng...Chị em chúng ta đã xa nhau từ nhỏ, rất ít gặp mặt, nhưng chúng ta dù sao cũng là chị em ruột, em hiểu chị còn hơn cả chị nghĩ, chị

không lừa được em đâu...

Thái Nghiên nhú mày lại, nghiêm mặt nói:

- Nghiên Nghiên, em đừng nghĩ linh tinh. Chị biết em vì đi tới ngày hôm nay, đã trả giá rất nhiều, chị chỉ hy vọng sau này em có thể sống vui vẻ. Việc của chị, kỳ thực cũng thời gian trong nháy mắt thôi.

- Tuy rằng chị không thể nào thích Vĩnh Dạ, nhưng dù sao Vĩnh Dạ cũng sẽ không bạc đãi chị. Hơn nữa vì cuộc hôn nhân này, mẹ đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Chị không muốn mang thêm phiền phức gì cho nhà mình nữa. Chúng ta không nói đến chuyện này nữa được không.

Thái Ngung có chút bất lực nhìn Thái Nghiên, có phần như van xin.

- Nếu bây giờ em không nhắc đến, em sẽ hối hận cả đời.

Thái Nghiên khẩn thiết nói, đứng dậy, vòng ra trước mặt Thái Ngung, nắm chặt lấy tay của Thái Nghiên, nói:

- Chị, chị lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng nghĩ cho người khác trước! Từ nhỏ đến lớn, chị không phải vì nhà họ Thái chúng ta thì cũng là vì bố mẹ, học này học nọ, cái gì đều phải làm tốt nhất!

- Lúc trước nếu không phải vì giúp ba nâng cao quân hàm, thì chị cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận lời yêu cầu của Đường Môn, đi Thục Xuyên học võ, sẽ không đi nhiều năm như vậy mới về nhà!

- Chị khi nào mới có thể vì cuộc đời của mình mà suy nghĩ một chút!? Lẽ nào cả đời này chị đều sống vì người khác sao?

Thái Ngung có chút tỉnh táo nhìn cô em có chút xa lạ, nói không ra lời.

Cả đời sống vì người khác?

Thái Ngung sợ phát run lên một lúc, cười khổ nói:

- Con bé này, mọi người không phải người khác, là người thân của chị.

- Còn Dương Thần thì sao? Chị rõ ràng là thích hắn, lẽ nào vì bên cạnh hắn có người phụ nữ khác, vì em thích hắn, chị liền từ bỏ, đến thử nói ra cũng không muốn sao? Chị lại không phải không biết, phụ nữ bên cạnh kẻ xấu xa đó cũng không phải một người! Hừ! Nói thật, em một chút cũng không muốn chị tham dự vào, dù sao em cũng đã có lỗi với Nhược Khê rồi, mọi người đều đi tranh giành.

Thái Nghiên bĩu môi, có chút chán nản nói.

Trên mặt Thái Ngung hơi đỏ lên một chút.

- Nói bậy bạ gì đó, chị với Dương Thần thật sự không có quan hệ đó. Chị giúp hắn, là vì nếu hắn tiếp tục làm to chuyện, sẽ dẫn đến rất nhiều phản ứng liên tiếp. Hơn nữa hắn là người đàn ông em thích, chị hy vọng hai người đều có thể tốt đẹp.

- Chị nói dối!

Thái Nghiên rất sốt ruột, tính tình nóng nảy không nhịn được, nhưng đúng lúc này, một gã người hầu đi đến trong hậu hoa viên, cắt ngang lời nói của Thái Nghiên.

- Đại tiểu thư, nhị tiểu thư, thiếu gia Vĩnh Dạ của Lý gia đến rồi, nói là muốn mời đại tiểu thư đi chụp ảnh cưới.

Trong mắt Thái Ngưng hơi ảm đạm, lập tức đứng dậy, nói:

- Đi thôi, đừng để người ta đợi lâu.

Thái Nghiên bất mãn nói:

- Chụp áo cưới gì, ngày kết hôn vẫn còn chưa định mà? Hắn ta gấp cái gì chứ!?

- Thái Nghiên, nếu em không muốn gặp Vĩnh Dạ, có thể không ra, những việc khác sau này hãy nói được không.

Thái Nghiên bất lực nói xong, quay người đi ra.

Thái Nghiên cắn răng một cái, oán hận dậm chân, nói:

- Chị, chẳng lẽ chị không muốn biết, lúc ấy Dương Thần trả lời cái gì sao!?

Thái Ngưng vừa mới bước ra liền dừng lại, nhưng cũng chỉ một chút, lại rời khỏi hậu hoa viên.

Nhìn bóng dáng chị rời khỏi, Thái Nghiên đau khổ nhắm hai mắt lại, trên mi hơi ướt.

...

Trong phòng khách của Thái gia, Vĩnh Dạ trên người mặc bộ âu phục Armani, tóc chải chuốt bóng mượt đã không chịu nổi đi qua đi lại, chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ mình theo đuổi nhiều năm, cuối cùng cũng thành sở hữu riêng của mình, hắn ta liền cảm thấy máu trong người sôi sùng sục.

Đã rất nhiều lần theo đuổi, đều bị lạnh lùng từ chối, nhưng trời không tuyệt đường của người, bởi vì cái tên gọi là Dương Thần, lại vừa mới thay Thái Nghiên thế tội, làm cho quay co một vòng, cuối cùng Thái Nghiên cũng đến trước mặt mình!

Vĩnh Dạ đã rất nhiều lần nằm mơ, trong giấc mơ người phụ nữ đã làm cho mình nhục nhã như thế nào cự tuyệt mình biết bao nhiêu lần, lại dùng lời nói lạnh nhạt đối với mình, nhưng hắn ta cũng hiểu rõ, Thái Vân Thành không phải người hiền lành, trước khi hôn lễ chính thức bắt đầu, mình vẫn phải cố gắng giả vờ làm con rể tốt, đem toàn bộ sức lực sắp xếp cho thỏa đáng!

Đợi một lúc lâu, cuối cùng có người từ sau đi ra, Vĩnh Dạ vốn cho rằng là Thái Ngưng, nhưng ngẩng lên nhìn, lại toàn là “ người cũ” không ngờ mà đến.

Dương Thần đi theo Thái Vân Thành, từ trong phòng đi ra phòng tiếp khách, mặc dù Thái Vân Thành không đặc biệt nhắc tới, nhưng Dương Thần không biết vì sao, rất muốn ra ngoài xem sao.

Nghĩ đến Thái Ngưng phải cùng người kia đi chụp áo cưới chiều, Dương Thần khó có thể phủ nhận, chính mình rất không thoải mái.

- Bác Thái, đây là..

Vĩnh Dạ có chút thật cẩn thận liếc Dương Thần một cái, hắn làm đội

trưởng đội hai của Long Tô, tuy rằng biết Dương Thần ở Yên Kinh, nhưng không ngờ sẽ xuất hiện ở nhà họ Thái.

Thái Vân Thành cười ha hả nói:

- Có chút kinh ngạc sao, cũng không có gì, hôm nay con gái thứ hai của tôi Thái Nghiên về nhà, Dương Thần cùng về.

Vĩnh Dạ gật gật đầu, xấu hổ hướng Dương Thần cười cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

Dương Thần mặt không chút cảm xúc, trong lòng thì nghĩ, có phải đơn giản đem tên Vĩnh Dạ này giết đi hay không, tránh cho hắn ta quấy rầy Thái Ngung, cũng khiến mình phiền lòng.

Nhưng tên Vĩnh Dạ dù sao cũng liên quan đến rất nhiều người, chỉ nhà họ Lý bên kia đã không dễ giải thích, đặc biệt là tên Lý Độn kia, cũng coi như là bạn của mình, mình giết em họ của y, có chút không ổn.

Lúc này, Khương San dẫn Thái Ngung từ bên ngoài đi vào, Khương San về mặt hồng hào cười nói:

- Vĩnh Dạ, sao lại nóng vội như vậy, vẫn chưa nói ngày kết hôn mà, đã muốn đi chụp ảnh cưới rồi?

Ngoài miệng nói nóng vội, nhưng về mặt Khương San lại tràn đầy vẻ vui mừng.

Vĩnh Dạ nói chuyện với “Mẹ vợ” này lại rất thoải mái, ôn hòa cười nói:

- Cháu muốn cho Ngung Nhi một đám cưới thật hoàn mỹ, đương nhiên càng sớm chuẩn bị càng tốt.

Nói xong, Vĩnh Dạ nhìn Thái Ngung một bên lạnh tanh không đáp, nhìn Thái Ngung mặc váy bộc lộ khí chất nhã nhặn lịch sự mà ngày xưa không có, ánh mắt nóng bỏng, nuốt nuốt nước bọt, nói:

- Ngung Nhi, anh đều đã hẹn trước thợ chụp ảnh và tạo mẫu rồi, đều là đội chuyên nghiệp nước ngoài, còn đã từng hợp tác với vương thất Thụy Điển, tuyệt đối có thể chụp em thành cô dâu xinh đẹp nhất. Em có cần chuẩn bị trước một chút, hay là bây giờ đi luôn, được không?

Thái Ngung không trả lời, cũng là theo vừa rồi, ánh mắt nhìn ra chỗ Dương Thần đứng, giống như có chút xuất thần, bịt tai không thèm nghe.

Khương San hơi nóng nảy, vội hòa giải nói:

- Ngung Nhi, con nói được không, con xem Vĩnh Dạ chu đáo thế, đồng ý chăm lo cho con như thế, người đàn ông tốt như vậy gặp không nhiều, con đừng có kéo dài khiến người ta phải đợi.

Thái Ngung vẫn không trả lời, đột nhiên bước đến trước mặt Dương Thần cách đó không xa, đột ngột nói:

- Anh nói, em nên đi không.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 654

Không Cần Bất Cứ Người Nào

Mọi người ở đây đều chờ đợi, Thái Vân Thành cùng Khương San kinh ngạc, trong khi đó Vĩnh Dạ, sau khi sửng sốt, sắc mặt trầm xuống, trong mắt tràn đầy sự tức giận đang kìm nén.

Dương Thần cũng vẫn chú ý tới ánh mắt của Thái Ngung, nghe được câu hỏi này, trong lòng hồi hộp một chút, giống như là một tảng đá đang đè nặng, buông lỏng ra.

Đôi mắt Thái Ngung trong suốt khác thường, lại để lộ sự bình tĩnh đến kỳ lạ, điều này làm cho Dương Thần trong ý thức hiện ra, những ngày ở trong núi rừng ban đêm, từ trong tay Huyết tộc Lilith, cứu Thái Ngung chỉ trong nháy mắt, khi đó, người phụ nữ này cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn mình...

- Nếu... Tôi nói em đừng đi, em sẽ đồng ý sao.

Dương Thần ma xui quỷ khiến buột miệng nói.

Khóe miệng Thái Ngung hơi động nhẹ.

- Nếu, anh có lý do.

- Tôi có lý do.

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Lý do là, tôi không thích.

Thái Ngung hốc mắt hơi hơi đỏ, lộ ra một nụ cười lạnh nhạt.

Khương San đứng một bên nhìn hai người không hiểu ra sao cả, phát hiện Vĩnh Dạ bên cạnh đã sắp tức giận đến nổi mắt rồi, lập tức cảm thấy tình hình không ổn, hận không thể đuổi Dương Thần ra khỏi cửa, vội vội vàng vàng xông lên cầm lấy tay Thái Ngung, nói:

- Ngung Nhi, con làm sao vậy? Việc kết hôn của con hỏi hấn làm gì?

Thái Ngung áy náy nhìn mẹ.

- Xin lỗi mẹ, mẹ, xem ra hôm nay con không thể đi...

- Dựa vào cái gì?

Vĩnh Dạ rốt cục không kìm nổi, hét lớn:

- Chỉ vì tên vô liêm sỉ này nói không thích, em liền không đi chụp ảnh cưới với vị hôn phu của mình? Thái Ngung em nhất định phải cho anh một lời giải thích hợp lý.

Khương San cũng bắt đầu tức giận.

- Nói mê sảng cái gì? Con nhất định phải đi.

Thái Ngung im lặng, cắn môi, không nói một lời.

- Cô ấy đã nói không đi, vậy không cần đi nữa.

Dương Thần đi đến trước mặt, kéo Thái Ngung ra phía sau mình, cười hiền lành nói:

- Bác, việc này không thể miễn cưỡng, cháu cảm thấy, ngoài tờ giấy đăng ký kết hôn, hôn ước này cũng có chút không hợp tình hợp lý, đương sự đều không thích như vậy, hà tất phải ép buộc chứ.

Khương San tức đến ngực phập phồng không ngừng, run rẩy chỉ tay vào Dương Thần.

- Cậu, cậu có phải muốn đập nát nhà chúng tôi, mới hả lòng hả dạ không?

- Cháu chỉ là không muốn sau này hối hận.

Dương Thần kiềm chế ý cười, nghiêm mặt nói:

- Tuy rằng cháu không rõ rốt cuộc vì sao, nhưng cháu phản đối việc Thái Ngung gả cho người kia, sự việc là do cháu khơi mào, lúc trước cháu không nghĩ chu toàn, để Thái Ngung ở Yên Kinh chịu không ít uất ức, nhưng cháu vẫn không đến nỗi cần dựa vào một người phụ nữ lấy cuộc hôn ước này giúp cháu che gió che mưa, làm theo lời cháu, hủy bỏ đi.

Dương Thần nói xong những lời này, bỗng nhiên cảm giác thoải mái rất nhiều, như là tảng đá rốt cục buông xuống.

Thái Ngung đứng ở sau lưng Dương Thần, trong mắt có chút đấu tranh, nhưng cuối cùng, cũng là nhắm mắt lại, như là hết thấy đều mặc cho số phận.

- Cậu gánh vác? Cậu gánh vác thế nào? Nếu cậu có bản lĩnh, đâu cần đến sự trợ giúp của Ngung Nhi nhà ta? Nếu không phải nể mặt Nghiên Nghiên, bây giờ tôi đuổi cậu cút ra ngoài.

Dương Thần nhún vai, không sao cả nói:

- Không thành vấn đề, đừng nói cút, mẹ vợ nói muốn cháu bỏ cũng được nhưng mà cháu đi ra ngoài, hắn ta cũng phải đi ra ngoài.

Dương Thần chỉ chỉ chỗ Vĩnh Dạ đứng.

- Vĩnh Dạ mới là con rể tôi tìm, cậu là thứ gì chứ?

Khương San khinh thường hừ lạnh nói.

Thái Vân Thành đứng bên rốt cục nóng vội đi lên, vợ mình chửi người quá đáng như vậy, nếu Dương Thần thật sự nổi giận, cái này ai cũng không can nổi, vì thế vội bước lên trước giúp đỡ Khương San, nhíu mày nói:

- Được rồi, đừng có nói khó nghe như vậy con gái vẫn còn ở đây đó.

Khương San vùng vẫy thoát khỏi tay của chồng, lông mày dựng đứng nói:

- Làm sao vậy? Ông đúng là vô dụng, tôi chạy đông chạy tây nghĩ cách bảo vệ Ngung Nhi, bây giờ tên vô liêm sỉ này lại muốn phá hỏng tất cả, tôi làm sao còn không thể nói hắn?

Vĩnh Dạ nhìn thấy cảnh cãi vã, Dương Thần bị Khương San liên tục quở trách chửi rủa, trong lòng cảm thấy sảng khoái, hắn bỗng nhiên nhớ tới, đây chính là Yên Kinh, mình lại là người của Lý gia, tên Dương Thần này tuy lợi hại, cũng không đến mức dám đối đầu với Lý gia? Còn có trên người Thái Ngung cũng còn bản án, nếu không có nhà mình bảo vệ, sớm đã bị vào tù

rồi.

Kết quả là, Vĩnh Dạ đắc ý đi lên đi, cười nói:

- Đúng vậy, bác Thái, hôn sự đã hai nhà đã bàn bạc xong rồi, làm sao có thể nói đôi là đôi chứ, huống hồ cũng không thể để người ngoài đến quấy rối, nếu như bác giúp Dương Thần, đôi với nhà cháu mà nói, rất khó chấp nhận.

Không ngờ, vẫn chưa đợi Vĩnh Dạ nói xong, Dương Thần đã xoay người một cái, sau khi xuất hiện bên người Vĩnh Dạ, một tay cầm cổ hần nhắc lên, từ phía sau ôm lấy, ghì chặt.

- A...

Vĩnh Dạ căn bản chưa kịp phản ứng, liền đã bị bóp chặt toàn bộ đường hô hấp, sắc mặt phồng lên như gan lợn, không nói ra lời.

Tình huống ở đây, trong nháy mắt tư đối thoại, trở thành bạo lực.

- A

Khương San hét lên, bà không nghĩ tới thân thủ của Dương Thần mạnh như vậy, hơn nữa còn thật sự dám động thủ trước mặt.

Dưới sự uy hiếp của Dương Thần, Vĩnh Dạ có chút bản lĩnh đó một chút cũng không dùng được, trong lòng phát lạnh, cảm thấy lạnh thấu xương sát khí đã từ trên cơ thể Dương Thần tràn ngập, sắp dọa hần ta ngất đi rồi.

Dương Thần giống như đùa nghịch con rối, xoay tròn thân thể của Vĩnh Dạ, quay đầu lại nói với Khương San:

- Bác gái, bác hình như hiểu nhầm một chút việc, cháu sợ dĩ nghe bác nói những lời này, không phải cháu sợ bác, cháu nhường nhịn bác chỉ là vì, bác là mẹ của người phụ nữ của cháu mà thôi.

Cháu vừa nói rồi, phải chấm dứt cái hôn ước kia, cũng không phải cần sự đồng ý của mấy người, cháu cũng không dùng dấu chấm hỏi.

Cháu nói cái gì, thì phải là thế, không cần bất cứ người nào đồng ý.

Bởi vì bác là mẹ của Nghiên Nghiên, cháu sẽ không giết bác, nhưng tên này, có thể không chút quan hệ gì đến cháu, cháu giết hần, so với hồi đầu giết tên Tăng Mậu dễ hơn rất nhiều.

Khương San cảm thấy lạnh cả người, lúc bà phát hiện ánh mắt kia sắc bén lạnh lùng, theo bản năng tin lời nói của Dương Thần—— Hần thực sự sẽ giết người tại đây.

Thái Vân Thành cũng bắt đầu căng thẳng, trịnh trọng nói:

- Dương Thần, không được kích động, giết Vĩnh Dạ, sẽ không có lợi ích gì đâu.

- Thái tướng quân, giết hay không, phải xem sự lựa chọn của hần thế nào.

Dương Thần cười lạnh quay đầu, nhìn về phía Vĩnh Dạ, hỏi:

- Nay, tôi hỏi anh một lần, anh còn muốn đi chụp ảnh cưới không, muốn kết hôn cùng Thái Ngưng nữa không?

Vĩnh Dạ cảm thấy bị đè nén như vậy, cổ mình sắp đứt ra rồi, miễn cưỡng hô hấp, làm sao còn để ý đến kết hôn hay không, giữ được mạng hãy nói

tiếp, thế là vội khàn khàn trả lời:

- Không...không...không kết hôn nữa...

Sắc mặt Khương San u ám, bà không nghĩ đến Vĩnh Dạ không ngờ đến dũng khí chống cự đều không có, trực tiếp trốn tránh tất cả.

Tuy rằng sớm biết rằng Vĩnh Dạ không được coi là người đàn ông bản lĩnh gì, nhưng không ngờ, một thanh niên có huyết thống của Lý gia không ngờ khiếp đảm đến mức này.

Kỳ thực bà cũng không thể trách sự yếu đuối của Vĩnh Dạ, bất cứ ai trong lòng đều hiểu rõ, người đang uy hiếp hấn rất hung tợn, đều không dám phản kháng.

Tuy rằng Vĩnh Dạ trong lòng muốn có được Thái Ngưng, nhưng nếu nói tình yêu chân chính là không nhiều, nếu có thể sống tiếp, bao nhiêu người đẹp có thể hưởng thụ, hà tất vì một cái này làm mất tính mạng? Hấn ta không ngốc.

Dương Thần hài lòng cười nói:

- Ái chà, sớm phối hợp như vậy, hà tất phải làm thành thế này chứ.

Nói xong mới quăng Vĩnh Dạ sang một bên.

Vĩnh Dạ được tự do, cảm như hên, không dám nói thêm bất cứ câu vô nghĩa gì, hốt hoảng bỏ chạy ra ngoài, đến quay đầu cũng không dám.

Khương San còn muốn gọi Vĩnh Dạ lại nói rõ, nhưng gọi thế nào Vĩnh Dạ đều không dám dừng lại.

Thái Vân Thành búi ngùi thở dài.

- Thôi đi, cái hôn sự này vốn không thể nào tin cậy được, nếu Vĩnh Dạ đã nói là không kết hôn, vậy chúng ta coi như chưa từng xảy ra.

- Cái gì gọi là không đáng tin?

Khương San giận dữ giọng the thé:

- Ông thì hiểu cái gì? Nếu Vĩnh Dạ không kết hôn với Thái Ngưng, bên tòa án quân sự kia trách tội xuống, ông có thể cứu Thái Ngưng không?

Thái Vân Thành im lặng không nói, mà là nhìn phía Dương Thần

Dương Thần buông thông tay, nói:

- Cùng lắm thì lần sau đi bóp cổ tên quan toà kia, khiến ông ta phán Thái Ngưng vô tội, dù sao cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện như này rồi.

- Hừ, cậu coi Yến Kinh là nhà mình sao? Cậu cứ đợi xem Lý gia báo thù cậu, nếu như anh họ của Vĩnh Dạ là Lý Độn đến rồi, xem hấn ta xử lý cậu thế nào, tôi nghe nói Lý Độn đã quay về Yến Kinh rồi.

Khương San tức giận đến ngửa cả răng, cười lạnh nói:

- Dương Thần, đừng trách nhà họ Thái chúng tôi nhẫn tâm, cậu như vậy là tự tìm lấy phiền phức, đến lúc đó đừng liên lụy đến nhà chúng ta.

- Câm mồm.

Thái Vân Thành khiển trách:

- Từ khi nào việc của nhà họ Thái đến lượt bà làm chủ vậy?

- Chẳng lẽ dựa vào chân tôm như ông sao?

Khương San một bước cũng không nhường.

Thái Ngung nhìn cha mẹ sắp cãi nhau, cũng là không có cách nào khác, vài phần đau xót quay người, không nghĩ nhiều, yên lặng rời khỏi căn phòng.

Dương Thần không khỏi đau lòng, ở trong cái nhà như thế này, cũng khó trách Thái Ngung có tích cách như thế này, bố là người bảo thủ, mẹ lại không biết rõ chân tướng cứ dính vào, cô cũng chỉ có thể lo cho bản thân mình, đã hy sinh rất nhiều, bất luận là giúp bố cũng được, hay là chăm sóc em gái cũng được.

Dương Thần do dự, chẳng muốn xen vào cuộc tranh luận đỏ mặt tía tai trong phòng khách nữa, chạy theo hướng của Thái Ngung.

Theo hành lang phía sau phòng khách, con đường thẳng đến tảng đá chỗ giếng Tiểu Thiên, nhìn thấy Thái Ngung đang đứng ở dưới gốc cây ngô đồng, ngơ ngẩn ngửa đầu nhìn lên không trung.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua chạc cây cánh quạt, rắc vài tia nắng vui vẻ, chiếu vào khuôn mặt Thái Ngung không vui không buồn, như là đắm chìm trong ánh mặt trời bạch ngọc.

Trong lòng Dương Thần tràn ngập nhưng nói không thành tiếng, cảm xúc không rõ ràng, đứng phía sau Thái Ngung rất lâu, mới hỏi:

- Em không sao chứ.

Thái Ngung quay người lại, ngoài ý muốn lộ ra một chút ý cười:

- Vì sao?

- Ừ?

- Vì sao không cho em đi.

Thái Ngung hơi hơi nghiêng đầu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 655

Không Cần Phải Nói

Dương Thần lập tức đỏ mặt lên, có chút lắp bắp nói:

- Ổ...Không phải vừa mới nói sao...Cái đó...Anh không thích.

- Vì sao không thích?

Thái Ngung hỏi đến cùng.

Dương Thần có chút không dám nhìn thẳng vào Thái Ngung, ánh mắt dường như hiểu tất cả, xoa xoa tay, nói:

- Cảm giác không thoải mái.

Thái Ngung bỗng nhiên lộ ra một nụ cười rục rỡ, quay lưng đi, vai hơi rung rung, rõ ràng là cười trộm.

Dương Thần hơi không nhịn được, buồn bực nói:

- Em cười cái gì, chẳng nhẽ em thích đi sao?

- Lúc trước em cho rằng, anh là người không sợ trời không sợ đất, da mặt dày, không ngờ cũng biết xấu hổ.

Thái Ngung thản nhiên nói:

- Nhìn anh như vậy, mới giống tiểu nam sinh hai mươi mấy tuổi.

- Tiểu nam sinh?

Khóe miệng Dương Thần hơi co giật.

Thái Ngung quay đầu, nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Dương Thần, lập tức lại không kìm nổi bật cười.

- Anh hẳn là xấp xỉ tuổi với Nghiên Nghiên, vậy ít tuổi hơn em, gọi như vậy không được sao.

Dương Thần có chút buồn rầu, mình xem ra sinh quá muộn rồi, nếu là ba mươi mấy tuổi rồi, có lẽ không đến mức bị nữ nhân lớn tuổi hơn mình cười nhạo.

Hai người như vậy lẳng lẳng đứng đối diện nhau nhau, trầm mặc trong chốc lát, Thái Ngung ánh mắt dịu dàng nói:

- Kỳ thật...Em cũng không thoải mái.

- Ủ?

- Em nói...không biết bắt đầu từ lúc nào, phát hiện anh ở với những người phụ nữ khác, em cũng cảm thấy không thoải mái...

Thái Ngung nói xong câu đó, sắc mặt không khỏi đỏ hồng.

Dương Thần nuốt nước bọt, không biết nói cái gì cho phải, lo lắng? Buồn rầu? Sợ hãi? Không không, chính mình rõ ràng là kích động và vui sướng

Thái Ngung vuốt vuốt sợi tóc ở thái dương, tiếp tục nói:

- Còn nhớ tối hôm đó, em ở trên cầu lớn ở Trung Hải ngắm sao không?

Dương Thần nghĩ lại, gật gật đầu.

- Nhớ rõ, hôm đó anh vừa mới cùng người nhà Minh Ngọc ăn cơm tối về, lúc lái xe qua cầu thì gặp em, anh còn nhớ rất rõ, em lúc đó không biết nghĩ chuyện gì, rất tập trung, anh gọi em, không ngờ em ngã rơi xuống cầu, may mắn sau đó anh dùng khinh công đưa em lên rồi cùng em ngắm sao một lúc, còn nữa, lúc đó em không vận công chống cự cái rét, anh đến bây giờ vẫn cảm thấy rất kỳ lạ.

Thái Ngung hé miệng cười cười.

- Cảm ơn anh đã nhớ rõ như vậy.

- Đúng rồi, anh biết rồi, hôm đó em chăm chú ngắm sao như vậy, là biết vì chuyện của anh, em bị triệu hồi về Yên Kinh chịu phạt?

Dương Thần đột nhiên tỉnh ngộ, sau đó không có tin tức của Thái Ngung, mình đúng là phản ứng quá chậm.

Thái Ngung lắc lắc đầu.

- Những cái đó đều không sao cả, sự việc đã qua rồi.

- Anh chỉ cảm thấy mắc nợ em cái gì đó, tuy nhiên em nói đúng, sự việc đã qua rồi, nếu ai lại đến quấy rầy em, anh cũng ngại làm to chuyện lên chơi.

Dương Thần nghiêm mặt nói.

Thái Ngung khẽ cười nói:

- Kỳ thật...Em trong những ngày đó, buổi tối thường xuyên một mình ra ngoài ngắm sao, mùa đông cũng đi.

Dương Thần ngạc nhiên.

- Vậy...Em cũng như vậy không vận công chống cự?

Mùa đông ở phía nam, ban đêm nhiệt độ xuống dưới 0 độ, hơn nữa còn ở trên cầu, hơi nước tràn ngập, nhiệt độ rất thấp, Dương Thần khó hiểu nhìn Thái Ngung, người phụ nữ này chẳng nhẽ thật sự thích cảm giác bị đông cứng?

Thái Ngung thuận theo, buồn bã nói:

- Em cũng không biết vì sao, từ hôm anh cứu em từ trên núi sau nhà Liễu gia, em thường xuyên nghĩ đến hình dáng của anh, mặc dù em có thể bất cứ lúc nào đi giám thị anh, nhìn anh, nhưng em vẫn không thể khống chế mình nghĩ về anh và chuyện liên quan đến anh.

- Nhưng em biết, đây là không đúng, nhưng em lại không thể khống chế được chính mình

- Mỗi đến một ngày, lúc một mình em đi tản bộ, ngẩng đầu nhìn sao trời, mới phát hiện, lúc nhìn ngắm bầu trời, có thể khiến em yên tĩnh lại, suy nghĩ việc khác.

Em không vận công chống lại hàn khí trên sông, là bởi vì, em hy vọng ở nơi như vậy, khiến cơ thể em trở nên lạnh buốt, để gió lạnh, làm đông cứng lòng em...

Thời gian lúc đó trở nên chậm chạp khác thường, Dương Thần không biết

tình cảm của mình rất cuộc thế nào, nhưng trong lòng đau khổ, khiến hấn không dám mở miệng nói nửa chữ.

Trong đầu, hiện ra một buổi tối, bóng dáng người phụ nữ đơn độc trước mắt đang ở bên bờ sông gió thổi vi vu, nhìn lên bầu trời.

Dương Thần biết rằng, loại tình cảm này, không phải hấn muốn quên là quên được, hấn muốn vứt bỏ là vứt bỏ được, nó là bản năng trời sinh khó không chế nhất.

Có lẽ hấn có thể khắc chế, nhưng hấn không thể ngăn chặn nó mang đến thống khổ.

Dương Thần liên tưởng đến lúc nghe Thái Ngưng nói phải kết hôn với Vĩnh Dạ cảm thấy đau lòng, cuối cùng ý thức được, không biết bắt đầu từ khi nào, người phụ nữ lúc đầu được phái tới giám thị mình, không ngờ khiến mình rất quan tâm...

Thái Ngưng thấy Dương Thần không nói lời nào, cũng có ý không tiếp tục dừng lại, tự chế giễu cười cười, nói:

- Mỗi lần em nhìn thấy anh ở bên người phụ nữ khác, đều sẽ hết lần này đến lần khác cảnh cáo mình, anh căn bản là người đàn ông không tốt, bản thân vẫn ngốc nghếch như vậy.

Đặc biệt lần đó, không ngờ anh hại Nghiên Nghiên nản lòng thoái chí đi tham gia tuyển chọn của đội dự bị Cuồng Long, em thật là hận anh gần chết, vì sao anh có thể khoan dung như thế đối với Mạc Thiện Ny, Sắc Vi, lại không chịu tiếp nhận Nghiên Nghiên... Phải biết, nó là đứa em gái duy nhất của em...

May mà, Nghiên Nghiên không sao, cuối cùng vẫn là lúc anh đến nói với em anh sẽ ở bên làm Nghiên Nghiên vui, em rất vui, nhưng cũng có chút không thoải mái, đó là thật.

- Kỳ thật anh...

Dương Thần muốn giải thích chuyện Thái Nghiên lúc đầu.

- Anh đừng nói.

Thái Ngưng lại cắt ngang lời hấn.

- Nghe em nói hết.

Dương Thần im lặng, gật gật đầu.

- Kỳ thực em cũng biết, anh không phải loại người thấy gái đẹp đều sẽ yêu, em cũng biết, những người phụ nữ bên cạnh anh đều cùng anh trải qua những chuyện không tầm thường, chỉ là trong lòng em luôn có chút vướng mắc mà thôi.

- Nhưng... Cho dù như vậy, anh cũng chỉ là người ngoài, cho nên em cũng liền giấu ở trong lòng, từ trước đến giờ chưa từng nói ra.

Sự việc lần này, bố mẹ em đều rất lo lắng, mẹ cuối cùng cầu xin đến nhà họ Lý, để em kết hôn với Vĩnh Dạ.

Lúc đó em nghĩ, kết hôn thì kết hôn, Vĩnh Dạ mặc dù không ra sao,

nhưng hẳn ta cũng không ức hiếp được em, sau này, cũng chỉ là thêm cái giấy chứng nhận thôi, ít nhất như vậy, em có thể không nghĩ ngợi lung tung về chuyện của anh, cũng có thể khiến bố mẹ yên tâm...

Thái Ngung hít sâu một hơi, trong mắt hơi đỏ, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Nhưng em phát hiện, sự việc căn bản không phải như vậy.

- Hôm nay lúc em nhìn thấy anh cùng Nghiên Nghiên về nhà, em liền cảm thấy trái tim như bị xé rách, mặc dù em vì Nghiên Nghiên cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng em thật sự không có biện pháp gì để không chế mình.

- Anh biết không, Dương Thần.

Thái Ngung nói:

- Nhà em, chỉ có hai chị em chúng em, chú, bác, đều rất muốn tranh đoạt địa vị của bố em, em từ nhỏ đã biết, kỳ thực bố áp lực rất lớn, cho nên em không chỉ làm chị, còn phải giúp bố bớt lo.

- Cho nên em phải làm tất cả đều tốt nhất, cho dù là học hành hay là những việc khác, từ lúc hơn 10 tuổi lại đây, em đồng ý đi Thục Đường Môn học võ, mặc dù em biết, cứ như vậy, một thời gian gần mười năm, em không có cơ hội về nhà, phải một mình sống... Nhưng từ trước tới giờ em không hề hối hận.

- Bởi vì chỉ có em đi chịu khổ, nhà em mới có thể sống yên ổn, Nghiên Nghiên cũng có thể làm công việc mình thích, có thể giống như những cô gái của nhà khác, nói chuyện yêu đương rồi lập gia đình.

Thái Ngung cắn cắn môi, nói:

- Em vẫn cảm thấy, cuộc đời này của em như vậy trôi đi...

Nhưng vừa rồi, Nghiên Nghiên đột nhiên hỏi em, từ trước đến nay, đều sống vì người khác, đều không thể sống một lần vì bản thân mình.

Dương Thần cứng ngắc đứng một chỗ, khó có thể tự kiềm chế nhìn Thái Ngung trước mắt từ trước tới giờ chưa bao giờ mềm yếu thế này.

Thái Ngung lau nước mắt nơi khóe mắt, cười rạn rỡ nói:

- Cho nên em ngang bướng một lần, anh nói, liệu có kết cục tốt không.

Dương Thần cái gì cũng không nói, đi nhanh đến trước mặt Thái Ngung, dùng hai tay, kéo Thái Ngung vào lòng.

- Đây không phải là thắc mắc, bởi vì, ngoài kết cục hoàn mỹ ra, sẽ không có bất kỳ sự lựa chọn nào.

Dương Thần nói bên tai Thái Ngung.

Cơ thể Thái Ngung cứng ngắc một chút, lập tức mềm nhũn ra, dùng ôm lấy Dương Thần, cảm nhận được hơi thở ấm áp ở bên tai mình, nước mắt khó có thể kiềm chế chảy ướt áo Dương Thần.

- Loảng xoảng...

Một tiếng đổ vỡ của đồ gốm, phá vỡ giây phút yên lặng này.

Dương Thần và Thái Ngung rất nhanh quay đầu lại, bởi vì hai người vừa rồi quá chăm chú đối phương, không ngờ đều không chú ý có người tới gần.

Lúc này, đúng lúc nhìn thấy, Thái Nghiên vẻ mặt kích động, có chút bồi rồi, đi cũng không được, ở cũng không xong nhìn hai người.

Trong khi đó, dưới chân Thái Nghiên, bởi vì vừa rồi không chú ý, lúc lùi lại đánh vỡ bồn hoa nhỏ.

- Nghiên Nghiên...

Khuôn mặt của Thái Ngưng trắng bệch, lập tức buông tay đang ôm Dương Thần ra, ánh mắt bất an.

Thái Nghiên miễn cưỡng cười cười, nhìn chị, lại đưa mắt nhìn Dương Thần, nói:

- Kỳ thật...Không có gì, hai người thích nhau, em đã sớm biết rồi.

Dương Thần cảm thấy trong miệng rất chua xót, cho tới nay, còn cảm thấy nếu chính mình có thể có hai chị em, là việc vô cùng thích thú, nhưng thật sự gần như đã gần ngay trước mặt, lại phát hiện, sau khi đã yêu thật sự, ngay cả hai chị em ruột, cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Rất xin lỗi, anh...

Dương Thần càng ngày càng cảm thấy vốn từ của mình nghèo nàn, tuy rằng sự tham lam của mình không phải là lần đầu, nhưng mỗi lần đều khiến hấn rất quần bách.

Thái Nghiên đầy nước mắt, cũng không biết là vui hay buồn, khóe miệng vẫn mỉm cười, lắc đầu, nói:

- Anh không cần phải xin lỗi, bởi vì...Tình yêu không cần nói lời xin lỗi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 656

Miêu Vương Long

Mọi người thường nói, họa phúc hay đi liền nhau, mặc dù Dương Thần cảm thấy tình huống của mình còn không đến nỗi là họa, nhưng “phúc” là điều đương nhiên.

Sau khi mình và hai chị em họ đứng một chỗ không nói được gì, Thái Nghiên đột ngột lau nước mắt, dùng lực đẩy mình ra khỏi hoa viên.

Cuối cùng, Thái Nghiên vừa hận vừa thẹn lườm hắt một cái, nói:

- Béo bở cho anh, em có chuyện muốn nói với chị, anh tốt nhất tránh xa một chút, bà cô đây không muốn nhìn thấy anh.

Dương Thần ngây người, không biết làm thế nào, thế là xong rồi?

Nhưng Dương Thần cảm thấy đây vẫn có thể coi là biện pháp tốt, mình vẫn là còn chút may mắn, sự việc đã đổ vỡ rồi, đều đã ôm Thái Ngưng rồi, mình cũng không biết trốn tránh cái gì, dù sao cũng mặc kệ hai chị em họ nói cái gì, chỉ cần bảo đảm cho Thái Ngưng bình an vô sự là được rồi.

Kết quả là, không lâu sau, trong phòng khách của Thái gia, liền thấy Dương Thần thản nhiên nằm trên ghế sofa, cùng Thái Vân Thành xem bản tin buổi trưa, nhân tiện uống trà Mao Phong.

Nhưng rất hiển nhiên, so với cảm giác lâng lâng vui sướng của Dương Thần, Thái Vân Thành tâm sự nặng trĩu.

Trên ti vi đang phát sự kiện đảo Nam Hải khá nhạy cảm gần đây, sự tranh chấp giữa Philippin và Hoa Hạ tiếp tục tăng lên, Thái Vân Thành là một nhân vật quan trọng trong quân đội, theo lý thuyết phải khá quan tâm mới đúng, nhưng giờ phút này xem ra, tâm tư của Thái Vân Thành hoàn toàn ở nơi khác, chén trà cầm trên tay vẫn chưa uống đến nửa ngụm.

Chỉ một lát sau, hết bản tin, bắt đầu quảng cáo, Thái Vân Thành đột nhiên thờ dài, nói:

- Tôi thật không biết nên nói cậu được hay là mắng cậu vài câu nữa.

Dương Thần sờ sờ mũi, cười hì hì nói:

- Tuy rằng cháu không phải là con rể tốt, nhưng so với tên Vĩnh Dạ kia vẫn có thể dùng được, bác nói đi, bác Thái.

Thái Vân Thành nhìn bộ dạng vô lại của Dương Thần, giống như tuyên bố:

“Hai cô con gái của bác đều thuộc về cháu” thì không khỏi cười khổ liên tục, nghĩ thầm rằng, chỉ cần hai chị em Thái Nghiên và Thái Ngưng vui vẻ là được.

Xuất thân trong gia đình đại gia tộc, lại có thân phận tướng quân Viêm

Hoàng Thiết Lữ, Thái Vân Thành cũng không hy vọng con gái mình có thể có cuộc sống của những người bình thường, may mà Dương Thần bất luận trên thực lực hay thân phận, đều có thể nắm vững cục diện này, ông ta cũng không nói những lời quá oán giận.

Chẳng qua, nghĩ đến vợ mình Khương San hiện nay vẫn còn đang phần nộ, ông ta cũng không thoải mái được.

Đúng lúc này, một người giúp việc đột nhiên vẻ mặt hấp tấp chạy vào phòng khách, lo lắng nói:

- Lão gia, không hay rồi, vợ chồng ông Lý và Quách Á Lệ đến rồi.

Thái Vân Thành vẻ mặt căng thẳng, đứng dậy, nhíu mày nói:

- Nhanh như vậy...

Dương Thần nghe tên Lý này có chút quen tai, lập tức nhớ đến cái gì, hỏi:

- Là cha mẹ của Vĩnh Dạ?

- Không sai.

Thái Vân Thành bất đắc dĩ nói:

- Cậu xỉ nhục Vĩnh Dạ như vậy, hắn ta cũng không phải kẻ rộng lượng, với hắn ta mà nói, có thể nói là “môi thù cướp vợ”, huống chi cũng giấu không được bố mẹ y, về tố cáo cũng là đương nhiên.

- Đến thì đến, sự việc như vậy rồi, xem bọn họ có thể làm trò gì.

Dương Thần khoát tay nói.

Thái Vân Thành nghiêng răng nói:

- Cậu thoải mái quá nhỉ, ông Lý và Quách Á Lệ, đều là chỉ trưởng của Lý gia và Quách gia, lại là nhân vật cấp Bộ trưởng, đâu có dễ dàng đối phó như vậy... Cậu... ôi...

Thái Vân Thành nói đến sau này, đột nhiên sững sốt, như là nhớ đến cái gì, vẻ mặt do dự suy xét.

Dương Thần nhìn ông ta cẩn thận, cũng không quan tâm nhiều, chỉ nhìn thấy cửa chính, một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi cùng một người phụ nữ đeo kính đen đang đi đến.

Sắc mặt hai người này đều bình tĩnh, nhìn thấy Thái Vân Thành và Dương Thần đều giống như là muốn phun hỏa.

- Thái tướng quân, nhà họ Thái các người thật giỏi.

Ông Lý mở miệng liền rất giận dữ.

- Các người coi con ta là gì chứ? Muốn gọi đến thì đến muốn đuổi đi thì đuổi sao?

Thái Vân Thành cười khỏ nói:

- Lý lão đệ, xin bớt giận, chuyện này không phải đơn giản như vậy, nhà chúng ta tuyệt đối không có ý khinh thường Vĩnh Dạ.

- Hừ! Sự việc con ta đều nói rồi, một người phụ nữ bảy ba quyền rũ đàn ông, nhà họ Lý chúng ta thật không dám lấy, nhưng, Thái Vân Thành, ông cũng quá đáng rồi, chúng tôi có lòng tốt giúp đỡ con gái ông, mới nhắc đến

lễ cưới, nhưng không ngờ ông lại lấy oán trả ơn, còn để tên khốn khiếp này làm thương con trai tôi, Quách Tuyệt Lệ tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này, con gái ông hãy đợi tòa án quân sự trừng phạt đi.

Quách Á Lệ chửi vài câu thô tục, nước bọt thiếu chút nữa bay đến mặt Thái Vân Thành.

Thái Vân Thành vội khuyên giải an ủi nói:

- Em dâu à, không cần quá kích động, sự việc này không phải đơn giản như cô nghĩ, chúng tôi thật sự không có ý mạo phạm, hơn nữa đều là người một nhà, hà tất phải vì chuyện nhỏ này làm cho mọi chuyện không êm thấm chứ.

- Người một nhà?

Quách Á Lệ cười lạnh nói:

- Đúng là người mặt dày còn dám nói được, tôi thấy việc nhà họ Thái mấy người coi tên tiểu tử ở đâu chui ra làm người của mình, hôm nay chúng ta nói rõ, không chỉ có bản án của con gái ông sẽ bị tiếp tục, tên tiểu tử đánh con trai tôi, chúng tôi cũng sẽ tố cáo hắn.

Dương Thần nhìn đôi vợ chồng hùng hổ này, cũng chẳng muốn nói, ngáp một cái, ngồi trên ghế sofa.

Hành động này, càng khiến vợ chồng ông Lý tức điên lên.

- Hay cho một tên khốn khiếp, còn thật sự cho rằng mình là nhân vật giỏi giang gì, người nghĩ có Thái gia bảo vệ, người có thể không có chuyện gì? Bản thân Thái gia còn khó giữ.

Quách Á Lệ giận dữ cười, nói với chồng:

- Chúng ta về, việc của Thái gia không quản nữa, xem bọn họ có thể nhảy nhót được mấy ngày.

Thái Vân Thành vội ngăn hai người lại, bùi ngùi thở dài:

- Em dâu à, tôi gọi cô là Quách Bộ trưởng là được rồi, cô biết tên tiểu tử “khốn khiếp” cô luôn miệng mắng chửi kia là ai không?

- Hắn là ai, có quan hệ gì đến chúng ta sao?

Ông Lý khinh thường nói.

Thái Vân Thành nói:

- Hắn họ Dương, tên Dương Thần.

Lời này vừa nói ra, ông Lý vẫn còn ổn, Quách Á Lệ lại giống như mê muội, đứng đó mở trong mắt, như cảm thấy không thể tin nổi.

Ông Lý ý thức được điều gì đó không đúng, quay đầu hỏi vợ:

- Á Lệ, em làm sao vậy?

Trong mắt Quách Á Lệ lộ ra một tia bối rối, lại lần nữa quay đầu, cẩn thận nhìn khuôn mặt Dương Thần. rốt cuộc, bà ta cũng nhận ra một vài đầu mối...

- Cậu...Cậu chính là...con của chị Tuyệt Hoa?

Quách Á Lệ hỏi dò.

Dương Thần lúc này mới suy nghĩ một chút, nghi hoặc nhìn Quách Á Lệ, chị Tuyết Hoa? Là đang gọi mẹ của mình?

Đúng rồi, người phụ nữ này không phải họ Quách sao, chẳng lẽ...

Dương Thần vừa mới hiểu được đôi chút, nhưng không mở miệng, mà là đứng dậy, quay ra ngoài nói:

- Bà đến thật đúng đúng lúc, bà không đến tìm tôi, tôi cũng đi tìm bà hỏi một số chuyện.

Ba người ở đây có chút nghi hoặc nhìn ra ngoài, ở cửa phòng khách, vắng vẻ, không có người.

Nhưng lúc ba người nghĩ Dương Thần phát điên, một bóng dáng hơi có vẻ già yếu, thoáng cái đứng ở cửa.

Cả người mặc quần áo màu trắng, tóc màu xám, trên mặt có nhiều nếp nhăn, mang theo ý cười âm áp, bà lão này, rõ ràng là Yên Tam Nương bên cạnh Dương Công Dân.

Yên Tam Nương xuất hiện, quả thực rất kỳ lạ, người bên ngoài không thấy thông báo, hiển nhiên là không phải đi vào từ cửa chính, che giấu cảm giác của tất cả mọi người —— ngoại trừ Dương Thần.

Thái Vân Thành nhíu mày, trong ấn tượng của ông dường như đã từng gặp qua vị này, mà ông Lý và Quách Á Lệ, đều hiển nhiên nhận ra, đi về phía trước, có chút mất tự nhiên chào hỏi.

- Thím Yên, tại sao lão nhân gia lại tới đây.

Quách Á Lệ khuôn mặt tươi cười, thân thiết hỏi.

Yên Tam Nương đầu tiên ôn hòa cười với Thái Vân Thành, tính chào hỏi chủ nhân, mới nói:

- Á Lệ tiểu thư, cô đoán đúng đó, Dương Thần, chính là trưởng tôn Dương gia chúng ta năm xưa để lạc mất, cũng chính là đứa con thân sinh của chị họ cô.

Tuy rằng vừa rồi cũng đã đại khái đoán được, nhưng thật sự nghe được chứng thực, Quách Á Lệ vẫn là trợn mắt há hốc mồm.

Ông Lý thì đột nhiên bừng tỉnh, khó có thể tin nhìn Dương Thần, trong mắt lộ rõ sự hồi hận.

Dương Thần buồn bực sờ sờ cái trán, hay đây, Quách Á Lệ này là em họ của mẹ mình, tuy nhiên cẩn thận ngẫm lại, cũng dễ dàng lí giải.

Mẹ mình năm đó, có thể học cùng Thủ tướng Ninh Quang Diệu, hơn nữa lại gả vào Dương gia, Quách gia như vậy nghĩ đến cũng là có thân phận địa vị, em họ của bà Quách Á Lệ tuy rằng không bằng, nhưng cũng được gả làm con cháu Lý gia.

Chỉ có điều, nếu như vậy, chẳng phải tên Vĩnh Dạ kia còn có dây dưa anh em bà con với mình sao?

Lúc trước Viên Dã chẳng hiểu gì cả thì thôi, bây giờ còn đến một tên Vĩnh Dạ, Dương Thần cũng dở khóc dở cười.

Quách Á Lệ lúc này sắp xếp lại suy nghĩ, phục hồi lại tinh thần, có chút lấy lòng Dương Thần nói:

- Đúng thật là... Hoá ra thật sự là người một nhà, nếu là con của chị Tuyết Hoa, vậy thì tôi chính là dì của cậu, tại sao không nói sớm, nếu đã như vậy, chuyện kia cũng không nhắc đến nữa.

Dì? Dương Thần cũng không muốn làm mất mặt người phụ nữ này, dù sao cũng là em của Quách Tuyết Hoa, không thể không cười cười.

- Đúng vậy, dường như sớm nghe nói Dương gia tìm được cháu rồi, nhưng vẫn không có cơ hội gặp mặt, thật đúng là có duyên phận, nếu là cháu trai của chúng ta, việc này cũng như lũ lụt vào miếu Long Vương, ha ha... Thái Ngưng tiêu thư ánh mắt không tầm thường, Dương Thần, cháu so với Vĩnh Dạ kiên định hơn nhiều.

Lý khen ngợi Dương Thần, nhưng ông ta cũng đều cười cứng ngắc như đá.

Ông Lý hiển nhiên cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, tuy rằng Lý gia sẽ không sợ Dương gia, nhưng dù sao hẳn ta chỉ là con cháu của Lý gia, không phải như Lý Đôn, nếu như vì hẳn ta mà trở mặt với Dương gia, Lý gia sẽ không làm.

Huống hồ, hai vợ chồng họ cũng sớm nghe nói, Dương Công Minh của Dương gia xuống Giang Nam gặp đưa cháu trưởng tôn thất lạc nhiều năm, Quách Tuyết Hoa trực tiếp đi Trung Hải.

Bởi vậy, địa vị của Dương Thần liền không nói cũng biết nâng lên tới địa vị bọn họ không dám động tới.

Cũng bởi vì hai vợ chồng này chỉ là tham gia chính sự, không biết rõ hậu thuẫn khác của Dương Thần, bằng không, cũng sẽ không vì một vài lời nói khốc lóc kẻ lẽ đơn giản của Vĩnh Dạ, liền chạy đến làm chủ cho con mình.

- Nếu hai người nói xong rồi, bây giờ có thể rời khỏi đây không?

Dương Thần nhìn hai vợ chồng so với khóc còn khó coi hơn tươi cười, có chút không chịu nổi, vì thế nói luôn.

Vợ chồng Lý rất xấu hổ, lại cũng biết không thể ở lâu, lại vội vàng từ biệt Thái Vân Thành, lại cung kính nói lời từ biệt với Yến Tam Nương.

Bọn họ hiểu rõ, hàng năm Yến Tam Nương bên cạnh Dương công, kỳ thực địa vị không bằng với Dương Phá Quân, cho nên không dám sơ suất.

Đợi hai người vừa đi, Thái Vân Thành mới cẩn thận đánh giá Yến Tam Nương vài lần, sau khi ông ta tiếp nhận Viêm Hoàng Thiết Lữ, chuyện kỳ nhân dị sự cũng không biết nhiều, khẳng định thực lực của cao thủ trước mắt nhất định không tầm thường, vì thế không xác định hỏi han:

- Vị này lão tiên bối... Là người của Dương gia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 657

Chăm Chỉ Canh Tác

Yến Tam Nương cười dài nói:

- Ta thân là người của Dương gia, lần này đến có chút đột ngột, mong rằng Thái gia chủ chớ trách cứ. Kỳ thật là lão gia nhà chúng ta có vài lời, muốn sớm nói với thiếu gia Dương Thần, nhưng lại vẫn không tìm được thời cơ, lần này vợ chồng Quách Á Lệ tiểu thư đến, không tránh được hiểu lầm, ta đây cũng nhân tiện làm người giảng hòa, làm rõ quan hệ, tránh một số phiền toái.

Trên mặt Thái Vân Thành nở một nụ cười đã hiểu, nhưng trong lòng thì lại hoảng sợ.

Bên cạnh Dương Công Minh, không ngờ còn ẩn núp cao thủ chưa xuất hiện, hơn nữa Dương gia hiển nhiên đối với tất cả những chuyện xảy ra ở Thái gia, hoặc là tình hình xảy ra bên cạnh Dương Thần đều nắm rõ.

Tuy rằng biết bốn đại gia tộc bản lĩnh tuyệt đối sẽ không chỉ biểu hiện ra bên ngoài như vậy, nhưng đến Dương Công Minh luôn khiêm tốn, không ngờ còn nắm giữ mạng lưới tình báo khổng lồ như thế, khiến một tướng quân Viêm Hoàng Thiết Lữ như ông cảm thấy có chút chua xót.

Xét đến cùng, đến Cục an ninh cũng chỉ có một nửa thuộc về Lý gia mà thôi, một gia tộc vốn ngang tầm sức mạnh với Lý gia là Dương gia chắc chắn không thể nào lại suy yếu đi, chắc chắn rằng suy nghĩ của ta trước đây là xa vời rồi.

Lúc trước mình nghĩ, Quách Á Lệ xuất thân Quách gia, mẹ của Dương Thần Quách Tuyết Hoa và cô ta hẳn là quan hệ chị em, dựa vào mối quan hệ này, có thể làm cho bọn họ nhận ra được thân phận thật sự của Dương Thần, cũng không nghĩ, Dương gia trực tiếp phái một cao thủ quỷ thần không hay đến.

Thái Vân Thành rất nhanh hiểu, nói:

- Nếu là lão Dương muốn nói vài câu với Dương Thần, đương nhiên không có gì không được, lão nhân gia có thể đến, chính là vinh hạnh của Thái gia chúng tôi, xin mời tự nhiên, tôi đi bảo người mang trà cho hai người, tôi xin đi trước.

- Không cần phiền toái.

Yến Tam Nương ngăn Thái Vân Thành muốn đi kia lại, quay đầu nhìn Dương Thần, tủm tỉm cười nói:

- Thần thiếu gia, kẻ sĩ ba ngày không gặp nhau phải thay đổi cách nhìn, ngày đó chỉ là chút nhỏ nhặt không đáng nhắc đến, nhưng không ngờ, Thần

thiếu gia thật có thể vượt qua bước đó.

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta ra ngoài nói.

- Như vậy đi.

Yến Tam Nương vừa dứt lời, người đã biến mất khỏi phòng khách.

Thái Vân Thành rõ ràng giống như gặp quỷ, đồ đần không nói ra lời, đang muốn hỏi Dương Thần bà đi đâu, lại ngạc nhiên phát hiện, Dương Thần cũng không thấy.

Nằm ở trung tâm thành Yến Kinh có một ngôi đình bên một ngọn núi nhỏ cách đó khoảng mười mấy km, nơi đây vắng lặng không một bóng người.

Nhưng trong nháy mắt, một già một trẻ, đột ngột hiện ra ở giữa đình, rõ ràng là hai người Dương Thần và Yến Tam Nương biến mất từ Thái gia.

Trong đôi mắt của Yến Tam Nương, lộ ra một chút khen thưởng và vui mừng.

- Theo ta được biết, nhân tài từ xưa đến nay, đột phá cảnh giới Tiên Thiên Đại viên mãn, cũng có rất ít người có thể ở tuổi của thiếu gia bây giờ tu luyện được đến cảnh giới như thiếu gia, ngộ tính, quả thật đến ta cũng rất hâm mộ.

Dương Thần gãi gãi gáy, cười nói:

- Tôi cũng không biết mình đến cảnh giới nào, nói chung, rất nhiều thứ, vốn dĩ căn bản không biết, nhưng tự nhiên như vậy, vừa rồi thấy bà làm thế nào đến được Thái gia, tôi vừa nhìn đã hiểu rất nhiều, sau đó tự nhiên như vậy cũng có thể làm như thế, quả nhiên giống như bà Yến đã nói, những thứ này, chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được, nói cũng nói không rõ.

Yến Tam Nương vuốt cằm, nói:

- Đúng vậy, cho nên, thành tích của Thần thiếu gia mới đặc biệt, chỉ cần tôi nhắc nhở một chút, Thần thiếu gia có thể đột phá, nhân tố lớn nhất vẫn là khả năng lĩnh ngộ thiên bẩm vốn có của mình.

Dương Thần tò mò hỏi:

- Bây giờ, Yến bà bà có thể nhìn thấu tu vi của tôi?

Yến Tam Nương lắc đầu, cười nói:

- Tới cảnh giới này rồi, tất cả mọi người đã vào cũng một cảnh giới, không nói tôi, tất cả người của Hồng Mông, đều đã không thể nhìn thấu tu vi của Thần thiếu gia, giữa mọi người với nhau, đều đã là cùng một loại thực lực, ai cũng không làm gì được ai, nếu như ai muốn nhìn thấu cảnh giới lẫn nhau, chỉ có thể đột phá đến ranh giới trong truyền thuyết đó.

Dương Thần như thoáng chút suy nghĩ gật gật đầu, lập tức hỏi:

- Tôi vẫn không biết, hiện tại cảnh giới này của tôi, gọi là gì, còn có trong truyền thuyết, lại là cảnh giới gì.

Yến Tam Nương nhìn xa phía chân trời một lát, nói:

- Trên thực tế, chúng ta và người trong Hồng Mông, cảnh giới này, chính là cảnh giới cực hạn cho những người bình thường, ở cảnh giới này, có thể

nói là “Khiêu xuất tam giới ngoại, bất tại ngũ hành trung” (Vượt ra khỏi tam giới, không nằm trong ngũ hành).

- Thần thiếu gia hẳn là cũng đã từng lĩnh hội, đó chính là, thời kì viên mãn Tiên Thiên Đại, chân khí đã có thể phá bỏ sự trói buộc của không gian, không thể bị quy tắc không gian dao động, đó chính là bởi vì, chân khí ở thời kỳ Tiên Thiên Đại viên mãn, đã có một chút đặc tính đột phá.

- Loại đặc tính này, đã vượt qua quy luật của không gian, chính là tầng cao, một loại lực lượng tiếp cận căn nguyên của vũ trụ.

- Mà làm tu sĩ của Hoa Hạ chúng ta, đột phá Tiên Thiên Đại viên mãn, thì đã không hề thuộc loại mọi người thường nói, phạm vi của người phạm.

- Giai đoạn này, tên gọi cũng không chuẩn mực, bởi vì mỗi người lĩnh hội cũng không giống nhau, cho nên, có người sẽ cho rằng, đây vẫn là “ kỳ phá kén” để “ phá kén hóa thành bướm”, có người lại cho rằng, đây là ba hồn bảy vía của mình không ngừng lớn mạnh, là quá trình phá vỡ đi vào tầng cao.

- Nói ngắn lại, đây đều chỉ là phương thức lí giải, mà các loại tên gọi truyền lại, từ xưa đến nay trong truyền thuyết không có kết luận, đột phá được cảnh giới này, đó chính là chân chính phi bay lên là tiên nhân của Cửu Trọng Thiên, mà những tiền bối này, đều đã từ trái đất biến mất.

Dương Thần ngăn người,.

- Biến mất? Đi đâu vậy?

- Cái này không phải cái ta có thể biết.

Yến Tam Nương thở dài nói:

- Ta dừng lại ở cảnh giới này, cũng đến mấy chục năm rồi, đến cuối cùng không thể sờ đến được cánh cửa như trong truyền thuyết đã nói, cũng khó trách, nghe nói sau thời kỳ Thái Cổ, những cao nhân đạt tới cảnh giới đó, rất ít ỏi, gần mấy trăm năm trở lại đây, không có ai có tư chất như ta, cũng không tính là tốt đẹp, nghĩ đến cả đời này, cũng là vô vọng.

Dương Thần im lặng suy nghĩ một lát, mới nói:

- Yến bà bà, bà vừa rồi nói, người trong Hồng Mông, cũng đều là cảnh giới này, đó có phải là giống như giữa chủ thần, mọi người đều là sử dụng quy tắc không gian, mà khiến ai cũng không làm gì để biết được tình hình của ai?

Yến Tam Nương lắc đầu, nói:

- Không hoàn toàn tất cả đều là giữa chủ thần với nhau ở phương Tây, sở dĩ ai cũng không thể thật sự giết chết ai, bởi vì có thể mượn không gian song song tiến hành tái sinh, mà người trong Hồng Mông, hoặc là nói tất cả nhân sĩ chúng ta ở cảnh giới này, mặc dù dưới tình huống một chọi một, khó có thể thật sự phân thắng bại, nhưng nếu như cùng tấn công một người, vậy đương nhiên có thể khiến người đó hóa thành tro bụi, dù sao chúng ta có thể không có năng lực ‘Luân hồi’ kia của chủ thần.

- Tuy nhiên, Thần thiếu gia trái lại là trường hợp đặc biệt, vừa tập được

bản lĩnh của chủ thân, cũng đạt tới cảnh giới này, nghĩ đến, Thần thiếu gia bây giờ, so với đa số những người trong Hồng Mông, đều phải mạnh hơn một bậc.

Dương Thần nghe đến đó, có chút vừa lòng cười cười.

- Yên bà bà, tôi còn có một chuyện muốn thỉnh giáo bà một chút.

Yên Tam Nương hơi bất đắc dĩ cười nói:

- Thần thiếu gia, nếu là hỏi về việc tu luyện, vẫn là thôi đi, Tam Nương thật sự là không có cái gì có thể giảng cho Thần thiếu gia, bởi vì cảnh giới của Thần thiếu gia, chính là cảnh giới của Tam Nương, Tam Nương biết, Thần thiếu gia tất cả đều biết.

- Trời ơi, ai cả ngày rồi việc mà nghĩ đến tu luyện chứ.

Dương Thần nhú mày, có chút khẩn trương nói:

- Tôi muốn hỏi, về vấn đề sinh con.

Mặc dù Yên Tam Nương đã trải qua đủ mọi chuyện, cũng không khỏi thiếu chút nữa ngã xuống đất —— sinh con?

Dương Thần ngượng ngùng nói:

- Yên bà bà, tôi trước kia, dự định cả đời này đánh lưu manh, nhưng bây giờ, tôi có vợ rồi, còn có không ít người tình, bây giờ lại có một gia đình, cứ cho tôi có thể tiếp nhận, nhưng phụ nữ luôn muốn có con.

Tuy nhiên tôi không rõ lắm, có phải bởi vì tôi trước kia bị thần quang chiếu xạ qua hay không, vì sao trong những người phụ nữ của tôi, đều không có thai chứ? Trước kia có một người phụ nữ, cô ấy có thai, nhưng... Tôi không thể quý trọng, nhưng bây giờ, tôi thật sự rất muốn biết vì sao... Bà có kinh nghiệm về chuyện này không?

Yên Tam Nương có chút dở khóc dở cười, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, có chút bất đắc dĩ nói:

- Thần thiếu gia, cái này kỳ thật... Cũng là vấn đề ta vẫn có lo lắng.

- Hà?

Dương Thần than khóc nói:

- Chẳng lẽ bà nhìn ra trên người tôi có bệnh tật sao?

Yên Tam Nương vội lắc đầu, nói:

- Không phải bệnh tật, mà là quá mạnh rồi...

- Quá mạnh?

Dương Thần nhú mày.

- Đúng vậy.

Yên Tam Nương thở dài nói:

- Thần thiếu gia, nói thật, cậu hẳn là rất rõ ràng thân thể của chính mình, đã tới cường độ như thế nào, không nói gì Thần thiếu gia cậu, mỗi một tu sĩ đạt đến cảnh giới này, cường độ của cơ thể, đã không phải cái người bình thường có thể tưởng tượng rồi, cho dù Thái Sơn áp đỉnh, trời long đất nổ, cũng không chắc có thể khiến chúng ta chịu thương tổn gì.

Như vậy, nếu dựa theo khoa học mà mọi người nói, “gen” của những người như chúng ta, đã vượt xa người bình thường quá nhiều rồi.

Nếu Thần thiếu gia cùng một người phụ nữ bình thường, cùng sinh con, vậy thì trong cơ thể của đứa bé này, ít nhất có một nửa di truyền của Thần thiếu gia.

Thần thiếu gia có thể tưởng tượng, đứa nhỏ mới ra đời, cường độ của cơ thể, bằng một nửa của cậu sao?

Dương Thần đột nhiên tỉnh ngộ một ít, chần chừ một lát, nói:

- Cho nên nói... Đây cũng là một loại quy luật tự nhiên sao...

- Không sai, có thể lý giải như vậy.

Yến Tam Nương nghiêm mặt nói:

- Cái này có thể quy nạp thành một quy luật thiên đạo, cũng không vượt qua gen hùng mạnh của Thần thiếu gia, tỷ lệ những người phụ nữ bình thường có thể kết hợp thành công, cũng là càng ngày càng ít, bởi vì Thần thiếu gia mặc dù là người, nhưng trên bản chất mà nói, đã vượt qua phạm vi của loài người rồi.

Thử nghĩ, một người đàn ông “không phải loài người” cùng “loài người” kết hợp sinh con, đâu phải dễ dàng như vậy có thể làm được? Cho nên, lúc đầu Dương Thần vẫn chưa mạnh như bây giờ, khiến một người phụ nữ mang thai, là có thể hiểu.

Dương Thần thống khổ nắm tóc.

- Sớm biết như vậy thì nghĩ đến chuyện nâng cao cảnh giới muộn một chút, như vậy thế nào là tốt?

Yến Tam Nương cười cười, nói:

- Kỳ thật, cũng không phải hoàn toàn không có hi vọng chỉ cần trong cuộc sống của Thần thiếu gia trong tương lai, cố gắng hết sức nâng cao tố chất của người phụ nữ đó, và... chăm chỉ canh tác, như vậy, cho dù tỉ lệ nhỏ, vẫn là có thể có con cháu, bằng không... cũng không có câu chuyện thần phật trong truyền thuyết và người phạm sinh con cháu kế thừa.

Chăm chỉ canh tác? Dương Thần xấu xa mỉm cười, Yến bà bà cũng là người tuyệt vời, từ này còn có thể cân nhắc nói ra.

Những phiền phức khác, việc này càng phiền phức càng tốt.

Tuy nhiên cũng nhắc nhở Dương Thần một vấn đề, bản thân quả thực càng ngày càng vượt qua phạm vi của loài người, dùng tuổi thọ mà nói, có thể mấy trăm năm cũng không thành vấn đề, quả thực cần nghĩ vài biện pháp, cố gắng hết sức khiến những người bên cạnh cũng kéo dài sinh mạng, hoặc là... khiến bọn họ có thể tu luyện, chỉ là, những việc này phải cẩn thận cân nhắc, không được quá vội vàng.

Yến Tam Nương nhìn trên mặt Dương Thần thường lộ ra nụ cười cổ quái, dường như cũng không có cách, cười khô lắc đầu, nói:

- Thần thiếu gia, nếu không có câu hỏi khác, ta còn có đồ và lão gia giao

cho, phải đưa cho Thần thiếu gia.

Suy nghĩ của Dương Thần quay trở về, nghe nói như thế, do dự nói:

- Cái gì vậy.

- Chính là một cuốn thư pháp.

Yến Tam Nương từ trong cô tay áo, lấy ra một bức thư pháp dài, đưa tới tay Dương Thần, âm áp cười nói:

- Thần thiếu gia, xem ra mấy ngày gần đây, hẳn là lĩnh hội được không ít lần, là trưởng tôn của Dương gia những lợi ích có thể mang lại, ta cảm thấy, Thần thiếu gia nếu đã là người phi phạm, cũng không cần quá câu nệ những hình bóng quá khứ, để bản thân và những người xung quanh sống thoải mái, mới là việc chính.

Thấy Dương Thần đứng ở đó, không có ý nói chuyện, Yến Tam Nương cũng không bắt ép, sau khi khom người, lại lần nữa biến mất không thấy đâu.

Dương Thần một mình đứng lặng hồi lâu, hít sâu một hơi, mới chậm rãi mở bức vẽ trên tay ra.

Trên tờ giấy trắng như tuyết có vài nét vẽ bằng bút lông mạnh mẽ, viết hai câu thơ rõ ràng thông tục dễ hiểu:

- Hoa kính bất tăng duyên khách tảo, bồng môn kim thủy vi quân khai.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 658

Một Chút Cũng Không

Hai câu thơ này, xuất phát từ bài thơ “Khách tới nhà” của Đỗ Phủ, Dương Thần tuy không đi học, nhưng đã nhìn thấy là không quên được, đã bao nhiêu năm nay, trong đầu hần chứa vô số tư liệu, giúp hần nhẹ nhàng nhớ lại.

Đại ý là, chủ nhà chưa từng vì khách mà quét con đường đầy hoa, hôm nay mới vì ngài mà quét, cánh cổng tre chưa từng vì khách mở rộng, nhưng hôm nay cũng vì ngài mà mở ra.

Đặt vào hoàn cảnh của chính mình, không cần nói cũng biết, đó là Dương Công Minh biểu đạt thành ý, hy vọng chính mình về nhận tổ tông.

Dương Thần không phải không nghĩ tới việc về Dương gia sẽ có bao nhiêu ưu đãi, nhưng sau khi về Dương gia sẽ phải đối mặt với Dương Phá Quân và Dương Liệt, Dương Thần còn không đến mức không tự trọng đi hâm nóng quan hệ với hai người kia, nếu không phải có Quách Tuyết Hoa và Dương Công Minh ngăn cản, hay là lúc đầu có Yến Tam Nương ở đó, Dương Thần không dám chắc chính mình có giết chết bọn họ hay không.

Dương Thần bỗng nhiên rất nhớ Lâm Nhược Khê ở Trung Hải xa xôi, cô luôn cho hần một chút ý kiến khiến hần tỉnh táo trong vấn đề gia đình, đáng tiếc, người đẹp lại không ở bên hần lúc này.

Một mình đứng dưới mái đình, nhìn chằm chằm hai câu thơ một hồi, Dương Thần đưa tay cất cuốn sách đang cuộn trong tay, mới chậm rãi tìm chuyến xe bus vào thành phố, vẫy chiếc taxi lập tức về Thái gia.

Tuy trở về Thái gia, nếu vận dụng sự công phu của chính mình, có thể nói sẽ về đến trong nháy mắt, nhưng Dương Thần không muốn làm vậy, một là hần không vội, hai là hần cũng không muốn lúc nào cũng xuất hiện như quỷ thần vậy.

Hần tin Yến Tam Nương nếu không phải vì vội về Thái gia chứng minh thân phận của hần, cũng sẽ lựa chọn cách giao thông bình thường.

Sống trong xã hội người thường, Dương Thần cũng không cảm thấy di chuyển trong nháy mắt là một việc đáng ngưỡng mộ, ngược lại như vậy sẽ mất đi rất nhiều tư vị cuộc sống, cũng như việc người nhà giàu không cần phải mặc quần áo lên đến trăm triệu mới cam lòng, đó chỉ là việc đám nhà giàu mới nổi thích làm thôi.

Lúc trở về Thái gia, trời chiều chạng vạng, trong sân nhà Thái gia đỏ rực.

Dương Thần đi vào phòng khách, nhìn thấy mẹ vợ Khương San và Thái Vân Thành đang ngồi trên sofa bàn luận gì đó, hần ngượng ngùng sò sò gáy, chính mình chỉ cần ở cùng Thái Nghiên một chỗ đã làm cô nổi trận lôi

đình, giờ lại bắt Thái Ngưng ở bên mình, người làm mẹ sẽ không lấy dao làm bếp đuổi chém chính mình sao?

- Ôi, Dương Thần, sao giờ con mới về? Ta đang lo không biết con đi đâu đấy.

Khuong San vẽ mặt hồng hào mỉm cười đứng dậy, vui vẻ đi đến trước mặt Dương Thần, vẽ mặt yêu thích nhìn Dương Thần, nói:

- Không phải là con giận bác chứ, cùng lắm là bác làm cho con món gì ăn bồi bổ, người một nhà cả, con lại là đàn ông, đừng nhỏ mọn vậy.

Dương Thần ghen hòng, nhìn trần trời, giống như nuốt phải ruồi bọ, một lúc sau mới vỗ vỗ vào tay chính mình, xác nhận không phải là mơ, mới ngượng ngùng cười nói:

- Bác gái, bác nói vậy là sao?

Khuong San đột nhiên lườm hăn một cái:

- Sao cái gì? Ai cho con xem chính mình là người ngoài, cũng không nói rõ tình hình, bác đang buồn con không xem chúng ta là người một nhà đấy.

- A?

Dương Thần càng mơ hồ.

Khuong San cũng không để ý hăn không hiểu gì, cười tủm tỉm nói:

- Nhìn bộ dạng con ngây ngô này, tuy hồ đồ chút nhưng rất thành thật, bác là mẹ của Ngưng Nhi và Nghiên Nghiên, xem như đồng ý, nhưng con cũng phải đối tốt với chúng nó, đừng bạc đãi hai đứa con gái bác, biết chưa?

Dương Thần kinh ngạc há to miệng, nói thật, cho dù Ares chỉ biết đánh nhau kia có chạy đến trước mặt mình nói gã về sau phải “hoàn lương”, Dương Thần cũng sẽ không giết mình như vậy.

Khuong San dường như càng nhìn Dương Thần càng thích, cuối cùng dùng dáng vẻ rất “tiền bối” vỗ vỗ vai Dương Thần nói:

- Bác đi làm cơm chiều, làm cho mọi người bữa cơm ngon, con ngồi tâm sự cùng bác trai đi, ha ha...

Nhìn Khuong San rời khỏi, Dương Thần thiếu chút nữa khụy chân xuống.

Thái Vân Thành bắt đắ dĩ nhìn vợ đi về hướng bếp, lắc lắc đầu, lại nhìn Dương Thần vẽ mặt ngây dại, thở dài:

- Cậu là vui đến ngốc nghếch hay là bị dọa đến ngốc nghếch.

Dương Thần nuốt nuốt nước miếng:

- Đều có.

- Không cần ngạc nhiên, vừa rồi lúc cậu đi ra ngoài, vợ chồng họ Lý lại đến, vừa đúng lúc gặp bác gái liền nói hủy bỏ hôn ước, đồng thời tòa án quân sự bên kia cũng sẽ làm thỏa đáng, sẽ không khiến Ngưng nhi chịu gánh nặng, còn nói quan hệ hai nhà về sau sẽ thân thiết hơn.

Bác gái cậu đã biết thân phận của cậu ở Dương gia, mới thay đổi suy nghĩ như vậy... lúc trẻ thật không nhìn ra, bây giờ cũng đành chịu ảo não, cười

người đàn bà như vậy...

Thái Vân Thành về mặt hồi hận nói.

Dương Thần đảo cặp mắt trắng dã, quả nhiên là như thế.

- Chẳng lẽ thân phận Dương Gia tốt như vậy sao?

- Đương nhiên.

Thái Vân Thành dường như bắt được cơ hội nói thêm:

- Cậu từ nhỏ đã rời Hoa Hạ, không rõ lắm về sức ảnh hưởng của bốn đại gia tộc ở Yên Kinh. Bất kỳ ai trong bốn gia tộc này đều không ai dám đụng vào. Nói đơn giản như mấy vị ủy viên thường vụ trong bộ Chính trị, ngoại trừ Tổng bí thư từ trước vì việc công, không để người trong bốn đại gia tộc nắm quyền, còn lại mỗi vị đều phụ thuộc vào một gia tộc. Có thể nói, toàn bộ quyết sách trọng đại của Hoa Hạ, hơn phân nửa đều do bốn đại gia tộc bỏ phiếu mà quyết thành.

Bác gái cậu tuy là người phụ nữ đạo đức chuẩn mực, nhưng lại sinh ra lớn lên ở Yên Kinh, có thể hiểu rất rõ, nếu cậu đã là trưởng tôn của Dương gia, về sau kế thừa Dương gia sẽ có tiền đồ như thế nào. Huống hồ, người đứng trên đỉnh kim tự tháp, có năm thế bảy thiệp cũng là chuyện thường. Dù sao Dương gia cũng đều độc tử độc tôn, trước giờ đều muốn sinh thêm nhiều con cháu.

Dương Thần sờ sờ mũi, không thể không nói, chỉ cần có thể khiến cuộc sống tình cảm được thoải mái là tốt rồi, hẳn rất háo hức muốn tìm một cơ hội nào đó về Dương gia xem sao.

Về phần Thái Ngưng, sự tình được giải quyết nhẹ nhàng như vậy cũng khiến cô không tin được, nhưng, không cần động thủ cũng là một chuyện tốt.

Đang lúc Dương Thần phải ngồi tán gẫu cùng Thái Vân Thành, chị em Thái Ngưng và Thái Nghiên đã từ sau cửa bước ra, nhìn bộ dạng thân thiết của họ, chắc hẳn không xảy ra chuyện gì không thoải mái, khiến Dương Thần thở phào nhẹ nhõm.

Thái Nghiên không cần biết có cha đang ngồi đây mà kiêu chế gì, thấy Dương Thần liền ngồi lên đùi hắn, hai tay ôm lấy cổ Dương Thần, mỉm cười duyên dáng nói:

- Quỷ háo sắc, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.

Dương Thần xấu hổ cau mày nhìn Thái Vân Thành, lại nhìn Thái Ngưng đứng cạnh đang cười khúc khích, nói:

- Em không thể nhẹ nhàng chút hả, em cứ làm thế anh xấu hổ chết mất, mẹ em đang nấu cơm rồi, đi ra ngoài ăn làm gì.

- Hôm nay là ngày vui như vậy, đương nhiên muốn đi HAPPY một chút, anh không đáng thương vậy chứ, đến tiền cơm cũng không có, không sao, chị em sẽ trả tiền.

Thái Nghiên không chịu, đứng dậy túm Dương Thần lôi ra ngoài cửa.

Dương Thần cũng không lay chuyển được ý định của nữ ma vương này,

quay đầu hỏi Thái Ngưng:

- Em cũng đi chứ?

Thái Ngưng khẽ gật đầu:

- Ủ, Nghiên Nghiên nói phải chúc mừng em tui qua nạn khỏi.

Dương Thần giật mình, lý do này thật rất thuyết phục.

Thái Vân Thành ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói với Thái Nghiên:

- Ra ngoài ăn thì đi đi, đừng có vừa về Yên Kinh đã càn quấy.

Thái Nghiên quay sang cha mình làm mặt xấu:

- Hừ, mấy năm mới có dịp về Yên Kinh một lần, con có thể càn quấy gì chứ?

Thái Vân Thành bộ dạng bất lực, nản lòng khoát tay một cái, xem như không ngăn cản.

Ba người ra cửa, ngồi lên xe Dương Thần, Thái Nghiên tranh ngồi ghế lái phụ, còn không thắt dây an toàn, nói:

- Anh tìm trên GPS đi, tìm lâu Vân Tiêu.

- Lâu Vân Tiêu? Là chỗ nào? Ăn cơm? Là ăn món gì vậy?

Dương Thần buồn bực hỏi.

Thái Nghiên ngây thơ cười nói:

- Là nơi ăn uống rất ngon, lại có ca hát, khiêu vũ rất hay.

Dương Thần hiểu ra, nheo mắt:

- Hộp đêm?

- Ủ, phải là câu lạc bộ cao cấp mới đúng, không có thể hội viên không thể vào.

Thái Nghiên đắc ý nói.

Dương Thần buồn bực:

- Sao lúc này lại gạt anh là đi ăn cơm?

- Ngốc ạ, em lừa anh làm gì, nói là đi hộp đêm, chắc chắn cha sẽ không cho phép, hơn nữa cha không thích con gái uống rượu.

Thái Nghiên hơi nhăn nhó nói.

- ...

Dương Thần cảm thấy, có lẽ Thái Nghiên không nên là chị em của Thái Ngưng, mà phải là chị em của cô bé Đường Đường kia mới đúng.

Nhưng nghĩ lại cẩn thận, phía Đường Uyển và Đường gia tạm thời không có chuyện gì, chuyện của Thái Ngưng cũng có kết quả khá hoàn mỹ, Tuệ Lâm cũng đã đi thăm, chính mình cũng nên về Trung Hải rồi, trước khi rời khỏi Yên Kinh, coi như thả lỏng một chút vậy.

Lái xe trên đường, Dương Thần tò mò hỏi:

- Hai chị em lúc chiều đã nói những gì rồi?

Thái Nghiên cười nói:

- Muốn biết sao?

Dương Thần gật đầu mạnh.

- Không nói cho anh biết.

Thái Nghiên cau chiếc mũi thanh tú nói.

Dương Thần tức tối quay đầu lại, ánh mắt ra hiệu cho Thái Ngung:

- Em không nói thì chị em nói.

Không ngờ, ánh mắt Thái Ngung nhìn ra ngoài cửa xe, ngo ngắ, xem như không hề liếc mắt nhìn Dương Thần một cái.

Dương Thần lập tức lo lắng, đôi chị em này không phải là muốn hợp sức đối phó mình trong tương lai chứ, xem ra chính mình phải tiên hạ thủ vi cường, tìm cơ hội cùng nhau lên giường mới được...

Vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung như vậy trong đầu, đi theo hướng dẫn, ba người đã đến bãi đỗ xe rộng lớn của lầu Vân Tiêu.

Trong thành Yên Kinh, muốn làm một hộp đêm như vậy, không phải có quan hệ tốt với các vị cấp cao, tuyệt đối không thể, hơn nữa, chỉ nhìn bãi đỗ xe tấp nập tấp nập, có thể đoán được bên trong xa hoa thế nào.

Xe trực tiếp chạy đến cửa hộp đêm, còn có nhân viên phục vụ mở cửa, giúp đỗ xe, Thái Nghiên dường như trước kia thường đến, thuận tay bỏ cho người phục vụ một tờ 100 tệ.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Cứ nhìn thực tế, cục trưởng Thái ngày thường hẳn là tham ô không ít.

Thái Nghiên đi lên kéo tay Dương Thần, vô tội nói:

- Anh yêu, không phải tiêu tiền của anh sao, em cũng là người của anh, như thế này không quá đáng chứ.

Dương Thần khuôn mặt co giật, nhìn Thái Ngung cố nhịn cười một bên nói:

- Ngung nhi, thế thì em kéo nốt tay kia của anh đi, dù sao thì cũng phải tiêu tiền.

Thái Ngung lại không làm được cái động tác thân thiết này, mím môi, muốn đi vào cửa.

Không ngờ, vừa mới đi được một bước, phía sau liền vang lên một tiếng đàn ông la hét...

- Đợi chút, đợi chút, để tôi vào cùng.

Nghe tiếng quen thuộc, Dương Thần đau đầu, quay lại nói:

- Cậu sao lại giống âm hồn không chịu tiêu tan vậy?

Người tới đúng là Lý Độn, mặc chiếc áo sơ mi nhìn cũng không phải là hàng đắt tiền, cậu ta đảo trước đảo sau, cười ngốc nghếch:

- Tôi vừa đến Thái gia tìm anh, muốn buổi tối cùng đi uống rượu, ai ngờ anh vừa vặn đi ra, liền lái xe đuổi theo đến đây, ha ha, lầu Vân Tiêu này cao cấp vậy, tôi đến tiền tiêu vặt cũng phải tiết kiệm, có người mời khách tôi đương nhiên phải theo sát.

Dương Thần nhìn thấu kẻ tính toán keo kiệt này, liền mặc kệ hẳn.

Thái Nghiên cũng biết Lý Độn, hừ lạnh một tiếng nói:

- Lý thiếu gia muốn đến chơi bởi, số báo danh đều miễn phí cho anh, có thể dùng tiền mồ hôi nước mắt của Dương Thần nhà chúng tôi sao?

Dương Thần suyt chút nữa thì choáng ngã, tốt rồi, giờ thì tiền của mình lại là tiền mồ hôi nước mắt.

Lý Độn mặt dày, không phản ứng:

- Không phải là nghe tin chị Thái Ngưng tai qua nạn khỏi, lại có mối nhân duyên tốt đẹp sao, tôi đương nhiên phải đến nâng chén rượu mừng.

Nhìn bộ dạng hần như thể là đã giúp đỡ Thái Ngưng chứ không giúp người anh em Vĩnh Dạ, Thái Ngưng nghe hần nói liền ngưng ngưng, khuôn mặt vẫn bình tĩnh đã lộ ra sắc đỏ.

Đi vào trong lầu, theo ý Thái Nghiên, họ cũng không vào phòng riêng mà đi xuống phòng hát lớn nhất dưới lầu, tìm một vị trí, hưởng thụ âm nhạc và vũ đạo sống động ban đêm.

Thái Ngưng hiển nhiên sẽ không khiêu vũ, nhưng có thể do chấp hành mấy nhiệm vụ linh tinh mà cũng đã thường xuyên vào những nơi như thế này, nhưng cô cũng không quen lắm.

Bốn người lách qua sàn nhảy, đi vào chỗ một chiếc sofa mềm màu vàng, không ít nam nữ đều quay ra nhìn họ, nguyên nhân lớn nhất là do nhan sắc của hai chị em Thái gia, cho dù ở hộp đêm nhiều mỹ nữ cũng vẫn có vẻ đẹp xuất chúng.

Nhưng khi một số công tử nhà giàu phát hiện người đàn ông đi theo sau là Lý Độn ít xuất hiện ở Yên Kinh, họ cũng không để ý đến người đẹp nữa, con cháu của bốn đại gia tộc không ít, nhưng cơ hội gặp gỡ không nhiều, rất nhiều người đã bắt đầu xoa tay, muốn tìm cơ hội lôi kéo làm quen, điều này không làm Lý Độn bất mãn, mà với Dương Thần, tất cả mọi người đều xa lạ, hần đang đoán xem đây có phải là con cháu Lý gia ở tỉnh khác không.

Bốn người vừa ngồi xuống, Thái Nghiên liền lưu loát gọi một đồng rượu và thức ăn, sau đó vội vàng chạy ra sàn nhảy, nhảy nhót cùng đám thanh niên nam nữ, có vẻ hưng phấn vô cùng.

Nhìn thấy vẻ ngán người của Dương Thần, Thái Ngưng khẽ cười nói:

- Anh phải biết rằng Nghiên Nghiên rất hiếu động, nhưng ở Trung Hải làm cục trưởng cục cảnh sát, không thể đi hộp đêm chơi, sợ bị người ta nói ra nói vào, cho nên vẫn phải chịu đựng, mỗi lần về Yên Kinh, nó đều bớt thời gian để đến hộp đêm chơi đùa.

Dương Thần cũng hơi bất ngờ, để mặc Thái Nghiên đi náo loạn, nhìn một bàn thức ăn và rượu, hần sờ sờ cái bụng đói, bắt đầu ngón thức ăn.

Lý Độn không khách khí, tự rót đầy cho mình một ly Whiskey, còn gọi bồi bàn điểm thêm một tảng thịt bò, âm thanh cuồn cuộn bên tai không ảnh hưởng chút nào đến nhã hứng ăn uống của gã.

Thái Ngưng im lặng ăn nhỏ, cũng không nói gì, không đi chơi, dường như đặt mình trong một thế giới khác.

Dương Thần nhai nuốt bánh ngọt, nhìn cô một lát nói:

- Ngưng nhi, em xuống chơi cùng em em đi, chỗ này 2 người đàn ông ăn cơm thì có gì vui.

- Em không biết nhảy.

Thái Ngưng lắc đầu nói.

- Có gì mà biết hay không, cứ xoay lung tung, uốn éo mông, em nhìn động tác của Nghiên Nghiên, nhìn như con gấu ngốc vậy, em trong người có khinh công, tùy tiện làm vài động tác cũng đẹp hơn cô ấy.

Dương Thần cười nói.

Thái Ngưng vẫn lắc đầu như cũ.

Dương Thần thở dài:

- Kỳ thực trước kia anh đã muốn nói với em, anh chưa già đã yếu, em sao lại so với anh còn già hơn vậy, giống như bà cố nội vậy, sẽ bị em em đánh bại đó.

Thái Ngưng nghi hoặc nói:

- Em có gì không bằng Nghiên Nghiên, sẽ bị đánh bại?

- Chắc chắn... nói đến việc này lại khá tự tin...

Dương Thần cười nói.

- Chẳng lẽ không đúng sao, chẳng lẽ em xấu hơn Nghiên Nghiên, không xinh đẹp bằng nó?

Thái Ngưng có chút mất hứng, bị Dương Thần nói chính mình không bằng Thái Nghiên, cho dù là em gái mình vẫn thấy có chút không vui.

Dương Thần nói:

- Ít nhất thì Nghiên Nghiên rất thành thạo, em thì một chút cũng không.

- Cái gì?

Thái Ngưng chớp mắt hỏi.

Lý Độn đang liên tục nhai thịt bò cũng hiếu kỳ ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Dương Thần muốn nghe xem.

Dương Thần đặt đĩa xuống, tiến đến bên tai Thái Ngưng, nói thầm:

- Bảo bối à, em biết làm nũng không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 659

Hoa Nhà Hoa Đại

Làm nũng?

Thái Ngung trừng lớn hai mắt, quên cả hô hấp.

Cô thề, từ nhỏ đến lớn cũng không thấy hai chữ này có chút quan hệ nào với mình.

- Anh cố ý... vô liêm sỉ...

Thái Ngung nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Dương Thần chăm chăm.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Sao lại vô liêm sỉ, em xem, Nghiên Nghiên bình thường làm cảnh sát rất hung dữ, nhưng vẫn đến kéo tay anh, bấu miệng đòi tiền đó.

Lý Độn đang gặm thịt bò cười ha ha, vỗ tay nói:

- Chẳng trách nghe nói anh nhiều phụ nữ bên người, không ngờ lại trách tiểu thư Thái Ngung không làm nũng? Ha ha, tôi cũng muốn nhìn xem, tiểu thư Thái Ngung không thể thua em mình được, thử làm nũng đi.

Thái Ngung đang xấu hổ, lại thấy Lý Độn ở bên cười trên sự đau khổ của người khác, cũng không biết từ đâu rút ra ba lưỡi dao mỏng, nháy mắt phi thẳng đến phía mũi gã.

Lý Độn kêu lên kinh hãi, nhưng trường hợp này gã cũng không dám né người tránh, bằng không lưỡi dao sẽ bay về phía đám người bình thường, vội vàng vận khí, bàn tay cứng ngắc vội giơ lên, chụp lấy ba lưỡi dao đủ đem cắt đầu gã ra.

Khoảng cách gần như vậy, nếu không phải Lý Độn công lực đã luyện tới mức tiên thiên sơ đẳng, là người ngoài chắc chắn sẽ chết.

Lý Độn đỏ mặt hơi lạnh, ngượng ngùng cười nói:

- Suýt thì quên mất, Thái đại tiểu thư vẫn là Hoa Vũ của Bát Bộ... chắc chắc... may mà tiểu thư không dùng toàn lực, bằng không tôi cũng không dám đỡ... Nhưng mà, Thái đại tiểu thư, nhìn cách ăn mặc không nghĩ là cô có ám khí, mấy lưỡi dao này là từ đâu tới vậy?

Thái Ngung lạnh lùng nhìn hắn:

- Một trong song vương của Yến Kinh quả danh bất hư truyền, nếu anh thực sự hiếu kỳ, trên người tôi còn có, anh muốn thử một chút Bạo vũ lê hoa Châm và Gan khổng tước không?

Lý Độn vội lắc đầu:

- Ha ha, thôi thôi, tôi không đỡ được đâu...

Nói xong, Lý Độn u oán nhìn Dương Thần trừng mắt:

- Toàn do anh gây ra, không có việc gì sao tự nhiên bắt người ta làm nũng

chứ?

Dương Thần tựa vào sô pha, uống một ngụm rượu, cười nói:

- Chỉ là cảm thấy con gái nên hoạt bát chút, bằng không cuộc sống cũng rất thú vị, cũng phải có chút hứng thú, sở thích gì chứ.

Thái Ngưng hừ nhẹ nói:

- Nhược Khê thì sao, cô ấy còn lãnh đạm hơn em nhiều, anh không phải vẫn là vợ chồng với cô ấy sao?

Dương Thần không khỏi cười nói:

- Thế thì em không biết rồi, Nhược Khê nhà anh thật ra bên trong cũng khá hoạt bát, thích xem phim Hàn buồn nôn, thích Hello Kitty màu hồng, còn thích ăn bánh dẻo, coi như là hiện giờ gọi là gì nhỉ... à... đúng rồi, chính là kiêu ngạo chút thôi.

Thái Ngưng bĩu môi, chanh chua nói:

- “Nhà anh” ... thật thân thiết quá, nếu vợ chồng tình cảm sâu đậm vậy còn theo chị em em làm gì?

Dương Thần sắc mặt hơi đổi, xấu hổ nhếch miệng nói:

- Không thể nói vậy, ai cũng có ưu điểm mà... giống như Ngưng nhi vậy, lãnh đạm chút cũng tốt... rất tốt... ha ha...

Lý Độn bên cạnh khinh bỉ nhìn Dương Thần:

- Một câu thôi: Hoa nhà không thơm bằng hoa dại.

- Cút!

Dương Thần nhắc bình rượu lên ném về hướng Lý Độn.

Lý Độn lại khó khăn lắm mới đỡ được, vẻ mặt rất không phục.

- Anh còn nói linh tinh, tôi sẽ nói xấu anh trước mặt Đường Tâm.

Dương Thần uy hiếp.

Lý Độn ngoan ngoãn, cười nịnh nói:

- Kỳ thực lão Dương anh nặng tình nặng nghĩa, tôi biết anh đều thật tâm yêu mỗi người, đúng là người đàn ông tốt nhất... Việc kia... trước mặt tiểu thư Đường Tâm... nói tốt một chút... ha ha...

Nhìn Lý Độn đột nhiên thay đổi sắc mặt, Thái Ngưng đang thản nhiên cũng không kìm nổi bật cười, dưới ánh đèn tối tối, cô đẹp như bông sen trong tuyết.

Dương Thần cũng mỉm cười, có lẽ mình và Lý Độn thân thiết rất nhanh, nguyên nhân lớn nhất là cả hai đều có da mặt rất dày.

- Cái đồ keo kiệt này, rốt cuộc tìm tôi làm gì?

Dương Thần nhớ tới còn chưa hỏi Lý Độn vì sao tới tìm mình.

Lý Độn vẻ mặt oan ức nói:

- Anh không biết, phụ huynh nhà tôi keo kiệt lắm, tôi theo đuổi phụ nữ cũng không cho chút gì chi tiêu, tôi đành “tặng thu giảm chi”, tôi đành tiết kiệm tiền theo đuổi Đường Tâm, tiền ăn cơm sẽ nhờ vả anh.

Dương Thần không nói gì, xem ra da mặt mình còn không dày bằng gã

này.

Có lẽ là vì lúc này Dương Thần ném bình rượu về phía Lý Độn, rất nhiều người muốn tiếp cận gã lúc này đều lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra, cho nên trong lúc ba người ăn uống, không có ai dám đến gần.

Đúng lúc này, phía sàn nhảy không ít người đột nhiên im lặng, rất nhiều người đều nhìn chăm chăm một hướng.

Dương Thần lúc đầu không để ý, nhưng thấy Thái Ngưng không ngờ cau mày, có chút lo lắng nhìn ra, mới ngẩng đầu tò mò nhìn theo.

Chỉ thấy một gã đàn ông nhìn như giám đốc, đang cung kính dẫn một vài người đàn ông trẻ tuổi khác vào bên trong.

Trong đó, gã đi đầu mặc một bộ đồ Tây Armani màu lam, trông đáng vẻ vô cùng anh tuấn, vừa nhìn đã biết ngay là thủ lĩnh của nhóm người này, tuy rằng thoát nhìn không có vẻ gì kiêu căng, lại có khí chất hơn người, dường như gã không hề để ý đến ai quanh mình.

Bước chân người đàn ông kia hơi ngừng lại một chút, ánh mắt cũng vừa liếc tới chỗ Dương Thần cùng hai người kia ngồi, nhìn thấy Dương Thần và Lý Độn cùng ngồi một chỗ, ánh mắt liền có vẻ nghi hoặc, lại có cảm xúc gì đó phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn đi tới chỗ ba người.

- Đã lâu không gặp anh Dương, người an hem Lý gia cũng ở đây, thật là hiếm thấy.

Người đàn ông cười như không nói.

- Hóa ra là Ninh thiếu gia, ai da, thiếu chút nữa không nhận ra, thật là, đi ra ngoài sao lại khiêm tốn vậy, thật là tấm gương mẫu mực.

Lý Độn vẻ mặt kính nể, còn gơ ngón tay cái, nhưng những người bên ngoài nhìn vào sẽ thấy vô cùng giả dối.

Người này đúng là Ninh Quốc Đống, từ sau sự việc lần trước chưa hề gặp lại. Ninh Quốc Đống xem ra cũng đã khôi phục lại thần thái hướng Nhật, nhưng trong mắt lại âm trầm, lại có thể cảm nhận được trong nội tâm người đàn ông này có chút biến hóa tinh tế.

Dương Thần không ngờ, đã định về Trung Hải rồi, không ngờ còn đụng phải người này, dựa vào thực tế, gã này là anh trai cùng cha khác mẹ của Lâm Nhượng Khê, là anh vợ của mình, nhưng người này rõ ràng là không biết gì, lại còn chưa từ bỏ ý định cùng Lâm Nhượng Khê, vì thế Dương Thần gặp người này rất không vui.

- Thật là khéo quá, nhưng đây cũng không phải chuyện gì vui vẻ.

Dương Thần thản nhiên nói.

Lúc trước nếu không phải nhân nhượng gã và Nhượng Khê có quan hệ huyết thống, Dương Thần đã sớm vắn cô gã trong văn phòng của Lâm Nhượng Khê rồi, nói vậy, Ninh Quốc Đống cũng hiểu được ý tứ.

Ninh Quốc Đống trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, gã cũng rõ mình không phải là đối thủ của Dương Thần, lúc trước sau khi về Yến Kinh, gã đã dò xét xuất

thân của Dương Thần, càng truy ra càng thấy kinh hãi, xuất thân của người này còn phức tạp hơn mình tưởng tượng nhiều, tuy rằng có nhiều tư liệu không tìm được, nhưng gần đây tin tức khiến mọi người kinh ngạc là, Dương Thần không ngờ lại là con trưởng thất lạc nhiều năm của Dương gia, khiến cho người trong bốn đại gia tộc đều xôn xao.

Ninh Quốc Đồng không phải người ngu ngốc, gã không muốn khiêu chiến với Dương Thần, cũng không muốn Ninh Quang Diệu lần nữa chĩa súng vào gã. Cho nên đối với câu đáp lãnh đạm của Dương Thần, gã cũng chỉ cười thuận theo:

- Có chút bất hòa trong quá khứ, anh Dương đại lượng, đã đến Yên Kinh, tôi cũng nên tận tình đón tiếp, hay là chúng ta cùng nhau uống vài chén nhé?

- Hay là thôi đi, tôi chỉ là đi chơi cùng bạn gái, không muốn dính líu nhiều đến đàn ông.

Dương Thần lười không thèm nhìn mấy người họ.

Lúc này, gã đàn ông mặt đồ tây trắng, dáng vẻ nhẵn nại vẫn đứng sau lưng Ninh Quốc Đồng rót cục hừ lạnh một tiếng:

- Ninh thiếu gia, sao phải nhiều lời với tên lưu manh, thô tục này, hần không xứng cùng uống rượu với Ninh thiếu gia.

Dương Thần liếc mắt nhìn người đó một cái, cảm giác có chút quen thuộc, nghĩ một lát, vỗ vỗ trán cười:

- Anh không phải là em trai của Nghiêm Bất Ván sao? Là Nghiêm Bất Học, chắc chắn, ngày đó bị tôi cho một bạt tai xem ra có di chứng rồi, nhưng vết sẹo mặt đã nhỏ đi rồi.

Nghiêm Bất Học vốn là tới cùng Ninh Quốc Đồng, gã là nhị thiếu gia của Nghiêm gia, có người anh xuất sắc tài giỏi như Nghiêm Bất Ván, gã không được coi trọng nhiều, cho nên việc gã phải làm là đi theo đuôi Ninh gia đại công tử, gã đương nhiên phải tận dụng mọi khả năng để nịnh bợ.

Vì thế, trong đám công tử đi theo Ninh Quốc Đồng, gã cũng được coi là nhân vật số một.

Ngay trước mặt mọi người bị chỉ ra vết sẹo, Nghiêm Bất Học lập tức đỏ mặt, phần nộ chỉ vào Dương Thần nói:

- Đừng quá đắc ý, sau này có thể động thủ có gì là giỏi? Trước mặt Ninh thiếu gia của chúng tôi, anh chả là cái gì hết!

Hồi đó ở Trung Hải, bị Dương Thần tát liên tục đến mức phải vào viện, có thể nói là lần đầu tiên Nghiêm Bất Học cảm thấy nhục nhã như vậy, nếu không phải trước đây Nghiêm Bất Ván nói, có lẽ hần đã cho sát thủ đối phó với Dương Thần. Nhưng hiển nhiên, Nghiêm Bất Ván tuy rằng không tốt lắm với thằng em này, nhưng ngăn cản hành vi báo thù của gã đã là cứu mạng gã rồi.

Không đợi Nghiêm Bất Học nói hết, Lý Độn vẫn ăn uống một bên đột nhiên vùng dậy.

- Cút ngay!

Lý Độn đứng dậy, đẩy một cái, khiến Nghiêm Bất Học bị đẩy ra chỗ sàn nhảy.

Nghiêm Bất Học lăn mấy vòng, nam nữ trên sàn bị tiếng người chửi bới, đánh nhau làm loạn lên.

Nghiêm Bất Học hơi choáng, nhưng vẫn đứng dậy được, ngón tay chỉ Lý Độn, muốn chửi ầm lên nhưng lại biết Lý gia lợi hại, do dự, đành nói lắp bắp:

- Anh... anh... anh vì sao đánh tôi?

Lý Độn cũng không cần biết đây là nơi tụ tập của những người có danh tiếng ở Yên Kinh, phun nước miếng xuống sàn nói:

- Đánh đánh cái đầu mày ý, mày luôn mồm mắng Dương Thần lưu manh, Lý Độn tao cùng ngồi với hắn, không phải cũng là lưu manh sao? Nào nào, đến đây, xem ra mày không phục hả? Cứ đến đây, tao với mày đường đường chính chính chơi một trận, anh Dương trước kia không phải tát mày mấy phát sao, hôm nay bố mày cũng tát mày vài cái...

Mọi người xung quanh lập tức dùng ánh mắt vừa sợ vừa đáng thương nhìn Nghiêm Bất Học, tuy rằng Nghiêm gia cũng gần sánh bằng bốn đại gia tộc, nhưng Nghiêm Bất Học dù sao cũng không phải Nghiêm Bất Vãn, dựa vào gã mà nói, dù cho Lý Độn có làm thịt hắn cũng không có chuyện gì to tát.

Mà nhiều người còn nghi hoặc, việc Lý Độn làm, hiển nhiên là tuyệt đối đứng về phía Dương Thần, việc này có nghĩa là, Lý gia vì người thanh niên này mà có thể không nể mặt Ninh gia?

Người trẻ tuổi này, rốt cuộc có lai lịch thế nào? Mọi người trong đầu có vô vàn nghi vấn mà không ai giải thích được.

Thái Nghiên vốn đang định lên sân khấu hát, nhưng thấy phía bên này đã động thủ, cũng lập tức chạy tới, không ngờ thấy Ninh Quốc Đống, biết việc này không phải việc thứ nữ Thái gia có thể nói được, liền ngoan ngoãn đứng nép cạnh Thái Ngung, nhưng trong mắt lại tràn đầy mong đợi, dường như việc đánh nhau khiến cô rất hưng phấn.

Ninh Quốc Đống lúc này ánh mắt tối sầm lại, gã đã có thể đọc ra, việc Lý Độn làm thể hiện rõ quan hệ giữa Lý gia và Dương gia là vô cùng chặt chẽ. Việc này đối với Ninh gia hiện tại đang lớn mạnh nhất mà nói, cũng không phải tin tức gì tốt, dù sao gã cũng không có khả năng hòa hảo với Dương Thần, cùng Lý Độn lại càng không có điểm chung, Dương Thần và Đường gia lại có nhiều mối liên hệ.

Vì thế, Ninh gia sẽ bị cô lập, điều này làm cho Ninh Quốc Đống là người kế nghiệp Ninh gia sau này trong lòng bất an.

Nghiêm Bất Học chân tay mềm nhũn, đi lên đánh lộn cùng Lý Độn? Mình bị điên hay là bị ngốc đây?

Cuối cùng, Nghiêm Bất Học đành trón sau Ninh Quốc Đồng cầu xin:

- Thiếu gia, anh nói giúp tôi, tôi không đỡ nổi một cái tát của Lý Độn...

Ninh Quốc Đồng trong mắt có vẻ chán ghét, nếu không phải Nghiêm gia hiện giờ khí thế khá lớn mạnh, lại có Nghiêm Bất Vần có thể cân bằng Lý Độn, gã căn bản không muốn mang theo tên Nghiêm Bất Học ăn hại mất mặt này, nhưng hiện giờ nếu làm Nghiêm Bất Học mất mặt chính là thêm bất lợi cho mình, gã đành kiên trì mỉm cười với Lý Độn nói:

- Cậu Lý, tôi thấy hôm nay hay là cho qua đi, Bất Học cũng hơi bị choáng rồi, không phải là đối thủ của cậu.

Lý Độn hừ vài tiếng:

- Nếu Ninh thiếu gia đã nói vậy, hôm nay tôi tạm tha cho nó.

Ninh Quốc Đồng vẫn đang định nói vài câu khách khí, Dương Thần đang ngồi im bỗng nói:

- Chờ chút, tôi vẫn chưa nói là có thể cho qua.

Lời vừa nói ra, trên mặt Ninh Quốc Đồng nụ cười vụt tắt, lại hiện lên vẻ oán hận, như vậy khác gì trước mặt mọi người Dương Thần cho hắn một cái tát.

Dương Thần vẫn thản nhiên nói:

- Vừa rồi người mà Nghiêm Bất Học mắng chính là tôi, hiện giờ người thay thế hắn xin Lý Độn cũng nên tỏ lòng xin lỗi với tôi chứ, tôi cũng không tính toán những chuyện đã qua.

Không ít người sợ hãi, người này cũng thật to gan, trước mặt mọi người mà yêu cầu Ninh Quốc Đồng xin lỗi? Cho dù là lúc này Nghiêm Bất Học xin lỗi thì cũng coi như là Ninh Quốc Đồng phải chịu thua Dương Thần, như vậy thì Ninh Quốc Đồng, Ninh đại thiếu gia còn mặt mũi nào nữa?

Nhưng Dương Thần căn bản không chịu nhượng bộ, tính tình hắn sau khi về nước đã kiềm chế rất nhiều, nhưng không có nghĩa là có người mắng mình lại có thể thoải mái cho qua được, quan trọng là mấy người này mình lại không hề thích.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 660

Chị Mấy Ngày Nay...

- Anh Dương, cần gì phải làm căng như thế, như vậy có phải là khinh người quá đáng không?

Ninh Quốc Đống trầm giọng nói.

- Tôi cũng không phải người làm quan như các anh, phải bận tâm bộ dạng bên ngoài, nếu các anh cho rằng tôi là hạng côn đồ lưu manh, tôi đương nhiên phải yêu cầu xin lỗi.

Dương Thần nói.

- Đây không phải Trung Hải, đây là Yến Kinh.

Ninh Quốc Đống nói lý, rõ ràng có ý uy hiếp, tại Yến Kinh, thế lực của Ninh gia không phải có thể đùa giỡn.

Dương Thần duỗi duỗi tay, thở dài, cười nói:

- Chúng ta xem xét việc gì đó, khởi điểm là hoàn toàn không giống nhau, anh so sánh Trung Hải với Yến Kinh, nhưng trong mắt tôi, chỉ cần là ở trên trái đất, ở đâu tôi cũng đều không quan tâm.

Rất nhiều người vây quanh xem đều lắc đầu, khẽ nói nhỏ, phần lớn đều thấy Dương Thần quá ngông cuồng, kiêu ngạo, việc này xem ra không phải đùa, mọi người đều chờ xem trò hay.

Lý Độn nhướn mày, nháy mắt, giơ một ngón cái lên với Dương Thần, Thái Nghiên thì cắn môi dưới, hai mắt mở to, trong lòng đầy chờ mong.

Chỉ có Thái Ngưng hơi nhíu mày, có chút nghi hoặc, lại mang vẻ ưu tư.

Giám đốc hộp đêm trán đầy mồ hôi lạnh, cũng không dám duy trì trật tự, cũng không dám nói nửa câu, mấy vị công tử này cũng không phải là người mà gã đụng tới được, đành khản cầu đừng có việc gì bạo lực xảy ra.

Ninh Quốc Đống bộ mặt danh lại nói:

- Dương Thần, anh cho rằng thân phận Dương gia của anh sẽ khiến tôi sợ sao, ở Yến Kinh, việc tôi có thể làm vượt ngoài tưởng tượng của anh rất nhiều.

- Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, việc này không liên quan gì đến Dương gia.

Dương Thần lắc lắc ngón tay:

- Hơn nữa, tôi ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Ninh Quốc Đống đương nhiên không thể xin lỗi, như vậy sẽ bị mọi người coi rẻ, ngọn lửa kiêu ngạo trong lòng gã bốc lên, hừ lạnh nói:

- Anh đừng có vọng tưởng, nể mặt người anh em họ Lý, tôi không so đo với anh nữa, đợi có cơ hội tôi sẽ đến Trung Hải theo đuổi Lâm Nhược Khê, tôi tuyệt đối không bao giờ từ bỏ, anh có thể làm gì nào?

Ninh Quốc Đống bị chọc bực mình, cũng không nghĩ nhiều, liền đem việc bất mãn nhất với Dương Thần trong lòng nói ra, tên đàn ông mà gã thấy vô cùng thô bỉ này, không ngờ bên người lại có nhiều phụ nữ đẹp như vậy, lại vẫn là chồng của Lâm Nhược Khê, thật khiến gã không chịu được.

Dương Thần sắc mặt lạnh lùng, cười gian:

- Đây mới là lời thật lòng của anh.

Ninh Quốc Đống sắc mặt có chút dữ tợn:

- Vậy thì sao, sớm muộn gì tôi cũng sẽ cướp được người phụ nữ mà tôi muốn...

Những người xung quanh không rõ ràng lắm, nhưng Thái Nghiên và Thái Ngưng cũng biết ý của Ninh Quốc Đống là gì, cả hai đều giật mình, chẳng trách Dương Thần lại không chịu bỏ qua cho Ninh Quốc Đống, không ngờ hẳn lại công khai theo đuổi Lâm Nhược Khê.

Nói xong, Ninh Quốc Đống vung tay lên, định dẫn Nghiêm Bất Học và đám người kia tiếp tục đi ra chỗ ngồi đã đặt trước.

Nhưng còn chưa bước được hai bước, Ninh Quốc Đống đột nhiên thấy một áp lực lớn uy hiếp, giống như bao phủ trời đất, thổi quét lên thân mình.

Ninh Quốc Đống cảm giác toàn thân gân cốt bị đè xuống, đặc biệt là ở hai chân, giống như gánh nặng ngàn cân, không chống đỡ được.

- Khục... khục...

Trong cổ họng Ninh Quốc Đống phát ra tiếng thở dốc, sắc mặt đỏ lên, mặc kệ gã chống cự thế nào đều không thể không chế được thân thể của chính mình, chậm rãi ngược lên, quỳ xuống.

Cuối cùng, Ninh Quốc Đống không trụ được, hai đầu gối mềm nhũn ra, phủ phục tại chỗ, hai tay chống xuống, quỳ rạp xuống đất.

Tất cả mọi người xung quanh đều hô lên kinh hãi, bọn họ không thể tin được, Ninh Quốc Đống sao lại quỳ xuống?

Dương Thần đứng dậy từ chỗ ngồi, nói hờ hững:

- Nếu anh không mở miệng được, vậy thì quỳ xuống, coi như là xin lỗi tôi, đừng có ý nghĩ gì bất mãn, bằng không chuyện sẽ không đơn giản chỉ là quỳ xuống như vậy.

Nói xong, Dương Thần lập tức đi ra khỏi hộp đêm, mọi người tự động tránh đường, căn bản không ai dám hé răng, chỉ có tiếng nhạc sống động vẫn đang bật.

Lý Độn và chị em Thái gia tất nhiên cũng không có lòng nào ở lại tiếp tục chơi, đi theo Dương Thần rời khỏi.

Chỉ đến lúc Dương Thần đi ra khỏi cửa, gánh nặng trên người Dương Thần mới có thể rơi lỏng ra, khiến gã có thể hô hấp lại bình thường.

Thật lâu sau, Ninh Quốc Đống mới từ mặt đất đứng dậy, những người xung quanh gần như không dám nhìn mặt gã, cả người gã dường như một bóng ma hắc ám, làm người ta phát lạnh.

Dương Thần ra khỏi hộp đêm tâm tình cũng chưa thoải mái, bảo Lý Độn tự về nhà, rồi đưa Thái Ngưng và Thái Nghiên về Thái gia.

Lúc này Thái Nghiên ở ghế lái phụ nhìn Dương Thần lái xe không nói gì, giọng u uất nói:

- Anh cố ý đối chọi gay gắt với Ninh Quốc Đống như vậy, dựa vào tính anh thì phải xử lý tên Nghiêm Bất Học mới đúng, nhưng rõ ràng anh nhằm vào Ninh Quốc Đống.

Dương Thần hít một hơi, gật gật đầu:

- Xem ra em rất hiểu anh.

- Vì sao? Vì hắn muốn theo đuổi Lâm Nhượng Khê sao?

Thái Ngưng hỏi.

Dương Thần chưa xót cười cười:

- Nếu có người đàn ông khác nhưng nhớ bọn em, anh cũng sẽ không nường tay với bọn họ, anh nhằm vào Ninh Quốc Đống là vì muốn nghe cách nghĩ thật của hắn, hắn đã không chịu bỏ cuộc còn nói rõ, có rất nhiều chuyện còn chưa chấm dứt.

- Em không rõ, anh vốn không cần sợ Ninh Quốc Đống, cho dù hắn thích Lâm Nhượng Khê, nhưng đối với anh mà nói cũng không có sức cạnh tranh.

Thái Ngưng nghi hoặc nói.

Dương Thần lắc đầu cười:

- Rất nhiều chuyện, về sau sẽ rõ ràng. Hắn không phải tình địch bình thường, hắn ta không nên tồn tại...

Dương Thần quả thật cố ý làm khó Ninh Quốc Đống, mục đích cũng rất rõ ràng, cần xác nhận, gã biết được Lâm Nhượng Khê là em gái cùng cha khác mẹ từ đâu, nhưng xem ra Ninh Quang Diệu cũng không nói ra.

Hơn nữa, Dương Thần cần phải biết rằng, Ninh Quốc Đống rốt cuộc đã bỏ cuộc chưa.

Có một “tình địch” như vậy, sau này có thể sẽ có việc gì nguy hiểm.

Dương Thần biết rằng, tuy Lâm Nhượng Khê ở ngoài lạnh như băng, nhưng cô đối với loại “cha trên danh nghĩa” thối nát như Lâm Khôn lại vô cùng nhường nhịn, có thể thấy, trong nội tâm Lâm Nhượng Khê, tình thân là vô cùng quan trọng, cũng vì vậy mà lúc trước Ninh Quang Diệu không dám thừa nhận quan hệ với cô lại làm Lâm Nhượng Khê tổn thương đến vậy.

Như vậy rất có khả năng, sau này Ninh Quốc Đống có làm ra việc gì quá đáng, Lâm Nhượng Khê cũng khó mà nhẫn tâm với gã, sẽ không dễ dàng để chính mình giúp cô giải quyết mối họa ngầm này.

Dương Thần có thể chấp nhận vô số người hận mình, nhưng không thể chấp nhận người mình yêu xa cách với mình.

Lần này trước mặt mọi người làm Ninh Quốc Đống xấu mặt, coi như là phá hỏng mối quan hệ giữa hai người, nhưng Dương Thần cảm thấy, để Ninh Quốc Đống âm thầm tính kế, chỉ bằng làm rõ bản thân không ưa gã.

Nếu Ninh Quốc Đồng muốn trả thù, có lẽ mình sẽ có cơ hội quang minh chính đại chấm dứt gã.

Lúc xe gần về đến Thái gia, Dương Thần hỏi Thái Ngung:

- Ngung nhi, hôm nay ngày bao nhiêu rồi?

Không đợi Thái Ngung trả lời, Thái Nghiên mau miệng nói:

- Ngày 3 tháng 5, mọi người đều nghỉ Quốc tế lao động, cho nên bọn Ninh Quốc Đồng mới rảnh rỗi đến đó chơi, em cũng có thể thoải mái xin nghỉ phép trở về, anh hỏi ngày làm gì vậy?

Dương Thần thoáng suy nghĩ, gật gật đầu, tự nhủ thầm:

- Nhanh vậy sao... chắc phải về sớm chút...

Thái Nghiên không nghe rõ Dương Thần nói gì, chỉ nghĩ là Dương Thần đang suy nghĩ gì đó quái quỷ, đột nhiên nghĩ đến việc gì đó, vội kêu lên:

- Đồ xấu xa, buổi tối không cho phép anh chạm vào chị, chị mấy ngày nay là kỳ sinh lý.

Nghe vậy, Dương Thần suýt thì dầm phanh dầm nhâm lên chân ga.

Thái Ngung thì bị chọc cho đỏ mặt, quay đầu, trừng mắt nhìn em một cái:

- Em... em nghĩ linh tinh gì vậy Nghiên Nghiên!?

Thái Nghiên lúc này mới đột nhiên hiểu ra, có thể Dương Thần không biết kỳ sinh lý của Thái Ngung, ngày ấy đương nhiên cũng không có ý này.

- Hừ, ai bảo anh ấy toàn nghĩ mấy chuyện xấu, em... em lại nghĩ anh ấy muốn gì đó...

Thái Nghiên ngượng ngùng cúi đầu, cảm thấy hơi xin lỗi Thái Ngung.

Dương Thần cũng bị Thái Nghiên làm bùng lên ngọn lửa trong họng, liếm liếm môi cười nói:

- Nghiên Nghiên, em nhắc nhở anh, nhưng không sao, Ngung nhi có kỳ sinh lý, không phải còn có em sao?

Thái Nghiên vừa nghe, tim lập tức đập nhanh, trước mặt Thái Ngung nói những lời này, cho dù là cô bình thường hào phóng cũng thấy chút xấu hổ.

Thái Nghiên không dám nghe nữa, nhắm mắt lại tĩnh tâm, nhưng hai tai đỏ ửng lên.

Xe dừng ở sân Thái gia, ba người xuống xe, Thái Nghiên vẫn cúi đầu, không dám trực tiếp nhìn Dương Thần, Dương Thần chắc chắn định ở lại nhà mình, nếu buổi tối thật sự muốn tìm đến chính mình, chính mình rất cuộc có đáp ứng hay không đây...

Thái Nghiên tâm tình không yên lại có chút chờ đợi, mà trong đầu Thái Ngung cũng phức tạp vô cùng, cô và Dương Thần vừa mới vượt qua quan hệ bạn bè một chút, giờ nghĩ ký mới biết, sau này sẽ có thể có rất nhiều chuyện xấu hổ xảy ra, mà em mình xem ra đã sớm yêu tên đàn ông vô sỉ này rồi, chính mình sẽ phải xử sự thế nào đây?

Dương Thần nhìn ra sự kỳ lạ của chị em này, cố nén cười, trong lòng đã muốn vào phòng Thái Nghiên làm chuyện phải làm, nhưng không ngờ chưa

kịp vào nhà, di động đã rung lên.

Buồn bực lấy ra xem, không ngờ là cấp dưới Trang Phong trong công ty mình gọi tới.

Tôi vậy còn gọi điện thoại, chắc hẳn là có việc gấp, vì thế Dương Thần lập tức nghe máy.

Trang Phong không kịp chào hỏi, gấp gáp nói:

- Có chuyện rồi, giám đốc, tiểu thư Lâm Tuệ gặp phiền phức rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 661

Không Phải Việc Quan Trọng...

Dương Thần trong lòng hơi lo lắng, mới một ngày không gặp sao lại xảy ra chuyện gì rồi, nhưng vẫn bình tĩnh nói:

- Hoảng hốt gì thế, nói việc chính đi.

Trang Phong ý thức được mình không không chế được cảm xúc, vội điều chỉnh, mới cố hết sức bình tĩnh kể lại sự việc.

Hóa ra đêm nay Tuệ Lâm muốn đi một công ty truyền thông ở Yên Kinh, tham dự buổi quay MV trước hội nghị thảo luận. Tuy Tuệ Lâm rất không am hiểu biểu diễn, cũng không định xuất hiện trong MV, chỉ làm ca sĩ, đi tham dự hội nghị lần này.

Tham dự hội nghị lần này, chủ yếu là đạo diễn La Thịnh nổi tiếng ở đây, và một nữ người mẫu tên Lưu Tử San. Cô Lưu Tử San này vừa đúng là người xinh đẹp phù hợp cho MV, hơn nữa quán quân cuộc thi người mẫu ở khu Hoa Bắc, vì đang cần một bước đột phá để tiến vào giới nghệ thuật nên rất coi trọng MV ca nhạc của Tuệ Lâm vô cùng nổi tiếng trong một tháng gần đây.

Vốn tất cả đều thuận lợi, quy trình chế tác và quay MV đã thảo luận xong, đã là buổi tối, nhóm nhân viên công tác đều đi về nhà hoặc ra ngoài ăn cơm.

Nhưng Tuệ Lâm lần đầu gặp họ, hơn nữa lúc thảo luận lại căng thẳng nên lúc đó muốn đi vệ sinh cũng không dám nói ra.

Cho đến lúc chấm dứt hội nghị, tất cả mọi người gần như đã rời khỏi, Tuệ Lâm mới đi ra toilet của công ty đó.

Nhưng đang chuẩn bị đi ra gặp người của công ty mình, Tuệ Lâm lại nghe ngoài phòng họp có tiếng gì đó...

Nghe cẩn thận, Tuệ Lâm phát hiện, không ngờ là đạo diễn La Thịnh giờ trò với cô người mẫu Lưu Tử San kia.

Tuệ Lâm tuy thấy việc này rất xấu hổ, nhưng cô cảm thấy cần phải giúp Lưu Tử San trốn thoát, kết quả là lập tức vọt vào cửa, không để ý Lưu Tử San đã mặc quần áo, liền nhào vào đạo diễn La Thịnh đá một cước.

La Thịnh đâu phải đối thủ của cô? Còn không kịp phản ứng lại, đã bị Tuệ Lâm hai chân đá liên tục, đập hai phát vào vách tường, mặt mũi bầm dập, suýt thì ngất đi.

Việc này khiến Lưu Tử San bị đặt trên bàn hội nghị kinh hãi hét lên, do đó không ít người quay lại phòng họp.

Sau khi rất nhiều nhân viên và bảo vệ đi vào phòng họp, không rõ xảy ra cái gì, chỉ thấy Lưu Tử San đã mặc quần áo, mà đạo diễn La Thịnh thì nằm

dài trên đất, bộ dạng dờ sống dờ chết, chật vật.

Lúc nhân viên nâng đạo diễn La Thịnh lên, ông ta chỉ vào Tuệ Lâm mắng to, nói với mọi người là Tuệ Lâm không hiểu vì sao vọt vào đánh ông ta, mà ông ta và Lưu Tử San đang thảo luận về kịch bản.

Trong tình huống này, dù nhiều người trong lòng biết sự thật cũng sẽ không nói ra.

Tuệ Lâm đương nhiên phải biện hộ cho chính mình, nói là đạo diễn La Thịnh định giở trò với Lưu Tử San, nhưng cô người mẫu kia lại kiên quyết lắc đầu, nói là không đúng, cô không hề bị quấy rối.

Tuệ Lâm sững sờ, không hiểu sao rõ ràng Lưu Tử San bị xâm phạm lại muốn che dấu sự thật, còn muốn giúp đỡ vu cáo, hãm hại người muốn giúp cô ta.

Sau đó, mặc kệ Trang Phong và người của Ngọc Lôi xin lỗi thế nào, La Thịnh cũng không chịu bỏ qua, đòi mang Tuệ Lâm đến đồn cảnh sát.

Trang Phong đau đầu nói:

- Giám đốc Dương, tiểu thư Lâm Tuệ mới vào nghề, không hiểu qui tắc ngầm người mẫu lấy lòng đạo diễn, tiểu thư Lâm Tuệ có thể đã nghe thấy đồ tiện nhân kia cố ý nói mấy lời chống cự không quyết liệt, cho nên tưởng nhầm Lưu Tử San thật sự không tình nguyện, đánh La Thịnh, lại phá chuyện tốt của hắn, lại làm Lưu Tử San có tin đồn xấu, khả năng tiền đồ sẽ bị ảnh hưởng, người ta chẳng nhẽ không hận đến mức ngứa ngáy sao?

Dương Thần đã ngồi vào xe, khởi động, giải thích qua với chị em Thái gia rồi quay đầu xe nói:

- Lâm Tuệ giờ ở đâu?

- Tổng bộ đồn cảnh sát Yên Kinh, nhân viên của ta họ cũng không cho vào, định mời luật sư, nhưng... mấy luật sư lớn cũng không dám tiếp nhận vụ này.

Trang Phong buồn bực nói.

- Vì sao?

Dương Thần đã tìm được vị trí đồn cảnh sát trên GPS, bắt đầu xuất phát.

Trang Phong giải thích:

- Lưu Tử San kia chỉ là nhân vật nhỏ, không có ảnh hưởng gì, nhưng đạo diễn La Thịnh... chị hắn xuất thân không phải người bình thường đặc tội được.

- Tôi đã nói rồi, nói việc chính đi.

Dương Thần nén giận, nhíu mày nói.

- Vâng vâng vâng...

Trang Phong nuốt nước miếng nói:

- Chị của La Thịnh là trưởng nữ của La gia ở Yên Kinh, La Thúy San... là vợ của Thủ tướng Ninh Quang Diệu, cũng là cán bộ tổ chức cấp cao.

La Thúy San? Dương Thần không ngờ mình vừa giáo huấn Ninh Quốc

Đồng, em trai của mẹ gã lại đắc tội với người của mình.

- Giám đốc Dương, nói trắng ra là người của Ninh gia không ai dám đụng đến, các luật sư rút lui cũng đều là vì chuyện này. Chỉ có thể gọi giám đốc tới...

Trang Đình từng thấy Dương Thần không hề tầm thường, tuy còn mơ hồ, nhưng bọn họ không có gan đối mặt với La Thịnh.

Dương Thần dập điện thoại xong, vẫn không bớt tức giận, Lâm Nhược Khê lúc đầu là vì Tuệ Lâm mới tạo ra công ty giải trí, cho mình làm giám đốc, cũng có ý chiều cô Tuệ Lâm.

Nhưng không ngờ lần trước chuyện Mỹ Phương không nói, lần này còn bị đưa tới cục cảnh sát.

Vôn là phiên toái bình thường, nghĩ đến Vân Miêu sư thái đã ngầm giúp giải quyết, nhưng lần này đối mặt với Ninh gia và La gia, cũng khó trách Vân Miêu sư thái không có động tĩnh gì.

Đúng lúc này, một dãy số lạ gọi đến, Dương Thần hiểu ra, nhắc máy nói thẳng:

- Vân Miêu sư thái, không cần nói nhiều, tôi sẽ không để Tuệ Lâm gặp chuyện gì.

Người gọi tới đúng thật là Vân Miêu, bà cũng mới nhận được tin không bao lâu, biết đối phương là người đứng sau La Thịnh, bà cũng bất đắc dĩ, tuy trong lòng oán giận cháu gái của chính mình bị hại, nhưng Lâm gia giờ có chút xuống dốc, đành phải giao lại cho Dương Thần.

- Ta cũng là bất đắc dĩ, Lâm gia đã bị gây sức ép, dựa vào bản lĩnh của cậu, cũng sẽ không thành vấn đề, Tuệ nhi từ nhỏ đã theo ta ở trên núi, rất nhiều việc xấu trong giới giải trí nó không biết rõ, đây cũng là lý do lúc trước ta không muốn nó vào giới giải trí, cậu giúp đỡ nó nhé.

Vân Miêu thở dài nói:

- Dù cậu không yêu nó thì cũng nên có tình cảm anh em.

Dương Thần im lặng một lát, cười khỏ nói:

- Lúc này đừng nói đến tình yêu nam nữ nữa, việc này từ đầu không phải là do bà cứng rắn sao?

- Hừ, phải hay không chính cậu phải rõ trong lòng.

Vân Miêu hừ lạnh một tiếng rồi dập máy.

Dương Thần rối rắm, bĩu môi, chính mình thật đúng là vất vả mà không được gì.

Đáng ăn mừng chính là, chuyện này người liên quan đến vụ án lại liên quan đến chính trị, hẳn là không dễ để lộ ra ngoài nhiều, nếu để Lâm Nhược Khê biết, chắc chắn mình sẽ đau đầu.

Lập tức lại nghĩ đến, không phải chính mình đã bắt lão già Ron kia làm một đội chuyên môn phục vụ đoàn của Tuệ Lâm đến Hoa Hạ sao? Sao lại để xảy ra sự tình này?

Kết quả là, Dương Thần gọi điện thoại cho Ron, dùng tiếng Ý nói thẳng:

- Ron, chết tiệt, tôi bảo ông trang bị một đoàn đến Yên Kinh đúng không? Em tôi giờ bị bắt vào cục cảnh sát, đây là hiệu quả làm việc của ông hả?

Ron bên kia có chút sững sờ, im một lát mới dùng giọng già nua mà bắt đầu nói:

- Chủ nhân, ngài chớ nóng nảy, cũng không phải là đội của tôi cố ý, dưới sự phối hợp của Christine và nữ vương Kathleen, nhân viên đội đã sớm được chuẩn bị đủ, có điều... chủ nhân, ngài cũng biết, sương mù ở London rất nhiều, khiến máy bay bị chậm một ngày, cho nên mới đến trễ, nhưng theo tính toán, một giờ nữa sẽ tới Yên Kinh...

- Bọn họ là heo sao? Chẳng lẽ không cất cánh được từ Paris?

Ron ngây người, lập tức cảm thán:

- Chủ nhân, ngài thật thông minh, sao chúng tôi lại không nghĩ ra nhỉ?

Dương Thần suýt thì ném bay điện thoại ra cửa xe, tức giận nói:

- Tốt nhất là họ nên theo đúng kế hoạch, một giờ nữa mà không gặp được bọn họ, tôi sẽ ném hết xuống Đại Tây Dương cho cá mập ăn!

- Chủ nhân... Đại Tây Dương cách Hoa Hạ rất xa, gần đó là Thái Bình Dương...

Ron nghiêm túc nói.

- Chết tiệt, đó không phải việc quan trọng...

Dương Thần đau đầu, ngắt điện thoại.

Cũng may đường đến cục cảnh sát không kẹt xe, không bao lâu, Dương Thần tới ngoài đồn cảnh sát.

Ngoài cửa đồn cảnh sát, Trang Phong và đám nhân viên đang nghênh cổ chờ tin tức, có vẻ vô cùng lo âu.

Lúc Dương Thần xuất hiện, đám Trang Phong lập tức xông tới, Trang Phong bắt đầu nói:

- Giám đốc Dương, cảnh sát nói vụ án này phải hết sức bí mật, cũng không cho chúng ta vào, chúng tôi rõ ràng thấy trợ lý của La Thịnh đi vào, bọn họ đúng là thiên vị!

Dương Thần không đáp lời, mà lập tức đi tới cửa chính.

Hai gã cảnh sát lập tức chặn đường đi, một gã mặt đen nghiêm nghị nói:

- Lui ra ngoài, vụ án đặc biệt, không phận sự miễn vào!

- Không muốn chết thì cút ngay!

Dương Thần đã mất kiên nhẫn, quả nhiên là cục cảnh sát bệnh La Thịnh, điều này làm hắn rất lo lắng Tuệ Lâm phải chịu oan ức.

Hai gã cảnh sát đang định tức giận đã thấy một chiếc xe Audi A8 đen biển số chính phủ đi tới, lúc này dừng lại trước cổng cục cảnh sát.

Một người phụ nữ trung niên mặc đồ công sở màu lam đậm, mang theo túi nhỏ, tóc ngắn từ trên xe bước nhanh đến.

Người phụ nữ hiển nhiên là chăm sóc sắc đẹp hết sức xuất sắc, làn da non

mịn, tương phản với khí chất toát lên, trong ánh mắt có sự uy nghiêm.

Lúc phu nhân đi tới cửa đồn cảnh sát, hai gã cảnh sát lập tức đứng nghiêm, cúi đầu vâng an:

- Chủ nhiệm La!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 662

Phu Nhân Thủ Tướng

La Thúy San mỉm cười gật đầu với 2 gã cảnh sát, ánh mắt tự nhiên nhìn Dương Thần, trong mắt có một tia kỳ dị, cười như không nói:

- Thật không ngờ, lần đầu chính thức gặp mặt lại là ở đây trong trường hợp như thế này.

Dương Thần cũng không ngờ chính mình bị La Thúy San nhận ra, làm người phụ nữ đứng đầu Ninh gia, nếu La Thúy San không biết chính mình mới là việc lạ.

- Đây không phải lúc nói chuyện phiếm.

Dương Thần không nhìn ra người phụ nữ này rốt cuộc có ý gì, cũng không định phản ứng lại, chỉ muốn đi vào trong cục.

Hai gã cảnh sát tiến lên định ngăn cản Dương Thần, còn chưa tới gần đã cảm thấy một loại khí vô hình đẩy bọn họ ra.

Hai người ngơ ngẩn, bị đẩy văng ra vài bước, khó khăn lắm mới đứng vững, kinh hãi không dám tùy tiện tiến lên.

La Thúy San hơi nhíu mày, nói với hai gã cảnh sát:

- Thôi, không cần cản cậu ta, chuyện hôm nay các anh không nên tham dự vào.

Hai gã cảnh sát lập tức cúi người vâng lệnh, nhìn theo La Thúy San đi vào trong cục cảnh sát.

Dương Thần dựa vào cảm giác, tìm được chỗ của Tuệ Lâm, rẽ vài góc, đi vào một gian phòng làm việc lớn ánh đèn trắng chói mắt, không ít cảnh sát và nhân viên tạp vụ công tác đang quay xung quanh một cái bàn.

Mà đương sự, La Thịnh cũng cô người mẫu Lưu Tử San đang ngồi một bên, sau bọn họ là vài nhân viên đi cùng.

Chỉ có duy nhất Tuệ Lâm là ngồi một mình ở bên kia, cô dường như đang sợ hãi, cúi đầu, như là cô bé phạm sai lầm bị phê bình.

Một gã mặc trang phục cảnh sát mặt chữ điền, sắc mặt nghiêm khắc chất vấn gì đó Tuệ Lâm, vẻ mặt rất không kiên nhẫn.

- Tiểu thư La Thịnh, tôi hỏi lại cô lần cuối, cô có thừa nhận đã chủ động đánh đập diễn La Thịnh không? Nếu cô còn im lặng vậy, sự kiên nhẫn của chúng tôi cũng có hạn.

Gã quát lớn.

Tuệ Lâm ngẩng đầu, hai con ngươi ngập nước, oan ức nói:

- Tôi... tôi đánh ông ấy, phải... là vì cứu người mới... mới...

- Cô ta thừa nhận rồi! Anh cảnh sát, anh nghe rồi chứ, cô ta thừa nhận chủ

động đánh tôi!

Khuôn mặt La Thịnh lún phún râu, có vẻ rất giận dữ, chỉ vào Tuệ Lâm thét lớn:

- Các anh cảnh sát, các anh đều nghe rồi đó, mau bắt giam đồ điên này lại!

Nhìn thấy cảnh này, Dương Thần vừa đến đã bốc hỏa, quả nhiên như mình nghĩ, một đám người ức hiếp Tuệ Lâm.

- Bắt bà nguoi ấy!

Dương Thần nói mấy lời, thoát cái đã đi đến cạnh La Thịnh, tát một cái lên khuôn mặt vốn đã sưng của La Thịnh.

La Thịnh còn không hiểu sao mình lại thế này, trời đất quay cuồng, cả người từ ghế bay ra ngoài.

“Rầm...”

Chiếc ghế dựa lộn một vòng, mọi người kinh hãi hô lên, La Thịnh giống như miếng thịt, bị đập thành một đồng hồ đồng.

Nhóm cảnh sát lúc này mới phản ứng lại được, người này sao lại xông tới đây?

- Anh Dương!

Tuệ Lâm mừng rỡ, bắt cháp tất cả bỏ nhào vào lòng Dương Thần, ôm chặt lấy hắn, tựa như con thỏ nhỏ bị kinh hãi, thân thể mềm mại còn run rẩy.

Dương Thần một tay nhẹ nhàng ôm lấy cô bé:

- Không cần lo lắng, không có gì đâu.

Tuệ Lâm ngẩng đầu, lau lau mắt ướt nước, gật gật đầu.

Đúng lúc La Thúy San tiến vào văn phòng, thấy em mình bị Dương Thần tát cho một cái, trên khuôn mặt đoan trang xinh đẹp hiện lên một tia tức giận, trong mắt âm u lạnh lùng, liếc Dương Thần một cái, vội đến đỡ La Thịnh đang bị đau không chịu được đứng lên.

- A Thịnh, em sao rồi?

La Thúy San lo lắng hỏi.

La Thịnh thấy chị mình đến, lập tức nước mắt nước mũi, không biết vẫn giả vờ hay bị đau thật, nói:

- Chị à, chị đến rồi, em chị hôm nay bị đánh hai lần, chị phải đòi công bằng cho em!

Gã cảnh sát mặt chữ điền vừa thấy phu nhân thủ tướng đích thân đến, sợ tới mức tè ra quần, trước mặt nhiều cảnh sát vậy lại để em vợ của thủ tướng bị đánh, nếu thủ tướng truy cứu, bọn họ còn đường sống sao?

La Thúy San cũng không tức giận đến mức choáng váng đầu óc, chỉ lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ trong đồn cảnh sát lại có thể bạo lực ngang nhiên sao, các vị cảnh sát, các vị thường ngày thẩm án như vậy à?

- Chủ nhiệm La, xin đừng hiểu lầm, chúng tôi sẽ bắt tiểu tử này lại.

Gã cảnh sát mặt chữ điền đồ mồ hôi lạnh, vội chỉ huy:

- Còn thất thân làm gì? Bắt lại!

Tám gã cảnh sát ý thức được tình hình không ổn, khẩn trương như ong vỡ tổ ập về phía Dương Thần.

Dương Thần vốn lười liếc mắt, nhưng sợ bọn họ kinh hãi quá, giả vờ khua tay múa chân vài cái tượng trưng.

Mấy động tác đơn giản, đã quăng đám cảnh sát công phu mới luyện vài ngày ra tám phía, ngã chổng vó không nhúc nhích được.

Lần này, không chỉ có tên cảnh sát mặt chữ điền, đến La Thúy San cũng lộ vẻ kinh hoàng, bà không nghĩ tới Dương Thần nói động thủ liền động thủ, không hề kiêng kị, phải biết đây là tổng bộ cảnh sát ở Yên Kinh, hán không phải muốn đối đầu với cảnh sát cả nước chứ?

Nhưng dù sao tổng bộ cảnh sát cũng không phải nơi ít người, Dương Thần vừa mới gạt vài tên cảnh sát ra, từ chỗ cửa đã có ít nhất hai mươi mấy cảnh sát hình sự mang súng dững mẫn ập vào.

Tên cảnh sát mặt chữ điền cuối cùng cũng bình tĩnh, nhớ tới mình cũng có súng, vội đem ra ngắm ngay vào Dương Thần, có điều tay lại hơi run, hô to:

- Mặc kệ người là ai, mau giơ tay đầu hàng, bằng không chúng tôi không khách khí đâu!

Cùng lúc đó, mấy chục cảnh sát khác cũng vây quanh Dương Thần chặt như nêm, giơ súng lên, tính toán, nếu Dương Thần có bất kỳ hành động nguy hiểm nào sẽ đem hán bắn thành tổ ong!

Trong mắt Dương Thần lóe lên một tia tàn khốc, cúi đầu, cười với Tuệ Lâm trong lòng, nói:

- Tuệ Lâm, xem ra, hôm nay có lẽ lại muốn giết người rồi.

Tuệ Lâm vừa nghe vội lắc đầu nói:

- Anh Dương, chúng ta hay là cứ nói chuyện từ từ, chỉ cần luật sư đến nộp tiền bảo lãnh là được, không nhất thiết phải giết người đâu, nếu anh giết người sẽ rất phiền toái...

- Anh cũng không có hứng giết bọn người này, nhưng người ta đến mời luật sư cũng không cho...

Dương Thần bất đắc dĩ than.

Lúc này, La Thúy San điềm tĩnh lại, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, dùng hết sức giữ hòa khí, cười nói:

- Dương Thần, lúc này không kịp nói, tôi kỳ thực muốn gặp cậu lâu rồi, hán là cậu không biết, tôi với mẹ cậu, Quách Tuyết Hoa là bạn đại học, nghe nói Tuyết Hoa tìm được đứa con thất lạc nhiều năm, tôi còn thấy vui thay cho mẹ con cậu.

Kỳ thực sự việc hôm nay cũng không có gì to tát, nếu chỉ vì cậu với thằng em tôi có chút chuyện nhỏ mà trở mặt, đúng là đã làm hỏng hòa khí giữa

Dương gia và Ninh gia. Tôi và Quang Diệu vẫn rất kính trọng Dương lão gia, nếu có thể, tôi hy vọng chúng ta có thể bình tĩnh, hòa nhã nói chuyện. Tuy tôi biết cậu không sợ nhiều người cầm súng chĩa vào cậu như vậy, nhưng cần gì phải mất cả chì lẫn chài như vậy, không đáng đúng không nào?

Dương Thần nheo mắt, cười nói:

- Bà muốn làm người tốt, muốn tôi bày tỏ lòng cảm kích sao?

- Cậu nghĩ nhiều rồi, Dương Thần, tôi nói rồi, tôi là bạn học với mẹ cậu, là trưởng bối của cậu, cũng không muốn thấy cậu phạm sai lầm lớn, người trẻ tuổi thường nóng nảy, mọi người cùng ngồi xuống nói chuyện từ từ, tôi cam đoan sẽ không làm khó dễ cậu và con gái Lâm gia.

La Thúy San về mặt ôn hòa nói.

La Thịnh vẫn run rẩy nghe chị nói vậy, hỏi trộm:

- Chị, tiểu tử này lai lịch thế nào? Dương gia?

La Thúy San trừng mắt nhìn gã:

- Em gây chuyện, tốt nhất là ngậm miệng lại.

La Thịnh vội ngậm miệng, ngồi yên, mấy người khác như Lưu Tử San và các nhân viên đều sợ đến mức không dám thở mạnh.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Bà với mẹ tôi có quan hệ gì, tôi không có hứng thú tìm hiểu, nhưng theo những lời bà nói, tôi với bà vốn không quen nhau, có thể thấy bà sau lưng tôi đã điều tra lai lịch, tôi không cho rằng bà có ý tốt gì lại đi điều tra tư liệu về tôi.

Tôi với con trai bà cũng từng đụng mặt, chắc bà cũng biết, tôi cũng không giấu làm gì, lúc này ở lầu Vân Tiêu, tôi bắt Ninh Quốc Đống ngay trước mặt mọi người quỳ xuống nhận sai, có lẽ đêm nay hẳn phải ôm đùi mẹ khóc cũng nên!

La Thúy San sắc mặt xanh lét, Ninh Quốc Đống quỳ xuống? Thoáng chốc, ý cười trên mặt bà hoàn toàn biến mất, trong đáy mắt bắt đầu có vẻ tức giận.

- Không nhận được hả?

Dương Thần không định dừng lại, tiếp tục nói:

- Tôi nói những điều này, là muốn nói rõ cho bà biết, có lẽ những người khác không tưởng tượng được, nhưng tôi có thể, các người thế hệ trước cũng có không ít vấn đề, rồi đến thế hệ chúng tôi, đừng nói đến quan hệ hòa thuận.

Bà phải giả làm người tốt, tuy tôi không biết bà có quỷ kế gì khác, nhưng tôi không có hứng thú tiếp chiêu.

Tuệ Lâm là em cưng của tôi và bà xã, cũng là người nhà của tôi, chỉ cần có tôi ở đây, không ai có thể bắt nạt cô bé. Thật ra, nếu chưa đến nỗi nào, cho dù trước mặt bà, tôi cũng có thể làm thịt cậu em ngu xuẩn của bà, tôi không có gì là không dám.

La Thúy San dùng hết sức giữ giọng bình thản nói:

- Không hổ là con trai của Quách Tuyết Hoa, tuy không nuôi dạy từ nhỏ, nhưng cũng khéo mồm như vậy, nhưng, Dương Thần, cậu vẫn rất trẻ tuổi.

Theo tình hình hiện tại, cho dù cậu cưỡng ép mang theo cô gái này khỏi đây, theo luật pháp, là cô em cậu đánh em trai tôi, nhân chứng vật chứng đều có, sẽ bị thâm phán trước pháp luật quốc gia.

Theo tôi biết, cô ấy đang vội tổ chức biểu diễn, sẽ ra đĩa nhạc, một ngôi sao như vậy lại bị trở ngại, cậu không thấy đáng tiếc sao?

- Thật không?

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Có lẽ bà sẽ thay đổi ý niệm buồn cười đó rất nhanh đấy!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 663

Quốc Và Quốc

Lời nói của Dương Thần khiến cho La Thúy San có chút nghi ngờ, hơn nữa bên cạnh sát cũng do dự đang nhìn La Thúy San, những người ở hiện trường đều đang đợi chỉ thị của phu nhân thủ tướng.

Nhưng những thứ mà La Thúy San suy nghĩ còn nhiều hơn so với người bình thường, dù sao thân phận của cô ta không chỉ là trưởng nữ của La gia, chủ mẫu của Ninh gia, cô là phu nhân thủ tướng của đất nước, có nhiều lúc, cần phải suy nghĩ để không chế được đại cục.

Đang lúc La Thúy San suy nghĩ nên giải quyết tình huống trước mắt như thế nào, từ phía cửa của đồn cảnh sát vọng lại âm thanh thanh thoát bước chân của giày cao gót.

Không lâu sau, một cô gái đáng người cao gầy mái tóc màu trắng hạt dẻ bước vào văn phòng của cảnh sát.

Cô gái mặc đồng phục màu đen, tất chân màu trắng, búi tóc quăn, đeo một chiếc kính tơ vàng, tướng mạo điển hình của người Caucasus, nhìn chung rõ ràng là một mỹ nhân trung niên phương Tây.

Đội cảnh sát không hiểu chuyện gì, sắc mặt của đám người La Thúy San đều tỏ ra nghi hoặc, không hiểu đột nhiên lại có một phụ nữ nước ngoài bước vào.

Cô gái sau khi đảo qua nhìn tình hình ở trong văn phòng, ánh mắt lập tức tập trung vào người của Dương Thần.

Nhìn thấy Dương Thần, trong mắt cô gái hiện rõ sự kích động khó có thể che dấu được, nhưng với tố chất tâm lý tốt đẹp và sự dạy dỗ, cô ta nhã bước đến trước mặt Dương Thần, hơi cúi đầu, dùng giọng London chuẩn bằng tiếng Anh ân cần hỏi:

- Thật xin lỗi để các ngài đợi lâu, các hạ ta là phụng mệnh từ bộ hạ nữ hoàng Cartherline, lần này có vị cố vấn luật sư riêng của Lâm tiểu thư Laura Matt Gero, đến từ văn phòng luật sư LINKLATERS London, rất vinh hạnh cùng sinh thời có thể vì ngài và Lâm.....

Liên tiếp những lời tiếng Anh cung kính để giới thiệu khiến hầu hết mọi người ở đây đều choáng váng đầu óc.

Những người có thể nghe hiểu được, đơn giản chỉ có đám người của La Thúy San, nhưng chính vì nghe hiểu được lời giới thiệu của Laura, sắc mặt của La Thúy San lập tức trở nên khó coi.

Nữ vương Cartherline? Văn phòng hành chính luật sư LINKLATERS?

Là một phu nhân của Thủ tướng Hoa Hạ, La Thúy San có đủ cơ hội để

tiếp xúc các nhân vật lãnh đạo của các cường quốc trên thế giới, nó nhiều hơn so với chủ mẫu của các đại gia tộc khác.

Cô biết rõ ràng rằng, Laura trong lời nói của nữ vương ở Anh Quốc là nhân vật như thế nào, hơn nữa văn phòng hành chính luật sư LINKLATERS dường như là văn phòng hành chính luật sư ngũ cường chủ yếu trên thế giới.

Các luật sư của văn phòng này hầu như đều xử lý một số vụ án tiền tệ lớn mang tính quốc tế, rất ít khi giải quyết các vụ việc pháp luật tư nhân.

Nhưng các vị luật sư với cấp bậc này, không ngờ lại cẩn thận chạy tới Yên Kinh, cần phải làm cố vấn pháp luật riêng cho một người Tuệ Lâm hiện tại không có tiếng tăm gì sao? Còn mang về mặt vinh dự?

Nhưng điều khiến La Thúy San mở rộng tầm mắt không chỉ như thế.....

Dương Thần không hề quan tâm đến một loạt những lời giới thiệu của Laura, lại còn nhiu mày tỏ ra bất mãn:

- Mọi người tới rồi sao?

Laura vội gật đầu:

- Đúng vậy, các hạ, hết sức xin lỗi, do có sương mù ở London, chúng ta đến muộn mất một ngày.

- Cô có biết rằng, nếu còn muộn khoảng mười phút nữa, các người có thể tất cả đều làm mồi cho cá mập....

Dương Thần miêu tả một cách sơ lược.

Sắc mặt của Laura trắng bệch một lúc, cái đầu kiêu ngạo cúi xuống, không dám lên tiếng.

- Tôi không hi vọng trong tương lai, các người còn để xảy ra những sai lầm ngốc nghếch đối với công việc của em gái tôi, hôm nay nếu không phải tôi ở Yên Kinh đúng lúc, sự việc sẽ không đơn giản như vậy, các người phải ý thức được tính nghiêm trọng.

Dương Thần thần nhiên nói.

Laura nhanh chóng gật đầu mạnh:

- Các hạ xin hãy yên tâm, những người trong đoàn chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, sẽ đến đây sớm nhất theo quy định.

Dương Thần thở dài, nói:

- Đừng nói những điều thừa nữa, tình hình cụ thể hẳn cô đã rõ khi trên đường đến đây, hãy mau chóng giải quyết.

Laura trút hơi thở như vừa được cứu sống, xoa nhẹ mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới ưỡn ngực ra, lại hiện ra nụ cười tự tin, xoay người về phía viên cảnh sát mặt chữ điền, nói:

- Xin hỏi, vị cảnh sát tiên sinh này có phải là người phụ trách ở đây không?

Lần này, Laura nói bằng tiếng Hán, mặc dù phát âm có chút hơi kì lạ, nhưng có thể nghe được rõ ràng.

Viên cảnh sát mặt chữ điền gật đầu nói:

- Đúng.... là tôi.

Laura mỉm cười nói:

- Tên tôi là Laura, là luật sư đến từ văn phòng luật sư quốc tế LINKLATERS London, vì Lâm Tuệ..... Bây giờ tôi chính thức yêu cầu, bảo lãnh để thả người.

Laura nói xong, lấy một số giấy tờ chứng nhận luật sư quốc tế từ trong túi ra, đặt lên trên bàn.

Viên cảnh sát mặt chữ điền xem không hiểu lắm, xem ra cũng không phải là giả, chỉ còn ngược nhìn La Thúy San một cách khó xử, chờ đợi chỉ thị của La Thúy San.

La Thúy San hình như nửa muốn nửa không khẽ lắc đầu----- cho dù là luật sư lớn cấp bậc quốc tế, cô cũng không định để cho Dương Thần có thể sống được dễ chịu, dù sao, thù hận trước đây, La Thúy San không phải không có phương thức để tính sổ.

Viên cảnh sát mặt chữ điền hiểu ý, lập tức kho lên hai tiếng, nói:

- Cái đó.... Thưa cô luật sư, chúng tôi vừa mới thẩm vấn, vị tiểu thư Lưu Tử San này làm chứng, chính miệng cô đã chứng minh sự việc tiểu thư Lâm Tuệ đột nhiên lao vào trong phòng họp ẩu đả đạo diễn La Thịnh, hơn nữa vết thương của đạo diễn La Thịnh cũng có thể chứng minh việc tiểu thư Lâm Tuệ ẩu đả dẫn đến điều quan trọng là... tiểu thư Lâm Tuệ cũng đã thừa nhận việc cô ấy động thủ, vì vậy, chúng tôi không thể cho cô bảo lãnh tiểu thư Lâm Tuệ được.

Trong mắt của Laura ánh lên một tia sáng, quay người nhìn về phía Lưu Tử San, nói:

- Vị này hẳn là người mẫu tiểu thư Lưu Tử San, tôi có thể hỏi cô một câu hỏi không?

Lưu Tử San vô cùng sợ hãi, nhưng cô biết rõ rằng, mình tuyệt đối không nên nói ra sự thật, bằng không sự nghiệp minh tinh của mình sẽ đổ bể, bèn khẽ gật đầu hồi hộp.

- Có thể.....

- Xin hỏi khi tiểu thư Lâm Tuệ xông vào trong phòng họp, tiểu thư Lưu Tử San đang làm gì?

Laura hỏi.

Lưu Tử San lập tức trả lời:

- Tôi đang cùng với đạo diễn bàn bạc một số chi tiết của MV cần phải quay phim, nhưng đột nhiên tiểu thư Lâm Tuệ xông vào, còn vô duyên vô cớ đánh đạo diễn.

- Không phải đâu cô....

Cô ấy cùng với đạo diễn làm cái việc đó.... cái việc đó....

Lâm Tuệ oan ức vội nói:

- Là tôi nghe thấy tiếng kêu gì đó ‘đạo diễn không được’, tôi mới đi vào định cứu cô ấy, tiểu thư Lưu, tại sao cô lại không nói thật ra?

- Tiểu thư Lâm Tuệ, đề nghị cô tự trọng, không được vu cáo hãm hại sự trong sạch của tôi.

Lưu Tử San quay đầu đi chỗ khác, không thèm để ý tới Tuệ Lâm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuệ Lâm trở nên u ám, dường như không hiểu rõ tại sao Lưu Tử San lại đối xử với cô như vậy.

Dương Thần vỗ nhẹ lên vai của Tuệ Lâm:

- Cô đừng có khóc ở đây, tôi không mang khăn tay.

Tuệ Lâm chu cái miệng nhỏ nhắn lại, tủi thân khẽ gật đầu.

Laura khẽ nhún vai, lại hỏi La Thịnh một người có khuôn mặt đang phản hận, nói:

- Vị này hẳn là đạo diễn La, xin hỏi đạo diễn La, những điều tiểu thư Lưu Tử San nói là thật sao?

- Đương nhiên tôi và tiểu thư Lưu Tử San đang bàn bạc về chi tiết về trang phục trong cảnh quay, người phụ nữ điên này chạy vào đánh tôi một trận, tôi nhất định phải tố cáo cô ta.

La Thịnh ngang nhiên nói.

Vẻ mặt của Laura lộ ra sự bất lực, nói:

- Thật là đáng tiếc, hai vị đều không nói ra sự thật.

- Luật sư Laura, nếu cô có điều gì muốn nói, có thể nói ngay ra.

La Thúy San nói bằng tiếng Anh.

- OK

Laura buông tay, rút túi

trong túi ra một chiếc máy tính bảng sách tay, nói với mọi người:

- Thật đáng tiếc, trên đường đến đây, tôi đã nhờ nhân viên kỹ thuật tiến hành phát ra từ tòa nhà đó, điều khiển chiếc video theo dõi ở trong phòng họp, bên trong chiếc video này, đã ghi lại sự việc diễn ra thật sự tại lúc đó, trong đó, đạo diễn La và tiểu thư Lưu Tử San làm mờ màn ảnh, rất rõ ràng....

Lúc này, viên cảnh sát trở mặt ra, và khuôn mặt của La Thúy San trở nên khó coi.

Lưu Tử San sợ đến biến cả sắc, vẻ mặt của La Thịnh tỏ ra khó tin.

- Tiếp đến, tôi sẽ vạch trần ngay tại đây cho mọi người biết tình cảnh thực tế lúc đó.

Laura bình tĩnh mở máy

tính ra, nhập vào mật mã, định mở tệp số video.

- Không thể như vậy.

La Thịnh đột nhiên nổi

giận nói:

- Trước đó tôi đã kiểm tra rồi, trong phòng họp thật sự không có camera, cô không có video, cô là....

Vừa nói tới đây, La Thịnh mới nhận ra mình đã trúng kế.

Lưu Tử San loạng choạng lùi về đằng sau hai bước, suýt nữa thì té ngã, cô chỉ là một người mẫu bình thường, chưa nghĩ được nhiều đến như vậy, vốn nghĩ rằng có máy quay mới sợ hãi đến như vậy, nhưng ai ngờ rằng, cuối cùng bị người khác giăng bẫy.

Laura cười rạng rỡ nói:

- Đạo diễn La, tại sao chỉ bàn bạc một chút về nội dung quay phim MV, lại cần kiểm tra có camera hay không?

- Đó là.... Đó là bởi vì.... bởi vì....

Trong đầu La Thịnh trống rỗng, hoàn toàn không biết nói thế nào.

Về mặt của La Thúy San trở nên u ám, một người em đẩy cửa bên cạnh ra, bình tĩnh nói:

- Luật sư Laura, mặc dù mưu kế của người rầy xuất sắc, nhưng thật ra cô không hề có video, cũng không có chứng cứ nếu đã như vậy, bên chúng tôi có người làm chứng với lý do không thể thả Lâm Tuệ đi được.

Laura khẽ trừng mắt:

- Vị này hẳn là phu nhân của Thủ tướng Ninh, tôi đã từng nhìn thấy bà trên báo, quý bà sinh đẹp nói rất đúng, nhưng, nhưng thân chủ của tôi tiểu thư Lâm Tuệ, cô ấy có thể dựa vào thân phận khác, đủ để cho cô ấy rời khỏi nơi này.

Nói xong, mặc kệ sự nghi ngờ của mọi người xung quanh, Laura rút một quyển tập màu đỏ từ trong túi ra.

- Không biết mọi người có biết được cái này không.

Laura mỉm cười giải thích:

- Tôi muốn tuyên bố với

mọi người rằng, tiểu thư Lâm Tuệ vừa được cấp quốc tịch Anh quốc, đây là hộ chiếu đã được chuẩn bị cho cô ấy mặc dù Hoa Hạ không cho phép hai quốc tịch, nhưng Anh quốc lại cho phép, vì vậy có thể nói, xuất phát từ góc độ Anh quốc, tiểu thư Lâm Tuệ là công dân của chúng tôi.

Đồng thời, đại sứ quán Anh quốc của chúng tôi đã nhận được thông báo, và tiểu thư Lâm Tuệ đã có được miễn đặc quyền ngoại giao, nói cách khác, muốn định tội cho tiểu thư Lâm Tuệ, hoặc thẩm vấn hoặc tạm giam đều phải thông qua con đường ngoại giao để giải quyết, tôi nghĩ rằng mỗi vùng có một đồn cảnh sát, cũng không thể đại diện cho mỗi quốc gia để tiến hành đàm phán.....

Nghe thấy Laura chậm chậm nói ra hàng loạt câu, viên cảnh sát mặt chữ điền đã trở lại ghế ngồi mông mềm nhũn ra....

Đàm phán giữa hai quốc gia?

Việc này vài viên cảnh sát nhỏ có thể đảm đương được sao?

La Thúy San tất nhiên biết rằng, câu nói của Laura vẫn có chút sơ suất, nhưng dường như bỏ qua vì mệnh lệnh quan trọng nhất chính là việc Laura đã đem sự việc đề cao đến tầm ngoại giao của quốc gia.

Mặc dù sớm biết Dương Thần có sức ảnh hưởng nhất định ở nước ngoài, nhưng không ngờ rằng, cậu thanh này lại có thể dễ dàng làm tấm chắn cho cả Anh quốc.

Đương nhiên, La Thúy San không thể không than oán, nữ luật sư xuất hiện từ văn phòng luật sư có uy quyền nhất trên thế giới quả thật không dễ đối phó.

Cứ như vậy, Lâm Tuệ tuyệt đối không được động vào, hơn nữa, áp lực phía bên mình cũng ngày càng lớn, dù sao mình cũng là phu nhân Thủ tướng, nếu ngoại giao có xảy ra vấn đề gì, chính mình cũng không chối được sai lầm đó...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 664

Cửa Hàng Nhỏ Đó

Dương Thần không nghĩ tới, Catherine cùng Laura lại chuẩn bị chu đáo như vậy, cả quốc tịch cũng đều an bài cho Tuệ Lâm, tuy nhiên đối với bọn hắn mà nói, quốc tịch chỉ là một thứ muốn là có thể lập tức có, dù mất chút công sức. Đây coi như cũng là vì sự phát triển của Tuệ Lâm ở nước ngoài trong tương lai mà bỏ chút sức lực.

Xem ra chuyện giải quyết đã ổn, Dương Thần nắm bàn tay nhỏ bé của Tuệ Lâm, đi ra khỏi cục cảnh sát.

La Thịnh thấy thế, không cam lòng cầm lấy tay La Thúy San nói: "Chị !" Chị mau tìm cách ah !" Không thể dễ như vậy được !" "

La Thúy San mặc kệ đệ đệ, sắc mặt âm trầm bất định, hừ lạnh một tiếng, "Vội cái gì, bọn hắn cũng sẽ không làm gì ngươi. Đúng là thành sự không có bại sự có dư."

La Thịnh nhìn chị nổi giận, cũng không dám ý kiến gì, dù sao phải coi như chưa có chuyện gì, hắn không cam lòng, nhưng cũng chỉ nghĩ trong bụng vậy thôi.

La Thúy San quay người lại, nói sau lưng Dương Thần: "Dương Thần, sự tình hôm nay dừng ở đây, nhưng chuyện Quốc Đông, ta tuyệt đối sẽ đi truy cứu, ngươi hãy chuẩn bị tâm lý kỹ đi."

"Có việc gì thì nói với luật sư", Dương Thần căn bản chẳng muốn quay đầu lại, buông xuống một câu, liền mang theo Tuệ Lâm đi ra văn phòng.

Laura nhìn Dương Thần đi, cũng thu dọn đồ đạc, tranh thủ thời gian đuổi theo, đối với cô ấy mà nói, cái bản án này có như thế nào, căn bản không sao cả, chỉ cần Dương Thần với công tác của cô ấy không có bất mãn gì, chính là đã thành công lớn.

Trong cục cảnh sát, mọi người trầm mặc, ai cũng chưa lên tiếng ngăn trở.

Ra khỏi cục cảnh sát, bọn người Trang Phong nhìn Dương Thần mang theo Tuệ Lâm bình yên vô sự đi ra, đều nhẹ nhàng thở ra, càng cảm thấy Dương Thần bối cảnh quả thực bất phàm, vậy mà có thể chiếm được tiện nghi của thủ tướng phu nhân.

Dương Thần bảo mọi người đi về, lại quay lại phía Laura nói: "Muộn rồi, ta đưa lâm tuệ tiểu thư về nhà, ngươi trở về nói cho mọi người sắp vào Hoa Hạ kia, ngày mai buổi sáng, ta sẽ đi gặp các người, hơn nữa cũng muốn tuyên bố một ít công việc, ngươi đi đi."

Laura không dám có ý kiến, khiêm tốn xoay người cúi người chào.

Tuệ Lâm nhìn Laura rời khỏi, có chút tiếc hận mà nói: "Dương đại ca, em

còn chưa kịp cảm tạ vị tỷ tỷ kia."

Dương Thần cười khẽ, "Về sau có rất nhiều cơ hội, không chỉ cô ấy, còn có rất nhiều người từ nước ngoài đến, về sau đều sẽ phục vụ cho em, tin rằng có thể giúp cho em thời gian ngắn nhất nổi tiếng khắp thế giới, ngày mai em có thể gặp được họ."

"Vậy sao..." Tuệ Lâm tựa hồ có chút thất thần, ngơ ngác gật gật đầu.

Dương Thần khẽ thở dài, nói: "Bà nội của em gọi điện thoại ra lệnh cho anh nhất định không để em có việc gì, anh thấy đêm nay em về nhà ngủ đi, để cho bà an tâm. Đi, lên xe anh đưa em về nhà."

Tuệ Lâm đương nhiên không ý kiến, nhu thuận theo lên xe, nói cho Dương Thần địa chỉ Lâm gia, xe liền khởi hành.

Trong màn đêm trên cao tốc ở Yên Kinh, giờ phút này dòng xe cộ đã rất thưa thớt, đèn đường sáng ngời như là vô số con đom đóm, đem đường lớn chiếu sáng giống như một mảnh đai lưng dài.

Trong xe yên tĩnh dị thường, đã 10' trôi qua, Dương Thần yên lặng lái xe, mà Tuệ Lâm thì có chút thất thần nhìn qua ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Ngọn đèn xuyên thấu qua xe kính chắn gió, chiếu vào trên khuôn mặt tinh tế của Tuệ Lâm, lông mi dài run lên một cái, giống như là có một khoảng tối vương dưới mi mắt.

Dương Thần nhíu mày, rốt cục nhìn không được nói: "Nha đầu, em làm sao vậy, biểu lộ này của em nếu để cho chị em trông thấy, lại cho rằng anh ngược đãi gì em rồi."

Tuệ Lâm miễn cưỡng cười cười, "Không có chuyện gì đâu, Dương đại ca, em chỉ có chút việc không nghĩ ra."

"Chuyện gì không nghĩ ra, nói cho anh, đương nhiên, nếu về sự tình gì đây của phụ nữ, thì thôi đi, anh là người da mặt mỏng, dễ thẹn thùng", Dương Thần khoác lác không biết ngượng mà nói.

Tuệ Lâm rốt cục nhìn không được bật cười, nhíu mũi ngọc, "Dương đại ca không đứng đắn, khó trách chị Nhược Khuê nhìn anh sắc mặt không tốt."

Dương Thần nháy mắt cười nói: "chị em gặp ai cũng lạnh lùng, anh sớm đã quen, hắc hắc, em cười, anh lại thấy thoải mái hơn rồi."

Tuệ Lâm cắn cắn môi dưới, dáng tươi cười chưa duy trì bao lâu, sâu kín mà hỏi: "Dương đại ca... Em thật sự rất nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì Lưu Tử San tiểu thư, cô ấy phải giúp lấy La Thịnh hại em... Cô ấy lúc ấy rõ ràng là không muốn, em cứu được cô ấy, cô ấy không phải nên đứng về phía em sao?"

Dương Thần một hồi bất đắc dĩ, nha đầu kia vẫn còn vì chuyện này mà băn khoăn, Vân Miêu sư thái nói không sai, ngành giải trí có một ít quy tắc ngầm, đối với Tuệ Lâm đơn thuần mà nói, thật sự là đả kích quá lớn.

"Tuy anh không phải lẫn lộn ngành giải trí, nhưng có thể nói cho em một chút. Đối với Lưu Tử San mà nói, trong nội tâm cô ấy khả năng không muốn

cùng La Thịnh phát sinh quan hệ, song cô ta kỳ thật cũng có ý. Dù sao, chỉ cần cùng La Thịnh quan hệ, cô ấy muốn tiến thân sẽ càng thêm dễ dàng. Ngành giải trí thật là rất tàn khốc, đặc biệt như cô ấy là minh tinh còn đang ở tuổi thanh xuân, không thừa lúc tuổi trẻ leo cao một chút, về sau sẽ lập tức bị đào thải."

Cô ấy không giống em, có thể dùng tiếng ca chinh phục mỗi người, cô ấy chỉ là một người mẫu bình thường. Nếu như cô ấy vì nói ra sự thực, đắc tội La Thịnh, sẽ chỉ làm cô ấy chịu không ít tin đồn xấu, cuối cùng nhất bị mất tiền đồ không nói, thanh danh cũng chẳng còn. Dù sao, nếu để cho công chúng biết chuyện cô ta bị La Thịnh xâm phạm, dù là chưa thành, mọi người cũng đem cô ấy coi như là loại nữ nhân rẻ mạt. Cho nên nói, đứng tại trên lập trường của cô ấy, khó mà giúp em được, mặc dù em vì tốt cho cô ấy." Dương Thần nói.

Tuệ Lâm nhíu lại lông mày kẻ đen, cẩn thận suy nghĩ một lát, lắc đầu, "Thế nhưng mà, chẳng lẽ cô ấy cứ như vậy không quan tâm đến sự trong sạch của mình sao? Chẳng lẽ vì có thể tiến thân mà... muốn đem chính mình như một kiện thương phẩm bán đi à... Cô ấy rõ ràng là một phụ nữ xinh đẹp, cho dù không đi giới văn nghệ, cũng có thể làm rất nhiều công việc khác không phải sao.

Em vẫn cảm thấy, công việc trong ngành giải trí rất thoải mái, dùng ca hát khiêu vũ, vốn để cho mọi người vui vẻ. Nhưng nếu quả thật thực ngành giải trí là như thế này, em cảm thấy quá tàn nhẫn, làm cho người ta chán ghét. Em... em sợ không tiếp tục được."

Dương Thần thở dài, có chút do dự, bỗng nhiên thay đổi tay lái, hướng phía một chỗ ngã ba xuống khỏi cao tốc.

Tuệ Lâm sửng sốt, "Dương đại ca, không phải đi đường này."

"Biết rồi, anh đưa em đi chỗ này", Dương Thần nói.

Tuệ Lâm nghi hoặc quan sát tình huống chung quanh, cao tốc đã ở phía sau, đằng trước chính là một khu dân cư, lúc này bởi vì đêm khuya, đã không có người nào trên đường.

Không đợi Tuệ Lâm hỏi đi chỗ nào, Dương Thần chậm rãi đem xe đỗ tại một cái đèn đường bên cạnh.

"Dương đại ca, nơi này là chỗ nào", Tuệ Lâm nhìn xuống, phát hiện chung quanh cũng chẳng đặc biệt gì, chỉ là một quán lẩu cùng một ít cửa hàng nhỏ.

Dương Thần hạ cửa sổ xe, duỗi ngón tay chỉ đường đối diện, một cửa hàng bán khuya.

"Trông thấy cái quán kia không", Dương Thần thản nhiên nói.

Tuệ Lâm không hổ một thân nội công tu vi, cho dù cách khá xa, cũng có thể rõ ràng nhìn thấy. Cửa hàng này chủ yếu bán thuốc lá cùng một ít tạp phẩm. Biển hiệu cũ nát rách rưới, chỉ có một phụ nữ trung niên đáng người

hơi có vẻ mập mạp, hai tay ôm ngực ngồi ở cửa ra vào trên ghế đầu, như là một rã rời, nhưng không dám đóng cửa sớm, mong chờ những vị khách cuối ngày.

"Dương đại ca... Anh muốn mua thuốc lá sao? Em đi mua cho", Tuệ Lâm tưởng Dương Thần lên cơn nghiện thuốc, muốn cỡi dây an toàn xuống xe.

Dương Thần cười khỏ, "Em muốn đi đâu, anh là muốn nói cho em biết, về chuyện chủ cửa hàng này."

"Hả?" Tuệ Lâm động tác dừng lại, tò mò nhìn qua Dương Thần.

Dương Thần thần sắc uyển chuyển mà nói: "nữ nhân ngồi ở cửa ra vào kia, kỳ thật năm trước vừa bị ung thư khoang mũi, phải làm phẫu thuật, cần gần ba năm dùng thuốc Đông y để điều trị, hơn nữa, mỗi tháng cũng phải đi bệnh viện tiến hành kiểm tra. Nhưng là, bởi vì nhà bọn họ chủ yếu kinh tế phụ thuộc vào cửa hàng này, cho nên tiền thuốc men trở thành gánh nặng rất lớn. Nữ nhân kia vì thế uống thuốc Đông y cũng ngắt quãng, không thể thường xuyên mua.

Chồng của bà ấy vốn là công nhân về hưu, nhưng thấy vợ như vậy, không chịu ngồi yên, chạy tới công trường làm việc thêm. Nhưng hai tháng trước bị tai nạn hỏng mất chân, bác sĩ nói khả năng cần giải phẫu, bởi vì xương cốt đã bị tổn thương nát bấy, nói cách khác, có thể sẽ phải cắt bỏ...

Có thể nói, gia đình này bây giờ đã nghèo lại mắc cái eo, cho nên nữ nhân kia đã trở thế như vậy vẫn muốn ngồi làm cố, vì chính là kinh tế trong nhà đang thiếu thốn thâm trầm."

Tuệ Lâm nghe đến đó, hai mắt ở bên trong đã chứa đựng nước mắt, u thanh âm nói: "Bọn họ... Bọn họ quá đáng thương... Cái này... Vậy bọn họ không có con cái sao?"

Dương Thần gật gật đầu, giận dữ nói: "Có, bọn họ có đứa con gái, đáng được ăn mừng chính là, nữ nhi của bọn họ rất đẹp, là chuẩn người mẫu. Hơn nữa trước đó không lâu, nữ nhi của bọn họ đã lấy được giải thưởng người mẫu cao cấp, có cơ hội tiến vào giới văn nghệ quay phim quảng cáo.

Nhưng là, nữ nhi của bọn họ sự nghiệp vừa mới cất bước, muốn kiếm tiền cũng không phải trong thời gian ngắn là được. Nhưng cha mẹ của cô ấy, đặc biệt là người cha phải phẫu thuật, đang nguy kịch, phải tận dụng mọi khả năng nhanh đạt được một khoản tiền lớn. Kết quả, người con gái đó đi ngân hàng vay, cũng không đủ, bạn bè thân thích thì đều trốn tránh, không muốn cho vay. Cho nên cuối cùng... Con gái họ gần đây quyết định, dù là bán đứng chính mình, cũng phải giúp cha mẹ có đủ được tiền phẫu thuật, tiền thuốc men..."

Tuệ Lâm có chút sợ run lên, ngẫm nghĩ một lát, do dự mà hỏi: "Chẳng lẽ... Dương đại ca nói là... Bọn họ là... cha mẹ Lưu Tử San?"

Dương Thần cười gật gật đầu, nói: "Lưu Tử San là vì cha mẹ của cô ấy có thể khỏe mạnh trở lại, mới bất đắc dĩ có ý định cùng La Thịnh phát sinh quan

hệ, em cảm thấy, là trong sạch của cô ấy trọng yếu, hay là sống chết của cha mẹ của cô ấy là trọng yếu?"

Tuệ Lâm sắc mặt trải qua vài phần đau đớn, cuối cùng nói khẽ: "Nếu là như vậy... Lưu Tử San tiêu thư thật là một cô gái tốt, em cảm thấy được cô ấy làm vậy cũng đúng, là em trách oan cô ấy..."

Đúng lúc này, từ một ngõ không xa, một nam nhân trung niên cao lớn đi tới, hướng về cửa tiệm nhỏ hô to: "Lão bà !" Về nhà thôi !"

Phụ nhân kia nghe vậy cao giọng đáp lại, "Biết rồi !" Về trước đi !"

Tuệ Lâm thính lực cũng vô cùng tốt, thanh âm lớn vậy nghe được rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, Tuệ Lâm kinh ngạc nhìn về phía Dương Thần, "Dương đại ca, cái này... Đây là... Người kia là chồng của bà ấy, vậy anh nói chính là..."

Dương Thần nhún vai, bĩu môi cười nói: "Anh đương nhiên là gạt em rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Lưu Tử San kia, đâu thể biết sự tình nhà cô ấy được."

"Dương đại ca anh sao có thể như vậy !" dù là Tuệ Lâm tính tình tốt, cũng vênh miệng bất mãn, dù sao cũng là cô ấy bị lừa đến chảy nước mắt.

Dương Thần duỗi ra ngón tay vuốt nhẹ đôi môi đang nhàu lên của Tuệ Lâm, lời nói thâm thía: "Tuệ Lâm, tuy lời anh vừa nói, là lừa gạt em, Nhưng chúng ta ai cũng không biết, gia đình Lưu Tử hoàn cảnh ra sao.

Trên cái thế giới này, người với người, có ngàn vạn lần liên hệ. Nếu như vạn nhất thật sự sau lưng Lưu Tử San, có việc thực sự cần tiền như vậy?"

"Nhưng... Nhưng đó là giả dối..." Tuệ Lâm nói.

"Anh bịa chuyện kia là giả dối, Nhưng quanh chúng ta nghìn nghìn vạn vạn gia đình, khó bảo đảm không có một hộ gia đình có gia cảnh như vậy. Em ngẫm lại, vạn nhất Lưu Tử San đúng là con cái của hộ gia đình đó, em nếu như giúp cô ấy bảo trụ trong sạch, lại hại cha mẹ của cô ấy không tiền chữa bệnh, người rút cuộc là đúng hay sai?"

Còn có thể bởi vì em khiến cho Lưu Tử San không cách nào tiến vào giới văn nghệ, còn làm người đại diện và thợ trang điểm của cô ấy thất nghiệp, phải chăng cũng làm cho gia đình của bọn họ lâm vào nguy cơ không chừng?"

Dương Thần nhìn Tuệ Lâm ngờ ngác nói không ra lời, tiếp tục nói: "Chúng ta mỗi ngày đều sẽ đụng phải các loại tình huống, sẽ có các loại lựa chọn, đương nhiên cũng biết nhìn người khác lựa chọn ra sao.

Có lẽ tại chúng ta nhìn nhận, rất nhiều người lựa chọn là sai lầm, là không nên. Nhưng chúng ta ai cũng không biết người ta sau lưng đến cùng đang ẩn dấu cái gì.

Mọi thứ, là không có đúng với sai, bởi vì, đã xảy ra, luôn luôn phát sinh lý do của nó.

Nếu như chúng ta mỗi lần lựa chọn, đều muốn cân nhắc đúng sai, đó là

bất khả thi. Bởi vì, có lẽ trước mắt em là giúp đỡ người này, Nhưng sau đó, rất có thể là tổn thương càng nhiều người khác."

Tuệ Lâm im lặng hồi lâu, mới si ngốc mà hỏi: "Cái này... Dương đại ca, ta nên làm như thế nào đây bây giờ."

"Dựa theo bản tâm, như hôm nay em đem La Thịnh từ trên người Lưu Tử San đá văng ra, mặc kệ em làm như vậy kết quả là ảnh hưởng gì, em vốn có một tính cách thiện lương, cái này là trọng yếu nhất", Dương Thần cười nói: "Em quản không được người khác, nhưng em có thể quản tốt chính em. Có lẽ, bên trong giới văn nghệ chính xác rất nhiều cách làm người, là em không quen nhìn thấy, không thể tiếp nhận, nhưng chỉ cần em có thể kiên trì làm chính mình, như vậy, người khác như thế nào, chẳng có quan hệ gì."

Tuệ Lâm có chút xuất thần một lát, thì thảo tự nói cái gì, rồi sau đó, điềm nhiên nở nụ cười.

"Em biết rồi, Dương đại ca, em sẽ cố gắng tiếp tục ca hát, không quản bọn họ làm chuyện khỉ gió gì, em thích công việc này", Tuệ Lâm tin tưởng tràn đầy mà nói.

Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, "May mắn khích lệ em thành công, bằng không thì chị em đã bỏ ra vài tỷ, em lại không làm, vậy cũng ức chết rồi."

Tuệ Lâm đưa mắt nhìn qua Dương Thần, ngượng ngùng mà nói: "Cảm ơn anh, Dương đại ca, lại để cho anh phiền lòng."

"Phiền ngược lại không phiền, chính là sợ về sau không được ai đó gọi anh để nghe như vậy, có chút lo lắng mà thôi", Dương Thần trừng mắt nhìn nói.

Tuệ Lâm hiển nhiên rất vui vẻ, tự nhiên bỏ nhào về phía trước, ôm cổ Dương Thần ôm cái, Nhưng phát hiện động tác của mình có chút xấu hổ, như thỏ con vội vàng tránh khỏi, cúi đầu xuống không dám lên tiếng.

Dương Thần thân thể cứng ngắc, cảm giác một hương thơm ngào ngạt trên người mình đã lùi về phía sau, mang theo làn gió thơm phiêu đảng, cảm thấy trong lòng hơi ngứa ngáy, nhưng vẫn chưa dám suy nghĩ nhiều.

"Cái này... Em suy nghĩ cẩn thận rồi, chúng ta mau trở về, về muộn lại khiến bà nội em lo lắng anh đem em lừa bán đi mất", Dương Thần nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 665

Đêm Khuya.

Trong một chung cư cao tầng nào đó ở Yên Kinh, một gã thanh niên trẻ say khướt đi đến trước cửa phòng hắn ở, hình như là vì say rượu, ngay đến tìm chìa khóa cũng run rẩy, tìm một lúc lâu, khó khăn lắm mới mở được cửa ra.

Sau khi lảo đảo đi vào trong phòng, người đàn ông bật đèn lên trong vô thức.

Ngọn đèn chiếu sáng mọi thứ trong phòng, dưới chiếc đèn treo pha lê, bóng người đàn ông chập chờn.

Người đàn ông gần như đang dựa vào bức tường và bàn ghế, lân đến cái kệ trong phòng, lấy một chai Whiskey đã uống hết một nửa, vặn nút chai, tu trực tiếp vào miệng.

Màu hổ phách của rượu, tràn qua khóe miệng người đàn ông, dính lên chiếc áo sơ mi Versace sang trọng, nhưng không hề khiến hắn có ý dừng lại.

Uống mấy ngụm to rồi, người đàn ông hình như bị sặc, ho khan vài tiếng, ngã sụp xuống đất, thôi không uống nữa.

- Quốc Đống.

Đúng lúc đó, bóng một người phụ nữ đi vào căn phòng không khóa cửa, nhìn thấy toàn thân người thanh niên gần như lịm đi, dây bản, mà mềm nhũn dưới đất, kêu lên kinh hãi.

La Thúy San cũng là vừa vội vàng tới nơi này, sau khi từ cục cảnh sát ra, liền gọi ngay vào điện thoại của Ninh Quốc Đống, nhưng Ninh Quốc Đống lại tắt điện thoại.

Trong lúc nóng vội, La Thúy San liền chạy đến chung cư chỗ con trai giờ đang ở, không ngờ, vừa mới đến đây, thì thấy ngay bộ dạng thảm hại như vậy của Ninh Quốc Đống.

La Thúy San vừa đau lòng, vừa tức giận, ném túi ra sau, xắn tay áo lên, kéo Ninh Quốc Đống từ dưới đất lên, nhìn con trai mình như một con ma men đầu đường, La Thúy San vô cùng hy vọng đây chỉ là nằm mơ, nhưng sự thực lại bày ra trước mắt.

Mất rất nhiều sức, mới dìu được Ninh Quốc Đống lên ghế sofa, La Thúy San vào nhà vệ sinh lấy khăn mặt, lau mặt cho Ninh Quốc Đống, cởi bỏ áo sơ mi bản, mới thở phào một tiếng.

Ninh Quốc Đống giống như một khúc gỗ vậy, trúng rượu rồi, cái gì cũng không nói, người đê tùy mẹ động, không chút sinh khí.

Nhìn thấy con trai như vậy, hai mắt La Thúy San đỏ lên, mắt đầm lệ nói:

- Quốc Đồng, sao con lại không biết quý trọng bản thân mình như vậy chứ, mẹ biết giờ con rất buồn, nhưng đại trượng phu nắm được thì buông được, con như này có giống không?

Ninh Quốc Đồng ngẩng đầu, mơ màng mở mắt nhìn người mẹ trước mắt mình, cười nhạo một tiếng:

- Mẹ, vừa rồi con... quỳ xuống... không ngờ con, trước mắt nhiều người như vậy... lại quỳ trước một dã chủng.

Nói đến những điều này, nước mắt nước mũi Ninh Quốc Đồng chảy xuống, giống như một đứa trẻ bị oan ức vô cùng, chứ không phải là người sắc bén trong quan trường.

La Thúy San cố nén đau lòng, ngồi xuống cầm tay con nói:

- Mẹ đều biết, nhưng Quốc Đồng, càng như vậy, con càng không cam chịu... con là người quản lý của Ninh gia, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, sớm muộn một ngày nào đó con cũng có thể trả lại tên súc sinh họ Dương ấy một trăm lần, ngày trước con luôn rất tự tin không đúng sao? Mẹ tin là con có thể, con có thể mà.

Ninh Quốc Đồng hất tay mẹ ra, ha hả cười đau khổ nói:

- Người quản lý? Có tác dụng quái gì, ngay cả cái con muốn đạt được, cũng không đạt được, sau này là con tiếp quản Ninh gia hay không, cũng chưa biết đâu... hừ...

La Thúy San vội lắc đầu nói:

- Quốc Đồng, con đừng nghĩ nhiều, nghe lời mẹ, về nhà với mẹ, bất kể nói thế nào, con là con trai ruột của bố con, là đứa con trai duy nhất của chúng ta, không để con tiếp quản Ninh gia, vậy thì còn ai có thể tiếp quản? Con chỉ cần ngoan ngoan nhận lỗi với bố, bố sẽ đứng về phía con mà, ngoan, về nhà với mẹ nhé?

Ninh Quốc Đồng thần thờ lắc đầu:

- Mẹ, con không về với lão ta, vì một con tiện nhân, mà muốn lấy súng giết con, loại người đó sao có thể là bố con chứ, con có chết cũng không nhận lỗi với ông ta đâu.

Trong mắt La Thúy San hiện lên một tia đau đớn, nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng rơi xuống.

- Mẹ... mẹ có thể nói cho con vì sao được không, sao lại giống kẻ tạp chủng Dương Thần đó, có thể đạt được người con gái, con lại không thể? Sao hắn lại luôn làm con bẽ mặt? Dựa vào cái gì, thứ như hắn có thể làm con bẽ mặt, dựa vào cái gì, hắn có nhiều người con gái như vậy, mà ngay cả con chỉ thích một người thôi cũng không bỏ qua?

Ninh Quốc Đồng say khướt, rít lên, đập ghế sô pha, gần như sắp đổ luôn xuống cạnh.

Hít một hơi thật sâu, La Thúy San run rẩy, đưa tay sờ hai má con, nói:

- Quốc Đồng, con thật là... muốn có được đứa con gái đó như vậy sao?

Trong con mắt say khướt của Ninh Quốc Đông, lóe lên chút hận thù, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Con muốn... con muốn giày vò cô ta đến chết, để cô ta biết rằng, rốt cuộc cô ta đề tiện đến cỡ nào... con còn muốn đứng trước mặt tên họ Dương kia, trước mặt hân giày vò cô ta... con hận không thể hút sạch máu con đàn bà ấy...

Có lẽ tâm lực đã cạn kiệt, Ninh Quốc Đông còn chưa nói hết, đã ngủ mê man rồi.

La Thúy San ngơ ngác đứng ngay tại chỗ, nhìn giống như một con hồ đối, thấp giọng gọi đứa con đã ngủ mất rồi, trong mắt người phụ nữ này, bao phủ một màn sương đen mờ mịt...

...

Tòa nhà của Lâm gia ở phía tây thành Yên Kinh, sau khi Lâm Chí Quốc “chết”, liền dần dần rời khỏi tầm mắt của nhiều người, những ngày thường, ngoài một ít những người giúp việc ra ra vào vào, gần như không mấy người đến đây thăm hỏi.

Kiến trúc của Lâm gia pha chút cổ xưa, chỉ là thiết kế trong phòng, lại lắp đặt gần như là hiện đại.

Ở một gian phòng phía sau vườn, Tuệ Lâm vừa tắm xong, trên người mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa màu trắng, lộ rõ bờ vai trắng ngà, ngồi bên mép giường êm ái của mình, đôi chân trắng mịn màng lộ ra ngoài, hơi rung rung.

Mặc dù nhiều năm như vậy, rất ít khi ở nhà này, nhưng ti vi, laptop, và mọi đồ vật trong phòng, đều được chuẩn bị đầy đủ, cho dù Lâm Chí Quốc mất rồi, Lâm gia cũng chỉ rời khỏi trung tâm quyền lực, tài chính cũng không tổn thất nhiều, cũng không làm thay đổi gì cuộc sống của đứa cháu gái.

Nhưng Tuệ Lâm rõ ràng là không có tâm tư động đến mấy thứ kia, cũng không có ý muốn ngủ, cứ ngồi như vậy ở đó, thần người ra nghĩ gì đó, thỉnh thoảng khẽ mỉm cười, thỉnh thoảng lại nhíu mày vẻ buồn bã.

Cửa bên ngoài từ từ mở ra, Vân Miêu sư thái mặc một bộ áo ngủ màu xanh nhạt đi vào, dù sao giờ cũng ở lâu trong thành phố, Vân Miêu sư thái cũng không nhất thiết phải mặc đạo phục cổ điển, mà cũng là gần gũi với cuộc sống một chút.

Vân Miêu nhìn thấy phòng cháu gái vẫn còn sáng đèn, mới hiếu kỳ đến xem thử, kết quả sau khi vào, Tuệ Lâm vẫn đang ngẩn ngơ ở đó, không thấy mình đang đi vào.

- Tuệ Nhi, người đang cười cái gì ngơ ngẩn vậy?

Vân Miêu sư thái không nhịn được cười hỏi.

Tuệ Lâm giật mình, mặt đỏ ửng lên, cúi đầu dụi dụi nói:

- Bà, cháu... cháu có nghĩ gì đâu, chỉ là hơi mệt, nên ngẩn người ra thôi.

- Hừ, đứa trẻ ngốc này, là đang nghĩ về tên tiểu tử Dương Thần kia.

Vân Miêu nói thẳng luôn, tiện cũng ngồi xuống bên cạnh Tuệ Lâm.

Cầm Tuệ Lâm tựa vào ngực, hai má đỏ bừng, không lên tiếng.

Vân Miêu buông tiếng thở dài, dường như là bất lực:

- Thực ra... Cháu miệng luôn bảo ta đừng làm khó Dương Thần kia, nhưng trong lòng vẫn là rất thích hẳn, đúng không?

Tuệ Lâm không nói gì, trông ngực đập thình thịch.

- Xấu hổ cái gì.

Vân Miêu nhéo yêu vào má Tuệ Lâm, rồi nói:

- Lúc trước ở tầng khu, Dương Thần ngồi trực thăng rời khỏi doanh địa, ta liền nhìn thấy, cháu trốn ở đó nhìn trộm Dương Thần rời đi, ta nhìn cháu lớn lên, ta còn có thể không biết tâm tư của cháu sao? Thế nên sau này, ta mới muốn tác thành cho cháu cùng với Dương Thần, mặc dù ta không thích tên tiểu tử Dương Thần đó lắm, nhưng chỉ cần cháu thích, ta cũng có thể chịu được.

- Bà nội, đừng nói nữa... không... không thể được...

Tuệ Lâm ngượng chín mặt, nỉ non.

- Có cái gì mà có thể với không thể, cháu xem cháu, vừa hẳn đưa cháu về nhà, cháu còn dỗi theo hẳn lái xe rời đi, cho dù bà với cháu tạm biệt, cháu đã bao giờ dỗi theo như vậy.

Vân Miêu liếc nhìn Tuệ Lâm một cái nói:

- Thật là, rốt cuộc tên tiểu tử đó có chỗ nào tốt, sao mà có những cô gái trẻ cứ vây quanh hẳn vậy?

Tuệ Lâm đánh miệng, cao giọng nói:

- Anh Dương Thần này... mặc dù bình thường không đứng đắn lắm, nhưng lúc cần anh ấy, luôn làm cho người khác có cảm giác an toàn, sẽ tín nhiệm anh ấy, cháu nghĩ, chị cũng là thích anh ấy ở điểm này.

- Chị, chị... cháu càng gọi Lâm Nhược Khê là chị, khoảng cách giữa cháu và Dương Thần càng xa, cháu ngốc của ta, nếu không phải cháu còn nhỏ tuổi, chưa vội việc kết hôn sinh con, bà chắc không đợi được.

Vân Miêu buồn bực nói.

- Gia cảnh họ Lâm chúng ta không phải cháu không biết, bố mẹ cháu, bị ông nội liệt của cháu làm đứt rồi, đến đời cháu độc đinh này, nếu như cháu cứ đeo bám bên Dương Thần, lại không có kết quả, lẽ nào Lâm gia chúng ta phải đoạn tử tuyệt tôn sao? Phải đến tháng nào, năm nào ta mới được ẵm chắt?

Tuệ Lâm ngẩng đầu, hai con ngươi sáng lên, đảo quanh, nắm lấy tay Vân Miêu sư thái, cười ngọt ngào nói:

- Bà nội nhìn kiểu gì cũng mới như ba mươi, bốn mươi tuổi, sao lại có thể làm bà cố nhanh được như vậy, nếu như bọn cháu lấy chồng, có người vẫn tưởng là bà là mẹ đấy, đâu biết là bà cháu chứ.

Vân Miêu dù sao cũng là phụ nữ, nghe thấy cháu gái khen mình trẻ đẹp,

miệng không thừa nhận, nhưng lòng vui như hoa nở, chút hờn giận kia cũng tan thành mây khói, giả bộ không quan tâm, khẽ hừ một tiếng nói:

- Cho cháu đi làm ca sĩ, cái khác không học được, cái hư thì lại học nhanh lắm, được rồi, được rồi, ngày mai cháu còn phải đến công ty làm việc đấy, ngủ sớm một chút, bà bảo người làm hầm canh gà nhân sâm, sớm mai nấu canh mì cho cháu ăn.

- Vâng, bà nội cũng ngủ sớm đi nhé.

Tuệ Lâm ngoan ngoãn nói.

Vân Miếu đứng dậy, xoa đầu cháu gái đầy yêu thương, lộ ra nụ cười vừa bất đắc dĩ mà hài lòng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 666

Tin Đầu

Sáng sớm hôm sau, sân sau của Thái gia.

Dương Thần vừa ưỡn ngực, vừa ngáp ngủ đi ra từ khuê phòng của Thái Nghiên.

Tối hôm qua sau khi đưa Tuệ Lâm về nhà, vốn muốn chạy đến đây tìm Thái Nghiên một phen, dù sao cũng lâu ngày không gặp, trong lòng nghĩ đến thân thể mềm mại và đầy đặn kia của Thái Nghiên, nhưng không ngờ, Thái Nghiên lại chạy đi ngủ cùng Thái Ngưng.

Chính mình lại ngại ngùng, đây là lần đầu tiên đến Thái gia, liền đến ở cùng phòng hai chị em, đành chấp nhận ở một mình một đêm.

Vào đến phòng khách, người làm đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng, Thái Vân Thành và vợ Khương San đã sớm ăn rồi.

Thấy Dương Thần đi ra, Khương San vui vẻ nói:

- Dương Thần, mau tới ăn, sao mà dậy sớm thế, không nghỉ thêm chút.

Dương Thần có chút không quen với thái độ thay đổi này của mẹ vợ, xấu hổ cười nói:

- Bác, đáng ra phải ở thêm với hai bác, nhưng cháu ở bên Trung Hải còn chút chuyện gấp cần xử lý, qua hai ngày đã phải về rồi, lát ăn cơm xong, cháu phải đi rồi.

- Vội vậy sao?

Khương San tiếc nuối nói, lại nói:

- Cũng đúng, người trẻ tuổi như cháu, chắc chắn có rất nhiều chuyện cần làm, bác hiểu.

Thái Vân Thành lẩm bẩm trong miệng:

- Sự nghiệp, ngoài phụ nữ ra cũng chẳng sự nghiệp nào khác...

Khương San đánh vào vai chồng, trách:

- Nói gì vậy, nói con rể mình như vậy sao?

Thái Vân Thành thối râu, trợn mắt, nhưng không hề nổi cáu.

Khương San cũng chẳng bụng dạ nào ăn tiếp bữa sáng, ngấm nghĩ nói:

- Dương Thần này, ông Dương ở Yên Kinh có phải là rất cô đơn không? Theo ta biết, tướng quân Dương Phá Quân và em trai Dương Liệt của con, ngày thường cũng không hay về nhà, nếu không sau này ta sẽ thường xuyên đến thăm hỏi ông nhà? Hoặc là có thể bảo Ngưng Nhi thường xuyên đến thăm? Nghiên Nghiên những ngày này cũng sẽ về Trung Hải, nhưng Ngưng Nhi ở lại Yên Kinh cũng không sao.

- Được rồi, làm sao bà nghĩ đến tận những chuyện này rồi.

Thái Vân Thành cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Dương Thần cười trừ, cũng không muốn giải thích cái gì với Khương San.

Đúng lúc này, Thái Ngưng và Thái Nghiên cùng đi ra, Thái Ngưng vẫn tốt hơn một chút, Thái Nghiên đưa mắt nhìn về phía Dương Thần, ánh mắt giảo hoạt sung sướng sau khi trà thù.

- Tôi qua ngủ ngon chứ?

Thái Nghiên từ đằng sau ôm lấy cổ Dương Thần, cười rạng rỡ hỏi.

Dương Thần biết, Thái Nghiên cố ý khiến mình ở không, cười khỏ nói:

- Còn sao, tôi qua anh có việc mới đột nhiên rời đi, thêm nữa, trốn được một lúc, lẽ nào sau này còn trốn được sao?

- Ai bảo anh đêm rồi nói đi là đi, lẽ nào không biết có người sẽ lo lắng sao, xấu xa.

Thái Nghiên từ phía sau nhéo mặt Dương Thần, bĩu môi nói.

Khương San vội ngăn lại nói:

- Nghiên Nghiên, con làm gì vậy, mới sáng sớm làm gì đã động tay vào mặt Dương Thần.

- Mẹ, sao mẹ lại giúp anh ta.

Thái Nghiên bắt mồm nói.

- Có đưa con gái như con sao, phải dịu dàng chút, học thêm chị con kia, may mà có Dương Thần cần con, nếu không thì thật là không biết gả cho ai nữa.

Khương San buồn rầu dạy bảo.

Dịu dàng? Nghe thấy lời của Khương San, Dương Thần không nhịn được nhìn sang Thái Ngưng đang ngồi bên cạnh...

Sau khi Thái Ngưng ngồi xuống, vẫn tao nhã uống cháo, không nói câu gì, nhưng, dưới bàn, một chiếc giày của Thái Ngưng, rõ ràng giẫm lên chỗ mũi chân của Dương Thần...

Bữa điểm tâm sáng được phen chua xót, hai chị em này giống như băng với lửa vậy, tóm lại là hai người sống cùng nhau không tốt lắm.

Sau khi chán nản nói lời tạm biệt với Thái gia, Dương Thần tức khắc chạy đến công ty giải trí con Ngọc Lâm, hôm qua đã hẹn rồi, sáng nay phải gặp mặt với phái đoàn châu Âu.

Mặc dù nhóm người này là chính mình bảo chuyên gia Ron đi thu thập làm nhân viên phục vụ cho Tuệ Lâm, và chính mình cũng không trực tiếp liên hệ, nhưng nếu cứ bỏ mặc không gặp như vậy, tóm lại không biết điều lắm.

Nhưng, vừa mới đến tầng dưới của công ty, Dương Thần phát hiện ra, dường như việc đi vào không hề đơn giản...

Chỉ nhìn thấy trong ngoài ba vòng, lại bị vây kín bởi phóng viên và máy quay, hơn nữa còn có xe chuyển tiếp của đài truyền hình tại hiện trường,

nghiêm nhiên muốn phát sóng trực tiếp tin đầu tiên gì quan trọng.

Dương Thần trong lòng thấy bồn chồn, hay là vụ giết người trong này, bị kẻ nào truyền ra ngoài rồi? Không đúng, giới truyền thông hẳn không dám làm vụ này với quốc gia, tin đó lại được cục an ninh áp chế xuống rồi, tất phải là vấn đề khác.

Không rõ chuyện gì đang xảy ra, Dương Thần xuống xe, móc điện thoại ra bấm số gọi cho Trang Phong.

Vừa gọi được, không đợi Dương Thần hỏi tình hình, Trang Phong đã vội vã nói:

- Tổng giám Dương, tôi đang định gọi cho ngài đây, cái này... cái này thật sự quá điên cuồng rồi.

- Người lại hoảng rồi, hoảng cái gì, nói rõ xem.

Dương Thần bức bối nói.

Trang Phong vội kìm chế tâm trạng, nói:

- Tổng giám Dương, bên ngoài vừa tới một chiếc xe bus, đi xuống một nhóm bạn người nước ngoài đến công ty chúng ta, họ nói nhận lời mời của ngài đến đây, nhưng không ngờ, họ vừa mới đến, phóng viên đài truyền hình cái gì đều đến rồi, tôi mới phản ứng lại đây, không ngờ lại là, Neala, Markus, Rodrigues bản thân những siêu sao như này, Dương Tổng giám, ngài tài thật, làm thế nào có thể mời tất cả bọn họ đến chứ?

Siêu sao? Siêu sao cái gì? Dương Thần nghĩ, mới vỗ vỗ trán, hiểu ra, xem ra Ron đem lệnh của mình lí giải cao quá rồi, lại giúp Tuệ Lâm mời tới một đoàn làm việc cấp siêu sao quốc tế.

Đột nhiên, một gã phóng viên dẫn theo một người quay phim, chạy đến chỗ không xa phía sau Dương Thần, đối diện với máy quay, bắt đầu phát tin trực tiếp tại hiện trường.

- Thưa quý vị khán giả, ngay tại đêm qua, mới nhìn giống như một chiếc máy bay quốc tế bình thường hạ cánh xuống sân bay quốc tế Yên Kinh, khiến người ta khó có thể tin rằng, trong đám người nước ngoài đến Yên Kinh này, lại cùng lúc xuất hiện hơn mười siêu sao quốc tế.

Siêu sao sắc đẹp nước Đức Neala, nhà thiết kế nổi tiếng nước Pháp Sawaaki, nhà thiết kế ánh sáng sân khấu nổi tiếng Shawn Stevie, còn có đạo diễn của những bộ phim âm nhạc hot ở Châu Âu và châu Mỹ gần đây Markus Kevin, cộng lại hơn mười siêu sao, không ngờ được lại cùng đến Yên Kinh.

Ngay sáng sớm hôm nay, những siêu sao khiến người ta khó thể kháng cự này, đã tiến vào công ty giải trí con của tập đoàn giao quốc tế nổi tiếng Ngọc Lô, theo điều tra gần đây của phóng viên, rất có khả năng, việc những siêu sao này đến đây, và việc ra sắp ra mắt của thành viên trong tập đoàn giải trí Ngọc Lô, Tuệ Lâm, có liên quan rất lớn...

Dương Thần một phen dờ khóc dờ cười, đột nhiên phát sinh tình huống

này, cũng không biết là tốt hay xấu, danh tiếng của Tuệ Lâm lại một phen nóng lên rồi.

Mặc dù bên ngoài tòa nhà đầy phóng viên, nhưng Dương Thần nghĩ chen vào vẫn rất là nhẹ nhàng, nhân viên an ninh được giải thích, đã nhận ra Dương Thần, cho nên cũng không ngăn trở.

Dương Thần máy đi thang máy, vào phía sau công ty, đám người Trang Phong đã đợi ở cửa thang máy, nhìn thấy Dương Thần, lập tức kích động nhào lên nói:

- Giám đốc, các siêu sao đang đợi ngài ở phòng họp rồi, ngài đến nhanh.

Đám quản lý của công ty con, trong mắt sáng lóng lánh, dường như đã nhìn thấy tương lai xán lạn, hưng phấn cực kỳ.

Đối với người nghệ sĩ mà nói, nổi tiếng chính là ưu thế tuyệt đối, Tuệ Lâm vẫn còn chưa chính thức ra mắt, thì đã tích lũy nhân khí lớn lao, đầu tiên là được giám khảo Christine và Yeon Hee Lee giữ lại, bây giờ lại được sự hợp tác và giúp đỡ của nhiều siêu sao quốc tế như vậy, kết hợp với giọng hát trời phú của Tuệ Lâm, nghĩ không tạo lên làn sóng trên thế giới cũng khó đây.

Dương Thần cũng không nghĩ nhiều nữa, thông thả đi vào trong phòng họp, nhìn thấy một đám người nước ngoài màu tóc khác nhau đang ngồi đợi, hôm qua rõ ràng cũng thấy Laura ngồi trong đó, chỉ là thân phận của cô ta, trong đám người này khá thấp, có vẻ rụt rè.

Tất cả thấy bóng dáng Dương Thần, đều đồng loạt đứng dậy, quay người về phía Dương Thần chào cảm kích, có vài người đã lớn tuổi, nhìn như đã tuổi ông của Dương Thần, nhưng như nhìn thấy thần tượng vậy, lại cảm động đến đỏ mắt.

Tuệ Lâm sớm đã ngồi cạnh bàn hội nghị, chỉ là cô không thông ngoại ngữ, cũng là lần đầu gặp nhiều người nước ngoài như vậy, trước khi Dương Thần đến, đều có chút ngại ngùng mất tự nhiên.

Đám người Trang Phong đứng ngoài phòng họp, thở mạnh cũng không dám.

Một gã nhân viên nhỏ giọng nói:

- Phó tổng Trang, chúng ta không phải đang nằm mơ, những siêu sao này, chúng ta chỉ nhìn thấy họ trên tạp chí, cơ bản là cho tới giờ chưa từng đến Hoa Hạ.

- Căn bản là giống như nhân vật trong truyền thuyết, siêu sao Neala kia nghe nói là trang điểm cho công chúa hoàng gia khi xuất giá, đạo diễn Markus kia thì quay MV cho thiên hậu Christine, sự xuất hiện của một người này, phí ước chừng được trên nghìn vạn.

- Đừng nói, để nghe nào.

Trang Phong quát những người này, họ mới ngừng lại để nghe.

Lúc này, Dương Thần đã ra hiệu khiến mọi người ngồi xuống, mỉm cười

nói bằng tiếng Anh:

- Mặc dù tôi biết mọi người ngồi đây đến từ nhiều quốc gia, nhưng để tiện, tôi sẽ nói tiếng Anh, nhưng qua ngày hôm nay, tôi hy vọng mọi người sẽ học thêm tiếng Trung, dù sao thì vài năm tới, mọi người cũng có nhiều thời gian làm việc ở Hoa Hạ.

Dương Thần thấy mọi người không dị nghị, cười ranh mãnh nói:

- Ron và Kathleen hiểu sai dụng ý ban đầu của tôi, tôi chỉ có ý điều một đội tinh anh đến Hoa Hạ, giúp cô Tuệ Lâm em gái ta, trở thành một minh tinh, nhưng không ngờ, bọn họ lại mời tới các vị đang ngồi đây, nhưng, các vị đã đến rồi, hẳn là cũng chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, đúng không?

Mọi người lập tức gật đầu khẳng định, tranh nhau biểu tỏ thành ý.

- Các hạ, những năm tôi còn sống có thể cống hiến sức lực cho ngài là một vinh hạnh lớn lao.

Người phụ nữ Neala mở đầu rất có ý nghĩa, cười nói tiếp:

- Hình tượng của ngài, ôn hòa và thân thiết hơn những gì chúng tôi tưởng tượng, cảm ơn đã cho chúng tôi cơ hội như này.

Dương Thần bật cười nói:

- Thế nào, lẽ nào mọi người nghĩ rằng, ta giống như một ác ma hung ác, gặp mặt liền muốn rút mấy cánh tay mọi người sao?

Sắc mặt Neala cứng đờ, vội cười giảng hòa:

- Không phải, các hạ, xin ngài đừng hiểu lầm, những người chúng tôi ngồi đây, thành tựu của chúng tôi hôm nay, đều là nhận được nhiều sự che chở của ngài, gia tộc của chúng tôi, công ty của chúng tôi, đều nằm dưới đôi cánh của ngài, chúng tôi nguyện dùng mạng sống còn lại của mình, để cảm ơn sự giúp đỡ vô tư của ngài.

Dương Thần xua tay:

- Không cần long trọng như vậy, nói thật là, rốt cuộc ta đã giúp các người cái gì bản thân ta cũng không rõ, ta nghĩ các người nợ ân tình của ta, cũng chỉ là ông Ron kia, đem tiền của ta vì các người đầu tư một cái gì đó, hoặc đơn giản là họ đem người của ta giúp các người thôi, nói làm gì mấy chuyện lời thôi ấy, ta không quan tâm.

- Mặc dù đầu óc rộng lớn của ngài không nhớ nổi chúng tôi, nhưng chúng tôi vẫn luôn khắc ghi ơn huệ của ngài.

Đạo diễn có khuôn mặt gầy và dài Markus khiêm tốn nói.

Dương Thần đưa tay kéo Tuệ Lâm đang ngồi trên ghế không dám nói lời nào đứng dậy, để cô đứng cạnh mình, nói với mọi người:

- Bản thân tôi không cần đến năng lực của mọi người, nhưng em gái của tôi và vợ tôi, hiện giờ đang dự định bước chân vào showbiz, cô ấy sẽ phát hành đĩa nhạc, cũng sẽ làm live show.

Mọi người ngồi đây, có ca sĩ, người sáng chế, biên đạo vũ đạo, đạo diễn âm nhạc, còn có luật sư, người đại diện vân vân tôi hy vọng từ hôm nay trở

đi, mọi người có thể dốc hết sức giúp cô Lâm đây, cái này, chính là sự cảm ơn của mọi người đối với tôi rồi đây.

Tuệ Lâm mặc dù không hiểu Dương Thần đang nói gì, nhưng vẫn cười ngượng ngùng, vẫy tay với tất cả mọi người.

Mọi người lập tức đến ôm ấp, ân cần hỏi thăm, biểu thị sự nhiệt thành với công việc này.

Dương Thần nói theo sau:

- Con người ta trước giờ không thích mắc nợ người khác, ta biết, rất nhiều người ở đây, đều là những người hô mưa gọi gió trên thế giới, để những người như này vì một người con gái mà đến Hoa Hạ, trải đường cho cô ấy, là có chút không biết trọng nhân tài.

Cho nên, hôm nay tôi hứa với các vị, chỉ cần các vị làm việc vì cô Lâm, các vị còn sống, cá nhân và gia tộc, sự nghiệp, tôi đều che chở, cung cấp không hoàn lại.

Mọi người nghe xong, lập tức hứng khởi, cảm ơn ba lần, giống như trẻ con được ăn kẹo, hoàn toàn không giống với bộ dạng của những người thành đạt.

Đám người Trang Phong đứng ngoài cửa, không nghe rõ Dương Thần đang nói gì, che chở với không che chở.

Nhưng bọn người Naela lại rất rõ, chỉ cần ông lớn này cung cấp “che chở”. Hai chữ này, bằng với việc có một thẻ thông hành ở Âu My, đừng nói đến Mafia hay tổ chức xã hội đen, cho dù cục an ninh quốc gia, muốn động đến họ cũng phải suy nghĩ...

Đợi người yên tĩnh lại Dương Thần, nhếch miệng cười nhạt, nói:

- Các vị có vẻ rất vui mừng, mặc dù không muốn làm phiền sự hứng khởi của các vị, nhưng tôi không thể không nói trước, cho tôi biết, trong số các người có người không tận tâm với trách nhiệm của mình, hơn nữa vì thân phận của mình, xem thường em gái tôi, nếu trong công việc tỏ ra kiêu ngạo và ương ngạnh... Tôi tin là các vị sẽ không muốn biết hậu quả như thế nào rồi.

Lời này vừa nói ra, ai lấy đầu lạnh từ trong xương ra, những phần chấn vừa mới biến mất hết, chỉ còn lại vẻ kinh sợ.

Dương Thần thấy tình hình, cảm giác cũng gần được rồi, vì thế cũng trở nên ôn hòa, cười nói:

- Tốt lắm, không nói tào lao nữa, điều cuối cùng tôi muốn nói là, phí đi lại, ăn ở, mặc, của mọi người, tôi sẽ bao toàn phần, mặc dù tôi biết mọi người không thiếu tiền, nhưng chúng tôi là công ty chính thống, mời các vị, lương và trợ cấp giống nhau không thể thiếu.

- Xin ngài yên tâm, các hạ, chúng tôi sẽ dốc toàn tâm toàn lực.

Đám người của Neala phụ họa theo.

Dương Thần đang muốn Tuệ Lâm theo chân bọn họ nhiều cho quen, đi

động lại rung lên.

Dương Thần đang nghĩ hay là Đường Uyển hơn một ngày không gặp mình, muốn tìm mình, nhưng nhắc lên xem, là một dây số lạ.

Gần như mỗi lần số lạ gọi đến, đều chẳng có chuyện tốt, nhưng Dương Thần vẫn chỉ có thể nhắc máy.

- Tìm ai?

Dương Thần hỏi.

Giọng nói ở đầu dây bên kia có chút quen thuộc, cảm giác như là giọng một người đàn ông trung niên:

- Dương Thần, còn nhớ ta không?

Dương Thần nhớ lại, mơ hồ nhớ ra thanh âm này, do dự hỏi:

- Ninh Thủ tướng?

- Không sai, chính là ta, ta nghe nói là ở Yến Kinh... muốn... dành thời gian gặp cậu, vốn định nhờ thư ký gặp, nhưng vẫn thấy tự mình gặp, sẽ có thành ý hơn, thế nào, có thể gặp không?

Ninh Quang Diệu cười ha hả, hỏi đột ngột.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 667

Còn Loạn Hơn Ta.

Dương Thần trầm mặc lại, bỗng nhiên sắc mặt bình tĩnh, khiến cho người chung quanh không dám lớn tiếng thở.

Suy tư một lát, Dương Thần mới chậm chậm nói: "Được rồi, thời gian, địa điểm."

"12h trưa nay cùng ta đến một chỗ ăn một bữa cơm a, ta sẽ đưa địa chỉ cho cậu, ta chờ cậu ở đó", Ninh Quang Diệu nói.

Dương Thần đáp ứng, cúp điện thoại, quay lại phía chúng nhân nói: "Lời ta muốn nói, đã nói xong. Về phần kế tiếp, công tác của các người, căn cứ vào lịch làm việc công ty đã an bài cho lâm tuệ."

Mọi người đồng ý, chuyện làm ăn, bọn họ rất rõ ràng nên làm cái gì.

Dương Thần đi về phía Trang Phong vốn cảm như hén không dám vào phòng họp, tại chỗ nói: "Trang Phó tổng giám, tôi hôm nay ở chỗ này đem lời nói rõ cho ông biết, những người này là bằng hữu nước ngoài tôi thỉnh tới từ phương xa giúp lâm tuệ nhà chúng tôi, chứ không phải cho công ty. Bọn họ chỉ duy nhất làm một việc, là phục vụ lâm tuệ. Về phần nghệ sĩ khác, nghiệp vụ khác của công ty, bọn họ một mực có thể cự tuyệt. Tôi không muốn có người nói với tôi, có kẻ mượn danh nghĩa của tôi, ép những người bạn này đi làm chuyện bọn họ không muốn."

Trang Phong lau mồ hôi lạnh, cười lấy lòng lấy xác nhận. Hắn minh bạch, những người này, không hiểu làm cách nào mà Dương Thần có thể làm cho họ tin phục như vậy, tuy không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng cho hắn ba cái lá gan cũng không dám mạo phạm, tùy tiện chọn một cái tên cũng không phải hắn một Phó giám đốc nhỏ nhoi có thể đụng vào.

Bọn người Daniela thì cảm kích nhìn Dương Thần, bọn hắn vốn tưởng rằng là phải "Bán mình" cho quốc tế Ngọc Lô, thật không nghĩ đến thực chỉ cần vì một người nghệ sĩ phục vụ thì tốt rồi. Nói như vậy, đối với bọn hắn là thân phận những quốc tế đại sư, không có gì là bôi nhọ danh tiếng cả, vì chỉ là bồi dưỡng một nhân vật mới mà thôi, huống chi là em gái của vị đại nhân này, đây là một việc rất quang vinh.

Kế tiếp, đương nhiên phải nghĩ biện pháp ứng phó với vòng vây phóng viên bên ngoài, đang lúc đội ngũ quản lý công ty nghĩ đến làm thế nào để giải thích, Donny đến từ Italy là người đại diện nổi tiếng đứng dậy, nói: "Không cần đi giải thích nhiều, chúng ta về sau muốn làm việc vì lâm tuệ tiểu thư, thừa lúc có cơ hội này, tổ chức buổi trình diễn thời trang, mọi người dự họp, tôi đứng ra thuyết minh là xong."

Người hộ tống phiên dịch ra nhiều ngôn ngữ đem lời Donny nói cho mọi người.

Trang Phong hai mắt tỏa sáng, nếu như làm như vậy, chính xác có thể gây ra hiệu ứng tuyên truyền rất tốt, nhiều quốc tế đại sư như vậy tụ tập ở Yên kinh, có thể nói hơn phân nửa trong đó cho tới bây giờ chưa từng tới Hoa Hạ, lần này đến đây, đều vì lâm tuệ !" Lâm tuệ về sau danh tiếng hẳn nổi lên như điều gặp gió !"

"Thế nhưng mà, đột nhiên nhiều vị đại sư tôn kính đại giá quang lâm như vậy, truyền thông sẽ rất hoài nghi a", một gã nhân viên công tác lo lắng nói.

Donny cười lắc đầu, "Đúng đấy, tôi đang muốn cho giới truyền thông đi hoài nghi, hoài nghi chúng tôi tới còn có cái gì nguyên nhân khác. Muốn để cho lâm tuệ tiêu thụ hưởng trọn "ánh đèn sân khấu" liên tục duy trì với hiệu suất cao, không chỉ cần thực lực ca hát của bản thân cô, còn cần rất nhiều phương tiện lãng xê làm đồ gia vị. Chúng ta có thể tùy tiện nói một ít nguyên nhân, nhưng truyền thông nhất định sẽ chính mình tra rất nhiều tin tức, đến cuối cùng cho sẽ có rất nhiều thông tin xuất hiện dù chỉ là bịa đặt.

Nhưng có thể khẳng định, nhờ lực ảnh hưởng của chúng ta, truyền thông sẽ không đăng lên những tin tức bất lợi, chỉ biết đem thân thế bối cảnh của lâm tuệ tiêu thụ ghi nhận một cách đặc biệt thần bí, hiệu quả mê người."

Bọn người Trang Phong bừng tỉnh, bận rộn phân phó hoạt động xuống dưới tuyên bố sẽ tổ chức họp báo với các phóng viên.

Tuệ Lâm ở một bên nghe được có chút sững sờ, nắm góc áo Dương Thần, lo lắng nhỏ giọng nói: "Dương đại ca, em thật sự có thể chứ, nhiều ngoại quốc tiền bối như vậy, em có chút sợ hãi."

"Sợ cái gì, bọn họ đều là người bình thường, không giống với em, trước kia em không được sát nhân, nhưng giờ thì đơn giản. Nếu không thích ai, em cầm thanh kiếm, tùy tiện chém nhiều cái cho chết tươi, có anh ở đây, ai dám xem thường em", Dương Thần nháy mắt cười nói.

"Em sẽ không cầm kiếm chém người đâu..." Tuệ Lâm thăm thì, nhưng ngẫm lại đúng thế, mình cũng không phải nữ ca sĩ bình thường, cũng sẽ không bị ai khi dễ, không chừng xảy ra chuyện còn phải do chính mình bảo hộ bọn họ ấy chứ, vậy nên cũng không sợ sệt nữa.

Phóng viên rất nhanh tụ tập ở phòng họp lớn dưới lầu, toàn trường đèn flash không ngừng, như là một đoàn du lịch nhắm về các vị quốc tế đại sư nháy lia lịa.

Với tư cách đã từng là đại diện của rất nhiều Thiên vương quốc tế, Donny rất nhanh đem hào hứng tại hiện trường ổn định lại, hơn nữa cùng các phóng viên đối đáp trôi chảy, một phương diện tô đậm sự coi trọng đối với lâm tuệ, lại một phương diện tăng thêm cảm giác thần bí cho lâm tuệ, đem hứng thú của các phóng viên vốn đang ở trên chúng đại sư chuyển dời đến lâm tuệ.

Đến cuối cùng, với tư cách Phó giám đốc Trang Phong vẫn không quên đi

lên cùng lâm tuệ khai mạc buổi hòa nhạc, tận dụng phát tán tin tức tuyên truyền miễn phí.

Dương Thần ở bên yên lặng nhìn xem, coi chính mình như một nhân viên bình thường, nhìn thấy Tuệ Lâm có chút khấn trương ngồi trước màn ảnh, không khỏi cảm khái, lúc trước cái cô bé kia xuống núi về nhà mình vốn là một tiểu đạo cô ngây thơ, lại có thể trở thành minh tinh màn ảnh, đúng là thế sự khó liệu.

Đợi đến giờ hẹn cùng Ninh Quang Diệu, Dương Thần nháy tin nhắn cho Tuệ Lâm, rồi lặng yên rời khỏi đại sảnh hội nghị.

Ninh Quang Diệu cho địa chỉ là một sơn trang nghỉ mát yên tĩnh ở Đông thành Yên kinh, dọc theo bên ngoài sơn trang, có không ít quán cơm bình dân, cũng không thiếu khu dân cư xen kẽ trong đó.

Dương Thần không nghĩ tới Ninh Quang Diệu sẽ chọn một địa phương như vậy, nhưng cũng may chỗ này cảnh đẹp và tĩnh mịch, dòng xe cộ cũng ít, phảng phất đã được rời xa âm thanh ồn ã một thời gian ngắn.

Lái xe đi vào chỗ Ninh Quang Diệu là một nhà hàng sau một nông trang giải trí, Dương Thần lập tức nhìn thấy, nhà hàng bên ngoài treo một biển "Tạm dừng buôn bán".

Mà ở bên ngoài nhà hàng chỉ có hai chiếc xe con, một chiếc A8 và một chiếc Passat bình thường, Dương Thần biết rõ, đây hẳn là bị Ninh Quang Diệu bao trọn rồi.

Đi đến trong nhà hàng, một gã vệ sĩ áo đen hiển nhiên nhận ra Dương Thần, trực tiếp liền làm tư thế mời, để cho Dương Thần vào quán ăn đằng sau.

Khiến cho Dương Thần có chút ngoài ý muốn chính là, phía sau cái nông trang giải trí, vậy mà còn có một hồ nhân tạo không nhỏ, toàn bộ nông trang là kiến tạo vây quanh hồ. Tại chung quanh hồ, bàn ăn bày đặt theo hình uốn lượn.

Mà giờ này khắc này, chỉ có một bàn bên cạnh, hai người đang ngồi, bọn vệ sĩ đều đứng cách mấy chục thước.

Trong đó một người đàn ông trung niên ăn mặc âu phục, đeo cà- vạt giống như là vừa dự xong hội nghị nào đó, đương nhiên là Ninh Quang Diệu đã gặp mấy lần.

Về phần một nam tử trẻ tuổi khác mặc áo sơ mi màu lam nhạt, dĩ nhiên là người hôm qua mới gặp và có phát sinh chút chuyện bên trong hộp đêm, Ninh Quốc Đống.

Tại lúc Dương Thần nhìn thấy Ninh Quốc Đống, Ninh Quốc Đống cũng nhìn Dương Thần, Dương Thần thì còn đỡ, Nhưng Ninh Quốc Đống trong mắt lập tức bốc hỏa.

"Cha, người hôm nay bảo con tới nơi này, đợi một thần bí khách nhân, chính là hần !" ?" Ninh Quốc Đống quay phắt đầu lại nhìn về phía phụ thân,

cảm xúc kích động dị thường.

Hắn vốn hôm nay rất là phấn chấn, chỉ từ lần trước vì việc Lâm Nhược Khê, bị Ninh Quang Diệu ngăn cản, quay trở lại Yên kinh không cùng Ninh Quang Diệu gặp lần nào, chuyển đi ra bên ngoài ở.

Nhưng hôm nay, Ninh Quang Diệu vậy mà chủ động phá băng, gọi mình tới chỗ Ninh Quang Diệu rất ưa thích để ăn cơm, còn nói muốn cho hắn gặp một thần bí khách nhân...

Ninh Quốc Đống vốn tưởng rằng là lãnh đạo cấp cao nào đó, Ninh Quang Diệu ý định cho gặp mặt, giúp đỡ mình, trong nội tâm âm thầm kích động, dù sao như vậy xem ra, Ninh Quang Diệu cũng chưa từ bỏ mình, vẫn là có ý định bồi dưỡng mình trở thành người nổi nghiệp, thật không nghĩ đến, hóa ra là Dương Thần !"

Ninh Quang Diệu trừng mắt liếc nhĩ tử, đứng dậy ôn hòa cùng Dương Thần cười nói: "Dương Thần ah, nhanh lại đây ngồi đi, lâu không gặp."

Dương Thần lờm Ninh Quốc Đống, khoe miệng mỉm cười nói: "Chúng ta vốn không quen thân, không cần ông tỏ cái điệu bộ quan cách ra với tôi." Nói rồi, thản nhiên ngồi xuống đối diện với Ninh Quang Diệu.

"Hừ, không biết xấu hổ..." Ninh Quốc Đống lạnh nhạt trào phúng.

Dương Thần căn bản chẳng để tâm đến hắn, thản nhiên nói: "Cho dù ta không biết xấu hổ, vẫn có người hướng ta quỳ xuống."

"Người nói cái gì !" ?" Ninh Quốc Đống như bị châm đúng chỗ đau, đứng dậy gào lên.

"Quốc Đống !" ngồi xuống !" Ninh Quang Diệu nổi giận, quát lớn.

"Cha !" Hắn mắng con !" Người chẳng lẽ không biết hắn đã bắt con của người làm cái gì ư !" ?" Ninh Quốc Đống vỗ ngực hô lớn.

Ninh Quang Diệu sắc mặt đen kịt mà nói: "Câm miệng, oan gia nên giải không nên kết, chính là muốn cho các ngươi đem sự tình giải quyết mới cho các ngươi gặp mặt, chẳng lẽ còn chưa đủ mất mặt sau !"? ngồi xuống !" "

"Có thể giải được sao ?" Ninh Quốc Đống thở không ra hơi, lắc đầu, thống khổ cười nói: "Cha hôm nay để cho con tới, là muốn bêu xấu con phải không !"? Cha vậy mà lại giúp đỡ một ngoại nhân bức con ruột cha... thật sự là người cha tốt đấy..."

"Có cái gì, hôm nay nói rõ ràng ra, đều là người có đầu óc, nam tử hán đại trượng phu, thế mà lại nghĩ đối xử lạnh nhạt mỉa mai tính toán cái gì !" ?" Ninh Quang Diệu nghiêm nghị nói: "Mày muốn tìm lại mặt mũi, đừng để lại mất mặt ở chỗ này! Ngồi xuống !" "

"Cha nói con làm cha mất mặt?" Ninh Quốc Đống sắc mặt một hồi trắng bệch, xiết chặt nắm đấm, nói: "Tốt... cha đã thấy vậy, con đây đi, cha cùng hắn ăn uống từ từ, chậm rãi trò chuyện !" "

Ninh Quốc Đống nói xong, giận dữ cầm lấy áo khoác liền đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại.

Ninh Quang Diệu gọi lớn hai tiếng, nhưng không có tác dụng, chán nản quay trở lại ghế, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hiển nhiên tức giận không nhẹ.

Dương Thần phối hợp cầm lấy ấm trà, rót cho mình một chén trà xanh, nhấp một miếng, khẽ cười nói: "Vốn cho rằng, tôi vốn là kẻ hồ đồ, nữ nhân nhiều, trong nhà mới có thể loạn như vậy, thật không nghĩ đến, Ninh thủ tướng nữ nhân không nhiều lắm, thế mà trong nhà so với tôi còn loạn hơn, chắc chắn..."

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 668

Người Hiểu Sao?

Ninh Quang Diệu dường như không nghe thấy lời chế nhạo của Dương Thần, lấy bình trà từ trong tay Dương Thần sang, rót cho mình một ít, một ngụm uống cạn, sắc mặt bình tĩnh xuống.

Im lặng một hồi lâu, Ninh Quang Diệu cười chua xót nói:

- Khiến cậu chê cười rồi, tôi không ngờ, thù hận của cậu và Quốc Đống, đã đến mức gặp mặt nói chuyện cũng không được như này, là ta tính sai rồi.

- Tôi nghĩ ngài hiểu lắm rồi.

Dương Thần dựa vào chiếc ghế mây, ngáp dài một cái rồi nói:

- Là con trai ông có thù với tôi, hấn chưa đủ tư cách khiến tôi thù hận.

Ninh Quang Diệu cũng không tức giận, cười ôn hòa nói:

- Lần đầu gặp cậu, đã thấy cậu trẻ tuổi như vậy mà rất ngang ngược, không coi ai ra gì, bây giờ xem ra, đúng là như vậy.

- Muốn xem người ngồi trước mắt tôi là ai.

Dương Thần nói.

Ninh Quang Diệu gật gật đầu, nói:

- Tôi thật sự hy vọng, quan hệ giữa cậu và Quốc Đống có thể dịu đi, cho dù không thể làm bạn bè, tôi cũng không hy vọng hai người trở thành kẻ địch.

- Ninh Thủ tướng, nếu ngày ngày có người đàn ông nhớ thương vợ ông, ông có thể quan hệ tốt với hấn chứ?

Dương Thần cười hỏi lại.

Ninh Quang Diệu biến sắc, dường như gợi lên tâm sự gì, rót hai tách trà, mời hỏi:

- Ta... vẫn còn chưa hỏi đầy, người nhà cậu, đều khỏe chứ?

- Người nào?

Dương Thần cười quái dị, nhìn chằm chằm Ninh Quang Diệu hỏi.

Ánh mắt Ninh Quang Diệu không dám nhìn thẳng Dương Thần, lấy hết sức điềm tĩnh nói:

- Đương nhiên là... bố mẹ của cậu, và vợ cậu?

- Mẹ tôi sống ở Trung Hải cũng gọi là vui vẻ, mặc dù thỉnh thoảng cũng có chút phiền não, nhưng tôi biết bà thích cuộc sống hiện tại, còn về vợ tôi... công việc ngày nào cũng rất bận bịu, mặc dù cô ấy không nói, nhưng tôi biết, thực ra cô ấy sống không được thoải mái lắm.

Dương Thần nói.

Ninh Quang Diệu ngăn người, thốt lên:

- Nhược Khê nó có chuyện gì sao? Hay là quá mệt mỏi?

- Hình như ông rất quan tâm tới vợ tôi.

Dương Thần cười ma quái hỏi:

- Tôi nghĩ Ninh Thủ tướng và mẹ tôi có giao tình.

Ninh Quang Diệu vội cười gượng nói:

- Haha, tôi đã từng gặp đứa trẻ đó, tuổi trẻ, mà phải giữ trọng trách như vậy thật không dễ dàng, rất yêu thích cô, nên mới hỏi thăm quan tâm chút, chứ không có ý gì.

- Vậy thì phải cảm ơn sự quan tâm của Ninh Thủ tướng rồi, nếu nói Nhược Khê nhà chúng tôi sống không thoải mái lắm, cũng là do con trai yêu quý của ông hù dọa nàng thành thế đó, từ sau lúc con trai ông cầm phần bệnh án Lâm Khôn đưa cho Nhược Khê xem, Nhược Khê khó mà vui vẻ được nữa.

Dương Thần cười mà như không cười nói.

Ninh Quang Diệu tay cầm tách trà run run, gượng gạo nói:

- Chuyện đó, tôi thật là có lỗi, cũng đã gọi điện thoại giải thích rồi, cái bệnh án đó, là giả, người nhà cậu, cũng không cần để ý quá.

Ánh mắt Dương Thần lạnh xuống:

- Ninh Thủ tướng, ông biết cái bệnh án đó, là ai phát hiện ra trước sao?

- Ừ.

Ninh Quang Diệu gật gật đầu, nhìn Dương Thần khó hiểu.

- Là tôi.

Dương Thần nói.

Ninh Quang Diệu giật mình, sâu trong ánh mắt hiện lên vẻ bất an.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Hôm đó, sau khi Lâm Khôn chết, bác sĩ điều trị cho gã lúc còn sống, kêu người làm đến văn phòng làm việc của gã, tên bác sĩ họ Tiêu đó, trước mặt tôi lấy ra một bản bệnh án, trên đó thật là ghi chép về Lâm Khôn,

Lúc đó, tên bác sĩ đó còn muốn uy hiếp tôi, muốn dùng cái bệnh án đó bắt chẹt lấy một trăm triệu, tôi không đưa hẳn tiền, chỉ là cảnh cáo, nếu để lộ ra ngoài, lập tức sẽ lấy mạng hắn.

Nhưng tôi không ngờ được, tính trăm lần, ngàn lần, không ngờ có kẻ vì muốn đối phó với tôi, mà truy ra tất cả hoàn cảnh nhà Nhược Khê, cuối cùng không biết qua những cái gì, bệnh án đó lại rơi vào tay con trai ông.

Ninh Quang Diệu nói không ra lời, lặng lẽ uống trà.

- Ninh Thủ tướng, Lâm Khôn có khả năng sinh con hay không, tôi rõ hơn ông, hơn nữa tôi có thể nói rõ với ông, năm đó nhà chúng tôi mời người giúp việc, bây giờ Vú Vương cũng đang ở nhà tôi, chứng kiến Chủ tịch Lâm Khôn kết hôn khi còn sống, đã đem những chuyện này tiết lộ với Vú Vương rồi, hôm đó ngài không gọi điện đến, chúng tôi đã biết bệnh án đó là thật...”

Dương Thần nói.

Ninh Quang Diệu hít một hơi thật sâu, cười gượng gạo:

- Thật sao, đúng là làm người ta buồn, là ta sơ sót rồi, nhưng việc này nói ra cũng đau lòng, thôi chúng ta đừng nói tiếp nữa.

Dương Thần lắc đầu:

- Tôi còn chưa nói đến trọng điểm mà, sở dĩ hôm nay tôi nhận lời đến đây, đều là vì muốn nói cho rõ ràng.

- Chàng thanh niên, cậu muốn nói cái gì?

Trong mắt Ninh Quang Diệu lóe lên một tia nhìn sắc nhọn.

Dương Thần mặt không hề biến sắc, nghiêm túc nói:

- Hôm đó, tôi dẫn Nhược Khê lên núi nơi an táng mẹ và bà nội cô ấy dọn dẹp mộ phần, tôi nhìn thấy một chiếc Audi A8 quen quen, từ dưới chân núi rời đi, mà chiếc xe đó, đúng là chiếc xe tôi đã nhìn thấy bên ngoài đại viện quân khu, Ninh Thủ tướng, xe của ngài.

Người Ninh Quang Diệu hơi đơ ra, cười miễn cưỡng nói:

- Thật sao? Ta nghĩ là cậu nhìn nhầm rồi, ta không có đi qua nghĩa địa nào cả.

- Vậy sao? Như này xem ra, bó hoa tử kinh trên mộ mẹ vợ quá cổ của tôi cũng không phải là do Thủ tướng tặng rồi?

Dương Thần cười nói.

- Đương nhiên là không phải, ha ha.

Trán Ninh Quang Diệu bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

Dương Thần cười lạnh nhạt nói:

- Ninh Thủ tướng, ông vẫn còn giả bộ ngu ngốc sao, còn không nói đến thị lực của tôi, sao có thể nhận nhầm biển số xe, ông, mẹ tôi và mẹ vợ quá cố Tiết Tử Linh của tôi rõ ràng là có quen biết từ thời đại học, sự thật này chẳng lẽ có thể che giấu sao?

- Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì.

Ninh Quang Diệu nặng nề hỏi.

- Tôi muốn nói, dù cho ông có nguy biện thế nào nữa, có ý định che giấu thế nào nữa, cũng không thể thay đổi được, sự thật ông là bố đẻ của Lâm Nhược Khê.

Trong nháy mắt, thời gian như bị ngăn lại.

Ninh Quang Diệu trừng hai mắt, các mạch máu bao phủ, cơ thể run lên nhè nhẹ, Thủ tướng uy nghi có vẻ khó có thể chống đỡ.

Dương Thần giống như là tuyên một án tử hình nào đó, thờ ơ nhìn người đàn ông trung niên, bất động không biểu cảm.

- Hahaha.

Ninh Quang Diệu đột nhiên cười to vài tiếng, tay chỉ vào Dương Thần nói:

- Dương Thần ơi Dương Thần, cơm có thể ăn bữa bãi, nhưng lời không thể nói linh tinh, việc này đừng nói nữa, ta sẽ coi như cậu chưa từng nói nó.

- Sao lại không đề cập đến?

Dương Thần cười tinh quái.

- Ông nghĩ, tôi không nhắc, người khác không biết sao?

- Đủ rồi.

Ninh Quang Diệu hét một tiếng, ánh mắt giận dữ, nói:

- Tôi không muốn nói tới việc này nữa, nếu cậu không có chuyện khác muốn nói, thì lập tức đi đi.

- Tôi muốn đến thì đến, muốn đi sẽ đi, nhưng lời chắc chắn phải nói hết.

Dương Thần không nhường một bước, lạnh lùng nói:

- Tôi nói thật với ông, muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm, năm đó việc ông tư thông với mẹ vợ tôi, thực ra lão Chủ tịch biết rất rõ, chỉ là âm thầm, cho đến giờ cũng không vạch trần ra thôi.

Hơn nữa, mẹ tôi cũng đã chứng minh rồi, năm đó bà ấy ở Trung Hải, thấy bóng dáng ông lén lút đến Trung Hải, tính theo thời gian, cũng đúng là lúc Nhượng Khê ra đời.

- Tôi hoàn toàn không biết cậu đang nói bậy bạ cái gì.

Ninh Quang Diệu giận dữ nói.

- Ông phủ nhận cũng vô ích, cho dù ông không thừa nhận, tôi, mẹ tôi, vú Vương, thậm chí cả những người phát giác chuyện năm đó, đều biết được chân tướng sự việc.

Dương Thần mỉm cười nói.

- Ông cho rằng chết cũng không thừa nhận là được sao? Những tấm ảnh trước khi mẹ vợ tôi sinh, tùy ý rút ra một bức chụp cùng ông, cũng có thể nói rõ nhiều vấn đề, hướng hồ, đằng sau bức ảnh, thậm chí còn viết: “Nhật nhật tư quân bất kiến quân, cộng ẩm trường giang thủy” những câu thơ như vậy, không phải là tình nhân, lẽ nào là mẹ vợ tôi yêu đơn phương sao?

Trong mắt Ninh Quang Diệu lóng lánh bi thương, kinh ngạc nói không ra lời.

- Ninh Thủ tướng, nói thật cho ông.

Dương Thần chống hai tay xuống bàn, cao giọng nói:

- Nếu như không phải là lúc đầu, tôi đã nghĩ được, ông là bố đẻ của Nhượng Khê, mà nếu như Ninh Quốc Đống là anh trai cùng cha khác mẹ của Nhượng Khê... ở văn phòng của Nhượng Khê... tôi đã sớm giết chết Ninh Quốc Đống rồi... chỉ riêng việc hấn lấy bệnh án ra ép Nhượng Khê, tôi hận không thể bẻ gãy xương tủy hấn.

Ông nghĩ con ông có thể nhảy nhót cho đến bây giờ là vì cái gì? Ông nghĩ ta chiều cố đến Ninh gia các người? Chiều cố ông? Cút bố đi, chỉ là tôi không muốn người phụ nữ của tôi đau lòng, ông hiểu chưa?

Ninh Quang Diệu há nửa miệng, ông ta rõ ràng là không ngờ được sự việc lúc đó đã bị Dương Thần biết hết, bên trong còn nhiều yếu tố phức tạp như vậy.

Dương Thần nói xong, gãi gãi đầu, không chế được cảm xúc của mình, thấy Ninh Quang Diệu ngồi đơ ra đó, khẩn thiết nói:

- Ninh Thủ tướng, ông... đi gặp Nhược Khê một lần chứ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 669

Hai Lần.

Ninh Quang Diệu thần thờ, hình như không nghe thấy lời của Dương Thần, một lúc lâu sau, mới trong ánh mắt chờ đợi của Dương Thần, nhẹ nhẹ lắc đầu.

- Không, tôi sẽ không đi gặp nó.

Ninh Quang Diệu áp úng nói, mắt đọng đầy sự bi thương.

- Tại sao?

Về mặt Dương Thần lộ chút thất vọng:

- Lẽ nào ông vẫn không muốn thừa nhận cô ấy là con đẻ của ông sao?

Hốc mắt Ninh Quang Diệu đỏ lên, nhưng ánh mắt vẫn là vô cùng cương quyết:

- Chính vì nó là con gái tôi, tôi sẽ không đi gặp nó.

Dương Thần cảm thấy hơi đau đầu, chuỗi giảng co khiến hần cái kỉnh:

- Ninh Thủ tướng, ông có biết vì sao tôi muốn nói cho ông nhiều như vậy không, thực ra với tính cách của tôi, vốn không muốn nói với ông nhiều như vậy, nhưng tôi luôn cảm thấy, ông khác với nhiều người, tôi nên nói với ông những điều này.

Tôi nghĩ, ông hẳn đã sớm biết Nhược Khê là con gái ông rồi, cho nên nhiều năm nay, mặc dù không đến thăm cô ấy, nhưng không ít lần còn âm thầm giúp đỡ cô ấy, tâm nguyện khi bà nội cô ấy còn sống là có thể dựa vào sức mạnh của ngài đảm bảo cho Quốc Tế Ngọc Lô, nếu không chỉ dựa vào Lâm Chí Quốc thì không thể nào giúp cho Nhược Khê được như ngày hôm nay.

Nếu trong lòng ông đã luôn có cô ấy, mà bây giờ Nhược Khê đã biết được ông là bố cô ấy rồi, ông lại không đi gặp cô ấy, cho dù là gặp một lần cũng không đi, ông không cảm thấy quá tàn nhẫn sao?

Ninh Quang Diệu vẫn lắc đầu như cũ, nói:

- Ta đi gặp nó, lại có thể như thế nào nữa đây, gặp không bằng không gặp.

- Thối tha.

Dương Thần không kìm được nói.

- Quỷ tha ma bắt cái lý luận chó má gì đó đi? Lẽ nào Nhược Khê còn muốn dựa vào người bố Thủ tướng cầu xin cái gì sao? Cô ấy chỉ cần ông thừa nhận, chỉ là một chút an ủi trong lòng, để cô ấy biết, ông không hề bỏ rơi cô ấy, thế là đủ rồi.

- Ta chưa bao giờ bỏ rơi nó, nhưng ta không thể đi gặp nó.

Ninh Quang Diệu cao giọng nói.

- Tình cảm giữa người với người, không thể do bản thân tùy ý không chế được, có lẽ tôi có thể, nhưng đứa bé đó còn trẻ như vậy, nó có thể không chế nổi không, nếu như gặp một lần rồi, khó đảm bảo sẽ không có lần thứ hai, thứ ba... nếu như để người ngoài biết được quan hệ giữa chúng tôi, vậy công việc hiện giờ của ta, sự nghiệp và gia đình hiện tại của ta làm thế nào?

Những người ủng hộ ta, biết ta có con gái riêng sẽ nghĩ như thế nào? Vợ con ta sẽ nhìn và đối xử với ta ra sao? Quốc Đống sẽ nghĩ thế nào về người cha này? Về phần Ninh gia sẽ có kết cục như thế nào? Ta còn có thể dựa vào đâu để làm gương cho kẻ dưới?

Dương Thần, cậu muốn làm rõ ràng, ta không nhàn rỗi như cậu, muốn làm gì thì cứ làm, tôi là Thủ tướng nước Hoa Hạ này, ngày ngày đều cần làm việc, có thể sẽ ảnh hưởng đến đời sống của trăm nghìn người dân, có thể dẫn tới tranh cãi của đất nước, thậm chí là chiến tranh thế giới, tôi đâu có thể để mình mắc phải cái sai lầm nhỏ nhặt ấy chứ.

Ninh Quang Diệu nói đến chỗ xúc động, cơ thể run rẩy lên, sắc mặt hồng lên, thở hổn hển, mắt ngấn nước.

Dương Thần nghiêng răng, lập tức cười phá lên, khinh miệt nói:

- Hừ, thật là đáng hoàng, một đồng lý luận khiến người ta nghe mà buồn nôn...

- Người còn trẻ, không thể hiểu được, vị trí ta đang ở, giống như một phiến băng mỏng.

Ninh Quang Diệu lạnh lùng nói.

Dương Thần hừ nhẹ nói:

- Tôi chỉ biết, không có bất cứ cái gì, có thể khiến cha mẹ vứt bỏ đứa con của mình.

- Tôi không có vứt bỏ nó, ta âm thầm nhìn nó lớn lên, nếu như không có ta, người nghĩ rằng nó có thể trưởng thành thuận lợi như thế sao? Cậu nghĩ rằng Ngọc Lôi quốc tế có thể có ngày hôm nay sao?

Ninh Quang Diệu thấp giọng nói như rít.

Bờ hồ nhỏ lúc này, hai người đứng sừng sững, sóng nước gợn nhẹ lăn tăn.

Dương Thần im lặng một lúc, mới ngẩng đầu lên, ánh mắt như vô cảm, giọng đã có chút khàn khàn, nói:

- Ninh Thủ tướng, ông hẳn cũng biết, quá khứ của tôi cũng không có cha mẹ...

Sắc mặt Ninh Quang Diệu âm trầm bất định, gật đầu.

- Tôi khi đó, vốn dĩ không ôm bất cứ ảo tưởng gì về cha mẹ mình, thế nên, khi mà mẹ tôi và người đàn ông ấy xuất hiện trong cuộc đời tôi, ngoài ngạc nhiên ra, còn có bài xích và ghét bỏ, từ đáy lòng tôi hận bọn họ, nếu như không phải những chuyện họ đã làm với tôi, tôi đã không có quá khứ như địa ngục đó.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ vì tất cả những gì mình đạt được bây

giờ, bởi vì bất cứ ai nếu như trải qua tất cả những gì tôi đã trải qua, còn có thể sống lại, vậy thì tất cả, chỉ vẹn vẹn là sự bồi thường đáng thương mà thôi.

Tôi chỉ là sự trùng hợp phi thường, trong vô số người, một người có thể sống sót đến bây giờ thôi, dưới chân tôi, là đồng xương máu có thể xây thành thành lũy.

Thế nên, tôi không định tán thành họ, tôi nói với bản thân, họ là người đã từng vứt bỏ tôi, tôi không cần bây giờ họ cho tôi sự thân tình buồn nôn đó...

Nghe đến đây, ánh mắt Ninh Quang Diệu u ám, khẽ thở dài một tiếng.

Dương Thần dừng lại một chút mới tiếp tục nói:

- Hôm đó, ông ấy đến nhà tôi, nói mẹ tôi bị giam, vì bà ấy muốn gặp tôi, muốn nhận tôi, thế nên... bị người đàn ông đó giam giữ.

Tôi vốn nghĩ, cái này thì liên quan gì tới tôi, ai bảo năm đó bà ấy bỏ rơi tôi, tất cả những thứ này đều là báo ứng...

Nhưng, Nhược Khê hy vọng tôi đi cứu mẹ của tôi, cô ấy nói... Trên thế giới này, vợ chồng có thể ly hôn, bạn bè có thể hợp tan, đồng nghiệp có thể thay đổi... chỉ có bố mẹ và con cái, từ giây phút hạ sinh, sinh tử không rời...

Ninh Quang Diệu nhắm mắt lại, khóe mắt nhòe nước, một tay đặt trên bàn, nắm chặt lấy tách trà, như muốn bóp nát tách trà đó.

- Bất cứ ai nói với tôi những lời đó, tôi đều mặc kệ không quan tâm, nhưng, người con gái ngốc nghếch ấy nói với ta, ta khó mà kháng cự nổi.

Dương Thần tự giễu cười nói:

- Người không biết cô ấy ngốc thế nào đâu, từ nhỏ, nhận một người đàn ông không có khả năng sinh con làm bố, hơn nữa, còn bị bà nội mà cô ấy yêu thương nhất lừa dối hai mấy năm, luôn cho rằng là thật.

Cô ấy vất vả làm việc, thức đêm tăng ca, trên thương trường, tự biến mình giống như một con bọ cạp độc, khiến người ta không dám gần, không giống như những cô gái khác, ở tuổi này đều để thời gian làm đẹp, tìm đối tượng, đến sàn nhảy, quán rượu... trong cuộc sống của cô ấy, ngoài công việc, vẫn là công việc.

Nhưng, cô ấy nỗ lực gây dựng công ty to như vậy, lại vẫn có một người đàn ông vốn không phải cha của cô, cản bước đi của cô... người đàn ông đó, hận cô ấy vô cùng, hận cô cướp đi tài sản vốn thuộc về ông ta, nhưng cô ấy luôn nhẫn nhịn, còn trả lại ông ta, cho ông ta xe, cho ông ta tiền nuôi gái.

Đến cuối cùng, lại bị kẻ đó bắt cóc, thậm chí muốn sát hại...

Ninh Quang Diệu cúi đầu, tay chống trán, dường như không dám nghe tiếp.

Dương Thần cũng không có ý dừng lại, hứng thú nói:

- Chính là ở đây, cái gọi là tình thân, người con gái đó, từ lúc biết Lâm Khôn không phải là bố cô ấy, lại nói với tôi, tôi không thể bỏ mặc mẹ tôi, nói với tôi, tình thân khó dứt bỏ...

Người làm ta thế nào không đau lòng, thế nào đi chấp nhận, tôi làm sao nhẫn tâm không nghe lời cô ấy?

Cho nên hôm đó tôi mới xông vào, đem mẹ tôi ra, và bây giờ xem ra, tôi nghe lời là đúng rồi.

- Đừng nói nữa... Đừng nói nữa...

Ninh Quang Diệu đau khổ lau hai mắt, thấp giọng nói.

- Sao lại không nói nữa, nói trúng tim đen của ông rồi sao?

Dương Thần khề cười:

- Là ông nhớ, mẹ tôi vì tôi, nguyện dùng thân đỡ đạn không... vẫn là mẹ tôi vì tôi mà bất chấp thanh danh, việc mẹ tôi ở cùng tôi?

- Dương Thần, tôi đã nói rồi, tôi khác với những người khác, Tuyết Hoa có thể, tôi thì không được.

Ninh Quang Diệu nói.

Dương Thần nói:

- Cùng là cha mẹ đẻ, sao ông lại không thể, hướng hồ, chỉ là muốn ông gặp Nhược Khê một lần, người con gái ấy miệng không nói, người cũng lạnh như băng, nhưng trong lòng cô ấy, ông có biết là quý trọng người thân thế nào không? Cô ấy căn bản không mong mỏi ông cho cô ấy cái gì, cái gì mà Ninh gia, cái gì mà Thủ tướng? Cô ấy căn bản không quan tâm, chỉ cần chính miệng ông thừa nhận, ông là cha cô ấy.

Ninh Thủ tướng, ông biết không, hôm đó ông gọi điện đến nhà, nói với Nhược Lâm, bệnh án đó là giả, đúng là lúc tôi vừa xác nhận ông là cha đẻ của cô ấy.

- Cái gì?

Ninh Quang Diệu giật mình hoảng hốt.

- Chính là như vậy.

Dương Thần cười bi thảm, nói:

- Ông có biết ông đối với Nhược Khê tàn khốc thế nào không, cô ấy vừa mới biết ông là cha đẻ đã bỏ rơi mẹ con cô ấy bao nhiêu năm, ông lại lập tức nói với cô ấy rằng, bệnh án đó là giả.

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, trong cuộc đời của Nhược Khê, người cha nhẫn tâm như nào đã liên tục bỏ rơi cô ấy hai lần, lại tiếp tục bỏ rơi hai lần đứa con gái đẻ của bản thân?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 670

Quốc Gia Thiên Hạ

- Đủ rồi, đủ rồi, đủ rồi.

Ninh Quang Diệu không còn cách nào để nghe tiếp, chặn lời Dương Thần lại, thở dốc, nói:

- Cậu... cậu đừng nhắc lại vấn đề này, tôi đã nói hết những gì cần nói rồi.

Dương Thần cười lạnh lùng:

- Sao thế, muốn đuổi tôi đi, yên tâm, tôi cũng không định ăn cơm cùng ông.

Nói xong, liền định đứng dậy rời đi.

Ninh Quang Diệu vội gọi lại, nói:

- Đợi ta nói đã, còn chưa nói.

Dương Thần lấy hết sức bình tĩnh, ghìm cảm xúc của mình nói:

- Có điều gì thì nói nhanh, bây giờ ở cùng ông thêm một giây nào, tôi cũng đều thấy khó chịu.

- Cậu...

Ninh Quang Diệu trước giờ chưa bao giờ gặp phải người làm như vậy với mình, cố nén giận nói:

- Đã như vậy, tôi nói ngắn gọn thôi.

Theo ta được biết, người có giao tình khá tốt với Đường Lão Đường gia, cháu gái Đường Uyển của ông ta cũng có mối quan hệ không bình thường với cậu, mà Lý Độn của Lý gia, dường như cũng đã đi đến gần với cậu, là như vậy.

Dương Thần cười nhạo nói:

- Đã điều tra rõ ràng như vậy rồi, cần gì phải hỏi nhiều, Ninh gia đã là gia tộc hùng mạnh nhất trong bốn đại gia tộc, tôi cũng không nghĩ là ông lại không biết tình báo của tôi.

- Theo tôi biết thì Dương lão rất vừa ý với cậu, hơn là em trai Dương Liệt của cậu, cậu nhìn thì có vẻ cả ngày la cà lông bông, nhưng từ kinh nghiệm cậu đã trải qua, sự tích và thực lực của bản thân cậu, đều là người thừa kế mà Dương gia mong đợi nhất, mà Dương Lão cũng đã thể hiện thiện ý với người, nghĩ rằng không lâu nữa, người sớm muộn cũng về làm chủ Dương gia, đạt được tất cả chính quyền và quân quyền mà Dương gia có...

- Rốt cuộc người muốn nói cái gì?

Dương Thần lạnh lùng nói.

Ninh Quang Diệu cười gượng gạo nói:

- Trước mắt xem ra, chỉ có Ninh gia chúng tôi, vì mối quan hệ của Quốc

Đồng, và quan hệ của cậu không ra làm sao, nhưng ta hy vọng cậu có thể bỏ qua ân oán cá nhân, theo đại cục mà suy nghĩ, nếu như thật có một ngày cậu trở thành chủ nhân Dương gia, còn có xung đột rõ ràng với Ninh gia chúng ta, đó là một cục diện bất lợi đối với Hoa Hạ.

Có lẽ người vẫn chưa thực sự hiểu về Dương gia, nên không rõ, nhưng ta có thể tiết lộ cho người một chút.

Chỉ nói trên phương diện quân đội của Hoa Hạ, mặc dù trên bề mặt là Dương gia nắm quân quyền, chủ yếu là Dương Phá Quân nắm giữ quân khu giang nam, nhưng trên thực chất, quân đội có trên dưới một nửa tướng lĩnh, đều là trung thành với Dương gia, loại này trong quân đội, là khó đối nhất, năm đó cụ cố cậu Dương Hoa Lão tướng quân là quân hồn của quân đội Hoa Hạ, cho đến nay, đến bây giờ vẫn vậy không thể bị xóa nhòa, chính là vì sao mà địa vị của Dương Lão, hết sức quan trọng...

- Nói những điều này vẫn là quá sớm, hơn nữa, không muốn xảy ra xung đột, ông quản tốt con ông là được rồi.

Dương Thần bĩu môi nói.

- Tôi đương nhiên sẽ quản thúc Quốc Đồng.

Ninh Quang Diệu nghiêm nghị nói:

- Tôi chỉ hy vọng, nhìn theo mặt Nhược Khê, nhìn vào quan hệ bố vợ con rể của chúng ta, trong đáy lòng cậu, nhất nhất đừng xem Ninh gia và Dương gia như hai kẻ đối địch... Nếu không thì, đạo lý trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi cậu chắc cũng hiểu rõ.

Cậu không ở vị trí của chúng ta nên không hiểu rõ, Lý gia và Đường gia, đều không đơn giản như bề mặt.

Dương Thần đột nhiên phá lên cười ha ha, cười ngặt nghẽo, như muốn co giật.

Ninh Quang Diệu không rõ đây là vì sao, nhíu mày nói:

- Sao người lại cười, lẽ nào lời ta nói buồn cười lắm sao?

- Buồn cười?

Dương Thần nhin cười, nói:

- Buồn cười cực.

Ninh Quang Diệu ngớ người, lại chuyện gì nữa đây?

- Trước ông luôn mồm nói, không muốn gặp vợ tôi, vì những lý do buồn cười đó, không muốn gặp con gái đẻ của mình, bây giờ, ông lại lấy việc Nhược Khê là vợ tôi, làm điểm đột phá thuyết phục tôi.

Ha ha, Ninh Thủ tướng, ông đúng là tận dụng triệt để.

Ông đã có thể dùng tới mối quan hệ của tôi và Nhược Khê, bảo tôi làm cái này cái kia, đơn giản là mượn việc chúng ta là bố vợ con rể, tôi hẳn giúp ông điểm này, cho thủ hạ của tôi giết hết chính địch của ông, phải thế không? Ồ không, tôi muốn giết ai sẽ giết người đó, tổng thống Mỹ tôi cũng có thể giúp ông giết, sao nào? Bố-vợ-tốt-của-tôi.

Ninh Quang Diệu giận dữ nói:

- Người nói cái gì thế, những cái này ta đều vì sự hòa thuận của hai nhà, vì sự ổn định của Hoa Hạ.

- Tôi chính là mặc kệ quốc gia thiên hạ cái mẹ gì, tôi là một người đàn ông bình thường, chồng một người phụ nữ, tôi muốn làm cho vợ tôi đừng vì một người bố không tâm không phổi mà đau lòng, muốn cô ấy vui vẻ mà sống và làm việc, những cái khác, không cần tiếp.

Ninh Quang Diệu bị chọc tức không nhẹ, nổi trên ghế, tay chỉ Dương Thần, run rẩy nói không ra lời.

Dương Thần đi ra vài bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nói:

- Ninh Thủ tướng, tôi trước giờ không được gọi là người đàn ông tốt, tôi rất háo sắc, không nghề nghiệp, cũng chẳng có chí tiến thủ, hơn nữa còn hay trêu hoa ghẹo nguyệt, Nhược Khê luôn ghét tôi, hận tôi không thể một lòng yêu cô ấy, những cái này tôi đều biết, thế nên tôi áy náy với cô ấy rất nhiều, không dám giận cô ấy, hết sức lấy lòng cô ấy.

Nhưng tôi chính là tôi tệ như này, hôm nay mới phát hiện, so với người đàn ông như ông, tôi thật sự cao thượng rồi, so với mẹ vợ quá cố của tôi, mẹ đẻ của Nhược Khê, Nhược Khê thật là hạnh phúc rồi.

Tối thiểu, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, để cho bất cứ người nào tôi yêu thương rồi bỏ tôi, bất kể tình huống nào, tôi đều chịu trách nhiệm với người phụ nữ tôi yêu và yêu tôi...

Ngoài ra tôi muốn nói với ông là, tôi thật sự rất may mắn, may không đưa Nhược Khê đến gặp ông, vì, ông căn bản không xứng làm bố của vợ tôi.

- Người cút ra ngoài cho ta.

Ninh Quang Diệu cuối cùng cũng không kìm nổi, gào lên.

Dương Thần thương hại liếc nhìn Ninh Quang Diệu một cái, lắc đầu cười nhạo, xoay người bước đi.

Cứ thế ra khỏi nhà Nông Gia Lạc này, Dương Thần ngửa cổ nhìn bầu trời u ám, ánh mặt trời ảm đạm, lảm bảm:

- Nhược Khê yêu quý, không phải vì nàng, ta thật muốn làm thịt những con súc sinh này...

Hít một hơi thật sâu, Dương Thần áp chế cơn giận giữ trong lòng ngực, mới lái xe rời đi.

Loáng một cái, giờ cơm trưa đã qua rồi, nhưng Dương Thần không định bỏ bữa trưa, nên gọi điện cho Đường Uyển.

- Kẻ bạc tình này, có hoa trẻ cặp cùng rồi, sao còn rối rã mà gọi điện cho tôi?

Đường Uyển miệng chưa chát nói.

Dương Thần cười khở:

- Không phải anh đến tìm em đi ăn cơm ngay giờ sao, anh đến đón em, thế nào?

Đường Uyên làm bầm nói:

- Anh cũng không nhìn giờ ăn cơm, em ăn cùng Đường Đường rồi, đang trên đường dẫn Đường Đường đi thăm bác đây, không có thời gian ăn cùng anh, hơn nữa qua hai ngày thì phải về Trung Hải, vội lắm, anh tìm Thái Nghiên đi.

Dương Thần “Ồ” một tiếng, có chút tiếc nuối, vì lúc tâm trạng không ra sao, có người phụ nữ thành thực như Đường Uyên ở cùng, sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.

Đường Uyên dường như cảm nhận được tâm trạng của Dương Thần không được tốt, nói có vẻ có lỗi:

- Lần sau ở cùng anh, được chưa, bây giờ thật không có thời gian... hay là tối em ăn tối cùng anh nhé?

- Không cần đâu, anh đâu phải là trẻ con.

Dương Thần cười, cho hai mẹ con đừng quá mệt mỏi, rồi cúp điện thoại.

Ngẫm nghĩ lúc này thật là không có ai có thể ăn cơm trưa nữa, nhưng Dương Thần vẫn gọi điện cho Thái Nghiên, cho dù không ăn cơm, để người phụ nữ vui vẻ đó ở cùng mình cũng tốt.

Điện thoại vừa đến, bên Thái Nghiên có vẻ đang cãi nhau âm ỉ, nhưng vẫn là cô cao giọng hỏi:

- Đồ xấu xa, gọi điện cái gì, không biết là chị rất bận sao?

Dương Thần buồn bực, cùn là phụ nữ, Đường Uyên ghen cũng rất dịu dàng, người con gái này sao mà dữ dằn như vậy?

- Chưa ăn cơm trưa, muốn gọi em và chị em ăn cùng, ăn chưa vậy?

Dương Thần nhú mày:

- Sao chỗ em ồn ào quá vậy?

Thái Nghiên cười hì hì nói:

- Đương nhiên rồi, em và chị em đi chơi ở chợ hoa cây cảnh mà, hay là bây giờ anh qua, bọn em cũng chưa ăn trưa, bụng cũng đói lắm rồi, lượn nửa ngày rồi.

- Chợ hoa cây cảnh?

Dương Thần túa mồ hôi hột, chị em nhà này đúng là kỳ ba đến nhà, không đi shopping, đi dạo chợ hoa cây cảnh.

Nhưng thế nào thì, Dương Thần cũng không quan tâm, chỉ là tìm người giải sầu, miễn là không phải nghĩ đến chuyện về tên thối tha họ Ninh kia, thế là hần theo hướng dẫn của định vị GPS đến khu chợ hoa cây cảnh lớn nhất Yên Kinh.

Hắn đậu xe xong thì Thái Ngưng và Thái Nghiên đã đang cười tươi đứng đợi ở cửa rồi, hai chị em mặc hai chiếc áo ngắn tay Levi có họa tiết giống nhau một xanh một đỏ và váy jean ngắn, rõ ràng là trang phục đôi chị em, cả hai đều duyên dáng yêu kiều, một người thanh nhã cao quý, người kia năng động hoạt bát thu hút biết bao ánh mắt ngưỡng mộ.

Tâm trạng Dương Thần lập tức tốt lên rất nhiều, hần bước về phía trước, giang rộng hai tay ôm lấy cả hai chị em.

Hai cô gái lập tức tránh sang hai bên, Thái Ngưng đỏ mặt nói:

- Đừng có như thế, có bao nhiêu người đang nhìn kìa.

Dương Thần đành chấp nhận, nếu mà là yêu tinh An Tâm chắc là đã vô lấy mình rồi, nhưng cũng thể trông đợi người phụ nữ nào cũng mãnh liệt như thế, nhìn thấy tay Thái Nghiên đã cầm một chiếc lồng chim thật to lại còn che bằng một tấm vải cũ liền hỏi:

- Em mua gì đấy?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 671

Ưu Điểm.

Thái Nghiên lè lưỡi, điệu bộ đắc ý nói:

- Chị! Chị giúp em chọn một con chim sáo đậu đi. Trước đây, khi chị còn học ở Ba Thục thường xuyên được tiếp xúc với nhiều loại hoa cỏ, chim chóc, chị nhất định sẽ chọn rất chuẩn. Con chim sáo mà chị chọn cho em chỉ cần có người dạy chắc chắn nó sẽ học rất nhanh.

- Vậy thì còn phải xem tính kiên nhẫn của em tới đâu mới được.

Thái Ngung bổ sung thêm.

Thái Nghiên vẫn giữ điệu bộ đắc ý nói:

- Thật đúng là...chị à! Chẳng lẽ đến em gái của mình mà chị cũng không tin ư?

Thái Ngung lập tức gật đầu:

- Đúng vậy.

Thái Nghiên như ăn trúng quả mướp đắng, bĩu môi vẻ bức bối.

Dương Thần đưa tay捏 vào má của Thái Nghiên, nói:

- Lại bĩu môi rồi, đi ăn cơm thôi, ở quanh đây có đồ ăn gì ngon không nhỉ?

Thái Nghiên lập tức vui vẻ gật đầu:

- Có chứ, em biết ở chợ này có một cửa hàng bán đồ ăn rất ngon, chỉ là sợ anh không thể ăn được cay, đến cả không khí ở đây cũng phảng phất vị cay.

- Chỉ ăn mỗi bữa cơm thôi sao lại phải nói nhiều thế, đi nào!

Dương Thần nhìn dáng vẻ hoạt bát của Thái Nghiên trong lòng cũng cảm thấy vui lên, Thái Nghiên dẫn đường, họ cùng nhau đi đến quán ăn.

Đến quán ăn mà Thái Nghiên nói, trong quán lúc đấy cũng chỉ còn lại lác đác mấy người khách, đi tới chỗ ngồi trên tầng hai cạnh lối đi, chỗ đó vừa hay có thể nhìn thấy toàn cảnh chợ Hoa Điếu.

Tuy rằng trong không khí phảng phất thứ mùi gì đấy là lạ, nhưng phải công nhận khung cảnh quán ăn này có gì đó vô cùng đặc biệt.

Dương Thần cũng không vì thấy đói mới nghĩ đến chuyện đi ăn cơm, chỉ là con người luôn có sở thích với đồ ăn, nó cũng giống như một loại thói quen, nhất là khi tâm trạng không được tốt, những lúc đó cứ ăn thật nhiều cũng cũng có thể khiến cho tâm trạng của mình trở nên tốt hơn, vậy là hẳn giờ cuốn thực đơn, một lát đã chọn được mấy chục món.

- Anh là lợn à, sao ăn nhiều thế?

Thái Nghiên trợn mắt ngạc nhiên hỏi.

Dương Thần đảo đảo mắt nói:

- Em đã nói như vậy, là người đàn ông đích thực anh sẽ không khách khí nữa.

Thái Nghiên lắm bả:

- Nếu anh dám lãng phí đồ ăn thì anh chết chắc rồi, cho dù có phải nhét em cũng nhất định nhét hết vào trong dạ dày của anh.

Dương Thần không còn lời gì để nói nữa, chỉ còn biết cười gượng, người con gái này lúc thì lanh lợi, lúc thì lại bạo lực như vậy, thay đổi nhanh đến chóng cả mặt.

Thái Ngung vẫn yên lặng thưởng thức trà hoa mặc dù mùi vị của nó thực sự chẳng ra làm sao cả, mãi cho đến khi dường như nhớ ra điều gì đó, cô hỏi:

- Nghiên Nghiên! Vừa nãy mua chim, em có hỏi mua luôn thức ăn cho chim không?

Thái Nghiên sững sốt chớp chớp mắt nói:

- Chị có nói với em phải mua thức ăn cho chim đâu?

Dương Thần nghe vậy, người bất giác cứng đờ lại, nét mặt của Thái Ngung cũng có chút kì quái.

Một lúc sau, Thái Ngung mới cười dịu dàng nói:

- Ở đây cách cửa tiệm đó cũng không xa lắm, em đi một chuyến đi, ông chủ chưa biết chừng còn cho không em một ít ý chứ, em muốn con sáo của em biết nói thì cũng phải cho nó ăn chứ.

Thái Nghiên vội gật gật đầu, đứng dậy tay cầm cái lồng chim bên cạnh lên, nói:

- Vậy em đi một lát, hai người phải đợi em về mới được ăn đấy.

- Em đi một mình được rồi, còn cầm theo cái lồng chim chạy khắp nơi làm gì?

Dương Thần buồn bực nói.

- Hừ! Không cần anh phải lo, em muốn bồi dưỡng tình cảm với chú chim của em.

Thái Nghiên lè lưỡi rồi quay người chạy xuống cầu thang.

Dương Thần sờ mặt lắc đầu thở dài nói:

- Ngung Nhi à! Em gái của em từ nhỏ đã như vậy rồi à?

Thái Ngung cũng hiểu được ý của Dương Thần, rốt cuộc không nhịn được cũng che miệng cười, nói:

- Anh biết không, ông nội của em khi còn sống trước mặt toàn thể gia đình từng nói một câu.

- Nói câu gì?

Dương Thần tò mò hỏi.

- Ông nội em nói, đem con bé Tiểu Nghiên ném vào trong hang hổ, chẳng bao lâu đến hổ cũng trở thành bạn của nó....

Dương Thần suýt nữa thì phun hết nước vừa uống vào miệng ra ngoài, không nhịn được cười ha hả, nói:

- Nhưng đây cũng là điểm đáng yêu của cô ấy, có lúc giống như đứa trẻ, có lúc lại là một nữ cảnh sát bạo lực.

Thái Ngung nhìn thấy Dương Thần cười vui vẻ như vậy mới dịu dàng hỏi han:

- Bây giờ đã thấy khá hơn chưa?

Dương Thần ngạc nhiên, hỏi:

- Sao em biết tâm trạng của anh không được tốt?

Thái Ngung cười nhẹ nói:

- Bởi vì đây là tâm trạng của anh, nên em có thể cảm nhận được.

Dương Thần trong lòng cảm động đưa tay nắm lấy mu bàn tay của Thái Ngung, nói:

- Ngung Nhi! Em có thể trả lời một câu hỏi của anh không?

- Vâng, anh nói đi.

- Con người của anh chỉ toàn là tật xấu, nhưng sao lại có thể nhận được tình yêu của nhiều người như vậy chứ?

Dương Thần cười chua xót nói:

- Có lúc anh đã nghĩ là vianh biết đánh nhau, anh có tiền, có thế lực.... Nhưng nghĩ kĩ lại, có những thứ này thì đã làm sao chứ?

- Anh căn bản không thể cho các em một tình yêu hoàn chỉnh, mà với điều kiện như các em muốn tìm một người có tiền, có quyền toàn tâm toàn ý đối xử tốt với mình là điều không hề khó.

- Cho nên.

Thái Ngung vội ngắt lời nói:

- Anh chợt dạ sao?

Dương Thần dừng một lát, thở dài nói:

- Anh có một chút...cảm thấy day dứt, em có biết không, lúc nãy khi ở công chợ nhìn thấy hai chị em em đứng chờ anh, cái cảm giác có người chờ mong mình thật là tuyệt, nhưng anh lại cảm thấy dường như mình đã sống quá xa xỉ rồi, đây là anh chỉ muốn nói về mặt tình cảm.

Thái Ngung yên lặng nhìn Dương Thần trong chốc lát, cô đưa tay nắm chặt lấy tay của Dương Thần trong tay mình, nói:

- Trước đây anh không như vậy, hôm nay có chuyện gì ư?

Dương Thần như tự cười với bản thân:

- Có lẽ là vì, anh đã nhìn thấy một thứ giống như sự sống nó phát ra ánh hào quang rực rỡ, nhưng người đàn ông sau khi đã đi vào vũng bùn lầy, có đôi chút xúc động vì đã từng có được rất nhiều thứ, nhưng thực tế có thể liên tục chịu đựng tất cả hay không? Hay kết quả là tất cả đều sẽ dần dần rời xa mình?

Như thể đã rơi vào một mạch suy tưởng phức tạp nào đó khó lòng mà tự mình thoát ra được, Dương Thần thần thờ nhìn phong cảnh bên ngoài, Thái Ngung cũng im lặng.

Rất lâu sau, Thái Ngưng bỗng nhiên cười nói:

- Anh có biết ưu điểm lớn nhất của anh là gì không?

Dương Thần thoáng lo lắng, lắc đầu.

- Anh thực sự không biết các em thích anh ở điểm nào?

Thái Ngưng hít vào một hơi, cười cười nói:

- Em không biết những người khác thích anh ở điểm nào, nhưng đối với em mà nói ưu điểm lớn nhất của anh không phải thực lực của anh, không phải tiền bạc, hay quyền lực của anh, cũng không phải là gia thế nhà anh, tuy nhiên cũng không thể phủ nhận những thứ ấy đã cho em quen biết anh, tuy nhiên chúng đối với em cũng chỉ giống như cái danh thiếp của anh mà thôi...

- Em thấy, ưu điểm của anh chính là đến anh cũng không biết mình có ưu điểm gì...đây là lí do khiến em muốn quan tâm đến anh.

Dương Thần ngẩn ngơ nhìn người phụ nữ trước mặt, chỉ là những lời nói đơn giản, nhưng lại như dòng suối mát lạnh mà ngọt ngào thấm vào tâm can.

Dương Thần cười khẽ, nghiêng người ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Thái Ngưng, kề sát vào khuôn mặt của Thái Ngưng nói:

- Ngưng Nhi! Hôn một cái nào.

Thái Ngưng bị động tác thân mật bất ngờ ấy làm cho hoảng sợ, rụt người lại phòng thủ, không dám ngẩng đầu lên, hai má đỏ ửng.

- Em không hôn anh, vậy thì để anh.

Dương Thần không để ý đến sự ngượng ngùng của Thái Ngưng, hôn liên tiếp lên má và tai của cô, sau đó mới cười ha ha rồi buông cô ra.

Thái Ngưng cắn môi, cô trừng mắt nhìn Dương Thần, ánh mắt ngại ngùng xen lẫn vui sướng, và có chút trách móc, cô nói:

- Sớm biết như vậy đã nói anh chẳng có ưu điểm gì rồi.

Dương Thần trong lòng vô cùng thoải mái, đang định tiếp tục trọc ghẹo cô thêm một chút nữa, bỗng dừng bên tai lại nghe thấy tiếng hét của một người con gái vọng lên từ tầng dưới.

- Tên trộm kia đứng lại! Mọi người mau giữ hấn ta lại!

Nghe tiếng rất quen, Dương Thần và Thái Ngưng đưa mắt nhìn nhau, cẩn thận nhìn lại phía tây của con đường, quả nhiên là Thái Nghiên.

Chợ Hoa Điều vốn là nơi người qua lại rất đông, lại có rất nhiều cửa hàng bán đủ loại hoa cảnh, chim chóc được bày ra, đi lại rất khó khăn.

Ở cái nơi như vậy mà Thái Nghiên đẩy người này xô người kia, vừa chạy thực mạng vừa hét lớn bắt kẻ trộm.

Dương Thần mắt rất tinh, nhìn từ xa đã thấy có một thiếu niên khoảng 13, 14 tuổi cũng đang chạy trốn như bay, kẻ thảm hại, có lẽ là tên trộm bị Thái Nghiên phát hiện ra.

Hàng người đi dọc hai bên đường đều bị khí thế của Thái Nghiên làm cho kinh sợ, nhìn đến tên trộm đang chạy trốn kia, đại đa số mọi người đều chọn cách bàng quan, đây cũng là thái độ thường thấy của những người dân bình

thường, hưởng hồ đây chỉ là một thiếu niên, cho dù không ai chặn lại, sớm muộn gì cũng sẽ bị tóm lại.

- Hí....! Thật đúng là lúc nào cũng giữ tâm lòng của một người cảnh sát trừ bạo an dân.

Dương Thần đầu đầu cười gượng, đưa mắt ra hiệu cho Thái Ngưng, rồi đi xuống dưới.

Mọi chuyện đã như vậy rồi, họ cũng không thể bỏ mặc Thái Nghiên một mình ngoài kia chạy lung tung truy bắt người, lo lắng cô lại quậy đến gà bay chó chạy.

Có điều trước mặt bàn dân thiên hạ, muốn thi triển kinh công hay cái gì khác, là điều không thể, cho nên Dương Thần và Thái Ngưng cũng chỉ có thể sử dụng khả năng linh hoạt của bản thân, trong cái đám người đi lại như mắc cửi thế này, tuy chưa nói tới thần, song vẫn rất nhanh đuổi kịp được Thái Nghiên.

Thái Nghiên nói thế nào cũng từng qua sự huấn luyện đặc biệt, cơ thể có sức chịu đựng dẻo dai.

Tên kẻ trộm đó đầu sao cũng chỉ là người bình thường, chỉ tính thể lực cũng không thể bằng được Thái Nghiên, mới chạy qua hai con con đường, đến một chỗ bán chậu cảnh trên chợ Hoa Điều hẳn ta đã bị té ngã xuống đất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 672

Đúng Là Rất Cẩn Thận

- Tên nhóc này, bắt được cậu rồi. Xem cậu chạy đi đằng nào?

Thái Nghiên thở phì phò, mặt đỏ bừng, tiến lên trước kéo cậu thiếu niên với khuôn mặt gầy gò đó lại.

Cậu thiếu niên cũng thở phì phò, nước mắt chảy ròng ròng:

- Tôi không phải kẻ trộm, tôi không phải kẻ trộm.

- Hừ, cậu còn ngụy biện sao?

Thái Nghiên đắc ý, giật túi tiền bằng da rắn mà cậu thiếu niên kia cướp được ở trên tay, nói:

- Lẽ nào túi tiền này là của cậu sao?

Rất nhiều người xung quanh cũng đều xúm lại, chỉ chỉ trỏ trỏ, dường như cảm thấy không đáng vì cậu thiếu niên này.

Thái Ngưng kéo tay em mình lại, nói:

- Nghiên Nghiên. Cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ. Em đừng có bạo lực như vậy, từ từ nói chuyện thôi.

- Chị, chị không biết đấy thôi. Em làm cảnh sát bao nhiêu năm rồi, hiểu rất rõ, những kẻ khốn nạn không học hành tử tế như thế này thì phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc. Như vậy mới có được bài học nhớ đời.

Thái Nghiên ngạo nghễ nhìn vào cậu thiếu niên nói:

- Tên tiểu tử này, khai thật cho tôi biết tên là gì, nhà ở đâu, bao nhiêu tuổi. Nếu không thì không phải là đưa cậu đi đâu xa xôi đâu, mà tôi sẽ đưa ngay cậu vào sở cảnh sát đấy.

Cậu thiếu niên đó vừa nghe đến việc bị tống vào sở cảnh sát thì liền khóc toáng lên, liên miệng nói “Đừng”.

Dương Thần không nhìn nữa, nói:

- Nghiên Nghiên, em dọa cậu ấy khóc rồi kìa. Đây đâu phải là Trung Hải mà em đòi làm Cục trưởng cục cảnh sát để thẩm phán người ta. Tốt nhất là em trực tiếp giao cậu ta cho bộ phận xử lý bảo an ở đây.

Thái Nghiên khẽ hừ một tiếng:

- Bảo an cũng không nhìn thấy một bóng người, làm sao...

Không đợi Thái Nghiên nói xong, đột nhiên có một người phụ nữ tầm ba mươi mấy tuổi, trang điểm xinh đẹp đi ra từ trong đám đông, xách theo một cái túi xách to, đi giày cao gót, nhìn thấy cậu thiếu niên đang khóc lóc trong tay Thái Nghiên, liền hét lớn:

- Thả con của tôi ra.

Hét lên xong, người phụ nữ này vội vã xông lên phía trước, giật cậu thiếu

niên lại từ tay của Thái Nghiên, ôm vào trong lòng, trợn mắt nhìn Thái Nghiên, lớn tiếng quát:

- Cô làm gì mà con trai tôi khóc vậy? Cô bị thần kinh à?

Thái Nghiên đương nhiên bị ngậy người ra, chỉ tay vào người phụ nữ kia, lấp bắp:

- Bà...Bà...Bà không phải là người bị trộm túi tiền à?

- Trộm túi tiền?

Người phụ nữ kia giận dữ cười, nói:

- Cô mù à? Túi tiền là do tôi bảo con trai tôi lấy từ trong túi tôi ra. Nó lấy tiền ra để đi mua rùa Pearl. Tôi để nó tự đi mua. Mắt cô mù hay là mắt người khác mù đây?

Đám người ở xung quanh đột nhiên cười lớn lên, sự chuyển biến của màn kịch này đã khiến cho Thái Nghiên biến thành một kẻ bị cười giễu lớn nhất.

Mặc dù Dương Thần rất muốn nhẫn nhịn, nhưng cơ thịt trên mặt hắn bắt đầu nhả lại. Còn Thái Ngung ở một bên thì đang sờ sờ trán khó chịu, ngoảnh đầu đi, dường như không dám thừa nhận người đứng trước mặt mình là em gái mình.

Thái Nghiên chau mày, oan ức nhìn túi tiền trên tay, nhếch miệng hỏi:

- Sao có thể chứ... Nếu là như vậy thì tại sao nhìn thấy tôi đuổi, cậu ta lại chạy? Tôi luôn miệng nói là đuổi bắt kẻ trộm, nếu nói cho tôi biết là cậu ta không phải kẻ trộm thì chẳng phải đã xong rồi sao?

Lúc này, cậu thiếu niên được mẹ ôm vào trong lòng cuối cùng cũng dám nói, tức giận phản bác:

- Cô gì ơi, cô hung hăng, lớn tiếng hét, đuổi bắt tôi như vậy, nên tôi tưởng cô muốn đánh tôi, đương nhiên là tôi phải chạy rồi.

- Cô? Tôi không già như vậy chứ?

Thái Nghiên nghe thấy mình bị gọi như thế thì hai mắt liền trợn lên.

“Oa...”. Cậu thiếu niên kia bị dọa cho đến nỗi lại khóc toáng lên.

Người phụ nữ kia tức giận nói:

- Cô lại còn dọa con trai tôi nữa à? Cô có phải là kẻ thần kinh trốn từ một bệnh viện tâm thần nào đó ra không? Cho dù muốn làm anh hùng thì tôi cũng khuyên cô nên có đầu óc một chút.

Vừa rồi cô vội vàng xông vào như vậy, tôi còn chưa nhìn rõ là đã xảy ra chuyện gì, thì quay đầu lại đã không thấy ai nữa rồi. Tôi làm sao có thể gọi cô lại chứ. Tôi đi giày cao gót làm sao có thể đuổi kịp các người được. Thật tức chết đi được. Nếu không phải cô là phụ nữ thì sợ rằng, sau này cô không lấy được ai mất. Tôi phải đưa cô vào sở cảnh sát mới được. Đồ thần kinh kia, cô mau trả túi tiền lại cho tôi.

Người phụ nữ đó tiến lên trước giật lấy túi tiền, thấp giọng chửi bới vài câu, rồi mới dẫn cậu con trai đang khóc không ngừng rời đi.

Những người vây quanh đứng xem đều cười ồ lên. Nhìn thấy người phụ

nữ xinh đẹp như vậy bị xấu mặt, đối với nhiều người mà nói thì cũng là một chuyện vui mắt.

Thái Nghiên nhìn một vòng xung quanh, nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Cười cái gì? Việc này đáng cười lắm sao?

Mọi người có chút sợ hãi người phụ nữ bạo lực này, vì vậy lập tức tản đi.

Dương Thần sờ sờ cột sống, cười gượng nói:

- Cục trưởng Thái. Anh cảm thấy anh bị cao huyết áp, không chừng còn bị em tiền sang Tây Thiên mất.

Thái Nghiên trừng mắt nhìn Dương Thần một cái, không thèm quan tâm đến hắn nữa mà quay sang, nhào vào lòng chị mình, nói một cách đầy oan ức:

- Chị, tên nhóc đó gọi em là cô. Không ngờ cậu ta gọi em là cô.

Từ trước đến nay Thái Ngưng luôn được coi là bình tĩnh, vậy mà cũng không kìm được nhíu mày một cái, bất đắc dĩ nói:

- Nghiên Nghiên, đây không phải là mấu chốt của vấn đề.

- Đương nhiên là em vẫn còn trẻ mà, bị gọi là “cô” thật là khó nghe, chẳng lẽ em lại già như vậy à? Không được, bắt đầu từ hôm nay em phải tu sửa lại nhan sắc. Chị! Chúng ta đến cửa hàng mỹ phẩm xem đi! Em sẽ mua đủ bộ kem dưỡng da về nhà.

Thái Nghiên thao thao bất tuyệt, chẳng để ý Thái Ngưng có đồng ý hay không, kéo Thái Ngưng đi về phía chợ.

- Này! Vẫn còn chưa ăn cơm mà!

Dương Thần nói với theo.

- Ăn gì mà ăn? Suốt ngày chỉ biết có ăn thôi. Nếu em mà là cô thì anh là chú rồi anh có biết không hả?

Thái Nghiên quay đầu lại lườm Dương Thần một cái, rồi lại tiếp tục kéo Thái Ngưng chạy ra ngoài.

Dương Thần ho sặc sụa, mình trong mắt của Đường Đường chẳng sớm đã là “chú” rồi hay sao? Nhưng với chuyện này thì cũng đành bất lực, xem ra bữa trưa này không ăn được rồi, may mà vẫn chưa thanh toán, chỉ tội cho quán ăn ấy, mất không công làm bữa cơm này rồi.

Vì lúc ra ngoài đi dạo hai chị em đi xem bus, nên bây giờ hai người đi chung xe với Dương Thần. Đường đông, lại liên tục tắc đường nên đi gần một tiếng đồng hồ mới tới được một cửa hàng chuyên bán đồ mỹ phẩm.

Xuống xe, Thái Nghiên kéo kéo chiếc áo phông đang mặc, bĩu môi nói:

- Thật là đen đủi! Đuối cả ngày cuối cùng lại bị người ta cười cho hại mình đổ mồ hôi vô ích rồi. Mua mặt nạ xong sẽ về nhà tắm rửa luôn. Sao trời tự dưng lại nóng như vậy chứ?

- Cho nên mới nói em đừng có lúc nào cũng hấp tấp vội vàng như vậy, một chút dịu dàng nữ tính cũng không có.

Dương Thần bĩu môi nói.

Thái Nghiên cũng ưỡn ngực nói:

- Làm gì có chuyện ý. Thực ra em cũng rất tinh tế đấy. Không tin anh hỏi chị đi! Quà sinh nhật của bố mẹ năm nào cũng là em mua đấy. Hơn nữa còn toàn chọn những thứ họ thích. Chỉ là với những chuyện có liên quan đến bảo vệ trật tự an ninh xã hội em mới nhạy cảm như vậy. Ai bảo em là cảnh sát cơ chứ. Người như anh làm sao có thể hiểu được chứ.

Dương Thần không còn gì để nói nữa:

- Như vậy cũng có thể lấy làm ví dụ à? Con gái mua quà cho bố mẹ, chẳng lẽ họ lại bảo không thích hay sao?

Không để cho Thái Nghiên kịp phản bác lại, Thái Ngung nhẹ nhàng chen vào một câu:

- Nghiên Nghiên! Con chim mua cho em đâu?

- ...

Thái Nghiên cả người như bị điểm huyết đông cứng, chân dính chặt trên mặt đất, lâu sau mới kêu lên:

- Á! Em bỏ quên cả con sáo lẩn thức ăn của nó trong chợ rồi!

- Ô! Đúng là rất cẩn thận!

Dương Thần vội vàng quay người đi, giả bộ như không quen biết người con gái này, một mình đi về phía chợ.

Thái Ngung thì lặng lẽ cúi đầu, không nói thêm gì.

Phải quay trở lại chợ để lấy lại chim, lại phải đi mất một tiếng đồng hồ, còn chưa chắc đã tìm thấy được. Khả năng là sẽ về không, Thái Nghiên cũng rõ, nên cũng đành phải chấp nhận mất chim thôi..

Còn về lời thề non hẹn biển sẽ dạy chú chim sáo biết nói tiếng người ấy có lẽ cũng chỉ có thể xem là trắng trong nước thôi.

Ba người vào đến trung tâm mua sắm rồi mà môi của Thái Nghiên vẫn cứ trề ra, nhìn như có thể treo được cả giỏ rau.

Dương Thần thấy dáng vẻ cô như vậy cũng thấy thương thương, trêu đùa:

- Nghiên Nghiên! Không phải em muốn anh hôn một cái ngay tại đây nên mới cứ chu môi như vậy chứ?

Thái Nghiên vừa nghe đã lập tức thu môi lại, lo lắng nhìn Dương Thần, tuy cô tính tình ngang bướng nhưng cũng không đến mức có thể đứng hôn nhau ngay tại đây như vậy được.

Thái Nghiên nhiều năm làm cảnh sát, đối với mấy loại mỹ phẩm của con gái này cũng không hiểu biết gì nhiều, Thái Ngung cũng là người không trang điểm bao giờ, hai chị em cũng chỉ thấy loại nào nổi tiếng thì mua loại ấy.

Đi mấy vòng quanh mấy nhãn hiệu Âu Mỹ L'Oreal, Estee Lauder, ..., vẫn thấy không ưng ý lắm, mãi đến khi vào cửa hàng Shiseido, mới nhận nài chọn được mấy món.

Nhân viên bán hàng dẫn hai chị em đi giới thiệu các sản phẩm, một mình

Dương Thần là đàn ông con trai cũng chỉ biết đi lượn lờ trong cửa hàng.

Trong lúc Dương Thần đang mãi suy nghĩ bữa tối nên ăn gì để tự thưởng cho mình, thì thấy bóng dáng của một đôi nam nữ cũng đang đi vào cửa hàng Shiseido.

Người con trai có dáng vẻ khiến người khác chú ý, vì anh ta một bên đeo bịt mắt, dáng người cao lớn, còn người con gái thì dáng vẻ dịu dàng cùng nhau đi vào, nhìn có vẻ như bị người đàn ông kéo vào, dáng vẻ không có gì là tự nguyện cả.

Người đàn ông nhìn thấy Dương Thần cũng có chút kinh ngạc:

- Dương Thần! Sao anh lại ở đây?

Người đang đi đến chính là Lý Độn và Đường Tâm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 673

Hương Vị Của Dâu Tây

- Anh có thể đến đây được, tại sao tôi lại không thể đến?

Dương Thần chỉ ngón tay cái về phía Thái Nghiên và Thái Ngung ở sau lưng.

- Anh phải lỗi người ta đến, còn tôi lại bị người ta lỗi đến.

Đường Tâm nhìn thấy Dương Thần cũng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu chào hỏi, so với thái độ cô giành cho Lý Độn thì tốt hơn nhiều.

Lý Độn hồn nhiên không để tâm đến, vẫn cười nói ha hả:

- Hôm nay tôi đặc biệt đưa Đường Tâm tới đây mua đồ mỹ phẩm, không ngờ lại gặp anh, có thể xem như chúng ta cũng có duyên rồi, dù sao thì anh cũng phải mua, tôi biết anh là người phóng khoáng, chỉ bằng chúng ta cùng nhau thanh toán.

Dương Thần thấy hơi nhức răng, cái tên keo kiệt này vừa gặp đã muốn moi tiền từ chỗ mình rồi, lỡ đi sự có mặt của anh ta, Dương Thần quay sang cười hỏi Đường Tâm:

- Đường Tâm sao lại đi cùng anh ta vậy, tôi cứ nghĩ rằng cô sẽ không nhận lời cơ đấy.

Đường Tâm vẻ mặt tức giận, bất đắc dĩ trả lời:

- Anh ta đúng là tên xỏ lá, không đến tìm tôi, mà tìm bố tôi trước, nếu không phải vì bố muốn tôi đi cùng anh ta, thì tôi đã chẳng phải đến đây.

Lý Độn không chút ngượng ngùng, đắc ý nói:

- Cái này gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nhân tiện gây dựng cảm tình với bố vợ tương lai, về điều này... Đường Tâm à! Em không thấy anh rất thông minh à?

Đường Tâm lộ vẻ mặt như sắp ngất xỉu đến nơi, đưa mắt nhìn qua chỗ khác, không muốn tiếp lời.

Lúc này, Thái Nghiên đột nhiên nhảy tót đến bên cạnh Dương Thần, cầm hai cái lọ màu trắng cũng không biết là loại mỹ phẩm gì, nói:

- Dương Thần, hay là mua hai hộp này đi, nghe người bán hàng nói nó có tác dụng làm da trắng mịn, rất thích hợp với da mặt của nam giới.

Dương Thần nhướn mày nói:

- Anh dùng làm gì, dù sao cũng chẳng phải dựa vào khuôn mặt để kiếm tiền.

- Hừ! Cho anh làm công tử bột không tốt sao?

Thái Nghiên cười nói.

Dương Thần đưa tay đánh vào hông cô một cái nói:

- Đừng nói năng linh tinh nữa, mau chọn đi, mua xong rồi còn đi nữa.

Thái Ngưng bước qua, gật đầu với Lý Độn coi như là chào hỏi, nhìn thấy Đường Tâm, tuy rằng không quen biết nhưng vẫn mỉm cười.

Đường Tâm cười nhỏ nhẹ, nói:

- Dương thiếu gia quả là diễm phúc không nhỏ, chẳng trách hôm nay đại tỷ mới sáng sớm đã dẫn theo Đường Đường ra ngoài, cũng không gặp được anh, hóa ra là ở Yên Kinh còn có người khác phải gặp.

Không đợi Dương Thần kịp nói gì, Lý Độn đã vội vỗ ngực nói:

- Đường Tâm, em cũng thấy rồi đấy, loại đàn ông này đúng là không thể chấp nhận được, không giống như anh, trước sau như một, trong mắt, trong tim, trong đầu, thậm chí cả trong mơ anh cũng chỉ có một mình em mà thôi.

Âm lượng của những lời lẽ này cũng không nhỏ, khiến cho mọi người xung quanh nghe thấy đều liếc nhìn, thậm chí rất nhiều nữ sinh còn vô cùng ngưỡng mộ bởi lời tỏ tình trước đám đông này.

Đường Tâm hai má đỏ ửng, trợn mắt nhìn Lý Độn, cũng không biết phải nói gì với anh ta nữa.

Lý Độn cảm thấy lời nói của mình rất có tác dụng, gật gù đắc ý như đang nghe nhạc vậy.

Đi theo sau, mặc dù Đường Tâm không lấy gì làm vui vẻ, nhưng bị Lý Độn kéo vào cũng chọn được vài sản phẩm dưỡng da, Lý Độn hào phóng tung tiền vì người đẹp, còn tận tình mang đồ giúp.

Thái Nghiên mua được nhiều đồ nhất, đầy đủ các loại, cũng không biết là cô có dùng đến hay không nữa. Thái Ngưng chỉ chọn một túi nhỏ, có lẽ cũng chỉ vì chiều ý cô em gái mà mua.

Dù sao gặp cũng đã gặp rồi, năm người cũng tính cùng nhau ăn bữa cơm, nhân lúc trời chưa tối, họ cùng đi nhau dạo phố.

Tháng năm ở Yên Kinh không nóng lắm, ánh mặt trời chiếu xuống lòng đường, gió man mát thổi, lá cây ngô đồng cũng khẽ lay động, phần đường dành cho người đi bộ cũng không náo nhiệt, nhưng lại có không ít người từ nơi khác đến đây du lịch.

Đường Tâm tuy rằng không muốn nói nhiều với Lý Độn, nhưng với chị em nhà họ Nghiên thì nhanh chóng đã trở nên quen thuộc, dù sao tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, cho dù hàng ngày làm những việc khác nhau, song họ vẫn có rất nhiều điểm chung.

Thái Nghiên là người hoạt bát nhất, lúc thì khoác lác, lúc lại thao thao bất tuyệt toàn những chuyện vô nghĩa, khiến cho Lý Độn luôn muốn tâm sự chuyện tình cảm với Đường Tâm cũng đành bó tay, chẳng có cách nào cắt ngang được.

Khi đến một quán cà phê nằm ngay trên mặt đường, năm người cùng ngồi xuống, chọn vài đồ uống lạnh, dự tính sau khi nghỉ ngơi một lát sẽ tìm một nhà hàng nào đó để dùng bữa tối.

Dương Thần chợt nhớ ra một chuyện liên hồi Đường Tâm:

- Đường Tâm à! Chuyện xảy ra với gia đình em giờ tình hình thế nào rồi?

Chuyện mà Dương Thần hỏi, đương nhiên là chuyện có liên quan tới hung thủ hạ độc rồi. Sự việc này, Dương Thần không có ý định tự mình đi điều tra, cũng không có ý định phái người đi điều tra. Đây dù sao cũng là Yên Kinh, nếu việc gì cũng tự mình nhúng tay vào, có lẽ là không nể mặt cục an ninh nhà họ Lý, hơn nữa lại khó tránh khỏi hiềm nghi của gia đình người ta.

Cho nên, trong lòng Dương thần cũng đã có dự tính sẵn, trong tình huống vẫn có thể đảm bảo an toàn cho đám người Đường Uyển, thì tốt nhất là án binh bất động, tùy cơ ứng biến.

Đường Tâm mang về mặt ưu tư nói:

- Vẫn chưa điều tra ra, có điều người ở cục an ninh vẫn đang tiến hành điều tra, hơn nữa an ninh trong nhà cũng được tăng cường lên rất nhiều, có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Dương thần thoáng chút suy nghĩ, gật gật đầu. Sau đó lại dùng ánh mắt thản nhiên nhìn Đường Tâm nói:

- Bản thân em cũng nên cẩn thận một chút.

Đường Tâm cảm giác trong giọng điệu của Dương thần có gì đó kì lạ, sắc mặt có chút không tự nhiên, nhưng vẫn cười cười gật đầu.

- Cảm ơn anh, em sẽ cẩn thận.

Lý Độn uống từng ngụm lớn hết cốc capuchino, anh ta nói:

- Sợ gì chứ, có tôi ở đây, ai dám động vào Đường Tâm, tôi sẽ làm thịt hắn ta.

Thái Nghiên mặt mày nhăn nhó, giọng điệu khinh thường nói:

- Dựa vào anh... Anh thực sự cho rằng mình lợi hại lắm à, không biết chừng còn đâu không lại người ta.

- Ha ha!

Lý Độn nháy mắt nói:

- Nếu như tôi không thể, vậy đành phải mượn người đàn ông của Nghiên tiểu thư rồi, hy vọng cô sẽ không nhỏ nhen chứ?

Thái Nghiên hơi ngượng ngùng nói:

- Đó không phải của tôi, anh muốn thì mang đi đi, không cần phải hỏi tôi.

Đúng lúc này có hai nữ sinh trên tay cầm cây kem rực rỡ sắc màu vừa cười vừa đi ngang qua.

Đường Tâm nhìn chăm chú cây kem trên tay họ vẽ ngưỡng mộ.

Lý Độn quan sát rất kĩ, tinh ý nhận ra biểu hiện trên gương mặt của Đường Tâm, lập tức đứng dậy nói:

- Đường Tâm, anh đi mua kem cho em.

Đường Tâm không ngờ rằng chút biểu cảm thích thú trên mặt mình lại bị anh ta thấy được, cô cũng giống như những nữ sinh khác đều rất thích ăn

kem. Nhưng những năm gần đây, vì bận chăm sóc ông, lại ở trong gia tộc nhà họ Lý, nên không có nhiều cơ hội được ăn, vậy nên mới để lộ biểu cảm như vậy.

- Không cần đâu, cũng sắp ăn cơm rồi.

Đường Tâm hơi xấu hổ, lần này không lờ đi sự có mặt của Lý Độn nữa, sự quan tâm này của anh ta dù sao cũng làm cho cô cảm động.

Lý Độn nào chịu:

- Ăn cơm là ăn cơm, còn kem là kem, nếu ăn kem rồi mà không thấy đói nữa vậy chúng ta ăn cơm muộn một chút.

- Nay! Dựa vào cái gì mà anh lại quyết định giờ ăn cơm hả?

Thái Nghiên bất mãn nói.

Lý Độn nhếch miệng nói:

- Nghiên tiểu thư à! Dù muộn hay không tôi tiện đường cũng sẽ mua cho cô một chiếc.

Thái Nghiên vừa nghe, liền cười hì hì nói:

- Được. Vậy chúng ta ăn muộn một chút cũng được, anh cũng mua cho chị tôi một cái đi! Dương Thần thì không cần, tôi sợ anh ấy sẽ mắc bệnh tiểu đường.

Dương Thần ở bên cạnh nghe mà toát mồ hôi lạnh. Người con gái này thay đổi nhanh như chớp, mình và bệnh tiểu đường thì có liên quan gì chứ?

Lý Độn đều đáp ứng hết, dù sao cũng là đồ rẻ tiền, anh ta đương nhiên vô cùng hào phóng.

Tiệm kem cách chỗ họ chỉ có mười mấy bước chân, Trước cửa có mấy đứa trẻ đang xếp hàng đợi.

Lý Độn điệu bộ rất tích cực, hùng hổ chạy lại, giống như toàn bộ khí thế của người quân nhân đều được gom lại vào lúc này vậy, dường như không phải là đi mua kem, mà là vì Đường Tâm phải vượt qua nước sôi lửa bỏng.

Có lẽ một phần vì vậy, phần vì thân hình to lớn của Lý Độn, một bên mắt còn đeo bịt mắt, giống độc long nhãn, làm cho đám trẻ con đang đứng xếp hàng sợ hãi chạy ra xa.

Một vài đứa trẻ trông thấy Lý Độn chạy lại, liền lùi lại nép vào cây ngô đồng, nhìn anh ta một cách sợ hãi không dám đến mua tiếp nữa.

Nữ nhân viên đứng bán kem cũng không còn lời gì để nói, nhìn điệu bộ của Lý Độn cũng chẳng nói thêm gì, cười hỏi:

- Anh cần mua gì ạ?

Lý Độn đang sầu não vì mấy anh bạn nhỏ nhìn thấy mình đều tránh đi hết, nghe thấy cô nhân viên hỏi cũng trả lời:

- Cái gì cũng cần, vị nào cũng lấy cho tôi.

- Đợi một chút!

Không ngờ Đường Tâm mặt mày giận giữ tiến lại gần, dùng sức đẩy Lý Độn sang một bên, tức giận nói:

- Con người anh sao lại như vậy? Sao chẳng có gì cũng đi hù dọa lũ trẻ? Mấy đứa trẻ bị anh dọa cho chết khiếp rồi kìa, còn không mau xin lỗi chúng đi, còn nữa, sao lại không xếp hàng?

Lý Độn ngậy người, há hốc miệng nhìn Đường Tâm, rồi lại quay đầu nhìn mấy đứa trẻ không dám lại gần, gãi gãi đầu, cười ngây ngô nói:

- Cái này...Anh chỉ muốn mau chóng mua kem cho em thôi, anh cũng không nghĩ là đã dọa bọn chúng sợ.

- Vậy anh cũng không thể chen ngang hàng như thế được, bọn chúng chỉ là trẻ con, sao anh lại không có ý thức nơi công cộng như vậy.

Đường Tâm vô cùng bức bối, gạt Lý Độn sang một bên, đi tới ngòai xỏm trước mặt mấy nhỏ, cười nói giọng âm áp:

- Các em muốn ăn kem gì, chị sẽ mua cho các em nhé?

Phải nói Đường Tâm nhiều năm theo chăm sóc Đường Triết Sâm lúc nào cũng dịu dàng quen rồi, lại thêm bản thân cô cũng rất ngọt ngào, rất dễ khiến bọn trẻ yêu mến, có cảm giác dễ gần.

Một vài đứa trẻ ngay lập tức mắt sáng lấp lánh, một bé gái nói giọng sữa:

- Vị dâu ạ.

- Ồ! Vị dâu à, thế em có muốn thêm một ít bạc hà không? Chị thấy như vậy ăn sẽ ngon hơn đây.

Đường Tâm cười nói.

Cô bé gạt mạnh đầu.

- Chị gái ơi! Em muốn ăn vị xoài.

Ngay sau đó một cậu bé cũng kêu lên.

Lập tức mấy đứa nhỏ lấy lại tinh thần, đối với dáng vẻ dữ tợn của Lý Độn cũng không còn thấy sợ hãi nữa, chúng đứng vây quanh Đường Tâm, chạy đến trước tiệm kem.

Đường Tâm mua cho lũ trẻ những vị kem mà chúng thích xong, tự mình trả tiền, lúc ấy, Lý Độn chỉ biết ngơ ngác đứng bên cạnh.

Trong lúc tiễn mấy đứa trẻ đi, một cậu bé vui vẻ thơm lên má Đường Tâm một cái, còn để lại một vết bơ, bọn trẻ chạy đi xa rồi vẫn quay lại vẫy tay với Đường Tâm.

Đường Tâm nhìn lũ trẻ chạy cho đến khi không thấy bóng dáng của chúng nữa mới quay người đi, nhưng vừa quay người, đã thấy ngay một cảnh tượng hết sức đặc biệt trước mắt mình.

Chỉ thấy Lý Độn trong tay cầm 7, 8 cây kem đủ các mùi vị, nét mặt bình thản hiếm thấy, miệng cười nói:

- Mua cho lũ trẻ xong, cũng không thể quên mua cho mình chứ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 674

Tạo Quan Hệ

Dưới ánh mặt trời yếu ớt của buổi hoàng hôn, có một người đàn ông đang đứng trong sắc vàng nhạt nhợt ấy, trong tay cầm một cây kem lớn rực rỡ sắc màu. Bức tranh này thoạt nhìn có chút kì lạ, nhưng để ý kĩ lại khiến cho người ta nảy sinh một cảm xúc gì đó khó có thể dùng lời để diễn tả được.

Đường Tâm đứng ngây người một lúc, rồi mới mím chặt môi đưa tay ra đón lấy cây kem ngọt ngào này.

Đây cũng là lần đầu tiên, cô chủ động nhận một “món quà” từ người đàn ông này.

Đường Tâm đưa mắt nhìn Lý Độn, phát hiện ra đôi mắt của anh ta cũng đang chăm chú nhìn mình. Trái tim cô bỗng thất lại, càng lúc càng đập nhanh hơn, cô vội vã cúi đầu.

Cô cũng không hiểu được chính mình bị làm sao nữa, tại sao lại có thứ cảm xúc này... Lẽ nào chỉ vì người đàn ông này đã mua kem cho cô thôi sao?

Nhưng...từ nhỏ đến lớn, ngoài người mẹ đã khuất của cô ra, có lẽ thực sự chưa có một người nào mua kem cho cô.

Thật lâu sau, Đường Tâm vẫn chưa ăn kem mà nhỏ giọng nói:

- Xin lỗi...lúc này tôi...tôi cũng hơi quá đáng.

Lý Độn lắc đầu:

- Không sao, là do tôi ngày thường không hay lui tới chỗ đông người, cho nên đến những việc nhỏ nhặt như vậy cũng không biết cư xử thế nào cho phải, chỉ cần Đường Tâm tin tôi không cố ý bắt nạt bọn trẻ là được rồi.

- Nói thật, tôi dù nói thế nào cũng cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình, một người con gái đối xử với những đứa trẻ khác còn dịu dàng như vậy, thì tôi nghĩ đối với con mình nhất định sẽ yêu thương, chăm sóc còn hơn thế nữa. Đợi đến khi chúng ta có con, Đường Tâm chắc chắn sẽ là một người mẹ tốt.

- Có con?

Đường Tâm suýt nữa thì làm rơi cây kem đang cầm trên tay, nhú mào ngại ngùng la lên:

- Lý thiếu gia, anh nói cái gì cơ? Tôi cầu xin anh từ giờ đừng nói những lời vớ vẩn như thế này nữa! Chúng ta thực sự không thể...

Vẻ mặt của Lý Độn vừa mới đang hoàng tử tế là thế, vậy mà thoắt cái đã chuyển sang vẻ nham hiểm, anh ta trầm giọng cười nói:

- Đường Tâm, có thể hay không thể, không phải chỉ nói bằng mồm được,

phải dùng trái tim để cảm nhận rồi mới có thể đưa ra kết luận được, tôi có niềm tin mãnh liệt vào tương lai của chúng ta. Em không cần phải nói gì hết, mau ăn kem đi, nếu không sẽ chảy hết đấy!

Đường Tâm còn muốn nói gì đó, Nhưng Lý Độn đã quay lưng đi về phía mọi người đang ngồi mất rồi.

Đám ba người Dương Thần ngồi quan sát hết mọi chuyện xảy ra từ đầu đến cuối. Thái Ngung ngồi cạnh Dương Thần mà giọng nói như từ nơi xa xôi vọng lại:

- Kỳ thực, bản chất cô ta cũng không hề xấu.

Dương Thần liếc nhìn Thái Ngung kinh ngạc:

- Có lẽ em đã phát hiện ra điều gì đó rồi?

- Em cũng chỉ đoán vậy thôi, là trực giác của phụ nữ.

Dương Thần nhướn mày nói:

- Cũng có thể là cô ta đang đóng kịch.

Thái Ngung lắc đầu:

- Trực giác nói cho em biết, cô ấy không phải đang đóng kịch.

- Ha.

Dương Thần Nhún vai.

- Hy vọng rằng trực giác của những người phụ nữ chúng em không sai.

Đường Tâm đương nhiên không nghe thấy những lời này. Cô đứng thất thần tại chỗ một lúc, rồi mới quay lại chỗ ngồi, phải mất rất nhiều thời gian mới ăn hết được cây kem.

Tuy nhiên, vì Lý Độn không mua kem cho Thái Nghiên nên mọi người vẫn ăn tới theo dự định ban đầu.

Sau khi ăn xong, Lý Độn đưa Đường Tâm về nhà, Dương Thần đương nhiên phải lái xe đưa hai chị em nhà họ Nghiên về nhà.

Đến lúc gần về tới nhà, ở trong xe, Thái Nghiên vẫn còn vì chuyện Ô Long ngày hôm nay mà cảm thấy bứt rứt không yên, ngồi ở băng ghế sau, rướn người về phía trước, ôm lấy cổ Dương Thần từ phía sau, chu môi nói:

- Dương Thần! Có phải em rất ngốc không? Chỉ cần nghĩ đến chuyện sáng nay, nếu như để cho người quen thấy được, thì em chỉ có nước đâm đầu vào tường tự vẫn thôi.

Dương Thần đưa tay vòng ra sau xoa đầu Thái Nghiên:

- Lại nói linh tinh cái gì đấy? Cứ tự mình suy diễn lung tung.

- Trong lòng anh thực sự không cảm thấy em rất ngốc à?

Thái Nghiên nghi ngờ hỏi lại:

- Anh nói xem, tại sao chị em lại chẳng bao giờ gặp phải những chuyện như thế này chứ?

Thái Ngung ngồi ở ghế phụ phía trước cũng bất lực, nhẹ nhàng lắc đầu, không nói thêm gì.

Dương Thần âu yếm véo nhẹ vào má Thái Nghiên, nói:

- Một người con gái luôn sống bằng tâm lòng chân thật của mình, dù thế nào cũng là một người con gái đẹp làm rung động lòng người. Nếu như đem so sánh với rất nhiều những cô gái khác luôn sống bằng lí trí, thì Nghiên Nghiên của chúng ta làm sao lại có thể gọi là ngọc được.

Thái Nghiên chớp chớp mắt, đột nhiên ôm siết cổ Dương Thần, vui vẻ cười nói:

- Dương Thần! Em biết anh luôn là người tốt nhất mà.

- Khụ khụ...!

Dương Thần nhăn nhó nói:

- Tốt thì tốt, em cũng không nên bóp cổ anh chứ, anh đang lái xe mà.

Thái Nghiên cười hì hì nói:

- Hì hì! Với một người hiểu chuyện như anh, hôm nay em quyết định sẽ không ngủ với chị nữa, em sẽ chuẩn bị cho anh một món quà.

Dương Thần vừa nghe đã phấn khởi trong lòng, Thái Nghiên không nói, bản thân hắn cũng quên mất đêm qua phải cô đơn một mình, vội hỏi:

- Quà gì vậy? Tiết lộ đi!

- Hừ! Buổi tối anh tự xem sẽ biết.

Dương Thần mắt hấp háy, nhìn về phía Thái Ngưng, cười đen tối:

- Ngưng Nhi, hay là...em cũng cùng đến?

Thái Ngưng sớm đã đoán được mọi chuyện, không nói thêm lời nào, tự mở nhạc trong xe to hết cỡ, sau đó nói:

- Tôi nghe nhạc.

Thái Nghiên cười khanh khách nói:

- Chị cũng biết ngại kìa. Anh yêu! Anh xem, chị đỏ mặt rồi kìa!

Trong ánh sáng mờ mờ, Thái Ngưng càng cảm thấy xấu hổ hơn, rốt cục không kìm nổi quay ra sau lưng Thái Nghiên một cái, đưa tay ấn mặt Thái Nghiên về chỗ cũ.

Đến nhà họ Thái, vợ chồng Thái Vân Thành đang ở phòng khách, nhìn thấy Dương Thần đưa hai cô con gái về nhà, không đợi Thái Vân Thành nói gì, Khương San đã vui vẻ đứng dậy trước, nhiệt tình hỏi thăm:

- Dương Thần về rồi à? Đã ăn tối chưa? Có muốn uống chén trà không?

Dương Thần làm gì còn tâm trí để ý đến chuyện ăn uống, hắn đang vội vàng muốn về căn phòng phía hậu viện của Thái Nghiên kìa, vậy nên hắn từ chối qua loa.

Tuy nhiên, không để cho Dương Thần kịp đi ra phía sau, Khương San đã gọi hắn lại, nói:

- Dương Thần, đừng đi vội, ta có chuyện muốn hỏi.

Dương Thần trong lòng kêu thầm, “Bác có chuyện gì thì nói nhanh lên, tôi còn bận đi thân mật với con gái bác”, nghĩ là vậy nhưng hắn vẫn tỏ vẻ ôn hòa hỏi:

- Bác có việc gì cần hỏi con ạ?

Khương San hơi ngượng ngùng, cười nhăn nhó nói:

- Chuyện này có liên quan đến hai nhà Thái – Dương chúng ta, tôi tính tặng chút quà cho Dương lão gia. Song suy cho cùng Nghiên Nghiên và Ngưng Nhi sau này cũng cùng chung sống với Nhược Khê dưới cùng một mái nhà, làm vợ của con. Ta nghĩ chỗ Nhược Khê cũng nên tặng chút quà mới phải phép, tuy rằng đứa trẻ này ta có biết nó từ khi còn nhỏ, nhưng cũng không rõ nó thích cái gì, nên ta muốn hỏi con.

Dương Thần nghe vậy liền cười gượng, nói:

- Cái này... hay là không cần đâu ạ, Nhược Khê cũng không thiếu thứ gì.

- Cho dù không thiếu thứ gì cũng vẫn phải tặng.

Khương San cũng có chút khó xử nói:

- Lúc này ta có gọi điện cho Nhược Khê. Con bé nghe xong chuyện của các con, có lẽ cũng chẳng vui vẻ gì. Ta nghĩ giúp Ngưng Nhi và Nghiên Nghiên tạo chút quan hệ tốt đẹp với con bé, sau này gặp mặt cũng đỡ khó xử.

Nghe đến những lời này, cả tròng mắt Dương Thần như muốn rơi ra ngoài.

- Bác...Bác...Bác nói gì ạ?

Dương Thần lắp bắp hỏi, cả khuôn mặt trở nên cứng ngắc.

Khương San khó hiểu hỏi lại:

- Sao vậy, Ta nói Nhược Khê có vẻ không được vui cho lắm. Haizz!!! Có điều là phụ nữ mà, ta cũng có thể hiểu được. Trong gia đình quyền quý, bà vợ cả nào miệng thì luôn nói đồng ý, nhưng trong lòng lại không hề muốn chồng mình có người phụ nữ khác. Cho nên mới nói, gia tộc quân nhân quả nhiên vẫn tốt, đàn ông thường không qua lại với nhiều người phụ nữ, giống như ông Thái nhà chúng ta, có cho thêm mấy lá gan cũng chẳng dám hưởng cái phúc ấy.

Dương Thần thiếu chút nữa là quỳ rạp xuống đất, cái bà Khương San này cũng có thể xem là khắc tinh của hắn rồi. Thật đúng là chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Tuy chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ không cho Lâm Nhược Khê biết chuyện có liên quan đến chị em nhà họ Thái, song cũng không đến mức, dùng một cái đã để cho Lâm Nhược Khê đang ở Trung Hải biết hết mọi chuyện chứ.

Lại gay go ở chỗ chuyện này là do Khương San thông báo qua điện thoại cho cô ấy biết, điều này càng chứng tỏ rằng hắn cố ý che giấu chuyện này. Như vậy sẽ càng làm cho Lâm Nhược Khê thêm hiểu lầm.

- Mẹ! Sao mẹ chưa hỏi qua Dương Thần đã tự ý quyết định mọi chuyện vậy?

Thái Nghiên ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề, giậm chân vẻ giận

đổi trách móc.

Thái Ngung cũng thấy buồn bực, nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn.

Khương San lúc này mới phát hiện ra sự việc có phần không đúng, dẫn đo một lúc mới hỏi:

- Có phải là... Nhược Khê hoàn toàn không hề biết chuyện của các con?

Thái Nghiên cũng chẳng buồn trả lời, thờ dài nhìn sang chỗ khác.

Khương San vội che miệng, ngại ngùng ngồi lại ghế sofa.

Dương Thần sắp xếp lại mọi suy nghĩ, xong mới quay đầu hỏi Thái Vân Thành:

- Tướng Quân, sao bác cũng không ngăn chuyện này lại?

Thái Vân Thành cười khỏ:

- Ta lúc này cũng đang định nói với các con đấy thôi. Ta cũng muốn ngăn, nhưng nhân lúc ta không để ý, bà ấy đã gọi điện thoại rồi. Ta chẳng qua cũng là biết khi chuyện đã rồi, dù sao đây cũng là sự thật, sớm muộn gì cũng phải nói, đây là con đường mà con chọn, con tự mình đi sửa chữa đi.

- Xong rồi! Xong rồi! Nhược Khê nhất định sẽ hận mình đến chết, vốn dĩ muốn tìm cơ hội nói chuyện trực tiếp với cô ấy, nói lời xin lỗi với cô ấy.

Thái Nghiên như phát điên kêu lên.

Dương Thần xoa xoa trán, nghĩ xem có cách nào gọi điện cho Nhược Khê. Nhưng nghĩ đến lúc này cô ấy đang tức giận, làm gì cũng không bằng mau mau về Trung Hải, chỉ có thể đến lúc đó mới giải thích hết mọi chuyện với cô được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 675

Đừng Nhìn Như Vậy

Nhìn Khương San kia, lại giả vờ “chăm chú” xem thời sự rồi. Dương Thần cũng không thể làm gì khác với bà mẹ vợ này, mệt mỏi lắc đầu thở dài, đành trở về phòng một mình chán tỉnh lại vậy.

Thái Ngưng sắc mặt cũng lộ vẻ mệt mỏi, kéo cô em gái đang buồn bực cùng Dương Thần rời khỏi phòng khách.

Đợi cho cả ba người cùng rời khỏi, Thái Vân Thành mới trách vợ:

- Bà cũng thật là..., lại làm mọi chuyện thành ra như vậy, báo hại Dương Thần và hai đứa con gái của chúng ta phải đau đầu một phen rồi.

Khương San ngẩng đầu, dáng vẻ áy náy lúc này cũng biến đi đâu hết, khẽ hừ một tiếng, cười đắc ý nói:

- Ông thực sự cho rằng vợ ông là người không biết suy nghĩ, không có đầu óc à? Tôi còn không đoán được bọn trẻ bây giờ nghĩ gì à? Tôi chính là biết được Dương Thần cũng không phải thật thà gì, mới cố ý gọi cuộc điện thoại ấy.

Thái Vân Thành sững sốt, há hốc miệng, lát sau mới cười gượng nói:

- Bà ấy à! Chẳng được điểm gì tốt cả, hà tất phải làm vậy.

- Sao lại không cần thiết?

Khương San giận dữ nói:

- Tôi là người làm mẹ, làm sao có chuyện không quan tâm đến hạnh phúc cả đời của con gái được. Dương Thần tuy là cậu ấm nhà giàu, cũng có thể xem là môn đăng hộ đối, nhưng dù nói thế nào thì con gái của chúng ta cũng là vợ lẽ, nếu không tính kế giúp chúng, đợi sau này bị người ta ức hiếp rồi, ông nói xem phải làm thế nào? Tôi thấy với tính cách của thằng nhóc Dương Thần này, nó không dám ưỡn ngực làm chủ mọi chuyện trước mặt vợ dâu. Chúng ta phải ra tay trước để chiếm lợi thế, nhất định không thể khoan tay đứng nhìn, phải đường đường chính chính chiếm thế chủ động.

Thái Vân Thành vỗ vỗ vào tay vịn sofa nói:

- Bà nói cứ như là đi đánh trận ý. Dương Thần tuy không phải là người quá mạnh mẽ, nhưng cũng không phải loại nhu nhược dễ bảo như bà nói. Trong lòng nó thế nào tự nó biết, chúng ta cũng không thể đi quá giới hạn được, nói thế nào thì vị trí con dâu cả nhà họ Dương cũng là của con bé Nhượng Khê, bà cũng đừng có khắt khe quá làm gì, hãy tin tưởng vào Dương lão gia, ông ấy tuyệt đối sẽ không bạc đãi cháu người phụ nữ của mình đâu.

Khương San cười híp mắt nói:

- Cái này thì tôi cũng biết. Tôi cũng không có ý định động đến vị trí của

Nhược Khê, chỉ là dù sao chúng ta cũng có hai đứa con gái, chị em tình thân là điều hiển nhiên rồi, cho dù nhan sắc không bằng Nhược Khê, nhưng nếu chúng đứng cạnh nhau thì tuyệt đối không thua kém ai. Chỉ cần chúng ta giúp đỡ chúng thêm một chút, chắc chắn chúng sẽ lấy được nhiều cảm tình hơn.

- Cũng không thể không nói đến việc chúng ta từng chứng kiến con bé Nhược Khê trưởng thành từ bé đến lớn, tuy nhiên xét cho cùng nếu đã liên quan đến hạnh phúc của Nghiên Nghiên và Ngưng nhi, liên quan đến quan hệ giữa hai nhà Dương – Thái, nói thế nào thì cũng nên tranh đấu một chút.

Thái Vân Thành vắt chéo chân, uống một ngụm trà rồi mới nói:

- Dù sao sự việc cũng đến nước này rồi, thôi thì tùy bà, tôi quả thật đã xem nhẹ suy nghĩ của bà rồi.

Khương San lạnh lùng hừ một tiếng, cười nói bằng giọng điệu mỉa mai:

- Ông đừng đóng kịch với tôi nữa, 30 năm làm vợ chồng với nhau, chung chăn chung gối, chỉ cần ông máy mắt một cái tôi cũng đoán được ông đang có suy nghĩ nghĩ quỷ quái gì trong đầu. Tôi lại còn không hiểu ông nghĩ gì à? Nếu như ông muốn ngăn cản tôi gọi cuộc điện thoại ấy, làm gì có chuyện ông ngăn không được chứ? Ông rõ ràng là cố ý để tôi gọi điện, trong lòng ông cũng suy nghĩ như vậy, chỉ là muốn mượn tay tôi thực hiện nó, ông đừng có chối, ông mà lại tốt bụng như vậy à?

Bị vạch trần suy nghĩ của mình, Thái Vân Thành cũng có chút xấu hổ, xoa xoa cằm, ngại ngùng cười nói:

- Bà quả là sáng suốt, sáng suốt! Tôi cũng chỉ suy nghĩ vì đại cục, vì con gái của chúng ta mà thôi.

Trong phòng khách lúc này đang diễn ra cuộc nói chuyện đầy toan tính của đôi vợ chồng. Dương Thần không hề hay biết gì về điều này, nhưng thực tế là mọi chuyện cũng đã rồi, hắn cũng không quan tâm vợ chồng Khương San là cố ý hay vô ý trong chuyện vừa xảy ra nữa.

Sau khi về đến hậu viện, Thái Ngưng lặng lẽ về phòng, Dương Thần thì vào phòng cùng với Thái Nghiên.

Ngồi xuống mép giường của Thái Nghiên, Dương Thần cũng lặng lẽ không nói gì, hắn cứ mãi mê suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Thái Nghiên thấy Dương Thần đang đắm chìm trong suy nghĩ, thì nhẹ nhàng đi thu dọn đồ, rồi tiện thể lấy quần áo đi tắm rửa.

Qua một hồi suy nghĩ, Dương Thần vẫn không thể nghĩ ra cách nào để làm nguôi ngoai cơn giận dữ của Nhược Khê, nhưng lại nhớ tới mấy ngày rời xa Trung Hải, không biết Mạc Thiện Ny và Mã Quế Phương bây giờ thế nào?

Dương Thần nghĩ mãi, Mã Quế Phương có lẽ đã bình tĩnh lại rồi, còn Mạc Thiện Ny trong lòng chắc cũng khá hơn rồi. Nghĩ vậy, nên hắn cầm điện thoại, ấn số điện thoại của Mạc thiện Ny, muốn bàn bạc với cô xem làm

cách nào để thuyết phục được bà mẹ này.

Điện thoại vừa reo vài tiếng đã có người nhắc máy.

- Có chuyện gì mà lại nhớ gọi điện cho em vậy?

Nghe giọng nói của Mạc Thiện Ny có chút mệt mỏi, song vẫn có thể nghe ra là cô đang rất vui mừng.

Dương Thần có thể hiểu được cô mấy ngày này chắc cũng chẳng dễ chịu gì, không giống như hần, da mặt thì dày, trái tim lại nhiều ngăn, hần nói bằng giọng xót xa:

- Anh lúc nào cũng nhớ đến chuyện của chúng ta, nhưng lại không dám tùy tiện gọi điện hỏi thăm em. Anh muốn đợi em bình tĩnh lại mới gọi điện cho em, em thế nào rồi? Đã khá hơn chưa?

- Vâng, em không sao.

Mạc Thiện Ny cười cười:

- Gần đây công ty nhiều việc quá, lúc làm việc cũng có thể khiến người ta quên đi nhiều việc, em vừa về đến nhà, đang chuẩn bị ăn tối, anh....

Mạc Thiện Ny chưa nói hết câu, ở đầu dây bên kia đã nghe thấy tiếng của Mã Quế Phương.

- Là Dương Thần đúng không? Con bé này muốn mẹ tức chết đây đúng không? Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, không cho phép con đến gần thằng đó.

Mã Quế Phương lớn tiếng quát, một tay giật lấy chiếc điện thoại trong tay Mạc Thiện Ny, nói với Dương Thần:

- Dương Thần, tôi cảnh cáo cậu một lần nữa, tôi tuyệt đối không cho phép hai đứa đến với nhau. Nếu cậu cứ như vậy, cho dù có phải đưa Thiện Ny về quê, tôi cũng không đồng ý, từ giờ đừng có gọi điện nữa!

Không để Dương Thần kịp nói gì, Mã Quế Phương đã ngắt điện thoại.

Dương Thần chán nản, không ngờ rằng Mã Quế Phương lại kiên quyết như vậy. Có lẽ chỉ có cách trở về Trung Hải, trực tiếp gặp mặt nói chuyện, gọi điện thoại như thế này chỉ làm cho Mạc Thiện Ny thêm khó xử.

Nhìn xuống màn hình điện thoại đang hiển thị, Dương Thần thì thào:

- Cũng đến lúc phải quay về rồi.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm mở ra, Thái Nghiên đã tắm rửa xong, cô chỉ đơn giản quấn quanh mình một chiếc khăn tắm lớn màu trắng, đôi chân trần trắng nõn bước ra.

- Anh ngăn người ra đây làm gì? Mau đi tắm rửa đi!

Thái Nghiên vừa lấy khăn lau tóc mái tóc ướt vừa cười nói.

Dương Thần tham lam, nhìn chăm chăm Thái Nghiên, cười hì hì nói:

- Cũng đúng, chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, bây giờ quan trọng là phải nhận “quả” đã.

Nói xong, liền nhanh như cắt đến bên cạnh Thái Nghiên, hôn lên má cô một cái rồi đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong, Dương thần như trút bỏ được hết mọi phiền não sang một bên, cũng lười mặc cả đồ lót, cứ để trần như vậy chạy vào trong phòng.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm, cảnh tượng trước mắt làm Dương Thần cảm thấy mũi nóng ran, dường như sắp chảy cả máu mũi luôn được vậy.

Lúc này rõ ràng chỉ thấy Thái Nghiên khoác một chiếc khăn tắm, không hiểu đã thay đồ từ lúc nào, mà điều không thể chịu nổi là cô ấy đang mặc cảnh phục!

Thái Nghiên lúc này mang một đôi giày cao gót màu chanh, đế trong như pha lê, đôi tất lưới màu đỏ ôm sát lấy cặp đùi trắng nõn, chiếc váy đồng phục cảnh sát cao trên đầu gối một chút, nhìn lên phía trên, ở phần ngực của chiếc cảnh phục màu xanh, hàng cúc ngực được mở sẵn.

Dương Thần có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong Thái Nghiên cũng mặc bộ đồ lót bằng ren màu đỏ vô cùng quyến rũ, chiếc rãnh ở ngực sâu hun hút, dưới ánh sáng khúc xạ của bóng đèn trong phòng chúng có màu ngà ngà.

Thái Nghiên không để ý đến, cô ngại ngùng cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên nhìn Dương Thần, ngập ngừng nói:

- Lúc nãy trên xe có nói, sẽ tặng quà cho anh, anh...có thích món quà này không?

Tuy rằng Dương Thần luôn có ý nghĩ được cùng Thái Nghiên trong bộ đồng phục cảnh sát đi đến đỉnh thần tiên. Nhưng không ngờ rằng, người con gái này lại chủ động làm vậy, đã thế bên trong còn chỉ mặc bộ đồ lót mỏng manh.

Sắc đỏ quyến rũ, cùng với da thịt mềm mại nõn nà của Thái Nghiên như thiêu đốt thị giác, đáng đứng mạnh mẽ mê hoặc lòng người, trông cô như đóa hoa rực rỡ quyến rũ.

Dương Thần cảm thấy từng bộ phận trên cơ thể mình như căng lên, chúng đang gào lên thảm thiết, chỉ một hành động nhỏ thôi cũng có thể khiến chúng bùng nổ, hẳn dùng hành động đơn giản nhất để trả lời câu hỏi của Thái Nghiên.

Thái Nghiên có cảm giác như mình là con thuyền nhỏ đang bơi giữa sóng gió, bị Dương Thần ôm chặt, ngã trên chiếc giường êm ái, bộ cảnh phục bị kéo ra ở phần ngực áo, một đôi gò bồng đảo lộ ra.

Tuy rằng Thái Nghiên không đầy đặn như Đường Uyển, nhưng vì công việc phải thường xuyên luyện tập nên ngực cô nhỏ gọn, săn chắc cảm giác lúc chạm vào cũng khác.

- Anh...Anh nhẹ nhàng một chút.

Thái Nghiên uốn cong dưới cơ thể của hắn, cô cảm nhận được Dương Thần nửa như hôn nửa như cắn vào chỗ nhạy cảm trên cơ thể mình, ngượng ngùng và sung sướng lẫn lộn, đôi mắt như mờ dần đi, ừ ớ nói.

Dương Thần đâu để ý đến nhiều chuyện như vậy, môi hắn liên tục dầy vò đôi môi anh đào của Thái Nghiên, như muốn nuốt chửng cả Thái Nghiên.

Hai tay hắn vờ vò trêu chọc bộ ngực của cô, sau khi hưởng thụ xong, hắn đỡ cô ngồi quay lưng lại mình, kéo chiếc váy ngắn lên.

Ngay lập tức bộ cảnh phục trang nghiêm cùng với chiếc quần lót đỏ khiến Dương thần nhìn như bị thôi miên vào vùng nhạy cảm ấy, máu nóng trong người lại sôi lên sùng sục, não bộ căng lên như sắp đứt đoạn.

Thái Nghiên khó nhọc quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt của Dương Thần nhìn như thôi miên vào chỗ ấy, cô nói như ra lệnh:

- Đừng nhìn nữa... mau... mau cởi trước đi.

Dương Thần cười ha hả,

- Cởi cái gì? Đêm nay em phải mặc nó, không cho phép em cởi, có đi ngủ cũng phải mặc.

Thái Nghiên chỉ muốn chui xuống gầm giường, nhưng đây là do tự mình mặc như vậy, nên cũng đành phải để cho người đàn ông này tùy ý chơi đùa. Tuy nhiên cô cũng quyết định, từ giờ sẽ ít chơi trò này, chỉ cần nhìn ánh mắt như ngọn lửa muốn thiêu đốt mình của Dương Thần, Thái Nghiên cũng biết được đêm nay sẽ không được ngủ rồi.

Không để cho Thái Nghiên có thời gian suy nghĩ, cả cơ thể cô như bị nhấn chìm trong cơn bão lũ, đầu óc trống rỗng, không thể nghĩ được bất cứ chuyện gì nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 676

Rất Nghiêm Trọng

Một đêm cây xanh hoa thắm, gió xuân xôn xang, làm Dương Thần sáng hôm sau tỉnh dậy thấy tinh thần sảng khoái, như thể vấn đề về tình cảm và về gia đình của hắn đều chẳng có gì to tát.

Lúc đến phòng khách nhà họ Thái dùng bữa, vợ chồng Thái Vân Thành và cô chị gái Thái Ngung đều đang ăn cơm, nhìn thấy Dương Thần một mình xuất hiện, vẻ mặt của ba người đều có chút cổ quái.

Khuôn mặt Thái Ngung có chút ửng đỏ không tự nhiên, không nói năng gì chỉ tiếp tục ăn.

Khuong San thì cười nồng nhiệt.

- Dương Thần à, mệt rồi lại đây ăn nhiều chút, lúc còn trẻ không nên đối xử tệ bạc với bản thân mình.

- Khụ khụ.

Thái Vân Thành trừng mắt liếc nhìn vợ con, lời đó có thể nói công khai như vậy sao.

May sao Dương Thần cũng thuộc dạng mặt dày, biết tiếng Thái Nghiên rên rỉ tối hôm qua bị họ nghe thấy, vẫn thản nhiên ngồi xuống, cầm lấy cái bánh màn thầu cắn một miếng, nói:

- Đừng thấy người cháu chẳng có lạng thịt nào, thực sự nội công rất mạnh, bác gái cứ an tâm.

- Khụ khụ khụ khụ.

Thái Vân Thành lần này không phải cố ý ho khan, mà bị lời nói của Dương Thần làm cho sặc.

Khuong San che miệng cười “ha ha ha ha”, vẫn không quên gấp vào bát cho Dương Thần hai quả trứng chần nước sôi.

Người Dương Thần hướng đến gần sát bên cạnh Thái Ngung, cười quái dị nói:

- Ngung Nhi, kỳ thật thời gian buổi tối có rất nhiều khoảng trống, lần sau có muốn đi chơi cùng không.

Thái Ngung điềm tĩnh hơn, cầm cái bánh bao rau đã ăn một nửa nhét vào miệng Dương Thần.

- Mau ăn đi.

Dương Thần chỉ cần hai miếng lớn đã ăn hết bánh bao rau đó, nhếch miệng cười nói:

- Chắc chắc, bánh bao bị mỹ nhân cắn rồi, hương vị quả nhiên đặc biệt.

Thái Ngung trong tâm trí rối loạn nhét bánh bao trong tay vào miệng hắn

rồi lúc này mới nhớ ra cái bánh bao kia bản thân đã cắn mấy miếng, hai má bắt giác nóng ran chỉ muốn chui xuống gầm bàn.

Khương San thấy hết tất cả, cười sung sướng.

- Ô, từ nhỏ đến lớn bác chưa thấy con gái bé bỏng đỏ mặt như thế, có đôi tượng rồi thật khác.

Thái Ngưng thật không chịu được nữa, buông đĩa trên tay xuống, đứng dậy vội chạy về phòng cô.

- Ai, Ngưng Nhi, còn chưa ăn xong mà.

Khương San kêu lên nhưng kêu không được, chỉ có thể lắc đầu cười tủm tỉm cô con gái lớn.

Thái Vân Thành thở dài có chút bất đắc dĩ.

- Con gái lớn không nên giữ, người xưa nói quả không sai.

Tiếp tục ăn hết bữa sáng cũng không thấy Thái Nghiên ra khỏi cửa phòng, đến cuối cùng vẫn là Khương San chủ động đem một ít đồ ăn vào trong, việc này khiến cho kẻ làm cha như Thái Vân Thành rất không thoải mái mặt mày trắng.

Dương Thần nói đơn giản với Thái Vân Thành, hôm nay hấn về Trung Hải, việc cần xử lý ở Yên Kinh đã xử lý rồi, chưa kết thúc, nhưng tạm thời cũng không phải là thời cơ.

Thái Vân Thành tất nhiên hiểu rõ ý của Dương Thần, ông ta biết Dương Thần đi hay ở đều do việc hấn vui hay không vui, thế nên cũng không hỏi nhiều.

Thái Nghiên vẫn còn ngày nghỉ, dự định ở lại Yên Kinh với người nhà vài ngày, vừa hay Thái Ngưng cũng không có nhiệm vụ gì đặc biệt, hiện nay cũng không phải tiếp tục giám sát Dương Thần, dự định vui vầy với người nhà một trận.

Dương Thần cũng không quên dặn dò riêng với Thái Vân Thành, đừng phân nhiệm vụ gì có hệ số nguy hiểm cao cho Thái Ngưng, Thái Vân Thành nghe thấy những lời đó thấy rất vừa lòng, đương nhiên đồng ý, ông ta nghĩ, nếu có vấn đề gì khó khăn, còn có thể mượn danh nghĩa của Thái Ngưng để nhờ Dương Thần xử lý.

Dương Thần cũng biết những tính toán nhỏ nhặt đó của Thái Vân Thành, tuy nhiên đoạt đi cùng lúc hai cô con gái nhà người ta nên có chút dễ dãi, không phải là không thể được.

Mặt khác, hai mẹ con Đường Uyển trong hai ngày tới cũng về Trung Hải, dù sao thì kỳ thi đại học tháng sau bắt đầu, Dương Thần cũng không cần tạm biệt nhiều, Đường Uyển đang dắt Đường Đường đi hỏi thăm xung quanh, xem như rải đường cho tương lai của con gái, cũng không phải tốn sức nói chuyện tào lao với Dương Thần.

Trước khi đi, Dương Thần vẫn khá quan tâm chạy đến công ty giải trí xem xem, lo lắng tình hình của Tuệ Lâm và đoàn nhân viên phối hợp.

Lầu dưới công ty vẫn có không ít phóng viên và paparazi đứng đó không chịu rời đi, tất nhiên là canh nhân vật cấp đại sư quốc tế đi ra, cũng muốn đào bới chút tin tức mới.

Tuệ Lâm và đoàn nhân viên khẩn trương chuẩn bị cho buổi họp báo công bố, để duy trì cảm giác thần bí, thậm chí đến áp-phích cũng chưa công khai, cái đó mà đặt vào người ca sỹ khác thì bất hợp lý quá, dù sao như vậy bất lợi cho việc quảng bá.

Nhưng Tuệ Lâm hiện tại không lo lắng nhất chính là tuyên truyền quảng bá, dựa vào chuỗi liên hoàn hành động chấn động toàn giới giải trí, giới ngoại đạo đều chờ xem Tuệ Lâm có thể ra album như thế nào.

Lúc vào công ty, Tuệ Lâm và nhân viên công ty cùng một số người trong đoàn đang họp, nội dung liên quan đến hoạt động tuyên truyền quảng bá theo đợt cho album, cùng với công bố ca khúc nhiều ngôn ngữ đi kèm.

Nhà sản xuất âm nhạc đã nghe qua giọng ca của Tuệ Lâm nhất trí cho rằng, Tuệ Lâm nổi tiếng là điều căn bản không thể nghi ngờ, bất luận là thực lực hay ngoại hình đều quá xuất sắc, vì thế suy xét nên cải biên một vài bài hát thành có ca từ ngoại ngữ, mau chóng tiến vào thị trường toàn cầu.

Dương Thần không hiểu cho lắm về những hoạt động này, vào phòng họp đơn giản đề gặp mặt và cổ vũ mọi người vài câu, sau đó từ biệt lên đường.

Tuệ Lâm tuy rằng không nở nhưng công việc của cô bận rộn, đành phải nhờ Dương Thần gửi lời thăm hỏi mọi người trong nhà.

Sau khi rời khỏi công ty, Dương Thần chạy thẳng đến sân bay, vì không có hành lý gì nên thấy thoải mái, vé máy bay thì tối hôm qua nhân lúc Thái Nghiên cần khoảng không nghỉ ngơi đã đặt rồi, xem chừng đến giờ cơm tối có thể đến Trung Hải.

Xe BMW Z4 sau khi lái đến sân bay có thành viên hội Thanh Long đến mang đi. Dương Thần không ngờ thành viên của hội Thanh Long kia là nhân viên phục vụ mặt đất của sân bay, thật là đến đâu cũng có nanh vuốt của Lưu Thanh Sơn.

Nhưng lúc đang qua kiểm tra an ninh, Dương Thần vô cùng bức tức nghe được tin tức thông báo của sân bay, bất ngờ có mưa rào sấm chớp.

Dù sao cũng là tháng Năm, tuy rằng không phải ngày chính giữa hè, mưa đông cũng có thể lý giải được, nhưng bức mình là cứ đến ngay lúc này.

Nếu như vậy, máy bay cũng không biết sẽ lùi cất cánh lại bao lâu, khiến Dương Thần không ngừng lo lắng.

Dương Thần nghĩ, có lẽ bản thân hẳn nên sử dụng năng lực tu luyện để thu nhỏ lại gửi chuyển phát nhanh về Trung Hải, cũng không biết vì sao, cứ có cảm giác bất an, khiến hẳn không dám khinh suất sử dụng năng lực tu luyện của bản thân.

Lúc trước cùng với Yến Tam Nương nháy mắt dịch chuyển lên núi, cũng có cái cảm giác hoảng hốt bất an, nhưng cái cảm giác này không thể nói

thành lời, cũng không muốn nghĩ nhiều, không hỏi Yên Tam Nương, bây giờ cái cảm giác càng mãnh liệt hơn.

Dương Thần ý thức được, bản thân hắn giống như đang đối diện với tình huống gì đó mà chính bản thân hắn cũng không hiểu nổi, tốt hơn hết vẫn là không dùng đến năng lực tu luyện.

Thời gian tích tắc cũng chỉ mới đến giữa trưa, Dương Thần tìm được một quán mỳ Nhật Bản ở sân bay, từ từ chậm rãi ăn bữa trưa.

Mưa to gió lớn, sấm chớp đùng đùng, kiểu này thì chắc phải mưa khoảng ba tiếng đồng hồ.

Dương Thần đợi đến mức sốt ruột, nghĩ sự việc thế là xong, kết quả vì sân bay quá nhiều hành khách, việc sắp xếp cất cánh và đăng ký cửa lại thành vấn đề.

Với cái sức ép đi lại kiểu này, chuyến bay mà Dương Thần ngồi hơn tám giờ tối mới cất cánh.

Ở sân bay, Dương Thần ngồi ăn hết mấy bát mỳ, hầu như đã thưởng thức hết hương vị của quán mỳ này.

May sao Dương Thần không nói với người nhà hắn trở về Trung Hải, bằng không thì thật rất có lỗi, cứ trì hoãn liên tục.

Hai giờ sau, Dương Thần về đến sân bay Trung Hải, lấy xe của hắn, đi trong bóng đêm trở về nhà.

Tuy chỉ mới rời khỏi mấy ngày, nhưng được hít thở bầu không khí quen thuộc, nghĩ đến những người kia trong thành phố này, Dương Thần cảm thấy ấm áp khác thường.

Lúc ban đầu hắn về nước là vì sự ra đi của Thập Thất và đứa con trong bụng cô ấy, chán nản muốn qua những ngày bình yên, cho đến hôm nay có thể có nhà, có người nhà, thật là trời cao hậu đãi.

Nửa tiếng sau, Dương Thần dừng xe bên đường căn nhà lớn, không trực tiếp chạy xe vào cổng nhà.

Dương Thần nhìn thời gian, may mắn mới mười một giờ khuya, sau khi xuống xe, nhận thấy xung quanh không có người đi đường, bóng dáng chớp một cái đã xuất hiện ở ban công cạnh nhà Sắc Vi.

Bởi vì sẽ không có tên trộm nào có cơ hội tiếp cận xung quanh nhà Sắc Vi, cho nên Sắc Vi cũng không có thói quen khóa cửa kính.

Dương Thần đẩy cửa ra, đi nhẹ nhàng đến bên cạnh chiếc giường lớn của Sắc Vi, trong bóng đêm, trên người phụ nữ đắp một chiếc chăn mỏng, mái tóc đen xõa ra trên chiếc gối trắng, khuôn mặt xinh đẹp kia có vẻ an bình mà yên lặng, đang say giấc nồng.

Dường như cũng không phải ngủ quá sâu, trong tiềm thức lơ mơ nhận thấy gì đó, Sắc Vi chậm rãi mở hai mắt, hàng mi run run, nghiêng người nhìn người đàn ông đang đứng trước giường.

Đến lúc thấy rõ, tin rằng bản thân không nằm mơ, Sắc Vi mới giật mình

nhắc người dậy khỏi giường.

- Ông xã, không phải anh ở Yên Kinh à, sao về rồi, về lúc nào ...

Dương Thần nhã nhặn cười, giơ tay vén những sợi tóc rối của Sắc Vi.

- Mới đến nơi, Yên Kinh mưa gió, anh đợi từ trưa đến tối, cuối cùng cũng về.

Sắc Vi hơi ngạc nhiên.

- Sao anh phải đợi lâu đến thế, nếu mưa gió như thế, thì đổi vé máy bay là được rồi, có phải có việc gấp cần phải về không?

Vẻ mặt Dương Thần có chút sững lại, gật gật đầu.

- Rất quan trọng, anh nhất định phải về trước mười hai giờ tối nay.

- Chuyện gì vậy?

Sắc Vi cũng thấy lo lắng.

- Em biết mà, anh thế nào mà về là chạy thẳng đến chỗ em, có việc gì cần em giúp đỡ à?

Dương Thần nhìn Sắc Vi một cách khó hiểu, nặng nề thở dài, đưa tay cầm lấy bàn tay mềm mại của Sắc Vi, kéo thân thể mềm mại của người phụ nữ ấy ôm vào lòng.

Thân thể mềm mại thoang thoảng mùi hương ấy mang lại cảm giác ấm áp khô mát, khiến Dương Thần dựa vào sau cổ của Sắc Vi, hít thở thật sâu, một hơi không khí thơm mát ngọt ngào.

Sắc Vi ôm lấy bên hông Dương Thần, càng lúc càng bối rối, trong lòng không ngừng dao động.

- Sắc Vi bé bỏng.

Dương Thần khẽ sát tai Sắc Vi dịu dàng nói:

- Sinh nhật vui vẻ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 677

Chẳng Thèm Chiến

Bốn chữ ngắn gọn khiến cho Sắc Vi vừa hồi hộp vừa căng thẳng trong giây lát ngây người.

Qua hồi lâu, mới rời khỏi trong lòng của Dương Thần, trong tối mờ, nhìn không rời mắt người đàn ông trước mặt, Sắc Vi cảm giác giọng nói của bản thân có chút khô, nhẹ giọng hỏi:

- Anh...Anh nói, nhất thiết phải trở về trước mười hai giờ...Chính là vì việc này sao?

- Cái gì mà gọi “chính là vì việc này”, nó rất quan trọng đó, hai ngày trước lúc lái xe buổi tối chợt nhớ ra, canh chuẩn thời gian trở về, vốn vẫn đủ thời gian mua quà, nhưng xem ra chỉ có thể lấy bản thân anh làm quà tặng cho em thôi.

Dương Thần cười rạng rỡ nói.

Đôi mắt long lanh của Sắc Vi có chút ướt át, cô không ngờ Dương Thần đợi nửa ngày ở sân bay, một hai khổ sở gấp gấp quay về, lại không ngờ chỉ để nói với bản thân cô bốn từ chúc phúc đơn giản.

Trên thực tế, từ sau khi Dương Thần và Lâm Nhược Khê kết hôn, Sắc Vi cũng không trông mong có thể san sẻ một ít thời gian của người đàn ông này, tuy miệng không nói ra, trong lòng tất nhiên có chút chua xót. Nhưng giây phút này đây, Sắc Vi cảm thấy tất cả chờ đợi ấy đều là ngọt ngào.

- Cảm ơn anh, bản thân em...cũng quên mất.

Sắc Vi thở thẽ nói.

Dương Thần vuốt vuốt hai má Sắc Vi bảo:

- Lúc anh vừa mới về nước thì gặp em, đến bây giờ, tuy rằng bên cạnh anh có rất nhiều người yêu anh và người anh yêu, nhưng chỉ nhớ mỗi sinh nhật em, anh không muốn bỏ lỡ ngày này hàng năm. Dù sao trong những tháng ngày sa sút tinh thần nhất anh có em làm bạn cùng vượt qua.

- Nói gì vậy nói những lời đau thương vậy, đừng có nghĩ về những chuyện đó nữa được không.

Sắc Vi ôm lấy cổ Dương Thần dịu dàng nói.

Dương Thần vỗ vỗ sau lưng người phụ nữ.

- Nó chẳng là gì cả, em ấy à, sao anh chỉ mới đi có vài ngày mà cảm giác như gầy đi? Không phải vì do nhớ anh đấy chứ.

- Hừ, bớt tự yêu bản thân đi.

Sắc Vi chuyển giọng.

- Máy bữa nay không khí trong nhà cứ là lạ, đều là do anh đó, khiến

Thiện Ny khó xử như vậy, tâm tư cũng theo anh mà không vui, ăn không ngon ngủ không yên, đương nhiên gây đi rồi.

Dương Thần sững sốt rồi thở dài.

- Anh cũng đang phát sầu đây này, dự định tìm thời gian đi gặp nhạc mẫu nói chuyện, nhất định không bỏ cuộc chắc chắn thế.

Sắc Vi gật gật đầu, dường như nhớ ra điều gì đó, tò mò hỏi:

- Ông xã...Anh nói, anh chỉ nhớ ngày sinh nhật của em? Còn Nhược Khê thì sao?

Dương Thần ngượng ngùng sờ sờ mũi, cười giả lả:

- Cái đó ... Những người khác anh thì không biết, tuy nhiên anh nghĩ chỉ ít...Nhược Khê chắc chắn không thích nhắc đến những chuyện linh tinh kiểu như sinh nhật của cô ấy.

- Uhm, vì sao thế.

Sắc Vi cảm thấy nghi ngờ.

Dương Thần nhún vai.

- Chuyện này nói thì dài lắm, cục cưng em đừng hỏi nữa, em xem anh từ xa như thế chạy về chúc mừng em...Em không có biểu hiện chút gì sao?

Sắc Vi tất nhiên hiểu ý của người đàn ông này, ngượng ngùng nói:

- Hay là đừng nữa...Bây giờ dì Mã cũng ở phòng trên lầu, Thiện Ny cũng ở đây, bọn họ đều chưa biết anh trở về, ngộ nhỡ âm thanh lớn chút, bọn họ tỉnh giấc thì không hay cho lắm.

Dương Thần cười gian xảo:

- Việc đó thì em yên tâm, anh cam đoan người bên ngoài phòng không ai có thể nghe thấy bất cứ động tĩnh gì trong phòng.

Chuyện giỡn chơi! Cho dù bản thân ở thời kỳ đại viên mãn Tiên Thiên, cũng hoàn toàn có thể vận dụng chân khí Tiên Thiên khống chế âm thanh trong một phạm vi, với khả năng tu luyện bây giờ, làm cái việc còn con đó thật sự không đáng nhắc đến! Chỉ có điều xem mình có vừa ý làm hay không thôi!

- Thật à?

Sắc Vi do dự hỏi.

Dương Thần ha hả cười nói:

- Sao thế, xem ra cục cưng Sắc Vi cũng rất muốn, bộ dạng vẻ mặt trông chờ thế kia.

- Em...Em đâu có!

Nữ vương Hắc đạo xem chừng bị nói trúng tim đen của phụ nữ, chúm chím má lúm đồng tiền.

Dương Thần đâu thèm quan tâm nhiều đến vậy, kéo tuột cái chăn lụa, ấn Sắc Vi ngã xuống giường, người đè lên trên!

Lập tức, chăn mỏng gọn sóng,

Cả đêm tình nồng ý mặn trôi qua trong yên lặng.

Đến lúc sáng sớm trời tỏ, Dương Thần hôn Sắc Vi còn nửa tỉnh nửa mê một cái, liền lẹ làng vọt từ phòng ra đến chỗ đậu xe.

Dương Thần không hy vọng, trong cái thời điểm bình thường này bị người nhà biết hẳn đến khuê phòng của Sắc Vi rồi mới về nhà.

Lái xe vào ga-ra, giống như vừa mới từ sân bay về nhà vậy.

Sau khi Dương Thần bước vào căn nhà kiểu Tây lớn của hắn, vừa lúc thấy một cảnh tượng quen thuộc nhất, vú Vương từ phòng bếp bung cháo gạo đi ra, bên bàn ăn Quách Tuyết Hoa và Tú Trinh đang ăn sáng rồi.

Nhìn thấy Dương Thần đột ngột trở về, ba người đều có hơi sững sốt chút, rồi mới lộ vẻ tươi cười vui mừng.

- Cái thằng này, sao đột nhiên xuất hiện vậy, sáng sớm đã ngồi máy bay trở về rồi à?

Quách Tuyết Hoa vội hỏi.

Dương Thần dày mặt gật gật đầu đáp:

- Dù sao thì mọi việc đã xử lý xong rồi, muốn sớm trở về, đúng rồi, sao không thấy Nhược Khê đâu?

Dương Thần nhìn quanh tứ phía, cũng không thấy bóng dáng Lâm Nhược Khê đâu, lúc này còn chưa đến giờ đi làm.

Trinh Tú bĩu môi nói:

- Anh Dương thật đúng là người chồng tốt, về đến nhà không hỏi thăm bọn em, chỉ nhớ chị Nhược Khê thôi.

Dương Thần tiến về phía trước, tóm lấy gương mặt trái xoan mềm mịn của Trinh Tú.

- Có em là lắm chuyện, chị Nhược Khê của em đâu?

Trinh Tú giãy thoát ra khỏi móng vuốt của Dương Thần, chỉ phía cầu thang, hừ hừ nói:

- Không phải đã xuống rồi sao...

Từ lối cầu thang tầng hai, Lâm Nhược Khê đang nhẹ nhàng bước từng bước đi xuống.

Hôm nay người phụ nữ ấy không mặc bộ đồ công sở bao lần vẫn mặc, thay vào đó là chiếc váy liền màu trắng, phần dưới cổ áo tròn tròn là chiếc thắt lưng da hình con bướm, mà phần thân trên còn khoác chiếc áo ngắn dệt kim màu vàng kim, màu sắc kết hợp cùng với chiếc váy càng tô đậm hơn cảm nhận.

Lâm Nhược Khê dường như có cắt ngắn tóc, mái tóc đen buông dài sau lưng gọn sóng, nhưng không phải sợi tóc thẳng, khiến cho khí chất thanh lịch thêm phần quyến rũ.

Tuy rằng đã chung sống với nhau một năm, nhưng chỉ mấy ngày không gặp, Dương Thần có chút hồn xiêu phách lạc.

Đến lúc Lâm Nhược Khê xuống lầu, Dương Thần mới nuốt nuốt nước miếng, trong lòng tự mắng lớn bản thân là đồ súc sinh, chẳng trách nhiều người

thấy hấn lấy Lâm Nhược Khê không thuận mắt, quả nhiên là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu!

- Bà xã, anh về rồi!

Dương Thần tiến tới trước, vận dụng hết khả năng lấy lòng cười nói.

Lâm Nhược Khê làm như không nhìn thấy gì, mang theo một làn gió thơm ngát đi ngang qua bên cạnh Dương Thần...

Vẻ tươi cười của Dương Thần đối diện với không khí, động tác ngưng ở đó, giống như pho tượng điêu khắc vậy.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng kéo chiếc ghế ra cho bản thân cô, dịu dàng mỉm cười với Quách Tuyết Hoa chào hỏi.

- Mẹ, buổi sáng tốt lành.

Sau đó cười với Trinh Tú rồi bắt đầu dùng bữa.

Dương Thần xoay người lại, lông mày giãn ra, vẻ mặt hiền muộn.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương chỉ có thể bất đắc dĩ đối diện với hấn, Trinh Tú che miệng cười trộm, dường như nhìn thấy Dương Thần kinh ngạc là sở thích đặc biệt của cô bé.

- Nhược Khê bé bỏng à.

Dương Thần cố lấy sức, bỏ nhào vào Lâm Nhược Khê đang ngồi, gương mặt cười nói:

- Máy ngày qua có nhớ anh không, lúc ở Yến Kinh anh rất nhớ em, em biết không, anh đừng phải một số chuyện, trong lòng bức bối, lúc đó anh nghĩ, giá có em ở bên cạnh anh, có thể giúp đưa ra ý kiến...Em đoán xem đó là chuyện gì?

Dương Thần nói xong một tràng, nhìn Lâm Nhược Khê chờ đợi.

Nhưng Lâm Nhược Khê ngoảnh mặt làm ngơ, giống như với tám chân tuyệt đối, tiếp tục ăn sáng một cách tao nhã, xem Dương Thần ở bên cạnh như không khí.

Dương Thần đau khổ buông tiếng thở dài, tuy rằng sớm biết Lâm Nhược Khê sẽ không bao giờ đối tốt với hấn, nhưng lần “chiến tranh lạnh” này thật tồi tệ! Bởi vì Lâm Nhược Khê đến cả “chiến” cũng chẳng thèm “chiến”!

Việc gì thì phải giải quyết, dù sao cũng sẽ có ngưỡng giới hạn, Dương Thần hiện tại cảm giác sức lực toàn thân không sử dụng được.

Bao nhiêu lời giải thích lấy lòng chuẩn bị trước, giây phút nhìn thấy đều bay biến cả, bởi vì đến cái cơ cũng không cho bản thân hấn!

Dương Thần gãi gãi đầu, cười đau khổ nói:

- Nhược Khê, anh biết trong lòng em nhất định rất hận anh, nhưng vấn đề của chúng ta cần tháo gỡ, không thể giấu trong lòng được, em đánh anh mắng anh đều được, chúng ta đừng chơi trò nói chuyện với người không khí được không?

Lâm Nhược Khê bồng ngẩng đầu lên, nhưng lại hướng về phía vú Vương nói:

- Vú Vương, ngày mai nấu mỳ ăn nhé, ngày nào cũng ăn cháo ngán rồi.

Dương Thần thiếu chút nữa té đập đầu xuống đất, tuy rằng bản thân hấn sai trước, nhưng không thèm nhìn thì thật quá đáng!

Vú Vương liếc nhìn Dương Thần với chút thương hại, nhưng vẫn cười đáp:

- Vâng, cô chủ, ngày mai tôi sẽ nấu mỳ Tuyết Thái mà cô thích ăn.

- Uhm.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, đứng dậy cầm lấy túi xách bảo:

- Khẩu vị của con không tốt, con không ăn nữa, đi làm luôn.

- Ăn thêm chút nữa đi, nếu không thì mang chút đến văn phòng?

Quách Tuyết Hoa lo lắng bảo.

Lâm Nhược Khê khẽ lắc đầu, xoay người đi ra cửa.

Dương Thần nghĩ không biết có nên chặn cửa lại không, như thế thì người phụ nữ ấy phải thấy sự hiện diện của hắn, nhưng trong lòng lại có cảm giác áy náy khiến cho Dương Thần không dám tùy tiện làm việc khiến cho Lâm Nhược Khê càng bài xích.

Mắt mở trừng trừng nhìn bóng dáng xinh đẹp ra khỏi nhà, Dương Thần đau buồn vuột mất, ngửa đầu lên thở dài một tiếng.

Lúc này, Quách Tuyết Hoa mới trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Cái thằng xấu xa này, đi Yên Kinh một chuyến, làm thế nào mà ra nhiều chuyện thế kia? Đáng đời Nhược Khê không thèm để ý con, đáng đời, Nhược Khê lạnh lùng như thế cũng khó xử cho con rồi. Con ấy à...rất cuộc đến khi nào mới hồi tâm!

Dương Thần kinh ngạc hỏi:

- Mẹ, mẹ đã biết xảy ra chuyện gì à?

- Phí lời!

Quách Tuyết Hoa đảo đảo cặp mắt.

- Dì con gọi điện thoại nói cho ta rồi! Con thật đúng phóng khoáng, vừa đến Yên Kinh đã phô trương thanh thế, mẹ còn lo lắng với tính cách của con không được hoan nghênh, không ngờ cả nhà họ Lý và nhà họ Đường con đều có quan hệ cả. Dì con còn nói, nhà họ Dương có người kế tục rồi, nói ta có đứa con thật quý hóa! Thật là đứa con quý hóa, một giây cũng không thể bớt lo được!

- Dì? Lại chuyện gì với chuyện gì vậy?

Dương Thần sững sốt.

- Á Lê! Quách Á Lê!

Quách Tuyết Hoa thở dài không thành tiếng đáp:

- Việc con làm ở Yên Kinh, ta biết trước Nhược Khê, thật không ngờ Khương San nhà họ Thái có thể dùng ám chiêu như thế, còn gọi điện cho Nhược Khê. Tuy nhiên, đáng đời con tên tiểu tử bị đối xử như vậy, lần này thì con tự nghĩ cách mà tháo gỡ với Nhược Khê đi, mẹ không giúp gì được

con dâu.

Dương Thần dờ khóc dờ cười, thì ra là mẹ của Vĩnh Dạ, bản thân hẳn quên mất đã gặp đôi vợ chồng Lý Tân Quách Á Lệ. Dì...cái từ này trong hai mươi năm qua thật không tưởng tượng sẽ xuất hiện.

Hiện tại bên cạnh hẳn có bao nhiêu người thân, còn có những họ hàng gặp mặt và chưa gặp mặt, thật là long trời lở đất, tuy nhiên chuyện đau đầu thật không ít.

Trình Tú nghi ngờ hỏi:

- Dì Quách, là chuyện gì thế ạ?

Quách Tuyết Hoa chỉ chỉ vào trán Trình Tú.

- Cô bé này, nhanh ăn xong rồi đi học, chuyện của người lớn đừng tò mò, sắp thi vào trường cao đẳng rồi còn hóng hớt.

Trình Tú phụng phịu, nhưng cũng không hỏi thêm.

Vú Vương do dự một hồi, giọng ôn hòa hỏi:

- Cậu chủ, tuy rằng tôi không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lần này cô chủ tức giận hơn trước, trước đây hai vị có cãi nhau thế nào thì tốt xấu gì cô chủ cũng chỉ lạnh nhạt với cậu, nhưng lần này, cô chủ xem như là không có gì, càng như thế càng khiến người ta lo lắng.

Dương Thần cũng vì thế mà ngửa ngáy da đầu, cái tình trạng này so với chiến tranh lạnh còn khủng bố hơn nhiều.

Nhưng trong chốc lát Dương Thần cũng không biết có thể làm gì mới khiến Lâm Nhược Khê hết tức giận, cũng không làm gì phá lệ khiến cô ấy tức giận, chỉ có thể bấu môi nói:

- Con cũng đến công ty đi làm đây ạ, nghĩ xem giải quyết như thế nào.

Quách Tuyết Hoa vội hỏi:

- Ai, con trai, con cũng chưa ăn sáng mà?

- Nhược Khê bảo cô ấy miệng không có khẩu vị, con còn có thể ăn uống sao, thế thì con vô tâm quá.

Dương Thần uể oải nói một câu rồi cũng ra khỏi nhà.

Quách Tuyết Hoa nhìn Dương Thần rời đi, bùi ngùi thở dài:

- Thằng bé này, con vốn chính là vô tâm!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 678

Trống Rỗng

Ngần ngán ngơ ngơ, lái xe đến công ty giải trí Ngọc Lôi, rời khỏi bao nhiêu ngày, nhân viên của công ty Ngọc Lôi thấy tổng giám đốc Dương Thần cũng không có phản ứng gì đặc biệt, dù sao việc Dương Thần thường không đi làm mọi người đều biết.

Giờ đây, đa số mọi người đều đang ngẩng cao đầu tập trung cao độ vào màn hình máy tính, Dương Thần cũng không rõ những người này đang kích động cái gì.

Đi vào trong phòng làm việc, vừa lúc nhìn thấy An Tâm rướn người trên bàn làm việc nhìn cái gì đó trên máy tính, dáng bộ rất chăm chú, mấy ngày rời khỏi rất nhiều công việc đều giao trực tiếp cho cô ấy xử lý, xem ra rất tận tụy.

Bên trong An Tâm mang áo sơ mi màu tím nhạt, ngoài khoác bộ váy công sở màu trắng, sắc mặt thản nhiên, khuôn mặt trái xoan dịu dàng và mịn màng, nhìn An Tâm bớt đi là lời, thêm vài phần mỹ miều.

Nhiều ngày không gặp tiểu yêu tinh này, giờ lại gặp mặt, khiến Dương Thần ngay lập tức tâm tư phiền muộn một mảng lớn.

- Ông xã!? Anh đã về rồi à!

An Tâm nhìn thấy Dương Thần bước vào, đôi mắt to ngập tràn niềm vui bất ngờ, buông cây bút máy trong tay, đứng dậy chạy như bay bỏ nhào tới.

Một cái ôm thật chặt, Dương Thần vỗ vỗ bờ vai của An Tâm, mỉm cười nói:

- Cục cưng An Tâm, lúc anh ở Yên Kinh đã nghĩ, em sẽ chủ động nhào tới ôm lấy anh, quả nhiên không khiến anh thất vọng.

An Tâm ngẩng đầu lên, chanh chua bảo:

- Nói như vậy, ở Yên Kinh anh lại ở cùng người phụ nữ khác rồi.

Dương Thần cười cứng đờ, không ngờ lại lộ tẩy rồi, tuy nhiên cũng may An Tâm cũng không quá so đo tính toán mấy chuyện đó, trùng mắt nhìn, nói:

- Cho dù có ở cùng người phụ nữ khác, trong lòng anh vẫn nhớ đến em không phải sao.

An Tâm hiển nhiên rất thích, gương mặt hồng hồng liếc nhìn Dương Thần một cái.

- Xem như anh khéo ăn nói...Tuy nhiên anh đột nhiên buồn nôn như thế, em thấy khó chịu.

Dương Thần âu yếm nheo nheo mũi ngọc của yêu tinh An Tâm, nói:

- Trong công ty mấy ngày nay không có việc gì chứ.

An Tâm ngay tức khắc nhớ đến cái gì đó, vỗ tay một cái nói:

- Anh về thật đúng lúc, lát nữa sẽ có cuộc họp báo, làm tổng giám đốc như anh tham dự rất quan trọng, chúng ta nhanh chóng chuẩn bị một chút, thông báo cho Triệu Đăng và Vương Khiết việc anh trở về.

- Cuộc họp báo? Vì sao?

Dương Thần sững sốt, hẳn muốn yên tĩnh nghĩ đến việc làm thế nào giải quyết với Lâm Nhược Khê, sao lại có công việc thật chứ?

An Tâm đặt đôi tay trắng ngần lên ngực Dương Thần, bĩu môi nói:

- Ông xã, anh thật phản ứng chậm quá đi, ngôi sao hàng đầu của công ty chúng ta, cô Lâm Huệ rạng sáng nay đã phát hành album mới trên toàn cầu rồi! Bây giờ trên mạng đều bắt đầu bùng nổ tin tức, ca khúc mới ơ bảng xếp hạng đã thành bão xoáy siêu cấp rồi, em vừa mới để ý thấy!

Dương Thần nghe được có cảm giác hơi mông mị, bị An Tâm lôi đến trước màn hình máy tính, nhìn tin tức trên màn hình máy tính, mới hiểu rõ được phần nào tình hình sự việc

Album cá nhân của Tuệ Lâm, vì lấy tên “Lâm Huệ” không thích hợp tuyên truyền, nên dùng tên chữ tiếng Anh «MissLin» làm tên album, đó cũng là vì có thể đồng bộ trên toàn thị trường.

Mà trong album, thu âm mười ca khúc bản gốc, đều có nguồn gốc từ người sáng tác âm nhạc mũi nhọn từ Hoa Hạ đến thế giới, một khi chất giọng đặc biệt của Tuệ Lâm biểu diễn, thuyết minh ra đủ loại quan niệm nghệ thuật.

Vốn Tuệ Lâm bởi vì tên tuổi đi cùng ngôi sao trước đây của công ty Ngọc Lôi, Christine, Liễu Nghiên Hi ... nên tiếng lành đồn xa, giờ lại có trợ giúp của đoàn đại sứ quốc tế, có thể nói toàn cầu đều chú ý đến. Hoa Hạ rất nhiều công chúng chờ mong rất lâu, nên khi album phát hành, trên inte bắt đầu điên cuồng lùng sục.

Một vài trang web đã sớm mua quyền tuyên bố bản số, bản thân tán thưởng tiếng ca của Tuệ Lâm, bước đây cùng lúc khiến cư dân mạng lần đầu tiên đều có thể nghe được tiếng ca của Tuệ Lâm.

Chưa tới mấy giờ, vốn phần nhiều cho rằng Tuệ Lâm dựa vào đầu cơ để truyền danh tiếng đến cư dân mạng, đều không có chút bực bội, nhuwnga bình luận tốt trên mạng giống như thủy triều dâng lên bao phủ một chút âm thanh phản kháng, ca khúc mới trong tuyển tập của Tuệ Lâm chỉ ít khoảng chừng năm bài đứng trong top 10!

Dương Thần giờ mới hiểu, lúc này nhân viên công ty vì sao nhìn màn hình máy tính mà phấn khởi như thế, nỗ lực của khoảng thời gian qua đã thu được thành công lớn, tình hình như thế, biểu diễn của Tuệ Lâm không chỉ tổ chức ở Yên Kinh, phỏng chừng còn muốn mở lưu diễn nữa!

Tin tức tốt này khiến cho Dương Thần tạm thời thay đổi tâm trạng chán

nản, theo như An Tâm nói, sau gọi Triệu Đăng và Vương Khiết qua, cùng nhau bàn bạc về cuộc họp báo, đồng thời liên hệ với đoàn Yên Kinh, quyết định tại thành phố nào chuẩn bị sân khấu tổ chức biểu diễn.

Những việc này nhất định mau chóng xử lý, may sao Quốc tế Ngọc Lôi vốn có không ít nguồn tài nguyên có thể lợi dụng được, công ty con trải rộng trên toàn cầu, làm việc cũng dễ dàng hơn nhiều.

Bận rộn từ buổi sáng cho đến tận chiều, đến giờ tan ca, mới tạm nghỉ ngơi được.

Dương Thần ngồi ở ghế da lớn, nhìn trên màn hình máy tính đầy tin tức liên quan đến Tuệ Lâm, cười vui mừng, nhưng lại nghĩ đến chuyện bản thân hẳn phải đối mặt với Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny, đầu lại “to” ra.

Muốn gọi điện thoại về nhà hỏi thăm, xem Lâm Nhược Khê đã trở về nhà hay chưa, Dương Thần lo lắng Lâm Nhược Khê lại như mọi lần, cố ý tránh né hẳn không trở về nhà, nhưng lại nghĩ lại như không, gọi hay không gọi, kết quả đều như nhau.

An Tâm chỉnh sửa lại một vài văn kiện, nhìn thấy Dương Thần thất thần ngồi đó thở dài yếu ớt, liền chậm rãi tiến đến phía sau lưng Dương Thần, đôi tay mềm mại đặt lên hai bên cổ của Dương Thần mát-xa.

Dương Thần lúc này mới để ý An Tâm chưa tan ca về nhà, cười bảo:

- Cục cưng An Tâm, em cùng đã bận rộn cả một ngày rồi, về nghỉ ngơi đi.
- Tâm tư anh không tốt, trong nhà lại xảy ra chuyện gì à?

An Tâm hỏi.

Dương Thần đưa tay ra sau vỗ tấy mu bàn tay của An Tâm.

- Yên tâm, anh sẽ xử lý được.

An Tâm cúi người xuống phía trước, hai má nhẹ nhàng cọ vào mặt Dương Thần, dịu dàng nói:

- Anh yêu, anh biết không, lúc anh không có ở Trung Hải, em cảm thấy cả thành phố này đều hoang vắng, không thấy một bóng người... Cho nên, dù xảy ra chuyện gì thì đối với em chỉ cần có anh bên cạnh, đó chính là điều mãn nguyện nhất rồi...

Giống như làn nước mát dịu khiến Dương Thần có chút xấu hổ, bởi tình thần tình cảm của hắn suy sụp khiến người phụ nữ của hắn cùng khổ sở theo, thật áy náy.

Dương Thần quay đầu lại cười nói:

- Được rồi, về nhà đi, anh cam đoan lập tức đứng lên giải quyết vấn đề, nếu em còn chưa chịu về, anh lại muốn bắt lấy em chơi “trò chơi văn phòng” đó ...

- Xem anh thay đổi sắc mặt, em yên tâm rồi.

An Tâm cười vui, hôn lên môi Dương Thần một cái, mới vẫy vẫy tay, rời khỏi văn phòng.

Văn phòng làm việc yên tĩnh hẳn, tay của Dương Thần tự động cảm lấy

con chuột, kích trên màn hình máy tính phát bài hát mới của Tuệ Lâm.

Tuy rằng trước đây nghe qua Tuệ Lâm hát ở phòng thu âm, nhưng lại muốn nghe một lần ca khúc đã chế tác hoàn thành, cảm giác lúc thưởng thức khác.

Cùng với tiếng ca kỳ ảo, giai điệu nhẹ nhàng, trong mắt Dương Thần dần dần toát ra vẻ sáng ngời...

Sau hơn nửa giờ, trong lúc Dương Thần tan ca về nhà, rất may mắn là Lâm Nhược Khê về nhà đúng giờ, còn giúp đỡ Quách Tuyết Hoa những việc đơn giản trong bếp, xem ra tâm trạng cũng không tồi.

Dương Thần ngẫm nghĩ một lúc, bước vào bếp, cười nói:

- Nhược Khê bé bỏng, cố gắng thế, xem chừng không lâu nữa sẽ thành bếp trưởng của nhà rồi.

Vú Vương và Quách Tuyết Hoa đều liếc nhìn Dương Thần một cái, còn Lâm Nhược Khê vẫn tiếp tục gọt vỏ khoai tây không thèm bận tâm đến Dương Thần, thậm chí động tác tay không ngừng lấy một giây.

Dương Thần giống như bị nghe vậy, xấu hổ quay về phòng khách, vốn tưởng tâm trạng của Lâm Nhược Khê đỡ hơn chút, nhưng bây giờ xem ra không nhìn thấy sự tồn tại của hắn.

Dương Thần lại nghĩ đến chuyện của Tuệ Lâm, xoay người lại nói:

- Đúng rồi, cô bé Tuệ Lâm công bố Tuyển tập rồi, thị trường sôi sục cả lên, Nhược Khê em gọi điện thoại khen ngợi cô bé đi, cô bé phải bắt đầu biểu diễn rồi, cần sự cổ vũ.

Lời vừa nói xong, động tác tay của Lâm Nhược Khê thoáng ngừng đôi chút, gương mặt lạnh lùng hiện lên cảm xúc phức tạp, nhưng lướt qua trong giây lát.

Dương Thần tự hắn trông quả đáng thì phải ném vị quả đáng thôi, Lâm Nhược Khê hiển nhiên nghe được hắn nói gì, chỉ là không nhìn hắn, ngược lại đối với việc của Tuệ Lâm có thể khiến cô ấy dao động.

Vốn còn chuẩn bị thêm một vài lời, như bây giờ thì không có cơ hội nói rồi.

Đúng lúc đó, điện thoại trong túi của Lâm Nhược Khê rung lên, Lâm Nhược Khê buông củ khoai tây đang gọt dở và dụng cụ xuống, xoa xoa tay, lấy điện thoại ra xem, gương mặt lạnh lùng hiện lên sự vui mừng kín đáo, nhanh chóng nghe điện thoại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 679

Thầy Giáo Đại Học

Dương Thần nhú mày, sao tự nhiên lại vui vẻ thế, chẳng lẽ là điện thoại của Tuệ Lâm? Không trùng hợp thế chứ?

Chỉ nghe thấy Lâm Nhược Khê giọng dịu dàng hỏi người trong điện thoại:

- Chris, anh đến Trung Hải rồi à?

Chris? Dương Thần sững sốt, không phải Tuệ Lâm? Là người nước ngoài sao? Là đàn ông?

Là người đàn ông như thế nào lại khiến Lâm Nhược Khê tiếp điện thoại vui sướng như vậy?

- Ồ... anh vẫn như trước, thích ăn ngon, cùng lắm nếu tới Nhật Bản rồi, ngày mai chắc có thể đến Trung Hải, em đi sân bay đón anh, lúc nào anh đến?

Lâm Nhược Khê mong chờ hỏi.

Tròng mắt Dương Thần suýt rớt xuống, đối với người chồng này thì không thèm phản ứng, đối với người đàn ông ngoại quốc kia lại quan tâm thế sao?

- Sớm vậy sao?

Lâm Nhược Khê tiếp tục nói chuyện:

- Ừm, cũng tốt, em lái xe đến đón anh, sáng mai gặp.

Lâm Nhược Khê nói xong, tắt điện thoại, lộ ra vẻ hơi hoài niệm, tựa hồ hồi ức lại chuyện cũ gì, sau đó mới cất điện thoại, tiếp tục tước quả đậu.

- À... Nhược Khê, là ai vậy, người cần em sáng sớm đến đón?

Dương Thần không nhịn được hỏi.

Lâm Nhược Khê không trả lời, tiếp tục làm việc.

Dương Thần trong lòng khó chịu, giống như có đá đè nặng, nhưng cũng không dám hỏi thêm, sợ làm Nhược Khê giận.

Lại nhìn sang Quách Tuyết Hoa và vú Vương, hiển nhiên cả hai đều không rõ ràng, không biết là ai.

Quay lại phòng khách, Dương Thần đi qua đi lại, nghĩ mãi, lông mày đã nheo lại, vẫn nghĩ mãi không ra...

Kỳ thực, trước đây rất lâu hắn đã từng nghĩ, dựa vào tư sắc, thân phận của Nhược Khê, chắc chắn số người theo đuổi phải nhiều như cá dưới sông, giống như Hứa Trí Hoàn, Tăng Tâm Lâm lúc trước, giờ còn có Ninh Quốc Đống...

Nhưng bên cạnh Lâm Nhược Khê, thật sự không có người đàn ông nào

đến gần được, tuy rằng có thể hiểu được cô không hề thích bọn họ, nhưng làm sao có thể đảm bảo cô không hề có bất cứ quan hệ mật thiết với người khác giới nào? Dù sao Lâm Nhược Khê cũng có đi học hết cấp 3, hết đại học, cũng từng trải nhiều năm ngoài xã hội, số người quen biết chắc chắn không nhỏ.

Hơn nữa, hiện tại, Lâm Nhược Khê vẫn bất mãn với bản thân, khó có thể nghĩ đến việc tiếp xúc với người khác giới, bất kể là muốn làm mình tức chết hay là hoàn toàn thất vọng với chính mình, đây đều là vấn đề nghiêm túc.

Dương Thần cũng không cho rằng lúc này nên giả rộng lượng, đến lúc gia đình hạnh phúc, thế nào cũng phải hết sức ngăn cản bất kể nhân tố nguy hiểm nào.

Cái tên Krish kia rốt cuộc là ai, Dương Thần nghĩ đến đầu đầu, cuối cùng, cắn răng quyết định, nếu Lâm Nhược Khê sáng mai muốn ra sân bay đón tên kia, mình cũng sẽ đi theo xem xem.

Trình Tú vừa tan học về nhà, mới vào cửa đã thấy Dương Thần nghiêng răng nghiêng lợi, có chút lo lắng hỏi thăm:

- Dương đại ca, anh không có việc gì chứ?

Dương Thần lúc này mới phát hiện tâm tình mình hơi kích động, hơi nóng nảy rồi, nếu không phải là rất đỗi lý, hận không thể nắm cổ áo Lâm Nhược Khê để hỏi rõ, đến giờ cũng chỉ đành im lặng đối phó.

Dương Thần khoát tay áo, nói:

- Không có vấn đề gì, anh mãi nghĩ việc quá thôi.

Trình Tú nửa tin nửa ngờ “ồ” một tiếng, bỗng nhớ tới cái gì, hài lòng nói:

- Được rồi, hôm nay trong trường có bạn cầm điện thoại bật bài hát của chị Tuệ Lâm, thực sự rất hay, làm chúng em đều quên cả học, chị Tuệ Lâm lúc nào thì về Trung Hải bắt đầu Liveshow ạ?

Dương Thần gõ gõ đầu cô bé, cười nói:

- Việc Liveshow anh đã liên hệ rồi, em cứ yên tâm học hành, chờ thi xong, anh sẽ cho em làm trợ lý cho Tuệ Lâm.

- Em không cần.

Trình Tú lắc đầu quầy quậy:

- Em chỉ muốn có một ghế VIP, hi hi...

Nói chuyện phiếm với Trình Tú một lát, cuối cùng cũng vui vẻ hơn. Lúc ăn tối, Lâm Nhược Khê vẫn lạnh lùng, Quách Tuyết Hoa và vú Vương cũng không hỏi nhiều chuyện hai vợ chồng, làm như không có chuyện gì cả.

Lâm Nhược Khê ăn xong, giúp vú Vương rửa bát, mấy ngày nay theo vú Vương rèn luyện, bản lĩnh làm việc nhà của Lâm Nhược Khê đã tăng rất nhiều, khiến vú Vương vui vẻ ra mặt, Quách Tuyết Hoa cũng rất vừa lòng.

Thu dọn xong, Lâm Nhược Khê lên lầu trở về thư phòng, vẫn không nói không rằng.

Dương Thần buồn khổ không biết nói gì, nhìn Quách Tuyết Hoa và vú

Vương đang xem phim Hàn Quốc, cũng không muốn phá rối, tự mình lên lầu tắm nước lạnh, đi ngủ sớm.

Vì trong đầu vẫn còn nhớ những lời Nhược Khê nói trong điện thoại và tên Chris thân bí kia, Dương Thần cả đêm khó chợp mắt.

Đợi đến lúc gần sáng, cả đêm nằm suy nghĩ, Dương Thần biết Nhược Khê sẽ đi sân bay đón người, vì vậy đôi tai nhạy bén nghe ngóng động tĩnh trên lầu.

Đến giờ ăn sáng, nghe thấy tiếng Lâm Nhược Khê xuống lầu, Dương Thần không vội vã xuống, mà đợi cô lái xe ra khỏi cửa, Dương Thần mới yên lặng lắc mình một cái, từ trên sân thượng nhảy xuống, chạy đến nhà xe, theo đuôi Nhược Khê ra sân bay.

Nếu nói về kỹ thuật lái xe bám đuôi, Dương Thần căn bản không cần luyện tập nhiều, hoàn toàn có thể bám sát chiếc Bentley của Nhược Khê, không để cô nhìn thấy mình từ kính chiếu hậu.

Dương Thần trong lòng thấp thỏm bất an, suy nghĩ mãi, nếu thật sự là người đàn ông gần gũi với Lâm Nhược Khê, mình nên xử trí thế nào? Cũng không thể trực tiếp làm thịt gã, đúng là càng nghĩ càng đau đầu.

Mở cửa sổ xe, để không khí lạnh sáng sớm ủa vào, Dương Thần hít một hơi sâu, cố gắng áp chế tâm tình đang xao động.

Sau nửa tiếng đồng hồ, xe tiến vào đoạn đường vào sân bay.

Bởi vì còn sớm, xe cộ không đông, Lâm Nhược Khê dừng xe ở ven đường cửa vào cổng quốc tế đến.

Từ chiếc Bentley đỗ đi xuống là Lâm Nhược Khê mặc bộ váy áo có cổ màu xám, bên ngoài là áo vest xanh lam có vẻ rất có tinh thần, rất có phong cách Hàn Quốc, lại thêm vào dung nhan xinh đẹp khiến vô số ánh mắt ở sân bay đều quét qua cô.

Lâm Nhược Khê cũng đã quen bị chú ý vậy, bình tĩnh nhìn đồng hồ trên cổ tay, kiên trì đợi người từ cổng đi ra.

Dương Thần đỗ xe cách đó khoảng 100 mét, quan sát từ xa, nếu lúc đó Lâm Nhược Khê và Chris không có hành động thân mật nào, hẳn sẽ lặng lẽ rời khỏi, không cho Lâm Nhược Khê biết.

Không quá vài phút sau, cửa tự động ở cổng ra mở ra, một nhóm hành khách đi ra.

Lúc một người kéo va li đen, mặc áo sơ mi kẻ ô, thân hình cao lớn, tóc hơi xoăn, thoạt nhìn tầm gần 40 tuổi, tướng mạo là một người đàn ông trưởng thành đi tới, Lâm Nhược Khê mỉm cười, chủ động đi tới.

Dương Thần ngồi trong xe khá căng thẳng, đó là Chris? Nhìn không giống người ngoại quốc mà giống người Hoa Hạ hơn, chỉ là có vẻ hơi lớn tuổi.

Nhưng cảnh tiếp sau đó làm Dương Thần nhất thời không nhận được nữa.

Chỉ thấy Chris kia buông va li ra, tiến đến ôm lấy Lâm Nhược Khê đang

tươi cười, lại còn nhẹ nhàng vuốt vuốt sau lưng cô...

Dương Thần cảm giác máu trào lên não, hàm răng dường như nghiến lại, không nói không rằng khởi động xe, hung hăng đạp chân ga...

“Brum...”

Động cơ xe điên cuồng rít gào, chiếc M3 vọt lên tựa như hỏa tiễn.

Những người qua đường và nhân viên ở sân bay đều vô cùng kinh hãi, thậm chí cho rằng có khủng bố!

Chỉ thấy một chiếc xe trắng như một tia chớp hướng thẳng về phía cửa ra.

Khoảng cách chỉ hơn một trăm mét, trong một vài giây đã đến nơi, Dương Thần lại còn dùng hết sức đạp ga, thiếu chút nữa là bay lên.

Lâm Nhược Khê và Chris cũng bị dọa hết hồn, Chris buông Lâm Nhược Khê ra, hoảng hốt trừng mắt lên.

Lâm Nhược Khê nhận ra Dương Thần, trong mắt tràn ngập kinh hoàng, nghi hoặc.

Dương Thần từ trong xe bước tới, đóng cửa xe “rầm” một cái, hắng giọng bước đến trước mặt hai người, lạnh lùng nhìn Lâm Nhược Khê, rồi lườm Chris gay gắt!

Chris nuốt nước bọt, miễn cưỡng cười, dùng tiếng Anh hỏi:

- Xin hỏi... vị tiên sinh này tìm tôi có việc gì?

Dương Thần cười nhạt, không có chút cảm xúc, cũng dùng giọng Mỹ hỏi:

- Anh là Chris?

Chris cứng ngắc gật đầu, người đàn ông trước mắt rõ ràng còn rất trẻ, nhưng lại có khí thế khiến người ta sợ hãi không dám cất tiếng.

- Ôm vợ người khác, cảm giác thích lắm hả?

Dương Thần hỏi, tràn đầy chế giễu.

Chris sửng sốt:

- Vợ?

Lại nhìn về phía Lâm Nhược Khê, giật mình nói:

- Nhược Khê, em kết hôn rồi? Sao không nói? Người này là chồng em sao?

Lâm Nhược Khê mặt cười trắng bệch, đôi mắt lóe sáng, nhìn thẳng Dương Thần không nói lời nào.

Dương Thần lạnh lùng nhìn cô, cười lạnh nói:

- Thế nào, không nói với anh ta là em kết hôn rồi sao, xem ra em có chuẩn bị từ sớm? A... Tuy anh biết rất nhiều việc anh phải xin lỗi em, nhưng em thật làm anh ngưỡng mộ đó, Lâm Nhược Khê, nếu em muốn tìm một người già vậy làm anh ghen, anh thấy cũng không cần thiết, em cũng không cần phải lén lút, cứ quang minh chính đại, giống như anh vậy.

Quanh đó không ít người tò mò, muốn biết có chuyện gì xảy ra.

Một gã mặc cảnh phục rẽ đám người đi tới cạnh Dương Thần, cầm một hóa đơn phạt, nghiêm nghị nói:

- Tiên sinh, anh lúc này lái xe như vậy là vi phạm nghiêm trọng luật trị an, ở sân bay không được lái xe nguy hiểm vậy, lần sau anh chú ý chút, phạt tiền 400...

Nhìn gã cảnh sát ghi lại biển số, chuẩn bị viết hóa đơn phạt, Dương Thần cười nhạo nói:

- Đồng chí cảnh sát, anh hình như không rõ tình hình, tôi đang xử lý vấn đề vợ tôi với người đàn ông khác, nếu anh có chút lương tâm, đừng quấy rầy tôi nữa.

Cảnh sát giao thông mặt khỗ sở nói:

- Cái này... tiên sinh, tôi biết anh đang không vui, nhưng tôi là người làm công, hóa đơn phạt là bắt buộc...

- Phạt cái đầu anh ấy!

Dương Thần lửa giận bốc lên, một tay giật hóa đơn phạt ném qua một bên.

Lâm Nhược Khê toàn thân lạnh ớn, như chịu phải cái kích thích gì rất lớn, gần như không chịu được nữa.

Chris rút cuộc thấy rõ tình huống này, vội hỏi:

- Vị này... chồng của Nhược Khê, tôi nghĩ chúng ta có hiểu lầm rồi...

- Hiểu lầm?

Dương Thần cười khẩy:

- Tôi không thấy vậy, người phụ nữ này có thể ôm một người bạn bình thường ư, Lâm Nhược Khê...

Hai mắt Lâm Nhược Khê rút cuộc cũng rút nước mắt, hai tay nắm chặt lại, như là muốn cắn móng tay vào da thịt...

Dương Thần cảm thấy chính mình sắp phát điên, cố nén nỗi đau như dao cắt trong lòng nói:

- Em không nói chuyện với anh, được thôi, em giận anh, anh hiểu, em muốn đánh chửi anh, anh đều chịu được... nhưng em không chịu nghe anh giải thích gì hết, đã đến sân bay đón gã Chris chết tiệt này... Lâm Nhược Khê, anh thật không ngờ...

“Chát!”

Lâm Nhược Khê đột nhiên giơ tay, tát một phát lên mặt Dương Thần.

Tiếng tát vang lên khiến cho mọi người xung quanh kinh hãi.

Dương Thần không hề né tránh, cũng không muốn tránh, sờ sờ lên chỗ bị đánh, hừ nhẹ một tiếng:

- Thế nào? Dám làm không dám bị người khác nói sao?

- Tiên sinh anh hiểu lầm thật rồi!

Chris lo lắng hét lớn:

- Tôi là thầy giáo đại học của Nhược Khê, không phải... không phải loại người anh nghĩ đâu.

Lộp bộp... Dương Thần cảm giác như đáy lòng mình có vật gì đó rơi

xuống...

Hắn gần như hóa đá, một lúc sau, Dương Thần mới hồi phục tinh thần, cứng ngắc quay đầu nhìn Chris, khan giọng hỏi:

- Anh... vừa... nói... cái gì?

Chris cười khỏ nói:

- Vị tiên sinh này, anh thực sự là hiểu lầm rồi, tôi là Chris Andrew Auerbach, là thầy giáo đại học của Nhược Khê, cũng là thầy hướng dẫn của cô ấy lúc làm nghiên cứu sinh, chủ yếu nghiên cứu về quản lý tài nguyên nhân lực. Tuy tôi có nửa huyết thống Hoa Hạ, nhưng tôi là người Mỹ, hơn nữa tôi cũng kết hôn rồi, vợ tôi Jennifer mấy hôm nữa sẽ sang đây gặp tôi.

Hai năm trước tôi quay về Mỹ dạy học, gần đây mới nhận được lời mời của Nhược Khê, để tôi đến công ty Ngọc Lôi làm một quản lý, vì cô ấy là học trò mà tôi đặc ý nhất, tuy rằng bỏ học giữa chừng, không tốt nghiệp, nhưng chúng tôi vẫn giữ quan hệ tốt, vẫn giữ liên lạc, hơn nữa tôi cũng rất coi trọng tương lai của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, nên mới đặc biệt đến đây.

Thật không ngờ, cái ôm xã giao của tôi lại làm chồng của Nhược Khê, vị tiên sinh này hiểu lầm... Tôi... ôi, thượng đế phù hộ, tôi thật không biết Nhược Khê đã kết hôn, tiên sinh, anh thật sự đã hiểu lầm Nhược Khê rồi...

Dương Thần không biết phải dùng từ gì để hình dung tâm tình lúc này, bởi vì nếu nói là đột nhiên vui sướng, thà nói là đột nhiên gặp nạn...

Tất cả đều được làm rõ...

Bởi vì là ân sư đến Hoa Hạ giúp cô quản lý công ty, nên Lâm Nhược Khê mới hài lòng đến vậy...

Bởi vì giáo sư ở Mỹ không câu nệ tiểu tiết, trực tiếp gọi tên, lại còn gọi thẳng là Chris...

Bởi vì là người Mỹ, thầy trò lâu không gặp, mới theo lễ tiết phương Tây mà ôm chào hỏi...

Dương Thần có chút không dám đối mặt với Lâm Nhược Khê lúc này, bởi vì trong đôi mắt ngọc bi thương kia, hình ảnh của chính mình có vẻ rất u ám...

Đám người xung quanh chỉ trở, nhiều người không biết cụ thể có gì xảy ra, cũng có thể đoán là Dương Thần hiểu nhầm Lâm Nhược Khê.

Dương Thần biết, không chỉ hắn làm mất mặt chính mình, mà còn làm xấu mặt Nhược Khê trước mặt mọi người.

Chính mình rốt cuộc đã làm gì? Sao lại hoài nghi Lâm Nhược Khê, còn lén lái xe theo dõi vợ mình, còn... còn trước mặt mọi người chế nhạo cô ấy...

Nếu có thể, Dương Thần muốn tự đập vào đầu mình... thế nhưng mọi việc đã xảy ra.

Đầu óc Dương Thần có thể lĩnh ngộ cảnh giới tột cùng của võ đạo, hiểu được những điều người khác mấy đời cũng không lĩnh ngộ được, nhưng

cảnh tượng trước mắt lại làm hắn bế tắc...

- Nhược Khê... anh...

Dương Thần đầu óc mơ hồ, không nghĩ ra câu gì an ủi, cau mày, sắp phát cuồng.

Lâm Nhược Khê nhắm chặt mắt, đưa tay lau nước mắt, trong thế xác xinh đẹp, linh hồn cô dường như không còn ánh sáng.

Một lúc lâu, Lâm Nhược Khê mới cố gắng hết sức bình tĩnh nói với Chris bên cạnh:

- Chris, xin lỗi, anh vừa đến đã gặp chuyện này, em đưa anh về công ty giới thiệu với một số người lãnh đạo.

Chris gật đầu, do dự nhìn Dương Thần một lúc, cũng không có gì để nói, chỉ có thể thở dài, theo Lâm Nhược Khê lên xe.

Chỉ còn lại Dương Thần một mình đứng đó, tựa như một gã gà trống thất bại, trên mặt trắng bệch.

Gã cảnh sát lúc này bị ném tập hóa đơn phạt xuống đất tức giận bước lên, cố sức viết xong đơn phạt, ấn vào tay Dương Thần.

- Tiên sinh, hóa đơn phạt của anh, lần sau chú ý luật nhé.

Dường như nói xong chưa hết giận, gã cảnh sát chỉ vào mặt Dương Thần giáo huấn:

- Là đàn ông mà làm như anh, coi như thất bại!

Dương Thần giống khúc gỗ, ngoảnh mặt làm ngơ, trong tay nắm hóa đơn phạt, mắt nhìn chằm chằm xuống đất, như người mất hồn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 680

Anh Cũng Không Thành Công

Lâm Nhược Khê dẫn theo giáo sư Chris lên xe xong, im lặng khởi động xe, rời khỏi sân bay.

Chris ngồi ở ghế phụ, có chút tự trách nói:

- Thật có lỗi, Nhược Khê, tôi không ngờ lại mang đến phiền phức cho em, tôi sẽ tìm lúc nào rảnh xin lỗi chồng em.

- Không cần.

Lâm Nhược Khê hốc mắt vẫn hồng hồng, nhưng cảm xúc đã bị kiềm chế, thản nhiên nói:

- Thầy vốn không làm sai gì hết.

- Nhưng...

- Chris, em mời thầy đến là muốn thầy đảm nhiệm chức giám đốc quản lý nhân lực, chuyện gia đình và hôn nhân của em thầy không cần lo.

Lâm Nhược Khê nói.

Chris búi ngùi thở dài, cười khổ gật gật đầu nói:

- Được rồi, nói thật, tôi cũng rất ngạc nhiên vị tiên sinh kia, rốt cuộc là nguyên nhân gì có thể khiến hai người đến với nhau. Mặc kệ thế nào, tôi hy vọng hai người được hạnh phúc mỹ mãn, dù sao, vị tiên sinh kia cũng rất quan tâm em.

Lâm Nhược Khê không thể phủ nhận khẽ hừ một tiếng:

- Chris, quan hệ bọn em rất phức tạp, thầy không cần để ý. Huống chi, lên lút theo sau, lại không phân biệt được đen trắng mà hoài nghi nhân cách của chúng ta, lại để ý lời nói của em, em thà không bị để ý.

- Ai... Nhược Khê, tuy rằng tôi không biết nội tình, nhưng tôi tin, mâu thuẫn của em với chồng không phải mình cậu ấy đơn phương, em cũng có trách nhiệm. Làm thầy em, tôi không thể không nói, em là học sinh cực xuất sắc về bài vở, bài tập, sự nghiệp và trí tuệ, khiến tôi làm thầy cũng tự xấu hổ. Nhưng làm một người con gái, kỳ thực em không thành công, tôi thấy em phải học tập Jennifer vợ tôi nhiều.

Chris lắc đầu thở dài.

Lâm Nhược Khê nhú mày, liếc vị ân sư một cái:

- Vì sao vậy?

- Em biết không, nửa năm trước, tôi có một người tình rất thân mật, lúc đó tôi thường xuyên lừa gạt Jennifer, thật ra là ở cùng tình nhân.

Chris có chút ngại ngùng nói:

- Ha ha, đáng tiếc có một lần ở khu mua sắm, tôi bị vợ bắt được, cô ấy

liền hiểu tất cả...

Lâm Nhược Khê trong mắt có một vẻ kinh ngạc, tạm thời cũng quên đi đau xót, lắng lắng tiếp tục nghe Chris kể.

Chris thở dài nói:

- Tôi lúc ấy nghĩ mình thật mất mặt, thấy Jennifer hướng đến gần tôi, tôi thậm chí tay run lên, chân nhũn ra, thiếu chút thì ngất xỉu. Tôi rất lo lắng cô ấy sẽ làm loạn lên ở đó, như vậy thì không xong... Phóng viên ở Mỹ sẽ viết, giáo sư Chris Auerbach nổi tiếng về tài nguyên nhân lực học yêu đương trộm bị bắt được... sau đó là tòa án đưa đơn đến, thân bại danh liệt...

Lâm Nhược Khê im lặng, cô không ngờ ân sư của chính mình cũng là người đàn ông như vậy, nhưng dù sao cũng là thầy mình, không có cách nào nói gì.

Chris sờ sờ cằm, hồ thẹn cười nói:

- Nhưng, sự tình lại không giống như tôi nghĩ.

Lúc ấy Jennifer thân yêu của tôi vô cùng tao nhã đi đến trước mặt tôi và người phụ nữ kia, giống như bạn bè tình cờ gặp mặt, cười nói với tôi:

- Bọn trẻ vẫn luôn cảm thấy anh là người cha tốt, còn em cho đến giờ vẫn tin tưởng vững chắc, anh là lựa chọn chính xác cả đời của em, chúng em chờ anh về ăn tối, làm cho anh món salad gà yêu thích...

Ôi... Thượng đế...

Nhược Khê, em biết không, lúc ấy tôi xấu hổ cực kỳ, tôi phát hiện ra tôi khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt tình yêu với Jennifer... cô ấy thật sự làm cho người ta khó có thể cự tuyệt, tôi lúc ấy cùng người phụ nữ kia đi ra, sau đó không còn liên hệ gì. Cho đến giờ, tình cảm của tôi với Jennifer vẫn tốt như cũ, cô ấy lần này cũng không chút do dự quyết định theo tôi, đến Hoa Hạ sinh sống.

Lâm Nhược Khê nắm chặt tay lái, cười nói:

- Thật ư, vậy thì tốt quá.

Chris cười nói:

- Tôi kể chuyện này cho em nghe, là hy vọng em có thể có cuộc hôn nhân mỹ mãn, dù sao em cũng là học sinh tâm đắc nhất của tôi.

Nhược Khê, kỳ thực cái đàn ông cần không nhiều như phụ nữ, phụ nữ sẽ ghét đàn ông không lãng mạn, không đủ sắc sảo, không đủ trung thành, nhưng trên thực tế, đàn ông cần phụ nữ giữ thể diện cho anh ta...

- Thế diện?

Lâm Nhược Khê thì thảo hỏi lại.

- Đúng vậy, mặc kệ là trong trường hợp nào, trước mặt người khác, cho dù là người nhà, đàn ông cũng không muốn mất mặt. không cần nghĩ phải làm đàn ông khuất phục em trước mặt mọi người, đây là không thực tế, trừ phi người đàn ông kia không có tự tôn. Chính như Jennifer vợ tôi làm, trước mặt mọi người khác, dù có phát hiện tôi ở ngoài có người khác, vẫn giữ thể

diện cho tôi, việc này sẽ khiến tôi cảm kích, làm tôi càng yêu cô ấy hơn...

Tin tôi đi, Nhược Khê, chồng em rất yêu em, tôi là đàn ông nên có thể nhìn ra, mà một người đàn ông yêu em, khoan dung với anh ta là điều anh ta khó kháng cự nhất.

Chỉ cần em trước mặt người khác tốt với anh ta chút, ví dụ như trước mặt đồng nghiệp, hay trước mặt cha mẹ, khiến anh ta thấy hãnh diện, được tôn trọng là được... còn lúc có hai người, muốn bắt nạt anh ta thế nào anh ta cũng sẽ không bắt nạt, ngược lại em có thể chân chính nắm quyền chủ động sau lưng.

Chris nháy mắt cười:

- Giống tôi bây giờ, tiền của tôi đều do Jennifer giữ, vốn là một kẻ nghèo nàn, nhưng tôi rất hạnh phúc...

Nghe đến đây, nội tâm Lâm Nhược Khê có chút xúc động, cắn môi dưới, chính mình dường như... quả thật không hề nể mặt Dương Thần, cho dù trước mặt Quách Tuyết Hoa cũng không giữ thể diện cho con trai bà.

Chris thở dài nói:

- Kỳ thực nói cho em việc này tôi rất xấu hổ, nhưng hy vọng có thể giúp được em.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, nói:

- Tuy sự việc rất phức tạp, nhưng em cũng phải cảm ơn thầy, tiếp theo, hy vọng thầy quan tâm đến công việc hơn...

Chris nhún vai, có vẻ bất đắc dĩ.

Cùng lúc đó, ngoài sân bay, dòng xe cộ bắt đầu đông lên.

Đứng lặng ở sân bay hồi lâu, Dương Thần sờ sờ mặt, thở một hơi thật dài, mới trở lại ô tô, lái đi.

Ở trên đường cao tốc, lái xe không mục đích khoảng 1 tiếng, Dương Thần mới bình tĩnh lại dần dần, tự giễu cười cười, từ một con đường đi xuống, định đi về công ty.

Tuy rằng không nghĩ ra cách gì giải quyết việc quẩn bách trước mắt, nhưng Dương Thần cũng không định mất ý chí.

Nhưng không ngờ, xe tiến vào một quảng trường, lại là chỗ cũ quen thuộc của mình: chợ khu phía Tây.

Đây là chỗ bán thịt dê xiên nướng nửa năm, thăm lại chốn xưa, Dương Thần hơi thổn thức, lúc trước ở ban Quan hệ xã hội Ngọc Lôi còn hay tới đây mua bữa sáng cho các nữ đồng nghiệp, nhưng hôm nay, đã mấy tháng không tới.

Mà nơi này nhiều người bán hàng rong cũng nhiều người không quen biết, cảnh còn, người không còn.

Dương Thần đi chậm lại, vòng một vòng, đi đến một quán rượu ven đường.

Vì là ban ngày, trên phố cũng không nhiều người, đa số các quán rượu

còn đóng cửa.

Lúc đi qua quán rượu mà lần đầu gặp Lâm Nhược Khê, Dương Thần phanh lại, cẩn thận nhìn vài lần, lập tức lắc đầu cười khổ, đây là nơi bắt đầu hơn một năm cuộc sống thần kỳ của mình, hiện giờ, rất có cảm giác cuộc sống này phải đi đến cùng, chính mình lại lần nữa đi tới nơi này.

Dương Thần cũng không xuống xe, tiếp tục đi về trước, lách qua lầu nhỏ nơi có “nguy phòng” trước kia mình từng ở, lại phát hiện nhà lầu ở đó đã bị dỡ bỏ, đang xây dựng một nhà trọ mới.

Dương Thần ngừng lại cạnh đoạn đường đang thi công trong chốc lát, trong đầu hiện lên nhiều suy nghĩ, cuối cùng, như thể là quyết tâm gì đó, cắn răng một cái, quay đầu xe, chạy về trung tâm thành phố.

Vì kẹt xe nên lúc đi vào tòa nhà Quốc Tế Ngọc Lôi đã là giờ cơm trưa.

Dương Thần dừng xe, đi thang máy thẳng đến tầng lầu có văn phòng Chủ tịch, đến văn phòng Lâm Nhược Khê gõ cửa, lại không thấy có đáp lại.

Một lúc phát hiện trong phòng không có ai, trách không được cái cô Ngô Nguyệt như sân bay kia không ra ngăn cản mình.

Dương Thần gãi gãi đầu, xuống một tầng lầu, tùy tiện tìm một cô thư ký hỏi:

- Tổng giám đốc Lâm đi đâu vậy?

Cô thư ký kia cũng nhận ra Dương Thần, vội cung kính đáp:

- Tổng giám đốc Lâm ở phòng họp lớn, giờ hội nghị chắc sắp kết thúc.

Dương Thần kinh ngạc, họp? Không ngờ cô ấy có tâm tình đi họp?

Tuy sớm biết rằng Lâm Nhược Khê luôn có thể khống chế tốt tình cảm, cũng không ngờ người phụ nữ này lại cứng rắn vậy, vừa về công ty đã có thể điều hành được.

Dương Thần chỉ có thể thở dài... đây không phải là đơn giản cuồng công việc, quả thực là đa nhân cách khi đối đãi với cảm tình và công việc.

Đi vào hành lang phòng họp lớn, vừa nhìn thấy một đám quản lý cao cấp của công ty đi ra.

Đi ở trên cùng là Lâm Nhược Khê và Chris, ở hai bên còn có Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc mà hắn vẫn thương nhớ, còn có Lý Minh...

Mọi người nhìn thấy Dương Thần đứng ở hành lang như môn thần, lập tức dừng bước chân.

Mạc Thiện Ny vẻ mặt phức tạp, Lưu Minh Ngọc lại có chút niềm vui bất ngờ, còn Ngô Nguyệt nhú mày rất phản cảm.

Lâm Nhược Khê vốn đang nghe Chris giải thích cái gì, đột nhiên nhìn thấy Dương Thần, ánh mắt hơi tránh né, tình hình này, làm bộ như không thấy cũng không được, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Chris cũng không rõ ràng tình huống lắm, còn hữu hảo chào đón:

- Chà, tiên sinh tổng giám đốc Lâm, cúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy, anh khỏe chứ?

Tiên sinh tổng giám đốc Lâm!?!?

Toàn bộ nhân viên cao cấp ở đó đều nghe rõ ràng, những người không biết gì như Ngô Nguyệt, Lý Minh và đám người còn lại lộ vẻ chấn động.

Lâm Nhược Khê cũng hoảng hốt, cho đến giờ đều là lén giấu chuyện này trước mặt mọi người, không ngờ đột ngột bị lộ như vậy!

Về phần Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc, hiển nhiên đều lộ vẻ mặt chua xót...

Chris ý thức được mọi người giật mình kỳ quái, không được tự nhiên, cười cứng ngắc, nhận ra mình lại gây ra chuyện phiền phức gì thì phải...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 681

Kết Cục Không Tồi.

- Sếp Lâm kết hôn rồi ư?
- Chồng là giám đốc Dương sao?
- Chưa từng nghe qua...
- Ai mà biết được, thật không ngờ là như vậy...
- Chẳng trách lại tín nhiệm giám đốc Dương như vậy...

Các giám đốc điều hành thì thâm to nhỏ, rỉ tai nhau đằng sau. Một điều dễ nhận thấy đó là cái sự thực này gây shock vô cùng. Điều này so với chuyện giám đốc nhân sự Chris mới đến thì là tin tức đáng ngạc nhiên hơn nhiều!

Về mặt Ngô Nguyệt như thể là đã bừng tỉnh ngộ ra, cuối cùng thì cô đã hiểu tại sao Dương Thần chẳng biết tại sao lại cứ phải gặp trực tiếp Lâm Nhược Khê, còn Lâm Nhược Khê chẳng biết tại sao lại đồng ý gặp hẳn ta.

Ngô Nguyệt có phần đau khổ nhìn trộm ông chủ của mình từ đằng sau. Cô không hiểu tại sao chuyện Lâm Nhược Khê kết hôn thì ngay cả người trợ lý thân thiết nhất là cô cũng không hề biết, còn luôn đề phòng Dương Thần nữa. Hóa ra họ lại là người một nhà! Thì ra từ đầu đến cuối cô đã đóng vai là một thằng hề.

Sau khi Dương Thần chạm mặt với Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc, trước ánh mắt của mọi người thì chẳng biểu lộ cảm xúc gì cả. Nhưng cứ gặp Lâm Nhược Khê là lại dùng cái giọng điệu bình thản nói:

- Đi cùng anh ra chỗ này.

Lâm Nhược Khê về mặt lãnh đạm chú ý nhìn theo người đàn ông này một lúc, chẳng phản ứng gì mà lại im lặng đi qua Dương Thần, tiếp tục đi về phía ngoài hành lang.

Dương Thần xoay người nói:

- Anh đếm đến ba, nếu em không ngoan ngoãn đi cùng anh thì em đừng hối hận đấy.

Lâm Nhược Khê bước chân ngập ngừng một chút, rồi lại tiếp tục bước ra phía ngoài, ý là không thèm để ý đến.

-Một

Lâm Nhược Khê vẫn tiếp tục đi.

- Hai

Mọi người vừa lo lắng, lại vừa tò mò nhìn hai người, không hiểu cái đôi vợ chồng bí mật này đã xảy ra chuyện gì.

Dương Thần không đếm số “3”, mà quay người lại đuổi theo Lâm Nhược Khê, trong tiếng tung hô của mọi người đội nhiên hất khom lưng xuống, xốc

Lâm Nhược Khê lên.

Lâm Nhược Khê chỉ thấy trong nháy mắt, hai chân mình lơ lửng giữa trời, cơ thể thì bị một người đàn ông nhấc lên bằng đôi vai rắn chắc.

Nếu không phải là có khả năng tự kiềm chế mạnh thì suýt chút nữa Lâm Nhược Khê đã thét lên rồi.

Đây là công ty, mọi người thì đang nhìn chăm chăm, lại bị cái tên này nhấc lên sao?

Lâm Nhược Khê cũng không biết tình cảm của mình như thế nào, chỉ ước rằng tất cả những điều này chỉ là mơ thôi, nhưng rõ ràng là sự thật lại không như cô mong muốn, Dương Thần đã vội sải bước đi về hướng thang máy ngoài hành lang.

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc liếc mắt nhìn nhau. Hai người đều đọc được trong mắt nhau nhưng lo lắng và nghi ngờ. Nhưng các cô đều hiểu rõ đây không phải là chuyện mà các cô nên tham dự.

Mãi cho tới lúc vào thang máy, Lâm Nhược Khê mới giật mình tỉnh ra, bắt đầu ra sức giãy khỏi Dương Thần. cơ thể và hai tay bị khóa cũng giăng ra, nhìn chăm chăm Dương Thần với đôi mắt đầy căm hận.

Nhưng sức lực của Dương Thần không phải là thứ mà cô có thể thoát ra được. Đôi chân bị kẹp lại, cánh tay cũng bị nắm thật chặt. Mặc cho Lâm Nhược Khê giãy giụa thế nào thì cũng không thể thoát khỏi Dương Thần.

Thang máy cứ đi xuống từng tầng. Trên đường cũng ngừng hai, ba tầng, những người bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng bên trong như vậy thì đều tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Cô tổng giám đốc xinh đẹp vẫn thường lạnh lùng như tảng băng trôi vạn năm không thay đổi, không ngờ lại bị giám đốc Dương, giám đốc chi nhánh ôm trong thang máy như vậy.

Cảnh tượng như vậy khiến tất cả công nhân viên đứng bên ngoài thang máy cũng chẳng có gan mà tiến vào thang máy.

Lâm Nhược Khê xấu hổ và giận dữ vô cùng, hận một nỗi là không thể trực tiếp cắn một miếng thịt từ người đàn ông này, thậm chí cảm thấy Dương Thần liệu có phải là ăn nhằm phải thứ gì nên đầu óc có vấn đề hay không!

Dương Thần cúi đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

- Lâm Nhược Khê, tốt nhất là em không nên chống cự nữa. Nếu em khiến anh bức mình thì có thể anh sẽ không chỉ ôm một cách đơn giản như thế này đâu, thang máy tới đại sảnh, người sẽ càng đông hơn, anh có thể không nhịn nổi, bé em đi ra ngoài, trước sự chứng kiến của mọi người mà ôm hôn em đấy...

Lâm Nhược Khê trong giây lát toàn thân giống như là bị điện giật, cuối cùng cô cũng không dám tùy tiện nhúc nhích nữa, nhưng những uất ức trong lòng cô bỗng biến thành những giọt nước mắt, vô cùng phần nộ nói:

- Anh đúng là đồ quỷ dữ...

- Ấy da!

Dương Thần vui vẻ, cười ha hả nói:

- Cuối cùng em cũng đã chịu nói chuyện với anh rồi à em yêu. Sao em biết biệt danh khác của anh là “ác quỷ” chứ. Chắc chắc, cái cảm giác được nghe thấy em nói chuyện với anh thật là tuyệt.

Lâm Nhược Khê nhắm mắt lại một cách cam chịu. Cô biết, cô không có cách nào để thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của Dương Thần.

Tuy nhiên Dương Thần cũng không ác độc cho lắm, không thực sự cho dừng lại ở một đại sảnh mà sau khi thang máy đi xuống tầng gửi xe thì mới bắt Lâm Nhược Khê chui vào trong xe hắt rồi sau đó lái xe ra khỏi tòa nhà.

Lâm Nhược Khê đã thôi không rơi nước mắt nữa, đôi môi tái nhợt, khuôn mặt u ám nhìn ra phía ngoài cửa sổ chiếc xe, rõ ràng là không muốn nhìn vào mắt Dương Thần.

Dương Thần cũng không muốn nói thêm điều gì nhiều, lái xe trên đường như bay. Khoảng hơn nửa giờ sau đã đến nơi cần tới là bên cạnh quảng trường trung ương phía Tây.

Sau khi đỗ xe xong, Dương Thần xuống xe, mở cửa cho Lâm Nhược Khê nói:

- Xuống xe đi.

Lâm Nhược Khê vẫn cứ ngồi ở đó không nhúc nhích. Dường như cô đã quyết định không để ý tới Dương Thần.

Dương Thần hấp háy mắt:

- Em mà cứ không hợp tác như vậy có nghĩa là em muốn để anh bế em xuống đây.

Lâm Nhược Khê đầy giận dữ nhìn hắt, đành phải đi xuống xe, sửa sang lại chút vẻ bề ngoài ngónh ngàng, hỏi:

- Đi đâu?

- Cứ đi theo anh là được.

Dương Thần cười bí ẩn rồi xoay người bước đi.

Lâm Nhược Khê không còn cách nào khác nên đành phải nhắm mắt đi theo Dương Thần.

Phía trên quảng trường xuất hiện một cảnh tượng khiến người ra phải ghé mắt trông,, một tên đàn ông diện mạo bình thường lười biếng đang ngồi ngáp trên lối đi phía trước còn một người phụ nữ xinh đẹp mặc một chiếc váy màu lam có vẻ như không sẵn sàng đi phía đằng sau giống như sau một cuộc đi dạo trong phim ảnh. Vài chuyện tình cảm của đôi này tính nhân này dưới ánh mặt trời khiến người ta tò mò xem cuối cùng xảy ra chuyện gì.

Vài phút sau, hai người đi đến một quán cà phê trong đài phun nước.

Lâm Nhược Khê có chút nghi hoặc, cô bỗng nhận ra nơi này hay đây là lần đầu tiên Dương Thần đưa cô tới.

- Em không quên mất rồi chứ?

Dương Thần quay người lại, mỉm cười nói.

- Lúc đầu chúng ta ký thỏa thuận kết hôn ở tại đây.

Vẻ mặt Lâm Nhược Khê có chút hoảng hốt, cứ như cô vừa nhớ lại cái gì đó, dờ dẫm gật gật đầu.

Dương Thần khẽ cười rồi lại đi tiếp vào bên trong.

Cũng đã một năm rồi không tới đây, thiết kế bên trong và cả nhân viên phục vụ nữa đều đã thay đổi rồi. Sau khi nhân viên phục vụ trẻ tuổi dẫn hai người lên lầu, Dương Thần lại yêu cầu cô ngồi xuống chính cái chỗ ngồi mà lần đầu họ đã ngồi tại một căn phòng trang nhã.

Vẫn tại nơi này, vẫn con người này nhưng hoàn cảnh lại không như vậy nữa.

- Thưa ngài, xin hỏi ngài muốn dùng gì ạ?

Nhân viên phục vụ lễ phép hỏi.

Dương Thần nói:

- Cô đây muốn Jabium, thêm sữa, không thêm đường. Tôi một ly Naples loại ngon.

Nhân viên phục vụ tiếp nhận yêu cầu rồi lùi ra, Dương Thần lại gọi lại cậu ta.

- Lấy cho tôi vài tờ giấy A4 và một cây bút, ở đây có chứ?

Dương Thần hỏi.

Cậu nhân viên lấy làm lạ nhưng cũng gật đầu ngay tức khắc.

- Có ạ, phiền ngài đợi một chút.

Lâm Nhược Khê ngồi đằng kia có chút khó chịu nhìn Dương Thần. Vì cô còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt trong quán cà phê này cũng là Jabium. Hơn nữa, Dương Thần còn nhớ rõ mình muốn thêm sữa chứ không thêm đường...

Và nhân viên phục vụ đem cà phê và giấy A4, cả bút cũng mang ra. Sau đó Dương Thần bảo cậu ta lui ra ngoài, xung quanh căn phòng trang nhã lập tức lại yên tĩnh.

Dương Thần không nói gì, cầm cây bút và lấy một tờ giấy bắt đầu viết chữ lên trên mặt giấy.

- Cuối cùng anh đưa em tới đây làm gì?

Lâm Nhược Khê không thích tình trạng mà cô không biết là cái gì. Cô càng mơ hồ hơn, liệu Dương Thần đang có ý đồ gì đây.

Dương Thần viết lên trang giấy vài chữ thật to, cầm lấy giấy và đặt ở trước mặt Lâm Nhược Khê.

Ánh mắt của Lâm Nhược Khê chuyển từ bồn chồn mơ hồ thành ngạc nhiên nghi ngờ. Nó còn phảng phất chút bối rối...

Cứ như là có một tảng băng rơi vào chính trái tim mình, Lâm Nhược Khê cảm thấy hàm ý sâu xa khiến cô thấy không thoải mái...

Trên mặt tờ giấy kia ghi rõ ràng một tiêu đề là: Đơn xin ly hôn!

- Hấn muốn ly hôn sao?

Lâm Nhược Khê chưa bao giờ nghĩ rằng Dương Thần lại làm chuyện này đột ngột như vậy, sẽ đưa ra một quyết định như vậy.

Dương Thần cười nhạo nói:

- Nhược Khê bảo bồi của anh, có vẻ phản ứng của em hơi chậm nhĩ. Em nghĩ rằng tại sao anh lại công khai mối quan hệ của chúng ta. Em nghĩ rằng tại sao anh không quản người ngoài vẫn ôm em, cũng không quản việc em giận anh thậm chí nhìn anh như thể muốn giết anh vậy...

Không sai, anh đã chuẩn bị tốt cho việc ly hôn, bởi vì chuẩn bị ly hôn cho nên anh chẳng muốn trước mặt em để lại cho mình một đường lui nào đó.

Lâm Nhược Khê để một tay lên trên đùi, nắm chặt lấy chiếc váy, ngón tay trắng bệch, cắn chặt lấy đôi môi, cô cảm thấy khí thở của mình như ngưng trệ, cứ như thể cô không thở nổi nữa...

- Chuyện đã đến nước này anh cũng không muốn suy nghĩ nhiều, rốt cuộc thì ai đúng ai sai, tất cả đã được vận mệnh an bài rồi. Vậy thì ngay tại nơi chúng ta đã ký kết thỏa thuận ly hôn, hãy viết đơn xin ly hôn cũng sẽ là một kết cục không tồi. Không phải sao?

Dương Thần thản nhiên cười nói.

Lâm Nhược Khê đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm Dương Thần, thăm dò xem những lời Dương Thần nói có phải là sự thật hay không.

Cuối cùng Lâm Nhược Khê chẳng thể nhìn ra bất cứ sự đùa cợt nào trong Dương Thần ---- hẳn thực sự muốn ly hôn với cô ư!

Trên vẻ mặt của Lâm Nhược Khê sau vẻ cực kỳ bị thương thì lại là một cảm giác giống như vừa trút bỏ được một gánh nặng, nhoen miệng cười nói:

- Xem ra anh đã thật sự có một sự lựa chọn hoàn hảo rồi.

Dương Thần cười, trịnh trọng nói:

- Trên đường tới công ty anh đã gọi điện thoại hỏi qua rồi, thủ tục ly hôn cần phải có một số giấy tờ như: hộ khẩu, chứng minh thư, giấy đăng ký kết hôn, nhưng đây cũng chỉ là chuyện nhỏ, chủ yếu là phải có một đơn ly hôn hợp lý.

Một đôi vợ chồng bình thường, khả năng sẽ có vấn đề về tài sản và nuôi dưỡng con cái cần phải bàn bạc, nhưng chúng ta chưa có con, về phần tài sản thì cũng không phải là vấn đề, em không thiếu tiền, anh thì càng không thiếu. Cho nên dựa theo tình hình hiện tại mà viết, em không có ý kiến gì chứ.

- Không ý kiến.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói, cúi đầu cầm tách cà phê lên.

Cầm tách cà phê trong tay run run, nhưng Lâm Nhược Khê rất nhanh đã kiểm soát được cổ tay của mình mới không làm cho cà phê vẩy ra.

Sau khi nhấp một ngụm cà phê, Lâm Nhược Khê giọng nhẹ nhàng:

- Anh viết đi, cứ như những lời anh nói vậy, chúng ta chẳng có gì cần phải tranh luận nữa cả.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 682

Dem Bút Lại Đây!

Dương Thần cũng không khách khí, bắt đầu viết từng dòng từng dòng chữ trên giấy, tốc độ không chậm, chữ viết rất rõ ràng.

Lâm Nhược Khê lẳng lẳng nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, viết từng câu từng chữ để chia cắt hai người cứ như thể trước mặt hai người đang dần dần xây lên một bức tường thành...

Rõ ràng đã gần gũi nhau như vậy, rõ ràng là người mà hằng ngày vẫn gặp gỡ, vậy mà sau khi tờ giấy này có hiệu lực thì sẽ không còn như vậy nữa.

Được khoảng 10 phút, Lâm Nhược Khê đã cảm thấy giống như vừa trải qua cả một thế kỷ rồi.

Khi Dương Thần cầm lấy tờ thỏa thuận đã viết xong, đặt xuống trước mặt Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê cuống quýt, vội vàng lau đi nước mắt trên khuôn mặt.

Cô cũng không biết nước mắt chảy xuống từ khi nào. Ngày này vẫn còn chưa qua mà những giọt nước mắt đã chảy xuống thì lại không thể đếm hết được.

Về mặt Dương Thần không chút biến sắc, dường như chẳng thể đoán được hắn đang nghĩ gì, nghiêm nghị nói:

- Em có thể xem kỹ lại những điều khoản trên đây. Anh không muốn xảy ra vấn đề gì. Anh đã ký tên rồi, em chỉ cần ký tên lên thì tờ đơn này sẽ bắt đầu có hiệu lực.

Lâm Nhược Khê nhìn những điều khoản chẳng chịt, tự làm cho mình vững tâm lại, chấn hưng tinh thần, bắt đầu xem kỹ lại.

Trên tờ đơn này mọi thứ rất công bằng, không có bất cứ khúc mắc gì về lợi ích, cũng không có thiếu sót nào. Có thể nói, đây là sự chia tay nhẹ nhàng, yên bình nhất.

Nhìn tới chỗ ký tên ở cuối cùng, Dương Thần đã viết tên của hắn, còn một chỗ trống chính là chỗ dành cho cô.

Lâm Nhược Khê ngơ ngác một hồi rồi mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt lạnh lùng nói:

- Đưa bút cho em.

Dương Thần bất thành linh nhếch miệng cười, nói:

- Trước khi đưa cho em bút để em ký tên, anh muốn nói rõ một số chuyện đã, có như vậy thì cuộc ly hôn này mới có thể khiến anh thấy nhẹ nhàng yên tâm hơn.

Lâm Nhược Khê im lặng một lát rồi nói:

- Anh nói đi.

Đồng thời cô đặt chiếc đơn trên tay vào giữa hai người.

Dương Thần vắt chéo chân, nhấp một ngụm cà phê rồi nói:

- Chúng ta đi được đến ngày hôm nay chẳng qua là nhờ hai nguyên nhân chủ yếu. Thứ nhất: Những người phụ nữ bên cạnh anh không chỉ có mình em, thậm chí không ít những người mà em biết, những người chị em tốt của em... Thứ hai: Hôm nay anh đã hiểu lầm em, có thể nói... anh nghi ngờ em. Nhưng nguyên nhân thứ hai, anh nghĩ nhiều lắm cũng chỉ là một mối lừa, dù sao anh cũng không phải là một người máy, không phải là một chiếc máy tính, anh cũng có cảm nhận của riêng mình, cũng biết bức tức, cho nên... anh không biết vấn đề này lớn như thế nào. Thế nên anh xin lỗi vì bản thân anh lỗ mãng và ngu ngốc.

Lâm Nhược Khê cười lạnh lùng:

- Không cần đâu, nếu đã ly hôn rồi thì không cần phải xin lỗi.

Dương Thần nhún vai, cười nói:

- Được rồi, anh đã nói cái chính rồi. Anh tin lần anh trở về Yên Kinh này, em không hài lòng nhất với anh, là từ chỗ Khương San bá mẫu mà biết được, anh cùng Ngưng Nhi và Nghiên Nghiên có qua hệ với nhau. Tuy anh không rõ cô ấy nói với em như thế nào nhưng anh muốn dù nói như thế nào thì em đều không cảm thấy đó là những lời dễ nghe.

Chắc chắn em cho rằng, anh chỉ đơn giản là gặp người phụ nữ đẹp thì thích ngay, thích điên cuồng, vấn đề là anh không muốn để em vào chuyện này nên mới nảy sinh những mối quan hệ với những người chị em tốt bên cạnh em. Nhưng anh phải nói cho em biết một điều là, anh tuy thích những người phụ nữ đẹp nhưng anh hoàn toàn không phải là loại bừa bãi, gặp người nào liền yêu người đấy mà không hề nghĩ tới cảm nhận của em...

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Anh muốn nói cái gì thì mau nói ra đi, không cần thiết phải vòng vo tam quốc như vậy. Em chỉ biết là người đàn ông nào đó nói phải đi Yên Kinh giúp đỡ một người phụ nữ giải quyết một số phiền toái, lại chưa đến hai ngày thì đột nhiên lại có tin truyền đến là có quan hệ với hai người con gái khác, còn làm âm ỉ để cha mẹ đều biết hết, tất cả đều chẳng thay đổi dễ dàng... Em vốn không nhìn thấy được bất cứ sự thẳng thắn, bất cứ sự chân thành, bất cứ cái gì mà anh gọi là tận tâm.

Lúc đầu có Thiện Ny, tôi đã nhẫn nhịn rồi bởi vì chuyện ở Hồng Kông là do những tính toán của em khiến cho mọi người gặp nguy hiểm, trong lòng em vô cùng áy náy. Cái cô Sắc Vi thì trước khi chúng ta quen biết nhau thì anh đã biết cô ấy rồi, em cũng không có quyền bắt anh phải xóa bỏ quá khứ hưởng hờ cô ấy đã cứu cả nhà chúng ta.

Cả Minh Ngọc cũng vậy, An Tâm cũng thế, em không tin là anh có thể cự tuyệt họ... Cho dù có thể coi như bọn họ đúng là đáng thương, được... Bởi

vì em đã không làm tốt bổn phận của một người vợ nên mới nảy sinh những chuyện này, em cũng xin nhận.

Em nghĩ, bên cạnh anh chắc hẳn vẫn còn những người phụ nữ khác. Ví dụ như Kathleen ở Pari, nhưng... đó là quá khứ của anh, em không thể thay đổi được.

Nhưng anh muốn em phải lý giải thế nào về người đã cùng em lớn lên, Nghiên Nghiên, lại cũng can dự vào chuyện này, thậm chí cả Thái Ngung, người mà em vẫn coi như chị gái của mình, cô ấy cũng ở trong đó... Những người càng thân thiết càng làm những việc khiến em đau lòng vì đó không phải là tranh cướp mà là phản bội!

Vừa dứt lời, Lâm Nhược Khê như mất rất nhiều sức lực, thở phì phò, ánh mắt long lanh nhìn chằm chằm Dương Thần.

Dương Thần hít một hơi thật sâu, nghiêm mặt nói:

- Được rồi, anh sẽ nói cho em rõ lý do vì sao Ngung nhi và Nghiên Nghiên “phản bội” em.

Lâm Nhược Khê không nói gì, lạnh lùng nhìn Dương Thần.

- Em còn nhớ lúc trước, lần đầu tiên em đưa anh ra khỏi đồn cảnh sát khu vực phía tây chứ, chính là bắt đầu từ lúc đó, Nghiên Nghiên đã bắt đầu theo dõi anh, cô ấy cho rằng, anh là một tên tội phạm cướp ngân hàng gì đó, chẳng phải là người tốt đẹp gì.

Cô ấy tố cáo anh, gây phiền phức cho anh, thậm chí có vài lần còn trêu tức anh, lúc đó anh hoàn toàn không thích cô ta.

Sau này anh gặp Trinh Tú, Trinh Tú nói với anh cái cô cảnh sát trưởng Nghiên Nghiên này từng giúp đỡ cô ấy, giúp cô ấy đi trên con đường đúng đắn, mở một cửa hàng buôn bán nhỏ.

Lúc đó, anh mới thay đổi cách nghĩ về cô ấy. Bởi vì lòng dạ cô ấy không phải là xấu nhưng anh cũng chẳng thích thú gì cô ấy.

Anh cũng không hiểu vì sao Nghiên Nghiên lại thích anh. Hay là vì anh đã cứu cô ấy trong vụ đấu súng, cũng có thể là vì cái khác... Tóm lại, anh không chủ động muốn trêu chọc cô ấy.

Em có nhớ lần đó, cô ấy đến nhà chúng ta, cô ấy đã quên chiếc túi trắng trên ghế sofa. Cô ấy đã cố ý như vậy để lấy cớ khiến anh phải ra ngoài gặp mặt...

Nói thật lòng thì cái chiêu đó cũ rồi, nhưng tính cách của cô ấy lại không như vậy, có chút ngây thơ đáng yêu.

Chính lần đó, anh đã cùng cô ấy đi ăn trưa rồi cô ấy đột nhiên nói, cô ấy thích anh... Hơn nữa cô ấy cũng đã biết cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là trên hợp đồng...

Lúc đó anh còn ngăn người ra, Lâm Nhược Khê tại sao em lại nói việc đó ra ngoài. Trời! Nếu cô ấy không biết chuyện này thì sẽ không nói như vậy.

Dương Thần lắc đầu cười đau khổ.

Lâm Nhược Khê nghe tới đó, sắc mặt hơi có chút bối rối, chính bản thân cô cũng đã quên rồi. Chính cô đã nói chuyện hợp đồng hôn nhân với Thái Nghiên. Nếu việc này đúng là như vậy thì rõ ràng là chính cô cũng đã có phần sai...

Dương Thần lại tiếp tục nói:

- Nhưng tuy những lời nói của Thái Nghiên khiến anh rất xấu hổ, cũng rất cảm động nhưng hôm đó anh lại cự tuyệt cô ấy. Lúc đó anh chỉ cảm thấy, cô ấy là người chị em tốt của em, anh không thể không nghĩ tới cảm nhận của em. Đó là sự thật.

Nhưng anh thật không ngờ rằng, tính cách của Thái Nghiên lại mạnh mẽ quyết liệt tới vậy. Cô ấy cứ ngốc nghếch cho rằng, anh nghĩ cô ấy không đủ mạnh mẽ cho nên mới từ chối cô ấy...

Em còn nhớ buổi tối hôm đó, chị của cô ấy là Ngưng Nhi lại chạy tới nhà chúng ra nói anh đối xử tàn nhẫn với Thái Nghiên. Nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì tuyệt đối sẽ không tha cho anh sao...

Lâm Nhược Khê yên lặng gật đầu, cô cũng không rõ đêm đó rốt cuộc là có chuyện gì.

Dương Thần nói:

- Nghiên Nghiên để trở thành người mạnh mẽ đã dùng thân phận là một nữ cảnh sát của mình để tham gia vào chương trình tuyển chọn bộ đội đặc chủng... Điều đó có thể sẽ là trong quá trình huấn luyện có thể sẽ xảy ra những tử vong bất ngờ...

Đến lúc này, Lâm Nhược Khê cũng không thể bình tĩnh được nữa, sắc mặt thay đổi, đôi môi mấp máy,

- Thật... thật sao?

Dương Thần cười đau khổ:

- Nếu không thì em thử nghĩ xem, tại sao chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đó mà Nghiên Nghiên đã được nhận chức vụ cảnh sát trưởng, lại còn không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lâm Nhược Khê nhớ lại những ngày này, đúng là lúc đó cô không thể liên lạc được với Thái Nghiên, thật không ngờ lại xảy ra chuyện này đều vì Thái Nghiên làm mọi người toát mồ hôi hột...

Dương Thần thở dài nói:

- Em biết sao không, lần đó anh đã được chứng kiến cuộc sống trong huấn luyện của Thái Nghiên. Đứng cùng một đám đàn ông, khuôn mặt đen rạm nắng, đứng dưới ánh nắng mặt trời cố gắng duy trì sự nghiêm túc, lúc đấy cô ấy làm bộ như không biết anh... Anh căn bản không thể lừa gạt chính mình thì làm sao có thể coi thường tất cả sự cố gắng của cô ấy?

Một điều để anh thích thú, thậm chí đó chỉ là sự phán đoán của cô ấy, thậm chí chính cô ấy không thấy có hy vọng liên đưa ra một quyết định thiếu chút nữa thì mất đi mạng sống của mình... Anh đã làm gì cho cô ấy? Anh đã

cho cô ấy cái gì? Nếu anh còn coi thường mạng sống của cô ấy thì anh còn là con người sao?

Nói cho cùng thì những chuyện đã cùng xuất hiện với cô ấy không ít, từng chuyện từng chuyện một, nếu nói anh hoàn toàn không có chút cảm giác gì với cô ấy thì là lừa gạt người khác. Chỉ có điều là thông qua chuyện này thì anh thừa nhận tất cả mà thôi.

Lâm Nhược Khê cắn nhẹ đôi môi, ánh mắt mơ màng nói:

- Được, coi như chuyện của Thái Nghiên tôi có thể hiểu được, vậy còn chị Thái Ngưng thì sao...

Dương Thần mệt mỏi đáp:

- Chuyện của Ngưng Nhi, thực ra em cũng có can dự vào.

Lâm Nhược Khê nhíu mày:

- Tại sao lại là tôi, tôi tuy biết chị Thái Ngưng, nhưng vốn không quen với chị ấy.

- Tầng Tâm Lâm, chuyện của Tầng gia lẽ nào không phải do em bày ra hay sao?

Dương Thần cười đau khổ nói:

- Nếu không phải là em trực tiếp đứng ra hủy bỏ hãg truyền thông của Tầng Tâm Lâm và Hứa Trí Hoành thì sẽ không có chuyện sau này họ liên kết lại với nhau báo thù. Nếu như bọn họ không điên cuồng, muốn giết em đến cùng thì anh cũng sẽ không phải giết Tầng Tâm Lâm. Nếu không phải là Tầng Tâm Lâm đã chết thì thủ lĩnh Tầng Mậu của Tầng gia ở Yên Kinh cũng sẽ không đến Trung Hải báo thù cho cháu hấn...

Nếu không phải là Tầng Mậu bất chấp tất cả muốn tiêu diệt Quốc tế Ngọc Lôi, muốn giết em, muốn xử lý anh thì anh cũng sẽ không phải gánh vác chuyện giết Tầng Mậu...

Lâm Nhược Khê nghe một chuỗi các nguyên nhân trước rồi kết quả sau, khó hiểu nói:

- Được rồi... Tất cả những chuyện đó tôi có trách nhiệm rất lớn, nhưng tôi chỉ là việc mà một người thương nhân phải làm, tôi cũng không thể đoán hết trước được các tình huống phát sinh, tôi cũng không thể biết trước sự phát sinh của tất cả những chuyện này. Huống hồ, chuyện này thì có quan hệ gì với chị Thái Ngưng chứ?

Dương Thần trợn mắt nhìn Lâm Nhược Khê:

- Em cho rằng thủ lĩnh của Tầng gia là Tầng Mậu chết rồi, chuyện này dễ thu xếp hay sao? Em biết sao không, người cuối cùng không phải là anh giết mà là Ngưng Nhi vì không muốn anh gặp phải nguy hiểm, không gặp phải sự báo thù của nhiều vây cánh Tầng gia, để cho anh và những người xung quanh em đều yên tâm mà sống, Ngưng Nhi đã động thủ, giết chết Tầng Mậu và gánh vác hoàn toàn trách nhiệm...

- Cái gì...?

Lâm Nhược Khê trợn tròn mắt. Quả thực cô không ngờ sự việc lại thành ra như vậy.

Dương Thần giọng than vãn nói:

- Thực ra, em cũng nên tìm một cơ hội để nói lời cảm ơn với Ngưng Nhi. Nếu không phải là vì cô ấy trước toà án quân sự bảo vệ chúng ta thì có lẽ anh chưa chắc đã xảy ra chuyện, nhưng em và Quốc Tế Ngọc Lôi khó tránh được việc không bị quấy nhiễu, có thể là... bây giờ không biết liệu chúng ta có sống được trên đất Trung Quốc nữa hay không.

Lâm Nhược Khê nhắm chặt mắt lại, ôm lấy trán cho bình tĩnh lại, rồi thốt lên:

- Chị... chị Thái Ngưng... chị đã giải quyết mọi việc sao?

Dương Thần gật gật đầu, cảm kích nói:

- May mắn thay, lần này đi Yên Kinh lại tạo dựng được quan hệ tốt với người họ Lý. Coi như là được giải quyết rồi, Nếu không nhờ có chuyện đi lần này, Thái Ngưng sẽ không nghe lời mẹ của cô, gả cô cho một tên trông giống như một bọc cỏ khô vậy.

Một người chẳng có quan hệ gì với anh nhưng lại vì anh mà cam tâm tình nguyện vào nhà lao của tòa án quân sự, chấp nhận thân bại danh liệt mà không nói gì, suýt chút nữa bị gả cho một người đàn ông cô hoàn toàn không yêu, em nói xem, rốt cuộc cô ấy ngốc nghếch như thế nào, cái gì cũng chưa được chạm vào nhưng ngược lại, lại đem cả đời mình ra để gánh vác...

Nếu anh ngu xuẩn mà không hiểu tấm lòng của cô ấy, nếu anh thực sự để cô ấy gả cho người thừa nước đục thả câu thì anh chẳng phải là không bằng loài sâu bọ sao.

Lâm Nhược Khê không nói gì, u u mê mê nghe hết, cảm ly cà phê trong tay mà trong lòng cô thấy khó chịu vô cùng.

Dù cho phải trả giá bằng tất cả, dù cho phải vứt bỏ sinh mạng và ý nguyện của mình cũng không cần phải báo đáp sao...

So sánh một chút, những việc mà cô vì Dương Thần mà làm có vẻ như ít ỏi đến đáng thương...

Dương Thần cười tự giễu nói:

- Anh có lúc thực sự cảm thấy bản thân mình có vẻ giống như có thể nhặt được nhân chiếc bánh có nhân từ trên trời rơi xuống. Chuyện tốt gì cũng vào mình. Đương nhiên rồi, anh không nói em không tốt, anh chỉ muốn nói rõ một điều này ra---- rằng anh không phải là kẻ có thể vứt bỏ bất cứ người nào yêu anh và anh yêu sâu sắc bởi vì tất cả những thứ đó đều là điều họ đáng được hưởng cả.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu chạm mắt Dương Thần.

- Lâm Nhược Khê, anh rất cảm ơn em đã bên cạnh anh trong suốt một năm vừa qua. Tuy đến cuối cùng chúng ta không có kết quả tốt đẹp, nhưng... những kỷ niệm này thực sự rất ấm áp...

Dương Thần cười mỉm nói.

Khóe mắt Lâm Nhược Khê hơi đỏ đỏ, những suy nghĩ lớn vờn trong đầu. Những ký ức đầy màu sắc cứ không ngừng ùa về trong đầu...

- Lâm tiểu thư, em sẽ không bắt anh phải bồi thường những khoản nợ cũ chứ?

- Cưới em

- Lâm tiểu thư, em nói cho rõ ràng một chút, có vẻ như anh nghe nhầm thì phải...

- Anh không nghe nhầm, em nói anh phải cưới em, cưới ngay lập tức!

...

- Một cuộc hôn nhân không tình yêu, kết cục cũng sẽ như bọn họ thôi sao?

- Sẽ không đâu. Ít nhất chúng ta sẽ không như vậy. Nếu Lâm Nhược Khê bảo bồi, em muốn đi tới một khách sạn chứ, hét tên anh lên là được. Anh rất thoải mái, muốn cùng mọi người đùa giỡn...

- Đi mau!

...

- Cho em ba lựa chọn, xem phim, đi siêu thị, thủy cung, em muốn đi chỗ nào?

- Đi thủy cung đi, em thích loại cá cảnh nhiệt đới, trông nó thật đẹp.

- Buổi tối thủy cung đóng cửa rất sớm, chọn chỗ khác đi.

- Vậy... đi siêu thị cũng được

- Đi siêu thị thì cũng được, nó sẽ làm anh mệt chết.

- Vậy thì đi đâu?

Đi xem phim nhé.

- Vậy thì bảo em chọn làm gì? Anh nói luôn là muốn đi xem phim luôn cho xong.

- Dân chủ, dân chủ, ha ha...

- Em yêu à, hợp đồng hôn nhân của chúng ta còn bao lâu?

- Còn một năm rưỡi nữa.

- Rút ngắn lại một chút thì thế nào, để thêm nửa năm nữa cho hai con sâu chúng ta lại thêm nửa năm nữa, đến lúc đó biết đâu lại chán ghét nhau thì sao

- Em đồng ý

...

- Anh dám trêu em sao? Trêu em ai sinh ai nuôi chẳng có vấn đề gì cả? Chê em là đứa trẻ không ai cần hả?

- Em nhầm rồi, em từ đâu đến thì quan trọng gì chứ. Trước đây em là con gái của ai cũng chẳng quan trọng, quan trọng là ... Bây giờ em đang ở đây, em là vợ của anh.

...

Những hình ảnh làm động lòng người khiến Lâm Nhược Khê khó mà cầm lòng liền nhỏ hai hàng lệ. Sau khi cố gắng giữ bình tĩnh, Lâm Nhược Khê lau lau hai gò má.

Dương Thần nhìn trong mắt, vẻ mặt có nét vui tươi.

- Đưa cho em...

Lâm Nhược Khê khua tay.

Dương Thần sững sốt

- Cái gì?

- Bút...

Lâm Nhược Khê hạ giọng nói:

- Chẳng phải là phải ký tên vào đây sao, đơn ly hôn...

Dương Thần run sợ trong giây lát, thấp giọng hỏi:

- Nhược Khê, không phải vừa rồi em đã khóc sao? Tại sao em lại ký tên?

Lâm Nhược Khê mơ mơ màng màng nói:

- Ý gì vậy...

- Anh nói nhiều như vậy, lẽ nào em không cảm động sao?

Dương Thần cười gượng hỏi.

Ánh mắt của Lâm Nhược Khê dần trở nên trong suốt, nói:

- Điều này có liên quan sao? Chẳng phải là anh muốn ly hôn à?

Dương Thần nuốt nước bọt, ho khan hai tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Thực ra thì... Chúng ta có thể đi cùng trên một con đường thật không dễ dàng gì. Em cũng nhớ lại những kỷ niệm khiến em rơi nước mắt. Nếu như vứt bỏ nó thì thật là đáng tiếc...

Nói đến điều này, cuối cùng Lâm Nhược Khê cũng chậm rãi giải thích rõ ràng, những giọt lệ trong mắt rơi xuống trong giấu giếm như thể là đã hiểu.

Khẽ cười một tiếng, Lâm Nhược Khê nói:

- Vậy sao, em không thấy nuối tiếc, đưa bút cho em.

Người phụ nữ này lại giơ tay ra lấy bút.

Dương Thần giấu bút ra đằng sau lưng, lắc đầu nói:

- Em hãy suy nghĩ cẩn thận lại đi, chuyện này không đùa được đâu.

- Dương Thần, anh là người đề xuất việc ly hôn. Anh viết đơn ly hôn rồi, bây giờ lẽ nào lại đổi ý sao?

Lâm Nhược Khê trừng mắt nói.

Dương Thần mặt dài ra, cuối cùng đành phải từ từ rút bút ra, đưa cho Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cướp lấy bút, lạnh lùng liếc mắt nhìn Dương Thần một cái, tìm đúng chỗ ký tên của mình, chuẩn bị hạ bút...

Nhưng không đợi Lâm Nhược Khê đặt bút thì Dương Thần đã vội giật lại đơn ly hôn!

- Bà cô Lâm Nhược Khê của tôi ơi! Người phụ nữ ý chí sắt đá trong em đâu rồi? Anh bảo em ký tên là em ký thật à! Anh bảo em ly hôn là em ly hôn

thật sao?

Rốt cuộc là em có lương tâm hay không? Nghe xong chuyện ngày xưa cảm động như vậy, lẽ nào em cũng không cảm thấy người đàn ông của em là người có trách nhiệm hay sao? Em cũng không nói một tiếng ông xã yêu của em, mọi thứ đều được lý giải, anh ủng hộ em...? Em để Nghiên Nghiên và Ngưng Nhi sống thế nào đây! Em không cho họ một con đường sống sao? Em ký ly hôn gì chứ?

Dương Thần khóc không ra nước mắt hét lớn.

Lâm Nhược Khê cười lạnh nhạt, sắc mặt như đã sớm biết trước là như vậy, vuốt vuốt sợi tóc, nói:

- Ý của em không phải là như vậy, anh nếu muốn ly hôn, đương nhiên là em phải phối hợp với anh. Trước mặt bao nhiêu người trong công ty như vậy mà anh hành động lỗ mãng thì em còn chần chừ gì nữa. Nào, đưa tờ đơn cho em.

Con người Dương Thần chuyển động, bất chấp tất cả, xé nát tờ giấy trước mặt Lâm Nhược Khê thành những mảnh vụn ném xuống mặt đất.

- Anh... Tại sao lại xé nó đi?

Lâm Nhược Khê giận dữ hỏi.

Dương Thần điệu bộ ngu ngơ, ngốc nghếch hỏi ngược lại:

- Xé cái gì cơ, anh có làm gì đâu, chúng ta không phải tới đây uống cà phê hay sao, khụ khụ...

Lâm Nhược Khê thở dài, nhúu đôi lông mày xanh đen, vẻ mặt khó mà diễn tả:

- Thật tức chết đi được, tại sao em lại gặp phải một kẻ mặt dày như anh chứ. Coi như một năm vừa qua, một kẻ như anh sao có thể vẫn kém cỏi như này chứ, rõ là một tên vô lại!

Dương Thần nâng cốc cà phê lên, đầu nhìn ra vòi phun bên ngoài cửa sổ, giả vờ giả vịt nói:

- Ha ha, phu nhân à... vòi phun nước hôm nay đẹp thật đấy, nước như được phun nhiều hơn ấy, ha ha ha ha...

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn mặt dày của Dương Thần, nghiêng răng nghiêng lợi, vừa muốn cười lại vừa muốn quát to, cuối cùng cô đứng dậy, cao giọng nói:

- Phục vụ! Mang hóa đơn cho tôi.

- Ấy, hóa đơn gì chứ, anh còn chưa uống hết mà.

Dương Thần vội xoay người kêu lên.

- Uống, uống chết thì thôi.

Lâm Nhược Khê không chờ người nhân viên phục vụ tới, liền rút ra mấy tờ vài trăm đồng, dùng dùng bỏ đi.

Dương Thần vẫn cứ ngồi ở đấy, uống hết cốc cà phê, định đuổi theo nhưng lại thấy cốc Jabium của Lâm Nhược Khê chưa uống hết liền uống một

ngậm hết sạch rồi vội vã đuổi theo Lâm Nhược Khê.

Vừa tới bên ngoài quán cà phê, Dương Thần vội ngăn bước của Lâm Nhược Khê, cười hỏi:

- Em yêu ngoan ngoãn của anh, em đừng giận nữa... anh... anh không còn cách nào khác, anh toàn tâm toàn ý, cả đời đi cạnh em!

Lâm Nhược Khê thực ra đã nguôi giận một nửa rồi, đối với chuyện Thái Nghiên, Thái Ngưng, cũng không cảm thấy uất ức nữa, mà chỉ còn sự bất mãn với Dương Thần, cô quay đầu, bĩu miệng nói:

- Thôi bỏ đi, coi như những lời anh nói chỉ là của một tên vô lại nhưng em không thể tin lời của anh nữa.

- Đừng mà, hơn nữa mối quan hệ của chúng ta bây giờ cả công ty đều biết. Lẽ nào chúng ta vừa mới tuyên bố là vợ chồng lại ly hôn ngay lập tức ly hôn hay sao? Như vậy thì mất mặt lắm... Anh mất mặt thì ít, nhưng tổng giám đốc như em thì mất mặt nhiều.

Dương Thần nghiêm nghị nói.

- Anh...anh còn có mặt mũi để nói chuyện này sao?

Lâm Nhược Khê nghĩ tới trong công ty lúc này chắc đang bàn tán về mối quan hệ giữa cô và Dương Thần, chắc phát cuồng lên mất.

- Đừng kích động! Đừng kích động! Chuyện đã như vậy rồi...

Vẻ mặt nặng nề của Dương Thần bỗng dừng lại khiến Lâm Nhược Khê mềm yếu, hần nói:

- Bà xã à, em cùng anh tới một nơi này nhé. Lần này anh sẽ không đùa em nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 683

Nơi Lãng Mạn.

Khoảng 20 phút sau, tại một nhà hàng nhỏ khu chợ ngoại thành phía Tây.

Bởi vì thiết bị thông gió không tốt và quán lại dùng mỡ lợn nên vách tường và bàn ghế cũ kỹ bên trong quán đều bị nhiễm bẩn của mỡ. Sách báo, tạp chí, áp phích các loại thượng vàng hạ cám đều bị bẩn khiến cái quán thoát nhìn thấy hỗn độn không thể chịu được.

Cái mùi dầu mỡ của không khí bên trong tràn ra cả ngoài mặt đường, dường như trong không khí, tất cả đều mờ mịt như sương vậy.

Bởi vì qua giờ ăn cơm, trong quán không còn mấy người ngồi. Mà ngay ở chỗ gần cửa vào của quán là một chiếc bàn nhỏ vuông nhỏ, Dương Thần và Lâm Nhược Khê ngồi đối diện nhau.

Trước mặt Dương Thần đặt một cái bát lớn sạch bóng còn bát thứ hai là một bát mì thịt băm được đưa vào miệng từng miếng từng miếng to, đôi đũa cứ liên tục không dừng lại.

Lâm Nhược Khê tròn mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông ăn như hổ đói trước mặt. Khẽ cắn môi dưới, đôi lông mày nhíu lại, trong mắt đầy bức bối và tủi thân.

Chiếc đũa trong tay chưa động đậy một lần, đồ ăn trước mặt cũng chưa ăn một miếng nào.

Dương Thần ăn đến một nửa thì uống một ngụm nước dùng béo ngậy mới tò mò hỏi:

- Bà xã, sao em không ăn. Chủ cửa hàng này là một tay bếp không tồi đâu. Trước kia anh bán thịt dê xiên nướng, anh thường đến nơi này ăn, nhưng tiếc là không đến được vào buổi sáng, hết gan lợn tươi nếu không thì cũng sẽ rất ngon.

Lâm Nhược Khê ức chế trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Anh nói đi, không cần phải giả vờ gì đâu, chỉ là đưa tôi tới đây để ăn mì?

Dương Thần cười ha hả nói:

- Chẳng phải em nói với vú Vương muốn ăn mì thịt băm sao. Anh nhớ mà. Cho nên nhớ tới quán mì ở đây, mì nhiều và thơm, giá cả phải chăng, năm đồng một bát. Các nhà hàng khác giá có thể lên tới mười mấy tới hai mươi đồng.

Thấy sắc mặt Lâm Nhược Khê lạt lùng, Dương Thần lau ngón tay dính đầy mỡ, hỏi:

- Sao em lại nhìn anh như vậy. Lẽ nào lại đột nhiên phát hiện ra chồng

mình thật quan tâm tới mình? Ấy...cũng có gì đâu, anh vốn chưa ăn sáng, bữa trưa cũng chưa ăn nên đói bụng rồi. Vậy nên nghĩ là phải tới đây ăn trưa thôi.

Lâm Nhược Khê không ngừng tự nhủ với mình không thể cho rằng những gì người đàn ông này nói là thật, nếu không thì chỉ có chính mình tức chết mà thôi, nhất định phải bình tĩnh ...

Vẫn cứ nghĩ là cái tên này sẽ đưa mình tới một nơi lãng mạn nào đó, nói điều gì đó để an ủi mình hoặc là cho mình một niềm vui bất ngờ nho nhỏ...

Thật không ngờ là hắn lại dẫn mình tới một quán mì nhỏ để ăn mì.

Lâm Nhược Khê nhìn bốn vách tường bản xung quanh, nhìn giấy ăn và đũa sử dụng một lần vứt lung tung dưới sàn nhà. Hắn một nỗi là không thể vơ vào một cái túi để ném vào đầu người đàn ông kia.

Dương Thần suy nghĩ một chút, trong mắt lóe sáng như đã hiểu ra, cười nói:

- Anh quên mất rồi, Tổng giám đốc Lâm của chúng ta có thể từ nhỏ đã ăn sơn hào hải vị, ừ nhỉ... so với việc một đứa con nít hoang dại ăn cả thịt chuột thịt người chết như anh thì thật là không giống nhau chút nào. Thôi bỏ đi, nếu em thấy chỗ này bản thì để lại bát mì cho anh, anh có thể lại ăn được nữa.

Dương Thần vừa nói xong liền đưa tay vợ lấy cái bát trước mặt Lâm Nhược Khê về phía hắn.

Lâm Nhược Khê vội giơ tay ngăn Dương Thần lại, giận dữ nói:

- Anh có tình thâm chộc em không thể ăn uống kham khổ và được nuông chiều từ bé phải không?

- Đâu có. Mỗi người đều có một cách sống riêng, điều này chẳng có gì cả.

Dương Thần cười thoải mái.

- Anh cho rằng em không nhìn ra sao. Một người đàn ông lúc nào cũng quanh quanh co co, bụng dạ hẹp hòi.

Lâm Nhược Khê trợn mắt, giật lấy cái bát, cầm đũa và bắt đầu ăn mì, cho vào trong miệng rồi nuốt, ăn hết một miếng mới nói:

- Anh có thể ăn, em cũng có thể ăn. Đừng có coi thường người khác!

Dương Thần không nhịn được cười nói:

- Xem cái bộ dạng giận dữ của em kìa, mặt co dúm như cái túi. Anh chỉ đùa thôi, anh biết em có thể chịu khổ... Dù sao thì, vị đắng trong miệng sao bằng vị đắng cay trong lòng được.

Chiếc đũa trên tay Lâm Nhược Khê dừng lại, mím môi, nói hạ giọng:

- Anh có thể đáp ứng em một điều kiện được chứ ạ.

- Ừ

Dương Thần chớp mi.

- Đồng ý với em, về sau... dù có vì cái nguyên nhân gì đi nữa cũng không được tùy tiện nhắc tới nhưng chuyện quá khứ không vui được chứ...

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần với con mắt đầu tình cảm, nói:

- Em biết như vậy là rất khó.

Dương Thần lắc đầu cười cười:

- Ý của em là những chuyện như ăn thịt người chết chứ gì? Anh đã sớm xem nhẹ việc đó rồi. Người giống như đang sống ở một thế giới khác như anh, những chuyện trước đây thì cũng chẳng có gì cả.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Không phải... là em thấy buồn, em không mong anh dùng nét mặt vui vẻ bây giờ để đề cập tới những chuyện quá khứ đã trải qua.

Dương Thần im lặng, ánh mắt đập vào mắt của Lâm Nhược Khê, một tình cảm nhẹ nhàng tràn ngập trong lòng.

Cuối cùng, Dương Thần cười sáng khoái:

- Được, anh đồng ý, em xem những nếp nhăn trên khuôn mặt của em, anh không nói tới là được chứ gì.

- Vâng..

Lâm Nhược Khê tiếp tục cúi đầu ăn mì.

Dương Thần bĩu môi hỏi:

- Bà xã, hôm nay là ngày kỷ niệm một năm mình cưới. Ngày này năm ngoái là ngày chúng ta đăng ký kết hôn. Anh chưa tặng em bất cứ món quà đặc biệt gì cả, đó có phải là điều khiến em thất vọng không?

Lâm Nhược Khê cũng không ngẩng đầu lên, nói:

- Anh không phải là có quà sao? Tờ đơn ly hôn mà anh đã xé ấy.

Dương Thần nhếch mép cười:

- Em lại giận nữa rồi...

Lâm Nhược Khê thở dài:

- Với anh em nhàm chán như vậy, những việc đó với em mà nói chẳng quan trọng. Chỉ cần anh lần sau đừng đi theo em tới sân bay là được rồi.

Dương Thần xấu hổ, cười trừ vài tiếng rồi gật đầu và lại cúi đầu vào ăn mì.

Lâm Nhược Khê ăn đến một nửa lại hỏi:

- Chuyện của Thiện Ny... Anh định làm thế nào?

Dương Thần sững sốt, xấu hổ hỏi:

- Sao đột nhiên em lại hỏi như vậy...

- Khi Thiện Ny đang làm việc ở công ty thường không chú ý. Tuy trên lập trường của em thì không có lý do gì em ủng hộ anh và cô ta, nhưng em cũng không hy vọng cánh tay phải của em vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng tới tiến độ công việc.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Em cũng không biết giữa anh và cô ấy xảy ra chuyện gì, em cũng không biết thỏa hiệp như thế nào nhưng em hy vọng anh có thể sớm giải quyết chuyện này.

Sắc mặt Dương Thần đau khổ, nói:

- Anh không có thuật phân thân, có thể chăm sóc cho một bên rồi chuyển sang một bên khác. Nhưng anh khẳng định anh sẽ giải quyết việc này nhưng... Nhược Khê à, em thật lòng không thể... ra những chính sách thả lỏng hơn một chút được sao?

Lâm Nhược Khê lạnh lùng đánh mắt qua bên hắn một cái:

- Em đã nói với anh rồi mà, thời gian một năm, lại thêm vài tháng nữa, em sẽ không có bất cứ hành động sa thải nào hết cả. Đương nhiên, em cũng biết em có rất nhiều điều khuyết điểm nhưng em đã cố gắng hết sức rồi.

- Sau khi qua một năm đó thì sao?

Dương Thần hỏi thăm dò.

Lâm Nhược Khê vẽ mặt thay đổi một hồi nói:

- Đừng hỏi em, đến lúc đó thì nói sau.

Dương Thần mừng thầm trong lòng. Cũng không biết là liệu có phải do hắn giảng giải mà sau chuyện của chị em nhà Thái gia, Lâm Nhược Khê đã có chút thay đổi. Thái độ của Lâm Nhược Khê rõ ràng là so với trước đây thì mềm dẻo hơn rất nhiều.

Đến lúc đó thì nói sau? Vậy thì không biết thời gian chính xác là bao nhiêu, lòng người hay thay đổi, chỉ sợ Lâm Nhược Khê dù sa thải như thế nào thì cũng khó mà coi thường sự hi sinh của những người phụ nữ khác.

Ăn trưa xong, Dương Thần đưa Lâm Nhược Khê trở về công ty

Ở trong bãi gửi xe của công ty, sắc mặt Lâm Nhược Khê khi xuống xe cứ thấp thỏm lo lắng không yên, có phần không dám tiến vào thang máy lên tầng.

Dương Thần đột nhiên nắm chặt tay của Lâm Nhược Khê, cười nói:

- Lo lắng như vậy, không phải sẽ làm mọi người biết chúng ta là vợ chồng sao? Nếu em không dám đi vào một mình, anh sẽ đưa em đi.

Lâm Nhược Khê vội giằng tay ra, nói:

- Thôi đi, bị anh... bị anh đưa đi như thế đã mất mặt lắm rồi. Anh cứ đi làm, những người đó cũng sẽ không dám cười nhạo em đâu.

Dương Thần vẽ mặt quả quyết:

- Cũng được, khí chất của tổng giám đốc Lâm như vậy thì ai mà dám liếc mắt nhìn chứ.

- Trêu đủ rồi thì đi đi.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái, xoay người đi vào thang máy.

Trước khi thang máy đóng cửa, Dương Thần cho hai tay vào túi, cười bí hiểm:

- Kỷ niệm một năm kết hôn, anh cũng sẽ có một món quà bất ngờ cho em. Hãy chuẩn bị tâm lý trước đi.

Lâm Nhược Khê ngăn người ra, lập tức ý thức những tình huống sẽ phát sinh. Nhưng chưa kịp hỏi thì thang máy đã đi lên lầu.

Dương Thần xoay người lại, rút điện thoại ra, tra tìm số điện thoại, tìm thấy số của Tuệ Lâm và quay số gọi.

Vì những giao ước đặc biệt của Dương Thần nên điện thoại của Tuệ Lâm nhất định phải tự cô cầm. Do vậy mà lần này cô nhắc điện thoại lên luôn, sung sướng hỏi:

- Dương đại ca, sao đột nhiên lại gọi điện tới vào lúc này, đã về tới nhà chưa?

- Ủ, về rồi!

Dương Thần cười hỏi:

- Công việc bạn không?

- Công việc khá nhiều. Nhưng đàn anh đàn chị mà Dương đại ca giới thiệu thật là chuyên nghiệp, thực sự rất lợi hại, cho nên tiến độ công việc rất nhanh mà còn rất xuất sắc nữa. Phó giám đốc Trang Đình xem đến gần người ra, ha ha... Đúng rồi, Dương đại có có việc gì sao?

Dương Thần liền nói:

- Tuệ Lâm, hôm nay là ngày khá đặc biệt với anh và chị của em. Tuy anh biết công việc của em rất bận, sắp biểu diễn rồi lại bận hơn nữa nhưng anh vẫn muốn em dành ra vài tiếng, giúp anh một chuyện...

- Chuyện của Dương đại ca và chị ư?

Tuệ Lâm hơi nghi ngờ, nhưng liền nói ngay:

- Em chắc chắn rất sẵn lòng. Nhưng... vì lịch trình đã kín hết rồi, không biết người đại diện là chú Donny có chịu không ...

Dương Thần cười nói:

- Yên tâm đi, lời ta nói, bọn họ đâu dám khước từ chứ.

Cùng lúc đó, đứng trong thang máy đang chậm rãi đi lên phòng làm việc của mình, vẻ mặt Lâm Nhược Khê hơi kỳ lạ.

Bởi vì trên đường dừng lại mấy lần, tất cả những nhân viên nhìn thấy cô đều ngó người ra một lúc mới chào hỏi cô.

Có lẽ Lâm Nhược Khê cảm thấy được rằng, tất cả mọi người trong công ty đang thảo luận chuyện của cô và Dương Thần. Điều này làm cho sự lạnh lùng của cô khó có thể vững vàng được. Nhưng điều khiến cô không ngờ, lại chính là cảm giác được giải thoát.

Có lẽ việc này sớm đã được mọi người biết đến, trong lòng Lâm Nhược Khê tự nhủ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 684

Trong Lòng Sẻ Nỡ Hoa.

Yến Kinh, trong chi nhánh công ty giải trí Ngọc Lôi.

Nhận được báo cáo của trợ lý, phó giám đốc Trang Đình vội vội vàng vàng chạy tới phòng thu âm. Trong phòng thu âm có mấy nhà sản xuất âm nhạc, Tuệ Lâm và người đại diện Donny đều ở đó.

Trang Đình thấy Tuệ Lâm đang hát bên trong phòng ghi âm liền vội vã hỏi:

- Ngài Donny, tại sao cô Tuệ Lâm bây giờ vẫn ở bên trong phòng nhạc vậy? Theo sự sắp xếp của lịch trình thì không phải đi diễn live và tập vũ đạo cùng đội diễn tập hay sao? Sao nghe nói đã tạm thời hủy bỏ diễn tập rồi hay sao?

Donny nhún vai nói:

- Phó giám đốc Trang, tất cả ở đây đều là yêu cầu của Dương tiên sinh yêu cầu Tuệ Lâm phối hợp để làm. Cho nên cô Tuệ Lâm đang chuẩn bị.

- Dương tiên sinh ư?

Trang Đình ngó người ra

- Là giám đốc Dương ư?

Có phải... có phải là chuyện riêng không? Làm sao có thể lẫn lộn chuyện công và tư được, chẳng phải là sẽ vì cái nhỏ mà lỡ mất cái lớn sao?

Donny nghiêm mặt nói:

- Rất xin lỗi, phó giám đốc Trang! Đối với chúng tôi mà nói, tiền đồ và công việc của cô Lâm Tuệ là quan trọng nhất. Nhưng đối tượng phục vụ hàng đầu là Dương tiên sinh. Chỉ cần là chuyện của Dương tiên sinh chúng tôi sẽ thực hiện vô điều kiện. Chúng tôi không có can đảm nghĩ đến chuyện sẽ từ chối yêu cầu của Dương tiên sinh.

Trang Đình ngây người ra, ông ta cảm thấy thế giới quan của mình bị đảo điên. Tuy sớm biết thân phận của Dương Thần giống như là khủng bố nhưng nhìn nhìn thấy những nhân vật cấp quốc tế này cùng với những người người bên cạnh hắn thì ông ta cũng chỉ biết bùi ngùi thở dài mà thôi.

Không có can đảm? Chẳng lẽ không thỏa mãn yêu cầu là sẽ giết bọn họ sao? Trang Đình không biết trong tiềm thức của đám người Donny thì đích thực cho rằng như vậy.

Trung Hải, vùng đất trung tâm thành phố.

Để thể hiện vị trí là công ty kinh doanh đa quốc gia hàng đầu, phía Đông của tòa nhà công ty quốc tế Ngọc Lôi có một tầng đá lớn giữa khu đất trống, nơi trung tâm mà ở đó tắc đất là tắc vàng, cực kỳ khác biệt.

Bốn phía là hệ thống giao thông tập nập, ở giữa là quảng trường với những vườn hoa rộng hàng mẫu.

Chỗ giữa của quảng trường là đài phun nước nhân tạo đồ sộ quanh năm không ngừng. Dù là sáng sớm tinh mơ hay là chạng vạng thì đều có một lượng lớn người dân trong thành phố tới đây để rèn luyện thân thể hoặc tản bộ hay nghỉ ngơi.

Buổi chiều khoảng 3 giờ, một đội thi công đột nhiên lái các loại xe khuân vác đi tới phía bên cạnh của quảng trường.

Trong sự nghi hoặc của những chiếc xe qua lại và không ít những nhân viên văn phòng, đội thi công này ở phía trên quảng trường, dùng nhiều loại công cụ đa dạng mà họ mang tới, bắt đầu dựng những khung giàn.

Những hành động lạ lùng như vậy tự nhiên khiến cho không ít người chú ý. Quốc tế Ngọc Lô dù sao cũng là một công ty nhiều người biết đến nhất ở Trung Hải, nên những hành động mà ở trước cửa nhà người khác xây dựng “Kiến trúc vi chương” khiến rất nhiều nhân viên trong quốc tế Ngọc Lô khó có thể tiếp nhận.

Sau khi đội bảo vệ của quốc tế Ngọc Lô đi đến hỏi nhân viên thi công thì khí thế ác liệt vốn có bỗng co lại. Điều này càng khiến cho một người thêm kinh ngạc, rốt cuộc thì nội tình bên trong là gì.

Trong văn phòng chủ tịch, Lâm Nhược Khê đã lấy lại tinh thần sau những phút bối rối trước. Dù sao trong đầu thì cũng có không ít công việc cần giải quyết. Cô cũng không nghĩ nhiều về những thứ khác, chăm chú đọc nốt một số tài liệu.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang từ bên ngoài.

Lâm Nhược Khê đáp lại một tiếng, Ngô Nguyệt về mặt kỳ lạ đi đến.

- Chuyện gì vậy?

Lâm Nhược Khê thản nhiên hỏi.

Về chuyện kết hôn của Lâm Nhược Khê và Dương Thần, Ngô Nguyệt còn đang trong trạng thái khó có thể tiếp nhận. Nhìn thấy Lâm Nhược Khê, còn ngây người ra một chút mới nhẹ nhàng nói:

- Tổng giám đốc Lâm, quảng trường bên ngoài công ty chúng ta... có một đội thi công đang làm ở đó.

- Cái gì?

Lâm Nhược Khê ngỡ mình nghe nhầm, liền đứng lên và đi tới phía trước của sổ nhìn xuống dưới. Từ điểm cao nhất nhìn xuống phía dưới, quả nhiên đúng là có một đám đông người đang dựng cái gì đó ở phía dưới, cũng không biết là họ đang định làm cái gì nữa.

Lâm Nhược Khê giận dữ, quay người lại nói:

- Đội bảo vệ đâu? Tôi thuê bọn họ chẳng lẽ là để bọn họ tới ăn không thôi à?

Ngô Nguyệt lộ vẻ khó xử, nói:

- Đội bảo vệ... đã đi qua, nhưng... nhưng họ không dám can thiệp...

- Tại sao?

Lâm Nhược Khê nhíu mi

- Là hoạt động của chính phủ sao?

- Không phải chính phủ...

Ngô Nguyệt lấp bắp nói:

- Bọn họ nói... là giám đốc Dương bảo họ làm...

Lâm Nhược Khê tròn mắt, chờ đợi một hồi rồi mới sờ sờ trán, đứng trước Ngô Nguyệt cũng có chút mất tự nhiên, thấp giọng, nghiêng răng, miếng lâu bầu

- Anh ta nghĩ cái quái gì vậy?

- Tổng giám đốc Lâm, bây giờ toàn bộ trên dưới công ty đều biết giám đốc Dương là chồng của cô... Là lời của anh ta thì đội bảo vệ đương nhiên là không dám ngăn cản rồi ạ.

Ngô Nguyệt nhỏ giọng nói.

Lâm Nhược Khê nghe thấy như vậy, thấy đau đầu vô cùng.

Ngô Nguyệt thấy Lâm Nhược Khê đang chìm vào suy nghĩ, không kìm nổi ức chế trong lòng nói:

- Tổng giám đốc Lâm, tại sao chuyện cô và giám đốc Dương là vợ chồng lại đi giấu tôi chứ... Hai tôi trước đây cứ cho anh ta là... anh ta không phải là một người tốt. Hóa ra chính tôi mới là người làm trò cười cho mọi người...

- Anh ta vốn không phải là người tốt gì cả.

Lâm Nhược Khê thở phì phò hừ một tiếng, nói:

- Chuyện này tôi cũng biết, tôi sẽ liên lạc với anh ta. Cô hãy đi xuống dưới giải thích với mọi người, nên làm một cái gì đó, đừng để mọi người lời ra tiếng vào. Ai mà không đáp ứng được tiến độ công việc thì hãy tự động thôi việc.

Ngô Nguyệt thở dài gật đầu rồi lui ra ngoài.

Chờ Ngô Nguyệt bước ra khỏi cửa, Lâm Nhược Khê lập tức cầm điện thoại gọi cho Dương Thần.

Nhưng điện thoại của Dương Thần đã tắt máy.

Rõ ràng là Dương Thần đã đoán ra rằng Lâm Nhược Khê sẽ hỏi hấn, cho nên hấn tắt máy trước.

Lâm Nhược Khê thiếu chút nữa thì đã ném điện thoại xuống sàn, giận đến mức giậm chân huỳnh huých xuống mặt thảm, nghiêng răng nói:

- Dương Thần đáng chết, Dương Thần thói tha, lại làm chuyện gì xằng bậy đây... tức không thể chịu nổi mất.

Nhưng vừa nghĩ tới những lời Dương Thần nói về món quà kỷ niệm ngày kết hôn đặc biệt, Lâm Nhược Khê lại có chút kỳ vọng...

Cái tên này, rốt cuộc định làm gì đây? Trong cái tâm trạng bức bối lẫn

mong chờ, Lâm Nhược Khê ngồi thụp xuống ghế của mình.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sau khi những người chú ý đến cảnh tượng kỳ lạ này tập trung lại phía quảng trường ngày càng đông thì các phóng viên cũng tới nhiều.

Tới lúc chạng vạng, trời đầy mây, ánh sáng trở lên yếu dần.

Những khung giàn phía quảng trường cuối cùng cũng thành hình. Đó là một sân khấu rộng khoảng 100m².

Ngày này đối với nhân viên của Quốc Tế Ngọc Lôi mà nói thì họ rất tò mò. Đầu tiên là biết giám đốc Dương và tổng giám đốc Lâm là vợ chồng, giám đốc Dương Thần chính là chồng của chủ tịch Lâm. Bây giờ lại không hiểu cái sân khấu dựng ở phía dưới quảng trường là gì.

Trong tòa nhà Quốc Tế Ngọc Lôi, công nhân viên đã chuẩn bị tăng ca. Rất nhiều người tò mò xem sân khấu kia rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng đúng lúc này ở mỗi tầng của tòa nhà đều có một vài nhân viên hải hùng kêu to.

Những công nhân viên bên trong toàn nhà hỏi nhau, mới biết thì ra là ở trong mỗi hòm thư lúc sắp tan ca thì đều nhận được một bưu phẩm mà Dương Thần gửi.

Nội dung bưu kiện rất rõ ràng---- chào mừng các nhân viên của Quốc Tế Ngọc Lôi sau giờ tan tầm đến thưởng thức món quà đặc biệt nhân kỷ niệm ngày cưới tròn một năm của Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Tròn một năm cưới?

Tất cả công nhân đều xôn xao, đây là một tin chấn động đây. Dù sao thì chủ tịch Lâm bình thường vẫn ngồi trên cao chỉ tay năm ngón, trông rất bí ẩn. Vì vậy thông tin gì cũng khiến mọi người tò mò.

Không ngờ rằng hôm này không chỉ biết cô ấy đã kết hôn mà còn được dự lễ kỷ niệm một năm ngày cưới của cô ấy.

Tất cả nhân viên đều không có ý định trở về nhà sau giờ tan tầm, thậm chí còn báo cho những người bạn thân của mình đến quảng trường xem tiết mục “quà tặng một năm ngày cưới”.

Trong văn phòng của chủ tịch, Lâm Nhược Khê gần như suy sụp. Nhìn thấy bản thân mình cũng nhận được bưu phẩm, vẻ mặt vốn rạng ngời bỗng trở nên bất lực.

- Tên vô lại... hấn rốt cuộc muốn làm gì đây...

Lâm Nhược Khê không nói gì đi đến trước cửa sổ, nhìn xuống sân khấu đã được dựng xong phía dưới của quảng trường, suy nghĩ rồi bời.

Tiếp đến cùng với những nhân viên được thông báo và rất nhiều nhân viên của Quốc Tế Ngọc Lôi đều chạy ra ngoài. Nhìn lên trên quảng trường xung quanh phía sân khấu đợi chờ món quà xuất hiện.

Gần sân khấu, mọi người mới phát hiện ra cái sân khấu này không chỉ có những ngọn đèn mà còn có các thiết bị âm thanh đã được bố trí ở đó, đặc biệt

là sự sắp xếp các thiết bị ánh sáng giống như đang sắp chiếu phim.

Những người xuất hiện ngày càng đông, rất nhiều người đi ngang qua đường, thậm chí xe cộ đều đứng ở một bên tò mò nhìn chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Những cán bộ lãnh đạo đang làm việc trong phòng cũng đều tò mò xem những người xung quanh Quốc Tế Ngọc Lôi đang nhìn gì.

Kể từ đó, chưa kể đến những người đứng ở quảng trường Ngọc Lôi, phía dưới tầng đá cũng toàn người là người.

Khi những người công nhân nói cho những người xem xung quanh rằng: đây là lễ kỷ niệm một năm chủ tịch Lâm Nhượng Khê kết hôn cùng chồng cô nên tổ chức cái hoạt động đặc biệt này. Những ngọn lửa xung quanh đều bắt đầu được châm lên.

Rất nhiều người gọi nhau mau xuống xem biểu diễn, cũng có người hô to cho Lâm Nhượng Khê đi xuống dưới.

Lâm Nhượng Khê trong phòng làm việc, giờ phút này không chỉ có Ngô Nguyệt mà Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc cũng tiến vào phòng.

Chẳng qua là cả bốn người đều không nói gì, tất cả đều đứng ở phía trước cửa sổ nhìn thấy mọi người phía dưới đang kích động.

Cuối cùng, nửa giờ sau khi tan tầm, trong sự mong đợi của mọi người một hình ảnh bỗng xuất hiện phía trên cao của sân khấu.

Người này là do Dương Thần đã chuẩn bị từ trước.

Dương Thần dường như không quan tâm đến đám đông huyên náo vây xung quanh, phía trên của cái sân khấu, sau khi loay hoay với các loại thiết bị thì mở các thiết bị âm nhạc, cầm một cái microphone, điều chỉnh tốt âm lượng để có thể đủ bao phủ toàn khu vực biểu diễn, ho khan hai tiếng, đặc ý nói:

- Tôi nghĩ nơi này xảy ra chuyện gì thì rất nhiều người đã đến giúp tôi, nói rõ ràng thực ra tôi rất hay ngại ngùng. Nhưng kết hôn tròn một năm rồi, sợ rằng vợ của tôi nói tôi không có thành ý, không lãng mạn nên tôi phải cố gắng đứng trên sân khấu này. Nhưng... nếu có ai đó định xem xong rồi để lại tiền vé thì tôi cũng sẽ không trách...

Nhóm người phía dưới cười to, có người còn cười ha ha, nhóm nhân viên của Ngọc Lôi thì thét chói cả tai.

Thậm chí trong đám người còn có người phụ nữ trong ban Quan hệ xã hội của Ngọc Lôi, cùng với Triệu Đăng, Vương Khiết và các cấp dưới của Dương Thần đều cười nghiêng ngả.

Dương Thần ngẩng đầu nhìn lên mái của tòa nhà Ngọc Lôi, nói:

- Do vợ tôi còn hay then thùng hơn so với tôi nên không dám xuống dưới xem món quà này.

Vừa nói như vậy tất cả mọi người đều đồng thanh hô to:

- Xuống lầu đi, xuống lầu đi...

Tuy cách mấy chục tầng, cần đi sát vào phía cửa sổ mà nghe thì cũng nghe thấy loáng thoáng, cũng biết là có cái gì đó đang xảy ra.

Lâm Nhược Khê mặt đỏ bừng bừng, khó có thể để đầu óc, tay chân bình tĩnh như thường được. Lúc này cô chẳng còn tâm trí nào mà suy nghĩ xem Dương Thần đang định giở trò gì nữa, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn ra, thở gấp đầy khó khăn.

Mạc Thiện Ny đứng ở bên cạnh hơi lo lắng, kéo tay Lâm Nhược Khê, nói:

- Đi xuống thôi chị. Nếu chị không đi xuống thì sẽ khiến anh ấy tổn thương đấy. Nếu như chị muốn cho em và Minh Ngọc được như chị thì chúng em sẽ vui lắm ạ.

Minh Ngọc liếc Mạc Thiện Ny một cái:

- Nói đến tôi làm gì, từ trước giờ tôi chưa nghĩ qua điều đó.

Lâm Nhược Khê khẽ nhìn các cô rồi hé miệng nói:

- Tôi có lẽ không phải là người đa cảm như các cô, chỉ có điều là không muốn để ai đó mất mặt mà thôi...

Nói xong, Lâm Nhược Khê dường như đã đủ dũng khí, cúi đầu đi ra ngoài.

Mạc Thiện Ny và Minh Ngọc nhìn nhau, lắc đầu chua xót cười cười. Nếu nói đó không phải là sự ghen tị thì sẽ là gạt người khác. Nhưng các cô rõ ràng là đang cố hết sức vì Lâm Nhược Khê.

Vài phút sau, bóng dáng Lâm Nhược Khê hiện ra ở phía cửa ra vào của tòa nhà.

Những nhân viên của Ngọc Lôi chủ động tránh ra, dành một khoảng đất trống, vỗ tay rào rào. Đặc biệt là khi họ nhìn Lâm Nhược Khê thấy mặt cô đỏ ửng lên, nhiều người huyết sáo ầm ỹ.

Đứng ở khoảng cách này, tuy không gần lắm nhưng có thể trông thấy Dương Thần trên sân khấu, cũng nghe thấy âm thanh từ loa một cách rõ ràng.

Lâm Nhược Khê cố gắng để mình không chú ý nhiều tới đám đông xung quanh. Nhìn thấy Dương Thần từ phía xa, trong lòng đã thầm trách anh ta không tốt, trách thầm sao lại lấy một người đàn ông như vậy mà lại cũng không thể che giấu sự kỳ vọng của mình...

Dương Thần đứng trên sân khấu nhìn xuống phía dưới, thấy Lâm Nhược Khê không có ý định lại gần, hẳn cũng không ép buộc, chạy sang một bên, mở một cái thiết bị giống như đèn trên sân khấu.

Trong ánh mắt đầy nghi hoặc của mọi người, trên tấm màn sân khấu hiện lên một hình ảnh rõ ràng.

Điều khiến mọi người kinh ngạc hơn chính là, đây chính là một video mà được trình chiếu bên trong, đặc biệt là ca sĩ đang nổi tiếng trong giới ca nhạc toàn quốc Lâm Tuệ.

Trong video, Lâm Tuệ vẻ mặt căng thẳng. Người ở Yến Kinh dùng video

là cách để gặp mặt mọi người, cô ấy vẫn đang thấp thỏm không yên.

Đám đông phía dưới sân khấu đều là những người yêu thích tiếng hát của Lâm Tuệ, nên cô vừa ra thì một tràng pháo tay đã nổ đin đing tai nhức óc.

Lúc này, Dương Thần mới quay xuống mọi người, nói to:

- Tiếp theo sau đây, tôi sẽ cùng Lâm Tuệ, người mà mọi người đã rất quen thuộc hát một ca khúc song ca nam nữ tuy đây không phải là nhạc phẩm gốc nhưng tôi cảm thấy vô cùng phù hợp cho thời điểm chúng ta đến ngày hôm nay... Xin mọi người chú ý lắng nghe.

Ở phía dưới, người xem cũng rất hợp tác. Dù sao thì đây cũng là kỷ niệm ngày cưới của vợ chồng người ta, lại là vợ chồng chủ tịch Quốc tế Ngọc Lôi. Nể mặt người ra mà giữ trật tự.

Lâm Nhược Khê nhìn Tuệ Lâm đã đủ thấy bất ngờ rồi. Vừa nghe thấy cô ấy và Dương Thần sẽ hát một bài hát tặng mình thì cảm động vô cùng. Cô ấy cũng biết như vậy, Tuệ Lâm đã phải gác bỏ trăm công ngàn việc bớt chút thời gian để cho cái này.

Về cái bài hát mà Dương Thần đã chọn, Lâm Nhược Khê cũng không ngạc nhiên cho lắm. Lúc cùng Viên Dã và Đường Đường đi tới KTV, cô đã kịp chứng kiến cái chất giọng không tầm thường của Dương Thần. Cũng chính lúc ấy đã lộ ra sở thích âm nhạc của cô...

Đứng ở phía sau Lâm Nhược Khê, Lưu Minh Ngọc hỏi Mạc Thiện Ny đây nghi hoặc:

- Thiện Ny, tại sao không để Tổng giám đốc Lâm hát cùng anh ta, như vậy sẽ chẳng phải là thêm ăn khớp với chủ đề sao?

Mạc Thiện Ny cười một cách kỳ lạ, nói với Lưu Minh Ngọc:

- Lâm Nhược Khê từ khi mới bắt đầu đi học đã không hiểu lắm về năm nốt nhạc rồi...

May mắn là của Lâm Nhược Khê luôn có sức thu hút trên sân khấu nếu không thì sau khi nghe được hai người phụ nữ nói chuyện với nhau, tất cả sẽ bỏ chạy mất.

Lúc này, Dương Thần trên sân khấu cùng với Tuệ Lâm với các thiết bị âm nhạc cũng bắt đầu vang lên. Cuối cùng thì buổi biểu diễn cũng bắt đầu...

...

Đi qua đường, là một trò ảo thuật.

Đem tất cả những điều tốt, xấu biến thành của chính ta.

Đắng cay trong lòng dù không nhớ rõ.

Đều hóa thành ánh mắt, kết thành lời hát này.

...

Mà em, giống như tiếng nước chảy róc rách trong những câu thơ.

Gõ cửa lòng ta, ôm chầm lấy tất cả.

Làm sống lại con tim khô cằn chỉ có thể là em.

...

Dường như trông thấy khuôn mặt đầy đau khổ trước đây.
Lúc hạnh phúc có lúc lại giống như một đòn giáng mạnh.
Là em đã nhắc nhở tôi, đừng sợ những mộng mị.
Mong được nấp mãi trong trái tim tôi.

...

Dường như đã thấy dấu chân của ngày mai đang ngự trị ngoài kia
Lúc đau thương được em làm dịu lại bởi mật ngọt
Chính em đã nắm chặt tay tôi, đi về phía trước để nhìn
Hy vọng lòng tôi sẽ nở đầy hoa...

...

Giai điệu thanh thoát du dương bao trùm cả quảng trường.

Giọng ca cao và thanh của Dương Thần với sự kết hợp linh hoạt, kỳ ảo của Tuệ Lâm, khiến mọi người chìm đắm trong hồi ức đồng cảm về những đắng cay ngọt bùi...

Không có ai hô hoán, không có ai bật cười, không ai thấy đây là một vở hài

Cả nam lẫn nữ ở đây dường như đang nhìn thấy một đôi vợ chồng có cãi vã, có ngọt ngào, có bi thương, có hạnh phúc, có đau khổ nhưng luôn bên nhau, quan tâm giúp đỡ nhau, cô vũ nhau, và đi tới nơi này...

Đứng yên một chỗ, một bàn tay của Lâm Nhược Khê tự nhiên ôm lấy nửa khuôn mặt, nước mắt chảy xuống khiến cô khóc không thành tiếng.

Có lẽ qua đêm nay, hao người có thể có chiến tranh lạnh, hay tranh chấp, hay là còn vô số những vấn đề khác nữa...

Nhưng giống như những câu hát vậy, dù thế nào thì vì tình yêu mà sẽ viết lên những khúc ca của riêng mình...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 685

Tôi Có Đủ Nghĩa Khí!

Tiếng ca nhỏ dần, mọi người trên quảng trường Ngọc Lô lại một lần nữa phát ra những tiếng thét chói tai, âm ỹ giống như vừa nghe xong một siêu sao ca nhạc biểu diễn mà thậm chí còn hơn cả như thế.

Giọng hát của Tuệ Lâm lại một lần nữa chiếm được cảm tình của đông đảo khán giả. Rất nhiều người cảm động trước hình ảnh này. Đầu tiên họ phải tiếp tục cảm nhận bầu không khí này.

Tuy nhiên, không biết có ai đó đột nhiên hét lên ba chữ “Hôn nhau đi” khiến cả hội trường lại thêm một khẩu hiệu mới.

- Hôn nhau đi! Hôn nhau đi!...

Trên mảnh đất trống của trung tâm thành phố này phát ra những tiếng như vậy khiến tất cả những khu rừng xung quanh như thể đang cùng gào thét thêm vào.

Dương Thần cười tủm tỉm, đứng ở trên sân khấu, trong lòng sung sướng. Ai dám nói những người hiện đại giờ đây đều lạnh lùng chứ? Những người đag có mặt ở đây đều rất nghĩa khí đấy chứ, họ khiến mình có cơ hội được gần gũi hơn.

Đứng ở phía ngoài cửa của Quốc tế Ngọc Lô, Lâm Nhược Khê không như vậy. Nếu không phải sợ mình bị mất mặt cô đã quay đầu bỏ chạy rồi.

Hôn nhau ư? Ngay trước mặt hàng trăm ngàn người như thế này ư?

Cho dù cả hai người cùng thấy xấu hổ thì tình huống này cũng khó có thể chịu được? Hơn nữa, một lượng lớn nhân viên của Ngọc Lô cũng đang đứng trên quảng trường. Nếu như để họ nhìn thấy hôn nhau như vậy thì về sau còn mặt mũi nào mà đối diện với họ chứ?

Lâm Nhược Khê đỏ mặt phừng phừng, không biết phải làm thế nào với tình huống đột ngột như này!

Vài tiếng còi chói tai của cảnh sát phá vỡ bầu không khí huyền ảo!

Chỉ nghe thấy “E ò ... e ò...” tiếng xe cảnh sát tiến vào hai bên phía quảng trường, mặc kệ là đèn xanh đèn đỏ, đi thẳng tới phía quảng trường và dừng lại bên cạnh đó!

Theo phía sau, trên bảy, tám chiếc xe cảnh sát đi xuống mười mấy người mặc cảnh phục trông rất oai vệ, trong tay cầm cây dùi cui cảnh sát, thậm chí bên hông còn có cả súng, hùng hổ tiến vào!

- Chuyện gì vậy? Tụ tập phi pháp sao?

- Tản ra mau! Tản ra!

- Ai để sân khấu ở đây? Ai là người bày trò?

Đám đông vừa thấy cảnh sát giống như hung thần tiến đến, lập tức không còn tâm trí gì nữa. Vừa nghe nói tới “Tụ tập phi pháp”, có nghĩa là đã phạm pháp rồi liền lập tức bỏ chạy toán loạn.

Lúc đó, trên quảng trường náo loạn hết cả lên. Các loại văng tục chửi bậy ầm ĩ bên tai và không ai còn muốn tiếp tục nghe ca nhạc nữa!

Ngô Nguyệt đứng ở phía sau Lâm Nhược Khê lo lắng nói:

- Tổng giám đốc Lâm, không xong rồi. Rõ ràng là vì giám đốc Dương vừa mới hạ màn sân khấu xuống khiến giao thông xung quanh tắc nghẽn! Lại còn trong một lúc mà giữa trung tâm thành phố lại có nhiều người la hét to như vậy nên chắc chắn là có người dân cảm thấy khó chịu nên tố cáo rồi...

Lâm Nhược Khê giờ phút này không còn cái vẻ mặt thẹn thùng nữa vì cái “hoạt động kỷ niệm ngày cưới” này của Dương Thần khiến cô cảm thấy có cái gì nhẹ nhẹ, ngọt ngào. Ai có thể biết được rằng cái ngọt ngào không được bao lâu thì bỗng trở thành “tụ tập phi pháp”. Còn khiến cho người ta phải tố cáo nữa chứ!

Đúng thật là... cái người đàn ông kia vốn không để cho người ta bớt lo lắng được...

- Nhược Khê cứ tiếp tục thế này cuối cùng thì họ cũng sẽ biết nguyên nhân chính là Ngọc Lôi chúng ta mà thôi. Nếu mà xử lý không tốt thì hình tượng của công ty sẽ bị suy giảm nghiêm trọng, khiến cho xã hội bất mãn. Vậy nên cứ lảng lạng mà lui xuống thôi...

Mạc Thiệu Ny lo lắng nói bên cạnh.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu

- Tôi biết... đợi Dương Thần qua đây để tự anh ta sẽ nói. Chúng ta sẽ từ từ kết nối với các hãng truyền thông là được rồi. Ta tin là cảnh sát sẽ không gây khó dễ với chúng ta đâu.

- Tôi nghĩ là anh ta sẽ không giải thích đâu.

Lưu Minh Ngọc cười nhạt nói.

- Hả?

- Anh ta bỏ đi rồi!

Lưu Minh Ngọc chỉ lên phía sân khấu.

Lâm Nhược Khê quay lại nhìn, thiếu chút nữa là ngất xỉu đi!

Rõ ràng Dương Thần vừa mới ở đây, lúc này đã không thấy bóng dáng đâu. Chỉ còn để lại vị trí trống không ở giữa!

- Hả... hả ta sao lại có thể bỏ chạy như vậy được?

Lâm Nhược Khê hoàn toàn không nghĩ rằng Dương Thần làm sao có thể chuồn đi như vậy. Dựa vào bản lĩnh của Dương Thần, chạy trốn trong đám người tuyệt đối không thể như vậy được. Điều mâu chốt là, hả để tất cả cục diện rồi ren này cho cô giải quyết sao?

Đúng lúc này, Lâm Nhược Khê thấy mình như vừa trải qua một cơn chấn động. Cảm điện thoại lên, quả nhiên là Dương Thần gửi cho cô một tin nhắn.

Vừa đọc tin nhắn, Lâm Nhược Khê như muốn đập vỡ điện thoại!

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc đi lên trước xem, sắc mặt có chút kỳ lạ, muốn cười nhưng không dám cười ra...

- Bà xã à, hôm nay anh đẹp trai và phong độ như vậy trên sân khấu, nếu như mà bị cảnh sát bắt đi xuống thì sẽ rất mất mặt. Để là buổi biểu diễn hoàn toàn được hoàn mỹ anh đành phải lưu lại phía sau trước. Em đến trấn áp họ nhé, anh tin em có thể làm được! Chúc em tròn một năm kết hôn vui vẻ.

---- Dương Thần.

- Dương ... Thần...

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nghiêng lợi nói. Ôm đầu ôm mặt, không biết phải nói cái gì bây giờ.

Lúc này, quả nhiên cảnh sát cũng đã điều tra được rằng ngọn nguồn của chuyện này chính là từ phía Quốc Tế Ngọc Lôi.

Một sĩ quan mang theo hai cảnh sát tới trước mặt Lâm Nhược Khê. Sĩ quan đi đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Xin hỏi, vị này có phải là tổng giám đốc Lâm của Ngọc Lôi không ạ.

Lâm Nhược Khê muốn tránh cũng không thể tránh được, chỉ có thể gạt đầu.

Vị sĩ quan kia rõ ràng là phải đối mặt với Lâm Nhược Khê cũng có chút e ngại nhưng vẫn phải giải quyết việc chung:

- Vừa rồi chúng tôi có nhận được đơn tố cáo của người dân thành phố nói ở đây đang diễn ra cuộc tụ tập phi pháp, hòng quá lớn. Hơn nữa lại đứng vào giờ tan tầm, đây lại là khu trung tâm của thành phố, nên ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống và giao thông của nhân dân thành phố. Cho nên chúng tôi sẽ truy cứu người đứng đầu của chuyện này, dựa vào tình hình hiện tại, người khởi xướng là các nhân viên cấp cao của Quốc tế Ngọc Lôi, có thật hay không thì xin mời tổng giám đốc Lâm giải thích.

Lúc này, trong lòng Lâm Nhược Khê muốn mắng chửi người nào đó hàng trăm nghìn lần, nhưng giờ phút này, đứng trước mặt viên sĩ quan cô chỉ có thể nói:

- Chuyện này đúng là do một nhân viên cấp cao của chúng tôi khởi xướng, nhưng chỉ là vì việc riêng chứ không hề có bất cứ hoạt động ngầm hay trái tụ tập trái pháp luật gì cả. Điều ấy mọi người ở đây đều có thể làm chứng.

- Tổng giám đốc Lâm, cô là một thương nhân ở Trung Hải, tôi rất tôn trọng cô nhưng hy vọng rằng cô có thể phối hợp với cảnh sát. Sự kiện lần này chúng tôi nhất định phải truy cứu đến cùng nên không sẽ không thể giải thích với người dân. Hy vọng rằng cô có thể nói rõ cho chúng tôi rằng người khởi xướng là ai, giữ chức vụ gì, vì nguyên nhân gì... Chúng tôi sẽ tiến hành bắt giữ người đó và tiến hành thẩm vấn, sau đó sẽ đưa ra hình thức giải quyết.

Viên sĩ quan nghiêm mặt nói.

Vừa nghe tới chuyện bắt giữ, Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc đều lộ ra vẻ lo lắng vô cùng.

Lâm Nhược Khê cắn môi, trong lòng thầm trách Dương Thần đáng chết, Dương Thần thối tha, gây ra cái cục diện rối ren thế này đây. Chính mình gây nên rồi lại bỏ chạy không dấu vết. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Không chỉ thành tội phạm tình nghi mà lại còn là người đang chạy trốn nữa.

Đang vào lúc Lâm Nhược Khê hết đường xoay xở thì viên sĩ quan nhân được một cuộc điện thoại. Sau vào tiếng đồng ý, viên sĩ quan đột nhiên cười cười nói:

- Tổng giám đốc Lâm, cục trưởng của chúng ta vừa gọi điện báo sự việc đã được giải quyết, cảm ơn cô đã phối hợp. Xin chào!

Nói xong, viên sĩ quan lập tức xoay người quay đi, chạy tới bốn phía sơ tán xe cộ và quần chúng xung quanh.

Chuyển biến này khiến mấy người Lâm Nhược Khê sững lại tại chỗ. Sự thay đổi này thật nhanh chóng quá.

Điện thoại của Lâm Nhược Khê lại reo lên. Cuộc điện thoại lần này khiến Lâm Nhược Khê đã hiểu rõ được chân tướng của sự việc.

Người ở đầu dây bên kia chính là tiếng của Dương Tiệp Dư, cười ha hả nói:

- Nhược Khê à, sợ lắm không, tên Dương Thần kia đột nhiên gọi cho ta nói về chuyện phiền toái nên cô đã liên hệ với phía cảnh sát. Về phía các hãng truyền thông bên đây thì cô tin là với bản lĩnh của cháu thì không chế bọn họ cũng không phải việc khó nên cô sẽ không nhúng tay vào nhiều.

Lâm Nhược Khê không ngờ Dương Thần sẽ nhờ Dương Tiệp Dư can dự để giải quyết cái phiền toái lần này, dù sao thì Dương Thần cũng không có mối quan hệ tốt đẹp gì với Dương gia. Để gia đình Viên gia có quan hệ rộng rãi với các cấp ở Trung Hải thì vấn đề này đương nhiên là có thể giải quyết đơn giản, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn ôn tồn cảm ơn nói:

- Cháu thật ngại quá, làm phiền cô nhiều rồi!

Dương Tiệp Dư cười nòng hậu:

- Cái con bé này tỏ ra khách khí từ khi nào vậy. Sao ta dám nói ta là cô của hai người chứ. Cái chuyện nhỏ thế này chứ có phải cái gì to tát đâu. À! Đúng rồi. Cô cũng không biết hôm nay con và Dương Thần kỉ niệm một năm ngày cưới nên không chuẩn bị quà gì cả, đừng giận nhé.

- Dạ không... không đâu ạ.

Lâm Nhược Khê lắp bắp, đối mặt với người của Dương gia không hiểu sao cô lại có chút căng thẳng như vậy.

Sau khi hàn huyên vài câu mới gác điện thoại.

Lâm Nhược Khê thở dài nhẹ nhàng giống như mình vừa trả qua một hồi trống ngực.

Mạc Thiện Ny lại cười nói:

- Là anh Dương Thần lại làm cái gì à, có vấn đề gì không?

- Ừ...

- Coi như là anh ta còn có lương tâm. Tôi cứ nghĩ anh ta thực sự mặc kệ cơ.

Lưu Minh Ngọc cười nói khanh khách.

Ngô Nguyệt tò mò hỏi han:

- Tổng giám đốc Lâm, sự việc đã được giải quyết như vậy à?

Lâm Nhượng Khê gật gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi lại lạnh lùng nói:

- Ngô Nguyệt, người đi liên hệ qua với các hãng truyền thông đi, đừng để họ viết loạn hay nói loạn cả lên, trực tiếp theo dõi bọn họ. Nếu ai dám viết vớ vẩn cái gì hoặc là chưa được sự cho phép của tôi thì tôi sẽ không ngại để mua lại công ty của họ đâu. Cô biết phải làm thế nào chứ...?

- Vâng ạ!

Ngô Nguyệt hiểu ý liền chạy về công ty để chấp hành.

Sự tình tới đây coi như là đã được giải quyết êm thấm, không có cái gì quá phiền phức.

Khoảng một giờ sau, khi mọi chuyện hoàn toàn được giải quyết thì Lâm Nhượng Khê mới lững thững về nhà.

Đi vào trong phòng khách, một bữa tối thịnh soạn được bày biện sẵn vẫn chưa có ai động vào, chỉ thấy có Quách Tuyết Hoa, Vú Vương và Trình Tú đều ngồi trên ghế sofa xem phim Hàn Quốc quý mới trên tivi. Còn về Dương Thần thì không thấy bóng dáng hắn ta đâu cả.

Nhìn thấy Lâm Nhượng Khê đi vào, Quách Tuyết Hoa vui vẻ đứng dậy cười nói:

- Nhượng Khê à, con đã về rồi. Dương Thần nói con có thể sẽ về muộn, chúng ta đều đang chờ con đây.

Lâm Nhượng Khê vừa nghe thấy quả nhiên lại là cái tên vô lại kia đã về nhà. Vừa mới kìm nén nỗi oán hận trong lòng mình thì giờ lại dâng lên, hỏi:

- Mẹ, còn người nữa đâu ạ?

Quách Tuyết Hoa thấy Lâm Nhượng Khê sắc mặt không có vẻ hào hứng nên tò mò hỏi:

- Con bé này, con làm sao vậy? Cứ như thể đang bức bối chuyện gì đó vậy. Dương Thần nói hôm nay là kỷ niệm ngày cưới các con trong một năm. Trông con chẳng giống người đang vui chút nào cả?

Lâm Nhượng Khê cười gượng:

- Không phải đâu ạ... Con hơi mệt mỗi chút thôi ạ.

Nhưng trong lòng cô thì nói, đang tưởng là vui vẻ thì đứa con bảo bối kia của mẹ lại cho con một vố đây...

Trình Tú chạy đến phía sau Lâm Nhượng Khê, ôm lấy chiếc eo nhỏ của Lâm Nhượng Khê, cười nói:

- Chị Nhược Khê, chị nhỏ mọn quá đây, kết hôn được một năm rồi cũng không nói gì với chúng em. Nếu không phải là Dương đại ca từ Yên Kinh trở về thì bọn em cũng bỏ lỡ mất rồi.

- Em nhiều chuyện quá đây!

Lâm Nhược Khê xoa đầu Trinh Tú cười cười, tròn một năm ngày cưới? Ai mà biết được mới trưa nay hai người suýt chút nữa thì ly hôn rồi.

Lúc này, Dương Thần vừa mới tắm xong, từ tầng hai đi xuống dưới, tóc còn ướt sũng, nhìn thấy Lâm Nhược Khê về đến nhà liền cười ha hả nói:

- Bà xã, em thấy anh có tình nghĩa không, ăn cơm cũng chờ em về rồi mới ăn!

- Tình nghĩa?

Lâm Nhược Khê hận rằng mình không thể ném cái cặp vào mặt hắn, đập bẹp mặt hắn ra! Người này da mặt dày như thế nào vậy?

Lờm Dương Thần một cái, ý cô muốn nói “Chính trong lòng anh hiểu rõ nhất” ứ chế trong lòng rồi cùng Quách Tuyết Hoa và mọi người ngồi xuống.

Bởi vì trước đây Dương Thần đã dặn vú Vương, bữa cơm chiều phải đặc biệt thịnh soạn, nhưng ăn thì ăn, nói chuyện thì nói chuyện vẫn phải nhắc đến chuyện hôn nhân của Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Quách Tuyết Hoa ân cần hỏi han:

- Hai con đã kết hôn một năm rồi, tuy không tổ chức nhưng hiện giờ đã công khai rồi. Chỉ bằng các con hãy tìm một ngày đẹp trời mà tổ chức. Ở Trung Hải cũng được mà ở Yên Kinh cũng được, mẹ đều thấy không tồi.

- Đúng vậy đây tiểu thư. Cứ như vậy mà sống tiếp cũng không phải là cách hay.

Vú Vương tán thành nói.

Lâm Nhược Khê nghe thấy hai chữ “hôn lễ” thì bỗng đầy ngượng ngùng. Nói thật lòng thì tuy hôm nay Dương Thần khiến cô giận dữ vô cùng nhưng nói cho cùng thì ở tận sâu trong lòng thì cái “món quà” này vẫn khiến cô thấy cảm động và thật bất ngờ.

Hơn nữa, hai người còn công khai mối quan hệ. Từ ngày mai trở đi sẽ có ngày càng nhiều người biết về mối quan hệ này. Tổ chức hôn lễ ... có vẻ không có không được.

- Tạm thời thì đây không phải là lúc ạ.

Đột nhiên Dương Thần mở miệng nói.

Câu nói này kéo lại suy nghĩ của Lâm Nhược Khê. Cô ngạc nhiên nhìn người đàn ông này.

Dương Thần vừa gặm chân gà vừa nói:

- Mọi người đừng hiểu nhầm. Hôn lễ tôi cũng muốn làm nhưng cần phải có thời gian chuẩn bị. Hơn nữa... còn có không ít việc phải giải quyết. Đợi tới khi sắp xếp xong rồi nói cũng không muộn. Dù sao cũng đã một năm rồi,

kéo dài thêm chút nữa cũng không sao.

Lâm Nhược Khê trên mặt không có chút thay đổi gì nhưng trong lòng thấy mất mát nhiều lắm. Chính điều này làm cô cũng không chịu thua kém... Hừ, chẳng lẽ cô lại thích sao? Không làm thì không làm.

Dương Thần dường như đoán được ý gì đó, nháy mắt cười hỏi:

- Nhược Khê, em cứ như làm mất cái gì à? Chẳng lẽ không tìm nổi? Chắc chắc, vậy thì ta sẽ nói thẳng, việc cần giải quyết cũng không lớn lắm, ta sẽ giải quyết ngay.

- Ai... ai mất cái gì?

Lâm Nhược Khê đỏ bừng tai, con ngươi tròng lên, giận dữ nói:

- Anh đừng nói lung tung! Em cần gì anh phải làm chứ, dù sao thì em đã thu xếp toàn vẹn được hai năm rồi. Anh thích làm hay không chứ?

Nhìn hai vợ chồng này nói chuyện, Quách Tuyết Hoa và Vú Vương nhìn nhau, lắc đầu cười.

Dương Thần cũng không tranh cãi gì nhiều, ăn nốt cái chân gà rồi lại lấy một cái khác, im lặng một lát, bỗng nói với Quách Tuyết Hoa:

- Mẹ, con định... mấy hôm nữa sẽ lại đi Yên Kinh một chuyến.

Trên bàn, mọi người vừa nghe thất đều dừng động tác, nhìn Dương Thần đầy nghi hoặc.

Lâm Nhược Khê suy nghĩ nhảy bèn, lập tức nghĩ tới cái gì đó, cúi đầu không nói gì.

Quách Tuyết Hoa thì hỏi:

- Con trai, chẳng lẽ lại có chuyện phải giải quyết sao? Lần này con vừa mới về hai ngày mà.

Dương Thần lắc đầu:

- Cũng không phải con sẽ đi ngay. Ở Trung Hải con đang còn có nhiều việc cần phải giải quyết. Con định đưa Nhược Khê về thăm nhà một chút.

Vừa nói lời này xong, Quách Tuyết Hoa mặt sáng ngời, tay cầm đũa run run, kích động hỏi:

- Thật... thật chứ? Con đồng ý về Dương gia ư?

- Vâng.

Dương Thần gật đầu mỉm cười nói:

- Con đi Yên Kinh lần này ... cũng nói trước là có thể sẽ gặp một số bất trắc, muốn tìm hiểu một số chuyện. Tuy không muốn đưa ra chủ ý, nhưng con nghĩ, nên tới đó thăm qua một chút rồi mới quyết định.

Quách Tuyết Hoa mặt đỏ, vui mừng sung sướng cười.

Ngày trước bà quyết định xa rời Dương Phá Quân để tới sống cùng Dương Thần. Tuy bà đã hạ quyết tâm như vậy nhưng trong thâm tâm bà vẫn thấy áy náy với Dương gia, đặc biệt là vô cùng áy náy chuyện của Dương Công Minh.

Nếu Dương Thần thật sự trở về Dương gia thì bà sẽ không phải phiêu bạt

bên ngoài với Dương Thần nữa. Không chủ có thể làm hết trách nhiệm của một người mẹ mà còn có thể chăm sóc chồng...

Đối với Quách Tuyết Hoa, cả nhà có thể đoàn tụ được mới là điều bà hy vọng được thấy nhất.

- Em... em cũng đi?

Lâm Nhược Khê nghe thấy Dương Thần nói muốn đưa mình đến thì trong lòng ngay lập tức bật dậy. Một cảm giác vừa sung sướng, vừa cảm động nhưng cũng có chút cảm giác kinh sợ và lo lắng len lỏi vào khiến cô không biết mình nên làm thế nào mới tốt.

Dương Thần nói một cách hiền nhiên:

- Đương nhiên là phải đi rồi. Chúng ta là vợ chồng, em không đi thì ai đi. Hơn nữa ông già đó lần trước đã gặp em rồi, không phải rất thích em đó sao. Nếu em đi thì ông ta sẽ rất vui...

Lâm Nhược Khê sờ môi, lén lút nhìn Quách Tuyết Hoa, thấy Quách Tuyết Hoa nhìn mình khuyến khích gật gật đầu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 686

Ông Thật Sự Muốn Sao?

- Xem ra đêm nay đoàn tụ sum vầy, hãy vào phòng ngủ thôi.

Vốn chỉ là một câu nói đùa nhưng Lâm Nhược Khê sau khi nghe xong, cuối cùng tinh thần vô cùng phức tạp, nhìn lại mình rồi sau đó dường như hạ quyết tâm gì đó, cắn môi, nói:

- Thật sự muốn ...

Thời gian mong chờ đã lâu, bỗng nhiên thứ đó đến trước mắt mình sẽ trở tay không kịp.

Dương Thần hoài nghi mình đã nghe nhầm, cứng giọng hỏi:

- Em nói gì?

Má lúm đồng tiền của Lâm Nhược Khê ửng hồng, ánh mắt như tràn đầy nước hỏi:

- Nếu thật sự rất muốn tới nay... Có thể thử xem...

Nói xong Lâm Nhược Khê dường như hao kiệt hết sức lực toàn thân mềm nhũn như muốn hòa tan trên mặt đất, không nghi ngờ gì đối với người bảo thủ, đó là sự giải bày đến mức cao nhất.

Có thể bởi vì chung sống với nhau rất lâu hoặc có thể hôm nay có sự thay đổi lớn, hoặc từng ngày từng ngày tình cảm đã gom góp lại, tóm lại trong lòng không giống như muốn từ bỏ mối quan hệ này.

Dương Thần ngơ ngác nhìn người phụ nữ hồi lâu, cười tự nhiên rồi nói:

- Làm sao có thể tùy tiện, xem ra vẫn chưa chuẩn bị tốt, không nói nữa, đợi cho chuẩn bị xong cho đám cưới, đến lúc đó cũng không muộn... Nếu không sẽ có cảm giác như anh dồn ép, áp lực em kí vào giấy chứng nhận, còn tính toán chuyện gì nữa.

Nghe thấy lời nói đó, vẻ mặt của Lâm Nhược Khê đang dâng trào cảm động, ngẩng đầu lên, cuối cùng chủ động nghiêng về phía trước hôn vào môi của Dương Thần.

Hôn xong, giống như sự xấu hổ không được phép, lập tức quay người chạy vào trong phòng mình.

Dương Thần vẫn đứng đó cười khổ, sờ nhẹ lên chỗ đã bị hôn ở mặt vẫn còn hương thơm ươn át lưu lại.

Dương Thần à, Dương Thần đầu heo à, lúc đó còn giả vờ thanh cao cái gì, giả vờ người đàn ông tốt cái gì chứ... Hắn tự nhủ, đứng ở đó khẽ lắc đầu, rồi cũng theo đó trở vào phòng.

Vốn định sẽ nằm trên giường xem chút tin tức rồi ngủ nhưng bị Lâm Nhược Khê nhắc đến những chuyện đó, trong lòng hắn cũng khó tránh được

những ý nghĩ phức tạp.

Dương Thần lập tức bước ra bên ngoài ban công.

Không khí ẩm áp, gió thổi vào mặt, trong màn đêm yên tĩnh, vàng trắng thanh tú sáng trong như tuyết.

Dương Thần đứng lặng một lúc, bỗng nhiên bỗng nhiên trong khóe mắt hiện ra ánh sáng bay bổng bèn màu trắng...

Nhìn ra phía bên trái, chỉ nhìn thấy cây tường vi bên cạnh ở ban công tầng hai nơi cách đó không xa với bóng dáng lưng lửng, với sự mảnh mai đang dựa vào lan can trên ban công, chính là Mạc Thiện Ny.

Một mình cô lẻ loi mặc chiếc váy ngủ chất liệu bông màu trắng rộng thùng thình vượt quá đầu gối, mái tóc đen bay lả tả rối tung đón gió, khuôn mặt của người con gái đẹp hướng về phía không gian với ánh trắng hiện rõ sự nhợt nhạt thất thần.

Dường như cảm nhận được người đang nhìn mình, cô quay đầu lại vừa lúc nhìn đối diện với Dương Thần.

Cả hai cùng lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu, đều không mở miệng nói câu gì, bên tai chỉ nghe tiếng gió vi vu thổi qua khe hở của căn nhà lớn.

Cuối cùng Mạc Thiện Ny thản nhiên hiện ra nụ cười, tựa như giờ khắc im lặng cũng khiến cảm thấy buồn cười.

Trong lòng Dương Thần khó có thể kìm chế được tái tê, giữa hai người với khoảng cách chỉ có hơn mười mét, nhưng dường như đoạn đường sâu hàng vạn trượng khó có thể vượt qua được.

Mà mấy tuần trước thậm chí cả hai vẫn còn gặp mặt nhau với tình yêu gắn bó như keo sơn.

Dương Thần muốn mở miệng nói câu gì đó với Mạc Thiện Ny, nhưng không đợi Dương Thần mở miệng Mạc Thiện Ny đã ra hiệu không cần lên tiếng.

Mạc Thiện Ny cười khẽ lắc đầu, cũng không sợ bị Mã Quế Phương nói đến chuyện hai người gặp nhau, vẫn còn cảm thấy không có điều gì cần nói.

Sau đó lại duỗi ngón tay chỉ lên vàng trắng sáng trên trời, xoay người đi chỗ khác nhìn bầu trời tựa như si mê.

Dương Thần buồn bã nhìn hồi lâu mà nở nụ cười, không ngờ rằng cả hai bây giờ ngay cả nói chuyện cũng khó khăn, cũng đành phải quay người trở lại, ngẩng đầu lên, người con gái bắt đầu thưởng thức ánh trăng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 687

Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Yến Kinh, trong sân nhà họ Dương.

Tuy là đã đến giữa tháng năm, nhưng thời tiết ban ngày cũng vẫn rất dễ chịu.

Hoàng hôn sắp trôi qua, cây cối um tùm xanh tốt, khiến cho cả cái sân như tràn đầy sức sống, không khí tràn ngập mùi hương thoang thoảng.

Dương Công Minh mặc một bộ quần áo vải đơn giản như những ngày bình thường khác, sau thành thoi đứng tia tốt, tưới nước cho mấy cây cảnh ở trong sân, bước đôi giày vải đến cạnh chiếc bàn đá.

Cầm lấy một chén hồng trà đã được pha sẵn, uống một ngụm, đưa mắt nhìn xung quanh sân, mãn nguyện với thú vui tao nhã của người già, đắc ý cười một mình.

Đúng lúc này, một người thanh niên trẻ tuổi mặc bộ quân phục bước vào trong sân, ngẩng cao đầu, tỏ vẻ kiêu ngạo bướng bỉnh.

Người thanh niên đi đến phía sau Dương Công Minh, nhìn đám hoa cỏ kia, ánh mắt tỏ vẻ khinh thường, nháy máy, mỉm cười nói:

- Ông nội, ông gọi cháu.

Người này, chính là Dương Liệt.

Dương Công Minh xoay người lại, cười ha hả nói:

- Ô, tới rồi đó hả, đến đây, ngồi xuống, ngồi xuống nào.

Dương Công Minh bắt chuyện với Dương Liệt rồi sau khi ngồi xuống, đẩy chiếc đĩa có miếng bánh đậu xanh đến trước mặt Dương Liệt, nói:

- Ném thử cái này đi, chắc là cháu chưa ăn sáng, vị cũng không tồi đâu.

Dương Liệt gật đầu, cầm lấy miếng bánh đậu xanh, cũng chẳng cần đến hai miếng, dứt tất cả vào mồm, rồi hỏi luôn:

- Ông nội, hôm nay ông đột nhiên gọi cháu về, có phải là có chuyện gì quan trọng không ạ?

- Kỳ thực, đáng nhẽ chuyện này nên nói sớm với cháu từ mấy hôm trước, nhưng cháu cứ ở trong doanh trại, cũng không gấp lắm, chỉ là chuyện mẹ cháu mấy lần gọi điện đến, nói sẽ về Yến Kinh một chuyến.

Dương Công Minh cười nói.

Dương Liệt trợn ngược mắt lên,

- Mẹ quay về, bà ấy về một mình ạ?

Dương Công Minh lắc đầu,

- Không, không, anh trai với chị dâu cháu cũng cùng về.

- Cái gì?

Dương Thần đứng phắt dậy, cao giọng nói:

- Ông nội, ông đang nói đùa với cháu phải không ạ, dựa vào cái gì mà tên đó có thể vào được nhà ta? Nếu là như vậy, thà rằng mẹ đừng về cho xong.

Dương Công Minh nhíu mày, ý bảo Dương Liệt ngồi xuống,

- Kích động cái gì chứ, hôm nay ông gọi cháu đến đây, không phải là để hỏi ý kiến cháu xem cháu có đồng ý hay không, ở nhà này, ông mới là người quyết định, cháu có đồng ý hay không, thì bọn chúng cũng sẽ quay về thôi.

- Ông nội ông...

Dương Liệt nghiêng răng tức giận, nhưng cũng không nói được câu nào, đúng là, ở nhà này, những chuyện mà Dương Công Minh đã quyết định, thì không ai có thể bác bỏ được.

Dương Công Minh thở dài nói:

- Liệt Nhi à, tính cách của cháu, giống hệt với cái tên của cháu, là cái bốc lửa của thanh niên, có chút nóng nảy cũng là chuyện *tốt, nhưng cháu cứ thế này, sớm muộn gì cũng có chuyện thôi.

- Hừ*

Dương Liệt hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là cảm thấy không phục, *

- Ông nội, hôm nay ông gọi cháu đến, là để nói cho cháu biết cái tin vô vị này sao.

Dương Công Minh cũng không tức giận, nói:

- Ông nói cho cháu biết, tiện thể gọi cháu đến là để xem cháu như thế nào, cả năm nay cha cháu ở quân khu Giang Nam không về, bây giờ cháu cũng nhậm chức trong quân đội rồi, ở bên ngoài các cháu đều có cách nghĩ riêng của mình, lão già như ông cũng không thể ép buộc các cháu làm như thế nào, phàm đều là lựa chọn của các cháu mà thôi.

- Chỉ có điều, ông mong rằng, lúc ông còn sống, mấy đứa cháu của mình, đều có thể sống tốt hơn một chút...

Dương Liệt biến sắc, nói:

- Ông nội, nếu như không có cái thằng cha đó, thì cuộc sống của cháu, vô cùng hoàn mỹ.

Dương Công Minh nhìn, cười lắc đầu,

- Liệt Nhi, không cần biết cháu có thừa nhận hay không, Dương Thần, chính là huynh đệ ruột thịt của cháu.

- Cháu từ nhỏ đã được sống trong Dương gia, lại có đệ tử Ngọc Ki Tử của Côn Lô đạo trưởng dạy dỗ, so với Dương Thần, cháu đã sống vô cùng sung sướng rồi, mọi thứ đều rất thuận lợi.

- Dương Thần không giống như cháu, nó có thể sống và xuất hiện trước mặt chúng ta như bây giờ, đã là nhờ phúc của ông trời rồi, ông đương nhiên là không tin vào thần phật, nhưng ông tin, duyên phận giữa người với người, rõ ràng là do ý trời.

- Ông nội, nếu như ông chỉ muốn nói với cháu những lời vô nghĩa như thế

này, thì cháu đi trước đây,

Dương Liệt nghe đã không lọt tai nữa rồi, bất mãn nói.

Dương Công Minh mấp máy môi, ánh mắt thể hiện sự bất đắc dĩ, thở dài,

- Mà thôi, nói cái gì thì cháu nghe cũng không lọt tai, đường cũng là do cháu tự chọn, cháu muốn đi, thì đi đi.

Dương Liệt hơi khom lưng, rồi quay người rời đi, bước được mấy bước, dừng lại nói:

- Ông nội, cháu biết ông nghĩ cái gì trong đầu, cháu thừa nhận, thực lực của thằng cha đó, quả thực là mạnh hơn cháu, cháu cũng muốn nhờ hấn đến chấn hưng Dương gia lần nữa, nhưng cháu nói rõ ràng cho ông biết, cháu sẽ không buông tay đâu, những thứ gì khiến cháu phải ra đi, thì một ngày nào đó, cháu sẽ cho ông thấy rốt cuộc lựa chọn của ai mới là đúng, nhưng cũng chưa biết được, cháu đi trước đây, nếu mẹ cháu có về, thì cháu cũng sẽ không đi gặp bà đấy đâu.

Nói xong, Dương Liệt vội vàng rời đi.

Dương Công Minh nhắm mắt lại, trong ánh mắt, ngập tràn những điều khó nắm bắt được.

Không biết từ lúc nào, Yên Tam Nương đã xuất hiện vô hình vô bóng đằng sau Dương Công Minh, nói trấn an:

- Lão gia, tính cách của Liệt thiếu gia từ trước đã như vậy rồi, có muốn sửa thì cũng khó, lão gia cũng đừng quá lo lắng, dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt, đến lúc đó, tất có cách hóa giải thù oán.

Dương Công Minh cười ha hả nói:

- Tam Nương, bà lo lắng hơi nhiều rồi, tôi không phải vì những chuyện này mà cảm thấy buồn, không cần biết đám tiểu tử này về sau như thế nào, đều là sự lựa chọn của bọn chúng, muốn kéo dài sự phát triển của gia tộc, không thể dựa vào sự trời buộc của người lớn, mà là dựa vào tính tình của mỗi người, không cần biết kết quả như thế nào, tôi cũng chỉ đứng ngoài xem thôi, tôi đa cũng chỉ là góp ý vài câu thôi.

Yên Tam Nương mỉm cười gật đầu, lại nói:

- Lão gia, sức khỏe của Liệt thiếu gia, có cái gì đó không giống trước đây rồi.

- Hử? *

Dương Công Minh nói:

- Có phải là liên quan đến Nghiêm Bất Ván không?

Yên Tam Nương nói:

- Tôi đoán mặc dù không biết chính xác rốt cuộc đã làm như thế nào, nhưng mấy ngày trước Liệt thiếu gia vừa bị Thần thiếu gia phế đi võ công, nhưng hôm nay cũng không hề có dấu hiệu thụt lùi, so với võ công trước đây thì còn cao hơn hẳn một bậc, dường như sắp đạt đến cảnh giới Tiên Thiên rồi, hơn nữa, điều thần kỳ còn ở chỗ, sức khỏe của Liệt thiếu gia, vừa như

mới được thay xương lọc máu vậy... nếu như không nhầm, thì cũng đã không kém Thần thiếu gia là mấy đâu ạ, thực sự là không thể tưởng tượng được...

Mà gần đây, Liệt thiếu gia còn hay đi lại với Nghiêm Bất Vãn nữa, xảy ra chuyện, chắc cũng là tên Nghiêm Bất Vãn nhà Nghiêm gia, trừ việc cung cấp căn cứ thí nghiệm cho quân đội, còn có những phòng thí nghiệm tư nhân khác nữa, nhưng đến người của Lý gia cũng không thể điều tra ra được, tôi đoán, sau lưng Nghiêm Bất Vãn chắc phải có sự giúp đỡ từ một nhân vật rất kinh khủng nào đó, không thì Nghiêm Bất Vãn cũng không thể dám to gan lớn mật đến như vậy.

Dương Công Minh nhếch miệng cười,

- Ta sớm đã nói rồi, tên tiểu tử đó nhà họ Nghiêm, là loại nhất làm vua thua làm giặc, cũng chẳng có gì lạ hết.

- Kỳ thực hành động của Nghiêm Bất Vãn những ngày gần đây, dù ít dù nhiều thì bốn gia tộc lớn cũng nắm được, có được như ngày hôm nay, thì Nghiêm gia cũng không phải là loại tầm thường gì, hơn nữa Nghiêm Bất Vãn cũng là một nhân tài hiếm có, làm bao nhiêu chuyện như vậy, nhưng lại không hề để lại bất cứ dấu vết gì, *huống hồ lại không thực sự nguy hại đến quốc gia, lại còn không ngừng cung cấp vũ khí cho quân đội, lãnh đạo quân đội rất ủng hộ cậu ta, cho nên không có người nào tiếp cận cậu ta, sợ đánh rạn động cỏ.

- Nhưng theo như tôi thấy, xung quanh Nghiêm Bất Vãn có rất nhiều nghi vấn, chắc là có không ít thứ không biết phải làm như thế nào, liệu Liệt thiếu gia có trở thành quân cờ trong tay cậu ta không.

Dương Công Minh gõ vài tiếng lên chiếc bàn đá, nói:

- Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh được, nhưng Tam Nương, chuyện này, như thế này *là được rồi, không cần tham gia nữa, nếu như tên tiểu tử Dương Thần, nếu như thực sự lấy được ý kiến trong tay tôi, mà đến một tên Nghiêm Bất Vãn cũng không đối phó được, thì sớm muộn gì cũng chẳng làm được chuyện gì đâu.

- Nhưng còn Liệt thiếu gia...

Yến Tam Nương có chút lo lắng.

- Là mèo, là hổ, không phải là do tướng mạo định đoạt.

Dương Công Minh cười hao hả nói:

- Đấu một trận, kẻ nào có tài, đến cuối mới biết được, đợi khi nào tôi chết đã, không thì sống bao nhiêu năm như vậy mới có thể xem được người trẻ tuổi diễn trò, chúng ta chỉ lẳng lặng mà nhìn thôi.

Yến Tam Nương cười gật đầu,

- Lão gia nói cũng đúng, có thể là tôi đã lo thừa rồi, không biết là tại sao, rõ ràng Thần thiếu gia đã bước vào cánh cửa này, đáng nhẽ cả nhà họ Dương phải không có vấn đề gì mới đúng, nhưng tôi mơ hồ cảm thấy rằng sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra...

Dương Công Minh cúi đầu nói:

- Tam Nương, so với hai tên tiểu tử đó, tôi còn lo lắng cho bà hơn...

Yến Tam Nương vô cùng cảm động, cúi đầu nói:

- Lão gia, không có gì đáng ngại cả, Hồng Mông tìm thấy tôi, cũng là chuyện sớm muộn mà thôi, mặc dù cũng hơi sợ, nhưng đáng sợ hơn là không thể báo đáp được lão gia, nếu như Thần thiếu gia đã bước vào đến cảnh giới đó, lại quay trở về được Dương gia, tôi cũng có thể rút lui được rồi...

- Ay... bà ya... như hồi đầu...

Dương Công Minh lắc đầu, nhìn bầu trời sáng láng, dường như đang nhớ đến chuyện gì đó ngày xưa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 688

Rất Mất Mặt

Dương Thần ở Trung Hải nên không rõ lắm, còn chưa về đến Yến Kinh, thì đã có người ngồi đợi xem trò tranh đấu của hắn rồi, nhưng mà, ai tranh đấu với ai, những điều này hiển nhiên không phải là những điều mà Dương Thần quan tâm lúc này.

Về Trung Hải chưa được một tuần, trong một tuần này, tin tức nóng hổi nhất ở Trung Hải, cũng như là trong toàn Hoa Hạ, đó chính là bài hát của Tuệ Lâm đã phổ biến khắp cả nước, thậm chí bắt đầu lan ra khắp thế giới. .

Cho dù là đi đến bất cứ chỗ mua sắm nào, quán ăn nào, nếu như có phát nhạc, thì đến tám mươi phần trăm sẽ có bài hát của Tuệ Lâm.

Sau khi bài hát mới được phát hành, ba ngày sau, trên thị trường đột nhiên xuất hiện hiện tượng cung không đủ cầu! Bài hát khiến cho cả thị trường mê mẩn, trở thành bài hát thịnh hành trên mạng, trở thành bài hát của năm, một bài hát của một ca sĩ mới có thể thu hút được sự chú ý của cả nước, khiến cho rất nhiều người có con mắt chuyên môn và những nhà làm nghệ thuật được mở rộng tầm mắt.

Trong thời điểm này, Tuệ Lâm trở thành hiện tượng có một không hai, rất nhiều trang bìa của các tờ báo đều là hình ảnh mỉm cười ngai ngùng của cô gái trẻ.

Nhưng điều khiến fan hâm mộ bức bối chính là, một nhân vật hot như vậy, sao lại không hề có chút tin tức gì về đời tư của cô, khiến cho gia cảnh, cuộc sống của Tuệ Lâm trở thành một chủ đề ưa thích của rất nhiều những kẻ thừa cơm, nhàn rồi.

Dương Thần làm giám đốc của công ty giải trí, đương nhiên cũng chẳng nhàn rồi được, cho dù bản thân mình muốn lười biếng, nhưng dù sao cũng là chuyện của Tuệ Lâm nên cũng phải quan tâm hơn một chút.

Tuệ Lâm trong buổi biểu diễn ở Yến Kinh, buổi biểu diễn chật ních người diễn ra rất thành công, tiếng cổ vũ của người hâm mộ trên toàn quốc vô cùng lớn.

Khoảng một tuần sau đó, công ty giải trí Ngọc Lôi tuyên bố tin Tuệ Lâm sắp “đi lưu diễn khắp nơi trên cả nước”, công bố thời gian đi diễn, dựa trên yêu cầu của những fan hâm mộ trên mạng, ước chừng cũng phải tới hơn ba mươi thành phố.

Cùng lúc đó, để đáp ứng nhu cầu của fan hâm mộ, trong khoảng thời gian ngắn Tuệ Lâm còn thu thêm một số những bài hát kinh điển, điều khiến cho mọi người kinh ngạc chính là, trong số những ca khúc kinh điển này. Có rất

những bài hát tiếng Tây Ban Nha, Pháp thậm chí là những ngôn ngữ hiếm trên thế giới, càng không cần phải nhắc đến những ca khúc bất hủ bằng tiếng Anh.

Những người đề ý thì sẽ đều cảm thấy, Tuệ Lâm đang xâm nhập những bước đầu tiên vào thị trường thế giới.

Những chính sách này, đương nhiên là do Dương Thần mời người đến để làm rồi, đối với những người nhiều năm lăn lộn ở giới giải trí mà nói, để một người có đầy đủ mọi điều kiện lại có sự ủng hộ cực lớn về mặt kinh tế trở nên xuất chúng, có thể đến với cả thế giới, thì cũng không khó khăn gì.

Mà bởi vì Tuệ Lâm có liên quan đến việc tu luyện nội công, mặc dù mới chỉ là một thiếu nữ, nhưng lại không hề có vấn đề gì về thể lực và tinh lực, công việc triền miên cả ngày lẫn đêm nhưng vẫn vô cùng khỏe mạnh, lại có trí nhớ siêu phàm, học bất cứ một ngôn ngữ nào cũng vô cùng nhanh chóng, cô bé này còn rất thích hát nữa, không hề cảm thấy chán ghét công việc, nói tóm lại là vẫn có thể duy trì sự hưng phấn được.

Ngày nào cũng như vậy, khiến cho những nhân viên làm việc cùng khó có thể tưởng tượng được, làm việc nhiệt tình hơn cũng khiến cho công việc tiến triển thuận lợi hơn.

Buổi sáng, trong phòng làm việc ở Trung Hải, Dương Thần lười nhác ngồi ở trên ghế duỗi lưng, ngáp một cái.

Mấy hôm nay mới tinh mơ mờ sáng đã phải đi làm rồi, khó khăn lắm mới không đi làm muộn, bởi vì mới sáng sớm đã phải cùng Triệu Đăng, Vương Khiết và những người quản lý khác thảo luận chi tiết về chuyển lưu diễn của Tuệ Lâm.

Hơn ba mươi thành phố, cộng thêm cả những hoạt động kèm theo, thực tế là không thể sắp xếp tốt được trong một khoảng thời gian ngắn.

Dương Thần nhìn lên màn hình máy tính, kế toán đưa ra một bản báo cáo tài vụ, mỉm cười đắc ý.

Theo căn cứ thống kê, với tình hình trước mắt, cho đến cuối năm nay, nếu chỉ đơn giản dựa vào thu nhập của một mình Tuệ Lâm, thì khả năng có thể đạt được đến mức một tỷ!

Dương Thần cũng chẳng phải quá đề ý đến số tiền một tỷ này, nhưng nghĩ đến chỗ tiền này, là do công ty mình kiếm được, liền cảm thấy bản báo cáo này rất dễ thương, cảm giác thành công lớn!

Dương Thần thậm chí còn nghĩ, Lâm Nhược Khê chỉ thích công việc, thích xem đủ thứ văn bản, có phải cũng cảm thấy công việc này, có thể đem lại cho mình cảm giác thành công? Nên mới nghiệm làm như thế?

Đúng lúc này một người phụ nữ mặc một chiếc váy xanh liền, đi một đôi tất da màu đen, dáng người thướt tha đi đến cạnh Dương Thần, để một ly trà xanh mới đặt trên bàn Dương Thần.

Dương Thần ngẩng đầu, hướng về phía An Tâm nói:

- Máy hôm nay em vất vả rồi, bận bù đầu, không có thời gian nói chuyện với em.

An Tâm mỉm cười lắc đầu nói:

- Với em mà nói, rất hiếm khi có dịp nhìn thấy người đàn ông mình yêu thương chăm chỉ làm việc, đúng là rất mới mẻ a.

Dương Thần liếc mắt nhìn người phụ nữ này một cái, bĩu môi, giơ tay, kéo người phụ nữ này vào lòng, vồ vào cái hông đầy đà của cô một cái, giả vờ giận dỗi nói:

- An Tâm yêu quý, em đang ghét anh làm việc không đàng hoàng đúng không, hừ, thấy anh ngồi ở đây rất buồn cười đúng không?

An Tâm cười duyên dáng, rúc rúc vào cổ Dương Thần, dùng hai gò má trắng nõn nà mịn màng của mình cọ cọ vào mặt Dương Thần, hơi thở như lan nhẹ nhàng nói:

- Không phải đâu, em biết, mặc dù bình thường anh không mấy quan tâm đến công việc, nhưng trong lòng anh hiểu rất rõ, không phải sao, chỉ có điều... nhìn thấy anh yêu dấu ngồi đây xem báo cáo, em thực sự cảm thấy rất đặc biệt, hi hi...

Dương Thần vờ về mặt bất đắc dĩ, một tay vừa vuốt ve cái lưng thon thả của An Tâm, vừa cười gian xảo nói:

- Máy ngày hôm nay không ở cạnh em tử tế, chi bằng... chúng ta làm chuyện đó trước giờ cơm trưa đi?

An Tâm hơi sững sốt, dụi dụi mắt hỏi:

- Hôm nay không đi tìm Phó tổng giám đốc Mạc sao?

Vẻ tươi cười trên khuôn mặt Dương Thần biến mất trong nháy mắt, ngờ ngác nói không nên lời.

An Tâm sờ dĩ hỏi như vậy là vì, trong một tuần này, hầu như hôm nào lúc buổi trưa và lúc đi làm về, Dương Thần cũng đều chạy đến văn phòng của Mạc Thiện Ny tìm cô ấy.

Không biết vì sao, Dương Thần lại cảm thấy Mạc Thiện Ny đang cố tình trốn mình.

Sau đêm hôm đó, ngày hôm sau Dương Thần gọi điện thoại cho Mạc Thiện Ny, muốn nói về chuyện hai người, làm sao có thể thuyết phục được Mã Quế Phương, nhưng Mạc Thiện Ny lại nói cô ấy đang rất bận, sau đợt này thì nói.

Dương Thần lo lắng trong lòng, liền chạy đến phòng làm việc của Mạc Thiện Ny, muốn cùng cô ấy ăn trưa, đồng thời cũng nói chuyện luôn, nhưng lại không ngờ, Mạc Thiện Ny đợi hán vào phòng làm việc rồi, lại đúng lúc phải đi họp.

Dương Thần cũng không còn cách nào khác, cũng không thể cứng rắn ngăn cô ấy lại, đành đợi hôm sau đi vậy.

Kết quả, mấy ngày liền, nếu như không phải Mạc Thiện Ny bận, thì là

không có ở văn phòng, không thì lại phải ra ngoài bàn chuyện làm ăn, xã giao, không có đến một lần rảnh rỗi để cùng ngồi nói chuyện với nhau, cứ mở miệng ra định nói cái gì, thì lập tức nói đến chủ đề khác, sau đó thì bỏ đi.

Dương Thần thấy rất bức bối, tại sao đột nhiên Mạc Thiện Ny lại thay đổi thái độ như vậy, hẳn đương nhiên là có thể cảm nhận được, là cô ấy đang cố tình trốn tránh hẳn, đến điện thoại cũng không muốn nói nhiều, đó chính là chứng cứ tốt nhất.

Nhưng Dương Thần cũng cảm thấy, có lẽ mình đã không xử lý tốt chuyện của Mạc Thiện Ny, làm tổn thương cô ấy, hoặc cũng có thể tâm trạng của Mạc Thiện Ny vốn đã không tốt, cũng không phải là không có khả năng đó. Cho nên, Dương Thần vẫn kiên trì, một tuần liên tục đi tìm Mạc Thiện Ny, nhưng đáng tiếc sự việc vẫn chưa được giải quyết.

- Ông xã, anh cứ đi đi

An Tâm cắn môi nói:

- Em không sao, dù gì thì ngày nào cũng gặp nhau ở công ty rồi, em thấy Phó tổng giám đốc Mạc không chịu gặp anh, chắc chắn trong lòng rất khổ tâm, chỉ cần anh để cho chị ấy thấy được sự kiên trì của anh, em nghĩ nhất định chị ấy sẽ cảm động.

Dương Thần thở dài.

- Anh luôn cảm thấy, trong lòng cô ấy có rất nhiều chuyện giấu anh, nhưng anh cũng không đành lòng bắt cô ấy nói ra, nhưng cô ấy vẫn không thẳng thắn mà đối mặt với anh, lại khiến cho lòng anh bức bối, sốt ruột không kìm được.

An Tâm hôn lên mặt Dương Thần một cái “chụt” cọ cọ mũi, nói:

- Hừ, nếu như có chút chuyện nhỏ này mà cũng không giải quyết xong, thì em thấy tốt hơn hết là anh nên ngoan ngoãn mà ở bên cạnh Tổng giám đốc Lâm của chúng ta đi, ai bảo anh lại đi chọc ghẹo nhiều phụ nữ như vậy, chuyện như thế này về sau còn nhiều, anh coi phụ nữ chúng em đều là loại sinh vật đơn bào, nói gì nghe nấy, thật sự đối với anh không có chút gì bất mãn sao?

Dương Thần cười khổ sở:

- Biết rồi, em cũng không cần phải nói nặng lời như thế, nghe thôi anh cũng đã thấy sợ rồi.

Dương Thần đứng dậy, ôm lấy An Tâm, hít một hơi thật sâu, cầm lấy cốc trà xanh uống cạn một hơi, nói:

- Vậy anh đi nha, em đi ăn với đồng nghiệp trong công ty nhá, nếu như có chuyện gì gấp thì gọi điện thoại cho anh, hôm nay anh nhất định phải tìm Thiện Ny nói cho rõ mọi chuyện, chắc sẽ tốn không ít thời gian.

An Tâm có chút lo lắng nói:

- Đừng quá kích động, em nghĩ nếu như Phó giám đốc Mạc bị anh ép buộc điều gì, cô ấy sẽ rất đau lòng, có lẽ bây giờ cô ấy rất yếu đuối.

- Em đúng là yêu tinh.

Dương Thần bóp mũi An Tâm, cười cười rồi mới rời khỏi phòng làm việc.

Đợi cho Dương Thần rời đi, nụ cười trên mặt An Tâm mới dần dần biến mất, mệt mỏi ngồi dựa vào ghế, cảm nhận được sự ấm áp mà Dương Thần để lại, khóe miệng lại giãn ra như cười.

An Tâm khẽ nhắm mắt lại, điện thoại của cô đổ chuông, lấy ra xem, dường như đã sớm đoán được ra là ai, không muốn nhận lắm.

- Bố, con nói với bố rồi, con sẽ không làm như vậy đâu, đó là chuyện của bố, con xin bố, đừng có làm khó con được không... bố... không cần biết bố nói những gì, không có cửa đâu bố ạ! Vấn đề của bố thì bố tự giải quyết lấy đi, đừng tưởng Dương Thần sẽ xuống nước! Hừ... con rể? Nếu thực sự bố xem anh ấy là con rể thì sao lại còn đề xuất với con yêu cầu này!? Con cúp máy đây!

An Tâm tắt điện thoại, khuôn mặt kiêu diễm lộ ra vẻ thống khổ, hốc mắt hơi đỏ đỏ, nhưng ánh mắt, kiên định vô cùng.

Dương Thần vội vàng vàng chạy đến tòa nhà của Quốc Tế Ngọc Lôi, tâm trạng cũng chẳng nhẹ nhõm gì.

Tuy đứng trước mặt An Tâm không thể hiện điều gì, nhưng Dương Thần cứ nghĩ đến việc Mạc Thiện Ny không muốn gặp mình, là lại cảm thấy buồn bực.

Nhưng dù sao cũng là người phụ nữ mà mình yêu thương, cho dù mình có mơ hồ cảm thấy bực bội đi chăng nữa, thì Dương Thần cũng chỉ còn cách cố gắng nhẫn nhịn mà thôi, không muốn đối xử với cô ấy quá thô bạo.

Bởi vì đã công khai quan hệ với Lâm Nhược Khê, cho nên cả dọc đường Dương Thần đi lên lầu, đều bắt gặp nhân viên lén lút nhìn mình, mấy ngày hôm nay việc Dương Thần đến tìm Mạc Thiện Ny ở công ty đã bị truyền ra ngoài rồi, nhưng đa số mọi người đều không dám tưởng tượng, có người đàn ông sau khi dám kết hôn với Tổng giám đốc Lâm của họ, lại còn đi tìm người phụ nữ khác, huống hồ lại còn diễn cảm động như vậy nữa chứ, cho nên, đối với những tin đồn này, mọi người cũng không tin lắm.

Dương Thần cũng chẳng thèm để ý xem mọi người nhìn mình như thế nào, càng ngày càng lộ liễu, càng ngày càng không chột dạ.

Đi đến cửa văn phòng của Mạc Thiện Ny, Dương Thần gõ ba tiếng “cốc, cốc, cốc” lên cửa.

- Mời vào.

Mạc Thiện Ny nói đầy công thức.

Trong lòng Dương Thần vui mừng, cuối cùng thì cũng có người ở trong, mở cửa bước vào, nụ cười trong nháy mắt vụt mất.

Chỉ nhìn thấy, trong phòng làm việc của Mạc Thiện Ny, đã có bốn năm người lãnh đạo cao cấp của công ty, mấy người đó ở cùng nhau, đang thảo

luận vấn đề gì đó.

- Là giám đốc Dương à, mời ngồi, mời ngồi.

Một người đàn ông mặc comple, vội vàng chào hỏi Dương Thần và mời hẳn ngồi xuống.

Những người khác cũng đều biết Dương Thần là ai, mặc dù rất tò mò tại sao Dương Thần ở công ty bên đó lại chạy đến bên này làm gì, nhưng cũng làm mặt tươi cười chào đón.

Ánh mắt Dương Thần nhìn chăm chăm vào Mạc Thiện Ny, còn Mạc Thiện Ny lại cúi đầu nhìn xuống văn kiện ở dưới bàn, giống như không cảm thấy gì cả.

- Đây là cố ý sao, chọn lúc ăn cơm, để họp.

Dương Thần hỏi.

Mạc Thiện Ny bình tĩnh nói:

- Giám đốc Dương đến có chuyện gì sao.

Dương Thần bốc hỏa trong lòng, không ngờ người phụ nữ này vì muốn tránh mặt không muốn tiếp xúc với mình, lại chọn thời gian ăn trưa để gọi mọi người đến họp, nghiêng răng cười nói:

- Tôi đương nhiên là có chuyện muốn nói với Phó chủ tịch Mạc rồi.

Nói xong, Dương Thần quay ra nói với mọi người:

- Các vị, phiền các vị đi về trước, tôi có chút chuyện riêng tư muốn nói với Phó chủ tịch Mạc.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Dương Thần, tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng, vội cúi đầu khom lưng rời đi.

Bọn họ cũng không dám đắc tội với chồng của Lâm Nhược Khê, hướng hồ theo lối suy đoán thường tình, có thể lấy được Lâm Nhược Khê, chắc chắn gia cảnh cũng chẳng phải hạng bình thường rồi.

Mạc Thiện Ny ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy bất mãn:

- Dựa vào cái gì mà anh đòi dừng cuộc họp của chúng em!

- Dựa vào việc lúc này anh đang rất tức giận!

Dương Thần xoay tay khóa cửa lại, cả căn phòng bây giờ chỉ còn lại hai người.

Ánh mắt Mạc Thiện Ny nhìn vào chỗ khác, không muốn đối mặt với Dương Thần, giọng lạnh lùng nói:

- Anh muốn nói cái gì thì nói mau đi, chiều em còn phải làm việc, không có thời gian đâu.

Nhìn thấy Mạc Thiện Ny lạnh lùng như vậy, trong lòng Dương Thần đau thất lại.

- Vì sao, vì sao em lại muốn trốn tránh anh?

Dương Thần đứng trước mặt Mạc Thiện Ny, cúi đầu hỏi.

Mạc Thiện Ny khẽ cười:

- Anh thực sự rất phiền phức, một người phụ nữ không muốn gặp một

người đàn ông, ngoài không còn cảm giác thì còn có thể có nguyên nhân nào khác nữa?

- Không còn cảm giác?

Dương Thần cười giận dữ:

- Ý của em là, em đã không còn yêu anh nữa, hay là, em đã có người mới?

- Tùy anh nghĩ thế nào cũng được.

Mạc Thiện Ny cắn răng nói:

- Tóm lại là chúng ta dừng ở đây thôi, em không muốn giằng co thêm với anh nữa.

Dương Thần nắm chặt hai nắm đấm, hạ giọng nói:

- Anh không tin, một người phụ nữ muốn người đàn ông của mình thấy mình xinh đẹp nên trời còn chưa sáng đã dậy trang điểm rồi; một người phụ nữ không hề do dự dùng cơ thể mình đỡ đạn cho người đàn ông của mình... lại nói với người đàn ông đó rằng không còn cảm giác. Mạc Thiện Ny, em đừng xem anh như là kẻ ngốc, cũng đừng coi thường quyết tâm của anh đối với em, người như anh chuyện gì cũng có thể làm, nhưng đối với những thứ mà anh trân trọng, thì trước đến giờ chưa bao giờ anh thỏa hiệp cả.

Đôi mắt Mạc Thiện Ny đỏ hoe, thân thể mềm mại run rẩy, nói:

- Anh đi đi, chúng ta kết thúc rồi, anh nói gì đi chẳng nữa thì cũng vô dụng thôi.

- Em nói kết thúc thì sẽ là kết thúc sao, chẳng phải như vậy anh sẽ rất mất mặt sao?

Dương Thần sa sầm sắc mặt, hai tay nắm lấy hai cánh tay của Mạc Thiện Ny, ghì người phụ nữ này xuống.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 689

Chuột Chũi

Tiến đến gần hơn nữa, mặt đối mặt, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Ánh mắt Dương Thần sáng ngời, nói:

- Mạc Thiện Ny, hãy nhìn thẳng vào anh, nếu như thực sự em không còn cảm giác gì với anh, thì sẽ không sợ gì mà không dám đối mặt với anh.

Mạc Thiện Ny cắn chặt môi, định quay đầu đi, nhưng lại giống như bánh xe bị kẹt, khó có thể chuyển động được.

Cuối cùng, Mạc Thiện Ny khẽ lắc đầu, thấp giọng nói:

- Coi như em cầu xin anh, mau đi đi, em không đáng để anh làm như vậy... em chỉ là một cô gái bình thường đến từ nông thôn, không có địa vị, không có gia cảnh gì. Đối với em mà nói được báo đáp công ơn của bà chủ tịch, giúp đỡ Lâm Nhược Khê quản lý tốt công ty, đều đã là phúc phận đáng quý rồi...

Nhưng chuyện xảy ra giữa anh và em, coi như là một lần lý trí mất kiểm soát, đáng nhẽ chúng ta không nên gặp nhau nhiều. Càng ở bên cạnh anh, em càng cảm thấy nên tự trách mình và cảm thấy áy náy, có lỗi với những người đã giúp đỡ và quan tâm em, cũng không có cách nào để đối mặt với Nhược Khê..., khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, anh quá không tầm thường, hãy biết trân trọng những người ở bên cạnh anh, để cho em ra đi, chúng ta không thể ở bên cạnh nhau nữa rồi...

Dương Thần cười giễu cợt, nói:

- Mạc Thiện Ny, hóa ra tình yêu của em, rẻ mạt như vậy sao. Tầm thường, không tầm thường? Hử, nếu như em thích một viên chức xuất thân từ một kẻ bán thịt dê nướng, cũng để ý đến gia cảnh nhà người đàn ông này, vậy thì anh chẳng còn gì để nói rồi, rõ ràng là em đang viện hết có này đến có khác.

Mạc Thiện Ny đột nhiên quay phắt đầu lại, giằng hai tay Dương Thần ra khỏi người mình, đứng dậy, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Dương Thần, đôi mắt ngân nước nói:

- Tình yêu? Tình yêu là cái gì?

Đối với một số người mà nói, đương nhiên là họ cảm thấy tình yêu là thứ quan trọng, bởi vì ngoài tình yêu ra, thì họ căn bản là không cần phải quan tâm đến những chuyện khác nữa. Nhưng có những người vì tình yêu, mà mất đi người thân, mất đi sự nghiệp, mất đi sự tôn nghiêm, mặc dù biết rõ là không được, nhưng vẫn bất chấp tất cả để nắm lấy tình yêu, anh cảm thấy

như vậy có đúng không?

Người đàn ông như anh, so với tưởng tượng thì vẫn còn ngây thơ lắm, nếu như anh cảm thấy một tình yêu ngu ngốc hấp dẫn anh hơn da thịt của một cô gái... thì em sẽ còn cự tuyệt anh!

Không khí dường như bị bầu không khí lạnh bao trùm, khiến cho xương cốt của Dương Thần cảm thấy lạnh buốt.

Lời nói của người phụ nữ này giống như vô số mũi dao nhọn đâm vào tim hắn.

Dương Thần đau khổ nhìn khuôn mặt của người phụ nữ đứng trước mặt mình, từ trong đôi mắt của người phụ nữ này, có thể nhìn thấy những vết máu đỏ, mấy ngày hôm nay, chắc cô ấy cũng chưa được nghỉ ngơi gì hết.

Dương Thần cười u ám, nói:

- Từ trước đến giờ anh chưa từng nghĩ, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì mà giữ em lại bên cạnh anh, nhưng, tại sao đến một cơ hội để giải quyết mọi chuyện em cũng không cho anh.

- Cơ hội?

Mạc Thiện Ny cười giễu cợt nói:

- Làm sao em có thể cho anh cơ hội được... anh biết không, hôm đó, em đứng ở ban công cùng anh ngắm trăng, về đến phòng, mẹ em cầm lọ thuốc ngủ rồi nói với em ----- nếu như em còn không cắt đứt quan hệ với anh, thì mẹ sẽ chết trước mặt em!

Sắc mặt Dương Thần xanh mét, khó có thể tin được, buổi tối hôm đó, không ngờ Mạc Thiện Ny lại gặp phải chuyện như vậy.

- Từ nhỏ em đã được mẹ em nuôi lớn, bà ấy vì em, nửa đời người sống ở cái thôn nhỏ đấy, một mình cô độc, còn phải chịu sự ức hiếp của Trương Phú Quý kia, em chỉ có một mình bà đấy là người thân duy nhất, làm sao em có thể vì anh, vì cái gọi là “tình yêu” giữa hai chúng ta, mà bỏ mặc mẹ em được...

Nước mắt Mạc Thiện Ny chảy dài xuống như bức rèm, bất lực phủ xuống gương mặt của cô.

Dương Thần ngây người ra như phỗng, vẻ mặt trở nên mơ hồ không thể đoán được, rất lâu sau, mới khô khan nói:

- Em nói anh máu lạnh, nói anh tàn nhẫn, nói anh cái gì cũng không tốt, anh nhất định sẽ thuyết phục mẹ của em, anh chỉ xin em, đừng buông tay trước được không.

Đối với anh mà nói, trên thế giới này chỉ có hai loại phụ nữ, một loại là chơi đùa, và một loại là thật lòng.

Nếu như tất cả những điều em nói, là vì muốn thử xem anh có vì những chuyện này mà thay lòng đổi dạ không, vậy thì tốt hơn hết là em nên bỏ cuộc đi. Người như anh, có quá nhiều thứ rồi, sẽ không vì một trò đùa của người phụ nữ muốn rời xa anh, mà anh thực sự mất đi điều gì. Anh vẫn đứng ở đây,

lẽ nào vẫn còn phải hoài nghi sao.

Mạc Thiện Ny thôi không khóc nữa, đôi mắt đăm lệ nhìn Dương Thần, ngơ ngác ngác không nói năng gì.

Dương Thần nắm lấy hai vai Mạc Thiện Ny, quả quyết nói:

- Anh có thể chấp nhận mọi chuyện mà em cố tình gây ra, chấp nhận việc em đối xử với anh lạnh lùng, chấp nhận việc em tức giận với anh! Nhưng, nếu như đến việc cố gắng thay đổi tình hình mà em cũng không dám thử, thậm chí không dám nhìn thẳng vào người phụ nữ của anh, thì dựa vào cái gì mà khiến anh một tuần mỗi ngày phải chạy tới đây hai ba lần nhìn cái mặt lạnh lùng của em? Dựa vào cái gì mà khiến cho anh vì em mà không yên lòng, lo lắng nhiều ngày như vậy?

- Cho nên... đừng nói bỏ cuộc trước, hãy tin anh, được không.

Căn phòng làm việc yên tĩnh vô cùng, chỉ có thể nghe được tiếng thở gấp.

Ánh mắt sáng quắc của người đàn ông đứng trước mặt mình, khiến cho Mạc Thiện Ny cảm thấy như có cái gì đó hư vô bất lực.

Rất lâu sau, Mạc Thiện Ny mới quay đầu đi chỗ khác, khẽ mỉm cười:

- Anh vẫn không thay đổi chút nào, bất luận là lần đầu tiên, bước vào phòng làm việc đôi co với em, hay là bây giờ... từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nhường em, cho dù, em muốn lùi về phía sau...

Trong ánh mắt Dương Thần lộ ra vẻ vui sướng, cười nói:

- Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ giới hạn em tiến lên hay là lùi xuống, nhưng, một khi em đã lùi về phía sau, thì anh cũng sẽ để cho em ngã vào lòng anh.

Mạc Thiện Ny thôi không khóc nữa mỉm cười.

- Đúng là biết làm cho người ta vui mà, tốt hơn hết là nghĩ cách để mẹ đồng ý đi, còn chuyện khác thì đừng nghĩ đến.

Dương Thần giơ tay ra, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô, dịu dàng nâng khuôn mặt của cô lên, nói:

- Những chuyện khác tạm thời không nói đến, sắp qua mười hai giờ rồi, ra ngoài ăn trưa thôi, em xem em gây đi rồi đấy, gây đến nổi sờ vào người em cũng không còn thấy thoải mái nữa rồi.

Mạc Thiện Ny bĩu môi, véo véo vào bụng Dương Thần:

- Chưa nói được mấy câu đứng đắn đã lại như thế này rồi, anh cứ thế này làm sao mà mẹ em đồng ý với anh được.

Dương Thần cười ha hả, cầm lấy tay cô dắt ra ngoài.

Mạc Thiện Ny tạm thời bỏ khúc mắc, Dương Thần cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, về chuyện làm thế nào để thuyết phục được Mã Quế Phương, Dương Thần cũng chỉ có cách xem tình hình như nào rồi tính.

Đi thang máy xuống chỗ để xe, lái xe của Mạc Thiện Ny đến một quảng trường trung tâm mua sắm lớn của thành phố.

Để cho cô thấy vui vẻ một chút, Dương Thần cũng nghĩ đến mấy món cay

của quán ăn Tứ Xuyên, bình thường ở công ty Mạc Thiện Ny cũng không được ăn món cay gì.

Đặt riêng một bàn lớn, gọi cá lược, vịt hun khói, phôi vợ chồng, một loạt những món Mạc Thiện Ny thích, hai người gọi đến gần mười đĩa.

Mạc Thiện Ny nhìn thấy một bàn thức ăn màu đỏ, mùi thơm của thức ăn bay khắp bàn, dờ khóc dờ cười nói:

- Em không phải là lợn, làm sao có thể ăn được nhiều như thế này, biết được lòng tốt của anh là được rồi, đâu cần phải lãng phí như vậy.

Dương Thần cười hì hì nói:

- Ở đây không có phần của anh sao, em cố gắng ăn những thứ em thích, những thứ em ăn không hết thì anh ăn hết, tuyệt đối không lãng phí.

Mạc Thiện Ny nhắc đĩa gấp món cá xốt chua ngọt, đưa lên miệng Dương Thần.

- A... há miệng ra!

Dương Thần vội vàng há miệng, đồng thời cắn luôn chiếc đĩa.

Mạc Thiện Ny kinh ngạc.

- Anh cắn đĩa làm gì, buông ra đi.

Dương Thần nhe răng, buông chiếc đĩa ra, nhai nuốt rồi nói:

- Đĩa của Tiểu Thiện Thiện cũng rất ngon.

- Xi...

Mạc Thiện Ny không nhịn nổi phì cười, cười chảy cả nước mắt, cô đâu có biết rằng, Dương Thần vì muốn cô vui vẻ, còn nghĩ ra cả trò này.

Hai người thân mật ăn bữa cơm trưa, ăn xong, Dương Thần thanh toán tiền, đi ra khỏi nhà hàng, bởi vì buổi chiều hai người cũng không có việc gì, cho nên cũng muốn đi dạo lãng lãng trên đường.

Giải quyết được khúc mắc, trong lòng Mạc Thiện Ny cũng nhẹ nhõm hơn được một chút, khoác lấy tay Dương Thần, đi chậm chậm trên đường dành cho người đi bộ, thích thú hưởng thụ khoảng thời gian hiếm có như thế này của hai người.

Đi đến một cửa hàng có đặt máy chơi game, Dương Thần đột nhiên dừng lại, nhìn vào bên trong.

Mạc Thiện Ny cũng tò mò nhìn vào bên trong, ở bên trong có đủ các máy chơi game, cưỡi xe máy, lái máy bay, bắn súng, nhưng cũng chẳng có gì đặc biệt, không hiểu tại sao Dương Thần lại dừng lại, hay là muốn chơi game?

Dương Thần quay đầu lại nói:

- Tiểu Thiện Thiện, vào chơi đi, anh thấy rất hay mà.

Mạc Thiện Ny tuy rằng chẳng có hứng thú gì với máy chơi game, nhưng cũng cười gật đầu, dù sao thì hai người cũng ở cạnh nhau, cũng nên làm những chuyện mà người kia muốn.

Dương Thần sau khi đổi một ít đồng xèng, cũng không chơi trò gì, tóm lấy Mạc Thiện Ny đi vào góc khuất nhất chẳng có người nào đến chơi, chọn

lấy một máy “đánh chuột chũi”!

Loại trò chơi cũ này, cũng chẳng cần dùng đến kỹ thuật gì, chỉ cần cầm lấy cây búa, đập vào đầu những con chuột thò lên, rất nhiều người chơi trò chơi này, thuần túy chỉ là để giải phóng cảm xúc mà thôi.

Mạc Thiện Ny nghi ngờ hỏi lại:

- Ông xã... anh muốn chơi trò này?

- Không phải là anh chơi.

Dương Thần cầm lấy chiếc búa, dúi vào tay Mạc Thiện Ny, cười nói:

- Là em chơi.

- Em?

Mạc Thiện Ny nhìn nhìn chiếc búa, rồi lại nhìn cái đầu của con chuột chũi, đỏ bừng mặt nói:

- Sao lại muốn em chơi trò này chứ...

Dương Thần tưởng Mạc Thiện Ny không biết chơi, vì thế đứng ở phía sau lưng cô, nắm lấy bàn tay cô từ đằng sau, bắt đầu đập những con chuột chũi đó, vừa đập còn vừa nói:

- Đập như này là được rồi, rất đơn giản.

Mạc Thiện Ny quay đầu lại, không cười nói:

- Ông xã, em hỏi anh, vô duyên vô cớ sao lại để em đi đập chuột chũi, em không phải là trẻ con.

Dương Thần chần chừ, cười khổ sở nói:

- Là anh cảm thấy, mấy ngày hôm nay em đau khổ, là anh không tốt, không thể chăm sóc em tốt được, cho nên anh muốn để em tìm cơ hội giải tỏa một chút. Nếu như em đồng ý, thì anh hy vọng là em có thể đánh anh, nhưng anh biết chắc chắn em sẽ nói em không sao... cho nên, em hãy xem như mấy con chuột chũi này là anh, lấy búa đập thật mạnh vào, đập đến khi em vui vẻ mới thôi.

Nghe xong những lời này, Mạc Thiện Ny nhìn người đàn ông trước mắt, nhất thời ngây người ra, trong cổ họng như vướng tắc cái gì đó, muốn nói ra rất nhiều, nhưng lại không nói nên lời.

Dương Thần nhìn thấy Mạc Thiện Ny không động thủ, gãi gãi đầu, cầm lấy chiếc búa ở tay cô, nói:

- Được, một khi em đã không động thủ, vậy thì để anh... thay em đập chết tên xấu xa này!

Nói rồi, Dương Thần hướng chiếc búa về mấy con chuột chũi đang thò lên thụt xuống, đối với Dương Thần mà nói, trò chơi như thế này thì đập một nhát trúng một nhát, chẳng khác gì phải không chế để không đập hỏng cái máy thôi.

Mạc Thiện Ny đứng bên cạnh, nhìn Dương Thần nghiêm túc chơi, hô lên một tiếng, rồi tắc nghẹn.

Bỗng nhiên, Dương Thần đang nghiêm túc đánh mấy con chuột chũi thì

bỗng cảm nhận được hai cánh tay vòng ra ôm lấy eo mình, Mạc Thiện Ny đột nhiên ôm mình rất chặt từ phía sau.

- Sao thế?

Dương Thần quay đầu lại hỏi, nhìn thấy Mạc Thiện Ny đang dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn mình, cười khoan thai nói:

- Chắc là anh chơi không hợp rồi, nếu không thì em chơi đi?

Mạc Thiện Ny lắc lắc đầu, nói như cầu xin:

- Không đánh nữa được không, em tha thứ cho người xấu xa đó, thật sự, bây giờ em rất vui. Nếu như anh còn tiếp tục đánh người đàn ông mà em yêu còn hơn cả bản thân mình, thì em sẽ đau lòng mất...

Dương Thần nở một nụ cười xấu xa.

- Thật chứ, vậy hôn một cái nhá.

Nói rồi chỉ chỉ vào miệng.

- Ở đây?

Mạc Thiện Ny lặng lẽ nhìn xung quanh, đại sảnh đang có không ít người qua lại.

- Xem ra trong lòng vẫn còn đang tức anh.

Dương Thần giận dỗi nói.

Mạc Thiện Ny lườm hắn một cái, cười quyến rũ, kiễng chân, hôn hắn một cái thật lâu.

Tiếng huyền não ở bên ngoài dường như không chạm được vào cái góc nhỏ ảm đạm này, chỉ có một đôi nam nữ hôn nhau cuồng nhiệt, không coi ai ra gì.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 690

Hacker

Cả buổi chiều, Dương Thần đi dạo phố cùng Mạc Thiện Ny, khiến cho tâm trạng của cô tốt hơn nhiều, cuối cùng cũng không còn lo lắng về mấy chuyện đấy nữa.

Đợi đến giờ tan làm mới về nhà, vừa đúng lúc nhìn thấy Lâm Nhược Khê đang ngồi xem ti vi cùng với Quách Tuyết Hoa và vú Vương.

Nhìn thấy Dương Thần về nhà, ánh mắt Lâm Nhược Khê có ý gì đó không rõ ràng, nhưng chắc chắn là, Lâm Nhược Khê có chút không hài lòng.

- Mẹ, con đi bụng thức ăn lên.

Lâm Nhược Khê đứng dậy, lập tức đi đến phòng bếp, cũng không chào hỏi gì Dương Thần.

Dương Thần có chút hơi khó hiểu, hôm qua vừa mới làm hòa xong, quan hệ đã tiến thêm được một bước nữa, sao bây giờ lại ném cho mình ánh mắt như vậy?

Vì thế, Dương Thần cũng theo cô vào bếp, bụng hai đĩa thức ăn ra, đứng phía sau Lâm Nhược Khê, cười tủm tỉm nói:

- Vợ yêu, chồng về đến nhà sao không chào hỏi tiếng nào, như thế này không hòa thuận lắm đâu.

Lâm Nhược Khê đem đồ ăn để lên trên bàn, quay người lại cười mỉa mai:

- Chiều nay anh đi làm chuyện gì.

Dương Thần ghen lời, nhìn bộ dạng của Lâm Nhược Khê, chắc đã biết chuyện chiều nay mình đưa Mạc Thiện Ny đi dạo phố.

- Không nói được sao? Để em nói cho, buổi sáng công ty đang họp, tại sao giám đốc Dương lại đưa Phó chủ tịch Mạc đi ra ngoài, cả buổi chiều cũng không nhìn thấy bóng dáng đâu. Ngô Nguyệt còn chạy đến văn phòng hỏi em có biết chuyện không.

Lâm Nhược Khê cắn giận trừng mắt nhìn Dương Thần nói:

- Anh thấy em nên trả lời như thế nào, nói em không biết? Vậy thì buồn cười quá, không biết chồng của em đi ra ngoài hẹn hò với cấp dưới của mình. Nói em biết? Vậy thì còn ra thể thống gì nữa.

Dương Thần bất đắc dĩ nhún vai.

- Anh... anh suy xét không chu toàn, thật ra bọn anh không làm gì cả, em cũng biết, gần đây Thiện Ny tâm tính bất ổn, anh cũng chỉ dẫn cô ấy đi ăn một bữa cơm, và đi dạo phố thôi.

- Anh không cần phải báo cáo với em, em không quản được anh, em cũng không muốn trở thành người phụ nữ ghen tuông hồ đồ, chỉ hy vọng anh

đừng để lúc em phải đối mặt với cấp dưới, mà không thể nói được gì.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần cười lấy lòng nói:

- Không thì như vậy, ngày mai anh đi chơi cùng em một ngày? Vừa hay mấy chuyện ở công ty cũng đã làm xong, anh rảnh.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.

- Anh thực biết quan tâm. Xin lỗi, anh rồi, em không rồi.

Nói rồi, cũng chẳng thèm để ý đến phản ứng của Dương Thần, tiếp tục vào bếp bung đồ ăn lên.

Dương Thần gập gập bàn tay, cũng không biết làm thế nào để Lâm Nhược Khê hết giận, lần này đúng là tránh vỏ dưa thì gặp vỏ dừa, lại nghĩ, lúc Lâm Nhược Khê bị Ngô Nguyệt hỏi chuyện này, chắc cũng cảm thấy xấu hổ không biết nên trả lời như nào.

Bữa cơm chiều, Dương Thần ăn không thấy ngon, bởi Lâm Nhược Khê không nói câu nào, ăn cơm xong liền về phòng làm việc.

Dọn dẹp xong bát đĩa, Quách Tuyết Hoa cởi chiếc tạp dề ra, bỗng nhiên gọi Dương Thần lại, nói:

- Con trai, vào phòng với mẹ.

Dương Thần bực bội, mẹ mình lại làm sao vậy, nhưng cũng gật đầu, đi lên theo.

Vào đến phòng Quách Tuyết Hoa, Dương Thần ngồi xuống mép giường, nhìn kỹ khuôn mặt của Dương Thần trong chốc lát, cười hiền lành nói:

- Lúc nãy con nói chuyện với Nhược Khê, mẹ có nghe được một chút. Chuyện này là con không đúng rồi, sao lại để Nhược Khê rơi vào hoàn cảnh xấu hổ như vậy được. Người trong nhà chúng ta biết thì đã đành, để người ngoài biết được, bất luận là Nhược Khê hay Thiện Ny đều có ảnh hưởng không tốt.

Dương Thần yên lặng gật đầu,

- Con cũng nghĩ rồi, quả thật có suy nghĩ không chu toàn. Nhưng... bởi vì con không hẹn được với Thiện Ny, trong lòng rất lo lắng, nên cũng không quản nhiều như vậy.

Quách Tuyết Hoa thở dài nói:

- Con thật là... thích con bé đấy đến như vậy sao? Cho dù mẹ nó có phản đối, con cũng không chịu buông tay sao?

Dương Thần lắc đầu cười, ánh mắt lộ vẻ thương nhớ,

- Nếu như bây giờ bắt con buông tay, thì lúc đầu con đã không đón nhận cô ấy. Nói gì thì cũng là con không tốt, nói con dối trá cũng được, con chỉ biết, con không muốn ném lại một lần nữa cái vị mất đi người phụ nữ của mình.

Quách Tuyết Hoa hơi ngạc nhiên, bà có thể nghe ra được, Dương Thần ám chỉ điều gì, nhưng bà cũng hiểu rất rõ, đó tuyệt đối không phải là hồi ức

tốt đẹp gì, vì thế bỏ qua vấn đề này, nói:

- Nhưng con thế nào đi chăng nữa cũng không được kích động, chuyện này không thể vội vàng được.

Dương Thần cười trấn an:

- Mẹ, mẹ yên tâm. Con biết rồi, đối với Mạc Thiện Ny mà nói, bác Mã là người thân quan trọng nhất đối với cô ấy. Không cần biết như thế nào, con sẽ chú ý đến cảm nhận của cô ấy, tuyệt đối sẽ không tùy tiện nữa, con định sau khi tính toán đâu ra đó thì sẽ đi tìm bà ấy, cho dù bà ấy có đuổi con đi, thì con cũng sẽ chịu đựng được. Mặc dù tác phong xử lý chuyện như thế này, khiến trong lòng con cũng phát hoảng, nhưng bây giờ con cũng chỉ có thể làm như thế này thôi.

Quách Tuyết Hoa nắm lấy tay Dương Thần, vuốt ve, vui mừng nói:

- Mẹ lo lắng con sẽ làm quá chuyện này lên, con nói như vậy, mẹ cũng yên tâm rồi.

- Con biết không, Dương Thần, lúc mẹ vừa gặp con, lúc còn chưa nhận con, cách đối nhân xử thế của con, giống như pháo đạn bùng bùng vậy, khiến cho mẹ rất hoang mang. Có lẽ do con ở nước ngoài một mình đã quen rồi, hoặc có lẽ do môi trường mà con lớn lên đã biến con trở nên như vậy, hống hách, ngang ngược, thậm chí còn không nói chuyện đạo lý.

Tuy rằng mẹ có thể nhìn thấy hết mọi chuyện, con là một đứa trẻ lương thiện, nhưng con chỉ thích làm những chuyện con thích, khó tránh khỏi khiến cho những người xung quanh vừa yêu vừa hận con.

- Nhưng xem ra bây giờ, càng ngày con càng biết nghĩ đến những người xung quanh, suy nghĩ cũng trở nên tinh tế hơn nhiều, mặc dù nói với con những điều giống nhau, con có thể cảm thấy không có nghĩa lý gì, rất nhiều chuyện vô cùng đơn giản, có vẻ lê thê không dứt ra được. Nhưng, là người sống ở trên thế giới này, có đủ thứ ràng buộc chúng ta, như vậy mới là cuộc sống, không phải sao.

Dương Thần cười rạng rỡ,.

- Đây chính là liều thuốc an thần mẹ tiêm cho con, yên tâm, sau này con sẽ chú ý, suy xét kỹ càng từng người một. Trước đây con chỉ có một mình, không ai thân thích, nhưng hôm nay đã có cả một gia đình, con còn phải biết cân nhắc nặng nhẹ nữa chứ.

Quách Tuyết Hoa chỉ vào trán của Dương Thần, đứng dậy nói:

- Biết là được rồi, con về phòng nghỉ ngơi, mẹ đi gọt cho con một ít hoa quả.

Hôm sau, buổi sáng.

Cứ theo thường ngày thôi, Dương Thần cùng với Triệu Đăng và Vương Khiết mở một cuộc họp nhỏ, đến chín giờ cuộc họp kết thúc, mới thấy An Tâm có chút lố mẫm bước vào phòng làm việc.

Dương Thần chau mày, thoáng ngửi thấy mùi cùn:

- An Tâm yêu dấu, tối qua em đi uống rượu à?

Sắc mặt An Tâm có chút ảm đạm, miễn cưỡng cười,

- Vâng, tối qua có bữa tiệc sinh nhật của một người bạn, uống hơi nhiều một chút, yên tâm, em không sao. Nhưng em đến muộn cũng đừng có trừ lương của em đây.

Dương Thần thở dài, đi đến bên cạnh An Tâm, cầm lấy cánh tay mềm mại của An Tâm, từ từ xâm nhập vào toàn bộ kinh mạch của An Tâm...

Từ sau khi đột phá được Tiên Thiên cảnh giới, chân khí Tiên Thiên đã chuyển hóa thành một loại sức mạnh, nhưng đồng thời “Hương Niệm Diễn Sinh Kinh” cũng khôi phục lại sức mạnh vốn có, khiến cho những tổ chức bị hao tổn hồi phục, tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái.

An Tâm chỉ cảm thấy vô cùng ảm áp, khiến cho cô cảm thấy thoải mái và muốn ngủ trong chớp mắt, tình trạng uể oải mệt mỏi đã biến mất không còn dấu vết.

An Tâm cũng không phải là lần đầu tiên chứng kiến sự thần kỳ của Dương Thần, cười nói:

- Ông xã, anh rất giống đức A la, đúng là vạn năng.

- Ít lấy những thứ không giống người mà so sánh với anh đi.

Dương Thần mở miệng cười đùa, sau đó dặn dò:

- Cho dù có đi dự tiệc với bạn, cũng đừng uống quá nhiều, lần sau mà còn để anh nhìn thấy, anh sẽ đánh vào mông em đấy, cũng sẽ không khiến cho em hồi phục nhanh như này đâu, khiến cho em khó chịu mới được.

An Tâm bĩu môi nói, âm ức nói:

- Biết rồi.

Dương Thần thấy mọi chuyện cũng đã thỏa đáng, đang định đi ra ngoài gặp Mã Quế Phương, nói chuyện của Mạc Thiện Ny một cách tử tế, lại không ngờ, cậu cấp dưới Vương Khiết vừa mới gặp ban này hấp tấp chạy vào.

Vẻ mặt hoảng loạn, Vương Khiết nói với giọng thất thanh:

- Không tốt rồi giám đốc Dương, tổng công ty xảy ra chuyện rồi!!

Dương Thần và An Tâm sửng sốt, Dương Thần chau mày hỏi:

- Tổng công ty? Ngọc Lôi làm sao?

Vương Khiết mấp máy, dường như không biết phải nên nói như thế nào, cuối cùng “à” một tiếng, chạy đến bàn làm việc của Dương Thần, mở máy tính của Dương Thần ra, nói:

- Giám đốc Dương, anh đến xem đi ạ, hiện tại công ty như cái nồi vỡ rồi ạ.

Dương Thần và An Tâm nghi ngờ chạy đến bên chiếc máy tính, nhìn vào cái hiện lên trên màn hình, Dương Thần có chút bức bối, không hiểu ra làm sao, còn mặt An Tâm thì biến sắc, ánh mắt toát ra vẻ không thể tin được.

Cái thứ hiện lên trên màn hình, là một loạt các hồ sơ văn kiện, đều được

tải lên trên mạng.

- Tại sao có thể như vậy... không thể như vậy được...

An Tâm lẩm bẩm.

Mặt Vương Khiết nhìn như đang đi đưa đám:

- An Tâm tiểu thư, cả công ty sắp phát điên rồi, đây... chuyện này làm sao có thể xảy ra được!

Dương Thần không hiểu ra sao cả, vội vàng hỏi:

- An Tâm, đây là văn bản gì vậy, cái gì mà đấu thầu, với trả giá thế...

An Tâm nặng nề thở dài, nói:

- Những văn bản này, là kế hoạch đấu thầu của Quốc Tế Ngọc Lôi trong nửa năm tiếp theo, phương án trả giá, phương án đàm phán, và cả phương án của bộ phận thu mua. Còn cả những thứ khác như tư liệu của khách hàng lớn, bản vẽ thiết kế sản phẩm, cùng với dự toán tài chính của công ty Ngọc Lôi, kế hoạch phân phối phương án...

- Chữ này anh cũng biết, những thứ này bị làm sao?

Dương Thần bực bội hỏi.

An Tâm chưa xót nói:

- Nói đơn giản, những văn kiện này, đều là những văn kiện cơ mật nhất của Quốc Tế Ngọc Lôi, bất cứ một đối thủ cạnh tranh nào biết được, đều sẽ phát sinh những đả kích rất lớn, mà còn bao nhiêu văn kiện như vậy, toàn bộ đều bị công khai trên mạng, như vậy bằng với việc, công việc của Quốc Tế Ngọc Lôi trong nửa cuối năm tiếp theo, gần như là không còn... Anh nghĩ mà xem, còn chưa bắt đầu đàm phán, đã để đối thủ nắm được lợi thế của anh. Còn chưa đi mua bán gì, người khác đã cướp đi trước rồi... nói như vậy, Quốc Tế Ngọc Lôi không phá sản thì ít nhất cũng phải thụt lùi mất mấy năm, thậm chí là mười năm cũng nên...

- Thứ quan trọng như vậy, sao lại có thể ở trên mạng được chứ?

Dương Thần coi như cũng đã hiểu ra mọi chuyện.

- Lẽ nào là hacker?

- Không thể như thế được,

Vương Thần lắc đầu giải thích:

- Giám đốc Dương, có lẽ anh không hiểu lắm, những văn kiện quan trọng như vậy, thường dùng giấy để lưu giữ. Dù sao thì cũng là mạng inte, hacker có rất nhiều kỹ thuật hiện đại khiến chúng ta khó lòng phòng bị, đặc biệt là những công ty lớn như công ty của chúng ta, sẽ trở thành mục tiêu lớn. Cho nên, những văn kiện này, dựa theo lệ cũ, đều là phải gửi cho những người giữ chức giám đốc trở lên và được cất trong két sắt bảo mật trong văn phòng.

Dương Thần nhíu nhíu mày, trong đầu như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hỏi:

- Bây giờ có biết ai là người truyền cái này lên không?

Về mặt Vương Khiết có chút khó xử, ai thán nói:

- Những văn kiện này, đa số nội dung đều liên quan đến đàm phán và đấu thầu, còn cả kế hoạch xâm nhập thị trường, nếu như dựa vào phân công bộ phận của công ty, thì hiện tại là ở chỗ của trưởng bộ phận Lưu Minh Ngọc...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 691

Đây Là Chuyện Công

Dương Thần không đổi sắc mặt nói:

- Ở tổng công ty đã loạn rồi, các công ty chi nhánh không thể loạn theo, cậu đi thông báo xuống dưới, bộ phận nào thì tiếp tục đi làm việc của bộ phận đấy, đừng có ngồi nhàn rồi nói những chuyện tào lao không có.

Vương Khiết nghe xong gật đầu, lập tức chạy ra trấn an những người ở ngoài.

An Tâm lo lắng nói:

- Ông xã, làm sao bây giờ, chị Minh Ngọc chắc chắn sẽ không làm những chuyện như này, chuyện này hình như có người bày ra để “vu oan giá họa” cho chị đấy.

Bởi vì lúc trước Mạc Thiên Ny và Lưu Minh Ngọc đều đã từng đến gặp An Tâm, hơn nữa tuy ngày bình thường không làm cùng một chỗ, nhưng thỉnh thoảng đi gặp thì cũng có gặp nhau, tuy rằng cũng không thân thiết, nhưng cũng gọi là có chút giao tình.

Dương Thần nhìn An Tâm cười cười.

- Chuyện lớn để anh chống đỡ cho, em đừng lo lắng gì, hay là lo công ty đổ rồi anh không có tiền trả lương cho mấy người các em sao? Em ở đây giúp anh trông coi mọi chuyện, bây giờ anh lên tổng công ty xem sao.

An Tâm ngoan ngoãn gật đầu, cô cũng biết điều quan trọng lúc này là người trong công ty không thể rối loạn được.

Hơn mười phút sau, Dương Thần vào đến tòa nhà lớn của Quốc Tế Ngọc Lô, nhìn thấy hầu như nhân viên nào của Quốc Tế Ngọc Lô mặt cũng nặng như đeo chì, không ngừng nói đến chuyện trong công ty có nội gián, hoặc là bàn về tình hình trong tương lai.

Dương Thần tìm bừa một người, sau khi hỏi xem Lâm Nhược Khê và mấy người lãnh đạo cao cấp đang ở đâu, lập tức đi thang máy lên phòng họp...

Trong phòng họp, ít nhất cũng phải có đến trên dưới hai mươi ba mươi người thuộc tầng lớp lãnh đạo cao cấp của Ngọc Lô, Lâm Nhược Khê, Mạc Thiên Ny, Lý Minh Hòa và Chris, là những người trung tâm của sự kiện lần này, Lưu Minh Ngọc cũng ở đây.

Không khí trong phòng hội nghị có vẻ nặng nề khác thường, sắc mặt người nào cũng vô cùng khó coi.

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê như được phủ một lớp sương lạnh, bây giờ chỉ có thể dùng từ bầu trời u ám thì mới có thể hình dung ra được, trong ánh

mắt bọc lộ sát khí bị kìm nén, khiến cho những người ngồi đây đều không dám nhìn thẳng vào mặt cô Tổng giám đốc này.

Mạc Thiện Ny và Ngô Nguyệt ngồi ở hai bên của Lâm Nhược Khê, trầm mặc không nói, vẻ mặt vô cùng lo lắng bất an, giống với bộ dạng của Lý Minh Hòa và Chris cùng với những người quản lý cao cấp khác.

Lưu Minh Ngọc là người hồn bay phách lạc nhất, ngồi ở chỗ của mình, hai tay cầm chặt lấy chiếc bút máy, cắn môi, giống như muốn bẻ gãy cả chiếc bút đấy vậy.

- Sao rồi, đều câm hết cả rồi sao, nói gì đi chứ.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói, giọng không lớn, nhưng khiến cho căn phòng đến tiếng một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy được càng trở nên u ám.

Không ai nói được gì, mọi người đều nhìn đi chỗ khác, không dám có bất cứ trao đổi gì với Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cười nhạt nói:

- Sao rồi, bình thường không phải mấy người có rất nhiều cách sao, xảy ra chuyện rồi, sao lại trở nên câm điếc hết thế này?

Lại một cơn im lặng nữa, cuối cùng cũng có một người quản lý cao cấp nuốt nước miếng, run rẩy nói:

- Lâm... Lâm tổng, tôi cảm thấy... chuyện này đúng là rất kỳ quái, lực lượng bảo mật của công ty chúng ta, là đội ngũ có trình độ cao nhất trên thế giới, làm sao có thể... làm sao có thể có người ăn cắp được tài liệu quan trọng như vậy, mà không bị phát hiện chứ...

“Bốp!”

Lâm Nhược Khê hung hăng nện tay xuống mặt bàn, khiến cho tất cả mọi người đều run rẩy.

- Trưởng bộ phận phòng, tôi gọi các anh đến họp, không phải gọi các anh đến báo cáo sự cố, mọi người đều biết đã xảy ra chuyện gì, tôi muốn nghe phương án giải quyết.

Lâm Nhược Khê hiển nhiên đang rất giận dữ, từ trước đến nay cô luôn rất bình tĩnh, mặc dù trước đây có gặp phải cơn bão tài chính bùng nổ, nhưng cũng chưa từng tức giận như thế này bao giờ, bởi vì, chuyện này lại xảy ra trong nội bộ công ty.

Trưởng bộ phận phòng toát mồ hôi lạnh, lại vội vàng nói:

- Vâng vâng... Lâm tổng, tôi cảm thấy việc cấp bách lúc này, là tìm được kẻ đã tiết lộ tư liệu của chúng ta cho công ty đối thủ, nếu như trong thời gian ngắn có thể tìm thấy được chứng cứ, vậy thì chúng ta có thể tiến hành tố tụng hình sự, nói như vậy, có thể chúng ta sẽ không chế được cục diện, cho dù có bị tổn thất, thì thông qua pháp luật, thì chúng ta cũng sẽ được bồi thường thỏa đáng, tôi tin rằng, dám ra tay với công ty chúng ta, thì tuyệt đối không phải là một nhân vật nhỏ bé, một khi đã hòa vốn, không thua lỗ, thì

cũng có thể làm lại từ đầu.

Đội Trưởng bộ phận phòng nói xong, hầu hết mọi người đều di chuyển ánh mắt của mình về phía Lưu Minh Ngọc đang ngồi im không hé răng nửa lời.

Lại thêm một người quản lý hừ giọng nói:

- Mật mã của két bảo an ở trong văn phòng của mỗi Trưởng bộ phận, ngoài Tổng giám đốc Lâm ra, chỉ có Trưởng bộ phận Lưu biết được, làm đồng nghiệp với nhau bao nhiêu năm như vậy, không ngờ cô lại làm chuyện gây tổn hại lớn tới công ty như vậy.

- Hừ, lúc trước tôi còn bỏ phiếu, ủng hộ người phụ nữ này tiếp nhận chức Phó Tổng giám đốc, đúng là mắt mù mà.

Lại có mấy người ồn ào nói.

Nhất thời, mọi mũi dùi đều hướng về phía Lưu Minh Ngọc, Lâm Nhược Khê thì tuyệt đối không thể là người tiết lộ những văn kiện đó rồi, cả thế giới này chỉ có Lưu Minh Ngọc biết được mật mã, đương nhiên cô trở thành nghi phạm lớn nhất.

Lưu Minh Ngọc sắc mặt trắng bệch, đôi mắt ngân ngấn nước, không biết nên mở miệng ra như thế nào, cô cũng biết, không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh mình vô tội.

Mạc Thiện Ny bất mãn biện minh cho cô nói:

- Mấy người nghĩ kỹ mà xem, mọi người đều biết, mật mã này chỉ có Trưởng bộ phận Lưu và Tổng giám đốc Lâm biết, nếu như Trưởng bộ phận Lưu tiết lộ những văn kiện này ra ngoài, như vậy có phải quá ngốc rồi không, có tội phạm nào ngu xuẩn như vậy không? Trưởng bộ phận Lưu rõ ràng là bị người ta vu cáo hãm hại, việc cấp bách bây giờ, là phải tìm tìm ra tên tội phạm thực sự, chứ không phải gây chiến nội bộ như thế này.

Lúc này mọi người mới bình tĩnh lại, tiếng nói của Mạc Thiện Ny ở công ty cũng chỉ thua kém Lâm Nhược Khê, hơn nữa lời cô ấy nói cũng có lý, điều này rất rõ ràng, nếu như Lưu Minh Ngọc có phản bội công ty, cũng không thể làm chuyện ngốc nghếch như vậy được.

Đột nhiên, Lý Minh Hòa từ đầu không nói câu nào thản nhiên nói:

- Thực ra... cũng không thể nói như vậy được, có lẽ đây cũng là một loại chiến thuật phạm tội phản tâm lý... Mọi người nghĩ kỹ mà xem, người nào cũng nghĩ, nếu như chuyện này là do trưởng bộ phận Lưu làm, thì có vẻ như quá lộ liễu rồi, cho nên là cô ấy bị hãm hại, vạn nhất bọn tội phạm lợi dụng điểm này, khiến cho mọi người cảm thấy, cô ấy bị hãm hại thì sao...

Mọi người vô cùng kinh ngạc, chính xác, nếu như dựa theo lời Lý Minh Hòa nói, thì cũng không phải là không có khả năng.

- Phó tổng giám đốc Lý, anh để tâm vào những chuyện vụn vặt này rồi đổ tội lên đầu Trưởng bộ phận Lưu, đúng là bụng dạ rất khó lường...

Mạc Thiện Ny tức giận nói.

- Phó tổng giám đốc Mạc, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, những điều tôi nói, là điều mà rất nhiều đồng nghiệp nghĩ, mặc dù chúng tôi không hy vọng Trưởng bộ phận Lưu là thủ phạm, nhưng cũng không bỏ qua mọi cơ hội có thể tìm được tội phạm, không phải sao.

Lý Minh Hòa thản nhiên nói.

- Anh...

Mạc Thiện Ny giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không biết nói như nào để biện hộ cho Lưu Minh Ngọc.

- Đủ rồi.

Lâm Nhược Khê quát lên, những người khác im bật, chau mày nhíu mặt, hỏi Ngô Nguyệt ngồi ở bên cạnh.

- Ngô Nguyệt, tính ra kết quả chưa, tình hình thua lỗ như thế nào.

Ngô Nguyệt nhìn chiếc máy tính bảng trên tay, sắc mặt trầm trọng, nói:

- Thừa Tổng giám đốc Lâm, tôi đã tính được ra đại khái về các kế hoạch chi trả, thu mua, mua bán thiết kế, và những đồ án thiết kế bị tổn thất, nếu nhưng những đối thủ cạnh tranh bình thường lợi dụng chúng để đối phó với chúng ta, thì ít nhất chúng ta cũng phải tổn thất đến năm tỷ, chủ yếu bởi vì những mua bán, kinh doanh của chúng ta năm nay đều đang ở thời kỳ mở rộng ra phạm vi thế giới, tài chính dự toán của chúng ta cũng đang ở mức báo động, căn bản là không có biện pháp ngăn cản ý đồ cạnh tranh.

Vừa nghe đến “năm tỷ” tất cả mọi người đều thất sắc, những người có mặt ở đây đều hiểu rất rõ, cho dù Ngọc Lô có tiền, nếu như công ty đột nhiên thua lỗ tới năm tỷ tiền mặt, thì sẽ rơi vào tình trạng rất nguy hiểm, giống như là một cái máy đang chạy mà đột nhiên hết xăng vậy.

- Chuyện này có khi còn không dừng ở đây...

Chris vừa mới đến không được bao lâu cười khổ sở nói:

- Tình trạng hiện tại của công ty, trên mạng đã biết rất rõ rồi, không ai sẽ nghĩ tốt về tình hình tài chính của công ty chúng ta, đợi đến buổi chiều sàn giao dịch Nasda bên Mỹ mở cửa, thì chắc chắn mọi người sẽ điên cuồng bán tổng bán tháo cổ phiếu của chúng ta trên phạm vi toàn thế giới, lúc đó, tài sản của chúng ta cũng sẽ bị ngâm nước thối, như vậy, cho dù có vay được tiền của ngân hàng, thì cũng chỉ tạm thời giải quyết được tình hình mà thôi, bởi vì sáu tháng kinh doanh cuối năm, từ đầu đến cuối, không thể cạnh tranh nổi...

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, từ vẻ mặt có thể thấy rằng quả thật là không còn cách nào khác.

- Đáng ghét.

Một người quản lý tức giận đập bàn, đau khổ nói:

- Căn bản là bị đánh cho không có cơ hội để chống trả.

- Để tôi biết được là ai làm, tôi sẽ sống chết với nó.

Thậm chí người quản lý đó còn nói bậy, không thể không chế cảm xúc

được nữa rồi.

Lưu Minh Ngọc cảm thấy dường như tất cả mọi người đang dùng ánh mắt căm phẫn nhìn mình, gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng không đỡ được nữa rồi, nước mắt chảy xuống, ngồi tại đó mà khóc nức nở.

Lâm Nhược Khê hồ hững nhìn cô nói:

- Trưởng bộ phận Lưu, cô khóc cái gì, bây giờ tất cả mọi người đều đang hoài nghi cô, cô không muốn biện minh cho mình sao?

- Tổng giám đốc Lâm,

Mạc Thiện Ny thấy Lâm Nhược Khê không những không an ủi Lưu Minh Ngọc mà còn nói những lời ác nghiệt như vậy, ngồi ở bên cạnh nói:

- Tổng giám đốc Lâm, chuyện này chắc chắn không phải do Trưởng bộ phận Lưu làm đâu, người khác thì còn có thể, nhưng tuyệt đối không thể là Minh Ngọc được, cô hiểu ý của tôi, lẽ nào cô còn không tin cô ấy sao?

Lâm Nhược Khê liếc mắt nhìn Mạc Thiện Ny một cái, cười nhạt nói:

- Rất xin lỗi, tôi thực sự không hiểu ý của cô, tại sao tôi phải tin cô ấy, còn nữa, Phó tổng giám đốc Mạc, không nên vì tình cảm riêng của chúng ta, trong thời điểm nhạy cảm này lại nhắc đến nó, hiện tại bây giờ chỉ có một hướng duy nhất, đó là Lưu Minh Ngọc, không phải sao?

Sắc mặt Mạc Thiện Ny trắng bệch, khó có thể tin được Lâm Nhược Khê vô tình vô nghĩa đang ngồi trước mặt mình, cô ấy giống như một pho tượng được làm từ băng lạnh lẽo, khiến cho trái tim cô ấy bị đóng băng.

- Nhược Khê... sao cô lại...

Mạc Thiện Ny có chút nghẹn ngào.

- Chú ý cách dùng từ của cô, Phó tổng giám đốc Mạc.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Đây là chuyện công, tôi phải chịu trách nhiệm với mấy vạn công nhân, bây giờ Lưu Minh Ngọc là nghi phạm lớn nhất, về việc cô ấy có bị oan hay không, thì phải đợi kết quả điều tra mới có thể biết được.

Lưu Minh Ngọc buồn bã ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Nhược Khê, cười đau khổ.

- Tổng giám đốc Lâm nói không sai, dù nói như thế nào, thì đồ cũng là từ tay tôi mà truyền ra ngoài, khiến cho công ty bị tổn thất lớn như vậy, tôi khó có thể chối bỏ được trách nhiệm này.

- Minh Ngọc, chị trong sạch mà.

Mạc Thiện Ny nóng nảy nói, Lưu Minh Ngọc dù sao cũng là người cô đã đề bạt, lại có quan hệ với Dương Thần, tình cảm thân thiết như chị em, bây giờ thấy Lưu Minh Ngọc nói như nhận tội, cô không kìm nổi mà đứng hấn dậy.

- Phó tổng giám đốc Mạc, hành động của cô khiến người khác sinh nghi đấy, có phải cô có quan hệ đặc biệt gì với Trưởng bộ phận Lưu đúng không?

Lý Minh Hòa xen mồm vào.

Mạc Thiện Ny đột nhiên quay đầu lại, nhìn Lý Minh Hòa căm tức.

- Anh đừng đắc ý, chuyện này rốt cuộc là ai ở sau lưng giở trò quỷ, còn chưa rõ đầu đuôi ra sao đâu.

Lý Minh Hòa nhíu mày, mỉm cười nói:

- Tôi cũng hy vọng như thế.

Lúc này, cửa phòng họp bị mở ra, ánh mắt mọi người kinh hoàng, Dương Thần vươn vai, vừa đi vừa ngáp bước vào phòng họp, nhìn mọi người cười nói:

- Tôi ở bên ngoài ngồi nghe đến tận bây giờ, hiệu suất thảo luận của các vị quá kém, lại lãng phí thời gian như vậy, không bằng ai về bộ phận người đẩy làm việc đi thì hơn, chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới thì tốt hơn, còn về phần điều tra tội phạm ý mà, cứ giao cho tôi được không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 692

Vậy Còn Em Thì Sao

Sự xuất hiện của Dương Thần khiến cho cả phòng họp lại yên lặng trở lại, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn qua nhìn vào Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Hai người họ là vợ chồng bí mật, cách nghĩ của tất cả mọi người với Dương Thần không giống nhau, họ cho rằng Dương Thần là một tên công tử bột chỉ biết ăn chơi, coi như là một người đàn ông có gia thế bí ẩn, phù hợp với logic, chẳng qua mọi người ở đây không nắm rõ lai lịch của Dương Thần mà thôi.

Lưu Minh Ngọc nhìn thấy Dương Thần bước vào, lau nước mắt, cúi đầu, không nhìn hấn.

Dương Thần cũng không thèm để ý đến chi tiết vụn vặt đó, không chút do dự, đi đến phía sau cô, vỗ nhẹ lên lưng cô.

Lưu Minh Ngọc giật mình, trước mặt nhiều người như vậy, lại còn ngay trước mặt Lâm Nhược Khê, Dương Thần làm như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa chính là thể hiện sự quan tâm và ủng hộ với mình, tuy rằng vô cùng cảm động, nhưng lại khiến cô có chút khiếp đảm.

Rất nhanh, Lưu Minh Ngọc nhắc bàn tay của Dương Thần ra khỏi vai mình, lắc lắc đầu:

- Tôi không sao, Giám đốc Dương.

- Không sao mà còn khóc, đừng có cật mạnh mẽ, em như này cũng không làm việc được nữa rồi, về nhà tắm nước nóng, rồi nghỉ ngơi đi.

Dương Thần ôn tồn nói.

Dương Thần vừa mới lau khô nước mắt, bây giờ lại bắt đầu rom róm, cảm động không nói nên lời, chỉ có điều, không ngừng lắc đầu, ra vẻ mình không có vấn đề gì cả.

Nhìn thấy cảnh tượng này, không khí trong phòng lại trở nên khác thường, tất cả mọi người đều đã nhìn ra điểm mâu chốt.

Nhưng Lâm Nhược Khê cũng không thay đổi bất cứ cảm xúc nào, không nhìn thấy bất cứ sự vui mừng giận dữ nào, chỉ im lặng nhìn Dương Thần an ủi Lưu Minh Ngọc được một lúc, rồi mới nói:

- Anh định xử lý như thế nào?

Dương Thần quay đầu lại, nhìn người phụ nữ không chút biểu cảm này, có chút hơi ngại ngùng xấu hổ, cười cười nói:

- Cái đó... bà xã, em đừng nghiêm túc như vậy, nhìn em anh thấy hơi sợ sợ đấy.

Lâm Nhược Khê chau mày:

- Tôi không rảnh để nói đùa với anh, còn nữa, đây là công ty, Giám đốc Dương.

- Ặc...

Dương Thần sờ tay ra sau gáy, nhìn một lượt những người đang nhìn mình, ngượng ngùng cười nói:

- Anh cũng chưa nghĩ ra xem phải đi điều tra như thế nào, nhưng em yên tâm, sớm muộn gì anh cũng điều tra ra thôi.

Mọi người thiếu chút nữa thì té nhào khỏi ghế, còn chưa nghĩ ra? Tên này đang nói đùa với mọi người sao?

-Ồ đúng rồi.

Dương Thần vỗ tay, cười nói:

- Thực ra chuyện này rất đơn giản, không phải ở công ty có máy camera sao, xem xem camera đã ghi lại được những gì rồi, rốt cuộc mấy ngày gần đây, ngoài Lưu Minh Ngọc ra còn có ai đụng vào két bảo hiểm không, không phải là sẽ xong ngay sao?

Mọi người tỏ vẻ kỳ quái, đều có vẻ gì đó ngượng ngùng, cuối cùng, cũng có Mạc Thiện Ny đứng lên giải thích:

- Giám đốc Dương, có thể anh không chú ý, mặc dù trong công ty có rất nhiều nơi lắp camera, nhưng văn phòng làm việc của những lãnh đạo cao cấp, thì đều không lắp, bởi vì như vậy thì sẽ gây trở ngại cho việc trao đổi.

Dương Thần cứng đờ mặt, không có camera? Vậy thì là ai, vậy thì không thể biết được người nào trộm chúng đi sao?

- Giám đốc Dương, tôi thấy anh nói chuyện vẫn nên suy nghĩ thì hay hơn.

Lý Minh Hòa cười nhạo nói.

Dương Thần lườm anh ta một cái.

- Anh có cách tìm ra thủ phạm à?

- Tôi? Mặc dù tôi rất hy vọng là mình có thể làm được, nhưng tôi đương nhiên là không có cái năng lực ấy.

Lý Minh Hòa buông lỏng tay nói.

- Vậy thì câm miệng lại.

Dương Thần tiếp tục phản ứng với hấn ta, đoạn lại quay sang Lâm Nhược Khê vuốt ngực nói:

- Bà... À không, Tổng giám đốc Lâm, cô yên tâm, nhiều nhất là hai ngày, tôi bảo đảm có thể đưa cho cô câu trả lời.

Lâm Nhược Khê sau khi nghe xong, căn bản là không thềm đáp lại, còn quay đầu lại nói với Ngô Nguyệt:

- Cảnh sát đã đến chưa?

Ngô Nguyệt gật đầu:

- Đến rồi, năm phút trước đã đến đây rồi, bây giờ đang ở một phòng khác đợi chúng ta họp xong.

Lâm Nhược Khê nói:

- Để bọn họ vào.

- Vâng.

Ngô Nguyệt vâng lệnh, đi ra khỏi phòng họp.

Dương Thần nghe đến những câu này, nhú mào hỏi:

- Hóa ra em đã báo cảnh sát rồi.

Lâm Nhược Khê hồ hững liếc hắt một cái.

- Xảy ra chuyện như thế này, không báo thì cảnh sát cũng sẽ tự tìm đến.

Dương Thần nghĩ ra điều gì đó, hơi cao giọng một chút, hỏi:

- Lễ nào em muốn để cảnh sát dẫn Minh Ngọc đi?

Sắc mặt Lâm Nhược Khê không hề thay đổi, gật gật đầu.

- Cảnh sát không phải là những kẻ ngốc, với tình hình như hiện nay, Lưu Minh Ngọc là nghi phạm số một, trộm cắp, buôn bán chuyện cơ mật của công ty không phải là tội nhẹ, cộng thêm việc cổ phiếu của chúng ta bị tụt dốc không phanh, tài chính có vấn đề, đối với Trung Hải là một đả kích lớn, bắt người bị tình nghi số một cũng là điều dễ hiểu thôi.

Những lời này vừa nói ra, những người trong phòng đều cảm thấy kinh ngạc, bọn họ không ngờ, Lâm Nhược Khê lại có thể quyết đoán đến như vậy, dù gì thì Lưu Minh Ngọc cũng là nhân viên của cô ấy nhiều năm như vậy, vốn tưởng rằng chỉ chất vấn Lưu Minh Ngọc mà thôi, không ngờ sớm đã báo cảnh sát tới rồi, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng dẫn người đi.

Lưu Minh Ngọc ngây người ra, dường như cũng không ngờ rằng Lâm Nhược Khê nói đi báo cảnh sát là đi báo cảnh sát, ngồi yên ở đó im lặng không nói năng gì, giống như là đã cam chịu vậy.

Mạc Thiện Ny dường như không thể tin được vào những chuyện đang xảy ra trước mắt, nhìn Lâm Nhược Khê, rồi lại nhìn Dương Thần, hy vọng Dương Thần có thể ngăn chặn được mọi chuyện.

Lúc này, hai người đàn ông mặc trang phục cảnh sát đã bước vào phòng họp, sau khi Ngô Nguyệt chỉ cho bọn họ biết ai là Lưu Minh Ngọc, hai người cảnh sát đó liền đi tới hai bên của Lưu Minh Ngọc.

- Cô Lưu Minh Ngọc, theo như tin tình báo và những chứng cứ nắm được ở trong tay, chúng tôi nghi ngờ cô đã tiết lộ và bán những thông tin cơ mật của công ty ra bên ngoài, làm trái với quy định kinh doanh, hiện giờ cô là đối tượng tình nghi số một, mời cô theo chúng tôi về đồn hỗ trợ điều tra, có quyền im lặng, có quyền mời luật sư, nhưng bất cứ điều gì cô nói bây giờ đều có thể gây ảnh hưởng bất lợi cho cô.

Một anh cảnh sát sau khi nói xong, liền đứng trước Lưu Minh Ngọc làm tư thế “mời”.

Lưu Minh Ngọc hít một hơi thật sâu, cũng không có ý phản kháng và giải thích, định đứng dậy rồi đi cùng bọn họ.

- Chờ một chút.

Dương Thần ần Lưu Minh Ngọc ngồi xuống, thấp giọng chất vấn Lâm Nhược Khê:

- Lâm Nhược Khê, nhất định em phải làm như thế này sao?

Lâm Nhược Khê không động đậy nói:

- Không phải là em muốn làm như thế này, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, nên phải làm như vậy.

- Em biết rõ cô ấy không phản bội.

Dương Thần cũng không ngờ rằng Lâm Nhược Khê thật sự muốn đưa Lưu Minh Ngọc đến đồn cảnh sát, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Anh sai rồi, em chỉ tin vào sự thật trước mắt, sự thật chính là Lưu Minh Ngọc là đối tượng tình nghi số một, Dương Thần đại nhân, nếu như anh muốn tham gia điều tra, thì tùy anh, nhưng, cảnh sát muốn dẫn Lưu Minh Ngọc đi, là việc em phải chịu trách nhiệm với toàn bộ công nhân của Ngọc Lôi trên thế giới này, chứ không phải dùng tình cảm cá nhân mù quáng để phán đoán.

- Xử lý xong những việc này, em còn phải chủ trì rất nhiều những cuộc họp khẩn cấp để ứng phó với một loạt vấn đề, em không có thời gian để đôi co với anh.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê vô cùng cương quyết, không chút sợ hãi nhìn Dương Thần, kiên định và vô tình.

Dương Thần đột nhiên mỉm cười.

- Đúng là một vị Tổng giám đốc tốt, quá tốt... Tôi...

Không đợi Dương Thần nói xong, Dương Thần liền cảm thấy có người dùng lực túm lấy tay mình.

Dương Thần quay người lại, nhìn thấy đôi mắt Lưu Minh Ngọc ngân ngấn nước, theo sát mình lắc lắc đầu.

- Xin anh, đừng nói nữa, quyết định của Tổng giám đốc Lâm là đúng đắn, em cũng không có cách nào biện minh cho mình, vốn dĩ em cũng không biết tại sao lại trở nên như thế này, nếu như thật sự anh muốn giúp đỡ em, thì hãy tìm ra người phạm tội, đừng cãi nhau với Tổng giám đốc Lâm nữa.

Lưu Minh Ngọc miễn cười miễn cưỡng.

- Em không sao, cũng không phải là hình phạt gì, chỉ là hỗ trợ điều tra thôi, em nói thật hết những chuyện em biết là được rồi.

Nhìn ánh mắt cầu khẩn của Lưu Minh Ngọc, Dương Thần không đành lòng tiếp tục tra tấn cô, trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn, chỉ đành để cảnh sát dẫn cô đi.

Lâm Nhược Khê cũng không quan tâm nhiều đến việc Lưu Minh Ngọc bị dẫn đi, lại quay ra trực tiếp nói với mọi người:

- Bây giờ mọi người quay về với cương vị của mình, Lưu Minh Ngọc đi rồi, thì Bộ phận quan hệ công chúng tạm thời do Phó trưởng bộ phận đảm

nhệm, mỗi một bộ phận dựa theo tình hình thực tế mà đối phó, tổ chức các cuộc họp, buổi chiều Ngô Nguyệt sẽ thông báo cho các vị về những vấn đề khác, tan họp.

Tất cả mọi người đều không dám chậm trễ, Lưu Minh Ngọc trực tiếp bị giải đi, khiến cho bọn họ bị đả kích rất lớn, đủ có thể thấy được, cô Tổng giám đốc trẻ đẹp của chúng ta tàn nhẫn đến mức nào, đúng là không thể coi thường được.

Mọi người lục đục rời khỏi phòng họp, Mạc Thiện Ny có chút do dự có nên hay không tiếp tục khuyên Lâm Nhược Khê, nhưng nhìn thấy Dương Thần vẫn còn ở đây, cũng chỉ có thể cắn răng, đi ra ngoài xử lý những chuyện gấp trước.

Đợi mọi người đi hết rồi, Lâm Nhược Khê mới dẫn Ngô Nguyệt chuẩn bị về phòng làm việc của mình.

Dương Thần hắng giọng gọi Lâm Nhược Khê lại, nói:

- Tại sao lại không cho anh một cơ hội chứng minh Minh Ngọc trong sạch, rõ ràng em biết anh có thể làm được, hơn nữa, cho dù một ngày thôi cũng được, tại sao chứ?

Lâm Nhược Khê quay lưng lại, dừng bước, yên lặng hồi lâu, để cho Ngô Nguyệt về phòng làm việc trước, sau đó mới lãnh đạm nói:

- Em chỉ làm làm chuyện công, không tại sao cả.

- Minh Ngọc vì cái công ty này khổ sở vất vả biết bao nhiêu, lẽ nào đến thời gian một ngày cũng không thể hoãn lại được sao? Tại sao em lại không chút băn khoăn vậy, tại sao lại làm cô ấy tổn thương sâu sắc như vậy?

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Thần, nói:

- Vậy trước mặt bao nhiêu người đi an ủi Minh Ngọc như vậy, không để ý đến cảm nhận của em, vậy có được không?

Dương Thần sững sốt, nói:

- Tình hình lúc này, lẽ nào muốn anh giương mắt ra nhìn cô ấy cô độc một mình, bị bao nhiêu người công kích như vậy sao?

- Vậy còn em, tất cả mọi người đều biết em là vợ của anh, anh lại đứng trước mặt em quan tâm người phụ nữ khác, anh có từng suy xét đến ánh mắt của người khác nhìn em không?

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Một khi anh đã có thể vì Lưu Minh Ngọc mà không thêm bận tâm đến cảm nhận của em, vậy thì tại sao em lại phải để ý đến việc đưa cô ta vào đồn công an chứ? Huống hồ, thực tế là nên xử lý như vậy.

- Em thấy anh quan tâm đến Minh Ngọc, nên mới lật mặt với anh?

Dương Thần cảm thấy không thể tin nổi.

Lâm Nhược Khê cười khinh thường nói:

- Tùy anh nghĩ thế nào cũng được, bây giờ em rất bận, không muốn cãi cò nhiều với anh làm gì, có tiền có thế, nếu như thực sự anh muốn Lưu Minh Ngọc ít phải chịu khổ, thì tốt nhất là mau chóng đi điều tra, giải quyết nguy cơ lần này, nhưng em có thể nói rất rõ ràng với anh rằng, nguy cơ lần này, không phải đơn giản mà có thể dùng tiền để giải quyết được, bởi vì đụng chạm đến tình hình hoạt động, phát triển của công ty, anh làm thế nào thì làm.

Lâm Nhược Khê nói xong, bước nhanh đi.

Dương Thần đứng trơ mắt ra nhìn Lâm Nhược Khê bước vào thang máy, hít một hơi thật sâu, oán hận vung tay lên, mọi chuyện hiển nhiên là phức tạp hơn mình nghĩ nhiều.

Tuy nhiên Dương Thần cũng không quá rối trí, xem xét tình hình trước mắt, so với những gì mình dự đoán, tên Lý Minh Hòa là kẻ đáng nghi nhất, theo như thái độ của anh ta thì Lý Minh Hòa nghiễm nhiên là muốn đổ mọi tội danh lên đầu Lưu Minh Ngọc.

Còn nữa, lúc trước mình đi đến phòng làm việc của Lưu Minh Ngọc, còn gặp tên đó nữa mà, hơn nữa dựa vào lời Lưu Minh Ngọc nói, Lý Minh Hòa thường đến văn phòng của Lưu Minh Ngọc nói chuyện phiếm và bàn công việc, là khách quen, cộng với quan hệ của Lý Minh Hòa và Ngô Nguyệt, nói không chừng lại moi móc được bí mật gì cũng nên.

Vấn đề mấu chốt bây giờ, là không có camera giám sát ghi lại tình huống lúc bấy giờ, nếu như có thể tìm được chứng cứ chính xác liên quan đến Lý Minh Hòa, thì coi như mình cũng bị Lý Minh Hòa làm thiệt, coi như không làm nên chuyện gì, không thể nào giải nổi oan khuất cho Lưu Minh Ngọc được.

Hơn nữa, Dương Thần cũng không cho rằng, một mình Lý Minh Hòa lại dám vượt râu hùm, chuyện như thế này nếu như không có một hậu thuẫn vững chắc, thì người đó đúng là kẻ ngốc, hơn nữa kiểu phạm tội như thế này cũng không phải một mình anh ta có thể đụng đến được những tài liệu không có người sử dụng đầy được, như vậy chẳng khác gì tự làm khó mình.

Cho nên, tìm ra được chứng cứ phạm tội của Lý Minh Hòa, và nhân vật đứng sau lưng anh ta, đều là những việc phải làm trước tiên.

Dương Thần suy nghĩ thật cẩn thận, rồi sau đó gọi điện cho tiểu Đội trưởng đội Hải Ứng-Mạc Lâm.

- Minh Vương Các Hạ, có phải ngài vì chuyện rắc rối của Quốc Tế Ngọc Lôi ngày hôm nay mà gọi điện đến không ạ?

Mạc Lâm ở đầu dây bên kia nói có phần đặc ý.

Dương Thần buồn rầu nhéo nhéo mũi, xem ra quả thực là mọi người đều đã biết chuyện này, nói:

- Đừng phí lời, đến tổng công ty của Ngọc Lôi một chuyến đi, tôi cần khả năng chuyên môn của cậu để xác nhận một số phán đoán, hy vọng là tôi

đúng...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 693

Kỳ Lạ

Mac Lâm cười mấy tiếng có vẻ kỳ quái:

- Buổi sáng sau khi xem tin tức trên mạng, chúng tôi đã đoán được có thể cần đến tư liệu điều tra của chúng tôi, cho nên đã chuẩn bị một ít công cụ, nhưng Minh Vương Các Hạ, tôi rất xin lỗi, bản thân tôi không am hiểu việc điều tra hiện trường lắm, cho nên chỉ có thể phái chuyên gia ở tổ nhỏ của chúng tôi Fanny đến đó một chuyến thôi.

- Không cần biết ai đến cũng được hết, mang những thứ cần mang đến.

Dương Thần trầm ngâm hạ giọng, lại nói:

- Ngoài ra, anh đi điều tra giúp tôi, Lý Minh Hòa-Phó chủ tịch của Quốc Tế Ngọc Lôi, tôi nhất định phải biết được gia cảnh của người này, từ nhỏ đến lớn, có thể điều tra cho tôi bao nhiêu thì điều tra cho tôi bấy nhiêu! Nếu như có khó khăn gì, thì trình báo cấp ZERO, để cho bọn họ phụ trách, nội trong một ngày, tôi nhất định phải biết được kết quả.

- Tuân lệnh.

Dương Thần cũng không phải đợi lâu, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy ở cổng tòa nhà đội viên của đội Fanny, đúng hai mươi người trong đội Hải Ưng, một cô gái da trắng đáng người nhỏ xinh.

Đeo một chiếc kính râm gọng hồng, sau lưng Fanny là một chiếc túi lớn, bên trong chắc là các thiết bị điều tra hiện trường, nhìn thấy Dương Thần, sau khi lén lút chào hỏi, dường như có chút căng thẳng, nhỏ tiếng nói:

- Minh Vương Các Hạ, trước khi điều tra hiện trường, có thể nói cho tôi biết tình huống theo dõi cụ thể được không.

Dương Thần dẫn Fanny lên thang máy, đồng thời nói:

- Phòng của cấp Trưởng bộ phận không có bất cứ thiết bị theo dõi nào, còn phòng làm việc lớn thì bốn phía đều có thiết bị theo dõi, phòng an ninh làm việc hai tư trên hai tư giờ, nếu như có người lên vào ăn cấp tư liệu, đương nhiên là có thể nhìn thấy người đi vào phòng, nhưng không phải ngày nào kết sắt cũng được mở, nhưng có điều, hôm nay mới có người lấy trộm những tư liệu đó tung lên mạng, cho nên, những người vào văn phòng mấy ngày gần đây đều là những kẻ đáng nghi.

Fanny vẫn ngoan ngoãn nghe, gật đầu liên tục.

Đi ra khỏi thang máy, tiến đến phòng làm việc của phòng quan hệ công chúng, Dương Thần không kìm nổi cười nói:

- Fanny sao nhìn cô cứ co rúm người lại thế, lẽ nào tôi rất đáng sợ sao?

Fanny vội vàng ra sức lắc đầu, ngượng ngùng cười nói:

- Không phải thế, Minh Vương Các Hạ, chỉ là lần đầu tiên tôi được ở bên cạnh ngài, có hơi căng thẳng, sợ làm không tốt công việc...

Dương Thần vỗ vỗ vai cô gái này.

- Cô chỉ cần giúp tôi xác nhận một chuyện, đó là kết sắt bảo hiểm có khả năng bị người khác phá được mật mã hay không, hoặc là có thể nói, có từng bị chạm chân tay vào đây hay không. Về những chuyện khác, tôi tự biết xử lý.

- Vâng, tôi hiểu rồi, tôi biết nên làm thế nào.

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã vào đến phòng làm việc của Lưu Minh Ngọc, bộ phận quan hệ công chúng bây giờ đã khá hỗn loạn rồi, thay thế Lưu Minh Ngọc bây giờ tạm thời là Phó trưởng ban, một người phụ nữ tương đối lớn tuổi, nhìn thấy Dương Thần dẫn người đến kiểm tra, cũng không dám nói gì, vội vàng giúp Dương Thần mở cửa phòng làm việc của Lưu Minh Ngọc.

Một nhóm mấy người phụ nữ tò mò nhìn Dương Thần và Fanny, trên mặt đều tràn ngập nghi vấn, bọn họ không thể tưởng tượng được, cô gái ngoại quốc có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn kia, lại chính là một chuyên gia thu thập và giải mã chứng cứ.

Bởi vì cả công ty đang vô cùng bận rộn, cũng chẳng có ai quan tâm xem hai người Dương Thần rốt cuộc là làm chuyện gì, sau khi Dương Thần khóa cửa lại, liền để cho Fanny bắt đầu công việc.

Fanny lấy trong chiếc túi to ra một chiếc notebook siêu mỏng màu bạc, sau khi lấy ra một đồng dây nối và thiết bị, ngồi trước kết sắt bảo hiểm ở trong phòng, bắt đầu tiến hành công việc phân tích kết sắt.

Dương Thần tuy rằng trong đầu chứa đựng đủ thứ học vấn, nhưng không thể hiện rằng cái gì cũng có thể hiểu rõ được, còn nhiều thứ phải ghi nhớ thêm.

Cho nên, khi trên máy tính của Fanny hiển thị một loạt những con số phức tạp và những ký tự tiếng Anh, Dương Thần chỉ có thể đứng giương mắt nhìn mà thôi.

Xem ra Fanny phân tích như thế này cũng cần một khoảng thời gian nhất định, Dương Thần cũng không muốn ngồi chờ không, để cho Fanny làm một mình, còn mình chạy xuống bộ phận bảo an ở tầng dưới, để các nhân viên an ninh kiểm tra về những video ở ban quan hệ công chúng trong hai tuần gần đây.

Cái mà Dương Thần cần xác định chính là, mấy ngày gần đây, những người vào phòng làm việc của Lưu Minh Ngọc là những ai.

Sau hơn một giờ sau, Dương Thần dùng tốc độ nhanh để xem hết những video được ghi lại trong hai tuần gần đây, quả nhiên, ngoài những khách hàng lớn của công ty và những nhân viên trong bộ phận, Lý Minh Hòa có bốn lần vào phòng và bị ghi lại!

Điều khiến Dương Thần cảm thấy khác thường nhất, chính là vào buổi chiều ngày hôm trước, lúc Lý Minh Hòa vào phòng Lưu Minh Ngọc, rõ ràng là Lưu Minh Ngọc không có ở trong phòng! Bởi vì ước chừng năm phút sau mới về đến phòng làm việc!

Sau đó, qua tầm khoảng mười phút, Lý Minh Hòa mới rời khỏi phòng làm việc.

Chỉ có điều, Dương Thần phát hiện ra một điểm kỳ quái, nhiều tài liệu như vậy, Lý Minh Hòa lại không cầm ra bất cứ cái túi nào, lại không mặc quần áo phòng cộp lên, coi như hẳn có lấy được thì làm thế nào mà mang đi được?

Dương Thần suy nghĩ, rồi nhìn thời gian, đứng dậy trở về phòng làm việc của Lưu Minh Ngọc.

Lúc bước vào phòng làm việc, dường như Fanny cũng vừa hoàn thành công việc, lau mồ hôi trên trán, quay lại nhìn Dương Thần cười.

- Minh Vương Các Hạ, thật ngại quá, để ngài đợi lâu, sự phức tạp của chiếc khóa này, so với mấy chiếc két bảo an ở ngân hàng thế giới thì cũng không thua kém là mấy, khó có thể tin được, không ngờ công ty lại dùng loại két sắt như thế này.

Dương Thần nhú mày nói:

- Cô nói sao?

Fanny nói đến chuyên môn của mình, mặt mày hớn hờ, hưng phấn nói:

- Loại khóa này là do công ty nổi tiếng ở Châu Âu Casa sản xuất, với nhiều vòng khóa tự do biến hóa, dựa vào sở thích của người sử dụng, đặt ra mật mã cho khóa, mỗi một vòng xoay lại tổ hợp thành một con số biến hóa. Hơn nữa két bảo hiểm này, trên vòng khóa cũng phải khắc đến chín mươi chín số có lẽ, cho nên mỗi một vòng xoay có khoảng một trăm khả năng.

- Mà đây là loại tủ bảo hiểm tiêu xúng, cho nên số vòng xoay có thể tổ hợp được số của khóa là bốn, tức là được một trăm mũ bốn, tương đương với việc có khoảng một triệu đáp án khác nhau...

- Nếu muốn phá được loại khóa này, cách nhanh nhất, là dùng máy tính toán liên tiếp những khả năng, ở trong trạng thái tự động đổi mật mã, kim xoay ngược chiều kim đồng hồ, lấy những con số, dấu hiệu, ghi chép thành một bảng, sau đó tính toán ra tổ hợp mật mã...

- Dừng dừng dừng... dừng!

Dương Thần vội vàng ngăn không cho Fanny giải thích nữa, hơi xấu hổ cười nói:

- Tôi biết cô rất chuyên nghiệp, nhưng bây giờ tôi chỉ muốn biết, nếu như là cao thủ giải mật mã, nhanh nhất thì mất bao nhiêu thời gian để mở cái khóa này?

Fanny còn chưa nói hết, ngẫm nghĩ một lúc, nói:

- Nếu là chuyên gia mở khóa giỏi nhất thế giới, thì có thể mất khoảng một

tiếng đồng hồ, nhưng tôi nghĩ, người như thế, trên thế giới này không có quá năm người, trên thực tế, tôi tính cũng phải mất cả ngày, những người thợ sửa khóa bình thường thì cũng không có cách nào mở được chiếc khóa này.

Dương Thần nhíu mày.

- Nói như vậy, tình huống mở khóa mà không biết mật mã, như vậy là có thể loại trừ được rồi.

- Vâng, đúng vậy, Minh Vương Các Hạ.

Fanny đứng dậy nói.

Sau khi Dương Thần xác nhận điểm này, kiểm tra một cách tỉ mỉ một phòng làm việc này lại một lần nữa. Bất cứ chỗ nào cũng không bỏ qua, ánh mắt quét qua một lượt mọi ngõ ngách.

Fanny nhìn thấy Dương Thần làm như vậy, hỏi:

- Minh Vương Các Hạ, ngài đang tìm dấu vết của máy camera sao?

- Đúng vậy... nếu như nhất định phải có mật mã mới mở được, vậy thì rất có thể ở đây có gắn camera, quay trộm quá trình mở mật mã.

Dương Thần nói.

Fanny cười khở sở.

- Tuy rằng rất xin lỗi, nhưng, kỳ thực vừa lúc này tôi phân tích mật mã trên máy tính, cũng đã xem qua căn phòng này rồi, nếu như tôi nhìn không nhầm, thì ở đây không có bất cứ dấu vết gì của máy camera cả...

- Cái gì?

Dương Thần vô cùng kinh ngạc, chuyện này thực sự khiến hắn bất ngờ, kỳ thực hắn đã rất tự tin, ở nơi này chắc đã có bố trí camera gì đó, giống như lúc trước lão Đường bị gắn camera vậy, không ngờ, sự tình lại không phải như thế.

Dương Thần cũng không cho rằng Fanny chỉ thuận miệng nói ra như vậy, một khi đã được đội Hải Ưng phái đến, thì kỹ năng chuyên môn phải tuyệt đối xuất sắc, Fanny nói không có, vật thì đương nhiên là không có rồi.

Dương Thần cau mày, chuyện này không ổn rồi, nếu cứ như thế này, hoàn toàn không có manh mối nào đáng nói, càng miễn bàn đến chuyện tìm chứng cứ giúp cho Lưu Minh Ngọc.

- Rất xin lỗi, Các Hạ, hình như tôi không thể giúp được gì cho ngài.

Fanny cúi đầu hổ thẹn nói.

Dương Thần cười trấn an.

- Không sao, cô cũng đã dốc hết sức rồi, bây giờ tôi đi điều tra chuyện khác, cô về nói với Mạc Lâm, để anh ta đẩy nhanh tốc độ công việc lên.

- Fanny lập tức nhận lời, cầm lấy đồ đạc rời đi.

Dương Thần đang tự hỏi bước tiếp theo nên làm như nào, không ngờ điện thoại lại rung, vừa nhìn, đúng là Lưu Thanh Sơn gọi điện tới!

Dương Thần dài mặt ra, lúc này gọi đến, hiển nhiên là đã biết chuyện cô con gái yêu quý của ông ta bị bắt vào đồn cảnh sát rồi, mình cũng thật mất

mặt quá, cũng đành phải kiên trì đến cùng thôi, nói:

- Cháu biết là chú rất giận, nhưng cháu...

- Đừng phí lời nữa! Tôi không muốn nghe cậu giải thích! Tôi đem con gái tôi gửi gắm cho cậu, chứ không phải để cho cái cô Lâm Nhược Khê kia ức hiếp nó! Nếu cậu là đàn ông thì mang ngay Ngọc Nhi từ đồn cảnh sát về đây cho tôi! Nếu cậu không có bản lĩnh gì, thì đừng có mặt dày qua lại với nhiều phụ nữ như vậy!!!

Lưu Thanh Sơn chửi ầm ĩ hết cả lên, lão đại của bọn xã hội đen có vẻ như đang phát điên lên, vì chuyện con gái lão bị bắt.

Dương Thần cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, tức giận đến tận cổ, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chính mình năm đó nhìn thấy không vừa mắt, trực tiếp giết người là xong chuyện, là một tên tiểu tử không coi ai ra gì, chỉ đúng mặt Lưu Thanh Sơn nói:

- Dẫn Minh Ngọc ra khỏi sở cảnh sát, không phải là việc gì khó, mấu chốt là có thể rửa sạch được oan khuất cho cô ấy không? Còn phải bắt cô ấy chịu đựng nỗi oan này sao? Chuyện càng loạn, thì lại càng trùng phải kẻ của kẻ thù. Chú, nếu như chú muốn cho Minh Ngọc chịu oan khuất như vậy, vậy thì cháu sẽ đốt sở cảnh sát, dẫn con gái chú ra ngoài, nhưng như vậy thì có tác dụng gì không?

Lưu Thanh Sơn đang nổi nóng, nghe Dương Thần nói chuyện hòa nhã bình tĩnh với mình như vậy, cũng miễn cưỡng kiềm chế lại, nói:

- Vậy tôi cho cậu thời gian nhiều nhất là một ngày, nếu như cậu không thể trả lại sự trong sạch cho Ngọc Nhi, thì không cần cậu đi nữa, tôi sẽ đích thân đưa người về.

Dương Thần cũng phì cười, nói:

- Chú yên tâm, cháu sẽ không để Minh Ngọc phải đợi ở trong đây lâu đâu, nếu như thật sự có chuyện gì, thì không cần chú nói, cháu cũng sẽ đi phá đồn cảnh sát.

- Hy vọng là cậu nói được làm được...

Không đợi Lưu Thanh Sơn nói hết, Dương Thần cúp luôn điện thoại, lúc này làm gì còn thời gian lắng lời thừa hơi với mấy người này, vò đầu bứt tai, Dương Thần bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ, rốt cuộc là mình đã sai ở chỗ nào, tại sao tất cả lại có vẻ kỳ lạ như vậy? Rõ ràng tất cả mọi dấu vết đều thể hiện Lý Minh Hòa có vấn đề, nhưng rốt cuộc là làm thế nào mà hắn ta có thể làm được, rốt cuộc có thể nắm được chứng cứ gì đây?

Bỗng nhiên, trong đầu Dương Thần chợt lóe lên một suy nghĩ, vội vàng cầm lấy điện thoại, bấm lấy số của Lâm Nhược Khê.

Tuy rằng hai người vừa mới cãi nhau ầm ĩ một trận, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn nhận điện thoại, giọng lạnh như băng hỏi:

- Điều tra ra được rồi à?

Dương Thần cũng không phí lời, hỏi:

- Anh muốn biết, những tư liệu bị trộm đi, thời gian đầu tiên và thời gian cuối cùng bị mất là lúc nào, còn nữa, tất cả những tư liệu này có mấy bộ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 694

Anh Không Còn Cách Nào Với Em Nữa

Ở đầu dây bên kia Lâm Nhược Khê nhớ lại một lát nói:

- Bởi vì đều là những văn bản mang tính kế hoạch, cho nên từ đầu năm đã bắt đầu chuẩn bị, bản sớm nhất có lẽ có từ tháng một, còn muộn nhất là vừa mới tuần trước, nói như vậy, cả công ty chỉ có hai người em và Lưu Minh Ngọc có được thôi, mặc dù quản lý của các bộ phận khác cũng tham gia thảo luận, nhưng văn kiện cuối cùng thì họ không nắm được, những văn bản ở trên mạng đều là bản điện tử, nhưng đều là bản chuẩn, tuyệt đối chỉ được lưu hành trong nội bộ, bởi vì không có văn bản thật, cho nên không có khả năng là có người làm giả. Sao? Chuyện này có vấn đề gì sao?

- Bao gồm cả những văn bản của tuần trước, tất cả đều bị tiết lộ ra hết sao?

Dương Thần hỏi cẩn thận.

Lâm Nhược Khê “ừ” một tiếng:

- Anh không phải nghi ngờ em đấy chứ, dù sao nếu như nói đến việc ai đó nắm giữ tài liệu, thì em cũng có điểm đáng nghi ngờ, huống hồ không phải em cũng không có động cơ gây án.

Dương Thần dờ khóc dờ cười:

- Nhược Khê, sao em lại nói móc anh như vậy, chín mươi phần trăm cổ phần Quốc Tế Ngọc Lôi ở trong tay em, em có lý do gì để tự hủy hoại lợi ích của mình đi như thế chứ? Mặc dù anh biết trong lòng em rất không thích Minh Ngọc, nhưng cũng sẽ không dùng loại thủ đoạn này đi ức hiếp cô ấy, em là một người phụ nữ kiêu ngạo, không phải sao?

Lâm Nhược Khê yên lặng một lúc, không để ý gì đến đánh giá của Dương Thần, hơn nữa còn nói:

- Hiện giờ trong tay em chỉ còn năm mươi phần trăm cổ phần công ty thôi...

- Cái gì?

Dương Thần sửng sốt.

- Không phải trước đây em nắm giữ chín mươi phần trăm cổ phần sao? Sao đột nhiên chỉ còn lại năm mươi phần trăm?

Lâm Nhược Khê nói:

- Bởi vì sau khi tung sản phẩm mới ra thị trường, qui mô công ty được mở rộng, hơn nữa mấy tháng gần đây em không ngừng thu mua sản nghiệp giải trí, nhu cầu tiền mặt lớn, số tiền trước đây vay ở ngân hàng Thụy Sĩ, em đã trả hết rồi, hiện tại công ty ta trên thị trường đang rất được giá, cả thế giới

đang đánh giá rất cao, giá cổ phiếu liên tục tăng không giảm, em đã bán bớt ba mươi lăm phần trăm cổ phần đi. Dù sao thì người nắm giữ cổ phần nhiều nhất cũng là em, cho nên việc này cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Dương Thần bực bội nói:

- Số tiền vay ở ngân hàng Thụy Sĩ căn bản là không cần phải trả luôn, không phải lúc đầu giám đốc ngân hàng đã nói rõ với em rồi sao? Em còn rúc vào cái sừng trâu ấy để làm gì! Hơn nữa em thiếu tiền, thì nói với chồng em một tiếng, việc gì mà phải đi bán cổ phần của mình đi.

- Hừ, cũng chẳng phải là em không có tiền, em có thể tự nuôi mình được, việc gì phải đi hỏi anh.

Lâm Nhược Khê đột nhiên cảm thấy bất mãn với chủ nghĩa nam tử hán của Dương Thần.

- Lẽ nào em hỏi anh lấy tiền, thì anh sẽ phải lợi dụng uy hiếp em cái gì đó hay sao? Em cũng xem thường anh quá rồi đấy. Còn nữa, em hãy nghĩ kỹ mà xem, bây giờ em chỉ nắm có năm mươi phần trăm cổ phần, ngộ nhỡ cổ phiếu có biến động, có người muốn đấu tiền với em thì làm thế nào, giống như tình huống ngày hôm nay chẳng hạn, một khi thị trường chứng khoán mở cửa, thì em sẽ gặp phiền toái lớn rồi.

Dương Thần chau mày nói.

Lâm Nhược Khê bất mãn nói:

- Chẳng lẽ em là thần tiên sao? Làm sao em biết sẽ xảy ra chuyện như thế này, huống hồ đây còn là công ty đa quốc gia theo chế độ Chủ tịch hội đồng quản trị, có chức vị giống như em, Bill Gates của Microsoft cũng mới chỉ nắm giữ hai mươi phần trăm cổ phần thôi đấy, em nắm giữ lấy năm mươi phần trăm cổ phần cũng đã là một tỷ lệ rất lớn rồi, chuyện này lẽ nào cũng là sai sao?

Dương Thần cũng không muốn nói nhiều đến đề tài rối rắm này nữa, thở dài, nói:

- Được rồi, được rồi, chuyện này không còn gấp gấp nữa rồi, điều anh muốn nói là, nếu như đoán không nhầm, công việc đi photo những văn kiện đó, là giao cho Ngô Nguyệt đi làm đúng không?

Lâm Nhược Khê do dự nói:

- Anh nghi ngờ Ngô Nguyệt lén lút đụng chân đụng tay vào đó sao?

Dương Thần nói:

- Máy photo đặt ở đâu? Anh nhớ là ở trong văn phòng không có.

Lâm Nhược Khê nói:

- Vâng, tất cả đều đặt ở phòng trợ lý của Ngô Nguyệt ở bên cạnh, nhưng chuyện đó cũng không có khả năng, nhưng những văn bản quan trọng như thế này, rất nhiều lần em đều tự mình đi xem Ngô Nguyệt photo, rồi mang về phòng làm việc, nếu như Ngô Nguyệt có làm gì, thì em không thể không biết được.

- Vấn đề cuối cùng, trong két sắt ở văn phòng làm việc của Minh Ngọc, những văn kiện đấy còn nguyên, vẫn còn ở bên trong đúng không?

Dương Thần nói.

- Anh... mở két sắt ra rồi?

Lâm Nhược Khê hoài nghi nói.

Dương Thần nói:

- Không, anh chỉ đoán thôi.

Lâm Nhược Khê thành thực đáp:

- Chính xác là vẫn còn ở bên trong, chuyện này em đã sớm biết rồi, nhưng bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, chỉ cần vài thiết bị số, chỉ cần copy lại văn bản là coi như xong chuyện rồi, điều này không thể giúp Minh Ngọc gỡ bỏ được mối hiểm nghi, dù sao thì chuyện mang theo những văn kiện thật bên mình cũng là một chuyện phiêu lưu mạo hiểm, nếu như em là tên ăn trộm, thì cũng sẽ không trộm những thứ đó đi.

- Hừ, nói như vậy, tất cả mọi chuyện đều đã có thể nghĩ thông được rồi... cũng không phải là do Ngô Nguyệt có ý đồ xấu gì, chỉ là cô ấy đã vô tình tiếp tay cho kẻ khác mà thôi...

Liên tưởng đến những hình ảnh đã từng nhìn thấy, những ý nghĩ trong đầu Dương Thần đã trở nên rõ ràng, thở phào nhẹ nhõm cười.

Nhưng, Lâm Nhược Khê ở đầu dây bên đó lại không hề có phản ứng gì, cũng không hỏi nhiều là tại sao.

Dương Thần còn đợi người phụ nữ đó hỏi mình, để còn khoe ra, đợi được một lúc, lại chỉ nghe thấy tiếng “lách cách” giống như tiếng vật cứng gì đó va vào nhau.

- Nhược Khê? Nhược Khê? Em còn ở đó không?

Dương Thần bắt đầu thấy lo lắng trong lòng.

- Bà xã! Em đừng dọa anh, alo, alo...

Đầu bên kia điện thoại không có bất cứ tiếng gì đáp lại, nhưng vẫn gọi được.

Dương Thần đột nhiên ý thức được chuyện gì đang xảy ra, vội vàng lao vào văn phòng, cũng không đi thang máy, chạy ra phía cầu thang thoát hiểm không người ở phía sau, thả người xuống, trực tiếp nhảy đến tầng làm việc của Tổng giám đốc!

Cái bóng của Dương Thần vừa xuất hiện ở trong hành lang, đi từ phòng làm việc ra, Ngô Nguyệt cũng muốn gặp Lâm Nhược Khê, vừa hay lại gặp Dương Thần ở đây!

Nhìn thấy bộ dạng Dương Thần vô cùng lo lắng, Ngô Nguyệt nhất thời có chút kinh hoàng, không đợi cô chào hỏi, Dương Thần đã chạy ngay đến phòng Tổng giám đốc, rồi ra sức dùng sức tông cửa!

Vào đến văn phòng, cảnh tượng trước mắt khiến cho Dương Thần thót tim!

Trên tấm thảm trước bàn làm việc, Lâm Nhược Khê nằm trên đó hôn mê bất tỉnh, một tay vẫn còn cầm chiếc điện thoại di động, hiển nhiên là vừa lúc này vẫn còn nói chuyện với Dương Thần, bây giờ đột nhiên lại ngất ra như thế này!

Ngô Nguyệt chạy vào theo sau, nhìn thấy cảnh tượng này, hét toáng lên, những văn bản ôm trong lồng ngực rơi tung tóe, trong mắt hiện rõ sự hoảng loạn.

Dương Thần trong chớp mắt đã bình tĩnh trở lại, đi đến bên cạnh Lâm Nhược Khê rồi quỳ xuống, một tay bắt lấy mạch của Lâm Nhược Khê, một tay ôm cô vào lòng, rồi vận nguyên khí truyền vào trong cơ thể cô, đồng thời kiểm tra cả những bộ phận khác trong cơ thể cô.

Lát sau, ánh mắt Dương Thần bốc lửa, hơi run run!

Lần này kiểm tra, Dương Thần phát hiện nội tạng của Lâm Nhược Khê đặc biệt là khu vực gan, không ngờ lại có một lượng độc tố lớn như vậy!

Những chất này tạm thời sẽ không gây nguy hiểm cho tính mạng, nhưng hiển nhiên sẽ ăn mòn nội tạng của Lâm Nhược Khê, là hư tổn những tế bào khỏe mạnh, nếu không nhằm, thì trong một khoảng thời gian ngắn nữa thôi sẽ chuyển thành ung thư ác tính!

Lâm Nhược Khê vừa rồi đột nhiên phát bệnh, hệ thống miễn dịch của cơ thể phản ứng lại, thần kinh đại não lựa chọn bảo vệ cơ thể nên mới ngất đi.

- Lâm... Lâm tổng chuyện này là như thế nào vậy?

Ngô Nguyệt mặt tái mét, không kìm nổi rơi nước mắt, run rẩy đứng ngây người ra ở bên cạnh.

Dương Thần truyền chân khí vào, khiến cho tình trạng bệnh của Lâm Nhược Khê ổn định trở lại, nói:

- Lúc này Nhược Khê ăn cái gì, uống cái gì không?

Ngô Nguyệt ngây người ra một lát, nhỏ giọng nói:

- Tôi chỉ đưa cho Tổng giám đốc Lâm một cốc cà phê mà bình thường hay uống thôi...

Nói rồi, chỉ lên cốc cà phê nóng đã uống được một nửa ở trên bàn.

Dương Thần sắc mặt u ám hỏi:

- Cốc cà phê này là chính tay cô pha, không có bất cứ người nào đụng tay vào sao?

Ngô Nguyệt sắc mặt trắng bệch.

- Giám đốc Dương, không... không phải tôi, tôi thật sự không biết tại sao lại trở nên như thế này, đây là loại cà phê mà Tổng giám đốc Lâm thích nhất, từ trước đến nay luôn uống loại này mà...

Dương Thần ôm Lâm Nhược Khê lên, nói với Ngô Nguyệt:

- Đợi lát nữa tôi sẽ phái một người nước ngoài đến đây, cô đưa chỗ cà phê còn lại cho người đấy, sau đó để anh ta đến phòng làm việc của cô lấy một thứ. Nếu như có người hỏi Nhược Khê ở đâu, thì nói sức khỏe không được

tốt, đến viện điều trị rồi, những chuyện khác, cô đừng có quản!

Từ trước đến nay Ngô Nguyệt luôn cảm thấy Dương Thần ngứa mắt, nhưng giờ phút này lại không dám thoái thác, chỉ dám gật đầu đồng ý, ánh mắt tràn ngập sự lo lắng.

Dương Thần ôm Lâm Nhược Khê xuống lầu, sau khi đến bãi đỗ xe, trực tiếp lái xe đưa Lâm Nhược Khê rời khỏi đây, đến thẳng bệnh viện.

Đợi đến khi lái xe ra tới đường rồi, Dương Thần mới gọi điện thoại liên lạc với Mạc Lâm, Mạc Lâm còn đang tranh thủ thời gian điều tra gia cảnh của Lý Minh Hòa, không có cách nào phân thân, Dương Thần liền bảo anh ta phái một người trong đội đến trụ sở chính của Quốc Tế Ngọc Lô, lấy hai vật chứng về căn cứ bí mật phân tích, đồng thời cũng theo dõi tông tích vị trí của Lý Minh Hòa, nhất định không được đánh rắn động cỏ, nhưng cũng không được để hấn “biến mất”.

Chạy nhanh tới bệnh viện, cũng may là có nguyên khí của Dương Thần giữ cho ổn định, nên bệnh tình cũng không nặng thêm.

Sau khi yêu cầu một phòng chăm sóc đặc biệt, Dương Thần không để cho bác sĩ đến khám, vốn dĩ cũng không có ý định để bác sĩ dùng những phương pháp trị liệu bình thường để điều trị bệnh tình của Lâm Nhược Khê.

Sau khi khóa cửa phòng lại, điện thoại cũng tắt máy để không bị quấy rầy, Dương Thần mới bắt đầu sử dụng “Hương Niệm Dẫn Sinh Kinh” có chứa những tổ chức tế bào đặc tính, kết hợp với nguyên khí hôm nay truyền vào, dẫn thông kinh mạch và bài trừ tất cả những độc tố có trong cơ thể của Lâm Nhược Khê.

Giống như lần trước, máu của Đường Uyên bị nhiễm độc, cơ thể nhiễm độc của Lâm Nhược Khê bây giờ đã yếu đi nhiều, nếu như không phải lượng độc tố tích tụ trong người lớn như vậy, thì cơ thể cũng sẽ không bị ảnh hưởng nghiêm trọng như thế này.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến cho việc điều trị của Dương Thần thuận tiện hơn, không cần phải dùng cả máu của mình để bài tiết độc tố trong cơ thể ra, chỉ cần dựa vào đường dẫn chân khí, là có thể tổng khứ độc tố ra ngoài cơ thể rồi.

Vì không muốn làm tổn thương đến các cơ quan nội tạng của Lâm Nhược Khê, Dương Thần làm thật cẩn thận, ước chừng phải gần một tiếng đồng hồ sau, mới tổng khứ được chín mươi phần trăm độc tố ra khỏi cơ thể Lâm Nhược Khê.

Lúc kết thúc việc khai thông huyết mạch, khuôn mặt trắng nhợt của Lâm Nhược Khê mới hơi hơi ửng hồng, trong lúc hôn mê, một dòng máu đen chảy ra từ khoe miệng cô!

Dương Thần sớm đã có chuẩn bị, dùng một chiếc khăn ướt lau đi, không để cho máu đen chảy vào quần áo của Lâm Nhược Khê.

Nhìn đôi môi khô khốc của cô, hơi thở yếu ớt, mái tóc rối bù, Dương

Thần thờ dài nặng nề, cầm lấy bàn tay mềm mại của cô, suy nghĩ thất thần.

Trên thực tế, đối với Dương Thần mà nói, không cần biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, chỉ cần người không làm sao, thì công ty với tài sản, có cũng được mà không có cũng được. So với việc công ty bị tội, lúc nhìn thấy Lâm Nhược Khê hôn mê, tim Dương Thần đã đập nhanh vô cùng, thậm chí còn cảm thấy mình không thể thở được.

Đang lúc Dương Thần xúc động bồi ngùi, thì Lâm Nhược Khê từ từ tỉnh lại, ánh mắt có chút mơ hồ nhìn bốn phía xung quanh, sau khi xác định được đây là phòng bệnh, hình như đã nhớ ra được lúc này đã xảy ra chuyện gì, mới từ từ nhìn Dương Thần đứng ở trước giường, yếu ớt nói:

- Công ty... như thế nào rồi...

Dương Thần đang vui mừng vì cô đã tỉnh lại, chạy đến bình nước ấm rót nước định đưa cho cô uống, vừa nghe thấy câu này, vẻ mặt vui mừng lập tức đông cứng lại.

Cầm chén nước chậm rãi đặt lên trên mặt bàn, sắc mặt Dương Thần khó coi nhìn cô, nói:

- Trong đầu của em không thể chứa được chuyện khác hay sao? Công ty, công việc, em không thấy phiền, nhưng anh nhìn thì thấy phiền đấy! Bây giờ em đã nằm ở bệnh viện rồi, lẽ nào còn không chịu quan tâm đến bản thân mình trước tiên hay sao? Lâm Nhược Khê, em như thế này không phải là chuyên nghiệp, em như thế này là vớ vẩn, ngốc nghếch!

Dương Thần càng nói càng giận, bỗng nhiên đứng dậy, hai tay chống nạnh bước đi thông thả trước giường bệnh, chỉ vào Lâm Nhược Khê nói:

- Sớm biết như thế này thì anh đã không để em tỉnh lại nhanh như vậy! Để em nằm như vậy cho xong! Quốc Tế Ngọc Lôi mà bị đóng cửa cũng tốt, khiến cho em biến hoàn toàn thành một bà nội trợ trong gia đình, đỡ phải hợp hành với tăng ca gì hết, một người phụ nữ đã kết hôn mà bận rộn từ sáng đến tối cứ như đang đùa với tính mạng của mình vậy, có phải cả nhà sống dựa vào sức lao động của em đâu! Cơ thể em bị trúng độc rồi, có biết không hả? Nếu như anh không ở bên cạnh em, thì em có thể bị ung thư rồi đấy, có biết không hả!?

Cứ như vậy, Dương Thần quát to mắng mỗ một trận, chút giận ra ngoài!

Nhưng, lúc mới bắt đầu Lâm Nhược Khê có hơi ngây người ra, lúc sau, lại dùng ánh mắt dịu dàng nhìn hắn, mỉm cười hiền lành.

Dương Thần ý thức được Lâm Nhược Khê không hề tức giận, ngược lại, lại cảm thấy ngượng ngùng, cao giọng nói:

- Sao nào, cảm thấy những điều anh nói buồn cười sao? Anh nói cho em biết, em nói anh theo chủ nghĩa nam tử hán cũng được, nói anh ích kỷ cũng được, anh là như vậy rồi, tiểu nhân thì là tiểu nhân, anh không cần biết cái công ty kia sống chết thế nào, còn không tin sao, lẽ nào không có vị Tổng giám đốc như em, thì bọn họ không có cơm ăn sao?

Lâm Nhược Khê cúi đầu, đôi bàn tay trắng nõn đặt lên chiếc ga giường, yếu ớt nói:

- Bây giờ, Minh Ngọc vẫn còn ở trong đồn cảnh sát, anh ở đây, nói với em những câu này, lẽ nào không lo rằng cô ấy ở trong đồn cảnh sát sẽ cảm thấy âm ỉc sao?

Ánh mắt Dương Thần tỏ vẻ bất đắc dĩ, cười đau khổ nói:

- Lo, đương nhiên là anh lo rồi, nhưng chuyện gì thì cũng phải cân nhắc nặng nhẹ.

- Bây giờ em đỡ hơn nhiều rồi, bây giờ anh đi làm chuyện khác đi.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, ánh mắt nửa cười nửa không.

Dương Thần mất bình tĩnh, nổi giận thở dài:

- Lâm Nhược Khê, đúng là anh không còn cách nào với em nữa rồi, đến lúc này rồi còn đùa với anh được, bên ngoài đã đủ loạn lắm rồi, Minh Ngọc vẫn còn ở trong đồn cảnh sát, nhưng vì em, đến điện thoại anh cũng tắt rồi, chuyện gì cũng không lo nghĩ nữa, một lòng một dạ giải độc cho em, lẽ nào, em còn muốn anh móc tim của mình ra, cắt lát soi dưới kính hiển vi, lúc đó mới hiểu được lòng anh sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 695

Dương Nhiên Là Không Có Chứng Cớ

Phòng bệnh yên tĩnh trở lại, trong không khí thoang thoang mùi nước khử độc, phảng phất như có mùi nước hoa nhẹ nhẹ, từng chút từng chút thấm vào gan ruột.

Ánh mắt nam nữ giao nhau, khẽ mở, gợn sóng.

Thật lâu sau, Lâm Nhược Khê mới chớp chớp hàng lông mi đen nhánh, đôi mắt ngắn lệ, âm ức nói:

- Được rồi được rồi, nói cái gì mà móc tim, cái gì mà cắt lát, đúng là buồn nôn quá, anh không thể nói những câu dễ nghe hơn được à.

Dương Thần sờ sờ gáy, bĩu môi nói:

- Em toàn nói “miệng chó không phun ra được ngà voi”, thôi được, anh nói những câu tốt đẹp chưa chắc em đã chịu nghe, chỉ bằng nói những câu mang tính kích thích như vậy.

Nói xong, Dương Thần lấy cốc nước vừa mới bỏ xuống đưa cho Lâm Nhược Khê.

- Súc miệng đi, uống chút nước, cơ thể em vừa mới hồi phục lại, tuy rằng không có gì đáng ngại, nhưng vẫn nên nghỉ ngơi một chút.

Lâm Nhược Khê đón lấy cốc nước, chậm rãi chuyển lên giường, nói:

- Chuyện của công ty còn chất đọng kia kia, em sửa sang lại một chút rồi quay về công ty đi làm, em không sao rồi.

Dương Thần buông tiếng thở dài.

- Biết trước là em sẽ không ngoan ngoãn nghe lời mà.

- Em không sao, trước hết là anh hãy mở điện thoại lên đã, nghĩ cách giải quyết chuyện của Minh Ngọc.

Lâm Nhược Khê thản nhiên cười liếc mắt nhìn Dương Thần, rồi lập tức đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Dương Thần mặc dù có chút đau lòng, nhưng cũng biết, sau khi được truyền chân khí của mình, tuy rằng cơ thể Lâm Nhược Khê vẫn còn yếu, nhưng sẽ hồi phục lại rất nhanh, đi là chắc sẽ không có vấn đề gì, hướng hồ bây giờ Ngọc Lô mà thiếu đi bộ não của cô ấy thì sẽ vô cùng khó khăn, cũng coi như là vô phương cứu chữa.

Mở điện thoại lên, Dương Thần lập tức nhìn thấy mấy tin nhắn liên tiếp, gồm có của Mạc Lâm, Mạc Thiện Ny, An Tâm và Ngô Nguyệt.

Dương Thần đang định gọi cho Mạc Lâm hỏi xem sự tình đã giải quyết như thế nào rồi, thì Mạc Thiện Ny lại gọi điện thoại đến.

Sau khi nhận điện thoại, ở đầu dây bên kia Mạc Thiện Ny lo lắng nói:

- Rốt cuộc cũng đã mở máy rồi. Dương Thần, anh đang ở bệnh viện với Nhược Khê sao? Sức khỏe của Nhược Khê như thế nào rồi? Có nguy hiểm không?

Dương Thần cười nói:

- Yên tâm, không có chuyện gì nữa rồi, đợi chút nữa anh đưa cô ấy về công ty. Sao lại gọi nhiều cuộc như vậy, chắc không phải chỉ đơn thuần quan tâm đến sức khỏe của Nhược Khê đấy chứ.

Mạc Thiện Ny bực bội nói:

- Em sắp gục rồi, vốn dĩ công ty xảy ra chuyện như vậy, khiến cho đám phóng viên chen chúc nhau đến đây yêu cầu em nói rõ tình hình hiện tại, vừa rồi không biết ai lại để lộ tin tức, đám phóng viên đã biết Tổng giám đốc Nhược Khê ngã bệnh rồi! Đến người trong nội bộ chúng ta cũng trở tay không kịp! Đám phóng viên đó bao vây công ty của chúng ta thành ba bốn vòng, nói tùm lum lung tung hết cả lên, em nghĩ nếu như Nhược Khê không sao, thì quay về càng nhanh càng tốt, không thì, công ty sẽ bị làm loạn lên mất thôi! Công nhân biết Tổng giám đốc bị bệnh, cũng chưa có người tâm phúc, đợi đến khi sàn giao dịch chứng khoán bắt đầu mở cửa, nhất loạt đá kích, thì mọi chuyện đã xong xuôi hết cả rồi.

Dương Thần hừ lạnh một tiếng.

- Đúng là nghèo mà còn không tha, đuổi đánh đến cùng à.

Mạc Thiện Ny ở đầu dây bên kia hình như lại gặp phải tình huống khẩn cấp gì đó, tiếng ồn bên đó loạn hết cả lên, Mạc Thiện Ny cũng không nói nhiều nữa, chỉ nói một câu:

- Em bận đi trước.

Rồi cúp máy luôn.

Dương Thần cười khở sở, lắc đầu, lại tiếp tục gọi cho Mạc Lâm.

- Mạc Lâm, bảo cho cậu điều tra phân tích đến đâu rồi.

Dương Thần nói.

Mạc Lâm hơi ngượng ngùng nói:

- Minh Vương Các Hạ, rất xin lỗi, gia cảnh của tên Lý Minh Hòa đấy, có chút phức tạp, trong chốc lát rất khó để điều tra ra rõ ràng, tôi vẫn cần thêm chút thời gian nữa. Nhưng hai thứ đồ mà ngài muốn phân tích, chúng tôi đã có kết quả rồi đấy ạ.

Dương Thần nhíu mày.

- Phức tạp? Lý Minh Hòa chỉ là nhân viên quản lý được tập đoàn Mộ Vân bên Hồng Kông phái đến sao? Không phải anh ta là họ hàng xa của nhà họ Lý bên Hồng Kông sao, điều tra tư liệu của anh ta sao phải mất nhiều thời gian như vậy?

- Trên thực tế...

Mạc Lâm buồn rầu nói:

- Lúc đầu tôi cũng cho rằng như vậy, nhưng dựa vào những tin tình báo

mà bây giờ tôi thu thập được, cái tên Lý Minh Hòa này, thực ra vốn dĩ cũng không phải là tên thật của anh ta, có vẻ như sau khi đến Hồng Kông làm việc anh ta mới đổi cái tên này. Hơn nữa, Lý Minh Hòa và tập đoàn Mộ Vân của nhà họ Lý hầu như không có bất cứ quan hệ nào, chỉ là cùng họ mà thôi, chuyện này cũng là do ngay từ đầu chúng ta đã nhầm lẫn. Lý lịch từ nhỏ đến lớn của anh ta cũng có nhiều chỗ kỳ quái, rất nhiều nội dung đã được sửa lại, muốn điều tra cho rõ ràng, cần tốn không ít công sức, bây giờ rất khó để nói rõ những chuyện này, hy vọng Các Hạ có thể cho tôi thêm ít thời gian, tôi bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!

Dương Thần không nghĩ rằng điều tra gia cảnh của Lý Minh Hòa, lại xuất hiện nhiều vấn đề như vậy, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện này còn khác xa với những gì mà mình tưởng tượng, chắc chắn còn có bí mật gì đây.

- Vậy tôi để cho anh đi điều tra chứng cứ, xem kết quả như thế nào.

Dương Thần lại nói.

Mạc Lâm lúc này lấy lại được chút tự tin nói:

- Đã có báo cáo rồi đây ạ, trong cốc cà phê đó, chính xác là có sự tồn tại của chất độc! Đây là loại chất độc giống như chất Tanning axit chứa trong lá trà vậy, loại axit này khi gặp vật gì có chứa nhiều protein, sẽ phân hủy protein ra, sinh ra một chất phá hủy nội tạng, đặc biệt là có thể gây ung thư gan!

Mà vừa mới đây, trong cốc cà phê không chỉ có thành phần chất Tanning axit, mà còn có một chất không phải là cà phê mà là protein đặc biệt. Có thể nói, chén cà phê này chính là thuốc dẫn, để chất độc phát ra hoàn toàn!

Nhưng bởi vì loại độc tố này cần một khoảng thời gian dài để tích tụ, mới có thể đến lúc xảy ra phản ứng hóa học, mới có thể có tác dụng mạnh được, cho nên theo như tôi phỏng đoán, người hạ độc phải cực kỳ hiểu lượng cà phê dùng hàng ngày, mới có kế hoạch bỏ thêm loại chất này vào trong cà phê, mặc dù nói không thể nắm chắc được thời gian phát bệnh cụ thể, nhưng dựa vào tỷ lệ tính toán riêng, nhiều nhất cũng chỉ sai số khoảng một tuần thôi.

Nghe đến đây, ánh mắt Dương Thần hiện lên sát khí hùng hực, không ngờ Lâm Nhược Khê trong khoảng thời gian này lại luôn uống loại cà phê có chứa chất độc mãn tính? Không cần biết Lý Minh Hòa có giấu Ngô Nguyệt làm chuyện này hay không, lần này cho dù không làm thịt Ngô Nguyệt tại chỗ, thì cũng không thể để cô ta tiếp tục làm trợ lý của Lâm Nhược Khê được.

- Về phần hai món đồ mà ngài nói...

Mạc Lâm nói:

- Đúng như theo lời ngài nói, đích xác là đã bị người ta dụng chàm tó, nhưng vì là để làm chứng cứ, vẫn là còn chưa đủ được...

Nghe Mạc Lâm nói cũng được tương đối rồi, Lâm Nhược Khê cũng đi ra từ nhà vệ sinh, nhìn thấy Dương Thần đang gọi điện thoại, nhẹ nhàng hỏi:

- Có việc gấp sao?

Dương Thần vừa hay gọi xong, cúp máy xuống, cười nói:

- Công ty đang cần em về gấp, phóng viên đứng chặn kín ở cửa rồi, chúng ta đi thôi.

Nét mặt Lâm Nhược Khê hiện lên vẻ u uất, gật gật đầu.

Ra khỏi bệnh viện, trên đường lái xe về Quốc Tế Ngọc Lôi, Dương Thần lại gọi điện thoại cho An Tâm, An Tâm cũng chỉ là lo lắng xem có xảy ra chuyện gì hay không, sau khi xác nhận mọi chuyện đều tốt thì cũng không hỏi thêm gì.

Lâm Nhược Khê ngồi ở ghế phụ, lẳng lặng suy nghĩ một lúc, mới quay đầu lại hỏi:

- Đã điều tra ra tên trộm đó chưa, là ai lấy tài liệu ở chỗ Minh Ngọc?

Dương Thần một tay lái xe, một tay lắc lắc ngón tay về phía Lâm Nhược Khê, nhếch miệng cười nói:

- Tên tội phạm này, vô cùng狡 hoạt, ngay từ đầu, chúng ta đều đã bị hắn ta lừa rồi.

- Có ý gì vậy?

Lâm Nhược Khê cảm thấy hơi có chút mơ hồ.

Dương Thần hắng giọng, nói:

- Tên trộm đó, vốn dĩ là không đánh cắp bất cứ thứ gì ở chỗ Minh Ngọc, tất cả mọi tài liệu, đều là hắn ta tự lấy được.

Ánh mắt Nhược Khê tràn đầy kinh ngạc, hiển nhiên là không biết Dương Thần đang nói điều gì.

Dương Thần hết lòng giải thích:

- Ngay từ đầu, chúng ta đã để con mắt của mình ở cái kết sắt an toàn trong phòng làm việc của Minh Ngọc, là bởi vì, những văn kiện đó chỉ có hai bản, làm Tổng giám đốc như em, thì đương nhiên chẳng bao giờ tiết lộ ra ngoài. Cho nên, mọi người đều cho rằng là Minh Ngọc đã tiết lộ ra ngoài, hoặc là có người đã nghĩ ra cách lấy được những thứ đó từ chỗ của Minh Ngọc.

Bởi vậy, cách mà chúng ta suy nghĩ, đó là tự hỏi mình rằng là người nào có cơ hội lấy được tài liệu từ chỗ của Minh Ngọc, người nào lại có thể đánh cắp được mật mã, thậm chí còn hoài nghi, có phải là trong phòng làm việc của Minh Ngọc có gắn một loại máy camera giám sát nào đó không, để quay lén hình ảnh Minh Ngọc mở kết sắt.

Lâm Nhược Khê hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ không đúng sao, nếu như không phải lấy từ chỗ của Minh Ngọc, thì phòng làm việc của em lại càng không thể rồi, có thể bước vào phòng làm việc của em, ngoài Ngô Nguyệt ra, hầu như không có mấy ai, hơn

nữa mấy cái kết sắt lân cận trong phòng làm việc của em, gần như là trống không, càng không có cách nào để gắn camera giám sát.

Dương Thần cười nói:

- Nghe anh nói hết đã, nếu nói ra, cũng là anh đã trúng kế... đôi thủ đã chuẩn bị rất kỹ, trước đó hẳn tên đó đã tìm hiểu về anh, hoặc cũng có thể nói, trước đó hẳn ta đã làm rất nhiều chuyện để đánh lạc hướng chúng ta.

Cái tên đó, trong hai ba tháng gần đây, chốc chốc lại chạy đến phòng làm việc của Minh Ngọc, hơn nữa còn vô cùng chịu khó, hoàn toàn không nhìn ra là hẳn ta có mục đích gì. Hành động của hẳn ta, không chỉ khiến cho người thường xuyên đến phòng làm việc của Minh Ngọc nhìn thấy, mà còn khiến cho những người trong công ty cảm thấy tò mò về mối quan hệ giữa hẳn ta và Minh Ngọc, bắt đầu nổi lên tranh luận.

Đừng nói với anh, em không biết thằng cha đấy là ai, chắc chắn em cũng đã sớm có sự nghi ngờ, có phải hẳn ta hay tìm cơ hội ở chỗ Minh Ngọc để tìm tài liệu không, cho nên mới để cho anh đi điều tra, đúng không?

Lâm Nhược Khê cũng không phủ nhận, gật đầu nói:

- Người mà anh nói là Lý Minh Hòa, đúng là em biết chuyện dạo gần đây anh ta thường vô duyên vô cớ chạy đến tìm Minh Ngọc, trong công ty cũng đã bắt đầu rộ lên tin đồn, tin rằng rất nhiều người trong công ty cũng có cùng dự đoán như vậy, nhưng mà, bởi vì không có bất cứ chứng cứ nào chứng minh, là anh ta ăn cắp tài liệu. Đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc họp không có người nào nhắc đến Lý Minh Hòa, mọi người không có bất cứ chứng cứ nào.

- Đương nhiên là không có chứng cứ.

Dương Thần cười lắc đầu nói:

- Anh đã đặc biệt đi xem băng hình của camera giám sát. Chú ý đến khả năng hẳn ta mở được kết sắt, với khả năng hẳn ta làm như thế nào mà mang được tài liệu đi mà không bị người khác phát hiện... bây giờ nghĩ, đúng là cười đến rụng răng mất thôi... bởi vì ngay từ đầu tên này đã không có ý định ăn cắp tài liệu từ chỗ Minh Ngọc, hẳn ta làm như thế này chỉ với một mục đích duy nhất, đó là thu hút sự chú ý, cho rằng hẳn ta hạ thủ từ chỗ Minh Ngọc.

Lâm Nhược Khê cũng không phải là kẻ ngốc, lập tức phản ứng lại:

- Anh muốn nói, đều là hẳn ta cố tình che giấu, khiến chúng ta hiểu lầm? Vậy thì làm thế nào mà hẳn ta trộm được?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 696

Nhân Từ Với Cô Ta.

Dương Thần không biết làm như thế nào trả lời:

- Anh nghĩ quá phức tạp rồi, kì thực kẻ bán đứng công ty không phải người nào đó, mà chính là trong văn phòng của Ngô Nguyệt, chính là chiếc máy photo copy...

- Máy photo?

Lâm Nhược Khê nhíu mày hỏi.

- Làm sao lại là máy photo của Ngô Nguyệt. Em đã nói rồi, rất nhiều tài liệu chính mắt em nhìn thấy cô ấy tự tay photo mà.

Dương Thần giải thích:

- Có thể em chưa từng chú ý đến một số lĩnh vực do vậy không rõ là phải. Hiện tại các máy photo trên thị trường đều có một ổ đĩa trong, mỗi lần photo, tất cả các tài liệu đều được lưu giữ tại đó, chỉ cần người có chút kiến thức về công nghệ thông tin, cũng có thể dễ dàng lấy các tài liệu này không đến mười mấy phút.

Việc máy photo tiết lộ những tài liệu mật, việc này thường xảy ra trong chiến tranh gián điệp, do vậy các phòng ban cần phải đặc biệt chú ý đến tài liệu phế thải, và các thiết bị lưu trữ phải được tiêu hủy hoàn toàn, đề phòng gây ra tai họa lớn. Em hiểu chưa?

Lâm Nhược Khê nhíu mày khó hiểu, vì dù sao cô là người học về kinh tế, làm gì hiểu được những thứ thuộc về kĩ thuật này.

L

Đợi đến khi hiểu ra, Lâm Nhược Khê mới hỏi:

- Kể cả ổ cứng trong máy photo có thể lấy được dữ liệu ra, nhưng máy photo trong văn phòng của Ngô Nguyệt, hàng ngày chỉ có cô ấy và em tan ca rất muộn, không thể có chuyện có người muốn lại gần em và cô ấy được, hơn nữa cửa văn phòng luôn đóng... do vậy..

- Do vậy cái tên Lý Minh Hòa mới chuyển đến công ty, có bao nhiêu người đẹp thì không theo đuổi, chỉ si mê theo đuổi mỗi cô Ngô Nguyệt. Vì hẳn ta biết rằng chỉ có được sự tin tưởng của Ngô Nguyệt, mới có cơ hội đột nhập vào văn phòng của cô ấy mà không bị cô ấy nghi ngờ, thậm chí còn có thể để cho Ngô Nguyệt thỉnh thoảng giao chìa khóa cho hẳn ta, lấy lí do là tìm một số tài liệu.

Dương Thần tuôn ra một tràng:

- Anh không thể không khâm phục tính nhẫn nại và mưu kế của thằng cha đó, từ khi bước vào công ty, tất cả những gì hẳn ta làm là đều chỉ với một

mục đích, mỗi bước đi của hắn ta đều đánh lừa được chúng ta, mọi việc hắn làm không để lại bất kì dấu tích gì...

Trong mắt Lâm Nhượng Khê lóe lên vài nét thương cảm:

- Ngô Nguyệt, cô ấy... rất thích Lý Minh Hòa.

Dương Thần lặng lẽ nhìn người con gái trước mặt một cái, trong đầu nghĩ, lúc đầu Lâm Nhượng Khê muốn giữ kín bí mật việc Ngô Nguyệt và Lý Minh Hòa có quan hệ tình cảm với nhau, đối với người trợ lý của mình mà lại còn là đàn em học khóa sau, Lâm Nhượng Khê miệng không thường nói ra lời quan tâm, nhưng trong lòng cô ta lại rất hi vọng Lý Minh Hoà không có liên quan gì đến chuyện này, mà là đối xử tốt với Ngô Nguyệt.

Dương Thần nhẹ nhàng nói:

- Đó cũng chẳng còn cách nào, em biết không, lúc đầu anh đi đến văn phòng tìm em, thì đã bắt gặp Ngô Nguyệt và Lý Minh Hòa đang tìm tài liệu, họ còn nói rằng, em đi trung tâm mua sắm Ngọc Tông mua đồ cơ.

Lâm Nhượng Khê gật đầu:

- Em vẫn còn nhớ ngày hôm đó anh đến tìm em...

- Giờ em mới hiểu ra, Lý Minh Hoà muốn đến văn phòng của em vì đã có mục đích sẵn xác định xem khi em photo tài liệu có dùng máy photo của văn phòng hay không, sau khi hắn ta biết văn phòng của em không có máy photo thì hắn ta biết, những tài liệu mà hắn ta muốn đều nằm tại máy photo trong phòng làm việc của Ngô Nguyệt, ngay từ đầu âm mưu của hắn đã rất kín kẽ.

Lâm Nhượng Khê nhắm mắt lại, cảm thấy thương xót với kết cục này, một lúc sau rồi hỏi:

- Vậy việc em trúng độc, cũng là do Lý Minh Hòa gây ra sao?

- Trong cà phê mà em uống có một số độc tố mãn tính, cụ thể thì anh không nói, nếu anh đoán không sai, Lý Minh Hòa biết được thói quen uống cà phê hằng ngày của em từ Ngô Nguyệt, đã âm thầm dùng một cốc cà phê cùng loại bỏ thêm một số chất độc rồi trao đổi với cốc cà phê của em ở phòng làm việc của Ngô Nguyệt.

Dương Thần trầm ngâm nói:

- Nếu không sai, thì hắn muốn trong lúc Ngọc Lôi gặp nguy khốn cũng là lúc em gục đổ, không để cho em có bất kì cơ hội phục thù gì.

Lâm Nhượng Khê mím môi, đôi mắt có vài tia kì vọng:

- Nói như vậy, Ngô Nguyệt không biết tí gì? Đúng không?

Dương Thần gật đầu đáp:

- Xem ra thì như vậy, nhưng cho dù cô ấy có biết hay không, anh cũng không thể cho phép cô ta ở bên cạnh em nữa, em phải thay đổi trợ lý, đổi một người phải tin tưởng được hoàn toàn. Chuyện này em phải nghe anh.

- Anh làm sao lại có thể như thế được, cho dù không thể dùng Ngô Nguyệt, việc em lựa chọn trợ lý dựa vào cái gì mà em phải nghe anh...

Lâm Nhượng Khê tuôn ra một tràng không vừa lòng.

- Em nói cái gì cũng được, nhưng trợ lý phải được anh công nhận, không phải là người anh công nhận, anh ném luôn qua cửa sổ đó.

Dương Thần nghiêm nghị nói:

- Trước mắt coi như đã phá được việc ăn cắp lần này, nhưng thủ đoạn của Lý Minh Hòa quả là cao minh, kể cả là chúng ta biết thủ đoạn của hắn nhưng cũng chẳng có chứng cứ gì. Không thể nói rằng biết ổ cứng của máy photo là có thể lấy cắp tài liệu mà lại là hắn ta ăn cắp. Do vậy đợi lúc nữa khi đưa em về công ty, anh định gọi luật sư thả Minh Ngọc ra, vì dù sao đã có những chứng cứ đáng tin cậy hơn, thì việc nghi ngờ Minh Ngọc có thể giảm đi một nửa.

Lâm Nhược Khê bĩu môi:

- Biết rồi, việc công ty em sẽ xử lý, anh đi cứu Ngọc Minh của anh đi.

Nói xong, quay đầu nhìn ra phía cửa sổ, không thèm để ý đến Dương Thần.

Dương Thần bất ngờ, xem ra cái cô bé này đã bình phục rồi, đều có thể ghen đến mức này.

Cùng lúc, trong văn phòng phó tổng giám đốc Quốc Tế Ngọc Lôi.

Một tên vệ mặt có vài phần thần bí mở cửa nói:

- Xin chào phó tổng Lý! Có tin vui!

Đang chăm chú xem giấy tờ, Lý Minh Hoà cau mày nhăn nhó:

- Hốt hoảng cái gì, không biết trong công ty phải từ tốn sao?

Cái tên đó nhếch mép cười trừ:

- Đúng vậy, vừa có thông tin Lâm tổng đã bình phục, sắp quay về tham gia cuộc họp của công ty, mọi người đều rất hồi hộp, do vậy liền chạy đến báo cáo với ngài.

Trong mắt Lý Minh Hoà lóe lên ánh nham hiểm, nhưng nét mặt lại rạng rỡ:

- Quá tốt rồi, anh đi bận việc của anh đi, tôi tạm thời phải tiếp vài nhân vật qua trọng, cần họ giúp đỡ, có việc gấp thì báo cáo với giám đốc Vương là được rồi.

Người kia lập tức đồng ý, vui vẻ quay trở về làm việc.

Lý Minh Hoà cắn chặt răng, mặc cái áo khoác ngoài, tay cầm túi qua đi ra phía cầu thang máy.

Đi một mạch đến bãi đỗ xe, thì tiếng điện thoại kêu lên, nhìn thấy số điện thoại hiển thị liền nhanh chóng nghe máy, có nói chuyện một cách vui vẻ:

- Ngài tìm tôi có việc gấp gì vậy?

- Giả vờ không biết.

Giọng nói không chút nể nang nói:

- Mà xem việc ngu xuẩn mà mày làm, không phải là Lâm Nhược Khê sẽ bệnh khoảng nửa tháng, thậm chí còn mắc ung thư, làm sao chỉ có vài ngày đã quay về công ty làm việc rồi.

- Ngài bớt giận, tôi cũng không biết tại sao lại như thế, cô ta rõ ràng đã ngã bệnh rồi, có thể là mệnh cô ta tốt... tôi đã cố gắng hết sức rồi.

Lý Minh Hòa nói một cách bất lực.

- Ủ, nê mặt những công việc khác đang tiến triển thuận lợi, ta không truy cứu chuyện này nữa, bây giờ Lâm Nhược Khê có trở về Quốc Tế Ngọc Lôi, cô ta không thể làm gì được, kế hoạch hoạt động và phương án của nửa năm còn lại đều bị bại lộ, thế nên chẳng còn sức cạnh tranh với đối thủ nữa rồi, sợ rằng Lâm Nhược Khê có tiền cũng chẳng thể giữ được số tài sản này rồi, muốn bình phục lại sức khỏe cũng chẳng phải là việc dễ dàng gì.

- Đúng, đúng, ngài quả là tính toán như thần, đánh đổ Lâm Nhược Khê là việc sớm chiều.

Lý Minh Hòa nhanh nhẩu trả lời.

Đầu dây bên kia cười khênh:

- Anh không phải vờ vịt, là công của anh đâu. Anh bây giờ đã bị bại lộ, tốt nhất là lánh đi chỗ khác, ta sẽ sắp xếp chỗ an toàn cho anh.

Lý Minh Hòa nghe thấy vậy liền cảm kích trả lời:

- Cảm ơn ngài đã khoan đãi, vậy tôi đi làm việc đây.

Sau khi dập điện thoại, khuôn mặt Lý Minh Hòa hiện lên vài nét vui sướng pha lẫn vài nét nham hiểm, nhanh chóng tiến đến phía xe của mình.

Đúng lúc đó có một bóng người mảnh khảnh mặc áo khoác đen đứng chắn trước mặt hắn ta.

Lý Minh Hòa dừng bước, ánh hiện lên sự do dự, rồi mỉm cười nói:

- Thì ra là Nguyệt Nhi, tổng giám đốc Lâm sắp trở lại làm việc nữa, tại sao em lại ở đây.

Ngô Nguyệt mặt ngấn lệ, đau khổ nhìn Lý Minh Hoà cười gượng:

- Nói cho em.. tất cả không phải là do anh làm, đúng không?

Lý Minh Hoà mặt từ từ biến sắc, nở nụ cười khinh miệt nói:

- Em đã biết đáp án rồi, anh còn nói được gì, sao đây, làm sao, muốn ngáng đường không cho anh đi sao? Cái thằng Dương Thần đó đã phát hiện ra được điều gì sao, nó cũng chẳng có chứng cứ gì thì có thể làm gì được anh?

Ngô Nguyệt hít thở thật sâu, ngáng đầu cố không để nước mắt rơi xuống, hai vai run lên nói:

- Em đáng ra nên sớm nhận ra một người con gái như em thì tại sao anh lại chủ động thích em. Nhưng em vẫn có mộng tưởng anh không là kiểu người chỉ thích vẻ bề ngoài. Chỉ cần em thật lòng với anh anh cũng sẽ thật lòng với em... vì thế dù anh có nói với em thế nào đi nữa thì em vẫn tin rằng anh trong sạch, anh không có ý đồ gì.

Lý Minh Hoà nhú mày, sắc mặt không đổi.

- Lý Minh Hoà...

Ngô Nguyệt mắt đỏ ửng, đôi vai gầy run lên bần bật đau khổ nói:

- Anh bị ép buộc cũng được, anh chủ động làm cũng được, những việc anh làm với Ngọc Lôi, em có thể coi đó là việc cạnh tranh trên thương trường, nhưng anh không được lợi dụng em để hãm hại tổng giám đốc Lâm.

Cơ mặt Lý Minh Hòa co lại, cười nhạt nói:

- Tùy em nói thế nào cũng được, nếu không phải vì về sau vẫn còn việc trọng sự phải làm thì anh đã cầm dao đâm đến chết Lâm Nhược Khê đó!! Cho cô ta uống thuốc độc mà chết, có nghĩa là anh đã rất nhân từ với cô ta rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 697

Chơi Chưa Chán

Trong mắt Ngô Nguyệt tràn đầy sự khó tin, căn bản không thể nào lý giải được vì sao người mình yêu thương sâu sắc lại căm hận người mình tôn kính nhất.

- Vì sao... Anh lại như vậy...

- Đây không phải việc cần em quan tâm.

Lý Minh Hòa xông lên trước một tay chặn đường Ngô Nguyệt đẩy qua một bên.

Ngô Nguyệt lão đảo vài bước, khó khăn lắm mới không ngã sấp xuống.

Lý Minh Hòa đi đến bên xe, mở khóa xe, vừa muốn bước vào xe, liền ngừng lại một chút.

Do dự một lát, Lý Minh Hòa sắc mặt phức tạp quay đầu nhìn người phụ nữ buồn bã đứng phía sau, trầm giọng hỏi:

- Anh cho em một cơ hội, em đi theo anh, hay là ở lại chỗ này, chôn cùng Lâm Nhược Khê.

Ngô Nguyệt thân hình gầy yếu chấn động, ngẩng đầu lên, trong mắt hàm chứa lệ, lại mang theo một tia vui sướng.

- Anh... anh vẫn quan tâm em, có phải hay không...

Ngô Nguyệt khóc cười hỏi.

Lý Minh Hòa khinh thường hừ lạnh nói:

- Nói như thế nào đi nữa thì em đã cùng ngủ với anh, anh tạm thời vẫn chưa chơi chán với em, có đi hay không tùy em.

Ngô Nguyệt cực kỳ bi ai nhìn hắn, cũng kiên quyết lắc lắc đầu, xoa xoa nước mắt, còn thật sự nói:

- Em sẽ không đi theo anh, Minh Hòa, anh vẫn là nên đi tự thú, hiện tại chưa tới lúc tất cả mọi người đều biết, nên vẫn còn kịp, anh đâu không lại tổng giám đốc Lâm...

- Hồn láo!!

Lý Minh Hòa rít gào nói:

- Em cho là cô ta lần này trúng độc không có việc gì thì thật sự không có việc gì sao!? Em cũng quá coi thường anh! Đợi cho thị trường chứng khoán nước Mỹ bắt đầu phiên giao dịch, chỉ cần rút điểm, Ngọc Lôi phải co rút ít nhất ba phần tài sản! Những tư liệu đó vài ngày trước sớm đã đưa cho đối thủ cạnh tranh cùng quốc tế Ngọc Lôi, muộn nhất cũng một hai ngày tới, tất cả đều được chứng thực hoàn toàn, hoạt động kinh doanh nửa năm tới của Ngọc Lôi sẽ hoàn toàn bị chèn ép! Đến lúc đó Lâm Nhược Khê dù có tiền,

cũng chỉ là không ngừng chống cự, không có khả năng bù lại sự tuần hoàn ác tính như vậy! Không cần đến mấy tháng, có thể xin phá sản hay không đều là vấn đề, em xem cô ta thực là thiên tài trong thương giới cái gì chứ!? Ha ha!! Chỉ là đối thủ trước kia của cô ta đều quá yếu! Em đừng có nằm mơ!!

Ngô Nguyệt gắt gao cắn môi, kiên định nói:

- Em tin tưởng, tổng giám đốc Lâm nhất định sẽ có biện pháp. Minh Hòa, anh không nên lại phạm thêm sai lầm, em biết anh vẫn quan tâm em, anh không phải cái loại người điên rồi... anh...

- Đủ rồi!!!

Lý Minh Hòa khuôn mặt dữ tợn, bước đến trước mặt Ngô Nguyệt, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống trừng mắt với Ngô Nguyệt:

- Đầu óc của cô, có phải bị Lâm Nhược Khê tẩy não rồi hay không? Được, nếu cô tin tưởng vào người chủ của mình như vậy, tôi đây sẽ khiến cho cô tận mắt nhìn thấy toàn bộ Ngọc Lôi bị héo tàn ở trước mặt cô!!

Ngô Nguyệt còn chưa kịp phản ứng gì, liền bị một trận đòn nghiêm trọng vào sau cổ!!

Trước mắt tối sầm, Ngô Nguyệt hoàn toàn chìm vào hôn mê...

Đây đúng là Lý Minh Hòa thừa cơ Ngô Nguyệt thất thần, một đòn đánh Ngô Nguyệt hôn mê.

Lý Minh Hòa ôm lấy Ngô Nguyệt đang hôn mê, nhìn bốn phía xung quanh, xác định có không ai theo sau, đem Ngô Nguyệt đặt vào ghế phụ gần chỗ lái xe ngồi, giúp cô cài đai an toàn, thoạt nhìn bên ngoài, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Lý Minh Hòa rất nhanh khôi phục thần sắc thản nhiên, khởi động xe, rời bãi đỗ xe.

Ngay tại thời điểm Lý Minh Hòa rời khỏi bãi đỗ xe, đồng thời một dáng người phụ nữ xinh đẹp, mang kính râm đi ra từ phía sau cột đình, đó chính là Fanny thuộc tiểu đội Hải Ưng.

Fanny trong miệng đang nhai kẹo cao su, thổi phồng một cái, tặc lưỡi, lấy điện thoại cầm tay ra, gọi một dãy số, liền nói:

- Eydlin, con chuột chạy trốn rồi, đến lượt chị đó.

- Như thế nào nhanh như vậy đã bỏ chạy, tôi còn đang mua sandwich... Ông chủ, không cần hạt tiêu nữa... Ừ... Được rồi được rồi, tôi sẽ đuổi kịp, chị thông báo Minh Vương các hạ...

Mấy chục giây sau, Dương Thần đang trên đường lái xe đến Quốc tế Ngọc Lôi nhận được một tin nhắn.

Dương Thần liếc mắt một cái, đều là tin nhắn từ Italy, cười nói với Lâm Nhược Khê ngồi bên cạnh:

- Tên tiểu tử Lý Minh Hòa này đủ thông minh, đã trốn chạy rồi.

Lâm Nhược Khê nhú mi, nửa tin nửa ngờ:

- Anh làm sao lại biết được?

- Anh bảo vài người bạn đi theo giám sát hướng đi của hần ta, vừa mới báo cho anh biết hần đã rời đi.

Lâm Nhược Khê cũng không hỏi nhiều "bạn" là ai, mà là vội vã nói:

- Tại sao lại không ngăn hần ta lại, có nên báo cảnh sát bắt hần không?

Dương Thần nhún vai

- Lý Minh Hòa cũng sẽ không bay mất đâu, chúng ta luôn có thể đi theo hần, mấu chốt là muốn tìm ra người đứng sau lưng hần, cho nên, anh rất có hứng thú xem hần chạy đi chỗ nào.

Lâm Nhược Khê trong mắt hiện lên một tia ưu tư, có chút khẩn trương hỏi:

- Đợi anh tìm ra được những người đó rồi, sẽ làm cái gì?

Dương Thần sắc mặt thản nhiên nói:

- Dương nhiên là làm việc nên làm.

- Em biết, anh khẳng định là muốn giết người đúng không?

Lâm Nhược Khê thần sắc tràn đầy lo lắng, dường như có chút sốt ruột:

- Dương Thần, anh hứa với em là sẽ không giết người được không. Em biết lúc anh ở nước ngoài khẳng định thường xuyên giết người, em cũng biết những lĩnh vực đó của anh không phải em có thể hiểu được. Nhưng giết người chung quy không là chuyện gì tốt a, dù sao bọn họ cũng đâu không lại anh, anh bắt bọn họ giao cho Cục Cảnh Sát, đưa bọn họ tới tòa án không tốt sao?

Dương Thần thoải mái cười cười nói:

- Em đừng quản những việc này, trước mắt nên về lại công ty nghĩ xem nên làm như thế nào để có thể cứu lại cục diện hiện tại. Nếu em cứ như vậy, cho dù Lý Minh Hòa và những người đó bị tóm, cũng không thể xoay chuyển việc công ty bị thua lỗ, triển vọng tương lai cũng không phải chỉ cần dùng tiền là có thể giải quyết được.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Công việc là công việc, anh là anh. Anh nhất định phải hứa với em, tuyệt đối không được giết bất cứ kẻ nào! Anh có thể đem bọn họ đánh cho tàn phế, đánh bất tỉnh, nhưng nhất định phải dùng luật pháp để trừng trị bọn chúng. Anh nhất định phải hứa với em!

- Anh có quan điểm của chính mình.

- Không được! Anh không hứa với em, em sẽ vẫn quán ở bên cạnh anh! Cùng lắm thì không tới công ty! Trừ khi anh đánh ngất em!

Lâm Nhược Khê cắn răng, vẻ mặt chắc chắn nhìn Dương Thần.

Dương Thần hít một hơi thật dài, trong ánh mắt toát ra hàn khí dày đặc, trầm giọng nói:

- Cái tên khốn đó đã cho em uống thuốc độc mãn tính lâu như vậy, hơn nữa còn làm hại Minh Ngọc bị đưa vào trong cục... Em làm sao bảo anh để hần sống chứ... Huống chi, em cũng không phải lần đầu tiên thấy anh giết

người, việc này không có gì to tát, sẽ không có việc gì xảy ra với anh.

- Vậy cũng không thể tùy tiện giết người!!

Lâm Nhược Khê cao giọng nói.

Dương Thần cảm giác màng tai đều hơi hơi đau, có chút kinh ngạc nhìn Lâm Nhược Khê, không biết vì sao cô lại kích động như vậy.

Dường như trong đôi mắt mang theo một tia nhìn trong suốt, Lâm Nhược Khê trầm tĩnh nói:

- Chính vì không phải lần đầu tiên thấy anh giết người, mỗi lần em đều hy vọng, anh sẽ không bao giờ làm như vậy nữa. Anh có biết hay không, sau mỗi lần anh tức giận giết người, ánh mắt anh khiến em rất sợ hãi...

Trong xe lập tức yên lặng, Dương Thần giữ vững hô hấp, nhất thời không biết nói cái gì.

- Dương Thần, em không tin một người sau khi giết người sẽ cảm thấy vui vẻ, em cũng không tin kết thúc của mọi chuyện đều nhất định phải có người chết. Anh không phải từng nói với em, chị Thái Ngưng vì không muốn anh giết tên Tăng Mậu kia, mà giúp anh chống đỡ những việc kia sao. Em nghĩ chị ấy hẳn là cũng giống em, luôn không thích tay anh dính máu tươi.

Lâm Nhược Khê khẽ thở dài, vươn tay trái âu yếm cánh tay phải của Dương Thần, nói:

- Anh không cần bởi vì Lý Minh Hòa hạ độc em, liền cảm thấy nhất định phải vì em đi giết hắn. Với em mà nói, Lý Minh Hòa chỉ cần bị trừng phạt là được rồi, em càng không hy vọng nhìn thấy, bởi vì giết người, trong mắt anh một mảnh màu đỏ... như vậy sẽ làm cho em cảm thấy anh rất xa lạ, không phải là Dương Thần mà hằng ngày cùng chúng ta sinh sống... anh hiểu chứ.

Rốt cục, khóe miệng Dương Thần nổi lên một tia cười bất đắc dĩ:

- Thật sự là bị em đánh bại, sớm biết như vậy anh sẽ nói dối em đem Lý Minh Hòa ngầm giải quyết. Được anh hứa với em, nếu hắn không làm chuyện gì quá đáng, anh sẽ đưa hắn ra toà án nhận hình phạt. Tuy nhiên, nếu chẳng may hắn lại làm chuyện gì khiến anh không thoải mái... Đã thế chớ có trách anh.

Lâm Nhược Khê có chút yếu mềm gật gật đầu:

- Vâng, đương nhiên, nếu hắn thật sự uy hiếp đến anh, vậy thì không có biện pháp gì nữa.

Dương Thần trong lòng thầm nhủ, Lý Minh Hòa phản kháng là tất nhiên, cho nên, giết hắn kỳ thật cũng là chuyện sớm muộn. Chẳng qua, không ngờ Lâm Nhược Khê trong lòng còn sợ hãi như vậy đối với hành động giết người của hắn, thật sự khiến hắn thật sự hơi xúc động.

Đối với những người sinh hoạt trong xã hội bình thường mà nói, dù là người chết cũng là chuyện hết sức khủng khiếp, huống chi cảnh giết người máu đỏ tươi đầy đất, tự mình phải chú ý đến cảm giác của người bên cạnh

một chút mới đúng. Đặc biệt khi giết người để lộ ra sát khí, chỉ sợ một tia, đối với Lâm Nhược Khê mà nói đều là sự kích động lớn.

Thời điểm nói chuyện, xe cũng đã sắp đến tòa nhà Quốc tế Ngọc Lôi, mà cùng lúc đó, Mạc Thiện Ny lại gọi điện thoại tới, lần này là gọi cho Lâm Nhược Khê.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 698

Cố Hết Sức

Lúc này vừa lúc màn đêm buông xuống, đèn đường đều sáng lên, vốn là tới thời gian tan tầm, nhưng tổng bộ Quốc tế Ngọc Lôi sắp phải đối diện với thử thách lớn nên căn bản không ai dám rời khỏi vị trí. Mạc Thiện Ny đương nhiên đang ở trong phòng làm việc tạm thời chỉ huy toàn cục.

Lâm Nhượng Khê tiếp nhận điện thoại, cũng không nói cái gì với Mạc Thiện Ny, cô đã tỉnh táo lại, nói:

- Là Nasdaq bắt đầu phiên giao dịch, tình hình thế nào?

Thanh âm của Mạc Thiện Ny ở trong điện thoại có vẻ tiều tụy mà sầu lo:

- Tuy rằng rất không muốn nói như thế này, nhưng tình hình so với dự kiến của chúng ta còn gay go hơn.

- Tôi đến công ty rồi, rất nhanh sẽ tới chỗ cậu, cậu báo cáo đơn giản một chút trước đi.

Lâm Nhượng Khê nói.

- Vừa mới bắt đầu phiên giao dịch mấy phút, biên độ của chúng ta đã giảm nhanh đến 8%, bây giờ còn đang rớt giá rất nhanh, người bán tháo rất nhiều.

Mạc Thiện Ny nói.

Lâm Nhượng Khê nhíu mi, dường như cũng không dự đoán được tình hình thảm đến như vậy.

- Như thế nào lại nhanh như vậy...

Mạc Thiện Ny thở dài:

- Tôi trước kia cũng chưa xem tin tức tài chính kinh tế, gần đây số liệu kinh tế nước Mỹ biểu hiện rất không tốt, mấy ngày nay đều là thu vào thấp, rất nhiều nhà đầu tư đang chờ đợi tổng tuyển cử Hy Lạp. Cậu cũng biết, bên Âu Châu, Hy Lạp và Tây Ban Nha đều đang lộn xộn. Hơn nữa nước Mỹ một hai tháng nay số lượng tiêu dùng ngành bán lẻ cũng rớt mạnh. Chỉ số Dow Jones hạ gần một phần trăm, tiêu phổ 500 và chỉ số Nasdaq cũng gần giảm biên độ... Tất cả mọi người đều rất mất cảm, cổ phiếu Ngọc Lôi của chúng ta lại đặc biệt làm người khác chú ý, vấn đề vừa xuất hiện, tất cả mọi người rất nhanh liền phát hiện ra.

Lâm Nhượng Khê tay nắm di động thật chặt, bình tĩnh nói:

- Tôi đã biết, tạm thời không cần làm biện pháp gì, tôi rất nhanh sẽ trở về chỉ huy, Thiện Ny cậu trước tiên phải trấn an tốt nhân viên.

- Vâng, cậu mau trở lại, tôi sắp điên rồi, cái tên Lý Minh Hòa không biết thời điểm mấu chốt như vậy đã chạy đi đâu! Hắn bên kia rất nhiều công việc

đều rơi xuống đầu tôi!

Mạc Thiện Ny thực sự đã có chút phát điên.

Lâm Nhược Khê yên lặng liếc mắt nhìn Dương Thần một cái, giải thích vài câu cúp điện thoại.

Sau khi đưa xe vào bãi đỗ xe, Lâm Nhược Khê cởi bỏ đai an toàn, nói với Dương Thần:

- Anh tới đồn cảnh sát đem Minh Ngọc mang về đây, tuy rằng rất xin lỗi cô ấy, nhưng vào thời điểm này, cô ấy nhất định phải trở về giúp em.

Dương Thần tuy rằng không phải chuyên môn học kinh tế, nhưng cũng biết giờ phút này ác liệt, gật gật đầu:

- Em yên tâm, cố gắng hết sức là tốt rồi, cho dù công ty không có, anh cũng có thể nuôi em mà.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái:

- Anh mới cần phải yên tâm, dù lỗ vốn như thế nào đi nữa thì em cũng không đến mức cần anh nuôi.

Nói xong, Lâm Nhược Khê xuống xe, từng bước đi vào thang máy.

- Thật là một người phụ nữ quật cường.

Dương Thần cười lắc đầu, nhìn theo Lâm Nhược Khê rời khỏi, quay cửa kính xe xuống, hướng về một góc nào đó làm một động tác ra hiệu.

Tại cái góc âm u kia, Fanny đang đợi hơi hơi vuốt cằm, nhận được chỉ lệnh, tự nhiên sẽ bảo vệ tốt an toàn cho Lâm Nhược Khê.

Dương Thần cũng không cho là có người ở thời điểm này sẽ lộ liễu chạy tới công ty hành hung, nhưng không thể không phòng, huống chi, chỉ cần có Fanny trông nom, thật sự đụng phải một tên khó giải quyết, cùng lắm thì chính mình nháy mắt một cái về đến nơi đây là tốt rồi.

Sau đó, Dương Thần lái xe đi tới đồn cảnh sát lại lần nữa, tuy rằng có thể để người khác làm thay mình, nhưng Dương Thần vẫn hy vọng chính mình đi đón Lưu Minh Ngọc ra.

Lái xe được một nửa đường thì điện thoại di động rung lên.

Dương Thần nhận điện thoại, là Molins gọi điện thoại tới.

- Điều tra được rồi?

Cái Dương Thần hỏi đương nhiên là bối cảnh tỉ mỉ của Lý Minh Hòa.

Molins ậm ừ, dường như có chút cảm thán nói:

- Minh vương các hạ, thật sự khiến ta có giật mình không nhỏ, bối cảnh của Lý Minh Hòa thật sự phức tạp hơn so với trong tưởng tượng của tôi, bắt đầu từ ông nội hắn đã có một chút liên hệ với ngài...

- Với ta?

Dương Thần buồn bực.

- Đúng vậy, nói chính xác hơn là có liên quan đến Dương gia ở Yến Kinh. Rồi sau đó, còn cùng đại nhân Persephone lại có quan hệ chặt chẽ. Tuy rằng còn có một số chi tiết không điều tra rõ, nhưng nội dung cơ bản đã biết, bởi

vì nhân vật và sự kiện liên lụy khá đông, nói miệng tương đối rườm rà, hơn nữa... Hơi không thích hợp, tôi sẽ chuẩn bị lại thành một thư điện tử, gửi vào hòm thư của ngài, được chứ?

Molins nói.

Dương Thần không kiên nhẫn nói:

- Lời nói vô nghĩa nhiều như vậy, sớm nói gửi vào hộp thư cho tôi không phải xong rồi sao, mau gửi đi!

Molins vội vàng xác nhận, hơn mười giây sau, một bức thư điện tử được chuyển tới hòm thư của Dương Thần.

Dương Thần cúp điện thoại, vội mở hòm thư kết nối trên điện thoại di động, vừa lái xe, vừa tìm đọc bức thư kia...

Dương Thần đem nội dung bức thư từng dòng đọc hết, trên mặt vẻ mặt đầu tiên là không kiên nhẫn, đến chăm chú, lại nghiêm túc, đến cuối cùng, dần dần lộ ra một tia khiếp sợ và sự kinh ngạc khó có thể ngăn chặn!

Đọc xong tất cả nội dung, Dương Thần đưa điện thoại di động nhét vào trong túi, một bàn tay oán hận đập vào vô lăng, thấp giọng mắng vài câu, sắc mặt âm tình bất định hồi lâu, mới đè nén nỗi lòng phức tạp xuống.

Mà cùng lúc đó, trong tổng bộ Ngọc Lôi.

Lâm Nhược Khê về tới công ty, đã ngồi ở trong phòng hội nghị tổng chỉ huy công ty, từ cửa sổ thủy tinh nhìn ra ngoài, là một đám nhân viên lớn của phòng tài vụ và phòng kế toán đang bận rộn xử lý các vấn đề mọc lên như nấm sau mưa của công ty.

Mạc Thiện Ny và các cán bộ cấp cao sắc mặt đều rất khó coi ngồi ở hai bên, nhìn hơn mười khối màn hình quang cực đại không ngừng nảy sinh các số liệu tài chính mới và một loạt tin tức, tâm lý lo lắng.

Nhóm nhân viên cũng tinh tường ý thức được, cổ phiếu công ty đang không ngừng hạ ngã, mà vô số người hợp tác, khách hàng lớn không ngừng gọi điện thoại tới, và các loại tranh cãi mạnh xuất hiện, cũng khiến bên trong tràn ngập nguy cơ.

Vừa vặn bởi vì Lâm Nhược Khê bình yên trở về mà khiến một số bọt sóng được kích thích, giờ phút này mai một không thấy, lại lần nữa lâm vào giữa cuộc chiến đấu hăng hái đực ngầu.

Cục diện như vậy, căn bản không ai nhàn rỗi đi quan tâm tới việc Lý Minh Hòa và Ngô Nguyệt không có mặt tại đây.

- Nhược Khê, cứ như vậy, chưa tới nửa giờ, biên độ rớt xuống ít nhất phải hai mươi phần trăm!

Mạc Thiện Ny bất lực nói.

Lâm Nhược Khê ngồi ở cuối cùng vẫn không hé răng, một đôi mắt sáng chỉ tập trung lên những số liệu mới không ngừng nảy sinh trên màn hình kia, dung nhan thanh lịch nhìn không ra chút biểu cảm, một bàn tay trắng nõn dịu dàng tinh tế bưng lấy đôi môi anh đào, như là đang trầm tư điều gì.

Mấy người cán bộ cấp cao vẻ mặt đều mang chút uể oải, tuy rằng trước đó đã trải qua hai kiếp nạn lớn, nhưng cuối cùng đều nhờ những chiêu thức thần kỳ của Lâm Nhược Khê mà sống lại, nhưng bọn họ cũng biết, kiếp nạn lần này, hoàn toàn không giống như vậy!

Vấn đề khó khăn ở hai lần trước đều là vấn đề tài chính, thậm chí nhiều nhất cũng là tiền kiếm được hơn ít một chút, đánh mất một ít sức cạnh tranh.

Nhưng lần này, bản thân công ty liền bị mất đi sức cạnh tranh và triển vọng, không ngừng gặp sự phá hủy có tính tấn công.

Ngay tại thời điểm mỗi người đều cảm thấy vô kế khả thi, Lâm Nhược Khê bỗng nhiên thở dài, mở miệng nói:

- Trưởng ban Vệ, anh bảo nhân viên kế toán đợi cho tới khi biên độ rút xuống 10%, dùng tài khoản phân tán mua vào hai nghìn đến năm nghìn cổ phiếu, cứ mười đến mười lăm phút mua một lần, tài khoản ít nhất một trăm cái trở lên, luân phiên sử dụng.

Trưởng ban kế toán Vệ vừa nghe, lúc này liền ngây ngẩn cả người:

- A?

Lâm Nhược Khê nhíu mi:

- Sao vậy, muốn tôi nói lại một lần nữa?

- À... không không không...

Trưởng ban Vệ lập tức cười nói:

- Tổng giám đốc Lâm, chỉ có điều... Nếu như vậy, cũng không giúp gì được đối với tình trạng trước mắt của chúng ta, bán tháo hơn mười vạn chỗ nào cũng có, mua như vậy giống như muối bỏ biển a, căn bản không thể xoay chuyển xu thế rút giá a.

- Tôi bảo anh làm như thế nào, thì anh cứ làm như thế đó, anh chỉ cần chấp hành, không cần anh tới giảng giải cho tôi!

Lâm Nhược Khê thanh âm đề cao mấy độ, ánh mắt lạnh như băng nói.

Trưởng ban Vệ nuốt nuốt nước miếng, vội cúi người, chạy đi chỉ huy bộ phận của chính mình.

Mạc Thiện Ny lo lắng nói:

- Nhược Khê, cậu đừng như vậy, tôi biết cậu rất lo, nhưng Trưởng ban Vệ nói cũng đúng, mua như vậy, căn bản không có hiệu quả gì hết.

Lâm Nhược Khê thở dài thật dài:

- Tôi cũng biết, nhưng tôi chỉ có thể cố hết sức, nghe theo thiên mệnh... Thiện Ny, cậu đi gặp vài Giám đốc ngân hàng nói chuyện, cố gắng đừng để tài chính của chúng ta ở ngân hàng xảy ra vấn đề, tránh bị bắt ngờ.

Mạc Thiện Ny chưa xót gật gật đầu:

- Tôi đã biết, đúng rồi, nếu không thì cấp cho tổ Athéna một ít tài chính, có thể thông qua một số thủ đoạn, nói không chừng có thể có một ít tác dụng.

Lâm Nhược Khê lắc đầu,

- Việc này không thể dựa vào thủ đoạn thì có thể khởi tử hồi sinh, cậu xem, những người đó tại thời điểm mua vào với giá cao như vậy, hiện tại thua lỗ hai mươi phần trăm đều phải bán tháo, rõ ràng đều rất hiểu, cứ chống cự như vậy lỗ ngày càng nhiều. Tiểu tổ Athéna cũng không phải thần, không có khả năng khiến dân chúng khoán dễ dàng tin tưởng chúng ta có biện pháp để vượt qua. Hiện tại phải làm, là tìm đến cơ hội, đưa hoạt động lập tức trở lại quỹ đạo. Tôi sẽ cùng những người khác thảo luận về một số vấn đề sửa chữa thu mua và phân phối, phân công làm việc.

Mạc Thiện Ny tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cũng biết Lâm Nhược Khê nói đúng, cắn chặt răng, xoay người ra khỏi phòng họp.

Một đêm đã đến, cũng là lúc kinh tế toàn cầu đều bắt đầu ghé mắt tới Đông Phương, các công ty thành viên toàn cầu của Quốc tế Ngọc Lôi đều bắt đầu bị tấn công mạnh, áp lực chột gia tăng mãnh liệt!

Đối thủ cạnh tranh đương nhiên là vui vẻ ra mặt, dù sao đối thủ hoành bá nhiều lĩnh vực chủ yếu sắp khuynh đảo, càng nhiều người cảm thấy Ngọc Lôi năm xưa bất lợi, thời gian một năm ngắn ngủi, liên tiếp gặp nạn.

Thậm chí không ít người tà ác đoán rằng, có lẽ tương lai Quốc tế Ngọc Lôi có thể lưu lại chỉ có thể là một công ty thành viên giải trí, dù sao Lâm Tuệ ngày càng bay lên siêu cấp ngôi sao mới, có thể mang đến lợi nhuận vô cùng khả quan.

Ngay tại dưới dòng chảy yên lặng và sóng lớn, vùng ngoại thành ven biển Trung Hải, một biệt thự được chính phủ Hoa Hạ đầu tư kiến thiết theo kiểu trại an dưỡng, trong một gian biệt thự xa hoa, lại là một cảnh quan khác...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 699

Một Người Cha Tốt

Mười bước chân là một trạm gác, người quân nhân súng vác vai, đạn lên nòng đang đóng dày đặc tại đây. Nơi này đều không phải là tòa nhà cán bộ quân đội, mà là nơi không ít cán bộ về hưu nghỉ ngơi an dưỡng. Nhưng những nơi như thế này cả nước cũng không ít, đó là lý do vì sao đa số các biệt thự kiểu này đều nằm ở trạng thái bỏ không.

Mà ở trong đó có một biệt thự gần bờ biển, trong đại sảnh lầu một, ngọn đèn sáng trưng.

Trên sàn nhà làm từ gỗ cây tùng dày nặng, được lót thảm hoa văn thổ cẩm Địa Trung Hải rộng lớn, giữa ghế sofa da thật màu nâu nhạt là những đồ dùng bằng gỗ lim đắt tiền. Góc tường được trưng bày tác phẩm của nhà điêu khắc nổi tiếng, thậm chí trên tường còn có mấy bức danh họa trị giá đến mấy trăm vạn.

Một tivi màn hình lớn được treo trên tường, đang truyền phát tin tức tài chính và kinh tế từ tín hiệu vệ tinh nước ngoài, ở hai bên tivi còn có mấy màn hình to nhỏ khác nhau đang không ngừng hiển thị các số liệu mới của thị trường chứng khoán.

Trên ghế sofa lớn mềm mại đối diện là một nam tử nằm chổng vó ở đằng kia, cổ áo sơ mi được cởi cúc, trong tay cầm một ly rượu vang, đắc ý tươi cười nhìn tin tức trên tivi.

Cách đó không xa ở bên người nam tử, một nữ nhân thanh tú đáng người gầy yếu, sắc mặt tái nhợt cũng đang nhìn tin tức trên tivi, biểu hiện bên ngoài lại là bất an và lo lắng.

Đó chính là Lý Minh Hòa người vừa mới chạy đến nơi đây tạm thời lánh nạn, và Ngô Nguyệt, người bị hấn đánh ngất.

Lúc này, trên tivi hiện ra tin tức mới nhất là tin tức một bộ phận nhỏ cổ phiếu Ngọc Lôi dần dần bị người khác thu mua trên thị trường Nasdaq nước Mỹ.

Lý Minh Hòa xem đến nơi đây, cười ha ha:

- Xem ra Lâm Nhược Khê cũng là hết cách, nghĩ rằng giả bộ dùng tài khoản phân tán để mua vào thì có thể xoay chuyển thế cục sao? Thật sự là ý nghĩ kỳ lạ, Nguyệt nhi, em có thể nhìn, tổng giám đốc Lâm người mà em luôn sùng bái kỳ thật cũng chỉ là một người bình thường, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng a, ha ha...

Ngô Nguyệt buồn bã quay đầu lại, nói:

- Minh Hòa, anh vì sao phải làm như vậy, Ngọc Lôi đổ vỡ đối với anh có

chỗ nào tốt?!

Lý Minh Hòa khinh thường nói:

- Anh cũng không nói muốn cho Ngọc Lôi đồ, anh chỉ là muốn khiến cho Lâm Nhược Khê đồ mà thôi. Và sau khi kế hoạch lần này hoàn thành, Lâm Nhược Khê cũng liền không có biện pháp tiếp tục đảm nhiệm Chủ tịch Hội đồng quản trị kiêm Chủ tịch Ngọc Lôi, chỉ có anh! Mới có thể ngăn cơn sóng dữ!

Nghe nói như thế, Ngô Nguyệt vẻ mặt sợ hãi cả kinh, thất thanh nói:

- Anh muốn đoạt đi Ngọc Lôi!?

Lý Minh Hòa hừ nhẹ nói:

- Một quốc tế Ngọc Lôi thì tính cái gì, em cũng quá xem thường khẩu vị của anh rồi, huống chi, nó vốn nên thuộc về anh mới đúng! Anh chỉ lấy thứ mà anh nên lấy.

- Anh điên rồi... Anh như thế nào...

Ngô Nguyệt không biết làm thế nào, dường như cảm thấy trước mắt Lý Minh Hòa rất khủng khiếp, bối rối đứng dậy, nói:

- Minh Hòa, em phải đi về giúp tổng giám đốc Lâm! Cho dù sự tình không thể xoay chuyển, em cũng sẽ tận sức làm những gì em có thể làm! Anh... Anh sẽ không thực hiện được mục đích!!

Ngô Nguyệt nói xong, nhanh chóng xoay người, chạy ra khỏi biệt thự!

Lý Minh Hòa trực tiếp ném cốc rượu đang cầm trong tay, rượu vang tung tóe khắp sàn nhà, đồng thời nhanh như bay chạy đến ôm lấy Ngô Nguyệt!

Ngô Nguyệt chống đối mấy cái cũng vô lực giãy dụa với người đàn ông này, hỗn hển thậm chí bắt đầu cắn cánh tay Lý Minh Hòa, nhưng, Lý Minh Hòa không chút sứt mẻ!

Rốt cục, Ngô Nguyệt khóc thút thít, ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nói:

- Minh Hòa, thả em đi, anh đừng như vậy được không...

Lý Minh Hòa ánh mắt sáng quắc nói:

- Vì sao, chẳng lẽ em không thương anh sao? Chẳng lẽ anh trở nên càng hùng mạnh hơn, em không thích sao!? Chẳng lẽ Lâm Nhược Khê ở trong lòng em so với anh còn quan trọng hơn!?

Ngô Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn, rồi sau đó lắc đầu:

- Không giống như vậy, tổng giám đốc Lâm là người chị khóa trên mà em luôn tôn kính, anh là người đàn ông em yêu, nhưng... Nhưng em không thể nhìn anh càng ngày càng lún sâu xuống, em không thể nhìn anh điên cuồng mà mình lại thờ ơ như vậy...

Lý Minh Hòa nói:

- Em biết không, ở trong kế hoạch của anh, em kỳ thật chỉ là quân cờ bị anh lợi dụng, hoàn toàn có thể vứt bỏ bất kỳ lúc nào...

Ngô Nguyệt sững sốt, trong mắt hiện lên một tia thống khổ.

- Nhưng!

Lý Minh Hòa hít sâu một hơi, nói:

- Anh hiện tại lại đem em đặt ở bên cạnh anh.

Ngô Nguyệt thân hình run rẩy, hô hấp có chút dồn dập.

Lý Minh Hòa cười khò

- Nguyệt nhi, em chẳng lẽ không hiểu tâm lòng của anh đối với em sao... anh là lợi dụng em, nhưng... Anh hiện tại thật sự muốn có em bên cạnh, em hãy ngoan ngoãn tin tưởng anh, ở bên anh, đợi anh lên làm Chủ tịch Hội đồng quản trị Ngọc Lôi, thậm chí đạt được thành tựu lớn hơn nữa! Em chính là Lý phu nhân, Lý thái thái! Chẳng lẽ điều này còn không bằng với chức trợ lý nhỏ nhỏ hiện tại của em sao!?

Ngô Nguyệt cúi đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống thảm nhà, thật lâu sau ngẩng đầu, buồn bã cười nói:

- Cảm ơn anh... Có những lời này của anh, em đã cảm thấy đủ, mặc kệ anh làm chuyện gì, biến thành cái dạng gì, em đều sẽ yêu anh...

Lý Minh Hòa vui vẻ, cười nói:

- Vậy em sẽ...

- Rất xin lỗi!

Ngô Nguyệt lập tức lại nói:

- Tuy rằng em rất hy vọng với anh ở cùng một chỗ, nhưng em còn phải về Ngọc Lôi, em muốn trợ giúp tổng giám đốc Lâm, cho dù em chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ, một người phụ nữ ngu ngốc chẳng có tác dụng gì.

- Vì sao?! Anh thật tâm đối với em như vậy! Vì sao muốn đi giúp người mà anh oán hận!!!

Lý Minh Hòa điên cuồng dùng sức lay động thân mình Ngô Nguyệt!

Ngô Nguyệt bỗng nhiên thâm tình vô hạn nhìn nam nhân điên cuồng này, chua xót cười nói:

- Bởi vì, em hy vọng, đứa nhỏ trong bụng của em, có một người cha thật tốt...

Yên tĩnh giống như chết, làm cho cả trong đại sảnh chỉ còn lại âm thanh tin tức trên tivi.

Lý Minh Hòa liền hoàn toàn bị đông lạnh, trong ánh mắt ngoại trừ mờ mịt và kinh ngạc, thì không có thêm cảm giác gì nữa...

Cùng tồn tại trên một bầu trời đêm, ngoài đồn cảnh sát Trung Hải.

Dương Thần sửa sang lại cảm xúc, xuống xe vội vàng hướng cửa chính đồn cảnh sát chạy tới, nói đến có chút buồn bực, chính mình hình như luôn cùng Cục Cảnh Sát có "Quan hệ mờ ám".

Tự hỏi tại sao lại đi quan hệ với người ở đồn cảnh sát, cũng tự hỏi làm sao để an ủi Lưu Minh Ngọc, khiến cô vui lên, nhưng không nghĩ, khi chưa tới cửa đồn cảnh sát, lại nhìn thấy một bóng hình chút quen thuộc, xinh đẹp tao nhã đi ra.

Lưu Minh Ngọc trang phục công vụ, không có gì khác biệt với lúc trưa,

chỉ có điều đôi mắt tiêu tụy.

Nhìn thấy nam nhân đứng dưới bậc thang, Lưu Minh Ngọc hơi hơi thù người một lát, liền thân nhiên cười bước nhanh đi xuống:

- Dương Thần, anh sao lại tới rồi?

- Đừng chạy, đi giày cao gót chạy cái gì.

Dương Thần một tay chặn ngang ôm lấy nữ nhân, xem xét một chút, xác nhận không chịu uất ức gì, mới hỏi:

- Anh tìm ra chứng cứ, chứng minh không phải vấn đề của em, cho nên lập tức chạy tới nơi này đón em. Nhưng thật ra đồn cảnh sát thả em?

Lưu Minh Ngọc hưng phấn mà hỏi:

- Là ai? Chứng cứ gì?

Dương Thần đơn giản đem chuyện Lý Minh Hòa lợi dụng phần cứng kỹ thuật trong máy copy nói hết, nhưng tạm thời che giấu chuyện Lâm Nhược Khê trúng độc, miễn cho Lưu Minh Ngọc trong lòng không thoải mái.

Lưu Minh Ngọc thân nhiên cười nói:

- Tuy rằng sớm biết hắn đến văn phòng em là có vấn đề, nhưng không ngờ chỉ là thủ thuật che mắt, sớm biết thế sẽ không ngậm liều mạng đề phòng như vậy, những ngày đó mệt muốn chết, đối phó với hắn thật không dễ dàng.

- Em còn chưa nói tại sao lại được thả ra.

Dương Thần nhìn xung quanh bốn phía, cũng không gặp ai đi tới.

Lưu Minh Ngọc có chút cảm kích nói:

- Kỳ thật thời điểm em mới đến đồn cảnh sát, tổng giám đốc Lâm cũng đã phái luật sư trình diện giúp em giữ gìn quyền lợi, không chịu bất kỳ uất ức gì, chỉ là đơn giản hỏi một ít vấn đề chi tiết thôi.

- Nhược Khê phái luật sư đến đây?

Dương Thần giật mình nói:

- Cô ấy sao không nói với anh?

Lưu Minh Ngọc oán trách lườm hắn một cái nói:

- Anh a, một chút cũng không biết thông cảm cho tổng giám đốc Lâm! Giữa cuộc họp buổi trưa đó, làm sao có thể ngay trước mặt nhiều người như vậy giúp em khiến tổng giám đốc Lâm khó xử!? Anh lại đi tức giận với vợ mình, em thấy tổng giám đốc Lâm vẫn bình tĩnh mới không phản ứng quá kích, nếu là em thì đã dùng giày cao gót giẫm lên chân anh rồi!

Dương Thần xấu hổ cười cười:

- Anh là sợ em phải chịu oan ức mà, tất cả mọi người đều nhắm vào em.

- Vậy thì sao chứ, mọi hướng chỉ của sự việc đều hướng vào em à.

Lưu Minh Ngọc nói:

- Tuy rằng oan ức nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng, dù sao phải lấy đại cục làm trọng. Tổng giám đốc Lâm để cảnh sát dẫn em đi, kỳ thật cũng là gián tiếp bảo hộ em, khiến em có cơ hội tìm lại sự trong sạch mà. Hơn nữa

anh nghĩ bà xã anh là kẻ ngu ngốc sao? Đầu óc của anh đều có thể nghĩ được vấn đề rất rõ ràng, người ta sẽ không biết em trong sạch? Chỉ có điều tình thế bức bách thôi. Cho nên Lâm tổng một bên đưa em tới nơi này, mặt khác mời luật sư riêng của cô ấy giúp em giải quyết một ít vấn đề. Chỉ có như vậy, mới có thể vững vàng giải quyết sự tình.

Dương Thần có chút không thoải mái, chính mình đích thật là có chút kích động, dù bản thân trên đường tu hành đi tới tận mây xanh, tâm tính chung quy vẫn là trẻ tuổi một chút, đặc biệt sự tình liên lụy tới những người hần yêu quý, tóm lại là khó có thể khống chế đúng mực.

Lưu Minh Ngọc lại nói:

- Cho nên anh không nên trách tổng giám đốc Lâm không nói cho anh biết, bởi vì bị anh làm cho tức giận như vậy, đồng ý nói cho anh biết mới là lạ!

Dương Thần bĩu môi, gờ tay nhéo nữ nhân một cái ở mông, khiến Lưu Minh Ngọc hét lên một trận duyên dáng, khẩn trương xem bốn phía có người nhìn thấy hay không.

- Được rồi, chế nhạo anh một hai câu cũng đủ rồi, dù sao cũng phải cho người đàn ông như anh một chút mặt mũi, anh cũng không phải thánh nhân, cũng sẽ phạm sai lầm.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Nhược Khê để cho anh tới đón em, chắc là muốn mượn cái miệng của em mắng anh, em cũng đừng rất siêng năng quá... Nếu không có việc gì, anh sẽ đưa em về công ty, hiện tại Ngọc Lôi đang gặp phiền toái lớn.

Lưu Minh Ngọc cũng biết giờ phút này tình thế rất hiểm trở, không vui đùa nữa, đi theo lên xe, hai người lại lần nữa đi tới tổng bộ Ngọc Lôi.

Tuy nhiên xe chưa chạy được bao lâu, Dương Thần lại lần nữa nhận được một tin nhắn, chính là Eydlin đang phụ trách theo dõi Lý Minh Hòa gửi tới...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 8

- [Chương 700: Tác Phong Cuộc Sống](#)
- [Chương 701: Tây Thi](#)
- [Chương 702: Ăn Mây Miếng](#)
- [Chương 703: Đường Rút.](#)
- [Chương 704: Điềm Nào.](#)
- [Chương 705: Đẹp.](#)
- [Chương 706: Rừng Minh](#)
- [Chương 707: Ân Nhân Cứu Mạng](#)
- [Chương 708: Tính Bướng Bỉnh](#)
- [Chương 709: Em Cầu Xin Anh.](#)
- [Chương 710: Nói Thật Cho Cô Biết.](#)
- [Chương 711: Tự Minh Ra Tay](#)
- [Chương 712: Anh Không Sao Chứ?](#)
- [Chương 713: Vòng Sáng Xui Xẻo](#)
- [Chương 714: Vội Vã Xuất Ngoại.](#)
- [Chương 715: Đồng Đều Và Tên Què](#)
- [Chương 716: Không Hợp Lê.](#)
- [Chương 717: Cho Anh Cơ Hội Thử Hiện](#)
- [Chương 718: Ông Đã Hiểu Lâm Rồi.](#)
- [Chương 719: Sao Nhảm Chán Được.](#)
- [Chương 720: Nhan Sắc Mau Phai](#)
- [Chương 721: Vây Thành Một Vòng Lớn](#)
- [Chương 722: Cách Này Hơi Ngốc Nghếch](#)
- [Chương 723: Mượn Tats Phải Trả](#)
- [Chương 724: Tư Tưởng Đạo Đức](#)
- [Chương 725: Khảo Sát Sức Khỏe Tâm Lý](#)
- [Chương 726: Tuyệt Kỹ Biến Thân](#)
- [Chương 727: Mũi Nhon Bằng](#)
- [Chương 728: Sẽ Không Nóng Rục Như Lửa Đốt](#)
- [Chương 729: Sứ Mệnh Chân Chính](#)
- [Chương 730: Cởi Bỏ Quần Áo Hãy Nằm](#)
- [Chương 731: Không Chừng Còn Phải Chia Cho Em Nữa.](#)
- [Chương 732: Xanh.](#)
- [Chương 733: Người Đàn Bà Danh Đá](#)
- [Chương 734: Chuyên Lôi Thôi Trước Cửa.](#)
- [Chương 735: Nỡ](#)
- [Chương 736: Không Có Lý Do](#)
- [Chương 737: Gọi Tên Của Tôi](#)
- [Chương 738: Châm Ngôn](#)
- [Chương 739: Lừa Cũng Không Ít](#)
- [Chương 740: Neptune](#)
- [Chương 741: Quy Luật Không Gian Thực Sự.](#)
- [Chương 742: Không Kịp Nữa Rồi.](#)
- [Chương 743: Thái Thanh](#)
- [Chương 744: Liều Chết Một Trận](#)
- [Chương 745: Tươi Ngon](#)
- [Chương 746: Sao Lại Không Nghe Máy](#)
- [Chương 747: Tốc Độ Bắn Ra Sẽ Nhanh Hơn](#)
- [Chương 748: Cô Nàng Bé Nhỏ Không Dễ Dàng Gì...](#)
- [Chương 749: Chỉ Là Phía Trên Thôi](#)

[Chương 750: Luân Lý Đạo Đức Mơ Hồ](#)
[Chương 751: Ông Nồi Chúng Ta Muốn Mua Cái Gì](#)
[Chương 752: Người Dừng Cảm Chính Trục](#)
[Chương 753: Độc Dược Uống Cũng Ngon](#)
[Chương 754: Hồ Nước Xuân Bình Lãng](#)
[Chương 755: Phi Thúy Đoàn Tu](#)
[Chương 756: Tha Thứ Cho Anh](#)
[Chương 757: Không Thề Không Thề](#)
[Chương 758: Hết Lần Này Tới Lần Khác.](#)
[Chương 759: Mất Đi Tu Luyện.](#)
[Chương 760: Càng Sống Càng Tâm Thường.](#)
[Chương 761: Chuyên Ngoài Ý Muốn.](#)
[Chương 762: Giống Một Người Đàn Ông](#)
[Chương 763: Thiết Thời.](#)
[Chương 764: Tan Tác Tả Toi.](#)
[Chương 765: Tóc Xanh Hóa Trắng](#)
[Chương 766: Hades Trong Ký ức](#)
[Chương 767: Chết Rồi?](#)
[Chương 768: Cường Chế Là Không Thề Thực Hiện Được](#)
[Chương 769: Tâm Quan Trọng Của Chủ Gia Đình](#)
[Chương 770: Hiểu Đến Mức Không Thề Hiểu Hơn Nữa](#)
[Chương 771: Một Tháng Không Ăn](#)
[Chương 772: Một Giây Cũng Không Muốn](#)
[Chương 773: Không Biết Xấu hổ, Nói Một Đẳng Làm Một Néo](#)
[Chương 774: Cái Tốt Của Người Tình](#)
[Chương 775: Mèo Con, Chó Con](#)
[Chương 776: Bít Tai Trôm Chuông](#)
[Chương 777: Điều Đó Không Thực Tế](#)
[Chương 778: Đẹp Như Hoa](#)
[Chương 779: Văn Thao](#)
[Chương 780: Nữ Yêu Tinh Bất Lão](#)
[Chương 781: Lạnh Lùng Cứng Rắn](#)
[Chương 782: Không Thề Mang Thù Hận Như Thế Này](#)
[Chương 783: Bùm Bùm Bùm Bùm](#)
[Chương 784: Cẩn Đứt.](#)
[Chương 785: Hướng Tới.](#)
[Chương 786: Tân Dung Đồ Bỏ Đi](#)
[Chương 787: Maldives Du Lịch Vài Ngày](#)
[Chương 788: Thời Học Sinh.](#)
[Chương 789: Tôi Và Nhươc Khê Hữu Duyên Vô Phân.](#)
[Chương 790: Khẩu Vị Của Tôi.](#)
[Chương 791: Ân Ái Vô Cùng.](#)
[Chương 792: Không Phải Là Con Nhà Quyền Quý.](#)
[Chương 793: Đừng Có Nhắc Đến Xiên Thịt Dê Nướng Của Anh Nữa](#)
[Chương 794: Nhỡ Cả Đêm Không Ngủ Được](#)
[Chương 795: Nhắm Mắt Lái Máy Bay](#)
[Chương 796: Không Nữ Tính Chút Nào.](#)
[Chương 797: Cùng Nhau Ngăn Người Ra.](#)
[Chương 798: Bé Mập Và Phòng Thường Trục](#)
[Chương 799: Phế Công.](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 700

Tác Phong Cuộc Sống

Dương Thần nhìn thoáng qua, nhướn mày, nặng nề thở dài, sau đó tiếp tục lái xe.

Lưu Minh Ngọc ở bên cạnh liếc mắt nhìn được một ít, tất cả đều chi chút những ký tự chữ Italy, nghi hoặc nói:

- Là bằng hữu nước ngoài của anh sao?

Dương Thần cười cười

- Gần như là vậy...

- Anh dường như có tâm sự gì...

Lưu Minh Ngọc vẻ ưu tư nói.

Dương Thần suy tư một lát, mở miệng hỏi nói:

- Minh Ngọc bảo bối, em nói xem... Nhược Khê cô ấy có được tính là người thủ đoạn độc ác?

Lưu Minh Ngọc kinh ngạc sau một lúc lâu, cười khỏ, giơ tay trên người Dương Thần đánh vài cái, tức giận nói:

- Anh đúng là có vấn đề!? Sao lại nói bà xã mình như vậy! Đừng nghĩ em là người thứ ba sẽ tùy tiện nói xấu vợ anh! Tuy rằng em không cam tâm tình nguyện, nhưng em cũng vậy, hy vọng bằng sự cố gắng của chính mình mà cạnh tranh!

Dương Thần buồn bực cười nói:

- Em hiểu lầm ý của anh, anh chỉ là thuận miệng hỏi một chút, cảm giác của em đối với Nhược Khê, anh không nói cô ấy không tốt.

Lưu Minh Ngọc liếc mắt nhìn người đàn ông này một cái, ngửa đầu ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Nếu anh muốn em trả lời, em cảm thấy... cũng có một nửa.

- Ừ?

Lưu Minh Ngọc tiếp tục nói:

- Tổng giám đốc Lâm, con người này, nếu nói cô ấy không nhân từ nương tay, khẳng định là không thỏa đáng. Tựa như lần trước Cố Đức Mạn bên Châu Âu kia xảy ra vấn đề, tổng giám đốc Lâm trực tiếp liền đem công ty thành viên Châu Âu hoàn toàn thanh lọc... Nếu không phải người phải xuống tay độc ác, tuyệt đối sẽ không giảm biên chế dễ dàng như vậy.

Không cần nói gì khác, năm đó vào thời điểm cô ấy vừa mới nhậm chức Chủ tịch, em cũng đã ở Ngọc Lôi công tác đã hơn một năm. Cô ấy lúc ấy trực tiếp dùng không ít thủ đoạn, đem những người cũ không phục cô ấy đều chém không còn một mảnh! Căn bản không nghĩ về những cống hiến của

bọn họ đối với Ngọc Lôi mà có thương lượng đường sống.

Nếu không phải nói vậy, trước đây khi tổng giám đốc Lâm chưa bán cổ phần, trên tay cũng sẽ không trực tiếp nắm giữ 90% cổ phần Ngọc Lôi, gần như đa số đều là dùng mưu kế đoạt từ tay các đại cổ đông khác, rất nhiều người thậm chí đều bị làm cho tán gia bại sản cũng không đủ...

Dương Thần một trận kinh ngạc, lập tức cười khò:

- Trách không được cô ấy nắm giữ nhiều cổ phần như vậy, anh nói rồi, hóa ra là đoạt được từ các cổ đông khác... Chắc chắn, cũng khó trách cô ấy nơi đâu cũng có kẻ thù.

Lưu Minh Ngọc lườm hắn một cái:

- Đó cũng chỉ là tổng giám đốc Lâm là một bậc cao thủ, trên thương trường, thua rồi chính là thua, rất nhiều người tuy rằng hận cô ấy, cảm thấy cô rất ác nghiệt vô tình, nhưng vẫn là rất bội phục thủ đoạn của cô ấy.

Dương Thần gật gật đầu,

- Vậy một nửa khác là gì?

- Một nửa khác...

Lưu Minh Ngọc mỉm cười nói:

- Nếu là nhân viên cần cù chăm chỉ và thật thà vì công việc của công ty, thì tổng giám đốc Lâm rất hậu đãi, chuyện của Hồng Yến trước đây chính là một ví dụ. Còn nữa, hàng năm Ngọc Lôi chúng ta ở quyền tặng tài chính cho Công trình Hy vọng, kỳ thật cũng đứng thứ ba trong cả nước. Chẳng qua tổng giám đốc Lâm không hy vọng dựa vào loại chuyện này làm tin tức, mới không thấy báo chí nói cái gì, nhưng bên trong chúng ta kỳ thật ai cũng biết.

Dương Thần việc này đã rõ ràng, dù sao Lâm Nhược Khê thường xuyên đi cô nhi viện thăm bọn trẻ, thời gian lâu như vậy thật không phải giả vờ, mà là tấm lòng quan tâm thật sự.

- Nói tóm lại, em cảm giác, nếu không phải trên thương trường cạnh tranh, tổng giám đốc Lâm vẫn là một người lương thiện và mềm lòng. Ví dụ rõ ràng nhất chính là em và Thiện Ny, rõ ràng làm chuyện rất có lỗi với cô ấy, nhưng cô ấy vẫn tuyệt đối tín nhiệm chúng em như cũ. Em có thể tưởng tượng, một nữ nhân như vậy, đối đãi với người nhà cùng bằng hữu của chính mình, khẳng định là vô cùng bao dung, cho nên nói, tổng giám đốc Lâm tâm độ là một nửa, nhưng càng nhiều vẫn là nhân từ nương tay.

Lưu Minh Ngọc giả hoạt cười cười, nhỏ giọng nói:

- Anh cũng đừng đem những lời này nói cho tổng giám đốc Lâm, nếu chẳng may cô ấy buồn bực đuổi em ra khỏi công ty thì khổ.

Dương Thần miễn cưỡng cười cười, trong lòng còn lại là nặng trĩu một chút, Lưu Minh Ngọc nói không sai, ngay cả loại người cặn bã như Lâm Khôn mà cô ấy còn không đành lòng để hấn chết, ở một số phương diện quả thật quá mức lương thiện.

- Vậy nếu, anh vì bảo vệ cô ấy, làm thương tổn người mà cô ấy quan tâm,

em thử nói xem cô ấy sẽ thế nào.

Dương Thần dường như không có việc gì hỏi.

Lưu Minh Ngọc ánh mắt lóe ra

- Anh muốn làm gì?

- Không có gì, anh chỉ hỏi vậy thôi.

Dương Thần nói.

Lưu Minh Ngọc do dự, mới nói:

- Nếu thực sự có chuyện ấy, em cảm thấy anh vẫn là cố gắng không nên làm, tổng giám đốc Lâm tính tình rất quật cường, cho dù sẽ không hận anh, cũng rất khó mà nghĩ thông suốt.

Dương Thần từ từ hít thở, không nói thêm gì nữa.

Đợi đưa Lưu Minh Ngọc đến công ty, Dương Thần cũng không vội vã cùng tiến lên lầu, mà là tìm một góc yên lặng, gọi điện thoại cho Eydlin.

Eydlin vẫn theo dõi mọi động tĩnh của Lý Minh Hòa, cũng không nhiều lời, trực tiếp báo cáo nói:

- Minh vương các hạ, thật sự rất rất xin lỗi, tôi tạm thời không thể tới gần biệt thự nơi mục tiêu đang ẩn náu. Nơi này binh lính bình thường tuy rằng có thể tránh đi, nhưng xung quanh đồng biệt thự này đều mai phục một số bộ đội đặc chủng, nếu tôi tới gần quá sẽ bị phát hiện. Đương nhiên, nếu ngài cần, tôi có thể san bằng những người đó... Nhưng cần một chút thời gian.

- Không cần, bọn họ cũng không phải kẻ thù, chỉ là bị lợi dụng thôi, cô cần phải theo dõi cẩn thận, mặt khác, chú ý bắt luận người nào ra vào khu vực đó, cô có thể gọi Molins trợ giúp, đội viên khác tạm thời có thể nghỉ, chặt chẽ chú ý Lý Minh Hòa với liên lạc bên ngoài.

Dương Thần nói.

- Vâng!

Cúp điện thoại, Dương Thần suy nghĩ một lát, nếu hiện tại đi tới chỗ Lý Minh Hòa thì trên thực tế cũng không trợ giúp gì được, dù sao hiện tại vấn đề lớn nhất là Ngọc Lôi bị nghiêng đảo.

Tuy rằng nói, nếu đập vào mấy trăm triệu tài chính, có thể xoay chuyển thị trường chứng khoán đang có xu hướng suy tàn, nhưng việc này hiển nhiên là không phù hợp thực tế.

Không phải không có tiền, mà là nếu đem số tiền đó đi xoay chuyển, sẽ tương đương với việc nhận thua, không đề cập tới những thứ khác, lòng tự trọng của Lâm Nhược Khê cũng sẽ không cho phép chính mình giúp cô ấy làm như vậy.

Mà người sau lưng Lý Minh Hòa vẫn không hiện ra, Dương Thần cũng không vội mà thu lưới, mặc dù Ngọc Lôi trốn không được kiếp nạn lần này, Dương Thần cũng hy vọng đối phương phải trả đủ cái giá phải trả.

Cùng lúc đó, tại Yên Kinh, Ninh gia.

Cùng với ba đại gia tộc khác, Ninh gia vì có quan hệ chặt chẽ nhất với

chính phủ, ngoại trừ tòa nhà tổ tiên để đó không dùng, ngày thường dùng tòa nhà gần tòa nhà chính phủ, một khối kiến trúc hiện đại hoá uy nghiêm, cùng khu văn phòng xung quanh nghiêm nhiên gắn thành một khối.

Mới từ văn phòng Thủ tướng ngồi xe về đến nhà, Ninh Quang Diệu còn chưa uống một ngụm nước nghỉ ngơi, một mình vội vã bước đi vào hậu viện, đi vào trong phòng của chính mình.

Đem áo khoác cởi ra, Ninh Quang Diệu mở máy tính, bắt đầu cẩn thận xem tất cả tin tức trên mạng, mà trong đó bắt mắt nhất, rõ ràng là tin tức quốc tế Ngọc Lôi xảy ra vấn đề lớn!

Ninh Quang Diệu cau mày một lúc, đột nhiên cầm lấy điện thoại bên cạnh, quay gọi một dãy số.

Vài tiếng qua đi, bên kia liền chuyển được, ở đầu dây điện thoại bên kia đầu dường như có một chút ồn ào, tiếng nữ nhân thét chói tai và tiếng nhạc.

Một người đàn ông cười nói:

- Thủ tướng Ninh, ngài làm sao lại có thời gian rảnh rồi lúc này gọi điện thoại tới cho tôi?

Ninh Quang Diệu trong mắt hiện lên một tia chán ghét và căm hận, trầm giọng nói:

- Bộ trưởng Kim, làm một nhân viên quan trọng của trung ương, tác phong cuộc sống vẫn là nên chú ý.

Bộ trưởng Kim bật cười ha hả cười nói:

- Thật có lỗi thật có lỗi, Thủ tướng bớt giận a, tôi gặp bạn học cũ, thật sự không có biện pháp dứt ra, hồ thẹn hồ thẹn, tuyệt đối nghe lời Thủ tướng dạy bảo!

Ninh Quang Diệu cũng không muốn nhiều lời, nói:

- Buổi chiều hôm nay tôi mới biết được, Trung Hải bên kia dường như xảy ra vấn đề, là cán bộ Ủy ban Giám sát ngân hàng Bộ trưởng Kim đã áp dụng biện pháp gì vậy?

Bộ trưởng Kim kéo dài âm thanh, dường như đang uống rượu, rồi sau đó mới nói:

- Thủ tướng nói như vậy, hẳn là Quốc tế Ngọc Lôi gặp chuyện không may. Lần này Ngọc Lôi gặp phải vấn đề không nhẹ đâu, nhưng cụ thể vẫn là cạnh tranh trong buôn bán, chúng ta cũng chỉ có thể nói để ngân hàng duy trì thái độ trung lập, nên làm cái gì thì làm cái đó.

- Ngọc Lôi là xí nghiệp lớn ở Trung Hải, là mạch máu kinh tế ở khu Giang Nam! Tuyệt đối không thể hoàn toàn bị hủy như vậy! Bộ trưởng Kim, các ngân hàng lớn cần đưa ra những trợ giúp hiệu quả, dù sao cũng không nên giữ tác phong bảo thủ!

Ninh Quang Diệu quát lớn nói.

Bộ trưởng Kim dường như có chút mơ hồ, nghe Ninh Quang Diệu có chút tức giận, đành phải khúm núm nói:

- Vâng... lời nói của Thủ tướng thật là đúng, tôi sẽ gọi điện thoại, khiến người phía dưới thông báo xuống, cung cấp viện trợ tài chính!

Ninh Quang Diệu nặng nề mà hừ một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Bình tĩnh lại, Ninh Quang Diệu lại có chút lo lắng đứng dậy đi qua đi lại, ở trong phòng vòng vo vài vòng, mới dừng lại.

Yên lặng, Ninh Quang Diệu lấy ra bóp da, lại lần nữa từ bên trong rút ra một tấm ảnh chụp cũ đã ố vàng, nhìn người phụ nữ trong ảnh khuôn mặt điềm tĩnh, hơi hơi xuất thần.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng truyền đến âm thanh một người phụ nữ nói:

- Quang Diệu, anh ở bên trong sao? Em vào nhé...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 701

Tây Thi

Ninh Quang Diệu vội đem ảnh chụp nhét trở về, có chút gấp gáp cười nói:

- Ô, Thúy San à, anh ở đây.

La Thúy San nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, bưng một chén trà tiến vào, nhìn Ninh Quang Diệu dịu dàng cười nói:

- Vừa về đến nhà liền vào trong phòng, đi làm một ngày không mệt mỏi sao, uống chút sâm Mỹ, em thấy mình mấy ngày nay hơi nóng giận.

Ninh Quang Diệu trong mắt hiện lên một tia cảm động, nhận chén trà, nói:

- Em đi làm cũng mệt mỏi mà, còn chăm sóc anh, thật là phiền em quá.

La Thúy San mỉm cười lắc đầu, khéo mắt vừa mới liếc tới màn hình máy tính trên bàn của Ninh Quang Diệu, hơi hơi sững sờ.

Ninh Quang Diệu uống vài ngụm trà sâm Mỹ, gặp ánh mắt La Thúy San dừng lại ở màn hình máy tính, trên mặt có chút xấu hổ, vội hỏi:

- Đúng rồi, Quốc Đống còn không chịu về sao.

- Đúng vậy.

La Thúy San quay đầu lại, bắt đầu dĩ cười nói:

- Đứa nhỏ này cũng hăng hái giống mình, mình cũng thật là, dù thế nào cũng là thân sinh phụ tử, chúng ta chỉ có một người con trai, Quốc Đống nếu không đúng, mình cũng nên cho nó một lối thoát thích hợp.

- Hừ, co được dân được, mới có thể làm nên đại sự, nó không chịu được đả kích như vậy, về sau như thế nào tiếp quản được Ninh gia!? Khi anh còn trẻ cũng không có điều kiện thuận lợi như nó bây giờ, tuổi nó bây giờ đã lên làm cán bộ cấp Giám đốc sở, còn muốn thế nào nữa?! Anh thấy chiêu chuộng làm hư nó, vì sao mọi người nhìn thấy nó là nhượng bộ lui binh! Cũng không nhìn, đối phương Dương gia là dễ chọc sao!?

Ninh Quang Diệu chỉ tiếc rên sất không thành thép nói.

La Thúy San yên lặng gật gật đầu.

- Quả thật, sau khi cha qua đời, tuy rằng chúng ta vẫn là có ưu thế nhất, nhưng chung quy tư cách có chút miễn cưỡng, cũng không có thể chống chọi hai vị lão nhân Dương gia, Lý gia kia.

Ninh Quang Diệu thở dài.

- Tóm lại, mình nên tìm thời gian thích hợp khuyên nhủ nó, thực không chịu thua, anh sẽ suy xét đưa nó đi xuống phía dưới rèn luyện!

La Thúy San vừa nghe, thất thanh nói:

- Đi nơi khác sao? Việc này... việc này có nhất thiết không, đi ra bên

ngoài chỉ là cần đầu một chút lý lịch, thứ này Ninh gia chúng ta căn bản không cần, có chỗ nào có thể so sánh với Yên Kinh nơi rèn luyện con người này? Quang Diệu, mình đừng có gấp, Quốc Đống mặc dù có chút không hiểu chuyện, nhưng công tác là không thành vấn đề!

Ninh Quang Diệu không thể không hừ một tiếng, cũng không cãi lại vợ mình.

La Thúy San sắc mặt u ám bất định một lát, bỗng nhiên thấp giọng nói:

- Minh... Là đang lo lắng cho Tiết Tử Tĩnh sao...

Ninh Quang Diệu tay cầm chén trà run lên, thiếu chút nữa làm nước trà đổ ra ngoài, ngạc nhiên nhìn La Thúy San.

- Em... Sao lại...

La Thúy San sắc mặt hơi đau khổ nói:

- Em đâu phải không biết năm đó mình cùng Tiết Tử Tĩnh từng có một câu chuyện xưa, việc này có cái gì đáng kinh ngạc đâu. Tuy nhiên sau này cô ta được gả cho người nhà họ Lâm, còn sinh ra Lâm Nhược Khê, chúng ta lại sớm có con cái, cuộc sống dần ổn định, em cũng không nhắc tới cái gì.

Ninh Quang Diệu âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chợt dạ cười cười.

- Dù sao cũng là cố nhân, hơn nữa cha mẹ cô ấy đều mất rồi, anh chỉ là có chút thương tiếc đứa nhỏ kia. Huống chi, Quốc tể Ngọc Lôi đích thật là dây chuyền sản xuất trọng yếu khu kinh tế Giang Nam. Anh cũng hy vọng, có thể chống đỡ qua cửa ải này.

La Thúy San đáy mắt chảy qua một tia lạnh lẽo, giây lát lướt qua, ngẩng đầu dịu dàng nói:

- Công việc mình rất bận, việc này tạm thời bỏ qua một bên. Em vừa lúc ngày mai có việc đi Trung Hải khảo sát, thay mình đi giúp Ngọc Lôi khơi thông quan hệ. Những người đó nếu không ai đi giám sát, đều làm ăn không tử tế, hay là em đi xem được thì tốt hơn.

- Em... Thật sự?

Ninh Quang Diệu có chút không thể tin được.

La Thúy San liếc mắt nhìn chồng một cái.

- Chẳng lẽ em vì mình và Tiết Tử Tĩnh từng có một đoạn tình, sẽ hận chết con gái của Tiết Tử Tĩnh sao? Trẻ con là vô tội, em cũng vì kinh tế quốc gia mà suy xét.

Ninh Quang Diệu cảm động vô cùng, đi lên trước, cầm lấy hai tay của người vợ.

- Năm nay phải đối mặt với những mưa gió khó khăn, anh trong lòng vẫn đều cảm ơn. Không ngờ tấm lòng của em còn bao dung hơn so với sự tưởng tượng của anh. Một người chồng như anh thật không bằng em... Thúy San à, anh nói thật, anh vẫn còn lo lắng em sẽ không vui khi thấy anh quan tâm đứa nhỏ kia. Là anh rất xin lỗi em. Nếu em có thể thay anh đi chăm sóc nó một chút, thật sự rất cảm kích em.

La Thúy San lắc đầu, chân thành tha thiết dịu dàng cười nói:

- Với em mà nói, chỉ cần có thể giúp đỡ mình, những thứ khác đều không sao cả...

Ninh Quang Diệu thâm tình nhìn người vợ trước mắt, trên gương mặt mang theo nét tang thương, hốc mắt hơi hơi ướm ắt, cuối cùng, dùng sức ôm lấy bà...

Trung Hải, tòa nhà Quốc tế Ngọc Lôi, đèn đuốc sáng trưng.

Đã tới thời gian rạng sáng, nhưng toàn bộ người trong tòa nhà chưa ai tan tầm về nhà.

Không ít nhân viên thay nhau nghỉ ngơi cũng chủ động về tới công ty, luân phiên làm việc trước máy tính, để cho một bộ phận khác có thể được tiếp tế một ít thức ăn nước uống.

Dựa theo yêu cầu của Lâm Nhược Khê, cứ mười phút, nhóm kế toán của công ty lại mua vào một lượng lớn cổ phiếu. Những bộ phận khác cũng đều đang trấn an người hợp tác khắp nơi, tận lực lôi kéo các tổ chức.

Trong phòng họp tổng chỉ huy, Lưu Minh Ngọc đã trở lại công ty cùng những cán bộ cấp cao của các bộ phận khác đang chặt chẽ thảo luận cái gì, còn Lâm Nhược Khê vẫn như cũ, ngồi ở vị trí của mình, nhìn các loại số liệu trên màn hình, dường như đang xuất thần.

Lúc này, cửa phòng họp bị mở ra, mọi người bên trong bỗng nhiên ngửi được một mùi cay nóng, trong lúc nhất thời, mọi người trong phòng hội nghị đều nhìn phía cửa...

- Ha ha, cái mũi các người đều rất mẫn cảm nha.

Dương Thần bỗng nhiên hai tay cầm theo túi to túi nhỏ một đồng đồ, vui vẻ từ từ đi vào một bên, đem đồ đặt tới trên bàn hội nghị, để thẳng lên không ít văn kiện đặt ở phía dưới.

Nếu trước đây, khẳng định có người sẽ bắt mẫn cho rằng Dương Thần tùy tính và quấy rầy, nhưng hiện tại Dương Thần thân phận là chồng của Chủ tịch, mọi người không tiện chất vấn cái gì.

- Giám đốc Dương, cái gì vậy?

Một quản lý hỏi.

Lâm Nhược Khê sắc mặt trong trẻo lạnh lùng quay đầu, cũng nhìn Dương Thần.

- Còn có thể là cái gì, bữa ăn khuya đó.

Dương Thần nói xong, từ trong túi lấy ra từng túi ni lông đựng đồ ăn vặt, các loại xiên cay, bánh mật xào, sườn chiên, đủ loại đồ ăn vặt ở chợ đêm, được đặt ra trên mặt bàn.

Mọi người căn bản cơm chiều không ăn no, lại công tác tới rạng sáng, vừa thấy những thứ mà ngày thường cũng không thèm liếc mắt nhìn, đều có chút nuốt nước miếng.

Nhưng, mọi người vẫn là đem ánh nhìn Lâm Nhược Khê trước...

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng gật gật đầu:

- Không cần nhìn tôi, ăn đi.

Mọi người lúc này mới vui vẻ chạy đến chỗ ấy, đều tự cầm một ít, bắt đầu ăn ở trong phòng hội nghị.

Dương Thần sau khi lấy cho Lưu Minh Ngọc một chén mì sợi thịt bò, lại cầm mấy xiên thịt dê nướng, đưa đến bên miệng Lâm Nhược Khê, nói:

- Nào, há mồm!

Lâm Nhược Khê nghiêm túc nhíu mi, nhỏ giọng nói:

- Vì sao Minh Ngọc được ăn mì thịt bò, em chỉ có thể ăn thịt dê xiên nướng...

Tuy rằng nhỏ giọng, nhưng Lưu Minh Ngọc ngồi gần đấy vẫn nghe thấy, cô cũng phát hiện trong tất cả thức ăn, chỉ có cô một mình có mì thịt bò ăn, cho nên lúc này đành phải giả vờ cái gì cũng không biết, cúi đầu ăn mì.

Dương Thần cười khan vài tiếng, tiến đến Lâm Nhược Khê bên tai nói:

- Minh Ngọc về sau có ba cô ấy nuôi, cho dù không ở Ngọc Lôi công tác, cũng được chăm sóc tốt. Em à... Không làm Chủ tịch thì theo anh cùng nhau bán thịt dê xiên nướng, hiện tại nên thích nghi với khẩu vị này trước, đây là do anh mượn quầy hàng riêng tự mình nướng đó!

Lâm Nhược Khê vừa nghe, nhất thời xấu hổ nhìn hắn.

- Đùa như vậy vui lắm sao! Em mới không cần thích nghi đâu!!

Dương Thần nhún vai:

- Được, vậy em không ăn, thịt dê xiên nướng cũng cho Minh Ngọc luôn, uổng phí công anh nướng lâu như vậy...

Lâm Nhược Khê vừa nghe, vội vàng lại nói:

- Không được! Em... Em cũng không ăn cơm chiều.

- Em không phải nói không cần thích nghi sao, bà xã, em không thể thay đổi như vậy chứ.

Dương Thần có chút vô tội nói.

- Phụ nữ vốn hay thay đổi, lấp đầy cái bụng đói cũng không thể sao.

Lâm Nhược Khê cũng không nói nhiều, trực tiếp cầm lấy thịt dê xiên nướng trên tay Dương Thần, từng miếng nhỏ cắn ăn ngon lành.

Vài người quản lý cao cấp vừa ăn bữa ăn khuya, vừa châu đầu ghé tai, tuy rằng công ty tại vạ đến nơi, nhưng có thể ở thời điểm này nhìn thấy Lâm Nhược Khê ăn thịt dê xiên nướng, thật đúng là thật sự mới mẻ!

Dương Thần lại đem mấy xâu thịt dê xiên nướng đưa tới trước mặt Lâm Nhược Khê, ước chừng hai mươi mấy xâu, xoay người nói với mọi người:

- Không cho phép ai ăn vụng thịt dê xiên nướng của bà xã tôi! Nếu tôi mà biết tôi sẽ đem người đó ném xuống từ mái nhà!

- A? Vâng vâng...!!

Vài nhóm quản lý ở đây dờ khóc dờ cười, nhưng đều gật đầu đồng ý, kỳ thật dựa vào lá gan bọn họ, cũng không dám đoạt đồ ăn của Lâm Nhược

Khê.

Lâm Nhược Khê đuổi chân đá đá ở bắp chân Dương Thần, khuôn mặt nhanh chóng đỏ như quả táo, người này là ai vậy!

Dương Thần cười ha hả, căn bản không cảm thấy ngượng ngùng, lại sửa sang lại, cầm mấy chiếc túi to còn lại đi ra ngoài.

Lâm Nhược Khê hỏi:

- Phải đi tới chỗ Thiện Ny không?

Dương Thần bước chân dừng lại một chút, quay đầu lại cười nhỉnh nói:

- Bà xã anh minh, dự liệu như thần.

- Hừ!

Lâm Nhược Khê khinh thường nói:

- Thật đúng là một người cũng không chịu buông.

Dương Thần than thở nói:

- Không có biện pháp a, bận quá, đưa qua chỗ Thiện Ny xong, còn phải đưa cho An Tâm.

- An Tâm?

Lúc này Lưu Minh Ngọc cũng tò mò, xoa xoa đầu môi còn dính canh thịt bò, hỏi:

- An Tâm cũng ở lại công ty không trở về?

- Đương nhiên a!

Dương Thần đắc ý nói:

- Nếu An Tâm không giúp anh giữ vị trí, anh làm sao có thể ra bên ngoài mua bữa ăn khuya!? Cái này là phân công hợp tác!

- Em nghĩ anh chính là muốn rảnh rỗi.

Lâm Nhược Khê oán hận cắn một miếng thịt dê xiên nướng, lười liếc mắt nhìn người có da mặt dày này một cái.

Đúng lúc này, Dương Thần bỗng nhiên một bước, thân hình vọt đến gần chỗ Lâm Nhược Khê, cúi người, ngay trên mặt Lâm Nhược Khê dùng sức hôn "chụt" một cái thật lớn!

Một tiếng này, khiến toàn bộ những người khác trong phòng làm việc đều ngây dại!

Lâm Nhược Khê cũng có chút ngây ra, theo bản năng sờ sờ khuôn mặt còn ẩm ướt, thiếu chút nữa không kinh hô lên! Không ngờ ngay trước mặt nhiều người như vậy lại bị hôn!

Dương Thần trừng mắt nhìn, nói:

- Thế nào đều được, thả lỏng một chút, mặc kệ kết quả thế nào, vấn đề lớn đến mấy, cuối cùng còn có anh chống đỡ.

Lâm Nhược Khê ánh mắt đầy tình cảm nhìn người đàn ông, thất thần một hồi lâu, mới hơi hơi gật gật đầu.

- Cái gì cũng đừng sợ! Cổ đại không phải là có đậu hũ Tây Thi sao, cùng lắm thì theo anh bán thịt dê xiên nướng làm thịt dê xiên nướng Tây Thi!

Dương Thần vỗ bộ ngực nói.

-...

Vừa mới còn trong mắt nổi lên một tia cảm động, nghe nói như thế, Lâm Nhược Khê tức thì lại nghiêng răng nghiêng lợi:

- Cút!

Dương Thần bật người vội vội vàng vàng chạy đi, một đường vẫy tay với những người ngồi trong phòng hội nghị, khiến tất cả mọi người đều trợn mắt.

Lưu Minh Ngọc càng cố nén cười, ăn mấy miếng mì, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hướng Lâm Nhược Khê nói:

- Tổng giám đốc Lâm, nếu tôi nhớ không lầm, ngày mai chính là ngày đấu thầu phát triển ba dự án bất động sản tại Biện Châu, nơi đó chúng ta chuẩn bị hơn một tỷ tiền đầu tư, hiện tại quân bài chưa lật đều bị phơi bày hết rồi, còn tiếp tục đi đấu thầu hay không?

Lâm Nhược Khê nghe được việc này, vẫn là lập tức nghiêm túc lên, cũng không nghĩ nhiều, nói:

- Đương nhiên phải đi, tuy nhiên tôi sẽ phái những người khác đi, cô ở lại tổng bộ chỉ huy ban Quan hệ xã hội là tốt rồi.

- Tổng giám đốc Lâm, việc này không ổn.

Lại một người quản lý sau khi nghe được câu chuyện, vội vàng nói:

- Hiện tại giá cổ phiếu chúng ta đã rớt xuống ba mươi phần trăm! Thời điểm như thế này lại đi đấu thầu dự án lớn như vậy, hơn nữa đối thủ có sự chuẩn bị, chúng ta như vậy không phải tự tìm đường chết sao!?

- Đúng vậy tổng giám đốc Lâm, như vậy càng lún càng sâu a!

Lâm Nhược Khê không hài lòng nói:

- Tôi đương nhiên biết, nhưng vấn đề là nếu chúng ta thật sự không đi, ngoại giới khẳng định sẽ cho rằng vì chúng ta hoàn toàn vô lực chống cự, công nhân cũng sẽ hoàn toàn mất đi sự tin tưởng.

Mọi người nghe xong, tuy rằng cảm thấy không ổn, nhưng lại cảm thấy có đạo lý, lòng người tan, mới là điều kinh khủng nhất.

Mà đúng lúc này, một gã trợ lý tạm thời chạy vào phòng họp, kinh hoảng nói:

- Tổng giám đốc Lâm, không tốt rồi, vài đại cổ đông yêu cầu mời dự họp hội nghị khẩn cấp, yêu cầu đổi mới Tổng giám đốc điều hành! Bằng không... Bằng không bọn họ sẽ bán ra cổ phần của bọn họ với giá thấp!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 702

Ăn Mấy Miếng

Tin tức này vừa đến đã khiến tất cả mọi người ở đây kinh hãi.

- Bây giờ tình hình đang khẩn cấp, đòi Chủ tịch cái gì!?

- Hừ... lúc bọn họ mua vào một lượng lớn cổ phần đã mất trăm triệu, lúc này chốc lát giảm ba, bốn lần, thì chỉ còn là mấy chục triệu a! Muốn không vội cũng khó!

Lâm Nhược Khê lạnh giọng nói với người trợ lý kia:

- Cậu nói cho bọn họ, muốn bán thì bán, đừng tưởng rằng uy hiếp tôi như vậy, tôi sẽ thuận ý bọn họ.

Trợ lý vừa nghe, vẻ mặt cầu xin nói:

- Tổng giám đốc Lâm... Kia... Kia thực là trở mặt ư?

- Như thế nào, chẳng lẽ cậu muốn cho tôi từ chức?

Lâm Nhược Khê hỏi lại.

Một quản lý cao cấp lập tức tiếp lời nói:

- Tổng giám đốc Lâm, nếu không tôi đi khuyên nhủ nhóm cổ đông, hiện tại trên tay đại cổ đông có gần ba mươi phần trăm cổ phần, nếu bị bán đi như vậy, chúng ta hoàn toàn không thể kéo trở lại nữa!

Lâm Nhược Khê hừ lạnh nói:

- Nên làm gì thì đi làm đi, tôi nói không cần phải xen vào thì không cần phải xen vào! Thời điểm bọn họ mua là gần gấp hai giá hiện tại, chẳng lẽ thực sự cam tâm lỗ một nửa bán đi như vậy?

Nhóm quản lý cao cấp ngơ ngác nhìn nhau, đều chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, chỉ cầu mong Lâm Nhược Khê tính kế là chính xác. Huống chi, cổ phần giữ nhiều nhất vẫn là Lâm Nhược Khê, những cổ đông có cổ phần kia cũng là mua được từ trên tay cô.

Người chịu thiệt nhất đã nói như vậy, bọn họ có biện pháp nào!?

Đêm nay, nhất định là rất bận rộn với các loại chấn động trong lòng.

Thời gian chậm rãi qua đi, mặt trời ngày hôm sau cứ theo lẽ thường mọc lên, rực rỡ mà xán lạn, không bởi vì bầu trời Trung Hải có mây xám, mà bị ảnh hưởng.

Ở trong biệt thự ven biển, rèm che cửa sổ lầu hai từ từ kéo ra.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào phòng ngủ, mang theo sóng gợn nhẹ nhàng, không khí tràn ngập mùi trầm hương thoang thoảng.

Trên chiếc giường lớn, đệm chăn màu trắng, khuôn mặt tiều tụy của Ngô Nguyệt lim dim mắt buồn ngủ.

Nhìn bốn phía, Ngô Nguyệt sờ sờ trên đầu có chút sưng lên, chậm rãi

ngồi dậy đến tựa vào lưng giường, có chút thất thần.

Tối hôm qua khóc một trận, chính mình cũng không biết như thế nào liền ngủ thiếp đi, giờ phút này tại đây tỉnh lại, hẳn là tối hôm qua Lý Minh Hòa đã ôm cô tới nơi này.

Cửa phòng ngủ mở ra, Lý Minh Hòa bưng một chiếc khay, bên trên bày một ít thức ăn và cháo trắng, ngô bắp, mùi thơm bốc lên bốn phía.

Đi tới bên người Ngô Nguyệt, Lý Minh Hòa dịu dàng cười nói:

- Em tỉnh rồi ư, anh cũng không biết nấu cơm cho lắm, chỉ có thể làm vài món đơn giản, em tối hôm qua vẫn không ăn cái gì, nhưng cũng không thể đau lòng quá. Anh nấu cho em một ít cháo, em ăn nhiều một chút.

Ngô Nguyệt nhìn bữa sáng trước mắt, lại nhìn nam nhân tươi cười âm áp, trầm lặng nói:

- Anh không để em rời khỏi nơi này, em sẽ không ăn.

Lý Minh Hòa nụ cười cứng lại, cổ nén tức giận, tận khả năng bình tĩnh nói:

- Nguyệt nhi, anh sẽ không cho em đi ra ngoài. Ở trong này là an toàn nhất. Bọn họ hiện tại khẳng định đã phát hiện anh động thủ rồi, mà em cũng bị nghi là tòng phạm. Sau khi rời khỏi đây sẽ rất khó xong việc. Anh sẽ không cho em đi mạo hiểm, đợi sự việc xong xuôi nếu muốn đi, em muốn đi nơi nào anh đều tùy ý em.

Ngô Nguyệt quay đầu đi chỗ khác.

- Anh đi ra ngoài đi, em không muốn ăn.

- Em nhất định phải ăn!

Lý Minh Hòa giọng nói lớn tiếng một chút, cắn răng nói:

- Coi như là vì đứa con trong bụng của chúng ta, em cũng phải ăn! Chẳng lẽ em muốn cho đứa nhỏ đi theo em còn chưa sinh ra đã phải chịu đói sao!?

Ngô Nguyệt thân thể run lên, trong mắt ngập nước mắt, hiển nhiên rất là thống khổ.

Lý Minh Hòa thở dài.

- Mặc kệ là thế nào, chuyện của chúng ta là chuyện của chúng ta, đừng làm cho trẻ nhỏ phải chịu tội.

Ngô Nguyệt quay đầu lại, nhìn nam nhân, phức tạp không nói.

Lý Minh Hòa thấy Ngô Nguyệt bất động, đơn giản cầm lấy thìa, múc một chút cháo, cầm lấy thổi thổi cho nguội, mới đưa đến bên miệng Ngô Nguyệt.

- Anh dứt cho em, coi như anh cầu xin em, Nguyệt nhi, ăn vài miếng được không?

Ngô Nguyệt một bàn tay, run rẩy âu yếm ở chính bụng mình, hít sâu một hơi, hé miệng, vẫn là ăn...

Cùng lúc đó, nhóm nhân viên Quốc tế Ngọc Lôi, sau khi thị trường chứng khoán đóng cửa, rốt cục đã có một chút thời gian rảnh rỗi nghỉ ngơi. Không ít người vội vàng bắt đầu ngủ bù, có người còn chạy đi xử lý những nghiệp

vụ cần gấp mặt.

Lâm Nhược Khê bận rộn cả đêm cũng chưa nghỉ ngơi, cũng bị Dương Thần cưỡng ép kéo ngồi lên xe, một đường thẳng về đến nhà.

Dù sao một ngày một đêm không ngủ, lại làm công việc cường độ cao, nhóm viên chức có thể thay phiên nhau, còn cô Chủ tịch cũng là một người làm một mình.

Tuy rằng không muốn, nhưng vừa mới ngồi vào trong xe, Lâm Nhược Khê liền say sưa đi vào giấc ngủ, mãi cho đến lúc về nhà, mới nặng nề tỉnh lại.

Dương Thần kéo tay Lâm Nhược Khê còn đang mơ mơ màng màng đi vào trong nhà.

Vú Vương và Quách Tuyết Hoa lo lắng cả đêm đều đang ở trong phòng khách chờ, còn Trinh Tú bởi vì chuẩn bị thi nên không ở nhà.

- Ôi, đứa nhỏ này như thế nào sắc mặt kém như vậy?

Quách Tuyết Hoa đau lòng tiến lên đây nắm lấy tay Lâm Nhược Khê, sốt ruột nói:

- Mau đưa nó lên lầu nghỉ ngơi, ngủ một giấc, đứa nhỏ này, công ty gặp chuyện không may, cũng không quan trọng bằng sức khỏe của con mà!

Vú Vương cũng là khéo mắt rung rung, nói không ra lời.

Lâm Nhược Khê miễn cưỡng cười cười:

- Mẹ, vú Vương, con không sao, con lên lầu trước nhé.

Quách Tuyết Hoa gật gật đầu, vội cùng Dương Thần nói:

- Con đưa nó đi lên, nhìn con đi đường còn không vững nữa, cẩn thận kéo ngã!

- Nếu không thì để con giúp Nhược Khê tắm rửa một cái.

Dương Thần làm mặt cười nói.

- Cái tên tiểu tử này! Còn đứng đấy mà nói đùa!?

Quách Tuyết Hoa nắm đứa con một cái, phụ giúp hần khăn trương đưa Lâm Nhược Khê lên lầu.

Dương Thần cũng vui đùa nói, chỉ cần ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Nhược Khê yếu ớt phóng tới, đều khiến hần nhượng bộ lui binh.

Đưa nữ nhân đến phòng, Dương Thần nghe thấy mùi hương hoa nhài thoang thoảng trong không khí, liếm liếm môi.

Nếu không phải thời điểm như thế này, thật đúng là không có cơ hội tiến vào.

Sau khi đặt Lâm Nhược Khê ngồi ở trên giường, Dương Thần cũng không rời khỏi, mà là cùng ngồi ở bên người Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê hơi hơi ngậy người, vài phần khăn trương thấp giọng hỏi:

- Anh... muốn làm gì?

Dương Thần cười khẽ

- Không cần hiểu sai, anh cũng không muốn làm chuyện gì với em vào thời điểm mất tinh thần như vậy, anh rất để ý việc nữ nhân phối hợp...

Lâm Nhược Khê vốn cũng rất buồn ngủ, nghe được Dương Thần trêu đùa, cũng không miễn cảm giống như ngày thường.

- Vậy anh đi ra ngoài, em ngủ một chút.

Dương Thần không trả lời, mà là một bàn tay nắm bàn tay trắng nõn của Lâm Nhược Khê, vận nguyên khí, chậm rãi đưa vào...

Lâm Nhược Khê đang nghi hoặc, liền cảm giác được một luồng năng lượng ấm áp kỳ lạ dừng mãi vào trong cơ thể chính mình, xương cốt khắp cơ thể đều có cảm giác bị một loại sinh lực sung mãn cuộn sóng thổi quét...

Dần dần, Lâm Nhược Khê cảm giác được thần thanh mắt sáng, một chút mệt mỏi cũng không thấy nữa.

Lâm Nhược Khê lúc này mới đột nhiên nhớ tới, người kia giống như vốn còn có bản lĩnh như vậy, sau khi cứu trị mình trúng độc, cũng là cảm giác như vậy!

- Anh.... anh có thể nhanh như vậy khiến em khôi phục, vì sao ở công ty không làm như vậy!?

Lâm Nhược Khê có chút không vui nói.

Dương Thần buông tay Lâm Nhược Khê ra, khẽ hừ một tiếng.

- Nếu tại công ty cũng làm như vậy, vậy em còn ngoan ngoãn theo về nhà sao?

- Hiện tại công việc ở công ty dồn một đống lớn, là thời điểm nên về nhà sao!?

Lâm Nhược Khê bất mãn nhíu mi nói.

Dương Thần nói thẳng:

- Vậy cũng phải về nhà, em không phát hiện mẹ và vú Vương đều lo lắng rất nhiều cho em sao? Coi như là vì đề các mẹ nhìn thấy em mạnh khỏe, trở về nhà một chuyến cũng đáng mà. Hiện tại trong tất cả tin tức đều là tin tức tiêu cực của Ngọc Lôi, các mẹ trong lòng có bao nhiêu sốt ruột em biết không?

Lâm Nhược Khê ngây người trong chốc lát, cắn môi cánh hoa, vâng vâng nói:

- Nhưng hiện tại em đã bình phục... Hơn nữa đã gặp qua các mẹ, nên giờ có thể đi trở về.

Dương Thần thần bí cười, nói:

- Em thật muốn trở về công ty?

Lâm Nhược Khê có chút nghi hoặc, nhưng vẫn là gật gật đầu.

- Ừ, cùng lắm thì chính em lái xe tới đó, em biết anh cho dù tới công ty cũng sẽ không làm gì.

- Đây không thể được.

Dương Thần đứng dậy, nói:

- Hay là anh lái xe đưa em tới đó, thuận tiện trên đường mua chút gì ăn.

Lâm Nhược Khê luôn cảm giác ánh mắt Dương Thần có chút kỳ quái, nhưng là không thể biết đó là cái gì, đành phải ngoan ngoãn gật gật đầu. Tại thời điểm cảm giác an toàn xuống cực điểm, bản năng nữ nhân khiến cô hy vọng bên người vẫn là có người có thể dựa dẫm.

Tuy rằng vú Vương và Quách Tuyết Hoa vô cùng kinh ngạc, nhưng nhìn đến Lâm Nhược Khê tinh thần sáng láng đi xuống lầu, cũng không có thể cưỡng ép ngăn cản, đành bảo Dương Thần chăm sóc cô cho tốt, không nên quá mệt nhọc.

Ra cửa, ngồi trên xe, hai người lại lần nữa trở về công ty.

Lâm Nhược Khê ngồi ở ghế phụ xe, càng nghĩ càng cảm thấy cổ quái, hỏi dò:

- Anh không phải cố ý mang em đi ra đâu một vòng, căn bản không phải muốn cho em ngủ nghỉ đúng hay không? Nếu không, căn bản không cần mang em về nhà lại đột nhiên lập tức khiến em khôi phục tinh thần.

Dương Thần cười gian nói:

- Việc này không quan trọng, dù sao anh cũng vì chứng thực một suy đoán của anh. Nếu vẫn ở tại Công ty, có một số người, khả năng không thuận tiện hành động.

Lâm Nhược Khê đang khó hiểu, Dương Thần bỗng nhiên lái xe sang hướng khác, xe chạy tốc độ cao, tiến vào một quốc lộ.

- Anh đi nơi này làm cái gì? Muốn mua đồ ăn trong nội thành cũng có thể...

Không đợi Lâm Nhược Khê đang nói xong, ngay tại phía sau xe, một chiếc xe tải lớn vốn đi theo ở phía sau, bỗng nhiên "Rầm rầm" tăng tốc!!!

Đầu xe tải như một khối sắt thép lớn, mang theo khí thế khủng bố chưa từng có từ trước đến nay, trong chớp mắt chạy lên đè sát chỗ chiếc Bentley hai người đang ngồi!

Lâm Nhược Khê căn bản không kịp phản ứng, liền hoàn toàn ngất ngẫn cả người!

Chiếc xe Bentley màu đỏ tươi mà Dương Thần lái, cũng gần như đồng thời tăng tốc!!

Từ trước lúc xe tải tăng tốc, Dương Thần cũng đã đổi chế độ tự động thành người lái, và kéo tay ga, chuẩn bị đột nhiên tăng tốc!

Xe tải bị bỏ rơi mấy mét, ngơ ngẩn không thể đuổi theo!

Dương Thần hừ lạnh một tiếng, xe ra khỏi lối đi, trực tiếp linh hoạt xoay tròn một trăm tám mươi độ, dừng lại ở ven đường!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 703

Đường Rút.

Quán tính của chiếc xe tải quá lớn, không thể dừng ngay lại được, với tốc độ hơn một trăm km một giờ, thì sẽ đâm thẳng vào hàng rào lan can mất thôi!

“Panglangpanglang!!! Âm!!!”

Sau những tiếng chấn động, chiếc ô tô nằm bẹp dí một đồng bên đường, bụi vàng và khói đen bay tứ tung, khiến cho những chiếc xe đang lưu thông trên đường đều kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Lâm Nhược Khê vẫn chưa hoàn hồn trở mắt ra nhìn chiếc xe tải chổng ngược, vui mừng vì tìm lại được sự sống trong cái chết, nhưng cô cũng không vui sướng được lâu, mà đã bình tĩnh lại ngay được, quay lại nhìn về mặt trời tức của Dương Thần, nói:

- Anh... sớm đã biết là có người muốn hại em?

Dương Thần nhếch nhếch miệng,:

- Cũng không chỉ là đơn thuần muốn hại em, mà là muốn cả anh và em cùng rơi xuống, vốn dĩ là, sau khi em trúng độc không biết chừng bọn chúng có thể động thủ ở ngay trong viện, nhưng đáng tiếc em đã ra viện ngay rồi, cho nên làm hỏng kế hoạch của bọn chúng. Trong chốc lát lại không thể bày ra kế hoạch thích hợp hơn, cho nên lúc chúng ta từ viện trở về Ngọc Lôi, sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Bây giờ kẻ thù đã lấy lại được tinh thần, ở trụ sở của Ngọc Lôi thì không thể tùy tiện ra tay được, nhưng đợi đến khi chúng ta bị lạc đến nơi tương đối hẻo lánh này, đối phương không ra tay mới lạ.

- Anh nói là hai chúng ta ở cùng nhau?

Lâm Nhược Khê suy nghĩ rồi hỏi:

- Nếu như muốn giết em, em còn có thể hiểu được, dù sao thì Lý Minh Hoà cũng là hướng mũi dùi về phía em, huống hồ bọn chúng còn sợ em tìm được cơ hội phản kích lại, nhưng tại sao còn muốn giết cả anh? Lẽ nào bọn chúng có thù với anh sao?

Mặt Dương Thần hơi biến sắc, rồi sau đó cười nói:

- Ai biết được chứ, có lẽ chúng tính diệt cỏ phải diệt tận gốc, phòng trừ hậu họa, không cho anh cơ hội báo thù.

Lâm Nhược Khê hiển nhiên là không tin điều này, nhưng cũng không hỏi nhiều, bĩu môi nói:

- Thảo nào lại không muốn để em lái xe đến công ty, hóa ra đã sớm biết, cũng không nói trước với em một tiếng. Tuy rằng em biết chắc chắn anh

không sợ những thủ đoạn tầm thường như thế này, nhưng dù gì thì cũng phải để em chuẩn bị tâm lý đã chứ.

Dương Thần yên lặng, khởi động xe, tiếp tục đi, ánh mắt lóe sáng, hỏi:

- Nhược Khê, bây giờ, em có hận Lý Minh Hòa không?

Lâm Nhược Khê kinh ngạc nhìn Dương Thần, không hiểu tại sao đột nhiên lại nghiêm túc như vậy.

- Cũng chưa đến mức thù hận, nhưng chắc chắn em không thích con người đó, hơn nữa đến bây giờ em vẫn chưa biết, tại sao anh ta lại đối xử với em như vậy, vì muốn khiến cho em thất bại, khiến cho em mất mạng, có thể làm nhiều chuyện như vậy...

Dương Thần nhíu mày hỏi:

- Lẽ nào anh ta muốn giết em, giết anh, mà em lại không hề hận anh ta, anh thấy, có bắn chết anh ta thì cũng là điều nên làm.

Đôi mi của Lâm Nhược Khê chớp nhẹ:

- Em biết là anh lo lắng cho em, nhưng em thấy, tốt nhất là nên giải quyết theo pháp luật, nếu như bởi vì người khác làm xằng làm bậy, chúng ta cũng đi giết người theo họ, vậy thì chúng ta có khác gì so với bọn họ đâu?

- Đến lúc này rồi em còn giảng giải với anh về nhân nghĩa đạo đức cái gì nữa chứ? Anh ta muốn nghiền em thành thịt viên đến nơi rồi kia kìa! Dương Thần có chút mất kiên nhẫn cười nhạt.

Lâm Nhược Khê cắn cắn môi, nói:

- Em không phải thế anh... Trên thương trường em có thể khiến cho đối thủ bại trận, có thể lạnh lùng nhìn bọn họ khuynh gia bại sản. Nhưng em không thể nào ra tay với tính mạng của người ta, hoặc gián tiếp hạ thủ... em chỉ là một thương nhân bình thường, không làm được những chuyện quá khoa trương. Anh có thể cảm thấy em rất bà già, nhưng em không thể làm được chuyện giết người.

Dương Thần cười khở sở, lắc đầu:

- Đúng là phụ nữ, nhưng phụ nữ với nhau thì lại không giống nhau. Nếu như Sắc Vi mà gặp phải chuyện này, không cần anh phải nói, cô ấy sẽ tự dẫn người đến giết cho bằng hết, he he...

Lâm Nhược Khê giận dữ lườm hắn một cái:

- Anh không cần lấy Sắc Vi ra để khích tướng em, em sẽ không so bì với cô ấy về những việc như thế này, không phải anh biết Lý Minh Hòa ở đâu sao? Anh lợi hại như vậy, sao không trực tiếp bắt hắn ta đến đồn cảnh sát? Như vậy không phải xong xuôi hết mọi chuyện rồi sao!

Dương Thần than thở:

- Hắn ta không chết, đem hắn ta đi đâu thì có gì khác biệt chứ. Còn đánh rần động cỏ. Chi bằng thả dây câu dài hơn để câu con cá lớn, em không cần phải lo nữa, chuyện bảo vệ an toàn cho em, anh làm là được rồi.

Trong xe lại yên lặng một hồi nữa, hai người không nói với nhau câu nào.

Mãi đến cho đến khi đến được một quán ăn vặt ở trên đường, Dương Thần xuống xe mua một hộp bánh viên chiên cho Lâm Nhược Khê, rồi mới tiếp tục lên đường.

Nhìn hộp bánh viên chiên ôm trong lòng ngực, Lâm Nhược Khê lại nhìn vào khuôn mặt trầm tư của người đàn ông ngồi bên cạnh, u uất nói:

- Dương Thần... có phải em rất vô dụng không... khiến cho anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi?

Dương Thần cười cười:

- Đừng có nghĩ linh tinh, em có thể để cho một người đàn ông mặt dày, tâm địa xảo hoạt trở thành chồng của em, thì anh cũng có thể để một người phụ nữ có đôi chút quá đáng nhưng lương thiện trở thành vợ của mình. Hôn nhân vốn dĩ là nên tha thứ cho nhau, không phải sao, lấy đâu ra cặp vợ chồng hòa hợp với nhau một trăm phần trăm được chứ.

Khuôn mặt thanh tú của Lâm Nhược Khê mỉm cười, gật gật đầu...

Mười hai giờ trưa, tại trung tâm thành phố Trung Hải, trong phòng họp ở trụ sở chính.

Mặc một bộ âu phục rất đẹp, La Thúy San ung dung bước vào phòng họp cùng với mấy trợ lý của mình.

Các giám đốc của những ngân hàng lớn đã đợi được một lúc, lập tức mỉm cười chào đón, sắc mặt có hơi chút kích động, dù sao cũng là phu nhân của thủ tướng, lại là Trưởng ban quản lý cao cấp.

La Thúy San sau khi bắt tay lấy lệ, ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Chuyện của Quốc Tế Ngọc Lôi, đã đến mức nào rồi?

Một giám đốc ngân hàng tóc bạc trắng cười nói:

- Đa tạ sự quan tâm của Chủ nhiệm La, cổ phiếu của Quốc Tế Ngọc Lôi tung ra thị trường Mĩ đã giảm ba mươi lăm phần trăm giá trị, tình hình không được lạc quan cho lắm, hơn nữa tài liệu bị tiết lộ ra ngoài, khiến cho Ngọc Lôi rất khó trở tay, nhưng mấy ngân hàng lớn của chúng tôi đều đã nhận được thông báo của Trưởng ban giám sát, sẽ ưu tiên cho Ngọc Lôi hưởng một số chính sách có lợi, trợ giúp cho công ty lớn như vậy, vẫn có thể lý giải được.

Sắc mặt La Thúy San nửa cười nửa không, nói:

- Các vị giám đốc, đều là những lão nhân hoặc là những người có thừa kinh nghiệm trong lĩnh vực tài chính. Tôi muốn hỏi các vị, đại nạn lần này của Quốc Tế Ngọc Lôi, có cơ hội vượt qua không?

- Ay...

Lại một vị giám đốc khác thở dài, nói:

- Mặc dù không tiện nói, nhưng với kiến thức thông thường thì mọi người cũng có thể thấy rõ được. Cứ tình hình như thế này, khi mở cửa phiên giao dịch ngày hôm nay, cổ phiếu của Ngọc Lôi chắc chắn sẽ rớt giá điên cuồng. Đợi đến khi giảm đến năm mươi phần trăm rồi, đến lúc đó thì Đại La thần

tiền cũng không cứu được. Chúng tôi cũng đã tính rồi, trừ khi bây giờ Ngọc Lôi có bốn mươi tỷ tiền mặt dự trữ, và đầu tư toàn bộ số tiền đó vào chứng khoán, nhưng nếu thật sự có từng đó tiền, thì đã sớm thu mua rồi, chứ cũng chẳng đợi đến ngày hôm nay mà vẫn chưa có động tĩnh gì.

Các giám đốc ngân hàng khác cũng đều nghĩ như vậy, viện trợ tài chính, cũng giống như là uống rượu giải khát, nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ cho Ngọc Lôi không bị phá sản trong một thời gian.

La Thúy San sắc mặt sa sầm, bóp cổ tay nói:

- Một khi đã như vậy, vậy thì tôi thấy, các vị không cần phải tiếp tục đầu tư trong vô vọng nữa.

Mọi người vừa nghe, tất thấy đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ông giám đốc ngân hàng già hỏi:

- Chủ nhiệm La, hôm nay bà đến, không phải để bàn với chúng tôi về việc viện trợ cho Ngọc Lôi sao? Sao lại...

La Thúy San nói những lời thâm thúy:

- Thủ tướng bây giờ đang ở Yên Kinh, không nắm rõ được mọi chuyện, chỉ quan tâm đến danh tiếng của doanh nghiệp trong nước. Một khi các vị đã nói như vậy, cho dù Thủ tướng có muốn viện trợ, thì cũng phải xem xét đến tình hình. Đương nhiên, đây là tôi nói như vậy, mọi người cũng không phải nhận bất cứ trách nhiệm nào. Chỉ có điều, để cho Thủ tướng không phải quá khó xử, mong các vị coi như không có chuyện gì xảy ra là được rồi, đừng để cho Thủ tướng biết chuyện này... tôi nghĩ... hẳn mọi người có thể giúp chồng tôi giữ được chút thể diện, đúng không?

Các giám đốc ngân hàng nhìn khuôn mặt tươi cười của La Thúy San, đều cảm thấy rùng mình.

- Một khi Chủ nhiệm La đã nói như vậy, thì chúng tôi đương nhiên phải nghe theo rồi, sẽ không phí công nữa, chúng ta sẽ hủy bỏ kế hoạch viện trợ cho Ngọc Lôi...

Các giám đốc ngân hàng đồng thanh nói.

La Thúy San lộ vẻ thoải mái tự nhiên, cười nói:

- Mọi người đều đã vất vả rồi, lần này tôi đến, cũng không ở lại lâu, cơm trưa không cần làm, buổi chiều có cơ hội, nhất định sẽ đến cùng với Thủ tướng, sẽ cùng uống với các vị vài chén.

Mọi người khản trương đứng dậy, cúi người tiễn La Thúy San ra khỏi phòng họp, không dám có nửa tiếng dị nghị.

Đợi đến khi ra khỏi phòng họp, bước vào trong thang máy nội bộ, nụ cười trên mặt La Thúy San biến mất, lạnh lùng hỏi gã trợ lý phía sau, nói:

- Những thứ mà bảo cậu chuẩn bị, đã chuẩn bị xong chưa?

Tên trợ lý vội vàng trả lời:

- Đã xong xuôi hết cả rồi ạ, tư liệu vô cùng đầy đủ, bất cứ lúc nào yêu cầu cũng có thể đưa đến tay Lâm Nhược Khê.

La Thúy San khen:

- Làm tốt lắm!

Rồi lại hỏi:

- Đồ ngu xuẩn đó có còn đáng tin không?

Gã trợ lý cười gian xảo nói:

- Vâng, vẫn đang ở biệt thự, ở cùng với người phụ nữ bị anh ta lợi dụng.

- Đây là bước cuối cùng rồi, ở bên nước ngoài cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi, đề phòng ngộ nhỡ đường rút lui cũng không được để xảy ra sai sót.

La Thúy San nói.

- Vâng!

Cùng lúc đó, thang máy “tinh” một tiếng, cửa mở ra, đã đến tầng thấp nhất rồi.

Khuôn mặt La Thúy San một lần nữa lộ ra vẻ ôn hòa, kiêu ngạo mỉm cười, hơn hờ vui sướng bước ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 704

Điểm Nào.

Buổi chiều, ở đại sảnh tầng một của biệt thự ven biển.

Lưu Minh Hòa ngồi trên sô pha, vừa xem tin tức về Ngọc Lôi được phát liên tục trên ti vi, vừa nghe điện thoại với sắc mặt u ám.

- Bao nhiêu ngày như vậy vẫn còn chưa sắp xếp xong, không ngờ những gì anh nói vẫn chưa lần nào làm được, lẽ nào Lâm Nhược Khê và Dương Thần đó là thần tiên sao? Chuyện gì cũng có thể đoán ra sao?

Lưu Minh Hòa tức giận nghiến răng chặt vắn.

- Rất xin lỗi anh Lý, đội của chúng tôi trước đây chưa bao giờ gặp phải vấn đề khó giải quyết đến như vậy, hình như gã Dương Thần đó không phải là người đơn giản, hắn và những người xung quanh hắn đều hóa giải được những âm mưu mà chúng ta xếp đặt, nhưng hắn không hề trực tiếp phản công, điều này khiến chúng tôi cảm thấy rất bất ngờ.

Người ở đầu dây bên kia nói có vẻ không cam tâm.

Lưu Minh Hòa chớp chớp mắt:

- Một khi đã như vậy, các anh tạm thời đừng khinh xuất, tôi sẽ nghĩ cách tìm người đến giúp đỡ các anh.

- Vâng! Cảm ơn sự rộng lượng của anh Lý!

Hừ mạnh một tiếng, Lưu Minh Hòa cúp điện thoại.

Đứng dậy, Lưu Minh Hòa đi về phía cửa biệt thự.

- Nguyệt Nhi, em muốn đi đâu?

Đứng ở cửa, rõ ràng là Ngô Nguyệt đang muốn lén lút chuồn ra khỏi biệt thự!

Ngô Nguyệt vội vàng quay đầu lại, cắn môi, rồi không chút do dự mở cánh cửa ra, chạy thẳng ra ngoài!

Nhưng không để cho Ngô Nguyệt chạy ra quá cửa, ở ngoài cửa đột nhiên xuất hiện hai gã cao to cầm súng, ngăn cô lại, rồi tổng cô vào phòng.

Ngô Nguyệt hoảng hốt lui vào trong phòng, cánh cửa đóng sầm lại, trừng mắt nhìn Lưu Minh Hòa, giọng run run hỏi:

- Lưu Minh Hòa, anh có ý gì, muốn nhốt tôi lại sao?

Lưu Minh Hòa bước đến trước mặt Ngô Nguyệt, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của cô:

- Sao lại có thể như thế được, em là mẹ của con anh sau này, anh phải đối xử tốt với em, chỉ có điều tình hình bây giờ có hơi đặc biệt, nên em nhất định phải ở bên cạnh anh, để anh còn bảo vệ em.

- Tôi không muốn nghe những cái cớ buồn nôn, ghê tởm của anh nữa, tôi

đã nghe thấy hết rồi, anh muốn mưu sát hai vợ chồng Tổng giám đốc Lâm đúng không? Tôi sẽ không để cho anh đạt được mục đích đâu, tôi phải đi nói cho Tổng giám đốc Lâm biết!!

Ngô Nguyệt bướng bỉnh nói.

Lưu Minh Hòa lắc đầu cười:

- Nguyệt Nhi, đúng là em ngây thơ quá, em còn cho rằng Lâm Nhược Khê và Dương Thần còn chưa biết rằng anh phái người đến mưu sát hai người bọn chúng sao? Bọn chúng đã sớm biết được anh muốn giết bọn chúng rồi, chỉ có điều bọn chúng không có cách nào đối phó với anh. Hơn nữa... không cần biết bọn chúng có chết hay không, đợi sau khi Quốc Tế Ngọc Lôi phá sản, cái chức Tổng giám đốc đó của Lâm Nhược Khê cũng không còn làm nổi nữa rồi. Ngọc Lôi sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay anh thôi.

- Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy! Anh chỉ là người ngoài, cho dù Tổng giám đốc Lâm có từ chức, thì cũng không đến lượt anh!

Ngô Nguyệt khinh thường nói.

- Người ngoài? À, đến lúc đó em sẽ biết anh rốt cuộc là ai.

Lưu Minh Hòa nâng cằm Ngô Nguyệt lên:

- Lâm Nhược Khê chỉ là một loại cỏ dại mà không ai cần thôi, để cho cô ta bay lượn nhiều năm như vậy, đã là quá ưu đãi với cô ta rồi đấy. Không còn lâu nữa đâu, anh sẽ cho em xem, Tổng giám đốc Lâm mà em luôn tôn kính trong lòng, sẽ phải chịu thất bại như thế nào.

Ngô Nguyệt còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Lưu Minh Hòa bịt miệng lại.

- Không cần nhiều lời, tức giận sẽ không tốt, nếu động thai thì anh sẽ rất lo lắng đấy.

Lưu Minh Hòa ôm lấy Ngô Nguyệt, dẫn vào trong phòng:

- Tốt nhất là em hãy ngoan ngoãn theo anh lên trên lầu, nghỉ ngơi cho tốt, anh đã cho người ra ngoài mua đồ ăn tươi rồi, đợi chút nữa sẽ làm cho em những món ăn dưỡng thai ngon lành, không cần quan tâm nhiều đến những chuyện căng thẳng như thế này.

Về mặt Ngô Nguyệt vô cùng u ám, nhưng cũng không thể nào kháng cự được, chỉ còn cách để mặc cho người đàn ông này dẫn mình lên lầu.

Sau khi dẫn Ngô Nguyệt về phòng, Lưu Minh Hòa vừa xuống lầu, liền nghe thấy tiếng cửa mở.

Dây thần kinh lại căng lên, Lưu Minh Hòa cẩn thận nhìn ra phía bên đó, nhìn thấy người đến, mới thở phào nhẹ nhõm, đem theo nụ cười nịnh nọt.

- Sao bà đột nhiên lại đến Trung Hải vậy?

Lưu Minh Hòa bước lên, ân cần hỏi han.

La Thúy San ăn mặc rất đẹp, sau khi đã sắp xếp xong mọi chuyện. Liền tới đây luôn.

La Thúy San nhìn cách bài trí của ngôi biệt thự.

- Sống ở chỗ này, không bị quấy rầy gì chứ?

Lưu Minh Hòa vội vàng nói:

- Cảm tạ bà đã quan tâm như vậy, còn phải rất nhiều người đến bảo vệ tôi, thực sự vô cùng cảm kích...

- Nếu thực sự cảm kích tôi, thì hãy làm mọi chuyện cho đẹp để một chút, tôi mất bao nhiêu công sức nuôi dạy cậu bao nhiêu năm như vậy, không phải để cậu lấy đi tất cả mọi thứ tốt đẹp.

La Thúy San không thèm nhìn người đàn ông này, thong thả bước đi nói:

- Nếu như không phải vì niệm tình của cha cậu trước đây, thì tôi cũng đã không giúp cậu, cậu có hiểu ý của tôi không?

Lưu Minh Hòa hơi biến sắc:

- Từ trước đến nay tôi chưa từng có bất cứ sự hoài nghi nào đối với bà, người mà tôi hận là Lâm Nhược Khê, vì vậy tôi sẽ tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của bà.

La Thúy San quay người lại, cười nói:

- Cậu có biết điểm mà tôi coi trọng nhất ở con người cậu là gì không?

Lưu Minh Hòa lắc đầu.

- Sự dối trá của cậu.

La Thúy San cười nhạt:

- Cậu cho rằng tôi sẽ tin, trong lòng cậu không hận tôi sao? Tôi tin, nếu như cho cậu một cơ hội, cậu hận không nghiền nát xương cốt của tôi ra ý chứ... Nhưng người như cậu, cũng có cái hay, có thể vì những thứ thực tế, có làm chó làm lợn không bằng lũ súc sinh cũng cảm thấy không có gì đáng tiếc, tôi chính là thích cái gã không ra gì như cậu đấy... Nhưng không thể sánh được với tiền bạc và quyền lực, không đúng sao?

Cơ mặt Lưu Minh Hòa cứng nhắc, so với khóc thì mỉm cười còn khó coi hơn.

- Bà nói đúng.

- Ha ha!!

La Thúy San cười lớn hỏi:

- Tình hình của Ngọc Lôi như thế nào rồi.

Lưu Minh Hòa rất nhanh lấy lại cảm xúc của mình, nghiêm túc trả lời:

- Phản ứng của Lâm Nhược Khê đối với thế giới bên ngoài, giống như là Ngọc Lôi hoàn toàn có thể vượt qua được chuyện này. Hôm nay có mấy kế hoạch dự án lớn, Ngọc Lôi vẫn tham gia như bình thường. Trong đó có dự án đầu thầu ba khu phụ cận Biện Châu, Ngọc Lôi vẫn chưa ở tình huống phải lật quân bài tẩy cuối cùng. Vừa lúc này đài truyền hình cũng đưa tin, như thế này không khác gì tự tìm đường chết, không cần mấy công trình quan trọng đó mất đi, thì cũng đã đủ khiến cho những người đầu tư vào Ngọc Lôi hoàn toàn nhụt chí rồi, tin rằng khi thị trường chứng khoán đêm nay mở cửa, chỉ

trong một khoảng thời gian ngắn sẽ khiến cho cổ phiếu của Ngọc Lôi sụt giá.

- Vậy còn những kẻ ám sát?

Lưu Minh Hòa có chút hậm hực nói:

- Dương Thần còn khó đối phó hơn so với tưởng tượng, tất cả đều đã thất bại rồi.

Vẻ lạnh lùng lóe ra trong ánh mắt của La Thúy San:

- Mặc dù lai lịch cụ thể của Dương Thần, còn chưa thể khẳng định được, nhưng xem ra trước mắt, thì có vẻ hắn không phải là người bình thường, không thì lão già nhà họ Dương đã không coi trọng hắn như vậy. Chỉ đáng tiếc là không có cách nào lấy được ít tư liệu từ nhà họ Lý, không thì cũng có thể biết được rốt cuộc hắn từ đâu xuất hiện.

- Nếu vẫn không thể giải quyết được Lâm Nhược Khê và Dương Thần, vậy...

Lưu Minh Hòa có vẻ hơi lo lắng nhìn La Thúy San.

La Thúy San khinh thường nói:

- Vậy thì làm sao, Ngọc Lôi sụp đổ rồi, Lâm Nhược Khê mà gục xuống thì cả bây giờ sẽ chạy toán loạn thôi, có tôi giúp cậu, chính phủ cũng tham gia, một Tổng giám đốc doanh nghiệp đã mất uy tín như cô ta còn có thể làm được gì nữa? Huống hồ kinh nghiệm của cậu cũng đã đủ rồi, chỉ cần dựa vào chính sách của chính phủ. Sau hai năm Ngọc Lôi sẽ lại có thể hồi phục được lại như trước thôi.

Ánh mắt Lưu Minh Hòa lại một lần nữa trở nên tràn trề hy vọng.

- Tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực.

- Mới chỉ có tí chút như này mà cậu đã vui mừng như vậy, khó mà thành chuyện lớn được.

La Thúy San khinh bỉ nhìn anh ta một cái, quay người lại:

- Cướp đi Ngọc Lôi mà Lâm Nhược Khê quý trọng nhất, chỉ là bước đầu tiên thôi, con gái của Tiết Tử Tĩnh... ta sẽ từ từ tra tấn nó...

Lưu Minh Hòa lặng lẽ ngẩng đầu lên, nhìn cái bóng của La Thúy San, nghe những tiếng thì thầm như gió rít, ánh mắt đầy chứa đầy hận thù.

Lúc chạng vạng, cũng là lúc sàn giao dịch chứng khoán ở Mỹ mở cửa giao dịch, cổ phiếu của Ngọc Lôi lại một lần nữa chao đảo.

Trụ sở chính của Ngọc Lôi ở Trung Hải, nhân viên ngồi nhìn từng mã từng mã cổ phiếu bị bán tháo đi, dường như hồn bay phách lạc, không biết tiếp theo nên làm gì.

Trong phòng họp, ngoại trừ Dương Thần ngồi ung dung ngủ gật trên ghế ra, Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc cùng với tất cả những người thuộc tầng quản lý cấp cao cũng đều cau mày, bọn họ khó có thể tưởng tượng được, tình hình cứ tiếp tục như này, thì Ngọc Lôi không thể tiếp tục duy trì hoạt động được nữa.

Cứ tiếp tục như này, thì tiền trong công ty cũng chỉ đủ duy trì được một

khoảng thời gian mà thôi, những công ty hợp tác cũng sẽ đi đường vòng với Ngọc Lôi, đồng thời thị trường cũng sẽ rất khó để tiếp nhận, từ bước đầu tiên cho đến lúc gia công, tiêu thụ sản phẩm... một loạt dây chuyền sản xuất, sẽ trở thành một đồng phế thải!

- Tổng giám đốc Lâm, các đại cổ đông đã bắt đầu cắt thịt của mình rồi, bây giờ giá cổ phiếu của chúng ta không bằng bốn mươi phần trăm trước đây!

Trưởng ban kế toán nản lòng nói.

- Đây đều là do bọn ngân hàng khôn khiếp kia hiếp đáp chúng ta! Hôm qua còn nói sẽ cấp tiền viện trợ, rồi đột nhiên lại nói là khan hiếm, đây rõ ràng là ném đá xuống giếng mà!

Lâm Nhượng Khê vẫn ngồi ở ghế hờ hững không nói năng gì, không để ý gì đến bọn họ, mà cầm lấy điện thoại trên bàn, bấm một số điện thoại.

- Bắt đầu...

Lâm Nhượng Khê thản nhiên nói hai chữ, giống như nhắc đến một cái gì đó không tồn tại.

Những người ngồi trong phòng họp ngơ ngác nhìn nhau, không biết Lâm Nhượng Khê nói điều đó có ý gì.

Người lãnh đạo trẻ tuổi này từ trước đến nay vẫn luôn giống như bông hoa sen trên núi Tuyết Sơn, khó lòng có thể chạm tới được, không cần biết đến thái độ duy trì khoảng cách của những người xung quanh, hay là cái tính trầm mặc ít lời của cô, đều khiến cho người ta không thể coi thường được, thậm chí liếc nhìn cô thôi cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Nhưng đến lúc này, liên quan đến sự tồn vong của công ty, những người quản lý cao cấp cũng không kìm nổi cảm xúc của mình.

- Tổng giám đốc Lâm, cô mau mau ra chỉ thị, cho dù có vật lộn thì cũng phải liều mạng! Cứ như thế này, thì chúng ta phải tự tay viết đơn xin phá sản đây! Dù có bảo vệ được giá cổ phiếu thì cũng không ngăn cản được sự cạnh tranh của những công ty đối thủ!

- Bây giờ căn bản là không có ai chịu mua cổ phiếu của chúng ta, rõ ràng biết là một cái động không đáy, sao mà bảo vệ được!

- Chi bằng chúng ta bỏ bớt một số hạng mục, cố gắng hoàn thành những hạng mục quan trọng cho kịp tiến độ. Rồi tìm con đường khác?

Đúng lúc này, từ đầu đến giờ Mạc Thiện Ny không hề hé răng nửa lời, chỉ tay vào màn hình nói:

- Mấy người đừng nói nữa, nhìn đi.

Mọi người đang tranh luận lại nhìn về phía màn hình, rồi, tất cả đều tròn mắt há mồm!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 705

Đẹp.

- Sao lại thế này, đồng cổ phiếu vừa được bán tháo ra lúc này đâu?
- Có người thu mua rồi...

Trên sàn giao dịch, trong hai phút ngắn ngủi, không cần biết là ít hay nhiều, cổ phiếu của Quốc Tế Ngọc Lôi đã bị người nào đó đang thu mua điên cuồng!

Ánh chớp này chợt lóe lên, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi, dù sao cũng biết rằng chắc chắn sẽ lỗ, ai lại hồ đồ đi làm như vậy chứ!

Lưu Minh Ngọc dường như nghĩ ra điều gì đó, quay đầu lại hỏi Lâm Nhượng Khê:

- Là Tổng giám đốc Lâm vừa lúc này hạ lệnh phải không ạ?

Tất cả mọi người đều tò mò quay lại nhìn, bọn họ không thể giải thích được, cho dù Lâm Nhượng Khê có mua một số lượng lớn cổ phiếu như vậy, thì có tác dụng gì cơ chứ?

Lâm Nhượng Khê cũng không phủ nhận:

- Tôi đã ra lệnh cho tổ của Athéna dùng tốc độ nhanh nhất để thu mua cổ phiếu có trên sàn giao dịch.

- Nhưng... Tổng giám đốc Lâm, cho dù cô có bỏ ra hàng trăm triệu để thu mua toàn bộ số cổ phiếu, nhưng cũng chỉ là chụp giật, không làm nên được chuyện gì!

Một người quản lý đáng giọng nói, những người khác cũng không hiểu được cách làm của Lâm Nhượng Khê.

Vẫn ngồi ở trên ghế, bây giờ Dương Thần mới mở mắt ra, nhìn Lâm Nhượng Khê từ phía sau một lát, rồi tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp.

Lâm Nhượng Khê cũng không giải thích gì, yên lặng lấy một tập tài liệu từ chiếc túi ở bên cạnh mình, lấy ra một tập tài liệu mỏng, để lên bàn họp.

Lâm Nhượng Khê ngồi gần nhất, nhíu mày:

- Là thông báo trúng thầu?
- Trúng thầu? Là hạng mục nào?

Mấy người quản lý khác cũng nhích người đến gần hơn, lật vài trang xem nội dung của bản thông báo, rồi lại một lần nữa tỏ vẻ kinh ngạc.

Một người xem bản thông báo với vẻ mặt không thể tin được, rồi lại nhìn về mặt bình thần của Lâm Nhượng Khê, thất thanh nói:

- Tổng giám đốc Lâm, hôm nay chúng ta đã đấu thầu thành công ba công trình của Biện Châu?

- Anh không biết chữ sao! Ở đây không phải đã viết là thành công rồi hay sao?

Một người quản lý khác kích động vừa cười vừa mắng anh ta.

- Tôi không nhìn nhầm, không phải là giả, thông báo vừa mới đến ngày hôm nay đúng không?

- Lẽ nào đến thật giả anh cũng không thể phân biệt được sao? Đầu óc của anh chỉ để đùa thôi sao?

- Nhưng không phải phương án đấu thầu của chúng ta, đã bị tiết lộ ra ngoài rồi sao, đây là ba hạng mục quan trọng nhất của khu vui chơi giải trí, những công ty khác chắc chắn không bỏ qua cơ hội như thế này.

Mọi người vô cùng hoài nghi, đặt ra những dấu chấm hỏi lớn cho chuyện này.

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc nhìn Lâm Nhược Khê lạnh như băng không nói lời nào, cũng cảm thấy vô cùng hoài nghi, trao đổi ánh mắt với nhau, dường như cũng có nghĩ đến điều gì đó, nhưng lại cảm thấy khó mà tưởng tượng được.

Lúc này Dương Thần mới mở mắt ra, yên lặng nhìn người phụ nữ bình tĩnh đến kỳ lạ ngồi cách đó không xa, thần sắc có chút phức tạp...

Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng đã mở miệng, nói với Lưu Minh Ngọc:

- Minh Ngọc, cô đưa tin công ty chúng ta đã đấu thầu thành công. Ngoài ra, cô đến văn phòng của tôi, lấy đồ ở trong két bảo hiểm của tôi, mang đến đây, mật mã tôi đã đổi giống với mật mã ở két bảo hiểm của cô rồi. Đi.

Lưu Minh Ngọc cũng không hỏi nhiều, đứng dậy đi làm luôn.

Hơn mười phút sau, ở trong ngôi biệt thự ven biển.

Sau khi La Thúy San rời đi, Lý Minh Hòa mới để cho Ngô Nguyệt xuống lầu, lúc này, tuy rằng vẻ mặt Ngô Nguyệt vô cùng giận dữ, nhưng cũng chỉ có thể ngồi xem tin tức cùng với Lý Minh Hòa mà thôi.

Lý Minh Hòa nâng ly rượu vang lên, đắc ý cười nói:

- Lâm Nhược Khê biết cách giả ngựa chết thành ngựa sống, cô ta cho rằng, thu mua những cổ phiếu này thì có thể có tác dụng gì sao? Đúng là mèo khen mèo dài đuôi, thật là vô vị quá đi.

Ngô Nguyệt cảm thấy vô cùng đau lòng, cô rất muốn nói Lâm Nhược Khê nhất định sẽ không thất bại, nhưng cô lại không nhìn thấy tia hy vọng nào.

Đúng lúc này người dẫn chương trình của chuyên mục tin tức tài chính và kinh tế đột nhiên phát đi một tin mới nhất -Quốc Tế Ngọc Lôi đã trúng thầu dự án bất động sản Biện Châu!

Cùng với đó, thông báo trúng thầu cũng được hiện lên, hơn nữa điện thoại liên hệ với Ngọc Lôi cũng đã xác nhận bản thông báo này cũng mới có được cách đây chưa lâu.

Tin này, khiến cho Lý Minh Hòa nhú mày nhăn mặt, anh ta đương nhiên

biết dự án này vô cùng quan trọng, cho nên trong việc tung các tư liệu ra ngoài, bao gồm cả việc tung cả phương án đấu thầu của Quốc Tế Ngọc Lôi, nhưng anh ta không thể hiểu được, tại sao với tình hình như thế này, mà Ngọc Lôi vẫn có thể thắng thầu được?

Trên mặt Ngô Nguyệt lại ánh lên tia hy vọng, trong hai ngày gần đây, đây là tin tức duy nhất có lợi cho Ngọc Lôi!

Mà ngay sau khi tin tức này được phát đi không lâu, thì lại có một tin khác được phát trên ti vi -Quốc Tế Ngọc Lôi mời giới truyền thông đến họp báo, làm sáng tỏ tin tức bị trộm cắp!

Tin này vừa xuất hiện, giống như một quả bom tấn, không chỉ bùng nổ ở Trung Hải, mà còn ở phạm vi toàn thế giới, là sự kiện gây chú ý cho tất cả mọi người, không ai có thể tin được!

Tin giả? Những tư liệu bị tiết lộ ra ngoài đó không có vẻ gì là giả dối cả, mà lại là giả sao? Sao có thể như vậy được?

Ly rượu vang trong tay Lý Minh Hòa rơi xuống tấm thảm, vẻ mặt trở nên đông cứng, nuốt nước bọt, không nói được nửa chữ.

Tiếng điện thoại gọi đến, Lý Minh Hòa giật cả mình, đầu dây bên đó là La Thúy San, tức giận quát to!

- Tên ngu xuẩn nhà ngươi, chuyện này là như thế nào?

Lý Minh Hòa một tay ôm ngực, khó khăn nói:

- Bà bớt giận, tôi cảm thấy chuyện này là do Lâm Nhược Khê cố tình phô trương thanh thế, cô ta muốn rút củi đun dưới đáy nồi. Phải biết rằng, những tài liệu đó từ mấy tháng trước đến tận bây giờ. Từng tháng từng tháng tích góp vào, sao có thể là giả được.

- Hy vọng cậu không có sai sót gì, không thì... Hừ, tôi vẫn còn ở Trung Hải, không muốn trở về Yên Kinh với tâm trạng tồi tệ đâu đấy.

La Thúy San tức giận cúp điện thoại, còn tay cầm điện thoại của Lý Minh Hòa thì vẫn còn run.

Mấy phút trước, trong phòng họp của Ngọc Lôi.

Lưu Minh Ngọc dẫn theo vài trợ lý, mang theo một đồng túi to túi nhỏ, đặt lên trên bàn ở trong phòng họp.

Ánh mắt Lưu Minh Ngọc vô cùng phức tạp, mang theo sự hưng phấn, kinh ngạc, và hơi hơi sợ hãi, nhìn Lâm Nhược Khê gật gật đầu:

- Tổng giám đốc Lâm, những gì cô cần đều ở trong này.

- Cô vất vả rồi.

Lâm Nhược Khê từ từ đứng dậy, nói với tất cả mọi người:

- Đây là những tài liệu thật mà kẻ trộm muốn mang đi, mọi người có thể đến xem.

Tất cả mọi người đều nghĩ mình nghe nhầm, tài liệu thật? Có ý gì vậy, lẽ nào nói, những tài liệu bị trộm đi đều là những tài liệu giả cả sao?

Mấy người quản lý tay run rẩy cầm mấy tập tài liệu, đọc cẩn thận, trong

chốc lát, mấy người này đều ngây người ra hết!

- Đây thực sự là phương án mua bán... từ lúc nào làm vậy?

- Chỗ này của tôi cũng là, dự toán của tháng sau, hình như có cái gì đó không giống với bản ở trên mạng...

Phương án phân phối ở Châu Âu và Mỹ cũng vậy, không giống với cái mà lần trước chúng ta thảo luận...

Mọi người đều đồng loạt xác nhận, cuối cùng thì mọi người cũng tin, đồng tư liệu này đích xác là tài liệu cơ mật của Ngọc Lôi trong nửa cuối năm sau! Mặc dù trong đó có một số tài liệu bị trộm đi mất, nhưng cơ bản thì không có bất cứ sơ hở gì, có thể nói, chỉ cần thực thi theo những phương án này, cho dù không được kín kẽ mười mươi, thì cũng chỉ cần bổ sung thêm một chút nữa, là hoàn toàn không có vấn đề gì nữa rồi!

Lâm Nhược Khê cũng không vì sự kích động của mọi người mà phấn khởi, thản nhiên nói với Mạc Thiện Ny:

- Thiện Ny, cô đi nói với đài truyền hình, mời giới truyền thông đến họp báo, để làm sáng tỏ chuyện lần này, tài liệu làm ăn kinh doanh quan trọng của chúng ta trong nửa năm tới, không hề bị đánh cắp, tất cả những thứ đó đều là giả.

Mạc Thiện Ny lúc này mới hết kinh ngạc, đã lấy lại được tinh thần, ánh mắt tràn đầy sự vui mừng, mặc dù mọi thứ đều rất bất ngờ, cô cũng không biết là đang xảy ra chuyện gì, nhưng cô biết, mọi chuyện sẽ ngược trở lại như ban đầu!

- Tôi không am hiểu việc ứng phó với giới truyền thông cho lắm, nên cũng không ra mặt, Thiện Ny cô là Phó tổng giám đốc đại diện cho công ty đi là được rồi, giúp tôi ra mặt, cô cũng biết nên nói thế nào rồi đấy.

Lâm Nhược Khê giải thích nhanh.

- Tôi hiểu rồi.

Mạc Thiện Ny lập tức chạy ra ngoài.

Lâm Nhược Khê lại nói với đám người Lưu Minh Ngọc:

- Tôi biết là mọi người rất muốn biết, tôi đã làm thế nào, nhưng bây giờ không phải là lúc giải thích, các vị trở về các bộ phận của mình, nói rõ tình hình với nhân viên, công việc tiếp theo, thì làm theo những phương án có ở đây, nên làm thế nào thì làm như thế, có thiếu sót gì thì tự mình bổ sung. Minh Ngọc, cô đặc biệt chú ý một chút, giải thích với những công ty nước ngoài, các khách hàng lớn, và những đơn vị hợp tác quan trọng, trấn an họ, nếu thấy thỏa đáng thì cấp cho họ thêm chút lợi ích.

Mọi người lúc này đều đã khâm phục đến tột cùng ánh mắt bình tĩnh của người nữ chỉ huy, những người có đến mười, thậm chí mười lăm năm lăn lộn trên thương trường cũng không thể không thốt lên, thủ đoạn của Lâm Nhược Khê còn hơn xa vẻ bên ngoài của cô.

Bọn họ tuy rằng không rõ Lâm Nhược Khê đã bài binh bố trận từ lúc nào,

nhưng tình hình trước mắt, có thể nói đây là một đòn phản công hoàn mỹ!

Mọi người đều cầm tài liệu rời đi, phòng họp lại yên tĩnh trở lại.

Từ đó đến giờ Dương Thần nằm trên sofa chậm rãi bước đến bên Lâm Nhược Khê, đặt móng ngòi trên bàn, mặt soi vào cốc nước hỏi:

- Khi nào bắt đầu vậy.

Lâm Nhược Khê cúi đầu yên lặng một lát, mới cất tiếng nói:

- Chuyện này rất quan trọng sao? Mọi chuyện diễn ra an toàn là được rồi.

- Rất quan trọng, anh rất muốn biết, bắt đầu từ lúc nào, em lại lừa cả anh.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ lên sự oán trách:

- Sao anh lại dùng cái giọng đấy để nói chuyện với em, từ trước đến nay em không nghĩ là cố ý lừa ai cả, chỉ có điều đây là việc mà em nên làm thôi.

- Ay ya ya... Anh không được than thở về hành động của Lâm tiểu thư, chỉ đáng tiếc là không tham dự Oscar, được thôi, bây giờ anh đang rất tò mò, một bộ cục đẹp như vậy, bắt đầu từ lúc nào vậy, anh vô cùng tò mò, như vậy đã được chưa, bà xã đại nhân.

Dương Thần dài giọng ra nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 706

Rừng Minh

Lâm Nhược Khê khẽ cắn răng ngáp ngừng một lát liếc mắt nhìn Dương Thần mới nói:

- Từ khi Lý Minh Hòa bắt đầu theo đuổi Ngô Nguyệt em đã bắt đầu chuẩn bị rồi.

Dương Thần sửng sốt, mặc dù biết Lâm Nhược Khê đã sớm có sắp xếp nhưng không ngờ lại sớm đến như vậy. Việc này cần phải có suy nghĩ cẩn thận đến mức nào mới có thể sắp xếp chu toàn được đến như vậy.

- Vì sao?

Dương Thần nhíu mày.

- Những người mà Lý Minh Hòa và Lý Mộ Hoa phái đến theo đuổi Ngô Nguyệt thì có gì không ổn sao?

- Là em đã biết được tình cảnh của Lý Minh Hòa từ trước rồi, hắn ta lớn lên ở Mỹ, lại đến Hồng Kong làm việc ở tập đoàn Mộ Vân mới vài năm, cũng có nghĩa là, Lý Mộ Hoa cũng không hiểu rõ hắn ta. Vậy mà Mộ Vân lại để hắn ta đến tham dự công tác liên lạc kết nối quan trọng, điều này chứng tỏ không phải vì bản thân Lý Mộ Hoa muốn nhượng bộ nhưng vì đại hội cổ đông đã lựa chọn hắn ta, Lý Mộ Hoa cũng không muốn làm mất mặt những cổ đông lớn khác nên mới làm như vậy, vì thế, ngay từ đầu em đã không tin tưởng hắn ta rồi.

Hơn nữa hắn gia nhập vào công ty sau, không hề có hứng thú với nữ nhân viên nào lại rất tập trung dành tình cảm cho Ngô Nguyệt. Mặc dù không loại trừ khả năng hắn có tình cảm đặc biệt với Ngô Nguyệt nhưng khách quan mà nói thì quan điểm thẩm mỹ của một người lớn lên ở Mỹ sẽ không thiên về hướng Ngô Nguyệt thân hình gầy gò như vậy.

Dương Thần nghe vậy mỉm cười nói:

- Nói như vậy thì trợ lý của em Ngô Nguyệt có thể yên tâm được rồi. Nhưng cũng không đến mức để em phán đoán hắn ta sẽ ăn cắp bí mật doanh nghiệp.

Lâm Nhược Khê cười yếu ớt:

- Từ trước đến nay em chưa hề đoán như vậy.

- Vậy vì sao em lại có chuẩn bị phương án khác từ sớm như vậy?

Dương Thần lại càng thấy khó hiểu.

Lâm Nhược Khê như trêu tức nói:

- Anh tưởng rằng mỗi năm em bỏ hàng chục triệu chỉ để nuôi nhóm Athéna đấy chắc? Không phải anh thực sự nghĩ rằng bọn họ chỉ phụ trách

công việc ở phương diện tài chính chứ?

Dương Thần hơi sửng sốt:

- Em nói, ngay từ đầu em đã để nhóm Athena tham gia vào kế hoạch, lại làm hai phương án?

- Không chỉ có hai đâu.

Lâm Nhược Khê ánh mắt rạng rỡ nói:

- Nói thật với anh, mỗi lần trước khi đưa tài liệu cho Ngô Nguyệt đi photo em đều sửa đi những chi tiết quan trọng trong đó, cũng có nghĩa là mỗi lần đưa cho Minh Ngọc hay chủ quản các bộ phận khác, tất cả những bản copy chỉ em mới biết được trong đó là thật hay giả. Dù sao thì lượng thông tin trong mỗi tài liệu là khá lớn, không thể nào mà tất cả mọi người đều thường xuyên kiểm tra, nên có sửa đổi đi cũng không biết được.

Mà mỗi lần trước khi muốn sử dụng những tài liệu này, theo nguyên tắc trước tiên đều phải đưa qua chỗ em, sau khi em phê duyệt xác nhận mới có thể giao cho bên dưới đi thực hiện, đây là thói quen em thực hiện từ sau khi đương nhiệm. Trước mắt những bản copy kia trước khi giao nộp lên em sẽ sửa lại cho đúng thông tin bản gốc ban đầu. Nếu không thì kể cả những văn kiện này có truyền ra ngoài đi chăng nữa người khác có muốn tham chiếu những thông tin trong đó cũng là sai lầm.

Dương Thần dờ dẫm, không trách Lâm Nhược Khê luôn làm không hết việc, trong đầu người phụ nữ này rớt cuộc suốt ngày nghĩ đến những chuyện gì?

Việc này xét về một ý nghĩa nào đó, tất cả những quyết sách quan trọng của công ty ngoại trừ Lâm Nhược Khê biết tất cả các chi tiết thì những người khác đều ở trong trạng thái bị che mắt.

Lâm Nhược Khê cảm giác rất hãnh diện khi thấy bộ dạng Dương Thần thần ra bởi những gì mình nói lại tiếp tục:

- Bây giờ anh đã rõ rồi chứ, tài liệu Lý Minh Hòa lấy được, tất cả đều là những tài liệu đã bị em sửa lại sau khi kết thúc cuộc họp. Kỳ thực dù là em có không lấy phương án của Athena sau khi sửa đi chăng nữa thì những tài liệu đó cũng không thể gây cho công ty chúng ta quá nhiều tổn thất vì trong đó có quá nhiều chi tiết sai.

Em vốn dĩ lấy phương án của Athena chỉ vì không muốn những người trong công ty biết em đã can thiệp vào phương án đó.

Sau một loạt những chuyện này, Dương Thần nhìn người phụ nữ trước mặt mình xinh đẹp mỹ miều mà trăm mưu ngàn kế.

Liên tưởng đến trước đó, Lâm Nhược Khê để cho những người trong ban kế toán mua lại một ít cổ phần, lại khiến việc những cổ đông lớn bán cổ phiếu uy hiếp cô không thể thương lượng, hơn nữa, việc đấu thầu cũng cố tình không để Mạc Thiện Ny và những người trong công ty tham dự. Bản thân mình thì lo lắng mất ăn mất ngủ chỉ huy ở công ty. Tất cả những việc

này nghiêm nhiên làm cho người ngoài giới nghĩ rằng cô không thể có năng lực đến nỗi xoay chuyển trời đất, dẫn những sự việc đi theo hướng mục tiêu của cô.

Trong lòng Dương Thần không khỏi có những suy nghĩ, người phụ nữ trước mắt mình trong bỗng chốc trở nên mơ hồ.

Ước chừng khoảng một giờ qua đi, cuộc họp báo của Công ty quốc tế Ngọc Lôi diễn ra trong sự mong đợi của đám phóng viên.

Mạc Thiện Ny theo chỉ thị của Lâm Nhược Khê trình bày sơ lược kế hoạch nửa cuối năm của công ty, đồng thời cũng lấy một vài ví dụ để chứng minh những tài liệu được không bố là không đáng tin. Ví dụ trực tiếp nhất chính là Ngọc Lôi vẫn thành công trong việc đấu thầu ba lô đất.

Giới truyền thông đều ô lên, không ai ngờ những tài liệu được công bố kia đều là bỏ đi.

Cùng thực thi phương án với nhóm Athena, các bộ phận cũng vận hành đi vào quỹ đạo, tất cả công việc đều có thể xác thực, những nghi ngờ từ phía bên ngoài cũng hoàn toàn tiêu tan.

Nay trong một đêm liên tiếp xuất hiện những tin tức như vậy làm cho cả Trung Hải được một đêm khó ngủ.

Tại thị trường cổ phiếu Mỹ, sau tin tức văn kiện cơ mật của công ty Quốc tế Ngọc Lôi được truyền ra ngoài thì giá cổ phiếu tăng vọt đến ngưỡn ngành.

Càng làm cho không ít đối thủ cạnh tranh ớn lạnh và đau đớn chính là bọn họ tin vào phần tài liệu bị lọt ra ngoài đó nên đã áp dụng những biệt pháp thu mua và tiến hành hàng loạt những hoạt động, cũng có nghĩa là bị những ăn kiện giả của Ngọc Lôi dẫn đường, gây nên những tổn thất to lớn.

Từ sự việc này khoảng cách giữa Quốc tế Ngọc Lôi và các đối thủ cạnh tranh lại càng được kéo dài, hơn nữa những công ty đã chịu ảnh hưởng lần này chỉ có thể nuốt nốt đau, dù sao thì hành vi của bọn họ cũng không hề quang minh chính đại gì.

Một vài cổ đông lớn của Quốc tế Ngọc Lôi thì hận một nỗi không thể đập đầu vào tường mà chết. Bọn họ ban đầu mua cổ phiếu vô giá từ trong tay Lâm Nhược Khê, hiện giờ lại đi bán rơi vãi cũng về tay Lâm Nhược Khê.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, những cổ phiếu đó lại tăng mấy lần, chỉ nháy mắt đã vượt qua cái giá trước đó, lại đạt mốc mới.

Như vậy có nghĩa là Lâm Nhược Khê kiếm được chênh lệch hơn 30% giá cổ phiếu, nhẹ nhàng dễ dàng làm khối tài sản của cô tăng gấp 3. Đồng thời, lại nắm 90% cổ phần trong tay, nắm quyền kiểm soát tuyệt đối.

Truyền thông, phóng viên, các doanh nghiệp và các học giả trong lĩnh vực tài chính ở khắp nơi đều ngay lập tức bày tỏ ý kiến của mình về sự việc lần này.

Vị nữ doanh nghiệp trước đó hai lần bị ép đến đường cùng giờ lại một lần nữa được tôn vinh lên đỉnh cao, được người ta tôn sùng.

Thậm chí, Lâm Nhượng Khê còn có tên trong top 3 trong cuộc bình chọn gương mặt doanh nghiệp tiêu biểu của tạp chí Times của Mỹ.

Sự việc luôn có cả mặt trái lẫn mặt phải, khi toàn bộ nhân viên Ngọc Lỗi đều vui vẻ phấn khởi thì lại có một số người như rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Trong biệt thự ven biển, Lý Minh Hòa ngồi xem TV phát đi tin tức ngợi ca Lâm Nhượng Khê mà sắc mặt xanh mét thậm chí không thở nổi.

- Không thể nào... không thể nào...

Lý Minh Hòa chân đứng không vững lão đảo quỳ sụp xuống đất.

Lý Minh Hòa gần như bò, hai tay bám vào trước ti vi mắt dán vào màn hình, đồng tử như giãn ra, hồn xiêu phách lạc.

Ngô Nguyệt dù trong lòng phẫn uất, nhưng nhìn thấy người đàn ông mình yêu thương có biểu hiện đau khổ như vậy thì rơi nước mắt bước tới ôm lấy hân an ủi:

- Minh Hòa anh đừng có như vậy, không sao đâu, đừng có như vậy được không...

Lý Minh Hòa dờ dẩn quay lại hai tay túm chặt lấy hai bả vai của Ngô Nguyệt hét lớn:

- Cái gì mà không việc gì? Cô không thấy sao? Tôi bị con tiện nữ đó lợi dụng. Ngay từ đầu cô ta đã tính kế với tôi, lợi dụng tôi kiếm tiền cho cô ta, còn đánh ta thương tích đầy mình, mắt cô mù rồi sao?

Ngô Nguyệt khóc lóc lắc đầu cắn chặt môi không nói nên lời nào.

- Khóc khóc khóc, cô chỉ biết có khóc thôi. Chắc chắn đồ ngu xuẩn cô đã làm cho tôi bị phát hiện.

Nói xong, Lý Minh Hòa tức run người vung mạnh tay, bỗng một tiếng “bốp”, Ngô Nguyệt ăn một cái tát như trời giáng ngã sòng soài ra đất.

Ngô Nguyệt bị đánh đến nỗi quay người lăn qua một bên, thiếu chút là ngất đi, trên mặt nóng ran càng khóc lớn tiếng hơn.

Cái tát nạt vừa giáng xuống xong, Lý Minh Hòa dường như tỉnh táo hơn đôi chút, hân nhận ra người phụ nữ bị mình đánh còn mang bầu thì cảm thấy hoang mang sợ hãi.

Lý Minh Hòa đứng tại chỗ thở hổn hển rồi lại bò sang ôm lấy Ngô Nguyệt giọng run rẩy:

- Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi...xin lỗi... anh... anh không muốn làm hại em...anh...

Lý Minh Hòa không nói tiếp được, hân cảm thấy trời đất u ám, trong đầu trống rỗng.

- Phục

Một tiếng động lớn ở cửa, cánh cửa bị đá bật ra.

La Thúy San khoác túi da, vẻ mặt hung hân xông vào, tiếng giày cao gót nện lộp cộp trên nền nhà.

Nhìn thấy đôi trai gái đang ôm nhau trên sofa, La Thúy San hận nghiền răng:

- Ngu xuẩn, người còn không bằng con lợn. Lúc này còn ngồi đây ôm gái khóc lóc? Nhìn xem người đã làm được việc gì rồi?

Lý Minh Hòa dờ dẩn ngẩng đầu, hai mắt cười vô thức:

- Ha, ta là đồ ngu, nói không sai, ta là...

La Thúy San bậm miệng, ánh mắt lộ ra một tia sắc khí:

- Người cái đồ không ra người cũng không ra quỷ, để người ở trên đời này cũng vô ích...

Nói xong La Thúy San rút từ trong túi ra một khẩu súng ngấm thẳng vào đầu Lý Minh Hòa...

Lý Minh Hòa lúc này mới tỉnh táo đôi chút, nhìn chăm chăm vào hòng súng đen ngòm, đồng tử giãn ra...

Hơn mười phút trước.

Ở tổng công ty Quốc tế Ngọc Lôi trong văn phòng chủ tịch.

Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê ngồi trên sofa xem tường thuật buổi họp báo của giới truyền thông còn chưa kết thúc trên ti vi.

Vì câu hỏi của phóng viên nhiều lại thêm việc mọi người đều muốn nhìn thấy Lâm Nhược Khê trong khi cô lại không muốn xuất hiện nhiều ở chỗ đám đông nên số đông phóng viên không chịu đi.

Lúc này trên đùi Lâm Nhược Khê là hộp gạo nếp viên mua được lúc trưa, cả buổi chiều để đó chưa ăn, lúc bảy giờ giải quyết xong xuôi mọi việc cô mới lấy ra ăn.

Dương Thần trong lòng có chút phiền muộn nên không nói năng gì, không khí có phần gượng gạo.

Lúc này điện thoại của Dương Thần rung lên, Dương Thần nhấc điện thoại lên nghe, chính là điện thoại của Eydlin người theo dõi Lý Minh Hòa gọi đến.

- Minh Vương các hạ, cô gái họ La kia tới lần thứ hai, tình hình hiện tại khá rõ ràng, có cần hành động không?

Dương Thần yên lặng liếc mắt nhìn Nhược Khê ngồi bên cạnh, dùng tiếng Ý nói:

- Người không cần làm gì cả, lát nữa tự ta sẽ đi xem, cũng đến lúc nên gặp bọn họ rồi.

- Tuân lệnh.

Tắt điện thoại, Dương Thần nói với Lâm Nhược Khê ngồi bên:

- Anh đi ra ngoài một lát, đợi lát nữa nếu muộn em tự về nhà nhé.

Chiếc miệng nhỏ xinh của Nhược Khê dừng lại chốc lát, đặt bát nếp viên chỉ còn một nửa xuống nói mơ hồ:

- Em biết là anh đi gặp Lý Minh Hòa, nếu như có thể thì hãy giao hân cho cảnh sát, còn nữa...nếu Ngô Nguyệt cũng ở đó anh cũng đừng làm khó cô

ấy, thực ra cô ấy cũng không biết gì cả.

Dương Thần nói:

- Em có nghĩ là sẽ đi cùng anh đến gặp bọn họ không?

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Em tin anh, anh sẽ không tùy tiện giết người đâu, những việc khác em không quan tâm.

Dương Thần cười nhẹ nhõm, bóc một nắm nếp viên nhét vào mồm mình rồi đi ra ngoài.

Lâm Nhược Khê tức giận nhìn người đàn ông đi ra ngoài, lại nhìn hộp nếp trong tay mình vui đi bộ dạng đau xót.

Ước chừng khoảng 2 phút sau có tiếng gõ cửa:

- Chủ tịch Lâm, có một túi tài liệu chỉ định phải gửi cho chủ tịch.

Lâm Nhược Khê vội vã cuống quýt đẩy nắp hộp nếp viên giấu xuống dưới gô, ngồi nghiêm chỉnh nói:

- Đem vào đây.

Gã trợ lý tạm thời gương mặt nhỏ hẹp tiến vào để túi tài liệu đến trước mặt Lâm Nhược Khê rồi lập tức đi ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 707

Ân Nhân Cứu Mạng

Đợi người trợ lý kia đi ra ngoài đóng cửa rồi, Lâm Nhược Khê chắc chắn bên ngoài không có ai mới cẩn thận lôi hộp gạo viên ra, lấy ra một viên ngâm trong miệng, tay mở túi tài liệu.

Túi tài liệu như vậy cũng không phải lần đầu nhận được, công ty lớn rồi thì vấn đề gì cũng có, các loại người muốn nói chuyện ngầm gì đó đều gửi đến những tài liệu kiểu như vậy để thuyết phục cô.

Lâm Nhược Khê chỉ coi đây là trò nhảm chán để thay đổi tâm trạng, lấy ra một tập tài liệu dày trong đó.

Nhìn kỹ, Lâm Nhược Khê nhíu mi, đây là hồ sơ về một người, thường thường là nói về quá trình từng trải qua của một con người từ nhỏ đến lớn.

Lâm Nhược Khê lật giở trang đầu tiên, lúc nhìn thấy tấm ảnh cũ ở trang đầu tiên nét mặt lộ vẻ ngạc nhiên khó che giấu, ánh mắt dán chặt vào bức ảnh đôi nam nữ ở trong hình không thể rời mắt khỏi.

Không cẩn thận, viên nếp đang ngâm trong miệng rơi xuống trang giấy, lúc này Lâm Nhược Khê mới hoàn hồn.

Một tay Lâm Nhược Khê vô thức đặt lên ngực như giữ cho trái tim đang tăng tốc, sắc môi nhợt nhạt, gương mặt như không có một tia máu nào, toàn thân thả lỏng, không cảm giác gì.

Bàn tay phải run rẩy như vừa phải dùng sức lực lớn lật giở trang tiếp theo của tập tài liệu.

Trong phòng làm việc rộng lớn của Chủ tịch, Lâm Nhược Khê cô độc ngồi trên ghế sofa mềm nhũn như một bóng ma.

Trong phòng khách biệt thự Hải Tân, bầu không khí lại đang ngưng đọng như đóng băng.

- Á!!!

Ngô Nguyệt đang được Lý Minh Hòa ôm trong lòng nhìn thấy có người cầm súng chĩa thẳng về phía hai người thần kinh vốn dĩ đã yếu lại gặp phải tình huống như vậy bèn hét lên một tiếng rồi ngất lịm đi.

Tiếng hét chói tai này làm Lý Minh Hòa kịp phản ứng lại, lúc đó lại bị một khẩu súng nhắm thẳng vào trán mình thì sợ đến thót tim.

- Đừng, đừng giết tôi.

Lý Minh Hòa rụt đầu, cũng không bận tâm đến người phụ nữ đang hôn mê trong lòng mình có nguy hiểm hay không mà chỉ luôn mồm cầu xin La Thúy San.

Hắn không phải không muốn phản kháng mà chính bản thân hắn cũng

biết bản thân mình không phải đối thủ của người phụ nữ trước mặt nên trong tiềm thức không có bất kì ý niệm chống cự nào.

La Thúy San mở chốt bảo hiểm sung, một tiếng cạch vang lên.

- Người chỉ là một đồng bunn không trát được lên tường, cho người cơ hội tốt như vậy lại đẩy Lâm Nhược Khê lên thêm một nấc mới. Nói thật nhà người bây giờ chết rồi còn có giá hơn là sống, vậy thì đương nhiên ta sẽ không ngại tiền người một đoạn đường, dù sao thì ta nhìn thấy người cũng thấy phiền...

Nói xong La Thúy San chậm rãi rời cò súng, cô vốn dĩ không vội vã nhả đạn là vì muốn nhìn thấy ánh mắt Lý Minh Hòa biến đổi đến mức tuyệt vọng tột độ.

Đột nhiên, Lý Minh Hòa như nghĩ ra điều gì hết lớn:

- Đừng giết tôi, tôi có chuyện muốn nói.

Trong lúc Lý Minh Hòa hét lớn hấn buông Ngô Nguyệt ra, đập đầu trước mặt La Thúy San đáng vẻ như con chó cầu xin sự thương xót.

La Thúy San chán nản nói:

- Muốn kéo dài thời gian sao? Người nghĩ rằng sẽ có ai tới cứu người sao?

- Không phải.

Lý Minh Hòa ngẩng đầu xúc động nói:

- Tôi biết một bí mật, bí mật này có thể giúp cô có một ngày cho cả nhà họ Dương một đòn chí mạng, cho bọn họ thân bại danh liệt, chỉ cần cô không giết tôi, tôi sẽ cho cô biết bí mật này.

Trong mắt La Thúy San hiện ra nét hứng khởi:

-Ồ, người bảo ta làm sao để tin những gì người nói, họ Dương cũng không phải là dòng họ bình thường, người đừng thử thách lòng kiên nhẫn có hạn của ta.

- Tuyệt đối không hề. Cô cũng biết cụ ta từng là cận vệ đương nhiệm của Dương Diệp lão Viên Soái, tôi tình cờ nhìn thấy trên quyển sổ ghi chép của cụ một chuyện nội tình nhà họ Dương. Lúc đó cụ tôi sau khi phát hiện ra đã nghiêm khắc yêu cầu tôi phải sống để bụng chết mang theo, còn đem đốt quyển sổ ghi chép đó đi. Vì vậy có thể nói điều tôi được biết tuyệt đối là thật.

Lý Minh Hòa tràn đầy hi vọng.

La Thúy Sơn trong mắt thoáng hiện nét suy tư:

- Tốt, nếu người thật sự có tin tức hữu ích có thể cho ta biết thì ta sẽ tha cho người khỏi phải chết. Có điều ngay bây giờ phải nói cho ta biết, nếu không ta sẽ cho là người lừa gạt ta...

Lý Minh Hòa nét mặt do dự, nhưng nhìn đến họng súng đen ngòm chĩa vào mình thì đành nuốt nước bọt, gương mặt nhẫn nại nhận lệnh nói:

- Được, tôi sẽ nói cho cô biết, tôi tin tưởng cô là đại nhân, chắc chắn sẽ

không lừa gạt tôi...

Nói xong, Lý Minh Hòa đứng dậy tiến lên trước, nhỏ tiếng thì thầm điều gì đó bên tai La Thúy San.

Mặc dù trong cả biệt thự chỉ có hai người nói chuyện, Ngô Nguyệt còn đang hôn mê, nhưng Lý Minh Hòa vẫn vô cùng thận trọng, hẳn chỉ hi vọng thái độ này sẽ làm cho La Thúy San càng thêm tín nhiệm mình.

Nghe Lý Minh Hòa nói xong, La Thúy San ánh mắt ưu tư hiện nét sắc lạnh, gương mặt lộ ra vài phần hưng phấn.

- Người thề, những điều người nói đều là thật?

La Thúy San nheo mắt hỏi.

Lý Minh Hòa rói rít gạt đầu:

- Sự việc này nếu kiểm tra kĩ thì cơ bản có thể kiểm tra được, dựa vào thủ đoạn của cô, chỉ cần tìm được người hồi đó làm cho nhà họ Dương hoặc là một lão binh đi theo Dương Diệp Lão nguyên soái thì sẽ có thể tìm được dấu vết. Năm đó trong tay Dương Diệp lão nguyên soái có một vài sỹ binh trẻ tuổi, chắc chắn sẽ còn nhiều người sống đến giờ. Thậm chí có thể ra nước ngoài tìm tướng địch lúc đó cũng có thể tìm thấy dấu vết.

Huống chi, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, tìm bất kỳ di vật nào của Dương Diệp nguyên soái, làm một vài xét nghiệm là được.

La Thúy San liếc mắt nhìn Lý Minh Hòa, bỗng nhiên cười ma mị:

- Lý Minh Hòa, ồ không, từ giờ người có thể đổi tên thành Tiết Minh Hòa rồi, Tiết Minh Hòa, người đúng là đứa trẻ ngoan thức thời, đợi đến một ngày nào đó Dương gia bị loại khỏi tứ đại gia tộc, ta tất nhiên sẽ phải cảm ơn người tử tế.

Tiết Minh Hòa hí hửng, kích động nói:

- Không không, chỉ cầu xin cô có thể chừa lại cho tôi một con đường sống, làm trâu làm ngựa gì tôi cũng cam lòng.

- Như thế đâu có được, người chính là người cung cấp thông tin tình báo tôi mật đấy.

La Thúy San bước đi hai bước, quay người lại:

- Nói đi, người muốn được thưởng cái gì.

Hai con người Tiết Minh chuyển động, hẳn do dự một lát rồi chỉ sang Ngô Nguyệt đang hôn mê:

- Cô có thể đưa tôi và người phụ nữ này về Mỹ không? Bây giờ cô ấy đang mang thai đứa con của tôi, tôi mong có thể về Mỹ ổn định cuộc sống... Những việc khác không cần cô phải giúp tôi điều gì.

- Ô, người phụ nữ này mang trong mình đứa con của người ư?

La Thúy San ngạc nhiên nhìn Ngô Nguyệt đang nằm trên sàn:

- Lẽ nào người không muốn lấy lại tất cả từ tay em họ người sao, lẽ nào người đã chịu thua?

Tiết Minh Hòa nghiêng răng nói:

- Cô ta không phải em họ tôi... Cô ta chỉ là con tiện nữ thứ nghiệt chủng đã phản bội lại gia tộc mà thôi. Tôi có ngày hôm nay đều do mẹ con cô ta hại, tôi sẽ không để cô ta được yên ổn, nhưng bây giờ tôi phải để sóng gió qua đi, đợi con tôi sinh ra rồi sẽ tìm cách ngóc đầu trở lại.

- Ha ha ha ha...

La Thúy San bật cười lớn, mĩa mai nhìn người đàn ông này:

- Tiết Minh Hòa, người chấp nhận giống cha người, là một kẻ thất bại. Cha người còn tự biết mình, biết mình vô dụng nên ngoan ngoãn trốn ra nước ngoài, còn người, rõ ràng là không có bản lĩnh gì mà còn nói lớn. Chỉ dựa vào nhà người thì sẽ không đấu lại được con tiện nữ kia cùng tên họ Dương.

Nói xong, La Thúy San lại nhắc súng ngắm vào Tiết Minh Hòa.

Tiết Minh Hòa hoảng hốt tột độ, toàn thân lạnh toát thất thanh nói:

- Cô...cô không phải đã nói là tha cho tôi rồi sao?

La Thúy San cười lạnh:

- Chỉ nói người ngây thơ thì cả đời này cũng không đấu lại được với em họ người. Đến trẻ con cũng biết là con dê thì không có quyền nói đến danh dự với con sói.

Tiết Minh Hòa mất hết can đảm tro mắt nhìn ngón tay La Thúy San cong dần.

-Phập!!!

Một tiếng động vang lên, cánh cửa biệt thự bị người đứng bên ngoài đập đổ. Bụi tung mù mịt.

Trong màn đêm hắc ám của bên ngoài, một bóng người hai tay đút túi thông thả đi vào.

Người tới đây chính là từ công ty quốc tế Ngọc Lôi, trong chớp mắt đã đến khu vực gần đây – Dương Thần.

Vốn dĩ từ trung tâm thành phố đến khu vực này, dựa vào bản lĩnh của Dương Thần cũng chỉ là một cái chớp mắt. Nhưng số lượng biệt thự ở đây quá lớn, Eder cũng chỉ biết được phạm vi chung chung nên Dương Thần chỉ đành tự mình kiểm tra từng ngôi biệt thự.

Lúc tìm thấy La Thúy San cùng Tiết Minh Hòa, Dương Thần mới đến bên ngoài biệt thự, đến khi vệ sĩ và cảnh vệ đều đã bị hạ bèn một cước đạp cửa xông vào.

- Hình như chưa đến muộn.

Dương Thần liếc mắt nhìn Ngô Nguyệt đang nằm trên sàn, rồi lại nhìn La Sắc Sắc nét mặt u ám cùng Tiết Minh Hòa đang trợn mắt há mồm rồi khẽ nhếch mép cười:

- Thủ tướng phu nhân gần đây xem ra cũng rảnh rồi thật, trước kia mới chỉ gặp một lần ở Yên Kinh, bây giờ lại chạy vào khuấy đục nước Trung Hải, lại toàn làm những việc khiến tôi không thoải mái, hay là cô nghĩ rằng

tôi không dám giết cô?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 708

Tính Bướng Bỉnh

Nhìn thấy Dương Thần đột nhiên xông vào, nhưng La Thúy San cũng không cảm thấy quá bất ngờ, bình tĩnh bỏ súng xuống, quay đầu lại nói:

- Đến còn nhanh hơn so với tưởng tượng của tôi, xem ra cậu đã phát hiện ra chỗ này từ lâu rồi,

Tiết Minh Hòa nhìn thấy La Thúy San không bắn nữa, khuôn mặt căng thẳng mới dần ra được một chút, thấy còn có đường sống nên vô cùng vui mừng, ý thức được nên lui xuống để đảm bảo an toàn, nên đưa mắt nhìn một lượt.

Dương Thần bước đến chỗ trung tâm của căn phòng, lạnh lùng nhìn Tiết Minh Hòa,

- Trốn ở đó, tưởng chuyện như thế này là đã xong rồi sao? Đứng dậy đi, tôi đã đồng ý với Nhược Khê, tạm thời sẽ không giết anh, anh tự đi đến đồn cảnh sát tự thú đi, thừa nhận tất cả mọi chuyện

Đồng tử của Tiết Minh Hòa co giãn một lúc, nghe thấy Lâm Nhược Khê muốn tha thứ cho mình, khuôn mặt tỏ vẻ khinh khỉnh bất cần,

- Hừ, tôi không cần người phụ nữ đó thương hại! Cô ta và mẹ cô ta giả dối và thâm độc như nhau! Anh muốn giết thì giết, mặc dù tôi cũng sợ chết, nhưng cũng sẽ không bao giờ nhận cái mà gọi là nhân từ của hai người.

- Không phải vừa rồi anh vừa mới luôn miệng cầu xin người phụ nữ này tha mạng sao, bây giờ để cho anh sống, sao lại nói là không sợ chết nữa rồi,

Dương Thần nhú mày

- Cho dù chết cũng không nhận sự khoan dung, quả thật là anh rất hận Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê nặng nề hừ một tiếng, đối với chuyện quá khứ, một người có bị chèn ép cũng sẽ không có thái độ khuất phục.

Tiết Minh Hòa nghe được, cười ha hả,

- Xem ra đối với những chuyện trong quá khứ, cậu cũng mới chỉ hiểu một nửa mà thôi, lẽ nào cậu không biết, năm đó, bà mẹ vợ Tiết Tử Tĩnh của cậu đã làm được chuyện tốt gì sao?

- Có ý gì?

Sắc mặt Dương Thần trở nên hoài nghi, hần sở dĩ không lập tức hạ thủ, cũng bởi vì không hiểu rõ về chuyện năm đó. Hải Ứng đã sử dụng toàn bộ đội tình báo ở trên khắp thế giới, trong khoảng thời gian mấy giờ đồng hồ đã tìm thấy mối liên hệ giữa Lý Minh Hòa kỳ thật là Tiết Minh Hòa, và những tư liệu liên quan đến việc rời từ Yên Kinh ra nước ngoài của nhà họ Tiết.

Bởi vì bất luận là từ nhỏ đến lớn, hay là công việc, tên của anh ta đã có người nào đó núp trong bóng tối giở trò, khiến cho không dễ dàng mà điều tra ra được, nên Dương Thần chỉ biết được rằng Tiết Minh Hòa là anh họ của Lâm Nhược Khê, nhà họ Tiết năm đó cũng có đôi chút quan hệ với chủ nhiệm Dương Diệp của nhà họ Dương, là một nhà được Dương Diệp nâng đỡ, khẩu súng trong tay La Thúy San quay vòng vòng, một người phụ nữ xinh đẹp cao sang quý phái xuất thân từ chính trường, lại là một tay súng cừ khôi, người phụ nữ này đã không cam tâm trở thành một người nội trợ bình thường

- Một khi chuyện đã ra nông nổi này rồi, tôi kể cho cậu nghe cũng chẳng mất gì, sau khi cậu nghe xong, tùy cậu quyết định.

La Thúy San thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế sofa, vắt đôi chân dài thành hình chữ ngũ.

- Cậu có biết Quốc Tế Ngọc Lôi, lúc đầu do ai thành lập không?

Dương Thần không ngờ lại bắt đầu câu chuyện bằng một câu hỏi như thế này,

- Lẽ nào không phải là do bà nội của Nhược Khê sao? Sau khi đi du học về thì thành lập công ty này?

La Thúy San lắc lắc ngón tay,

- Không đúng.

Đột nhiên giống như đang vô cùng tức giận, Tiết Minh Hòa ở bên cạnh thét lớn:

- Quốc Tế Ngọc Lôi, vốn dĩ là của nhà họ Tiết chúng tôi!!!

Dương Thần giật mình, nghĩ kỹ ra, lúc đó người mà nói cho mình biết chuyện thành lập Quốc Tế Ngọc Lôi là Vú Vương. Theo như những lời Vú Vương nói Ngọc Lôi là do bà tổng giám đốc để có thể nâng cao địa vị của mình, có thể bảo vệ được chính bà và Lâm Khôn, nên đã mượn sức mạnh của Lâm Chí Quốc, nỗ lực xây dựng và phát triển. Lẽ nào nói, Vú Vương lừa mình sao? La Thúy San cười khinh miệt nói:

- Không có ai làm chuyện xấu mà lại đi đánh trống khua chiêng thừa nhận cả, đặc biệt là, nếu như không có ai bởi ra, bên ngoài vốn dĩ là không có người nào biết chuyện này...

Dần dần, dường như La Thúy San như đang tự nói với mình, kể những chuyện thời nát ngày xưa, rồi đến chuyện mười năm trước,

Năm đó Tiết gia chỉ là một gia tộc nhỏ ở Yên Kinh, không là gì hết ở Yên Kinh, nhưng bởi vì đứa con cả nhà Tiết gia trở thành người thân cận dưới trướng của Dương Diệp lão nguyên soái, lại có công lớn trong cuộc kháng chiến chống Nhật chống Mỹ, rất được coi trọng, nên mới nhận được sự ủng hộ lớn của Dương gia, dần dần cũng trở nên hưng thịnh, ở Yên Kinh cũng có chút danh tiếng.

Nhưng Tiết gia cũng vẫn nắm nhiều lợi thế trong quân đội, đó cũng là

điều mà Dương Diệp nguyên soái mong đợi, nếu như có nhiều những kẻ thân cận dưới trướng mình nắm binh quyền, thì người ngoài chắc chắn sẽ càng coi trọng Dương gia hơn. Cho nên, người nhà họ Tiết ở bên ngoài làm ăn, thành lập Quốc Tế Ngọc Lô, đó chính là sản nghiệp lớn nhất của nhà họ Tiết. Còn bà nội của Lâm Nhược Khê, năm đó là một nhân tài vừa mới đi du học về, hợp tác rất nhiều với Quốc Tế Ngọc Lô, mới có thể vào được bên trong.

Bằng việc kinh doanh buôn bán hơn người, bà nội của Lâm Nhược Khê rất nhanh đã tiến lên đến chức trợ lý đặc biệt của chủ tịch hội đồng quản trị, hơn nữa còn có quan hệ rất tốt với người làm chủ tịch năm đó là mẹ của Tiết Tử Tĩnh, vốn dĩ Tiết gia phát triển rất thuận lợi, nhưng sau khi Dương Diệp lão đại nguyên soái mất đi, liền bắt đầu xảy ra tranh chấp dù sao người kế thừa sản nghiệp nhà họ Dương lúc bấy giờ là Dương Công Minh, vốn dĩ đã phải hao tâm tốn sức với việc tranh quyền đoạt vị ở trên chính trường rồi, rất nhiều gia tộc dựa dẫm vào sự giúp đỡ của Dương gia lúc bấy giờ đều gặp vô vàn khó khăn, nhưng đúng vào thời điểm đó, Tiết Tử Tĩnh nhà Tiết gia, lại qua lại với Ninh Quang Diệu của nhà họ Ninh, tự định ước chuyện chung thân đại sự, lâm vào bế tắc.

Nhưng, tài lực mỏng manh nhà họ Tiết, lại cũng chẳng có bất cứ quyền lực gì trong giới chính trị, đương nhiên là không thể lọt vào mắt xanh của nhà họ Ninh được. Ninh gia cần đối tượng liên hôn, dù gì cũng là một trong bốn gia tộc lớn, lúc đó đã vượt mặt Lâm gia, La gia, Tăng gia, Nghiêm gia, hơn nữa lúc đó Ninh Quang Diệu và La Thúy San của nhà họ La là bạn đồng môn, là người thích hợp nhất để chọn, lại cộng thêm khứu giác chính trị nhạy bén, có thể giúp ích rất nhiều cho việc phát triển quyền lực của Ninh Quang Diệu, người lớn trong nhà họ Ninh đương nhiên không thể bỏ qua.

Còn một điều nữa đó là La Thúy San cũng đồng ý được gả cho Ninh Quang Diệu, một La Thúy San vô cùng tự tin, vốn dĩ là không thềm để bụng chuyện tình cảm giữa Tiết Tử Tĩnh và Ninh Quang Diệu, bởi vì La Thúy San cho rằng thời gian và thực tế sẽ khiến cho tình cảm của con người ta thay đổi, chỉ cần đạt được lợi ích thì mới có sức thuyết phục nhất. Nhưng Ninh Quang Diệu lại không đồng ý bỏ rơi Tiết Tử Tĩnh, đối mặt với sức hấp dẫn của việc đứng đầu một gia tộc, đối mặt với áp lực từ trường bối, đối mặt với tiền đồ trong tương lai, cuối cùng ông ta cũng thỏa hiệp. So với một người phụ nữ bình thường và cái tương lai đứng đầu Trung Quốc, là tộc trưởng của một gia tộc hùng mạnh, cùng với vô số vinh quang khác, để đưa ra được lựa chọn, không ai có thể tránh được sự cám dỗ. Khoảng cách đã là quá lớn rồi, sau khi Ninh gia và La gia liên hôn với nhau, Tiết gia ở Yên Kinh thấy rất chướng mắt, bởi ở Yên Kinh ai cũng biết con gái nhà Tiết gia đã là người của Ninh Quang Diệu, hơn nữa trong lúc như thế này, đối với tiền đồ của Ninh Quang Diệu, nếu có gặp bất cứ tin đồn nào thì cũng đều trở nên bất lợi

cả, thậm chí còn không thể cứu vãn được cũng nên! Huống hồ, nhà họ La cũng không muốn con gái họ, gả đi rồi mà lại còn gặp điều tiếng gì đó không hay. Vạn nhất Ninh Quang Diệu và Tiết Tử Tĩnh mà có lén lút gặp nhau ở Yên Kinh, thì bọn họ cũng không thể làm gì được Ninh Quang Diệu!

Nên chỉ có thể đối phó được với Tiết gia, nếu như Tiết gia rời khỏi Yên Kinh, thậm chí là rời khỏi Trung Quốc, như thế mới là điều thỏa đáng nhất! Từ trước đến nay Tiết gia chỉ dựa vào Dương gia, lúc đó tứ bề đều là nguy nan, đương nhiên không thể đi bảo vệ bọn họ được. Rơi vào đường cùng, chỉ trong một thời gian ngắn, Tiết gia đã phải rời đi khỏi Yên Kinh, bị các trưởng bối nhà họ La làm khó dễ, khối tài sản lớn đã bị tịch thu, mục đích chính là để cho Tiết gia không gượng dậy nổi, không còn ý chí trả thù. Nhưng cho dù như vậy Tiết Tử Tĩnh vẫn quật cường, không muốn xuất ngoại cùng người nhà, trong đầu của cô ta, cho dù có chết cũng sẽ không đi ra nước ngoài, bởi như vậy sẽ không thể gặp được người đàn ông mà cô ta yêu.

Cũng chính vào lúc mà mọi chuyện đã hỏng bét như thế này rồi, Lâm Chí Quốc nhà Lâm gia, vì vợ của mình có thể tiến cao hơn nữa, đục nước béo cò, sau khi đưa ra không ít điều kiện cho nhà họ Tiết, khiến cho nhà họ Tiết từ bỏ nốt tài sản cuối cùng của mình là Quốc Tế Ngọc Lô, giao vào tay bà nội của Lâm Nhượng Khê. Vốn dĩ bà nội của Lâm Nhượng Khê có quan hệ mật thiết với người nhà họ Tiết, người ngoài thậm chí còn cho rằng bà nội của Lâm Nhượng Khê còn là họ hàng với nhà họ Tiết, cộng thêm với thực lực của bà nội Lâm Nhượng Khê, hết thảy mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi.

Sau khi Tiết gia ngoan ngoãn giao Ngọc Lô ra, đã đưa ra một điều kiện vô cùng quan trọng, đó là chủ gia tộc nhà họ Tiết, hi vọng đứa con gái mà mình yêu thương nhất Tiết Tử Tĩnh có thể sống ở Trung Quốc an toàn, cho dù hầu hết người nhà họ Tiết đều hận Tiết Tử Tĩnh đến tận xương tủy, nhưng dù sao cũng biết Tiết Tử Tĩnh khư khư cố chấp, khiến cho trưởng bối nhà họ La gây khó dễ cho nhà họ Tiết, nhưng người chủ gia tộc lại có ý bảo vệ con gái mình, kết quả là bà nội của Lâm Nhượng Khê, cùng Lâm Chí Quốc đã che chở cho Tiết Tử Tĩnh, gả cô ta cho con của hai người là Lâm Khôn, đồng thời cũng rời khỏi mảnh đất Yên Kinh đầy thị phi, ở Trung Hải sống nốt quãng đời không dài của cô ta...

Nghe đến đây Dương Thần cảm thấy trong lòng dậy sóng, khó có thể bình tĩnh lại được. Hắn có thể cảm nhận được, trong giọng nói của La Thúy San, chứa chất sự hận thù với Tiết Tử Tĩnh, cho đến bây giờ, vẫn không thể thuyết phục được người đàn bà này, dường như, đến tận bây giờ Ninh Quang Diệu vẫn còn rất yêu Tiết Tử Tĩnh. Nhưng, chuyện này cũng đã giải đáp được một số hoài nghi trong lòng Dương Thần...

Năm đó Tiết Tử Tĩnh ở Yên Kinh xa xôi, sao đột nhiên lại được gả cho Lâm Khôn ở tận Trung Hải? Chuyện này đúng là rất đột ngột, bà chủ tịch sẽ

không ừ ừ cạc cạc, không lý do lý trấu gì mà lại đi đến tận Yên Kinh tìm một cô con dâu như Tiết Tử Tình! Hơn nữa, Ngọc Lôi cũng phát triển rất nhanh, gia tộc nhà bà chủ tịch vốn dĩ là chẳng có danh tiếng gì, nhưng bây giờ cũng đã trở thành một gia tộc lớn rồi, cũng có cái gì đó không hợp lý, nếu như nói do đánh đổ cơ nghiệp của nhà họ Tiết, vậy thì có thể giải thích được rồi.

Còn nữa, tại sao người nhà họ Tiết di cư ra nước ngoài bao nhiêu năm như vậy lại không hề liên lạc với những người ở trong nước, cũng không hề có bất cứ quan hệ nào với Lâm Nhược Khê, bây giờ cũng có thể giải thích được rồi, nhưng ngoài người chủ gia tộc ra, những người còn lại chắc chắn cũng không thích người phụ nữ đã hại bọn họ phải rời đi và con gái của bà ta. Nhưng nói đến bà mẹ vợ Tiết Tử Tình của mình, cũng không biết là nên bái phục hay là nên lắc đầu đây, vì một Ninh Quang Diệu đã bỏ rơi bà, mà chuyện gì cũng có thể làm được, đúng là cái tính khí bướng bỉnh này, đã truyền lại cho Lâm Nhược Khê rồi.

.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 709

Em Cầu Xin Anh.

Lúc trước vú Vương nói, bà ấy cũng không biết tại sao Tổng giám đốc biết tìm đến Tiết Tử Tĩnh, có lẽ vú Vương cũng chỉ biết được một phần của sự việc nên chưa thể nói rõ ràng được.

Lúc trước, đối với bất kỳ một người nào trong gia tộc mà nói thì cũng không được coi là vẻ vang cho lắm, hơn nữa áp lực dành cho nhà họ Ninh và nhà họ La thực sự là không có ai dám tiết lộ cái gì.

Dương Thần cười hàm ý. Lật lại những chuyện cũ của năm đó, thực sự đau đầu.

Tiết Minh Hòa nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bây giờ cậu biết rồi đấy. Quốc Tế Ngọc Lôi vốn thuộc về tôi, thuộc về nhà họ Tiết chúng tôi. Là do người phụ nữ kia phản bội chúng tôi, không chỉ khiến chúng tôi mất đi gia tộc, mà còn mất đi Ngọc Lôi, mất đi tất cả! Nhà họ Dương các người thấy chết mà không cứu, nhà họ Lâm thì mượn gió bẻ măng, những trò quỷ này tôi sẽ đều ghi nhớ. Lâm Nhược Khê, con tiện nhân đó giống hệt mẹ cô ta, đáng bị băm làm ngàn mảnh.

Dương Thần nhíu mày, nửa cười nửa không, nói:

- Tôi không hiểu. Lúc đầu khiến cho nhà họ Tiết các người tan tác tả tơi, cút ra khỏi Hoa Hạ. Những người trực tiếp ra tay là người của nhà họ Ninh và nhà họ La. Tại sao ông lại nghe lời xúi giục của người phụ nữ đó để hại em họ của mình, mà lại không đi tìm bọn họ mà báo thù chứ?

Tiết Minh Hòa nghẹn lời, ánh mắt chuyển sang hướng khác, hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

La Thúy San cười khanh khách nói:

- Lúc trước kẻ xuống tay là trưởng bối của gia tộc chúng tôi và nhà họ Ninh, chứ không phải là tôi. Đây gọi là sự khác nhau giữa người với người. Hơn nữa, nếu như không phải tôi thì đồ ngu ngốc này sớm đã chết trong nhà giam Philadelphia ở Mỹ rồi.

Dương Thần thản nhiên nhìn Tiết Minh Hòa. Những tài liệu mà mình nhìn thấy được chính xác là nói gã ta đã vào tù, nhưng quá trình như thế nào thì lại không nói rõ, chỉ biết sau đó gã ta rất thuận buồm xuôi gió. Sau khi đổi tên thành Lý Minh Hòa thì đến làm việc trong Tập đoàn Mộ Vân Hồng Kông.

Tiết Minh Hòa nghe thấy tên “nhà giam Philadelphia” thì hơi chột dạ, sắc mặt cũng biến đổi, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, giống như đang nhớ về một điều gì đó rất kinh khủng.

La Thúy San nhìn thấy ánh mắt của Dương Thần có chút nghi hoặc, đắc ý nói:

- Xem ra công việc bảo mật của tôi vẫn rất thành công. Có phải cậu rất tò mò rằng năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Không đợi Dương Thần nói, La Thúy San liền cướp lời ngay:

- Hừ, tôi nói cho cậu biết...

Lúc trước người của nhà họ Tiết sau khi bị đưa ra nước ngoài, bởi vì tiền bạc mang theo không đủ, hơn nữa lại phải trải qua cuộc đả kích như vậy, thì bên trong bắt đầu chia năm xẻ bảy.

Những người thân thích đều vác đồ chạy hết, cuối cùng ở lại bên cạnh gia chủ nhà họ Tiết chỉ còn lại vài người cận.

Ở một môi trường hoàn toàn lạ lẫm như ở nước Mỹ thì bọn họ chỉ có thể sống lang bạt ở gần khu phố của người Hoa ở Philadelphia. Dựa vào một chút tiền bạc còn lại, bắt đầu mở một cửa hàng nhỏ, mở quán cơm, vận chuyển hàng hóa... Hóa ra những người nhà họ Tiết đã từng có cuộc sống trong nhung lụa ngọc ngà chỉ có thể đau khổ sống một cuộc sống nghèo nàn thấp kém nhất.

Lúc đó Tiết Minh Hòa còn rất nhỏ, nhưng cuộc sống khó khăn thay đổi nhanh chóng đó đã khiến ông ta từ trong tiềm thức của mình đã chôn vùi một mối hận thù sâu sắc.

Mặc dù vài năm sau, người của nhà họ Tiết cuối cùng cũng đứng vững được, nhưng so với nhà họ Tiết của năm đó thì khó có thể bằng được.

Đa số những người thân thích của nhà họ Tiết đều đã cắt đứt liên lạc, không biết sống chết ra sao. Ở nước Mỹ xa xôi, những người nhà họ Tiết dường như đều đã bị lãng quên.

Tiết Minh Hòa sống ở trong hoàn cảnh như vậy, đã nuôi sự thù hận của mình cho đến lúc trưởng thành.

Ở trường trung học của ông ta, xung quanh đều là người châu Á, người Mỹ và người da đen, những người xung quanh đều không để ý đến học hành, cả ngày chỉ biết chơi bời, buôn lậu thuốc phiện, ăn cắp, trà trộn vào làng vui chơi, thể loại gì cũng có.

Nhưng Tiết Minh Hòa lại biết rằng, ông ta phải cố gắng học hành, để khi bước vào xã hội thượng lưu mới có thể có cơ hội lấy lại tất cả những gì thuộc về ông ta.

Nhưng, khi ở trung học, có một lần ông ta bị đám học sinh cùng trường hăm hại, khiến ông ta trở thành tên tội phạm buôn lậu thuốc phiện.

Do vậy, Tiết Minh Hòa như bị sét đánh ngang tai, bị cảnh sát bắt vào nhà giam. Trong nhà không có tiền để mời luật sư, chỉ có thể chịu sự cải tạo giáo dục.

Mà những năm tháng ở trong nhà giam, đã làm cho tâm hồn và thể xác của Tiết Minh Hòa bị ngược đãi đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Trong những tên tù nhân thô bạo kia thì có cả những phần tử thuộc người da đen và những tên tính cách không ra gì, tất cả đều thích ức hiếp một con mọt sách thật thà như ông ta.

Trong nhà giam không có bất cứ người phụ nữ nào đó, lại có một kẻ da thịt mịn màng, nõn nà đương nhiên sẽ trở thành món đồ chơi của bọn họ.

Thế giới của Tiết Minh Hòa như chỉ còn một màu đen, không có bất cứ một tia sáng nào. Thậm chí ông ta còn không biết mình rốt cuộc còn có thể sống tiếp được hay không.

Sau những năm tháng bị giày vò chính tại nơi này thì đã có người kéo ông ta ra khỏi nhà giam đó, đó chính là La Thúy San.

Ý nghĩ của La Thúy San rất kín đáo. Năm đó vì đề phòng nhà họ Tiết có cơ hội trả thù nên đã bí mật phái người lần theo tung tích của nhà họ Tiết, chỉ là thả cho nhà họ Tiết tự sinh tự diệt mà thôi.

Vốn tưởng rằng sẽ không có thời điểm chạm mặt nhà họ Tiết thì bà ta đã phát hiện ra, chồng mình - Ninh Quang Diệu đã lén lút giúp đỡ Lâm Nhược Khê giải quyết tất cả những phiền phức một cách âm thầm.

Phát hiện ra điều này đã khiến bà ta hận người phụ nữ Tiết Tử Tĩnh đến tận xương tủy.

Do đó, La Thúy San muốn đến gặp Tiết Minh Hòa vẫn còn đang ở trong nhà giam kia - người thanh niên đang tuyệt vọng ở nơi góc tối đó. Nếu như cho anh ta một chút hi vọng thì ngọn lửa báo thù vẫn nhen nhóm cháy trong lòng anh ta không biết sẽ bùng lên như thế nào?

Là anh họ của Lâm Nhược Khê, nếu như thực sự giằng co với Lâm Nhược Khê, thì cho dù Lâm Nhược Khê có thắng hay bại đều sẽ là một sự tra tấn dã man ở trong lòng.

Kết quả là, Tiết Minh Hòa được thả ra ngoài, sau đó nhận sự giúp đỡ của La Thúy San, anh ta đã được rửa tội danh. Sau quá trình nỗ lực đã trở thành sinh viên của trường Ivy League. Sau khi tốt nghiệp sẽ bước vào thế giới thượng lưu, đổi tên trở về Hồng Kông, tiến vào tập đoàn Mộ Vân.

Vốn theo kế hoạch của La Thúy San, là sau khi cho Tiết Minh Hòa cầm quyền tập đoàn Mộ Vân, tìm cơ hội đấu nhau với Lâm Nhược Khê ở trên thương trường. Nhưng không ngờ, ông trời lại cho một cơ hội rất lớn, chính là Mộ Vân cần phái người đến công tác tại Ngọc Lôi.

Dựa vào thân phận chủ mẫu của nhà họ Ninh và người nhà họ La thì La Thúy San đã ngấm ngầm đưa Tiết Minh Hòa vào trong Ngọc Lôi, đây cũng không phải là việc khó. Là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Mộ Vân, mặc dù Lý Mộ Hoa có chút cảm giác kỳ lạ, nhưng cũng không đi điều tra. Dù sao việc này cũng không phải là việc gì quang minh chính đại cho lắm.

Cùng với lời kể có phần đặc ý của La Thúy San, Dương Thần chỉ nghe mà không nói gì.

Mặc dù những lời của La Thúy San ẩn giấu không ít những thứ có liên

quan đến hoạt động tâm lý của bà ta, nhưng Dương Thần vẫn có thể đoán ra, người phụ nữ này ở một ý nghĩa nào đó muốn nói rằng muốn trả thù người chồng Ninh Quang Diệu của mình, chỉ là đối tượng mà bà ấy nổi điên lại là một nhà Tiết Tử Tĩnh.

Tiết Minh Hòa ở một góc vẫn đang hồi ức lại những ký ức đen tối mà năm đó anh ta bị nhốt trong nhà giam, dường như không nghe thấy bất kỳ lời nào, ngây ra.

Đối với một người đàn ông bình thường mà nói, những gì đã trải qua như vậy đủ để khiến nhiều người phải tự sát. Nếu như không phải mối thù hận mãnh liệt ở trong lòng thì có lẽ Tiết Minh Hòa đã không còn sống cho đến bây giờ.

Anh ta không phải là không biết La Thúy San đang lợi dụng mình, cũng không phải không biết kẻ ra tay thực sự là La Thúy San, nhưng con đường mà gã ta có thể được giải thoát lại là nghe theo lời của La Thúy San, đoạt lại Quốc Tế Ngọc Lôi trước.

Chỉ tiếc, đến bây giờ tất cả đều đã thành bọt nước, ngược lại Lâm Nhược Khê còn lợi dụng những việc mà anh ta gây ra để làm bàn đạp tiến thêm một bước nữa.

- Thực sự đáng tiếc. Hóa ra tôi còn rất kỳ vọng cháu trai của Tiết Tử Tĩnh sẽ đáng bại được con gái của bà ta, sau đó hai người nhà họ Tiết sẽ phải đầu rơi máu chảy.

La Thúy San thở dài, đứng dậy.

- Được rồi. Những lời nên nói thì tôi đã nói cả rồi. Tôi đã nhìn nhầm tên ngu ngốc này, việc đã bại lộ như vậy cũng chẳng còn cách nào khác. Tên tiểu tử nhà họ Dương kia, cậu muốn giải quyết hắn ta thế nào thì tùy, tôi đi trước đây.

Nói xong, La Thúy San thu súng lại, cười khẩy, muốn bước chân bỏ đi.

Dương Thần từ đầu yên lặng liền đột nhiên đứng thẳng dậy, giơ một chân ra giẫm xuống sàn nhà trước mặt La Thúy San...

“Crắc, rắc, rắc...”

Vài âm thanh vỡ vụn vang lên, nền nhà dày bịch liền bị vỡ bung ra, nứt ra thành một khe rộng.

La Thúy San dừng bước, sắc mặt cũng biến đổi, nhíu mày nói:

- Sao? Không phải cậu muốn giết tôi đấy chứ. Cậu nên rõ rằng, tôi là chủ mẫu nhà họ Ninh, phu nhân Thủ tướng. Nhà họ La chúng tôi cũng không phải là thứ mà nhà họ Tăng trước kia của cậu so sánh được. Nếu như cậu dám động đến nửa sợi lông của tôi thì tất cả những người ở Hoa Hạ bên cạnh của cậu đều phải chịu hậu họa mà cậu không thể ngờ tới được.

Dương Thần ngậy người nhìn người phụ nữ này:

- Bây giờ tôi chỉ muốn nghĩ xem nên giết bà như thế nào. Còn về việc hậu quả mà bà nói thì chờ cho đến khi bà chết rồi, cũng đâu cần lo lắng giúp tôi

đầu.

La Thúy San trong lòng nghiêm nghị, bà ta có thể cảm nhận rằng, Dương Thần không hù dọa bà ta.

Nhất thời, La Thúy San lôi súng lục ra, nhắm ngay vào đầu Dương Thần, trong gang tấc, tay bà ta liền run lẩy bẩy.

- Cậu cho rằng tôi sợ cậu sao? Cậu tưởng tôi không chuẩn bị gì sao? Tôi khuyên cậu, tốt nhất là hãy hỏi con tiện nhân Lâm Nhược Khê xem cô ta thế nào rồi...

La Thúy San cười nham hiểm.

Dương Thần nhíu mày, có một dự cảm xấu:

- Bà đã làm gì Lâm Nhược Khê?

Không đợi Dương Thần hỏi xong, thì điện thoại trong tay Dương Thần rung lên.

Dương Thần cũng không để ý đến việc La Thúy San đang nhắm súng vào đầu mình, mà lôi ngay điện thoại ra xem, quả thật là Lâm Nhược Khê gọi.

La Thúy San cười đắc ý, vẻ mặt như nắm chắc phần thắng.

- Em sao vậy?

Dương Thần nhận điện thoại.

Giọng nói của Lâm Nhược Khê ở đầu dây bên kia hơi khàn khàn, như vừa mới khóc, dứt quãng, nói:

- Dương Thần... Đừng... đừng hại bà ta.

Dương Thần sững sốt, thấp giọng nói:

- Anh không biết em đang nói cái gì, việc này anh biết cách giải quyết...

- Không cần!

Lâm Nhược Khê như thét lên:

- Em biết anh đang đối diện với ai. Bà ấy đã đưa cho em tất cả... tất cả các tài liệu của năm đó... Em cầu xin anh... Coi như em quỳ xuống để cầu xin anh, đừng làm hại bà ta... Em cầu xin anh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 710

Nói Thật Cho Cô Biết.

Cầu xin?

Dương Thần trong lúc xúc động nhất thời, nghe thấy những lời nói đau buồn của Lâm Nhược Khê qua điện thoại, đã khiến hắn như trôi sâu vào trong vòng nước xoáy không có điểm dừng, người ngây ra.

Từ lúc quen biết cho đến bây giờ, cho dù là một người phụ nữ rất hiếm khi nhận sai trước mặt mình, nhưng không ngờ lần đầu tiên vì một người phụ nữ muốn hại cô ấy đến chết là khóc lóc cầu xin mình đừng thương hại cô ấy?

Lâm Nhược Khê không nghe thấy Dương Thần trả lời, tỏ vẻ bất lực:

- Cô ta bắt cóc những người nhà họ Tiết ở Mỹ, bao gồm cả anh trai của mẹ em. Nếu như cô ta có một chút sơ xuất thì thuộc hạ của cô ta sẽ giết hết bọn họ. Mẹ của em và em nợ bọn họ rất nhiều. Làm sao em có thể giương mắt nhìn bọn họ bị giết như vậy?

Dương Thần cảm thấy lồng ngực mình như nóng rát lên, nhìn thấy người phụ nữ trước mắt đặc chí, hai mắt Dương Thần như đã đỏ ngầu từ rất lâu rồi.

Nhưng, những lời cầu xin tha thiết của Lâm Nhược Khê trong điện thoại lại khiến cho hắn cảm thấy có một áp lực vô hình nào đó rất lớn, khiến cho mọi sự tức giận của hắn đều bị kìm nén lại ở bên trong, khó có thể bộc phát ra ngoài được.

La Thúy San thu súng lại, cất vào trong túi, vén vài sợi tóc đang rối trước mặt lên:

- Anh xem, vợ của anh bảo anh đừng giết tôi. Cô ấy nói đúng, anh chỉ cần bình tĩnh một chút là sẽ biết. Nếu như bây giờ anh ra tay giết tôi thì anh có biết hậu quả là gì không? Muốn trở thành gia chủ của nhà họ Dương thì phải bình tĩnh để nhìn nhận vấn đề, chứ không phải vội vàng hấp tấp. Hiểu chưa, người thanh niên?

Nói xong, La Thúy San bước qua những chỗ bị nứt, từ từ và ung dung bước ra phía ngoài.

Dương Thần vẫn không biểu lộ một chút cảm xúc nào, cũng không ngăn lại, mà hỏi trong điện thoại:

- Em thực sự...quan tâm đến những người đó như vậy sao?

Lâm Nhược Khê ghen lời:

- Em không thể vì việc mình phải chịu sự đe dọa mà khiến cho những người thân vô tội của em phải chết.

- Anh hiểu rồi.

Dương Thần thấp giọng xuống, cúp máy điện thoại xuống.

Ở đầu bên kia, sau khi Dương Thần cúp điện thoại, Lâm Nhược Khê ở trong phòng làm việc như kiệt sức, từ trên ghế sofa trôi dần xuống mặt đất, dựa vào cạnh bàn, nước mắt rùng rùng nhìn bức ảnh cũ đã ố vàng ở trên mặt bàn.

Trong bức ảnh đó là một đôi nam nữ có diện mạo rất thần bí, người đàn ông có vẻ nhiều tuổi hơn, khôi ngô tuấn tú, còn người phụ nữ rõ ràng là Tiết Tử Tĩnh-mẹ của cô.

Ở góc của bức ảnh có một hàng chữ được viết khá cẩn thận: “Ảnh chụp chung của anh em nhà họ Tiết-Tử Phong và Tử Tĩnh.

Lâm Nhược Khê tự cười khẩy mình một cách đau khổ, lẩm bầm “Mẹ, con thực sự rất mệt mỏi. Nếu như lúc trước mẹ rời khỏi đất nước này thì tốt biết mấy...”

Trong phòng làm việc lạnh lẽo, ngoại trừ ánh sáng phát ra từ chiếc TV đang bật thì toàn là một không gian u ám.

Lúc này, trong ngôi biệt thự, La Thúy San đang muốn ra ngoài, nhưng vừa mới bước ra khỏi cửa thì có một sức mạnh khó có thể kháng cự lại được kéo cả người cô vào trong đại sảnh.

La Thúy San hoảng hốt kêu lên một tiếng, cả người bay lên trời, rồi lại bị quăng xuống mặt bàn trà.

Toàn thân như rã rời, La Thúy San vô cùng tức giận, nhưng lại sợ hãi vì tại sao Dương Thần lại làm được như vậy mà không cần nhúc nhích gì, bò lên, cắn hận nói:

- Anh muốn làm gì? Anh muốn để cho những người thân của vợ anh...

Dương Thần không nói hai lời, xông lên cho người phụ nữ này một cái tát.

Một tiếng “Bốp” vang lên, La Thúy San bị đánh cho đến nỗi ngã sòng soài trên mặt đất.

La Thúy San choáng váng, mặt đỏ phừng phừng. Cô ta không sao hiểu được, lẽ nào Dương Thần bị điên sao? Thực sự muốn, hoặc là không làm, hoặc là làm đến cùng để cho toàn bộ nhà họ Tiết được chôn cùng nhau.

Dương Thần lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, ngược lại hỏi Tiết Minh Hòa đang sợ sệt ở trong một góc:

- Những người nhà anh còn đang ở Philadelphia sao?

Tiết Minh Hòa nuốt nước bọt. Mặc dù không hiểu tại sao Dương Thần lại hỏi như vậy, nhưng vẫn lắc đầu trả lời:

- Không...không ở đó...

- Vậy bây giờ bọn họ ở đâu?

Dương Thần hỏi.

- Hai năm trước...đã chuyển đến thành phố Baltimore của Maryland rồi.

Tiết Minh Hòa không dám nhìn Dương Thần. Bởi vì lúc này hơi thở của người đàn ông này giống như địa ngục sâu thẳm.

Sau khi Dương Thần nghe xong, cũng không để ý đến sự nghi ngờ của La Thúy San và Tiết Minh Hòa, tự mình bấm một dãy số dài.

Sau khi đầu bên kia nhận điện thoại thì giọng nói của Solon được truyền sang.

- Minh Vương Các Hạ, đột nhiên gọi điện có gì dặn dò chăng?

Solon hỏi.

- Thành phố Baltimore ở Maryland của nước Mỹ, nơi gần nhất có phải là của một tập người không?

Dương Thần dùng tiếng Anh hỏi.

Solon suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Ở khu đó, phần đất liền là của quân đoàn lính đánh thuê DSEAL do quân Mỹ rút lui, gồm “Đội xung kích vùng châu thổ” và “Đội xung kích Hải Báo” tổ thành. Vùng này khoảng trăm người, bởi vì thành phố Baltimore là thành phố cảng. Nếu như cần thiết thì ở khu vực biển gần nhất có MAPLE, là đội hậu cần đặc biệt chuyên phụ trách việc vận chuyển đến Canada và Na Uy, có thể phái ít nhất 3 tàu chiến và hơn mười chiếc Apache.

Dương Thần gãi gãi lỗ tai, lẩm bẩm: “DSEAL cũng là của chúng ta? Lúc nào thì được trở lại...?”

- 6 tháng đầu năm vừa mới thuộc quyền của ngài. Bởi vì ngài nói không muốn nghe những báo cáo về việc này, vì vậy tôi cũng không thể nói.

Solon nói.

Bản thân Dương Thần cũng quên mất mình đã nói cái gì:

- Kệ đi. Cậu bảo DSEAL nhận tài liệu có liên quan đến gia tộc họ Tiết từ chỗ Hải Ứng. Trước mắt những người bọn họ đang ở thành phố Baltimore, chắc là bị bắt cóc hoặc là bị bao vây ngằm rồi. Ta cần giải quyết vấn đề này trong một thời gian ngắn, bảo đảm được an toàn là được rồi, chỉ cần người không sao. Tùy bọn họ làm loạn thế nào, tôi chỉ có thể đợi nhiều nhất nửa tiếng đồng hồ, nếu như không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ thì tôi sẽ đá các cậu đây.

- Tuân lệnh!

Solon cũng không nói nhiều, ngay lập tức đi thực hiện.

Dương Thần nói xong điện thoại, mới đưa mắt nhìn về phía La Thúy San.

La Thúy San dù sao cũng nghe hiểu tiếng Anh. Mặc dù không biết tên gọi đặc biệt gì đó mà Dương Thần nói đến, nhưng đại khái là biết được Dương Thần phái người đến cứu những người nhà họ Tiết ra.

- Cô biết không? Cô có hai sai lầm ngu ngốc.

Dương Thần mỉm cười, giơ một ngón tay lên nói:

- Sai lầm thứ nhất. Cô đã dùng sự an nguy của bản thân mình để cho thuộc hạ quyết định có giết con tin hay không, điều đó tương đương với việc, chỉ cần cô không để lọt bất cứ tin tức nào thì thuộc hạ của cô sẽ không ra tay trong một thời gian ngắn.

La Thúy San tròn tròn mắt, hiện lên chút kinh hoàng. Lúc này cô ta mới ý thức được ý của Dương Thần là gì.

Chính xác, chỉ cần cô ta cứ ở trong ngôi biệt thự này, không để cho thế giới bên ngoài biết bất kỳ tin tức nào của mình, thì cho dù có con tin ở trong tay, cũng sẽ chẳng có tác dụng gì.

Dương Thần giơ thêm ngón tay thứ hai ra, từ trên cao nhìn xuống nói:

- Sai lầm thứ hai càng ngu ngốc hơn. Cô đã chẳng đấu nổi với tôi, hơn nữa còn cố tình đấu tiếp với tôi ở nước ngoài. Ở Hoa Hạ, có lẽ cô còn có chút thực lực, nhưng khi ra nước ngoài rồi thì cô chẳng là cái thá gì cả.

La Thúy San tức giận đến nỗi môi run run, nhưng không thể mở miệng được. Dưới sức mạnh ghê gớm của Dương Thần, sự cứng rắn của cô ta hoàn toàn sụp đổ.

Dương Thần cười khẩy, vỗ vỗ ngực nói:

- Tôi nói cho cô biết. Toàn bộ thế giới này, ngoài nơi dưới chân tôi ra, chính là Nhà Trắng thì ông đây không thể đẹp phăng cho cô được.

Cho dù sức mạnh ghê gớm mà cao thủ Tiên Thiên cũng khó có thể chống cự được, mặc dù chỉ tiết lộ một vài thứ quý giá hiếm hoi đó thôi, nhưng lại khiến cho La Thúy San khó có thể chống đỡ.

Bóng đen điên cuồng, gầm lên như sóng thần đó đã khiến cho sự kiêu ngạo và uy nghiêm vốn có của La Thúy San tan biến hết.

Bỗng nhiên, La Thúy San nhăn nhó, nước mắt chảy xuống, khóc rống lên.

Tiết Minh Hòa ở một bên cũng bị giật mình, nhìn kỹ lại mới phát hiện là trên tấm thảm mà La Thúy San đang ngồi đột nhiên ướt ướt.

Người phụ nữ này không ngờ bị Dương Thần dọa cho đến nỗi tiểu ra quần.

Mười phút sau, tại thành phố Baltimore của Maryland Mỹ.

Ở thành phố cảng này, nhiệt độ ngày và đêm chênh nhau rất lớn. Lúc này đang là buổi trưa, ánh mặt trời chiếu rực rỡ.

Trên đường của một khu dân cư, trong một chiếc xe thương mại hiệu Chevrolet, một người đàn ông to lớn mặc Tây phục đang ngồi ở ghế phụ gọi điện thoại. Ở phía sau người đàn ông đó là hai gã đàn ông tương đối gầy gò và nhỏ bé, đang dùng máy tính để tìm kiếm thứ gì đó.

- D37, tọa độ 235, 214, cao 3 tầng, D48, tọa độ 387. 552, cao 5 tầng, phía sau trả lời.

Người đàn ông to lớn đó ra lệnh.

- D37 vào chỗ...D48 vào chỗ!

Người đàn ông to lớn kia quay đầu lại:

- Rander, hướng của kẻ thù đã xác định chưa?

Một trong số hai gã đàn ông đang gõ máy tính gật đầu:

- Đội trưởng, D55 và D21 ở trên phố Greenland. Số 778 đã để rớt một tên, nhưng D21 đã cải trang, không để lộ sơ hở. Tổng số quân địch là 5

người. Bốn người còn lại đều đã trong tầm ngắm, vẫn chưa xuất hiện nhân viên bảo vệ.

Người đàn ông to lớn kia cầm lấy máy liên lạc:

- Tay súng bắn tỉa chuẩn bị, tập trung vào mục tiêu. Sau khi tấn công, D55 và D21 thu về. Sau 20 giây thì hành động.

- Yes sir!

Người đàn ông cường tráng buông máy liên lạc xuống, cầm lấy lon Red Bull bên cạnh, uống một ngụm to, quay đầu lại nói với gã đàn ông còn lại đang dùng máy tính:

- Hãy tìm một đường để rút lui, chặn tín hiệu của cảnh sát.

- Rõ, thưa Đội trưởng!

Gã đàn ông kia nói một cách không hứng thú:

- Nhiệm vụ lần này quá đơn giản. Những kẻ đó ngay cả là bộ đội đặc chủng cũng không tính, quả thực như dùng dao cắt pho mát vậy. Không khó khăn chút nào.

- Câm miệng!

Người đàn ông cường tráng kia quát:

- Bất kể là nhiệm vụ gì đều phải thực hiện một cách nghiêm túc. Đây là lần thực thi nhiệm vụ đầu tiên kể từ khi chúng ta gia nhập vào đội quân của ngài. Nếu như chậm vài giây sẽ khiến ngài không hài lòng, lúc đó cậu sẽ phải đi gặp thượng đế đấy.

Gã đàn ông kia vừa nghe xong liền lập tức tiếp tục làm việc nghiêm túc.

Sau mấy giây, khi hai tiếng súng vang lên là những tiếng kêu thảm thiết được truyền đến từ trong con phố đó.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 711

Tự Mình Ra Tay

Ở bên kia bờ đại dương đồng thời xảy ra vụ án đầu súng mà cảnh sát không hiểu ra sao, Dương Thần ở trong ngôi biệt thự Trung Hải cũng nhận được tin tức của Solon gửi đến.

- Con tin đã an toàn, nếu có chỉ bảo gì khác xin chỉ thị.

Dương Thần lướt nhìn thời gian ở điện thoại, cũng cách nhau không đến mười lăm phút đồng hồ, xem ra bộ đội đặc chủng của nước Mỹ xuất thân từ sự tinh nhuệ, vẫn còn khá hiệu quả, dù sao cũng là ở địa phương của họ.

Dương Thần nhìn thấy La Thúy San đang khóc nức nở ở trên mặt đất tại nơi đó, chán ghét một hồi:

- Người của bà tôi đã phái người đi giết hết rồi, bây giờ còn có gì để nói nữa sao?

La Thúy San ngẩng đầu, ánh mắt thù hận nhìn Dương Thần như là một con rắn độc hăng hái muốn chống đối lại, nhưng bị vật cứng đè xuống dưới nham thạch, bị bóp xuống bảy tấc, khó có thể nhúc nhích được.

- Coi như cậu may mắn, là tôi đã chọn đồ ngu xuẩn đến để làm việc, cậu muốn giết cứ giết đi, nếu tôi chết, người đừng nghĩ được sống yên ổn!

La Thúy San đã không còn đếm xỉa đến, đã mất mặt như vậy trước mặt Dương Thần, thậm chí không cần không chế khiến bà ta cảm thấy chết cũng không sao cả, chỉ có điều nổi uất hận trong lòng ngày càng mãnh liệt hơn!

Quá khứ là do người phụ nữ không biết xấu hổ đó khiến mình nhận hết đau khổ, hiện giờ chính mình lại nuôi hai kẻ tiểu nhân, quả thật hận rằng không thể rút gân lột da bọn chúng!

Dương Thần cũng không tức giận, thản nhiên nói:

- Nếu bà đã nói như vậy, xem ra bà không còn người kế nhiệm nữa, a... Thật ra từ góc độ của tôi, với bà không có thù hận gì đáng nói, chỉ có điều bà là người đàn bà độc ác, tâm địa xấu xa, hẹp hòi, để bà lại, tóm lại với những người bên cạnh tôi là một tai họa.

- Hừ, đừng nhiều lời, muốn giết thì ra tay đi.

La Thúy San khinh

thường cười nhạo nói.

Dương Thần khẽ lắc đầu.

- Giết chết bà, chỉ đem đến cho tôi phiền toái, tôi không ngu như vậy.

La Thúy San cười ha ha.

- Sớm biết cậu không đủ can đảm để ra tay với tôi! Thật là nực cười! Còn phô trương thanh thế lâu như vậy, cậu cho rằng La Thúy San tôi là một đứa

trẻ chưa trải qua sự đời sao? Tôi nói cho cậu biết, Dương Thần, tôi ở chốn quan trường những người như thế nào cũng đã gặp, sự giả tạo của cậu tôi sớm đã phát hiện ra!

- Thật không?

Dương Thần phản đối, quay đầu đi nhìn Tiết Minh Hòa, nói:

- Người muốn mạng sống, hay muốn chết?

Tiết Minh Hòa vốn nghĩ chắc chắn sẽ chết, lúc đó nghe được chính miệng Dương Thần nói, không ngờ vẫn còn có tia hy vọng sống?

Mặc dù gã đã thất bại thảm hại, nhưng gã không giống trước đây, con người gã bây giờ, trong lòng gã đã có Ngô Nguyệt và đứa con nhỏ trong bụng cô!

Tiết Minh Hòa khờ khạo nhìn Ngô Nguyệt đang hôn mê trên mặt đất, trong mắt hơi ướt át...

Gã phải sống! Chỉ có sống sót, mới có thể bảo vệ người phụ nữ này, mới có thể nhìn thấy đứa con của mình!

- Tôi... ý muốn báo thù điên cuồng của tôi cũng không thể ngăn được việc tôi là người đàn ông sắp làm bố, bắt đầu có của tình thương người cha!

- Phịch!

Một tiếng kêu lên, Tiết

Minh Hòa không chút do dự quỳ trước mặt của Dương Thần, không phải nịnh hót lấy lòng, cũng không phải ý định tình cảm giả dối, mà đó là con mắt vô cùng khẩn thiết, kiên định nhìn Dương Thần.

Dương Thần để ý tới ánh mắt của Tiết Minh Hòa nhìn Ngô Nguyệt, trong đó chan chứa tình cảm sâu nặng, khiến Dương Thần có chút cảm động.

- Ta không ngờ rằng, người sẽ mang theo Ngô Nguyệt đến chỗ này với người, xem ra người không phải tùy tiện vui đùa với cô ấy.

Dương Thần có chút bối rối.

Khuôn mặt của Tiết Minh Hòa trở nên căng thẳng, dùng sức để gạt đầu.

- Lúc bắt đầu, thật sự tôi chỉ muốn vui đùa với cô ấy, lợi dụng người phụ nữ này... Nhưng, nhưng tôi nhận ra rằng, từ nhỏ đến lớn, chỉ có người phụ nữ này, là toàn tâm toàn ý tốt với tôi, không cầu xin tôi chút gì báo đáp... Chỉ cần tôi nói, cô ấy đều nghe lời, chỉ cần tôi làm, cô ấy đều tin tưởng.

- Chỉ có ở trước mặt cô ấy, tôi mới cảm thấy chính mình được quý trọng, là người hoàn toàn được cần đến, cô ấy không quan tâm đến quá khứ của tôi như thế nào, chỉ quan tâm tôi có ở bên cạnh cô ấy không...

Bên cạnh, La Thúy San lên tiếng chê bai lạnh lùng:

- Giả dối, vì mạng sống, bất cứ câu nói gì cũng có thể bịa ra mù quáng, người thật sự cho rằng tên tiểu tử này sẽ tha cho người? Hắn không dám giết ta, nhưng không có nghĩa không dám giết người.

Ánh mắt Dương Thần lạnh lẽo, giờ chân đạp một phát, một luồng khí

khủng khiếp cuốn bay La Thúy San ra ngoài.

Loảng xoảng!!

Một giàn hoa và hai bình hoa ở trên đều bị thân thể của La Thúy San đập đổ, rơi xuống vỡ tan tành!

La Thúy San lao đến đập vào tường, hôn mê ngay tại chỗ!

Tiết Minh Hòa trợn mắt há hốc mồm, toàn thân hấn giật bản mình, ý thức được, nếu Dương Thần muốn giết mình, đúng là một chuyện chỉ trong nháy mắt!

Dương Thần cũng coi như không có chuyện gì, tiếp tục nói:

- Nếu để cho người sống, người nghĩ sẽ làm thế nào? Ta thật sự rất lo lắng, người sẽ lại đến gây phiền toái cho Nhược Khê.

Tiết Minh Hòa ngẩn người, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, dường như đang diễn ra sự đấu tranh kịch liệt trong tư tưởng, một phút đồng hồ trôi qua, mới cắn răng một cái, lắc đầu nói:

- Không đâu! Tôi cam đoan cả đời này sẽ không còn chút ý nghĩ trả thù nữa!

- Người khẳng định như vậy?

Tiết Minh Hòa quay đầu nhìn Ngô Nguyệt, dòng lệ đục chảy xuống, vừa khóc vừa cười nói:

- Tôi muốn đưa người phụ nữ ngọc ngà này đi Mỹ, đến gặp bố tôi và mọi người, tôi nghĩ, kiên nhẫn đợi cho đứa con chúng tôi ra đời... Tôi sẽ tìm một công việc đứng đắn, cố gắng kiếm tiền, để cho họ được sống tốt đẹp, tôi không hy vọng đứa con của tôi giống như cha của nó, bởi vì không có tiền, không địa vị, sẽ bị người khác ức hiếp, thậm chí vào tù...

- Đứa bé!?

Dương Thần sững sờ

một lát, nhìn về phía Ngô Nguyệt, lại nhìn Tiết Minh Hòa:

- Ngô Nguyệt có con với người sao!?

Tiết Minh Hòa hạnh phúc nhưng chưa chút cười nói:

- Tôi cũng mới biết từ hôm kia... chính vì như vậy, tôi mới cầu xin anh, xin anh đừng giết tôi... Cho dù tôi ngồi tù cũng được... Tôi chỉ không muốn, đứa con của tôi sinh ra, cũng giống cha nó...

Gã cúi đầu trước Dương Thần, nhìn xuống đất.

Suy nghĩ một lát, mới nói:

- Vậy được rồi, người

thay ta làm việc này, ta sẽ suy xét tha cho người.

Tiết Minh Hòa lập tức vui vẻ:

- Chuyện gì chứ!? Tôi nhất định sẽ hết sức!

Dương Thần chỉ vào góc tường nơi La Thúy San té xỉu.

- Người cởi hết quần áo của người phụ nữ kia, ta muốn cho bà ta chút niềm vui bất ngờ... Tuy nhiên bởi vì người phụ nữ này đang tiểu ra quần, rất

dơ bản, ta không muốn chạm vào bà ta...

Tiết Minh Hòa thừ người ra một hồi lâu, không ngờ Dương Thần vẫn còn muốn làm hành động “Tội ác” như vậy, nét mặt vô cùng lung túng, khẽ liếc nhìn người phụ nữ ở góc tường, lại rất do dự nhìn Ngô Nguyệt đang hôn mê ở bên ghế Sofa...

- Không muốn làm sao?

Dương Thần nhú mày

nói:

- Đây chính là việc để người được sống.

Tiết Minh Hòa khó xử thấp giọng nói:

- Liệu có thể... để tôi ôm Nguyệt nhi lên lầu, tôi xuống sẽ giúp anh làm chuyện này...

- Ồ? Tại sao? Ngô Nguyệt đang hôn mê, lại không nhìn thấy gì, người còn sợ cô ta ghen sao?

Dương Thần cười quái dị

nói.

Tiết Minh Hòa khẽ lắc đầu.

- Không phải vậy, cho dù cô ấy hôn mê, không nhìn thấy, tôi không thể nào cởi quần áo người phụ nữ khác trước mặt cô ấy... Đương nhiên, đây chỉ là lời thỉnh cầu của tôi, nếu anh bắt tôi phải làm ngay lập tức, tôi vẫn sẽ làm.

Dương Thần cao giọng mỉm cười, tiện tay vỗ tay:

- Chúc mừng người, đã vượt qua thử thách.

Tiết Minh Hòa lại mơ hồ một hồi, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, không biết Dương Thần nói gì.

- Nếu vừa rồi, khi ta hỏi người có phải muốn từ bỏ việc báo thù hay không, người lập tức trả lời ta mà không cần suy nghĩ “sẽ không”, vậy lúc đó ta sẽ giết người, hoàn toàn không do dự, bởi không đủ thành tâm, nếu vừa rồi người lập tức đồng ý, đi lột quần áo của người phụ nữ kia, cũng không để ý đến Ngô Nguyệt, ta cũng sẽ không tha, bởi người không yêu thật lòng... giờ xem ra, người thật sự đã sẵn sàng làm chồng, làm cha rồi, nếu vậy, nể tình Lâm Nhược Khê, ta bỏ qua cho người, dù sao, đầu sỏ gây nên chuyện này vẫn là người đàn bà ghê tởm kia.

Dương Thần nói.

Tiết Minh Hòa vui quá mà khóc, xúc động phủ phục trên mặt đất ngẩng đầu lên, liên tục “bịch bịch” cúi đầu vái mấy cái, cảm động không biết mở miệng nói gì nữa.

Dương Thần khoát tay, nói:

- Bên ngoài có rất nhiều xe, tùy ý gọi một chiếc, đưa Ngô Nguyệt rời khỏi đây đi, không cần quay về với Ngọc Lôi để nói lời tạm biệt, chỉ làm cho tâm trạng của Nhược Khê xấu đi, hơn nữa cũng không cần người giả vờ làm như vậy, cố gắng làm thủ tục đi sang Mỹ đi, nếu có khó khăn, có thể liên hệ với

ta, dùng hòm thư của công ty là được rồi, còn về những chuyện khác, không cần quan tâm nhiều, không cần hỏi nhiều.

Tiết Minh Hòa như thoát khỏi cỏi chết, toàn thân đã run bần bật, vừa nói những lời cảm ơn không ngừng với Dương Thần, vừa chạy đi ôm chặt Ngô Nguyệt đang ở dưới đất lên, lui bước chạy ra ngoài.

Sau khi đợi Tiết Minh Hòa lái xe rời khỏi, Dương Thần thở dài, thế sự khó ngờ, không ngờ rằng Ngô Nguyệt lại có con với Tiết Minh Hòa.

Dựa theo huyết thống, đứa con của Ngô Nguyệt, chính là cháu trai ngoại ruột của mình và Lâm Nhược Khê, hơn nữa, không có tình cảm của người cha, có lẽ không ai có thể cảm nhận được một cách sâu sắc hơn so với chính mình, Dương Thần cũng không đành lòng để đứa nhỏ vô tội bị liên lụy.

Cũng không biết chính mình vốn mềm lòng như vậy, hay là sau khi về nước dần dần trở thành như vậy, cũng có thể là, năm đó khi tu đã không áp chế được tác dụng phụ của thần quang, đặc biệt là tâm địa xấu xa....

Tóm lại, thả cho Tiết Minh Hòa đi, Dương Thần cũng không cảm thấy hối hận.

Nhìn thấy đôi mắt hôn mê của La Thúy San, Dương Thần hướng ra cửa gọi to:

- Eydlin, vào đây!

Trong bóng đêm, một bóng dáng với thân hình nóng bỏng đi vào, Eydlin với toàn thân áo bó màu đen nhìn Dương Thần với ánh mắt tội nghiệp.

- Minh Vương các hạ, ngài sẽ không phải muốn tôi đi lột quần áo của người phụ nữ kia sao.

Eydlin cũng vừa mới đến được một lúc, ở ngoài cửa sau khi nghe xong câu nói của Dương Thần, không dám đi vào.

Dương Thần cười gian nói:

- Người ta đã chăm sóc trẻ như tuổi ba mươi, làm gì đã già, ở quán ăn đêm dứt khoát là hàng bán chạy, hơn nữa, thật hiếm khi có món hàng toàn thân với mùi nước tiểu, coo không cởi đi, lẽ nào để cho ông đây tự mình ra tay sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 712

Anh Không Sao Chứ?

Eydlin bộ mặt dài thượt, hồi hận tiến vào, nếu sớm biết vậy đã trốn về trước, miễn cho bây giờ trốn không được mà gặp thì lại cảm thấy ghê tởm.

- Nhanh lên.

Dương Thần hét lên một tiếng.

Eydlin trong nháy mắt thần kinh căng lên, theo bản năng lập tức chạy lại, bắt đầu hành động.

Nước tiểu thì nước tiểu, người chết ghê tởm hơn cũng đã gặp rồi, có khi các tổ viên khác khi biết mình được vị đại nhân này đích thân chỉ huy làm việc còn hăm mộ không ngừng, tuy nhiên việc này cũng không dễ nhìn lắm.

Eydlin cũng không dám đụng chạm quá nhiều, xé loạn một hồi mới đem quần áo trên người của La Thúy San lột hết ra.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ thân hình đầy đà của La Thúy San đã hiện ra dưới ánh đèn.

Dương Thần chặc chặc cảm thán, cái tên Ninh Quang Diệu này điểm phúc không tệ, La Thúy San tuy không đẹp bằng mẹ vợ Tiết Tử Tĩnh của mình nhưng cũng được tính là ưu vật. Thân hình lồi lõm đâu ra đấy, làn da trắng nõn, rất nhiều cô gái trẻ tuổi cũng không bằng.

Chẳng qua, phía dưới đùi giữa còn có chút ướt át, một cỗ hương vị kì quái phát ra, khiến cho Eydlin đứng ở bên cạnh nhú mày

Dương Thần hướng về phía Eydlin cười cười nói:

- Lại đây tôi sẽ dạy cô nên làm như thế nào.

- Không phải đi lấy máy ảnh sao.

Eydlin có chút không hiểu

- Cô xem cô kia, tôi là hạng người thấp kém như vậy sao?

Dương Thần vẻ mặt bất mãn, thở dài ngoảnh mặt đi, rồi lại khoanh tay bước đi đắc ý nói:

- Cái loại chụp ảnh rồi lấy ảnh uy hiếp người khác đều là những thủ đoạn thấp kém, quá phổ thông rồi, chúng ta phải làm không giống người khác, bình thường tôi dạy Hải Ứng các cô như thế nào, các cô là những người tinh nhuệ nhất trong những người tinh nhuệ, các người phải làm những chuyện mà người khác không làm được.

Chúng ta là người bình thường sao? Dương nhiên không phải. Cái gì vượt qua những thủ đoạn thông thường? Là nghệ thuật! Nghệ thuật là gì? Là bắt nguồn từ cuộc sống,

Nếu như cô cho rằng, tôi chỉ muốn làm một bộ phim đơn giản về Phu

nhân thủ tướng, vậy thì cô sai rồi!! Cái tôi muốn chính là một tác phẩm nghệ thuật.... có chiều sâu!!

Cô nàng ngoại quốc nghe xong sừng sừng sốt sốt, tuy rằng không hiểu lắm Dương Thần đang nói cái gì, nhưng nghe có vẻ rất lợi hại.

- Vậy.....Ngài Minh Vương, chúng ta phải làm như thế nào?

Eydlin ngoan ngoãn chạy đến trước mặt Dương Thần hỏi.

Dương Thần ngoảnh mặt lại, ghé tai Eydlin quý dị cười rồi bô lô ba la nói một hồi.

Eydlin sau khi nghe xong, sắc mặt cổ quái nói:

- Đại nhân ...chúng ta không thể trực tiếp giết cô ta sao...Như thế thì tàn nhẫn quá..

- Tàn nhẫn cái đầu nguoi! Đã nói với ngươi đây là một tác phẩm nghệ thuật!!

Tác phẩm nghệ thuật là gì?

Chính là sự kết hợp giữa Nghệ thuật và Văn học, dẫn đến sự đồng cảm của người xem.

Dương Thần nhướn mày nói:

- Tàn nhẫn ... cũng là một loại tình cảm.

Eydlin toàn thân toát mồ hôi lạnh, nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Tuy rằng rất không vui nhưng Eydlin vẫn đem La Thúy San đã lừa thế bọc vào một tấm thảm, sau đó vác lên vai. Tuy rằng đồng dạng là nữ nhân, nhưng với thân thể, tổ chất của mỗi thành viên đội Hải Ưng, nếu vác La Thúy San chạy một ngày một đêm cũng không có vấn đề gì.

Sau khi hướng Dương Thần cáo từ, Eydlin đem La Thúy San rời khỏi biệt thự đưa lên một chiếc xe, sau đó rời đi. Cho dù La Thúy San bất ngờ trên đường tỉnh lại thì với thân thủ của Eydlin cũng có thể lại khiến cho cô ta ngất đi trong nháy mắt.

Đợi người đi rồi, ý cười trên mặt Dương Thần dần dần biến mất, dưới ánh đèn rực rỡ của ngôi biệt thự, một chiếc bóng cô đơn đứng giữa đại sảnh có chút xuất thần.

Một lúc lâu sau, Dương Thần về mặt ngây ngốc đi ra ngoài, ngửa đầu nhìn bóng đêm mê hoặc, một giây tiếp theo liền biến mất không thấy.

Sân vườn bên trong nhà,

Lâm Nhược Khê đang ngồi trên chiếc ghế mây, sau khi từ công ty về, cứ như vậy một mình ngồi chờ Dương Thần trở về.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương, Trình Tú cũng không biết Lâm Nhược Khê bị làm sao, khuyên cô vào nhà, ngồi không quá 3 phút lại lập tức chạy ra Sân vườn ngồi chờ Dương Thần trở về. Cuối cùng không biết làm thế nào cũng đành để cô như vậy.

Đây đúng là một đêm gian nan, Lâm Nhược Khê vốn tưởng rằng sau khi

mình đánh bài ngửa thì mọi sự việc sẽ chấm dứt, nhưng lại phát hiện ra rằng sự việc làm cho mình khó có thể ngăn cản được lại xuất hiện sau khi công ty vượt qua nguy nan.

Tuy rằng mình vẫn chưa được gặp mặt những người của Tiết gia tại nước Mỹ xa xôi, nhưng với quan hệ huyết mạch và lương tri khiến cho Lâm Nhược Khê khó có thể bỏ mặc hết thảy.

Khi biết được, không ngờ mẹ mình sở dĩ tới Lâm gia chỉ là bởi vì một cuộc giao dịch, càng không ngờ là Ngọc Lôi ban đầu là tài sản của Tiết gia, Lâm Nhược Khê cảm giác toàn bộ như sụp đổ, một cảm giác lẻ loi, đổ vỡ khiến cô không chịu được gánh nặng.

Mà cuối cùng mẹ mình lại làm liên lụy đến Tiết gia, sau khi bà ta bỏ đi, thì vô hình chung cái loại tội ác này lại đổ lên đầu cô.

Hóa ra những điều kiện ưu đãi được hưởng từ nhỏ đều được thành lập từ vận mệnh bi thảm của Tiết gia.

Chính trong lúc cảm thấy thương tổn thì cánh cửa cuối cùng cũng truyền đến một tiếng động, một bóng dáng quen thuộc hiện ra, chậm rãi đi đến.

Lâm Nhược Khê bật người đứng dậy, bước nhanh về phía Dương Thần, đôi mắt đầm lệ chăm chăm nhìn Dương Thần, vẻ mặt chất đầy nghi vấn.

Dương Thần ôn nhu cười nói:

- Nhược Khê bảo bối ngoan, cả buổi tối đợi anh trở về à?

- Bọn họ thế nào rồi?

Lâm Nhược Khê buột miệng hỏi.

Chút tươi cười trên mặt Dương Thần chợt ngưng đọng lại,

- Em hỏi ai?

- Đương nhiên là người phụ nữ đã bắt cóc người của Tiết gia, còn có Lý ... Tiết Minh Hòa...! Bọn họ không sao chứ?

Lâm Nhược Khê vội vàng hỏi han, vẻ mặt sốt ruột.

Dương Thần, hấp hê miệng, thần sắc ảm đạm nói:

- Em sốt ruột chờ đợi, hóa ra là lo lắng cho bọn họ sao?

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần không lập tức trả lời, càng thêm lo lắng,

- Anh không phải lại Lại giết người rồi!!?

Dương Thần trầm mặc nhìn nữ nhân đứng trước mặt, nhìn thấy những lo âu trên khuôn mặt nữ nhân, trong đầu bất giác nóng ran lên, cảm giác có thể bị nổ tung bất cứ lúc nào.

- Anh.. sao không nói gì, Dương Thần, anh đã hứa với em sẽ không giết người rồi. Anh ...Anh nói đi!!

Nếu như người đàn ông này giết chết La Thúy San và Tiết Minh, như thế chẳng phải tất cả người của Tiết gia đều tuyệt tự rồi sao, vậy từ đời mẹ mình đến đời mình, đều quá bất hạnh rồi.

Khóe miệng Dương Thần có chút giật giật, run rẩy, tận lực dùng hết khả

năng áp chế tiếng nói, nhưng những cảm xúc dao động mãnh liệt, khiến thanh am có chút trầm thấp khàn khan....

- Người nhà Tiết Gia đều an toàn, Anh đã đề cho 2 người Tiết Minh và Ngô Nguyệt về Mỹ rồi, còn La Thúy San Anh sẽ cho cô ta một sự trừng phạt, đề cô ta tuyệt đối không dám uy hiếp đến những người mà em quan tâm.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê khẽ thở ra, bước chân có chút bất lực ngã về phía sau:

- Cảm ơn anh ...Như vậy, là đủ rồi!!

Dương Thần giấu cợt cười cười:

- Lâm Nhược Khê, chẳng lẽ em không tin tưởng anh đến vậy sao...

Lâm Nhược Khê chậm rãi ngẩng đầu lên, có chút nghi hoặc nhìn nam nhân trước mặt.

Sắc trời u ám, bên trong sân vườn yên tĩnh, tiếng hô hấp của Dương Thần có chút ồ ồ.

- Anh không biết, em coi anh như thế nào, nhưng từ lúc kết hôn đến bây giờ, em có tâm sự gì, anh cũng chỉ có thể tự mình phỏng đoán, bởi vì em chưa bao giờ chủ động nói cho anh biết. Có người nói cho anh rằng, em với anh cảm tình không tốt là bởi vì anh không hiểu em. Cho nên anh đã đến trường học trước kia của em, đã gặp thầy giáo của em, muốn hiểu về em nhiều hơn một chút, nhưng anh phát hiện ra rằng, như vậy cũng vô dụng, bởi vì hiện tại, em cùng với thời điểm còn là học sinh khác biệt quá lớn.

- Còn nhớ lúc mà em nói muốn kết hôn, anh cũng đã từng nói qua, ta muốn thông qua theo đuổi em, từ từ tìm hiểu, có thể hiểu lẫn nhau để trở thành một cặp vợ chồng chân chính, Kỳ thật anh cũng không phải nói đùa, lúc trước không có, hiện tại càng không có. Đối với anh mà nói, anh đặc biệt không muốn giấu diếm em cái gì, quá khứ của anh, chỉ cần em đồng ý, đều có thể kể cho em nghe, nhưng em chưa bao giờ hỏi qua anh, anh cũng không muốn để em biết những điều vắn đục, anh chỉ muốn cho em nhìn thấy những mặt tốt, hy vọng có thể cho em một cảm giác an toàn, làm cho em tin tưởng anh ...

Để một ngày nào đó em cũng đồng ý để anh cũng hiểu về em nhiều hơn.

Dương Thần nhìn thật sâu nữ nhân trước mặt, khuôn mặt hơi có chút giằng xé. Mà Lâm Nhược Khê khi bắt đầu thì có chút nghi hoặc cuối cùng thì chìm đắm vào suy nghĩ.

- Nhưng Anh đột nhiên lại cảm thấy làm như vậy mệt mỏi quá, hình như giữa anh và em vĩnh viễn có một bức tường không thể nào vượt qua, cho dù anh có bay cao như thế nào, có cố gắng như thế nào, thì bức tường đó cũng không ngừng cao lên, anh không thể nhìn thấy con người chân thực của em, mà em cũng không có một chút dấu hiệu nào muốn để cho anh hiểu em.

- Anh thừa nhận, nói những lời này giống như da mặt rất dày. Anh cũng

thừa nhận từ lúc kết hôn đến bây giờ, anh cũng đã từng làm một số chuyện có lỗi với em, cũng không ít chuyện làm cho em đau lòng. Nhưng, anh có thể đặt tay lên ngực mà nói rằng, từ lúc quen em đến bây giờ, bất luận anh có những ý muốn mãnh liệt như thế nào, thì việc đầu tiên anh nghĩ đến, đó là điều đó có tốt với em không.

- Người mà anh đi gặp hôm nay, chính là một nữ nhân muốn em thân bại danh liệt, sống cả cuộc đời thống khổ, và một tên nam nhân với ý đồ muốn giết chết anh và em, chiếm đoạt tất cả, anh không biết em nghĩ thế nào, em đã từng nghĩ qua, khi mà anh chính diện giao phong với bọn chúng, thì đột nhiên em gọi điện thoại đến, muốn anh đừng làm gì cả, trong khi đó còn bị người khác dùng súng chĩa vào đầu, thật không biết là một loại cảm giác như thế nào....

- Có lẽ em nghĩ anh có thể vì em mà bị người khác cười nhạo là vô năng yếu đuối, bị người khác coi là nhu nhược nhất gan nhưng anh là một nam nhân, và cũng là chồng em.

Nhưng, Lâm Nhược Khê, Anh có thể thỉnh cầu em, khi anh làm xong những việc đó, khi mà anh về nhà, thì câu đầu tiên em nói với anh, không phải “bọn họ thế nào”, mà là “anh không sao chứ”

Gió lạnh ban đêm lặng lẽ thổi qua, thanh âm của Dương Thần không lớn, nhưng từng chữ một từng chữ một giống như kim châm chích vào lòng Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê khòe mắt hoe đỏ, mấp máy môi như muốn nói gì, nhưng lại không biết giải thích như thế nào, cô bỗng nhiên ý thức được, những lời mình nói đã làm tan nát cõi lòng người đàn ông này.

Dương Thần bộ dạng bất cần, mỉm cười an ủi:

- Được rồi, coi như anh đa sầu đa cảm đi, em cũng đừng quá để ý, khuya lắm rồi, hai ngày nay em cũng mệt lắm rồi, cũng nên đi tắm rồi nghỉ ngơi đi, nhìn quần áo em cũng còn chưa thay kìa.

Nói xong, Dương Thần xoay người bước ra cửa.

Lâm Nhược Khê rút cuộc không kìm nổi bật gọi Dương Thần:

- Anh Anh đi đâu?

Dương Thần bước chân dừng một chút:

- Anh chưa muốn ngủ, đi ra ngoài hít gió, uống một chén, yên tâm đi, anh không sao đâu.

Lâm Nhược Khê nhìn người nam nhân vừa mới về không lâu, lại đi ra ngoài, không biết vì sao, cảm thấy một bước này bước đi không phải chỉ là bước qua cánh cửa, mà là giữa hai người giống như có một bức tường vô hình ngăn ở giữa.

Nghe thấy thanh âm nam nhân lái xe rời đi, Lâm Nhược Khê, cả người vô lực ngã xuống, hai đầu gối trực tiếp quỳ trên cỏ, không một tiếng động khóc thút thít, những giọt lệ trong suốt rơi đầy trên cỏ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 713

Vòng Sáng Xui Xẻo

Sau khi lái xe rời khỏi nhà, Dương Thần trong đầu có chút trống rỗng, phát sinh nhiều chuyện như vậy, đột nhiên chỉ muốn một mình yên tĩnh một chút.

Chính Dương Thần cũng không rõ ràng lắm, rốt cuộc là bởi vì thủ đoạn hoàn mỹ của Lâm Nhược Khê lại một nữa làm người khác phải sợ hãi, lừa dối tất cả mọi người trong đó có mình mà cảm thấy không thoải mái.

Hay là, vì cảm thấy phần nợ đối với sự lựa chọn của Lâm Nhược Khê.

Đặc biệt liên tưởng đến, lúc trước tại Yên Kinh, Ninh Quang Diệu kiên quyết không thừa nhận quan hệ bố con, Dương Thần liền thấy một cảm xúc không thoải mái.

Tình thân? Có bao nhiêu người, thật sự có thể coi tình thân quý hơn tiền tài danh vọng?

Cũng không biết đối với người phụ nữ ngu ngốc như Lâm Nhược Khê như vậy không đáng,

hay là bản thân mình cũng không bằng những người thân chưa gặp mặt, mà cảm thấy bất mãn.

Tóm lại, trong lòng cảm thấy chán nản, rồi như tơ vò, làm cho Dương Thần sau nhiều ngày như vậy, lại khó có thể có ý nghĩ muốn uống một trận thống khoái.

Có lẽ cũng không muốn làm cho những người bên mình cũng không vui giống mình,

cho nên Dương Thần cũng không định tìm một hồng nhan tri kỷ nào đến uống cùng, mà lái xe như bay

táp vào một quán rượu ở con phố bên cạnh.

Mấy ngày trước vừa ghé qua, nhưng lần này đúng là phải uống vài chén, Dương Thần tìm một quán bar lớn nhìn bắt mắt một chút, cầm đầu chui vào.

Đi đến bên quầy bar,

Dương Thần cũng không nói nhiều, hỏi nhân viên pha rượu:

- Có rượu trắng cao độ không?

Nhân viên pha rượu kinh nghiệm phong phú, nhìn ra đây là tên mượn rượu tiêu sầu:

- Anh đến đúng chỗ rồi,

cả một khu phố này,

chỉ có chúng tôi là bán rượu trắng cao độ, rượu Mao Đài 52 độ, tuyệt đối chính tông, làm vài ly không?

- Vài ly?

Dương Thần bĩu môi.

Nhân viên pha rượu cười nói:

- Đương nhiên nếu cảm thấy nhiều, có thể ít hơn một chút.

- Uống theo ly thì quá ít, cho 2 bình đi, đúng rồi, một bình to như thế nào? Tối thiểu cũng phải 3-4lít chứ?

Dương Thần thản nhiên nói.

Nhân viên pha rượu đang lau chiếc ly bằng thủy tinh, thiếu chút nữa làm rơi cái ly xuống đất, cứng ngắc cười hỏi:

- Anh,

anh có rất nhiều bạn sao??

Dương Thần chán nản nói:

- Cũng không phải không có tiền trả, bảo cậu lấy thì cậu cứ lấy.

Nhân viên pha rượu cảm thấy giống như gặp phải tên ma men, dù sao cũng không phải uống rượu của hắn, liền đưa cho Dương Thần 3 bình rượu Mao Đài cao độ.

Không ít những người ở xung quanh đều nhìn vào, những người đến Bar uống rượu trắng đã là rất ít, lại còn lấy 3 bình Mao Đài cao độ, nếu không phải kẻ điên thì cũng là kẻ có tử lượng kinh thiên.

Bởi vì miệng bình rượu Mao Đài làm rất tỉ mỉ, cho nên chỉ có thể rót từng chút một, Dương Thần cảm thấy buồn bực, búng tay một cái đã đánh bay miệng bình rượu kia đi.

Cảnh tượng này lập tức khiến cho không ít người ghen hòng nhìn trân trối,

lực tay phải mạnh mẽ như thế nào mới có thể làm được như vậy.

Nhân viên pha rượu nuốt nước miếng, thầm cảm tạ trời đất,

vừa rồi may không cùng người đàn ông này tranh cãi gì, nếu mà tùy tiện linh tinh thì có thể làm cho mình gãy mất mấy ngón tay.

Trong vô giác,

những người khách quanh Dương Thần lặng lẽ trốn xa chút, chỉ để lại Dương Thần một mình ngồi tự rót tự uống, uống rượu trắng cũng như không, mà giống như uống spire, từng ly to uống một.

Mỗi khi uống được mấy ly, ánh mắt Dương Thần như mê đi, như chìm đắm vào những dòng suy nghĩ miên man, rất nhiều người xung quanh đoán, nếu uống thêm mấy ly nữa thì người đàn ông kia sẽ nằm gục xuống bàn, nhưng làm cho bọn họ kinh ngạc không ngừng chính là đã uống hơn 2 bình Mao Đài mà Dương Thần mặt không biến sắc, không có một chút gì là say cả.

Đúng lúc mọi người đang nghĩ Dương Thần còn muốn tiếp tục uống nữa thì, Dương Thần đột nhiên xoay người lại nhìn ra phía cửa quán bar.

Không ít ánh mắt đang tập trung vào Dương Thần, theo phản xạ cũng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bốn gã đàn ông cao lớn mặc áo sơ mi trắng cộc tay, quần tây đen, vẻ mặt trang nghiêm, mỗi người tối thiểu đều cao 1m85 trở lên, nhìn những cơ bắp cuộn cuộn trên cánh tay làm cho không ít những người đẹp đến đây tìm đàn ông phải đỏ mặt.

Đứng đầu tiên là một gã cắt đầu húi cua trông như có vẻ cầm đầu, mắt đảo qua khắp nơi, giống như đang tìm người nào đó.

Đúng lúc này, vừa hay có một người phụ nữ trang điểm đậm, lưng ong mỏng to, trông có vẻ đã uống khá nhiều, chằm chằm nhìn gã tóc húi cua, có chút lảo đảo đi về phía trước, đột nhiên ôm lấy cánh tay gã:

- Anh chàng đẹp trai, em đau đầu quá ...Anh có thể đưa em về nhà được không?

Đôi mắt người phụ nữ này mơ mơ màng màng, rất tự nhiên đem bộ ngực đầy đặn của mình ép lên cánh tay gã đàn ông đó.

Vài người đàn ông trong quán rượu thầm mắng ả lẳng lơ, nhưng cũng có một số người lộ ra ánh mắt ghen ghét.

Không ngờ, hành động của người phụ nữ kia làm cho gã áo trắng cảm thấy rất bất mãn, vẻ mặt chán ghét, trực tiếp vung tay đẩy người phụ nữ xinh đẹp đó té ngã xuống đất.

- Ôi!

Người phụ nữ kia kinh hãi thét lên, mỏng ngồi trên đất, hơi rượu cũng giảm đi được vài phần, mắng to:

- Muốn chết à! Mày là liệt dương hay là Gay!?

Hết đạn hay là không có súng?

Không chơi thì thôi, lại còn dám đẩy bà mày?

Mày phải đền tiền cho bà mày đi bệnh viện!

Nói xong, người phụ nữ đó bật dậy vồ về phía gã đàn ông, túm lấy cánh tay của gã tóc húi cua.

Lúc này, gã tóc húi cua còn chưa kịp làm gì, thì gã thanh niên vạm vỡ ở phía sau đã tát cho người phụ nữ này bay về phía sau, miệng đầy máu, không biết có bị rơi mất chiếc răng nào không, đập vào vách tường, hôn mê bất tỉnh.

Trong quán rượu nhất thời náo loạn, những tiếng kêu kinh sợ của những người phụ nữ cùng với tiếng đàn ông chửi bậy hòa lẫn tạo thành một mớ âm thanh hỗn độn, không ít người tuy rằng nhìn không quen thái độ lẳng lơ của người phụ nữ đó, nhưng cũng cho rằng mấy gã đàn ông này cũng bá đạo và hung hãn quá, làm gì có chuyện bốn người đàn ông vạm vỡ bắt nạt một cô gái.

Nhưng hành động tiếp theo của bốn gã đàn ông, trực tiếp làm mọi người ngậm miệng lại...

Bốn khẩu súng lục Desert Eagle lấp lóe ngân quang, được rút ra từ sau lưng.

- Hí...

Không ít người phải lạnh người, cũng không ít người biết nhận ra rằng, thứ này cũng không phải súng đồ chơi!

Gã tóc húi cua cầm khẩu Desert Eagle nặng trĩu đảo qua một vòng, rất nhẹ nhàng, giọng điệu trầm thấp mà có lực xuyên thấu nói:

- Các vị không cần khẩn trương, chúng tôi không phải đạo tặc, chúng tôi là người của bộ đội điều tra đặc thù của Bộ Quốc Phòng.

Nói xong, gã tóc húi cua liền lấy ra từ trong túi một quyển sổ màu đen, mở ra hướng về phía mọi người, những người đứng ở gần đều có thể thấy, đích xác là giấy chứng minh nhân dân, còn có quốc huy được in đậm nổi.

Những người khách ở đây ngơ ngác nhìn nhau, đều bị màn vừa rồi làm cho giật mình sợ hãi, đây không phải là chuyện mà ngày nào cũng gặp được, không ngờ lại là người của Bộ Quốc Phòng, vậy thì tội này không biết lớn như thế nào đây. Phản quốc?

Giám đốc quán Bar, một người đàn ông thấp béo lấm lét đi ra, cúi đầu hỏi:

- Các vị tiên sinh, vậy chúng tôi phải phối hợp như thế nào?

Hắn ta không biết gã đàn ông này nói thật hay không, nhưng tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

Gã tóc húi cua nói:

- Bật hết đèn lên, sau đó đóng hết những cửa nghách lại, để khách hàng chậm rãi đi ra, chỉ cần chúng tôi tìm được tội phạm, tự nhiên sẽ đi.

Gã giám đốc không dám chậm trễ, lập tức tuyên bố, hi vọng những người khách này thông cảm và theo thứ tự rời khỏi đây, tiếp theo bảo nhân viên quán bar bật đèn lên.

Dương Thần ngồi trên quầy bar, ngáp một cái, xem ra bình rượu của mình hôm nay uống không được rồi, chẳng lẽ trên người mình có cái “vòng sáng xui xẻo”, chẳng mấy khi đến quán bar, lại gặp phải người của Bộ quốc phòng đến bắt tội phạm.

Dương Thần không có hứng thú ngồi xem bọn họ bắt người, chẳng qua trước cửa một đồng người chen lấn đi ra, Dương Thần cũng không muốn đi xếp hàng, đành ngồi tại chỗ đợi mọi người đi ra hết mới đi ra.

Ngay khi khách trong quán bar còn không nhiều lắm, gã đàn ông đằng sau tóc húi cua như phát hiện ra điều gì, khẽ nói bên tai gã tóc húi cua.

Bốn người đều nhìn về phía góc sâu trong quán rượu, trao đổi ánh mắt, như muốn xác nhận điều gì, sau đó liền đi tới.

Dương Thần thấy thế, biết là họ đã tìm được người muốn tìm, nhưng cũng

không có hứng thú ngồi lại, dù sao cũng không còn tâm trạng nữa, liền cầm lấy chai rượu Mao Đài còn dở, chậm rãi đi về phía cửa.

Nhưng cũng theo bản năng, Dương Thần quay đầu nhìn về phía cái góc mà có tội phạm họ muốn bắt, ban đầu chỉ muốn liếc nhanh một cái, nhưng sau khi liếc qua, cả người Dương Thần giật mình đứng yên tại chỗ.

Vừa rồi trong quán rượu khá tối, khách lại đông, mà cái góc ở phía đằng kia càng tối hơn, gần như không nhìn rõ mặt người nào.

Lúc này ngọn đèn được bật lên, lại vắng vẻ, vừa rồi mới nhìn thấy, ở phía trên góc của chiếc sofa, đang có một người phụ nữ ngồi một tay chống cằm, một tay cầm bình rượu màu hổ phách, một mình chìm đắm trong men rượu.

Người phụ nữ này mặc một chiếc áo màu gạo, có hoa văn tinh xảo, lộ ra cổ tay trắng như tuyết, bên dưới mặc một chiếc váy màu hồng, mái tóc đen nhánh có chút rối loạn, che lấp đi một nửa khuôn mặt đẹp, bờ môi khêu gợi vênh lên, giống như đang nở non cái gì, làn thu ba lấp lánh, có thể khiến cho bất cứ kẻ nào cũng có thể mơ màng liên miên trong đó.

Mà ở bên cạnh người phụ nữ, có hai người phụ nữ mặc bộ đồ đen ngồi bên cạnh, xem ra chắc là hai nữ vệ sĩ.

Lúc này, hai nữ vệ sĩ với ánh mắt đề phòng, lại có vẻ vô cùng khẩn trương.

Nhìn người phụ nữ mặc váy hồng trước mắt tuy xinh đẹp, nhưng cũng không thể khiến cho mấy gã tóc húi cua rung động, bốn người vây quanh bốn phía, gã tóc húi cua nói:

- An tiêu thư, may mà hoàn thành nhiệm vụ của cấp trên.

Dương Thần tuy ở xa như vậy nhưng vẫn nghe rõ ràng. Nếu như không nhìn nhầm thì người phụ nữ này chính là An Tâm!

An Tâm khoe miệng khê cười, khê phát ra một tiếng hừ, bởi vì khuôn mặt bị men rượu làm cho hơi đỏ giống như hoa đào mới nở:

- Các người muốn bắt tôi, chỉ cần nói với tôi một tiếng là được, cần gì phải đuổi mọi người ra làm gì. Hừ, đúng là người nhà nước, thích bày vẽ, chỉ sợ người khác không biết mình có đặc quyền.

Gã tóc húi cua chân mày cau lại, hiển nhiên không mấy vui vẻ khi nghe những lời nói như vậy.

- Tiểu thư, cô uống say rồi

Một nữ vệ sĩ lo lắng nói.

- Tôi không có say đâu

An Tâm trong mắt hiện nên một tia bi thương, nhưng trên miệng hiện lên một nụ cười quyến rũ nói:

- Các người dựa vào cái gì mà tới bắt tôi, chẳng lẽ bởi vì tôi cùng ông ấy có quan hệ huyết thống, thì tôi cũng thành phạm nhân sao, các người bắt ông ấy là được rồi, thích khám nhà thì cũng tùy các người, còn tôi sẽ không đi

theo các người đầu.

Gã tóc húi cua mặt không cảm xúc nói:

- An tiểu thư, xem ra cô còn chưa biết, tình trạng hiện giờ của bố cô.

Bởi vì bố cô đã thông qua đường dây của kẻ địch trốn ra hải ngoại rồi, cho nên chúng tôi mới cần cô theo chúng tôi về sở, để hỗ trợ điều tra.

An Tâm đang trong lúc mộng lung, khóe mắt hơi ướt, chợt hiện lên một tia kinh ngạc, nụ cười trên miệng biến mất, thân thể mềm mại khẽ run nhìn gã tóc húi cua:

- Anh... nói lại lần nữa.

Khoảng tám giờ tối này, bố cô-ông An Tại Hoán, đã cố tình vượt biên thông qua con đường bất hợp pháp, và đến bây giờ vẫn chưa tìm được hành tung của ông ấy, hiện tại có lẽ đã ra đến vùng biên quốc tế rồi.

Chúng tôi cần sự phối hợp của cô An Tâm đây, để điều tra tung tích của ông An Tại Hoán, còn về toàn bộ tài sản của nhà họ An, không cần An tiểu thư phải nói, chúng tôi đã đóng băng tất cả rồi.

Gã tóc húi cua nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 714

Vội Vã Xuất Ngoại.

An Tâm lắc đầu khó có thể tin được

- Không thể nào... sao lại như vậy... ông ấy làm sao có thể như vậy.

Gã tóc húi cua nhìn một chút, ám hiệu cho hai gã thủ hạ phía sau, hai gã hiểu ý, lấy ra bộ còng tay, đi lên phía trước chuẩn bị dẫn An Tâm đi.

Hai nữ vệ sĩ cố gắng làm hết chức trách, trong tình huống như vậy vẫn nhớ đến bổn phận của mình, ngăn ở trước mặt An Tâm, trong đó một nữ vệ sĩ hắng giọng nói:

- Cho dù muốn dẫn tiểu thư nhà tôi đi để phối hợp điều tra, cũng phải cư xử cho lịch sự chứ, chẳng lẽ còn muốn còng tay mang đi sao? Tiểu thư nhà chúng tôi cũng không phải phạm nhân!

- Con gái của kẻ phản quốc, chúng tôi không bắn chết ngay tại chỗ đã là tốt lắm rồi, chẳng lẽ còn muốn bọn tôi khóc lóc cầu xin cô ta đi sao?

Một gã cũng phát hỏa lên, vung tay lên trực tiếp muốn đẩy nữ vệ sĩ ra.

Nữ vệ sĩ lập tức phản kháng, động tác như muốn bắt lấy cánh tay của gã kia.

Nhưng bộ đội đặc thù của Bộ Quốc Phòng cũng không phải dễ đối phó như vậy, khinh miệt nhìn một cái, cánh tay khẽ rung, giống như một cỗ khí kình đột nhiên bùng nổ, đẩy nữ vệ sĩ ngã lên sô pha.

- Chúng tôi không muốn lãng phí thời gian, An tiểu thư, đi theo chúng tôi thôi.

Gã tóc húi nhú mày bảo gã thủ hạ không cần còng tay nữa, kỳ thật dẫn một cô gái yếu đuối như vậy đi, cũng không cần phải còng tay.

Nữ vệ sĩ còn muốn tiến lên ngăn cản, Nhưng bị An Tâm ngăn lại.

An Tâm chậm rãi đứng dậy, mặt tái nhợt, đôi mắt đẹp có chút nước mắt trong suốt nổi lên, tuy rằng sớm nghĩ đến khả năng sẽ có kết quả như vậy, nhưng cô cũng không nghĩ đến cơ hội để xoay chuyển cũng không có.

Người đàn ông kia không ngờ bỏ rơi mình, ông ấy không ngờ từ bỏ mình để chạy trốn!

- Tôi sẽ đi cùng các anh, nhưng trước tiên tôi muốn gọi một cuộc điện thoại, yêu cầu này không quá đáng chứ.

An Tâm thu lại cảm xúc, nhàn nhạt nói.

- Đương nhiên, chúng tôi làm việc cho quốc gia, cũng không phải cường đạo.

Gã tóc húi cua đồng ý nói.

An Tâm nói một tiếng cảm ơn, lấy ra điện thoại, bấm một dãy số.

Liên ngay sau đó, trong điện thoại truyền đến giọng nói của Dương Thần, nhưng rất nhẹ, chỉ có một tiếng alo.

An tâm khỏa miệng nổi lên một tia chua xót xen lẫn chút ngọt ngào.

- Ông xã, anh chắc là đang ở nhà nghỉ ngơi rồi, xin lỗi, đột nhiên có chút việc mới đánh thức anh dậy.

- Ừm, chuyện gì

Dương Thần hỏi.

An Tâm cắn cắn môi, buồn bã nói:

- Một người bạn ở nước ngoài của em đột nhiên gọi điện mời em đến dự đám cưới, em phải ra nước ngoài gấp, cho nên có thể trong một khoảng thời gian không tiện liên lạc với anh, cho nên em muốn nói trước với anh một tiếng.

- Ở nước ngoài thì gọi điện đường dài, có cái gì mà không tiện.

Dương Thần thản nhiên nói.

An Tâm không kịp được nước mắt khề rơi xuống, lập tức lấy tay che miệng không để cho thanh âm lẫn vào trong điện thoại, cố gắng không ché, đến khi miễn cưỡng cười cười nói:

- Không may dịch vụ chuyển vùng quốc tế vừa hết rồi, lười đi làm., cứ coi như em đi du lịch đi, không nói nữa, em còn phải lên máy bay nữa, ông xã bye bye.

Ấn tắt di động, An Tâm thở phào một hơi, lau nước mắt trên mặt, đang định rời đi cùng gã húi cua, nhưng không ngờ, vừa ngoảnh đầu lên, thấy một người đàn ông cầm di động giống như đang nghe điện thoại, đang đứng đằng sau bốn gã tóc húi cua.

Dương Thần một mực yên lặng đứng ở cách đó không xa.

- Em đúng là người phụ nữ không hiểu chuyện, bình thường đúng là uống công anh yêu thương em, anh vẫn chưa nói tạm biệt, em làm sao có thể tự mình nói byebye rồi tắt điện thoại, chẳng lẽ em không biết, như vậy làm cho anh rất là lo lắng sao?

Dương Thần cầm điện thoại nói.

An Tâm mở chiếc miệng nhỏ, nói không nên lời.

Vui sướng, kinh ngạc, ngượng ngùng, sợ hãi... Nhiều cảm xúc tình cảm giao thoa với nhau, làm cho trái tim người phụ nữ rối loạn, đứng lặng tại chỗ, giống như là mất hồn.

Bốn người tóc húi cua, có chút kinh ngạc xoay người lại, bốn người bọn họ đều cảm thấy nghi hoặc, không ngờ có người tới gần bọn họ, mà không phát giác ra.

Nhưng rất hiển nhiên, lúc này dáng bộ của Dương Thần còn đang mù mẫn, làm cho bọn họ rất phản cảm.

- Anh chính là người yêu của tiểu thư An Tâm?

Việc này không liên quan đến anh, cần làm gì thì đi làm đi.

Gã tóc húi cua hừ lạnh một tiếng, ra hiệu cho thủ hạ bắt người.

Một gã mặc áo trắng đang muốn động thủ, Dương Thần liền đứng chắn trước mặt An Tâm, tuy nhiên, Dương Thần thấp hơn bọn họ nửa cái đầu, nên nhìn có vẻ bình thường vô lực.

- Có tôi ở đây, không còn chuyện các anh làm gì nữa, rời khỏi đây đi.

Dương Thần sắc mặt khó coi, ngữ điệu tràn đầy áp lực.

- Anh đừng rệu mòi không uống lại muốn uống rượu phạt, chúng tôi tuy là nhân viên nhà nước, nhưng nhân nãi có giới hạn.

Gã húi cua vẻ mặt trầm xuống, ra hiệu cho thủ hạ động thủ.

Gã đàn ông áo trắng liền có chút không nhẫn nại được, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, một tay như cương trảo chụp về phía bả vai Dương Thần, ý đồ muốn kéo hấn kéo ra.

Dương Thần căn bản cũng không định đợi bàn tay gã đến, một cước đá thẳng vào đầu gối của gã kia.

“Rắc rắc”.

Nghे tiếng xương vỡ vụn, làm cho quán Bar trở nên yên tĩnh, chìm vào chết lặng.

- A!!

Gã áo trắng không biết mình làm sao bị đá trúng, một cước nhanh như chớp giật, làm cho sau khi âm thanh qua đi mới cảm thấy đau đớn vô cùng.

Dương Thần lãnh đạm nhìn gã một cái:

- Đánh gãy một chân của người, nhớ kỹ, làm chó săn thì cũng phải có dáng của chó săn.

An Tâm lúc này đã hồi phục tinh thần, tuy rằng không biết vì sao Dương Thần đột nhiên xuất hiện ở quán Bar, nhưng cô biết, cô đã không che giấu được nữa, cũng không phải cô có thể kiểm soát được.

Cô có thể cảm nhận được sự giận dữ của người yêu, cho nên càng không dám can thiệp vào, chỉ có đôi mắt đẹp nhìn vào sau lưng người đàn ông của mình.

Hai người lần đầu tiên gặp mặt, cũng là ở một quán Bar, cũng là hấn che chở cho mình, chọt giật mình, giống như lúc trước.

- Mẹ Kiếp...

Gã húi cua đã không thể kìm chế được sự giận dữ, nâng khẩu Desert Eagle, liền nhắm vào đầu Dương Thần.

- Tên tiểu tử này, giở chút thủ đoạn, cho nên hiện tại tôi hoài nghi anh là đồng bọn của An Tại Hoán, anh cũng bị bắt!

Nếu đây là Yên Kinh, vậy thì tuyệt đối sẽ không có cơ hội để cho Dương Thần bị người khác chĩa súng vào đầu, bởi vì hai nhân viên giám sát Thiên Long và Diệp Tử đã sớm âm thầm thủ tiêu những tai họa ngầm này rồi.

Nhưng hiện tại, tuy rằng đối với Dương Thần mà nói Viêm Hoàng Thiết Lữ cũng không là gì.

Có người giám sát mình, chỉ cần âm thầm giải quyết mâu thuẫn, những như vậy không có nghĩa, khi mâu thuẫn đã xảy ra, nhân viên giám sát có thể ngăn cản mình.

Giống như hiện tại.

Bàn tay của Dương Thần không biết từ lúc nào đã chụp tới, đoạt khẩu súng trên tay của gã húi cua.

Gã tóc húi cua chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng không thể ngăn cản được, khẩu súng trong tay bị đoạt mất cũng không kịp phản ứng!

Vừa nhìn lại Dương Thần, đến cả gã đang đau đớn kêu gào trên đất cũng đều trợn mắt há hốc mồm!

Dương Thần cự nhiên cầm lấy khẩu Desert Eagle, hòng súng chĩa thẳng vào huyết thái dương của chính hắn.

Hắn điên rồi sao? Tự sát sao?

- Ông xã, mau bỏ súng xuống!

An Tâm mặc dù đã sớm biết Dương Thần thần thông quảng đại, nhưng theo bản năng của phụ nữ, vẫn ở phía sau lo lắng kêu lên.

Dương Thần căn bản không cho mọi người có thời gian suy nghĩ, liền bóp cò súng,

Phanh! !

Tuy lực phản chấn của Desert Eagle rất mạnh, nhưng cũng không làm cho tay của Dương Thần lay động chút nào.

Khói thuốc súng vừa bay đi hết, một viên kim loại màu bạc rơi trên đất, lăn một vòng...

Mấy gã tóc húi cua khuôn mặt xám xịt, vật kia rõ ràng là viên đạn vừa được bắn ra, nhưng bị một lực lượng khủng bố, ép thành một quả cầu kim loại.

Lại thấy Dương Thần, thần nhiên bỏ khẩu súng xuống, chỗ huyết Thái Dương bị đạn bắn, không bị tổn thương một chút nào.

Dương Thần ném ngay khẩu súng xuống đất:

- Còn muốn bắt tôi không?

Bốn gã đàn ông đều đã nói không ra lời, tuy rằng bọn họ bởi vì công việc, cũng đã thấy qua một số cao thủ của Viêm Hoàng Thiết Lữ, nhưng cũng chưa hề gặp qua, có người có thể mạnh đến mức khủng bố như vậy, đem viên đạn bắn ra ép thành như vậy.

- Xem ra đã không còn thủ đoạn gì nữa, vậy thì rút đi.

Dương Thần nói.

Gã tóc húi cua cuống quýt giật lùi nói:

- Vâng vâng... chúng tôi đi ngay...

Tránh voi chẳng xấu mặt nào, gã tóc húi cua cũng không quan tâm đến những cái khác, bảo vệ tính mạng trước rồi tính sau.

Nhưng Dương Thần lại chau mày nói:

- Tôi bảo các người lăn đi, không phải bảo các người đi.

- A?

Gã bị gãy chân nằm trên đất không nói làm gì, nhưng còn ba người khác liền cảm thấy khó xử, bọn họ rút cuộc cũng còn một chút lòng tự trọng, làm sao có thể trước mặt bao nhiêu người như vậy lăn từ trong quán bar ra phố được.

Dương Thần thở dài, cũng không muốn nói nhiều, trực tiếp nâng chân lên liên tục đá ra ba cước.

“Bịch bịch bịch!”

Ba tiếng trầm đục vang lên, cả gã tóc húi cua, cũng bị đá trúng ngực, bị đá bay đi!

Ba người trực tiếp đụng thẳng vào vách tường cách đó hơn mười mét, phun ra một ngụm máu, tối thiểu phải gãy mất bảy tám cái xương sườn, lập tức ngất đi!

Còn gã gãy chân đang nằm trên mặt đất, nuốt nuốt nước miếng, không dám ho he nửa câu, nước mắt nước mũi đầm đìa, hướng về phía cửa lăn đi...

Sự tình chuyển biến bất ngờ, làm cho hai nữ vệ sĩ ngây ra như phỗng, hai người bọn họ cũng chưa gặp qua Dương Thần, Dương Thần xoay người lại, trầm giọng nói:

- Em không có gì muốn nói sao?

An Tâm không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng quắc của Dương Thần, ngập ngừng nói:

- Em... Em không phải cố ý làm cho anh tức giận...

Dương Thần cố nén lửa giận, nói:

- Nếu không phải vừa hay tối nay anh ở đây, em định cứ như vậy gạt anh, sau đó cứ như vậy bị đám người ngu xuẩn kia bắt đi sao?

An Tâm cắn cắn môi, vẫn là không chịu nói.

- Em nghĩ rằng không nói gì là không sao? Được, Anh xem em có nói hay không!

Dương Thần đột nhiên tiến lên một tay ôm lấy An Tâm, ngồi xuống phía góc của sofa, sau đó đem thân thể mềm mại của An Tâm đặt ngang lên đùi mình!

- Anh định làm gì tiểu thư nhà chúng tôi! ?

Hai nữ vệ sĩ kinh hô, muốn tiến lên phía trước ngăn cản.

Nhưng, chưa đợi hai nữ vệ sĩ đến gần, một đạo khí kinh vô hình đem hai người hất văng ra xa, với sức mạnh hiện giờ của Dương Thần, chân nguyên lực thu phát tùy ý, cho nên cũng không làm họ bị thương.

Hai người chỉ là những vệ sĩ bình thường cũng có luyện qua chút võ thuật, nhất thời bị thủ đoạn thần kỳ này làm cho ngây người ra!

Trong quán bar bởi vì tiếng súng vừa rồi, đã sớm không còn bóng dáng người nào, bên ngoài cũng không có ai dám đến gần, chỉ còn lại bốn người

Dương Thần.

Dương Thần không chút khách khí đè chặt An Tâm, An Tâm cũng chỉ có thể nức nở nằm yên trên đùi Dương Thần, một cánh tay của Dương Thần đem chiếc váy màu hồng của An Tâm lật lên, để lộ ra chiếc quần lót màu hồng điểm lệ bên trong.

An Tâm chỉ cảm thấy mông chợt lạnh, hóa ra gã đàn ông xấu xa này tại đúng chỗ này, đem quần lót của mình kéo xuống tới đầu gối!

Bởi vì then thùng và căng thẳng, hai cánh hoa viên thịt trắng nõn, đang run rẩy, mà không gian ở giữa một phong cảnh màu hồng nhạt mê người, có những giọt sương tươi mới...

Nếu là ngày xưa, khung cảnh điểm lệ như vậy, tuyệt đối có thể làm cho Dương Thần quên hết mọi chuyện vớ lên, mặc kệ là quán bar hay là ở đâu, một tác phẩm nghệ thuật giống như trước mặt, có thể khiến mình nhâm nháp ngọt lành và mật ý của nhân gian.

Nhưng hiện tại, ánh mắt Dương Thần dừng ở bộ phận mẫn cảm này, không có một chút tục niệm, bàn tay khẽ nâng lên, nặng nề hạ xuống.

“Bốp!”

“A!”

Một tiếng giòn vang, trên chiếc mông tròn trịa một dấu bàn tay đỏ chót, chói mắt hiện ra!

Cùng với lúc An Tâm cảm thấy mông có chút đau, bởi vì oan ức, trong lòng cũng đau đớn, nước mắt vừa mới kìm xuống được, liền như nước vỡ đê, hét lên một tiếng, khóc toáng lên!

Hai nữ vệ sĩ thấy vậy liền ngây ra, mặt cũng đỏ lên, gã đàn ông này không phải đến cứu tiểu thư nhà mình sao? Sao lại không để ý đến địa điểm mà lại làm ra những hành vi như vậy! Cho dù là người yêu của tiểu thư, hai người muốn thân mật, cũng không cần phải mạnh tay như vậy chứ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 715

Đồng Điều Và Tên Què

Dương Thần không chút mảy may thương xót, dường như chê An Tâm khóc chưa đủ đau đớn, vỗ vỗ liên tục ba phát lên đôi mông mềm mại trắng như hai miếng đậu hũ.

Tiếng khóc của An Tâm rốt cuộc cũng òa lên, những giọt lệ đau thấu tâm can tuôn trào, đến nỗi miệng còn vừa khóc và lớn tiếng chửi:

- Dương Thần anh là đồ vô lại! Đồ khốn nạn!! Tôi hận anh, tôi hận anh!!!

Người phụ nữ này từ trước đến nay luôn khôn ngoan lớn tiếng chửi mình như vậy, hấn cũng không thay đổi nét mặt, nhưng lại bồng cả người An Tâm lên, ôm vào trong lòng.

Dùng một bàn tay, ngang ngược véo lấy cằm của An Tâm, khiến hơi thở mùi hương thơm mát từ miệng kia tỏa ra, sau đó hôn lên một nụ hôn nặng nề.

An Tâm vừa nãy còn khóc và lớn tiếng chửi, vậy mà chỉ chớp mắt, ngay tức khắc lại bị đàn ông hôn đến nỗi hơi thở ngừng trệ, trợn to đôi mắt sáng trong trẻo, miệng ú ớ không biết là đang khóc hay đang nỉ non.

Hai người đều đã uống nhiều rượu, trong miệng lưỡi, hương thơm thanh nhã của phụ nữ pha lẫn với một ít sự kích thích của rượu còn, đầu lưỡi của Dương Thần chạm vào răng của An Tâm. An Tâm vốn không muốn để cho kẻ xấu đánh vào mông mình lợi dụng, nhưng mà, gần như khuôn mặt đang áp vào nhau, đôi mắt tràn đầy vẻ thương tiếc đó, lại khiến cho cô ấy tức thời bùng tỉnh lại mọi chuyện.

Hắn muốn làm cho mình khóc, rồi thổ lộ hết uất ức trong lòng, mới đánh mình, mình đau, chắc hấn còn đau hơn mình.

Giọt nước mắt ẩm áp cảm động rơi xuống, thấm ướt đôi má đang dính vào nhau của cả hai.

Đầu lưỡi của Dương Thần cuối cùng vẫn đi vào miệng của An Tâm..... Mối quan hệ thân mật của hai người cũng đã đếm không hết bao nhiêu lần, thường ngày ở công ty, chỉ cần người yêu đòi hỏi, cô ấy cũng sẽ ngoan ngoãn dâng lên một nụ hôn nồng cháy, tùy chồng thương thức, còn về phần thổ lộ ban ngày cũng làm không ít.

Tương đối mà nói, hôn môi chẳng qua chỉ là món khai vị, từ trước đến giờ Dương Thần không mấy chú trọng, nhiều hơn vẫn là vô thưởng chủ đề chính là làm tình, An Tâm cũng sẽ không so đo hành vi có chút hoang đường này, bởi vì cô hiểu rõ vị trí của mình trong lòng người yêu, chắc chắn không phải là người yêu nhất, cũng không phải vợ chính thức gì cả, chỉ có tự mình

bỏ ra càng nhiều, mới có thể có được tình yêu mình mong muốn.

Dương Thần sẽ không tốn nhiều thời gian hôn nhau với mình, mà là muốn hưởng thụ thể xác thanh xuân quyến rũ của mình nhiều hơn, tuy rằng trong lòng lặng lẽ chấp nhận, nhưng dù sao vẫn có chút xót xa tự ái.

Nhưng bây giờ, nụ hôn nồng cháy của Dương Thần lại có vẻ tinh tế và dịu dàng, đây là sự hết lòng chưa từng có, khiến An Tâm bỗng nhiên cảm thấy tất cả những thứ đã qua là hiểu nhầm.

Đầu lưỡi liếm mân xung quanh miệng của cô ấy, hút từng chút nước bọt. Ánh mắt của An Tâm có chút rã rời, không phải vì yếu ớt, mà vì mềm nhũn không có sức, tuy rằng thường ngày lẳng lơ, nhưng suy cho cùng, chuyện trai gái, cô cũng chỉ từng có cùng Dương Thần, không ngờ, hôn còn nhiều kiểu như vậy.

Bất giác, một cái lưỡi thơm tho đã bị quẩn lầy khó mà trốn thoát, cái vật mềm nhũn nhỏ nhỏ đó đang bị Dương Thần đùa bỡn, khiến cho An Tâm phát ra âm thanh ú ớ giống đứa trẻ sơ sinh vậy.

Cảm giác kết hợp của thể xác và va chạm da thịt bên ngoài với hân hoàn toàn không giống nhau. Hình như có một sợi gai ngứa dưng lên từ trong tim. Đôi mắt càng không tự nhiên như thể muốn tràn nước ra ngoài, lại không chịu nhắm mắt lại, mà cứ nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, cảm giác giao nhau vừa xa lạ mà quen thuộc này, đều do hắn mang lại cho mình, người đàn ông mà mình yêu sâu đậm.

Đúng vậy, hắn đang nói với mình, hắn yêu mình, nhiều hơn mình yêu hắn.....

An Tâm ước ao, mình cứ tan chảy như thể trên người của người đàn ông trước mặt, và cũng hy vọng, nụ hôn này đừng bao giờ dừng lại..

Nhưng Dương Thần lại kéo mạnh cô trở về với hiện thực, chậm rãi tách môi ra, từ miệng của cả hai kéo ra một sợi tơ màu bạc trong suốt, khiến cho nụ hôn này có vẻ vô cùng mê người.

Một bàn tay của Dương Thần xoa nhẹ sống lưng của An Tâm, bàn tay còn lại vuốt ve hai má còn ướt, nói khẽ:

- Khóc ra được, đỡ hơn nhiều chứ.

An Tâm nghiêng mặt lại, chà chà lên tay của Dương Thần, bĩu môi nói:

- Anh thật nhẫn tâm, đánh em một cái cũng đau lắm rồi, còn đánh bốn cái...

- Cũng vì muốn tốt cho em thôi.

Dương Thần không còn cách nào, vừa cười vừa nói:

- Sau khi đánh cái thứ nhất, kỳ thực anh đã không nỡ đánh nữa, nhưng ngẫm nghĩ một chút, vẫn nên đánh tiếp.

An Tâm chớp mắt, hiểu kỳ hỏi:

-Tại sao?

Bởi vì anh đã đánh nửa bên mông của em, nếu chẳng may bên bị đánh

sung lên, bên còn lại không sung, chẳng phải không cân đối, khó coi đó sao. Vì vậy, anh đã đánh tiếp bên còn lại. Kết quả đánh xong bên thứ hai, anh lại cảm thấy ra hơi nhiều sức. Do đó, để đồng đều, anh lại đánh một cái vào cái bên ban đầu, nhưng đánh xong vẫn là vượt quá một chút sức, liền đánh luôn cái thứ tư...Hihi, bảo bối, em yên tâm, mộng của em tuyệt đối sẽ không bị bên to bên nhỏ.

Dương Thần nét mặt nghiêm túc, một bàn tay chậm rãi trượt xuống dưới, sờ trúng cái mộng đó, nhẹ nhàng vuốt ve đồng thời lại véo mấy cái.

An Tâm vừa xấu hổ vừa tức giận, cách nguy biện này có thể nói vớ vẩn một cách nghiêm túc, nhưng vừa muốn cười, nháy mắt một cách lẳng lơ:

- Thôi đủ rồi, đừng sờ nữa, để em mặc quần vào, bọn họ đều đang nhìn kia.

An Tâm nói, đương nhiên là hai nữ vệ sĩ từ lâu đã ngốc nghếch, họ hoàn toàn không thể hiểu, tại sao vừa nãy còn tuột quần đánh mộng, mà bây giờ lại hôn nhau say đắm lâu như vậy.

Dương Thần cười ha hả, lại lèo nhèo ở chỗ đó của An Tâm mấy cái một cách luyên tiếu, mới chịu kéo cái quần nhỏ màu hồng đó lên.

- Hứa với anh, sau này không được gạt anh nữa, bằng không anh sẽ đánh sung mộng em thật đó

Dương Thần vỗ vỗ mặt An Tâm nói.

An Tâm né không kịp, lấy tay Dương Thần ra, bĩu môi nói:

- Ông xã thật là đáng ghét! Mò mẫm chỗ đó rồi lại sờ mặt em!

- Không phải đều là thịt trên người em sao, với lại cũng không bẩn.

Dương Thần nói như không hề gì.

An Tâm sắp ngất rồi, hai người ở cùng nhau cũng đã đành, cảnh tượng này còn để hai nữ vệ sĩ thân cận nhìn thấy, bản thân sau này không biết làm sao nhìn mặt họ.

Quả nhiên, sau khi hai nữ vệ sĩ phản ứng, đều ở kế bên kìm nén không phát ra tiếng cười lớn.

- Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi.

Dương Thần vào thẳng vấn đề, nghiêm nghị hỏi.

Vẻ ngượng ngùng trên khuôn mặt xinh xắn của An Tâm cũng biến mất, lộ vẻ bi thương, yếu ớt thở dài:

- Thật ra...

An Tâm chưa kịp nói gì thì chuông điện thoại của nữ vệ sĩ đã reo lên.

Nữ vệ sĩ nhìn Dương Thần tỏ vẻ xin lỗi, bắt máy rồi hỏi đầu dây bên kia có chuyện gì?

Mới chỉ nói vài câu, sắc mặt nữ vệ sĩ đã đỏ phừng phừng, như là rất tức giận, sau đi cúp máy, nói với An Tâm:

- Cô chủ, trong nhà đã xảy ra chuyện, cậu Hai và một vài người trong dòng họ cãi nhau đòi chia tài sản!

Hai má lúm đồng tiền của An Tâm đã tái mét, yếu đuối ngã vào lòng Dương Thần, như bị điện giật.

...

Khu vực phía đông Trung Hải, phía dưới của một cây cầu lớn hình vòng cung bắt ngang sông.

Nước sông dơ bẩn chậm chậm chảy xuôi dòng trên con sông bên những tòa nhà, ban đêm nước sông đen như mực, chiếu rọi những chấm sáng của các vì sao.

Thời tiết cuối tháng năm của phía nam, ngay cả ban đêm cũng không còn mát mẻ, muỗi ở khu vực nguồn nước phong phú này, có vẻ vô cùng nhiều chủng loại.

Nhưng dù vậy, dưới chân cầu vẫn là chỗ tá túc ưa thích của nhiều thanh niên lang thang, sự đốt chích của muỗi đã không còn hề hấn gì, chỉ cần ban đêm không quá nóng là được, hưởng hồ dưới cầu còn có thể ngăn những cơn mưa bất chợt đến từ phía nam.

Đúng lúc rạng sáng, dưới chân cầu, bốn kẻ sinh sống bằng nghề ăn xin, áo quần rách rưới, đầu tóc rối bù, cười toe toét đang nói giọng trời nam đất bắc, thảo luận một số đề tài mà nam giới không bao giờ chán.

Đối với họ, cuộc sống là không có mục đích, xã hội đã bỏ rơi họ, họ cũng chẳng có khao khát gì, chỉ có sự hưởng thụ duy nhất, chính là tự do tự tại, trời là chăn, đất là chiếu.

- Anh Què, chẳng phải anh biết chữ à, sao còn ra đây ăn xin như anh em chúng tôi vậy?

Một người thanh niên râu ria đầy mặt, tựa vào trụ cầu hỏi.

Anh Què là một ăn xin trẻ tuổi hơi bé gầy, cũng không biết tên anh ta, chỉ vì chân què, nên gọi là Anh Què.

Anh Què gồi đầu lên một cục đá cứng, đang nằm ngắm bầu trời đêm, nghe thấy có người hỏi, anh ta dùng giọng miền trung Trung Quốc, cười hihi trả lời:

- Các anh có tin không, năm đó tôi từng thi vào trường đại học. Tự nguyện đăng ký vào một trường đại học danh tiếng. Mẹ kiếp, chỉ vì thiếu một điểm, chẳng làm ăn được gì! Cha tôi lại gặp tai nạn qua đời, mẹ tôi biết tin tôi thi trượt, uống thuốc trừ sâu đi theo ba tôi rồi! Cái chân này của tôi, là bị gãy trong tai nạn xe cùng với ba tôi! Anh nói xem một tên què không có tiền lại không có quan hệ gì như tôi, không xin ăn, còn làm được gì?

- Ôi chao, thật không ngờ, còn là một học sinh tài cao!

Một thanh niên lang thang gầy còm nước da ngăm đen cười ha hả nói.

Anh Què có vẻ đắc ý.

- Đúng vậy, tôi nói mấy anh nghe, chỉ là nơi tôi sinh sống không tốt. Nếu hộ khẩu của tôi ở Trung Hải hoặc là Yên Kinh thì điểm số của tôi, cũng có thể lấy học bổng trường đại học danh tiếng rồi! Ai bảo chỗ chúng tôi là vùng

núi, nơi xa xôi hẻo lánh, không có mấy người, còn bị con của tên Quan cướp đi một nửa! Sớm biết trước mười năm đèn sách mà đi ăn xin, không bằng để lại học phí ban đầu theo cha tôi đi săn!

- Thôi đi! Cũng nên nghĩ như vậy, nếu thật sự cho anh thêm một lần đầu thai, anh cũng muốn đi thi đại học như cũ!

Lại một thanh niên lang thang lên tiếng.

Cũng là lần đầu tiên bốn người gặp mặt, mặc dù ở dưới chân họ đều bức tức, nhưng vì sáng mai thức dậy, mỗi người lại tiếp tục một hướng ăn xin khác nhau, vì vậy cũng không tranh cãi gì, nói đến điểm đó, cũng không tiếp tục nói nữa.

Lúc này, tên mặt đầy râu ria to lớn bấu môi nói:

- Mẹ kiếp, cả hai ba tháng này không chạm đàn bà rồi, bây giờ giá của các cô gái thật đắt, góp hết ba tháng mới làm được một lần, bây giờ thật đến mức hoảng...

- Khả khà, lão râu đen, nghe anh nói tôi cũng thấy muốn, ngay cả một cô xấu xí cũng được, ôi...

Tên gầy còm hòa theo.

Cả bốn đều phát ra tiếng cười nham hiểm, nhưng bọn họ cũng biết, ngay cả những cô gái trong tiệm gọi đầu ai cũng có thể làm chồng, họ cũng không đủ tư cách chạm một lần.

Đúng lúc này, một bóng đen bỗng nhiên từ trên cầu nhảy xuống, nhờ ánh đèn trên cầu mờ mờ rọi xuống, cả bốn kinh ngạc phát hiện, đây lại là một cô gái người nước ngoài có thân hình đẹp.

Nhìn theo cô gái cao gầy, thân hình gợi cảm trong bộ đồ màu đen ôm xác người, bốn người đều nuốt nước miếng, đồng thời trong đầu đầy nghi ngờ.

Lẽ nào ông trời ban ơn, đột nhiên rơi xuống một cô gái cho họ giải khát, lại là hàng nhập khẩu!

- Cuối cùng cũng tìm được người thích hợp.

Trong mắt Eydlin mang theo vẻ hài hước, dùng tiếng Trung hỏi:

- Mấy anh có muốn phụ nữ không?

Bốn người được một trận kinh ngạc, cuối cùng vẫn là Anh què đầu óc tương đối linh hoạt ghen ngào nói:

- Cô gái, cô thật sự đồng ý?

Eydlin lập tức biết họ đã hiểu lầm, nhú mày nói:

- Đương nhiên không phải là tôi, nhưng, trong tay tôi có một cô không hề tệ ...

Eydlin nói xong, chớp một cái, đã nhảy lên trên cầu, vài giây sau, lúc rơi xuống chân cầu, trên tay đã ôm ngang một người phụ nữ trung niên gói trong một tấm thảm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 716

Không Hợp Lệ.

Rời khỏi khu vực thành phố Trung Hải, trên đường cao tốc xe chạy thưa thớt.....

Trong chiếc xe riêng Porsche Cayenne màu đỏ tươi của An Tâm, hai nữ vệ sĩ ngồi ở ghế trước, phụ trách lái xe.

Dương Thần ngồi ở phía sau nắm lấy tay An Tâm, để cho đầu của An Tâm có thể tựa trên vai mình.

Hình như An Tâm đã quá mệt, sau khi dặn dò xong chuyện, thì đã thiếp đi, hoàn toàn không muốn tiếp tục nói chuyện chỉ muốn dựa sát vào Dương Thần như thế.

Sắc mặt Dương Thần chẳng tốt chút nào, không nói nhiều, nhưng ánh mắt lại có vẻ căm hận điều gì đó.

Hầu như sau khi An Tâm ghen ngào nói xong những chuyện xảy gia gần đây trong nhà họ An, suy nghĩ đầu tiên của Dương Thần là “Biết trước lúc đầu nên đem thằng ngốc An Tại Hoán với cha con nhà họ Liễu nuôi cá mập ăn một lượt.”

Sự việc nói nhỏ không nhỏ, nói lớn, thì thực ra Dương Thần cũng không xem là lớn.

Nguyên nhân lại là trong một hai tháng gần đây, trên toàn thế giới đều tập trung vào một vấn đề tranh chấp, Trung Quốc ở biển Đông với Philippin tranh chấp quyền sở hữu một quần đảo.

Bất luận xem xét như thế nào cũng là do Philippin kiếm chuyện, cậy vào sự hậu thuẫn về hỏa lực của Hoa kỳ, cáo mượn oai hù.

Mà cấp cao Trung Quốc tuy rằng bị vô số người dân chửi nguyền bắt tài, lại luôn kiên trì không chịu dùng đao dùng súng công kích, nhưng có điều cũng phải, nếu như người dân nói sao họ làm vậy, thì còn gọi gì là lãnh đạo.

Nhưng cũng không để Philippin được lợi gì, liên tục dùng Hạm đội hải quân chống cự ở trên quần đảo, cứ làm tiêu hao như vậy.

Kỳ thực người như Dương Thần có thể hiểu rõ cục diện này. Đối thủ thật sự của Trung Quốc không phải Philippin, mà là kẻ ẩn núp đằng sau Hoa Kỳ, Philippin chẳng qua chỉ là một con cò đáng thương.

Mặc dù tổ chức đặc biệt Blue Storm của Hoa Kỳ, thực sự không phải quá mạnh, nhưng suy cho cùng trên thế giới hơn sáu mươi tỷ người này, được xem là trong thế giới con người và sinh vật bày đàn, thực sự có thể thống trị thế giới, không phải siêu cao thủ, cũng chẳng phải tổ chức dị năng siêu cấp, vẫn là tổng hợp lại sức cạnh tranh về khoa học, kinh tế, văn hóa...của mỗi

nước. Đây mới là nguồn gốc thúc đẩy xã hội loài người, vũ lực chỉ có thể giết người, không thể tạo ra.

Nếu như Trung Quốc thực sự giao chiến với Philippin thì tiền bạc bị mất, binh lực tổn thương, chỉ khiến cho quân Mỹ đứng đằng sau cười toé toét.

Người ta làm kinh doanh, kết quả như thế nào cũng không thiệt hại, mà Trung Quốc lại tự đâm đầu đi coi tiền như rác thật không lý trí.

Dĩ nhiên chính phủ Trung Quốc cũng không quá ngốc, chặn các cửa thương mại xuất nhập khẩu của Philippin, ngừng cung ứng các mặt hàng nhu yếu phẩm sinh hoạt, khiến người dân Philippin khắp nơi bất mãn.

Đến bây giờ, quân đội ta vẫn còn đối đầu với Hạm đội Philippin trên biển, có lẽ một số người lính nhiệt huyết cảm thấy chịu không nổi, nhưng quân lệnh như núi, họ cũng chỉ có thể trở mắt ra như vậy.

Dương Thần thấy qua vô số trận chiến, cũng hiểu rõ, nếu đánh thật sự sẽ mãnh liệt như thế nào, cho nên mấy cái tin tức kích động trên mạng này cũng chỉ xem qua, trong lòng vẫn hy vọng không đánh mà khuất phục được lòng binh, dù sao số binh sĩ đó cũng chỉ là thân thể máu thịt bình thường, cần gì gây khó dễ với súng đạn chứ.

Nhưng, xét đến cùng, đối với Dương Thần mà nói, chuyện này không liên quan gì đến hắn, chỉ cần nhóm hề đó không nhảy nhót trước mặt hắn, làm phiền cuộc sống của hắn, chuyện cũng không đến lượt hắn phải lo lắng.

Thế mà bắt đầu từ cuối tháng trước, An Tại Hoán lấy tư cách là Gia chủ lợi dụng sự tiện lợi của các cảng khẩu và tàu chở hàng của nhà họ An ở các tỉnh, thành phố phía nam Trung Quốc, mà lặng lẽ vận chuyển các loại nguyên liệu sản xuất và hóa chất vốn bị cấm tiếp tục tiêu thụ đến Philippin.

Các loại nguyên liệu đó, có thể giúp Philippin làm dịu tình trạng cuộc sống túng thiếu ở trong nước, cũng có thể giúp Philippin sản xuất thêm nhiều vũ khí!

Nếu như mâu thuẫn nội bộ của Philippin được xoa dịu, điều này có nghĩa là, bên Hoa Kỳ có thể có thêm thời gian chi viện, còn Trung Quốc thì sẽ khiến dư luận xã hội tiếp tục nóng lên, rất có nguy cơ sẽ gây nên bộc phát các loại tai họa ngầm!

Theo lẽ thường, vào thời điểm quan trọng này, một thương nhân bình thường như An Tại Hoán, không thể nào che mắt hải quan đem hàng hóa vận chuyển đến Philippin được, nhưng Cục điều tra liên bang FBI của Hoa Kỳ lại lén lút đến tìm hắn.

Gián điệp của FBI phụ trách xử lý khâu nhỏ, giúp An Tại Hoán tránh né tai mắt của chính phủ Trung Quốc, đồng thời cho An Tại Hoán lợi nhuận nhiều hơn gấp đôi!

Trước cám dỗ lớn như vậy, An Tại Hoán quả nhiên đã bị lôi cuốn.

Không phải vì hắn ta hoàn toàn tin tưởng FBI, mà vì bản thân hắn ta biết rõ, hắn ta còn có cổ phần của gia tộc Rothschild! Hơn nữa tàu hàng của hắn

ta cũng vì có huy hiệu của gia tộc Rothschild mà có thể xin hải quan miễn kiểm tra! Đây chính là đặc quyền lớn nhất của gia tộc truyền kỳ cổ xưa này mà toàn thế giới công nhận!

Nhưng hẳn ta lại không biết, FBI cũng vì âm thầm theo dõi được điều này, mới chọn hẳn ta làm con đường nhập khẩu.

Do gia tộc Rothschild không độc quyền ở bất kỳ một quốc gia nào, chỉ cần thu được lợi nhuận, việc kinh doanh lại không gây thiệt hại đáng kể đến gia tộc, thì sẽ không từ chối ai cả.

Cho nên dù biết hành động của An Tại Hoán là lợi dụng đặc quyền của gia tộc, gia tộc Rothschild cũng sẽ không phản đối, bởi vì lợi nhuận kiếm được sẽ phải nộp cho Rothschild một phần rất lớn, với lại chẳng may xảy ra chuyện, chỉ cần đẩy trách nhiệm lên người An Tại Hoán, chính phủ Trung Quốc cũng không dám làm gì Rothschild.

Cây kim nào bọc lâu ngày mà chẳng lộ, An Tại Hoán giấu diếm mọi người trong nhà, sau khi tiến hành giao dịch hơn nửa tháng, cuối cùng vẫn là bị cơ quan an ninh của Bộ Quốc phòng và các bộ phận khác phát hiện ra manh mối!

Các lực lượng đặc biệt của Bộ Quốc phòng, dần dần chú ý đến An Tại Hoán, các tàu vận chuyển hàng hóa cũng bị bắt ngừng lại.

Gia tộc Rothschild thấy tình hình đã bị bại lộ, cũng đã kiếm được một số tiền lớn, lập tức thu hồi một cách sạch sẽ, chỉ là bí mật bày tỏ với chính phủ Trung Quốc, đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên người An Tại Hoán, tuyệt đối không vì quan hệ hợp tác mà nói giúp An Tại Hoán.

Mắt nhìn An Tại Hoán đến bước đường cùng, sắp chính thức bị bắt, bên Hoa Kỳ cũng không bỏ rơi hẳn ta, sắp xếp nhân viên đặc công của FBI đưa An Tại Hoán vượt biên qua nước ngoài, khiến cho người của Bộ Quốc phòng không bắt được người.

Tuy rằng chuyện này hơi phí công tốn sức, nhưng là một tác phong đáng quý “Thiên kim mua mã cốt”, người Mỹ không ngu, muốn cuộc chiến trong tương lai còn có người vì họ dốc sức, thì cần phải đối đãi trân trọng với mỗi con cò từng bị lợi dụng qua, bằng không thì còn ai dám bán mạng vì họ nữa? Cho nên, họ sẵn lòng cứu An Tại Hoán, cho dù hẳn ta đã hết giá trị lợi dụng.

Do đây chỉ là chiến tranh nhân loại bình thường, cũng không có gì đặc thù, nếu không An Tại Hoán tuyệt đối sẽ chạy không thoát.

An Tâm nói xong những chuyện đó, tựa trên vai Dương Thần mắt nhắm lại, lặng im một hồi lâu mới mới tiếp tục thở thê:

- Trước đó vài ngày, ông biết mình sắp bị bắt, nên ông muốn em cầu cứu anh, để anh nghĩ cách giúp ông. Nhưng, sao em có thể mở miệng được..... Nếu như không có anh thì hai cha con em từ lâu đã bị nhà họ Liễu ăn đến không còn xương rồi, ông đã không biết hỏi cái, còn làm ra những việc phản quốc...

- Nhưng mà em lại không bỏ rơi ông được, bởi vì suy cho cùng ông vẫn là cha của em, nên em rất đau khổ, buổi tối mới uống nhiều rượu như thế, ban ngày còn lên công ty trễ.

Dương Thần thở một tiếng dài, cũng là bản thân quá hờ hững, vẫn là thiếu quan tâm đến người phụ nữ bên cạnh mình.

An Tâm rung rung nước mắt gật đầu:

- Xin lỗi...Em biết giấu diếm anh là không đúng, nhưng mà đúng lúc công ty Quốc Tế Ngọc Lôi cũng xảy ra chuyện...Anh lại không phải chỉ thuộc về mình em, em không thể vì người đó gặp chuyện mà khiến anh bỏ rơi chị Lâm mà qua giúp em xử lý mấy chuyện này. Lúc đầu, vì chuyện của Lỗ Dân, em đã cảm thấy rất có lỗi với bác gái và Tổng giám đốc Lâm bọn họ rồi, lần này đối phương lại là người của Bộ Quốc phòng và FBI, em.....em thực sự không dám nói...

Dương Thần vuốt vuốt tóc của An Tâm, người phụ nữ này có lẽ là người vợ thứ ba “không hợp lệ” nhất, dường như luôn lo sợ mình sẽ bỏ rơi cô ấy, chuyện gì cũng lo trước lo sau, luôn muốn hòa theo mình, nhưng lại tự làm khổ chính bản thân cô ấy.

- Không có gì đâu, anh giúp em giải quyết vấn đề một chút, em ngoan ngoãn đi theo anh là được.

Dương Thần an ủi An Tâm vài câu, lấy điện thoại ra, suy nghĩ kỹ lưỡng, gọi tới một số điện thoại.

Sau khi bên kia bắt máy, truyền lại tiếng cười dài của một người đàn ông.

- Bạn thân mến của tôi, Diêm Vương Các Hạ, tại sao lại gọi cho tôi vào giờ này, vợ của ông lại gây ra một trận thương chiến đẹp khiến cả thế giới im lặng, không đáng để vợ chồng hai người ăn mừng sao?

- Edward, chuyện của nhà họ An sao lại không nói với tôi.

Dương Thần không chào hỏi nhiều, đi thẳng vào vấn đề. Cho dù những người khác trong gia tộc Rothschild hẳn không quen biết, nhưng người bạn hẳn quen biết nhiều năm lại là nhân viên nòng cốt mà không báo tin cho mình, Dương Thần có lẽ hơi nổi cáu, Edward không thể không biết.

Edward ở bên đó cười gượng.

- Anh cũng quá thẳng rồi, tôi còn muốn tiếp tục kiếm ăn... Dương Thần, tôi mong anh có thể hiểu, tuy rằng tôi là bạn anh, nhưng cũng là một trong những người được chọn để kế thừa, tôi phải suy nghĩ cho gia tộc mình...

- Chỉ vì vụ làm ăn của An Tại Hoán có thể kiếm lời?

Dương Thần nhíu mày.

- Đúng vậy!

Edward thẳng thắng thừa nhận.

- Đối với gia tộc Rothschild chúng tôi mà nói, quốc gia, dân tộc, lãnh thổ, đều không là gì cả. Chúng tôi có thể đứng vững không ngã, là dựa vào dùng tiền bạc để xây thành trì! Chỉ cần có thể thu lợi nhuận, chúng tôi sẵn sàng

làm bất cứ chuyện gì cho dù phải vào địa ngục. Hành động của An Tại Hoán tuy sẽ khiến Trung Quốc rơi vào cảnh ngộ khó xử, nhưng đây không phải chuyện chúng tôi cần cân nhắc. Chúng tôi chỉ quan tâm ông ấy có thể giúp chúng tôi thu được lợi nhuận lớn như thế nào, còn phần kết cục của ông ấy thế nào, thì phải tùy vận mạng của ông ấy. Nếu như tôi nói trước với anh, anh nhất định sẽ ngăn cản, đó chẳng khác nào, mang đến cho gia tộc chúng tôi một sự tổn thất...

Là một thành viên của gia tộc Rothschild, tôi không thể làm điều đó, mong anh có thể hiểu, đồng thời, là bạn của anh, tôi cần nói tiếng xin lỗi với anh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 717

Cho Anh Cơ Hội Thể Hiện

Nghe thấy những lời này, Dương Thần cười nhạt một tiếng.

- Edward, chẳng lẽ anh không cân nhắc kỹ lưỡng, nếu như đầu tôi đau dữ dội, thì tiền bạc gia tộc Rothschild các anh có nhiều hơn nữa, cũng chỉ trở thành vật chôn theo của các thành viên trong gia tộc thôi.

Edward ở bên kia cười ha hả:

- Anh sẽ không làm điều đó, nếu anh thực sự vì chuyện đó mà muốn tàn sát gia tộc chúng tôi, thì lúc đầu tôi đã không chọn anh làm bạn đâu, cấp dưới của anh cũng sẽ không theo anh. An Tại Hoán xảy ra chuyện, xét đến cùng là do ông ta tự chuốc lấy, và ông ta tự đánh giá sai năng lực của mình. Quy luật mạnh hiếp yếu, anh hiểu thấu đáo hơn ai hết.

- Anh cho là khen tôi vài câu là hết chuyện ư?

- Vậy anh muốn thế nào, chỗ giao tình riêng, là bạn bè, tôi có thể cố gắng bù đắp cho anh.

Edward bắt đầu nói.

Dương Thần tuyệt nhiên không trả lời, mà cúp máy thẳng.

“Bù đắp? Tôi lại không thiếu tiền, anh có thể bù đắp cái gì?” Dương Thần nghĩ thầm.

Nhưng Dương Thần cũng biết Edward nói không sai, nếu như không phải An Tại Hoán lòng tham không đáy, cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như thế này.

- Cho dù ông ta thôn tính cả nhà họ Liễu, làm cho nhà họ An trở thành gia tộc lớn thứ hai Trung Hải, thì ông ta cũng không chịu dừng lại đâu.

Dương Thần cười khinh bỉ.

An Tâm ngồi bên cạnh buồn rầu.

- Em phát hiện quá trễ, lúc em biết chuyện đó thì hơn trăm chuyến hàng đã được vận chuyển qua Philippin rồi. Ông ấy nói chỉ cần có anh thì mọi chuyện không phải lo lắng. Nhưng khi thực sự xảy ra chuyện thì ông ấy lại hoàn toàn không dám đối mặt với anh. Ông ấy chỉ bảo em đến nói với anh, mong anh có thể giúp ông ấy.

- Hừm, ông ấy chẳng ngu, nếu như ông ấy thực sự đến trước mặt anh, anh sẽ không nể mặt em, mà giết ngay ông ấy cho bớt phiền.

Dương Thần nghiêm nghị.

An Tâm cũng không biết phải nói như thế nào, tha thiết hỏi:

- Bây giờ phải làm sao đây?

- Chẳng phải họ hàng nhà em muốn em về chia gia tài với họ sao, thế thì

về trước đi.

Dương Thần thản nhiên nói.

An Tâm lưỡng lự, có chút lo lắng không yên, nhưng lúc này đây, một người phụ nữ như cô ấy cũng chẳng có chủ kiến gì, đành phải ngoan ngoãn gật đầu.

Vì sau khi An gia thôn tính Liễu gia, thực lực tăng vọt, chỗ ở cũng dời ra biệt thự ở vùng ngoại ô phong cảnh đẹp, vị trí địa lí cũng do nhà phong thủy khảo sát tỉ mỉ, là nơi tích tụ tà khí.

Lúc xe chạy đến cửa chính nhà họ An, trước cửa đã đậu hơn chục chiếc xe hơi sang trọng, nói một cách tương đối, chiếc Porsche Cayenne của An Tâm chỉ là một trong hai triệu nhãn hiệu xe hơi thông thường mà thôi.

- Họ hàng nhà em đều rất giàu có.

Dương Thần cười mỉm nói.

An Tâm khẽ nhú mày.

- Nhà họ An không phải do cha em cầm quyền, chú Hai và các chú bác khác đều có không ít cổ phần, cũng vì đó mà trước đây luôn khó đoàn kết phát triển lớn mạnh. Bây giờ ba em không còn ở đây nữa, nhất định là họ muốn đem cổ phần của nhà em ra chia.

- Tài sản đáng lẽ bị đóng băng rồi mà, sao họ còn có ý nghĩ tranh giành?

Dương Thần vừa đi vào nhà với An Tâm vừa hỏi.

An Tâm lắc lắc đầu.

- Tuy là bị đóng băng, nhưng sớm muộn cũng được mở ra, suy cho cùng tài sản nhà họ An không hề ít, nếu như nhà nước muốn nuốt hết, vậy thì quá trắng trợn, đối với hình ảnh của chính phủ không tốt. Huống hồ đầu tư của gia tộc Rothschild còn có hiệu lực, phục hồi không phải là chuyện khó. Cho nên, bọn họ đến thừa nước đục thả câu, cũng là lẽ phải thôi.

Giữa lúc nói chuyện, hai người đi theo mấy người giúp việc vào đến nội sảnh.

Dưới ánh sáng lung linh của đèn treo pha lê, hơn chục người đàn ông và phụ nữ ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, vẻ mặt ngạo mạn, ngồi trên sofa và ghế dựa ở giữa phòng khách, từng người đang nhắm nháp ly rượu vang đỏ, đang uống nước trà, đợi An Tâm trở về.

Nhìn thấy An Tâm và một người đàn ông lạ mặt bước vào nhà, mấy người họ hàng này có chút nghi ngờ, nhưng lại không quá để ý đến Dương Thần, chỉ là sau khi ánh mắt đôi bên trao đổi một chút thì đứng dậy.

Người đàn ông trung niên đứng dậy có nét hơi giống với An Tại Hoán, nhưng trẻ hơn cao to hơn một tí, để hai nét râu, cười khá giống thân sĩ, dịu dàng nói với An Tâm:

- An Tâm, cháu đã về rồi. Cha cháu bỏ cháu đi như thế, chú Hai rất sốt ruột, lập tức qua đây thăm cháu, cháu không sao thì tốt rồi.

An Tâm cười gượng một cái.

- Chú Hai lo xa rồi, cháu rất tốt, cha là cha, cháu là cháu mà.

- Cái con bé này, dùng cô làm khó bản thân như vậy nữa.

Một người phụ nữ xinh đẹp, vẻ mặt đầy thương xót bước lên nói:

- Ba cháu cũng thật là, làm gì không làm lại đi chống đối với nhà nước.

Bỏ rơi cháu một mình tội nghiệp mà trốn đi như vậy, thực là nhà họ An bất hạnh. Nhưng mà An Tâm à, cháu cũng đừng quá đau buồn, còn có trưởng bối chúng ta ở đây, sau này có chuyện gì khó khăn cứ đến tìm cô.

An Tâm cắn môi, gật gật đầu.

- Cảm ơn cô, cháu thật sự không sao cả. Mọi người đến khuya như vậy, cũng mệt lắm rồi, chỉ bằng nghỉ ngơi sớm đi, ở đây còn có phòng trống, có thể ngủ lại được.

Các trưởng bối nhìn nhau, một người đàn ông trung niên mắt hình tam giác xót xa cười nói:

- Cháu gái An Tâm, thời khắc nguy nan này không phải lúc để ngủ đâu.

Thật ra các chú bác đến đây là có chuyện muốn nói với cháu.

- Chú Sáu cứ nói đi.

An Tâm thần thảng nói.

Lão Sáu này hiển nhiên làm người phát ngôn.

- An Tâm à, cháu cũng biết, bây giờ xí nghiệp và tiền vốn của gia tộc ta đều đã bị đóng băng. Các chú các bác khó lòng ngủ được. Đây là cơ nghiệp tổ tông nhà họ An chúng ta truyền lại, làm sao có thể nhìn nó bị hủy như vậy được chứ? Cho nên, chú, chú Hai, và cô Ba, đã đi gặp các Cục trưởng. Cục trưởng nói chỉ cần chúng ta làm theo yêu cầu của họ, thì sẽ nhanh chóng giải tỏa tài sản cho chúng ta, xí nghiệp sẽ hoạt động lại như thường!

An Tâm dường như hiểu ra, nhưng vẫn hỏi:

- Điều kiện gì?

Lão Sáu có phần bùi ngùi nói:

- Cục trưởng đã nói nếu như Gia chủ nhà họ An, cũng chính là anh Hai có thể giao ra cổ phần, từ bỏ chức vị Chủ tịch Hội đồng quản trị, thì có thể công nhận nhà họ An chúng ta không còn là đồng đảng phản quốc nữa.

Nghe thấy những lời này, Dương Thần ở bên cạnh luôn im lặng theo dõi cười thầm trong bụng, nội bộ nhà họ An cũng đấu với nhau nham hiểm như vậy, xem ra tất cả từ sớm đã có mưu tính trước, An Tại Hoán bị Bộ Quốc phòng điều tra ra kẻ hở không phải do sai suất của FBI Hoa Kỳ, mà là nội bộ nhà họ An có người tiết lộ.

Tất nhiên An Tâm cũng đoán ra được những điều này, nếu không thì bọn người này đâu thể nhanh như thế, An Tại Hoán mới vượt biên ra nước ngoài, họ đã có cách giải cứu nhà họ An?

- Cháu gái à.

Người chú Hai đau xót nói:

- Tuy rằng cũng không muốn, nhưng chúng tôi không còn cách nào. Bây

giờ anh Hai nghiệp chường nặng nề, có thể nói là tước quyền chính trị và tất cả tài sản cũng không thể tranh cãi gì. Mà nhà nước tha cho một lần, không phải không tịch thu tài sản của anh ấy mà là để cho nhà họ An chúng ta, chúng ta nên biết ơn. Cho nên...

An Tâm khẽ cười một cái, liếc mắt nhìn những người có mặt, tiếp lời nói:

- Cho nên là một người thừa kế tài sản, các chú bác mong muốn cháu có thể nhường lại tất cả cổ phần cháu có được, để nhà họ An có được sự tín nhiệm của chính phủ, đúng không?

- Ha ha, con bé An Tâm này từ nhỏ đã thông minh chỉ cần nghe là hiểu.

Chú Hai khen ngợi nói.

An Tâm thôi cười.

- Nếu như cháu không đồng ý thì sao?

Một câu biến chuyển nhanh như vậy khiến các chú bác nhà họ An nét mặt đều cứng đờ lại.

Sau một hồi tĩnh lặng, người phụ nữ đó cười khanh khách nói:

- Cháu gái An Tâm, tuy là cô thương cháu nhưng không phải chuyện gì cũng có thể chiều cháu. Đây là nghĩ cho đại cuộc của nhà họ An, mặc kệ con đồng ý hay không cũng phải nhường lại cổ phần.

Nói xong, bà ta vỗ vỗ tay, một người đàn ông trong bộ tây phục từ ngoài cửa bước vào, mang theo túi công văn, đặt lên trên bàn một bản hợp đồng, nói với An Tâm:

- Cô An, tôi là luật sư cố vấn pháp luật của nhà họ An, đây là đơn chuyển nhượng cổ phần, cô chỉ cần ký tên, cổ phần trên tay cô sẽ được chuyển giao cho các vị thành viên của nhà họ An có mặt tại đây dựa theo tỷ lệ riêng biệt.

- Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không chuyển nhượng.

An Tâm lạnh lùng nói:

- Nếu như các chú các bác chỉ là muốn nói chuyện này thì xin về cho, cho dù trên người cháu không còn đồng nào, cháu cũng không nhường lại cổ phần đâu.

Nói vậy, những người có mặt ở đó đều thay đổi sắc mặt, vẻ mặt bắt đầu bất thiện.

- Hừm!

Người phụ nữ ngạo mạn cười lạnh lùng nói:

- Thật đúng là cho rằng mình giỏi lắm rồi! Trường bồi chúng tôi nói nhẹ nhàng cháu không nghe, thực sự nghĩ rằng chúng tôi bế tắc với con bé như cháu ư? Người đâu! Trực tiếp cho con bé này lăn đẩu tay !!

Ngay lập tức số vệ sĩ đi theo hướng về phía An Tâm vây lại, mà hai nữ vệ sĩ của An Tâm đều bị cố định ở phía sau khó mà động đậy.

An Tâm theo phản ứng bản năng nhào qua ôm chặt lấy Dương Thần đang đứng phía sau mình, tựa vào trước ngực Dương Thần, ngẩng đầu dùng ánh mắt thơ ngây nhìn hắn.

- Ông xã, bây giờ em ngoan rồi, cho anh cơ hội để thể hiện đó!

Dương Thần mỉm cười, con tiểu yêu tinh này thật biết diễn, nhưng mà tình cảnh này mình rất thích.

Vài tên vệ sĩ vây lên, Dương Thần cũng không muốn đụng tay đụng chân, một sức mạnh hình vành khuyên trực tiếp từ trong người bùng ra trung tâm, làm mấy vệ sĩ cường tráng hoàn toàn không hiểu nguyên do gì văng ra ngoài!

Cùng với sự nâng cao năng lực, Dương Thần cũng không mấy hứng thú có sự va chạm thân thể với người bình thường.

Tuy rằng An Tâm biết Dương Thần rất mạnh, nhưng không ngờ người yêu mình không cần đụng tay cũng có thể giải quyết số đông sĩ này trong tốc độ thần kỳ, nhất thời vừa mừng vừa sợ, dùng hết sức đặt một nụ hôn lên mặt Dương Thần, cười khanh khách:

- Ông xã, anh giỏi lắm!

Những lời này cũng là cố ý nói lớn tiếng hơn, để cho các chú các bác có mặt đều nghe, hiển nhiên bên trong vừa khích những người này. Dương Thần tùy ý đã khiến đám đàn ông, phụ nữ trước giờ kiêu ngạo đó hoảng sợ, lùi lại vài bước, vẫn là chú Hai sắc mặt nhợt nhạt, ghen ngào nói:

- Mày.....Mày là ai! Sao lại xen vào chuyện của nhà họ An?

- Não của mày ông bị hư hay là ngay cả lỗ tai cũng bị điếc.

Dương Thần cười mỉm nói:

- Không nghe thấy An Tâm yêu dấu của tôi gọi tôi là ông xã hả, các ông nói xem vì sao tôi phải quản rồi chứ.

Mọi người ngơ ngác, bọn họ đều chưa từng gặp Dương Thần, cũng không biết An Tâm lại có người yêu khác thường như thế! Bọn họ tuy là muốn tiền bạc, nhưng mà cũng nhút nhát và sợ chết, bằng không cũng không đợi đến khi An Tại Hoán rơi vào cảnh ngộ này mới đến tranh đoạt gia tài.

Tuy không cam lòng, nhưng những lão già này đều đã tính đến đường rút lui, ánh mắt ra hiệu, rồi cùng nhau gật đầu.

- Hừm, đúng là con gái tốt của nhà họ An, kiếm người ngoài đối phó với chúng ta.

Người phụ nữ đó mỉa mai nói:

- Coi như cháu lợi hại, chúng ta đi và đợi xem, tài sản nhà họ An đóng băng như thế suốt, coi cháu có thể chống cự được bao lâu!

Nói xong, mấy người quay người định bỏ đi.

Ánh mắt Dương Thần dò hỏi An Tâm, có cần giữ bọn họ lại, thậm chí giết ngay tại chỗ, Dương Thần cũng không để ý, nhưng An Tâm lại lắc lắc đầu, tuy là đáng giận, nhưng dù sao cũng là người thân, chưa đến nỗi đoạn tình đoạn nghĩa, vẫn là không ra tay được, hướng hồ bọn họ cũng chưa xuống tay giết mình.

Nhưng lúc cửa lớn vừa mở ra, một người giúp việc từ bên ngoài chạy vào,

thở hồng hộc lớn tiếng thất thanh:

- Không xong rồi, không xong rồi, cô Hai ơi! Có.....có quân đội của Quân khu Giang Nam đến bắt người!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 718

Ông Đã Hiểu Lầm Rồi.

Nghe những lời này người thân của An gia đang muốn bỏ đi đều tái mặt. Thậm chí có người ngất đi.

- Quân đội đến rồi? Xong rồi, xong rồi! Chắc chắn là lãnh đạo cấp trên không thể nhịn được nữa muốn hạ thủ An gia chúng ta.

Có người hét lên.

- Lão già chết tiệt kia, tự nhiên chạy làm gì, hại chúng ta bị liên lụy?!

Mấy người này hiển nhiên không biết. Khi An Tâm về nước suýt nữa bị người của bộ Quốc phòng đưa đi. Bọn họ có suy nghĩ rất kỳ lạ, chỉ cần An Tâm giao cổ phần, sẽ không việc gì. Khi chính quyền không hài lòng quá thực là hảo huyền.

Mọi người đều ồn ào, ai cũng hoảng sợ. Cửa chính bên ngoài đã mở, mười mấy tên lính súng vác vai, đạn lên nòng xếp hai hàng thẳng tắp hai bên. Nghiễm nhiên là có lãnh đạo quân đội muốn đến.

Một ngôi nhà to như vậy lập tức bị súng ống làm cho không khí lạnh bao trùm. Không khí xơ xác tiêu điều làm đám người hầu đều chạy xa không dám nhìn.

Về mặt Dương Thần không hề thay đổi. Quân khu Giang Nam? Đại khái hần cũng biết ai đến đây. Tuy rằng không có gì, nhưng cũng hơi bức dọc.

Dù sao tiếp xúc với Quách Tuyết Hoa nên An Tâm có hiểu biết một chút về bối cảnh của Dương Thần. Lúc này thấy Dương Thần mặt tự nhiên lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Lo lắng nép mình bên cạnh Dương Thần, cũng rất rối rắm. Nếu quả thật nhân vật kia đến đây, cô không biết phải đối mặt như thế nào. Vừa không tiện thất lễ vừa không thể để người yêu không vui.

Một lát sau, một người đàn ông cao to mặc quân phục màu xanh lục với hai cận vệ đi oai vệ bước vào cửa lớn.

Ánh mắt Dương Phá Quân nhìn có chút tức giận. Như có một chùm mây đen bao phủ, làm cho người ta không biết khi nào sẽ mưa to tầm tã.

Vừa ngẩng đầu, Dương Phá Quân đã đụng ngay ánh mắt của Dương Thần. Hai người đều không lên tiếng nói chuyện, nhưng đều hiểu ý tứ trong mắt nhau. Cũng không phải chỉ đơn giản là ác cảm.

Thật ra lần này đến An gia làm nhiệm vụ bắt người, không cần phải một tư lệnh quân khu như Dương Phá Quân tự mình xuất thân. Dù sao An gia chỉ là một gia tộc kinh doanh, cho dù là có tiền cũng là thường dân thôi.

Nhưng, không ai ở bộ Quốc phòng không phần nộ là người được cử đi bắt

đại tiêu thư An Tâm đều bị một người đàn ông đánh cho tan tác, lấy mất nửa mạng!

Bộ Quốc phòng sau khi phát hiện tình hình, theo dõi qua video và điều tra sâu đã tập trung vào thân phận của Dương Thần.

Qua phân tích tư liệu mà Cục An ninh quốc gia cung cấp, lãnh đạo Bộ Quốc phòng mới giật mình, không ngờ là trước đó nhà họ Dương đã thông báo hãn là trưởng tôn. Ngoài ra Cục An ninh quốc gia có lưu giữ một phần tư liệu về bối cảnh của Dương Thần, dặn ngàn vạn lần không nên dùng động tác mạnh, phải nghĩ cách đàm phán. Nói cách khác đừng để mất cả chì lẫn chài.

Bởi vậy, bộ Quốc phòng không ai dám nhận nhiệm vụ bắt người này. Dù sao làm không tốt sẽ đắc tội với nhà họ Dương, lại không hoàn thành nhiệm vụ.

Cuối cùng lãnh đạo cấp cao vội vàng quyết định, mời Tư lệnh quân khu Trung Hải Dương Phá Quân ra mặt. Dù sao, cùng là người nhà họ Dương, lại có quan hệ cha con. Về công về tư Dương Phá Quân đều không thể trốn tránh.

Về phần giữa Dương Phá Quân và Dương Thần rốt cuộc có quan hệ như thế nào. Họ cũng không muốn nói tiếp. Bắt An Tâm đã có ảnh hưởng quá lớn đến quan hệ giữa hai nước. Dù sao chuyện này cũng không công khai ra ngoài.

Nhưng, nếu vì bị Dương Thần ngăn cản, để cho quân bán nước hành động. Thì lãnh đạo cấp cao của quân đội cũng chính là yên lặng chịu thua nước Mỹ, thua không dậy nổi.

Chính vì bầu không khí như vậy, Dương Phá Quân đột nhiên tuân lệnh, cũng không từ chối, nhanh chóng đưa lính đi.

- Nghe lệnh! Đưa tất cả già trẻ nam nữ ở đây đi, không chừa một ai.

Dương Phá Quân nói to rõ ràng.

Các tướng sĩ đồng thanh đáp vang vang rầm. Nhanh chóng tỏa ra bốn phía, đem tất cả người hầu, quản gia... bắt lại.

Tất cả người thân của An gia đều hồn bay phách lạc, thấy binh lính xông lên, bọn họ không phải hét to thì đều là những người phụ nữ khóc lóc cầu xin.

Nhưng vẫn chưa đến bắt được An Tâm. Khi hai gã binh lính đến gần Dương Thần và An Tâm, chưa đến gần hơn một mét đã bị một lực làm văng ra ngoài.

Hai gã binh lính bị đẩy ngã lăn ra đất. Dương Phá Quân đứng cách đó không xa cau mày:

- Hôm nay tôi đến đây là chấp hành nhiệm vụ. Bắt người liên kết với bọn phản động, không phải có ân oán cá nhân gì với cậu, cậu không cần làm quá phận sự của mình.

Dương Thần vòng tay qua eo An Tâm, trấn an cô, nói chậm rãi:

- Tôi với ông cũng không có ân oán cá nhân gì, tôi chỉ muốn nói, người phạm sai lầm sao có thể thoải mái. Còn chuyện ông muốn bắt người của An gia, tôi không sao cả. Nhưng An Tâm là người phụ nữ của tôi, ông không được động vào một sợi tóc của cô ấy.

Dương Phá Quân hừ lạnh một tiếng.

- Rõ ràng là người có vợ, nửa đêm lại ở nhà của người đàn bà khác không biết xấu hổ sao. Thật là nực cười.

- Nực cười hay không, tùy ông nói. Tôi cũng không phải là lãnh đạo gì, chỉ là người vô lại như vậy, là người không biết xấu hổ. Ông có gì để nói tôi. Tôi chỉ biết là người của tôi tôi sẽ trân trọng không để cho cô ấy chịu oan ức. Còn chuyện của nhà tôi cũng không đến phiên ông nói lung tung. Ít nhất bà xã tôi còn chịu ở chung nhà với tôi, so với một số người vợ con cũng không muốn nhìn mặt thì hơn nhiều lắm.

Dương Thần khinh thường nói.

Những lời này người ngoài nghe không hiểu. An Tâm dựa sát vào Dương Thần nghe cũng hiểu được phân nửa.

An Tâm cảm thấy những lời này quá dễ dàng khiêu khích mâu thuẫn không khỏi nhìn Dương Thần lo lắng. Lại quay sang nhìn Dương Phá Quân, trong lòng tuy cảm động vì Dương Thần che chở mình, nhưng cũng cảm thấy áy náy.

Dương Phá Quân quả nhiên sầm mặt:

- Không cần khiêu chiến, tôi nhẫn nại vì điều quan trọng. Tôi làm việc vì đất nước. Muốn không theo tôi làm đúng, cuối cùng chịu thiệt chỉ là cậu.

- Vậy để xem cuối cùng ai chịu thiệt.

Dương Thần cười đầy thâm ý, lấy điện thoại cầm tay ra bấm một dãy số.

Dương Phá Quân nhíu mày. Ông ta không hiểu Dương Thần muốn làm gì, nhưng hoàn toàn không để ý đến thái độ của ông ta, làm cho lần nào gặp mặt, ông ta cũng tức giận.

Nhưng ông ta lại biết súng ống đạn dược không có tác dụng gì với người thanh niên này. Ngoài ra trong nhà Dương Công Minh nói thật, ông ta cũng không biết giải quyết bế tắc giữa hai người như thế nào. Có đôi khi Dương Phá Quân cũng muốn con trai Dương Liệt của mình có được bản lĩnh như vậy thật tốt biết bao.

Vì sao là đứa con cả không nên xuất hiện này. Hấn xuất hiện, không chỉ khiến cho giấc mộng tiến vào bộ Chính trị của ông tan biến còn làm cho vị trí chủ trì nhà họ Dương cũng không đạt được, nhảy thẳng qua ông ta đến đời hấn.

Ông ta không cam lòng, phấn đấu hơn mười năm, mắt đã nhìn thấy thành công về quyền lực, lại bị một đứa con vì tình thế ép buộc mà năm đó vứt bỏ lại mất đi.

Ông ta càng oán giận, vì sao vợ con và cha đều không hiểu ông ta. Chẳng lẽ chỉ có cháu trai mới là ruột thịt. Con trai như hắn không phải là ruột thịt ư? Vì sao vợ ông vì thằng nhóc này, còn muốn bỏ ông ta đi?

Sự phẫn nộ và oán hận khiến cho Dương Phá Quân căn bản không thể nhận người thanh niên trẻ tuổi phi thường trước mắt là con mình.

Đang lúc Dương Phá Quân không có cách nào, Dương Thần đã gọi được điện thoại.

- Molins, giúp tôi chuyển điện thoại đến bộ Quốc phòng, tôi có việc muốn nói với họ.

Dương Thần gọi điện thoại là cho Molins của Hải Ưng.

Molins hiển nhiên là ngạc nhiên, nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Liên hệ đến bộ Quốc phòng, cũng không khó. Dù sao không phải là qua hệ thống phòng ngự, chỉ là điện thoại thôi, cũng không phải đóng kín với bên ngoài.

- Xin đợi một lát...

Sau khi cúp điện thoại, không đầy một phút đồng hồ sau, di động Dương Thần reo vang. Hiển nhiên là bộ Quốc phòng nhận được thông báo của Molins đã gọi điện thoại đến.

Dương Phá Quân thấy Dương Thần không ngờ liên hệ đến bộ Quốc phòng. Càng không hiểu hắn muốn làm gì, nhất thời trong nhà đều yên ắng.

- Tôi là bộ tổng tham mưu của bộ Quốc phòng, có thể gọi tôi là tướng quân Lư. Là cậu cho người liên hệ với chúng tôi?

Đầu kia điện thoại truyền đến một giọng người đàn ông.

Dương Thần cũng không nói nhiều:

- Tôi muốn giao dịch với các ông.

- Giao dịch?

Tướng quân Lư nghi ngờ hỏi.

- Không tồi, các ông hiện giờ muốn bắt người của An gia, đơn giản là muốn tìm ra An Tại Hoán. Nhưng tôi nói cho các anh biết, cách này không có tác dụng. Nếu ông ta đã chạy, đương nhiên sẽ không quan tâm đến người thân của ông ta. Còn về người của An gia, bọn họ cũng không biết là ông ta có giao dịch với nước khác. Càng không biết ông ta ở đâu.

Dương Thần phân tích.

Tướng quân Lư trầm ngâm một hồi:

- Tiếp tục nói đi.

- Đơn giản là các ông hãy làm cách khác, thông báo cho nước Mỹ biết. Bộ Quốc phòng Hoa Hạ cũng không ngu ngốc, có thể bàn bạc với nhau. Chứ cứ như vậy sẽ mất công, mất thời gian, không bằng tôi giúp các ông bắt ông ta. Sau đó, các ông đừng bắt những người vô tội của An gia này nữa. Thế có được không?

Dương Thần nói.

Tướng quân Lư đã nghiên cứu tư liệu về Dương Thần. Đương nhiên biết

Dương Thần nói như vậy không phải là ăn nói bừa bãi. Tuy rằng cảm thấy không thể tin nổi nhưng nghe Dương Thần vẫn nói:

- Tôi nghĩ ông đã hiểu lầm, tôi cũng không phải là người có tình yêu nước cao cả như vậy.

Dương Thần khẽ cười.

- Tôi từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, đất nước, dân tộc đối với tôi mà nói cũng không có ảnh hưởng nhiều. Sở dĩ tôi đi bắt ông ta vì để trao đổi với các ông. Những việc ông ta làm khiến cho rất nhiều người liên lụy. Quan trọng hơn là, con gái ông ta là người phụ nữ của tôi. Ông ta làm cho cô ấy hiện giờ rất khổ sở. Tôi không thể để ông ta sống thoải mái.

Tướng quân Lư cũng không biết vẻ mặt như thế nào, trầm ngâm một lát mới nói:

- Dù thế nào, cậu tự nguyện ra tay, tôi tạm thời tin tưởng cậu. Nhưng ít nhất phải hạn chế trong một khoảng thời gian, chúng tôi không có nhiều thời gian.

- Rạng sáng mai.

Dương Thần nhanh chóng đáp.

Tướng quân Lư nghi ngờ nói:

- Cậu... cậu lặp lại lần nữa.

- Tôi nói, trước rạng sáng ngày mai. Tôi sẽ đem ông ta đến Trung Hải giao cho bộ quốc phòng. Tôi hứa.

Dương Thần nói.

Tướng quân Lư hiển nhiên là hơi ngạc nhiên, do dự một chút, có phải là thằng nhóc này lừa mình không. Trước rạng sáng, đó không phải là chỉ còn ba tiếng nữa sao? Nếu anh ta đã lên máy bay thì có thể bay đến Châu Úc rồi. Nhưng có lẽ điều này là không thể, hẳn không có lý do lừa mình.

Dù sao cũng là mấy tiếng. Tướng quân Lư cắn răng nói một câu:

- Tốt, tôi đồng ý với cậu. Để tư lệnh Dương giám sát, người bắt xong cậu cũng giao cho ông ta. Nếu bắt được ông ta về nước, mọi việc sẽ xong.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 719

Sao Nhảm Chán Được.

Cúp điện thoại, Dương Thần hắng giọng, việc này khó thì cũng không khó, chỉ là đang tối mà phải đi bắt An Tại Hoán, thật sự là không vui.

Mấy người Dương Phá Quân và An Tâm nghe thấy lời Dương Thần cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Dương Thần vuốt ve khuôn mặt An Tâm.

- Anh sẽ đi bắt cha em, ý em thế nào. Nếu em không muốn ông ấy gặp chuyện không may, anh có thể bảo vệ ông ấy.

Đôi mắt xinh đẹp của An Tâm đầy nước mắt, miễn cưỡng cười:

- Nếu em nói không hề để ý, đó là em đang nói dối anh. Nhưng nếu ông ấy đã không để ý đến đứa con gái như em thì em sao phải vì ông ấy mà làm cho người đàn ông của mình khó xử. Mặc anh làm gì thì làm, em cũng ủng hộ lựa chọn của anh. Nhưng phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

- Chắc chắn.

Dương Thần có chút xúc động nhìn người con gái.

- An yêu tinh chính là An yêu tinh. Em càng ngoan như vậy anh lại càng lưu luyến với nước mắt của em.

Dương Thần thở dài, ôm chặt An Tâm vào lòng mới xoay người nói với Dương Phá Quân:

- An Tại Hoán tôi sẽ tự mang đến đây. Nhiều nhất là hai ba tiếng nữa, trước khi trời sáng. Nếu ông không muốn đợi có thể rời khỏi đây, nhưng người thì ông cũng không thể đựng vào.

Dương Phá Quân lạnh lùng nói:

- Tôi cũng muốn xem, bằng đầy thời gian cậu có thể làm được chuyện gì. Tôi và mọi người sẽ đợi ở đây. Quân nhân chúng tôi lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức. Nếu bộ Quốc phòng đã đồng ý, thì tốt lắm, tất nhiên sẽ tuân thủ quy định.

Nói xong, Dương Phá Quân bảo cấp dưới đem nhóm người An gia thả lại trong phòng, trông giữ nghiêm nhưng cũng không có hành động bạo lực nào.

Mấy người họ hàng An gia không có ý kiến gì. Chỉ biết Dương Thần là cứu mạng của họ. Những người vừa nãy có bất mãn với Dương Thần lúc này đều cảm thấy xấu hổ.

Dương Thần thấy thế, liền bước ra ngoài cửa lớn. Bước chậm ngoài sân vắng không giống như đi bắt kẻ tội phạm.

Khi Dương Thần đi khuất, An Tâm mới không nhìn theo nữa. Bỗng nhiên

ý thức được Dương Phá Quân vẫn đang đứng phía trước, vẻ mặt hơi ửng hồng, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Tư lệnh... tư lệnh Dương. Mời vào trong phòng ngồi, tôi pha cho ông chén trà.

Tuy rằng Dương Thần có thể không để ý đến người cha này, nhưng An Tâm cũng không dám thế.

Dương Phá Quân đưa ánh mắt phức tạp nhìn An Tâm. Cô gái trẻ xinh đẹp này yêu thương Dương Thần, người lớn như ông không thể không hỏi han:

- Với điều kiện của cô vì thằng nhóc kia mà làm người thứ ba có thật sự tốt không?

An Tâm kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó cười e lệ:

- Thi thoảng cũng buồn nhưng khi anh ấy đối tốt, cũng không sao cả.

Dương Phá Quân vẻ mặt nghiêm nghị dần dần tái đi, xúc động thở dài, lắc đầu. Cũng không biết nghĩ gì, lập tức đi vào trong phòng.

Tuy An Tâm không hiểu nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhìn ra cửa chính sau đó quay vào trong.

Gió đêm thổi phơ phát, thành phố đang chìm sâu trong giấc ngủ. Chỉ những người ở đây không thể ngủ.

Tiếng nước sông chảy róc rách vẫn chậm chạp như cũ. Trong nhà mấy bóng người đang đi đi lại lại.

Một người khuôn mặt đen, râu rậm đang dùng lực nắm gọn cặp đùi dài của một người đàn bà, hôn khắp người, thậm chí cả chỗ tế nhị.

Người râu rậm kẹp hai đùi của người phụ nữ lại bên hông, móng dùng sức giữ vững, đẩy mạnh, tạo thành tiếng, tuy rằng không nhanh nhưng mỗi một lần đẩy mạnh đều xâm chiếm từng tấc một.

Người phụ nữ xinh đẹp kia hoàn toàn không thể phản kháng được, chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô giống như đang khóc.

Đơn giản là, nơi được chăm sóc cẩn thận của người phụ nữ đang bị người đàn ông ngồi lên.

Người đàn ông hai tay nắm chặt đầu người phụ nữ, nửa ngồi xỏm trên người cô gái, móng còn cọ xát liên tục, vừa đắc ý cười ha ha:

- Thế nào, cách này của tôi không tồi chứ. Đàn bà không phải rất nên mắng sao, lúc này là thật nhất. Chỉ cần một cái miệng, tôi để cô ăn rắm.

Khuôn mặt người đàn ông râu đen đầy mồ hôi, người phát ra mùi thối hoắc:

- Đã quá, loại phụ nữ xinh đẹp này chỉ thấy có một ít, thật không nghĩ đời này có thể có cơ hội có được một người. Ngay cả muốn tôi ngày mai gặp Diêm Vương cũng được!

- Đây, các anh đừng nhiều lời, làm nhanh lên, làm xong tôi và lão què còn làm.

Một người đàn ông khác hét to.

Lão què tuy một chân không còn nhưng tuổi trẻ nên cũng như lang như hổ vô đến. Tóm lại không thể cường tráng như người đàn ông kia. Thả hai quả đạn pháo đã dựa vào trụ cầu thờ không ra hơi, lắc đầu nói:

- Các anh chơi đi, người đàn bà này thích, nhưng đáy quá sâu, tôi không thể nữa.

- Ha ha, Cao Tài Sinh, anh tự nhận mình mạnh như lão Hắc, nhưng không thể tưởng tượng được...

Người đàn ông râu đen đứng bên cạnh cười nói:

- Để tôi làm mẫu cho anh vài cái, không cần phải nói hươu nói vượn, ha ha...

- Thật không biết con đàn bà này bao nhiêu tuổi, nhìn tốt xấu cũng đến bốn mươi mấy, sao làn da có thể giống như một cô gái. Kẻ có tiền chính là hưởng thụ.

- Quan tâm nhiều như vậy làm gì, có tiền không có tiền đều như thế. Đánh mấy pháo mới là thật. Ngày mai hãy chạy trốn, người đàn bà này không rõ lại lịch sợ có người tìm đến. Tôi phải tránh để không ai tìm được tôi, tránh gặp những chuyện không may.

Mấy người nói xong những lời nói dơ bẩn khó nghe, vẫn hăng hái chiến đấu đến hừng đông. Những người phụ nữ như vậy không phải lúc nào họ cũng có cơ hội đụng chạm.

Cơ hội trước mặt, bọn họ không muốn lãng phí.

Mà lúc này, bị bọn họ dày vo không biết bao lâu, La thúy San hai mắt đã sưng đỏ, người đầy bụi đất, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, cũng không thể khóc nữa....

Khi người phụ nữ tỉnh dậy, chính là tỉnh lại vì đau đớn. Sau những chuyện đã xảy ra, quả thực so với Địa ngục trong truyền thuyết còn khủng khiếp hơn.

Ở một vùng hoang vu nào đó, mình lại trần như nhộng nằm đây. Bị một người đàn ông râu đen đè lên, không kịp phản ứng lại đã bị một vật cứng nhét vào miệng!

Những gì xảy ra sau đó La Thúy San căn bản không dám nghĩ đến!

Lúc này, miệng mũi của bà tràn đầy chất dịch màu trắng ngà, cho dù chồng bà Ninh Quang Diệu cũng không từng làm thế với bà khi hai người gần gũi.

Bà nhớ, người của Dương Thần đã vớt bà ở đây. Hết thấy mọi chuyện này, đều là do Dương Thần gây ra.

Căn bản bà không có tâm trạng đi hận Dương Thần. Bởi vì bà biết một người phụ nữ cao ngạo đã hết rồi. Hận không thể chết!

Mặc kệ bà phản kháng như thế nào, nhục mạ như thế nào. Những người đàn ông này đều không buông tha. Bởi vì những người này vốn là những người hai bàn tay trắng, tầng lớp thấp, dù nói cho bọn họ bà là phu nhân của Thủ

tướng, Bộ trưởng hoặc lãnh đạo cấp cao bọn họ sẽ thế nào, sẽ không để ý gì đến.

Sự đả kích này so với giết La Thúy San còn đáng sợ hơn.

Lúc này, một chiếc xe jeep trên cây cầu, Eydlin của tiểu đội Hải Ưng vừa mới tới không bao lâu. Hai đội viên nữ cũng đang vui vẻ nói chuyện.

- Minh Vương thật sự cũng có thể tra tấn người, tiếp theo còn có bốn người đàn ông. Chắc chắn muốn ép hoàn toàn mới được.

Fanny cười khanh khách nói.

Eydlin thích thú bắt tay vào mở camera loại nhỏ, xem các video đã thu được cười tà ác:

- Đây là lần đầu tiên tôi làm việc này. Xem ra kỹ thuật chụp ảnh của tôi không tồi. Fanny cô xem, vẻ mặt này giống như người phụ nữ rất thích thú... ha ha...

Fanny cười ngặt nghẽo. lập tức hỏi lại:

- Nếu chụp tốt, thì lấy làm quân bài chưa lật là đủ rồi, sao còn phải theo dõi...

Eydlin gật gật đầu:

- Minh Vương nói, đây là màn thứ nhất, đợi sau khi kết thúc, chúng ta phải theo dõi phu nhân thủ tướng. Xem bà ta tiếp theo sẽ trải qua như thế nào. Ngài nói, chúng ta phải chụp thật nghệ thuật, không thể chỉ có vật lộn, mà phải phản ánh cuộc sống thật sự. Đưa ra hình ảnh sâu sắc về con người, khiến cho người xem cảm động...

Fanny vui mừng:

- Còn chưa có hình ảnh cuộc sống thật, tôi đoán sáng mai vị phu nhân Thủ tướng này sẽ tự sát.

- Tự sát cũng là một kết cục. Tóm lại, chúng ta chỉ cần bản ghi chép là được, sau đó giao cho Minh Vương.

Eydlin giơ tay chống lưng cười nói:

- Tốt lắm, chúng ta nghỉ ngơi một chút, cô đi cùng tôi, một mình tôi sẽ rất nhàm chán.

Fanny quay người nhìn

- Việc như vậy sao lại nhàm chán.

Vận mệnh của La Thúy San sẽ như thế nào. Lúc này Dương Thần cũng không để ý đến.

Mặt biển xanh như bầu trời, trời xanh như biển. Dương Thần như đi trên đất. Đứng ở tầng mây thấp, mặc cho gió lạnh thấu xương. Từ khi đi ra khỏi An gia, Dương Thần liền không thể kiềm chế, trực tiếp đi vào biển, gọi điện thoại cho Macedonia. Chờ Macedonia nói cho hắn vị trí của An Tại Hoán.

Thật ra An Tại Hoán có thể ở đâu ngoài căn cứ quân sự Philippine và Mỹ. Nói cách khác gián điệp Trung Quốc cũng không tìm thấy hành tung của ông ta.

Mà đặc công Israel là tổ chức nổi tiếng cùng với FBI của Mỹ. Trên cả thế giới, bất kỳ căn cứ nào của Mỹ cũng không thể thiếu cơ sở ngầm của Israel. Mà Macedonia là gián điệp hàng đầu, không chỉ nắm giữ đặc công của dân tộc Do Thái mà còn nhiều tổ chức gián điệp tinh nhuệ. Cho nên, trong điều tra các căn cứ quân sự anh ta sẽ thuận tiện hơn.

Quả nhiên, không đầy năm phút đồng hồ sau, Macedonia đã gọi điện thoại đến, đắc ý cười nói:

- Minh Vương, ngài muốn tìm An Tại Hoán, ba tiếng trước vừa mới sắp xếp vào một căn cứ quân sự của Mỹ ở Nam Á, căn cứ hải quân số ba. Tôi lập tức sẽ đưa cho ngài tọa độ. Tôi cũng đã bố trí quân, hay là để tôi hỗ trợ ngài.

Dương Thần nói:

- Chỉ cần tọa độ thôi, những cái khác anh không cần phải xen vào, tôi tự làm nhanh hơn.

Macedonia cũng không dám phản đối, cúp điện thoại, lập tức nhắn tin tọa độ. Đối với Dương Thần mà nói tìm căn cứ hải quân không phải là khó khăn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 720

Nhan Sắc Mau Phai

Trung Hải, trong đại sảnh Lâm gia, dù trời đã rạng sáng, chỉ vài tiếng đồng hồ nữa thôi là trời sáng hẳn nhưng ngọn đèn trong nhà vẫn chưa tắt.

Lâm Nhược Khê ngồi trên sô-pha mềm mại, cô vừa tắm xong, mặc chiếc váy ngủ màu hồng nhạt, cô bó người ôm lấy hai đầu gối, đôi mắt đờ đẫn nhìn chiếc đồng hồ treo trên bức tường trước mặt, ánh mắt không chút thần sắc, chỉ là một vẻ im lặng tuyệt đối.

Đôi vai trần nhỏ nhắn để lộ ra màu da trắng ngần như bạch ngọc, một bên mặt cô gái phủ xõa mái tóc tơ mềm đen mượt làm tăng thêm vẻ thanh tú yêu kiều, đôi môi hồng mềm mại đáng yêu.

Phía dưới, đôi chân ngọc hiện lên dưới chân váy, phía dưới làn da trắng muốt mỏng manh là những đường gân nhỏ bé hơi xanh, những ngón chân tròn hồng hào tròn trịa không một chút sơn móng trang trí, màu hồng giản dị của móng chân khiến mỗi ngón chân càng thêm xinh xắn.

Dáng vẻ bây giờ và dáng vẻ vốn có không cần phải cố ý tạo ra, Lâm Nhược Khê luôn có vẻ dịu dàng như một bức tranh.

- Vẫn chưa ngủ sao?

Bỗng nhiên một giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên từ phía sau.

Lâm Nhược Khê thoáng chút ngạc nhiên quay người lại:

- Mẹ... Sao mẹ lại xuống đây?

Quách Tuyết Hoa cũng đang mặc bộ đồ ngủ cotton, bỏ đi lớp trang điểm nhìn bà bỗng thật thân thiết, trên khuôn mặt đã hằn lên một vài dấu vết của tháng năm tàn phai, phía đuôi mắt cũng hiện ra nhiều nếp nhăn.

Quách Tuyết Hoa hé miệng khẽ cười đến bên cạnh Lâm Nhược Khê, ngồi xuống nói:

- Con bé này, con bộ dạng lại thế này thì mẹ làm sao mà yên tâm ngủ được, thực ra vú Vương của con cũng không ngủ được đâu, nhưng bà ấy ngại làm phiền con, chỉ là không biết phải hỏi con thế nào thôi.

Lâm Nhược Khê cúi đầu:

- Con xin lỗi, mẹ, con khiến mẹ phải lo lắng rồi.

- Chỉ cần là người làm cha mẹ thì dù con cái có như thế nào thì vẫn có những lúc khiến cha mẹ phải lo lắng.

Quách Tuyết Hoa giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy vai Lâm Nhược Khê:

- Ban nãy vừa về đến nhà con đã khóc rồi, Dương Thần lại không về cùng con, con đang đợi nó phải không?

Lâm Nhược Khê cắn môi:

- Vâng...

- Ôi... Cái thằng Dương Thần này thật là không biết gì cả, dù có xảy ra chuyện gì thì vẫn phải về nhà chứ, lẽ nào vợ chồng mà vẫn có chuyện giấu nhau hay sao.

Quách Tuyết Hoa cau mày nói.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Lần này là do con không tốt, mẹ đừng trách anh ấy.

- Có phải hai con lại có chuyện gì không, mới lúc trước không phải là vẫn tốt hay sao, sao tự nhiên lại ra thế này?

Quách Tuyết Hoa thân mật hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kể cho mẹ nghe được không con?

Lâm Nhược Khê hơi do dự, cô đã định không kể chuyện này cho người nhà, nhưng nỗi lo lắng dồn nén trong lòng và biết bao nhiêu nỗi oan ức đau khổ khiến cô khó chịu vô cùng, thế nên cô đã kể lại tình hình chung việc mấy ngày hôm nay.

Tuy cô vẫn giấu một số chuyện khiến Quách Tuyết Hoa lo lắng, nhưng chỉ nghe được đại khái tình hình mà sắc mặt Quách Tuyết Hoa cũng thay đổi đến mấy lần.

Khi biết nhà họ Tiết bị bề trên của Ninh gia và La gia đuổi đi, La Thúy San còn lấy người nhà họ Tiết ra để ép Lâm Nhược Khê và Dương Thần thì khuôn mặt Quách Tuyết Hoa lộ rõ vẻ căm giận.

- Chẳng ngờ bà ấy đường đường là phu nhân Thủ tướng, là quan chức cấp bộ trưởng mà còn làm những trò thủ đoạn bỉ ổi như thế, ngày trước ở Yến Kinh mẹ cũng đã gặp bà ta vài lần vì bà ta là phu nhân Thủ tướng Ninh, cũng coi như đã từng có quan hệ hữu hảo, thật không thể ngờ bà ta lại là kẻ lòng dạ độc ác đến vậy.

Quách Tuyết Hoa thở dài:

- Nhưng thế lực của Ninh gia rất lớn, những chuyện này phụ nữ chúng ta không thể tùy ý tham gia vào, con cũng đừng cố gắng phân cao thấp, để lại cho Dương Thần làm đi con.

Lâm Nhược Khê ngoan ngoãn gật đầu, tâm trạng thấy có chút tổn thương:

- Con biết rồi ạ, chắc chắn là không thắng nổi bọn họ, dù con có nhiều tiền hơn nữa thì cũng không thắng nổi quyền lực của họ.

Quách Tuyết Hoa âu yếm vuốt tóc con dâu, bà vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cô:

- Nghe con nói hết những việc này thì mẹ có thể nói chắc chắn rằng con đã sai rồi đấy. Cứ coi như giấu diếm những người khác thì cũng không nên giấu Dương Thần, để nó phải lo lắng cho con, sợ con bị tổn thương, cứ luôn ở bên cạnh cố gắng làm con vui, nó cũng không dễ dàng gì đâu. Hơn nữa, nó vì con mà đi tranh đấu với La Thúy San, có thể nói chẳng khác nào vệ sỹ cho con. Cứ coi như nó có bản lĩnh lớn thì cũng không phải đơn giản chỉ là

chuyện đánh nhau, mà còn liên tiếp hết chuyện này đến chuyện khác. Nó vì con như thế, vậy mà con chỉ quan tâm đến người nhà họ Tiết ở tận bên nước Mỹ, chẳng lẽ trong lòng con không thấy có lỗi hay sao?

Mắt Lâm Nhược Khê bỗng long lanh nước mắt, giọng nói cô có chút nghẹn ngào:

- Con biết mình đã quá đáng, con cũng không hiểu vì sao bản thân lại như thế nữa. Khi con nhận ra mình đã nói sai thì cũng đã nói ra mất rồi. Con cũng ghét bản thân mình tại sao không học được cách nói chuyện với anh ấy, con cũng hi vọng đối xử tốt với anh ấy tốt hơn, để anh ấy thích con hơn một chút. Nhưng... nhưng con không biết phải làm thế nào cả...

Quách Tuyết Hoa xót xa ôm chặt lấy thân hình đang run rẩy của Lâm Nhược Khê nói:

- Con bé này, như thế thì có gì khó khăn đâu. Con chỉ cần nói rõ ra, hay là con mong muốn nhiều quá, luôn chờ đợi Dương Thần chủ động tìm đến với con, đâu phải có thể lúc nào cũng được như thế đâu. Hai con đã kết hôn được hơn một năm rồi, chẳng lẽ con vẫn muốn Dương Thần hao tâm tốn sức theo đuổi con hay sao. Hãy nghĩ xem Dương Thần cần điều gì chứ không nên nghĩ con có thể cho Dương Thần cái gì, có cái gì của con mà Dương Thần cần, như thế thì tự nhiên hai con sẽ hòa hợp được thôi.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, đôi mắt đầm lệ trở nên suy tư lẫn với vẻ ngỡ ngàng.

Quách Tuyết Hoa dịu dàng cười nói:

- Con à, con còn xinh đẹp hơn mẹ con ngày trước. Nói thật, nếu ở vị trí người mẹ để nói, mẹ rất vui vì Dương Thần cưới được con làm vợ, ai mà không muốn sau này cháu trai cháu gái của mình đều xinh xắn đáng yêu chứ?

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê ửng hồng:

- Mẹ... Sao tự nhiên mẹ lại nói những chuyện này...

- Đương nhiên là mẹ phải nói rồi.

Quách Tuyết Hoa bùi ngùi:

- Nhược Khê, là một người từng trải, mẹ phải nói với con điều này. Cho dù con có xinh đẹp như thế nào, nhưng chỉ mười năm nữa thôi con rồi sẽ phải già đi... Dù con có gìn giữ như thế nào thì già vẫn là già, con có thể nào cũng không thể sánh kịp với những người con gái khác. Hoặc như con bây giờ thôi, dựa vào sắc đẹp hơn hẳn bất kỳ ai của mình, con cũng có giữ được trái tim Dương Thần ngay bên mình hay không, vậy còn sau này thì sao?

- Đàn ông họ không giống nhau, khi tuổi đã lớn, đã tích lũy được nhiều thứ thì đặc biệt có sức hấp dẫn với nhiều phụ nữ. Huống hồ con cũng biết, Dương Thần thường không có nhiều khả năng kháng cự lại phụ nữ, ngộ nhỡ sau này khi con không còn trẻ trung nữa, quan hệ với Dương Thần thì cứ lúc gần lúc xa như thế thì con xem rồi sẽ thế nào đây?

Sắc mặt Lâm Nhược Khê trắng bệch, trong mắt cô ánh lên vẻ bối rối, từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ đến chuyện của mười năm sau, nhưng được Quách Tuyết Hoa nhắc nhở, trong lòng cô thấy mọi việc trầm trọng hơn rất nhiều.

Cho dù tình cảm của bản thân và Dương Thần có như thế nào thì chuyện hôn nhân cả hai người đều không muốn làm thêm tờ văn tự nào nữa, mối quan hệ vợ chồng của hai người từ lâu đã không chỉ là chuyện hôn nhân hợp đồng như ban đầu nữa rồi.

Li hôn, chuyện này đối với người phụ nữ truyền thống như Lâm Nhược Khê là một chuyện thật khó chấp nhận, huống hồ lại còn có tình cảm.

Dù ngày hôm đó đã nói rõ ràng với nhau ở quán cà phê, nhưng sự biểu diễn của Dương Thần ở quảng trường tầng dưới của tòa nhà hôm đó đã khiến cô không còn nghi ngờ gì về chuyện trao gửi tình cảm suốt cuộc đời này của mình nữa rồi.

- Con nghĩ xem, bây giờ thôi xung quanh Dương Thần cũng đã có biết bao người con gái xinh đẹp trẻ trung như con, hầu như Dương Thần đều lưu luyến với họ. Bây giờ con chưa cần phải sợ bọn họ, rốt cuộc thì người kết hôn với Dương Thần vẫn là con, con lại không thua kém một chút nào những người con gái đó. Nhưng chỉ trong chớp mắt nhan sắc tàn phai, con có dám tin chắc rằng vẫn sẽ khiến Dương Thần nhả nại ở bên con trong những ngày tháng ấy khi tuổi thanh xuân của con không còn nữa hay không?

Quách Tuyết Hoa nói.

Lâm Nhược Khê buồn bã cúi đầu, cô bỗng cảm thấy đầu óc mình không hề sáng suốt như mình vẫn tưởng tượng, nếu như chốn thương trường không phải sợ bất kỳ một ai thì cô cũng chẳng biết nên làm thế nào để đối mặt với tình hình này.

Đúng thế, phụ nữ rồi đều sẽ già đi, chẳng lẽ sau này khi già đi rồi vẫn sẽ là cả ngày làm việc, đi qua ngày tháng trong chốn thương trường hay sao?

Quách Tuyết Hoa vỗ về Lâm Nhược Khê khuyên nhủ:

- Nhược Khê, nghe mẹ khuyên một câu này nhé. Hãy tranh thủ khi con còn trẻ nhất định không nên dốc toàn tâm toàn lực vào chuyện công việc, hãy học thêm làm thế nào để ở bên Dương Thần, không phải tức là mua quần áo cho nó, mua đồ cho nó ăn là đủ, con là vợ mà, chỉ có cách khi con còn trẻ hãy xây dựng một nền tảng tình cảm thật vững chắc thì đến sau này khi già đi thì mới có thể vẫn yêu thương nhau như trước.

Lâm Nhược Khê khẽ gật đầu, cô ngẩng lên nhìn chăm chú Quách Tuyết Hoa, nói bằng giọng nghèn nghẹn:

- Nhưng... Mẹ ơi, nếu mẹ đã giúp con như thế này thì tại sao lúc đầu mẹ còn giúp Dương Thần đi gặp dì Mã nữa?

Quách Tuyết Hoa lập tức thấy hơi xấu hổ, nét mặt thoáng chút bối rối, bà ngượng ngùng cười nói:

- Thật ra... Sao tự nhiên lại nhắc tới chuyện này. Ôi... Mẹ có thể làm thế nào nữa đây, con xem, lòng bàn tay hay mu bàn tay thì cũng đều là thịt, mẹ muốn cho vợ chồng con được sống hòa hợp, nhưng mẹ cũng muốn giúp tâm tư Dương Thần thoải mái. Tóm lại, mẹ sẽ cố vũ tinh thần cho con, con phải nắm chắc lấy đây...

Quách Tuyết Hoa cảm thấy không thể ngồi lâu hơn được nữa, bà đứng dậy quay người bước lên lầu trở về phòng.

Chỉ còn một mình Lâm Nhược Khê trên ghế sofa ngắm nhìn mỗi giây mỗi phút trên chiếc đồng hồ trôi qua như đang tự hỏi lòng mình nên làm thế nào...

Cũng đúng lúc đó, ở cực Nam bờ biển Hoa Hạ, phía trên không trung một hòn đảo có một bóng hình dường như vụt ra khỏi đêm tối đang quan sát hòn đảo.

Phía trên hòn đảo là một căn cứ quân sự rộng lớn với một ngọn đèn sáng liên tục, hàng chục chiếc phi cơ quân sự hiện đại, một số chiếc máy bay vận tải và trực thăng được trang bị vũ trang chỉnh tề đang đậu.

Phía gần bờ biển có một chiến hạm bắn pháo thăng thiên, thậm chí ở một vùng biển xa hơn còn có một chiếc tàu sân bay chạy bằng năng lượng hạt nhân Nimitz, nếu nhìn xa hơn thì hình như đang có một chút chuyển động lạ, nếu con quái vật kia mà toàn lực khai hỏa thì có lẽ sẽ tiêu diệt hết tất cả.

Do giằng co của hai nước trên biển nên bên thứ ba là quân Mỹ đã sớm đưa tàu sân bay năng lượng hạt nhân đến để gia tăng căng thẳng, mặc dù chưa chính thức khai hỏa nhưng với các loại vũ khí tối tân như thế này thì cũng đủ răn đe hải quân các nước.

Dương Thần không cần quan sát lâu, sau khi phát hiện ra kiến trúc xây dựng của khu căn cứ quân sự này, tìm ra chính xác tòa nhà tập trung nhiều ánh sáng nhất được xây dựng bằng bê tông cốt thép thì lộ diện rơi xuống dưới.

Sau khi đột phá Tiên Thiên Đại thành công thì cũng không lợi dụng sức mạnh trên không của chủ thần, dịch chuyển trong nháy mắt cũng không đáng để nhắc đến.

Một đội lính Mỹ tay cầm súng trường M4 đang tuần tra xung quanh bộ chỉ huy của căn cứ, mặc dù nói rằng không thể có người nào có thể phát hiện và đến được khu vực căn cứ trung tâm này nhưng mỗi binh sĩ đều không dám nơi lỏng kiểm tra canh gác.

Đúng lúc này phía ngoài cửa chính của bộ chỉ huy đột nhiên xuất hiện một bóng dáng giống như ma quỷ, là một thanh niên tóc đen đang hướng về phía cửa chính.

Mười mấy tên lính Mỹ ban đầu còn tưởng là gặp quỷ, sợ hãi kinh hoàng, khi chúng kịp nhận thức lại thì không nghĩ gì mà nâng cây súng trường lên diên cuồng nã đạn.

Nếu đến giờ phút này mà vẫn chưa bắt thì chúng chỉ là nuôi binh tốn công vô ích mà thôi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 721

Vây Thành Một Vòng Lớn

Đoàng! Đoàng! Đoàng!!!!!!!

Một trận mưa đạn như sấm sét điên cuồng trút xuống bay vun vút khắp bốn phía của Dương Thần, một lớp bảo vệ vô hình đỡ tất cả đạn bên ngoài, mỗi viên kim loại đều giống một đứa trẻ con đang ỉu xiu trượt bịch xuống đất, chẳng mấy chốc phía dưới chân Dương Thần đạn đã dồn thành một đồng phế thải vô dụng.

Một đám lính Mỹ ghen hòng nhìn trần trời, sau khi toàn bộ đạn đã bắn hết chúng mới phát hiện ra cảnh trước mắt chẳng khác nào một cảnh tượng trong mơ, một nỗi sợ hãi hốt hoảng khiến bọn chúng không thể không lùi bước.

Dương Thần cười hiền lành, chào hỏi bọn chúng bằng giọng hữu hảo:

- Buổi tối tốt lành, trực ban vất vả lắm, đáng tiếc là tôi lại không mang theo đồ ăn khuya, nếu không thì đã có thể mời các anh rồi, tôi nướng thịt dê xiên cũng khá đấy!

Một câu dạo đầu mờ mịt khó hiểu khiến đầu óc của đám lính càng thêm trống rỗng, thịt dê xiên ư? Ở Mỹ làm gì có món đó.

Tiếng còi báo động “hự hự hự” đinh tai vang lên trong khu căn cứ, toàn bộ đèn trong nháy mắt đều được bật sáng, quân công khai và quân bí mật đều từ khắp nơi tập hợp lại hết nơi đây.

Thực ra Dương Thần cũng đã nghĩ đến kết quả này, muốn tìm sĩ quan của bọn chúng mà cũng lâu quá, chỉ bằng trực tiếp lộ diện, để báo động vang lên thì tên chỉ huy tất nhiên cũng sẽ xuất hiện.

Quả nhiên sau khi quân Mỹ phát hiện có mục tiêu xâm nhập thì đã lập tức vây xung quanh Dương Thần.

Hàng trăm họng súng đều chĩa vào Dương Thần, một tên lính quân phục còn chưa chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm trọng như gặp phải kẻ địch nguy hiểm, bọn chúng vừa mới nhìn cảnh người này từ xa trong làn mưa đạn mà không hề hấn gì, trong mắt tràn đầy nỗi kính sợ.

Dương Thần lướt qua một lượt, dùng ngữ âm tiếng Anh Mỹ hỏi:

- Sĩ quan của các người đâu, ta đến không phải để đánh nhau mà đến để tìm người thảo luận.

Hồi lâu sau, một giọng nói đồng dục vang lên từ phía sau một toán binh:

- Thưa ngài, hành động của ngài khiến hải quân Hoa Kỳ chúng tôi cảm thấy phẫn nộ, mong ngài đưa ra được một lời giải thích hợp lý.

Một gã trung niên da trắng mặc bộ đồ quân phục đứng lên phía trước, hai

tên lính đằng sau tất nhiên không mong chờ sự xuất đầu lộ diện của gã, bởi kẻ địch phía trước không thuộc loại thường.

Dương Thần liếc mắt nhìn quân hàm của tên sĩ quan:

- Thượng tá?

- Ngài có thể gọi tôi là thượng tá Jimmy.

Jimmy nghiêm mặt nói.

- Tôi là người phụ trách căn cứ quân sự ở đây, xin hỏi ngài có việc gì muốn thương thảo cùng tôi?

Dương Thần nói thẳng:

- Tôi muốn gặp An Tại Hoán, tôi biết anh ta vẫn ở đây, đưa anh ta trở về Hoa Hạ là mục đích duy nhất của tôi.

- Nói như vậy, ngài là người của quân đội Hoa Hạ?

Jimmy hỏi.

Dương Thần lắc đầu:

- Tôi là tôi, tôi và An Tại Hoán có vấn đề cá nhân cần phải giải quyết, tôi cũng không muốn nói nhiều về chuyện đó với ngài đâu.

Jimmy chau mày:

- Tuy rằng tôi rất ngạc nhiên về chuyện ngài biết thông tin tình báo này, nhưng ngài An là khách quý quan trọng của chúng tôi, ông ấy được sự bảo lãnh của chúng tôi, chúng tôi không thể để ông ấy bị tổn hại.

- Tôi không cho các người có quyền lựa chọn, tôi hỏi các người để đòi người là vì không muốn giết tất cả các người, dù sao tôi cũng không phải kẻ địch của mấy người.

Dương Thần nói.

Jimmy giận dữ nói:

- Thưa ngài, có vẻ như ngài đang xem thường sự tôn nghiêm của hải quân Hoa Kỳ? Mặc dù có vẻ như ngài có một sức mạnh phi phạm khiến chúng tôi phải kinh sợ, nhưng cũng vẫn chưa đủ để khiến chúng tôi nhận thua như vậy đâu.

Dương Thần khẽ thở ra một tiếng:

- Thực sự là không chịu buông tay sao?

- Các binh sĩ, nói cho hắn biết câu trả lời của chúng ta!

Jimmy cao giọng hô lớn.

Tập đoàn binh lính hải quân Mỹ nhất loạt đồng thanh:

- Thề chết gìn giữ vinh quang!

Dương Thần cảm khái lắc đầu, vận động xương cốt:

- So với âm thanh cỡ lớn thì cái khiến tôi sợ hơn...

Giọng nói hạ thấp xuống, một tay Dương Thần giơ lên phía trước nhắm vào chiếc phi cơ chiến đấu F22 ở đằng xa phía bên phải.

Rầm!!!

Khi đám lính hải quân còn đang không hiểu tên người Châu Á này định

làm cái gì thì chiếc máy bay chiến đấu còn mới đột nhiên bốc lên thành một ngọn lửa ngút trời.

Nổ rồi sao?

Một tiếng nổ âm vang khiến tất cả binh lính, kể cả Thượng tá Jimmy cũng há hốc mồm không nói nổi một lời nào.

Dương Thần khá hài lòng gật đầu, từ khi đạt tới cảnh giới hoàn toàn mới hẳn vẫn chưa thi triển công phu nhiều, ban này dùng một nguồn lực chân nguyên trong nháy mắt đã xuyên thủng bình xăng của chiếc máy bay, tạo ra vụ nổ là điều không lấy gì làm lạ.

So với những quy tắc hạn chế không gian sử dụng sức mạnh của chủ thần thì võ công tu luyện của nước Hoa Hạ lại trọng dụng lối sử dụng sức mạnh nội công, chỉ cần một chút sức là đã có thể nghiền nát, không phải là sức mạnh đề dờn non lép biền nhưng lại là luồng sức mạnh có tính sát thương cao.

Đương nhiên Dương Thần có thể mơ hồ cảm thấy bản thân đã đạt đến cảnh giới để có thể nắm chắc được một ít công phu nhỏ bé, kỹ thuật huyền thông chân chính nhất định còn phải cần rất rất nhiều nữa. Chỉ đơn thuần cảm nhận thể ngộ vạn vật đã chắc chắn có thể vận động được rất nhiều nguồn sức mạnh khác cho mình sử dụng rồi.

Chỉ tiếc ta cũng không có sư phụ, những nhân vật thần thông đại thánh của thời viễn cổ cũng đều như những điều Tam Nương đã nói, không còn trên thế gian này nữa, cũng có nghĩa là bản thân chỉ biết tự dò dẫm bước đi thôi.

Ngọn lửa bốc cháy ánh lên trên khuôn mặt của lính hải quân Mỹ, khiến nhiều người trong số bọn họ thất kinh theo bản năng giật lùi lại mấy bước.

Những điều này hoàn toàn đều do sức mạnh của con người tạo thành.

Thượng tá Jimmy sắc mặt trầm hẳn xuống:

- Thưa ngài, nếu chúng ta đã không phải kẻ địch sao ngài còn làm chuyện như thế kia? Cứ coi như ngài có sức mạnh, nhưng liệu ngài có thể chống lại nổi toàn bộ quân đội Mỹ không?

Dương Thần mất kiên nhẫn nói:

- Ta không có thời gian phí lời với người, ý của ta rất đơn giản, hoặc là người lập tức giao người, hoặc là cứ vài giây tôi lại phá hủy một vũ khí lớn nào đó của các người, bắt đầu từ máy bay, rồi đến chiến hạm trên biển, cuối cùng là đánh đắm tàu sân bay năng lượng hạt nhân của các người, tôi cũng chẳng cảm thấy phiền hà gì đâu. Đương nhiên rồi, nếu các người nhất định không chịu giao người thì tôi cũng chỉ còn cách giết tất cả các người mà thôi, giết từng người một, giết đến khi nào các người chịu giao người thì thôi...

Dương Thần nói xong lại chỉ tay vào hư không...

Ầm ầm!!!

Một chiếc trực thăng lại nổ tung bốc khói đen mù, những mảnh hợp kim

bay tán loạn trong không khí rồi rơi xuống đất khiến đám lính Mỹ lại một phen hốt hoảng.

Thượng tá Jimmy hai chân mềm nhũn, dựa vào người của hai tên lính phía sau trong rất khó coi, cuối cùng anh ta cũng ý thức được gã này là một kẻ không ưa nghe giảng đạo lý.

Từ trước đến nay hải quân Mỹ vẫn luôn ỷ vào vị thế không kẻ nào có thể địch nổi mà hoành hành ngang ngược, đây là lần đầu tiên chúng được ném mùi vị của sự bất lực không thể phản kháng.

Mùi vị này lại còn là chỉ bởi một người mang lại! Đúng là khó chấp nhận.

- Còn muốn tiếp tục nữa sao, có giao người không thì bảo?

Dương Thần hỏi một tiếng.

Mặt Jimmy đỏ lựng, cảm giác nhục nhã khiến y không biết phải quyết định thế nào.

Nhưng khi sắc mặt Dương Thần bắt đầu có vẻ không hài lòng, có khả năng lại sắp sửa động thủ thì rốt cuộc Jimmy cũng không chống đỡ được nữa.

- Dừng! Dừng! Chúng tôi giao người! Giao người!!!

Jimmy kinh hãi kêu lên đề lộ vẻ mặt cầu hòa, trừng mắt nhìn hai tên lính đằng sau:

- Mau đưa An Tại Hoán ra đây!!

Thực ra thì mấy tên lính cũng thở phào, kẻ địch này chắc chắn không phải là kẻ mà bọn chúng có thể chống lại, may mà sếp chịu nhận thua, nếu không thì bọn chúng cũng chỉ có cách chờ chết mà thôi.

Hai tên lính nhanh chóng lôi An Tại Hoán đang trốn trong phòng không dám xuất hiện ra ngoài, An Tại Hoán quần áo xộc xệch không hiểu đang có chuyện gì, khi nhận ra người đến là Dương Thần thì sắc mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

- Dương Thần!?

An Tại Hoán phản khởi nói:

- Cuối cùng thì cậu cũng đến rồi! Có phải con bé An Tâm bảo cậu đến tìm tôi không? Cậu có cách cứu tôi rồi đúng không? Cậu mạnh như thế, chắc người của Bộ Quốc phòng chỉ cần nhìn thấy mặt cậu là thả con chuột như tôi ra thôi, bây giờ tôi không sao nữa rồi phải vậy không?

Dương Thần mặt vô cảm đi lên phía trước, ánh mắt lạnh lùng khiến An Tại Hoán có chút mơ hồ, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

- Không thể không nói, anh thực sự làm tôi chán ngấy, bây giờ ngay đến nói với anh vài câu vui vẻ cũng chẳng muốn chút nào.

Dương Thần chán nản nói.

An Tại Hoán đầy sự ngờ vực, sắc mặt dờ dẫm cười ngốc nghếch.

Dương Thần lắc đầu, giơ tay đánh vào sau gáy làm An Tại Hoán bất tỉnh, đỡ phải nhìn ngấm bộ mặt của tên tiểu nhân này.

Dương Thần nắm lấy áo của An Tại Hoán lôi trên mặt đất chẳng khác gì lôi một thứ hàng hóa, hắn cũng chẳng buồn quan tâm, nói vài lời với thượng tá Jimmy:

- Được rồi, mặc dù hơi không vui, nhưng cũng chưa xảy ra chuyện gì lớn lắm. Nhưng với tư cách là một người sống ở Hoa Hạ tôi nhắc nhở các người, nếu các người muốn làm chuyện gì trên biển không liên quan đến tôi, tốt nhất các người đừng có làm phiền cuộc sống bình thường của tôi, nếu không thì tàu sân bay của các người cái nào nên bị đắm thì sẽ phải đắm đấy...

Không quan tâm xem sắc mặt của Jimmy và đám binh lính ra sao, khi bọn chúng còn chưa phản ứng kịp thì Dương Thần đã đem An Tại Hoán biến mất rồi.

Jimmy sắc mặt lúc xanh xám lúc trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi nói với tên tham mưu đang đứng bên cạnh:

- Lập tức liên lạc với lầu năm góc! Lập tức!!!

Căn cứ hải quân trở nên hỗn loạn, về phần Dương Thần thì không có gì phải lo lắng nhiều.

Trên đường trở về Trung Hải mặc dù phải vác thêm An Tại Hoán nhưng Dương Thần cũng không có gì phiền hà, chỉ cần dùng chân khí nâng An Tại Hoán, chỉ trong thoáng chốc di chuyển cũng chưa đến mức trở thành bột xay.

Nhưng trước lúc sắp rời khỏi đảo Philippin thì Dương Thần đột nhiên nghĩ đến một việc, hơi phân vân, thấy chuyện này là điều cần thiết, nên đi dạo vòng vòng quanh mấy hòn đảo khác rồi mới trở về.

Khi trở về nhà họ An thì cũng chỉ giống như mới đi chỉ khoảng tầm một tiếng đồng hồ, Dương Phá Quân mang theo binh lính và cả mọi người nhà họ An đều đang tập trung ở đại sảnh chờ đợi.

Khi Dương Thần bước vào cửa, vứt tên An Tại Hoán nhìn như con chó đang ngủ say xuống đất, thì không chỉ có Dương Phá Quân mà người nhà An gia đều ngạc nhiên đến đờ người.

- Anh cả!

- Còn gọi là đại ca nữa sao? Tên này vốn chỉ đáng là cái đồ súc sinh!

Người nhà họ An đều ảm lên và nhìn Dương Thần một cách khó tin, không biết làm thế nào mà Dương Thần có thể làm được.

Dương Phá Quân đang ngồi bên chiếc bàn trong sảnh, nét mặt nghiêm trọng thưởng thức trà mà An Tâm pha, ông chẳng thể ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà Dương Thần đã có thể mang người trở về.

- Tôi mang người về rồi đây, việc của An gia coi như kết thúc từ đây.

Dương Thần nói ngay lập tức.

Dương Phá Quân hừ một tiếng lạnh lùng, ra lệnh cho quân của mình áp tải An Tại Hoán lên xe, đứng dậy nói:

- Tôi chỉ phụ trách bắt người, những chuyện khác tôi không quan tâm.

Nói xong, ông dẫn theo cận vệ đi khỏi, cũng không từ biệt.

Người nhà họ An cùng tất cả người hầu đều thở phào nhẹ nhõm, cho dù có thể nào thì họ cũng được cứu rồi, tất cả nhìn Dương Thần với ánh mắt cảm kích và nể phục.

Trong khi đó An Tâm nhìn thấy An Tại Hoán còn đang hôn mê đã lập tức bị dẫn đi thì tâm trạng rất phức tạp, đau lòng, căm giận, xót xa, thương hại, tất cả cảm xúc ập đến khiến cô cứ đứng sững tại chỗ hồi lâu, lát sau mới cắn răng chạy đến bên cạnh Dương Thần, miễn cưỡng mỉm cười:

- Anh không gặp phiền phức gì chứ, có bị thương không?

Cho dù có thể nào chẳng nữa thì cũng là bố đẻ duy nhất, Dương Thần nhìn khuôn mặt cố che giấu đi nỗi thương tâm mà thấy đau lòng, vuốt ve mặt cô như muốn an ủi, cười nói:

- Bị thương thì không, nhưng phiền phức thì... trước khi trở về cũng có đấy, hại anh bị vây thành một vòng lớn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 722

Cách Này Hơi Ngốc Nghếch

An Tâm nghe thế liền cảm thấy đỡ buồn về chuyện của An Tại Hoán, cô vội lo lắng hỏi:

- Phiền phức gì? Có người hại anh phải không? Hay người Mỹ đã làm gì với anh sao?

Dương Thần nhìn nét mặt bồn chồn của cô gái thấy đáng yêu vô cùng, hần cúi đầu hôn nhanh lên môi cô khiến An Tâm ngẩn người.

- Bảo bối An Tâm ngốc nghếch của anh, nếu như bị người Mỹ dùng đạn bắn phá thật thì chuyện đó đối với anh cũng chẳng có gì là phiền phức cả.

Dương Thần cười hì hì rồi đột nhiên vén vạt áo lên, rút từ bên hông ra một thứ gì đó được bọc trong giấy gói màu vàng:

- Hi hi, em xem đây là gì nào?

Dương Thần lắc lắc cái túi màu da cam trong tay đắc ý hỏi.

An Tâm càng lúc càng thêm mơ hồ, mãi mới nhận ra mấy chữ tiếng Trung ngoài bì, cô lâm bầm:

- Là... Xoài sấy Philippine?

Dương Thần gật đầu cười:

- Lúc anh về tự nhiên nghĩ ra xoài sấy Philippine là món nổi tiếng thế giới, vừa ngọt lịm lại không bị ngấy, thế nên anh muốn mua cho em một gói nếm thử. Nhưng ai biết vì sớm quá nên chẳng cửa hàng nào mở cửa, anh đi một vòng mới tìm thấy một siêu thị 24h, mua cho em một gói, không biết rốt cuộc thế nào nên cũng không mua nhiều. Cũng may mà anh đem theo thẻ, nếu không thì thật chẳng biết lấy tiền đâu để mua nữa.

Dương Thần nói xong liền bóc gói giấy, lấy ra một miếng xoài đưa vào miệng An Tâm;

- A... Há miệng ra nào, ăn một miếng đi!

An Tâm dờ khóc dờ cười nhìn hần trách móc:

- Thật là... Còn tưởng là chuyện phiền phức gì, làm người ta sợ chết khiếp.

Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn há miệng đón lấy miếng xoài của Dương Thần.

Nhìn An Tâm nhắm nháp, Dương Thần vui vẻ hỏi:

- Thế nào, có ngon không? Anh hỏi chủ cửa hàng ở đó, sản phẩm của hãng này không bị ngán, hàm lượng đường không nhiều lại giữ được nguyên hương vị.

An Tâm gật gật đầu, dịu dàng cười nói:

- Ngon lắm, vừa ngọt lại vừa thơm.

Dương Thần nghe xong thấy mát lòng, đưa cả túi lớn vào tay An Tâm:

- Nếu ngon như vậy thì em cầm lấy để ăn dần nhé, lần sau nếu muốn ăn nữa thì anh sẽ chạy đi mua cho em.

An Tâm nhìn túi xoài trong tay, lại nhìn khuôn mặt thích thú của Dương Thần, nghi ngờ nói:

- Nhưng... Ông xã à, tại sao tự nhiên lại mua xoài sấy cho em, mọi chuyện vốn đã rất căng thẳng rồi, tại sao lại nhận thêm vất vả thế.

Dương Thần thở dài, giang tay ôm lấy cô vào lòng khẽ thì thầm bên tai:

- Anh biết dù kết quả có ra sao thì trong lòng em đều cảm thấy rất buồn... Nên anh muốn sau khi em ăn xoài ngọt thì trong lòng cũng thấy bớt đắng cay... Mặc dù cách này có chút ngốc nghếch nhưng chắc em hiểu được ý của anh, phải vậy không?

Thân thể mềm mại của An Tâm run rẩy trong vòng tay Dương Thần, những giọt nước mắt nóng hổi không lời thì nhau trào ra trên ngực Dương Thần, cô ngập ngừng nói:

- Anh thật đáng ghét... Anh... Anh xem anh kia, chồng ời, anh mới là đồ đại ngốc đấy...

Dương Thần cười ha ha vui vẻ như đang tận hưởng.

Khi hai người ôm nhau, những người họ hàng thân thiết xung quanh của An Tâm đều đứng ở đằng xa, tuy rất tò mò xem hai người trẻ đang nói những gì mà kẻ khóc người cười như thế, nhưng vì sự sợ hãi Dương Thần mà không ai dám tiến lại gần.

Sau khi Dương Thần an ủi nỗi niềm của An Tâm xong mới nhìn một lượt toàn bộ đám người nói:

- Nếu như không phải An Tâm yêu quý của tôi lên tiếng thì nếu như các người không chết thì ban này tôi đều không ngại ra tay với các người rồi, vì hai ngày nay tâm trạng của tôi rất tồi tệ. Nhưng nếu như mọi chuyện đã như thế này rồi thì có giết các người cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa cả. Nhà họ An sẽ nhanh chóng khôi phục lại mọi hoạt động như bình thường, nếu như các người biết điều thì chắc các người biết nên làm gì tiếp theo đúng không.

Những người thân thích cứ nhìn nhau, mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau toát ra lạnh trán, họ đâu phải không hiểu ý của Dương Thần – có thể giữ được mạng sống thì phải xóa bỏ thân phận của mình.

Cuối cùng một vị trưởng lão có tiếng tăm của An gia là người lên tiếng đầu tiên:

- Nếu toàn thể nhà họ An có thể toàn mạng thì cũng đều là nhờ vào An Tâm, đương nhiên nên để cho cháu gái An Tâm làm chủ nhà họ An rồi. Tôi quyết định chuyển hết cổ phần do tôi nắm giữ sang cho An Tâm, tôi cũng đã già, cũng nên lui ra phía sau rồi... Ha ha...

An Lão Nhị nói câu này mà trong mắt lộ rõ vẻ xót xa, nhưng để toàn thể

nhà họ An có thể đi khỏi an toàn thì ông ta đành phải nói như thế.

Những người còn lại cũng nhanh chóng bày tỏ ý muốn nhanh chóng nhượng lại cổ phần, vì luật sư luôn ở bên cạnh An Tâm nên tất cả những việc diễn ra đều được giải quyết nhanh chóng.

Mặc dù An Tâm không có ý định thu lại cổ phần của những người họ hàng thân thích nhưng cô cũng hiểu làm như thế mới là cách để bảo đảm địa vị cho cô sau này ở An gia, vậy nên cô theo ý Dương Thần tiếp nhận lại hết cổ phần của những người đó.

Nhìn luật sư xử lý các giấy tờ Dương Thần nói:

- Từ này về sau, em thôi việc thư ký cho anh đi, với năng lực của em, lại được sự nâng đỡ của gia đình Rothschild thì việc quản lý sản nghiệp An gia sẽ không quá mệt. Dù cho cha em có là người như thế nào nhưng đây mới thực sự là nhà của em, không thể đến thế hệ của em mà cơ nghiệp bị đứt đoạn được.

An Tâm gật gật đầu, cô cũng dần dần nhận ra ở nơi cô sinh sống từ bé đến khi lớn, cho dù đã trải qua bao nhiêu nỗi đau đớn thì vẫn hi vọng có thể gìn giữ được tất cả những thứ này.

An Tâm bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, chu môi khẽ hỏi Dương Thần:

- Vậy ông xã à... Em đi rồi anh lại tìm cô nào để làm thư ký phải không?

Dương Thần cười khò:

- Sao cứ nhất định phải tìm thư ký, lẽ nào một mình anh không thể làm nổi sao? Một mình anh làm không được ư? Nếu gặp phải cái gì khó khăn thì cùng lắm đi tìm cấp dưới hỏi thôi. Em yên tâm, bây giờ có các em anh đã đủ mệt rồi, không dám dụ thêm ai nữa đâu.

An Tâm nghe thấy câu trả lời này mới vui vẻ “Vâng” một tiếng.

Dương Thần lại cười xấu xa:

- Nhưng An Tâm, em yêu à, thỉnh thoảng em cũng phải đến văn phòng thăm anh đấy, nếu không lâu lâu anh sẽ thấy chán...

Vừa nghe đến đó An Tâm đã hiểu ý của Dương Thần, đôi má lúm đồng tiền ửng hồng, cô then thùng nói:

- Em sẽ không đến văn phòng để bị anh bắt nạt đâu.

Dương Thần buồn bã:

- Không phải chứ, vậy anh đi làm chẳng có chút động lực nào rồi.

An Tâm nhìn hắn bằng đôi mắt quyến rũ, thở thê:

- Chồng ngốc ơi, sau này anh có thể đến phòng làm việc tìm em mà...

Tiếng nói then thùng êm dịu này của cô khiến đầu Dương Thần quay cuồng, nhìn cô bé tiểu yêu tinh mềm yếu như cánh hoa bên mình mà liên tục nuốt nước miếng, chỉ thấy tức không thể đem An Tâm đến phòng làm việc

Cùng lúc đó, ở bên kia bờ đại dương.

Tại phòng làm việc của Cục trưởng Cục Hải quân, Lầu Năm góc, Bộ Quốc phòng Mỹ, đặc khu Washington, Bắc Mỹ.

Roughead, sỹ quan chỉ huy tối cao hải quân Mỹ, đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế gỗ lim, bên cạnh ông ta là hai viên tham mưu, ba người ngồi đối diện nhau, một trong số họ đang phát lại hình ảnh video.

Một người Châu Á lạ mặt giống như giở trò ma quỷ chỉ vung tay một chút đã làm bốc cháy chiếc phi cơ chiến đấu, biến nó thành một đồng sắt vụn.

Roughead nét mặt trầm lặng, xem lại cảnh tượng đó đến ba lần, cuối cùng ném mạnh chiếc điều khiển từ xa khiến nó nát vụn.

- Chết tiệt! Ai nói cho tôi biết người này rốt cuộc là thế nào đây? Kẻ nào mà khiến cho đội hải quân tinh nhuệ vô địch của chúng ta phải chịu nỗi nhục lớn như thế này?

Từ khi nhậm chức, sự nghiệp của Roughead luôn luôn xuôi chèo mát mái, lúc này ông ta giống như một con sư tử nổi giận, nhưng ông ta kinh ngạc phát hiện ra rằng toàn bộ nanh vuốt của mình đều trở nên mềm oặt không chút sức mạnh.

Hai viên tham mưu cũng chẳng còn cách nào, không nói nửa lời, chỉ có thể im lặng chịu đựng cơn thịnh nộ.

Đúng lúc đó thì cánh cửa văn phòng bị đẩy ra, một người trung niên mặc bộ vest trắng với bộ tóc hói mỉm cười bước vào.

Nhưng nhìn thấy vẻ hòa nhã của người đàn ông kia, Roughead và hai viên quan tham mưu quyền cao chức trọng lại đều tỏ ra hết sức nghiêm túc đứng thẳng người.

- Cục trưởng Muller, có phải đã có kết quả điều tra?

Roughead không ngạc nhiên vì người này lại đến vào lúc này, bởi vì người này chính là Cục trưởng Cục điều tra liên bang đang nắm quyền hiện nay, Robert Muller.

Robert quay người lại nhìn cảnh đang phát trên màn hình, thở dài, lên tiếng bằng chất giọng khàn khàn:

- Tướng quân Roughead, tôi thấy ngài nên đi gặp tổng thống để bàn bạc một chuyện.

- Chuyện gì?

Roughead cau mày.

- Đưa hạm đội rút lui khỏi biển Hoa Hạ.

Robert nói khẽ.

Roughead mặt cứng đờ:

- Tại sao? Lẽ nào để chúng ta biểu hiện sự yếu đuối hay sao? Chỉ vì tên lạ mặt đột nhiên xuất hiện đấy ư? Cho dù hắn ta có là dị nhân, thì chẳng phải chúng ta cũng có cơn lốc màu lam đấy thôi?

Robert đảo mắt, đưa ra một chiếc máy tính bảng từ phía sau:

- Tướng quân, sau khi xác nhận thì đây là tài liệu về thân thể cụ thể của vị kia... Thật ra nếu không vì tính đặc thù của sự việc lần này thì cả đời ông cũng không có cơ hội được xem tài liệu của nhân vật này đâu, tôi đề nghị

ông hãy xem rồi phát biểu.

Roughead ngạc nhiên, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, cẩn thận đón lấy chiếc máy tính bảng, mở ra.

Hai viên tham mưu rất biết điều, loại tài liệu này họ nhất định không thể xem nên nhanh chóng tránh sang một bên.

Roughead vừa mở màn hình thì tay đã run lên, suýt chút nữa thì đánh rơi máy tính xuống đất.

Bởi vì ông rõ ràng nhìn thấy phần đánh dấu tài liệu là ba chữ “S”!

SSS? Ngay đến loại tài liệu siêu cơ mật về thí nghiệm phi nhân tính cũng cùng lắm chỉ có đến các văn kiện tài liệu điều tra cấp hai S, đột nhiên bây giờ lại có đến tận ba S?

Nhịp tim của Roughead nhanh bất thường, ông ta hiểu được rằng tại sao Cục trưởng Cục điều tra liên bang đích thân đưa tới như thế này, mức độ quan trọng hoàn toàn khó để có thể tưởng tượng nổi.

Ổn định thần lại, hít một hơi thật sâu, Roughead mới tiếp tục mở tài liệu ra...

Đập vào mắt ông ta là một bức ảnh nhìn có vẻ rất bình thường, phía trên là hình một chiếc nhẫn đen theo phong cách cổ xưa, hơn nữa dòng chữ được khắc trên nhẫn lại là: “MINH VƯƠNG”...

Một loạt những biểu cảm ngây dại ngu ngốc, khi xem xong chưa nhiều nội dung tài liệu thì đã mất tầm 15 phút.

Roughead động tác cứng đờ trả lại máy tính cho Robert, trên mặt ông đã túa ra bao nhiêu mồ hôi lạnh.

Robert vẫn nụ cười đó nói:

- Bây giờ chắc tướng quân đã hiểu được ý của tôi, đi bàn bạc với ngài Tổng thống, kỳ thực Tổng thống cũng chưa từng xem những tư liệu này. Nếu không quá bức thiết thì tốt nhất là càng ít người biết càng tốt.

Roughead gật đầu thật mạnh:

- Tôi sẽ đi... Nhưng... Cục trưởng, người kia... Ngài xác định là không đứng về bất kỳ một bên nào, sẽ không động thủ với ta, phải vậy không?

Robert vỗ vai Roughead:

- Vị đó có hạ thủ với hải quân của ta hay không, quan trọng là phải xem chúng ta biểu hiện sự tôn trọng với người đó ra sao. Tôi tin ngài có thể hiểu được ý của tôi.

Roughead cắn răng nói:

- Tôi lập tức đến Nhà Trắng, tôi đảm bảo hạm đội sẽ rút quân khỏi Đông Nam Á!

Thái độ thay đổi trong nháy mắt của ông ta khiến hai viên quan tham mưu hai bên đều lộ rõ vẻ ngơ ngác.

Trong khi đó nhân vật chính gây ra một loạt những thay đổi đó đang ở tít tận Trung Hải Hoa Hạ xa xôi, không hề biết, hay nói cách khác là không hề

quan tâm.

Sau khi Dương Thần sắp xếp xong chuyện nhà họ An thì trời đã sắp sáng, hắn liền từ biệt An Tâm, tìm chỗ nào không có người trong nháy mắt đã di chuyển đến gần một con phố có quán rượu, tìm xe của mình lái về nhà.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 723

Mượn Tất Phải Trả

Khi về đến nhà thì trời đã hửng sáng, Dương Thần không ngờ lại bận rộn suốt một ngày một đêm.

Nghĩ cũng buồn cười, một tên chơi bời cả ngày như mình nhàn rồi không làm việc – hay nói đúng hơn là không nghề nghiệp lẽ ra phải rất nhàn tản, nhàn chán cả ngày ngồi chơi game mới phải, nhưng không hiểu vì sao lại thường có không ngớt những vấn đề xảy ra khiến hắn không thể nào sống yên ổn được.

Xuống xe, Dương Thần bước từng bước vào nhà.

Về lý thuyết mà nói, với tố chất và sự tu luyện của bản thân thì lẽ ra phải không biết mệt là thế nào mới phải, nhưng Dương Thần cảm nhận rõ ràng rằng sau khi giải quyết xong một loạt những sự việc thì trong lòng dường như đang chìm trong mưa gió bão táp, bước trên con đường lầy lội suốt một đêm không biết thế nào mới nói hết sự mệt mỏi.

Chuyện của Mạc Thiện Ny còn chưa giải quyết xong thì lại xảy ra chuyện với Lưu Minh Ngọc, rồi lại chuyện của Lý Minh và Ngô Nguyệt, giải quyết phiền toái với La Thúy San... Còn cả chuyện chia tay không lấy gì làm vui vẻ với Lâm Nhượng Khê trong sân hôm qua nữa...

Dương Thần rất đau đầu, thậm chí hắn buồn bực suy nghĩ xem có nên cho mình được nghỉ một kỳ nghỉ dài để tâm trạng thanh thản không.

Trong màn sương mỏng của buổi sớm, bóng dáng bước đi này cũng để lại một vệt màu mờ mờ trên sân.

Đẩy cửa bước vào phòng khách, Dương Thần vốn định sẽ lên luôn trên lầu, tắm trước rồi mới xuống ăn sáng để tinh thần sảng khoái một chút, ngủ thì chắc chắn là không cần thiết rồi.

Nhưng chẳng ngờ khi vừa bước vào cửa, thì hình ảnh một cái bóng màu hồng từ ghế sofa hoảng loạn đứng bật dậy.

Nhượng Khê mặc chiếc váy ngủ màu hồng, đôi mắt hốc hác sưng đỏ, thậm chí còn hơi quầng đen, người rõ ràng đang đứng trước mắt, chân trần đứng trên thảm như đang ngóng chờ người đàn ông bước vào cửa, vẻ như định nói gì rồi lại thôi.

Dương Thần ngạc nhiên nhìn người con gái ấy một lát:

- Em đừng có nói với anh cả đêm em không ngủ nhé!

Lâm Nhượng Khê thực sự đã đợi cả đêm, cũng quên mất tâm trạng lúc ban đầu của mình, chỉ vừa nhìn thấy người ấy quay lại đã thấy bao nhiêu tâm trạng phức tạp: vui mừng, tủi thân và buồn bã.

Bước chân nhẹ nhàng của Lâm Nhược Khê lại gần Dương Thần, đôi môi mỏng manh của cô run rẩy:

- Anh... Anh đừng giận em, được không...

Giọng nói mang vẻ cầu khẩn của cô khiến Dương Thần đang lơ đãng bỗng tỉnh hẳn.

Sau khi chia tay tối qua, còn sợ mình sẽ giận không về nhà nữa sao... Dương Thần cười khổ não, tình trạng tối qua của mình, tâm trạng của mình thật sự còn không muốn gọi điện thoại về nhà.

Dương Thần bất giác thấy áy náy, nhìn người vợ dung mạo ảm đạm khẽ nói:

- Đừng có nghĩ linh tinh, là anh sai, không gọi điện thoại về. Em cứ nghỉ ngơi đi, chuyện của Ngọc Lôi đã xử lý xong rồi, em cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Lâm Nhược Khê lắc đầu phản đối:

- Anh phải trả lời em trước đã, không giận em có được không... Anh cũng biết em vốn không biết nói năng, tối qua anh đi như thế khiến em rất ân hận nên không thể ngủ được.

Dương Thần cười khổ:

- Không sao, thực sự là chẳng có chuyện gì cả đâu.

- Anh nói dối!

Ánh mắt Lâm Nhược Khê bi thảm, cô nói:

- Nếu anh không giận thì tại sao anh đi cả đêm không về?

- Anh...

- Dương Thần!

Lâm Nhược Khê cắn môi, bộc lộ vẻ réo rắt thảm thiết:

- Anh đừng vờ như không quan tâm như thế, anh càng như thế thì em càng cảm thấy có lỗi với anh. Sau này em nhất định sẽ thay đổi, có chuyện gì sẽ nói với anh, không khiến anh phải lo lắng vô ích nữa, khi nói năng thì cũng sẽ suy nghĩ, nhất định sẽ không nói sai nữa... Anh tin em có được không, lẽ nào em phải quỳ xuống cầu xin thì mới được hay sao?

Dương Thần dờ dẫm, nhìn ánh mắt khẩn cầu của cô gái hẳn ngớ người, lát sau mới cười cười như đang tự cười nhạo mình, dường như nghĩ đến một chuyện gì đó có ý nghĩa rất đặc biệt.

Lâm Nhược Khê ngơ ngác nhìn hẳn:

- Anh... Sao anh lại cười, em rất thành tâm mà.

Dương Thần khoát tay nói:

- Xấu hổ quá, tự nhiên anh nhớ ra hình như từ trước đến nay đều là anh cầu xin em tha thứ bỏ qua cái này cái kia, tự nhiên bây giờ đổi lại vị trí nên anh thấy không quen.

Hai ma lúm đồng tiền của Lâm Nhược Khê ửng hồng, đôi mắt long lanh nước lệ:

- Em cũng không phải là người vô lỗi, nếu em sai em nhất định sẽ xin lỗi...

- Ôi...

Dương Thần thở một hơi thật dài, gãi gãi đầu dụi dụi nói:

- Nhược Khê, những lời xin anh tha thứ em không cần phải nói đâu. Chúng ta cũng không phải là mới gặp nhau lần đầu, tính cách của anh em hiểu mà. Thực sự anh không hề giận em chút nào. Tối qua anh đi như thế là vì trong lòng đang rất phức tạp, anh thừa nhận lời nói và hành động của anh đối với em không được vui vẻ nhưng anh không vì chút chuyện nhỏ như thế mà giận đâu.

... Chuyện tình cảm cũng không phải như tài khoản ngân hàng cứ mượn thì tất phải trả, anh cho đi không có nghĩa là anh thật sự muốn thu được bao nhiêu đâu.

... Hơn nữa, em là vợ anh, cho dù em có thích người chồng như anh hay không thì anh có thể giận em hay không? Em vì chuyện của anh mà giận đối thì cũng đành thôi, nếu anh mà cũng giận nữa thì sẽ phải sống với nhau như thế nào đây, phải thế không nào?

Lâm Nhược Khê ban đầu còn thấy có chút ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó trong lòng lại thấy một cảm giác vui sướng và ngọt ngào:

- Anh... Vậy anh không giận thật chứ? Vậy... vậy tại sao đêm qua anh không về, em còn tưởng anh không muốn để mắt tới em nữa nên không về nhà...

Dương Thần bối rối cười nói:

- Không phải là tối qua anh có chút chuyện gấp phải giải quyết sao, làm việc rồi quên mất gọi điện thoại về nhà, anh thừa nhận tối qua đầu óc anh rất hỗn loạn.

- Vâng...

Tuy rất hiếu kỳ không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì nhưng Lâm Nhược Khê cũng không dám hỏi nhiều, cô lấy lại tinh thần, tự nhiên cảm thấy những lời mình mới nói ra ban nãy thực sự chưa từng nói suốt hai mươi mấy năm qua, mặt cô bất giác nóng ran lên, hai tay vịn vào nhau, cúi đầu không dám nhìn Dương Thần.

Dương Thần trấn an được tâm trạng của Lâm Nhược Khê thì thở phào, ngày tháng vẫn phải qua mà, lẽ nào người cùng một nhà cứ chiến tranh lạnh? Không nên lòng dạ hẹp hòi như thế.

Lâm Nhược Khê nhớ lại những lời Quách Tuyết Hoa nói với mình, bất chấp ngượng ngùng, vội vàng hỏi thật dụi dụi:

- Vậy bây giờ bụng anh đã thấy đói chưa? Anh vẫn chưa ăn sáng đúng không, em vào bếp làm chút đồ điểm tâm cho anh nhé? Em mới học được món bánh trứng của vú Vương, có thể làm một chút cũng đơn giản thôi.

- Dương Thần lộ rõ vẻ kinh ngạc, cười nói:

- Không cần đâu, bây giờ anh muốn tắm, nghỉ ngơi một lát, đợi khi nào mọi người xuống thì ăn cùng luôn, còn sớm lắm mà. Em cũng thế, cả đêm không ngủ rồi, em cũng đi nghỉ một lát đi.

- Vâng...

Lâm Nhược Khê thốt lên một tiếng hơi thất vọng:

- Vậy anh đi tắm đi.

Dương Thần thật sự vẫn không thể quen được với hình ảnh người con gái hôm qua ánh mắt sắc lạnh hôm nay đột nhiên lại biến thành một người hiền thực dịu dàng như thế, nếu như không phải cô ấy gần ngay trước mặt thì thật khó mà tin được, cô gái với giọng nói dịu dàng uyển chuyển ấy lại chính là Lâm Nhược Khê!

Chắc không phải là bị chất kích thích gì chứ? Dương Thần cũng không thể không suy nghĩ như thế, gãi gãi phía sau gáy, cười với Lâm Nhược Khê rồi bước lên lầu.

Sau khi bước vào phòng mình, Dương Thần bước ngay vào phòng tắm sáng khoái tắm nước lạnh, lau người qua loa rồi ở trần bước ra phòng ngủ, quay người đi tìm quần áo mặc.

Đúng lúc đó ngoài cửa phòng có tiếng động khẽ, tai Dương Thần rất thính, có thể nghe được đó là tiếng bước chân của Lâm Nhược Khê.

- Dương Thần, em vào được không?

Dương Thần sững sốt, vợ vội một chiếc quần cộc nói:

- Ủ em, có chuyện gì sao?

Lâm Nhược Khê cẩn thận mở cửa ra, bước vào trong phòng, nhìn Dương Thần chỉ mặc một chiếc quần cộc, mặt cô đỏ ửng lên, nhưng cô cũng không có ý quay ra, tay cầm một đồng quần áo của Dương Thần nói:

- Em mang quần áo đã giặt cho anh rồi này, quần áo anh thay ra đưa em đi giặt.

Dương Thần ngây người nhìn Lâm Nhược Khê, đã có một thời gian quần áo của mình là do cô ấy âm thầm giặt giũ, có lúc mình cũng không để ý, hình như tủ quần áo được bàn tay phụ nữ sắp xếp, hơn nữa lại còn thay cả chăn đệm mới, thay cả lót giày, những chuyện nhỏ như thế này nếu nghĩ kỹ thì chắc chắn là do Lâm Nhược Khê tỉ mỉ làm.

Rất nhiều chi tiết nhỏ khi đem xâu chuỗi lại mới khiến người ta cảm thấy sự khác biệt rất lớn.

Trong khi đó nhìn Dương Thần đơ người không nói gì Lâm Nhược Khê cũng không biết phải làm sao nên đi về phía tủ quần áo, treo lại quần áo thật ngay ngắn.

Dương Thần mặc mỗi chiếc quần cộc ngồi lên giường nhìn Lâm Nhược Khê làm xong mọi việc, vẫn luôn nghĩ rằng cô sắp quay người đi, không ngờ cô quay lại đối mặt nhìn mình.

- Sao thế?

Dương Thần ngạc nhiên hỏi.

Chính Lâm Nhược Khê cũng không hiểu vì sao mình lại vẫn ở lại trong phòng này, đối mặt với Dương Thần đang ngồi trên giường, tim cô đập nhanh hơn, trong đầu lặp đi lặp lại những lời nói của Quách Tuyết Hoa bảo cô phải chủ động tâm sự với Dương Thần.

Nếu đã định tâm sự thì phải chọn những lúc riêng tư yên tĩnh chỉ có hai người, Lâm Nhược Khê lại không biết mở lời như thế nào.

Có cần phải đến ngồi cạnh anh ấy không? Ngộ nhớ anh ta muốn làm chuyện đó thì phải làm sao? Không thể nào, anh ấy nói sẽ chỉ làm thế sau khi hai người tổ chức lễ thành hôn mà thôi. Nhưng... nếu anh ấy muốn hôn thì làm thế nào?

Tính đi tính lại, dù sao thì hai người cũng chưa từng hôn nhau, nói ra thì cũng đã cho anh ấy hết rồi, như mẹ đã nói là phải tranh thủ khi còn trẻ bản thân nên chủ động một chút...

Từng ý niệm trôi qua trong đầu Lâm Nhược Khê, cô nhắm mắt đưa chân chậm chậm đến bên giường Dương Thần.

Dương Thần ngạc nhiên thật sự, Lâm Nhược Khê tự nhiên sao kỳ lạ thế này? Hắn thật chẳng thể tưởng tượng lúc này mà vô vấp lấy cô vợ nhỏ bé, đến việc có ý định đón nhận chuyện đó còn không có, sao lần này lại hạ quyết tâm chủ động bước đến như thế này?

Đúng lúc Dương Thần đang vô cùng khó hiểu thì điện thoại ở đầu giường lại rung lên từng hồi.

Sự phá đám này làm bước chân của Lâm Nhược Khê dừng hẳn lại, mặt cô ửng đỏ như mặt trời buổi sớm, hai mắt mở to tròn, vội vàng ôm lấy đồng quần áo vừa thay ra của Dương Thần hốt hoảng bỏ chạy như một chú thỏ nhỏ bé.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 724

Tư Tưởng Đạo Đức

- Chỉ là có điện thoại thôi, sao mà phải chạy chứ, có phải là anh không mặc quần áo đâu...

Dương Thần lẩm bẩm, thật không bình thường, mới sáng sớm mà cô ấy đã bị sao vậy nhỉ? Hay là vì mình cả đêm không về nhà nên làm cô ấy bị tổn thương sâu sắc như thế?

Cũng không thể trách Dương Thần thấy khó hiểu, tối qua làm mọi chuyện âm ỉ không vui, qua một đêm nào ngờ sáng hôm sau Lâm Nhược Khê thay đổi chóng mặt như thế. Hơn nữa, ai mà có thể đoán được rằng câu nói của Quách Tuyết Hoa: “Nhan sắc rồi sẽ mau phai tàn” lại khiến Lâm Nhược Khê cảm nhận được một nguy cơ vô cùng to lớn.

“Hái hoa đương lúc trên cành, đến khi hoa hết bẻ cành mà chi”, đàn ông phải biết trân trọng thời trai trẻ, còn phụ nữ cũng nên biết quý trọng thời gian.

Dương Thần lắc đầu, không thể hiểu nổi, hắn cầm điện thoại lên nhìn, là Aldrin gọi đến.

Dương Thần nhắc điện thoại trả lời:

- Tiến độ đến đâu rồi?

Aldrin ngáp dài ở đầu dây bên kia:

- Minh Vương Các Hạ, nhiệm vụ ngài giao khiến suốt đêm tôi chẳng ngủ được. Hình ảnh chất lượng tốt đã gửi tới hòm thư của ngài rồi, như thế là đủ khiến bà ta thân bại danh liệt. Tôi muốn hỏi có cần tiếp tục quay phim nữa không? Nếu tiếp tục thì chắc có thể làm thành phim điện ảnh dài tập đấy.

Dương Thần trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thôi, mặc kệ bà ta, bà ta cũng không trở tay được nữa, sống hay chết tùy bà ấy chọn.

Dương Thần cúp điện thoại, mở chiếc máy tính xách tay trên bàn, mở hòm thư điện tử, quả nhiên đã có một clip được gửi tới.

Dương Thần click để xem, không khỏi bật cười.

Kỹ thuật quay phim của Aldrin rất lành nghề, không chỉ quay được khuôn mặt dị thường của La Tuyết San mà còn cố ý đặc tả một số bộ phận, bắt đầu từ quay cảnh xung quanh đến lúc giăng co rồi kết thúc, có đầu có đuôi, đúng là một tác phẩm chất lượng, đặc biệt vì còn là ban đêm nên Aldrin còn chiếu thêm một chút ánh sáng, đúng là gây khó dễ cho bà ta.

Sau khi tắt clip, Dương Thần lưu lại vào ổ cứng, tiện thể cũng nhờ Molins của đội Hải Ưng tìm cách gửi vào hòm thư của Ninh Quang Diệu.

Đương nhiên địa chỉ gửi thư phải là hòm thư cá nhân, Dương Thần cũng không muốn làm âm ỹ khiến cả nước sục sôi.

Cho dù có thế nào thì La Tuyết San cũng là phu nhân của nhà lãnh đạo, nếu như mất mặt với toàn thể đất nước, hoặc thậm chí là với toàn thể Hoa Hạ thì sẽ khiến Hoa Hạ phải chịu nhiều lời gièm pha.

Việc Dương Thần muốn làm là xóa bỏ khả năng xoay chuyển tình thế của La Tuyết San, lại vừa không muốn nhà họ Ninh và nhà họ La hành động liều lĩnh.

Chỉ cần có clip này trong tay thì ta hoàn toàn có thể chiếm thế chủ động, cho dù người của Ninh gia và La gia có hận ta đi chăng nữa thì cũng cần phải xem xét đến hậu quả.

Dương Thần cũng không sợ những người đó, nhưng dù sao thì cũng phải có sự chuẩn bị, về nước đã lâu, tâm tính cũng dần dần thuần lại, không sợ trời chẳng sợ đất, việc gì cũng giải quyết bằng cách giết người, những cách đó giờ không thể coi là cách được nữa, Dương Thần cũng không muốn lúc nào cũng làm âm lên cho thật ồn ào huyên náo, như thế không đem lại lợi ích gì cho những người thân bên mình.

Khi Dương Thần đang liên lạc với Molins thì phía dưới chân cầu ngoại ô thành phố Trung Hải, La Tuyết San đang dần dần tỉnh lại.

Sau suốt một đêm điên cuồng, bốn gã lang thang khiến La Tuyết San hôn mê đến tận khi trời hửng sáng, nhưng vì trên người bà ta không có lấy một mảnh vải che thân, lạnh đến thấu xương nên bà ta đã sớm tỉnh lại trong cái lạnh cóng của mùa đông.

La Tuyết San ý thức được mọi chuyện, muốn ngồi dậy nhưng đôi chân mềm nhũn không chút sức lực, toàn thân đau đớn, chính là cảm giác đau tại bộ vị ở giữa lan đến khắp cơ thể.

Hít...

Hít một luồng không khí lạnh căng tràn, La Tuyết San lập tức không dám làm liều.

Trong đầu mờ mịt, cô căng mắt để nhìn cảnh vật tứ phía, ẩm ướt, lạnh lẽo, lầy lội, u ám...

La Tuyết San đột nhiên nhớ lại cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, sự thức tỉnh này khiến đầu bà ta trở nên trống rỗng rồi lại giống như một tia sét đánh ngay giữa trời quang.

Mặt cắt không còn giọt máu, trong mắt La Tuyết San nước mắt đã khô, rơi lên tóc mai, rơi xuống mặt đất bùn nhão...

Mũi La Tuyết San thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi vị ghê tởm của bốn gã lang thang vẫn còn vương vấn trên người mình, bà ta chỉ hận mình tại sao đêm qua không chết quách đi cho xong.

Sống đến nửa thế kỷ rồi, từ nhỏ đã là con nhà khuê các, không ngờ có một ngày lại bị thứ tầng lớp thấp hèn nhất trong xã hội giày vò thân thể.

Ta phải đổi mặt thể nào với chồng ta, con ta và những người xung quanh ta bây giờ, quan trọng nhất là ta biết làm thế nào để đổi mặt với chính bản thân mình đây?

Sống hóa ra lại có lúc còn đau khổ hơn là cái chết!!

Bên bờ sông, sắc mặt người phụ nữ ấy trắng bệch như tờ giấy, dường như từ lúc nào đã biến thành một con rối không thể tức giận.

Cũng không biết đã bao lâu trong đầu La Tuyết San vô cùng hỗn loạn, chết lặng cố quên đi đau đớn, mang theo nỗi uất nghẹn chậm chậm đứng lên

Vì tối hôm qua giấy dựa phản kháng nên quần áo đều bị mấy tên lang thang đó xé rách tơi tả, hoàn toàn không thể nào mặc được nữa.

Không khí lạnh buốt của sáng bình minh khiến La Tuyết San bất giác khoanh tay trước ngực, hai gò bồng đảo được ép chặt, nhưng rồi vẫn ngay lập tức cảm nhận được cái lạnh tê buốt ở dưới mông.

La Tuyết San nhìn quanh quất hai bên, chỗ này là dưới gầm cầu, lúc này hãy còn sớm, chưa có người hay xe chạy qua lại khu vực này, nhưng đợi đến giờ cao điểm khi mọi người đều đi làm thì mình trên người không một mảnh vải che thân mà bị phát hiện thật không biết phải làm thế nào!

La Tuyết San không thể tưởng tượng nổi bản thân mình lại phải chịu đựng sự công kích như tối qua, nếu như lại bị ức hiếp điên cuồng như thế nữa thì không hiểu bản thân mình sẽ trở nên như thế nào.

- Không thể nào... La Tuyết San ta sao lại có thể ra nông nỗi này... Tuyết đổi không được...

Ánh mắt hướng về phía dòng sông nước chảy cuộn xiết, nước mắt của La Tuyết San rơi không ngừng, bà ta cắn răng, oán hận tự nói với chính bản thân mình:

- Bị như thế còn không bằng chết... Dương Thần, Lâm Nhược Khê... Ta dù có làm ma thì cũng sẽ không tha cho các người...

Dứt lời, La Tuyết San cố gắng đứng dậy, bước chân mềm nhũn không chút sức lực nhưng vẫn miễn cưỡng tiến về phía bờ sông.

Chỉ cần cứ thế mà lao đầu xuống là sẽ không còn biết chuyện gì nữa.

- Này! Bà làm cái gì vậy hả???

Đột nhiên khi La Tuyết San đang bước đến bên bờ sông thì giọng nói của một người đàn ông vang lên từ bên kia gầm cầu.

Chỉ nhìn thấy một gã thanh niên lang thang quần áo rách rưới tả tơi, tay cầm một túi giấy dầu, vừa mới xuống đến chân cầu đã hét lớn gọi La Tuyết San.

Trong mắt La Tuyết San lộ ra một tia dữ tợn, bà cho dù có hóa thành tro thì vẫn nhận ra tên ăn mày thanh niên đang đứng trước mặt mình lúc này.

Bởi vì chính tên què một chân này đêm qua là một trong bốn tên lang thang đã nằm trên người mình, hành động độc ác với mình!

Tên què cũng bất chấp La Tuyết San nhìn mình với ánh mắt bao nhiêu thù

hắn, gã kéo cái chân không linh hoạt của mình, đi như nhảy đến bên La Tuyết San, không chút khách sáo đẩy La Tuyết San ra đằng sau.

- Muốn nhảy sông tự tử à? Có đáng không? Không phải mới bị đàn ông chơi mấy lần, nhìn bà cũng lớn tuổi rồi, còn tưởng mình là khuê nữ lá ngọc cành vàng nữa hay sao? Làm với đàn ông nào cũng là làm mà thôi. Còn tưởng mình là bảo ngọc trên châu nữa.

Tên què cười châm chọc.

- Mi nói cái gì?

La Tuyết San tức giận đến run rẩy cả người, bắt chập trên người đang không mặc gì, nhỏ một bãi nước bọt:

- Đồ chó, đồ súc sinh, mi có biết ta là ai không?

- Hí hí! Tôi quan tâm gì bà là ai. Bà nói tôi là chó? Vậy tôi làm cùng chó cái còn gì nữa?

Tên què cũng không tránh bãi nước bọt, ngược lại vén luôn áo lên để lau.

- Mi dám xỉ nhục ta sao?

Tên què hồn nhiên vui vẻ cười ha ha nói:

- Tôi nói nghe này bà già, bà đừng có làm việc ngốc nghếch như thế, bà phải tự rõ chứ, nếu bà chết rồi thì sẽ chẳng còn gì nữa hết. Cũng chỉ là giải tỏa cho mấy anh em chúng tôi có một chút thôi, chết tử tế cũng chẳng bằng được sống tiếp, cho dù là bà muốn báo thù thì bà cũng phải còn mạng mới báo thù được chứ!

- Không đến lượt nhà mi dạy bảo ta.

La Tuyết San nói đánh sặc.

Tên què lại tiếp tục trêu chọc:

- Trợn mắt lên rồi, giọng nói cũng đánh hơn rồi, vậy là lợi hại rồi? Cũng không phải vì bị chúng ta chơi mà chán sống đòi chết nữa phải không?

La Tuyết San tức giận không thể đánh lại được cúi người cầm một viên đá lên ném vào tên què.

Tuy rằng chân của gã ta không linh hoạt nhưng vẫn có thể tránh được dễ dàng.

- Không hổ là dòi dào sinh lực, tối qua còn chiến với chúng ta một trận toi bời mà bây giờ vẫn còn sức nhặt đá ném tôi, lại còn chẳng mặc gì mà đánh nữa, ôi... Bà già ơi, ngực của bà vẫn căng tròn thật đấy, còn đang run nữa kìa.

Tên què cười dâm dăng.

La Tuyết San đột nhiên ý thức được bản thân đã bị tên què nhìn thấy hết liền vội vã lấy tay ôm ngực, hai chân khép chặt lại, bao nhiêu cảm giác uất ức và căm thù đau đớn khiến bà ta lại bật khóc.

Tên què khế hừ một tiếng, chậm chậm đi đến phía góc gầm cầu nhặt lên một cái khăn bẩn thiu vứt trước mặt La Tuyết San nói:

- Tôi chẳng có quần áo mà che cho bà đâu, bà lấy tạm cái khăn này mà

quần lầy, rách rồi nhưng may mà vẫn làm thành quần đùi được đây.

- Cút đi! Ta không cần cái thứ thôi tha này!

La Tuyết San dùng chân đá văng cái khăn đi.

Tên què cười khinh thường, lại lấy trong túi giấy dầu ra một chiếc bánh bao chay loại rẻ tiền vút trước mặt La Tuyết San:

- Tùy bà thôi, là tôi nghĩ đến chuyện đêm qua bà đã giúp chúng tôi sáng khoái nên không bỏ chạy giống bọn họ. May mà tôi cũng là người đã từng học qua về tư tưởng đạo đức, cho bà khăn, lại cho bà ăn, coi như chuộc lỗi với bà rồi đây. Bà tưởng tôi kiếm được tiền mua bánh bao chay dễ lắm đây à? Hừ...

- Ta muốn cả bốn người các người chết không toàn thân!

La Tuyết San nghiêng răng nghiêng lợi cắn thù nói.

Tên què liếc nhìn bà ta rồi cầm bánh bao lên gặm, nói:

- Mồm miệng độc ác, ở Trung Hải này ăn mày có vô số, bà cho rằng có thể tìm được bọn họ sao? Chúng tôi là những người không danh tính, nếu không phải tôi tốt bụng đưa khăn cho bà thì bà cũng chẳng có cách nào đi khỏi gầm cầu này đâu, cứ ở đây mà chết đói chết rét nhá!

La Tuyết San không nói gì, tức giận cắn môi, nổi bĩ ai lại ập đến, bà ta ngồi xồm luôn xuống đó đau khổ khóc rống lên!

Tên què vừa gặm bánh bao vừa giả như không nghe thấy gì, chỉ liếc nhìn một cái, trong mắt hiện lên một vài tia mơ hồ như đang suy nghĩ điều gì...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 725

Khảo Sát Sức Khỏe Tâm Lý

Yến Kinh, nhà họ Ninh

Ninh Quang Diệu vẽ mặt âm trầm ngồi một mình trong thư phòng, một đêm không ngủ khiến râu của ông ta mọc dài ra rất nhiều.

Từ đêm hôm qua bỗng nhiên vệ sĩ của La Thúy San truyền đến tin tức nói rằng, sau khi La Thúy San mất tích, đầu tiên Ninh Quang Diệu nổi trận lôi đình, sau đó thì vô cùng lo lắng.

Chuyện này không thể giấu diếm được, La Thúy San dù sao cũng là nhân vật cấp bộ trưởng của chính phủ, dù cho ông ta giấu diếm, cấp dưới của bà cũng sẽ phát hiện ra cấp trên mất tích.

Cả đêm, người nhà họ La, người của chính phủ đều đã gọi đến không biết bao nhiêu cuộc điện thoại điện thoại hỏi thăm, mà Ninh Quốc Đống nhiều ngày không về nhà cũng sốt ruột phái người đi khắp nơi tìm kiếm, thậm chí vội vàng bay đi Trung Hải suốt đêm.

Làm như vậy nhưng một chút tin tức của La Thúy San cũng không có.

Vì sự mất tích của La Thúy San, tin tức về sự chấn động lớn của quốc tế Ngọc Lôi và cùng với đủ các loại tin thời phùng về Lâm Nhược Khê, chung quy khiến cho Ninh Quang Diệu cảm thấy, phía sau có muôn vàn sự liên hệ.

Bởi vì La Thúy San nói là đi giúp đỡ Ngọc Lôi!

Lúc này, chuông điện thoại bỗng nhiên reo lên.

Ninh Quang Diệu phản khởi, lập tức nhận điện thoại,

- Có tin tức rồi à?

Người gọi tới là trợ lý của cấp dưới của Ninh Quang Diệu, cung kính nói:

- Thủ tướng, có người gọi điện thoại đến, nói là tin tức cụ thể liên quan đến phu nhân, mời thủ tướng xem hòm thư cá nhân của mình.

Ninh Quang Diệu nhíu mày, hòm thư cá nhân? Cái này có liên quan gì, nhưng ông ta cũng không nghi hoặc, sau khi cúp máy thì lập tức làm theo.

Sau khi mở ra cái hòm thư ít người biết đến này, Ninh Quang Diệu lập tức nhìn thấy một bức thư điện tử vô danh mới gửi đến không lâu, địa chỉ người gửi không ngờ là để trống, có thể thấy đối phương tuyệt đối là hacker giỏi, trong thư có một văn kiện văn bản và một văn kiện video.

Ninh Quang Diệu có phần thấp thỏm, bởi vì đối phương nếu muốn tự mình gửi cho ông ta, mà không nhờ những người khác gửi, có thể thấy nội dung bên trong tuyệt đối là không tầm thường, nhưng vẫn ổn định tâm trạng sau đó mở văn kiện ra.

Ước chừng nửa giờ sau, xem xong văn kiện và video, sắc mặt của Ninh

Quang Diệu trầm xuống biến thành màu đen.

- Thúy San, Thúy San...

Ninh Quang Diệu lặng lẽ lẩm bẩm hai chữ, trong mắt tràn ngập sự tĩnh lặng, ẩn chứa tình cảm nhưng khó có thể so sánh nổi.

Trung Hải, ánh nắng ban mai xua tan sương mù, trong sân, bầu không khí trong sạch tràn ngập xanh biếc dễ chịu.

Phòng khách trong nhà đã bay đến mùi hương bữa sáng, Vương mẹ và Quách Tuyết Hòa cùng nhau nói nói cười cười bận rộn trong bếp.

Sau khi Dương Thần giao việc cho Molins ở trong phòng xong, cũng không gì ngại gì, vận chuyển một chút chân nguyên lực, tinh thần liền khôi phục, rồi xuống lầu ăn bữa sáng.

- Chào buổi sáng anh Dương!

Sau lưng truyền đến tiếng cười khẽ của Trình Tú, một đôi tay trắng mịn ôm lấy eo Dương Thần, có thể ngửi thấy một làn hương thơm mát gần kề.

Dương Thần quay đầu lại, giờ tay nhéo nhéo khuôn mặt cô gái,

- Ai, em biết làm nũng, sau này anh không có con gái. Em làm con gái anh nhé.

Trình Tú chu miệng

- Em không làm con gái anh đâu, hừ!

Làm một cái mặt quỷ, Trình Tú lập tức buông tay, nhảy nhót chạy xuống lầu, ngồi xuống bên cạnh bàn liền bắt đầu chuyên tâm ăn uống.

Một quãng thời gian dài trôi qua như vậy, Trình Tú cũng không câu nệ như trước nữa, người trong nhà đối đãi với con gái đều rất thương yêu, khiến Trình Tú cũng tự nhiên hòa nhập vào gia đình này.

Tuy nhiên Dương Thần cũng cảm thấy, mức độ rất lớn là do nguyên nhân tập đoàn Tinh Nguyệt bên Hàn Quốc.

Tuy Trình Tú không muốn trở về nhưng biết được thân thế của bản thân, và hiểu được mình không phải là một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa đơn thuần, cảm giác tự ti trong lòng cũng sẽ tiêu tan đi rất nhiều, thêm vào sự giảng giải của bản thân trước kia tự nhiên cũng cởi mở hơn một chút.

Khi Dương Thần ngồi vào vị trí, lúc đang muốn bắt đầu thì nhìn thấy từ trên lầu, Lâm Nhược Khê mặc một bộ váy liền tím nhạt xếp li, từ từ đi xuống dưới lầu.

Hở nửa vai, đôi chân nhỏ dài trắng như tuyết, từ dưới lầu nhìn lên cực kì mê người, mái tóc đen nhánh đơn giản thả ra đằng sau, không vấn lên như ngày thường, mà là buộc vòng quanh tinh tế như cô gái tiểu thuyết trên mạng, toát ra vài phần đẹp cổ điển.

Tuy đã nhìn hơn một năm rồi, nhưng ánh mắt của Dương Thần vẫn không khỏi ngẩn ra mấy giây, bĩu môi nói:

- Bà xã, hôm nay em định trang điểm thế này đến công ty?

Lâm Nhược Khê chú ý tới ánh mắt của Dương Thần, trong lòng mừng

thâm, sau khi cô trở về phòng cũng bắt chập nghỉ ngơi, tắm rửa xong thay quần áo rồi liền đi xuống.

- Đẹp không?

Lâm Nhược Khê có phần thiếu tự nhiên mà không dám nhìn thẳng vào Dương Thần, ngồi vào ghế, sắc mặt hơi ửng đỏ hỏi.

Dương Thần ghen giọng, thật không nghĩ tới vợ sẽ ngọt giọng như vậy mà hỏi hẳn đòi được khen ngợi, nhất thời cũng không biết nói như nào.

Trịnh Tú ở bên cạnh cười khanh khách nói:

- Chị Nhược Khê, chị hỏi như thế anh Dương nào biết trả lời như nào, chị nên hỏi, có hay không một ngày chị không xinh đẹp, như thế mới có ý nghĩa.

Dương Thần đồng ý, ra sức gật đầu,

- Ủ, lúc này cô bé Trịnh Tú không nói bừa.

Lâm Nhược Khê hé miệng cười cười, cầm dưa gắp cho Trịnh Tú ở bên cạnh một quả trứng chần, “Thì là em khéo miệng, ăn nhiều vào, tuần sau là thi rồi dinh dưỡng phải đầy đủ.”

Trịnh Tú vui vẻ gật gật đầu

- Thật là muốn thi xong sớm một chút, em không thích hợp học hành, quả thực là hành hạ nhau mà.

Dương Thần suy nghĩ rồi nói:

- Đúng rồi, nói đến thi đại học, Đường Đường cũng phải thi đại học, Trịnh Tú em có quen Đường Đường không?

Trịnh Tú chớp chớp mắt nói

- Em biết bạn ấy, nhưng không học cùng lớp, hình như xin nghỉ phép ấy, mấy ngày nay không gặp bạn ấy ở trường.

- Cô bé cùng mẹ về Yên Kinh rồi, đến lúc ấy hai đứa cùng nhau thi đại học, em đừng có thua cô bé kia, cô bé kiêu căng quá, em thay anh đả kích cô bé.

Dương Thần cười xấu xa.

Trịnh Tú nghi hoặc hỏi:

- Anh Dương, sao anh biết rõ thế, đến mẹ bạn ấy sống ở đâu cũng biết?

Dương Thần bỗng nhiên ý thức được không đúng chỗ, Lâm Nhược Khê vẫn còn gần trong gang tấc đây này, vì thế vội ngượng ngùng cười nói:

- Không phải mấy hôm trước anh đi Yên Kinh sao, chính là giúp mẹ Đường Đường chút chuyện, không có chuyện gì khác...khà khà...

Câu nói này của Dương Thần là nói với Lâm Nhược Khê, tuy rằng sớm muộn cũng không giấu được, nhưng Dương Thần cũng không muốn mới có được chị em nhà họ Thái, ngay lập tức sẽ nói ra Đường Uyển.

Ai dè, Lâm Nhược Khê lại hình như là không có ý nghĩ gì cả, sau khi nghe xong chỉ thản nhiên cười, nói:

- Đến lúc ấy chúng ta cùng đưa Trịnh Tú đến trường thi nhé.

Cầm của Dương Thần rơi xuống đất,

- Ồ...được.

Sau đó, Lâm Nhược Khê lại lặng lẽ cầm lấy bát của Dương Thần, múc cho hần bát cháo kê, còn đặc biệt để một ít đồ ăn mà ngày thường Dương Thần thích ăn ở trước mặt hần, nói:

- Ăn đi, nhìn em ngơ ngẩn cái gì.

Dương Thần thực sự sửng sốt, dựa theo logic bình thường, Lâm Nhược Khê không phải vô cùng bài xích Đường Uyển sao.

Suy nghĩ tỉ mỉ như vậy, Dương Thần càng ngày càng thấy ngôn ngữ cử chỉ của Lâm Nhược Khê kì quái, nếu không phải biết rõ không ai có khả năng lừa được mắt hần, thì cũng nghi ngờ có phải ai đó đóng giả không nữa.

Nhưng ai biết, mới ăn được vài miếng, một câu nói của Lâm Nhược Khê khiến Dương Thần thiếu chút nữa cười sặc sụa!

- Ông xã, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi được không?

Ông xã? Sao cô ấy lại gọi hần là ông xã?

Dương Thần cố sức ngậm miệng lại, không để đồ ăn trong miệng phun ra ngoài, khó có thể tin mà ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt dịu dàng của người phụ nữ đang hỏi hần, nuốt đồ ăn xuống, hỏi:

- Nhược Khê, em sẽ không lại giống lần trước, cùng anh chơi trò kia chứ...chúng ta chơi trò kia một lần là được rồi, em đừng có giầy vò anh nữa được không?

Trước đây Lâm Nhược Khê làm hiền thê, nỗi đau khiến cả nhà cô lập hần, Dương Thần vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Lâm Nhược Khê lại là sắc mặt ai oán,

- Ý em không phải ý kia, chỉ là em cảm thấy gần đây anh rất vất vả, em muốn ở nhà cùng anh, nếu như anh không muốn thì em cũng nghe anh.

Dương Thần do dự một lúc, hỏi:

- Thực sự không đi làm?

-Ừ

Lâm Nhược Khê nói

- Cửa ải khó khăn của công ty đã qua rồi, chuyện còn lại đám người dưới cũng biết cách xử lý, có giáo sư Chris của em xử lí, không có vấn đề gì đâu.

Dương Thần giật mình, gật đầu nói:

- Chẳng trách em bỗng nhiên tìm Chris từ Mỹ tới, hóa ra đều là vì Lý Minh Hòa chuẩn bị chuyện này, Lý Minh Hòa vừa đi, anh ta có thể trực tiếp thay thế chỗ trống kia, không đến mức khiến vị trí cao cấp kia bỏ trống... Chậc chậc, tính toán giỏi.

Lông mày Lâm Nhược Khê giãn ra,

- Ông xã, ở nhà đừng bàn chuyện công, đã cho mình nghỉ phép rồi, ăn sáng đi.

Dương Thần lại thẳng thốt, người điên đầu vì công việc công việc lại lần đầu tiên nói tới không có hứng với công việc? Đây có phải Lâm Nhược Khê

hắn quen biết không?

Trái lại Lâm Nhược Khê lại bắt đầu gọi Vương mẹ và Quách Tuyết Hoa đến cùng ăn, còn chạy vào bếp bung đồ ăn, y hết hình tượng gái ngoan, giống như tất cả đều theo lẽ thường vậy.

Vừa ăn sáng, Dương Thần như lọt vào trong sương mù, căn bản không rõ tình huống gì.

Lâm Nhược Khê cũng khó mà cho hắn ngày nghỉ, còn chủ động yêu cầu lái xe đưa Trịnh Tú tới trường, hành động này lại khiến Dương Thần không hiểu ra sao cả.

Nhìn Lâm Nhược Khê và Trịnh Tú ra ngoài, Quách Tuyết Hoa rốt cục nhìn không nổi che miệng cười khẽ, nói với Dương Thần:

- Con trai, cảm thấy Nhược Khê như này, thế nào?

Dương Thần hiểu ra, cười khỏ:

- Mẹ, mẹ nói với Nhược Khê gì vậy? Con đã nói mà, cho dù cảm thấy áy náy cũng chưa đến mức một lần bất hòa mà thay đổi lớn như vậy.

Quách Tuyết Hoa đặc ý nói:

- Mấy đứa trẻ tuổi bọn con ấy, vẫn phải để bọn già chúng ta giúp đỡ, mẹ con chỉ là khuyên bảo Nhược Khê một chút để con bé hiểu, trân trọng thật tốt tuổi thanh xuân tươi đẹp bây giờ, bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, không đến lúc già rồi không có người thương yêu, con xem, chuyện già cả xuống sắc này đối với phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp thì rất có hiệu quả.

Dương Thần lập tức cời bỏ được nỗi băn khoăn, dờ khóc dờ cười, muốn nói gì đó nhưng lại lắc đầu, nói không lên lời vì sao như thế.

Mà ở bên kia, Lâm Nhược Khê lái xe đưa Trịnh Tú đến trường trước, tuy thi đại học vẫn còn hơn một tuần nữa mới tới, nhưng do Trịnh Tú vì bầu không khí và hỏi một số vấn đề nên vẫn lựa chọn tới trường.

Trong xe, thỉnh thoảng Trịnh Tú lại nhìn Lâm Nhược Khê bên cạnh, cười ngọt ngào nói:

- Chị Nhược Khê, hôm nay chị không giống thường ngày, có phải định bắt đầu từ ngày hôm nay muốn dùng mảnh khẻ để nắm chắc trái tim của anh Dương không?

Cánh tay giữ vô-lăng của Lâm Nhược Khê hơi run, trên gương mặt đột nhiên đỏ bừng,

- Đồ quỷ nhỏ.

Không phủ nhận cũng không thừa nhận.

- Em không nhỏ, em có chứng minh thư rồi nha.

Trịnh Tú gõ gõ miệng, bỗng nhiên cười tinh nghịch

- Chị Nhược Khê, có cần em dạy chị một chiêu, kĩ thuật sát thương tuyệt đối! Theo kinh nghiệm của em, chỉ cần chị sử dụng ra, kiểu đàn ông như anh Dương, trong vòng ba giây hoàn toàn quỳ mọp dưới váy chị!

Lâm Nhược Khê bỏ qua quá tay, có phần không hài lòng mà trừng Trịnh

Tú.

- Có thể nghĩ ngợi lung tung mấy thứ linh tinh, đây là chuyện em nên quản sao? Đừng có làm phiền chị lái xe.

Trình Tú nổi giận, hậm hực nói:

- Được rồi...em không nói là được.

Nhưng lời vừa mới nói xong liền nghe thấy Lâm Nhược Khê mắt nhìn phía trước, lãnh đạm nói:

- Nhưng...em có thể nói, chị thuần túy lắng nghe là được rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 726

Tuyệt Kỹ Biến Thân

Nghe nói như thế, Trinh Tú vừa nãy còn có chút cụt hứng lập tức không kìm nổi “phụt” một tiếng bật cười, tiếng cười ngân nga như tiếng chuông vang lên trong xe, cười đến ôm bụng

Lâm Nhược Khê cố gắng chấn tĩnh ho khan vài tiếng, nhưng hai má hơi hơi ửng đỏ:

- Cười cái gì, không nói thì thôi, chị chỉ tùy tiện nói thôi, tránh cho cô bé như em bị tổn thương lòng tự tôn

Trinh Tú gật gật đầu, lộ ra một vẻ mặt “Em hiểu mà”, ghé sát bên tai Lâm Nhược Khê, thì thầm

- Chị Nhược Khê, em nói chị nghe, anh Dương thật ra rất mềm lòng, chị chỉ cần...

Sau khi làm bầm nói một hồi, giải thích tương đương rõ ràng, Trinh Tú mới rời khỏi tai Lâm Nhược Khê

Lâm Nhược Khê cắn cắn môi dưới, hai má nóng lên hỏi:

- Như vậy... Thật sự dùng được sao?

Trinh Tú than thở nói:

- Dùng được mà, chị Nhược Khê không phải chị thường xem phim Hàn sao, tùy tiện học mấy chiêu của nữ diễn viên trong phim liền không thành vấn đề, chị đó, chính là bởi vì chỉ biết nhìn cho có, cũng không tham khảo, mới luôn bị động như vậy

Lâm Nhược Khê nhướn nhướn đôi mày xanh đen, im lặng không nói, nói thật, cô thật đúng là chưa nghĩ tới tìm linh cảm từ phim truyền hình, may Trinh Tú đã nhắc nhở mình

Đợi xe chạy tới bên ngoài Nhất Trung Trung Hải, Trinh Tú xuống xe, vẫy tay với Lâm Nhược Khê, ánh mắt cổ vũ, mới vui vẻ chạy vào cổng trường học

Lâm Nhược Khê hồi lâu không nói gì mỉm cười nhẹ, đang muốn lái xe trở về, ánh mắt lại gặp phải hai bóng dáng quen thuộc

Chỉ thấy trước vị trí đỗ xe phía trước, là một chiếc Land Rover màu đen của phiên bản giới hạn, hai bóng dáng cao lớn bên cạnh, một phụ nữ dáng người cao gầy, đang nghiêm túc ân cần dặn dò gì đó với người đối diện có tướng mạo xinh đẹp tương tự cô ta

Thiếu nữ chu cái miệng nhỏ nhắn, có bộ dáng rất là không kiên nhẫn nhưng bắt buộc dĩ đành phải ngoan ngoãn lắng nghe, có chút làm cho người ta buồn cười

Hai mẹ con này, chính là mẹ con Đường Uyên và Đường Đường mới từ Yên Kinh trở về Trung Hải

Đường Uyên đơn giản là bảo con gái đừng tự cho là đúng, ôn tập mấy ngày cuối cùng đừng lãng phí thời gian v. v..., Đường Đường nghe đến phát ngáy, tự nhiên không có thái độ tốt

Cuối cùng Đường Uyên cũng cảm thấy bất đắc dĩ, phát tay, cho con gái mình đi vào, mới khiến Đường Đường thở phào nhẹ nhõm, lập tức xoay người chạy về hướng cổng trường

Đường Uyên bó tay cười khổ lắc lắc đầu, nhìn bóng dáng con gái chạy nhảy, tràn đầy tình yêu thương, đến khi Đường Đường tiến vào cổng rồi, mới quay người lại, chuẩn bị lên xe

Mới vừa quay người lại, khoe mắt Đường Uyên cũng liếc thấy chiếc Bentley màu đỏ bên cạnh

Không phải nói, Bentley loại xe cao cấp của Anh, ở toàn bộ Trung Hải cũng gặp không nhiều, màu đỏ càng là hiếm thấy, mà với nữ cường nhân trên thương trường như Đường Uyên mà nói, đối với việc người cầm quyền đứng đầu các công ty lớn, lái loại xe nào, kỳ thật đều là biết rõ trong lòng, đây cũng là bản lĩnh lăn lộn nhiều năm trong thương trường tôi luyện ra được

Huống chi, Lâm Nhược Khê cùng mình không chỉ có lui tới trên kinh doanh, cho nên, Đường Uyên trong chớp mắt liền biết trong xe là ai

Lâm Nhược Khê ngồi ở trong xe, cũng biết rõ, Đường Uyên tuyệt đối có thể nhận ra xe mình, cho nên không trực tiếp lái đi, tránh để cho Đường Uyên cảm thấy mình là cố ý lảng tránh gặp cô ta

Trong đầu, liền hiện ra, thời điểm trước bữa sáng, nói đến việc Dương Thần đi Yên Kinh ở cùng Đường Uyên... Lâm Nhược Khê lúc đó vì không muốn Dương Thần khó xử, mới không nhiều lời, làm bộ như không có việc gì, nhưng trong lòng, thì vẫn cứ không thoải mái, nào ngờ, đưa Trình Tú đến trường, lại đụng phải đương sự

Hít sâu một hơi, thần sắc nhàn nhạt trên mặt Lâm Nhược Khê cũng thu lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khí chất lạnh lùng, cao ngạo phát ra, trong nháy mắt, dường như lại thành Chủ tịch công ty đa quốc gia ở Công ty, nói đôi lời

Nếu Dương Thần ở đây, thấy được tuyệt kỹ "Biến thân" của cô bé Lâm gia, khẳng định sẽ rất là cảm thán, nếu vào buổi sáng là bộ dáng này, thì mình cũng sẽ không dùng lo lắng hãi hùng, cảm thấy không bình thường rồi

Mở cửa xe, Lâm Nhược Khê đi đến trước Đường Uyên cách khoảng một thước thì dừng lại, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ chủ động vươn bàn tay trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần ra

- Thực khéo, chủ tịch Lâm sao đến cổng trường thế?

Đường Uyên tươi cười cũng không phân biệt được rốt cuộc là xã giao hay

là... rất dịu dàng cùng Lâm Nhược Khê bắt tay

Hai người đều là nhân vật trên thương trường, chào hỏi cũng có vẻ có chút chính quy

Đường Uyên mặc bộ váy đen lộ đầu gối, tóc dài gọn sóng để xõa, dưới đôi chân tuyết trắng trơn mượt là đôi giày cao gót màu cam nhạt, trải qua điều trị bằng máu tươi và chân nguyên lực của Dương Thần, sau mấy ngày đã hoàn toàn khôi phục, so với quá khứ còn trẻ hơn vài tuổi, giờ phút này xem ra, vẻ đẹp thành thực thướt tha lại càng đậm hơn

Đứng cùng Lâm Nhược Khê một thân váy liền áo Violet, tuy rằng ngũ quan và khí chất hơn một chút, lại có một phen phong tình khác, khiến không ít giáo viên học sinh và phụ huynh trước cổng trường đều ghé mắt ngóng nhìn

Nếu không phải xe hai cô lái đều là vài triệu, là cấp bậc chỉ có thể nhìn không thể với tới, sớm đã có người muốn đi đến gần

- Đưa em gái tới trường

Lâm Nhược Khê nói ngắn gọn

Đường Uyên cũng sẽ không thật sự truy hỏi vì sao Lâm Nhược Khê có em gái, hé miệng cười,

- Nếu đã gặp nhau, nếu chủ tịch Lâm không vội đi làm, hay là cùng nhau uống ly trà sáng nhé?

- Hôm nay không đi làm

Đường Uyên lần này có chút kinh ngạc

- Quốc Tế Ngọc Lôi vừa mới đánh một trận khắc phục khó khăn hoàn mỹ, tuy rằng nói giá cổ phiếu hiện tại tăng vọt tới cao độ, nhưng cũng không đến mức trong Công ty không cần phải xen vào, chủ tịch Lâm đây là lại có kế hoạch mới sao?

Lâm Nhược Khê lắc đầu, ánh mắt trong suốt nói:

- Tôi muốn ở cùng anh ấy

Đường Uyên hô hấp ngưng lại, hơi hơi nhướn đôi mày liễu, cô đương nhiên biết “anh ấy” ở đây là ai, nhưng Lâm Nhược Khê bỗng nhiên ở trước mặt mình nói như vậy, cô lại không rõ lắm, rốt cuộc là đang “Thị uy”, hay là lời nói vô tâm

Đường Uyên cảm thấy rất đau đầu, trên thương trường khi đụng phải bất cứ đối thủ nào, ít nhất có thể từ lời nói cử chỉ của đối phương, nhìn ra tâm tính đối phương, nhưng đối mặt Lâm Nhược Khê thế này, kiểu phụ nữ dù là vui buồn, luôn là lạnh lùng thản nhiên, thì nhãn lực của cô cũng không có tác dụng gì

Thế mà, người phụ nữ này không phải là cô ngốc, bản thân Đường Uyên từ đáy lòng rất khâm phục đối với trí tuệ kinh doanh của Lâm Nhược Khê, quả quyết là không dám khinh thường tâm cơ của người phụ nữ trước mắt

Nội tâm một trận chua xót - Dương Thần ơi Dương Thần, vợ của anh khó

đôi phó hơn anh nhiều - Đường Uyên nghĩ

Nhưng dù sao cũng là quá quen cao ngạo, Đường Uyên mặt không đổi sắc cười nói:

- Đã như vậy, lần sau tính đi

Đường Uyên đang muốn nói lời từ biệt, lại không ngờ, Lâm Nhược Khê lập tức lại nói:

- Tuy rằng phải ở cùng anh ta, nhưng trà sáng có thể uống

Trong nhất thời đột nhiên thay đổi, lại khiến Đường Uyên chỉ có thể khó xử không nói được gì

Hơn mười phút sau, hai người mặt đối mặt ngồi ở trên lầu một cửa tiệm trà sáng Quảng Đông gần trường trung học, tuy rằng hai người đều đã ăn sáng, nhưng đơn giản gọi chút ăn vặt và nước trà, vẫn là khá thích ý

Lâm Nhược Khê nhấp ngụm trà, đôi mày xanh đen nhướn nhẹ, bởi vì có chút đặc, buông chén trà, ngẩng đầu cẩn thận nhìn sắc mặt Đường Uyên,

- Nghe nói trước kia sức khỏe không tốt, giờ thế nào?

Đường Uyên mỉm cười nói:

- Cảm ơn đã quan tâm, hiện tại đã khôi phục

- Không cần cảm ơn tôi, tôi đâu làm gì, chỉ là hỏi thăm mà, người phải cảm ơn, là ông xã tôi

Lâm Nhược Khê nói

Đường Uyên không tiếng động cười gật gật đầu, trong lòng thì có chút bức mình, Lâm Nhược Khê lời nói nghe rất khách khí, nhưng lại vạch rõ thân phận thế kia

Nếu là tình nhân giúp chữa bệnh, đương nhiên theo lý thường phải làm, còn nếu là người không quen thân, lại cứu mình, đương nhiên phải cảm tạ rồi, mà người này, không quan hệ gì với mình, lại là chồng của người ta

Hơn nữa, với tính tình Lâm Nhược Khê, thoải mái gọi “ông xã” như vậy, khiến Đường Uyên cảm thấy không được tự nhiên

Nhưng Đường Uyên cũng không phải người dễ chọc, nếu Lâm Nhược Khê đã đưa dao ra, cũng liền đáp trả:

- Ông xã cô cũng không thể tùy tiện nói tiếng cảm ơn là có thể xong việc đâu, anh ta rất tinh ranh, không đủ lợi ích đâu có dễ dàng cứu người, cô phải quản giáo anh ta nghiêm vào, tránh cho bệnh nhân nữ như tôi được anh ta cứu một lần, thì cả đời phải trả cái ân này cũng không hết

Lâm Nhược Khê trong ánh mắt ngấn nước ánh lên hàn quang, trong lòng nghĩ rằng Dương Thần chắc đã làm gì đó với Đường Uyên, đúng là kẻ lừa đảo đáng giận, trước khi đi còn làm bộ dáng rất trong sạch

Một sự uất ức bất đắc dĩ mãnh mẽ xuất hiện, nhưng năng lực khống chế cảm xúc trước người ngoài của cô rất mạnh, cũng không hề biểu hiện gì ra ngoài, tiếp tục thản nhiên nói:

- Tôi chưa nghĩ qua phải đi quản giáo anh ta, tôi là vợ anh ta, cũng không

phải mẹ anh ta, tôi nghĩ, không cần bao lâu, anh ta sẽ từ từ biết đủ, cô có thể yên tâm

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 727

Mũi Nhọn Băng

Sắc mặt Đường Uyển phức tạp mà cùng Lâm Nhược Khê nhìn nhau một lúc, cười thản nhiên,

- Rất vui khi thấy Lâm tổng có tự tin như vậy, như thế đương nhiên rất tốt.

Lâm Nhược Khê tựa như nói:

- Thực ra chị Đường không cần gọi em là Lâm tổng, con gái Đường Đường của chị sau này nếu lấy Viên Dã, như thế tương đương với chúng ta là thông gia rồi, đến lúc đó cứ gọi Lâm tổng Lâm tổng nhiều không thích hợp lắm, em nghĩ, bây giờ cứ gọi chị em đi, nhưng chỉ là hình như chị lớn hơn bọn em một bậc, như thế có bất lịch sự không?

Đôi tay của Đường Uyển dưới mặt bàn siết chặt, trong lòng không thoải mái.

Lời nói của Lâm Nhược Khê nghe thì nhã nhặn, nhưng rõ ràng nói đúng ra, chị là bề trên, đừng có cảm thấy trẻ thì quên mất vai vế của mình, có một số chuyện làm ra sau này có thể khó coi đây.

Đường Uyển cũng chưa xót khôn kể, bởi vì lời nói của Lâm Nhược Khê tuy bộc lộ tài năng nhưng cũng trúng vào chỗ hiểm của cô.

Quả thực, trước mắt, tình cảm của Đường Đường và Viên Dã sau một kiếp nạn sinh tử đã rất chắc chắn rồi, cô xác định sẽ làm mẹ vợ của Viên Dã, đến lúc đó tương đương là thông gia với nhà họ Dương.

Viên Dã là em họ Dương Thần, nếu như cô và Dương Thần có mối quan hệ đó, đó chẳng phải là không ra gì sao?

Miễn cưỡng nén xuống nỗi buồn phiền này, Đường Uyển thấp giọng nói:

- Sao có thể, thế thì chị gọi em là em Nhược Khê nhé, chị đây từ trước đến nay không quan tâm cái gì là luân lý vai vế cả, năm đó cả Yên Kinh chê cười chị, chị dùng phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm sinh con gái chị ra, đến bây giờ cũng đã từng này tuổi rồi, thêm nữa cũng không để ý.

Khóe miệng Lâm Nhược Khê kéo nhẹ một chút

- Đúng đấy, em cũng rất khâm phục suy nghĩ linh hoạt của chị Đường, sau này có thời gian đến nhà em chơi nhé, dù sao thì sau này cũng là thông gia, qua lại sớm chút cũng không sao mà. Ô, đúng rồi, mẹ chồng em cũng rất chú trọng bảo dưỡng nhưng không làm tốt như chị Đường đây, đến lúc ấy chị Đường có thể trao đổi với mẹ em, bề trên nhất định rất vui vẻ.

Nếu không phải Đường Uyển biết đây là toan tính của Lâm Nhược Khê thì sớm đã đập bàn giận dữ rồi khỏi đây.

Người phụ nữ này không hồ là núi băng khiến cho đôi thủ trên thương trường khiếp sợ, bề nổi chỉ là một góc của núi băng, còn đại đa số tảng băng vẫn còn đang chìm dưới biển.

Đừng có thấy cô ta bình thường rất ít xuất hiện trong các hoạt động, phát ngôn đều là do Mặc Thiện Ni và Lưu Minh Ngọc phụ trách, dường như không nói lời nào, nhưng thực sự động tay, từng câu từng câu một giầy vò người khác.

Nói qua nói lại, cô cùng mẹ Dương Thần Quách Tuyết Hoa là một bậc!

Sự tủi thân trong lòng Đường Uyển đã không có cách nào hình dung được, nhưng tất cả chỉ có thể nhẫn nhịn, bởi vì nếu như tức giận thì sẽ tương đương với lời nói của Lâm Nhược Khê.

Nếu như cô cãi nhau cùng Lâm Nhược Khê, Dương Thần sẽ nghĩ như nào? Lẽ nào sẽ vì mình cô mà ly hôn với Lâm Nhược Khê? Điều đó là không có khả năng, dù gì Lâm Nhược Khê cũng chỉ nói mấy lời nghe có vẻ khách sáo mà thôi, khả năng duy nhất chính là ...áp lực trong nhà, không dám tiếp cận cô quá nhiều.

Lâm Nhược Khê xem thấy không chênh lệch lắm, rút hai tờ một trăm tệ từ trong ví ra để trên mặt bàn, đứng lên nói:

- Em còn phải đi chợ mua đồ ăn, khó lắm mới ở nhà cùng ông xã, còn muốn thể hiện một chút nên không ngồi lâu được, lần uống trà này em mời nhé, tuy biết chị Đường sẽ không để ý chuyện tiền này, nhưng dù gì cũng là tấm lòng của bề dưới.

Nói xong, Lâm Nhược Khê cười tao nhã, xoay người xuống lầu.

Đường Uyển nhìn hai tờ một trăm tệ trên bàn, nghiêng răng, viền mắt ướm át, lầm bầm nói:

- Điều là do cái tên chết tiệt Dương Thần, lấy đứa nào không lấy lại đi lấy một đứa khó đối phó như vậy, tức chết mất thôi!

Mà Lâm Nhược Khê đi xuống dưới lầu, sau khi trấn tĩnh trở về xe, đóng cửa xe, thở phào một hơi.

Vỗ vỗ ngực, Lâm Nhược Khê cảm thấy yếu ớt, vừa mới cùng Đường Uyển đấu khí thế cũng không phải những lời nói ung dung, nhưng cũng may cuối cùng cũng không thua.

Khởi động xe, Lâm Nhược Khê vẫn cảm thấy hơi có lỗi với Đường Uyển, dù sao cô và chị ta ngoại trừ tình cảm của Dương Thần ra thì vẫn là bạn tốt.

Nhưng nghĩ đến Đường Uyển và Dương thần có mối quan hệ kia, Lâm Nhược Khê liền lắc lắc đầu, gạt đi tình cảm ấy náy, cười tự giễu

- Thôi đi, vốn dĩ không phải người phụ nữ có lòng dạ Bồ Tát, chuyện xấu làm rồi thì làm đi, âm hiểm độc ác các kiểu cũng không phải là lần đầu tiên, nếu đã không quản được người đàn ông kia, thì để phụ nữ cách xa một chút, lúc nào cũng có thể mà.

Nghĩ nghĩ, Lâm Nhược Khê lái xe, liền đi về phía siêu thị lớn trên đường

về nhà.

Tuy muốn mua đồ ăn, nhưng Lâm Nhược Khê cũng không muốn vào chợ mà chọn một siêu thị cao cấp.

Dù gì thì mùi vị và vệ sinh của thức ăn trong chợ không phải cô có khả năng dễ dàng chấp nhận được, hơn nữa bị một đám người nhìn chăm chăm, thì cả người cũng sẽ không tự nhiên, tương đối mà nói, trong siêu thị thoải mái hơn.

Đợi đến khi mua xong hai túi đồ ăn về nhà thì cũng đã mười giờ rồi, dù sao cũng là phụ nữ, hễ đi siêu thị là lại lãng phí rất nhiều thời gian.

Dương Thần đang ngồi trong phòng khách xem phim Hàn cùng Quách Tuyết Hoa, tuy không phải nội dung hấp thích, nhưng nếu đã nói với Lâm Nhược Khê ở nhà nghỉ ngơi một ngày, thì tận dụng hết khả năng khiến mẹ hân vui lòng.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trở về nhà, Dương Thần hiểu ra, cười nói:

- Nhược Khê cưng, lẽ nào cơm trưa hôm nay em nấu?

Lâm Nhược Khê xấu hổ gật gật đầu

- Yên tâm đi, em đã học được rất nhiều, có thể mà.

Dương Thần trêu chọc:

- Khăng định chưa quên chứ?

Lâm Nhược Khê cho là Dương Thần không tin mình, hơi sốt ruột nói:

- Thực sự là có thể mà, anh không tin cứ hỏi mẹ và vú Vương!

Quách Tuyết Hoa bên cạnh đánh vào tay Dương Thần, cười mắng:

- Được rồi, Dương Thần con đừng bắt nạt Nhược Khê nữa, con bé này tính tình thuần khiết con không biết sao? Nhược Khê, con vào cùng vú Vương đi, một mình con thì làm không xuể đâu.

Lâm Nhược Khê vui vẻ đồng ý, cầm túi chạy vào bếp.

Dương Thần nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của vợ, rã rời cảm thán, nói thật hẳn cũng không biết phụ nữ như Lâm Nhược Khê có được coi là thuần khiết không, từ việc làm ăn mà nói thì chính là sự thuần khiết quá! Rất nhiều lúc EQ của cô không cao, chủ ý của cô không xấu, nhưng lời nói thường làm tổn thương người khác. Có lẽ, lúc cô không chịu thua, sẽ biến thành lực sát thương cực mạnh

Quách Tuyết Hoa nhìn Dương Thần đang suy tư gì đó, cười vỗ vỗ vai của Dương Thần, nói:

- Mặc kệ ý nghĩ của Nhược Khê là gì, con bé tính nguyện chân thành đối với con như thế, con cũng nên chân thành đối đãi hết thủy, không phải sao?

- A.

Dương Thần cười khẽ, chấp nhận gật đầu.

Khoảng hai tiếng sau, một bàn đồ ăn trưa phong phú thực sự được nấu ra, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Lâm Nhược Khê đi hai cái gang tay cách nhiệt

bưng một đĩa đồ ăn đi ra, Dương Thần vẫn chưa ăn, trong lòng vô cùng âm ập.

Hôm qua vú Vương còn thấy đôi vợ chồng trẻ không vui mà mỗi người một nơi, hôm nay lại hòa thuận như vậy, rất là vui sướng, còn chạy tới hầm rượu lấy một chai rượu vang Bordeaux quý ra bốn người cùng uống.

Muốn nói đến rượu mà Lâm Nhược Khê có cũng không ít so với xe của cô, nhưng thường ngày cả nhà ăn cơm cũng không có thói quen uống rượu, cũng rất ít hưởng thụ rượu ngon nổi tiếng thế này, cũng là người khác tặng cho cô, cứ như chim tha mồi về tổ cất giữ, cô cũng không nhớ ra.

Trên bàn ăn, dễ dàng nhận thấy Lâm Nhược Khê không yên lòng, cô không để ý ăn bao nhiêu, thỉnh thoảng lấy một chút đồ ăn gấp vào trong bát của Dương Thần.

Khẩu vị của Dương Thần cũng lớn, đồ ăn đến đâu không cự tuyệt, ăn ngẫu nhiên, tuy có vài món ăn, so với vú Vương làm còn kém xa nhưng Dương Thần cũng biết lúc này nên cố vũ nhiều hơn, ra sức ăn.

Hai bậc trưởng bối nhìn dáng vẻ của hai đứa, nhìn nhau cười không nói gì.

Sau khi cơm no rượu say, dưới tác dụng của rượu, hai má của Lâm Nhược Khê nhuộm một màu đỏ, nếu như không phải mấy ngày trước cô ý giầy vò Dương Thần, đã vài lần làm vợ nhỏ, cô thực sự vẫn không quen động tác quan tâm chăm sóc thế này.

Dọn dẹp bàn ăn, sau khi giúp vú Vương dọn dẹp xong phòng bếp, Lâm Nhược Khê cởi tạp dề, lấy dưa hấu đã mua từ trong tủ lạnh ra, bỏ dưa cho vào đĩa, bưng ra giữa phòng khách, muốn cho Dương Thần ăn trái cây sau bữa ăn, có thể nghĩ đến cái mức này, Lâm Nhược Khê cảm thấy cô cũng tiến bộ rất nhiều rồi.

Nhưng mà, vừa đến phòng khách, Lâm Nhược Khê không thấy bóng dáng Dương Thần đâu.

Lẽ nào lại chạy đi tìm người phụ nữ khác rồi? Lâm Nhược Khê nhíu mi, đứng trong phòng khách, trong lòng hơi khó chịu.

Quách Tuyết Hoa từ sofa đứng lên, vừa cười vừa lắc đầu nói:

- Con bé ngốc này, nghĩ linh tinh cái gì đấy, Dương Thần ở bên ngoài phơi nắng kia, hôm nay thời tiết khô mát, con ra ngoài cùng nó đi.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới phản ứng lại, thầm nói mình đúng là có bệnh đa nghi, nhưng có chút mừng thầm, xấu hổ cúi đầu, bưng dưa hấu đi ra ngoài cửa.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương đều uống rượu, sau khi vào cái độ tuổi này thì không còn sức lực, hai người đều biết bọn trẻ đều cần yên tĩnh bên nhau, vì thế nói chuyện rồi lên lầu ngủ trưa.

Bên ngoài phòng, đang là gió mát rười rượi, ánh nắng rực rỡ.

Dương Thần nửa nằm trên một cái ghế trúc rộng, nhắm mắt, thả lỏng toàn

thân, hưởng thụ một buổi trưa hiếm có.

Một ngày như thế này, hóa ra sau khi bản thân trở về từ cái quốc gia đó, ánh nắng nhàn nhạt, gió ấm áp, không còn nhìn thấy máu tanh, không còn nhìn thấy hắc ám, nhưng hết lần này đến lần khác ít có cơ hội thể nghiệm.

Lâm Nhược Khê bước nhẹ nhàng, hơi rón ra rón rén, dường như không dám quá lớn tiếng quấy rầy Dương Thần nghỉ ngơi, nhưng bụng đói cũng không dễ đi vòng vèo, vì thế chậm rãi đi tới bên cạnh Dương Thần, thấp giọng hỏi:

- Ông xã, ăn dưa hấu không?

Dương Thần ngửi thấy mùi hoa nhài thơm ngát, mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn người đẹp bên cạnh,

- Em muốn đút cho anh à?

Lâm Nhược Khê trầm nghĩ, đối xử tốt với anh một chút, lại được voi đòi tiên, thôi đi, ai khiến mình đuối lý nhiều chứ, Lâm Nhược Khê phồng miệng, lấy tấm xiên một miếng dưa đến bên miệng Dương Thần.

- A...Ừ

Dương Thần ăn rồi nhai không nói gì.

Lâm Nhược Khê lo lắng hỏi:

- Có ngọt không? Có phải còn sớm dưa hấu vẫn chưa chín, em cũng không biết chọn, nhìn thấy đất thì chọn thôi.

Dương Thần lắc đầu, chớp chớp mắt:

- Cho dù là dưa không chín, bà xã đút cho anh ăn thì cũng ngọt.

- Ba hoa

Lâm Nhược Khê vui mừng, xem ra mình làm thế này cũng có tác dụng, Dương Thần cũng không giống như hôm qua đối với cô có cảm giác xa cách.

Dương Thần nhìn kiều lan xinh đẹp trước mặt, tóc của cô nhẹ nhảy múa trong gió, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng bình tĩnh, hẳn thực sự vẫn chưa từng thể nghiệm như thế, một người phụ nữ mang đến sự an toàn cho hắn.

Không tự kìm hãm được, Dương Thần vẫy vẫy tay với Lâm Nhược Khê,

- Ngoan, Nhược Khê bảo bối, tiến vào lòng anh nào.

Tay Lâm Nhược Khê cầm đĩa run lên, cũng may không rơi xuống đất, nghe được câu nói của Dương Thần, trái tim nhỏ bé của cô đập nhanh, hơi ngọ ngoạy.

Đây chính là lộ thiên bên ngoài phòng nha, nếu như cô ở trong phòng, bị hắn ôm thì cũng thôi, nhờ may ngoài cửa có người đi qua, hẳn ta lại muốn cô làm chuyện kia thì làm sao đây?

Đột nhiên, trong đầu Lâm Nhược Khê lóe lên những lời mà Trình Tú nói với cô sáng nay, đúng rồi, cô không phải vừa hay dùng cách mà Trình Tú nói sao?

Chỉ là...Không biết cô có thể không nữa...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 728

Sẽ Không Nóng Rực Như Lửa Đốt

Dương Thần nhìn thấy Lâm Nhược Khê đứng đó như đang do dự chuyện gì, làm như không có gì, khẽ cười một tiếng:

- Có chuyện gì mà phải suy nghĩ nhiều thế, muốn thì muốn, không muốn thì thôi vậy, làm như anh sẽ vì thế mà giận em sao?

Lâm Nhược Khê tiến thoái lưỡng nan, trong tình thế hiện giờ, cô không muốn Dương Thần biết cô đang muốn tránh né hắn, nhưng mà giữa ban ngày mà được người đàn ông ôm ấp như thế, cô quả là da mặt dày.

Cuối cùng, Lâm Nhược Khê khẽ cắn chặt răng, lặng lẽ cúi người xuống, đặt mâm trái cây xuống cạnh bồn hoa, sau đó mặt đối mặt với Dương Thần, dung nhan tựa như đào lý.

Dương Thần bất lực, như thế thì có vẻ như là không có được câu trả lời rồi, cô ấy sao thế nhỉ?

Đột nhiên, đôi mắt bông nước của Lâm Nhược Khê lai láng như chực trào hết ra ngoài.

Kiều hoa chiếu nước, nhược liễu phù phong, cũng chỉ là như thế...

Đó chính là một phần “sắc” của cô thể làm mê hoặc người khác, Lâm Nhược Khê khẽ lắc lư bờ vai trắng nõn cùng vòng eo mảnh mai, đuôi váy màu tím nhẹ nhàng đung đưa, lộ rõ sự ngượng ngùng của một thiếu nữ.

Chu môi, giọng nói lả lướt thật rồi lòng người, Lâm Nhược Khê nhẹ giọng nói:

- Ưm...ông xã...ở bên ngoài như thế không được đâu...

Giọng nói dịu dàng lả lướt thế, đã kéo Dương Thần từ tâm trí lơ lửng đến hồn xiêu phách lạc!

Dương Thần mở to mắt, dùng sức vuốt vuốt mặt mình để xác định không phải là mơ, nói không nên lời.

Trời ạ! Mình đã thấy được gì, nghe được cái gì thế này?

Vừa rồi Lâm Nhược Khê làm nũng với chính mình sao?

Trái lại Lâm Nhược Khê nói xong làm xong những chuyện này, thật muốn đâm đầu vào đồng đậu hũ chết cho xong!

Sao mình lại ngu đến thế, sao lại nghe lời con bé Trinh Tú kia chứ, lại học theo thói điệu đà của các cô bé trong phim Hàn Quốc?

Nhìn lại Dương Thần đã không còn nhìn mình với vẻ mặt kinh ngạc, mặt Lâm Nhược Khê đã đỏ như quả táo rồi!

- Hum...hum...hum hahaha!

Dương Thần ngậm chặt miệng, hắn cố nhịn, nhưng không thể, được một

lúc, cuối cùng hắn đã phá ra cười!

Nghiêng trước ngả sau, không ngừng đập vào chân, cười đến chảy cả nước mắt!

- Ha ha!! Haha...Nhược Khê thân mến. Em...Em...Em chọc anh đến chết mất! Ha ha...còn dùng giọng nói điệu đà nữa kìa...Hum Hum...ha ha.

Nhìn cảnh Dương Thần cười từ trên ghế ngã xuống dưới đất, Lâm Nhược Khê từ ngượng ngùng sang giận dữ, dậm chân một cái thật mạnh, song vẫn không tài nào nổi giận được, càng không thể lấy lại dáng vẻ điềm tĩnh ngày thường, có vẻ như muốn khóc, giọng chống đối:

- Anh...anh không được cười! Không được cười!! Dương Thần anh có nghe thấy không!

Dương Thần cười đến nổi thở hồng hộc, miễn cưỡng không chế cảm xúc của mình, ôm chặt bụng, nhướn mày nói:

- Từ đâu mà em học được cái chiêu này vậy, xem phim Hàn Quốc đấy à? Sao không kêu một tiếng “Oppa”, như thế sẽ giống hơn đấy?

Lâm Nhược Khê thật muốn chui xuống đất mà trốn, nhưng đã như thế rồi, cực chẳng đã, cô tức giận nói:

- Thôi đi, em không chấp nhận anh, anh muốn cười thì cười đi, coi như em chuộc lỗi vì đã làm anh không vui, dù sao thì cũng chẳng có lần sau đâu.

- Như thế không được.

Dương Thần lắc đầu, nắm lấy tay Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê phát hiện bàn tay mình đang nằm trong bàn tay to lớn ấm áp của Dương Thần, cảm thấy có chút hoảng sợ.

Dương Thần thu lại nụ cười, điềm tĩnh nói:

- Xin lỗi, thật ra anh không nên cười em, thật tình em cũng vì không muốn anh buồn mà thôi. Nhưng mà...Thành thật mà nói, dáng vẻ nũng nịu của em thật đáng yêu.

Một làn gió nhẹ nhàng thổi qua gương mặt Lâm Nhược Khê, lời nói của đàn ông làm cho lòng cô tê dại.

Lâm Nhược Khê cắn nhẹ môi, không dám nhìn vào đôi mắt của Dương Thần, cúi thấp đầu, nhưng vẫn cảm thấy một nụ cười mãn nguyện ẩn hiện trên gương mặt ấy.

Đó là một nét dịu dàng, giống như một đóa sen kiêu hãnh không sợ gió sương.

Hai người nín lặng một lúc, Dương Thần mới nhẹ giọng nói:

- Để anh ôm em một lúc, nếu như có ai đi qua, anh sẽ là người đầu tiên biết được, sẽ không làm em khó xử đâu, được không?

Lần này Lâm Nhược Khê không phản ứng gì nữa, mà khẽ gật đầu.

Dương Thần vui mừng, anh vòng tay qua thân hình mảnh dẻ, ôm chặt vào lòng mình.

Vì chiếc ghế nằm khá dài và rộng, cho nên để Lâm Nhược Khê nằm trên

thân mình, đầu tựa trước ngực, cũng là tốt thôi.

Lâm Nhược Khê có phần thận trọng, không dám động đây, tuy rằng cả hai đã có không ít lần thân mật trước kia, nhưng tình huống như thế quả là lần đầu, mùi hương nhẹ nhàng sau ánh nắng mặt trời của người đàn ông, không rõ là giống thứ gì, nhưng vẫn rất hấp dẫn.

Một tay Dương Thần quàng qua vai của vợ, tay kia vịn nhẹ qua eo, không sờ soạn lung tung, chỉ để như thế mà thôi.

Dưới ánh nắng ấm áp, hai người đang nằm như thể hai vợ chồng đang đi vào giấc ngủ.

Lâm Nhược Khê nghĩ rằng Dương Thần sẽ làm vậy, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng sau một lúc, Dương Thần vẫn không có động tĩnh gì.

Trong lòng không rõ là vui hay buồn, chỉ cảm thấy không thoải mái, chỉ là anh ta không giống với người đàn ông mà cô biết.

Lâm Nhược Khê ngẩng nhẹ đầu, nhìn vào gương mặt gần như đã kề sát bên cạnh, thì phát hiện, Dương Thần đang lim dim nhắm mắt gần như đi vào giấc ngủ.

Đúng vào lúc Lâm Nhược Khê đang lặng lẽ ngắm nhìn, khóe miệng Dương Thần chợt lộ ra một nụ cười, nhắm chặt mắt, nhẹ giọng nói:

- Không lẽ nhận ra chồng em đẹp trai, nhìn mê mẩn vậy sao?

Lâm Nhược Khê liếc hắt một cái, không nói gì.

Dương Thần khẽ vỗ vào vai của Lâm Nhược Khê, tựa như đang ru người yêu vào giấc ngủ, miệng chỉ thốt ra những lời nhẹ tênh:

- Nhược Khê, em biết không, anh vẫn một mực nghĩ rằng, cuộc sống hôn nhân rất đơn giản, hai người sống chung với nhau, lâu lâu đi dạo phố, sắm một ít vật dụng trong gia đình, sắm một ít muối, đường, tiêu...Thỉnh thoảng đi xem phim, đi nghe hòa nhạc, cho dù có ngủ quên cũng không vấn đề gì. Thỉnh thoảng đi nghỉ mát, đi bộ, leo núi, câu cá, du lịch, tay trong tay, đi đến những nơi chưa từng đến.

Tình cảm vợ chồng, sẽ không là nóng rực như lửa đốt, mà nên là ấm áp, cũng có thể là mát mẻ, thoải mái là được rồi.

Cũng giống như bây giờ, trong thời tiết trong xanh này, có gió, dưới ánh nắng mặt trời, ôm chặt người mình yêu ngủ một giấc trưa yên ả, không cần phải làm gì thân mật cả, chỉ cần ôm nhau, đơn giản như vậy thôi là tốt rồi.

Lời nói của người đàn ông đang văng vẳng bên tai của Lâm Nhược Khê, cô khẽ chớp mắt, tỏ vẻ nghi ngờ nói:

- Chỉ đơn giản thế, như vậy có thể sao?

- Ừ.

Dương Thần nói:

- Đối với anh, thật tình không cần em phải làm gì cho anh cả, không lẽ em cho rằng anh đang mê mẩn thân thể em sao? Anh đâu phải như là cậu nam sinh mới tập yêu, càng không phải là một người đàn ông chưa từng gần gũi

phụ nữ, cho dù một phụ nữ có đẹp đến đâu đi chăng nữa, không lẽ anh không không chế được mình sao?

Từ trước đến nay anh chỉ hy vọng em thay đổi, không phải là em đối xử với anh như thế nào, mà là đối xử với chính em như thế nào.

Đừng làm cho bản thân mình mệt mỏi như vậy, đừng tạo áp lực cho bản thân nhiều quá, đừng nghĩ rằng thua một lần là thua tất cả.

Với anh, cho dù là em hiện tại, sau này, hay là tương lai, em có đối xử lạnh nhạt với anh cũng không sao, anh không phải vì thân xác em mà kết hôn với em.

Như thế, anh càng hy vọng, buổi sáng thức dậy, xuống lầu anh mong nhận được lời chào từ em, chứ không phải là buổi ăn sáng vội vã và đi làm. Ăn xong cơm tối, được nhìn thấy em quây quần bên mẹ xem ti vi, chứ không phải lủi thủi vào phòng làm việc một mình. Mỗi năm hy vọng em đi nghỉ mát cũng bạn bè chứ không phải lúc nào cũng nghĩ đến công việc.

Chỉ cần cho anh cảm thấy, à... Vợ của anh, lấy anh em sẽ được hạnh phúc, thì đối với người chồng này không còn gì phải hối tiếc nữa.

Lâm Nhược Khê ngậy người lắng nghe, từ lúc nào không hay, khóe mắt cô đã đọng đầy nước.

Dương Thần vuốt tóc cô, hít một hơi rồi nói:

- Cho nên, em muốn anh vui, đương nhiên là anh vui rồi, nhưng em cũng đừng nên ép mình làm những chuyện khó khăn, tương đối là được rồi, anh đâu phải là các cụ ông thời phong kiến mà khó phục vụ đến thế.

Trong lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy thật hạnh phúc, khuôn mặt dụi vào ngực Dương Thần, ấp úng nói:

- Anh vốn là thế, nếu không ở đâu ra nhiều dì như vậy...

Nghe được lời này, Dương Thần giả vờ bị điếc, nhép miệng, cui đầu, làm bộ như đã ngủ...

Lâm Nhược Khê cũng không vạch trần mánh khóe này, mà đồng thời nhắm đôi mắt xinh đẹp lại, mãn nguyện ở trong lòng người đàn ông ngủ say đi.

Thời khắc này, những phiền não trong đầu tạm thời quên hết.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 729

Sứ Mệnh Chân Chính

Một quảng trường buôn bán loại nhỏ ở ngoại ô thành phố Trung Hải, với các thành phần hỗn tạp lẫn lộn, khói bụi ồn ào náo động.

Ở giữa hai tòa nhà kiến trúc khá cổ xưa, một con hẻm nhỏ âm u lạnh lẽo, mà còn mấy cái thùng rác tỏa ra mùi vị khác thường, chỉ có vài con mèo hoang ở đó moi móc những thức ăn đã bốc mùi hôi thối.

Một ông chủ quán nhỏ gần đó mặc bộ đồ dính dầu mỡ đi vào trong hẻm, hai tay xách hai túi rác nylon màu đen, tiện tay ném vào gần chỗ thùng rác, lại không ném vào trong.

Ông chủ quán cũng không nhìn đường, vừa muốn quay lại, nhưng bị thứ gì đó vướng vào chân.

- Ôi!

Ông chủ la lớn một tiếng, thật may không bị ngã, quay đầu lại nhìn, mà lại là một nữ ăn mày, mặt mày đen đúa, quần áo trên người cũng không bằng tấm chăn rách, đang ngồi trong góc của con hẻm, run bần bật.

Ông chủ mập bực mình, mắng một câu “tên ăn mày thối”, cũng không thèm nói nhiều, nghênh ngang bước đi.

Nữ ăn mày ngồi xồm đơ sau khi ông chủ mập đi rồi mới bật khóc thút thít...

Nữ ăn mày này, chính là La Thúy San từ dưới vòm cầu bước ra.

La Thúy San không chết được, mà cũng không còn cái can đảm “tự sát”.

Nhưng bị hành hạ thế này, bà ta cũng không biết đối mặt thế nào với người trong gia đình, đối mặt với cấp dưới, thậm chí bà ta nên liên hệ với ai cũng không biết.

Nếu để cho người quen, nhìn thấy bộ dạng như vậy của mình, còn mặt mũi gì để sống nữa?

Hơn nữa, bà ta cũng là quan chức cao đã từng lên truyền hình, nếu dân chúng nhận ra bà ta? Chẳng phải là còn đau khổ hơn cái chết?

Dẫn vật trong lòng, La Thúy San phải phiêu bạt đến tình cảnh này, trốn trong một ngõ nhỏ không người, ngõ ngàng không biết phải làm sao.

Lúc này, ngoài ngõ lại có một bóng người khập khiễng đi vào.

La Thúy San đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt dơ bẩn đầy vẻ giận dữ, với cặp mắt nổi lên những tơ máu, lộ vẻ ngượng ngùng nóng giận nói:

- Người đến làm gì?

Tên què với vẻ mặt nhàm chán, thờ dãi nói:

- Trời, bà tưởng tôi muốn đến đây à, ở gần đây thì tiện vào ăn xin, chẳng

lẽ tôi lại vòng đường xa?

La Thúy San hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, giả vờ cái gì cũng không nhìn thấy.

Tên què nổi lên một nụ cười nham hiểm, từ túi vải rách sau lưng, lấy ra hai miếng bánh nướng đã nguội, lại lấy ra một chai nước không có nhãn hiệu, ngồi cạnh La Thúy San, cứ thế mà ăn bánh nướng, xem như là cơm trưa.

Vì bánh nướng này là cái trắng khô, mới lấy ra khỏi bao, mùi vị liền tản ra, hương vị rất nồng nặc.

La Thúy San không hề ăn bánh bao mà tên què đưa cho, tối qua cũng không ăn thứ gì, lại bị giày vò cả đêm, cho đến chiều bây giờ, bụng kêu ục ục, toàn thân không còn chút sức lực.

Kim không nổi, La Thúy San nuốt nước miếng, nhưng sự kiêu ngạo của bà ta, lại không cho phép bà ta xin tên què cho ăn, càng sẽ không đi xin ăn!

- Ấy da, sao lại là mùi cái trắng khô.

Tên què đột nhiên hồi tiếc một lúc, quay đầu nói với La Thúy San:

- Đây, tôi không thích ăn bánh nướng với vị cái trắng khô cho lắm, còn dư một cái không muốn ăn nữa, hay là bà ăn đi, lãng phí không tốt.

La Thúy San hừ lạnh nói:

- Cút ra! Không cần người thương xót cho tôi!

Vẻ mặt của tên què bức dọc nói:

- Ai thương xót bà! Bà tưởng tôi rảnh không có gì làm à? Tôi là ăn mày, trên đời này còn có người cần ăn mày thương xót? Bà cũng quá xem trọng tôi rồi đó, tôi chẳng qua là không muốn lãng phí thức ăn, bà nghĩ nhiều quá làm gì!? Được được, bà không ăn thì bỏ đi, tôi vứt vào thùng rác cho mèo ăn!

La Thúy San thấy tên què sắp đứng dậy ném cái bánh nướng, không kim nổi kéo chân tên què lại, cúi đầu nói:

- Một tên ăn mày còn lãng phí thức ăn, thật không biết xấu hổ, đưa đây!

Trong mắt tên què hiện lên một tia khinh thường, nhưng vẫn làm bộ như không có gì nói:

- Ủ, cho bà nè, ăn rồi thì nhớ lấy, nợ tôi một cái bánh nướng! Tôi không thích cái trắng khô, tôi muốn hạt mè!

- Không đòi hỏi nhiều, một cái bánh nướng cứ như hay ho lắm ấy.

La Thúy San lấy cái bánh qua, vẫn không quên chê bai một câu.

Cuối cùng cũng có thức ăn, La Thúy San ăn như hổ đói. Đó là bởi vì từ lúc sinh ra cho đến nay lần đầu tiên bà ta mới được ăn chiếc bánh nướng ngon đến thế!

Nhưng vì nuốt vội quá, đến khi bị nghẹn đến cổ họng, không thể nuốt xuống được nữa!

- Xem bà kia, làm gì mà ăn vội thế chứ.

Tên què đẩy ly nước tới trước mặt La thúy San, nói:

- Uống đi, ly nước này tôi chưa đựng đến, bà đừng sợ dơ.

Đến lúc này La Thúy San cũng không còn nghĩ được gì nữa, bà ta cầm ly nước nốc một hơi, nuốt hết xuống lại tiếp tục nhai.

Tên què ngồi đối diện La Thúy San, lặng lẽ mỉm cười nhìn bà ta ăn hết chiếc bánh, không nói lời nào.

La Thúy San thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn, một tên ăn mày độ tuổi chừng hai mươi, nếu như là quá khứ, thì cũng tồn tại bình thường như kiến cỏ mà thôi.

Nhưng giờ đây, tuy bà ta không thừa nhận, nhưng trong lòng bà ta biết tên ăn mày này đã hai lần cứu mạng sống của bà ta...

Tuy rằng anh ta tự tạo nghiệp chướng trên cơ thể mình, không thể nào rũ bỏ được.

Tại sao anh ta lại đối xử với chính mình như thế? La Thúy San ngờ vực, không hiểu sao, gương mặt thanh tú lại bản thủ, lại có chút bất an...

...

Yến Kinh, nhà họ Dương, trong phòng sách của Dương Công Minh.

Ngồi trên ghế thái sư, Dương Công Minh vừa gác một cuộc điện thoại, trên gương mặt là một nụ cười đầy vẻ đắc ý.

Yến Tam Nương đang đứng trước bàn sách, nhìn thấy vẻ mặt của ông lão, trên gương mặt đầy nếp nhăn đã hiện lên ý:

- Lão gia, lại muốn nhờ ông nói giúp cho đây?

- Còn có thể là chuyện gì nữa.

Dương Công Minh nói.

Yến Tam Nương cười gật đầu:

- Việc làm của cậu chủ Thần lân này, tuy nói rằng không phải vì quan chức Hoa Hạ mà ra tay, nhưng thực lực hiển nhiên khó mà làm cho quân đội không động lòng, chuyện này cũng không trách được.

Dương Công Minh đương nhiên cũng gật đầu.

Bởi vì Dương Thần chỉ trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, đã đem An Tại Hoán đang ở trong căn cứ Mỹ tại nước Philipine về nước, mà lính Mỹ không hề hay biết chuyện gì, đã kinh sợ cấp tốc rời khỏi khu vực Đông Nam Á, khiến cho áp lực của quân đội Hoa Hạ giảm thiểu đáng kể!

Đến nay, những tin tức trên mạng đều nhắm vào hải quân và quan chức, cho rằng các binh lính cuối cùng đã có thể thở phào vì đã đẩy địch ra khỏi đất nước.

Tình hình hiện giờ, là do binh lính chưa cập nhật thông tin, cho nên từ đó, trước giờ chỉ là Cục an ninh chiếu cố Dương Thần mà thôi, đồng thời cũng được binh lính và quan chức bắt đầu chiếu cố mật thiết.

Được biết đó là cháu đích tôn của Dương Công Minh thất lạc hai mươi mấy năm, nội bộ binh lính thật kích động. Dù gì thì nhà họ Dương có thể đại

diện cho phân nửa quân nhân Hoa Hạ rồi, cháu đích tôn của nhà họ Dương, hiển nhiên là oai phong.

Nhưng nếu như có thể chính thức gia nhập quân đội, thì lẽ nào lại không khiến cho quân đội của Hoa Hạ đứng trước thế giới có thể mặt đối mặt đánh nhau với lính Mỹ hay sao?

Tuy có rất nhiều tư liệu về Dương Thần, nhưng Cục an ninh sẽ không tiết lộ, nhưng bọn quan quân cũng không ngu gì, thu thập được một số tin tức từ nước ngoài, cũng có thể mò mẫm được một ít.

Vì tiếng tăm của Dương Thần như thế, cũng không muốn mất mặt vì bị từ chối, cho nên cả buổi sáng, có một số lãnh đạo cấp cao gọi điện thoại đến. Mục đích thực sự của họ là muốn Dương Công Minh lấy tư cách trưởng bối mà nói chuyện với Dương Thần, khuyên anh ta gia nhập doanh trại Hoa Hạ. Đương nhiên, những lý do lắt léo lay động lòng người là không thể thiếu.

- Lão gia, ngài có đi không?

Yến Tam Nương mỉm cười nói.

Dương Công Minh cười xòa nói:

- Tam Nương, đó không phải là vấn đề nói hay không nói, mà là vấn đề cái tên Dương Thần có chịu nghe hay không, nếu vậy thì không đi còn hơn, đỡ mất mặt lão già này.

Yến Tam Nương nói:

- Theo quy tắc “Hồng Mông” thì cậu chủ Thần tuy là huyết mạch của tứ đại gia tộc, không cần phải lảng tránh điều gì, nhưng cũng không thể can thiệp quá sâu vào chuyện hồng trần. Lão gia cũng là lo cậu chủ lỡ như vì chữ hiếu mà có xích mích gì với quan quân, và nhiều loạn tục thế, sẽ nhận được sự quả phạt của Hồng Mông.

Dương Công Minh thở dài:

- Hiều ta chỉ có thể là Tam Nương. Hồng Mông tuy nói rằng là vì bảo vệ căn cứ của Hoa Hạ, nhưng thực chất là muốn chứng tỏ sự tồn tại cho cả thế giới biết. Nói về sứ mệnh chân chính của họ, những thứ khác đều không quan trọng. Không phải vì Dương Thần là huyết mạch của Hoa Hạ mà đối xử đặc biệt đâu. Ta chỉ hi vọng sau này Dương Thần sẽ thay ta bảo đảm sự bình yên cho ba đời của nhà họ Dương. Ta già rồi, nhà họ Dương không thể cứ mãi dựa vào ta. Phá quân sẽ khó phục thiên hạ, Liệt Nhi tính khí lại không đủ khảng khái, nếu như bất đắc dĩ, cũng không thể có lỗi với Dương Thần mà công hiến nó. Dù gì thì huyết mạch của nhà họ Dương cũng quá đơn chiếc, so với sự phồn thịnh của ba họ còn lại, cũng không thể so sánh được.

Yến Tam Nương ưu tư nói:

- Gần đây, lão gia cảm thấy thời khắc sắp phải ra đi không còn xa nữa?

Dương Công Minh thất kinh, cười đau khổ:

- Những gì phải đến sẽ đến thôi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 730

Cởi Bỏ Quần Áo Hãy Nằm

Nghỉ ngơi ở nhà một ngày, ngày hôm sau Dương Thần đã không thất hứa với thuộc hạ của mình, ngoan ngoãn đến công ty làm việc.

Chỉ là lúc lái xe đến công ty, Dương Thần đã không nhìn được mà cười một mình.

Nguyên nhân cũng là vì lúc sáng nay xuống lầu, Lâm Nhược Khê đã ngượng ngùng đỏ mặt nói câu “chào buổi sáng” với mình, còn cố tạo ra một nụ cười mỉm nữa.

Đột nhiên Dương Thần cảm thấy mình giống như là một tên địa chủ thời xưa, còn biết huấn luyện vợ mình ngoan ngoãn chào hỏi mình.

Sau khi đến công ty, hai người Vương Khiết và Triệu Đằng đều đang đứng đợi, thấy Dương Thần rốt cục rồi cũng chịu đến công ty. Những việc quan trọng như thế, tuy rằng bọn họ có thể giải quyết, nhưng không có chữ ký của Giám đốc thì cũng khó mà thực thi được.

Dương Thần nhìn thấy một đồng tài liệu, khế nhũ mảy, không an tâm giúp đỡ chính mình, quả là có chút đau đầu, thật tình thì mình cũng không dễ tâm xem kỹ, làm ra vẻ một chút, lướt sơ qua, có thể hiểu ngay được.

Cho nên việc xem hết đồng hồ sơ này, cũng không tốn nhiều thời gian lắm.

Sửa đổi một số văn kiện quan trọng xong, Dương Thần hỏi:

- Buổi biểu diễn của Tuệ Lâm thế nào rồi?

- Giám đốc hãy yên tâm, hiện nay tiếng tăm của cô Tuệ Lâm không cần phải bàn nữa, không những các sân khấu trong nước sắp xếp ổn thỏa, mà đến Tiểu Cự Đán (công ty tổ chức biểu diễn) Đài Bắc cũng đặc biệt hủy bỏ một hợp đồng, để sắp xếp cho cô Tuệ Lâm một ngày. Nhưng buổi biểu diễn ở Trung Hải thì phải dời đến tháng sau, hành trình đã kín mít rồi, tháng này còn phải phát hành một số nhạc tiếng Anh, để mở rộng ra thị trường Châu Âu, cũng hơi bận một chút.

Vương Khiết nói.

Dương Thần vỗ vỗ trán, không biết cái cô Tuệ Lâm này có ứng phó được hay không, sức khỏe thì không cần phải lo, nội lực cũng ổn định, chỉ sợ rằng cô ấy một mình đi đi lại lại sẽ cảm thấy cô đơn, xem ra phải bỏ chút thời gian gọi điện hoặc đến thăm cô ta một chút.

Tiếp đến, Dương Thần lại phải gặp vài khách hàng của một số công ty khác, bàn về vấn đề tài trợ quảng cáo. Bởi vì tháng sáu này có cuộc tranh cúp bóng đá Châu Âu thế giới, Ngọc Lôi đương nhiên là sẽ đi tranh tài.

Nhưng đáng tiếc là Dương Thần không mặn mà gì lắm với các môn thể thao, chỉ là đến một chút, tuy đã ký một số hợp đồng.

Nhưng thực chất với Dương Thần mà nói, thì các cuộc tranh tài thể thao chẳng khác nào cuộc chơi của đám con nít, chẳng qua chỉ là một trái banh thôi sao? Chỉ cần đá một phát, đừng nói là trong sân banh, chỉ cần banh không rách thì đá cả ra ngoài sân thì cũng đâu khó khăn gì.

Gần đến trưa, điện thoại đột nhiên rung lên, đúng là Lâm Nhược Khê gọi đến.

Từ khi hai vợ chồng cùng ngủ giấc trưa hôm qua, tình cảm đã thân mật hơn nhiều, cảm giác dựa dẫm vào nhau thật ngọt ngào, Dương Thần rất vui vẻ bất máy:

- Bà xã, em nhớ anh rồi sao, lại muốn ngủ trong lòng anh à? Nếu muốn như thế thì hôm nay nhất định anh sẽ cởi bỏ quần áo thì em mới được nằm lên đây.

Lâm Nhược Khê ở đầu dây bên kia có chút ngượng ngùng, cô ấy nhất định là nghe được vẻ bông đùa trong lời nói của Dương Thần, nguyên nhân là vì hôm qua mình ngủ ngon quá, làm cho nước dãi chảy ướt cả áo của Dương Thần, thật ngại quá.

- Em...em không cần đâu.

Lâm Nhược Khê vội đáp.

- Em muốn anh đi cùng em một lát.

Dương Thần sững sốt:

- Ăn cơm trưa?

- Ày...ăn cơm là chuyện thứ yếu, cái chính là em muốn đến cô nhi viện, nhưng một mình không đi được, cho nên...

Dương Thần vỗ trán, đúng rồi, hôm nay là ngày Quốc tế thiếu nhi, mà Lâm Nhược Khê rất yêu thích trẻ con, đương nhiên là sẽ đi phát quà cho bọn trẻ.

Không cần suy nghĩ, Dương Thần đồng ý ngay, lập tức phóng ngay đến Quốc Tế Ngọc Lô, chạy ngay lên lầu, đến phòng làm việc của Lâm Nhược Khê, gõ cửa.

Không đợi Dương Thần tự mở cửa đi vào, cửa từ bên trong đã mở ra, nhưng người phụ nữ xuất hiện trước mặt đã khiến Dương Thần hết sức kinh ngạc.

- Hồng Yến?

Trước mặt một cô gái đầy đặn với chiếc váy voan màu nâu nhạt, eo thắt một sợi đai mảnh màu đen, tóc tơ cuốn lộn, gương mặt điểm lệ, đúng là Triệu Hồng Yến đã lâu ngày không gặp!

Lần trước từ biệt tại nhà Triệu Hồng Yến, hần nghĩ rằng sẽ không còn gặp lại cô, thật không ngờ cô lại xuất hiện trong phòng làm việc của Lâm Nhược Khê.

Triệu Hồng Yến ôm chặt một sổ tài liệu trong tay, cười:

- Chào Giám đốc Dương.

- Cô...

Dương Thần ngáp ngừng:

- Cô đến để trả tiền sao?

Triệu Hồng Yến hơi khựng người nhưng liền nói:

- Tiền tôi sẽ trả, nhưng hôm nay thì không.

Lúc này, giọng nói thanh khiết của Lâm Nhược Khê từ trong phòng vọng ra:

- Triệu Hồng Yến là trợ lý mới của em...

Trợ lý?

Dương Thần nhìn vào gương mặt đắc ý của Triệu Hồng Yến, Lâm Nhược Khê đúng là nói một đằng làm một nẻo, trước kia cô từng khẳng định sẽ kiếm một người mà cô tin tưởng để làm trợ lý, vậy mà bây giờ lại tuyển cô Triệu Hồng Yến, đến đây thì cũng không có gì để chứng minh nữa, biết rõ gốc rễ rồi.

- Cửa hàng thực phẩm viên của nhà cô còn mở không?

Dương Thần tò mò.

Triệu Hồng Yến quay đầu nhìn Lâm Nhược Khê đang tìm đọc cái gì trên ví tính, thấy Lâm Nhược Khê cái gì cũng không nói, mới gật đầu nói:

- Ừ, Tổng giám đốc Lâm đã đầu tư vào cửa hàng thực phẩm viên của chúng tôi, hiện giờ đã mở ba chi nhánh, còn tuyển nhân viên, tình hình trong nhà cũng khá lên, Tổng giám đốc Lâm nói Ngô Nguyệt đi Mỹ kết hôn sinh con, mong tôi đến làm trợ lý, tuy tôi không có kinh nghiệm gì, nhưng vẫn vui vì được làm trợ lý của Tổng giám đốc Lâm.

Dương Thần không ngờ là Lâm Nhược Khê đầu tư vào cửa hàng thực phẩm viên, hần cảm thấy thật tức cười, xem ra cô nàng đã đạt tới trình độ sâu đối với các loại thực phẩm viên bằng nếp này rồi.

Nhưng việc đầu tư vào mấy cửa hàng nhỏ đối với thực lực của Lâm Nhược Khê mà nói thì cũng đâu khó khăn gì.

Nói thêm vài câu nữa thì Triệu Hồng Yến phải đi copy tài liệu, nên cô liền đi xuống lầu, Dương Thần không kiềm không được quay đầu nhìn theo cô, thân hình mảnh mai của thiếu phụ với bờ vai thật mê đắm. mộng cong đong đưa, thật thướt tha, nhớ lại lúc trước ở trong Bộ phận quan hệ khách hàng, mình cũng từng lợi dụng người phụ nữ này không ít, dường như là ngoài phòng tuyến cuối cùng ra, hầu hết đều đã từng lợi dụng qua, nay lại có dịp gặp mặt thường xuyên, không khỏi suy nghĩ vẩn vơ.

Dương Thần cũng phải thừa nhận mình đúng là súc sinh, không còn cánh cứu chữa.

- Hừ.

Trong văn phòng Lâm Nhược Khê phát ra tiếng hừ lạnh lòng, hiển nhiên

thấy bộ dạng thèm thuồng của Dương Thần.

Dương Thần vội nghiêm lại, ho vài tiếng, mỉm cười đi đến bàn làm việc của Lâm Nhược Khê:

- Cung à, em thật hiền lành, hậu đãi nhân viên như vậy, phụ nữ hiền lành là tuyệt vời nhất.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái:

- Sao anh không nói, anh biết rõ Tiết Minh Hòa lợi dụng Ngô Nguyệt, nhưng vẫn giấu Ngô Nguyệt?

- Ách...Như vậy không phải rất tốt sao, dù sao người ta cũng yêu nhau thật lòng.

Dương Thần cười lững thững nói.

Lâm Nhược Khê cũng không muốn nhắc đến nhiều về chuyện ấy, chỉ vì không hài lòng Dương Thần với vẻ ca ngạo dối trá mà thôi, nhìn đồng hồ cũng đã đến lúc, liền đứng dậy cầm lấy túi xách đã chuẩn bị sẵn, đi đến cạnh Dương Thần, choàng tay qua cánh tay Dương Thần, ngừng đầu nói:

- Đi thôi.

Dương Thần nuốt cổ họng, chỉ tay vào chỗ mà bị Lâm Nhược Khê đang choàng lấy:

- Chúng ta như vậy đi xuống? Bị người ta nhìn thấy thì sao?

Lâm Nhược Khê xảo quyệt mỉm cười một chút:

- Sao thế, vợ choàng tay chồng ra khỏi công ty, có ai có thể nói gì sao? Yên tâm đi, ai dám lăm lờ, em thẳng tay sa thải người đó liền.

- Không phải...Anh không có ý này...

- Vậy thì là ý gì?

Lâm Nhược Khê liền lộ chút hờn dỗi:

- Anh không muốn em gần anh sao? Anh vẫn còn giận em đúng không?

Dương Thần vội lắc đầu:

- Tuyệt đối không có!

- Nếu vậy thì đi thôi! Em biết ông xã thực sự rất thích như vậy, đúng không?

Lâm Nhược Khê không chút che giấu sự hài lòng của mình.

Dương Thần miễn cưỡng cười, hắn rút cuộc cũng hiểu ra, đây là Lâm Nhược Khê cố ý bày vẽ ân ái trong công ty, bởi vì, chuyện như vậy, tất nhiên sẽ đến tai Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc, hơn nữa còn làm cho rất nhiều nữ nhân viên xinh đẹp của Ngọc Lôi đều tránh xa mình ra.

Quả là như vậy, lúc Lâm Nhược Khê thân mật choàng lấy tay Dương Thần, đi thang máy thẳng xuống tầng dưới, những nhân viên của Ngọc Lôi ra vào thang máy, đều tỏ vẻ không được bình tĩnh cho lắm, hăm mộ có, ngạc nhiên cũng có, đủ những cảm xúc, nói không chút kiêng dè, không tới nửa tiếng, khắp cả tòa nhà đều sẽ biết chuyện thân mật của hai người.

Xuống đến tầng hầm đậu xe, Lâm Nhược Khê liền buông tay ra khỏi tay

Dương Thần, hờn dỗi nhìn Dương Thần một cái, chỉ là vì, vừa rồi Dương Thần không đàn hoàng chút nào, đôi lúc lên dùng cánh tay cọ vào ngực mình, làm cho Lâm Nhược Khê vài lần suýt nữa không nhin nổi mà phát ra tiếng bất nhã, dù sao rất nhiều dây thần kinh nhạy cảm đều nằm trong khu vực đó.

Dương Thần vờ như không có việc gì, nhìn quanh một chút, không thấy chiếc xe Bentley của Lâm Nhược Khê, hỏi:

- Bà xã, xe của em đâu?

Lâm Nhược Khê cũng không thèm để ý hấn, hướng vào một góc bậu môi:

- Ở đằng kia kia.

Nếu như Dương Thần không nhìn theo thì sẽ tốt, nhưng vừa nhìn, thì chút nữa rớt con người xuống.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 731

Không Chừng Còn Phải Chia Cho Em Nữa.

Vốn dĩ tưởng rằng Lâm Nhược Khê dùng Bentley màu đỏ của cô trang trí một ít quà là xong, nhưng tình hình này thật không...

Một chiếc Ford F350 mới toanh màu trắng đang đậu ngang nhiên ở trong góc!

Ford thế hệ F, là hình thể xe đại diện cho tinh thần rắn rỏi của nước Mỹ, mã lực lớn, trang sức bằng hợp kim nhôm cứng cỏi, đầu xe đèn xe vuông vức đẹp đẽ.

Tại nước Mỹ thì khá phổ biến, mỗi cá nhân tùy theo sở thích mà sở hữu nó, nhưng trong Hoa Hạ thì quả là cực hiếm, vì những loại xe này, mã lực thông thường cũng trên 5. 0, mà còn phải nhập khẩu, thấp nhất cũng phải trên dưới triệu bạc một chiếc.

Sau cabin chứa rất nhiều quà, trên dưới cũng gần mười thùng lớn.

Người phụ nữ này, đi tặng quà cho thiếu nhi mà nghĩ đến chuyện lái xe tải sao?

Lâm Nhược Khê có chút ái ngại cắn nhẹ môi, dịu giọng nói:

- Trước kia chỉ có mình em thì không tiện cho lắm, bây giờ có anh đi cùng thì em có thể lái xe tải rồi...Em đã nhờ bảo vệ giúp lấy chiếc xe từ trong kho ra, còn mua cả quà nữa, chỉ cần lái đi là được rồi, nhưng em thì không lái được xe lớn nên mới nhờ anh làm tài xế.

- Không thành vấn đề.

Dương Thần lấy lại tinh thần, thở ra một hơi.

- Trước kia cũng đã không ít lần lái xe loại này, nhưng trong thành phố thì quả là lần đầu.

Lâm Nhược Khê liền nói:

- Thật ra nếu như anh muốn thì trong kho của em còn có chiếc RAM và Nissan TITAN, đều là xe tải mới nhập, em tặng cho anh cả đấy, chiếc BMW anh lái cũng đã hơn một năm rồi.

- Ai lại đi làm bằng xe tải kia chứ.

Dương Thần trợn mắt, nhưng vẫn đón lấy chìa khóa từ tay Lâm Nhược Khê rồi tiến về phía chiếc xe tải.

Lâm Nhược Khê nhìn theo bóng dáng của hắn lẩm bầm vài câu, “Mình đã có lòng tốt tặng xe mà anh ấy còn trợn mắt lên nhìn mình hay sao?”

Tiếng động cơ xe vang lên, hai người đã nhanh chóng rời khỏi bãi xe, theo ý của Lâm Nhược Khê thì nên ăn trưa rồi hãy đến cô nhi viện.

- Em muốn ăn gì?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhượng Khê nghĩ ngợi một chút:

- Ăn đơn giản một chút vậy, nếu không sẽ mất thời gian lắm.
- Vậy thì đến một tiệm ăn nhỏ nhé?

Lâm Nhượng Khê nhú mào:

- Có thể tìm một nơi sạch sẽ một chút được không?

Nói đến tiệm ăn nhỏ thì trong đầu người phụ nữ này liền nghĩ ngay đến tiệm ăn tôm trước kia đi cùng với Dương Thần, một nơi bán thủ dầu mỡ lem luốc thật không dễ chịu chút nào.

Dương Thần nhún vai:

- Vậy thì em chọn đi, ngày hôm nay coi như anh bán thân này của anh cho em.

- Anh muốn bán thân cho em thì em cũng không cần.

Lâm Nhượng Khê hừ một tiếng, sau đó lại suy nghĩ một hồi, có chút do dự, đôi tay mân mê đuôi váy. Cô nhỏ giọng:

- Hay là...đến tiệm thực phẩm viên, em còn chưa có cơ hội thị sát tình hình...

Vừa nói xong thì gương mặt của Lâm Nhượng Khê liền ửng đỏ, thật ra thì cô ấy đã muốn đi từ lâu nhưng còn ngại chưa muốn đi một mình, dù gì thì cô cũng là chủ người đã đứng ra đầu tư, có chút trang trọng, một mình đến đó cô thấy thật kỳ cục.

Khó khăn lắm mới tìm được người đi cùng, lập tức cô nghĩ ngay đến đó, không cần biết là đang đi ăn trưa chỉ cần biết là muốn đến ăn nếp viên thôi.

Dương Thần cũng gằn ngó ra bên gật đầu nói:

- Cũng được, anh cũng rất háo hức muốn biết chuỗi cửa hàng gạo nếp viên là như thế nào.

Vừa nghe Dương Thần đồng ý, Lâm Nhượng Khê lập tức tươi như hoa, gật đầu lia lịa.

Dương Thần trông thấy, trong lòng cảm thán, thật đúng là một cô nàng dễ bằng lòng, đoán rằng trong lòng cô ấy lúc này chỉ có thể chứa một viên nếp viên mà thôi.

Cùng lúc đó, vì nhắc đến tiệm ăn Dương Thần chợt nhớ là mình nên tới quán ăn Tứ Xuyên của Hương tẩu gặp Mã Quế Phương một chút, chuyện của Mạc Thiện Ny không nên kéo dài quá lâu, như vậy đối với đôi bên mà nói đều là sự hành hạ.

Đương nhiên chuyện này tuyệt đối không thể biểu lộ trước mặt Lâm Nhượng Khê.

Lâm Nhượng Khê cùng lúc đầu tư cả 3 cửa hàng, đều lấy tên là “Nếp viên Triệu Thị”, dù gì thì tiệm nếp viên này tại Trung hải cũng xem như là có một chút tiếng tăm, nhưng Lâm Nhượng Khê còn nhờ người thiết kế LOGO riêng ngoài cửa tiệm nữa, đó chính là “Gạo nếp viên đầu heo”, quả là có sức hấp

dẫn vô cùng đôi với các cô bé.

Cả 3 tiệm ăn này đều nằm tập trung tại cửa hàng bách hóa lớn của Lâm Nhược Khê, chỉ tại Trung Hải này thôi mà Lâm Nhược Khê đã sở hữu không dưới mười tiệm bách hóa thương thành, chỉ là cô ấy vốn dĩ chẳng thích phô trương, cũng ít khi ra mặt trực tiếp quản lý chúng, cho nên rất nhiều người đã không biết rằng những tiệm bách hóa quy mô này đều có cùng một người chủ.

Xe chạy được độ chừng hơn nửa tiếng đồng hồ thì hai người đã gần đến được tòa nhà bách hóa Trung Hải, mười tầng dưới cùng của tòa nhà này là khu buôn bán hàng hóa và tiệm ăn, còn có trung tâm giải trí, lên cao nữa là phòng họp và văn phòng làm việc.

Lúc đi vào tầng một của tòa nhà, Dương Thần đột nhiên hỏi:

- Nhược Khê, tờ khai trình báo tài sản của Ngọc Lôi, trong đó có bao gồm các cửa hiệu của em không?

- Đương nhiên là không.

Lâm Nhược Khê thần nhiên nói:

- Đây đều là sản nghiệp đầu tư không của em, nó vốn dĩ được em mua từ tay người khác, không cần thiết phải khai báo là tài sản của công ty.

Dương Thần há hốc miệng cười nói:

- Vậy là nếu như Ngọc Lôi có phá sản đi chẳng nữa thì thân phận bà chủ nhỏ của em cũng đâu có ảnh hưởng gì cả.

Lâm Nhược Khê có phần đắc ý liếc Dương Thần một cái:

- Anh quen biết em đâu chỉ ngày một ngày hai, chẳng lẽ anh cho rằng em là một người không biết chừa một con đường sống cho mình sao?

Dương Thần cho rằng rất đúng liền gật đầu. Cũng đúng, những dự tính của Lâm Nhược Khê không thể dồn tất cả trứng vào một cái thau, không có đường lui mới lạ.

- Thật ra lúc bà nội trao Ngọc Lôi cho em, những công ty bách hóa này đều chưa phải là của em, nhưng mấy năm gần đây em không ngừng đầu tư mua lại cổ phần, cả tòa nhà này em đều mua cả, tuy nhiên cũng có lúc gây ra việc nguồn vốn xoay sở không kịp cho Ngọc Lôi, nhưng em là cổ đông tuyệt đối của Ngọc Lôi, không ai có quyền nói gì em cả.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần mỉm cười, chẳng trách sao Lâm Nhược Khê lúc nào cũng bảo đảm cho cổ phần của mình lúc nào cũng trên 90%, anh hỏi vu vơ:

- Em mua quá nhiều cao ốc để làm gì, muốn cho thuê à?

Ánh mắt Lâm Nhược Khê lộ ra một chút sắc thái.

- Còn thua xa, mục tiêu của em là mua đứt một con đường thương mại tập nập nhất Trung Hải, sát nhập thành một, bất cứ nơi nào em đi qua thì đó đều là tòa nhà của em! Đó chính là mục tiêu mà em luôn hướng tới!

Dương Thần đành mặt lại, lững thững cười nói:

- Đừng nói đó là lý tưởng của em đấy?

- Vốn dĩ là thế mà.

Lâm Nhược Khê vui mừng gật đầu:

- Thật sự mà nói, làm chủ đầu tư địa ốc thật sự là chuyện rất đáng mừng, anh nghĩ xem, đợi đến khi cả con đường này đều thuộc về em, thì em muốn nơi này có thứ gì thì có thứ ấy, những thứ em thích đều phải có ở đây, còn không thích thì đem đi hết, đến cửa hiệu muốn lấy thứ gì thì lấy, chỉ cần ghi nợ trên phòng thuê là được rồi, cả con đường sẽ biến thành khu giải trí của riêng em!

Dương Thần vuột mặt, lẩm bẩm:

- Cái lý tưởng này của em thật không đáng yêu chút nào.

Nói đoạn, hai người đã đến tiệm nếp Triệu Thị có treo biển “Gạo nếp viên đầu heo” màu hồng.

Điều làm cho Dương Thần kinh ngạc chính là tiệm nếp viên này, người đông như kiến đang xếp hàng dài, không khí nhộn nhịp vô cùng!

Ba bốn người phục vụ mới được tuyển đang bận rộn gói gém và thu tiền, trong nhà còn có mấy tên đệ tử học việc đang làm nếp viên, xem ra việc bán nếp viên này, tuy không ngon bằng lão Triệu năm xưa làm, nhưng với tay nghề của thanh niên thời nay, sáng tạo nhiều chiêu thức mới, quả là có thể thu hút các cô gái và bọn con nít.

Cái làm cho Dương Thần dở khóc dở cười hơn nữa chính là bên ngoài hộp đựng nếp viên lại in hình con mèo hoạt hình HELLOKITTY! Toàn bộ hộp đều màu hồng, cũng chính là màu căn phòng của Lâm Nhược Khê!

Quay đầu nhìn thêm quang cảnh hai bên, hai giắc dính hai màn hình TV lớn đang phát bộ phim truyền hình Hàn Quốc ăn khách nhất, tuy không có tiếng, nhưng vẫn thu hút không ít khán giả.

Dương Thần vỗ vỗ trán, đây không phải là ý tưởng mà mình đã tùy tiện nêu với Lâm Nhược Khê hay sao? Không ngờ cô ấy lại làm thế thật!

Quay sang bên cạnh, Lâm Nhược Khê đang quan sát thiết kế đã hoàn thành tiệm thực phẩm viên của mình, đôi mắt ánh lên vẻ lấp lánh, đi theo dòng suy nghĩ, cô hướng mắt về phía màn hình đang chiếu bộ phim Hàn Quốc, hoàn toàn tập trung.

Quên đi mục đích đến đây của mình, như lạc vào thế giới cổ tích vậy!

Dương Thần tăng hắng mấy cái, kéo Lâm Nhược Khê trở về với thực tại, hỏi:

- Anh qua đó mua cho em nhé, em muốn ăn vị nào?

Lâm Nhược Khê nhận thức được mình lại mất mặt nữa rồi, đôi mắt tiếc rờn khỏi màn hình, nói nhỏ giọng:

- Vị nào cũng đều muốn.

- Hả?

Dương Thần há hốc, trong đó đến cả hai ba chục loại khẩu vị, mỗi viên

đều to cỡ quả banh, nhíu mày nói:

- Nhiều thế em ăn hết không?

Lâm Nhược Khê đã cúi đầu thấp đến nỗi cằm gần như có thể chạm đến ngực rồi, cô ngập ngừng:

- Em... em muốn ăn hết sau đó mua về nữa... anh... anh mua phần anh đi, không chừng còn phải chia cho em ăn nữa!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 732

Xanh.

Ăn một bữa “Nếp viên” thịnh soạn đến nỗi Lâm Nhược Khê má đỏ môi hồng, tâm hồn thư thái, tâm trạng cực kỳ tốt, đặc biệt là trong quá trình thưởng thức, có thể ngồi trên ghế bên ngoài cửa tiệm, vừa ăn vừa xem phim Hàn quốc.

Nếu không phải vì bận đi phát quà thì Dương Thần nghĩ có lẽ Lâm Nhược Khê sẽ ngồi lê cho đến chiều mới thôi.

Nhìn thấy bảy tám viên nếp cứ thế bị nuốt vào bụng, Dương Thần tự hỏi tại sao cô ấy có thể nuốt trôi, nhưng cũng không dám làm gián đoạn cái “nhã hững” của vợ, sau khi giúp vợ gói ghém phần viên thừa cả hai tiến ra bên ngoài, tiếp tục lên xe thẳng tiến đến cô nhi viện.

Nhiều quà như thế tất nhiên là không phải đơn thuần chỉ đến tặng cho một cô nhi viện rồi.

Liên tục ghé đến ba cô nhi viện, tất cả đều nằm ngoại ô thành phố Trung Hải, Lâm Nhược Khê xuống xe, chào tạm biệt một cách thân mật, chơi một số trò chơi đơn giản cùng bọn chúng.

Đương nhiên Dương Thần sẽ trở thành thợ khuân vác bất đắc dĩ, vác tất cả đồ chơi, thức ăn vật vào bên trong, còn việc phân phát sẽ do các bà cô và Lâm Nhược Khê đảm nhận, vì bọn trẻ không mấy thân thiện với Dương Thần, nên hầu hết cũng không ai để ý đến một ông chú có diện mạo bình thường kia.

Dương Thần cũng muốn giống như Lâm Nhược Khê, đến ôm ấp tạm nhỏ một chút, làm ra vẻ “Con người sắt đá nhu tình”, nhưng đừng nói là các cô bé, ngay cả các cậu bé cũng tránh ra thiệt xa, làm như sẽ bị thiệt thòi đi đến gần ông chú này vậy.

Thấy Dương Thần ngạc nhiên, các nhân viên trong cô nhi viện cùng Lâm Nhược Khê đều phá ra cười.

Dương Thần tuy buồn, nhưng trông thấy nụ cười của Lâm Nhược Khê nhiều hơn bất cứ lúc nào trong ngày, liền cảm thấy không có gì hết, chỉ đáng tiếc cho thân thể của mình, muốn có con, sau khi dự tính rất lâu, có dịp sẽ tìm cách cải thiện thể chất những người phụ nữ của mình, nếu không thì, không những Lâm Nhược Khê yêu thích trẻ con, mà ngay cả Quách Tuyết Hoa và vú Vương cũng đã sốt ruột lâu rồi.

Cô nhi viện sẽ đến tiếp theo là do Quách Tuyết Hoa xây dựng, cô nhi viện Hi Vọng mà Lâm Nhược Khê thường hay đi.

Vừa vào đến sân, bọn trẻ đang hào hứng chơi trò “Chim ưng bắt gà con”,

vừa thấy Lâm Nhược Khê chúng liền chạy lại ủa vây lấy, kêu gọi ầm ĩ.

Lâm Nhược Khê thấy bọn trẻ nhiệt tình như thế, không còn cảm thấy mệt nữa, lập tức lại trở thành “gà mẹ” của lũ trẻ.

Dương Thần đang bận vác những thùng quả vào sân sau, viện trưởng chạy đến cười với Dương Thần và nói:

- Thật phiền anh quá, ở đây chúng tôi toàn đàn bà, chân yếu tay mềm.

Nhìn thấy viện trưởng, cũng coi như là gặp người quen rồi, Trình Tú cũng được người này nuôi dưỡng từ bé, thái độ của Dương Thần đương nhiên là vô cùng tôn kính.

- Không có gì, tôi cũng chỉ làm được những chuyện vặt này thôi, dù sao thì bọn trẻ cũng chẳng mong được gặp tôi.

Dương Thần tự cười một mình, rồi hỏi:

- Mẹ tôi vừa đến đây à?

Viện trưởng Soa biết Lâm Nhược Khê và Dương Thần là con dâu và con trai của Quách Tuyết Hoa, gật đầu cười nói:

- Đã đến từ sớm rồi, những ngày này, bà Quách rất bận, không ở lại được lâu thì bà đã phải đến cô nhi viện khác, bà ấy còn nói Trình Tú đang thi đại học, đợi nó thi xong sẽ đến đây, bảo tôi đừng trách con bé, bà Quách thật là chu đáo.

Dương Thần cảm kích gật đầu, vừa đứng lúc muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, vừa chờ đợi Lâm Nhược Khê cùng về, ánh mắt vừa chạm phải một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước cửa cô nhi viện.

Đó là một người mặc chiếc váy trắng chấm bi màu thiên thanh, để lộ đôi chân tròn trịa trắng ngần, mang một đôi xăng-đan da màu đỏ, một cô bé độ khoảng ba, bốn tuổi, mái tóc ngắn đen láy cắt hình nấm, đằng trước cắt mái ngang, làm cho gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn sắc xảo của cô bé càng ra vẻ thanh tú xinh đẹp, đôi mắt long lanh không chút tì vết, như dòng nước trong veo.

Cô bé cứ một mực đứng bên ngoài cửa xem biểu hiện, trên gương mặt đó không có chút ngượng thẹn mà tụi trẻ con vẫn có, ánh mắt luôn hướng về Lâm Nhược được lũ trẻ bao vây ở giữa.

Vẻ hồn nhiên vốn dĩ được hiện lên trong đôi mắt kia, nhưng lại mơ hồ có một chút tâm tư phức tạp.

Dương Thần dụi dụi mắt, cứ cảm thấy cô bé kia có chút là lạ, nhưng lại không diễn tả được, nhưng Dương Thần khẳng định, mình rất có ấn tượng tốt về cô bé này, không phải bởi vì cô bé xinh như một con búp bê bằng sứ tinh xảo, mà là một thứ cảm giác không thể nói bằng lời.

- Viện trưởng Soa, cô bé kia cũng là đứa bé trong đây sao?

Dương Thần hỏi.

Viện trưởng Soa nhìn một cái, trong mắt đầy tình thương:

- Ấy. Không biết là con nhà ai, xinh xắn thế kia, đẹp như con búp bê

trong tranh, đương nhiên không phải là đứa bé trong viện rồi, anh xem cách ăn mặc của nó, thì biết nó là con nhà giàu có. Có thể là cha mẹ của nó tình cờ đưa nó đi qua đây, nghe thấy tiếng trẻ con nên ghé vào đây.

Dương Thần gật đầu, đang tính lấy chút đồ ăn vặt, qua đó để nói chuyện với cô bé, thì thấy một người phụ nữ hình như là bà giữ trẻ đang chạy đến bên cô bé, vẻ mặt quan tâm cầm lấy tay cô bé, hình như đang khuyên nó điều gì đó, và kéo nó đi.

Trước khi rời khỏi hẳn, cô bé không ngừng quay đầu tiếc rẻ nhìn Lâm Nhượng Khê.

- Xem ra cô bé kia rất thích Lâm Nhượng Khê, cũng phải, cô ấy vốn rất có duyên với trẻ con.

Viện trưởng Soa lại phát hiện thêm một điều, phá ra cười.

Dương Thần khẽ cười, nhưng trong lòng hẳn không nghĩ như vậy, có đoán theo hướng nào đi chăng nữa, cũng không thể nào nghĩ rằng cô bé kia có cảm tình đặc biệt với Lâm Nhượng Khê, cũng có thể do mình suy nghĩ nhiều quá chăng.

Với sự việc xen giữa này, Dương Thần không xen vào theo bản năng, ngồi trò chuyện cùng viện trưởng Soa, thời gian trôi qua nhanh đến thế.

Tại một quán trà thanh tịnh không xa cô nhi viện, cô bé xinh xắn kia, đang bước những bước lớn, nhanh chân chạy từ những bậc thang gỗ cũ kỹ lên lầu.

- Tiểu thư Lam Lam, cô hãy cẩn thận, kéo té đấy...Ây da...Cô tiểu thư bé nhỏ của tôi...

Bà giữ trẻ liền chạy với theo, sợ cô bé bị té.

Chiếc váy của cô bé nhẹ nhàng tung bay, linh hoạt chạy lên lầu, hầu như không có chút gì là sẽ ngã, cô cũng không để ý đến bà giữ trẻ đang chạy với theo, lững lờ chạy đến chiếc bàn cạnh lan can, tay chân cùng hoạt động, cô leo lên chiếc ghế, rất người lớn cô cầm lấy tách trà để nguội, kề ngang miệng, “lọt tốt lọt tốt” nốc cạn một hơi.

Ngồi đối diện cô bé là một người đàn ông đã chứng chạc diện mạo tuần tú, có vẻ đang rất nhàn rỗi, mặc một chiếc áo sơ mi sọc, tay cầm một xâu chuỗi, tay kia cầm một chiếc quạt, đang quạt nhẹ nhàng, cười một nụ cười nhân từ nhìn cô bé uống hết tách trà, ôn tồn hỏi:

- Lam Lam, cháu không có đi bắt nạt những đứa trẻ khác đấy chứ?

Cô bé có tên Lam Lam đặt tách trà xuống, ngược nhìn người đàn ông mà không có chút biểu cảm nói:

- Ông nội, có một dì rất giống mẹ con.

Lời nói của cô bé không có chút biểu cảm nào, nhưng âm thanh lại thánh thót như chim hót.

Nếu như là người ngoài, lúc nghe thấy cô bé gọi người đàn ông kia là “ông nội”, thì nhất định sẽ cảm thấy như ông ta bảo dưỡng rất tốt, bởi vì dù

sao đi nữa, thì nhìn ông ta cũng chỉ ngoài ba mươi mà thôi.

Người đàn ông quay đầu lại, nhìn thấy bà giữ trẻ đang học tóc chạy tới, hiển nhiên là đang muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Bà bảo mẫu cười nói:

- Lão gia, tiểu thư Lam Lam nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp đang chơi đùa với lũ trẻ ở cô nhi viện, cô ấy thấy người phụ nữ đó rất giống mẹ cô.

Nghe xong, người đàn ông im lặng một lúc, xếp chiếc quạt lại, giọng nghiêm túc nói:

- Lam Lam, ông biết rằng cháu rất nhớ mẹ, nhưng ông đã nói với cháu rất nhiều lần rồi, mẹ cháu đã đi rất xa, sẽ không về đâu. Ông sẽ tìm cơ hội thuận lợi, dẫn cháu đến gặp cha cháu, đến lúc đó, cháu sẽ có một người cha rất thương yêu cháu, một người mẹ...

- Lam lam có mẹ! Mẹ sẽ không bao giờ bỏ Lam Lam đâu!

Cô bé mở to mắt vẻ nhất quyết, vẻ không vui nói.

Lời nói bị quất quăng, ông thở dài, đưa bàn tay vuốt nhẹ đầu cô bé:

- Được rồi, mẹ của Lam Lam sẽ về mà, ông không nói nữa.

Lam Lam chu miệng, xem như đã tha thứ cho ông rồi, cũng không cười, cô đưa bàn tay mუმ mუმ lấy miếng bánh đậu xanh trên bàn, mở to miệng, ăn trong im lặng.

Nhìn vào khuôn mặt mუმ mუმ, đang ăn một cách ngon lành, ánh mắt người đàn ông lộ chút tội nghiệp, ông nhẹ giọng:

- Lam Lam, sau này chúng ta sẽ sống ở Trung Hải, Lam Lam có thích ở đó không?

Lam Lam chớp chớp mắt, dịu giọng nói:

- Ông nói sẽ dẫn Lam Lam đi gặp cha, nếu bây giờ không dọn đi nữa, vậy có phải là cha đang ở đây không?

Người đàn ông hơi khựng người lại, cười đau khổ:

- Con bé này, ranh ma lắm.

- Vậy thì tại sao bây giờ không dẫn Lam Lam đi gặp cha?

Cô bé suy nghĩ nát óc cũng không hiểu được.

Người đàn ông cầm lấy cây quạt gõ gõ vào đầu:

- Lam Lam, ông nội có lý lẽ mà, vì cha, và vì Lam Lam, thêm một thời gian nữa sẽ đến gặp cha nhé?

Lam Lam lặng lẽ nhìn ông một lúc, sau đó ngoan ngoãn gật đầu.

Bà bảo mẫu nhìn thấy cô bé hiểu chuyện như thế, không kìm được nổi xúc động, lấy tay ngăn dòng lệ nơi khóe mắt.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Dương Thần và Lâm Nhược Khê từ biệt viện trưởng Soa, thoáng mắt, một buổi chiều đã trôi qua, trong nhà đang có người đợi về ăn cơm tối, trễ quá không nên.

Dương Thần mở cửa cho Lâm Nhược Khê, phong độ nhường cô ấy đi trước, sau đó bước đến cửa cầm vô lăng, định bước lên xe, đột nhiên trong

lòng cảm thấy như có chút gì...

Dương Thần ngẩng đầu lên, nhìn về hướng con đường xa xăm kia, chính là khu vực ở quán trà kia. Hắn nhú nhú mày.

- Làm sao vậy? Có người quen sao?

Lâm Nhược Khê ở trong xe tò mò hỏi.

Định thần lại, sắc mặt Dương Thần liền thay đổi, nhẹ nhàng cười nói:

- Không có gì, anh chỉ cố ý tỏ ra trầm lặng.

Lâm Nhược Khê liếc hắn một cái:

- Đi về thôi, đừng làm cho mẹ và bọn họ chờ lâu quá.

Dương Thần hài hước nói:

- Em nói thẳng là muốn ăn nếp viên còn thừa lại là được rồi.

Lâm Nhược Khê không nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, như là khinh thường, chỉ là lời nói bên cạnh phản bội lại suy nghĩ của cô...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 733

Người Đàn Bà Danh Đá

Tại một phố buôn bán ở ngoại ô Trung Hải, viên gạch vuông ẩm ướt bụi màu xanh phủ lên bên cạnh con đường nhỏ bên phố, là những quán hàng nhỏ với hương khói thức ăn bay nghi ngút, trên các tấm biển xanh đỏ lòe loẹt trang trí các loại đèn Nê ông.

Vào lúc chạng vạng tối, đám đông người vội vàng tan ca, một thanh niên mặc chiếc áo sơ mi cộc tay, chiếc quần lửng màu trắng, đang tìm một quán ăn nhỏ, một con đường dẫn vào bên ngoài quán món ăn cay Tứ Xuyên, vừa mới đứng một chốc, liền bước vào trong.

Đây đương nhiên là Dương Thần sau khi tan ca, chạy đến tìm Mã Quế Phương để nói về việc của Mạc Thiện Ny.

Đã trải qua nhiều ngày, Dương Thần nghĩ rằng, Mã Quế Phương tức giận cũng đã tiêu tan được gần hết, tự mình hiểu dựa vào tình cảm, hành động theo lý, tóm lại có cách để khiến mẹ vợ thỏa hiệp.

Vào bước vào cửa, lại chị Hương béo đang ấn máy tính ở quầy, giống như đang kết toán sổ sách, nhìn thấy Dương Thần bước vào, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ,

- Ô, Dương Thần đến rồi à, đến tìm Quế Phương hả.

Dương Thần hỏi lễ phép, cười nói:

- Chị Hương, mẹ vợ của tôi đâu?

Dương Thần cũng không

nhìn thấy Mã Quế Phương ở trong quán.

- Bà ấy à, đang bận ở trong bếp, để tôi đi gọi cho.

Chị Hương nói xong đặt máy tính xuống, liền chạy vào bếp.

Dương Thần vội ngăn cô lại:

- Để tôi đi, không dám phiền chị đâu.

Chị Hương hiểu ý, nhìn hắn một cái tán thưởng, cũng không muốn nhúng tay vào.

Trong lòng Dương Thần có chút lo lắng, nhưng nét mặt vẫn mỉm cười đi vào trong bếp, trong mũi ngửi thấy mùi hỗn hợp của rau quả cá thịt, nhưng trước đây ở chợ rau đã thành thói quen, cũng không cảm thấy điều gì cả, mắt nhìn về phía người phụ nữ đang thái rau bỏ vào mâm ở bên trong cùng nhà bếp, gọi to:

- Mẹ...

Con dao đang nhặt rau trên tay Mã Quế Phương dừng lại, xoay người quay đầu lại, nhìn thấy Dương Thần, có chút phức tạp nói:

- Cậu đến đây làm gì?

- Hi hi, không có gì, gần đây, trời ẩm ướt, sợ xương cốt của mẹ không được dễ chịu, tan ca liền đến thăm.

Dương Thần lấy lòng cười nói.

- Tôi rất khỏe, cậu đi đi.

Mã Quế Phương quay đầu tiếp tục thái rau.

Dương Thần đâu có chịu đi, khẽ liếm môi:

- Cái đó... con muốn nói chuyện với mẹ về chuyện của Thiện Ny...

- Chúng ta không có gì để nói cả, những điều cần nói tôi đã nói hết rồi, tôi cũng đã đi tạ tội với tổng giám đốc Lâm, sự việc đã kết thúc như vậy rồi.

Mã Quế Phương nói thẳng.

Dương Thần cười khổ:

- Sự việc làm sao có thể kết thúc được, cho dù thế nào, con sẽ không bỏ qua Thiện Ny, nếu bây giờ chỉ vì mẹ phản đối, con liền bỏ cô ấy, vậy con làm sao không có lỗi khi ban đầu cô ấy đã chọn con? Con chỉ muốn nói chuyện này một cách dễ hiểu, đợi mẹ nghe hiểu được con giải thích, sẽ tin tưởng con, con tuyệt đối sẽ không bạc đãi Thiện Ny.

Dương Thần ngạc nhiên, thái độ của Mã Quế Phương quá kiên quyết, đầu đầu nắm lấy gáy, khoan thai cười nói:

- Mẹ, mẹ thật quá tuyệt tình, giữa con và Thiện Ny, đều có tổn thương quá lớn, không thể phủ nhận toàn bộ được, hãy theo dõi một thời gian xem sao?

- Tôi nói cho cậu biết, Dương Thần, không cho phép gọi tôi bằng mẹ! Tôi không có người con rể có năng lực như cậu!

Mã Quế Phương trừng mắt.

- Tôi cho phép hai đứa bây giờ hãy cắt đứt, chính là tốt cho cả hai sau này! Tôi không cần biết bản thân cậu nghĩ thế nào, cũng không cần biết cậu rốt cuộc có trêu hoa ghẹo nguyệt không, nhưng con gái tôi, tôi có thể quản lý! Con gái tôi tuyệt đối không được phép! Cậu đi đi!

- Vâng, vâng, vậy không nói chuyện này nữa.

Da mặt của Dương Thần

cũng đủ dày, hoàn toàn mặc kệ, ưỡn mặt lên, bước đến sau lưng của Mã Quế Phương, cười tủm tỉm nói:

- Mẹ, vai của mẹ có mỏi không, để con bóp vai cho mẹ...

- Cậu tránh ra.

Mã Quế Phương quát to một tiếng, cầm dao thái rau quay người lại nhắm ngay vào sống mũi của Dương Thần!

- Dương Thần! Tôi cảnh cáo cậu! Đừng tưởng rằng lời nói ngon ngọt sẽ khiến tôi mềm lòng, chuyện này không cần bàn bạc! Trừ khi tôi chết đi, chỉ cần tôi vẫn còn hơi thở, không cho phép con gái tôi làm vợ lẽ của người

khác! Cậu có nói tiếp với tôi cũng vô ích, tôi có thể tùy ý chọn một người ăn mày trên đường phố, đem con gái tôi gả đi!

Sắc mặt Dương Thần trở nên buồn bã, đối diện với một Mã Quế Phương hùng hổ khí thế, hắn bỗng nhiên nhận ra rằng toàn thân mình mạnh mẽ nhưng không làm gì được.

Đây là mẹ của người mình yêu, hơn nữa, những điều mà bà làm, đều là vì mong con gái có danh phận, hạnh phúc tràn đầy.

Vì vậy, cho dù bà ta có oán có hận nhiều với mình tóm lại Dương Thần cảm thấy chính mình đuối lý, không dám làm gì.

Mã Quế Phương không phải là An Tại Hoán, không phải là Ninh Quang Diệu, bà chỉ là một phụ nữ quê bình thường, thậm chí chữ cũng chỉ biết một vài chữ..

Tuy nhiên, chính là một nhân vật nhỏ bé như vậy, Dương Thần không dám quá đáng khiến bà nổi giận, càng không nói đến những lời nói khinh miệt không theo vai vế.

Bề trên sở dĩ vẫn là bề trên, không phải lớn tuổi hơn người, không phải biết nhiều hơn người khác, mà bởi vì họ có thể vô tư bỏ ra toàn bộ công sức vì thế hệ sau.

Một người phụ nữ như vậy, trong con mắt của Dương Thần, lại đáng tôn trọng hơn nhiều so với thủ tướng Ninh Quang Diệu đó.

Trong lòng Dương Thần cảm thấy buồn phiền, nhưng không dám lộ ra một chút gì thất vọng, nhưng để hắn buông tha cũng khó, lui hai bước, khẩn khoản nói:

- Con sẽ không từ bỏ đâu, nếu hôm nay mẹ vẫn giận con, vậy hôm khác con lại đến, con hi vọng mẹ sẽ tỉnh táo lại, con gái của mẹ, cũng không phải là người lựa chọn tùy tiện, không phải sao.

Thật ra cách nghĩ của Dương Thần cũng đơn giản, tức giận, vậy thì cứ giận đi, ngày nào con cũng đến, mẹ không thể ngày nào cũng tức giận được? Cho dù một ngày nào đó phanh xe cũng bị mài mòn, tính khí của con người còn có thể bền bỉ hơn phanh xe sao?

Hai mắt của Mã Quế Phương hơi đỏ lên, không nói câu nào.

Đúng lúc này, trong đại sảnh ở bên ngoài nhà bếp, bỗng nhiên vọng đến tiếng kêu to của một giọng phụ nữ:

- Mã Quế Phương! Bà ra đây!

Dương Thần đang định ra khỏi nhà bếp, vừa nghe thấy lập tức hơi ngây ra, là ai lại lớn giọng như vậy, còn là một giọng hung dữ như cọp!

Sắc mặt Mã Quế Phương trắng bệch, tay hơi run rẩy đặt dao thái rau trở lại thớt gỗ, tay khẽ xoa nhẹ vào tạp dề, do dự một lát, lặng lẽ đi ra.

Dương Thần đi sát theo sau, hắn ý thức được tình hình dường như không có lợi cho mẹ vợ, hình như có người muốn đến gây khó khăn cho bà, bản thân mình có thể lợi dụng cơ hội này thể hiện một chút, tranh thủ được nhiều

thiện cảm.

Bước vào nhà ăn, nhìn thấy một người đàn bà chua ngoa hai tay chống nạnh, dáng người mập mạp, trên mặt kèm cái cằm ba ngón dữ tợn, hai mắt mở to hùng hổ, giống như toát ra hơi lửa nóng.

Trong đó chị Hương đứng ở bên cạnh lo lắng, dường như có chút sợ hãi người phụ nữ đó, dáng điệu như muốn nói nhưng lại thôi.

Lại còn một người đàn ông trung niên hói đầu, dáng người hơi gầy, đang đứng bên cạnh người phụ nữ đó lo lắng khuyên giải:

- Bà à, bà làm cái gì vậy đó! Chúng ta đi về thôi! Đừng gây thêm náo loạn ở tiệm của nhà bà Hương nữa, đều là hàng xóm cả, còn làm gì nữa...

Phu nhân hừ một cái lạnh nhạt, trừng mắt nhìn chồng một cái, nhìn thấy Mã Quế Phương đi ra, bước lên trước một bước, lớn tiếng nói:

- Mã Quế Phương, bà thật có bản lĩnh đó!

Trên mặt của Mã Quế Phương hiện ra một nụ cười điềm đạm, bước đến trước mặt người đàn bà, hỏi:

- Thím Chu, câu này là ý gì vậy?

- Ha, bà vẫn còn mặt mũi hỏi tôi nghĩa là gì ư!?

Thím Chu đó bỗng nhiên cười ha hả, sau đó, không hề có chút dấu hiệu gì, giơ tay liền cho một cái bạt tai.

- Bốp!!

Một tiếng giòn vang, trên mặt của Mã Quế Phương hiện ra một vết đỏ, bà bụm miệng, đàn người ra ở đó, có chút bị ngây người, sự thay đổi như vậy khiến những người bên cạnh chị Hương đều kinh hãi đi ra!

Dương Thần cũng không ngờ đối phương sẽ ra tay, lại suy nghĩ xem rốt cục là chuyện gì, mới không thể ngăn cản kịp, nhìn thấy Mã Quế Phương bị đánh, trong mắt đột lên nổi lên một ngọn lửa.

Không ngờ ở trước mặt mình, mẹ vợ lại bị một người đàn bà đánh đá đánh! Chuyện này truyền đến tai của Mạc Thiện Ny, lẽ nào chẳng phải hận mình lắm sao!?

Nếu không phải là trường hợp công khai, sự việc tất nhiên có nội tình, Dương Thần cũng không thêm quan tâm đến người phụ nữ này, muốn đi lên tát hai cái đập lể, nhưng cuối cùng vẫn cần nén cơn tức giận lại, cất bước đến trước mặt Mã Quế Phương ngăn lại, trợn mắt nói:

- Tốt nhất bà nên nói ra nguyên do đến, dựa vào cái gì đánh mẹ vợ tôi, bằng không tôi sẽ đập nát mặt bà!

Dương Thần khoanh tay, người đàn bà chua ngoa hơi chút ngập ngừng, lập tức hiểu ra, cười lạnh nhạt nói:

- Được thôi, hóa ra con rể của Mã Quế Phương cũng có mặt, thế nào, muốn cho mẹ vợ người không xấu hổ mà ngẩng mặt lên sao? Người đánh đi! Người đánh ta đi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 734

Chuyện Lôi Thôi Trước Cửa.

Người đàn bà với hành vi chanh chua này, Dương Thần thật sự lần đầu tiên gặp, trông thấy dáng điệu của người tiểu dân ở phố này, khiến chút nữa hần phản ứng lại.

- Muốn chết...

Dương Thần đang muốn ra tay, nhưng Mã Quế Phương ở đằng sau cũng sớm đã hô hần dừng lại.

- Dương Thần! Tránh ra!

Mã Quế Phương cau giận đẩy Dương Thần ra, trách nói:

- Việc này cậu không nên tham dự! Cậu về đi! Khi nào tôi là mẹ vợ cậu chứ! Tôi không có quan hệ gì với cậu!

Trong lòng Dương Thần bức bối, lại bị người khác ức hiếp, như đánh vào mặt, làm sao mình không nổi giận được!?

- Mẹ, bà ta đã như vậy mẹ còn can con sao!

Dương Thần tức giận đến nổi giọng nói hơi run.

Người đàn bà chua ngoa kia hừ lạnh một tiếng:

- Hóa ra ngay cả người con rể tay chân vụng về cũng không ra gì cả, theo đuổi con gái nhà người ta cũng không tha, thật là, làm người mẹ đến tuổi này rồi mà vẫn làm hồ li quyến rũ như vậy, làm con gái có lẽ bắt được nhiều hơn.

Nhìn thấy Dương Thần muốn đi lên, Mã Quế Phương vội ngăn lại, quay người lại, nghiêm nghị nói:

- Thím Chu, tôi nghĩ cô đã hiểu lắm cái gì rồi, nhưng cô không thể nói con gái tôi như vậy, nói xấu mẹ con tôi.

Dương Thần bị chặn ở phía sau, thật sự có nỗi khổ không nói được, nếu muốn nói, lẽ nào Mã Quế Phương có thể ngăn được chính mình? Nhưng mấu chốt chính là tình cảnh không giống như vậy, bản thân mình không thể hống hách quá mức, cũng không phù hợp với việc gây ra ồn ào trong phạm vi lớn, chỉ đành phải nhẫn lại một lúc, xem rốt cục tình hình thế nào.

- Đúng vậy, bà à, không giống với điều bà nghĩ như vậy...

Ông kia vội vàng khuyên bảo.

- Im miệng!

Người đàn bà đánh đá

thím Chu giận đến lệch miệng, nói:

- Ông còn nói không có chuyện gì!? Từ khi hồ ly tinh họ Mã đến đây làm công, ngày nào ông cũng chạy đến đây, không phải mang chút hành tởi, thì

lại mang chút đậu, chỉ cần con hồ ly tinh này một ngày không đến quán chúng ta mượn đồ, ông lại lo lắng cô ta có được khỏe hay không, tôi làm vợ ông mười mấy năm, tại sao ông không hỏi tôi có khỏe hay không!?

Mặt của ông Chu đỏ lên, nhưng vẫn nhẫn nhịn nói:

- Bà à, tôi nào có giống như bà nghĩ vậy... tôi không phải thấy Mã Quế Phương từ nơi xa từ tỉnh Tứ Xuyên đến đây, lại không có chồng chăm sóc, một người chẳng phải vất vả sao, tôi làm gì có tư tưởng đó chứ...

- Chẳng phải cô ta có con gái chăm sóc sao? Cần gì đến ông!?

Người đàn bà đánh đá họ Chu nhếch miệng, nói:

- Một quả phụ, bên cạnh không có người đàn ông nào, lại đẹp hơn người vợ này rất nhiều, những điều trong lòng ông nghĩ lẽ nào tôi không đoán được sao? Ngày thường ông mang chút thức ăn, chạy qua chạy lại, tôi coi như không nhìn thấy gì, ông thật tốt, hôm nay tôi về nhà, ngay cả thịt xương cũng tặng không một mâm sao! Ông coi tôi là người vợ đã chết rồi phải không!?

- Tôi... ôi... mấy hôm nay thời tiết không tốt, tôi thấy sức khỏe Quế Phương hơi yếu, muốn hấp cách thủy chút canh để bồi bổ... tôi... tôi thực sự không...

Lão Chu vẽ mặt xấu hổ, nói lắp bắp.

Chị Hương bên cạnh vội tiếp lời, khuyên nhủ:

- Thím Chu à, cô tuyệt đối đừng hiểu nhầm, Quế Phương đến chỗ cô mượn đồ ăn, chính là do người làm của quán chúng tôi không đủ, nếu không như vậy, lần sau tự mình tôi qua đó, hoặc cho ông nhà tôi qua đó được chứ, Quế Phương không phải là loại người như cô nghĩ...

- A Hương, chúng ta đã quen biết nhau nhiều năm rồi, chị đừng tranh cãi với tôi.

Chị Hương nhất thời nghẹn lời, cứng ngắc quay đầu đi chỗ khác nhìn Mã Quế Phương, im lặng...

Quả nhiên, việc đàm tiếu về Mã Quế Phương ở vùng này cũng không phải là một ngày hai ngày, hơn nữa những ngày này, những người đồng hành vào quán cũng nhiều, còn vì ai, thật ra trong lòng mọi người đều rõ cả

Trên mặt Mã Quế Phương lúc thì xanh ngắt, lúc thì trắng bệch, mắt ngấn lệ, không rơi xuống được, nhưng càng như vậy, càng khiến người ta cảm thấy sự đau khổ khó có thể miêu tả được.

Đứng ở đằng sau, Dương Thần đột nhiên nhớ tới một chuyện...

Còn nhớ trước đây khi đến tìm Mã Quế Phương, đứng dịp Mã Quế Phương đến quán bên cạnh mượn đồ ăn, lúc đó còn cảm thấy sắc mặt Mã Quế Phương khi quay về không được tốt, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Mà cái quán đi mượn đồ ăn đó chính là của họ Chu.

Cho đến bây giờ, xem ra lúc đó Mã Quế Phương cũng đã nhận được ánh mắt xem thường hoặc vài lời nói khó nghe của người đàn bà đánh đá, sắc mặt mới trở nên khó coi.

Chẳng qua, Mã Quế Phương vốn là một phụ nữ cứng cỏi, lại quý trọng cơ hội làm công hiếm có, nghĩ đến cũng không muốn nhắc tới, để cho Mạc Thiện Ny khỏi bắt bà không tiếp tục đến quán làm công nữa.

Suy nghĩ kỹ càng, Mã Quế Phương với tư cách là mẹ đẻ của Mạc Thiện Ny, sắc đẹp lúc còn trẻ không cần phải nói, mà đến nay đã năm mươi tuổi, mặc dù đã dãi nắng dầm sương, có chút nếp nhăn nơi khóe mắt, nhưng dù sao dáng người hoặc tướng mạo đều mang vẻ đẹp thuần tha của người phụ nữ lớn tuổi, sức hấp dẫn đối với đàn ông trung niên thật sự vẫn rất lớn, dẫn đến sự hiểu lầm cũng không khó lý giải.

Hít sâu một hơi, Mã Quế Phương gắng gượng cười nói:

- Thím Chu, Mã Quế Phương tôi không phải là người không trong sạch gì cả, nhưng thật sự không làm những chuyện làm nhục đến vợ chồng nhà người khác như vậy. Hôm nay tôi nói rõ ở đây, thật sự đối với ông Chu nhà cô không có gì cả, thịt xương đó tôi đã đưa vào bếp để làm thức ăn cho khách. Tôi chỉ là người ở nơi khác đến, không có văn hóa gì cả, muốn ở đây kiếm chút tiền làm công, đỡ một chút cho con gái tôi, nếu thật sự cô không muốn nhìn thấy tôi, ngày mai tôi sẽ chuyển đến nơi xa hơn một chút kiếm việc làm, thế nào?

Thím Chu kia nghe thấy Mã Quế Phương ăn nói nhẹ nhàng khép nép với bà như vậy, có tức cũng không lên cao được, lạnh lùng liếc bà một cái, nói:

- Câu nói này là cô nói đó, chuyện hôm nay tạm thời gác lại, cô có thay đổi nghề là tùy cô, tôi cũng nể mặt của A Hương không muốn gây chuyện ở trong quán này, tuy nhiên, Mã Quế Phương, tôi cảnh cáo cô, không ít những chị em ở quán khác cũng đều có ý kiến với cô, tốt nhất cô nên cẩn thận một chút, những chuyện như mượn đồ ăn và đồ khác, sau này cố gắng ít làm thôi!

Mã Quế Phương cảm động khẽ gật đầu:

- Tôi biết rồi, vậy xin đa tạ thím Chu, tôi sẽ chú ý.

Thím Chu kia cũng đã gần nguôi giận, liền túm lấy lão Chu, xoay người ra cửa đi về, ông Chu kia có chút sợ hãi, nén mình không dám nhìn Mã Quế Phương một cái, quả thật trông vẻ đáng thương.

Nhìn thấy vợ chồng họ Chu đi rồi, Mã Quế Phương cười lên tiếng:

- Không sao cả, tôi không phải không chịu nổi tính khí như vậy, nhiều năm như vậy có khổ cũng vượt qua được, chị bạn thì cứ làm việc đi.

Chị Hương thở dài, khẽ lắc đầu, lập tức xoay người tiếp tục tính sổ sách.

Mã Quế Phương xoay người lại, nhìn Dương Thần, nói:

- Cậu đi theo tôi.

Dương Thần lập tức đi theo, hắn cũng nín thở, vừa rồi người đàn bà đánh đá họ Chu định đi, chỉ muốn đi lên tát trả nợ, nhưng sợ Mã Quế Phương không hài lòng, đành phải nhịn.

Cùng Mã Quế Phương đi đến một nơi yên tĩnh ở phía ngoài cửa sau nhà bếp, Mã Quế Phương mới dừng bước, quay người nói:

- Thế nào, tôi xem bộ dạng của cậu, hình như so với tôi còn giống như người bị đánh hơn, vẫn còn không muốn phục?

Dương Thần cắn răng, tránh đi ánh mắt của Mã Quế Phương, tất nhiên khó có thể chấp nhận được, trong lòng còn có sự tính toán, đợi đến lúc rời đi, thế nào cũng đi cho người đàn bà đánh đá họ Chu kia cái tát, bà muốn nói thì đã nói, đánh vào mặt mẹ vợ của tôi còn ra chuyện gì nữa!

Mã Quế Phương cười chua xót:

- Tôi biết cậu đang nghĩ gì, thật ra tôi phải cảm ơn cậu đã nghĩ cho tôi như vậy, tuy nhiên Dương Thần à, cậu cho rằng, đây là lần đầu tiên vì chuyện này mà tôi bị người ta đánh vào mặt sao?

Dương Thần chép miệng:

- Lẽ nào... ở đây còn có người khác đánh mẹ?

Mã Quế Phương thở ra, dường như cảm thấy buồn cười, xoa nhẹ khuôn mặt bị đánh, nói:

- Từ đời chồng thứ nhất, cũng chính là lúc cha của Thiện Ny mất đi, ta xem như những năm đó gả cho Trương Phú Quý, cũng không ít lần bị người phụ nữ trong xã đánh, một cái tát gì đó vẫn coi là nhẹ, túm tóc cũng có, ha ha... Trương Phú Quý là một con ma bài bạc, chỗ nào cũng ăn chơi lêu lổng, rất ít khi về nhà, một mình ta đợi ở trong thôn, khó tránh khỏi tiếp xúc với một số người, bọn họ đều cho rằng ta thu hút các quý ông của họ, lại chưa được học hành, cũng không nói vài câu, đánh người là điều hết sức bình thường.

- Bọn họ làm sao có thể làm như vậy được...

Dương Thần xiết chặt

nắm tay, trong lòng đau nhói như kim châm.

Những chuyện cũ như vậy, phụ nữ dùng nụ cười để nói ra, tâm tình đó là như thế nào?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 735

Nữ

- Mẹ

Dương Thần cũng không quan tâm Mã Quế Phương không cho gọi, nét mặt khó có thể tỏ ra nghiêm túc, nghiêm mặt nói:

- Sau này ai cũng không thể đánh mẹ, ai đánh mẹ con sẽ đánh gãy xương của cô ta.

Mã Quế Phương cười khẽ một tiếng.

- Ai, tôi biết thằng nhóc cậu sẽ tức giận mới cố ý gọi cậu đến nghe tôi nói.

Dương Thần không cam lòng.

- Lẽ nào thấy mẹ bị người ta không hiểu ra sao cả, vì chút chuyện vợ vẫn bị tát một cái, con cũng nên nhin sao?

- Thế cậu cảm thấy đánh có tác dụng không? Cậu có thể đánh một người, bịt miệng một người, lẽ nào còn có thể bịt được miệng tất cả mọi người sao!? Lẽ nào bọn họ không nói, trong lòng tất nhiên không thể suy nghĩ sao?

Mã Quế Phương hỏi lại, sắc mặt lạnh lùng.

- Dương Thần, tôi nói cho cậu biết trên thế giới này, lòng dạ của người ngoài thì không thể khống chế được, giống như thím Châu vậy, nghi ngờ tôi, đánh tôi, mắng tôi, đó đều hợp tình hợp lý, tuy tôi đau lòng, tôi oan ức nhưng tôi biết là do không còn cách nào nữa.

- Vì sao, tại sao mẹ muốn tiếp nhận chuyện như này, một chút phản kháng cũng không có?

Dương Thần khó hiểu lắc đầu.

Mã Quế Phương im lặng một lát, nói từng chữ từng chữ một:

- Bởi vì tôi là một quả phụ không có chồng.

Dương Thần quên cả hít thở, ngơ ngác nhìn người đàn bà trước mắt, từ miệng bà ấy nói ra những lời như vậy, giống như tảng đá lớn đè trong lòng.

- Người đó nói không sai, trước cửa nhà quả phụ nhiều thị phi, cho dù là trước kia ở trong thôn, hay là tôi đến thành phố lớn Trung Hải, chỉ cần tôi là quả phụ, bên cạnh không có một người đàn ông gọi là “chồng”, người khác sẽ dùng ánh mắt đặc biệt nhìn tôi.

Mã Quế Phương thấp giọng nói

- Tôi đã từng phản kháng, tôi cố gắng chứng minh mình là một người phụ nữ trong sạch, nhưng không có ai tin tưởng tôi, trừ phi cả đời này không không để người ta nhìn thấy và tiếp xúc với đàn ông. Hoặc là đợi đến khi tôi già không có ai để ý tới tôi nữa, như vậy đám phụ nữ kia, mới sẽ không có ý kiến.

Mũi Dương Thần hơi cay cay, người phụ nữ trước mắt, đem tất cả những sự đau khổ cất giấu dưới đáy lòng, yên lặng bao nhiêu năm như vậy, sự khổ sở này chắc hẳn dẫn dắt đến thế nào.

- Dương Thần, bây giờ cậu có thể hiểu được, tại sao tôi tuyệt đối không thể cho cậu và Ni Tử được cùng bên nhau chưa.

Mã Quế Phương thân thiết nói.

Tâm trạng Dương Thần chấn động, nói không ra lời.

Mắt Mã Quế Phương lộ ra yêu thương và thương cảm.

- Cuộc đời này của tôi, trụ cột lớn nhất khiến tôi tiếp tục sống chính là đứa con gái Ni Tử này, trên người tôi, sự bất hạnh xảy ra, bản thân tôi hiểu rõ nhất, một người phụ nữ, nếu như không có một cuộc hôn nhân mỹ mãn, không có một người chồng đường đường chính chính, không nói ngày ngày sẽ sống như nào, vền vẹn chính là các lời đồn đại bên ngoài, ánh mắt quái dị và sự nghi kỵ... Không phải là nỗi khổ sở mà một người phụ nữ đáng phải chịu đựng.

Bản thân tôi trên con đường tôi tìm không thấy kết thúc đi tới bây giờ, người đã đầy thương tích, sao tôi lại nhẫn tâm để đứa con gái duy nhất của tôi lại đi trên con đường như thế?!

- Sẽ không đâu!

Dương Thần vội vàng lắc đầu nói:

- Con sẽ không để Thiện Ny chịu ức hiếp, mẹ...

- Đừng nói nữa!

Mã Quế Phương cắt đứt lời nói của Dương Thần.

- Cậu căn bản không hiểu những gì tôi nói. Có lẽ cậu có tiền, có quyền, có các kiểu thực lực để bảo vệ Ny Tử, con bé sẽ không bị người ta đánh, sẽ không bị người ta bắt nạt. Nhưng cậu tưởng rằng không bị đánh, có tiền tiêu chính là hạnh phúc thật sự sao?

Cậu có nghĩ tới hay không, bây giờ cậu và Ny Tử đều vẫn còn trẻ, đợi đến khi hai đứa ba mươi mấy tuổi rồi, Ny Tử nếu như không kết hôn, không có con, người ta sẽ nói cái gì? Nếu như, chẳng may Ny Tử có con nhưng con bé lại không kết hôn, thế đứa bé sinh ra sẽ như thế nào? Người xung quanh sẽ đối đãi với con gái tôi như nào? Bỏ nhí của người khác? Hay là nói vợ bé được bao nuôi? Con của cậu và Ny Tử sẽ bị những đứa trẻ khác đối xử như thế nào?

Một loạt các chuyện này, bọn trẻ các cậu có lẽ vì yêu đương cuồng nhiệt sẽ không nghĩ tới, nhưng người làm mẹ như tôi sao lại không suy nghĩ chứ?

Dương Thần, cậu còn không hiểu sao, càng là phụ nữ đẹp, đến khi về già, nếu như không có một người đàn ông đường đường chính chính bên cạnh, cô ấy sẽ càng bị người ta nói nọ nói kia.

Cho nên, nếu như cậu không thể cho Ny Tử một thân phận người vợ hợp pháp, thì đừng theo đuổi con bé không buông nữa, nhiều nhất đau khổ vài

năm cũng sẽ qua thôi, cả một đời đau khổ! Thế hệ sau cũng đau khổ.

Lời nói kích động này, tuyên truyền giác ngộ, khiến cho Dương Thần đứng lặng tại chỗ, hoàn toàn im lặng.

Mã Quế Phương rút cục không kìm nổi, lau nước mắt trong mắt, sầm sập cười nói:

- Dương Thần, tôi biết cậu là đứa bé ngoan, bằng không lúc đầu cậu cũng sẽ không đưa mẹ đến gặp mẹ con tôi, có lẽ cậu xuất thân trong gia đình giàu có, bản thân cũng không tầm thường, có rất nhiều cách nhìn cuộc đời, không phải quá đề ý.

Nhưng Thiện Ny nhà chúng tôi, chỉ là một đứa con gái bình thường, nó có kiên cường thế nào, hiếu thắng thế nào cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi. Con bé không thể cả đời chỉ quay quanh cậu, nó có cuộc sống của mình, có bạn bè của mình và công việc, con bé cần tiếp xúc với xã hội, vì thế, rất nhiều vấn đề cá nhân không thể cất giấu mãi không bị người ta phát giác.

Hiện tại không đề ý, không có nghĩa là đứa bé sau này cũng sẽ không đề ý tới ánh mắt của người khác, thẳng thắn mà đối diện, cậu liền nhẫn tâm khiến con bé bị người ta xem thường ở bên ngoài, lại đến trước mặt cậu miễn cưỡng cười vui sao?

Dương Thần im lặng, những việc này không phải hẳn không nghĩ tới, cẩn thận tìm ra, dường như bản thân vẫn luôn trốn tránh nhắc đến.

Chẳng lẽ hẳn thực sự sai rồi? Thực sự nên buông tay mới tốt đối với Mạc Thiện Ny sao?

Nhìn Mã Quế Phương nước mắt lã chã, tâm tư của Dương Thần hơi có chút dao động.

Mã Quế Phương thở dài một tiếng, lau khô khóe mắt.

- Tôi biết cậu lập tức rất khó chấp nhận, tôi là vì tốt cho hai đứa. Không nói đến Lâm lão chủ tịch có ân đối với nhà tôi, cậu có thể cam đoan, có người phụ nữ khác, trong nhà Lâm tổng có thể thực sự dễ dàng nhận nhin? Tuy tôi không có văn hóa gì, nhưng cũng không ngốc đến nỗi cho rằng, một người phụ nữ có thể quản lý một công ty lớn như vậy sẽ dễ dàng đối phó, Ny Tử lại là nhân viên dưới quyền cô ấy, những ngày tháng sau này, mâu thuẫn nhiều là phải, vì hạnh phúc gia đình cậu cũng nên hiểu được vứt bỏ.

- Vứt bỏ?

Dương Thần cười khổ.

- Nếu một người vứt bỏ, có thể so với có được khó hơn nhiều.

Mã Quế Phương hé miệng cười cười, vỗ nhẹ lên vai Dương Thần.

- Cậu tự mình nghĩ cho kĩ đi, thái độ của tôi sẽ không thay đổi, bởi vì tôi là người từng trải, tôi sẽ không lấy cuộc đời con gái tôi đem ra đánh bạc, hi vọng cậu sớm nghĩ thông suốt.

Không bao lâu, Mã Quế Phương đã bận rộn đi làm việc, chuẩn bị đồ ăn

buổi tối, còn Dương Thần đi ra khỏi quán ăn Tứ Xuyên.

Sắc trời đã ảm đạm, mưa phùn trên bầu trời mênh mông cũng tạnh rồi.

Dương Thần đi dưới con đường đèn đuốc sáng rực, bên tay là tiếng ồn ào của người và xe cộ, trong lòng lại vắng vẻ thê lương không chút tạp âm.

Đi bộ trong chốc lát, Dương Thần cũng không ngộ ra rõ ràng, đang muốn đi tới bãi đỗ xe, nhưng bước chân lại dừng lại, dừng lại ở đầu một ngõ nhỏ.

Con ngõ nhỏ ẩm ướt này, chất đông túi và rác rưởi các cửa hàng gần đó vứt đi, bởi vì có nước cho nên rất nhiều đồ bẩn trở nên bốc mùi, tỏa ra mùi hôi thối.

Lúc này một bà ăn mày ngồi quây tròn trên một tấm thảm, trên tay cầm một cái bánh bột mì bẩn, ngồi xôm cạnh góc tường lặng lẽ gặm bánh.

Tóc của bà ăn mày là lộn xộn rối tung, giày toàn là bùn, nếu như ở trên đường phố chần chẫn sẽ bị quản lý đô thị đuổi đi.

Dương Thần nhíu nhíu mày, cho dù người ăn mày trước mắt có bản thể nào, hẳn vẫn có thể nhận ra rõ ràng đây rốt cuộc là ai.

Bà ăn mày cũng ý thức được có người đứng ở đầu ngõ che mất ánh sáng, chậm chậm cẩn thận ngẩng đầu lên, lúc đôi mắt giữa mái tóc nhìn thấy Dương Thần lập tức lộ ra sự hoảng sợ!

- Cậu... Sao cậu...

Tay của bà ăn mày run lên, cái bánh trực tiếp rơi xuống đất.

Dương Thần cũng không có cảm giác thương hại và hết giận, người phụ nữ này rơi vào hoàn cảnh này chính là trừng phạt đáng tội, cô ta độc ác mà muốn Lâm Nhược Khê cùng chết với cô ta, để bà ta sống những ngày khổ cực như này đã là tốt cho bà ta rồi.

Dương Thần đang muốn không để ý mà rời đi lại bỗng nhiên nhìn thấy, tên què lang thang, từ phía trước đi tới, ngẩng đầu nhìn Dương Thần mang theo sự nghi hoặc nhưng lập tức tiến vào ngõ nhỏ.

Ngồi xôm trước mặt La Thúy San, từ trong túi lấy ra vài đồng tiền xu, tên què đặc ý cười nói:

- Sáng ngày mai có đồ ăn sáng rồi, tôi còn tưởng trời mưa không kiếm được tiền, không người trời mưa kiếm còn được nhiều tiền hơn.

Thấy La Thúy San không phản ứng, tên què mới ý thức đến, người phụ nữ đang trong tình trạng cảm xúc không ổn định, trong mắt tràn đầy các kiểu phần nộ và áp lực sợ hãi, dường như không dám đối diện với người đàn ông lạ ở đầu ngõ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 736

Không Có Lý Do

Tên què suy nghĩ một chút, ánh mắt do dự liếc về phía Dương Thần, lại cúi đầu trầm ngâm một lát, lộ ra vẻ mặt không vui vẻ, ngẩng đầu nói:

- Ê! Nhìn cái gì mà nhìn!? Chưa nhìn thấy ăn xin sao!? Còn nhìn nữa tao đánh chết mày!!

Nói xong, vẫn không quên giơ túi vải lên dọa dẫm.

Dương Thần thu hồi ánh mắt nhìn La Thúy San, hứng thú dạt dào nói với tên què:

- Hai ngày nay là anh chăm sóc bà ta?

Tên què hừ lạnh nói:

- Mày quản được à?

- Đương nhiên.

Dương Thần thâm ý đánh giá tên què.

- Bởi vì là tôi khiến bà ta thành như vậy...

Tên què bị ánh mắt Dương Thần lướt qua, cảm thấy toàn thân trên dưới không tự nhiên, dường như ánh mắt của tên thanh niên này có thể xuyên thấu tâm hồn của chính gã, tất cả đều được nhìn thấy rõ ràng.

- Có... Có ý gì.

Trong lòng tên què không yên, nhưng trên mặt lại giả vờ không hề sợ hãi.

Dương Thần khoanh tay nhún vai.

- Ý tứ rất đơn giản, tôi muốn người phụ nữ kia tự sinh tự diệt, anh lại cho cô ta ăn uống, đó không phải là ngáng chân tôi sao?

Cả người La Thúy San run rẩy, một loại âm độc oán giận giữa đau khổ và tuyệt vọng lan tràn trong lòng cô ta, nhưng bà ta lại không dám ngẩng đầu nhìn Dương Thần, bởi vì người đàn ông này mang đến cho bà ta sự sợ hãi, đã vượt xa sự tưởng tượng của bà ta!

Tên què cặp mắt nhìn người phụ nữ run run rẩy rẩy, trong mắt lóe lên nhiều thần sắc, cuối cùng nghiêng răng một cái, hiên ngang đứng dậy nói:

- Mày quản được tao sao? Tao thích cho cô ta ăn cho cô ta uống đấy! Mày có thể làm gì tao? Đánh gãy nốt một chân của ông đây thì ông đây cũng có thể bò đi xin ăn, lăn đi cũng được!

Tên què gân cổ gào to, giống như một con sói nhỏ gầy đối đầu với một con sư tử oai hùng, lại may mắn không chịu nhượng bộ dốc hết sức lực.

La Thúy San rút cuộc không tìm nổi ngẩng đầu lên, ngẩng đầu nhìn người đàn ông lang trẻ tuổi một bên chân không nhấc được lên mắt nhắm lệ, cũng si ngốc bàng hoàng.

Dương Thần càng có thêm hứng thú, nhếch miệng cười.

- Bà ta là gì của anh? Sao anh lại phải nỗ lực như vậy bảo vệ bà ta?

Tên què khinh thường nói:

- Tao thích đấy, chả có lý do nào cả!

- Anh thích bà ta?

Dương Thần bẽn lẽn hỏi.

Sắc mặt tên què hơi cũng ngắc, gân cổ:

- Mà quần được à?

Dương Thần dường như có chút hiểu ra, gật gật đầu,

- Tôi hiểu rồi... Được rồi, nếu đã như vậy thì tôi đi đây, nhưng mà tôi cũng khuyên anh tốt nhất cẩn thận một chút, chân đã bước thì không thu lại được, dù gì... Anh chỉ có một chân.

Tên què hơi chột dạ.

- Cẩn thận cô ta? Hừ, tao cho cô ta ăn uống, lẽ nào cô ta còn muốn hại tao sao? Nhưng thật ra mày dựa vào cái gì mà hận người phụ nữ này vậy? Tuy tên què tao không phải người tốt gì nhưng cũng không có tâm địa độc ác như mày.

Dương Thần bĩu môi, cười cười nói:

- Tôi cũng không nói anh cẩn thận bà ta.

Dương Thần chỉ chỉ vào mũi mình.

- Khiến anh cẩn thận là tôi.

Tên què nuốt nước bọt, cười nhạt nói:

- Mày cho rằng có thể dọa được tao sao?

- Có phải hay không sau này anh sẽ biết.

Dương Thần quay người, vừa đi vừa nói:

- Tôi chỉ muốn nói cho anh biết tôi không dọa người...

Nhìn bóng Dương Thần đi xa, mãi cho đến khi xoay qua La Thúy San chậm chậm ngẩng đầu, nhìn tên lang thang trẻ tuổi nhỏ hơn mình hai mươi tuổi.

- Sao lại muốn đối xử với tôi như thế.

- Cái gì?

Vẻ mặt tên què mờ mịt.

- Vì sao cho tôi ăn, cho tôi uống, còn giúp tôi nói chuyện, trong đôi mắt đằng sau mái tóc hỗn loạn của La Thúy San có chút suy nghĩ hỗn độn.

Tên què tránh ánh mắt.

- Cái này rất quan trọng sao, muốn làm thì làm thôi.

- Có phải cậu thấy tôi đáng thương?

La Thúy San cười lạnh.

- Tôi không cần bất cứ ai thương hại tôi.

- Đáng thương? Haha

Tên què cười to.

- Tôi là một tên ăn xin còn bị què chân, có tư cách thương hại người khác sao? Tôi thương hại chị làm gì? Chị có tay có chân lại có thể nói chuyện, tôi nhàn cư vì bất thiện à?

La Thúy San ngạc nhiên.

Tên què khinh thường nói:

- Bệnh đa nghi nặng như thế, tôi muốn đôi tốt với chị chính là đơn giản như vậy đây! Chê tôi vương thì cứ nói thẳng.

Dứt lời, tên què hình như có chút buồn bực, khắp khiêng, cũng không quay đầu lại mà đi ra khỏi ngõ, dường như không muốn ở cùng La Thúy San nhiều một lát.

La Thúy San sững sốt tại chỗ một lúc, giơ tay, lau hai hàng nước mắt không biết rơi xuống từ lúc nào.

Ánh mắt rơi trên cái bánh mới rơi xuống đất, La Thúy San cẩn thận nhặt nó lên, phỉ đi một ít bần, hai tay run rẩy cắn bánh.

Mây đen dày đặc chiếm cứ trên bầu trời thành phố Trung Hải, bắt giác mưa lại rả rích to thêm.

Trên đường Dương Thần lái xe trở về nhà, cũng không nghĩ nhiều tới chuyện của La Thúy San và tên què lạ mặt kia, nhân vật như vậy, giết hay không giết, thực ra về bản chất sẽ không có sự khác biệt, ngược lại giữ lại không biết chừng có thể dẫn dụ được càng nhiều cá to, ít nhất, Dương Thần cảm thấy La Thúy San sống như vậy, Ninh Quang Diệu kia trong lòng chắc chắn không thoải mái. Đối với người bố đến con gái ruột cũng không cần, Dương Thần không hề có thiện cảm gì với tên kia.

Trong đầu không ngừng suy nghĩ về tất cả những thứ mà sau khi hắn và Mạc Thiện Ny quen biết nhau, người phụ nữ trí tuệ, nỗ lực thăng tiến, sự nghiêm túc và cố chấp, để lại trong lòng hắn vô số những ấn tượng.

Vứt bỏ? Cái này bảo hắn sao nữa?

Nhưng buổi nói chuyện của Mã Quế Phương lại khiến Dương Thần lo lắng mơ hồ, hắn thực sự cho cô ấy hạnh phúc?

Danh phận của người vợ, nói khó cũng không khó, chỉ cần đổi một cái quốc tịch, trên pháp luật là chuyện rất dễ dàng. Nhưng mấu chốt là, người xung quanh sẽ đối xử như thế nào, nhân ngôn đáng sợ.

Dương Thần không cảm thấy mang theo đám phụ nữ đi sinh sống ở đất nước khác là chuyện dễ dàng, sự ràng buộc của người thân và thói quen của cuộc sống, đều sẽ là đủ loại gánh vác, dù gì đám phụ nữ ấy cũng không phải vì mình hắn mà sống.

Nghĩ đến Mã Quế Phương bị người đàn bà đánh đá đọ đay nghiến, nhưng đáng về chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, tim Dương Thần như có kim đâm. Hễ nghĩ tới một ngày nào đó Mạc Thiện Ny nếu như bị rơi vào tình cảnh đó liền sợ hãi khó mà không chế được.

Tình yêu càng ngọt ngào, lúc xuất hiện vấn đề thì sẽ càng thêm đau khổ.

Trong vô thức trở về nhà, Dương Thần mở cửa, trong phòng khách đã bày đầy đủ các món ăn, Lâm Nhược Khê da trắng bóc với chiếc váy vai trần màu lam gợi cảm đang mặc chiếc tạp dề màu hồng bê ra hết nồi to đến nồi nhỏ, cẩn thận nhẹ nhàng như sợ đánh rơi.

Lại nói tiếp, cái tạp dề kia là hôm nào đó nghỉ học Trinh Tú tới DIY mua, nói là quà tặng chị Nhược Khê, nhưng tuy Lâm Nhược Khê nhận nó nhưng lại không dám mặc, mấy ngày hôm nay xem ra tâm tình rất vui, cũng không để ý bị Dương Thần và Trinh Tú nhìn quái dị, vui vui vẻ vẻ mặc vào.

- Để anh giúp.

Dương Thần đi lên phía trước đón cái nồi trên tay vợ, bước đi vững chắc đặt nó trên mặt bàn.

Lâm Nhược Khê bĩu môi nói:

- Đồ nóng như vậy, tay không có cảm giác sao?

Dương Thần cười nói:

- Nếu không em yêu thôi cho anh?

Vừa nói vừa đưa tay đến bên miệng vợ.

Lâm Nhược Khê hoảng hốt trốn chạy, mặt đỏ bừng:

- Vừa về nhà là không đứng đắn, nhanh đi rửa tay đi, ăn cơm rồi.

Chẳng bao lâu sau, Trinh Tú cũng từ trên lầu xuống, cô nhóc này cũng chẳng còn mấy ngày nữa là thi đại học, trường học cũng không yêu cầu đến nữa, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút rồi bắt đầu vào chiến trường.

Mấy ngày nay thức ăn trong nhà đều vô cùng phong phú, cũng không cần quan tâm vấn đề lãng phí nữa, mỗi ngày đều cho Trinh Tú ăn đến miệng bóng dầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn không ít.

Cả nhà nói cười vui vẻ ăn tối, Trinh Tú hoạt bát nhất, kể một số câu chuyện cười, Dương Thần ở bên cạnh cũng hỏi mấy câu thêm mắm thêm muối, thỉnh thoảng còn không hề để ý mà làm trò ngay trước mặt người lớn, khiến cho Lâm Nhược Khê hung hăng giẫm lên chân hấn ở dưới bàn.

Dương Thần hưởng thụ cảm giác hấn và Lâm Nhược Khê ngày càng thân thiết, tuy vẫn không cùng phòng, nhưng đây cũng là điều Dương Thần đưa ra, đợi đến sau hôn lễ mới lại chính thức ngủ cùng nhau, cũng không thể lật lọng, làm người đàn ông trong nhà, độ tín nhiệm cũng không thể quá thấp.

Nhưng Dương Thần cũng nhin không được nghĩ, Mạc Thiện Ny ở nhà lại ăn tối như thế nào? Cùng ăn với Sắc Vi và Mã Quế Phương?

Tương lai của hấn có thể giống như thế, thời gian của cả nhà, khiến Mạc Thiện Ny cũng ở bên bàn ăn tham gia bữa tối ấm áp sao?

Nghĩ đến đủ loại cách trở trong đó, tâm tình của Dương Thần lại trùng xuống, dường như bản thân mình đã ích kỷ quá, nghĩ lại cô ấy dường như lúc nào cũng đều là một người cô đơn, có người chồng như mình, có lẽ cũng không có sự khác biệt nào.

Hấn luôn luôn nhận được thanh xuân và tình yêu của những phụ nữ ấy,

nhưng trước nay lại không có cái gì có thể cho bọn họ, Mạc Thiện Ny là như vậy, Sắc Vy là như thế, An Tâm, Minh Ngọc... Sự giúp đỡ trên vật chất nào có thể bù vào sự trống rỗng của tâm hồn?

Cơm tối qua đi, một mình Dương Thần lên lầu sớm nhất, nói là muốn lên mạng xem giải bóng đá Châu Âu, khiến bốn người phụ nữ dưới lầu hơi nghi hoặc, giải bóng đá này vẫn chưa bắt đầu mà?

Sau khi Dương Thần trở lại phòng, đi đến ban công, ngắm nhìn bầu trời đêm yên tĩnh, si ngốc ngẩn người.

Chỉ lát sau, cửa phòng bị gõ, là Quách Tuyết Hoa lên tìm.

Nhìn thấy con trai lại hiem khi im lặng như vậy đứng trên ban công, Quách Tuyết Hoa thở dài, đi tới bên cạnh Dương Thần.

- Lúc này lúc ăn cơm nhìn thấy con có tâm sự, có thể tâm sự với mẹ không?

- Cái này cũng giấu không được.

- Mẹ nhìn con trai không phải dùng mắt nhìn mà dùng tim để nhận thức.

Quách Tuyết Hoa lườm hẩn một cái.

Dương Thần tìm chút ý vị, gật gật đầu.

- Quả thật là dùng tim...

Tiếp theo, Dương Thần cũng không giấu diếm, đem chuyện lúc gần tối tìm Mã Quế Phương và một loạt quá trình phát sinh nói ra tuốt tuốt, Dương Thần xoa xoa huyệt thái dương.

- Mẹ, trong lòng con bây giờ rất loạn, không biết như nào là tốt, lẽ nào con thực sự luôn luôn hại Thiện Ny sao.

Trên đôi mắt Quách Tuyết Hoa nhiễm một tầng sương mù.

- Chị Mã, thực sự sống không dễ dàng, chị ấy phản đối chuyện của con và Thiện Ny như vậy là điều có thể hiểu được, nhưng chuyện tình cảm, cho dù mẹ là mẹ của con cũng không thể thay con làm chủ được, Dương Thần, mẹ đứng trên góc độ một người phụ nữ, muốn nói với con là, nếu như con thực sự chưa nghĩ kỹ, làm sao để đem đến cho con của Thiện Ny hạnh phúc, tương lai có thể đường đường chính chính đi dưới ánh mặt trời, thế thì giống như chị Mã đã nói, thà nhất thời đau khổ còn hơn khiến cô bé ấy đau khổ cả đời.

Dương Thần im lặng, tuy biết kết quả như này, nhưng nghe Quách Tuyết Hoa nói như vậy, vẫn có chút thất vọng.

- Thiện Ny... Khác với những người phụ nữ khác.

Quách Tuyết Hoa lại nói đầy thâm thía:

- Con bé không giống Sắc Vi, độc lập độc hành, bản thân chính là trà trộn trong hắc đạo, chuyện nam nữ cũng không không cần quá để ý quy củ mà giống con bé An Tâm, xuất thân trong nhà giàu có, tính cách bản thân lại sáng sủa, mấy thứ quy củ thế tục con bé sẽ không để ý. Thiện Ny... Là con gái một gia đình bình thường, con bé sẽ để ý ánh mắt thế tục, để ý ý kiến của

người bên cạnh, cùng làm tình nhân của con, có lẽ An Tâm và Sắc vi căn bản sẽ không có người cười nhạo chúng, nhưng Thiện Ny... thì không giống thế.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 737

Gọi Tên Của Tôi

Nghe Quách Tuyết Hoa chậm rãi khuyên nhủ, trái tim của Dương Thần cũng từ từ bình tĩnh lại, đương nhiên cũng vẫn còn rất nặng nề...

Quả thực, hồng nhan tri kỉ bên cạnh hắn cũng chỉ có Mạc Thiện Ny là người bình thường nhất, nếu như tình cảm này vẫn tiếp tục kéo dài, những ngày tháng sau này, chịu thương tổn nhiều nhất chắc chắn là cô ấy.

Lưu Minh Ngọc cùng lắm là tới Thanh Long hội giữ chức đại tiểu thư của cô, tham gia quản lý buôn bán trong bang hội, Sắc Vi và An Tâm đều cao cao tại thượng, người bình thường căn bản sẽ không cơ hội bình phẩm bọn họ, Đường Uyển, chị em nhà họ Thái thì càng không phải nói, nếu như không phải hắn chặn ngang, hôn nhân của họ, một là cả đời không lấy chồng, hai là đều là liên hôn gia tộc, vốn không phải là cái mà người đời hay đem ra để bình phẩm.

Ngay tại lúc Dương Thần đau khổ, trong căn nhà lớn cách một bức tường, Mạc Thiện Ny mới ăn cơm tối xong cũng đang trong tâm trạng như thế, đang bị Sắc Vi lôi đến phòng của cô ta, làm người lao động giá rẻ.

Hai cô đều mặc quần áo ngủ lụa mỏng mát mẻ thích mặc nhất khi rảnh rỗi ở nhà, sau khi tắm xong, đều thơm ngát, đều cao gầy mà đầy đặn thu hút ánh nhìn của người khác.

Mạc Thiện Ny bị Sắc Vi ấn vào một cái bàn trong phòng ngủ, đối diện với laptop đang mở, một đồng giấy tờ bảng biểu, bữu môi sắc mặt không vui:

- Sắc Vi, cậu không thể tha cho tôi sao, tôi cũng bận rộn cả ngày rồi, sao về nhà rồi tôi còn phải giúp cậu làm việc.

Sắc Vi cười quyến rũ, căn nhẹ ở bên tai chị em tốt.

- Ái!

Mặt Mạc Thiện Ny ửng đỏ, vội né mặt ra.

- Cậu làm gì đấy!

- Thiện Ny tốt, cậu giúp tôi đi, cậu cũng không phải không biết, tôi bỏ nhà đi, không học đại học, cậu cũng học qua kế toán, Ngọc Lôi sự nghiệp lớn có nhiều kế toán như thế cậu cũng có thể quản lý, giúp tôi phân tích bảng báo cáo cũng không mất nhiều thời gian, cậu giúp tôi xử lý xong, tối nay tôi ngủ cùng cậu...

Đôi mắt Sắc Vi quyến rũ như tơ, khóe miệng lại có chút trêu đùa.

Mạc Thiện Ny im lặng một hồi rồi với vẻ mặt cầu xin nói:

- Cậu căn bản là uy hiếp tôi, tôi mới không cần cậu ngủ cùng tôi, chúng ta nói rõ rồi, tôi giúp cậu làm xong chỗ này, buổi tối cậu không được tới quấy

rầy tôi!

- Nói như vậy cậu đồng ý rồi?

Mưu kế thực hiện được Sắc Vi thân nhiên nói.

Mạc Thiện Ny không vui nói:

- Ai khiến tôi dễ bắt nạt như thế, hơn nữa, lần trước cậu chui vào trong chăn tôi xằng bậy, sau khi bị mẹ tôi phát hiện, mẹ tôi giận dữ giáo huấn tôi một trận ấy.

Sắc Vi khó hiểu, đôi mắt ướt át tràn đầy sự nghi ngờ.

- Tại sao cô muốn giáo huấn cậu, tôi cũng không phải đàn ông, hai chị em chơi đùa cũng không được à?

- Cậu còn nói! Mẹ tôi tư tưởng rất truyền thống cậu cũng không phải không biết, ngủ cùng nhau thì thôi đi, cậu tiến vào váy tôi sờ loạn thì giống gì?

Mạc Thiện Ny trừng Sắc Vy nói.

Sắc Vi thè lưỡi, cầm tay Mạc Thiện Ny lắc lắc lấy lòng, xem như đồng ý rồi.

Hai cô ở cùng một chỗ cũng lâu rồi, tình cảm tốt như tình cảm chị em, từ sau khi Mã Quế Phương đến, liền trở thành mẹ nuôi của Sắc Vi, càng thêm hòa hợp, chỉ là hai người đều rất ít nói đến Dương Thần, chính là sợ khiến Mã Quế Phương không vui.

Đang lúc Mạc Thiện Ny lại một lần nữa số khổ mà bị trưng dụng làm người lao động, cửa lại bị gõ, bên ngoài truyền đến Mạc Thiện Ny vội đứng dậy.

- Đây ạ, mẹ có việc ạ?

- Tìm con nói chút chuyện.

Mã Quế Phương nói.

Mạc Thiện Ny vội chạy ra ngoài cũng không quay đầu lại, khiến cho một mình Sắc Vi đứng trước máy tính giậm chân.

Đi theo mẹ đến phòng khách dưới lầu, Mạc Thiện Ny mới hiểu kì hỏi:

- Mẹ chuyện gì ạ, nghiêm túc như thế.

Mã Quế Phương đánh giá con gái, ôn tồn nói:

- Máy ngày này, có nghe lời mẹ không?

Ánh mắt Mạc Thiện Ny có chút né tránh, cô đương nhiên hiểu rõ ý của câu nói này, là hỏi cô có liên lạc cùng Dương Thần không.

Trước khi Ngọc Lôi bị hại, hai người mới tình ý nồng nàn nói cùng nhau đi tiếp, điều này làm cô vô cùng chột dạ, ấp ấp úng úng mà “vâng” một tiếng, cũng không dám khẳng định hay phủ định.

Ánh mắt Mã Quế Phương trong nháy mắt chuyển thành lạnh:

- Hừ, mẹ biết mà, Ny Tử con sẽ không ngoan ngoãn nghe lời! Thật đúng là con gái lớn thì không giữ được, phí công mẹ nuôi con lớn.

Mũi Thiện Ny hơi cay cay, oan ức nói:

- Mẹ... Chúng con thực sự chỉ gặp mặt, ăn cơm...

- Lẽ nào còn muốn làm cái khác sao?

Mã Quế Phương tức đến mức hít thở trầm trọng, thở dốc một lát mới nói:

- Hôm nay tên Dương Thần kia đến tìm mẹ.

Lòng Mạc Thiện Ny run lên, hơi sợ hãi, nhưng càng thêm tò mò hỏi:

- Anh... Anh ấy nói cái gì sao?

- Hừ, còn có thể nói gì, chẳng qua là muốn mẹ không quản chúng mày nữa, để hai đứa tiếp tục chàng chàng thiếp thiếp.

Mã Quế Phương không tư vị nói.

- Thế mẹ...

- Mẹ đương nhiên sẽ không đồng ý.

Mã Quế Phương đập bàn.

- Ny Tử, hôm nay mẹ ra nói rõ ràng với cậu ta, con ở cùng một chỗ với cậu ta sớm muộn cũng sẽ bị tổn thương, bây giờ con còn trẻ, nhưng qua vài năm nữa muốn quay đầu lại cũng khó, hôm nay cậu ta bị mẹ thuyết phục rồi, hẳn là sẽ trở về suy nghĩ thật kỹ chuyện chia tay với con, con cũng không được phép đi gặp cậu ta, tuyệt đối không để cậu ta có chút hi vọng nào.

- Mẹ!

Mạc Thiện Ny bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt ai oán, hai mắt đầm lệ nói:

- Sao mẹ lại có thể như vậy!

Nghe thấy Mã Quế Phương lại nói Dương Thần phải suy nghĩ chuyện chia tay, Mạc Thiện Ny không nghĩ cũng biết những lời nói đó sắc nhọn và tàn khốc đến thế nào, không khỏi kiểm chế không được, lo lắng đứng dậy gào to.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Dương Thần có thể sẽ rời bỏ cô, tim của cô giống như treo trên vách núi vạn trượng, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống vực.

- Mẹ đương nhiên có thể như vậy!

Mã Quế Phương cao giọng nói:

- Con là con mẹ lẽ nào mẹ không thể quản con!? Mẹ là người làm mẹ, tất cả chắc chắn đều vì tốt cho con, con lại không cảm nhận được tâm ý của mẹ sao? Dương Thần dù có tốt, cậu ta không thể toàn tâm toàn ý đối với con, tất cả những thứ đó đều vô dụng! Làm một người phụ nữ, con không nhất định phải lấy một người đàn ông giàu có nhưng nhất định là người đàn ông yêu thương con, đem lại hạnh phúc cho con, cậu ta căn bản không làm được.

Sắc mặt Mạc Thiện Ny tái nhợt, lùi một bước, cong chân đụng vào ghế.

- Con chỉ biết từ lúc bắt đầu quyết định yêu anh ấy, thì con đã không nghĩ tới anh ấy có thể cho con nhiều hay ít, cái con cần là anh ấy, không phải là hạnh phúc.

- Con...

Mã Quế Phương tức đến mức nói không lên lời

- Cho dù mẹ là người mẹ con yêu thương nhất, tình cảm của con cũng do

con quyết định, trừ phi chính miệng anh ấy nói bỏ con. Bằng không con tuyệt đối không từ bỏ.

Mạc Thiện Ny lau nước mắt, lộ ra sự kiên định, xoay người hướng lên lầu.

Mã Quế Phương suy sụp mềm nhũn ngồi trên ghế, nhìn bóng con gái lên lầu, lệ rơi đầy mặt.

Trở lại trong phòng, Mạc Thiện Ny thở ra một hơi dài, làm cho ngọn lửa trong lòng ngực cô bình ổn, đợi cảm xúc bình ổn lại mới lấy điện thoại trên bàn lên, do dự một lúc, nhất nút gọi số máy của Dương Thần.

Cùng lúc đó, Dương Thần đang ngồi trên giường, đặt Macbook trên đùi xem tin tức thể giới, thực ra cũng là tiêu khiển nhàn chán, dùng hết khả năng để đẩy những cảm xúc phức tạp ra khỏi đầu.

Đột nhiên, điện thoại trên tủ đầu giường rung lên, Dương Thần lấy lên xem, phát hiện là Mạc Thiện Ny gọi tới, không khỏi nhú nhú mày.

Nếu là ngày xưa, hẳn thế nào cũng lập tức nghe máy, vừa cười vừa trêu cô gái đó, nhưng bây giờ, không biết tại sao Dương Thần có chút sợ hãi nhận điện thoại của cô.

Qua hơn mười giây, Dương Thần mới ấn nút nghe, miễn cưỡng cười nói:

- Sao lại rảnh rồi gọi điện thoại tới.

Nói xong lời này, Dương Thần liền thăm mắng chính mình quá ngu, người ta tan tâm đương nhiên là rảnh rồi!

Giờ phút này Mạc Thiện Ny ngồi trên giường của cô, một tay túm ga giường, dùng lực túm chặt, cô rõ ràng có thể cảm nhận được sự thay đổi trong ngữ khí của Dương Thần, có chút lạ lẫm, có chút xa cách, không yên lòng...

Anh... Thực sự đang do dự?

Mạc Thiện Ny cố gắng hết sức không cho mình nghĩ đến chuyện buồn, miễn cưỡng cười nói:

- Ý anh là gì thế, gọi điện thoại cho anh không được sao, không nhớ em chút nào à?

- A...

Dương Thần cười khẽ.

- Đương nhiên... Chỉ là hơi bất ngờ.

Mạc Thiện Ny cắn cắn môi, im lặng một lúc mới nói:

- Em... Nghe mẹ nói rồi, hôm nay anh đến tìm mẹ.

- Đúng vậy.

Dương Thần trầm thấp đáp lời.

- Anh không cần quá để ý lời mẹ nói, em không sao, em thực sự rất tốt, bà cũng chỉ là quá lo lắng cho em, có rất nhiều chuyện mẹ còn không quen không phải sao, em nghĩ sẽ từ từ tốt thôi...

Mạc Thiện Ny vội nói.

Dương Thần lại có thể cảm giác được, lời nói của cô lúc này vô lực, sự bàng hoàng của cô, sự an ủi của cô, tất cả những thứ này khiến Dương Thần cảm thấy cảm giác tội lỗi càng phát ra.

Đang lúc Dương Thần không biết nên tiếp lời như thế nào, góc trái màn hình máy tính trên đùi lại truyền đến một dấu hiệu cờ hải tặc đen yêu cầu chat video...

Dương Thần nhướn mày, không ngờ là Macedonia chủ động liên lạc với hắn, có thể có chuyện gì, phải khiến cậu ta gấp gáp như vậy mà làm phiền thời gian nghỉ ngơi buổi tối của hắn?

Dương Thần không tin, thuộc hạ của mình sẽ không suy nghĩ đến chênh lệch múi giờ nơi hắn đang ở.

- Thiện Ny, anh có việc, cúp máy trước nhé.

Dương Thần vốn không biết nói gì để tiếp lời, thấy việc gấp, vội vàng nói mấy câu liền cúp điện thoại, vội vàng mở video ra.

Mạc Thiện Ny ngồi trơ trọi trong phòng, nghe đến tiếng bận rộn ở đầu dây bên kia, khuôn mặt sinh đẹp nhất thời trắng bệch.

- Anh ấy... gọi mình là Thiện Ny... Gọi tên của mình.

Mà ở bên kia, Dương Thần không suy nghĩ nhiều đến tình trạng của Mạc Thiện Ny, bởi vì sau khi mở video, bên kia xuất hiện Macedonia sắc mặt phức tạp hỏi:

- Minh Vương các hạ, không phải ngài nói hơn hai năm không đại khai sát giới sao? Sao lần này lại tiêu diệt cả hạm đội quân Mỹ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 738

Châm Ngôn

Tàu chiến của quân Mỹ? Bị đốt cháy ư?

Đầu óc Dương Thần mờ mịt, chau mày lại hỏi:

- Macedonia, anh đang làm nhảm gì vậy hả, nói hết ra xem nào, tôi làm cái gì?

Macedonia ngạc nhiên rồi cười khỏ nói:

- Minh Vương các hạ, chúng ta là bạn cũ, những chuyện này ngài không cần phải lãng tránh chúng tôi, hải quân Hoa Kỳ đều đã ghi lại hình ảnh của ngài rồi, không ai lại nhận sai được...

Dương Thần càng thêm nghi ngờ:

- Chết tiệt, thật sự tôi chẳng thể hiểu anh đang nói gì! Nói rõ ra cho tôi nghe xem nào!

Macedonia lúc này mới có hơi bối rối, xoa xoa lên cái đầu hói của mình, hỏi:

- Thật sự là ngài không biết gì sao?

- Nói thừa! Anh không nói rõ đầu cuối thì sao tôi biết được là chuyện gì!

Dương Thần trong lòng đã cảm thấy có chuyện không hay nên có chút gấp gáp.

Macedonia hỏi bằng vẻ khó tin:

- Thật sự không phải là ngài đã làm hay sao?

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dương Thần mất kiên nhẫn cao giọng nói.

Macedonia nuốt nuốt nước bọt, lắp bắp vài câu:

- Vậy thì kì lạ thật đấy, chỉ mới nửa tiếng trước, đội tàu hải quân Mỹ mới rút về khu vực Đông Nam Á, cũng là đội tàu hôm trước đóng quân tại Hoa Hạ, tổng cộng một tàu sân bay Nimitz, hơn hai mươi chiến hạm, hơn hai nghìn lính Mỹ, tất cả đều bị... bị... một cao thủ giống ngài y đức giải quyết gọn chỉ trong một phút... tất cả tàu sân bay và chiến hạm đều bị gãy vỡ và chìm hết, người thì không còn lấy một người sống sót...

Chỉ trong vòng một phút sao? Dương Thần trong phút chốc trở nên vô cùng kinh ngạc:

- Anh nói, kẻ đó giống hệt tôi, hơn nữa lại còn dùng năng lực khổng chế không gian nữa sao?

- Vâng, thưa Minh Vương các hạ.

Macedonia dường như vẫn có chút không tin, nói:

- Tôi thực sự không thể tin rằng lại có thể có người giống y chang ngài,

hơn nữa lại có năng lượng chủ thần. Nếu như không phải vì có thể vượt không gian thì cũng không thể làm cho quân Mỹ không kịp trở tay mà thảm bại chỉ trong vòng một phút như thế.

- Khoan đã!

Dương Thần cau mày:

- Anh nói là có ghi hình lại đúng không?

- Đúng thế, trước lúc sự việc xảy ra thì máy quay trên một tàu chiến đã ghi lại được một đoạn sự việc, nó đã được hải quân Mỹ thu thập lại, tôi nghe được tin này từ phía tình báo, phát hiện ra người đó là ngài nên mới vội liên lạc ngay với ngài...

- Anh gửi sang đây đi, tôi muốn xem.

Dương Thần nói bằng giọng trầm trầm.

Macedonia cũng không nói nhiều mà lập tức gửi đoạn video sang cho Dương Thần.

Dương Thần click để mở ra, thu hút ánh mắt hẳn là cảnh đêm muôn sương mờ, một lát sau thì có một bóng đen xuất hiện.

Khi tắt cả đèn cao áp trên các chiến hạm đều tập trung lại vào bóng đen ấy thì toàn bộ diện mạo đều được lộ rõ mồn một!

Trong lòng Dương Thần cực kỳ sửng sốt, không dám tin vào chính mắt mình, hình ảnh người thanh niên ấy thật sự là hoàn toàn giống hẵn.

Dáng vẻ thư thái với đôi giày thể thao dưới chân giống như đang đi tản bộ, chỉ khác là đi trong không trung, nhìn đám tàu chiến với vẻ khinh miệt.

Có thể nhìn rõ mồn một khuôn mặt của kẻ đó, gã nở một nụ cười lạnh lùng rồi nhẹ nhàng giơ tay...

Trong đoạn video vang lên tiếng kim loại gãy răng rắc, chỉ còn nhìn thấy phía đầu của chiếc chiến hạm, đột nhiên gãy vỡ một cách kì lạ, từ đầu đến cuối đều nhăn nhúm lại.

Giống như một thanh kim loại bị người ta bẻ gập vào gãy giòn răng rắc!

Tiếp theo, cảnh quay bị đứt đoạn, màn hình lóe lên và đoạn ghi hình kết thúc.

Dương Thần tắt video, sắc mặt thâm trầm, trong lòng như đang nổi sóng dữ.

Ở đầu dây bên kia, Macedonia cẩn thận hỏi:

- Minh Vương các hạ...

- Người đó... Thật sự không phải là ngài ư?

- Không phải.

- Cái đó...

- Cái đó đúng là thuật vượt không gian.

Dương Thần không đợi Macedonia hỏi đã nói luôn:

- Nhưng kẻ đó, tuyệt đối không phải là tôi, mặc dù, tôi cũng không thể hiểu tại sao kẻ đó lại có thể giống tôi đến thế.

Macedonia nghĩ một lát rồi nói:

- Liệu có phải là dùng thủ thuật nhân bản vô tính? À... Cũng không đúng, nếu là nhân bản vô tính thì cũng không thể có trường hợp có ai đó đã đánh cắp gene của ngài khi ngài không biết được, mà bản sao đó cũng không đời nào biết sử dụng năng lực không gian.

Dương Thần gãi đầu:

- Muốn nhân bản vô tính như tôi thì không phải cứ có gene là có thể, cơ thể tôi còn đã từng qua chiếu xạ, vốn không phải là loại gene bình thường.

- Anh không biết đâu, trước đây tôi đã từng nghĩ liệu có kẻ nào đó sẽ lấy trộm tế bào của mình rồi nhân bản vô tính để tạo ra những kẻ khủng bố hay không, nhưng sau khi nghiên cứu thì đây là điều không thể. Bởi vì nếu như muốn nhân bản vô tính thì ít nhất cũng phải lấy được máu thì mới có hi vọng. Hơn nữa phải là máu tươi, không được để tiếp xúc với không khí lâu, như thế mới giữ được tế bào tốt.

... Nhưng anh thử nghĩ xem ai mà có thể nhân lúc tôi không biết lấy được tiêu bản máu của tôi mà lại không bị tôi phát hiện?

Macedonia tỉnh ra, nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu:

- Rất khó, nếu định lấy máu của ngài đã là điều không thể chứ đừng nói đến chuyện không bị ngài phát hiện nữa.

- Đó cũng chỉ là thứ yếu, cho dù có thể nhân bản vô tính tôi thì cũng không có nghĩa là có được sức mạnh chủ thần, hơn nữa kẻ đó rõ ràng là có được sức mạnh như của tôi chứ không chỉ là một bản sao đơn thuần.

Sắc mặt Macedonia trắng bợt lo lắng hỏi:

- Minh Vương các hạ, đây không phải là điều gì tốt lành. Kẻ đó có sức mạnh chủ thần, nhưng lại không tuân thủ “Minh ước chư thần”, tiêu diệt toàn bộ hạm đội hải quân. Hơn nữa kẻ đó lại hoàn toàn giống ngài, nếu như không tìm ra thì cũng có nghĩa là...

- Nghĩa là tôi sẽ phải chịu toàn bộ tội trạng trong khi bản thân mình không có bất kỳ điều gì để phản biện.

Dương Thần cười khổ:

- Đúng là một kẻ không dễ đối phó, thậm chí đến đối thủ rất cuộc muốn làm gì tôi cũng không thể đoán biết, muốn điều tra thì cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Macedonia lau mồ hôi ướt lạnh trán:

- Tôi lập tức liên lạc với ngài vì hải quân Hoa Kỳ, Cục điều tra trung ương và Cục tình báo trung ương đều đã liên lạc với nhau, phía quân đội Mỹ vô cùng tức giận về sự việc lần này, cho rằng ngài đã về phe đồng minh với chính phủ Hoa Hạ. Dù thế nào thì phía Mỹ cũng đã nhượng bộ, hai ngày nay đã rút về phía khu vực Đông Nam Á, hạm đội đã tạm thời đóng quân trên biển Thái Bình Dương nhưng cuối cùng thì lại bị tiêu diệt không còn một mống, toàn bộ quân lính đều bị tiêu diệt. Phía Mỹ cho rằng, ngài đã dùng thủ

đoạn không bình thường để can thiệp vào những chuyện của thế giới thường.

- Hừ, quân đội Mỹ sao không suy xét cho cẩn thận, kẻ đó hành động lộ liễu như thế, lại sử dụng năng lực không gian, chắc hẳn là muốn bị lộ chân tướng, lần này nếu tôi không ra mặt thì bọn họ sẽ bao vây tôi mất.

Dương Thần cười khẩy lắc đầu:

- Chỉ đáng tiếc rằng thủ thuật mà kẻ đó dùng là loại phổ thông nhất, nếu như sử dụng thủ thuật vượt không gian siêu cấp hơn thì sẽ không ai nghi ngờ tôi nữa.

- Lẽ nào quân đội Mỹ còn quen biết với chủ thần nào khác? Có thể nào họ đã đi mời chủ thần nào đó đến để đối phó với ngài hay sao?

Dương Thần khẽ cười:

- Không cần bọn họ thông báo, hiện nay có Christine đang ở Mỹ, những người khác chắc chắn đều có mạng lưới tình báo riêng, các tổ chức bí mật ở các nước đều có gián điệp là điều không có gì đáng ngạc nhiên, sớm muộn rồi cũng sẽ biết chuyện này thôi.

Macedonia tỉnh ra, chính xác, chỉ cần là chủ thần đã thức tỉnh thì cho dù ngày thường có ở thân phận như thế nào thì sẽ đến các tổ chức tình báo nhận thông tin mới, đó là chuyện đơn giản. Giống như bản thân Dương Thần có Macedonia và Soren cung cấp các thông tin quan trọng, các chủ thần khác nhất định cũng có thể lực của riêng mình.

Dương Thần nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Sự việc tôi đã nắm được rồi, anh động viên mọi người, chuyện này không phải là chuyện mọi người có thể tham gia, tôi phải đi xem xét tình hình thực tế cụ thể, biết đâu lại tìm được manh mối nào.

- Vâng, tôi hiểu, tôi lập tức cung cấp tọa độ cho ngài.

Macedonia nói xong thì gửi đến một địa chỉ tọa độ rồi ngắt liên lạc.

Dương Thần nhìn tọa độ rồi gấp điện thoại lại, mặc đại một bộ quần áo định sẽ lập tức đến Thái Bình Dương.

Đúng lúc đó điện thoại lại rung lên, Dương Thần nhìn không khỏi cười khổ sở, là Lý Độn gọi từ Yên Kinh, có lẽ cậu ta lại muốn điều tra gì đây.

- Cho dù cậu có tin hay không thì kẻ đó không phải là tôi.

Dương Thần nhắc máy nói luôn.

Lý Độn ở đầu dây bên kia thoáng chút kinh ngạc, lát sau mới cười hì hì nói:

- Anh Dương thông tin nhanh nhạy thật đấy, tôi cũng cảm thấy người đó không thể nào là anh, có khi là nhận nhầm, nhưng... Cấp trên của tôi đang rất tức giận, phía Mỹ muốn có một cuộc đàm phán nghiêm túc, nhất định là phải gặp.

- Sự việc đang rất căng thẳng, quân đội và chính phủ đều đang rất đau đầu, những năm qua đều là Mỹ đi uy hiếp nước khác, nào có nước nào ức hiếp được Mỹ đâu? Đúng là đã chọc giận bọn họ, người chịu khổ vẫn là

người dân thôi. Anh cũng biết là Hồng Mông không thể đơn giản ra tay can thiệp vào chiến trận thế giới mà, hơn nữa... Theo như tôi được biết từ nguồn tin cá nhân, nếu đúng là anh Dương đã tiêu diệt những tàu chiến đó thì anh cũng vi phạm “Thiên Ước”, đó là tham gia vào chiến tranh của loài người...

- Cậu vẫn không tin tôi sao?

Dương Thần cười khỏ, tên này vòng vo tam quốc cuối cùng thì cũng vẫn cho rằng mình ra tay.

Lý Độn tỏ vẻ trượng phu nghĩa hiệp:

- Đùa sao? Lý Độn tôi mà là loại người ấy ư? Vì bạn bè... không giương đao kiếm là châm ngôn của tôi! Tôi tuyệt đối tin tưởng anh Dương mà! Nhưng vấn đề là tôi có tin anh cũng không có ích gì, anh phải làm cho những quốc gia phương Tây đó tin anh mới được... Nếu như thực sự mắc sai lầm để xảy ra chuyện thì khó có thể chắc rằng hội Hồng Mông sẽ không ra tay vì đại nghĩa diệt thân, à, dù anh Dương không thân với bọn họ, nhưng nhìn tình hình hiện nay thì anh đã vượt qua ranh giới thân – người... Quân đội Mỹ đã mất trắng hơn hai nghìn quân.

- Cậu không cần nói nữa, hình như cậu đang tìm cách để tôi đồng ý gặp họ, bây giờ tôi sẽ đến tận hiện trường để xem xét tình hình, chắc sẽ phát hiện được điều gì. Cậu cũng không thử nghĩ xem, làm những chuyện đó thì tôi sẽ được lợi lộc gì? Khiêu khích Hoa Hạ và Mỹ thì sẽ dẫn đến đại chiến thế giới? Lẽ nào tôi không muốn sống yên thân hay sao?

- Hi hi... Vậy anh cần thận một chút. Thực ra thì nói đến cùng thì dù Hoa Kỳ có làm thế nào cũng chẳng thể bắt được anh, vấn đề là nếu họ giận dữ thì ngay cả trên giao dịch thương mại thế giới cũng sẽ gây khó dễ cho nền kinh tế Hoa Hạ, thế nên chúng tôi phải làm rõ quan hệ với anh, anh cũng đừng trách chúng tôi vô tình, thực ra trong lòng tôi cũng muốn giúp anh, nhưng dù sao tôi cũng chỉ là một anh quan bé nhỏ, ở nhà còn có bố mẹ già cần phụng dưỡng.

Lý Độn nói bằng vẻ đầy nuôi tiếc.

Trong lòng Dương Thần cũng vốn rất giận về việc bị người khác đổi tội, giờ tên này còn muốn làm rõ quan hệ với mình, chết tiệt thật, từ trước đến giờ mình cũng chẳng liên minh với ai! Lẽ nào bọn họ còn sợ mình sẽ nhờ vả họ hay sao?

- Hừ, cậu không cần nói nữa, tôi sẽ tự mình giải quyết chuyện này, yên tâm, cho dù có xảy ra chuyện gì, thì tôi cũng không để các người chịu họa thay tôi đâu, đến lúc khó khăn nhất không phải là vẫn có người của Hồng Mông trợ thủ hay sao, ra trận bị chết thì cũng vẫn chỉ là những người dân thường, tôi cũng chẳng đời nào để họ Lý nhà cậu bị mất người hương hỏa đâu.

Dương Thần nói xong thì lập tức ngắt điện thoại.

Ở đầu dây bên kia Lý Độn alo một hồi mà không thấy tiếng đáp mới buồn

bực ngất điện thoại.

Lúc này, Lý Mạc Thân nghe cháu trai mình gọi điện thoại xong mới quay người hỏi:

- Ý của cậu ta là gì?

Lý Mạc Thân bước mấy bước đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời đêm mờ mịt mà thở dài:

- Đoạn băng ghi lại của hải quân Mỹ cháu cũng xem rồi, người xuất hiện chính xác là Dương Thần. Hơn nữa, Thái tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ cũng âm thầm công nhận thái độ của chúng ta, điều đó cũng có nghĩa, ông ta là bố vợ của Dương Thần mà cũng không dám ra mặt đảm bảo việc đó không phải do Dương Thần làm. Lúc này mặc dù hành động của Dương Thần có lợi cho Hoa Hạ ta, nhưng cũng là điều khiến ta há miệng mắc quai. Hiện nay đối thủ của cậu ta cũng không phải là người mà chúng ta có thể đối phó được, chúng ta thể hiện rõ lập trường cũng là điều bất đắc dĩ mà thôi.

- Chuyện này rõ ràng là rất kì quái, nếu như là Dương Thần ra tay thì tại sao không tiêu diệt chúng từ lúc bắt An Tại Hoán, tại sao phải đợi đến khi bọn chúng về khu vực Đông Nam Á mới ra tay?

Lý Động bất mãn nói.

Lý Mạc Thân hừ một tiếng:

- Ai hiểu chuyện cũng biết rằng trong chuyện này nội tình không đơn giản, nhưng chỉ có chính bản thân Dương Thần mới đối phó được kẻ này mà thôi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 739

Lừa Cũng Không Ít

Bầu trời tối đen như nước biển, trong tầng tầng lớp lớp ánh sáng, toả ra nhiều cánh hoa.

Ở giữa không trung, một bóng trắng lóe lên, một người đàn ông trẻ tuổi mặc một chiếc áo cộc tay màu trắng, một chiếc quần màu cà phê, giống như xé toạc màn đêm mà đi ra vậy.

Nhiệt độ trên biển lúc này thấp nhất cũng phải dưới 0 độ C, nhưng người đàn ông này lại trông không có vẻ gì là cảm thấy lạnh, bình thản đi tản bộ trước cửa nhà.

Người này, đương nhiên chính là Dương Thần sau khi liên tục di chuyển tức thời, vội vàng chạy tới, đã tìm thấy mục tiêu ở trên biển Thái Bình Dương nay.

Sau khi Dương Thần tới được tọa độ mà Macedonia đưa cho, cũng không vội vàng đi xem xét tình hình trên biển, vẫn ngửa đầu lên, nhìn lên không trung, có vẻ hơi sững sờ...

Không hiểu vì sao, gần đây mặc dù hay sử dụng tu vi của mình, nhưng cũng không xảy ra vấn đề gì, Dương Thần mơ hồ cảm thấy, nếu mình không kiềm chế việc sử dụng tu vi của mình thì lúc nào đó sẽ xảy ra sự cố thôi.

Loại võ công này thâm sâu khó lường, huyền diệu thì huyền diệu thật nhưng cũng có thể gây nguy hại cho mình.

Giống như lần trước ngồi máy bay từ Yến Kinh trở về Trung Hải, mặc dù dịch chuyển tức thời thì rất nhanh có thể đến nơi, nhưng không phải là tình huống bắt buộc, nên Dương Thần đã chọn ngồi máy bay trở về.

Lần trước dịch chuyển đến Philippines, cảm giác nguy hiểm cảm thấy vô cùng rõ ràng, nhưng lần này di chuyển đến cả nửa vòng trái đất, Dương Thần không biết tại sao tim lại đập thình thịch, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng mờ mịt, giống như bị bóng ma ám ảnh, khiến cho mình không được thoải mái.

Dương Thần đang do dự, có nên đợi cho sau khi mọi việc kết thúc, đi hỏi Yến Tam Nương, đây có phải là do tu vi phá Tiên Thiên Đại Viên Mãn không, cho nên mới có “tác dụng phụ”, nếu như không phải, vậy thì có thể tu vi của mình đã xảy ra vấn đề thật rồi, dù sao thì mình cũng chỉ mò mẫm mà tập thôi, không có ai nói cho mình biết là mình tập đúng hay sai.

Lắc lắc đầu, Dương Thần hít một hơi thật sâu, không muốn nghĩ đến vấn đề đau đầu này nữa, hơn nữa còn phải đi xem xét mặt biển, điều tra tỉ mỉ những dấu vết để lại.

Tuy rằng đang là buổi đêm, nhưng trong mắt Dương Thần, mọi thứ rõ như ban ngày.

Một vùng biển, trong phạm vi mười hải lý, ở đâu cũng nhìn thấy những mảnh vụn còn sót lại của những chiến hạm của Mỹ, những phần lớn hơn, đều chìm hết xuống biển, nhưng vẫn có thể nhìn thấy, rất nhiều vật phẩm được lính hải quân sử dụng hàng ngày, cùng với một ít phao, thuyền cứu sinh...

Chỉ có điều, với mức độ bị phá hủy như thế này, thì con người hầu như không còn cơ hội sống sót, đơn giản như chiếc chiến hạm phát nổ, đặc biệt là tàu sân bay năng lượng hạt nhân bị phát nổ còn mang theo không ít đầu đạn hạt nhân, đừng nói là chỉ có người trên tàu, cho dù là sinh vật sống ở dưới biển, cũng chết không ít.

Mức độ phá hủy như vậy, chỉ trong một phút là mọi thứ đã tan tành, sau khi dỡ bỏ không gian thần lực, đem đến cả trường hợp khủng bố, lần này cũng lại chứng minh, minh phong ấn các thần, quả thật là điều tất yếu.

Dương Thần tính toán trong đầu một chút, ở vị trí này mà nói, mục tiêu của hạm đội, nên là trận Trân Châu cảng ở Hawaii của Mỹ, cái tên giả mạo mình, chọn giữa đường động thủ, mà thậm chí còn phá tan cả căn cứ quân sự lớn, có thể thấy được mục tiêu lớn đến mức nào, đồ tiếng xấu lên đầu mình, khơi mào cho mọi chuyện, chưa biết chừng, Trân Châu cảng của Mỹ cũng bị phá tanh bành, thì nhất định người Mỹ sẽ trở mặt cho xem.

Dù sao thì người ta cũng đã vất vả khổ sở xây dựng căn cứ trên Thái Bình Dương, nếu như cửa nhà mình bị phá, sao mà có thể giữ được bình tĩnh cơ chứ?

Hơn nữa, điểm mấu chốt là, vùng biển này không có bất cứ tàu thuyền buôn bán, tàu du lịch nào, rất có lợi cho việc phong tỏa tin tức sau khi hạm đội bị tiêu diệt, với ý nghĩ như vậy, tên giả mạo kia, mấu chốt là nhằm vào mình, để mình lọt vào vòng vây tấn công, tạo nên sự hoảng sợ lớn trên phạm vi thế giới.

Dương Thần bắt đầu tiến hành, từ từ cảm nhận vùng biển này, có còn lưu lại dấu vết mờ nhạt nào đó của người đó không, dù sao thì mỗi một chủ thần của thần lực không gian, về nguyên lý thì cũng giống nhau, nhưng chi tiết thì khác nhau, giống như chứng minh thư mà con người sử dụng vậy, khó có thể bắt chước được.

Đáng tiếc, thời gian đã trôi qua được gần một tiếng đồng hồ rồi, nhưng Dương Thần vẫn không thể cảm nhận được chút dấu vết nào của thần lực.

Lẽ nào thực sự phải chạy đến tận Mỹ giải thích với mấy người của FBI và CIA? Nói mình có chứng cứ ngoại phạm, lúc xảy ra chuyện mình đang ở nhà... vấn đề ở chỗ, mình nói như vậy, người ta có dễ dàng tin cho không?

Đang lúc Dương Thần đầu đầu không biết nên làm thế nào mới thích hợp, thì một nhóm người quen trên mạng tiểu thuyết trong chớp mắt đã đến tiếp cận.

Một cô gái tóc vàng mặc một chiếc váy hoa đen dài, một đôi bàn chân trắng nõn nà giống như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật, duyên dáng xinh đẹp mà không mất đi nét thanh lịch vốn có, hiện ra từ trong không trung hư vô, đôi mắt như ngọc thạch hiện lên vẻ lo lắng và hoài nghi, vừa cất lời đã lập tức hỏi Dương Thần:

- Không phải anh, đúng không?

Người đến, rõ ràng Christine đã đến hiện trường rồi, ăn mặc như thế này, giống như là còn phải tham gia hoạt động gì đó nữa, giữa đường bỏ về thì không nói làm gì, còn bỏ cả giày cao gót ra.

Dương Thần cảm thấy âm lòng, Christine tất nhiên là cũng phải thông qua con đường tình báo, mới biết mình xảy ra chuyện, nhưng câu hỏi đầu tiên của cô ấy, lại là lựa chọn tin tưởng mình, có thể thấy được mỹ nhân này, vẫn còn nói đến chuyện nghĩa khí đây.

- Cô cảm thấy tôi làm những chuyện vô vị như này sao, bận rộn xử lý vấn đề giữa vợ và người tình đã khiến tôi đủ đau đầu rồi, tôi lấy đâu ra hơi sức nữa mà đến so bì với hải quân Mỹ, lẽ nào tôi chán sống rồi sao mà lại đi phá hoại “Chư Thần Minh Ước” để cho các cô và người của Hồng Mông cùng đến tiêu diệt tôi sao?

Dương Thần cười khổ sở nói.

Christine thở phào nhẹ nhõm, lập tức mỉm cười duyên dáng nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, anh không giống người ngu xuẩn như vậy, lại nói, cứ cho rằng anh muốn hả giận, thì cũng sẽ không để camera có cơ hội ghi được hình của anh...

Bỗng nhiên, Christine nghe ra được một nội dung khác trong lời nói của Dương Thần, vô cùng kinh ngạc, hỏi:

- Anh... anh biết Hồng Mông rồi?

Dương Thần sửng sốt, lập tức hiểu ra, không nhắc đến Minh Vương, hai anh em nhà Christine, Cromwell, Ares cũng đã gặp mình vài lần, cũng chưa từng nhắc đến vấn đề lịch sử chiến tranh mấy vạn năm giữa các chư thần và Hồng Mông.

Lần trước Yến Tam Nương cũng đã bảo mình, giai đoạn lịch sử đó, coi như đã qua, hẳn là mấy người như Christine, cũng không muốn nhắc đến nữa.

- Lần trước từng tiếp xúc với nhau một lần, nhưng cũng không xác lập quan hệ, kỳ thực thì mọi chuyện cũng đã xảy ra cách đây mấy vạn năm rồi.

Christine biến sắc, lạnh lùng hừ một tiếng,

- Anh còn biết những gì nữa, làm thế nào để nước sông không phạm nước giếng? Hardies, một khi anh đã là người kế thừa thần cách, thì nên đứng về phía chúng tôi, sau này có gặp người của Hồng Mông, đừng có nể mặt bọn chúng, một đám thâm hiểm đê tiện, chỉ biết co cụm ở Trung Quốc, giống như con rùa rút đầu vậy, không dám đường đường chính chính đấu với

chúng tôi một trận. Nếu như không phải mấy vạn năm trước bọn chúng gian lận, thì đã sớm bị S và Athéna tàn sát không còn mống nào rồi!

Christine phần nộ dị thường, từ trước đến nay luôn giữ vẻ cao quý ngất trời, trong chớp mắt đã trở nên có chút tàn bạo, ánh mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng!

Trong đầu Dương Thần vẫn tràn đầy nghi vấn, đứng ngây người ra hồi lâu, mới hỏi:

- Cô nói... mấy vạn năm trước, người của Hồng Mông, không phải là đối thủ của các người?

- Đương nhiên không phải!

Christine nhú mày,

- Nghe ý của anh, hình như anh cũng không biết chuyện năm đó? Sao, lẽ nào anh cho rằng chúng tôi là kẻ thua cuộc sao!?

Dương Thần đột nhiên giật mình, nhìn bộ dạng của Christine, không phải nói đùa, cô ấy cũng không cần phải lừa mình, nhưng Yến Tam Nương rõ ràng nói với mình, các chư thần là kẻ thua cuộc trong trận chiến, là Hồng Mông tiên bối đại từ đại bi, để cho bọn họ rời khỏi Trung Quốc để tiếp tục sống... nhưng xem ra bây giờ, những lời Yến Tam Nương nói, cũng không phải là chân tướng rồi!

Christine cau mày, cười nhạt nói:

- Xem ra đích xác là như vậy, sao, là người của Hồng Mông nói cho anh, chúng tôi thua bọn chúng sao?

Dương Thần suy nghĩ, lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết, người đó có được coi là người của Hồng Mông không nữa, chỉ có điều, võ công tu đạo của bà ta, đã luyện đến mức đột phá Tiên Thiên Đại viên mãn, theo như lời bà ta nói, thì gọi là “hóa thân”.

- Không tồi.

Christine nghiêm mặt nói:

- Chuyện này tôi có thể giải thích cho anh hiểu, dù sao thì những người còn sống của Hồng Mông hiện nay, chắc chắn là đám tiểu tử mấy trăm năm gần đây, đối với chuyện của mấy vạn năm trước, kỳ thực cũng không hiểu hết, tuy rằng tôi không luyện võ công Trung Quốc, nhưng tôi cũng biết, từ ngày hôm sau, sau khi nhập vào Tiên Thiên cảnh giới chỉ cần đột phá đến Tiên Thiên Đại Viên Mãn, thì có thể đạt đến một bậc trong Hồng Mông, gọi là “hóa thân”, nhưng từ “hóa thân” luyện đến “độ kiếp” thì trong vạn người chỉ có một người làm được.

Tôi còn nhớ, lúc chúng tôi vừa mới đến trái đất, cả Trung Quốc, ồ... lúc đó Hồng Mông còn chưa được thành lập, cũng chính là có chưa đến mười người đạt đến trình “độ kiếp”, những người đó có thể phản kháng yếu ớt lại S và Athesna của chúng tôi, kỳ thực có thể luyện đến giai đoạn hóa thân, cũng coi như là cao thủ rồi, nhưng nếu như ra tay với S và Athena, thì bọn họ

không thể có phần thắng được!

- Cái gì?

Dương Thần trong đầu cảm thấy chấn động, những lời Christine nói, và những lời Yến Tam Nương nói, không ngờ lại hoàn toàn không giống nhau!

Dựa theo những lời Christine nói, cuộc chiến mấy vạn năm trước, có rất nhiều điểm mâu thuẫn, vốn dĩ không phải là tổ tiên Hoa Hạ gì đó dễ dàng dành chiến thắng.

Christine cười khò lắc đầu,

- Hardies, trước đây không nhắc tới chuyện lịch sử với anh, bởi vì nhắc đến thì cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại lại còn mất vui, còn khiến cho người ở Hoa Hạ như anh cảm thấy không thoải mái, nhưng xem ra bây giờ, anh bị bị bọn chúng lừa cũng không ít đâu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 740

Neptune

Dương Thần vỗ vỗ trán:

- Tôi hiểu rồi... Lịch sử, không có cái gọi là thật và giả, chỉ cần có lợi cho bên nào thì bên đó sẽ viết thành như thế, có lẽ người kia nói với tôi như thế, cũng không phải lừa tôi, chỉ là bà ấy hiểu, là Hồng Mông lưu truyền, bọn họ có “Lịch sử thắng lợi” của mình.

- Anh nói không sai, những thứ cậu biết, căn bản là lời nói vô căn cứ.

Christine khinh thường nói:

- Có lẽ, giữa tổ tiên của Hoa Hạ, quả thật có những nhân vật thực lực, vượt qua sự tưởng tượng của chúng ta, nhưng lúc chúng ta mấy vạn năm trước đến Trái Đất, linh khí trên Trái Đất, ồ, cũng chính là sau khi bước qua Thiên Tiên Đại Viên Mãn, tu luyện một loại năng lượng cần thiết, đã đi vào thung lũng, khi đó tu sĩ của Hồng Mông, căn bản không bằng những tổ tiên kia của chúng ta, cao nhất cũng mới đến Độ Kiếp Kỳ, tuy có số lượng hàng nghìn hàng vạn nhưng Thần tộc chúng ta lúc đó cũng có hàng vạn quân đội thân mình, lại sao sợ bọn họ? Huống hồ mười hai vị Thần của chúng ta có thể gần như luân hồi vô hạn, mà Hoa Hạ tu sĩ, đã chết chính là chết, căn bản sống không lâu, nào có là đối thủ của chúng ta!?

Dương Thần nhíu nhíu mày, xuất hiện nghi vấn:

- Không đúng... Lần trước tôi giao thủ cùng Ares, chân khí của tôi liên đánh vỡ không gian đông kết của gã, có thể võ đạo của Hoa Hạ, có thể khắc chế quy luật không gian. Thế thì ban đầu chúng ta sao có thể thắng? Huống hồ, bây giờ sau khi tôi viên mãn đột phá Tiên Thiên Đại, cảm thấy chân nguyên lực so với chân khí trước kia, mạnh cũng không gấp đôi gấp ba, quy luật không gian đáng lẽ càng thêm không có uy hiếp, cô còn nói, ban đầu có mười hai cao thủ của Độ Kiếp Kỳ, vậy thực lực của bọn họ, chắc hẳn là hơn tôi hiện nay, cho dù là s và Athena mạnh trở lại, cũng không thể mạnh đến thái quá như vậy?

Christine nhìn Dương Thần quái dị:

- Hardies, rốt cuộc anh nghe ai nói linh tinh đồng biện luận này?

- Có ý gì?

Dương Thần bị người phụ nữ này nhìn chăm chăm đến mức cả người dựng hết lông mao.

- Hừ.

Christine lườm nói:

- Anh cũng quá xem thường chính mình, tôi tùy tiện hỏi cậu một câu, cậu

tu luyện môn công phu kia, có mấy người có thể?

Dương Thần suy nghĩ một lát, nhớ rõ Vân Miêu sư thái ban đầu có nói:

- Nghe nói cái tôi luyện chính là Thục Sơn “Hương niệm dẫn xuất kinh”, từ khi có môn võ công này đến nay, bởi vì khả năng lĩnh ngộ và tố chất cơ thể đối với người tu luyện yêu cầu cực cao, số người luyện được chỉ đếm trên đầu ngón tay, sau khi vị tiên bối có thể tu luyện, dạy tôi đã mất nhiều năm trước, có lẽ chỉ có một mình tôi có thể.

- Thế không phải hết rồi.

Christine nói:

- Anh cho rằng mỗi môn võ của Hoa Hạ, đều có lực chiến đấu giống nhau sao? Cùng tu luyện đến giai đoạn “Hóa thần”, các công pháp đã học cũng có cao cấp thấp kém, môn võ học kia của anh, rõ ràng vượt trên tuyệt đại đa số võ học, tương đương xuất phát điểm của anh đã cao hơn đa số tu sĩ “Hóa Thần Kỳ”, anh cho rằng, anh có thể dùng chân khí đánh bại thần lực không gian của Ares, người khác cũng có thể sao?

- Ý của cô là nói.. Cho dù cùng là Hóa Thần Kỳ, cùng là Độ Kiếp Kỳ, thực lực cũng chia ba bảy loại!?

Trong đầu Dương Thần sáng ngời, sao hắn lại không nghĩ tới chứ?

- Đúng vậy, tuy nói, trên cảnh giới, đường lớn ba nghìn, trăm sông đổ về một biển, cảnh giới dễ dàng so sánh, nếu một pháp sư tu thiền mười năm, cảm ngộ tự nhiên của hắn ta đối với trời đất, quả thực thâm sâu không lường được. Nhưng, một vị hòa thượng mới hơn hai mươi tuổi đầu, hắn ta tuy đối với pháp pháp cảm ngộ không sâu, nhưng vì có tu luyện võ học. Hai hòa thượng cùng gặp nhau, mặc cho pháp sư kinh nghiệm phong phú thế nào, cảm ngộ cao thâm nhiều thế nào, đụng phải hòa thượng biết võ công thì chỉ một đòn là gục. Bởi vì cái chiến đấu dựa vào là thực lực, tốc độ và chiêu thức! Nhưng phi cảnh giới!

Bị Christine nhắc tới như vậy, Dương Thần bỗng nhiên phát hiện một cảm quan hoàn toàn mới bỗng nhiên mở ra trước mắt hắn! Hóa ra, hắn lại luôn luôn đem cảnh giới và thực lực nhập làm một!!

Kỳ thực cũng khó trách Dương Thần hiểu lầm từ trước đến nay.

Những người từng gặp trước đây, cho dù là Lăng Hư Tử cũng được, Yên Tam Nương cũng được, vừa may đều mới nhập cảnh giới “Hóa thần”, đồng thời lại là nhân vật có sức chiến đấu nhiều mặt.

Nói cách khác, Hồng Mông cũng sẽ không phải Lăng Hư Tử làm “Sứ giả Hồng Mông”, Yên Tam Nương cũng sẽ không thể mãi mãi bảo vệ sự an toàn của Dương Công Minh.

Chính vì như vậy, Dương Thần trước nay đều cảm thấy, tiến vào Hóa Thần Kỳ, tuyệt đối chính là cao thủ thực lực không kém là mấy, lại không biết rằng, bản thân Yên Tam Nương chỉ là ếch ngồi đáy giếng, biết một mà không biết hai.

Christine thần nhiên giải thích nói:

- Hardies, để tôi nói cho anh biết, mấy vạn năm trước, những cao thủ Hóa Thần Kỳ bình thường, tám phần trở lên, tuy cảnh giới đã đạt đến Hóa Thần Kỳ nhưng lực chiến đấu lại vô cùng bình thường. Chân nguyên lực của bọn họ, cũng chỉ có thể đấu với không gian thần lực con dân thần tộc bình thường, rất nhiều lúc, bọn họ có thể học những pháp thuật lợi dụng nguyên tố tự nhiên để chiến đấu với chúng ta, chân chính có thể tạo thành uy hiếp với mười hai vị Thần của chúng ta, cũng phải mấy trăm người.

Kỳ thật cậu cũng ngốc, lại có thể tin lúc đầu chúng ta chiến bại một phương. Cậu cũng không nghĩ xem, nếu như chúng ta thua, dựa vào cái gì tổ tiên của Hoa Hạ bọn họ chỉ chiếm lấy địa giới Hoa Hạ, mà chúng ta lại chiếm lĩnh tất cả các nơi khác trên Trái Đất? Còn không bởi vì bọn họ biết, tiếp tục đánh thì lưỡng bại câu thương, vì vậy im lặng mặc nhận việc đến của chúng ta sao.

Dương Thần gật gật đầu, quả thật đây là chuyện rất không phù hợp với logic, ban đầu lúc Yên Tam Nương nói với hắn, hắn cũng không suy nghĩ cẩn thận, bây giờ nghe Christine nói thật sự đúng là trăm ngàn chỗ hở.

Còn về các thần không cho phép luân hồi đến trên người Hoa Hạ, nghĩ đến cũng chỉ là người ta không vui dựa vào người trong tộc của “Kẻ thù” thôi, mà sau khi luân hồi, dùng thân thể của nhân loại cùng nhân loại sinh ra con cháu, cũng đều trừ Hoa Hạ ra, các thần tự nhiên có hứng thú xem thể hệ sau của chính mình, cho dù không phải huyết mạch chân chính của mình. Lại giống như trước đây Jodie của Blue Storm bị hắn giết chết, chính là hậu duệ của Christine trong một lần luân hồi nào đó.

Theo sát sau, Dương Thần lại nghĩ đến một chuyện lạ, buồn bực hỏi:

- Nếu là như thế, thế tại sao trước đây tôi lúc tôi với Ares so chiêu, hắn ta còn kinh ngạc đối với công phu của tôi như thế? Gã cũng không phải trải qua chiến tranh mấy vạn năm trước sao?

Christine nhú mày.

- Lúc đó gã hỏi anh? Anh nói luyện cái gì?

- Tôi nói... Là nội công của Hoa Hạ.

Dương Thần nói xong, mới giật mình, cười haha:

- Hóa ra Christine nhìn Dương Thần như nhìn quái thú.

- Hardies, anh nói... Môn võ học Hoa Hạ anh học còn chưa đến trạng thái chân nguyên lực, đã có thể phá vỡ đông kết không gian của Ares?

Dương Thần đắc ý.

- Thế nào, được chứ.

Christine cắn cắn môi, chưa xót nói:

- Bắt đầu cũng được, cho dù là cao thủ Độ Kiếp Kỳ mấy vạn năm trước, chỉ e là cũng có rất ít người có công pháp bá đạo như vậy, xuất phát điểm của cậu, cao đến mức khiến người ta đố kỵ.

Vừa nói, trên mặt Christine hiện lên sự lo lắng, giậm chân trên không trung, nói:

- Không được! Hardies, anh không chừng về sau có thể đột phá Độ Kiếp Kỳ cũng nên, đến lúc đó anh có thể làm thương tổn đến nhân vật Zues và Anthena rồi, anh không thể phản bội chúng tôi! Ít nhất cũng cam đoan trung lập!

Dương Thần khó hiểu.

- Sao toàn nghe thấy cô nói s và Athena mạnh nhiều thế nào, lẽ nào bọn họ thực sự khủng bố như vậy?

Christine thở dài, trong mắt biểu lộ vài phần kính sợ:

- Tôi chỉ có thể nói với anh, trong mười hai vị thần, tên Ares kia tuy rằng hiểu chiến, nhưng rốt cuộc cậu ta là người yếu nhất, miễn cưỡng tiến vào cấp bậc mười hai vị thần của chúng ta, chính bởi vì cậu ta thực sự hiểu rõ thực lực chân chính của bản thân yếu nhất mới thích chiến đấu, hi vọng dùng chiến đấu để che lấp sự thật này. Lại một người nữa, chính là tôi, lực chiến đấu của tôi không khác Ares lắm.

Lần trước tôi nói với anh, lĩnh ngộ pháp tắc không gian của anh không tồi, kì thực cũng không nói thật, bởi vì không có cần thiết gì cả, tôi cũng không muốn đả kích anh, làm loạn đến mức lòng tự tôn của anh không thoải mái, nhưng trên thực tế, sự cách biệt về thực lực của mười hai vị thần, thực sự rất rất lớn.

Còn về những thứ khác, cho dù anh đã gặp Apollon, Dianna, thực lực đều vượt xa chúng ta, chỉ là có thể không trước mặt anh sử dụng bản lĩnh thực thôi, càng không cần nhắc đến, anh trước đây và Poseidon mấy người bọn họ, tôi cũng đã nói với anh, nếu như không phải mấy vạn năm trước, mấy tu sĩ âm hiểm của Hoa Hạ, đối kháng chính diện, s và Athena căn bản không phải người bọn họ có thể ngăn cản, không chừng Hoa Hạ sớm đã bị chúng ta chiếm lĩnh rồi.

Dương Thần trong lòng trầm xuống, tối hôm nay đi thật là “Đáng giá”, khiến cho sự tự tin của hắn suy giảm, không dám tin mà cười khổ nói:

- Tôi nghĩ không ra, lẽ nào pháp tắc không gian cái nào cũng giống nhau, còn có thể mạnh thế nào? Cho dù là có thần khí giúp đỡ gì đó, cũng không chỉ là lực lượng không gian sao? Phải biết rằng tu vi đến hóa thần trở nên có thể gọi là “Nhảy ra tam giới”, sự trói buộc của không gian căn bản không nói tới nữa, làm sao có thể khởi lực sát thương?

Christine đang muốn giải thích, sắc mặt lại đột nhiên biến đổi:

- Là Neptune?

Dương Thần cũng đồng thời cảm nhận được năng lượng dao động từ hướng đông tây truyền tới, điều này rõ ràng là uy áp của thần, hơn nữa mạnh mẽ chưa từng có, Neptune?! Kia chẳng phải là... Poseidon!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 741

Quy Luật Không Gian Thực Sự.

Khi âm thanh đó được truyền đến tai thì đã có một bóng người đứng ngay trước mặt Dương Thần và Christine.

Đôi mắt đẹp của Christine ánh lên một vẻ ưu tư, vội vàng nói:

- Neptune, anh đừng có hiểu lầm Hades. Lần này người vi phạm Minh Ước không phải anh ta.

Poseidon cũng không để ý đến người phụ nữ này, mà hướng ánh mắt đến Dương Thần. Lúc này, Dương Thần cũng cảm thấy rất thú vị khi thấy Hải Vương đột nhiên xuất hiện.

Mặc dù hắn đã từng tiếp xúc với các Thần Cách của Hades, nhưng chưa từng hiểu nhiều về những tin tức xác thực có liên quan đến các vị thần. Lần đầu tiên nhìn thấy Christine, chỉ kém các nhân vật s và Athéna, nên đương nhiên rất hào hứng.

Người khiến Dương Thần vừa mới bị thất thần chính là người mặc bộ trang phục rất ngẫu, thực sự là “dọa người”.

Hắn ta... không ngờ lại là một đầu bếp.

Mặc một chiếc áo choàng dài, màu trắng, đi một đôi giày da bản thiu, đội một chiếc mũ đầu bếp. Ở trước ngực của bộ trang phục đầu bếp đó còn thêu một vài chữ cái tiếng Anh, kí hiệu cho nhà hàng hải sản trên đảo Honolulu.

Tuổi của người đàn ông này cũng xấp xỉ khoảng 50, trên mặt là một bộ râu màu xám, điểm vài nếp nhăn, thân hình vạm vỡ cao lớn và một đôi mắt màu xanh lam...Người có dáng vẻ như vậy có thể thấy rất nhiều trên đường phố châu Mỹ.

Không ngờ chỉ nghe đến Hải Vương nổi tiếng đó - Poseidon, vòng luân hồi kiếp này không ngờ lại trở thành một đầu bếp lớn.

- Người dường như rất kinh ngạc.

Poseidon mặt không cảm xúc nói.

Dương Thần sờ sờ bộ mặt của mình, cố không cười thành tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Đã nghe danh từ lâu, hôm nay được gặp, đúng là danh bất hư truyền.

Đầu óc Dương Thần thực sự không biết nói lời đầu như thế nào, vừa mới mở miệng liền thành “lời hỏi thăm của những kẻ giang hồ”.

Christine ở bên cạnh không nhịn được, đành cười phá lên:

- Neptune! Hades rất kinh ngạc vì sự chuyên nghiệp của anh. Nói với anh bao nhiêu lần rồi, cho dù không làm quan quân thì cũng không đến mức phải làm đầu bếp chứ.

Poseidon quay đầu lại nhìn người phụ nữ kia, vẻ đẹp tuyệt diệu này lại khiến cho ánh mắt của hắn ta có một chút thay đổi:

- Aphrodite. Tốt nhất là cô nên trốn xa xa một chút, tôi không muốn sát thương những người vô tội.

Khuôn mặt xinh đẹp của Christine cứng đờ lại. Cô vốn tưởng rằng cười như vậy có thể làm dịu đi không khí ở đây, không phải nhìn thấy hai người đàn ông đánh nhau nữa, liền không kìm được tức giận nói:

- Neptune. Anh còn muốn ra tay sao? Nói với anh rồi, việc này không phải do Hades làm. Lẽ nào ngay cả tôi mà anh cũng không tin sao?

- Tôi tin vào những gì tận mắt tôi trông thấy. Còn về việc có phải là như vậy hay không, tôi thử qua là biết liền.

Poseidon nói một cách cứng nhắc.

Christine còn muốn nói điều gì đó, nhưng một giây sau đó, Poseidon cũng không định mở miệng nói thêm.

Sự bá đạo được đè nén lại đột nhiên bùng phát, giống như một cơn gió lốc mãnh liệt với bán kính hàng trăm mét trên mặt biển.

Gỡ bỏ phong tỏa!!!

Vừa thấy như vậy, Christine cũng không khuyên gì nữa, chỉ nhìn Dương Thần với ánh mắt lo lắng chứa đầy hàm ý “tự giải quyết cho tốt”, rồi cũng gỡ bỏ phong tỏa, tận dụng thần lực không gian, trong chớp mắt di chuyển cách xa hàng trăm hải lý.

- Chết tiệt, ngay cả thời gian giải thích cũng không cho sao? Làm sao mà người còn bạo lực hơn cả tên Ares kia nữa chứ?

Nếu như sắc mặt của Dương Thần không phải vẫn như Thái Bình Dương mênh mông bát ngát thì e rằng với uy lực gỡ bỏ phong tỏa này, có thể san phẳng cả một thành phố lớn.

Quả nhiên, thực lực của Chủ Thần đúng là lợi hại hơn nhiều.

Nhưng đối phương đã tuyên bố rõ là không tin mình, muốn thử một chút, Dương Thần cũng biết nói nhiều không có ích gì, ánh mắt lóe lên, vòng uy áp tương đối yếu tản dần ra, miễn cưỡng cùng đấu với Poseidon một trận.

- Hừ. Thần lực của người so với chức vụ của người còn kém xa.

Poseidon cười khẩy một tiếng. Khi giọng nói kia bị lạc đi mất thì trong đôi mắt màu xanh lam kia lóe lên một ánh hào quang, dường như có một ý tưởng nào đó phát ra từ trong đôi mắt này.

Dương Thần đang đau khổ kiềm chế sự ngạc nhiên lại, cảm thấy mình đang xoay bốn phương tám hướng, không gian như một quả cầu tròn, đang thu nhỏ dần, nhìn thấy thân thể mình như đang bị ép vào trong không gian đó.

Dương Thần không dám kiêu căng tự đại. Vừa bắt đầu đã vận dụng hết mức Quy luật không gian. Đưa một tay về phía trước, theo quy luật của tính chất đập nát, chém mạnh lên thành quả cầu đó.

Nhưng điều khiến Dương Thần kinh ngạc chính là, không gian kia không ngừng lại xoay tròn.

Giống như bao quanh quả cầu là những vòng tròn xoắn ốc đang xoay quanh một trục, tạo thành nhiều không gian với lực xoáy sâu vào bên trong.

Sức mạnh của Quy luật không gian đó, mặc dù Dương Thần đã phá được một lỗ, nhưng vì sự xoay vòng của quả cầu nên lại một tầng sức mạnh nữa được bù vào chỗ đó, chuyển lỗ hổng kia về hướng khác.

Nếu như đứng từ xa nhìn vào, có thể nhìn thấy nước biển bao phủ cả bầu trời. Trên mặt biển rộng lớn dần dần hình thành một dòng nước xoáy đan thoa vào nhau tạo thành một hình cầu lớn.

Từng tầng nước biển nối tiếp nhau, nhưng không phải toàn bộ đều là từ trong biển. Nước biển càng nhiều thì từ trong hư không sẽ tự dung phun ra.

Lúc này, những không gian song song không giống nhau lần lượt thay đổi cho nhau, hình thành một vòng xoắn hơn 10 tầng, thậm chí lên đến hàng trăm tầng, nuốt mấy bóng dáng nhỏ bé của con người kia vào trong.

Vì là ban đêm, nên hình cầu này giống như một quả cầu màu đen bao phủ cả mặt trăng, như một con quái vật đang gào thét trên mặt biển.

Nhưng Poseidon ngoại trừ phóng cái nhìn của đôi mắt màu xanh lam đó ra thì không có bất kỳ động tĩnh nào, trông rất thoải mái.

Dương Thần bị nhốt vào trong không gian đầy sức mạnh đó, khổ sở vô cùng. Cho dù hắn có công kích thành quả cầu không gian đó như thế nào thì cũng không có cách nào phá vỡ được nó, ngược lại không gian của quả cầu đó không ngừng ép nhỏ lại, sức nén của không gian đó không ngừng tăng theo cấp số nhân.

Dương Thần lập tức cảm thấy khí huyết trong cơ thể mình cuộn cuộn, cố gắng không chế vòng không gian đó để bảo vệ lấy thân mình, nhưng cũng chỉ có thể khống chế được trong phạm vi mười mấy trượng.

Lúc này, quả cầu đó đã mang theo một vòng xoắn cuộn cuộn, dường như bao lấy cả biển và không trung, giống như một con thuồng luồng biển muốn bay lên phá vỡ tầng mây.

Bất luận là Dương Thần cũng được, hay Ares mà trước kia gặp phải cũng được, đều chỉ có thể sử dụng không gian song song để tiến hành cắt đứt và chế ngự.

Dương Thần thực sự không thể nào ngờ rằng, cách vận dụng Quy luật không gian cùng một lúc của hàng chục người với hàng trăm không gian như vậy không chỉ nhẹ nhàng mà còn khéo léo, nhưng thần thức, thần lực cần thiết thực sự lại có thể khác nhau một trời một vực như vậy.

Không gian này cũng như một tờ giấy mỏng, bạn có thể xé rách dễ dàng. Nhưng nếu là hàng chục tờ, hàng trăm tờ cùng chồng lên nhau, vận dụng cùng một lúc thì cho dù là dao cắt bằng kim loại cũng không thể nào cắt đứt ngay được.

Huống hồ, không gian này còn đang không ngừng hoạt động, vô số những vòng tròn nhỏ sẽ tiến hành bổ sung và mạnh mẽ hơn trước.

Cảm thấy từng mạch máu ở trong cơ thể mình như bắt đầu vỡ ra. Dương Thần bất chấp trước đó đã cảm nhận thấy những điềm xấu kỳ lạ, nhưng vẫn điều chỉnh chân nguyên lực của “Vãng Niệm Diễm Sinh Kinh”, xoay chuyển nhanh chóng trong một không gian lớn.

Chân nguyên lực đã bổ sung sức mạnh cho cả chân tay nên áp lực lập tức giảm xuống, Dương Thần hét dài một tiếng, dứt khoát không sử dụng Quy luật không gian, mà vận nguyên khí để bảo vệ, giơ một tay lên, chỉ về phía trước.

Một luồng chân nguyên lực mạnh mẽ phá vỡ vòng thứ nhất của tầng mây, lẳng lẽ không một tiếng động, nhưng vừa chạm vào thành của không gian thì đã cắt đứt hết không gian hàng chục tầng.

Có hiệu quả rồi. Trong lòng Dương Thần cảm thấy vui sướng, quả nhiên chân nguyên lực so với lúc trước còn mạnh hơn gấp nhiều lần, không ngờ trong phút chốc đã phá vỡ được sức mạnh của không gian hàng chục tầng đó.

Poseidon đứng ở xa không chút giận dữ mà hơi mỉm cười:

- Anh quá ngây thơ rồi.

Nói xong, không đợi Dương Thần vận thêm chân nguyên lực, thì quả cầu hình xoắn ốc này chợt thay đổi bất ngờ.

Không gian hàng trăm tầng này vốn xoay tròn theo một hướng thì bây giờ không ngờ lại giao thoa vào với nhau, có một số không gian bắt đầu xoay tròn theo hướng ngược lại.

Bởi vậy, ở giữa các không gian sinh ra một loại ma sát rất lớn, các vòng tròn với sức mạnh khủng khiếp va chạm vào nhau tạo thành một dòng nước chảy xiết, làm cho tất cả không gian bên trong của quả cầu xuất hiện dòng điện, những vòng tròn này xoáy lốc giống như một lưỡi dao vô cùng sắc bén, theo hướng Dương Thần cuốn tất cả trời đất lại với nhau.

Dương Thần có chân nguyên lực để bảo vệ thân thể, nhưng vẫn cảm thấy vòng bảo hộ của chân nguyên lực bắt đầu có một sức ép rất lớn, dường như lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá vỡ.

Trong lòng Dương Thần bắt đầu oán hận người phụ nữ Christine kia. Sức mạnh của vị Chủ Thần này và các vị Chủ Thần khác rõ ràng chênh lệch nhau rất lớn, đâu có đơn giản như vậy. Căn bản là khác nhau một trời một vực.

Thảo nào lúc trước hai người Apollo và Diana nói rằng dù có liên kết lại với nhau thì cũng không thể đấu lại với Athéna. Với Poseidon này mà còn khiến mình cảm thấy như trứng chọi với đá, vậy với Athéna kia thì không biết còn khủng khiếp đến mức nào?

Theo như ý của Christine thì trong mắt của cô ta, mình còn không bằng anh em Apollo và Diana kia.

Suy nghĩ một hồi, vòng hỏa thạch điện quang trên tay Dương Thần cũng không dám ngừng lại, lại vận thêm một lần chân nguyên lực nữa. Lần chân nguyên lực này được phát ra có một sức mạnh vô biên, giống như một làn sóng xung kích, lao mạnh về phía vòng xoắn ốc đang xoay tròn kia.

Nhưng chỉ một lúc sau, sắc mặt Dương Thần trở nên trắng bệch.

Chân nguyên khí kia đã được hấn thì triển hết toàn bộ sức lực, vậy mà không ngờ chỉ phá không được cả một nửa số tầng không gian đó thì sức lực hầu như đã tiêu tan gần hết.

Xem ra lúc trước, chân khí của hấn chỉ có thể phá vỡ được sức mạnh không gian của Ares, cấp độ thực lực thì hoàn toàn khác nhau. Đơn giản vì Ares căn bản là không có cách nào tạo ra không gian nhiều tầng như vậy. Bạn có thể dùng dao sắt để cắt đứt được một tờ giấy, nhưng khi xếp một trăm tờ giấy lại với nhau thì bạn nghĩ cắt đứt được nó sẽ dễ dàng như vậy sao? Cho dù bạn cắt đứt được 50 tờ trước đó, nhưng khi những tờ này được lật ngược lại thì chỗ bạn cắt sẽ hoàn toàn biến mất. Mà khả năng phục hồi của những vòng xoáy loại này hình thành không gian đó còn mạnh hơn rất nhiều so với những tờ giấy kia.

Trước kia cách nghĩ của hấn rất khác người, tin vào những lời của Yến Tam Nương nói: “Thoát ra khỏi Tam Giới, không nằm trong Ngũ Hành”. Đây là hấn sao? Là nói dóc thì đúng hơn.

Cũng không biết Yến Tam Nương bị “Học thuyết ngụ ý lịch sử” tự tạo của Hồng Mông kia lừa, hay là chính bà ấy hiểu sai.

Mặc dù nói chân nguyên lực có thể xuyên qua không gian song song, nhưng không có nghĩa là trong quá trình xuyên không gian đó, chân nguyên lực không bị tiêu hao.

Bất kể là có tu luyện đến trình độ nào, chỉ cần ở bên trong vũ trụ thì tất cả năng lượng đều là một hình thức của lượng tử, chỉ là hình thái trong từng giai đoạn khác nhau mà thôi.

Nếu như không thể tự tu luyện đến không gian vũ trụ thì lấy đâu ra thực lực để phá vỡ tất cả những năng lượng trong vũ trụ?

Lúc này, Dương Thần có ý nghĩ muốn chết. Không văn hóa, thật đáng sợ! “Yến Tam Nương coi như là hại chết mình rồi”. Dương Thần cũng hoàn toàn tin tưởng là trong trận chiến hàng ngàn năm trước, các vị thần tuyệt đối không thể yếu như vậy.

Đơn giản là chỉ cần nhìn chiêu thức của tên Poseidon này thôi thì cũng không biết có thể hận thù thời kỳ hóa thần này đến đâu. Nói cho cùng thì những cao thủ của thời kỳ hóa thần cũng chỉ là con người, hơn nữa sức chiến đấu chưa chắc có thể bằng hấn. Bọn họ khi chết đi thì cả thể xác và linh hồn đều bị tiêu tan hết.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 742

Không Kịp Nữa Rồi.

Nhưng lúc này, Dương Thần vẫn cố nghĩ lại giai đoạn lịch sử đó, thậm chí rửa tên Poseidon thực sự vô liêm sỉ kia. Sự việc căn bản không do mình làm, người vi phạm Minh Ước cũng không phải mình. Tên này chưa phân biệt tốt xấu gì đã ra tay. Lẽ nào hôm nay nhất định phải cho mình tan xương nát thịt, ép mình không có cách nào để luân hồi sao?

Ở bên ngoài biển cách mấy trăm hải lý, Christine miễn cưỡng vận một vòng không gian bảo vệ, ngăn sự tấn công của các vòng đang di chuyển hỗn loạn kia, muốn đến gần để bảo Poseidon dừng tay, nhưng lại vì thần lực không gian quá mạnh, không có cách nào đến gần được, chỉ có thể liên tục lo lắng. Cô tưởng rằng việc thử nghiệm của Poseidon chỉ là một vài thử nghiệm nhỏ, nhưng không ngờ vừa mới bắt đầu đã muốn tiêu diệt người ta rồi.

- Neptune! Anh bị điên à. Cho dù Dương Thần không phải là Hades trước đây, nhưng anh ta cũng là một thành viên của chúng ta. Lẽ nào anh muốn hai mươi người còn tồn tại như chúng ta phải thiếu đi một người sao?

Poseidon cất lên giọng nói đầy thần uy, xen lẫn cả sự khinh thường ở trong đó:

- Aphrodite, đó là cách nghĩ ngây thơ của cô. Cho dù hẳn có được Thần Cách của Hades thì tôi thấy, muốn thay thế Hades vẫn còn kém xa.

Sắc mặt của Christine trở nên trắng bệch, bất lực, bậm môi không biết nói thế nào, chỉ có thể lắc đầu, hi vọng Dương Thần có thể tự đột phá để đi ra.

Dương Thần đang phải đối mặt với vòng vây mà vẫn chưa thể đột phá, thì giọng nói nặng nề của Poseidon cất lên, xuyên qua cả không gian, chất vấn:

- Bây giờ, còn cho rằng sức mạnh của quy luật không gian trong thần tộc của ta không bằng với thứ trộm cắp của Hoa Hạ không?

Nghe thấy câu hỏi này, Dương Thần chút nữa đã hộc máu ra.

Tên này ra hô khẩu hiệu chiến thắng lớn như vậy, không ngờ là vì một câu nói đầy hoài nghi của mình vừa rồi mà tự cho rằng Quy luật không gian không còn gì phải bàn cãi và nghi ngờ nữa.

Thấy Dương Thần không nói gì, Poseidon nói lại một lần nữa:

- Nếu như người không tin thì có thể thử. Nếu như người có thể phá vỡ được chiêu thức này của ta thì ta thừa nhận chân nguyên lực của Hoa Hạ thực sự có mạnh hơn một chút. Đừng tưởng đánh bại được Ares chưa trưởng thành đó thì thực sự có thể là người nổi nghiệp của Hades. Theo như ta thấy, người còn kém xa. Nếu như bây giờ người nhận thua, thừa nhận mình sai thì lúc bầu chọn người làm người nổi nghiệp Hades, ta sẽ ít gây khó dễ cho

người.

Căn bản là Dương Thần còn muốn giữ lại cái mạng này, hơn nữa nhận thua cũng chẳng sao. Mặc dù bản thân hắn chưa dốc hết toàn bộ sức lực, nhưng dù có dốc hết toàn bộ sức lực thì cũng không nhất định là đối thủ, không cần thiết phải phí sức mà chả được gì như thế.

Nhưng hôm nay nghe thấy giọng điệu khinh thường này, rõ ràng là trêu tức mình có mắt mà như mù, không biết điều, đột nhiên khiến sự kiêu ngạo trong lòng Dương Thần trào dâng.

Mẹ kiếp, từ lúc ông này sinh ra cho đến bây giờ, còn chưa biết sợ là gì.

Căn bản là ở nhà còn có phụ nữ phải chăm sóc, nhưng bây giờ xem ra đành phải có lỗi với vài người phụ nữ rồi.

- Ha ha. Người muốn ta nhận thua sao? Ta không nhận đấy. Cùng lắm thì hôm nay ông đây sẽ chơi với tên đầu bếp nhà người một ván...Sợ rằng người chính là cá nằm trên thớt của người thôi.

Dương Thần ngửa mặt lên trời cười lớn, không một chút mảy may, vận hết tất cả chân nguyên lực thực sự ở đan điền, thủy ngân sục sôi, ngân hà đảo lưu, từ bên trong phát ra ngoài.

Cả người Dương Thần dường như trở thành một quả bom đã tích tụ chân nguyên lực mà tạo thành, cơ thịt và huyết mạch trên người đều phồng lên, ngay cả chiều cao cơ thể cũng đột nhiên tăng vọt.

Gân xanh ở huyết Thái Dương nổi lên, hai con ngươi của Dương Thần cũng trở nên đỏ ngầu, trong đó còn nhìn thấy từng tia máu đỏ mọt.

“A!!!!!!!!!!”

Dương Thần hét lên một tiếng kêu đau đớn, cảm nhận thấy được sự căng phồng chưa từng có của kinh mạch, bởi vì sự chuyển động dữ dội của chân nguyên lực. Từ trước đến nay chưa bao giờ hắn dốc hết toàn bộ sức lực ra, cho nên bây giờ nhiều mạch máu bị vỡ ra, bắn tung tóe.

Nhưng cứ như vậy, khả năng hồi phục khủng khiếp của “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” cũng khiến cho thân thể Dương Thần đang trong sự phá hủy nhanh chóng đó được chữa trị kịp thời.

- Hừ, tưởng có thể thoát khỏi sao?

Khi Poseidon nhận thấy các vòng trong không gian quả cầu phản tác dụng, thì trong ánh mắt màu xanh lam đó càng hiện rõ sự hiêu thắng hơn, liền chòng thêm một vài tầng không gian nữa.

Nước biển ngập trời, từng tia ánh sáng cứ mờ mờ ảo ảo lóe lên rồi lại tắt ngúm. Sau khi không gian bị xé toạc, hiện ra những ngôi sao nhỏ trong vũ trụ.

Trong sự chuyển động điên cuồng của các vòng tròn lượng tử, trông Dương Thần như một kẻ mới bước chân từ trong tuyết ra hành tẩu giang hồ, bước từng bước trong những trận gió tuyết bão bùng và khủng khiếp ở bốn phương tám hướng đó.

Bước này giống như vạn quân lôi đình. Christine đứng ở xa nhìn trận chiến, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Một luồng sóng xung kích do chân nguyên lực tạo thành, nhờ những bước chân của Dương Thần khuếch tán ra xung quanh, quét sạch những vòng tròn lượng tử đang chuyển động điên cuồng ở trong phạm vi của nó.

Dương Thần cũng không cần suy nghĩ nhiều, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ ngang ngược-liều mạng.

Trong sự điên cuồng đó, thân thể của Dương Thần được bao bọc trong chân nguyên lực đầy sức mạnh kia, hóa thân thành một vòng cầu vồng, không ngừng đập mạnh vào hàng rào không gian hình xoắn ốc đó.

Giống như một máy cắt đang chuyển động với tốc độ rất nhanh, khi từng nhát cắt chạm vào quả cầu không gian đó, những tia lửa bắn ra bốn phía xung quanh.

“ Ầm ầm ầm ầm.”

Một âm thanh long trời lở đất vang lên, bầu trời rung chuyển, những tia điện màu xanh màu tím không ngừng xuyên qua không gian.

Dương Thần chỉ cảm thấy toàn thân giống như bị xé ra từng mảnh, nhưng hắn cũng hiểu ra, dưới sự xung kích như vậy, Poseidon không thể nào dễ dàng chống cự lại được, chắc chắn sẽ phải cố gắng để làm.

Sắc mặt Poseidon ở phía xa bắt đầu ngầy ra, dường như quay lại hàng vạn năm trước, khi mà đối đầu với tổ tiên của Hồng Mông, cũng dùng chân nguyên lực để xung kích, điều này đã quá quen thuộc.

Những tầng không gian được chồng lên đã đến giới hạn của hắn, nhưng Dương Thần vẫn không ngừng đột phá ra bên ngoài, nhìn như muốn đột phá vòng vây từ bên trong ra.

- Hừ.

Poseidon lại hừ một tiếng, ánh mắt màu xanh lam lại phát sáng, nhìn thấy chiêu thức của mình bị phá, một tay xé nát không gian xoắn ốc của quả cầu đó ra.

Dương Thần cảm thấy Chu Thảm đột nhiên buông lỏng, không gian xung quanh lập tức hồi phục về giai đoạn bình ổn, tiềm lực của Poseidon không đủ. Bất chấp tất cả, vạn chân nguyên lực tựa như sóng biển, trong chớp mắt đã đến phía trước Poseidon, chỉ còn cách mấy thước, ra một quyền.

Poseidon căn bản không có ý nghĩ sẽ né tránh, cũng xuất một quyền, thế nhưng quyền này chưa thể chạm đến được Dương Thần, thì phía trước mặt liền hình thành một đường vòng mơ hồ.

Đầu óc Dương Thần quay cuồng, vừa tiếp xúc đã thâm kêu gay go rồi.

Nắm đấm đầy sức mạnh của chân nguyên lực tung ra, không ngờ là nắm đấm tập trung sức mạnh của không gian nhiều tầng mà Poseidon tạo thành.

Chân nguyên lực này căn bản là trong một thời gian ngắn không thể phá vỡ được sức mạnh của nhiều tầng như vậy, ngược lại còn bị giam cầm lại

trong đó, giống như bị hút dần vào bên trong, khó có thể thoát ra được.

Poseidon cười khẩy:

- Để cho người xem khác nhau ở chỗ nào...Không gian nổ tung!!

Không đợi cho Dương Thần tự giải thoát thì sức mạnh không gian nhiều tầng khủng khiếp kia nổ tung.

Giống như vụ nổ hạt năng lượng hạt nhân xảy ra của hàng trăm không gian, hơn nữa còn tập trung xung quanh Dương Thần.

Điều này hoàn toàn là cách vận dụng Quy luật không gian mà Dương Thần không ngờ tới, làm cho các vòng tròn lượng tử của không gian nhiều tầng tập bị va chạm vào nhau, khiến chúng bị nổ tung.

Điều này giống như nguyên lý bom nguyên tử nguyên thủy nhất, cũng chính vì như vậy mà uy lực của nó vượt xa cả bom nguyên tử mà con người tạo ra.

Mặt Dương Thần bắt đầu méo xẹo, tròng mắt nhìn thấy cả từng tia máu li ti, kêu lên một cách đau đớn.

Sự đau đớn từ trước đến nay chưa từng có khiến Dương Thần cảm thấy rõ ràng, tay của mình đang bị hút dần vào sâu bên trong, sức mạnh không ngừng bị phân tán mạnh đến nỗi không thể nói nên lời.

Cổ họng gào thét, mồ hôi chảy xuống như thác nước.

- Ủ...

Poseidon lộ một chút kinh ngạc:

- Với sức công phá như vậy, không ngờ không thể khiến cho cánh tay người bị hủy hoại. Thân thể người thật quá khỏe, chắc chắn không chỉ do Thần Quang tạo thành. Xem ra cách luyện công tu luyện của người ở Hoa Hạ quả thực rất thần kỳ...Thú vị ... Thú vị!

- Đừng có nói linh tinh nữa...

Dương Thần cũng không biết mình nói gì, vì trong lòng hắn không can tâm, khiến cho bộ não của hắn bắt đầu không nghe theo lời hắn mà vùng dậy.

“Thịch thịch”.

Trái tim bắt đầu đập loạn lên, nhanh dần đến nỗi gần như co rút lại.

Hai mắt Dương Thần bắt đầu chuyển sang đỏ ngầu, tâm trí bắt đầu rung lên! Một cảm giác rất quen thuộc, dần dần xâm chiếm chút lý trí còn sót lại của Dương Thần.

Sau khi bị Thần Quang chiếu, di chứng của sự biến đổi đó muốn bộc phát sao?

Luôn tưởng rằng đạt đến Tiên Thiên đại viên mãn, sau đó lại bước vào giai đoạn hóa thân thì bệnh điên cuồng đó của bản thân đã được trị tận gốc.

Nhưng hiện tại, Dương Thần mới phát hiện ra, không phải thực sự đã được trị tận gốc, mà là tự bản thân hắn luôn tu luyện ý thức để ngăn chặn nó. Bây giờ, vì sức mạnh toàn thân của mình đều đã phát hết ra ngoài nên đương

nhiên không còn lại nhiều sức mạnh để không chế được di chứng đó, hơn nữa vì không cam lòng nên đã sinh ra tức giận dữ dội. Tác dụng phụ của Thần Quang trước kia là sau khi giết người sẽ dần dần không chế được bản thân, lại bắt đầu biểu hiện ra.

Sát khí đã ngưng tụ lại như nanh vuốt của một con quỷ, chân nguyên toàn thân của Dương Thần lúc đầu còn có màu vàng rực, bây giờ thì đã giống như một dải tơ lụa màu đen, chỉ còn vài phần là có màu đỏ tươi nóng rực.

Poseidon không khỏi cảm thấy rùng mình:

- Ám khí thật nguy hiểm, thảo nào Hades lại giao Thần Cách cho ngươi. Diêm này, ngươi lại rất giống với anh ta.

- Cút...

Dương Thần cúi đầu, cắn răng, thậm chí máu bắt đầu chảy ra từ khóe miệng.

- Cút? Ha ha! Ngươi tưởng rằng ngươi dựa vào ám khí giết người đó của ngươi thì thực sự có thể có tác dụng với ta sao? Bây giờ ta chỉ đang không chế cánh tay của ngươi, nếu như ngươi không chịu thua...thì ta sẽ không ngại khiến toàn thân của ngươi phải chịu buổi lễ rửa tội không gian nổ tung này...

Poseidon lạnh lùng nói.

Dương Thần không thèm đếm xỉa đến những lời anh ta nói, thở hỗn hển, khàn giọng nói:

- Cút...Cút ra xa ngay! Nguy hiểm...Nếu ngươi còn không đi thì sẽ không kịp mất...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 743

Thái Thanh

Ở bên ngoài mấy trăm hải lý, Christine lo lắng vô cùng, nhưng lại không có cách nào đến gần trung tâm trận chiến khủng khiếp đó. Một người là Poseidon-kẻ không thích nói đến tình cảm. Cô cũng rất oán hận Dương Thần sao không biết linh hoạt chút, nhận thua thì chẳng phải đã xong rồi sao? Thực sự tưởng rằng Poseidon cũng tương đương như Ares.

Đúng lúc này, hai sức mạnh thần kỳ bỗng nhiên gào thét và bay lên từ phía đằng Đông.

Hai bóng dáng, một đỏ một xanh lóe lên, rõ ràng là anh em Stern và Alys với tướng mạo xinh xắn. Hai người này cách đây không lâu mới biết được tin tức này. Phá vỡ “Minh Ước các vị thần”, thậm chí uy hiếp đến cả bố cục thế giới, hơn nữa còn là Dương Thần-người vừa mới nhậm chức Minh Vương. Bọn họ đương nhiên không dám chậm trễ nhiều, mà lập tức qua đây, không muốn chậm dù chỉ một bước.

Nhìn thấy từng tầng không gian cuồng bạo của biển ở phía trước bị phá vỡ, Stern cũng hỏi Christine:

- Aphrodite! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao Neptune lại ra tay?

Nhìn thấy anh em nhà này, trong mắt của Christine lóe lên một tia hi vọng:

- Apollo! Hai người đến thật đúng lúc! Mau đi ngăn Neptune lại! Vừa rồi Dương Thần nói vài điều làm anh ta không vui, nên anh ta nói là muốn để Dương Thần biết thế nào là uy lực thực sự của Quy luật không gian. Bây giờ anh ta đã ra tay rồi, không chừng Dương Thần sẽ phải chịu thua...Cứ đánh nhau như vậy, Dương Thần không luân hồi thì cũng sẽ gãy tay gãy chân.

- Cái gì?

Alys choáng váng sờ ra sau đầu:

- Tên Hades đó, lẽ nào hắn tưởng rằng đã đánh nhau với tên Ares ngu ngốc kia rồi thì chúng tớ có thực lực thật sự sao?

- Nói những thứ này còn có ích gì nữa chứ? Hai người có lẽ có thể ngăn chặn được Neptune, mau đi nhanh đi. Không phải hai người có mối giao tình với Dương Thần sao?

Christine sốt ruột, vội vàng nói.

Stern thở dài một tiếng, nắm chặt nắm đấm trong tay:

- Helios!!

Một vòng lửa đỏ rực bao quanh tay của Stern, kết thành một cây cung dài bằng lửa màu vàng kim.

- Tôi cũng chỉ có thể cố gắng mà thôi. Thực lực của Neptune mạnh hơn cả chúng tôi. Sức nén không gian ở bên trong lại rất lớn, chúng tôi cũng không dễ dàng gì mà tới gần được.

Stern nói xong, kéo cây cung lên, một mũi tên lửa đang cháy ngùn ngụt được tạo ra.

Sức nóng khủng khiếp lan tỏa xung quanh không gian quả cầu đó, cùng với việc Stern không ngừng nén không gian lại thì sức mạnh hội tụ lại cũng ngày càng khủng khiếp hơn.

Cùng lúc đó, ở chỗ trung tâm của trận chiến.

Chân nguyên lực xung quanh thân thể của Dương Thần bắt đầu hoạt động không theo quy tắc nào, dường như cùng lúc đó muốn tách ra khỏi thân thể của Dương Thần, chui vào trong không gian.

- Đi... đi ...

Lý trí cuối cùng của Dương Thần đang cố gắng đè nén sự điên cuồng lại, thấy Poseidon vẫn còn đang giằng co với mình, đau đớn nói vài từ cuối cùng.

Poseidon dần dần ý thức được, hình như tình hình của Dương Thần có chút bất thường, không khoa trương thanh thế như những gì mình nghĩ:

- Nguy hiểm? Nguy hiểm cái gì? Người nói rõ xem nào?

Nói được nửa câu, sắc mặt của Poseidon chợt biến sắc, giống như cảm thấy một điều gì đó rất khó có thể nói ra. “Àm ăm... ăm ăm...”

Tiếng sấm đánh liên hồi. Không biết từ lúc nào, trên bầu trời bao la kia, những âm thanh đó bắt đầu chui vào tai.

Tiếng sấm này không bình thường, giống như là tiếng kêu của một con mãnh thú từ viễn cổ đến, nhưng cũng lại giống với tiếng gọi từ rất sâu bên dưới, mang theo một tiếng gầm rú của linh hồn. Nhưng tiếng gầm này lại được tạo thành từ bên trong vòng tròn đó, chỗ Dương Thần đang đứng, rất huyền bí.

Sắc mặt Poseidon lộ vẻ kinh hoàng:

- Người... người là...

Lúc này Dương Thần căn bản đã không nghe rõ Poseidon nói gì, Dương Thần đã rơi hẳn vào trong trạng thái điên cuồng khó có thể khống chế được, chỉ biết, chân nguyên lực bên trong cơ thể so với vừa rồi còn không ngừng mạnh lên gấp bội.

Thật giống như sức mạnh thực sự được bộc phát khi rơi vào thể đường cùng, căn bản là cũng không có con đường nào khác để thoát khỏi không gian đầy sức ép đó của Poseidon, xoay người mạnh một cái.

“Choang!”

Một âm thanh dường như là tiếng giao nhau giữa hai thanh kim loại, chém không gian hình xoắn ốc đó thành từng mảnh nhỏ.

Poseidon ngây người ra hoàn toàn. Căn bản là hẳn ta không thể tin được

rằng, Dương Thần vừa rồi còn đang loay hoay không làm thế nào phản kháng lại được, vậy mà đột nhiên sức mạnh lại tăng đột biến. Sức mạnh kinh hoàng của chân nguyên lực, so với lúc trước thì giống như hai người hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù, chân nguyên lực như vậy còn chưa đủ để khiến hắn ta cảm thấy sợ hãi, nhưng sức mạnh khủng khiếp đó rốt cuộc là từ đâu đến chứ?

Hai mắt Dương Thần đỏ ngầu, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lam của Poseidon, mang theo sự dữ tợn và đau đớn, rồi đột nhiên tung một cước, hướng thẳng ngực Poseidon.

Bởi vì Poseidon quá khiếp sợ, nhất thời không thể kịp làm gì để phòng ngự, cảm thấy sức công kích của chân nguyên lực gấp bội so với lúc trước. Sau một tiếng kêu đau đớn, thân thể giống như một viên đạn bay ngược trở lại, bắn ra ngoài.

Lực phủ ngũ tạng như đảo lộn, Poseidon tức giận kêu lên một tiếng, bay thẳng ra hơn trăm hải lý mới đứng vững lại được.

Nhưng khi vừa đứng lại, Poseidon mới phát hiện ra, mặc dù cước này rất mạnh, nhưng hơn nửa sức mạnh lại cách xa thân thể, không thể làm thương thân thể của mình.

Hắn muốn mình chạy đi? Tại sao?

Cùng lúc đó, ở một nơi xa khác, Stern dùng thần khí Helios kết lại thành một mũi tên lửa, vừa hay buông lỏng dây cung ra.

Một vòng tròn sáng rực xé ngang bầu trời, rạch không gian như rạch một tờ giấy, mang theo một sức mạnh chưa từng có từ trước đến giờ, bắn thẳng vào trung tâm của những vòng lượng tử quả cầu đó.

Mũi tên này muốn gây thương tích cho Poseidon và Dương Thần, đó là điều không thể. Bởi vì tốc độ không phải là rất nhanh, tác dụng lớn nhất chỉ có thể khiến hai người bọn họ phân tán sự chú ý, làm cho trận đấu bị dừng lại mà thôi.

Nhưng mũi tên đó còn chưa bay đến vị trí của hai người thì dải mây đen đang bay lượn trong không gian lại có những biến đổi chói mắt.

Dưới cái nhìn kinh ngạc của rất nhiều người, dải mây đen đó không biết từ lúc nào đã hình thành một dòng nước xoáy, mà trong dòng nước xoáy đó, sấm điện rền vang và lập lòe.

Trùng mắt nhìn những tia sét màu xanh và bạc lóe lên kinh hãi, giống như một con thuồng luồng cuộn mình xuống biển, những tiếng ầm ầm vang lên.

Sau mấy giây, những âm thanh ầm ầm đó của sấm sét mới truyền đến tai của mọi người.

Bầu trời dường như vì đợt sấm sét đó mà vẫn còn in hằn những vết sáng màu xanh lam.

Không gian giữa trời và biển trong nháy mắt đã bắn ra những tia lửa nhỏ sáng chói như pháo hoa.

Christine, anh em của Cromwell, bao gồm cả Poseidon mà trước đây bị đuổi ra xa, trong nháy mắt đều hiểu đã xảy ra tình hình gì.

Thần lôi cuộn cuộn, trong chớp mắt đã nuốt mũi tên lửa màu vàng bạc với thần lực không gian khổng lồ của Stern không còn một dấu vết nào.

- Dương Thần!!!

Christine kêu lên với giọng thảm thiết, nước mắt tuôn ra không ngừng. Vốn tưởng rằng có cung tên thần của Apollo trợ giúp thì có thể kéo Dương Thần ra ngoài, nhưng không ngờ...

- Anh...là...là kiếp Cửu Thiên Thần Lôi của tu sĩ Hoa Hạ sao?

Alys ngây người hỏi, có chút hoài nghi.

Sắc mặt Stern nghiêm lại, gật đầu:

- Em nhìn không sai, là Cửu Thiên Thần Lôi...Đây còn là Thái Thanh Thần Lôi đời thứ nhất.

- Nhưng...Lần trước khi chúng ta gặp hấn, hấn chẳng phải vừa mới đạt đến Tiên Thiên đại viên mãn sao? Sao đột nhiên lại hóa thần. Bây giờ lại còn đến thời kỳ độ kiếp?

Alys đây nghi hoặc hỏi.

- Các người đang thảo luận vớ vẩn cái gì đấy? Bây giờ nói những thứ đấy còn tác dụng gì? Đối với con đường tu luyện, Dương Thần không rõ ràng. Anh ta bị Cửu Thiên Thần Lôi tấn công như vậy thì làm gì còn đường sống nữa chứ.

Christine khóc nức nở:

- Không được, tôi phải đi cứu anh ta.

Nói xong, Christine nhảy vào hải vực bị bao vây bởi sấm sét đó.

Alys kéo tay Christine lại, ngăn cản kêu lên:

- Aphrodite! Cô điên rồi sao? Đó là Cửu Thiên Thần Lôi! Là thiên kiếp mạnh nhất. Với thực lực của cô, đến gần chắc chắn sẽ bị thương. Cho dù s và Pallas cũng không dám đối đầu. Cô đi như vậy khác gì chui vào đường chết, đừng nghĩ đến việc luân hồi.

- Nhưng... Diana, các người cũng biết, vài tên trong thời kỳ độ kiếp hàng vạn năm về trước, dùng phép để bảo vệ thân thể, đều bị hồn bay phách lạc. Dương Thần, anh ta căn bản cái gì cũng không có. Anh ta, anh ta...

Christine nói đến đây, nước mắt lại không ngừng chảy xuống.

Stern thấp giọng thở dài:

- Thực sự...Quy luật không gian không đi lĩnh ngộ. Vì sao lại dồn cả tinh lực vào con đường tu luyện ở Hoa Hạ. Điều này căn bản là làm trái với quy luật vũ trụ. Thiên phú càng cao, thì càng dễ bị thiên kiếp đánh cho hồn bay phách lạc. Hà tất phải như vậy? Như vậy, ngay cả cơ hội để luân hồi e rằng cũng chẳng lớn.

Nói như vậy, cũng không cảm thấy Dương Thần cần phải được cứu.

Đúng lúc này, từ sâu bên trong chỗ sấm chớp đó lại lóe lên tia lửa điện,

các tia lửa điện giao vào nhau, có một đường Thái Thanh Thần Lô, rồi lại rơi xuống.

Nhưng vào lúc này, một bóng dáng phát quang màu xanh lam đột nhiên từ phương xa đột nhập vào chỗ sấm sét đó.

Mắt Stern lóe lên, lập tức kinh ngạc nói:

- Là Poseidon. Anh ta...anh ta muốn giúp Dương Thần ngăn chặn Thần Lô.

- Sao có thể chứ! Cho dù Poseidon mạnh hơn nhiều so với chúng ta, nhưng cũng không đủ để ngăn chặn Thần Lô.

- Nhưng...nếu như chỉ ngăn chặn một đường thì với thực lực của anh ta có lẽ là được. Còn hai đường thì...giống như tự kết liễu...

Stern cắn răng, nói với Alys ở bên cạnh:

- Em thân yêu, chúng ta cũng lên thôi. Thần Lô đã chuẩn bị rơi xuống rồi, chúng tớ Hades còn chưa chết. Nếu như Hades còn chưa bị đường đầu tiên của Thần Lô đánh chết, nếu chúng ta ngăn hai đường sét đó, thì có lẽ anh ta có thể hồi phục lại.

Alys gật đầu, hai người trong chớp mắt hóa thành hai tia sáng màu hồng lam, mang theo thần lực đến phá vỡ vòng vây của sấm sét, đến phía sau của Poseidon.

Trên tay của Poseidon, không biết từ lúc nào đã nắm một thanh đinh ba lóe sáng, trông rất cổ xưa, không trang trí một chút hoa văn nào, nhưng lại có thể nghe thấy âm thanh của biển cùng với tiếng kêu khê của thanh đinh ba.

- Đừng có làm vướng chân ta, bị đánh cho đến nổi luân hồi thì cũng đừng trách tôi.

Poseidon hừ lạnh một tiếng.

- Thế nào? Nghĩ thông rồi sao? Tôi tưởng anh thực sự muốn giết Hades!

Stern mỉm cười nói.

- Căn bản là ta không quan tâm đến sự sống chết của hắn. Chỉ là hắn đã đẩy ta ra trước kiếp Thần Lô. Vậy đương nhiên taa không thể nợ hắn một ân tình được.

Poseidon nói.

- Tôi biết anh mạnh miệng vậy thôi...Đừng nói nữa, mau lên trên đi.

Stern cười gượng một tiếng, trong lòng thầm chửi rủa. Bây giờ lại nhiệt tình đi ngăn chặn Lô Kiếp, vừa rồi sao lại cố dòn người ta vào bước đường cùng, đến nỗi phải vận hết sức mạnh ra, khiến Thiên Kiếp đến? Nếu như không phải Dương Thần bắt lực, thì triển toàn bộ sức mạnh tu luyện bấy lâu thì Thần Lô cũng sẽ không đột ngột đánh xuống nhanh như vậy.

Nhưng nghĩ những thứ này cũng chẳng tác dụng gì nữa, Dương Thần bất chấp là đang ở trên biển, cũng không biết từ lúc nào đã coi Poseidon là lãnh đạo. Ba người đồng thời vận quy luật không gian, trên đường Thần Lô rơi xuống, kết thành một hàng rào không gian.

Một nửa không gian bị bao phủ bởi sấm sét, đã biến thành một khu vực tàn sát bừa bãi của vô số những vòng lượng tử chuyển động hỗn loạn. Những ngôi sao với ánh sáng ngọc bích và những tia lửa điện giao thoa với nhau, kêu vang trời, mang theo những mảnh nhỏ khi giao cắt những hạt mưa đá.

Thanh đỉnh ba trong tay Poseidon phát ra một vầng hào quang. Sau tiếng nổ đó, những tia lửa sắc nhọn bắn ra từ thanh đỉnh ba, giống như những chùm sáng xanh lam. Chùm sáng đó đã cắt đứt hàng rào không gian đó, vậy mà không hề có một chút trở ngại nào, ngược lại tất cả không gian song song đều ngưng tụ lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 744

Liều Chết Một Trận

Cùng với chùm tia sáng lớn dần, không gian song song đến nghìn tầng bắt đầu ngưng kết, nhìn từ dưới lên, ánh sáng của Thần Sấm kia khó có thể thẩm thấu được!

“Âm!”

Một âm thanh vang lên, mang theo một làn sóng âm thanh chấn động trời đất, Thái Thanh Thần Sấm thứ hai rõ ràng dừng lại ở trên hàng rào không gian kia.

Alys vui vẻ:

- Thành công rồi?

- Không...

Stern và Poseidon đồng thời phủ nhận, sắc mặt hai người đều khó coi.

- Gay rồi!!

Chỉ thấy hàng rào không gian ba người tụ tập giữa không trung kia tạo ra, vừa mới bị Thần Sấm tiếp xúc đã lung lay sắp đổ, bắt đầu sinh ra chấn động mạnh!

Nhìn vào đã thấy trên hàng rào không gian đó xuất hiện vô số kẽ nứt!

- Đi thôi, chúng ta không làm gì được!

Poseidon nghiêng răng nói xong, cũng không nhìn hai người phía sau, liền chạy khỏi đó đầu tiên!

Stern cũng bất chấp sự kinh ngạc của Alys, giữ chặt tay em gái, dịch chuyển tức thời rời khỏi khu vực biển đó.

Lúc ba người rời đi, hàng rào không gian giữa trời giống như thép trộn bùn bị mũi khoan kim cương xuyên thấu, khiến không gian vỡ vụn, một tia chớp chói mắt lần nữa xuyên thẳng xuống biển!

Trong lúc đó, biển giữa ban ngày lại lần nữa sáng rực, hơn ánh sáng ban ngày, lại giống như ánh sáng vùng cực, mờ mờ ảo ảo.

Cách đó mấy trăm hải lý, Poseidon sắc mặt thâm trầm, ánh mắt sắc như chim ưng, nhìn thẳng về phía vùng biển nơi Dương Thần ở đó.

Stern vắng tục, oán hận nói:

- Chết tiệt, làm sao có thể, cho dù là chín ngày kiếp Thần Sấm, đây mới là Thái Thanh Thần Sấm thứ 3, vòng thứ nhất, chẳng lẽ ba người chúng ta cùng hợp lực cũng không đỡ được một chút sao?!

- Không, cho dù là chín ngày kiếp Lôi Thần cũng có phân cao thấp, càng là công pháp trái với trời, Thần Sấm càng phát ra uy lực kinh người, mấy vạn năm trước tôi chứng kiến thấy Thần Sấm, so với hôm nay còn kém ba, bốn

phần công lực... Trừ phi người đàn bà Athena kia dùng lá chắn Aegis, bằng không, không ai có thể ngăn cản được.

Poseidon lắc đầu nói.

Đứng cách đó không xa là Christine buồn bã đứng, không nghe thấy gì hết, ánh mắt đại ra nhìn về phía xa tràn đầy ánh sáng Thần Sấm, trong miệng ca thán, không tin được đó là sự thật.

- Dương Thần, anh ấy...

Alys trên mặt cũng không còn vẻ xinh đẹp thường có, bi thương tựa đầu vào anh trai, cũng không dám tiếp tục nhìn nữa.

Stern ôm lấy vai em gái:

- Vẫn còn một đòn Thần Sấm nữa, đợi kiếp Thần Sấm qua đi, chúng ta lập tức đi tìm hắn...

Trong lời nói có chút thương cảm.

Lập tức, Dương Thần bị mây sấm bao quanh đã rơi xuống biển, chẳng hề lo lắng gì tình hình bên ngoài.

Trước đó, đá văng Poseidon ra bằng một cước, Dương Thần thâm cảm nhận được một hơi thở uy nghiêm của trời đất tập trung vào chính mình!

Tuy rằng không biết rốt cục là cái gì, nhưng Dương Thần cũng dự cảm, đó là điềm xấu, rốt cuộc sau khi mình bộc phát toàn bộ công lực, thật sự đã ứng nghiệm rồi!

Chính mình mỗi lần bị tác dụng phụ của thần quang, đều sinh ra máu điên cuồng, đồng thời phát ra toàn bộ thực lực, cũng chính là, toàn công lực bị phát ra ngoài, mà không giữ lại chút thực lực nào để áp chế sự tàn bạo trong đại não.

Bản thân hắn lúc này mới là toàn bộ sức lực thực sự.

Còn về việc vì sao trong tình huống như vậy, một tia lý tính cuối cùng còn làm mình đá văng Poseidon ra, có lẽ là vì sự kiêu ngạo trong nội tâm, cũng có lẽ là vì sự cố chấp cuối cùng, coi như lão Poseidon này bởi vì chính mình đưa lên, cũng phải chính mình một tay diệt lão, mà không dùng đến ngoại lực của trời đất!

Lúc Dương Thần đá văng Poseidon không lâu, toàn thân không thể tự khống chế được nữa mà tuôn trào ra nội lực đích thực, làm cho huyết mạch sôi sục cực hạn, từ trong cổ họng Dương Thần, tiếng gào thét thống khổ phát ra, giống như tiếng bánh răng ma sát vang dội.

Làn mây đen xoay quanh, một tia sấm sét đánh xuống, sau khi Dương Thần toàn thân nguyên khí như bị ép đến cực hạn, ý muốn phản kháng như quả bóng cao su căng lên, nhắm ngay vào Thần Sấm trên trời, đón đầu!

Nhưng chân khí toàn thân đó chống đỡ với Thần Sấm, vẫn là cách xa quá mức!

Dương Thần chỉ cảm thấy chân khí toàn thân dường như bị rút sạch trong ba giây ngắn ngủi, thậm chí ngay cả máu huyết trong người cũng bắt đầu bị

ép ra từ trong mạch máu!

Thần Sấm màu xanh lam hơi ngưng lại, cuối cùng chôn vùi toàn thân Dương Thần!

Dương Thần vốn đã không thể cảm nhận được thống khổ, toàn bộ linh hồn như đang bị dày vò trong địa ngục, hận không thể lập tức chết đi!

Đây là một trạng thái bi thảm mà không ngôn ngữ nào miêu tả nổi, thậm chí lúc nhỏ bị đem làm thí nghiệm sinh hóa chịu khổ sở, còn thoải mái hơn lúc này gấp trăm lần!

Mà uy lực của Thần Sấm không chỉ làm hại đến cơ thể, mà còn làm tổn thương nặng đến tâm hồn!

Cho dù muốn bỏ lại thể xác, tiến hành luân hồi trong không gian song song, Dương Thần cũng hiểu rõ hắc căn bản không thể thoát được.

Quần áo toàn thân hắt từ lúc còn chưa tiếp xúc với Thần Sấm đã bị cháy ra tro, sau khi cả người Dương Thần bị Thần Sấm đánh trúng, bị rơi xuống nước biển lạnh như băng.

Nước biển bao phủ toàn thân, uy lực của Thần Sấm xuyên qua nước biển, giống như chui vào tận tế bào của Dương Thần.

Trong nháy mắt, các tổ chức tế bào không ngừng vỡ tan, bị xé rách, khiến cả thân thể bị xé nát như tương!

Nếu là kiếp người bình thường, đụng tới Thái Thanh Thần Sấm, có lẽ đã sớm bị tiêu diệt, hoàn toàn biến mất!

Nhưng thân thể Dương Thần đã chiếu xạ Thần quang, qua nhiều năm lại có thêm kinh “vãng niệm diễn sinh” ngày đêm cường hóa, sớm đã không phải là người bình thường hóa thân kỳ, hoặc là thứ mà các cao thủ qua kiếp người có thể tưởng tượng được.

Mà kinh “vãng niệm diễn sinh” thần kỳ nhất ở chỗ, bị đẩy đến chỗ chết lại hồi sinh!

Lúc này, khi thân thể và tinh thần bị Thần Sấm làm thương nặng, kinh “vãng niệm diễn sinh” lại dùng tốc độ nhanh gấp mấy ngàn lần bình thường, điên cuồng vận chuyển, đem linh khí dồi dào mà Thần Sấm đánh vào, chuyển hóa thành nguyên khí trong người Dương Thần, những bộ phận và tinh thần bị Thần Sấm hủy hoại đều được chữa trị nhanh chóng!

Tuy là tốc độ này so với tốc độ hủy diệt của Thần Sấm chậm hơn một chút, nhưng cũng miễn cưỡng bảo vệ được một tia hi vọng sống cuối cùng của Dương Thần.

Một khoảnh khắc bị Thần Sấm đánh trúng, bất quá chỉ vài giây, nhưng sự khổ sở mà Dương Thần chịu dài như vài thế kỷ!

Thân thể trong đòn đánh của Thần Sấm không ngừng bị đốt cháy bỏng, không ngừng hủy hoại da thịt, nhưng cũng không ngừng hồi sinh lại máu thịt, đây quả thực không phải việc mà người thường có thể tưởng tượng được!

Khi Thái Thanh Thần Sấm thứ nhất qua đi, Dương Thần cảm thấy lúc mình không chết, đồng thời sự thô bạo trong não do tác dụng phụ sinh ra cũng biến mất, bởi vì Thần Sấm vốn có năng lượng tinh khiết nhất trời đất, một chút sát khí tàn bạo, trong nháy mắt bị xua tan đi!

Dương Thần vẫn còn một chút lý trí, quả là muốn khóc!

Mình sao lại đột nhiên đến kỳ độ kiếp? Tuy nói tu hành là một chuyện, cũng không nói thời gian gì, có những người mấy trăm năm mới lên được một thành công lực, có những người lại cực kỳ nhanh!

Dù sao, quan trọng vẫn là nhận thức và cơ duyên, là căn cốt.

Nhưng, tốc độ nâng cấp của mình hơi quá nhanh đúng không?

Rõ ràng Yên Tam Nương nói cho mình hơi loạn chút, nhưng thiên địa ảo diệu mà mình lĩnh ngộ được, so với Yên Tam Nương còn là đạo lý huyền diệu cao hơn nhiều lần!?

Việc này... công lực lên nhanh là tốt, nhưng bản thân không có tí kinh nghiệm nào, cũng không có bảo bối hộ thân, qua thiên kiếp cái gì chứ?!

Nếu Dương Thần biết, thiên kiếp chính mình cũng không phải là thiên kiếp bình thường, mà là kiếp người tu hành khó đạt được nhất: chín ngày kiếp Thần Sấm, cho dù không bị ngạt cũng phải phun một ngụm máu...

Vốn dĩ tưởng việc này đã qua, đại nạn không chết, nhưng theo sát đó, Dương Thần còn cảm nhận thấy lần nữa, vẫn còn Thần Sấm muốn hạ thế!

Gì vậy, không phải muốn đánh chết mình chứ!

Dương Thần có thể cảm giác được thân thể đang khôi phục điên cuồng, nhưng nếu chỉ trong khoảng thời gian ngắn hơn một chút thì hắn đã chết rồi! Hơn nữa lúc này tinh thần vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, cơ hội luân hồi là xa vời!

Huống hồ... còn có nhiều người chờ đợi mình, chết như vậy, những người phụ nữ ấy làm sao bây giờ?

Cũng may hắn có thể nghĩ đến những chuyện đó, mà ngay lúc Dương Thần gần như bất lực, vừa may Poseidon, Apollo và anh em Diana, ở trên không vùng biển đó, làm một hàng rào chắn!

Dương Thần cũng mơ hồ có thể cảm nhận được họ xuất hiện, cho rằng mình được cứu trợ, cũng không ngờ mấy người kia không trụ nổi vài giây, tia sấm kia đã phá tan hàng phòng ngự, giáng xuống lần thứ hai!

- Đã không được thì đừng cho hy vọng...

Một tia oán niệm cuối cùng, khiến Dương Thần mất hết hy vọng.

Lại một lần nữa lễ rửa tội của Thần Sấm, Dương Thần không còn tỉnh táo được nữa, hoàn toàn mất ý thức, thân thể ở trong ánh chớp điên cuồng, sóng thần cuộn lên, giống như chiếc lá trong sóng dữ, da thịt đều bị hủy hoại!

Nếu không phải có lá chắn không gian kia kéo lại được vài giây, tranh thủ dùng kinh “huống niệm diễn sinh” làm cơ thể hồi phục được nhiều hơn, một đòn của Thần Sấm đã đủ để kết liễu Dương Thần.

Mây sấm trên trời vẫn chưa tan, cảm nhận được người độ kiếp vẫn chưa chết, giống như là một sự tức giận của trời, lại càng chuyển hóa nhanh chóng, tích tụ lại lần thứ ba, cũng là Thái Thanh Thần Sấm cuối cùng, vô cùng mạnh mẽ!

Dương Thần bởi vì phong tỏa chính mình, cũng không cảm nhận được hơi thở khủng khiếp bên ngoài!

Lúc này, trong cơ thể Dương Thần, chân khí kinh “vãng niệm diên sinh” tuy không được chủ nhân điều khiển, vẫn không ngừng cố gắng bảo hộ chủ nhân, nhưng thấy Thần Sấm kế tiếp, đã không thể dùng sự hồi phục và kháng cự để chống cự, chân khí kinh “vãng niệm diên sinh” bắt đầu “liều chết một trận”!

Coi như buông hết toàn bộ đề kháng, kinh “vãng niệm diên sinh” tự mình hoạt động, đem toàn bộ chân nguyên bảo vệ cơ thể rút về đan điền, làm cơ thể Dương Thần mất đi toàn bộ bảo vệ, nổi bông bênh trên mặt nước, chuẩn bị thuận tụy dùng cơ thể bị tàn phá nghênh đón đòn cuối cùng của Thần Sấm!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 745

Tươi Ngon

Cách đó mấy trăm hải lý, Poseidon, Christine mấy người cũng không có biện pháp gì, đứng nhìn Thái Thanh Thần Sấm cuối cùng giáng xuống, đều yên lặng nhắm hai mắt lại...

Còn trong nước biển lạnh lẽo đến thấu xương, Dương Thần không hề hay biết, nói là “đã chết”, cũng không đứng, trong người trừ kinh “vãng niệm diên sinh” trong đan điền cấp tốc hoạt động, không có chút sinh khí, thậm chí nhịp đập của tim cũng trở nên yếu ớt.

Oang! Oang Oang! Âm âm...

Cuối cùng, trong đám mây sấm sét, một tia sét Thần Sấm còn kinh khủng hơn trước mấy lần, giống như con rồng sét rít gào, há to mồm đầy máu, hướng về cái thân hình nhỏ bé giữa biển cách đó nghìn trượng, lao xuống đáp!

Ánh sáng xanh lam chiếu khắp, bầu trời còn xanh thẳm, thâm sâu hơn mặt biển!

Đám mây bị nhuộm một lớp màu xanh lam trắng đẹp đẽ, giống như một dải lụa rực rỡ, bao phủ cả bầu trời.

Một tia sáng đủ để tạo một đợt sóng đánh bay một đảo nhỏ, bật lại về phía biển mênh mông cuộn cuộn sóng, kích động thành một cơn sóng thần cao mấy trăm trượng, gào thét, thổi quét khu vực biển hơn một ngàn hải lý xung quanh!

Giờ khắc này, Thái Bình Dương là một màu xám trắng!

Giờ khắc này, Thái Bình Dương là một vùng tĩnh mịch!

...

Hơn một phút sau, trời yên bể lặng.

Sấm và mây trên bầu trời, lặng lẽ tản đi, lộ ra một vàng trắng trắng, sáng ngời mà không khuyết.

Trong gió mát, đem theo ngọn sóng lăn tăn, ai cũng không thể nghĩ được rằng, mới một phút trước, quang cảnh nơi đây đáng sợ như thế nào.

- Kết thúc rồi...

Poseidon mặt không chút cảm xúc đứng giữa không trung, thần nhiên nói.

Christine đang nức nở quỳ ở đằng kia bỗng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Poseidon:

- Điều là ngươi, Neptune, ngươi xem ngươi rốt cuộc đã làm gì? Tại sao không nghe giải thích liền ra tay đánh đập tàn nhẫn!? Cho dù ngươi không chịu nhận, hắn vẫn là Hades, lẽ nào muốn đánh hắn đến chết mới cam tâm

sao? Việc này đối với ngươi có gì tốt!?

Poseidon cỡi chiếc mũ đầu bếp cao cao trên đầu ra, lộ ra một đám tóc quăn màu nâu, tùy tay ném ra, chiếc mũ đầu bếp theo gió biển bay đi đến phương xa...

Quay đầu lại, Poseidon thần nhiên nói:

- Aphrodite, cẩn thận lời nói của ngươi, ta chỉ là dùng thực lực, cho tên đó biết rằng, phép tắc không gian tuyệt đối không kém hơn tu sĩ của Hoa Hạ, là công lực của bản thân hần, nếu công lực của hần đã đột phá đến đỉnh cao hóa thần, muốn đi vào kỳ độ kiếp, như vậy sớm muộn gì cũng phải có thiên kiếp, việc này liên quan gì đến ta?

- Nếu như không phải ngươi ép hần chỉ có thể sử dụng toàn lực, làm sao có thể dẫn đến kiếp Thần Sấm nhanh như vậy?

Christine tức giận nói.

- Hừ, nếu như hần sớm chịu thua, thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như thế này, huống hồ, làm sao ta biết được công lực của hần đến trình độ nào, thật là không hiểu gì cả.

- Được rồi, được rồi.

Alys vội vàng khuyên can.

- Điều là tình bằng hữu mấy nghìn năm rồi, lúc này mà các ngươi còn cãi nhau được, mau đến xem Dương Thần thế nào rồi.

- Còn có thể thế nào, bị ba đợt Thái Thanh Thần Sấm đánh trúng, cho dù là những cao thủ độ kiếp mấy vạn năm trước, có pháp bảo hộ thân, cũng phải trọng thương, hần có thể có một tia cơ hội luân hồi, đã là may mắn rồi.

Poseidon lạnh lùng nói.

Christine đi đến chỗ Thần Sấm đánh xuống lúc nãy, bốn người ngơ ngác không nói ra lời.

Chỉ thấy, trên mặt biển một thi thể cháy đen đang trôi chậm chậm, chủ nhân khối thân thể này, không nghi ngờ gì chính là Dương Thần, nhưng tình trạng lúc đó, lại như bị quăng trong lò nướng một trận, da tróc thịt bong không nói, da đều ở tình trạng bị cháy đen.

- Không ngờ thân thể hần vẫn còn nguyên vẹn!?

Poseidon không kìm nổi tiếng cảm thán, chặc chặc lấy làm lạ.

Thực ra trong lòng bốn người, đối với việc tìm thấy “Thi thể” của Dương Thần, cũng không ôm nhiều kỳ vọng.

Bốn người họ đều đã trải qua trận đại chiến đó mấy vạn năm trước kia, mặc dù không tu luyện công pháp Hoa Hạ kia, chưa từng ăn thịt lợn cũng chưa nhìn thấy lợn chạy, nhưng đối với tu luyện của Hoa Hạ cũng hiểu được chút ít.

Thần Sấm thiên uy kinh hoàng như vậy, không ngờ lại ở trong tình huống không có bất kỳ pháp bảo nào, lại không đem được Dương Thần đánh tan thành mây khói, thật là không thể tin được.

- Thật là kỳ lạ.

Stern nhíu mày.

- Vì sao tôi cảm thấy, trong cơ thể hắn có thứ năng lượng vô hình nào đó.

- Người nói đúng đó.

Trong đôi mắt màu lam khói của Poseidon hiện lên một tia nghi hoặc.

- Hắn vẫn còn cơ hội sống, chưa hề chết, nhưng công lực của hắn, hình như đã bị phế rồi.

- Nhưng cũng không đúng, nếu như công lực toàn thân của hắn bị Thần Sấm phế bỏ rồi, thì sẽ giống như người thường, nhưng cơ thể của hắn, rõ ràng hắn đang tự chữa trị cho mình.

Alys vội chỉ vào nói.

- Tự phục hồi?

Mọi người xem xét cẩn thận, đúng là thấy, mặc dù toàn bộ cơ thể của Dương Thần bị cháy đen, nhưng tổ chức dưới da, lại dựa vào tốc độ mất thường có thể nhìn thấy, lột xác nhanh chóng, đem những toàn bộ những tế bào đã chết thay bằng những tế bào mới.

Vì toàn thân đã không còn quần áo, lột xác như vậy, nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

- Đây là thế nào... rõ ràng không cảm nhận được chút năng lượng dao động nào, sao cơ thể hắn vẫn có thể hồi phục, lẽ nào trong người hắn có sự biến hóa gì mà chúng ta không cảm giác được?

Stern nghi hoặc nói.

Christine cũng là không đợi được nữa, rơi bồng bênh xuống mặt biển phẳng lặng, hư không vừa nhắc, đem cơ thể của Dương Thần chậm chậm đặt lên đôi vai cô ta, ôm chặt lấy.

Khi cảm nhận được mạch đập của người Dương Thần, khoe mắt Christine ngân ngấn lệ, khẽ cười mỉm:

- Chỉ biết cậy mạnh, bây giờ chịu khổ rồi chứ.

Dương Thần mê man nằm trong lòng mỹ nhân tóc vàng, da mặt đã dần ra hơn một nửa, lộ ra gương mặt trắng nõn, vẻ mặt dường như rất là thích thú, bộ dạng không có chút nào là đau khổ.

Christine nhìn khuôn mặt quen thuộc, hé cười:

- Bị sét đánh cũng không biến thành đẹp trai, anh cũng đủ xui xẻo đó.

Anh em Stern cũng hạ xuống bên cạnh hắn, nhìn Dương Thần đang hôn mê, đều lộ ra ánh mắt khó hiểu, nhưng mặt cũng tỏ vẻ vui mừng, cho chàng trai may mắn này chưa chết.

- Aphrodite, người sẽ không thích Hades chứ, sao nào, thích tiểu đệ tươi ngon này?

Alys cười khanh khách, nói đùa.

Christine cong mi khinh thường:

- Ta không có giống người, em Artemis, ta cũng không như người.

- Hừ!

Alys nhăn mũi, ôm lấy khuỷu tay anh cả, làm bộ nép vào của con chim nhỏ, rõ ràng xem thường sự châm biếm của Christine.

Stern cười mấy tiếng, sờ vào mái tóc màu bạc xinh đẹp của em gái:

- Nói ra... bây giờ cũng chỉ mấy người chúng ta ở đây, trừ tên Ares kia, mấy tên khác dường như đều chưa thức tỉnh?

- Ai biết được, dù sao đây cũng giáp nước Mỹ, có lẽ tỉnh rồi, cũng lại lười thôi, dù sao cũng có tên không tim không phổi ở đây, mọi người từ xa đến cũng chẳng làm gì.

Christine liếc Poseidon phía sau, trong lời nói có chút châm chọc.

Poseidon vẽ mặt khả nghi, nhìn Dương Thần trong lòng Christine, dường như gặng tự hỏi, sao có thể có trạng thái thần kỳ vậy.

- Aphrodite, người tính mang Hades đi đâu? Không thể để hắn về Hoa Hạ như vậy, đi thôi.

Stern nói.

Christine gật đầu:

- Tôi dẫn hắn đến chỗ tôi ở, chờ hắn tỉnh rồi tính.

- Vậy... người tiêu diệt hạm đội quân Mỹ kia, rốt cuộc...

Alys do dự không biết nói thế nào.

- Không phải hắn.

Lần này, lại là Poseidon mở miệng, thản nhiên nói:

- Đặc thù vận dụng pháp tắc không gian của hắn, không giống với người trong video kia, hơn nữa khí chất của hắn cũng không giống người đó. Nếu hắn nguyện ý liều mạng với ta đem hết công lực ra so chiêu, vậy sẽ không phải là người muốn chuẩn bị quỷ kế gì, vì chính hắn rõ ràng không phải đối thủ của tôi.

- Không phải hắn? Vậy là ai có bộ dạng giống hắn như đúc vậy? Hơn nữa lại biết về pháp tắc không gian, không phải trên trái đất chỉ còn lại 12 người chúng ta sao?

Stern buồn bực nói.

Poseidon lắc đầu:

- Tôi cũng không rõ lắm.

Christine nghiêng răng:

- Neptune! Người có ý gì? Sớm đã biết không phải Dương Thần, còn đánh hắn thành ra như vậy!

Poseidon thoáng nhìn qua, đáng vẻ lười giải thích.

Stern vội khuyên can:

- Aphrodite, cô bớt nóng, đã mấy vạn năm, lại không rõ tính nhau sao, cô còn không rõ tính tình người này sao, ngoại trừ s và Athena, hắn không phục ai cả, giống như khúc gỗ. Cô mau mang Dương Thần đi nghỉ ngơi, tắm rửa. Hiện giờ trong người hắn chút năng lượng cũng không có, thật không biết

làm thế nào mới hồi phục được, không có di chứng dị thường nào là tốt rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 746

Sao Lại Không Nghe Máy

Bị Stern nhắc đến, Christine lặng lẽ thờ dài.

Bây giờ cô ta đang ôm chặt thân thể của Dương Thần, một cảm xúc chân thật nhất, tuy rằng sức khỏe Dương Thần đang hồi phục một cách thần tốc, nhưng cơ thể quả thực lại không cảm thấy có một chút sức lực, tinh thần lực yếu đi, căn bản đã không có thể nào thi triển pháp thuật không gian, và nguyên khí cũng bị kiệt quệ, giống như là người chưa từng tu luyện vậy.

- Hi vọng tu luyện của hần sẽ hồi phục...Nếu như hần tỉnh lại mà phát hiện cơ thể mình không còn một chút năng lượng nào, không biết sẽ phải chịu sự đả kích lớn như thế nào.

Christine u buồn nhíu đôi mày phượng lại, nhưng không nghĩ ngợi nhiều nữa, đưa ánh mắt ra hiệu từ biệt với anh em Stern, sau đó xoay người lập tức quay về Bắc Mỹ.

Nhìn thấy Christine rời khỏi, Stern ôm lấy Alys nói:

- Ta biết là người phản cảm đối với việc luyện công pháp Hoa Hạ của Dương Thần, và cho rằng đây như là một sự bất kính với thần tộc chúng ta. Nhưng việc gì người phải như vậy, chuyện đã qua lâu như vậy, cũng nên quên nó đi thôi.

Sống vui vẻ trên trần gian, nhìn hậu sinh chúng ta không ngừng sinh sôi nảy nở, nhân loại của Hoa Hạ cũng không biết tổ tiên của họ có xung đột với chúng ta, họ vô tội, trước kia khi kí “Chư thần minh ước” đã quyết định là ứng xử tốt với tinh cầu này, thì đây chính là nhà của chúng ta, việc gì phải để ý Hades tu luyện công pháp của trái đất, hay là lĩnh hội sâu hơn Quy luật không gian đây.

- Apollo, đừng cho mình là đúng, nếu như ta còn muốn phục hưng thần tộc thì sẽ không lựa chọn làm một đầu bếp.

Poseidon quay lưng đi, nhìn về phía mặt biển bao la đầy ánh trăng.

- Chỉ là ta đang bảo vệ phần vinh quang cuối cùng trong trái tim ta, còn về tên trẻ tuổi kia, ta vốn không có dự định phá hoại hần, chuyện này không liên quan đến ta, chỉ là tu luyện của hần mà đến bản thân hần còn không hiểu, mới dẫn đến Cửu Thiên Thần Lô Kiếp.

Stern cười mặn chát, lắc đầu:

- Tùy người, chúng ta đi.

Nói xong, bóng của hai anh em họ lóe sáng, và biến mất trong màn đêm.

Poseidon lẳng lặng đứng sau một lúc lâu, mới bước một bước rồi biến mất trên mặt biển.

...

Trung Hải

Đã là rạng sáng, ánh trăng mờ nhạt, mọi thứ đều rất yên tĩnh.

Trong phòng ngủ tầng hai của một ngôi biệt thự, ánh trăng xuyên qua ban công rớt xuống bầu cửa sổ, rải trên mặt đất, khúc xạ chiếu vào một thân hình xinh đẹp đang co ro bên giường.

Người phụ nữ mặc một bộ váy ngủ bằng chất liệu tơ tằm, tóc xõa trước mặt, ôm hai chân, ngồi trên mặt sàn lạnh ngắt, không ngừng run rẩy.

Trên tay người phụ nữ đang cầm một chiếc di động, màn hình huỳnh quang sáng lên, phản chiếu một khuôn mặt trắng ngần xinh đẹp nhưng lại trông rất thê lương khiến người khác phải thương tiếc.

Không biết là đã bao nhiêu lần cùng gọi cho một số điện thoại. Mười lần? Mười năm lần? Một trăm lần? Hay còn nhiều hơn nữa?

Mạc Thiện Ny không biết, cô cũng không muốn nhớ là bao nhiêu lần nữa.

Cô chỉ nghe thấy rất rõ bên tai ngoài tiếng “tút, tut” ra thì chẳng có tiếng gì nữa.

Đã mấy tiếng trôi qua, từ khi hấn vội vàng cúp máy, đến bây giờ, lúc này giống như là ngồi trên đồng lửa vậy, khiến cho Mạc Thiện Ny rơi nước mắt, cố nén lại, rồi lại khóc...

Vẫn còn đang nghĩ, người đàn ông này chắc chắn là có việc gì vội, cho nên nhất thời không thể nghe điện thoại, nhưng nửa tiếng sau, một tiếng sau, lưu tâm chú ý đến phòng bên, không có ai ra ngoài, người đó chắc chắn phải ở trong phòng mới đúng.

Nhưng... Sao lại không nghe điện thoại của cô.

Lẽ nào hấn không biết, cô có chuyện vẫn chưa nói xong, cần nói với hấn sao.

Tại sao lại đúng lúc cảm thấy cô đơn không ai bên cạnh, thì ngay cả tiếng nói của hấn cũng không còn xuất hiện bên tai?

Mạc Thiện Ny khóc rung rức, làm thế nào để kiên trì chống chọi lại đây, khi mà phát hiện ra tình cảm không dứt ra được, lại bị đối phương ngay cả đối mặt cũng không muốn. Dây thần kinh mẫn cảm của người phụ nữ không thể nào dè nén được nữa...

Cũng không biết là khóc được bao lâu, gần như là đã khóc cạn cả nước mắt, Mạc Thiện Ny yếu đuối nằm trên giường, tâm thần tiêu tụy, cuối cùng vẫn bị kiệt sức làm cho ngủ thiếp đi...

...

Yến Kinh.

Trong căn cứ nghiên cứu khoa học quân sự dưới lòng đất, ánh đèn màu trắng khiến cho khắp không gian sáng như ban ngày.

Đây các loại dụng cụ khoa học tiên tiến, và các ống nghiệm cực lớn, liên tiếp bày trong gian phòng chính, Nghiêm Bất Vãn vẫn mặc một chiếc áo

choàng trắng, ánh mắt chăm chú nhìn vào tấm màn hình hiển thị.

Trên màn hình hiển thị là các loại số liệu phức tạp, đủ để các chuyên gia nghiên cứu hóa sinh trên thế giới phải hoàn toàn phát điên, số liệu nghiên cứu vượt xa toàn bộ các nghiên cứu thời đại, ngoài bản thân Nghiêm Bất Vân ra, cứ cho người khác đến nghiên cứu mấy năm thì cũng không chắc là đã nhìn ra tí gì.

Trong lúc Nghiêm Bất Vân đang cẩn thận tập trung suy xét một số vấn đề, thì một bóng đen nhẹ nhàng, như đi trong một lỗ hổng trong không trung, từng bước nhẹ nhẹ xuất hiện phía sau người đàn ông.

Nghiêm Bất Vân cảm thấy một luồng khí hàn lạnh tản ra từ đáy tim, một cảm giác bị ép bức mà không có cách nào kháng cự, từ từ từ phía sau xâm nhập vào cơ thể hắn ta, khiến cho cơ thể hắn ta rơi vào một trạng thái đông cứng...

Từ từ xoay người, Nghiêm Bất Vân cuối cùng cũng nhìn thấy người phụ nữ không mời mà đến xâm nhập vào phòng thực nghiệm bí mật.

Mái tóc đen dài buông đến hông, một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà hắn ta mong nhớ ngày đêm, một bộ váy tơ tằm màu đen cao quý, để lộ ra đôi chân trắng nõn nà, một đôi mắt sâu thẳm như sao buổi sớm, nhưng lại không có chút tình cảm nào đang nhìn hắn ta.

- Cô... Sao cô lại đến đây...

Trong lòng Nghiêm Bất Vân trỗi dậy một niềm vui mừng khôn tả, tuy rằng cơ thể không nghe theo sự sai khiến, nhưng vẫn cố gắng chỉnh sửa lại đầu tóc, ánh mắt không phút nào rời khỏi dung nhan người phụ nữ đó.

Ánh mắt của người phụ nữ, chậm chậm nhìn xung quanh, hàng loạt các đỉnh chóp và đáy thủy tinh ống nghiệm công nghiệp cực lớn.

Nếu như có một người xuất hiện ở đây, nhất định sẽ kinh hãi không hiểu gì.

Bởi vì, những dung dịch sinh hóa trong ống nghiệm đều là những thân thể trần truồng của các nam thanh niên trưởng thành.

Và những nam thanh niên này đều giống nhau như đúc.

Khắc Long! Hơn nữa là nhằm vào một mình Khắc Long!

Bên dưới mỗi ống nghiệm khổng lồ ấy đều có một màn hình hiển thị, hiển thị tâm dẫn cũng như các loại chỉ tiêu của cơ thể Khắc Long, biểu thị trạng thái sức khỏe của mỗi cơ thể Khắc Long.

Nghiêm Bất Vân thấy ánh mắt của người phụ nữ đang nhìn chăm chăm vào cơ thể Khắc Long, rất đặc ý nói:

- Thế nào, tôi không làm cô thất vọng chứ, Dương Thần nhất định sẽ muốn người phụ nữ lạnh lùng đó quay đầu lại, liếc nhìn hắn một cái.

- Tôi đã từng nói với anh, trước khi chưa ra lệnh cho anh thì không nên động gì đến Dương Thần, anh hình như... nghe không hiểu những lời tôi nói.

Ánh mắt Nghiêm Bất Vần hơi trốn tránh nói:

- Tôi chỉ là...dùng thể thực nghiệm...thử xem trạng thái vận hành sau khi dung hòa Thần Cách của Quy luật không gian...

- Hừ.

Người phụ nữ đó khinh thường nói:

- Nghiêm Bất Vần, đừng có giở trò khôn lỏi trước mặt tôi, anh muốn kiểm tra thử vận hành của Quy luật không gian thì có rất nhiều cách, việc gì phải đi tiêu diệt hết Hạm đội nước Mỹ mà Dương Thần vừa tiếp xúc qua.

- Tôi...Tôi chỉ là...

Nghiêm Bất Vần vẫn còn đang muốn giải thích, nhưng vẫn chưa đợi hân ta nói xong, thì đã phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Dường như người phụ nữ đó vẫn chưa làm gì, nhưng hai chân của Nghiêm Bất Vần như là bị đập nát, bắn ra vô số các tia máu.

Hai xương đùi đều bị vỡ vụn, nửa chiếc áo choàng trắng nhuốm đầy máu đỏ.

Nghiêm Bất Vần mềm oặt ngã trên sàn. Cơn đau thống thiết khiến cho khuôn mặt hân ta cắt không còn giọt máu.

Trên sàn, máu đỏ lênh láng.

Người phụ nữ đó không thèm liếc nhìn lấy một cái.

- Đây chỉ là chút trừng phạt nhỏ dành cho anh, dẫu sao anh cũng có thể tự chữa khỏi cho mình, coi như là cho anh một bài học để anh nhớ.

- Vâng... Vâng...Tôi... tôi biết sai rồi.

Nghiêm Bất Vần toát mồ hôi lạnh, khó khăn nói, ánh mắt tràn đầy sự khiếp sợ, nhưng vẫn có chút không cam tâm.

Mặc kệ hân ta chữa trị thân thể mình như thế nào, trước mặt người phụ nữ này, hân ta cũng chỉ giống như một con kiến không có chút tác dụng.

Người phụ nữ đó thông dong bước đi đến chỗ những chiếc ống nghiệm kia, ánh mắt lóe lên vài tia sáng kì lạ, nhếch mép nở một nụ cười khiến người khác phải suy nghĩ, đẹp nhưng đầy tà ý, đủ để bất cứ ai say như điều đồ cũng không tỉnh ra được.

- Nghiêm Bất Vần...anh nên nhớ rằng, tôi giao nhiều Thần Cách cướp được từ trên Thần khí giao cho anh không phải là để cho anh chơi đùa, nếu như anh không chờ đợi tôi chuẩn bị xong mà đã là lãng phí đi các Thần Cách này, vậy thì chắc chắn một điều là tôi sẽ rất tức giận.

Người phụ nữ đó xoay mạnh người, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nghiêm Bất Vần nằm trong vũng máu.

- Tôi nói cho anh biết, trên thế giới này có rất nhiều người thông minh, nếu như anh tự cho rằng mình có giá trị và quan trọng với tôi, vậy thì anh sớm mà bỏ ý nghĩ đó đi. Tôi có thể đào tạo ra anh, thì cũng có thể trong nháy mắt hủy diệt anh, nếu như anh còn không suy nghĩ cẩn thận mà đối phó với Dương Thần, cuối cùng lại đánh rần động cỏ, thì anh không cần tiếp

tục làm thí nghiệm nữa, tôi sẽ tìm người thay thế anh.

Nghiêm Bất Vấn bâng hoàng phủ phục dưới chân người phụ nữ, cũng không thềm đếm xỉa gì đôi chân đang không ngừng chảy máu, ra sức dập đầu...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 747

Tốc Độ Bắn Ra Sẽ Nhanh Hơn

Nước Mỹ.

Ánh nắng vàng buổi sớm dần dần hiện nơi chân trời, chiếu sáng khắp ốc đảo thành phố quốc tế lớn, tựa như là một viên minh châu của bờ Bắc Mỹ.

Đây là thành phố khiến cho người ta mê mẩn, nó không giống như New York ở miền bắc, giống như thép bị nhấn chìm trong bùn đất ở chốn rừng sâu, không nhìn thấy mặt trời, cũng không giống như Miami ở miền nam, nóng nực thiêu đốt tình cảm mãnh liệt, quên hết tất cả.

Ở đây, có thể cảm thấy nhịp đập đô thị đang tuôn trào, cũng có thể cảm nhận được tiếng thở yên bình của đô thị, nó giống như sự phóng đảng kiêu diễm đầy mê hoặc một người con gái nhưng lại cũng yên tĩnh cũng giống như thánh nữ đoan trang.

Đây chính là thành phố nằm ở miền tây nổi tiếng khắp thế giới, đây chính là thành phố Beverly Hills bên bờ Thái Bình Dương.

Đây là khu có thể đếm số người cực giàu có trên đầu ngón tay, “Son trang Beverly Hills” chính được tọa lạc tại đây.

Nhiều người hiểu sai rằng Beverly Hills chỉ là tên gọi của một tiểu khu, nhưng trên thực tế, nó là một thành phố, có Thị trưởng thành phố, cảnh sát, bệnh viện, phòng chữa cháy, tất cả gộp thành một thể thống nhất.

Cũng bởi vì cơ sở hạ tầng đầy đủ, tất nhiên nó cũng là một thành phố, thêm vào nữa là phong cảnh tuyệt mỹ và vị trí địa lý thuận lợi cho nên đã có rất nhiều minh tinh nổi tiếng Hollywood và các tỉ phú trên thế giới thích sống ở đây.

Lúc này, trong một căn biệt thự đặt trên vị trí khá cao ở Beverly Hills, trong một phòng ngủ ấm áp trên tầng hai được trang trí đầy màu sắc, có một chàng trai không mảnh vải che thân đang nằm ngủ trên chiếc giường êm ái màu trắng.

Cũng không biết là đã ngủ được bao lâu, khi tia nắng ấm áp chiếu vào đến chân chàng trai, sượt ầm làn da, có cảm giác hơi ngứa ngáy.

Từ từ, chàng thanh niên mở mắt, có chút mơ hồ nhếch miệng, chờ dẫn nhìn mái vòm được trang trí bằng các họa tiết hoa văn, hình như là đã nghĩ ra xảy ra chuyện gì, mới hắng giọng.

- Dương Thần, cuối cùng anh cũng đã tỉnh rồi, tôi còn cho rằng anh sẽ ngủ lì trên chiếc giường của tôi không dậy.

Một người phụ nữ tóc vàng, mặc bộ váy cổ tròn bằng chất liệu tơ tằm màu quế, vắt chéo hai chân, đứng dựa ở cửa, với nụ cười trên môi nhìn

Dương Thần, trong ánh mắt không giấu nổi sự vui mừng.

Dương Thần khẽ cử động môi, chậm chậm nhắc người dậy, ngồi ở mép giường, cúi đầu xuống nhìn chính mình, thấy “anh bạn nhỏ” trần truồng lồ lộ bên ngoài, không nén nổi nói:

- Christine, sao lại chơi ác vậy, sao lại không mặc quần cho tôi...

- Đây là nhà của tôi ở Beverly Hills, trong nhà lại không có đàn ông thì lấy đâu quần cho anh mặc, anh có muốn mặc quần lót gọi tình không?

Christine bốn cọt hỏi.

Dương Thần đảo cặp mắt trắng dã, xoay xoay cổ, đang định nói gì đấy, thì đột nhiên nhớ ra một chuyện, vỗ trán nói:

- Hồng rồi.

- Sao vậy?

- Tôi lạng lẽ ra khỏi nhà, trong nhà đều không biết tôi đã xảy ra chuyện gì, nước Mỹ đã là ban ngày, bên đó chẳng phải là lệch nhau một ngày sao?

Dương Thần than một tiếng:

- Xong rồi, xong rồi, điện thoại của tôi cũng bỏ trong phòng. Mẹ ơi! Bọn họ sẽ lo lắng chết mất.

Christine cười khanh khách nói:

- Yên tâm đi, anh Dương Thần à, tôi sớm đã biết anh không được thông minh như thế, buổi chiều hôm qua, tôi đã gọi điện về Hoa Hạ rồi.

- Thật sao?

Dương Thần vui mừng, thế thì không cần phải lo lắng nữa rồi, tin rằng sau khi Lâm Nhược Khê biết được thì sẽ giúp sắp xếp các việc khác, bản thân cũng không cần vội phải quay về, xét cho cùng thì những chuyện trước kia vẫn chưa được giải quyết triệt để.

Christine nhìn người đàn ông đang cười một cách ngây ngô, bỗng chốc không nói gì, cũng không cười nữa, hỏi:

- Anh cảm thấy như thế nào, lúc anh vừa trở về, toàn thân đen thui, tôi phải giúp anh tắm bao lâu mới sạch được đấy, bây giờ tuy rằng cơ thể của anh đã hồi phục nhưng...

- Nhưng chân nguyên lực đều đã mất hết, hơn nữa tinh thần cũng không được như trước, đúng không?

Dương Thần khẽ cười nói.

- Lúc này tôi vừa tự kiểm tra lại, yên tâm đi, tôi rất khỏe.

- Anh vẫn cười được sao?

Christine có chút cao giọng, không vui nói:

- Anh cũng không thêm nghĩ xem, kẻ thù của anh nhiều như vậy, bây giờ tu luyện đột nhiên mất hết, sức mạnh cũng không đủ tung hoành trong không gian, ngộ nhỡ có kẻ tìm đến gây phiền phức cho anh thì sao?

Dương Thần ngượng ngùng cười nói:

- Vậy thì cũng không thể khóc được, sống sót đã là tốt rồi, hì hì...

- Thật muốn mặc kệ anh cho rồi.

Christine lắc đầu, nhìn ra bên ngoài hét một tiếng.

- Sally, đem quần áo vào đây, giúp ngài Dương Thần thay quần áo.

Bên ngoài truyền đến tiếng đáp trong trẻo của một phụ nữ, rất nhanh, một hầu nữ da trắng mái tóc xoăn màu nâu rất đẹp vận một bộ váy màu đen, cầm bộ quần áo nam mới tinh bước vào trong phòng.

Nhìn thấy Dương Thần không mặc gì trên người, Sally then thùng mặt hơi ửng hồng, không dám nhìn nhiều, cúi đầu khom lưng đi về phía Dương Thần, bắt tay chuẩn bị quần áo mặc vào cho Dương Thần.

Christine nói:

- Mặc quần áo xong thì anh xuống lầu ăn sáng một chút, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, tôi xuống trước đây.

Lúc này Dương Thần không còn tâm trí đâu mà để ý đến Christine, ánh mắt đang tập trung nhìn vào người con gái da trắng đang xấu hổ kia.

Trang phục hầu gái không phải là ít gặp nhưng con gái Mỹ mặc thì đúng là lần đầu.

Tuy rằng nói, theo lịch sử trang phục của hầu gái bắt đầu từ thế kỉ 19 của một người hầu gái nước Anh, nhưng cận đại, đều trở thành độc quyền của Nhật Bản.

Sally nhìn cũng chỉ tầm khoảng hai mươi tuổi, chắc là mới tốt nghiệp đại học thì Christine tìm về làm người hầu gái. Xét về địa vị của Christine, cho dù là làm “nô tài” thì e rằng người ta cũng tranh nhau sút đầu mề trán.

Sally có khuôn mặt tròn đáng yêu, dáng con gái Mỹ tương đối là thon thả, nhưng ngực và hông thì còn khoa trương hơn tiểu thuyết trên mạng, người hầu gái mặc một bộ váy dành cho người hầu màu đen, viền dưới màu trắng bó sát, đặc biệt là chiếc cổ áo xẻ, trễ xuống đến nỗi có thể nhìn thấy khe rãnh sâu hun hút.

- Ngài Dương Thần...

Xin hỏi ngài mặc quần trước hay là mặc áo trước?

Sally thấy Dương Thần đang nhìn chằm chằm vào ngực mình, có chút xấu hổ hỏi.

Nếu như ở bên ngoài, Sally tuyệt đối sẽ cho loại người mặt dày này một cái tát, nhưng đây là khách quý của cô chủ Christine, phải là một nhân vật đặc biệt lắm thì mới được ngủ ở khuê phòng chủ nhân, cô chỉ là một người hầu gái nhỏ bé. Dương Thần thu ánh mắt lại, cười ngây ngô nói:

- Mặc áo trước...áo trước...

Vừa mở miệng suýt nữa thì nói ra tiếng Trung, nhưng lập tức nhận thức được vội đổi thành tiếng Anh.

Sally lập tức gật đầu, giúp Dương Thần khoác lên người chiếc sơ mi Versace sọc trắng nhạt, một cách rất chuyên nghiệp, đóng từng chiếc cúc áo, chỉnh cổ áo một cách ngay ngắn.

Khi Shary cầm chiếc quần lót nam lên, đang định mặc cho Dương Thần, thì Dương Thần lập tức gọi cô ta lại.

- Này... cô tên Sally đúng không?

Dương Thần cười hì hì hỏi.

Sally có chút căng thẳng gật đầu.

- Vâng, thưa ngài Dương Thần.

- Cô có thể giúp tôi một việc được không, cô cũng biết đấy, tôi vừa từ trạng thái yếu ớt tỉnh lại, có thể vẫn còn chút không được tự nhiên...

Dương Thần rất đứng đắn, giống như là bề trên nói với cháu gái vậy.

Sally có chút nghi hoặc đưa hai con mắt màu xanh lên nhìn Dương Thần nói:

- Ngài Dương Thần, xin ngài cứ nói.

- Được, Sally, cô có thể kiểm tra giúp tôi một lát bộ phận này của tôi, xem nó còn bình thường hay không...

Mặt Dương Thần trầm ngâm chỉ tay vào "khẩu súng" của mình.

Lúc này, khẩu súng dài kia đã giương lên, kích cỡ và cả sự thô ráp của nó không khỏi thu hút sự chú ý...

Sally nhất thời không để ý, ánh mắt liền chạm phải "hắn", hoảng hốt lập tức che miệng, khuôn mặt đỏ ửng, sợ hãi.

- Ngài Dương... Ngài... Nếu như ngài...

Sally cũng từng có mấy người bạn trai, nhưng cũng không được nghĩ thông thoáng lắm về mặt tình dục, từ khi vào làm hầu gái trong tòa nhà của Christine thì không còn động chạm gì đến đàn ông nữa, kích cỡ này của Dương Thần làm cho chân tay Sally luống cuống.

Dương Thần lại không chút xấu hổ, vẫn bộ dạng nghiêm nghị ngồi đấy, dạng hai chân ra, để lộ rõ "nòng súng" đỉnh đầu bắt đầu toát ra khí nóng.

- Sally, tôi không có ý đó, tôi tuyệt đối không tùy tiện làm vậy bản một người con gái trong trắng thuần khiết, tôi chỉ không biết rằng, sau lần bị thương trước tôi có mất đi khả năng nối dõi tông đường của người đàn ông không, cho nên tôi chỉ muốn cô giúp tôi kiểm tra một chút, xem "hệ thống lên đạn" của tôi có còn nguyên vẹn hay không, chỉ cần tôi phóng đạn ra là được, không cần cô phải làm gì tôi đâu..

Dương Thần nghiêm túc nói.

Sally rất muốn xông lên bóp chết gã dê già mặt dày này, đây làm gì mà giống khách quý, hắn còn cầm thú hơn cả loài cầm thú, mặt dày hơn cả cầm thú.

Nhưng Dương Thần nghiêm túc như vậy, lại với vẻ mặt rất thành khẩn, Sally chỉ là một cô hầu gái, lại không dám từ chối.

- Vâng... Vâng tôi dùng tay giúp ngài Dương Thần kiểm tra vậy...

Sally khóc không ra nước mắt, nghĩ thôi vậy, dẫu sao cũng không phải là chuyện gì là to tát cho lắm, chỉ là dùng tay xoa nắn cho một người đàn ông

xa lạ, cũng không có gì, không chừng còn được chủ nhân Christine khen ngợi mà boa cho tiền thưởng thì cũng được.

- Tay?

Dương Thần vội lắc đầu.

- Sally, như vậy đối với cô không được công bằng, dùng tay quá mệt, tôi làm sao có thể nhẫn tâm để cô dùng tay giúp tôi chứ? Ngộ nhỡ đến nửa giờ mà tôi vẫn chưa ra, vậy thì chẳng phải tay của cô sẽ tê chết sao?

Sally sửng sốt.

- Là cô hiểu nhầm ý ngài? Vậy...Ngài Dương Thần muốn tôi làm như thế nào?

Sally quay đầu hỏi.

Dương Thần liếm môi, cười hì hì nói:

- Dùng miệng đi... miệng mềm, lại nóng hổi, tốc độ ra sẽ nhanh hơn...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 748

Cô Nàng Bé Nhỏ Không Dễ Dàng Gì...

Shary mở cái miệng nhỏ nhắn ra, lúc này ngay cả ý định muốn mắng tên này cũng không còn, tên này đích thị không phải là người!

Dương Thần lại vui cười hơn hở giãn lông mi:

- Shary, khẩn trương lên, xong việc chủ nhân của em còn đợi anh đi ăn sáng nữa, em ngoan ngoãn như vậy, yêu cầu gì cũng đều đáp ứng, chờ chút nữa anh sẽ bảo Christine thưởng cho em!

Shary thật muốn chết, con người đầy dọa bằng cách nói xa nói gần, sớm nói muốn dùng lời nói để làm chuyện đó, nói thẳng ra còn dễ dàng chấp nhận được một chút, dù sao trong xã hội thượng lưu, đừng nói đến đầy tớ gái, những nữ minh tinh bình thường cũng là đồ chơi của những kẻ giàu có, cô ta còn có thể phản kháng được sao?

Đề mái tóc quấn chải ở gáy, Shary ngồi xổm xuống, nằm bò lên giữa hai chân Dương Thần, mặc dù không thích thú lắm, nhưng trước hết vẫn quyến rũ mỉm cười một cách chuyên nghiệp với Dương Thần, sau đó mở đôi môi hồng nhạt ra với hơi thở mùi đàn hương, một hơi...

- Ồ... Hi... Ồ... Tốt... Dùng đầu lưỡi... Đúng đúng... Ở chỗ đó... A ha!

Tia nắng buổi sớm bắn ra bốn phía, thời gian qua như vậy...

Ước chừng sau nửa giờ đồng hồ, Shary với gân cốt mệt mỏi, há miệng không ngừng thở dốc, mềm oặt ngồi trên sàn nhà, hai làn môi đỏ mọng của cô không dễ dàng khép lại được.

Hàng hóa bị tắc nghẽn vài ngày đã được tặng ra ngoài một cách vô cùng thỏa mãn, Dương Thần thích thú từ từ mặc quần lót và quần dài, sau đó còn tặng lại cho Shary một nụ hôn gió, mới vội vội vàng vàng bước ra khỏi phòng đi xuống lầu.

Đại sảnh ở lầu một thanh lịch sáng sủa, Chritine đang cầm một tờ báo, ngồi bên bàn ăn.

Cũng không cần quay đầu lại nhìn, Chritine khẽ cười nói:

- Xem ra anh thật sự không có cảm xúc đa cảm, vừa mới tỉnh dậy đã làm chuyện này với hầu gái của em, quả nhiên phù hợp với phong cách của anh.

Dương Thần kéo ghế ra ngồi xuống, cầm lấy chiếc bánh mì bơ cắn một cái, nói:

- Hãy nhớ phát cho người ta một triệu đô la Mỹ tiền thưởng.

- Người phụ nữ là anh đùa, dựa vào cái gì em lại phát tiền thưởng.

Chritine đặt tờ báo xuống, bấu môi tỏ vẻ bất mãn, nói:

- Lại cũng không phải không có tiền, thật keo kiệt.

- Thật là, có tiền hay không đối với chúng ta không có ý nghĩa gì, cô nàng bé nhỏ không dễ dàng gì, vừa rồi thiếu chút nữa bị trăm triệu tiểu huynh đệ của ta làm cho ghen, đều đã sặc cả ra.

Dương Thần với vẻ mặt tiếc nuối nói.

- Có thể kết hôn với anh, tiểu thư Lâm thật là vĩ đại.

Christine không muốn tiếp tục câu chuyện ghê tởm này nữa, muốn cầm lấy cốc sữa uống một ngụm, nhưng nhìn thấy màu sắc của sữa đó, lại cau mày lại, buông thẳng xuống.

Dương Thần đặc ý bắt chéo hai chân, nhìn ra cửa sổ kính to ở đằng xa, nhìn ra ngoài, đó là cảnh sắc của thành phố núi đồ sộ ở bên ngoài của đồi Beverly, tầm mắt mở rộng khiến tinh thần của con người sáng khoái.

- Nơi này thật tuyệt, lần tới anh để cho Ron đến mua lấy một căn hộ, cũng thuê vài nữ tỳ gái nước Mỹ, Dương Thần hí hửng nói.

Christine hừ lên một tiếng:

- Không có phòng trống, trừ phi là một vài căn phòng ở sát phía dưới núi.

- Anh chưa nói mua theo quy tắc, cầm súng gì vào đầu của bọn họ, không cần tiền cũng đồng ý bán.

Dương Thần nói như

không hề có chuyện gì.

Christine trợn hai mắt trắng dã, im lặng, vẫn là không nên nói gì, bằng không có thể không kìm chế nổi khiến toàn bộ khu nhà cao cấp bùng nổ bay đi mất.

Dương Thần cầm lấy cốc nước chanh, tu ừng ực hết, vỗ vỗ bụng, nghe thấy tên của mình, Christine mới thật sự nghiêm túc, hỏi:

- Anh đã đều hưởng thụ kiếp thân lôi vòng thứ nhất chín ngày, lẽ nào thật sự không biết đến điều đó?

Dương Thần cười đau khổ:

- Điều anh muốn biết, chính là nhận thua cũng sẽ không vận dụng toàn bộ việc tu hành để liều mạng cùng với Poseidon a, mùi của sét đánh, không bằng để anh luân hồi được rồi.

Christine mệt mỏi thở dài, cúi đầu trầm tư một lúc, dường như đang sắp xếp dòng suy nghĩ, lúc lâu sau, mới nói:

- Mặc dù chúng ta đều đã trải qua cuộc đại chiến giữa các tu sĩ Hoa Hạ hàng vạn năm trước và quân Protoss của chúng ta, nhưng chúng ta vẫn chưa đi xâm nhập tiếp xúc việc tu luyện công pháp của các tu sĩ Hoa Hạ, vì vậy, em chỉ có thể giải thích cho anh một cách đại khái, hơn nữa, dường như anh hiểu nhầm đối với cuộc chiến tranh của chúng ta và các tu sĩ tổ tiên của Hoa Hạ, em sẽ giải thích đơn giản cho anh...

Dựa theo câu chuyện của Christine, một số con đường tu luyện mà Dương Thần chưa được biết từ miệng Yến Tam Nương và thực trạng mấy vạn năm trước, cuối cùng hiện ra trước mắt Dương Thần...

Hóa ra, lúc đầu sau khi quân Protoss phát hiện dựa vào đồng lửa sinh tồn không thể tiếp tục sống sót, toàn bộ dân tộc đã chuyển tới địa cầu, thật sự giống với những điều mà Yên Tam Nương nói, đã trắng trợn giết hại một số lượng lớn người nguyên thủy trên địa cầu.

Bởi vì với quân Protoss, nếu muốn biến địa cầu thành một tinh cầu Protoss mới, tất nhiên chỉ có thể có một người chủ.

Hơn nữa khi tiến vào ranh giới của Hoa Hạ, những tu sĩ của Hoa Hạ rốt cuộc ngồi không yên, bắt đầu phân công để chống lại.

Lúc đó, quân Protoss dựa vào mười hai người chủ cầm đầu, hàng nghìn hàng vạn, cũng không giống như bây giờ, chỉ còn lại mười hai người bọn họ, Hoa Hạ lúc đó vẫn chưa có “Hồng Mông”, tu sĩ cũng có hàng ngàn vạn.

Các tu sĩ của Hóa Thần kì bình thường cũng chính là đột phá Tiên Thiên Đại viên mãn, việc tu luyện thật ra không đồng đều, có người có thực lực siêu phàm, có người lại không có trình độ, không thể phát huy được nhiều sức chiến đấu.

Nhưng, quân Protoss lại khác, chỉ cần biết cách vận dụng phương pháp không gian, sức chiến đấu của quân Protoss bình thường mạnh hơn rất nhiều so với các tu sĩ Hóa Thần kì bình thường.

Chính vì như vậy, quân Protoss thật ra ngay lúc đầu đã chiếm thế thượng phong, dự định sau khi tiêu diệt hết tu sĩ Hoa Hạ, hoàn toàn chiếm lĩnh địa cầu, biến địa cầu phát triển trở thành tinh cầu mới của quân Protoss.

Tuy nhiên, khi tình hình chiến đấu đến lúc nguy nan, có một số cao thủ ẩn sĩ mạnh nhất Độ Kiếp kì hiệu được thiên đạo của Hoa Hạ đột nhiên xuất hiện.

Thực lực của những người này, quân Protoss bình thường căn bản không phải là đối thủ, đi tới trong nháy mắt đã đánh hồn vía tan thành tro bụi.

Trong mười hai thần chủ, đó là s, Athéna, Poseidon, Hades, Apollon và vài thần chủ có thực lực mạnh nhất, có thể cùng so chiêu với bọn họ.

Còn về người có thể đánh bại thật sự được cao thủ Độ kiếp kỳ chỉ có s và Athéna!

Sự hùng mạnh của s, ngoài quy luật không gian so với Poseidon... vẫn cần vận dụng nhiều lần sự huyền diệu, đòn sát thủ của hắn, chỉ là hắn có thể nắm trong tay thần khí: “Sấm sét”!

Các tu sĩ Hoa Hạ, có một sức mạnh làm họ sợ nhất ở giữa trời đất, chính là “Sấm sét”!

Khi s lấy sức mạnh cuộn cuộn của sấm sét làm nổ tung cửa chính Hoa Hạ, còn Athéna, thực lực hoàn toàn tương xứng với s, làm thành hai thần khí duy nhất, nữ thần chiến tranh của “khiên Aegis”, “trường mâu Pallas”, bà giao đấu với các tu sĩ Độ Kiếp kỳ, dường như rất ít dùng đến thần khí, căn bản cũng không mất thế thượng phong, bởi vì bà không chỉ có được sức mạnh tuyệt vời của quy luật không gian, còn có được trí tuệ vô cùng kinh khủng!

Athéna mỗi khi gặp địch, thậm chí có thể dùng thuật tiên đoán bình thường để suy tính tất cả những điều mà đối thủ cần làm, còn về

“Thuật tiên đoán” có một không hai của các thần, thật kinh khủng hơn.

Thử nghĩ một chút, người vẫn chưa ra tay, mỗi chiêu mỗi thức tiếp theo, đều nằm trong dự kiến của đối phương, cho dù người có cố gắng thế nào để thay đổi, thật ra những điều người thay đổi, đó đều là đến từ thuật tiên đoán! Như vậy, mặc cho người tu cao đến đâu, không có thực lực áp đảo tuyệt đối, làm gì có phần thắng!?

Kết quả là, quân Protoss bình thường bị giết mất vài ngàn, các tu sĩ Hóa Thần kỳ bình thường sau khi bị tổn thất nghiêm trọng, cuộc chiến tranh bước đến lúc quyết liệt.

Các tu sĩ của Hoa Hạ nhận ra rằng, cho dù có cố gắng thế nào, cho dù cản trở được các thần chủ bất kì khác, nhưng s và Athéna, lại coi như ngọn đao thép khó có thể ngăn được, đâm thẳng vào tim!

Rơi vào đường cùng, mấy người tu sĩ Độ Kiếp kì hùng mạnh nhất, trong một trận chiến, đã dẫn s và Athéna đến một bãi chiến trường cổ xưa của Hoa Hạ...

Từ trận chiến đó về sau, s không còn tin tức gì, chỉ có Athéna, dường như thuật tiên đoán có một tác dụng cảnh báo, hốt hoảng chạy trốn ra ngoài!

Athéna đi ra theo sau, các vị thần mới biết được, hóa ra Hoa Hạ ở thời kì cổ xưa, có một nhóm tổ tiên công lực vượt xa Độ Kiếp kỳ.

Những vị tổ tiên này đã rời ra địa cầu không biết bao nhiêu năm tháng, những vấn đề lại một vài di tích thời kì cổ xưa.

Lúc đó công pháp mà các tu sĩ tu luyện cũng đạt được từ thời kì cổ xưa.

Đồng thời, các vị thần thông cổ xưa, còn để lại một “thế trận” uy lực rất lớn!

Các tu sĩ Độ Kiếp kì đó, chính là đã đưa s và Athéna đến mặt trận, sau khi phát động trận chiến, có ý đồ để hai đối thủ mạnh mẽ không thể giải quyết được bị phong ấn lại hoàn toàn!

Đáng tiếc, Athéna lúc sửng sờ đã dùng trường mâu Pallas phá ra một khe hở, dựa vào đại trận không hoàn toàn phát ra hết sức mạnh uy lực, gắng gượng trốn ra ngoài!

Cho dù như vậy, s với sát chiêu cao cấp duy nhất có được là “Sấm sét” vẫn không thể trở lại quân Protoss được!

Quân Protoss thiếu đi s mạnh nhất, cho dù có được Athéna bắt bại, cũng không thể tiếp tục chiếm thế thượng phong, dù sao Athéna cũng có thể đánh bại được Độ Kiếp kỳ, nhưng không thể dùng sấm sét giống như s để đánh cho đối phương hồn bay phách lạc, nếu cứ giằng co như vậy, khó có thể đảm bảo sẽ gặp phải các tu sĩ Hoa Hạ đánh lén, lại lần nữa bị thần trận cổ xưa bịt kín.

Thời kì giằng co như vậy qua đi, quân Protoss nhận ra, bọn họ không ngờ

bởi vì nguyên nhân khí quyển của Địa cầu và Hỏa tinh có sự chênh lệch, khả năng sinh sản thấp đủ làm cho người ta sợ hãi, nếu cứ như vậy, cho dù đem tu sĩ Hoa Hạ giết hết đi, như vậy sẽ đi đến con đường hủy diệt.

Hơn nữa có thể sử dụng được luân hồi vô hạn, cũng chỉ có mười hai thần chủ có thể lĩnh hội ranh giới theo phương pháp không gian, sớm muộn gì quân Protoss trên Địa cầu cũng sẽ diệt sạch, đến thời kì gian nan nhất của quân Protoss, trong các tu sĩ Hoa Hạ, có mấy tu sĩ Độ Kiếp kỳ hùng mạnh nhất, lại đến từ vòng thứ hai Độ Kiếp kỳ hoặc là Thiên kiếp của vòng thứ ba!

Điều khiến các tu sĩ đó không bao giờ có thể hối hận là, mấy tu sĩ Độ Kiếp kỳ mạnh nhất đó, đều bị Thiên kiếp đánh cho biến mất trong vũ trụ, ngay cả linh hồn cũng không còn lưu lại...

Quân Protoss đau khổ vì chủng tộc bị diệt sạch, hơn nữa tu sĩ Hoa Hạ vì thiếu mất trụ cột mà không biết nên làm thế nào.

Chính trong tình trạng quần bách như vậy, cho dù ai thắng ai thua, thật ra đều không có ý nghĩa gì nữa.

Kết quả là, trong mười hai thần chủ, còn lại mười một người bầu phiếu biểu quyết, còn lại mười mấy người Độ Kiếp kỳ trong đám tu sĩ Hoa Hạ bầu phiếu biểu quyết, cuối cùng quyết định, hai bên đình chỉ chiến tranh, kí kết “Hiệp ước đồng minh các vị thần”.

Trong hiệp ước đồng minh này, thật ra có hai hướng, các vị thần không được trong chiến đấu với lực lượng không phải quân protoss, dỡ bỏ phong ấn, vận dụng phương pháp không gian, bởi vì điều này đối với nhân dân bình thường, sức phá hoại rất lớn, hơn nữa sẽ ảnh hưởng đến sự tiến hóa của con người trong thế giới, làm trái với tự nhiên, tất nhiên, nếu như đúng là các tu sĩ Hóa Thần kỳ ở trên, thì không cần bình luận, những người vi phạm, những chủ thần khác nên đem nhốt vào luân hồi.

Ở phía Hoa Hạ, không được xâm phạm khu vực bên ngoài ranh giới của Hoa Hạ, không được vô duyên vô cớ động thủ gây thù địch.

Những quy định cứng nhắc cũng có rất nhiều, nhưng từ ý nghĩa thực tế, ngoài việc hạn chế các vị thần không được tùy ý gỡ bỏ niêm phong ra, đều là sự hiềm nghi Hoa Hạ có nhượng bộ, dù sao trừ Hoa Hạ ra, những khu vực khác ở trên địa cầu, đều thuộc phạm vi của quân Protoss, điều này là do nguyên nhân gì, ngoài Hoa Hạ ra, các vị thần sẽ xuất hiện ở khu vực ở các quốc gia, nhưng không phải Hoa Hạ không thể đi lại được, chỉ có điều, vùng đất thương tâm đó, lại là sân nhà của đối phương, các vị thần cũng không bằng lòng ở đó.

Đương nhiên, để đảm bảo hiệp ước có hiệu quả, hai bên đều dựa vào “Lời thề” đặc biệt làm điều kiện tiên quyết, lời tuyên thệ của quân Protoss chịu sự hạn chế của quy luật không gian, sau khi vi phạm sẽ hoàn toàn không thể luân hồi được, các tu sĩ Hoa Hạ lại chịu sự hạn chế của quy luật trời đất, không những gặp phải cơn giận giữ của sấm sét, chính là tu cũng không thể

tiền bộ, nhanh chóng già yếu và chết đi.

Hơn nữa, hai bên vẫn đều có sự tôn nghiêm và sự kiêu hãnh của chính mình, nói cho cùng, ai cũng đều có sĩ diện, nước giếng không phạm nước sông, ăn no căng bụng mới vì phạm hiệp ước...

Nghe thấy Christine nói đến đây, Dương Thần ngắt lời hỏi:

- Tôi có cảm giác như thế nào đó, sự việc sẽ không thuận lợi như vậy, năm đó

“Hiệp ước đồng minh” được kí kết, lẽ nào toàn bộ số phiếu của hai bên đều được thông qua? Không hẳn như vậy, xem tính tình của Poseidon, không giống như chịu lùi bước...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 749

Chỉ Là Phía Trên Thôi

- Tất nhiên là không phải.

Christine giống như thở dài lắc đầu nói:

- Năm đó, có ba người không đồng ý là Athena, Poseidon, còn một người nữa chính là anh - Hades.

- Hả, không phải anh, là người thượng nhiệm.

Dương Thần cười ngượng ngùng.

Christine không bằng lòng khẽ hừ một tiếng, đáng vẻ nhận định chính là anh rồi.

Dương Thần sờ sờ cằm có chút bối rối lại tò mò hỏi:

- Quá trình này sao anh chưa được nghe thấy tin tức gì của đá thần, đá thần này Hades cũng muốn, Ares cũng muốn, Athena cũng nhiều lần ra tay, rốt cuộc là từ đâu đến và để làm gì?

Christine thở dài:

- Chẳng phải trước đó em đã nói rồi sao? Em cũng không biết Thần Thạch từ đâu tới và để làm gì. Thứ đó thực ra là xuất hiện sau khi kí “Chư thần minh ước”, lẽ ra có quan hệ với thần tộc Protoss của chúng ta, hơn nữa nó còn có khả năng phục hưng thần tộc của chúng ta. Tuy nhiên, cũng chỉ là có khả năng... Thần thạch vận dụng thành công nhất trong trường hợp của anh, nếu như anh không có thần quang chiếu xạ cải tiến thân thể thì không thể nào chịu được pháp tắc của không gian, cũng không có cơ hội kế thừa tư cách vị thần.

Thậm chí đến những tin tức khác liên quan đến đá thần tôi cũng không biết rõ. Thực lực của tôi cơ bản không thể đi tranh đoạt nó. Nhiều lúc, đá thần hoặc là mất tích, hoặc là ở trong tay Athena, Hades tiến hành nghiên cứu. Có thể Athena biết nhiều nhất. Chắc chắn là bọn họ muốn dùng Thần Thạch để phục hưng thần tộc, tuy nhiên... ngoài bọn họ ra, mấy người chúng ta cũng không mấy tin tưởng.

Dương Thần thoáng trầm ngâm suy nghĩ một lát, chau mày:

- Haiz, nói nhiều như vậy em còn chưa nói đến chuyện thiên kiếp đâu.

Christine cầm cốc sữa, cũng không thấy ghê mà uống một ngụm rồi nói tiếp:

- Vội cái gì chứ, em đang định nói đây...

Nói ra thì, thiên kiếp, kỳ thực cũng có dăm bảy loại.

Cao thủ của thời hóa thần, thực lực mạnh yếu khác nhau, chênh lệch rất lớn, nhưng cao thủ của thời kỳ độ kiếp lại không phải là cảnh giới của người

đủ cao là có thể đi vào thời kỳ độ kiếp.

Thời kỳ độ kiếp có thể nói là sự thể hiện của kẻ mạnh thực sự, chỉ có công lực của tu sĩ mới có thể chiếm được vũ trụ trong thừa hồng hoang, được ý trời nhận định mới có cơ hội gặp Thiên kiếp, gia nhập kỳ độ kiếp.

Cũng chính là, khi công lực của anh đủ mạnh, cảnh giới lại siêu việt hóa thân, thiên kiếp sẽ tự khắc giáng lâm.

Mà căn cứ vào công pháp mạnh yếu của tu sĩ, cũng chính là trình độ của Nghịch thiên. Thiên kiếp đại khái chia làm ba loại: Thế gian vạn vật, có chính có phụ, có âm có dương, chỉ cần âm dương giao hội, tài năng hình thành sự vật mới, chính là cái gọi là tam sinh vạn vật.

Loại đầu tiên là thiên kiếp tương đối yếu, cũng là loại thường thấy nhất, chính là “Tam dương chân hỏa kiếp”, ba vòng thiên kiếp, mỗi kiếp ba lần phân chia thành ly hỏa, tam muội chân hỏa, nghiệp hỏa, từ trên trời giáng xuống, thiêu cháy tu sĩ tan thành tro bụi.

Loại thứ hai tương đối mạnh hơn một chút, cũng rất hiếm thấy chính là Hàn Thủy Kiếp cũng là ba kiếp mỗi kiếp ba lần, trong thiên địa ngưng kết ra Quỳ thủy, Minh thủy, Nhược thủy, tam thủy này lọt qua mọi góc ngách xâm nhập vào thân thể tu sĩ ăn mòn tâm hồn. Loại thứ ba chính là loại khó gặp nhất chính là khi âm dương giao hội sinh ra Thiên kiếp vô cùng hùng mạnh: Cửu thiên thần lôi kiếp.

Tu sĩ sợ hãi nhất không còn nghi ngờ gì nữa chính là Thần Lôi. Thần Lôi này còn khủng bố hơn Lôi đình của s bởi vì nó là thiên địa dâng trào, là thần lôi đích thực do âm dương kết hợp sinh ra.

Ba lượt thần lôi, mỗi lượt ba kỳ, chia thành thái thanh thần lôi, thượng thanh thần lôi, ngọc thanh thần lôi.

Nếu như lôi kiếp bị gọi đến tức là tu sĩ đã tu luyện công pháp tốt đỉnh nào đó đến độ nghịch thiên, nói khó nghe chút là ông trời thực sự không thể ngồi yên được nữa, rõ ràng là người này muốn chọc thủng trời xanh nên mới không thể không ra tay, không thể không đánh cho tu sĩ này mục nát tan tành.

Sau khi giảng giải đại khái về khái niệm ba thiên kiếp, Christine tiếp tục:

- Mấy vạn năm trước, chúng ta đã từng chứng kiến hai cao thủ độ kiếp gặp phải cửu thiên thần lôi kiếp, cũng chính là hai người mạnh nhất Hoa Hạ. Bọn họ gặp phải thì đã là lượt thứ hai Thượng thanh thần lôi, không hề trì hoãn, bọn họ đều là khi lần đầu tiên thần lôi giáng xuống đã hồn bay phách lạc.

Dương Thần nuốt nước bọt cười gượng:

- Không đến nỗi như thế chứ...

- Em có cần thiết phải lừa anh không?

Christine tròn mắt nhìn hắn.

- Mặc dù em không hiểu nội dung tu luyện của Hoa Hạ nhưng đã nhìn

thấy chung quy nhiều rồi, so với những người của Hồng Mông hiện tại còn nhiều hơn. Em đề nghị anh tốt nhất là hãy ngoan ngoãn khôi phục tinh thần lực của mình, sớm muộn cũng vận dụng phép tắc không gian, việc tu luyện nên gác lại đi. Lần này anh không bị đánh chết, cũng có khả năng là do thần quang chiếu xạ thân thể lợi hại đi, không chừng còn là vận may của anh.

Dương Thần vò tóc hỏi:

- Theo như em nói thì nếu như anh vượt qua Thái thanh thần lôi kiếp mà không bị phế công lực đi thì coi như anh đã chính thức nhập độ kiếp kỳ.

- Đúng vậy...

Christine gật đầu nói:

- Công pháp của anh đã có thể gọi đến thái thanh thần lôi, hơn nữa lại còn là thần lôi rất mạnh, nếu như thực sự có thể vượt qua được, thực lực của anh e là có thể sánh ngang với Poseidon đấy.

Dương Thần ngây người:

- Cái gì, cho dù là anh có vượt qua rồi cũng chỉ ngang bằng với hắn thôi sao?

Christine vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Anh tưởng rằng trước kia Poseidon đánh với anh đã dùng toàn lực sao? Hắn căn bản chưa dùng hết mười phần công lực, hơn nữa thần khí của hắn chính là thanh “Ngư xoa” kia còn chưa lấy ra, nếu như mới bắt đầu hắn đã dốc toàn lực anh không cần phải nhờ thần lôi mà đã đi thẳng đến luân hồi rồi.

Dương Thần hít vào một luồng khí lạnh cười lớn hỏi:

- Vậy em có biết, nếu như vượt qua được cửa cuối cùng ngọc thanh thần lôi thì sẽ như thế nào không?

Christine lắc đầu suy tư nói:

- Em cũng không biết. Vì tính cả mấy vạn năm trước những tu sỹ Hoa Hạ mạnh nhất cũng chỉ là qua Thái thanh thần lôi kiếp, thực lực của họ đã ngang tầm Poseidon, nếu hơn nữa qua được thượng thanh thần lôi, em nghĩ rằng có thể sánh ngang s và Athena, thậm chí còn vượt qua bọn họ. Còn nếu đến mốc cuối cùng Ngọc thanh, có lẽ...

Ánh mắt Dương Thần lộ nét tươi cười:

- Là tiên nhân, rất thú vị, đúng là gọi bọn họ là tiên nhân.

Christine bắt gặp vẻ mặt kì lạ của Dương Thần thò bàn tay trắng trẻo ra quơ quơ trước mặt hắn:

- Ngây ra vậy, anh bây giờ nửa phần chân nguyên lực cũng không còn còn mong tiên nhân cái gì chứ?

Dương Thần chớp chớp mắt:

- Được rồi, anh cũng biết rồi, đợi anh về Hoa Hạ có cơ hội sẽ đi tìm kiếm xem có bộ sách nào ghi lại nội dung tu luyện này không, cũng tương đối rồi.

- Anh vẫn không từ bỏ sao?

Christine không bằng lòng lông mày dựng đứng:

- Đã nói với anh rồi, tất cả pháp tu hành ở Hoa Hạ đều là nghịch thiên, chỉ đi theo hướng hủy diệt.

Dương Thần nhún vai:

- Anh vẫn sống tốt đấy thôi, em yên tâm đi, anh còn vô số đàn bà đợi anh yêu thương kia, làm sao lại muốn đi chết chứ?

- Yêu thương?

Christine khinh miệt cười nhạt:

- Em có cần gọi điện thoại nói cho chị Lâm không, anh vừa nãy còn yêu thương cả người hầu của em nữa kia.

- Này đồ lảm mồm.

Dương Thần vội vã đứng bật dậy:

- Em đừng có nói bừa. Anh còn chưa cho cái đó vào phía dưới Shary, chỉ là bên trên, bên trên thôi.

Nhìn bộ dạng vô lại của Dương Thần, Christine có hơi choáng:

- Được rồi, không cần phải khoa tay múa chân nữa, em không nói là được chứ gì, thật không chịu nổi anh... đúng là. Chẳng hiểu đầu óc anh kiêu gì nữa, có phải bị sét đánh ngớ ngẩn rồi không, sao cảm thấy còn vô liêm sỉ hơn trước kia.

Dương Thần cũng không đỏ mặt mà cười nói:

- Anh nói, đồ lảm mồm, sao em lại để anh lên giường của em vậy, không lẽ em muốn buổi tối anh ngủ cùng em sao?

Christine không hề ngượng ngùng nháy mắt:

- Sao, không làm gì có thấy đáng tiếc sao?

- A? Em thực sự ngủ cùng anh?

Dương Thần cười khô:

- Anh chỉ đùa thôi, em thật đúng là...

Christine vẽ mặt oán giận:

- Sao, ngủ với anh anh còn chê à?

- Em biết tôi không có ý đó.

Dương Thần nén cười, nói nghiêm túc:

- Chúng ta là bạn, chỉ là bạn thôi, nhưng là loại quan hệ tin tưởng lẫn nhau, hơn nữa anh còn đồng ý với anh ta phải chăm sóc em, anh không muốn lẫn lộn giữa bọn anh.

Nghe nói như vậy Christine sắc mặt lộ nét giận giữ, gương mặt hơi trắng bệch:

- Không hiểu anh đang nói gì, anh chính là anh, em chính là muốn ngủ với anh.

Dương Thần thở dài:

- Em vì sao lại tự lừa dối mình thế?

- Câm mồm!

Christine mạnh mẽ đập bàn đứng dậy, ánh mắt long lên có phần hơi đỏ, dòn dập thở gấp.

Dương Thần giơ tay, thể hiện ý không nói thêm nữa.

Christine nhìn chăm chú Dương Thần hồi lâu mới ngửa đầu lau khóe mắt:

- Xin lỗi, em hơi thất thố. Được rồi, em cũng ăn xong rồi. Hôm nay em phải đến phòng thu làm việc, còn phải tham gia hai sự kiện, không có thời gian với anh, anh cứ tự mình chơi đi, cần gì cứ nói với Shary. Em đi đây.

Nói xong Christine lấy cặp kính râm, cũng vừa đi vài bước cô bỗng khựng bước chân lại khẽ thở dài:

- Có khách đến, xem ra chưa thể đi được rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 750

Luân Lý Đạo Đức Mơ Hồ

Và dứt lời, ở bãi xe bên ngoài căn nhà một chiếc Cadillac Escalade màu trắng chậm rãi dừng lại ngay ngắn đúng theo phong cách thanh lịch trang nhã của Cadillac.

Loại siêu xe động cơ V8 6. 2 này rất khó gặp ở Hoa Hạ, nhưng ở Mỹ nơi sản xuất ra nó thì rất rẻ chỉ trên dưới một trăm nghìn USD.

Bước từ trên xe xuống đầu tiên là hai gã đàn ông đeo kính đen, cửa xe mở ra tiếp sau đó là một người đàn ông trung niên thấp người đầu hói, người đàn ông này vừa bước xuống xe thì khiêm tốn gập mình mời người ngồi sau xuống xe.

Người xuống xe không phải ai khác mà chính là Poseidon trên mình mặc đồ hải quân.

Poseidon đi thẳng đến cửa, liếc mắt nhìn Christine coi như là lịch sự chào hỏi chủ nhà.

Christine ánh mắt tức giận thoáng nhìn, nhường chỗ cho hắn vào nhà.

Hai gã vệ sỹ đứng ngoài cửa, Poseidon mang theo gã đầu hói vào đi thẳng đến bên bàn ăn nhìn Dương Thần vẫn đang ngồi gặm bánh mì mới từ từ ngồi xuống.

- Êy, ta bảo lão già rồi, đổi nghề cũng nhanh thật đấy, sao hôm qua vẫn là đầu bếp Hawaii mà hôm nay đã trở thành quân nhân hải quân Mỹ rồi?

Dương Thần cười ha hả.

Poseidon mặt không cảm xúc nói:

- Dương Thần, tên ta là Prandelli, là thượng tướng danh dự hải quân Mỹ, hôm nay ta tới không phải đùa với ngươi mà chỉ muốn kết thúc chuyện này.

Người đàn ông trung niên hói đầu khiêm tốn nói:

- Vị này chắc chính là Minh vương các hạ, tôi là cục trưởng đương nhiệm của cục điều tra liên bang, Robert Muller, rất vinh hạnh thay mặt FBI đến để biểu đạt sự kính trọng đối với ngài...

- Đừng nhiều lời, có gì nói nhanh đi.

Dương Thần thiếu kiên nhẫn nói.

Robert cười mỉa dân nói:

- Là thế này, vì tướng quân Prandelli đã chứng thực, ngài không phải là ác nhân đã ra tay với hạm đội của chúng tôi, chúng tôi rất lấy làm tiếc và xin lỗi vì đã nghi ngờ ngài gây nên mâu thuẫn khó xử cho hai nước. Vì vậy tôi đến để xin ngài thứ lỗi.

Christine ở một bên hừ một tiếng:

- Dương Thần đã thành ra như vậy, xin lỗi có ích lợi gì?

Robert hơi ngượng ngừng cười gượng:

- Thưa cô Christine, tôi biết sự việc này do chúng tôi đã sơ suất, nhưng chúng tôi chỉ là người thường, thực sự là còn nhiều điều nhận thức không được rõ ràng, nên xin cô bớt giận.

Dương Thần trong lòng hiểu rõ, hóa ra Christine cũng tốt, cái tên Prandelli này cũng tốt, thực ra thân phận chủ thần thức tỉnh là nước Mỹ có hiểu biết, nghĩ cũng phải, nước Mỹ là siêu cường quốc lớn nhất thế giới, không thể nào chỉ có hư danh.

Giống như anh em Stern và Alys ở gia tộc Cromwell, mặc dù bị cho là loại làm bại hoại nước Anh nhưng không hề có bất kỳ biện pháp nào có tính chất thực tế can thiệp đến bọn họ. Rõ ràng chính phủ Anh cũng ngầm biết thân phận họ.

Chẳng qua, chủ thần là tổ chức mật cảm kị cuối cùng của mỗi nước, không giống nước Mỹ lần này gây ra tình huống khó có thể tránh được thì tuyệt đối sẽ không đi quấy nhiễu đến chủ thần.

Mặc dù chủ thần không định riêng quốc gia nào, nhưng thân xác ở quốc gia nào thì cũng có chút tình cảm, huống hồ đụng phải Christine cũng không mấy quan tâm, đừng có quay đầu đi nói không muốn nói chuyện.

- Chỉ có việc này thôi?

Dương Thần nhíu mày:

- Có chút việc này mà phải đi một chuyến vậy sao? Chỉ cần gọi điện thoại nói là được mà?

Robert ngại ngừng nói:

- Là thế này, bởi vì bên phía Hoa Hạ ép chúng tôi truy cứu điều tra tới cùng người giả họa cho ngài là ai, nên cần ngài giúp chúng tôi kiểm định một số tin tình báo, nhưng tuyệt đối không cần đến vài ngày, nhiều nhất là ba ngày, nếu như chúng tôi không tìm ra kết quả thì sẽ không làm phiền ngài nữa. Chúng tôi hi vọng, trong thời gian này ngài có thể ở lại Mỹ giúp đỡ chúng tôi.

- Sao lại là ta? Chẳng phải có Prandelli sao?

Dương Thần nói.

- Ta muốn về Hawaii làm bếp, hơn nữa, người kia giả dạng nhà người.

Prandelli giọng điệu không thay đổi.

Dương Thần suy nghĩ một lát gật gật đầu:

- Được, tôi đồng ý, tôi sẽ ở Los Angeles, các người đi đi.

- Vậy xin cảm ơn Minh Vương các hạ.

Robert lộ nét mừng rỡ, vội vàng cúi đầu.

Prandelli đứng dậy dẫn người đi ra ngoài cũng không dài dòng, ra đến cửa quay đầu lại nói:

- Tình hình nhà người hiện tại không có cách nào vận dụng pháp tắc

không gian, cũng không có công pháp tu tập Hoa Hạ, khuyên nhà người đừng quá lộ liễu, kẻ thù của người không ít đâu...

Dương Thần cười nham hiểm:

- Không ngờ người vẫn còn quan tâm đến sự sống chết của ta.
- Ta chỉ là không muốn Hades chết hử thôi.

Prandelli không ở lại lâu thêm, nói xong liền đi vào xe.

Robert còn nói lời từ biệt với Christine rồi vội theo sát không rời.

Christine nhìn thấy chiếc Cadillac rời đi, khó hiểu đi tới trước mặt Dương Thần hỏi:

- Sao anh lại đồng ý với Robert, anh không giống kiểu người có thể ngoan ngoãn phối hợp với FBI.

Dương Thần phản kích nói:

- Đến thì cũng đến rồi thì cũng phải chơi chút rồi mới về. Em không biết ở Trung Hải anh nhiều áp lực như thế nào đâu, bên nào cũng không dễ ứng phó, đợi anh nghỉ ngơi dưỡng sức thì mới có thể xử lý được mấy cô nàng đó.

- Hiểu rồi.

Christine lạnh mặt nói:

- Anh ở Trung Hải không có cơ hội phong lưu, đến đây chỉ có một mình, nhớ tới cuộc sống sung sướng tự do trước kia cái tính lại nổi lên đúng không?

- Anh đâu phải loại người như thế? Anh là thực lòng yêu người phụ nữ của mình.

Dương Thần nghiêm túc nói.

- Anh thực sự là thực lòng yêu bọn họ, là vì anh đau đầu vì bọn họ, nhưng không có nghĩa là thân thể của anh hoàn toàn trung thành với các cô ấy, minh chứng lớn nhất là vừa tỉnh dậy đã không buông tha cho người hầu của em.

Christine bất đắc dĩ lắc đầu.

-Thôi đi, vốn dĩ anh đã là người như vậy rồi, nhưng em cảm thấy rất lạ là chẳng phải trước kia anh đã tính thay đổi không chơi bời bừa bãi nữa rồi sao, sao lại bị sét đánh xong rồi lại còn thoải mái hơn trước kia, hay là em cảm giác sai?

Dương Thần đứng dậy vươn vai, hai tay đút túi, chậm rãi đi đến bậc cửa sổ, mắt nhìn phong cảnh dưới chân núi từ từ nói:

- Buông, không buông thì có khác gì, làm sao thoải mái, làm sao để vui vẻ thì cứ như vậy đi, không hại đến thế gian vạn vật thì làm sao có thể tất cả đều là quy cho anh. Chỉ có anh mới biết rõ yêu ghét trong lòng mình. Bất kể anh làm việc gì có phải trong mắt người khác nhìn thấy là không phải, là đáng xấu hổ nhưng chỉ cần quý trọng và che chở thì tình yêu thực sự mãi còn đó, việc gì phải bận tâm đến đạo đức luân lý mơ hồ của thế gian.

Bóng dáng người đàn ông trong ánh nắng có chút mờ lung, Christine

lẳng lẳng nghe nhìn, bỗng nhiên cũng không biết vì sao mình hoang mang, dường như người đàn ông này ngay lúc này đây không ở trước mặt mình nhưng hẳn thực sự đang tồn tại...

Lúc này, nữ tì Shary quét dọn xong tầng hai chạy đến phía sau Christine cung kính hỏi:

- Chủ nhân, xin hỏi bữa sáng có cần dọn đi không?

Christine quay đầu lại cười nói:

- Shary, tháng này thưởng thêm cho cô một triệu USD để cô tiếp đãi ông Dương tử tế.

Shary nghe xong gương mặt lộ nét vui sướng đỏ mặt, ánh mắt quẩn rũ nhìn về phía Dương Thần ở cách đó không xa, chỉ hận một nỗi ngay bây giờ không thể xông đến làm chuyện ấy với hắn.

Thật đáng tiếc, nếu để gã xấu xa Dương Thần này lợi dụng thêm chút nữa không biết chừng không chỉ có một triệu... Shary hồi hận nghĩ.

Christine hơi kinh ngạc, cô trước nay chưa từng nhìn thấy người nữ tì bình thường vốn e lệ hôm nay lại lộ ra biểu hiện mê mị như vậy, cười khò trong lòng, cái gì mà kiêu ngạo, thuần khiết, thực ra chỉ cần đủ tiền thì có là gì đâu... Shary thời khắc ấy lại đang oán hận Dương Thần làm với cô nàng còn chưa đủ.

Đợi cho Shary cao hứng phấn chấn đi thu dọn đồ ăn, Dương Thần đi đến bên cạnh Christine khẽ giọng:

- Kì thực anh cũng không biết cô nàng này lại còn có bộ mặt này nữa, nhưng ít nhất em cũng không cần cảm thấy em hại cô ta bị anh ức hiếp chứ đúng không?

Christine quay đầu lại vẻ nghi hoặc lả lẫm nhìn Dương Thần:

- Hình như anh khác thật rồi, trước kia mặc dù anh khá ngoan ngoãn nhưng ít nhất em cũng biết anh muốn gì, nhưng bây giờ, em cảm giác mình hiểu được anh... nhưng lại phát hiện ra, mình không nhìn thấu được anh...

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Nữ thần tình yêu, trong cuộc đời dài dằng dặc của em, không biết em đã từng đọc một quyển sách có tên là “Con chó ở tháp Babel” chưa?

- Như thế nào?

- Mỗi người đều không chỉ có một mặt, cũng giống như trong cuốn sách đó nói, mỗi người đều có đến hai tâm hồn, một tâm hồn ẩn giấu ở mặt sau của tâm hồn thường ngày, chúng ta vì gặp gỡ những người khác nhau mà đeo những chiếc mặt nạ khác nhau, con người mãi mãi không hiểu rõ được bản thân mình, tất nhiên sẽ càng không hiểu rõ được người khác.

- Việc này có quan hệ với anh sao?

Christine nhú mày.

- Nếu buộc phải nói có quan hệ với anh, vậy thì chính là... bởi vì em nhìn thấy, chính là anh, anh là chính mình, anh không đeo mặt nạ.

Dương Thần ánh mắt trong suốt nói.

Christine có chút thất thần, dường như trong ánh mắt người đàn ông trước mặt, cô nhìn thấy một bầu trời mặt đất mới hoàn chỉnh... lần đầu tiên cô mất đi khả năng suy nghĩ khi đứng trước mặt Dương Thần. Chuyện này làm Christine tự nghĩ lại cũng cảm thấy khó tin.

- Aphrodite, tôi có thể thỉnh trọng hỏi em một điều này được không?

Christine như hồi tỉnh lại, sắp xếp lại dòng suy nghĩ hỏi hần:

- Việc gì?

- Tiền.

- Cái gì?

- Anh nói tiền, vay tiền.

Dương Thần nói vẻ đáng thương.

Vốn tưởng người đàn ông này sẽ thao thao nói đến hồi kết, thế mà bỗng nhiên lại là vay tiền.

Christine thở dài để cho mình bình tĩnh lại rồi hỏi:

- Sao phải vay tiền?

- Đương nhiên là vì hiện giờ trên người anh không có tiền.

Dương Thần như một tên ngốc nhìn cô gái dung mạo tuyệt thế trước mặt.

Christine lại một lần nữa ngăn người, hai má lúm đồng tiền khẽ ửng hồng nói:

- Em, ý em là, anh vay tiền làm gì?

- Ha ha...

Dương Thần cười ngượng ngùng.

- Anh muốn đi mua ít quà đem về tặng bà xã với các cô ấy, như thế trong lòng sẽ bớt áy náy đôi chút...

Christine nghiêng răng trềng mắt nhìn hần.

- Không có! Nếu anh cần tiền đi tìm thủ hạ của mình mà hỏi, để cho anh ở đây lại còn lấy tiền của em đi mua quà cho người phụ nữ của anh? Quên đi.

Cuối cùng, Christine cũng không ở lại lâu, cô đeo kính râm lên rồi bước ra ngoài.

- Chẳng nghĩa khí gì cả.

Dương Thần chán nản lắc đầu, nghĩ một chút rồi vội vàng vàng chạy tới nhà bếp hỏi Shary vẫn còn đang trong trạng thái kích động chìa khóa xe rồi chạy thẳng đến garage của ngôi nhà.

Chẳng bao lâu sau, một chiếc Porsche 911 GT màu lam hình dạng giống như mũi tên nhọn phóng ra đường hướng về phía chân núi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 751

Ông Nội Chúng Ta Muốn Mua Cái Gì

Tuy rằng nói đồi Beverly là khu phố có tiếng của người giàu có, nhưng không có nghĩa là nơi này tất cả đều là người giàu có. . .

Mỗi một năm ở đây, đều có vô số du khách đến du ngoạn, ngồi xe buýt du lịch, thử vận may, có nhìn thấy đại minh tinh Hollywood không.

Đương nhiên, nếu nói có rất nhiều tiền tới nơi mua sắm xa xỉ này, tuyệt đối là một loại đại hưởng thụ.

Ở phố Rodell, đường Rodeo là những khu phố nổi tiếng, gần như bao hàm tất cả các cửa hàng nổi tiếng nhất phía nam California, hơn nữa mỗi một cửa hàng đều có phong cách xây dựng độc đáo.

Những cửa hàng tinh phẩm nhất trên thế giới cũng đều đóng quân ở chỗ này, chỉ có bạn không biết, không có thứ bạn tìm không thấy.

Khu triển lãm màu sắc rực rỡ, khí thế mê mẩn như bảo tàng mỹ thuật, đáp ứng không xuể.

Gần như nơi mua sắm đắt đỏ nhất thế giới, "RODEODRILL", cũng có ở đây, bên trong đá cẩm thạch được điêu khắc thủ công phối hợp đồng thau cửa chính, những cột trụ phun ra như suối, lộ rõ khí thế ung dung đẹp đẽ quý giá.

Ở Beverly, từ trước đến nay có một câu cuồng ngạo danh ngôn: "Mua đồ vật không nên hỏi giá, nếu hỏi, chứng tỏ bạn mua không nổi."

Mà giờ này khắc này, Dương Thần đang lái chiếc Porsche chạy chậm trên con đường lớn, một nhân vật đích thật không mua được gì.

Hai bên đường, người nhân nhả tản bộ, chạy bộ vào sáng bình minh, phần lớn là ông già bà già tóc trắng xoá, những người Mỹ đó nghèo đến nỗi chỉ còn lại có tiền, kỳ thật cuộc sống ngày thường quá nhạt nhẽo, ít nhất ở Dương Thần xem ra, bọn họ ngay cả món đậu phụ thối, thịt dê xiên nướng đều chưa được ăn, cuộc sống thực không có gì đặc sắc.

Một mỹ nữ tóc vàng lái một chiếc Alpha Romeo vừa lúc cùng Dương Thần dừng lại ở nơi đèn xanh đèn đỏ, hai người liếc nhau, mỹ nhân tóc vàng cười khẽ liếc mắt nhìn.

Dương Thần trong lòng một trận ngứa ngáy, không chút nào che dấu nhếch miệng ngây ngô cười, trong nước mặc dù có hồng nhan tri kỷ làm bạn, có thân tình ấm áp, nhưng mỹ nhân ở nước ngoài lại cởi mở hơn, kỳ thật cũng mê người, ngẫu nhiên đi ra "giải sầu", thật đúng là lựa chọn không tồi.

Mỹ nữ tóc vàng nhìn thấy Dương Thần vẻ mặt vờ ngớ ngẩn, không kìm nổi đắc ý cười, nhưng thấy đèn xanh, cũng trực tiếp một cước đạp ga phóng

nhanh giống như tên lửa rời đi, đương nhiên không thật sự có bao nhiêu ý tưởng.

Nhà máy chế tác công nghệ nổi tiếng Italy, Alpha Romeo, tính năng không thể nghi ngờ, thậm chí ở Hoa Hạ, bạn có tiền cũng chưa chắc có thể mua được loại xe thể thao có sản lượng rất thừa thớt này.

Nhưng, ngay cả chiếc Mercedes SLR hơn bốn trăm nghìn đô la Mỹ đi tới đâu cũng có thể nhìn thấy, một chiếc xe thể thao hơn hai trăm đô, thực tế kích thích thị giác không nhiều.

Bởi vì là ban ngày, quán ăn đêm tự nhiên chưa mở, tùy tiện ở trên đường bắt chuyện mỹ nữ cũng không hề gì, Dương Thần cũng không gấp, túi tiền một xu cũng không có, đi cũng không tốt.

Kết quả là, dựa theo bản đồ nội thành Los Angeles trong đầu, Dương Thần lái xe đi tới phân bộ ngân hàng Thụy Sĩ, nếu phải chơi, đương nhiên cần rút một ít tiền mới thích hợp.

Bởi vì chiếc nhẫn Minh Vương là vận dụng phương pháp tồn tại trong không gian song song, cho nên trải qua chấn động nó cũng không bị tổn hại.

Dương Thần tuy rằng tinh thần lực cực thấp, nhưng từ không gian song song lấy một chiếc nhẫn nhỏ vẫn là không thành vấn đề. Giám đốc ngân hàng phân bộ ngân hàng Thụy Sĩ nhận ra chủ nhân chiếc nhẫn này, vẻ mặt tự nhiên phấn khích thật sự, dưới yêu cầu của Dương Thần, kích động ra lệnh bảo cấp dưới tạm thời mang tới một tấm thẻ khách bạch hàng kim, số tiền nằm trong đó ít nhất cũng là năm mươi triệu, khẳng định là đủ cho Dương Thần ở Los Angeles chơi hai ngày.

Dương Thần lấy thẻ, cũng không ở lâu, bởi vì trong đầu nhớ rõ cái chỗ đó, thời gian mở màn cũng sắp đến.

Lái xe, trở về đồi Beverly, Dương Thần cũng không về khu nhà cấp cao tiếp tục đùa giỡn nữ tì Shary, mà là đi tới một phòng đấu giá ngoại tên là "Julian".

Vị trí địa lý phòng đấu giá cũng không được tính đứng đầu, vài người da đen đầu trọc đứng ở cửa, quần áo chỉnh tề, hai con sư tử điêu khắc màu đồng cổ đại trấn thủ ở cửa đá hai bên, có chút trang nghiêm.

Nguyên nhân Dương Thần chọn phòng đấu giá này để mua lễ vật, không chỉ bởi vì nơi này không cần cung cấp chứng minh thư, chỉ cần nộp một trăm ngàn tiền ký quỹ, điều quan trọng hơn là những thứ ở đây thường thường là mặt hàng hiếm lạ trên toàn bộ thế giới...

Khi Dương Thần đi đến chỗ chuyên gia phụ trách nộp tiền ký quỹ, lấy ra thẻ bạch kim ngân hàng Thụy sĩ, tên nam tử trắng nõn cao lớn thu tiền kia, trong mắt lập tức hiện lên một tia dị sắc, hiển nhiên, cho dù là coi như là phú hào vẫn tập hợp ở Beverly, cũng rất ít có người có thể xuất ra loại thẻ này, huống chi, vẫn là một người Á Châu xa lạ.

- Tiên sinh, mời nộp một trăm ngàn đô la Mỹ tiền ký quỹ.

Người phục vụ ra hiệu mời Dương Thần quẹt thẻ, đồng thời đem một đem một tấm biển có dán chữ số đặt trước mặt Dương Thần, đó chính là mã số của người mua.

Dương Thần vừa mới quẹt thẻ xong, đang muốn tiến vào bên trong phòng đấu giá, thời khắc này, một giọng nữ mềm mại từ phía sau khu nghỉ ngơi truyền tới.

- Xin chờ một chút!

Người chưa tới, nhưng một làn gió mang hương thơm bay tới.

Trong mắt Dương Thần lóe lên một tia trêu tức, nhưng lập tức biến mất, xoay người sang chỗ khác, lộ ra một tia mờ mịt nhìn ng phụ nữ đột nhiên xuất hiện kia.

Người này mặc một chiếc váy liền thân màu trắng lộ vai thấp ngực, một người con gái thướt tha, thoát nhìn cũng khoảng hai mươi một, hai mươi hai tuổi, nhưng không biết vì sao lại toát ra nét thành thực của người phụ nữ ba mươi mấy tuổi, đặc biệt cô duyên dáng nắm chặt eo nhỏ, ngực cao ngất không thấy đáy, cùng với cái mông rất tròn bao vây lấy, nhìn khiến cho người ta hận không thể một tay bao trùm lên.

Một đôi bắp chân trắng nõn giống như ngọc, lại không có tí vết nào, thẳng tắp thon dài. Hơn nữa khuôn mặt đàn bà, một đôi môi đỏ mọng tương đối nở nang, một đầu tóc đen tuyền, đôi mắt sáng lưu chuyển, hết sức rung động lòng người. Dung mạo này, có thể cùng Sắc Vi so sánh cao thấp, nhưng cái Sắc Vi có là tư thế oai hùng và yêu mị, còn cô gái này lại có sự tinh khiết và dịu dàng quyền rũ.

Nữ nhân vẽ mặt vừa xuất hiện, đã khiến những nam nhân nhìn thấy, dâng lên một tia triu mến.

- Vị tiểu thư xinh đẹp này, cô gọi tôi sao?

Dương Thần dùng tiếng Anh xác nhận.

Cô gái có chút ngượng ngùng gật đầu, nhỏ giọng hỏi:

- Tiên sinh... Ngài... Ngài là người Hoa Hạ sao?

Dương Thần còn thật sự dùng Hán ngữ nói:

- Mặc kệ tôi là người ở nơi nào, giờ phút này tôi thậm nghĩ sẽ lắng nghe tiểu thư chỉ bảo.

Cô gái này đột nhiên bị lời nói thể hiện thiện ý làm cho sợ hãi ngại ngùng.

- Hãy gọi tôi là Dương Thần.

-Ồ... Dương tiên sinh, tôi có thể nhờ ngài giúp một chuyện...

- Xin hỏi quý danh của tiểu thư?

Dương Thần vẽ mặt chờ đợi hỏi.

Cô gái hiển nhiên đối với sự nhiệt tình của Dương Thần có vẻ không chịu nổi, khuôn mặt đỏ hồng, mới nhỏ giọng nói:

-Tiêu... Tiêu Chỉ Tình...

-Ồ, hóa ra là Chỉ Tình a, thật sự là cái tên duyên dáng, tuy nhiên tên dù

đẹp đến mấy cũng không đẹp bằng tiểu thư Chỉ Tình.

Dương Thần trong mắt tràn đầy mê muội.

- Ngài quá khen...

Tiêu Chỉ Tình không dám nhìn thẳng Dương Thần, quay đầu đi chỗ khác, hồng nhật lan tràn tới bên tai, ngập ngừng nói:

- Dương tiên sinh, tôi muốn đi vào phòng đấu giá mua đồ vật, nhưng ví tiền của tôi và chứng minh thư đều để quên ở nhà khách, tôi vừa mới phát hiện, không kịp trở về lấy. Có thể hay không nhờ ngài giúp tôi trả tiền một chút, đợi lát nữa tôi về tới nhà khách đem tiền chuyển khoản cho ngài...

Nói xong, Tiêu Chỉ Tình đôi mắt trông mong nhìn Dương Thần, một đôi mắt có thể nói là trong ánh mắt có vài phần cầu xin.

Dương Thần sột ruột hỏi han:

- Việc này... Chỉ Tình tiểu thư, nhưng cô ngàn vạn lần đừng mang bộ dạng này, ngàn vạn lần đừng khóc, không phải là giúp chút việc nhỏ sao, chuyện nhỏ!

Tiêu Chỉ Tình sắc mặt vui vẻ, tươi như hoa cười nói:

- Thật ư? Dương tiên sinh ngài thực sự chịu giúp tôi?

- Đương nhiên, vấn đề không phải là một chút đô la Mỹ sao? Tiền ở trước mặt tình ý có là cái gì!? Tôi tin tưởng Chỉ Tình tiểu thư khẩn cấp như vậy muốn vào mua gì đó, khẳng định có ý nghĩa quan trọng, bằng không cũng sẽ không chọn người xa lạ làm ra loại thỉnh cầu này.

Dương Thần hiên ngang lẫm liệt, trời biết khi nào thì hai người còn có tình ý, tóm lại bộ dáng rất lý giải.

Tiêu Chỉ Tình trên mặt hiện lên một tia đau thương:

- Đúng vậy, lần này có hai vật bán đấu giá, là ông nội của tôi dẫn tôi đến nước Mỹ phải mua cho bằng được, ông hiện tại sức khỏe không tốt, tôi muốn sau khi mua được đồ vật này sẽ đem đến cho ông khiến ông vui lên một ít...

Nói xong, Tiêu Chỉ Tình khóc lã chã, cũng không giải thích thêm.

Dương Thần than nhẹ một tiếng, lặng yên mà đem một bàn tay duỗi đến sau lưng cô gái, ôm vai cô nhả nhụi trơn mềm, nhẹ nhàng vuốt.

- Chỉ Tình tiểu thư thật sự là một cô gái thiện lương, yên tâm đi, tôi nhất định giúp cô mua được đồ vật đó, cho dù đó là thứ tôi muốn mua, đến lúc đó cũng chuyển nhượng cho cô.

Tiêu Chỉ Tình hơi không được tự nhiên xê dịch bả vai, nhưng không thể thoát khỏi ma trảo của Dương Thần, cuối cùng nghĩ đến được dựa vào nam nhân này để hoàn thành bán đấu giá, cũng đành để Dương Thần sờ soạng.

Mang bạn gái đến phòng đấu giá vốn không sao cả, Dương Thần kỳ thật cũng không cần bỏ thêm tiền ký quỹ, trực tiếp nói với người phục vụ, liền mang theo Tiêu Chỉ Tình vào hội trường.

Dương Thần vừa đi, vừa đặt tay xuống chiếc eo nhỏ nhắn của Tiêu Chỉ Tình.

Tiêu Chi Tình thân cốt mềm mại đến kinh người, Dương Thần trước kia chỉ cảm thấy thân thể An Tâm tiêu yếu tinh mới đủ mềm nhũn, nhưng đụng đến dáng người Tiêu Chi Tình, mới biết được "mềm giống như không có xương" là gì.

Nữ nhân như vậy chủ động đưa lên cửa, Dương Thần cũng sẽ không khờ khạo mà cho rằng là "Bánh từ trên trời rơi xuống", nhưng chính mình đang muốn tìm "bạn giường" nghỉ ngơi thoải mái, loại thân thể mềm mại, sờ một chút đều có thể trong lòng phát điên, không quan tâm có âm mưu quỷ kế gì, trước tiên đi đến hội trường tìm một vị trí ở hàng ghế trước ngồi xuống, cho dù là người mua ở các quốc gia đến đây, cũng đều ghé mắt nhìn thấy, Tiêu Chi Tình khí chất dịu dàng, thực hấp dẫn ánh mắt.

Dương Thần vẫn như cũ làm bộ ra vẻ đạo mạo "Vì hồng nhan vung tiền như rác", trịnh trọng hỏi han:

- Chi Tình tiêu thư, không biết ông nội chúng ta là muốn mua cái gì? Để tôi biết sớm, lát nữa nó vừa ra là mua ngay!!

Tiêu Chi Tình trong lòng cười lạnh, nam nhân này quả thực không có cái gì tốt, hôm nay chính mình đã không uống công, không biết xấu hổ như vậy, ngày thường khẳng định luôn làm chuyện xấu, đồ con heo béo, không làm thịt người chính là tai họa cho những thiếu nữ đàn ông hoàng!

Chưa nói mấy câu đã thẳng gọi tên mình, sờ soạng cơ thể mình, ngay cả ông nội đều "Cùng hưởng"!?

Nhưng ở mặt ngoài, Tiêu Chi Tình hốc mắt vẫn hồng như trước, lại cảm động vừa hồ thẹn nói:

- Ông nội cả đời này rất thích rượu ngon, lần này bán đấu giá, có một lọ rượu ngon Chateau Mouton-Rothschild, mặt khác, thời điểm ông nội và bà nội kết hôn, không thể mua nhẫn kim cương, hiện giờ ông muốn trước khi chết tặng bà nội một món châu báu, chính là nhẫn kim cương màu phấn hồng được bán đấu giá lần này.

- Hà...

Dương Thần hít một hơi khí lạnh, lộ ra vẻ mặt khó xử, ca thán nói:

- Rượu thì nhiều nhất mấy trăm nghìn, nhưng nhẫn kim cương màu phấn hồng kia, là châu báu nổi danh thế giới, ít nhất hơn mười triệu đô la Mỹ, không dễ mua đâu...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 752

Người Dũng Cảm Chính Trực

Tiêu Chỉ Tình trong mắt hiện lên một tia đau đớn kịch liệt, miễn cưỡng cười:

- Không có việc gì, Dương tiên sinh có thể giúp tôi một việc đã rất cảm kích, không dám yêu cầu nhiều...

- Chỉ Tình tiểu thư đừng nói như vậy! Vì Chỉ Tình tiểu thư chí tình chí nghĩa, thiện lương chân thành, tôi Dương Thần hôm nay nhất định phải đem nhân và rượu kia đều mua được, không chỉ có đưa cho ông nội, quan trọng hơn... Là đưa cho Chỉ Tình tiểu thư.

Dương Thần về mặt thâm tình nói, vẫn không quên kẻ sát vào môi trắng mịn đỏ mọng của Tiêu Chỉ Tình, tuy rằng không hôn lên, nhưng quá gần, có thể ngửi được ngọt hương của giai nhân.

- Vậy rất cảm kích Dương tiên sinh, trở về nhà khách, tôi lập tức đem tiền chuyển cho ngài!

Tiêu Chỉ Tình nói xong liền cúi đầu cảm tạ, kỳ thật cũng thuận tiện đem môi đỏ mọng xe dịch khỏi mặt tên vô lại này.

Dương Thần vỗ vỗ ngực, đắc ý nói:

- Không phải hơn mười triệu sao, cổ đại có người vì Dương Ngọc Hoàn – Dương quý phi mà “Ngựa ruồi bụi hồng, phi cười mỉm”, hôm nay tôi Dương Thần “Mười triệu, Kim Chỉ Tình cười”, cũng không có gì nhiều, ha ha!

Tiêu Chỉ Tình trên mặt e lệ không chịu nổi, quấy rầy khôn cùng, trong lòng kì thực một trận buồn nôn, đây là câu thơ gì vậy!/? Cũng chưa có vắn! Không biết ngâm thơ cũng đừng khoe khoang, cái đầu tên heo béo này không chỉ có ngu xuẩn, còn đặc biệt ghê tởm.

Từ một ít mò mẫm khoe khoang của Dương Thần, và Tiêu Chỉ Tình giả dối đón ý nói đùa, hội đấu giá vô tình mà bắt đầu.

Phía trước vài món vật phẩm, giá không thấp cũng không cao, kỳ thật cũng khiến cho nhóm người tại đây mua nhiệt tình, phần lớn hơn giá thành hơn một trăm nghìn đều được bán ra.

Thời điểm một lọ rượu nho được triển lãm ra, người bán đấu giá đơn giản giới thiệu nói:

- Tin tưởng các vị tiên sinh nữ sĩ ở đây, phần lớn là người hiểu rượu. Bình rượu này đến từ 1945 năm, rượu nho Chateau Mouton-Rothschild, là rượu phiên bản năm 1945, là một trong loại rượu thế kỉ hai mốt, tin tưởng các vị, có thể nhận thức giá trị trong đó... Giá khởi điểm, một trăm mười nghìn đô la Mỹ!

Loại rượu nho này, thời gian càng lâu, kỳ thật uống mạo hiểm lại càng lớn.

Bởi vì, rất nhiều rượu nho cũ, tuy rằng nhìn như không có gì thay đổi, nhưng sớm đã biến thành một lọ dấm chua. Đương nhiên, nếu bạn không mở niêm phong, mọi sự đều đại cát.

Cho nên, cũng vì tình yêu của người làm rượu nho năm xưa, mới có thể nguyện ý ra giá cả, nếu là vì uống, kỳ thật có vẻ có chút mất nhiều hơn được, dù sao cảm giác cũng không phải càng lâu càng tốt.

Rất nhanh, người trong hội trường bắt đầu hô giá, từ một trăm hai mươi nghìn, hét lên một trăm ba mươi nghìn, mới dần dần dừng lại đi xuống.

Dương Thần lúc này mới cầm lấy tấm biển, nhìn Tiêu Chỉ Tình ngồi bên cạnh nói:

- Chỉ Tình tiểu thư, nhìn nhé, tôi sẽ vì tiểu thư mà ra giá.

Muốn hô giá thì hô đi, cần gì phải nói nhiều như vậy, Tiêu Chỉ Tình trong lòng thầm mắng, trên mặt tràn đầy cảm động.

- Vâng... Làm phiền Dương tiên sinh.

Dương Thần giờ tấm biển, vẻ mặt ngốc nghếch:

- Này! Tôi ra giá một trăm năm mươi nghìn, bán hay không?

Người trong hội trường đều dùng ánh mắt khinh miệt nhìn hắn, giọng điệu thô tục như vậy, nếu không phải trường hợp không đúng, thật chẳng đáng làm bạn.

Tiêu Chỉ Tình cũng lộ ra thần sắc xấu hổ, trong lòng mắng Dương Thần thật là con ông cháu cha có tiền, hoàn toàn không có chút lễ nghĩa, tuy nhiên cũng càng thêm tin tưởng, đây là một tên bị thịt!

Giá này cao đến nỗi khiến Dương Thần hướng Tiêu Chỉ Tình nhướn mày nháy mắt, dào dạt đắc ý, Tiêu Chỉ Tình cười đến rất cục có chút khó khăn, bởi vì cô đều muốn trực tiếp tại chỗ bóp cổ Dương Thần.

Cuộc bán đấu giá tiếp tục, sau khi bán đấu giá vài món đồ cổ nhập cư trái phép, một món bảo bối khác theo như lời Tiêu Chỉ Tình cũng xuất hiện.

Người bán đấu giá chỉ vào chiếc hộp trong suốt nơi cất đựng nhẫn kim cương màu hồng nhạt, giới thiệu nói:

- Sản phẩm cuối cùng của cuộc bán đấu giá hôm nay đã xuất hiện, tin rằng đây cũng là mục đích của đại đa số người hôm nay tới nơi này. Chiếc nhẫn kim cương này nặng năm ca-ra được lấy hình gôi màu phấn tươi làm chủ thể, được thiết kế bởi thương hiệu GRAFF nổi tiếng. Viên kim cương hiếm thấy này được khai thác ở Nam Phi. Viên kim cương này không giống với những viên đá quý khác, màu sắc của nó nghe nói được hình thành từ nhiệt lượng và áp lực phát ra khi vỏ quả đất vận động. Cho nên, sắc thái rất mê người, hơn nữa rất ít gặp. Giá khởi điểm, mười một triệu đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm ngàn!

- Tôi ra giá mười một triệu một trăm ngàn!

- Mười một triệu hai trăm ngàn...

Rất nhanh, vài người phụ nữ giàu có trong mắt đều sáng lên ánh tinh quang, cùng với mấy người đàn ông muốn mua được thứ mà người phụ nữ mình yêu thương thích đều bắt đầu cạnh tranh cùng ra giá.

Đối với những phú ông chân chính siêu cấp trên người mang giá trị hơn mười trăm triệu đó mà nói, món châu báu mười một triệu, kỳ thật không nhiều khiêu chiến lắm, bởi vì châu báu không có gì xảy ra bất ngờ kỳ thật sẽ không bị giảm giá trị.

Đợi báo giá tới mười triệu đô la Mỹ, cả hội trường rớt cục bắt đầu hành quân lặng lẽ.

Nữ phú hào da trắng béo phì cầm tám biển số siêu lớn, miệng đầy khẩu âm tiếng Nga, hiển nhiên là đến từ Đông Âu, hô giá đến rất cả cổ, cho tới khi không ai ra giá, trong mắt tràn đầy hưng phấn, dường như đang được đeo chiếc nhẫn kia, cô sẽ trở lại mười tám tuổi thanh xuân.

- Đây, mười ba triệu một trăm bốn mươi nghìn...

Dương Thần giơ lên tám biển, giọng điệu không sợ hãi thản nhiên nói.

Nữ phú hào kia vừa nghe, đầu tiên là trợn mắt nhìn Dương Thần, nhưng theo sát sau, dường như là não tắc động mạch, một trận khó thở, ngã xuống tại chỗ!

Cả hội trường bỗng hỗn loạn, vệ sĩ giúp đỡ đem người phụ nữ đó đi bệnh viện, cuộc bán đấu giá mới có thể hoàn thành các bước cuối cùng.

Với cái giá này, kỳ thật đối với các phú hào mà nói thì cũng không phải đặc biệt đắt, mấu chốt là, châu báu tốt trên đời không ít, hơn nữa nhất thời lấy nhiều tiền mặt, đối với việc kinh doanh cũng có ảnh hưởng, cho nên cũng sẽ không người nào cạnh tranh cùng Dương Thần.

Dương Thần một tay ôm cái thắt lưng mềm mại của Tiêu Chỉ Tình, một bên thâm tình mà chân thành cười nói:

- Chỉ Tình tiểu thư, số một ba một bốn, ẩn chứa tâm ý là sống một đời bên nhau... Cái này em có thể hiểu chứ?

Tiêu Chỉ Tình trong lòng cười lạnh, còn cả đời bên nhau? Không phải là mượn danh nghĩa muốn chơi mình rồi lại bỏ rơi hay sao? Nhưng vẫn là lộ ra một tia khó nén động tình và cảm kích, lệ mắt oánh oánh nói:

- Dương Thần tiên sinh, ngài đối với tôi thật tốt quá... đợi lấy món đồ kia xong, chúng ta về nhà khách, tôi lập tức đem tiền chuyển cho ngài...

- Ai, tiền là chuyện nhỏ, không vội, nhưng thật ra Chỉ Tình à... Em không bằng gọi tôi một tiếng Dương đại ca đi, sẽ thấy thân thiết hơn một chút... Đương nhiên, hoặc là kêu Dương ca ca cũng được.

Dương Thần nháy mắt mấy cái nói.

Tiêu Chỉ Tình một trận buồn nôn cúi đầu miễn cưỡng, Dương Thần cười ha ha, sau đó dẫn mấy nữ nũng nịu tới hoàn thành thủ tục cuối cùng, sáng khoái mà đem thẻ ra thanh toán, cũng cự tuyệt cảnh sát và vệ sĩ hộ tống, bỏ

chiếc nhẫn kim cương màu hồng phấn vào trong túi, một tay thì cầm lấy bình rượu nho hơn một trăm nghìn, tay kia đương nhiên là ôm cái eo nhỏ nhắn của Tiêu Chỉ Tình, luôn tay xoa bóp phần thịt mềm nõn của nữ nhân, thật sự thích ý.

Tiêu Chỉ Tình cố gắng chịu đựng sự phản cảm mãnh liệt này, cùng Dương Thần ra khỏi phòng đấu giá, hỏi:

- Dương đại ca, xe của anh ở đâu, em ngồi xe taxi tới, bởi vì không quen nơi đường ở đây.

Dương Thần chỉ chiếc Porsche 911GT màu lam gần ngay trước mắt.

- Chính là chiếc xe này, lên xe đi, anh mang em đi ăn cơm trưa.

Còn cơm trưa!? Tiêu Chỉ Tình vội lắc đầu, lộ ra vẻ mặt chân thành:

- Không được, hay là lập tức về nhà khách đi, em muốn đem tiền chuyển cho anh mới có thể yên tâm...

- Như vậy a... Ai, được rồi, kỳ thật anh thực không sao cả, vì Chỉ Tình tiểu thư đẹp như vậy thì ba mươi triệu bốn mươi triệu cũng đáng, kia không phải dùng tiền có thể cân nhắc... Đương nhiên, Chỉ Tình em muốn đi nhà khách, anh đây cũng rất vui...

Dương Thần nói xong lời cuối cùng, cười đến phá lệ dâm loạn.

Tiêu Chỉ Tình trong lòng hừ lạnh, người đặc ý đi, một hồi sẽ qua, người sẽ hoàn toàn xong đời!

Ngồi trên xe, Dương Thần hỏi tên và vị trí đại khái của nhà khách, sau đó đi ô-tô tới, đó là một khách sạn năm sao ở phía tây đồi Beverly, tuy rằng không lớn, nhưng trang hoàng cao nhã, phục vụ toàn diện trứ danh, vị trí cũng tương đối yên tĩnh, thuộc loại nhà khách xa hoa rời xa chỗ ồn ào náo động.

Dọc theo đường đi, Dương Thần vẫn không quên thường thường đặt tay trên đùi Tiêu Chỉ Tình, như thể chạm nhưng không chạm, bởi vì Porsche là động cơ tự động, vốn phải đưa tay ra, Tiêu Chỉ Tình cũng đành phải nhẫn nhục chịu đựng, làm như là bị động vật cọ vài cái.

Khi sắp đến nhà khách, Tiêu Chỉ Tình ngăn đón nói:

- Dương đại ca, đừng lái xe đi vào nhà khách nơi đó, bãi đỗ xe nơi đó đi vào đi ra phiền toái, dừng bên ngoài đường phố là được rồi.

Dương Thần vẻ mặt tán thưởng.

- Chỉ Tình cũng thật cẩn thận, được, anh nghe lời em.

Hai người xuống xe, trên đường cũng không mấy người, Dương Thần rất là tự nhiên dắt tay Tiêu Chỉ Tình, chậm rãi hướng tới nhà khách.

Tiêu Chỉ Tình đương nhiên là dẫn Dương Thần, sau khi rẽ qua một đầu phố, lại nói phải đi đường tắt, trực tiếp chui vào một con đường nhỏ giữa các khu nhà dân cư rộng khoảng hai mét.

Khi đi tới vị trí giữa con đường nhỏ, lối ra phía trước đột nhiên lao tới hai gã giang hồ đội mũ và đeo kính râm, hống hách chặn trước mặt hai người

bọn Dương Thần!

- Cướp! Đem tiền và những thứ có giá trị giao ra đây!

Một gã trong trông hơi già một chút, miệng nhai kẹo cao su, nhìn Dương Thần từ trên cao nhìn xuống nói.

Tiêu Chỉ Tình lập tức lộ ra bộ dạng sợ hãi, co thân mình lại, hơi lui về phía sau.

Về mặt Dương Thần thì lộ ra một tia kinh hãi, rất nhanh chóng né tránh đến phía sau sườn của Tiêu Chỉ Tình một chút, đem Tiêu Chỉ Tình đẩy lên phía trước, thanh âm run lên nói:

- Các người... Các người như thế nào có thể cướp bóc giữa ban ngày ban mặt vậy!?

- Ha ha! Con khi Á Châu, có pháp luật quy định nào chỉ có buổi tối mới có thể cướp bóc sao?

Một tên đồng bọn sắc mặt dữ tợn, từ từ lấy trong túi áo khoác ra một khẩu súng lục màu đen, dường như rất hứng thú xoa xoa bụi bặm trên thân súng, không cần nói cũng biết mang ý tứ đe dọa.

Tiêu Chỉ Tình rõ ràng cảm nhận được, Dương Thần cầm lấy váy áo của chính mình, lạnh run ở phía sau, trên mặt lộ ra một tia khinh miệt, không tiền đồ ăn chơi trác táng, xảy ra chuyện lại bộ dạng như thế này, thói đời đúng là thấu tình đạt lý.

Tên cướp thấy Dương Thần vẫn trốn, nhíu mày nói:

- Nay, tiểu nhị, người rút cuộc phải trốn tới khi nào!? Người cho là tránh ở sau lưng nữ nhân, có thể được cứu giúp sao!? Nói cho người biết, nơi này ban ngày gần như là không ai đi ngang qua, người phải nhận thức một chút bằng không, tôi và huynh đệ tôi sẽ động thủ...

Dương Thần vội giơ tay lên.

- Đừng đừng! Đừng đánh! Tôi cho các người tiền!!

- Hừ, thế mới đúng chứ.

Tên cướp da trắng cười ha ha, đồng thời còn không quên cho Tiêu Chỉ Tình một ánh mắt hung phấn.

Tiêu Chỉ Tình đưa lưng về phía Dương Thần, khen ngợi gật gật đầu đối với tên cướp da trắng kia.

Dương Thần còn làm ra bộ dạng vô cùng đau đớn, lén lút theo sau lưng Tiêu Chỉ Tình lộ ra thân mình, giơ tay lấy từ trong túi ra chiếc nhẫn kim cương màu hồng nhạt, cũng không còn mặt mũi nhìn Tiêu Chỉ Tình, hạ giọng nói:

- Tiêu tiểu thư, xin lỗi a... Tôi phải bảo vệ em an toàn, chiếc nhẫn này, liền cho bọn hắn đi...

Tiêu Chỉ Tình sắc mặt thản nhiên, cô cũng đã lười tiếp tục diễn.

Nhưng đúng lúc này, Tiêu Chỉ Tình dường như nhận thấy được cái gì, đột nhiên ngừng đầu, kinh hô một tiếng, muốn hô cái gì, cũng là chưa kịp nói ra!

- Binh! Rầm... rầm!!!

Từ trên ban công của người dân xung quanh rơi xuống hai chậu hoa, vừa đúng nện trên đỉnh đầu ở hai gã cướp da trắng!

Bùn đất và cây vẩy ra đầy đất!

Hai gã cướp còn đang đảc ý, không biết như thế nào mơ mơ màng màng ngã xuống đất mà ngất lịm! Thậm chí ánh mắt đều còn mở to...

Vừa thấy như vậy Dương Thần mạnh tiến lên một bước, một cước dẫm nát trên người tên cướp, cười ha ha nói:

- Nhìn đi! Nhìn đi! Chỉ Tình! Đây là ông trời cảm động bởi sự che chở của anh cho em, trời cũng giúp chúng ta a! Có thể thấy cơ duyên hai chúng ta là được trời ban cho, mới có thể gặp nhau, chuyện tốt như vậy đều để chúng ta đụng phải! Hừ, anh chỉ biết, con người anh cũng cảm chính trực như vậy, như thế nào người tốt lại không được báo đáp đâu!?

Tiêu Chỉ Tình trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ, nhìn hai tên cướp nằm trên mặt đất không hiểu ra sao bị cả chậu hoa đập ngất, lại nhìn nam tử tiêu nhân đảc chí càn rỡ, thiếu chút nữa cổ họng phun huyết tại chỗ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 753

Độc Được Uống Cũng Ngon

- Chỉ Tình, Chỉ Tình! Em làm sao vậy? Nhanh báo cảnh sát đi!

Dương Thần hướng về phía mỹ nhân đang ngăn người phát tay.

- Báo cảnh sát bắt bọn họ đi, rồi kêu thêm vài phóng viên đài truyền hình đến phỏng vấn đưa tin, chúng ta còn có thể lên TV làm anh hùng! Nói không chừng còn có thể lĩnh tiền thưởng!

- Còn... Còn lên TV? Lĩnh tiền thưởng?

Tiêu Chỉ Tình muốn ngắt luôn, người này đầu óc không chỉ có ngu xuẩn, còn ý nghĩ kỳ lạ, không ngờ còn muốn làm anh hùng, đều giàu nứt đổ vách như vậy, còn muốn lấy về tiền thưởng!?

Tiêu Chỉ Tình tâm tư nhanh quay ngược trở lại, xem ra người này ngu xuẩn hết mức, lúc này cũng chưa nhìn ra được kế sách của mình, không bằng tiếp tục diễn kịch, quyết định không thể khiến hắn chiếm được nhiều điều tốt như vậy.

Kết quả là, cô ả lập tức đi ra phía trước, chủ động kéo cánh tay Dương Thần, cười tươi thản nhiên nói:

- Dương đại ca, coi như mọi chuyện đã ổn thỏa, chỉ là tên đạo tặc nhỏ, chưa cần báo cảnh sát, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, khả năng bọn họ cũng có thân nhân con cái nhỏ, hãy bỏ qua bọn họ một lần đi.

Dương Thần vẻ mặt biến đổi sắc mặt, nhìn nữ nhân kia mang vẻ mặt xót thương.

- Chỉ Tình, em thật sự là rất thiện lương, anh sẽ nghe lời em, bỏ qua bọn họ.

Nói xong, Dương Thần lại một cước đạp trên đùi tên cướp, vẻ mặt rất rất giỏi giang.

Tiêu Chỉ Tình trong lòng khinh miệt, nếu không phải người ta hôn mê, người sớm bị dọa đến đá cả ra quần, nhưng trên mặt dịu dàng nói:

- Dương đại ca, chúng ta về nhà khách đi, mặc kệ bọn họ. Em đi đem tiền chuyển cho anh.

- Đúng đúng, về nhà khách, tới phòng của em.

Dương Thần tươi tắn mỉm cười.

Hai người đi vào bên trong nhà khách, Dương Thần luôn luôn dùng cánh tay cọ cọ vào bộ ngực đầy đà của Tiêu Chỉ Tình, đầy đặc cảm xúc mềm mại, khiến Dương Thần hưởng thụ thật sự. Mà Tiêu Chỉ Tình không nghĩ thời điểm cuối cùng lại xảy ra vấn đề, chỉ phải cố nén căm hận, bị người này lợi dụng sàm sỡ.

Nhà khách ban ngày người cũng không nhiều, hơn nữa được thiết kế thành những khối cao đoan nhỏ, đi thang máy một mạch tới phòng khách tầng năm, im ắng, đều có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau.

Đi vào cửa phòng khách, Tiêu Chỉ Tình hai mắt mềm như nước gợn sóng nhìn Dương Thần liếc mắt một cái, bởi vì không ngừng bị ma sát đến bộ ngực mẫn cảm, nữ nhân hai má trắng mịn như ráng mây, rất là mê người.

- Dương đại ca... Em muốn lấy thẻ phòng...

- Lấy đi, anh sẽ chờ.

Dương Thần cười hì hì nói.

- Anh không buông tay như vậy, em không thể mở túi xách.

Tiêu Chỉ Tình ra hiệu tới chiếc túi da màu da cam, dùng một bàn tay, khóa kéo cũng không dễ mở.

Dương Thần bộ dáng giật mình, không nỡ buông ra vẫn gắt gao túm cái cánh tay mềm mại kia, mới khiến Tiêu Chỉ Tình có thể sử dụng hai tay mở ra túi, tìm kiếm thẻ phòng.

Cửa vừa mở ra, vừa mới rảo bước tiến lên, đã ngửi thấy một mùi thơm như lan hương vờ tới mũi, Dương Thần dùng sức hít vài hơi, còn rất chúng tai gai mắt vồ vào miệng, một bộ dạng như thưởng thức mùi hương rất thơm.

Tiêu Chỉ Tình nghe được thanh âm kia liền cảm thấy ghê tởm, cố gắng không nhìn tới mặt nam nhân, cúi đầu bước tới bên bàn sách, mở ra notebook hiệu Apple, dịu dàng nói:

- Dương đại ca, em lên mạng chuyển khoản cho anh, số tiền lớn khả năng cần không ít thời gian, anh muốn uống cái gì không?

- Ô, uống cái gì đều được, không vội.

Dương Thần tùy thanh đáp.

- Tiêu Chỉ Tình cho anh uống độc dược cũng thấy ngon.

Dương Thần vẻ mặt còn thật sự nói.

Tiêu Chỉ Tình che miệng cười khẽ, xấu hổ giống như hoa hồng nhìn Dương Thần liếc mắt một cái, mân môi đỏ mọng, lấy ra hai ly thủy tinh, từ trong một bình rượu nho đã uống hơn phân nửa, rót ra ly một ít.

Vừa mới rót xong rượu, Tiêu Chỉ Tình hơi hơi nhú mi, có chút không thoải mái giống như quần áo trước ngực bị lôi kéo, ngượng ngùng nói:

- Dương đại ca, em ra mồ hôi cảm giác thân mình không thoải mái, nếu không anh nghỉ ngơi trước đi, uống chút rượu, em đi tắm rửa một cái trở ra làm chuyển khoản.

- Tắm rửa?

Dương Thần trong lòng bộ dạng biết rõ ràng, hài lòng gật gật đầu, cười xấu xa nói:

- Đương nhiên không thành vấn đề, nếu không anh cũng cùng em đi tắm? Anh cũng ra mồ hôi!

Tiêu Chỉ Tình giả vờ giận bĩu miệng:

- Dương đại ca, anh như vậy em sẽ không để ý tới anh nữa!

- Được được, anh không tắm, không tắm nữa.

Dương Thần vội khoát tay, ra hiệu khiến Tiêu Chỉ Tình đi vào.

Tiêu Chỉ Tình đi đến chiếc tủ trong phòng khách sạn, mở ra lấy quần áo nội y, mặt mày ửng hồng nói:

- Dương đại ca... Anh... Anh cũng không được nhìn lên...

Dương Thần khẩn trương nghiêm mặt.

- Chỉ Tình, anh giống cái loại người đó sao? Dương đại ca anh bình thường coi trọng nhất chính là tác phong quân tử.

- Ủ, em biết Dương đại ca là người tốt.

Tiêu Chỉ Tình một đôi mắt đẹp như là hồ ly quyến rũ mà như câu hồn, thần nhiên cười, liền xoay người chạy chậm vào buồng vệ sinh.

Dương Thần nhìn nữ nhân bờ mông lay động dưới làn váy kia, nuốt nuốt nước miếng, tuy rằng biết nữ nhân này vô lại, không tốt, nhưng được câu tới miệng thì thật không tồi.

Đợi Tiêu Chỉ Tình đi vào tắm rửa, tiếng nước rào rào truyền ra, Dương Thần mới có hứng thú nhìn xung quanh nhà, các vật bài trí nghệ thuật thuần một sắc màu đồng xanh nhạt, đệm chăn màu trắng gạo thanh, ti vi, tủ đầu giường, đều là những mẫu mã tương đối tiên tiến, trên sàn nhà rải thảm lông dày, mà buồng vệ sinh cũng trắng nõn trơn bóng, được quét dọn tương đối cẩn thận, đúng là cái giá của khách sạn năm sao.

Xem xét loại rượu nho mà Tiêu Chỉ Tình cho mình uống, ánh sáng màu hồng, có hương thơm, Dương Thần cầm lấy ly thủy tinh, cười khế, cũng không có băn khoăn gì, há mồm liền uống vào.

Uống hết một ly, hương vị quả thật không tồi, Dương Thần lấy cái ly của Tiêu Chỉ Tình cũng uống sạch, nhân tiện chính mình lại rót thêm một ly lớn, đặt trên tủ đầu giường.

Sau đó, Dương Thần lưu loát cởi áo somi và quần đùi, chỉ lưu lại một chiếc quần lót tứ giác, đặt mông ngồi lên chiếc giường rộng dành cho hai người ngủ.

Cầm lấy chén rượu, Dương Thần lại cẩn thận xem xét một lát, nhìn lên thời gian cũng xấp xỉ, mới đặt ly rượu xuống, lập tức tựa vào cái gối lớn màu trắng trên đầu giường, làm ra bộ dạng buồn ngủ, thanh âm mơ hồ, nói với Tiêu Chỉ Tình đang ở trong phòng tắm:

- Chỉ Tình... Chỉ Tình... Anh hơi buồn ngủ, em có thể mau chút không...

Trong phòng tắm có giọng Tiêu Chỉ Tình nói:

- Ai, Dương đại ca em sắp xong rồi.

Dần dần, tiếng nước nhỏ dần xuống, xuyên thấu qua thủy tinh mờ, có thể nhìn thấy chiếc bóng trắng giống như mỹ nữ rắn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 754

Hồ Nước Xuân Bình Lặng

- Chỉ Tình... Chỉ Tình... Rượu của em uống ngon thật...

Dương Thần nói mê than thở, từ từ nhắm hai mắt nói:

- Cái đầu của anh rất choáng... Cơ thể rất nóng... cơ thể em thật mát mẻ... ô, để anh ôm một cái...

- Anh... anh như thế nào có thể...

Tiêu Chỉ Tình hoàn toàn không dám tin.

Dương Thần không ngờ không hoàn toàn hôn mê. Chính mình hẳn là không bỏ sai “thuốc” được, chẳng lẽ sau khi đặt vào tủ lạnh, ... Hiệu quả của thuốc bị giảm xuống?

Không rảnh để tự hỏi, Tiêu Chỉ Tình ra sức vùng vẫy khỏi cánh tay Dương Thần. Giãy ra, nhưng cánh tay Dương Thần kiên cố như thép. Cho dù muốn đem chân rút ra, không gian đều không đủ.

- Quái, khí lực ác nhân này như thế nào lớn như vậy.

Tiêu Chỉ Tình trong mắt hiện lên một tia mãnh liệt, đều bị sàm sờ nhiều như vậy.

Tìm về một chút cũng là nên, nghĩ đến đây không khỏi cười lạnh nói:

- Được, người không buông ra, cho dù trúng “như mộng lệnh” đều ngủ như chết.

Ta đây cho người tiếp một chút “thập hương nhuyễn cốt tán”, xem người còn có sức làm mấy chuyện xấu hay không!

Nói xong, Tiêu Chỉ Tình đem cameras đặt lên tủ đầu giường.

Kéo ngăn tủ ra, từ bên trong lấy ra một lọ gốm bình thường. Một lọ thuốc nhỏ, đem miệng bình cẩn thận để sát vào miệng mũi Dương Thần.

Khi miệng bình đặt trước mũi Dương Thần, Tiêu Chỉ Tình lập tức nở chiếc nết đáy, còn cố ý để gần sát mũi Dương Thần.

- Cái đầu người vừa háo sắc lại ngu như heo, thế này xem người còn có sức lực ôm lấy ta hay không.

Tiêu Chỉ Tình hừ lạnh một tiếng, đem cái chai thu lại đặt nắp. Đứng lên nhét về ngăn kéo.

Khi nữ nhân nghĩ rằng đã thu phục xong hẳn, có thể thoải mái từ trong tay Dương Thần thoát thân, lại bỗng nhiên phát hiện, hai vai Dương Thần không ngờ vẫn ôm chặt chính mình!?

Tiêu Chỉ Tình lộ ra thần sắc khó có thể tin. Giương đôi mắt đẹp như nước hồ, cúi đầu nhìn nam tử trên giường, cũng ngăn người ra!

Bởi vì, giờ này khắc này, Dương Thần dĩ nhiên mặt mang thâm ý ngáng

đầu lên, đôi với cô lộ ra một tia cười khó có thể tin được.

- Chỉ Tình muội, em cũng thật nhẫn tâm, tôi Dương Thần tín nhiệm em như vậy. Lần đầu tiên gặp mặt, liền bỏ tiền bỏ sức cho em. Vung tiền như rác, thực chất cái gì cũng chưa được, em phải người lấy súng uy hiếp anh, anh đã bỏ qua, như thế nào còn muốn hạ độc anh, chắc chắc... Anh có thể nghe thấy được, “thập hương nhuyển cốt tán”. Độc được này hình như rất lợi hại, em không phải muốn đem anh biến thành tàn phế đấy chứ?

Dương Thần nói đến đây, vẻ mặt rất thương tâm.

- Không... Không thể.

Tiêu Chỉ Tình kinh hãi mà thất thần khẽ lắc đầu.

Chột dạ, cô bỗng nhiên cảm giác được, chính mình từ vai trò người thợ săn biến thành con mồi!

- Thế nào, anh không trúng độc, em rất thất vọng à.

Dương Thần cười tà.

- Anh đây đến an ủi an ủi em.

Tiếng nói vừa dứt, Tiêu Chỉ Tình liền cảm thấy thân mình nhẹ bồng.

Đúng là bị Dương Thần thoải mái nhắc lên, trên không xoay một vòng, trực tiếp ném tới giường lớn.

Còn không đợi Tiêu Chỉ Tình phản kháng, Dương Thần cũng đã cả người vồ tới trên người nữ nhân, hai tay một trao, hai chân thì dùng bàn chân gắt gao kẹp chặt.

Hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, hô hấp giao hội cùng nhau, âm nhiệt âm áp, mềm mại.

Dương Thần này căng thẳng ép chặt, xem như hoàn toàn cùng mỹ nhân mềm yếu tiếp xúc thân mật.

Da thịt Tiêu Chỉ Tình cực kỳ mềm mại, hơn nữa mỗi một tác động cảm thấy thực hấp dẫn. Làm cho người ta hưởng thụ chính là, cơ thể nữ nhân giống như bao trùm một tầng nước trong lạnh lạnh, cách một lớp thảm lông, đều có thể cảm nhận được bên trong truyền ra cảm giác mát mẻ nhẹ!

Một đôi ngực phình như hai đỉnh núi tuyết ở miệng Dương Thần, như hai khối thịt, mê hoặc khiến Dương Thần không nhìn được thân mình mấp máy một hồi.

Một cảm giác rất mát mẻ, trên hai điểm kia lộ ra hương vị tuyệt vời.

Phía dưới là một cặp đùi trắng nõn, bởi vì Tiêu Chỉ Tình cố gắng phản kháng, đã không ngừng sinh ra ma sát với hai chân của Dương Thần.

Khối thịt mềm mại giống như một khối đậu phụ trắng lộ ra trong không khí, mỗi một lần tiếp xúc đều giống dòng nước mát chảy qua, lo lắng hơi dùng một chút lực sẽ tan chảy giống như bột nước mà tan ra.

Tiêu Chỉ Tình tóc tai còn ẩm ướt, rũ rượi trên khăn trải giường màu trắng, giữa nhan sắc tinh khiết mang theo vài phần màu hồng nho, giống như sương hồng tháng hai.

Một đôi mắt đẹp lóe ra trong suốt như hạt ngọc, cô giờ phút này rốt cục đã tỉnh ngộ, hoá ra ngay từ đầu, tâm tư chính mình đã bị tên giả vờ giả vịt này đoán được, hắn luôn luôn trêu đùa cô!!

Mới đầu kinh hoảng, đến tiếp theo không muốn thừa nhận, nhưng giờ phút này, liền chỉ còn lại có lửa giận quật cường vô danh! Chính mình không ngờ bị người ta đùa giỡn!!?

Dương Thần cúi đầu, theo bên dưới cổ nữ nhân, liếm môi, từ làn cơ da lạnh như băng tuyết, trượt thẳng đến bên tai Tiêu Chỉ Tình, dùng răng nanh khẽ cắn một chút vành tai trắng mịn giống như châu ngọc.

Kia mang lên tia tê dại, và miệng mũi mang theo hơi rượu vang.

Hơi nóng thơm thơm, khiến Tiêu Chỉ Tình khó có thể ức chế, cả người một trận kích động.

Trước ngực đôi má lúm đồng tiền đều hiện lên một chút đỏ bừng say lòng người.

- Hoá ra, người đều là đang diễn kịch...

Tiêu Chỉ Tình cố nén nước mắt chứa đầy cảm giác sỉ nhục nghẹn ngào nói.

scapthuanhiet. com

Dương Thần chặc chặc ngạc nhiên nói:

- Chỉ Tình tiểu thư, thân mình này của em, Như thế nào lại giống đậu hủ non nằm trong nước vậy, anh còn chưa từng đụng tới một nữ nhân nào, vừa mềm mại lại tươi mát như vậy, em thật đúng là bảo bối đáng giá nhất mà anh gặp phải hôm nay...

- Vô liêm sỉ!

Tiêu Chỉ Tình xấu hổ và giận dữ mắng.

- Ha ha.

Dương Thần không sao cả lắc đầu:

- Nhưng anh cái gì cũng chưa làm mà, vẫn đều là Chỉ Tình tiểu thư đưa anh tới bước này mà, nếu là Chỉ Tình tiểu thư lặng lẽ đem tiền cho anh, Còn anh sẽ đem hai đồ vật kia cho em, như vậy giữa chúng ta đã tính toán song phẳng. Là Chỉ Tình Tiểu thư muốn hạ độc anh, còn muốn hạ hai lần, chụp ảnh lưu niệm. Anh mới bắt đầu dĩ, đành phải phản khởi phản kháng a.

- Anh cố tình!

Tiêu Chỉ Tình khinh thường nói.

- Tôi một là một đại nam nhân bình thường, hôm nay vốn chính là khó có được cơ hội, đi ra muốn tìm mỹ nhân nói chuyện nhân sinh, nếu thấy đại mỹ nhân như vậy không động tay động chân, anh đây không phải quá giả dối sao? Anh tuy rằng không là đại ác nhân, lại cũng không phải quân tử chỉ có điều sờ sờ, cũng sẽ không khiến Chỉ Tình tiểu thư mang thai.

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Hơn nữa, anh cũng không bảo Chỉ Tình tiểu thư không thể sờ anh, anh

đây rất rộng rãi.

- Người là đồ vô lại!

Tiêu Chỉ Tình tức giận đến muốn đem người này đá cho một cái nhưng Dương Thần cố tình đem thân mình nài ép tới gắt gao, hơn nữa một chút động tĩnh nhất đại, càng khiến nam nhân chiếm được ưu thế.

- Kêu đi, nhiều kêu vài tiếng, kêu hơn mới có kích thích.

- Người rốt cuộc muốn làm gì!?

Tiêu Chỉ Tình rốt cuộc bất chấp hấn, sợ hãi.

- Anh?

Dương Thần thoải mái cười nói:

- Nếu em ba bốn lần muốn hại anh, anh đương nhiên không thể ăn thiệt, khó được đụng tới bạn giường tốt như vậy, hơn nữa tất cả mọi người không là người tốt, cũng không cần bận tâm, anh làm sao có thể buông tha?

- Người...

Dương Thần xông tới, còn không rảnh để quản ánh mắt muốn giết người của nữ nhân kia.

Trực tiếp ngồi dậy trên người Tiêu Chỉ Tình, đè trên hai chân mỹ nhân. Đồng thời, đôi tay thì duỗi ra hướng chỗ ngực áo kia. Loại áo tắm rộng thùng thình lại có đai thắt, chỉ cần hơi kéo cô áo, bên trong hai đỉnh Tuyết Phong sẽ lộ ra, Dương Thần đã khẩn cấp muốn đem mặt vui vào...

Nhưng vừa mới muốn động thủ, trong mắt Tiêu Chỉ Tình bỗng nhiên lộ tia hận thù, Một đôi tay trắng muốt tự do, nâng lên chắn ngang, đồng thời hai cánh tay phân biệt dùng lực, hung hăng hướng tới hai cánh tay Dương Thần mà mỗ!

Dương Thần cũng không ngăn trở, mặc cho hai tay ấy, dùng sức đánh vào những chỗ khác nhau trên đôi vai và bàn tay hấn.

Tiêu Chỉ Tình nghĩ rằng đã thuận lợi, nhưng sau khi đánh trúng mới phát hiện, Dương Thần chỉ dùng ánh mắt hứng thú nhìn chính mình, cười rất nồng nhiệt.

- Chỉ Tình tiểu thư thật đúng là không ngừng cho anh niềm vui bất ngờ, đầu tiên là thuốc mê “Như mộng lệnh”, sau đó lại là “thập hương nhuyễn cốt tán”, mà anh chưa bao giờ nghe qua.

Bây giờ lại dùng thủ pháp điểm huyết, đánh vào khúc trì huyết, hợp cốc huyết.

scapthuanhiet. com

Hai huyết đau nhất của anh, nếu không phải Chỉ Tình tiểu thư không có nửa phần nội lực, anh đã cho rằng đụng tới người nào của nữ đệ tử cổ võ môn phái, còn lo lắng không chừng sẽ rước lấy một đám lão ni cô lão đạo sĩ theo anh liều mạng cơ. Dương Thần có chút cảm thán nói.

Tiêu Chỉ Tình lẳng lẳng nhìn Dương Thần trong chốc lát, rồi sau đó thất thanh nói:

- Người là lão già kia phải tới!?

- Ủ? Lão già nào?

Dương Thần khó hiểu.

Tiêu Chỉ Tình trong mắt hiện lên một tia hoảng loạn, nhưng càng nhiều là đau khổ và hàm ý.

- Không cần giả vờ, người biết nội lực, biết Cổ võ môn phái.

Hơn nữa cho dù tôi không có nội lực, người thường cũng không thể bị tôi điểm huyết mà không có chút phản ứng nào.

Người khẳng định là cao thủ lão già đó phải tới muốn bắt của ta đúng hay không? Hay người là do Lạc Gia phái tới muốn bắt tôi trở về?

Dương Thần càng thêm mơ hồ, nhưng trong lòng biết được chút ít, người phụ nữ này chính là trốn đi, tuy nhiên nữ nhân này cũng không phải của chính mình, hắn cũng lười quản nhiều việc, bĩu môi nói:

- Anh chỉ có thể nói cho em, anh không quan hệ tới những gì người nói đó. Anh hiện tại thậm chí bỏ ra chút thời gian cùng em ở trên giường lăn lộn một chút, những thứ khác anh thật sự không biết cũng không muốn biết. Anh khuyên em cũng đừng chống cự, em chạy không được, anh cũng không muốn thô bạo, nếu em không thể nắm chắc cơ hội bình yên rời khỏi tay anh, vậy thì nên yên lặng chịu đựng sự trả thù đi nhỏ nhỏ của ta...

- Hừ hừ.

Tiêu Chỉ Tình bỗng nhiên lạnh lùng điểm lệ cười, trêu tức nhìn Dương Thần:

- Xem ra người thật sự không là bọn họ phái tới. Nếu không người cũng sẽ không vội vã muốn chết như vậy.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Nếu nói hiện tại có chuyện gì có thể khiến anh dừng tay, thì phải là bà xã anh tới đây trừng mắt nhìn anh một cái. Nếu không, cho dù em có quen biết cao thủ lợi hại như thế nào đi nữa, anh cũng lười phản ứng.

- Có vợ con còn ở bên ngoài tầm hoa vấn liễu, nam nhân quả nhiên không một thứ tốt.

Tiêu Chỉ Tình càng phát ra ánh mắt khinh miệt nhìn hắn.

Dương Thần có chút ngượng ngùng gãi đầu.

- Ha hả, giống như em nói, anh vì trong lòng nhớ bà xã bảo bối, hôm nay mới đi phòng đấu giá mua chút lễ vật mang về nước, ai khiến em quấy rối hồ nước xuân đang bình lặng kia, là em làm hại anh, nhanh như vậy liền làm chuyện xấu, thật có lỗi...

- Nhất như chuột, còn trốn tránh trách nhiệm đùn đẩy cho một người đàn bà như ta.

Tiêu Chỉ Tình khinh miệt liếc mắt nhìn hắn, quay đầu đi.

- Người cần là thân thể của ta, cứ việc lấy, nhưng tôi nói cho người biết trước, người sẽ chết như thế nào cũng không biết.

Dương Thần nhìn nữ nhân buông tha không chống cự nữa, rồi lại chờ xem kịch vui. Bộ dáng, than thở vài tiếng, từ ánh mắt đến khuôn mặt nữ nhân. Nhắm thẳng cần thận nhìn quét trong chốc lát.

Dần dần, Dương Thần trong mắt hiện lên vài tia kinh ngạc,

- A, việc lạ... Chỉ Tình tiểu thư, thân thể em làm sao lại có những chất độc chết người?

Không đúng a, những chất độc này có thể giết chết cả trăm người đây, vậy mà em lại vô sự không sao, chuyện này là thế nào vậy...?

Tiêu Chỉ Tình quay đầu lại, ánh mắt sắc bén giống như dao băng.

- Người... Người làm sao mà biết được?

- Bị em nói khá hù người, anh đương nhiên là được nhìn thấy được huyền cơ.

Dương Thần bĩu môi nói.

- Người nhìn thấy... Người nhìn thấy được?

Tiêu Chỉ Tình trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một tia ngưng trọng, run giọng hỏi:

-Người... Rốt cuộc là ai!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 755

Phỉ Thúy Đoàn Tụ

- Anh?

Dương Thần kín như bưng đáp:

- Đương nhiên muốn là người đàn ông cạnh em rồi.

- Người... người biết rõ ta hỏi gì, nhưng nếu người không muốn trả lời, ta cũng không hỏi thêm, dù sao ta rơi vào tay người, là do ta gieo gió gặt bão, không biết rõ về người...

Tiêu Chỉ Tình cắn răng, trong lòng nghi hoặc vô cùng, người đàn ông này thật kỳ lạ, không ngờ có thể dễ dàng nhìn ra trong cơ thể mình có độc, việc này lại khiến cô có một tia hy vọng, nói:

- Nếu anh đã nhìn ra, trong cơ thể tôi đều là độc trí mạng, anh còn muốn cưỡng ép sao?

Dương Thần nhú mày:

- Sao lại không chứ?

- Anh không sợ chết?

Tiêu Chỉ Tình nhìn người đàn ông kia như quái vật, khàn giọng nói:

- Trong thân thể tôi, trong máu, xương cốt, các cơ quan đều là kịch độc! Chỉ cần trong cơ thể tôi đụng đến anh, anh trong khoảng thời gian ngắn sẽ bị thối rữa cũng không có gì là lạ! Hơn nữa anh chẳng lẽ không hiểu kỳ, vì sao trong cơ thể tôi đều là chất độc, còn có thể sống bình thường như vậy?

- Không sao cả, nghĩ nhiều thật lãng phí thời gian, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu...

- Quả là tên quỷ háo sắc ngu ngốc tự tìm đường chết...

Tiêu Chỉ Tình sắp tức chết, chính mình nói những lời này, mặc dù là muốn hấn buông tha cho mình, nhưng cũng là muốn cứu mạng hấn!

Dương Thần cũng không để ý đến cô gái, hứng trí liếm môi, đôi tay hướng về phía đai áo khoác tấm của Tiêu Chỉ Tình, cởi tung!

Một tấm thân nõn nà như băng tuyết, mang theo một mùi hương mới tắm xong rất ngọt ngào và mùi hương sữa từ cơ thể cô gái, hiện ra trước mặt Dương Thần.

Tiêu Chỉ Tình vòng eo mảnh mai cực kỳ tinh tế, duyên dáng, đối lập với đôi thỏ trắng nõn nà tươi đẹp, chỗ xương quai xanh lại giống như được khắc đục tinh xảo, tản ra một khí chất thanh tú.

Bởi vì căng thẳng, thân thể mềm mại của Tiêu Chỉ Tình lạnh run rẩy, khóe mắt có nước mắt, có vẻ vô cùng động lòng người.

Cũng bởi vậy, trước ngực hai khối đậu non cũng run rẩy theo, Dương

Thần sợ liệu đựng nhẹ vào có tan ra mất...

Nhìn xuống dưới chút nữa, dưới bụng bằng phẳng của cô gái, là cặp đùi đầy đà bị đè ép xuống, dưới chiếc quần lót hoa văn nhỏ, có thể nhìn thấy mảnh đất bí ẩn thừa thớt cỏ...

Dương Thần rất không khí phách, nảy ra một suy nghĩ trong đầu: được gặp người bạn giường tự đưa đến miệng này, bị sét đánh, cũng đáng lắm!!

Tiêu Chỉ Tình yên lặng nhắm hai mắt lại, khước miệng lộ ra một nụ cười mỉm như hồi hận.

Dương Thần cũng không đè nặng cô nữa, nhanh nhẹn cởi chiếc quần lót của mình, thấy người phụ nữ kia nhắm mắt lại ngây ngô cười, không khỏi hỏi:

- Sao vậy, nhìn đáng vẻ em rất chờ mong?

- Đến đi.

Tiêu Chỉ Tình bỗng nói.

- Ừ?

- Theo tôi biết đến nay, tôi không cho rằng đời này sẽ có quan hệ với người đàn ông nào, cho nên cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Nhưng nếu anh muốn thế, đến chết còn không sợ, tôi có gì phải sợ. Cùng lắm thì anh cướp đi sự trong sạch của tôi, tôi thì giúp anh quy tiên, hai chúng ta không thiếu nợ nhau, chỉ có điều bộ dạng anh chết đừng quá xấu...

Tiêu Chỉ Tình thản nhiên nói xong, để lộ ra một vẻ chán ghét thế gian.

Trong phòng im lặng lại, Dương Thần ánh mắt phức tạp nhìn cô gái ở dưới chốc lát:

- Nếu nói vậy, em dám làm 1 chuyện trước mặt anh không?

Tiêu Chỉ Tình đột nhiên mở mắt ra nhìn Dương Thần đột nhiên nghiêm túc:

- Cái gì?

Dương Thần vẻ mặt buồn bực nhìn cặp đùi tròn trịa đẹp đẽ kia:

- Em kẹp chân chặt vậy, anh không thể giúp em cởi quần ra.

Tiêu Chỉ Tình vừa bốt giận, lại bị làm bực mình, trong mắt tràn đầy xấu hổ, giận dữ, bộ ngực phập phồng, hận không thể cắn chết người đàn ông này.

- Anh bị chết khó coi chút, càng xấu càng tốt!

Tiêu Chỉ Tình nguyên rửa, bỗng ngồi dậy, thuận thực tự lột bỏ chiếc quần lót, tùy tiện ném xuống sàn nhà!

Sau đó cùng “tử thi” hướng lên giường, chuyển hướng cặp đùi, lộ ra thánh địa kia...

- Được, thế này anh vừa lòng chứ!

scapthuanhiet. com

Ngay trước mặt một người đàn ông mới gặp, cứ như vậy đem thân mình rộng mở ra cho hắn xem, Tiêu Chỉ Tình cũng không biết vì sao mình lại thế này, có lẽ là sinh mạng thống khổ, không muốn cứ tiếp tục như vậy, hoặc là

trong cảnh tuyệt vọng buông tay hết thấy theo bản năng kiêu ngạo, tóm lại chỉ muốn chết, nhưng lại cảm thấy được giải thoát...

Dương Thần gắt gao nhìn chăm chăm, hai chiếc đùi hoàn mỹ kia, một khe suối hồng nhạt, quả nhiên đẹp hơn cả bức tranh sơn thủy.

- Nhìn đã đủ chưa? Lần đầu thấy phụ nữ sao?

Tiêu Chỉ Tình không tự nhiên, bất mãn nói, dù bất cứ giá nào, trong lòng vẫn không được tự nhiên.

Dương Thần phục hồi tinh thần lại, cười ngây ngô nói:

- Thấy không ít, nhưng đẹp như vậy thì khá ít.

Nhìn người đàn ông ngốc nghếch cười, Tiêu Chỉ Tình biết hẳn thật sự kích lệ chính mình, nhưng ca ngợi cũng là không khỏi. Tiêu Chỉ Tình cho dù không tình nguyện, cũng ngượng ngùng, có phần động tình, mặt tràn sắc xuân.

Đột nhiên, Dương Thần hai tay dùng sức hướng đến hai đồng tuyết kia nắm chặt!

- Á! Anh làm gì vậy! Đau... a...

Tiêu Chỉ Tình đang muốn mắng Dương Thần thô lỗ, không ngờ trong nháy mắt, phía dưới truyền lên một trận đau đớn!

Một trận lũ nóng bỏng nháy mắt tiến vào cơ thể, thông thấu chỗ đóng băng hai mươi mấy năm kia!

Tiêu Chỉ Tình nước mắt lăn xuống, làm ướt tấm khăn trải giường trắng, cô biết, ngay lúc này mình không chú ý, chính mình đã từ biệt thời con gái.

Hơn nữa, người mang đi thanh xuân của mình, rất nhanh sẽ chết đi...

Dương Thần hì hì cười, hai tay trở lại dịu dàng, vuốt ve cơ thể nhẵn nhụi kia:

- Sợ em căng thẳng, thần kinh thất chặt, càng thêm đau, anh liền gây chú ý, rất nhanh thôi, càng lúc sẽ càng thoải mái, anh thề em sẽ thích cảm giác này, anh kinh nghiệm rất phong phú, không phải chỉ khoa chân múa tay...

Nhìn người đàn ông vẻ mặt đắc ý, Tiêu Chỉ Tình cười nhạo nói:

- Anh tốt nhất vẫn là nghĩ cách để sống thêm chót lát, có lời trăn chối thì nói đi, tuy rằng tôi cũng không quan tâm đến anh...

- Ô, em xem này, chúng ta mới thân mật, sao lại nói những lời như vậy.

Dương Thần lắc đầu tiếc hận.

- Anh giờ chắc phải cảm giác được, cái vật anh đang để trong cơ thể tôi... có chút lạnh đi...

Tiêu Chỉ Tình cười nói.

Dương Thần sửng sốt, cẩn thận cảm nhận lại, lập tức cảm thấy khác thường...

Dựa theo lẽ thường, tiến vào trong cơ thể phụ nữ, súng của mình phải được cảm giác ấm áp, mềm mại bao vây mới đúng, nhưng trong cơ thể Tiêu Chỉ Tình, đúng là rất lạnh!

Người phụ nữ này, không ngờ là máu lạnh?!

Chẳng trách, từ đầu tới đuôi, đều không cảm nhận được cơ thể cô ta có chút nhiệt độ nào, làn da cũng như ngâm trong nước, cảm giác nhiệt độ cơ thể thấp hơn bình thường.

Cũng bởi vậy, Tiêu Chỉ Tình tuy là trinh nữ, nhưng cũng không có chút gì đỏ sẫm chảy ra, máu sớm đã ngưng đọng lại trong cơ thể.

scapthuanhiet. com

Càng thêm kỳ quái chính là, từng đợt âm khí nhẹ nhàng, theo cơ thể Tiêu Chỉ Tình, dần dần thông qua bảo bối của Dương Thần, xâm nhập cơ thể hắn!

Dương Thần nhíu mày:

- Trong cơ thể em không chỉ có độc tố, còn có Tiên thiên hàn độc?!

Tiêu Chỉ Tình cười lạnh:

- Thế thì sao? Anh còn có tâm tư hỏi tôi à, tự hỏi đi, đã quá muộn, anh không thể cứu được nữa.

Dương Thần hứng trí gật gật đầu:

- Có thể, nhưng chưa chắc...

Nói xong, miệng Dương Thần dùng sức...

- Á!

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Chỉ Tình trắng bệch, cô gái này vừa mới thành đàn bà, Dương Thần dùng lực tột đỉnh, thâm nhập sâu thẳng vào nụ hoa, thiếu chút nữa làm cô ngất xỉu!

- Tiểu thư Chỉ Tình thân yêu, chúng ta mới vừa bắt đầu, anh nói này, không đến nửa ngày anh sẽ đòi lại công bằng, không tha cho em.

Dương Thần cười to, cũng không không để ý đến ánh mắt khó tin của Chỉ Tình, cứ như vậy bừa bãi tàn sát...

Sau giờ ngộ, trong phòng khách âm u, yên ắng giao ngộ, phi thủy đoàn tụ, mây mưa mù mịt...

Dương Thần không biết mệt mỏi chinh chiến, Tiêu Chỉ Tình lúc đầu đau đớn, sau lại rơi vào cảnh đẹp...

Cô lúc đầu còn cố gắng tự hỏi, vì sao tên xấu xa này và mình tiếp xúc thân mật xong, không bị hàn độc xâm nhập cơ thể mà chết thảm, lại càng uy lực, sau đó, từng đợt sóng tấn công của Dương Thần lại khiến Tiêu Chỉ Tình cả người như trên mây, phập phồng nằm sấp, giống như chiếc thuyền trên biển, hoàn toàn không để ý gì khác...

Dương Thần không biết mệt, mang thân thể cô giá kia bày đủ tư thế, có lẽ vì thể chất âm hàn của Tiêu Chỉ Tình, thân hình mềm mại vô cùng, cho dù là thể cở quái thể nào cũng có thể làm được, da thịt nhẵn nhụi như tơ khiến Dương Thần yêu thích không chịu buông tay.

Nhìn vẻ mặt cô ánh mắt dần giãn ra, theo bản năng thở dốc, Dương Thần mới ý thức được đã vô tình vận động hơn nửa buổi chiều!

Phát ra lần thứ ba, Dương Thần mới để Tiêu Chỉ Tình yên ổn nằm xuống,

chính mình thì cầm ly rượu vang lúc trưa uống dở, một hơi cạn sạch, xoa xoa miệng, nói với cô gái nửa hôn mê:

- Rượu này không tôi, em dùng thuốc cũng không tôi, không ngờ không màu không vị, không ảnh hưởng vị rượu.

Tiêu Chi Tình dần dần tỉnh táo lại, cả người mệt mỏi vô cùng, nhìn người đàn ông dày vò mình mấy tiếng, cô cảm thấy mình như đang mơ, dù sao mình cũng không có kinh nghiệm phương diện kia, cũng không nghe nói có ai có thể làm việc đó cả buổi chiều!

- Anh... anh thật không sao?

Tiêu Chi Tình không tin được hỏi, sắc mặt nhợt nhạt, lúc này với cô mà nói, hận cũng không còn sức dậy!

Dương Thần giơ tay vỗ lên đùi trắng như tuyết của cô, hỏi ngược lại:

- Em không có gì không thoải mái chứ?

Tiêu Chi Tình nghi hoặc nhíu mày, bị Dương Thần hỏi như vậy, cô mới ý thức được, thân thể có chỗ hơi khác...

Dần dần, trong đôi mắt đẹp của cô, hiện lên niềm vui bất ngờ, vẻ uể oải hoàn toàn biến mất, run rẩy che miệng, lẩm bẩm:

- Độc... độc không còn? Sao lại có thể như vậy?

Dương Thần cười nhìn cô gái khóc vì vui sướng:

- Tuy em không nói, nhưng anh cũng có thể đoán được, thể chất em tuy đặc biệt, độc tố này không làm em chết được, nhưng lại ngủ đông trong cơ thể em suốt, thỉnh thoảng chắc sẽ phát tác vài lần. Lúc đó em rất đau khổ, chỉ sợ đó là lý do em không sợ chết.

Vốn anh định tìm bạn giường vui vẻ, em lại lừa anh, hạ độc anh, anh sẽ không nhân từ nương tay. Nhưng em là trinh nữ, anh cũng không quá keo kiệt, coi như tiền boa, giúp em loại trừ độc tố.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 756

Tha Thứ Cho Anh

Dương Thần nói rất nhẹ nhàng, nhưng khi lọt vào tai Tiêu Chỉ Tình, giống như sét đánh trời quang, trong lúc nhất thời, cảm thấy người đàn ông này càng ngày càng bí hiểm.

- Anh rốt cuộc là người như thế nào? Đối với hàn độc của tôi cho dù là các trưởng lão cũng phải bó tay, anh làm sao có thể nhẹ nhàng giải trừ độc tố như vậy. .

Dương Thần không cho là như vậy nói:

- Cái gì mà trưởng lão, tôi không biết, thực ra... cũng không phải hoàn toàn giải trừ được hàn độc trong người, hàn độc trong người của cô không phải đến từ bên ngoài, mà là Tiên Thiên hàn độc do kinh mạch trong người cô phát ra, tôi cũng chỉ có thể giải trừ hàn độc tích tụ trong người cô, sau đó dùng chút biện pháp, bảo vệ kinh mạch của cô. Nếu như trước kia, tôi đúng là không thể trị được, nhưng hiện tại có thể giúp cô áp chế hàn độc, không để bị hàn độc ăn mòn, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, trong vòng năm mươi năm, hàn độc trong người cô sẽ không bị phát tác.

- Năm mươi năm?

Tiêu Chỉ Tình mở to mắt hỏi.

- Sao, chê ít à? Biết tự vừa lòng đi, cũng may cô gặp được tôi, người khác chưa chắc đã có biện pháp, thực ra cũng có thể đoán, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chờ cô chết rồi cũng sẽ không có vấn đề gì cả.

Dương Thần bĩu môi nói.

- Chúng ta cũng coi như có một đoạn nhân duyên. Cô muốn hại tôi xấu mặt, đòi bồi tiền, tôi cũng đã lấy đi sự trinh tiết của cô, nhưng lại giúp cô chữa bệnh, tôi cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ cô rồi.

Tiêu Chỉ Tình ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là lẩm bẩm nói:

- Anh có thể áp chế được Cửu Âm Huyền Mạch trong người tôi... làm sao có thể...

-Ồ, hóa ra mạch cổ quái đó, gọi là “Cửu Âm Huyền Mạch”, quả thật đủ âm, xem ra những chất độc trong cơ thể cô, cũng là vì lấy độc trị độc, mà truyền vào cơ thể cô.

Dương Thần cười cười lắc đầu:

- Cách này, thật đúng là tàn nhẫn.

Tiêu Chỉ Tình nghe thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia oán độc mãnh liệt, tàn độc giống như muốn ăn thịt người.

- Đúng vậy, đúng là tàn nhẫn...

Dương Thần cũng không để ý, hắn cũng không muốn quan tâm xem người phụ nữ này rốt cuộc đang nghĩ cái gì, đi thẳng vào phòng tắm, vui vẻ cả buổi chiều, bụng cảm thấy đói, muốn đi tắm một chút sau đó đến chỗ Christine ăn cơm.

Tiêu Chỉ Tình thấy hắn đi vào phòng tắm, mới từ từ nghĩ lại, lặng lẽ một mình nằm trên giường, ngoảnh đầu nhìn khăn trải giường, nhìn thấy những dấu tích hỗn độn đó, hai má lúm đồng tiền nổi lên chút phớt hồng.

Đây đúng là một giấc mộng, chính mình cứ nghĩ rằng giống như các vụ bình thường khác, nhưng không ngờ không những bị bắt, còn bị mất lần đầu tiên cho gã đàn ông xa lạ này.

Vốn tưởng rằng hết thấy đều xong rồi, ai ngờ, gã đàn ông này vô tình đã giải trừ được sự đau đớn mà mình phải chịu từ bé đến lớn.

Cảm nhận được trong cơ thể chưa bao giờ sáng khoái như thế, cảm nhận được cảm giác khi là một người bình thường, Tiêu Chỉ Tình không kìm được cảm giác vui buồn lẫn lộn này, đôi mắt mờ mịt, mộng mị.

Không lâu sau, Dương Thần tắm xong, từ trong phòng tắm bước ra, bắt đầu mặc quần áo, hướng về người phụ nữ còn đang ngẩn ngơ trên giường nói:

- Chỉ Tình tiểu thư, nhẫn kim cương tôi phải mang về tặng cho người phụ nữ của tôi, còn chai rượu kia, tôi sẽ để lại cho cô, dù sao tôi cũng đã uống hơn nửa chai rượu ngon của cô, hôm nay tôi thấy rất vui, sau này hi vọng không gặp lại!

Tiêu Chỉ Tình thấy Dương Thần muốn vô mộng rời đi, cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, không tự chủ kêu lên:

- Anh... Anh cứ như vậy mà đi sao?

Dương Thần quay đầu lại, cười quái dị nói:

- Thế nào, chẳng lẽ muốn tôi chịu trách nhiệm.

- Đương nhiên không phải!

Tiêu Chỉ Tình vội vàng phủ nhận, nhưng không biết vì sao tim đập thành thịch, cắn môi, ánh mắt tròn trĩnh hỏi:

- Tôi chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, anh làm sao có thể phát hiện ra tôi muốn nghĩ cách hại anh.

- Ồ, hóa ra là muốn biết sai lầm của mình, để lần sau khi lừa người để có thể cải tiến sao?

Dương Thần cười ha hả nói:

- Nói cho cô biết cũng không sao, thực ra kế hoạch của cô, cũng không có sơ hở nào rõ ràng cả.

Tiêu Chỉ Tình nghi hoặc nhíu mày.

- Nguyên nhân lớn nhất, chính là cô đã lựa chọn sai đối tượng để lừa.

Dương Thần nói:

- Tại thời điểm buổi sáng, ngay tại quán cà phê ngoài trời ở ngã tư đường

bên cạnh phòng đầu giá Julian cô đã quan sát tôi, khi đó tôi đã chú ý đến cô, cô hẳn là muốn thông qua quan sát, tìm một người không đi cùng phụ nữ, lại lái một chiếc xe đẹp để ra tay, người châu Á giống như tôi, chắc chắn sẽ được cô suy xét đầu tiên, bởi vì lừa vào trông sẽ dễ dàng hơn.

Mà sau khi đã lựa chọn tôi, ngay lúc trả tiền bảo hiểm cô lại giả bộ như đang sốt ruột chờ tôi, xem tôi có tiền để trả hay không, sau khi xác nhận tôi đúng là người mua, sẽ đến bắt chuyện với tôi, cô cũng rất là thông minh, bình rượu mà cô muốn mua, trên cơ bản có giá rẻ nhất, còn chiếc nhẫn kim cương, lại là đắt nhất, cô nhất định sẽ nghĩ là, tôi thiếu cũng bán được một thứ, còn thứ đắt nhất, còn phải xem vận may xem có người nào mua được không.

Tiêu Chỉ Tình suy nghĩ, do dự hỏi:

- Tôi cách anh xa như vậy, anh cũng có thể phát giác được...chẳng lẽ, anh là cao nhân của Hồng Mông.

Lúc này đổi lại là Dương Thần lại cảm thấy kinh ngạc, nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt:

- Không ngờ cô cũng biết Hồng Mông, thật là thú vị, nhưng không may nói cho cô biết, cô đoán sai rồi, tôi không biết bọn họ, nếu như không có việc gì khác, tôi đi đây.

Tiêu Chỉ Tình trong lòng không thoải mái, nhưng lại không tìm được lí do nào để gọi Dương Thần lại, chỉ còn cách trở mắt nhìn hẩn sau khi rời khỏi đóng cửa lại.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, người phụ nữ này khẽ thở dài, nhìn trần nhà, vẻ mặt có chút cô đơn.

Nghỉ một lát, đúng lúc muốn đứng dậy, vào phòng tắm rửa những thứ nhớp nháp trên cơ thể, thì mắt liếc tới chiếc tủ ở đầu giường, chiếc camera ... Ánh mắt Tiêu Chỉ Tình sáng lên, giống như là nhìn thấy bảo bối, lộ ra nụ cười kỳ quái giống như hồ ly tinh.

Bên ngoài nhà khách, đèn đuốc sáng choang, trên bầu trời, trăng lưỡi liềm treo cao.

Dương Thần đi ra khỏi cửa khách sạn, cảm thụ thời tiết mát mẻ, toàn thân giống như vừa sạc đầy pin, tâm trạng rất tốt.

Đối với người phụ nữ giống như Tiêu Chỉ Tình, tuy rằng ưa thích cơ thể mềm mại, mát lạnh của cô ta, nhưng Dương Thần cũng không cảm thấy tí tiếc nuối nào khi rời bỏ cô ta.

Cho dù cô ta có bối cảnh như thế nào, thân thể ra sao, lần đầu tiên gặp cô ta, mục đích chính là diễn trò, không có chút tình cảm nào cả.

Hướng hồ, Dương Thần có thể mơ hồ nhận thấy, sau lưng Tiêu Chỉ Tình còn có không ít phiền phức, chính mình cũng không muốn bị dính vào.

Về phần người phụ nữ đó đã đem lần đầu tiên của mình cho hẩn, Dương Thần cũng không qua coi trọng, nếu không phải cô ta muốn đùa giỡn hẩn,

hắn cũng sẽ không cưỡng ép thực sự như vậy.

Đây cũng không giống như lần điên cuồng cùng An Tâm, An Tâm là do bản thân chủ động lựa chọn tán tỉnh, còn người phụ nữ này lại tự mình tìm đến, vậy thì không thể trách mình được, cho nên, hoàn toàn không có cảm giác chịu trách nhiệm.

Trở lại bên trong chiếc xe Porsche màu xanh, Dương Thần khởi động xe, dường như vô ý liếc về kính chiếu hậu, khoe miệng cười nhạt, sau đó lại trở lại bình thường, hướng về đường lớn đi tới...

...

Hoa Hạ, Yến Kinh, bên trong thư phòng nhà họ Ninh.

Ninh Quang Diệu đứng cạnh bàn, một tay nhẹ nhàng vuốt ve con sư tử bằng ngọc bạch đặt trên giấy, đang nghe một gã thuộc hạ trong gia tộc báo cáo.

Gã đàn ông mặt chữ điền mặc một bộ vest màu đen đang đứng ở cửa, trình bày thật tỉ mỉ.

Tới khi nghe gần hết, Ninh Quang Diệu mới hỏi:

- Nói như vậy... mấy ngày nay, phu nhân đều ở cùng với tên ăn mày kia?

- Đúng vậy, phu nhân một ngày ba bữa, đều do tên ăn mày kia cung cấp, hơn nữa trong thời gian đó phu nhân còn bị ôm hai lần, tên ăn mày đó đều ở bên chăm sóc.

Gã mặc vest đen trả lời.

Trên khuôn mặt bình thản của Ninh Quang Diệu hiện lên một tia phức tạp, đôi mắt lạnh lùng khẽ nhíu lại:

- Tên ăn mày đó, bối cảnh gia sao, điều tra được chưa?

- Chỉ là một tên gia cảnh bình thường, vài năm trước thi trượt đại học, sau đó bố mẹ mất, hơn nữa tên ăn mày đó còn bị què, cũng không được trợ cấp gì, tự lặn lội ở bên ngoài. Từ những tên ăn mày ở gần Trung Hải điều tra được, tên ăn mày què đó trong giới ăn mày quan hệ rất tốt, bởi vì biết chữ, có chút học vấn, thường giúp việc cho những gã lang thang.

Ninh Quang Diệu gật gật đầu:

- Phu nhân có từng chủ động liên lạc với ai trong nhà, hoặc kẻ nào đó?

Gã mặc đồ vest lắc đầu:

- Tinh thần của phu nhân vẫn sa sút, chưa từng liên lạc, tiếp xúc với bất cứ ai, trừ tên què... À, đúng rồi, cái tên trưởng tôn mà nhà họ Dương tìm về Dương Thần, có gặp mặt phu nhân một lần, nhưng cũng không ở lại lâu.

Nghe đến cái tên "Dương Thần", bàn tay đang nắm chặt bạch ngọc sư tử của Ninh Quang Diệu mạnh mẽ bóp chặt, nắm chặt lấy con sư tử, giống như đem bàn tay cắm vào bên trong.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Ninh Quang Diệu liền trở lại bình tĩnh, lạnh lùng hỏi:

- Sai các người đi khứ 3 tên ăn mày kia, thế nào rồi?

- Chủ nhân yên tâm, 3 tên ăn mày kia, sớm đã làm mồi cho cá rồi...

Gã mặc vest đen cười lạnh lùng nói.

- Ủ... làm cho sạch sẽ chút.

-Vâng, nhưng... chủ nhân, vì sao cứ kè cà không để chúng tôi đưa phu nhân trở về, hơn nữa, tên què kia cũng là một trong những tên cần phải giết...

Ninh Quang Diệu trong mắt hiện lên vẻ đau xót và tàn nhẫn, cuối cùng, biến thành quả quyết, nói:

- Phu nhân...đã không còn là phu nhân của nhà họ Ninh nữa rồi...

- Hả?

Gã mặc vest nghi hoặc ngẩng đầu lên, có chút không hiểu.

- Tìm cơ hội, đem phu nhân và gã què kia đưa đến Yên Kinh, nhớ phải âm thầm một chút, không được để cho bất cứ người dân nào phát hiện, nếu có bất cứ sơ xuất nào, thì đừng có sống sót đến gặp tôi.

Ninh Quang Diệu âm trầm nói.

Gã mặc đồ vest dường như cũng hiểu ra vấn đề, trong mắt hiện lên một vẻ sợ hãi và bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng, vẫn là chắc nịch gật đầu:

- Chủ nhân yên tâm, vì nhà họ Ninh, cho dù đầu rơi máu chảy cũng đáng.

- Ừm, tôi biết lòng trung thành của các người, việc này liên quan đến vinh quang trăm năm của nhà họ Ninh, chỉ có thể để người của chúng ta xử lý. Nhớ, không được để đại thiếu gia biết.

Ninh Quang Diệu trịnh trọng dặn dò.

Gã mặc đồ vest hiểu ý, thấy Ninh Quang Diệu không còn gì muốn nói, cũng lặng lẽ lui ra.

Đợi cho cánh cửa đóng lại, Ninh Quang Diệu bước đến gần chiếc bàn, cúi đầu nhìn về phía bức ảnh ở trên bàn.

Trong ảnh, là một đôi vợ chồng tươi cười, chính mình và La Thúy San.

Ninh Quang Diệu mặt hiện vẻ bi thương, xen lẫn với giận dữ, uất ức cười:

- Thúy San, tha thứ cho anh.

“Bốp!”

Đập mạnh một cái xuống mặt bàn, mặt bàn nát vụn!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 757

Không Thể Không Thể

Trung Hải buổi sáng, tòa nhà của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, trên phòng Tổng giám đốc ở tầng cao nhất.

Vừa đảm nhiệm vị trí trợ lý Tổng giám đốc, Triệu Hồng Yến hôm nay mặc một bộ tây phục cổ tròn màu đen, phối cùng với chiếc váy màu đỏ tươi, ôm lấy đôi chân săn chắc, cùng với đôi tất lưới màu đen làm cho người khác không thể không ngắm nhìn, quyến rũ mê người.

Quốc Tế Ngọc Lôi cũng không yêu cầu nhân viên phải mặc đồng phục, nghiêm túc tinh tế, chỉ cần không diêm dúa cầu thả, thì bất luận là loại thời trang gì, hoặc là ăn mặc bình thường đều có thể tùy ý phát huy.

Triệu Hồng Yến có chút cẩn thận, không dám thở mạnh, cẩn thận bê chiếc khay, đem mấy chén trà xanh, nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh mấy vị cấp cao trong công ty đang ngồi trên ghế sofa, đồng thời trên mặt cũng nở nụ cười có phần cứng nhắc.

Lâm Nhược Khê đang thảo luận với vài vị cấp cao về các dự án thu mua, hội nghị như vậy, trừ những nhân vật cầm quyền ra thì cũng chỉ có trợ lý Tổng giám đốc mới có cơ hội nghe được chút tin tức.

Quốc Tế Ngọc Lôi hiện tại trên toàn cầu có mấy vạn công nhân, ngoại trừ những lĩnh vực như quần áo thời trang, đồ cao cấp, đồ trang điểm, cũng đang tập trung khai thác các lĩnh vực khác như giải trí, du lịch, bất động sản...

Những dự án mấy tỷ, nếu như để những công ty bình thường, cho dù trong vài năm cũng chưa chắc đã làm được, nhưng ở công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, lại thường xuyên có người đi làm những dự án như vậy.

Triệu Hồng Yến trước kia chỉ là một nhân viên nhỏ nòi của Phòng Quan hệ xã hội, tuy rằng là ở công ty, nhưng thực ra cơ hội để nhìn thấy Tổng giám đốc rất ít, chứ đừng nói đến có cơ hội được thấy những việc cơ mật như thế này.

Trong mấy ngày vừa thăng chức gần đây, lỡ tai vô tình hay cố ý đều có thể nghe thấy không biết bao nhiêu những con số trăm triệu, đặc biệt là, mỗi lần giúp Lâm Nhược Khê photo tài liệu, nhìn thấy trên tài liệu những kế hoạch có thể ảnh hưởng đến tương lai phát triển của công ty, hai tay Triệu Hồng Yến phát run.

Chả trách trước kia Ngô Nguyệt chỉ là một trợ lý, ở công ty lại có thể kiêu ngạo như thế, so với một số Trưởng phòng còn được Tổng giám đốc tin tưởng hơn.

Triệu Hồng Yến càng cảm thấy khâm phục sếp mình hơn. Người phụ nữ

này ngoại trừ họp, thì cả ngày ở công ty nói cũng không quá 10 câu, một phụ nữ nhỏ hơn mình mấy tuổi, mà chỉ một chữ kí thôi cũng có thể xuất đầu tư một đồng tài sản.

Triệu Hồng Yến cảm thấy, nếu mình có được nhiều tiền như vậy, thì không thể không vui mừng, mà là vui mừng đến phát điên lên.

Sau khi bung trà cho mấy vị cấp cao, Triệu Hồng Yến nhẹ nhàng đi ra, cô không dám ở lâu trong phòng làm việc, tuy rằng Lâm Nhược Khê sẽ không để ý, nhưng cô cứ nghe thêm vài chữ là cảm thấy trong đầu khó chịu.

Đợi cho cửa văn phòng được đóng lại, Lưu Minh Ngọc ngồi bên tay phải của Lâm Nhược Khê cười nói:

- Mấy năm trước đều là Ngô Nguyệt làm trợ lý, đột nhiên biến thành Hồng Yến, tuy rằng đều là người quen, nhưng vẫn chưa thích ứng được.

Bởi vì ở đây đều là những nữ nhân viên cấp cao, cho nên khi nói chuyện thoải mái một chút, kỳ thật không nghiêm túc giống như Triệu Hồng Yến tưởng tượng.

Một nữ Trưởng phòng thị trường cũng gật đầu cười nói:

- Còn không phải là phòng Quan hệ xã hội địa linh nhất kiệt, xuất hiện nhiều nhân tài được Tổng giám đốc Lâm coi trọng, trợ lý Ngô cùng với Phó tổng giám đốc Lý đi Mỹ kết hôn sinh con đẻ cái, thật đúng là không nghĩ tới, đến bây giờ tôi nhìn thấy Hồng Yến làm trợ lý cũng có chút không thích ứng.

Cầm chiếc bút Vạn Bảo Long vẫn hay dùng, Lâm Nhược Khê giống như tùy ý vẽ vài tròn trên tài liệu, lạnh nhạt nói:

- Trợ lý của tôi, không cần các vị thích ứng.

Lời này vừa thốt ra, đám người Lưu Minh Ngọc không còn gì để nói, đều tự nhiên yên tĩnh trở lại.

Từ đầu tới cuối, chỉ có Mạc Thiện Ny ngồi bên tay trái của Lâm Nhược Khê, có chút thất thần, không tham gia nói gì, tuy rằng đã trang điểm, nhưng cũng khó có thể che giấu được vẻ mệt mỏi trên đôi mắt.

Lâm Nhược Khê cũng không để ý đến cô, sau khi chỉ cho mấy người Lưu Minh Ngọc những tình tiết quan trọng cần phải xử lý, liền tuyên bố kết thúc cuộc họp.

Đợi cho những nữ nhân viên cấp cao từng người rời đi, Mạc Thiện Ny cố ý chậm chạp đứng lên, đứng ở cuối.

Ôm tập tài liệu, Mạc Thiện Ny sắc mặt có chút tái nhợt nhìn Lâm Nhược Khê đang cúi đầu suy nghĩ hỏi:

- Nhược Khê...

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói:

- Cô có vẻ không được khỏe, nếu như áp lực công việc lớn quá, thời gian nghỉ ngơi không đủ, thì tôi có thể phê chuẩn cho cô nghỉ vài ngày. Dù sao việc thu mua mấy làng du lịch tiếp theo, cũng chủ yếu là do đám người Minh

Ngọc làm, cô cũng không cần khách khí với tôi.

Mạc Thiện Ny mỉm cười lắc đầu:

- Không Phải, tôi không phải muốn xin phép nghỉ.

- Hử?

Mạc Thiện Ny cắn cắn môi, ánh mắt nhìn xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt người chị em kết nghĩa nhiều năm:

- Điện thoại của anh ấy ...sao lại không gọi được.

- Ai?

Lâm Nhược Khê mặt không chút biểu cảm hỏi.

Giọng nói của Mạc Thiện Ny càng trở nên thấp hơn:

- Dương Thần...

Lâm Nhược Khê tên mặt lộ ra một tia lạnh lùng nghiêm nghị:

- Phó tổng giám đốc Mạc, tôi không cho rằng, trong giờ làm, cô hỏi về đời tư của chồng tôi, không hợp lý cho lắm.

Mạc Thiện Ny trong mắt ảm đạm, thân thể mềm mại run rẩy, cố gắng áp chế cay cay nơi đầu mũi, miễn cưỡng cười nói:

- Là tôi suy xét không chu toàn, vậy...Tổng giám đốc Lâm, tôi đi làm việc đây.

Yên lặng cúi đầu tạ lỗi, Mạc Thiện Ny xoay người, hướng ra ngoài cửa đi tới.

Vừa mới đi tới cửa, phía sau truyền đến giọng nói của Lâm Nhược Khê...

- Anh ấy đi Mĩ rồi, đến chỗ bạn Christine của anh ấy.

Mạc Thiện Ny bước chân khẽ dừng, khóe mắt hơi đỏ:

- Cảm ơn.

Nói xong, Mạc Thiện Ny lập tức đi ra ngoài.

Cho đến khi đi tới thang máy, Mạc Thiện Ny mới dùng tay lau khóe mắt, miệng cười đau khổ:

- Chẳng lẽ anh không dám đối diện với chúng em, thậm chí còn phải trốn ra nước ngoài sao.

Nhưng cô cũng không như vậy lâu, đợi thang máy vừa đến, liền giả bộ như không có chuyện gì bước vào thang máy.

“Mạc Thiện Ny, người 13 tuổi một thân một mình đến thành thị lớn này, cố gắng sống sót, cho dù có nhiều cay đắng hơn nữa, người sẽ không vì một gã đàn ông chỉ vì thứ tình cảm rung động, mà dễ dàng gục ngã như vậy”, Mạc Thiện Ny trong lòng khẽ yên lặng nói cho mình nghe.

Mà cô cũng không biết rằng, sau khi cô rời khỏi văn phòng, Lâm Nhược Khê nhìn thì có vẻ như không có chuyện gì, trong mắt cũng hiện lên vẻ mệt mỏi, cơ thể mềm đi, dựa vào sô pha ngửa đầu nhìn trần nhà, ánh mắt Lâm Nhược Khê phức tạp không có tiêu điểm, miệng lẩm bẩm nói:

- Lâm Nhược Khê, người không thể mềm lòng với bọn họ...không thể...

...

Cùng lúc đó, Dương Thần tại Los Angeles nước Mỹ xa xôi, cũng không biết rằng, chỉ bởi vì mình quên không mang điện thoại, làm cho những người phụ nữ ở trong nước hiểu nhầm đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Nhưng giờ phút này, hắn cũng không có thời gian để suy nghĩ tình cảm của mình và Mạc Thiện Ny.

- Anh này, xin hãy xuất trình giấy tờ tùy thân.

Một nhân viên cảnh sát tuần tra da đen, thấy Dương Thần vừa lái xe đến đầu đường lớn liền ngăn Dương Thần lại, nghiêm túc nói.

Dương Thần bất đắc dĩ nói:

- Thật ngại quá, tôi định ra ngoài ăn cơm, nên không mang theo.

Dương Thần chính là nhập cảnh bất hợp pháp, làm gì có giấy tờ tùy thân nào.

Nhân viên cảnh sát da đen hoài nghi nhìn lướt qua một lượt:

- Nếu như vậy, tôi có đầy đủ lý do nghi ngờ anh ăn trộm chiếc xe này, mời anh theo chúng tôi về đồn để nói chuyện.

Dương Thần cười đau khổ nói:

- Anh cảnh sát, không cần phải chăm chỉ như vậy chứ, trời cũng muộn rồi, về nhà ôm vợ sinh con đi thôi.

- Yêu cầu anh không dùng những từ ngữ mang tính chất nhục mạ, nếu không tôi sẽ kiện anh tội lăng mạ người khác.

Nhân viên cảnh sát da đen trừng mắt nhìn Dương Thần, mở cửa chiếc Porsche, ra hiệu cho Dương Thần ngồi vào bên trong chiếc xe cảnh sát.

Dương Thần thảm than khổ, đây mà cũng gọi là nhục mạ sao? Cố kìm chế, rút chìa khóa, giao cho viên cảnh sát da đen, sau đó ngồi vào xe cảnh sát.

Vừa vào trong xe, viên cảnh sát da trắng lái xe cũng không nói gì, trực tiếp khởi động xe, hướng tới một chỗ đường rẽ, hướng về phía tây phóng tới.

Dương Thần an phận ngồi ở phía sau, vẽ mặt nhàm chán.

- Anh cảnh sát, tôi chưa ăn cơm tối, có cái bánh mì nào không cho tôi lót dạ.

Hai viên cảnh sát không ai nói gì, căn bản coi như không nghe thấy. Dương Thần mất hứng, cũng không nói gì nữa.

Sau khi chiếc xe cảnh sát đi qua mấy con phố, đến một cảng nhỏ, ngoại trừ mấy kho hàng, cũng không thấy bóng dáng của ai, chứ đừng nói đến đồn cảnh sát.

Dương Thần vẽ mặt buồn bực:

- Đây, anh cảnh sát, các anh có phải đi lạc rồi không, đây không giống như là có đồn cảnh sát.

Lần này, gã cảnh sát da trắng rút cuộc cũng trả lời, quay đầu lại, lộ ra chút cười nhạo:

- Thật không ngờ, từng khiến toàn thế giới nể phục, một Minh Vương

cường đại, không ngờ lại có ngày hôm nay, đến kẻ địch cũng không nhận ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 758

Hết Lần Này Tới Lần Khác.

Dương Thần nhướn mày:

- Các người không phải cảnh sát?

- Ha Ha...

Gã “cảnh sát” da đen ngoác miệng cười:

- Đợi một chút, người biết sao.

Trong lúc nói chuyện, chiếc xe cảnh sát dừng ở lề đường, gã da trắng nói:

- Xuống đi, mọi người đều đang chờ, người từng là Minh Vương, đi gặp nhau tý đi.

Sau đó, hai gã mở cửa xe đi xuống, cũng không để ý đến Dương Thần.

Dương Thần sau khi đợi bọn họ xuống xe, mới lộ ra vẻ mặt chán nản, lắc lắc đầu, đành mở cửa xe...

Gió biển thổi qua chiếc áo mỏng của Dương Thần, làm cho góc áo bay phàn phật, trên mặt giống như được phủ một lớp hơi nước.

Một dãy đèn đường thừa thớt thẳng tắp, phát ra ánh sáng trắng, chiếu sáng cả khu cảng.

Lúc này hai gã cảnh sát một đen một trắng, đang cởi bỏ cảnh phục, lộ ra chiếc áo ngắn tay bó sát vào cơ thể, cơ bắp cuộn cuộn, giống như năng lượng bất cứ lúc nào sẽ phun trào ra.

- Blue Storm.

Dương Thần nhú nhú mày.

- Thật vinh hạnh, Minh Vương Các Hạ, còn nhớ rõ tổ chức của chúng tôi.

Gã đàn ông da trắng khuôn mặt góc cạnh tự đắc cười nói:

- Xin tự giới thiệu một chút, tôi là Cedric, còn vị này là Stark, là cộng sự của tôi.

Dương Thần hướng về hai gã cười cười:

- Chỉ có hai vị?

Gã da đen Stark lắc đầu nói:

- Đương nhiên không phải chỉ có chúng tôi, cũng chỉ vì ban đầu muốn bảo đảm một chút, mới đặc biệt điều động một đội Hải Báo đột kích đội, nhưng hiện tại xem ra, hai người bọn tôi là quá đủ rồi. Từng là Minh Vương huy hoàng một thời, giờ xem ra, đúng là mất hết công lực rồi.

Dứt lời, Stark huýt một tiếng!

“Đặng đặng đặng đặng”. Những tiếng bước chân dày đặc từ phía sau Dương Thần truyền lại.

Mấy chục gã của đội đột kích Hải Báo xếp thành hai hàng, hỏa lực đầy

đu, từ sau những container đi ra, lập tức chĩa súng về phía Dương Thần.

Dương Thần thở dài:

- Các người muốn giết ta.

Không đợi hai gã đàn ông của Blue Storm trả lời, từ một nơi cách đó không xa truyền lại một giọng nói quái dị bằng tiếng Anh:

- Muốn giết thì sẽ là ta động thủ.

Trong lúc giọng nói truyền đến, một hình ảnh giống như chiếc bóng dần dần hiện ra, một gã đàn ông mặc chiếc áo bào thêu hoa văn, tóc dài buông thõng, tay cầm đao, từ giữa đi ra.

Lúc gã đàn ông kia xuất hiện, trên mặt biển, lại xuất hiện thêm mấy người, một người phụ nữ tóc dài mặc bộ Ki-mô-nô, một gã quái nhân mặc một chiếc áo choàng màu đen, không nhìn rõ mặt, còn có một gã đàn ông mặt mày thanh tú, bên hông trang bị một thanh đao ngắn.

- Cao Thiên Nguyên?

Dương Thần lúc này càng cười chán nản:

- Các người cũng giống như Blue Storm, nhận được tin tu luyện của ta không còn nữa, lập tức muốn đến giết ta.

Gã võ sĩ tóc dài, lại chính là Tổng tướng của Cao Thiên Nguyên đã có duyên gặp một lần tại Pháp, gã xảo quyệt Nurarihyon.

Nurarihyon ánh mắt dò xét nhìn Dương Thần:

- Xem ra người đúng là không bằng lúc trước rồi, ban đầu ta vẫn không tin người lại bị như vậy, nghe nói, người bại dưới tay Hải Thần Poseidon?

Dương Thần bĩu môi nói:

- Thật đáng tiếc, không thể tự mình nhìn thấy cuộc chiến đó. Nhưng, cái này cũng không có vấn đề gì, ta muốn đánh bại, không phải Chủ Thần, mà là người...

Nurarihyon rút thanh yêu đao ra, chỉ thẳng Dương Thần:

- Mối thù của Tuyết Nữ, hôm nay ta sẽ thay cô ấy đòi lại.

- Ý. Ta còn tưởng, đối với người không còn tu luyện như ta, người sẽ không thém ra tay chứ, người cũng thích ức hiếp kẻ yếu sao?

Dương Thần tò mò hỏi.

Nurarihyon nói:

- Làm cho người trở thành kẻ yếu không phải ta, người trong lúc chiến đấu biến thành như vậy, có liên quan gì đến ta, ta cũng không dùng bất cứ âm mưu quỷ kế gì, cho nên, bây giờ có đánh bại kẻ yếu như người, cũng không vi phạm nguyên tắc của ta.

Lúc này, gã Cedric của Blue Storm ngăn lại nói:

- Nurarihyon, chúng ta đem tin tức nói cho Cao Thiên Nguyên bọn người, không phải để cho các người đến giết gã đàn ông này, người cũng nên biết, hắn vẫn còn giá trị lợi dụng, nếu như người dám giết hắn, thì đừng có trách bọn ta giở mặt.

Nurarihyon quay đầu lại, cười lạnh nói:

- Yên tâm, một gã Minh Vương vô dụng, ta cũng không có hứng thú muốn giết chết, dù sao các người bán tin tức cho chúng ta đầu tiên, cũng không thể để chúng ta đến không, ta cũng không muốn nhiều, đánh gãy kinh mạch tứ chi của gã đàn ông này, làm cho hắn hoàn toàn biến thành phế nhân, sau đó sẽ giao cho các người xử lý.

Dương Thần hít một hơi khí lạnh, sau đó vỗ tay nói:

- Các đồng chí Blue Storm đúng là biết tính toán, không ngờ còn gọi Cao Thiên Nguyên vốn có thủ oán với ta đến giúp đỡ, tự mình lại có thể giữ sức. Nhưng, các người không phải đến giết ta sao? Sao lại không để cho hắn ta lấy tính mạng của ta.

- Biết rồi còn cố hỏi.

Stark khinh thường cười cười.

Cedric đi về phía trước, hai tay để trong túi, nhẹ nhàng nói:

- Tuy rằng người bây giờ không có thực lực như lúc trước, chúng ta muốn tiêu diệt người dễ như bỡn, nhưng dù sao, tin tức này hiện tại chỉ có một bộ phận nhỏ biết.

Nếu người ngoan ngoãn hợp tác với chúng ta, giao nộp toàn bộ lính đánh thuê ở khắp nơi, còn có năng lượng, vũ khí mà người dự trữ, còn có tài sản cá nhân của người...Àh, còn tổ chức sát thủ ZERO, ...có thể, chúng ta còn có thể trở thành bạn bè...Người cũng sẽ không phải chịu đau đớn thể xác, cũng không đến mức còn trẻ như vậy mà đã mất mạng, theo như chúng ta được biết, không phải người ở Hoa Hạ, còn có rất nhiều người phụ nữ nữa sao?

Dương Thần vuốt vuốt tóc:

- Hóa ra là như vậy, vậy ta có thể hỏi một câu không?

- Cứ nói

Cedric nói.

- Là ai nói cho các người, ta đã không tu luyện nữa.

Cedric ngàng đầu cười haha.

- Minh Vương àh Minh Vương, đừng tự cho mình thông minh nữa, đối với chúng ta mà nói, người hiện tại không khác một thằng hề đang giả bộ trấn tĩnh, chẳng lẽ người cho rằng phô trương thanh thế thì còn có tác dụng sao? Chúng ta đã dám ra tay, tất nhiên là đã có tin tức từ nhân vật có quyền lực tuyệt đối, chúng ta cũng không ngu ngốc, nếu như người có 1/10 thực lực lúc trước, chúng ta cũng không dám chỉ điều động một chút binh lực như vậy đến đây.

Dương Thần ánh mắt lóe lên:

- Ta biết rồi, sau khi ta bị trọng thương, ngoài Prandelli và Christine ra còn có Cục trưởng cục điều tra của tổng bộ Blue Storm- La.

- Hừ, đúng như vậy thì sao, người đã không còn cơ hội rồi.

Gã da đen Stark bước lên phía trước một bước, giọng nói độc địa nói:

- Tranh thủ lúc những người bạn Nhật bản này chưa ra tau, khuyên người tốt nhất là nên hợp tác cùng với chúng ta đi, chúng ta có thể nói đỡ giúp người, giữ cho người một cánh tay, hoặc là một cái chân, đại loại thế, tuy rằng ta rất muốn giết người để trả thù người đã giết Jodie của ta.

Jodie tự nhiên chính nữ thành viên Blue Storm lúc trước bị Dương Thần ở Nhật Bản thuận tay giết chết, cũng có thể coi là hậu duệ kiếp trước của Christine, chẳng qua chỉ là dùng cơ thể con người sinh ra hậu duệ, các vị Thần cũng không quá để ý nhiều.

Dương Thần không nghĩ tới, Nurarihyon muốn báo thù cho vị hôn thê, còn gã da đen lại muốn báo thù cho người yêu, ả người yêu lại là người phụ nữ da trắng, yêu quái không chung tộc, da đen và da trắng còn loạn kết hợp.

Dương Thần cũng không vội vã trả lời, mà là nhìn bốn phía, còn nhìn về phía chân trời xa xăm, cuối cùng mới thở dài:

- Thật sự không còn ai đến cùng với các người nữa?

- Đối phó với người bây giờ, bất cứ người nào trong chúng ta cũng đủ rồi.

Nurarihyon ác nghiệt nói:

- Chuẩn bị xong chưa, ta muốn ra tay rồi.

Dương Thần nhú mày khó chịu, chấp tay sau lưng, sau đó chỉ tay vào mấy người Cao Thiên Nguyên nói:

- Mấy người các người cũng thật là vô vị, không có việc gì làm tự nhiên đến đây tham gia làm gì, Lão tử còn cho rằng, cái gã giả mạo ta, cũng có suy nghĩ giống như các người, đến đây ăn hôi, nhưng bây giờ thì tốt rồi, người mà ta muốn đợi thì lại không đến, các người lại cố ý lúc này đến đây góp vui, cho dù muốn chết, cũng không cần phải chọn lúc quan trọng nhất chứ.

Bốn người Cao Thiên Nguyên, và Cedric, Stark, đều nhìn nhau, hiển nhiên không hiểu Dương Thần rốt cuộc đang nói cái gì.

Nurarihyon phản ứng trước tiên, lạnh lùng nói:

- Trên cơ thể người, đã không còn cảm thấy bất kỳ một tia khí tức cường giả nào nữa rồi, ta xem người còn mạnh miệng đến khí nào, ném thử một đao Di Di Thiết Hoàn của ta đi.

Cùng lúc tiếng nói truyền tới, cơ thể Nurarihyon giống như Minh kính chi thủy biến mất không thấy tăm tích, lúc xuất hiện, Nurarihyon đã đứng trên không trước mặt Dương Thần, hàn quang trên tay lấp lánh, Di Di Thiết Hoàn mang theo một cỗ đao quang, hướng về phía cánh tay của Dương Thần chém xuống.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 759

Mất Đi Tu Luyện.

Dương Thần đứng nguyên tại chỗ, đầu không hề ngẩng lên, hai tay chống hông, thái độ khó chịu. Nếu như không phải thân là nam tử hán đại trượng phu thì cũng đã chu môi ra giống như con gái rồi.

Cảnh tượng này trong mắt bọn người Cao Thiên Viên và Blue Storm, tất nhiên là bởi Dương Thần đã mất đi tu luyện, căn bản không thể chống lại những đòn tấn công dồn dập của Sukupu, đôi bên đều không rõ thực lực của đối phương.

Ánh đao lóe sáng, Di Di Thiết Hoàn sắc bén chém thẳng vào cánh tay của Dương Thần.

- Ôi!

Cũng không biết là ai đã lên tiếng trước. Trong con mắt của những người đứng chứng kiến cảnh đó lộ ra vẻ khó hiểu.

Chỉ biết là thanh Di Di Thiết Hoàn ấy quả thực đã chém vào cánh tay của Dương Thần, nhưng chiếc đao như có ma thuật, trên lưỡi đao đến một sợi lông của Dương Thần cũng không có, chứ đừng nói đến máu.

Dương Thần lúc này mới thản nhiên liếc nhìn Sukupu một cái, nói:

- Thế nào, xong rồi chứ?

Gương mặt của Sukupu lộ vẻ kinh hoàng, lập tức lắc mình một cái, lui lại vài bước:

- Xem ra tuy ngươi không còn tu luyện, nhưng cơ thể của ngươi lại vẫn cứng rắn như trước, tùy tiện tấn công sẽ không thể làm tổn hại đến ngươi.

Dương Thần cũng không muốn giải thích, vẫn đứng nguyên tại chỗ, trong đầu lại đang nghĩ đến những chuyện sẽ phải làm tiếp theo đây, không hề có hứng thú để ý xem bọn chúng sẽ tấn công mình như thế nào.

Cảm thấy bị coi thường, một tên trong số bọn Cao Thiên Viên toàn thân bọc trong chiếc áo choàng đen, đến bên cạnh Sukupu, giọng khàn khàn tục tằn nói:

- Tổng tướng đại nhân, thân thể của hãn đã cứng rắn như vậy, lại không thể dùng được sức mạnh của ngài, hay là để tôi thử sức, không có Hoa Hạ công pháp, cho dù thân thể của hãn có cứng tới đâu đi chăng nữa cũng sẽ có giới hạn của nó.

Sukupu cười nhẹ một tiếng:

- Bộ xương khô, đừng tự biến mình thành trò cười nữa.

- Không không, cứ việc giở mọi thủ đoạn đi.

Cédric ở phía sau nói:

- Các vị đại ca không cần phải lo lắng xung quanh đây, vì chúng ta đã liên lạc với cảnh sát để phong tỏa vùng này lại rồi, cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, cũng sẽ không có ai dám tới gần đây đâu.

- Khịt khịt....

Bộ xương khô cười đến chói tai:

- Nếu đã như vậy, tôi cũng không khách khí nữa.

Vừa dứt lời, cái bóng đen ấy đã tung ra hai luồng ánh sáng màu vàng đục mạnh mẽ, hô một tiếng bộ áo choàng bay ra, để lộ ra hình dáng thật sự của hắn ta.

Một bộ xương khô màu vàng đục hiện ra trước mắt mọi người.

Bộ xương khô ngoài hai hốc mắt có hai ngọn lửa lập lòe bên trong ra thì toàn thân đều trống rỗng, hơn nữa giữa mỗi khe hở của các xương còn thấy có làn khói đen lượn lờ xung quanh, vô cùng ma quái.

Đội đột kích Hải Bảo lần này toàn là quân tinh nhuệ, nhìn thấy người của mình có dáng vẻ đáng sợ như vậy có vài tên còn thấy sợ hãi lùi lại mấy bước.

Bộ xương khô nghe nói là tướng sĩ của Nhật thời cổ bị chết trong chiến tranh, vì thi thể mãi không được ai mai táng, nên tà niệm không ngừng tích tụ mà biến thành yêu quái, hơn nữa chưa nói đến việc hắn ta đã thu hút vô số các thầy ma khác để nhập lại làm một với cơ thể mình, chỉ tính mỗi việc bộ xương kia đã hút bao nhiêu là tinh khí từ hàng nghìn vạn xác chết, có lẽ độ dẻo dai của nó khó ai có thể lường hết được.

Bộ xương khô đã để lộ hình dáng thật của mình, khi tiếp xúc với không khí, bản thân dần trở nên to lớn, làn khói đen vờn quanh mờ ảo, xương cốt bỗng nhiên dài ra, to lớn gấp hơn hai lần so với lúc đầu, trở thành bộ xương khổng lồ cao khoảng 3 mét.

- Minh Vương, đề ta thử xem người cứng rắn đến đâu.

Vừa nói vừa nhanh như chớp, bộ xương nhảy một cái đã đến trước mặt Dương Thần.

“Phịch!”

Một quyền cốt như cối xay lớn giáng xuống chỗ Dương thần đang đứng.

Tuy nhiên một quyền ấy có thể làm cho mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hoắm, bụi đất bay mù mịt, nhưng lại chẳng hề tổn hại đến một sợi tóc của Dương Thần.

Dương Thần không biết từ lúc nào đã thi triển đến sau lưng bộ xương khô.

Lần này mọi người lại được một phen kinh hãi.

Bị đánh trúng không hề hấn gì, chém không đứt, có thể hiểu là vì bản thân vẫn còn độ rắn chắc như trước, nhưng còn thuật di chuyển tức thời mà không một ai có thể thấy rõ được như thế này thì phải giải thích như thế nào đây?

- Chết tiệt, chẳng lẽ hắn vẫn chưa bị mất đi tu luyện?

Tên da đen Stark kinh hoàng nói.

- Không... không thể có chuyện đó.

Cédric lắc đầu:

- Nếu đã là nhận định của Chủ Thần, thì chắc chắn không sai. Nếu ta đoán không nhầm thì mặc dù tu luyện của hắn không còn, nhưng vì thân thể vẫn còn nên thần kinh phản ứng vẫn còn nhanh nhẹn như vậy, cho nên hắn mới có thể làm được như vậy.

Mọi người nghe nói vậy cũng yên tâm được phần nào, dù sao cũng chỉ có thân thể còn cứng rắn, bọn họ cũng không có gì phải lo lắng quá.

- Khôn kiếp.

Bộ xương khô ra một đòn không trúng, nổi giận đùng đùng, toàn thân hùng hực nộ khí, đột nhiên hiện ra giữa không trung lao về phía Dương Thần.

- Mau tránh ra!

Cédric vừa nhìn thấy, liền chỉ đạo cho mấy tên của đội đột kích Hải Báo đang đứng gần chỗ Dương Thần lập tức tránh ra chỗ khác.

Nhưng vẫn chậm mất một chút, có hai tên của đội Hải Báo hít phải làn khói độc màu đen, thân thể trong chốc lát đã mục nát thối rữa, chết vô cùng thê thảm, những tên khác cũng ngay lập tức lùi lại mấy chục bước.

Trong khi đó Dương Thần không hề tránh đi, vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ bịt mũi, nhắm mày, phẩy phẩy tay, nói:

- Thối quá!

Bộ xương khô then quá hoá giận, cả thân thể to lớn nhanh như cơn lốc, xoay người một cái, mang theo làn khói độc mạnh mẽ lại một lần nữa đánh về phía Dương Thần, bàn tay to lớn mở rộng như muốn tóm gọn lấy Dương Thần.

- Chạy đi đâu.

Bộ xương khô hét lớn, Dương Thần vẫn không hề động đậy, hai ngọn lửa trong hốc mắt của bộ xương khô cháy hùng hực.

Nhưng, một cảnh tượng khó tin lại xảy ra...

Chỉ thấy bàn tay bạch cốt to lớn sắp tóm được Dương Thần, đến lúc còn cách một tấc thì đột ngột dừng lại.

Mọi người nghi hoặc không hiểu vì sao bộ xương khô lại đột ngột dừng tấn công.

- Này! Sao ngươi lại đứng đơ ra đó? Còn không mau giải quyết hắn đi!

Stark nôn nóng nói.

Bỗng nhiên toàn bộ khung xương bắt đầu run lên bần bật, phát ra âm thanh khàn khàn:

- Tôi...tôi không bắt được hắn.

Mọi người kinh hãi, rốt cuộc cũng phát hiện ra bộ xương khô đã dùng toàn bộ sức lực của mình, nhưng vẫn không thể đến gần được Dương Thần.

Sukupu tay cầm trường đao, ánh mắt đầy nghi hoặc:

- Làm sao có thể, ta hoàn toàn không cảm nhận được một chút năng lượng dao động nào, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Đúng như Sukupu nói hai tên yêu quái khác của Cao Thiên Viên cũng thấy khó hiểu. Yêu quái vốn dĩ nhạy cảm hơn loài người khi cảm nhận sự dao động của không gian, nhưng chúng lại không thể nhìn ra Dương Thần rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì khiến lực tấn công mạnh mẽ của bộ xương khô không cách nào tiếp cận được.

Hơn nữa, khối độc của bộ xương khô cho dù là yêu quái cũng khó có thể chống lại được, vậy mà Dương Thần hít vào cũng không hề có chút phản ứng gì, chỉ nói “rất thôi” ...

Dương Thần hờ hững ngẩng đầu, thần sắc mệt mỏi, nhẹ nhàng nói:

- Giải tán.

Mọi người không hiểu câu nói của Dương thần có ý gì, cái gì mà giải tán?

Nhưng chuyện xảy ra ngay sau đó khiến tất cả mọi người như bị hàn băng đâm thấu xương, tim như tức thì rơi vào đầm lầy hắc ám.

Bộ xương khô lúc này còn oai phong dung mãnh là vậy, đột nhiên từng khúc sương trên cơ thể giống như bị phong hóa lâu năm giữa sa mạc, chỉ cần một va đập nhỏ cũng có thể tan thành cát bụi.

Đúng như vậy, từng chút, từng chút một trên cơ thể bộ xương khô tan ra như cát bụi chỉ trong nháy mắt đã biến mất không chút dấu vết.

Chỉ có hai con mắt màu vàng lập lòe như ma chơi là tắt sau cùng, khoảnh khắc hai đốm lửa ấy tắt thì toàn bộ xương cốt, cũng như làn khói độc mờ ảo cũng đã sớm tiêu tan rồi.

- Bộ xương khô sao có thể...

Con yêu quái

Kejoro mặc bộ ki-mô-nô đỏ che mồm, lão đảo lùì lại.

Cả biệt đội đột kích Hải Báo đều trợn mắt há hốc mồm, tay cầm súng run rẩy.

Cédric và Stark sắc mặt cứng ngắc, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

Lần này, những người có mặt ở đó đều đã rõ, người đàn ông này căn bản không hề bị phé đi tu luyện.

Sukupu vẻ mặt trầm ngâm, sát khí hùng hực, tay nắm chặt Di Di Thiết Hoàn, nói:

- Tuy ta bây giờ không thể lí giải được vì sao ngươi không hề làm dao động năng lượng nhưng vẫn có thể loại bỏ được thuộc hạ của ta, nhưng rõ ràng là thực lực của ngươi vẫn cao thâm khó lường, chúng ta đúng là thất sách rồi. Ta thiết nghĩ, bây giờ ngoài liều một phen sống chết, ngoài ra cũng chẳng còn cách nào khác.

- Tổng tướng đại nhân, để tôi và Phi Đầu giúp ngài một tay.

Kejoro quát lên một tiếng cùng với yêu nam thanh tú bên cạnh ra hiệu

bằng ánh mắt, cùng đưa ra quyết định liệu chết một phen.

Trong nháy mắt, mái tóc đen dài của Kejoro xõa ra tung bay đầy trời, biến thành những mũi tên vô cùng sắc nhọn, giống như thiên nữ tán hoa, nhưng đây đều là những mũi tên trí mạng, tiếng xé gió chói tai, toàn bộ hướng thẳng về phía Dương Thần.

Còn tên Phi Đầu thì không biết từ đâu một đồng đầu người bay ra từ cổ hắn ta.

Động tác tay nhanh đến nỗi khiến người khác phải hoa mắt chóng mặt, mà giữa không trung cái đầu người lấy hai tai làm cánh, mồm, mũi, hai mắt, hai tai nhảy múa trên sợi tơ.

Sợi tơ gần như trong suốt này lại có thể dễ dàng cắt đứt được cả ngọc thạch, có thể thấy chỗ Dương Thần đang đứng bị bao vây tứ phía chỉ còn một khoảng trống nhỏ xung quanh.

- Áo nghĩa, mình kính chỉ thủy, anh.

Sukupu và hai tên thuộc hạ phối hợp không chút sơ hở, Dương Thần lại rơi vào một khung cảnh mơ hồ, xung quanh người hắn có vô số những bông hoa anh đào màu hồng phấn rơi xuống...

Mà những bông hoa anh đào ấy lại giống như những hạt mưa bụi bồng bênh bồng bênh như những đợt sóng giữa không trung.

Dương Thần hờ hững đứng tại chỗ, ngắm nhìn những đóa hoa anh đào đang nhảy múa quanh thân mình, khi những bông hoa ấy gần chạm đến người hắn, những đóa hoa bé nhỏ ấy lại biến thành yêu hỏa nóng rực, quanh những đóa hoa phát ra ánh vàng rực rỡ.

Con yêu quái thứ ba của bọn Cao Thiên Viên đột nhiên phát lực, Cédric của Blue Storm và Stark mặt mày hớn hở, xem ra những người này quả không tầm thường, không biết chừng còn có cơ hội...

Mũi tên, sợi tơ cắt, và đóa hoa lửa bay đầy trời kia cùng phối hợp lại tạo nên một nhà tù thiên mệnh không một ai có thể thoát khỏi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 760

Càng Sống Càng Tâm Thường.

Thân thể Dương Thần thì đứng ở đó nhưng đầu óc lại đang bị mê hoặc bởi những bông hoa lửa bay đầy trời, chúng hấp dẫn như pháo hoa vậy.

Những tên đang đứng ở đó trong lòng mừng khắp khởi, cho rằng có thể hạ thủ thành công, Kejoro đột nhiên thét lên một tiếng chói tai.

- Á!!!!!!!

Một tiếng kêu khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

Chỉ thấy màn hoa lửa chết người, biến hóa thành một đàn châu chấu, tách ra từ xung quanh Dương Thần bay thẳng về phía Kejoro.

Từng cánh hoa lửa bùng lên mạnh mẽ không đợi cho Kejoro kịp có phản ứng gì đã lao vào nuốt chửng ả ta.

Bộ ki-mô-nô đỏ rực rỡ cùng chủ nhân kiêu diễm của nó đều bị thiêu thành tro bụi, vậy là tuyệt kỹ vốn định dùng để tiêu diệt Dương Thần lại trở thành đòn phản công chí mạng kết liễu yêu nữ kiêu diễm.

Ngay lập tức, không để cho mọi người kịp nghĩ ra nguyên nhân sự việc, thì Phi Đầu đang xoay xoay trên không trung, sau khi để lộ dáng vẻ đau đớn tột cùng thì thấy máu chảy ròng ròng.

Máu chảy ra từ chiếc đầu bị đè bẹp, như bị thứ gì đó rất cứng từ trên cao đè xuống, theo đó toàn bộ xương cốt cũng bị bóp nát, từng khúc từng khúc vỡ vụn, cuối cùng là toàn bộ đồng đầu người bị bóp lại thành 1 nắm thịt be bét máu rơi xuống đất.

Chúng rơi xuống ngay trước mắt tất cả mọi người, cảnh tượng máu me kinh hãi ấy còn đáng sợ hơn xem phim kinh dị gấp nhiều lần.

Hơn nữa điều khiến cho tất cả mọi người không hiểu được là Dương Thần chỉ đứng nguyên tại chỗ, không hề động đậy gì cả vậy mọi việc vừa diễn ra là gì?

Sau đám đầu lâu bị bóp nát kia, thân thể của phi đầu cũng giống như bộ xương khô, tan thành tro bụi biến mất vào trong không trung đến bộ y phục cũng không còn sót lại.

Lúc này, những đóm cháy như đóm đóm kia dần dần biến lại thành hình người, Nurarihyon đứng là gậy ông đập lưng ông, giết người không thành lại thành ra giết chính thuộc hạ của mình.

Nurarihyon cầm đao chống xuống mặt đất, thổ huyết, hít thở nặng nhọc, nhìn chằm chằm vào Dương Thần:

- Người.... lúc này, rốt cuộc ngươi đã làm gì? Tại sao ta lại không thể không chế được bản thân?

Mắt Dương Thần ánh lên vẻ thích thú:

- Chiêu thức vừa rồi của người chính là tinh hoa của yêu huyết tự mình thiêu mình đúng không?Ồ! Chẳng trách uy thực thật không tầm thường, chỉ tiếc là người lại gặp phải ta, những thủ đoạn như vậy căn bản không có tác dụng gì với ta, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

- Mặc dù hôm nay ta thất bại, nhưng ta không hề thấy hổ thẹn khi gặp Tuyết Nữ dưới Cửu Tuyền. Chỉ là, ta rốt cuộc vẫn không hiểu, tại sao không cảm nhận được một chút năng lượng dao động nào của người. Vậy mà người lại có thể đùa giỡn bọn ta như trong lòng bàn tay.

Nurarihyon không cam tâm hỏi.

Dương Thần thấy hơi khó xử nói:

- Không phải ta không muốn nói cho người biết, chỉ là...đến bản thân ta cũng không hiểu rõ được, người hiểu chuyện tự nhiên sẽ hiểu ta đã làm gì, người không hiểu ta có nói cũng không thể hiểu được.

- Đừng nhiều lời! Nếu muốn sống thì mau bắn chết hẳn.

Đứng ở ngoài này giờ trông thấy bọn người Nurarihyon đã hoàn toàn thất bại, Cédric và Stark quyết định liều một trận sống mái.

Mấy chục thành viên của đội Hải Báo đột nhiên hoàn hồn lại. Bọn chúng tuy rất sợ, nhưng là lũ quen sống trong lửa đạn chiến trường, trong giờ khắc này chúng dồn toàn bộ sức lực, trong tay sẵn sàng súng đạn, dàn đội hình thành hình cánh quạt lấy Dương Thần làm trung tâm, nhất loạt nhắm bắn vào chỗ hiểm trên người Dương Thần.

- Bắn!

- Xịch. Xịch, Xịch!!!

Một loạt họng súng đồng loạt được nâng lên, bắt đầu nhả ra đạn lửa, toàn bộ bên cạnh như bị nổ tung, tiếng kim loại vang lên khắp nơi, uy lực của chúng gộp lại còn mạnh hơn cả đạn pháo.

Cédric và Stark thực ra cũng chẳng kỳ vọng gì nhiều, chúng cũng đã đoán ra được tin tức mà tổ chức Blue Storm nhận được đều là tin tức giả mà Dương Thần tung ra.

Trước đây người đàn ông này đã chẳng hề sợ súng đạn, nên bây giờ cho dù có tăng uy lực của súng lên cỡ nào thì cũng chẳng thể làm tổn hại đến hắn được.

Tuy nhiên, bọn chúng nào có thể ngờ được chỉ đơn giản muốn dùng súng đạn để thí uy một chút, vậy mà ngược lại chính số súng đạn này lại trở thành cơn ác mộng của bọn chúng.

Toàn bộ số đạn bay đến chỉ cách Dương Thần độ vài cen-ti-mét thì nhất loạt bị biến thành bột kim loại trong không trung.

“Bang bang bang bang...!!!”

Hàng loạt tiếng nổ vang lên, dội thẳng vào tai tất cả mọi người, đây là âm thanh do ma sát giữa viên đạn và không khí tạo nên. Nhưng trước khi những

âm thanh này truyền đến tai mọi người thì những viên đạn này đã biến mất vào trong không khí rồi, thậm chí đến thuốc súng còn chưa kịp cháy hết.

- Làm sao có thể....

Cảnh tượng này, so với việc có thể cùng lúc chặn được toàn bộ số đạn còn đáng sợ hơn nhiều. Quá hoang đường! Sao có thể biến cả trăm viên đạn với mật độ dày đặc như thế, trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế thành tro bụi được?

Nhưng Dương Thần lại có thể làm được chuyện đó một cách thoải mái, đến mắt cũng không chớp một cái.

Cédric và Stark đã không còn đường lui nữa rồi. Chúng đỏ mặt, lửa giận bùng lên, đồng loạt tấn công Dương Thần từ hai phía.

Chúng tuy biết sẽ không có đủ chỉ là một tia cơ hội chiến thắng mỏng manh, nhưng chúng cũng biết bỏ chạy lúc này thì cái chết sẽ càng đến nhanh hơn, thậm chí ngay cả trong tình huống xảy ra ngoài ý muốn này, nếu có gọi cứu binh thì cũng chỉ là cùng nhau đi tìm con đường chết mà thôi.

Cho nên, chúng chỉ còn cách chiến đấu đến cùng.

Hai con mắt của Cédric chuyển thành màu xanh, hai tay chấp lại.

Xung quanh Dương Thần đột nhiên xuất hiện vô số những lưỡi dao gió vô cùng sắc nhọn. Những lưỡi dao này được tạo thành là do lợi dụng nguyên lý đại khí, trong nháy mắt hình thành cao áp trong chân không, cho dù là tấm thép dày đến 10 cm cũng sẽ dễ dàng bị ép gãy.

Dương Thần liếc nhìn tên áo trắng một cái, những đao gió vừa được tạo thành chưa kịp phát huy uy lực đã lập tức bị trở về trạng thái ban đầu của nó, là những cơn gió mát nhẹ thổi qua.

Đúng lúc này tên Stark tiếp cận, tung một quyền lửa, khiến cho cả không khí cũng nóng lên theo, hướng thẳng vào mặt Dương Thần.

Dương Thần giơ một bàn tay chặn ngay trước quyền lửa ấy, trong khoảnh khắc sắp chạm tới được Dương Thần thì quyền lửa bị dừng lại đột ngột, không cách nào tiếp cận được Dương Thần.

- Khá là thú vị, chẳng trách người có thể chịu được nhiệt độ có thể làm tan chảy cả sắt này, hóa ra là vì tay của người được làm từ hợp kim.

Dương Thần thích thú cười nói, ánh mắt dừng lại trên nắm tay của Stark.

Stark kinh ngạc há hốc mồm, không nói được nửa lời.

Nắm tay lửa của Stark trong nháy mắt đã biến thành một nắm tay bình thường, chẳng còn chút uy lực nào.

- Ta còn vội đi chào hỏi Cục trưởng của các người, không rảnh chơi với các người nữa.

Dương Thần cười hiên lành, thu tay lại, quay người, trở về theo đúng con đường lúc hắn đến.

Vừa đi được mấy bước, bóng dáng của Dương Thần bỗng trở nên mờ ảo, rồi giống như hòa làm một với bóng đêm, hay như giọt nước giữa hồ, biến

mất không chút dấu vết.

Tất cả những việc này diễn ra nhanh đến nỗi Cédric, Stark và tên Nurarihyon gân cốt đã rã rời cùng với cả đội đột kích tinh nhuệ Hải Báo của Mỹ đều không một ai kịp có phản ứng gì.

Một trận gió biển thổi qua cảng, mọi thứ đều yên tĩnh, tất cả mọi người ở đó như bị dừng hình, sau đó lại giống như Bộ xương khô và Phi Đầu, biến thành cát bụi, bay theo gió ra biển lớn, tất cả hoàn toàn biến mất, không chút dấu vết.

Mọi thứ diễn ra như một giấc mộng hư hư ảo ảo, đến cũng nhanh mà ra đi cũng thật vội vàng.

Tiền mấy chục mạng người lên đường cùng một lúc cũng không làm cho Dương Thần có chút cảm xúc gì, vì suy cho cùng đây dù sao cũng chỉ là những vật hy sinh của Cục trưởng cục điều tra liên bang - Robert – Müller mà thôi.

Dương Thần tuy trước đó cảm thấy tên Robert kia muốn mình ở lại vài ngày là có mưu đồ gì đó, song cũng không nghĩ đến là do nghe Poseidon nói mình không còn tu luyện, nên muốn thừa cơ ra tay với mình...

Chỉ tiếc, ngay từ lúc hắn ta nảy sinh ý đồ này trong đầu, chắc chắn đã lường trước kết quả đau đớn mà bản thân phải hứng chịu rồi.

Đối với tu luyện của bản thân trong lúc này, Dương Thần cũng không rõ rốt cục năng lực của mình ở mức độ nào.

Ngay sau trận chiến, nguyên khí trong người cũng tiêu tan hết. Thực ra “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh” rốt cuộc có hình dáng ra sao, Dương Thần cũng không biết được sức mạnh đó từ đâu mà có, Nhưng hắn biết, môn công pháp huyền bí này là thứ trước nay chưa từng có, nó tồn tại một cách mơ hồ, thật mà như không thật vậy.

Dương Thần trước đây từng nghe Vân Miểu sư thái nói, môn thần công này, được kì tài võ học Thục Sơn ngàn năm trước do hút máu người nên biến thành quỷ dữ, sau đó lãng tử quay đầu, đã sáng tạo ra môn thần công này, từ trước đến nay chỉ truyền cho đệ tử, số người biết chỉ đếm trên đầu ngón tay, khi luyện đến cấp cao nhất sẽ giống như bản thân hắn lúc này. Mặc dù vậy, Dương Thần vẫn có chút nghi ngờ về lai lịch của môn thần công này.

Bởi vì tác dụng kì diệu mà “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh” mang lại, vượt quá xa giới hạn mà một môn nội công có thể mang lại, Dương Thần đoán rằng có lẽ nào Thục Sơn đã học được từ một người nào khác, song vì muốn bảo mật nên đã nói rằng do tự mình sáng tạo nên.

Đương nhiên tất cả chỉ là suy đoán mà thôi.

Dương Thần chỉ biết là nếu không gặp được đối thủ ngang sức với mình thì sẽ không thể biết được tu luyện của mình đến đâu. Đừng nói là giải thích cho người khác, đến bản thân mình cũng chỉ biết sử dụng năng lực mới này, chứ cũng chẳng thể giải thích được nó là gì.

Lúc trước khi Poseidon đến chào tạm biệt, Dương Thần từng có suy nghĩ muốn đấu với hắn một trận, xem xem rốt cuộc năng lực của mình đến đâu. Nhưng lời chưa kịp nói ra đã vội rút lại, chỉ bởi vì Dương Thần cảm thấy Poseidon đã không còn là đối thủ của hắn nữa.

Tuy nói ra như vậy sẽ khiến người ta thấy buồn cười, nhưng Dương Thần biết trận chiến với Poseidon là hoàn toàn vô nghĩa, nên cũng đành bỏ qua.

Lần sóng gió này qua đi, ngoài việc Dương Thần không rõ rốt cuộc bản thân đã đạt đến cảnh giới nào ra, thì hắn cảm thấy trong lòng không giống như trước đây, dường như nhẹ nhõm hơn rất nhiều, có nhiều chuyện suy nghĩ cũng thoáng hơn trước. Những sở thích trước đây như đây như đàn bà, rượu ngon, xe hơi tất cả đều thấy có hứng thú hơn, lý do là gì? Vừa mới tỉnh dậy đã có hứng thú với nữ tì Shary. Sau đó lại chiến đấu với Tiêu Chỉ Tình cả nửa ngày.

Nếu giống như mọi người nói là đắc đạo thành tiên, thanh tâm quả dục, thì Dương Thần thấy mình chính là quỷ đam mê ái tình trần tục, thích hưởng thụ mỹ tửu, tóm lại là càng sống càng trở nên tâm thường.

Dương Thần không biết bản thân có được tính vào Độ Kiếp Kì hay không, nhưng hắn tin rằng, chính mình ở Độ Kiếp, không phải là Lôi kiếp, mà là Kiếp Sinh Mệnh, hoặc là một ngày nào đó bản thân thực sự có thể qua được bờ bên kia, cũng sẽ giống như bây giờ, nói một câu:

- Ô! Hóa ra là như vậy.

Khi bóng dáng của Dương Thần lại hiện ra lần nữa là lúc hắn đứng ở ban công tầng hai trong tòa nhà cao cấp của Christine, thân hình giống như tách ra từ không khí, dần dần hiện rõ ra.

Thản nhiên nhìn mỹ nhân yêu kiều được bao phủ bởi tấm lụa đen mỏng manh. Dương Thần quay đầu về phòng, không quan tâm xem Robert sẽ có phản ứng gì nữa, Dương Thần cảm thấy nên ăn tối trước rồi nói, hắn đang rất đói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 761

Chuyện Ngoài Ý Muốn.

Nữ tì Shary nhìn thấy Dương Thần đột ngột xuất hiện ở tầng hai, có chút kinh ngạc, vì không hề nhìn thấy Dương Thần đi vào từ cửa, song cô lại nghĩ là do mình sơ suất không để ý nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

- Ngài có muốn dùng cơm không ạ?

Shary vừa nghĩ đến món tiền thưởng một trăm vạn của mình thì cả ngày vui vẻ như chú chim sơn ca, nhìn thấy Dương Thần liền ân cần dịu dàng hỏi thăm lấy lòng.

Dương Thần thản nhiên véo một cái vào mông của cô gái, qua lớp tất chân mỏng manh cảm nhận rõ ràng sự mịn màng của da thịt:

- Đem tất cả những món ngon nhất ra đây, ta đói sắp chết rồi đây.

Shary thực ra đã từng bị Dương Thần “ăn” rồi, lúc đầu còn phải suy nghĩ cẩn thận, nhưng lại nghĩ đến những lợi ích mà Dương Thần đem lại nên cũng ngoan ngoãn chấp nhận, không ngờ Dương Thần thực sự muốn ăn cơm, sau một thoáng sửng sốt kinh ngạc đã nhanh chóng xuống bếp nấu đồ ăn.

Trong lúc Shary chuẩn bị đồ ăn, Dương Thần ngồi trên sofa cạnh chiếc điện thoại, nhắc máy, quay số...

Sau khi điện thoại được kết nối, ở đầu dây bên kia vang lên một giọng nói của Macedoni đầy nghi hoặc:

- Minh Vương, tại sao sau đêm hôm đó ngài liền bật vô âm tín, số điện thoại này...là từ Mỹ?

Dương Thần ừ một tiếng:

- Chi tiết mọi việc người không cần biết, ta không sao cả, gọi cho người là vì muốn người giúp ta điều tra tư liệu của một người. Chờ ta ăn cơm tối xong thì báo lại với ta...Bởi vì tên đó và Mossad của các người có quen biết, có lẽ cũng không khó để điều tra ra.

- Xin cứ cẩn thận.

- Robert, Müller

- Cục trưởng FBI.

Macedonia hỏi lại giọng thất thanh:

- Minh Vương, ngài muốn tấn công phía Mỹ? Cái này...Không phải từ trước đến nay ngài không tham gia vào chuyện tranh chấp chính trị hay sao?

- Người lại nghĩ đi đâu vậy. Chỉ là ông ta tặng cho ta quá nhiều “ân huệ” nên ta chỉ muốn nhắm vào một mình ông ta mà thôi, người hiểu chưa?

Macedonia thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Tôi luôn sẵn lòng dốc sức phục vụ ngài, đúng là không khó để điều tra,

tôi sẽ đi xác nhận lại, ngài cứ từ từ thưởng thức bữa tối.

Vì Christine đúng lúc có việc bận không thể về nhà ăn cơm tối, nên Dương Thần mới có cơ hội một mình nhàn nhã vui vẻ.

Shary tuy rằng còn trẻ, nhưng là nữ tì duy nhất có đẳng cấp thế giới, nên tay nghề cũng không hề tầm thường, nếu không đã không được hân chọn trong vô số người. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã bày cả một bàn thức ăn đầy đủ từ món khai vị đến món tráng miệng.

Dương Thần ăn hai miếng thịt bò lớn, ăn thêm nửa con vịt quay, thêm mấy lát xúc xích Nga, lại uống thêm cả nửa chai sâm banh.

Lúc ăn cơm, Shary luôn ở bên cạnh hầu hạ tận tình, luôn tay tiếp thịt, rót rượu, thỉnh thoảng hai tay cô khép lại, khiến cho khe ngực trở nên sâu hun hút, hai trái đào cũng đặc biệt trở nên sinh động cuốn hút.

Dương Thần ăn xong chiếc bánh nho khô, liếm liếm ngón tay, nửa như cười nửa như không hỏi:

- Shary, cô vẫn không nghĩ sẽ có gì đó khác với ta sao?

Shary vừa nghe, trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng khó nói, cô không nghĩ Dương Thần có thể nói thẳng ra như vậy, nhưng đôi mắt lại chớp chớp về quyền rũ:

- Nếu ngài muốn, tôi rất sẵn lòng...

- Nếu ta không trả tiền thì sao?

- Hà?

Shary ngẩn người, chớp chớp mắt, một lúc sau mới ngại ngùng nói:

- Không thể nào, chắc chắn là có.

Dương Thần cười sảng khoái, vỗ vỗ bàn, có chút luyến tiếc nói:

- Đáng tiếc không thể như cô mong muốn rồi. Ta muốn ra ngoài đi dạo, hôm nay ta không cần có đàn bà bên cạnh, lần sau nhé.

Nói xong, không buồn để ý đến dáng vẻ hụt hẫng của Shary, hân rời chỗ ngồi đi vào phòng trên tầng hai.

Thực ra, Dương Thần cảm thấy đều là phụ nữ, nhưng cơ thể của Shary so với sự mềm mại trên cơ thể của Hsiao Chih quả thực có sự khác biệt quá lớn. Cho nên cũng không mấy có hứng thú, chỉ là đã làm tổn thương đến tâm lòng của người ta, nên cho người ta một chút hy vọng cũng tốt.

Cùng lúc đó, ở đặc khu Washington – Mỹ, cao ốc Hoover được canh phòng cẩn mật như thành lũy bằng đồng, đây chính là Tổng cục điều tra liên bang của Mỹ.

Tòa nhà được xây dựng từ những năm 70 của thế kỉ 20, là nơi khiến các quốc gia trên thế giới luôn có cảm giác mơ hồ về nó. Nhưng trên thực tế, những con người làm việc trong tòa nhà này, trái lại chẳng có gì đặc biệt, bọn họ nhận lương công vụ như những nhân viên bình thường khoảng từ 3, 4 mươi nghìn đô la Mỹ đến mười mấy nghìn đô la Mỹ một năm, lái một chiếc xe hiệu Nissan đi làm, thỉnh thoảng cũng bị trừ lương vì đi làm muộn.

Là Cục trưởng, Robert có thể được xếp vào loại tương đối ôn hòa, công việc cũng không có gì đặc biệt.

Lúc này cũng gần mười giờ đêm, nhưng trong cao ốc Hoover, trong mấy gian phòng chủ chốt, đèn vẫn sáng trưng.

Canh gác trong ngoài cẩn mật ở những nơi kín đáo, đây không phải là những binh lính thông thường của Mỹ, mà toàn là những đặc công tinh nhuệ thân thủ phi phạm. Đương nhiên, nếu như bạn không tỉ mỉ quan sát, thì sẽ không thể phát hiện ra họ.

Vị trí cơ mật trong tòa nhà, nằm bí mật sâu trong lòng đất khoảng 30 mét. Lúc này vọng ra tiếng gầm gừ điên cuồng của một người đàn ông.

- Nói, nói mau, ta hỏi các người, người đâu rồi? Hai đội quân tinh nhuệ của Đội đột kích Hải Báo cho dù có chết hết cũng phải để lại một vết máu chứ?

Trong căn phòng dưới lòng đất, dưới ánh đèn sáng trưng, cái đầu trọc của Robert bóng loáng, hai tay ra sức đập mạnh xuống bàn, phát ra tiếng vang mạnh mẽ.

Vài tên chỉ huy của cục điều tra và phụ trách chỉ huy quân đội đứng trước mặt Robert cách chừng hai ba mét, cúi đầu, im thin thít.

Nửa giờ trước, người phụ trách kế hoạch ở Los Angeles sau nhiều lần xác nhận, chuyển tin tức đến nói mục tiêu đã biến mất, toàn bộ đội quân xuất kích cũng đều mất tích, Cao Thiên Viên phía Nhật cũng mất tích.

Kết quả như vậy là điều mà không ai có thể dự đoán trước được.

Từng nghĩ qua việc Dương Thần có thể chạy thoát, hay có người có ý phá hoại kế hoạch này, nhưng lại không hề nghĩ tới rằng từng ấy con người có thể bốc hơi hết không chút dấu vết.

- Cục trưởng, xin ngài bớt giận, tuy chúng ta chưa tìm ra tung tích của ai cả, nhưng cũng chưa thể khẳng định kế hoạch của chúng ta đã thất bại. Năng lực của hắn đã không mạnh như trước nữa, cho dù lần này có chạy thoát, nhưng đối với chúng ta cũng không phải không có lợi gì.

Một viên quan chỉ huy phân tích.

Robert lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn:

- Người là lợn à? Điều này còn đến lượt người nói với ta hay sao? Ta nóng lòng muốn bắt được hắn là vì nếu như để các quốc gia khác biết được hắn không còn bản lĩnh như xưa, thì các thế lực sẽ điên cuồng đánh nhau để tranh giành hắn. Người có biết hắn có ảnh hưởng lớn như thế nào đối với toàn thế giới không hả? Ai có được hắn, sẽ có được khối tài sản lớn đến mức không ai có thể tưởng tượng hết được. Lũ ngu xuẩn các người, đến một phe nhân đã mất đi năng lực như hắn mà cũng không bắt được?

Vài viên quan chỉ huy và quan quân ánh mắt lộ vẻ bất mãn, dù sao cũng không phải do họ đích thân chỉ huy trận này, chỉ phái hai gã của Blue Storm đi thực thi nhiệm vụ này, là do bản thân quá mức chủ quan. Nhưng bọn họ

cũng chỉ có thể im lặng chịu đựng, bởi đây là nơi địa vị có sự phân biệt rõ ràng.

Ngay lúc Robert còn định chửi bới thêm vài câu nữa, thì ở cửa phòng làm việc, một nhân viên kỹ thuật mồ hôi nhễ nhại chạy vào, nói lớn:

- Cục trưởng, xin thứ lỗi tôi đã cắt ngang. Hệ thống của chúng ta đột nhiên bị hacker tấn công, bây giờ toàn bộ hệ thống đều bị tê liệt không chế rồi ạ.

- Cái gì?

Lần này, toàn bộ nhân viên cao cấp của cục điều tra có mặt trong phòng làm việc đều quay người nhìn ra ngoài, không tin vào những gì vừa nghe được.

Robert mặt mày tối sầm, toàn thân run lên bần bật, nghiến răng nói:

- Chết tiệt! Quả nhiên đã xảy ra chuyện rồi, theo ta ra ngoài!

Nói xong, dẫn theo một đám thuộc hạ, vội vã chạy đến phòng theo dõi trung tâm.

Một căn phòng lớn như sân bóng rổ, tất cả đều là hệ thống thiết bị điện tử công nghệ cao, vô số màn hình đang phát sáng, có trên trăm nhân viên kỹ thuật, luân phiên nhau làm việc 24/24 giờ.

Nơi này, mới thực sự là bộ não của Cục điều tra.

Vốn dĩ mọi thứ đều sắp xếp ngay ngắn và có trật tự, nhưng lúc này mặt mũi ai ai cũng tối sầm chạy đi chạy lại toán loạn, các kỹ thuật viên điên cuồng gõ bàn phím. Nhưng tuyệt nhiên không hề có tác dụng gì cả.

Trên vô số các màn hình lớn nhỏ, không phải là các tiết mục giải trí đêm khuya của các quốc gia khác nhau, thì là các bản tin thời sự, đủ các thứ ngôn ngữ quý quái, hỗn loạn như khu chợ ngầm dưới mặt đất vậy.

- Các người đều là một lũ vô dụng à? Đường đường là Tổng cục của Cục điều tra liên bang lại có thể bị hacker... Những tin tức bí mật của chúng ta còn gì đáng tin nữa?

Robert phẫn nộ tới đỉnh, đây rõ ràng là cái tát đau đớn lên bộ mặt của Cục trưởng cục điều tra là ông ta.

Ông ta luôn ngồi vững trên cái ghế của mình thanh thoi câu cá, chính là vì không hề để xảy ra bất kỳ sai sót gì, nếu không nắm chắc phần thắng, ông ta tuyệt đối không ra tay.

Nhưng lúc này đây, khó có thể nghĩ ra cách gì để ra tay trước nhằm chiếm thế thượng phong, không ngờ lại mất cả chì lẫn chài, trong nháy mắt đã làm tiêu tan hết danh tiếng của bản thân trong mắt mọi người.

- Ngài Cục trưởng, xin ngài đừng lo lắng quá, hacker tấn công chúng ta lần này hình như không phải vì muốn cướp các văn kiện cơ mật của chúng ta, chỉ là... chỉ là muốn sử dụng các thiết bị của ta để liên kết một số tín hiệu, có lẽ muốn thông qua chúng để chuyển đến chúng ta thông điệp nào đó.

Giám đốc kỹ thuật đứng bên cạnh cúi người giải thích.

Robert nặng nề hừ một tiếng:

- Dù sao cũng đã bị tấn công rồi, mà vẫn còn mặt mũi để nói với ta những chuyện này à? Nếu trên thế giới có hacker có thể xuyên thủng mạng lưới an ninh của Cục điều tra chúng ta, các người có biết điều này đồng nghĩa với việc gì không?

- Cục trưởng!

Lại một nhân viên kỹ thuật đột nhiên chạy đến, hoảng hốt nói:

- Chúng ta đã tìm ra tung tích của hacker.... có lẽ.... có lẽ...

- Nói mau! Có lẽ gì?

- Có lẽ là do Mossad của Israel làm.

Robert cùng đám thuộc hạ mặt mày xanh lét, Mossad ư? Đây là một trong những tổ chức tình báo từ trước đến nay luôn có quan hệ tốt với Mỹ. Tại sao đột nhiên lại mạo hiểm gây hấn với phía Mỹ. Đây là một hành động khiêu khích phía Mỹ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 762

Giống Một Người Đàn Ông

Mọi người chưa kịp suy nghĩ, màn hình hiển thị của cả căn cứ đều sáng lên, đồng thời thay vào đó là một video hình ảnh giống hệt nhau!

Lúc tất cả mọi người nhìn thấy tín hiệu video này, bất kể là nhân viên kỹ thuật hay là người chỉ huy đều giương mắt mà nhìn, hoàn toàn quên mất công việc, thậm chí ngay cả hít thở cũng quên mất. Toàn hiện trường, tiếng lá rơi cũng có thể nghe thấy rõ.

- A...nhẹ chút xíu...bảo bối..... A ...con làm mẹ đau rồi...

- Mẹ yêu, mẹ càng ngày càng phóng đảng rồi, thật là giống con heo mẹ trong thời kỳ động dục...

- Còn không phải do đũa hư hỏng như con dụ dỗ ư!

Trong hình là một sảnh lớn với ánh đèn êm dịu, trang trí lộng lẫy, trên ghế sofa đang có một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, nước da trắng trẻo, và một chàng trai trẻ da trắng trên hai mươi tuổi, liềm chết ở bên nhau triền miên.

Trong tiếng truy lục, tất cả mọi người đều nghe rõ mối quan hệ của đôi nam nữ đó, cũng chính vì vậy, dù cho là cách nhìn của người Mỹ có nếp sống cởi mở, đây cũng là việc quá chấn động!

Trong số những người này, có người không ngừng nuốt nước miếng, có người lại cảm thấy ngại ngùng nhưng lại nhìn không nổi mà xem tiếp.

Sắc mặt tái mét nhất, đến nỗi không đứng vững nữa lại là Cục trưởng Robert.

Dần dần, mấy người cấp dưới tương đối thân với Robert cuối cùng cũng biết được cặp mẫu tử trên hình là ai!

- Cục...Cục trưởng...Ngài...

Lúc một viên quan chỉ huy định thần lại, sau khi mở miệng nói mấy chữ, những người khác đều bỗng bừng tỉnh!

Lúc này hai mắt của Robert đã vô thần, ngẩn người tại chỗ, đối với mọi chuyện bên ngoài hoàn toàn không có nhận thức, trong mắt ông ấy, ngoại trừ vô số hình ảnh của cặp mẫu tử điên cuồng không mảnh vải che thân trên màn hình đó, thì không còn gì khác.

Nhìn thấy tình hình trên đài chỉ huy, một số nhân viên kỹ thuật đứng gần đều nghe rõ đầu mối, mới bừng tỉnh, cặp mẫu tử hoang đường đó lại là người nhà Cục trưởng.

Cái vở kịch mục thối nát này, thực sự khiến các nhân viên kỹ thuật đang xem nhiệt tình được mở rộng tầm mắt!

Và không ít người hiểu rõ Robert, họ biết cặp mẫu tử đó không phải ruột thịt, chỉ vì sau khi vợ trước của Robert với ông ấy ly hôn, nên Robert nuôi dưỡng con trai, còn người phụ nữ xinh đẹp đó là vợ kế Robert mới lấy hai năm trước, đưa về nhà để chăm sóc con trai.

Nhưng mà, cho dù không phải quan hệ huyết thống, vụ bê bối của gia đình như vậy, xảy ra cũng đủ gay go rồi, mà lại còn phát ra trước mặt tất cả các nhân viên nòng cốt của Cục điều tra liên bang!

Robert tất nhiên không thể giết hết số người này để che đậy tin tức, cũng không có cách ngăn cản tất cả những chuyện này, mới trở nên ngơ ngác, đứng tại chỗ bất động như vậy!

Đúng lúc này, cặp mẫu tử trên màn hình lại tiếp tục truyền lại tiếng nói chuyện không rõ ràng...

- Con heo mẹ này... Thế nào? Có phải con khỏe mạnh hơn cha con nhiều không?

- Ồ.....con yêu, đừng ở trước mặt mẹ nhắc đến cha con...Người đàn ông đó, đã một năm rồi không giống một người đàn ông...thật mất hứng. Sớm biết trước thì đã không lấy ông ấy, hóa ra làm Cục trưởng Cục điều tra cũng không được bao nhiêu tiền...

- Thế thì không được, nếu như mẹ không lấy cha con, con làm sao quen được con heo mẹ này chứ?

- Đáng ghét à, không được gọi là heo mẹ này nọ...

Người phụ nữ đó cười thẹn, nhưng lại hoàn toàn không có ý trách móc, ngược lại rất thích cách gọi như vậy của đứa con trai không có quan hệ huyết thống.

Nghe thấy những lời này, nét mặt của tất cả nhân viên trong căn cứ đều vô cùng quái dị, rất nhiều người nhin không được, cười một cách điên cuồng.

Các nhân viên cao cấp đều giả vờ như không có gì, quay đầu đi, nhưng cơ thịt trên mặt lại co giật, hiển nhiên đã lộ rõ nội tâm không bình tĩnh của họ.

Robert một tay vịn vào lan can bằng kim đồ bưng, trong mắt hiện rõ những tia máu, đột nhiên điên cuồng gào thét lớn tiếng:

- Đập vỡ !! Đập vỡ !!! Đập vỡ hết toàn bộ số màn hình này ngay!!

Thấy ông ta kích động như vậy, một người trợ lý nhanh chóng bước lên, lo lắng vịn lấy vai ông ta.

- Cục trưởng! Đừng nên như vậy, chúng ta không thể làm loạn thế trận!

- Cút ngay !!

Robert giống như con dã thú phát điên, từ trên đài chạy xuống, xông tới bên cạnh một cái màn hình gần nhất, cầm một cái ghế lên đập vỡ!

“Ầm! Choang!”

Tia lửa điện bắn ra, một chiếc màn hình đã bị đập nát như vậy!

- Mau ngăn cản Cục trưởng lại !! Ông ấy không kiểm soát được rồi !!

Một viên sĩ quan thấy thế, vội chỉ huy những người phía dưới chặn Robert lại, không thể vì một mình ông ta xấu hổ và tức giận mà hủy cả căn cứ này, phải biết rằng tin tức được nổi lên màn hình này rất không bình thường!

Vài tên đặc công khỏe mạnh vội xông lên chặn Robert lại, thời khắc quan trọng này, họ bất chấp tôn ti cấp bậc, bảo vệ căn cứ trước rồi hãy nói!

- Buông tôi ra! Buông tôi ra!! Bọn khốn khiếp này! Muốn ăn đòn hả !! ? Tôi là Robert Muller! Tôi là cấp trên của các người!!!

Thân hình mập mạp của Robert ra sức vùng vẫy, nhưng làm sao cũng đâu không lại số đặc công trẻ tuổi thân thể cường tráng này, phí công đến cùng cũng chỉ có thể thở hắt ra, giống như chó rơi xuống nước sắp chết vậy.

Vài tên quan chỉ huy đi xuống thêm, bao vây trước mặt Robert, về mặt lúng túng nhìn vị cấp trên này.

- Cục trưởng, chúng tôi biết việc này đối với ngài đã kích rất lớn, nhưng xin ngài lấy đại cuộc làm trọng, đây không phải lúc lo chuyện cá nhân. Trước tiên, chúng ta phải làm rõ tại sao Mossad lại tấn công chúng ta, sau đó dự kiến tổn thất, tiến hành phòng vệ và đấu tranh.

Một viên sĩ quan nói.

Robert lại bỏ ngoài tai, chỉ ở đó lắc lắc đầu, lẩm bẩm:

- Đó không phải sự thật...không phải sự thật...Sao họ có thể đối xử với tôi như vậy...Một tay ta nuôi lớn đứa con này...Sao nó lại đối xử với cha nó như thế...

Nói đúng chỗ xúc động, Robert kiềm chế không nổi vẻ mặt mếu máo và lại khóc, khiến không ít cán bộ ở xung quanh đều động lòng trắc ẩn.

Tuy chỉ là vụ bê bối gia đình như vậy, nhưng nhất định sẽ khiến Robert không còn cách nào tiếp tục giữ chức Cục trưởng, cũng phải từ vị trí ngai tít trên cao này bước xuống thôi.

Nhưng mà, ở góc độ một người cha, một người chồng, một người đàn ông mà nói, cho ông nhìn thấy những hình ảnh như vậy, quả thật quá tàn nhẫn, thật là còn đau đớn hơn giết chết ông ta...

Đúng lúc mọi người đang im lặng, đột nhiên, báo động của cả nội bộ căn cứ lại bỗng vang lên!!

“Tít tít tít...”

Âm thanh chói tai truyền đến tai mọi người, mà đèn báo động ở trên tường cũng nhấp nháy nhanh!

- Chuyện gì vậy?

- Không xong rồi! Là kẻ thù xâm nhập!

Vừa nãy còn đang suy nghĩ đối phó với tấn công của hacker như thế nào, vậy mà lúc này Tổng bộ đã bị xâm nhập, mọi người đều trở tay không kịp!

Không đợi các đặc công và sĩ quan đó tiến hành công tác phòng vệ, mọi người lại đột nhiên nghe thấy ngoài bức tường phía bắc của căn cứ truyền lại

một tiếng động “Ầm ầm”

“Ầm”.

Một tiếng nổ sập trầm đục nặng trình trịch, trên bức tường lớn phía bắc, đột nhiên bị mở ra một khe lớn!

Giữa lúc đất đá bị cuốn lên, một bóng người giẫm lên những mảnh vỡ lộn xộn, một tay xua tan khói bụi mù mịt trước mắt, từ từ bước về phía mọi người.

Khi bóng người dần dần rõ nét, mọi người mới nhìn thấy rõ, đó là một người đàn ông châu Á tướng mạo bình thường, ăn mặc thư nhàn.

Đại đa số mọi người đều kinh ngạc và nghi ngờ, mấy nhân vật cấp cao lại lộ ra vẻ mặt run sợ, hai mắt chăm chăm nhìn vào, khó có thể di chuyển nửa bước!

- Minh.....Minh Vương.

- Sao lại có thể như vậy, hấn thật sự chẳng sao cả!

Người đến đương nhiên là Dương Thần từ Los Angeles chậm chậm bay đến bên này, đương nhiên, “bay” với tốc độ trong mắt người thường thực ra có phần kinh hoàng.

Nhìn thấy màn hình của cả căn cứ đang chiếu cảnh mẫu tự đại chiến, Dương Thần gật gật đầu có phần hài lòng, không ngờ Macedonia thuộc hạ của Mossad làm việc khá như vậy, xâm nhập vào inte của FBI cũng không tốn bao nhiêu thời gian, cái mình cần chính là kết quả này, hành hạ xác thịt không là gì cả, vết in trong tâm hồn mới dễ tàn phá con người nhất.

Nếu Cục trưởng Robert đã quyết định trù tính mưu hại mình, ý đồ thấy người gặp nguy thừa cơ hãm hại, thế thì mình làm sao có thể thua ông ta. Cho nên, sau khi Macedonia nói với mình rằng vợ thứ hai của Robert với con trai ông ta có gian tình, Dương Thần không hề do dự bảo sát thủ Zero ở gần Washington đặt máy quay phim, về phần muốn quay được cảnh này đúng lúc thì tùy tiện lên lút bỏ xúu thuốc là hoàn toàn có thể làm được.

Từ từ bước đến gần trước mặt Robert và những người khác, Dương Thần mỉm cười chào hỏi họ.

- Xin lỗi, tôi nghĩ chắc các vị đang ra sức tìm tôi. Đáng lẽ tôi có thể đến sớm hơn rồi, nhưng vì bận ăn tối nên mất chút thời gian. Có điều trước khi tôi đến, lễ vật đã được đưa tới rồi, thế nào, mọi người đều thích chứ?

Dương Thần nói, cố gắng giả mồm, ám chỉ màn vật lộn đặc sắc trên màn hình.

Robert đang bị đặc công túm chặt gào lên như muốn nhào về phía Dương Thần.

- Tên ác quỷ này! Ác quỷ !! Sao mà có thể làm ra những chuyện khó coi như vậy?

Dương Thần mỉm cười một tiếng.

- Hình như Cục trưởng Robert đối với phim hành động của vợ và con trai

mình không thể chấp nhận được thì phải. Nghĩ cũng phải, người vợ thân hình bốc lửa như thế, tôi cũng nhìn đến nổi thấy bất thềm. Đáng tiếc lúc đến đây quá gấp, nếu không tôi cũng không ngại đích thân đi nhà ông một chuyến, tâm sự với vợ ông về lý tưởng cuộc sống rồi.

- Câm miệng! Câm miệng! !

Cơ mặt Robert run mạnh, nói lớn với số đặc công bên cạnh:

- Còn ngần người ở đó làm gì!!? Mau giết hă!! Giết hă!!

Nhưng mà, mệnh lệnh của ông ta lại không có người nào hưởng ứng.

Tất cả những nhân viên và đặc công phụ trách bảo vệ ở hiện trường đều ý thức mà rút tại chỗ, không dám nhúc nhích. Đùa à? Người ta đơn thân độc mã dám xông vào tận căn cứ Tổng bộ, và lại không phải vào từ cửa, mà là cứng rắn dựa vào thực lực phá bỏ hơn mười tấm thép hợp kim dày đặc, bổ tường ngông nghênh xông vào, như thế còn là con người sao? Kẻ địch như thế, là người mà cấp bậc như họ có thể đụng chạm sao? Không chạy trốn đã là giỏi lắm rồi!

Sau khi Robert cảm nhận được tình hình này, bình tĩnh một chút, mặt như tro nguội.

Chuyển giọng khàn hỏi:

- Người...Người không bị mất đi năng lực?

Dương Thần nhún vai.

- Điều này khiến ông thất vọng rồi?

- Tại sao...Tại sao...Tướng quân Prandelli không có lí do gì lừa ta cả! Ta tận tai nghe thấy ông ấy nói người đã mất hết năng lực !! Còn đặc biệt kêu người cẩn thận nữa !!

Robert không cam lòng hỏi.

Dương Thần có chút gây khó dễ nói:

- Chuyện này ông phải hỏi ông ấy, làm sao tôi biết vì sao ông ấy lại nói vậy chứ, thật ra từ đầu đến cuối tôi đều không có nói rằng mình đã mất đi năng lực giết người.

Robert lộ vẻ sầm cười.

- Nếu nói như vậy, Cédric và Stark, còn có tất cả những người trong Đội đột kích Hải Báo đều đã chết hết rồi...

Dương Thần nhìn xung quanh, vẻ mặt cười nói: -

- Người của Blue Storm có vẻ như không có ở đây, hay là ông kêu tất cả những người trong Blue Storm đến đây hết đi.

Nhìn thấy nụ cười vô hại của Dương Thần, mọi người lại vô cùng sợ hãi, người đàn ông này, tối nay muốn đến Cục điều tra liên bang tàn sát đâm máu sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 763

Thiệt Thòi.

Thấy mọi người căng thẳng nhìn hắn, như đối mặt với quân thù lại không có phản ứng gì, Dương Thần nhú mày, có phần không kiên nhẫn nói:

- Hình như đây không phải lúc ngăn người, hay là tiếng Anh của tôi phát âm không chuẩn, các người nghe không hiểu?

Cuối cùng lúc này Robert cũng bình tĩnh trở lại, cố gắng không để ý tới hai bóng người còn đang mập máy trên vô số màn hình đó, trầm giọng nói:

- Minh Vương Các Hạ, có thể rộng lượng tha thứ cho sự mạo phạm của chúng tôi không? Trên cương vị cao như ngài đây, cần phải có tấm lòng minh mông như biển rộng. Nếu những người được cử đi mạo phạm ngài đã chết hết, vậy có thể bỏ qua cho tất cả những người có mặt ở đây không?

Dương Thần mỉm cười.

- Những lời ông nói nghe thật là đơn giản. Các người muốn bắt tôi, hại tôi, có thể nghĩ trăm phương ngàn cách để giết tôi. Còn lúc tôi đến đòi nợ thì lại muốn tôi bỏ qua tất cả mọi chuyện. Các người không cảm thấy còn nực cười hơn cả mấy đứa con nít diễn truyện nhi đồng thông thường sao?

- Các Hạ, hẳn ngài hiểu rõ, chỗ này là Cục điều tra liên bang, một nơi nòng cốt nhất của liên bang Mỹ hùng mạnh, nếu như ngài thật sự ở đây giết người một cách ngang tàng như vậy, hoặc là hoàn toàn không nể mặt chúng tôi, tôi nghĩ cho dù ngài có mạnh hơn nữa, cũng không có lợi gì...

Một viên sĩ quan cao giọng nghiêm nghị nói.

Dương Thần không hề ngó ngang đến hắn ta, tay trái hướng về phía sau người mà vung.....

"Thình thịch thình thịch thình thịch!! ..."

Chỉ nghe thấy vô số tiếng nổ, luồng điện cao thế tàn phá bừa bãi, hơn trăm chiếc máy vi tính lớn, bị bóp méo, rạn nứt, vỡ tan tành trong một sức mạnh kỳ lạ!

Tia lửa bắn ra bốn phía, ngọn lửa xanh dấy lên cao, làm cho số sản phẩm khoa học kỹ thuật mũi nhọn này biến thành một đồng xác sắt vụn!

Ánh lửa mà vụ nổ gây ra, làm cho cả căn cứ nhuộm một màu hồng quang, ánh sáng màu trắng chớp mắt bị nuốt hết, không khí bao phủ toàn mùi khét sinh ra từ sự thiêu đốt kim loại và nhựa!

Toàn bộ bề mặt căn cứ, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, vì số lượng lớn thiết bị bị phá nát, đột nhiên mở ra một con đường lửa than dài!

Dương Thần thu tay lại, dứt vào túi quần, thản nhiên nói:

- Nếu như còn cho tôi nghe thấy những lời nói nhảm này, lần sau người

mà ta nhắm chính là đám người các người, mà không còn là máy móc nữa.

Một số kỹ thuật viên đơn thuần có mặt ở đó, sớm đã bị dọa đến sợ cho chết khiếp, thậm chí còn có người sợ tè ra quần cũng không biết.

Còn số đặc công và sĩ quan này, đều bị sức mạnh lợi hại đó làm cho kinh sợ, tiến không phải, lui cũng không phải, chỉ còn cách đứng im tại chỗ, toàn thân run rẩy.

Robert thân là Cục trưởng, lúc này đây lại hoàn toàn mất đi chủ kiến, mối căm thù của ông ấy đối với Dương Thần đã lên tới đỉnh điểm, nhưng lại không có sức phản kháng, trong lòng lại sợ bị giết, nhất thời vẻ mặt đầy bất lực.

Yên lặng chừng nửa phút, mới có một tên quan chỉ huy trẻ tuổi người da đen thân hình cao lớn mặc đồ tây, bước lên phía trước, nét mặt trang nghiêm nói:

- Các Hạ, do chúng tôi thất lễ, chỉ muốn hỏi Các Hạ, phải làm sao mới có thể xoa dịu cơn thịnh nộ của ngài.....Nếu như thật sự muốn gọi hết toàn bộ người của Blue Storm ra để cho ngài giết, đó là điều chúng tôi không thể chấp nhận được, bởi vì nếu làm như thế chúng tôi sẽ bị mất đi lực lượng chiến đấu quan trọng trên thế giới.

Thật sự chúng tôi không có cách nào chống chọi với sức mạnh của ngài, nhưng theo tôi được biết, các vị thần cũng không thể tùy ý phá vỡ bố cục của thế giới. Nếu đã như vậy, xin ngài hãy đề ra một phương án mà cả đôi bên đều có thể chấp nhận, chúng tôi bằng lòng bồi thường cho ngài những gì có đủ thành ý.

Nét mặt Dương Thần không lộ vẻ gì hết, hỏi:

- Người tên gì?

- Tổng chỉ huy tổ hành động đặc biệt chống khủng bố FBI, Mario Balotelli.

-, Người đàn ông da đen mặt đầy kiêu hãnh trả lời.

Dương Thần khá hứng thú vừa cười vừa nói:

- Người không sợ người đầu tiên nói chuyện với ta sẽ chết rất thâm sao?

- Sợ, nhưng nếu không nói, chỉ sợ toàn bộ đều phải chết.

Ballot vẻ mặt trang nghiêm.

Dương Thần trầm ngâm một chút:

- Được rồi, thế thì ta cho người một cơ hội cứu vãn. Thật ra lần này điều khiến ta đến đây, nhân vật quan trọng nhất cũng chính là Cục trưởng Robert của các người thôi. Những người bị chết khác, cũng đơn thuần là mai táng theo ông ấy. Nếu người đã dừng cảm như thế, thì ta phải cho lòng dừng cảm của người sự tôn trọng xứng đáng.....

Dương Thần vừa nói, mắt vừa nhìn vào bao đựng súng bên hông người của Ballot, trong chớp mắt, cây chim ưng trong sa mạc màu bạc từ trong bao

da rút ra bay vào tay của Ballot!

Chiêu thức ấy không khiến nhiều người cảm thấy có gì đặc biệt, dấu sao Blue Storm của quân đội Mỹ vốn chiếm phần lớn là các kỹ năng dị sĩ, các loại đặc dị công năng đa số mọi người đều đã thấy qua.

Ballot cầm lấy cây súng nặng trình trịch, nghi ngờ hỏi:

- Minh Vương Các Hạ, đây nghĩa là gì?

- Giết hắn ta đi.

, Dương Thần sáng khoái nói.

Ballot ngẩn ra, còn những nhân viên khác có mặt tại đó đều bỗng nhiên hiểu ra vấn đề.

Dụng ý của Dương Thần cũng khá đơn giản, hắn không động thủ, để cho thuộc hạ của Robert ra tay, chuyện này so với việc chết trong tay hắn, khiến Robert còn đau khổ hơn gấp trăm lần!

Ballot ngoảnh đầu lại một cách khó khăn, nhìn về phía ánh mắt có chút bàng hoàng và sợ hãi của Robert, hiển nhiên đang do dự.

Dương Thần nói:

- Bây giờ người có hai lựa chọn, một là nổ súng bắn hắn ta, thì tất cả các người đều vô sự, dù sao người khiến ta phải đau đầu suy nghĩ lại không phải các người. Hai là, người không nổ súng, thế thì ta sẽ ra tay, chỉ có điều..... Đã đoàn kết như thế thì ta sẽ tiễn tất cả các người và Robert lên thiên đàng cùng lúc vậy.

Nghe thấy những lời này, một tên sĩ quan sớm bị hù đến sắc mặt nhợt nhạt vội vàng tiến lên phía trước, giơ tay qua muốn giành lấy súng của Ballot!

- Đưa cho ta! Cái tên ngu xuẩn này!! Còn không nổ súng chúng ta đều phải chết!!

Ballot liếc chết nắm chặt lấy súng, cắn chặt răng, kiên quyết không đưa.

Một số sĩ quan chỉ huy và nhân viên kỹ thuật khác ở bên cạnh đều sốt ruột, tuy rằng có chút sợ hãi Robert, nhưng lúc này không bằng tính mạng của bản thân quan trọng. Hơn nữa, khó có thể vì một người mà khiến cả căn cứ bị hủy diệt!

Robert kinh sợ lẫn lộn, rít lên giận dữ:

- Khốn khiếp!! Không ngờ các người nghe lời hắn muốn giết ta! Rốt cuộc trong mắt các người có còn người Cục trưởng này không? Ballot! Nhắm súng vào tên kia! Chẳng lẽ ở căn cứ của chúng ta, chúng ta còn phải sợ hắn sao? Toàn thế giới lại không phải chỉ có mình hắn là Chủ Thần! Nếu như hắn làm lớn chuyện, ắt có người đến trừng trị hắn!!

Chưa được nói xong, Ballot vốn đứng yên như chết ở đó, trong mắt đột nhiên lộ vẻ nhẫn tâm, bất thành linh giơ súng lên, hướng về phía ngực Robert, kéo cò súng!

“Phịch!!”

Sau một hồi khói thuốc súng, chỗ lòng ngực của Robert, một lỗ thủng máu chảy đầm đìa!

Robert kinh ngạc nhìn thuộc hạ của mình, giờ một bàn tay run rẩy lên như muốn nói điều gì, nhưng lại theo tốc độ trôi qua nhanh chóng của sinh mạng, yếu ớt quỳ gối xuống đất, sao cũng không mở được miệng, cuối cùng, chỉ có thể hé mắt dục nứt ra mà mất đi tia hy vọng sống sót cuối cùng.

Máu hồng lan tràn trên mặt đất, không khí tại hiện trường lúc này có vẻ đọng lại, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của một số người.

Lúc này, Ballot chậm rãi bước đến trước mặt xác chết, một chân giẫm lên đầu của Robert, trong mắt bốc lên ánh lửa, trầm giọng nói:

- Chúng tôi là thuộc hạ của ông, nhưng không phải nô lệ của ông, đồ khốn? Từ đầu đều do ông.. ...

Không ít bọn quan viên ở bên cạnh nghe thấy câu nói này, đều có phản cảm xúc mà sắc mặt phức tạp, nhiều ít phát ra tiếng thở dài.

Có lẽ trong lòng nhiều người, dưới áp bức tàn bạo, đã chất chứa quá nhiều điều phải cam chịu.

Dương Thần vỗ tay, mặt tươi cười bước lên phía trước, với điệu bộ thân thuộc vỗ vỗ vai Ballot:

- Lần này là người đã cứu mỗi một con người ở đây, cũng là người đã cứu Tổng bộ của FBI, người thật là trở thành anh hùng rồi. Nếu như thăng chức làm Cục trưởng, cũng đừng giống như Robert, khi không nhân rồi thì lại kiếm chuyện với ta.

Ballot ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn nét mặt mang đầy nghĩa sâu xa của Dương Thần, mới bừng tỉnh lại, đúng là Dương Thần đã cho hắn một ân tình lớn.....chỉ có điều, ân tình này lại quá kỳ lạ.

Nhưng mà thực sự, xung quanh không ít người, đặc biệt là các nhân viên kỹ thuật bình thường, đều dùng ánh mắt cảm kích nhìn mình, nếu không phải mình chủ động bước ra thương lượng, và giết chết Robert, có thể họ đều phải vô tội đưa tang ở chỗ này.

Dương Thần không mấy để ý đến thần sắc quái dị của người da đen to lớn đó, bỗng nhiên ngay trước mặt mọi người, ngời chồm hồm xuống, đưa tay lật xác Robert lại.

Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, Dương Thần đưa một tay vào túi áo bên trong của Robert, giống như đang sờ cái gì.

Lúc rút tay ra, trong tay Dương Thần nắm lấy một chiếc đồng hồ quả quýt hình tròn màu đồng!

Nhiều người thân cận của Robert đều biết, đây là vật Robert quý nhất, chỉ là không ngờ sau khi chết lại còn bị người khác lấy đi!

Dương Thần thấy mọi người dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn, nụ cười hơi ngượng ngùng mà nói.

- Nhìn ánh mắt của các người không hay lắm. Ta không tham lam vậy

đâu, nhìn ta giống loại người ngay cả đồ của người chết cũng không bỏ qua sao? Mọi người đều là nhân vật có máu mặt, sao ta có thể hành động vô văn hóa vậy chứ? Đặc biệt là ngay trước mặt các bạn bè hữu nghị trong Cục điều tra liên bang Mỹ.

Quan trọng là chiếc xe Porsche GT ta mượn của cô Christine bị hai tên trong Blue Storm làm mất rồi. Ta cũng phải kiếm lại chút đỉnh. Bằng không thì quá bất nhân bất nghĩa rồi. Chiếc đồng hồ quả quýt này..... tuy có vẻ hơi cũ kỹ, nhưng dù sao cũng là đồng hồ cơ học, hẳn là đáng chút tiền, hì hì...

Mọi người xung quanh đều lộ ra nụ cười gượng gạo cứng ngắc, ánh mắt có vẻ đã hiểu.

Dương Thần sờ sờ chiếc đồng hồ, vẫn chưa đứng lên, lại giơ tay vào bên trong túi áo kia của Robert sờ một hồi, móc ra một vật, đó là gói thuốc thơm Marlboro!

- Khốn thiệt!

Dương Thần phun ra một câu nói tục, ném bao thuốc xuống đất, một mình ngồi xổm ở chỗ đó lăm bằm suốt.

- Đường đường là Cục trưởng FBI, thuốc hút cũng chẳng hơn gì loại thuốc thơm hai đồng của các anh cấp dưới, thật keo kiệt, một cái bóp tiền cũng không để trong túi áo.....lỗ rồi lỗ rồi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 764

Tan Tác Tả Tôi.

Ngay lập tức, những người xung quanh nghe thấy điều này đều lóe lên điều gì đó. Nếu như không phải sợ Dương Thần vui giận thất thường mà lại đi giết người, thì những ánh mắt khinh miệt kia cũng có thể dán chặt vào Dương Thần rồi.

Nhét chiếc đồng hồ hồng vào trong túi, Dương Thần đứng dậy, nhìn xung quanh, cười nói:

- Được rồi, sự việc đã làm xong rồi. Hạm đội quân Mỹ của các người đã bị tiêu diệt, không phải là do tôi làm. Tôi đã muốn làm sáng tỏ vấn đề này, rốt cuộc là do ai làm, tôi cũng đang trong quá trình điều tra, một thời gian nữa sẽ có kết quả. Còn về việc ân oán cá nhân, tôi rất mãn nguyện với kết quả này. Trời cũng không còn sớm nữa, mọi người tan làm sớm chút rồi về nhà ngủ đi. Ăn khuya dễ bị béo lấm, đặc biệt là các đồng chí nữ, thức đêm sẽ tạo nếp nhăn ở khóe mắt đấy.

Nói xong, Dương Thần xoay người, đi về hướng cái lỗ đã được khơi thông kia.

Nhưng chưa đi được mấy bước thì đã bóng dáng trong không gian đã mờ dần, cuối cùng biến mất.

Toàn bộ người ở trong căn cứ FBI đề thở phào nhẹ nhõm, nhìn cảnh hoang tàn ở trước mắt. Căn cứ bị hủy chỉ trong một đêm, ngoài cái lạnh buốt ở sâu tận trong tim ra thì không có một chút lửa nào lóe lên.

Nhưng vào lúc này, ở một đầu khác của thế giới.

Yến Kinh, ở trong tòa nhà bí mật ngoài thành phố của nhà họ Ninh.

Một chiếc xe vận tải đang đỗ ngoài cửa của tòa nhà, vài tên vệ sĩ đeo kính râm, khi mặt trời lặn xuống thì liền đi tuần tra, không để cho bất kỳ một người không liên quan nào tiếp cận tòa nhà.

Ở sâu bên trong của tòa nhà, trong một gian phòng tĩnh mịch được bày trí rất đơn giản, nhiệt độ không khí dường như còn thấp hơn bên ngoài mấy chục độ.

La Thúy San đã rửa qua mặt một lần, thay bộ đồ sạch sẽ mặc ở trong nhà, đang ngồi trên một chiếc ghế dài, tay cầm một chén trà Hồng Sâm, mặt không biểu hiện một chút cảm xúc nào, mân mê chén trà.

Tay trái của La Thúy San vịn vào thành ghế. Cũng vừa tắm xong, tên què mặc quần áo chỉnh tề, vẻ mặt ngơ ngác nhìn xung quanh, trên mặt có chút thấp thỏm không yên, hai tay không ngừng vuốt vuốt đùi, càng hiện rõ sự căng thẳng ở trong lòng.

Cuối cùng, tên què không chịu nổi sự im lặng như vậy, ngượng ngùng hỏi:

- Này... Người mà bắt chúng ta, rốt cuộc là người thế nào. Bà quen sao?

La Thúy San ngẩng đầu, nhìn người thanh niên với diện mạo khá tuấn tú, nhìn vào đôi mắt hiện rõ sự bất an của anh ta, khóe miệng liền lộ ra một nụ cười:

- Cậu sợ sao?

- Sợ? Đùa à.

Tên què giả bộ rất giỏi:

- Nhớ lại năm đó, tôi bị mười con chó điên đuổi theo mà còn không sợ. Chó điên không sợ, mà lại đi sợ người sao?

La Thúy San cười nói:

- Chó điên thì có thể dùng cách điên hơn để chạy thoát. Nhưng người, thực sự khi mà đã điên lên thì chưa chắc đã không chế được.

Tên què nhìn người phụ này với vẻ khó hiểu:

- Này, bà sao vậy? Sao lại có bộ dạng chết cha chết mẹ thế kia. Người ta không dùng súng bắn chết chúng ta, thì không đến nỗi khản trương như vậy chứ?

Đang lúc lúc này, cánh cửa gỗ trạm hoa của căn phòng bị ai đó đẩy từ bên ngoài vào.

Một người đàn ông trung niên mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, dẫn theo hai tên vệ sĩ mặc tây phục, đi giày da từ bên ngoài bước vào.

La Thúy San nhìn qua, chạm ánh mắt của người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, bốn mắt nhìn nhau. Trong mắt của cả hai người đều có những tâm tư khó có thể diễn tả thành lời.

Tên què nhìn thấy có người đến thì trong mắt cũng lóe lên điều gì đó, nhưng lại biến mất ngay.

- Dẫn bà về Yên Kinh như vậy, chắc chắn bà sẽ rất hận tôi.

Ninh Quang Diệu cuối cùng vẫn mở miệng nói trước, giọng điệu đầy sự đau đớn.

La Thúy San cười đau thương:

- Lúc này mà ông còn muốn gặp tôi thì tôi đã biết cả rồi.

Ninh Quang Diệu im lặng, thở dài:

- Bà... không nên gây hấn với Dương Thần.

La Thúy San hừ lạnh một tiếng, cười chế nhạo:

- Ông cứ nói thẳng ra là tôi không nên ra tay với con tiện nhân đó, thì tôi nghe còn thuận tai hơn.

- Bà...

Ninh Quang Diệu chau mày, không nhịn được nói:

- Sao bà có thể gọi nó như vậy được. Dù sao thì nó cũng là cốt nhục của tôi, cũng là đứa em gái có cùng huyết thống với Quốc Đống.

- Cột nhục?

La Thúy San bật dậy, cười lớn:

- Đó là cột nhục của ông, nhưng chẳng có quan hệ gì với tôi cả? Tôi thấy nó chính là thứ nghiệt chủng mà ông và con đàn bà đề tiện Tiết Tử Tinh kia sinh ra. Năm đó Tiết Tử Tinh không biết vô liêm sỉ là gì, ngu ngốc đến nỗi sinh ra một thứ như thế. Nếu không phải năm đó Lâm Chí Quốc che chở thì tôi đã nghiền nát cô ta ra rồi, làm gì mà để cho cô ta có cơ hội được sống đến tận ngày hôm nay?

Lúc này Ninh Quang Diệu không làm sao tức giận được, chỉ có thể bình tĩnh nói:

- Thúy San, xem ra bà thực sự muốn xé rách hết tất cả mọi thứ với tôi.

- Đúng vậy.

La Thúy San mắt ngấn lệ, nhưng vẻ mặt vẫn rất điên cuồng:

- Bởi vì tôi biết, bây giờ mà tôi không nói cho xong những lời này thì cũng sẽ không có cơ hội được gặp ông để nói ra hết những nỗi khổ bấy nhiêu năm nay của tôi.

- Tình nghĩa vợ chồng mười mấy năm nay, không ngờ lại có một ngày như vậy.

Ninh Quang Diệu tự cười chế giễu:

- Nếu như bà vẫn có thể nhẫn nhịn được thì tốt biết bao. Cho dù chúng ta luôn diễn những màn kịch cho nhau xem, cho dù chúng ta có lừa dối lẫn nhau thì việc đó vẫn còn có thể khiến người ta chấp nhận hơn là sự tàn khốc của thực tại.

La Thúy San cắn chặt răng, cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống:

- Tôi biết, từ trước đến nay ông đều đã biết tôi rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào. Từ trước đến nay ông đều biết tôi đã làm gì sau lưng ông... Ông có biết không? Có lúc thậm chí tôi đã từng nghĩ, nếu như một ngày nào đó ông vạch trần sự giả tạo của tôi thì tôi cũng sẽ không hận ông. Bởi vì, ít nhất tôi cũng có thể dùng bộ mặt thật của mình để đối diện với ông, nhưng bây giờ, tất cả đều đã muộn rồi.

Giọng nói của người phụ nữ này nghẹn ngào, đau khổ tột độ.

Ninh Quang Diệu xoay người sang chỗ khác, ngửa cổ lấy khí:

- Tôi biết, tôi có rất nhiều điều có lỗi với bà. Cho nên từ trước đến nay tôi cũng không đi quản những việc bà làm-những việc mà tôi cho rằng không được tốt đẹp cho lắm. Đáng tiếc, tôi không ngờ rằng, bà lại bước đến nông nỗi như thế này. Là lỗi của tôi, nhưng cũng vì bà không biết đúng sai là gì. Việc đến nước như hôm nay, tôi muốn bà cũng biết rằng, tôi không còn sự lựa chọn nào khác...

La Thúy San cười lạnh một tiếng, giọng điệu như trêu tức:

- Sao? Sợ việc xấu trong nhà sẽ truyền ra ngoài sao? Sợ ngại vàng Thử tướng của ông không vững sao? Muốn lén lút giết tôi sao? Hay là... vì tôi đã

cảm sùng ông, nên ông cảm thấy khó có thể chấp nhận được, vì vậy không muốn nhìn thấy người đàn bà tan tác tả tơi như tôi.

Ninh Quang Diệu không tức giận, mà nói rất thản nhiên:

- Dù sao bà cũng là cán bộ Chính phủ cấp cao, mất tích nhiều ngày như vậy đã là một vấn đề hết sức đau đầu rồi. E rằng nhờ vô duyên vô cớ chết đi sẽ để lại nhiều điểm đáng nghi ngờ.

- Vậy ông muốn như thế nào?

- Tôi có bảo người đem đến đây một loại thuốc để tiêm, có thể lừa người khác về cái chết do đột quỵ, tương đương với cái chết bất ngờ...

Ninh Quang Diệu sắc mặt bình thản nói, dường như người chết không hề có quan hệ gì với ông:

- Tôi sẽ giải thích với người ngoài rằng, bà với tư cách là nhân viên công vụ của quốc gia, phu nhân của Thủ tướng, vì kiệt sức mà sinh bệnh. Khi ra bên ngoài thị sát điều tra đã bất ngờ bị đột quỵ. Sự mất tích của mấy ngày này là vì chúng tôi hi vọng có thể âm thầm tiến hành cứu chữa bà, nhưng kết quả vẫn không thành công...

Nghe thấy những lời này, trong mắt La Thúy San tràn đầy sự u ám, bất lực lùi hai bước, buồn bã cười nói:

- Không ngờ... Vợ chồng mười mấy năm, kết quả là ông muốn giết tôi. Cho dù có thể nói là thoải mái nhẹ nhàng như vậy, nhưng không thể không nhăn mày suy nghĩ... Được, thật không hổ là tộc trưởng của nhà họ Ninh, lấy đại cục là trọng, thật sao? Ha ha. Nếu như tôi vì kiệt sức mà chết, không chỉ là một cái chết không có điểm gì nghi ngờ, mà lại còn để lại bộ mặt đẹp cho nhà họ Ninh, đã vì nước mà chết. Cái chết của tôi cũng có thể được ông lấy ra làm công cụ để tranh thủ lấy lòng nhân dân...Ha ha, quả thực là diệu kế.

Ninh Quang Diệu nhắm mắt lại, không nhìn bộ dạng của La Thúy San nữa:

- Loại thuốc này, trong quá trình khiến cho tim bà ngừng đập, thì có thể làm cho bà cảm thấy đau đớn... Tôi cũng hi vọng bà có thể chết một cách thoải mái, nhưng vì muốn để cho bác sỹ không thể nhìn ra điểm đáng nghi ngờ nên đành bắt buộc phải làm như vậy. Thúy San, bà yên tâm mà ra đi, tôi hứa với bà, Quốc Đống, cho dù tôi có phải liều mạng thì cũng sẽ bảo vệ tốt cho nó.

- Ông đương nhiên sẽ bảo vệ tốt cho nó. Không phải vì ông yêu nó nhiều đến thế, mà chỉ vì ông cần một đứa con trai để nối dõi sự nghiệp nhà họ Ninh...

La Thúy San khinh miệt nhìn người đàn ông đã chung chăn chung gối mấy chục năm ở trước mặt:

- Tôi đang nghĩ, nếu như năm đó Tiết Tử Tĩnh sinh cho ông không phải là một đứa con gái mà là một đứa con trai thì có phải ông sẽ không giao sự

ngiệp nhà họ Ninh cho Quốc Đồng không? Trong lòng ông, cho dù tôi có bỏ công sức ra bao nhiêu, cho dù tôi có cố gắng bao nhiêu thì mẹ con chúng tôi cũng sẽ không bằng con tiện nhân và tiểu tiện nhân kia. Chúng tôi là gì trong lòng của ông?

Ninh Quang Diệu vẫn lựa chọn sự im lặng, không trả lời.

La Thúy San bỗng nhiên lộ vẻ độc ác, nhe răng cười man rợ:

- Ninh Quang Diệu, hôm nay tôi đã bắt buộc phải chết, vậy thì tôi cũng sẽ nói cho ông biết một bí mật, để cho ông thấy rõ, ông là một đồ ngu ngốc như thế nào...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 765

Tóc Xanh Hóa Trắng

Ninh Quang Diệu nhíu mày:

- Chuyện gì bí mật?

- Năm đó không phải là Tiết Tử Tĩnh bị ung thư máu mà chết hay sao...

- Cái gì?

Ninh Quang Diệu lập tức quay đầu lại, nhìn La Thùy San bằng con mắt của một mãnh hổ.

- Em... em nói gì...

- Đúng thế đấy.

La Thúy San đắc ý cười to.

- Anh không ngờ là em đã âm thầm mua chuộc thầy thuốc, tạo bệnh tình giả... giết chết cô ta à.

Trên mặt Ninh Quang Diệu ẩn chứa nhiều thần sắc, một tay run run giơ lên, chỉ muốn cho người phụ nữ này một cái tát nhưng cuối cùng vẫn nén lại cơn tức giận, buông mạnh tay xuống, giọng lạnh lùng, nói:

- Cô đúng là một mụ đàn bà độc ác. Tử Tĩnh năm đó đã có ý nhượng bộ, từ trước đều không có nửa lời muốn tranh đoạt với cô. Cô ấy ở Trung Hải cũng vì tôi chủ động tìm... Tại sao cô lại dồn người ta vào bước đường cùng như vậy? Tại sao chứ?

- Độc ác? Đúng, em chính là người độc ác. Cái mà em không có được thì người khác cũng đừng hòng mà có được.

La Thúy San không nhượng, nói như đinh đóng cột.

Ninh Quang Diệu gật gật đầu:

- Được... được. Mọi thứ đều trôi qua rồi, đã trôi qua rồi. Tôi cho cô vài phút để chuẩn bị tốt tâm lý, rồi lúc nữa tôi sẽ cho người mang thuốc vào, và chính cô sẽ phải uống hết chúng.

Vừa nói, Ninh Quang Diệu vừa nhìn người đi khắp khiêng từ nãy giờ vẫn im lặng đứng bên cạnh, lạnh lùng nói:

- Mấy ngày này, nếu người què này luôn ở bên cô như vậy thì đợi sau khi cô chết sẽ để thuốc cho hắn ta uống. Để hắn ta có thể làm bạn với cô trên đường xuống hoàng tuyền. Nếu hắn ta không uống, tôi sẽ phái người trừ khử hắn... Hừ!

Ninh Quang Diệu nói xong, mặt bình thản, liền xoay người cùng hai vệ sĩ rời khỏi phòng.

Đợi cửa đóng lại, La Thúy San dường như mất hết sức lực trong người, toàn thân mềm nhũn, ngồi phịch xuống ghế, ngơ ngẩn nhìn ra phía cửa, nước

mắt không ngừng tuôn rơi.

- Thật không ngờ, cô lại là phu nhân Thủ tướng Hoa Hạ của chúng ta. Không phải ta đang nằm mơ đây chứ.

Người què nói thầm bên cạnh.

La Thúy San hừ nhẹ một tiếng:

- Phu nhân thủ tướng ư? Còn có ý nghĩa gì chứ. Chẳng qua chỉ là một kẻ đáng thương đến một hạnh phúc giản đơn cũng không có được mà thôi.

Người què vẻ mặt u sầu, thở dài:

- Kỳ thực... lời nói cuối cùng của cô là cố ý chọc giận ông ta đúng không?

La Thúy San ngớ ngàng quay đầu sang nhìn người què:

- Người nói cái gì?

- Tuy tôi không biết rõ người mà các người nói tới là ai, nhưng tôi nghĩ năm đó cô không cố ý mua chuộc thầy thuốc để hại người con gái mang tên Tiết Tử Tĩnh kia.

Người què hạ giọng nói.

Trong mắt La Thúy San hiện lên một cái nhìn khác:

- Làm sao người biết?

- Tôi đoán vậy.

Người què cười đầy hào hứng:

- Tôi nhìn ra được điều đó. Tuy ngoài miệng cô nói ác độc như vậy nhưng thực ra cô muốn chồng mình biết rằng cô cố ý nói những lời đó. Là muốn để cho ông ta cảm thấy cô là một người phụ nữ độc ác và đáng chết. Như vậy thì ông ta sẽ sai người giết cô, như vậy thì sẽ không quá sức chịu đựng, không phải chịu quá nhiều đau khổ và tự khiển trách mình...

La Thúy San há miệng thở dồn, sắc mặt thay đổi, lập tức trở lên sầu thảm, cười:

- Thật không ngờ rằng tới lúc sắp chết, ta mới được gặp người thực sự hiểu ta... thật đáng tiếc... người kia, đến gần nửa đời vẫn chẳng hiểu ta.

- Nói những lời này thực ra cũng chẳng còn tác dụng gì nữa. Cô không nghe ngài tổng thống nói muốn cả hai chúng ta cùng chết hay sao? Ha ha, một người què như tôi cũng sống không uổng phí, cái mạng này lại được chết cùng phu nhân thủ tướng.

Khuôn mặt người què lộ ra chút vui tươi, tự an ủi mình.

La Thúy San đầy thâm ý, nhìn hẩn một lát rồi nói:

- Thực ra người có cơ hội không phải chết...

- Sao?

Người què buồn bực hỏi:

- Chẳng lẽ thủ tướng lại thay đổi quyết định hay sao?

La Thúy San lắc đầu:

- Ta là người hẩn phải chết bởi vì ta đã không thể làm nữ chủ nhân của

Ninh gia nữa. Hơn nữa sự tồn tại của ta sẽ khiến cho Ninh gia rơi vào vị trí nguy hiểm nên chỉ có đường chết thì Ninh Quang Diệu mới có thể dễ dàng đối mặt với gia tộc của hắn.

Nhưng người thì không như vậy, nói cho cùng thì người chỉ là một nhân vật nhỏ bé không quan trọng. Nếu người có một chút giá trị lợi dụng thì Ninh Quang Diệu sẽ không giết người bởi vì cái chết của người chỉ là đề làm cho hắn ta hả giận mà thôi.

Người què không hiểu gì hết, mơ mơ hồ hồ hỏi:

- Thế tôi phải làm như thế nào mới có thể có giá trị lợi dụng. Tôi chỉ là một tên ăn mày không cha không mẹ, lại không có học thức, cũng không phải là cao thủ võ công.

La Thúy San suy nghĩ một lát rồi vẫy tay gọi người què để người què ghé tai vào gần, nói bên tai người què mấy câu gì đó.

Cuối cùng người què trừng lớn hai mắt.

- Thật hay giả vậy? Điều này... điều này thật quá vô lý? Nếu truyền ra ngoài... chẳng phải là...

- Người chỉ cần làm theo cách mà ta nói, Ninh Quang Diệu sẽ tin tưởng người. Chỉ cần người có cái bí mật này trong người, hắn vì muốn biết được điều đó sẽ không tùy tiện giết người đâu, thậm chí sẽ bảo vệ tốt cho người, không để người đem tin tức này nói cho gia tộc khác.

La Thúy San nói.

Người què nhìn La Thúy San bằng ánh mắt khó hiểu, không kìm nổi hỏi:

- Cô... Vì sao cô lại đối với tôi tốt như vậy? Nếu chính cô nói bí mật này cho Thủ tướng Ninh có lẽ ông ấy cũng sẽ buông tha cho cô.

La Thúy San lắc đầu, dịu dàng cười, sự dịu dàng không thể diễn đạt ra bằng lời:

- Sẽ không đâu, asayoong ta âm thầm đưa ta về Yến Kinh, cũng không đuổi ta về Ninh gia cũng đã là quyết tâm muốn ta chết rồi. Ta nói cho người hết vì ta từ nhỏ tới lớn, tuy đều được ăn ngon mặc đẹp nhưng chỉ có những ngày đi trên đường cùng người ta mới cảm thấy ấm áp như vậy. Từ đầu tới cuối chỉ là ta chăm sóc cho người khác chứ chưa có ai thực lòng chăm sóc cho ta. Ta muốn trước khi chết, có thể làm cho người chút gì đó. Ta biết người là một đứa trẻ thông minh, nếu như có thể nắm bắt tốt cơ hội, chắc chắn người sẽ không chỉ là một tên ăn mày...

Người què trong mắt vụt qua một chút thất vọng:

- Cô... cô chỉ coi tôi như một đứa trẻ thôi sao...

La Thúy San sững sốt, lập tức nghĩ tới điều gì đó, trên khuôn mặt bắt giắc đỏ bừng lên, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, ngập ngừng nói:

- Người so với con của ta vẫn còn nhỏ hơn, đương nhiên người chỉ là một đứa trẻ...

Người què cười đau khổ:

- Cũng chỉ là vì tôi đã nghĩ nhiều quá.

La Thúy San về đau lòng, hé môi nói:

- Nếu... người có thể sống sót, nhất định phải sống cho thật tốt, đấu tranh để được trở lại trường học, học thêm nhiều bản lĩnh, đừng có sống những ngày lang thang ăn xin như trước nữa. Nếu có cơ hội, hãy tìm một bác sĩ tốt, xem xem chân của người có thể chữa khỏi hay không. Ta tin y học bây giờ phát triển như vậy, chắc chắn sẽ có cách chữa trị.

Người què im lặng gật đầu, nhưng vẫn giữ nguyên cái bộ dạng suy sụp ấy.

La Thúy San nhìn trộm hắn trong chốc lát, căn cứ môi dưới, rồi nhẹ nhàng khẽ nhắm hai mắt lại.

Không lâu sau, lập tức có hai gã đàn ông mặc bộ quần áo trắng đi vào trong phòng, lạnh lùng đem hai lọ thuốc vào, đặt lên mặt bàn. Sau đó đứng ở trước cửa, bộ dạng như đang chờ hai người tự mình uống thuốc.

La Thúy San không do dự nhiều, cầm lên một lọ, rút nắp ra rồi nói với hai người ở cửa:

- Các người hãy đi nói với thủ tướng Ninh rằng người thanh niên này biết một bí mật mà tôi đã nói cho anh ta. Bí mật đó chắc chắn sẽ khiến cho ông ta phải buông tha cho người thanh niên này. Người chết là một mình ta là đủ rồi.

Nói xong, La Thúy San cầm lấy lọ thuốc, nín thở uống một hơi hết sạch...

Nửa đời vinh hoa, làm tóc xanh hóa trắng.

Khoảng hơn mười phút sau, cửa của căn phòng mới lại được mở ra.

Người què lê từng bước từng bước đi ra khỏi căn phòng, bị hai tên mặc áo dài trắng giao cho một gã vệ sĩ rồi hai tên đó vội vàng quay trở lại trong phòng, thu dọn lại những thứ còn lại bên trong.

Người què quay đầu lại nhìn, trên mặt đất trong căn phòng là một người phụ nữ nằm sóng xoài, khóe miệng vẫn nở một nụ cười lạnh lùng...

- Tên ăn mày này, người nhìn cái gì? Đi mau.

Tên vệ sĩ kia dùng sức đánh một phát vào đầu của người què, hét to.

Người què vội vàng cúi đầu nhận lỗi, biểu lộ vẻ mặt tội nghiệp, cẩn thận đi theo tên vệ sĩ để gặp Ninh Quang Diệu.

Ánh mặt trời vẫn chiếu xuống mặt đất, nơi người què đi qua in xuống một cái bóng...

Cũng vào lúc đó, ở bên kia đại dương, thành phố Los Angeles lại đang chìm vào bóng đêm.

Trên bầu trời không biết tự khi nào đầy những đám mây đen. Gió bắt đầu mạnh lên vì lúc rạng sáng xe cộ qua lại không nhiều cho nên nó có cái vẻ thê lương khác thường.

Bóng dáng một người đàn ông xuất hiện trước một khu nhà cao cấp của Beverly Hills, đúng là Dương Thân đã trở lại từ Washington.

Ngẩng đầu lên, mắt nhìn lên bầu trời đầy những đám mây, Dương Thần nuốt nước miếng, thì thào nói:

- Chết tiệt, không đến mức như vậy chứ, ta không cần phải dùng năng lực của mình, đi một chuyến qua Los Angeles và Washington... Nhưng đừng nói với ta đây lại là lời kiếp nhé...

Mặc dù nói rằng từ trong Thái Thanh Thần Lôi thì đại nạn không chết nhưng Dương Thần không phải là không sợ cái “chín ngày kiếp lôi thần” này. Đằng sau cái kiếp đáng sợ mạnh số một này còn có thần lôi “Thượng Thanh” và “Ngọc Thanh”. Có trời mới biết sự thay đổi đa dạng như vậy?

Dương Thần gãi đầu, tuy nói được rằng “Triệu chứng sợ sét” khá mất mặt nhưng nó so với bị sét đánh thì vẫn còn khá hơn.

Nhưng Dương Thần không tin mỗi lần đều gặp may như vậy “vãng niệm diên sinh kinh” mỗi lần đều có thể cứu chính mình.

Hơn nữa, bản thân mình tốt lên cũng không phải là một hành động sai sót, cần gì phải vội vã như vậy?

Xem ra thì sau này vẫn là ngoan ngoãn lái xe, ngoan ngoãn ngồi máy bay, vì cái “hạnh phúc” cả đời của những người con gái mà nghĩ thì thế nào cũng phải giữ cái mạng nhỏ này.

Đúng lúc này, trên ban công tầng hai của khu nhà cao cấp truyền tới một âm thanh quen thuộc:

- Ha ha... Người nhận tin nói anh đã xử lý người của Blue Storm và Cao Thiên Nguyên. Còn không tin tưởng rằng hiện tại có thể nhìn thấy anh, rõ ràng là giả bộ thật thà, để lừa em và Neptune. Điều này xem ra công lực anh không phải không có, nhưng đến chúng ta cũng không thể lý giải được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 766

Hades Trong Ký Ức

Christine cầm trong tay chén rượu nho trắng, dựa vào lan can có dàn hoa giấy màu trắng, chiếc váy ngủ trong suốt bằng tơ tằm màu đen trong gió ôm sát cơ thể mềm mại, lượn vòng quanh bộ ngực tròn trịa và cái mông cong vênh đẹp mỹ miều. Khuôn mặt xinh đẹp đến mê hồn. Đường như cái thời khắc này làm toàn thế giới như nhuộm màu hồng nhạt.

Dương Thần ngẩng đầu, liếc mắt nhìn, phía bụng dưới hơi nóng lên.

Theo lý mà nói, một buổi chiều trời quang mây tạnh, con rắn nước trên người đã phát tiết ba lần nên ắt hẳn là sẽ không có ít nhiều cảm giác với phụ nữ, nhưng cái hóc môn mãnh liệt sau ngày quốc tế dường như khó có thể kháng cự.

Dương Thần ho khan hai tiếng, làm bộ như không có chuyện gì, nói:

- Bọn em vẫn chưa hỏi anh, anh cũng chưa nói mất đi công lực, cho nên không thể tính là giả bộ được.

Christine hừ một tiếng, nhấp một ngụm rượu nho, cười nhạt nói:

- Nay, nói thật đi, rốt cuộc bây giờ anh đang ở trong tình cảnh như thế nào? Vì sao mà em không cảm nhận được sự dao động bên trong của anh?

Dương Thần bĩu môi:

- Nếu anh mà biết thì anh chắc chắn sẽ không để ý tới việc báo cho em. Nhưng bản thân anh thực sự cũng không rõ, bây giờ anh sử dụng bất cứ loại năng lực nào đều là tự nhiên mà có chứ hoàn toàn không có cách thức gì để nói. Trước đây anh còn muốn thúc đẩy nội lực trong cơ thể nhưng bây giờ, trong kinh mạch của cơ thể anh, thậm chí trong đan điền, mỗi một huyết, anh đều không thấy khí lực thực sự của mình, chỉ là một khoảng không trống rỗng.

Anh cũng không rõ lắm, “vãng niệm diễn sinh kinh” có tồn tại như thế nào, tóm lại là không nhìn ra dạng cụ thể của nó. Anh lại có thể cảm nhận được những thứ khác của nó, ngoại trừ cái cường độ nội lực không tồn tại trong cơ thể anh thì anh cũng không biết tại sao mà có thể làm ra cái sự tình này...

Christine có chút nghi hoặc, im lặng một lúc rồi lắc đầu. Những sợi tóc màu vàng tơ bay lộn xộn trong gió:

- Lạ thật, tình cảnh của anh như vậy, cũng không giống như những thứ mà em đã tìm hiểu về thời kỳ Độ Kiếp để coi như thời kỳ Độ Kiếp được, cũng vẫn là lấy chân nguyên làm chính, chưa hề nghe nói qua trong kinh mạch không có chân nguyên.

Đúng lúc này, những đám mây đen trên bầu trời chạm vào nhau làm phát

ra những tiếng sấm, những tia điện màu vàng lam lóe sáng.

Dương Thần thở một hơi dài, sắc mặt hơi mất tự nhiên.

Thấy cảnh tượng này, Christine không nhịn nổi cười to:

- Ha ha, một Minh Vương không sợ trời, không sợ đất vậy mà nghe thấy tiếng sấm đánh thì mặt bỗng trắng bệch.

Dương Thần nhìn đầy kiêu ngạo:

- Em bị sét đánh xem có thấy dễ chịu không?

Christine cười đầy quyến rũ, đột nhiên quăng chén rượu xuống dưới sân cỏ lâu hai sau đó cơ thể cô nhẹ nhàng nhảy xuống, trực tiếp nhảy từ tầng hai xuống dưới mặt đất.

Trong lúc cô đang nhảy xuống, vì cái bộ váy ngủ mỏng manh bị không khí thổi tốc lên, lộ ra đôi chân thon dài, trắng trẻo, mịn màng mà phần giữa hai đùi là chiếc quần lót màu đỏ chót ở bên trong...

Dương Thần ánh mắt chăm chú nhìn. Tuy rằng chỉ là thoáng nhìn nhưng gần như đã có thể nhìn một cách rõ ràng. Một hình ảnh ướt át với một cái dây nhỏ màu đỏ có thêu vào một khóm hoa mềm mại...

Christine vuốt vuốt sợi tóc đi tiến lên trên, bỗng bất thành linh dang cánh tay ra ôm lấy cổ Dương Thần, cơ thể thơm ngào ngạt kề sát vào, đôi mắt Dương Thần, cười một cách quyến rũ nói:

- Dương Thần thân yên, đôi mắt anh nói cho em biết, trái tim anh đang rung động rồi.

Dương Thần giả bộ như không nghe thấy, quay đầu đi chỗ khác nhưng yết hầu bắt đầu nhúc nhích.

Christine thổi hơi nóng vào một bên tai Dương Thần, ẩm ướt và đầy khiêu gợi:

- Bên dưới của em đẹp đấy chứ?

- Anh không nhìn thấy.

Dương Thần bướng bỉnh nói.

- Em còn chưa nói phía dưới là cái gì, sao anh đã nói là anh không nhìn thấy?

Christine nói ranh mãnh.

Dương Thần không nói gì, từ chối, Christine cũng không chịu buông tay, chỉ nói:

- Khuya rồi, anh đi cả một ngày rồi, chẳng lẽ chưa mệt sao?

Christine càng có những hành động quyến rũ mềm mại như nước mùa xuân, nhẹ nhàng mở đôi môi, một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng đi xuống, từ cổ của Dương Thần, đi xuống ngực rồi di chuyển dần dần xuống phía dưới và dừng lại ở chính giữa đùi quần.

Trong đầu Dương Thần cảm thấy có gì đó không ổn. Nhưng không thể hạ quyết tâm được, đưa một tay ra giữ cho cái tay kia đứng yên lại trên cơ thể mình nhưng bị người phụ nữ này cứ chậm rãi nắm chặt lấy...

Dương Thần bỗng giật nảy mình một cái.

Giống như là một cái gì đó khó có thể ví được với cái khoái cảm này. Từ cột sống tới toàn thân, đầu óc như bị một cơn gió mát thổi xuyên thấu.

- Anh yêu, chỗ này của anh đang cương cứng tới mức sắp bùng nổ rồi. Xem ra về sau, anh đã không thể coi thường sức hấp dẫn của em với anh rồi.

Christine thở ra mùi thơm nhẹ nhàng nói.

Dương Thần cười đau khổ. Là một người đàn ông bình thường thì không thể không có cảm giác gì được.

Christine thấy Dương Thần bất động, bên trong đôi mắt đẹp bỗng hiện ra một tia hưng phấn. Đôi môi đỏ mọng dần mở ra, hơi mấp máy, ngẩng đầu lên, tiến sát tới trước mặt Dương Thần, mơ mơ hồ hồ theo hơi thở từ miệng tới tận đầu lưỡi.

Trong con người tràn đầy khao khát.

Nếu là một người bình thường mà đôi mắt với cảnh tượng như vậy thì không chỉ hôm một cách điên cuồng mà còn phải dùng hết sức lực để lật ngược người xuống, máu mũi giàn giụa chảy xuống mặt đất.

Nhưng Dương Thần sau những giây phút bị kích động, mạnh mẽ áp chế ngọn lửa, cắn răng nói rõ ràng:

- Aphrodite, đừng làm chuyện ngốc nữa.

Gọi ra cái tên này, khiến cơ thể mềm mại của Christine bỗng run rẩy, gương đôi mắt và khuôn mặt bị thương nhìn Dương Thần, cười yếu ớt:

- Anh... Sao có thể tàn nhẫn như vậy với em chứ...

Dương Thần khẽ kéo hai tay của người phụ nữ này ra khỏi người, lùi lại một chút, ánh mắt trong suốt, giọng nồng ấm nói:

- Không cần lại mê hoặc người khác như vậy, nếu em đích thực là Christine, vậy thì coi em như tầng lớp quốc tế, như bậc đại minh tinh gì chứ. Anh và em như bèo nước gặp nhau cũng được, em là bạn của anh cũng được, em muốn làm quen với anh, anh cầu còn không được. Anh thừa nhận rằng anh rất thích người con gái đang độ hai mươi như em, em rất có sức cuốn hút.

Nhưng mà số mạng của em là Aphrodite, em không phải là Christine, em chỉ đơn giản là đem tình cảm của mình gửi nhằm cho anh, ngốc nghếch muốn có cái không tồn tại, nếu anh bất chấp tất cả có quan hệ gì với em, là anh đang lợi dụng cảm tình của em đối với người khác để chiếm giữ lấy em đấy.

Em là người bạn mà anh có thể tin tưởng. Anh không muốn đối xử tàn nhẫn với em, không muốn để em sống trong những lời nói dối của anh nên anh không thể đáp ứng ý tưởng hoang đường của em. Em hiểu chứ?

Trong mắt Christine long lanh nước mắt, khuôn mặt giống như hoa bách hợp nở rộ trong sương sớm. Cô tự cười khẽ một tiếng:

- Anh và ông ta thật giống nhau... thật không hổ danh là người mà ông ta

đã chọn. Coi như tôi ngốc nghếch, anh không thể làm người xấu một lần nữa sao? Cần gì phải tàn nhẫn như vậy để khiến tôi tỉnh lại chứ?

Dương Thần lắc đầu:

- Bởi vì anh không muốn mất đi một người bạn như em. Nếu một ngày em và anh nảy sinh mối quan hệ thì giữa chúng ta sẽ biến thành cái dạng gì đây chứ.

Christine quay đầu đi chỗ khác, hít một hơi thật sâu:

- Tuy Ares, Apollo, Diana và Neptune, tất cả đều gọi anh là Hades nhưng em biết, thân thể của anh, linh hồn của anh, tất cả chỉ là Dương Thần, từ trước không có gì thay đổi... Anh vẫn là anh, anh không phải là Hades trong lòng em...

Nhưng làm sao em có thể chấp nhận được rằng Hades đã không còn nữa... Anh ấy sao có thể như vậy được, nói đi là đi, không hề lưu luyến...

Dương Thần thở dài:

- Cũng không thể nói hoàn toàn như vậy được, trước khi đi, anh ta đã nhắc anh hãy để ý tới em. Điều đó chứng tỏ, trong lòng anh ta, em có một vị trí không đơn giản chút nào...

- Vậy thì tại sao anh ấy không tự mình sống mà chăm sóc cho tôi chứ?

Christine đột nhiên quay đầu lại hét lớn.

- Anh ta rõ ràng là một kẻ ích kỷ và nhát gan.

Dương Thần giật mình, nói không ra lời.

Christine dường như ý thức được mình nói cái gì đó bị hớ, sờ sờ cái trán, lau nước mắt, cười một cách miễn cưỡng:

- Xin lỗi, điều này với anh thực sự là không có liên quan gì cả, em không nên trút giận lên người anh... Em chỉ cảm thấy con người đó tự cho mình là đúng. Trừ phi là Hồng Mông muốn khơi mào chiến tranh một lần nữa, nói cách khác thì em cũng đâu cần được ai chăm sóc...

- Có lẽ... thực ra cũng chẳng có việc gì. Dù sao đối với anh thì việc trút giận của những người phụ nữ cũng nhiều lắm rồi.

Dương Thần tự giễu nói.

Christine bật cười:

- Nhưng nói thật là, trước đây em cũng lo lắng, được biết anh không làm mất đi đức tính tốt của mình thật là tốt. Như vậy em không cần phải lo lắng nhiều nữa.

Dương Thần kinh ngạc, thật không ngờ người phụ nữ khẩu khí điên điên khùng khùng này lại đứng yên lặng sau lưng mình lo lắng, không khỏi thấy âm áp, vui vẻ trong lòng.

Christine bỗng cười, khẽ ngẩng mặt lên nhìn:

- Dương Thần, nói thật anh cũng động lòng trước em đúng không?

Dương Thần mân mê cái muxe, cúi đầu thừa nhận, không có mắt mới không động lòng.

Christine cười khanh khách, vui vẻ nói:

- Thực ra, nếu anh muốn, anh có thể thử khiến em yêu anh. Nếu vậy thì... sẽ không phải là lợi dụng người khác mà chiếm hữu em phải không?

Nghe thấy những lời nói đầy khiêu khích của người phụ nữ đẹp như thiên thần vậy, trái tim Dương Thần như đập nhanh hơn, vội ngẩng đầu nhìn lên không trung, nói:

- Có vẻ trời sắp mưa rồi, lên lầu ngủ thôi...

Đang định xoay người lại thì lại bị Christine giữ chặt lấy, cười mỉm, hỏi:

- Đừng vội chạy như vậy, em hỏi anh, mai ngày kia anh mới được nghỉ ngơi, đưa em đi ra ngoài chơi thì thế nào? Dù sao cũng phải thể hiện vai trò chủ nhà chứ.

Dương Thần bị hỏi như vậy chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi:

- Hôm nay là ngày bao nhiêu?

Christine sững sốt:

- Anh bị di chứng do sét đánh à? Đã quá nửa đêm rồi nên hôm nay là ngày mùng 6 rồi.

Dương Thần dùng sức vỗ vào trán, tự trách móc nói:

- Thật đáng chết, thiếu chút nữa là chậm trễ chuyện này, anh phải đi mua vé máy bay ngay để ngày mai về nước nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 767

Chết Rồi?

Đôi lông mày xanh đen của Christine nheo lại, không hài lòng nói:

- Anh còn trốn tránh em sao? Không muốn em đưa đi thì cứ nói thẳng ra.
- Không phải vậy.

Dương Thần vội cười giải thích, nói:

- Là vì ngày mùng 7 là ngày thi đại học ở Hoa Hạ, Trình Tú mà anh đã một tay đưa về cũng tham gia kỳ thi này nên làm sao anh có thể đi nước ngoài du lịch thế này được. Kiểu gì cũng phải đến trường thi cổ vũ tinh thần cho con bé. Chẳng may con bé lại oán hận anh thì sao có thể thi đậu được. Nhược Khê nhất định sẽ phản ứng lại bằng cách chiến tranh lạnh với anh, không thể đùa giỡn được.

Christine nhìn hắn một cách kỳ lạ:

- Xem ra, anh quả thực đã biến thành người đàn ông của gia đình rồi. Không chỉ có nhớ tới ngày thi của cô em không thân thích mà còn ngay lập tức đề phòng để không khiến cho bà xã giận dữ... Nếu Cao Thiên Nguyên và Blue Storm mà biết được thì chắc sẽ tức chết đi được ấy chứ.

Mặt Dương Thần bỗng mất vẻ tự nhiên nói:

- Điều này có nghĩa là khen anh có trách nhiệm với gia đình hay trách anh sợ bà xã đây?

- Nghĩ chệch hướng rồi!

Christine hừ nhẹ nói.

Khóe miệng Dương Thần giật giật, nhất thời không nói gì để chống đỡ.

- Đúng rồi, anh còn đặt vé máy bay nữa làm gì chứ? Sao không đi thẳng về luôn.

Christine hỏi đầy khó hiểu.

Dương Thần gãi gãi đầu, không dám đối diện với người phụ nữ này, cười khoan thai nói:

- Đây không phải là điều đáng lo... chẳng lẽ lại gửi đến đây một chiếc phản lực sao... Bình thường có thể không cần huy động lực lượng, làm một người bình thường cũng tốt.

Lúc này, Christine còn chẳng thèm nhìn cái tên này nữa:

- Được rồi, vé máy bay và hộ chiếu em sẽ cho người đi chuẩn bị cho anh. Anh mau rời khỏi đây đi, bây giờ nhìn thấy anh em chỉ thấy đau đầu thôi.

Dương Thần hơi oan ức, than thở mấy câu, trong lòng nghĩ thầm dù sấm sét có đánh xuống thì cũng không ở bên cạnh cô. Cô đương nhiên là sẽ thoải mái nhưng bản thân đã muốn đi ngay lên lầu chờ trời sáng để xuất phát trở

về Trung Hải.

Trong gió đêm gào thét, chỉ còn lại một mình Christine, đứng một mình cô đơn trong sân, nhìn lên bầu trời đầy mây, thở dài.

Ở nơi bên kia đại dương lại là một cảnh tượng khác.

Trung Hải, Hoa Hạ.

Lâm Nhược Khê cố ý trở về nhà vào lúc giữa trưa, bận rộn ở trong bếp một lúc mới chuẩn bị xong một bữa ăn thịnh soạn trên bàn ăn.

Với vai trò là nhân vật chính trong kỳ thi đại học ngày mai, khuôn mặt Trinh Tú nhỏ nhắn đỏ bừng bừng ngồi trên cái ghế, nhìn trước mặt đầy những thịt cá, càng ngượng ngùng hơn.

- Trinh Tú, sao lại ngần ra thế. Mau ngoan ngoãn ngồi ăn đi chứ. Có cá hấp này, thịt móng giò kho, đều là những thứ bổ dưỡng cho trí nhớ, ăn nhiều vào một chút.

Quách Tuyết Hoa ngồi bên cạnh thấy con bé một mình nhẩn nhó, vừa cười vừa gấp thức ăn cho Trinh Tú.

Từ ngày Trinh Tú bước vào ngôi nhà này dinh dưỡng bắt đầu đầy đủ hơn, da dẻ cũng trắng trẻo, mịn màng lên nhiều bởi vì có một chút huyết thống của người con gái Hàn Quốc nên tuy ít tuổi nhưng cô đã sở hữu những nét thật quyến rũ, khuôn mặt trái xoan, chiếc mũi dài, đôi môi màu phấn như cánh hoa. So với những người bạn cùng trang lứa thì cô đẹp hơn rất nhiều.

Đây cũng là một nguyên nhân lớn mà Quách Tuyết Hoa và vú Vương yêu quý cô bé người ngoài này. Tuy nói không quan tâm tới dung mạo bên ngoài nhưng vẻ đẹp trời sinh luôn được người ta yêu thích.

Trinh Tú im lặng, ngại ngùng nhìn bữa cơm thịnh soạn của Lâm Nhược Khê, khẽ nói:

- Em thấy như thế này thật có lỗi với chị Nhược Khê. Vì chuyện cá nhân của em mà những ngày này mọi người đều bận rộn chuẩn bị nhiều như vậy đến ngay cả chị Nhược Khê cũng cố ý về nhà sớm để làm cơm cho em ăn...

- Con bé ngốc này, chị Nhược Khê của cháu trong lòng thấy vui thì mới làm như vậy. Nếu cháu không ăn nhiều một chút thì sẽ khiến chúng ta không vui đâu.

Quách Tuyết Hoa giơ tay nhéo nhéo lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trinh Tú, nói đầy yêu thương.

Lâm Nhược Khê nghe mẹ chồng và Trinh Tú nói tới mình như vậy thì cũng không lên tiếng gì hết, gấp miếng cánh gà cho Trinh Tú

- Ăn cơm thôi!

Lúc này Trinh Tú mới gật gật đầu, cười ngọt ngào, mở miệng ra để và cơm vào.

Bốn người phụ nữ trong nhà, ăn uống hòa thuận vụ vẻ nhưng so với trước đây thì vẫn còn thiếu cái gì đó.

Lúc ăn được gần một nửa, vú Vương không kìm nổi hỏi:

- Tiểu thư, rốt cuộc thì bao giờ cậu chủ mới về ạ? Mai Trinh Tú đã thi vào đại học rồi mà vẫn không trở về sao ạ?

Nghe đến chuyện của Dương Thần, Quách Tuyết Hoa bỗng chau mày:

- Cái tên tiểu tử này, đang yên đang lành bỗng bay đi Mỹ, có gia đình rồi mà còn chưa biết điểm dừng, lại còn không thèm hỏi han gia đình, đợi nó trở về, ta sẽ nói cho nó một trận.

Cái miệng nhỏ của Lâm Nhược Khê đang gấp đồ ăn bỗng dừng lại nói:

- Bởi vì ở bên Mỹ, gia đình của Christine gọi điện thoại ra được, chứ không gọi đến được. Mà anh ấy cũng không mang di động nên cũng không thể liên hệ được. Anh ấy bận như vậy chỉ sợ là không kịp trở về.

Nghe nói vậy, mắt Trinh Tú mở to như thể bị mất mát cái gì đó nhưng cô im lặng không nói gì.

Có vẻ như ba người còn lại không thấy được, dù sao Trinh Tú cũng là được Dương Thần mang về nhà, lại là người chỉ trả cho cô được trở lại trường học. Cho dù là bình thường cãi nhau ầm ĩ, mồm mép không ngừng, ai cũng có thể nhận ra được... Cứ coi như là Trinh Tú gọi Lâm Nhược Khê là chị thân thiện như vậy cũng không hẳn là có cảm tình đặc biệt với Dương Thần.

Đối với một cô bé không có cha mẹ như Trinh Tú mà nói thì có lẽ địa vị của Dương Thần đã ở một vị trí trong tim cô, khác xa so với trong tưởng tượng rất nhiều.

Lúc cô bước vào trường thi, Dương Thần lại ở tận nước Mỹ xa xôi, đối với cô mà nói thì chuyện này thật khó chịu biết bao.

Một lát sau, Lâm Nhược Khê bỗng thản nhiên nói:

- Trinh Tú, ngày mai chị không đi làm, chị đưa em tới chỗ thi được chứ?

Trinh Tú vừa nghe thấy vậy, vội lắc đầu nói:

- Không được, không được. Chị Nhược Khê hôm nay đã vì em mà về sớm làm cơm, em cảm thấy rất có lỗi. Sao có thể lại để chị ngày mai dành thời gian đưa em tới trường thi được chứ ạ???

Lâm Nhược Khê giả bộ như không nghe thấy Trinh Tú nói cái gì, tự mình gật đầu một cách chắc chắn, lẩm bẩm nói:

- Cứ như vậy nhé, bữa cơm sáng ngày mai chị sẽ dậy chuẩn bị, ăn xong rồi chị em mình sẽ đi tới trường thi, thi xong chị sẽ đón em về nhà.

Ánh mắt Trinh Tú tràn đầy xúc động, mấp máy môi, cũng không nói rõ thành lời gì, nhưng thật ra Quách Tuyết Hoa và Vú Vương ở bên cạnh đã nhìn nhau và lắc đầu cười khẽ.

Cùng lúc đó, tại khu nghiên cứu bí mật trên khu vực vùng núi ngoài thành phố, Yên Kinh.

Trong căn phòng thí nghiệm bịt kín ở hai đầu, những ngọn đèn chiếu sáng một góc, vô số những dụng cụ thí nghiệm, có khoảng trống chật đầy những chất lỏng kỳ lạ.

Ở giữa vị trí phòng thí nghiệm là một chiếc giường phẫu thuật màu trắng giống như dùng cho một số dụng cụ giải phẫu.

Lúc này, một thi thể của một người phụ nữ trung niên đang nằm ở phía đằng kia. Sắc mặt xanh xao, cơ thể lạnh lẽo. Rõ ràng đó là La Thúy San lúc trước đã bị Ninh Quang Diệu ép uống thuốc độc.

Mà một gã mặc áo dài trắng, tóc dài, cơ thể cao lớn ánh mắt đang nhìn về cái thi thể kia giống như đang suy nghĩ về nguyên do riêng của sự việc.

- Đại thiếu gia, người phụ nữ này đã chết rồi. Chúng ta mất nhiều công sức như vậy mới có thể đánh tráo được thi thể này đem về đây có thực sự cần thiết không ạ?

Một gã mặc áo dài trắng khác đứng ở phía sau, đứng tách biệt với người kia, nói đầy nghi hoặc.

Nếu La Thúy San lúc này mà còn sống, hay là tỉnh lại thì tất nhiên có thể biết được cái tên này trước đây là một trong hai người đàn ông mặc áo dài trắng đưa thuốc cho cô ta.

Người này là Nghiêm Bất Ván mà trước đây đã bị một người phụ nữ đánh nát cả hai chân, trong khoảng thời gian ngắn đã có thể phục hồi lại được như ban đầu. Đúng là kỳ tích.

Khẽ cười nhạt, Nghiêm Bất Ván nói:

-Ai nói với người như vậy, người phụ nữ này đã chết rồi?

Tên kia ngăn ra

- Lẽ nào... đại thiếu gia có thể cứu sống cô ta? Nhưng tim cô ta đã ngừng đập mấy giờ rồi... rõ ràng là não đã chết rồi, sao cứu lại được nữa...

Nghiêm Bất Ván kéo ra một ngón tay, đưa qua đưa lại trước mặt La Thúy San, cười lạnh lùng nói:

- Trong thế giới của Nghiêm Bất Ván tôi, cho dù chỉ còn lại một bộ óc, cũng không gọi là chết, chỉ còn lại một tế bào cũng không gọi là biến mất... Huống hồ, người này, cơ thể vẫn còn toàn vẹn thế này...

Nghe thấy những lời bí ẩn như vậy, cả người tên kia run lên bần bật, ngoài miệng vẫn miễn cưỡng nói:

- Đại thiếu gia quả nhiên không phải là những người nhỏ bé như chúng tôi. Là tiểu nhân đã lảm miện rồi.

Nghiêm Bất Ván háp háy mắt, quay đầu lại hỏi:

- Dương Liệt đã đi giải quyết mấy việc mà tôi nhờ chưa?

Người đàn ông kia gật đầu, vội hỏi:

- Người dưới vừa báo về là Dương Liệt đã đi tìm Ninh Quốc Đống. Bây giờ khi Ninh Quốc Đống biết mẹ hắn đã chết, đối diện với cảnh tượng đó chúng tôi không ngừng lau nước mắt. Theo tính toán thì kiểu gì cũng phải tới ngày mai mới qua đây.

- Nếu như vậy thì các người hãy làm lạnh cái thi thể này trước và ngày mai khi Ninh Quốc Đống đến đây, ta sẽ để cho mẹ con hắn gặp nhau...

Nghiêm Bất Vấn mở miệng nói, các cơ mặt vẹo vọ trông như ác quỷ.
Người đàn ông đứng ở một bên, toàn thân run lên, vội vàng làm theo...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 768

Cưỡng Chế Là Không Thể Thực Hiện Được

Vừa bị mặt trời chói chang thiêu đốt một ngày, những hạt mưa dầm vào mùa hoàng mai rả rích lại tiếp tục rơi xuống, nhỏ như kim châm, chi chít, giống như tiếng nói thì thầm muốn thổ lộ của người con gái.

Đám mây u ám bao phủ xuống, toàn bộ thành thị như là bên trong tầng cát bụi.

Sân bay quốc tế Trung Hải, ở cổng ra của trạm đến quốc tế một người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu trắng cộc tay, chiếc quần đùi màu xanh lá cây thư thái, với một chiếc hành lý cá nhân như vậy chưa đến nửa giờ đã chạy ra, còn khuôn mặt cười hì hì khiến hành khách phía trước nhường cho đi qua.

Đây tất nhiên là Dương Thần vừa ngồi máy bay về vội Trung Hải, Christine cũng cẩn thận, thông qua mối quan hệ của cô, làm một tờ “Hộ chiếu giả” trả lại để đặt chuyến bay có thể đến nơi trước lúc bảy giờ sáng.

Dù là như vậy, do nguyên nhân thời tiết, đến Trung Hải cũng đã gần bảy giờ rồi, khiến Dương Thần không thể không gấp gấp về nhà, sợ chậm mất Tú Trinh sớm đi đến trường thi.

Hiện giờ trong lòng của Dương Thần hoang mang rối loạn đối với việc có sấm sét, đặc biệt là cả đêm ở nước Mỹ, mây dông vẫn không chịu tan đi, cho đến sáng sớm mới đẩy mây mù ra, khiến Dương Thần lo lắng hãi hùng cả đêm.

Mặc dù biết như vậy, thời tiết đó thật ra không có liên quan nhiều đến bản thân mình, nhưng vì mục đích bảo hiểm, Dương Thần quyết định nên khiêm tốn vẫn tốt hơn, có lẽ ông trời ghen tỵ chính mình tu hành quá nhanh, liền chuẩn bị chờ cơ hội này để chém mình chẳng?

Đặc biệt nghĩ đến trước đây khi đánh nhau với Poseidon, không ngờ ngu xuẩn không quan tâm đến cảm ứng trong khoảng tối tăm u ám, ép buộc đem ra tất cả sức mạnh sống chết để tranh đấu, hiện giờ nghĩ mà phát sợ.

Nếu chính mình ở trong trận đánh, không phải bị đối thủ giết chết, mà là bị thiên kiếp đánh chết, những người phụ nữ trong nhà kia chẳng phải là hoàn toàn không có ô dù bảo vệ sao?

Những người ở bên cạnh quan tâm đến mình, nếu như không có cái lá chắn của bản thân mình, sớm muộn gì cũng bị kẻ thù tàn sát sạch cả, sống không bằng chết...vừa nghĩ đến điều này, Dương Thần quyết tâm, sau này hãy tỉnh táo, có lẽ không được tùy ý động thủ sẽ tốt hơn, đặc biệt là với đối thủ có cấp bậc nhất định, chu dù mình có thể thắng, cũng không phải dễ dàng có thể làm được, chẳng may tu luyện có thi triển quá nhiều, Lôi Kiếp lại đến

lần nữa, muốn khóc cũng không có chỗ để khóc.

Đây cũng là nguyên do của tự bản thân Dương Thần đối với việc tu hành những chuyện ngây thơ không biết gì, nếu có thể nhắc nhở một chút với sự phụ của hắn, lúc đó có thể báo cho hắn biết thiên kiếp lẽ nào tùy tiện có thể giáng xuống được?

Nếu trước đây cơ thể Dương Thần không có sức mạnh thật sự, và trình độ của hắn đã đến sát với ranh giới của sự đột phá, cũng sẽ không bị thiên kiếp cảm nhận được.

Hiện giờ, nếu Thần Lô Thái Thanh thứ nhất đã qua, Thần Lô Thượng Thanh thứ hai cũng không phải ở khoảng cách chút xíu, dựa vào sự tu hành của Dương Thần, nếu không có duyên cơ lớn, cả đời này gặp Lô Kiếp lần thứ hai, lần thứ ba cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, vốn đã luyện được môn gần như là công pháp độc môn, lại ở một thế giới với các tu sĩ với năng lực hiếm có, có thể nói, với Dương Thần những thứ này, vốn không có người nào khiến Dương Thần u mê đến nổi tự mình dọa chính mình.

Đi vào điểm xếp hàng của xe taxi ở phía cửa sân bay, bước qua mặt đất ướt sũng, sau khi Dương Thần cướp được một chiếc xe, rất nhanh hướng về nhà.

Dọc theo đường đi, lúc lúc Dương thần lại xem thời gian, nhưng dòng xe cộ trên đường từ sáng sớm đã chen chúc, có thể thấy ảnh hưởng của việc thi đại học lan đến toàn bộ Trung Hải.

Chậm chậm đi, về đến nhà không ngờ cũng đã hơn tám giờ.

Trên người của Dương Thần cũng không còn đồng Hoa Hạ để trả, sau khi để lái xe đỗ ở cửa, chạy vào trong nhà, vừa lúc Quách Tuyết Hoa từ trên lầu đi xuống, trong khi vú Vương đang cọ rửa trong bếp.

Quách Tuyết Hoa nhìn thấy con trai, mặt hiện rõ niềm vui:

- A, tiểu tử này, tại sao đột nhiên về nhà từ sáng sớm mà không gọi trước một tiếng, chúng ta đã thu dọn bữa sáng rồi.

Dương Thần không còn tâm trạng nào để ăn cơm.

- Mẹ, Trinh Tú đi thi rồi sao?

Quách Hoa Tuyết lườm hắn một cái:

- Con còn nói nữa, cho rằng con đã quên chuyện của con bé, vừa rồi Nhược Khế đã tự mình lái xe đưa đến trường để thi rồi, con về trễ rồi.

Vỗ một cái lên trán, Dương Thần buồn bực chặc miệng:

- Mẹ, tài xế taxi vẫn đứng ở ngoài chờ trả tiền, mẹ đi trả giúp con, con đi lên tầng lấy điện thoại, ít nhất cũng phải gọi điện.

Lúc này vú Vương đeo găng tay cao su đi từ trong bếp ra, có chút bất ngờ nói:

- Cậu à, cậu vừa mới về, ai, tại sao không gọi điện trước đi, con bé Trinh Tú kia tối hôm qua đều chu cái miệng nhỏ nhắn đó.

Dương Thần cười khỏ, có thể tưởng tượng được bộ dạng mắt mắt của Trinh Tú, dù sao cũng chính mình đưa cô trở lại trường học lần nữa chạy nước rút hướng thi vào trường cao đẳng, nhưng lúc cần thiết, mình lại không ở bên cạnh cô.

Cũng không cần nói thêm gì, vội vàng chạy lên tầng.

scapthuanhiet. com

Quách Tuyết Hoa lắc đầu thở dài

- Đứa nhỏ này, vừa về đến nhà cũng không hỏi thăm bề trên một chút, mở miệng là đòi mẹ nó trả tiền xe.

Trên miệng không được vui mừng, nhưng giọng lại có chút yêu quý, đối với Quách Tuyết Hoa, Dương Thần đã lấy từ chỗ bà nhiều lắm, ngược lại khiến người mẹ trước đây không làm đủ trách nhiệm vô cùng thoải mái.

Dương Thần trở lại phòng của mình, sau khi lật điện thoại của mình ra, mới phát hiện ra điện thoại của mình đã hết pin.

Sau khi nhanh chóng nạp điện, Dương Thần mới mở điện thoại, hắn thật sự vẫn không chú ý đến số điện thoại của Lâm Nhược Khê, mới dẫn đến phải đi tìm danh bạ.

Nhưng vừa khởi động máy, Dương Thần trở mắt nhìn hơn mười cuộc điện thoại vẫn chưa nghe: toàn bộ đều là Mạc Thiện Ny.

Nhìn vào ngày tháng, đó là cuộc gọi tới khi sau khi mình đi Thái Bình Dương, bản thân mình vì hôm đó có trường hợp đột xuất mới ra ngoài, vốn trong lòng phiền muộn chưa nói được vài câu, cũng không ngờ rằng mình lại gặp phải nhiều việc như vậy, lại còn ở nước Mỹ hai ngày.

Nếu Mạc Thiện Ny gọi điện nhiều như vậy, đương nhiên có chuyện gấp muốn tìm mình, nhưng đêm đó cô không có dấu hiệu gì muốn nói, điều này khiến Dương Thần có chút kinh ngạc.

Tuy nhiên, trước đây bởi vì câu nói của Mã Quế Phương khiến Mạc Thiện Ny trong tình cảm xuất hiện sự mờ mịt, đến giờ không có nhiều ý tưởng.

Sau trận Lôi Kiếp, tâm tình có chút thay đổi, khiến Dương Thần không nghĩ đến cái khác nữa, mặc dù giữa hai người ở cùng với nhau có chỗ khó khăn, tự mình nghĩ cách giải quyết chính là, bó buộc tình cảm chân thật lẫn nhau, khiến cho người phụ nữ đau khổ, nhưng đó là việc mà người đàn ông không nên làm.

Xin lỗi vợ, chung quy rất xin lỗi một đám những người tình, cách nghĩ này Dương Thần cảm thấy không biết xấu hổ, nhưng ai bảo bản thân mình vốn không phải là người thành thật, những ngày tiếp theo, ở nhà an phận biết nghe lời là được rồi.

Xem ra, sau khi động viên Trinh Tú thi vào cao đẳng, cần phải đi gặp lại Mã Quế Phương, cho dù bà nói cái gì, chức mẹ vợ này đã định sẵn rồi.

Nghĩ xong, Dương Thần tìm số điện thoại của Lâm Nhược Khê, lập tức gọi đi, cho dù trong điện thoại chỉ nói “cố lên”, chung quy so với không nói

gì cả vẫn tốt hơn.

Điện thoại “Tút” một lúc mới thông, đang lúc Dương Thần định nói, đầu dây bên kia phát ra tiếng gào loạn cả lên.

- Rốt cục người muốn thế nào?

- Muốn quyết nợ hay là cái gì?

- Cút ra xa một chút có tin ta sẽ đánh người...

Dương Thần nhú mày, có chút dự cảm không tốt, vội lớn tiếng hỏi:

- Nhược Khê, Nhược Khê? Chuyện gì vậy?

Bên kia Lâm Nhược Khê dường như không nói được nữa, lộn xộn một lúc, mới có chút thở gấp nói:

- Tại sao đến bây giờ anh mới gọi điện tới... Em đưa Trinh Tú đến trường thi, có chuyện rồi...

Trong tiếng nói lộ ra sự bất lực và hoảng loạn, đó là mức độ gay go mà bình thường tuyệt đối không xuất hiện ở Lâm Nhược Khê.

- Chuyện gì? Nói rõ xem.

Dương Thần lo lắng hỏi.

- Bị đâm xe với người ta ở giao lộ, rõ ràng bọn họ vi phạm quy định giao thông, nhưng lại muốn em phải bồi thường, hôm nay em lại không mang tờ chi phiếu nào, đưa tiền mặt cho họ, họ nói không đủ, không cho đi...

Lâm Nhược Khê lo đến

mức phát khóc, cô không sợ việc bị đả kích ngấm ngầm trên thương trường, nhưng trong xã hội có nhiều bọn vô lại, cô là một thiên kim tiểu thư không thể chông đỡ nổi, ngược lại Trinh Tú lại có một thời gian dài bươn trải trong xã hội, giành lấy việc bảo vệ người chị như cô.

- Anh.... anh mau đến đây, Trinh Tú đang chửi nhau với bọn họ, lúc này có lãng phí thời gian, cuộc thi đều không còn kịp nữa.

Đầu óc Dương Thần như nổ tung, trên thế giới này đều có những chuyện rắc rối, vừa nghĩ đến Lâm Nhược Khê mang theo Trinh Tú đang chèo chống với đám người đàn ông trên đường, trong lòng đã thấy tức giận.

Hỏi cụ thể vị trí trên giao lộ, vội vã ném cả điện thoại, quay người chạy xuống lầu.

scapthuanhiet. com

Quách Tuyết Hoa vừa mới ở bên ngoài trả xong tiền cho tài xế, nhìn thấy Dương Thần xuống lầu, chỉ cho rằng muốn ăn sáng, nhưng chưa kịp hỏi gì, Dương Thần nhanh như cơn gió chạy ra ngoài.

Quách Tuyết Hoa ngơ ngác đứng ở đó, cũng chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Dương Thần lấy chiếc xe BMW của mình, vừa định lái xe ra cửa, bỗng nhiên nhìn thấy hai người phụ nữ đang khoác tay nhau, từ cổng lớn của phòng bên cạnh bước ra, vừa lúc đụng phải.

Một người phụ nữ mặc chiếc váy hoa mộc mạc Mã Quế Phương, đang muốn đi làm, Mạc Thiện Ny mặc đồng phục màu đen đang thân mật nói

chuyện gì đó, nhìn thấy chiếc xe BMW chạy ra cổng, đều kinh ngạc nhìn lại.

Dương Thần nhìn thấy mẹ con họ, trong lòng mặc dù rất muốn đi lên chào một câu, hỏi rõ hôm đó Mạc Thiện Ny gọi điện có việc gì gấp, nhân tiện thể hiện một chút với Mã Quế Phương, cách “cưỡng chế” đó là không thực hiện được.

Có thể lúc đó, vấn đề của Lâm Nhược Khê và Trình Tú hiển nhiên càng nghiêm trọng hơn, chẳng may đến chậm trường thi, chẳng may hai người phụ nữ bị ức hiếp, vậy là to chuyện, Dương Thần cũng không dám làm phiền nhiều.

Vì thế, Dương Thần không dừng xe lại, chỉ ngồi trong xe, chỉ khẽ vẫy tay về phía hai mẹ con họ, coi như chào hỏi, vội đạp chân ga, rít ga chạy về phía trường học.

Mạc Thiện Ny vừa nhìn thấy Dương Thần, vốn cảm thấy vui mừng, cô đã tưởng Dương Thần cố ý trốn tránh, nhưng hôm nay nếu trở về nhanh như vậy, hẳn là không có chuyện đó.

Kết quả, không đợi Mạc Thiện Ny bước lên phía trước nói một câu, Dương Thần lại tùy ý vẫy tay, rồi lái xe nhanh như bay đi.

Tốc độ lái xe đó, giống như cố gắng chạy nhanh để tránh né.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 769

Tâm Quan Trọng Của Chủ Gia Đình

Bước chân của Mạc Thiện Ny vẫn chôn lại ở chỗ cũ, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, bắt đầu từ nụ cười vui mừng, dần dần biến mất, trong ánh mắt từ sự khao khát đến ngạc nhiên, cuối cùng hồn bay phách lạc.

Trên bầu trời vẫn còn lất phất những cơn mưa phùn, rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn, lạnh lạnh, ươn ướt.

Đứng ở bên vệ đường Mạc Thiện Ny lại cảm nhận được lòng của mình, đột nhiên như rơi xuống băng.

Anh ta... vì sao anh ta lại vội vàng chạy trốn? Anh ta thật sự không muốn dính líu đến mình sao?

Người con gái không muốn tin rằng điều này là thật, nhưng những việc xảy đến trong những ngày qua, dường như đều muốn trêu đùa với cảm giác và nhận thức sau này của cô.

Mã Quế Phương ban đầu còn thăm kêu gay go, mấy ngày nay Dương Thần không có mặt, mặc dù con gái rất đau khổ, nhưng dù sao cũng dần dần cắt được mối quan hệ, lần này đột nhiên muốn gặp mặt, tình cảm có lẽ sẽ quay trở lại.

Có thể không ngờ tới, Dương Thần gặp mặt cũng không kéo cửa sổ xuống, trực tiếp vẫy tay rồi rời đi, căn bản không có ý muốn bắt chuyện.

Mặc dù có chút không thoải mái với thái độ của Dương Thần, nhưng Mã Quế Phương vẫn rất hài lòng với tình cảnh như vậy, bởi vậy, ngay con gái của mình cũng nên tỉnh táo một chút.

Bước đến bên cạnh Mạc Thiện Ny, Mã Quế Phương thương tiếc khẽ thở dài, giơ tay vỗ nhẹ lên vai con gái, rồi ôm cô vào lòng, dịu dàng nói:

- Con gái ngốc, con vẫn chưa hiểu sao, trước đây quan hệ giữa hai đứa tốt đẹp là bởi vì vẫn chưa nhìn rõ hiện thực.

Hiện tại, Dương Thần nghe lời của mẹ, hẳn đã nhận ra giữa hai đứa không có khả năng, con không thể so sánh với tiểu thư nhà người ta, chúng ta chỉ là gia đình nhỏ bé, hút không khí mà sống qua ngày, làm sao có thể trắng trợn làm những việc hoang đường, con sẽ vì Dương Thần mà đau khổ, Dương Thần vì con mà buồn phiền, nghe mẹ nói, lúc nên từ bỏ, hãy từ bỏ.

Khóe mắt của Mạc Thiện Ny đỏ ửng, quay đầu đi chỗ khác, không muốn đối diện với mẹ, tay nắm chặt chiếc túi, nói:

- Cho dù muốn con từ bỏ, cũng cần nói rõ trước mặt, anh ta lại trốn tránh con như vậy, con muốn đối diện trực tiếp với anh ấy để nói rõ ràng.

Nói xong, Mạc Thiện Ny từ trong túi lấy điện thoại ra, gọi theo số điện

thoại của Dương Thần.

Nhưng điện thoại của Dương Thần vẫn đang sặc ở trong phòng, tất nhiên không thể nghe máy được.

Sau một lúc không có người bắt máy, Mạc Thiện Ny mệt mỏi gác máy, trong đôi mắt sáng ngời, dường như bị một tầng không khí xám trắng trầm lắng bao phủ lên.

Mã Quế Phương nhìn vào trong mắt, trong lòng như dao cắt, thương tiếc nói:

- Con gái, nghĩ gì vậy? Con đừng hù dọa mẹ nha.

Mạc Thiện Ny cắn vào môi mỏng, nói rõ ràng:

- Mẹ, mẹ về phòng đi, con đứng ở ngoài cổng này, hôm nay con nhất định đợi anh ấy về, hỏi anh ta rõ ràng, con không tin, anh ấy có thể tránh con được mãi.

- Con....

Mã Quế Phương lo lắng

nói:

- Đưa con như con có phải bị điên rồi sao? Không đi làm việc đi, còn đứng đây đợi hán ta làm gì? Chỗ này đang mưa, mưa nhỏ cũng là nước, con đứng đây chờ hán, trời mới biết khi nào hán quay về, con ướt hết bị ốm thì làm thế nào?

- Mẹ...

Mạc Thiện Ny bỗng

nhiên kêu lên với những giọt nước mắt tuôn ra như suối, nghẹn ngào nhìn mẹ

- Con xin mẹ, xin mẹ có được không, mẹ không cần quan tâm đến con... cho dù trái tim con đã đóng băng cũng để con nói rõ ràng rồi mới đóng băng... mẹ hãy để con yên tĩnh một mình, để con và anh ấy hai người giải quyết sự việc... có được không...

Nước mắt và nước mưa cùng tập trung tại một chỗ trên khuôn mặt xinh đẹp, rơi xuống dưới đất, hai vai của người con gái co rúm, đứng trước trời u ám, bóng hình xinh đẹp ảm đạm, sự bất lực sa sút đến như vậy.

Mã Quế Phương xúc động nhìn con gái của mình kêu lên như vậy, cắn răng một cái, lùi lại hai bước, lạnh giọng nói:

- Được, nếu con đã nói như vậy, vậy người mẹ ta vô lương tâm một chút, để cho hai đứa con tự mình giải quyết sự việc, nếu con vì hán đứng dưới trời mưa đợi hán, vậy mẹ không nói được gì, nhưng mẹ nói cho con biết, đừng ôm hi vọng gì vào người đàn ông, người đàn ông càng có năng lực, lại càng không biết coi người phụ nữ ra gì.

Nói xong, Mã Quế Phương cũng không nói thêm nữa, quay người đi vào trong phòng, mấy ngày nay do lần trước người vợ lão Chu gây chuyện, bà cũng không đi làm ở chỗ Hương tẩu nữa, mặc dù bà không ngại, cũng ảnh

hưởng đến việc kinh doanh của Hương tàu, vì vậy chỉ có ở nhà nấu cơm cho Mạc Thiện Ny và Sắc Vi, quét dọn vệ sinh.

Những điều này đối với Mã Quế Phương đã trải qua được gần năm mươi năm cũng không là gì, sự cực khổ của cuộc sống, khiến bà hiểu được sự quý trọng, chỉ cần con gái có thể thoát khỏi “Nghịch duyên”, bà làm gì cũng đều vui cả.

Bên cạnh đó, nhân mạnh ga, Dương Thần dùng kỹ thuật giống như đua xe ở trên đường, cuối cùng trong khoảng thời gian chưa đầy mười phút, đã lao đến chỗ xảy ra sự việc mà Lâm Nhược Khê đã nói trong điện thoại.

Ở ngã ba trên con đường lớn, chiếc xe Bentley màu đỏ đang đỗ bên cạnh đường, xung quang là đám người đi đường đang vây xem, đang chỉ trỏ ở đó.

Dương Thần đỗ xe tùy tiện đằng sau, chạy vọt vào trong.

Vừa mới tiến vào trong đám người, chỉ nhìn thấy một bóng dáng nhỏ xinh, nhân mạnh chân đá vào bụng người đàn ông béo lùn.

- Trinh Tú?

Cô gái đang mặc chiếc áo thoải mái mát mẻ đúng là vẻ mặt tức giận của Trinh Tú, hơn nữa sau lưng Trinh Tú, một khuôn mặt lo lắng của Lâm Nhược Khê đang cắn môi đầy kinh hãi.

- Dương đại ca?

Trinh Tú nghe thấy giọng

của Dương Thần, xoay người lại kêu lên sung sướng.

Nhìn thấy Dương Thần xuất hiện, trên mặt của Lâm Nhược Khê mới như trút được gánh nặng, theo bản năng chạy đến bên cạnh Dương Thần, vui mừng nhưng lại có chút cáu giận, thấp giọng oán trách nói:

- Tại sao bây giờ anh mới trở về?

Dương Thần ngượng ngùng cười nói:

- Dù sao lúc này không về kịp vẫn còn tốt hơn, thế nào, những lúc thế này mới biết được tầm quan trọng của người chủ trong gia đình như anh chưa?

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái:

- Thật là một người chủ gia đình tuyệt vời, nếu anh đã đến, vậy việc ở đây giao cho anh, em đưa Trinh Tú đến trường thi, nếu không không kịp mất.

- Còn muốn đi? Làm gì có thể dễ dàng như vậy

Người đàn ông béo lùn bị đá vào mông ngã trên mặt đất, lập tức có hai người đàn ông lỗ mãng nâng dậy, càng nổi khùng thêm bước lên phía trước, ba người chặn bên cạnh cửa xe, bộ dạng sững sờ không muốn thả cho đi.

Trinh Tú nổi giận chửi rủa nói:

- Các người vốn cố ý đâm vào, chúng tôi đã đưa cho các người hai ngàn coi như bồi thường các người, còn định dọa chúng tôi sao?

Dương Thần đảo mắt nhìn tình hình hiện trường, trên mặt đất là một chiếc xe đạp điện đầu bị đâm có hơi méo mó, còn cửa sau chiếc xe Bentley của Lâm Nhược Khê đã có vết lõm sâu.

Nhìn thấy như vậy, hẳn là lúc Lâm Nhược Khê lái xe chậm chậm queo vào ngã rẽ, ba tên này đã sớm chuẩn bị, tự mình đâm vào xe của Lâm Nhược Khê.

Những chuyện như vậy, có xem thế nào cũng là cố tình hành động ác ý đụng chạm nhằm vợ vết tài sản.

Hơn nữa vào những ngày mọi người đưa con đi thi, ai cũng vội vã trên đường, làm việc kinh doanh như vậy tất nhiên thành công dễ dàng nhất.

Trong xã hội này, người có tiền lái xe và người không có tiền đạp xe đụng cùng một chỗ, thường thường trước tiên nghĩ đến không phải là trách nhiệm pháp luật của ai, mà người có tiền luôn phải bỏ tiền ra bồi thường, coi như một phương thức giải quyết.

Đây là hiện trạng xã hội, dư luận và lòng người, luôn luôn tràn đầy sự đồng cảm, mà sẽ không xem chân tướng của sự việc.

Sẽ không có ai tuyên truyền trên mạng, một ông chủ nào đó có tiền bị vô tội hãm hại bao nhiêu tiền, sẽ có người đi tuyên truyền, một ông chủ nào đó đụng bị thương, đụng chết ai đó, nhưng chỉ dùng tiền để giải quyết được mọi việc.

Khi Dương Thần bán thịt dê nướng xiên, trong cuộc sống thường xuyên nhìn thấy những bà vợ giàu có đi mua đồ ăn, người bán hàng rong cố ý nâng giá cao lên, mọi người đều ép giá, lập tức mọi người nói các bà vợ đã ức hiếp số tiền lương phổ thông của những người thật thà khi mua đồ ăn, ngược lại người bán hàng có thể chủ động đưa lên bàn cân hai chuyện đó, sớm đã nhận ra nhưng không thể trách được.

Người đàn ông béo lùn đỏ mặt lớn giọng nói:

- Mọi người hãy đến phân xử chiếc xe điện của tôi bị đâm cong hết rồi, cũng may mà đâm vào cửa sau của xe, nếu như tôi đâm vào đầu xe, tôi sớm đã bị hai người phụ nữ này đâm nát ra, không chỉ không bồi thường tiền thuốc men, họ còn đá tôi, thế này có còn công lý nữa không?

Những người xung quanh thật ra cũng chẳng có phản ứng gì, mọi người đều hiểu chuyện này như thế nào, mặc dù biết được người sai không phải Lâm Nhược Khê, nhưng sẽ không nói ra, để người bên ngoài không cảm thấy mình nịnh nọt giúp đỡ người có tiền.

Khuôn mặt nhỏ bé của Trình Tú đầy vẻ căm hận, Lâm Nhược Khê đã có ý dậy sớm để làm bữa sáng cho cô, còn đưa cô đến trường thi, cô vốn rất áy náy, bây giờ còn đụng phải chuyện đầy oan ức như vậy, cô thật sự rất hận ba tên kia, lúc đầu khi cô gái bé bỏng nổi giận, còn muốn tiến lên đánh tên béo lùn đó.

Dương Thần nhanh chóng một tay giữ cô lại, nghiêm mặt nói:

- Đừng làm càn, con gái đánh nhau gì ở đây, Dương đại ca đến, em và chị của em ngồi xe của anh đến trường thi, anh đến giải quyết công bằng với họ, nếu không sẽ không kịp mất.

Trình Tú chép miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Dương Thần nói xong, đưa chìa khóa xe cho Lâm Nhược Khê:

- Bà xã, em hãy đưa cô bé này đi thi trước, anh đợi xe sau rồi đến cùng bọn em, trưa nay cùng ăn cơm với nhau, rồi cùng đưa cô bé đi thi buổi chiều.

- Ủ, vậy anh hãy cẩn thận đó.

Lâm Nhược Khê hiểu ý,

đưa chìa khóa chiếc xe Bentley cho Dương Thần, mặc dù cảm thấy câu này có hơi thừa, nhưng vẫn không kìm nổi nói câu đó không biết từ lúc nào, chính bản thân cô cũng theo thói quen hồn nhiên mà xưng hô như vậy, quen với vai trò này.

Dương Thần lại nhéo một cái trên mặt Trình Tú

- Riêng hôm nay anh đã đi máy bay vội quay về để động viên em, không hy vọng em sẽ thi được để đem lại vinh quang, nhưng đừng nói chuyện vớ vẩn nghĩ không ra rồi phỏng đoán lung tung, nhưng cũng không được ném xúc xắc, thái độ nên nghiêm chỉnh một chút.

Trình Tú thề lười ra:

- Dương đại ca nói với

em về chuyện thi đại học, không có sức thuyết phục chút nào.

Dương Thần trừng mắt nhìn cô em gái một cái, bên cạnh Lâm Nhược Khê vội vàng kéo Trình Tú rời khỏi hiện trường.

Ba tên kết bè kia nhìn thấy người phụ nữ đi khỏi, để lại người đàn ông tướng mạo bình thường, thêm đó không che lấp được vẻ kiêu ngạo, vỗ nhẹ lên chiếc xe Bentley màu đỏ, đặc ý nói:

- Thế nào, người ở lại giúp người phụ nữ của người trả tiền? Ta có thể nói được, va vào chiếc xe các người, không thể ít hơn hai mươi ngàn.

Dương Thần bước đến trước mặt người đàn ông, khẽ mỉm cười:

- Người thật sự muốn đòi tiền?

- Chẳng lẽ còn giả vờ, vô ích thôi.

- Trên người tôi không có Hoa Hạ tệ, những tiền khác có rất nhiều, các người có muốn không?

Dương Thần hỏi có vẻ gây khó xử.

Ba tên béo lùn nhìn nhau vài cái

- Tiểu tử người đừng gian lận, mấy huynh đệ chúng ta có đại ca trên đường che chở, nếu người dám đưa cho chúng ta tiền giả, vậy chúng ta quay về tìm tiền trả lại người, chúng ta chỉ nhận đô la Mỹ, đồnggro, đừng coi anh em chúng ta là kẻ ngốc, nếu người dám lấy ra hai mươi ngàn tiền mặt Nhật, vậy chúng ta cũng không cần.

Dương Thần với dáng bộ cực kì sừng sốt:

- Các người đều biết à... Tuy nhiên may mắn ta cũng không muốn đưa cho các người Yên Nhật.

- Vậy là cái gì?

Sắc mặt của Dương Thần trở nên lạnh lùng một hồi:

- Minh tặc.

- Minh tặc?

Tên béo lùn sững sốt, không kịp phản ứng gì.

Đám bên cạnh cùng hét lên:

- Hắc mập, tên này muốn nói rằng đưa cho chúng ta tiền người chết!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 770

Hiếu Đến Mức Không Thể Hiếu Hơn Nữa

Lần này, cả ba người đều nhăn mày, thở hắt hắt, vừa lúc này còn to mồm đòi chém đòi giết, nhưng đối với phụ nữ thì bọn chúng không dám mạnh tay mạnh chân, đàn ông thì lại càng không phải bàn.

Nhưng Dương Thần làm sao có thể kém hiểu biết như họ, cho dù không động đến tu luyện, thì sức mình cũng thừa đánh được bọn cướp, so gì mấy tên đầu đường xó chợ này.

Trước kia mạnh hơn nhiều lắm.

Thấy ba tên đó tới gần, Dương Thần trực tiếp tiến lên một bước, rồi mất tiện tay tóm lấy, ném ba tên kia giống như ném mấy viên đá, quăng liên tục vào ba góc, vẽ ra ba đường pa-ra-bôn, rơi thẳng vào xe rác di động bên đường, đối phó với mấy tên lưu manh này, nói đạo lý thuần túy gì đó không có tác dụng, trực tiếp dùng bạo lực để giải quyết, thì mới không còn phiền phức nào hết.

Chân trần sợ gì đi giày, cách nguyên thủy nhất mới có hiệu quả nhất.

Mọi người xung quanh vừa nhìn thấy sức mạnh của Dương Thần, đều ý thức mà dạt ra thành một vòng lớn, chụm đầu thảo luận, đây có phải là người luyện võ hay không.

Dương Thần cũng không để ý mấy người đó, đi đến bên cạnh xe rác, lại dùng tay đem ba tên lưu manh ném mạnh xuống mặt đất, đầu tóc bấn thiêu, cả người hơi thối.

Ba tên sợ hãi như sắp chết đến nơi, quỳ rạp trên mặt đất, dập đầu cầu xin Dương Thần tha thứ.

Dương Thần ngồi xổm xuống, giơ tay hướng về tên béo lùn:

- Ê, đừng có mà giả vờ, tiền đi lừa được đâu?

Thịt trên mặt tên béo lùn kia run lên, nhưng lại không dám đùa giỡn với tên có sức mạnh vô cùng này, chỉ có thể chằm chằm sờ vào túi quần, lấy ra một tập tiền ra.

Chỗ tiền này, ngoài hai mươi tờ tiền một trăm tệ màu đỏ ra, còn có lẫn tờ mười tệ với hai mươi tệ màu mè hoa lá.

Nhìn tên đàn ông ở đó đếm tiền, Dương Thần chẳng nói chẳng rằng liền lấy đi toàn bộ số tiền đó.

- Ấy anh ơi đây... Tiền khác trong này đều là tiền của em mà.

Tên béo lùn vội vã nói.

Mặt Dương Thần tối sầm, trợn trừng mắt nói:

- Sao, chúng mày giở thủ đoạn thì được, mà tao lại không đường đường

chính chính cướp đi số tiền này được à? Điều là phạm pháp, pháp luật qui định tao không thể phạm pháp được à? Nói cho chúng mày biết, cửa xe của bà xã tao cũng bị đâm hỏng rồi, sửa cũng phải mất mấy trăm nghìn tệ, lấy của chúng mày mấy trăm tệ là may cho chúng mày rồi, lần sau lại còn gặp nữa thì tao sẽ đưa thẳng đến đồn công an luôn.

Nói xong, cũng không thèm để ý ba tên đang khóc không ra nước mắt kia, nghênh ngang đi ra từ đám đông đang xúm đông xúm đỏ lại, lên xe Bentley của Lâm Nhược Khê, tiếp tục đi về hướng trường học.

Đám người xung quanh đứng xem há hốc mồm, đây rốt cuộc là ai làm...

Gậy trúc của ai?

Tên béo lùn trong cơn tức giận, nhìn chằm chằm biển số của chiếc xe Bentley, ghi nhớ số, thấp giọng mắng, ánh mắt tràn đầy sự không cam tâm...

Dương Thần cũng chẳng để ý chuyện này, cố gắng hết sức nhanh chóng tới bên ngoài trường học, đúng lúc nhìn thấy Lâm Nhược Khê từ cổng trường đi về bãi đỗ xe.

Tuy rằng sắc trời mờ mịt, còn có mưa phùn dày đặc, phụ huynh đón con ở ngoài trường cũng thành đám, nhưng không chút ảnh hưởng tới vẻ đẹp của người phụ nữ này.

Bên trong áo hở cổ màu vàng trắng phong cách Hàn Quốc là áo cổ tròn màu xanh non, phối hợp với váy trắng như tuyết, tóc xõa nhẹ nhàng, cách ăn mặc mộc mạc lại giống như u lan nở rộ trong mưa.

Đi qua mặt đất ướt sũng bùn, Lâm Nhược Khê dễ dàng tìm thấy Dương Thần, lúc đi tới bên ngoài cửa xe, Dương Thần còn đang nhìn cô xuất thần, điều này khiến cho Lâm Nhược Khê hơi vui vẻ đồng thời cũng dờ khóc dờ cười.

Cúi người xuống, Lâm Nhược Khê gõ gõ cửa sổ xe.

Lúc này Dương Thần mới phản ứng lại, cười ha hả hạ cửa kính xe xuống, nói:

- Nhược Khê yêu dấu, có muốn anh đem xe này đến nhà máy sửa không, còn em ở đây đợi Trình Tú.

Lâm Nhược Khê hé miệng cười lắc đầu:

- Em sẽ phái người đến đem nó đi sửa, anh là một Giám đốc của một công ty, lẽ nào còn tự mình đi làm sao, cứ đỗ ở đây.

- Không thể nói như vậy, đây là xe của bà xã, có thể sao?

Dương Thần vội vàng nín nọt.

Lâm Nhược Khê liếc hần một cái, dịu dàng nói:

- Được rồi, cũng không phải không biết anh là người như thế nào, là người vừa sáng ra tỉnh dậy đột nhiên chạy tới nước Mỹ, còn mua cái gì đó, Trình Tú thì đến mười một rưỡi mới xong, em biết gần đây có một quán trà không tồi, đến đấy ngồi đợi một lát đi.

Tuy rằng người đàn ông này không hiểu ra sao chạy tới nước Mỹ vài

ngày, trong lòng căn bản là có rất nhiều oán giận, nhưng lúc này vừa về nhà, liền vội đến hiện trường gánh vác tất cả những chuyện phiền phức, khiến trong lòng Lâm Nhược Khê rất nhanh không còn cảm thấy tức giận nữa rồi.

Vẫn là cảm giác có người đáng tin cậy là tốt.

Cho dù cái tên này có bao nhiêu thói hư tật xấu, nhưng đối với phụ nữ thì là người đàn ông có trách nhiệm, điều này cô rất thích, kết quả là, giọng nói của Lâm Nhược Khê không khỏi dịu dàng đi vài phần, lại thêm lúc trước đã quyết định muốn cùng với Dương Thần duy trì cuộc hôn nhân này, cũng tự nhiên mà mời hân nhân nhả đi uống trà.

Dương Thần không ngờ Lâm Nhược Khê sẽ chủ động mời hân, trải qua thời gian dành cho hai người, nhưng ngấm nghĩ tỉ mỉ, giữa vợ chồng cùng ăn một bữa cơm, uống trà cũng không phải chuyện gì kì lạ, ngược lại hân vẫn xem quan hệ như trước kia, ngạc nhiên, huống hồ ngày thường Lâm Nhược Khê cũng không chịu buông lời công việc, lần này do Trình Tú thi đại học mới đặc biệt nghỉ ngơi, một cơ hội hiếm có.

Vì thế gật gật đầu, tắt máy, định xuống xe.

Nhưng vừa định mở cửa xe, ánh mắt lại dừng lại, nhìn bên ngoài cửa sổ xe, nuốt nuốt cổ họng.

Lâm Nhược Khê nghi hoặc, tên này làm sao vậy, cô cùng hân uống trà thì có cái gì mà giật mình thế sao?

Nhưng dần dần phát hiện không đúng, Lâm Nhược Khê nhìn theo ánh mắt của Dương Thần, chính là... ngực của cô.

Tức thì, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, trừng mắt nhìn mắt:

- Đừng mắt mặt thế, nhìn đủ chưa?

Bởi vì Lâm Nhược Khê mặc một cái áo cổ tròn sát người tương đối rộng, cái này hề không cẩn thận, cúi người xuống thì liền lộ ra khe ngực, giữa trời đông trắng xóa, cái bóng đó có thể khiến người ta hoa mắt...

Kỳ thật đáng người của Lâm Nhược Khê hoàn toàn có thể làm người mẫu, chỉ là ngày thường do thân phận, quần áo mặc thường đều không quá lộ, nhưng như vậy vốn dĩ đã rất thu hút ánh mắt của người khác rồi, cũng cố gắng hết sức ăn mặc không quá thu hút, vì vậy Dương Thần hiếm có cơ hội trực tiếp nhìn thấy nơi hùng hậu của cô như vậy, khó trách ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy.

Bị vạch trần, Dương Thần cũng cười ngốc nghếch, làm như không có chuyện gì, sau khi xuống xe, cũng không để ý Lâm Nhược Khê xấu hổ hay không, nắm lấy tay cô, đi về hướng chiếc xe BMW, đương nhiên là có không ít đàn ông nhìn theo sau bằng ánh mắt ghen tị.

Bởi vì nhân viên chuyên phụ trách mấy chiếc xe sang trọng của Lâm Nhược Khê cũng có chìa khóa dự bị, vì thế cũng không cần ở đây đợi.

Sau khi hai người lên xe, theo lời Lâm Nhược Khê đi tới quán trà, quán đó đương nhiên là quán trà trước đây Đường Uyển và Lâm Nhược Khê đến.

Lần trước hai người phụ nữ này gặp nhau, Lâm Nhược Khê cũng không thưởng thức gì mà đã rời đi, cảm thấy trà và điểm tâm ở đó cũng không tồi, thấy hơi tiếc, vì thế cũng nhân cơ hội này đến đây một chuyến.

Lái xe, Dương Thần tò mò hỏi:

- Không hỏi xem anh bỗng nhiên đi Mỹ hai ngày làm gì à?

Lâm Nhược Khê nhìn bầu trời u ám, thần nhiên nói:

- Không muốn biết.

- Vì sao?

Dương Thần càng nghi hoặc.

Lâm Nhược Khê yên lặng một lát, rồi nói:

- Nếu như anh đi cùng phụ nữ, biết cũng phiền lòng, chi bằng không biết rõ còn tốt hơn.

Sắc mặt Dương Thần có chút xấu hổ, trong đầu hiện lên dáng người của kẻ gây tai họa, ra vẻ điềm tĩnh nói:

- Thực là, sao có thể như vậy được chứ? Nhược Khê à, em cũng không xem xem, ánh mắt anh nhìn em si mê cỡ nào, sâu đậm cỡ nào, nếu không phải anh đi giúp Christine xử lý chút việc, ước gì anh có thể lấp cánh trở về gặp em, làm sao có thể vớ vẩn cùng người phụ nữ khác được.

- Vớ vẩn với người phụ nữ khác?

Lâm Nhược Khê liếc hắt, hơi thở khẽ, hừ một tiếng.

Dương Thần trong lòng lo lắng, cái này rốt cuộc là tin tưởng hay không tin tưởng đây?

Nói mấy chuyện tào lao, trận mưa bên ngoài lại to thêm, hai người cũng đã đến quán trà, gọi một chút điểm tâm, một ấm Thiết Quan Âm, tìm một bàn trên tầng hai rồi ngồi xuống đối diện nhau.

Bên ngoài những giọt mưa tí tách theo đường cong mái nhà chảy xuống, giống như rèm che, âm thanh nghe động lòng người, ngắm dòng xe cộ đi lại, cả hai ngồi một lúc lâu không nói năng gì.

Qua một lúc, Lâm Nhược Khê thu lại ánh mắt ngắm cảnh mưa, mà hướng ánh mắt về phía người đàn ông ngồi đối diện.

Dương Thần đang ăn một miếng bánh đậu xanh, ăn rất yên lặng, vô thức đồ ăn trên bàn bị tiêu diệt đến hơn một nửa, dù gì trên máy bay cũng chỉ ngủ, sau khi về nhà cũng không ăn cơm, cái này thay cho bữa sáng.

- Sao anh không nói lời nào?

Lâm Nhược Khê u ám hỏi.

Dương Thần buồn bực chớp chớp mắt, cười nói:

- Cảnh ở đây cũng không tồi, nói chuyện ngược lại sẽ làm phá vỡ cảm xúc này.

Dáng vẻ Lâm Nhược Khê có chút không tin:

- Anh có thể là tuýp người thích sự yên tĩnh sao, em tưởng rằng anh sẽ lải nhải nói những lời nhảm chán chứ.

Dương Thần cầm miếng bánh trong tay nhét vào miệng, uống ngụm trà, ăn xong mới thở ra một hơi, nói:

- Nếu như không phải gặp được em, có lẽ bây giờ anh vẫn ở chợ bán thịt dê xiên nướng, làm người bán hàng rong qua ngày, cùng lắm mỗi ngày cùng khoác lác với mấy người bán rau, những chuyện khác cũng sẽ không để ý, anh vốn dĩ không phải vì náo nhiệt mới về nước, sao lại không thích yên tĩnh.

Đôi mắt ướt át của Lâm Nhược Khê ánh lên sự ưu tư, sau đó nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng.

- “Vâng” cái gì? Bà xã, sao em lại là lạ thế?

Dương Thần khó hiểu hỏi.

Lâm Nhược Khê lắc đầu.

- Em chỉ nghĩ, em vẫn không hiểu anh, cảm thấy anh là người không ngừng gây ra chuyện thị phi, bây giờ dường như lại không phải như thế.

Dương Thần cười nói:

- Vốn dĩ từ trước đến nay em đều hiểu lầm anh, nếu không phải người khác chủ động đến gây chuyện với anh thì anh chẳng rồi việc đi gây sự.

Lâm Nhược Khê nhìn người đàn ông với vẻ rất đặc ý, khóe miệng nở một nụ cười bất đắc dĩ, có lẽ thực sự là cô hiểu lầm anh rất nhiều chỗ.

Đúng lúc này, từ đầu cầu thang bỗng nhiên có hai người mặc đồng phục đi lên, nhìn ngó xung quanh, lập tức đến chỗ mà Dương Thần đang ngồi.

Hai người cảnh sát đứng ở một bên bàn, trong đó một người cảnh sát trung niên nói:

- Là cô Lâm và anh Dương đúng không?

Lâm Nhược Khê nhíu mày:

- Có chuyện gì?

Người cảnh sát trung niên gật đầu:

- Nhận được tin báo, vừa rồi gần đường Thanh Hà, sau khi cô Lâm đây và một người khác xảy ra xung đột, anh Dương đã ở trước mặt mọi người đánh ba người làm công ngoại tỉnh, hơn nữa còn lấy hơn hai nghìn bốn trăm nhân dân tệ, chúng tôi hiện tại thấy trái với Điều lệ Văn phòng quản lý trị an, hy vọng anh Dương và cô Lâm về đồn phối hợp điều tra.

- Hai nghìn tư?

Lâm Nhược Khê kỳ quái liếc Dương Thần.

- Anh cảnh sát, hai tên kia lừa của tôi hai nghìn, sao lại là hai nghìn tư...

Còn chưa nói xong, Lâm Nhược Khê bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trong mắt đột nhiên lóe lên ánh lửa, gắt gao nhìn chằm chằm Dương Thần:

- Anh... Tiền của bọn chúng anh cũng lấy?

Biểu hiện cảm xúc trên khuôn mặt Dương Thần cứng ngắt, nhỏ giọng nói:

- Đây không phải... muốn cho em hả giận sao...?

- Anh...

Lâm Nhược Khê sắp ngất đến nơi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tên này, cắn răng:

- Lúc này em không nói sai, kỳ thực trước nay em rất hiểu anh, hiểu đến mức không thể hiểu hơn được nữa...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 771

Một Tháng Không Ăn

Dương Thần lúc này cúi đầu, quần bách không biết nói gì nữa, vừa lúc này còn giả vờ trầm lặng, giả vờ kiểm chế, còn chuyện gì có thể mất mặt hơn chuyện này được nữa đây?

Không ngờ bọn họ dám đi báo cảnh sát thật, mẹ ơi, đầu năm nay ai cũng không dễ chọc, động tý là gọi cảnh sát đến bảo vệ mình rồi.

Tuy nhiên nghĩ kỹ lại cũng thấy lạ, người ta nghèo xác nghèo xơ, bị bắt nhiều lần cũng chỉ mấy ngày thôi, còn lo chuyện ăn uống, không báo cảnh sát mới lạ đấy.

Người cảnh sát trung tuổi nghiêm túc nói:

- Một khi hai vị đã không còn gì để nói, vậy thì mời xuống lầu, lên xe, ba đương sự báo án đã ở đồn cảnh sát chờ đối chất rồi.

Ánh mắt Dương Thần lóe lên một tia sáng, tươi cười nói với người cảnh sát:

- Người anh em, mấy anh không phải là thuộc hạ của đồn trưởng Thái hay sao? Tôi rất thân thiết với đồn trưởng của các anh đấy.

Hai người cảnh sát liếc mắt nhìn nhau, người cảnh sát trung niên nói:

- Người biết được họ của đồn trưởng của chúng tôi rất nhiều, nếu như người nào cũng nói như vậy, thì chúng tôi cần gì phải đi bắt người nữa?

Dương Thần ghen lời, cũng không thể nói mình là người đàn ông của Thái Nghiên được? Vậy sẽ còn bị Lâm Nhược Khê dùng ánh mắt dọa cho đến hồn bay phách lạc luôn ý chứ?

Thà là như này, sắc mặt Lâm Nhược Khê lại càng trở nên lạnh lùng, đứng dậy nói:

- Đừng có làm mất mặt thêm nữa, cũng không phải là phạm phải tội gì lớn, nói rõ ràng ra là được rồi.

Dương Thần thấy tình hình không ổn, lập tức đứng bật người dậy, đi theo có vẻ hơi nịnh nọt cười nói:

- Nghe bà xã đại nhân vậy.

Sau khi lên xe cùng hai người cảnh sát, trên đường đi đến đồn cảnh sát, Lâm Nhược Khê chỉ gọi một cuộc điện thoại bảo luật sư đến, còn những việc khác thì cũng không nói năng gì cả.

Dương Thần nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Lâm Nhược Khê, cảm thấy rụt rè, mình đúng thật là hồ đồ quá rồi.

Trước đây Lâm Nhược Khê gặp những chuyện phiền toái như thế này, cũng không muốn gọi điện thoại cho cảnh sát, chẳng phải là vì có ý tránh,

không muốn xuất hiện cùng với Thái Nghiên sao.

Trước đây mẹ vợ Khương San Na gọi điện “hỏi thăm” đã chọc giận Lâm Nhược Khê không ít, bây giờ muốn cho Lâm Nhược Khê bình thân đối diện với Thái Nghiên như trước, chắc không phải là chuyện đơn giản nữa rồi.

Đến rồi, hai người đã đến đồn cảnh sát rồi, bây giờ muốn quay đầu bỏ chạy cũng khó.

Lại nói tiếp, lần nghỉ mừng 1 tháng 5 trước kia, Thái Nghiên nên quay về Trung Hải rồi, nhưng vì Ngọc Lôi gặp chuyện lớn, mình gặp phải không ít chuyện, nên cũng chưa gặp được nhau, trong lòng tự dung cảm thấy nhớ, nhưng thật sự bây giờ không phải là lúc gặp mặt nhau.

Bước vào trong đồn cảnh sát, Dương Thần giống như là ngựa quen đường cũ, nhưng bên cạnh là Lâm Nhược Khê, lần đầu tiên có Lâm Nhược Khê đi cùng, quả thật là giống như miếng băng lạnh mỏng bên cạnh vậy.

Bởi vì trước đây, Dương Thần vì chuyện của Lỗ Dân, ở trong cục đã giết đồn trưởng họ Lư, lại có rất nhiều cảnh sát nổ súng, dẫn đến một loạt chuyện rắc rối sau này, Cục an ninh đã bí mật thay một loạt nhân viên cảnh sát ở đây, những gương mặt này nhìn thấy Dương Thần, cũng không hề có bất cứ ấn tượng gì đặc biệt.

Trong phòng làm việc lớn, ba tên lưu manh kia đã đang thành thật khai báo với cảnh sát rồi, nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê xuất hiện, cả ba đều tỏ vẻ phản kích.

- Đồng chí cảnh sát, các anh phải làm chủ cho chúng tôi, chúng tôi đến Trung Hải làm ăn kiếm được ít tiền không dễ dàng gì, hai người này đều là những người có tiền, nhưng đến chút tiền nhỏ của chúng tôi cũng không bỏ qua, còn ném chúng tôi vào xe chở rác, đúng là không cho dân thường như chúng tôi sống nữa đây mà.

Những lời này nói ra đã lấy được sự cảm thông của mọi người, dù sao thì những tin về người thuộc giới thượng lưu ức hiếp công nhân cũng nhiều rồi, trong tiềm thức của mọi người đều cho rằng ba tên này là người bị hại.

Nghe được lý do của ba tên này, Lâm Nhược Khê vừa mới ngồi xuống tỏ rõ vẻ giận dữ, Dương Thần ngồi bên cạnh vội vàng khuyên nhủ nói:

- Nhược Khê, em đừng giận, đều tại anh, anh nhận sai thì đã không thành thế này.

Lâm Nhược Khê bắt lực nhìn hấn một cái:

- Em có thể trách anh cái gì, em chỉ trách em, phải dựa vào anh mới có thể giải quyết được bọn chúng, nếu như em có thể tự mình xử lý được, thì cũng không cần anh phải lộ mặt, anh không lộ mặt, thì em cũng không biến thành như bây giờ, chỉ lo rằng, sẽ bị chậm mất thời gian đi đón Trình Tú thôi.

Tuy rằng ngoài miệng thì nói không trách Dương Thần, nhưng Dương Thần nghe thì chỉ thấy cô ấy đang trách mình mà thôi.

Lúc này, một nữ cảnh sát đi đến trước mặt hai người, bắt đầu thẩm vấn:

- Là cô Lâm và anh Dương đúng không, chúng tôi căn cứ vào biển số xe tìm thấy hai người, mặc dù hai người đều là những người có uy tín danh tiếng, nhưng mọi người đều bình đẳng trước pháp luật, mong hai vị hợp tác với chúng tôi.

Lâm Nhược Khê không cho cô ta cơ hội để hỏi, nói:

- Tôi và chồng của tôi không muốn trả lời bất cứ câu hỏi nào hết, bởi vì chúng tôi mới là người bị hại, chuyện cụ thể, vừa lúc này trên đường tới đây tôi đã gọi luật sư của mình, trước khi luật sư đến, tôi sẽ giữ im lặng.

Người nữ cảnh sát này cũng phải tầm ba mươi mấy tuổi, nghe cái khẩu khí lạnh lùng của Lâm Nhược Khê, tưởng rằng là đang xem thường chị ta, hừ một tiếng, khinh thường nói:

- Đúng là không thể chịu nổi kẻ có tiền. Được, không nói thì không nói, đúng là đáng đời.

Ba tên lưu manh kia cũng đứng lên la lối om sòm, huýt gió, nhất thời, tất cả những nhân viên cảnh sát trong phòng làm việc đều quay đầu lại nhìn.

Tên béo lùn là tên diễn tích cực nhất, gã cầm tay một người cảnh sát nói:

- Đồng chí cảnh sát, tôi bị tên kia cướp đi hai vạn bốn trăm hai mươi lăm đồng, không tin anh có thể bảo hắn bỏ tiền ra kiểm tra, nếu như không phải tiền của tôi, thì sao tôi có thể biết rõ như vậy được.

Nữ cảnh sát đó vừa nghe thấy vậy, ánh mắt hướng về phía Dương Thần, nói:

- Anh Dương, cho dù có đợi luật sư đến, kiểm tra vật tùy thân cũng không có gì là quá đáng.

Dương Thần cũng không thèm để ý đến cô ta, quay đầu lại hỏi Lâm Nhược Khê, điệu bộ dò xét:

- Bà xã, em nói anh có nên đưa cho cô ta xem không?

Trong mắt tất cả những người ngồi đấy, đều cảm thấy vô cùng kỳ quái, tự nhiên nghĩ, hóa ra người đàn ông này lại sợ vợ như vậy, chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến.

Lâm Nhược Khê nhìn đám người kia cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt oán giận:

- Anh muốn thế nào tùy anh, hỏi em làm gì.

- He he.

Dương Thần cười lấy lòng nói:

- Anh thì thế nào cũng được, chỉ cần em vui vẻ, thì anh sẽ làm.

Lâm Nhược Khê dờ khóc dờ cười, anh chàng này cố ý giả vờ ngoan ngoãn đây mà, rõ ràng là anh ta không coi cảnh sát ra gì.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng của đồn trưởng đồn cảnh sát cách đó không xa, được mở ra, xuất hiện một nam một nữ.

Mái tóc như mây, đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt xinh đẹp của người phụ

nữ, cô mặc một bộ cảnh phục, đúng là cô đồn trưởng đồn cảnh sát Thái Nghiên đã kết thúc kỳ nghỉ của mình và quay về rồi.

Người đàn ông vừa đi vừa cười nói với cô, cao tầm một mét tám lăm trở lên, mặc một bộ âu phục rất sang trọng, thắt cà vạt đỏ, mặt mày sáng láng, tràn đầy sức sống, nếu mà được lên ti vi, thì chắc chắn sẽ khiến cho hàng vạn người mê mẩn.

Vốn dĩ là mấy tháng rồi mới gặp được người phụ nữ của mình, cảm thấy rất vui mừng, nhưng lại nhìn thấy Thái Nghiên đi cùng với một tên đàn ông “không ra gì”, Dương Thần đột nhiên cảm thấy tức anh ách.

Bất chấp tất cả, không cần biết là có đúng hay không, Dương Thần đột nhiên đứng phắt dậy, dùng ngón tay trỏ chỉ vào người đàn ông đó, lớn giọng quát:

- Thái Nghiên, thằng công tử bột này là ai?

Tiếng quát lớn này vang khắp phòng làm việc của đồn cảnh sát, tất cả mọi người đều sững sốt, nhìn Dương Thần không nói được câu gì.

Lâm Nhược Khê hận không thể giả bộ không quen cái của khí này, nhắm mắt, cắn chặt hàm răng, hai tay nắm vào đèn trắng bệch, trong lòng thầm mắng Dương Thần:

- Dương Thần chết tiệt, Dương Thần thôi tha, lấy phải anh đúng là xui xẻo tám đời mà, hôm nay về tôi sẽ chiến tranh lạnh với anh một tháng, Lâm Nhược Khê tôi sẽ không ăn bánh viên chiên một tháng.

Dương Thần quát xong, mới ý thức được rằng Lâm Nhược Khê đang ở bên cạnh mình, cảm thấy có gì đó không ổn, không kịp trấn an bà xã rồi, cho dù tên thôi tha đó có ý gì xấu với Thái Nghiên, thì lúc này mình cũng không thể đánh cho hắn ta tàn phế tuyệt tự tuyệt tôn được.

Đoán Thái Nghiên đi với người đàn ông khác, Dương Thần đã hoàn toàn không suy xét, Thái Nghiên thẳng tính như vậy, chắc sẽ không bao giờ thay đổi cá tính của mình, nếu như có thể đi vụng trộm với người đàn ông khác, vậy thì thế giới này sẽ không còn cái gì gọi là trinh tiết nữa rồi.

Thái Nghiên nhìn thấy Dương Thần, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng kinh ngạc, sau khi cô về Trung Hải, bởi vì biết Ngọc Lôi xảy ra chuyện, mình cũng có vụ án phải xử lý, nên cũng chưa kịp gặp Dương Thần, lúc này vội bước đến, bước đến gần rồi mới phát hiện, Lâm Nhược Khê cũng đang ngồi ở bên cạnh.

Nhất thời, nét mặt vui sướng của Thái Nghiên có chút gì đó hơi ngượng ngùng, xấu hổ, nhưng tính cô hoạt bát nhanh nhẹn, rất nhanh đã lấy lại được vẻ tự nhiên, chào hỏi rất nhiệt tình:

- Nhược Khê, sao cô cũng đến đây, lâu rồi không gặp, xảy ra chuyện gì rồi sao?

Lâm Nhược Khê cho dù cũng không muốn nói chuyện, nhưng nghe Thái Nghiên nói chuyện thân nhiên với mình như vậy, cũng mở mắt ra, mỉm cười

gượng gạo:

- Mọi người đều bận, không thường xuyên gặp nhau, hôm nay gặp phải chút rắc rối, bị người ta vu cáo.

- Nghiên Nhi, hai người này là bạn của em?

Người đàn ông cao lớn đi ra từ phía sau Thái Nghiên, chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt kiêu ngạo, ánh mắt khinh thường liếc về phía Dương Thần, rồi lại nhìn về phía Lâm Nhược Khê, đột nhiên lóe lên tia sáng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 772

Một Giây Cũng Không Muốn

Nghiên Nhi? Ánh mắt đàn anh coi thường đã không nói làm gì rồi, dù sao thì cũng chẳng cần quan tâm, nhưng không ngờ lại còn gọi Thái Nghiên bằng cái tên thân thiết như vậy? Dương Thần không biết từ bao giờ đã nắm chặt tay lại...

Thái Nghiên nghe thấy tiếng của người đàn ông này, mới ý thức được lúc này Dương Thần nói cái gì, nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của Dương Thần, ánh mắt có đôi chút không hài lòng, cố nhin cười, vội vàng xua xua tay với người đàn ông đó, nói:

- Giới thiệu với hai người, đây là người được Tổng bộ cảnh sát quốc tế phái tới đây ngày hôm nay, đến từ Lyon Pháp, có nhiệm vụ phối hợp điều tra vụ trọng án-cảnh sát Vi Đình Cáo, anh ấy cũng là Hội trưởng hội học sinh của trường cảnh sát lúc tôi còn đi học. Trong giới cảnh sát Hoa Hạ mấy năm gần đây, là người trẻ tuổi nhất được chọn vào trong đội cảnh sát hình sự quốc tế.

Cảnh sát hình sự quốc tế? Dương Thần không chau mày nữa, hóa ra không phải đến đây để tán gái, vậy thì còn chấp nhận được, chỉ có điều sao nhìn thằng cha này thấy khó chịu vô cùng.

Vi Đình Cáo căn bản là không coi Dương Thần ra gì, mà còn tiếp tục nói:

- Nghiên Nhi, còn chưa giới thiệu cho anh biết, cô gái xinh đẹp này là ai đây, hình như trước đây không học ở trường chúng ta thì phải.

- Đương nhiên là không phải rồi.

Thái Nghiên còn đối xử rất tử tế với vị Hội trưởng hội học sinh này, cười nói:

- Vị này là Lâm Nhược Khê, là chị em tốt mà em quen biết từ hồi còn học mẫu giáo, nhưng mấy năm nay công việc bận rộn quá nên mới ít gặp nhau... Uhm... đây là Dương Thần, là chồng của Nhược Khê.

Ánh mắt Vi Đình Cáo toát lên vẻ ngạc nhiên, lúc này mới cẩn thận đánh giá lại Dương Thần:

- Hóa ra hai vợ chồng là bạn tốt của Nghiên Nhi, tôi là Vi Đình Cáo, lần đầu gặp mặt, rất hân hạnh được quen biết hai vị, bởi vì quanh năm suốt tháng chạy khắp nơi khắp chốn, nên ở trong nước không biết nhiều người lắm, mong rằng hai vị không để bụng.

Tướng mạo tuần tú, cử chỉ tao nhã, khiến cho không ít người, đặc biệt là các nữ cảnh sát trong sở khen ngợi không ngớt, điều này cũng khiến cho Vi Đình Cáo được ưỡn ngực vênh mặt lên với đời.

Lâm Nhược Khê từ đầu chí cuối cũng không thèm để ý đến Vi Đình Cáo, sau khi chào hỏi với Thái Nghiên xong thì ngồi im lặng không nói tiếng nào, đây cũng là thói quen đối xử của cô với người lạ.

Dương Thần không thể có ý tốt gì với hắn ta, chỉ liếc nhìn Thái Nghiên một cái, rồi sau đó cũng bữu môi ngồi xuống.

Thái Nghiên nhận thấy Dương Thần đang ghen, trong lòng cũng có chút đắc ý, dù sao thì cũng vẫn còn để ý đến mình.

Không khí có vẻ ngưng ngưng, Thái Nghiên chủ động phá vỡ tình hình này, quay người lại hỏi cấp dưới:

- Rốt cuộc là có chuyện gì, vụ án gì đây?

Mấy người cảnh sát xung quanh cảm thấy tình hình thay đổi đến chóng mặt, không ngờ hai người này thực sự là bạn của đồn trưởng, lập tức thay đổi thái độ.

Người nữ cảnh sát kia vội vàng nói cụ thể tình hình vụ án cho Thái Nghiên nghe, không dám chậm trễ.

Còn ba tên lưu manh may mắn đi báo cảnh sát, thì há hốc mồm không nói được lời nào.

Thái Nghiên sau khi nghe xong cấp dưới tường thuật lại, cũng đã hiểu ra được mọi chuyện, đi đến trước mặt ba tên lưu manh, nói:

- Các anh có biết không, trên đường có camera, chỉ cần chúng tôi lấy được băng ghi hình ở đó, sẽ biết ngay được ai là người phải có trách nhiệm, các anh vẫn còn muốn kiên trì tố cáo cô Lâm và anh Dương sao?

Tên béo lùn mặt trắng nhợt, nếu như xem băng ghi hình, thì chắc chắn mọi người đều biết ai đụng ai, chẳng phải là hết trò để diễn rồi sao?

- Đồn... đồn trưởng đại nhân, chúng tôi... không cần... không cần tính toán nữa.

Tên béo lùn đó cười cầu hòa, định đánh trống bỏ dùi.

Thái Nghiên nói:

- Các anh cũng thấy, tôi có quen biết với hai vị này, nhưng tôi hi vọng các anh không cho rằng tôi thiên vị, chuyện công là chuyện công, nếu như các anh cho rằng mình bị xâm phạm lợi ích, thì nói luôn ra ở đây, xem có thể hòa giải dân sự được không, nếu như thực sự bọn họ có vấn đề, tôi sẽ không thiên vị bọn họ trước mặt nhiều người như vậy đâu.

- Không không... thật sự là không sao rồi.

Tên béo lùn toát mồ hôi lạnh, lúc này sợ phải đi xem cái băng ghi hình gì đó, cười nịnh bợ nói:

- Chỉ là chút xiu hiểu nhầm thôi, chúng tôi nóng nảy quá.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới ra hiệu cho Dương Thần, thản nhiên nói:

- Lấy ít tiền trả cho bọn họ.

Dương Thần có vẻ không muốn lắm, nhưng vẫn lấy ra hơn bốn trăm tệ, đi đến đặt trước mặt tên béo lùn:

- Này, cho anh, coi như là thanh toán xong.

Ba tên vẫn còn cảm thấy sợ hãi với sức mạnh của Dương Thần, cảm tiên, không nói lời nào, cười ha hả chuồn khỏi đồn cảnh sát, khiến cho cả đám cảnh sát trợn mắt lên nhìn.

Cái trò hề này coi như cũng đã được giải quyết xong, nhưng không khí cũng không tốt hơn lên được chút nào.

Dương Thần để ý thấy, Vi Đình Cáo không ngừng liếc nhìn Lâm Nhược Khê, cứ như là hắn không tồn tại ở đây vậy.

Có cần đến tôi đi tiễn cái thằng cha này luôn không nhỉ? Dương Thần bắt đầu có ý nghĩ xấu xa.

Lâm Nhược Khê thấy sự việc được giải quyết rồi, tao nhã đứng dậy, mỉm cười với Thái Nghiên nói:

- Con đường đó căn bản là không có camera, lúc xảy ra chuyện tôi đã đặc biệt chú ý đến rồi, là cô dọa bọn họ.

Thái Nghiên trừng mắt nhìn, rồi mỉm cười:

- Tổng giám đốc Lâm đã nhìn thấy hết mọi chuyện rồi, dù gì thì tôi cũng là đồn trưởng, đương nhiên là phải có chút tiểu xảo chứ.

Hai cô nhìn nhau cười, dường như có ý muốn hóa giải mọi chuyện trước đây, đương nhiên, cũng chỉ là bề ngoài mà thôi.

Nhưng Lâm Nhược Khê vừa nhìn thấy Dương Thần, khuôn mặt lại lộ vẻ tức giận:

- Như thế này anh hài lòng rồi chứ, không dừng lại mà còn đi cướp tiền của người ta. Ở đây lâu như vậy, Trinh Tú chắc cũng thi xong rồi đấy.

- Trinh Tú?

Thái Nghiên vừa nghe, lập tức tỉnh ngộ:

- Đúng rồi, hôm nay là ngày thi đại học, Trinh Tú cũng tham gia thi, hai người muốn đi đón Trinh Tú à? Tôi cũng muốn đi cùng, lâu rồi không gặp con bé đó, cho nó thêm ít tinh thần.

Vi Đình Cáo đứng bên cạnh nghe từ nãy giờ đột nhiên lên tiếng, dùng cái giọng lẳng lơ của hắn ta nói:

- Vừa đúng bây giờ là giờ ăn trưa, mặc dù đây là lần đầu tiên gặp mặt mọi người, nếu không ngại thì chúng ta cùng đi ăn đi.

Nghe thấy Vi Đình Cáo cũng muốn đi cùng, Thái Nghiên có chút do dự, còn Dương Thần thì nói thẳng luôn:

- Này, cũng chẳng quen biết gì với anh, anh đừng có lẫn lộn lung tung đấy!

Vi Đình Cáo lạnh nhạt, cười cợt nói:

- Tôi cũng không nói là vì thân thiết với anh Dương mới đề nghị đi cùng, lần này tôi đến, đón tiếp và hợp tác cùng với tôi là em Ngưng Nhi, huống hồ ở Trung Hải tôi cũng không quen ai, đương nhiên là Ngưng Nhi đi đâu, thì tôi phải đi theo đấy rồi.

Dương Thần nhìn Thái Nghiên, cũng không tiện đánh cho tên công tử bột này một trận toi bời lá cành, nhìn thấy cái gương mặt giả vờ giả vịt này, Dương Thần cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Không phải là có cái mặt đẹp sao, không chừng phía dưới lại là đồ trùng bọ cũng nên, Dương Thần thầm nghĩ.

Bỗng nhiên, Lâm Nhược Khê cất giọng du dương, nói:

- Nghiên Nghiên, gặp Trinh Tú thì cũng được, cậu đi cùng với Hội trưởng, tôi đi cùng với ông xã tôi, cùng ăn cơm thì thôi bỏ đi, tôi không quen đi cùng với người lạ.

Nói xong, Lâm Nhược Khê liếc nhìn Dương Thần một cái, gần như là ra lệnh, lạnh lùng nói:

- Đi.

Dương Thần lấp bắp, nhìn Thái Nghiên, rồi lại nhìn Lâm Nhược Khê, chưa biết tính như thế nào, sao có thể để Thái Nghiên và Vi Đình Cáo ở cùng nhau được chứ.

Trong ánh mắt lạnh như băng của Lâm Nhược Khê hiện lên vẻ giận dữ.

- Sao, có phải anh không muốn đi cùng em? Vậy thì em tự lái xe đi, anh đi cùng với Nghiên Nghiên là được rồi...

Dương Thần giật bắn cả mình, đột nhiên ý thức được, mình đang đùa với lửa, cho dù không cảm thấy thoải mái thế nào đi chăng nữa khi thấy người đàn ông khác đi cùng Thái Nghiên, thì cũng không được tỏ vẻ ghen tuông trước mặt Lâm Nhược Khê, huống hồ thằng cha này còn có ý đồ đen tối với Lâm Nhược Khê.

Tiền tuyến căng thẳng cũng không sao, nhưng hậu tuyến cũng thì không thể loạn được.

Dương Thần xóc lại tinh thần, vội vàng mỉm cười, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Nhược Khê:

- Sao có thể như thế được chứ, em yêu, quả thực anh không thể rời xa em được một giây một khắc nào, chúng ta đi đón Trinh Tú đi...

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn, ý tứ vô cùng rõ ràng, coi như là anh cũng biết nghĩ đấy.

Mấy người cảnh sát đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt thay đổi nhanh như chong chóng của Dương Thần, thì thầm với nhau, đại khái cũng đều cười nhạo, người đàn ông này đúng là bị vợ quản rất nghiêm ngặt.

Dương Thần cũng vô cùng mệt mỏi, người ngoài thì hiểu gì cơ chứ, nếu như người nào cũng được như Sắc Vi thì tốt, như vậy mình đã không phải lao lực như thế này, vừa mới về nước, chuyện này không xong rồi.

Có đủ loại hồng nhan làm tình nhân mặc dù là tốt, nhưng cũng phải ghen tuông, cũng phải rơi nước mắt, quả nhiên hoàng đế thời cổ đại là sướng nhất, ít nhất mọi chuyện cũng đều đẹp như thơ.

Trong mắt Thái Nghiên, mặc dù có chút chua xót, nhưng cũng không để

lộ ra, dẫn Vi Đình Cáo cùng đi ra ngoài.

Nét mặt Vi Đình Cáo vẫn duy trì vẻ tươi cười, nhưng trong ánh mắt, lại hiện lên vẻ nghi ngờ, lạnh lùng.

Bốn người chia làm hai xe, lúc gần đến trường, vừa đúng lúc môn thi Ngũ văn kết thúc, thí sinh lục đục ra về, phụ huynh đến đưa đón, cảnh tượng vô cùng tấp nập.

May mà lúc trước đã nói rằng đợi ở chỗ hơi xa trường, nên không cần phải tiến vào gần, nhìn thấy Trinh Tú bước ra từ đám người đó.

Trinh Tú đột nhiên nhìn thấy Thái Nghiên mặc bộ cảnh phục cũng ở đây, hơi bất ngờ, vui vẻ ra sức vẫy tay, chạy đến gần rồi hỏi:

- Đồn trưởng Thái, sao cả chị cũng đến.

Thái Nghiên không vừa ý, giả vờ giận dỗi nói:

- Gọi chị là đồn trưởng làm gì cơ chứ, lẽ nào cô nhóc con như em lại phạm tội gì rồi sao?

Trinh Tú bĩu môi nói, nhăn nhó kêu lên một tiếng,

- Chị Thái.

Thái Nghiên lúc này mới tươi cười, giơ tay ra véo véo mũi Trinh Tú:

- Thi thế nào rồi?

Trinh Tú cười hì hì:

- Cũng được, Ngũ văn của em cũng không tệ lắm.

- Xem em đặc ý chưa kia, thi xong thì hãy vui mừng.

Thái Nghiên sáng giọng.

Vi Đình Cáo ở bên cạnh vốn dĩ cũng chẳng có hứng thú gì, đi đến cùng Thái Nghiên cũng chỉ là để cùng đi ăn bữa trưa thôi, nhưng nhìn thấy Trinh Tú xinh đẹp mỹ lệ, có phần quyến rũ, mắt cũng sáng lên, tiến lên phía trước hỏi bằng giọng hòa nhã:

- Nghiên Nhi, cô em gái này là họ hàng của em à?

Thái Nghiên cười lắc đầu:

- Trước đây là một kẻ gây rối phá phách, là một cô nhóc hư hỏng bị em bắt mấy lần, bây giờ cải tà quy chính, cho nên đặc biệt đến xem xem thế nào.

Trinh Tú tò mò nhìn Vi Đình Cáo, tuy rằng bộ dạng đẹp trai, phong độ, nhưng đối với Trinh Tú mà nói, cũng chỉ là một người xa lạ không có chút hấp dẫn nào, cô gái nhỏ cũng chẳng để ý tới, mà kéo tay Lâm Nhược Khê, cười hì hì nói:

- Chị Nhược Khê, chúng ta đi ăn cơm thôi, em đói quá rồi.

Lâm Nhược Khê hiển nhiên là rất vui vẻ, hỏi:

- Xem ra thi cũng không tệ lắm nhỉ, muốn ăn gì? Chị sẽ chiều em.

Trinh Tú bây giờ cũng không còn quá khách khí với những chuyện như thế này nữa rồi, bởi vì biết như thế sẽ khiến Lâm Nhược Khê không vui, cười ngọt ngào nói:

- Em muốn ăn thịt nướng Hàn Quốc, có được không?

Mặc dù từ nhỏ đến lớn sống ở Trung Quốc, nhưng do bị ảnh hưởng của người mẹ đã mất từ hồi nhỏ, cho nên Trình Tú vẫn rất thích ăn đồ ăn Hàn Quốc.

Lâm Nhược Khê cười gật gật đầu, rồi ngẩng đầu lên nói với Dương Thần:

- Anh lái xe, dùng GPS tra xem ở gần đây có quán thịt nướng nào không.

Dương Thần cười gượng:

- Ay... con nhóc này luôn được sủng ái hơn anh, muốn ăn gì thì được ăn này, còn không thèm hỏi ý kiến của anh.

- Chú à, chị Lâm không sủng ái chú, thì cháu với mẹ sẽ sủng ái chú.

Một giọng nói trong trẻo từ phía sau cách đó không xa vọng đến.

Dương Thần sững sốt, chính mình cũng chưa ý thức được, quay đầu lại nhìn, Đường Đường mặc một chiếc váy hoa màu phỉ thúy, đi một đôi xăng đan, đi sau Đường Đường là một người phụ nữ mặc một chiếc váy hoa phong cách, đeo một chiếc kính râm to bản, phong thái ung dung tự tại, không phải là Đường Uyên thì còn là ai vào đây được nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 773

Không Biết Xấu Hổ, Nói Một Đẳng Làm Một Nẻo

Bởi vì Đường Đường cũng tham gia thi đại học, nên gặp hai mẹ con nhà này ở đây cũng chẳng có gì là lạ cả.

Đột nhiên lại xuất hiện thêm hai mỹ nữ một lớn một bé nữa, Vi Đình Cáo đứng bên cạnh Thái Nghiên cứ gọi là mắt tròn mắt dẹt, dường như không thể hiểu nổi, tại sao bên cạnh người đàn ông này lại có đủ loại mỹ nữ như vậy.

Lâm Nhược Khê lại gặp Đường Uyển, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng vô cảm, còn bộ dạng của Thái Nghiên thì có vẻ phức tạp, dù gì thì cô cũng đã biết mối quan hệ giữa Đường Uyển và Dương Thần.

- Một khi đã gặp nhau rồi, nếu như đi ăn trưa, vậy thì cùng đi ăn luôn đi.

Đường Uyển thẳng thắn nói.

Lâm Nhược Khê hơi chau mày, nếu như đơn thuần chỉ là lời của Đường Uyển nói, thì nhất định cô sẽ không đồng ý, nói đến những người phụ nữ ở bên cạnh Dương Thần, thì người mà cô bất mãn chính là cái cô Đường Uyển không biết xấu hổ này.

Nhưng Đường Đường cũng ở đây, cô nhóc này gần như chắc chắn sau này sẽ được gả cho Viên Dã, vậy thì sẽ trở thành em dâu của mình, cũng không thể quá cứng nhắc với nó được, nên cũng đành khẽ gật đầu.

Ánh mắt Vi Đình Cáo khó có thể rời đi đâu được nữa, đột nhiên cất cao giọng nói:

- Xem ra cũng không ít người rồi, vậy chi bằng tôi và Nghiên Nhi cũng cùng tham gia.

Vừa nói vừa nhìn Đường Uyển chăm chăm, dường như muốn nhìn thật rõ khuôn mặt sau cặp kính râm.

Tuy nhiên, Đường Uyển rõ ràng không thích, nhíu mày, nói:

- Anh là ai, mấy người chúng tôi thân thiết với nhau cùng đi ăn cơm thì liên quan gì đến anh?

Vi Đình Cáo ngẩn người ra, không ngờ Đường Uyển lại cự tuyệt một cách thẳng thừng như vậy, hoàn toàn không nể mặt hấn ta chút nào, đây đúng là đãi ngộ đặc biệt.

Nhưng Vi Đình Cáo cũng không tỏ ra quá xấu hổ, vội vàng khiêm tốn cười nói:

- Ô, tôi quên mất không giới thiệu bản thân, tôi là Vi Đình Cáo, là cảnh sát hình sự quốc tế, cũng là Hội trưởng hội học sinh trước đây của cảnh sát Thái Nghiên, lần này từ Pháp trở về Trung Hải tìm em Thái Nghiên, đồng thời cũng để điều tra một số vụ án khó ở trong nước, cũng hy vọng có thể

quen biết được một vài người bạn, không nghĩ là lại khiến cho Đường phu nhân cảm thấy đường đột.

- Vi Đình Cáo?

Đường Uyển nghĩ một lát.

- Anh là người nhà họ Vi ở Yên Kinh?

Vi Đình Cáo cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng lập tức ưỡn ngực tỏ vẻ kiêu ngạo, ngoài miệng thì ra vẻ như không có gì, nói:

- Không ngờ quý cô xinh đẹp đây lại biết được cả lai lịch của tại hạ, tôi thường ở nước ngoài, không quen biết nhiều người lắm, tôi đúng là người nhà họ Vi, cha tôi là Vi Bất Quân.

Vẻ mặt Đường Uyển giống như là đang cười:

- Hóa ra là thiếu gia của Bộ trưởng Bộ công an, đúng là bất kính quá.

Vi Đình Cáo có chút đắc ý khoát tay:

- Không dám, so với cha tôi còn kém xa.

Nghe đoạn đối thoại này, Dương Thần không kìm nổi, lẩm bầm:

- Hóa ra cha là Bộ trưởng, chẳng trách lại là kẻ hời hợt như vậy...

Vi Đình Cáo chau mày:

- Anh Dương, những lời anh nói tôi có thể nghe thấy đấy, Vi Đình Cáo tôi từ trước đến nay luôn dựa vào nỗ lực của bản thân, để trở thành một trong ba người của Trung Quốc có tên trong đội hình cảnh sát hình sự quốc tế, chứ không phải dựa dẫm vào bất cứ thứ quan hệ gì hết.

Nghe thấy những lời này, Đường Uyển đứng ở bên cạnh tủm tỉm cười, rồi thì thâm vào tai Đường Đường cái gì đó, khiến cho Đường Đường được một trận cười thích thú.

Vi Đình Cáo cảm thấy rất bức bối, chuyện gì đang xảy ra vậy.

Lâm Nhược Khê thì căn bản không thèm quan tâm đến chuyện này, kéo cánh tay Dương Thần, cất giọng trong trẻo:

- Đừng có đứng đây lãng phí thời gian nữa, việc đưa Trình Tú đi ăn quan trọng hơn, ăn xong rồi nghỉ ngơi, buổi chiều còn phải thi tiếp môn Toán nữa đấy.

-Ồ ồ, tuân mệnh

Dương Thần không dám chậm trễ nữa, vội vội vàng vàng đi lên xe, dùng GPS tìm nhà hàng Hàn Quốc.

Đường Đường thấy vậy, cười khanh khách nói:

- Chị Lâm, chị đúng là “có cách dạy bảo chồng” mà khiến chú rất nghe lời nè.

Lâm Nhược Khê thản nhiên mỉm cười.

- Hai người ngồi xe của chúng tôi hay là ngồi xe của hai người đấy?

- Tôi chở Đường Đường là được rồi.

Đường Uyển tiếp lời, rồi lại hỏi Thái Nghiên:

- Nhị tiểu thư nhà họ Thái cũng ở đây, cùng đi chứ?

Thái Nghiên đương nhiên là muốn đi rồi, nhưng do dự nhìn khuôn mặt đã trở nên khó coi của Vi Đình Cáo, tiếc rẻ cười nói:

- Thôi để lần sau, tôi đi cùng với Hội trưởng.

Đường Uyên cũng không thèm nhìn đến Vi Đình Cáo, nhìn Thái Nghiên gật gật đầu, kéo tay con gái đi, tiến đến chỗ đỗ chiếc xe Land Rover.

Trong chốc lát, Dương Thần đã tìm ra được một quán thịt nướng Hàn Quốc, liền xuất phát trước, Đường Uyên cũng lái chiếc xe Land Rover màu đen bám sát phía sau, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng của cả hai chiếc xe đâu nữa rồi.

Một loạt những thay đổi, giống như là đang chiếu phim vậy, trong chốc lát đã trôi qua hết.

Vi Đình Cáo vốn tưởng rằng sau khi Đường Uyên nhận ra mình, thì tất cả mọi người sẽ xúm lại nịnh bợ, nhưng không ngờ, hỏi xong cũng chẳng ai thèm đếm xỉa gì đến mình nữa, dường như lại còn cười nhạo mình nữa.

Đứng nguyên tại chỗ cũ, Vi Đình Cáo sắc mặt trầm ngâm, hừ lạnh một tiếng:

- Nghiên Nhi, người chị em của em với người phụ nữ đó có lai lịch như thế nào vậy, sao lại có thể không có chút lễ phép nào vậy?

Trong lòng Thái Nghiên thâm nghĩ, “bản thân mình ở đó “giấu đầu hở đuôi” nói cái gì mà không dựa dẫm vào bất kỳ mối quan hệ nào, người ta không cười nhạo anh mới lạ đấy... hơn nữa chính anh đòi đi ăn cơm cùng với người ta cơ mà, không quen biết gì với anh...” Nhưng cũng không tiện nói ra, dù gì thì cũng là đàn anh của mình, nói thế nào thì cũng là bậc cha chú.

Vì thế khéo léo nói:

- Hội trưởng, người chị em đó của em là Chủ tịch hội đồng quản trị của Quốc Tế Ngọc Lôi bây giờ, còn về chị kia, chị ấy tên là Đường Uyên...

- Chủ tịch hội đồng quản trị của Quốc Tế Ngọc Lôi?

Vi Đình Cáo có cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại cảm thấy có điều gì đó không đúng nói:

- Cái xã hội này, người có tiền đúng là quá không coi ai ra gì nữa rồi, một nữ thương nhân, cũng chẳng có gì cả, còn Đường Uyên... nghe có hơi quen quen.

Bởi Vi Đình Cáo thường xuyên ở nước ngoài, nên cũng chỉ là cảm thấy hơi quen quen, nhưng trong chốc lát cũng chưa nhớ ra được.

Thái Nghiên trong lòng lăm bằm, anh cảnh sát hình sự quốc tế như anh có đi làm một trăm năm cũng không kiếm được nhiều tiền bằng người ta đi làm một năm, có gì đáng để nói chứ... nhưng ngoài miệng cũng thản nhiên giải thích, nói:

- Có thể trong chốc lát đoán được gia cảnh nhà Hội trưởng, lại không phải là quá dễ ý. Người nhà họ Đường... Hội trưởng còn chưa hiểu sao?

Vi Đình Cáo há hốc miệng, ánh mắt tỏ vẻ bối rối:

- Là... người nhà họ Đường?

Thái Nghiên gật đầu, trong lòng thâm khinh miệt, mới gặp người nhà họ Đường mà anh đã như thế này rồi, nếu như cho anh biết người mà anh luôn coi thường còn là người nhà họ Dương nữa thì, chẳng phải chân sẽ nhũn ra luôn sao?

Tuy nhiên Thái Nghiên cũng không muốn tùy tiện mà giúp đỡ Dương Thần nói ra, vẫn mỉm cười nói:

- Hội trưởng, công việc quan trọng hơn, tôi thấy hay là chúng ta ăn tạm cái gì đó, rồi quay về điều tra đi.

Vi Đình Cáo trong chớp mắt dường như đã toát mồ hôi lạnh, cũng không nghĩ đến chuyện trai gái nữa, cười cứng nhắc:

- Được... được... nghe em.

Ở một chỗ khác, hơn mười phút sau, mấy người Dương Thần đang ở trong một quán thịt nướng Hàn Quốc sang trọng, tiến đến một cái bàn gần cửa sổ, ngồi đối diện với nhau.

Ngoài cửa sổ trời đang mưa, âm thanh tí ta tí tách rơi xuống trên mái hiên, khiến cho những khách hàng ngồi bên trong nhà hàng cảm thấy có chút hữu tình.

Trình Tú và Đường Đường là thí sinh, cho nên cũng trở thành diễn viên gọi món chính, Đường Đường vốn là đứa thích ăn vặt, Trình Tú lại là đứa am hiểu ẩm thực Hàn Quốc, trong chốc lát, một bàn đầy thức ăn được dọn lên, mọi người tự mình nướng đồ ăn.

Dương Thần trong lòng còn nhớ đến chuyện Thái Nghiên và Vi Đình Cáo đi ăn cơm với nhau, cảm thấy rất không thoải mái, nhưng cũng không thể thể hiện ra, chỉ có thể quyết định, sau khi trở về sẽ gọi điện thoại hỏi Thái Nghiên xem cái thằng cha đó có làm hành động gì quá đáng không.

Còn chuyện Vi Đình Cáo tái xanh mặt, đương nhiên đã trở thành chuyện đùa vui của Đường Đường và Trình Tú.

Đường Uyển nhìn thấy Dương Thần không yên lòng, bốn cợt hỏi han:

- Dương đại thiếu gia hình như trong lòng còn đang nhớ đến ai đó?

Dương Thần đang gấp miếng thịt nướng, thiếu chút nữa thì rơi xuống, cảm thấy ánh mắt của Lâm Nhược Khê ngồi bên cạnh toát ra hàn khí, vội vàng lộ ra khuôn mặt thành thật, hỏi:

- Anh đang nghĩ, nhà họ Vi của cái tên Vi Đình Cáo đó như thế nào, thực hư ra sao?

Đường Uyển bật cười:

- Hóa ra anh lại ngây người ra vì những chuyện như thế này sao, không ngờ đấy, em lại tưởng anh đang nghĩ đến chuyện nhị tiểu thư nhà họ Thái cơ.

Dương Thần lén lút nháy mắt với Đường Uyển, Lâm Nhược Khê đang ở bên cạnh, em muốn hại chết anh chắc, hôm nay đã có rất nhiều chuyện đủ để Lâm Nhược Khê chiến tranh lạnh với anh rồi, không cần phải đổ thêm dầu

vào lửa nữa đâu.

Đường Uyên làm bộ như không phát hiện ra, cứ thế nói:

- Thực ra thì cũng chẳng có gì đáng nói, nhà họ Vi ở Yên Kinh cũng chỉ là một gia tộc hạng hai thôi, nhưng bởi vì bây giờ Vi Bất Quần là Bộ trưởng Bộ công an, nhà họ Vi lại có hai người đảm nhận chức Phó tổng giám đốc sở cảnh sát, nên cũng có thể xem là một gia tộc có quyền có thế, nhưng so với đại thiếu gia nhà họ Dương như anh, thì vẫn còn kém một trời một vực cơ.

Dương Thần làm bộ ho khan vài tiếng:

- Anh cũng không thèm đi so bì với loại người đây, ăn thịt ăn thịt, đừng bàn tới hân ta nữa.

Nói xong, Dương Thần cười hì hì, cướp lấy miếng thịt đã nướng xong từ trong đĩa của Đường Đường, gấp vào trong đĩa của Lâm Nhược Khê, nói lấy lòng:

- Bà xã, em cũng đừng gấp cho Trinh Tú nữa, phải ăn đi chứ, phải có thêm tí da tí thịt nữa... à không, nhìn mới xinh.

Đường Đường thấy vậy không vừa lòng, bĩu môi nói:

- Chú cướp thịt của cháu để đi xum xoe nịnh nọt, không biết xấu hổ.

- Cũng không phải con nhóc con như cháu trả tiền, kêu ca cái gì, tự mình nướng một miếng mà ăn đi.

Dương Thần hù dọa.

Đường Đường nhe răng, huých huých vào tay mẹ ngồi bên cạnh:

- Mẹ, chú quá thiên vị rồi, gấp thịt cho chị Lâm, sao lại không gấp thịt cho mẹ chứ?

Khuôn mặt tròn trĩnh, mềm mại của Đường Uyên hơi ửng hồng:

- Đứa nhóc như con thì biết gì, vợ chồng nhà người ta ân ái, chúng ta đứng ngoài xem là được rồi.

- Hừ, nói một đằng làm một nẻo.

Đường Đường ngậm ngừ.

Dương Thần hơi thất sắc, trong lòng cảm thấy có chút không phải với Đường Uyên, nhưng cũng không thể gấp cho Đường Uyên được, như thế thì không còn đường về nhà nữa rồi, chỉ đành giả vờ như câm điếc thôi.

Từ trước đến nay, đối với những chuyện này Lâm Nhược Khê không hề lấy gì làm ngạc nhiên, không nói năng gì cứ thế nướng thịt, chốc chốc lại gấp cho Trinh Tú, dường như không phải là đang đối xử với em gái, mà giống như là đang đối xử với con của mình vậy, cũng chẳng thèm tham gia phân bua, chỉ có điều, ánh mắt như có tầng tầng lớp lớp băng lạnh, khiến cho Dương Thần run rẩy.

Đầu tiên là phải vào đồn cảnh sát, sau đó lại ghen vì Thái Nghiên, rồi lại còn phải ngồi ăn với Đường Uyên, những chuyện này thực ra cũng không có gì, nhưng Lâm Nhược Khê lại rất dễ bụng.

Chẳng lẽ mình ở Trung Quốc lại xui xẻo đến như vậy? Dương Thần cảm

thấy miếng thịt thơm ngon trong miệng dường như trở nên đắng ngắt.

Cũng may trên bàn ăn còn có hai cô nhóc Trinh Tú và Đường Đường, cũng xấp xỉ bằng tuổi nhau, đầu óc toàn những chuyện nghịch ngợm ương bướng, mặc dù trước đây không quen nhau, nhưng lập trò chuyện vui vẻ, khiến cho bầu không khí cũng không trở nên ngưng ngưng nữa.

Ăn cũng đã được một lúc rồi, điện thoại Lâm Nhược Khê đặt trên bàn đột nhiên rung lên, sau khi liếc mắt nhìn, lập tức nhận cuộc gọi, hỏi bằng một giọng điệu rất dịu dàng:

- Mẹ, có chuyện gì sao?

Người gọi đến đúng là Quách Tuyết Hoa đang đợi ở nhà.

Đường Uyên ngồi đối diện bên cạnh kín đáo thở dài một tiếng. Cô biết, không cần biết ở trong lòng Dương Thần mình có vị trí như thế nào, cả đời này mình cũng không thể giống như Lâm Nhược Khê, gọi Quách Tuyết Hoa một tiếng “mẹ”. Không cần biết tuổi tác hay thân phận như thế nào, cô cũng không thể với đến được cái danh con dâu, cũng có nghĩa là một thiếu sót lớn của một người phụ nữ. Cho nên, nhìn thấy Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa nói chuyện điện thoại, ánh mắt cô cũng có vài phần ngưỡng mộ.

Sau khi Lâm Nhược Khê nói với Quách Tuyết Hoa vài tiếng, sắc mặt lãnh đạm chĩa điện thoại ra trước mặt Dương Thần:

- Mẹ nói, phải nói chuyện với anh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 774

Cái Tốt Của Người Tình

Dương Thần có chút buồn bực nhận điện thoại:

- Mẹ, có chuyện gì mà lại muốn nói với con lúc này.

Tiếng của Quách Tuyết Hoa trong điện thoại có vẻ gì đó như đang kiềm chế, cố gắng không chế cơn tức giận của mình:

- Con nói xem, rốt cuộc con đã làm gì với con bé Thiện Ny?

Dương Thần nhướn mày:

- Thiện Ny? Cô ấy làm sao?

Trong lòng nghi hoặc, lúc sáng vừa mới gặp, không phải còn rất tốt sao, ở cùng với Mã Quế Phương chuẩn bị đi làm mà.

- Con còn hỏi mẹ như vậy? Nếu như không phải lúc này mẹ ra ngoài mua thức ăn, thì mẹ sẽ không biết con bé đó ở trước cửa nhà chúng ta, đứng đó chịu mưa ướt cả một buổi sáng, mẹ hỏi nó là làm sao, nó nói phải đợi con về gặp mặt, nói rõ rốt cuộc là đã làm chuyện gì, mới khiến cho nó hồn bay phách lạc đứng đợi mưa như thế hả?

Tay cầm điện thoại của Dương Thần bất giác run lên, vẻ mặt mơ hồ, trong chớp mắt bình tĩnh lại được, đồng tử co rút một hồi, hít một hơi thật sâu, rồi nói:

- Con biết rồi, mặc dù con cũng không rõ là đã xảy ra chuyện gì, nhưng con sẽ về ngay.

Nói xong, Dương Thần cúp máy ngay, trả lại điện thoại cho Lâm Nhược Khê,

- Anh lái xe đi trước, lát sau em và Trinh Tú gọi người đến đón hoặc là ngồi xe của Đường Uyển cũng được.

Nhìn thấy Dương Thần đứng dậy muốn đi, Lâm Nhược Khê cũng đứng dậy, ôm lấy cánh tay Dương Thần, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn người đàn ông này hỏi:

- Có chuyện gì?

Trong đầu Dương Thần lúc này chỉ toàn là hình ảnh của Mạc Thiện Ny bị ướt sũng, đứng một mình cô độc trong mưa, lòng nóng như lửa đốt, giọng có vẻ run run, còn tâm trí đâu mà giải thích nhiều:

- Anh đi gặp Thiện Ny, xong việc sẽ về giải thích với em.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê có chút tức giận, lạnh lùng hỏi:

- Chỉ bởi vì muốn đi gặp Thiện Ny, mà lập tức bỏ rơi em với Trinh Tú sao?

Âm giọng vút cao, khiến cho Đường Đường, Đường Uyển và cả Trinh Tú

đều phải nhìn lại, đặc biệt là Trinh Tú, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

Dương Thần lên cơn tức giận, hất cánh tay của Lâm Nhược Khê ra:

- Em muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ, anh không có thời gian để nói nhiều.

Bỗng nhiên tức giận như vậy, đừng nói là Lâm Nhược Khê, mà ngay cả Đường Uyên cũng giận mình.

Lâm Nhược Khê ngậy người nhìn Dương Thần bước qua, sải bước lớn bước ra khỏi nhà hàng, kiên quyết không quay đầu nhìn lại, dường như một đi không trở lại vậy.

Dường như không thể tưởng tượng được, người đàn ông này, trước mặt bao nhiêu người ngồi trong nhà hàng, trước mặt Đường Uyên, lại dám tức giận với mình như vậy.

Nhìn Lâm Nhược Khê mắt đỏ hoe, Trinh Tú và Đường Đường đều sốt ruột không biết nên nói gì.

Đường Uyên khẽ thở dài, khuyên nhủ an ủi:

- Tổng giám đốc Lâm, chắc là anh ấy thực sự có chuyện gì rất gấp, không thì anh ấy đã không đối xử với cô như vậy, cũng không phải là cô không biết, anh ấy sẽ không vô duyên vô cớ nổi giận với phụ nữ như vậy đâu.

- Điều Có thể khiến anh ấy giận dữ, chính là vì, có người phụ nữ khác.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói, cả người như đứng ở một nơi lạnh thấu xương, quay đầu lại nói với Đường Uyên:

- Tổng giám đốc Đường, nhờ cô đưa Trinh Tú đến trường thi, làm phiền cô rồi, tôi đi trước.

- Chị Nhược Khê...

Trinh Tú muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Lâm Nhược Khê cản lại.

Lâm Nhược Khê mỉm cười, vuốt mái tóc bóng mượt của Trinh Tú:

- Cố gắng lên nhé, chị không sao, đợi lúc nữa sẽ đến trường đón em.

Dứt lời, Lâm Nhược Khê với tay lấy túi, vội vàng rời khỏi nhà hàng.

Lúc nhìn thấy Lâm Nhược Khê rời đi, Đường Uyên kín đáo thở dài:

- Xem ra làm người tình cũng có cái tốt của làm người tình, ít nhất cũng sẽ không cảm thấy phiền lòng bởi những chuyện như thế này.

Còn chiếc xe BMW trắng ở đi từ bãi đỗ xe ra, Dương Thần nhấn ga phóng thẳng, không nhìn thấy bóng hình xinh đẹp chắn ở trước xe.

Dưới cái tối mờ của buổi trưa, mưa rả rích, người phụ nữ như một con dao được làm bằng băng, quét sạch hết thảy nhưng bụi gai cản trở đường đi.

Dương Thần cắn răng một cái, hít một hơi thật sâu, lái xe về phía trước, nhìn Lâm Nhược Khê mấy giây, rồi mở cánh cửa ở tay lái phụ.

- Lên xe.

Lâm Nhược Khê không nói tiếng nào, cũng không vì bị ướt mưa mà cảm thấy sốt ruột, nhẹ nhàng di chuyển vào trong xe, rồi đóng cửa lại.

Dương Thần cũng không nói nhiều, một khi Lâm Nhược Khê đã muốn đi

cùng, vậy thì dẫn đi cũng được, bây giờ hẳn đã không còn hơi sức đâu mà nghĩ xem Lâm Nhược Khê sẽ nghĩ như thế nào nữa rồi, bởi vì bây giờ trong lòng hẳn chỉ còn hình ảnh Mạc Thiện Ny đứng dầm mưa một mình mà thôi.

Tiếng động cơ gào thét, nước mưa trên đường hắt từng mảng lớn vào xe, chiếc xe lao vút về nhà.

Hơn mười phút sau...

Trong căn nhà lớn hiện đại, bức tường với dây leo um tùm tươi tốt quanh, bò ra tận đến bên đường, bởi vì cả ngày mưa gió, nên những hạt mưa cứ rơi tí ta ti tách trên những phiến lá.

Là ngày mưa, khu dân cư vốn yên tĩnh này, gần như chẳng có mấy xe cộ đi qua, nên càng trở nên yên tĩnh hơn.

Trong sân ở cửa lớn, Mạc Thiện Ny vẫn mặc nguyên một bộ váy màu đen giống như lúc chuẩn bị đi làm, đứng lặng ở đó, giống như một bức tường không chút nứt mẻ gì.

Bởi vì vừa là giữa trưa, mưa hết trận này đến trận khác, mái tóc đen bóng của cô sớm đã rối tung rối mù lên rồi, dính dính vào hai bên má, dung nhan cũng bị mưa làm cho nhếch nhác, đặc biệt là đôi mắt buồn, khiến cho cô càng trở nên đáng thương.

Quần áo tả tơi ướt đẫm, dính sát vào cơ thể cô, thậm chí chiếc váy ngắn còn nhỏ nước tí tách, nhưng dường như Mạc Thiện Ny không cảm thấy bất cứ điều gì, khuôn mặt không có bất cứ một biểu hiện cảm xúc nào.

Bên cạnh Mạc Thiện Ny, là Quách Tuyết Hoa đang cầm một chiếc ô to đứng che cho cô, vẻ mặt thương xót, che miệng, kìm nén không rơi nước mắt.

Sau khi bà nhìn thấy Mạc Thiện Ny đến đợi Dương Thần trong mưa, liền lập tức kéo cô vào phòng, nhưng cô ương bướng không chịu rời đi, nhất định đợi Dương Thần về bằng được.

Tính bướng bỉnh nổi lên, Quách Tuyết Hoa cũng chẳng còn cách nào với cô, chỉ đành chạy về phòng gọi điện thoại, kết quả là Dương Thần không nhận, đành phải gọi cho Lâm Nhược Khê, mới có thể liên lạc được với Dương Thần.

Sau khi tức giận kêu Dương Thần lập tức quay về, Quách Tuyết Hoa lại vội vàng vàng chạy ra, cầm ô che mưa cho Mạc Thiện Ny.

Tuy rằng không biết đang ngấm bao nhiêu nước mưa, nhưng nếu bị ngấm ít hơn chút thì cũng tốt hơn.

Nhìn thấy cô gái mấy hôm trước đây còn mỉm cười dịu dàng với mình, bây giờ lại hồn bay phách lạc, đau khổ đến cùng cực, trong lòng Quách Tuyết Hoa như có lửa đốt.

Đây là oan nghiệt gì vậy, tại sao lại xảy ra với đứa con của mình, rõ ràng là không nên có tình cảm với nhau, lại khiến cho con người ta khó có thể cự tuyệt được những ảo mộng.

Nếu như không phải vì Dương Thần đã kết hôn, Quách Tuyết Hoa hận không thể để cho Dương Thần lập tức đưa Mạc Thiện Ny đi chứng nhận kết hôn, bà không để ý đến xuất thân bình thường của cô gái này, cũng không để ý đến gia cảnh, so với cô con dâu cao quý hoàn mỹ như Lâm Nhược Khê, Mạc Thiện Ny rõ ràng là dễ thành tri kỷ hơn, dễ dàng trở thành một người vợ mộc mạc, giản dị, một người vợ tốt hơn.

Nhưng Quách Tuyết Hoa cũng hiểu, đây không phải là chuyện mình có thể làm được.

Lúc này, mưa đã tạnh, nhưng sự yên tĩnh, lại khiến cho người ta có cảm giác không thể thở được.

Đứng trong sân cách đó không xa, Mã Quế Phương không biết đã đi ra từ lúc nào, đứng nhìn xa xăm về phía cô con gái đang đứng ở ngoài cửa, đôi mắt vô cùng thương xót, nhưng cũng chỉ dám đứng ở xa mà nhìn, không nói năng gì hết, cũng không làm gì hết, giống như là đang đợi điều gì đó.

Không bao lâu sau, một chiếc BMW trắng xuất hiện ở đầu đường, phóng vội tới cửa, phanh gấp một tiếng “két”, trên mặt đường trơn như đồ thủy ngân.

Cánh cửa xe lập tức được mở ra, Dương Thần xuống xe, sai từng bước lớn về phía cô gái đang bị mưa làm cho ướt hết.

Cùng về có Lâm Nhược Khê, sau khi xuống xe nhìn thấy cảnh đó, đặc biệt lại nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Mạc Thiện Ny đứng dầm mưa, đôi mắt long lanh trở nên kinh ngạc, đứng ngây người ra không nói nên lời.

Ánh mắt Mạc Thiện Ny có vẻ trống rỗng dị thường, ánh mắt rơi trên tảng đá xanh, dường như hoàn toàn không hề hay biết sự xuất hiện của Dương Thần.

Dương Thần chỉ cần nhìn vẻ mặt của cô, đã cảm thấy vô cùng đau lòng:

- Thiện Ny, anh đến rồi, sao em lại...

Nói đến đây, Dương Thần cảm thấy như không sai khiến được cái miệng của mình nữa, trong đầu lộn xộn, không biết nên nói cái gì cho phải.

Bỗng nhiên, Mạc Thiện Ny ngẩng mặt lên, thân hình mềm mại xoay về phía Dương Thần, khuôn mặt đầy nước mưa và nước mắt, đôi mắt đỏ hoe, nhưng vẫn trong trẻo như thể là nước trên núi tuyết, dường như có thể soi sáng được cả tâm hồn.

“Bốp.”

Một tiếng giòn tan, tất cả mọi người có mặt ở đó đều thất thần.

Tay Mạc Thiện Ny, lạnh lạnh, còn đang run rẩy, còn trên mặt Dương Thần, đã in hình một bàn tay.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 775

Mèo Con, Chó Con

Dương Thần có thể né tránh được, nhưng hắn không hề có chút ý nghĩ nào muốn né tránh cả.

Khi nhận ra người đàn bà muốn tát mình, Dương Thần chỉ chú ý đến ánh mắt kiềm nén nỗi đau khổ đến tột cùng của cô ta.

Chính bản thân làm cho cô ta trở thành như vậy? Tuy rằng Dương Thần còn mơ hồ, chưa biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vấn đề chắc chắn xuất phát từ chỗ của mình, chỉ hy vọng sau khi để cho Mạc Thiện Ny tát một cái thật mạnh, có thể khiến cho lòng của cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Cho dù là Quách Tuyết Hoa, hay là Mã Quế Phương nhìn ở phía xa, đều sung sờ với cái tát này, nhưng tất cả mọi người đều im lặng, nhất là Quách Tuyết Hoa, nhìn thấy con trai mình bị đánh, xém chút nữa đã lên tiếng kêu dừng tay.

Nhưng mà lúc này, họ với tư cách là bậc trưởng bối, cũng đều chọn cách im lặng.

Còn trong mắt của Lâm Nhược Khê, cảm giác phức tạp trong lòng, không lời nào tả nổi.

Rõ ràng chồng mình bị người đàn bà khác tát tai, nhưng người đàn ông này lại cam tâm chịu tát, còn bản thân mình lại không biết phải làm sao để ngăn cản.

Dương Thần hít thở một hơi thật sâu:

- Hết giận rồi phải không, có muốn thêm...

“Bốp”.

Không đợi Dương Thần nói hết, bàn tay kia của Mạc Thiện Ny thêm một bạt tai mạnh vào mặt Dương Thần.

Dương Thần cảm thấy má của mình đau rát như lửa, dù sao thì trước mặt là người đàn bà yêu dấu, Dương Thần cố hết sức không chống đỡ, sợ làm tổn thương cô ta, nên bèn để cho Mạc Thiện Ny trút hết cơn giận.

Vì vậy mà Dương Thần cũng có thể cảm thấy sự đau khổ, tuy là như vậy, cơ thể của Dương Thần khỏe mạnh ngoài sức tưởng tượng, tay của Mạc Thiện Ny đánh đến nổi hơn tề, lòng bàn tay bùng đỏ, đường chỉ tay trở nên trắng bệch.

Dương Thần nhú mày, nhìn bàn tay run run của Mạc Thiện Ny, hỏi khế:

- Đánh mạnh đến như vậy, tay em đau rồi.

- Đau? Đau đến nổi con tim rỉ máu, xương cốt rã rời, đã tề tái hết rồi, làm gì còn biết đau nữa.

Mạc Thiện Ny cười khẩy.

Dương Thần cảm thấy buồn bực.

- Thiện Ny, rốt cuộc em vì chuyện gì mà phải đứng đợi anh dưới mưa vậy? Cho dù bây giờ là mùa hè, tắm mưa như vậy cũng có thể bị cảm, em có chuyện gì cứ nói với anh không phải tốt hơn sao?

Mạc Thiện Ny cắn môi, kìm lại dòng lệ, giọng nói hơi buồn bã nhìn người đàn ông.

- Tìm anh... tìm anh ư? Em luôn tìm anh đấy chứ, liên lạc với anh, nhưng anh có cho em cơ hội sao?

- Ý ... ý em là sao?

Dương Thần cảm thấy càng nghi ngờ hơn.

- Hừ, còn giả vờ không biết nữa hả?

Mạc Thiện Ny cười khẩy, nói:

- Vậy cũng tốt, để em nói... vì mẹ em muốn anh rời xa em, nói rằng chúng ta không có bất cứ cơ hội nào, thì anh liền bỏ rơi em, lảng tránh em, không phải sao?

- Lảng tránh em? Bỏ rơi em? Anh... nói rằng sẽ bỏ rơi em nào hồi nào?

Dương Thần thất thanh hỏi.

Mạc Thiện Ny nhìn chằm chằm vào hắn.

- Anh không nói, em cũng cảm nhận được, tối hôm đó em gọi điện thoại cho anh, anh gọi thẳng tên của em, giọng nói lạnh lùng như một kẻ xa lạ, anh có biết rằng sau khi em nghe thấy đã khó chịu đến nỗi nào không? Em chưa nói được mấy câu, thì anh đã cúp máy, em cứ tưởng chắc anh có việc gấp, nhưng mà... nhưng mà nửa tiếng sau, một tiếng sau... từng cuộc điện thoại của em, gọi đến điện thoại hết pin, anh cũng không chịu bắt máy.

- Chuyện này...

Dương Thần buồn rầu vô cùng.

- Tại vì anh...

- Em biết.

Mạc Thiện Ny thẳng thừng ngắt lời giải thích của Dương Thần.

- Anh đã đi Mỹ rồi, đúng không? Chẳng nói chẳng rằng, điện thoại của em cũng không nghe, một mình bỏ đi Mỹ, làm cho em không tài nào liên lạc với anh được, em thực sự làm cho anh cảm thấy phiền phức đến như vậy, em thực sự đã làm cho anh cảm thấy không còn ý nghĩa gì để gặp mặt một lần nói rõ mọi chuyện sao?

Nghe Mạc Thiện Ny nói mấy lời này, Quách Tuyết Hoa đứng ở một bên bỗng quay đầu liếc nhìn Mã Quế Phương đứng ở đằng xa bên kia.

Trong ánh mắt của 2 người làm mẹ, không chỉ nhìn thấy sự đau khổ, mà còn cảm thấy khó xử.

Dương Thần gượng cười.

- Thiện Ny, em hiểu lầm anh rồi...

- Hiểu lắm?

Mạc Thiện Ny nước mắt giàn giụa.

- Em cũng hy vọng chỉ là hiểu lắm... Nhưng mà sáng hôm nay, kể cả việc dừng lại nói với em một câu cũng không thêm, không lẽ cũng là hiểu lắm sao? Nếu không phải em đứng ở cánh cửa chính này đêm mưa đợi anh, anh có chịu gặp mặt em sao?

- Em... em hãy nghe anh giải thích, anh... anh... Haiz.

Đầu của Dương Thần hơi bấn loạn, không biết phải nói từ đâu, vừa ôm đầu vừa nhíu mày, bản thân mình không ngờ đã vô tình làm cho sự hiểu lầm giữa 2 người đã càng ngày càng sâu sắc đến mức độ này.

Buổi tối hôm đó, đúng là trong lòng của mình có phiền muộn, mới không thể nào nói vài câu thân mật với Mạc Thiện Ny, sau đó lại vì sự việc ở Thái Bình Dương, di động để quên ở nhà, nên cứ gác lại chuyện này.

Làm sao cũng không ngờ, vì bản thân mình nhất thời sơ sẩy, đối với Mạc Thiện Ny mà nói, mấy ngày nay đã phải chịu đả kích và tra tấn một cách nặng nề.

Sáng hôm nay thì càng khóc không ra nước mắt, vừa lúc Lâm Nhược Khê và Trình Tú xảy ra chuyện, bản thân mình dĩ nhiên không dám ở lại nói chuyện phiếm với Mạc Thiện Ny.

Ai ngờ, sự hiểu lầm bên trong đó, đã làm cho Mạc Thiện Ny suy sụp đến nỗi như vậy.

Thực ra Dương Thần không thể nào biết được, trong tình cảm giữa hắn và Mạc Thiện Ny, cảm giác an toàn của Mạc Thiện Ny, suy cho cùng khác với Dương Thần, cho nên khi xảy ra sự việc, tinh thần của Mạc Thiện Ny không chịu nổi sự đả kích.

Mạc Thiện Ny thấy Dương Thần buồn rầu đến nỗi không biết phải nói gì, cho rằng hắn im lặng là thừa nhận tất cả, càng đau buồn hơn.

- Không lẽ, tình cảm giữa em và anh, anh chỉ cần nghe lời nói của mẹ em, thì có thể một mình quyết định sao đường ai nấy đi sao? Anh dựa vào điều gì mà không hỏi cách suy nghĩ của em chứ, kể cả cơ hội nói một lời với em cũng không cho?

- Em biết, em không phải là vợ của anh, em chỉ là một người tình bé nhỏ có thể có, cũng có thể không có bên cạnh của anh, nhưng anh tưởng là bản thân em rất cam tâm, trời sinh ra em chỉ là để làm người tình của anh thôi sao?

- Đúng vậy, em không bằng Nhược Khê, em không xinh đẹp như cô ta, không có giàu như cô ta, không có tài quản lý giỏi tất cả mọi thứ như cô ta, em chỉ là một người làm công việc văn phòng bình thường dưới quyền quản lý của cô ta, nhà em cũng không giàu có, em cũng không có ba, còn mẹ em cần em nuôi dưỡng...

- Nhưng mà, chính vì em không bằng vợ của anh, em với tư cách là một

người phụ nữ, kể cả quyền để yêu một người đàn ông cũng bị cướp đoạt sao?

Nghe người phụ nữ nói ra những lời dường như làm cho cõi lòng tan nát, Dương Thần kinh ngạc đứng đờ đẫn một chỗ, nói không được lời nào, toàn thân như bị ngọn lửa thiêu đốt, trái tim bị sắp bị một luồng tình cảm mãnh liệt làm cho nổ tung.

Còn Lâm Nhược Khê đứng ở không xa, thì khuôn mặt thê lương đau khổ, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Mạc Thiện Ny lau nước mắt ở khóe mắt, thở mạnh một hơi.

- Không sai, em đã yêu một người đàn ông không nên yêu, bắt đầu từ ngày em quyết định bày tỏ tình cảm của mình, em đã chuẩn bị tâm lý rồi, em biết, em không phải tham lam điều gì, em chỉ muốn giành lấy một phần tình cảm mà mình muốn có, bởi vậy, mặc kệ người ta coi em ra sao, cả đời này em cũng không hối hận vì sự lựa chọn của mình.

- Anh có biết không, Dương Thần, khi anh chấp nhận tình cảm của em, sự vui sướng trong lòng của em, là sự vui sướng không thể nào xóa nhòa trong 20 mấy năm nay.

- Em có thể vì ở bên cạnh anh, ngẫu nhiên nói chuyện với anh, gặp mặt anh, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau dạo phố... em có thể trả giá tất cả những gì em có thể.

- Cho dù đứng trước mặt của Lâm Nhược Khê, không thể nào ngẩng cao đầu nữa, cho dù trong ánh mắt của những người khác, trở thành kẻ thứ ba thâm độc không hơn không kém, em cũng không hối hận.

- Bởi vì, em biết rằng anh cũng yêu em, vậy là đủ rồi...

Nói đến đây, Mạc Thiện Ny bỗng cười khẩy với vẻ mặt sâu thẳm, lắc đầu:

- Em thực sự không thể chấp nhận, trước đó vài ngày, lúc em định vì mẹ, rời xa anh, rõ ràng anh rất là kiên quyết muốn bên cạnh em... Tại sao, tại sao chỉ vài ngày trôi qua thôi, anh lại chỉ vì mẹ em nói chúng ta không thể ở bên nhau, thì chủ động bỏ rơi em... cho em hy vọng, rồi ngay lập tức đưa em xuống địa ngục, anh tưởng rằng em kiên cường đến vậy sao, có thể chấp nhận bất cứ chuyện gì sao?

Dương Thần không thể nào nghe tiếp nữa, trái tim của hắn dường như bị lời nói của người đàn bà vạch một vết thương làm cho máu tươi tuôn trào, còn bị xát thêm muối, ánh mắt của Dương Thần trở nên tăm tối, thậm chí không thể nào thở được nữa.

- Thiện Ny, không phải như em nghĩ đâu...

- Anh nghe em nói hết đã.

Ánh mắt của Mạc Thiện Ny sáng rực:

- Dương Thần, em muốn nói với anh là lúc em bước về phía của anh, em đã từ bỏ tất cả sự tự tôn đáng quý nhất của mình, bỏ rơi cả gia đình mà một người đàn bà vốn phải có. Nếu như anh thật sự cảm thấy em là gánh nặng của anh, anh và em chia tay, sẽ thực sự tốt cho cả 2, vậy thì em không còn gì

để nói nữa.

- Nhưng mà, khi anh muốn rời xa em, cả việc đối mặt nói với em cũng không muốn, tại sao phải trốn tránh em như vậy? Cho dù, người ta muốn bỏ một con mèo con, một con chó con thì cũng phải tự tay vứt bỏ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 776

Bật Tai Trộm Chuông

Dương Thần thở một hơi thật dài, nhìn người phụ nữ tuyệt vọng đến tột cùng, vừa tự trách mình, vừa dờ khóc dờ cười.

- Nói xong rồi?

- Không biết, còn có thể nói gì...

- Vậy để anh nói.

Dương Thần bước về phía trước một bước, đưa tay vào túi quần, mò mò một hồi, lấy ra một món đồ nho nhỏ.

Đề món đồ trên tay mình trước mặt của Mạc Thiện Ny, ánh mắt của người đàn bà ngưng đọng, nín thở.

- Đây... đây là...

Mặc dù ánh sáng không sáng sủa lắm, mặc dù tay của Dương Thần vẫn còn đọng lại một chút vết ố do ăn thịt nướng, nhưng mà, mọi thứ gần như không thể che lấp sự bắt mắt của viên kim cương trong lòng bàn tay.

Viên kim cương lớn lấp lánh màu hồng, mỗi một cạnh đều rất tinh tế, bóng nhẵn không chút tỳ vết, được khảm nạm vào chính giữa chiếc nhẫn bạch kim tinh xảo, tô điểm thành vô số kim cương nho nhỏ chỉ chút màu hồng, dường như là một nụ hoa e ấp sắp hé nở, trong lòng bàn tay của Dương Thần, giống như một câu chuyện cổ tích không thể nào tin nổi.

Món đồ này dĩ nhiên là đến từ cuộc đấu giá Julian với 10 mấy triệu USD để có thể có được chiếc nhẫn kim cương màu hồng 5 kara, người phụ nữ tên là Hsiao Chih – Ching không thể nào đoạt được bảo bối, dĩ nhiên chỉ còn cách để lại trong túi của Dương Thần.

Phụ nữ nói đối với những món đồ sáng lấp lánh, là một sự hấp dẫn mà đàn ông không thể nào hiểu được, ít ra thì Mạc Thiện Ny không phải là ngoại lệ.

Cho dù là Lâm Nhược Khê đứng ở đó không xa, đã từng nhìn thấy vô số châu báu cao cấp, thì ánh mắt cũng hơi nhìn chằm chằm, còn hai người bậc trưởng bối đều là phụ nữ như Quách Tuyết Hoa và Mã Quế Phương thì miễn bàn, trong ánh mắt lộ ra một chút mê mẩn.

Khi nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương lớn màu hồng, nước mắt của Mạc Thiện Ny cũng không còn rơi nữa, sự u ám trong đôi mắt cũng dần dần tan biến, sắc mặt lộ ra vài phần mơ hồ và mong mỏi.

Không phải là người phụ nữ tham lam của cải, chỉ là bản tính yêu thích châu báu bẩm sinh, khiến cho cô nhất thời quen mất nỗi đau đớn trong lòng.

- Anh muốn nói với em, đây chính là lý do anh gác máy đi qua Mỹ.

Dương Thần mỉm cười nói.

Dương Thần nghĩ thông suốt, bản thân mình không thể nào nói thẳng với Mạc Thiện Ny rằng mình đến Thái Bình Dương kiếm Poseidon để đánh nhau, rồi sau đó lại trải qua một trận Thái Thanh Thần Lôi Kiếp... không phải không thể nói, mà là dù nói rồi cũng không giải quyết được gì.

Lúc nói, ngược lại đối với Mạc Thiện Ny mà nói quá giả tạo, bởi vậy, nói nhăng nói cuội một chút chuyện cớ tích, mới là phương thuốc hiện giờ có thể đưa Mạc Thiện Ny bước ra khỏi bóng tối.

Ánh mắt của Mạc Thiện Ny khó khăn lắm mới xê dịch khỏi viên kim cương màu hồng.

- Ý của anh là sao?

Dương Thần với điệu bộ nghiêm túc nói:

- Đêm hôm đó, lúc anh nhận được điện thoại của em, quả thực là trong lòng hơi buồn vì lời nói của mẹ em, nhưng mà, Tiểu Thiện Thiện yêu dấu ơi, anh chẳng qua chỉ là trong lòng không vui mới nói năng hơi tục tũ, anh không bao giờ nghĩ đến việc bỏ rơi em, anh làm sao có thể, anh làm sao nữa?

- Thật không?

Ánh mắt của Mạc Thiện Ny lóe lên một tia hy vọng.

- Đương nhiên.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Đúng lúc đó, ở bên Mỹ Christine ở trên mạng nói với anh có chuyện gấp, anh mới gác máy trước, kết quả là Christine nói, cuộc đấu giá Julian ở Beverly Hills thành phố Los Angeles có đấu giá chiếc nhẫn kim cương màu hồng nổi tiếng thế giới, hỏi anh có hứng thú mua cho người yêu không, lúc đó anh nhìn tấm hình đã thích nó rồi, bởi vậy vội vã mua vé máy bay đích thân đi mua.

- Kết quả là anh gấp quá, lúc đi quên đem theo di động, bởi vậy, không thể nào nhận được điện thoại của em, sau đó cũng nhờ Christine gọi điện về nước, báo cho những người trong nhà biết một tiếng, anh không ngờ em lại tưởng là anh cố ý tránh mặt em, em thực sự đã hiểu lầm anh đến nỗi không biết phải nói sao mới phải, oan cho anh quá.

Bộ dạng của Mạc Thiện Ny do dự, không dám tin, nhưng thấy trong tay của Dương Thần cầm chiếc nhẫn kim cương lớn hàng thật, thì lại khó mà không tin vài phần.

- Anh... anh nói thật chứ? Không phải bỏ mặc em, mà là đi Mỹ mua chiếc nhẫn này?

Dương Thần tỏ vẻ tức giận.

- Sao hả? Anh nói như vậy không đủ thuyết phục sao? Vậy cũng tốt, anh nói tiếp với em chuyện sáng nay, sở dĩ lúc anh lái xe không dừng lại nói chuyện với em, không phải anh cố ý, mà là vì anh thực sự có chuyện gấp mà em không biết, Nhược Khê đưa Trinh Tú đến trường thi, hôm nay là ngày thi

đại học.

- Trên đường đi bị ba thằng quỷ sứ lui mù cổ ý gây tai nạn, rồi gây sự, anh có thể không vội vàng đến đó đuổi bọn côn đồ sao? Đồng thời, anh thấy em mặc bộ đồ chuẩn bị đi làm, ai mà biết em có nhiều chuyện muốn nói với anh chứ? Còn nữa, di động của anh đang sạc pin ở trong phòng, dĩ nhiên không thể nhận được cuộc gọi của em, nếu em không tin, thì có thể đi hỏi Nhược Khê, cũng có thể đi hỏi Cục cảnh sát...

Mạc Thiện Ny nghe đến đây, cuối cùng cũng nín khóc mỉm cười, niềm vui bất chợt đến làm cho cô khó mà kìm chế, lắc đầu.

- Em tin, em tin rồi... Tại em quá mẫn cảm, em không nên nghi ngờ anh, là em không tốt...

Dương Thần đưa cánh trái của mình xoa nhẹ má của người đàn bà, khe khẽ vuốt ve.

- Anh thực sự đã từng mê man, đã từng bàng hoàng, nhưng bây giờ anh đã nghĩ, phải làm sao mới có thể giải quyết ổn thỏa những chuyện về sau, chứ không phải chọn lựa lùi bước, chọn lựa bỏ cuộc.

Mạc Thiện Ny điềm nhiên mỉm cười, hơi ghen ngào gặt đầu.

Dương Thần mỉm cười, nháy mắt:

- Anh cũng biết, anh là người không có chí lớn, chỉ có một sở thích nhỏ nhỏ chính là người đẹp... làm sao mà nữ không cần em chứ...

Mạc Thiện Ny hờn dỗi liếc hắt một cái, sau đó ánh mắt lại nhìn chiếc nhẫn màu hồng trên tay của Dương Thần, hé môi, điệu bộ như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

- Có phải rất tò mò món quà này sẽ tặng cho ai phải không?

Dương Thần hỏi.

Mạc Thiện Thi bĩu môi, bỗng nhìn Lâm Nhược Khê đứng ở không xa theo bản năng, đồng thời, Lâm Nhược Khê cũng đang nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng.

Hai người phụ nữ cùng nhìn nhau, không có một chút khói lửa, bao nhiêu năm cộng sự, bọn họ hiểu nhau hơn cả người đàn ông Dương Thần, đôi khi cũng có khúc mắc không thể nào nói rõ.

Mạc Thiện Ny quay đầu lại, mỉm cười lắc đầu.

- Chiếc nhẫn, dĩ nhiên là cho cô ấy rồi...

Không đợi cô nói hết, Dương Thần bỗng chụp lấy tay của Mạc Thiện Ny, đặt chiếc nhẫn kim cương vào lòng bàn tay của cô ta, rồi khép bàn tay của Mạc Thiện Ny lại.

Mạc Thiện Ny ngơ ngác nhìn Dương Thần làm xong mọi việc, nhất thời không phản ứng kịp.

Dương Thần thở dài, rồi nói với giọng điệu tha thiết, nồng ấm:

- Tuy rằng, anh không thể đích thân đeo nhẫn vào ngón áp út của em, nhưng mà, không cần nghi ngờ, chiếc nhẫn này, thuộc về em, chính là của

Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny thậm chí còn nghi ngờ bản thân mình có phải đang nằm mơ, nhưng cảm thấy lòng bàn tay cứng cáp như vậy, lại tỉnh táo ý thức được, nó thực sự là của mình.

Còn Lâm Nhược Khê đứng ở bên cạnh chiếc xe, nhìn thấy cảnh tượng này, mặc dù đã đoán trước, nhưng khuôn mặt xinh tươi vẫn lộ ra chút tái nhợt.

Có lẽ đối với cô mà nói, cho dù là chiếc nhẫn mười mấy triệu USD, cũng chỉ là một món đồ rẻ tiền, nhưng chồng của mình lại chưa từng tặng cho mình chiếc nhẫn nào.

Giờ đây, lại tặng cho người phụ nữ khác một chiếc nhẫn kim cương lớn, đây không phải là việc hết sức mỉa mai...

Cho dù, Dương Thần không đeo chiếc này vào ngón tay của Mạc Thiện Ny để bày tỏ sự tôn trọng của mình đối với vợ, nhưng làm như vậy chẳng khác gì bịt tai trộm chuông, chẳng khiến cho Lâm Nhược Khê cảm thấy dễ chịu hơn.

Quách Tuyết Hoa nhìn thấy tình cảnh thay đổi có thể nói là trong lòng như có đàn kiến đang bò, vừa cảm thấy vui mừng vì con trai đã an ủi được Mạc Thiện Ny, vừa lo lắng vì hành động tặng nhẫn của Dương Thần. Chiếc nhẫn này có thể tùy tiện tặng sao? Chưa nói đây còn là chiếc nhẫn kim cương lớn nữa chứ.

Nhìn thấy sắc mặt của cô con dâu Lâm Nhược Khê càng lúc càng lạnh lùng, trong lòng của Quách Tuyết Hoa khản trương vô cùng, nói không nên lời.

Còn Mã Quế Phương nhìn thấy Dương Thần tặng chiếc nhẫn kim cương cho con mình trước mặt Lâm Nhược Khê, cũng hơi ngạc nhiên, nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của cô con gái Mạc Thiện Ny, thì lại rơi vào mạch suy nghĩ nào đó...

Lúc này Mạc Thiện Ny thực sự cảm thấy hạnh phúc dâng trào.

Tuy cảm thấy rất có lỗi với Lâm Nhược Khê, nhưng lúc này, cô căn bản không có tâm trí bận tâm đến người khác.

Dương Thần sẵn lòng ở trước mặt của Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa, và mẹ ruột của mình, tặng mình chiếc nhẫn, ý nghĩa bên trong còn quý hơn không biết gấp bao nhiêu lần giá trị của chiếc nhẫn.

- Thích không?

Dương Thần nhìn người đàn bà vừa muốn khóc vừa muốn cười nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, nhin không được cười, bèn hỏi.

Mạc Thiện Ny gật đầu.

- Thích lắm...

- Em đoán thử xem anh tốn hết bao nhiêu cho chiếc nhẫn này.

- Em... em làm sao mà đoán được, rất đắt...

Mạc Thiện Ny thấp thỏm hỏi.

Dương Thần đến gần bên tai của Mạc Thiện Ny, nói khẽ:

- 13 triệu 114 ngàn USD, thế nào, mức giá này, đủ chân thành...

Tay của Mạc Thiện Ny run run, xém chút nữa thì làm rơi chiếc nhẫn xuống dưới đất, hơi thở dồn dập hơn, vỗ ngực, không kìm được trách móc, nói:

- Anh... anh muốn hù chết em hả? Món đồ mắc như vậy, làm sao có thể tùy tiện đem tặng cho em chứ?

Dương Thần vô tư nhún vai:

- So với tiêu Thiện Thiện của anh là bảo bối vô giá, chiếc nhẫn này là gì chứ.

Mặc dù biết lời đường mật của người đàn ông này là phù phiếm, nhưng Mạc Thiện Ny vẫn mỉm cười vui vẻ, nhờ câu nói này mà chiếc nhẫn tuy là cảm thấy nặng trịch nhưng cũng có thể nhận được.

Nhưng Lâm Nhược Khê nhìn thấy cảnh tượng này thì không thể nào làm ngơ được nữa.

Người đàn bà sau khi lạnh lùng liếc Dương Thần một cái, quay người bước đi, mở cánh cửa của chiếc BMW, ngồi vào buồng lái, sau đó, đóng sập cửa “ầm” một cái, nổ máy quay đầu xe bỏ đi.

Quách Tuyết Hoa đứng một bên cau mày thở dài, nói:

- Con đúng là, cho dù con muốn giải thích với Thiện Ny, an ủi Thiện Ny, sao lại tặng nhẫn trước mặt Nhược Khê chứ?

Mạc Thiện Ny nghe thấy và nhìn thấy tất cả, hơi tự trách cúi đầu.

Dương Thần lau mồ hôi lạnh trên trán, gượng cười liên hồi:

- Mẹ, cần mẹ phải nói sao, tại sao không thẳng thắn đối mặt, sớm muộn gì cũng sẽ khó mà nói chuyện cởi mở, con sẽ không chia tay với Mạc Thiện Ny. Nhược Khê, cô ấy nhìn thấy mọi chuyện của ngày hôm nay, chắc chắn sẽ suy nghĩ nhiều hơn hồi trước.

- Cậu không chịu chia tay, thì có thể không xảy ra chuyện gì sao?

Một giọng nói lạnh lùng từ cánh cửa kế bên ở phía trước mặt vọng lại, đúng là Mã Quế Phương đã lặng lẽ bước ra, khuôn mặt lạnh lùng nhìn Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 777

Điều Đó Không Thực Tế

- Mẹ...

Mạc Thiện Ny thấy Mã Quế Phương bước ra, sắc mặt lộ vẻ thấp thỏm, nhưng đôi tay lại ôm chặt lấy cánh tay của Dương Thần, cắn môi, trong ánh mắt tràn đầy sự kiên quyết và bướng bỉnh.

Dương Thần đưa tay vỗ vào tay của người phụ nữ, mỉm cười trấn an cô, quay lại nói:

- Thưa bác, cháu biết trong tương lai hoặc là có nhiều lúc, sẽ đem lại không ít chuyện phiền não, nhưng mà cháu hy vọng bác có thể tin cháu, cháu sẽ có cách, làm cho ngày tháng sau này của Mạc Thiện Ny luôn sống trong hạnh phúc.

- Cách gì? À, Tổng giám đốc Lâm cũng đã nổi giận lái xe bỏ đi mất rồi, vậy mà cậu còn gọi là cách ư?

Mã Quế Phương mỉm cười nói:

- Hai người tưởng tôi không nghĩ cho hai người sao? Tôi là người từng trải, những cực khổ mà bản thân đã nếm trải qua thì bản thân sẽ biết rất rõ, hai người bây giờ càng không thể chia tay, sau này đến lúc không thể nào kiên trì tiếp nữa thì sẽ càng đau khổ hơn, không chỉ là bản thân của hai người, mà còn những người bên cạnh, chẳng lẽ các người không biết suy nghĩ cho tương lai sao?

- Mẹ.

Mạc Thiện Ny bỗng dưng nói lớn tiếng, nước mắt chảy ròng ròng nhìn mẹ.

- Nếu... bây giờ mẹ bắt con phải chia tay, con... sẽ không có “sau này” nữa.

Thời gian dường như đã ngưng đọng lại ở giờ phút này.

Trong ánh mắt của Mã Quế Phương tràn đầy kinh ngạc, ngờ ngác nói không nên lời.

Trong lòng của Dương Thần cũng giận mình, nhưng sau đó, lại cảm thấy Mạc Thiện Ny có gì đó không ổn, vừa mới quay đầu lại, đã nhìn thấy Mạc Thiện Ny từ từ nhắm mắt lại, cơ thể không còn sức lực ngã vào người của mình.

- Thiện Ny.

Dương Thần hét thật to, nét mặt của Quách Tuyết Hoa và Mã Quế Phương đều lộ vẻ giật mình.

Còn Mạc Thiện Ny thì yếu ớt không chút phản ứng, sau khi hét to câu nói

đó, hình như đã dùng hết sức lực của mình, sau khi nhắm đôi mắt lại, dựa vào người của Dương Thần và ngất đi.

- Con ơi.

Mã Quế Phương thấy vậy, cũng không còn lo đến chuyện khác nữa, vội vã chạy đến nắm lấy cánh tay của cô con gái, lo lắng không ngừng kêu to.

Trong lòng của Quách Tuyết Hoa đứng một bên có nhiều cảm xúc đan xen, đầu lòng nói:

- Trời ơi, chị Mã, không ổn rồi, đêm mưa hơn nửa ngày trời, toàn thân ướt sũng, chắc là bị nhiễm lạnh rồi, mau đỡ cháu nó về nhà thôi, để sưởi ấm cho nó.

Mã Quế Phương lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng gật đầu.

Trong lòng của Dương Thần tràn đầy hổ thẹn, khiến cho cảm xúc mặt trái dần dần lộ ra.

Dùng sức ẵm người phụ nữ đã bị mê man, gương mặt của Dương Thần vô cảm, mặc kệ hai người lớn, đi nhanh về căn nhà hiện đại ở kế bên.

Trong thời điểm này, Mã Quế Phương đã không còn tâm trí lo đến những chuyện khác nữa, chỉ có thể để Dương Thần ẵm con gái của mình lên.

Đứng ở bên cạnh nhìn thần sắc của Dương Thần, Mã Quế Phương không biết tại sao trong lòng hơi lạnh lạnh...

Người thanh niên này bây giờ như con mãnh thú đang cố hết sức để kìm chế cơn thịnh nộ, tuy hắn không nói nửa lời, nhưng lại có thể cảm thấy trong lòng ngực của hắn đang kìm nén sự cuồng loạn không thể nào tưởng tượng được..

Lần đầu tiên, Mã Quế Phương nhận ra rằng, người thanh niên này, thực ra còn có một bộ mặt đáng sợ không hề tầm thường...

Sau khi bước vào căn nhà, Dương Thần ẵm Mạc Thiện Ny đi thẳng lên lầu, vì Sắc Vi vừa lúc đã ra khỏi nhà từ sớm, nên không làm cho người nào khác phải hoảng sợ.

Mã Quế Phương thấy Dương Thần muốn ẵm con cô con gái vào phòng, đứng ở bên cạnh vội vã nói:

- Khoan hãy vào phòng, vào nhà vệ sinh trước đi, để tôi cởi hết quần áo ướt nhem trên người của nó, rồi tắm rửa cho khô ráo.

Dương Thần thì không nghe thấy lời nói của bà ta, cứ như vậy ẵm Mạc Thiện Ny đi vào phòng.

Mã Quế Phương cau mày.

- Dương Thần, tôi biết là lúc này cậu rất buồn, nhưng bây giờ không phải là lúc nổi cáu, để con bé nằm xuống trong lúc toàn thân ướt sũng, chỉ làm cho cơn sốt càng thêm nghiêm trọng.

Dương Thần vẫn không nói chuyện, sau khi bước vào phòng, bước đến bên chiếc giường lớn sạch sẽ gọn gàng của Mạc Thiện Ny, đôi tay bỗng như buông ra từ trên cao.

- Á.

Mã Quế Phương giận mình la thất thanh, tưởng là Dương Thần định ném cô con gái của mình xuống.

Nhưng mà, cảnh tượng tiếp sau đó, lại khiến cho Mã Quế Phương phải trợn mắt há hốc mồm hoàn toàn.

Chỉ thấy cơ thể của Mạc Thiện Ny không rơi xuống cho dù Dương Thần đã buông tay, ngược lại còn nhẹ nhàng bay lơ lửng trong không, dường như có một luồng sức mạnh vô hình nào đó tiếp tục nâng cô ấy lên.

Cảnh tượng này, giống như là màn ảo thuật thường thấy trên tivi, nhưng Dương Thần rõ ràng không phải là một nhà ảo thuật.

Mã Quế Phương vốn dĩ là sống hơn nửa cuộc đời ở trong sơn thôn, chưa từng nhìn thấy việc đời gì kì lạ như tình huống này, trong đầu nhất thời không thể nào phản ứng kịp.

Dương Thần mặc kệ vẻ mặt giật mình của người lớn, chỉ lo dùng một tay nhẹ nhàng lướt qua phía trên cơ thể của Mạc Thiện Ny, trong ánh mắt ngoài sự tiếc thương, còn tự trách mình nữa.

Còn Mã Quế Phương đứng ở đằng sau, thì kinh ngạc khó hiểu nhìn thấy quần áo trên cơ thể của Mạc Thiện Ny, như đang nhìn thấy tốc độ làm không hơi nước! Quần áo vốn dĩ đang ướt sũng, chợt trở nên khô ráo như đã phơi nắng.

Còn mái tóc bù xù của Mạc Thiện Ny cũng đã trở nên mềm mại xõa xuống, từng sợi từng sợi đã được sấy khô.

Khi cơ thể của Mạc Thiện Ny đã khô ráo, Dương Thần mới dùng tay cởi bỏ chiếc giày cao gót của cô ra, ôm lấy người phụ nữ lơ lửng trên không, chậm rãi đặt cô tay lên chiếc giường mềm mại, đồng thời kéo tấm mền đắp lên.

- Cậu... cậu... cậu là...

Mã Quế Phương nói chuyện hơi líu lürf, nếu người đứng trước mặt không phải là Dương Thần đã từng quen biết, bà ta thậm chí đã hoang mang chạy trốn mất tiêu.

Trong ánh mắt của bà ta, chuyện mà Dương Thần vừa làm, đã giống như yêu ma quỷ quái trong chuyện cổ tích không thể nào tin nổi.

Dương Thần quay đầu lại, vẻ mặt u ám đã không còn nữa, một lần nữa lộ ra vẻ tươi cười có chút thật thà chất phác.

- Đợi một lát cháu sẽ giải thích, để cháu điều trị cơ thể của Thiện Ny trước đã...

Nói xong, Dương Thần ngồi bên mép giường, cầm cổ tay của Mạc Thiện Ny lên, bắt đầu điều trị thông mạch toàn thân của cô, loại trừ tất cả không khí lạnh.

Đương nhiên, tất cả những việc này Mã Quế Phương không thể nào hiểu nổi, sắc mặt của cô con gái, từ đầu là tái nhợt, chưa đầy 10 mấy giây sau, đã

trở nên hồng hào tràn đầy sức sống, kể cả đôi lông mày luôn nhíu lại vì đau khổ, cũng đã giãn ra, dường như trong cơn mê man lại có vẻ như vô cùng thoải mái.

Dương Thần làm xong hết thấy mọi việc, mới đặt tay của Mạc Thiên Ny xuống giường, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Mạc Thiên Ny, ánh mắt lộ ra một chút dịu dàng, sau đó, quay người lại nói với Mã Quế Phương:

- Thưa bác, cháu biết những việc cháu vừa làm, có thể đã làm cho bác phải giật mình sợ hãi, nhưng xin bác hãy yên tâm, cháu đối với mẹ con của bác, từ trước đến giờ không hề có ác ý.

Mã Quế Phương nuốt nước bọt, cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

- Dương Thần, rốt cuộc cậu... là ai?

- Cháu sao...

Dương Thần dịu dàng mỉm cười:

- Thân phận của cháu, không thể nào nói rõ trong chốc lát, nếu sau này có dịp, cháu sẽ nói cho Thiên Ny biết, để Thiên Ny từ từ kể cho bác nghe.

Mã Quế Phương lặng lẽ, bà ta không biết làm sao đối mặt với người thanh niên này, vì những gì mà Dương Thần đã làm, đã khiến cho bà ta không thể suy nghĩ theo lối tư duy logic được nữa.

Dương Thần bỗng nhiên quay người lại, trịnh trọng cúi người trước Mã Quế Phương.

- Thưa bác, cháu biết trong mắt của bác, thậm chí là trong ánh mắt của phần lớn những người xung quanh, cháu không phải là một người đàn ông tốt. Cháu cũng thừa nhận, cháu tham lam, ích kỷ, vô lại, không biết liêm sỉ, cháu thích mỹ nhân, đồng thời chỉ cần cháu đã thích, thì sẽ tham lam giữ lấy.

Cháu không cho phép người đàn ông khác nhìn trộm người phụ nữ mà cháu thích, hồi trước, cháu thậm chí có thể giết người giữa ban ngày ban mặt vì tranh giành phụ nữ.

Cháu cũng sẽ không vì Thiên Ny mà ly dị với vợ, cũng không vì người đàn bà khác mà bỏ rơi gia đình, vì vậy, cháu không thể cho Thiên Ny một đám cưới hoàn chỉnh, thậm chí cả danh phận cũng không thể...

Bác có thể nói cháu không nói lý lẽ, đúng vậy, cháu đích thực không nói lý lẽ của thế tục, nhưng cháu có chân lý của riêng mình.

Từ khi cháu hiểu chuyện, cháu chỉ biết, chỉ cần cháu đủ mạnh, thì cháu có thể có tất cả những gì cháu muốn.

Mã Quế Phương dờ dẫm đứng một chỗ, nghe những lời lẽ ngông cuồng hoàn toàn không hợp với luân thường đạo lý, trong lòng cảm thấy tức giận, nhưng Dương Thần vô tình đã để lộ sự tức giận khủng khiếp như trời long đất lở, khiến cho bà ta căn bản không thể nói gì để phản bác.

Thậm chí, Mã Quế Phương không té xỉu, xem như là may mắn lắm rồi.

Cũng vào lúc này, Dương Thần hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên khẽ mỉm cười, khuôn mặt dần ra.

- Nhưng mà... bác, cháu muốn nói... đối với Thiện Ny, tất cả điều là thật lòng.

Không biết phải làm sao để bác tin, chính là việc mà cháu đau lòng nhất. Cháu có thể cam đoan với bác, bất luận ở trong hoàn cảnh nào, thân phận nào, khả năng nào. Cháu chỉ muốn cho bác hiểu rõ, thứ nhất, cháu sẽ không chia tay với Thiện Ny, vì cả hai cháu đều yêu nhau thật lòng.

- Thứ hai, cháu không thể bảo đảm cả cuộc đời của Thiện Ny không phải chịu một chút uất ức nào, điều đó không thực tế. Nhưng cháu khẳng định rằng sau khi cô ấy chịu uất ức, lập tức khiến cho cô ấy cảm thấy có cháu ở bên cạnh, cả cuộc đời che chở cho cô ấy, bảo vệ cô ấy, làm cho cô ấy vui, tuyệt đối không để cho cô ấy lẻ loi một mình không ai yêu thương... trừ khi cháu chết.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 778

Đẹp Như Hoa

Hai mắt của Mã Quế Phương nhú lại, lời nói của người đàn ông này có chút bộc bạch hơi quá, thậm chí lời hứa này còn không có chút chau truốt câu từ hoa mỹ làm cảm động lòng người, nhưng lại khiến cho con người ta khó lòng từ chối.

Mã Quế Phương nghiêng đầu nhìn về phía người con gái nằm trên giường.

Tuy rằng Mạc Thiện Ny đang trong cơn hôn mê, nhưng cánh tay để lộ ra ngoài tấm chăn lại đang nắm rất chặt.

A đầu ngón ngónch,

người đã ngất đi rồi mà vẫn còn lo lắng người ta sẽ lấy mất chiếc nhẫn mà người đàn ông tặng.

Một nụ cười chua xót trên khuôn mặt của Mã Quế Phương, dường như trong nháy mắt, người phụ nữ như già mười tuổi, quay đầu nhìn Dương Thần, người phụ nữ khế lau khóe mắt ươn ướt, cười nói:

- Dương Thần, cậu có biết cảm giác được làm mẹ của người phụ nữ là như thế nào không?

Mắt Dương Thần lộ vẻ hoài nghi, lắc lắc đầu.

Mã Quế Phương khẽ cười, thấp giọng lẩm nhẩm nói:

- Cả đời tôi chỉ có mỗi một đứa con gái này, từ giây phút nó được sinh ra, tôi đã nghĩ rằng, nếu như thế gian này nụ cười và nước mắt chia làm hai phần bằng nhau, tôi tình nguyện lấy hết tất cả nước mắt dồn hết lên người mẹ như tôi, và tôi sẽ đem hết nụ cười dành tặng cho con gái tôi.

Đây là nỗi lòng của một người làm mẹ, người phụ nữ này nhìn Ny Tử mà đau lòng:

- Cậu nghĩ rằng tôi không đau khổ sao, tôi rất khó chịu, giận một nỗi không thể chết thay cho nó... Nhưng tôi làm sao có thể nở lòng nào nhìn đứa con đáng thương sống một mình buồn khổ trên cái thế gian này?

Lúc còn nhỏ Ny Tử đã không còn bố, lại còn phải chịu bao nhiêu khổ đau như thế mới đến được thành phố lớn như Trung Hải này, khó khăn lắm mới gặp được quý nhân, mới có ngày trưởng thành và xuất sắc nổi bật như hôm nay... Tôi làm sao có thể nhẫn tâm khiến cho đứa trẻ đã chịu khổ hơn hai mươi năm nay lại còn đang trong giai đoạn đẹp nhất của đời người lại thành một kẻ người không ra người như vậy được.

Mã Quế Phương không thể nói tiếp được nữa và đã khóc không thành tiếng, che đi nỗi đau không thể nào tự mình thoát khỏi bể khổ của bi kịch.

Dương Thần đau khổ đứng tại chỗ, lòng đau như dao cắt, nhưng rất nhanh, ánh mắt nghiêm nghị kiên cường trở lại, kiên định nói:

- Bác gái, ngoài việc bỏ rơi Thiện Ny ra, cháu có thể vì Thiện Ny mà làm mọi việc, cháu hứa với bác, trong những năm bác còn sống cháu sẽ cho bác biết con gái bác ở bên cạnh cháu sẽ không phải là người thứ ba.

Mã Quế Phương hai hàng lệ ướt đầm ngược đầu lên nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của chàng trai trẻ tuổi, mắt nhìn mất một hồi lâu, một cái thở dài thật sâu, bỗng nhiên mỉm cười:

- Tôi đã hiểu kẻ làm cha mẹ cuối cùng cũng phải thua cuộc trước con cái của mình.

Dương Thần vừa nghe vậy bỗng vui mừng nói:

- Như vậy là, bác...À không, mẹ đồng ý?

Mã Quế Phương nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười có mang chút khởi sắc, chỉ có cách biểu đạt chân thực và thẳng thắn như vậy thì mới có thể nhìn ra tình cảm chân thành của chàng trai này.

- Cậu đây à...Tôi không còn cách nào với cậu nữa.

Dương Thần cười khi khi gãi gãi đầu, khóe miệng luôn nở nụ cười vui mừng, hòn đá đè nặng trong lòng cũng được coi như là đã gỡ bỏ được một nửa, cứ coi như con người tu hành có cao siêu đi nữa, thì cũng sẽ bị phát điên bởi quan hệ nam nữ.

- Nhìn bộ dạng vui mừng của cậu kia...Ái chà, đã buổi chiều rồi kia à, tôi xuống chuẩn bị nấu cơm tối, cậu phải ở đây trông coi Ny Tử.

Nói xong, Mã Quế Phương lại dùng ánh mắt kì quái nhìn Dương Thần một lát làm cho Dương Thần có chút ngứa ngáy.

- Mẹ, mẹ nhìn gì thế?

Dương Thần không nén nổi hỏi.

Mã Quế Phương có một chút ngại ngùng nói:

- Dương Thần à, thủ thuật vừa nãy của cậu có phải là pháp thuật tiên nhân không?

Sắc mặt Dương Thần có chút sa sầm lại, ngăn người một lát nói:

- Đây không phải là pháp thuật gì hết, nhưng...lại rất có tác dụng, tuyệt đối không phải là loại trò bịp bợm lừa người.

Mã Quế Phương hiểu một cách mơ hồ gật đầu, cùng với vẻ mặt suy tư, quay lưng rời khỏi căn phòng, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Dương Thần luôn cảm thấy Mã Quế Phương dường như còn muốn nói điều gì, nhưng nén lại không nói nữa, cũng cảm thấy kì lạ nhưng hẳn cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều.

Quay người lại nhìn người phụ nữ đang trong giấc ngủ ngon, ánh mắt Dương Thần ánh lên vẻ dịu dàng, lặng lẽ ngồi xuống, nhìn thật kĩ khuôn mặt trắng hồng, hàng lông mày đẹp đẽ, đôi môi sắc hồng đào thắm.

Trong gian phòng của cô tràn ngập hương hoa lan thoát ra từ thân thể cô,

nhưng Dương Thần không như mọi khi, mà khi ngửi thấy mùi hương đầy vẻ khiêu khích này, hắn không cảm lòng được cúi người xuống, nhưng chỉ có thân thể lạnh lẽo không chút nhúc nhích làm bạn với hắn.

Trong căn phòng tĩnh mịch, Dương Thần như quên đi thời gian, như quên đi tất cả những sự việc bên ngoài, có lẽ đối với người vợ lái xe ra đi trong cơn phần nộ có chút không công bằng, nhưng Dương Thần vẫn ích kỉ chỉ muốn giữ khoảng thời gian này giành cho người phụ nữ ngốc nghếch đang nằm trên giường bệnh này.

Từng giây từng phút dần dần trôi đi, bầu trời cũng trở nên dần u tối, do vì trời sắp mưa nên trời tối rất nhanh.

Dương Thần gần như không dám thở mạnh, chỉ sợ đánh động đến người đẹp, trong tiếng mưa gió ở bên càng lúc càng mạnh, Mạc Thiện Ny vừa mới hồi phục chưa lâu cũng đã tỉnh lại.

Từ từ mở đôi mắt, giống như sự mở ra của hai nguồn thanh tuyến trong bóng tối, dần dần mở ra.

- Em đã tỉnh rồi à, em đã đỡ chút nào chưa?

Dương Thần nhẹ nhàng hỏi.

Mạc Thiện Ny nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông đang đứng bên cạnh giường, gần như có chút hoài nghi, giơ cánh tay, ngây thơ dụi dụi đôi mắt mới dám tin người mà cô nhìn thấy chính là người đàn ông cô yêu thương.

- Sao anh lại ở trong phòng của em?

Mạc Thiện Ny ngây ngô hỏi.

Dương Thần thở dài một tiếng nói:

- Chẳng phải là vì người con gái ngốc nghếch chỉ vì một ai đó mà lại tự mình dẫm mình trong mưa đến mức ngã bệnh đây sao.

Mạc Thiện Ny suy nghĩ một hồi lâu mới hiểu ra, khẽ miệng cười, chống tay muốn ngồi dậy.

Tay vừa mới ra sức, liền đột nhiên cảm thấy có vật gì cứng cứng trong lòng tay phải, cô từ từ xòe lòng bàn phải...

Chiếc nhẫn kim cương màu hồng vẫn phát sáng rạng ngời, trong cái ánh sáng đơn điệu của căn phòng, nó rực rỡ như những ánh sao.

Mạc Thiện Ny nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn đẹp đẽ kia một lúc lâu, nghịch ngợm lè lưỡi ra, giấu không nổi niềm vui giọng phấn khởi nói:

- Anh đừng chê em quê mùa, thực ra hồi nhỏ em có ước rằng sẽ có một ngày có một người đàn ông tặng em một chiếc nhẫn kim cương thật to, cho nên...cho nên em bây giờ em rất vui.

Dương Thần nói trêu:

- Vậy có phải cũng mơ rằng, người đàn ông nào tặng em nhẫn kim cương thì em cũng sẽ lấy người đó?

Mạc Thiện Ny hai má đỏ ửng, xấu hổ cúi mặt xuống không nói được lời nào.

Dương Thần vuốt chiếc cằm mềm mại của cô:

- Xấu hổ gì chứ? Nói xem nào, dù gì cũng chỉ có hai chúng ta, đã là vợ chồng rồi còn sợ gì chứ.

- Em mới không làm vợ chồng với anh..

Mạc Thiện Ny lườm Dương Thần một cái, đột nhiên như nhớ ra điều gì đấy, ngẩng đầu hỏi:

- Đúng rồi, mẹ em bà ấy...

- Mẹ em đồng ý rồi.

Dương Thần nói luôn.

- Cái gì?

- Anh nói mẹ em đã quyết định là tặng mèo con không chịu nghe lời là em cho anh nuôi dưỡng rồi.

Dương Thần đắc ý nói.

- Mèo con?

Phải một lúc Mạc Thiện Ny mới hiểu rõ cuộc đang xảy ra chuyện gì, ngượng ngùng cắn chặt môi, nhưng niềm vui đến quá đột ngột khiến cho khóe mắt cô đỏ ửng lên.

Dương Thần chép miệng cười nói:

- Anh đã cố ý nói đơn giản như vậy, chính là sợ làm cho em vui quá mà khóc, em nhìn em kìa, anh khó khăn lắm mới điều chỉnh cơ thể em về như trước, mắt sưng do khóc nhiều cũng đánh tan, em lại khóc cho sưng lên rồi.

Mạc Thiện Ny vừa xấu hổ vừa tức giận, muốn ném thứ trong tay về phía Dương Thần, nhưng lập tức ý thức được rằng trong tay đang cầm chiếc nhẫn kim cương, thế là lại cẩn thận cất vào chiếc tủ đầu giường, cầm chiếc gối ném về phía Dương Thần.

- Em khóc tức cười thế hay sao? Anh có biết em lo lắng đến mức nào không?

Dương Thần lộ vẻ như trút được gánh nặng, cười một cách khuây khỏa, mở rộng vòng tay, ôm chặt cô trong lòng.

Mạc Thiện Ny thả lỏng thân thể, nép chặt mình vào cơ thể người yêu, hưởng thụ giây phút hạnh phúc của hai người.

Cảm giác khổ tận cam lai, tràn ngập thể xác lẫn tâm hồn của cả hai.

- Tiểu Thiện Thiện.

Dương Thần gọi cô bên tai.

-Vâng.

Mạc Thiện Ny nhẹ nhàng đáp lại.

Dương Thần vuốt ve cô hỏi:

-Em...Sao em lại thích một người như anh chứ, anh trước đây thật ngu ngốc, đã vô tình làm tổn thương em không biết bao nhiêu lần, em lại dám mưa dạn anh...Anh là người đã gây tổn thương trái tim em, anh có thật sự tốt như thế sao?

- Vâng.

Tiếng trả lời nhẹ nhàng nhưng trong đó là cả sự kiên định.

Dương Thần im lặng một lúc lâu.

- Anh tốt ở điểm nào?

Mạc Thiện Ny dựa vào vai của Dương Thần, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười tự nhiên đầy ẩn ý.

- Anh đây à...Anh đẹp như một bông hoa vậy.

Dương Thần nhíu mày bất lực.

- Không được nói điều khách quan mà cả toàn thể nhân dân Hoa Hạ đều biết, anh muốn nghe lời nói thật lòng của em, em phải thành thực.

Mạc Thiện Ny bĩu môi, nhắm đôi mắt lộ vẻ tinh nghịch.

- Vậy thì phải nói như thế nào, mèo con rất ngây thơ không biết nói thế nào...Chi bằng anh dạy em?

- Ái chà...Được, anh dạy em.

- Vâng, em nghe đây.

- Anh yêu em.

-...Anh, yêu em.

Bên ngoài trời mưa càng lúc càng to, từng giọt mưa rơi xuống bên cửa sổ tưới lên những cánh hoa thược dược kiêu diễm, những bông hoa khoe sự trong suốt của mình trong mưa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 779

Văn Thao

Trong thư phòng của nhà họ Ninh, Ninh Quang Diệu đang ngồi trên chiếc tựa bằng da thật, sau khi xem xong bản công văn liền đặt bút kí tên ông lên đấy.

Đúng lúc này ngoài thư phòng có tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

Ninh Quang Diệu đem bút và văn kiện để sang một bên, cầm tách trà đặt ngay bên cạnh mở nắp nhấm nhẹ ngậm trà.

Người đàn ông mặc bộ âu phục khom lưng mở cửa, ánh mắt Ninh Quang Diệu hướng sau ra ý để cho người có thân hình gầy yếu ấy bước vào trong thư phòng.

Một chàng thanh niên ăn mặc giản dị mộc mạc, đầu tóc cắt tỉa rất gọn gàng, khuôn mặt trắng, đi đôi giày thể thao, một tay chống gậy khập khiễng bước vào trong thư phòng.

- Thủ... Thủ tướng Ninh.

Giọng chàng thanh niên què run run, cẩn thận cúi đầu, không dám ghé mắt ngược nhìn người nắm quyền lực cao nhất Hoa Hạ trong khi ông chỉ cách có vài mét.

Ninh Quang Diệu đặt tách trà xuống, khuôn mặt không chút biểu cảm hỏi:

- Văn Thao... Chính là tên Nhật của cậu?

Chàng thanh niên què ngậy người một lát, nhỏ giọng nói:

- Thưa vâng.

- Tôi đã cho người điều tra tư liệu về cậu, ba năm trước cậu vì thiếu một điểm mà đã không đỗ vào đại học, cùng lúc đó bố cậu lại chết vì tai nạn giao thông, cậu thì bị tàn phế, sau đó mẹ cậu uống thuốc sâu tự tử, cậu bắt đầu đi ăn xin đúng không.

Ninh Quang Diệu chậm rãi nói.

Khoé mắt Văn Thao có chút ửng đỏ.

- Thủ tướng nói không sai, nhưng... Nhưng thực ra lúc ấy không phải là cháu không thi đỗ đại học.

- Ồ... Vậy sao, vậy là thế nào?

Văn Thao lần đầu tiên ngẩng đầu lên, mặt tái xanh nói:

- Là do cháu nghe cô giáo nói, cô ấy tham gia chấm thi và cô ấy có tiết lộ cho cháu biết rằng, đúng lúc con trai của nhà lãnh đạo trong bộ giáo dục thiếu điểm, thế là họ loại cháu và thay thế người đó vào, họ cố ý tìm chỗ đáng ra không bị trừ điểm trừ vào điểm của cháu... Một người không tiền,

không thể lực như cháu muốn đi kiện thì lại bị tên cầu quan ấy phái người gây ra tai nạn giao thông cho cháu và cha cháu.

Gia đình cháu vốn rất nghèo, cha mẹ cháu là công nhân, cả đời vất vả chỉ mong cháu có một ngày làm họ nở mày nở mặt... Cháu vốn có thể vào được đại học Yên Kinh để thay đổi cuộc đời cháu và cho bố mẹ cháu một cuộc sống tốt hơn, nhưng... nhưng cháu chỉ là một học trò nghèo bình thường, chỉ có thể bị bọn họ đùa cợt...

Một mối oán hận sâu đậm, kèm theo nỗi hận thù không sao kể hết, khiến cho người đàn ông mặc bộ âu phục đang đứng ở cửa cũng có chút lạnh cả tóc gáy.

Ninh Quang Diệu khẽ nhíu mày:

- Cậu đứng trước mặt tôi mắng người của chính phủ là cầu quan, cậu không sợ tôi sẽ làm gì cậu sao?

Văn Thao cắn chặt răng.

- Thủ Tướng Ninh, ngài sẽ không làm thế với cháu, nếu như ngài định giết người diệt khẩu, vậy thì ngày đó ngài đã giết cháu rồi.

- Ô! Tại sao ư, tôi biết cậu đang cất giữ một bí mật kinh thiên động địa nên tôi mới giữ cậu lại làm nhân chứng sống.

Ninh Quang Diệu nói.

Văn Thao nhếch mép khẽ cười.

- Thủ tướng Ninh, tiểu nhân không phải là một nhân vật có trí tuệ cao siêu xuất chúng, cháu cũng không hiểu một nhân vật tầm cỡ như thế này sẽ suy nghĩ xem xét như thế nào, nhưng cháu tin, Thủ tướng chưa chắc đã có hứng thú với bí mật mà cháu đang nắm giữ, hơn nữa, nếu Thủ tướng thật sự muốn biết, thì cũng có thể dùng mọi hình thức ép buộc cháu nói ra, nhưng Thủ tướng đã không làm như vậy, chỉ có một khả năng duy nhất là Thủ tướng còn hoài niệm mối thâm tình chồng vợ bao nhiêu năm nay với phu nhân thủ tướng, không muốn phụ sự ủy thác của bà ấy trước lúc lâm chung... Hoặc là... Ngài còn có cách nghĩ nào khác...

Hai mắt của Ninh Quang Diệu khẽ khép lại, phát ra từng tia nhìn lạnh lùng.

- Còn nữa...

Văn Thao nuốt nước bọt, có chút căng thẳng tiếp tục nói:

- Cháu chỉ là một con côn trùng nhỏ bé trong mắt ngài, cho dù ngài có giết cháu đi thì cũng chẳng có chút ý nghĩa gì, giữ cháu lại, có lẽ sẽ có lúc dùng đến...

Ninh Quang Diệu gõ nhẹ vài tiếng trên bàn nói:

- Đang thi đại học rồi, cậu không còn kịp nữa, nhưng đại học Yên Kinh không phải là không thể vào được... Chỉ là, sau khi cậu bước vào đây không được làm tôi mất mặt.

Văn Thao vui mừng như sắp phát điên, vội quỳ xuống đất, liên tiếp dập

đầu.

- Cảm ơn Thủ tướng, cảm ơn Thủ tướng, cháu nhất định sẽ không làm cho Thủ tướng phải mất mặt.

- Cụ thể việc nhập học, tôi sẽ giao cho người dưới làm, sau khi cậu vào đại học sẽ là bà con xa với phu nhân Tổng thống, trước khi phu nhân qua đời đã nhờ tôi chăm sóc cậu... Còn về những thứ khác, tôi tin cậu cũng không phải là kẻ ngốc nghếch sẽ tự biết nói như thế nào.

Ninh Quang Diệu thân nhiên nói.

Văn Thao ra sức gật đầu.

- Cháu hiểu, cháu hiểu, cháu nhất định sẽ không để lộ ra chuyện gì.

Ninh Quang Diệu chau mày.

- Không phải là không để lộ ra chuyện gì, mà là không có chuyện gì để mà tiết lộ.

- Vâng.

- Đợi khi cậu vào được giảng đường đại học Yên Kinh, tôi sẽ giao cho cậu một số việc, còn cái bí mật cậu đang nắm giữ... Đợi đến khi cậu cảm thấy tôi không muốn giết cậu, và cháu nói cho tôi thì...

Ninh Quang Diệu nói, trên miệng xuất hiện một nụ cười lạnh lùng:

- Đương nhiên tôi cũng không phải là người có nhân nại cho lắm...

Văn Thao cứng đờ người lại, im lặng gật đầu.

- Ra ngoài đi.

Ninh Quang Diệu phất tay.

Văn Thao đứng lên, bước chân có chút lảo đảo lui khỏi thư phòng.

Đợi đến khi cánh cửa đóng lại, người đàn ông mặc âu phục mới rời khỏi nơi mà ông luôn đứng bước lên trên vài bước, phìền muộn nói:

- Chủ nhân, sao ngài không cho thuộc hạ đánh cho tên què ấy một trận, thuộc hạ không tin hẳn ta có thể chịu được, nhất định sẽ ngoan ngoãn nói hết bí mật ra.

Ninh Quang Diệu cầm tách trà lên, lại nhấp thêm một ngụm trà nói:

- Tên ấy có chết cũng sẽ không nói ra.

Người mặc âu phục có chút sững sốt, có chút gì đấy không tự nhiên nói:

- Chủ nhân nói vậy là có ý gì, tên đấy chỉ là một tên ăn mày nhỏ bé.

- Hừ.

Ninh Quang Diệu liếc mắt khinh thường nhìn người đàn ông này một cái.

- Người thì hiểu gì chứ, người có từng nghĩ rằng, hẳn ta lúc đầu chỉ là một tên ăn mày nhỏ bé, nhưng ở bên Trung Hải trong bọn ăn mày đấy lại là người có vai vế, tại sao bọn ăn mày lại tự nguyện ở bên người đàn bà đó, và cậu ta lại luôn túc trực bên người đàn bà đó chưa từng từ bỏ?

Trong ánh mắt của người mặc bộ âu phục hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Lẽ nào...

- Đúng vậy.

Ninh Quang Diệu hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Cậu ta chắc chắn sớm đã biết người đàn bà ấy đường đường là một phu nhân Thủ tướng, chỉ là cậu ta cố tình làm ra vẻ không biết, cậu ta từ lúc bắt đầu đã đánh một canh bạc, cậu ta muốn mượn canh bạc này để có cơ hội cho tấm thân ti tiện của cậu ta có thể bước vào lãnh đạo cấp cao, cho dù có chết thì cậu ta cũng không có gì hối tiếc, sớm định cái chết đã gần kề rồi nhưng cậu ta lại có thể trong ngắn ngủi vài ngày khiến cho người đàn bà mưu mô lại hết lòng tin tưởng cậu ta như vậy, trong lúc lâm chung lại đem bí mật ngay cả ta cũng không biết nói cho cậu ta để cậu ta có thể bảo toàn tính mạng, việc này cũng đủ thấy thằng nhãi ăn mày này không hề là một nhân vật đơn giản.

Người nhìn thẳng nhóc như là một con chó mất chủ, nơm nớp lo sợ, nhưng từ lâu tất cả những chuyện này chỉ là thể hiện ra cho bọn các người nhìn mà thôi, đây cũng chỉ là một thủ đoạn làm các người lẫn lộn tất cả lại đã nằm trong tầm kiểm soát của cậu ta, nhưng làm sao có thể qua mắt được Ninh Quang Diệu ta? Nhưng đôi phó lại được bọn ngu ngốc các người đủ thấy âm mưu của cậu ta cũng thâm hiểm.

Có những người cho họ ăn ngon mặc đẹp, chăm sóc nuôi dưỡng tận tình từng li từng tí một cũng chưa chắc đã thành tài, nhưng có một số người nhìn thì hết sức bình thường nhưng chỉ cần cho họ một cơ hội, họ sẽ có thể làm nên một sự nghiệp thành công... Cho dù không thành anh hùng, thì ít nhất cũng thành một nhân vật xuất chúng.

Người đàn ông mặc âu phục nghe đến đây, bất giác toát mồ hôi hột không còn giám xem thường tên ăn mày Văn Thao nữa, ánh mắt nhìn người chủ nhân Ninh Quang Diệu cũng đầy vẻ cung kính.

-Vậy... Chủ nhân, tên nhóc ăn mày ấy nguy hiểm như vậy tại sao lại để cậu ta sống, lại còn cho cậu ta đi học tại đại học Yến Kinh? Tương lai nếu như cho cậu ta chút cơ hội, thì chẳng phải là nuôi ong tay áo sao...

- Hừ.

Ninh Quang Diệu lườm hắt ta một cái.

- Thuộc hạ của ta chỉ vì có những người như các người nên mới khó lòng làm nên chuyện lớn.

Nếu đã là vua trong vua thì làm sao có thể dùng bọn bỉ tướng? Cái ta cần là cần một tướng tài, như Lưu Bị trong thời Tam Quốc dám dùng Gia Cát Lượng, ta tuy rằng không bằng cổ nhân, nhưng cậu ta cũng không hẳn là xuất chúng, đã dám sử dụng cậu ta thì không cần phải sợ cậu ta, các người là thân tín trong nhà họ Ninh ta, còn cậu ta chẳng qua là một lưỡi dao từ bên ngoài tuồn vào, các người không cần bận tâm nhiều làm gì.

Một người không còn gì để mất như cậu ta, nếu như muốn ép cậu ta đến đường cùng thì cũng như cá chết lười rách mà thôi, cậu ta sẽ quyết không thỏa hiệp cho nên đánh cho cậu ta một trận ép cậu ta nói ra bí mật, chỉ bằng

lợi dụng chút thông minh cùng với mưu mô xảo quyệt của cậu ta để làm việc cho ta... Còn về bí mật cậu ta đang nắm giữ, sớm muộn gì thì cũng sẽ lộ chân tướng.

Người đàn ông mặc âu phục gật đầu luôn mồm nói vâng, nhưng khuôn mặt vẫn lộ vẻ phiến não, càng nghĩ đến thằng nhãi Văn Thao lại càng thấy toàn thân lạnh đến rùng mình.

Ninh Quang Diệu thở một hơi dài.

- Người đây à... Quản lý tốt việc của người đi, đừng đi nghĩ ngợi những việc mà người đang nghĩ nữa, nài họ Ninh ta là gia tộc đứng đầu nhất trong bốn đại gia tộc, tất cả chỉ vì Ninh quang Diệu ta làm Thủ tướng thôi ư?

Người đàn ông mặc âu phục sững người không hiểu nhìn Ninh Quang Diệu, nhưng nụ cười của Ninh Quang Diệu lại đầy ẩn ý, ngoại trừ trong lòng lạnh ngắt không có một suy nghĩ gì nữa.

Trung Hải, trong phòng của Mạc Thiện Ny.

Có lẽ là bởi vì mấy ngày này ngoại trừ việc không ăn ngon ngủ ngon, tâm lực cũng có vẻ mệt mỏi, người phụ nữ nằm trên lòng Dương Thần chưa thưởng thức được vị ngọt ngào được bao lâu lại đã dần dần chìm vào giấc ngủ.

Dương Thần có chút không biết làm thế nào đành làm giống như con gấu trúc bế người phụ nữ xuống dưới, đắp chăn cho cô, vuốt những sợi tóc rối cẩn thận rồi đứng lên.

Nhìn ra bên ngoài trời vẫn mưa rất to, Dương Thần thở dài, bản thân Dương Thần phải nên bắt đầu làm gì đây chuẩn bị cho tương lai.

Quay người đi, Dương Thần mỉm cười với cánh cửa phòng, nhẹ nhàng nói:

- Sao lại cứ thế đứng ở trước cửa?

Cánh cửa phòng không biết đã mở từ lúc nào, một người phụ nữ mặc chiếc áo sơ mi lụa tuyết màu tím, bên dưới là một chiếc váy màu đen đang tựa vào cánh cửa. Đôi đùi đẹp trắng nõn nà lộ ra, thon dài, đôi môi khêu gợi cứ cong lên, mặc thêm một chiếc áo choàng ngang lưng khiến cô trong bóng tối trông như một con yêu tinh đầy mê hoặc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 780

Nữ Yêu Tinh Bất Lão

- Cảnh tượng đẹp như vậy, em không muốn vì em mà phá vỡ nó.

Sắc Vi nhẹ nhàng nói.

Dương Thần cảm thấy ấm áp trong lòng, người phụ nữ này vẫn thấu hiểu lòng người hết như ban đầu.

Lặng lẽ bước đến bên cạnh người phụ nữ, kéo bàn tay lạnh lạnh lại, quay đầu đi ra bên ngoài.

Sắc Vi hơi ngạc nhiên, nhìn thấy Dương Thần muốn kéo cô vào phòng, lập tức nhận ra điều gì đó, má hơi ửng hồng lên.

- Đàn ông như anh không thể không có ý nghĩ nào khác sao, chỉ có mấy ngày không gặp đã muốn lên giường ngay sao.

Dương Thần với nụ cười đau khổ quay đầu lại:

- Sắc Vi yêu dấu à, em cũng hơi quá khi nghĩ anh như thế rồi đấy, anh chỉ muốn bàn bạc với em một số việc.

Sắc Vi biết mình nghĩ sai lệch, mặt đỏ hết sức, hờn trách bĩu môi.

Đợi khi Sắc Vi bước vào hương phòng, Dương Thần liền kéo người phụ nữ ngồi song song bên giường, nhìn trên dưới một lượt.

- Trên người có mùi tanh của máu, em đã giết người?

Sắc Vi vừa nãy còn khuôn mặt tươi cười bỗng nhiên sắc mặt có chút không tự nhiên.

- Em cứ nghĩ là đã tắm rửa rồi mới đến gặp anh sẽ không bị phát hiện.

- Anh đã là chuyên gia trong việc giết người rồi, sao có thể giấu nổi anh.

Dương Thần đưa tay véo chiếc mũi xinh đẹp của người phụ nữ.

- Hơn nữa em cũng không cần phải giấu anh chuyện này, chỉ cần em bình yên vô sự thì anh sẽ không quan tâm em giết ai trong con đường xã hội đen này.

Mắt Sắc Vi ánh lên cái nhìn dịu dàng, nhẹ nhàng dựa vào vai người đàn ông:

- Đây là hai nguyên lão trong bang hội, họ hợp tác buôn bán ma túy cùng với vài trùm buôn thuốc phiện ở Trung Đông sau lưng em...Em đã cho họ cơ hội, nhưng họ vẫn cứ cho rằng em không dám đụng gì đến bọn họ...

- Sáng sớm đã vội ra ngoài, đến tối muộn mới trở về mà đã giết không ít người.

Dương Thần cười nhẹ nói.

- Vâng.

Mắt Sắc Vi hiện lên ánh lạnh lùng.

- Đã hành động, ra tay thì phải nhờ cở tận gốc, ngay cả gia đình, tâm phúc và thuộc hạ của hắn ta cũng không tha...

Dương Thần nhẹ nhàng vuốt tóc người phụ nữ, ngón tay chạm đến khuôn mặt của Sắc Vi, vuốt ve một lát.

- Sao em phải đích thân ra tay, cho Trần Dung làm việc này không được sao?

- Cô ta?

Sắc Vi cười nhạt.

Cô ta tưởng em không biết sao, cô ta cùng hai người đó thực ra cũng có một số giao dịch, nếu như không được sự cho phép ngầm của cô ta, tự cho là mình có thể giấu nổi em, thì hai người đó đã không dám làm xằng làm bậy...

- Trần Dung... Đúng là không biết nghe lời.

Dương Thần chậm rãi nói.

- Vâng.

Do được sự vuốt ve nhẹ nhàng của người đàn ông, mắt Sắc vi như muốn nhắm lại, giống như muốn được ngủ.

- Nhưng cô ta cũng có nhiều lúc rất biết nghe lời, hơn nữa cô ta quả thực cũng là một thuộc hạ có thủ đoạn, nếu như muốn tìm người thay thế cô ta cũng không chắc là sẽ là tốt hơn cô ta, ai cũng sẽ bị lợi ích làm cho mờ mắt... Ít ra thì cô ta cũng không dám vượt mặt em.

Đang nói, Sắc Vi ngẩng đầu, khuôn mặt đầy sự yêu thương nhìn Dương Thần.

- Em biết, người cô ta sợ là anh... Cứ cho là cô ta có lòng tham đi chăng nữa thì cũng không dám đụng đến người dưới của anh.

Dương Thần ra vẻ không quan tâm, cười nhẹ nói:

- Họ muốn đánh nhau giết nhau kệ bọn họ, anh cũng chẳng thêm bận tâm, anh muốn nói với em một chuyện quan trọng...

Sắc Vi có chút tò mò gật gật đầu.

- Em đang nghe đây, khó khăn lắm mới có việc quan trọng muốn bàn với em, em nhất định sẽ nghe một cách cẩn thận.

- Em đúng là tinh nghịch...

Dương Thần hôn lên má người phụ nữ, sau đó mới nghiêm túc nói:

- Sắc Vi, em có tò mò... Tại sao những lúc chúng ta vui vẻ bên nhau, anh cũng không dùng hình thức bảo vệ nào mà mãi em vẫn không có thai?

Sắc Vi ngẩn người, cô đặc biệt không ngờ tới, Dương Thần vừa mở miệng đã nói ra câu đó, khuôn mặt ửng đỏ và cũng có chút chờ đợi hỏi:

- Tại... Tại sao?

- Có phải em đang nghĩ anh đã cố ý giở trò làm cho em không thể có thai với anh.

Dương Thần cười nói.

Sắc Vi ngượng ngùng gật gật đầu.

- Có chút nghi ngờ...

- Em đã nghĩ sai cho anh, không phải anh không muốn, mà là anh không thể.

Dương Thần cười đau khổ.

- Hả?

Sắc Vi như bị một trận kích động, khuôn mặt hơi trắng bệch.

-Sao...Sao lại có thể, sức khỏe của anh rất...rất tốt mà...

- Không phải là ý đây.

Dương Thần đau đầu cầm hai bên tai.

- Ý của anh là, với tình hình của chúng ta bây giờ, anh không thể nào cho bọn em có thai được.

Sắc Vi như có một lớp sương mù đi qua, chớp chớp đôi mắt, nhưng lại hoàn toàn không hiểu.

Dương Thần khẽ thở dài, bắt đầu tường thuật tỉ mỉ hàng loạt nguyên nhân sự việc liên quan đến việc tu luyện của hắn và việc khó có thể cùng người phụ nữ bình thường sinh con...

Nghe những từ ngữ thần kì như tiên thiên cảnh giới, hóa thân độ kiếp trong “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh” và hàng loạt những con đường tu luyện như trong truyền thuyết, từ lúc bắt đầu Sắc Vi đã cảm thấy khiếp sợ, và sau đó là không thể tưởng tượng nổi, đến cuối cùng là trong sự lo lắng ánh lên tia sợ hãi.

-Vậy...Vậy phải làm như thế nào, anh bây giờ càng lúc càng mạnh, chúng em...Chúng em chẳng phải là sẽ...

Trong mắt Sắc Vi không giấu nổi sự thương cảm.

Dương Thần bất lực nói:

- Việc có con không phải là chuyện cấp bách nhất...Quan trọng là...vấn đề chúng ta bị lão hóa...

- Lão hóa?

- Đúng vậy.

Dương Thần gật đầu nói:

- Tuy rằng anh không đảm bảo cụ thể tuổi thọ mình là bao lâu, nhưng anh nghĩ, dựa vào tình hình sức khỏe hiện tại và sự tu luyện của anh bây giờ, sống tiếp mấy trăm năm cũng không có vấn đề gì, hơn nữa có thể anh cũng không bị lão hóa theo năm tháng, cơ năng cũng sẽ không bị lão hóa, thậm chí là năm tháng có đi qua nếu như anh có thể nâng cao quá trình tập luyện của mình thì tuổi thọ của anh sẽ càng ngày càng cao...

Sắc Vi nghe đến đây, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch, có chút kinh hoàng, lắc lắc đầu.

- Không...Em không muốn như vậy, nếu như thực sự là như thế, thì chỉ cần vài chục năm nữa anh vẫn trẻ trung như vậy, còn em lại trở nên già nua...Em...Em phải làm sao...

Dương Thần giữ chặt đôi vai người phụ nữ, lắc đầu nói:

- Đừng hoảng sợ, đây chỉ là nói với em để chúng ta tìm cách giải quyết chuyện này, hơn nữa, tình cảm giữa hai chúng ta lẽ nào lại vì sự già nua của em mà anh sẽ không còn yêu em nữa sao? Nếu là như vậy, em chẳng có gì khác biệt so với những người phụ nữ mà anh đã từng quan hệ trước kia, anh không phải vì vẻ xinh đẹp bên ngoài mà mới yêu em, từ lúc đầu em nên hiểu rằng anh cũng không muốn em coi anh là người đó.

Sắc Vi biến đổi sắc mặt gật gật đầu, giọt nước mắt long lanh rơi trên gò má Dương Thần:

- Nhưng mà...ông xã, em rất sợ, lúc trước em chỉ biết anh là một con người lợi hại, thì ra...thì ra lại không hề đơn giản như vậy, em phải làm như thế nào thì mới có thể rời xa được anh...Em không muốn anh nhìn thấy bộ dạng già nua của em sau này, vậy thì em thà rời xa anh...

Giây phút bất lực của người phụ nữ này không giống như nữ vương sát thủ không ghê tay trong giới xã hội đen, mà lại giống như một cô gái đang thỉnh cầu thượng đế.

Dương Thần cầm lấy đôi bàn tay bé nhỏ run run của Sắc Vi.

- Cho nên anh mới cần bàn bạc với em, anh muốn em, muốn Thiện Ny sẽ không bao giờ rời xa anh, muốn mọi người cùng nhau sống mãi trong tuổi thanh xuân thì chỉ có duy nhất một cách, đó là mọi người cùng nhau tu luyện.

-Tu luyện...Giống...Giống như anh sao.

Sắc Vi có chút do dự.

- Nhưng...Nhưng em có thể không?

- Đương nhiên là có thể.

Dương Thần có chút tự tin nói:

- Nói thực, tuy rằng anh luôn có thể tự mình tìm ra được tất cả, nhưng cũng chính vì như vậy, anh luôn khắc sâu những thứ anh lĩnh ngộ ra.

- Vậy...Vậy ta nên làm thế nào?

Dương Thần cười nói:

- Sắc Vi yêu dấu, anh nghĩ đi nghĩ lại em là người có tố chất sức khỏe nhất để thử, vì em có cơ sở võ công, gân mạch có tính mềm dẻo hơn, hơn nữa em cũng có chút lĩnh ngộ trong võ công, và hiện tại em cũng là người có thời gian rảnh rỗi nhiều nhất, chuyện của hội Hồng Kinh thực ra chỉ là chuyện nhỏ, nếu như em còn muốn duy trì nó thì giao cho Trần Dung quản lý, nếu như có vấn đề gì mà em không xử lý được thì cũng đã có anh đây, đừng bận tâm gì cả, nếu như không muốn quản lý hội Hồng Kinh nữa thì cũng không sao, nói thực, trong mắt anh, thế giới mặt đất Trung Hải này muốn thống nhất cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ cần em có thời gian, thì có thể thử tiến hành tu luyện, anh cũng sẽ nghĩ cách giúp em chỉnh sửa lại công pháp mà anh cho là phù hợp với em

nhất, anh sẽ giúp em xây dựng nền móng, sau đó sẽ nghĩ cách tăng tốc độ quá trình tu luyện của em, nếu như em có thể đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, vậy thì tuổi thọ của em sẽ được kéo dài, đây cũng là bước đầu cho sự thành công, nếu như em làm được thì cũng có thể yên tâm cho Thiện Ny cùng em tu luyện...

Hiện tại thời gian vẫn còn rất nhiều, cho nên cũng không cần gì vội vã, với lại cũng chỉ một mình anh tìm tòi cũng chưa có chút hiểu biết gì cả, cho nên cũng không dám mạnh dạn chỉ dẫn em tu luyện, khi nào anh cảm thấy tuyệt đối chắc chắn thì mới cho em thử nghiệm, xét cho cùng việc luyện công cũng có nguy hiểm, anh không thể nào nhả tâm nhìn em chịu khổ được...

Trong mắt Sắc Vi cuối cùng cũng ánh lên một tia hi vọng, cẩn thận gật đầu.

- Em sẽ nghe lời anh, hội Hồng Kinh em sẽ giao cho Trần Dung quản lí... Chỉ cần được ở bên cạnh anh, ngoài ra em không cần gì cả...

Dương Thần cười một cách thản nhiên, ôm chặt người phụ nữ vào trong lòng.

- Em đôi khi cũng cần nên đòi hỏi một số thứ nơi anh, như vậy anh sẽ thấy dễ chịu, nếu như em vì anh mà không màng gì đến bản thân, thì anh sẽ lại cảm thấy trong lòng có chút hổ thẹn, anh sẽ làm cho cuộc sống của Sắc Vi yêu dấu của anh hạnh phúc, anh truyền công lực anh tu luyện được sang cho em cũng không có gì phải hối tiếc.

Sắc Vi nghi hoặc hỏi:

- Tu luyện của anh... Cũng có thể truyền cho người khác được sao?

Dương Thần có chút ngượng ngùng cười nói:

- Cái đó... nên làm, ha ha, anh cũng không biết là có thể hay không...

Sắc Vi bĩu môi.

- Anh chỉ biết nịnh người ta thôi, hừ, anh chờ đấy, em nhất định sẽ mãi giữ lại thanh xuân, bây giờ lại biết có pháp thuật có thể giữ mãi thanh xuân, em sẽ không cần để ý đến thứ khác nữa, đương nhiên là tuổi trẻ quan trọng hơn... Ông xã, nói thật, em thấy đây như là giấc mơ vậy.

“Đét.”

Dương Thần đột nhiên vỗ mông Sắc Vi một phát, mông cô rung lên.

- Á, sao anh lại đánh em.

- Anh muốn cho em biết là không phải em đang nằm mơ, em đấy à, sắp biến thành nữ yêu tinh bất lão rồi...

Sắc Vi không ngừng cười khanh khách, liên tục dụi đầu vào trong lòng Dương Thần.

- Ông xã, đột nhiên em cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều rồi, tối nay chúng ta ăn cơm ở nhà em chứ?

Dương Thần do dự một lúc, cười đau khổ lắc đầu.

- Thôi khỏi, anh thấy Thiện Ny không sao rồi, chuyện luyện công cũng đã nói cho em, em không biết là, trong nhà... Nhược Khê đang rất hận anh, anh chuốc họa quá nhiều lại còn rất nhiều vấn đề cũng không phải là em không biết, anh vốn chẳng có địa vị gì trong gia đình, tình hình như vậy mà vẫn không về nhà ăn cơm, chẳng phải anh đang muốn chết hay sao.

Sắc Vi cười một cách ma quái:

- Được rồi, em không giữ anh lại nữa, cho dù em không biết là ban ngày đã xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra chuyện có vẻ nghiêm trọng, nếu như Tổng giám đốc Lâm không cho anh ngủ ở nhà, thì nhớ qua bên em.

- Sang bên này có gì ngon sao?

Dương Thần trêu trọc hỏi.

Sắc Vi bốn cọt nói:

- Quả nhiên có bị hận đến mức nào đi nữa, thì thói ham sắc của một số người cũng chẳng kiềm chế được chút nào.

Dương Thần ha ha cười khoan khoái mấy tiếng, đứng dậy.

- Sắc Vi yêu dấu, bây giờ anh sẽ trở vài chiêu cho em xem, tuy rằng... anh bây giờ cố gắng không động gì đến tu luyện, nhưng cũng được coi là thuốc an thần cho em.

Nói xong, bóng dáng của Dương Thần biến mất trong không trung, trong nháy mắt, đã biến mất khỏi nơi đang đứng.

Sắc Vi cắn chặt đôi môi mọng đào, đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ kinh ngạc, phải một lúc sau, người phụ nữ mới cắn chặt răng, ánh mắt hiện lên đầy vẻ kiên định.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 781

Lạnh Lùng Cứng Rắn

Đối với Dương Thần mà nói, thực tế việc lựa chọn cho Sắc Vi thử nghiệm tu luyện trước không phải là quyết định đầu tiên.

Đối với việc tu luyện thường ngày mà nói, Thái Ngung luyện công từ nhỏ, nội công cũng gần đạt đến ngưỡng Tiên Thiên, nghiêm nhiên trở thành sự lựa chọn hoàn hảo nhất.

Nhưng điều Dương Thần nghĩ đến chính là Thái Ngung từ nhỏ đã rèn luyện công phu của Đường Môn Xuyên Trung. Nội lực đều dựa vào lấy thi triển ám khí làm tiền đề tiên quyết như Âm Nhu Kinh nói đầu tiên, sau đó cùng với “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” của mạch Thục Sơn của bản thân, mở rộng kết hợp, đặt mình vào chỗ chết sau đó tu luyện điên cuồng để giành lấy sự sống, đây chính là sự xuất nhập đạt đến cảnh giới cao nhất. Có thể nói, bản thân hắn muốn chỉ điểm cho cô ấy, cần thay đổi khái niệm về sức mạnh ẩn sâu trong mình.

Sắc Vi thì không giống vậy. Mặc dù có một chút võ đạo căn bản, thế nhưng trong giới tu hành mà nói thì chỉ như tờ giấy trắng mà thôi. Thế nhưng, Dương Thần có thể thấy, so với Thái Ngung, nhận thức của Sắc Vi cũng chẳng kém gì. Vậy nên, chỉ cho Sắc Vi tu luyện, mặc dù xuất phát điểm thấp hơn nhưng những gì mà cô thu lại được thì không ít.

Đợi cho Sắc Vi tu luyện tốt lên, Dương Thần cũng dám để cho những hồng nhan khác biết về lĩnh vực xưa nay chưa từng có này.

Dương thọ của hắn không biết là còn kéo dài bao nhiêu tháng năm, nếu bản thân cứ trẻ mãi không già như thế này mà bên cạnh lại là các nữ nhân đã bước vào tuổi xế chiều, vậy thì cuộc đời sẽ cô liêu như tuyết rơi giữa trời vậy.

Hơn nữa, lựa chọn người bạn đời bên cạnh mình ngay từ đầu của hắn của hắn đã là Sắc Vi. Đối với Sắc Vi mà nói, đây cũng chính là một sự đồng ý hết lòng.

Về đến nhà, Dương Thần không dám lộ mặt ở phòng khách. Nếu chẳng may dọa cho Quách Tuyết Hoa và vú Vương sợ hãi thì không hay chút nào. Vậy nên đặt người vào phòng mình xong hắn mới mở cửa, ra khỏi phòng đi xuống lầu.

Trong phòng khách đang thơm nức mùi bữa cơm tối. Mặc dù bản thân gây ra chuyện âm ỉ như vậy nhưng buổi tối Trinh Tú vẫn về nhà, con bé ngày mai còn phải thi tiếp, dù thế nào thì cũng phải ăn uống ngon miệng một chút.

Điều khiến Dương Thần xấu hổ chính là Lâm Nhược Khê đã đeo tạp dề đang đi từ nhà bếp ra, tay bưng thức ăn đặt lên bàn ăn.

Còn Trinh Tú thì đang ngồi trên sofa xem mấy chương trình tạp kỹ. Con bé có vẻ như không biết ban ngày đã xảy ra chuyện gì nên tâm trạng có vẻ rất thoải mái.

- Đã về rồi à!

Quách Tuyết Hoa từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Dương Thần, mỉm cười rất tự nhiên:

- Ngồi xuống đi, mau ăn cơm nào!

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần, gương mặt cũng không biểu cảm gì, chỉ đưa mắt nhìn một cái rồi quay đầu lại gọi Trinh Tú:

- Trinh Tú, ăn cơm thôi!

Trinh Tú vội đứng dậy, đáp lời rồi tắt ti vi đi, chạy đến chỗ bàn ăn, nhìn thấy Dương Thần, có chút tò mò nên hỏi thăm:

- Anh Dương, buổi chiều rốt cục có chuyện gì? Chị Nhược Khê cũng không nói với em?

Dương Thần cũng để ý, Lâm Nhược Khê đang nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng vô cùng. Hiểu ý, hắn liền nói:

- Chị Thiện Ny hàng xóm cảm thấy trong người không được khỏe lắm. Ngoài ra thì không có chuyện gì đâu.

- Vâng...

Trinh Tú cũng không dám hỏi nhiều, sợ làm Lâm Nhược Khê không vui, hóng hờ bây giờ nhìn Lâm Nhược Khê cũng đã không vui vẻ gì.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần không nói ra những điều không nên nói, liền quay lại phòng bếp bưng thức ăn lên, không buồn liếc nhìn một cái.

Dương Thần rên rỉ trong lòng. Nếu không phải vì kì thi vào đại học của Trinh Tú thì không có chuyện Lâm Nhược Khê giữ được sắc mặt này trước mặt hắn. Như thế này cũng chỉ lo lắng cho tâm trạng của Trinh Tú nên mới giả như không có chuyện gì như vậy.

Sau khi mọi người ngồi xuống thì cùng ăn tối giống như mọi khi.

Tuy rằng trong lòng có chuyện phiền phức nhưng sợ ảnh hưởng thí sinh ngày mai đi thi nên mọi người đều giả bộ như không có chuyện gì xảy ra. Cũng may là mọi người đều có khả năng diễn kịch nên cũng yên ổn qua bữa ăn.

Ăn tối xong, Lâm Nhược Khê giúp đỡ vú Vương rửa bát như mọi ngày, còn Quách Tuyết Hoa thì tận tình hỏi thăm chuyện thi cử của Trinh Tú. Trinh Tú bị hỏi thì có chút căng thẳng, bộ dạng ngơ ngác làm cho Quách Tuyết Hoa cười một trận vui vẻ.

Dương Thần thì cảm giác như có đá tảng đè nặng trong lòng, suy nghĩ phải làm thế nào để giải quyết cục diện bế tắc này với Lâm Nhược Khê. Đợi cho tới khi Lâm Nhược Khê làm xong việc nhà, đợi cho cô chuẩn bị lên lầu

thì hấn liền đi theo sau.

Đi đến hành lang lầu hai, Dương Thần đứng sau lưng gọi cô.

- Nhược Khê, từ từ đã!

Lâm Nhược Khê biết Dương Thần đi phía sau mình từ đầu nhưng cô ý không quay đầu lại, bị gọi như vậy cô mới dừng bước.

- Anh biết bây giờ anh có nói gì thì em cũng không dễ dàng tha thứ cho anh. Anh cũng không muốn nói nhiều làm em không vui. Anh chỉ có một thứ vẫn chưa đưa được cho em!

Lâm Nhược Khê xoay người lại, gương mặt vô cảm, trong ánh mắt là tia nhìn lạnh lùng, không có một chút tình cảm nào:

- Cái gì?

Dương Thần cười ngượng ngùng, lấy từ trong túi ra một vật tròn tròn dẹt dẹt màu vàng. Đó chính là chiếc đồng hồ quả quýt lấy từ trên người cục trưởng FBI Robert sau khi hấn ta chết.

Đi đến trước mặt Lâm Nhược Khê, Dương Thần đưa bàn tay đặt chiếc đồng hồ quả quýt được tạo hình cổ điển từ rất nhiều năm ra trước mắt Lâm Nhược Khê.

- Lần này anh đi Mỹ, anh có hai món quà muốn đưa cho em. Vốn định tặng cả chiếc nhẫn kim cương kia cho em nhưng vừa rồi anh sợ làm Thiện Ny đau lòng lòng nên tặng cho cô ấy. Nhưng chiếc đồng hồ này nhất định anh phải đưa cho em.

Dương Thần thật thà, vừa cười vừa nói.

Ánh mắt lạnh như băng của Lâm Nhược Khê liếc nhìn chiếc đồng hồ một cái, thiết kế kiểu dáng cô cũng bình thường, không có điểm sáng nào đặc biệt, ngoài việc có thể xoay ra thì căn bản không nhìn ra có chỗ nào đẹp để sang trọng, hơn nữa kiểu dáng này rõ ràng là dành cho đàn ông.

Khóe miệng Lâm Nhược Khê bất ngờ hiện lên một tia cười lạnh:

- Đồ tốt như vậy, anh thực sự muốn tặng cho em?

Trong giọng nói của cô đầy sự móc máy, châm chọc.

Dương Thần xấu hổ nói:

- Cái này thực là một chiếc đồng hồ tốt. Là anh lấy được từ tay của lão già ở Cục điều tra liên bang Mỹ.

- Lão già? Lấy được?

Lâm Nhược Khê cười nhạo, lắc lắc đầu:

- Anh muốn tặng em một chiếc đồng hồ có liên quan đến Cục điều tra liên bang gì đó mà anh cũng có thể nói ra được hay sao? Em biết anh rất có bản lĩnh, chiếc nhẫn kim cương hơn 10 triệu mà anh có thể tùy tiện tặng người ta được, đồ anh tặng em, làm sao em dám không thích cơ chứ?

Nói xong, Lâm Nhược Khê cầm lấy chiếc đồng hồ trên tay Dương Thần, nắm trong tay, không buồn nhìn lấy một lần, cười lạnh lùng nói:

- Thật sự là phải cảm ơn anh, ông xã yêu dấu của em. May là anh còn

tặng em đồng hồ chứ không phải tặng cho em cái “chuông” ...

Cuối cùng, đôi mắt của Lâm Nhược Khê đỏ hoe, cắn chặt môi, nhìn Dương Thần gắt gao một lần rồi qua người bước về thư phòng, dùng lực thật mạnh đóng cửa “rầm” một cái.

Dương Thần không nói, đứng chết trân tại chỗ, lảm bảm:

- Chiếc đồng hồ kia thật sự không tồi mà....

Vào đến thư phòng, vừa mới đóng chặt cửa, Lâm Nhược Khê dựa người vào cánh cửa sau lưng, ngửa đầu lên, hai hàng nước mắt rơi lã chã...

Buổi chiều lúc lái xe nhìn thấy người đàn ông của mình tặng nhẫn kim cương cho một người phụ nữ khác, trái tim cô đau như muốn chết đi.

Tuy rằng bản thân cũng đồng cảm với người phụ nữ kia, cũng hy vọng bản thân được hưởng mật ngọt của hạnh phúc, nhưng tại sao lại cùng chọn một người đàn ông cơ chứ?

Không biết bao nhiêu lần tự trách bản thân, nếu lúc trước không phóng túng với người đàn ông kia thì thật tốt biết mấy, có lên thiên đường vẫn có thể mỉm cười vui vẻ.

Lâm Nhược Khê chỉ biết trong đầu cô cảm thấy rất hỗn loạn, cô không thể nói rõ được là uất ức, là tức giận hay là cảm giác gì khác. Chỉ là nhìn thấy người đàn ông kia chỉ hận không thể cắn hắn thật mạnh, phải cắn cho hắn máu me lênh láng mới thôi.

Thậm chí, Lâm Nhược Khê còn nghĩ đến, hay là ly hôn như một sự giải thoát....

Nhưng nếu chính cô lựa chọn ly hôn chẳng phải là thừa nhận mình thua hay sao? Thất bại bởi những người phụ nữ khác, rồi dâng tặng người đàn ông của mình cho họ?

Bọn họ nhất định rất trông mong ngày đó đến, rồi sẽ cười nhạo sau lưng cô, nói cô là người phụ nữ vô dụng, đến một người đàn ông cũng không giữ được...

Làm sao có thể thất bại bởi bọn họ? Lâm Nhược Khê liền gạt ngay suy nghĩ đó của mình.

Cho dù trong lòng cả đời nguyên rửa người đàn ông thói tha kia thì cũng tuyệt đối không thể để cho hắn đi hưởng thụ thoải mái được.

Lâm Nhược Khê tự an ủi bản thân như vậy, thế nhưng lại cảm thấy... dù thế nào thì bản thân cũng không cam tâm...

Cầm lấy thứ mình đang có trong tay, Lâm Nhược Khê cúi đầu, nhìn chiếc đồng hồ quả quýt mà người đàn ông kia đưa cho mình. Chiếc đồng hồ bỏ túi kiểu cổ được làm bằng kim loại, nặng trĩu, lạnh như băng...

Lâm Nhược Khê bỗng cảm thấy, giờ phút này, chiếc đồng hồ này cũng như trái tim cô 卍, nó vẫn hoạt động nhưng lạnh giá, cứng rắn....

Yên lặng, Lâm Nhược Khê cầm chiếc đồng hồ, đặt lên ngực...

...

Dương Thần cũng không biết rằng, chiếc đồng hồ cổ mà hắn đưa cho Lâm Nhược Khê lại làm cô nghĩ nhiều như vậy...

Đối với hắn mà nói, giữa lúc không thể tìm ra biện pháp giải quyết và để xóa bỏ ngăn cách như bây giờ thì chỉ có thể dùng phương thuốc vạn năng là “thời gian”.

Sau khi về phòng mình, Dương Thần tắm bằng nước sạch rồi nằm trên giường, bắt đầu suy nghĩ cụ thể nên làm thế nào để tiến hành tu luyện bước đầu cho Sắc Vi.

Bản thân hắn năm đó là do Tông Thiên Hành đưa vào nhập môn, trực tiếp tu luyện “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”. Độ khó của môn công pháp này, không phải Dương Thần kiêu ngạo, nhưng không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ. Nếu để cho Sắc Vi tu luyện, hiệu quả nhất định sẽ rất thấp, thậm chí Sắc Vi còn không thể hiểu được.

Hơn nữa, “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” bản thân hắn đã tu luyện hơn 10 năm, trung gian còn có “Thần Quang” để cải tạo thân thể, trải qua những lần sinh tử mới có được thành tích như ngày hôm nay.

Nếu bây giờ để cho Sắc Vi học, không có kỳ tích thì mấy chục năm cũng chưa chắc tạo ra được thành quả gì.

Vậy nên, Dương Thần cảm thấy, hắn nên nghĩ ra một công pháp chính thống một chút, để cố gắng đưa Sắc Vi bước qua ngưỡng Tiên Thiên nhanh nhất.

Chỉ cần bước vào cảnh giới của Tiên Thiên, tuổi thọ sẽ tăng cao, tiền đề tu luyện các công pháp khác sẽ tươi sáng hơn nhiều.

Trong quá khứ, Dương Thần cảm thấy cảnh giới Tiên Thiên là cấp bậc tương đối cao, thế nhưng hôm nay, mặc dù không biết mình rốt cuộc thuộc đẳng cấp gì nhưng Dương Thần cảm thấy không quá khó để đạt đến Tiên Thiên.

Điều hắn cần chỉ là một hệ thống lý thuyết an toàn hợp lý.

Còn sau khi vào Tiên Thiên, có thể bước qua cảnh giới nhập hóa thân hay không, cũng giống như lúc đầu Yến Tam Nương không có cách gì để giúp đỡ hắn, hắn cũng không có cách gì để giúp Sắc Vi. Chỉ cần xem cơ duyên ngộ tính của cô ấy thế nào.

Càng nghĩ, Dương Thần càng cảm thấy tốt nhất vẫn là xem một số sách cổ tu luyện về các nội công khác. Còn về người có thể nói cho hắn về môn lộ, thích hợp nhất chỉ có thể là Vân Miểu sư thái ở tận Yên Kinh.

Dương Thần dù không vui vẻ gì khi nói chuyện với đạo cô kia nhưng vẫn phải kiên nhẫn, vẫn phải tìm số điện thoại của Vân Miểu, gạt quá khứ sang một bên...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 782

Không Thể Mang Thù Hận Như Thế Này

Không lâu sau, Vân Miêu nhận điện thoại, thế nhưng rõ ràng là có điều gì đó mà ngay cả bản thân bà ấy cũng cảm thấy có chút khó hiểu. Tại sao Dương Thần lại đột nhiên chủ động gọi điện thoại cho bà.

- Có chuyện gì sao?

Vân Miêu hỏi một cách khó hiểu.

Dương Thần cười khách sáo vài tiếng:

- Muốn hỏi thăm một chuyện. Thế nhưng tôi cảm thấy sư thái là người biết khá rõ chuyện này, vậy nên làm phiền bà một chút.

- Hừ, có việc cậu mới tìm đến tôi. Nói thẳng, đừng lòng vòng.

Vân Miêu cười khẽ.

- Là thế này, gần đây tôi muốn bắt tay vào việc dạy người khác tu luyện... Ừm...chính là hướng tới mục tiêu đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, bắt đầu tu luyện từ nội công căn bản, thế nhưng tôi chỉ biết “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh”. Môn công phu này rõ ràng là không phải ai cũng học được, vậy nên tôi muốn hỏi, có pháp môn nội công nào khác để tôi tìm hiểu tham khảo được không.

Dương Thần cười cười nói.

Đầu dây bên kia, Vân Miêu do dự một lát rồi nói:

- Cậu muốn dạy người khác, phải chăng chính là mấy mỹ nữ của cậu?

- Sư thái, sao điều gì bà cũng biết vậy?

Dương Thần ngăn người hỏi lại.

- Hừ!

Vân Miêu sư thái khinh thường nói:

- Đúng là con người cậu. Trừ những người phụ nữ bên mình ra thì cậu có lòng tốt định chỉ dạy cho người khác tu luyện ư? Đây chỉ là trò bỏ công sức để lấy lòng người đẹp của cậu mà thôi.

- Ha ha... Sư thái quả là hiểu tôi. Nhưng...cuối cùng thì nên chọn loại công phu nào? Đúng rồi, không phải sư thái nói xuất thân từ Thục Sơn sao? Môn phái của Thục Sơn ở đâu? Có chỗ nào có sách cổ về công phu của họ không?

Dương Thần cười khẽ rồi hỏi.

Vân Miêu khẽ thở dài một tiếng:

- Có, đương nhiên là có, trừ “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh”. Loại thần công này đều được truyền bằng miệng qua thời gian, các công phu khác đa số đều được ghi chép trong sách. Thế nhưng, vì khoảng 100 năm trở lại đây,

người ở Thục Sơn chúng tôi rất ít, tông môn từ lâu đã di chuyển lên núi Nga Mi rồi. Lúc đầu tôi và sư huynh luyện võ cũng không phải là trong môn phái Thục Sơn chính thống. Mấy chục năm trước, đưa Huệ Nhi lên núi Nga Mi tu luyện nhưng cũng chỉ dùng một miếu đạo quan mà thôi.

Dương Thần sửng sốt về tình cảm của phái Thục Sơn này, thế nhưng tất cả chỉ còn lại Tông Thiên Hành và hai đồ đệ Vân Miếu?

- Sư thái, bà không đưa tôi đây chứ? Như vậy mà cũng có thể gọi là môn phái sao?

Vân Miếu hừ lạnh nói:

- Làm sao? Ít người thì làm sao chứ? Như Hoa Hạ bây giờ, các môn phái cổ võ vốn không suy tàn thế này, giờ cũng chỉ còn mạch Côn Luân, Thiếu Lâm và Mao Sơn, các tông môn khác dù có các cuốn sách cổ lưu truyền từ cổ đến nay nhưng chung quy, những người có khả năng và chịu khổ quá ít. Người theo môn phái suy tàn, còn lại ít người thì liền giống như mạch Thục Sơn chúng tôi. Ban đầu chỉ còn lại tôi và sư huynh, thế nhưng môn phái Thục Sơn chúng tôi vẫn không bị thất truyền, thì có gì phải xấu hổ cơ chứ?

Dương Thần bối rối:

- Vậy...những cuốn sách đó, giờ được cất giữ ở đâu?

- Vội gì chứ, tôi còn đang nói.

Vân Miếu chậm rãi nói:

- Kỳ thực, cậu không nên tìm tôi mà nên tìm nha đầu Ngưng Nhi của nhà họ Thái, cũng chính là Hoa Vũ.

- Ngưng Nhi?

- Không sai.

Vân Miếu nói:

- Chúng tôi đều thuộc một mạch đất Thục Sơn. Hầu hết sách ghi chép của các môn phái vì có ít người nên đều trực tiếp giữ tại Đường Môn Xuyên Trung vẫn còn cường thịnh cho đến ngày nay, cũng chính là lô cốt của nhà họ Đường. Có thể nói, trong lô cốt của nhà họ Đường là nơi tập kết của các môn phái Thục Sơn. Các môn phái ở Thục Sơn không phân chia, chỉ cần thông qua sàng lọc thì được sát nhập vào môn phái. Dựa vào tư chất và thực lực lựa chọn các môn công pháp riêng để tiến thành đạo.

Năm đó Thái Ngưng mới 10 tuổi đã gia nhập vào Đường Môn. Thực ra vì tư chất của cô ấy quả thật rất thích hợp với công pháp và ám khí của Đường Môn. Nói cách khác, tôi cũng có ý thu nhận cô ấy vào môn phái của Thục Sơn. Tư chất của con bé nha đầu đó thực sự rất cao, cho dù là “Tinh Vân Kiếm Pháp” - môn sở trường của tôi, và kiếm pháp của Thục Sơn thì đều đã tu luyện thành thực, cũng có thể nói là xuất sắc.

Sau khi nghe sự giới thiệu của Vân Miếu sư thái, cuối cùng Dương Thần cũng hiểu sơ qua về các môn phái có các môn võ công cổ của Hoa Hạ như ngày nay.

Bởi vì với sự thay đổi của gần mấy trăm năm, càng ngày càng có ít người có thể bình tĩnh giống như thời cổ đại, không chịu được những cảm dỗ từ bên ngoài, chịu khổ luyện võ. Hơn nữa, những người có thể tu hành đến mức độ uyên thâm có cực ít, vì vậy những môn võ công cổ khó tránh khỏi được việc bị thất truyền.

Mặc dù các môn phái vẫn có người thừa kế, nhưng chung quy lại vẫn không thể giống như trước kia được. Hơn nữa Hoa Hạ của bây giờ, đại đa số những môn phái có các môn võ công cổ đều là nguồn gốc của việc cung cấp cho Viêm Hoàng Thiết Lữ sức chiến đấu chủ yếu, cho nên những cao thủ mà đất nước cần đều được đào tạo chuyên sâu.

Chính phủ Hoa Hạ âm thầm ủng hộ chính sách tư vật, hơn nữa còn giúp đỡ để lựa chọn những đứa trẻ có tư chất tốt và gia cảnh không có bất cứ vấn đề gì, cho gia nhập vào các phái tu hành.

Ví dụ như Thái Ngưng và Dương Liệt, họ đều là những nhân tài kiệt xuất trong đó.

Những lợi thế này là những thứ mà các phái trong thiên hạ không có gì để tranh giành nhau. Mọi người đều vì đất nước mà cung cấp nhân tài, còn đất nước thì để cho các phái không ngừng được lưu truyền từ đời này sang đời khác, vẹn cả đôi đường.

Nhưng vì sự ổn định không làm ảnh hưởng đến xã hội đó mà các môn phái cổ võ dần dần mai danh ảm tích trong nhân dân, và đó cũng trở thành một sự thật.

Sau khi Dương Thần nghe xong, hỏi:

- Nói như vậy thì tôi phải đi một chuyến qua lô cốt của nhà họ Đường ở tỉnh Xuyên rồi.

Vân Miêu nói:

- Việc này đương nhiên còn xem cậu muốn đọc những sách cổ nào được đặt trong Đường Môn nữa. Đa phần là các sách cổ về các môn võ là của phái Nga Mi chúng tôi và các môn phái khác, còn là các nội công quái dị mà các ám khí kết hợp với nhau của Đường Môn, giống với Côn Luân, lấy đạo gia dưỡng khí làm chủ, được đặt ở Thanh Thành. Các sách cổ của các môn phái võ đang thì còn lại một ít công pháp Phật Môn, còn Mao Sơn thì có pháp môn tu luyện đan điền và các thuật độn giáp Kỳ Môn... Tóm lại, những sách cổ mà từ xưa còn lưu truyền lại không ít, nhưng vấn đề là cậu muốn người phụ nữ của cậu học cái gì?

Dương Thần cười ha hả nói:

- Ở đây có cái gì? Dù sao tôi chỉ cần xem qua là nhớ, cùng lắm thì xem tất cả một lượt, rồi chọn ra thứ lợi hại nhất cho người phụ nữ của tôi.

- Cậu... Đầu cậu là đầu lợn à?

Vân Miêu đột nhiên hỏn hển nói.

Dương Thần nhú mày:

- Sur thái, tôi kính trọng bà, nhưng bà cũng không thể tùy tiện chửi tôi là lợn được. Bởi vì tôi không nghe theo lời bà, không làm cháu rể của bà, nhưng bà cũng không thể thù dai như thế được.

Vân Miêu suýt không thở được, hỏn hên nói:

- Thật sự nghĩ không thông được, một tên vô lại khôn khiếp như cậu làm sao có thể tu luyện đến cảnh giới uyên thâm như vậy... Cậu coi nội công là trò đùa sao? Cậu cho rằng việc tu luyện nội công, ai cũng có thể làm sao? Công pháp, thuộc tính, đặc điểm không giống nhau, thể chất của một số người được mặc định là không phù hợp. Nếu như cậu cố ép họ tu luyện thì sẽ khiến họ tẩu hỏa nhập ma.

Vãng Niệm Diễm Sinh Kinh của cậu là do sư huynh của tôi truyền lại cho, cậu không thể tùy tiện truyền lại cho người khác. Đó là bởi vì thực lực và tư chất của cậu có thể tiếp nhận được môn thần công đó.

Hơn nữa, cậu cho rằng sổ sách cổ đó ai cũng có thể xem sao? Cậu nên biết rằng, không ít những thần công tuyệt diệu của các tông môn đều là những sách quý mà rất nhiều các thế lực ngoại quốc muốn có. Nền tảng chỗ đứng của Hoa Hạ chúng ta từ thời xa xưa chính là những pháp môn tu luyện có một không hai trên thế giới mà người đời trước truyền lại. Làm sao có thể tùy tiện cho cậu muốn xem thì xem. Những đồng sách này được bảo quản rất nghiêm ngặt, phải thông qua kiểm tra mới có thể quyết định xem cậu có được bước vào trong khu lưu trữ để đọc các môn công pháp đó hay không?

Dương Thần "Ồ" một tiếng, lảm bảm nói:

- Tôi hiểu rồi, ý sư thái là tôi phải đánh thắng bọn họ mới có thể đi vào...

- Cậu...cậu...Đầu óc con heo của cậu rốt cuộc là đang nghĩ cái gì?

Vân Miêu sư thái nổi giận, gầm lên trong điện thoại.

Dương Thần vẫn cười khoan thai, nói:

- Đó là ý gì...

- Nếu như cậu cố tình muốn xông vào, cho dù tu luyện của cậu vượt qua tất cả bọn họ thì hành động của cậu có khác gì mấy bọn cướp? Hồng Mông không quan tâm đến thế tục, vì vậy những cao thủ cổ võ này đều là những trụ cột vững vàng trong giới tu hành ở Hoa Hạ chúng ta. Nếu như cậu làm thương bọn họ thì khác nào giúp kẻ thù tiêu diệt Hoa Hạ.

Vì vậy tôi mới bảo cậu đi tìm con bé Thái Ngưng kia. Con bé đó là nhân tài kiệt xuất ở Đường Môn, sư phụ của nó là Đường Lộ Di, rất cưng chiều đứa đệ tử này. Mà Đường Lộ Di là em gái ruột của Đường Môn Chủ. Tu luyện của bà ấy không thấp hơn ta. Nhiều năm về trước khi mà gặp bà ấy thì bà ấy đã đạt đến cánh cửa của cảnh giới Tiên Thiên. Vài năm không gặp như vậy chắc đã là đại cao thủ Tiên Thiên rồi. Nếu như có thể thuyết phục bà ấy giúp cậu thì tất cả những việc này không thành vấn đề.

Dương Thần ngạc nhiên nói:

- Cảnh giới Tiên Thiên? Sư thái, tôi nhớ là trước kia những người của

Long Tô nói, trước khi tôi xuất hiện, chẳng phải đã có nhiều năm không xuất hiện cao thủ Tiên Thiên sao?

Vân Miêu bất mãn nói:

- Cậu thì biết cái gì. Cậu tưởng những cao thủ đạt đến cảnh giới Tiên Thiên đó mỗi ngày đều rêu rao khắp nơi sao? Hơn nữa những người ở Long Tô, phần lớn đều đến từ quân đội, không hiểu rõ về các môn phái thực sự trong giới cổ võ chúng tôi. Tóm lại, có một vài cao thủ Tiên Thiên chỉ vì không muốn khoa trương thanh thế mà im lặng tu luyện, hi vọng có thể bước xa hơn cả ngưỡng cửa kia... Trước đó, khi tiên bối Lăng Hư Tử của Hồng Mông xuất hiện, rồi ông ta cũng biến mất trước đó không lâu, sau này mới biết ông ta đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, nhưng lại về ở ẩn bao nhiêu năm.

Thực ra Dương Thần cũng không hỏi rõ. Đối với hắn mà nói, cao thủ Tiên Thiên có nhiều như thế nào cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. Đương nhiên những lời này hắn sẽ không nói, trừ phi gặp người của Hồng Mông. Nói cách khác, hắn cũng không nhất thiết phải mạo hiểm để dẫn đến Thiên Kiếp. Thi triển tu luyện quá nhiều sẽ đẩy được con thuyền hàng vạn năm. Lúc đầu sự xuất hiện của Hồng Mông đã khiến bản thân trở tay không kịp, ai có thể khẳng định được trên Hồng Mông không có cao thủ mạnh hơn chứ? Giữ lại thực lực mới là có lợi.

Sau khi hỏi rõ ràng, Dương Thần cảm tạ Vân Miêu, gác máy điện thoại xuống.

Vân Miêu đã nói dẫn theo Thái Ngung đi đến Đường Môn, như vậy sẽ có ích rất nhiều. Đương nhiên Dương Thần sẽ vui vẻ làm như vậy, hơn nữa không nói đến còn có thể bớt chút việc mà lại còn có thời gian làm sâu sắc thêm tình cảm với Thái Ngung, như vậy cũng tốt.

Hơn nữa...những chiêu thức trong đầu Dương Thần còn chưa thực hiện hết với bông hoa tử muội này.

Đang định gọi điện thoại cho Thái Ngung, không ngờ, điện thoại lại nhận được một tin nhắn, là Thái Nghiên nhắn tới:

- Vi Đình Cáo muốn dẫn em đến câu lạc bộ Tequila ở miền tây uống rượu, bạn bè thì không nên từ chối. Sau mười phút nữa em sẽ đến nơi, có thể em sẽ uống say...

Dương Thần cảm thấy đau đầu, nghiêng răng nghiêng lợi không ngừng. Mẹ kiếp, căn bản là vì việc của Lâm Nhược Khê mà khá đau đầu rồi, tên công tử bột đó cố tình nhăm vào lúc này mà đào tường đến chỗ mình chẳng?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 783

Bủm Bủm Bủm Bủm

Bất chấp là gọi điện cho Thái Ngung, Dương Thần đột nhiên đứng dậy, vớ lấy chiếc áo sơ mi chụp lên người, chạy ra ngoài.

Rất nhanh sau đó, Dương Thần lái xe, phi như bay đến câu lạc bộ Tequila. Vì đó là một câu lạc bộ dành cho giới thượng lưu tương đối nổi tiếng. Trước đó đã lái xe qua đó vài lần, nên Dương Thần không cần tìm vẫn có thể đến được.

Dù sao Vi Đình Cáo là một người có thân phận, nên đương nhiên sẽ coi khinh cách uống rượu tầm thường, uống rượu cũng phải tìm một nơi tao nhã để uống.

Khi đến giờ cuộc sống về đêm bắt đầu, những ánh đèn xanh đỏ tím vàng ngập tràn đường phố, khắp nơi đều là ánh đèn neon phát sáng, các cô gái thì ăn mặc cực kỳ mát mẻ, lả lướt đi trên đường.

Dương Thần cũng không có tâm trạng đi nhìn những bộ đùi thon đẹp, những bộ ngực đầy đà đang lồ lộ ở ngoài này. Chỉ cần không đến 15 phút là có thể đến được bãi đỗ xe.

Vừa mới chuẩn bị xuống xe, Dương Thần vừa hay nhìn thấy một chiếc xe Infiniti QX56 màu đen đang đỗ ở bãi đỗ xe.

Sau khi nhận ra đó là xe của ai, Dương Thần liền lảng lảng đóng cửa xe lại, trốn ở trong, khóe miệng lộ ra một nụ cười tinh quái.

Mở cửa xe ra, rõ ràng là Thái Nghiên đã cởi bộ trang phục cảnh sát và thay vào đó là một chiếc áo màu đỏ tua rua, phối hợp với chiếc quần nóng bỏng màu xám bằng bông.

Cách ăn mặc của nữ cảnh sát này đã làm cho cặp đùi thon dài, thẳng tắp của cô lộ ra, tràn trề sức sống, khiến cặp mắt của bao người phải sáng lên.

Mở cửa chiếc xe sang trọng, Vi Đình Cáo mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay, kết hợp với một chiếc quần bò, vẻ mặt tươi cười tự mãn, như kiểu ta đã đến đây một chuyến rồi thì sẽ làm nơi đây được nở mày nở mặt.

Sau khi Thái Nghiên xuống xe, theo bản năng nhìn xung quanh xem có Dương Thần ở đó không. Sau khi quét một lượt, không thấy bóng người nào thì trong mắt hiện lên một tia thất vọng.

- Nghiên Nhi, nhìn cái gì vậy? Các cựu học sinh đều đang chờ khá sốt ruột rồi đây.

Vi Đình Cáo vẻ mặt tao nhã nói.

- Dạ.

Thái Nghiên cười một cách miễn cưỡng, gật gật đầu, cùng với Vi Đình

Cáo đi đến hướng cửa lớn của câu lạc bộ.

Bởi vì lúc trước đều là người cùng học trong trường cảnh sát, nhưng giờ đây đa số lại đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong Bộ công an của chính phủ. Thái Nghiên cũng ngại không muốn gặp bọn họ.

Vi Đình Cáo định đưa tay ra nắm lấy tay của Thái Nghiên, nhưng Thái Nghiên lại lẳng lặng đưa tay ra trước ngực, không cho người đàn ông này có cơ hội.

Vi Đình Cáo làm bộ như không có chuyện gì, trong mắt lóe lên sự khinh thường, nhưng hẳn ta không nóng vội, làm việc này còn phải kiên trì rất nhiều ngày, kiểu gì cũng có cơ hội nắm được tay của đóa hoa mà mình nhớ nhung da diết ở nước ngoài này.

Càng khó chạm đến gần được, thì thời điểm nhăm nháp được nó, vị sẽ càng ngọt.

Chỉ có điều, không đợi cho Vi Đình Cáo đi đến cửa của câu lạc bộ, đột nhiên hẳn ta cảm thấy bụng mình đau âm ỉ như bị kích thích...

Vừa nãy còn tốt đẹp thì đột nhiên phát giác ra mình rất muốn đi vệ sinh.

Vi Đình Cáo như choáng váng, ở chỗ bàng quang của mình đang vô cùng khó chịu, phòng lên nhanh chóng.

Ngay lập tức, Vi Đình Cáo đứng yên tại chỗ, không dám bước nửa bước, sợ không kiềm chế nổi, nước tiểu sẽ phun ra ngoài.

- Tiền bối...Anh, anh sao vậy?

Thái Nghiên tò mò quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, môi run run của Vi Đình Cáo, hơi nghi ngờ.

Vi Đình Cáo che bụng, lấy chút khẩu khí:

- Tôi...Bụng tôi có chút khó chịu...

Thái Nghiên nhất thời không nghĩ ra được, dáng bộ vừa rồi còn như cây đón gió, mà bây giờ lại nhăn nhó như quả mướp đắng.

- Tiền bối, anh vẫn ổn chứ? Hay là anh nhanh vào nhà vệ sinh đi?

Thái Nghiên nhìn gương mặt méo xẹo của Vi Đình Cáo mà muốn phì cười, nhưng lại cảm thấy không thích hợp.

Vi Đình Cáo nhú mày, nhăn mặt đau khổ:

- Tôi... tôi sợ động đậy...sẽ xảy ra chuyện...

Vi Đình Cáo bắt đầu ôm lấy thân, không vận vẹo nữa, hẳn ta cảm thấy miệng của ở dưới sẽ không thể đóng nổi nữa.

Thậm chí, có một chút ẩm ướt bắt đầu xuất hiện ở đũng quần.

Đây là cửa chính của câu lạc bộ, một vài vị khách cứ ra ra vào vào, nhân viên bảo vệ cũng huấn luyện như những người trong quân đội, quan sát tình hình bên ngoài.

Lúc này, hai nhân viên bảo vệ mặc tây phục đã chú ý đến biểu hiện khác thường của Vi Đình Cáo, tiến lên phía trước đầy quan tâm, hỏi Vi Đình Cáo đang ăn mặc khá gọn gàng:

- Anh này, anh có chỗ nào không thoải mái sao? Có cần giúp gì không?

Nhân viên bảo vệ không hỏi thì còn tốt, nhưng vừa hỏi thì Vi Đình Cáo lại cảm thấy da dầy của mình bắt đầu hoạt động nhanh hơn.

Dần dần, ngoại trừ việc bàng quang ngày càng căng ra thì cả khúc ruột cũng bắt đầu phình ra. Cảm giác có thể phun ra bất cứ lúc nào, khiến sắc mặt Vi Đình Cáo trở nên xanh mét, trông mắt như lồi ra.

Không đợi cho hai nhân viên bảo vệ tới gần, Vi Đình Cáo liền thảng thốt kêu lên một tiếng.

- Ui da.

Một thứ chất lỏng nóng hổi trong nháy mắt trào ra ngoài, từ đũng quần Vi Đình Cáo nhanh chóng chảy dần xuống tới tận gót chân.

Giày và mặt đất bắt đầu ngập trong thứ chất lỏng đục ngầu bốc mùi khai đó, thậm chí còn bắn cả lên giày, lan dần ra xa...

Thái Nghiên ngơ ngác, cũng là con gái, đột nhiên nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt mình tiểu ra quần thì kinh ngạc kêu lên một tiếng, mau chóng lùi bước, sợ lan đến chân.

Hai nhân viên bảo vệ choáng váng, chuyện gì xảy ra vậy? Tên này ở trước cửa câu lạc bộ, tiểu ra quần trước mặt bao nhiêu người.

Vì tiếng động không nhỏ nên rất nhiều người qua đường khác và những vị khách của câu lạc bộ đều quay lại nhìn. Khi nhận ra rõ không ngờ lại là một người đàn ông tướng mạo khá tuấn tú tiểu ra quần, thì cả nam và nữ đều giật mình trước tiên, sau đó cười rộ lên.

- Trời ơi, hôm nay thật đáng tiền, từ khi nào mà trước cửa Tequila lại thú vị thế này?

- Mẹ mẹ mẹ mẹ... Chú kia lớn thế rồi mà còn tiểu ra quần...

- Suyt, chắc là bệnh nhân thần kinh, tâm thần trốn viện...

Những tiếng cười nhạo liên tiếp vang lên, Vi Đình Cáo hoang mang, căn bản là hắn ta không có thời gian suy nghĩ xem tất cả những việc này là gì, hắn ta chỉ hận một nỗi là lúc này không có cái lỗ nào để chui xuống.

Nhưng sự việc còn chưa kết thúc.

Khi hai nhân viên bảo vệ kia cố chịu đựng mùi khai, muốn tiến lên trước đưa Vi Đình Cáo đến chỗ khác để tránh ảnh hưởng đến việc kinh doanh, thì đúng lúc này, bụng Vi Đình Cáo bắt đầu réo lên.

Hai nhân viên bảo vệ sửng người lại, trong đầu cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Quả nhiên, chỉ nghe thấy tiếng “Bùm bùm bùm bùm”.

Một chàng âm thanh ghê tởm vang lên.

Vi Đình Cáo hoảng loạn, cửa phía trước đã mở ra rồi, thì cửa phía sau cũng được đả thông nốt.

Lần này, không chỉ có thứ chất lỏng khai mù ở đũng quần tràn ra mà “thứ hàng tồn kho” nhão nhoét mấy ngày cũng tuôn ra hết.

Hai nhân viên bảo vệ cũng là người. Sau khi hấp tấp chạy đi, cũng không quên chải rửa vài câu.

- Mẹ kiếp. Đúng là chó bắt chước người. Tên này là người thực vật không có tình cảm à?

- Có phải là có bệnh không, chỉ bằng báo cảnh sát thôi.

Vi Đình Cáo đã có ý nghĩ chết quách cho xong. Đường đường là công tử của Bộ trưởng Bộ công an-cảnh sát hình sự quốc tế, không ngờ lại không kiểm chế được việc tiểu tiện và trung tiện trước mặt bao nhiêu người.

Lại còn làm thế trước mặt người phụ nữ mà mình muốn có được nữa?

Nhưng hiển nhiên, đây không phải là lúc hắn ta có thể nghĩ tới những điều này, những người đứng xung quanh chỗ này ngày càng đông, tất cả đều đang chỉ chỉ trỏ trỏ và cười âm lên.

Vi Đình Cáo mặt cắt không còn giọt máu nhìn xung quanh, nhìn thấy Thái Nghiên đang đứng ở xa, hắn ta khổ sở van nài:

- Nghiên Nhi, Nghiên Nhi giúp tôi...

- A! Đừng qua đây.

Trong lòng Thái Nghiên thực sự đã nghĩ đến trường hợp hắn ta sẽ gây sức ép cho người khác này, chính là một kiệt tác của một số kẻ xấu, đương nhiên cũng chính là bắt đầu cùng phối hợp diễn cái trò hề này. Người phụ nữ này lộ ra khuôn mặt với vẻ sợ hãi, chạy nhanh không để cho Vi Đình Cáo đến gần.

Xung quanh có không ít những đôi nam nữ là các nhân vật nổi tiếng đều kêu gào các nhân viên bảo vệ của câu lạc bộ Tequila.

- Các người sao lại để xảy ra chuyện gì thế này? Sao kẻ điên rồ này lại có thể đến đây? Nơi này thôi như thế này là không thể được, còn có muốn để chúng tôi vào nữa không đấy?

- Mau đưa kẻ điên rồ này đến bệnh viện ngay đi. Nhỡ nước tiểu bắn lên người yêu tôi thì biết làm thế nào?

Các nhân viên bảo vệ nghe thấy bên ngoài đang nháo nhác thì đều chạy ra, bị giám đốc câu lạc bộ vội vàng chạy ra mở cửa, nhìn thấy cảnh tượng đó, quát:

- Các người còn đứng lì ở đó làm gì? Mau đưa kẻ điên rồ này đến bệnh viện tâm thần đi.

- Đừng có động đến tôi. Tôi không bị tâm thần. Tôi là cảnh sát hình sự quốc tế.

Vi Đình Cáo kêu to, các chất thải trong bụng không ngừng tuôn ra. “Bùm bùm”, tiếng rầm đánh không ngừng bên tai.

Lúc này, dường như thêm một chứng cứ vô cùng xác thực, đây chính là một tên điên từ bệnh viện tâm thần chạy đến.

- Còn là cảnh sát hình sự quốc tế sao? Ha ha. Quả nhiên là kẻ điên.

Những người vây xung quanh đều cười rộ lên.

Các nhân viên bảo vệ vì miếng cơm manh áo, bất chấp mùi tanh tỏi, xông lên như ong vỡ tổ, lôi Vi Đình Cáo đi.

Nhưng Vi Đình Cáo dù sao cũng được huấn luyện đặc biệt chuyên nghiệp có tính quốc tế, nếu như không có vài bàn chải, cũng sẽ không đơn phương độc mã bị phái đến Hoa Hạ thực thi nhiệm vụ.

Vài nhân viên bảo vệ này mặc dù là quân nhân đã xuất ngũ, nhưng so với Vi Đình Cáo thì cũng ngơ ngác không có mấy chiêu, bị chặn đầu, không cách nào đến gần được.

Vị giám đốc câu lạc bộ kia cũng nổi giận. Đây chẳng phải là cho khách thấy nhân viên bảo vệ của câu lạc bộ không có thực lực sao?

- Các người không bắt nổi cả tên điên đó. Đừng hòng được hưởng tiền lương tháng này.

Dưới áp lực của tiền bạc, các nhân viên bảo vệ nhất thời thể hiện hết tài lực.

- Bà chủ nhà hàng này không tin không thể trị được anh em nhà các người.

Vài nhân viên bảo vệ liều mạng, dùng hết những quyền đấm đá học được trong quân đội trở ra hết, dần dần cũng tìm được cảm giác, không chế được Vi Đình Cáo.

Nhưng đúng lúc này, thứ chất thải ở đũng quần Vi Đình Cáo, vì hoạt động mạnh nên đều rơi từ trong quần ra.

Bởi vậy, Vi Đình Cáo chỉ hơi đá chân ra, thì thứ chất thải màu vàng đỏ từ trong quần bay ra, bốc mùi thối um.

- A!!

Tiếng một người phụ nữ hét chói cả tai, không ngờ phân của Vi Đình Cáo lại quăng lên mặt của người phụ nữ ở xa kia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 784

Cẩn Đứt.

Lần này cảnh tượng thực sự sôi nổi, phân và nước tiểu bay tung tóe đâu phải là tên điên bình thường, mà là một tên quái gở, mà còn là từ con xác lang biến ra.

Sự việc còn chưa kết thúc, thứ đó lại bay tiếp hướng đến một phụ nữ, những người khách khác vì những chất thải dơ bẩn vẩy tung ra áo quần đều bị bám dính không ít.

Những bảo vệ hoàn toàn phát điên lên rồi, những vị khách này đều đã trả với giá cao để đến đây tiêu tiền, như vậy không phải phá hỏng danh tiếng của cửa tiệm này sao?

Những người đến xem càng lúc càng nhiều, rất nhiều người vốn là khách trong hội sở đều vội chạy ra xem kịch vui.

Trong đó, những bạn học cũ đang đợi Vi Đình Cáo và Thái Nghiên ở bên trong, khi nhìn thấy như vậy, người làm cho hội sở trở nên điên cuồng, lại là vị lãnh đạo mà bọn họ đợi đã lâu, đều há hốc mồm.

- Đó không phải là tiền bối Vi Đình Cáo sao? Anh ấy bị sao vậy...

- Giả vờ không quen biết, tôi nghĩ tiền bối Vi có lẽ áp lực công việc quá lớn, có chút vấn đề về thần kinh...

- Hay là chúng ta chuẩn bị trước đi....

Những cô cậu vốn còn muốn nịnh nọt Vi Đình Cáo đã lặng lẽ trốn ra phía sau.

Ánh mắt Vi Đình Cáo liếc qua, giận đến nổi răng run cầm cập, nhưng cũng không còn tâm trạng để giải thích, ý nghĩ duy nhất của anh chính là muốn lập tức chuẩn bị đi.

Một đòn quét ngang mãnh liệt, đẩy mấy tên bảo vệ ra, Vi Đình Cáo cũng không quan tâm đến Thái Nghiên đã đi cùng đến đây, vọt nhanh ra bãi đậu xe, định lái xe rời khỏi.

Đằng sau một đám người la hét chửi bới, tiếng phụ nữ trẻ con khóc, bảo vệ lập tức đuổi theo, bất chấp những thứ đó trên mặt trên người, hận đến muốn lột da “thằng điên” này.

Nhưng mà, lúc Vi Đình Cáo chạy đến bãi đậu xe thì mọi thứ đều tiêu rồi.

Xe đâu mất rồi?

Chiếc Infiniti đại SUV màu đen, vừa mới đậu ở đây kia mà, đột nhiên không chút dấu vết, hiển nhiên là đã bị ai lấy mất rồi.

Nhưng, chìa khóa xe vẫn còn trong tay mình mà?

Theo phản xạ, Vi Đình Cáo đưa tay sờ túi quần, lập tức mặt mày choáng

váng.

Túi quần bò vẫn rõ ràng không bị gì, nhưng chiếc chìa khóa đã không cánh mà bay.

Vi Đình Cáo không thể tin được, lúc này tuy đánh nhau kịch liệt, nhưng cũng không thể đánh mất chìa khóa được, nếu như chiếc chìa khóa bị rơi xuống đất thì mình phải biết được chứ.

Không đợi cho anh ta nghĩ ngợi lâu, toàn bộ bảo vệ đã ập đến, lần này Vi Đình Cáo không còn nơi nào để trốn nữa, liền bị một nhóm quân xuất ngũ áp đảo đè xuống đất.

- Thả tôi ra...tôi...tôi là cảnh sát hình sự mà...

Các nhân viên an ninh sao mà tin lời anh ta được, một trong số đó liền cởi chiếc áo vét chụp vào đầu anh ta.

Đến đây, một màn kịch dở khóc dở cười mới chấm dứt, không cần biết Vi Đình Cáo gào thét như thế nào, các nhân viên an ninh không nói một lời giơ tay đánh gục anh ta, sau đó gói gô đưa tới bệnh viện tâm thần.

Sau một trận dọn dẹp trước cửa hội sở, mọi người ai nấy về nhà.

Thái Nghiên cùng một nhóm bạn học hoang mang thất sắc sau một phen can thiệp mờ mịt, ai nấy cũng đều không muốn ở lâu, ai về nhà nấy.

Đợi mọi người đi hết, chiếc Infiniti màu đen vốn dĩ đã biến mất lại đột nhiên xuất hiện từ bãi xe đằng xa chạy chậm chậm ngừng trước mặt của Thái Nghiên.

Cửa xe mở ra, ngồi phía sau tay lái, lại là ông đạo diễn Dương Thần đang cười đắc ý sau khi phim đã được diễn xong.

Thái Nghiên thờ ơ lườm người đàn ông một cái, sau đó nhẹ nhàng leo lên xe, và đóng cửa lại.

- Tôi biết ngay là tên xấu xa này mà, đến sớm cũng không chịu xuất hiện, nấp vào một chỗ đi chơi xỏ người khác, làm tôi hết cả hồn...Lần này Vĩ Đình Cáo đúng là mất mặt quá thể, tôi đoán rằng anh ta cũng không dám nói với bố mẹ mình, cảnh sát quốc tế mà biết được chuyện anh ta làm, sẽ không ai dám nhận anh ta đâu.

Tuy Thái Nghiên ngoài miệng thì nói Dương Thần không tốt, nhưng trong lời nói thì đầy vẻ hân hoan, cái tên Vĩ Đình Cáo tuy là trưởng bối, nhưng gặp mặt mấy hôm nay, cô chỉ thấy anh ta cao ngạo lớn lối, không hề có điểm nào có thể lấy lòng người khác, còn nghĩ rằng muốn lợi dụng mình nữa, nếu như không phải vì công việc và thân phận, đàn bà con gái tất nhiên là không muốn gặp anh ta nhiều rồi.

Đương nhiên, chuyện về khoảng cách quá lớn giữa hần ta và người đàn ông mình chọn cũng có chút dính dáng gì với nhau.

Dương Thần vừa khởi động xe, hướng ra con đường lớn ngoài kia, vừa nói:

- Việc này rốt cục cũng kỳ lạ thật, phải để anh ta nếm mùi một chút, qua

một thời gian sẽ được thả ra thôi, cảnh sát quốc tế chỉ cho rằng anh ta bị hãm hại thôi, không đến nỗi không nhận anh ta đâu.

Thái Nghiên gật gật đầu, vẻ mặt hiếu kỳ nói:

- Anh yêu, anh có thể nói cho em biết anh làm thế nào vậy?

Dương Thần khề nhích lông mày, ngón tay chỉ vào má bên phải của mình.

Thái Nghiên hiểu ý, cô choàng người qua, ra sức hôn một cái vào má của người đàn ông.

“Hê hê”,

Dương Thần cười ngọt ngào:

- Thật ra cũng không có gì, chỉ là điều động khí huyết trong cơ thể anh ta, không ngừng kích thích trung kích huyết của anh ta, quan nguyên huyết, huyết thận, sau đó lại kích thích huyết đại tràng kinh, hợp cốc huyết, duyet hương huyết, khúc trì những chỗ huyết ấy, những chỗ huyết này đều có chức năng hỗ trợ tiêu hóa, chỉ cần liên tục kích thích đồng thời, anh ta không rối loạn tiêu hóa mới lạ.

Thái Nghiên chớp chớp mắt, luôn hướng xuống đường:

- Đó là nội công sao? Chị cũng biết thứ này đúng không?

Dương Thần lắc đầu:

- Cũng không thể coi là nội công được, anh cũng không biết mình đã dùng năng lực nào nữa, chỉ cần biết là làm được thôi, nguyên nhân anh không thể nói được.... Trước mắt với khả năng của cô ấy thì vẫn chưa làm được đâu.

- Vậy chìa khóa thì sao? Anh lấy chìa khóa lúc nào vậy?

Thái Nghiên lại hỏi.

Dương Thần vươn tay ra, hươ hươ trước mặt người phụ nữ, sau đó như bắt lấy không khí.

Đột nhiên, một chiếc chìa khóa với xâu trang trí hình cây mã tấu Thụy Sĩ màu đỏ từ trong không khí đã xuất hiện trong tay của Dương Thần, trong như một pha ảo thuật cận cảnh.

Thái Nghiên hoang mang nhìn một hồi, liền sờ tay vào túi quần của mình,

- Đây... Đây không phải là xâu chìa khóa của em sao? Sao anh có thể làm được?

Dương Thần nhún vai:

- Chẳng phải anh đã nói rồi sao, anh cũng không rõ nữa, chỉ biết mơ hồ là anh có thể làm được thôi.

Thái Nghiên đây về ngưỡng mộ chu chu môi:

- Nếu như em cũng lợi hại giống như anh thì hay quá, lúc bắt tội phạm, sẽ không sợ sủng sợ đạn nữa, sẽ cực kỳ nhẹ nhàng.

Dương Thần dở khóc dở cười,

- Em thật là... Hình trang trí xâu chìa khóa sao không chọn thứ dễ thương hơn, lại móc cái mã tấu Thụy Sĩ cũng không nói làm gì, sao lại nhất định mê

cái ngành cảnh sát tới cùng, anh thà để em giống như Nhược Khê làm ăn bận rộn tới ngày, cũng không muốn thấy em ngày ngày đối mặt với tội phạm như thế.

“Hừ”, Thái Nghiên bất mãn nói:

- Bà xã anh là nhất, tuy em là cảnh sát, hàng tháng lãnh lương công chức viên, nhưng đó là lý tưởng nghề nghiệp của em, ngày xưa vì bộ mặt của gia đình, cũng vì muốn giảm bớt áp lực cho chị, bây giờ thì em thật lòng yêu thích nó, mỗi lần bắt được tội phạm thì em thấy rất vui.

Dương Thần đưa tay nựng mặt người phụ nữ:

- Anh đâu có xem thường em chỉ là em đừng làm tổn thương mình là được rồi, nếu như gặp nguy hiểm thì em phải báo anh biết ngay, nếu như em bị thương vì công việc thì cho dù phải đập nát cái sở cảnh sát này anh cũng không để em tiếp tục làm đâu.

Thái Nghiên mím mím môi, nhú mày hỏi:

- Có thật không?

- Hả, cái gì mà thật không?

- Nếu như em bị thương thì anh sẽ đập nát sở cảnh sát sao?

Thái Nghiên hỏi.

Dương Thần cười nhẹ:

- Em tưởng anh không dám sao, chẳng lẽ em không biết, anh chính là tên tội phạm nguy hiểm nhất trên thế giới, chỉ là...Không ai có thể bắt anh thôi.

Thái Nghiên cười khanh khách:

- Tuy rằng anh mà làm thế nhất định em sẽ rất giận, nhưng nghe anh nói thế, em rất vui.

- Có phải người phụ nữ nào cũng thích nghe những lời khoác lác đường mật hay không nhỉ?

Thái Nghiên lấy lại xâu chìa khóa từ tay Dương Thần, cười ngạo nói:

- Người khác thì em không biết còn em thì rất vui.

Dương Thần đưa tay quàng qua vai người phụ nữ, làm cho Thái Nghiên phải kê sát bên mình, hơi nghiêng đầu qua, nói nhỏ vào tai của Thái Nghiên:

- Cô bé, anh làm cho em vui, thì em cũng phải làm cho anh vui.

Một bên khuyên tai óng ánh của Thái Nghiên nóng bừng lên, cô thì thảo:

- Phải làm sao để anh vui đây...

Bây giờ anh sẽ lái xe đưa em đến một chỗ rất thú vị, ít nhất phải nửa tiếng đồng hồ, em phải ở trên xe để...

Dương Thần lú lú nói một đồng lời đường mật, nói đến đoạn sau Thái Nghiên đột nhiên lắc mạnh đầu, mặt đỏ bừng mà nói:

- Không chịu, nếu để người khác thấy được thì bẽ mặt lắm?

Dương Thần khựng lại:

- Anh tưởng em sẽ cự tuyệt liền chứ.

Thái Nghiên chu mỏ:

- Làm tiểu tam thì đâu có quyền gì cự tuyệt đại gia như anh chứ, hơn nữa cũng đâu phải là đại cô nương mới xuất giá lần đầu đâu chứ...

- Ha ha, cô bé ơi, em không thử nghĩ xem, nếu như để người khác nhìn thấy, thì người đầu tiên không vui chính là anh đây, anh đâu thể để người khác có thành kiến với mình, chẳng lẽ em không tin vào bản lĩnh của anh sao?

Dương Thần cười mê hoặc nói.

Thái Nghiên do dự, cắn nhẹ làn môi mỏng, ba quang lưu chuyển, gương mặt tràn đầy thẹn thùng.

Lúc đó, vừa đúng lúc xe đang đi vào đường quốc lộ.

Dương Thần điều chỉnh xe tự động tuần hành định, sau đó thả lỏng chân ga, dõng lưng ghé ngả ra sau.

Không gian bên trong chiếc Infiniti không nhỏ, hướng hồ QX56 vốn dĩ là siêu xe, ghế bằng da thật sau khi ngả về phía sau, phía trước dư một khoảng trống rất lớn.

Dương Thần dang chân ra một bên, lộ ra một chỗ lớn.

Thái Nghiên vẽ mặt nhăn nhó như cầu xin:

- Thật sự xấu hổ lắm...

- Nếu không thì em lái xe nhé, anh sẽ giúp em vui vẻ? Anh không sợ xấu hổ đâu.

Dương Thần cười ma mãnh.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thái Nghiên lập tức nóng bừng, ánh nhìn tình tứ, lẩm bẩm vài tiếng:

- Để em vậy, thật xấu hổ mà...

Nói xong, thân hình của người phụ nữ từ chỗ ghé bên cạnh bò đến trước mặt Dương Thần, sau đó nửa thân dưới ngồi xuống, toàn thân đã ở yên giữa hai chân của Dương Thần.

Dương Thần vốn chỉ mặc chiếc quần đùi, lúc đó đường cao tốc cũng chẳng có bao nhiêu xe, tay cũng không cần vịn vô-lăng, vì thế hai tay thoăn thoắt kéo chiếc quần đùi xuống, nửa thân dưới không còn mặc gì hết.

Thái Nghiên đối với người đàn ông hư đốn này vừa yêu lại vừa hận, đến việc lái xe mà cũng nghĩ ra cái trò này, nhưng mà bản tính của cô vốn cũng có chút nổi loạn, thâm tâm lại cảm thấy có chút thích thú, chính là bởi vì nguyên nhân này, cho nên mới ậm ừ chấp nhận cái trò hoang đường này của Dương Thần.

Rất nhanh, trước mặt Thái Nghiên bây giờ chỉ còn lại cái vật oai vệ hiên ngang của Dương Thần, hình như trong đêm tối còn có chút hơi ấm.

Dương Thần mở rộng hai chân, cái mông tròn trịa ngồi trên chiếc ghế da, một tay cầm lấy vô-lăng, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của người yêu:

- Cô bé, chỉ còn độ khoảng hai mươi lăm phút nữa là tới rồi, trước khi đến

anh tin là em có thể hoàn thành nhiệm vụ này...

Thái Nghiên than oán liếc hắt một cái:

- Nếu như anh đưa em đến một nơi không vui, em sẽ cắn đứt tên xấu xa như anh cho xem.

- Chà chà, đến nũng nịu mà cũng lớn lối, càng ngày anh càng thích em đấy, nhưng mà, phải tranh thủ thời gian đã nào...Ày da...

Không đợi Dương Thần nói xong, Thái Nghiên liền cầm lấy cái vật dài nóng hổi, xem đêm tối cô mở rộng đôi môi mọng đỏ, ngậm vào miệng...

Đèn đường sáng rực phần lớn bên lề đô thị, chiếc siêu xe màu đen đậm thẳng tắp ven theo hướng đông nam đằng xa, không ai cho rằng, cảnh tượng trong xe, cũng sinh động hương sắc như vậy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 785

Hướng Tối.

Đêm tối mênh mông, ánh sao lung linh tụ lại xếp thành một dải ngân hà không bờ bến.

Dưới ánh sao, là vô vàn sóng biển dập dềnh, biển nước đen màu mực, cuộn cuộn không ngừng than thở những âm điệu từ trước tới nay không hề thay đổi.

Trên bãi biển là bờ cát phẳng mịn mượt mà, ở giữa những hạt cát màu vàng nhạt đôi khi có thể tìm thấy những sợi rong biển hoặc vỏ ốc mà sóng biển cuốn vào, làm cho cả bãi cát tràn đầy mùi tanh của biển.

Đây là bãi biển làng chài nằm ven biển ngoại thành Đông Nam của Trung Hải, theo quy tắc của Hoa Hạ, tháng sáu đến tháng chín là thời gian nghỉ ngơi không đánh bắt cá, cho nên nơi đây đặc biệt yên tĩnh.

Ngồi ngay dưới ánh trăng sáng, một đôi nam nữ ăn mặc mát mẻ, tay trong tay, để lại dấu chân nhợt nhạt dài thượt trên bãi cát.

Đây chính là Dương Thần và Thái Nghiên vừa đến để hóng gió và thả bộ trên biển.

Lúc đầu khi vừa mới về nước, Dương Thần tình cờ đến đây một mình ngồi cả đêm, nghĩ về những người bạn ở nước ngoài, nghĩ về những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, làm cho mình bình tĩnh lại với mọi chuyện đã xảy ra trong ngày, để dễ dàng hội nhập được với xã hội trong nước, nhưng từ khi kết hôn với Lâm Nhược Khê, hẳn đã không còn đến đây nữa.

Dương Thần cũng không biết, tại sao mình lại đưa người phụ nữ này đến tản bộ, theo như cách nghĩ mọi hôm của mình, thì chỉ còn lại một mình Thái Nghiên ở Trung Hải mà chuồn đến nhà cô ấy ở, nằm lì bên đó mới phải, nhưng vào một đêm lãng mạn thế này, Dương Thần đã không làm thế.

Thái Nghiên cũng không nghĩ rằng sẽ là một nơi như thế, lúc xuống xe chạy tới bãi biển này, thì việc xấu hổ hồi hộp trên xe lúc này đã tan biến hết, chỉ còn lại một bờ biển trải rộng phía trước, khiến cho người ta mê mẩn.

Chuyện ngược đời như thế, khiến cho Thái Nghiên cũng cảm thấy không sao giải thích được.

Đi được mấy dặm đường, Dương Thần cũng không nói câu nào, trông như đang xuất thần.

Thái Nghiên ở bên cạnh người đàn ông này, cũng không cảm thấy chán, ngược lại một Dương Thần trầm mặc như thế, lại khiến cho cô có một cảm giác mới mẻ, thậm chí còn cho rằng, có lẽ một tên vô lại làm ra vẻ lúc nào cũng cười cười nói nói, thì khuôn mặt thật cũng chỉ đến thế này thôi.

Đột nhiên Dương Thần đứng yên bên một tảng đá ngầm ven biển, quay đầu nói:

- Đi cả mấy dặm đường rồi, sao em không hỏi là tại sao anh đưa em đến đây?

Thái Nghiên lắc đầu cười:

- Anh đã đưa em đến thì nhất định anh sẽ nói, không phải sao?

Dương Thần mỉm cười, một tay quàng qua vai người phụ nữ, quay người hướng ra biển, để cho Thái Nghiên tựa nhẹ vào vai mình.

- Anh không sợ em cười anh. Vốn dĩ, anh muốn lái xe đưa em đến đây, làm cái việc anh muốn làm trên xe...

Thái Nghiên liếc người đàn ông một cái, giọng chua ngoa:

- Anh cũng lãng mạn quá nhỉ...

Dương Thần cũng cười vài tiếng:

- Em cũng biết là anh vốn rất trần tục mà... Nhưng sau khi đến đây, nhìn thấy bãi biển anh lại muốn cùng em đi dạo, không muốn làm chuyện ấy nữa rồi.

- Là bởi vì anh có tâm sự?

- Có thể coi là như vậy...

- Bởi vì Nhược Khê sao?

Thái Nghiên lại kiên định nói.

Dương Thần sững sốt:

- Tại sao em lại khẳng định như thế, chẳng lẽ anh không thể vì mẹ, vì chị của em, hay vì em được sao?

- Thôi đi, những chuyện nhỏ nhặt thì không nói làm gì.

Thái Nghiên hừ nhẹ:

- Em còn không biết sao, anh dỗ ngọt ai cũng được hết, nhưng với Lâm Nhược Khê thì anh chịu thua.

Dương Thần thở dài:

- Cũng không phải là anh không có cách... Chỉ là, anh cảm thấy anh có dỗ ngọt cô ấy thì cũng như uống rượu độc để giải khát, anh có thể cho tất cả những gì anh có cũng được, chỉ có chuyện tình mà cô ấy muốn, là anh không thể cho được mà thôi.

Thái Nghiên cảm thấy có chút chua chát nói:

- Ở trước mặt em mà anh có thể nói anh yêu vợ anh như thế nào, anh không cảm thấy giả dối sao, hơn nữa em cũng biết ghen đấy.

"A". Dương Thần lay lay vai của người yêu:

- Anh vốn không phải là người tốt gì, nhưng anh không giả dối đâu, nếu như anh giả dối thì ở trước mặt Lâm Nhược Khê anh sẽ nói rằng cô ấy là người duy nhất anh yêu, còn ở trước mặt em anh sẽ nói em là người anh yêu nhất.

Có lúc anh nghĩ, nếu như không nói thẳng trước mặt cô ấy, anh không thể

nào vì cô ấy mà từ bỏ tụi em, có thể trong nhà sẽ không xảy ra mâu thuẫn, nhưng anh lại không muốn làm như thế, cô ấy là người phụ nữ thông minh, trong lòng cô ấy hiểu rất rõ, lừa cô ấy là không tôn trọng, anh nghĩ hai người dù cho có mâu thuẫn gì lớn đi chăng nữa, nếu như chịu thẳng thắn với nhau, nhất định sẽ có cách giải quyết.

Nhưng mà, mỗi khi cô ấy đau khổ trước mặt anh, anh lại cảm thấy nó như là một cái nút thắt không thể tháo gỡ, làm cho anh rất bất lực.

Thái Nghiên xoay đầu lại, lo lắng hỏi:

- Dương Thần, rốt cuộc anh sao thế, có phải hôm nay đã xảy ra chuyện đặc biệt gì sao?

Dương Thần im lặng một lúc, cũng không giấu diếm nữa, hần kể hết chuyện hiểu lầm của Mạc Thiện Ny, cũng bởi vì đi đưa nhẫn mà gây mâu thuẫn âm ỉ, kể hết toàn bộ một mạch.

Thái Nghiên nghe xong, đôi mắt có chút nhòa lệ:

- Anh thật thiên vị... Vì để Thiện Ny hiểu lầm mà tặng nhẫn kim cương cho cô ấy, sao lại không tặng cho em một chiếc...

- Đó không phải là chuyện chính, chỉ là trên người anh còn đúng vật này, lúc đó lại không biết dùng cách gì để trấn an Thiện Ny, nếu em thích, anh sẽ tặng cho em, cũng đâu phải là thứ gì đắt tiền đâu chứ.

Dương Thần cười.

- Em không cần đâu.

Thái Nghiên liếc hần mắt một cái:

- Chiếc nhẫn kim cương đáng giá triệu đô, đổi thành tiền Hoa Hạ cũng gần trăm triệu, tặng em còn sợ mất, lại không dám mang ra ngoài đường, cũng như là không có, chỉ bằng anh ở bên em nhiều một chút.

Dương Thần lắc đầu không nói gì, lòng dạ phụ nữ đúng là khó đoán, nhưng rất đáng yêu.

Hai người im lặng xem cảnh biển, nghe tiếng sóng.

Đột nhiên, Thái Nghiên lắc mạnh vai Dương Thần, nói:

- Có nhiều lúc em nghĩ, làm người tình của anh, còn thoải mái hơn nhiều so với làm vợ của anh.

- Vậy là có ý gì đây?

- Ày... Tuy rằng không thể gặp anh mỗi ngày, nhưng ít nhất cũng không phải đau lòng quá nhiều khi thấy anh có người phụ nữ khác cũng không cần lo lắng đêm nay anh có về không, có cùng ăn cơm tối chung không, mẹ chồng có thương mình không, không cần làm ra vẻ cao ngạo giả tạo trước mặt anh, không cần bất mãn vô ích trước những việc làm xấu xa của anh...

Dương Thần chăm chú lắng nghe, sau cùng, không kiềm chế được, hần dùng tay siết chặt lấy Thái Nghiên:

- Làm vợ anh... Thiết tình tệ hại đến thế sao?

- Cũng không tệ đâu...

Thái Nghiên đột nhiên ngẩng đầu, đến trước mặt Dương Thần, nhìn sâu vào hắn, cười nói:

- Tuy làm vợ anh lúc nào cũng cảm thấy sự phản bội, cảm thấy anh đa tình tàn nhẫn, thậm chí còn thường xuyên vì những tình cảm dang trảo của anh làm cho phát điên, nhưng mà...Cho dù là em, là chị, là Thiện Ny cũng được, hoặc bất cứ người phụ nữ nào của anh cũng được, em nghĩ...Ai cũng đều ngưỡng mộ, chỉ có Nhược Khê là vợ anh, chuyện này...

Dương Thần khó hiểu nhìn người phụ nữ:

- Tại sao, làm vợ anh không phải là một chuyện tệ hại hay sao, tên xấu xa như anh, nếu như không phải bởi vì hiện tại chưa ai có thể giết được anh. Đoán rằng rất nhiều năm trước, những người phụ nữ bên anh hoặc là kẻ địch, sẽ nghiền xương anh thành tro mắt.

- Anh còn không hiểu sao.

Thái Nghiên hơi buồn bã nói:

- Anh đối xử với chúng em, tuy rằng có tình yêu, đương nhiên là những lúc chúng em buồn, anh đều nghĩ hết mọi cách để yêu thương, dỗ dành chúng em...

Nhưng mà, khi Nhược Khê đau lòng, anh cũng sẽ đau lòng theo, chỉ là không dám đối mặt mà thôi, bởi vì chính anh cũng đau lòng, nên đương nhiên không biết cách an ủi cô ấy rồi...

Yêu càng sâu, thì đau càng nhiều, bởi vì anh yêu Nhược Khê nhiều hơn bất cứ ai trong bọn em, cho nên lúc anh đối xử với cô ấy, anh không biết làm thế nào, chỉ sợ nói thêm một lời, sẽ càng khiến cho cô ấy đau thêm...

Nhưng, chính là thứ tình yêu khắc cốt ghi tâm này, đều khiến cho tất cả phụ nữ say mê điên cuồng, anh hiểu không?

Lời người phụ nữ, hòa quyện với tiếng sóng quanh quần bên tai.

Dương Thần hốt mắt đỏ ngầu nhìn vào đôi mắt sáng tinh của người phụ nữ, cảm thấy trái tim như ngừng đập trong phút chốc.

Sau một hồi lâu, Dương Thần cười tươi:

- Cô bé, anh cứ tưởng rằng em hấp ta hấp tấp, sẽ không thể suy nghĩ đến những chuyện sâu xa như thế, những lời này như là chỉ có chị em mới nói với anh được.

Ánh mắt Thái Nghiên hiện lên chút quở trách:

- Đúng là em không thông minh như chị, nhưng em cũng đâu đến nỗi ngốc chứ, nếu không thì làm sao phá án đây?

- Xin lỗi, vốn dĩ anh chỉ muốn làm em vui, không ngờ đến bãi biển này, lại làm em rơi lệ.

Dương Thần nhẹ nhàng đưa tay lau giọt nước mắt của người phụ nữ, nhẹ giọng.

- Vậy anh có nên bù đắp cho em không.

Đột nhiên Thái Nghiên giở giọng tinh nghịch.

Dương Thần khựng người:

- Anh phải làm sao đây?

- Làm cho em vui...

- Cái gì, em muốn nhấn kim cương sao?

“Ây da”, Thái Nghiên hờn dỗi, thân hình sát bên mình của Dương Thần, đôi bông đảo đầy đà cọ sát trước ngực:

- Lúc nãy trên xe em đã làm anh vui vẻ rồi...Anh...Anh cũng phải làm em vui...

Dương Thần chột hiệu ra, cười ha hả:

- Xem ra cô bé của anh làm một lần chưa được lại muốn làm lần hai đây, anh sẽ làm em vui vẻ đến sáng.

Nói xong, Dương Thần một tay ẩm lấy Thái Nghiên, mặc kệ cô la lối, để eo của cô ta trên vai mình, tay kia lưu loát cởi quần của cô đến mắt cá chân.

Vốn dĩ thân hình của Thái Nghiên không nhẹ, nhưng trong tay của Dương Thần, lại nhẹ như lông hồng.

Trong một lúc, Thái Nghiên chỉ cảm thấy phần mông hơi lạnh, cái duy nhất còn sót lại cũng bị tuột đến mắt cá chân, cả thân dưới đều bị phơi bày trong không khí.

- Anh...Anh không thể ở đây...

Dương Thần cười ha hả:

- Trở về xe rất mất thời gian, chi bằng bắt đầu tại đây.

Vừa nói, Dương Thần thả Thái Nghiên xuống, cởi quần của mình ra, nhét vào tay Thái Nghiên, để cô cầm lấy.

Không đợi Thái Nghiên kịp phản ứng, Dương Thần lại ẩm cô dậy, nhưng lần này, đôi chân của Thái Nghiên như lò xo kẹp lấy eo của Dương Thần, cơ bắp săn chắc trên vùng eo của Dương Thần làm cho tim người phụ nữ đập mạnh liên hồi.

Cặp mông mỹ miều của Thái Nghiên bị Dương Thần dùng đôi tay đỡ lấy, nhắm trúng mục tiêu, rắn chắc kết hợp lại với bộ vị của Dương Thần.

Tuy rằng chỉ có một chút ánh trắng, nhưng thị lực của Dương Thần không bị hạn chế, không chút lao lực để thân mình vào trong một mảnh ướt át chưa được bao lâu của Thái Nghiên.

“Ừm”

Thái Nghiên mặt tựa áng mây, đôi mắt tràn đầy sóng cuộn cuộn, cái quần của Dương Thần trong tay sém rơi xuống đất, cặp mông vờn quanh cổ của Dương Thần, cảm giác đầy nhiệt huyết trong cơ thể, lại được thổi vị mặn của gió biển, sự xung kích của nước và lửa, như hồn xiêu phách lạc.

Dương Thần nhìn vẻ kích tình của người phụ nữ, mái tóc ngắn tung bay trong gió, thật say mê lòng người, ngắm đúng đôi môi mọng đào, hôn thật mạnh lên đó.

Nhất thời, thiên lôi địa hỏa giao ban, diễn cuồng nhiệt trên bãi biển.

Hai người một bên hưởng thụ sự kích thích trên bãi biển, một bên từ từ đi về hướng đỗ xe.

Đêm dài lãng mạn, mùi thơm khắp nơi, ánh trăng nơi chân trời kia, vì không diễm lệ bằng nên phải trốn xuống các tầng mây.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 786

Tận Dụng Đồ Bỏ Đi

Ánh nắng ban mai chiếu rọi vào căn phòng ngủ màu hồng, mùi hương hoa nhài nhẹ nhàng trong không khí.

Trên chiếc giường ngủ bông lớn, người phụ nữ cuộn trong chăn vươn ra một tay trắng ngần ngọc ngà, mơ màng duỗi thẳng tay, giống như đang muốn tìm thứ gì đó, sau cùng, đôi tay chạm vào chiếc tủ đồ bằng gỗ lim quý trên đầu giường.

Sau khi cầm được chiếc điện thoại di động, cô mới chịu từ từ chui đầu ra khỏi chiếc chăn mỏng, lộ ra dung nhan diễm lệ với đôi mắt còn buồn ngủ.

Trong ánh nắng nhẹ nhàng của ban mai, giống như một tia nắng hiếm hoi giữa đám tuyết đầu mùa.

Nhìn vào ngày tháng trên chiếc điện thoại, xác định là ngày phải làm việc, Lâm Nhược Khê dùng tay chải sơ mấy ngọn tóc rối, ngồi dậy một cách lười biếng.

Chiếc giường của cô ấy là chiếc giường cỡ lớn nhất mà trên thị trường có thể tìm mua, nó khiến cho người ta khi phải ngủ một mình, lúc sáng sớm ngủ dậy, sẽ cảm thấy mình đặc biệt nhỏ bé.

Nhìn vào vẻ trống trải của căn phòng, Lâm Nhược Khê ngồi đó một lúc, để cho đầu óc tỉnh táo dần, sau đó mới lật tung chăn lên.

Mặc một bộ đồ ngủ đã nhiều năm, điểm hoa lá xanh đỏ trên nền bông trắng, tứ chi dùng sức đứng trên nệm, từng bước từng bước bước tới, từ từ đi đến vị trí cuối giường.

Nếu như có người nào khác nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ nứt mắt ra.

Con người chậm rãi như gấu mèo đang bước trên giường, người đàn bà dáng điệu ngây thơ mòm mẫm từng bước, lại là nữ Tổng giám đốc phong thái lạnh lùng uy nghi trong công ty, thật là một sự cách biệt quá lớn.

Lâm Nhược Khê đã không để ý đến những cử chỉ hành động của cô trong phòng, cũng giống như lúc cô ăn nếp viên, có chút kỳ quặc, ngây ngô pha chút ngây ngô, những chuyện này đối với cô mà nói, cũng bình thường như chuyện ăn cơm ngủ nghỉ theo thói quen vậy thôi.

Ở vị trí cuối giường, có một con búp bê sứ cao tròn trịa màu trắng, đang im thin thít nằm đó.

Vài năm trước, đó là quà tặng do Dương Thần đã ăn tám mươi tám cái sứ cao, sau khi Lâm Nhược Khê đưa nó về, ban đầu nó được ở cạnh với các thứ đồ chơi lông tơ khác, nhưng gần hai tháng nay, vì Dương Thần lần này hết lần khác làm cho cô không vui, nên con búp bê này dần dần bị đặt đến cuối

giường.

Cách suy nghĩ của Lâm Nhược Khê rất đơn giản, mỗi ngày khi đi ngủ, đều dùng chân đạp, nhưng cô đã bỏ sót một chuyện, chân của cô không hôi, đương nhiên là sẽ không phát huy được tác dụng của đòn trừng phạt này rồi.

Nhưng thà là như thế, cách này hơi trẻ con, nhưng như thế sẽ làm Lâm Nhược Khê nhanh chóng được hả giận, thỉnh thoảng chỉ cần nhìn thấy nụ cười chất phác không thay đổi của con búp bê kia, sự căm ghét đối với người đàn ông kia, cũng giảm bớt đi khá nhiều.

Ngày qua ngày, có đau khổ, có chua chát, nhưng ít ra...hắn cũng có mặt tốt, đôi lúc còn rất đáng yêu nữa, không phải sao?

Nhìn gần vào khuôn mặt biểu hiện ngây ngô của con búp bê, Lâm Nhược Khê chu miệng, dùng tay đập thật mạnh vào đầu con búp bê vài cái.

- Người nhìn cái gì? Tên xấu xa, ai bảo người tặng nhẫn kim cương cho người khác, ai bảo người nổi nóng với ta, ai bảo người tặng ta...Tặng ta...

Lâm Nhược Khê nói được một nửa, đầu óc có chút mơ hồ, sáng sớm có chút mê muội, nghĩ ngợi một chút, chợt nghĩ ra, tối qua tên xấu xa đã tặng ta một cái đồng hồ quả lắc, ở đâu rồi nhỉ?

Nhìn xung quanh, Lâm Nhược Khê mới phát hiện, không ngờ mình đã để cái đồng hồ bên cạnh cái gối mà không để ý.

Tối hôm qua, hình như đã nhìn cái đồng hồ này mà ngủ...

Lâm Nhược Khê lại bám lấy trở về đầu giường, cầm lấy cái đồng hồ quả lắc có vẻ cổ xưa, ngồi ngây ra một lát.

Cái đồng hồ này xem ra cũng khá xưa, kim chỉ cũng khá nhiều, là một cái đồng hồ đa chức năng kết hợp nhiều cách dùng, ở giữa còn có vài con chữ sát khít vào nhau.

Nhưng Lâm Nhược Khê cũng không quan tâm những thứ này, bởi vì nhìn thấy chiếc đồng hồ này, là nghĩ đến ngay chiếc nhẫn kim cương màu hồng, hai thứ này thật sự cách biệt quá lớn, thật sự không thể nào đem chúng so sánh với nhau được.

Đối với phụ nữ mà nói, những thứ óng ánh, bao giờ cũng có sức hấp dẫn lớn...Không phải bởi vì giá trị của chúng.

Cầm chiếc đồng hồ này ngồi ngây ra một lát, Lâm Nhược Khê lại nhè nhẹ thở dài, do dự một chút, cô bò tới chiếc tủ trên đầu giường, đem nhét cái đồng hồ này vào chiếc túi Hermes bạch kim rất yêu thích của cô.

Tuy chiếc đồng hồ này nhìn không đẹp cho lắm, nhưng ít ra chiếc đồng hồ cổ này cũng rất hợp với phong cách cổ điển của cái túi Hermes, cũng có cảm giác phong cách quý tộc Châu Âu, thỉnh thoảng lấy ra ngắm xem nó như một thứ trang sức cho chiếc túi...

Lâm Nhược Khê nghĩ như thế, như là mình tự thuyết phục mình, đem nó theo, không phải bởi vì nó là quà tặng của hắn, mình cũng chỉ là “tận dụng đồ bỏ đi” thế thôi.

Làm xong những việc này, Lâm Nhược Khê mới thoãn thoắt xuống giường đi rửa mặt.

Hôm qua đưa Trinh Tú đi thi, không có đi làm, hôm nay không thể không đi, còn về việc đưa Trinh Tú đi thi, hãy để cho cái tên xấu xa kia làm, hà có gì tất cả những chuyện trong nhà đều do mình đảm nhiệm chứ? Lâm Nhược Khê tức tối nghĩ.

Còn về bên kia, đương lúc Lâm Nhược Khê đang tức tối chửi rửa, thì Dương Thần đã về đến nhà, sau khi cùng Thái Nghiên vui vẻ một đêm.

Chiếc xe đó do Thái Nghiên lái về, còn về Vi Đình Cáo, nhất định là từ bệnh viện tâm thần sau khi kiểm tra xong được thả ra, Dương Thần mặc kệ cái bộ dạng gì của anh ta.

Tối hôm qua sau khi nghe những lời của Thái Nghiên, trong lòng Dương Thần đã thông suốt được nhiều.

Mình không thể cho Lâm Nhược Khê một tình yêu hoàn hảo, nhưng không có nghĩa là mình không cố gắng yêu cô ấy thật nhiều.

Bởi vì quan tâm đến cô ấy, nhiều hơn bất kỳ cô gái nào, nên mới thỉnh thoảng sợ đầu sợ đuôi, không dám động vào nội tâm yếu ớt cùng với lòng tự trọng mạnh mẽ của cô ấy, chỉ sợ tổn thương cô ấy càng nhiều.

Nếu như tự chuốc khổ vào thân, chỉ bằng cứ làm như không biết gì, sống như từ trước đến giờ, đối xử tốt với cô ấy, cũng phải thôi, sau này, cô ấy sẽ hiểu, cô ấy là người vợ duy nhất.

Lúc Dương Thần vào nhà, trên tay cầm mấy bao lớn thịt cá rau cải còn lạnh tươi, vì trời còn sớm, hẳn đã tranh thủ đi mua về.

Quách Tuyết Hoa cùng với vú Vương đang bận bịu trong bếp nhìn thấy, họ cũng không biểu lộ gì quá kinh ngạc, thật ra họ hoàn toàn không biết đêm qua Dương Thần không về nhà.

- Ấy, sao lại đi mua rau sớm thế, vậy cũng tốt, mẹ khỏi phải đi nữa.

Quách Tuyết Hoa tưởng rằng Dương Thần đi chợ từ sáng, bà vui vẻ đón các thứ từ tay Dương Thần.

Dương Thần cũng không giải thích nhiều, hỏi:

- Nhược Khê và Trinh Tú còn chưa xuống sao?

- Còn sớm mà.

Quách Tuyết Hoa cười, mắt nhìn lên lầu, không thấy ai, bà nhỏ giọng:

- Con trai, con bé Thiện Ny sao rồi? Vẫn ổn chứ?

Dương Thần cười như không:

- Mẹ, mẹ đúng là không bỏ sót ai cả.

Quách Tuyết Hoa cười buồn:

- Nhưng ta thấy không nhẫn tâm với nó, tình yêu phải sâu sắc thế nào, mới nói ra được những lời tận đáy lòng thế kia, mẹ không thể quản được tụi con, chỉ mong con đối xử tốt với họ một chút, đối với Nhược Khê... Cô ấy rất kiên cường, nếu như nó không chủ động đề xuất, thì con cũng đừng nhắc

nữa, người làm vợ, thật lòng không thể nào chấp nhận chuyện này được đâu.

Dương Thần gật đầu:

- Đúng rồi mẹ à, hôm nay và ngày mai Trinh Tú đi thi, để con đưa đón là được rồi, cơm trưa và cơm tối sẽ về ăn, nếu Nhược Khê không đi làm nhiều quá sẽ ảnh hưởng lớn đấy, hãy để cô ấy đi làm bình thường.

- Ày, coi như anh vẫn còn biết thương vợ đấy.

Quách Tuyết Hoa đương nhiên là rất vui.

Một lúc sau, Lâm Nhược Khê ăn mặc chỉnh tề, và Trinh Tú tinh thần sáng khoái từ trên lầu bước xuống.

Dương Thần đang bung một nồi cháo từ trong nhà bếp ra, nhìn thấy Lâm Nhược Khê, hần cười rất tự nhiên:

- Không thấy quầng thâm mắt, anh yên tâm rồi, xem ra em ngủ rất ngon.

Lâm Nhược Khê làm như không trông thấy hần, cùng Trinh Tú ngồi vào bàn ăn, cô vuốt vuốt tóc của Trinh Tú:

- Trinh Tú, hôm nay chị phải đi làm, không đưa em đi được rồi, hôm nay và ngày mai, hãy để người kia đưa em đi.

- Người kia?

Dương Thần nghe xong cười đau khổ, cách xưng hô với mình cũng đã bị vùi dập rồi.

Trinh Tú tuy đã sớm biết được Dương Thần và Lâm Nhược Khê đã xảy ra chút chuyện, nhưng cũng chỉ xem như họ đang cãi yêu, nên chỉ cười, cũng không để ý đến nữa. Thật tình thì số lần cãi vã của cặp vợ chồng trong nhà này không phải là ít.

Quách Tuyết Hoa nghe vậy, lắc đầu cười nói:

- Lúc này Dương Thần đã nói rồi, nó sẽ đưa Trinh Tú đi, con hãy yên tâm.

Lâm Nhược Khê hơi bất ngờ ngược đầu nhìn Dương Thần, không ngờ Dương Thần đã nghĩ thay cho cô ấy rồi, thật ra nếu như không phải lúc trước Dương Thần ở Mỹ, Lâm Nhược Khê không muốn nghỉ dù chỉ một ngày, thân phận là Tổng giám đốc của một công ty tầm cỡ quốc tế, nếu như thay đổi lịch trình đột ngột, sẽ làm trì hoãn rất nhiều việc.

Dương Thần nhìn cô chớp chớp mắt, cười đùa cợt:

- Cái người kia, thật sự cũng không tệ đâu.

Lâm Nhược Khê không có bất kỳ biểu hiện nào, mặc kệ hần, chỉ quay đầu nói một số lời động viên với Trinh Tú, nhưng trong lòng có thoải mái một chút.

Thật ra vợ chồng là thế, thỉnh thoảng một chút quan tâm tế nhị, cũng có thể làm cho các chuyện buồn vui đi nhiều.

Thứ người phụ nữ cần tìm, chính là vị trí đó trong lòng người đàn ông, biết rằng người đàn ông đem mình đặt ở vị trí quan trọng trong tim, tự nhiên trong lòng sẽ rất vui.

Huống hồ hai người đã trải qua không ít phong ba bão táp, nếu như nói cả hai không hiểu tình cảm của nhau thì quả là lừa dối chính mình, chỉ là họ không muốn điều tiết những mâu thuẫn, làm cho cả hai đều không biết cách dung hòa mà thôi.

Cả nhà cùng ăn sáng, trong bữa ăn sáng xem tin tức, cũng không có gì đặc biệt khác mọi ngày, thi thoảng trận phong ba vào chiều hôm qua, đã không còn vết tích gì nữa.

Đúng lúc đó, di động của Lâm Nhược Khê rung lên, người phụ nữ này buông bát đĩa xuống, cầm lấy điện thoại, không do dự mà bắt lấy nghe:

- Chris, có việc gì thế?

Trong điện thoại có vẻ như Chris đã nói những chuyện làm cho Lâm Nhược Khê phải suy nghĩ, sau cùng, Lâm Nhược Khê chỉ đáp một tiếng:

- Được rồi, tôi sẽ đứng giờ.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Nhược Khê thở ra một tiếng, ngược đầu nhìn Dương Thần đang cắn một miếng mìn thầu bắp bự chẳng, nhẹ giọng có chút không được tự nhiên:

- Tôi nay...Anh có rảnh không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 787

Maldives Du Lịch Vài Ngày

Dương Thần nghe Lâm Nhược Khê hỏi mình như thế, kích động xém chút nữa là phun hết cháo và màn thầu từ trong miệng ra.

Ý này, chẳng lẽ cô ấy muốn tìm mình để sống một mình, để giải quyết màn chiến tranh lạnh này?

Nuốt vội tất cả thức ăn xuống cổ, Dương Thần mở miệng có ý làm hòa với cô ấy:

- Đương nhiên là rảnh, Lâm Nhược Khê yêu dấu, em muốn hẹn hò với anh phải không? Anh đã nói rồi, vợ anh là người rất rộng lượng, anh sẽ cố gắng biểu hiện tốt, được rồi, em muốn đi đâu cũng được, hay là chúng ta đi Maldives du lịch vài ngày nhé? Một đêm cũng đủ để anh biểu đạt tình cảm sâu đậm anh dành cho em rồi?

Dương Thần đang rầu rĩ vì chưa tìm được cơ hội để làm hòa, đầu óc phát sốt cả lên, hắn còn không biết mình đang nói gì nữa.

Đừng nói đến Lâm Nhược Khê, mà trên bàn ăn Quách Tuyết Hoa, vú Vương và cả Trình Tú đều mở to mắt há hốc miệng.

Dương Thần tự thấy mình hơi quá đà, cảm đôi đũa gãi gãi đầu, cười cười mà hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì thế?

Lâm Nhược Khê mặt ửng đỏ cả lên, cô rất muốn phá ra cười, nhưng mà cảm thấy mới lúc này đã bị hắn chọc tức, bây giờ mà nở nụ cười là nhẹ nhàng cho hắn quá, cho nên rất kiềm chế, cô nói:

- Jennifer, vợ của Chris gần đây đã trở về Hoa Hạ rồi, vợ chồng họ muốn mời một số bạn bè đến gặp mặt, tuy em từng là học trò của ông ta, nhưng vừa là thầy vừa là bạn, bây giờ lại cùng làm việc với nhau, nên em cũng phải đi...

-Ồ, là cuộc gặp gỡ hội ngộ của các cặp vợ chồng à?

Dương Thần hiểu ý hỏi.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu:

- Đây đều là những nhân vật có địa vị không nhỏ, em học thạc sĩ tuy rằng chưa tốt nghiệp đã đi làm, những bạn học ngày xưa cùng học với giáo sư Chris, nay họ đều là những người có địa vị, tuy hôm nay là cuộc gặp gỡ mang tính cá nhân, nhưng tất cả họ đều muốn thông qua các mối quan hệ của Chris, mở rộng một số quan hệ công việc, số lượng độ chừng mười mấy hai chục người, cũng không ít đâu, nếu như anh muốn đi cùng em...thì tốt...

Lâm Nhược Khê muốn Dương Thần đừng bê bối cầu thả như ngày

thường nữa, sẽ rất mất mặt, dù sao cũng là buổi giao lưu của tầng lớp thượng lưu.

Nhưng mà, bây giờ Lâm Nhược Khê biết, cái tên này không phải không biết gì về tầng lớp thượng lưu, mà biết rất rõ nữa là khác, chỉ có điều là hắn không để tâm đến mà thôi.

Kết quả là, Lâm Nhược Khê mắc kẹt ở đây không biết mở miệng thế nào, vốn dĩ đôi bên vừa mới tìm được đề tài để nói, sợ nói những lời khó nghe lại không đúng.

Dương Thần nhìn ra sự khó xử của người đàn bà, hần tiếp lời:

- Không cần phải lo đâu, tôi nay anh sẽ ăn mặc chỉnh tề, tuyệt đối sẽ nghe theo sự chỉ thị của em.

Lâm Nhược Khê mím mím môi, giờ mới yên tâm nói rằng:

- Tôi nay trước 6h em sẽ tan sở về nhà, địa điểm ở khách sạn Shangri-La, không mặc trang trọng là không được, anh hãy tự chuẩn bị cho mình đi.

Trong lòng Dương Thần có chút thất vọng, thật tình thì hắn không thích những cuộc gặp gỡ như thế chút nào, đối với hắn, chỉ cần cùng Lâm Nhược Khê đi dạo chợ đêm, đi nghe hòa nhạc còn hơn những thứ này nhiều, nhưng vì muốn Lâm Nhược Khê vui, nên cũng vui vẻ gật đầu.

Ăn sáng xong, Lâm Nhược Khê đi làm, và Dương Thần đưa Trinh Tú đến trường thi.

Với tình trạng kẹt xe, lòng người phức tạp như vậy, để Trinh Tú đi thi một mình thật không yên tâm.

Trên đường đi, trong xe đều phát toàn những bản nhạc nổi tiếng nhất của Tuệ Lâm, từ lúc tổ chức buổi biểu diễn cá nhân thành công tại Yên Kinh đến giờ, Tuệ Lâm đã rất bận rộn đi lưu diễn toàn quốc, đồng thời đã phát hành một số bài hát tiếng Anh tại một số nơi trên thế giới, sức ảnh hưởng đã lan tràn đến mọi ngõ ngách.

Cô gái trời sinh giọng hát ngọt ngào hòa nhập vào những ca khúc thịnh hành được nhiều người yêu âm nhạc thích, hơn nữa lại được tài trợ quảng cáo từ một số vốn hùng hậu, không nổi tiếng mới là chuyện lạ.

Dương Thần đang mong buổi biểu diễn của Tuệ Lâm tại Trung Hải vào tháng bảy đến nhanh một chút, đến lúc đó sẽ cùng cả gia đình đến ngồi tại hàng ghế VIP mà thưởng thức, chắc chắn sẽ là một trải nghiệm thú vị.

Sau khi đưa Trinh Tú đến trường thi, nhìn theo cô gái vào trong, Dương Thần mới quay xe đi, một mình chạy đến một khu công viên gần đó, tìm một chỗ yên tĩnh, cầm lấy điện thoại, gọi một cuộc gọi cho Thái Ngung ở xa tận Yên Kinh.

Thái Ngung đúng lúc đang bận chuyện gì đó, vừa bắt máy liền trực tiếp hỏi:

- Sao đột nhiên lại gọi vào giờ này, có chuyện gì sao?

Xem như là người phụ nữ này đã bộc lộ xong, cũng không có chút ý tứ

của cô gái trẻ, ngược lại còn lạnh lùng như ngày xưa.

- Ngưng nhi, gần đây em rảnh không?

Dương Thần lơ lửng cười nói:

- Đi với anh một chuyến liên tỉnh nhé?

- Tại sao vậy?

- Anh muốn đến Đường Môn.

Dương Thần nói.

Thái Ngưng ở đầu dây bên kia im lặng một lúc, mới nói:

- Em...Không mấy thích nơi đó.

Dương Thần sững sốt, sao lại có chuyện này, chẳng phải Đường Môn là sư môn của Thái Ngưng sao? Không phải nơi đó có sư phụ của cô ấy sao?

Rất nhanh, Thái Ngưng lại nói:

- Nhưng em có thể đi cùng anh, mà sao anh lại muốn đến đó?

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng Thái Ngưng sẽ không đi với mình, đến lúc đó mình chỉ còn cách mặt dày mà nói chuyện với họ, thậm chí còn làm liều nữa.

Rất nhanh, Dương Thần đem chuyện muốn cải cách tu hành môn pháp, muốn người nhà cùng tu luyện nói hết cho Thái Ngưng nghe.

Đối với một cao thủ võ đạo đã gần đạt đến cảnh giới Tiên Thiên như bản thân Thái Ngưng mà nói, sau khi nghe được tin này, so với Sắc Vi, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Thái Ngưng không thể nào biết được, Dương Thần đã đạt được cảnh giới khó không thể tưởng tượng này.

Theo cô mà nói, cảnh giới Tiên Thiên khó vượt tựa rãnh trời như thế, mà trong mắt người đàn ông này, nó đã không là gì hết...

Lần này, thời gian im lặng của Thái Ngưng ở đầu dây bên kia lâu hơn hết mọi lần, gần như chuyện phải tiêu hóa những thông tin vừa nghe được, đối với người phụ nữ này là khó vô cùng.

Rất lâu, Thái Ngưng mới dịu giọng nói:

- Em có thể đi với anh, nhưng không phải mấy ngày này, gần đây nhiệm vụ của quân đội, em vẫn còn đang điều tra, có thể là phải qua vài ngày nữa...

- Nhiệm vụ à? Có nguy hiểm không?

Trái tim Dương Thần đang âm thầm đập. Thái Vân Thành đúng là thiết diện vô tư, vậy mà cũng không để cho Thái Ngưng rảnh rỗi.

Thái Ngưng nói:

- Không sao, nói cho anh nghe cũng không sao, thật ra là về cái chết của La Thúy San, phu nhân Thủ tướng của nhà họ Ninh ...

- Cái gì, La Thúy San chết rồi sao? Khi nào vậy?

Dương Thần ngờ vực hỏi.

Thái Ngưng như có chút nghi ngờ:

- Em nghĩ anh đã biết rồi chứ, lúc trước La Thúy San mất tích tại Trung

Hải, không phải cũng có liên quan đến anh sao?

Dương Thần nhíu mày, lúc trước hắn đang ở Mỹ, cũng không quan tâm chuyện này, lần cuối anh gặp bà ta, là tại con hẻm đó vào một đêm mưa, nhìn thấy La Thúy San cùng tên què, vốn dĩ nghĩ rằng trước sau gì bà ta cũng bị người của nhà họ Ninh tìm thấy, thật không ngờ bà ta lại chết như vậy.

- Cái chết của La Thúy San rất ly kỳ, tự nhiên vì làm việc quá sức mà chết đột ngột, tuy trên ti vi vì yêu cầu của Thủ tướng nên không dám nói nhiều, nhưng theo em được biết, sau khi La Thúy San mất tích tại Trung Hải, không hề có ghi chép gì về việc bà ta quay lại Yên Kinh làm việc, cho nên nguyên nhân cái chết có thể liên quan đến một số bí mật nào đó, nhưng đáng tiếc không có chứng cứ, vì không muốn tạo sự bất mãn với nhà họ Ninh, nên Tướng quân yêu cầu em điều tra âm thầm điều tra...

Thái Ngưng tiếp tục giải thích.

Trong đầu Dương Thần hiện lên lần đầu gặp tên ăn mày chân què đó, suy nghĩ nói:

- Nếu đã như vậy, Ngưng Nhi, em điều tra trước đi, chú ý an toàn của mình, anh có một tin có thể cho em biết, đừng ngại tìm đến anh. Có thấy một người thanh niên què hay ra vào nhà họ Ninh không...Nếu có thì anh đoán không sai, trước lúc La Thúy San chết, có thể là ở cùng tên què đó...

Thái Ngưng tò mò hỏi:

- Xem ra ý của anh là, anh biết được tung tích trước kia của bà ta? Không phải là anh đã giết bà ta chứ?

Giọng điệu cô gái tràn đầy lo lắng.

- Em yên tâm, nhất định không thể là anh, anh cũng rất tò mò...Không biết rốt cục là ai đã cho bà ta vết dao cuối cùng.

Dương Thần nói

Thái Ngưng không hỏi gì thêm nữa, tâm tư cô rối bời, gần như đã đoán được ít nhiều, chỉ là không nói ra để cho người đàn ông lo lắng, huống chi chuyện này càng được che đậy càng tốt.

Dương Thần cười hì hì nói:

- Ngưng Nhi, anh nói rằng muốn dạy Sắc Vi tu luyện trước, em có buồn không?

- Không.

Thái Ngưng trả lời lưu loát:

- Em hiểu chứ, vẽ trên một tờ giấy trắng sẽ dễ dàng hơn sửa lại một bức vẽ chứ.

Dương Thần chặc chặc thở dài:

- Chị em các cô thật là thông minh hơn anh tưởng, xem ra anh đã lo lắng thái quá...

Nói chuyện một lát nữa, đùa giỡn với Thái Ngưng có vẻ mặt nghiêm túc, khoái chí với phản ứng lúng túng của người phụ nữ, Dương Thần mới thích

thú gác điện thoại xuống.

Tìm một chỗ có bóng cây, nằm ở công viên một chút mới đến trường thì đón Tú Trinh về nhà ăn cơm trưa.

Buổi sáng thi tổng hợp, buổi chiều lại đi thi ngoại ngữ, Dương Thần cũng trải nghiệm qua việc làm phụ huynh.

Sắp sáu giờ, Lâm Nhược Khê về nhà rất đúng giờ.

Sau khi tắm xong, người phụ nữ đã thay bằng một bộ váy liền áo màu đen bó sát người với cổ áo tròn và xẻ ra ở phần dưới, phần cổ thon đẹp càng được làm nổi bật lên sự quý phái, đeo một vòng cổ hạt chuỗi ngọc trai trơn bóng, trong cái đơn giản lộ ra nét tao nhã khó mà che giấu, mà với đôi giày cao gót màu đỏ chất liệu như pha lê, khiến Dương Thần nhìn mà chút nữa con người muốn lòi ra ngoài.

Còn Dương Thần lại mặc bộ veste đã lâu không mặc, còn thắt cà-vạt màu đỏ, kiểu ăn mặc này trong tháng 6 thực sự là nóng nực một chút, may là Dương Thần có thể tự điều tiết nhiệt độ cơ thể mình, không giống như phần lớn người đàn ông khác nóng đến thảm hại.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê có vẻ tán thưởng đối với cách ăn mặc của mình, Dương Thần cũng cảm thấy trút xuống được cội lòng, thứ xã giao gì mình không cần quan tâm, mấu chốt là muốn cho bà xã vui vẻ.

Dù sao cũng là cuộc gặp gỡ của những người quen biết, tuy rằng là chính thức nhưng chưa long trọng lắm, cho nên vẫn là Dương Thần phụ trách lái chiếc xe từ trong gara ra, chiếc Aston Martin DB9 màu đỏ sẫm, để đến nơi hẹn.

Cái thứ giá cả gần bốn triệu tệ này, xe đua thuộc hạng cấp độ thế giới với công suất 5. 9, nếu như lái vào ngày thường, sẽ khoa trương lắm, cho nên gặp phải trường hợp cần sĩ diện như thế, chỉ có thể một mực nằm mực nát trong gara.

Phóng nhanh hết tốc độ, Dương Thần vốn dĩ muốn lái nhanh hơn nữa, nhưng sợ nhanh quá sẽ làm Lâm Nhược Khê phản cảm, cẩn thận không chế tốc độ trên dưới 100km, nhưng khổ cho Dương Thần, chiếc xe này muốn lái chậm, còn khó hơn là lái nhanh.

Lâm Nhược Khê nhận ra rằng người đàn ông luôn muốn cầu hòa, tuy rằng trong lòng có chút vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài, nói thầm trong lòng, sao bây giờ mới lấy lòng, vậy thì trước kia đã làm gì? Để xem anh lấy lòng được đến bao giờ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 788

Thời Học Sinh.

Khách sạn Shangri-La ở Trung Hải nằm bên hồ nhân tạo trong nội thành, cảnh sắc mê lòng người, khung cảnh về đêm lung linh ánh đèn, soi bóng xuống hồ, đẹp tựa tranh trong truyện cổ tích.

Dương Thần lái Aston Martin đến trước cửa khách sạn, sau khi xuống xe, hắn đưa chìa khóa cho nhân viên phục vụ.

Người phục vụ cũng có con mắt tinh đời, nhìn thấy loại xe này liền biết ngay vị khách quý không phải giới tầm thường, anh khiêm nhường đón lấy chìa khóa rồi cẩn thận lái chiếc xe đến bãi đậu.

Ở Hoa Hạ không giống với nước ngoài, không cần phải tiền tip cho những người phục vụ, điều này làm cho Dương Thần cảm thấy thoải mái.

Dương Thần rất tự nhiên chìa khuỷu tay ra cho Lâm Nhược Khê, ra ý cho cô khoác vào.

Nếu như phải một lần làm người đàn ông quý tộc thì đương nhiên phải có bạn gái đi cùng.

Lâm Nhược Khê cũng không do dự lâu, dù sao cũng không phải lần đầu, cô yếu điệu đi bên cạnh người đàn ông, nói nhỏ nhẹ:

- Sẽ khoác tay như thế, không được cử động lung tung.

Ngụ ý là đương nhiên hắn không được động vào những chỗ nhạy cảm trên người cô ấy, điều mà trước kia hắn rất hay làm với cô.

Dương Thần nói mà không thay đổi âm sắc:

- Hôm nay em có muốn anh làm người gõ, anh cũng chiều ý em hết.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới “Ừm” một tiếng.

Đang lúc hai người đang tiến vào khách sạn, đột nhiên bên ngoài xuất hiện một chiếc xe mui trần màu bạc, gần như là muốn chặn ngang mặt họ, ngáng ngay cửa khách sạn.

Nhìn kỹ, đúng là bóng dáng của Rolls-Royce được sản xuất tại Anh, loại xe đua này với công suất gần 7. Cực xa xỉ, ít nhất cũng phải bảy, tám triệu Hoa Hạ tệ, thuộc loại có tiền cũng chưa chắc tậu được, so với chiếc Aston Martin mà hai người Dương Thần lái đã vượt bậc.

Dương Thần nhú nhú mày, người chủ của chiếc xe này dường như là có ý đến đây vì họ, nếu không cũng đâu đến nỗi chạy chặn ngay đầu họ kia chứ.

Dường như Lâm Nhược Khê đã nhớ ra chuyện gì, cô khoác tay Dương Thần, hơi chặt, hiển nhiên là trong lòng có chút không yên.

Rất nhanh, sau khi mở cửa xe, bên trong một nam một nữ bước xuống.

Người đàn ông mặc bộ vét đen Armani cắt may tinh xảo, đầu tóc đen

nhánh sáng bóng chĩnh tề, nhìn không đến ba mươi tuổi, nhưng lại rất phong độ, rất có khí chất của một người đàn ông trưởng thành.

Còn người phụ nữ tóc búi cao, đeo đôi khuyên tai óng ánh, mặc một chiếc váy hoa văn trắng thắt nơ lưng, cổ trễ để lộ khe ngực kiêu hãnh, làm cho người khác hoa mắt, trang điểm nhẹ nhàng đầy nét duyên rũ.

Sau khi đôi nam nữ giao chiếc xe cho người phục vụ, khoác tay nhau, tựa tình nhân hoặc đôi vợ chồng, người đàn bà biểu hiện nét e ấp, luôn đứng khép nép bên cạnh người đàn ông.

Hai người không trực tiếp bước vào khách sạn, mà xoay người lại, hướng mặt tới Lâm Nhược Khê.

- Nhược Khê, đã lâu không gặp.

Người đàn ông nhẹ nhàng cười nói.

Lâm Nhược Khê mê mẩn nhìn vẻ tuấn tú trên gương mặt người đàn ông, tâm tư rối bời ngưng đọng ít lâu, rồi nhìn sang thần sắc người đàn bà bên cạnh người đàn ông có phần đặc ý, nói nhẹ:

- Cũng không lâu lắm.

Người đàn bà rất khéo lấy tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc tơ bên tai:

- Cô vẫn lạnh lùng như ngày nào, Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê không nói gì, quay đầu kéo tay Dương Thần, có ý muốn vào khách sạn.

Trong lòng Dương Thần có chút không thoải mái, bởi vì Lâm Nhược Khê không hề có ý muốn giới thiệu về người đàn ông trước mặt, mà rất rõ ràng, lúc cô ấy nhìn người đàn ông kia, trạng thái rất áp lực.

Cho dù là Tăng Tâm Lâm, vị trưởng bối trước kia đi chẳng nữa, cũng không thấy Lâm Nhược Khê kích động như thế, cho dù cô ấy không thể hiện ra mà thôi, Dương Thần có thể cảm nhận được.

Lúc này, người đàn ông mới mở miệng nói:

- Nhược Khê, cô không giới thiệu một chút về người này sao, nghe Chris nói cô đã kết hôn, tôi và Nhã Hình có chút không tin, không ngờ đó là sự thật.

Lâm Nhược Khê không thể dời đi, ánh mắt hướng xuống đường, gương mặt không chút biểu cảm hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ chỉ có hai người mới được kết hôn sao?

- Đương nhiên là tôi không có ý này.

Người đàn bà tên Nhã Hình cười nói:

- Chỉ là mỹ nhân nổi tiếng bằng giá trong giới đại học kết hôn khi còn trẻ thế, đúng là một chuyện xưa kia chưa từng nghe nói, vợ chồng chúng tôi dù sao cũng quen biết với cô trong một năm học đại học, là bạn bè với nhau, cũng đều quan tâm tới cuộc sống hôn nhân của cô.

Người đàn ông nhìn vào mặt Dương Thần, hơi trêu tức tiếp lời:

- Đây là Dương Thần, chồng của Nhược Khê, thật vui được gặp anh, tôi

là Lý Kiến Hà, có thể gọi tôi bằng tên tiếng Anh là Hansen, là giáo sư trợ giảng của Nhượng Khê thời đại học, đây là vợ tôi, Thân Nhã Hình, cũng là bạn học của Nhượng Khê thời nghiên cứu sinh.

Lâm Nhượng Khê vốn không cho Dương Thần cơ hội để nói chuyện, cô lạnh lùng:

- Nếu đã biết nhau rồi thì vào đi.

Nói xong, Nhượng Khê không còn muốn ở lại thêm nữa, kéo Dương Thần vào trong, không để ý đến thái độ khó hiểu của Dương Thần.

Nhìn Dương Thần và Lâm Nhượng Khê vào khách sạn rồi, ánh mắt Lý Kiến Hà ánh lên vẻ tinh nghịch, anh cười một tiếng.

Thân Nhã Hình hừ giọng nói:

- Anh yêu, có phải anh còn nhớ đến người đàn bà kia không?

Lý Kiến Hà cười:

- Cô ấy còn đẹp hơn thời sinh viên nữa... Một bông hoa đẹp như thế, lại bị người khác hái đi, anh có thể không nhớ sao?

- Hừ, anh sẽ không sợ em ghen?

Lý Kiến Hà cười ha hả nói:

- Lúc cô ấy cự tuyệt anh, Lý Kiến Hà anh đây đã không còn xem cô ấy ra gì nữa, một người đàn bà dám cự tuyệt anh, thì dù có đẹp nữa cũng chỉ là một con sâu tội nghiệp, thôi đi, cô ấy làm sao so sánh với Nhã Hình yêu dấu đáng yêu nhất của anh chứ?

Thân Nhã Hình lúc này mới cười duyên rũ mà hôn lên mặt chồng mình, vắn vẹo vòng eo, dựa sát vào người anh ta, cùng tiến vào khách sạn.

Dương Thần sau khi bị Lâm Nhượng Khê lôi vào khách sạn, cảm thấy thân hình cô ấy rõ ràng đang run nhẹ, quan tâm hỏi:

- Nhượng Khê, em sao thế, rốt cuộc anh ta là ai?

Lâm Nhượng Khê thở ra một hơi, nhẹ giọng nói:

- Cái tên Lý Kiến Hà đó, lúc em học nghiên cứu sinh với Chris, anh ta là một trợ thủ đáng tin cậy của Chris, còn Thân Nhã Hình là bạn học của em.

- Rất lợi hại sao, anh ta làm cái gì?

Lâm Nhượng Khê nói:

- Gia tộc của Lý Khiết Hà là một tập đoàn mang tính Quốc tế, nhưng bởi vì đa số nghiệp vụ đều ở Châu Âu, nên không mấy tiếng tăm trong nước, em cũng là học xong đại học mới tìm hiểu được họ chủ yếu là đầu tư xe hơi, bản thân cũng có xưởng sản xuất gia công linh kiện xe hơi ở các quốc gia trên thế giới, các tập đoàn như BMW của Đức, Stuart của Italy đều có cổ phần không nhỏ của họ, còn Thân Nhã Hình thì ông và cha mẹ cô ta đều là quan chức lớn tại tỉnh Giang, thuộc đại gia tộc ở bản địa, xuất thân không tầm thường.

Dương Thần hiểu ra:

- Chẳng trách sao họ lái cả Rolls-Royce, là chiếc xe tự tạo của gia đình.

Hai người bước vào thang máy, Lâm Nhược Khê sau khi ấn nút, nói:

- Trước kia em chưa từng nói với anh, nhưng bây giờ em nói anh biết, Chris tuy bề ngoài mang tiếng là giáo sư của em, nhưng thành quả của ông ta đã được thế giới công nhận, tại Mỹ, gia tộc Morgan đã từng mời ông ta đảm nhận vị trí chủ ngân hàng, nhưng ông ta không thích công việc quá áp lực, cũng không thích bị quản thúc, cho nên mới từ chối, nhưng vẫn còn rất nhiều công ty muốn mời ông ta qua đó, cũng có công ty muốn mời ông ta làm cố vấn, nếu không, vợ chồng Lý Kiến Hà cũng không dễ gì qua đây.

Dương Thần chặc chặc thở dài:

- Người mà gia tộc Morgan cũng không mời được, mà vợ anh lại mời được đến làm Phó tổng giám đốc, thật không hổ danh là Lâm Nhược Khê yêu quý của anh.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái,

- Em không đùa đâu, công việc mà ông ta phụ trách thật sự là rất nhẹ nhàng, nếu như không phải vì ông ta rất hợp với em, giao tình lại tốt như thế, mà ông ta cũng thích các món ăn ở Hoa Hạ, thì còn lâu ông ta mới chịu qua đây.

- Theo như em nói, vậy gia cảnh của Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình cũng đâu kém gì em, vợ yêu, không phải trong những người mà Chris mời đến đây, thì vợ chồng mình là chiếm ưu thế nhất đấy sao.

Thật ra thì Dương Thần đã cảm giác được là Lâm Nhược Khê không thật sự vui cho lắm, muốn nói đùa một chút, vốn dĩ muốn hỏi Lâm Nhược Khê rằng, có phải cô ấy và Lý Kiến Hà cũng có một chút quan hệ gì đó đúng không, nhưng Lâm Nhược Khê lại né tránh đề tài, Dương Thần không hỏi thêm nữa, để tránh cho mối quan hệ mới được thân thiết lại trở nên lạnh nhạt.

Lâm Nhược Khê nghiêm túc gật đầu:

- Em đã cố gắng một thời gian, xem như đã có chút vốn, nhưng Ngọc Lôi có phát triển đến đâu chẳng nữa, thì em cũng chỉ là một nhà doanh nghiệp, giống như Lý Kiến Hà, Thân Nhã Hình thôi, cũng là có bối cảnh trong và ngoài nước, mà còn thâm căn cố đế những người sẽ gặp mặt hôm nay, đa số đều là lãnh đạo của một số doanh nghiệp lớn trong và ngoài nước, và một số đệ tử của các gia tộc có liên quan đến trung ương.

Năm xưa cũng bởi vì Chris đạt được ngôi vị giáo sư được quốc tế công nhận về phương diện thị trường, nên chúng em mới có dịp theo ông ta học hỏi, lúc đó bà nội hi vọng em tích lũy một số quan hệ ngoại giao nên em mới không muốn bỏ qua cơ hội hôm nay, nếu như không đến, sẽ không tránh khỏi đắc tội với người khác, hơn nữa vì tôn trọng Chris nên phải tới, sợ rằng có một số người đến đây, có ý đồ để lôi kéo Chris, em đương nhiên là muốn biết.

Dương Thần không ngờ rằng một cuộc gặp mặt bình thường, lại có nhiều

khúc mắc đến thế, nhưng cái mà hắn đang đề tâm, chính là Lý Kiến Hà và Lâm Nhược Khê ngày xưa rốt cục đã có gì với nhau, còn về chuyện hai người họ ai giàu hơn ai, có thể lực hơn, đối với hắn cũng chẳng có chút quan hệ gì?

Đôi mày của Lâm Nhược Khê nhíu lại thể hiện sự nghi vấn nặng nề, bởi vì vợ chồng Lý Kiến Hà đột nhiên từ nước ngoài trở về, trong đầu người phụ nữ, không ít tình tiết về những chuyện ngày xưa đang hiện về.

Sau cùng, ra khỏi thang máy, hai người đi qua một hành lang trang hoàng lộng lẫy, đến một căn phòng cao tầng có thể nhìn thấy cảnh hồ.

Vừa tiến vào trong, thì đã có mười mấy người tới trước, cả nam lẫn nữ, thành đôi thành cặp, trong đó tất nhiên là có vợ chồng Chris, đang trò chuyện, cười nói rôm rả ôn lại tình cảm bạn bè năm xưa.

- Ôi, cô Lâm thân mến, cuối cùng thì cô đã tới, đây là Dương Thần chồng cô à?

Một người đàn bà da trắng môi đỏ chót nhìn thấy Lâm Nhược Khê, vừa nói xã giao bằng tiếng Anh, vừa mở đôi chân, phấn khích chạy nhào tới.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 789

Tôi Và Nhợc Khê Hữu Duyên Vô Phận.

Lâm Nhợc Khê cảm thấy hơi không quen với sự nhiệt tình như thế này, nhưng cũng mỉm cười ôm người phụ nữ kia:

- Jennifer, hoan nghênh trở lại với Hoa Hạ.

Đây đúng là vợ của Chris-Jennifer, người phụ nữ vô cùng niềm nở tràn đầy tình cảm nói:

- Trước đây Chris có nói, cô Lâm để cho anh ấy vào Quốc Tế Ngọc Lôi làm việc, lúc đó tôi đã cảm thấy đây là một ý kiến không tồi rồi. Cô không biết, anh ấy ở Mỹ thực sự là quá rảnh rồi rồi, rảnh rồi đến mức đi làm những chuyện hoang đường, để anh ấy quay về Hoa Hạ làm việc, sẽ là một lựa chọn không tồi.

Trước đây cũng đã nghe Chris nhắc đến những kinh nghiệm từng trải của mình, nên đại khái cũng hiểu được ý của Jennifer, cười nói:

- Tôi vô cùng cảm kích nếu như anh ấy có thể đến giúp đỡ tôi, đương nhiên cũng rất hoan nghênh sự trở về của chị.

Chris bước lên phía trước, nghe thấy những lời vợ nói, cảm thấy xấu hổ, chỉ biết cười trừ mấy tiếng.

Jennifer lại quay sang đánh giá Dương Thần:

- Anh Dương, anh đúng là một người đàn ông khiến cho người khác cảm thấy không thể tin nổi, rốt cuộc là có ma lực thần kỳ gì mà lại lấy được Lâm Nhợc Khê? Cô ấy không phải là cô gái có thể dễ dàng tiếp cận được.

Trong lòng Dương Thần thầm nghĩ, sau khi uống thuốc mê rồi thì rất dễ tiếp cận... ngoài miệng thì lại dùng thứ tiếng Anh lưu loát để nói:

- Đây coi như là bí mật riêng của vợ chồng tôi, nói ra cô ấy sẽ xấu hổ mất.

-Ồ ha ha...

Jennifer cười đến mức phải bám vào cánh tay của chồng đứng bên cạnh, mới có thể đứng vững được:

- Anh cũng thật là hài hước, quả thật tôi chưa từng thấy Lâm Nhợc Khê xấu hổ bao giờ.

Lâm Nhợc Khê cắn môi dưới, lén lút cầu cho Dương Thần một cái.

Lúc này, một cặp vợ chồng trẻ dung mạo ưa nhìn cũng bước đến, người phụ nữ khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn, có vẻ gì đó hiếm thấy của giới trí thức, người đàn ông ăn mặc tương đối cổ điển, nhưng khiến cho người đối diện cảm thấy rất lịch lãm.

- Nhợc Khê, còn nhớ tôi không?

Người phụ nữ mặt bầu bĩnh ngịch ngợm thè lưỡi ra.

Trong ánh mắt Lâm Nhược Khê tỏ vẻ thân thiết:

- Hoàng Nhạc Nhạc, tôi có thể quên được sao.

Hoàng Nhạc Nhạc vui vẻ kéo tay người đàn ông của mình:

- Ông xã nhìn đi, em đã nói là Nhược Khê sẽ không quên em đâu mà!

Người đàn ông đẹp trai nhìn vợ bất đắc dĩ gật đầu, quay ra Lâm Nhược Khê nói:

- Đúng là hết cách với cô ấy, tôi cũng chỉ nói bừa một câu, không chừng Nhược Khê đã sớm quên em rồi, thế là cô ấy liên cá cược với tôi luôn, nói chắc chắn cô không quên cô ấy.

Lâm Nhược Khê kinh ngạc nhìn, rồi hỏi:

- Cậu là Vương Hải Đào, cậu đã kết hôn với Hoàng Nhạc Nhạc?

- Đúng vậy, không ngờ chứ gì, nhưng cũng chẳng dễ dàng gì.

Vương Hải Đào choàng tay ra sau vai vợ, than thở.

Lúc này mọi người vừa nói vừa ngồi xuống.

Dương Thần cũng không nói chen vào, Lâm Nhược Khê vui vẻ ngồi ôn lại mấy chuyện xưa cũ, thỉnh thoảng cũng quay sang Dương Thần giải thích vài câu.

Hóa ra, Hoàng Nhạc Nhạc là cái đuôi của Lâm Nhược Khê lúc học thạc sỹ, nhưng bởi vì Lâm Nhược Khê tỏa ra hào quang sáng chói, khiến cho những cô gái khác gần như không tồn tại, thậm chí rất nhiều người còn gọi thẳng là “ người ở bên cạnh Lâm Nhược Khê” đến cái tên cũng không biết.

Vương Hải Đào là sinh viên trường nghệ thuật, nhưng lại là người đàn ông duy nhất thích Hoàng Nhạc Nhạc, chỉ có điều, thế hệ trước nhà nhà họ Vương và nhà họ Hoàng lại có mâu thuẫn.

Nguyên nhân là, nhà họ Vương và nhà họ Hoàng đều là dòng dõi hương thư, trong nhà có một số nhà sưu tầm, họa sĩ, nghệ sĩ thư pháp, nhà thưởng thức và nhiều người nổi tiếng khác. Một nhà làm nghệ thuật, một nhà thuộc cấp cao của đài phát thanh truyền hình, hai nhà đều là những nhà danh giá của tỉnh, vì vậy cũng có nhiều vấn đề, tranh này tranh nọ của nhau mãi.

Cảnh này, khiến cho Vương Hải Đào và Hoàng Nhạc Nhạc không thể công khai chuyện tình cảm của hai người được.

Không ngờ mấy năm sau, đôi uyên ương chịu hệ lụy đáng thương này đã thực sự kết hôn với nhau rồi.

Những đôi vợ chồng trẻ khác có mặt ở đây, cũng đều là những người xuất thân quyền quý, cũng đều là con ông cháu cha cả, nếu như không phải có những người như giáo sư nghiên cứu chịu ở đây, thì đúng thật là không thể gọi bọn họ đến đây mà mua mua bán bán được.

Tuy nhiên, vì xuất thân không tầm thường giống nhau, nên mới có thể trò chuyện được vui vẻ với nhau.

Chỉ có Dương Thần là người duy nhất trong mắt mọi người là người chẳng ra gì, những người có mặt ở đây điều biết tin Lâm Nhược Khê mới kết

hôn không lâu, đối với những người hiểu về Dương Thần cũng chỉ có Chris, bởi trước đây đã từng nói chuyện với nhau, đặc biệt là lúc này Dương Thần có nói, mình đang là Giám đốc của công ty giải trí-một công ty thành viên của Quốc Tế Ngọc Lôi, khiến cho tất cả mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Dù sao, thì mọi người ở đây, cũng chỉ nghĩ là “ăn bám” mà thôi.

Lâm Nhược Khê tự nhiên trong lòng thấy không thoải mái, nhưng cô cũng không tiện nói thật xuất thân của Dương Thần, cô vốn không phải là người thích rêu rao khoe mẽ, nên cũng chỉ đành coi như không có chuyện gì xảy ra thôi.

Dương Thần thì lại càng không coi mọi chuyện ra gì, chỉ thấy mãi sao chưa mang đồ ăn lên, cứ đứng đó nói suông làm gì cơ chứ.

Một lúc sau, Chris nhìn đồng hồ, tò mò hỏi:

- Sao Hansen và Nhã Hình còn chưa đến nhỉ, tôi có mời bọn họ rồi mà.

Vừa mới dứt lời, thì cửa bị đẩy ra, vợ chồng Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình tươi cười bước vào trong phòng, nhìn mọi người chào hỏi.

Đương nhiên, trong mắt mọi người hai vợ chồng Lý Kiến Hà là những người rất có thực lực, nên không ít người đã đứng dậy chào đón.

Lý Kiến Hà mỉm cười kéo vợ ngồi xuống, nói:

- Để mọi người đợi lâu, thực ra chúng tôi đến đây từ hai mươi phút trước rồi, chỉ là trên đường gặp được một vị trưởng bối đáng kính trọng, vừa hay cũng đến đây ăn cơm, nên đứng lại hàn huyên vài câu.

- Diễn viên chính thì luôn phải xuất hiện cuối cùng, chờ đợi cũng là điều nên làm mà, chỉ có điều, có thể nhận được sự kính trọng của giáo sư Lý, chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường rồi.

Lập tức có người xúm vào nịnh nọt.

Lý Kiến Hà khoát khoát tay, khiêm tốn nói:

- Lý mờ tôi ở Châu Âu thì còn có vài phần đáng để nhắc đến, nhưng ở Hoa Hạ, thì phải nhờ vào sự nâng đỡ của các đại gia rồi, đúng rồi, vị trưởng bối đó nghe nói hôm nay giáo sư Chris cũng có mặt ở đây, nói chốc nữa phải đến kính một ly rượu mới được.

Chris hơi nghi ngờ, thời gian ông ta ở Hoa Hạ khá dài, cũng quen biết nhiều người, đúng là không thể đoán được ra là ai, vì thế hỏi:

- Hansen, sao anh vừa mới đến đã nước đục thả câu rồi thế, rốt cuộc là ai vậy?

Lý Kiến Hà bí hiểm nói:

- Đợi lát nữa giáo sư như anh sẽ biết thôi, chúng ta mở tiệc trước đi, mọi người đợi đã lâu rồi.

Chris cười mắng vài câu, rồi thu xếp bảo nhân viên phục vụ bung đồ ăn lên, dần dần trên tay mọi người đều đã cầm một ly rượu.

Ăn uống linh đình, gặp lại bạn bè cũng coi như là vui vẻ.

Mà được mọi người quan tâm nhiều nhất, đương nhiên là hai vợ chồng Lý

Kiến Hà và Thân Nhã Hình, dù sao, thì trong giới xã giao quốc tế, cũng có chút tiếng tăm, lại còn có cả ảnh hưởng chính trị trong nước, hai người đều là những người tài kiệt xuất.

So sánh dưới góc độ này, thì dung mạo vượt trội của Lâm Nhược Khê so với tất cả những phụ nữ có mặt ở đây, cũng không có gì quá đặc biệt.

Uống cũng được một lúc rồi, Thân Nhã Hình, đột nhiên đứng lên, nâng ly, nói với Lâm Nhược Khê đang ngồi đối diện:

- Nào, Nhược Khê, bạn học cũ, kính cậu một ly. Tôi có thể cùng với Hansen có được cuộc hôn nhân mỹ mãn như thế này, cũng đều nhờ vào sự nhường nhịn của cậu năm đó!

Thân Nhã Hình giống như đang đùa vậy, mọi người có mặt ở đây đều nhìn Lâm Nhược Khê, trong ánh mắt của không ít người ẩn chứa sự thôn thức.

Lâm Nhược Khê vốn chẳng nói được mấy câu, bị Thân Nhã Hình trêu chọc như vậy, sắc mặt lạnh như băng, giờ tay ra cầm lấy ly rượu, có chút run rẩy, từ từ đứng dậy, thản nhiên nói:

- Chuyện này chẳng có liên quan gì đến tôi, không cần cảm ơn.

Nói xong, Lâm Nhược Khê nhấp một ngụm, rồi lại ngồi xuống, không nói tiếng nào.

Dương Thần đang gặm nửa con chim bồ câu, ra vẻ nho nhã cắt cắt xẻ xẻ, nhìn thấy tất cả, trong ánh mắt ánh lên chút gì đó, cũng không hẳn là giận dữ, hẳn đại khái cũng đã hiểu được nội tình, nhưng điều làm cho hắn không thoải mái hơn, là rõ ràng Thân Nhã Hình cố ý chọc vào vết sẹo của Lâm Nhược Khê, đương nhiên, có thể thấy được Lâm Nhược Khê đang cố gắng đè nén cảm xúc, có thể thấy đối với chuyện năm đó cô ấy vẫn chưa thôi nghĩ đến.

Hoàng Nhạc Nhạc thấy như vậy, cũng không nghĩ nhiều mà nói:

- Nhưng nói thật, năm đó tôi cũng cho rằng Lâm Nhược Khê và trợ giảng Lý sẽ thành một đôi cơ, không ngờ cuối cùng Nhã Hình lại thành một cặp với trợ giảng Lý.

- Cũng chỉ có thể nói là Nhã Hình may mắn, có thể trở thành vợ của Lý đại thiếu gia, nhưng đúng là khiến người khác ghen tị mà.

Một cô gái khác lại tăng bốc.

Lý Kiến Hà khoát tay nói:

- Tất cả mọi người đều đã coi trọng tôi quá rồi, tôi với Nhược Khê hữu duyên vô phận, mọi chuyện cũng chỉ là nhất thời mà thôi, với Nhã Hình mới là tâm đầu ý hợp, đây là ý trời, chỉ muốn đối đãi tốt với vợ con, cũng không có ý gì khác.

- Trợ giảng Lý, anh lại khiêm tốn rồi, tháng trước Nhã Hình có nói chuyện điện thoại với tôi, nói anh đã mua tặng cho cô ấy một căn biệt thự ở bên bờ biển Aegean, để cô ấy nghỉ ngơi.

Một người bạn học nữ nói bằng giọng ngưỡng mộ.

Lý Kiến Hà mặt mày rạng rỡ:

- Tiền kiếm được là để tiêu, đàn ông kiếm tiền không phải là để cho phụ nữ dùng sao, cũng không có gì to tát cả.

Mọi người được một phen tán thưởng, biết thự mấy chục nghìn rở, đúng là bọn họ giàu có, của cải của tập đoàn tài chính nhà Lý Kiến Hà đúng là không để đâu cho hết.

Thân Nhã Hình cười duyên rữ nói:

- Kỳ thực tôi thấy Nhược Khê và anh Dương cũng rất xứng đôi, chồng làm công cho vợ, nhất định là rất sung ái vợ con thì mới đi làm như vậy, đúng không.

Mọi người mặc dù có thể nghe thấy Thân Nhã Hình có ý nói Dương Thần vô dụng, nhưng cũng đều giả bộ hồ đồ, vui vẻ cười ha hả.

Dương Thần đến gần Lâm Nhược Khê, thì thăm bên tai:

- Bà xã, anh muốn lấy xương chim bồ câu ném vào mặt cô ta, được chứ?

Trên mặt Lâm Nhược Khê thoáng kinh ngạc rồi sợ hãi, mấp máy môi nói:

- Em biết anh không sợ bọn họ, nhưng hôm nay Chris mời, mọi người đều là bạn học với nhau, mình làm loạn lên cũng không hay lắm, anh nhin một chút đi, dù sao cũng hết bữa rồi.

Dương Thần hít một hơi thật sâu:

- Anh tạm nghe lời em, nếu như cô ta còn ức hiếp em nữa, thì anh sẽ không nhin nữa đâu.

Trong lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy ấm áp, nghe xong những lời đó, Dương Thần không hỏi xem giữa cô và Lý Kiến Hà đã xảy ra chuyện gì, mà trước hết lại nghĩ đến những ám ức mà mình phải chịu, hiển nhiên là trong lòng người đàn ông này, luôn đặt mình lên hàng đầu.

Đang lúc mọi người nói chuyện sôi nổi, Thân Nhã Hình như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay ra Vương Hải Đào đang im lặng chẳng nói năng gì nói:

- Hải Đào, cậu là người có văn hóa nhất, lại có kiến thức, mấy hôm trước Hansen có tặng cho tôi một món quà, nhưng vợ chồng tôi không biết có phải là thật hay không, cậu xem giúp chúng tôi với.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 790

Khẩu Vị Của Tôi.

Vương Hải Đào vội khiêm tốn nói:

- Tôi cái gì cũng chỉ biết một chút thôi, Nhã Hinh cô quá coi trọng tôi rồi.
- Không sao, mọi người cùng tham khảo xem sao, tôi sợ Hasen đã tiêu tiền uổng phí, dù sao thì thứ này cũng khá là hiếm...

Nói xong, Thân Nhã Hinh kêu người phục vụ lấy cho cô ta cái túi màu cà phê hình dáng kỳ quái, lấy từ trong đó ra một chiếc hộp gỗ hình vuông màu đen sẫm được chạm khắc tinh xảo.

Mọi người nhìn với ánh mắt nghi hoặc, tò mò xem bên trong đựng cái gì.

Thân Nhã Hinh hé miệng cười, để chiếc hộp gỗ đen vào trong tay Vương Hải Đào.

Vương Hải Đào mỉm cười nhìn mọi người xung quanh, rồi mới cẩn thận mở chiếc chìa khóa vàng của chiếc hộp ra.

Vừa mở ra, đồ vật nhỏ ở bên trong, khiến cho mắt của tất cả mọi người đều sáng lên.

Một chiếc đồng hồ nam kim cương nằm yên lặng trên mặt tơ lụa.

Sở dĩ tất cả mọi người đứng từ xa nhìn đều lộ vẻ kinh ngạc, là bởi vì, toàn bộ mặt đồng hồ, đều được dát vàng tỉ mỉ!

Mặc dù những người ngồi đây đều không phải là chuyên gia đồng hồ, nhưng với kiến thức phổ thông, cũng có thể biết được, loại đồng hồ như thế này, người trong giới thượng lưu cũng có hiểu biết ít nhiều, cho nên vừa nhìn thấy, thì đã biết ngay chiếc đồng hồ này tuyệt đối không phải là một món đồ đơn giản.

- Chiếc đồng hồ này quả thực là rất đẹp, Hải Đào chẳng phải anh có nghiên cứu về loại đồng hồ này sao? Đây là loại gì?

Hoàng Nhạc Nhạc hỏi chồng.

Vương Hải Đào cũng sửng sốt trong chốc lát, cẩn thận cầm chiếc đồng hồ lên quan sát một lát, hơi do dự, rồi kinh ngạc nói:

- Trời ạ, đây chắc không phải là TOURDELILE chứ?

Nghe được câu này, có hai người cũng có sở thích với đồng hồ cũng đều thốt lên kinh ngạc.

- Không phải chứ, không phải nói là loại đồng hồ này trên thế giới chỉ có bảy chiếc thôi sao?

- Hải Đào, cậu không nhìn nhầm đấy chứ?

Có người không dám tin nói.

Vương Hải Đào nhìn hai vợ chồng Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hinh:

- Là Vacheron Constantin TOURDELILE, , không sai đâu, nếu như không phải là chiếc đồng hồ đó, thì Nhã Hình cũng đã không đưa tôi giám định rồi.

Lý Kiến Hà vẽ mặt thông dong, nói:

- Thứ này tôi mua trong phiên bán đấu giá ở nước Anh vào tháng trước, tốn mất ba triệu bảng Anh, tặng cho Nhã Hình nhân dịp kỷ niệm ba năm ngày cưới. Nhưng tôi nghe nói, loại đồng hồ này trên thế giới chỉ có bảy cái, hơn nữa một cái vĩnh viễn được trưng bày trong viện bảo tàng không bán, cho nên có chút hoài nghi rốt cuộc thứ này có phải là thật hay không, dù sao bây giờ cũng có rất nhiều xưởng làm giả cao cấp ở Thụy Sĩ, cho nên khó có thể phân biệt được thật giả.

Thân Nhã Hình dường như rất thích sự hâm mộ tán thưởng và ngạc nhiên của mọi người, đặc biệt là không ai thèm để ý đến Lâm Nhược Khê và Dương Thần. Điều này khiến cho cô ta cười sung sướng ở trong lòng, nhưng ngoài mặt thì vẫn kiêu ngạo nói:

- Tôi không muốn Hansen tiêu nhiều tiền như vậy, nhưng anh ấy lại muốn mua tặng tôi, chiếc đồng hồ quý như vậy, tôi không nỡ lấy nó ra khỏi hộp, đây là lần đầu tiên lấy ra cho mọi người xem, là muốn để cho Hải Đào giúp giám định một chút, rốt cuộc là thật hay giả.

Tất cả mọi người ở đây đều không phải là đồ ngốc, một thứ quý giá như vậy có thể là giả được sao? Rõ ràng là Thân Nhã Hình muốn khoe rằng mình được gả cho nhà quyền quý cao sang, ba triệu bảng Anh, cả thế giới chỉ có bảy chiếc, chuyện này không đơn giản chỉ có tiền mà được, còn phải có địa vị trên trường quốc tế, mới có cơ hội đựng được vào nó.

Cho nên, tuy rằng mọi người biết cô ta đang khoe của, nhưng cũng tỏ ra thực sự khâm phục, đặc biệt là mấy người phụ nữ, người nào người nấy đều cảm thấy rất hâm mộ khi thấy Thân Nhã Hình lấy được Lý Kiến Hà.

Đồng thời, cũng quay lại nhìn người có cơ hội đầu tiên lấy được Lý Kiến Hà là Lâm Nhược Khê. Mọi người đều có vẻ tiếc rẻ, số mệnh của hai người phụ nữ, bởi vì lấy được những người chồng không giống nhau, nên hoàn toàn khác nhau.

- Thật hay giả vậy, đắt như vậy? Trời ạ, có thể mua được đến hai ba cái máy bay ý chứ.

Hoàng Nhạc Nhạc đứng ngơ ngác nhìn chiếc đồng hồ, hỏi:

- Hải Đào, tại sao chiếc đồng hồ này lại quý như vậy, có phải là vì nó được dát vàng không?

Vương Hải Đào thích thú, không ngừng vuốt ve mặt của chiếc đồng hồ, khuôn mặt trở nên nghiêm túc giải thích:

- Vacheron Constantin TOURDELILE, là chiếc đồng hồ được sản xuất đặc biệt kỷ niệm 250 thành lập Vacheron Constantin. Nó được làm từ chất liệu quý thì không cần phải bàn đến nữa rồi, liên quan đến việc chế tác nó

cơ. Nó là một trong những đồng hồ có kết cấu phức tạp nhất, đừng thấy chiếc đồng hồ này nhỏ, bên trong của nó chứa tới ba trăm tám mươi tư linh kiện lặn. Mặt đồng hồ có màu xanh của bầu trời đêm, người thợ làm ra nó đã tính toán để người đeo nó có thể biết được giờ trăng tròn và trăng khuyết.

Mọi người nhìn nè, trên mặt đồng hồ còn có lịch vạn niên, từ trái sang phải, theo thứ tự sẽ là tuần, tháng và ngày. Trung tâm mặt đồng hồ là một mặt hình quạt, thể hiện giờ thiên văn, tức là giờ mặt trời lên xuống. Điều thần kỳ hơn nữa là, nó còn là một bản đồ thiên văn vô cùng chuẩn xác, có thể nhìn thấy rất rõ ràng toàn bộ những chòm sao được sắp xếp ở Bắc bán cầu.

Mọi người nghe thấy vậy đều chắc lưỡi công nhận sự thần kỳ của nó, đồng hồ thì cũng nhìn thấy nhiều rồi, nhưng có thể quan sát được sao trời, ánh trăng có thể hiện lên trên mặt đồng hồ, thì đúng là chuyện hiếm có.

Sau khi nghe Vương Hải Đào giải thích, mọi người đều quay sang khen ngợi đôi uyên ương Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình.

Lâm Nhược Khê nhìn chiếc đồng hồ tinh xảo đó, không nhịn được nghĩ đến chiếc đồng hồ vừa quê vừa cổ quái, đôi mắt không khỏi ngậm ngùi nhìn người đàn ông này.

Dương Thần nhìn thấy sự oán trách trong ánh mắt của Lâm Nhược Khê, nổi hết cả da gà, còn chưa biết người phụ nữ này đang trách mình là có tiền rồi mà cũng không tặng cho cô ấy thứ đồ tốt.

Chuyện này cũng đúng là oan uổng quá đi, vậy thì phải lấy thứ đồ trên tay Cục trưởng cục điều tra liên bang về thì mới coi là đồ tốt được!

Cẩn rằng, Dương Thần cũng không muốn nhìn nữa rồi, mở mồm ra nói với mọi người xung quanh:

- Thấy mọi người sôi nổi thảo luận về đồng hồ như vậy, vợ chồng tôi cũng muốn tham gia một chút!

Những người ngồi đây điều đột nhiên im lặng, dường như tất cả mọi người đều tưởng mình nghe nhầm, đang nói đến chiếc đồng hồ vô cùng cao cấp trị giá đến ba triệu bảng Anh đấy, anh chỉ là kẻ ăn bám làm công cho vợ thì biết gì mà nói, nếu không phải vì nể mặt Lâm Nhược Khê, thì nơi này đã không có chỗ của anh rồi!

Thân Nhã Hình còn tỏ vẻ mặt trêu tức, lén liếc nhìn Lý Kiến Hà, mỉm cười duyên dáng, nói:

- Anh Dương có ý gì vậy, có điều gì độc đáo muốn giải thích sao?

Dương Thần gãi đầu, nói:

- Cũng không thể coi là giải thích được, chỉ là hai ngày trước đây tôi cũng có tặng cho vợ tôi một chiếc đồng hồ, là món quà tôi đi Mỹ về tặng cô ấy, vừa hay lúc cao hứng, đưa cho mọi người xem một chút về khẩu vị của tôi.

Nghe nói như vậy, Lâm Nhược Khê mặt tái nhợt, làm sao hắn biết được chiếc đồng hồ kém cỏi này lại ở trong túi của mình chứ?

Hơn nữa, mặc dù chiếc đồng hồ đó nhìn cũng có vẻ được, nhưng làm sao so sánh được với chiếc đồng hồ này, lấy ra làm gì cho mất mặt!

Dương Thần kỳ thực đã sớm kiểm tra túi của Lâm Nhược Khê, xác nhận là cô ấy có mang theo, mới có thể hùng dũng đứng lên nói những lời như vậy.

Lâm Nhược Khê ngàn lần không muốn, nhưng giờ phút này cũng không thể cản lại được rồi, không thể đứng ở đây mà cãi một trận âm ỉ với Dương Thần được, chỉ có thể lén lút trừng mắt nhìn hắn:

- Rốt cuộc anh lại muốn làm trò điên gì đây? Về em sẽ cho anh một trận!

Dương Thần cười thô lỗ, cũng không tỏ vẻ gì, lấy chiếc đồng hồ từ trong túi của bà vợ Lâm Nhược Khê với vẻ mặt vô cùng không tình nguyện ra.

Chỉ là một đồng tác đơn giản, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy buồn cười, tùy tiện lấy ra như vậy, đến một cái hộp để đựng cũng không có, sao có thể là thứ đồ quý giá được cơ chứ?

Lúc Dương Thần lấy cái đồng hồ quả quýt màu vàng bóng, mặt đồng hồ tròn tròn quê mùa đưa cho Vương Hải Đào, vài người không kìm nổi phá lên cười.

- Anh Dương loại đồng hồ quả quýt này, mấy năm gần đây đã không còn được thấy nhiều nữa rồi, ha ha...

- Đây không phải là đồ cổ đấy chứ, chắc chúng ta nhìn nhầm rồi.

Hai vợ chồng Chris và Jennifer tuy cũng là người đứng đắn chính trực, nhưng cũng không nói được gì, chỉ lắc đầu cười khổ.

Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình lại càng cười lớn hơn, dường như đây là trò cười khôi hài nhất trên thế giới này, thậm chí nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Lâm Nhược Khê, lại cảm thấy người phụ nữ này vô cùng đáng thương, dù sao cũng lấy phải một người chồng ngốc nghếch. Nhưng, trong lòng hai người này, đều là cảm giác vô cùng đắc ý. Dù sao hai người cũng hận Lâm Nhược Khê, những ngày tháng qua cũng không giảm bớt được sự thù hận trong lòng họ.

Vương Hải Đào cũng là lịch sự cầm chiếc đồng hồ nhìn một cái, được nhìn thấy loại đồng hồ mà trên thế giới này chỉ có bảy chiếc cả thấy, cũng đã đủ kỳ diệu rồi, thậm chí hầu hết mọi người còn không có được điểm phúc này. Cầm một chiếc đồng hồ khác, không khác gì múa rìu qua mắt thợ, đúng là mất mặt quá.

Lâm Nhược Khê nhắm tịt hai mắt lại, không đành lòng nhìn cảnh tiếp theo sẽ khó coi đến mức nào, đúng là hận chết Dương Thần mà, rõ ràng là có tiền, lại còn keo kiệt cố tình tặng mình cái thứ này, chuyện riêng giữa hai người thì thôi cũng đành, sao phải lấy ra để trở thành trò cười cho thiên hạ!

Lúc mọi chuyện đang dần trở nên khôi hài, cầm lấy chiếc đồng hồ, Vương Hải Đào nhìn một lát, khuôn mặt tươi cười dần trở nên cứng nhắc...

Tay của Vương Hải Đào, đột nhiên trở nên run run, sau đó, trên nét mặt

mọi người xuất hiện vẻ hoài nghi, nét mặt Vương Hải Đào phấn khích đến mức có thể diễn kịch được.

Lúc đầu cũng chỉ là tùy ý, bật cười, sau khi dần dần xem kỹ lại, ánh mắt mơ hồ, chợt sáng lên, cuối cùng, mở miệng ra, càng ngày càng to, to đến mức có thể nhét được một quả trứng gà!

- Hải Đào, anh làm sao vậy. Sao đột nhiên lại ngây người ra thế này.

Hoàng Nhạc Nhạc bức bối đẩy đẩy bả vai chồng.

Vương Hải Đào bừng tỉnh, lúc đầu chỉ cầm một tay vào chiếc đồng hồ, bây giờ vội vàng cầm chiếc đồng hồ bằng cả hai tay, dường như sợ làm rơi nó!

Nhưng cho dù anh ta đã cẩn thận như thế nào, nhưng hai tay vẫn rất run.

Mọi người rốt cục cũng đã ý thức được, chuyện này có gì đó không bình thường, có người cất tiếng hỏi:

- Hải Đào, anh làm sao vậy, chiếc đồng hồ quả quýt này có vấn đề gì sao?

- HENRYG...

Vương Hải Đào mở to hai mắt, ánh mắt không thể rời khỏi chiếc đồng hồ, nói lắp bắp.

- Cái gì?

Mọi người vẫn chưa rõ lắm.

Vương Hải Đào nuốt nước miếng, mới miễn cưỡng nói một cách rõ ràng...

- Đây... đây là HENRYGRAVES! HENRYGRAVES! ! !

Vương Hải Đào gần như kích động hét lên!

Đám người đó choáng váng, thằng cha này đang chơi trò gì vậy? Còn nữa, HENRYGRAVES là cái gì vậy?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 791

Ân Ái Vô Cùng.

Lâm Nhược Khê tỏ ra suy tư, giống như đang nhớ ra chuyện gì đó.

Lâm Nhược Khê thấy tình thế thay đổi, trong đầu hiện lên một suy nghĩ, quay đầu lại kèm theo cả ánh mắt khác thường nhìn Dương Thần.

Còn Dương Thần, đã cười ha hả ngồi xuống, tiếp tục ăn từng miếng thịt chim bồ câu. Hầu như tất cả chỗ thịt chim bồ câu trên bàn, đều đã bị hắn ăn hết sạch.

Thân Nhã Hình nhíu mày, có chút bất an hỏi:

- Hải Đào, HENRYGRAVES, là tên của chiếc đồng hồ này?

Vương Hải Đào hít thật sâu mấy hơi, ánh mắt mê mẩn, rồi lại quay sang nhìn Dương Thần, lúc đấy mới gật đầu, nói:

- Không sợ các vị cười chê, nếu như hôm nay không thực sự được nhìn tận mắt chiếc đồng hồ HENRYGRAVES này, tôi còn cho rằng chiếc đồng hồ này đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa rồi.

Trong ánh mắt mọi người tràn đầy sự khó hiểu, trong mắt bọn họ, cái đồng hồ quả quýt này chỉ giống như một chiếc đồng hồ mạ đồng mà thôi, thoát nhìn chẳng có chỗ nào đặc sắc cả.

Vương Hải Đào nhìn chiếc đồng hồ với vẻ đầy kinh ngạc và thán phục, giải thích:

- Tôi cũng chỉ nhìn thấy chiếc đồng hồ này qua tài liệu mà thôi, HENRYGRAVES, là một chiếc đồng hồ có công năng siêu phức tạp, đừng tưởng bây giờ nó không có vẻ gì, bởi vì một khoảng thời gian dài đã trôi qua, kỳ thực thân đồng hồ được làm từ vàng 18K, được dát tuyệt mỏng và vô cùng khéo léo.

Chiếc đồng hồ này, được sinh ra vào khoảng giữa năm 1932, 1933, là do nhà sưu tầm đồng hồ người Mỹ HENRYGRAVES, đã mời hàng trăm thợ thủ công xuất sắc về chế tạo đồng hồ về làm, lấy mục tiêu là chế tác ra một chiếc đồng hồ độc nhất vô nhị. Cả thế giới này chỉ có một chiếc!

- Cái gì!?

Mọi người đều thốt lên đầy hoài nghi.

Hoàng Nhạc Nhạc che miệng, mở to mắt nói:

- Như vậy chẳng phải là.. bây giờ cũng sắp được một trăm năm tuổi rồi sao?

Không chỉ có cô ấy, đến vợ chồng nhà Chris cũng phải há hốc miệng.

Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình thì không nói nên lời, đầu óc của bọn họ bây giờ bắt đầu quay mòng mòng.

- Hải Đào, có phải cậu nhìn lầm rồi không, cả thế giới chỉ có một chiếc, cậu có thể tin được vào chiếc đồng hồ này sao?

Có người hoài nghi hỏi.

Vương Hải Đào lắc đầu:

- Tôi đảm bảo tuyệt đối không nhìn nhầm, bởi vì độ ô xy hóa của chiếc đồng hồ này phù hợp với niên đại của chiếc HENRYGRAVES, hơn nữa cũng không có bất cứ dấu vết gì của hàng nhái cả.

Mọi người cũng không nghi ngờ gì nữa, nhà họ Vương là một nhà sưu tầm có tiếng, Vương Hải Đào lại là một nhân tài kiệt xuất, đương nhiên là không thể ăn nói tùy tiện được rồi.

Trong đầu Lâm Nhược Khê, không ngừng nghĩ đến những lời nói mà Dương Thần nói buổi tối hôm tặng đồng hồ: “Đây thực sự là một chiếc đồng hồ tốt, anh cướp được từ tay lão già ở Cục điều tra liên bang Mỹ đây...”

Lâm Nhược Khê cho dù có điềm tĩnh như thế nào đi chăng nữa, cũng có chút hoảng hốt, người đàn ông người dính đầy dầu mỡ bên cạnh mình, rốt cuộc là đã làm gì ở Mỹ?

Vương Hải Đào bình tĩnh trở lại. Tiếp tục gật đầu nói:

- Không sai, mặc dù chiếc đồng hồ này đã có lịch sử gần một trăm năm rồi, nhưng bởi do kỹ thuật vượt thời đại, có thể nói rằng từ trước đến nay chưa từng có chiếc đồng hồ nào tinh xảo đến như vậy. Có thể tưởng tượng rằng, trong chiếc đồng hồ này có tới 900 linh kiện, tất cả đều là làm bằng thủ công, hơn nữa chiếc đồng hồ này còn có tới hai mươi tư chức năng lận! Là một trong những chiếc đồng hồ nhiều công năng nhất hiện nay, mặc dù bây giờ cũng có rất nhiều người thợ làm đồng hồ giỏi, nhưng cũng không thể phá bỏ được kỷ lục của chiếc đồng hồ này. (truyện được copy từ tunghoanh.com)

Theo tôi được biết, từ khi chiếc đồng hồ này được làm ra, đến khoảng năm 2100, tức là cũng vào khoảng một trăm năm, nó sẽ không chạy sai một giây nào!

- Không phải chứ... vậy chắc hẳn phải rất đắt?

Một người vội vàng hỏi.

Vương Hải Đào cười khỏ nói:

- Kỳ thực nó quý đến mức không thể hình dung được nữa rồi. Khoảng hơn mười năm trước, trong lần đấu giá cuối cùng, lúc đó HENRYGRAVES được bán với giá mười một triệu đô la. Nếu như dựa vào tỉ suất hồi đoái bây giờ mà tính, thì chắc chắn nó vẫn là chiếc đồng hồ đắt nhất thế giới! Có một không hai!

- Mười triệu... đô la Mỹ?

- Là chiếc đồng hồ quý nhất trong lịch sử?

Chính là miếng kim loại xấu xí trước mặt đây ư?

Trong nháy mắt cả căn phòng trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều chăm

chú nhìn vào chiếc đồng hồ HENRYGRAVES trên tay Vương Hải Đào, không nói nên được lời nào.

Nếu nói, chiếc đồng hồ Vacheron Constantin TOURDELILE, lúc này là chiếc đồng hồ vương hầu, thì không còn nghi ngờ gì nữa chiếc HENRYGRAVES này chính là chiếc đồng hồ đế vương!

Từ lúc được làm ra đến bây giờ, chỉ dựa vào những linh kiện máy móc thuần túy, mà có thể chạy bất kể ngày tháng được gần hai trăm năm, không sai một giây!

Vương Hải Đào xúc động nói:

- Nếu như mua vào lúc này, nhất định sẽ vượt xa giá lúc bấy giờ. Thực tế, chiếc đồng hồ này không thể dùng tiền để thể hiện giá trị của nó được, điều tôi muốn nói là, trong mắt những người hiểu đồng hồ, thì nó vốn dĩ là một bảo vật vô giá! Nó là một trong những chiếc máy tốt nhất trong lịch sử loài người, có thể tận mắt được nhìn thấy nó, đúng là vô cùng may mắn rồi... hôm nay đúng là đã khiến tôi được mở rộng tầm mắt. (truyện được copy từ tunghoanh. com)

Nói xong, Vương Hải Đào đứng dậy, bước đến bên cạnh Dương Thần với vẻ kính phục, dùng hai tay trả lại đồng hồ cho Dương Thần, nói:

- Anh Dương, tôi rất ngạc nhiên, chiếc đồng hồ này đã bật vô âm tín mười mấy năm trời, anh tìm thấy nó ở đâu vậy?

Dương Thần thuận miệng nói:

- Lần trước đi Mỹ vừa đúng lúc nhìn thấy trên người một tên béo, tôi liền tìm cơ hội cướp về, dù gì thì hắn cũng không cần, làm quà tặng cho vợ tôi là thích hợp nhất.

Robert đã chết rồi đương nhiên là không cần đến nữa, kỳ thực lúc đầu sau khi hắn đoạt được chiếc đồng hồ này, vẫn luôn mang theo bên người, để thể hiện rằng “nơi nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất”, điều này đúng là có hiệu quả, không có ai ngờ rằng, một thứ đồ vật quý giá như vậy, mà hắn lại mang theo bên mình, hơn nữa cho dù có người nhận ra, thì cũng đâu có ngóc đến mức đi ra tay với Cục trưởng cục FBI?

Đúng là Dương Thần, đối với những vật phẩm xa xỉ kiểu này cũng đã từng biết đến, lại cộng thêm trí nhớ tốt đã nhìn thấy một lần là không thể nào quên được, cho nên lúc vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ này, liền nhận ra ngay lai lịch của nó, cho nên đã nghĩ đến việc lấy về làm quà cho Lâm Nhượng Khê.

Chỉ tiếc, gặp phải chuyện của Mạc Thiện Ny, cho nên cũng không có cơ hội nói rõ lai lịch của chiếc đồng hồ này cho Lâm Nhượng Khê nghe, thiếu chút nữa còn bị Lâm Nhượng Khê hiểu lầm rằng mình tùy tiện lấy một thứ đồ vớ vẩn nào đó để tặng, đúng là khiến cho Dương Thần tức điên lên được.

Dương Thần không chút do dự, đưa HENRYGRAVES trả lại cho Lâm Nhượng Khê.

Còn Lâm Nhược Khê thì vẫn chưa hết ngây người ra, lần này cầm lấy chiếc đồng hồ, lại cảm thấy vô cùng nặng nề.

Dương Thần cười dịu dàng nói:

- Với tôi mà nói, Nhược Khê là món bảo bối quý nhất thế gian, cho nên chỉ có thứ bảo bối vô giá mới đáng để tặng cho người vợ yêu dấu của tôi.

Những câu này đương nhiên là nói ra để cho mọi người nghe rồi, khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, còn Lâm Nhược Khê thì đôi má có lúm đồng tiền thì đỏ bừng bừng.

Lần trước còn oán giận việc tặng nhẫn kim cương cho Mạc Thiện Ny, rồi lại tặng mình một cái đồng hồ quả quýt, nhưng hôm nay, lại là mình trách nhầm anh ấy rồi... anh ấy nói chiếc đồng hồ quả quýt này giữ lại để tặng mình, hóa ra không phải là thuận miệng mà nói...

Mọi người giương mắt nhìn như thể chiếc đồng hồ đó là tinh hoa của cả một thế kỷ vậy, nằm lặng lẽ trong lòng bàn tay, với ngón ngang trăm mỗi cảm xúc.

Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình sắc mặt u ám đứng đây, bọn họ tuyệt nhiên không nghĩ tới, vốn dĩ là muốn Lâm Nhược Khê xấu mặt, trở thành trò cười cho mọi người, nhưng cuối cùng lại trở thành tiết mục ân ái của Dương Thần dành cho Lâm Nhược Khê.

Chiếc đồng hồ Vacheron Constantin đáng giá ba triệu bảng Anh, tuy rằng cũng khiến cho người ta chặc lưỡi, như với chiếc HENRYGRAVES trong truyền thuyết này, thì chiếc đồng hồ bình thường này còn thua xa!

Những người có mặt ở đây cũng không dám khinh thường Dương Thần nữa rồi, trong lòng cũng không khỏi tò mò đoán xem thân phận thật sự của người này, làm cấp dưới ở Quốc Tế Ngọc Lôi, không chừng cũng chỉ là đi làm để giết thời gian mà thôi.

Cũng có mấy người nhìn Lâm Nhược Khê, ý chừng muốn mượn xem xem có được hay không.

Lâm Nhược Khê dùng ánh mắt hỏi Dương Thần, Dương Thần đương nhiên không có gì để nói, tặng cho phụ nữ rồi, thì cho dù là muốn ném vào cống rãnh cũng là tùy ý.

Lâm Nhược Khê cũng hào phóng đưa HENRYGRAVES cho mấy người bạn học cùng thưởng thức.

Lúc nhìn kỹ, mọi người mới phát hiện ra, hai mươi tư công năng của chiếc đồng hồ danh tiếng, quả nhiên không phải là danh bất hư truyền, lại nghĩ đến chiếc đồng hồ được làm cách đây gần một trăm năm, đúng là không thể tưởng tượng được!

Nhất thời, mọi người đều ca ngợi rằng Lâm Nhược Khê được gả cho một người chồng tốt, thứ bảo bối vô giá này, cho dù là nhà đại gia quyền quý, thì cũng phải là thứ đồ gia bảo đặc biệt, còn đây Dương Thần lại để tùy cô, thực đúng là khiến người khác phải ghen tỵ mà.

Mọi người ở đây cũng đều không phải là kẻ ngốc, thứ như thế này mà cũng có thể lấy được, tiện tay đem tặng vợ, nếu như không phải là người có thân phận, thì đánh chết bọn họ cũng không tin. Cho nên đủ lời a dua cứ vo ve bên tai không dứt.

Kết quả là, gió đã đổi chiều, vừa mới nịnh nọt lấy lòng vợ chồng Lý Kiến Hà, bây giờ đã chuyển qua lấy lòng Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Cục diện đã thay đổi, Lâm Nhược Khê cũng không ngờ, chỉ là mấy lời đường mật này cũng không khiến cô cảm động, chỉ là ngoài mặt ứng phó một chút thôi.

Mất Thân Nhã Hình đã bốc hỏa rồi, từ khi còn đi học đã luôn bị Lâm Nhược Khê chèn ép, mặc dù sau này là tình nguyện lấy Lý Kiến Hà, nhưng cũng không thể cãi được. Vốn tưởng rằng Lâm Nhược Khê lấy phải một tên “hạ cấp” vốn dĩ không được sống xa hoa bằng cô ta, muốn mượn cơ hội này làm nhục Lâm Nhược Khê một phen, ai ngờ, tất cả mọi tính toán lại biến thành sân khấu của vợ chồng Lâm Nhược Khê. (truyện được copy từ tunghoanh.com)

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, một người đàn ông trung niên ăn mặc rất đẹp, dẫn theo mấy người thanh niên trẻ tuổi, cùng bước vào, cười ha hả nói với mọi người:

- Đúng là ngại quá, đã quấy rầy việc dùng cơm của các vị rồi!

Nhìn thấy người đàn ông này, sắc mặt cứng nhắc của Lý Kiến Hà trở nên tươi tỉnh, giống như tìm thấy cơ hội phản đòn, vội vàng đứng dậy nói:

- Dương nhiên là không phải rồi, cháu đợi bác lâu lắm rồi đấy.

Chris quay đầu lại, nhìn thấy người tới, cười ha ha nói:

- Còn gọi gì mà bạn cũ, hóa ra và anh Viên!

Người tới đây rõ ràng là Viên Hòa Vĩ-cha của Viên Dã!

Viên Hòa Vĩ vẫn tao nhã như trước đây, nâng ly rượu vang lên, nhiệt tình chạm ly với Chris.

Đồng thời, cũng nhìn một lượt những người ngồi ở bàn, ánh mắt của Viên Hòa Vĩ nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê đang ngẩng đầu lên, lộ vẻ tươi cười thân thiết, hiển nhiên, đã đoán trước được hai người cũng sẽ ở đây.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 792

Không Phải Là Con Nhà Quyền Quý.

Nhân quan của mọi người cũng không phải là tầm thường, lập tức nhận ra đây là người đứng đầu nhà họ Viên ở Trung Hải, thân phận đáng nói hơn nữa chính là con rể của nhà họ Dương-một trong tứ đại gia tộc ở Yên Kinh! Có thể nói, nhà họ Viên thân thiết với nhà họ Dương như chân với tay.

Những đứa con ông cháu cha ở đây đều biết rằng, mấy quân khu ở Giang Nam gần như là quân riêng của nhà họ Dương, còn nhà họ Viên lại nắm hầu hết trong tay những doanh nghiệp dân sinh quan trọng, đây cũng là huyết mạch kinh tế nhà họ Dương.

Có nền tảng lớn, hùng mạnh, lại có Dương Công Minh nổi tiếng khắp thiên hạ chấn thủ, mới có thể để nhà họ Dương đứng trong nhóm bốn đại gia tộc, sừng sững không đổ.

Tập đoàn quốc tế của gia tộc nhà Lý Kiến Hà mới hưng thịnh trở lại, nói cho cùng thì cũng là gốc rễ của Hoa Hạ, nhưng lại không có thể lực ở diễn đàn chính trị trong và ngoài nước, làm sao có thể nhận được sự coi trọng của đối tác làm ăn Châu Âu? Hơn nữa cả một tập đoàn rõ ràng chỉ có bên nhà vợ Thân Nhã Hình còn có chút dính lứu đến quan trường, nhưng so với thể lực nhà họ Dương, rõ là một trời một vực.

Cho nên, Lý Kiến Hà gặp được Viên Hòa Vĩ, rõ ràng biết tài lực của tập đoàn nhà mình còn kém xa so với tập đoàn nhà họ Viên, nên mới cười nịnh nọt gọi một tiếng “bác”.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê liếc nhìn nhau, cũng gần như đã hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra lúc trước Lý Kiến Hà đến muộn, là vì gặp được Viên Hòa Vĩ, hơn nữa Viên Hòa Vĩ cũng từ mồm Lý Kiến Hà mà biết được rằng, hôm nay Chris tổ chức tiệc, liền muốn đến, cho nên hai vợ chồng cùng đến tham gia.

Dù sao, Chris cũng là người có tiếng trên thương trường quốc tế và cũng là siêu sao trong giới người tài. Được Lâm Nhược Khê mời đến Quốc Tế Ngọc Lôi làm việc, chắc chắn là sẽ có ảnh hưởng tốt đến những doanh nghiệp đó.

Một khi đã là người của nhà mình, Viên Hòa Vĩ và Viên Dĩ đương nhiên là phải đến thăm rồi, miệng thì nói là đến ôn lại chuyện cũ với Chris, nhưng thực ra còn có chuyện khác để nói.

Viên Hòa Vĩ và Chris đã quen nhau từ nhiều năm trước, cũng mới chỉ một vài lần hàn huyên tâm sự, nhưng thực sự vô cùng thân thiết.

Viên Dĩ đi cùng với cha cũng mặc âu phục chỉnh tề, nhìn thấy Dương

Thần và Lâm Nhược Khê, nhìn lặng lẽ mỉm cười, nhưng vẫn giả bộ nghiêm trang, trong trường hợp giao tiếp như thế này, không dám có chút gì lỗ mắng.

Còn Lý Kiến Hà thì đứng dậy, giơ chén rượu đứng cạnh Viên Hòa Vĩ, làm ra vẻ vô cùng thân thiết.

Những người ở đây không ít người tỏ vẻ thèm muốn, không ai nghĩ lại có chút giao tình với một trong bốn đại gia tộc lớn nhất ở Trung Quốc cơ chứ? Nhưng người có tiếng của nhà họ Dương đã ít, những người thuộc nhà họ Dương chính thống phần lớn đều ở trong quân đội, bình thường khó có thể gặp được. Cho nên, có thể đặt quan hệ cùng với người của nhà họ Viên, đúng là một bước vô cùng đột phá rồi!

- Bác, một khi đã đến, thì để cháu giới thiệu với bác một chút về những người bạn ngồi đây ạ, mọi người đều có một mong muốn, đó là sau này bác chiếu cố nhiều một chút.

Lý Kiến Hà tủm tỉm cười nói.

Mọi người vừa nghe xong, lập tức nhìn Lý Kiến Hà bằng ánh mắt cảm động và biết ơn, bọn họ chính là đang đợi cơ hội này, không ngờ Lý Kiến Hà lại hào phóng như vậy, còn tiến cử bọn họ nữa chứ. (truyện được copy từ tunghoanh.com)

Ở Trung Hải, thậm chí là ở khu Giang Nam, nếu như có quan hệ tốt với nhà họ Viên, thì rất nhiều chuyện có thể trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều tập trung chú ý vào chồng mình, Thân Nhã Hình cười có chút đắc ý, cầm lấy ly rượu, bước đi vô cùng duyên dáng đến bên cạnh Viên Hòa Vĩ kính rượu:

- Bác đừng chê cười tâm ý của anh Hà nhà cháu, anh ấy là một người rất quan tâm đến bạn bè.

Viên Hòa Vĩ ôn hòa cười nói:

- Không sao, bác với bố các cháu là bạn bè đã nhiều năm, lại cũng đã từng làm ăn kinh doanh với ông ngoại các cháu, mọi người đều là người một nhà, hôm nay gặp được các cháu, cũng khiến cho ta cảm thấy trẻ ra được vài tuổi, con bé Nhã Hình này đúng là nhiều chuyện rồi.

Mọi người có mặt ở đây thấy Viên Hòa Vĩ gọi Thân Nhã Hình bằng tên riêng, vô cùng xúc động, dù gì cũng nắm trong tay quyền lực điều hành của một tập đoàn lớn, vợ chồng họ lại là người của hai đại gia tộc, người đứng đầu nhà họ Viên lại trò chuyện vui vẻ với họ như vậy, đúng là rất nể mặt bọn họ rồi!

Thân Nhã Hình càng được thể nở mày nở mặt, phấn khích nhìn về phía Lâm Nhược Khê đang đứng yên lặng một chỗ không nói năng gì, dường như muốn dùng ánh mắt nói với cô “Nhìn thấy chưa, đây chính là sự chênh lệch đẳng cấp đấy”.

Lý Kiến Hà cúi người làm tư thế mời, chỉ về phía một đôi vợ chồng đứng

gần mình nhất giới thiệu:

- Bác, hai vị đây là con của Cục trưởng Trần của Cục công thương, còn đây là thiên kim tiểu thư Phùng Chân Nhi thuộc tập đoàn Hoa Mậu của tỉnh Giang Tô, hai vợ chồng bọn họ là bạn học thời đại học với cháu.

Viên Hòa Vĩ tỏ vẻ như “nghe danh đã lâu, bây giờ mới được gặp mặt” cười rất thân thiện với hai người bọn họ, còn dẫn cả con trai Viên Dã đến chào hỏi, nói mấy câu xã giao, khiến cho hai vợ chồng bọn họ vui đến đỏ cả mặt.

Cứ như vậy, Lý Kiến Hà giới thiệu liên một lúc ba cặp vợ chồng, mọi người đều cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, để tránh làm điều gì đó hơi quá đà.

Lúc Viên Hòa Vĩ giới thiệu con trai độc nhất Viên Dã của mình, mấy đôi vợ chồng trẻ mới bắt đầu chú ý đến Viên Dã, dù sao thì người thanh niên tên Viên Dã này cũng sẽ là người kế nghiệp nhà họ Viên trong tương lai, hơn nữa cũng sà sà tuổi nhau, nên cũng dễ nói chuyện với nhau hơn.

Cho nên, Viên Dã cũng đã được mấy người đó đến làm thân, đúng là so với cha thì còn tốt hơn nhiều.

Dương Thần nhìn thấy cảnh tượng này, kìm không nổi nói nhỏ với Lâm Nhược Khê:

- Bà xã, xem chừng cái giấc mơ chơi điện tử của Viên Dã đã tan tành mây khói rồi, bị cha nó dẫn đến đây giống như là chuẩn bị chuyển giao quyền lực vậy.

Lâm Nhược Khê từ đầu đến cuối không thèm đề ý đến ánh mắt khiêu khích của Thân Nhã Hình, chỉ chăm chú ăn rau quả thôi, nghe được những lời của Dương Thần, khóe miệng nhếch lên cười:

- Người đàn ông có nơi có chốn, thì sẽ trưởng thành thôi, Viên Dã vì muốn lấy được Đường Đường nên đang chuẩn bị trước mà, Đường Đường một khi là con gái của nhà họ Đường, đương nhiên là không thể gả cho một người chỉ biết chơi điện tử, anh tưởng ai cũng giống anh sao, đã kết hôn rồi mà cũng không khác chưa kết hôn là mấy à.

Dương Thần ghen lời, thông dong cười nói:

- Đây là vấn đề của Viên Dã chứ, có liên quan gì tới anh đâu...

- Chỉ là em cảm thấy kỳ quái, rõ ràng là có cùng huyết thống, tại sao Viên Dã nhỏ hơn anh nhưng lại hiểu chuyện hơn anh như vậy nhỉ.

Lâm Nhược Khê nửa cười nửa không, nói.

Dương Thần sờ sờ cổ, giả bộ ho khan vài tiếng, giống như là không có chuyện gì xảy ra.

Lâm Nhược Khê cũng thuận miệng trách thôi, lúc này tâm trạng đã khá hơn lúc trước rất nhiều rồi, chuyện Dương Thần tặng nhẫn kim cương cho Mạc Thiện Ny, vốn dĩ đã không còn là chuyện gì to tát nữa rồi, nói Dương Thần giống với đứa trẻ con, cũng không tức giận, cô cũng có chút đắc ý.

Nhìn thấy Lý Kiến Hà dẫn theo hai cha con nhà họ Viên đến chỗ hai người, Lâm Nhược Khê hỏi thăm:

- Ở đây mà bị bại lộ mối quan hệ thì có tốt không nhỉ?

Dương Thần đang cầm dao định cắt miếng thịt ngỗng, bởi vì trên miếng thịt này có dính canh nên cũng không tiện cầm tay, nên hắn mới dùng dao, nghe cô hỏi như vậy, hỏi lại:

- Tại sao lại không tốt?

- Không phải anh... không muốn dây dưa gì với bọn họ sao...

Lâm Nhược Khê úp úp mở mở nói.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Trước đây anh chẳng phải đã nói phải đưa em đến thăm nhà họ Dương sao, đương nhiên là không ngại rồi, hơn nữa ở Yên Kinh mọi người hầu như cũng đã biết sự tồn tại của anh, một khi đã là sự thật, thì phải chấp nhận thôi, dù sao thì cũng chẳng có gì là xấu, sao anh phải che giấu chứ.

Lâm Nhược Khê điềm nhiên cười, trong lòng cô cũng hy vọng Dương Thần có thể có quan hệ tốt với người nhà họ Dương và người nhà họ Viên, có lẽ là do đồng bệnh tương niên, cùng lớn lên trong hoàn cảnh thiếu thốn tình cảm, cùng sự cô đơn thống khổ, chỉ có bản thân mình mới hiểu rõ nhất. Đối với cô mà nói, những người thân trước đây đã không còn ở bên cạnh nữa rồi, đến người thân của chồng thì lại không thể đi nhận, nói chung là cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Huống hồ, bất luận là Quách Tuyết Hoa, Dương Công Minh, hay là vợ chồng nhà họ Viên, đều đối xử rất tốt với cô, thật sự là xuất phát từ tình cảm chân thành.

Nói cho cùng, từ tận đáy lòng, cái tính tình truyền thống đấy, khiến cho Lâm Nhược Khê đặc biệt thích nhìn thấy một gia đình vui vẻ hòa hợp, mà bây giờ lại chuyển nhà mỗi người một nơi, kể nam người bắc, chỉ đáng tiếc, Dương Công Minh ở bên đó vẫn tốt, nhưng việc bảo Dương Phá và Dương Liệt hòa hợp với Dương Thần, gần như không được, Lâm Nhược Khê cũng không dám chạm vào nỗi đau của Dương Thần.

Vừa đúng lúc này Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình đi cùng cha con Viên Hòa Vĩ đến bên cạnh Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Thân Nhã Hình giành nói:

- Nhược Khê, cậu còn không để cho người chồng tốt của cậu đến kính một ly rượu sao? Đây là một cơ hội hiếm có để đặt quan hệ với bác Viên đây.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê nhìn nhau cười, cũng không thêm đáp lại lời cô ta, nhưng cũng từ từ đứng dậy.

Lâm Nhược Khê nói có vẻ hờn hĩnh:

- Bác Viên, hai vị này là...

Không đợi anh ta nói xong, Viên Hòa Vĩ đã giơ tay ra ra hiệu không cần

phải nói nữa, cũng không thèm để ý đến sự nghi hoặc của Lý Kiến Hà, ngược lại cố ý làm ra vẻ giận dữ nói với Dương Thần:

- Tên tiểu tử này, nhìn thấy dưỡng mà không có chút phản ứng gì là sao? Giọng nói có phần hơi bất mãn, càng biểu lộ sự thân thiết và quý mến.

Trong nháy mắt, gần như tất cả mọi người ở đây đều hoài nghi rằng lỗi tại mình có vấn đề...

Viên Vĩ Hòa nói... Dưỡng!

Nhất thời, không khí trong phòng dường như bị ngưng đọng lại, tất cả mọi người, bao gồm vợ chồng Chris, bao gồm đôi nam nữ còn đang đặc ý là Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình, đều đứng ngây người ra nhìn Dương Thần và Lâm Nhược Khê, dường như không thể hít thở được nữa vậy... (truyện được copy từ tungthoanh. com)

Chỉ trong vòng vài giây, mà mọi người đã trải qua vô số chấn động tâm lý!

Trong tay Dương Thần lúc này còn cầm một con dao nhỏ cắt thịt ngỗng, cũng không quá coi trọng, cười nói:

- Một khi đã có người nhiệt tình giới thiệu này giới thiệu nọ với hai cha con dưỡng, cháu và Nhược Khê thấy dưỡng rất bận, cho nên cũng không dám xen vào.

Viên Hòa Vĩ cười ha hả nói:

- Cô cháu mấy ngày trước còn nhắc đến, nói Quốc Tế Ngọc Lôi gặp phải nguy cơ lần đó, hai vợ chồng cháu bận thì thôi cũng đành chịu, sao bây giờ rảnh rồi rồi cũng không gọi một cuộc điện thoại cho bà ấy, cùng nhau ăn bữa cơm, uống công bà ấy lo lắng cho hai vợ chồng cháu, không phải lần trước cháu nói, qua đợt đó sẽ về thăm nhạc phụ đại nhân sao, sao một chút tin tức cũng không có vậy, dưỡng và cô cháu rất muốn gia đình mình đoàn tụ.

Cô? Về Yên Kinh thăm hỏi nhạc phụ? Cả nhà đoàn tụ?

Tim mọi người lại một lần nữa giống như được kích thích bởi ma túy!

Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình đều trợn mắt há mồm, nhìn vẻ mặt lười nhác của Dương Thần, khoe miệng, quần áo còn dính chút dầu mỡ, nhìn thế nào cũng không thấy giống con nhà quyền quý, rốt cuộc người này có lai lịch như thế nào, bọn họ lại được dịp không hiểu, đúng là đầu lộn rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 793

Đừng Có Nhắc Đến Xiên Thịt Dê Nướng Của Anh Nữa

Đường như đang cố ý tiếp tục kích thích đám người đang trong trạng thái yếu ớt này, Viên Dã cũng chủ động cười nói:

- Anh, anh cũng đúng là quá không nề mặt rồi, tốt xấu gì thì chúng ta cũng có quan hệ huyết thống, anh cũng không thèm đến chào hỏi hai bố con em một tiếng.

Dương Thần cầm lấy dao cắt cắt miếng thịt ngỗng ở trong đĩa:

- Không nhìn thấy anh đang ăn cơm sao, chào hỏi cũng không có tiện. Còn em ý, mấy hôm nay Đường Đường thi đại học, em cũng không đi cùng nó là sao.

Viên Dã ngại ngùng cười nói:

- Em cũng muốn đi, nhưng mẹ em nói đợi Đường Đường thi xong thì đi chơi cùng cô ấy, không thì lại khiến cô ấy phân tâm.

- Hừ, không có tiền đồ, còn chưa lập gia đình, mà cả ngày chỉ nghĩ đến vợ với con thôi.

Viên Hòa Vĩ cười mắng.

Đứng trước mặt mọi người mà bị cha mắng cho như vậy, Viên Dã vội rút đầu rút cổ lại ngay.

Một cảnh tượng ảm áp nhưng buồn cười, khiến cho Lâm Nhược Khê không khỏi bật cười ngọt ngào, giống như hoa mùa xuân nở rộ rực rỡ, khiến cho đám người bị thân phận thật của Dương Thần làm cho chấn động cũng phải ngẩn người đứng nhìn.

Viên Hòa Vĩ nhìn Lâm Nhược Khê bằng ánh mắt trêu mến, nói bằng giọng ôn hòa:

- Nhược Khê à, đừng biết tính con hướng nội, nhưng nếu có thời gian rảnh thì hãy liên lạc với cô con nhé, bà ấy rất thích con đấy, sau này con sẽ là nữ chủ nhân của nhà họ Dương, có nhất nhiều quy định mà học sớm một chút sẽ tốt hơn, tránh khi đến lúc đó lại luống cuống.

Nữ chủ nhân của nhà họ Dương?

Thân phận này đúng là bom tấn! Hoàn toàn khiến cho tất cả những người ở đây phải nhốn nháo âm ỉ!

Kỳ thực Viên Hòa Vĩ cũng có ý khơi ra, ông ta đa mưu túc trí như vậy, làm gì có chuyện không nhìn thấy Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình cố ý khinh thường vợ chồng Dương Thần? Cho nên mấy câu này, không chỉ nói ra thân phận Dương Thần, đồng thời còn đánh một đòn phủ đầu.

Nhưng trên thực tế, trong lòng ông ta, mặc dù Dương Thần chưa thực sự

gia nhập vào nhà họ Dương, nhưng ván đã đóng thuyền, bởi Dương Thần cũng đã hồi tâm chuyển ý, muốn quay trở lại nhà họ Dương, nên cũng đã biểu đạt chút thâm ý.

Lâm Nhược Khê cũng khá bất ngờ khi Viên Hòa Vĩ nói như vậy, nhưng cô cũng không muốn nói những lời từ chối khách khí, đây cũng chẳng phải là thứ mà cô có thể nắm được trong tay, vì thế dịu dàng gật đầu, nhẹ nhàng đáp lại.

Viên Hòa Vĩ cũng không để ý, quay đầu nói lời xin lỗi khách khí đến mọi người:

- Để mọi người cười chê rồi, chỉ bởi vì bình thường công việc quá bận rộn, không có cơ hội gặp văn bối trong nhà, nên nói hơi nhiều một chút.

Mọi người vội lắc đầu, nào ai dám trách cứ, chỉ lo chuyện khinh thường Dương Thần, rồi sau này sẽ bị Dương Thần trả thù!

Chris nghi hoặc nói:

- Tuy rằng vẫn luôn cảm thấy anh Dương không phải là người bình thường, nhưng không ngờ lại là cháu ruột của Dương lão tiên sinh?

Cho dù Chris là một người Mỹ, nhưng cũng có chút hiểu biết về bốn đại gia tộc của Hoa Hạ, nên cũng không khỏi kinh ngạc.

Viên Hòa Vĩ nhìn Dương Thần, thấy Dương Thần cũng không có ý giấu diếm gì, liền giải thích:

- Dương Thần là cháu ruột tôi, cũng là cháu của bố vợ tôi, là cháu đích tôn nhà họ Dương. Thuở nhỏ bị thất lạc, mới tìm thấy được cách đây gần một năm, cho nên, mọi người cũng chưa quen lắm, nhưng vốn dĩ là hòn máu của nhà họ Dương, chỉ có điều là không truyền ra ngoài mà thôi.

Nghe thấy những lời này, người cảm thấy bị đả kích nhiều nhất là Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình, chân bắt đầu thấy run rẩy.

Thiên hạ này người họ Dương có đến nghìn nghìn vạn vạn người, sao người đứng trước mặt mình lại là cháu đích tôn của nhà họ Dương, lại còn là chủ nhân tương lai của nhà họ Dương nữa chứ?

Chẳng trách lại có thể tặng được một chiếc đồng hồ vô giá như vậy, chẳng trách Lâm Nhược Khê lại đột nhiên đi lấy một người vô danh mà không nói tiếng nào!

Khi tất cả mọi người đều hiểu ra được mọi chuyện, thì đều cảm thấy chính mình như vừa bị ma ám vậy!

Toát mồ hôi lạnh ở lưng, vẻ mặt cứng ngắc gần như biến thành cầu xin, tay cầm chén rượu, hơi run run, nhìn Dương Thần nín nót, cười mà còn khó coi hơn khóc, nói:

- Thật là... có mắt không trông... tôi... tôi xin kính Dương đại thiếu gia một ly!

Lý Kiến Hà coi như lấy thêm can đảm, há miệng to, uống một hơi hết nửa ly rượu vang!

Thân Nhã Hình cũng không dám chậm trễ nửa giây, mở miệng ra nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê à, tình cảm bạn học bao nhiêu năm, cậu có thể được gả vào nhà họ Dương quyền quý như vậy, thật sự là mừng cho cậu, tôi cũng xin kính cậu một ly!

Hai vợ chồng nhà này nói xong, liền uống một hơi cạn cả ly rượu, xem chút nữa thì sặc, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra tươi cười để lấy lòng.

Lý Kiến Hà đúng là một kẻ biết thời, nếu Dương Thần thực sự là đại thiếu gia, thuận miệng nói mấy câu không tốt đẹp gì về anh ta, thì đừng nói đến sự nghiệp của gia tộc mình ở Hoa Hạ này sẽ bị dao động, thậm chí là sản nghiệp bên nhà vợ của Thân Nhã Hình cũng khó mà giữ được ấy chứ!

Dù sao nhà họ Dương cũng là một trong bốn đại gia tộc khổng lồ chế toàn bộ Hoa Hạ, đùa với bọn họ được sao?

Nhưng, sau khi hai người uống hết, Dương Thần cũng chẳng muốn tính toán gì.

Dương Thần chỉ nhìn vào cái ly không trong tay bọn họ, bĩu môi nói:

- Mấy người vội cái gì, tôi cũng không nói là muốn cạn ly với mấy người, mấy người thích thì cứ việc uống với nhau, chả liên quan gì đến tôi cả.

Nói xong, Dương Thần cũng không thèm để ý đến bọn họ, tiếp tục ngồi xuống, cầm dao xẻ thịt ngỗng.

Lâm Nhược Khê tuy rằng cảm thấy như vậy là hơi hốc hách, nhưng lúc này cô cũng để tùy chồng, yên lặng ngồi xuống, không thèm để ý đến hai vợ chồng Lý Kiến Hà đang đứng ngây người ra.

Trong chớp mắt đã bị đóng băng.

Vừa lúc này còn ở thế thượng phong, giống như đứng trên đỉnh kim tự tháp vậy, lúc này lại hoàn toàn biến thành trò cười!

Bị chìm xuống đáy, nhưng hai vợ chồng tuyệt nhiên không có ý định phản kháng, chỉ dám đứng ở đó nhìn nhau cười như những kẻ ngốc.

Hai cha con Viên Hòa Vĩ và Viên Dã đứng liếc nhìn nhau, thấy nực cười với thủ đoạn của Dương Thần, mặc dù bọn họ không thực sự coi trọng vợ chồng Lý Kiến Hà, nhưng cũng không muốn làm nhục bọn họ trước mặt mọi người, chuyện này đối với giới thượng lưu mà nói, còn khó chịu hơn cả việc giết chết bọn họ!

Ở đây cũng được một lúc rồi, hai cha con Viên Hòa Vĩ liền nói lời cáo biệt rồi đi, trước khi đi vẫn không quên mời vợ chồng Dương Thần lúc nào rảnh thì đến ăn bữa cơm.

Hai cha con nhà họ Viên vừa rời đi, không khí trong phòng lập tức trở nên cổ quái, tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào Dương Thần và Lâm Nhược Khê, còn về phần hai vợ chồng Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình, mặt đã xám ngoét như đồng tro tàn, ngồi im thín thít, nếu như không phải muốn giữ lấy chút thể diện cuối cùng, thì đã lập tức bật người dậy chạy đi rồi!

Từ lúc bữa tiệc này bắt đầu, hai người luôn tính toán để làm thế nào có thể hạ nhục được Lâm Nhược Khê, đương nhiên là gồm cả anh chồng “vô dụng” của Lâm Nhược Khê nữa.

Ai ngờ, ngoài lúc đầu còn có chút đắc ý, sau đó thì, người được khoe của hợm hĩnh với người khác lại là bọn họ, còn đẩy cả gia tộc mình về phía vách núi nữa chứ!

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Dương Thần và Lâm Nhược Khê, quên cả uống rượu, quên cả dùng bữa, quên cả khoác lác, cãi cộ.

Sau khi im lặng một hồi lâu, Dương Thần cũng đã lau cho chiếc dao cắt thịt ngỗng được sạch sẽ, ngẩng đầu lên nhìn mọi người, bực bội nói:

- Mấy người làm sao vậy, sao lại không đụng đũa? Mấy món ăn này rất đắt đây, ăn nhiều một chút.

Câu này vừa nói ra, trạng thái hóa đá của mọi người lập tức bị hóa giải, ngượng ngùng hoàn hồn, bắt đầu động đũa.

Chuyện này giống như, bữa cơm này không phải là do Chris mời, mà là do Dương Thần mời.

Hoàng Nhạc Nhạc tâm tư trong sáng, sau cơn chấn động nhất thời, cẩn thận nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, hóa ra cậu mới thực sự là người được gả vào nhà quyền quý, lại còn là nhà quyền quý nhất trong số những nhà quyền quý nữa... làm con dâu của nhà họ Dương có nhiều quy tắc phải học không? Có quyền lực gì đặc biệt không?

Vương Hải Đào bật người dậy, vội kéo vợ về, những câu này có thể tùy tiện hỏi được sao?

Lâm Nhược Khê vẫn có thói quen đối xử như xưa, có hơi ngượng ngùng cười cười nói:

- Không có gì đặc biệt, trước đây tôi cũng không biết anh ấy là người nhà họ Dương, gần đây mới biết thôi.

Mọi người nghe xong, tuy rằng cảm thấy sự tình vô cùng kỳ diệu, nhưng cũng là lúc rất thích hợp để nịnh nọt, lại khen Lâm Nhược Khê có con mắt thật tinh đời, lại nói Dương Thần có sức hấp dẫn mê người, có thể chinh phục được nữ thần đại học năm đó, không hổ danh là người nhà họ Dương, không giống người thường...

Dương Thần nghe, có chút bực bội, lén lút vỗ vỗ lên đùi Lâm Nhược Khê, thì thầm bên tai cô hỏi:

- Bà xã, lúc trước anh bán thịt dê nướng, có thật là em nhìn thấy những khí chất cao quý mà bọn họ đang nói không vậy?

Lâm Nhược Khê thiếu chút nữa thì cầm chiếc đũa đang cầm vào trong lỗ mũi anh chàng này!

Môi khẽ nhúc nhích, mặt không biến sắc, thấp giọng nói:

- Ăn cơm của anh đi, đừng có nhắc đến mấy cái xiên thịt dê nướng của

anh nữa...

Dương Thần than thở vài tiếng, đành tiếp tục vùi đầu vào ăn cơm...

Khoảng thời gian tiếp theo của bữa tiệc, hầu như tất cả mọi người đều tìm cơ hội nịnh hót hai người, đáng tiếc Dương Thần chỉ để tâm vào những món ăn trên bàn, căn bản là không cho bọn họ cơ hội nào.

Lâm Nhược Khê đến bữa tiệc này, cũng chỉ vì quan tâm đến Chris, cũng chỉ tùy hứng đáp lại vài tiếng, không nói năng gì nhiều.

Có lẽ trong quá khứ, cô còn vì chuyện làm ăn kinh doanh mà đặt quan hệ tốt với mấy người này, cho dù trong lòng cũng ghét chuyện xum xoe nịnh nọt, nhưng hôm nay thân phận của cô đã khác rồi, không coi đám người này ra gì cũng không sao.

Đến khi bữa tiệc chấm dứt, mọi người đứng dậy, gằn đúng như là nghi thức đưa tiễn Tổng thống vậy, đứng dạt sang thành hai hàng, nhường lối cho hai người đi.

Chỉ tiếc rằng không ai dám hỏi Dương Thần phương thức liên lạc, nhưng mọi người có cách liên lạc được với Lâm Nhược Khê, tất cả mọi người ở đây đều hi vọng, sau này có cơ hội lấy có này có nọ mời hai người, đây chính là một cơ hội lớn đặt mối quan hệ với người đứng đầu nhà họ Dương sau này!

Về phần vợ chồng Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình, đã sớm bị lãng quên từ lâu rồi, cũng không biết đã rời khỏi đây từ lúc nào rồi.

Hai người sau khi ra lấy xe, nói lời từ biệt với mọi người, rồi nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Trên đường về nhà, dòng xe cộ thưa thớt, hai người ngồi trong xe, Dương Thần còn thần nhiên ợ hơi nữa, không khí tràn ngập mùi rượu, khiến cho người ta cảm thấy hơi buồn ngủ.

Không ai nói năng gì, vừa lúc này bữa tiệc ồn ào náo nhiệt dường như đã trở thành một cảnh trong mơ.

Lâm Nhược Khê nhìn bóng đêm đẹp mê hoặc hồi lâu, lại nhìn người đàn ông bên cạnh mình đang chăm chú lái xe, bàn tay mềm mại, thò vào trong túi, lấy ra chiếc đồng hồ HENRYGRAVES, ngắm nghía.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 794

Nhớ Cả Đêm Không Ngủ Được

Vẫn là nhìn cổ như vậy, ngực như vậy, bình thường như vậy, nhưng chỉ cần biết giá trị thật của nó, sẽ không chống lại được bị vật xa hoa này hấp dẫn.

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê ngẩn người ra, mỉm cười hỏi:

- Bây giờ còn muốn nhẫn kim cương không?

Lâm Nhược Khê quay mặt ra, oán hận nhìn hắn:

- Anh sao lại làm vậy với em... em cũng không phải người nghiên cứu đồng hồ, sao biết cái đồng hồ cũ kỹ này lại quý trọng vậy, chữ viết lại nhỏ như vậy, không nhìn kỹ thì không thể chú ý được. Nếu biết đây là vật báu vô giá, em đã không tùy tiện đặt trong túi, anh cũng không nói rõ với em, em tất nhiên nghĩ là anh tùy tiện đưa em một món đồ...

Dương Thần vẻ mặt oan ức, bất đắc dĩ nói:

- Hôm đó không phải anh nói với em là anh lấy được từ tay Cục trưởng cục điều tra liên bang sao, em cũng chẳng nghe anh giải thích, đã vào thư phòng đóng cửa lại, nói gì em cũng không tin anh, anh còn cách nào nữa...

Lâm Nhược Khê nhớ lại đúng là như vậy, cắn cắn đôi môi như hoa, bướng bỉnh nói:

- Em mặc kệ, dù sao đều là anh sai, nếu anh tặng em trước, sao em lại không nghe anh giải thích? Hôm đó em bị anh làm cho tức chết!

Dương Thần thấy không có biện pháp, liên tục nói “Được!”, lúc này mới khiến Lâm Nhược Khê vừa lòng vui vẻ cười.

Thấy Lâm Nhược Khê cẩn thận lấy ra hai tờ khăn giấy mềm mại bọc chiếc đồng hồ lại, dường như muốn bảo quản thật tốt, Dương Thần mỉm cười, nói:

- Không cần phiền toái như vậy, chiếc đồng hồ này tặng cho em, coi như là một món đồ chơi, ngày thường để trong túi, xem ngày giờ là được, không cần phải cất giữ kỹ quá.

- Làm sao có thể được... vật quý như vậy, nhớ bị em làm hỏng, những người sưu tầm đồng hồ nổi tiếng sẽ hận em đến chết mất!

Lâm Nhược Khê nhú mày nói.

Dương Thần lắc đầu:

- Lo mấy việc này làm gì, đây là quà anh tặng em, đã tặng rồi thì em cứ dùng, nó cũng không phải đồ cổ, nó cũng có sinh mạng.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên nhớ lại chuyện này, tuy rằng then thùng nhưng vẫn tò mò hỏi:

- Lần trước anh nói, muốn tặng em một món quà... là chiếc đồng hồ này sao?

Dương Thần vội phủ nhận, nói:

- Đừng nói giỡn, nếu anh nói quà là chiếc đồng hồ này, cần gì anh phải chuẩn bị lâu như vậy, món quà kia anh vẫn đang chuẩn bị... ừ... dù sao năm nay chắc chắn sẽ cho em nhìn thấy, bà xã, em yên tâm, trước giờ anh nói là giữ lời...

Lâm Nhược Khê tim đập mạnh hơn chút, rốt cuộc là món quà gì mà phải chuẩn bị lâu như vậy, thật là bức mình, người đàn ông này vốn không chịu lộ ra chút thông tin nào, khiến trong lòng cô tò mò không yên.

Đột nhiên, Dương Thần hỏi:

- Không tò mò vì sao anh lại tặng em chiếc đồng hồ này sao?

Lâm Nhược Khê mờ mịt lắc đầu:

- Vì rất đắt tiền sao?

- Đồ quý giá nhiều lắm, cũng không phải không có tiền, cần gì tìm đồ đắt tiền.

Dương Thần cười nhạt nói.

- Vậy là vì sao...

Dương Thần nhếch khóe miệng, vươn tay phải, chậm rãi vươn tới trên tay trái của Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng nắm, mà trong tay Lâm Nhược Khê đang cầm chiếc đồng hồ cũ.

Lâm Nhược Khê thân thể mềm mại khẽ rụt lại, không biết người đàn ông này định làm gì.

- Tuy rằng, đồng hồ này không đẹp, thậm chí nhìn ngốc nghếch, nhưng “tâm” của nó từ lúc sinh ra đến giờ không ngừng chạy, mặc dù đã trôi qua gần trăm năm, bề ngoài nhìn không còn đẹp nữa, nhưng “tâm” vẫn như lúc ban đầu.

Cho dù là qua một trăm năm nữa, cho dù biến cả hóa đất liền, cho dù vạn vật luân hồi, chiếc đồng hồ đã cũ rồi, nhưng cái “tâm” quý giá của nó sẽ giống như lúc này, không có gì thay đổi... tựa như lúc anh tặng nó cho em...

Lời nói nhỏ nhẹ trong xe giống như nước sông yên tĩnh chảy qua, thâm trầm mang theo gợn sóng nhẹ nhàng.

Bên tai Lâm Nhược Khê dường như còn quanh quẩn tiếng chiếc đồng hồ cũ kia “tích tắc tích tắc...”

Vô tình, Lâm Nhược Khê cảm thấy hốc mắt có chút lạnh lạnh, là do điều hòa thổi gió lên nước mắt đã trào ra, nhưng chính mình lại không chú ý.

- Anh nói vậy em cảm động? Không sợ anh lừa gạt em sao?

Dương Thần trêu ghẹo nói.

Lâm Nhược Khê chu miệng:

- Biết rõ người ta đối với chuyện tình cảm này rất đơn thuần, lại còn nói những lời làm người ta khóc, nếu cả đêm không ngủ được thì làm sao?

Trong lời nói đã phá bỏ lớp băng lạnh bên ngoài, lộ ra chút vẻ nữ tính, giống như dáng vẻ vụng về làm nũng.

Dương Thần không kìm nổi cười nói:

- Khóc có lợi, làm khai thông tuyến lệ, làm sạch những vật bẩn trong mắt...

- Anh nói em bẩn?

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hấn chất vấn.

Dương Thần ho khan hai tiếng:

- Khụ... ý anh là, khóc làm sạch mắt cho những người phụ nữ khác, còn với bảo bối Nhược Khê thì là cực kỳ sạch sẽ... thật mà, bà xã, em không tin thì soi gương đi, mắt em sáng ngời kìa...

Lâm Nhược Khê nghe lời giải thích hoang đường để lấy lòng liền bật cười, giống như đóa hoa đỗ quyên nở rộ.

- Anh muốn nghe chuyện hồi trước của em với người kia không?

Dương Thần nghi hoặc:

- Ai?

- Lý Kiến Hà.

Dương Thần do dự hỏi:

- Chuyện cũ nói ra em sẽ đau lòng chứ?

- Không đâu, chỉ là anh có quyền được biết.

Lâm Nhược Khê ánh mắt hết sức dịu dàng.

Dương Thần gật gật đầu:

- Không còn đau lòng là tốt rồi, em nói đi.

Lâm Nhược Khê hồi tưởng lại:

- Kỳ thực có thể anh không rõ, lúc em học đại học, Thân Nhã Hình là một người bạn rất thân của em, ừ... tuy không giống Thiện Ny và Nghiên Nghiên, cùng nhau trưởng thành, nhưng là một bạn học rất thân của bọn em trong cùng khóa, cùng nhau ăn cơm, cùng học tập, cũng cùng học thầy Chris.

Lúc đó, Lý Kiến Hà đã là một nhân vật phi thường trong trường học, anh ta vốn học ở đại học Cambridge ở Anh, nhưng vì cùng Chris học về thị trường kinh doanh tiêu thụ mà đến đại học Trung Hải.

Các nữ sinh trong trường học đều thích anh ta, anh ta tao nhã, lại có gia thế vô cùng tốt, quan trọng là... anh ta rất tài hoa, được Chris coi trọng, đảm nhiệm vai trò trợ giảng, trợ giúp đám nghiên cứu sinh bọn em học tập.

Chính tại lúc đó, anh ta thường xuyên tiếp xúc với em và Nhã Hình, lúc đầu chỉ là nói về đề tài nghiên cứu, sau đó là cùng nhau dạo phố, uống trà chiều...

Dương Thần khẽ cười nói:

- Xem ra cuộc sống đại học của bọn em rất nhàn nhã, ít nhất là so với công việc bù đầu bây giờ em thoải mái hơn nhiều.

Lâm Nhược Khê nhớ lại, gật gật đầu, tiếp tục nói:

- Khi đó, trong trường học đồn rằng Lý Kiến Hà thích em, nếu không anh ta đã không lúc nào cũng ở cùng em. Kỳ thực em cũng nhìn ra, Lý Kiến Hà muốn em làm bạn gái anh ta, ngẫu nhiên nói đến vài vấn đề nhạy cảm, nhưng em đều làm bộ không hiểu.

Nhưng khi đó anh ta thật sự rất ưu tú, trong lòng em thật sự cũng thầm thích anh ta, chuyện này ngoại trừ bạn thân Nhã Hình, trong trường học không ai biết...

Dương Thần nghe đến đó trong lòng không thoải mái, nói thầm:

- Thích lắm?

- Ừ.

Lâm Nhược Khê cũng không phủ nhận, cúi đầu nói:

- Em thầm thích anh ta... rõ ràng lúc ở cùng anh ta em rất vui vẻ, nhưng em không dám biểu lộ ra, em lo lắng, sợ anh ta chỉ cùng em nghiên cứu đề tài, thậm chí lo anh ta thích Nhã Hình chứ không phải em.

Vì sự bất an này, em còn hỏi riêng Nhã Hình, hỏi cô ấy rốt cuộc Lý Kiến Hà trong hai người là thích ai, cô ấy nói chắc chắn là thích em, còn bảo em không được bỏ cuộc, cố gắng sớm bày tỏ...

Đến một ngày, anh ấy đột nhiên nói với em anh ấy phải về Anh, hỏi em có muốn đi cùng anh ta không, vừa đúng lúc đó, sức khỏe bà nội không được tốt, nằm trên giường bệnh suốt, em không có tâm tư nào nghĩ chuyện này... Tuy rằng có chút dao động, bởi em biết đó là cơ hội tốt nhất để nói tình cảm của em cho anh ta, nhưng...

Nếu em cũng rời khỏi, bà nội phải làm sao? Bà nội lúc ấy ở trên giường bệnh, nói muốn giao Ngọc Lôi cho em, em sao có thể làm trái ý nguyện của bà...?

- Cho nên em từ chối anh ta?

- Đúng vậy.

Lâm Nhược Khê cười nhạt nói:

- Lúc đó em còn một mình khóc một trận, bởi nếu không phải vừa đúng lúc bà nội bệnh nặng, em có lẽ đã có thể cùng anh ta sang Anh, ít nhất công ty Quốc Tế Ngọc Lôi cũng không cần em quản lý sớm như vậy... Nhưng lúc đó em vẫn ôm hy vọng, cho dù tạm thời không thể ở cùng anh ta, ít nhất đợi anh ta đi Anh rồi, nếu tiếp tục giữ liên lạc sẽ vẫn có cơ hội...

Truyện Cô Vợ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp Của Tôi được sưu tầm by MangaClub - Diễn Đàn Giải MangaClub. Biz

Không khí trong xe rất an nhàn, ngoại trừ giọng nói nhỏ nhẹ, thanh thanh của Lâm Nhược Khê, chỉ có tiếng máy móc động cơ xe...

Nghe đến đó, Dương Thần đã không muốn nghe tiếp nữa.

Không cần nói, năm đó Lý Kiến Hà giống như mặc cả ra giá đồ vật, đồng thời đưa ra bảng giá với Lâm Nhược Khê và Thân Nhã Hình, kết quả là Lâm Nhược Khê vì bệnh tình của Chủ tịch mà từ chối, còn Thân Nhã Hình lại vui

về đáp ứng.

Đối với Lâm Nhược Khê mà nói, hành vi của Lý Kiến Hà giống như đùa giỡn với tình cảm thâm mến quý báu của thiếu nữ, hoàn toàn giẫm lên sự tôn nghiêm của cô.

Mà Thân Nhã Hinh, lại không nói không rằng bỏ mặc người chị em tình nghĩa của mình.

Biết rõ Lâm Nhược Khê thâm mến, biết rõ Lâm Nhược Khê đau khổ, mà vẫn thừa cơ nhẩy vào, cũng không nói một tiếng nào.

Hai cái đả kích lớn, để lại một vết thương trong tâm hồn Lâm Nhược Khê, lại đúng hôm nay Lâm Nhược Khê nhìn thấy đôi vợ chồng kia, đúng là nguyên nhân làm cho cảm xúc bất ổn như vậy.

Dương Thần hít sâu một hơi, chỉ thấy không khí trong xe có vẻ áp lực.

Nhưng rất nhanh, khóe miệng mỉm cười, Dương Thần vươn tay, âm yếm khuôn mặt người phụ nữ bên cạnh:

- Thì ra là chút chuyện như vậy, chẳng có gì hết, anh còn tưởng vợ anh làm sao cơ... xem ra là anh đã lo quá rồi.

Lâm Nhược Khê cẩn thận hỏi:

- Anh không được giận em, đó đã là chuyện quá khứ...

Dương Thần ngượng ngùng, xấu hổ cười:

- Anh làm gì có tư cách giận em, ai không có quá khứ chứ, ai không có lúc còn trẻ ngây ngô, anh còn biết em thâm thích thầy giáo Số học, nữ sinh mà, luôn trưởng thành sớm...

- Anh...

Lâm Nhược Khê xấu hổ, khuôn mặt đỏ lên, tức giận nói:

- Đã nói anh rồi, không được nhắc chuyện hồi nhỏ.

Dương Thần ôm bụng cười to, một lúc mới kiềm chế lại, thở một hơi dài, quay lại, trừng mắt nhìn Lâm Nhược Khê.

- Lâm Nhược Khê, anh không biết từ nhỏ đến lớn em đã trải qua những tình cảm gì, đã thích những ai, anh cũng không cần quan tâm... quá khứ của em, anh không kịp tham dự, nhưng anh không hối hận, anh chỉ biết là, từ ngày đầu gặp em đến giờ, và cả tương lai, em hết thảy sẽ chỉ là của anh, không ai được phép đụng vào...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 795

Nhắm Mắt Lái Máy Bay

Lời nói của Dương Thần hơi hồng hách, có chút không tốt, nhưng là đương nhiên.

Lâm Nhược Khê khẽ cắn môi hồng, trong xe mờ tối nhìn Dương Thần hỏi:

- Anh có thể nhắm mắt lái xe được không?
- Cái gì?
- Chính là không cần nhìn đường, liệu có gây tai nạn không?

Lâm Nhược Khê giải thích.

Dương Thần không hiểu gì cả, những lời nói thâm tình của mình chẳng lẽ không nên nhỏ vài giọt nước mắt sao, chẳng nể mặt mình gì cả.

Nhưng hắn vẫn lắc đầu nói:

- Không, đừng nói lái xe, nhắm mắt lái máy bay cũng không vấn đề gì.
- Vậy là tốt rồi...

Không đợi Dương Thần phản ứng lại đây rồi cuộc xảy ra cái gì, Lâm Nhược Khê bỗng vươn người về phía hắn, toàn bộ nửa thân trên mềm mại đều chen lên người hắn, đôi tay vờn quanh ôm lấy cổ Dương Thần.

Một làn gió thơm ủa đến, Dương Thần cảm nhận được miệng mình được che lại bởi bờ môi lạnh lạnh, nhẵn nhụi, mềm mại như cánh hoa.

Một hương vị ngọt ngào, ẩm ướt tiến vào miệng chính mình.

Má hai người chạm vào nhau, có thể cảm nhận được nữ nhân e lệ nóng lên, nhưng sự nhiệt tình đột xuất đó có thể làm tan chảy trái tim người nào đó.

Dương Thần rốt cuộc đã hiểu vì sao lại hỏi mình có thể nhắm mắt lái xe hay không, bởi vì trước mắt đã bị Lâm Nhược Khê che khuất, thậm chí đầu không nhìn được phía trước.

Nhưng thế thì đã sao?

Dương Thần một tay đỡ tay lái, một tay ôm vòng eo mảnh dẻ, hơi thô lỗ, bắt đầu đáp lại sự chủ động của Nhược Khê.

Hai cặp môi quấn lấy, Lâm Nhược Khê cả người đều mất hết khí lực, giống như một con búp bê vải mềm nhũn, bị Dương Thần hôn đến mức mê say...

Tiếng hôn môi và thở dốc vọng lên trong xe.

Lâm Nhược Khê không bao giờ biết có thể hôn lâu như vậy, Dương Thần cố ý thả chậm xe, cả nửa giờ sau, hôn đến tận lúc về nhà mới thôi.

Đợi đến cửa nhà, đôi mắt Lâm Nhược Khê ngập nước tràn đầy mê muội,

sớm đã quên mất mình đang ở đâu, ngơ ngác nhìn Dương Thần, chỉ chu lên đôi môi như cánh hoa, thở gấp hơi thở nóng.

- Này, bà xã, chúng ta về nhà rồi.

Dương Thần nhìn người phụ nữ ngây ngô, có chút buồn cười, chính mình rước họa vào thân, để bị hôn đến kiệt sức thế này.

Lâm Nhược Khê mới hồi phục lại tinh thần, dùng trán đẩy đẩy cằm Dương Thần, bữu miệng nói:

- Em thương cho anh một chút, sao lại hôn lâu như vậy...

- Đây không phải là do nhieu lâu sao.

Dương Thần cười gian nói:

- Trước anh đã nói rồi, đợi hôn lễ chính thức mới ở cùng phòng em, trước hôn lễ đành phải tranh thủ chút lợi ích nhỏ này thôi.

Lâm Nhược Khê bàn tay mềm mại vỗ vỗ trên ngực Dương Thần:

- Lúc nào thì tổ chức hôn lễ...

- Em sốt ruột?

Dương Thần cười như không.

- Hơi hơi...

Dương Thần kinh ngạc:

- Sao lại nói trực tiếp vậy? Không giấu diếm gì, thật không giống em...

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái:

- Kết hôn đã hơn một năm, quan hệ cũng công khai rồi, cũng không phải là khuê nữ, anh cho là em không có việc gì thích chơi trò giấu diếm sao, em chỉ là lo lắng... nếu hôn lễ muộn, em lại chiến tranh lạnh với anh, chỉ muốn ăn thịt anh, còn muốn kết hôn gì nữa... có trời mới biết người xấu như anh lúc nào lại làm em tức chết một lần nữa...

Dương Thần xấu hổ:

- Âm ỉ thì âm ỉ, vợ chồng với nhau ai chẳng cãi nhau, nếu yên ổn không phải sẽ chán sao, hôn lễ thì... anh vẫn đang cho người chuẩn bị, đợi khoảng thời tiết chuyển lạnh là có thể...

Nói xong, Dương Thần cầm bàn tay nhỏ bé, mềm mại của người phụ nữ nhéo nhéo, bàn tay giống như đậu non, hắt hôn bàn tay ấy nói:

- Không cần gấp gáp, anh hy vọng hôn lễ được chuẩn bị hoàn mỹ, không muốn em có chút tiếc nuối nào... làm bà xã anh không dễ gì, đã cả năm nay rồi, em cũng vất vả nhiều, chỉ trách anh khốn khiếp, đúng là cóc ăn thịt thiên nga, còn không chịu buông tha em.

Lâm Nhược Khê khẽ cười, rút tay về nói:

- Trong miệng toàn vị rượu và thịt bồ câu, đầu lưỡi còn không thành thật hôn em, hôn đến mức mệt chết đi được, về nhà sao xem ti vi cùng mẹ và vú Vương đây...

Hai người cất xe xong, đi vào trong nhà, giải quyết xong hiểu lầm trước kia, tình yêu lại khăng khít hơn vài lần.

Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, coi như những ngày cực khổ của mình cũng không nhiều, chỉ cần Lâm Nhược Khê trong nhà yên ổn, đi ra ngoài làm việc gì khác cũng không phải bận tâm.

Trong đại sảnh, Quách Tuyết Hoa và vú Vương đang xem ti vi, Trình Tú vì ngày thi cuối cùng đã đi ngủ sớm.

Thấy hai vợ chồng trở về, vừa nói vừa cười, Quách Tuyết Hoa và vú Vương trao đổi ánh mắt vui mừng và kinh ngạc.

- Đến đây nào, xem ti vi cùng mẹ, các con thật là, khó có lúc nào thân mật như vậy.

Quách Tuyết Hoa cười nói.

Lâm Nhược Khê ngoan ngoãn ngồi sát cạnh mẹ chồng trên sofa, Dương Thần không tiện ngồi cùng ba người phụ nữ, tự tìm chiếc ghế dựa kéo đến ngồi xuống.

Vú Vương rất quan tâm, lại pha trà xanh cho hai người, cả nhà ít khi xem ti vi, ti vi cũng không quan trọng, quan trọng là cái không khí ấm áp lòng người này.

Dương Thần nhìn Quách Tuyết Hoa và vú Vương đang trêu Lâm Nhược Khê có chút ngốc nghếch, làm cô đỏ bừng mặt, không khỏi mỉm cười, trong lòng cũng nhớ tới, chính mình trước kia có thời gian cuộc sống đen tối, không phải hy vọng có được cuộc sống như bây giờ sao?

Những người ở bên cạnh mình có thể sống vui vẻ, đó là một việc tốt đẹp.

Nghĩ vậy, Dương Thần mơ hồ có quyết định, nếu thật sự tìm ra pháp môn tốt tu luyện, không chỉ muốn cho các hồng nhan tri kỷ bước vào đường tu hành, Quách Tuyết Hoa, vú Vương, thậm chí các thân nhân khác, cũng muốn tận lực giúp họ sống lâu hơn một chút.

Lúc này, trên ti vi đột nhiên xuất hiện một gương mặt quen thuộc.

Dương Thần nhướn mày, không ngờ là Vi Đình Hạo bị mình cho một bài học không nhẹ.

Lâm Nhược Khê cũng chú ý thấy Vi Đình Hạo xuất hiện, liếc nhìn Dương Thần một cái, sau đó cũng chăm chú theo dõi.

Vi Đình Hạo đang được phỏng vấn, mặc áo vest thắt cà vạt, dáng vẻ đã chuẩn bị đầy đủ.

Mà tiêu đề “Cảnh sát hình sự Trung Hải kết hợp với cảnh sát quốc tế phá tan tổ chức quốc tế Nhân Xà” viết bằng chữ đỏ tươi rất bắt mắt.

Trước đó Dương Thần chỉ nghe Thái Nghiên nhắc tới việc bọn họ phải liên hợp điều tra án, không ngờ là vụ án đuổi bắt tổ chức quốc tế Nhân Xà.

Vi Đình Hạo hăng hái nói với các phóng viên, bọn họ làm việc có hiệu quả như thế nào, đẩy mạnh chế tài tội phạm, đồng thời còn hô hào dân chúng chăm sóc tốt phụ nữ, trẻ em trong nhà, bởi đối phương là tổ chức gây án rất nhiều thủ đoạn, lại có trang bị đủ vũ khí, không thể không đề phòng.

Quách Tuyết Hoa nghe đến đây bèn cau mày nói:

- Người trẻ tuổi này nhìn quen quen, Vi Đình Hạo... họ Vi... là con trai Bộ trưởng bộ công an, không ngờ lại làm cảnh sát hình sự quốc tế, thật là vẻ vang.

Dương Thần nghe đến hai chữ “vẻ vang”, bất giác cười cười, nhưng cũng khâm phục người này có thể nhanh như vậy khôi phục lại, trước màn ảnh giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Lâm Nhược Khê lại có chút ưu tư:

- Tổ chức quốc tế Nhân Xà... có quá nguy hiểm không, nếu cảnh sát hình sự quốc tế biết bọn chúng ở Trung Hải, sao không phải nhiều người hơn đến bắt giữ?

- Cảnh sát hình sự quốc tế không làm như vậy được.

Dương Thần xem vào.

Ba người phụ nữ không hiểu, đều buồn bực đợi Dương Thần giải thích.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Không nên xem trong phim hay trên ti vi chiếu, cảnh sát hình sự quốc tế không lợi hại đến thế, có thể đập tan các tổ chức tội phạm khắp thế giới, sau khi thành lập tổng bộ ở Pháp, bọn họ trở thành một tổ chức tình báo trung lập, nhiệm vụ của bọn họ là thông qua việc hợp tác với cảnh sát các nước, phối hợp chế tài và bắt giữ tội phạm.

Nói cách khác, cảnh sát hình sự quốc tế nhất định phải tôn trọng chủ quyền các quốc gia, bọn họ có thể hiệp trợ điều tra, nhưng nhất định phải thông qua cảnh sát địa phương để thực hiện nhiệm vụ, vì vậy, cảnh sát hình sự quốc tế chỉ phải một mình Vi Đình Hạo đến Trung Hải hiệp trợ, chủ yếu vẫn phải dựa vào cảnh sát Trung Hải như Nghiên Nghiên để bắt tội phạm.

Lâm Nhược Khê hơi tò mò hỏi:

- Sao anh lại biết rõ ràng vậy?

Dương Thần nhún vai:

- Nếu không phải bọn họ không cách nào đối phó anh, người bọn họ muốn bắt nhất chắc chắn là anh... anh đương nhiên biết tình hình bọn họ.

Câu trả lời này khiến Quách Tuyết Hoa và vú Vương không hiểu ra sao, nhưng Lâm Nhược Khê cũng chỉ thở dài thềm, thế giới của chồng mình, chính mình hiểu biết quá ít.

Nhưng mặc kệ, cho dù là người xấu tội ác tày trời, lấy chồng thì phải theo chồng.

Xem ti vi một lát, Lâm Nhược Khê thấy không còn sớm, định lên lầu tắm rửa rồi đi ngủ, dù sao mai cũng phải đi làm.

Dương Thần thấy cô lên lầu, không nói gì đi theo lôi kéo:

- Đi theo anh.

Lâm Nhược Khê sững sốt, nghĩ đến cái gì đó, khuôn mặt không khỏi đỏ lên...

Chẳng lẽ đêm nay muốn làm chuyện đó? Nhưng không phải anh ta nói

phải chờ tới sau hôn lễ sao? Không phải đột nhiên đổi ý chứ...

Truyện Cô Vợ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp Của Tôi được sưu tầm by MangaClub - Diễn Đàn Giải MangaClub. Biz

Nghĩ đến đó, Lâm Nhược Khê vô tình bị Dương Thần kéo vào một căn phòng.

Lúc phát hiện Dương Thần đưa mình đến thư phòng chứ không phải phòng ngủ, Lâm Nhược Khê mới giật mình, là mình nghĩ linh tinh rồi, không khỏi then thùng cúi đầu, sợ bị lộ ra.

Dương Thần thì nghĩ chuyện quan trọng hơn, , không chú ý đến vẻ mặt của cô, đóng cửa lại xong, xoay người lại nói:

- Bảo bồi Nhược Khê, từ mai trở đi, em phải bắt đầu rèn luyện.

- Hả?

Lâm Nhược Khê ngẩn đầu, sự xấu hổ lúc nãy bay hết, mắt nhìn Dương Thần không hiểu gì.

- Anh nói em phải rèn luyện, tốt nhất là dậy sớm hơn, đi ra bờ sông hoặc công viên chạy bộ, giãn gân cốt, chắc em cũng không biết Thái cực quyền, tóm lại là luyện tập, mỗi ngày phải hít thở không khí trong lành, tranh thủ trong thời gian ngắn có thể tăng cường thể lực, tăng cao tinh khí.

Dương Thần nói thật.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 796

Không Nữ Tính Chút Nào.

Lâm Nhược Khê ngây người hồi lâu mới lúng túng hỏi:

- Vì sao... đột nhiên lại nói vậy?

Dương Thần sớm biết cô sẽ hỏi vậy nên nhẫn nại nói lại một lần nữa những lời đã nói với Sắc Vi, bao gồm việc hẳn phải đi đến Xuyên Trung Đường Môn, đi cùng Thái Ngưng, sau khi trở về còn phải dạy Sắc Vi tu luyện trước tiên...

Bởi lúc trước Lâm Nhược Khê ở Pháp đã gặp một bộ phận lực lượng của Dương Thần, cũng không chịu nhiều đả kích lắm.

Chỉ có điều nghe đến việc Dương Thần sống đã ít nhất mấy trăm năm, hơn nữa lại không già đi, vẻ mặt mới thất sắc.

Lúc trước cô chỉ cảm thấy Dương Thần vô cùng mạnh, nhưng không ngờ người đàn ông này lại có hoàn cảnh này.

Dương Thần thở dài, tuy rằng nói những lời này đủ để khiến Lâm Nhược Khê cả đêm không ngủ yên, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ phải nói rõ ràng với những người phụ nữ này, nên cũng không do dự gì.

- Bởi em không luyện võ như Sắc Vi, ngày thường không rèn luyện, từ nhỏ lại ít vận động, hiện giờ cũng chỉ ngồi ở văn phòng, thân thể quá yếu ớt, khí huyết không đủ tốt, tuy anh có thể giúp em điều trị khí huyết, nhưng độ dẻo dai của kinh mạch tốt nhất vẫn phải thông qua em tự rèn luyện mới được, mới có thể cứng cáp hơn, nếu không sẽ không có cơ sở vững chắc, về sau tu luyện nhất định phải có chuẩn bị sẵn sàng.

Dương Thần kiên nhẫn giải thích.

Lâm Nhược Khê tuy rằng mù mịt, nhưng cũng biết đây không phải nói đùa, yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Cuối cùng, Lâm Nhược Khê không vui hỏi:

- Anh... đi Xuyên tỉnh cùng chị Thái Ngưng sao?

Dương Thần nghe thấy giọng có vị dấm chua ghen tuông, cười khổ nói:

- Không lâu lắm đâu, anh hứa một tuần là đủ, anh cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian.

Lâm Nhược Khê trầm ngâm một lát, cuối cùng khẽ thở dài:

- Đáng tiếc là dạo này nhiều việc, còn phải thu mua mấy công ty giải trí, còn phải bàn việc hợp tác quảng cáo với Disney của Mỹ, không thì em cũng muốn đi cùng anh.

Dương Thần mỉm cười:

- Nếu thật sự muốn đi, giao công việc lại cho Thiện Ny và Minh Ngọc.

- Anh không thương xót bọn họ sao?

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái.

- Vì anh biết anh có nói thế em cũng không đành lòng mặc kệ Ngọc Lôi.

Lâm Nhược Khê có chút bất đắc dĩ nói:

- Tuy rằng em biết kỳ thực trong mắt anh Ngọc Lôi không là gì, nhưng dù sao cũng là do bà nội để lại cho em, em cố gắng kinh doanh đến quy mô như hiện giờ, khó có thể dứt bỏ cảm tình cho nó... Nó không chỉ là công ty của mình em, mà là Ngọc Lôi tâm huyết của mấy vạn người...

Dương Thần cười khê:

- Anh hiểu, cho nên anh cũng không vội bắt em phải bỏ công việc của mình, tu luyện thì tu luyện, cứ như ngày thường là được, dù sao cũng không phải là một ngày bỏ nhiều thời gian thì sẽ tiến bộ nhanh.

Lâm Nhược Khê nghe xong gật gật đầu, cô cũng lo lắng có phải lựa chọn giữa công việc và việc tu luyện hay không, nghe Dương Thần nói không ảnh hưởng cuộc sống hằng ngày cũng thoải mái hơn nhiều.

Giải thích và dặn dò thêm một lát, Dương Thần bèn bảo Lâm Nhược Khê ngủ trước.

Chính mình về phòng, Dương Thần lại cầm điện thoại, lần lượt gọi cho Mạc Thiện Ny, An Tâm, Lưu Minh Ngọc... báo cho họ biết mình định đi Xuyên tỉnh, để họ khỏi trách mình không nhớ nhung gì bọn họ.

Mạc Thiện Ny dường như đã biết việc này từ Sắc Vi nên cũng không ngạc nhiên gì.

An Tâm gần đây bận tiếp nhận các xí nghiệp và việc kinh doanh của An gia, bận tới mảy tới mạt, cũng chẳng có thời gian bật điện thoại.

Còn lại Lưu Minh Ngọc đã ngủ sớm, bị Dương Thần làm tỉnh giấc thì oán hận thở dài, rồi gác máy lại tiếp tục ngủ, khiến cho Dương Thần thấy không vui lòng, người phụ nữ này từ đầu đến cuối không có thói quen lấy lòng đàn ông, dù là cô ấy thích mình, nhưng tính cách độc lập hơn những người phụ nữ khác, dù sao thì lúc đầu cũng do mình không chịu buông tay, cô ấy mới chịu làm tình nhân như vậy.

Hôm sau, Dương Thần lại đưa Trình Tú đi thi vòng cuối, lần này chỉ thi nửa ngày, Trình Tú ôn tập lâu nay giờ đã thi xong, khuôn mặt cô bé vô cùng kích động đỏ bừng lên.

Dương Thần lần này cũng không nhân rồi đợi Trình Tú mà gọi cho Đường Uyển hẹn gặp mặt ở quán trà, đợi hai cô bé kia thi xong thì đi đón.

Lúc Đường Uyển mặc chiếc váy liền thân mỏng bó sát màu tím, đeo chiếc kính râm to đi ra quán trà, toàn thân có vẻ vô cùng thoải mái, khiến cho những người đàn ông nhìn thấy cô đều thêm nhỏ dãi.

Dương Thần hơi không vui, người phụ nữ này luôn ăn mặc trang điểm vô cùng cầu kỳ, đẹp thì đẹp, nhưng làm người khác nhìn không được tự nhiên.

- Sau này có thể mặc nhiều hơn không?

Dương Thần đợi Đường Uyên ngồi xuống lắm lắm nói.

Đường Uyên tháo cặp kính râm, lộ ra khuôn mặt trái xoan phong tình, nói:

- Thời tiết nhanh nóng như vậy, mặc nhiều ra nhiều mồ hôi không thoải mái.

Rõ ràng là có ý trêu tức, Dương Thần khó mà nói được gì.

Đường Uyên khẽ mỉm cười:

- Sao lại đột nhiên hẹn em đến quán trà, em tưởng chỗ anh hẹn em đến phải có chiếc giường mới đúng.

Dương Thần vẽ mặt buồn bực:

- Trong lòng em hình ảnh anh chẳng lẽ không thể cải thiện một chút sao?

- Sao phải thay đổi, em thấy thế cũng tốt.

Đường Uyên tự nhiên nói:

- Nếu anh trở nên không thèm nữ sắc, người làm mẹ như em sao có thể giữ chân anh lại?

Lại là những lời nói nghe đáng thương này, Dương Thần thấy không còn cách nào khác, nói:

- Hôm nay có chuyện quan trọng, vốn anh chỉ nói với Lâm Nhược Khê và Sắc Vi, nhưng em khá đặc biệt cho nên anh muốn sớm nói rõ cho em, chuẩn bị cho sớm...

Đường Uyên khó thấy Dương Thần nghiêm túc như vậy, cũng không trêu chọc nữa, nghiêm túc ngồi nghe.

Dương Thần kể lại việc tu luyện, nói:

- Vì em lớn tuổi hơn bọn họ một chút, cho nên phải tranh thủ, tuổi càng cao, thân thể càng già, anh hy vọng em có thể bắt đầu luyện tập căn bản, chuẩn bị sẵn sàng.

Đường Uyên nghe Dương Thần kể sơ lược, trong lòng giống như trời đất biến hóa, chỉ có chính cô hiểu được.

Nghe đến việc không ngờ có thể kéo dài tuổi thọ, phòng ngừa lão hóa, đối với cô mà nói vô cùng kích thích.

Sau đó lại nghĩ đến trước kia Dương Thần có đủ loại biểu hiện thần kỳ, đặc biệt là lúc chữa khỏi bệnh cho mình, tác dụng của công pháp huyền diệu kia với máu của mình, mới có thể từ từ tiêu hóa tin tức này.

Trầm mặc khoảng mười phút, Đường Uyên mới quyết định, nghiêm túc nói:

- Em hiểu, mỗi ngày em sẽ dành thời gian rèn luyện, nhưng em cũng có thỉnh cầu, anh có thể đáp ứng không...

- Khách khí gì vậy, anh sẽ không vui đâu.

Dương Thần nhú mày.

Đường Uyên thản nhiên nói:

- Kỳ thực cũng không có gì, em không muốn đợi tiểu thư Sắc Vi học xong

mới luyện, em muốn cùng luyện với cô ấy...

Dương Thần có chút kinh ngạc nhìn cô, không ngờ Đường Uyên còn nóng vội hơn mình tưởng.

- Không cần nhìn em thế.

Đường Uyên oan ức nói:

- Em không còn trẻ nữa, đã sắp bốn mươi rồi, tuy rằng không muốn nói như vậy, nhưng lúc đối mặt với nhiều việc, thật sự là không có sức lực, em của hôm qua trẻ hơn ngày hôm nay, em của hôm kia còn trẻ hơn em của hôm qua...

Cho nên... Em cố gắng mỗi ngày đều sống vô cùng thật lòng, đối với con gái, với anh, với người nhà em, đối với mỗi người xung quanh...

Tuy rằng em biết, em giữ gìn rất tốt, nhưng tuổi con người không thể che dấu bởi bề ngoài, em chỉ muốn quý trọng, có được nhiều cơ hội hơn trong đời, em yêu quý mọi người chính là vì đơn giản như vậy...

- Vậy sẽ rất vất vả.

Dương Thần nói.

- Đáng giá không?

Đường Uyên hỏi lại.

- Có!

- Vậy thì được.

Đường Uyên thoải mái cười:

- Đi sớm về sớm, nếu chẳng may em già rồi, đám phụ nữ của anh không ai bằng Lâm Nhược Khê, về sau anh sẽ khổ.

Dương Thần mỉm cười:

- Trước giờ anh chưa từng thấy có thể so sánh em với Nhược Khê.

Đường Uyên chu miệng, hừ giọng nói:

- Sao? Em kém hơn cô ấy? Nói cho anh biết, lúc bằng tuổi cô ấy còn mê người hơn, cả ngày cứ lạnh như băng, chẳng có chút nữ tính nào, hừ, thật là một viên ngọc...

Dương Thần không kìm nổi cười ha ha vài tiếng, vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt mỹ nhân hờn dỗi, khiến cô né tránh đi.

- Ý anh là, Đường Uyên chính là Đường Uyên, Lâm Nhược Khê là Lâm Nhược Khê, trong lòng anh chỉ có một Lâm Nhược Khê, tất nhiên, cũng chỉ có một Đường Uyên.

- Thế còn tốt...

Đường Uyên vui vẻ cười yếu ớt, trong ánh mắt có vẻ nhu tình.

Tuy rằng hai người đến lúc tình nồng, nhưng cũng không phải là lúc nói triền miên.

Đợt đợt thi đại học kết thúc, Dương Thần và Đường Uyên lần lượt đi đón Trình Tú và Đường Đường về nhà.

Giờ cơm chiều, người trong nhà liên tục gấp đầy bát cho Trình Tú, Quách

Tuyết Hoa thì không ngừng hỏi kỳ thi thể nào, có thể vào đại học nào, vì kết quả đến đầu tháng bảy mới có, khiến Trinh Tú muốn nói lại sợ bước không qua, bộ dạng căng thẳng đến mức dễ thương.

Mấy ngày vui vẻ qua rất nhanh, Dương Thần trừ việc thỉnh thoảng đến văn phòng xử lý vài việc liên quan đến hắc, phần lớn thời gian là giúp Quách Tuyết Hoa và vú Vương làm việc nhà, lúc là chạy vườn, lúc sai vặt, nếu không thì là chỉ bảo cho Lâm Nhược Khê, Sắc Vi, Đường Uyển... rèn luyện thân thể.

Thấy đủ thời gian, liền kéo cả Mạc Thiện Ny, Lưu Minh Ngọc và An Tâm vào kế hoạch rèn luyện, về mục đích, Dương Thần nói đi nói lại mãi, nhưng chỉ cần nghe bốn chữ “sẽ không già cả”, tất cả các cô đều hăng hái lên.

Về phần Thái Nghiên cục trưởng cục cảnh sát, căn bản không cần rèn luyện, hơn nữa lại bận tìm bọn buôn người phân tán khắp nơi ở Trung Hải, vốn đã bận tối mắt.

Sau đó, Thái Ngưng ở Yên Kinh rút cuộc gọi điện thoại tới, nói có thể cùng đi tới Đường Gia Bảo, và cũng đã liên lạc với sư phụ Đường Lộ Di của mình.

Dương Thần cũng không muốn trì hoãn nhiều, trước khi đi giải thích với người trong nhà, âm thầm dặn tiểu đội Hải Ưng để mắt tới những người phụ nữ của mình và người nhà, bất cứ lúc nào có việc gì thì liên hệ với hắc.

Sau đó cùng Thái Ngưng hẹn ngày bay, đến tập hợp ở “Thiên phủ chi quốc” ở Xuyên tỉnh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 797

Cùng Nhau Ngăn Người Ra.

Đến Xuyên tỉnh cũng mất nửa ngày, Dương Thần ra máy bay, đi vào khu vực đến trong nước, không cần tìm bằng mắt cũng có thể cảm nhận được vị trí Thái Ngung đứng trong đám người một cách tinh tường.

Thái Ngung đã đến một lúc lâu, mặc áo sơ mi trắng, mái tóc đen hơi rối, phía dưới là chiếc quần bò nhạt màu ôm lấy cặp chân thon dài.

Thái Ngung ăn mặc đơn giản, cũng không có thói quen trang điểm, nhưng khí chất hơn người, vẫn hấp dẫn vô vàn ánh mắt đàn ông.

Tuy nhiên, không ai ngờ một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần nhìn trí thức vậy lại là cao thủ võ đạo, lại là nhân viên đặc biệt quốc gia.

- Đợi lâu không.

Dương Thần đi lên trước nắm tay cô gái, hỏi.

Thái Ngung lắc đầu, cười nhẹ:

- Không có gì.

Cũng không nói đợi lâu hay không, chỉ nói không có gì, người phụ nữ này luôn làm người khác thấy yêu thương, thương xót.

- Chúng ta đi Đường Môn thế nào?

Dương Thần tò mò hỏi, hẳn còn không rõ Đường Môn nằm ở đâu.

Theo lý thuyết, môn phái võ cổ này chắc phải ở vị trí khá bí mật, nhưng j cũng không phải cổ đại, rừng rậm đâu cũng bị đào bới đến, có chỗ nào không bị người khác phát hiện?

Thái Ngung nói:

- Anh đi theo em.

Nói xong cũng kệ Dương Thần nghi hoặc, lời hắn hướng ra khỏi sân bay, đi đến nhà ga công cộng.

Dương Thần không hiểu ra sao, nhưng cũng không biết đi thế nào, đành đi theo Thái Ngung, lên một chiếc xe bus, ngồi phía sau, bắt đầu đi.

Đợi xe bus đi từ từ được hai mươi phút, Dương Thần thật sự không kìm nổi:

- Ngung nhi, sao ta phải ngồi xe bus? Ngồi xe này có thể đến Đường Môn sao?

Thái Ngung đang nhìn đường phố bên ngoài, nghe thấy câu hỏi, lắc đầu nói:

- Không, chúng ta trạm tiếp theo thì xuống.

Vài phút sau, hai người xuống xe bus, không đợi Dương Thần hiểu ra cái gì, Thái Ngung lại kéo tay hắn, ngồi lên một chiếc xe bus nhỏ khác.

Dương Thần ngẩn ra, đây không ngờ là một chiếc xe bus đi đến thị trấn ngoại thành, đi đến một thị trấn tên là Bồ Giang.

Trên xe có vài người lớn tuổi, vắng vẻ, rất nhiều chỗ ngồi trống, một người lái xe già, lái xe cũng chậm, xóc nảy trên đường, xe cũng kéo kẹt kéo kẹt.

Dương Thần và Thái Ngung ngồi gần cửa sổ, nghe tiếng xe kêu, cười khổ nói:

- Ngung nhi, Đường Môn ở huyện Bồ Giang?

- Ừ.

Thái Ngung trả lời.

- Sao không đi taxi đến?

- Đi taxi đến ít nhất phải mất hơn hai trăm, nhưng đi bú hai người không đến hai mươi tệ.

Thái Nghiên nói đâu ra đấy.

Dương Thần lập tức không nói gì, cũng không biết chính mình chưa bao giờ kỳ kèo tiền, vẫn ở cùng với Lâm Nhược Khê, trước giờ đều không coi trọng tiền, không ngờ còn có việc phải tiết kiệm như vậy.

Nhưng mấu chốt là Thái Ngung cũng không thiếu tiền.

- Thế này phải ngồi cả buổi mới đến được.

Dương Thần buồn bực, vuốt vuốt tóc nói:

- Sao lại không nói sớm, cùng lắm thì anh trả tiền.

Thái Ngung trên mặt lộ ra một tia thất vọng:

- Anh không thích đi cùng em sao?

Nghe nói như thế, Dương Thần ngây ra, quên cả thở.

Nhìn trong mắt cô gái kia có vẻ buồn, không khỏi hiểu ra nhiều chuyện...

Hai người tuy rằng đã rõ tâm ý, nhưng lại chưa hề hẹn hò, thậm chí chưa từng thân thiết.

Đối với Thái Ngung mà nói, lúc này đến Đường Môn, tuy rằng Dương Thần có việc phải làm, nhưng cũng là khó có được một lần đi cùng nhau, có cơ hội tăng thêm tình cảm.

Cho nên trong lòng cô rất hy vọng có thể kéo dài lộ trình, dù chỉ có vài ngày cũng là vài ngày đáng quý.

Nhưng Thái Ngung là Thái Ngung, cho dù muốn ở chung tăng thêm tình cảm, hiểu nhau hơn, nhưng cũng không chịu mở miệng nói.

Cuối cùng, đành ngốc nghếch lựa chọn xe bú để kéo dài thời gian của hai người.

Nghĩ vậy, Dương Thần muốn cười lại không cười nổi, khẽ thở dài, giơ tay âm thầm sợi tóc Thái Ngung:

- Em đừng hiểu lầm, anh không nghĩ nhiều như vậy, là anh không đúng, em coi như là anh ngu ngốc là được.

Thái Ngung mặt đỏ lên:

- Có phải anh thấy em rất ngốc không, nghĩ ra cách ngu ngốc như vậy.

Dương Thần gãi gãi mặt:

- Anh có thể nói thật không?

- Ừ?

- Thật sự là rất ngốc.

Dương Thần nói.

Thái Ngưng càng ngượng ngùng, cúi gằm xuống.

Dương Thần cười ha ha, không để ý đến ánh mắt những người khác trong xe, ghé sát tai Thái Ngưng nói:

- Ngưng nhi bảo bối, chi bằng trạm sau chúng ta xuống xe.

Thái Ngưng sửng sốt:

- Vì sao, đã tới đâu, còn phải đi hai tiếng nữa.

Dương Thần nhướn mày, nháy mắt nói:

- Vì phối hợp với em, anh định xuống xe xong quay lại, lại lên xe đi Bồ Giang, như vậy chúng ta có thể ở bên nhau lâu hơn nữa.

Thái Ngưng biết mình bị trêu chọc, cắn chặt răng, trong mắt ngượng ngùng nhìn như sắp khóc, cuối cùng cũng không biết làm thế nào biểu đạt sự bất mãn, đơn giản xoay người nhìn ra cửa sổ, không để ý đến người đàn ông kia nữa.

Nhưng không đợi khuôn mặt cô hết đỏ, cánh tay Dương Thần đã lách lên từ phía sau, ôm ngang bụng và eo Thái Ngưng.

Thái Ngưng ăn mặc đơn giản, trên người mặc áo sơ mi như có thể xuyên thấu, cảm nhận được nhiệt độ như lửa nóng ở hai tay Dương Thần, cô thấy tê dại, hương vị đàn ông kề sát khiến tim cô đập loạn xạ.

Dương Thần còn tựa đầu vào sát tai cô, thổi một làn khí nóng.

- Đừng nhúc nhích, để anh ôm em như vậy, chúng ta cùng nhau ngăn người ra.

- Ngăn... người?

- Ừ, đừng nghĩ gì hết, hãy cảm nhận bằng thân thể, trong này chỉ có anh và em, không có gì khác...

Từ nhỏ khổ tu ở Đường Môn, trở về thành phố cũng không ngừng đi làm nhiệm vụ, Thái Ngưng không biết gì về chuyện yêu đương nam nữ, cô không chịu được vành tai và tóc mai bị chạm vào như vậy, nhất thời cả người mềm nhũn, không hề có lực chống đỡ.

Dương Thần cũng không chạm vào những chỗ mềm mại của cô, sợ Thái Ngưng lập tức không chịu nổi, liền an phận ôm như vậy, tuy trong lòng ngứa ngáy, nhưng một lúc lâu cũng giống như chính mình nói lúc này, ngăn người ra...

Có lẽ ở cùng những người phụ nữ khác nhau, cách mình ở cùng họ cũng khác nhau.

Nếu cùng yêu tinh An Tâm kia ở cùng một chỗ, ôm gần như vậy mà

không làm gì, An Tâm có lẽ sẽ nghĩ mình bị cái gì kích thích, hoặc phương diện nào đó cơ năng không được...

Nhưng Thái Ngưng không như vậy, đối với cô gái im lặng này, dù một tia kích thích cũng cực kỳ mẫn cảm, mà kiểu ở chung bình thản này có thể kéo gần khoảng cách.

Hơn hai giờ, nói dài cũng không dài lắm, ngắn cũng không ngắn lắm.

Hai người sau khi xuống xe đã là buổi chiều, tuy chưa ăn cơm trưa, nhưng đừng nói Dương Thần, Thái Ngưng cũng là người mấy ngày không ăn uống cũng không sao, cũng liền không đề ý chuyện vụn vặt ấy.

Huyện Bồ Giang ở phía nam Xuyên Tỉnh, hàng năm lượng mưa nhiều, khí hậu ôn hòa.

Đứng ở một sườn núi gần nhà ga, địa thế nơi này khá cao, có thể nhìn thấy cảnh trong thị trấn.

Dương Thần mơ hồ nhìn thấy xung quanh toàn bộ thị trấn, địa thế tương đối bằng phẳng, cũng không giống như trong tưởng tượng là núi cao mây phủ, nơi có môn phái lâu đời.

Nếu thật sự có gì đặc biệt, chính là cây rậm rạp, khắp nơi là vạt cây thông đuôi ngựa, cây xanh và đại thụ, phần lớn cành lá xum xuê, cao ngất, không ít cây cổ thụ tán lá cao, rộng lớn.

- Nơi này chính là nơi em lớn lên.

Thái Ngưng có chút thất thần nhìn cái thị trấn nhỏ không được coi là phồn hoa kia, lại nói:

- Đi, sư phụ hẳn là đã phải người đến đón chúng ta.

Dương Thần đột nhiên cảm thấy trong lòng người phụ nữ có chút bất an, nhưng không rõ rốt cuộc là vì sao.

Chỉ có thể cho rằng, Thái Ngưng không hẳn là thích nơi mà cô đã trải qua thời kỳ vô cùng vất vả.

Đi theo Thái Ngưng vào nhà ga, dọc theo con đường nhựa, đi về hướng nam hơn mười phút sau, đi đến một chợ nhỏ.

Bởi vì là buổi chiều, chợ phần lớn các quầy hàng trống không, mà các ông bà chủ quầy hàng còn đang đánh bài, chơi mạt chược.

Dương Thần có hơi ngạc nhiên, nơi này giống như khu dân cư bình thường, là Đường Gia Bảo?

Không đợi Dương Thần hỏi chi tiết, đột nhiên trong một hàng thịt có một người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam ngắn tay, quần đùi xám, dáng người gầy gò, tóc ngắn, tướng mạo thanh tú chạy ra.

Người đàn ông bước chân như chim én, nhìn giống như đang chạy nhưng lại ẩn chứa tiết tấu linh động, đúng là người khinh công tuyệt hảo.

- Sư tỷ đến rồi.

Người đàn ông vui vẻ gọi Thái Ngưng, tiếng nói trong suốt.

Thái Ngưng trên mặt có vẻ thản nhiên cười, giải thích với Dương Thần:

- Đây là sư đệ của em, Đường Lập Trung, cũng là môn chủ hiện tại của Đường Gia Bảo, là con út của Đường Điện Sơn, ít hơn em một tuổi, cùng lớn lên với em.

- Hân hạnh, hân hạnh.

Dương Thần thấy người trẻ tuổi này cũng không tồi, bộ dạng không đẹp trai bằng mình, đáng để kết giao, cho nên giờ tay bắt tay Đường Lập Trung.

- Lập Trung, giới thiệu với cậu, đây là... Dương Thần, bạn của chị.

Thái Ngung nói.

- Bạn gì?

Dương Thần không vui nói:

- Nói thẳng anh là bạn trai em không được sao? Em muốn chạy hả?

Thái Ngung vẻ mặt đỏ bừng, cô không biết mở miệng nói câu xấu hổ như vậy.

Đường Lập Trung cũng là người tính tình ngay thẳng, nghe xong cười ha hả nói:

- Sư tỷ, chị cũng đừng giả vờ, mấy huynh đệ chúng tôi biết chị muốn dẫn người đến Đường Gia Bảo, sao lại không tra một chút xem là ai, Dương Thần đại ca rất lợi hại, trước kia chỉ nghe nói ở ngoài Hoa Hạ có chủ thần, giờ vẫn là lần đầu tiên thấy, nhưng cũng không thấy kỳ lạ, nhưng nghe nói Dương đại ca là cao thủ Tiên thiên đại viên mãn, có cơ hội xin được chỉ giáo.

Bởi vì Dương Thần bước vào hóa thân, sau đó vượt qua một lần Thái Thanh Thần lôi kiếp, trong Viêm Hoàng Thiết Lữ, đến Thái Vân Thành cũng không rõ ràng lắm, ngoại trừ những người phụ nữ bên cạnh, trong Hoa Hạ cũng chỉ có Dương Công Minh và Yến Tam Nương biết được, cho nên người trong Đường môn tình báo được cũng chỉ biết Dương Thần là Tiên thiên đại viên mãn thôi.

Đối với việc này, Dương Thần cũng lơ đãng, thuận miệng nói:

- Tôi không biết phát âm khí, khinh công cũng không, chỉ biết nhảy nhót, xin miễn được chỉ giáo, cậu đã kết hôn chưa, tôi có thể chỉ cho cậu làm sao cưa đổ sư tỷ cậu?

Thái Ngung nghe xong, dùng sức huých khuỷu tay vào eo Dương Thần, trừng mắt với hắn:

- Anh còn nói bừa gì vậy?

Dương Thần ha hả cười vài tiếng, chính mình không phải muốn kéo gần quan hệ một chút sau, không nói thì thôi.

Đường Lập Trung nghe xong quả nhiên đỏ mặt hơi lạnh, xấu hổ mỉm cười ứng phó, thật sự không rõ sư tỷ mình kính nể sao lại thích cái loại vô lại, bại hoại này, cũng không trì hoãn gì nữa, sợ bị tên không đứng đắn này làm đỏ mặt, nói:

- Xe ở phía trước, chúng ta đi thôi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 798

Bé Mập Và Phòng Thường Trục

Lên một chiếc xe jeep mui thuyền rộng rãi, đi thẳng qua mấy đầu phố, dần dần tiến vào phía nam rừng Tùng Mộc.

Dương Thần lúc này mới phát hiện, có một đường nhỏ nhìn như bình thường, trực tiếp thông vào sâu trong rừng theo hướng nam, mà bên ngoài lại có mấy người gác ở trạm canh ngầm.

Nếu là người bình thường muốn vào cánh rừng lớn này, chắc chắn sẽ bị ngăn lại, vì thế, cái chợ bên ngoài cũng chỉ là nguy trang, hoặc những người đó cũng có khả năng vốn là người của Đường Gia Bảo, dù sao người của Đường Gia Bảo cũng cần một ngày ba bữa, cũng cần mua nhiều thực phẩm tươi sống, vì thế vẫn không thể tách rời thế giới này.

Ước chừng chạy xe hai mấy phút, rẽ trái mười tám lần, cuối cùng cũng tiến vào khu vực vựa Đường Gia Bảo.

Một ngôi nhà ngói đen mái cong to lớn, cổ kính, mấy tòa đình, lầu khá rõ ràng tọa ở giữa trung tâm khu rừng.

Hai bên cửa là hai cột đá cẩm thạch vững vàng, ở giữa là khối ngọc thạch khắc rồng bay phượng múa, ba chữ vàng “Đường Gia Bảo” to ở giữa.

Mà bên ngoài những kiến trúc cổ đó lại đồ đầy các loại xe ô tô hiện đại, thậm chí còn có mấy chiếc mô tô Halley đất tiền.

Cổ đại và hiện đại giao nhau khiến Dương Thần cảm thấy mới mẻ.

Thái Ngưng hơi cảm thán liếc mắt nhìn đám kiến trúc bao la hùng vĩ nói:

- Ở đây còn có một khu vực lớn, tất cả đều là đất của Đường Gia Bảo, còn có không ít nhà cửa ở ngoài, cách đây hơi xa một chút.

Dương Thần hỏi:

- Thế Ngưng nhi trước đây ở đâu, phải dẫn anh đến xem một chút.

Thái Ngưng mỉm cười nói:

- Đợi gặp Môn chủ xong rồi nói các chuyện khác.

Đường Lập Trung cũng không kéo dài, dẫn hai người đi vào trong cánh cửa.

Đi qua khoảng hơn mười gian nhà, dọc theo con đường đá trắng, trên đường có không ít người trong Đường Gia Bảo, có già có trẻ.

Những người này nhìn thấy Thái Ngưng đều có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không tiến lên chào hỏi, nhưng đối với Đường Lập Trung lại rất quen thuộc, phần lớn đều chào hỏi vài tiếng.

Đối với người xa lạ là Dương Thần, cũng không ai hỏi han gì, hiển nhiên là thấy Đường Lập Trung đi cùng cũng liền yên tâm.

Thái Ngung cũng không có ý định nói chuyện gì cũng đám người đó, chỉ thỉnh thoảng giảng giải cho Dương Thần tác dụng của các điện, phủ khác nhau, đồng thời nói một chút về nội quy của Đường môn.

Dương Thần đành thăm oán thán, nhìn Thái Ngung cũng đoán ra là lúc nhỏ cô cũng cô đơn, chỉ có vài đệ tử và người cùng nhà với Đường Lập Trung và Môn chủ mới có chút giao tình với cô, dù sao sư phụ của cô cũng là Đường Lộ Di, em gái của Môn chủ.

Chẳng trách Thái Ngung giờ trầm mặc, ít lời như vậy, không giỏi giao tiếp.

Đi đến chính điện một tòa nhà khá to, bên trong bài trí lịch sự, tao nhã, ở giữa là một chiếc đỉnh lớn hương khói nghi ngút, một bức tranh Bách điều triều phụng treo trên vách tường.

Đường Lập Trung làm tư thế mời, nói:

- Sư tỷ, Dương thiếu gia, chờ một lát, cha, cô và các trưởng lão sẽ đến ngay.

Dương Thần cùng Thái Ngung ngồi xuống, buồn bực hỏi:

- Còn có trưởng lão? Đây là hợp sao?

Thái Ngung giải thích nói:

- Đường môn trước giờ rất ít tiếp khách, bởi nơi này cất giữ rất nhiều vật quan trọng, hơn nữa lại có rất nhiều tuyệt pháp tuyệt mật của Đường môn, cần giữ bí mật, nếu không phải vì anh có thân phận chủ thân, lại là con trưởng của Dương gia, thực lực cũng đủ mạnh, Đường môn căn bản sẽ không suy xét cho anh vào “Lầu Vạn Quyển”, cho nên bọn họ hy vọng mau mau quyết định được để anh mau chóng rời khỏi đây.

Dương Thần ngạc nhiên, vốn tưởng rằng cần nghỉ ngơi vài ngày, không ngờ Đường môn lại nôn nóng, xem ra lần này việc sẽ khá thuận lợi.

Đợi hai người giúp việc nữ mang trà nhai và điểm tâm đến không bao lâu, từ sau nhà truyền đến tiếng bước chân liên tiếp.

Một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu xanh, để râu các trê, dáng người thanh tú dẫn đầu đi ra, nhìn thấy Thái Ngung và Dương Thần, đầu tiên hướng tới phía Thái Ngung ha hả cười nói:

- Ngung nhi, đi ra ngoài đã lâu, cuối cùng cũng về Đường Gia Bảo được một chuyến, sư thúc rất nhớ con đó.

- Đa tạ sư thúc lo lắng.

Thái Ngung đứng dậy, hơi cúi đầu xuống.

Sau đó truyền đến tiếng một nữ nhân hừ lạnh.

- Con bé bất hiếu, không vì một tên đàn ông chắc đời này không bao giờ định về Đường Gia Bảo.

Vừa nói, một người đàn bà mặc váy sa dài mỏng màu hồng đào điểm lệ đi từ phía sau ra.

Người đàn bà khuôn mặt đẹp như hoa đào, không hề trang điểm đã có vẻ

da thịt nhẵn nhụi của người phụ nữ hai tám tuổi, mặt mũi cân đối, tinh xảo, một đôi mắt phượng giống như sóng nước mùa thu, biểu hiện được vẻ quyến rũ của một người đàn bà trưởng thành.

- Sư phụ...

Thái Ngưng nhìn thấy người đàn bà này, thân thể mềm mại run rẩy một chút, rất cung kính cúi mình, yếu ớt chào hỏi.

Dương Thần sớm biết Đường Lộ Di là cao thủ của Tiên Thiên cảnh giới, nhìn trẻ như vậy là tự nhiên, chỉ không ngờ cách ăn mặc lại diêm lệ như vậy, nếu không phải người phụ nữ này gọi mình là “tên đàn ông thôi”, hẳn cũng sẽ hy vọng nhìn bà nhiều một chút.

Đường Lộ Di cẩn thận nhìn Thái Ngưng vài lần, nhận thấy được cái gì đó, trong mắt vui mừng một chút, nhưng quay đầu về phía Dương Thần, chỉ là bộ dạng chán ghét, cười lạnh một tiếng, cũng không biết là ý gì, quay người ngồi xuống.

Theo sau, khoảng bảy người chừng năm mươi đến tám, chín mươi tuổi cũng đi ra, lần lượt ngồi ở ghế gỗ lim lớn trong đại sảnh, ánh mắt sắc bén nhìn Dương Thần.

Người đàn ông mặc áo xanh ngay từ đầu đã không thèm để ý Dương Thần, cùng các trưởng lão đều ngồi xuống xong mới chính thức chào hỏi:

- Anh là Dương Thần, là trưởng tôn của Dương gia?

Nghe giọng điệu giống như Dương gia cũng không là cái gì giỏi giang.

Dương Thần lần này đến vốn không tính toán sẽ gặp phải sóng gió gì lớn, vì thế không để ý nhiều, gật đầu nói:

- Vị này chắc là Môn chủ Đường Điện Sơn, làm phiền rồi.

- Tôi nghe nói anh đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn, tuy là tuổi trẻ tài cao, nhưng nếu vì thế mà muốn đến Đường môn chỗ tôi phụ trách “Lầu Vạn Quyển”, không thể dễ dàng như vậy.

Đường Điện Sơn kiêu căng nói.

Trong lòng Dương Thần cười lạnh, những người này đúng là thật sự giầu rất kỹ.

Bởi vì, Dương Thần phóng mắt nhìn, nhóm người Đường môn lão gia này, bao gồm Đường Điện Sơn và Đường Lộ Di, tất cả đều là cao thủ Tiên Thiên cảnh giới.

Đường Điện Sơn và Đường Lộ Di, là cấp bậc Tiên thiên đại viên mãn.

Bởi vì bọn họ không thể nào nhìn thấu được công lực của mình nên sẽ không tin chính mình có thể đột phá được Tiên Thiên đại viên mãn, vì thế chỉ cho rằng mình cũng như bọn họ, vẫn còn đang trong Tiên thiên cảnh giới, dù sao cũng đều là Tiên Thiên cảnh giới, căn cứ công pháp đặc thù, không nhìn ra được cũng là bình thường.

Không hổ là đến hôm nay, Đường môn vẫn cường thịnh như cũ, chỉ sợ đám người Vân Miếu sư thái đã xem nhẹ thực lực của Đường môn, họ có thể

bồi dưỡng cho Thái Ngưng trẻ tuổi đã bước nửa bước vào Tiên Thiên, có một đám cao thủ Tiên Thiên ẩn giấu ở đây cũng không có gì là kỳ quái.

Xem ra, Đường môn là vì bảo tồn thực lực, đem khổ sở mệt nhọc toàn bộ ném cho Viêm Hoàng Thiết Lữ không có đầu óc kia, bên ngoài sống chết đầu đá, bọn họ lại ở phía sau tích tụ thực lực, không đến thời điểm quyết định không lộ ra.

Cũng không biết những người kế thừa Côn Lôn, Thiếu Lâm có như vậy không, nhưng Dương Thần hôm nay đến cũng không phải để vạch trần mặt nạ của bọn họ, chỉ hứng thú với “Lâu Vạn Quyền” kia, vì thế nói:

- Tôi phải làm thế nào mới có thể cuốn sách cổ đó?

Đường Điện Sơn ngồi đằng kia nho nhả mỉm cười, nhấp một ngụm trà nhai nói:

- Dựa theo quy củ, các môn phái của tôi phải thu nhận đệ tử tuyệt học, đều cần qua kiểm tra, chỉ người phẩm hạnh đoan chính mới có cơ hội, các công pháp tu hành trong “Lâu Vạn Quyền” không thể để đệ tử tự do đọc được, tránh cho họ làm đường lạc lối, thứ hai là không để học tạm nham, không thể hiện được cái thâm sâu của môn phái, nếu anh muốn mượn một, hai bộ trong đó, tuy là dễ, nhưng muốn tự mình tiến vào “Lâu Vạn Quyền”, chính là không có tư cách.

Dương Thần hơi phiền lòng, thế này không phải là không nói gì sao? Chính mình lại không biết công pháp thích hợp, không xem hết một lần thì có tác dụng gì?

- Vậy thế nào mới có tư cách?

Dương Thần cố gắng cười hỏi.

Đường Lộ Di ngắt lời cười nhạo:

- Tiểu tử thôi, nghe còn không hiểu lời anh tôi nói? Có nghĩa là cậu không có cơ hội tiến vào “Lâu Vạn Quyền”, ngoan ngoãn từ bỏ đi.

Dương Thần nhú mày, thu lại nụ cười nói:

- Tôi dù sao cũng đã tốn tiền vé máy bay đến đây, về tay không e là không ổn.

Lời vừa nói ra, tất cả các trưởng lão ánh mắt lạnh lùng, một áp khí lớn từ các cao thủ Tiên Thiên bốc ra, Đường Điện Sơn chỉ cười lạnh.

Dương Thần hoàn toàn tự nhiên ngồi đó, chút áp lực ấy với hắn mà nói, chỉ là muối bỏ biển.

Đường Lộ Di mỉm cười:

- Sao, nhìn dáng vẻ cậu là không phục? Cậu nghĩ là trưởng tôn của bốn đại gia tộc thì muốn làm gì cũng được sao? Chỉ là gia tộc trần thế mà thôi, Đường môn chúng tôi mấy ngàn năm lịch sử, cậu nghĩ là có thể so sánh? Cho dù là trưởng tôn Ninh gia gặp huynh trưởng tôi vẫn phải cúi đầu chào, cậu lại là bộ dạng bình yên, tự nhiên này?

Nói cho cậu biết, dù là trưởng lão Đường môn chúng tôi, cũng không thể

tự tiện tiến vào “Lầu Vạn Quyển” như cậu, cậu từ nhỏ ở nước ngoài, lai lịch lại không sạch sẽ, còn là chủ thần gì nữa... Hừ, lừa gạt con bé Thái Ngung kia thôi, chút tài mọn về không gian pháp tắc, có hơn một chút thì cũng không phải là đối thủ của chân khí Hoa Hạ Tiên Thiên chúng ta, còn dám nói xằng chữ “thần” này, phô trương thanh thế lừa gạt ai?

- Hừm...

Dương Thần hít một hơi lạnh, quay lại hỏi Thái Ngung:

- Ngung nhi, sư phụ em trước giờ miệng vẫn thôi vậy à? Có phải tại từ nhỏ em đã phải nghe những lời khó nghe này nên mới không thích trở lại nơi quỷ quái này không?

- Người nói gì?

Đường Lộ Di giận dữ, mắt mở to bùng bùng lửa giận, chân khí Tiên Thiên đại viên mãn mạnh mẽ uy áp, hung hăng bao phủ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 799

Phế Công.

Dương Thần hừ lạnh một tiếng, khí lực uy áp của Tiên Thiên đại viên mãn đối với mình trước đây còn có chút kiêng kỵ, nhưng từ bước hóa thân, lại vượt qua một lần Lôi kiếp, tiến vào cái cảnh giới huyền diệu chính mình cũng chưa hiểu rõ này, đó chẳng là cái gì cả.

Vung tay một cái, khí lực uy áp toàn bộ đại sảnh bị đánh tan thành mây khói, như chưa có gì xảy ra.

- Tôi không đến cãi nhau với các người, cũng không có hứng thú biết quy củ của các người, tôi chỉ biết là, tôi nói chuyện tử tế, các người lại ác miệng bịa đặt, cho rằng tôi dễ bắt nạt? Hay là nghĩ tôi không dám động thủ?

Dương Thần thi triển chiêu thức kia, tuy không biểu lộ công lực thật, nhưng làm cho các trưởng lão và Đường Điện Sơn sắc mặt biến đổi.

Mọi người ở đây có Tiên Thiên cảnh giới, đúng là không cảm nhận được Dương Thần có chút dao động khí lực nào, nhưng cũng không ngờ Dương Thần đã sớm đột phá, cho nên chỉ cho rằng Dương Thần luyện công pháp tà môn.

Đường Lộ Di sắc mặt thay đổi nói:

- Nghe đồn tiểu tử ngươi đã đến Tiên Thiên đại viên mãn, xem ra cũng có bản lĩnh, công lực thật thâm hậu.

Tất nhiên dù Dương Thần có lộ ra chút tài năng, những người ở đây cũng không thể thấy được cảnh giới thật của hắn.

- Nếu ngươi cho rằng có thể ở Đường môn làm càn như vậy, ngươi đã sai rồi, Đường Lộ Di cười lạnh nói:

- Đều là Tiên Thiên đại viên mãn, ta và huynh trưởng cùng ra tay, ngươi không có phần thắng.

Thấy việc đến nước này, có nguy cơ không tốt, Thái Ngung vội đứng dậy, chắn trước mặt Dương Thần, quát cường đối đầu Đường Lộ Di nói:

- Sư phụ, sao lại không thể nói chuyện từ từ, đừng làm mọi chuyện rồi lên.

Đường Lộ Di trừng mắt:

- Con bé thối này, dám trách sư phụ sao? Cũng không chịu nghĩ lại là ai nuôi lớn con, truyền võ công cho con? Giờ lại còn cùng với một tên đàn ông bát nháo không biết từ đâu ra đến cãi cùng sư phụ?

Thái Ngung khuôn mặt xinh đẹp giận đỏ lên, có chút nước dâng lên trong mắt:

- Đệ tử không dám trách sư phụ, nhưng đệ tử không rõ, trước đó rõ ràng

đã nói rồi, đệ tử mang theo Dương Thần đến, mọi người sẽ cùng tiến vào “Lầu Vạn Quyền” thảo luận, sao tự nhiên lại không thể nói chuyện tử tế, thành ra sự việc này?

Dương Thần đứng lên từ phía sau, một tay giữ chặt tay Thái Ngung, kéo cô đến cạnh mình, không hài lòng nói:

- Em lại không nghe lời, anh cần em che chắn cho anh hả? Lại thay anh tự tiện ra mặt, anh sẽ tụt quần đánh vào mông em đó.

- Đồ vô sỉ, trước mặt mọi người còn nói những lời hạ lưu như vậy!

Đường Lộ Di đỏ mặt lên giáo huấn.

Đường Điện Sơn ở đằng kia nhìn một hồi lâu liền đứng dậy, bước đến.

- Ngung nhi à, để sư thúc nói cho con biết...

Đường Điện Sơn sờ sờ râu cá trê, cười nói:

- Thực ra, trước khi con mang theo Dương Thần tới đây, cũng đã quyết định sẽ không cho hắn vào “Lầu Vạn Quyền”, đó không phải chỗ ai cũng vào được, nếu công pháp quan trọng nào truyền ra ngoài, đó không phải là tổn thất lớn của Hoa Hạ sao? Cậu ta mới về nước hai năm, lại có tiếng xấu là đưa con bị Dương gia vút bỏ, sao có thể tiến vào được?

Thái Ngung khuôn mặt trắng bệch, cô bỗng nhiên ý thức được sự tình không đơn giản như cô nghĩ.

Dương Thần ngạc nhiên nói:

- Nói vậy các người để tôi đến là có việc khác muốn nói?

- Không phải nói..

Đường Điện Sơn trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

- Là muốn cậu giao ra, bảo vật vốn nên thuộc về võ giới cổ Hoa Hạ.

- Tôi? Tôi thì có bảo vật gì?

Dương Thần khó hiểu.

- Hừ, còn giả bộ?

Đường Lộ Di ánh mắt như chim ưng, cười xót xa nói:

- Vân Miêu đã báo cho tôi biết, những gì cậu luyện, chính là công pháp “hương niệm diễn sinh kinh” mà lúc đầu Thục Sơn vì Tống Thiên đi mất mà thất truyền, tất cả đã được thu nạp trong “Lầu Vạn Quyền”, chỉ có duy nhất “vãng niên diễn sinh kinh” của cậu là công pháp mạnh nhất của Thục Sơn, trước giờ chưa bao giờ xuất hiện, nếu hiện giờ xuất hiện, tất nhiên phải trả lại cho Thục Sơn, nói cách khác, phải để Đường môn giữ gìn mới là hợp lý.

Dương Thần đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức cười nói:

- Tôi còn tưởng là cái gì, không ngờ là công pháp của tôi, được, được, được...

Ba tiếng “được” hô lên, Dương Thần xem như đã hiểu ra:

- Các người thật tính toán tỉ mỉ, không cho tôi chút công pháp nào thì thôi, còn muốn cướp đi công pháp duy nhất của tôi là sao, Vân Miêu sư thái là truyền nhân của Thục Sơn còn chưa hỏi tôi, các người lại muốn thay trời

hành đạo?

- Vân Miêu sư thái kia sớm đã hoàn tục, không vì kế thừa Thục Sơn mà làm bất cứ việc gì. Đường Gia Bảo chúng ta kế thừa võ đạo Thục Sơn nhất mạch, thu hồi “vãng niên diễn sinh kinh” của cậu cũng không có gì là không ổn, dù sao cũng chưa ai thấy Tống Thiên Hành chính thức nhận cậu làm đệ tử Thục Sơn, thân phận của cậu cũng là Minh Vương hải ngoại, không phải là người Hoa Hạ thuần túy, cũng chưa từng thấy lời thề trung thành của cậu, nếu không muốn bị chúng tôi phế bỏ công lực toàn thân, hãy giao thần công ra, bằng không...

Đường Điện Sơn dần dần lạnh như băng nói.

Thái Ngưng đã không nghe tiếp được nữa, dường như khó tin được những người trước mắt mình lại làm vậy, đứng cạnh Dương Thần lạnh run.

Dương Thần đưa tay vỗ vỗ lưng Thái Ngưng, ra hiệu với cô không có việc gì, tiếp tục cười nói:

- Bằng không các người sẽ động thủ sao?

- Đây là cậu nói đó, chúng tôi đã khuyên bảo thật lòng, nếu cậu không nghe...

Đường Điện Sơn ngữ điệu tăng lên:

- Vậy đừng trách người của Đường mỗ không nể cậu là trưởng tôn Dương gia, bốn đại gia tộc ở Hoa Hạ trong mắt Đường môn chúng tôi có thể thay thế Dương gia, các gia tộc mạnh Yên Kinh không ít, Đường Gia Bảo chúng tôi cũng không ngại làm xáo trộn trật tự bấy lâu nay ở Yên Kinh.

Trong phòng không khí lập tức căng thẳng vô cùng.

Dương Thần suy nghĩ một lát hỏi:

- Tôi thật rất ngạc nhiên, rốt cuộc là động lực nào khiến các người xuất quân đến mười cao thủ Tiên Thiên cướp đoạt “hương niên vãng sinh kinh” của tôi, dù cho môn thần công này rất cao cấp, nhưng cũng không phải không có những loại công pháp khác có thể sánh bằng. Các người cũng không thể không biết rằng “vãng niên diễn sinh kinh” là thuật Thục Sơn truyền lại nhiều thế hệ, muốn tôi giao nộp ra, đây đúng là hành vi cướp đoạt, các người có lấy được cũng không thể luyện kịp, thậm chí chưa chắc đã hiểu được công pháp này, làm ra chuyện thiếu suy nghĩ này, hẳn là phải có nguyên nhân.

- Không cần hỏi nhiều, chỉ cần nói giao nộp hay không...?

Đường Lộ Di trên mặt biến sắc, nhưng rất nhanh chóng giọng lạnh lùng, kiên quyết hỏi.

Dương Thần nhún vai:

- Tôi là người không để ý thể diện, nhưng vẫn cần sự tôn nghiêm của đàn ông, sao có thể nói muốn đoạt lấy là tôi sẽ giao ra? Như vậy sau này trước mặt những người phụ nữ của tôi, tôi làm sao sống được? Phải không, Ngưng nhi?

Thái Ngung vẻ mặt phức tạp nhìn Dương Thần, sau đó bỗng nhiên chắn ngang trước mặt hắn, đối mặt với Đường Lộ Di, giọng vô cùng kiên nghị nói:

- Sư phụ, nếu mọi người cứ ép người quá đáng, Ngung nhi dù đại nghịch bất đạo cũng sẽ cùng Dương Thần dùng chính chiêu “Mạn Thiên Hoa Vũ” mà sư phụ dạy để bảo vệ lựa chọn của chính mình.

Tuy Thái Ngung rất tin tưởng Dương Thần, nhưng trong lòng cô cũng chỉ rõ ràng sức mạnh của đám người Đường Lộ Di và Đường Điện Sơn, chưa từng thấy công lực Tiên Thiên cảnh giới của Dương Thần, nên tóm lại là vẫn lo lắng.

- Nghịch đồ... người...

Đường Lộ Di trừng mắt, tràn đầy sát khí nói:

- Ta thấy ngươi đã bị tên khốn này mê hoặc rồi, nếu đã như vậy, hôm nay ta sẽ phê đi võ công của ngươi.

Nói xong, Đường Lộ Di không nói thêm gì nữa, chỉ mở rộng bàn tay năm ngón dài nhỏ, nhanh chóng chớp về phía cổ Thái Ngung.

Chỉ một trào đơn giản như vậy, nhưng lại có sự biến hóa khôn lường, tuy rằng không dùng toàn lực, nhưng để đối phó với Thái Ngung không hề có Tiên Thiên cảnh giới cũng là dư thừa.

Khuôn mặt Thái Ngung trắng bệch, bối rối từ tay phóng ra hơn mười chiếc trâm hoa mai hàn tinh, định đỡ đòn của sư phụ.

Dựa vào thực lực chưa đạt đến Tiên Thiên cảnh giới của cô, muốn phản kích vốn không có khả năng.

Nhưng dù sao cũng là ám khí của tổ tông Đường môn để lại, đây lại là sư phụ của Thái Ngung, Đường Lộ Di vung nhẹ mái tóc dài, thân mình xoay tròn, tất cả trâm hoa mai đều bị sợi tóc trắng lại.

Đồng thời tay Đường Lộ Di cũng sắp quơ được Thái Ngung.

Thái Ngung dường như không thể tin được, chính sư phụ của mình lại muốn nhẫn tâm hạ thủ!

Giữa lúc đó, Dương Thần đưa ra bàn tay to lớn, đuổi ra trước mặt Thái Ngung, rồi giống như cầm đồ vật gì đó, thoải mái nắm chặt lại.

Chân khí Tiên Thiên Tiêm bạch ngọc thủ mà Đường Lộ Di vừa đánh trả lại liền bị tóm chặt, không thể tới gần Thái Ngung nửa phân.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 9

- [Chương 800: Lòng Đa Đàn Bà.](#)
- [Chương 801: Sự Phẫn Bội Của Gã Sở Khanh.](#)
- [Chương 802: Nơi Sâu Trong Rừng Trúc.](#)
- [Chương 803: Khá Hòa Khí.](#)
- [Chương 804: Liên Tục Đen Đùi.](#)
- [Chương 805: Làm Thế Nào Để Niêm Kinh.](#)
- [Chương 806: Người Thợ May Nhỏ Dững Cầm.](#)
- [Chương 807: Bán Được Giá.](#)
- [Chương 808: Các Người Đều Là Người Xấu](#)
- [Chương 809: Bé Mập Và Phòng Thường Trục](#)
- [Chương 810: Rất Muốn Hân Anh.](#)
- [Chương 811: Cháu Gái Có Thể Đưa Cho Tôi](#)
- [Chương 812: Sát Ý](#)
- [Chương 813: Người Trẻ Tuổi Thân Thê Yếu Ốt](#)
- [Chương 814: Sut Lỡ](#)
- [Chương 815: Đồi Lính Ky Binh Lapland](#)
- [Chương 816: Chuẩn Bị Hũ Tro Cốt](#)
- [Chương 817: Không Để Lại Thứ Gì](#)
- [Chương 818: Câu Cá](#)
- [Chương 819: Con Gái Của Ta](#)
- [Chương 820: Ai Là Người Đã Day Em?](#)
- [Chương 821: Câu Này Của Em Có Coi Như Câu Nói Đùa Được Không?](#)
- [Chương 822: Hóa Ra Là. . Hấn](#)
- [Chương 823: Anh Đoán Xem](#)
- [Chương 824: Không Phải Ta](#)
- [Chương 825: Một Trăn Gió Lạnh](#)
- [Chương 826: Người Xấu Nhân Bản Vô Tính](#)
- [Chương 827: Tôi Đâu Cần Biết Hấn Là Ai](#)
- [Chương 828: Làm Nô Tài](#)
- [Chương 829: Đây Là Phòng Thí Nghiệm](#)
- [Chương 830: Thuyết Tiến Hoá](#)
- [Chương 831: Tâm Trang Chơi Tiếp](#)
- [Chương 832: Một Chút](#)
- [Chương 833: Anh Mới Thối](#)
- [Chương 834: Tiêu Tan Hồn Phách](#)
- [Chương 835: Chỉ Số Cảm Xúc Tăng Cao.](#)
- [Chương 836: Người Trong Mộng.](#)
- [Chương 837: Vòng Quanh Thế Giới.](#)
- [Chương 838: Trường Kinh](#)
- [Chương 839: Cô Bé Nước Nga](#)
- [Chương 840: Mẹ Em Tuổi Đã Cao.](#)
- [Chương 841: Cô Nàng Tóc Vàng.](#)
- [Chương 842: Mày Sẽ Hối Hân.](#)
- [Chương 843: Hoàn Thành Nguyên Vong Của Câu](#)
- [Chương 844: Người Vợ Rất Có Tính Khiêu Chiến](#)
- [Chương 845: Anh Đừng Xăng Bậy](#)
- [Chương 846: Muốn Tốt Cho Em](#)
- [Chương 847: Tam Thời Đừng Đi Vào](#)
- [Chương 848: Thật Đáng Đòi](#)
- [Chương 849: Định Truy Đuổi Tôi](#)

[Chương 850: Khẩu Vi Năng](#)
[Chương 851: Anh Có Biết Xấu Hồ Không Đây?](#)
[Chương 852: Ôm Anh Đi](#)
[Chương 853: Ai Cũng Không Thể](#)
[Chương 854: Thực Sự Nghĩ Như Vậy](#)
[Chương 855: Em Không Làm Sai.](#)
[Chương 856: Thay Mắt Jane.](#)
[Chương 857: Mấy Tên Cáo Già.](#)
[Chương 858: Kẻ Nào Dám Phản Ta](#)
[Chương 859: Em Không Xứng](#)
[Chương 860: Em Vốn Dĩ Đã Ở Trong Tim Anh Rồi.](#)
[Chương 861: Dám Biến Thành Người Hói Đầu](#)
[Chương 862: Nhìn Trúng Người Ta Rồi](#)
[Chương 863: Hãy Nói Cho Anh Biết.](#)
[Chương 864: Mãi Mãi Không Tàn Lui.](#)
[Chương 865: Đánh Dã Chiến.](#)
[Chương 866: Anh Không Tắm.](#)
[Chương 867: Mổ Bụng.](#)
[Chương 868: Gât Đầu Lắc Đầu.](#)
[Chương 869: Thiên Đường](#)
[Chương 870: Môi Hồng](#)
[Chương 871: Chơi Cùng Cô Ấy](#)
[Chương 872: Thơ Ca Tung Cua Gia Đình](#)
[Chương 873: Trong Phòng Có Quỷ](#)
[Chương 874: Sai Hồng Yến Giết Người](#)
[Chương 875: Nhất Một Tên Ăn Mày](#)
[Chương 876: Lòng Anh Chỉ Có Em](#)
[Chương 877: Làm Thế Nào Để Thôi Miên.](#)
[Chương 878: Anh Là Một Người Đàn Ông Tốt.](#)
[Chương 879: Tâm Sự Của Triều Hồng Yến.](#)
[Chương 880: Nếu Như Biến Thành Tội Tê.](#)
[Chương 881: Một Buổi Sáng Bất Ngờ](#)
[Chương 882: Ai Muốn Làm Người Nhà Với Anh](#)
[Chương 883: Thật Không Biết Điều Gì Cả.](#)
[Chương 884: Anh Cũng Thế](#)
[Chương 885: Thần Chân Chính](#)
[Chương 886: Phải Chết Chính Là Mày!](#)
[Chương 887: Không Rảnh Phản Ứng Lại Hấn](#)
[Chương 888: Không Ngờ Lại Tin Tưởng](#)
[Chương 889: Khách Ít Đến.](#)
[Chương 890: Cô Nữ Sinh Yếu Đuôi](#)
[Chương 891: Cắt Máu Ăn Thịt.](#)
[Chương 892: Thật Lòng Nói Một Câu.](#)
[Chương 893: Làm Phẫu Thuật.](#)
[Chương 894: Việc Khó Có Thể Tin.](#)
[Chương 895: Nhạc Sĩ Và Kẻ Lừa Đảo.](#)
[Chương 896: Quỷ Hút Máu Của Mộc Dục Thần Quang.](#)
[Chương 897: Trở Về Yên Kinh](#)
[Chương 898: Hồng Đào Mùa Hè.](#)
[Chương 899: Chứng Sơ Hãi Trước Hôn Nhân](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 800

Lòng Dạ Đàn Bà.

- Dừng tay... bà điên rồi sao? Đây là đại đệ tử một tay bà nuôi dạy!

Dương Thần trong mắt tràn đầy lửa giận, xem ra không nhịn được nữa.

- Hừ, nguyên nhân chính là vì thế, tôi mới có quyền phế võ công của nó.

Đường Lộ Di không chút do dự, thấy Dương Thần thực lực vô cùng lớn, lại lần nữa phi ám khí tới, là hơn mười chiếc Tiêm tể mao châm nhọn hoắt, hỗn loạn bay về phía Dương Thần.

Dương Thần không tránh, đám ám khí kia lúc chỉ còn cách hắn một tấc, đột nhiên giống như không trung mất đi trọng lực, chúng rung lắc một lúc rồi rơi xuống đất.

Chiêu thức ấy khiến Đường Lộ Di, Đường Điện Sơn và các trưởng lão sợ hãi.

Bọn họ hoàn toàn không nhìn ra được là Dương Thần làm như thế nào.

Dương Thần mặt không chút cảm xúc túm lấy tay Đường Lộ Di, một sức mạnh vô cùng lớn khó chống cự được, trực tiếp ném bay Đường Lộ Di ra khỏi phòng.

Nhưng Đường Lộ Di khinh công rất cao, giữa không trung đột nhiên bay lên, rồi vững vàng đứng lại.

Bị Dương Thần hóa giải hết mọi chiêu thức, Đường Lộ Di sắc mặt kinh hoàng, trong ánh mắt dường như sắp bốc lửa.

Dương Thần giơ tay ôm lấy Thái Ngưng đang khóc lã chã nước mắt nói:

- Không việc gì.

Thái Ngưng lắc lắc đầu, tuyệt vọng nhìn Đường Lộ Di, lại nhìn đám người Đường Điện Sơn nói:

- Con đến giờ vẫn không hy vọng mọi người có thể thật sự tốt với con, nhưng đến giờ con cũng không ngờ, con ở đây mười mấy năm, mọi người lại có thể nói phế bỏ võ công là phế bỏ con...

- Đó là tại ngươi gieo gió gặt bão thôi, lại còn vẫn đứng bên cạnh tên ác đồ kia, chúng ta ở Đường Gia Bảo đầy nhân tài, không cần dựa đệ tử như ngươi.

Một trưởng lão khinh thường nói.

- Câm miệng.

Dương Thần bỗng nổi giận gào lên một tiếng, giống như một con sư tử gầm lên rít gào.

Tiếng hét lớn khiến cho tất cả mọi người ở đó đều phải giật mình.

Dương Thần lạnh lẽo nhìn lão trưởng lão kia, sau đó lại dịu dàng đưa

tay lau nước mắt cho Thái Ngung nói:

- Ngung nhi, đây là bọn họ động thủ trước, nếu anh giết người, em đừng trách anh nhé.

Thái Ngung cắn môi như cánh hoa lác lác đầu nói:

- Anh cẩn thận nhé.

Cô vốn là người quyết đoán sát phạt trong bát bộ hạ, lúc này tình hình đã sáng tỏ, tất nhiên không muốn bắt Dương Thần có lòng dạ đàn bà.

- Ha ha,

Đường Điện Sơn đột ngột cười to nói:

- Dương Thần, hình như cậu chưa rõ ràng lắm thì phải, ở đây có khoảng mười cao thủ Tiên Thiên, cho dù cậu có đạt Tiên Thiên đại viên mãn, lại có “vãng niệm diễn sinh kinh” hộ thân, cũng không phải đối thủ của bọn ta, nếu không muốn bị chúng ta đánh cho hết công lực, sống không bằng chết, mau mau giao ra đây...

- Chết tiệt, toàn là chó má.

Không đợi Đường Điện Sơn nói xong, Dương Thần đã không muốn nghe tiếp.

Vung tay một cái, cùng lúc, Đường Điện Sơn và các trưởng lão đều cảm nhận được một áp lực uy phong cuộn cuộn, mênh mông, không hiểu từ đâu tới, giống như che phủ trời đất lại.

Giống như sóng lớn ở sông, biển, giống như sấm sét không ngừng.

- Cẩn thận!

Tất cả mọi người đều vận chân khí Tiên Thiên hộ thể, khó khăn lắm mới ngăn được cái lực đủ đập nát sao Bắc Đẩu kia, nhưng tất cả đều bay ngược ra ngoài..

“Bịch, bịch, bịch, bịch...”

Mấy tiếng đánh truyền đến, là chín cao thủ Tiên Thiên, bao gồm cả Đường Điện Sơn, một cao thủ Tiên Thiên đại viên mãn, toàn bộ đều bị đánh bật vào góc tường.

Tảng đá chỗ vách tường bị nổ tung thành chín cái lỗ hổng.

Nếu những người này không phải là cao thủ Tiên Thiên cảnh giới, Dương Thần lần này có thể giống như bọn Cao Thiên Nguyên lúc trước, đánh cho hóa thành bột mịn.

- Tiểu tử này công lực kỳ quái, không phải là uy lực của Tiên Thiên cảnh giới?

- Vận toàn lực!

Các trưởng lão không dám do dự, mọi người vận toàn bộ Tiên Thiên chân khí, các loại ám khí tuyệt sát của Đường môn giống như châu chấu bay ào ào.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm, độc củ ấu, thiết thiềm thừ, Nga Mi uyên ương châm...

Tất cả ám khí hỗn loạn, hoặc mạnh mẽ, hoặc âm thầm chứa Tiên Thiên chân khí, khắp nơi lóe lên hào quang sắc bén.

Dương Thần coi thường không để ý, vươn ra một nắm đấm, đấm thẳng về phía trước.

Tất cả ám khí, ngay giữa không trung như bị áp lực lớn nghiền vào hóa thành một đồng bột phấn, tiêu tan trong không khí.

- Chút tài mọn, chỉ dựa vào các người mà dám đoạt đồ của bố đây...

Thái Ngưng ở phía sau Dương Thần thấy vậy, kinh ngạc vô cùng, cô rất cuộc có thể yên tâm, người đàn ông của chính mình không có việc gì, cũng cảm nhận được sự mạnh mẽ sau khi đột phá Tiên Thiên cảnh giới.

Đường Điện Sơn sắc mặt xanh mét, đưa mắt ra hiệu cho các trưởng lão, mọi người hiểu chuyện gì đó, đồng thời lấy ra từ trong ngực một vật đen xì, ném về phía Dương Thần.

- Vạn Chu Hỏa Luân đạn?

Thái Ngưng hô lên kinh hãi.

Một đám Vạn Chu Hỏa Luân đạn ném mạnh đến, Dương Thần cũng không thể giống lúc này tiêu diệt chúng, chỉ vì lần này đám ám khí đã nổ tung giữa không trung.

“Bùm, bùm, bùm...”

Mấy tiếng nổ vang liên tiếp, phần độc bay khắp nơi, muôn màu hồng, tím... rực rỡ vô cùng nhưng lại có thể lấy mạng người khác.

Xung quanh Dương Thần và Thái Ngưng hình thành một vùng tử khí lớn.

Dương Thần không sợ độc tố, nhưng vì Thái Ngưng, hắn vẫn thi triển một vòng bảo hộ, đem tất cả khói độc cản ở bên ngoài, đồng thời khói độc ở xung quanh giống như khói không khí, theo yêu cầu của Dương Thần, cuốn lại như một con rồng.

- Rút lui!!

Đường Điện Sơn hét lớn một tiếng, sớm mang theo em gái Đường Lộ Di và các trưởng lão chạy ra khỏi sảnh.

Dương Thần hội tụ tất cả khí độc lại, đánh bật trả về phía mọi người.

Nhưng không đợi đám khói độc bay khỏi cửa, đột nhiên chợt nghe thấy tiếng tảng đá lớn “ù ù”, đại sảnh lại thay đổi.

Hai bên vách đá, đột nhiên từ trong phá ra, không ngờ là vô số ám khí.

“Vút...!”

Vô số ngân châm độc tinh tế từ trong lỗ nhỏ trên vách đá bắn ra, rào rào như mưa, vốn cũng không thể tránh.

Dương Thần đã tức chết, những người này là đuổi tận giết tuyệt, căn bản không quan tâm mạng sống của hai người họ, thật không biết vì sao, chẳng lẽ bọn họ chỉ vì bộ “vãng niệm diễn sinh kinh” mà phải hạ độc thủ?

Nhưng cái kỹ xảo này Dương Thần không thêm để ý.

Một đám khói độc như con rồng cuốn khỏi đại sảnh xong, Dương Thần

một tay ôm Thái Ngung, quanh thân mình tản ra một luồng khí uy nghiêm cuộn cuộn!

Dường như đứng giữa đất trời, giơ tay chân ẩn chứa thiên uy huyền diệu.

Không đợi đám ngân châm đến gần, toàn bộ trong vòng mấy trăm thước, từ tảng đá tường thành vững chắc vô cùng ở đại điện, cả nóc nhà, vách tường bốn phương tám hướng, toàn bộ đều phát ra tiếng nổ rung chuyển.

“Ầm ầm...”

Trong nháy mắt, đại điện dường như biến mất.

Tất cả đều hóa thành một đồng bụi, dù là đá hay kim loại, dưới câu niệm của Dương Thần, tất cả đều thành tro bụi.

Một trận cuồng phong cuộn quá, đại điện trung tâm của Đường Gia Bảo đã thành một đồng lòng bùng.

Đám đệ tử của Đường Gia Bảo nhìn thấy cảnh đánh nhau bên này, từ xung quanh chạy đến xem, thấy cảnh tượng này, tất cả đều hoảng sợ đứng đó không dám nhúc nhích.

Dương Thần cùng Thái Ngung bước qua mảnh đất trống, đứng ở trước mặt Đường Điện Sơn và các cao thủ Tiên Thiên.

Ánh mắt ngạo nghễ đảo qua, giống như nhìn con kiến, hần lạnh lùng nói:

- Nói cho tôi biết, “Lâu Vạn Quyền” ở đâu, nói xong sẽ để các người được toàn thân.

- Người... việc này là đối địch với toàn võ giới ở Hoa Hạ.

Đường Điện Sơn tức giận kêu lên.

- Hừ.

Dương Thần cười lạnh:

- Hồng Mông đến đây tôi cũng không coi a gì, còn quân cái môn phái chó má của các người sao?

Vốn thành thật nói chuyện cùng nhau, không có gì hết, giờ đã hết thời gian giảng đạo lý với các người.

Người nghe thì sống, chống lại thì chết, tiếp theo hoặc là được toàn thân, hoặc là xương cốt bị nghiền ra bụi, các người có thể chọn, vì tôi không có thói quen để lại người sống...

Nghe thấy Dương Thần không ngờ nói tới hai chữ “Hồng Mông”, Đường Điện Sơn và đám người kia kinh ngạc.

- Người... người đã đột phá...? Hóa thân?

Đường Điện Sơn đột nhiên tỉnh ngộ.

Cả đám trưởng lão lúc này mới phản ứng lại, chẳng trách họ không phải đối thủ của người này, cũng không ngờ hắn đã bước vào cảnh giới kia.

Lúc trước bọn họ tuy rằng cảm thấy Dương Thần công lực cao, nhưng lại không ngờ một người trẻ tuổi mới hai ba, hai tư tuổi lại là người đột phá Tiên Thiên đại viên mãn.

Cho nên họ vẫn cho rằng chỉ cần nhiều người hơn thì có thể thắng được,

không ngờ, đến lúc này hiểu được thì đã muộn.

- Sao có thể... Hắn mới hơn hai mươi tuổi... sao lại có thể có chuyện này...

Đường Lộ Di đôi mắt rung động, thì thào nói.

Dương Thần không kiên nhẫn nhíu mi nói:

- Ngần người đã đủ chưa, tôi vội tìm đồ, không có thời gian để lãng phí với các người.

Đám người Đường Điện Sơn mặt xám ngoét, biết được Dương Thần đã hoàn toàn vượt qua cảnh giới, bọn họ biết có làm gì cũng phí công.

Đúng lúc này, một trưởng lão râu tóc bạc trắng ở phía sau hai mắt bỗng biến sắc, sau đó phát ra tiếng hô khan khan, giống như mãnh thú lao tới phía Dương Thần.

Dương Thần bỗng cảm thấy không ổn, ý niệm vừa chuyển, thân thể trưởng lão kia lập tức bị giam lại giữa đường, không thể tiến thêm được.

Nhìn thấy trong đồng tử trưởng lão kia sắc thái dị thường, trái tim Dương Thần đập mạnh, nhíu mày nói:

- Các người... là bị người ta khống chế tâm trí?

Tất cả người trong Đường môn đều mờ mịt, không biết Dương Thần đang nói gì...

Nhưng Đường Điện Sơn, Đường Lộ Di và các trưởng lão, giống như bị cái gì kích thích, tất cả hai mắt đều đỏ lên, trên mặt xuất hiện sắc khí mạnh, như hổ rình mồi, bật người về phía Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 801

Sự Phản Bội Của Gã Sở Khanh.

Thái Ngung đứng gần Dương Thần nhất cũng cảm thấy có điều gì khác lạ.

Sau khi hiểu ra vội hỏi:

- Không chế tâm chí? Dương Thần, anh nói sư phụ đã bị người ta khống chế?

Dương Thần không nghi ngờ có sự hiện diện của hắn ta, tình hình của những người này, hiển nhiên là do bị bọn chúng khống chế mới tự mình làm ra những chuyện tàn ác nhẫn tâm như vậy.

Thái Ngung xét cho cùng cũng là đệ tử hiếm có có thiên chất cao của Đường Môn, bọn họ cũng không do dự mà ra tay, hay là do sư phụ Đường Lộ Di ra tay, nếu nói không kì lạ là nói dối.

Trong lúc Dương Thần đang suy nghĩ phải làm như thế nào để xử lý vụ việc này, thì bỗng nhiên có sự việc khác thường xảy ra.

Trưởng lão râu bạc trắng đang bị trói, khuôn mặt hiện lên sự đau khổ một cách hung tợn.

Dương Thần trong lòng rung mình.

Không xong rồi, chân khí trong đan điền của lão ta đang không ngừng phình to ra, lão ta sắp tự nổ đan điền rồi.

Không đợi dứt lời, bụng của lão già râu bạc đã phình ra to tròn.

Dương thần rất hiểu về uy lực tự nổ đan điền của một Tiên Thiên cao thủ, điều này không phải một lần là toàn bộ sẽ bị bạo phát ra, không hề đơn giản như vậy, đó là sự phản pháo điên cuồng sau nhiều lần đè nén.

Nếu như để lão già này tự nổ, bản thân hắn sẽ không sao, nhưng những đệ tử vô tội của Đường Môn thì không còn con đường nào khác là cái chết, ít nhất thì một nửa Đường Gia Bảo sẽ bị san bằng.

Nhìn thấy luồng chân khí Tiên Thiên trên cơ thể lão thoát ra một cách mạnh mẽ, Dương Thần không do dự gì nữa, giang bàn tay to rộng, túm lấy và đá lão ra phía ngoài không trung.

Vì không muốn liên lụy đến tính mệnh của những người vô tội, chỉ còn cách là ném “người bom” này ra ngoài không trung.

Với sức mạnh của Dương Thần bây giờ, sớm đã quá sức tưởng tượng của người thường, động tác vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại có thể ném lão già râu bạc lên tận trên không trong mấy trăm mét, giống như là một viên đạn bay lên không trung.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, chỉ nghe thấy một tiếng than từ không

trung vọng lại.

Đàn điền tên lão già kia nổ tung, thân thể của lão bị nổ thành trăm vạn mảnh, và những làn xung kích được tạo nên bởi chân khí Tiên Thiên làm cho máu bay tỏa ra trong khu vực mấy trăm mét.

Cho dù là đứng trên mặt đất, không ít đệ tử có tu luyện thấp của Đường Môn đều cảm thấy có một luồng đè nén từ trong không trung truyền lại.

Thái Ngưng đầm hai hàng lệ, trước đây Đường Lộ Di ra tay đã man, cô cũng không lấy đây là chuyện đau lòng, chán nản, nhưng lúc này biết sự phụ là do bị người ta khống chế, thì cô làm sao có thể lạnh lùng nhìn trướng bối-người đã nuôi dưỡng cô từ bé đến lớn lại chết một cách như vậy.

- Dương Thần, anh hãy cứu sự phụ của em, em không muốn nhìn thấy bà ấy chết...

Thái Ngưng không kìm lòng được túm chặt lấy cánh tay của Dương Thần, người mà cô có thể dựa được chỉ có Dương Thần, cuộc đấu này với tu luyện hiện tại của cô thì không phải là đối thủ của bọn chúng.

- Ngưng Nhi, em đừng vội, việc vẫn chưa phải là đến mức không cứu vẫn nổi.

Dương Thần vỗ nhẹ vào tay Thái Ngưng.

Suy nghĩ một lát, bóng hình Dương Thần chợt lóe lên đến trước mặt Đường Lộ Di.

Dương Thần liếc mắt nhìn xung quanh, lạnh lùng hừ một tiếng.

- Tuy rằng tao không biết mày là ai, nhưng mày lại định mượn tay người khác muốn chiếm đoạt “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” của tao, mày cũng quá xem thường người khác rồi đấy, đã không có gan xuất hiện đấu với tao một phen vậy thì cứ tiếp tục làm con rùa rút cổ đi, sớm muộn gì tao cũng sẽ tìm ra mày.

Dứt lời, Dương Thần đưa bàn tay kéo mặt Đường Lộ Di lại, hội tụ một luồng khí trời đất to lớn ép luồng sát khí ra khỏi cơ thể trong người đàn bà này ra bằng hết.

Trong chốc lát, đằng sau gáy Đường Lộ Di một luồng máu màu đỏ bắn ra.

Luồng máu vừa bắn ra, ánh mắt đỏ lừ của người đàn bà lập tức biến mất, thân thể mềm nhũn, ngã xuống đất.

Dương Thần trong lòng đã có sự chuẩn bị, làm theo cách đã định, nhanh chóng lấy luồng khí trong cơ thể của những người khác của Đường Điện Sơn khống chế ép luồng tà khí đi ra.

- Sự phụ.

Thái Ngưng nhìn thấy mọi người đều không sao, vội gọi Đường Lập Trung và các sư huynh đệ bị dọa cho sợ hãi lúc này đến đỡ các trưởng lão của Đường Điện Sơn ngồi dậy.

Nhưng Dương Thần cũng không khỏi cảnh giác, trong lòng hắn vẫn chưa được yên tâm, nhưng cũng không làm gì được tiếp nữa, rõ ràng chắc chắn kẻ

địch vẫn chưa lộ diện rất mạnh này đang núp đâu đó quanh đây, rất gần Đường Gia Bảo, và Dương Thần cũng không biết là do tu luyện, hay là do hắn có một khả năng đặc biệt, có lẽ có bảo bối hộ thân mà Dương Thần không thể tìm ra tung tích của kẻ địch.

Đột nhiên có một âm thanh thô ráp rõ ràng được cố ý truyền tới từ không trung.

- Không hổ danh là người luyện thành công “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, sức mạnh diễn sinh trong trời đất đã sử dụng thành thục như thế, xem ra đã vượt qua cả Thái Thanh Thần Lô Kiếp, hôm nay coi như tạm thời tao cho mày được đắc ý, ngày tháng còn dài, lần sau...mày sẽ không còn may mắn như thế này nữa đâu.

Cùng lúc đó âm thanh dần trở nên mơ hồ, rõ ràng là kẻ đó đã rời đi.

Sắc mặt Dương Thần bất định, không ngờ rằng tên nhãi này đã mở miệng mà mình vẫn không tìm ra một chút manh mối nào về gã, quả thực là dị thường.

Với tu luyện của hắn bây giờ, cho dù có chạm phải cao thủ cũng không thể không tìm ra kẻ địch ẩn mình một cách kín kẽ như thế, tên này nếu không phải có bảo vật hộ thân vậy thì chắc phải là một siêu cao thủ thì mới có được khả năng này.

Dương Thần phát hiện ra một điều, cùng với sự tăng lên từng ngày tu luyện của hắn thì phạm vi tiếp xúc của hắn cũng càng ngày càng mở rộng thêm, thật không ngờ được ở trong Trung Hoa lại có một ngọa hổ tàng long như vậy, nếu như hôm nay không đứng tại nơi đây thì đúng thật là ếch ngồi đáy giếng.

Đây cũng làm tăng thêm sự kiên định và lòng tin của Dương Thần nhằm tìm ra bộ công pháp tốt nhất cho đám đàn bà của hắn, dẫu cho là mấy chục năm không có ai có thể đạt được đến mức hóa thần, nhưng cứ cho mấy năm nữa vào đạt được cảnh giới Tiên Thiên, chí ít cũng sẽ gặp nguy hiểm, như vậy sẽ thêm một sự đảm bảo.

Ít nhất thì gã đàn ông kia cũng không từ bỏ ý định với “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” của hắn, sớm muộn gì cũng tìm đến, ngộ nhỡ nếu không phân chút sức lực bảo vệ đám đàn bà vậy thì quả là hơi quá.

Điều khiến cho Dương Thần phiền muộn đó là, môn võ thần công này rốt cuộc là của nơi kì lạ nào, tại sao cùng với sự tăng lên của tu luyện, nó không những ngược lại, trái lại lại càng lúc càng thể hiện một tính chất không giống như bình thường.

Đúng rồi, gã đàn ông đó nói, thứ hắn sử dụng thậm chí vẫn là Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực?

Hóa ra, loại quái dị như vậy lại không thể bị phát hiện, nó vốn không phải là sức mạnh của nguyên khí, lẽ nào lại là sức mạnh của trời đất...

Vô hình vô ảnh, dẫn sức mạnh của trời đất, hoặc là một sức mạnh siêu

nhiên, chỉ cần một chút mài giũa thì đã có thể quá mức như vậy.

Quay người lại, đám người Đường Điện Sơn tuy rằng đã không còn lo ngại gì nữa, nhưng sau khi thoát khỏi sự khống chế thì những vết thương mà Dương Thần gây ra lại phát huy tác dụng, máu chảy nhiều ra khóe miệng, tất cả đều ngất đi.

- Dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi, chữa trị một lúc là sẽ ổn thôi.

Dương Thần nói.

Những người của Đường Môn có mặt tại đây sớm đã coi Dương Thần là vị cứu tinh của họ, tuy rằng không biết là cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không dám trái lời, đem trưởng môn và các trưởng lão vào phòng họ nghỉ ngơi.

Thái Ngưng cũng không thềm để ý mình là thân nữ nhi, đến dìu sư phụ Đường Lộ Di, liếc mắt nhìn Dương Thần, nhẹ nhàng cất bước, thi triển khinh công bay lên nóc nhà, bay về phía nam của lô cốt nhà họ Đường.

Dương Thần đến chào hỏi Đường Lập Trung, đợi đến khi bọn người Đường Điện Sơn tỉnh lại mới đích thân giải thích rõ ràng, bước tiến lên theo Thái Ngưng.

Suốt dọc đường đi qua sau rừng trúc của Đường Gia Bảo, mới phát hiện ra nơi này có không ít gian nhà trúc, và cũng có một số lầu cao cực giống như của dân tộc Thái.

Thái Ngưng ôm Đường Lộ Di vào căn phòng, trong phòng chỉ có một tấm phản bằng trúc cùng với một số đồ dùng trang điểm đơn giản của phụ nữ, một bàn chải tóc, ngoài ra không có gì thêm nữa, xem ra đây là nơi nghỉ ngơi hàng ngày của Đường Lộ Di.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Đường Lộ Di, Thái Ngưng vẫn không yên tâm hỏi:

- Dương Thần... Sư phụ... Bà ấy không sao chứ?

- Sư phụ em chỉ là bị thương một chút ở gân mạch, một chút nội thương, chủ yếu vẫn là tổn thương tinh khí, chữa trị vài hôm là không sao, đợi một lát nữa sẽ tỉnh lại.

Dương Thần nói.

Thái Ngưng gật khẽ gật đầu, nhíu đôi lông mày lá liễu nói:

- Vậy cái gã khống chế sư phụ và sư thúc có phải là kẻ phát ra âm thanh lúc này không?

- Anh làm sao biết được.

Dương Thần bất lực cười nói:

- Việc này chỉ có thể đợi sư phụ em tỉnh lại hỏi thì mới biết được, nhưng anh nghĩ, phần nhiều họ cũng không biết rõ lắm, chúng ta chỉ có thể buộc lòng đến ngăn chặn, yên tâm, có anh ở đây, nhất định sẽ không ai có thể đụng đến mọi người.

Thái Ngưng vẫn có chút lo lắng nhìn người đàn ông, nhưng lại rất nhanh

tươi cười trở lại nói:

- Thôi được rồi, không nghĩ nữa, biết là sư phụ do bị người ta không chề nên mới hạ độc thủ với em, thế là em cũng mừng lắm rồi.

- Nhưng anh lại không vui, vốn dĩ đã có dự định giết là xong chuyện, kết quả lại phải đợi bọn họ tỉnh lại phải tiếp tục nói về việc Vạn Quyển Lôu.

Dương Thần thở dài nói.

Thái Ngung lườm hắn một cái.

- Anh luôn ngang ngược như thế, có thể không giết người thì ít giết người đi, sao anh không thử nghĩ xem, các trưởng lão cũng có con cái, nếu như anh thật sự ra tay với họ, thì há chẳng phải rước thêm một loạt kẻ thù sao, lẽ nào lại muốn giết sạch cả Đường Gia Bảo, nếu mà như vậy thật thì sẽ là hàng nghìn mạng người đấy.

Dương Thần cười thản nhiên, đi một vòng, lại ra ngoài cửa gian nhà trúc nhìn một cái, nhìn thấy bên ngoài có không ít lầu trúc, phì cười nói:

- Không phải chứ, em từ nhỏ đã sống ở đây? Sư phụ của em có phải là muốn tự tay dọa bản thân, Đường Gia Bảo đẹp đẽ là thế sao không ở, lại cứ nhất định phải ở nơi như thế này sao.

Thái Ngung cảm khái tiến lại phía Dương Thần, khẽ thở dài:

- Nửa đời sư phụ không lấy chồng, em trước đây có từng nghe qua các vị lão bối của Đường Gia Bảo nói qua đôi chút, nghe nói hồi sư phụ còn trẻ, sư phụ cô quạnh bên ngoài một mình luyện võ công, sau khi bị một gã sở khanh phản bội trở về, tính tính thay đổi một cách nhanh chóng, ngay cả anh ruột, Môn Chủ sư thúc cũng không chịu gặp, tuy rằng dần dần cũng có chút chuyển biến, nhưng sư phụ vẫn rất ghét đàn ông, xét cho cùng Đường Gia Bảo có nhiều đàn ông cho nên sư phụ không muốn ở trong Đường Gia Bảo, ngay cả khi nhiệm vụ chủ yếu của sư phụ là dạy dỗ đệ tử, bà cũng tự chọn đồ đệ là nữ mới dạy.

- Thảo nào.

Dương Thần giật mình nói:

- Cho nên sư phụ thu nạp đệ tử cũng chỉ là nữ đệ tử như em, lại còn phải sống ngày tháng thanh tu như vậy, từ nhỏ em đã sống ở nơi này, cũng không trách được cả ngày từ sáng tới tối cũng chỉ nói được vài câu, may mà em gặp được anh, nếu không một người con gái đẹp như ngọc mà lại phải sống như vậy thì quả thực đáng tiếc.

Khuôn mặt Thái Ngung ửng hồng, gợn ngón tay thon nhỏ cào cào trên mặt Dương Thần.

- Đúng là da mặt dày thật.

Dương Thần không chút để ý, trong lòng luôn cảm thấy vui mừng, đột nhiên, trong đầu xuất hiện lên một điều gì đó, do dự một lát nhưng vẫn hỏi:

- Ngung Nhi, sư phụ em thu nạp mấy nữ đệ tử, em có một sư tỉ hay sư muội nào họ Tiêu không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 802

Nơi Sâu Trong Rừng Trúc.

- Họ Tiêu?

Thái Ngưng cẩn thận nghĩ lại một lát, lắc đầu nói:

- Không có, em có một sư tỉ, hai sư muội, họ đều không phải họ Tiêu, sao anh đột nhiên lại hỏi như vậy?

Dương Thần cũng không biết tại sao hắn lại thở phào nhẹ nhõm trong lòng, liền đột nhiên nghĩ đến ở Mỹ có Tiêu Chỉ Tinh rất hay hạ độc thủ.

May là không phải người của Đường Môn, nếu như chạm phải người đàn bà đó thì cũng không biết đối mặt kiểu gì, nhưng cũng có chút không nỡ bỏ tấm thân nõn nà uyển chuyển tuyệt mỹ hết một con rắn nước, nhưng lại cảm thấy nữ yêu tinh này quả là có chút khó đối phó, ngộ nhờ xuất hiện ở đây thật thì sẽ gây ra không ít chuyện phiền phức.

- Không có gì, chỉ là nghĩ đến kẻ thù thôi, nếu như không phải là người trong Đường Môn thì thôi vậy.

Dương Thần tát nước theo mưa, cười nói:

- Ngưng Nhi yêu dấu, nhân tiện trời vẫn còn chưa tối, em dẫn anh đi thăm thú nơi mà em sống trước đây đi, để cho anh có thể hiểu em hơn.

Thái Ngưng nghe xong những lời này trong lòng có chút thích thú, chút ngại ngùng cúi đầu hỏi:

- Anh...muốn đi đâu?

- Giường của em... À không, chỗ em sống hàng ngày.

Dương Thần nhanh miệng, hơn nữa lại với vẻ mặt rất nghiêm trang.

Nhưng Thái Ngưng vẫn nghe ra một ý nghĩa sâu xa đầy hàm ý, trợn mắt nhìn Dương Thần.

- Đi theo em, em dẫn anh đến nơi em luyện võ công...

Khuôn mặt Dương Thần đau khổ, cũng chỉ tại cái miệng của hắn tự bán đứng hắn.

Một rừng trúc bạt ngàn, đâu đâu cũng chỉ thấy màu xanh của trúc.

Trong bốn phía rừng trúc của Đường Gia Bảo, nhất là rừng trúc phía nam này mới có thể cảm nhận được cảnh tượng trúc mọc xum xuê của mùa hạ.

Dương Thần và Thái Ngưng nắm tay nhau đi đến những nơi hời Thái Ngưng còn nhỏ, thời niên thiếu khổ sở luyện công, phong cảnh nơi đây vô cùng đẹp, nhưng trong mắt Thái Ngưng nó lại không có thần sắc gì dễ chịu cho lắm.

Giống như một bên trở về với kí ức, một bên kể lại cho Dương Thần nghe những chuyện ngày xưa của cô, giọng điệu của Thái Ngưng như có chút mơ

hồ, và cũng có phần đau buồn.

Đi đến đầm hàn thủy được tạo thành từ dòng sơn thủy chảy xuống, Thái Ngung chỉ về giữa hồ nói:

- Trước đây, khi em chỉ có mười hai mười ba tuổi, mùa đông, không muốn dậy quá sớm để luyện võ công bởi vì nhiệt độ nước ở nơi này vô cùng thấp, cho dù em nằm trong chăn, nhưng vì là gian nhà trúc không có cách đốt than lấy cái sưởi ấm nên lạnh đến phát run cả lên.

Nhưng sư phụ lại không cho làm vậy, rất nhiều lần lòi em ra từ trong chăn, băng qua khu rừng trúc đầy lạnh lẽo ném em xuống dưới đầm nước này, bởi vì dưới đầm nước này còn có dòng chảy ngầm cho nên mùa đông nước không được ấm như những đầm nước khác, trái lại còn lạnh hơn rất nhiều so với đứng trên bờ.

Em còn nhớ khi đó, em thậm chí còn có ý định trộm một chút thuốc độc đầu độc sư phụ... Buổi tối nằm mơ, em cũng mơ làm cách nào để hạ độc bà ấy...

Tuy rằng những gì Dương Thần trải qua còn đau khổ thâm hơn này nhiều, nhưng cũng cảm thấy ngạc nhiên tuổi dậy mới lớn của Thái Ngung lại trôi qua như vậy.

- Bây giờ trong lòng còn hận bà ấy không?

Dương Thần hỏi.

- Nếu như còn hận bà ấy thì anh sẽ quay về để em giết sư phụ.

Thái Ngung biết người đàn ông đang nói đùa, lắc lắc đầu.

- Sư phụ chỉ muốn sau khi em rời khỏi bà ấy, ra ngoài sẽ không bị ai dễ làm tổn thương, kì thực nghĩ kĩ thì bà ấy chưa được lợi lộc gì từ em, bà ấy bắt em dậy sớm chẳng phải là phải dậy sớm hơn em sao, bà ấy đã vì em mà bỏ ra quá nhiều.

- Thảo nào với tính khí khác thường của bà ấy, em vẫn muốn anh cứu bà ấy.

Dương Thần nói.

Hai người cùng cười nói, đi qua một con dốc, ở phía trước là một rừng trúc màu nâu thẫm giống như là do bị cháy, những mầm trúc sắc nhọn này giống như những lưỡi đao cắm sâu dưới lòng đất giống hệt như biển đao vậy.

Đây là lưỡi măng trúc sau khi ngâm qua chất độc đặc thù của Đường Môn được gia công và hơ qua lửa, nó sắc nhọn gần giống như đao thép bình thường vậy hơn nữa mấy chục năm cũng không han gỉ.

Thái Ngung giới thiệu nói:

- Trước đây em cùng các sư huynh sư muội đồng môn đều phải ở đây luyện kình công Đường Môn.

Dương Thần nhíu mày.

- Mức độ sắc nhọn của rừng trúc này há chẳng phải rất dễ bị thương sao?

- Vừa mới bắt đầu thì có đeo bao cát nhỏ dưới chân, nhưng sau khi đã

luyện được hai năm, thì đã bắt đầu yêu cầu chân trần mà bay qua, cứ tiếp tục cho đến nửa canh giờ, nếu như hạ xuống giữa đường thì phải tính toán về mặt thời gian.

Thái Ngung thân nhiên cười nói:

- Đường Môn giỏi về dùng độc, trị thương cũng là số một, cho nên chân có bị thương thì cũng rất nhanh sẽ được chữa khỏi và tiếp tục luyện tập, có rất nhiều đệ tử không tài nào chịu được thì sẽ bị loại, không được tiếp tục luyện công pháp của Đường Môn, chỉ có thể làm kẻ hầu người hạ của Đường Gia Bảo.

Dứt lời, đột nhiên bỏ đôi giày vải trắng đang đi ở chân để lộ ra đôi chân trắng hồng, thả người nhẹ nhàng ngã xuống, lập tức bay mình vào giữa rừng đao trúc.

Những ngọn đao sắc bén kia lại không hề làm đau đôi chân của cô, trông giống như chuồn chuồn đập nước vậy, trọng lượng toàn cơ thể nhẹ tựa lông hồng.

Dương Thần đôi mắt sáng ngời, hẳn có thể nhìn ra Thái Ngung không hề sử dụng bất kì chân khí hộ thân nào, đơn thuần là dựa vào một loại khinh công cao siêu mà triển khai kĩ xảo, làm cho thể xác nhẹ như lông hồng, công pháp của Đường Môn quả là lợi hại.

Thái Ngung đưa đôi mắt hoài nghi nhìn tứ phía, thân thể lại bay thêm lượt nữa giống như những tinh linh đang chuẩn bị nhảy múa trên những lưỡi sắc nhọn.

Ước chừng khoảng vài phút sau, Thái Ngung mới bay trở lại nơi để giày, lặng lẽ đi vào, hơi thở không chút khó nhọc.

Dương Thần vỗ tay bái phục.

- Thái nữ hiệp võ công lợi hại, tiểu sinh bái phục.

- Được rồi.

Thái Ngung ngăn hành động kì quái của Dương Thần lại.

- Em biết những thứ này không là gì trong mắt anh, em chỉ là đột nhiên có hứng, đã quá lâu rồi không trở lại nên có chút hồi niệm... Nhớ lại, hồi còn nhỏ cảm thấy nơi này như là ác mộng, nhưng bây giờ nhìn lại nó không còn đáng ghét như xưa nữa.

- Có nhiều thứ đáng quý, đáng trân trọng đều đã trải qua thì mới cảm thấy hối hận thì đã không kịp, ai khiến cho con người đều biến thành phạm nhân chứ.

Đầu óc Dương Thần bỗng xuất hiện một bóng hồng mặc một bộ váy xanh, dường như đó là một suy nghĩ mơ hồ xa xôi, nhưng lập tức cười tươi nói:

- Ít nhất thì chúng ta bây giờ, có thể mượn quá khứ mà có những ngày tốt đẹp hơn, điều này là quan trọng hơn hết.

Thái Ngung có phần cảm khái nhìn về phía người đàn ông.

- Anh tự tin là như vậy đúng không?

Dương Thần suy nghĩ một lát, gật đầu.

- Nên như thế, ít nhất thì hồi còn nhỏ anh đã nghĩ như vậy, anh có thể là người sống đến cuối cùng... Cho nên anh sống đến bây giờ, còn những người khác thì đã chết.

Thái Ngung nhếch môi cười nhạt.

- Có một số người, bản tính vốn đã tự tin, như anh chẳng hạn, nhưng có một số người là do nỗ lực bản thân mới có được tự tin.

Từ nhỏ em đã nghe người ta nói, đáng tiếc là Thái Tướng quân sinh được con gái, khó lòng mà gánh vác sự nghiệp tông quân của gia tộc, tuy rằng cha không hề trách cứ mẹ, nhưng mẹ lại cứ cảm thấy buồn rầu, sau đó, bà ấy lại sinh ra Nghiên Nghiên, bố tuy vẫn rất vui, nhưng em vẫn nhìn ra trong đôi mắt ông ấy có sự tiếc nuối.

Luôn có người nói sau lưng nhà họ Thái sau này chỉ có thể sống nhờ cậy vào bờ dậu người khác, ngay cả con trai cũng không có, con gái thì không thể nào dựa dẫm được, cũng có người nói là, do ông trời không phù hộ, nhà họ Thái vừa mới được khởi sắc thì đã sớm lụi tàn.

Em đã nghĩ, nếu em có đủ mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn cả đám con trai bọn gia tộc khác, thì có lẽ có thể bù đắp việc không có con trai cho cha, cho nên, em đặc biệt quý trọng cơ hội được đến học ở Đường Môn.

Sau đó, em cắn răng sống chịu đựng ở đây trong thời gian mười năm, và cũng tại đây em tìm thấy sự tự tin vốn có của bản thân, không biết là vì sao, nhưng em lại không cảm nhận được hạnh phúc của sự kì vọng.

Tuy rằng cha rất vui mừng khi em trở thành một trong những Bát Bộ Chúng, bây giờ em đã có địa vị chắc chắn trong Cục an ninh, nhưng, em lại không phải là một Thái Ngung thuần túy vì cha em, không phải vì để em gái vui vẻ mà luyện võ công nữa, em cũng phải vì cuộc sống của em, em cũng phải có một cuộc sống hạnh phúc... Đáng tiếc cho đến bây giờ vẫn không biết làm thế nào để tìm kiếm nó.

Người phụ nữ tự thuật lại như nói với chính mình vậy.

Trong mắt Dương Thần, giống như đang quay trở lại mười năm về trước, trong rừng trúc này, một người con gái mặc một chiếc áo mỏng, nỗ lực giữ cho bản thân được thăng bằng trên những đao trúc kia, không ngừng vận khí tung nhảy, mồ hôi ướt đầm cô, cô như lung lay sắp ngã xuống nhưng lại cố gắng đến nghen cổ, ánh mắt quyết đoán...

Lại một lần nữa, cảnh tượng lại trở về đêm trăng sao ngày đó, trên chiếc cầu lớn một người con gái đứng đó mặc cho gió lạnh làm cho đông cứng toàn bộ trái tim cô, sự nỗ lực của cô lại khiến cho cô đặc biệt mất phương hướng không biết ở nơi xa còn lại có những gì...

- Thái Ngung, nhìn anh đây.

Dương Thần thở một hơi, giơ tay ra nắm lấy tay của Thái Ngung, chân

thành nói.

Thái Ngung ngây người ra, có chút không hiểu, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn người đàn ông.

- Hạnh phúc của Thái Ngung, bắt đầu từ bây giờ sẽ bị trói buộc vào Dương Thần, hôm nay sẽ hạnh phúc hơn hôm qua, ngày mai sẽ hạnh phúc hơn hôm nay, ngày kia, ngày nào sẽ là mãi hạnh phúc, từ bây giờ sẽ được thực hiện, nếu như phản bội lời hứa thì sẽ... phạt Dương Thần bị Thái Ngung ức hiếp suốt cuộc đời.

Đôi bàn tay ngọc ngà đang bị nắm chặt, khẽ run lên một cái, Thái Ngung nhìn chăm chăm người đàn ông một lúc lâu, phì cười một cái.

- Anh quả thật rất ấu trí, nói như là trong những câu chuyện đồng thoại ấy, mấy thứ này lừa con nít còn được.

Thái Ngung bật cười.

Dương Thần gãi gãi ngực.

- Sao em không lại không phối hợp với anh chút nào vậy, rơi vài giọt nước mắt đi chứ.

- Tuy rằng ấu trí nhưng em lại rất thích nghe.

Bỗng dưng Thái Ngung đổi giọng điệu.

- Anh nói lại một lần nữa đi.

Dương Thần cứng lưỡi.

- Uhm... Phải là những lúc tình cảm dâng trào mới nói được, bây giờ bảo anh nói, anh không nghĩ ra...

- Vậy như vậy đi.

Thái Ngung đột nhiên kiễng chân, kéo cổ Dương Thần lại hôn lên môi người đàn ông.

Lại bị phụ nữ cưỡng hôn.

Dương Thần trong lòng có chút không thoải mái, trước kia đã bị Lâm Nhược Khê cưỡng hôn rồi, sao bây giờ lại đến Thái Ngung chơi cái trò này?

Không được, phải phạt một cách nặng nề mới được.

Dương Thần ôm chặt eo người phụ nữ, vừa véo chiếc eo nhỏ bé mềm mại kia, vừa giống như một con lợn rừng gặm măng hôn ngấu nghiến đôi bờ môi của cô, như muốn hút trọn mùi hương đầy.

Thái Ngung còn rất non về phương diện này, cô làm sao có thể chịu được sự hoang dã của Dương Thần, lập tức liền thần hồn điên đảo, dũng khí lúc nãy trong lúc này biến thành xấu hổ, trông có chút đáng thương.

- Khụ, khụ.

Tiếng ho sặc sụa của một người phụ nữ từ xa truyền lại, làm gián đoạn chiếc hôn đang ngây ngất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 803

Khá Hòa Khí.

Dương Thần bực mình cái bà Đường Lộ Di này, vừa mới tỉnh dậy không ngủ tiếp mà dưỡng thương đi, hắn đã cố tính không chữa khỏi hắn nội thương cho bà ta, cũng coi như là chút trừng phạt với bà ta, ai ngờ đến bà ta đang lúc trọng thương cũng mò đến đây quấy phá hai người.

Đến thì đến, hắn đang định ở nơi rừng trúc non xanh nước biếc này xử lý luôn tí tí nhà họ Thái, đang lúc tình sâu ý đậm, mò đến đây quấy phá gì chứ?

Nhưng đã đến rồi thì hai người cũng không thể tùy tiện tiếp tục được nữa.

Thái Ngưng giấu gương mặt xinh đẹp sau lưng Dương Thần, cúi đầu không dám nhìn sư phụ.

Sắc mặt Đường Lộ Di trắng nhợt, nhưng không có gì đáng lo ngại, biểu lộ cảm xúc phức tạp, bà ta bay từ phía xa rừng trúc nhẹ nhàng đáp xuống chỗ hai người cách chỉ có mấy bước, thân pháp nhẹ nhàng ấy quả nhiên là cao hơn đồ đệ Thái Ngưng một cảnh giới, không chút ảnh hưởng nào của nội thương.

- Hừ, thanh thiên bạch nhật, ôm ấp nhau trong rừng trúc mà không thấy xấu hổ sao.

Đường Lộ Di lạnh lùng nói, nhưng trong đáy mắt lại là sự nồng ấm khó phát hiện.

Dương Thần không vui.

- Đây, tôi đâu có hôn lên môi bà, bà bực bội gì chứ?

- Cậu...

Đường Lộ Di tức sôi cả máu, nhưng cũng không dám trực tiếp phản bác Dương Thần, bởi vì bà ta biết rõ, thực lực của đối phương hơn hẳn, tốt nhất là không nên dây vào.

- Vì cậu đã cứu mạng mọi người trong Đường Môn, cho nên tôi không chấp cậu.

Đường Lộ Di lạnh lùng cao ngạo nói.

Dương Thần lắc đầu:

- Ngưng Nhi, đầu óc sư phụ em có vấn đề, chắc là đã bị người ta khống chế tâm trí rồi, lại còn tự coi ta đây giỏi lắm.

- Cậu nói cái gì?

Đường Lộ Di suýt nữa hộc máu mồm.

- Được rồi, được rồi.

Thái Ngưng vội vàng ngăn Dương Thần, xấu hổ cắn môi, nhìn sư phụ, lại

kéo tay Dương Thần:

- Anh ít nói hai câu có được không, xét cho cùng bà ấy cũng là sư phụ, là trưởng bối.

Dương Thần cũng không phải là tức mù ta thật, người đàn bà ấy tuy rằng miệng lưỡi lạnh như băng, nhưng lúc nhìn Thái Ngung, trong đáy mắt lại hiện lên sự dịu dàng, rõ ràng là rất yêu quý đệ tử.

- Sư phụ, sư phụ đích thân tới đây tìm chúng con, có chuyện gì sao?

Đường Lộ Di nhìn Thái Ngung, im lặng một lúc, nhẹ nhàng nói:

- Con ở ngoài cũng đã được vài năm, con có khỏe không?

Thái Ngung sững sốt, khi định thần lại, Thái Ngung thấy cay nơi sống mũi, mắt đỏ hoe lấp lánh cười nói:

- Vâng, cảm ơn sư phụ đã quan tâm.

- Vậy thì tốt...

Đường Lộ Di khẽ cười.

- Nhưng đừng như sư phụ, con mắt hãy nhìn cho rõ...

Vừa nói, Đường Lộ Di vừa liếc mắt nhìn Dương Thần:

- Dương Thần, tôi biết cậu không phải là kẻ bình thường, tôi cũng biết, tôi, ngay cả Đường Môn cũng không phải là đối thủ của cậu, nhưng Ngung Nhi là do tôi mười năm nuôi nấng, là đệ tử mà tôi tận mắt nhìn nó trưởng thành, đối với tôi giống như là con gái vậy. Tôi có thể đối với nó khá nghiêm khắc, bởi vì có như vậy, khi ra ngoài mới không bị bắt nạt, nhưng cậu thì không được, cậu phải trân trọng, yêu thương, coi nó như là châu ngọc, nếu như cậu làm tổn thương, tôi có thành quỷ cũng không tha cho cậu.

Dương Thần có chút kinh ngạc, không ngờ Đường Lộ Di lại rộng rãi với vấn đề của Thái Ngung như vậy, vẫn cứ tưởng rằng bà ta rất khắt khe với chuyện tình cảm nam nữ, và bà ta vốn rất chướng tai gai mắt với hắn.

- Hừ, cậu cho rằng tôi rất phản đối chuyện cậu và Ngung Nhi?

Đường Lộ Di như nhìn thấu tâm can Dương Thần nói:

- Xét cho cùng tôi chỉ là sư phụ chứ không phải là mẹ đẻ, không thể quyết định chuyện cả đời nó, Đường Lộ Di tôi tuy rằng không ưa gì đàn ông, nhưng cũng không phải là mù già không phân biệt phải trái, tên tuổi của cậu, tôi cũng đã biết, nếu như Ngung Nhi thật sự không có địa vị trong lòng cậu, cậu nhất định sẽ không buông tha cho tôi, cũng không cứu tôi ra khỏi tay bọn ma quỷ, cậu có ân với Đường môn chúng tôi, tôi sao lại có thể lấy oán báo ân, không biết phân biệt đúng sai.

Dương Thần cười ha ha nói:

- Lúc bị người ta khống chế, bà trông cũng không vừa mắt như bây giờ, như vậy mới giống chí khí mà một đại cao thủ nên có.

- Tôi không cần cậu tăng bốc tôi, tôi biết cậu coi một Tiên Thiên cảnh giới nhỏ bé như tôi không ra gì.

Ánh mắt Đường Lộ Di nhìn Dương Thần có chút kì quái, gần như còn có

chút buồn bực, một người trẻ tuổi như hấn sao tu luyện lại khủng khiếp đến thế chứ.

Mắt Thái Ngung sớm đã đầm lệ, năm tháng qua đi, cô vừa hận lại vừa thương sư phụ, người lúc vừa gặp gỡ lần đầu trông bà xinh đẹp, người đã tận mắt nhìn cô lớn lên, tuy không phải là mẹ đẻ, nhưng lại là người tốn nhiều tâm huyết cho cô còn hơn là người mẹ đã sinh thành ra.

- Sư phụ.

Thái Ngung khẽ gọi.

Thân thể Đường Lộ Di khẽ run lên, xúc động nhìn đệ tử của mình.

Thái Ngung cắn răng, không còn quan tâm đến gì nữa, chạy đến ôm chầm lấy Đường Lộ Di, ôm chặt lấy đôi vai của người phụ nữ.

- Sư phụ, Ngung Nhi rất nhớ người.

Nét nghiêm trang trên mặt Đường Lộ Di cũng dần dần ra, cứng người, dang tay ôm lấy lưng đồ đệ.

- Tiêu nha đầu, nhớ sư phụ sao không trở về, sao cứ phải ở ngoài bao nhiêu năm nay.

- Ngung Nhi nhớ sư phụ, nhưng... nhưng lại sợ sư phụ trách mắng.

- Ta đã nói con là tiêu nha đầu mà, con đã trưởng thành rồi, cũng không còn hay phạm lỗi trong lúc luyện công như còn bé nữa, sư phụ sao lại có thể mắng con được... con thật ngốc...

Đường Lộ Di thương xót vuốt ve mái tóc Thái Ngung, nhẹ nhàng thở dài.

Dương Thần đứng ở bên ngoài lặng lẽ nhìn hai người đàn bà, cũng không nói lời nào, trong đầu không kìm được nghĩ đến người đã truyền thụ “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” cho hấn, bỗng cảm thấy đắng nghẹn trong lòng.

Hai người đàn bà khóc chán chê và sau khi lấy lại tinh thần, Đường Lộ Di lúc này mới nói đến chuyện chính.

Thì ra là các vị trưởng lão như Đường Điện Sơn đã tỉnh, nhớ đến những chuyện xảy ra trước đây, lòng như ngồi trên đống lửa, cho nên dám mời các hạ Dương Thần qua đó một chuyến, hi vọng có thể trực tiếp cảm ơn, đồng thời cũng muốn bàn bạc chuyện vừa xảy ra.

Đương nhiên, mọi người cũng nhìn thấy đống hoang tàn trên đại điện mà Dương Thần tạo ra, mới kinh hãi mọi chuyện xảy ra là có thật.

Do trời đang tối dần, cho nên Dương Thần cùng Thái Ngung cùng với Đường Lộ Di trở về Đường Gia Bảo đến hoa đình hay dùng để tiếp khách, nơi đó sớm đã bày sẵn một bữa tiệc thịnh soạn.

Đường Điện Sơn dẫn đầu các trưởng lão Tiên Thiên cảnh giới ra nghênh tiếp Dương Thần, khi nhìn thấy hấn mọi người đều khom lưng cúi chào.

- Trong lúc Đường Gia Bảo chúng tôi gặp nạn, Đường Điện Sơn ta thay mặt tất cả người trong Đường Môn đa tạ thiếu gia Dương Thần ra tay cứu giúp, nếu như ngày sau Dương Thần có gì sai bảo, Đường Gia Bảo chúng tôi quyết không từ nan, nguyện hết mình vì thiếu gia.

Đường Điện Sơn nghĩ lại những gì vừa xảy ra, toàn thân vẫn còn toát mồ hôi hột, nếu như cả Đường Môn đều bị người ta lợi dụng, và bị Dương Thần giết sạch, như vậy thì Đường Gia Bảo ắt sẽ diệt vong, nếu không có cao thủ trấn giữ, thì sao có thể đi so với phái Côn Luân, Thiếu Lâm Tự, nếu như vậy thật, Đường Môn sẽ bị giới võ lâm cô lập, các đệ tử cũng tan tác.

Dương Thần nào còn tâm trạng đi nghe những lời cảm ơn tự đáy lòng của đám người này, mấy lời nói này sao có thể hấp dẫn bằng những món ăn thịnh soạn đang được bày trên bàn tiệc, hẳn cả ngày đã không ăn gì, tuy rằng không phải là đói, nhưng nhìn mà phát thèm, thế là cười hì hì nói:

- Vậy thì... Đường Môn Chủ, mấy lời này không cần nói nữa, chúng ta ăn cơm...

Mọi người trong Đường Môn đều hết sức kinh ngạc, vị thiếu gia Dương Thần này, không chỉ tu luyện cực cao, mà đối với mọi người cũng rất hòa khí, cũng không làm bộ làm tịch, càng không cao ngạo như những cao nhân khác, không ngờ hẳn lại gọi mọi người cùng ăn cơm.

Dương Thần nếu như biết là hẳn không muốn để ý đến bọn họ, mà trở thành một con người hết sức dễ gần, thì e rằng sẽ cười chết mất.

Vốn dĩ những bữa tiệc như vậy thì Thái Ngưng với tư cách là một đệ tử sẽ không được tham gia, nhưng bây giờ Thái Ngưng lại trở thành ân nhân cứu mạng của các bậc trưởng lão, tất nhiên là sẽ có sự khác biệt.

Đám người Đường Điện Sơn nói một hồi những lời hoa mỹ với Thái Ngưng, tăng bốc đến nỗi cô đỏ cả mặt, rõ ràng là có những việc không phải cô làm nhưng Đường Môn lại cho cô là đồ đề xuất sắc nhất.

Trong bữa tiệc, không tránh khỏi mời rượu, Dương Thần không được cự tuyệt, đám người này đều là những người chưa biết say là gì, những loại rượu này là rượu tự Đường Môn ủ, rượu hơn những sáu mươi độ, đều dùng bí quyết độc đáo của Đường Môn, nó còn tốt cho sức khỏe, rượu đi xuống thiêu đốt cả cỗ họng, khiến cho Dương Thần lấy làm sảng khoái.

Khẩu vị của Dương Thần cực tốt, vừa uống rượu vừa nhắm thức ăn, nửa con lợn sữa quay mà mọi người thấy hẳn vẫn không có ý định dừng ăn, ai cũng cảm thấy thật là quái dị.

Tuy rằng bọn họ chưa từng cảm nhận được cảnh giới hóa thân là như thế nào, nhưng mọi người đều rất rõ, cao thủ của cảnh giới này, tuyệt đối là không cần ăn uống, nhưng khi nhìn thấy cách ăn uống của Dương Thần, hoàn toàn giống như một thùng cơm không đáy vậy, một chút cũng không giống phong thái của một cao thủ, mồn đầy dầu mỡ, có lúc còn liếm cả ngón tay.

Người trong Đường Môn chỉ mong là bàn bạc thảo luận chuyện chiều nay, nhưng nhìn bộ dạng Dương Thần hình như là hẳn đã quên sạch.

Cuối cùng, Đường Điện Sơn không chịu nổi nữa, mở miệng nói:

- Dương thiếu gia, lần này đến đây có phải là có liên quan đến chuyện

mượn dùng công pháp của “Vạn Quyền Lô”, chúng ta có thể cùng nói chuyện?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 804

Liên Tục Đen Đủi.

Đầu lưỡi Dương Thần liếm vụn thịt lợn còn dính trên mép, vẽ mặt hiểu ra.

- Đúng rồi, tôi quên mất, hì hì, đầu bếp ở đây không tồi, có phải là có hương liệu gì đặc biệt không? Sao con lợn sữa quay này hương thơm mùi vị sơn được lại tuyệt vời đến thế cơ chứ, đúng thật là rất thơm.

- Ha ha... Quá khen rồi.

Đường Điện Sơn toát mồ hôi, cười mím môi nói:

- Đây là được thiện chỉ có ở Đường Môn chúng tôi, các đầu bếp đều là những trưởng lão và đệ tử chuyên nghiên cứu, chế các thần dược có lợi, còn về “Vạn Quyền Lâu” thì...

- Ở đâu?

Dương Thần hỏi.

- Hà?

- Tôi hỏi là Vạn Quyền Lâu ở đâu.

Dương Thần hỏi lại một lần nữa.

Đám người Đường Điện Sơn được một phen kinh ngạc, tất cả đều không theo kịp tiết tấu của Dương Thần.

- Sao, các người không cho tôi đi vào?

Dương Thần nhú mày không vui hỏi.

Đường Điện Sơn vội buông tay, cười hì hì nói:

- Tất nhiên là không phải như vậy Đường Gia Bảo khó khăn lắm mới giữ chân được thiếu gia Dương Thần, tuy rằng Vạn Quyền Lâu không có tiền lệ công khai với người ngoài, nhưng hôm nay thì lại là một dịp đặc biệt, thiếu gia Dương Thần là người có thần công “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, thì làm sao lại ham hố gì cơ chứ, chúng tôi có thể hoàn toàn yên tâm được rồi.

- Người nói những lời vô nghĩa ấy làm gì, chẳng phải nói cho tôi vào là được sao, nói một câu “Cho vào” có phải là xong không.

Dương Thần nhếch mép lắc đầu.

- Mấy người các người đứng là làm việc không có hiệu quả gì cả, bây giờ cũng không như thời xưa nữa rồi, lại còn văn vẻ dài dòng, nói trắng ra có phải là xong không.

Đám người Đường Điện Sơn vẽ mặt ngượng ngùng, nhưng cũng có đôi chút phật lòng, mọi người đều hiểu rõ, theo thực lực mà nói, Dương Thần chịu ngồi ăn chung bàn với họ cũng là đã không xem thường họ rồi thì còn có gì phải bất mãn.

Lại nghĩ ở một phương diện nào đó các bậc kỳ tài trong thiên hạ đều luôn

có tính cách cổ quái, chàng trai trẻ tuổi này lại không để ý đến ăn mặc giống như có chút phóng đãng, có lẽ là cũng vì cái tính cách như vậy nên cậu ta mới tu hành được đến mức này, còn trẻ tuổi mà đã có thành tích to lớn như thế.

Đường Lộ Di tiếp lời huynh trưởng nói:

- Vạn Quyển Lô nằm ở sau núi Đường Gia Bảo, nếu như tự ý đi vào thì không ổn vì có hàng trăm ám khí địa đạo, mỗi năm do mấy vị Tiên Thiên trưởng lão trông coi, nếu như cậu muốn đi vào, sáng sớm mai ta cùng huynh trưởng đích thân đưa cậu đi, giải quyết mấy cơ quan gài bẫy đây không khó gì đối với cậu, nhưng cũng phải cần có quy tắc thì mới có cái ăn nói với quy định của tổ tông.

Nói như vậy, coi như là mục đích của Dương Thần đã đạt được, Dương Thần cũng có chút hài lòng nên cũng không bận tâm ở lại đây thêm vài ngày, cũng có thể nhận ra, thực ra Thái Ngưng vẫn còn đang hoài niệm về nơi cô ấy lớn lên, để cho cô ấy có thêm thời gian bên cạnh các trưởng bối, sư phụ, các huynh đệ của mình, làm cho cô ấy vui cũng đáng.

Huống hồ, Dương Thần cũng không cho rằng bản thân trong một hai ngày sẽ phân tích hết hoàn toàn những thứ mình cần.

Đường Điện Sơn cùng vài vị trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, do dự nói:

- Dương thiếu gia, không biết thiếu gia có nghĩ gì về tên hạ độc thủ chúng tôi không? Tu luyện của hắc ta ra sao?

Dương Thần uống một hớp rượu, trầm ngâm trong giây lát nói:

- Tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết tên đó chắc chắn phải từ Hóa

Thần Kì trở lên, có thể là Độ Kiếp Kì, ... Và có một vật bảo vật rất có sức mạnh hộ thân, tóm lại là luôn phải đề phòng, nhưng mục tiêu của hắc ta vẫn là “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” của tôi, sau này hắc ta sẽ không tìm đến gây phiền phức cho các người nữa, các người có thể yên tâm.

Sắc mặt mọi người vô cùng khó coi khi nghe đến thực lực của tên đó không chỉ là hóa thân, trong lòng cực kì kinh hãi.

Một vị trưởng lão phân tích nói:

- Theo lý mà nói, người trong Hồng Mông sẽ không hạ thủ với môn phái cổ võ thế tục, điều này không hợp với tông chỉ của những người có tu luyện hóa thân trở lên, lại không để ý đến đạo nghĩa giới tu hành, trừ phi là...

- Không thể nào.

Đường Lộ Di quyết đoán phủ nhận.

- Bọn họ sẽ không làm những chuyện như thế.

Sắc mặt mọi người không giống nhau, hiển nhiên là các vị trưởng lão này đều đang nghĩ điều gì đó, nhưng lại do dự không chắc chắn.

Dương Thần lại ngạc nhiên nhìn Đường Lộ Di một cái, sau đó buồn bực nói:

- Rốt cuộc là thứ gì, các người biết ai là kẻ hãm hại?

Đường Điện Sơn thở dài một tiếng nói:

- Kì thực, các trưởng lão chúng tôi đều không dám chắc, mới không dám tùy tiện nói ra, giờ thiếu gia Dương Thần đã là nhân vật có tu luyện hơn hẳn chúng tôi, tương lai khó mà không giáp mặt, nhưng những điều chúng tôi phỏng đoán cũng không có gì đáng nói, đó là một thế lực cổ xưa ngoài Hồng Mông, nên nói là...là mấy gia tộc, trong truyền thuyết còn được gọi là “thượng cổ gia tộc”

- Thượng cổ gia tộc?

Đó là thứ gì.

Lần này Dương Thần mới ngừng tay không gấp đồ ăn nữa, Thái Ngưng bên cạnh cũng hiếu kì đồng tai lên nghe.

Đường Điện Sơn nói:

- Dám nghĩ Dương thiếu gia cũng có hiểu biết một chút với lai lịch của Hồng Mông, Hồng Mông chính là căn để bảo vệ Hoa Hạ, và là tổ chức có các cao thủ hóa thân trở lên, có thể nói, người của tổ chức đó đến từ thần châu các giới, vận hành bên trong như thế nào chúng tôi không thể nào biết được, nhưng có thể chắc chắn một điều rằng Hồng Mông chắc chắn phải mang một sứ mệnh nào đây mới tồn tại từ cổ xưa.

Nhưng thượng cổ gia tộc lại không có sứ mệnh gì đặc biệt, họ cũng không vì để bảo vệ Hoa Hạ, nếu nói sự kế thừa sứ mệnh thật sự từ thời cổ đại cũng không phải Hồng Mông, mà thượng cổ gia tộc.

Theo truyền thuyết, họ đều là những con cháu hậu duệ của các tiên nhân hùng mạnh nhất của thời thượng cổ còn lưu lại ở trần gian.

Người trong Hồng Mông, công pháp mà họ tu luyện thực ra đều là của môn phái cổ võ chúng tôi truyền lại. Tu luyện đến cảnh giới đột phá bước vào Hóa Thần Kỳ.

Và thượng cổ gia tộc truyền lại tu luyện pháp môn thời kì thượng cổ, có thể nói, đối với bọn họ mà nói, hóa thân không có gì đặc biệt, có thể bước vào Độ Kiếp Kỳ mới được coi là cao thủ, họ không màng đến sự sống chết của Hoa Hạ, theo đuổi mục tiêu gần như chỉ có một chính là giống như các tiên nhân thời thượng cổ là phá vỡ hư không...

Nghe đến đây, Dương Thần trong lòng không rung động thì đúng là gát người.

E rằng những thông tin như thế này chỉ có môn phái cổ võ lớn nhất như Đường Môn mới biết, bọn người Yên Tam Nương chắc cũng không biết.

Một vị trưởng lão khác tiếp lời:

- Những thông tin này, là do bậc tiền bối của chúng tôi lưu truyền lại, bởi vì thượng cổ thế gia, lâu lâu cũng xuất hiện đệ tử kiệt xuất, luyện tập trong hồng trần để tiêu trừ tâm ma trên con đường tu hành, cắt đứt tư tình, cho nên cũng có chút tin đồn nhưng không được rõ lắm.

Trong lòng Dương Thần đột nhiên lại nhớ ra tên một người... Tiêu Chi

Tình?

Người đàn bà đó, không phải người của Đường Môn lại biết Hồng Mông, nói gì đến nhà họ Tiêu, nhà họ Lạc... Trừ phi cô ta, nhưng bộ dạng đáng thương toàn thân đều là độc dược của cô ta thì cũng không giống.

Mọi người không phát hiện ra Dương Thần có chút kì lạ, Đường Điện Sơn tiếp tục sâu não nói:

- Chúng tôi đau đầu là vì, nếu như thật sự là thượng cổ gia tộc thì tại sao bọn họ lại mượn chúng tôi ra tay để cướp “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, trừ phi loại thần công này không đơn giản chỉ là Thục Sơn tuyệt học, ngay cả thượng cổ gia tộc cũng thèm muốn?

Thái Ngưng phân tích nói:

- Hoặc là... chỉ có một kẻ ra tay, và cách làm của kẻ đó, người của thượng cổ gia tộc không hề biết, cho nên... hắn ta phải cố che mắt, hoặc là, hắn ta cũng không chắc chắn là có thể đánh bại Dương Thần, cho nên muốn làm một cuộc thăm dò trước.

Bọn Đường Điện Sơn vừa nghe cũng đồng ý.

- Ngưng Nhi phân tích rất đúng, rất có khả năng này xét cho cùng thì thượng cổ gia tộc vẫn còn tồn tại cho đến nay, khẳng định là bọn họ cũng có nguyên tắc, hơn nữa còn chặt chẽ hơn Hồng Mông, họ còn thần bí hơn, hai bên nước sông không phạm nước giếng, nếu như tự ý động thủ ảnh hưởng đến thế tục vận mệnh, hoặc giả dẫn đến sự bất mãn của Hồng Mông, nếu như vậy không chừng... Vậy cũng có khả năng, chỉ là... “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” rốt cuộc là tuyệt kỹ đến mức nào, đúng là tôi không thể tưởng ra.

Dương Thần trong lòng cũng có mấy phần hiểu ra, có rất nhiều thứ không phải là tu luyện “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, hắn ta đã lại đến cảnh giới này, mấy người này không thể hiểu được sự ảo diệu trong đây.

Nhưng Dương Thần không nhặt nhẹo đến mức giải thích cách nghĩ của hắn với bọn họ, nói:

- Thượng cổ gia tộc mang họ gì, các vị có biết không?

Bọn người Đường Điện Sơn lắc đầu cười đau khổ.

- Cái này thì chúng tôi không biết, chúng tôi chỉ là biết một chút do các trưởng bối nói lại, cái đó thì chúng tôi không có năng lực biết được.

Đường Lộ Di lại lộ ra ánh mắt nghi ngờ nhìn Dương Thần một cái, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Dương Thần trong lòng có vài phần trầm lắng, vốn cho rằng tu luyện hắn cho đến ngày hôm nay thì không có gì phải đáng sợ nữa, trừ phi nữ thần Athena không biết từ đâu lòi ra, hoặc là thần s mạnh nhất trong truyền thuyết đột nhiên xuất hiện, nhưng hai người đó lại không có lí do gì để ra tay với hắn nên không việc gì phải lo lắng.

Nhưng bây giờ, lại lòi ra một thượng cổ gia tộc thần bí, mà bản thân hắn lại đã từng chạm trán với Tiêu Chỉ Tình có khả năng là từ đó ra... Tất cả đều

không như tưởng tượng của bản thân hắn.

Buồn bực ở chỗ, mấy người đó lại có hứng thú với công pháp của hắn, hắn đúng là vận đen liên tiếp nhất hồi Hoa Hạ.

Bữa tiệc tối, Dương Thần ăn cũng không được ngon miệng cho lắm, mọi người sau khi bàn luận xong, cảm thấy Đường Gia Bảo không có gì đáng lo nữa, mục tiêu của hắn ta là Dương Thần, cho nên trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 805

Làm Thế Nào Để Niệm Kinh.

Bữa tiệc tối, Dương Thần cũng không ăn được bao nhiêu, mọi người sau khi thảo luận, cảm thấy Đường Giả Bảo không có gì đáng lo ngại thì trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xong tiệc, Dương Thần và Thái Ngưng cùng nhau trở về nơi ở do Đường Lộ Di sắp xếp.

Dưới ánh trăng, hai người giẫm lên con đường lát đá, cơn gió rừng nhẹ nhẽ khẽ bay qua.

Thái Ngưng thấy Dương Thần không nói gì, nhẹ nhàng hỏi:

- Vẫn còn đang lo lắng việc thượng cổ gia tộc à?

Dương Thần cũng không giấu diếm.

- Không giấu gì em, anh có thể chắc chắn bọn gia tộc có thể vẫn đang tồn tại, nhưng anh cũng không sợ, không biết bao nhiêu lần thập tử nhất sinh rồi, nếu bọn họ dám bén mảng đến, anh cũng dám tiếp trận bọn chúng, điều anh lo lắng là bọn họ sẽ lại hại người của Đường Môn, anh không muốn một ngày nào đó người phụ nữ đang nằm cạnh bỗng dưng cầm dao đâm anh một nhát.

Thái Ngưng cười cười.

- Vậy thì hãy tập trung mà dạy chúng em tu hành, để ý nhiều hơn một chút, chí ít em biết những người phụ nữ bên cạnh anh không phải ai cũng ngu ngốc, sẽ có một ngày bọn họ trưởng thành đến mức làm cho bọn chúng sợ hãi.

Dương Thần vui vẻ cười ha ha nói:

- Em thật là bình tĩnh, nói đến người phụ nữ khác mà lại điềm nhiên đến vậy cứ như em căn bản không để ý đến vậy.

- Em vốn không phải vợ anh, có tư cách gì mà đi để ý chứ? Đây gọi là mua vui trong đau khổ, chẳng phải là anh sở trường nhất trong vụ này hay sao, sao bây giờ lại tỏ ra lo lắng vậy?

Thái Ngưng trừng mắt nhìn hắn.

- Huống hồ, tình hình bây giờ cũng chưa phải là tồi tệ, tên đó vẫn không dám xuất hiện trước mặt anh, có thể là hắn ta biết hắn ta không phải là đối thủ của anh.

Dương Thần nghĩ cũng phải, bản thân cũng không phải là kẻ nhất gan sợ sệt, nếu nói là sợ thì chỉ có sợ đàn bà mà thôi, quan tâm gì tới thượng cổ gia tộc chứ, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu, ra một người thì giết cả ổ.

Lúc sắp đến cửa phòng, Dương Thần kéo tay Thái Ngưng nói:

- Ngung Nhi, cùng nhau...

Vì là do Đường Lộ Di sắp xếp hai phòng cho nên Dương Thần có chút không vui.

Thái Ngung không phải là không biết ý, có chút xấu hổ nói:

- Mai còn phải dậy sớm đến hậu sơn, anh không thể đợi thêm mấy ngày nữa sao...

- Em không phản đối?

Dương Thần bỗng vui trong lòng.

- Em...

Thái Ngung không biết phải mở miệng như thế nào, cô cũng giống như em gái Thái Nghiên, cũng muốn cùng người mình thích bước được đến bước đó, nếu không thì luôn cảm thấy bức bối, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào.

Không đợi Thái Ngung mở miệng, cái bóng diễm lệ kia bước lại gần.

- Đương nhiên là không được.

Đường Lộ Di đột nhiên bước đến.

Dương Thần khuôn mặt khó chịu.

- Tôi nói, sự phụ của Ngung Nhi, bà có yêu mến đồ đệ Ngung Nhi thế nào đi chăng nữa, thì cũng không cần phải lúc nào cũng bám theo như thế.

Đường Lộ Di hừ một cách lạnh lùng nói:

- Cậu nghĩ rằng ta đang muốn gì? Là do ta lo lắng, chỉ vì một chút vui thú của cậu mà làm lỡ dở đại sự tu hành của Ngung Nhi.

Dương Thần không hiểu hỏi:

- Ý gì?

- Quả nhiên là cậu không hiểu gì hết, thật không hiểu sao tu luyện của cậu lại có thể tu hành đến cảnh giới này chứ.

Đường Lộ Di thở dài nói:

- Đối với phụ nữ mà nói, nguyên âm của cơ thể của họ còn quý hơn cả dương khí của đàn ông, bây giờ Ngung Nhi vẫn còn đang nguyên vẹn, tự có nguyên âm bảo vệ cơ thể, chân khí nội công sinh ra cực kì thuần khiết, nếu như bị cậu... phá hoại, vậy thì muốn đột phá vào Tiên Thiên cảnh giới ít nhất cũng phải kéo dài ba năm, nếu như không xảy ra việc ngoài ý muốn, với tư chất của Ngung Nhi một hai năm là đã có thể vào Tiên Thiên cảnh giới, nếu như cậu cứ nóng vội như vậy, chỉ vì một chút tham lam vui thú của cậu mà phải khiến cho Ngung Nhi khổ luyện ba năm sao?

Dương Thần sững sốt, nhìn Ngung Nhi đang cúi đầu vì xấu hổ đến đỏ cả mặt.

- Có đúng là có chuyện này, Ngung Nhi sao em lại không nói?

Thái Ngung ngập ngừng, hiển nhiên là thừa nhận, nhưng lại không biết trả lời như thế nào.

- Hừ, nha đầu này, chắc lại không thể tự mình mở miệng, lại không muốn

từ chối cậu, tình nguyện vì cậu mà khổ luyện công phu thêm một thời gian nữa, lẽ nào cậu không hiểu cho tâm ý của nó?

Đường Lộ Di đầy sự phẫn uất.

- Đúng là phụ nữ bất trung lưu, sư phụ dạy con mười năm, lại không quan trọng bằng tên tiểu tử này đối với con mấy tháng.

- Sư phụ, không phải như vậy...

Thái Ngung đang định giải thích.

- Không cần nói nhiều nữa.

Đường Lộ Di đưa mắt nhìn về phía Dương Thần.

- Đã biết rồi thì không được động chân động tay đến Ngung Nhi nữa, ngày mai cậu vào Vạn Quyền Lâu, cố mà nghiên cứu, dựa vào sự hiểu biết tu luyện của cậu, nếu như dung hòa thêm pháp môn các môn phái chính thống nhất định thu hoạch rất khá, nếu như có một ngày có thể giúp đỡ Ngung Nhi đột phá Tiên Thiên cảnh giới, thì kẻ làm sư phụ ta cũng cảm thấy mãn nguyện rồi.

Dương Thần trong lòng rộn lên một tình cảm ấm áp dạt dào, nhìn người phụ nữ đang rất xấu hổ đứng bên cạnh, tuy rằng cô không giống như em gái Thái Nghiên bên ngoài luôn nóng bỏng, nhưng trong tim là cả một tấm chân tình, có thể thiêu đốt trái tim con người.

Đêm nay, tất nhiên là Dương Thần sẽ không đụng vào Thái Ngung, cô đã nghĩ nhiều cho hắn như vậy, thì hắn cũng không nên phụ tấm chân tình của người ta, như vậy quả thực không đáng mặt đàn ông.

Rạng sáng hôm sau, Dương Thần cùng hai huynh muội Đường Điện Sơn và Đường Lộ Di lên đường đi về phía cấm địa Vạn Quyền Lâu.

Trước khi đi, tất nhiên là có bịn rịn chia tay Thái Ngung, Thái Ngung tuy cũng là đồ đệ ưu tú, nhưng cũng không đủ tư cách bước vào vùng cấm địa ấy, chỉ có thể ở lại Đường Gia Bảo chờ Dương Thần.

Con đường từ Đường Gia Bảo đến rừng trúc sau núi, đi sâu vào trong các rừng trúc dần dần biến thành rừng thúy bách, một kiến trúc được bao bởi ngôi nhà bằng đá xuất hiện trước mắt.

Dương Thần thăm dò, ngạc nhiên hỏi:

- Ở đây không có cửa sao?

Đường Điện Sơn giải thích nói:

- Bốn gian phòng đá ở đây, đều do bốn trưởng lão lần lượt là thiên địa huyền hoàng đức cao vọng trọng của Đường Gia Bảo bảo vệ, bốn vị trưởng lão đã hơn trăm tuổi rồi, chỉ có những cao thủ có cơ hội bước vào cảnh giới hóa thân của Đường Môn chúng tôi mới được bước vào Vạn Quyền Lâu, bình thường không được phép làm phiền, đương nhiên không có thói quen mở cửa.

Dương Thần nói:

- Vậy tôi phải bay vào sao?

- Đúng vậy.

Đường Điện Sơn chấp tay.

- Đường mõ và gia muội cũng chỉ đưa Dương thiếu gia đến được đây thôi, tôi qua cũng đã bàn bạc với các sư thúc, một mình Dương thiếu gia đi vào là được, hai chúng tôi không thể tự dưng mà đi vào.

Đường Lộ Di nói:

- Cậu vào đi sẽ không có vấn đề gì, nhưng tuyệt đối không được đả thương bốn vị sư thúc, họ chỉ làm tròn bổn phận bảo vệ.

Dương Thần vừa nghe, vội cười nói:

- Trừ phi bọn họ còn muốn ra tay thăm dò tôi mới cho tôi đi vào?

- Bởi vì cậu không phải đệ tử chính thức của Thục Sơn, hơn nữa lại càng không phải là người trong Đường Môn, theo lệ thì người ngoài muốn vào mượn sách trong Vạn Quyển Lô, ít nhất phải chống cự được ba chiêu bất bại của bốn vị sư thúc, nếu không thì không có tư cách gì làm cho Đường Môn chúng tôi khâm phục cả...

Đường Điện Sơn nói.

Dương Thần mỉm cười, quy tắc này, trừ phi muốn nói nếu như người không có tu luyện hóa thân trở lên thì căn bản không đáng đi vào đó.

Nhưng người đạt đến cảnh giới hóa thân trở lên, đi vào đó cũng không chắc sẽ có lợi lộc gì, tự nhiên sẽ không còn hứng thú xông vào xem đến cùng, Vạn Quyển Lô đúng là không mở rộng với người ngoài.

Dương Thần không nhiều lời, cũng lười thi triển tu luyện, thả người khẽ bay lên, cơ thể nhẹ tựa lông hồng, bay đến giữa không trung bốn mặt là nhà đá.

Giữa nhà đá, là một khoảng trống màu xám, ba chữ vàng “Vạn Quyển Lô” rõ ràng viết trên mặt đất.

Dương Thần bỗng hiểu ra, thì ra “Lô” thực ra lại chính là một địa đạo.

- Anh bạn tu luyện xuất sắc, nhưng cái ta chờ đợi còn cao hơn một chút nữa.

Một giọng nói hoài cổ phát ra từ ngôi nhà có chữ “Thiên”, tiếp sau đó, bốn luồng thiên tiên chân khí tinh tú đến mức tận cùng, bùng nổ mãnh liệt từ trong bốn ngôi nhà đá kia.

Lúc này Dương Thần mới phát hiện ra, cả bốn căn nhà đều lộ ra vẻ cổ quái, mấy phiến đá không ngăn cản luồng chân khí, trái lại chân khí còn đi qua các phiến đá đó, hơn nữa còn có sức mạnh vô biên.

Nhưng luồng chân khí mà người ngoài xem vào lập tức có thể tán thành làm trăm mảnh, lại không khiến Dương Thần để mắt đến.

Dương Thần cũng không có hứng thú động thủ với bọn họ, cứ như vậy đứng trong không trung, để mặc cho luồng chân khí xuyên qua cơ thể hắn.

Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực, tư sinh vạn vật, dung quán vạn vật.

Chân khí vừa đi vào cơ thể Dương Thần, nhưng đi vào như thế nào liền đi

ra như thế đấy, hoàn toàn không gây ra chút tổn thương nào.

Đường Điện Sơn và Đường Lộ Di đang quan sát đằng xa ngoài Vạn Quyền Lâu, nhìn thấy cảnh tượng này một lúc lâu vẫn không thể bình tĩnh lại, họ hoàn toàn không hiểu, tại sao Dương Thần không có một chút phòng vệ lại có thể hoàn toàn bình yên vô sự trước những làn chân khí Tiên Thiên.

Căn nhà đá bốn gian Thiên Địa Huyền Hoàng sau khi tăng thêm chân khí để công kích vẫn không có tác dụng gì, cuối cùng cũng phải lạng lẽ bỏ cuộc.

- Anh bạn quả thực là một người tu hành hiếm thấy, xin mời vào Lâu, thời gian là ba ngày, đến hạn Vạn Quyền Lâu sẽ tự động mở cửa...

Giọng nói trên ngôi nhà đá có chữ Thiên cất lên, giọng nói có chút bất lực.

Nói xong, phiến đá trên mặt đất của Vạn Quyền Lâu kéo ra theo bốn hướng để lộ ra một thông đạo sâu thẳm, độ sâu ít nhất cũng hơn trăm mét.

Dương Thần cúi đầu về bốn phía coi như chào hỏi và lập tức bay xuống, nghĩ đến bên dưới là một tầng điện khó lường, có thể làm cho tu luyện Dương Thần tiến triển thần tốc thì cũng không khỏi động lòng.

Gã hòa thượng lang bạt như hắn cuối cùng cũng tìm thấy chùa tự của bản thân, nhưng còn phải xem, hòa thượng chùa người ta niệm kinh như thế nào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 806

Người Thọ May Nhỏ Dũng Cảm.

Ba ngày qua đi, ở Trung Hải, vừa lúc là vào cuối tuần.

Cô nhi viện Hi Vọng Mới sau buổi trưa, bởi có dây mây và dây leo bao trùm, giữa mái nhà có vẻ rất mát mẻ, sáng khoái.

Bọn nhỏ chia từng nhóm nô đùa âm ỉ ở trong sân nhà, các em gái chơi trò đóng giả làm người lớn, bé trai đuổi đánh nhau, mặc dù ăn mặc rất mộc mạc, ăn uống đạm bạc, những đứa trẻ ở đây lại được hưởng thụ tình cảm giữa anh chị em.

Có mấy đứa đã lớn, từ cô nhi việc đi ra ngoài, lại vừa đúng lúc các nam sinh nữ sinh trở về vào cuối tuần, đang giúp đỡ viện trưởng già nua mang một số đồ vật nặng, hoặc là lau kính, bàn ghế, làm tổng vệ sinh.

Đối với Lâm Nhược Khê, tất cả xem ra đều hòa thuận vui vẻ, cũng chính là một hình ảnh ấm áp đến như vậy, cô có thể tháo bỏ những trọng trách trên vai, không kìm nổi tình cảm lộ ra nụ cười tự nhiên.

Dưới cây đa, ở một chỗ tương đối yên tĩnh, có một đám trẻ con bảy tám tuổi đang ngồi ở giữa, Lâm Nhược Khê cầm một cuốn truyện nhi đồng Guillian với trang sách đầy màu sắc đang mở ra.

Đây là một sáng tác kinh điển được anh em nhà ngôn ngữ học người Đức Guillian sưu tập hoàn thành vào thế kỉ mười chín, trải qua mấy trăm năm, vẫn tràn đầy sức sống.

Lâm Nhược Khê chuyên tổ chức các hội nghị với các nhà điều hành khi kể chuyện không được sống động, nhưng ít nhất ngôn ngữ thanh thoát, đọc rõ ràng chính xác từng chữ, lại cộng thêm với sức hấp dẫn mạnh mẽ đối với bọn nhỏ, vì vậy tất cả bọn trẻ đều mở tròn mắt ra, chăm chú hết sức.

Câu chuyện hôm nay không biết đã kể bao nhiêu lần cho bọn trẻ nghe: “thọ may nhỏ dũng cảm”

Nhân vật chính trong câu chuyện này rất thông minh nhanh trí, có chút đối trá, dựa vào một chút vận may và dũng khí, cuối cùng làm quốc vương, đối với bọn trẻ thật tuyệt vời, luôn tràn trề những ảo tưởng.

Ít nhất kể về chuyện xưa, giống như những chuyện “Ngón tay cái”, “Ngôi nhà kẹo” đề cập đến cha mẹ, đối với bọn trẻ, nói đến điều tốt hay không tốt của cha mẹ, đều gọi lên rất nhiều ý tưởng không được vui vẻ, vì vậy Lâm Nhược Khê luôn tránh những câu chuyện này.

Sau khi kể xong chuyện thứ nhất, bọn trẻ ồn ào muốn tiếp tục nghe

“Người đẹp ngủ trong rừng”, Lâm Nhược Khê ngồi trên ghế băng, giơ tay xoa xoa mồ hôi trên trán, say sưa, khẽ xoa lên đầu của cô bé năm tuổi,

nói với bọn trẻ:

- Để chị nghỉ một lát, uống chút nước, tiếp tục kể chuyện cho các em, được không.

Dẫu sao cũng là mùa hè, nếu như không có niềm nhớ mong sâu đậm đối với bọn trẻ, Lâm Nhược Khê cũng hiếm khi có thời gian rỗi, đi đến nơi này để kể chuyện, hướng chỉ đối với chuyện này, Quách Tuyết Hoa vô cùng tán thành, cô là người khởi xướng của cô nhi viện này, bình thường làm công việc trụ tính chung, thật sự cần chạy đi rất nhiều, nhưng cũng không phân thân được.

Kể chuyện cũng không phải là việc dễ dàng, miệng khô lưỡi khô là việc không thể tránh nổi, vì vậy tâm lòng của viện trưởng Soa rất tốt, có ý đặc biệt pha cho cô chén trà.

Bọn trẻ sau khi mở to mắt nhìn Lâm Nhược Khê rời đi, liền vây lại xung quanh bàn luận xem ai là người giống thợ may hơn, tinh thần vô cùng vui vẻ.

Chính là lúc khi Lâm Nhược Khê đi đến văn phòng viện trưởng Soa để uống nước, ánh lên nơi khoe mắt lơ đãng nhìn một bóng dáng nhỏ bé đứng ở cổng cô nhi viện.

Đó là một cô bé mặc váy liền áo hoa văn màu xanh, ước chừng khoảng bốn tuổi, đầu tròn tròn, tóc mái chỉnh tề, cắt một mái tóc hình nấm rất hợp với khuôn mặt, ánh mắt to đen lung liếng như có chuyện muốn nói, ngũ quan tinh xảo, rõ ràng, khôn lanh như ở trong câu chuyện cổ tích đến mức không thể tin nổi.

Thậm chí Lâm Nhược Khê không tự chủ được tự nghĩ về mình, bản thân mình khi còn nhỏ cũng không đáng yêu như cô bé, trong lòng cũng không biết được tràn đầy những mùi vị như thế nào, như là đã gặp cô bé này ở đâu, nhưng lại rõ ràng vẫn chưa gặp, thật không hiểu ra sao, nhưng lại có tình cảm thân thiết khác thường...

Cô bé còn mang theo một đứa trẻ béo, thít ở trên mặt phúng phính, lộ ra bên ngoài cổ tay và bắp chân trắng muốt, trong suốt giống như chạm tro ngọc trắng.

Giờ khắc này, Lâm Nhược Khê đồng thời ngược nhìn cô bé, cô bé đó đang đứng tựa vào cạnh cửa ở xa xa, mở to đôi mắt có chút e dè, nhìn chằm chằm thẳng vào Lâm Nhược Khê.

Hai người một lớn một bé, ở xa xa nhìn nhau như vậy, không còn để ý đến ai khác.

Hình ảnh như vậy, chỉ kéo dài trong nửa phút.

Một người phụ nữ mặc quần lụa mỏng màu đen thêu hoa, mái tóc nhuộm vàng và dung nhan xinh đẹp, bất ngờ bước đến bên cạnh cô bé đó, ngồi xổm xuống, nở một nụ cười thân thiện.

- Cô bạn nhỏ, em đang xem gì vậy?

Cô bé quay đầu nhìn người phụ nữ xa lạ, nháy mắt không nói gì.

Trong mắt của người phụ nữ tóc vàng ánh lên một tia sáng lạ, từ phía sau lấy ra một que kẹo, nói:

- Nói cho cô biết, cô bạn nhỏ tên gì vậy, cô sẽ cho con kẹo, rất ngon đó, có vị dâu tây.

Cô bé thè lưỡi đáng yêu khẽ liếm làn môi mỏng manh, nhìn thấy que kẹo có chút thèm thuồng, đồng dục nói:

- Cháu tên Lam Lam.

Người phụ nữ tóc vàng mỉm cười duyên dáng nói:

- Cái tên nghe thật hay, Lam Lam này, cháu đang tìm ai vậy?

Lam Lam lấy que kẹo, vừa dùng tay bóc giấy kẹo, vừa nói:

- Chị kia rất giống mẹ.....

Người phụ nữ tóc vàng suy nghĩ một chút, liếc mắt nhìn Lâm Nhược Khê đang đứng ở trong sân, ánh mắt quay nhanh đi, cười nói:

- Lam Lam, cô biết mẹ cháu ở đâu, có muốn đi với cô tìm mẹ cháu không?

Lam Lam lập tức ngẩng đầu lên, trong mắt chan chứa sự hăng hái:

- Thật vậy không? Cô biết mẹ ở đâu sao?

- Đương nhiên, cô là người bạn tốt nhất của mẹ Lam Lam, nhưng Lam Lam vẫn chưa gặp cô, thật ra cô sớm đã biết tên của Lam Lam rồi, cô còn biết, mẹ của Lam Lam thích quần áo màu xanh, đúng không?

Người phụ nữ tóc vàng thân thiết nói.

Lam Lam ra sức gật đầu.

- Ô, ô, mẹ thích váy màu xanh....

- Vậy Lam Lam cùng đi với cô nhé.

Người phụ nữ tóc vàng nói.

Lam Lam có chút do dự, khẽ nói:

- Nhưng... Lam Lam chạy trốn ra đây, nếu cô bảo mẫu không tìm thấy Lam Lam, nói với ông nội, ông nội sẽ đánh vào mông Lam Lam.

Người phụ nữ tóc vàng vội nói:

- Không sao cả, Lam Lam đi gặp mẹ, vì vậy ông nội và cô bảo mẫu sẽ không trách Lam Lam.

- Thật vậy sao?

- Đương nhiên!

Cô bé không nghĩ được nhiều, cũng không chú ý đến ăn kẹo nữa, giờ tay nắm lấy tay người phụ nữ tóc vàng, nói:

- Vậy cô hãy mau đưa cháu đi tìm mẹ nhé!

Người phụ nữ tóc vàng mỉm cười đồng ý, cầm lấy tay của Lam Lam, liền hướng về chiếc xe màu trắng đang đỗ ở phía xa.

Lâm Nhược Khê đứng ở trong sân nhìn thấy cảnh như vậy cảm thấy có phần hơi kì lạ, vừa lúc viện trưởng Soa từ trong văn phòng đi ra, lập tức tiến lên hỏi:

- Viện trưởng, trong viện có cô bé gái mặc váy màu xanh không? Độ khoảng bốn, năm tuổi.

Viện trưởng Soa nghe xong, cười nói:

- Ô, đứa bé kia a, không phải ở viện chúng tôi, sống ở gần viện chúng tôi, tôi cũng đã tìm và nói chuyện với cô bé mấy lần, cô bé nói mẹ cô bé đã bỏ đi rồi, muốn tìm mẹ của cô bé, tôi muốn cô bé đến đây chơi cùng với bọn trẻ, cô bé cũng không muốn, chỉ thích thỉnh thoảng chạy đến đây ngắm nhìn một lát, cũng không rõ rốt cuộc là vì sao, sao vậy, cô đã thấy đứa nhỏ đó?

Lâm Nhược Khê càng nghĩ lại càng thấy không bình thường, nếu đứa nhỏ đó không có mẹ, vậy người phụ nữ tóc vàng đó là ai?

Nhĩ lại sự biểu hiện của người phụ nữ lạ lúc đầu khi gặp cô bé, và việc người phụ nữ đưa que kẹo...

Lâm Nhược Khê đột nhiên nhớ lại, trên ti vi đã có nói qua, đó là tổ chức quốc tế Nhân Xà vượt biên trái phép của vùng lân cận Trung Hải!

Không xong rồi! Là bắt cóc!

Trong lòng Lâm Nhược Khê nóng như lửa đốt, không cần quan tâm nhiều đến việc giải thích gì nữa, lập tức đi ra ngoài.

Vừa mới ra cổng, đã nhìn thấy cô bé mặc váy màu xanh đã lên chiếc xe màu trắng, cửa xe vừa kịp lúc đóng lại!

Lâm Nhược Khê không biết làm thế nào nữa, vừa nghĩ đến cậu bé xinh như điêu khắc bằng ngọc bị bán đi một nơi quỷ quái vô cùng lộn xộn, căn bản không thể bình tĩnh để suy nghĩ, cầm chìa khóa xe liền chạy tới chiếc xe Bentley của mình.

Chiếc xe màu trắng vừa đi khỏi, Lâm Nhược Khê vội theo sát phía sau!

Một bên ra sức điều khiển tay lái, tay kia của Lâm Nhược Khê bật Bluetooth của điện thoại ở trong xe, vừa đúng số điện của Thái Nghiên!

- Alo, Nhược Khê hả, tại sao đột nhiên lại gọi điện cho tôi vậy.

Thái Nghiên cảm thấy hơi bất ngờ, dù sao mối quan hệ giữa hai người đang ở giai đoạn nhạy cảm.

- Nghiên Nghiên à, không xong rồi! Tôi nhìn thấy kẻ buôn vượt biên trái phép!

- Cái gì! Cậu nói rõ hơn xem sao!

Thái Nghiên đang bận điều tra vụ án quốc tế này, vô cùng nhạy cảm.

Lâm Nhược Khê vừa vội bám sát theo chiếc xe đó vừa kể lại ngắn gọn chuyện vừa xảy ra.

- Cậu nói, người phụ nữ đó nhuộm tóc vàng, đúng không!?

- Đúng vậy, đó là kẻ buôn người của Nhân xà sao!?

Thái Nghiên vội nén âm thanh lại, nói:

- Nhược Khê, trước tiên cậu không được hành động thiếu suy nghĩ, hãy nói cho tôi biển số và màu sắc của chiếc xe đó, tiếp theo hãy bảo tôi tuyến đường cậu đang đi, tôi sẽ cử người chặn đường ngay lập tức! Người phụ nữ

có mái tóc vàng đỏ, rất có thể là một trong những nhân vật trung tâm của tổ chức vượt biên trái phép, chuyên phụ trách buôn bán trẻ em, trong tay có vài mạng người đó!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 807

Bán Được Giá.

Lâm Nhược Khê nghe thấy Thái Nghiên nói như vậy, trong lòng một trận run rẩy, cô một tay trời gà không chặt, thật muốn một mình theo dõi bọn nhập cư buôn lậu người, đó cần dũng khí không phải là nhỏ à, có trời mới biết bọn họ có súng ống đạn dược ở trên xe hay không?

Nhưng chỉ vừa nghĩ tới bộ dáng cô bé váy lam kia, Lâm Nhược Khê cũng không biết ở đâu có được dũng khí, cắn răng một cái, giẫm lên chân ga đi theo chiếc xe tải kia thẳng hướng đường cao tốc!

Trong xe tải, lái xe là một gã râu ria mặc áo may ô màu trắng bó sát ngực, làn da ngăm đen, cổ đeo dây bạc.

Nhìn kính chiếu hậu, gã ta dùng loại tiếng Anh quái dị nói:

- Nhèn Nhện, có người theo dõi chúng ta.

Người phụ nữ tóc vàng mang biệt danh Nhèn Nhện ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn Lam Lam ở bên cạnh ăn kẹo que, rồi nhìn kính chiếu hậu, huýt saó nói:

- Ô hô, chiếc Bentley, là cá bự đây, xe màu đỏ, hẳn là phụ nữ.

- Vậy mang theo luôn đi.

Gã ta hẳn là nhếch miệng lộ ra mấy chiếc răng vàng:

- Có lẽ có thể lời thêm đây.

Nhèn Nhện cười khanh khách nói:

- Thật không ngờ, trên đường trở về, còn có thể mang về một bé dê xinh đẹp, lại thêm một quý bà, đây thật đúng là con đường trở về tuyệt vời. Không phải sao, Báo Đen?

- Chỉ tiếc ngày mai sẽ xuất cảng từ Trung Hải, cảnh sát hình sự quốc tế bên kia đã truy tra được hành tung của chúng ta.

Gã tên Báo Đen tiếc nuối nói.

- Vậy Thủ lĩnh nên cẩn thận, chỉ dựa vào thực lực cảnh sát Hoa Hạ, muốn bắt chúng ta, còn không bằng trực tiếp để chúng ta nổ súng bắn phá sáng khoái, cảnh sát hình sự quốc tế nếu thật sự có bản lĩnh, lúc trước khi ở eo biển Hormuz thì đã chặn được chúng ta rồi.

Nhèn Nhện khinh thường nói.

- Rắn Độc nếu có thể làm thủ lĩnh chúng ta, chúng ta nên tín nhiệm hẳn ta, khẳng định là phát hiện ra lý do gì đó không thể tiếp tục ở lại.

Báo Đen hì hì mỉm cười vài tiếng:

- Tuy nhiên chuyến đi hôm nay, đã hoàn thành tốt đẹp.

Vừa nói xong, Báo Đen bỗng nhiên chuyển tay lái, trực tiếp quẹo vào một

con đường gần đó.

Lam Lam nghe được hai người nói tiếng Anh, cũng nghe không hiểu, chớp đôi mắt to ngập nước, hỏi:

- Cô ơi, hai người đang nói gì thế?

Nhèn Nhèn dụ dỗ cười nói:

- Là tiếng ở quê cô, cho nên Lam Lam nghe không hiểu đâu.

- Ồ...

Lam Lam tò mò hỏi:

- Vậy mẹ có biết nói không?

Nhèn Nhèn cười nói:

- Đương nhiên, mẹ con cái gì cũng biết hết...

Lâm Nhược Khê theo sát sau xe tải, nhìn thấy xe bỗng nhiên ôm cua tốc độ cao, trong lòng vài phần sốt ruột.

Thái Nghiên bọn họ phải phong tỏa là đường cao tốc, tự nhiên sẽ không nghĩ đến thiết lập mai phục ở hẻm nhỏ, cũng là không nghĩ tới, đối phương đã vậy còn sớm hạ tốc độ.

Lâm Nhược Khê bắt chấp tất cả, lập tức đuổi theo, đồng thời, tiếp tục dùng điện thoại Bluetooth liên hệ với Thái Nghiên, nói cho Thái Nghiên biết vị trí cụ thể.

Thái Nghiên nghe được không ngờ bọn buôn lậu trực tiếp đi đường nhỏ, lập tức sốt ruột nói:

- Nhược Khê cô không được kích động! Nhất định đừng để bọn họ phát hiện là cô theo dõi bọn họ, cô... Trời ơi tôi cũng không biết làm như thế nào nói với cô nữa, tôi lo cô gặp chuyện không may, lại không muốn mất đi manh mối này... Thật sự là rất cấp bách.

Lâm Nhược Khê giờ phút này ngược lại tỉnh táo, nói:

- Nghiên Nghiên, cô chỉ để ý điều hành, tôi bất cứ lúc nào cũng nói cho cô biết hành tung của bọn họ, tôi mơ hồ nhìn thấy, trong xe bọn họ chỉ có hai người trưởng thành, cho dù bọn họ phát hiện ra tôi, tôi lái xe cũng có thể kịp thời chạy thoát thân

Thái Nghiên trong lúc nhất thời cũng không biết như thế nào cho phải, cũng không nói nhảm nhiều, lại lần nữa triệu tập cảnh sát có thể chiêu mộ, truy tìm sóng điện thoại di động của Lâm Nhược Khê, đi tới khu vực theo như lời Lâm Nhược Khê, nhưng dù sao thời gian cấp bách, trong khoảng thời gian ngắn cũng căn bản không thể tới kịp.

Xe tải sau khi chạy về phía trước khoảng mười phút, đã dần dần đi tới mảnh đất ngoại ô phía đông Trung Hải, khu vực này phần lớn là nhà xưởng cũ kỹ, cùng với một số đất trống bị ô nhiễm.

Sau khi tiến vào đoạn đường xi măng hai bên là nhà xưởng, Lâm Nhược Khê bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng.

Mình đã bỏ sót một vấn đề, chính là lượng xe qua lại xung quanh càng

ngày càng ít, mảnh đất này, hiển nhiên nơi bỏ hoang.

Suy nghĩ như vậy, Lâm Nhược Khê lập tức tìm thót đến cổ họng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không đợi cô suy nghĩ, xe tải phía trước, bỗng nhiên ở ngoài một nhà xưởng ngừng lại!

Lúc đầu Lâm Nhược Khê nghĩ đến việc nên làm thế nào cứu cô bé, nhưng, một mình mình hiển nhiên đi lên không có tác dụng gì cả.

Vài giây ngắn ngủi, Lâm Nhược Khê vẫn quyết định trước tiên rút lui khỏi khu vực này, đợi Thái Nghiên dẫn cảnh sát đến, tự nhiên có biện pháp cứu cô bé.

Chiếc Bentley ngay sau khi thắng gấp, Lâm Nhược Khê liền tính quay đầu rời khỏi.

Nhưng, nữ Nhèn Nhèn tóc vàng từ trên xe tải đi xuống, cùng gã Báo Đen kia, đã nhe răng cười độc ác nhìn sang.

Báo Đen bỗng nhiên từ phía sau rút ra một súng lục tự chế có nòng súng dài hơn, cách xa mấy chục mét, nhắm ngay chiếc Bentley, nhả hai phát “bằng bằng”.

Lâm Nhược Khê còn chưa kịp quay đầu xe, bánh trước bánh sau đã bị viên đạn ghim nổ lốp.

- A!

Lâm Nhược Khê không khỏi sợ hãi thét một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, cô không nghĩ tới đối phương không ngờ lại dùng phương thức nổ súng này để giữ mình lại, chung quy vẫn là tính sai, kẻ bắt cóc của tổ chức buôn người quốc tế, sao lại không mang theo vũ khí bên người chứ?

Lúc này, Lam Lam trong xe tải chạy uống, đôi mắt đen lúng liếng trông thấy xe Bentley màu đỏ, lại nhìn Báo Đen cầm súng lục, giọng nói ngọng nghịu hỏi:

- Sao lại nổ súng vào người dì giống mẹ thế?

Nhèn Nhèn và Báo Đen liếc mắt nhìn Lam Lam một cái, bọn họ có chút kinh ngạc, cô bé này không ngờ không cảm thấy sợ hãi trước súng ống.

Nhưng, hai người đều không để ý tới lời chất vấn của cô bé, đối với bọn họ mà nói, con mồi tới tay rồi, thì không cần quản tới con mồi phát ra tiếng như thế nào, đó chỉ là hàng hóa thôi.

- Cô đi dắt cô gái kia ra đây.

Báo Đen nói.

Nhèn Nhèn cười lạnh gật gật đầu, bước từ từ tới xe Bentley.

Lâm Nhược Khê nhìn đồng hồ đèn báo hiệu xe bật sáng, căn bản không biết làm thế nào cho phải, càng làm cho cô tuyệt vọng chính là, khu vực này, không ngờ là không có tín hiệu! Muốn liên lạc với Thái Nghiên cũng hết cách.

- Ra đây đi, tôi cũng không muốn gây thương tổn cho cô, vậy sẽ ảnh

hưởng đến giá cả, cô gái dừng cảm.

Nhền Nhện mở cửa xe, âm thanh cười nói.

Lâm Nhược Khê cắn môi, trong mắt biểu lộ vài phần quả quyết, nếu bọn họ là bọn nhập cư lậu, vậy hẳn là sẽ không dễ giết người, chỉ cần không chết, sẽ có biện pháp để giải cứu.

Âm thầm cô vũ chính mình như vậy, Lâm Nhược Khê chậm rãi nghe theo yêu cầu của Nhền Nhện, xuống xe.

Cửa cuốn nhà xưởng ở phía xa được mở ra, vài tên nam nữ ăn vận thô lỗ đi ra từ trong nhà xưởng.

Cầm đầu là một gã trắng kiện tóc quăn, màu da vàng như nến, nhìn nhìn tình hình bên ngoài, nói:

- Báo Đen, bảo bọn mày đi mua chút đồ, sao mang về hai đứa con gái.

Báo Đen xòe tay:

- Rắn Độc, anh không biết là cô bé này có thể bán được giá sao, lại càng không cần nói tới người con gái xinh đẹp lái chiếc Bentley kia.

- Hừ, đã hẹn xong người ở vùng biên quốc tế chờ, may là hai người không làm chậm trễ thời gian.

Rắn Độc nói với hai tên đàn em phía sau:

- Đem đứa nhỏ này, và đứa lớn kia, tất cả đều nhét vào trong lồng sắt, cứ ráng chen chúc ra ít chỗ trống.

Hai gã thanh niên trai tráng sau khi đáp lời, một người đi về hướng Lam Lam, người còn lại thì đi đến bắt Lâm Nhược Khê ở phía sau Nhền Nhện.

Đúng lúc lúc này, một giọng nói đàn ông đột nhiên từ trên trần nhà nhà xưởng truyền xuống.

- Tôi khuyên các anh tốt nhất nên thấy chuyển biến tốt thì nên thu, thân phận tôn quý kia cũng không phải là thứ mà mấy người có thể đựng vào.

- Là ai?

Rắn Độc và Báo Đen cùng với cả đám người nhìn lên phía trên.

Một gã đàn ông da trắng tóc quăn tuấn tú, sau khi ở trên không trung làm động tác lộn vòng, từ độ cao bảy tám mét trực tiếp thoải mái tiếp đất.

- Tổ chức Tam giác đỏ, bắt nguồn từ Bắc Phi, năm năm trước chính thức buôn lậu người qua Nam Á, Trung Đông và châu Phi. Kẻ cầm đầu đầu tiên là quả phụ Hồng Bối Độc, hai năm trước bị quân tình Anh quốc bắn năm phát chết tươi, thế rồi cố vấn tổ chức, nhân vật số hai Rắn Độc tiếp nhận chức vụ cầm đầu. Nhân vật trung tâm chủ yếu có Báo Đen, cá sấu Nile, Mummy, Nhền Nhện, Chó rừng, số lượng thành viên toàn cầu vượt qua trăm người... tư liệu tao nói, hẳn là không sai chứ.

Người đàn ông da trắng cười tủm tỉm nói.

Sắc mặt của mọi người đều đột ngột thay đổi, loại tổ chức của bọn họ tự mình kiếm sống, sợ nhất là bị người ta điều tra tới cùng, người trước mắt rốt cuộc có lai lịch gì?

Lam Lam là mở to hai mắt, bộ dáng tràn đầy tò mò, nhưng từ cái miệng nhỏ nhắn chu ra, có thể thấy được cô bé có chút buồn rầu, dường như cô bé ý thức được, chính mình bị lừa.

Lâm Nhược Khê trong mắt lại là một vẻ mừng như điên, trước kia khi lính đánh thuê của Cao Quốc Hùng gặp nguy cơ, vừa lúc gặp qua Mạc Lâm dẫn đội ngũ Hải Ưng ra mặt hỗ trợ, cho nên lập tức liền nhận ra được.

Nghĩ đến việc Dương Thần trước khi đi sắp xếp người bảo vệ, Lâm Nhược Khê trong lòng một tia ấm áp, coi như không quên cái gia đình này.

Rắn Độc hí mắt:

- Mày là ai? Nếu là cùng ngành, vậy nên biết quy củ.

- Tao tên Mạc Lâm, không cùng ngành với bọn bây, ngành nghề của bọn bây, tiền bối của chúng tao ba mươi năm trước đã bỏ rồi.

Mạc Lâm nhếch miệng cười, từ trong túi áo lấy ra một huân chương vàng, trên mặt huân chương, rõ ràng là in hình một con hùng ung màu lam giương cánh bay cao rất sống động.

Vừa thấy được huân chương này, sắc mặt của Rắn Độc và đám người Báo Đen lập tức trở nên trắng bệch!

- Hải... Hải Ưng!?

Nếu người trà trộn ở thế giới ngầm, mà không biết đến hai tổ chức lớn của lính đánh thuê mạnh nhất thế giới, vậy cái đầu kia mọc ở đằng mông rồi.

Ngoại trừ Báo Cát ở Trung Đông vài năm gần đây quật khởi, bất cứ lính đánh thuê nào đều không có khả năng giết được lợi ích từ trên tay Hải Ưng! Đây là vương bài được thế giới ngầm công nhận mười năm gần đây, hiện giờ bọn họ chỉ vì một người mà nguyện trung thành, bọn họ khinh thường hầu hết thế lực lính đánh thuê khác!

- Hải Ưng thì sao! Mày có một người, chúng tao nơi này có hơn hai mươi người. Giết chết mày, thì thần không biết quỷ không hay!

Người phụ nữ tóc vàng tên Nhên Nhện trước hết phục hồi tinh thần lại, lời nói ra, cũng là sát khí lẫm liệt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 808

Các Người Đều Là Người Xấu

Bị Nhèn Nhện nói như vậy, người của hội tam giác đỏ đều xông xáo hết cả lên.

Bọn chúng đều là những kẻ liều mạng, dùng dao liếm lẫn lộn trên giang hồ, vốn là không phải dễ đối phó. Hải Ứng tuy mạnh, nhưng vẫn chưa tới mức nghe danh chúng mà sợ mất mật.

Huồng chi kiến nhiều còn cắn chết voi, một con chim ưng có gì đáng sợ?

- Xem ra bọn này vẫn chưa hiểu hết tình hình, có những sự chênh lệch không phải số lượng có thể bù đắp lại được.

Mạc Lâm dáng vẻ sâu nảo vò vò nắm tóc, nhưng vẫn ôn tồn nói với Lâm Nhược Khê cười:

- Phu nhân, cho phép tôi làm một số chuyện không được để coi lăm trước mặt phu nhân. Nhưng bọn chúng đều thực sự đáng chết...

Nói xong, từ trên người Mạc Lâm phát ra tiếng nổ. Trong nháy mắt một viên đạn bay với tốc độ kinh hoàng găm trúng vào ngực Nhèn Nhện.

Nhèn Nhện kêu lên 1 tiếng đau đớn. Chưa kịp hoàn hồn, nó đã bay ra xa đến bảy tám mét, đập ngay vào thanh cửa cuốn phía trước.

Mạt Lâm ra tay với Nhèn Nhện trước tiên là để giải quyết mối nguy hiểm bên cạnh Lâm Nhược Khê. Đối với anh, sự an nguy của Lâm Nhược Khê là điều quan trọng hàng đầu.

- Ra tay đi!

Rắn Độc biết không có đường lui, bất chấp đám người Hải Ứng có mấy tên, lập tức ra lệnh cho bọn thủ hạ nổ súng.

Báo Đen vùng lên cây súng dài, những tên khác cũng lôi vũ khí ra, tất cả nhắm vào Mạt Lâm.

Không chờ bọn chúng kịp nổ súng, Mạt Lâm đã nhanh chóng lách mình, nhảy vào giữa đám đông.

“Bằng”

Một tiếng súng trầm đục vang lên, nhưng viên đạn đi chệch hướng bay vọt lên trời.

Một tên bắn súng to con đang ngắm bắn, chuẩn bị nổ súng. Mạc Lâm tung cước đá bay súng của y lên không trung.

“Á” tên to con thống thiết kêu lên một tiếng, cổ tay y trong nháy mắt đã bị bẻ gãy cái rắc.

Vì Mạc Lâm đã xông vào giữa đám đông nên những tên khác cũng không dám tùy tiện nổ súng, nếu bất cẩn có thể bắn trúng vào người của mình.

- Mẹ kiếp, nó muốn cứu con đàn bà kia, mau tóm lấy ả kia.

Rắn Độc hét lên ra lệnh, mấy tên thuộc hạ lập tức quay sang Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê hoảng sợ lùi lại, toan trốn chạy nhưng không kịp.

- Ngu xuẩn!

Mạc Lâm lạnh lùng cười khẩy, thoát cái bay lên cao. Hai tên thủ hạ tới bắt Lâm Nhược Khê đã bị Mạc Lâm tóm gọn. Mạc Lâm mỗi tay giữ một tên, quăng chúng vào giữa đám người của Rắn Độc.

Hai tên thủ hạ bị ném nằm đè lên đám lưu manh. Sức nặng của hai tên này làm cho lũ côn đồ gào thét kêu khổ không ngớt.

Mạc Lâm vẫn chưa dừng lại. Đang ở thế thượng phong, anh quay người tiếp hết tên này đến tên kia, nhanh chóng hạ gục bọn chúng bằng không quá hai chiêu.

Trong chớp mắt, Hội tam giác đỏ chỉ còn lại bảy tám tên chủ chốt còn đứng vững được, cầm súng còn ba bốn tên, những tên còn lại không gãy xương cũng hôn mê bất tỉnh.

Trong tay Mạc Lâm bỗng xuất hiện một cây súng tước đoạt từ tên bụi con, cười vang nói:

- Tao không có súng bọn bây cũng không phải đối thủ của tao, giờ trên tay tao đã có súng, bọn bây có ngon thì cứ xông vào.

Báo Đen hai mắt vẫn lên những tia máu, chửi đồng 1 tiếng, bất ngờ giơ súng lên. Nhưng người y nhắm vào không phải Mạc Lâm, mà là Lâm Nhược Khê.

“Bằng”

Không để Báo Đen kịp nổ súng, Mạc Lâm đã ra tay trước, đường đạn của Mạc Lâm đi đúng vào cổ tay tên Báo Đen.

- A!

Một tiếng hét thất thanh. Một bên tay của Báo Đen bị bắn trọng thương, thịt xương lẫn lộn.

- Vốn chỉ cần biết điều một chút, muốn giữ lại tính mạng của bọn bây cũng không thành vấn đề, Hải Ưng chúng tao không có hứng thú diệt trừ tất cả sâu bọ trên thế gian này đâu. Nhưng bọn bây đã dám động tới phu nhân tôn quý của tao, tất cả đều đáng chết...

Mạc Lâm vừa nói dứt lời, đã giơ cao khẩu súng.

Sức mạnh thực sự đã khiến cho tất cả đám lưu manh được một phen kinh hoàng. Cho dù là thành viên bình thường nhất của Hải Ưng, bất luận là thể lực hay bắn súng, so với chúng đã là một trời một vực. Huống chi Mạc Lâm còn là một trong những đội trưởng của Hải Ưng. Đám côn đồ này căn bản đừng khí đánh trả cũng không có.

- Dừng tay, bằng không tao sẽ giết con nhỏ này.

Đột nhiên, nữ nhên nhện tóc vàng khi nãy bị đá bay ra xa bỗng xuất hiện.

Tất cả mọi người nhất loạt quay lại phía sau. Nhèn Nhèn trên miệng vẫn còn vết máu, lúc đó một tay đang giữ đứa bé gái, tay kia giơ lên khẩu súng nhắm vào đầu đứa bé.

Mặc dù Mặc Lâm ra tay rất mạnh, nhưng chưa hoàn toàn khiến cho Nhèn Nhèn gục hẳn. Trong lúc nước sôi lửa bỏng, trông thấy Lam Lam vẫn đứng đó không hề dịch chuyển một bước, Nhèn Nhèn bèn nảy ra một kế. Nó lẳng lẳng lên vào đám đông tóm ngay đứa bé làm con tin.

Trước tình huống này, Mặc Lâm chỉ khẽ cau mày, còn Lâm Nhược Khê thì mím chặt môi, hai mắt mở to đầy vẻ lo sợ.

Nhèn nhèn cười độc ác:

- Mau buông súng, nếu mày còn dám động thủ, đánh chết bất kì một người nào của bọn ta, tao sẽ lập tức giết chết con bé này.

Đây chắc chắn là kế ép Mặc Lâm phải lựa chọn, hoặc anh sẽ giết chết Nhèn Nhèn, hoặc chọn cách cứu lấy đứa trẻ. Trong lúc này rất có thể sẽ bị bọn người Rắn Độc bất ngờ đánh lén, thậm chí, Lâm Nhược Khê cũng có khả năng sẽ bị trúng đạn.

- Mày tưởng rằng, đứa bé này có thể cứu bọn bây ư?

Mặc Lâm khẽ nhếch miệng cười.

- Những kẻ chết dưới tay tao ít cũng phải kể đến mấy trăm. Chuyện chết chóc đối với tao mà nói là điều hết sức phù phiếm. Nhiệm vụ của tao chỉ là bảo vệ cho vị phu nhân đang đứng phía sau tao. Còn ai sống ai chết, tao căn bản không có bận tâm. Mày cho là dùng một đứa trẻ không chút quen biết có thể uy hiếp được tao hay sao? Hừ, thật tức cười quá đi...

Nói xong, Mặc Lâm giơ súng lên, nhắm thẳng vào tên thủ lĩnh Rắn Độc.

- Không!

Lâm Nhược Khê kinh hãi kêu lên, vội vã tiến lên giữ lấy tay Mặc Lâm:

- Không được nổ súng, đứa nhỏ sẽ chết mất.

Mặc Lâm nhìn Lâm Nhược Khê đầy vẻ khó hiểu:

- Phu nhân, đứa trẻ này đâu có quan hệ gì với chúng ta, tại sao chúng ta lại phải quan tâm tới sự sống chết của nó.

Trong lòng Mặc Lâm cảm thấy rất khó xử, theo lí mà nói, anh chỉ phụ trách bảo vệ sự an toàn cho Lâm Nhược Khê, nhưng cô lại lệnh cho anh bảo vệ cho đứa bé này, nếu không tuân lệnh sẽ khiến Lâm Nhược Khê hận mình, điều đó cũng đồng nghĩa với việc bất trung với Dương Thần...

Mặc Lâm chỉ có một cái đầu mà phải suy tính hai việc. Sớm biết như vậy anh đã phái theo mấy thủ hạ đi cùng. Bình thường đều chỉ cần một mình anh đã có thể giải quyết êm xuôi tất cả, hôm nay xảy ra tình huống này cũng chỉ là đột phát.

Lâm Nhược Khê cũng không biết đáp lại thế nào, đứa bé này đến tên là gì cô còn không biết. Nhìn đứa trẻ này bộ dạng thật đáng thương, đôi mắt long lanh ngân ngấn nước, miệng thì thảo không nói nên lời...

Cùng lúc đó, Lam Lam với vẻ ngây thơ vô tội nhìn mọi việc diễn ra trước mắt, trước cảnh tượng hãi hùng trước mắt cô bé cảm thấy không chút đáng sợ, ánh mắt tỏ rõ sự vô vị nhạt nhẽo, chẳng chút hứng thú

Thấy Lâm Nhược Khê muốn cứu mình, ánh mắt Lam lam mới ánh lên chút tia mừng rỡ, thêm vào đó là cả sự tò mò.

Nhèn nhện thấy Mạc Lâm còn đang do dự, bèn nói:

- Thế nào, tao khuyên mày vẫn là buông vũ khí đi, chúng tao có thể đảm bảo cho mày và con đàn bà mày đang bảo vệ rời khỏi chỗ này một cách an toàn...

- Mày nghĩ là tao sẽ mắc lừa mày hay sao? Chỉ cần tao buông súng, bọn bây sẽ thừa cơ nổ súng.

Mạc lâm tỏ vẻ khinh bỉ nói.

- Nhưng mày không có quyền lựa chọn, nếu đứa nhỏ này chết, chủ nhân của mày sẽ không bao giờ tha thứ cho mày...

Nhèn Nhện chỉ có thể dùng hết sức nhắc nhở Lam Lam lên cao đe dọa.

Bị kẹp chặt hai bên, Lam Lam đột nhiên lắc lắc cái đầu, chớp chớp mắt hỏi:

- Dì à, mẹ con không ở đây, dì lừa con đúng không?

Nhèn Nhện hung dữ đáp:

- Câm miệng, có quỷ mới biết được mẹ mày ở đâu.

Nghe vậy, Lâm Nhược Khê mới giật mình, hóa ra người đàn bà kia lừa bé gái là dẫn cô bé đi tìm mẹ nó. Đứa bé đó chính là Lam Lam...

Vừa nghĩ tới đứa bé chỉ có mong muốn đơn thuần là tìm mẹ, vô tình lại vướng vào cảnh sinh tử nan nguy này, bất giác không thể cầm lòng. Cũng chẳng biết vì sao, trong lòng cô chợt dâng lên sự đồng cảm xót thương cho chính mình.

Mạc Lâm thấy phản ứng như vậy của Lâm Nhược Khê, lại càng cảm thấy khó hiểu. Anh quyết định, bất luận thế nào, bảo vệ Lâm Nhược Khê là nhiệm vụ trước hết, những chuyện khác đành nhắm mắt cho qua, bèn mím miệng giờ súng lên lần nữa, định xử lý đám người của Rắn Độc trước.

Nhưng cũng chính vào lúc đó, nghe thấy mình bị lừa, Lam Lam bất mãn cao giọng nói:

- Lam Lam ghét nhất bị người khác lừa, ông nội bảo lừa người khác là đứa trẻ hư.

Tất cả mọi người lúc đó bị một đứa trẻ không chút khách khí giáo dục cho một bài, đều sững sốt đứng ngây ngẩn ra. Đứa trẻ thấy mọi người không có phản ứng gì cũng cảm thấy kì lạ. Nhèn Nhện nhân đó mới lên tiếng quát:

- Quỷ con, còn làm loạn tao sẽ giết chết ngay...

Nhèn Nhện đang muốn trút một tràng những lời cay độc ra đe dọa nhưng còn chưa kịp nói hết ả đã bị một luồng sức mạnh như trời giáng đánh cho một cú trúng ngực.

“Thình thịch.”

Một tiếng trầm đục vang lên, cả người Nhèn Nhện lại bay ra ngoài, một lần nữa đập trúng vào cửa cuốn bằng kim loại

Nhưng cú đánh này so với cú đánh ban nãy của Mạc Lâm, sức mạnh còn ghê gớm hơn gấp nhiều lần

Nếu lần trước Nhèn Nhện chỉ bị đập vào thanh cuốn, lần này cả cơ thể nó còn tạo thành vết lõm trên cánh cửa

Cửa cuốn có độ co giãn và tính dẻo nhất định, để làm cho cánh cửa này biến dạng cần phải dùng một sức mạnh mà người ta khó mà tưởng tượng được.

Nhèn Nhện đến chết cũng không biết mình chết như thế nào, lồng ngực của nó đã hoàn toàn thành một bãi hỗn hợp xương cốt máu thịt, hai con ngươi trừng trừng trợn lên, miệng vẫn không ngừng phun ra dòng máu nóng...

Mọi người hoảng sợ nhìn cảnh tượng kinh hoàng tràn ngập máu tanh này, đưa mắt nhìn sang Lam Lam, mà đầu óc đã hoàn toàn trống rỗng

Bàn tay bé nhỏ mũm mĩm đánh Nhèn Nhện của Lam Lam vừa mới thu về, đầu ngón tay vẫn còn dính vài giọt máu tươi. Với việc trong nháy mắt đánh cho Nhèn Nhện kia thành đồng thịt vụn, thậm chí đem thịt người nhét vào cửa kim loại, nét mặt cô bé cũng không biểu hiện chút dị thường, chỉ bĩu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, tỏ vẻ không được thoải mái.

- Đưa Lam lam đến nơi xa như thế này tìm mẹ, lừa Lam Lam coi như không tính, dù sao cũng mua cho Lam Lam 1 cây kẹo mút rồi, nhưng giờ Lam Lam đã không có mẹ, lại chẳng biết tìm đường về nhà ra sao. Lát nữa nhất định sẽ bị ông nội đánh đít. Các người đều là người xấu...

Bọn Rắn Độc Báo đen ai nấy trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không có phản ứng gì. Chúng căn bản không thể lý giải nổi bàn tay trắng nõn nhỏ xinh như miếng đậu hũ thế kia, tại sao lại có được sức mạnh như trái phá?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 809

Bé Mập Và Phòng Thường Trục

Mạc Lâm cũng cảm thấy có gì đó hết sức kì lạ. Anh thường xuyên huấn luyện và kiểm tra tố chất thể lực của các thành viên trong đội, nên bản thân anh biết rõ rằng để đánh một người bay trúng vào thanh cửa cuốn như vậy phải dùng một lực lớn đến như thế nào. Cho dù anh có dùng hết toàn bộ nội lực của mình cũng chưa chắc làm được. Huống hồ Lam Lam chỉ là một cô bé chưa đầy 5 tuổi, chẳng lẽ cô bé ấy không phải là người bình thường?

Trong lòng Lâm Nhược Khê cũng có đôi chút sợ hãi, nhưng thấy Lam Lam không hề hấn gì, lại cảm thấy vui mừng nhiều hơn. Hoặc cũng có thể do ở cùng Dương Thần đã lâu, những chuyện như vậy cô cũng chứng kiến không ít. Đối với Nhược Khê mà nói, cảnh tượng trước mắt ngoài chút kì dị ra thì cũng chẳng có gì thực sự đáng sợ.

Cô gái nhỏ vẫn chưa có ý định dừng lại, chiếc váy xanh của nó nhẹ nhàng tung bay, cô bé tót ngay đến trước mặt Lâm Nhược Khê.

Quan sát Lâm Nhược Khê từ trên xuống dưới, gật gật đầu. Bộ dạng bà cụ non nói:

- Chị gái giống mẹ không sao là tốt.

Nói xong, Lam Lam lại chạy đến trước mặt đám người của Rắn Độc, hai tay chống hông, nói đồng thanh:

- Ông nội nói rồi, không được tùy tiện đánh người, nếu đánh thì phải đánh người xấu ấy, Lam Lam hôm nay phải trừng trị các người.

Bọn Rắn Độc vừa nghe đã sợ mất mật, hoàn toàn quên mất đứng trước mặt mình chỉ là một đứa con nít trên khoảng bốn tuổi, mà hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Lam Lam phùng má gân cổ hét:

- Nếu mấy người nói cho Lam Lam biết làm thế nào để về nhà, Lam Lam sẽ tha chết cho mấy người, chỉ đánh gãy tay gãy chân mấy người mà thôi.

Người của Hội tam giác đỏ ai nấy mặt mày xám ngoét, đây là cái chuyện quái quỷ gì thế này. Nguyên cái đám Hải Ưng đã đủ nhức đầu rồi, giờ lại lòi ra đầu một tiểu ma vương ghê gớm lợi hại đến vậy.

Con bé ấy nói giết người là giết người được.

Hơn nữa, bọn chúng nào có biết nhà con nhỏ quái vật đó ở cái xó xỉnh nào cơ chứ?

Ở phía sau, Lâm Nhược Khê vẫn đứng ngây ra, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại có câu nói:

- Chị gái giống mẹ...

Hóa ra cô bé vẫn luôn nhìn chăm chú vào mình, chẳng lẽ mình giống mẹ nó đến vậy sao?

Lâm Nhược Khê cũng không biết mình sao lại như vậy, vừa trông thấy đứa bé này cô đã có một cảm giác thân thiết đến kì lạ, giống như là... đã từng quen biết từ lâu...

Lam Lam thấy chẳng ai lên tiếng, chỉ đứng run như cây sậy, mặt mũi trông rất khó coi.

- Các người là người xấu mà lá gan lại nhỏ như vậy, thôi bỏ đi, không nói thì không nói, tốt nhất là giết chết hết tất cả các người là xong, Lam Lam sẽ đi tìm chú cảnh sát, hi hi, Lam Lam thật thông minh.

Vừa dứt câu, chỗ Lam Lam đứng đã chỉ còn cái bóng màu xanh, nhanh như một cơn gió vút đến bên đám người Rắn Độc.

- Lam Lam, dừng tay.

Một giọng nói đánh thép từ phương xa mơ hồ truyền đến, trong nháy mắt, một cái bóng không biết từ nơi nào xuất hiện trước mắt mọi người.

Cánh tay nhỏ bé của Lam Lam định giáng một quyền vào giữa bụng tên Rắn Độc

Bất ngờ nghe thấy tiếng nói, Lam Lam lè lè lưỡi tinh nghịch, quay người bay lại, vừa hay nằm trọn trong lòng kẻ mới xuất hiện.

Tên Rắn Độc suýt nữa thì bị trúng ngay một chưởng của Lam Lam, nằm bẹp dưới đất. Cú đánh của Lam Lam giáng xuống tạo ra âm thanh như xé gió, hai giây sau người ta mới nghe thấy được. Khó mà tưởng tượng được nếu bị đánh phải hậu quả sẽ đáng sợ như thế nào.

Người đàn ông lạ mặt tầm trung niên, mặc một chiếc áo trắng cộc tay cùng chiếc quần đùi xám, chân đi đôi dép lê bằng da trâu. Trên người ngoại trừ chuỗi tràng hạt nhà Phật đeo trên cổ tay ra, chẳng có chút đồ trang sức nào.

Sự xuất hiện thần diệu lạ kì ấy khiến cho Mạc Lâm không khỏi cảnh giác, theo bản năng, anh tiến sát ngay lại gần bên nữ chủ nhân, đề phòng không để xảy ra bất cứ một xâm hại đến cô.

Người đàn ông lạ mặt quay lưng lại phía chỗ Mạc Lâm và Lâm Nhược Khê, chẳng có vẻ gì là muốn quay đầu lại. Lão nhẹ nhàng ôm lấy Lam Lam, một tay giữ lấy đôi chân trắng hồng của Lam Lam, một tay phát cho nó mấy phát vào hông:

- Biết ngay là lại gây chuyện mà, nói với con bao nhiêu lần rồi, không được tùy tiện ra tay giết người, thoát thân được là tốt rồi.

Lam Lam ôm lấy cổ người đàn ông trung niên này, làm bộ nũng nịu:

- Ông nội, đừng giận mà... Lam Lam ngoan lắm, bọn người xấu kia lừa Lam Lam, chúng còn muốn hại chị gái giống mẹ của Lam Lam...

Người đàn ông thở dài 1 cái:

- Nội chỉ mới đi ra chợ mua rau, con đã làm loạn lên bỏ lại dì, xem ra sau

này phải dùng khóa khóa cửa con lại...

Lam Lam rúc rúc cái đầu nhỏ xinh vào vai nội nó phụng phịu:

- Không cần đâu, lần sau Lam Lam sẽ ngoan, Lam Lam sẽ không chạy lung tung nữa...

Người đàn ông coi bộ cũng chẳng còn cách nào khác:

- Lần này là trường hợp đặc biệt, lần sau không được làm loạn lên như thế nữa, di bảo mẫu không tìm thấy con đang đứng ngò không yên ở nhà kia, mau theo nội quay về...

Nói xong, ông ôm lấy Lam Lam, bỗng chốc xuất hiện một bóng dáng mơ hồ kì ảo, rồi lại biến mất chỉ trong nháy mắt.

Tựa như một cảnh thần tiên ảo mộng giữa nhân gian, tất thấy mọi người đều như bị lấy cắp mất hồn vía, mãi một lúc lâu sau mới định thần lại được.

Tiếng còi cảnh sát pí pò từ phía xa truyền đến khiến cho mọi người như chợt bừng tỉnh sau một giấc mộng dài.

- Tiêu rồi, bọn cớm

- Chuồn mau!

Đám người của Rắn Độc chỉ còn mấy tên còn sức cử động, vội vàng nhòm dậy chạy về phía nhà xưởng bởi tất cả phương tiện chuyên chở của chúng đều ở bên trong.

Mạc Lâm tất nhiên không để chúng đạt được mục đích, giờ súng nhắm liền ba phát, mỗi phát đạn đều xuyên qua đầu mấy tên lưu manh

Thay vì giao bọn này cho cảnh sát thẩm vấn lằng nhằng, chi bằng giải quyết luôn chúng, êm thấm, nhanh gọn.

Mạc Lâm thanh toán xong đám côn đồ, xác nhận Lâm Nhược Khê đã an toàn, liền xoay người khom lưng kính cẩn:

- Phu nhân, cô đã được an toàn. Để tránh phiền toái, tôi sẽ đi trước, cô chỉ cần nói có người khác đến cứu cô là được rồi.

Dứt lời, Mạc Lâm thả người nhảy xuống biến mất theo hướng con hẻm nhỏ

Chỉ lát sau, cảnh sát đã đuổi tới, phong tỏa hết tất cả mọi ngõ ngách, cửa ngõ. Mấy vị cảnh sát mặc quan phục từ trong xe bước ra.

Thái Nghiên xung phong đi đầu, khi chạy tới chỉ thấy còn lại mấy xác chết, cô thoáng chút kinh ngạc, chạy lại bên chỗ Lâm Nhược Khê, nhìn cô một lượt từ đầu đến chân rồi mới nói:

- Nhược Khê, chuyện này là nh thế nào? Sao tất cả đều chết hết rồi?

Lâm Nhược Khê đang mãi nhìn theo bóng Lam Lam, mãi mới ý thức được Thái Nghiên đã tới, miễn cưỡng cười đáp:

- Chuyện kể ra thì dài lắm, rời khỏi chỗ này đã...

Thái Nghiên cảm thấy có chút cổ quái, nhìn kĩ lại, cô phát hiện ra thanh cửa cuốn phía đối diện có một xác chết, có lẽ là của một phụ nữ, mình bê bết vết máu, vô cùng đáng sợ. Cô khẽ nhú mày.

Vi Đình Hạo từ phía bên kia chạy lại, mặt mũi nom hết sức hình sự:

- Khôn thật, đám cầm thú đó còn ra tay với cả một mỹ nhân xinh đẹp thế này. Cô đưa Lâm tiểu thư rời khỏi chỗ này, tôi sẽ đi cứu những nạn nhân tiếp theo của chúng.

Thái Nghiên chẳng thèm đáp lại, tên Vi Đình Hạo này rõ ràng là muốn cướp công mới gấp rút muốn đi cứu con tin như thế, còn cố ý kêu cô đưa Lâm Nhượng Khê trở về.

Nhưng Thái Nghiên cũng không muốn nhiều lời, bèn gật đầu hộ tống Lâm Nhượng Khê bước lên xe cảnh sát. Còn chiếc Bentley của Lâm Nhượng Khê thì phải đi sửa lại mới sử dụng lại được.

Khu vực nhà xưởng này vốn dĩ khá im ắng, vì có vụ án này mà ồn ã hẳn lên.

Không ai biết, tại một khu dân cư cách đó không xa, trong một cửa hàng nước giải khát, một nhân vật có liên quan đến vụ trọng án – Lam Lam đã sớm đã vút hết thăm kịch kinh hoàng kia khỏi tâm trí rồi.

Đôi bàn tay dính máu của Lam Lam đã được rửa sạch, cô bé không vì gây ra án mạng mà cảm thấy có gì đặc biệt.

Giờ này khắc này, Lam Lam đang đứng trên một chiếc ghế, ghé mắt vào trong tủ mát to đùng, háo hức nhìn vào các loại kem đủ màu sắc sau tấm kính. Cái lưỡi hồng hồng nhỏ xinh của nó ra sức liếm láp, trước mắt hiện lên toàn sao là sao.

- Muốn ăn gì, ông nội mua cho con.

Người đàn ông trung niên âu yếm hỏi.

Lam Lam ngẩng đầu, ánh mắt đầy vẻ tinh nghịch:

- Con muốn tất cả chỗ này.

Người đàn ông cứng họng, cười khổ:

- Một ngày chỉ được ăn 1 que kem, cấm con không được ăn nhiều. Chẳng phải nội đã nói với con, ăn nhiều sẽ biến thành một cô bé mập, sau này gặp lại ba, ba con sẽ không thích con nữa đâu.

Lam Lam xịu mặt, bĩu môi:

- Vậy được, thế thì con sẽ chọn cái to nhất...

Người đàn ông lắc đầu mỉm cười, mua cho đứa cháu nhỏ que kem 3 màu to nhất rồi cả hai cùng rời khỏi quán.

Lam Lam vội vàng cầm ngay chiếc thìa xúc từng miếng từng miếng to đưa lên miệng nhấm nháp. Bên ngoài quán giải khát, không ít người nhìn cô bé xinh xắn đáng yêu mà bất giác bật lên tiếng cười.

- Anh à, con anh ăn tốt quá nhỉ, nhìn nó ăn ngon chưa kìa.

Một bà mẹ trẻ cười nói.

Lam Lam mặt mũi tươi như hoa nhìn người phụ nữ cười toe, ra chiều đắc chí lắm, trên môi vẫn còn dính vết kem.

Người đàn ông không nói gì, chỉ mỉm cười khách sáo gật đầu, ôm lấy

Lam Lam hướng về phía trạm xe bus.

Một tiếng sau.

Văn phòng cục trưởng cục cảnh sát khu Tây Trung Hải.

Lâm Nhược Khê mặt mày ủ rũ, đưa tách trà lên miệng, nói:

- Sự tình đại khái là như vậy, bản thân tôi cũng cảm thấy có gì đó không bình thường...

Thái Nghiên nghe Lâm Nhược Khê miêu tả xong, cứ ngẩn người ra. Một lúc sau cô mới lên tiếng:

- Một đứa trẻ bốn tuổi, khiến cho một người phụ nữ trong phút chốc trở thành đồng thịt vụn?

- Nghiên Nghiên à, tôi lừa cô làm cái gì cơ chứ, không phải sao?

Thái Nghiên vội vã lắc đầu

- Nhược Khê cô hiểu lầm rồi, tôi không hề có ý nghi ngờ cô, đương nhiên là tôi tin cô, chuyện này có gì đáng để giấu giếm đâu. Dương Thần, anh ta... cùng chị gái đi đến Đường Gia Bảo, phái người đi theo bảo vệ cô là chuyện hết sức bình thường. Tuy nhiên nếu là phụ trách bảo vệ cô, đương nhiên thân thủ sẽ không yếu. Hội tam giác đồ dù gì chỉ là tổ chức chuyên môn buôn lậu người, không phải là lính đánh thuê hùng mạnh, bị giết hết cũng có thể lý giải, mấu chốt là... Đứa trẻ kia rốt cục là người thế nào?

Lâm Nhược Khê cũng luôn tự hỏi về vấn đề này, đặc biệt khi đứng cạnh đứa bé ấy, cô có một cảm giác rất lạ, không giống với những đứa trẻ bình thường khác.

Có thể lần sau đến cô nhi viện cô sẽ có cơ hội gặp lại cô bé, nhưng lúc đó nên hỏi nó chuyện gì đây.

Thái Nghiên thấy Nhược Khê có vẻ mệt mỏi nên cũng không muốn nhiều lời, chỉ cười nói:

- Được rồi, chuyện này coi như kết thúc ở đây, dù sao cái tổ chức đó đã bị tiêu diệt rồi, tôi coi như cũng trút bỏ được một trọng trách nặng nề. Tiếc là chưa thể tận tay giết chết vài tên cho hả dạ.

Lâm Nhược Khê mỉm cười gật gật đầu:

- Vậy tôi về đây, sắp tối rồi, còn phải về chuẩn bị cơm tối nữa.

Thái Nghiên ngạc nhiên hết sức:

- Nhược Khê, cô biết nấu cơm từ lúc nào vậy?

Lâm Nhược Khê bất giác giật mình, đỏ mặt ngại ngùng đáp:

- Lạ lắm sao?

Trong mắt Thái Nghiên lộ ra nét ám muội:

- À à, tôi hiểu rồi, hóa ra là vì có người dành hết tâm sức học tập, thật phục cô quá đi, tôi còn lười chẳng muốn vào bếp làm cơm cho anh ta. Cũng chẳng tốn kém là bao, cứ ra ngoài ăn cho tiện, nấu cơm ấy à, phiền phức chết đi được.

Nói xong, Thái Nghiên lại cảm thấy có gì đó không phải, người mình nói,

hình như là ông xã người ta...

Quả nhiên, nét mặt Lâm Nhược Khê trở nên rất phức tạp. Coi dáng vẻ của Thái Nghiên, cô hận một nỗi không lập tức bóp chết cô cảnh sát nhiều lời này cho rồi.

Thái Nghiên nghe lạnh cả sống lưng, rụt người trở lại ghế ngồi, khe khẽ nói:

- Nhược Khê, tôi... tôi chỉ là thuận miệng nói vài câu, tôi... tôi không tiền cô nữa, bye bye.

Lâm Nhược Khê cũng không thể đi lên cho Thái Nghiên một trận, ngày xưa chất phác ngây thơ là thế, giờ lại thành bộ dạng như bây giờ, thật đúng là cái gì đều có thể thay đổi.

Hai cô gái ở đồn cảnh sát không được thoái mái, trong khi người đàn ông vừa nhắc đến lại ở bên ngoài phiêu diêu tự tại.

Đường Gia Bảo.

Trong Rừng Nam Sơn, giữa bốn gian nhà đá của Vạn Quyền lâu.

Thời hạn ba ngày còn chưa đến, một cái bóng chậm chậm từ bậc thang dưới lòng đất bước lên.

Lên tới mặt đất, người đàn ông hướng mình về phía chiều tà, ườn hông lười biếng, ngáp một cái vô cùng thoải mái, cảm tưởng như thấy ánh mặt trời là việc gì sung sướng hạnh phúc lắm.

Hướng về bốn gian nhà đá, Dương Thần chấp tay cười nói:

- Các vị trông coi phòng thường trực thật không dễ dàng gì, tôi đã trông coi xong, các vị có thể đóng cửa lại rồi, coi như là để tạ lễ. Chi bằng tôi tặng cho các vị món đặc sản của Đường Môn - lợn sữa nướng và rượu thuốc, thế nào?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 810

Rất Muốn Hận Anh.

Lấy đồ của mọi người để làm người tốt, Dương Thần với bộ dạng vô cùng keo kiệt, nếu để người khác nhìn thấy giá trị của hắn, tuyệt nhiên quai hàm sẽ rơi xuống đất.

Trời đất vàng vọt, trưởng lão trong bốn gian nhà cũng không biết nên trả lời như thế nào, vì vậy bầu không khí trở nên trầm lắng rất lâu, một trưởng lão mới nói:

- Dương thiếu gia, nếu đã xuất quan, nên nhanh chóng đi gặp cô bé kia đi, ba ngày nay, cô ấy mỗi mắt mong chờ rồi.

Dương Thần vừa nghe, cảm nhận được một chút, lập tức lặng yên, lắc đầu thở dài một tiếng, cũng không cần nhiều lời vô ích, nhún người một cái, bay đến phạm vi của lầu Vạn Quyển.

Đợi Dương Thần đi khỏi, tứ đạo hùng hồn chân khí vốn có vượt qua trung tâm lầu Vạn Quyển, phiến đá kia lại một lần nữa khép kín không cho gió luân qua.

Trong rừng cách bên ngoài lầu Vạn Quyển vài trăm thước, Thái Ngung tràn đầy sinh khí đứng ở đó, hướng về nhà đá yên tĩnh, trong mắt tràn đầy sự mong đợi.

Mặc dù biết rằng người đàn ông đi vào không có gì nguy hiểm, nhưng không hiểu sao không muốn ở nơi này chờ đợi.

Đột nhiên, một bóng người từ chỗ lầu Vạn Quyển bay ra, vị trí hạ xuống cách trước mặt mình đứng không xa.

- Dài cổ ra để trông ngóng như vậy, đều trở thành “Hòn vọng phu” rồi.

Dương Thần vừa cười,
vừa bước đến chỗ người phụ nữ.

Dung nhan thanh tú của Thái Ngung trở nên vui vẻ.

- Thế nào mà ra sớm vậy, em nghĩ rằng cần đợi đến sáng mai đó.

Dương Thần tiến lên ôm vai người phụ nữ, hỏi:

- Tội gì phải đứng thần thờ ở đây, anh không có việc gì, anh mà không ra sớm, em phải chờ ở đây qua đêm sao?

Thái Ngung nhấp mí mắt, ngập ngừng nói:

- Em cũng không biết tại sao... Chính là không yên tâm...

Dương Thần giơ tay xoa lên hai má Thái Ngung, cười bí hiểm hỏi:

- Tiểu thư Thái Ngung, anh có thể hỏi em một việc được không?

- Cái gì...

- Em... Rốt cuộc là có thích anh không? Hay là... rất thích anh vậy? Hay

là... vô cùng thích anh?

Dương Thần nghiêm mặt hỏi.

Thái Ngưng biết hắn đang trêu đùa cô, quay đầu đi chỗ khác, khuôn mặt hồng hồng không trả lời.

Dương Thần nhíu mày

- Chẳng nhẽ... đặc biệt, đặc biệt thích anh?! Ai da, em đã thể hiện một cách dũng cảm như vậy, anh đều xấu hổ đỏ cả mặt, em biết rõ da mặt anh mỏng...

Thái Ngưng giơ một chân giẫm lên lên chân Dương Thần, tức giận nói:

- Vừa mới ra chộc em vui lắm sao?

Dương Thần cười âm áp nói:

- Là em khiến anh quá vui vẻ, vì vậy anh muốn chộc để em được vui vẻ.

Trong lòng Thái Ngưng run rẩy, cười thản nhiên, tự nhiên tựa vào ngực của Dương Thần, dịu dàng hỏi:

- Không nói những điều đó nữa... nói xem anh ở lâu Vạn Quyển đã tìm được cái gì, có giúp ích được gì không?

Dương Thần vỗ nhẹ vai của người phụ nữ, than thở nói:

- Cảm giác đem lại cho anh giống như anh đã hoàn thành xong học vị tiến sỹ, nhưng từ trước đến giờ anh chưa từng học lướt qua tiểu học, tri thức ở trung học, đột nhiên nhìn thấy vật gì đó giống như khuôn sáo, cảm thấy mới mẻ, lại cảm thấy rất non nớt... nói thế nào nhỉ, tác dụng là có, nhưng một tiến sỹ như anh, tự nhiên sẽ không chỉ giới hạn ở sự sao chép dập khuôn.

Thái Ngưng suy nghĩ một lúc, trước mắt lóe lên tia sáng:

- Hay là... anh muốn sửa sang lại sau khi tự nghĩ ra công pháp?

Cô biết trình độ của Dương Thần còn cao hơn so với công pháp ở trong lâu Vạn Quyển không biết nhiều hơn mấy lần, vì vậy, sau khi xem xong cơ sở lý luận, tự nghĩ ra công pháp, là không phải không có khả năng.

Dương Thần gãi nhẹ lên đầu, với bộ dạng như chịu nhiều khổ cực và căm thù sâu sắc, nói:

- Vẫn còn chưa kịp để sửa sang lại hết, dù sao anh muốn dạy không phải là một cái, hai cái, ví như việc tu luyện của em đã nhanh bước nhập vào Tiên Thiên, mà những người khác phần lớn cơ sở đều không có, Khổng Tử đã nói, phải “biên tập sách giáo khoa theo trình độ” ... Anh nghĩ kĩ xong sẽ nói với em.

Thái Ngưng nhận thấy hắn không có dáng vẻ đứng đắn, chỉ có thể cười yếu ớt không nói gì cả, nhưng tràn đầy sự khát khao trong đôi mắt.

...

Yến Kinh, trong phòng thương vụ ở một khách sạn xa hoa năm sao nào đó.

Trong không khí tràn đầy hương vị nước hoa của phụ nữ và hương vị kích thích của hormone.

Một thân thể nữ tính thiết tha từ chiếc chăn đơn màu Violet ở chiếc giường lớn đứng dậy, trần như nhộng đi đến tấm thảm, khom người từ mặt đất nhấc lên bộ quần áo bị tùy tiện ném xuống.

Da thịt của người phụ nữ bóng mượt nõn nà, nhưng không ít vị trí đều phảng phất có thể thấy rõ những vết cắn và vết bầm đen còn mới, khiến cho hình ảnh đẹp đẽ hiện ra một sắc màu không hài hòa.

Trên chiếc giường lớn, người đàn ông mặc áo choàng, mái tóc dài đang cầm chén rượu với nồng độ còn rất cao và uống đến say, một tay cầm điều xì gà, nhả khói.

Người phụ nữ lặng lẽ mặc lên bộ quần áo lót khêu gợi, trong ánh mắt có nét u sầu không thể hóa giải được, dường như do dự hồi lâu, mới lấy lại được dũng khí, mở miệng nói với người đàn ông trần truồng:

- Bất Ván, em... có chuyện muốn nói với anh.

Người phụ nữ này, rõ ràng chính là Đường Tâm.

Nghiêm Bất Ván hưởng thụ xong tuổi thanh xuân, đang thả lỏng toàn cơ thể, chậm rãi nói:

- Chuyện gì...?

Đường Tâm cắn chặt răng, nhỏ nhẹ nói:

- Em bắt đầu từ tháng trước nữa... vẫn chưa đến kì kinh nguyệt...

Mạnh mẽ, Nghiêm Bất Ván trợn to hai mắt, nhưng không phải bất cứ cái gì cũng vui mừng, mà thoáng hiện ra tia hung dữ.

- Cô gái... em nói cái gì!?

- Em... em nghĩ em đã... mang thai.

Đường Tâm nói với giọng điệu dồn dập:

- Xin lỗi, em cũng không phải cố ý muộn như vậy mới nói với anh...

Thân thể của Nghiêm Bất Ván giống như một trận gió cuốn tới trước mặt Đường Tâm, một tay nắm lấy cằm người phụ nữ, hung tợn nói:

- Anh nói cho em biết, đừng tưởng rằng trong bụng em có tế bào của anh có thể biến hóa ra sinh mạng, em trong mắt anh có thể trở nên cao thượng đến cỡ nào, trong mắt anh, em chỉ là một cơ thể người mẹ để gây trồng lên phôi phai, một vật chứa đáng thương tàn tạ! Nếu anh muốn sinh con, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm cơ thể người mẹ ưu tú để dưỡng phôi thai, em đề tiện như vậy, căn bản không xứng đáng sinh ra con của anh, em hiểu chưa?

Hai mắt của Đường Tâm u ám một hồi, lời nói của người đàn ông giống như mũi dao cắt từng miếng trong lòng mình, khiến cô nghẹt thở trong đau khổ!

- Em phải mang thai, đó là việc của em, muốn sinh con hay bỏ, đều tùy ở em, khi anh muốn em đến, em phải ngoan ngoãn đến, anh muốn em làm gì, em hãy ngoan ngoãn làm theo, những cái khác, không cần nhiều lời vô ích với anh! Nghe rõ chưa!?

Đường Tâm gắng sức gật đầu, cắn môi không dám có ý kiến gì khác.

Nghiêm Bất Vần lạnh lùng nói:

- Đại kế hoạch của anh đã đến giờ khắc quan trọng, nếu em dám xen vào gây ra chuyện gì đó, em và thứ ở trong bụng của em, toàn bộ sẽ có kết cục tuyệt vời...

Đường Tâm theo bản năng che bụng lại, khó hiểu lắc đầu.

Nghiêm Bất Vần hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đẩy người phụ nữ ra, lại là một trận giông như gió, quay trở lại giường!

Nước mắt của Đường Tâm chảy xuống lặng lẽ, nhưng cô không dám quanh quẩn lâu ở trong phòng, cô sợ rằng nếu khóc ra, sẽ khiến cho người đàn ông nổi giận...

Vốn tưởng rằng, nếu có thai với hắn, ít nhất hắn cũng dịu dàng một chút, nhưng bây giờ xem ra, quan niệm giá trị đạo đức thế đời, đối với người đàn ông, hoàn toàn không có quan hệ gì!

Vội vàng mặc quần áo vào, Đường Tâm lau khô nước mắt ở hốc mắt đang sưng đỏ, sau khi gục đầu nói lời từ biệt, cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Sau mười phút, Đường Tâm mới chỉnh đốn lại hoàn toàn cảm xúc cực kì bi thương, đi thang máy xuống lầu, bước ra khỏi khách sạn.

Buổi tối cô vẫn còn phải về nhà, như vậy mới tỏ ra chưa xảy ra chuyện gì cả.

Tuy nhiên, không đợi cho Đường Tâm đi đến chỗ để xe của mình, một bóng người công khai chặn cô lại.

Một người đàn ông khôi ngô mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh đen, chiếc quần bò bị rách thành lỗ, đeo cặp kính thô kệch, chính là Lý Độn.

- Là anh...

Lông mày của Đường

Tâm nhíu lại:

- Anh theo dõi tôi.

- Là quan tâm đến cô

Lý Độn từ tốn nói.

Mấy ngày nay, Lý Độn gần như thường xuyên xuất hiện ở bên cạnh mình, Đường Tâm cũng không còn kính nể nhiều đối với đại thiếu gia họ Lý, ngược lại hơi phát điên với sự bám riết đến phát ngán của Lý Độn.

- Lý Độn, anh muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa, tôi và anh là điều không thể được, cho dù anh có quan tâm đến tôi, trong mắt tôi, đó chỉ gây cho cho tôi thêm phiền toái!

Đường Tâm giận dữ nói.

Lý Độn không để ý đến, mà bỗng nhiên giơ tay ấn lên vai của Đường Tâm, ngón tay kéo cổ áo kiểu tây của Đường Tâm.

- Người làm gì vậy!?

Đường Tâm kinh hãi vội

che lại.

Lý Độn đau lòng nói:

- Tâm nhi, tại sao...vai của em lại có vết bầm xanh... là ai đã làm em bị tổn thương?

Đường Tâm có chút hơi bối rối:

- Ai cũng không làm tôi bị tổn thương! Mắt của anh bị mù rồi!

Nhưng khi nói chuyện, sự tủi thân trong lòng lại dấy lên lần nữa, tự nhiên khóe mắt bắt đầu ươn ướt.

Lý Độn cười khẽ lắc đầu:

- Em không nói, cũng không sao cả, anh sẽ không bắt ép em, anh chỉ muốn em hiểu rằng, nếu em không thể giữ vững được, bờ vai của anh lúc nào cũng có thể cho em dựa vào.

- Anh điên rồi sao!?

Đường Tâm không kìm

nổi buột miệng chửi ầm lên:

- Có phải đầu của anh bị xe đụng phải!? Lý Độn, tôi đã nói nhiều lần rồi, tôi và anh không thể có kết quả gì! Dù anh có ở bên cạnh tôi, tôi cũng sẽ không chọn anh! Tôi và anh căn bản không cùng một thế giới, rốt cục anh uống nhầm thuốc hay nghe không hiểu tiếng người!?

Lý Độn nói thẳng ra:

- Anh không nghĩ được nhiều như vậy, anh chỉ biết rằng, anh gặp em là tiếng sét ái tình, những ngày được nhìn thấy em càng nhiều, lại càng khó có thể kìm nén được tình yêu dành cho em, em có thể chán ghét anh, thậm chí hận anh, nhưng không thể phủ định được quyền hạn anh yêu em...

- Yêu?

Đường Tâm cười nhạo một tiếng, cất bước đi, đi đến bên cạnh cái bể ở bên ngoài khách sạn, nhìn những dòng nước tí tách không ngừng phun lên, lơ đãng nói:

- Tại sao tất cả mọi người đều hiểu được... Yêu? Mọi người đều nói à, yêu, vậy tình yêu kia rốt cuộc là cái gì vậy?

- Trên thế giới này, có lúc chỉ là sự trao đổi lợi ích, trung thành và phản bội, đơn giản chỉ là lợi ích nhiều và ít thôi... Yêu? Anh cũng đừng đùa giỡn một cách nhảm chán với tôi, nếu muốn đạt được cái gì đó từ người phụ nữ ngu xuẩn này như tôi, vậy thì đúng là rất xin lỗi, tôi không có cái gì có thể cho anh được.

Lý Độn yên lặng một lát, bước đến bên cạnh Đường Tâm, nói:

- Anh là một quân nhân, nói khó nghe một chút, là một người rất thô kệch, nếu em để anh báo cáo một loại súng nào đó, anh có thể nói ra năm sản xuất của nó, nhưng nếu em để anh nói ra ngón tay nào đeo nhẫn cưới, anh đều cần phải hỏi người khác trước, anh không biết trên thế giới này, người khác nghĩ như thế nào về chữ “yêu” này, nhưng anh tin rằng, anh yêu em...

Đường Tâm đột nhiên quay đầu, hỏi một cách trêu tức:

- Tốt thôi, đồ thô kệch kia, anh nói cho tôi biết, cách yêu của anh đối với tôi như thế nào?

Lý Độn bỗng nhiên giơ tay ôm lấy bờ vai mềm mại của người phụ nữ, lớn tiếng nói:

- Tiểu thư Đường Tâm, tình yêu anh dành cho em, chính là đem tất cả sự khát khao của anh trao cho em, nhưng, bởi vì không thể trao cho em nhiều hơn nữa, anh cảm thấy rất ân hận...

Bên cạnh bể nước, động tác thô bạo của người đàn ông, những câu nói vang vang khiến người phụ nữ ngơ ngác không nói ra lời.

Sau một hồi, Đường Tâm quay đầu đi chỗ khác, không muốn nhìn Lý Độn, giọng điệu thì thảo:

- Tại sao anh lại ngốc như vậy... Tôi đã đủ ngốc rồi, nhưng tại sao ông trời lại còn phái anh đến bên cạnh tôi, Lý Độn... anh thật sự là người đàn ông ngốc nhất trên thế giới, tôi...tôi rất muốn hận anh...

Lý Độn nhẹ nhàng vuốt nhẹ bờ vai người phụ nữ, nhoèn miệng, nhe răng ra cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 811

Cháu Gái Có Thể Đưa Cho Tôi

Ban đêm, trong Đường Gia Bảo, trong đại sảnh nghị sự.

Không khí có phần kỳ lạ, Đường Điện Sơn và Đường Lộ Di và mấy trưởng lão ở trung tâm Đường Môn, ngay cả Thái Nghiên đều ngồi ở đó với vẻ mặt hơi cứng nhắc.

Dương Thần ngồi trên chiếc ghế dựa gỗ lim lớn, hai chân vênh lên bắt chéo nhau, một tay cầm hũ rượu ủ đặc chế của Đường Môn, lúc lúc lại cho lên miệng nhấp một ngụm, một tay kia cầm điện thoại, đang gọi điện cho Lâm Nhượng Khê ở Trung Hải xa xôi.

- Bà xã, Anh nghe Molins nói hôm nay em muốn làm nữ anh hùng, trái lại được một cô bé búp bê cứu sao? Quả thật không hổ thẹn là một người con gái tài ba, thời học sinh không qua nổi môn thể dục, sự trái ngược của tình tiết vở kịch cũng có thể đóng thành phim hài nữa, ha ha...

Dương Thần mở rộng cổ họng, cười lớn.

Sau khi ra khỏi lầu Vạn Quyển, Dương Thần liền gọi điện cho Molins, hỏi thăm tình hình của các chị em ở Trung Hải, ngoại trừ chút chuyện xảy ra với Lâm Nhượng Khê ra, những người khác đều mạnh khỏe.

Dương Thần nghe xong câu chuyện mà Molins kể, gần như biết được cô bé đó là ai, trước đây chính mình đã để ý đến cô bé, chỉ có điều không ngờ rằng, cô bé đó lại tỏ ra kì lạ đến như vậy...

Đại lực sỹ siêu cấp bốn tuổi? Dương Thần lại có hứng thú mở mang đầu óc một chút, tất nhiên, vẫn còn một cao thủ huyền bí mà lúc đầu mình đã phát hiện ra....

Chỉ có điều, để cho Lâm Nhượng Khê có thể thoải mái về tinh thần, Dương Thần cũng không nói sự việc một cách nghiêm túc, vì vậy chỉ trêu đùa với Lâm Nhượng Khê.

Lâm Nhượng Khê ở đầu kia điện thoại nghiêng răng nghiêng lợi:

- Nếu anh không còn chuyện gì, em cúp máy đây.

Dương Thần vội nói:

- Đừng mà, lẽ nào anh ra ngoài bốn ngày em không nhớ anh sao, đến đây, hôn một cái trong điện thoại...

Không đợi Dương Thần nói xong, trong điện thoại đã có âm thanh bận.

Dương Thần bất đắc dĩ nhét điện thoại vào trong túi, nói với đám người Đường Điện Sơn:

- Được rồi, các vị gọi ta đến đây có gì muốn nói?

Đường Điện Sơn cười khan vài tiếng, nói:

- Thật ra, cũng không cần chờ tôi có việc, mà là gia chủ Lý gia ở Yên Kinh, Lý Mạc Thân, sau khi được biết Dương thiếu gia ở Đường Môn, vừa mới liên lạc với chúng ta, hi vọng đợi mọi người cùng đến, có thể trò chuyện, coi như có việc gấp cần bàn bạc.

- Lý Mạc Thân?

Dương Thần buồn bực

một lúc, bản thân mình không nên cùng xuất hiện với gã kia mới đúng, cần liên lạc với mình, đáng ra là cháu của hắn, Lý Độn.

- Bởi nghe tin của người ở lầu Vạn Quyền, Lý gia chủ mới biết được, sợ quấy rầy người, liền liên lạc trước với huynh trưởng, đợi người có thể nói chuyện, mới cho phép chúng ta dò hỏi ý của người.

Đường Lộ Di giải thích.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, mơ hồ phỏng đoán, nói:

- Nếu đã như vậy, vậy thì liên lạc đi.

Mặc dù Đường gia bảo nhìn rất cổ kính, nhưng những thiết bị hiện đại hóa cũng không ít.

Trong đại sảnh nghị sự, trực tiếp còn có thiết bị thông tin video, Đường Điện Sơn tự mình ra tay, gọi theo đường dây riêng của Lý Mạc Thân.

Có lẽ vừa mới khởi động thiết bị cần thiết, đợi ba phút sau, bên đối diện mới xuất hiện hình ảnh.

Điều khiến mọi người bất ngờ chính là, ngoài Lý Mạc Thân ra, Thái Vân Thành của Thái gia cũng đang ngồi ở đó, thông qua video, đang mỉm cười với Dương Thần và Thái Ngung.

Thái Ngung lộ rõ sự kinh ngạc, và Dương Thần hai người nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

Một ông lão tinh thần sáng láng khoác chiếc áo khoác kiểu tây, nhìn rất tùy ý ngồi trên ghế làm việc, điềm đạm nói với mọi người ở trong phòng nghị sự:

- Không ngờ lại hồi âm nhanh đến như vậy, cảm phiền các vị Đường gia bảo.

Đám người của Đường Điện Sơn cũng khách khí hàn huyên vài câu, bọn họ vốn thoát ly ra bên ngoài thể chế của người trong giới cổ võ, cũng sẽ không câu nệ với thanh danh hiển hách của tứ đại gia tộc.

Lý Mạc Thân nhìn Dương Thần, cười ha hả nói:

- Trước kia vẫn chưa chính thức đối diện để nói chuyện, ông nội cậu thường xuyên nhắc tới cậu, Dương Thần, nghe nói cậu vào lầu Vạn Quyền tìm công pháp, nhưng đã tìm thấy bảo bối gì tốt chưa?

- Có cũng không nói cho ông.

Dương Thần tế nhị nói.

Giọng điệu của Lý Mạc Thân tắc lại, cười khỏ nói:

- Thảo nào có thể hợp lại với thằng cháu Lý gia của ta, Lý Độn. Cũng đều

không biết kẻ trên người dưới. Dù có nói thế nào ta vẫn là bề trên của cậu, tốt xấu cũng hãy giữ thể diện cho ta một chút.

Dương Thần đảo cặp mắt trắng dã:

- Ông lại không có cháu gái có thể cho tôi, cần gì khách khí với người, đúng không, nhạc phụ đại nhân, ha ha...

Nói xong, Dương Thần lập tức nhìn Thái Vân Thành cười nịnh hót.

Lập tức, mọi người ở phòng nghị sự Đường Gia Bảo tràn đầy sự cứng nhắc, Thái Ngưng đỏ mặt mãi, dùng sức túm cánh tay Dương Thần, ra hiệu đừng nói bừa.

Thái Vân Thành nhìn thấy khuôn mặt ngây dại của Lý Mạc Thân ở bên cạnh, coi như tỉnh táo ho lên một tiếng, nói đầu ra đây:

- Dương Thần à, hôm nay vội tìm cậu như vậy, là vì thời gian gần đây ở Yên Kinh xảy ra một số việc, cần phải bàn bạc với cậu, dù sao cậu cũng là một trong những người tham dự ở đây.

- Xin mời nhạc phụ nói.

Dương Thần vội nghiêm

chỉnh nói, dáng vẻ khiêm tốn nghe thỉnh giáo.

So sánh sự biểu hiện như vậy, lại khiến nửa khuôn mặt của Lý Mạc Thân ở bên đầu kia đen lại.

Thái Ngưng cảm thấy buồn cười, nhưng cảm thấy không thích hợp để cười, đành phải cố nhịn.

Thái Vân Thành mặc dù cảm thấy không được tự nhiên, cũng không dám nhiều lời, lập tức trình bày những điều cốt yếu của sự việc ra.

Hóa ra, câu chuyện vẫn bắt đầu từ vụ án trúng độc của Đường gia lần đó.

Vụ Đường Triết Sâm và Đường Uyển của Đường Gia trúng độc, vẫn do cục an toàn phụ trách điều tra, nhưng người hạ độc, vẫn không có dấu vết gì lộ ra, vì vậy, chỉ còn cách tiến hành phân tích bản thân của độc tố.

Căn cứ vào một số tài liệu còn để lại trước khi rời khỏi Hoa Hạ, cục an toàn nhận định, người có thể bào chế ra loại độc tố này ở toàn bộ Hoa Hạ, hẳn là không vượt quá con số một người, mà đứng đầu trong sự nghi ngờ lớn nhất, chính là Nghiêm gia Nghiêm Bất Ván!

Câu hỏi được đặt ra, Nghiên Bất Ván là ai? Là một nhà khoa học tài năng có quyền thế rất mạnh trong mấy năm gần đây ở Hoa Hạ, nghiên cứu khoa học về sinh hóa, nghiên cứu và phát triển vũ khí, lĩnh vực nào trọng yếu cũng có sự cống hiến xuất sắc của hắn!

Là một nhân vật thần tượng với rất nhiều công trình nghiên cứu khoa học ở Hoa Hạ, lại là cháu họ đích tôn của gia tộc hoàn toàn nổi bật Nghiên gia, Nghiêm Bất Ván không phải có thể điều tra dễ dàng được.

Huống chi, nói về tính chất công việc của Nghiên Bất Ván, nơi làm việc của hắn và rất nhiều tài liệu công việc cục an toàn cũng không dễ dàng điều tra, bởi vì nơi đó có mối liên hệ nhất định đến cơ mật cấp cao của quân đội.

Mặc dù nói rằng, cục an toàn luôn có mối liên hệ chặt chẽ với bên quân đội, nhưng cục an toàn vẫn phục vụ nhiều cho chính phủ, bên quân đội vẫn là cái dù lớn che chở cho người nghiên cứu phát triển vũ khí Nghiêm Bất Vần.

Bởi vậy, việc điều tra đối với Nghiêm Bất Vần, chậm chạp khó có sự tiến triển, đó là nguyên nhân quan trọng mà vì sao vụ án trùng độc Đường gia vẫn không thể vạch rõ được chân tướng.

Chuyện này vốn là một vụ án độc lập, nhưng “cái chết” trước đó của La Thúy San lại khiến cho sự nghi vấn với Nghiêm Bất Vần càng thêm rõ ràng hơn!

- Cậu cũng biết, Ngưng nhi trước đó phụ trách chuyên môn điều tra nguyên nhân cái chết của La Thúy San, cũng không giấu cậu, thật ra chúng ta thông qua con đường đặc biệt, kiểm tra DNA của thi thể bị thiêu cháy, sau khi đối chiếu với ít lông tóc rơi ở trong phòng của La Thúy San khi còn sống, chúng ta đã phát hiện ra, đó không phải là của La Thúy San!

Nghe thấy tin như vậy, đồng tử của Dương Thần co lại, lông mày cau lại.

Thái Ngưng cũng sửng sốt:

- Cha, ý cha nói, kết quả xét nghiệm đã chứng minh thật sự rằng, La Thúy San không chết?

Trước khi cô ta rời đi, chỉ đem những chứng cứ thu thập được giao cho Viêm Hoàng Thiết Lũ, không biết được sự phát triển sau đó như thế nào.

Thái Vân Thành trầm giọng nói:

- Không xác định được đã chết hay chưa, ít nhất, có thể kết luận, La Thúy San chắc chắn không giống như Ninh gia đã công bố, chết bất ngờ do bệnh tim, còn rốt cuộc tại sao lại xảy ra tất cả như vậy... ta nghĩ, Dương Thần, hẳn là cậu có suy đoán tốt hơn ta.

Dương Thần không có ý muốn đùa giỡn, La Thúy San, người phụ nữ này nếu đã chết, vậy thì không sao cả, nếu không chết, với mối thù hận của cô ta với chính mình và Lâm Nhược Khê thật sự không biết sẽ ngấm ngấm ra tay như thế nào.

- Các người nếu biết việc cô ta gặp phải có liên quan đến tôi, vậy cũng đừng giúp tôi che dấu đi, chỉ cần nói ra là được.

Dương Thần nói.

Thái Vân Thành gật đầu, tiếp tục nói:

- Theo chúng ta được biết, cái chết của La Thúy San, lớn nhất có hai khả năng, thứ nhất, đó là vì cô ta không chịu nổi sự trừng phạt của cậu đối với cô, tự sát. Nhưng Ninh gia đã tùy tiện nghĩ ra thủ đoạn để che dấu đi, lưu lại cho cô một cái chết vẻ vang, mới làm như vậy, thứ hai... La Thúy San không muốn chết, nhưng cô ta không thể không chết, hơn nữa... người muốn cô ta chết, rất có thể là Ninh gia...

- Làm sao có thể như vậy...

Vẻ mặt của Thái Ngưng trở nên kinh hãi:

- Chẳng phải.... là thủ tướng Ninh sao?

- Điều này cũng không có gì lạ cả.

Lý Mạc Thân nói tiếp:

- Tên tiểu tử Ninh Quang Diệu đó, có thể giữ được vị trí thủ tướng nhiều năm, chưa đến năm mươi tuổi đã nắm được ngai vàng Thủ tướng, không có chút nhân tâm, tuyệt đối không thể làm được, năm đó khi hắn mười ba tuổi làm bí thư tỉnh ở vùng Tây Nam, nhưng rất quyết đoán sát phạt những quan lại địa phương không chịu nghe lời, chấp chính được ba năm, giết chết ít nhất hơn trăm người, rất nhiều vẫn là bọn đầu xỏ có máu mặt. Nếu không phải là người cạnh tranh có khí phách khiếp sợ đó, các lão gia này đều nhượng bộ lui binh, cũng không tới phiên hắn sớm như vậy đã gia nhập vào trung ương.

Dù sao cũng đều là cha mẹ của tứ đại gia tộc, lại là bề trên của Ninh Quang Diệu một bậc, Lý Mạc Thân nói đến một trong những người cầm quyền tối cao của Hoa Hạ, không có chút kiêng nể, ngược lại còn tùy ý bình luận giống như nhóc con miệng còn hôi sữa.

Mọi người ở Đường Môn nghe thấy những câu này, mặc dù phản ứng không lớn, nhưng cũng biết đây là cơ mật tối cao ở Hoa Hạ, nghĩ đến việc không chút e dè nói cho họ nghe, cũng mong bọn họ cuối cùng biết bày tỏ thái độ, vì thế mà sắc mặt đều không giống nhau.

Thái Vân Thành nói:

- Tuy nhiên, La Thúy San có phải do Ninh Quang Diệu giết hay không, cũng không phải là chuyện lớn, Ninh Quang Diệu vì quan tâm đến danh dự của Ninh gia, bảo toàn hình tượng chính phủ trong lòng dân, làm như vậy, cũng không có gì đáng trách... Dù sao, tính nết và cảnh ngộ của La Thúy San đều đã không xứng với phu nhân thủ tướng... Quan trọng là...

- Là thi thể của cô ta rốt cuộc ở đâu?

Trong mắt của Dương

Thần hiện ra tia sáng, nói:

- Cho dù là Ninh Quang Diệu muốn giết La Thúy San, cũng không cần đánh tráo thi thể bị thiêu, nếu thi thể không có tác dụng, vậy sẽ không có người đi đánh tráo.... Điều mọi người hoài nghi.... Là Nghiêm Bất Vấn đã lấy đi thi thể của cô ta!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 812

Sát Ý

- Không tôi.

Trong mắt Lý Mạc Thân ánh lên vẻ khen ngợi, nói:

- Cũng nhờ tin tức mà người cung cấp đã nhắc nhở bọn ta tầm quan trọng của tên què đó. Hoa Vũ tuy không kịp xử lý xong những việc này, để đi cùng người đến Đường Môn, nhưng những thành viên Viêm Hoàng Thiết Lữ khác cũng đã tìm được tên thanh niên què tên Văn Thao ấy. Hắn ta hiện đang chuẩn bị vào trường đại học Yên Kinh, đều là do Ninh Quang Diệu âm thầm đưa vào.

- Nhưng điều khiến cho chúng ta thấy khó hiểu là theo lí mà nói Văn Thao biết được những chuyện hắn ta không nên biết, nhưng lại không bị trừ khử. Trong việc này có rất nhiều điểm kì lạ. Người của chúng ta ở nhà họ Ninh báo cáo tên Văn Thao kia và La Thúy San được xe chở hàng đưa đến Yên Kinh cùng một ngày. Nhưng sau đó chỉ có Văn Thao còn sống sót, còn được đưa tới nhà họ Ninh gặp Ninh Quang Diệu, còn La Thúy San thì lại có tin rằng bà ta đã chết.

Dương Thần cười vẻ kì quái, nói:

- Lúc trước tôi đã cảm thấy tên nhóc đó không tầm thường, nhưng không ngờ rằng tên nhóc đó lại còn rất biết tính toán nữa. Trong chuyện này không phải nó gặp may, mà chắc hẳn là vì trên người nó có món đồ gì đó đáng để Ninh Thủ tướng giữ lại mạng sống cho nó.

- Chúng ta đã tiến hành giám sát tên Văn Thao đó rồi, nhưng muốn tìm ra thứ gì trên người hắn ta có ích cho tình báo thì khả năng không lớn lắm.

Lý Mạc Thân nói:

- Hơn nữa tin mới nhất vừa nhận được là thi thể của La Thúy San thực sự đã bị Nghiêm Bất Vấn mang đi rồi.

- Sao lại dám khẳng định như vậy? Tìm thấy rồi?

Dương Thần hỏi.

Lý Mạc Thân và Thái Vân Thành vẻ mặt suy tư.

- Nói tới nói lui cũng không thể nói hết được, tuy nhiên có hai người đóng vai trò rất quan trọng trong chuyện này.

Thái Vân Thành nói xen vào:

- Một người là Ninh Quốc Đống của nhà họ Ninh, người còn lại là Dương Liệt.

Nghe đến cái tên “Dương Liệt”, Dương Thần cau mày, im lặng.

Thái Vân Thành nói:

- Con người Dương Liệt này vô cùng kì quái. Trước đây cậu ta và cậu có xung đột, con phế võ công của cậu ta. Nhưng chỉ vài ngày sau, cậu ta đã hồi phục như trước, không những không bị phế, mà qua biểu hiện của mấy nhiệm vụ gần đây có thể thấy sức chiến đấu còn vô cùng mạnh mẽ. Điều này thì ta, Khôi Y của Bát Bộ Chúng và Vân Miêu sư thái đã có lần bàn đến, có lẽ thực lực của Dương Liệt đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên.

- Cái gì? Hắn ta?

Thái Ngưng xưa nay vốn là người điềm tĩnh, lúc này lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, cô cho rằng ngoài người “quái thai” như Dương Thần có thể trẻ mãi không già ra, thì không ai có thể đạt tới cảnh giới Tiên Thiên nhanh hơn cô. Vậy mà không ngờ tên Dương Liệt kia lại đạt tới cảnh giới đó trước, hơn nữa còn trong tình trạng từng bị Dương thần phế một lần.

Dương Thần trầm ngâm:

- Chính tay tôi đã làm đứt toàn bộ kinh mạch của hắn ta, phế bỏ nội công hắn ta, sao có thể trong một thời gian ngắn đã hồi phục như trước, không những thế còn mạnh mẽ hơn trước.

- Nếu theo lẽ thường, thì là điều không thể. Nhưng Nghiêm Bất Ván lại vốn là thiên tài khoa học có thể tạo ra nhiều kì tích.

Lý Mạc Thân thở dài nói:

- Dương Thần, ta thừa nhận cậu rất có thực lực, nhưng cậu cũng đừng nên xem thường Nghiêm Bất Ván. Nghiêm Bất Ván bản chất xấu xa, chúng ta cũng đã chú ý hắn ta từ lâu. Nhưng hắn ta lại có thể mang đến cho giới nghiên cứu khoa học Hoa Hạ phát minh về lực đẩy, là thứ trước nay chưa từng có. Toàn thế giới ngoài công chúa Jane của Anh quốc ra, không ai có thể so sánh được với hắn ta. Vậy nên chúng ta vì coi trọng người tài mà không trói buộc hắn ta.

- Hừ! Những thứ hắn ta làm là thí nghiệm sinh hóa, tôi không tin, tên biến thái đó lại không lấy người sống ra làm thí nghiệm...Chỉ là trong mắt mấy người sinh mạng của những người dân thường không quan trọng bằng việc phát minh ra những loại vũ khí mới mà thôi. Tôi cũng có thể hiểu được, vì dù sao tôi cũng chẳng tốt hơn các người là mấy, cho nên không cần phải rào trước đón sau với tôi.

Dương Thần nhếch mép nói.

Hai người có vẻ ngại ngùng, sau một hồi trầm ngâm, Thái Vân Thành lên tiếng:

- Dương Liệt sau khi thường xuyên qua lại với Nghiêm Bất Ván thì dần trở nên mạnh mẽ hơn. Hơn nữa gần đây, hắn ta còn thường xuyên lui tới căn cứ nghiên cứu quân sự của Nghiêm Bất Ván. Sau tang lễ của La Thúc San, Ninh Quốc Đống nhận lời mời của Dương Liệt, cũng bí mật tới phòng thí nghiệm của Nghiêm Bất Ván.

- Nói như vậy, chỉ cần đến cái phòng thí nghiệm đó điều tra một chuyến,

thì sẽ rõ mọi chuyện thôi đúng không?

Dương Thần hỏi.

- Chuyện này cần phải được sự đồng ý từ phía quân đội. Dù sao phòng thí nghiệm đó cũng thuộc phía quân đội, nói thế nào thì cha cậu cũng rất có tiếng nói, có ông ta ra mặt, thì phía quân đội chắc sẽ đồng ý cho chúng ta vào trong điều tra thôi.

Lý Mạc Thân cười nói:

- Ta sẽ mượn danh nghĩa của cậu, để Dương lão gia ra mặt một phen, cậu cũng đừng trách ta.

Dương Thần dáng vẻ bất cần nói:

- Ông ấy không phải kẻ ngốc, chẳng lẽ lại không phân biệt được ông đang lừa ông ta sao.

Lý Mạc Thân cười ha hả:

- Đúng. Tên tiểu tử Lý Độn nhà ta cũng có tham gia điều tra. Bây giờ đã xác định, con bé Đường Tâm nhà họ Đường có quan hệ mật thiết với Nghiêm Bất Vãn, khớp với suy đoán trước đó của chúng ta. Chỉ có điều Nghiêm Bất Vãn không để lộ ra bất kì dấu vết gì, chúng ta cũng không thể bắt người nhà họ Đường đến tra vấn được, cho nên có rất nhiều việc chúng ta phải tự mình đi điều tra cho rõ ràng.

Dương Thần nghe ra chút mưu mô trong những lời nói vừa rồi nhướn mày nói:

- Ông nói... “chúng ta”?

Lý Mạc Thân vẻ thản nhiên:

- Tất nhiên là chúng ta, chuyện của La Thúy San cậu cũng tham dự phần lớn, hơn nữa Dương Liệt và Ninh Quốc Đống đều có liên quan đến cậu, thậm chí...gia đình cậu và nhà họ Ninh cũng có quan hệ với nhau, không đúng hay sao?

Nhìn gương mặt gian xảo của lão ta, Dương Thần hiểu rõ, xem ra Lâm Nhược Khê là mấu chốt của sự việc, ngay cả đối với lão già nhà họ Lý cũng không ngoại lệ.

- Chẳng lẽ người muốn tôi giúp các người điều tra?

Dương Thần nói:

- Tôi không rảnh rồi, tôi còn bận xử lí việc nhà, nếu chúng dám động tới tôi, tôi giết sạch là xong.

- Cậu xem lại cậu đi...Sao người trẻ tuổi sát khí lại nặng như vậy?

Lý Mạc Thân lắc lắc đầu:

- Giết người có thể tạm thời bớt đi một việc, nhưng hậu họa khó lường. Nếu cậu tùy tiện giết một người trong số bọn chúng, sẽ khiến cho những tháng ngày sống ở Hoa Hạ của cậu khó mà yên ổn được. Cho dù muốn động thủ cũng phải có lí có tình chứ. Ta và Thái tướng quân đã bàn bạc rồi, nghi vấn lớn nhất hiện nay là nhân vật chủ chốt – Nghiêm Bất Vãn, rốt cuộc hẳn

ta đang làm gì? Và phòng thí nghiệm của hắn ta có bí mật gì? ... Và còn phải bí mật điều tra tên què Văn Thao, La Thúy San và nhà họ Ninh rốt có quan hệ gì, trên người tên đó đang cất giấu bí mật gì?

Dương Thần ngẫm nghĩ một lát, nếu như không phải tự mình ra tay, thì không có lí do gì để không giúp bọn họ một tay, cũng có thể giúp bản thân mình quét dọn đám sâu bọ nhảm chán xung quanh, hắn nói:

- Vậy các người nói đi, chỉ cần không ảnh hưởng tới vị trí trung lập của tôi, giúp các người cũng không hề gì.

- Đương nhiên không ảnh hưởng đến vị trí của cậu trên thế giới.

Thái Vân Thành nói:

- Cũng chỉ vì Viêm Hoàng Thiết Lữ không đủ nhân lực, lại không thể cử đặc công bình thường đi điều tra ở nơi đặc biệt như vậy. Vậy nên, mới nghĩ tới mượn cậu ít viện binh. Trong tay cậu lại vừa hay có một đội quân đặc biệt thích hợp với việc này, có thể tiến vào Hoa Hạ mà thần không biết quỷ không hay.

- Ý ông là... hội Bát Kỳ của Nhật.

Dương Thần chỉ có thể nghĩ tới đám Ninja kia, màu da, tướng mạo đều giống với người Hoa Hạ, đúng là thích hợp với công việc này.

Lý Mạc Thân gật đầu nói:

- Chúng ta sẽ mắt nhắm mắt mở để cho hội Bát Kỳ kia thâm nhập vào Hoa Hạ, bọn chúng đều nhất mực trung thành với cậu, không cần lo lắng chúng dám phản bội kế hoạch này. Còn về công sức cậu bỏ ra giúp bọn ta, ta sẽ cho phép cậu phái thêm thành viên đội Hải Ưng đến Trung Hải, để bảo đảm an toàn cho những người thân bên cạnh cậu. Hôm nay ta mới nhận được tin tình báo tiểu thư Lâm – vợ của cậu, vừa gặp phải chút phiền phức, nếu thành viên của Hải Ưng nhiều một chút, có lẽ cậu sẽ an tâm hơn.

Dương Thần vui vẻ, điều kiện này cũng không tồi, nên đã đồng ý.

Thái Vân Thành lại nói:

- Còn một việc nữa, tuy rằng khả năng không lớn nhưng vẫn nên liệt vào phạm vi điều tra. Trước đây trên Thái Bình Dương bóng dáng giống cậu như đúc đó, nếu như thực sự không phải cậu, vậy có thể khẳng định là có thần lực nào đó đã giả mạo. Ta mơ hồ cảm thấy, chuyện đó và Nghiêm Bất Vấn có lẽ cũng có quan hệ với nhau. Vì hắn ta có thể khiến cho sức chiến đấu của Dương Liệt tiến bộ nhanh như vậy, chắc chắn phải có năng lực đặc biệt nào đó.

Dương Thần trầm ngâm, những lời này của Thái Vân Thành khiến hắn nhớ lại một việc – đá Thần, có lẽ nào nó đã rơi vào tay của Nghiêm Bất Vấn?

Nếu Nghiêm Bất Vấn thông qua việc nghiên cứu đá Thần, khắc nó lên thân thể mình, dùng sức mạnh trên cơ thể mình, tạo ra thần lực thì triển không gian, điều này cũng rất có khả năng.

Nếu như vậy, thì quả thật vô cùng đáng sợ, nếu một người phá vỡ liên minh giữa các vị thần, một cỗ máy có thể chiến đấu như các vị thần, thì triển không gian một cách bừa bãi, sẽ uy hiếp tới các cấp bậc, hậu quả khó lường.

Nếu như, không phải một, mà là một đám thì sao?

- Nếu Nghiêm Bất Ván đã nguy hiểm như vậy, chỉ bằng tôi trực tiếp giết hắn ta chẳng phải là cách tốt nhất hay sao?

Dương Thần đột nhiên nổi ý định...

- Không được!

Lý Mạc Thân vội nói:

- Chưa nói đến nhà họ Nghiêm là một đại gia tộc nắm giữ thực quyền, Nghiêm Bất Ván tuy gây nhiều hiềm khích, nhưng hắn ta chưa làm điều gì tổn hại đến Hoa Hạ. Chúng ta cũng không thể chỉ dựa vào tin tức chưa chắc chắn như vậy, mà phủ nhận hoàn toàn công hiến của hắn ta với Hoa Hạ. Trước khi chưa điều tra rõ ràng, tuyệt đối không được đụng đến Nghiêm Bất Ván. Không may giết nhầm, chẳng phải là một mất mát lớn đối với Hoa Hạ hay sao?

Dương Thần bực bội, đúng là hợp tác với chính phủ thật phiền phức, vậy nên khoát tay, nói:

- Tùy các người, nếu hắn ta làm những chuyện khiến tôi không thể nhẫn nhịn được, lúc ấy tôi sẽ không để ý nhiều quy tắc như vậy đâu.

Sau khi mọi việc đã ổn thỏa, Lý Mạc Thân, Thái Vân Thành, Đường Điện Sơn cùng một số người của Đường Môn còn bàn bạc thêm về việc bố trí người, không ngoại trừ hy vọng trong khoảng thời gian đặc biệt này, có thể kiếm chút lợi ích từ môn phái cổ võ.

Đám người Đường Điện Sơn vốn dĩ muốn đặt mình ngoài chuyện này, nhưng đám trưởng lão của Đường Gia Bảo lại như bị một nhân vật không rõ danh tính nào đó khống chế, hại Đường Môn suýt nữa chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Đường Gia Bảo ngoài những hậu thế đang lưu lạc bên ngoài, còn đồng ý cho những đệ tử tài giỏi của Tăng phái cùng tham gia giúp đỡ phá án. Cũng là tạo quan hệ tốt đẹp với quốc gia, tránh sau này chẳng may Đường Gia Bảo xảy ra chuyện gì, chúng đệ tử còn có chốn nương thân.

Cuộc trò chuyện kết thúc, Dương Thần nói với đám người Đường Điện Sơn là hắn muốn sáng sớm mai trở về Trung Hải, đằng nào ở lại đây lâu cũng không để làm gì, hắn còn có nhiều việc phải làm.

Người của Đường Môn cũng không tiện giữ lại, bọn họ gặp phải Dương Thần tính tình thất thường cũng phải lo lắng, đề phòng.

Thái Nghiên đương nhiên cũng cùng đi. Chỉ có điều nơi cô đến là Yên Kinh, nghe nói Yên Kinh cũng bắt đầu ngấm ngấm dậy sóng, cô lại là một thành viên của Viêm Hoàng Thiết Lữ, lại cũng lo lắng cho an nguy của cha.

Hai người cùng đi đến cạnh hiên nhà, Thái Ngưng cười nhợt nhạt, định trở về phòng của mình, Dương Thần đột nhiên giữ chặt cô lại.

Thái Ngung sững sờ, không hiểu Dương Thần làm vậy là ý gì.

- Ngung Nhi! Anh vốn dĩ muốn hoàn thiện phương pháp tu luyện mà anh đang nghiên cứu. Sau đó mới truyền lại cho em, nhưng nếu em đã muốn quay về Yên Kinh, chỉ bằng đêm nay anh sẽ truyền cho em trước những gì anh có thể dạy cho em. Có lẽ sẽ giúp ích không nhỏ khi em tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

Dương Thần trầm giọng nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 813

Người Trẻ Tuổi Thân Thể Yếu Ốt

Sáng hôm sau, vừa đúng là ngày chủ nhật, trong gara bên ngoài sân bay quốc tế Trung Hải một chiếc BMW lao như bay ra ngoài.

Đây chính là Dương Thần ngay sáng sớm tinh mơ sau khi đáp chuyến bay đến Trung Hải, đã lập tức trở về nhà.

Trong xe đang phát ca khúc mới nhất của Tuệ Lâm, tâm trạng Dương Thần đang rất tốt, có lúc còn ngân nga hát theo mấy câu.

Cả đêm qua đều ở trong phòng của Thái Ngung ở Đường Gia Bảo.

Đương nhiên hai người không phải làm mấy chuyện thân mật gì đó, mà chỉ là Dương Thần giảng giải cho Thái Ngung những môn pháp mà hắn lĩnh hội được. Đồng thời giải thích một số thắc mắc của Thái Ngung.

Những chuyện như vậy, không thể qua loa được, nếu như luyện không đúng, nhẹ thì nội thương, nặng thì tẩu hỏa nhập ma. Cho nên Dương Thần cũng vô cùng cẩn thận.

Mãi đến khi trời tờ mờ sáng, lúc sắp đến nơi mà mỗi người một hướng lên máy bay về Yến Kinh, còn hắn lên máy bay về Trung Hải, hai người ở trong xe của Đường Môn trên đường đến sân bay, mới âu yếm chia tay nhau một chút.

Nguyên nhân tâm trạng của Dương Thần tốt như vậy là vì đêm qua trong lúc truyền thụ cho Thái Ngung những môn pháp do hắn lĩnh ngộ được, trong lúc hỏi đáp,

Dương Thần xác định những điểm mấu chốt chắc chắn, sau đó tiến hành hoàn thiện những chỗ còn mơ hồ.

Có thể nói, Dương Thần bây giờ đối với việc dẫn dắt nữ nhân đặt chân vào con đường tu luyện thì rất có niềm tin, cũng đã biết được nên bắt đầu như thế nào, chuyến đi xuyên không đến Đường Môn lần này thu hoạch rất phong phú. Không những có thể giải đáp được rất nhiều vấn đề của bản thân, mà còn có thể hoàn thành được mục tiêu ban đầu đưa ra.

Nửa giờ sau, Dương Thần về đến nhà, mới đi có 4, 5 ngày trong lòng đã thấy nhớ nhung rồi. Dương Thần phát hiện, đừng nói những cô gái của hắn khó có thể theo hắn ra nước ngoài sinh sống, mà bản thân hắn đã sớm xem nơi này là nhà rồi, nếu phải đi nước ngoài để tránh đi những phiền toái này, hắn là rất khó khăn.

Trong sân nhà, cây hoàng dương cành lá xum xuê, cây hoa ngọc lan khoe sắc, tất cả đều cho những tán lá rộng, cao thấp đan xen nhau thật là hài hòa.

Một hương thơm thoang thoảng tràn ngập sân nhà.

Bóng dáng quen thuộc đang đeo một chiếc tạp dề, đứng trên thảm cỏ xanh mượt, tưới nước cho mấy cây hoa quế, vạn tuế.

Quách Tuyết Hoa gương mặt mang nụ cười ôn hòa, chăm sóc, che chở cho những cây hoa ấy như với chính đứa con của mình vậy, hoàn toàn không hay biết Dương Thần đã trở về.

- May mà trong nhà không phải chỉ có một mình mẹ, nếu không trộm đến cũng không biết gì.

Quách Tuyết Hoa hơi giật mình, quay người, mới cười mắng:

- Cái đứa con này, sao lúc nào cũng thế vậy, trước khi về phải thông báo một tiếng chứ, lại còn dọa cho mẹ giật mình nữa.

- Cũng không phải là lãnh đạo xuống nông thôn, thông báo trước làm gì ạ?

Dương Thần xoa xoa bụng, nói:

- Con vẫn chưa ăn sáng đây, trong nhà còn gì ăn được không ạ?

Quách Tuyết Hoa cười nói:

- Đi hỏi vú Vương của con ý, chúng ta đều ăn rồi.

Dương Thần nhanh chóng chạy về phòng, vú Vương đang lau sàn, nhìn thấy Dương Thần trở về đột ngột, cũng không có gì ngạc nhiên, vì mấy lần trước đều như vậy, vừa nghe nói Dương Thần vẫn chưa ăn, liền lập tức xuống bếp.

Đem điểm tâm lúc sáng còn dư lại mang ra, may là mùa hè, nên cũng không cần phải hâm nóng.

Dương Thần rất háu ăn, không ăn không chịu được, vừa bẻ mẩu bánh mì vừa hỏi:

- Vú Vương, sao Nhược Khê và Trình Tú không ở đây? Trình Tú không nghỉ hè à?

Vú Vương đang lau mấy đồ dùng gia đình, quay đầu cười nói:

- Trình Tú đã về giúp đỡ cô nhi viện rồi, lúc trước con bé bận thi không về thăm được, nên muốn trước khi vào đại học sẽ ở đây lâu một chút.

Chăm sóc vị hiệu trưởng già, dù sao mùa hè chăm sóc trẻ con cũng vất vả, thêm một người cũng đỡ vất vả.

Dương Thần giật mình:

- Vậy Nhược Khê đâu? Hôm nay chẳng phải là chủ nhật à? Cô ấy cũng phải đi làm à?

- Tiểu thư...

Vú Vương lúng túng.

- Cậu có phải đã nói điều gì với tiểu thư, nên mấy ngày nay tính tình cô ấy dường như thay đổi hẳn.

- Là thế nào?

Dương Thần bực bội

- Ngay sau hôm cậu đi công tác, tiểu thư đột nhiên dậy sớm nhưng lại

không đi làm, mà xỏ giày ra ngoài chạy bộ.

Vú Vương về nghi hoặc nói:

- Cậu cũng biết, tôi đã trông nom tiểu thư từ nhỏ tới lớn.

Chưa bao giờ thấy cô chủ lại chịu tập thể dục lúc ở nhà.

Dương Thần vui vẻ, cô bé này cũng thật biết nghe lời, nhưng nghĩ lại có thể là do sức hấp dẫn của việc trẻ mãi không già, điều này đối với bất kì người phụ nào cũng vô cùng quan trọng, không có gì đáng ngạc nhiên.

Vú Vương giọng điệu tán thưởng nói:

- Vậy cũng tốt, bây giờ những người trẻ thân thể thường không khỏe mạnh, chạy bộ cũng có thể tăng cường sức đề kháng.

Dương Thần cười gật đầu, trong lòng có chút tiếc nuối, cho dù bây giờ có bắt đầu luyện tập kĩ thực cũng khá muộn rồi. Muốn khiến cho những người phụ nữ như Lâm Nhược Khê trong thời gian ngắn có được tiến bộ rõ rệt là điều rất khó, chính mình phải nghĩ ra cách gì khác mới mong thành công được.

Vừa ăn được một lát, thì thấy một cô gái từ cửa đi vào, cô mặc chiếc áo thể thao rộng, ngắn tay nhãn hiệu Nike màu hồng, quần màu xanh nhạt, buộc tóc đuôi ngựa, gương mặt lấm tấm mồ hôi, hai má đỏ ửng, kết hợp với bộ trang phục, trông như hai trái dâu tây hấp dẫn đang ở trên cây vậy.

Dương Thần lần đầu tiên thấy Lâm Nhược Khê ăn mặc như vậy, so với cách trang điểm tỉ mỉ, nghiêm túc lạnh lùng trước đây, hoàn toàn khác biệt, đây là còn chưa kể đến thân thể ướt đẫm mồ hôi cũng làm say đắm lòng người.

Chỉ đôi chân dài, trắng nõn nà như ngọc kia cũng đủ thu hút ánh mắt của mọi người rồi. Đây rõ ràng là vóc dáng chuẩn của một người mẫu!

Dương Thần không kìm được lòng đưa lưỡi liếm liếm môi, nhìn chăm chăm đôi chân của cô, nghĩ tới cảm giác khi được vuốt ve chúng, bỗng nhiên thấy vô cùng thích thú.

Lâm Nhược Khê ban đầu còn bị bất ngờ vì đột nhiên thấy Dương Thần ở nhà. Kinh ngạc, sau đó mới chú ý tới đôi mắt rực lửa của Dương Thần đang nhìn chăm chăm vào mình, xấu hổ nói:

- Nhìn đủ chưa?

- Chưa.

Dương thần trả lời dứt khoát.

Lâm Nhược Khê như muốn xỉu luôn, vốn dĩ cũng không có gì nhưng bị Dương Thần nhìn chăm chăm như vậy tự nhiên lại thấy vô vùng xấu hổ.

Dương Thần đột nhiên giật mình, hỏi:

- Bà xã, em chạy bộ ở đâu vậy?

Lâm Nhược Khê liếc hần một cái, lẩm bẩm:

- Ở công viên phía Tây, chạy vòng vòng quanh đó, làm sao vậy?

- Cái gì?

Dương Thần đứng bật dậy, bực tức nói:

- Sao có thể mặc như vậy chạy bộ trong công viên chứ?

- Máy tên con trai đó nhất định đều nhìn em chăm chăm. Không được, không được. Bắt đầu từ mai em phải mặc quần dài, không được để lộ nhiều như vậy.

Lâm Nhược Khê lúc này mới hiểu, người này hóa ra là đang ghen, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng vẫn thấy đàn ông mà như vậy thật đúng là tính tình trẻ con.

- Người chạy bộ không phải chỉ có mình em, anh nghĩ ai cũng rồi hơi ngồi ngấm lung tung như vậy sao, hơn nữa không phải ai cũng mặt dày như anh, nhìn chăm chăm chân của phụ nữ không buồn chớp mắt.

Lâm Nhược Khê trêu chọc.

Dương Thần vẫn cố chấp:

- Anh có thể quang minh chính đại nhìn chăm chăm em là điều đương nhiên, nhưng còn người khác nhìn em một cái cũng không được. Em có thể nói anh vô lí, dù thế nào thì sau này cũng chỉ cho phép em ở nhà

Mới được mặc loại quần này, ra ngoài chạy bộ phải mặc quần dài. Nếu để anh phát hiện ra em không làm theo, anh sẽ vác em từ ngoài về nhà.

Lâm Nhược Khê cũng không còn cách nào khác, chuyện này hẳn nói được là làm được, vì không muốn mất mặt ở ngoài đường nên đành phải gật đầu đồng ý. May mà thứ cô không thiếu nhất chính là các loại quần áo.

Bảo người làm đem đến một ít quần thể thao dài là được.

Về đến phòng rửa mặt mũi bằng nước ấm xong, Lâm Nhược Khê thay một bộ váy trắng liền thân mặc ở nhà, lúc đi xuống tầng, Dương Thần đã ăn xong rồi, đang ngồi xem thời sự.

Lâm Nhược Khê không để ý tới hắn mà đi thẳng vào bếp.

Một lúc sau, Lâm Nhược Khê bung ra một ít đồ ăn vặt, ngồi vào một chiếc ghế sofa khác, cùng xem tivi với Dương Thần.

Hai người có rất ít cơ hội được ngồi xem tivi cùng với nhau. Mặc dù đây là việc hết sức bình thường với những cặp vợ chồng bình thường khác, nhưng đối với hai người đây lại là quãng thời gian đáng mơ ước. Không phải vì bọn họ chiến tranh lạnh, mà vì bận mỗi người một việc.

Dương Thần theo bản năng liếc mắt một cái, thấy trong tay cô đang cầm một hộp bánh gạo nắm được đóng gói vô cùng quen thuộc.

- Em yêu này, đây chẳng phải là bánh gạo nắm của tiệm Triệu Thị sao? Em đi mua à?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê vẫn theo thói quen đưa tay vân vân, lắc lắc đầu, nói:

- Là dì Mã mang cho em.

- Dì Mã?

Dương Thần cau mày:

- Em để mẹ của Thiện Ny mang bánh gạo nếp cho em à?

- Cái này có gì sao, dù sao cũng là tiện thể mà.

Lâm Nhượng Khê nói:

- Mấy hôm trước em thấy dì Mã đang chăm sóc vườn rau, em hỏi sao dì không đi làm, dì nói mất việc rồi. Em hỏi dì có muốn đến tiệm bánh làm không. Dì nói dì rất thích làm việc đó, đã đi làm mấy hôm nay rồi.

Dương Thần không ngờ Lâm Nhượng Khê còn lo lắng đến cả chuyện công việc của Mã Quế Phương, chỉ cảm thấy người con gái trước mặt mình đây đáng yêu hết sức, cười nói giọng ấm áp:

- Anh biết vợ anh là người rộng rãi nhất mà.

Đến mẹ của Thiện Ny cũng lo lắng chăm sóc, có lẽ sau này cũng sẽ chung sống hòa thuận với Thiện Ny thôi. Ha ha!

- Thôi đi...

Lâm Nhượng Khê lạnh lùng liếc mắt một cái:

- Đừng cho rằng em không biết, lúc này anh cho rằng, em ra lệnh cho dì Mã làm việc cho em, cho rằng em làm khó dễ hai mẹ con họ có đúng không?

Dương Thần vội lắc đầu:

- Anh chỉ tò mò thôi, nào dám nghĩ em như vậy chứ?

- Không phải anh vẫn biết, trong tim em có bao nhiêu độc hay sao?

Lâm Nhượng Khê hoài nghi.

Dương Thần gãi đầu, nói thầm:

- Đâu có, hiệp định hòa bình một năm còn chưa hết hạn, dù thế nào cũng còn hơn một năm, làm ăn dù sao cũng phải chắc chắn.

Lâm Nhượng Khê nghe thấy “ hiệp ước một năm” liền thấy bốc hỏa, cắn mạnh miếng bánh một cái, không thèm để ý tới hán nữa.

Sau đó hai người vẫn như chưa có gì xảy ra, sau khi hết phần thời sự, Dương Thần nhìn đồng hồ, đứng dậy nói:

- Anh không về ăn trưa, anh ra ngoài làm chút việc, em dặn vú Vương nấu ít cơm thôi.

Lâm Nhượng Khê vừa nghe xong, nhú mày nói:

- Sao vừa về đã lại đi rồi?

Nghe trong giọng của cô có chút lưu luyến, Dương Thần thấy vui trong lòng, tuy ngoài mặt lạnh lùng, nhưng thực ra rất để ý tới mình, nghĩ vậy nên cười nói:

- Đừng lo lắng, anh không đi đâu xa đâu.

Anh chỉ sang nhà hàng xóm ở ngay bên cạnh thôi.

Nói được nửa chừng, Dương Thần toát mồ hôi lạnh. Đáng chết! Sao lại nói ra mất rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 814

Sút Lở

Quả nhiên, sự lạnh lùng phát ra trên thân thể của Lâm Nhược Khê có thể khiến cho viên gạo nếp trong tay cô đông cứng lại, hừ lạnh một tiếng nói:

- Hóa ra là đi sang nhà người tình ở bên cạnh, thực sự là một người đàn ông tốt, vừa mới về nhà ăn hai chiếc màn thầu, rồi đi tìm người tình để ăn cơm trưa, còn tiết kiệm thức ăn cho gia đình. Anh đi đi. Tốt nhất là bữa tối và bữa sáng ngày mai đừng trở về nữa...

Dương Thần cảm thấy rằng tê tê như vừa ăn đồ chua, gượng cười:

- Nhược Khê, em nghe anh giải thích, anh chỉ là muốn đem công pháp lần này thu hoạch được ở Đường Môn, giao cho Sắc Vi thôi. Đương nhiên anh có từng nói sẽ dạy cho em, nhưng em vừa tập luyện có mấy ngày, ít nhất cũng phải đợi đến lúc tổ chất cơ thể tốt lên, anh thấy mới có thể tu luyện được, mới có thể chính thức bắt đầu.

Lâm Nhược Khê trong lòng cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng cũng biết không thể cãi được nên hậm hực hừ một tiếng, nói:

- Vậy lúc nào mới có thể bắt đầu.

Nếu nói với Dương Thần cô không có hứng thú với phương pháp tu luyện để có thể trẻ mãi không già thì là nói dối. Lâm Nhược Khê cũng có chút động lòng.

Dương Thần suy nghĩ một lát, nói:

- Ít nhất cũng phải đợi đến khi khí huyết của em bằng với người bình thường đã. Em ngày nào cũng ngồi ở phòng làm việc, nhìn thì có vẻ không vấn đề gì, thực ra lại rất yếu ớt. Sau này phải chăm chỉ luyện tập, ăn nhiều đồ ăn có dinh dưỡng, đừng chỉ có ăn bánh gạo nếp. Nhanh nhất là trong hai tháng, sẽ có thể bắt đầu tu luyện căn bản. Nếu không thì, khi luyện tập hiệu quả sẽ bị giảm đi.

Hai tháng, cũng không lâu lắm, Lâm Nhược Khê gật gật đầu không nói thêm gì.

Hai người ở trong tình trạng như hiện nay, kì thực Lâm Nhược Khê cũng quen dần với việc Dương Thần có những người con gái khác. Ban đầu nhiều lúc cô cũng vì chuyện này mà lạnh nhạt với Dương Thần, nhưng cũng dần dần thay đổi rồi, đến bản thân cô cũng không phát hiện ra.

Dương Thần lau mồ hôi lạnh trên trán, may mà mình có thái độ thành khẩn, lần này coi như miễn cưỡng thoát nạn.

Ngay sau đó, Dương Thần rời khỏi nhà, cũng ngại đi cửa chính sang nhà Sắc Vi, hẳn trực tiếp trèo tường, sát vách là sân nhà.

Sau khi gõ cửa, người mở cửa cho Dương Thần không phải là Sắc Vi, mà là Mạc Thiện Ny, vì là chủ nhật nên cô cũng ở nhà.

Một người phụ nữ đã lấy lại được sự tự tin nên tinh thần cũng khá tốt. Hai má hồng hào hơn mấy ngày trước, có lẽ buổi sáng đã tắm rửa, tóc vẫn còn ướt, vẫn còn vài giọt nước trên mặt, nhìn thấy Dương Thần, liền cười nói:

- Mới trở về từ Tứ Xuyên à?

Dương Thần nhìn Mạc Thiện Ny mặc một chiếc váy lụa mỏng họa tiết hoa màu lam, ôm lấy những đường cong trên cơ thể, hai cánh tay trắng nõn lộ ra, mùi hương vốn có trên cơ thể phụ nữ cùng hòa quện với mùi sữa tắm vô cùng quyến rũ.

- Ăn mặc thế này mà ra mở cửa, chẳng may gặp phải người lạ thì sao?

Dương Thần nói vẻ không bằng lòng.

Mạc Thiện Ny từ bên cạnh đi ra phía trước ôm cổ hắn nói:

- Em đương nhiên là vì có mắt mèo nên đã thấy anh rồi mới ra mở cửa chứ. Hơn nữa quanh đây đều có thuộc hạ của Sắc Vi canh giữ, em làm sao gặp nguy hiểm được.

Dương Thần cẩn thận quan sát, quả nhiên có người của hội Hồng Kinh bố trí xung quanh đây, mới cảm thấy yên tâm.

Mạc Thiện Ny ánh mắt mong đợi hỏi thăm:

- Lần này đi có mang đặc sản gì của Tứ Xuyên về không?

Dương Thần vỗ trán, quên mất nơi đó là quê hương của Mạc Thiện Ny, nghĩ đến người con gái này cũng rất ham ăn nên đành cười trừ:

- Lần sau, lần sau...

Mạc Thiện Ny cười nhe răng:

- Em biết anh không nhớ đến em mà.

- Anh...Anh cũng không mua quà cho những người khác mà.

Dương Thần nói giọng vô tội.

Mạc Thiện Ny cười rộ lên:

- Trêu anh thôi, biết anh không có khái niệm ấy mà. Nếu anh mang quà cho em thật em còn thấy sợ ý chứ.

Dương Thần lúc này mới biết mình bị trêu chọc, không quan tâm đến gì khác, ôm lấy cặp đùi mượt mà của người đẹp, vác cô trên vai.

Mạc Thiện Ny hoảng hốt kêu lên một tiếng, đập đập vào sau lưng Dương Thần:

- Anh định làm gì vậy, em vừa tắm xong đây.

- Chính vì vừa tắm xong nên mới không thể lẳng phí được.

Vừa nói, Dương Thần vừa đi vào phòng khách, đặt Mạc Thiện Ny nằm xuống sofa, thân mình đè lên thân thể cô.

Lần trước vì sức khỏe Mạc Thiện Ny không được tốt, ở trong phòng của cô mà cũng chẳng làm được gì, lần này mới không gặp mấy ngày, lại nổi ham muốn.

Dương thần phát hiện Mạc Thiện Ny chỉ ở nhà một mình, nên càng không kiêng nể gì, mớ trớn no nê hai trái đào trước ngực.

Nhiệt độ trong phòng nóng lên rất nhanh, một lát sau, trên hai thân thể đã không còn một mảnh vải che chắn, hòa quện với nhau làm một.

Đôi bên như ngựa quen đường cũ, Mạc Thiện Ny cũng lâu rồi chưa gần gũi với đàn ông, đôi với phụ nữ vào độ tuổi trẻ trung như thế này, hơi thở nóng bỏng của đàn ông là liều thuốc độc khó kháng cự.

Giống như là nhuyển thể, Dương Thần ôm cô trước ngực. Mạc Thiện Ny bụng và đùi gắn chặt vào thành ghế sofa, toàn bộ cơ thể ngã ra sau say mê như đang lên đỉnh, không ngừng hôn cuồng nhiệt, phía dưới càng lúc càng gần nhau hơn.

Cuối cùng, cô bỗng phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ, càng kích thích, ánh mắt mê dại đi, ...

Hai người lăn từ trên sofa xuống thảm, sau đó cô lại được Dương Thần nhẹ nhàng ôm lấy, cả người lại như con bạch tuộc quấn lấy tấm lưng trần của Dương Thần.

Trong sảnh tiếng chim oanh hót ríu rít, lửa tình trong phòng lại hừng hực.

Mạc Thiện Ny đã hoàn toàn lạc trong hoan lạc của trần gian, bỗng bênh trong sự đan xen giữa tình yêu và tình dục.

Nhưng, ngay lúc Dương Thần đặt cô lên chiếc bàn ăn, định ân ái thêm một lần nữa thì trong đầu bỗng nhanh như chớp hiện lên báo hiệu có nguy hiểm.

- Không hay rồi.

Ngay giây tiếp theo, cả căn nhà tòa lớn đều phát nổ ầm ầm.

- Uỳnh!!!!

Một ánh chớp chói lòa giữa ban ngày, từ vụ nổ bắn ra, nuốt hết mọi thứ, sau đó là một màn khói đen dày đặc, phun ra từ khắp các cửa sổ trong nhà.

Không hề có dấu hiệu gì báo trước, cả căn nhà như bị ngọn lửa nuốt chửng.

Liên tiếp những trận nổ lớn làm đổ một mảng lớn tường nhà, nếu như không có vách ngăn giữa giữa thì có lẽ một bên căn nhà đã sập xuống rồi.

Nếu cứ như vậy, thì căn nhà sẽ hoàn toàn bị phá hủy mất!

Ngay giữ ngọn lửa đang bùng cháy, Dương Thần ôm Mạc Thiện Ny lao ra theo những lỗ khói dày đặc. Xung quanh lửa cháy hừng hực, lực nổ lúc này chưa gây tổn hại gì đến hai người.

Dương Thần không chút do dự lao thẳng xuống ban công tầng hai bên nhà mình, nhìn lại, căn nhà bên cạnh đã trở thành đồng hoang tàn, chỉ còn lại ngọn lửa đang thiêu đốt những thứ còn sót lại, trong mắt Dương Thần cũng đang rực cháy.

Mạc Thiện Ny hoảng sợ đến hóa ngốc, tim cô suýt chút nữa đã dừng lại trong khoảnh khắc ấy, lúc này chỉ có thể ôm chặt lấy Dương Thần, tuy rằng

người vẫn trần như nhộng, nhưng cô cũng không còn thần trí để ý tới chuyện đó nữa.

Sau một hồi trầm tư suy nghĩ, Dương Thần không chút do dự bế Mạc Thiên Ny đi thẳng vào phòng mình, đặt Mạc Thiên Ny trên giường, đi tới tủ quần áo tìm một chiếc quần đùi, một chiếc áo ngắn tay đơn giản cho cô mặc, đặt chúng trên giường xong hắn cũng đi thay một bộ đồ sạch sẽ khác.

Quay người, thấy Mạc Thiên Ny đôi mắt vô hồn, đầy nước mắt, ngồi bất động, Dương Thần đau lòng, tiến lại gần, nắm lấy tay Mạc Thiên Ny, giọng ấm áp, nói:

- Thiên Ny, không sao đâu, có anh ở đây. Em mặc đồ vào trước đi, rồi ở nhà đợi anh, anh nghĩ ngờ có kẻ muốn đánh lên ta và Sắc Vi. Bây giờ anh phải đi xử lý việc này, em đừng sợ, tất cả đều ổn rồi.

Vụ khủng bố đột ngột ban nãy khiến cho Mạc Thiên Ny đến giờ mới hoàn hồn, e lệ gật đầu:

- Anh đi đi, nhớ cẩn thận.

Dương Thần nhẹ nhàng nhảy một cái từ tầng hai xuống.

Nghe thấy tiếng nổ, Lâm Nhược Khê, vú Vương và Quách Tuyết Hoa vội chạy từ trong nhà ra, kinh ngạc không nói nên lời.

Nhìn thấy Dương Thần bình yên, nhảy từ tầng hai xuống, sắc mặt mới tươi tỉnh lại.

Lâm Nhược Khê chạy tới bên cạnh, tỉ mỉ quan sát Dương Thần từ đầu tới chân, viên mắt đỏ hoe, hỏi:

- Làm người ta sợ muốn chết! Không phải anh nói sang nhà Sắc Vi à? Sao trong phòng đột nhiên lại phát nổ? Anh thế nào rồi, có bị thương không?

Dương Thần cười lắc đầu, chút phiền phức này sao có thể làm khó được anh chứ.

- Những người khác đâu hết rồi? Sắc Vi, Thiên Ny, còn cả dì Mã nữa?

Dương Thần nói:

- Anh nghĩ ngờ có kẻ dùng bom điều khiển từ xa, muốn đánh lên anh và Sắc Vi. Bây giờ anh phải đi tìm Sắc Vi. Anh vừa cứu Thiên Ny ra, cô ấy đang ở trong phòng anh. Mọi người chăm sóc cô ấy, cô ấy đang rất sợ hãi, còn về những chuyện khác đợi anh về hãy nói.

Dương Thần nói xong, sờ sờ túi, mới nhớ ra di động để trong túi quần, quần cũng nổ rồi, di động cũng không còn.

Chửi thề một câu, Dương Thần nói:

- Ai mang di động, cho con mượn dùng.

Quách Tuyết Hoa chạy lại, đưa di động của bà cho Dương Thần, tuy lo lắng nhưng vẫn điềm tĩnh nói:

- Lấy của ta đi, con trai, con nhớ cẩn thận đấy.

Dương Thần cầm lấy di động, gật đầu một cái cho mọi người yên lòng, sau đó vừa đi ra ngoài, vừa bấm số của Mạc Lâm.

Điện thoại lập tức được kết nối, giọng của Mạc Lâm ở đầu dây bên kia vô cùng cấp bách:

- Minh Vương, tôi vừa gọi cho người nhưng không liên lạc được. Cô Sắc Vi xảy ra chuyện rồi ạ.

Dương Thân tim trùng xuống một nhịp, giọng tức giận:

- Ý của cậu là sao? Chẳng phải tôi đã bảo các người phái người đi bảo vệ rồi sao?

Mạc Lâm lo lắng, lắp bắp:

- Xin ngài bớt giận...Tôi đã phái Eydlin đi bảo vệ cô Sắc Vi, nhưng sự việc lần này nằm ngoài tính toán của chúng tôi.

- Cô Sắc Vi mấy ngày gần đây đều ở trên đỉnh Tuân Sơn phía bắc Trung Hải để luyện võ và tăng cường thể lực. Tôi cũng đã phái Eydlin đi, nhưng lúc này trong lúc theo cô Sắc Vi xuống núi, ở sườn núi phát nổ, làm sạt lở phạm vi lớn trên núi. Chúng tôi cũng không biết kẻ địch đã cài bom vào lúc nào nữa, cho nên hoàn toàn trở tay không kịp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 815

Đội Lính Kỵ Binh Lapland

Nghe đến đó, Dương Thần trong mắt đã đùng đùng sát khí:

-Tốt nhất anh nên nói cho tôi biết, rốt cuộc người phụ nữ của tôi như thế nào...

Molins nuốt nước miếng rồi mới nói:

- Đó là lần đầu tiên Eydlin đi đến nơi xảy ra vụ nổ, để thực hiện nhiệm vụ bảo vệ. May mắn thay có một số vị trí có thể ẩn nấp. Trước mắt thì ngoài những vết thương nhẹ của hai người thì cũng không có ảnh hưởng gì tới tính mạng. Nhưng bởi vì bị lở núi, nên một lượng lớn bùn đất và nham thạch đã bao phủ một khoảng rộng, khu vực mà cây đổ cũng che đi rất nhiều, chỉ một mình Eydlin thì không thể đi ra được. Trong tình hình đó cô ấy đã dùng thiết bị liên lạc không dây báo cho tôi biết.

Dương Thần cũng không đi qua Tuân Sơn nhưng có bản đồ ở trong đầu thì cũng có thể thu hẹp lại được phạm vi.

Nhưng vào lúc này, nếu lái xe đi tìm thì chắc chắn không thể kịp vì vậy nên nói:

- Molins, chuyện ở bên này tôi có thể tự giải quyết, anh cứ phái người xử lý tốt ở bên trong nhà ta. Mặt khác kiểm tra xem những chỗ xung quanh tôi xem rốt cuộc có thuốc nổ ở những chỗ khác hay không.

Dương Thần lo đối phương để áp chế mình mà không từ thủ đoạn mà đến cả những người phụ nữ khác cũng gài lại cho nên vẫn phải kiểm tra qua một lần.

Molins không dám kéo dài, liền đồng ý ngay.

Dương Thần tuy không muốn thực hiện mọi việc theo quy tắc thông thường nhưng những lúc nguy hiểm hoặc khi tính mạng Sắc Vi bị nguy hiểm, nếu ngoài thuốc nổ còn có những thủ đoạn khác thì Sắc Vi không thể phản kháng lại được. Như thế thì thật là nguy hiểm!

Vì vậy, Dương Thần chọn nơi mà không ai có thể thấy, thân thể chớp nhoáng, thoáng cái đã không thấy đâu rồi.

Tuân sơn cách đây cũng không phải là quá xa, đi xe thì mất khoảng mười phút. Đó là một cái đồi nhỏ cao khoảng 500m so với mặt nước biển, cây cối rậm rạp. Trước đây đã từng có không ít người leo lên đỉnh này luyện tập nhưng bởi vì do xây dựng lại công biên mất năm nay nên mọi người dần không tới nữa. Lại thêm vào việc Ủy ban nhân dân của thành phố này mấy năm nay khởi xướng việc bảo vệ môi trường, không cho mọi người sống xung quanh đây mở cửa hàng buôn bán. Điều ngoài ý muốn này làm ảnh

hưởng tới tinh thần của mọi người nên nơi này giờ đây đã hoang vắng đi nhiều.

Sắc Vi nghe Dương Thần khuyên nhủ, phải chăm hít thở không khí trong lành. Trong khi luyện tập sẽ cảm nhận được hơi thở của tự nhiên, sẽ có lợi cho việc tu tâm dưỡng tính nên mới chọn nơi này làm chỗ để luyện tập.

Thật không ngờ, cái sự lựa chọn ấy đã mang đến cho cô những nguy cơ trước mắt.

Lúc này, vị trí sườn núi của Tuân Sơn trở thành một đồng hồ đo.

Khôi đá và gò đất ở đây đã bị đổ sụp. Nhiều cây cối đã bị nổ vụn, đổ trên sườn núi.

Con đường nhỏ vốn để đi thông dưới chân núi lúc này đã bị vùi lấp.

Ngay ở phía rừng cây phía dưới, có một đám đàn ông mặc quần áo màu lần lượt chạy tới. Đa số những người đàn ông trong đó là những người da trắng, dáng người khôn ngoan, màu mắt thì không giống nhau, cứ như là những người đến từ nhiều nơi trên thế giới.

Phần lớn những người này đều đeo ba lô du lịch ở sau lưng hoặc là những hòm nhạc cụ từ bốn hướng dồn về khu vực bị đổ sụp này. Nhìn thấy cảnh tượng của vụ nổ đầy chết chóc, nghe tiếng, gật đầu cười một cách độc ác.

Sau đó, tất cả bọn chúng đều bỏ hành lý xuống và tự động mở ra.

Trong cái thùng hành lý thật to đằng sau lưng rõ ràng là một cái ống phóng rốc két!

Trên hầu hết những chiếc ống phóng này có không ít những vết hằn. Có lẽ đã được dùng nhiều năm rồi nhưng do được bảo dưỡng tốt nên tốc độ lắp vẫn cực nhanh.

Một đám đàn ông ngoại quốc sau khi lắp xong cái ống phóng rốc két liền chuẩn bị hướng tới khu vực bị đá che phủ phóng một cú trí mạng nữa!

Hơn mười cái ống phóng rốc két được kích hỏa. Cho dù là xe tăng thì cũng nổ thành trăm mảnh huống chi là những cơ thể đầy bùn đất như thế này.

Đúng lúc này, có bóng của một người đàn ông bỗng nhiên hiện lên. Đó chính là Dương Thần.

Đám người vừa phóng hỏa tiễn giật mình kinh hãi, không dám tin vào điều này, cho rằng đó chỉ là ảo giác.

Dương Thần cuối cùng không tới muộn, nhìn thấy một loạt những vị trí hỏa tiễn đang ngắm, giận không kiềm chế được nhưng theo cảm giác của hắn thì chỗ của Sắc Vi và Eydlin cũng chưa gặp nguy hiểm mới không giết sạch đám người này ngay lập tức.

Dù sao thì sau khi tìm thấy hai người cần tìm thì giết chúng cũng không muộn.

Nhìn số hiệu của những người ngắm hỏa tiễn, Dương Thần chau mày:

- Hỏa tiễn Karl Gustave, các người là lính của Thụy Điển đúng không?

Dương Thần nói tới cụm từ tiêu chuẩn mà những người lính Thụy Điển hay sử dụng. Điều này khiến đám người này có chút kinh ngạc.

- Người là ai?

Một người là chỉ huy của đám lính này đứng lên hỏi đầy nghi ngờ. Quả nhiên là sử dụng khẩu ngữ của người Thụy Điển.

Dương Thần mắt lạnh tanh nói:

- Hỏa tiễn Karl Gustave là loại vũ khí tiêu chuẩn của quân đội Thụy Điển. Nếu là quân đội của chính phủ thì không thể tới nơi này, xem ra các người là lính đánh thuê.

- Như vậy thì sao? Tuy nhìn tốc độ của người rất nhanh nhưng các huynh đệ chúng đa đều là những kỵ binh Lapland xuất ngũ tinh nhuệ. Người cho rằng chỉ mình người cũng có thể ngăn lại chúng ta sao?

Gã này tỏ ý khinh thường, nhe răng cười một cách độc ác.

Dương Thần có chút kinh ngạc:

- Những kỵ binh Lapland sao?

- Thế nào? Đã nghe qua tên và số hiệu của chúng ta rồi chứ?

Gã này cười đắc ý nói.

Kỵ binh Lapland là bộ đội đặc thù của Thụy Điển, đều được huấn luyện ở cực Bắc của Thụy Điển, nơi mà hàng năm phải chiến đấu với cái giá lạnh, am hiểu tuần tra dài ngày, tập kích bất ngờ, làm nhiệm vụ quấy rối khu vực hậu phương của địch.

Dương Thần năm đó ở gần phía cực Bắc thực hiện nhiệm vụ ám sát và khi tham gia huấn luyện không giao lưu nhiều với đội này của quân đội Thụy Điển. Đương nhiên là vì lúc đó hắn còn nhỏ, đối phương đã nắm bắt được một cách chu toàn. Nhưng đến bây giờ thì hoàn toàn không thêm để ý nữa.

Như vậy thì bố trí thuộc nổ một cách bí mật do bọn người này làm đã tránh được tai mắt của đội Hải Ưng. Nhưng sao những tên bộ đội xuất ngũ đánh thuê này tại sao lại đột nhiên đến Hoa Hạ để sát hại hắn và Sắc Vi chứ?

Đột nhiên Dương Thần nhớ tới một người mà đã lâu lắm rồi không còn nghĩ tới – Tư Đồ Minh Trạch.

Trước đây Sắc Vi cũng từng nói rằng là một nước ở Bắc Âu đã đưa Tư Đồ Minh Trạch đi, để ông ta ở đó dưỡng già – Liệu Thụy Điển có phải là nước Bắc Âu đó không?

- Là Tư Đồ Minh Trạch phái các người tới đúng không?

Tuy không biết rõ Tư Đồ Minh Trạch sao lại có cơ hội phản công lại như vậy nhưng Dương Thần vẫn hỏi câu này.

Gã kia lắc lắc ngón tay:

- Ta không biết người đang nói cái gì, cũng không lãng phí thời gian với người. Anh em, phóng tên lửa!

Tiếng ra lệnh vừa dứt, tất cả nhóm lính đánh thuê đặt tay trên cò súng đồng thời ngắm bắn.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh!...

Tiếng phóng gần như liên tiếp đồng thời vang lên khiến núi rừng như chấn động!

Tất cả đạn hỏa tiễn cùng với màu thuốc súng trắng xóa bao trùm một vùng sụt lún.

Nhưng không đợi những tên lính này phóng hỏa tiễn tới gần sườn núi, dường như tất cả những thứ vừa phóng ra đã biến mất. Không ngờ tất cả đạn pháo đều tập trung lại ở cùng một quỹ đạo.

Cảnh tượng này giống như một cảnh phim bị dừng hình khiến những tên lính Thụy Điển đánh thuê khó có thể tin được.

Dương Thần hấp háy mắt:

- Nếu các người không nói thì cũng không còn giá trị sống nữa...

Nói xong, Dương Thần vung mạnh tay lên, tất cả hỏa tiễn giống như thể bị thu hồi trở về thật đáng thương, rơi giữa không trung... giống như một đàn châu chấu cùng đồng thời bay tới một điểm!

- Đứng!

Những hình ảnh kinh khủng trước mắt khiến những gã lính này gào khóc thảm thiết.

Nhưng kết quả cũng không thể thay đổi được nữa.

Chỉ còn nghe thấy khoảng mười tiếng nổ “đoàng đoàng”, toàn bộ mặt đất của khu núi nổ tung lên, bụi bay mù mịt, khói thuốc súng bốc lên bao phủ những chiếc hố khổng lồ.

Những người lính cao ngạo giờ chỉ còn lại một ít vụn quần áo, tứ chi cháy đen đến mức khó có thể phân biệt được cái nào là của ai.

Dương Thần nhìn một cách thản nhiên, giết chết hai mươi mấy người không cảm thấy gì cả, quay người lại đi đến phiến đá đầy bùn đất bao bọc, vung tay lên, trời đất như mở đường, đất đá như bỗng hóa thành tro bụi. Một cơn gió mạnh thổi qua khiến cát bụi bay tỏa ra xung quanh.

Bóng dáng hai người phụ nữ lộ dần ra, xuất hiện từ trong một cái hố lõm.

Eydlin mặc một bộ quân phục bó sát người, ôm chặt vào người của Sắc Vi, dồn hết lực vào lưng của cô ấy, toàn thân máu thịt lẫn lộn.

Nhưng cũng may là những thành viên của đội Hải Ưng đều đã trải qua trăm ngàn thử thách, cơ thể tuy dẻo dai hơn người thường nhưng những vết thương dồn dập cùng lúc cũng không khiến tính mạng cô bị nguy kịch.

Xưa nay Sắc Vi vẫn cứng cỏi nhưng lúc này hai mắt cô cũng đỏ ngầu, bùn đất bám đầy mặt, nước mắt không ngừng tuôn xuống, ôm chặt lấy Eydlin, buồn bã ngẩng đầu nhìn Dương Thần.

- Ông xã... anh... anh mau xem Eydlin...

Sắc Vi nức nở nói không thành câu.

Do Sắc Vi được huấn luyện ở đội Hải Ưng nên cô biết Eydlin nhưng cô chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày Eydlin vì bảo vệ cô mà hy sinh tính

mạng mình để mạng sống cô được chu toàn.

Lúc mà cả khu núi bị oanh tạc, Sắc Vi bỗng mất hết can đảm, đột nhiên Eydlin xuất hiện, trong nháy mắt đẩy cô vào một cái hố nhỏ nên mới bị đất đá đập trúng vào người.

Có lẽ là như thế, Eydlin đã bị một tảng đá lớn đánh trúng bên ngoài.

Dương Thần nhanh chóng ngồi xuống, ôm lấy cơ thể yếu ớt của Eydlin trên người Sắc Vi. Đôi môi Eydlin trắng bệch, khoe miệng có vài vết máu, thở khó khăn nhưng cũng may là những chỗ khác vẫn còn rắn chắc nên không có gì quá đáng ngại lắm.

- Em làm khá lắm, cảm ơn em.

Dương Thần dịu dàng nói, khuôn mặt cười nhẹ nhàng.

Eydlin ướt sũng mồ hôi, khuôn mặt cũng lộ vẻ tươi cười:

- Tôi... có phải đã là... ân nhân của Minh Vương các hạ đó không?

- Có thể xem xét để em vinh dự về nghỉ hưu sớm rồi.

Dương Thần cười, vẫy tay đằng sau lưng Eydlin “hướng niệm dẫn xuất kinh” một cách mạnh mẽ khiến vết thương của Eydlin trong nháy mắt đã có thể cầm được máu.

Tiếp theo chỉ cần bổ sung thêm một chút dinh dưỡng là Eydlin có thể phục hồi lại được như cũ.

Sắc Vi thấy Eydlin không còn nguy hiểm nữa mới thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt thả lỏng hơn:

- Không sao là tốt rồi...

Sắc mặt của Dương Thần không được tốt cho lắm, hắn không ngờ tình hình lại như thế này, nếu hắn không trở về đúng lúc thì có thì có thể Sắc Vi đã chín phần chết một phần sống rồi. Xem ra cần phải tăng sự hoạt động của Hải Ứng ở Trung Hải ngay. Đương nhiên là bây giờ phải quét sạch lũ sâu bọ trước rồi mới tính sau.

Đang định hỏi Sắc Vi một việc thì điện thoại của Dương Thần vang lên. Dương Thần lấy ra thì thấy là của Molins gọi tới.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 816

Chuẩn Bị Hũ Tro Cốt

Sau khi tiếp nhận xong, Dương Thần lập tức hỏi:

- Tình hình là gì vậy?

- Minh Vương các hạ. Tình hình phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng, trước đây xung quanh nơi ở của ngài một vài nhân viên của hội Hồng Kinh giống như bảo vệ, vừa rồi khi đội viên của chúng ta đi tra tìm, khả năng vẫn còn có bom, nội bộ của họ đột nhiên xảy ra tranh chấp!

- Có một số nhân viên nhân lúc những người khác không chú ý, đã ra tay hạ độc những người cùng hội Hồng Kinh, mục tiêu của bọn họ, chính là người nhà của ngài, chỉ có điều cuộc tranh giành nội bộ của họ, kéo dài một chút, vì vậy đội viên Hải Ưng tôi cử đi đã đến kịp lúc ngăn chặn những phần tử làm phản muốn hại người thân trong nhà của ngài.

Lời nói của Molins lại muốn thách thức với thần kinh của Dương Thần. Điều hồ ly son!?

- Ông xã, sự việc như thế nào, tại sao sắc mặt anh lại kém như vậy?

Sắc Vi chỉnh đốn lại cảm

xúc, đỡ lấy Eydlin, lo lắng hỏi.

Dương Thần để cho Sắc Vi tiếp tục cử người đi theo dõi, khi có tình hình gì lập tức báo lại cho mình, mới gác điện thoại.

- Sắc Vi, em... có phải đã đưa cha em đi Thụy Điển rồi không?

Dương Thần hỏi.

Trong mắt của Sắc Vi hiện lên chút kinh ngạc

- Ông xã, anh hỏi câu này... Lẽ nào... lần này là của cha em?

- Đối phương là tổ chức đánh thuê bao gồm bộ đội chính quy Thụy Điển sau khi đã xuất ngũ, nếu không, những nhân viên của bọn phản động bình thường cơ bản không thể tránh được tai mắt những thủ hạ của anh để bố trí thuốc nổ ở nơi em ở, hơn nữa mục tiêu của họ, hiển nhiên là hai người anh và em, nói cách khác, hiểu rất rõ mối quan hệ của anh và em, hơn nữa còn mang ý thù hận muốn diệt trừ ngay cả anh.

Dương Thần giải thích.

Ánh mắt của Sắc Vi trong nháy mắt trở nên sợ hãi.

- Thật sự em đã đưa ông ấy đi Thụy Điển, vốn nghĩ rằng ông ấy sẽ thôi không làm nữa, không ngờ lại còn quay đầu trở lại...

- Nếu như là cha của em, cũng có thể hiểu được, tại sao trong nội bộ thủ hạ của em lại xảy ra mâu thuẫn, tự giết hại lẫn nhau.

Dương Thần phân tích:

- Em đã sắp xếp những người xung quanh bảo vệ nơi em đang ở, một bộ phận vừa rồi đã làm phản, còn muốn giết hại người trong nhà em, có thể những người đó trước đây là của hội Tây Minh, âm thầm biết được cha của em trở về, lại một lần nữa làm phản.

Sắc Vi khẽ gật đầu, thừa nhận sự suy đoán này, nhú mày nói:

- Vậy bây giờ em phải làm thế nào...

Dương Thần quay đầu lại, liếc mắt nhìn chân núi, nói:

- Có người sẽ báo lại, đến lúc đó sẽ biết tiếp theo cần làm gì.

Lúc này, dưới chân núi có hàng loạt chiếc xe jeep màu đen chạy đến, sau khi chiếc xe đầu tiên Mercedes- Benz S600 dừng lại, một người phụ nữ trẻ tuổi mặc chiếc váy ngắn thời trang màu tím đỏ bước đến, đúng là Trần Dung.

Vẻ mặt của Trần Dung lo lắng, mồ hôi nhễ nhại, chỉ huy đám thủ hạ của hội Hồng Kinh, chạy lên trên núi.

Bởi vì núi Tuân không cao, rất nhanh mọi người đã đi đến vị trí của Dương Thần và hai người.

Nhìn thấy một chiếc hồ lớn bị nổ tung ở trước mặt Dương Thần và những mảnh vỡ của thi thể bị đốt cháy, mọi người của hội Hồng Kinh vô cùng sợ hãi.

Trần Dung thấy Dương Thần và Sắc Vi không việc gì, thở phào nhẹ nhõm, cười xúc động nói:

- Dương đại ca, chị Sắc Vi, chị không sao là tốt rồi, vừa rồi em nhận được thông báo của thủ hạ, nói rằng chỗ ở của chị Sắc Vi bị nổ tung, vẫn may chị Sắc Vi không có ở nhà, lại lo chị Sắc Vi luyện tập ở chỗ này sẽ bị người mai phục. Bây giờ xem ra không sao cả, có Dương đại ca ở đây là tốt rồi...

Nhìn thấy Trần Dung sợ tới mức nước mắt lưng tròng, Sắc Vi vốn có chút nghi ngờ, cũng đã tiêu tan đi phân nửa, xem ra, việc cô gái này mạo hiểm gan to lớn mật, xuống tay với Dương Thần và chính bản thân mình, xác suất vẫn không cao.

Xem ra, vẫn là mưu đồ của một mình Tư Đồ Minh Trạch.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Điều tra là ai làm chưa?

Trần Dung khẽ gật đầu, trả lời:

- Đã điều tra ra một ít manh mối, là một bộ phận thành viên trước đây của hội Tây Minh làm phản, phía sau có người điều khiển, rất có thể là Tư Đồ Minh Trạch đã vụng trộm từ Thụy Điển về, bởi vì nơi ở của ông ta ở Thụy Điển đã trống không.

- Người đó hiện nay ở đâu? Dương Thần hỏi.

Trần Dung then thùng, cúi đầu nói:

- Xin lỗi... Dương đại ca, người của chúng em, vẫn chưa tìm ra tung tích của lão ta...

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, nói với Sắc Vi:

- Chúng ta lên xe trước, đưa Eydlin trở về.

Mặc dù Sắc Vi nóng lòng muốn giải quyết xong sự việc, nhưng cũng đồng ý, dù sao Eydlin đã cứu cô, vẫn nên để cô ấy nghỉ ngơi cho khỏe, mất máu nhiều, thân thể đã quá suy nhược.

Mọi người quay trở lại xe, không gian bên trong chiếc xe Mercedes- Benz rất rộng, Trần Dung và lái xe ngồi đằng trước, Dương Thần, Sắc Vi và Eydlin ngồi đằng sau, chạy về nhà, đến nơi đó, để cho Eydlin đi cùng với đội viên Hải Ưng đến căn cứ điều trị là được rồi.

Trần Dung gọi điện thoại liên lạc với các Đường chủ, chỉ huy theo dõi các động tĩnh của các vòng xuyên, đặc biệt đối với vây cánh thu thập được của hội Tây Minh cần phải giám sát nghiêm mật. (truyện được copy từ tunghoanh. com)

Làm xong những việc đó, Trần Dung quay đầu cung kính hỏi:

- Chị Sắc Vi, có cần cử người đi đến một số nơi ở bên ngoài Trung Hải lùng tìm, Tư Đồ Minh Trạch có thể thấy việc tập kích không thành, bỏ chạy đi nơi khác rồi.

Sắc Vi đang định gật đầu, nhưng bị Dương Thần ngăn lại.

- Không cần, Dung Dung, em hãy triệu tập tất cả những người có tiếng nói của hội Hồng Kinh, những Đà chủ, Đường chủ, già trẻ lớn bé, toàn bộ đều gọi về cảng đông nam Trung Hải. Anh nhớ hội Hồng Kinh cũng có du thuyền, cho toàn bộ bọn họ lên đó.

Dương Thần nói.

Đôi mắt Trần Dung lộ rõ sự nghi hoặc:

- Dương đại ca... Điều này là vì sao? Phải ra khơi sao?

Dương Thần lạnh lùng nói:

- Anh bảo em làm thì em làm, không cần hỏi lý do.

Trần Dung nhìn ánh mắt không chút cảm xúc của Dương Thần, trong lòng ớn lạnh, vội gật đầu, bắt đầu gọi điện thoại cho người ở dưới thuyền báo cho nhau.

Dương Thần lại nói thêm:

- Hãy nói với bọn họ, nếu lần này không đến, hãy tự chuẩn bị hũ đựng tro cốt.

Thân thể Trần Dung rung lên, cô nghe rõ ràng, Dương Thần không phải đùa giỡn.

Sắc Vi có chút suy nghĩ nhìn vào mắt người đàn ông, cô đành im lặng, cũng không hỏi vì sao.

Hơn mười phút sau, đoàn xe chạy đến đường lớn bên ngoài ngôi nhà.

Nhìn thấy ngôi nhà đã bị phá hủy hoàn toàn, lại nhìn thấy căn phòng của Lâm Nhược Khê cũng bị lan đến mức gần như “Hủy hoại dung nhan”, Sắc Vi cười chua xót:

- Ông xã, xem ra lần này chúng ta đều phải chuyển nhà rồi....

- Chuyển thì chuyển, lúc đó anh sẽ giúp em chuyển nhà mới, tuy nhiên hãy giải quyết việc trước đã.

Dương Thần khẽ cười, an ủi người phụ nữ.

Mọi người xuống xe, Sắc Vi dìu Eydlin vào trong viện, mặc dù Eydlin luôn nói không cần, nhưng Sắc Vi vẫn muốn cố gắng bù lại những áy náy trong lòng.

Trở lại sân, hiện trường cũng làm lay động mọi người.

Chỉ nhìn thấy thi thể máu chảy đầm đìa trên mặt đất, vết máu vẫn còn chưa khô, không ít thảm cỏ đã bị nhuốm đỏ.

Một gã đàn ông dáng người to lớn tóc nâu trắng đi đến trước mặt Dương Thần, khom người nói:

- Minh Vương các hạ, tên ở nơi này bị giết hại chính là người có ý đồ làm bị thương phu nhân và làm phản hội Hồng Kinh với mọi người gia đình ngài, làm dơ bẩn sân của ngài, tôi rất xin lỗi.

Dương Thần vỗ nhẹ lên vai của hắn:

- Làm rất tốt, rất đúng lúc, tôi sẽ bảo Solon phát đủ tiền thưởng cho anh và Eydlin... Dù sao cũng phải chuyển nhà, bản thì cho bản luôn đi.

Mặc dù Dương Thần có thể hóa những thi thể này thành bột mịn trong nháy mắt, nhưng không cần thiết, vẫn nên ít dùng năng lực trời cho, Dương Thần không muốn để chính mình tu thành thói quen thi triển biến hóa.

Thứ nhất lo lắng đến Thiên kiếp, thứ hai Dương Thần không giống như trước đây nghĩ rằng mình không có đối thủ, ít lộ thực lực luôn có sự chuẩn bị tốt hơn về sau.

Để đề phòng có người đánh lén, đám người Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa đều ở trong nhà không ra ngoài.

Dương Thần cũng không định đi vào đó lúc này, xác nhận người nhà không việc gì, để Eydlin ở lại trong nhà, để cho người của đội viên Hải Ưng đến đón đi chữa trị, sau đó mang theo Sắc Vi, ngồi lên xe, vội phóng đi cảng Đông nam.

Xe đi nhanh trên đường, đi vào cảng, dựa theo du thuyền với dấu hiệu xa hoa của hội Hồng Kinh đã chuẩn bị sẵn sàng, đây vốn là đường uyển chuyển của hội Hồng Kinh thỉnh thoảng dùng để mở tiệc thành công hoặc dùng cho những việc giao dịch bất chính trên vùng biển quốc tế, nhưng lần này, khởi động có hơi đột ngột, các thuyền viên đều không biết tại sao hội trưởng đột nhiên lại trưng dụng nó. (truyện được copy từ tunghoanh.com)

Một chiếc xe lớn hào hoa đang đỗ ở cảng bên cạnh du thuyền, lũ lượt, có những người cầm đầu của hội Hồng Kinh bước lên du thuyền. Những người này phần lớn mang nét mặt nghi hoặc, hỏi dò nhau vì sao bỗng nhiên gọi mọi người lên du thuyền, hơn nữa còn là lệnh liên quan đến sống chết.

Hội Hồng Kinh phát triển cho đến bây giờ, sớm đã lớn mạnh hơn xưa,

một số cấp bậc đại ca đà chủ, đều là những khách quen trong yến tiệc của xã hội thượng lưu có quyền phát ngôn ở Trung Hải, càng không cần nói đến những vị bô lão cấp bậc Đường chủ, đi đến một tỉnh khác, những nguồn tài nguyên trong tầm tay có thể hoàn toàn tổ chức thành một tổ chức bất chính.

Nó không thể tách rời được với thực lực tài chính hùng mạnh trong phạm vi toàn Hoa Hạ của Trung Hải, lại có thêm đồng minh cấp Bá chủ của hội Thanh Long ở Yên Kinh, không hùng mạnh mới lạ.

Vì vậy, nhóm người này phần lớn ngẩng đầu ưỡn ngực, có dáng vẻ bệ vệ hung hăng của cường hào.

Dương Thần và Sắc Vi, khi cùng hợp tác với Trần Dung lên du thuyền, không ít các vị có tuổi trong hội đều rĩ tai nhau.

Sắc Vi với tư cách là hội trưởng chính thức, rất ít khi ra mặt giải quyết những việc nội bộ trong hội, ngoại trừ mấy lần ra tiền tuyến chỉ huy những trận ác chiến bằng hỏa lực có quy mô lớn, những việc thường ngày đều do hội trưởng Trần Dung thay mặt để giải quyết, vì vậy lần này Sắc Vi đến, rất nhiều người già đều có chút ngạc nhiên.

Hơn nữa sự xuất hiện của Dương Thần, rất nhiều nhân vật có địa vị cao đều biết được năng lực này, rất nhiều người mới và chưa tham gia vào cuộc tranh đoạt của tổ chức phạm pháp ban đầu ở Trung Hải cũng đều không biết rõ Dương Thần là ai.

Đợi sau khi lên thuyền, Dương Thần để cho Trần Dung đi dẫn dò, gọi tất cả các cán bộ, trên thuyền tự do đợi là được rồi, nhưng thuyền phải lập tức xuất phát, chạy về hướng vùng biển quốc tế ở bên ngoài Đông Hải.

Những người già dò hỏi nhau, mới biết được người thanh niên xa lạ này là chỉ huy, đúng là bạn trai của hội trưởng, cũng là nhân vật quan trọng lúc đầu đã giúp Sắc Vi chiến thắng phụ thân Tư Đồ Minh Trạch, mới không dám khinh thường, lại quan sát Dương Thần một cách vô cùng tò mò.

Tiếng còi hơi vang lên “U, u” rời bến cảng, du thuyền xa hoa sau mười phút, chính thức xuất phát đi ra vùng biển quốc tế.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 817

Không Để Lại Thứ Gì

Sau khi Dương Thần lên thuyền, tìm một căn phòng xa hoa yên tĩnh, gọi người mang đến một quyển sổ, dùng mạng không dây trên thuyền, liên lạc với Solon ở Anh quốc xa xôi.

Mặc dù ở Anh vẫn còn là sáng sớm, nhưng do là quân nhân rèn luyện hàng ngày cũng khiến Solon chẳng mấy chốc liền lên mạng, trong video, một người đàn ông nửa thân người lộ ra cơ bắp khỏe mạnh, mái tóc đỏ hơi lộn xộn, hỏi lễ phép:

- Minh vương các hạ, mặc dù tôi biết ngài nhất định có việc, nhưng thời gian này thật sự khiến người ta khó chịu.

Dương Thần xem nhẹ lời oán trách của người đàn ông, nói:

- Tôi muốn anh giúp tôi điều tra hành tung của một người, tên đó thuê lính đánh thuê là kị binh xuất ngũ Burang ở Thụy Điển, mục tiêu là hội trưởng hội Hồng Kinh ở Trung Hải, Hoa Hạ, và còn có tôi, tôi đoán rằng, hắn vẫn chưa vào Trung Hải, mà lựa chọn điều khiển từ xa ở trên biển, dựa vào hiệu quả của việc rút quân bất cứ lúc nào, nhưng tôi không thể xác định, vì vậy, anh giúp ta tìm ra tọa độ cụ thể của hắn, còn việc bắt người, tìm được sẽ nói sau.

Solon nghĩ một lát, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, nói:

- Xin hỏi tên của hắn?

- Tư Đồ Minh Trạch.

Solon vuốt cằm:

- Chỉ cần có liên quan đến việc cùng lính đánh thuê, sẽ không khó điều tra, nửa giờ sau sẽ trả lời ngài...

Sau khi liên lạc xong những việc này, Dương Thần đợi cho Solon có kết quả, đến lúc đó, thông qua điện thoại sẽ nói với mình, sau đó liền đi ra phòng khách, đi đến boong tàu phía bên ngoài.

Do đây là du thuyền lớn có những thiết bị sang trọng, vì vậy trên boong tàu, có rất nhiều phương tiện giải trí, bể bơi và tắm nắng tất nhiên không thể thiếu.

Chỉ có điều nhóm người già này chưa chuẩn bị nhiều trang phục, đạo cụ, chỉ có thể uống rượu Cốc-tai, phơi nắng trên mặt biển, cùng khoác lác với nhau để giết thời gian.

Sắc Vi cùng với Trần Dung và cùng với một số người già chưa gặp mặt trong hội nói chuyện với nhau, coi như kể cho họ tình trạng khẩn cấp đã diễn ra trước đây.

Mọi người mới biết, không ngờ Tư Đồ Minh Trạch có khả năng góc đầu trở lại, suýt nữa còn hại chết Sắc Vi, đều có chút run sợ, cũng không ít người ghé tai thì thầm, nghĩ càng nhiều hơn.

Dương Thần cầm một ly sâm panh đá đến bên cạnh Sắc Vi, định hỏi chút chuyện, liền nghe thấy một giọng quen thuộc gọi mình.

- Dương ca, cuối cùng cũng gặp anh, đã lâu không gặp!

Một người đàn ông mặc áo sơ mi hoa màu xanh, khuôn mặt tròn đáng người mập bước đến, vẻ mặt nở nụ cười vui mừng.

Dương Thần nhìn lướt qua một lượt:

- Cậu là... Tiểu Triệu?

- Ai da, tôi còn nghĩ Dương ca không nhận ra tôi nữa, ha ha.

Tiểu Triệu vui cười hơn hờ nói.

Trước mắt là một người đàn ông trẻ tuổi nghiêm chỉnh, rõ ràng khi Dương Thần còn bán thịt dê xiên nướng đã kết bạn. Tiểu Triệu hồi đó còn là thầy điều chế rượu ở quán rượu ROSE.

Lúc đó người này trên mặt còn có trứng cá, đến bây giờ cuối cùng cũng giống người lớn, chỉ có điều đáng người to lớn gấp đôi.

Sắc Vi bước tới, cười nói:

- Tiểu Triệu, lần trước tôi có nói với cậu, cần điều độ một chút. Cậu không thể có vợ rồi cái gì cũng không quan tâm.

Tiểu Triệu xấu hổ sờ sờ lên trán:

- Những ngày an nhàn đã lâu, vợ của tôi lại am hiểu nấu ăn, tôi ăn ít, cô ấy cũng không vui a.

Dương Thần ngạc nhiên nói:

- Hóa ra cậu cũng đã kết hôn, chuyện này khi nào vậy?

- Nửa năm trước đã kết hôn rồi, đi về quê làm thủ tục, vì vậy cũng không có phô trương nhiều.

Tiểu Triệu nói với gương mặt đầy thỏa mãn.

Sắc Vi lắc đầu cười cười

- Vợ của cậu ta trước đây có thai, hai tháng nữa có thể sẽ sinh.

Vẻ mặt Dương Thần chợt bừng tỉnh, cười mờ ám nói:

- Ai chà, không ngờ, nghe nói hiện nay lên làm Đường chủ, tiền mua sữa bột thật ra không ít. (truyện được copy từ tunghoanh. com)

Tiểu Triệu liền cười tủm tỉm nói:

- May mà có Dương ca đề bạt, ha ha...

Dương Thần xúc động một hồi, thật ra trong nháy mắt về nước đã gần được hai năm rồi, rất nhiều việc chính mình không chú ý, cũng đã âm thầm thay đổi.

Khẽ vỗ vai Tiểu Triệu, Dương Thần quay đầu hỏi Sắc Vi:

- Bảo bối, những thủ hạ của em, đều đến cả rồi sao?

Sắc Vi cũng không rõ lắm, quay đầu hỏi Trần Dung:

- Em đã thông báo, đều đến cả rồi chứ?

Trần Dung hơi bối rối, nhẹ nhàng nói:

- Có mười sáu đả chủ ở quảng trường, hai mươi ba đả chủ ở quảng trường, và Đường chủ ở khu Bình Nam vẫn chưa đến.

- Lý do là gì?

Dương Thân hỏi.

Trần Dung thối cười nói:

- Bọn họ đều không nói đầy đủ lý do, đột nhiên quấy rầy kế hoạch của bọn họ, không muốn đến...

- Em có nói là Sắc Vi gọi bọn họ đến không?

- Có nói.

Trần Dung dịu dàng nói:

- Có thể bọn họ có chuyện gấp cần phải giải quyết đó...

Dương Thân không nói gì nữa, chỉ có điều ánh mắt liếc nhìn Sắc Vi.

Sắc Vi yếu ớt thở dài, nhưng nét mặt lại cực kì quả quyết, nói rõ ràng:

- Nếu đã không coi trọng câu nói của ta, vậy ta cũng sẽ không coi trọng bọn họ...

Nói xong, Sắc Vi bảo Trần Dung đuổi tay ra:

- Dung Dung, đưa cho chị điện thoại.

Trần Dung ý thức được điều gì đó, vội vàng lên tiếng:

- Chị Sắc Vi, chị hãy bình tĩnh một chút, bọn họ đều là những người có công hiến với hội, tội này không đáng chết đâu. (truyện được copy từ tunghoanh.com)

Vài người già của hội Hồng Kinh ở xung quanh đều nghe thấy câu chuyện ở đây, nhìn với vài phần ưu tư, có người không dám tin, Sắc Vi có thể muốn ra tay thì ra tay đến tận nhẫn như vậy.

Trong con mắt xinh đẹp của Sắc Vi đột nhiên bắn ra hai tia sáng lạnh lùng:

- Đã ra lệnh liên quan đến mạng sống, bọn họ cũng không đến, lẽ nào những điều ta nói không có hiệu quả sao?

- Đương nhiên không phải vậy, chẳng qua là...

Trần Dung còn muốn khuyên vài câu, nhưng sắc mặt giận dữ của Sắc Vi càng ngày càng lớn, giọng của cô dần dần nhỏ xuống.

Rơi vào đường cùng, Trần Dung đành phải đưa điện thoại cho Sắc Vi.

Sắc Vi nhanh chóng gọi một số điện thoại, thản nhiên nói:

- Vương Đạc, Chu Hạ của khu vực mười sáu, hai mươi ba và Lưu Tử Cường của Bình Nam, toàn bộ già trẻ lớn nhỏ, không để lại một ai...

Sau khi nói xong, Sắc Vi gác máy, ném điện thoại cho Trần Dung.

Những người già xung quanh nghe thấy mệnh lệnh của Sắc Vi, sau lưng đều rung mình.

Vũ khí tinh nhuệ mạnh nhất của hội Hồng Kinh chính là thân vệ huấn

luyện Hải Ung tuyệt đôi trung thành mà trước đây Sắc Vi đã nhờ cậy, đội ngũ này bình thường chỉ nghe lệnh của Sắc Vi, chuyên môn phụ trách chinh lý những người cứng đầu và một vài nhân vật phạm pháp khó giải quyết ở các tỉnh khác.

Sắc Vi nếu gọi bọn họ ra tay tra khảo, ba người đó không còn con đường sống, chỉ có điều thủ đoạn sát phạt diệt cỏ tận gốc, khiến những người này vô cùng sợ hãi, nhưng cần nhớ lại, lãnh đạo thực sự của hội Hồng Kinh vẫn không phải là Trần Dung, mà là Tư Đồ Sắc Vi... (truyện được copy từ tunghoanh.com)

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có phần hơi xám của Trần Dung, Sắc Vi nói:

- Thế nào, cảm thấy chị làm quá đáng không?

Trần Dung vội lắc đầu:

- Không... Không dám.

- Nói như vậy, vẫn không hài lòng với cách làm của chị, chỉ có điều không dám ngỗ ngược với chị.

Sắc Vi khẽ hừ lên một tiếng:

- Chị sớm đã nói rõ với em, nếu đã đi trên con đường này, sẽ không có cơ hội quay đầu lại, trừ khi bọn họ mạnh hơn chị, nhưng bọn họ ngu ngốc lựa chọn tình huống không mạnh bằng chị, lại còn không chịu nghe lời, chị không có hứng thú lưu lại những hậu họa ở ngay dưới mắt....

Trần Dung khẽ gật đầu, không dám nhiều lời.

Làm xong những việc này, Sắc Vi cũng không có nhiều xao động, ngược lại cười ha ha hỏi Dương Thân:

- Ông xã, rốt cục anh khiến tất cả mọi người đi vùng biển quốc tế làm gì, có phải đi tìm con người đó không?

Dương Thân lắc đầu:

- Vẫn chưa xác định được vị trí cụ thể, nhưng sở dĩ anh đi đến vùng biển quốc tế, chỉ có điều muốn chấm dứt việc này ở bên đó, gần với bờ, điều kiện không thích hợp...

Sắc Vi có vài phần mê muội, sáng giọng:

- Sẽ thừa nước đục thả câu, thôi đi, dù sao anh nhất định sẽ có cách, em coi như người phụ nữ ngốc nghếch bên cạnh anh là được rồi.

Hai người cùng nói chuyện một lát với mấy người lớn tuổi, bởi rất nhiều người biết được Sắc Vi lại bắt đầu sát giới, đều ở trạng thái bất an, vì vậy có rất nhiều ý kiến cố ý khen ngợi.

Cuối cùng, sắp được nửa tiếng đồng hồ, Dương Thân nhận được điện thoại của Solon.

- Minh vương các hạ, điều ngài dựa đoán hoàn toàn chính xác, đích xác ở khu vực vùng biển quốc tế ở bên ngoài Trung Hải, một nơi trước đây Tư Đồ Minh Trạch đã dùng số tài chính lớn để thuê ba đội ngũ lính đánh thuê Burang, hiện tại có hai đội lính đánh thuê đang bảo vệ, ở một trục hạm với

một con thuyền loại nhỏ trên vùng biển quốc tế, vệ tinh của chúng tôi đã tìm thấy, lão đang chạy về phía nam, lão đang chạy trốn, tốc độ di chuyển là tốc độ tối đa mười tám tiết, tốc độ của du thuyền của ngài đang tiến lên phía trước là không thể đuổi kịp, nhưng nếu có nhu cầu, có thể nhờ hội Bát Kỳ ở cơ sở của tỉnh Xung Thăng Nhật Bản, để bọn họ điều mấy chiếc tàu chiến đi qua vùng biển quốc tế, tiến lên trước chặn lại, trong một tiếng, ngài có thể đuổi kịp.

Dương Thần hài lòng nói:

- Nếu đã như vậy, anh thay tôi liên lạc với Bát Nhã, để cô ấy đi giải quyết đi, tuy nhiên ngăn lại là được rồi, không cần ra tay, sau đó anh gửi cho tôi tọa độ chặn đường dự tính, tự bản thân tôi sẽ đi giải quyết.

Solon xác nhận, lập tức làm theo.

Dương Thần sau khi nhận được tọa độ, để cho thuyền trưởng tăng tốc độ tối đa hai mươi hai tiết, chạy về hướng đó.

Vừa lúc tới thời gian buổi trưa, Dương Thần cũng không nóng vội, cùng với Sắc Vi đi vào nhà ăn để dùng cơm trưa, nhưng thật vừa lúc giết thời gian truy đuổi.

Những người già của hội Hồng Kinh ở trên thuyền mặc dù không biết rõ Dương Thần rốt cục định làm gì, nhưng từ miệng của Tiểu Triệu và một số người lớn tuổi sau khi biết được câu chuyện của Dương Thần, đều rất cẩn thận ở bên xem chừng, không dám tỏ ra điều gì không hài lòng.

Khoảng một giờ sau, khi Dương Thần đã cơm no rượu say, thuyền trưởng cũng báo cáo lại, trước mắt đã xuất hiện khu trục hạm với chiếc thuyền nhỏ cần đuổi theo, đồng thời có bốn thuyền quân hạm treo cờ hội Bát Kỳ Nhật Bản, đang vây chặn lại.

Khi du thuyền tiến vào phạm vi vây hãm, cảnh tượng trục hạm ở đối diện cũng dần dần hiện ra rõ ràng.

Trời và biển xanh một màu, ánh mặt trời chói chang.

Ở trục hạm các khẩu pháo đã được chuẩn bị sẵn sàng, ở trong tư thế chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể liều chết.

Trên boong tàu, mười mấy tên lính Burang đánh thuê vác súng lên vai, đạn đã lên nòng, vẻ mặt nghiêm nghị, tràn đầy sát khí dũng mãnh không sợ chết.

Đứng ở xung quanh vòng quay là một gã tóc hoa râm, khoảng hơn sáu mươi tuổi, người đàn ông đó đang chấp hai tay sau lưng, một bộ quần áo rộng thùng thình đang bay phấp phật trước gió, đứng rất ngang nhiên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 818

Câu Cá

Dương Thần dẫn theo Sắc Vi và một toán người đứng trên boong tàu, nhìn thấy người đó rất nhiều nhân vật lão làng trong Hồng Kinh hội đều thấy kinh sợ.

Người đó chính là người lãnh đạo vẻ vang của Tây Minh hội một thời, Tư Đồ Minh Trạch!

Nhìn thấy cha đẻ của mình, cũng chính là người xác nhận đã khởi xướng mọi chuyện về sau, về mặt Sắc Vi rất phức tạp, trong mắt người đẹp ngoài vẻ sâu nảo còn có cả sự mộng lung, dường như không sao hiểu nổi là vì đâu.

Rõ ràng là cha con, cô đã tha cho ông ấy một con đường sống, nhưng ngược lại, ông ấy nhất quyết đẩy cô đến chỗ chết, thậm chí... đến cái chết toàn thân cũng không được.

Khi chiếc thuyền của hai cha con song song cách nhau chừng mười mét, những tàu chiến của hội Bát Kỳ yên lặng rút lui giữ một khoảng cách nhất định, chắc hẳn lúc trước đã nhận được mệnh lệnh, không được phép can thiệp vào xung đột sắp xảy ra.

- Đoàn!

Trong đôi mắt nâu xám của Tư Đồ Minh Trạch không hề có chút sợ hãi hay khiếp đảm, tuy so với trước đây đã bớt đi nhiều vẻ hung ác, nhưng vẻ kiêu căng khinh mạn ấy thì vẫn luôn luôn không thay đổi.

Hai bên im lặng hồi lâu, vẫn là Tư Đồ Minh Trạch lên tiếng trước, ông ta cười nói:

- Thật không hổ là con gái ta, như thế mà vẫn có thể tồn tại được, thật chẳng ngờ rằng ta đã thua!

Sắc Vi hít một hơi thật sâu, nhìn người đàn ông đang đứng trên boong tàu đối diện, cảm thấy còn xa lạ hơn so với lúc trước.

- Ông không nên quay trở về.

Tư Đồ Minh Trạch ngửa đầu cười lớn:

- Nếu ta sống ở cái nơi ma quỷ quanh năm suốt tháng lạnh lẽo kia thì hết nửa cuộc đời cuối cùng cũng không biết đến khi nào mới có thể hít thở cái hơi nóng của quê nhà nữa, cứ như thế mà chết dần chết mòn hay sao?

Các người đùa đấy ư? Cho dù khiên chống đạn của ta có bị thủng lỗ chỗ thì ta cũng quyết không làm con rùa rút đầu!

- Rút đầu đâu phải đã là rùa, mà vượn cổ chắc gì đã phải ba ba!

Dương Thần thản nhiên nói một câu, có chút châm chọc, nhẹ nhàng nhún người nhảy một cái.

Theo một đường quỹ tích, Dương Thần đã vượt qua khoảng cách mấy chục mét nhảy thẳng lên tàu chiến của đối phương.

Chuyện này đối với Dương Thần là điều hết sức bình thường, nhưng trong mắt những người khác lại là điều vô cùng dị thường.

Tư Đồ Minh Trạch nhíu mày nói:

- Xem ra người mà ta thường ít xem trọng nhất là người thì phải... Năng lực của người đứng là vượt ngoài sự tưởng tượng của ta... (truyện được copy từ tunghoanh.com)

Dương Thần hồ hững nói:

- Là ai đã giúp ông thuê bọn lính từ Thụy Điển, nói đi, như thế tôi có thể cho ông ra đi dứt khoát một chút.

- Không ai giúp ta hết.

Tư Đồ Minh Trạch cười lạnh lùng:

- Người thấy ta sẽ không có sự chuẩn bị cho mình hay sao?

- Nếu ông đã không thành khẩn thì tôi cũng đành tìm cách để lộ rõ chân tướng sự việc thôi.

Dương Thần vẻ mặt hứng thú nói bằng tiếng Thụy Điển:

- Tôi sẽ bắt đầu giết người, tốt nhất là các người đứng sát lại một chút.

Trong đám lính đánh thuê có một tên đầu sỏ oai vệ mặc chiếc áo rằn ri màu trắng đục, trong tay cầm khẩu súng máy MG của Đức, loại súng máy này những quân lính bình thường hầu như không thể tùy ý sử dụng, gã rửa sả bằng tiếng Thụy Điển:

- Người rút cuộc là ai?

Nếu không phải xung quanh đều là thuyền chiến của hội Bát Kỳ Nhật Bản thì bọn lính đánh thuê này đã muốn nổ súng bắn phá từ lâu rồi, chính vì muốn giữ lại chút ít cơ hội sống sót nên mới không làm càn.

Dương Thần cũng không trả lời mà bước thẳng đến chỗ tên đầu sỏ.

- Không được bước nữa!

Tên to lớn ấy đổi sang giọng cảnh cáo:

- Nếu mi còn tiến thêm ta sẽ bắn! Không được khiêu khích sự vẻ vang của chiến sỹ Lapland.

Dương Thần vẫn không nói gì, khoảng cách giữa hai người chỉ còn vài mét.

Tên đầu sỏ rửa thầm, không do dự thêm nữa, dù sao thì cũng một đường sống vạn đường chết rồi, chỉ bằng ta cứ liều mạng!

Khẩu súng máy trong tay gã lập tức nhả đạn!

- Đoàn đoàn đoàn!!

Con rắn lửa phun đạn trong khoảng cách chỉ có mấy mét thì cho dù là xe thiết giáp thì cũng bị đạn xuyên thủng.

Cả loạt đạn không sót một viên đều nhắm vào ngực Dương Thần, nhưng điều khiến đám lính đánh thuê mảnh hổ không thể nào tin được là tất cả đạn

đều bị chặn lại phía xung quanh Dương Thần một vài centimet, không thể nào tiến tiếp.

Tất cả đạn rơi leng keng xuống sàn tàu.

Khi tên đầu sỏ há hốc mồm tưởng rằng mình đang mơ thì Dương Thần đã đến sát bên người hắn.

Dương Thần chỉ cao đến ngực gã, hắn giơ tay tóm lấy cổ gã không lờ.

- Rắc!

Sau âm thanh khô khốc lạnh lùng thì tên đầu sỏ lập tức tắt thở!

Dương Thần không dừng lại lâu, đem cái xác đang nằm vật trên sàn tàu ném thẳng xuống biển, sau đó tiếp tục tiến đến phía những tên lính đánh thuê khác...

Tư Đồ Minh Trạch thấy lạnh toát từ chân lên đầu.

Tên này lúc giết người không chút ghê tay, chẳng khác nào cứ tùy ý giẫm lên đám sâu bọ rác rưởi.

Uổng cho ông ta nửa đời kiêu hùng mà cũng chưa từng nghĩ đến chuyện một tên giết người lạnh lùng nhẹ nhàng như thế!

- Tôi sẽ giết tất cả đám người ở đây, sau đó sẽ đến lượt ông, ông cứ suy nghĩ cho kỹ, cuối cùng có chịu nói ra là ai đã giúp ông không...

Dương Thần nói ngắn gọn vài câu nhưng vẫn không chịu dừng tay.

Một toán lính đánh thuê gần như phát điên dồn hết hỏa lực về phía Dương Thần, đạn rơi ào ào trên boong, tạo thành một tấm màn lớn xung quanh Dương Thần.

Nhưng Dương Thần không chút trở ngại bước nhanh về phía một tên khác, bẻ cổ rồi ném xuống biển.

Tất cả người của hội Hồng Kinh trên du thuyền đều sợ đến mềm cả chân, họ chỉ nhìn thấy một người đàn ông chẳng khác nào ma quỷ, bước đi trong làn mưa đạn dùng sức mình khiến cho từng tên lính đánh thuê mất mạng trong nháy mắt! (truyện được copy từ tunghoanh. com)

Cách giết người của Dương Thần lúc đầu chỉ là bẻ cổ, sau đó bắt đầu nhìn thấy máu tươi, hắn dùng một tay chọc thẳng vào ngực hoặc có lúc thì đập vỡ đầu, không từ bất cứ cách nào.

Nhìn thấy cách giết người càng lúc càng man rợ, mặt của Tư Đồ Minh Trạch đang đứng trên boong tàu trở nên xám ngoét, môi run run lắp bắp...

Sắc Vi đã từng nhìn thấy Dương Thần giết người, xem như miễn cưỡng chịu được cảnh này, nhưng Trần Dung ở bên cạnh thì mặt cắt không còn giọt máu, thậm chí đã có vài người bắt đầu thấy buồn nôn...

Một lát sau gió biển đã tanh hôi mùi máu.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng sẽ diễn ra một cuộc hỗn chiến ác liệt, nhưng cảnh tượng trước mắt thì chỉ là cảnh một người ra tay tàn sát hàng loạt mà thôi.

Chỉ sau ba phút trên boong tàu chỉ còn lại mình Tư Đồ Minh Trạch đứng

trân trân, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đờ đẫn.

Dương Thần vẩy vẩy bàn tay đầy máu tươi hỏi:

- Có nói không?

Tư Đồ Minh Trạch nuốt nước bọt, khước miệng liên tục co giật:

- Người... Người vốn không phải là người! Người là ma quỷ!

Dương Thần cười nhạt:

- Một người bố muốn dùng hỏa tiễn bắn con mình tan tành xác thịt, nói tôi là ma quỷ thì tôi chẳng thấy chút thuyết phục nào hết.

Tư Đồ Minh Trạch hít một hơi thật dài, cắn răng nói:

- Ta đã nói từ đầu rồi, là ta đã chuẩn bị từ trước, thua là thua, người muốn giết thì giết mau đi!

Dương Thần nheo mắt, cười cổ quái nói:

- Ông biết tại sao tôi lại đặc ý đến vùng biển này để ra tay không hả?

Tư Đồ Minh Trạch sợ run bắn lên, hỏi một cách mất tự chủ:

- Tại sao...

- Bởi vì ở đây... Có một thứ rất thú vị.

Dương Thần cười khẩy.

Người trên du thuyền vốn cho rằng Dương Thần sẽ nhanh chóng giải quyết Tư Đồ Minh Trạch, thật sự họ không thể chịu được cảnh tượng thảm bạo cực điểm nữa, nhưng xem ra lúc này Dương Thần còn có việc khác muốn làm.

Chỉ thấy Dương Thần nhìn xung quanh, đến bên cạnh ca-bin, lấy một ít dây thừng plastic loại siêu chắc thường dùng để buộc hàng hóa rồi đi về phía Tư Đồ Minh Trạch...

- Người... Người định làm gì?

Tư Đồ Minh Trạch hoảng sợ bước lùi lại.

Dương Thần tháo dây thừng, lắc người một cái rồi bước đến phía sau chỗ Tư Đồ Minh Trạch, bước lên bước xuống vài bước rồi trói người ông ta lại.

Tư Đồ Minh Trạch giống như một chiếc bánh bị bó chặt không tài nào nhúc nhích nổi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dương Thần tóm lấy Tư Đồ Minh Trạch ném xuống phía mạn tàu.

Dương Thần giữ một đầu dây, Tư Đồ Minh Trạch vẫn chưa rơi xuống biển mà vẫn cách mặt biển nửa mét, cứ lơ lửng như thế bên mạn tàu.

Dương Thần nhặt một khẩu súng từ trên mặt đất, đến bên cạnh boong tàu, bắn một phát súng vào Tư Đồ Minh Trạch.

Nhưng viên đạn không xuyên vào những chỗ dễ gây mất mạng mà chỉ xuyên thủng bàn chân Tư Đồ Minh Trạch, máu bắt đầu chảy.

- A...

Tư Đồ Minh Trạch không nén nổi hét lên một tiếng đau đớn:

- Muốn giết cứ giết! Người có tra tấn ta đến thế nào ta cũng không có gì

để nói đâu!

Dương Thần nhìn từ phía trên sát mặt ông ta, cười nham hiểm:

- Ông có nói hay không cũng không quan trọng, dù sao thì... tôi cũng chỉ có ý định câu cá chơi chơi thôi mà...

Dương Thần vừa mới dứt lời thì đám người trên du thuyền mới đột nhiên phát hiện ra một chuyện mà nãy giờ không hề để ý tới!

Trên mặt nước cạnh tàu, vì có rất nhiều xác chết nên nước biển cuộn cuộn đỏ.

Hơn nữa xung quanh những xác người này lại xuất hiện hàng đàn cá mập.

Có con mảy đen xám, con lại có đốm, nhưng nói chung những con cá này không quá to, trái ngược với tội ác chồng chất của chúng, nếu như so sánh với loài cá mập trắng dài đến hơn 6 mét thì những con cá này chỉ dài tầm khoảng 2 mét thậm chí là chỉ 1 mét.

Những con cá mập này bị mùi máu tươi hấp dẫn, chúng vây lại quanh những cái xác, bắt đầu xé xác ngấu nghiến, mặc dù kích thước của bọn chúng không lớn nhưng số lượng thì khá đông, ít nhất là có đến hàng chục con, rất nhiều xác người đã biến mất bởi đã bị ăn hết chỉ còn lại bộ quần áo nổi lềnh phềnh trên mặt nước!

- Trời ơi! Cá mập!

- Đến từ bao giờ thế này? Sao lại đông vậy?

Những lão làng của hội Hồng Kinh lúc này mới nhận ra, hiểu được ý nghĩa hai từ “ Cá cá” của Dương Thần, tất cả mọi người đều dựng hết tóc gáy.

Tư Đồ Minh Trạch bị treo lơ lửng cuối cùng cũng nhận ra chuyện gì đang xảy ra, thậm chí đũng quần đã hơi ướt, cho dù đã trải qua hàng trăm trận chiến thì ông ta cũng vẫn sợ đến vãi cả ra quần!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 819

Con Gái Của Ta

Dương Thần cười bằng vẻ hưng phấn:

- Vùng biển này mỗi năm đều có vô khối cá nhám góc và cá mập y tá, những con cá mập loại này tuy không to lớn như loài cá mập trắng chỉ cần đớp hai nhát là có thể nuốt chửng một người, nhưng loài này cắn xé mấy lần thì cũng ăn hết được một mạng, hưởng hồ số lượng lại đông như thế này.

Rất nhiều loài cá mập bình thường rất hiền lành, nhưng một khi đã bị kích thích bằng mùi tanh của máu tươi thì hàm răng nanh kia cũng sẽ không chút khách khí.

Tiếng cười không ngọt của Dương Thần làm kích thích thần kinh của Tư Đồ Minh Trạch cũng như tất cả những người còn lại, họ hầu như không có cách nào tưởng tượng ra nỗi sợ tàn khốc của cảnh tượng kế tiếp nữa.

Những con cá mập há to những cái miệng đỏ loang vết máu, tuy không đủ lớn để nuốt trọn nửa thân người nhưng có thể đớp được một cái bắp vế và một cẳng chân, nếu như một miếng không nuốt trọn thì sẽ liên tục cắn xé nhiều lần ở chỗ vết thương.

Chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng đó thì bất kì ai cũng phải rùng mình.

Rất nhiều thành viên của hội Hồng Kinh không chịu được đều nôn ọe, hốt hoảng chạy vào bên trong khoang, không còn dám nhìn tiếp cảnh máu tanh lênh láng đỏ ngầu trên mặt biển nữa.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, những con cá mập đã nuốt chửng toàn bộ xác của những tên lính đánh thuê, không thèm để ý đến bàn chân của Tư Đồ Minh Trạch đang rùng rùng chảy máu xuống mặt biển.

Nhưng trong lòng của Tư Đồ Minh Trạch thì sợ hãi đến đông cứng lại.

- Sắc Vi! Sắc Vi! Con gái ta!

Tư Đồ Minh Trạch bắt chấp tất cả, bắt đầu hô hoán âm ỹ:

- Ta là cha ruột của con mà!!! Lẽ nào con thực sự muốn nhìn cha mình bị cá mập nuốt chửng sao?

Về mặt khóc lóc bị thương thảm thiết chứng tỏ đã sợ hãi tới cực điểm.

Sắc Vi đứng ở boong tàu bên cạnh, đôi mắt nhòa nước, cười thê lương:

- Nếu như không phải là Dương Thần, thì hai năm trước tôi đã bị ông giết chết rồi... Nếu không phải là Dương Thần, thì tôi không biết đã bị ông hại chết bao nhiêu lần. Ông đối xử với tôi vô tình vô nghĩa như thế, có bao giờ ông từng nghĩ tôi là con gái ông chưa? Tôi cho ông một cơ hội sống cuối cùng, nhưng... ông lại chẳng hề biết quý trọng, ngược lại còn muốn bắn tôi tan xương nát thịt.

Một người cha đáng hận, chẳng khác nào một kẻ thù không đội trời chung, với một người đàn ông đã cứu sống tôi hết lần này đến lần khác, cho tôi cảm giác ấm áp, ông thấy tôi có vì ông mà ngăn cản anh ấy không? (truyện được copy từ tungthoanh. com)

Sắc Vi nói xong thì nhắm luôn mắt lại.

Người con gái không muốn ngăn cản Dương Thần nhưng cũng không muốn nhìn cảnh tượng tiếp theo...

Dương Thần cũng thấy cảm động, lúc trước hắn còn cho rằng ít nhất Sắc Vi cũng sẽ nói một vài câu để khuyên mình dừng tay, không được để cho Tư Đồ Minh Trạch chết một cách bí thảm như vậy, không ngờ cô ấy còn kiên cường hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Có lẽ, khi Tư Đồ Minh Trạch sai người bố trí đặt pháo, lại còn dùng hỏa tiễn tấn công thì chút tình cảm còn lại Sắc Vi dành cho cha mình đã hoàn toàn khô héo...

- Được lắm, cứu mạng cũng đã kêu rồi.

Dương Thần nói với sắc mặt nhẹ nhõm:

- Tôi thấy sao bọn cá mập vẫn chưa đến cắn xé ông nhỉ, tôi còn phải câu cá đến khi nào nữa đây... Tôi còn đang đợi ăn vây cá nữa, chà, cho ông xuống thấp thêm chút nữa.

Dương Thần nói xong, không để ý đến thái độ sợ hãi của Tư Đồ Minh Trạch lại thả dây thừng xuống thấp hơn một chút nữa.

Chân của Tư Đồ Minh Trạch đã rơi hẳn xuống nước.

Nước biển có muối, sau khi thấm vào bàn chân bị thương của ông ta thì không chỉ nước biển được nhuộm đỏ mà vết thương cũng đau buốt nhức nhối.

Tư Đồ Minh Trạch đau đớn hét lên những tiếng rên rỉ, nước mắt tuôn ra ào ào.

Một con cá nhám góc vờn hoa ngữ thấy mùi máu từ bàn chân bị thương của Tư Đồ Minh Trạch liền bơi lại, cái miệng nhom nhóp máu tươi há ra đón lấy bàn chân của ông ta.

- Áaaaaaa!!!!

Tư Đồ Minh Trạch kêu lên một tiếng thảm thiết đến nỗi làm mọi người đều phải nao lòng.

Rất nhiều người của hội Hồng Kinh ban nãy chỉ nhìn những cái xác người bị ăn hết, giờ mới chứng kiến người sống bị cá mập ăn, nhiều người trong số họ đều khuyu xuống đất, hai chân mềm nhũn.

Thậm chí có mấy người nhát gan đã nằm trên mặt đất khóc lóc như chính mình mới là người sắp bị cá mập ăn thịt.

Con cá nhám góc là loại cá mập tương đối nhỏ, khi nó cắn một miếng cũng chỉ cắn được một chiếc giày và một miếng thịt lộ ra tận xương, nhưng chưa cắn nát được bàn chân.

Cho dù chi mới như thế Tư Đồ Minh Trạch cũng đã đau đớn choáng váng đến mấy lần.

Nước biển không ngừng ngấm vào chân ông ta, chỗ bị cá nhám gặm vừa nãy đau buốt và tận xương tủy khiến ông ta muốn bất tỉnh không thể được. (truyện được copy từ tunghoanh. com)

Dương Thần xem kết quả rồi kéo sợi thùng cao hơn một chút, tiếp tục hỏi:

- Ông thấy thế nào?

- Người... Người giết ta đi...

Tư Đồ Minh Trạch ánh mắt ngây dại, khuôn mặt ướt đầm không biết là nước biển hay nước mắt.

- Tôi vẫn còn chưa chơi xong mà, trước khi ông vẫn còn chưa nói ra câu trả lời mà tôi mong muốn thì tôi định sẽ bắt đầu từ bàn chân của ông, rồi đến cẳng chân, hết thịt ở cẳng chân rồi lại đến đùi... Cứ như thế chẳng mấy chốc mà ông sẽ chết đâu.

... mà hơn nữa còn có thể cảm nhận cả quá trình chân của ông bị con cá ăn dần ăn mòn như ăn một cái xúc xích vậy...

Những người trên du thuyền nghe xong câu đó đều nhìn Dương Thần bằng ánh mắt hoảng sợ.

Đám người Trần Dung và Tiểu Triệu mặt cắt không còn hạt máu, hình ảnh của Dương Thần trong mắt họ lúc này chẳng khác nào ma quỷ của chốn địa ngục tối tăm.

Tư Đồ Minh Trạch cảm nhận được cơ thể mình lại đang bị hạ xuống, khoảng cách giữa người với mặt biển càng lúc càng gần, máu thì chảy xuống liên tục, cá nhám góc dưới chân ông ta lúc này không chỉ còn là một con nữa.

Lần này chỉ một chút nữa thôi là ông ta sẽ bị cả một đàn cá mập cắn xé!

- Đứng! Đứng! Để tôi nói!!!

Tư Đồ Minh Trạch bắt đầu khóc rống lên, thần kinh của ông ta không chịu thêm nổi bất cứ sự công kích nào nữa!

Dù có bảo thủ đến đâu thì cũng chỉ là một ông trùm xã hội đen, chưa từng được đào tạo huấn luyện đặc công, cũng chẳng phải là chiến sỹ cảm tử.

Khi sự sợ hãi đã hoàn toàn chiếm giữ tính hung tàn trong ông ta, thì ông ta sẽ không thể kiên trì thêm được nữa.

Dương Thần lấy tay kéo ông ta khỏi vùng nguy hiểm, hần cười khẩy nói:

- Nói đi, tôi nghe đây.

Tư Đồ Minh Trạch vẻ mặt cầu xin:

- Nếu... nếu tôi nói rồi, cậu... sẽ...

- Ông không có tư cách đề ra điều kiện với tôi.

Dương Thần nói bằng giọng lạnh băng:

- Ông có hai lựa chọn, một, là xuống dưới nước để cá mập rửa nốt những

bộ phận còn lại của ông, hai là nói cho tôi biết ai là kẻ đồng minh với ông đã hại Sắc Vi và tôi.

... Đừng có định bịp tôi, thứ nhất lừa tôi cũng chẳng để làm gì, thứ hai... tôi có thể khiến ông còn đau đớn hơn thế này gấp nhiều lần...

Tư Đồ Minh Trạch nuốt nước bọt, ánh mắt tuyệt vọng, nhưng đồng thời ông ta lại quay người lại nhìn về phía những người của hội Hồng Kinh đang đứng trên du thuyền...

Một loạt thành viên đang đứng đó quay sang nhìn nhau, họ hiểu rằng, chắc hẳn đó là người trong hội.

Lúc này Sắc Vi cũng đã mở mắt, ánh mắt phức tạp nhìn Tư Đồ Minh Trạch và chờ đợi câu trả lời.

Tư Đồ Minh Trạch nói bằng giọng khàn khàn:

- Là... là... Trần...

Không đợi Tư Đồ Minh Trạch nói hết câu, trên du thuyền đột nhiên có biến động.

Chỉ nhìn thấy Trần Dung vẫn đứng sau Sắc Vi, bất ngờ tóm lấy cổ Sắc Vi, tay kia rút ra một khẩu súng lúc chĩa thẳng vào thái dương Sắc Vi.

- Không được nhúc nhích! Ai dám làm loạn tôi sẽ nổ súng.

Giọng nói sắc nhọn phá tan bầu không khí yên tĩnh, trong nháy mắt thân phận nội gián đã bị lộ rõ nguyên hình.

- Là cô sao?

- Chết tiệt! Buông thủ lĩnh ra!

- Không ngờ cô lại là một kẻ phản đồ!

Tất cả người trong hội Hồng Kinh đều vô cùng căm phẫn, nhưng đồng thời họ cũng không dám làm loạn lên vì lúc này Sắc Vi đang bị cô ta kèm chặt, Trần Dung chỉ cần hơi ấn cò súng là Sắc Vi chắc chắn sẽ mất mạng.

Thậm chí chỉ cần khiến Trần Dung kích động thì khẩu súng kia có thể sẽ khai hỏa.

Sắc Vi dù bị đe dọa tính mạng nhưng vẫn hết sức bình tĩnh, chỉ có đôi mắt lộ ra một vẻ vô cùng buồn bã và thương tâm.

Dương Thần đứng cách xa mấy chục mét, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Dung, đây chính là kết quả mà hắn mong đợi, dù có hốt hoảng một chút nhưng cũng không có gì khác biệt nhiều.

- Lão giá chết tiệt, đã sắp chết rồi còn dìm tôi xuống nước! Lão xứng đáng bị cá mập ăn thịt đấy! Còn uống công ta đi mời lính đánh thuê cho lão!

Trên mặt Trần Dung lộ ra vẻ hung tàn bạo ngược, giống như một con thú hoang rơi đang đứng trên mép vực, khuôn mặt thanh tú vốn có giờ bỗng trở nên méo mó và dữ tợn.

Tư Đồ Minh Trạch lúc này không còn sức để nói lời nào, máu đã chảy quá nhiều khiến ông ta mệt mỏi và rơi vào trạng thái hôn mê.

- Cô cho rằng làm thế thì sẽ cứu được mạng mình sao?

Dương Thần khẽ hỏi.

Trần Dung nghiêng răng:

- Ta vẫn chưa thất bại, ta còn dự tính để những thành viên trong Tây Minh hội kết hợp với lính đánh thuê hùng mạnh của Thụy Điển nhất định sẽ tiêu diệt được các người...

... Nhưng ta đã xem thường bản lĩnh của mi, không ngờ pháo bắn như thế mà không giết chết được mi... Trước lúc người nói muốn ra biển ta đã nghĩ có thể bị bại lộ, nhưng không ngờ... thế cờ lại bị lật lại thế này!

Dương Thần khẽ cười:

- Cô có nhớ tôi đã từng nói với cô, nếu như cô lại làm gì mà tôi không thích... tôi sẽ không nể mặt anh trai cô nữa, cô... sẽ còn đau khổ hơn là bị đẩy xuống dưới tám tầng địa ngục đây!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 820

Ai Là Người Đã Dạy Em?

- Vậy thì sao nào?

Trần Dung thét lớn:

- Mi có bản lĩnh ra tay với ta không? Chỉ cần mi tiến lại gần thêm ta sẽ bắn chết người con gái mà mi yêu thương! Một mạng đổi một mạng, ta chết cũng không uổng!

Tất cả mọi người đều lùi lại một khoảng nhất định, chỉ sợ lúc này tâm trạng Trần Dung không ổn định sẽ tùy tiện nổ súng.

Trong lúc đó, Sắc Vi vốn im lặng bỗng lên tiếng, cô khẽ hỏi:

- Có thể cho chị biết... lí do vì sao em hao tâm tốn sức đến thế để giết chị không...

- Ha ha!

Trần Dung cười châm biếm:

- Lí do ư? Có cần phải nói ra đây không? Nếu như cả đời tôi phải làm con chó giữ nhà dưới trướng chị thì tôi không cam tâm! Dựa vào cái gì mà tôi phải tốn nhiều sức lực như thế quản lý Hồng Kinh hội trong khi thủ lĩnh lại là chị? Là bởi vì chị lập ra nó, là bởi vì chị thống nhất Trung Hải. Ha ha! Người khác không biết, lẽ nào tôi còn không biết ư, nếu như không vì Dương Thần giúp đỡ chị, thì ngay cả đến Tây Minh hội chị cũng không đánh nổi. Nói cái gì mà khả năng tiếp thu của tôi tốt, rõ ràng là tôi giỏi hơn chị, nên tôi muốn chị phải chết dưới tay tôi.

... Chị chỉ là một con đàn bà dựa dẫm vào vị thế của đàn ông, nhưng bản thân lại luôn cho rằng mình là một kẻ giỏi giang! Người dùng thực lực của chính mình, dẫn dắt hội Hồng Kinh trở thành bá chủ Trung Hải để tất cả được tiếp tục phát triển là tôi! Là Trần Dung này! Chị thử tự mình nói xem, chị có năng lực gì để khuất phục tất cả? Khiêu chiến với bang hội tỉnh khác, tranh giành địa bàn, tất cả đều là sách lược của tôi, chị chỉ hơn tôi là chị có thể đánh, hơn tôi vì chị dám giết! Tôi mới xứng đáng là thủ lĩnh hội Hồng Kinh!

... Hợp tác với Thanh Long hội vì bọn họ có làm ăn lớn, vậy mà chị lại cắt đứt mối làm ăn! Anh em trong hội chỉ thu chút phí bảo kê, vậy mà chị làm sự việc trở nên to tát đến mức đối quản lý! Chúng ta là xã hội đen, lẽ nào xã hội đen còn muốn cứu giúp cho dân chúng hay sao? Khốn kiếp! Những tên cầu quan của chính phủ đều đục khoét của dân, xã hội đen chúng ta thì buôn ma túy, dẫn mỗi gái mại dâm! Cũng chẳng phải là cướp ngân hàng, có gì ghê gớm đâu! Chị tưởng Hồng Kinh hội là quỷ từ thiện sao? Tiền nhiều nên tiêu

không hết hả?

... Những bang hội khác bị nguy cơ chính phủ điều tra vẫn làm ăn kinh doanh, chúng ta rõ ràng đến chính phủ cũng không phải sợ nhưng lại chỉ làm mấy nghề lợi nhuận vặt vãnh! Là chị không có đầu óc hay chị là thánh nhân? Nếu như không vì tôi đổ mồ hôi sôi nước mắt cố sức chống đỡ thì tài chính của hội Hồng Kinh đã bị thua lỗ từ lâu rồi, chị cho rằng chút tiền chân chính mà chị kiếm được có thể nuôi nổi nhiều anh em như vậy sao?

... Nếu ngay từ đầu chị chịu giao lại chức danh thủ lĩnh cho tôi thì cũng thôi, tôi sẽ toàn tâm toàn ý dốc thân vào con đường xã hội đen, hết mực hiếu kính chị, tôn chị thành thủ lĩnh đầu tiên của hội. Đợi sau khi nhậm chức tất cả sẽ đều do tôi nắm quyền, không đến ba năm, đừng nói là Trung Hải, tôi sẽ nuốt trọn những tỉnh xung quanh! Nhưng chị lại chỉ để tôi làm trưởng đại lý! Luôn miệng nói cái gì mà sau này giao lại chức thủ lĩnh cho tôi, nhưng lại cứ ôm lấy cái chức đó không chịu buông ra. (truyện được copy từ tunghoanh.com)

Năm nay tôi đã hơn hai mươi tuổi rồi, chị cũng hơn hai mươi tuổi, lẽ nào phải đợi đến khi sáu bảy mươi tuổi tóc bạc trắng đầu chị mới chịu giao chức thủ lĩnh cho tôi?

Muốn tôi cho chị cái thành công dựa vào đàn ông mà lại không có đầu óc muốn một người phụ nữ giỏi giang có đầu óc làm chó giữ nhà cho mình ư? Ảo tưởng!

Lời của Trần Dung giống như từng đợt sóng thủy triều làm tất cả những thành viên của Hồng Kinh hội đều trầm ngâm.

Sắc mặt tất cả mọi người đều trở nên mơ hồ và phức tạp, bọn họ đều là những tay lão làng đã gia nhập hội nhiều năm, cũng có chút dao động vì chuyện này.

Sau khi Sắc Vi thống nhất thế giới ngầm ở Trung Hải đã ngăn cấm tất cả mọi hoạt động buôn bán thuốc phiện và mua bán phụ nữ, đây là một sự công kích lớn đối với kinh tế của hội, dù gì thì đây cũng là những lĩnh vực đem lại lợi nhuận kếp xù cho xã hội đen, nhưng vì Sắc Vi là người nắm giữ đội quân tinh nhuệ nhất, lại có không ít lão làng trung thành với cô đến tận lúc chết nên không ai dám nói nhiều lời, bên dưới không gặp khó khăn thì những lãnh đạo bên trên có thể thiếu tiền sao?

Toàn bộ đều trầm xuống, rất nhiều người tuy rằng không đồng tình nhưng cũng không dám hé miệng nói nửa lời.

Sắc Vi thở dài:

- Thì ra... Em luôn nghĩ như thế.

- Sao nào, lẽ nào tôi nói sai ư?

Sắc Vi cười lạnh lùng:

- Chị Sắc Vi... Tôi gọi một tiếng chị là vì chị hơn tuổi tôi, kỳ thực, từ lâu tôi đã muốn nói, đầu óc chị... vẫn còn ngây thơ như trẻ lên ba vậy!

Khỏe miệng Sắc Vi lộ ra nụ cười nhạt:

- Có lẽ vậy... Cũng có lúc chị thực sự rất ngây thơ, muốn tất cả đều tốt đẹp như trong tưởng tượng của chị... Nhưng có lẽ không phải vậy.

- Đừng nói thừa, nếu muốn sống thì lập tức cho thuyền quay đầu, nhưng Dương Thần không được trở về, cùng lắm thì tất cả cũng chết!

Sắc Vi buồn bã thở dài nói:

- Dung Dung, cho chị gọi em như thế này lần cuối. Chị luôn hi vọng sẽ có một ngày em sẽ nhận ra, nhưng xem ra cho đến tận bây giờ em vẫn không hiểu...

- Chị đang nói gì...?

Trần Dung cau mày.

- Em chưa từng nghĩ, hội Hồng Kinh hơn 20 nghìn anh chị em... Trong số họ có bao nhiêu người muốn đi vào con đường xã hội đen? (truyện được copy từ tunghoanh.com)

Sắc Vi hỏi.

Câu hỏi này khiến Trần Dung đờ đẫn mất một lúc, cũng khiến các thành viên hội Hồng Kinh trên thuyền im lặng nhìn.

Sắc Vi lại tiếp tục như đang thì thầm:

- Có bao nhiêu người cam tâm tình nguyện đi theo con đường nằm ngoài vòng pháp luật ấy, có bao nhiêu người thực sự muốn đánh giết, gieo nhân nào ắt gặt quả đấy! Họ nhìn có vẻ rất khoáng đạt, rất tự nhiên vui vẻ, nhưng thực tế thì sao? Có lẽ khi họ quay trở về nhà thậm chí còn không dám nhìn mặt người thân trong gia đình mình... Bởi vì họ giống như con rắn độc làm hại xã hội, bị coi là phân tử xã hội đen đáng ghê tởm...

Nếu cho bọn họ cơ hội làm người tốt, có thu nhập ổn định, có gia đình con cái, sống vui vầy, em thấy họ có vì cầm mấy nghìn tệ mỗi tháng mà cầm dao giết người hết ngày này tháng khác không?

- Chị nói gì cơ bản tôi không muốn biết! Mau cho thuyền quay về!

Trần Dung ấn mạnh khẩu súng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Sắc Vi lộ vẻ thản nhiên:

- Có lẽ em và rất nhiều người cho rằng chị cấm mọi người buôn lậu thuốc phiện, cấm buôn người là dập tắt con đường làm giàu của mọi người... Các người cảm thấy hội Hồng Kinh đang trong giai đoạn hoàng kim, chính phủ không dám động đến ta nên chúng ta càng phải khua chiêng múa trống cố hết sức kiếm đầy túi hay sao?

Nhưng các người cho rằng có thể lúc nào cũng tự do tự tại mãi hay sao? Nếu không phải Dương Thần luôn ở bên cạnh tôi, nếu không phải vì chúng ta hợp tác với những gia tộc quyền thế lớn ở Trung Hải như nhà họ Viên hay nhà họ Phương thì chúng ta có sống đường hoàng được như vậy không?

...Có thể bây giờ chính phủ và quân đội không làm căng, nhưng đợi đến một ngày nào đó, khi không có Dương Thần và tôi nữa thì các người dựa vào

đâu để nhận sự chiếu cố của chính phủ đây? Các người thực sự cho rằng hai bang liên hợp lại với nhau thì có thể liên minh chống lại quân đội vũ trang hùng mạnh sao?

Tất cả mọi người lắng nghe bằng vẻ mặt xấu hổ pha chút thất thần.

Đôi tay Trần Dung hơi run lên;

- Chị... Chị có nói gì cũng không có tác dụng đâu!

- Từ ngày hội Hồng Kinh của chúng ta bắt đầu cho đến nay, tôi chưa từng nghĩ sẽ vĩnh viễn đi theo con đường xã hội đen, nếu không vì xuất thân của tôi, tôi không có con đường nào để lựa chọn thì tôi sẽ không lựa chọn lối sống như thế đâu.

... Cái tôi phải đối mặt không chỉ là những thành viên đã trải qua bao sóng gió trong hội, mà hơn nữa còn là những con người đi theo bang hội đang chen chúc nhau bên dưới để mưu cầu cuộc sống... Vì họ mà cần phải chuẩn bị cho một sự phát triển lâu dài, chứ hoàn toàn không phải vì lòng tham nhất thời mà lựa chọn những việc mua bán xã hội đen bất chính...

Những lời mà em nói, có vẻ như là suy nghĩ vì lợi ích của bang hội, nhưng thực ra thì chỉ vì lợi ích trước mắt mà mất đi tất cả tương lai phía trước!

- Câm miệng! Nói xằng bậy!

Trần Dung tức đến run lên:

- Là chị... là chị đã dẫn tôi vào con đường này! Là chị đã nói với tôi, đi trên con đường này, gia nhập vào xã hội đen là con đường có lối đi mà không có lối về! Cái gì mà tương lai? Cái gì mà ngày mai? Chỉ có cách không ngừng lớn mạnh, xử lý hết mọi trở ngại mới là con đường mà xã hội đen nên đi!

Trong thoáng chốc đôi mắt của Sắc Vi bỗng ánh lên vẻ suy tư:

- Thật vậy ư...

Nghe như một lời oán than, nhưng chỉ trong chớp mắt, toàn thân Sắc Vi đột ngột ra đòn!

Một khuỷu tay cô đột ngột đập mạnh về phía sau đánh thẳng vào họng của Trần Dung.

Cùng lúc với khi trong tích tắc làm Trần Dung ngộp thở mềm nhũn ra, Sắc Vi thu người lại, xoay người rồi lách về phía sau Trần Dung.

Ra đòn nhanh như chớp, Sắc Vi lập tức đoạt lấy khẩu súng trên tay Trần Dung, nhắm thẳng vào đầu cô ta.

Tất cả như chỉ diễn ra trong một tích tắc ngắn ngủi, đây thực sự là thành quả bao năm khổ luyện của Sắc Vi.

Dương Thần đứng bên phía tàu chiến nhìn thấy tất cả cảnh tượng diễn ra, trong lòng thấy vui mừng, thân thủ của Sắc Vi thực sự đã tu luyện tới mức tuyệt hảo.

Những người trên du thuyền đều hoan hô, hành động đột ngột của Sắc Vi

khuyến những người cô vũ cô hết sức vui mừng!

Mặt Trần Dung xám lại, không dám tin tất cả lại diễn ra nhanh đến mức mình không kịp phản ứng.

- Khi em lấy súng để tấn công chị, em phải nhớ là ai đã dạy mình...

Đôi mắt Sắc Vi đã hòa trong nước mắt.

Trần Dung đột nhiên phát ra tiếng cười ha ha ngây ngô, quay đầu nhìn Sắc Vi bằng vẻ oán hận độc ác:

- Tôi thua rồi, thua rồi, chị nổ súng đi... Là chị đã dẫn tôi đến con đường có lối đi mà không có lối về, kết cục cũng là chị kết thúc nó. Dù sao thì quãng đời làm xã hội đen của tôi không thành công nhưng cũng thành nhân...

Khuôn mặt Sắc Vi không chút biểu cảm nói:

- Trước khi giết em, chỉ giải thích cho em rõ lần cuối... Sở dĩ chị vẫn còn tiếp tục làm thủ lĩnh không phải vì chị mạnh hơn em mà chỉ vì chị có thể vì những anh em dưới trướng mà hi sinh lợi ích của bản thân, còn em... để đạt được mục đích của mình thì em có thể sẵn sàng hi sinh những người anh em cấp thấp nhất.

... Xã hội đen là con đường không có lối về, nhưng chị chưa từng nói con đường không có lối về này nhất định phải là con đường hắc ám và đau khổ, nhưng em lại không thử qua điều đó, chưa từng nhìn nó như một con đường quang minh chính đại. Cho dù phía trước có là hố sâu vực thẳm, khi em đi đến đó thì hai bên đường vẫn có thể ngập tràn những đóa hoa tươi...

... Còn nữa... Nếu như em đợi thêm một tháng nữa, thực sự chị đã định giao lại chức thủ lĩnh cho em...

Đồng tử Sắc Vi co rúm lại, cố gắng để không gục ngã, run run nói:

- Tôi... không... tin!

Sắc Vi không nói thêm gì nữa, ngón tay từ từ ấn cò súng...

- Không cần đến chị ra tay!

Trần Dung bỗng nhiên cười rạng rỡ, nhẹ nhàng như bay nhảy xuống dưới mặt biển.

Lần này không chỉ có Sắc Vi và Dương Thần mà tất cả mọi người đều đứng ngây người ra một lúc.

Một cô gái trẻ trung mặc mặc giản dị từ nông thôn ra thành phố, sau khi lựa chọn đi theo con đường xã hội đen, lại chọn cách tồi tệ nhất, điên khùng nhất để kết liễu cuộc đời mình!

Không ai hô hào, cũng không ai vui vẻ hay đau buồn vì Trần Dung tự sát, điều này khiến người ta phải thương hại.

Dương Thần không do dự mà buông dây thừng, vận mệnh của Tư Đồ Minh Trạch vẫn là chết trong răng nanh cá mập, chỉ có điều vì thời gian chảy máu lâu nên khi được vớt xuống biển ông ta chỉ còn là một cái xác.

Sự kiện bất ngờ lần này xem như kết thúc viên mãn, nếu như nói về đáng tiếc duy nhất thì đó là hội Hồng Kinh đã mất đi một trưởng đại lý xuất

chúng.

Dương Thần nhảy một cái quay trở lại du thuyền, giơ tay ôm lấy bờ vai Sắc Vi, hấn vỗ nhẹ vai cô, cười nói:

- Có thể không nói những lời khen đầy tính nghệ thuật rằng anh đẹp trai phong độ không, mũi anh nở to rồi đây này.

Sắc Vi dịu dàng nhìn hắn, ném khẩu súng lục xuống biển, ánh mắt nhìn hết một lượt những người trên thuyền, không phải bằng sự nghiêm khắc mà là một cảm giác thân thiết.

- Thật sự tôi đã mệt rồi, từ lúc biết suy nghĩ cho đến giờ, số phận của tôi đã không thể nào thoát khỏi ba chữ xã hội đen rồi, tôi bây giờ, tại đây, chính thức tuyên bố từ chức thủ lĩnh Hồng Kinh hội, tôi chỉ giữ lại phần tài sản của mình, tất cả những hoạt động khác của hội tôi xin giao lại cho thủ lĩnh mới quản lý.

Sắc Vi nhẹ nhàng tuyên bố.

Lời này vừa mới nói ra, tất cả mọi người có mặt ban này vẫn đang vui mừng giờ bỗng xôn xao lên, đều không dám tin đó là sự thật.

Đặc biệt là những người đã theo Sắc Vi từ buổi đầu tiên như Tiểu Triệu vội lớn tiếng khuyên ngăn cô đừng đi.

Sắc Vi giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng, cô nói:

- Kể từ ngày hôm nay, chức thủ lĩnh của hội Hồng Kinh sẽ do Tiểu Triệu - Triệu Minh Bắc đảm nhiệm.

Tất cả mọi người lại một lần nữa trầm xuống, hướng mắt về Tiểu Triệu lúc này còn đang ngơ ngác, tất cả đều có phần ngạc nhiên.

Trong khi đó Dương Thần bật ngón tay cái nhìn Sắc Vi:

- Anh thấy cậu mập này được đấy!

Tất cả mọi thành viên lại thì thầm to nhỏ, Sắc Vi thôi giữ chức là chuyện theo lẽ tự nhiên, nhưng giao lại chức cho Tiểu Triệu thì lại khiến nhiều người không phục lắm.

Sắc Vi nói:

- Tôi biết nhiều người ở đây sẽ không hài lòng lắm, nhưng Tiểu Triệu có làm được hay không thì để mấy tháng nữa mọi người sẽ rõ. Nếu như không được, thì cứ theo quy định lựa chọn của hội là được. Còn về việc nếu như có người tạo phản... Mặc dù tôi không còn quản lý hội nữa nhưng nếu như Hồng Kinh hội làm loạn, gây ra những chuyện lộn xộn trong xã hội, trong tình hình không có Dương Thần và tôi thì việc chính phủ và quân đội có can thiệp hay không tôi cũng không dám chắc...

Mọi người đều đỏ mặt hời hợt, lúc này họ mới nghĩ đến nếu như Sắc Vi đi rồi cũng đồng nghĩa với việc Dương Thần sẽ không quản lý hội Hồng Kinh nữa, cũng có nghĩa là thời đại mà hội Hồng Kinh được dựa vào chính phủ cũng đã qua rồi.

Nhìn tất cả mọi người không ai oán giận, Sắc Vi mới mỉm cười gật đầu.

Dương Thần đến bên cạnh Tiểu Triệu vỗ vỗ vai chàng mập:

- Tiểu Triệu, cậu biết điều mà Dương đại ca ghét nhất là có người đến quấy rầy cuộc sống yên bình của mình mà, nếu sau này Trung Hải mà loạn lên thì tôi sẽ đi tìm cậu đấy... Cậu đã có vợ có con rồi, đúng không nào? Bây giờ cậu không phải chỉ vì mình mà còn vì cả gia đình nữa, hãy làm cho tốt vào nhé...

Một hơi lạnh xuyên thẳng vào tận trong xương của Tiểu Triệu, nghĩ đến cách hành động dã man của Dương Thần, cậu ta vội gật đầu lia lịa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 821

Câu Này Của Em Có Coi Như Câu Nói Đùa Được Không?

Tuy nói rằng đã xảy ra không ít biến cố bất ngờ, nhưng cũng không mất nhiều thời gian.

Khi du thuyền về đến Trung Hải, cũng là lúc trời vừa tối.

Người của Hồng Kinh Hội đều tự về phân đường của mình, mặc dù đã có sự thay đổi, nhưng cũng không ai dám có chút nghi ngờ, hay chí ít cũng không biểu lộ ra ngoài.

Tuy Sắc Vi đã nói sẽ không làm Hội Trưởng nữa, nhưng điều làm mọi người thấy kinh sợ, lại là câu cuối cùng mà Dương Thần nói với mọi người --- có trời mới biết đừng có làm phiền cuộc sống yên ổn của hắn là như thế nào.

Nhưng ở mức độ nào đây?

Cho nên, những người này chỉ còn cách quản lý tốt thủ hạ của mình, an phận dưới trướng của tân Hội Trưởng, làm tốt việc của mình là được.

Dương Thần bảo Tiểu Triệu đem tin về cái chết của Trần Dung báo cho anh của cô là Trần Bác, còn về nguyên nhân cái chết, cứ nói thật, còn về kẻ đứng sau vụ báo thù này là Tư Đồ Minh Triết, sau khi sự việc bị bại lộ đã nhảy xuống biển.

Còn về việc bị cá mập ăn mất như thế nào, thì cũng không cần nhắc đến.

Dương Thần cũng không muốn giấu Trần Bác, Dương Thần cũng không muốn nghĩ xem gã sẽ nghĩ như thế nào, lúc ban đầu Hắn cũng đã hỏi rõ ràng.

Em gái gã đi theo Sắc Vi, Trần Bác lúc đó cũng đồng ý, sau đó Trần Dung vào hắc đạo, làm người đàn ông của Chanel, gã không thể nào không biết em gái của mình đang làm việc gì.

Nếu như lúc ban đầu Trần Bác đã không ngăn cản, thì gã cũng nên có tâm lý chuẩn bị. Trên thực tế, nếu không phải bởi vì, Trần Dung là em gái gã, thì lúc trước ở trên phố, Dương Thần sớm giết chết người đàn bà có lòng phản trắc đó đi rồi.

Sau đó, Dương Thần và Sắc Vi cùng ngồi xe về nhà, bởi vì nhà của Sắc Vi bị đánh bom, cho nên đành phải về nhà cùng với Dương Thần.

Trong phòng khách, Mạc Thiện Ny đã bình tĩnh lại, đang cùng với Lâm Nhược Khê, Quách Tuyết Hoa ngồi đợi hai người trở về, trước đó Mã Quế Phương hết giờ làm về nhà, Trình Tú cũng đã trở về từ cô nhi viện.

Nhìn thấy Dương Thần cùng với Sắc Vi bình yên vô sự, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

- Đã giải quyết xong việc rồi chứ?

Quách Tuyết Hoa đứng lên hỏi.

Dương Thần gật gật đầu nói.

- Cũng không có gì phiền phức, chỉ là vì muốn làm cho sạch sẽ một chút, cho nên phải ra biển một chuyến.

- Ra biển?

Mọi Người và Quách Tuyết Hoa nghi hoặc hỏi.

Dương Thần liền đem sự tình đã trải qua tóm tắt kể lại, khi nhắc đến Trần Dung mọi người đều xúc động, nhất là Trinh Tú, thần sắc có chút sợ hãi, nếu như không phải lúc đầu Thái Nghiên bắt

cô đưa vào cục cảnh sát, có lẽ cô cũng đã rơi vào vực thẳm này rồi.

Nhưng đến khi nói xong chuyện đó, thì toàn bộ không khí trong phòng khách trở nên cổ quái.

Tuy rằng ngày thường cũng ở gần nhau, nhưng đều là Mã Quế Phương và Quách Tuyết Hoa cùng với Vũ Vương

Uống trà nói chuyện với nhau.

Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny, Sắc Vi, chưa hề ngồi cùng nhau như thế này, nhưng lúc này cũng bởi vì hai cô không còn nơi nào để đi, đến nhà cũng bị phá rồi, mọi việc đều phải bắt đầu lại, cũng chỉ còn cách ngồi ở phòng khách, đưa mắt nhìn nhau.

Bộ dạng Trinh Tú đầy kì vọng, hình như cảm thấy rất hứng thú, với tình cảnh như vậy, không biết ba bà chị này sẽ nói những gì.

Quách Tuyết Hoa kéo áo Dương Thần khẽ nói:

- Con, tiếp theo phải làm thế nào.

- Con làm sao biết được,

Thực ra Dương Thần trong lòng cũng không biết nên làm thế nào, đành phải làm bộ vô tội, không biết gì cả.

Một lát sau, cuối cùng Lâm Nhược Khê cũng mở miệng, hỏi thân thiện:

- Các cô tôi nay cứ ở lại nhà tôi đi, phòng trống ở đây còn nhiều.

Nhưng chưa nói xong, Vũ Vương ở bên cạnh liền nhắc

- Tiểu Thư không được đâu, nhà của chúng ta cũng vừa bị nổ mất rất nhiều phòng, khu phòng dành cho khách cũng bị nổ mất rồi, thực ra nhà chúng ta cũng phải chuyển nhà, nhà này cũng không còn chắc chắn nữa rồi.

Lâm Nhược Khê cũng không ngờ tới chuyện này, lại tự mình làm cho mình trở nên xấu hổ.

Sắc Vi cười nói:

- Nếu như chúng ta đều phải chuyển nhà, vậy tôi có một đề nghị, chi bằng tìm một căn nhà thích hợp, mọi người làm hàng xóm cũng đã lâu rồi, chi bằng cứ tiếp tục như vậy đi.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngáy ra, đặc biệt là Quách Tuyết Hoa và Vũ Vương, họ đều không ngờ được, Sắc Vi lại nói muốn tiếp tục ở cùng nhau.

Cái này còn chưa thiện hiện rõ, là muốn được ở gần Dương Thần sao!

Mạc Thiện Ny tuy rằng trong lòng cũng muốn như vậy, nhưng ở trước mặt Lâm Nhược Khê cũng không tiện ủng hộ Sắc Vi, cô cũng chỉ đành im lặng.

Mã Quế Phương cũng biết con gái khó xử, nên cũng im lặng như vậy, nhưng trong lòng cũng, cũng là rất đồng ý với lời đề nghị của Sắc Vi.

Về phần Dương Thần thì vui rồi, miệng ngoách ra, không ngừng gật đầu.

Lâm Nhược Khê chăm chăm nhìn vào mắt Sắc Vi, hai người phụ nữ nhìn nhau chăm chăm

Lâm Nhược Khê ban đầu cho rằng Sắc Vi đang khiêu khích mình, nhưng nhìn một lúc, mới phát hiện trong mắt của Sắc Vi chỉ là sự chân thành, không có bất kỳ sự tranh đoạt nào.

Trong lòng cảm thấy chua xót, từ khi nào mình trở thành con người đa nghi như thế này, cho dù ở gần, chẳng lẽ mình lại sợ cô ta, Lâm Nhược Khê buồn bực nghĩ.

- Chủ ý không tồi, dù sao tiền cũng không phải vấn đề, mọi người cùng tìm xem có căn nhà nào thích hợp không.

Lâm Nhược Khê đồng ý nói.

Nghe thấy thế, Quách Tuyết Hoa ngắt lời cười nói:

- Cũng tốt, mẹ cùng với mẹ của Thiện Ny và Vú Vương cũng rất thân thiết, các con đi làm hết, người già như chúng ta có thêm người bầu bạn.

Vú Vương và Mã Quế Phương nhìn nhau cười, ba người phụ nữ có tuổi này đều cảm thấy rất vui vẻ.

Sự tình liền được nhanh chóng giải quyết, đối với Lâm Nhược Khê và Sắc Vi mà nói, tiền mua nhà không phải là vấn đề chủ chốt, mà vấn đề chính là mọi người có vừa ý hay không.

Bất động sản của Lâm Nhược Khê cũng không ít, nhưng đều là dùng cho kinh doanh và một số thì dùng để buôn bán, nhà có thể ở được, thì trừ căn nhà trước đây ở Long Cảnh Uyển, hoặc là căn biệt thự ở tương đối xa Trung Hải, nên chỉ còn cách mua một căn nhà mới.

Dù sao trước kia cũng chỉ có Lâm Nhược Khê và Vú Vương hai người ở cùng nhau, có nhiều cũng chẳng để làm gì.

Trong nhà thêm hai người phụ nữ, trở nên náo nhiệt hơn hẳn, Trình Tú sau khi giúp Vú Vương làm một bữa tối đơn giản, liền thảo luận xem mua nhà ở đâu thì hợp lý.

Lâm Nhược Khê trực tiếp cầm hai cái Laptop từ trên lầu đi xuống, tham khảo từ những trang web chuyên cung cấp các biệt thự cao cấp, vừa xem vừa bình luận.

- Phòng phải mới, tốt nhất có thể ở ngay được, chúng ta hiện nay cũng không có nhiều thời gian đi bố trí những đồ vật này, vị trí thì tốt nhất thanh tĩnh chút, dựa vào núi gần sông là tốt nhất.

- Cách trung tâm thành phố xa cũng không sao, dù sao đường cao tốc quanh thành phố cũng thuận tiện.

Sắc Vi nói.

Lâm Nhược Khê khẽ gật đầu

- Còn nữa, Người không thể nhiều.

- Vậy còn không đơn giản sao, Em mua căn đất nhất, người chắc chắn sẽ ít.

Dương Thần xen ngang nói.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn,

- Còn cần anh nói?

Dương Thần kinh ngạc bĩu môi, không nói thêm gì nữa.

Sắc Vi ngoảnh đầu nhìn sang Mạc Thiện Ny bên cạnh hỏi:

- Thiện Ny, cô có ý tưởng gì không, chúng ta là ở cùng nhau, cô cũng nên nói gì chứ.

Mạc Thiện Ny lắc đầu

- Cứ tùy mọi người thôi, tôi và mẹ tôi thế nào cũng được, hơn nữa, biệt thự đất như vậy tôi cũng không mua nổi, mẹ con tôi có thể được ở nhờ là tốt lắm rồi, làm sao còn dám có ý kiến.

Tuy rằng biết con mình chỉ nói đùa, nhưng cũng có vài phần tự giễu, so với Lâm Nhược Khê và Sắc Vi, thì số tiền của Thiện Ny không đáng để mắt tới, Mã Quế Phương cũng chỉ là khẽ thở dài, không nói gì.

- Cô có thể,

Lâm Nhược Khê đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt trong trẻo nói.

- Ừ?

Mạc Thiện Ny không hiểu.

Lâm Nhược Khê thản nhiên cười nói:

- Tôi biết trong hai năm nay rất nhiều những tập đoàn quốc tế và cấp thế giới đều mời cô, thậm chí còn đề cô làm phó tổng giám đốc chi nhánh tại Châu Á, nếu như cô rời Quốc Tế Ngọc Lôi, đi đến các tập đoàn quốc tế khác, đều có thể đảm nhiệm những vị trí cao đồng thời có thể nắm trong tay số cổ phần đáng kể, mấy tỷ nhân dân tệ đối với cô mà nói chỉ là đồ trong túi, chỉ là cô muốn ở lại Quốc Tế Ngọc Lôi để giúp tôi, cho nên cô mới bỏ những cơ hội này, không phải sao?

Mạc Thiện Ny bất đắc dĩ cười nói,

- Nói ra đáng kể gì đâu, cũng chẳng có gì, nếu như năm đó Cố Tổng giám đốc bởi vì muốn tôi giúp cô nên đề bạt tôi, nếu như tôi vì tiền mà rời bỏ Quốc Tế Ngọc Lôi, vậy thì đến chính tôi cũng sẽ khinh thường mình.

- Thực ra, thực ra cô cũng có thể lấy từ 3-5% cổ phần của công ty, nhưng cô không làm vậy, tôi luôn rất cảm kích cô, Thiện Ny.

Lâm Nhược Khê cười nói,

- Tôi tự thấy rằng, tuy mình là một người có quyết sách xuất sắc, nhưng

tôi tuyệt đối không phải là người cầm quyền giỏi, cho nên... những năm vừa rồi thật sự rất cảm ơn cô.

Lâm Nhược Khê đột nhiên cảm ơn, làm cho Mạc Thiện Ny cảm thấy bất ngờ, cũng làm cho mấy người Quách Tuyết Hoa ở bên cạnh ánh mắt đều rất tán thưởng.

Mã Quế Phương có chút tự hào vỗ lưng con gái

- Con gái, Mẹ biết là còn sẽ không làm mẹ thất vọng, cái quý hơn tiền, chính là lòng người.

Lòng người sao... vậy mình động chạm tới chồng của cô ấy, thì là đúng hay sai đây.

Mạc Thiện Ny ngại ngùng cười cười

- Nhược Khê... đột nhiên nói những lời này, tôi rất cuộc phải cảm động phát khóc lên, hay là mở miệng đòi tiền đây.

Lâm Nhược Khê khẽ hé miệng.

- Tiền... không có, nhưng nếu Sắc Vi sau này hỏi cô tiền thuê nhà, tôi có thể trả trước cho cô, hơn nữa không cần tính lãi!

Dương Thần đang uống trà liền phun ra ngoài, may mà kịp lấy tay che miệng, lập tức cười cười nói:

- Bà xã, em làm thế nào mà có thể vừa nói đùa mà mặt lạnh tanh như vậy.

Lâm Nhược Khê mặt đỏ lên, phát hiện thấy mọi người đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn mình, đặc biệt là người mà cô không thân thuộc Sắc Vi, đôi con ngươi tròn tròn.

Lâm đại tổng giám đốc vội ho một tiếng

- Nhìn đi đâu vậy, tìm nhà đi...

Ba vị trưởng bối khẽ cười vài tiếng, đặc biệt cảm thấy không khí có vài phần vui vẻ

Bỗng nhiên Trình Tú thốt lên một tiếng

- A

Tay chỉ lên một căn biệt thự trên màn hình, nói

- Chị Nhược Khê, chị xem cái này, hình như rất phù hợp với yêu cầu của chị.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 822

Hóa Ra Là. . Hấn

- Khu biệt thự phía tây?

Lâm Nhược Khê thì thảo đọc tên, thoáng suy tư, nói:

- Hình như... là cũng được.

Sắc Vi và Mạc Thiện Ny cũng đều lại gần, nhìn thấy trên màn hình một khu biệt thự sang trọng nhiều cây xanh, cả hai đều tỏ ra thích thú.

Mạc Thiện Ny nói:

- Nhược Khê cô còn nhớ không, khu biệt thự này trước khi được hoàn thành vào hai năm trước, Ngọc Lôi của chúng ta đã bán cho họ những sản phẩm đồ dùng trong nhà cao cấp, khu biệt thự này xây theo kiến trúc Italy, trang bị bên trong, đều do Ngọc Lôi của chúng ta cung cấp.

- Nghe cô nói như thế, tôi cũng hơi có chút ấn tượng.

Lâm Nhược Khê dịu dàng nói.

Dương Thần nghe thấy tên của khu biệt thự, cũng cảm thấy hơi quen tai, nhưng hấn cũng lười suy nghĩ, dù sao mình ở đâu cũng được, chỉ cần cô ấy thích là được.

- Giá của những căn biệt thự ở đây thấp nhất là trên 15 triệu, sử dụng kỹ thuật tiên tiến không chế nguồn nước nóng dưới lòng đất, hơn nữa mỗi một căn đều có thiết kế khác nhau, phía bắc giáp với triền núi, phía đông gần với nhánh của một con sông, bên trong khu gồm có các khu tập thể hình, được bảo vệ bởi công ty bảo vệ top 10 toàn quốc.

- Bởi vì là khu dành cho những người vô cùng giàu có, cũng không phải là khu nhìn ra biển ồn ào, náo nhiệt, có rất nhiều căn biệt thự còn trống, một năm gần đây bất động sản đóng băng, nhưng họ không muốn giảm giá, cho nên có rất ít người đến đó sống

Mạc Thiện Ny nói ra vanh vách, giống như những tư liệu đó đã nằm trong đầu cô từ rất lâu rồi.

Sắc Vi sắc mặt vui vẻ.

- Có núi? Hay quá, như vậy đều có thể rèn luyện sức khỏe và luyện công, không khí chắc cũng rất trong lành.

Nghe thấy hai chữ “rèn luyện”, Lâm Nhược Khê cũng có chút chột dạ, quả thật nếu có ít người, môi trường lại trong lành thanh nhã, cô cũng sẽ ra ngoài chạy bộ, làm gì cũng thoải mái hơn rất nhiều.

- Nếu đã như vậy, chúng ta hãy liên lạc với bên bất động sản mua hai căn luôn hai căn.

Lâm Nhược Khê cũng không chậm trễ, thấy là mua liền.

Mọi người bắt đầu xem vị trí cụ thể của căn nhà, cuối cùng chọn một khu đất nhất, nhưng cảnh cũng đẹp nhất, tổng cộng tất cả các loại chi phí là 50 triệu NDT, tuy rằng khá đắt, nhưng nhà mua được thì cũng có thể bán được.

Phải chuyển nhà, nên tất cả mọi người đều trở nên bận rộn, phải thu dọn đồ đạc, chỉ có điều Sắc Vi và Mạc Thiện Ny phải chuyển thôi, chỉ có một ít đồ quý giá chưa bị hủy, như trang sức, nhất là chiếc nhẫn có giá hơn 10 triệu \$, đã được cô tìm thấy trong đồng đồ nát từ lâu.

Phiền phức nhất là một số giấy tờ tùy thân, dù sao muốn mua nhà cũng phải cần một số giấy tờ để làm thủ tục, nhưng phòng cũng bị nổ tan tành rồi, chỉ còn cách nhờ quan hệ.

Thái Nghiên ở nhà, cũng không biết ở đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, lúc Lâm Nhược Khê gọi điện thoại đến, cảm thấy kinh ngạc sao Lâm Nhược Khê lại xóa bỏ được khúc mắc nhanh như vậy, sau khi nghe thấy chỉ là muốn nhờ cô làm gấp cho hai cái CMT và hộ khẩu, cô chỉ còn cách cười khổ, nhưng vẫn đồng ý.

Cuối cùng cũng thỏa thuận xong, Ngày mai đi làm Thái Nghiên sẽ lập tức sai người làm ngay những giấy tờ này, mà bình thường phải cần ba tháng mới làm xong, dựa vào những quan hệ công và tư, Thái Nghiên tuy rằng cảm thấy có hơi ngại, nhưng dù sao cũng nên biểu hiện tốt một chút.

Mạc Thiện Ny cảm thấy không sao, dù sao khi còn là nhỏ đã quen với Thái Nghiên rồi, nhưng Sắc Vi lại cảm thấy bất ngờ, không ngờ Lâm Nhược Khê không chút do dự cũng giúp cô giải quyết.

Tuy rằng có thể là biểu hiện đại lượng bên ngoài, nhưng Sắc Vi vẫn nói một tiếng

- Cảm ơn.

Quách Tuyết Hoa nhìn thấy những việc này, không kìm nổi huých huých cùi chỏ vào sườn Dương Thần khẽ nói:

- Con, có vẻ hiện tại Nhược Khê đối với những tình nhân của con đã không còn hằn học như trước nữa rồi, có lẽ cuộc sống của con sau này sẽ yên ắng hơn một chút đấy.

Dương Thần thản nhiên cười nói.

- Mẹ, đó là bởi vì Nhược Khê rốt cuộc cũng hiểu rõ, cho dù có làm căng như thế nào, cũng không thể cắt đứt quan hệ được, con chờ đến ngày hôm nay nào có dễ dàng gì.

Quách Tuyết Hoa lập tức chuyển chủ đề nói:

- Xem ra... sau này muốn bế cháu, chắc không chỉ có một hai đứa thôi đâu, thực ra nhiều cháu gái một chút sẽ tốt hơn, con trai đứa nào cũng nghịch, chỉ cần một đứa để hương hỏa là được rồi...

Dương Thần vẻ mặt cứng ngắc, nhìn bà mẹ giàu trí tưởng tượng bên cạnh.

Nói thật, dựa vào tố chất cơ thể hiện nay của hắn, vô cùng khỏe mạnh, đến cả Dương Thần cũng không dám tin.

Muốn cho các cô có con với hần, cho dù là bây giờ bắt đầu luyện tập, trong vòng mười mấy năm thì hy vọng vẫn là xa vời lắm, cho dù là người có cơ hội vượt qua cảnh giới Tiên Thiên bước chân vào Hóa Thần Kỳ là Thái Ngưng, cũng không chắc có khả năng tiếp cận với cảnh giới của mình.

Có đôi khi, Dương Thần cố ý kiềm chế một chút năng lực của bản thân, đây không phải là khiêm tốn, mà là lo mình lộ ra năng lực quá mức sự tưởng tượng của con người, sẽ làm cho các cô cảm thấy có khoảng cách.

Giống như yêu một người không cùng chủng tộc với mình, loại mùi vị này sợ rằng sẽ không dễ chịu chút nào.

Chỉ có cách làm cho các cô đạt đến một trình độ nhất định, Dương Thần mới có thể để lộ ra khả năng thật sự của mình.

Tuy mình ở các phương diện khác lĩnh ngộ bình thường, nhưng trên con đường tu luyện Dương Thần chưa bao giờ nghi ngờ khả năng thiên phú và may mắn của mình, điều này cũng khiến hần ở trên cao cảm thấy chút cô đơn lạnh lẽo.

Đến buổi tối, Sắc Vi và Mạc Thiện Ny muốn đưa Mã Quế Phương đến khách sạn nghỉ tạm một đêm, sáng hôm sau có thể đến chỗ Thái Nghiên làm giấy tờ.

Lâm Nhược Khê sau khi nói với bên Bất động sản sẽ trả tiền một lần, đối phương lập tức sai người đến dọn dẹp sạch sẽ, sau đó lắp đặt toàn bộ hệ thống thiết bị gia dụng trong nhà, ngày mai chỉ cần đến ký hợp đồng là có thể chuyển đến ở, còn về tình trạng như thế nào, thì với hợp đồng mấy chục triệu NDT, đối phương cũng không dám giấu diếm.

Trong cái thế giới coi trọng vật chất, có tiền, mọi chuyện đều có vẻ dễ dàng hơn rất nhiều.

Xử lý xong hết các vấn đề, Lâm Nhược Khê, Trinh Tú, cùng với Quách Tuyết Hoa, Vú Vương ở nhà thu xếp hành lý, đợi ngày mai cho xe đến, chuyển đồ đi.

Dương Thần cũng không có đồ gì phải mang đi, cho nên giống như cửu vạn, chuyển đồ đến chỗ này chỗ khác, cũng may thể lực của Dương Thần không có vấn đề gì, lên xuống tầng mấy chục lần không thở dốc, hoàn toàn không mệt chút nào.

Loại biểu hiện “Dũng mãnh phi thường” này, khiến Lâm Nhược Khê có chút vừa lòng, lúc đi qua người Dương Thần, nhỏ giọng nói:

- Hóa ra anh cũng khá hữu dụng...

Dương Thần nhăn mặt lại, đến lúc này giá trị bản thân mới thể hiện ra---- Cửu vạn!

Bận rộn cả nửa buổi tối, cả nhà mới được về phòng nghỉ ngơi, đây cũng là buổi tối cuối cùng ở lại nhà cũ, mọi người ai cũng không ngủ được, trừ Dương Thần.

Đợi đến buổi sáng ngày hôm sau, xe chuyển nhà mà hôm qua Lâm Nhược

Khê gọi, lái xe chuyển hàng đến, lục tục chuyển hàng lên xe.

Cùng lúc này, Sắc Vi và Mạc Thiện Ny sau khi nhanh chóng làm xong giấy tờ, đang đi cùng với Thái Nghiên về.

Thái Nghiên vẫn còn mặc đồng phục cảnh sát, vừa vào đến nhà, lập tức nhiệt tình chào hỏi Vú Vương, Quách Tuyết Hoa, cười hì hì nói:

- Đến muộn quá, sắp chuyển xong rồi, cháu còn muốn đến giúp mọi người chuyển nhà mà.

Mạc Thiện Ny từ phía sau đi lên, bất đắc dĩ nói:

- Cháu đã nói với Nghiên Nghiên là không cần rồi, nhưng cô ấy cứ muốn đến xem có giúp được gì không.

- Cái này là đương nhiên mà, tôi cùng muốn biết mọi người sẽ chuyển nhà đi đâu chứ.

Thái Nghiên bĩu môi nói.

Ba cô đều quen nhau từ lâu rồi, gặp nhau liền cười nói ríu rít.

Lâm Nhược Khê khẽ cười cười

- Cảm ơn cô, cô đã giúp rất nhiều việc rồi.

- Nhường đường, nhường đường.

Lúc này Dương Thần từ trong phòng đi ra, trong lòng còn ôm một chồng sách, có một số sách nhìn rất cũ.

Nhìn thấy Thái Nghiên cũng ở đây, Dương Thần cười cười, nháy mắt với cô một cái.

Thái Nghiên lườm hắn một cái

- Cười ngô nghê cái gì, sao lại nhiều sách như vậy, toàn bộ chỗ này đều phải chuyển sao.

Dương Thần than thở,

- Anh chuyển từ tối qua đến trưa nay, vẫn chưa chuyển xong chỗ sách này.

- Trời ạ, Nhược Khê, Cô không định chuyển hết sách toàn bộ sách ở thư phòng của cô đến nhà mới chứ?

Mạc Thiện Ny giật mình nói.

Lâm Nhược Khê nhìn chồng sách cao cao

- Số sách này... là do bà nội để lại.

Lời này vừa nói ra, mọi người mới hiểu được, hóa ra số sách này từ thời cố Tổng giám đốc đã có rồi, vậy thì giống như di vật rồi, chẳng trách lại coi trọng như vậy.

- Em đến giúp anh bỏ sách lên xe,

Thái Nghiên nhiệt tình nói, nói xong liền cầm lấy một chồng sách để lên một rương vận chuyển hàng hóa.

Trong lúc đang chuyển sách, cầm một cuốn sách trên tay, đột nhiên có một vật mỏng bay xuống.

Thái Nghiên sững sốt, cúi xuống nhặt lên,

- A, là một tấm ảnh cũ, bị ô vàng hết rồi...

- Thật sao

Mạc Thiện Ny nghe xong có chút hưng phấn,

- Có phải là ảnh của cố Tổng giám đốc không?

- Bởi vì rơi ra từ sách của cố Tổng giám đốc, cho nên đương nhiên mọi người sẽ nghĩ đó là ảnh của người.

Nhưng, tiếp theo hai cô khế sau mày, Mạc Thiện Ny tò mò hỏi:

- Ai vậy.

- Hóa ra là hấn

Thái Nghiên hóa ra lại biết, thâm thì nói.

- Cái gì vậy

Dương Thần cảm thấy kì quái, sao sắc mặt của các cô lạ như vậy

Thái Nghiên cắn cắn môi, mắt khế đảo, trực tiếp cầm lấy tấm ảnh, đi đến chỗ Vú Vương đang chỉ đạo mấy nhân viên chuyển đồ, nói:

- Vú Vương, tấm ảnh này chắc là của Vú, Vú cầm lấy đi.

Vú Vương sững sốt, nhận lấy tấm ảnh, lúc ban đầu thì chưa có gì, nhưng lúc ánh mắt vừa nhìn xuống, thì lập tức ngây ra, sắc mặt trắng bệch, cơ thể run rẩy.

Lâm Nhược Khê dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, có chút oán trách nói:

- Nghiên Nghiên, cô làm gì vậy! Không nhớ lúc trước bà nội nói gì với chúng ta sao? Không được nhắc đến người đó! Sao lại còn đưa ảnh của người đó cho Vú Vương! ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 823

Anh Đoán Xem

Thái Nghiên không nghĩ tới Lâm Nhược Khê sẽ kích động như vậy, có chút xấu hổ.

- Tôi... tôi chỉ là... tôi không cố ý.

- Không sao.

Vú Vương lau lau khóe mắt, đột nhiên nhét tấm ảnh vào túi áo, miễn cưỡng cười một cái

- Tiểu Thư, cô cũng đừng trách Thái Nghiên tiểu thư, cô ấy quan tâm đến tôi, cho nên mới nhắc đến.

Lâm Nhược Khê bước tới, thân thiết nắm lấy tay Vú Vương nói:

- Vú Vương, Vú đừng buồn, không phải còn có con ở cạnh Vú sao? Chuyện gì đã qua rồi thì để nó qua đi, đừng nghĩ nhiều, Vú nhất định phải luôn vui vẻ.

Nhìn thấy cảnh này, không chỉ Dương Thần, kể cả Sắc Vi và mấy người Mã Quế Hoa, đều kinh ngạc vô cùng.

Từ trước đến nay chưa bao giờ thấy người lạnh lùng như Lâm Nhược Khê, lại chủ động nhiệt tình đi an ủi người khác như vậy.

Xem ra, tình cảm sau bao năm nương tựa lẫn nhau giữa cô và Vú Vương, người khác khó có thể hiểu được, cũng chỉ có người chăm sóc cho Lâm Nhược Khê từ nhỏ là Vú Vương, mới có thể nhận được sự đãi ngộ như vậy.

Mà Dương Thần nhìn thấy vẻ mặt tự trách, áy náy của Thái Nghiên lại nhìn thấy Vú Vương đau lòng rơi lệ, trong đầu mù mịt.

Rốt cuộc quá khứ của Vú Vương còn ẩn chứa chuyện gì, phải làm cho cố Tổng giám đốc dặn hai cô từ nhỏ là không được nhắc đến.

Thấy Mạc Thiện Ny cũng không hiểu gì giống mình, Dương Thần có thể chắc chắn, việc phát sinh năm đó là trước lúc Nhược Khê và Thái Nghiên mười ba, bốn tuổi, là lúc đang học cấp hai, khi đó Vú Vương chắc mới chỉ khoảng ba mươi tuổi.

Vú Vương vốn dĩ kiềm chế được rồi, nhưng nghe Nhược Khê an ủi như thế, nhìn thấy cô kiên định như thế, nước mắt lại chảy xuống.

- Tiểu thư... tôi... tôi muốn về phòng nghỉ ngơi một chút, đợt lát nữa sẽ ra.

Vú Vương vừa lau nước mắt, vừa quay đầu chạy về phòng.

Nhìn thấy bóng Vú Vương chạy về phòng, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một cảm giác bi thương phảng phất.

Lâm Nhược Khê chán nản nhìn về phía Thái Nghiên còn đang cúi đầu, thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Dương Thần buồn bực hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì, bức ảnh ấy chụp ai?

- Đừng hỏi gì cả, nếu như anh không muốn làm cho Vú Vương đau lòng thêm nữa.

Lâm Nhược Khê mặt lạnh như tiền nói.

Thái Nghiên cũng ngoan ngoan tiếp tục chuyển sách, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Quách Tuyết Hoa và Mã Quê Phương hai người nhìn nhau, đều cảm thấy bất ngờ, bọn họ ở cùng Vú Vương cũng khá lâu rồi, cũng không nghĩ rằng Vú Vương lại có nhiều bí mật như vậy, thậm chí đến đám hậu bối cũng không dám nhắc tới, vừa nói đến Vú Vương đã khóc thảm thiết như vậy!

Bất kể như thế nào, sự việc dưới sự trấn áp của Lâm Nhược Khê, cứ như vậy qua đi.

Sau khi bận rộn cả một buổi trưa, tất cả đồ vật đều được chuyển đến nơi ở mới ở khu biệt thự phía Tây

Thái Nghiên còn phải quay về đồn cảnh sát làm việc, đi đến một mình rồi lại lặng lẽ đi về, nhưng Dương Thần cũng biết, phần nhiều là do cô cảm thấy xấu hổ, cảm thấy cô làm thương tổn Vú Vương, cho nên cũng ngại không dám ở lại lâu.

Sau khi ký hợp đồng xong với bên Bất động sản, Dương Thần cùng với các nhân viên khác chuyển đồ vào nhà, còn sắp xếp như thế nào, có thể từ từ làm.

Vị trí của nhà mới, nằm dựa vào núi ở phía bắc của khu phía Tây, địa thế cao, ở xung quanh cũng chỉ có vài nhà, cây cối um tùm, cỏ cây xanh tốt, còn có bể phun nước và mấy bức tượng điêu khắc bằng đồng của châu âu, giống như vườn của hoàng gia châu âu.

Tuy phong cách bên trong biệt thự vừa kết hợp giữa cổ điển và thời thượng, nhưng những màu sắc ôn dịu và những đồ vật tinh quý, làm cho những thiết kế này khiến cho người khác có cảm giác gần gũi.

Gara ô tô cũng giống như Long Cảnh Uyển đều ở tầng hầm, rộng đến mức có thể để một lúc hai mươi mấy chiếc xe, làm cho những chiếc xe mà Lâm Nhược Khê cất không dùng có chỗ trưng bày tốt.

Tất nhiên để chúc mừng tân gia, không thể thiếu một bữa tối thịnh soạn.

Nhưng vừa chuyển đến nhà mới cũng không có đồ ăn gì, các cô ai cũng bận sắp xếp đồ đạc của mình, cho nên cũng không có ai có thời gian đi mua đồ ăn, cho nên đợi đến lúc gần tối, hai nhà hẹn nhau, ngồi lên xe Lexus LX570 của Lâm Nhược Khê, cùng nhau tìm một nhà hàng cao cấp ở gần đây.

Dương Thần lái xe, đợi Lâm Nhược Khê, Trình Tú và hai vị trưởng bối lên xe, sau đó đi đến nơi ở của Sắc Vi.

Tuy nói là hàng xóm, nhưng khoảng cách cũng không gần, cách nhau

cũng phải mấy trăm mét.

Đúng lúc Dương Thần lái xe qua ngã tư, thì một chiếc Land Rover màu đen từ chỗ đèn tạm dừng cũng muốn đi qua.

Nhìn thấy chiếc Land Rover phiên bản có hạn, dùng nói là Dương Thần, cho dù là đang ngồi ở ghế phụ là Lâm Nhược Khê, cũng lập tức nhận ra!

Đúng lúc này, người ngồi trong xe Land rover cũng phát hiện ra hai người Dương Thần ngồi trong xe Lexus.

Cửa kính xe hạ xuống, từ ghế phụ của xe Land rover, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn hoạt bát, cô bé vẫy vẫy tay, hưng phấn gọi

- Chú, chị Nhược Khê! hai người sao lại ở đây?

Nhìn thấy Đường Đường và xe Land rover của Đường Uyên, trong đầu Dương Thần hiện lên một tia điện giật.

Mẹ kiếp, mình đúng là óc lợn mà! Lúc trước không phải là đã đến qua rồi sao, đây không phải nơi ở của Đường Uyên và Đường Đường – khu ngoại ô phía Tây sao.

Không ngờ một lúc đăng trí, trở thành hàng xóm của mẹ con Đường Uyên.

Dương Thần cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa, trong mắt Lâm Nhược Khê, chỉ sợ lại nghĩ là mình cố ý không nói ra rồi!

- A, chẳng lẽ nhà vừa chuyển đến là chú và chị Nhược Khê? Hai người là gia đình mới chuyển đến?

Đường Đường vừa nghĩ tới, giả bộ hờn dỗi nói:

- Chú, chú thật là, muốn chuyển đến thì cũng phải nói một tiếng chứ! Chú rõ ràng là cố ý mà! Rõ ràng là biết cháu và mẹ ở đây, chẳng lẽ muốn cho mẹ con cháu một niềm vui bất ngờ.

Lời này vừa nói ra, Dương Thần liền cảm thấy hai ánh mắt băng lạnh sau lưng làm mình đông cứng.

Lâm Nhược Khê biết được không ngờ mẹ con Đường Uyên cũng ở đây, cũng ở cùng một khu này, quả nhiên cho rằng Dương Thần có ý muốn giấu.

Dương Thần cười khổ quay đầu nói

- Bà xã, nếu như anh nói với em, anh thật sự không nhớ Đường Uyên ở đây... em... sẽ tin chứ?

- Anh đoán đi?

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nói.

Dương Thần tắc nghẹn

- Chắc là sẽ không tin.

- Anh thật là có bản lĩnh, có khi nào ngày mai em cũng sẽ phát hiện, Minh Ngọc và An Tâm kỳ thực cũng ở cạnh chung ta?

Lâm Nhược Khê cười lạnh hỏi.

Dương Thần nhún vai, không biết là nên trả lời thế nào, sợ rằng nói cái gì cũng không đúng.

Quách Tuyết Hoa và Vú Vương ngồi đằng sau, giả bộ như không nghe thấy, không nhìn thấy gì, chỉ có Trinh Tú là che miệng cười trộm.

Dù sao cũng đã gặp rồi, tất nhiên cũng phải chào hỏi.

Đường Uyên lái xe qua một bên, trên người mặc một bộ váy màu đen, lộ ra đôi vai thon trắng như tuyết

- Lâm Tổng, đúng là không thể nào cắt đứt được hết duyên phận, tôi đang định đưa Đường Đường đi ăn cơm, xem ra mọi người cũng vậy, chỉ bằng cùng đi đi, sau này là hàng xóm của nhau rồi, cũng nên thân thiết một chút mới phải.

Đường Uyên trên mặt khó giấu được sự vui sướng và đắc ý, cô cho rằng, là do Dương Thần cố ý không nói ra, lừa Lâm Nhược Khê đến đây,

Cho nên, Đường Uyên cảm thấy cô thắng.

Lâm Nhược Khê biết, nếu trở mặt thì chính là do cô không kiềm chế được, cô sẽ thua, cho nên khẽ cười

- Như vậy rất tốt, bình thường rất bận, ăn một bữa cơm, cũng không biết khi nào mới được ăn cơm cùng nhau đây.

Ngụ ý, đừng có nghĩ là có lần sau, cho cô đắc ý lần này.

Đường Uyên cũng không để ý, hướng về phía Quách Tuyết Hoa và Vú Vương ôn nhu gật đầu, liền nhẹ nhàng lái xe phía sau chiếc Lexus.

Đoạn đường tiếp theo, Dương Thần như ngồi trên đồng lừa, Lâm Nhược Khê bên người như một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào, tim Dương Thần giống như một quả bóng cao su bị bóp chặt.

Đợi cho Sắc Vi và mẹ con Mạc Thiện Ny đều lên xe, biết được mẹ con Đường Uyên cũng ở đây, còn là hàng xóm của nhau, đều cảm thấy kinh ngạc, cho dù là Mạc Thiện Ny trong công việc có quen biết một chút, cũng không thân thuộc lắm với Đường Uyên, chứ đừng nói là Sắc Vi, cho nên phản ứng của hai cô cũng không như Lâm Nhược Khê.

Đồng thời, hai cô cũng đều hiểu, vì sao Lâm Nhược Khê tự nhiên lại trở nên lạnh lùng khiến cho người khác khó có thể tiếp cận như vậy.

Sau khi lái xe qua một đoạn đường cao tốc, đến một nhà hàng Italy gần đây, do mẹ con Đường Uyên dẫn đến, bởi vì hai mẹ con ở đây đã rất lâu rồi, cho nên những nhà hàng ở gần đây cũng biết khá rõ.

Mạc Thiện Ny cảm thấy đưa mẹ đi ăn đồ tây cũng không có gì, chỉ có Lâm Nhược Khê có chút bất mãn, dựa vào cái gì mà Đường Uyên có quyền quyết định?

Nhưng lúc Dương Thần cười tùm hỏì cô, cảm thấy đi đâu thì tốt hơn, Lâm Nhược Khê trong đầu trống rỗng, cô làm sao biết được chỗ nào ăn ngon.

Ngoại trừ quán bán bỏng viên ra, thì đại tổng giám đốc Lâm không có ấn tượng với cái gì hết.

Nhà hàng Italy này xây theo phong cách cổ, cách trang trí làm cho mọi người có cảm giác giống như đang ở thời Trung cổ phục hưng.

Ánh đèn u ám, cùng với những chai rượu nhỏ đã uống hết hoặc là gần hết được bày ở gần cửa sổ, làm cho người ta cảm thấy một không khí phương tây lãng mạn

Quản lý nhân viên phục vụ có vẻ rất quen với mẹ con Đường Uyên, là một thanh niên lai có mái tóc màu hung, tao nhã chào hỏi, sau đó dẫn mọi người lên tầng hai.

Chưa hề đến những nơi như thế này như Mã Quế Phương và Trinh Tú, đều cảm thấy mọi thứ rất mới mẻ.

Sau khi ngồi xuống bàn, mọi người ngồi quanh bàn, nói chuyện rôm rả, tuy rằng Lâm Nhược Khê và Đường Uyên chưa trực tiếp nhìn nhau, nhưng hai người đều rất giỏi trong giao tiếp, cho nên cũng không làm cho không khí quá căng thẳng.

Sau khi chọn xong món, thời gian chờ đợi bỗng trở nên có vẻ rất lâu, cũng may nhà hàng có cung cấp bánh mì Italy để giúp khách hàng trong lúc chờ đợi ăn tạm.

Số bánh mì đó, ngoài Đường Đường lấy một cái, còn lại 7, 8 cái đều bị Dương Thần kéo về trước mặt, không một chút khách khí nhồm nhoàm ăn.

- Anh không thể kìm chế một chút sao, cái này không phải chỉ để cho mình anh ăn,

Lâm Nhược Khê ở bên cạnh chau mày nói.

Dương Thần cầm bánh mì hương hươu,

- Mọi người ăn rồi đầy bụng, tỳ nữa không ăn được, i bụng dạ anh tốt, ăn hết chỗ này tỳ nữa còn có thể ăn được tiếp, không lãng phí.

Đường Đường ở một bên bĩu miệng nói

- Chú căn bản là lợn, loại pizza lap sườn, cháu chỉ ăn có hai miếng đã no cứng bụng rồi, chú gọi ba cái bánh pizza, còn thêm một suất bún thịt, hai đĩa mì ý, may mà chị Nhược Khê có tiền, nếu không thật đúng là không thể nào nuôi nổi chú.

- Đi ra chỗ khác.

Dương Thần về mặt không vui nói:

- Trẻ con thì biết cái gì, nếu như ta không ăn nhiều như thế này, thì làm sao có thể thể hiện bà xã ta có tiền? Hơn nữa, đã sớm nói với cháu rồi, ta cùng với chị Nhược Khê của cháu thân phận giống nhau! Cháu phải gọi ta là anh! Gọi giống như Viên Dã! Cái đây còn không biết, còn muốn đi lấy chồng?

Đường Đường cắn một miếng bánh mì

- Vậy thì đơn giản, cháu bảo anh Viên Dã cũng gọi chú là chú, như vậy không phải không thành vấn đề rồi sao!

Dương Thần bị vụn bánh mì làm cho sặc sụa, hận không thể uống một ngụm nước phun ra, tuy nhiên cảnh đầu võ mồm như vậy, cũng khiến cho mấy người khác cười vui vẻ.

Đúng lúc Dương Thần chuẩn bị không để ý đến Đường Đường, tiếp tục ăn bánh mì, thì ở góc phía trái, đột nhiên xuất hiện một cảnh đặc biệt, làm cho hắn khẽ nhăn mày.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 824

Không Phải Ta

Đó là một nhân viên phục vụ người da trắng mặc đồng phục nhà hàng, nhìn có vẻ rất nho nhã, tướng mạo bình thường đến nỗi khiến người ta có cảm tưởng đi nữa cũng không nhớ nổi một nửa hình dạng ra sao.

Bưng một chiếc đĩa, đi đến một góc nơi thấp ngọn đèn mờ mờ, định đưa com cho một người đàn ông trung niên và một phụ nữ còn trẻ tuổi đang ngồi ở đó.

Mười ngón tay của nhân viên phục vụ sạch sẽ một cách lạ thường, ngón tay được chau chuốt rất cẩn thận và tỉ mỉ, động tác cử chỉ rất nhẹ nhàng.

Sau khi đặt hai phần mỳ Ý xuống, người phục vụ liền thu đĩa lại, xoay người rời khỏi.

Người đàn ông trung niên đó uống xong một hợp rượu vang, liền cầm đĩa lên, bắt đầu dùng com.

Nhưng chưa đợi ông ta xoắn một miếng mỳ ở trước mặt thì mặt bàn tự nhiên rung động mạnh.

“Rầm.”

Đĩa mỳ Ý rơi ngay xuống mặt đất.

- Chuyện gì thế này?

Người đàn ông trung niên quát to một tiếng, quay đầu nói với người phục vụ chưa rời khỏi bao xa:

- Phục vụ! Bàn của các người làm sao vậy? Sao lại rung như thế này?

Người phục vụ da trắng kia không quay đầu lại, mà bước chân vẫn tiếp tục đi xuống tầng dưới.

Lúc này Dương Thần đứng dậy, nói với người phụ nữ ngồi cùng bàn:

- Anh đi vào nhà vệ sinh một lát.

Nói xong, Dương Thần vội vàng theo sát người phục vụ kia xuống tầng dưới.

Đường Đường than thở nói:

- Tầng hai có nhà vệ sinh mà, chú thật ngốc.

Đường Uyên dí tay vào trán đưa con gái một cái:

- Con thật nhiều chuyện, chưa lấy chồng mà đã như vậy rồi, sau này kiểu gì cũng suốt ngày cãi nhai với Viên Dã cho mà xem.

Dương Thần đi xuống tầng dưới đương nhiên không phải là đi vào nhà vệ sinh, mà là theo sát ở phía sau của tên phục vụ da trắng kia, lách qua sảnh trước, đi đến một ngách an toàn ở trong một góc đằng sau nhà hàng.

Sau khi tên nhân viên phục vụ da trắng kia đi đến góc của chỗ an toàn đó,

mới lột bỏ bộ đồ đồng phục xuống, ném vào trong thùng rác, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Dương Thần đi theo, cũng mở cửa, bước ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi cửa thì một luồng sát khí giáng thẳng từ trên xuống đầu.

Dương Thần “hừ” một tiếng, sớm đã dự đoán được, giờ một tay ra bắt lấy.

Một con dao găm màu bạc sắc bén đã bị Dương Thần chop ngay được.

Không ngờ tên nhân viên phục vụ da trắng kia từ sau cửa nhảy bổ lên, phục kích sẵn ở trên tường, đợi cho Dương Thần xuất hiện thì nhảy xuống để giết.

Con dao găm sắc bén đó không ngờ bị người ta dùng tay tóm lấy, không nhích được phân nào, tên da trắng đó liền xoay người ra, kinh hãi nhìn Dương Thần.

- Khó mà ra ngoài ăn một bữa cơm. Mà hạ độc người khác như vậy là không đúng.

Dương Thần cười khẽ.

- Mà là ai? Sao lại đi theo tao?

Tên đàn ông da trắng kia lạnh lùng hỏi.

Dương Thần cầm lấy con dao găm, quan sát tỉ mỉ, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ, ngẫm nghĩ, phi về phía tên kia, nhưng lại không phải muốn giết hắn ta mà là trả lại cho hắn ta.

Nhận lấy con dao, tên da trắng kinh ngạc. Hắn ta cảm thấy rõ được sự chênh lệch về thực lực của bản thân và Dương Thần, nên mới không lập tức chạy trốn, nhưng xem ra lúc này, Dương Thần lại không có thái độ thù địch với hắn ta.

Dương Thần trầm ngâm một lát, nghiêm nghị nói:

- Dấu hiệu ở chuôi con dao này là của ZERO, mà là sát thủ của ZERO?

Tên da trắng đó trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc:

- Mà...Mà là ai?

Dương Thần tiếp tục nói:

- Solon sao lại làm thế. Tao nhớ có quy định là ZERO không được hoạt động đơn lẻ ở trong Hoa Hạ mà. Mà vừa nãy rõ ràng là giả mạo nhân viên phục vụ, tiến hành hạ độc trong đĩa mỳ của người đàn ông kia, là ai thuê mà...hay là mà phản bội ZERO?

Tên da trắng kia do dự một lát:

- Không ngờ mà lại gọi tên cầm kỳ của người cầm đầu tổ chức chúng tao ra thế. Tao không phản bội ZERO. Mặc dù tao không biết mà là ai, nhưng bây giờ ZERO chúng tao đã được phép hoạt động trong Hoa Hạ. Đây là nhiệm vụ đầu tiên mà tao chấp hành ở Hoa Hạ. Tao không hiểu tại sao mà lại vô duyên vô cớ ngăn cản tao, nhưng mà không sợ ZERO chúng tao trả thù sao?

scapthuankhiet.com

- Cái gì? Được cho phép?

Dương Thần hào hứng:

- Solon chắc chắn không có tư cách để quyết định việc như thế này, mày làm như tao không biết sao?

Tên da trắng nói:

- Đương nhiên không phải là mệnh lệnh của đại nhân cầm quyền rồi, là Minh Vương đại nhân của chúng tao đích thân hạ lệnh! Khai thông con đường vào Hoa Hạ!

Dương Thần vô cùng kinh ngạc, sắc mặt trầm xuống:

- Mày nói là Minh Vương hạ lệnh?

- Xem ra những gì mày biết rất nhiều, còn biết cả Minh Vương Các Hạ của bọn tao là ai.

Tên da trắng kiêu ngạo nói:

- Đã biết tao là sát thủ của ZERO, lại còn biết Minh Vương Các Hạ của bọn tao nữa, lẽ nào mày vẫn còn muốn ngăn cản tao làm nhiệm vụ!

Dương Thần không cho rằng tên sát thủ này nói nhăng nói cuội, mà Solon thì lại càng không thể phản bội mình, vậy, nguyên nhân chỉ có một, mình lại bị kẻ khác mạo danh.

Đáng chết, không ngờ lại còn giả mạo mình, hạ lệnh cho thuộc hạ của mình.

Dương Thần hướng tay về phía tên da trắng kia nói:

- Đưa điện thoại liên lạc của mày cho tao.

Tên da trắng kia có chút nghi ngờ, nhưng lại do dự một chút, vứt điện thoại cho Dương Thần.

Dương Thần nhấn số điện thoại của Solon, tên sát thủ hạng thấp này căn bản là không biết gì.

Sau khi đầu dây bên kia nhắc máy, Solon có chút nghi ngờ, hỏi:

- Minh Vương Các Hạ, sao ngài lại gọi đến ạ. Hôm qua hai lần, hôm nay lại thêm lần nữa, nhưng lần thứ ba này thực sự là hiếm thấy.

Lần thứ 3?

Mẹ kiếp, ông này mới gọi có lần thứ hai. Dương Thần lại càng khẳng định hơn nữa về phán đoán của mình.

- Solon, lúc trước ta đã liên lạc với người hai lần rồi sao?

Dương Thần vội hỏi.

Solon nghi ngờ nói:

- Các Hạ, ngài đùa thật chẳng buồn cười chút nào, đêm qua khi chúng ta ở Hoa Hạ chẳng phải ngài đã gọi điện ra lệnh cho tôi đó sao? Chúng ta còn nói không biết bao nhiêu là chuyện nữa.

Dương Thần quát to:

- Khốn kiếp! Solon, đầu óc của người có phải bị con lừa đá rồi không?

Lại còn nói thùng rượu nho đã lên men rồi chứ? scapthuankhiet. com Quyết định quan trọng như vậy, sao ta có thể đột nhiên nói sửa là sửa, hơn nữa hoàn toàn không có báo hiệu gì cả. Người không cảm thấy kỳ lạ sao?

Nhìn thấy tất cả những điều này, nghe thấy tất cả những thứ này, tên sát thủ da trắng đứng ở trước Dương Thần không xa há hốc mồm, hẳn ta đã ý thức được Dương Thần là ai.

Solon trầm ngâm một hồi lâu, mới nói bằng giọng điệu vô tội:

- Các Hạ! Tôi...Tôi hơi chóng mặt, thực sự không hiểu sao ngài lại tức giận như vậy?

Dương Thần đi vài vòng tại chỗ, mới bình tĩnh lại, giảm bớt cơn tức giận, nói:

- Solon... Kẻ địch đáng chết đang ẩn nấp đó so với tưởng tượng của ta còn khôn kiếp hơn nhiều, nhưng lại cũng mạnh hơn so với tưởng tượng của ta...

- Kẻ địch?

Solon cảm thấy hết sức buồn bực:

- Các Hạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Kẻ hạ lệnh cho người không phải là ta, mà là kẻ giả mạo ta...

- Cái gì?

Solon ở đầu dây bên kia hét to một tiếng, đương nhiên là bị chấn động một phen.

Dương Thần lập tức nhắc đến kẻ giống mình như đúc ở trên biển trước kia, lại nhắc cả tên sát thủ da trắng đang thực thi nhiệm vụ mà hẳn đừng phải.

- Nếu như không phải ta vừa hay gặp phải tên muốn hạ độc một người Hoa Hạ thì e rằng tiếp sau đó ta sẽ bị đám người đó hoài nghi.

Dương Thần buồn rầu nói:

- Đối phương rõ ràng muốn cố ý khiến cho những người ở Hoa Hạ nghi ngờ và thù địch với ta.

Solon kiềm chế, nói:

- Tôi sẽ lập tức đi hủy bỏ mệnh lệnh mà tên súc sinh kia đưa ra. Đáng chết! Điều này đúng là một sự nhục nhã với tôi và ZERO.

Dương Thần hỏi:

- Tên khôn kiếp đó làm thế nào mà liên lạc được với người, lại còn hạ lệnh nữa chứ?

- scapthuankhiet. com

- Hẳn ta thông qua kênh inte mà ngài vẫn hay sử dụng, lại còn cho cả webcam. Lúc đó tôi cảm thấy rất kỳ lạ là tại sao ngài không đến thẳng nơi của tôi để liên lạc. Nhưng tôi thực sự không thể ngờ rằng lại có kẻ giả mạo ngài, còn cho tôi cả webcam. Lúc đó, lúc kẻ giả mạo đó bảo tôi đem một số vũ khí đạn dược ra tiêu thụ, lại còn hạ lệnh cho đội lính đánh thuê ở Trung

Đông và Bắc Phi, bảo bọn họ thực thi một số nhiệm vụ tác chiến...Bây giờ xem ra, căn bản là muốn khơi mào chiến tranh ở các nước, sau đó sẽ đem cái móc kẻ đầu sỏ để đội lên đầu ngài!

Solon tức giận nói.

- Hẳn ta còn biết kênh mà ta và ngươi liên lạc nữa sao?

Dương Thần dùng dùng sát khí:

- Kênh liên lạc của chúng ta được mã hóa rất đặc biệt, lúc đó là do công chúa Jane thiết kế cho chúng ta. Trí tuệ của kẻ đó...thật khiến cho người khác không thể không khâm phục.

- Các Hạ, thực ra đây cũng có thể coi là một việc tốt.

Solon bỗng nhiên cười nói.

- Hả? Sao lại nói vậy?

Dương Thần hỏi.

- Trước kia chúng ta bắt lực với kẻ giả mạo ngài, bởi vì hẳn ta có thể sử dụng Quy luật không gian, ngoài ngài ra thì cũng không có ai có thể không chế hẳn ta, hơn nữa mấu chốt ở chỗ, chúng ta lại không biết rốt cuộc là hẳn ta đang ở đâu? Nhưng lần này, đối phương lại dùng mạng inte, lại còn giải được mật mã mà công chúa Jane lập cho chúng ta, như vậy, việc này chỉ có thể mời công chúa Jane chúng ta kiểm tra, truy tìm manh mối, là có thể đại khái biết được đối phương đang ở đâu, thậm chí, không chừng công chúa Jane còn có thể biết được toàn bộ thế giới này có những người nào, có khả năng là sẽ tìm ra tất cả...

Solon nói.

Dương Thần hơi mỉm cười:

- Ta suýt nữa quên mất vẫn còn một người có khả năng như công chúa Jane.

- Các Hạ, bây giờ tôi sẽ lập tức hạ lệnh hủy bỏ, vẫn chưa muộn đâu. Tôn thất lần này chắc chắn có thể bù đắp được, hơn nữa tôi sẽ liên lạc ngay với công chúa Jane.

Solon nói.

Dương Thần đồng ý:

- Lần trước ta có bảo ngươi phải tiếp tục gia tăng số lính của Hải Ưng, còn bao lâu nữa thì được?

Solon nói:

- Chậm nhất là trong tuần, bởi vì Hải Ưng phân tán ở khắp nơi, chưa thể tập hợp lại được ngay thành hai tiểu đội, như vậy là quá gấp.

- Được rồi, ngươi đi làm việc đi. Nếu như đã tạo ra một tổn thất gì đó thì hãy bù đắp lại một cách khách quan. Nếu như đối phương quá nhiều chuyện thì hãy xử lý ngay. Giết người phóng hỏa, việc này không cần ta dạy ngươi. Nếu như ngươi không giải quyết được thì hãy liên lạc với ta.

Dương Thần nói.

Sau khi Solon tuân lệnh, liền gác điện thoại xuống.

Dương Thần thở một hơi, ném trả chiếc điện thoại cho tên da trắng đang ngây người ra kia, nói:

- Hãy trở về châu Âu đi, lần này không phải là lỗi của mày, không cần phải tự trách bản thân.

- Vâng... Vâng! Minh Vương Các Hạ!

Tên sát thủ da trắng đột nhiên quỳ rạp xuống đất, đầu dán xuống mặt đất lớn tiếng nói, lòng đầy sự cảm kích.

Dương Thần lại không suy nghĩ nhiều đến sự sùng bái kiểu này, quay người đi, trở về nhà hàng, sắc mặt vẫn rất âm u.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 825

Một Trận Gió Lạnh

Dương Thần rất tức giận, giận hơn nhiều so với lần trước bị mạo danh. Bởi vì lúc này đã lan gần đến bạn bè bên cạnh hắn. Thậm chí bắt đầu có động tĩnh trên phạm vi toàn cầu vẫn mượn tiếng tăm và danh nghĩa của hắn.

Danh nghĩa!

Đây không khác gì là tát cho hắn một cái, đang cười hắn không biết gì.

Dương Thần đã hạ quyết tâm, khi điều tra ra được tên âm thầm phá rối này, xem y là người thế nào, rồi giết là xong hết mọi chuyện.

Phật cũng sẽ có lúc tức giận, huống chi là ma quỷ.

Hơn nữa Dương Thần cũng hiểu được một nguy cơ khá nghiêm trọng. Nếu đối phương có dáng vẻ giống hắn như đúc, lại quen thuộc về hoàn cảnh của mình. Thì khó bảo đảm được an toàn cho những người bên cạnh mình.

Những người đó, đặc biệt là những người phụ nữ của mình nếu bị bắt nạt thì làm thế nào?

Dương Thần đắn đo suy nghĩ một hồi, cho dù là có tiểu đội Hải Ưng bảo vệ, thủ đoạn của đối phương không phải là chiến sĩ của tiểu đội Hải Ưng có thể không chế. Nếu mấy người phụ nữ của mình không đề phòng thì sẽ rất nguy hiểm.

Chuyện này cũng không thể để những người bên cạnh mình không hay biết gì. Trước tiên cần nói cho các cô về việc xảy ra ở Thái Bình Dương, rồi về kẻ thù, cuối cùng là hậu quả.

Nếu không nói thì mình cũng khó khăn.

Hơn nữa, nếu muốn dạy các cô tu hành thì toàn bộ thế giới mới này cũng nên giới thiệu qua cho các cô biết.

Trở lại phòng ăn ở tầng hai, các món ăn Italia đã đầy bàn, mấy người phụ nữ vừa ăn vừa cười.

Say khi Dương Thần trở về chỗ ngồi nói:

- Ăn cơm xong, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với mọi người. Chúng ta sẽ cùng nhau về nhà.

Quách Tuyết Hoa hỏi:

- Con trai, có chuyện gì mà ra về bí mật thế?

Dương Thần mỉm cười đáp:

- Mẹ, đợi lát nữa sẽ biết, hiện giờ nói ra sẽ ảnh hưởng đến ăn uống. Tóm lại, đợi lát nữa con sẽ nói cho mọi người nghe một câu chuyện khoa học viễn tưởng, mọi người sẽ ngạc nhiên.

- Còn đùa được nữa.

Quách Tuyết Hoa cười mắng.

Lâm Nhược Khê nảy ra một ý nghĩ nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Tuy Dương Thần không chịu nói lúc ăn cơm, nhưng mọi người ăn cơm với tốc độ rõ ràng nhanh hơn, cũng không nói nhiều, ăn xong trả tiền rồi lái xe về nhà.

Trên đường về nhà, Dương Thần không ngại trước mặt mọi người gọi điện thoại cho An Tâm, Lưu Minh Ngọc và người vừa mới rời khỏi nhà chiều nay là Thái Nghiên bảo cùng đến nhà.

Đối với những việc Dương Thần đang định nói, Lưu Minh Ngọc đi làm ở Quốc Tế Ngọc Lôi đã biết trước đó. Vì bận mấy ngày nay nên An Tâm trốn mất kinh ngạc.

Bởi vì, hai ngày nay An Tâm và Lưu Minh Ngọc đều làm thêm ca đêm ở công ty. Nhưng Dương Thần không hề phản đối, cho nên, các cô vẫn ngoan ngoãn đồng ý.

Lâm Nhược Khê tuy đã đoán trước chuyện Dương Thần muốn làm. Nhưng vẫn nhịu máy, vẻ mặt có chút lo lắng. Cô luôn tự hỏi, cô có thể đối mặt với việc sắp đến như thế nào.

Một đám phụ nữ...

Lúc này Dương Thần không thể nghĩ được nhiều lắm, so với xấu hổ thì an toàn của các cô gái vẫn quan trọng hơn.

Ước chừng nửa tiếng sau, ba chiếc xe màu sắc khác nhau đỗ ngoài biệt thự. An Tâm, Lưu Minh Ngọc và Thái Nghiên đã đến rồi.

Sau khi ba cô xuống xe, nhìn nhau, An Tâm và Lưu Minh Ngọc quen nhau, nhưng không biết Thái Nghiên. Nhưng nhìn thấy nhau hiểu ngay, đây là những người Dương Thần muốn tìm.

Cuộc họp các tình nhân.

Trong phòng khách, không khí cũng đã rất kỳ lạ. May mắn là căn hộ cao cấp nên phòng đủ lớn.

Làm cho mọi người có không gian để thở.

Dương Thần cũng không ở trong phòng, vừa đến nhà, nói phải liên hệ với một số người, đã đi lên tầng bận rộn suốt vẫn chưa xuống dưới.

Lâm Nhược Khê là nữ chủ nhà, nhìn có vẻ rất tự nhiên, nhưng vẻ mặt rất lạnh lùng giúp vú Vương pha trà.

Ngoài những người trong nhà, Sắc Vi, hai mẹ con Mạc Thiện Ny, hai mẹ con Đường Uyên cũng đã đang ngồi đó, giọng nói rất nhỏ, dù sao không phải đã quá quen nhau.

Khi ba người An Tâm vừa bước vào, cả không gian như ngưng đọng trong chốc lát. Đầu tiên là nhìn qua mọi người, sau đó ngượng ngùng cười cười.

- Tới rồi à.

Quách Tuyết Hoa đứng dậy cười nói.

- An Tâm và Thái Nghiên thì tôi biết, cô là Minh Ngọc có phải không. Dương Thần vừa nói cho tôi là cô đến, đứa nhỏ này...

Ai, tôi cũng không biết nói như thế nào... Đến đây, đừng ngại, ngồi xuống đi.

Lưu Minh Ngọc biết người phụ nữ này là mẹ của Dương Thần. Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó vội vàng chào dịu dàng.

Khi Lâm Nhược Khê đưa cho ba người trà đã pha. Lưu Minh Ngọc và An Tâm giật nảy mình.

- Đừng, đừng... Tổng Giám đốc Lâm, sao có thể để chị...

Lưu Minh Ngọc vội vàng đỡ lấy nói.

Lâm Nhược Khê lúc này mới nở một nụ cười nhạt đầu tiên:

- Ở nhà, đừng gọi tôi là Tổng Giám đốc Lâm, tôi còn nhỏ hơn chị vài tuổi, ở ngoài cứ gọi tôi là Nhược Khê đi.

Thái Nghiên đã gặp Lâm Nhược Khê vài lần, nên đã đỡ ngại hơn. Cô cũng vốn là người có tính tình hoạt bát, cười hì hì nói:

- Đúng vậy, sau này chúng ta còn gặp nhau rất nhiều, phải thân thiết...

Nhưng câu này còn chưa nói xong Lâm Nhược Khê đã đưa một ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn lướt qua.

Ý tứ rất rõ ràng- không phải là chuyện này về sau đều do cô định đoạt sao.

Thái Nghiên hơi nghẹn lại, vội bỏ qua không nói tiếp nữa.

Thấy việc như vậy, Quách Tuyết Hoa cười ha ha:

- Nhược Khê, con thấy không, Thái Nghiên xinh đẹp kia dù làm cục trưởng vẫn sợ con. Chỉ là do Thái Nghiên tính tình thẳng thắn thôi, con không phải là không biết.

Ánh mắt Thái Nghiên nhìn Quách Tuyết Hoa gật gật đầu tràn đầy xúc động. Như đã tìm được người bạn hiểu mình.

- Hừ...

Lâm Nhược Khê thấy mẹ chồng nói giúp Thái Nghiên nói thầm:

- Con chưa nói gì cả.

- Nhưng ánh mắt của chị Nhược Khê vừa rồi thật khủng khiếp, tôi ngồi ở đây cũng thấy lạnh người.

Ngồi ở một chỗ khác, Đường Đường ngồi gần Đường Uyển nói.

Đường Uyển vội giơ tay che miệng con gái, nhanh miệng nói:

- Con bé chết tiệt này, đừng nói bừa. Lạnh là vì điều hòa không khí.

Lâm Nhược Khê không kìm nổi quay mặt lại nhìn về xem thường, điều hòa không khí trong phòng nào có lớn như vậy.

Thở dài quay đầu hỏi An Tâm:

- Cô nói xem, tôi rất ác độc sao?

An Tâm có tâm lý sợ Lâm Nhược Khê. Lúc trước đã từng làm cô ta khóc, giờ lại bị Lâm Nhược Khê hỏi, không biết nên nói thế nào.

Không kìm nổi rụt đầu lại, nhỏ giọng nói:

- Không... không ác...

Nói như vậy là hoàn toàn nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nhìn thấy hết mọi việc, Trinh Tú xì một tiếng cười.

Hai tay vuốt vuốt sô pha, cặp chân trắng nõn thậm chí đá lên cao, ra vẻ rất vui sướng.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy thế vẻ mặt đỏ ửng, đi qua nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Trinh Tú:

- Cười cười cái gì, đánh chết em.

Trinh Tú vội mở to đôi mắt

- Buồn cười thật mà...

Lâm Nhược Khê tức giận không kìm nổi dậm chân một cái, cảm thấy không thể ở trong phòng khách được nữa, vội vàng chạy vào phòng bếp giúp vú Vương.

Tuy nhiên, cũng bởi vì thế mà mọi trong phòng cười vui vẻ, không khí thay đổi rất nhiều.

Mười phút trôi qua, Dương Thần mới từ trên tầng chạy vội xuống.

Trước đó hội Bát Kỳ, Bát Nhã đã liên hệ đến đây, nói cho Dương Thần biết hội Bát Kỳ có một đội ngũ tinh nhuệ tiến vào Trung Quốc, với thân phận thường dân, hỏi Dương Thần xem nên bố trí như thế nào.

Dương Thần để những người này đến Yên Kinh. Trung Hải chỉ để lại một bộ phận tiếp ứng. Bởi vì những Ninja ở Bắc Kinh cũng không hiểu biết rõ lắm.

Như vậy có thể nhanh chóng tìm ra kẻ thù.

Đặc biệt căn cứ bí mật Nghiêm Bất Vấn. Nếu Thái Vân Thành không nói cho hắn thì hắn tìm ra cũng không có gì.

Nhìn thấy mấy người phụ nữ đang ngồi trong phòng khách. Dương Thần hơi mở cờ trong bụng. Mấy người phụ nữ tính cách khác nhau, dáng dấp khác nhau, nếu thật sự có một ngày ở cùng một chỗ.

Hơn nữa, còn cùng ngủ, thì mình sẽ được thoải mái nhiều lắm.

Tất nhiên sự việc đang đè nặng trong lòng khiến Dương Thần không có tâm trạng đùa giỡn, đi đến giữa phòng khách, hắng giọng nói:

- Hôm nay gọi mọi người đến là có việc không thể không nói. Vì sự an toàn của mọi người, tôi hi vọng mọi người có thể im lặng chờ tôi nói xong hết sau đó mới hỏi. Bởi vì, chuyện muốn nói, hơi phức tạp...

Dương Thần mở đầu rất huyền bí, lập tức làm cho mấy người phụ nữ cảm thấy căng thẳng hơn bao giờ hết, ra vẻ nghiêm túc nhưng không được tự nhiên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 826

Người Xấu Nhân Bản Vô Tính

Rất nhiều người luôn tỏ ra thần bí. Thần bí như vậy thật ra lại có sức hút lớn đối với thế giới thật.

Người xưa nói “Diệp công thích rỗng”. Nhưng khi rỗng thật sự xuất hiện sẽ làm người ta sợ chết chạy mất.

Đêm nay, đối với những người phụ nữ này mà nói, nhất định không thể ngủ.

Khi bóng tối buông xuống biệt thự, ngọn đèn cứ sáng mãi cho đến gần sáng. Đến lúc đó mấy cô gái mới lên xe về nhà. Nghe Dương Thần nói những chuyện như trong thần thoại, nếu không rõ là mình đang tỉnh có lẽ tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Việc tu luyện thì không nói, vì Dương Thần đã nhiều lần thể hiện năng lực siêu nhân rồi. Nhưng đến nhân bản vô tính Dương Thần cũng nói đến, còn được miêu tả là tiêu diệt cả hạm đội thì làm sao những người phụ nữ này có thể tin được.

Cũng may là Dương Thần đã cho mỗi người một ám hiệu riêng. Lại khẳng định rằng có rất nhiều người bảo vệ bí mật họ mới yên tâm một chút.

Chẳng qua mấy người Đường Đường, Trinh Tú, cùng Quách Tuyết Hoa, vú Vương, Mã Quế Phương chưa chuẩn bị tâm lý nên đều ngẩn người.

Tuy nhiên, Đường Đường và Trinh Tú đều chờ đợi, cầu xin Dương Thần dạy các cô tu hành.

Dương Thần cũng không ngại, nghĩ về sau có thể cho nhiều người tu luyện. Dù sao nhập môn và thành công là hai chuyện khác nhau.

Chỉ là mấy người phụ nữ đều giống nhau. Phải kiên trì rèn luyện, sau đó tu hành phải kiên nhẫn và có ngộ tính mới được.

Còn Quách Tuyết Hoa, vú Vương và mã Quế Phương và mấy người lớn tuổi không cần họ nói, Dương Thần cũng định dạy họ. Chỉ có điều họ đã khá lớn tuổi, chỉ sợ không thể tu hành, hoặc tốc độ cũng chậm đi, có lẽ chỉ có tác dụng bảo vệ và giữ gìn cơ thể thôi.

Người khiến Dương Thần chú ý nhất trong “hội nghị gia đình” này là Lâm Nhượng Khê.

Mấy ngày nay, Lâm Nhượng Khê đã có vẻ mềm mỏng hơn đối với hân. Tuy hân có xuất hiện cùng người phụ nữ khác cũng không làm mặt giận, cũng không chiến tranh lạnh với hân nữa.

Ngoài Thái Ngưng, mấy cô khác là lần đầu tiên gặp mặt. Không có xung đột gì, không nói gì, đều khá thân thiết với nhau. Tuy rằng trong lòng đều có

tính toán, nhưng Dương Thần rất hài lòng.

Bốn ngày sau là Hạ Chí, 22 tháng 6.

Hai phân đội của Hải Ưng đã đến Trung Hải hai ngày trước, sau khi sắp xếp đội ngũ xong, thống nhất chỉ huy, toàn bộ là bảo vệ những người phụ nữ và người nhà của Dương Thần.

Bởi vì lần này đã thông đường bên quân đội Hoa Hạ. Các thiết bị tiên tiến cũng được mang đến nhiều hơn. Dương Thần cấp cho mỗi cô một thiết bị cảnh báo tiên tiến, có thể mang theo người rất tiện. Khi gặp nguy hiểm trong giây lát hắn sẽ biết vị trí. Đồng thời trên người hắn cũng có thiết bị theo dõi, để khi tiểu đội Hải Ưng phát hiện thì có thể nhận ra.

Nhưng điều làm cho Dương Thần buồn bực chính là đã chuẩn bị hết như vậy mà người giả mạo hắn vẫn chưa lộ diện. Con tức cũng chưa có chỗ giải phóng. Cuối cùng đành dùng cả đêm để chạy qua chạy lại chỗ Đường Uyên, Sắc Vi và Mạc Thiện Ny. Trong khi đó còn chạy qua chỗ Lâm Nhược Khê gõ cửa vu vơ một lần, tránh hôm sau lại chiến tranh lạnh.

Buổi sáng sớm mùa hè hôm sau, ở Tây Giao biệt viện bên trái đỉnh núi, giữa rừng cây tươi tốt.

Đường cũng chưa được làm, chỉ có một lối đi nhỏ đầy cỏ dại. Đó cũng chỉ là lối mòn mà trước đây công nhân đến đây lập tháp sắp đi tạo thành.

Ngay trên đỉnh núi, hai ngày trước bỗng nhiên có một lực lượng không biết từ đâu đến, vạt đi một khối đất ước chừng hơn trăm mét vuông, đỉnh núi giống như bị đào đi một khối lớn.

Mà giữa đỉnh núi, một khối gỗ đã được sơ chế ngay ngắn bóng loáng.

Mà Sắc Vi áo trắng, quần đỏ đang ngồi xếp bằng ở đó. Hai mắt nhắm nghiền, mặc cho gió núi thổi tung mái tóc, cơ thể cô vẫn không hề thay đổi.

Đã nhiều ngày, Dương Thần truyền phương pháp tu luyện cho Sắc Vi và Thái Nghiên vì cơ thể hai người có tố chất.

Sắc Vi bền lòng và khắc khổ. Mỗi ngày cô đều luyện tập rất đúng giờ, sau đó chạy lên núi. Dựa vào phương pháp tu luyện nội công chưa bao giờ biết đến mà Dương Thần dạy để tu luyện.

Mới đầu Sắc Vi còn hơi lo lắng, không biết ngộ tính của mình như thế nào. Nhưng tiến độ cũng rất khả quan.

Lần đầu tiên có Dương Thần hướng dẫn các vận công, Sắc Vi đã cảm nhận được “khí cảm”. Cũng chính là lần đầu tiên tu luyện có thể bước vào cánh cửa này.

Điều này làm cho Dương Thần cũng có niềm vui bất ngờ ngay lúc đó. Bởi vì khí cảm là do con người cố gắng sẽ có được. Nhưng lần đầu tiên có thể cảm nhận được có thể thấy là tính ngộ rất tốt trong còn đường tu hành.

Được ủng hộ, Sắc Vi chăm chỉ hẩn lên. Tuy rằng mới luyện ba ngày nhưng Sắc Vi đã cảm nhận rõ ràng được cơ thể mình tràn đầy sinh lực. Hai ngày trước chạy bộ lên núi còn thở hổn hển, nhưng hôm nay đi lên căn bản

là không sao cả.

Dương Thần đã đọc hết cuốn “Vạn Quyển lâu” kinh điển, lại thông qua “vãng niệm diển sinh kinh” của mình. Đã nghiên cứu ra phương pháp tu luyện riêng, tuyệt đối không thể so sánh với nội công tâm thường.

Bởi vì người sáng lập các môn phái đa phần cũng là Tiên Thiên cảnh giới. Có thể duy trì cũng giới hạn trong Tiên Thiên cảnh giới. Dương Thần thì hoàn toàn khác. Môn pháp tu luyện căn bản không lấy Tiên Thiên cảnh giới làm chính, tất nhiên cũng có thời gian thần tốc.

Trên bầu trời vẫn không lộ một chút ánh nắng mặt trời. Thời tiết mùa hè vẫn luôn thay đổi.

Chỉ chốc lát sau, mây đen đột ngột kéo đến, gió quay cuồng, sấm chớp bắt đầu hiện ra.

Sắc Vi đành mở mắt ra, thở than một tiếng, nhìn mây giông sắp đến biết mình cũng chỉ có thể xuống núi. Ban đầu định tu luyện thêm một giờ.

Dựa theo cách Dương Thần nói, thời gian tu luyện không cần nhiều. Chú ý đến chất lượng. Chọn những nơi như đỉnh núi, rừng cây, những nơi có không khí trong lành. Bởi vì thành phố không khí quá ô nhiễm. Hơn nữa, trên đỉnh núi tránh được ồn ào, dễ dàng tu luyện.

Nhưng Sắc Vi vừa định đứng dậy, có một tiếng gọi cô vang lên.

- Đừng đứng lên, tiếp tục luyện đi.

Sắc Vi quay đầu lại kinh ngạc thấy Dương Thần đã đứng phía sau mình từ lúc nào.

- Ông xã, sao anh lại đến đây?

Sắc Vi bất ngờ, không nghĩ đến gì, hỏi.

- Đối diện mấy giây thì tốt?

- Mười giây.

Lúc này Sắc Vi mới nhẹ nhàng thở ra:

- Làm em sợ muốn chết, em còn tưởng người xấu nhân bản vô tính đến đây. Sao sáng sớm anh đã xuất quỷ nhập thần như thế?

Dương Thần cười nói:

- Cho dù là tên kia muốn tới, cũng phải buổi tối khi em đã ngủ mới xuất hiện. Sao có thể đến xem em tu luyện sáng sớm thế này.

- Ông xã, anh đến từ lúc nào?

Sắc Vi tò mò hỏi.

Dương Thần gật gật đầu:

- Thật ra hai ngày trước anh cũng đến xem em tu luyện. Dù sao cũng là khởi đầu, anh khá lo lắng. Tuy nhiên, vì không muốn quấy rầy em tu luyện nên không gọi em. Sắc Vi, em đừng đi, cứ tiếp tục tu luyện đi.

Sắc Vi hơi chần chừ:

- Nhưng trời sắp mưa giông rồi.

- Chính là muốn có mưa rào sấm chớp.

Dương Thần giải thích:

- Sấm chớp là quy luật của thiên nhiên, nếu dùng hết sức hấp thu mưa và điện chớp thì em sẽ có cơ hội tiến đến trình tự cao. Phương pháp luyện công mà anh truyền cho em rất khác những cách luyện công khác. Những cách luyện công khác cơ bản là chiếm lấy trời đất, còn của anh là dung nạp trời đất. Nói một cách đơn giản thì muốn thật sự đạt được trình độ cao vẫn phải dựa vào cơ duyên và ngộ tính.

Phương pháp tu luyện không giống nhau, người thường mới có thể coi luyện khí là hạng nhất. Thật ra căn bản vẫn là nâng cao cảnh giới. Khi cảnh giới được nâng cao rồi, những thứ khác chỉ là trong băng đạn có đạn không thôi. Chỉ luyện khí, không thể đạt đến Tiên Thiên cảnh giới. Chỉ có khi ngộ mới có cơ hội bước vào cảnh giới hóa thân với anh. Việc này anh không giúp được em. Nhưng những hiện tượng tự nhiên, đều có thể trở thành tác động để em tăng cảnh giới của mình.

Dương Thần nhớ rất rõ khi mình bước vào cảnh giới hóa thân là sau một đêm dầm mưa, đến sáng nhìn thấy tổ kiến, mới ngộ ra điều mình nói. Tuy không thể trông mong Sắc Vi cũng có cơ duyên giống mình nhưng ngộ được ít nhiều cũng tốt.

Sắc Vi hiểu ra gật đầu, bắt đầu kiên nhẫn ngồi xuống, nhắm mắt lại, đợi giông bão đến.

Dương Thần cũng không đi, muốn nhìn quá trình tu luyện của Sắc Vi để tích lũy một chút kinh nghiệm, hoàn thiện phương pháp tu luyện của mình.

Chỉ một lát, sau một tiếng sấm đình tại, trời bắt đầu mưa.

Trời mưa tầm tã, tối đen, gió núi gào thét, giật gẫy những cành cây.

Sắc Vi ngồi trong mưa, mặc cho mưa ngấm ướt quần áo của cô. Tóc ướt dính chặt mạng sườn. Mới đầu hơi nhú màu, sau đó dường như tiến vào trạng thái, mây giãn ra.

Trời đất u ám, trên đỉnh núi một người phụ nữ đang ngồi giữa mênh mông đất trời.

Dần dần, Sắc Vi vận công quên hết mọi thứ quanh mình. Nhưng lại thấy rất rõ thời gian.

Giống như trước mắt nhìn thấy từng giọt mưa chạm vào làn da.

Thời gian cứ thế trôi đi, nước mưa tạt vào dường như rửa sạch hết mọi thứ. Không khí cũng trong lành hơn. Nửa tiếng sau, tiếng sấm cũng im dần, gió cũng nhẹ bớt đi.

Sắc Vi vẫn không hề để ý đến những việc này. Tiếng chim hót sau cơn mưa vang lên Sắc Vi mới từ từ mở mắt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 827

Tôi Đâu Cần Biết Hắn Là Ai

Lúc này, Dương Thần mới chậm rãi đi đến ban công cúi người ngồi xuống. Trên người hắn cũng ướt sũng. Người phụ nữ ấy đang ướt nước mưa, hắn chắc chắn cũng nên chịu ướt cùng cô.

- Thế nào? Đã cảm nhận được điều gì mới mẻ chưa?

Dương Thần nhẹ nhàng hỏi.

Sắc Vi ngẩng đầu khẽ nói:

- Hạt mưa trước mắt em, không phải hạt mưa rơi trước mắt em...

- Ừ.

Chính Sắc Vi cũng thấy mơ hồ:

- Hình như có chút cảm giác, nhưng em không biết nó rốt cuộc là gì.

Dương Thần cười nói:

- Được rồi, có một chút gì đó cũng là tiến bộ, cứ từ từ, em chỉ mới bắt đầu thôi, kể cả là nội lực công pháp tu luyện của mình có tiến bộ rất nhanh thì vấn đề cảnh giới cũng không vội vã được.

- Ừ.

Sắc Vi cười khẽ từ từ đứng dậy.

Bởi vì bị mưa ướt hết nên quần áo trên người Sắc Vi dính chặt vào thân hình yêu kiều quyến rũ lộ ra bộ ngực đứng thẳng ngạo nghễ, còn thấy cả đôi núm nhũ hoa nhô cao.

Trên mái tóc ướt đẫm, từng giọt nước liên tiếp nhỏ xuống khuôn mặt nhỏ xinh làm mê đắm lòng người.

Ánh mắt Dương Thần nhìn cô chăm chú, vẻ đẹp mông lung này thêm đôi chân trần đang bày ra trước mặt đây càng làm cho tim hắn thêm phần xao xuyến.

Nhìn thấy người đàn ông nhìn mình chằm chằm Sắc Vi cũng không thẹn thùng mà lại dùng ánh mắt quyến rũ nói:

- Ông xã, chúng mình xuống núi đi, cứ như thế này mãi sợ mắt anh rơi ra mất.

Dương Thần khẽ phát vào mông người phụ nữ này phát ra tiếng “bốp” làm phần thịt ở đó khẽ rung lên.

- Mới sáng sớm ra đã làm điệu bộ hồ ly tinh, nếu như không phải chỗ này toàn bùn đất thì anh sẽ xử lý em ngay tại đây rồi.

Dương Thần cười nói.

Sắc Vi cười khanh khách đứng dậy bước đi được vài bước chuẩn bị xuống núi mới phát hiện ra đúng như Dương Thần nói, chỗ này toàn là đất

ẩm ướt, cả con đường trở thành đường đất,

Nếu cứ dẫm lên như vậy thì đôi giày trắng nồn kia thế nào cũng trở thành màu vàng mất.

Quan trọng hơn, Sắc Vi dù sao cũng là một cô gái, lại rất thích sạch sẽ, nhìn thấy đoạn đường này bỗng có chút không muốn bước đi.

Tuy nhiên cũng bởi vì vậy mà Sắc Vi nghĩ ra điều gì đó, quay đầu lại nhìn nhó nói với Dương Thần:

- Ông xã, anh công em được không?

Dương Thần thoáng suy nghĩ liền hiểu hay suy nghĩ của cô gái này, cơ hội này thật quá lãng mạn.

Do dự một lát Dương Thần lắc đầu:

- Không, anh không công.

Sắc Vi cảm giác mất mát, chỉ là muốn để mình và Dương Thần thân thiết tự nhiên thôi chứ không mong muốn gì nhiều.

Tuy nhiên không đợi cô gái quay người tiếp tục đi, Dương Thần từ phái sau xông lên trước cúi mình ôm lấy cô.

- Á!

Sắc Vi kêu lên một tiếng, bị ôm bất ngờ như vậy cô không hề có chút chuẩn bị nào.

Ôm lấy cổ Dương Thần, Sắc Vi vui mừng hỏi:

- Chẳng phải đã nói là không công mà?

- Nhưng có thể bé mà.

Dương Thần vừa đi vừa cười.

- Tại sao phải bé...

Dương Thần nháy mắt:

- Bởi vì như vậy mới có thể nhìn thấy mặt em. Như vậy với đủ.

Trong lòng cảm thấy ngọt ngào, Sắc Vi không kìm chế được tự mình rướn người hôn say đắm Dương Thần.

Chiếc lưỡi nhỏ mềm mại ẩm ướt quấn lấy đôi môi quyến rũ, Sắc Vi cười quyến rũ:

- Ôm như vậy không chỉ nhìn thấy mặt mà còn có thể làm được việc khác nữa.

Mưa xong làm sắc màu cảnh vật trên núi mờ lung, trên con đường nhỏ uốn lượn có khung cảnh xanh biếc, có tiếng chim hót líu lo.

Sau khi hai người xuống núi còn nắm tay nhau chuyện trò một lúc. Đưa Sắc Vi về nhà xong Dương Thần mới đánh xe đến công ty Giải trí Ngọc Lôi đi làm.

Đến phòng làm việc đã thấy một người đẹp dáng người cao ráo mảnh dẻ mặc bộ quần áo màu tím nhạt đang ngồi bận rộn ở bên bàn làm việc dựng sát tường. Nhìn thấy Dương Thần bước vào, cô gái lập tức đứng dậy cung kính chào.

- Chào chủ nhân.

Một khuôn mặt phương Đông điển hình, đôi lông mày đậm cong, môi đỏ như máu, chính là lãnh tụ hiện nay của hội Bát Kỳ - Bát Nhã.

Từ khi lực lượng tinh nhuệ của hội Bát Kỳ có thể vào Hoa Hạ một cách bình thường, Bát Nhã rốt cục cũng có lí do để đến gần Dương Thần. Bởi vì có rất nhiều lực lượng ninja trung kiên đều ở tại Hoa Hạ, cô là người đứng đầu của hội nên đương nhiên cũng có thể nói là tới để quản thuộc hạ, đến làm việc ở Trung Hải để điều hành tốt hơn.

Dương Thần biết rằng người phụ nữ này không thể bỏ được bản tính “Nô tì”, ngay từ nhỏ đã được Tokugawa dạy dỗ là một sát thủ chỉ biết nghe lệnh sinh tồn, còn bị Tokugawa một tay chiếm đoạt.

Mất đi trình tiết, linh hồn của người phụ nữ cũng theo đó bị bóp méo.

Tokugawa chết đi cô cũng không còn chủ nhân tâm phúc, thân bất tư tị. Thêm nữa chính Dương Thần đem trả lại cô tôn nghiêm và sự tự do nên nữ Ninja này đem tất cả tâm huyết đều đặt lên hắn.

Cô đã muốn đến như vậy, chính mình cũng là lúc cần người, Dương Thần liền để cô thay vị trí của An Tâm, giúp mình xử lý công việc hàng ngày.

Chuyện này tự nhiên cũng được Lâm Nhược Khê đồng ý, Dương Thần cũng nói cho Nhược Khê biết thân phận thực sự của Bát Nhã, Lâm Nhược Khê đồng ý không chút do dự.

Về vấn đề an nguy mà nói thì sự độ lượng của người phụ nữ có phần làm cho Dương Thần khâm phục.

Xem ra không phải Lâm Nhược Khê so đo với mình, mà là phụ nữ có khả năng phát giác tình huống nguy hiểm rất nhạy bén, thực sự không thể chịu được cảnh vợ chồng lại chiến tranh lạnh nên tạm thời giấu hết tất cả những sự bất mãn lại.

Bát Nhã dù sao cũng là nhân tài quản lý hội Bát Kỳ, cai quản một công ty giải trí chỉ là việc rất nhỏ thậm chí còn làm tốt hơn Dương Thần.

Dương Thần đến đi làm thì quá nửa thời gian là nghe cô và Molins của tiểu đội Hải ung báo cáo, bất kì dấu vết nhỏ nào cũng không thể bỏ qua, cần phải nhanh chóng tìm ra hang ổ của đối phương.

Sau khi ngồi vào chỗ Dương Thần liền hỏi:

- Có tiến triển gì không?

Bát Nhã đáp thật thà:

- Ninja ở Yên Kinh đã tìm ra ba viện nghiên cứu quân sự bí mật, nhưng vì canh giữ vô cùng nghiêm ngặt và lối vào cũng không rõ ràng nên vẫn đang tìm cơ hội tiếp cận và thăm dò.

Áng chừng muộn nhất là ngày kia có thể có kết quả, nếu như ba nơi đó đều không phải phòng thí nghiệm của Nghiêm Bất Vấn thì cần khuếch tán đến các khu vực ven thành thị hoặc là xem xét đến các tỉnh khác.

Dương Thần gật gật đầu:

- Vậy còn động tĩnh của Nghiêm Bất Vân? Tình hình bên nhà Nghiêm gia như thế nào?

- Chủ nhân, Nghiêm Bất Vân đã gần hai tuần không xuất hiện. Người của chúng ta không có cách nào biết được hắn rốt cuộc ở đâu. Nội bộ Nghiêm gia gần đây có vẻ vô cùng căng thẳng, gia chủ của Nghiêm gia, ông nội Nghiêm Bất Vân, phó chủ tịch Hoa Hạ Nghiêm Thanh Thiên gần đây hai kỳ đại hội trung ương đều cáo ốm không tham gia.

Theo như chúng tôi tìm hiểu, ông ta đang tự mình điên cuồng tìm kiếm Nghiêm Bất Vân... hình như Nghiêm Bất Vân đến gia đình mình cũng không cho biết vì lí do gì.

Dương Thần cười khê:

- Đúng là một gã có cá tính, nếu như không phải nhất định đôi đầu với ta thì ta cũng không nở giết hắn.

Bát Nhã nghi hoặc nói:

- Chủ nhân, công chúa Zen cũng không xác định con đường đó có phải do Nghiêm Bất Vân phá hoại hay không, về lí mà nói, Nghiêm Bất Vân không phải là không thù không oán gì với người rồi hay sao? Vì sao người vẫn tin hắn là người đứng sau bày trò?

- Kì thực lần đầu tiên ta nhìn thấy con người hắn là dường như đã có thể đoán định rất nhiều sự việc là do hắn gây ra.

Dương Thần lạnh nhạt.

Bát Nhã sửng sốt, hiển nhiên không hiểu rõ ý tứ của Dương Thần.

Dương Thần liếc nhìn cô:

- Bát Nhã, cô sợ ta không?

Bát Nhã không tìm nổi giận mình cúi đầu cái cảm như muốn rớt xuống bộ ngực đầy đặn:

- Sợ.

- Chính là như thế.

Dương Thần thích thú bật cười.

- Cô sợ ta vì cô biết được bối cảnh của ta, cô biết ta đã đi con đường như thế nào, biết ta đã từng làm những việc như thế nào. Không chỉ có cô mà kể cả Solon, Macedonia, Ron những người đó, mặc dù ta đối xử với họ rất khoan dung, coi bọn họ là bằng hữu, nhưng trên thực tế, trong thâm tâm bọn họ vẫn sợ ta... Đây cũng là lí do vì sao trước khi về Hoa Hạ ta không hề cảm thấy mình thực sự có bạn bè.

Bát Nhã ngẩng đầu kinh ngạc nói:

- Hay là... Nghiêm Bất Vân không sợ ngài?

Dương Thần lắc đầu:

- Hắn không sợ ta. Từ con người hắn ta không thấy bất kì nét sợ hãi nào, nhưng rõ ràng hắn biết quá khứ của ta, bởi vì hắn là nhân vật cốt lõi trong quân đội, giống như một thiên tài, hắn không có lí do nào không biết bối

cảnh của ta.

Nhưng Nghiêm Bất Vấn ở trước mặt ta hoàn toàn là một tư thế bình đẳng, thậm chí có phần khiêu khích, ngay lúc đó ta đã đoán được hắn chính là nhân vật số 1 nhưng không nghĩ rằng mục tiêu của hắn lại chính là ta.

Việc ta luôn cảm thấy băn khoăn là hắn với ta rốt cuộc có thù oán gì, hơn nữa, hắn dựa vào cái gì mà có thể vênh vang đến vậy.

Bát Nhã hình như có chút hiểu bèn nghiêm túc nói:

- Chủ nhân, ngài chắc chắn mạnh hơn Nghiêm Bất Vấn, hắn là loài vô tri.

Dương Thần rung mình nhìn gương mặt nghiêm túc của nữ ninja không nhịn được cười.

Lúc này, điện thoại của Dương Thần rung lên, hắn liếc nhìn là số điện thoại gọi đến từ Anh liền biết ngay là ai gọi.

- Zen, có kết quả rồi sao?

Zen ở đầu dây ngáp một cái, ngữ điệu lười biếng:

- Đoán đúng rồi, xâm nhập vào mạng chính là ở Yên Kinh, Hoa Hạ, địa điểm cụ thể là... chỉ có thể xác định là hướng Tây Bắc, bởi vì đối phương không sử dụng IP thông thường nên tôi không có cách nào theo dõi. Nhưng tôi có thể đảm bảo rằng toàn bộ Hoa Hạ có thể làm được đến mức này ngoại trừ Nghiêm Bất Vấn ra mà còn có người nào khác thì Hoa Hạ chính là cái nôi của những thiên tài máy tính.

- Tây Bắc...

Dương Thần hỏi Bát Nhã

- Ba phòng thí nghiệm quân sự có phòng nào ở phía Tây Bắc Yên Kinh không?

Bát Nhã vội vàng gật đầu:

- Có, phòng thí nghiệm đó nằm trong núi, khó khăn nhất để tiến vào.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Xem ra... Phen này có thể đi bắt hắn được rồi.

- Dương Thần, người định ra tay thật sao? Theo như tôi được biết, địa vị của Nghiêm Bất Vấn ở Hoa Hạ không hề thấp.

Zen có phần lo lắng hỏi.

- Hừ, ta cần biết hắn là ai, để cho những ngày này ta phải sống căng thẳng, nếu không phải vì hắn giới trốn ta đã chẳng đợi đến tận bây giờ. Tuy có Viêm Hoàng Thiết Lữ không cho ta giết, bọn họ sợ ta đánh mất thể diện của họ.

Dương Thần cười nhạo.

Giờ phút này trong ánh mắt hắn hiện lên tia sát khí làm cho sát thủ Bát Nhã cũng im lặng lùi lại sau mấy bước, người ớn lạnh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 828

Làm Nô Tài

Đã biết được vị trí chính xác của phòng thí nghiệm, Dương Thần cũng không muốn ở lâu. Sau khi nghe Bát Nhã nói cho mình biết vị trí cụ thể rồi hần bèn đứng dậy định đi đến Yên Kinh.

Chưa kịp nhúc nhích gì thì điện thoại đã phát ra âm thanh chói tai.

Sau khi cải tạo, điện thoại đã có chức năng báo cảnh sát, mỗi khi đội viên đội hải ung phát hiện ra tình hình gì hoặc các cô gái bất thiết bị mang theo bên mình thì đều phát ra âm thanh này.

Dương Thần giật mình cầm điện thoại lên xem. Hóa ra là âm báo đến từ vị trí của An Tâm.

Tuyệt đối không hề ngờ tới đã bao nhiêu ngày không có động tĩnh gì bỗng nhiên lại xuất hiện ngay khi bản thân mình vừa tìm ra vị trí của đôi phương.

Cũng lúc đó, ở chính giữa tòa nhà họ An, cũng chính là ở trong phòng ở của gia chủ.

Từ khi An Tại Hoán bị bắt giam thì nơi này bèn trở thành chỗ ở của An Tâm.

Tấm rèm màu phấn trắng bay nhẹ theo gió. Vốn dĩ thời tiết khá lạnh nên cánh cửa sổ luôn đóng chặt. Nhưng lúc đó bỗng nhiên có một bóng người xông vào nên cửa sổ bật mở.

Một người thanh niên mặc áo bó ngắn tay màu đen, quần bò nhạt màu tương mạo bình thường mang theo nụ cười mờ ám đang nghiêng đầu đứng bên cửa sổ.

Ánh mặt trời chiếu soi vào theo sau lưng hần khiến cho bóng dáng ấy càng trở nên mờ lung mà tà dị.

An Tâm mặc chiếc váy ngủ cổ tròn hoa văn màu trắng, gương mặt xinh đẹp không phấn trang điểm lộ vẻ kinh hoàng, đôi mắt mở to, đôi chân không ngừng bất lực đẩy lùi về phía sau.

Với tư cách Chủ tịch tập đoàn An thị, thời gian đi làm của An Tâm không sớm vì cơ bản không có ai quản cô, việc gì cũng muốn sao thì làm vậy.

Ngày thường cô cũng chỉ sau 8. 00 mới dậy, kế hoạch tu luyện Dương Thần truyền cho cô cũng không giống với những cô gái khác, sẽ tiến hành sau khi tan làm. Tất cả đều được Dương Thần cho phép, chỉ có điều có phần bất đắc dĩ.

Nhưng hôm nay vừa mở mắt bỗng nghe thấy tiếng kim loại va đập ở cửa sổ, liền sau đó cánh cửa sổ lớn liền bị người đẩy vào từ phía ngoài.

Dường như cố ý muốn để An Tâm nhìn thấy nên mới gây ra tiếng động lớn như vậy.

Lúc An Tâm quay đầu nhìn người đàn ông đang bước vào phòng cô ngần người ra đến 10 giây.

Dương Thần?!

- Ông...

Đang muốn hét lên một tiếng nhưng An Tâm ngay lập tức liền ý thức được có gì đó không đúng.

Người đàn ông này mặc dù giống hệt Dương Thần nhưng trong ánh mắt hắn ta không nhìn thấy một chút âm áp dịu dàng nào, biểu hiện của hắn hiểm ác như loài rắn độc.

- Người... người là... người vô tính!?

An Tâm kinh hãi, theo bản năng gần như ngã nhào khỏi giường, liên tục lùi về phía sau, cùng lúc đó cô cũng nhấn nút chiếc vòng đeo trên tay.

Thực ra không cần An Tâm tự mình ấn nút báo động thì động tĩnh này cũng đã sớm bị tiêu đội bảo hộ nữ nhân đội Hải Ưng phát hiện.

Chẳng qua Dương Thần đặc biệt nhắc nhở lúc người vô tính xuất hiện thì chỉ cần nhấn nút cảnh báo chứ tuyệt đối không đấu tranh ra mặt, vì vậy nhân viên đội Hải ưng chỉ ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó.

- Hừ!

Dương Thần giả tàn nhẫn cười cười.

- Yên tâm, không cần phải sợ hãi như vậy, ta không có hứng thú giết cô, đợi người đàn ông của cô đến rồi sẽ làm nhục cô trước mặt hắn chẳng phải là sẽ rất có thành tựu sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của An Tâm trắng bệch, đôi môi run rẩy, đầu óc trống rỗng.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện phía sau Dương Thần giả, không chút do dự dùng một bàn tay tóm lấy cổ gã.

- Hạ nhục? Là nói chính nhà ngươi sao?

Người đến lúc này ắt là Dương Thần.

Dương Thần vô cùng giận giữ, ánh mắt đằng đằng sát khí như muốn giết người.

An Tâm vui mừng khôn xiết, ánh mắt hiện lên nét vui mừng thờ phào một tiếng.

Người nhân bản vô tính bị tóm cổ bất ngờ, ánh mắt thoáng nét kinh ngạc nhưng ngay lập tức sắc mặt lộ vẻ khinh thường.

- Vậy thì phải xem xem ngươi có đủ tư cách không? Minh Vương, ngươi chết đi!

Tiếng nói của tên người vô tính vừa dứt, không khí xung quanh trở nên khác thường, vô số không gian bị chia cắt.

Dương Thần sắc mặt không đổi, vận công dùng thiên địa diễn sinh dụng

nên một bức tường vây vô hình, đem dồn tất cả mảnh không gian vỡ vụn kia dồn về một chỗ, không ảnh hưởng đến vị trí của An Tâm.

Lúc này khu vực xung quanh hai người tất cả đều vỡ vụn.

Dương Thần không hề sút mẻ cười lạnh nói:

- Tuy không biết ngươi là thứ thần thánh gì, nhưng pháp tắc không gian chẳng ra gì, Nghiêm Bất Vấn đầu óc có vấn đề rồi hay là cam chịu phải ngươi đi tìm cái chết?

Người nhân bản vô tính nham hiểm:

- Chỉ là món khai vị, tiếp đây mới là món chính...

Thốt nhiên một bầu không khí hỗn loạn trước nay chưa từng thấy làm đầu óc Dương Thần như giật điện.

Dương Thần khề than một tiếng thôi xong rồi nhưng đã muộn.

Một luồng sức mạnh như muốn xé toạc thân thể, muốn ngưng tụ toàn bộ huyết dịch làm cho toàn thân Dương Thần trong thoáng chốc trở nên cứng ngắc.

Sức mạnh vô hình này có vẻ như tương đương với thiên địa diễn sinh của mình, cũng không có hình dạng.

Nhưng điểm khác biệt chính là, thiên địa diễn sinh có sức mạnh làm tan rã vạn vật còn sức mạnh này lại làm ngưng đọng tất cả mọi thứ.

- Chết đi!

Người nhân bản hét lớn một tiếng, trong lúc thân thể Dương Thần không thể nào nhúc nhích được đã quay lại đá hấn từ cửa sổ bay xuống.

Dương Thần hai mắt đỏ ngầu kêu lên một tiếng, như tiếng trống cổ vũ cho tinh thần thêm hăng hái đề tung chưởng thiên địa diễn sinh, hướng niệm diễn sinh kinh bay nhanh xoay chuyển quanh người hấn phá tan sức mạnh đang trói buộc hấn.

Đứng yên trong không trung, Dương Thần khoát tay, dường như nhất chỉ chưởng tung ra xa nhằm vào hướng người nhân bản.

- Kẻ đáng chết là ngươi.

Tên kia không hề sợ hãi dùng sức mạnh kỳ lạ kia chống lại, ngay khoảnh khắc hai đòn gặp nhau, sức mạnh của thiên địa diễn xuất đã phá tan sức mạnh ngưng tụ kia.

Giống như vỏ trứng bị đá đập nát thành những mảnh vỡ vụn.

Tròng mắt người nhân bản như muốn nổ tung, trong nét mặt hoảng sợ của hấn, Dương Thần lại tiếp tục tung chưởng, biến gã thành một vũng máu.

“Rầm rầm rầm...”

Bùn đất của tòa nhà bắn lên tung tóe những mảnh vụn, trên nền đất còn một vũng máu cùng miếng da của Người nhân bản vùi chặt vào một cái hố lớn.

Hình ảnh này trong sự theo dõi âm thầm của tiểu đội Hải ưng và trong quan sát của An Tâm mặc dù chỉ có mười mấy giây nhưng thực sự đã làm tất

cả mọi người kinh sợ.

Dương Thần giống như chiến thần chậm rãi hạ xuống mặt đất nhưng sát khí vẫn chưa hề giảm sút bởi hắn cảm nhận được tên này vẫn chưa chết.

Quả nhiên, không đợi Dương Thần nghĩ ngợi nhiều, miếng da người cùng những vết máu ở quanh đó bỗng nhiên chuyển động hội tụ lại.

Sức mạnh thần bí kia giống như một bậc thầy trong nghệ thuật đắp nặn, trước cặp mắt của tất cả mọi người đã rèn lại hình dạng của người vô tính.

Người này hoàn mỹ đến nỗi giống lúc đầu như đúc, ngoại trừ gương mặt không có chút sắc máu nào, thì không có gì khác biệt.

- Không hổ danh có thể khiến chủ nhân chúng ta coi là đối thủ, rất thú vị, tân Minh vương, người mạnh hơn ta tưởng.

Người vô tính không phục nói.

Dương Thần trong lòng quá mức lay động.

Vốn dĩ hắn nghĩ rằng chỉ cần hủy hoại thân thể của gã này chẳng sợ gã có bản lĩnh luân hồi linh hồn cũng không còn là vấn đề có thể uy hiếp. Bởi vì dựa vào sức mạnh của bản thân mình hiện tại, chỉ cần không phải cấp bậc 12 chủ thần, chỉ cần dùng sức mạnh của thiên địa diễn sinh thì việc hủy hoại linh hồn của gã là việc rất dễ dàng.

Nhưng không hề nghĩ tới gã này không hề định dùng đến linh hồn luân hồi mà dùng sức mạnh vô hình kia phục sinh trong nháy mắt.

- Đây là sức mạnh Nghiêm Bất Vấn cho các ngươi?

Tâm trạng Dương Thần trở nên nặng nề bởi vì sức mạnh này không những trước nay chưa hề nghe đến mà còn có thể đánh bại được mình.

Nếu không phải vì gã kia sử dụng sức mạnh thần bí đó chưa đủ mạnh ngang với diễn sinh kinh của mình thì không biết chừng bản thân mình cũng đã bị tổn hại lớn.

Người nhân bản đặc ý nói:

- Không tệ, là chủ nhân của chúng ta Nghiêm Bất Vấn cho chúng ta phục sinh, mà không, là bất tử! Người chính là bá chủ trong tương lai, kể cả s và Athena cũng không phải là đối thủ của người. Lần này ta tới chính là để cho người nhìn thấy đối thủ mà người phải đối mặt đáng sợ ra sao.

Chủ nhân của ta nói, người cũng có thể coi là nhân tài, nếu nhà người chịu quy thuận người làm đầy tớ nô lệ cho người thì người sẽ để cho nhà người một con đường sống.

- Chó má. Mẹ kiếp! Ta không tin là không giết được nhà người!

Dương Thần giận dữ chưa từng thấy, lần này sử dụng Thiên địa diễn sinh với sức mạnh vô biên như hô gọi sóng thần, lại ngưng tụ trong phạm vi nhỏ như vậy.

Bàn tay siết mạnh, một sức mạnh vỡ vụn bao chặt lấy Người nhân bản.

Tốc độ lần này căn bản không cho gã có cơ hội phản ứng.

-Ặc!!

Sau một tiếng kêu xé gan phổi, Người nhôn bản một lần nữa vỡ vụn.

Dương Thần thậm chí còn vẽ trong không trung, dùng sức mạnh đem tất cả những vệt máu đỏ đánh văng tung tóe khắp nơi trên bãi cỏ cách đó chừng 10 mét!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 829

Đây Là Phòng Thí Nghiệm

Dương Thần gần như đoán ra được đầu mối, tuy ngoài miệng Khắc Long Nhân nói “Bất tử”, nhưng tuyệt đối không phải như vậy.

Bởi vì sau lần đầu tiên bị Dương Thần tấn công, tuy y có thể hồi sinh nhưng hiển nhiên đã suy nhược đi nhiều.

Đây cũng là lí do vì sao, lúc này đây y ngay cả mức độ phản kháng cũng không có, bởi đã bị Dương Thần chèn ép phía sau.

Nói theo cách khác, nếu như Dương Thần đã nhiều lần giết y, thì cho dù y có thể hồi sinh nhiều lần nhưng sớm muộn cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Bất luận địch thủ có nói bản thân mạnh đến thế nào đi chăng nữa thì hãy luôn tin rằng mình còn mạnh hơn hẳn gấp bội. Đây chính là ý nghĩa đích thực mà Dương Thần hiểu ra được từ trong vô số lần chiến đấu.

Ngay trong lúc Dương Thần suy nghĩ, ấn vào chỗ máu chảy ra, lại có thêm một luồng sức mạnh thần bí ủa tới.

Lúc này đây, nơi mà Khắc Long Nhân dưỡng sức chính là bãi cỏ hơn mấy chục thước.

Trong mắt Dương Thần lóe lên một chút kinh ngạc, không ngờ người này có thể hồi sinh máu ở nơi không đủ năng lực thế này.

Dương Thần vốn không cho y cơ hội phục hồi, lại lần nữa xuất một lực diễn sinh thiên địa oanh tạc tới!

“Ầm!”

Một huyết nhân vù mới đáp nện lên đã bị nổ thành mảnh vụn, Khắc Long Nhân đó toan dùng một chút sức mạnh thần bí ngăn cản, nhưng hoàn toàn vô ích!

Cuối cùng, Dương Thần nhận thấy được, một tia thần lực từ giữa vũng máu bay ra, như phải tiêu tan tại vùng này.

Dương Thần biết rằng, đó tất nhiên là lai nguyên thần lực của Khắc Long Nhân, tuy không phải là một linh hồn vẹn nguyên, nhưng đó thực sự là một dấu ấn thần kỳ.

Không một chút do dự, một luồng diễn sinh lực trào dâng vồ cuốn mà đi, liền cùng cơn lốc xoáy nghiền vụn phần tâm hồn còn lại.

Lần này, Khắc Long Nhân không thể nào hồi sinh được nữa!

Dương Thần lạnh lùng hừ một tiếng, trở lại gian phòng đổ nát tan hoang của An Tâm.

An Tâm sớm bị hình ảnh máu chảy đầm đìa làm cho sợ tới mức mỗi bước chân đều có chút chột dạ, trông thấy Dương Thần đi lên, yếu đuối ngã vào

lòng của người đàn ông.

Đứng trước cô gái bị không ít kinh hãi, Dương Thần nói:

- Không sao rồi, đợi anh đi Yên Kinh một chuyến, giết sạch bọn hỗn tạp kia, thì sẽ không có người đến quấy rầy hai ta.

An Tâm lo lắng nói:

- Ông xã, sẽ rất nguy hiểm đúng không?

- Lẽ nào em vẫn không tin anh sao?

An Tâm lắc đầu, nhưng ánh mắt cô hiện rõ sự lo lắng.

Dương Thần vừa cười vừa vuốt nhẹ lên mái tóc của An Tâm:

- Căn phòng này hổng rồi, nếu em bằng lòng, chỉ bằng đến ở tại căn nhà ngoại ô phía tây mà bọn anh đang sống, mọi người ở cùng một nơi, anh cũng sẽ khỏi phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi, đúng không nào?

Trong mắt An Tâm ánh lên một niềm vui thích, nhưng cô lại bĩu môi nói:

- Nếu chị Nhược Khê không vừa mắt với em thì phải làm sao...?

Dương Thần gượng cười:

- Nhược Khê, cô ấy đáng sợ đến thế sao? Tại sao mỗi lần nhắc tới cô ấy, em đều rụt rè như vậy?

- Cũng không phải là sợ, mà chỉ là... chỉ là cảm thấy toàn thân lạnh run...

An Tâm ngập ngừng.

Dương Thần dở khóc dở cười, phúi phúi phía dưới cằm ngủ của An Tâm, nói:

- Càng thân thiết càng tốt, thực ra Nhược Khê rất dễ mềm lòng. Chỉ cần em đừng quá soi xét cô ấy là được mà. Cô ấy là một người không chấp nhận thất bại, em thuận theo cô ấy, cô ấy cũng sẽ chẳng gây khó dễ cho em.

An Tâm suy nghĩ một lúc rồi cuối cùng cũng gật đầu:

-Vậy hôm nay em đi xem bên đó có ngôi biệt thự nào trống không, thấy được em sẽ chuyển ngay tới đó. Căn nhà này hãy tu sửa lại, cho lũ người hầu trong coi.

Dương Thần rất hài lòng với kết quả như vậy, không phải thúc đẩy các cô gái sống cùng nhau, mà chỉ là ở gần nhau, chung quy lại trong lòng vẫn thấy yên tâm đôi chút.

Sau khi chắc chắn An Tâm không còn vấn đề gì, Dương Thần giao cho các chiến sĩ Hải Ưng tiếp tục âm thầm bảo vệ, sau đó lại biến mất khỏi căn nhà.

Xem ra Nghiêm Bất Vấn cố ý để bản thân biết hẳn đang giở trò ma mãnh phía sau, hơn nữa lực lượng thần bí đó của y quả thực vô cùng quái đản.

Nhưng Dương Thần chẳng hề sợ bóng sợ gió như thế, một khi y đã muốn cười lên đầu mình, không đem y băm thành trăm mảnh, quả thật rất không phải với ý đồ tìm đến cái chết của y.

Thời khắc cấp bách này, Dương Thần cũng không e dè dùng lực diễn sinh thiên địa sẽ dẫn đến thảm kịch hay không.

Nhất niệm qua đi, lại lần nữa xuất hiện, đã từ Trung Hải chuyển hướng vùng núi Tây Bắc Yên Kinh.

Sát biên giới của mảnh đất núi rừng tươi tốt, sườn núi nhấp nhô là dây thép gai cách li, chỉ có một con đường từ thành thị kéo dài qua đây, nhưng có không ít đồn biên phòng trấn giữ.

Tọa độ mà Bát Nhã đã cho, chính tại triền núi bên cạnh đây, nhưng Dương Thần chưa thể thấy được điều bí ẩn gì trong phòng thực nghiệm.

Đúng lúc này, dưới chân núi vọng lại tiếng của mấy chiếc xe địa hình

Dương Thần ngoảnh lại nhìn, nheo nheo mắt, không ngờ rằng người xuống xe lại chính là người mình quen - Lý Độn.

Người chốt mắt cao lớn mặc áo chần rằn ri, ngấm nghĩa cây hắc kim quân đao trong tay, ngẩng đầu trừng mắt nhìn về hướng Dương Thần phía sườn núi

Hiển nhiên, Nghiêm Bất Vãn vẫn luôn chú ý, mà động tĩnh của Dương Thần Lý gia cũng biết, nên sau khi nhìn chuẩn liền phái Lý Độn đi tới nơi này trước.

Lý Độn để bọn lính chờ dưới chân núi, một mình phi nhanh mấy bước, trong vòng mười giây đã tới được chỗ đứng của Dương Thần

- Lão Dương, anh thật đúng là Thần, từ Trung Hải đến đây nhanh thế này, chắc chắc... Không biết đến bao giờ tôi mới có bản lĩnh như anh, lúc đó, Đường Tâm sẽ tự nguyện đến với tôi rồi!

Lý Độn nói với bộ dạng uể oải.

Nghe lời nói của một kẻ lười biếng, Dương Thần ngấm hiểu trong lòng, mỉm cười:

- Anh còn không theo đuổi?

- Ai... Thật không biết làm thế nào, tôi cảm thấy cô ấy có ý với tôi, nhưng chỉ là không thể đồng ý.

Lý Độn buồn rầu nói.

Dương Thần nghiêng nghiêng đầu:

- Anh vội vã đến đây không phải là cùng tôi nói chuyện anh thâm thương trộm nhớ Đường Tâm đúng không?

- Hi hi

Lý Độn cười ngây ngô một hồi, mới nghiêm túc nói:

- Chúng ta có thể dừng vào hay không?

- Anh cho rằng tôi sẽ dừng tay sao?

Dương Thần nheo mắt.

- Anh không phải không tìm thấy sao? Anh xem, đây đều là núi rừng, tìm không thấy thì rút lui trở về thôi.

Lý Độn chỉ khắp núi đòi bạt ngàn.

Dương Thần nói:

- Tìm không thấy, tôi sẽ hủy diệt ngọn núi này. Tôi không tin, phá tan

ngọn núi này cũng không thấy được phòng thí nghiệm của tên súc sinh kia.

— Đó có thể là căn cứ bí mật của quân đội ta, vốn đầu tư cũng không ít, anh đập vỡ rồi, ông già của tôi sẽ khó có thể chuyển giao cho những quân nhân đó.

Lý Độn nói một cách buồn bực.

- Đây không phải là chuyện mà tôi muốn quản. Bọn họ có ý kiến thì hãy đến tìm tôi, tôi sẽ nói trước, Nghiêm Bất Vãn nếu đã xác nhận được là kẻ làm loạn đó, tất nhiên tôi sẽ phải giết chết, ai cũng đừng hòng cản tôi. Tôi biết ông già của anh cho anh tới đây, muốn tôi bán thể diện cho anh, chỉ có điều, anh cũng biết đấy, thể diện của tôi vẫn chưa đến giá đó.

Dương Thần lạnh giọng nói.

Lý Độn không còn cách nào khác, gãi gãi đầu:

- Chuyện này không phải người làm mà... Được rồi! Được rồi! Ông già nói rồi, một khi Nghiêm Bất Vãn đã không thể không trừ, thì chúng tôi sẽ không thể cưỡng ép ngăn cản anh. Anh nhất định phải giết chết Nghiêm Bất Vãn, vậy tôi dẫn anh tới phòng thí nghiệm thôi, anh hãy kiểm chế một chút, lúc xây dựng phòng thí nghiệm này quả thực đã tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền vốn.

Dương Thần trầm nghĩ, là các anh căn bản không thể ngăn cản được tôi, bữu miệng:

- Dẫn đường.

Lý Độn cũng không nói nhiều, sau vài cái nhún người băng qua một đồi núi, đi đến một nơi triền núi rất cao, chỉ vào một mặt vách núi bị nham thạch bao phủ, nói:

- Nơi đây là cửa vào, nhưng vì phòng thí nghiệm chỉ có Nghiêm Bất Vãn có điều khiển mở từ xa, tôi cũng không thể giúp anh mở cánh cửa này... Anh tự mình lo liệu nhé!

Dương Thần nhíu mày, không ngờ rằng Nghiêm Bất Vãn lại độc hường phòng thí nghiệm, có thể thấy vị trí của anh ta rất cao, tùy ý đưa tay vỗ vào vách đá!

“Ầm Ầm!”

Một tiếng núi nổ, mặt đó nhìn như rào cản nham thạch tầm thường, ầm ầm sụp đổ!

— Đây...

Lý Độn vô cùng kinh ngạc, còn Dương Thần nhìn thấy mọi thứ trước mắt với nét mặt u ám.

Chỉ sau khi vách núi kia sụp đổ, bên trong không ngờ lại là một hang động tối tăm rộng lớn vô cùng!

Toàn bộ phần bên trong núi đã bị vét sạch!

- Đây là phòng thí nghiệm?

Dương Thần đầy ngờ vực hỏi Lý Độn.

Lý Độn vội xoa tay:

- Dương Thần! Mặc dù tôi làm việc vì đất nước, nhưng cũng sẽ không lừa dối anh đâu! Lý Độn tôi tuy rằng keo kiệt không mời mọi người ăn cơm, nhưng chưa bao giờ lừa gạt anh em đâu! Đây đúng là phòng thí nghiệm, nhưng tôi cũng không biết tại sao lại trở thành một núi không thể này! Chết tiệt! Anh không có mắt nhìn sao? Phòng thí nghiệm quả thực ở chỗ này mà!

Dương Thần nhìn vẻ mặt lo lắng cuống cuống của Lý Độn, cũng hơi tin, hơn nữa, nếu không phải phòng thí nghiệm ở bên trong đây, cũng không thể lớn như thế này. Đã xảy ra chuyện gì thế?

Một ý nghĩ chán động lóe ra, Dương Thần đột nhiên tỉnh ngộ - Là vận dụng luật không gian dịch chuyển phòng thí nghiệm đi rồi!

- Khi thật... Bị hắn lừa giỡn rồi! Hắn sớm biết chúng ta tra được vị trí của hắn, phải thuộc hạ đến thăm dò thực hư của ta, đồng thời nhanh chóng dùng luật không gian di chuyển tới một nơi khác! Còn làm cho chúng ta vô lý lấy một nơi trống không!

Dương Thần nghiêng răng nghiêng lợi, vô cùng căm phẫn, nắm một quyền vào vách đá, làm sụp đổ hẳn một mảng lớn nham thạch!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 830

Thuyết Tiên Hoá

Lý Độn kinh ngạc há hốc miệng:

-Không phải chứ, luật không gian của những vị thần phương Tây đó biến hóa thế này!? Anh cũng có thể làm như thế ư? Rốt cuộc, y đã khiến vị thần nào bán mạng giúp y?

Dương Thần lắc đầu.

- Cách làm của loại phép tắc không gian tinh vi này còn khó hơn cả việc phá hủy phạm vi không gian rộng lớn. E rằng cũng không phải một người có thể làm được, một mình tôi cũng không được. Tôi trước đây đã từng giao đấu với thần linh do hấn nhân bản ra, nếu thuộc hạ của y đều ở mức đó, tôi ước đoán ít nhất y cũng phải có đến không ít hơn bốn vị thần linh giúp đỡ, năng lực phi thường mới có thể dịch chuyển phòng thí nghiệm mà không phá hủy đến ngọn núi này.

—- Bốn vị thần linh!?

Lý Độn ngây ra.

Dương Thần thở dài một tiếng:

- Hoặc nhiều hơn thế...

Lý Độn cảm thấy hơi ngột ngạt:

- Chẳng nhẽ bọn họ đều có thể xác giống anh như đúc?

Dương Thần bực bội, liếc mắt nhìn Lý Độn:

- Anh tưởng rằng, cái cảm giác tôi đập nát chính mình hay lắm sao?

- Đập nát? Nghĩa là sao cơ chứ?

- Không muốn giải thích.

Dương Thần có chút bực bội, trầm ngâm một lát, nói:

- Bọn người của Nghiêm gia ở đâu? Nhất là tên Thanh Thiên gia chủ đó?

Lý Độn lấy làm lạ:

- Dương Thần không phải là anh tìm không thấy Nghiêm Bất Ván, liền đi giết ông nội hấn cho hả giận chứ?

- Nếu như hấn không ra ngoài, tôi sẽ giết cả nhà hấn!

Dương Thần thản nhiên nói.

- Anh... anh điên rồi!? Nghiêm Thanh Thiên là phó chủ tịch đấy! Là lãnh đạo chủ chốt đấy! Anh giết ông ta!? Việc này sẽ rút dây động rừng!

Lý Độn thét lên.

Dương Thần lạnh lùng hừ một cái rồi nói:

- Tùy tiện lí do bịa đặt bỏ mạng, đây chẳng phải là việc mà các anh thường làm sao?

- Không được! Không được! Anh liều quá rồi đây! Nghiêm gia dù thế nào cũng là đại gia tộc lớn nhất Yên Kinh, tuy không thể bằng căn cơ của bốn đại gia tộc chúng ta, nhưng cũng không thể nói giết là giết được!

Lý Độn vội vàng xua tay.

Dương Thần chau mày:

- Tôi không khiến anh tán thành, chẳng qua là tôi chỉ hỏi địa chỉ mà thôi, anh nếu đã không nói thì tôi tự tìm vậy!

Dứt lời, Dương Thần vụt một cái, đã xuống tới chân núi, rồi lại vụt một cái, ra khỏi vùng núi.

Lý Độn ở lưng chừng núi bên này kêu to:

- Đồ nhãi ranh, Dương Thần! Anh mà xảy ra chuyện gì thì đừng có mà van nài tôi đến giúp! Tôi... Tôi... Đi mất đâu rồi ta?

Dương Thần đã đi tới Thành Yên Kinh, đương nhiên không hề bận tâm tới Lý Độn đang kêu gào om sòm.

Sau khi Dương Thần gọi vào dãy số của Bát Nhã, bảo Bát Nhã tiết lộ vị trí cụ thể của tất cả mọi người trong Nghiêm gia.

Ninja của Hội Bát Kỳ đang thắt chặt kiểm soát ở mọi phía, tất cả sự theo dõi đều cẩn thận chặt chẽ, rất nhanh chóng đã trở lại để báo cáo với mình về vị trí của các nhân vật quan trọng của Nghiêm gia.

Sau khi Dương Thần xác định được Nghiêm Thanh Thiên và một số nhân vật quan trọng khác của Nghiêm tộc đang ở nhà sau, hắn liền lập tức chạy tới.

Mảnh đất của Nghiêm gia nằm ở Tây nam ngoại ô Yên Kinh, thuộc khu vực nội thành cũ, dưới chân của tòa nhà màu than chì là chiến địa hơn hai nghìn thước vuông. Đây cũng là tòa nhà có lịch sử trên hai trăm năm, sau mấy đời tu sửa, giờ đây lại vẻ vang nhờ sự huy hoàng của Nghiêm gia.

Rất nhiều bảo vệ của Nghiêm gia canh phòng nghiêm ngặt từ trong ra ngoài, gần như tất cả đều rất an toàn.

Khi Dương Thần xuất quỷ nhập thần, xuất hiện tại khu đất rộng lớn với những tảng đá bản ở nhà trước của mảnh vườn, tất cả bọn người hộ vệ xung quanh đều kinh ngạc hô lên:

- Ai đó?

Gần ba mươi tên hộ vệ từ bốn phía ủa tới, bởi lẽ Nghiêm gia có bài trí xưởng công quân, tất cả các hộ vệ đều được trang bị hoàn hảo, trở thành đội quân tinh nhuệ.

Dương Thần không mấy may bận tâm, bước nhanh về hướng gian phòng đại diện chính phía trước.

Có hai hộ vệ lập tức xông lên trước, định ngăn cản người đàn ông không mời mà đến, nhưng Dương Thần thuận tay ném một cái, khiến bọn họ văng xa mười mấy thước.

Bóng dáng như sát thần của Dương Thần đã làm cho tất cả bọn hộ vệ cảm

thấy như bị đá đè vào đầu, toan nổ súng nhưng tay chân run lẩy bẩy.

Đám người trong phòng chính nghe thấy tiếng động bên ngoài cũng đều nổi đuôi nhau chạy ra xem.

Dưới sự điều khiển của một ông cụ già dày dạn gió sương, tuổi ngoài năm mươi, một đám thanh niên nam nữ chạy đến trước mặt Dương Thần cách chừng khoảng hơn chục thước.

Tên em trai của Nghiêm Bất Vần, Nghiêm Bất Học cũng đứng trong đó, trông thấy Dương Thần, vừa có phản kích động vừa có phần khiếp sợ.

Ông lão đi đầu nhú mày lại, một sức mạnh oai nghiêm đột nhiên tỏa ra:

- Cậu chính là Dương Thần?

Dương Thần lạnh lùng nói:

- Ông là Nghiêm Thanh Thiên?

- Hừ! Cậu là người của Dương gia, chẳng nhẽ Dương Công Minh lại dạy cháu như thế này?

Nghiêm Thanh Thiên cười khẩy:

-T a là tiên bối của cậu, cậu xông vào nhà của ta, lại còn trực tiếp gọi tên ta, thật là không ra phép tắc gì?

- Tôi không muốn nghe những lời vô ích đó, tôi hỏi ông, đứa cháu thoái tha Nghiêm Bất Vần của ông đang ở đâu...?

Dương Thần mặt đầy sát khí.

Nghiêm Thanh Thiên có chút khiếp sợ trước sát khí của Dương Thần, nhưng ông ta vẫn không có biểu lộ gì, trình trọng nói:

- Dựa vào cái gì mà tôi phải nói cho cậu biết!? Đừng tự cho mình luôn đúng!

Dương Thần không nói câu nào, ra tay luôn, tung một trường về phía trước!

Tên Nghiêm Bất Học vốn núp ở phía sau, trực tiếp bị hút tới bay tới tay của Dương Thần, chỗ yết hầu bị Dương Thần bóp chặt lại, lủng lẻo trên không

- Nếu ông còn phí lời, tôi sẽ giết chết cháu ông. Nếu ông nói nhiều hơn hai câu, tôi sẽ giết cả nhà ông, giết sạch chỉ còn một mình ông sống sót, xem ông có nói hay không!

Dương Thần lạnh lùng nói.

Nghiêm Bất Học bị lơ lửng trên không, không thở nổi, chỉ có thể kêu “A.. a..”, nhưng kêu chưa được vài tiếng đã lớn tiếng ho khan.

Nghiêm Thanh Thiên tức giận đến nổi da mặt run lên, nhưng lại lo lắng nhìn Nghiêm Bất Học, nghiêng răng nói:

- Cậu hỏi ta cũng vô ích thôi, Bất Vần đã nhiều ngày nay không thấy tung tích, chính vì như vậy mà hôm nay ta mới triệu tập cả gia tộc tại đây, mở cuộc họp trao đổi về chuyện này... Cho dù cậu có giết chết tất cả thì cũng không ai biết Bất Vần ở đâu.

- Nói như vậy... tôi chỉ có một cách!

Dương Thần lẩm bẩm tự nói.

Tất cả mọi người đều đang ngỡ vực thì thấy Dương Thần thả Nghiêm Bất Học rơi xuống đất, hung hăng đá một cái.

- Á...

Nghiêm Bất Học thảm thiết kêu, là Dương Thần giẫm lên một chân của y.

- Cậu!!

- Nếu còn không nói, tôi sẽ tiếp tục giẫm...

Dương Thần thản nhiên nói.

- Nổ súng! Nổ súng bắn chết hắn đi!

Một người đàn ông trung niên to béo kêu to lên.

Câu nói vừa thốt ra, tất cả những hộ vệ bao vây xung quanh chĩa súng về phía Dương Thần, bắn liên hồi

“Bằng bằng bằng”

Dương Thần khẽ cau mày, những viên đạn cứ gần tiếp xúc với thân thể Dương Thần đều trở thành bột vụn. Hắn giơ tay tóm lấy người đàn ông trung niên to béo đó, ném lên trên không!

Người đàn ông la hét hoảng sợ, rồi nặng nề rơi xuống!

Rơi từ độ cao hai mấy thước, đầu đập xuống đất, lập tức óc phọt ra ngoài, bắn be bét, đầy thảm khốc!

- Chú Tư!

Vài người của Nghiêm gia kinh hoàng hét lên!

Nghiêm Thanh Thiên nhìn vẻ mặt thản nhiên của Dương Thần, mặt mày tái nhợt.

- Cậu... Cậu đúng là ma quỷ như tin đồn! Cậu làm sao có thể nói giết là giết chứ?

- Là y muốn giết tôi trước, tôi làm sao mà không giết y được cơ chứ!

Dương Thần nói rồi lại lấy chân giẫm lên chân kia của Nghiêm Bất Học!

Nghiêm Bất Học đau tới mức tỉnh lại trong cơn hôn mê!

- A!! Ông nội! Ông nội mau nói anh cháu ở đâu đi! Tên này điên... điên thật rồi!

Nghiêm Bất Học kêu gào thảm thiết!

Nghiêm Thanh Thiên co ngón tay lại, lại siết chặt nắm tay, hít thở sâu một hơi rồi nói:

- Được... Tôi nói...

Dương Thần nhếch mép cười:

- Thế mới đúng chứ! Sớm hợp tác có phải tốt hơn không!

- Trước đây Bất Vãn đã từng nói, nó có thể phải đến nơi khác một thời gian, nó ở...

Không đợi Nghiêm Thanh Thiên nói xong, giữa không trung vang lại giọng một người đàn ông khàn khàn đầy xót xa;

- Ông nội! Ông nội lại dễ dàng bán đứng cháu vậy sao? Thật khiến người ta tan nát cõi lòng!

Câu nói vừa thốt ra, tất cả mọi người của Nghiêm gia đều kinh hoàng sợ hãi, nhưng Dương Thần lại lên tinh thần nhiều!

Chỉ thấy sau một hồi vạn vẹo trên không, Nghiêm Bất Vần với một bộ áo trắng, tóc dài qua vai, đang tươi cười kỳ lạ nhưng lại dần dần hạ xuống một cách dữ tợn.

Khi Nghiêm Bất Vần vừa tiếp đất, tất cả mọi người đều lùi lại phía sau vài bước một cách vô thức.

Đối với những người có mặt ở đây mà nói, Dương Thần và Nghiêm Bất Vần đều vượt trên mức khó mà chấp nhận

- Anh... Anh... cứu em... cứu em với...!

Nghiêm Bất Học yếu ớt đưa tay kêu cứu.

Nghiêm Bất Vần buồn bã liếc mắt một cái,

- Em chỉ biết núp phía sau giữ tính mạng, dựa vào thuyết tiên hóa vạn vật mà nói, không phải rất đáng chết sao?

- Cái gì...?

Nghiêm Bất Vần thở dài một tiếng, bất thành linh lao người tới chỗ của Dương Thần!

Dương Thần không hề nhúc nhích, đứng nguyên chỗ cũ, chờ Nghiêm Bất Vần lao tới!

Mặc dù Nghiêm Bất Vần chưa tiến hành công kích, nhưng mà sau khi lao đến trước Dương Thần, Nghiêm Bất Vần một cước giẫm lên đầu của Nghiêm Bất Học!

“Bụp”

Một âm thanh giống tiếng dưa hấu vỡ vang lên, não bộ của Nghiêm Bất Học trực tiếp bị đâm nát!

Lúc đủ loại dịch thể trắng đỏ xuất hiện trước mặt mọi người, ngoại trừ một số người đứng nhìn ngây ngốc, đám đông còn lại đều là kêu lên hoảng hốt.

Nghiêm Bất Học có lẽ đến chết cũng không ngờ đến, sinh mệnh ngắn ngủi của mình là do chính anh ruột chấm dứt.

Cảnh tượng này, khiến Dương Thần cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Nghiêm Bất Vần tâm lý lệch lạc, có thể dứt khoát giết chết em ruột không chút thương tình như vậy.

- A! Bất Vần, cháu... cháu làm cái gì vậy?

Nghiêm Thanh Thiên thất thanh rống lên tiếng kêu thảm khốc.

Nghiêm Bất Vần quay đầu lại, phui phui tay, vẻ mặt tỉnh bơ:

- Cháu nói, rác rưởi nên bị đào thải, ông nội, cháu căn bản chỉ là cho tên vô dụng ngu xuẩn này sớm một chút được hóa kiếp thôi.

- Nó... nó là em ruột của cháu, em ruột ấy!

Nghiêm Thanh Thiên lão đảo, có chút đứng không vững.

- Haha, em trai ruột?

Nghiêm Bất Vấn ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười lại đột nhiên dừng lại:

- Nghiêm gia chỉ cần có tôi: Nghiêm Bất Vấn, là đủ rồi, anh em ruột cái gì, đều là rác rưởi! Chẳng qua bị một người lạ hơi chút đe dọa, liền nói ra hành tung của ta, người thân như thế, thì còn cần đến làm gì! Dù gì đều là một đám kéo chân tôi, với ý nghĩ thế này với bọn bây mà nói, chỉ bằng chết hết cho rồi cho xong chuyện!

- Nghiêm Bất Vấn! Anh thật quá đáng!

Một trưởng lão của Nghiêm gia lên tiếng khiển trách.

Nghiêm Bất Vấn hừ lạnh một tiếng, bóng dáng lại chột lóc lên, lần này trực tiếp xuất hiện bên cạnh một gã hộ vệ.

Nghiêm Bất Vấn một tay vịn cổ tên hộ vệ kia về phía sau, lấy súng tự động của tên hộ vệ, một tay giơ lên, hướng tới Nghiêm Thanh Thiên và tất cả mọi người mà điên cuồng nã đạn!

“Pằng pằng pằng!!!”

Lửa đạn lóc lên, Nghiêm gia bao gồm Nghiêm Thanh Thiên và toàn bộ người trong nội tộc, tất cả đều vui thây trong mưa đạn.

Mọi người căn bản không có cơ hội tháo chạy, Nghiêm Bất Vấn như một con quỷ khát máu, không bắn nổ tung đầu người ta thì không chịu tha, một bên nã đạn càn quét, một bên cất tiếng cười to.

Đoàn hộ vệ nhà Nghiêm gia đều tháo chạy thật xa, sự mất kiểm soát nơi hiện trường và những nội loạn của Nghiêm gia khiến họ không có lý do gì mà ở lại.

Khoảnh khắc nào bộ Nghiêm Thanh Thiên bị đạn bắn xuyên qua, máu loãng từ đầu chảy xuôi xuống khuôn mặt già nua, mắt trừng trừng nhìn đứa cháu nội mình lúc trước vẫn hết mực yêu chiều đang đứng phía xa nã đạn bắn giết người nhà, trong ánh mắt ngoài sự kinh ngạc cực điểm đến nỗi kinh sợ, còn có sự vô lực không phản ứng.

Đợi toàn bộ những nhân vật quan trọng trong Nghiêm gia đều chết hết, Nghiêm Bất Vấn mới cảm thấy nhàm chán mà vất súng sang một bên, ngáp một cái, quay đầu về phía Dương Thần nhếch miệng cười một cái:

- Được rồi, cuối cùng chỗ này cũng thanh tịnh, ta đợi ngày này đã lâu lắm rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 831

Tâm Trạng Chơi Tiếp

Dương Thần nhìn tất cả mọi chuyện trong mắt, cũng không có ý ngăn cản, Nghiêm Bất Vấn giết người nhà Nghiêm Gia, mặc dù điên cuồng đến cực điểm, nhưng cũng không liên quan đến bản thân, dù sao Nghiêm gia chết hết rồi mình càng vui hơn

Chỉ có điều, trên lông mày của Dương Thần có chút buồn bực

- Tuy rằng thái độ của anh nghiêm trọng hơn so với tôi nghĩ một chút, nhưng trước khi đánh tôi muốn biết, cho dù anh có phát điên, tại sao cứ cứ lấy tôi làm mục tiêu, lúc nào cũng chống đối tôi?

Nghiêm Bất Vấn nhíu mày

- Lý do quan trọng lắm sao?

- Ít nhất taôi giữ anh lại lâu như vậy, mức độ lớn như vậy là vì muốn biết nguyên nhân đằng sau

Dương Thần nói.

Nghiêm Bất Vấn cười lớn,

- Mày giữ tao? Mày thật sự nghĩ rằng mày có thể thắng được tao?

Dương Thần không nói gì, chỉ im lặng chờ Nghiêm Bất Vấn trả lời.

Tiếng cười của Nghiêm Bất Vấn thu nhỏ lại, trong ánh mắt có tia nhìn sâu đầy thù hận,

- Nói cho mày biết cũng không sao... vốn dĩ, tao cũng không có hứng thú chơi đùa với mày, chỉ có điều... mày thật là chướng mắt, có được những thứ không nên thuộc về mày, mà tao thì những thứ tao muốn có được, chưa bao giờ bị tuột mất...

- Thứ gì thế?

Dương Thần nhíu mày,

- Đá thần? Cũng không đúng, đá thần đã không còn ở chỗ tôi nữa

- Mày không cần phải biết

Nghiêm Bất Vấn cười gằn nói:

- Mày chỉ cần nhớ, mày phải chết... bởi vì chỉ cần mày chết rồi, tao mới có thể chứng minh, tao mới chính là người đáng được có tất cả! Tao mới là người đàn ông mạnh nhất trên thế giới này!!

- Tôi cũng không có nói, tôi là người mạnh nhất

Dương Thần bĩu môi.

- Nhưng lại có người nghĩ là như vậy đấy!

- Ai?

- Mày nói nhiều quá rồi

Nghiêm Bất Ván bực mình xua tay,

- Đợi mày chết rồi, thì cái gì cũng không còn quan trọng nữa!

Vừa dứt lời, thân thể Nghiêm Bất Ván như bị một luồng sức mạnh thần bí quai dị bao vây xung quanh, không gian xung quanh cũng bắt đầu phát sinh xung đột dữ dội, toàn bộ không gian bình hành cũng xuất hiện những mảnh vỡ hỗn loạn

Mắt thường mà nhìn, thì giống như toàn bộ xung quanh gần Nghiêm gia phủ, bắt đầu biến thành vô số ô vuông, mà còn không theo quy luật di động như con thoi!

Dương Thần cảm nhận được một cách sâu sắc, đó chính là sức mạnh thần bí mà ngày trước Khắc Long Nhân sử dụng, nhưng Nghiêm Bất Ván thì triển ra, thì không những mạnh hơn hai lần, mà căn bản còn vượt bậc!

- Chắc hẳn trước đây mày đã từng được gặp qua kiệt tác của tao, mày hãy hưởng thụ đi nhé...

Nghiêm Bất Ván cười hô hô, thân thể biến thành một dòng điện, xông thẳng vào người Dương Thần, một nắm đấm ngấm thẳng vào tim của Dương Thần

Khi đó trong tình huống sức chiến đấu của hai bên không cách xa nhau là mấy, dùng cách đơn thuần mà trực tiếp có hiệu quả của chiến đấu cận chiến, sức công phá mới có thể phát huy một cách mạnh nhất

Dương Thần biết rằng, trong trạng thái không gian bình hành hỗn loạn thế này, nếu sử dụng pháp tắc về không gian thì căn bản không thể dùng được, chỉ ít năng lực pháp tắc không gian của hắn, hoàn toàn không thể không chế được một không gian không ổn định thế này

Có thể nói, sức mạnh Nghiêm Bất Ván có được, có sức mạnh khác chế đối với chủ thần

Nhưng Dương Thần cũng không có ý định sử dụng pháp tắc không gian, đón lấy nắm đấm có thể làm tan nát tất cả, liền giơ tay đón lấy

Thiên địa diễn sinh chi lực cuốn vào, bao bọc lấy thân thể Dương Thần, đồng thời lao vào ngay chính luồng sức mạnh thần bí của Nghiêm Bất Ván!

“Phịch!”

Một tiếng động khó chịu, nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại là một không gian lớn bị dao động xung kích, gào thét oanh tạc bốn phương tám hướng!

“Ầm ầm...”

Xung quanh căn nhà cũ của Nghiêm Gia đều sụp đổ, khói bụi mịt mù!

Lòng Dương Thần có một chút kinh ngạc, thực lực của tên Nghiêm Bất Ván còn mạnh hơn tưởng tượng, so với Khắc Long Nhân mà mình đã giết ngày trước, năng lượng thần bí của y dường như cuộn cuộn không ngừng!

Nghiêm Bất Ván công kích không thành, lại trực tiếp ra quyền như vũ bão tấn công tiếp, sức mạnh huyền bí ào ào như sóng liên thanh, không ngừng

xâm lấn phòng tuyến của Dương thần.

Mặc dù tốc độ của Dương Thần không chậm hơn so với Nghiêm Bất Ván, nhưng bởi vì loại năng lượng này có thể làm cho cơ thể của mình trở nên ngưng trệ, máu huyết đảo ngược, nên tốc độ dần trở nên chậm chạp!

Thêm nữa làm Dương Thần cảm thấy không ổn chính là thiên địa diễn sinh chi lực của mình rõ ràng bị đặt vào thế bất lợi, bị năng lượng thần bí áp đảo, ý đồ làm tan rã nó nhưng lại bị nó chối chặt lại!

Sau khi giao đấu mấy trăm quyền chưởng, Nghiêm Bất Ván điên cuồng hét lên tung ra một quyền phong với năng lượng bất ngờ bùng nổ, thẳng tắp phá tung lỗ hồng của Dương Thần, đổ ập ở trước ngực của Dương thần!

“Pang!”

Trong tiếng vang nặng nề, cơ thể Dương Thần giống như viên đạn bị bắn bay ra ngoài!

Dương Thần ra sức dậm hai chân đứng xuống trên mặt đất, vẽ ra hai đường hằn sâu trên mặt đất

Nhưng không đợi Dương Thần đứng vững, Nghiêm Bất Ván lại bổ nhào vào, phi chân mang theo năng lượng thần bí kia, dễ như bẻ một cành cây khô đồng thời khiến không gian ngưng đọng lại, khiến mỗi động tác của Dương Thần đều có vẻ chậm chạp vô cùng!

Dương Thần gắng gượng giơ hai tay lên đỡ, cùng liều mạng với Nghiêm Bất Ván

“Hự!”

Một tiếng kêu đau đớn, cơ thể Dương Thần bị một lực phá hoại rất mạnh đá văng rơi vào một cái hố lớn!

Nghiêm Bất Ván xoay người giữa không trung, ngửa mặt lên cười điên cuồng, tràn đầy hưng phấn và miệt thị,

- Ha ha ha ha! Mày ngoài bị ăn đòn ra còn có thể làm gì khác! Sao, tao ra chân nặng quá, mày bò không lên nổi sao!?

Dương Thần vừa định đặt hai tay xuống thì Nghiêm Bất Ván lại từ trên cao dậm mạnh chân xuống!

Năng lực thần bí mang theo sức phá hoại đè nặng xuống, khiến cơ thể Dương Thần như bị một trận địa chấn!

Rầm rầm! Nham thạch bay vào, hố lớn lại sâu thêm vài mét, xung quanh to hơn gấp đôi!

Vì cơ thể Dương Thần không nghe sai khiến, lại lần nữa trúng chiêu, một gỏi quỳ trong hố, xung quanh cát bụi mù mịt

Thở gấp vài hơi, Dương Thần cảm thấy khóe miệng có chút tanh tanh, giơ tay chùi, đúng là vì lực phá hoại lớn như vậy làm cho mép mình bị chảy máu rồi!

Cho dù đánh nhau với Poseidon trước đó cũng chưa từng làm Dương Thần chảy máu, nhưng hôm nay, vì năng lượng bí hiểm của Nghiêm Bất Ván

kia, không ngờ khiến bản thân bị đả thương!!

Nghiêm Bất Vấn cũng chú ý đến điểm này, khinh thường lạnh lùng nói:

- Minh Vương? Thật là một trò đùa... trước mặt tao, mày chẳng qua chỉ là loài sâu bọ tiện tay là có thể bóp chết, vốn dĩ còn nghĩ rằng sẽ tồn chút sức lực, nhưng bây giờ xem ra... mày căn bản không phải là đối thủ của tao.

Dương Thần chậm rãi từ trong hồ lão đảo đứng dậy, không nói không rằng cúi đầu xuống, giống như không nghe thấy gì.

- Tao đề nghị mày, có thể suy xét một chút, những ý kiến của kẻ ngu si mà trước đây tao phải đi từng nói, mày nếu như đồng ý thân phục tao, làm cầu nô tài cho tao, làm việc cho tao, có lẽ là... tao có thể cho mày một con đường sống

Nghiêm Bất Vấn từ trên không trung từ từ hạ xuống, liếc mắt nhìn Dương Thần,

- Đúng rồi, mày không phải có rất nhiều đàn bà sao, những người đàn bà của mày, tao sớm đã có cách rồi, tặng cho Khắc Long Nhân kia để làm đối tượng phối giống, có lẽ là một sự lựa chọn không tồi... đến lúc đó mày có thể cùng tao xem xem, có rất nhiều kẻ giống hệt mày, trong phòng thí nghiệm của tao, đồng thời lên giường với tất cả những người đàn bà của mày... hahaha, haha!

Tiếng cười điên cuồng của người đàn ông vang vọng khắp đồng hoang tàn đổ nát, giống như muốn mang tất cả những âm thầm chịu đựng trút hết ra một cách thô bạo!

Đứng ở một nơi không xa, bóng hình của Dương Thần, dần dần như chìm vào trong một màn đen tối.

Một luồng sát khí từ từ phát tán, trù địa như là nước mực đặc bị khô kiệt...

Nghiêm Bất Vấn sau khi chú ý đến sự biến đổi của Dương Thần, khẽ nhíu mày, nhưng cũng không hoang mang là mấy

- Hừ, còn có thể có sát khí thế này, không tồi à, đến đây, để tao xem xem, mày còn có trò gì thì giờ nột ra đây.

Cơ thể Dương Thần hơi run một chút, vì cảm xúc kích động khiến hắn không thể tự chủ được xương cốt bắt đầu ma sát rung lên.

Chậm rãi, Dương Thần ngẩng đầu lên, khuôn mặt vô sắc, trừ vết máu trên khóe miệng ra, vốn là đôi mắt đen, dần dần một tia màu đỏ tươi bắt đầu cuộn lên

Nghiêm Bất Vấn vốn nghĩ rằng mình nắm chắc phần thắng, nhưng đến giờ phút này, không biết vì sao có chút chột dạ trong lòng, đến bản thân y cũng không hiểu vì sao lại có dự cảm không tốt như vậy...

Dương thần thè lưỡi, liếm liếm máu trên khóe miệng.

- Vốn dĩ...vì cố gắng không để bị sét đánh, tao cũng không muốn quá nghiêm túc, nhưng kẻ như mày, khiến tao căn bản không có tâm trạng chơi

tiếp rồi... bởi vì, tao quá muốn bóp chết mày rồi...

Nghiêm bắt Vần nghe thấy lời nói u ám của Dương Thần xong, nhúu nhúu mày

- Hóa ra mày chính là muốn đứng lên mạnh mẽ thế à? Đã như vậy, tao sẽ sớm kết liễu mày, tao chẳng có thời gian lãng phí với mày

Nhưng chưa kịp nói xong, Nghiêm Bắt Vần liền cảm thấy giữa trời đất dao động kỳ dị!

Dường như cả trời đất, ngay trong nháy mắt, trở nên hoàn toàn khác so với lúc trước, một luồng áp bức lớn chưa từng thấy trước đây xuất hiện từ trong lòng y!

- Đây là...

Nghiêm Bắt Vần mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn vào Dương Thần trước mặt!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 832

Một Chút

Trong mắt Nghiêm Bất Vấn dường như rất mệt mỏi, căn bản là không có cách nào chống cự với việc mình tấn công Dương Thần. Chớp mắt, không ngờ thân thể của mình lại phóng lên đến một tầng mà hoàn toàn khác biệt với tốc độ không thể tưởng tượng được đó.

Không biết từ khi nào ở trong không trung, không hiểu tại sao lại bắt đầu xuất hiện một đám mây đen đang xoay tròn, những cơn gió lốc điên cuồng bắt đầu thổi như xé toạc không gian một cách tàn nhẫn.

Luồng khí lạnh thấu xương thổi bay mái tóc dài và chiếc áo choàng màu trắng của Nghiêm Bất Vấn, cát bay khắp nơi khiến gã phải nhắm tịt mắt lại.

“Ầm ầm ầm”.

Ở phía chân trời, chớp bắt đầu lóe sáng, vạch lên nền trời đủ các màu xanh tím, theo sau đó là tiếng sấm rền vang, giống như một con rồng từ thời xa xưa đang gầm lên, muốn nuốt cả trời đất.

“Ầm!”

Theo bản năng, Nghiêm Bất Vấn nuốt nước bọt, không phải khung cảnh trước mắt làm gã căng thẳng, mà là bởi vì ở trong trận bão cát kia, Dương Thần ở cách đó không xa, trong nháy mắt đã phát ra một sức mạnh khủng khiếp như vậy.

Một bước!

Dương Thần chỉ bước về phía trước một bước.

Hơi thở của Nghiêm Bất Vấn bắt đầu dồn dập, cảm thấy Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực không biết còn gấp sức mạnh vừa rồi bao nhiêu lần, bắt đầu tàn phá không ngừng từng bộ phận trên thân thể mình.

Chạm phải sức mạnh như vậy khiến cho tâm trí gã căng lên.

Trong mắt Dương Thần dường như có một ngọn lửa màu đen đang nhảy nhót, khóe miệng mở ra, để lộ một hàm răng trắng bóng, nhưng lúc này hàm răng này liền sắc nhọn như răng nanh của Huyết tộc.

- Sao lại bất động như vậy? Không phải mày nói muốn giết chết tao, còn muốn cướp cả người phụ nữ của tao sao?

Dương Thần trầm giọng, tiếp tục bước lên trước:

- Tao cho mày cơ hội này, đến đây...

Theo bản năng Nghiêm Bất Vấn lùi về sau, nhưng trong mắt vẫn đầy sự không cam lòng, đứng im tại chỗ, chống lại uy lực khủng khiếp kia.

Đây chính là cảm giác mà toàn bộ đất trời đè lên mình. Cho dù Nghiêm Bất Vấn có cố gắng thúc dục sức mạnh thần bí kia, mặc dù thứ này và Thiên

Địa Diễn Sinh Chi Lực là hai sức mạnh tương khắc với nhau, nhưng vì quá nhỏ bé nên cuối cùng cũng không thể nào chống lại uy lực của đất trời.

Thân thể của Dương Thần ở trước Nghiêm Bất Vần dường như đã hoàn toàn hòa làm một với đất trời.

Hắn chính là đất trời. Hắn chính là chúa tể.

- Mày...Mày giấu tu luyện?

Nghiêm Bất Vần hoảng hồn kêu lên, gã thực sự không ngờ rằng Dương Thần lại có tay sau, cũng không ngờ lại giấu sức mạnh khủng khiếp như vậy.

Dương Thần thản nhiên cười nói:

- Mày nên cảm thấy tự hào vì...những đối thủ có thể đánh nhau với tao mà tao muốn tìm thực sự không dễ dàng gì...Mày có thể khiến cho tao ra tay như vậy, thì chết cũng đáng...Nhưng rất lâu rồi tao không có ý niệm giết chết một người.

- Thắng bại còn chưa biết, mày đừng vội đắc ý!

Nghiêm Bất Vần dồn 20% sức lực còn lại, vận một luồng uy lực mạnh mẽ, hướng về phía trước khoảng mấy chục mét, cùng với sức mạnh thần bí đánh về phía Dương Thần.

Dương Thần khinh thường hừ một tiếng lạnh lùng, dang rộng tay ra, trong không trung lúc này như chỉ có duy nhất một bàn tay vô hình đang di chuyển, chớp ngay lấy.

“Đoàng!”

Một tiếng nổ lớn. Toàn bộ thân thể của Nghiêm Bất Vần bị đánh vật trên mặt đất.

Một hô sau hơn 10m, thân thể Nghiêm Bất Vần bị đánh đến nổi máu me be bét, xương thịt vỡ vụn, nội tạng tứ tung.

Dương Thần nhíu nhíu mày, có chút nuối tiếc, nói:

- Hóa ra mày cũng chỉ đủ cho tao đánh một phát.

Thân thể bị đánh tả tơi của Nghiêm Bất Vần trông giống như một miếng bánh thịt, nhưng cũng chưa khiến cho gã chết.

Trước kia rất nhiều lần thi triển sức mạnh thần bí có năng lực kỳ diệu này, nên sau sự tấn công vừa rồi, trong chớp mắt, thân thể Nghiêm Bất Vần liền được chữa trị.

- Năng lực này thật thú vị, nhưng mày tiếp tục tiêu hao nó như vậy với tao, thì chắc chắn đến lúc nào đó sẽ kiệt sức, mà tao lại mượn uy lực của đất trời, nếu như không phải dùng sức mạnh tuyệt đối để đánh bại tao thì sức mạnh đất trời sẽ là vô biên. Tao khuyên mày hay là cứ chết quách đi cho xong, đỡ phải bị tao giết thêm vài lần nữa.

Dương Thần mỉm cười nói.

Mặc dù thở hổn hển nhưng sắc mặt của Nghiêm Bất Vần cũng không quá tệ, chỉ là sức mạnh đã giảm đi vài phần, đương nhiên là mạnh hơn nhiều so với tên Khắc Long Nhân kia.

Sau khi Nghiêm Bất Vần nhảy lên, trong mắt tràn đầy sự oán độc:

- Tao không phục...

“Đừng!”

Lại một luồng sức mạnh nữa của Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực, cuốn theo cả một sóng thủy triều, đè lên thân thể của Nghiêm Bất Vần, xé làm nhiều mảnh.

Nghiêm Bất Vần còn chưa kịp kêu đau thì đã bị đánh cho tơi bời.

Sức mạnh thần bí lại một lần nữa phát huy tác dụng, thân thể của Nghiêm Bất Vần theo trình tự lại hồi phục bình thường, nối liền lại một lần nữa.

Nhìn sắc mặt ngày càng trắng bệch của Nghiêm Bất Vần, Dương Thần thần nhiên nói:

- Không phục thì tao sẽ giết cho đến lúc mày phục...

Tiếng nói vừa dứt, Dương Thần lại một lần đưa tay ra...

Lần này Nghiêm Bất Vần cuối cùng không dám chống cự lại nữa, hoang mang tại chỗ, nghĩ cách thoát khỏi đây.

Nhưng ngay cả nửa giây Dương Thần cũng không cho, trong chớp mắt lại một luồng sức mạnh nữa của trời đất giáng xuống.

Nghiêm Bất Vần vừa mới hồi phục trở lại thì lại bị đánh cho tơi bời xác thịt.

Nhưng sức mạnh thần bí đó vẫn còn có thể phát huy tác dụng, trong chớp mắt, Nghiêm Bất Vần đã thở hỗn hển, xoay người lại nhìn chằm chằm Dương Thần.

Dương Thần nhìn thân thể tái sinh nhiều lần như vậy thì thần người ra, tò mò không biết rốt cuộc tên kia nghiên cứu ra thứ gì mà kỳ quái như vậy, không ngờ có thể biến thành thứ quái vật mà đánh mãi không chết.

Ngẩng đầu lên nhìn khoảng không, thấy mây đang quay cuồng, nhưng trước mắt lại không phát ra tia lửa điện, trong lòng Dương Thần cảm thấy có chút yên bình.

Nhưng Dương Thần cũng sợ lại phóng túng tu luyện của mình ra khắp thiên hạ như vậy sẽ có vấn đề, không định trì hoãn thêm nữa, đưa tay định liên tiếp tiêu diệt tên này.

Trong mắt Nghiêm Bất Vần hiện lên một chút không cam lòng, ánh mắt gian ác, nói:

- Mày không giết nổi tao đâu... Tao có nó!

Nói xong, Nghiêm Bất Vần đột nhiên lại nắm lấy một vật thể màu đen đang trôi nổi trong không trung.

Dương Thần vô cùng kinh ngạc:

- Đá Thần? Nó ở trong tay mày?

Dù sao cũng đã từng là một vật do mình bảo quản, mặc dù đã từ trong hộp màu đen biến thành một thứ sinh vật sống, nhưng Dương Thần cũng có thể nhận ra.

Nghiêm Bất Vần cười vài tiếng quái dị, đá Thần trong tay đột nhiên biến hóa thành một quả cầu màu đen cực lớn, bao vây lấy thân thể gã.

Bỗng nhiên Dương Thần cảm thấy sức mạnh của đá Thần, không ngờ lại tương đương với sức mạnh thần bí kia.

Hóa ra, đó là sức mạnh mà Nghiêm Bất Vần có được từ đá Thần.

Nhưng lúc đầu làm sao lại cướp được đá Thần? Lẽ nào trước đó khi không có đá Thần thì đã có sức mạnh của Quy luật không gian đó rồi sao?

Tất cả những thứ này cứ nhập nhoàng như tia lửa điện, Dương Thần thấy Nghiêm Bất Vần bị vây bởi một màn đen thì liền nghĩ đến việc dùng sức mạnh của trời đất để phá vỡ nó.

Nhưng Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực vừa mới chạm vào quả cầu đó thì liền bị dốc hết xuống biển, không có chút tác dụng nào.

Sau đó Nghiêm Bất Vần cười lớn vài tiếng, vòng cầu màu đen chợt biến mất, ngay cả Nghiêm Bất Vần và toàn bộ những thứ trong khu vực này đều không thấy tăm tích đâu cả.

Dương Thần lúng túng đứng tại chỗ, làm sao có thể ngờ được rằng, tu luyện mà bản thân thi triển, mặc dù có thể giết Nghiêm Bất Vần một cách tả tơi, nhưng lại để cho gã biến mất.

- Đáng chết!

Dương Thần phần uất vung một quyền, đánh đập nát hơn mười căn nhà ở phía trước.

Sau một lúc lâu Dương Thần mới bình tĩnh lại được, kiểm chế tu luyện, hồi phục lại trạng thái ban đầu.

Quay đầu nhìn những căn nhà bị đập nát ở bốn phía, Dương Thần lắc lắc đầu, thở dài một tiếng.

Để cho Nghiêm Bất Vần chạy thoát, vấn đề là lại để mất đá Thần, thảo nào lúc đầu Chủ Thần Athéna muốn đoạt được đá Thần, xem ra đá Thần thực sự có tác dụng phi thường.

Nhưng có thể là Nghiêm Bất Vần mới là người đầu tiên giải được “mật mã của đá Thần”. Qua điểm này mà nói gã ta thực sự rất có năng lực.

Nhưng điều khiến Dương Thần cảm thấy có chút an tâm đó là khi hắn tấn công Nghiêm Bất Vần, cố ý để cho Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực dung hòa vào thân thể gã.

Chỉ cần Nghiêm Bất Vần muốn sử dụng sức mạnh của đá Thần thì sẽ dẫn đến việc hai sức mạnh đó xung đột với nhau.

Xem ra trong một khoảng thời gian nữa, tu luyện của Nghiêm Bất Vần sẽ không thể nào triệt tiêu được “Địa lôi” kia mà hắn giấu, như vậy, hắn cũng có thời gian để dạy cho những người phụ nữ bên cạnh mình tu luyện, hơn nữa còn có sách lược rõ ràng để đối phó với gã ta.

- Lão Dương? Thứ chết toi này là con người làm sao? San phẳng như vậy?

Một tiếng rống to từ phía xa truyền đến, chỉ nhìn thấy hình mờ mờ của Lý Độn, dẫn theo một vài lính đang vội vàng chạy tới đây.

Dương Thần liếc anh ta một cái:

- Cậu thông minh thật, đánh xong mới tới.
- Tới cái con khi ý! Căn bản là tôi không theo kịp.

Lý Độn nhìn xung quanh, nhìn thấy người nhà họ Nghiêm chết thê thảm, nhú mảy:

- Trên đường nhận được tin của vệ sỹ nhà họ Nghiêm. Nghiêm Bất Vấn giết sạch những người nhà họ Nghiêm, rồi chiến đấu với cậu, kết quả thế nào? Gã đâu rồi? Bị cậu giết rồi sao?

Dương Thần lắc đầu:

- Gã chạy thoát rồi.
- Không phải chứ! Gã có thể trốn thoát khỏi tay cậu sao?

Lý Độn không thể tin được, lầm bầm:

- Gã mạnh như vậy? May mà tôi không đánh nhau với gã...Chắc chắc...
- Cậu? Sao cậu phải đánh nhau với gã?

Dương Thần châm chọc.

Lý Độn lầm bầm nói:

- Gã có quan hệ với Tâm Nhi... Tôi đã sớm nhìn ra là gã lừa giỡn. Ai da... Dù sao thì cậu cũng phải giết bằng được gã, tôi là người tán thành đầu tiên.

- Trước kia chẳng phải cậu muốn ngăn tôi sao?

Dương Thần cố ý cười hỏi.

Lý Độn vẻ mặt khinh thường:

- Trước kia gã ta không có chứng cứ phạm tội, nhưng lần này gã thực sự bệnh hoạn. Cậu giết gã cũng không sao cả...Tôi lại không phải là một kẻ lỗ mãng, xem ra cậu thực sự tưởng rằng tôi giống với mấy người trong quân đội mà coi Nghiêm Bất Vấn là vật báu sao? Gã đầy hủ, còn không xứng với đồ súc sinh. Tôi được mệnh danh là “Song Vương Yên Kinh”, cậu hãy thay tôi làm thịt gã đi. Tôi không muốn làm bẩn tay tôi.

- Cậu vừa mới nói là “May mà không đánh nhau với gã”.

Dương Thần bất đắc dĩ cười nói.

Lý Độn giả vờ không để ý:

- Tôi có nói sao? Cậu nghe nhầm rồi, nghe nhầm rồi, ha ha...

Nhìn vẻ mặt cười ngây ngô của Lý Độn, tâm trạng buồn bực của Dương Thần cũng giảm đi được một nửa.

Trong mắt Lý Độn bỗng nhiên hiện lên vẻ vui mừng, đánh nhẹ vào ngực Dương Thần:

- Nhưng nói thật, vài lão nhân nhà tôi cũng nói tên đó rất thâm độc, cậu không sao thì thật sự quá tốt rồi.

Trong lòng Dương Thần cảm thấy ấm áp, ngoài miệng thì cười khê:

- Cậu đó, một người con gái mà cũng không theo đuổi được, mà còn quý trọng cái tính mạng bé nhỏ của cậu. Còn tôi có một đồng phụ nữ thì làm sao có thể chết như vậy được.

- Tôi...Cậu... Cậu không thể nói cái gì dễ nghe hơn được à? Chết tiệt, rồi sẽ theo đuổi được thôi. Sẽ mau thôi.

Trên đồng hoang tàn, Lý Độn nổi giận lôi đình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 833

Anh Mới Thối

Sự phủ bại của Nghiêm gia khiến cho những người đứng đầu Ủy viên thường vụ của bốn đại gia tộc ở Yên Kinh đều cảm thấy kinh hãi, nhưng người giết đám người Nghiêm Thanh Thiên lại không phải là Dương Thần, mà là Nghiêm Bất Vãn, điều này càng khiến mọi người không hề ngờ tới.

Nhưng khi bộ máy bộ máy quốc gia đã “ vận hành” trở lại thì hiệu suất thật đáng kinh người, giấu nhem sự việc này cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Cuối cùng lấy lí do bùng nổ khí thiên nhiên, Nghiêm Thanh Thiên được an táng như cán bộ lão thành cấp cao.

Nhưng sự việc Nghiêm Bất Vãn phản bội Hoa Hạ khiến một số người cảm quyền của quân đội vô cùng phẫn nộ, chỉ là Dương Công Minh đã trấn áp học sinh của ông ta trong yên lặng, hơn nữa lại có Lý gia không chế, thì mới yên được, mới khiến cho bọn người bất mãn của bên quân đội, miễn cưỡng chấp nhận cái sự thực này.

Cũng may, Nghiêm Bất Vãn chỉ phụ trách mảng công trình hóa sinh, không ảnh hưởng đến nghiên cứu quy tắc thông thường của chế tạo vũ khí.

Sự “biểu diễn khủng bố” của Dương Thần khiến cho hẩn tránh được sự trách tội của một số kẻ, sự việc đã đến mức này, ai cũng không dám đụng đến tên sát thần này.

Tuy rằng Dương Thần chẳng làm gì, nhưng chỉ trong chốc lát lại được tất cả các gia tộc lớn ở Yên Kinh tranh nhau lấy lòng, chỉ bởi vì thành phố Yên Kinh bây giờ không còn là Song Vương Yên Kinh, mà là sự trở về đột ngột của trưởng tôn Dương gia.

Nhưng chuyện này, cũng chỉ trong bộ phận cao cấp của trung ương biết được nội tình sự việc, một gia tộc hạng hai bình thường, người của các tỉnh khác lại không hiểu vai diễn của Dương Thần trong đó là gì.

Cũng trong trưa ngày Nghiêm gia trở thành đồng hoang tàn, Dương Thần và Lý Độn, cùng mấy người quân sĩ ăn bữa cơm, uống chút rượu nhạt rồi lại ngồi máy bay trở về Trung Hải.

Chiều tối khi về đến nhà, trong nhà đã rất đông người ngồi đầy, không chỉ có Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny những người đã đi làm về, còn có Sắc Vi và Đường Uyển cũng ngồi trong phòng khách đợi Dương Thần trở về.

Đương nhiên An Tâm ban sáng bị dọa cho phát sợ cũng thấp thỏm không yên ngồi trên sô pha, trên tay cô vẫn còn đang cầm quyển giới thiệu các biệt thự, muốn thảo luận với những người khác nên chọn ngôi biệt thự nào.

Dương Thần bình yên trở về nhà, khiến cho những người phụ nữ này đều lộ rõ sự vui vẻ trên khuôn mặt, chỉ có Lâm Nhược Khê vì trong nhà có toàn đàn bà mà không vui vẻ cho lắm.

Dương Thần chớp chớp mắt nhìn đám đàn bà, lại bước đến trước mặt Lâm Nhược Khê đang đứng im lặng không nói gì nói:

- Nhược Khê, anh nói này, nhìn thấy anh an toàn trở về nhà cho dù không muốn cười thì cũng đừng thôi cái mặt như thế chứ.

- Hừ, cái mặt anh mới thôi ấy.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi không thèm để ý gì đến hắn, nhưng giờ thì hai hàng lông mày có thể thả lỏng được rồi.

Đám đàn bà đều đưa mắt nhìn nhau lặng lẽ cười, hiển nhiên là họ sớm đã chú ý đến thái độ của Nhược Khê, chỉ có điều giả vờ không nhìn thấy.

Xét cho cùng thì mấy ngày hôm trước đã cụm lại cùng nhau rồi, hôm nay lại tùm tùm nữa lại còn là không mời mà đến, Lâm Nhược Khê có chút khó chịu là đương nhiên.

Đường Uyên cười nói:

- Tôi đã nói là anh ấy không sao, các người đứng là không có lòng tin gì cả.

- Có như vậy thì cũng phải tận mắt nhìn thấy thì mới yên tâm, chị Đường Uyên, chị cũng chẳng phải là được người trong nhà báo cho tình hình ở Yên Kinh mới yên tâm sao, bây giờ lại giả bộ là không thèm để ý.

Mạc Thiện Ny giễu cợt nói.

Đường Uyên bị nói trúng tâm can, mặt đỏ lên, giơ tay định tóm lấy đôi tất chân của Mạc Thiện Ny, Mạc Thiện Ny né tránh cười hờn hờ.

Chạy về phía Sắc Vi, nhưng Sắc Vi thấy vậy liền đuổi Mạc Thiện Ny về phía Đường Uyên khiến cho Mạc Thiện Ny tiên thoái lưỡng nan, lại còn bị một trận mắng yêu.

Dương Thần rất kinh ngạc, không ngờ bọn đàn bà lại thân thiết với nhau như vậy, chỉ tiếc một điều là Lâm Nhược Khê không nằm trong số đó.

Lúc này, Quách Tuyết Hoa bung một đĩa hoa quả từ dưới bếp lên, nhìn thấy Dương Thần bình yên vô sự đứng đó, trong lòng bỗng được an ủi nhưng lại trách móc nói:

- Cuối cùng con đã trở về, sao lại sáng sớm đã chạy đi gây không biết bao nhiêu chuyện, nếu như không phải cô An Tâm chạy sang đây báo cho chúng ta, thì chúng ta không biết là con đã đi đâu, lúc này mẹ có gọi cho bên nhà ở Yên Kinh, ông nội con nói là con không sao, nhưng tốt nhất là nên kiểm chế một chút, tránh mọi người bàn tán này nọ là Dương gia chúng ta là loại muốn giương uy.

- Người ta nghĩ thế nào thì mặc kệ, chúng ta sao quản nổi, kệ bọn họ đi.

Dương Thần bước đến cầm lấy miếng dưa hấu bỏ vào miệng.

Bỗng có một giọng nói không ngờ vọng ra từ trong bếp.

- Vừa về đã chạm trán một việc lớn như thế, cuộc sống ở Hoa Hạ chắc là đầy sự kích thích đúng không Dương Thần.

Dương Thần quay đầu, trong chốc lát có chút mơ hồ.

Một dáng người cao gầy, làn da trắng nõn nà, tóc màu hổ phách buộc cao, dưới chiếc cổ trắng hồng cao quý là một chiếc áo bó sát cơ thể, bên dưới là chiếc quần bó sát, đi một đôi giày thể thao nhưng lại không đi tất, cách ăn mặc này đúng thật là không thu hút được ánh nhìn.

- Jane?

Dương Thần nhìn người con gái châu Âu vẫn diễm lệ như ngày nào, có chút buồn bực nói:

- Sao em lại đến đây?

Tay Jane cầm một miếng dưa gang, khuôn mặt ra bộ hạnh phúc cắn một miếng, vừa nhai vừa nói:

- Quảng thời gian dài sau này, em đều phải lưu lại Trung Hải.

- Ý gì?

Dương Thần càng khó hiểu.

Lâm Nhược Khê lúc này mới lên tiếng, thanh giọng nói:

- Cô Jane đảm nhận vai trò Giám đốc hợp tác cùng nhau đầu tư dự án phát triển của công ty Ngọc Lôi chúng ta và mấy công ty bên Anh, chúng ta sẽ thiết kế xây dựng phòng thí nghiệm thực nghiệm hóa học đại học Trung Hải, đồng thời cũng là hiệu trưởng danh dự của đại học Trung Hải, ít nhất cũng phải trong vòng một năm, sáng tạo ra tài liệu mới và giảng dạy lại cho đại học Trung Hải.

- Cái gì? Một năm? Sao lại đột ngột như vậy.

Dương Thần kinh ngạc.

Trên khuôn mặt Jane hiện lên sự đau khổ:

- Dương Thần thân mến, anh không hoan nghênh em sao?

Dương Thần vội cười mặn chát:

- Là do anh quá bất ngờ, sao em đột nhiên lại đi đảm nhận vai trò Giám đốc dự án vớ vẩn đấy chứ.

Vừa dứt lời, Lâm Nhược Khê với ánh mắt lạnh lùng thấu tận xương tủy nói:

- Ý của anh là, dự án em phê duyệt không ra gì?

Dương Thần lúc này mới định thần lại đây là dự án của Lâm Nhược Khê phê duyệt, vội ngượng ngịu cười nói:

- Bà xã em đừng giận, anh chỉ là nhất thời lỡ miệng, việc có lợi cho tương lai của nhân loại như vậy, đương nhiên là không phải vớ vẩn rồi... Ha ha.

Lâm Nhược Khê rõ ràng là không hài lòng với những lời đối phó này của Dương Thần, hừ nhẹ nói:

- Ban đầu vốn là do cấp dưới cô Jane đảm nhận, nhưng nhất thời có sự thay đổi, cho nên cô Jane mới đích thân tới đây.

Jane bồn cợt cười nói:

- Tôi hiểu rồi, là do Dương Thần lúc sáng còn gọi điện cho tôi, đột nhiên đến chiều đã gặp mặt, cho nên anh ấy kinh ngạc là đúng rồi.

Dương Thần dở khóc dở cười, đây đúng là “bất ngờ liên tiếp”.

Tuy nhiên, Jane đột nhiên bỏ rơi học sinh cô ấy, chạy đến Trung Hải phát triển dự án, lại còn đảm nhận vai trò Hiệu trưởng đại học gì đó, chắc chắn là phải có một nguyên nhân gì nữa, nhưng Jane không bao giờ nói trước việc gì, cho nên Dương Thần cũng không khỏi hiểu kì.

Hễ nghĩ đến quãng thời gian ám muội ngọt ngào giữa hấn và Jane, Dương Thần không khỏi suy nghĩ, sau này khi cô ta ở lại Trung Hải, lúc nào cũng chạm mặt, hấn không biết mình sẽ phải đối mặt với chuyện này như thế nào đây.

Cũng vì cuộc viếng thăm bất ngờ của Jane, vú Vương chuẩn bị không ít thức ăn, lại đúng dịp nhà có nhiều người, cả nhà quây quần cùng nhau ngồi bên bàn tròn ăn một bữa tối rất vui vẻ.

Cơm tối xong, đám đàn bà ai về nhà nấy, An Tâm đã chọn là nhất định sẽ mua biệt thự ngay cạnh nhà của Đường Uyên, cách chỗ ở Dương Thần cũng không xa, chỉ có điều là đồ đạc của phụ nữ vốn không hề ít nên phải sắp xếp lại, ít nhất cũng phải hai ngày thì mới chuyển xong.

Đương nhiên là Jane không ở nhà Dương Thần, đại học Trung Hải đã sắp xếp cho vị học giả lừng danh thế giới lại là một nữ nhân tôn quý của xứ Wales một gian phòng tách biệt sát biển ngay cạnh trường. Tuy rằng không sánh được với các khu biệt thự cao cấp, nhưng tuyệt đối có thể nói rằng nó là một gian phòng vào loại sang trọng và đắt tiền bậc nhất.

Đợt khi nhà yên tĩnh trở lại, Lâm Nhược Khê giúp vú Vương cùng với Quách Tuyết Hoa dọn dẹp đồ đạc, Dương Thần cùng Trình Tú ngồi xem tivi.

Tên nhãi Nghiêm Bất Ván sẽ không dám có động tĩnh gì trong một thời gian dài, điều này làm cho Dương Thần thoải mái hơn nhiều, cảm nhận không khí gia đình thật là thích thú.

Lúc này vú Vương vừa bước ra từ nhà bếp nhìn vào lịch âm, đột nhiên vỗ trán:

- Ai da, tôi đúng thật là đã già rồi, sao lại có thể hồ đồ như thế có chứ.

- Sao vậy Vương Lan, vẫn chưa đến năm mươi sao đã nói mình già rồi.

Quách Tuyết Hoa thắc mắc hỏi.

Vú Vương cười nói:

- Hôm nay là hạ chí, ngày kia đã là tết đoan ngo rồi, trước kia chỉ có tôi và tiểu thư thì không sao, nhưng bây giờ nhà đông người rồi, thì cũng nên gói bánh chưng đi chứ.

Nghe đến đây, Trình Tú đang ngồi trên sofa quay mặt lại, nằm trên đó vui vẻ nói:

- Được đây, được đây, vú Vương, con cũng muốn gói, con thích ăn bánh chung nhân táo ngọt.

Quách Tuyết Hoa mắng yêu:

- Con đúng là ham ăn, gói và ăn giống nhau sao?

Vú Vương nói:

- Gạo nếp và lá dong cũng vẫn chưa có, mua bánh bên ngoài cũng không yên tâm, chưa nói đến chất lượng như thế nào, nghe nói bây giờ có rất nhiều gạo nếp và lá dong đều nhuộm phẩm màu.

Nghe đến đây, Lâm Nhược Khê nghĩ một lát, nói:

- Vú Vương, chi bằng để mai tôi đi cửa tiệm bán gạo nếp viên tử của Triệu gia mua về một chút gạo nếp với lá dong, tôi nhớ là tết đoan ngọ của tiệm viên tử của Triệu gia có bán bánh chung.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 834

Tiêu Tan Hồn Phách

Lâm Nhược Khê chủ động nói đến, tất nhiên là trong lòng đã có suy nghĩ riêng, mọi lần đều là do Mã Quế Phương mua giúp viên gạo nếp, cho nên khó tránh khỏi ái ngại, nếu như bản thân tự chạy ra ngoài chỉ để ăn viên gạo nếp cũng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng chỉ cần lấy lý do là đi mua đồ về gói bánh chung thì sẽ có thể đường chính đi ăn viên gạo nếp rồi.

Người bên cạnh e rằng không thể ngờ tới, người phụ nữ quyền cao chức trọng, chỉ vì giữ tư thế kiêu ngạo của bản thân mà ngay cả ăn viên gạo nếp cũng phải đau đầu như vậy.

Nhưng Quách Tuyết Hoa lại nói:

- Sao lại để cho Nhược Khê đi được, con bận cả ngày, trở về thì cũng phải được nghỉ ngơi một chút chứ, để cho Dương Thần chạy một chuyến, dầu sao nó cũng chỉ ở nhà cả ngày ăn không ngồi rồi.

Dương Thần sắc mặt khó coi, thì ra trong mắt mẹ, hắn chỉ là một tên không nghề nghiệp gì cả, thực ra hắn cũng bận lắm chứ, ví dụ như, mỗi ngày đều phải nghĩ xem làm như thế nào thì mới khiến bọn đàn bà cho ngủ chung giường...

Nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của Dương Thần, Quách Tuyết Hoa chau mày nói:

- Sao, giúp người nhà đi một chuyến, cái chân nó không vui đúng không?

Dương Thần vội cười nói:

- Đương nhiên là không phải rồi, ngày mai tan làm con sẽ đi.

Lâm Nhược Khê nhụ miệng, cũng đành phải gật đầu.

Một lát sau, Lâm Nhược Khê đã rửa xong bát đĩa, bỏ chiếc tạp dề, định lên thư phòng, sự có mặt của Jane cũng đồng nghĩa với sự hợp tác của dự án quan trọng sắp chính thức bắt đầu, cô sẽ không có ít việc để làm đây.

Dương Thần thấy vậy, đưa điều khiển tivi cho Trình Tú, chạy theo sau.

Đến trước thư phòng của Nhược Khê, Dương Thần lấy thân chắn trước cửa.

- Lại sao nữa?

Nhược Khê có chút bất lực giương mắt nhìn.

Dương Thần có đôi chút ngượng ngùng nói:

- Có phải đang giận anh.

- Chuyện gì.

- Việc Đường Uyển chuyển đến đây anh không hề ngờ tới, nhưng An Tâm.. Quả thực là anh bảo cô ấy chuyển đến, nhất định là em sẽ nghĩ, anh

cho bọn họ hợp lại với nhau để gây áp lực cho em, khiến em phải thỏa hiệp, đúng không.

Dương Thần cười nhạt nói.

Lâm Nhược Khê im lặng một lúc lâu, trầm giọng nói:

- Nếu như thật sự là anh nghĩ như thế, vậy thì anh quá coi thường em rồi đấy, có một số chuyện, không phải gây áp lực là có thể thỏa hiệp, hơn nữa, anh đã nói ra như vậy, thì cũng chứng minh một điều là anh còn không yên tâm bằng em, có đúng không?

Dương Thần cứng họng, ngượng nghịu nói:

- Việc này cũng bị em nhìn ra, lấy được một người vợ thông minh cũng không phải là điều gì tốt đẹp cho lắm.

Lâm Nhược Khê như không cười, ánh mắt lóe sáng, dung mạo thanh tuyệt cũng trong khoảng khắc đó hiện lên sự kiêu ngạo vô cùng kiêu diễm.

- Anh yên tâm đi, em sẽ không nói gì đâu, bọn họ thích đến thì cứ đến, đâu sao việc giữa anh và bọn họ cũng đã xảy ra không thể cứu vãn được, anh cũng thấy rồi đấy, em còn pha trà, mời hoa quả bọn họ, em cũng rộng rãi đấy chứ.

Dương Thần vẻ mặt khó coi nói:

- Chính vì gần đây em quá rộng rãi, khiến anh có chút chột dạ.

Lâm Nhược Khê đột nhiên trên mặt lộ lên một nụ cười, thân thể mềm mại dần dần tiến sát, ngửa đầu, mũi gần như sắp chạm phải cằm dưới của Dương Thần.

- Sao, anh cảm thấy có lỗi với em?

Lâm Nhược Khê khẽ thở nhẹ nói.

- Ừ... Anh luôn cảm thấy có đôi chút, gần đây càng cảm thấy đặc biệt có lỗi.

Dương Thần ngượng ngùng cười nói.

- Vậy thì cứ dần dần tích tụ lại đi, chờ đến một ngày, anh cùng với người đàn bà khác lên giường xong lại lặng lẽ trở về nhà đi ngủ, hoặc giả khi nhìn thấy gái đẹp, ngay cả sức lực tán tỉnh cũng không còn, vậy thì lúc đó mục đích của em đã đạt được.

Lâm Nhược Khê đắc ý nói.

Dương Thần trong lòng khẽ rung lên, vô cùng đau khổ nói:

- Quả đúng là như vậy, anh đã nghĩ là em sao lại có thể dễ dàng bị ức hiếp mà không có chút phản kháng cơ chứ.

- Mẹ đã nói rồi, anh chỉ muốn mềm mỏng không muốn gò bó, đối xử với anh càng tốt, thì anh càng cảm thấy chột dạ, cho dù không tận mắt nhìn thấy anh trưởng thành, nhưng là một người mẹ thì vẫn hiểu con trai mình hơn.

- Mẹ?

Dương Thần như đứt từng khúc ruột, thở một hơi lạnh lẽo.

- Quả nhiên mẹ đã giúp em nghĩ cách để dằn vò anh.

Lâm Nhược Khê bỗng cảm nhẹ môi dưới của Dương Thần, cúi trán tựa vào ngực Dương Thần, giọng nhỏ nhẹ ngập ngừng:

- Ông xã... em muốn ăn nếp viên.

Dương Thần lúc này còn sờn cả gai ốc, giờ lại bị câu nói nhõng nhẽo của Lâm Nhược Khê làm cho tâm hồn bay bổng trở lại.

Khẩu khí buồn bực lúc này bỗng chốc tiêu tan, cơ thể có chút tê liệt, Dương Thần dờ khóc dờ cười nói:

- Lúc này anh đã biết em nói là đi mua đồ cũng chỉ vì em muốn ăn nếp viên, ngày mai anh mua về cho em là được chứ gì, có cần thiết phải dày vò người khác thế không.

- Em muốn ăn nhân đậu nành và nhân vừng, các nhân khác mua ít thôi, em không ăn bánh mặn, nhưng cũng đừng mua quá ngọt.

Dương Thần nuốt nước bọt:

- Được... Điều nghe lời em cả, nhưng cũng đừng dùng giọng nói mềm nhũn như vậy có được không.

Lâm Nhược Khê im lặng một hồi, đột nhiên lùi lại một bước, khuôn mặt lạnh băng nói:

- Không muốn nghe thì anh rút đi, đừng cản đường.

- Hơ...

Dương Thần nhẹ nhõm.

- Khẩu khí này, mới là Nhược Khê yêu quý của anh chứ, nghe mới thật là thuận tai.

Nói xong, vội vàng chạy đi.

Nhìn bóng dáng lười nhác của người đàn ông, Lâm Nhược Khê nghiêng răng nghiêng lợi, giậm chân tức giận.

Ngày hôm sau, Dương Thần khó khăn lắm mới có hẳn một ngày ngồi tại công ty làm việc, cùng với sự giúp đỡ của Bát Nhã, xử lý xong đồng việc bị tồn đọng lại cho nên muộn hơn một tiếng mới tan làm, trời lúc này cũng đã tối, hẳn vội vàng đến cửa tiệm nếp viên của Triệu gia, cũng chính là nhà của Triệu Hồng Yến.

Tiệm viên gạo nếp lúc này cũng qua giờ cao điểm, trong tiệm lúc này chỉ có vài học sinh và khách qua đường.

Dương Thần bước vào cửa tiệm, nhìn thấy người thu tiền, lập tức sững người lại.

Mã Quế Phương đang đứng thu tiền, nhìn thấy Dương Thần cũng có chút ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức cười nói:

- Sao cậu lại đến đây, chẳng phải anh đang ở cùng Ny Tử sao?

Lúc này Dương Thần mới nghĩ ra, Mã Quế Phương được Lâm Nhược Khê giới thiệu đến làm việc tại tiệm viên gạo nếp này, vội cười trả lời:

- Không, chỉ có mình con, đến mua chút gạo nếp với lá dong để nhà gói bánh chưng.

Mã Quế Phương khuôn mặt sưng sốt:

- Đúng là có không ít nguyên liệu gói bánh chưng còn thừa lại, ngày mai cậu đến chắc chắn là đã dùng hết rồi.

Lúc này, lão Triệu cũng bước ra, nhìn thấy Dương Thần, không tránh khỏi kinh ngạc, sao đó lại vui mừng cùng nhau tán gẫu, và lập tức giữ lại Dương Thần ăn cơm tối.

Dương Thần nhìn trời cũng không còn sớm, bèn nghĩ ra một chủ ý, nói với Mã Quế Phương:

- Mẹ, mẹ cũng ở lại đây ăn cơm, xong thì con đưa mẹ về, đỡ mẹ một đoạn.

Mã Quế Phương cũng biết là Dương Thần đang tìm cơ hội xịch gần tình cảm của hai người, nhưng đã quyết định cho con gái tự theo ý mình thì cũng không có gì phải ngại ngùng, gật đầu đồng ý.

Do không phải là lần đầu tiên ăn cơm ở nhà Lão Triệu, người nhà lão Triệu đã không còn xa lạ gì với Dương Thần nữa, đối với Mã Quế Phương lại càng giống như người trong nhà.

Khi cơm rau đã chuẩn bị xong xuôi đâu đấy, lúc này Dương Thần mới phát hiện ra, trong nhà thiếu mất một người.

- Bác Triệu, Hồng Yến không ở sao?

Dương Thần hiếu kì hỏi, cho dù bây giờ Triệu Hồng Yến giờ đã là trợ lý của Lâm Nhược Khê đi nữa thì cũng không có lí gì lại không tan làm.

Lão Triệu cũng có chút bực tức nói:

- Ái chà, lúc này còn thấy con bé đã về rồi mà, chắc là lại ở trong phòng bận việc rồi, dạo này thường nghe con bé nói áp lực quá lớn, về nhà còn phải viết viết gì đấy, tôi xuống bếp bung thức ăn lên đây, hay là cậu Dương Thần giúp tôi gọi nó xuống ăn cơm.

Dương Thần có chút hiểu ra gật đầu, Triệu Hồng Yến trước đây chỉ là một nhân viên bình thường, nhưng bây giờ cô đã là trợ lý Tổng giám đốc, đương nhiên khó khăn và áp lực sẽ tăng lên, cũng khó khăn với người phụ nữ này.

Theo tay của lão Triệu chỉ về phía khuê phòng của Triệu Hồng Yến, Dương Thần thông dong vòng qua phòng khách đi về phía sân sau.

Tuy rằng nhà của Triệu Hồng Yến không được coi là giàu có, nhưng ngôi nhà được tổ tiên truyền lại cũng được xem là rộng rãi, đi qua hành lang dài mười mấy mét, rẽ một vòng thì mới đến cửa phòng của Triệu Hồng Yến.

Cánh cửa phòng tương đối cũ đang khép chặt, rèm cửa sổ màu vàng cũng đang buông xuống, không thể nhìn thấy quang cảnh bên trong.

Dương Thần đang định gõ cửa, nhưng đột nhiên nghe tiếng nói âm thanh mạn diệu đến bào mòn xương cốt từ trong phòng truyền ra.

“Ừm.”

Giống như là tiếng oanh nũng nịu, nhưng lại cũng giống như tiếng dòng

suôi nhỏ chảy xuôi.

Dương Thần nếu như không nghe được hàm ý nội dung bên trong giọng nói vậy thì quả thật là đã không tự do tự tại lẫn lộn trong đám đàn bà bao nhiêu năm như thế.

Tiếng giọng nói, thực ra đối với người thường mà nói căn bản không nghe thấy gì, nhưng đối với khả năng nghe của Dương Thần như thế cũng đủ để nghe thấy rồi.

Dương Thần có thể cảm nhận được, trong phòng rõ ràng chỉ có một mình Triệu Hồng Yến, như vậy thì âm thanh cô phát ra chỉ có một khả năng là cô đang... tự sướng.

Người phụ nữ này vốn là ly hôn trong tuổi thanh xuân, sau khi từng nếm qua hương vị của chuyện nam nữ, nhưng do vì vợ chồng bất hòa, chần chẫn là không vượt qua nổi sóng gió nên sau đó ly hôn, lại không có đàn ông bên cạnh, nên chỉ có thể làm việc kiếm tiền giúp gia đình giả nợ.

Bây giờ trở thành trợ lý của Lâm Nhược Khê, chưa nói đến áp lực lớn, lại càng không có cơ hội nghĩ đến chuyện yêu đương và tái hôn.

Nhưng về mặt sinh lý phụ nữ thì lại trong thời kì dục vọng thiêu đốt.

Đầy đủ các loại nguyên nhân khiến cho Triệu Hồng Yến sau giờ tan làm về nhà đóng chặt cửa phòng làm những chuyện tình thú, âu cũng là điều dễ hiểu.

Lúc này Dương Thần đang đứng bên ngoài, bên tai đều là tiếng rên rỉ càng lúc càng thúc giục của người đàn bà, Dương Thần quả không biết phải làm như thế nào.

Rời khỏi? Vậy thì phải viện lý do gì, đến lúc Triệu Hồng Yến biết hấn đến cửa phòng mà không gọi cửa thì chần chẫn biết rằng hấn đã biết chuyện riêng tư bí mật của cô.

Gõ cửa gọi cô? Dương Thần lại rất không nỡ nào, như vậy thì Triệu Hồng Yến nhất định sẽ vội vội vàng vàng thu tay lại...

Chỉ cần nghĩ đến người đàn bà đã từng là đồng sự, lại đã bị hấn sờ mó lên trên đôi chân nõn nà, đang tự mình vuốt ve những cơ quan nhạy cảm trên cơ thể mình, Dương Thần cảm thấy một luồng khí nóng đang đi lên đan điền, hấn thật muốn nhìn xem bên trong là quang cảnh như thế nào.

Dương Thần cũng tự cảm thấy hấn rất khốn nạn, nhưng tà niệm lại đối với người đàn bà đã từng tiếp xúc nhưng chưa từng đoạt được lại rất mãnh liệt...

Đúng lúc đó, bên trong giọng Triệu Hồng Yến thảng thốt.

- Ai ở bên ngoài?

Dương Thần ngẩn ra, sao lại bị phát hiện được nhỉ? Quay đầu nhìn lại mới thấy.

Thôi chết, hấn lại không chú ý là đang đứng quay lưng lại mặt trời, cho nên bóng hấn đổ xuống bên cạnh rèm cửa sổ, từ bên trong nhìn ra sẽ nhìn

thấy bóng một người do dự rất lâu đứng ở bên ngoài.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 835

Chỉ Số Cảm Xúc Tăng Cao.

Dương Thần lập tức nghĩ, hay hẳn giả bộ không nghe thấy gì, cứ giả vờ là vừa mới bước đến cửa phòng, như thế mới có thể qua mắt Hồng Yến, thế là gọi:

- Hồng Yến, là tôi, tôi hôm nay đến nhà cô có chút chuyện, cha cô giữ tôi lại ở ăn cơm, bảo tôi đến gọi cô.

Bên trong đương nhiên là tiếng sột soạt gấp gáp hỗn loạn, lục tục một lúc, mới nghe thấy tiếng trả lời của Hồng Yến.

- À... Anh... Anh đợi một lát... Tôi... Tôi đang bận chút việc.

Dương Thần nói xong liền cười khở sở, sơ hở của hắn quá lớn, chính hắn đến cửa phòng mà không gọi trước, cũng không gõ cửa, trái lại lại còn bị Hồng Yến phát hiện, chẳng phải là đã chứng minh rằng hắn đang đứng ngoài nghe lỏm sao.

- Vậy tôi ra ngoài trước đây.

Dương Thần cảm thấy đúng thêm một giây nữa quả là không thích hợp.

- Uhm.

Triệu Hồng Yến trả lời một cách yếu ớt.

Dương Thần vội vàng quay lưng đi, nếu còn đứng đó, ngộ nhỡ lúc đi ra Triệu Hồng Yến có chút nhếch nhác, như vậy thì hai bên lại ái ngại.

Đến giờ ăn cơm, Triệu Hồng Yến cuối cùng cũng đến chậm.

Một bộ váy trắng ở nhà cổ tròn viền lĩnh điệp, thắt thêm một chiếc thắt lưng màu hồng, đôi chân trắng nõn nà trông còn nuột hơn cả những cô sinh viên, thiếu phụ phong tình chỉ cần một chút trang sức là đã có thể toát lên sự hấp dẫn của phụ nữ ở giai đoạn này.

- Hồng Yến, con làm gì vậy, còn để Dương Thần là khách mà phải đi gọi con, sau này không được như thế nữa.

Lão Triệu dạy dỗ vài câu.

Triệu Hồng Yến đáp nhẹ một câu, nhưng không dám ngẩng mặt nhìn Dương Thần, chỉ cúi gằm mặt xuống, nhìn bên cạnh của khuôn mặt cũng có thể nhìn ra chút ửng hồng làm đắm say lòng người.

Dương Thần liếc nhìn một cái, trái tim rộn ràng, người đàn bà rõ ràng lúc này đang lên đỉnh, dư âm đến bây giờ vẫn còn.

Lúc ăn cơm, Dương Thần cũng không còn tâm tư như mọi ngày, luôn luôn để mắt về phía Triệu Hồng Yến, tuy rằng chỉ trong lặng lẽ, nhưng đối với Triệu Hồng Yến lúc này lại vô cùng miễn cảm, cô mơ hồ nhận thấy một điều gì đó.

Khi ánh mắt của Dương Thần và Triệu Hồng Yên chạm nhau, cả hai đều vội vàng quay mặt đi.

Dương Thần dở khóc dở cười, trước mặt cha mẹ của người ta, lại có mẹ vợ bên cạnh, hắn lại liếc mắt với Triệu Hồng Yên, giống như là một đôi nam nữ đang vụng trộm vậy.

Muốn trách chỉ có thể trách, lúc ở bên ngoài nghe được tiếng nhu nhuyển của đàn bà quá là hấp dẫn, hắn lại tự nghĩ đến những cảnh tượng phong tình, khiến trong bụng cũng đang luôn trong tình trạng căng phồng.

Nếu như lúc trước hắn còn đang làm ở Phòng quan hệ của công ty Ngọc Lôi, lúc mà đang có dự định kết hôn giả với Lâm Nhược Khê, mà phát hiện ra bí mật của người đàn bà này, chắc chắn là sẽ có ý nghĩ khác, nhưng bây giờ, hắn khó khăn lắm mới cùng gia đình Nhược Khê hòa hảo, lại còn đang thúc tiến tình cảm giữa những người đàn bà, nếu như bây giờ lại muốn thịt luôn Triệu Hồng Yên, vậy thì chẳng khác gì ăn cỏ trong tàu của Lâm Nhược Khê.

Nếu như Lâm Nhược Khê biết được, thì Dương Thần cũng cảm nhận được cái chết đang gần kề.

Cho nên, hai người ăn trong yên lặng, bữa cơm tối cũng như thế mà kết thúc.

Cơm tối xong, lão Triệu bảo con trai chuẩn bị một túi to gạo nếp và lá dong, tiện tặng thêm túi bánh chưng, còn viên gạo nếp mà Lâm Nhược Khê thích ăn thì tự Dương Thần chọn, hơn nữa lại còn gói vào một chiếc hộp rất đẹp.

Lúc tiễn Dương Thần và Mã Quế Phương ra cửa, Triệu Hồng Yên cũng miễn cưỡng cười một cái, nhưng trong đôi mắt là một ánh nhìn phức tạp khiến cho Dương Thần không dám nhìn cô.

Trên đường đưa Mã Quế Phương về nhà, Dương Thần không tránh khỏi nói một vài lời nịnh nọt, khiến cho mẹ vợ vui, một cơ hội thắt chặt tình cảm như vậy sao Dương Thần có thể bỏ qua cơ chứ.

Bước vào đến trong nhà, đám đàn bà trong nhà cũng vừa ăn cơm xong chưa lâu, vẫn còn đang ngồi lại cùng nhau xem bộ phim Hàn Quốc mới.

Bây giờ Trinh Tú đã được nghỉ hè, vẫn còn đang đợi giấy báo, cũng đang gia nhập vào đoàn “ một bên xem phim, một bên lau nước mắt”, không những thế bản bản tính mít ướt của con gái lại còn biến nó thành một fan trung thành.

Quả thực Dương Thần không hiểu nhìn tên phim cũng biết rõ là một bộ phim đầy bi kịch, ấy thế mà vẫn khóc như mưa, tại sao con gái lại thích xem những loại phim tình cảm ướt át như thế.

Nhìn thấy Dương Thần mua về gạo nếp và lá dong trở về mới phân tán sự chú ý đối với bộ phim.

- Nào, cô đưa gạo nếp cho tôi để tôi mang đi ngâm.

Vú Vương vui mừng cầm lấy túi gạo nếp nói.

Dương Thần có chút buồn bực nói:

- Ngâm ngay bây giờ à? Ngâm luôn tối nay sao?

Quách Tuyết Hoa nói:

- Thời gian cũng không còn nữa, gói xong thì mang đi luộc, sáng ngày mai là có cái ăn rồi, không cần phải đợi đến ngày mai.

Dương Thần không có ý kiến gì nữa, dù gì thì hắn cũng chẳng biết gì, đưa đồ cho bà Vương xong, liền định lên lầu đi tắm.

- Đợi đã.

Lâm Nhược Khê cầm khăn tay lau khóe mắt, bước đến nói:

- Em có một chuyện muốn nói cùng anh, ngày mai em phải đi tham gia lễ khởi công phòng thực nghiệm cùng với cô Jane, địa điểm là trong trường đại học Trung Hải, đến lúc đó anh cũng phải đi.

Dương Thần vừa nghe, cười gượng nói:

- Sao anh cũng phải đi? Anh đang làm cho công ty giải trí, sao những việc như thế này anh cũng phải đi?

Dương Thần kêu khổ trong lòng, hắn đang nghĩ cách tránh chạm mặt với Triệu Hồng Yên và Jane để cái tà ý kia không được phép thiêu đốt, sao bây giờ lại thành tự dâng vào miệng cọp vậy?

Lâm Nhược Khê bất mãn nói:

- Đầu tiên anh quen thuộc cô Jane hơn tất cả mọi người, theo phép lịch sự mà nói cô Jane từ xa lặn lội đến đây thì anh cũng nên nể mặt, thứ hai, nếu như cô Jane biết anh không đi, thì sẽ hiểu lầm là em quản lý anh, vậy thì cô Jane sẽ coi em thế nào đây?

Dương Thần do dự một lát, cười nói:

- Nhược Khê yêu quý, sao cứ liên quan tới chuyện làm ăn, thì đầu óc em lại khôn khéo đến thế, chỉ số tình cảm không ngừng tăng cao.

- Hừ, dù thế nào thì anh nhất định cũng phải đi, hơn nữa chỉ được đến sớm, không được phép đến muộn.

Lâm Nhược Khê đánh phách nói.

Dương Thần bất lực thở dài một tiếng gật đầu, bây giờ chỉ có thể tự hắn tránh tiếp xúc triệt để với hai người đàn bà đó.

Nói xong chuyện công việc, Lâm Nhược Khê đột nhiên miệng mấp máy, chuyển tông giọng nói:

- Viên gạo nếp của em đâu?

- À.

Dương Thần chỉ tay về phía gian bếp.

- Trong cái túi vú Vương cầm đi ấy.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới nở một nụ cười mãn nguyện, vẫy vẫy tay:

- Không có chuyện gì rồi, anh lên lầu đi.

Dương Thần cứ nghĩ sẽ còn chút khen thưởng gì nữa, nhưng kết quả này

khiến hắn lại được một phen thất vọng.

Đợi khi trở về phòng, đang lúc Dương thần định cởi quần áo đi tắm, thì tiếng di động lại kêu lên.

Dương Thần cầm lấy nhìn vào số điện thoại, là từ Anh gọi tới, nhưng lại là số không quen biết, trong lòng Dương thần có chút nghi ngờ nghe máy.

- Ai.

Dương Thần dùng tiếng anh hỏi.

- Tiểu Thần Thần yêu quý, là em đây.

Bên kia là một giọng phụ nữ vui mừng kêu lên.

Dương thần nổi cả da gà.

- Catherine!

Dùng cách xưng hô cô quái này cũng chỉ có mẹ của Jane, nữ vương xứ xứ Wales thần thoại.

Catherine cười hả hê nói:

- Là em nhớ anh, anh về Trung Hoa cũng không gọi điện thoại cho em gì cả, vui đùa với người ta xong là không thèm để ý gì nữa, thật là đau lòng quá đi.

Dương Thần thở một hơi lạnh ngắt, nội dung và ngữ khí như vậy khiến cho hắn vừa lạnh hết người lại vừa nóng ran, cười đau khổ nói:

- Không có chuyện gì thì em sẽ không gọi điện thoại cho anh, nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì.

Catherine có chút do dự nói:

- Không ngờ anh vẫn còn rất hiểu em đấy chứ.

- Chỉ cần em không điên thianh có thể hiểu được.

Dương Thần nói.

Catherine đột nhiên chuyển giọng, vô cùng nghiêm túc, trong giọng nói có chút kiêu ngạo và uy nghi nói:

- Dương Thần, Jane đi Trung Hải, em muốn cô ấy trở về Wales, anh không để ý chứ?

Dương Thần kinh ngạc nói:

- Ý gì vậy? Lẽ nào là Jane bỏ trốn đến Trung Hải sao? Cô ấy đã làm gì?

Sớm đã biết tự dưng Jane đến Trung Hải không hề bình thường, quả nhiên là không đơn giản như thế.

Catherine thở dài một tiếng, giọng nói nặng nề, so với ban nãy như hai con người hoàn toàn khác biệt.

- Nha đầu ấy à, vì muốn trốn chạy hôn ước sắp đặt với hoàng thất Rothschild, đã “mượn” bản nghiên cứu kế hoạch của học sinh nó chạy sang bên anh rồi, bây giờ em rất khó xử, gia tộc Rothschild rất tức giận, nhưng bây giờ anh đang ở Trung Hải, mấy ngày nay chúng ta đang ngồi với nhau bàn bạc phải làm như thế nào, nếu như cho người đón Jane về Wales, không biết là anh có đồng ý với cách làm của chúng em không?

Dương Thần ngẩn người một lúc lâu, trầm giọng nói:

- Cô ấy đã cứu mạng giúp anh lấy lại cuộc sống, nếu như không phải cô ấy tự nguyện, bất cứ ai cũng không thể ép cô ấy làm những việc mà cô ấy không thích.

Catherine ở đầu dây bên kia im lặng, sau cùng nhè nhẹ thở dài một tiếng.

- Em và Edward đã sớm liệu đến là anh sẽ không khoanh tay đứng nhìn cho nên đến giờ vẫn không dám làm gì, đứa con kia còn thông minh hơn kẻ làm mẹ như em, nó biết rằng chỉ cần nắm chắc anh thì chúng em sẽ không dám làm gì cả.

- Anh chỉ là đang luận sự, tuy rằng anh không biết đối tượng kết hôn mà em tìm cho cô ta là ai, nhưng cũng nên tôn trọng ý kiến của cô ấy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 836

Người Trong Mơ.

Dù sao Jane cũng không còn là trẻ con nữa, theo tuổi kết hôn của hoàng thất, một công chúa như cô ấy vào độ tuổi này đã có con là chuyện bình thường, huống hồ cô lại còn rất xuất sắc, tất nhiên là có nhiều vương gia quyền quý thêm muốn, chỉ là trước đây chưa từng nghe nói sắp xếp hôn sự cho cô ấy, Dương Thần lần này đột nhiên biết tin cũng có chút ngạc nhiên.

- Nhưng ...Dương Thần, xét cho cùng Jane cũng là con gái, nó cũng phải lấy chồng, nó còn phải nối dõi tông đường cho vương thất xứ Wales, cứ cho là lần này không kết hôn, nhưng lần sau kiểu gì cũng phải lấy.

Catherine van nài nói:

- Em đã nghĩ rất lâu mới quyết định gọi điện cho anh, hi vọng anh có thể giúp khuyên bảo Jane, nó cần...nó cần phải tự mình đối mặt với cuộc đời nó, chứ không phải là theo đuổi những giấc mộng hảo huyền kia.

Dương Thần hỗn loạn trong lòng.

- Được rồi, mai anh sẽ tìm cô ấy nói chuyện xem sao, nhưng vẫn là câu nói đó, không ai có thể ép cô ấy được.

Catherine khẽ thở dài dập máy.

Cả đêm Dương Thần không ngủ được, trong đầu hiện lên cảnh hai người gặp nhau giữa cô bé Jane và hần nhiều năm trước đây, quãng thời gian ở Anh, và những ngày tháng tiếp sau là hình ảnh cô bé Jane trưởng thành, dần dần người con gái xinh đẹp và có trí tuệ hơn người kia đã khiến cho trong lòng Dương Thần dâng lên một tình cảm khác lạ.

Buổi sáng hôm sau, sau khi làm việc xong ở văn phòng, Dương Thần chủ động cùng Lâm Nhược Khê đến khu vực công trình hóa sinh của đại học Trung Hải.

Bởi vì quan hệ vợ chồng đã được công khai cho nên việc xuất hiện cùng nhau cũng không làm cho người khác ngạc nhiên nữa.

Đại học Trung Hải là một trong những đại học hàng đầu, tính quốc tế hóa của nó còn hơn cả đại học Yến Kinh, rất nhiều học giả nổi tiếng thế giới đến đây giảng dạy.

Khuôn viên trường chiếm diện tích rất rộng, bao quanh là một ngọn núi không cao lắm, khiến cho khuôn viên của trường trông rất đẹp, đường xá của trường cơ bản được thiết kế hoàn thiện, hoàn toàn có thể lái xe trong trường.

Bởi vì thân phận của Jane rất đặc biệt nên phía trường học và chính phủ rất coi trọng hạng mục này, lãnh đạo thành phố và trường học gần như đều có mặt, ngoài sân viện nghiên cứu có thể nói như là một bữa tiệc ngoài trời

sang trọng dành cho giới thượng lưu.

Trên thảm cỏ, các vị quan chức chính phủ cụm ly chúc tụng, trò chuyện vui vẻ, rất nhiều cơ hội hợp tác đều có thể khai thác tại đây, chứ không phải đơn thuần chỉ để nghênh đón sự có mặt của Jane.

Các phóng viên cũng chen chúc tới đưa tin, nhưng vì có bảo vệ nên chỉ có thể ở bên ngoài vòng bảo vệ chụp ảnh, đèn flash nháy liên tục.

Đương nhiên, đại đa số chỉ biết Jane là một học giả mũi nhọn nổi tiếng đang trên đỉnh cao của khoa học, còn thân phận là một công chúa cao quý của xứ Wales chỉ có một số ít quan chức chính phủ cấp cao mới được biết.

Với tư cách là Tổng đầu tư của dự án phát triển này, Tổng giám đốc công ty Ngọc Lôi Lâm Nhược Khê cũng thu hút không ít ánh nhìn của mọi người.

Thậm chí trong con mắt không ít người, tạo mối quan hệ với Lâm Nhược Khê còn hơn là với Jane.

Xét cho cùng, Jane chỉ là tạo ra thành quả, nhưng thật sự có bản quyền lại là Quốc Tế Ngọc Lôi, đến lúc đó làm thế nào sơ mũi được chút lợi lộc mới là điều mọi người quan tâm.

Một bộ váy màu trắng vai bông khiến Lâm Nhược Khê rất cao quý, nhưng cái khí chất thanh liêm như núi uyển nhược tuyết cùng với thái độ lạnh lùng khiến cho nhiều người chỉ có thể nhìn mà chùn bước.

Nhiều người chỉ hỏi thăm vài câu là đã không biết nói tiếp như thế nào nữa, vì Lâm Nhược Khê vốn không có hứng thú bắt chuyện với người khác.

Nhưng với tính cách này nhiều người lại cho rằng như thế mới phù hợp với vẻ bề ngoài của Lâm Nhược Khê, không ai là không thờ dài cảm thán.

Dẫu sao với tư cách là chồng của Lâm Nhược Khê, sự xuất hiện của Dương Thần cũng được nhiều người chú ý, trong giới doanh nghiệp cũng có không ít tin đồn là hắn bám váy đàn bà, Dương Thần cũng không thêm để ý đến đám người đó, cầm một ly sâm banh ra tìm một góc để ngồi.

Nếu như là trước đây, Lâm Nhược Khê còn kéo Dương thần đi cùng cô đến chào hỏi đám khách, nhưng bây giờ đã biết một phần bối cảnh đằng sau Dương Thần thì Lâm Nhược Khê cũng không còn có ý định đó nữa, để mặc Dương Thần ngồi đó.

Vào giờ ăn trưa, Jane với tư cách là vị khách được hoan nghênh, từ từ lên khán đài.

Jane mặc một chiếc váy màu xanh thêu hoa hờ vai, mái tóc màu hổ phách thả xuống một cách nhẹ nhàng, màu mắt xanh biếc trông rất tương thích với màu váy, khuôn mặt không tì vết của người con gái châu Âu, cùng với những đường cong hoàn hảo khiến cho mọi người thật khó tưởng tượng một người phụ nữ cao quý như phượng hoàng lại là một nhà khoa học suốt ngày bận rộn trong các phòng nghiên cứu.

Khi chủ trì lễ khai mạc giới thiệu Jane lên phát biểu, mọi người liền lập tức yên lặng, không kể là nam nữ, đều đang yên lặng thưởng thức chân dung

tuyệt mỹ của nữ khoa học nổi tiếng khắp thế giới này.

Và không có ít người lấy Lâm Nhược Khê và Jane ra so sánh với nhau, nhưng gần như mọi người đều cảm nhận được, rằng vẻ đẹp tuyệt mỹ của phương đông và phương tây khi mà giao thoa với nhau thì khó mà phân được ai hơn ai.

Khi Jane phát biểu, không giống như bộ dạng thanh nhân như thường ngày, khi đã nhập vào vai trò là một nhà khoa học, cô đặc biệt cẩn trọng và nghiêm túc, từng câu từng chữ đều dùng chuẩn tiếng Anh một cách chính xác không chút thừa thãi, hiển nhiên đây là kết quả tích lũy nhiều năm liền tham dự các hội nghị nghiên cứu lớn trên thế giới.

Kết thúc, Jane còn nói một đoạn tiếng Trung, cô nói:

- Chuyện chính đã nói xong rồi, cuối cùng tôi xin cảm ơn các vị đã có mặt trong buổi khai mạc hôm nay, tôi biết những thứ mà tôi phát biểu lúc này, sẽ có rất nhiều nghe không hiểu, đây là một chuyện rất bình thường, tôi cũng có rất nhiều học sinh danh tiếng trên thế giới, nhưng kì thực học sinh tôi cũng nghe không hiểu, chính vì nguyên nhân này, cho nên hôm nay tôi mới cần đứng tại đây... Nhưng cũng rất may mắn là mọi người đều không ngủ say, đã nỗ lực rồi, cảm ơn!

Các vị quan khách cũng như các vị khách mời vỗ tay nhiệt liệt.

Dương Thần ngồi một góc cũng nâng ly, không khỏi cảm khái, nhiều năm trước trong một giáo đường bên bờ biển ở Ý, người con gái bất lực nhưng lại thông minh này quả nhiên đã trưởng thành rồi.

Tiếp sau đó, buổi tiệc lại được tiếp tục tiến hành, gần như mọi người đã rất quen thuộc với bữa tiệc kiểu này, Lâm Nhược Khê với tư cách bên Tổng đầu tư thảo luận gì đó với lãnh đạo Phương Trung Bình, Dương Thần là người ngoại đạo cũng không có gì để bàn bạc.

Nhìn thấy dãy núi đằng sau viện nghiên cứu rất yên tĩnh lại không có người, Dương Thần lặng lẽ đi vào.

Đi đến dưới một gốc cây, Dương Thần liền nằm xuống thả cỏ mát mẻ, ánh mặt trời hắt xuống các kẽ lá chiều xuống khuôn mặt, gió thổi nhẹ nhẹ.

Cuộc điện thoại ngày hôm qua của Catherine tuy rằng rất mềm mỏng, giống như không nhắc đến chuyện gì, nhưng lại làm cho Dương Thần mâu thuẫn trong lòng.

Hắn chưa từng nghĩ rằng sẽ biến Jane thành người đàn bà của hắn, nhưng nhìn cô bé mà mình gần như chứng kiến sự trưởng thành đi lấy chồng, lại làm cho Dương Thần rầu rĩ trong lòng.

Một cảm xúc phức tạp khiến cho Dương Thần không còn tâm trạng đâu mà đi nghĩ những chuyện khác nữa.

Không biết là tự khi nào, tiếng bước chân nhẹ nhẹ tiến đến.

Dương Thần không cần nhìn cũng biết đây là ai.

Đôi chân thon dài mượt mà đứng ngay bên cạnh hắn, ánh mắt hắn nhìn

đọc lên đôi chân, dưới bộ váy màu xanh mập mờ chiếc quần lót lụa viền thêu hoa màu đen, dưới vẻ ngoài tao nhã, người phụ nữ lại có thêm chút diễm lệ.

- Em chạy ra đây như vậy không sợ bị cánh báo chí chụp trộm sao?

Dương Thần không dám nhìn lâu, quay đầu đi khẽ cười.

Jane thần nhiên ngồi xuống bên cạnh Dương Thần, cũng không để ý xem là bãi cỏ sẽ làm bẩn chiếc váy đẹp đẽ của cô.

- Em đi theo con đường nhỏ sau núi, bọn họ không phát hiện được đâu, hơn nữa, tốt nhất là sau khi chụp xong mà có scandal em cũng cảm thấy vui.

Dương Thần thở dài nói:

- Em không nên chạy ra ngoài như vậy, làm như vậy sẽ khiến Catherine khó xử.

Trong mắt Jane có chút thâm ý, hỏi:

- Anh sẽ nghĩ cho em trước hay nghĩ cho mẹ em trước?

- Hai người là mẹ con, điều này không còn gì bàn cãi.

Dương Thần nói.

- Không.

Jane phủ nhận.

- Em dùng tư cách là một người phụ nữ hỏi anh, anh sẽ nghĩ cho em, hay là nghĩ cho người đàn bà tên là Catherine trước.

Dương Thần nhất thời không nói được lời nào, im lặng một lúc lâu, nói:

- Anh cũng không biết, chính vì như vậy, sau khi nghe xong điện thoại của Catherine nên cả đêm mới không ngủ được.

Jane đột nhiên có chút nhẹ nhàng với nụ cười đầy ẩn ý.

- Em thích câu trả lời này, ít nhất thì em cũng đã khiến anh phải mất ngủ.

Dương Thần bất lực, cười đau khổ nói:

- Hai người... là người chứng kiến quá khứ của anh, anh đương nhiên trong lòng anh có hai người rồi.

Là “người trong mộng” sao?

Jane tinh nghịch nói.

Dương Thần nhíu mày, từ từ ngồi dậy, vẫn ngồi trên thảm cỏ lác đầu.

- Anh không muốn chơi chữ với em, em chắc chắn là thông minh hơn anh, nhưng vấn đề bây giờ là, cho dù em có thông minh hơn đi chăng nữa, em cũng là một cô công chúa xứ Wales đã đến tuổi kết hôn.

Jane dịch chuyển cơ thể về phía Dương Thần, tựa lưng cô vào lưng Dương Thần, hai người ngồi tựa lưng vào nhau, cảm nhận hơi ấm cơ thể của nhau.

- Anh biết em ở đây là vì cái gì mà.

Dương Thần hít sâu một hơi, nói:

- Jane, em biết không, mỗi lần nhìn thấy em giống như là nhìn thấy viên thủy tinh tự nhiên chưa được mài giũa vậy, nhưng nó lại là một kiệt tác của thượng đế, bất cứ trang sức nào, bất cứ điêu khắc nào đều khiến cho viên

thủy tinh không thể tìm lại hình dáng ban đầu của nó, nhưng anh lại biết rằng, thủy tinh vẫn chỉ có thể là thủy tinh, nó ở trong lòng anh là hoàn mỹ, nó hoàn toàn không thể là một tác phẩm nghệ thuật chân chính... lựa chọn của anh, sẽ rất ích kỉ.

- Vậy thì vĩnh viễn không cần tạo hình gì cả.

Jane u buồn nói:

- Hãy để cho viên thủy tinh lặng lẽ ở bên cạnh anh, anh sẽ giữ gìn nó, như vậy cũng sẽ rất hạnh phúc.

Dương Thần im lặng, hai bàn tay không kìm được nắm chặt lấy nhau.

Jane quay đầu, nói:

- Dương Thần, em yêu anh, thật đó, anh biết không, đối với em mà nói, điều này đã rất rõ ràng từ lâu rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 837

Vòng Quanh Thế Giới.

Nghe được câu nói tự đáy lòng này của Jane, Dương Thần cảm thấy không khí như bị đè nén hoàn toàn, khiến cho không thở nổi.

Jane cười, tiếp tục nói:

- Thực ra, anh cũng không cần phải để ý đến những việc này, đối với em mà nói, giây phút yêu một người nào đó, thì thế giới này sẽ thay đổi khác đi, em đã phát hiện ra rằng, sống trên đời này tràn đầy động lực và hi vọng, cũng giống như trong bóng đêm có một tia sáng trong tim khiến cho em có cảm giác an toàn.

- Anh không đáng để em làm như vậy.

Dương Thần lắc đầu.

- Có đáng hay không là ở em.

Jane cố chấp nói.

Tay Dương Thần lướt trên ngọn cỏ.

- Jane, thực ra mối quan hệ của chúng ta đã rất thân thiết rồi đúng không, cũng giống như bây giờ đang ngồi tựa lưng vào nhau vậy, anh sẽ không giấu em chuyện gì, em cũng có thể nói tâm sự của em cho anh nghe.

Ánh mắt Jane có chút đắm say, nhẹ nhàng nói:

Khoảng cách tựa lưng thực ra lại không hề gần gũi... bởi vì, đây là một vòng trái đất.

Lần này, tâm trí Dương Thần có chút không muốn nghe lời, lặng lẽ không nói gì.

- Dương Thần.

Jane đột nhiên dùng tông giọng có chút ai oán nói:

- Cứ cho là anh không muốn cho em được ở bên cạnh anh, thì xin anh cũng đừng đuổi em đi, bởi vì ngoài anh ra, em chưa từng muốn ở bên cạnh một ai đó, cho dù chỉ là giây phút...Hứa với em, được không?

Dương Thần ngơ ngẩn ngồi im lặng, trong lòng rối bời.

Một lúc lâu sau, Dương Thần từ từ đứng dậy, đi về phía bữa tiệc.

Chưa đi được mấy bước, Dương Thần dừng lại, quay lưng nói với người phụ nữ:

- Anh hứa với em.

Nói xong, Dương Thần lại tiếp tục bước đi.

Jane nhìn theo sau bóng hình người đàn ông, hé nở một nụ cười thâm lặng.

Đoạn Dương Thần đi vòng qua lối rẽ, định quay về phía bữa tiệc, thì phía

trước lại xuất hiện một bóng hình yếu điệu mặc bộ váy ngắn hở ngực màu đỏ.

Một lớp trang điểm phấn hồng, trên tay Triệu Hồng Yến xinh đẹp phong tình là một li sâm banh, trông xuất thần đứng trong góc tường.

Một mái tóc búi gọn gàng, càng làm nổi bật đôi gò bồng đào lấp ló trong chiếc váy đỏ, khe ngực sâu hút gợi nét phong tình của người đàn bà từng trải, so với lần gặp đầu tiên ở văn phòng, cô còn căng tròn sắc xuân hơn.

Giống như một đóa hải đường đang trong lúc nở đẹp nhất, nhưng lại đứng một mình trong góc tường tỏa hương thơm.

Dương Thần đầu óc lộn xộn, cũng không nghĩ gì, khi phát hiện ra đột nhiên chạm mặt là Triệu Hồng Yến, không kìm nổi sững người lại.

Đúng lúc Triệu Hồng Yến cũng phát hiện ra Dương Thần, ánh mắt có chút kinh ngạc và xấu hổ, vội cúi đầu.

- Thật trùng hợp lại gặp nhau ở đây.

Dương Thần ra vẻ không có gì, chào hỏi một tiếng.

Triệu Hồng Yến mím môi, đáp lại một cách yếu ớt.

- Trở về bữa tiệc đi. Đứng lười nhác ở đây trốn việc sẽ bị trừ lương đây.

Dương Thần cười nói, đang có ý định quay đi.

Thật lòng, lúc này nhìn thấy người phụ nữ hấp dẫn này, trong đầu lại nghĩ đến những âm thanh dâm dục trong căn phòng ngày hôm qua mà hấn đứng ngoài nghe trộm được.

Triệu Hồng Yến lấy hết dũng khí gọi người đàn ông đó đứng lại:

- Đợi đã.

- Hà?

Dương Thần dừng lại.

Triệu Hồng Yến quay người, không biết đã từ lúc nào nước mắt long lanh, khuôn mặt như đang tự trách mình, cười chua xót nói:

- Dương Thần, có phải anh cảm thấy, tôi là một người phụ nữ lả lơi, không biết xấu hổ là gì, có phải ngay cả một câu nói của tôi cũng làm anh buồn nôn?

Dương Thần sững sốt một lúc lâu, vội quay người lại nói:

- Sao cô lại nghĩ như thế, thật không hiểu gì cả, nếu là như vậy thật thì tôi có chủ động chào hỏi cô không?

- Anh chỉ cố ý an ủi tôi, để tôi không quá mất mặt đúng không?

Triệu Hồng Yến cười, sâu thẳm nói:

- Thực ra anh không cần phải như vậy, anh càng giả bộ như không có việc gì xảy ra thì tôi càng cảm thấy mình càng ti tiện.

Dương Thần thở dài, cười đau khổ nói:

- Cô đã nói như vậy, vậy thì tôi muốn hỏi, rốt cuộc cô có chỗ nào làm tôi có cảm giác cô là một người đàn bà ghê tởm?

Triệu Hồng Yến cứng họng, do dự một lát, quay đầu đi, nói:

- Hôm qua anh... chắc hẳn anh đã nghe thấy, còn phải cần tôi nói ra sao?
- Chỉ bởi vì cô tự thỏa mãn mình mà tôi có cảm giác cô rất xấu xa sao?

Dương Thần khinh thường nói:

- Cô nghĩ tôi thuần khiết lắm đấy, đồng thời cô cũng tự nghĩ mình nghiêm trọng quá rồi.

Triệu Hồng Yến ngậy ra, hiển nhiên là không thể ngờ tới Dương Thần sẽ dùng khẩu khí này đáp lại cô.

Dương Thần tiếp tục nói:

- Cả thế giới có hơn sáu tỉ người, mỗi ngày chuyện ân ái nam nữ vẫn diễn ra, cô có thể đếm được không? Nếu như người nào cũng như cô, tự sướng đúng là một căn bệnh trầm cảm. Vậy thì con người trên thế trái đất này sớm đã bị diệt chủng rồi, những phụ nữ đã ly hôn như cô không nhiều sao? Vậy thì những lúc họ có nhu cầu mà không có đàn ông bên cạnh thì họ phải làm như thế nào đây?

Nếu như không đi theo con đường chính quy là tìm một người đàn ông tái hôn, thì cô cho rằng nên giải quyết như thế nào đây? Hay là, cô nghĩ những người tùy tiện đi tìm một người đàn ông họ thuần khiết hơn sự tự sướng của cô được bao nhiêu?

Đừng đùa nữa, cô và tôi cũng chỉ là một người đàn ông và một người đàn bà giống như một con kiến trong xã hội loài người vậy, tôi chỉ là nhìn thấy cô làm một chuyện hết sức bình thường, tôi cũng không phải là một thằng con trai chưa bao giờ lên giường với phụ nữ, tôi cũng không phải là không biết trên cơ thể cô có những gì, cô cũng không còn là một cô học sinh trung học chưa tốt nghiệp suốt ngày ngồi đọc mấy quyển tiểu thuyết trẻ con ấy nữa, không đến nỗi vì chút chuyện con con đấy mà nghĩ rằng mình rất xấu xa chứ.

Triệu Hồng Yến lúng ta lúng túng một hồi lâu, ngập ngừng nói:

- Vậy sao anh... anh lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Dương Thần bất lực động môi, thở một tiếng, giống như không cười nói:

- Không còn cách nào khác... Tôi phát hiện ra rằng đáng cô càng ngày càng đẹp ra, mặt càng ngày càng xinh, tôi lại là một tên háo sắc, nếu như ngộ nhỡ không nhìn được mà làm một việc không bằng cả loài cầm thú, thứ nhất là làm ô uế sự thanh bạch của cô, thứ hai là chỉ hại cô mất đi công việc mà cô khó khăn lắm mới có được, xét cho cùng cô cũng là nữ đồng nghiệp đầu tiên mà tôi coi là bạn trong công ty Ngọc Lôi, cho nên tôi không thể coi bạn mình như loại con gái tùy tiện.

Nghe xong những lời khen thẳng thắn của Dương Thần, cảm thấy có chút không đáng tin, nhưng trong lòng lại có một niềm vui khó mà đè nén, khuôn mặt đỏ bừng, hai chân quăn lẩy nhau không biết phải nói thế nào.

- Tôi nói như vậy chắc cô đã hiểu rồi chứ, cô là một người phụ nữ rất tốt, đừng nên nghĩ ngợi lung tung mà mắc sai lầm.

Dương Thần cười nói.

Triệu Hồng Yên gật đầu:

- Cảm ơn, từ trước anh đã luôn giúp đỡ tôi, nhưng tôi lại luôn nghi ngờ anh, là tôi đã sai.

Dương Thần nghe thấy những lời này giống như là “lấy thân báo đáp”, vội vàng xua tay.

- Không sao, cô đừng quá để ý, tôi đi ăn chút gì đây.

Nói xong, vội lấy tay vỗ mông cho sạch cỏ cát bước đi.

Triệu Hồng Yên đứng đó nhìn theo dáng người khuất xa dần của Dương Thần, khẽ cười một nụ cười có chút ngượng ngùng.

Về đến bữa tiệc, Dương Thần một mình cầm đĩa đi tìm đồ ăn, buổi chiều còn tham dự vào buổi họp báo phỏng vấn của các phóng viên, buổi tối còn có nhạc hội chào đón, hôm nay đúng là bận rộn cả ngày.

Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny bận rộn bàn bạc làm ăn với các đối tác, buổi chiều cũng không có thời gian để ý đến Dương Thần, Dương Thần sau khi một mình dạo khuôn viên trường, tranh thủ rảnh rỗi đánh giấc ngủ trưa.

Không biết tự lúc nào trời đã chạng vạng tối, tiệc tối được chuẩn bị tại hội trường lớn của trường đang sắp khai mạc.

Lúc này, Lâm Nhược Khê mới đi tìm Dương Thần, chủ động giơ tay khoác vai chồng, nhìn trên dưới Dương Thần một lượt, hồ nghi nói:

- Buổi trưa anh đã đi đâu, không phải lại đi lén phéng đây chứ?

Dương Thần cười gượng:

- Đây đâu phải chuyện của anh, em bàn bạc gì anh cũng không hiểu, anh chỉ là đi đánh một giấc ngủ trưa, yên tâm, không có đàn bà bên cạnh đâu.

Lâm Nhược Khê hài lòng gật đầu:

- Trong trường đại học có rất nhiều gái xinh, nhưng chắc chắn là cũng chẳng có ai để mắt đến anh, không đẹp trai, lại không có chút khí chất gì cho cam, thực ra em chỉ tiện mồm hỏi vậy thôi, em vẫn rất tin anh mà.

- Đó là vì anh đã có một cô vợ vô cùng xinh đẹp rồi, anh việc gì phải đi để mắt đến những nhan sắc tầm thường khác nữa.

Dương Thần nín nọt.

Lâm Nhược Khê mặt lạnh tanh:

- Vậy, anh và cô Jane ở đằng sau trường học làm gì?

Dương Thần rùng mình, cười nhả nhỏ:

- Thì ra là em đã nhìn thấy.

- Hai mục tiêu lớn nhất thì em làm sao có thể bỏ sót cơ chứ.

Mắt Lâm Nhược Khê đằng đằng sát khí nói:

- Em tin anh, mới cho anh lấy thân phận là bạn bè cho anh tới đây, nếu như anh và cô Jane làm chuyện gì sau lưng em, vậy thì em sẽ cho dự án của cô ta về Anh luôn, tiếp đến là xử lý anh.

Dương Thần lạnh toát mồ hôi.

- Nhược Khê à, em đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là nói vài câu chuyện, thời gian nói cũng không dài thì có thể làm gì chứ.

- Hừ, tốt nhất là nên như vậy, nếu như trước đây thì em không có tư cách gì quản thúc anh, vậy thì bây giờ em đang rất cố gắng, hơn nữa là anh nói sau khi kết hôn mới động phòng chứ không phải là em ngăn cản anh, nếu như anh còn lén phéng từ người này đến người khác thì em sẽ cho anh thấy thế nào là “lòng dạ đàn bà hiểm ác”, anh hiểu chưa?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 838

Trường Kinh

Nhìn thấy người phụ nữ với đôi mắt tràn đầy sát khí, Dương Thần khẽ nuốt cổ họng, chỉ gật đầu.

Hai người đang định đi vào lễ đường với ánh đèn huy hoàng, điện thoại của Dương Thần đột ngột rung lên.

Dương Thần không thể không lấy điện thoại ra để nhận cuộc gọi đến, vừa nhìn đúng là Lưu Minh Ngọc gọi điện tới.

Do phải ở lại công ty để giải quyết một số công việc thường ngày, Lưu Minh Ngọc lại không tham gia được hoạt động lần này, nếu tính đến lúc này, cũng đã đến giờ tan ca rồi.

Dương Thần cũng không lảng tránh Lâm Nhược Khê, nhận điện thoại nói:

- Minh Ngọc, chuyện gì vậy?

Giọng nói của Lưu Minh Ngọc ở đầu dây bên kia tỏ ra rất gấp gáp, hốt hoảng nói:

- Dương Thần, em trai của em Minh Hào không thấy nữa!

- Cái gì?

Dương Thần nghi ngờ tai mình nghe lầm.

Lâm Nhược Khê ở bên cạnh khẽ chau mày, Lưu Minh Ngọc đột nhiên tìm Dương Thần lại vào thời điểm này, rõ ràng cô không hài lòng.

Giọng của Lưu Minh Ngọc kèm theo tiếng khóc nói:

- Minh Hào vào sáng nay cãi nhau với bố, sau đó lại nói muốn rời bỏ nhà này đi, em và mẹ em vốn nghĩ rằng đó là tính tình trẻ con của nó, nhưng sau đó không thể liên lạc được với nó, cũng không biết nó đi đâu nữa... Em đã đi tìm tất cả những nơi mà thường ngày nó thường đi, hỏi thăm một số người bạn của nó, nhưng đều không biết được hành tung của nó, em... Em nghĩ rằng có phải nó bị kẻ thù của nhà em bắt cóc.

- Em đừng lo lắng vội, nói cho anh biết, cậu tiểu tử đó tại sao lại cãi nhau với bố em?

Lưu Minh Ngọc nói:

- Thật ra em cũng không rõ lắm... Hình như... Hình như có liên quan đến cái chết của mẹ Minh Hào...

Trong mắt của Dương Thần hiện lên một chút không biết làm thế nào, nghĩ đến cậu tiểu tử kia biết được một số tin đồn từ nơi nào, biết được Từ Oánh và Cao Việt đều bị Lưu Thanh Sơn xử lý, vì vậy dẫn đến mâu thuẫn mạnh mẽ.

- Trung Hải mặc dù là địa bàn của hội Hồng Kinh, những trợ thủ của ba em cũng không ít, đều không tìm thấy sao?

Dương Thần hỏi.

Lưu Minh Ngọc đau lòng nói:

- Bố em chưa nguôi cơn giận, còn chấp nhặt từng tí một, ông ấy cũng không cho phép người bề dưới đi tìm, nói rằng không cần đưa con Minh Hào đó nữa, nhưng mẹ em đã lén lút nhờ người của hội Hồng Kinh, bọn họ đã tìm hai tiếng đồng hồ rồi, vẫn chưa có tin tức gì...

Mặc dù chỉ là chị em cùng cha khác mẹ, nhưng vì mẫu thân là một người phụ nữ cởi mở, Lưu Minh Ngọc cũng theo tính đó, mối quan hệ giữa cậu em đó và Lưu Minh Ngọc rất thân thiết, lần này Lưu Minh Hào bỏ nhà ra đi, thật sự khiến người phụ nữ có thân kinh mạnh mẽ cũng hơi sụp đổ.

Dương Thần hơi giận dữ nói:

- Tại sao xảy ra việc lớn, lâu như vậy mới gọi điện báo cho anh biết!?

Lưu Minh Ngọc úp úp mở mở nói:

- Em... Em không muốn anh bị khó xử, hôm nay anh và tổng giám đốc Lâm cùng đi tham dự một hoạt động lớn quan trọng như vậy, sợ tổng giám đốc Lâm sẽ hiểu lầm...

- Người phụ nữ trong em khi nào trở nên ngốc đến như vậy!? Một hoạt động vô cùng ngốc nghếch, lẽ nào còn quan trọng hơn em trai của em sao!?

Dương Thần không khỏi cất cao giọng.

Lâm Nhược Khê ở bên cạnh nghe thấy câu đó, lập tức tỏ ra chút bực bội.

Trong điện thoại, Lưu Minh Ngọc thấp giọng khóc nức nở, uất ức nói:

- Em... Em biết sai rồi, anh hãy mau chóng giúp em đi tìm nó đi, kẻ thù cha mẹ nhiều như vậy, Minh Hào lại có tính nóng nảy như vậy, nếu chẳng may bị thương thì làm sao đây, đột nhiên mất mẹ ruột... Nó đã rất đáng thương rồi....

Dương Thần cũng chịu không nổi Lưu Minh Ngọc đột nhiên rơi lệ, hít một hơi thật sâu, nói:

- Được rồi, được rồi, anh sẽ giúp em đi tìm, chỉ cần nó vẫn còn trên Trái đất, sẽ không có nơi nào anh không tìm thấy được, em hãy về nhà ba mẹ trước đợi đi, khi có tin tức gì, anh lập tức sẽ đưa nó về.

- Vâng, em nghe lời anh...

Lúc này Lưu Minh Ngọc cũng không có chủ kiến.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Lưu Minh Ngọc, Dương Thần trực tiếp nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, em trai của Minh Ngọc bỏ nhà ra đi, anh giúp cô ấy tìm nó về, dạ hội em tự đi vào, cứ như vậy đi.

- Anh nói cái gì!?

Lâm Nhược Khê đều chưa nghe rõ ràng.

- Có phải anh đang đùa với em không!? Làm sao lại có chuyện đó được,

mọi người ở bên trong đều đang đợi chúng ta, họ đều biết anh là chồng của em, rõ ràng buổi tiệc sắp bắt đầu, anh đột nhiên lại bỏ em lại mà đi sao!? Người khác sẽ coi em như thế nào!?

- Ai, sự việc đều có mức độ nhanh chậm, nặng nhẹ, em có giận anh cũng không còn cách nào khác, đợi anh về nhà rồi nói đi.

Dương Thần mặc dù biết

được làm như vậy có lỗi với Lâm Nhược Khê, nhưng không có nhiều thì giờ giải thích.

Với tình cảnh như vậy, việc tìm tên tiểu tử Lưu Minh Hào kia còn trì hoãn lúc nào, nguy hiểm đe dọa càng nhiều hơn.

Con trai của ông trùm xã hội đen của hội Thanh Long bị lạc, hội Hồng Kinh cũng không điều tra được tung tích, điều này chắc chắn đây không phải là sự ra đi bình thường, lý do có thể giải thích được chỉ có một, cậu ta bị mang đến một nơi mà thế lực của hội Hồng Kinh không thể chạm tới được!

Dương Thần cũng bất chấp vẻ mặt phẫn nộ của Lâm Nhược Khê, xoay người chạy ra bãi đỗ xe.

Để lại Lâm Nhược Khê đứng trơ trọi ở bên ngoài lề đường, cảm nhận được những ánh mắt khác thường đang chỉ chỏ ở xung quanh, người phụ nữ ngoài việc chửi mắng Dương Thần đến trăm lần, cũng không biết làm thế nào để nguôi giận!

Dương Thần sau khi lái xe rời khỏi đại học Trung Hải, trực tiếp liên lạc với Molins ở Hải Ứng, mặc dù Lưu Minh Hào không thể liên lạc được, nhưng trước và sau khi nó bỏ đi, những tin nhắn ở điện thoại, hắn vẫn lưu lại trên mạng, chỉ cần có người xâm nhập vào công ty truyền thông, tìm được những tin tức liên lạc tương ứng, phỏng đoán có thể tìm thấy manh mối để lại trong hành tung của nó.

Đợi không đến năm phút, Molins đã gửi đến một tin nhắn có liên quan đến Lưu Minh Hào, từ tin nhắn đó, Lưu Minh Hào trước khi mất liên lạc, đã gửi tin nhắn đến một người gọi là “Cao Vũ”, nội dung đại khái là nó muốn rời khỏi hội Thanh Long, để Cao Vũ phái người đi đón nó đi tới tỉnh Tô.

Dương Thần hỏi:

- Tên Cao Vũ kia là ai?

Molins nói trong điện thoại:

- Thân phận của Cao Vũ, thông qua địa chỉ để kiểm chứng, hắn là tổ chức buôn lậu phản động bậc nhất của tỉnh Tô bây giờ, là Thái tử của hội Trường Kinh, cha của hắn, Cao Phong là một nhân vật đầu xỏ số một của bọn buôn lậu xã hội đen Hoa Hạ, hàng năm buôn lậu thuốc phiện và một số hàng châu báu đem buôn bán ở chợ đen, bởi vì lần trước hội Bạch Lang lọt vào trận đánh nguy hiểm đến tính mạng, bây giờ là một nhà lớn độc nhất của hội Trường Kinh, nghe nói bắt đầu từ sáu tháng cuối năm nay có ý định dần dần đem thực lực trên biển tới đại lục, vì vậy đồng thời với việc nuốt chửng địa

bàn của hội Bạch Lang, khắp nơi đều tuyển quân mua ngựa, lại có liên hệ với các đoàn thể xã hội ở nước ngoài, chỉ riêng nhập lậu vũ khí từ nước Mỹ về cũng có đến vài thuyền.

Trong lòng Dương Thần cũng đoán ra được vài phần, sau đó nói:

- Vậy điều tra ra vị trí cụ thể của Lưu Minh Hào chưa?

Molins nói:

- Rất xin lỗi, Minh vương các hạ, thời gian gấp gáp, tỉnh Tô lại không có người, vì vậy không thể tìm được vị trí chính xác, nhưng chúng tôi tìm được vị trí trụ sở của hội Trường Kinh ở tỉnh Tô, có thể xác định rằng, Lưu Minh Hào không có gì nguy hiểm, bởi từ nội dung của tin nhắn, nó có xuất hiện cùng với Thái tử Cao Vũ, vì vậy có sự nghi ngờ về sự nương nhờ vào người khác.

- Nương nhờ... Nó?

Dương Thần cười

lạnh lùng.

- Tên tiêu tử này xem ra đầu óc không được tốt, nếu như vậy, đích thân tôi sẽ đi một chuyến nữa.

Bởi khoảng cách từ tỉnh Tô đến thành phố Trung Hải không xa lắm, Dương Thần xem qua địa chỉ, hiển thị của GPS, đi đường cao tốc mất hai tiếng đồng hồ đi xe, cũng có thể bay trực tiếp đến đó.

Trên đường, Dương Thần gọi điện thoại của Lưu Minh Ngọc, để cô ở nhà cùng với vợ chồng Lưu Thanh Sơn, không cần lo lắng gì cả, mệt thì đi ngủ, bởi vì có thể về đến Trung Hải sẽ rất muộn.

Lưu Minh Ngọc xác nhận đã có hành tung của em trai, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai giờ sau, Dương Thần đến trụ sở của hội Trường Kinh, nằm ở khu chợ đêm phồn hoa phía nam Giang Thành tỉnh Tô, hộp đêm lớn nhất phố Đồng Hóa, câu lạc bộ giải trí xuyên quốc gia.

Một ngọn đèn Nê-ông với con cá voi to màu xanh lam, trước cửa hiện ra vẻ vô cùng lóa mắt, mười mấy người mặc áo comle, đeo cà- vạt đứng ở bên ngoài, trên mặt không có ý cười đùa, vừa nhìn ra bãi, lại vừa kết hợp với một vài cô gái xinh đẹp đón tiếp khách.

Dương Thần dừng xe lại, trực tiếp đi vào cửa chính.

Vừa định vào cửa, hai người bảo vệ ngăn Dương Thần lại, lời nói tương đối khách khí:

- Tiên sinh, chỗ chúng tôi đang thực hiện là chế độ hội viên, nếu không có thẻ hội viên, xin mời đến quầy phục vụ hội viên ở bên cạnh để làm.

Dương Thần khẽ nhìn một biển thông báo ở bên cạnh, phía trên niêm yết giá công khai, phí hội viên tháng năm nghìn một người, phí năm là năm mươi nghìn, thật sự không có tiền đều không được vào cổng.

- Tôi không mang tiền làm sao đây.

Dương Thần buông tay.

- Vậy đề nghị ngài mang tiền rồi hãy đến.

Bảo vệ vẫn rất khách khí.

Dương Thần cười nói:

- Tôi cũng không phải

đến để chơi bời, tôi muốn tìm Cao Vũ, hắn có trong này không?

Hai gã bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, một người hỏi:

- Xin hỏi lai lịch của vị

tiên sinh này, tìm Thái

Tử gia chúng tôi có việc

gì vậy?

Dương Thần nói:

- Hỏi hắn để đòi người,

cụ thể rất phức tạp

không cần phải nói.

- Rất xin lỗi, mỗi ngày người cần gặp Thái Tử gia chúng tôi có rất nhiều, nếu mọi người đều thoải mái muốn gặp là gặp như vậy, vậy hội Trường Kinh chúng tôi thất mất mặt.

Gã bảo vệ làm động tác mời ra, sắc mặt trở lên lạnh lùng.

- Tiên sinh, không tiễn.

Dương Thần gãi gãi đầu:

- Các vị dường như hiểu nhầm một chuyện.

- Hả?

- Tôi cũng không xin sự đồng ý của các vị, tôi chỉ hỏi các vị hắn có ở đây hay không. Nếu hắn không có, vậy các vị nên gọi hắn ra gặp tôi.

Dương Thần nghiêm mặt nói.

Mấy gã cường tráng nghe thấy đều bật cười ha hả, hai gã đàn ông trước mặt Dương Thần bắt đầu nắm bàn tay lại, tiếng xương cốt kêu răng rắc.

- Xem ra tiểu tử ngươi đến đây gây rối, cũng hay, từ khi từ trên biển về, vẫn chưa có mấy người dám trêu huynh đệ anh em chúng ta, hôm nay cho chúng ta vui vẻ cũng không tồi!

- Tôi nghĩ rằng các ngươi nhìn rất khách khí, hắn là để nói chuyện, thấy thế nào vẫn cần phải ra tay.

Dương Thần bất đắc dĩ nói.

Đại Hán kêu lên một tiếng

- Tiểu tử còn cứng đầu cãi lại, múa mép khua môi, ông đây gặp nhiều rồi, đánh ngươi thành đầu heo, khâu miệng của ngươi lại!

Tiếng nói vừa dứt, một quả đấm to như bao cát xé gió vung lên hướng về hai má Dương Thần!

Dương Thần không cần nhìn giờ tay ra, trực tiếp nắm lấy cú đấm của gã!

- Rắc!

Vài tiếng vỡ vụn vang lên, ở bên đường phố ồn ào, vẫn vang lên đến chói tai!

- Á, á!!

Gã kia đau đớn kêu lên một tiếng, không kịp xòe tay ra, một bàn tay của Dương Thần khiến hắn ngã trên mặt đất!

Trong ánh mặt kinh ngạc của mọi người, sắc mặt của Dương Thần trở nên vui vẻ, vỗ tay nói:

- Đúng rồi, ta sẽ phá hủy trụ sở của các ngươi, cái tên Thái Tử chó chết của các ngươi, cuối cùng cũng phải lăn ra đây chứ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 839

Cô Bé Nước Nga

Nhìn thấy sắc mặt của Dương Thần, không ít người đều cảm thấy người thanh niên này về căn bản tinh thần rối loạn!

Việc đánh nhau ở ngoài cửa cũng khiến không ít người qua đường và khách mời cũng ngần ngại, trực tiếp trốn ở nơi rất xa.

- Tiểu tử này là người giỏi võ, tất cả cùng lên!

Mấy gã bảo vệ cùng ra hiệu cho nhau, cùng nhào lên để hòng bắt Dương Thần.

Từng trận quyền cước rít lên như gió, đều là nhân vật có sức mạnh lớn, trên đường là những cao thủ mỗi năm tiền lương không mấy trăm ngàn không thể mời đến được, nhưng trong mắt của Dương Thần căn bản không thể so sánh được.

Dương Thần cũng thật sự không tính toán sẽ phá dỡ hộp đêm này, dù sao cũng gây ra náo nhiệt cả khu, đưa Lưu Minh Hào trở về, lại còn khiến cho máu chảy thành sông, như vậy thật sự trở thành con ma giết người.

Chỉ cần đánh ngã sắp những người của hội Trường Kinh dọc theo đường, hiệu quả tất nhiên sẽ xuất hiện, những câu nói hỗn độn về sự sĩ diện ở trên đường, có người tạt phân vào mặt bọn chúng, lẽ nào có cái đạo lý không liều mạng?

Gần như giờ một tay là quật ngã một người, Dương Thần bắt lấy mấy người vạm vỡ này, giống như quăng quả tạ thịt người.

Bắt lấy, xoay người, kéo lên, ném đi, làm liền một mạch!

Bọn bảo vệ vừa mới đến gần, liền nhận thấy hai chân rời mặt đất, đầu văng mắt hoa, khi vừa mới phản ứng lại, đã bị một sức mạnh không thể kháng cự nổi ném chạm vào tường hoặc những thiết bị khác!

Những tiếng đánh “Bình bịch” những người bên cạnh nghe thấy được da đầu run lên, những người phụ nữ kêu thét chói tai.

Thu dọn những thanh niên trai tráng ở cửa xong, Dương Thần ngang nhiên đi vào trong cửa chính của hộp đêm.

Hôm đêm trang hoàng tráng lệ nguy nga, bên trong nhìn vào còn lớn hơn bên ngoài rất nhiều.

Vừa vào cửa chính là sàn nhảy lớn ánh đèn lấp lánh, cuộc ẩu đả ở bên ngoài không hề ảnh hưởng đến các đôi nam nữ đô thị đang náo loạn ở bên trong, bọn họ đang uốn éo cơ thể trên sàn nhảy, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thân thể quấn vào nhau, có người rõ ràng có dùng thuốc, tinh thần hoảng loạn đang tùy tiện hôn nhau ở trong đó.

Bên trong là một vài quán rượu và điểm tụ tập mờ tối, mọi người đang chen chúc, rõ ràng việc kinh doanh rất thịnh vượng.

Chiếc cầu thang cao cao uốn lượn ở hai bên, hướng lên trên có thể nhìn thấy một vài bức tranh Châu Âu, cũng giống như bên ngoài, có rất nhiều vệ sĩ khôi ngô đang đứng ở đó.

Dương Thần cẩn thận phân rõ ra, vị trí trung tâm của trụ sở hội Trường Kinh, hẳn là chỗ sâu bên trong của hộp đêm, đó không ngoài dự kiến, sau khi lên lầu cẩn bước vào bên trong.

Vì thế, Dương Thần tự mình chạy lên lầu.

Lúc này, bên trong tai nghe của mấy vệ sĩ chuyển đến tin bên ngoài có người xâm nhập, sau khi miêu tả rõ ràng diện mạo của người thanh niên xâm nhập vào, các vệ sĩ lập tức vây chặt lấy Dương Thần.

- Là tên kia, bắt lấy hắn.

Những gã bảo vệ khôi ngô có liên quan nhanh chóng bỏ nhào lên trên, khí thế hùng hô, nóng lòng muốn xé nát gã đàn ông dám khiêu khích bọn họ mới được!

Căn bản Dương Thần không hề chịu trở ngại gì, cứ hai người tiến lại gần, lại trực tiếp lách ra sau, đá một cái về phía sau, trực tiếp đá những tên này lăn lông lốc xuống lầu.

Cứ như vậy trên đường không biết bao nhiêu vệ sĩ đã bị đánh ngã, Dương Thần lách qua hành lang phía trước, bước vào một hành lang nghệ thuật dài.

Sở dĩ nói “Nghệ thuật” bởi vì hai bên hành lang, không ngờ bắt đầu xuất hiện những nguyên bản điêu khắc tinh mỹ, tranh thủy mặc của Hoa Hạ và không ít những bảng chữ mẫu của thơ ca.

Dương Thần mặc dù không phải là người lành nghề, nhưng những thứ này về cơ bản vẫn có thể nhận ra được, không phải là những thứ nhà giàu mới nổi mua nổi, rõ ràng là có người cẩn thận cất giữ để cho người đến đánh giá.

Chẳng qua là, những người ưa thích bầu không khí của nghệ thuật, lại đem mấy thứ này làm náo động cả hộp đêm, hoặc là trụ sở của bọn xã hội đen, cũng có thể coi như là tuyệt vời.

Đúng lúc này, chỗ sâu bên trong hành lang, đột nhiên hai nhóm cô gái bộ dáng nóng nảy chạy ra.

Phần lớn nhóm phụ nữ này sắc đẹp thuộc dạng trung và thượng lưu, mặc áo da màu đen bó sát người, phần lớn đúng là đặc thù của con lai, có người da ngăm đen, có người lại là người trắng tóc đen, lộ ra bộ ngực thịt lớn, lưng sau cũng kéo dài đến hông.

Điểm chung lớn nhất là, Dương Thần có thể dễ dàng nhận ra, bọn họ đều trải qua huấn luyện bộ đội đặc chủng nghiêm khắc, vì vậy trình độ phát triển của đạt tới mức kinh ngạc, ít nhất những nam giới bình thường có thể khẳng định không mạnh bằng bọn họ.

Nhìn thấy đám người phụ nữ vẫn không có ý định động thủ, Dương Thần cũng chỉ nhìn mấy cái, tiếp tục tiến lên phía trước.

Đi đến một góc rẽ, một cô gái nhuộm tóc đỏ đột nhiên nói:

- Mời đi theo hướng bên phải, Thái Tử đang chờ ngài.

Trong giọng điệu của người phụ nữ, Dương Thần đứng là nghe thấy giọng phát âm có chút tiếng Nga, không khỏi có chút kinh ngạc, xem ra nhân tài bên trong hội Trường Kinh, quả thật không ít.

Bước đi hành lang dài mấy chục mét, mới đến được phòng tiếp khách của Thái Tử mà cô gái kia đã nói.

Mở cánh cửa chính nặng nề được điêu khắc từ gỗ lim ra, Dương Thần bước vào phòng, giẫm lên trên là thảm nhung đủ loại hoa từ vịnh Ba Tư.

Trên một chiếc ghế Sô-pha da cứng màu đen dài, một gã đàn ông mặc trường bào màu lam, da trắng nõn nà khôi ngô tuấn tú, xem ra cũng ước chừng ba mươi mấy tuổi, dựa vào một góc ghế Sô-pha, tay cầm một chiếc quạt xếp, đang thanh thoi uống trà Thiết Quan Âm.

Bên cạnh người đàn ông, một người phụ nữ da trắng tóc vàng mắt xanh, dung mạo xinh đẹp, chỉ mặc một chiếc bikini màu hồng nhạt, chiếc mông to béo đang ngồi tựa lưng trên ghế Sô-pha, bên dưới cặp đùi đầy đặn mượt mà, đó là bắp chân vô cùng mảnh khảnh.

Cử chỉ lả lướt của đôi chân người phụ nữ da trắng, lúc lúc lại tìm đến miệng của người đàn ông mặc trường bào kia.

Sau khi người đàn ông nhấp một ngụm trà, lúc nào cũng vội vã thè lưỡi ra, trên mắt cá của người phụ nữ đó, cẩn thận hôn, dường như đang hưởng thụ hương vị của những đồ ăn đẹp nhất nhân gian, đôi lúc còn mở miệng ra dùng răng cắn nhẹ, vui đùa khiến cô gái tóc vàng không ngừng cười lên khanh khách.

Dương Thần sau khi nhìn chăm chú đôi nam nữ này một hồi, cũng không nói gì, ngồi ở ghế Sô-pha đối diện xem chừng một lát, chỉ có điều khóe miệng mang theo nụ cười quái dị.

Qua một lúc lâu, người đàn ông đó cuối cùng cũng quay đầu lại, lộ ra một nụ cười tao nhã ấm áp, nói:

- Chân của người phụ nữ, nếu như đẹp, so với bất kì bức tranh nào trên thế giới, cũng không kém cõi gì, không phải sao.

Dương Thần khề nhún vai:

- Tôi cảm thấy anh đi liếm cái đũng quần kia của cô ta, cô ta sẽ càng vui hơn.

Người đàn ông cười ha hả:

- Tại hạ chẳng qua là muốn thưởng thức bàn chân, không phải là tham lam yêu đương nữ sắc, vị huynh đệ này xem ra hiểu lầm rồi.

- Nếu muốn thưởng thức vị trí trên cơ thể người phụ nữ, cần dùng lưỡi để liếm, tôi cảm thấy cần tập trung sức chú ý vào nơi có hiệu quả cao sẽ khá tốt.

Dương Thần nói một cách không hứng thú.

Người đàn ông nhíu mày, xua tay:

- Thật là trần tục, thật là trần tục, thôi, thôi, Cao mỗ từ trước đến giờ không cãi nhau với người trần tục.

Dương Thần rút cuộc đã nhìn ra, đây gọi là tên Thái Tử, hẳn là đầu óc so với mình càng có vấn đề.

- Tại hạ là Cao Vũ, chính là hội trưởng nhỏ của hội Trường Kinh, xưng là Thái Tử Trường Kinh, vậy vị này chắc là con rể của bá phụ Lưu Thanh Sơn hội Thanh Long, Dương Thần tiên sinh chứ?

Cao Vũ phe phẩy quạt hỏi.

Dương Thần cũng không trả lời, trực tiếp hỏi lại:

- Lưu Minh Hào đâu?

Cao Vũ nói:

- Mẹ của tiểu huynh đệ Lưu Minh Hào chính là bạn cũ với cha ta, nó có duyên gặp ta mấy lần, lần này bỏ nhà ra đi, chỉ muốn ở lại chỗ bé nhỏ này mấy ngày, nếu Dương tiên sinh muốn đem nó đi, đương nhiên ta sẽ gọi nó đến đây cùng Dương tiên sinh trở về. Vừa rồi bị người cản trở, đó chỉ là sự hiểu lầm thôi.

Dương Thần hơi ngạc nhiên, ý của người này có phải muốn trực tiếp thả người một cách thoải mái.

Hay là, mình đã nghĩ nhiều quá?

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một vài tiếng động.

Một lát sau, một cậu thanh niên quen thuộc xuất hiện ở cửa, rõ ràng là Lưu Minh Hào!

- Anh rể!?

Lưu Minh Hào mặc chiếc

áo lót màu trắng, một chiếc quần cộc vải bông, giống như vừa từ trên giường đứng lên, nhìn thấy Dương Thần, vô cùng phấn khởi.

- Làm thế nào anh đến được đây vậy!?

Dương Thần vẫy tay về phía nó, để Lưu Minh Hào tự đến trước mặt.

Một tay nắm lấy Lưu Minh Hào, trong mũi ngửi thấy mùi vị, nhíu mày nói:

- Nói, tiểu tử này vừa rồi em làm gì?

Lưu Minh Hào sắc mặt đỏ lên, ngượng ngịu một hồi, nhưng vẫn trung thực nói:

- Ha ha, em...em cùng với cô bé người tây, làm mấy cái, anh rể, anh không biết sao, cô bé người tây mà Thái Tử ca giới thiệu cho em, thật thích thú! Còn thích thú hơn nhiều so với các cô gái trung học ở Trung Hải! Muốn ngực có ngực, muốn hông có hông! Em sắp bị cạn sức rồi!

Dương Thần hận không thể đấm một quả cho lăn lóc như quả cầu, tuy nhiên đột nhiên nhớ tới, khi mình còn ở tuổi nó, những người phụ nữ cao cấp

đều dùng để mở đại hội thể dục, cũng không có gì để nói, ho khan hai tiếng nói:

- May mắn lúc đầu không để cho Trinh Tú với em, tiểu tử này... không bài bản như anh.

Lưu Minh Hào vừa nghe xong, vội tranh luận:

- Điều đó không giống nhau! Em theo đuổi Trinh Tú là thật tâm! Cô ấy không chấp nhận em, vậy em đành phải đi chơi với người con gái khác! Bằng không em khẳng định sẽ toàn tâm toàn ý với một mình cô ấy!

- Thôi đi! Đó là do gen của cha cậu, quỷ mới tin được!

Dương Thần khinh thường.

Lưu Minh Hào tối sầm mặt lại:

- Hừ, hừ không phải là ba em! Em không có người cha như vậy!

Dương Thần nhíu mày,

xem ra Lưu Minh Hào đã thật sự biết được một số chuyện, nhưng đây không phải là lúc nói chuyện, vì thế nói với Cao Vũ:

- Chúng tôi đi đây, muốn đưa nó về Trung Hải, anh có thể tiếp tục liếm hi vọng đầu lưỡi của anh sẽ không bị lây bệnh phù chân.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 840

Mẹ Em Tuổi Đã Cao.

Lưu Minh Hào vẻ mặt không vui:

- Anh rể, anh đừng mang em đi, em muốn ở đây, em không về!

- Anh không hỏi ý kiến em, anh nói đi thì em phải đi, em có hai sự lựa chọn, một, tỉnh táo mà về Trung Hải, hai, anh sẽ đánh em bất tỉnh rồi mang em về, phương án một thì khi về đến nhà em mới nhận được sự trừng phạt, còn phương án hai, thì ở đây hay về nhà đều bị trừng phạt.

Lưu Minh Hào vẻ mặt ghen khuất:

- Không có phương án ba sao?

- Phương án ba là anh sẽ thiên em, như thế thì về hay không cũng không sao.

Dương Thần miêu tả sơ lược nói.

Lưu Minh Hào che đũng quần,

- Em sẽ đi cùng anh rể, phương án một, kiên quyết phương án một!

- Xem ra em còn chưa bị sâu ăn vô não.

Dương Thần vỗ vỗ đầu cậu thiếu niên, rồi đi trước ra cửa chính.

Lưu Minh Hào cười đau khổ quay đầu chào tạm biệt Cao Vũ, sau đó gấp rút chạy theo.

Đợi khi ra khỏi tổng bộ Trường Kinh, Dương Thần lôi Lưu Minh Hào vào một góc tường, hỏi:

- Tại sao lại qua lại với hội Trường Kinh, cái tên Cao Vũ đã nói gì với em, hãy nói hết cho anh biết, không được bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Dương Thần cứ cảm thấy sự việc thật kỳ quái.

Lưu Minh Hào nhìn Dương Thần ra vẻ nghiêm túc, cũng không dám nói đùa, nhớ lại thật kỹ càng, rồi nói:

- Mẹ em lúc còn sống là bạn tốt của chú Cao Phong, Hội trưởng hội Trường Kinh, nhưng vì lúc trước hội Trường Kinh chỉ mua bán giao dịch ngoài biển, rất ít khi liên lạc được. Mấy ngày trước Thái Tử Ca liên lạc với em, còn đến tận Trung Hải để mời em ăn cơm hội ngộ, anh ta đối xử tốt với em lắm.

Sáng nay sau khi cãi nhau với ba em, em nói với anh ta rằng em muốn đến đây để nhờ vả anh ta. Em muốn làm bắt đầu từ một tên lính quèn trong hội Trường Kinh, đợi sau khi em đủ năng lực, thì sẽ đánh bại ba em! Nhưng Thái Tử Ca nói em vẫn còn nhỏ lắm, không hiểu chuyện, bảo em hãy suy nghĩ kỹ rồi nói, lại mời em ăn chơi... Sau đó, thì anh rể đến đây rồi.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Chỉ nhiều đó thôi sao?

Lưu Minh Hào nghĩ một lát, gật gật đầu:

- Thật đấy, anh rề, sao anh lại biết em ở đây? Em đã vứt điện thoại đi rồi mà!

Dương Thần nắm một cú vào đầu cậu em rề:

- Chưa đủ lông đủ cánh mà đòi bỏ nhà ra đi, lại còn giúp người ngoài lật đổ cha ruột mình, anh không đến, chẳng lẽ cứ ngày ngày phải thấy cảnh chị và mẹ em dùng nước mắt rửa mặt hay sao?

Lưu Minh Hào có chút bất nhẫn nói:

- Em cũng biết là rất có lỗi với mẹ lớn và chị, nhưng mẹ em... Bà ấy là bị tên khốn nạn ấy giết chết mà! Làm sao em chấp nhận được người đàn ông đó là cha ruột em chứ?

- Ai nói với em như vậy?

Dương Thần nhíu mày.

Lưu Minh Hào nhăn nhó nói:

- Là một người quen biết với mẹ em... Nhưng em không thể nói, em đã hứa là sẽ giữ bí mật, nếu không người này sẽ gặp nguy hiểm.

Dương Thần khinh thường nói:

- Thật hư thế nào em đã đi xác minh chưa?

Lưu Minh Hào ghen ngào nói:

- Không cần điều tra cũng biết, mẹ em đã chết một cách kỳ lạ, đột ngột quá! Mà lúc người này nói cho em biết, đến các chi tiết đều rõ ràng, người của hội Thanh Long cũng không thềm nói nhiều với em, hiển nhiên đã được mua chuộc rồi!

Trong lòng Dương Thần cũng thấy buồn cho Lưu Thanh Sơn, cái tên này đúng là không giỏi về việc tự bào chữa, đến cái tên Lưu Minh Hào mà cũng không lừa được. Nhưng mà, sợ rằng Lưu Thanh Phong cũng không thật sự muốn giấu con mình, nên mới có sơ hở này.

- Nếu như em nói đã biết được chi tiết, vậy theo em, nếu là ba em, thì ông ta sẽ vô duyên vô cớ giết hại mẹ em sao?

Lưu Minh Hào cắn răng một cái:

- Cho dù mẹ em có gì sai đi chẳng nữa, thì bà ấy cũng là mẹ ruột của em! Người đã giúp ông ta trong bao nhiêu năm, dựa vào đâu mà nói giết là giết chứ?

- Nếu như mẹ em muốn giết ba em, mà ba em chỉ muốn tự vệ thì sao?

Dương Thần hỏi.

Lưu Minh Hào hồ nghi:

- Anh rề, sao giống như anh biết rất rõ vậy? Anh đã biết từ lâu rồi đúng không?

Dương Thần chỉ tay một cái vào trán cậu thiếu niên:

- Em chỉ nghĩ rằng, mẹ em là mẹ ruột, sao lại không nghĩ, ba em cũng là

ba ruột. Nếu như người chết không phải là mẹ em, mà là ba em, vậy có phải em cũng muốn giết chết mẹ em hay không? Cha mẹ em nếu như có mâu thuẫn gì, thì họ cũng đều không muốn làm hại em. Em có nghĩ, họ giấu em là vì không muốn đầu óc em chứa đầy những thứ bậy bạ như bây giờ, để cho em sống không phải đau khổ nhiều. Đừng quên, em hãy còn một gia đình khác, họ vẫn còn quan tâm đến em.

Lưu Minh Hào cắn răng, vẻ mặt quật cường, chỉ là không thành tiếng mà thôi.

Dương Thần mặc kệ không nói nhiều đạo lý với cậu ta nữa, trong đầu luôn nghĩ về chuyện của hội Trường Kinh, trong một lúc, thật không thể nghĩ ra hội Trường Kinh đang muốn diễn vai diễn nào đây, vì thế lắc lắc đầu, tóm lấy Lưu Minh Hào, lôi thẳng ra xe, lập tức khởi hành về Trung Hải.

Sau hai mươi mấy phút, xe đã ra đường cao tốc.

Bởi vì không phải là ngày nghỉ lễ, lúc này trên đường cao tốc xe cộ tương đối ít, trong màn đêm, chiếc BMW màu trắng phóng vượt đi như tên bắn.

Lưu Minh Hào nhìn thấy kim đồng hồ tốc độ trên xe chỉ vào 240km, phấn khích la lên:

- Anh rể! Anh chính là thần tượng của em! Sao anh lái nhanh thế?

Dương Thần thản nhiên liếc anh ta một cái:

- 240km mà em cũng đã phấn khích như thế, xem ra em chẳng được tích sự gì cả, anh thấy em cũng nên về nhà, làm được chuyện gì hay chuyện nấy, đừng có ăn không ngồi rồi lại bỏ nhà ra đi, nếu như lần sau em còn bắt anh phải đi tìm em trong đêm khuya như thế, anh sẽ quăng em từ trên cầu xuống, để cho nước sông Giang cuốn em ra biển luôn.

Lưu Minh Hào cười cộc lốc:

- Nếu như anh rể là cha em thì tốt biết mấy, chỉ tiếc mẹ em tuổi đã cao, anh rể chắc sẽ không để mắt tới đâu.

Dương Thần chút nữa đã cho xe tông cả vào lan can ngăn cách!

Theo đúng lý thì hai chị em cùng huyết thống với nhau, sao Lưu Minh Ngọc lại có thằng em trai tệ thế nhỉ?

Vì không muốn tiếp tục nghe những lời của tên kia, Dương Thần định mở nhạc, để cho tên kia biết điều mà im lặng.

Nhưng đúng lúc Dương Thần đang chuẩn bị ấn nút trên đài, trong đầu chợt lóe lên một tia nguy hiểm.

“Ầm!”

Một đám lửa, bốc lên từ động cơ trước, thoáng chốc đã bao trùm cả xe, chiếc BMW giống như một quả cầu lửa đang di chuyển cực nhanh, một giây sau đó, trực tiếp phát ra một vụ nổ cực lớn.

Nhìn xa xa, chiếc xe vừa mới bình thường kia, trong thoáng chốc, đã bị nuốt chửng bởi quả cầu lửa phát ra từ vụ nổ, những linh kiện trong xe chia năm xẻ bảy, toàn bộ đều bốc cháy, văng tứ tung xung quanh đường cao tốc.

Cũng may là xung quanh không có chiếc xe nào, nếu không trận nổ sẽ lan cả ra những xe quanh đó.

Xăng đã cháy lên một ngọn lửa cực lớn, trong cơn cháy dữ dội, có một bóng người quắp mang theo một người khác, đang rời khỏi đó một cách chậm rãi.

Dương Thần mang theo một Lưu Minh Hào đã sợ đến mức ngu muội đến một trạm dừng xe an toàn cách đó không xa, quay đầu nhìn lại thì xe đã cháy rụi thì một cục đen thui.

Ánh lửa đang nhảy múa trong mắt của Dương Thần, từ trong ánh mắt hiện lên một cơn phần nộ khó mà kiềm nén.

Đôi chân của Lưu Minh Hào phát run, cậu ta chỉ biết được là sau một tiếng nổ cực lớn, mình đã được Dương Thần mang đi, trong một trận lửa kinh hoàng, những thứ cực nóng đã không thể chạm vào mình, sau đó chậm rãi đi ra.

- Anh... Anh rě... chuyện này là thế nào...

Dương Thần quay đầu lại, khuôn mặt không chút thay đổi:

- Nhất định là có kẻ trong lúc anh đậu xe, đã lắp một quả bom ở sàn xe, sau đó cho phát nổ bằng nút điều khiển từ xa.

- Bom à?

Lưu Minh Hào ngơ ngác hỏi:

- Là ai...

- Em nói xem.

Dương Thần cười lạnh nhạt.

Trong đầu Lưu Minh Hào đang quay cuồng, thất thần hỏi:

- Là Thái Tử Ca sao? Không thể nào chứ! Tạo sao anh ta lại muốn giết chúng ta?

- Chuyện này thì phải đi hỏi tên đó.

Dương Thần nói, đi chậm chậm đến đường cao tốc trung ương.

Lưu Minh Hào vẽ mặt kinh sợ:

- Anh rě, vậy... Vậy chúng ta phải làm thế nào?

Dương Thần thản nhiên nói:

- Nếu ngày thường em bị ức hiếp thì em sẽ làm thế nào?

- Đương nhiên là liều chết quay lại! Đập chết cái tên đó!

Lưu Minh Hào vừa nói xong, khẩu khí đã đảo ngược:

- Anh rě! Không lẽ anh định quay lại trả thù bọn Thái Tử Ca chứ? Hội Trường Kinh dữ dẩn lắm! Em nghe ba em nói, bọn họ đều có mua bán với bọn buôn vũ khí và ma túy đó, nếu họ không chủ ý buôn lậu, thì tuyệt đối là một trong những bang hội mạnh nhất ở đại lục đây! Chúng ta hãy quay về Trung Hải tập trung người lại mới đến đó hỏi cho ra lẽ vậy!

Dương Thần nhíu mày liếc cậu ta một cái:

- Nếu em muốn về thì về, anh không nói nhất định phải mang em theo,

không có việc gì thì đừng có theo anh làm vương chân.

Đúng lúc này, có một chiếc xe tải Volvo từ xa, đang lao tới với tốc độ trên 100km trên đường cao tốc!

- Anh rồ mau tránh ra đi! Anh sẽ đi tông phải đấy!!

Lưu Minh Hào la thất thanh.

Nhưng Dương Thần đã để lộ nụ cười, có hưng phấn nói:

- Không tệ, không tệ, cái tên này đến thật đúng lúc, ày...Chơi ở đây, hình như còn vui hơn kia đấy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 841

Cô Nàng Tóc Vàng.

Sự bình tĩnh của Dương Thần làm Lưu Minh Hào sắp điên lên, nếu như bị tông phải, thì đến xương cốt nội tạng cũng không còn!

Tên tài xế của chiếc xe tải phi như điện chớp, vào thời điểm chỉ còn cách khoảng 100m, đột nhiên phát hiện sự xuất hiện của Dương Thần.

Một phút kinh hoàng, tên tài xế như nhìn thấy ma, mắt mở to hết cỡ, một chân theo bản năng đạp hết sức vào chân thắng!

"Kít!! "

Lốp xe và mặt đất ma sát tạo nên thứ âm thanh xé thủng màng nhĩ, chiếc xe tải gần như là đang trên đà trượt nhăm thẳng vào Dương Thần.

Lưu Minh Hào nhắm chặt mắt lại, không dám xem tiếp những gì đang diễn ra nữa!

Dương Thần chỉ chậm rãi đưa một bàn tay lên, trong một tích tắc bàn tay tiếp xúc với chiếc xe tải, một lực vô hình, đã khiến cho một vật thể lớn lao, hoàn toàn nằm im trước mặt!

Phần thân sau của chiếc xe tải, do dừng lại quá đột ngột, nên đã nhấc bổng lên, sau đó rơi ầm xuống đất!

Dương Thần thấy chiếc xe đã dừng lại, miễn nguyện vỗ vỗ vào tay, đi đến chỗ cầm lái, gõ gõ cửa, sau đó dùng tay mở ra.

Xem ra bên trong đã không còn thân sắc gì nữa, tên tài xế đã kinh sợ tột cùng, Dương Thần nhếch miệng cười:

- Người anh em, tôi muốn mượn chiếc xe này, hãy nói là đã bị cướp, công ty bảo hiểm sẽ bồi thường.

Tên tài xế nhìn thấy gương mặt hiền từ của người đàn ông lạ, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh anh ta dùng tay để chặn chiếc xe, thì đã sợ chết khiếp, liền bất tỉnh!

Dương Thần bất giác sờ tay lên ót, liền sau đó không chút hoang mang lòi tên tài xế từ trên xe xuống...

...

Nửa giờ đồng hồ sau, tại câu lạc bộ giải trí thành nội, tại buồng riêng của Cao Vũ.

Trên chiếc sofa xa xỉ, cô gái tóc vàng đã thoát y trần như nhộng, đặt đáy lưng ong trắng nõn nà, hai chân muốt mà, bây giờ đang câu trên cổ của Cao Vũ.

Lên.

Đầu của Cao Vũ đang hướng vào cặp đùi của cô gái tóc vàng, đã lột bỏ

chiếc quần che vùng tam giác, lộ ra toàn bộ những vùng bị che lấp.

Bốn góc phòng, mỗi chỗ đều đứng một cô chân dài thẳng tắp, mỗi cô đều chỉ mặc một bộ đồ bằng da người bó sát, mắt không rời màn diễn trên chiếc sofa chính.

Miệng của Cao Vũ không ngừng phát ra những âm thanh thối nát do hút vào một số hơi nước, và cô gái vì môi lưỡi của người đàn ông, mà đang không ngừng phát ra những âm thanh cao trào.

Mấy chục giây sau, Cao Vũ thở hắt ra, khuôn mặt cười tà lôi đầu từ vùng kín của người đàn bà, khuôn mặt ướm nhẹp, nói:

- Tiểu thư Aisha, ngoại trừ đôi chân của cô, trên thân thể cô còn những chỗ thơm phức khác...Đêm nay, xem ra anh đây phải nghiên cứu một chút đây.

Aisha tóc vàng cười khanh khách, dùng tiếng Hán nói lưu loát:

- Em nghĩ, anh Cao Vũ đây không thèm để tâm đến những lời nói của người này, không ngờ lại chuyển đổi mục tiêu như thế.

Cao Vũ thè lưỡi ra, lướt trên bắp đùi đầy đặn của Aisha:

- Không phải vì anh nghe những lời của người này, mới nghĩ ra chuyện này đâu. Là do Aisha tiểu thư vừa đến bên cạnh anh, còn chưa biết được ý muốn của anh. Sự thật là, đối với những người phụ nữ đẹp, thì tất cả bộ vị anh đều muốn hướng tới.

- Ừm, anh Cao Vũ chính là người đàn ông dịu dàng và tao nhã nhất trong tất cả những người em đã gặp...So với những người chỉ biết uống rượu hút thuốc ở nước chúng em, người đàn ông mạnh mẽ như gấu, em rất thích.

Aisha nũng nịu nói.

Cô xòe ra mấy ngón tay, vuốt qua trên mặt Cao Vũ, rồi lại đưa tay vào miệng của hắn ta...

Cao Vũ tham lam ngoạm lấy mấy ngón tay thon dài, giống như đang thưởng thức mỹ vị.

- Anh Cao Vũ.

Aisha cười nói:

- Em có một vài chuyện không hiểu.

- Ừ...Em hỏi đi.

Cao Vũ nói, lại đưa mặt kề sát vào giữa đôi chân của Aisha.

Aisha đối với loại cấp bậc kích thích xác thịt như vậy, vốn dĩ cũng chẳng có mấy cảm xúc, cô tiếp tục:

- Nếu trước kia đã quyết định, dùng thân phận của Lưu Minh Hào, để đoạt lấy thế lực của Yến Kinh Thanh Long của mẹ cậu ta lúc sinh thời, dùng cách thức này để làm tan rã nội bộ của hội Thanh Long, vậy tại sao bây giờ lại cho bom nổ chết hắn ta, không phải quá tiếc hay sao?

Cao Vũ hít một hơi, nói:

- Hội Thanh Long, không đủ gây cho sợ hãi, tuy Lưu Thanh Sơn cũng có

một ít bản lĩnh, nếu hội Trường Kinh chúng ta động thủ, thì ông ta không phải là đối thủ...Kẻ thù thật sự, là một người đàn ông tên là Dương Thần.

Aisha ánh lên một tia kinh ngạc, giờ tay vuốt ve khuôn mặt của Cao Vũ:

- Rốt cục hắn là ai?

- Hắn? Thật không đơn giản...Bởi vì hắn, mà năm ngoái hội Hồng Bang ở Trung Hải đã chiến thắng nhãn hiệu lâu đời của hai tổ chức xã hội đen lớn, Tư Đồ Sắc Vi- Hội trưởng hội Hồng Bang, nếu như không có sự giúp đỡ của Dương Thần, thì đã không có được vị trí như ngày hôm nay...Và Lưu Thanh Sơn lúc đó gặp phải sự mưu sát của Từ Oánh, mặc dù là ông ta đã sớm biết được, nhưng nếu không vì Dương Thần đã đạp phăng một cước, thì ông ta cũng không dễ dàng qua khỏi đâu. Bối cảnh của người đàn ông này, nhất định còn mạnh gấp nhiều lần mà chúng ta nhìn thấy bên ngoài, nhưng càng như vậy, giết được hắn thì càng có lợi.

Aisha ánh mắt rạng ngời:

- Anh Cao Vũ thân mến, theo anh nói, thì không những là hội Thanh Long, mà còn hội Hồng Bang ở Trung Hải, anh cũng muốn nuốt chửng phải không?

- Tại sao không nào, như không có cái tên gọi là Dương Thần, thật sự thì hội Thanh Long và hội Hồng Bang đã sớm thành kẻ thất bại, nhưng những tên ngốc đó đến một con người cũng không giải quyết được. Chỉ cần anh trừ khử được hắn, thì với thế lực của hội Trường Kinh chúng ta, phối hợp với kế hoạch trợ giúp của quý phương, thì chính phủ cũng không quản được chúng ta, thế giới ngầm của Trung Hải và Yên Kinh cũng sẽ là của hội Trường Kinh chúng ta,

- Anh thật hư quá đi...

Aisha cười duyên dáng.

- Ha ha...

Cao Vũ cười quái dị.

- Tiểu thư Aisha, em có biết, trong tiếng Hán, “Trường Kinh” có nghĩa gì không?

Aisha lắc đầu, vẻ mặt tò mò.

Cao Vũ kỳ quặc nói:

- Hoa Hạ từ thời xa xưa, có một vị thi nhân vĩ đại, ông ta đã viết nên “Hồi nhật tằm thoi tập lý phong thi”, trong đó có nói đến” Trường Kinh nuốt Cửu Châu” ...Trong câu thơ đó, Trường Kinh chính là bọn cướp...

Tuy Aisha có biết tiếng Hán, nhưng thật sự cảm thấy mơ hồ.

- Bọn cướp?

- Không chỉ là bọn cướp.

Cao Vũ cười nhả nhổ:

- Mà còn là tội ác tày trời, một bọn cướp xấu xa đến nổi trời đất bất dung...

Aisha cười một cách khoái chí:

- Anh đúng là hóa thân của trí tuệ, thật không ngờ còn biết cả thơ cổ, cho dù là bọn cướp, cũng là một bọn cướp nho nhã.

“– Anh không phải chỉ là một kẻ thô lỗ chỉ biết giết người tiểu thư Aisha à. Thời đại học anh là tiến sĩ văn học Hán ngữ, em không được coi thường anh đâu.

Aisha dùng sức cắn nhẹ vào miệng người đàn ông, đôi mắt quynn rũ:

- Nếu như kế hoạch của chúng ta có thể nuốt chửng cả Yến Kinh và Trung Hải, thì chủ nhân chắc chắn sẽ khen ngợi chúng ta, đến lúc đó, anh Cao Vũ và cha anh nhất định sẽ nhận được sự báo đáp xứng đáng, em bảo đảm...

Cao Vũ một tay ôm lấy cô gái tóc vàng vào lòng, đem đầu vùi vào giữa ngực cô ta, cười sảng khoái:

- Cái cô yêu tinh này, chỉ cần bảo đảm, hãy để anh đây nuốt chửng em, đó chính là sự báo đáp xứng đáng...

Nói đoạn, Cao Vũ dùng lực đẩy cô ta một cái, Aisha theo đà té xuống ghế sofa, chớp mắt gọi mời, đang chờ đợi một trận mây mưa với tư thế diễm dúa.

Nhưng ngay lúc đó, một tiếng còi inh tai đột nhiên phá vỡ bầu không khí màu hồng nhạt!

Giống như ở giữa đường, tất cả các còi xe đang hú điên cuồng làm cho người đi đường sợ hãi.

- Đáng chết! Ở đâu ra cái tiếng còi thế!

Cao Vũ ngẩng đầu lên, giận điên cuồng.

Ngoài cửa vọng lại tiếng tục tằn của những tên vệ sĩ!

- Thái Tử! Thái Tử! không xong rồi! Bên ngoài có tình huống khẩn cấp!!

Cao Vũ phẫn nộ đứng dậy, quát to.

- Kêu cái quỷ gì!? Trời sắp xuống chằng?

Vệ sĩ kinh sợ nói:

- Không phải trời sắp! Nhưng phòng sắp sụp rồi!

- Người nói cái quái gì!?

Cao Vũ tưởng mình nghe nhầm, không cần bận tâm đến cảnh tượng trong phòng.

- Vào đây hãy nói!

Vệ sĩ hấp tấp mở cửa phòng, bò sấp xuống đất, nói:

- Thái Tử! Bên ngoài đang loạn cả lên, sàn nhảy dưới lầu mọi người cũng chạy hết cả! Có một tên lái xe điên loạn đang lái một chiếc xe tải lớn lao tới trước cửa câu lạc bộ của chúng ta, mở hết đèn xe, bấm còi không ngừng, mà còn đạp chân ga, xem ra hẳn muốn tông vào cửa tòa nhà này!

- Xe tải à?

Cao Vũ không còn bình tĩnh, cầm lấy quần áo dưới đất, vừa mặc vào vừa

nói:

- Kêu người cản hấn cho ta! Ta phải xem kẻ nào to gan, dám đến trước cửa hội Trường Kinh giương oai.

Nếu như tổng bộ cũng bị tông phải, thì đây sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ rồi!

Khoác chiếc áo choàng đơn giản, tay cầm quạt, cho dù là chạy bộ cũng phải có phong độ, Cao Vũ đem theo một đám thủ hạ, và một đoàn cô gái Nga mặc áo da, gấp rút kéo xuống dưới tầng.

Vừa đến cửa chính, hai ngọn đèn cực lớn chiếu thẳng đến nỗi hoa cả mắt!

"Bíp bíp "

Chiếc còi lớn chấn động đến hết thảy mọi người đều phải bịt tai, tiếng chửi rủa không dứt.

Cao Vũ nhìn thấy loại xe vận tải Volvo với động cơ gào rít, nhất thời có chút phát mộng, nhìn tỉ mỉ mặt mũi tên tài xế, vẻ mặt lập tức lộ vẻ kinh sợ.

- Mày...là Dương Thần!? Sao có thể là mày?

Vốn dĩ trong kịch bản soạn sẵn, thì hấn đã phát nổ theo chiếc xe ngay trên đường cao tốc, ngay cả cha mẹ của hấn cũng chưa chắc nhận dạng được, mà bây giờ lại xuất hiện trước mặt mình, sao lại không kinh sợ cho được.

Mà ánh mắt Aisha ánh lên một tia kỳ quái, sau đó nháy mắt với mấy cô gái nóng bỏng đằng sau, mấy cô kia hiểu ý, đột nhiên lui khỏi sàn nhảy.

Dương Thần đang khống chế chiếc xe tải, một bên đạp chắc bàn thắng, một bên đạp chân ga, chiếc xe tải có thể lao đi bất cứ lúc nào, chân ga rống vài tiếng hú dọa những tay đám của hội Trường Kinh đứng gần nhất.

Nhìn thấy Cao Vũ đem người xuống, Dương Thần giờ ngón trở lên, lắc qua lắc lại, sau đó trực tiếp treo lên chuyển xe chấn!

"Kít "

Bánh xe phát ra những âm thanh ma sát kịch liệt, đang lúc mọi người đang nín thở chờ đợi, chiếc xe đã không tiến tới trước, mà lui lại trở ngược ra đại lộ đằng xa!

Cảnh tượng này lại khiến cho đầu óc những tên trong hội Trường Kinh không kịp phản ứng.

- Thái Tử, tên này đang muốn chạy trốn?

- Nhất định là hấn kinh sợ Thái Tử gia của chúng ta rồi, ha ha! Đã nói là hấn sợ rồi mà, dám xông vào Tổng bộ của hội Trường Kinh chúng ta, ta sẽ đập cho hấn một trận!

Cao Vũ níu mày suy nghĩ một lát, hét lớn:

- Bọn ngu! Không phải hấn chạy trốn! Mà là lấy đà tông thẳng vào đây!!

Không đợi những tên khác kịp phản ứng, chiếc xe tải sau khi đã lui được khoảng 200m, đột ngột dừng lại, sau đó, một tiếng rít lớn!

Giống như một con mãnh thú bằng sắt cực lớn, ánh đèn pha tựa hai con mắt, trong chớp mắt, với tốc độ mấy chục cây số, đang lao vào câu lạc bộ

đêm ánh đèn rực rỡ!

- Mau tránh ra!! Bảo vệ Thái Tử gia!!

Vệ sĩ và các tay đâm đều rời cả lên, thật tình không nghĩ rằng có kẻ điên không màng tính mạng mà lao vào đây!

Phải biết rằng nơi này được xây dựng bằng bùn đất pha thép! Cho dù hấn có đâm sập cả tòa nhà này thì tính mạng hấn có còn giữ được hay không!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 842

Mày Sẽ Hối Hận.

Trong lúc tất cả đang gào thét hỗn loạn, chiếc xe vận tải đại trọng Volvo với tính năng an toàn, rốt cục đã không khách khí đâm thẳng vào cửa lớn của câu lạc bộ đêm.

Tiếng kim loại vụn vụn lét két, âm thanh vỡ toang của cục đá xi măng, làm cho cả cục diện hỗn loạn trở thành hiện trường của phim hành động khủng bố!

Ánh lửa văng khắp nơi, đá văng khắp nơi!

Dây điện bị đứt đoạn làm cho rất nhiều ánh đèn vụt tắt, đồng thời xuất hiện hiện tượng xẹt lửa, kẹt vào thân xe, đụng vào sàn nhảy!

Sau khi đụng toác cửa chính, chiếc xe đại vận tải Volvo lại đụng vào sàn nhảy, cả thân xe đã biến thành một khối lớn, bánh xe trượt trên sàn nhảy, xoay tròn lật xe, quay mòng mòng, ở sàn nhảy xung quanh thổi quét hơn phân nửa vòng!

“Leng keng loảng xoảng” tiếng vỡ kính, làm cho cả cái sàn nhảy trở thành đồng nát vụn!

Ngoài một số bóng đèn vầy còn đang xẹt lửa ra, và ngay những cây trụ cột ở hành lang với chạm trổ tinh xảo bị tàn phá kinh khủng.

Không nghi ngờ gì nữa, sự kiểm định này, khiến người ta tin tưởng vào độ bền chắc của chiếc xe tải nhập khẩu này!

Nhưng sự khủng khiếp nhất cũng chưa kết thúc!

Bởi vì bình xăng trong lúc va chạm bị vỡ, lại thêm dây điện đang xẹt lửa dính trên thân xe, trong giây phút chiếc xe tải vừa chạm đất, một trận hỏa hoạn lớn đã bốc lên!

"Ầm! ! ! !"

Trận nổ bùng lên kèm theo một đám khói đen, lan ra toàn bộ sảnh hộp đêm, ngay trên đỉnh cũng tràn ngập khói đen.

Không cần phải hỏi, cũng biết được rằng kết cục của trận nổ này, đã phá hủy hoàn toàn một câu lạc bộ xa hoa lộng lẫy trước kia!

Toàn bộ chuyện này chỉ diễn ra vùn vện nửa phút đồng hồ.

Một Cao Vũ đang bị đám vệ sĩ giữ chặt đằng kia đang giương mắt nhìn theo diễn biến sự việc, ngoại trừ vẻ mặt mờ mịt kinh ngạc, thì không còn phản ứng gì khác.

Đến khi ngọn lửa đã bao vây toàn bộ hộp đêm, và lan đến trước mặt hắn ta, thì hắn ta mới gào thét một tiếng giận dữ!

- Dương Thần!!! Mà! Tao sẽ giết mày!!!!

Đám vệ sĩ chỉ biết giương mắt nhìn nhau, bọn họ không nghĩ rằng Dương Thần dám làm như thế, ít nhiều trong lòng cũng có chút nề phục, cái tên này tự tìm cái chết à! Nhưng chuyện này đã giáng một cái tát vào hội Trường Kinh!

Tổng bộ đã bị một người, đơn thương độc mã dùng xe tải tông vào, còn bị nổ tung, nếu bị truyền ra ngoài, nổi nhục của hội Trường Kinh là không thể tránh khỏi.

- Thái Tử gia, cái tên này dám liều như thế, nhất định đến xương cốt cũng không còn.

Một gã hộ vệ khuyên nhủ.

Cao Vũ cầm chắc cây quạt trong tay, không ngừng run lên:

- Đúng là gặp quỷ rồi! Tại sao hắn lại không chết trong vụ nổ! Nếu như hắn không chết, còn Lưu Minh Hào thì sao?

Nổi ngạc nhiên này, đã khiến cho không ít những người biết chuyện trong hội Trường Kinh đâm chiêu.

- Xem xét chuyện này, thật không đúng lúc đâu...

Đột nhiên Aisha phát ra một tiếng lạnh lùng, sau đó, sau đó dùng chỉ vào bãi chiến trường trước mặt.

Toàn bộ đều nhìn theo phía ấy, lập tức toàn bộ đều nín thở!

Chỉ nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông, như đang ung dung thả bộ, từ trong đồng nổ nát và không ngừng gây ra những trận nổ nhỏ, chậm rãi đi ra!

Ánh lửa chiếu trên gương mặt người đàn ông, soi rọi nụ cười nham hiểm của hắn.

- Dương Thần?

Cao Vũ kinh ngạc kêu lên một tiếng, giống như đang gặp phải ma quỷ!

Dương Thần vươn vai nắn lại xương cốt, rung đùi đắc ý đi đến trước mặt mọi người, toàn bộ thân hình, không một dấu vết hiển thị là hắn bị thương.

- Hình như đã làm mọi người thất vọng thì phải, tôi chưa chết, xem ra tin này không tốt cho lắm.

Dương Thần cười nói.

Không ít người theo phản xạ đã lui lại vài bước, bởi vì Dương Thần có thể sống sót trong tình trạng này, như đang khiêu chiến với tinh thần của những con người bình thường.

- Hừ, mày không chết, vậy cũng tốt!

Trong mắt Cao Vũ ánh lên vẻ tàn khốc, vung tay lên:

- Toàn bộ xông lên cho ta! Hôm nay ai đánh bại được hắn, ta thưởng một triệu!

Lời nói được thốt ra, một đám lâu la mặt mày đỏ ngầu, bọn chúng nhìn nhau một lúc, không nói không rằng cả bọn cùng xông thẳng vào Dương Thần!

Dương Thần không hề thoái lui, bước tiến lên phía trước, đến khi một tay có thể chạm đến ngực một tên lâu la!

- Vèo!

Sau một tiếng động, tay phải của Dương Thần đã xuyên qua ngực của tên!

Chỉ nhìn thấy một quả tim đầy máu vẫn còn đập thình thịch, đang nằm gọn trong tay của Dương Thần, giây tiếp theo, nó đã bị vỡ nát!

Dần dần từ lúc bắt đầu, đã khiến trái tim của nhiều người co giật đôi chút, dường như chính trái tim mình đang bị hủy hoại, thậm chí không ít các cô đứng đằng xa, đã nôn mửa đến ngất xỉu!

- Những kẻ muốn tao chết, thì đều phải chết.

Dương Thần nhếch miệng cười, vô cùng hồn nhiên.

Nhưng chính vào lúc vân nhật phong khinh, khiến cho đám vệ sĩ lạnh tận xương tủy.

- Các người đứng ngây ra đó làm gì!? Chỉ chết có một đũa đây sao!? Các người nhiều người như thế, xông lên cùng một lúc cũng đánh không lại sao!? Ai giết được hán tsẽ được hai triệu bạc, hai triệu bạc đây!!

Cao Vũ đã giận tím người.

Ma lực đồng tiền khó ai có thể tưởng tượng được!

Các vệ sĩ trong hội Trường Kinh vừa nghe nói sẽ được hai triệu bạc, nỗi sợ hãi cũng để hết lại sau lưng, liều chết xông cả lên bao vây Dương Thần!

Tiếng xe gió của quyền cước đã lộ rõ sức chiến đấu tuyệt đối không bình thường, tay đám của hội Trường Kinh, gần như đều là những tay đám thuộc hạng đẳng cấp thế giới ngằm được tổ chức hình thành lại, bọn họ chủ yếu không phải là kỹ thuật mà là hiệu suất giết người.

Nếu như phải đánh những kẻ xã hội đen bình thường, đích thực là càng tốt hơn, nhưng đối với Dương Thần chuyện giết người cấp đại sư, hoàn toàn không xứng.

Dương Thần cũng không cần dùng chiêu thức phi phạm gì, trong cái chợ đêm này, dưới tình hình rất nhiều người như thế, lại không có ai là đối thủ thật sự, sử dụng chiêu thức phi phạm không khéo lại chuốc lấy rắc rối cho mình.

Cho nên, đã lâu không được vận động thân thể, đang trình một màn diễn trước cửa hộp đêm.

Một dao chém vào ngang sườn của tên vệ sĩ.

“Bụp!” Một tiếng vỡ vụn, cả thân eo đã bị Dương Thần chặt làm hai khúc!

Nội tạng và bài tiết văng khắp nơi, máu từ huyết quản tuôn xối xả, thấm nhuộm và thân thể và mặt mày của Dương Thần. Chiếc áo trên người từ màu trắng chuyển sang màu đỏ tươi!

Đồng thời, nắm tay và quyền cước của ba tên vệ sĩ đã trúng vào thân thể của Dương Thần!

Nhưng không đợi cho họ vui mừng, thì phát hiện, Dương Thần không hề hấn gì hết!

Người bình thường nếu bị thương thì ít nhất cũng đã gục xuống mất đi khả năng chiến đấu, trên người Dương Thần, hoàn toàn không có cảm giác gì.

Dương Thần phúi phúi những chỗ bị đá trúng, nhíu mày:

- Ấy...Bộ quần áo này bỏ đi rồi, nhưng đáng tiếc nó là của Versace, bà xã đã chọn giúp cho tao đó.

Miệng thì nói thế, nhưng thân hình không ngừng nghỉ, tiếp tục với đối thủ kẻ tiếp, một cước vào đầu!

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp!

- Thái Tử gia, cái tên đó thật không bình thường, anh em chúng ta đều đã bị sát hại!

Một tên cận vệ khăn trương đến bên Cao Vũ nói.

Cao Vũ mặt mày đen sầm, nói:

- Tên khốn, ta không tin súng đạn cũng không giết được hần.

Mệnh lệnh vừa truyền, một bên Aisha cười nói:

- Không cần đâu, tôi đã bảo các chị em đi lấy rồi.

Đúng lúc đó, sau lưng khu hộp đêm, đột nhiên xuất hiện mấy chục cô người Nga cầm trong tay khẩu súng RPK, súng vác vai, các cô đã lập tức mang kính che mắt, sát khí vượt xa các tay đâm của hội Trường Kinh tại hiện trường, giống như yêu nữ đến từ địa ngục!

- Tiểu thư Aisha, em thật biết nhìn xa!

Cao Vũ cười nham hiểm.

Cô gái tóc vàng cười khanh khách:

- Hần có thể thoát khỏi bom điều khiển từ xa, nhất định không phải tên dễ loại trừ, nếu đã như thế, đương nhiên phải chuẩn bị cho cả tình huống xấu nhất, nhưng mà, anh Cao Vũ thân mến, có phải là nên triệu hồi các vệ sĩ của anh trước không, để tránh sát thương họ.

- Hừ, nếu đã là lũ vô dụng, giữ lại cũng vô ích.

Cao Vũ lạnh lùng nói.

Aisha cười đắc ý, nhưng sát khí trong mắt tăng vọt, phát ra vài tiếng Nga...

- - Không được phép bắn lệch!

Một đám cô gái đang giận dữ, cùng lúc khởi động cò súng!

"Thình thịch thình thịch"!

Những viên đạn bắn ra như rắn lửa phun điên cuồng, trong phạm vi mười mấy mét, cả một đám đông tay đâm của hội Trường Kinh trúng đạn cùng lúc! Máu, thịt bay tứ tung, mọi người khó có thể ngờ lại bị giết chết bởi người của mình, tất cả đều ôm nỗi hận mà chết!

Nhưng trong đám người hỗn độn kia, bóng dáng của Dương Thần đã biến

mất!

Lại một lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, Dương Thần đã xuất hiện sau lưng các cô gái!

- Cẩn thận! !

Aisha hét to, cô thật sự không ngờ tới tình huống này!

Nhưng lời nhắc nhở đã uống phí!

Dương Thần một tay, không do dự mà bẻ vai một cô, nhẹ nhàng một phát!

“Rắc!”

Cái đầu của cô gái vì trực tiếp bị gãy cột sống cổ, nên tắt thở tức thì, ngay cả vẻ mặt giữ nguyên không biến đổi.

Bỏ mặc một cô gái kêu gọi như vậy đã chết dưới tay Dương Thần, nhưng người khởi xướng, lại không chút cảm xúc hiện lên trên mặt.

Dương Thần giống như đang nhổ cỏ dại trong vườn, thật sự không quan tâm đến tất cả những viên đạn bắn tới, thân hình nhích tới nhích lui, mỗi lần đều có những động tác lặp lại, làm cho tất cả những cô đang bắn tới, đầu lia khỏi xác.

Sau khi các cô gái phát hiện thật ra đạn không bắn trúng, thì bắt đầu dùng bao tay gắn đinh quyền tiến hành phản kích, tuy hành động của họ nhanh như điện xẹt, không giống phụ nữ chút nào, nhưng trong mắt Dương Thần hãy còn chậm lắm, gần như chỉ sau một chiêu, tất cả đều không thoát khỏi tội rơi đầu!

Sau khi tất cả những cô gái đều tắt thở, thì Dương Thần chuyển bước, tiến lại gần Cao Vũ và Aisha...

Bởi vì cảnh tượng hãi hùng trước mặt, khiến cho một đôi nam nữ không còn nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa, chỉ còn biết ngây người ra nhìn Dương Thần từ từ tiến lại gần, biểu hiện vô cùng sợ hãi.

- Đứng... Đứng qua đây!

Cao Vũ thất thanh la lớn, rốt cục đã lấy lại được bình tĩnh, mau chóng rời khỏi, sau lưng hắn ta, những tay đám còn lại trong hội Trường Kinh cũng không dám tiến lên nữa.

Mà ánh mắt Aisha sau khi ánh lên tia nhìn nhiều thần sắc, đột nhiên cười nói:

- Anh chàng bảnh bao, năng lực chiến đấu của anh đúng là mạnh nhất trong những người tôi từng gặp, tuy rằng chúng tôi đã tính toán sai, nhưng hay nhất vẫn là anh không nên động thủ nữa. Nếu không, anh sẽ hối hận.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 843

Hoàn Thành Nguyên Vọng Của Cậu

Dương Thần quay đầu nhìn cô một cái, toàn thân đều biểu lộ hơi thở báu vật Đông Âu đẹp đẽ, cũng không thể khiến Dương Thần gọi lên chút dục vọng nào.

Không nói đến Giản và mẹ con Kathleen đều đã là tuyệt đại tao nhã trong phụ nữ phương Tây, Dương Thần chỉ dựa vào kinh nghiệm sống của người phụ nữ ở nước ngoài mười mấy năm trước, như vậy mặt hàng cũng có vẻ bình thường, vừa nhìn đã biết thường ngày thuộc loại sinh hoạt cá nhân và giống kỹ nữ, cũng chính Cao Vũ không có mắt tự xưng là phong lưu gì đó có thể nhìn thành bảo bối.

- Nếu cô không thể nói ra một lý do khiến tôi tin phục, tôi sẽ khiến cô chết bi thảm hơn so với đám thủ hạ này của cô.

Vẻ mặt Dương Thần hờ hững.

Aisha khinh thường nói:

- Nếu anh thoát khỏi hiện trường, như vậy tên tiểu tử Lưu Minh Hào kia chắc chắn cũng bị anh cứu ra. Anh vất vả như vậy chạy tới Giang thành tìm hắc về Trung Hải, nếu như qua hai ngày hắc chết, chẳng phải là phí công tìm sao?

- Có ý gì?

Dương Thần nhíu mi.

- Anh cũng biết, trước khi anh ta rời khỏi đây, cùng với thuộc hạ của tôi đang ở trong một căn phòng khác làm một số chuyện tuyệt vời, đúng không?

Aisha mờ ám nháy mắt.

Trong mắt Dương Thần lóe lên sự do dự.

Aisha cười khanh khách nói:

- Thuộc hạ kia của tôi, tuy bề ngoài rất vui tươi, nhưng... Môi lưỡi của cô ta, có thể khiến người ta mất mạng...

Dương Thần rút cuộc rõ ràng!

- Cô hạ độc hắc!?

Chiết tiết! Không ngờ là dùng con đường thân thể hạ độc Lưu Minh Hào!

- Không.

Aisha lắc đầu.

- Nói chính xác là vũ khí gien chúng tôi mới nghiên cứu chế tạo, cậu ta chính là người đầu tiên chân chính trên ý nghĩa bị thực nghiệm của chúng tôi không chế.

Sắc mặt dương thần trầm trọng, từ “Vũ khí gien”, hắc cũng đã từng nghe

nói, nhưng xác thực cũng chưa từng gặp qua.

Loại đồ vật này, cũng chỉ có nhà khoa học điên cuồng và các phòng thí nghiệm hắc ám của thế mới mới có thể đi nghiên cứu chế tạo, pháp luật cấm rõ ràng!

Chúng bắt nguồn từ gien của nhân loại, sinh ra phá hoại những gì căn bản nhất, chưa chắc khiến người ta đầu rơi máu chảy, cũng không chắc trực tiếp chết, nhưng, vũ khí gien lại có thể khiến cho người bị tổn thương mất đi chức năng sinh sôi nảy nở! Mất đi chức năng tự khôi phục! Càng sâu thêm là tế bào không thể tái sinh, nhanh chóng già cả thối rữa.

Vũ khí công nghệ cao như vậy, nói là vũ khí tương lai cũng không quá đáng, dù cho nước Mỹ và nước Đức mấy quốc gia tiên tiến về lĩnh vực gien, cũng không dám dễ dàng ném thử, bởi vì một khi nó sai lầm, có thể tạo thành đả kích hủy diệt quốc gia đó.

Người phụ nữ này không ngờ mở miệng đã nói ra “Vũ khí gien”, nếu không phải vô nghĩa, chính là bối cảnh của người phụ nữ này, sự phức tạp và thâm hậu vượt xa so với tưởng tượng.

Nếu là độc tố bình thường, Dương Thần cũng không lo lắng, trực tiếp dùng “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” bài trừ ra bên ngoài cơ thể, nhưng vũ khí gien... Cũng là chuỗi gien cải biến, đây không phải việc hần có thể trị được, nhất định phải “Giải phẫu” chuyên nghiệp.

Nhìn thấy sắc mặt Dương Thần âm tình bất định, Aisha lộ ra nụ cười kẻ chiến thắng:

- Anh đẹp trai, xem ra cậu cũng rõ ràng sức hấp dẫn của vũ khí gien... Cái này không phải bệnh viện có thể chữa được, nếu như không thể tìm được mật mã chuỗi gien, trên thế giới này có thể trúng và giải loại độc tố này cũng chỉ có chúng tôi. Vì vậy, nếu như cậu muốn Lưu Minh Hào không chết, tốt nhất đừng làm chuyện gì khiến mọi người đều khó làm nữa.

Mất thấy Aisha không ngờ không chế được Dương Thần, Cao Vũ ở phía sau vui mừng, bật người tiến lên, ngạo nghễ nói:

- Dương Thần, tôi biết lai lịch cậu không tầm thường, nhưng hội Trường Kinh chúng tôi, và tổ chức của tiểu thư Aisha, đều không phải hạng người hời hợt, nếu như cậu cưỡng ép, cá chết lười rách, đối với ai cũng không tốt lành gì, nếu như cậu rời đi, chúng ta có thể bỏ qua chuyện cũ, ngày mai tôi sẽ phái người đưa thuốc giải cho cậu, để Lưu Minh Hào hồi phục, từ hôm nay trở đi, chúng ta ai đi đường nấy, cậu thấy thế nào?

Dương Thần cười lạnh.

- Như vậy xem ra, trước kia bọn cô là muốn không chế tên ngốc kia?

- Cậu có thể đoán ra, chúng tôi cũng không phủ nhận, không sai, tôi chính xác đã muốn lợi dụng Lưu Minh Hào, nhưng đây cũng là chính hần tự đưa đến.

Cao Vũ nói.

- Khôn khiếp! Tao muốn giết mày!

Một tiếng giận kêu lên, từ đầu một cái ngõ nhỏ truyền tới.

Chỉ nhìn thấy Lưu Minh Hào vẫn ẩn mình trong bóng tối, tức giận chạy ra, trong mắt tràn đầy lửa giận, chạy tới trước mặt Cao Vũ, sắp khua nắm đấm tới!

Cậu ta lúc trước bị Dương Thần yêu cầu đứng trong một góc khó phát hiện ra âm thầm quan sát, miễn cho ảnh hưởng đến, nhưng nghe thấy chính mình không ngờ bị đùa giỡn như khi, thiếu chút nữa thì thành con rối, thực sự nuốt không trôi sự tức giận này.

Cao Vũ tuy rằng không phải cao thủ đánh nhau, nhưng tốc độ cũng không chậm, sau một khắc, liền cười lạnh nói:

- Lưu Minh Hào, cho dù cậu giết tôi thì cậu cũng không sống được.

Lưu Minh Hào ngừng lại, nghĩ đến lúc này cậu ta mới nghe thấy mình trúng độc tố vũ khí giết, bất chợt rung mình, sờ sờ ngực, hỏi Dương Thần.

- Anh rě, những lời bọn họ nói là lừa em hả? Em cùng cô gái kia hôn một chút, bây giờ em cũng không cảm thấy có gì lạ nha.

Dương Thần tóm cậu ta đến bên người.

- Đánh không trúng thì đừng đánh, khiến tôi mất mặt cùng cậu.

Lưu Minh Hào tủi thân nói:

- Anh rě anh làm tổn thương người ta quá, em bị người ta lợi dụng anh còn nói em mất mặt.

- Bây giờ biết đầu óc mình ngu bao nhiêu?

Lưu Minh Hào gật gật đầu, bộ dáng nhận sai, lại không sợ chết nhìn chăm chăm Cao Vũ, hiển nhiên hận không thể ăn tên kia.

Dương Thần suy nghĩ một lát, nói.

- Chuẩn bị cho tôi một chiếc xe, xe của tôi bị nổ rồi.

Cao Vũ và Aisha vừa nghe lập tức lộ ra nụ cười thắng lợi.

- Đồng ý! Đồng ý! Người đâu đem chiếc Audi R8 đến!

Cao Vũ cũng hào phóng, một tiếng chính là chiếc xe hơn hai triệu tệ.

Dương Thần lại khoát tay, nói:

- Chiếc xe đó lái chán rồi, đưa xe có gầm cao ấy.

Cao Vũ sững sốt, không ngờ Dương Thần muốn xe còn nói điều kiện, vì thế lại sửa lời nói:

- Vậy đem chiếc BMW X6 cho Dương tiên sinh, chính là chiếc năm nay mới mua!

Đối với Thái tử hội Trường Kinh buôn lậu thuốc phiện và vũ khí mà nói, xe trị giá mấy triệu tệ căn bản không phải chuyện gì, bởi vì buôn lậu từ nước ngoài về nước, cũng có thể giá cả chỉ có mấy trăm nghìn tệ.

Lưu Minh Hào khó hiểu nói:

- Anh rě, anh mạnh như vậy, lật mặt bọn họ được rồi! Chúng ta đi làm gì? Trên người em thực sự không có cảm giác, bọn họ chắc chắn lừa chúng ta!

Aisha mỉm cười duyên dáng:

- Anh chàng đẹp trai Lưu Minh Hạo, nếu chúng tôi lừa cậu, thế cậu cho rằng, chúng tôi dựa vào thủ đoạn gì để không chế hiệu lực của cậu? Chẳng lẽ cho cậu về Yên Kinh, còn phái người theo dõi cậu về Thanh Long hội sao?

Nghe thấy lý do này, lòng Lý Minh Hạo lo lắng, sắc mặt trắng bệch rõ rệt.

Aisha lại nói:

- Yên tâm đi, trong vòng ba ngày này cậu không có việc gì, loại độc tố vũ khí gien này, nếu ba ngày sau không có thuốc giải, mới có thể khiến cậu toàn thân thối rữa mà chết, cho nên hiện tại cậu an toàn.

Lúc này Lưu Minh Hạo mới hơi dễ chịu, nhưng mồ hôi lạnh vẫn chảy ròng ròng.

Đội một vài tên vệ sĩ của Trường Kinh hội lái chiếc xe BMW X6 mới tinh đến nơi, Dương Thần không nói hai lời liền mang Lưu Minh Hạo lên xe.

Thấy Dương Thần không nuốt lời, định rời đi, Cao Vũ và Aisha ánh mắt giao nhau, lộ ra ý cười sâu xa.

Dương Thần không nói hai lời mà khởi động xe, chậm rãi chạy ra ngoài, lập tức nói với Lưu Minh Hạo ở bên cạnh:

- Tiểu tử, cậu muốn tên Cao Vũ kia chết không?

Lưu Minh Hạo dùng sức gật đầu.

- Vâng! Nhưng anh rể, bọn họ nói không có thuốc giải của bọn họ em sẽ chết đấy!

- Cậu tin anh không?

Dương Thần lại hỏi.

Lưu Minh Hạo lại gật đầu:

- Đương nhiên, nếu không là anh em sớm đã chết rồi!

- Được, cái này là được rồi.

Tiếng nói Dương Thần vừa dứt, sau khi chiếc xe phanh gấp, “két” một tiếng xoay một góc một trăm tám mươi độ.

BMW X6 nhập khẩu dùng mạnh động cơ V8, khiến loại xe SUV sang trọng, gia tốc một trăm kilomet trên giờ chỉ cần năm giây rưỡi khủng bố!

Dương Thần giẫm chân ga xuống, trong nháy mắt chiếc xe chạy như điên trở về cửa hộp đêm.

Aisha và Cao Vũ vừa mới thở dài một hơi, chưa hồi phục lại tinh thần, X6 đã gần trong gang tấc!

- A!!!

Phát ra tiếng kêu gào, không chỉ có đám người Trường Kinh hội mà còn có Lưu Minh Hạo trong xe.

Dương Thần không ngờ là quay đầu xe liền đụng vào Cao Vũ kia!

Cao Vũ mặc trường bào vì tỏ ra nho nhã, lúc này lại thành gánh nặng chạy trốn!

Quạt giấy trực tiếp ném ra rất xa, vừa mới chạy được vài bước, xe BMW

cũng đã tới sau lưng hắn ta!

- Dừng!!

Giữa tiếng kêu gào thê thảm của Cao Vũ, xe xẹt qua sau lưng hắn, kích động mà ngã xuống đất!

X6 ở ngoài hơn mười mét, sau khi phanh gấp lại xoay một trăm tám mươi độ nữa!

Dương Thần còn chưa chơi đủ, lại giẫm chân ga, nhắm về phía Cao vũ!

Lúc lớp xe nghiêng qua hai bắp chân đang đứng lên của Cao Vũ, gần như tất cả mọi người đều nghe được tiếng hét thảm thiết chói tai!

Đám người Aisha chạy trốn ra xa, sắc mặt tất cả đều trắng bệch, bọn họ không làm sao hiểu được, tại sao Dương Thần có thể bỗng nhiên làm phản!

Tuy nhiên có thể khẳng định là, Dương Thần muốn SUV gầm xe cao không phải vì lái chán, căn bản là chuẩn bị lấy xe cán người cho tiện!

Sau khi làm hai chân Cao Vũ bị lớp xe nghiêng qua vỡ vụn, Dương Thần cũng không bỏ qua!

Một cái đảo lộn ra sau, xe lại trở về, lớp xe lại một lần nữa nghiêng qua đôi chân dưới trường bào của Cao Vũ!

Cao Vũ thống khổ, khiến hắn hôn mê cũng không được! Máu không ngừng tràn ra, nhuộm đỏ một mảng lớn mặt đường!

Lưu Minh Hào cũng trợn tròn mắt, từ nhỏ cậu ta ở trong Thanh Long hội hắc đạo lớn lên như vậy, cũng chưa từng thấy việc ác như vậy! Căn bản không coi người là người!

Chỉ cần vừa nghĩ tới, bản thân ngồi bên ngoài, xe nghiêng qua nghiêng lại hai chân, Lưu Minh Hào có chút bị dọa tè ra quần

Cuối cùng, sau khi nghiêng qua nghiêng lại sáu bảy lần, Dương Thần hài lòng phanh xe lại, cười tủm tỉm nói với Lưu Minh Hào bên cạnh:

- Đi, xuống xe, anh cho cậu hoàn thành nguyện vọng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 844

Người Vợ Rất Có Tính Khiêu Chiến

Lưu Minh Hào si ngốc mà gật gật đầu, trong đầu cậu ta lúc này trống rỗng, chỉ biết làm theo lời Dương Thần.

Sau khi xuống xe, Dương Thần thuận tay nhặt ở dưới đất lên một khẩu súng, ước chừng, xác định bên trong đầy đạn, đi tới trước đôi chân đã bị vỡ vụn hoàn toàn của Cao Vũ.

Vẻ mặt Cao Vũ tái mét, mặt cắt không còn chút máu, mắt thấy không còn sống được bao lâu.

Đám hộ vệ này của Trường Kinh hội, sớm đã không còn phân nửa tức giận, cũng đã quên chức trách của bọn họ.

Thậm chí chạy trốn bọn họ cũng không dám! Không phải bọn họ quá khiếp đảm mà là đối thủ không phải người!

Aisha sau một trận khiếp sợ, lén lút nấp sau vài người, thuộc hạ cô ta mang đến gần như chết sạch, tổng bộ Trường Kinh hội sẽ lại hoàn toàn rơi vào tay giặc, sự tỉnh táo của cô ta, khiến cô ta lựa chọn thời cơ chạy trốn trước tiên.

Trên thực tế, những người còn thừa lại này, cũng chỉ có vài tàn dư của Trường Kinh hội, cả con phố dường như vì bùng nổ điên cuồng mà mọi người chạy hết, cảnh sát biết nơi này là địa bàn của Trường Kinh hội, cũng không dám tới đây quản. Cho nên, Aisha muốn mượn đám người chạy trốn cũng khó khăn, chỉ có thể từ từ trốn chạy.

Dương Thần đương nhiên biết ý nghĩ của người phụ nữ kia, nhưng cũng không để ý tới mà ném khẩu súng cho Lưu Minh Hào.

Lưu Minh Hào bắt được súng, vẻ mặt nghi hoặc.

- Biết dùng súng không?

- Biết... Biết dùng

Lưu Minh Hào lắp bắp nói.

Dương Thần gật đầu, chỉ chỉ Cao Vũ trên mặt đất đến thở cũng khó khăn, nói:

- Nhắm ngay đầu hắn, nghe rõ, nhắm vào đầu! Bắn hết đạn có trong súng!

- Hả!?

Lưu Minh Hào kêu kinh ngạc:

- Nhưng... Nhưng anh rể, hắn ta cũng đã sắp chết rồi!

Lưu Minh Hào cũng không đành lòng nhìn Cao Vũ trên mặt đất, người này tuy đáng ghét nhưng lúc này thực sự đáng thương hơn cả kẻ đáng thương!

Chỉ cần nghĩ đã thấy đau đớn khôn xiết.

Trong mắt Cao Vũ, ngoài sự tuyệt vọng ra, giờ phút này đã sợ hãi sâu sắc hơn cả cái chết.

Dương Thần mỉm cười:

- Cậu không phải nói, muốn dùng thủ đoạn của chính mình, xử lý cha đẻ sao? Nếu cậu cho rằng, bố đẻ cậu là người đàn ông có thể không chút do dự giết chết mẹ cậu, thế cậu đến kẻ địch cũng không dám giết, còn báo thù cái gì cho mẹ cậu?

Lưu Minh Hào vừa nghe, lâm vào sự trầm tư, sau hơn mười giây, hít một hơi sau, sắc mặt âm trầm cúi đầu nhìn Cao Vũ hấp hối.

Súng, nâng lên, ngắm, bóp cò...

Lúc tiếng súng lại một lần nữa rung động đường phố, tất cả những người còn có thể mở mắt, đều cảm thấy khí lạnh âm hàn phát ra từ trong lòng!

Bọn họ cảm thấy sợ hãi, không phải Lưu Minh Hào không ngừng bắn về phái Cao Vũ mà là cách làm như ác ma của Dương Thần!

Lưu Minh Hào cảm giác thế giới đang ngưng đọng lại ở thời khắc này, bên tai cậu ta, chỉ có tiếng súng gầm rú, chỉ có đầu người bị cậu ta bắn nát vụn!

Máu thịt và não màu trắng bay tứ tung, Lưu Minh Hào có thể nhìn thấy mảnh vụn bay ra từ xương sọ...

- A!!!

Bản thân Lưu Minh Hào sao cũng không không chế được mà khóc to, vừa nổ súng bắn máu thịt không có hình dạng đầu người vừa khóc to!

Lúc hết đạn, sau khi Lưu Minh Hào ném súng đi, đưa lưng về phía Dương Thần, sau vài tiếng nôn khan, nôn ra tất cả những thứ có trong bụng!

Đợi Lưu Minh Hào nôn xong, Dương Thần mới về mặt thần nhiên tiến lên phía trước, vỗ vỗ lưng người thanh niên.

- Tốt hơn chút chưa.

Lưu Minh Hào đứng lên, yên lặng gật đầu.

- Tốt... Tốt hơn nhiều rồi.

Dương Thần cười khẽ.

- Bây giờ còn muốn giết bố cậu không?

Cả người Lưu Minh Hào run lên, lắc đầu không lưu loát.

- Vì sao?

Dương Thần ung dung hỏi.

Lưu Minh Hào nuốt nước bọt, thấp giọng nói:

- Em... Em không làm được... Em vẫn còn quá yếu...

- Xem ra cậu còn cứu được.

Dương Thần vươn cánh tay, ôm lấy cổ thiếu niên, trịnh trọng nói.

- Cậu phải nhớ lấy, lăn lộn ở trên đường, không phải tiểu tử cậu chơi trò chơi tập làm người lớn. Độc dược, đạn, bom mìn thứ này đều là chuyện nhỏ,

nó khiến cho người thường không có cách nào đối mặt, rất nhiều người đã mất đi nhân tính. Bố cậu không phải người tốt gì nhưng ông đang dùng phương thức của ông, đối diện với đám người như hổ rình mồi, để cậu lớn đến ngày hôm nay.

Không cần chất vấn vì sao hắn có thể đi trên con đường này, giống như hỏi bạn tại sao phải xuất thân trong cái nhà này vậy, cái bạn muốn là ai đối tốt với bạn ai đối xử không tốt với bạn.

Không nghĩ có một ngày, đầu của chính cậu, bị người ta dùng súng bắn thành mảnh vụn, cậu ngoan ngoãn về nhà theo bố mà học, ít tự cho mình là đúng, cậu bây giờ, nếu không có sự bảo vệ của Thanh Long hội, đến cái rắm cũng không phải!

Lưu Minh Hào yên lặng gật đầu, nhìn Dương Thần vẻ mặt nhẹ nhàng, run rẩy nói:

- Anh rể...Anh chính là ma quỷ...

- Ha ha..

Khóe miệng Dương Thần nhếch nhẹ.

- Rất nhiều người nói như vậy, vì vậy bọn họ đều chết rồi, nhưng cậu là em rể anh, nhìn vào chị cậu, anh bỏ qua cho cậu.

Lưu Minh Hào nhin không được lộ ra nụ cười chất phác thật thà.

Giờ khắc này, người thiếu niên này dường như trưởng thành vài tuổi, lễ rửa tội khói súng và máu, khiến cậu ta nhanh chóng trưởng thành.

Dương Thần vỗ vỗ vai cậu ta, ra hiệu Lưu Minh Hào lên xe, cũng là lúc nên trở về rồi.

Đợi lên xe, Lưu Minh Hào hỏi:

- Anh rể, Aisha kia thì làm sao giờ, để cho cô ta chạy?

- Anh cảm thấy khá hứng thú với tổ chức sau lưng cô ta, vũ khí gien không phải tùy tiện khai thác, tuyệt đối là là sức lớn. Trường Kinh hội hắn chỉ là lính hầu, lần này vô tình bị anh phá hỏng, bọn họ chắc chắn hận chết anh, xác định sẽ tìm đến, so với việc giết chết người đàn bà kia, không bằng nhanh chóng khiến cô ta mất báo tới cho nhanh.

Dương Thần nói.

Lưu Minh Hào buồn rầu nói:

- Anh rể, trong cơ thể em có vi rút gien làm sao bây giờ?

Dương Thần khởi động xe, vừa giẫm lên chân ga vừa nói:

- Có thể có người chữa khỏi cho cậu, không phải cậu còn có ba ngày sao, sợ cái gì.

Đầu Lưu Minh Hào mờ mịt, nhưng thực sự Dương Thần từ trước đến nay chưa từng lừa cậu ta, cũng không hỏi nhiều nữa.

Trên đường về Trung Hải, thời gian cũng đã gần tới khuya, Dương Thần gọi số điện thoại của Giản, hỏi cô có thể tới phòng thí nghiệm, nói về chuyện Lưu Minh Hào có thể bị trúng vũ khí gien.

Giản hiển nhiên đối với “Vũ khí gien” cũng đặc biệt hấp cảm, loại lĩnh vực khoa học cao này, nhà khoa học nữ thiên tài này này vô cùng có hứng thú, huống hồ còn là phó thác của Dương Thần, lập tức từ biệt thự đi tới phòng thí nghiệm chờ đợi.

Lúc mang Lưu Minh Hào đến cửa phòng thí nghiệm, Giản đã mặc áo trắng dài, đeo một cái kính gọng đen không số.

Tuy là thầy giáo của rất nhiều sinh viên đại học quốc tế, nhưng thời gian Giản dùng để học tập và nghiên cứu khoa học không nhiều, hiệu suất lớn mới là vũ khí lớn nhất của cô, vì thế mắt cũng không bị cận thị, mang kính chỉ là cho có vẻ tao nhã.

Lưu Minh Hào lại sửng sốt một lúc lâu đối với sự xinh đẹp của Giản, trong lòng lo lắng cho chị mình.

- Dương Thần thân mến, anh cũng thật sự tìm cho em công việc, mới đến không được hai ngày liền có hạng mục nghiên cứu hay ho.

Giản thoải mái cười nói, đối diện với Dương Thần toàn thân là máu tươi cô cũng không cảm thấy kì lạ gì nhiều.

Dương thần nói:

- Hy vọng không làm em chậm trễ công việc nghiên cứu tài liệu mới của Ngọc Lô, bằng không Nhược Khê sẽ dùng ánh mắt giết chết anh.

- Không có khả năng.

Giản cười giảo hoạt nói:

- Em nói cho anh một bí mật nhé, thực ra hạng mục tài liệu mới, sau khi em xem qua chỉ tiêu, lập tức biết hợp thành như thế nào, chỉ có học sinh ngu ngốc mới có thể bỏ ra nhiều tiền để nghiên cứu phát triển. Chỉ cần em đồng ý, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra phương án tốt nhất. Lần này em đến, chủ yếu vẫn là không muốn Kathleen và Rothschild những người đó là thương phẩm buôn bán, tìm kiếm sự trợ giúp của anh.

Dương thần cười khò:

- Anh chỉ biết... Tuy anh cảm thấy điều này không có gì, nhưng em vừa đến, ở trong nhà anh càng ngày càng khó chịu rồi.

- Đúng rồi, tổng giám đốc Lâm...

Ánh mắt Giản có vài phần thương hại nhìn Dương Thần.

- Cô ấy cả ngày hôm nay bị anh làm tức giận đến mức làm những người xung quanh cũng bị dọa, Thượng Đế, từ trước đến nay em chưa từng thấy một người phụ nữ có thể lạnh tới mức độ đó, người trong buổi tiệc đều không dám tới gần cô ấy. Nói thật, lần đầu tiên em cảm thấy cô ấy là một người vợ rất có tính khiêu chiến.

Dương Thần nghĩ đến những thứ đó, da đầu liền run lên, bất đắc dĩ nói:

- Ôi... Trốn trước rồi về thôi, em kiểm tra cho tên ngốc này chút, sau khi lấy mẫu máu, anh đưa nó về, trên đường người nhà nó thúc giục anh mấy lần.

Giản cũng không nói chuyện phiếm nhiều, đưa Lưu Minh Hào vào trong phòng thí nghiệm, bởi vì buổi tối không có trợ lý, việc gì cô cũng tự làm nên cũng hơi bận rộn.

Trong lúc chạy đi chạy lại chuẩn bị, Giản bỗng nhiên hỏi:

- Virus gien cũng không phải độc tố bình thường, phân tích và phá mã, nghiên cứu phát triển ra được phẩm hồi phục như cũ, rất có thể vài năm cũng không có thể thành công, anh lại to gan yên tâm cho em ba ngày để em phá giải? Nếu chẳng may thất bại thì làm sao?

Dương Thần tựa vào cửa phòng thí nghiệm, nhún vai:

- Không có gì, anh tin tưởng em có thể, giống như trước nay em vẫn tin tưởng anh giúp em.

Giản không chế động tác kim hãm dụng cụ, ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười rạng rỡ với Dương Thần, gật gật đầu.

Tiếp theo Giản dùng môi trường vô khuẩn lấy mẫu máu của Lưu Minh Hào, sau đó tỏ ý hai người có thể đi được rồi.

Lưu Minh Hào chỉ bị lấy một chút máu như vậy, đầu đầy nghi vấn.

- Anh rể, thế là được rồi?

- Thế cậu còn muốn ở lại qua đêm?

Dương Thần nhìn thời gian

- Cũng sắp đến hai giờ sáng rồi.

Lưu Minh Hào vội vàng lắc đầu.

- Em... Em sẽ không chết chứ?

- Sao anh biết được.

Dương Thần nói chẳng sao cả.

Lưu Minh Hào lại thở ra một hơi khí lạnh, vẻ mặt cầu xin:

- Anh rể anh đang đùa với mạng sống của em đó!

- Kêu la cái gì? Không có anh cậu không chết sớm rồi? Cậu dám về nhà cho người nhà biết cậu trúng độc, anh sẽ vớt cậu xuống sông cho cua ăn!

Dương Thần đánh vào đầu cậu thiếu niên một cái, không lưu tình chút nào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 845

Anh Đừng Xăng Bậy

Lưu Minh Hào tuy cảm thấy tràn đầy ai oán, nhưng cũng biết anh rể của cậu ta là nhân vật so với khủng bố còn khủng bố hơn, bản thân vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Hai mươi mấy phút sau, Dương Thần mang theo Lưu Minh Hào trở về biệt thự bên bờ biển xa hoa Lưu Thanh Sơn mua, thủ vệ của Thanh Long hội nhìn thấy Dương Thần mang theo Lưu Minh Hào về nhà, đều lập tức đi vào thông báo.

Lát sau, bà Lưu và Lưu Minh Ngọc cùng vợ vã chạy ra.

Tuy rằng không phải mẹ đẻ, chị chỉ có nửa huyết thống, nhưng đối với đứa con và đứa em duy nhất này, hai người phụ nữ đều thật lòng đối xử, dù sao cũng có hơn mười năm tình cảm người nhà.

Nhìn thấy Lưu Minh Hào người đầy máu bắn, đầu tiên bà Lưu kinh ngạc kêu lên một tiếng, đợi đến khi xem kỹ chỗ máu kia chỉ là của người khác, mới vỗ vỗ ngực, tiến về phía trước liền nhéo lỗ tai Lưu Minh Hào.

- Cái thằng chết tiệt này! Không muốn sống nữa phải không hả!? Chạy tới Trường Kinh hội? Mà có biết đây là chỗ nào không hả? Nếu không phải anh rể mà có năng lực, có phải mà muốn bỏ với mẹ mà kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh không!? Mà đây chính là khiến mẹ trên thiên đường tức biết bao nhiêu đấy.

Hốc mắt Lưu Minh Ngọc cũng hồng hồng, ở bên cạnh hận không thể đi tới đánh cho thằng em này một trận.

Lưu Minh Hào vâng dạ đưa đôi mắt chờ mong về phía Dương Thần, hy vọng Dương Thần nói mấy lời giúp cậu ta.

Dương Thần khụ khụ cổ họng, nói:

- Mẹ à, Minh Hào có năng lực, lúc con đi tìm nó, nó đang trên giường cùng một đứa con gái người Nga, thực sự cũng xem như người trưởng thành rồi.

- Cái gì?

Giọng nói của bà Lưu trực tiếp cao lên mấy âm tiết!

- Mà... Mà không ngờ còn ra ngoài làm loạn!? Tiểu tử thôi tha không học cho hần hoi, mà muốn tìm đối tượng thì cũng phải tìm con gái nhà lành, mà có biết con bé nước ngoài kia không chừng bị bệnh AIDS!?

Bà Lưu kêu lên thất thanh, dùng lực mạnh đánh vào mũi Lưu Minh Hào, vừa đánh vừa lau nước mắt.

Đối mặt với sóng âm của mẹ cả, Lưu Minh Hào sắp thổ huyết rồi, vô

cùng u oán nhìn Dương Thần, sớm nên biết anh rể này sẽ không giúp cậu, chỉ có thể bổ thêm một đao!

Lưu Minh Ngọc thì xấu hổ đỏ mặt, oán hận lườm Dương Thần một cái.

- Sao anh lại nói mấy cái này trước mặt mẹ...

- Cũng không phải trẻ con nữa, đều dậy thì rồi, có cái gì không thể nói.

Dương Thần nói như không có gì.

Lúc hắn nhỏ hơn Lưu Minh Hào mấy tuổi, đã cùng Thập Thất làm trong rừng mưa rồi, đây tính là chuyện gì?

Sau một phen khóc nháo, cuối cùng cũng nghỉ ngơi.

Mấy người cùng tiến vào trong phòng, trong phòng khách, ánh đèn sáng tỏ.

Tuy rằng đã là ba giờ sáng, nhưng không có ai có thể an giấc ngủ ngon.

Lưu Thanh Sơn ngồi một mình trên sô-pha trong phòng khách, mặc áo ngủ tơ tằm, trên một giá kim loại, thuốc truyền gắn vào tay ông ta đang nhỏ từng giọt.

Bởi vì bị Lưu Minh Hào trôn đi làm tức giận, bệnh nhiều năm của ông cuối cùng cũng ngã bệnh, đến nửa đêm mới có chuyển biến tốt.

Nhìn thấy Lưu Minh Hào cúi thấp đầu, sợ hãi rụt rè đi vào trong phòng, trong mắt Lưu Thanh Sơn tràn đầy phức tạp.

- Em xem xem, bố vì mày mà ngã bệnh, mày rút cuộc muốn thế nào mới khiến người nhà em đỡ bận tâm?

Lưu Minh Ngọc dạy bảo em trai.

Lưu Minh Hào vụng trộm nhìn bố, nhìn thấy Lưu Thanh Sơn không giận cậu ta, lập tức lại cúi đầu.

Nhưng chỉ nhìn một cái, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Lưu Thanh Sơn, môi khô khốc, tóc hơi hoa râm, cùng với bình truyền nước, Lưu Minh Hào không biết sao, mũi hơi cay cay.

Rõ ràng mới một ngày không gặp, nhưng tại sao cảm thấy bố già đi vài tuổi...

- Về rồi?

Trong giọng nói, đúng là không ý trách cứ gì.

- Vâng...

Lưu Minh Hào gật gật đầu.

Lưu Thanh Sơn ngừng lại, mới hỏi:

- Bị thương rồi?

Lưu Minh Hào lại lắc đầu, cắn chặt răng, mặt phát run.

Lưu Thanh Sơn giống như thở phào nhẹ nhõm, chuyển sang cười nói với Dương Thần:

- Lần này phiền cậu rồi, nếu như không có cậu cũng không nhanh như vậy tìm thấy nó, cho dù tìm được nó cũng không dễ dàng có thể đưa nó về.

- Không có việc gì, như thế cũng có thể thể hiện con là người đàn ông

đáng tin cậy, cũng không thể lừa con gái của mọi người, con không thể không để ý nhà mẹ đẻ của cô ấy chứ.

Dương Thần cười ha hả nói.

Lưu Minh Ngọc ở bên cạnh nhéo hông Dương Thần một cái, mặt đỏ bừng ngập ngừng:

- Nói linh tinh cái gì đấy!

Lưu Thanh Sơn và Bà Lưu cười ha ha mấy tiếng, đáng vẻ vui mừng.

- Cái thằng này, phải cảm ơn anh rể nhiều vào, không có anh rể lần này mày gặp họa có thể lấy mạng mày luôn đấy.

Lưu Thanh Sơn dạy bảo.

Lưu Minh Hào dùng sức gật đầu.

- Con biết...

Cậu ta cũng đã xác định rõ chân tướng sự việc, tán đồng sâu sắc đối với bố, cũng cảm kích Dương Thần từ đáy lòng.

Nhưng khiến Lưu Minh Hào cảm động nhất đó là, Lưu Thanh Sơn lại không có ý tứ trách mắng.

Lưu Thanh Sơn dường như nhìn ra tâm tư con trai, nói:

- Có phải mày cảm thấy kì lạ, bố không mắng mày làm chuyện ngu xuẩn không?

- Có chút...

Lưu Minh Hào đỏ mặt.

Lưu Thanh Sơn cười nói:

- Trước kia luôn chửi mắng con, vì con không giống một đứa bé hiểu chuyện, nhưng bây giờ, từ trong mắt của con bố có thể nhìn thấy sự trưởng thành của con, con hẳn là đã học được từ anh rể con điều gì đó, bố tin sau khi một người đàn ông trở thành nam tử hán, có thể biết làm thế nào để đưa ra quyết định đúng.

Hốc mắt Lưu Minh Hào nóng lên, cuối cùng không kìm nổi nước mắt, chỉ biết buồn buồn gật đầu.

Dương Thần vỗ vai em vợ từ phía sau.

- Đi tắm trước đi, thay quần áo, mới nói cậu là đàn ông, cậu khóc cái gì.

Lưu Minh Hào bỗng nhiên quì rạp xuống đất, ra sức dập đầu ba cái với Lưu Thanh Sơn.

Sau đó nhanh chóng đứng dậy, sải bước lớn đi lên lầu.

Đợi Lưu Minh Hào đi rồi, Lưu Minh Ngọc kìm không nổi hỏi:

- Ông xã, anh làm thế nào khiến thằng Hào hiểu chuyện như vậy? Em tưởng rằng nó lại làm cho bố tức giận ấy.

Thấy Lưu Thanh Sơn và bà Lưu đều nhìn lại, Dương Thần nghĩ nghĩ, cũng không giấu diếm:

- Cũng không có gì, chính là để nó cảm sủng, đối mặt với tên thái tử Cao Vũ của Trường Kinh hội, bắt đầu tên đó thành thịt vụn thôi...

- Cái gì!?

Lưu Thanh Sơn hô to một tiếng, thiếu chút nữa thì đứng lên khỏi sô-pha.

Dương Thần nhún vai, đem chuyện đại khái kể qua một lượt, nhưng giấu chuyện Lưu Minh Hào trúng độc, dù sao Giảnh khăng định có thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải độc, Dương Thần có lòng tin tuyệt đối, không cần thiết để người nhà họ Lưu lo lắng thừa.

Sau khi Lưu Thanh Sơn nghe xong, trầm giọng nói:

- Cậu đúng là quá xằng bậy, Trường Kinh hội đó cùng kinh doanh vũ khí đạn dược với nước ngoài và buôn bán với tổ chức ngầm, thứ bọn họ có không chỉ là lực lượng trong nước, quân đội quốc tế đều có thể vì lợi ích tập thể của bọn họ, xuất lực vì bọn họ. Lần này cậu giết Cao Vũ, bố hấn Cao Tông khăng định sẽ không cam tâm, nếu tìm đến, Thanh Long hội chúng ta phải dùng một trăm hai mươi phần trăm tinh thần đề phòng.

Dương Thần thế nào cũng được nói:

- Con tự có sự tính toán của con, con sẽ phái người bảo vệ mọi người, điểm này mọi người yên tâm. Về phần thế lực Trường Kinh lớn thế nào, có bao nhiêu viện trợ nước ngoài, đến lúc đó thì nói đi, bọn họ đến bao nhiêu thì con giết bấy nhiêu.

- Chà, giọng điệu thật lớn, nhưng tôi thích!

Lưu Thanh Sơn cười ha hả.

Bà Lưu lo lắng nói:

- Đàn ông mấy người cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, có thể sống yên ổn không.

- Bà không hiểu, rất nhiều chuyện không phải bà muốn trốn thì nó sẽ không đến.

Lưu Thanh Sơn nói.

Dương Thần gật đầu cho rằng như vậy, thậm nghĩ rằng, hấn ban đầu chỉ muốn bán chút thịt xiên nướng, ai có thể nghĩ tới ngày hôm nay?

Lưu Minh Ngọc lại không muốn quản những việc này, cô đối với thực lực của Dương Thần có sự hiểu biết nhất định, lại đã bắt đầu tu hành, biết những nhân vật tầm thường này căn bản không phải đối thủ, vì vậy chỉ quan tâm hỏi:

- Lúc nào anh trở về? Cũng sắp ba rưỡi sáng rồi, có gấp lắm không?

Dương Thần cười xấu xa, ôm thắt lưng cô, bàn tay cách lớp áo ngủ bông, âu yếm chỗ da thịt ấm áp:

- Trời cũng sắp sáng rồi, anh ở đây nghỉ ngơi là được rồi, bảo bối Minh Ngọc, phòng của em ở đâu?

Ngay trước mặt Lưu Thanh Sơn và bà Lưu, động tác này của Dương Thần ngụ ý quá rõ.

Lưu Minh Ngọc đầu cúi thấp xuống tận ngực, bên tai nóng bỏng:

- Anh... Anh đừng xằng bậy, bố mẹ đang nhìn đấy.

- Cái này có gì, chỉ là cho thấy rõ tình cảm của chúng ta rất tốt.

Dương Thần hùng hồn.

Bà Lưu cười hì hì.

- Con bé Minh Ngọc này, con xấu hổ cái gì, đưa Dương Thần lên lầu đi, cũng bận cả buổi tối rồi, nghỉ ngơi cho tốt.

Lưu Thanh Sơn cũng có chút không tự vị, hiển nhiên con gái bảo bối bị người đàn ông khác đoạt đi, người làm bố sẽ vô cùng không thoải mái, hừ nhẹ một tiếng cũng không nhìn đến.

Cả người Lưu Minh Ngọc có chút chột dạ, bước chân thiếu tự tin dựa vào trong lòng Dương Thần.

- Ở... Ở phía tây lầu hai.

Dương Thần không nói hai lời, ôm lấy cô nương ngừng từ từ nhắm hai mắt, kích động chạy lên lầu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 846

Muốn Tốt Cho Em

Dương Thần không nói hai lời, ôm lấy cô ngượng ngùng tư từ nhắm hai mắt lại, hưng phấn chạy lên lầu.

Tuy rằng Lưu Minh Ngọc bình thường cũng không ở nơi này, bản thân có một khu nhà riêng, nhưng mẹ Lưu vẫn hết lòng quét dọn sạch sẽ, đợi con gái về ở.

Sau khi Dương Thần chạy vào phòng, chạy thẳng đến nhà vệ sinh, bởi vì trên người hắn có vài vết máu, cho dù là nóng vội, cũng phải chú ý vệ sinh cá nhân một chút.

Lưu Minh Ngọc vào phòng, mới định mở mắt, duyên dáng nói:

- Anh tắm rửa thì tắm rửa, tại sao lại đưa em vào!

- Thế mới nói em ngốc, khó có được cơ hội, tắm uyên ương không tốt sao.

Dương Thần nói xong, một tay vội vàng cởi trói cho Lưu Minh Ngọc, sau đó bế cô vào trong bồn tắm, vặn nước ấm, bản thân sau khi lột sạch quần áo, cũng nhảy vào trong.

Bởi vì bồn tắm không phải quá lớn, cho nên Dương Thần chỉ có thể để cô ngồi trên người mình, tuy nhiên bởi vì tư thế như vậy, nên hai người dính lấy nhau khá nhanh.

Quần áo của Lưu Minh Ngọc sớm đã bị Dương Thần lúc vào phòng cởi ra hết, cả người trần truồng, dưới ánh sáng của ngọn đèn có vẻ rất mịn màng, mềm mại.

Tất cả bộ phận trên cơ thể đều có thể cảm nhận được sức nóng của người đàn ông này truyền tới, đặc biệt là khe giữa hai chân, cái vật to lớn kia đã cứng lên, vuốt ve phía bên trong đùi chỗ mẫn cảm nhất của Lưu Minh Ngọc...Nếu không phải hai người trước đây đã có mấy lần đụng chạm da thịt rồi, thì cô sẽ cảm thấy mình không còn mặt mũi gặp người ta nữa rồi.

- Tên xấu xa nhà anh, lẽ nào lái xe lâu như vậy, làm nhiều chuyện như vậy cũng không mệt sao, em đang ngủ gà ngủ gật, cứ phải tìm lúc này làm mới được sao.

Lưu Minh Ngọc không còn sức lực oán trách.

Một tay Dương Thần vuốt ve vòng eo nhỏ nhắn của cô, tay kia thì ôm lấy ngực của Lưu Minh Ngọc, kẹp chặt cái núm nhỏ hồng hồng ở đầu ngón tay, Dương Thần tùy ý khiêu khích, thỉnh thoảng xoa bóp cặp bông đào kia, khiến cho Lưu Minh Ngọc toàn thân run rẩy.

Vô tình, ngoài nước ấm dần dần đầy lên, giữa hai chân của Lưu Minh

Ngọc, cũng dần dần tràn ngập một dòng nước suối mát lạnh.

- Chắc chắc, Minh Ngọc em yêu, nước lạnh của em không ngừng chảy, nước trong bồn tắm này đều sắp trở nên lạnh rồi.

Dương Thần vui cười nói.

Lưu Minh Ngọc tức giận quay đầu lại, cắn trên mặt Dương Thần.

- Muốn vào thì vào nhanh, đừng nói những lời thừa thãi như vậy!

- Ô, thế nào lại có vẻ sốt ruột thế, có một lúc không nồng nhiệt, có phải có chút trống rỗng không hả.

Dương Thần vươn tay vuốt ve khuôn mặt cô.

Trong lúc thân thể vẫn vẹo, Lưu Minh Ngọc giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh khiết hoàn mỹ, không ngừng cọ xát trên người Dương Thần, cùng với dòng nước chảy xiết, nhiệt độ cơ thể hai người đều tăng lên nhanh chóng.

- Anh ức hiếp em, cọ xát cái gì nữa, ngứa chết đi được...Nếu như anh không đi vào, em sẽ tự mình đi vào!

Lưu Minh Ngọc bĩu môi.

Đối mặt với người đàn ông thương yêu nhất, người phụ nữ thuộc thành phần tri thức mà người ngoài nhìn có vẻ trưởng thành, mới có thể để lộ thái độ nũng nịu như vậy.

Tuy rằng cả đêm không nghỉ ngơi, nhưng lúc tình đến, cái gì mệt mỏi cũng đều quên hết.

Dương Thần cũng không trêu đùa nhiều, tìm đúng mục tiêu, thẳng người, theo dòng nước, đi thẳng vào vũng lầy...

Có lẽ bởi vì Lưu Minh Ngọc gần một tháng nay đều nghe theo sự chỉ đạo của Dương Thần, cố gắng tập thể hình, độ đàn hồi của cả người, đều hơn trước đây.

Dương Thần chỉ cảm thấy tiểu huynh đệ của mình tiến vào một không gian tuyệt vời, lực cản và sức dẫn đều đều khoan khoái không gì sánh bằng, khiến hắn không kìm nổi kêu lên một tiếng thả lỏng.

Lưu Minh Ngọc khẽ rên lên một tiếng, cô cũng miễn cảm hơn trước, cảm nhận được sức nóng dâng trào của người đàn ông, toàn bộ cơ thể mềm mại như nước đều nhanh chóng dung hòa trong bồn tắm.

Trong bọt nước quay cuồng, hai người dính lấy nhau như keo hương thụ sự thân mật dưới nước.

Khoảng gần một tiếng sau, mưa tạnh mây bay.

Tuy rằng Lưu Minh Ngọc bởi vì nhiều lần lên đỉnh, có chút mệt mỏi, nhưng so với lúc trước cả người không chút sức lực, tốt hơn rất nhiều.

Cả người dựa vào người Dương Thần, đôi môi hồng hào hôn vài cái dịu dàng lên ngực Dương Thần, cười ngây ngô nói:

- Ông xã, gần đây rèn luyện một chút, dường như cơ thể có sinh lực hơn trước rồi.

Dương Thần khẽ vuốt tấm lưng nhẵn nhụi của cô, tay kia thì nâng cặp bông đào, nhẹ nhàng thưởng thức.

- Em phải tiếp tục kiên trì, khoảng hai tháng nữa, chính thức bắt đầu luyện tập anh dạy mọi người công pháp, có thể thăng cấp nhanh hơn.

Dương Thần mỉm cười nói.

Kỳ thật Dương Thần có chút tiếc nuối, con đường bản thân lúc trước tu hành, cũng không biết nguyên âm của phụ nữ đối với con đường tu hành này có lợi tương đương không, bản thân vô tình phá vỡ thân thể của những người thân yêu này, đến bây giờ chỉ có thể để bọn họ chịu chút mệt mỏi, cố gắng rèn luyện thân thể.

Lưu Minh Ngọc có chút oán giận.

- Nhưng, mỗi ngày chạy bộ rất nhàm chán, có biện pháp nào khác có thể nhanh nâng cao thể chất không?

Dương Thần cười nói:

- Chạy bộ chỉ là khá toàn diện, nếu như em đồng ý, có thể đi mua một vài dụng cụ thể hình, kỳ thật nếu mỗi ngày tăng cường luyện tập, có thể một tháng là được. Hoặc cũng có thể mua bộ thiết bị điện tử, ví dụ như MP3 mang bên người, vừa chạy vừa nghe nhạc, sẽ dễ quên mệt mỏi. Mấu chốt muốn cho tổ chức cơ thể của em tăng lên đến tiêu chuẩn của một người bình thường trở lên, như vậy sẽ tu luyện được đến mức làm một nửa mà công gấp đôi.

Lưu Minh Ngọc ánh mắt sáng ngời.

- Đúng rồi, ông xã, hay là đợi trời sáng, anh cùng em đi đến cửa hàng dụng cụ thể dục dạo một vòng đi, giúp em chọn một vài dụng cụ luyện tập được một chút, như vậy em mới có động lực luyện tập.

Dương Thần ngơ ngẩn nói:

- Hôm nay? Không đi làm?

- Nghỉ một ngày Hoàng hậu nương nương cũng không tới mức sa thải em đâu, dù sao cũng không cần mở hội nghị quan trọng, anh đã lâu không ở bên em rồi.

Lưu Minh Ngọc ai oán nói.

Dương Thần xấu hổ cười cười.

- Vậy thì xin nghỉ một ngày đi, anh vì em trai em đã bỏ một mình Nhược Khê ở vũ hội, anh đợi cô ấy bớt giận một chút, mới về, bằng không anh sợ sẽ đổ thêm dầu vào lửa.

Lưu Minh Ngọc thè lưỡi, không ngừng cười khanh khách.

- Mặc dù hơi có lỗi với bà chủ, nhưng trong lòng em rất vui, làm sao bây giờ, có phải quá xấu rồi không.

- Phụ nữ bọn em, chính là ngoài mặt hào phóng, trong lòng cái gì cũng so đo, đừng tưởng anh không biết?

Dương Thần tự nhiên cười nói.

Lưu Minh Ngọc giận hăn liếc mắt một cái, cũng không thanh minh.

Đợi tắm rửa rồi lau khô xong, hai người quay lại chiếc giường lớn thoải mái.

Nếu quyết định không đi làm, vậy đợi bách hóa mở cửa ít nhất phải sau 9h, nên ngủ một giấc.

Dựa vào ngực Dương Thần, Lưu Minh Ngọc nhắm hai mắt lại, nói khẽ:

- Ông xã, em hỏi anh một chuyện...

- Nói đi...

Dương Thần nhẹ giọng đáp.

- Mẹ của A Hào.. chính là mẹ hai Từ Oánh, bà ta thật sự... Là bị bố em giết chết sao?

Dương Thần trầm mặc một lát, nói:

- Không phải, là do sinh bệnh mà chết.

- Ủ...

Dương Thần mắt nửa mở nửa nhắm, nhìn người phụ nữ xinh xắn trong lòng tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

- Em yêu, anh nói như vậy, em liền tin?

Lưu Minh Ngọc cười khẽ, dùng tay vẽ lên ngực Dương Thần vài vòng.

- Anh nói trái, thì là trái, anh nói phải, thì là phải... Anh nói cái gì, em đều tin, bởi vì quan trọng không phải anh nói thật hay giả, cũng không phải người kia làm sao chết... Em chỉ tin tưởng, anh nói anh làm nhất định là muốn tốt cho em, vậy là đủ rồi.

Dương Thần hít sâu một hơi, mỉm cười nói:

- Đã có ai nói em rất đáng yêu chưa.

Lưu Minh Ngọc ngẫm nghĩ một chút.

- Hình như không có, anh không cảm thấy em rất chín chắn sao.

- Vậy thì bây giờ có rồi, em quả thật rất đáng yêu.

Dương Thần xoa vai cô nói.

Lưu Minh Ngọc há miệng nói.

- Được rồi, ngủ đi.

- Anh không muốn ngủ nữa.

- Hả?

- Anh muốn cùng tiểu thư đáng yêu Minh Ngọc, đại chiến ba trăm hiệp...

- Anh...A!

Không đợi Lưu Minh Ngọc phản kháng, Dương Thần đã xoay người sải bước!

Bởi vì hai người đều không mặc quần áo, lần này lại càng trực tiếp, Dương Thần lật ngửa cơ thể Lưu Minh Ngọc, nhào lên trên, sau khi hai miếng ngọc thịt màu mỡ ở phía dưới bị đẩy ra hai bên, nóng bỏng chờ đợi, phá vỡ mà vào trong đó...

Trận mây mưa lần này đến rạng đông, Dương Thần mới sáng khoái cho ra

tất cả, sau đó nhào lên trên người nữ nhân nhắm mắt ngủ ngon.

Đợi cho ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào trong phòng, hai người mới rời khỏi giường.

Lưu Minh Ngọc sau một đêm bị giày vò đến vài lần, cảm giác lúc rời khỏi giường, có vài chỗ hơi đau đau, không khỏi tức giận cắn vài miếng trên người Dương Thần.

Lúc xuống lầu, vợ chồng Lưu Thanh Sơn đã ăn xong bữa sáng, bảo người hầu để lại một ít ở trên bàn.

Nhìn thấy Dương Thần muộn như vậy mới cùng con gái xuống lầu, Lưu Thanh Sơn không khỏi cau mày.

- Ngọc Nhi con không đi làm sao? Tại sao muộn như vậy mới xuống.

Lưu Minh Ngọc mặt đỏ lên.

- Hôm nay con không đi, con với Dương Thần ra ngoài đi dạo.

Mẹ Lưu cũng là bộ dạng kỳ quái, kéo Lưu Minh Ngọc đến một góc, nhỏ giọng hỏi:

- Ngọc Nhi, lúc con cùng con rể Dương làm chuyện đó, không dùng biện pháp gì sao?

- Há?

Lưu Minh Ngọc có chút mơ hồ.

- Ôi, con bé ngốc, chính là có tránh thai hay không?

Mẹ Lưu tò mò hỏi.

Lưu Minh Ngọc xấu hổ vội nói:

- Mẹ, sao mẹ lại hỏi việc này chứ.

- Cái này có sao.

Mẹ Lưu không hề gì nói:

- Các con đừng bao giờ làm việc này, tuổi của con cũng không nhỏ, sinh con trước cũng không có gì to tát lắm, hơn nữa, mẹ nghe bố con nói, Dương Thần cũng không chắc có thể tổ chức hôn lễ gì đó với con, sớm sinh con không đều giống nhau sao. Nếu con có con, cũng tốt để cho bố mẹ có thể bế cháu ngoại, tránh cả ngày ở nhà nhàn cư vì bất tiện.

Trong lòng Lưu Minh Ngọc chua xót, mẹ nhắc nhỏ như vậy, cô mới ý thức được, mình quả thực sinh con sớm hay muộn đều không khác nhau, mình cũng chỉ là một trong những người phụ nữ ở bên cạnh Dương Thần, hiện thực như vậy, trước đây lúc mới xuất hiện không bao lâu, trái lại vẫn tốt, nhưng bây giờ từng trải hơn rồi, tình cảm càng ngày càng sâu đậm, nên sẽ càng không thoải mái.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 847

Tạm Thời Đứng Đi Vào

- Thế nào, trong lòng uất ức? Hối hận rồi?

- Không đâu...

Lưu Minh Ngọc nỉ non.

Mẹ Lưu trách cứ nói:

- Lúc trước mẹ khuyên con, con cũng không chịu nghe, nhất định phải ở bên Dương Thần, mặc dù nhà chúng ta cũng không giống như những gia đình bình thường, nhưng cùng là phụ nữ, mẹ vẫn là biết con đau khổ. Cũng may Dương Thần vẫn là người đàn ông có trách nhiệm, cũng có bản lĩnh, mẹ mới không phản đối. Ngọc Nhi à, nghe mẹ nói, sinh được thì sinh sớm một chút đi, nghe nói Tổng Giám Đốc Lâm vẫn chưa có thai, nếu như con có thể sinh con trước, chẳng phải về sau càng có địa vị sao?

Lưu Minh Ngọc thở dài, sau khi cô nghe Dương Thần nói bởi vì thể chất chênh lệch, rất khó khiến nữ nhân bình thường mang thai, nên không hy vọng trong mấy năm có thể mang thai rồi, nhưng những lời này không thể nói cho người lớn nghe được.

- Mẹ, bản thân con có tính toán rồi, mẹ cứ yên tâm đi, hơn nữa nếu như Dương Thần sẽ vì con sinh cho anh ấy đưa con, mà xem trọng con hơn, thì anh ấy cũng sẽ không duy trì cuộc hôn nhân đó với Tổng giám đốc Lâm Tuy rằng con cũng không rõ vì sao, nhưng trong lòng anh ấy Tổng giám đốc Lâm, nhất định không phải là một vị trí bình thường.

- Lần này A Hào xảy ra chút chuyện, anh ấy đã bỏ rơi Tổng giám đốc Lâm lập tức đến giúp chúng ta, chứng tỏ trong lòng anh ấy có con, như vậy là được rồi, nếu như quá tham lam, vậy chỉ có thể khiến anh ấy ghét bỏ.

Mẹ Lưu ngẫm lại cũng đúng, bà cũng là người phụ nữ nghĩ thoáng, bằng không lúc đầu cũng sẽ không cam chịu Lưu Thanh Sơn tại Yên Kinh có người phụ nữ khác, vì thế cũng liền vỗ vỗ vai con gái, để Lưu Minh Ngọc đi ăn sáng.

Dương Thần vẫn cùng Lưu Thanh Sơn nói một vài chuyện về xã hội đen, cũng không cố ý đi nghe lén mẹ vợ và Lưu Minh Ngọc nói cái gì, cô ấy đã tin tưởng mình như vậy, mình ít nhất cũng phải cho người ta sự tin tưởng như vậy.

Hội Trường Kinh tối qua chết người rồi tinh rồi mù, trên đường cao tốc xảy ra cháy nổ, cảnh sát tất nhiên đã điều tra tất cả sự việc đã xảy ra.

Những việc xã hội đen đề cập tới hội Trường Kinh và hội Thanh Long, cảnh sát địa phương bình thường cũng không dám điều tra quá sâu, hơn nữa

Lưu Thanh Sơn cũng đang âm thầm chuẩn bị, càng có thể ngăn chặn miệng của truyền thông và quan chức.

Cho dù thật sự có người điều tra ra ngọn nguồn sự việc, giết rất nhiều người là Dương Thần, nếu biết được bối cảnh thật sự của Dương Thần, cũng sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Coi như Dương Thần không dùng đến danh tiếng của Dương gia, nhưng có bối cảnh quan viên, quả thật sẽ có không ít đặc quyền, điều này Dương Thần cũng có chút động lòng.

Sau khi Lưu Minh Ngọc ăn xong bữa sáng, gần trưa rồi, ngồi lên chiếc xe BMW X6 mới của Dương Thần.

Trên đường đi, Dương Thần còn đang rối rắm, giải thích với Lâm Nhược Khê thế nào đây, mình một đêm không về nhà, rõ ràng càng có tội giết mình.

Lưu Minh Ngọc nhìn thấy Dương Thần đau đầu, cười nói:

- Tổng giám đốc Lâm chẳng phải cũng không rèn luyện thân thể sao, anh cũng mua cho cô ấy một vài món quà nhỏ thực tế đi, không thể trốn tránh mãi được.

Dương Thần cảm thấy rất có lý, gật đầu.

Sau khi đi vào trung tâm thương mại được trang trí lộng lẫy, hai người đi đến chỗ các loại thiết bị và đồ tập thể thao.

Ngày thường, hai người đi đến trung tâm thương mại cũng chỉ là mua quần áo, loại dụng cụ này, là lần đầu đến xem, nên cả hai đều cảm thấy có chút mới mẻ.

Đi đến quầy chuyên bán đồ dùng mang theo bên người khi chạy bộ, Dương Thần đi vào, lấy trên giá xuống một cái MP3 nghe nhạc, nói:

- Chính là cái này, để trên tay, vừa nghe nhạc vừa chạy bộ, cũng không phiền hà gì.

Lưu Minh Ngọc cầm qua cẩn thận xem, nhìn thứ đen tuyền, nhíu mày nói:

- Cái này cũng quá xấu rồi, không đẹp chút nào?

- Đẹp làm cái gì, để cho gã đàn ông khác nhìn chăm chăm em à?

Dương Thần bất mãn nói.

Lưu Minh Ngọc buồn cười.

- Anh cũng biết ghen, chỗ em ở đâu có mấy người, ai sáng sớm nhìn em chạy bộ.

Lúc này, một cô hướng dẫn mua hàng đi đến bên cạnh hai người, mỉm cười nói:

- Vị phu nhân này, có gì không hài lòng sao?

Lưu Minh Ngọc vừa nghe, vội lắc lắc tay, xấu hổ không biết nói như thế nào.

- Tôi... Tôi không phải...

Người hướng dẫn mua hàng sững sốt, hơi ngượng ngùng nói:

- Tiểu thư cùng vị tiên sinh này hóa ra không phải vợ chồng sao, rất xin

lỗi.

- Nói gì vậy, cô ấy là vợ tôi.

Dương Thần nghiêm túc, còn giữ chặt tay Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc giật mình nhìn người đàn ông này, không biết làm thế nào mà từ "Tình nhân" đã biến thành "Bà xã".

Người hướng dẫn mua hàng tuy rằng mơ hồ, nhưng không nghĩ nhiều, giới thiệu cho hai người không ít thiết bị vận động, còn chọn vài bộ màu sắc tươi đẹp cho Lưu Minh Ngọc.

Đợi đến khi mua xong hết đồ từ trong cửa hàng đi ra, Lưu Minh Ngọc còn có chút mơ hồ, hỏi:

- Ông xã... Anh tại sao đột nhiên nói... nói những lời như vậy? Nếu Tổng giám đốc Lâm biết, anh không phải sẽ bị đuổi ra khỏi nhà sao.

- Hai người chúng ta, em không nói, anh không nói, Nhược Khê sẽ không biết.

Dương Thần nhe răng, then đỏ mặt nói:

- Mặc dù hơi có lỗi cô ấy, nhưng anh cũng không thể bắt lực đến mức sau lưng gọi em một tiếng "bà xã" cũng không dám chứ, em chẳng vẫn gọi anh là "ông xã" sao.

- Em chỉ cảm thấy thân thiết... Hơn nữa thỉnh thoảng nghiền, ai bảo cả đời này em không hy vọng thật sự có ông xã.

Lưu Minh Ngọc chưa xót cười.

Dương Thần giờ tay sờ khuôn mặt của Lưu Minh Ngọc.

- Anh biết bọn em đều vì anh bỏ rất nhiều thứ, kỳ thật rất nhiều tội, bản thân anh nghĩ về những gì đã làm hơn một năm nay, không khác gì cảm thú. Hống hách cướp đi những con đường lựa chọn khác của bọn em, chỉ có thể làm người phụ nữ của anh... Hơn nữa, lại tìm cho mình bao nhiêu lý do để không ngừng làm tổn thương các em. Anh biết, rất nhiều việc không phải dựa vào bảo vệ bọn em, cho bọn em đầy đủ vật chất, mà có thể xong được.

- Mặc dù anh không thể thật sự cho mỗi người bọn em đều có được sự đối xử của một người chồng đối với vợ, nhưng những cái có thể làm được, anh sẽ tận lực làm. Ít nhất, anh phải chứng minh với bọn em, mặc dù anh rất xấu, nhưng tấm lòng của anh là thật, không phải sao.

Lưu Minh Ngọc nhìn thật kỹ người đàn ông này trong chốc lát, bỗng nhiên kiễng chân, hôn vào khóe miệng Dương Thần một cái.

- Hóa ra anh cũng biết mình hống hách à, lúc trước biết bao nhiêu ngày em đều cảm thấy mình giống như là bị trói buộc, bởi vì lên giường một lần với anh, bắt buộc phải làm người phụ nữ của anh... Tuy nhiên, sau này nghĩ lại, dường như những người đàn ông khác cũng không có bản lĩnh như vậy. Đến chim khôn còn biết chọn cảnh mà đậu, một người phụ nữ như em, vốn dĩ đã chịu tổn thương, tìm thấy một người đàn ông có thể bảo vệ em lại có bản lĩnh, nên theo thôi.

Lưu Minh Ngọc giảo hoạt nói.

Dương Thần nhếch miệng cười.

- Cái gì? Cô đi theo? Anh...Anh thật sự không có chất lượng như vậy?

- Cũng không phải, ngoài việc bên cạnh nhiều ong bướm ra, anh vẫn là rất ưu tú.

Lưu Minh Ngọc lại bổ sung một câu.

- Nếu như loại bỏ chiều cao và diện mạo.

Dương Thần hận không thể tại chỗ lột váy đánh đòn cô, nhưng nghĩ lại mình cao khoảng 1m76, lại có diện mạo bình thường, cũng không lo lắng.

Trong siêu thị, cùng Lưu Minh Ngọc vừa nói chuyện, vừa mua hàng, sau khi mua đồng lớn đồng nhỏ, hai người liền tìm đến một nhà hàng gần đây ăn cơm trưa.

Vốn dĩ buổi chiều còn định tiếp tục tìm một chỗ hưởng thụ thời gian của hai người, nhưng trong công ty đột nhiên gọi điện thoại, ban Quan hệ xã hội cần nghênh đón một đoàn đại biểu ngoại quốc quan trọng, cấp thiết cần lãnh đạo Lưu Minh Ngọc buổi chiều qua.

Lưu Minh Ngọc tuy rằng rất tiếc, nhưng vẫn rất coi trọng việc chính, chỉ đành bĩu môi trông mong Dương Thần đưa cô về công ty.

Dương Thần cũng không miễn cưỡng, đơn giản mang giúp những đồ dùng Lưu Minh Ngọc mua, cũng cùng đi đến công ty.

Chạy đến văn phòng của Lâm Nhược Khê để nói lời xin lỗi, nói rõ nguyên nhân một chút, so với ở nhà bị Quách Tuyết Hoa và Vú Vương soi mói thấy có vẻ thoải mái hơn chút.

Hơn hai giờ chiều, hai người cùng về đến văn phòng làm việc ở Quốc Tế Ngọc Lôi, Lưu Minh Ngọc chạy về ban Quan hệ xã hội bận rộn, Dương Thần thì mang theo túi lớn túi bé dụng cụ thiết bị thể dục, đi thang máy lên thẳng đến văn phòng Tổng Giám Đốc.

Vừa ra khỏi thang máy, liền gặp Triệu Hồng Yến đi xuống lầu.

Hôm qua bất ngờ gặp sau 12h, đúng là sau khi đuổi bóng ma trong lòng người phụ nữ này đi, một lần nữa cô lại tỏa sáng mê người.

Nhìn thấy Dương Thần, Triệu Hồng Yến trong mắt lộ ra một tia vui sướng, sau đó lại lo lắng nói:

- Dương Thần, anh muốn tìm Tổng giám đốc Lâm sao?

- Tôi tới nơi này đương nhiên là tìm Nhược Khê.

Dương Thần nói.

- Không phải đến tìm em sao?

Triệu Hồng Yến hừ nhẹ.

Nghe nói như thế, Dương Thần kinh ngạc sợ run lên.

Triệu Hồng Yến khuôn mặt đỏ hồng, bật người dõng dạc nói:

- Em cảm thấy tạm thời anh đừng đi vào, Tổng giám đốc Lâm tới qua bị anh làm tức giận gần như cả người đóng băng, hôm nay em cũng không dám

cùng cô ấy lớn tiếng nói chuyện, đứng bên cạnh cô ấy cảm thấy như đứng bên tảng băng.

Trong mắt thiếu phụ xinh đẹp, không ngờ từ trong đáy mắt lộ ra vài phần sợ hãi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 848

Thật Đáng Đời

Dương Thần nghe xong những lời này, trong lòng cũng có chút hồi hộp, những cũng đều đã đến rồi, lại làm lính đào ngũ thật không ra sao, nên cười gượng nói:

- Ở cùng một mái nhà, ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu cũng sẽ gặp thôi, trước đây những việc như thế này cũng xảy ra không ít, tôi cũng không thể trốn tránh mãi, cô đi làm việc đi, tôi vào trước đây.

Triệu Hồng Yên thấy khuyên không được, cũng đành dành dành cho Dương Thần một ánh mắt khích lệ, sau đó ôm văn kiện xuống lầu.

Dương Thần đi đến cửa văn phòng, do dự trong chốc lát, mới gõ cửa.

- Mời vào.

Tiếng Lâm Nhược Khê có vẻ gọn sóng không thoải mái.

Dương Thần cẩn thận mở cửa, cố gắng tươi cười tỏ vẻ bình thường một chút, vẻ mặt tán thưởng nói:

- Ái chà, không biết nhìn thấy bao nhiêu lần, người phụ nữ ngồi ở bàn làm việc kia, tại sao đều đẹp đến siêu lòng như vậy...Nhược Khê, em tại sao không đi làm người đại diện cho thương hiệu đồ trang điểm của Ngọc Lôi, căn bản không cần hóa trang liền có thể thắng những người mẫu máy móc kia.

Là phụ nữ chung quy sẽ thích có người khen mình đẹp, mặc kệ cô rất cuộc có xinh đẹp hay không.

Nhưng Dương Thần phát hiện, công phu nịnh nọt của mình dường như không tốt lắm, bởi vì cô căn bản không hề có chút phản ứng.

Lâm Nhược Khê đang ngồi ở trên ghế lật xem cái gì đó, nghe thấy giọng nói của Dương Thần, đến đầu cũng không thèm ngẩng lên.

- Có việc gì thế.

Lâm Nhược Khê bình tĩnh nói.

Trong lòng Dương Thần vui vẻ, dù sao cũng đếm xỉa đến mình.

Vì thế vội hỏi:

- Ô, chẳng phải gần đây sáng nào em cũng đều đi tập thể dục sao, hôm nay anh đi siêu thị mua cho em một vài thiết bị tập thể dục, rất tốt, muốn mang đến cho em thử.

Lâm Nhược Khê chậm rãi ngẩng đầu, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt như hai thanh đao nhọn sắc bén.

- Giám đốc Dương, lúc đi làm, nếu như không có chuyện gì, mời anh ra ngoài.

Dương Thần vừa mới lôi cái túi ra, dừng ngay lại, xấu hổ gật gật đầu.

- Ô, vậy anh không nhắc đến cái này...Nhược Khê, anh biết nhất định em đang tức anh, nhưng tối qua anh thật sự có nguyên nhân, mạng người quan trọng, anh không thể không đi xử lý chuyện đó.

- Anh đi làm anh hùng của anh, hoặc là làm Bồ Tát sống đi cứu khổ cứu nạn, hay là người đàn ông tốt mà những người phụ nữ khác mơ ước, đều không liên quan gì đến em, cho nên anh cũng không cần giải thích với em.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Hơn nữa, đàn ông vốn dĩ đã phóng khoáng nói đi là đi như vậy, cần phải giải thích sao? Anh không cảm thấy vừa giải thích, thì hình tượng phóng khoáng của mình bị phá hỏng sao, đất cũng bỏ đi rồi, không phải quá đáng tiếc sao?

Dương Thần há hốc miệng, không biết nói gì, chân tay luống cuống một lát, cười gượng nói:

- Em đừng nói như thế, anh biết anh xử lý hơi vội vàng hấp tấp, nhưng hy vọng em có thể hiểu cho anh một chút...

- Em trai nhà Minh Ngọc trốn đi, cô gái ngốc đó sợ ảnh hưởng đến công việc của chúng ta, mãi đến tối mới không kìm nổi mới nói ra. Anh đương nhiên là vừa tức giận vừa lo lắng...Ồ, đúng rồi, anh đi cứu Lưu Minh Hào, chính là tên tiểu tử trước đây theo đuổi Trinh Tú nhà chúng ta, em cũng quen, đúng không?

Càng nói đến phần sau, Dương Thần càng phát hiện, Lâm Nhược Khê căn bản là hết sức lãnh đạm.

- Nói đi, giải thích đi, em đang nghe.

Lâm Nhược Khê hờ hững.

Dương Thần lắp bắp một lát.

- Anh...Anh nói xong rồi, haha...Chính là như vậy.

- Nếu đã nói xong rồi, thì mời rời khỏi, trước khi em nói anh “cút đi”.

Lâm Nhược Khê giống như hàn tinh, nghiêng răng nói.

Dương Thần một tiếng thở dài, đành phải bắt đắc dĩ gật gật đầu.

Lúc chuẩn bị rời khỏi, lại quay người, nhắc cái túi lớn lên, cười ha hả hỏi han:

- Nhược Khê, anh để em chọn những thứ này...

- Cút!

- ...

Dương Thần hoàn toàn không so đo, thoát nhìn cô giận đến tím mặt, trong lòng tuy rằng rất khó chịu, nhưng cũng không dám đi ngược gió.

Cái này có liên quan đến việc Dương Thần tối qua không tận mắt nhìn thấy tình cảnh của Lâm Nhược Khê.

Dù sao ngày hôm qua Dương Thần và Lâm Nhược Khê lấy danh nghĩa là vợ chồng xuất hiện, nhưng đến buổi vũ hội, Dương Thần lại ở ngay cửa

trước mặt mọi người, bỏ mặc Lâm Nhược Khê mà đi, hơn nữa giọng nói của người nói chuyện với Dương Thần, bị một vài người soi mói nghe được, rõ ràng là đang nói chuyện với người phụ nữ khác.

Bởi vậy, tình cảnh của Lâm Nhược Khê vô cùng xấu hổ, rất nhiều người bắt đầu thầm nói Tổng giám đốc Lâm bị chồng bỏ rơi.

Tuy rằng nói, trong xã hội thượng lưu, sự việc này gặp không ít, mặc dù nói, Lâm Nhược Khê cũng biết, đây thật sự là bị bỏ rơi.

Nhưng, ở một nơi công cộng như thế này, bị người ta sau lưng khe khẽ nói nhỏ, âm thầm chê cười, quả thực còn đau hơn là bị đâm.

Càng khiến cho Lâm Nhược Khê không thể hả giận được là, tên vô lại này, không ngờ cả đêm không thèm về nhà, sáng sớm tinh mơ cũng không ở nhà, hiển nhiên là cả đêm không về!

Cứ như vậy đến buổi chiều mới đến phòng làm việc của mình xin tha thứ, mang đến không phải là thứ gì ngon đẹp gì, không ngờ là một đồng dụng cụ rèn luyện nhằm chán!

Lâm Nhược Khê thậm chí cảm thấy, nếu như không phải mình còn lý trí, thì sẽ đứng lên đập hết những thứ đó đi.

Ra khỏi văn phòng của Lâm Nhược Khê, Dương Thần cũng không còn tâm trí đi làm, gọi điện thoại, hỏi Bát Nhã, sau khi xác nhận không có việc gì, liền tự mình mang một túi to đồ về nhà.

Lúc về đến nhà, Quách Tuyết Hoa đang nghịch cây đậu xanh trồng trong nhà, những ngày nóng nực như thế này, đậu xanh một tuần liền có thể lớn, lúc ở trong nhà không có việc gì làm, trồng những loại thực phẩm màu xanh này đã trở thành thú vui của hai người phụ nữ ở đây.

Bởi vì tối hôm qua không về nhà, Quách Tuyết Hoa và Vú Vương từ Lâm Nhược Khê chỉ biết được Dương Thần ra ngoài xử lý việc quan trọng, cho nên cũng không gọi điện thoại hỏi.

Gặp Dương Thần trở về, Quách Tuyết Hoa vội chạy đến nói:

- Con trai, tối qua rốt cuộc con đi làm gì? Tại sao Nhược Khê mới sáng sớm liền mặt lạnh, con bé này đã lâu rồi không như vậy, con hẳn là sẽ không đi tìm tình nhân mới chứ?

Dương Thần thiếu chút nữa ngã xuống đất, cười khổ.

- Mẹ, mẹ cho là ai đến con cũng không cự tuyệt, cả ngày đi ra ngoài tìm phụ nữ?

- Vậy Nhược Khê tại sao giận con như vậy?

Quách Tuyết Hoa buồn bực.

Dương Thần bất đắc dĩ, đành phải nói qua lại chuyện tối qua.

- Vì chuyện này, con cả đêm không về nhà?

Quách Tuyết Hoa thất thanh nói.

Dương Thần ngượng ngùng nắm tóc.

- Bởi vì trở về Trung Hải đã hơn hai giờ sáng, nên ngủ luôn ở nhà Minh

Ngọc. Con vừa mới đến công ty nhận tội với Nhược Khê, còn mang quà cho cô ấy, nhưng cô ấy dường như vẫn còn đang rất tức giận.

Quách Tuyết Hoa rất muốn mắng vài câu, nhưng cũng không biết nói như thế nào.

- Tên tiểu tử thời này, làm mẹ của con ít nhất phải tốn thọ mất 10 năm! Tại sao lại có nhiều chuyện phải lo như vậy? Quà? Con mua quà gì đi? bỏng gạo viên?

Đối với việc con dâu thích ăn bỏng gạo viên, Quách Tuyết Hoa mỗi lần nghĩ đến đều có chút ngượng ngùng.

Dương Thần vội lắc đầu.

- Cái này cao cấp hơn bỏng gạo viên nhiều, mẹ xem, đều là những thiết bị tiên tiến, không phải con bảo Nhược Khê vận động sao, vừa hay phải dùng tới.

Nói xong, Dương Thần mở gói to ra cho Quách Tuyết Hoa nhìn.

Quách Tuyết Hoa cầm lấy những thứ đó lên, nhìn chằm chằm một lúc, mới buồn bực nói:

- Mẹ cảm thấy Nhược Khê bảo con cắt đi, thật sự đáng đời, nếu như là mẹ đang lúc tức giận mà nhận được những thứ đồ chơi vớ vẩn này, thì sẽ đập vỡ đầu con!

Dương Thần chỉ cảm thấy trong lòng có trận gió lạnh, bản thân mua cho Lưu Minh Ngọc, người ta khá vui vẻ, tại sao tặng Lâm Nhược Khê lại không được?

Quách Tuyết Hoa dường như không còn sức lực nói thêm cái gì, bỏ đồ xuống quay người về phòng bếp nấu nồi đậu của bà, khiến Dương Thần không nói được gì nữa.

Buổi trưa, Dương Thần ở trong phòng lên mạng, chơi điện tử, nhân tiện giúp Lâm Nhược Khê tải một vài bài hát vào MP3, dự định đợi lúc Lâm Nhược Khê sáng sớm mai thể dục, đưa cho cô ấy thử một chút.

Đương nhiên, chuyện khiến hấn đầu đầu hơn cả, vẫn là làm sao để cho bà xả bớt giận.

Sắp đến cơm chiều, Dương Thần xuống lầu, vốn tưởng rằng Lâm Nhược Khê sẽ về nhà, nhưng không ngờ, Lâm Nhược Khê sớm đã gọi điện thoại về nhà, nói phải tham gia một hội nghị hợp tác thương mại quốc tế, bởi vì là do chính phủ tổ chức, không từ chối được, cho nên phải rất muộn mới có thể về nhà.

Dương Thần chuẩn bị đầy một bụng những lời nịnh nọt, đều vô ích, lại lần nữa sầu khổ.

Vừa mới ngồi vào bên bàn ăn, Dương Thần lại phát hiện, đến cô bé Trình Tú cũng không thấy đâu, chẳng trách bàn ăn lại trống vắng như thế.

- Mẹ, Vú Vương, Trình Tú đi đâu, mấy ngày nay đều xuất quỷ nhập thần, không phải buổi tối vẫn ở cô nhi viện làm giúp đay chứ chứ?

Dương Thần hỏi.

Vú Vương bưng một bát phở ra, cười nói:

- Cậu chủ, không cần chờ, Trình Tú mấy ngày nay buổi chiều đều đi ra bờ biển làm thêm, nói là nghỉ hè phải làm thêm lấy tiền học, buổi tối sẽ ngồi xe bus về.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 849

Định Truy Đuổi Tôi

Dương Thần thực sự không biết chuyện này, nhưng nghĩ đến tính ương ngạnh hiếu thắng của Trinh Tú, cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Ăn nhờ ở đậu, tuy rằng cô bé này đã cởi bỏ được khúc mắc, đã không còn quá khách khí nữa rồi, tóm lại là hi vọng có thể độc lập đứng lên, cho nên muốn đi ra ngoài làm thêm cũng không có gì là lạ.

Lại nói, tập đoàn Tinh Nguyệt từ sau khi Park Jung Hoon rời đi, cũng không còn liên lạc gì với nhau nữa, cũng không biết tình hình của ông hội trưởng như thế nào, có lẽ Trinh Tú nhất định không chịu rời đi, cho nên bọn họ cũng đã bỏ cuộc rồi cũng nên.

Quách Tuyết Hoa nghe thấy như vậy, nói theo:

- Dương Thần, dù sao thì hôm nay con cũng rảnh mà, lát nữa con lái xe đi đón Trinh Tú về đi, tối rồi con gái ngồi xe bus cũng không yên tâm

- Không sao, một người đàn ông bình thường thì không thể đánh lại được Trinh Tú,

Dương Thần khẽ cười nói.

Quách Tuyết Hoa trừng mắt nhìn hắn,

- Con đi đón nó thì mất đi miếng thịt nào sao? Nếu như Nhược Khê rảnh, thì để nó đi.

Dương Thần ghen lời, chỉ đành gật đầu, thật ra thì cũng chẳng có gì, chỉ cảm thấy rằng một khi Trinh Tú đã muốn đi làm thêm, thì cũng phải có bộ dạng đi làm công một chút chứ, làm xong việc lại còn có xe xịn đến đón, chuyện này có chút không thuận thôi.

Ăn xong bữa cơm chiều, xem ti vi tầm khoảng một tiếng đồng hồ, Dương Thần thấy cũng sắp đến giờ rồi. Liền lái xe đi, đi tới nhà hàng gần bờ biển như lời Quách Tuyết Hoa nói để đón Trinh Tú.

Bởi đúng vào lúc nhộn nhịp náo nhiệt nhất, bên bờ biển bán đủ thứ đồ nướng, ban ngày mọi người đến đây bơi lội, ban đêm rất nhiều người dân đem hải sản của thị trấn ra đây chế biến rồi bán luôn.

Bầu trời mùa hạ yên tĩnh, một làn gió thổi qua làm lung lay cả hàng cây, ánh đèn nhuộm vàng cả bờ cát, khiến cho cảnh vật trở nên u tĩnh mềm mại.

Sau khi Dương Thần dừng xe, vừa cảm thụ làn gió phát phơ của biển, vừa hừ giọng mỉm cười, đủ loại bảng hiệu được bày la liệt, cả bầu không khí đều có mùi đốt nướng.

Đi ước chừng được khoảng một cây số, mới đến được bờ phía nam, tìm thấy Trinh Tú đang đứng nướng đồ nướng.

Dựng một chiếc lều đơn sơ, Trinh Tú mặc một chiếc váy hơi cũ màu vàng, đeo một chiếc tạp dề dính đầy dầu mỡ, tóc buộc kiểu đuôi ngựa, đang chăm chú lau chiếc bàn ngồi ăn cho khách.

Mặc dù ngoài biển có gió, nhưng cô bé này đang làm việc cực nhọc, nên trán dính đầy mồ hôi.

Lau xong chiếc bàn cuối cùng, cô bé ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy Dương Thần đang đứng đó, sau khi ngậy người ra, lập tức vui mừng vẫy tay,

- Dương đại ca, sao anh lại đến đây?

Dương Thần đi vào phía trong lều, nhìn xung quanh nói:

- Mẹ bảo anh đến đón em, nói một cô gái ngồi xe bus thì không được yên tâm lắm, sao lại có một mình em, chủ của bọn em đâu, sao không ở đây?

Trinh Tú cười có chút khác thường,

- Ông chủ và hai anh chị khác đi uống rượu rồi, em lau xong mấy thứ này, đợi bọn họ về là có thể đi được rồi.

Dương Thần vừa nghe, lập tức biết trong đó có ý gì đó, sắc mặt trầm xuống, nói:

- Có phải bọn họ ức hiếp em hay không, cô ý giao những công việc nặng nhọc cho em?

- Có gì đâu, dù sao thì cũng là em đến làm thêm mà.

Trinh Tú cười nói.

Dương Thần cau mày, cầm lấy chiếc khăn vải trên tay Trinh Tú, ném đi, nói:

- Đừng có làm nữa, về nhà với Dương đại ca, người ở nhà thì sung ái em như bảo bối, dựa vào cái gì mà bọn họ dám ức hiếp em? Nếu như để Vú Vương và mấy người bọn họ biết được em bị ức hiếp như thế này, thì chắc chắc tức đến xì khói mắt.

Vẻ mặt Trinh Tú sốt ruột, nhặt chiếc khăn lau lên, bĩu môi nói:

- Dương đại ca, sao anh lại như vậy, chuyện này thì có gì to tát đâu, em là một học sinh đi làm thêm, cũng không phải là bà chủ, bị phân cho nhiều việc hơn một chút thì cũng có gì lạ đâu, xã hội bây giờ có công ty nào mà lại không đối xử với người mới như vậy chứ, em đi làm thêm không phải vì để được tiếp xúc với xã hội sao?

- Anh... em... ý của em, là anh không đúng? Bọn họ ức hiếp em mới là đúng sao?!

Dương Thần bực bội nói.

Trinh Tú tức giận nói:

- Đương nhiên! Bọn họ ức hiếp em, em cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng đây là sự thực a! Dương đại ca, anh cho rằng người nào cũng giống như anh sao, bản lĩnh lớn, không có gì trời buộc, muốn làm gì thì làm, ai cũng không thể đụng được vào anh, không ai có thể ra lệnh được cho anh? Chúng em chỉ là người bình thường, làm gì mà được như vậy, ông chủ đã đồng ý trả lương

làm thêm cho em, đã không khát nợ tiền công đã là tốt lắm rồi, lẽ nào em đến đây để hưởng thụ sao?

Dương Thần mím chặt hàm răng, bị giáo huấn cho nên có chút hơi rồi,

- Cô gái nhỏ, từ lúc nào mà lại đến lượt cô giáo huấn tôi vậy?

Trình Tú giống như là chiếc đập chứa nước đã được mở van, lập tức không chứa được nữa rồi, tiếp tục hừ nhẹ một tiếng nói:

- Giáo huấn anh thì sao chứ? Cũng chẳng lớn hơn em là mấy, suốt ngày gọi em là nhóc con, cô gái nhỏ, em lên đại học rồi đấy! Nếu mà ở thời xưa thì em đã là bà mẹ của ba đứa con nhỏ rồi đấy! Anh thực sự coi em là trẻ con à! Nếu nói đến những ngày lặn lội trong xã hội, thì anh cũng chẳng hơn em là mấy, lúc em ở trên phố bán bỏng, thì anh đến một xiên thịt dê cũng còn không biết nướng như thế nào cơ, ít nói những lời dạy dỗ em đi!

Dương Thần chỉ cảm thấy đầu sắp bốc khói lên rồi, sao từ trước đến nay không phát hiện ra cô bé này lại bướng bỉnh như vậy.

- Sao, không nói nên lời đúng không?

Trình Tú nói với giọng khinh thường:

- Chẳng trách chị Nhược Khê suốt ngày bị anh làm cho tức chết, nếu mà là em, có một người chồng như vậy, thì cũng không chịu được... trong lòng em, thật sự tưởng rằng đạo lý của anh là đạo lý, còn đạo lý của người khác là thứ thôi hoắc sao? Không so đo tính toán với anh là rộng lượng lắm rồi, so đo với anh là bởi anh quá tự tin rồi!

Dương Thần mở to mắt nhìn Trình Tú, tay run rẩy,

- Em em em... em thực sự là Trình Tú sao?

Trình Tú hai tay chống nạnh, xấu hổ nói:

- Vốn dĩ em không muốn nói nhiều như vậy, nhưng em thấy chị Nhược Khê đau lòng như vậy, nên thực sự em không kìm nổi nữa rồi!

- Anh có biết tôi qua, chị Nhược Khê đợi anh đến mấy giờ không!? Đến tận hai giờ sáng đấy! Nếu như không phải tôi hôm qua em đi xuống dưới lầu uống nước, gọi chị ấy dậy, thì không chừng chị ấy đã bị cảm lạnh rồi cũng nên! Một người nằm trên sofa, không đắp cái gì, dựa vào cái gì mà anh chạy đi không hình không bóng, đến một cuộc điện thoại cũng không gọi về cho người vợ đang chịu khổ của anh!?

Anh là đàn ông, anh bận chuyện của anh, nếu như có bản lĩnh ra ngoài trêu chọc người phụ nữ khác, tại sao đến một mình vợ mình cũng không chăm sóc được!? Anh chính là loại đàn ông ngu ngốc vô dụng lại còn tưởng mình hay ho lắm! Em thấy tốt nhất là chị Nhược Khê nên ly hôn với anh cho rồi! Vẫn còn trẻ như vậy, người muốn lấy chị đấy có mà xếp hàng dài khắp Trung Hải ý chứ!

Dương Thần ngơ ngác nhìn Trình Tú dạy dỗ mình, sự bức tức, phần nộ lúc đầu, cuối cùng lại trở nên mờ mịt, lúc này lại trở thành sự chột dạ và hối hận...

Trầm ngâm trong chốc lát, Dương Thần thở dài, hỏi:

- Nhược Khê cô ấy... đợi đến hai giờ sáng thật sao?

- Em còn có thể lừa anh sao!? Nếu như không phải chị Nhược Khê nói với em, thì em còn không biết là anh không về nhà cơ đấy! Lẽ nào anh ra ngoài làm việc, trên đường gọi một cuộc điện thoại về nhà nói rõ mọi chuyện là chuyện rất khó khăn sao?

Trình Tú dường như cũng nhận thấy giọng điệu của mình hơi quá, kiềm chế nói.

Trong đầu Dương Thần hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Nhược Khê lúc chiều, phụ nữ phần nộ không nói lời nào, vô cùng lạnh lùng, lại có những lúc âm áp như vậy.

Thở dài, Dương Thần cười khổ nói:

- Em nói đúng, anh đúng là loại đầu heo.

Trình Tú thấy Dương Thần tự trách, cũng không đành lòng, nắm lấy tạp dề, cúi đầu nói:

- Thực ra... Dương đại ca anh cũng đừng quá buồn, em biết thực ra trong lòng anh rất yêu chị Nhược Khê, chỉ là có thể hoàn cảnh trưởng thành của anh, khiến cho rất nhiều chuyện anh hành xử một cách tùy tiện, còn chị Nhược Khê lại lớn lên trong một môi trường vô cùng nghiêm túc, hai người một người tùy tiện, một người nghiêm túc, đương nhiên là có đủ loại mâu thuẫn rồi... nhưng hai người đã cùng ở bên nhau lâu như vậy, cho dù có cãi nhau, nhưng trong lòng cũng không bỏ mặc đối phương, không thì chị Nhược Khê sẽ không vì anh mà lo lắng như vậy, anh cũng sẽ không buồn đến như vậy.

Ánh mắt Dương Thần có chút phức tạp, trầm mặc một lúc lâu, rồi bước đến trước mặt Trình Tú.

Trình Tú ngẩng đầu lên, không rõ là Dương Thần đang có ý gì.

Đột nhiên Dương Thần sờ lên đầu cô.

- Từ Trình Tú, đây là lần cuối cùng của anh, giống như là người lớn xoa đầu em, sau này anh sẽ không làm như vậy nữa.

Dương Thần cười âm áp.

Trình Tú hơi ngây ngời ra, không biết có chuyện gì rồi.

- Kể từ sau buổi tối ngày hôm nay, em thực sự trở thành tiểu thư Trình Tú trong lòng anh rồi, không phải là cô nhóc nữa rồi, không phải là cô gái nhỏ nữa, là cô gái Từ Trình Tú kém anh vài tuổi thôi...

Dương Thần xúc động nói.

Trình Tú ngơ ngác nhìn Dương Thần, một hồi sau, mới cười xinh đẹp, khuôn mặt như đóa bách hợp nở rộ.

- Dương đại ca, anh nói như vậy, có phải là muốn theo đuổi em không?

- Cái gì!?

Dương Thần thất thanh hét lớn:

- Con nhóc này không được vênh váo!

- Anh... anh vừa nói em không phải là nhóc con cơ mà!!

Trình Tú hét!

Dương Thần vội che miệng lại, xấu hổ cười nói:

- Ha ha, nhầm, lỡ mồm... em Trình Tú, em mau sửa sang lại đi, làm xong rồi thì đi, muộn rồi, mẹ và mọi người lại lo.

Trình Tú buồn bực chun mũi, mới xoay người đi thu dọn tiếp.

Dương Thần nhìn thấy mái tóc đuôi ngựa vung vẩy, làn váy tinh tế phủ xuống cặp đùi đẹp, không khỏi có chút thất thần.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 850

Khẩu Vị Nặng

Đợi Trinh Tú hoàn thành xong công việc, đúng lúc đấy ông chủ uống say tới mức mặt đỏ bừng bừng cũng về, là một người đàn ông râu ria rậm rạp, cũng coi như là hào phóng, đưa cho Trinh Tú hai đồng hai mươi tệ, coi như là tiền công làm nửa buổi, rồi sau đó bảo Trinh Tú đi về.

Dương Thần nhìn vẻ mặt khó lường của người đàn ông râu ria rậm rạp đó, rất muốn xông lên cho một quyền, nhưng nghĩ đến những lời Trinh Tú vừa phê bình mình, nên cũng đành nhẫn nhịn.

Quả thật, mình không thể đối xử với những người bình thường như đối xử với cao thủ được, người bình thường có cách sống của người bình thường, nên nhịn thì phải nhẫn nhịn, không thì mình cũng chẳng khác bọn ác ôn là mấy.

Con người mình lúc vừa mới về nước, kỳ thực cũng rất biết kiềm chế, nhưng sau đó có nhiều chuyện xảy ra, có rất nhiều chuyện khiến mình bị ép đến thổ huyết, xem ra mình cũng phải chỉnh đốn lại bản thân thôi.

Theo lý mà nói, tu vi của mình, hẳn phải là có cốt thần tiên gì đó, hay siêu phàm thoát tục gì đó mới đúng, nhưng sao trong lòng lại có bao nhiêu chuyện lẫn lộn phức tạp như vậy chứ?

Cho dù Dương Thần có đọc hàng vạn cuốn sách, thì cũng không thể hiểu được, rốt cuộc là mình đang tu cái gì?

“Hương niệm dẫn xuất kinh” hướng dẫn người ta hoàn cảnh tu hành, đương nhiên là có khác biệt rất lớn với kiểu tu hành bình thường.

Đi cạnh Trinh Tú trên bờ biển tĩnh lặng, lên xe rồi, hai người cũng không nói được với nhau mấy câu.

Dương Thần còn đang nghĩ xem dùng cách nào để xin lỗi Lâm Nhược Khê, còn Trinh Tú thì không nở phá hỏng bầu không khí này.

Trinh Tú nhìn thấy Dương Thần đổi xe, cũng không hỏi nhiều, cô gái nhỏ này cho rằng Dương Thần tùy tiện lấy từ chỗ Lâm Nhược Khê một chiếc xe khác, dù gì thì Lâm Nhược Khê cũng có rất nhiều xe mà.

Trên đường về nhà, xe cô cũng dần ít đi, bầu không khí trong xe có chút nặng nề.

Trong đầu Dương Thần có chút bức bối, nhìn thấy Trinh Tú không nói lời nào, rất muốn hỏi ý kiến của Trinh Tú.

Nhưng vừa đúng lúc định mở miệng, thì lại nghe thấy một âm thanh kỳ quái...

- ọc ọc

Trình Tú sờ bụng, chớp mắt khuôn mặt đã đỏ bừng.

Dương Thần ngạc nhiên nói:

- Trình Tú em vẫn chưa ăn cơm à?

Trình Tú xấu hổ gật gật đầu, thẹn thùng nói:

- vừa rồi khách đông quá, không có thời gian ăn cơm...

Dương Thần chau mày,

- muốn ăn cái gì? Dương đại ca mời em, coi như là học phí em giảng đạo cho anh nghe.

Trình Tú lườm hăn một cái,

- anh nói lung tung cái gì đấy, cái gì mà học phí với không phải học phí cơ chứ...

- Được rồi, đây không phải là điểm quan trọng, nói, muốn ăn gì?

Dương Thần cười nói.

Trình Tú mấp má môi, nói:

- ở bên phải đường, có một siêu thị mở tới tận đêm, ở đấy có bán mỳ và cơm cuộn Hàn Quốc, chúng ta vào đó ăn đi.

- Cái gì? Mỳ? Cơm cuộn?

Dương Thần há miệng ngạc nhiên, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trình Tú, cũng chỉ đành chiều theo ý cô.

Không thể không nhắc đến, mấy cái huyết thống này nọ, tuyệt đối là rất có ảnh hưởng, ít nhất thì Trình Tú sinh ra ở Trung Quốc, nhưng lại rất thích đồ ăn Hàn Quốc.

Một khi đã định ăn luôn ở siêu thị, thì Dương Thần cũng đi cùng với Trình Tú để chọn luôn loại mỳ thích hợp, Trình Tú thích ăn mỳ chua cay, rồi lại mua thêm một hộp cơm cuộn.

Sau khi hai người lấy nước nóng từ chỗ người chủ xong, liền ngồi ở chiếc bàn bên ngoài siêu thị, đợi mỳ chín thì ăn.

Đường phố về đêm vô cùng yên tĩnh, cảm giác ngồi chờ một bát mỳ chín có vẻ gì đó hơi ngốc nghếch, nhưng Trình Tú lại cảm thấy rất hưng phấn, cứ như thể đây là chuyện gì đó vô cùng hạnh phúc vậy.

Trong lúc chờ đợi, Dương Thần không kìm được hỏi:

- Trình Tú, em nói xem anh nên giải thích với Nhược Khê như thế nào, thì cô ấy mới tha thứ cho anh.

Cô gái nhỏ liếm môi, hiển nhiên là đói đến không chịu được nữa rồi, nghe đến vấn đề này, nhíu mày nói:

- Giải thích, làm sao mà phải giải thích?

- Không giải thích? Lẽ nào cứ mặc kệ như vậy không để ý đến?

Trình Tú bất đắc dĩ nói:

- Ý của em là, giải thích cũng không có ích gì đâu, Dương đại ca, anh tưởng rằng chị Nhược Khê muốn nghe anh giải thích sao, nghe một loạt lý do sao?

Dương Thần bực bội,

- Thế muốn nghe cái gì?

Trình Tú tỏ vẻ “anh đã vô phương cứu chữa rồi”, thở dài:

- Bây giờ chị Nhược Khê đang tức giận, anh giảng giải đạo lý với chị ấy, giải thích lý do với chị ấy, chính là muốn nói với chị ấy rằng, anh không hề sai, chị ấy không nên tức giận làm gì, giống như là chị ấy đang cố tình gây sự vậy, anh phải xin lỗi vô điều kiện, toàn tâm toàn ý mà xin lỗi, xin chị ấy tha thứ, thì chị ấy mới hạ hỏa được.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, do dự nói:

- Muốn anh đi cầu xin cô ấy?

- Vốn dĩ là do anh đã xử lý không tốt, có gì to tát đâu, đại trượng phu không thể có co có dãn sao?

Trình Tú nói:

- Lúc con gái tức giận, thì không muốn nghe bất cứ giải thích gì của đàn ông các anh, mấy thứ lý tính này nọ, đều vô dụng thôi, mà đây cũng chẳng phải là cuộc họp trong công ty, ai quan tâm đến anh đâu cơ chứ!

- Điều em muốn là phải đến tận công ty, quỳ xuống xin lỗi, cầu xin sự tha thứ, đến khi chị Nhược Khê xin lỗi mới thôi! Nếu như có mắng chửi, thì anh phải ngoan ngoãn mà nghe, tốt nhất là tự mình mắng chửi mình, ác liệt hơn, thì tự mắng chửi mình cho không ngóc đầu lên được ý, nếu như đánh anh, thì anh phải ngoan ngoãn mà chịu đòn, dù gì cũng không phải là ra tay thật mà, thương cho roi cho vọt mà. Nếu như bảo anh rút đi, thì anh cứ mặt dày mà ở lại, có phải ôm đùi chị đấy thì cũng không được rời đi, đừng lo người khác nghĩ gì, vợ là của anh, anh để ý đến chuyện người khác nghĩ gì để làm gì, đúng không?

Dương Thần nuốt nước bọt, ngơ ngác hỏi:

- Trình Tú, sao em lại nghĩ ra mấy thứ này, ai dạy em vậy?

Trình Tú trợn đôi mắt trắng dã,

- Dương đại ca, em thực sự cảm thấy anh đúng là loại đầu óc ngu xi tứ chi phát triển, xem mấy phim thần tượng Đài Loan, xem mấy bộ phim ngôn tình của Hàn Quốc, đến trẻ con còn biết nên làm như thế nào, có nhân vật nam chính nào lúc bắt đầu không cho rằng mình là đại trượng phu, đến sau này chỉ có thể giả vờ là trẻ con, cuối cùng mới có thể theo đuổi được nhân vật nữ chính? Vốn dĩ là như thế mà, cho dù anh có mạnh thế nào đi chăng nữa, thì cũng chỉ mạnh khi đứng trước mặt người khác thôi, đối với vợ của anh thì anh còn mạnh với mẹ cái gì nữa?

Dương Thần lúng túng gật đầu, xem ra mình đã không theo kịp thời đại nữa rồi, không đến mức như vậy chứ nhỉ, mình mới hai mươi lăm tuổi thôi mà!

Tuy nhiên trò này khẩu vị cũng nặng đây, mình là một người hay “xấu hổ”, làm sao mà có thể làm được chứ, xoa gáy, cũng không muốn nghĩ nhiều

nữa.

Một lúc sau, bát mì cũng đã chín, Trinh Tú mở hộp cơm cuộn, đếm đếm, nói:

- Dương đại ca, trong này có năm miếng, chúng ta mỗi người hai miếng, còn thừa một miếng thì ai ăn?

Dương Thần thuận miệng nói:

- Em ăn đi, chuyện này có gì mà phải hỏi chứ.

- Sao lại có thể tùy tiện như vậy chứ, giống như là em bắt anh nhường vậy, lúc nào anh cũng nói là chúng ta ngang hàng với nhau mà, dựa vào cái gì mà anh phải nhường em chứ?

Trinh Tú bất mãn, bữu môi nói.

Dương Thần cười khỏ,

- Được rồi, nếu như em muốn so đo, vậy thì anh ăn là được rồi chứ gì.

- Như vậy cũng không được!

Trinh Tú lắc đầu, nghĩ nghĩ, nói:

- Chúng ta oẳn tù tỳ, ai thắng người đó ăn.

Dương Thần khóc không ra nước mắt,

- Chỉ vì một miếng cơm cuộn, mà anh lại phải chơi trò trẻ con này với em sao?

- Anh sợ thua sao?

Trinh Tú nói khích tướng.

Cả buổi tối hôm nay Dương Thần đã bị cô gái này quở trách thành cái loại “đầu óc ngu xi tứ chi phát triển rồi”, lại bị khích tướng như vậy, nên biết là chuyện này vô cùng ngốc nghếch nhưng mà vẫn phải làm.

- Chơi thì chơi, nhưng ai thắng rồi còn được búng vào trán đối phương một cái a!

Dương Thần nói.

Trinh Tú đập bàn,

- Được a! Anh không biết hỏi em ở cô nhi viện được mệnh danh là “búng trán đại vương” sao!?

Dương Thần xắn tay áo sơ mi lên:

- Đùng nhiều lời, bắt đầu!

Nếu như người đi đường nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ cho rằng bọn họ là hai kẻ ngốc nghếch, nhưng thực sự bọn họ đang rất nghiêm túc.

- Đá kéo vải!

Dương Thần ra đá, Trinh Tú ra kéo.

Trinh Tú nhất thời trợn mắt tái mặt, bữu môi nói:

- Hừ, coi như anh may mắn, xem ra hôm nay bị chị Nhược Khê mắng, nên mới được ông trời thương, búng đi!

Dương Thần cũng không nung tay, cười đắc ý, vươn tay búng lên trán cô.

Tuy rằng Dương Thần không dùng lực, chỉ là búng rất nhẹ nhàng, nhưng đối với Trinh Tú mà nói thì đã là rất mạnh rồi.

- Ôi!

Trinh Tú ôm trán, dẫu miệng nói:

- Dương đại ca, dù gì em cũng là một cô gái xinh đẹp, sao anh lại nỗ lòng nào ra tay mạnh như vậy, đau chết mất!

- Làm gì có cô gái xinh đẹp nào mặt dày như em? Nói cho em biết, chúng ta không phải là bọn lừa bịp, đi lừa mọi người là không được rồi.

Dương Thần cười gian xảo.

Trinh Tú thấp giọng mắng vài câu, nói:

- Không được, hai thắng ba mới tính, làm lại, làm lại đi!

- Làm lại?

Dương Thần dở khóc dở cười.

- Chỉ là ăn một miếng cơm cuộn thôi mà, nhất thiết phải như này không?

- Chuyện này liên quan đến danh dự của “búng trán đại vương” em! Sao có thể qua loa như vậy được,

Trinh Tú tức giận nói.

Dương Thần cũng không ý kiến gì nữa,

- Lại thì lại...

Kết quả là hai người lại oằn tù tì một lần nữa.

Lần này Dương Thần ra vãi, Trinh Tú ra kéo!

- Yeahh!!!

Trinh Tú nhảy dựng lên, hưng phấn chạy thẳng đến chỗ Dương Thần,

- Nào, đứng yên không được nhúc nhích, đến lượt em!

Dương Thần nhìn thấy bộ dạng cao hứng của cô, tâm trạng cũng khá khâm hơn nhiều, quả nhiên vẫn là một đứa trẻ.

Nhắm mắt lại chờ Trinh Tú búng.

Trinh Tú liếm liếm môi, cái miệng nhỏ nhắn hà hà hơi vào trán Dương Thần...

Dương Thần cả kinh, trợn mắt nói:

- Từ Trinh Tú, em làm cái gì đấy? Sao tự dung lại hà hơi?

Trinh Tú ôm đầu Dương Thần,

- Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích! Hà hơi như này, búng mới đau! Em là con gái, anh phải nhường em chứ!

Dương Thần hết nói nôi, thầm nghĩ, em có búng thế nào thì anh cũng không đau đâu, nhưng cũng không tiện nói ra, không lại làm Trinh Tú mất hứng.

Bất đắc dĩ, lại phải nhắm mắt lại, tiếp tục để Trinh Tú hà hơi.

Bị dán đoạn như vậy, Trinh Tú một lần nữa lại dùng cái miệng nhỏ của mình ghé sát vào chán Dương Thần, lúc đấy, chính cô cũng cảm thấy có một cảm giác gì đó là lạ.

Môi của mình, lúc này lại áp sát vào mặt của một người đàn ông như vậy, giống như là, nếu gần hơn một chút nữa thì sẽ chạm được vào mặt của anh ấy...

Trình Tú không tự chủ được nghĩ, nếu làm bộ như không cẩn thận thì sẽ chạm được vào mặt của anh ấy, có phải cũng chẳng là gì đúng không nhỉ, coi như là mình tự thưởng? Nhưng mình không phải người yêu của anh ấy, tùy tiện hôn anh ấy thì có được không?

Pì pì pì, chị Nhược Khê đối xử tồi với mày như vậy, sao mày lại giống như con hồ ly tinh cướp chồng của người ta được?

Vừa nghĩ tới đây, Trình Tú không kìm được, hai má đỏ bừng, đầu óc lộn xộn, giãy dụa trong lòng...

Cứ đứng như vậy, Trình Tú dường như đã quên cả hít thở.

Đợi một hồi lâu, Dương Thần cũng không thấy Trình Tú làm gì, liền mở mắt ra, không khỏi nghi ngờ khuôn mặt đỏ bừng bừng gần trong gang tấc, nói:

- Trình Tú em làm sao vậy, sao mặt lại đỏ như quả táo vậy?

Trình Tú kinh ngạc, vội vàng lấp bắp nói:

- Ồ, em bắt đầu rồi đây.

Nói xong, cũng không để ý Dương Thần có nhắm mắt hay không, búng luôn lên trán Dương Thần.

Sau khi làm xong, cũng không nói câu gì, xoay người chạy về chỗ của mình, cúi đầu yên lặng ăn mỳ.

Dương Thần hỏi:

Không phải là ba tháng hai mới tính sao, hòa một một thế này, thì miếng cơm cuộn này ai ăn đây?

- Ai thích ăn thì ăn! Tính toán chi li như vậy, có khác nào trẻ con đâu!

Trình Tú ngẩng đầu than thở.

Dương Thần há hốc mồm, cô gái này tính khí thất thường vậy, vừa lúc này còn so đo chuyện này với mình cơ mà, bây giờ lại nói mình là trẻ con.

Buồn bực lắc đầu, Dương Thần cũng không nói nhiều nữa, ăn xong rồi về nhà, lát nữa tìm cơ hội xin lỗi Lâm Nhược Khê.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 851

Anh Có Biết Xấu Hổ Không Đây?

Hai người ăn xong bữa ăn khuya, trên đường về nhà, Trinh Tú yên lặng không nói năng câu gì, sau khi về đến nhà cũng vội vã chạy lên phòng mình, Dương Thần cũng nghĩ rằng cô mệt nên cũng không hỏi nhiều.

Vốn dĩ, Dương Thần còn định đi tìm gặp Lâm Nhược Khê nói mấy câu, không ngờ cô lại khóa cửa phòng rồi, không cho hắn cơ hội kịp phản ứng.

Cũng chẳng còn cách nào khác, Dương Thần đành phải đợi đến sáng mai, lúc Lâm Nhược Khê đi tập thể dục thôi.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa mới ló ở đằng đông, thành phố quốc tế Trung Hải đã nhộn nhịp hẳn lên.

Bởi vì lí do địa lý, nên khu vực biệt thự phía Tây yên tĩnh hơn rất nhiều.

Nhưng bởi vì là khu nhà giàu, nên mới sáng sớm ra cũng có không ít người đi tập thể dục, đặc biệt là mấy ông bà già, ngoài việc đi rèn luyện thân thể, ở khu này còn có không ít phong trào khác.

Xuất phát từ tính nhân bản của con người trong thiết kế, phía Đông khu biệt thự phía Tây có đào một cái hồ nhân tạo, bốn phía là các dụng cụ thể hình, sân chơi, để cho những người sống trong những khu biệt thự xa hoa sang trọng ở đây đến vui chơi, vận động.

Cây cối um tùm xanh tốt, mặt đường đỏ nhựa, một bóng người thanh tú mũm lẹ chậm rãi chạy qua.

Lâm Nhược Khê mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, một chiếc quần thể thao màu xám, một đôi giày chạy bộ màu hồng phấn, giống như hai ngày trước, chạy từ nhà đến tận đây.

Con đường ven hồ có không ít người, dù đã quen với việc cô chạy qua đây, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào cô, cũng không ít ông bà lão chỉ trỏ tò mò, cô gái này là con gái hay là con dâu nhà ai vậy?

Ba ngày đầu tiên còn có mấy người đàn ông trẻ tuổi đến tiếp cận, những người đó không phải là quản lí cấp cao thì cũng phải là những người trẻ tuổi tài cao, nhưng điều bị cô gái này lạnh lùng bỏ qua.

Những người này trong lòng không phục, đương nhiên sẽ đi điều tra lai lịch của Lâm Nhược Khê, lúc đó mới phát hiện ra, mũm nhân đột nhiên xuất hiện đó, không ngờ lại là chủ tịch hội đồng quản trị của Quốc Tế Ngọc Lôi, thế nên, tất cả đều ngoan ngoãn tránh sang một bên.

Không nói đến việc bây giờ người ta đã kết hôn, cho dù có là độc thân đi chăng nữa, thì đám người này cũng không dám trèo cao, chỉ là chào hỏi đơn thuần mà thôi, không chừng sau này biết đâu lại có cơ hội làm bạn, cùng hợp

tác làm ăn thì sao.

Lâm Nhược Khê vốn dĩ cũng không muốn chạy đến chỗ có người, nhưng ở trong cái thành phố rộng lớn này, tìm một nơi không có người để chạy bộ, thật sự là khó khăn, huống hồ Dương Thần còn nói không khí nơi này trong lành, cái hồ này cũng rất thích hợp cho việc chạy bộ, nhưng, cũng không quản nhiều chuyện, người khác thích nhìn như thế nào thì để cho họ nhìn.

Chạy được hơn mười phút, Lâm Nhược Khê cảm thấy hơi mệt, nên giảm bớt tốc độ xuống, hay tay chống lấy hông, bắt đầu bước đi chậm rãi.

Lâm Nhược Khê cảm thấy hôm nay chạy khá mệt, dường như trong lòng có một tảng đá đang đè lên vậy, khiến cho mình không gượng dậy nổi.

Trong đầu, chỉ hiện lên hình ảnh của buổi tối tối hôm trước khi Dương Thần bỏ đi, càng đáng giận hơn là, thái độ xin lỗi với mình còn không nghiêm túc, căn bản là không thấy được thành ý ở đâu cả.

- Dương Thần chết tiệt, Dương Thần thôi, lúc nào cũng nói người ta phải rèn luyện này nọ, vậy mà mới sáng ra đã đi luyện công với Sắc Vi rồi, chẳng lẽ tôi dễ bắt nạt lắm sao?

Lâm Nhược Khê lẩm bẩm, càng nghĩ càng cảm thấy phẫn uất.

Đúng lúc này, trước mặt xuất hiện một bàn tay, cầm chai nước khoáng.

- Chửi thề cái gì đấy, có phải anh chỉ đi lo cho Sắc Vi đâu, anh mới chỉ đi có hai ba lần thôi mà.

Nghe được giọng nói quen thuộc của người đàn ông này, Lâm Nhược Khê có đôi chút giật mình, quay đầu lại nhìn, không biết Dương Thần đã đến bên cạnh mình từ lúc nào không hay.

Dương Thần cười hì hì nói:

- Bà xã, xem em kìa, uống nước đi, chảy bao nhiêu mồ hôi như thế, thời tiết cũng thật là, mới sáng sớm ra mà đã nóng như vậy rồi.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê trong chớp mắt đã trở nên lạnh lùng, cũng không cầm lấy chai nước, liếc nhìn Dương Thần một cái...

Chỉ nhìn thấy, Dương Thần đang đi một chiếc xe đạp giống như là đang đi mua đồ ăn vậy, một màu vàng quê mùa, cũng không biết là lấy được ở đâu.

- Thế nào, chiếc xe này rất đẹp phải không,

Dương Thần đắc ý nói:

- Hôm qua anh đến nơi tập thể hình để mua đấy, người bán bảo anh nên mua xe đạp leo núi, anh nói anh muốn mua một chiếc xe có thể đèo được bà xã của mình, thế nên đã mua chiếc xe này, Nhược Khê bảo bối, anh mua chiếc xe này là vì em đấy!

Nói xong, Dương Thần không quên vỗ vào chiếc bacbaga ở đằng sau.

Lời Dương Thần nói là thật, hôm qua lúc đi mua liền nghĩ ngay đến việc lấy lòng Lâm Nhược Khê, chỉ tiếc là vẫn chưa có dịp dùng đến.

Ngồi chiếc xe này?

Lâm Nhược Khê cảm thấy trừ phi mình điên thì mới đi ngồi lên chiếc xe này.

Cũng không để ý đến hấn nữa, Lâm Nhược Khê lại tiếp tục chạy.

Dương Thần cũng biết là không dễ dàng như vậy, đạp xe một cách thông thả đuổi theo, duy trì với Lâm Nhược Khê một khoảng cách ngắn.

- Nhược Khê, anh sai rồi, em đại phát từ bi tha thứ cho anh đi, mặc dù anh biết trước đây cũng có vài lần rồi, nhưng mà tình huống không giống nhau mà. Cùng lắm thì, lần sau không cần biết là xảy ra chuyện gấp gì, đều dẫn em đi cùng, tuyệt đối không để em lại một mình, được không?

Lâm Nhược Khê giống như không nghe thấy gì hết, tiếp tục chạy.

Dương Thần cũng không bỏ cuộc, tiếp tục tùm tùm cười nói:

- Bà xã, nếu như em không tha thứ cho anh, anh sẽ bắt đầu gọi thật to tên của em lên đây.

Lâm Nhược Khê nghe thấy có cái gì đó là lạ, gọi? Gọi cái gì?

Lúc này, sự xuất hiện của Dương Thần đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều người, mọi người đều tò mò, một người thanh niên, đạp một chiếc xe đạp giống như đồ bỏ đi như thế này, rốt cuộc đang làm gì, cho dù là có theo đuổi mãi nữ đi chăng nữa, thì cũng không nên keo kiệt như vậy chứ.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng trừng mắt nhìn Dương Thần, ý tứ rất rõ ràng:

- Anh đừng có làm chuyện xằng bậy.

Về mặt Dương Thần đáng thương vô cùng,

- Nhược Khê, em đừng giận nữa, nếu như bây giờ em muốn anh quỳ xuống trước mặt em cũng không có vấn đề gì hết, em đừng không để ý đến anh như vậy nữa mà.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi chỗ khác, trong lòng mừng thầm, từ trước đến nay Dương Thần không bao giờ chịu thua mình cơ mà, cho dù là muốn lấy lòng mình, cũng sẽ không tỏ ra yếu đuối như vậy, đột nhiên, lại cảm thấy vẻ mặt cầu xin của người đàn ông này rất có thành ý.

Kỳ thực cũng không phải vì chuyện này mà giận đối với Dương Thần, qua hơn một ngày, cũng đã tiêu đi được một phần rồi, mấu chốt là ở thái độ xin lỗi của Dương Thần khiến cô không thể chấp nhận được, cảm thấy nỗi ám ức của mình vẫn chưa được giải quyết thỏa đáng.

Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê vẫn không chịu đáp lời, chép miệng, nói:

- Bà xã, nếu như em vẫn còn như vậy, thì anh chỉ có thể không cần sĩ diện nữa mà thôi.

Lâm Nhược Khê vừa nghe thấy vậy, cảm giác như là sắp xảy ra chuyện gì đó?

Không đợi cô nghĩ tiếp, bên tai đã nghe thấy tiếng Dương Thần hét to:

- Bà xã Lâm Nhược Khê!!! Anh sai rồi!!! Xin em tha thứ cho anh!!!

Tiếng hét của Dương Thần xuyên qua hàng cây cối um tùm xanh tốt, ít

nhất cũng phải vang xa hàng trăm mét, thậm chí còn nghe thấy cả tiếng vọng lại.

Nhất thời, tất cả già trẻ gái trai xung quanh, đều đứng ngơ ngác quya đầu nhìn lại.

Lâm Nhược Khê tức thì ngậy người ra, chuyện gì đang xảy ra vậy!?

Nhưng Dương Thần còn chưa chịu thôi, tiếp tục gào lên:

- Bà xã!! Anh là lợn...

Không đợi Dương Thần nói câu tiếp theo, Lâm Nhược Khê đã dùng một bàn tay bịt kín miệng Dương Thần lại!

Cô vừa bực mình, vừa buồn cười, khuôn mặt đỏ bừng bừng, mắg xối xả:

- Anh có biết xấu hổ hay không hả! Sao lại có thể đứng ở đây mà hét lên những câu như vậy?!

Dương Thần cười ngậy đại ôm lấy tay của Lâm Nhược Khê, không quên hôn lên bàn đó một cái, cười ha hả nói:

- Chỉ cần Nhược Khê bảo bối không giận anh nữa, thì anh còn cần sĩ diện làm gì nữa?

Lâm Nhược Khê bắt lực thở dài,

- Đúng là khâm phục anh rồi, da mặt đã dày đến mức này rồi cơ đấy.

Mọi người xung quanh, già trẻ gái trai đều đang chỉ trỏ vào hai vợ chồng đang đứng nói chuyện.

Lâm Nhược Khê đỏ bừng mặt, hận không thể chui vào bụi cây kia mà chôn.

Dương Thần cầm lấy tay cô, khẩn thiết nói:

- Nói anh thế nào cũng không sao, Nhược Khê anh thực sự biết sai rồi mà, em không để ý đến anh, anh thực sự không còn tâm trí đâu mà đi làm chuyện khác, anh bảo đảm sau này sẽ không xảy ra những chuyện như thế này nữa, em cũng đừng chấp anh nữa mà.

Lâm Nhược Khê dùng sức rút bàn tay ra, ngập ngừng nói:

- Nói thì nói, túm lấy tay người ta làm gì, vốn dĩ em cũng chẳng chấp nhặt gì với anh.

- Nói như vậy, bà xã đã tha thứ cho anh rồi?

Dương Thần vui mừng ra mặt.

Lâm Nhược Khê than thở:

- Anh đã không biết xấu hổ như vậy rồi, em còn có thể giận anh được sao, nhưng mà... lần sau anh mà còn dám để em mất mặt một lần nữa, thì anh sẽ phải hối hận cả đời đấy!

Dương Thần rùng mình, nhìn ánh mắt ác nghiệt của Lâm Nhược Khê, cảm thấy rằng câu này không giống như nói đùa chút nào.

Cười khoan thai nói:

- Nhược Khê, đừng nói đáng sợ như vậy, tuyệt đối sẽ không... sẽ không như vậy đâu...

Lâm Nhược Khê hừ một tiếng, muốn tiếp tục chạy bộ, nhưng phát hiện ra tất cả mọi người đều đang nhìn mình, hơi ngượng ngùng, vì thế quay đầu lại đi về.

Dương Thần vội vàng đuổi theo, lấy từ trong túi ra một chiếc Mp3 cùng với tai nghe, nói:

- Nhược Khê, em thử cái này đi, em mua cho em đây, gắn vào cánh tay, sau này sáng sớm vừa nghe nhạc vừa chạy bộ sẽ khiến em thoải mái hơn.

Lâm Nhược Khê tuy rằng không có hứng thú với âm nhạc, nhưng Dương Thần nhắc đến, thì cũng miễn cưỡng giơ tay ra để Dương Thần gắn vào.

Dương Thần ân cần giống như là đang hầu hạ chủ nhân của mình vậy, tuy nhiên nhận được sự tha thứ của vợ, nên tâm trạng của hắn cũng trở nên vui vẻ hơn.

Sau khi Lâm Nhược Khê tự mình nhét tai nghe vào tai, mở máy ra, rồi cứ thế nghe.

Dương Thần cười nói:

- Bà xã, em lên xe đi, anh chở em về.

Dường như không nghe thấy, Lâm Nhược Khê vẫn chăm chú nghe nhạc phát ra từ máy.

Dương Thần tháo chiếc tai nghe xuống, nói:

- Có phải mờ hơi to không, không nghe thấy anh nói à? Anh nói em lên xe anh đèo về, mua chiếc xe này vì em mà, thử một lần đi, một lần thôi mà.

Lâm Nhược Khê cảm thấy người đàn ông trước mặt giống như là đứa trẻ tìm được đồ chơi tốt vậy, thế nào mình cũng phải chơi cùng anh ta mới xong, nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Dương Thần, cô cũng không đành lòng cự tuyệt, vì thế gật đầu, rồi lại tiếp tục nhét tai nghe vào tai.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 852

Ôm Anh Đi

Nói ra thì, vì mù tịt về âm nhạc và thể dục nên từ khi sinh ra đến giờ Tổng giám đốc Lâm lần đầu tiên dùng MP3 để nghe nhạc, nên có chút hiếu kì.

Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê rất có hứng thú thì càng hăng say hơn, tự mình tỉ mỉ thiết kế, sửa đổi phương pháp trong quá trình tu luyện, cuối cùng cũng đã có hiệu quả.

Đợi Lâm Nhược Khê ngồi xuống, Dương Thần mới hăng hái đạp xe đạp, chậm rì rì hương về nhà.

Những làn gió mát mẻ của buổi sớm mai nhẹ nhàng thổi qua, hai người ngồi trên chiếc xe đạp tâm trạng vô cùng vui vẻ, khoan khoái.

Dương Thần quay lại nhìn, thấy Lâm Nhược Khê đang nghe nhạc, hai tay bám vào yên xe, không kìm được nói:

- Nhược Khê, hai tay em phải ôm vào eo anh, để như vậy rất nguy hiểm.

Nhưng nhạc từ chiếc MP3 phát ra âm lượng hơi lớn nên Lâm Nhược Khê không hề có phản ứng gì, ung dung lắc lư theo điệu nhạc.

Dương Thần cười nham hiểm, đột nhiên phóng xe thật nhanh.

Đang lao nhanh thì đột ngột phanh gấp.

Vậy là theo quán tính, Lâm Nhược Khê ngồi không vững, cả người chao đảo, lắc lư theo phản xạ tự nhiên ôm chặt lấy eo của Dương Thần.

Vì chỉ mặc một chiếc áo phông rộng, Lâm Nhược Khê lại đột ngột ép sát vào sau lưng Dương Thần, nên cả bộ ngực mềm mại của cô áp sát vào thân thể hắn.

Cơ thể của Dương Thần thoát nhìn có vẻ không được cường tráng cho lắm, nhưng nếu thực sự dùng tay để cảm nhận sẽ phát hiện ra các cơ bắp trên cơ thể vô cùng rắn chắc, giống như là một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo vậy.

Lâm Nhược Khê lập tức phát hiện ra là do Dương Thần cố tình giở trò. Nhưng lúc ôm, lại cảm thấy sự nóng bỏng từ nhiệt độ cơ thể, sự săn chắc của cơ thể đàn ông, và hơi thở đầy nam tính khiến cô thấy luyến tiếc khi phải buông tay ra.

Như thể có một mê lực nào đó đã dụ dỗ khiến cho Lâm Nhược Khê vừa ngại ngùng vừa lo lắng chấp nhận tình huống này.

Hừ, dù sao cũng là chồng mình, ôm thì ôm chứ sao, Lâm Nhược Khê tự mình biện hộ.

Tuy nhiên, Lâm Nhược Khê lại nghĩ là Dương Thần cố ý muốn mình ôm, mình không thể để cho hắn đắc ý được, nghĩ vậy nên tháo tai nghe, dự định mắng cho Dương Thần mấy câu.

Mưu kế của Dương Thần coi như thành công, hắn dương dương tự đắc, tận hưởng cảm giác kì diệu khi được phụ nữ ôm từ phía sau, có cảm giác lâng lâng như đang ngồi trên mây.

Nhưng điều kì diệu nhất chính là Dương Thần hoàn toàn không hề có ý nghĩ đen tối gì, chỉ đơn thuần nghĩ rằng người con gái mình đang lai phía sau này, chính là người vợ đã cùng chung sống với mình hơn một năm nay, cùng nhau tận hưởng làn gió mát, cùng ngồi trên một chiếc xe đạp. Từ con đường yên ắng này trở về đến biệt thự, nơi đó là căn nhà chung của hai người, nơi đó có người nhà đang đợi họ về cùng ăn sáng, sau đó họ sẽ cùng nhau đi làm, cùng nhau tan ca...

Những hình ảnh ấm áp như vậy là những thứ hắn chưa từng nghĩ đến trong suốt mười mấy năm trong cuộc đời hắn.

Chưa từng có người phụ nữ nào khiến cho tâm hồn hắn tĩnh lặng và an bình như thế.... Cho dù là người phụ nữ đó, cũng chưa từng cho hắn thứ cảm xúc như thế.

Không kìm được, Dương Thần lẩm bầm:

- Cảm ơn em.

Lâm Nhược Khê vừa mới tháo tai nghe xuống, nghe thấy ba chữ này, hơi sững sờ, nhưng cô lập tức nhận ra đó là nói với cô.

- Lâm Nhược Khê em biết không, mười mấy tuổi đầu, anh đã gặp nhiều kiểu phụ nữ. Đối với anh mà nói, lúc tình cờ gặp được em, em chẳng qua cũng chỉ giống như đám phụ nữ anh từng quen biết. So sánh về nhan sắc thì có nhỉnh hơn họ một chút, nếu không phải vì em có khí chất giống như người phụ nữ ấy, anh kì thực cũng sẽ không chú ý tới em, càng không thể kết hôn với em...

Nếu nói về những việc khác thì em quả thực rất xấu. Cả ngày đáng vẻ lạnh như băng, khó khăn lắm mới cười một cái, nếu cười cũng chỉ vì những chuyện của người khác. Làm việc nhà thì vụng về, nấu cơm thì rất khó nuốt, anh vẫn phải giả vờ là rất ngon, nếu không thì sợ em sẽ giận.

Cả ngày ngoài công việc ra, thì là xem phim Hàn Quốc, đối với người chồng là anh đây cũng vô cùng xa cách, lại không biết trang điểm, luôn mang dáng vẻ kiêu ngạo không cần thiết. Không biết làm nũng, nếu có làm nũng cũng sẽ dọa chết người ta.

Lúc hát thì luôn sai nhạc, khiêu vũ thì bước nào anh cũng phải dìu em, ăn bánh gạo nếp thì như ăn táo vàng, lúc nào cũng sợ người khác tranh với em.

Rõ ràng là một phụ nữ nhưng làm việc gì cũng suy tính sâu xa khiến anh cảm thấy sợ hãi, sống với nhau hơn một năm nay, cũng không thể đoán ra được em đang nghĩ gì.

Xem ra, ngoài điểm xinh xắn hơn người khác, thì chẳng có lí do gì để lấy em cả. Nghĩ thế nào thì những người phụ nữ khác cũng dịu dàng, đảm đang hơn em. Nếu muốn kết hôn thì nên lấy những người như vậy kia...

Dương Thần nói liên miên, giống như là đang tự điều mình, có lúc còn tự cười một cách ngốc nghếch.

Lâm Nhược Khê ngồi phía sau, cắn chặt răng, khóe mắt đọng đầy nước mắt, thiếu chút nữa là đã rơi xuống rồi.

Đầy vẻ oan ức, không biết nên nói thế nào.

Mình thực sự tệ như vậy sao? Hơn nữa, ai bảo mình không biết trang điểm, chỉ là thực sự không cần thiết mà.

Dương Thần mỉm cười, lát sau lại thở dài nói tiếp:

- Nhưng, chính vì em là người như vậy, mơ mơ hồ hồ, lại nghiêm nhiên làm thay đổi con người trước đây của anh. Kéo anh đi trên một con đường mới, cho dù có gặp phải ao nước hay vũng bùn, cũng sẽ kéo anh nhảy qua. Nói ra thì anh cũng thật ngốc, anh lại vẫn bước cùng em trên con đường ấy.

Anh cũng không biết là vì sao, nhưng cứ như là bị trúng độc vậy, trúng độc của người con gái có tên Lâm Nhược Khê, không cách nào kìm chế.

Bà xã à, những tháng ngày sau này, em hãy cứ giống như bây giờ nhé, ôm chặt anh từ phía sau, ôm anh đi.

Anh biết, anh luôn khiến em buồn, khiến em đau lòng. Cho dù em không có cảm giác gì khi nhìn thấy anh, nhưng nếu em ngoảnh lại nhìn, anh nhất định đang ở sau lưng em.

Cảm ơn em, đã cho anh cảm giác được sống lần thứ hai.

Ngồi sau xe, Lâm Nhược Khê lặng lẽ lắng nghe, không kìm được rốt cục vẫn rơi lệ.

Buông một tay ra lau nước mắt, Lâm Nhược Khê than thở:

- Biết người ta quan trọng như vậy còn thường xuyên chọc giận người ta, hứ.

Dương Thần thần kinh như căng ra, tay run run, khiến cho xe lão đảo.

- Ồi! Anh làm gì vậy.

Lâm Nhược Khê phải cuống quýt ôm chặt lấy Dương Thần mới khỏi bị ngã.

Dương Thần vội vàng phanh xe lại, cứng ngắc quay đầu lại, mặt trắng bệch, khóc không ra nước mắt vẻ mặt đáng thương:

- Nhược Khê! Chẳng phải em không nghe thấy à?

Lâm Nhược Khê cố nén cười, cầm cái tai nghe đã gỡ xuống quơ quơ:

- Mấy bài hát này không hay.

Dương Thần khóe miệng run run:

- Vậy... vậy em... nghe được bắt đầu từ đâu?

Lâm Nhược Khê vẻ mặt thản nhiên:

- Dù sao cũng nghe thấy hết rồi... Cái gì mà lạnh lùng, tay chân vụng về, không dịu dàng, cư xử trẻ con..., hóa ra anh hiểu em như vậy.

Dương Thần cảm thấy ruột gan như bị cắt ra từng khúc một, vội vàng nghiêm túc giải thích:

- Nhược Khê yêu dấu à, bà xã đại nhân à, những lời nói xấu anh vừa nói, thực ra đều là giả hết, anh thuận miệng bịa đặt thôi. Em chỉ cần nghe những điều tốt anh nói về em là được rồi. Kết luận là tốt mà!

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Nói đông dài cái gì! Mau đạp xe đi! Không định về nhà à?

Dương Thần nuốt nước bọt, vội gật đầu đồng ý.

Sau đó lại đạp xe trên đường, về mặt nhăn nhó như quả mướp đắng, sao tự mình lại gây ra họa này cơ chứ?

Lâm Nhược Khê cười mỉm, triu mến ngắm nhìn người đàn ông đang đạp xe, hít một hơi thật mạnh, cảm giác không khí hôm nay đặc biệt trong lành.

Mở rộng tay, lúc này cô chủ động ôm lấy hắn.

Dương Thần toàn thân cứng đờ, một lúc sau mới thả lỏng người, thở ra, ánh mắt dịu dàng.

Đến lúc hai người gần về tới nhà, từ xa đột nhiên trông thấy bên ngoài biệt thự, ngoài chiếc Bentley của Lâm Nhược Khê và chiếc BMW X6 của Dương Thần, lại xuất hiện thêm một chiếc xe hơi Audi A8 và một chiếc Mercedes- Benz SL550 nữa.

Dương Thần nhú mày, sao mới sáng sớm đã có người tới thăm hỏi rồi? Ngoài vợ chồng nhà họ Viên ra, thì không thể có ai tìm được nhà của mình nữa.

Sau khi tới gần, Lâm Nhược Khê cũng phát hiện có người tới, nhìn qua xe, nghi hoặc hỏi:

- Chiếc X6 này là chồng lái đúng không? Hôm nay vừa ra khỏi cửa đã thấy nó rồi.

- Ừ.

Dương Thần gật đầu:

- Hai chiếc xe này là của người khác, em có quen biết à?

Lâm Nhược Khê lắc đầu, rõ ràng cũng cảm thấy nghi ngờ nhưng lại lập tức hỏi lại:

- Vậy còn chiếc M3 của anh đâu? Nếu đổi xe, thì em có chiếc tốt hơn, sao lại phải lái chiếc BMW?

Dương Thần nhún vai:

- Chiếc xe này là anh trộm đấy chứ, chiếc M3 bị người ta cho nổ rồi. À! Tối hôm trước anh đi đón Lưu Minh Hào về, quên chưa nói với em.

Nghe Dương Thần thuận miệng nói ra chuyện như vậy, Lâm Nhược Khê cau mày trách móc:

- Đừng có thản nhiên nói ra những chuyện như vậy có được không, anh không thể làm cho em bốt lo lắng đi được à. Em biết anh lợi hại, nhưng đến xe cũng bị nổ, thì chắc chắn rất nguy hiểm. Cả ngày chỉ biết ra ngoài gây thù chuốc oán, cũng không để ý người ở nhà lo lắng thế nào nữa.

Dương Thần cười ngại ngùng, đang lúc định nói lời xin lỗi với Lâm

Nhược Khê thì thấy cổng của căn biệt thự mở ra, vú Vương từ trong đi ra, gọi:

- Cậu chủ, cô chủ, có khách đến, mau vào trong đi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 853

Ai Cũng Không Thể

Lâm Nhược Khê hỏi:

- Vú Vương là ai đến vậy?

Vú Vương có chút khó xử, nói:

- Nghe nói là người của chính quyền Trung Hải, còn có một người nước ngoài, chỉ nói đợi cô với cậu về để bàn chính sự.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê đưa mắt nhìn nhau, gật gật đầu, cùng đi vào trong.

Trong đại sảnh, người đầu tiên nhìn thấy là một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế sofa, người đứng là Bí thư thành ủy của Trung Hải – Phương Trung Bình, cũng là cha của Đường Đường.

Từ lần ở viện dưỡng lão, sau lần nói chuyện với Dương Thần về Đường Uyển, thì không còn liên hệ gì với Dương Thần nữa.

Đột ngột đến thăm như vậy, khiến cho cả Dương Thần và Lâm Nhược Khê đều cảm thấy có chút nghi ngờ.

Phương Trung Bình dẫn theo hai gã vệ sĩ và một trợ lý, còn một người khác ngồi ở sofa, đây là một tên da trắng lạ mặt, hẳn ta đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác.

Thân cao gần hai mét, nhưng nhìn vào lại thấy hào hoa phong nhã, tóc vàng, xoắn, đôi mắt màu lục mê hoặc lòng người. Tuy đang là mùa hè, nhưng vẫn mặc đồ công sở, bên trong là một chiếc áo sơ mi màu hồng, bên ngoài là bộ vest màu trắng.

Vú Vương đã bung trà cho hai người, bọn họ ngồi chờ đợi vẻ khá nhàn nhã.

Nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê đi vào, Phương Trung Bình và tên da trắng cùng đứng dậy.

- Về rồi à, hà hà, mới sáng sớm đã đường đột tới đây, vợ chồng hai người cũng không nên coi như người xa lạ chứ.

Phương Trung Bình đã biết được thân thế của Dương Thần nên tự nhiên nói chuyện cũng khách khí hơn.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy tên da trắng, mắt ánh lên vẻ kinh ngạc.

- Ngài Maksim?

Lâm Nhược Khê dùng tiếng Anh để hỏi.

Dương Thần nhú mày, Maksim? Chưa từng nghe qua, hỏi:

- Nhược Khê em quen biết người này à?

Maksim lịch sự, cư xử như một quý ông:

- Xin chào, tôi là Maksim của gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky, rất vinh hạnh được tới thăm nơi ở của hai vị, tôi qua tôi vừa gặp Tổng giám đốc Lâm tại hội nghị quốc tế thương mại.

Dương Thần nhớ Lâm Nhược Khê hôm qua tham gia hội nghị gì đó, nên mới không về nhà ăn cơm. Nghe tới gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky, Dương Thần cũng thấy khá quen, song ngay lúc này lại nhớ không ra nguồn gốc của gia tộc này.

Phương Trung Bình nói:

- Ngài Maksim mong muốn được tự mình đến thăm hai người, để bàn bạc về một dự án hợp tác vô cùng quan trọng. Vì dự án này có liên quan đến bang giao giữa Hoa Hạ và Nga, cho nên trung ương đã ủy thác cho tôi tạm thời làm người trung gian, giới thiệu ngài Maksim với hai người.

Dương Thần khẽ cười:

- Một dự án có thể ảnh hưởng đến bang giao hai nước, lại đến nhà chúng tôi để bàn bạc có phải là hơi khoa trương rồi không?

- Không hề khoa trương.

Phương Trung Bình nói:

- Bởi vì việc này nếu muốn đàm phán thành công, quan trọng nhất vẫn là phải xem thái độ của vợ chồng hai người.

Nói đến đây, mọi người cũng đều đã ngồi xuống, dự định sẽ nói tỉ mỉ hơn về vấn đề này. Vú Vương và Quách Tuyết Hoa đều rất hiểu ý, nhẹ nhàng đi lên tầng, không nghe thêm gì nữa.

Maksim vẫn rất khiêm tốn tự giới thiệu mình, đại khái có nói về sự nghiệp của gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky tại Nga, rồi hãnh diện ngưỡn mộ các công tác hành chính của Lâm Nhược Khê trên thế giới như thế nào.

Còn với Dương Thần thì hãnh diện ta lại chỉ nói có một câu:

- Ngưỡn mộ đại danh đã lâu.

Dương Thần gần như khẳng định tên đó chắc chắn biết về thân thế thật của hãnh diện, nếu không đã không nói ra những lời như vậy.

Phương Trung Bình nói tiếp:

- Hai người có lẽ không biết, gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky của ngài Maksim là lực lượng quan trọng của Đảng lớn nhất hiện nay tại Nga, đóng vai trò thống nhất đất nước Nga. Ban đầu khi bầu cử Tổng thống tại Nga, thế lực đứng phía sau Tổng thống đương nhiệm tài trợ về tài chính, phần lớn đều là từ gia tộc của họ. Ở Nga, gần một nửa các công ty năng lượng hạt nhân, dầu mỏ và khí thiên nhiên đều có cổ phần của gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky. Chỉ có điều gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky từ trước đến nay ít tham dự vào việc chính sự nên ít xuất đầu lộ diện.

Lâm Nhược Khê sau khi nghe những điều này cũng có chút kinh ngạc. Rõ ràng trong hội nghị ngày hôm qua, cô không thể ngờ được rằng người đàn ông Âu Mỹ tuấn tú thư sinh như vậy sau lưng lại có hậu thuẫn hùng hậu như

vậy.

Nước Nga vốn là một quốc gia lớn về nguồn năng lượng. Một đại gia tộc nắm giữ nhiều nguồn năng lượng quý báu như vậy, xem ra chỉ tùy tiện cắt một miếng thịt của nó cũng đủ để đè chết các doanh nghiệp nhà nước thông thường.

Hơn nữa trong đất nước tư bản chủ nghĩa thì một gia tộc hàng đầu như vậy, quyết định của họ hẳn sẽ có ảnh hưởng tới ngoại giao của quốc gia.

- Hôm qua trong hội nghị, ngài Maksim cũng không hề nhắc tới sẽ hợp tác trên bất kì phương diện nào với Ngọc Lôi của chúng tôi. Tại sao hôm nay lại đột ngột tới thăm vậy?

Lâm Nhược Khê hiểu kì nói.

Nói đến kinh doanh, cô vô cùng hang say.

Maksim ngại ngùng cười nói:

- Là như thế này, Tổng giám đốc Lâm, bởi vì việc kinh doanh mà tôi muốn nói đến, nếu đưa ra trong hoàn cảnh đó thì có vẻ không được phù hợp cho lắm, nó không thích hợp để có thể nói công khai.

Lâm Nhược Khê trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, lặng lẽ đợi Maksim nói tiếp.

Maksim nhấp một ngụm trà, lịch sự nói:

- Tôi hy vọng Quốc Tế Ngọc Lôi và công chúa Jane sẽ chấm dứt mọi sự hợp tác.

Vừa dứt câu, không chỉ có Lâm Nhược Khê mà đến Dương Thần cũng bắt giác tay run lên.

Maksim tiếp tục nói:

- Thực ra lần này đến Trung Hải mục đích thực sự của tôi chính là vì Jane. Không dám giấu hai vị, Jane là vị hôn thê của tôi, hôn ước này là do vương thất Wales và gia tộc Rothschild của Anh Quốc cùng với gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky của chúng tôi quyết định.

Nhưng vì công chúa Jane có chút hiểu lầm với tôi, nên trên đường tới Nga đã kí hiệp ước hợp tác với Ngọc Lôi từ chỗ học trò của cô ấy. Cô ấy đến Trung Hải, trốn tránh cuộc hôn nhân của chúng tôi. Cô ấy làm như vậy khiến cho gia tộc của chúng tôi và vương thất Wales cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Tôi nhất định phải ngăn cản vị hôn thê của tôi đưa cô ấy về Nga để tổ chức hôn lễ.

Dương Thần vẻ mặt rất bình thản, nhưng trong lòng lại không như vậy. Trước đây cũng không hỏi Catherine, rốt cuộc đã lựa chọn gia tộc nào cho Jane, nhưng cũng không thể ngờ rằng đó lại là gia tộc đứng đầu tại Nga.

Nếu như gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky thực sự có thể không chế phần lớn năng lượng hạt nhân, dầu mỏ và nguồn năng lượng, như vậy có thể lí giải được cuộc hôn nhân này. Dù sao thì trên thế giới này gia tộc Rothschild ngoài tiền ra, thì thứ mà họ coi trọng nhất chính là tài nguyên.

Hơn nữa gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky lại là hậu thuẫn phía sau của

chính đảng hiện tại của Nga.

Lâm Nhược Khê cũng vừa mới biết được chuyện này, Jane là do chạy trốn cuộc hôn nhân này mà đến Trung Hải, lai lịch của đôi phương cũng không phải loại tầm thường.

Tuy nói là “Đàm phán hợp tác”, nhưng thực chất chính là “Bắt ép giao người”.

Lâm Nhược Khê lập tức suy nghĩ trong đầu: Lựa chọn đầu tiên: nếu như thả Jane đi, chưa nói đến Ngọc Lôi sẽ bị tổn thất lớn về nghiên cứu phát triển kỹ thuật, mà đồng thời cũng sẽ để lộ ra mặt yếu đuối của mình, đối với một người có tính cách mạnh mẽ như cô thì đây là điều không phù hợp. Nhưng thực lực của đôi phương so với bản thân cô thì hoàn toàn thuộc hai tầng lớp khác nhau. Có thể nói là nếu đối đầu thì là hành động ngu ngốc lấy trứng chọi đá. Là một nhà quyết sách, Lâm Nhược Khê phải luôn có một cái đầu lạnh. Nhưng, nếu như thực sự thả người, nói theo lẽ thường tình, thì gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky nhất định sẽ bồi thường cho Ngọc Lôi một khoản hậu hĩnh tương xứng với tổn thất mà Ngọc Lôi phải chịu. Bù lại nếu việc hiệp ước bị ngừng lại giữa chừng, không biết chừng còn có thể trợ giúp cho việc thúc đẩy mở ra thị trường ở Đông Âu.

Còn một chọn lựa nữa: đó là không thả người. Nhưng nếu như vậy, cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ phải đấu với họ. Lợi ích không phải không có, Jane nhất định sẽ rất cảm kích sự giúp đỡ của cô, điều này sẽ rất có lợi đối với việc phát triển các sản phẩm của Ngọc Lôi. Nhưng đồng thời, sẽ có áp lực từ phía Nga, áp lực từ phía chính phủ Hoa Hạ, những chuyện này, một thương nhân nhỏ bé như cô khó có thể gánh vác được.

Lâm Nhược Khê lặng lẽ quay đầu, nhìn Dương Thần ngồi bên cạnh cũng đang im lặng không nói gì.

Nếu như chọn không thả người, người duy nhất có thể giúp được cô chỉ có Dương Thần.

Nhưng, bản thân cô có thực sự cần vì thể diện mà nhất định phải đối đầu với bọn họ không? Giữ Jane lại Trung Hải, rốt cục có phải là một quyết định sáng suốt hay không?

Lâm Nhược Khê lo lắng bất an, nếu như Jane còn tiếp tục ở lại Trung Hải, nhất định sẽ nảy sinh nhiều quan hệ tình cảm với Dương Thần.

Dù sao, đây cũng là cô gái đã lớn lên cùng với Dương Thần.

Dương Thần rút cuộc cũng để ý thấy Lâm Nhược Khê đang nhìn mình, nghiêng đầu qua, cười nói:

- Em nghĩ sao?

Lâm Nhược Khê ánh mắt khó hiểu, do dự một lát rồi mới lên tiếng hỏi:

- Ngài Maksim, ngài đưa ra điều kiện trước đi, nếu như tôi thực sự đồng ý chấm dứt hiệp ước, chưa tính đến việc Ngọc Lôi chúng tôi phải trả một tỉ tiền vi phạm hiệp ước. Những tổn thất khác cũng vô cùng lớn. Ngài định

dùng gì để bù đắp đây?

Trong lúc này, Lâm Nhược Khê vẫn quyết định dùng cái đầu lạnh của một thương nhân để bàn bạc.

Maksim sớm đã đoán được nên giờ ra ba ngón tay nói:

- Thứ nhất: các chi nhánh của Ngọc Lôi tại Châu Âu sẽ được phép trực tiếp giao dịch tại Đông Âu, tôi biết, đây cũng là vấn đề luôn khiến Tổng giám đốc Lâm phải đau đầu. Thứ hai: chúng tôi sẽ phái những chuyên gia tốt nhất hiện nay trên thế giới tới trợ giúp Ngọc Lôi nghiên cứu, chế tạo, khai thác, phát triển. Tuy không thể thần tốc như công chúa Jane, song chắc chắn trong hai năm sẽ có thành quả. Thứ ba: ngoài việc bồi thường toàn bộ số tiền vi phạm hiệp ước, chúng tôi đồng ý hợp tác với Hoa Hạ cùng khai thác dầu mỏ trên biển, sẽ giành cho Ngọc Lôi sự ưu tiên về lượng cung ứng nguyên liệu.

Chỉ cần nói đến điều kiện thứ nhất đã đủ khiến cho Lâm Nhược Khê thấy động lòng rồi.

Đối với hàng rào bảo hộ thương nghiệp của một quốc gia, với sức lực của một công ty thì khó mà phá vỡ được. Nhưng Maksim lại có thể dễ dàng đưa ra bảo đảm như vậy. Hơn nữa còn có điều kiện thứ hai và thứ ba chúng đều giống như miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống vậy.

Ưu tiên nguyên liệu cung ứng ư? Như vậy chẳng phải sẽ làm giảm phí tổn ban đầu của Ngọc Lôi đến mấy lần hay sao? Một món lợi khổng lồ, thừa đủ cho phát triển tăng nhanh gấp đôi.

Lâm Nhược Khê biết bản thân mình không thiếu tiền, nhưng trời sinh bản tính thương nhân, làm sao kêu cô cự tuyệt chuyện tốt như vậy được.

Huống hồ nếu như Jane rời khỏi đây, kì thực đối với gia đình của cô cũng là chuyện tốt.

Maksim đã tính toán rất kĩ càng, sau khi nói xong, thì lặng lẽ uống trà chờ đợi hồi đáp của Lâm Nhược Khê.

Còn Phương Trung Bình thì khuyên nhủ:

- Tổng giám đốc Lâm, điều kiện mà gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky đưa ra thể hiện sự ưu ái và thành khẩn của họ. Trung ương cũng hy vọng Quốc Tế Ngọc Lôi sẽ trở thành doanh nghiệp lãnh đạo điển hình, vì quan hệ hữu nghị giữa hai nước, nhanh chóng kí thành công hiệp nghị. Còn về phía công chúa Jane, vương thất Wales đã gửi đến thông tin tốt rằng sẽ không trách Ngọc Lôi vi phạm hiệp ước.

Lâm Nhược Khê hít mạnh một hơi, mím môi, không để ý sắc mặt của Dương Thần ở bên cạnh, vì những điều kiện này về công về tư cô đều không nên cự tuyệt.

- Nếu toàn bộ điều kiện là thật, tôi có thể đáp....

- Không được.

Không đợi Lâm Nhược Khê nói xong Dương Thần đã lạnh lùng cắt

ngang.

Dương Thần vẻ mặt nghiêm trọng, chỉ lạnh lùng nói ra hai chữ, mà khiến cho mọi người ở đều giật mình.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê trắng bệch, câu nói cự tuyệt này của Dương Thần, không chỉ phủ nhận quyết định của cô, mà còn mang hàm ý khác nữa...

Nụ cười trên môi Maksim và Phương Trung Bình đều tắt ngấm, yên lặng nhìn Dương Thần.

- Giao dịch này, nhất định phải được sự đồng ý của Jane. Nếu như cô ấy không đồng ý đi Nga, không đồng ý cưới ngài, thì ai cũng không thể đưa cô ấy đi.

Dương Thần ngẩng đầu, nhấn mạnh từng chữ một.

Maksim nhếch miệng cười nói:

- Ngài Dương Thần, tôi biết ngài cũng không kiêng nể gì thế lực của gia tộc tôi, thậm chí là cả gia tộc Rothschild. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là ngài có thể không quan tâm tới thế cục chính trị quốc tế, cũng như bang giao giữa các nước. Ngài là kẻ mạnh, nhưng vẫn chưa phải là thiên hạ vô địch, trên thế giới này không có đối thủ, không phải là chúa tể của thế giới này. Quyết định lỗ mẫn của ngài có thể sẽ gây ra mâu thuẫn giữa Hoa Hạ, Nga Quốc và Anh Quốc, cùng các đại gia tộc khác...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 854

Thực Sự Nghĩ Như Vậy

Sắc mặt của Maksim càng lúc càng lạnh, tuy vẫn giữ phong độ như cũ, nhưng lời nói thì chứa đầy hàm ý.

Dương Thần cười mỉa mai, hai tay xoa xoa vào nhau, nói:

- Ngài muốn uy hiếp tôi?

Maksim kêu ngạo lắc đầu:

- Tôi không có ý định uy hiếp, tôi chỉ nói sự thật mà thôi. Theo như những gì tôi biết, anh Dương đây vẫn là con cháu nhà Dương gia ở Yên Kinh, vậy có nên hỏi thăm ý kiến chủ nhân của Dương gia, nên hay không nên góp chút sức lực xây dựng nền hòa bình tại biên giới Hoa Hạ và Nga?

- Ngài có lẽ đã hiểu lầm việc gì đó.

Sắc mặt Dương Thần có chút thâm trầm:

- Một khi tôi đã thực sự quyết định làm việc gì, thì cho dù có dẫn đến đại chiến thế giới cũng không thể ngăn cản được tôi.

Maksim lộ vẻ mặt như đã hiểu “hóa ra là như vậy”, khẽ cười, đứng dậy, chỉnh lại chiếc áo khoác ngoài, nói:

- Nếu anh Dương đây vẫn quyết định như vậy, thì tôi đành phải nhờ tới Bộ ngoại giao của Nga, chính thức tiến hành hiệp thương, nhờ tới sự can thiệp của quốc tế, việc này đã không thể chỉ đàm phán nhẹ nhàng như vậy nữa rồi. Hơn nữa...việc này đối với thanh danh của công chúa Jane, dường như cũng chẳng phải là việc tốt gì.

Phương Trung Bình vô cùng lo lắng, lần này hẳn ta tiếp đãi khách quý, cho dù không thể thành công tốt đẹp, nhưng cũng không thể khiến cho sự tình chớ nên căng thẳng như vậy được.

- Dương Thần, cậu làm gì vậy? Có gì từ từ nói.

Dương Thần như chìm trong suy nghĩ liên miên, dường như không nghe thấy gì cả.

Lâm Nhược Khê cắn chặt răng, muốn nói gì đó, nhưng cô là người luôn ở sớm tối bên cạnh Dương Thần, nên có thể hiểu Dương Thần trong giờ phút này giống như quả bom hẹn giờ, có thể phát nổ bất cứ lúc nào, đây là lí do khiến cô e ngại mở lời.

Maksim đi tới cửa vẫn không quên quay lại cười nói:

- Đúng rồi! Tổng giám đốc Lâm, theo tôi biết thì toàn bộ cổ phần của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi là của cô, lẽ nào một giao dịch có lợi như vậy, lại phải được sự đồng ý của chồng cô mới được hay sao? Chuyện này tôi thấy với vị thế là một nữ doanh nhân suất sắc, độc lập, mạnh mẽ, thì quả thực cô

đã quá hồ đồ rồi.

Nói xong, Maksim phe phẩy tay, cười ha hả đi ra cửa.

Đúng lúc này Dương Thần mới động dậy.

Giống như một luồng điện.

Dương Thần vụt ra ngoài cửa, vòng qua người, đứng chắn trước mặt Maksim.

Nụ cười trên môi Maksim còn chưa kịp tắt, đã bị dọa cho thót tim.

- Người.....

Maksim đứng ngây người ra, vì Dương Thần trước mặt hắn ta bây giờ khí thế khác hẳn với Dương Thần lúc nãy, giống như là một con mãnh thú khát máu, đang nhe nanh há mồm chỉ trực chờ để ăn tươi nuốt sống hắn ta.

Rõ ràng hắn ta cao hơn Dương Thần nửa cái đầu, nhưng lại hoàn toàn không có nửa phần tự tin.

Phản ứng bản năng, khiến cho Maksim lùi lại một bước, chỉ muốn thoát khỏi đây.

Nhưng, một bàn tay của Dương Thần lại tóm chặt lấy cổ của Maksim.

Maksim cổ họng ngắc ngứ, dùng hết sức thoát ra, nhưng vẫn bị lôi về trước mặt Dương Thần.

- Đừng đem mình ra làm trò đùa, tôi căn bản coi thường việc chơi đùa với ngài.

Dương Thần nói qua kẽ răng.

Nói dứt câu, Dương Thần tung một cú đấm về phía Maksim.

“Bụp!”

Âm thanh tàn nhẫn, khiến cho Phương Trung Bình và Lâm Nhược Khê đứng ngây người ra ở cửa.

Một bàn tay của Dương Thần xuyên qua sau lưng.

Trên tay đầy máu, thịt và gan.

Trên bụng hắn ta lộ ra một lỗ hồng lớn.

Bộ vest trắng trong chốc lát đã bị nhuộm đỏ

Hai mắt Maksim trắng dã, âm thanh ngắt ngứ trong họng, quả thực sống không bằng chết.

Dương Thần sau khi tấn công Maksim liền quăng xác Maksim ra bãi cỏ bên ngoài cửa, cách đó khoảng 7, 8 mét.

Vẩy vẩy máu còn đọng trên tay, Dương Thần thản nhiên liếc sang Phương Trung Bình hai chân đang run rẩy, nói:

- Xảy ra chuyện gì thì trực tiếp báo lại với tôi, trời có sập xuống, đã có tôi chống đỡ.

Nhìn thấy những chuyện này, Lâm Nhược Khê đã không còn chịu nổi nữa quay người nôn thốc nôn tháo, cô bây giờ không còn tâm trí nghĩ tới chuyện giao dịch nữa. Tuy không phải lần đầu nhìn thấy Dương Thần giết người, nhưng vẫn cảm thấy quá tàn khốc.

Phương Trung Bình như muốn nói gì đó, nhưng lại đột nhiên đứng ngây ra, như vừa trông thấy việc kì quái nào đó.

Dương Thần cũng đã sớm phát giác, quay người lại, nhìn Maksim bị ném trên bãi cỏ.

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?

Vết thương xuyên qua trên bụng Maksim chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã hồi phục lại. Không chỉ là da thịt bên ngoài, mà ngay cả nội tạng cũng đã hoàn toàn hồi phục, một ít mảnh nội tạng bên ngoài cơ thể thì bị gạt bỏ, cơ thể lại bắt đầu cử động.

Maksim thở hổn hển, đứng dậy, hai mắt đỏ ngầu, miệng há to, hai răng nanh vô cùng thu hút sự chú ý.

- Woa...Không hổ danh là Minh Vương, thân thể cường tráng, thật khó có thể tin được...

Maksim cười nói.

Nhìn thấy tên da trắng có thể khôi phục nhanh chóng như vậy, và hai chiếc răng nanh sắc nhọn như quỷ hút máu của hắn ta, trong đầu Dương Thần lóe lên một suy nghĩ.

Thôi rồi!

- Ta nhớ ra rồi...tộc người sói, hậu duệ của Bạch Lang Vương. Bộ tộc Grams Liu Chevy Chomsky là tộc người sói. Người là người sói?

Dương Thần buột miệng nói.

Maksim cười hô hô mấy tiếng:

- Phải thì sao, bây giờ không còn là thời Trung cổ nữa rồi! Gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky của bọn ta, từ thời nữ vương Catherine thứ hai bắt đầu đảm nhận nhiệm vụ phò tá nước Nga. Chúng ta là Vương giả ở Đông Âu, bây giờ cũng không còn là thời vũ khí lạnh nữa, chiến tranh giữa các quốc gia với nhau, sự uy hiếp của vũ khí hạt nhân, quan trọng hơn nhiều so với binh sĩ. Hôm nay người đối đãi ta như vậy, sẽ đem đến báo ứng cho Hoa Hạ.

Nói xong, Maksim nhún một cái, bóng dáng biến thành ảo ảnh, chỉ sau vài cái nhảy vọt, đã rời xa nơi này, không còn thấy bóng dáng hắn ta nữa.

Dương Thần tuy có thể dễ dàng đuổi theo, nhưng lại không lựa chọn cách bắt hắn ta lại.

Tộc người sói, sở dĩ có thể chống lại tộc ma cà rồng hơn nghìn năm nay, ngoài cơ thể dũng mãnh đến cả ma cà rồng cũng phải ghen tị và kĩ xảo chiến đấu từ thời nguyên thủy ra, thì chính là khả năng hồi phục biến thái khủng khiếp của họ. Trừ khi hoàn toàn đập nát trái tim, nếu không thì đối với người sói có huyết mạch vua sói mà nói, thì cho dù đầu óc có bị đập nát vẫn có thể sống lại. Hơn nữa người sói không sợ ánh sáng mặt trời, lại có năng lực sinh sản mạnh mẽ, e rằng đến cả tộc ma cà rồng cũng không dám trực tiếp đối đầu họ trong một trận chiến.

Không bên nào chịu thua bên nào, sau cuộc chiến hàng nghìn năm, trong

hội nghị ngầm, người sói và các sinh vật ngầm khác bất đồng, đối với kẻ kiểm soát hội nghị ngầm là tộc ma cà rồng cũng không hề tính toán.

Đương nhiên không phải Dương Thần không giết được hắn ta, chỉ là, giết hay không giết Maksim, đều không hề ảnh hưởng đến đại cục, quan trọng là nên giải quyết thế nào chuyện tiếp theo đây?

Những chuyện vừa xảy ra khiến cho một người bình thường như Phương Trung Bình khó có thể chịu đựng được, hai chân hắn ta mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, hai mắt ngơ ngác.

Dương Thần tiến lại gần nói:

- Yên tâm đi! Với những chuyện như thế này, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không đến lượt ông gánh. Nên nói như thế nào thì về nói như thế ấy.

Phương Trung Bình ngẩng ra một hồi lâu, mới nhìn Dương Thần lắc đầu thở dài, sau đó mang theo hai tên vệ sĩ rời khỏi. Hắn ta phải lập tức báo cáo sự việc lên cấp trên mới được.

Dương Thần một mình đi vào bếp, rửa vết máu trên tay, rồi quay lại phòng khách.

Lâm Nhược Khê đã ngồi trên sô pha, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, không thể nhìn ra tâm trạng cô lúc này, hoàn toàn vô hồn.

Dương Thần bất đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh, nói:

- Em cũng thấy rồi đấy, hắn ta không phải là người thường. Tuy anh vẫn chưa rõ, tại sao gia tộc của Jane lại sắp xếp gả cô cho một tên người sói, nhưng là một người bạn, anh cũng không nên để chuyện như vậy xảy ra.

Lâm Nhược Khê thần thờ quay đầu, nhẹ giọng cười nói:

- Anh thực sự nghĩ như vậy sao?

Dương Thần im lặng, không biết phải trả lời thế nào.

Lâm Nhược Khê đau đớn cười nói:

- Em biết, khi anh cự tuyệt việc em đồng ý giao dịch đó, em đã biết anh nhất định sẽ không để cho Jane đến bên cạnh người đàn ông nào khác. Anh biết không, làm vậy ngay trước mặt em thật tàn nhẫn biết bao!

- Xin lỗi.

Dương Thần bất lực nói:

- Anh biết cho dù anh có nói thế nào, em cũng sẽ không tha thứ cho quyết định này của anh, nhưng anh đã từng hứa với Jane, nếu như cô ấy không đồng ý, thì ai cũng không thể đưa cô ấy đi.

Lúc này, Quách Tuyết Hoa và vú Vương này giờ vẫn ở trên tầng, nghe thấy dưới tầng không có động tĩnh gì, mới đi xuống.

Nhìn thấy máu ở cửa, hai người đều giật mình. Ngay lúc đó lại nhìn thấy vợ chồng Dương Thần ngồi trên sô pha, không khí trầm lắng, hai người đưa mắt nhìn nhau, lòng đầy lo lắng.

Đúng lúc Quách Tuyết Hoa định đến hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì ngoài cửa lại có tiếng xe.

Vì cửa vẫn mở sẵn, Quách Tuyết Hoa có thể thấy được người vừa đến là ai, vô cùng kinh ngạc nói:

- Ôi! Đây chẳng phải là Jane sao? Sao hôm nay mới sáng sớm đã náo nhiệt như vậy rồi, sao cô ấy lại tới đây?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 855

Em Không Làm Sai.

Jane vẫn còn mặc nguyên chiếc áo khoác màu trắng của phòng thí nghiệm, xem ra hình như là vừa mới ra khỏi phòng thí nghiệm, lập tức lái xe đến thẳng ngôi biệt thự.

Vừa vào đến nhà, ánh mắt phức tạp của Jane nhìn Lâm Nhược Khê đang nằm trên ghế sofa, sau đó mới mỉm cười xã giao với Quách Tuyết Hoa và vú Vương.

Lâm Nhược Khê sau khi dụi dụi mắt, liền đứng dậy chào Jane.

- Sao em lại đến đây.

Dương Thần đứng dậy, xem ra hẩn hoi với một thái độ ung dung.

Jane lôi từ trong túi áo ra một lọ thuốc, lắc lắc, trong đó là một dung dịch thuốc màu tím quái lạ.

- À, thuốc giải, sợ trễ sẽ mất mạng, em liền chạy ngay đến đưa cho anh, để tên nhóc kia uống vào là được.

Jane nói, sau đó đem lọ thuốc đưa cho Dương Thần.

Dương Thần đón lấy, cũng không xem nhiều, bỏ vào túi áo, tò mò hỏi:

- Giải quyết nhanh như vậy sao?

Jane hít một hơi, vuốt vuốt những sợi tóc màu hổ phách nơi trán:

- Đây là lễ tán Maria của phòng thí nghiệm Nigeria, một loại vũ khí sinh học mới chính thức được đưa vào giai đoạn thử nghiệm hồi đầu năm nay, phòng thí nghiệm có học trò của em, đã từng dùng hình thức bưu kiện để hỏi em về một số vấn đề sinh hóa hợp thành, em đại khái xem qua, khuyên giải họ không nên nghiên cứu sản xuất, tác hại của thứ này đối với loài người là có khả năng hủy diệt, nhưng xem ra họ vẫn cứ làm.

Lời đối thoại của Jane và Dương Thần, làm cho Lâm Nhược Khê và mọi người đều khó hiểu, cho nên họ đã im lặng lắng nghe mà không nói gì.

Dương Thần nhíu mày nói:

- Phòng thí nghiệm Nigea? Là thứ gì vậy?

Jane giải thích:

- Cái tên này đến từ “Tín ngưỡng Nigeria”, đó là một Cơ đốc giáo kinh điển thuộc chính giáo. Nhưng phòng thí nghiệm này, được xây dựng bởi các tín đồ chính giáo của nước Nga, mục đích của họ là dùng phương thức phi thường để cứu rỗi tội lỗi của loài người, có thể nói, đây là một bọn khoa học điên loạn học thần học cuồng nhiệt.

Bởi vì chính giáo có lễ ngộ rất cao đối với thánh mẫu Maria, cho nên đây là sự kết hợp cho thứ vũ khí của sự kết tinh nghiên cứu nhiều năm của bọn

họ. lấy tên là “lễ tán Maria”, nhưng một loại gien độc mà có thể thông qua không khí để phát tán, hoặc thân thể người để phân bố và truyền nhiễm huyết dịch, sau ba ngày sẽ bắt đầu phát sốt đến ói ra máu, sự hủy hoại về thần kinh khiến cho người đó chỉ biết làm hại những sinh mạng xung quanh mình, sau đó, dưới sự điên loạn, các nội tạng trong người từ từ mục rữa rồi dẫn đến tử vong.

Dương Thần trầm giọng nói:

- Cái thứ biến thái như vậy, tại sao lại xuất hiện ở Hoa Hạ?

- Em cũng muốn biết.

Jane bĩu môi nói:

- Nếu như không phải trước kia em đã xem qua quá trình hợp thành của bọn họ, nhìn thấy và cân nhắc toàn bộ quá trình nghiên cứu, cho dù với khả năng của em, không có một tháng trời cũng không thể tìm ra cách giải loại độc này, cái tên này cũng khá may mắn đấy, có thể khiến cho anh đến gặp em.

Dương Thần suy nghĩ một lát, rồi hỏi:

- Jane, phòng nghiên cứu Nigeria, là ở nước Nga đúng không? Người bỏ vốn cho họ là ai vậy?

Jane lắc đầu:

- Những bí mật này, làm sao em biết được. Tốt nhất anh nên hỏi người bạn Macedonia của anh, thuộc hạ của anh ta là Mossad có thể sẽ tìm ra, nếu như mỗi năm không có sự đầu tư hơn ba tỷ Bảng Anh, thì hoàn toàn không thể nghiên cứu và sản xuất loại vũ khí này đâu, tuyệt đối không phải là nhà đầu tư tầm thường. Đúng rồi, chính phủ Nga cũng không xen vào đâu, sự khủng khiếp của loại vũ khí này, em cũng không thể diễn tả bằng lời được, nó là loại nghiên cứu phản nhân loại.

- Được rồi, anh sẽ nhờ Mossad điều tra một chút.

Dương Thần mơ hồ cảm thấy, thứ này, các cô gái tóc vàng người Nga, cùng với Maksim của gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky, nhất định có một chút quan hệ, nhưng khi chưa có chứng cứ, thì không thể phỏng đoán được gì.

Không kiềm được, Dương Thần lại thấy hơi mắc cùi, nói:

“Jane, tại sao học sinh của em lại gia nhập cái tổ chức này? Người làm thầy như em cũng không thể nói gì sao?”

Jane rạng rỡ cười:

- Không phải người Hoa Hạ các anh có câu “Giáo dục không phân biệt loại người” sao, em là thầy, không phải là pháp quan, em dạy học trò, chỉ cần họ thành tâm muốn học, lại tôn kính em, đương nhiên là em sẽ dạy, còn về phần họ sau này làm anh hùng hay chó ngao, là người tốt hay người xấu, cũng không liên quan đến em.

- Không sợ sẽ có người thành công, rồi quay ra ức hiếp sư phụ sao?

Jane nháy mắt:

- Anh biết không Dương Thần, em thật sự rất thích Nghiên Bất Vãng người Hoa Hạ các anh, nhưng...nghe nói hiện giờ ông ta đã mất tích. Trên cái thế giới này, nếu như có thứ để làm cho em thêm hứng thú về việc nghiên cứu khoa học, thì đó chính là sự tồn tại của ông ta, những người khác, học trò của em, đều không có tính khiêu chiến.

Dương Thần cảm thấy mỗi khi nói đến thành tựu khoa học của người phụ nữ này thì cô ta không đáng yêu một chút nào hết.

Xem Dương Thần và Jane nói chuyện hồi lâu, Lâm Nhược Khê cũng không mấy hiểu, chỉ cảm thấy, lúc hai người họ nói chuyện, mình không thể chen vào.

Dường như, Jane mới là người phụ nữ nói chuyện rất hợp với Dương Thần.

Không kiềm được, trong lòng Lâm Nhược Khê có chút cay đắng, có chút chua chát, còn có chút bất an!

Đột nhiên Jane đến bên Lâm Nhược Khê, có chút ngại ngùng cúi thấp đầu, nhỏ giọng:

- Cô Lâm, rất xin lỗi...

Lâm Nhược Khê giật mình, không hiểu vì sao Jane lại nói như thế.

Jane ngẩng đầu lên, buồn bã nói:

- Tôi nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz bên ngoài kia rồi, người đàn ông đó hôm qua có đến tìm tôi. Tôi biết đó là xe của hắn ta. Hắn ta cũng đến đây rồi, mà xe thì không lái đi, ngoài cửa toàn vết máu...Tôi có thể đoán rằng, đó là lời hứa của Dương Thần đối với tôi, đánh cho hắn ta rời khỏi, có đúng không.

Cách lý giải logic này, đối với khả năng của Jane mà nói thì chả cần ngâm nghĩ cũng biết được.

Lâm Nhược Khê không ngờ rằng, tuy không có mặt ở hiện trường nhưng Jane cũng biết được mọi chuyện.

Vốn dĩ những chuyện này, nếu như Jane không nói, thì Lâm Nhược Khê sẽ trách Jane, nhưng lúc này, nhìn vào đôi mắt màu thạch lam khô sở kia, người phụ nữ không kiềm nổi lại phải mềm lòng.

Lúc này Lâm Nhược Khê cũng nhìn thấy Maksim không phải loài người, cho nên mới nghĩ, Jane vì áp lực của gia tộc, nên mới phải lấy một tên quái vật, thật sự cảm thấy tội nghiệp.

Jane miễn cưỡng cười một cái:

- Tôi biết là Dương Thần làm thế, sẽ khiến cô hiểu làm nhiều việc, nhưng xin cô Lâm yên tâm, tôi không có ý phá hoại tình cảm của hai người. Lúc tôi còn nhỏ, Dương Thần đã cứu mạng mẹ ruột tôi, đối với anh ta...Tôi thấy anh ta như ân nhân của mình. Nếu như cô Lâm không muốn tôi ở lại Trung Hải, chỉ cần nói với tôi một tiếng, tôi sẽ không phật lòng gì đâu...Còn về dự án

khai thác nguyên liệu mới của Ngọc Lôi, tôi có thể hoàn thành cho quý công ty ở một nơi khác, tôi hy vọng, vợ chồng hai người có thể hạnh phúc, đừng vì tôi đã từ hôn vì tính bốc đồng của mình, mà trở nên nhiều nghi kỵ và tranh chấp...

- Đủ rồi!

Dương Thần trực tiếp ngắt đoạn, nghiêm nghị nói:

“Jane, anh và Lâm Nhược Khê không sao, em đừng suy nghĩ lung tung. Nếu như em đã biết hết, thì nhất định em đã biết gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky, là gia tộc người sói. Thật đáng chết... Dù có là huyết tộc, thì anh cũng không muốn nổi nóng. Người sói à? Chẳng lẽ phải để em lấy Maksim tên quái thai đó sao? Có phải đầu óc của Catherine không được bình thường à? Sao lại đồng ý mối duyên này chứ?

Jane vội lắc đầu, cười nói:

- Đừng trách bà ấy... Thật ra mối nhân duyên này, đều là chủ ý của gia tộc Rothschild. Gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky cung cấp đầy đủ dầu mỏ, mà còn dùng giá thấp bán ra với số lượng lớn cho đầu đạn hạt nhân Russia và quân đội. Hơn nữa, em chưa tìm ra đối tượng để kết hôn, mẹ em cũng không làm chủ được, dù gì thì địa vị trong hoàng thất ở Nga của chúng em, đều dựa vào gia tộc Rothschild.

- Hồ đồ! Hôn nhân của em, bọn họ dù chỉ một chút cũng không muốn nói cho anh biết! Hiển nhiên là muốn giấu anh mà làm cho xong chuyện! Xem ra anh không ở Châu Âu hai năm, bọn họ cho rằng lời nói của anh đã không còn giá trị sao?

Dương Thần đành mặt lại nói.

Jane có vẻ nhẹ nhàng cười nói:

- Không có gì đâu, mọi chuyện còn chưa quyết định mà, hơn nữa, em lấy Maksim cũng chỉ là hình thức thôi. Đầu nhất thiết phải có con với anh ta đâu chứ.

Dương Thần vừa nghe xong, nhú mày nói:

- Em vậy là có ý gì, em muốn lấy hấn ta sao?

Lâm Nhược Khê cũng nghe ra hàm ý trong lời nói của Jane, không khỏi giật mình nhìn cô.

Jane cắn cắn môi, nói:

- Hấn ta đã theo em đến tận Trung Hải rồi, ít ra thì hấn ta cũng không xem nhẹ em, hoặc là thử hẹn hò với nhau một thời gian xem sao đã.

Nhìn Jane cười ngu ngơ mà nói ra những lời như thế, Dương Thần cảm thấy như có kim đâm vào ngực mình!

Đang định mở miệng nói gì đó, thì bên cạnh Lâm Nhược Khê đang nắm lấy tay mình!

Lâm Nhược Khê dùng lực nắm chặt tay, Dương Thần bất lực quay đầu lại.

- Sao thế, Nhược Khê.,
Dương Thần nghi hoặc nói.

Lâm Nhược Khê cười cười mà nói với Jane:

- Cách suy nghĩ này cũng hay, anh Maksim đôi nhân xử thế nho nhã lễ độ, tuy rằng...có thể không giống như người bình thường, nhưng quan trọng là tấm lòng, không phải sao?

Thái độ của Dương Thần đột nhiên hiểu ra, người phụ nữ này muốn Jane rời khỏi Trung Hải!

Thông minh như Jane, tất nhiên là hiểu rõ ý của Lâm Nhược Khê, cô gật đầu về không tự nhiên:

- Đúng vậy, nếu như không có việc gì, thì em đi đây, tạm biệt.

Nói xong, Jane bước chậm rãi ra khỏi căn biệt thự, không lâu sau, tiếng xe ngoài kia xa dần.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương theo dõi diễn biến tình hình, không hiểu đầu đuôi, theo bản năng lắc lắc đầu, cảm thấy chuyện này nên để bọn trẻ tự giải quyết, bèn trở lại nhà bếp.

Lâm Nhược Khê buông tay của Dương Thần ra, thở ra một hơi, giống như đang trải qua một trận chiến gian nan.

Dương Thần ngây người ra hồi lâu, bước chân vô thần hướng đến cầu thang, không nói một lời định bước lên lầu.

Nhìn thấy vẻ thiếu não của Dương Thần, lòng Lâm Nhược Khê hơi có vị đắng, nhưng ánh mắt kiên quyết, giọng quật cường:

- Em không làm sai! Em cố gắng vì gia đình mình, không có gì sai cả!

Bóng dáng của Dương Thần khựng lại một chút, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó, lặng lẽ tiếp tục đi lên lầu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 856

Thay Mặt Jane.

Khách sạn quốc tế Trung Hải, trong phòng VIP.

Maksim đã thay một bộ quần áo mới tinh đứng trước cửa sổ sát đất cực lớn, từ trên cao quan sát cảnh thành phố nhộn nhịp về đêm, về mặt mang nét âm đạm khó đoán.

Một cô gái tóc vàng ăn mặc khiêu gợi quỳ xuống sau lưng Maksim, khiêm tốn nói:

- Chủ nhân, người của hội Trường Kinh đã lấy đi trăm miếng đạn đạo” lễ tấn Maria” từ tay chúng ta, để tại biên giới giữa Trung Hải và tỉnh Tô, có thể bắn phá và phát nổ bất cứ lúc nào, vả lại, lão già kia đã bắt đầu tiến hành giao dịch với hải quân của Hoa Hạ Đông Hải rồi, đồng thời tạo áp lực với chính phủ trung ương.

Maksim gật gật đầu,

- Chuyện này đều nằm trong dự đoán, con trai của lão già kia đã chết, không còn phản ứng nào khác được?

- Ông ta rất tức giận, nhưng ông ta cũng biết điều, đã không tự tung tự tác làm những việc dư thừa.

Cô gái tóc vàng cười lạnh lùng.

Nếu như Dương Thần có mặt, nhất định sẽ nhận ra ngay, cô gái này là do anh ta cố ý thả ra, cái cô đã lợi dụng Thái Tử Cao Vũ- Aisha!

Maksim nói:

- Đã bảo các người theo dõi, Jane ra sao rồi?

Aisha trả lời:

- Công chúa Jane vừa ở nhà Dương Thần, nhưng bây giờ đã về phòng nghiên cứu của cô ta rồi, không có hành động nào đặc biệt.

Maksim nói:

- Nhất định phải theo dõi chặt chẽ, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng trạng thái uy hiếp cô ta mang đi.

- Chủ nhân.

Aisha nghi hoặc nói:

- Thuộc hạ không hiểu, tại sao chủ nhân cứ nhất định đòi lấy cho bằng được công chúa Jane, cô ta đã dám làm trái ý chủ nhân, rất không xứng đáng gả vào gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky!

Maksim hừ giọng nói,

- Cô thì biết gì...Thật ra nói cho cô biết cũng không sao, ta muốn cưới Jane, thay vì nói muốn có cô ta, chỉ bằng nói là muốn bắt lấy trí tuệ của cô

ta.

- Trí tuệ à?

- Chúng ta đã tốn một đồng tâm huyết, thành quả nghiên cứu của nhiều năm, ” lễ tán Maria”, nếu như không có gì ngoài dự đoán, thì ngay cả người Mỹ cũng không thể trong vòng một năm mà nghiên cứu chế tạo ra được thuốc đề đối kháng. Một nhân tố duy nhất không ổn định chính là Jane!

Maksim nói:

- Những thành viên của phòng nghiên cứu Nigeria khai thác loại vũ khí sinh học này, là học sinh của Jane, nếu như nói có ai đó sẽ tiêu diệt hết sát thủ của ta trong một thời gian ngắn, thì chỉ có thể là Jane.

- Cho nên...Chủ nhân muốn không chế người phụ nữ này trong tay của chúng ta?

Aisha kinh ngạc nói.

- Không sai.

Maksim cười lạnh lùng.

- Gia tộc Rothschild sở dĩ chịu gả Jane cho ta, chính là vì Jane nhất định không chịu nghiên cứu chế tạo các loại vũ khí phản nhân loại cho họ, và không chịu tiến hành các nghiên cứu khoa học mà thế giới không cho phép.

Bọn họ cho rằng, cho dù có gả Jane cho gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky, thì cô ta vẫn kiên trì với niềm tin của mình, sẽ không nghiên cứu chế tạo các vũ khí dùng cho chiến tranh. Nhưng bọn loài người ngu ngốc, họ không hiểu rằng, tộc người sói trắng vĩ đại của chúng ta sẽ có cách không chế Jane, khiến cho cô ta chịu phục tùng...

Ánh mắt Aisha tràn đầy niềm vui:

- Chủ nhân muốn nói đến “Thuật thôi miên Shinbora”?

- Hừ hừ.

Maksim nói:

- Nếu như Jane ngoan ngoãn chịu đi theo ta, thì đương nhiên là rất tốt, nếu như cô ta phản kháng tới cùng, thì cho dù có phải gây bất hòa với Anh quốc, thì ta cũng đành chịu.

Aisha lo lắng nói:

- Vậy Dương Thần thì sao? Thực lực của anh ta, không nằm trong sự tưởng tượng của ta đâu.

Maksim khinh thường nói:

- Không cần phải lo, cho dù hắn có thần thông quảng đại, cũng không dám lấy tính mạng của ngàn vạn bá tánh của hai bên Trung Hải và tỉnh Tô ra làm trò đùa đâu! Nếu hắn dám động thủ với chúng ta, những người ở trung ương Hoa Hạ cũng không đồng ý. Đừng quên, Dương Thần đang có một thân phận trọng đại, chính là con cháu của tứ đại gia tộc Dương gia, đến lúc đó, trưởng bối của hắn, và những người của gia tộc khác, sẽ không chế hắn.

Huống hồ, chúng ta chỉ mới đưa thực lực chủ chốt trên biển của hội

Trường Kinh vào Hoa Hạ, nuốt chửng Trung Hải, thế giới ngầm của Yên Kinh và tỉnh Tô, tương ứng với cả khu vực ven biển sẽ bị mấy trăm quả bom sinh học phá hủy, bọn chúng nhất định sẽ ngoan ngoãn chấp nhận điều kiện của chúng ta.

- Đến lúc đó, thế giới ngầm của khu vực giàu nhất Hoa Hạ, sẽ chịu sự khống chế của gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky, tiếp sau đó, khu vực xung quanh, cũng sẽ là địa bàn của chúng ta... Cái giá phải trả cho việc cung cấp dầu mỏ cho gia tộc Rothschild, không đáng một xu. Vả lại, vì sự tồn tại của hội Trường Kinh, trước mặt chính phủ chúng ta không hề có vết nhơ nào.

Maksim đắc ý cười nói.

Thần sắc Aisha tràn đầy hưng phấn:

- Chúc mừng chủ nhân, đợt kế hoạch lần này thành công, chúng ta sẽ làm cho Đông Nam Á trở thành kho vàng của gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky, ngồi đó mà hưởng lợi ngư ông! Đến lúc đó, chúng ta sẽ đè nát lũ thối tha đã từng khinh thường chúng ta ở thế giới hắc ám!

Maksim miệt nhiên nói:

- Huyết tộc à? Bọn chúng đã sớm mục nát rồi, tuần thế, sớm muộn gì họ cũng bị đào thải, dã tâm của người sói chúng ta, mới chính là bá chủ của thế giới tương lai!

Ánh mắt Aisha tràn đầy vẻ ái mộ, đột nhiên, gương mặt người phụ nữ đánh lại, cô thất thanh:

- Không xong rồi! Chủ nhân! Tôi đã quên nói một việc!

- Nói đi.

Maksim tùy tiện nói.

Aisha nói:

- Cái tên Cao Vũ đã chết, vì muốn chiếm đoạt hội Thanh Long và hội Hồng Bang, đã từng sử dụng “lễ tán Maria” cho một cốt thanh niên, và người thanh niên đó, đã được Dương Thần cứu... Có thể nào... Dương Thần đã đem người này đến cho Jane chữa trị không?

- Cái gì! ?

Maksim xoay mạnh người, đá mạnh một cái vào ngực Aisha!

Nguyên người Aisha bay ra ngoài, đụng mạnh vào tường!

- Đi! Lập tức đi điều tra cho ta! Nếu như đúng là đã giao người cho Jane, lập tức đem người bắt Jane về đây, mang ra nước ngoài! Lực lượng nào có thể điều động thì điều động đi! Tuyệt đối không để cho cô ta chế được thuốc giải!!

Maksim gào lên.

Aisha phun một ngụm máu, dùng tứ chi hết sức để bò ra khỏi phòng.

Một chỗ khác, tại phòng của Dương Thần.

Sau khi trở về phòng mình, Dương Thần mất chút thời gian để khôi phục

sự bình lặng trong lòng mình, không phải vì nóng giận chuyện gì, cũng không bất mãn vì sự lựa chọn của Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê chỉ là lựa chọn theo cách nhìn không thể bình thường hơn của cô ấy.

Dù sao, nói như nói về trách nhiệm, thì cũng là do mình mà ra.

Chỉnh trang lại đầu tóc, Dương Thần gọi một đội viên Hải Ung, bảo anh ta đem thuốc giải cho Lưu Minh Hào, tránh chậm trễ sẽ xảy ra chuyện.

Sau đó, Dương Thần liên lạc với Macedonia xa tận Địa Trung Hải, yêu cầu Mossad điều tra người đứng sau phòng nghiên cứu Nigeria là ai, đồng thời, khiến hội Bát Kỳ của Bát Nhã điều tra hội Trường Kinh trên biển và gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky rốt cục là có giao dịch gì.

Sau khi dặn dò xong chuyện này, Dương Thần cảm thấy như còn quên chuyện gì, vỗ vỗ trán, là sự an toàn của Jane!

Nếu Maksim đã theo đến Trung Hải, thì nhất định có thể bắt mang Jane đi.

Vì thế, Dương Thần lại phái thêm hai gã Hải Ung, âm thầm bảo vệ Jane.

Đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, Dương Thần mới nhận được sự hồi âm của Macedonia.

Một gã béo tọc đầu nhìn vào tờ tình báo mới vừa nhận được, một bên vừa uống rượu nho, một bên đọc tin đầu đề trên đài:

- Minh Vương Các Hạ, trong hệ thống tình báo KGB của chúng tôi từ Nga, âm thầm điều tra người đứng sau phòng nghiên cứu Nigeria, người đầu tiên xây dựng phòng nghiên cứu, là một gã khoa học điên loạn bị KGB khai trừ, hẳn ta tham gia chế tạo các loại vũ khí sinh học phản nhân loại, chính phủ Nga sợ rằng các nước khác sẽ lấy hẳn ta làm điểm yếu, nên đã khai trừ hẳn ta.

Nhưng sau đó, gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky đã cứu hẳn ta, và còn bảo vệ hẳn ta, KGB cho rằng như thế không gây hại cho lợi ích quốc gia, hơn nữa gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky chính là tộc người sói trắng, không phải họ có khả năng dễ dàng đổi mặt, cho nên đã không can thiệp nữa. Sau đó thì phòng nghiên cứu Nigeria đã ra đời, hơn nữa đã chiêu mộ nhân tài khắp quốc gia, trong đó hai thành viên chủ chốt, chính là hai học trò của công chúa Jane.

- Nói như vậy, chính là Grams Liu Chevy Chomsky là người bỏ vốn sau lưng?

Dương Thần nhếch miệng cười.

Macedonia vuốt bụng, ợ một hơi rượu:

- Đúng vậy, nhưng vì phòng nghiên cứu nằm trong phạm vi quản thúc của gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky, nên không ai biết rốt cục họ đang nghiên cứu cái gì, nếu như đúng là vũ khí sinh học một khi đã sử dụng, thì cả thế giới sẽ bó tay trong thời gian ngắn, trừ phi...

- Trừ phi là Jane, có khả năng trong thời gian ngắn sẽ chế tạo ra loại thuốc

có thể không chế thứ này, đúng không?

Dương Thần hiểu ra nói.

Macedonia dùng gậy mạnh đầu, nói:

- Thật đáng chết! Minh Vương Các Hạ, xem ra gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky không đơn thuần là muốn kết hôn, bọn họ lo rằng công chúa Jane sẽ khiến cho kế hoạch của bọn chúng thất bại!

Cũng là bạn bè với Jane, Macedonia đã rất tức giận.

Dương Thần sắc mặt tối tăm nói:

- Anh làm tốt lắm, chuyện tiếp theo, anh chỉ cần điều tra xem địa điểm tập hợp cụ thể của gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky ở đâu, tốt nhất là vẽ ra bản đồ, sau đó, giao cho Solon.

Ánh mắt Macedonia sáng lên.

- Minh Vương Các Hạ, ngài muốn khai hỏa sao? Chuyện thú vị như thế, sao chỉ giao cho tên quỷ hồng mao kia? Tôi phản đối!!

Dương Thần thản nhiên nói:

- Sức chiến đấu, sức hồi phục của người sói, không phải như những thuộc hạ của anh có thể so sánh được, đi nhiều hơn thì chỉ là tự tìm cái chết.

- Cho dù Hải Ưng cũng không phải là đối thủ của người sói, bộ tộc người sói trắng là vương tộc của người sói, cho dù là cao thủ đứng đầu của Huyết tộc mười ba thị tộc đi nữa, cũng chưa chắc có thể đánh trực diện với những lão già bên trong bọn họ mà nắm phần thắng.

Macedonia bất mãn nói.

Dương Thần cười khê:

- Trùng trị không được, tôi sẽ đích thân làm, còn về phần những quân lính tản mát, thì để phân đội độc lập EXPENDABLE của ZERO, đi nào động trước đi, coi như là thay mặt Jane tặng bọn chúng một phần quà đáp lễ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 857

Mấy Tên Cáo Già.

Nghe đến cái danh phân đội độc lập EXPENDABLE, Macedonia giật mình khắp người cười cứng gắc mà nói:

- Minh Vương Các Hạ, xem ra trong lòng ngài nóng giận đến nỗi khiến người ta kinh ngạc và thán phục, tôi e rằng như vậy ngài còn có thể mỉm cười, sẽ không dùng nhiều sức.

- Đã vậy bọn họ dám đem hôn nhân của Jane, làm âm mưu để lợi dụng, nên bọn họ tốt nhất phải tính đến việc xấu nhất.

Dương Thần lạnh lùng nói.

Macedonia nói trong tò mò:

- Ngài Minh Vương, ông muốn cuối cùng đạt được mục đích là gì?

Dương Thần trầm ngâm một hồi:

- Thằng Maksim kia không phải nói là muốn cưới Jane sao... Nếu gia tộc bọn họ không còn nữa, nó còn có thể cưới không?

Màn hình của đầu bên kia, Macedonia sờ lên cái trán và mồ hôi lạnh, gật đầu hiểu ý...

...

Ba tiếng sau, Yên Kinh, ở trong phòng trung tâm hội nghị của trung ương chính phủ.

Một bàn tròn bằng gỗ lim vừa vừa, nhìn qua đã có không ít dấu vết của năm tháng nhưng vẫn sáng bóng sạch sẽ không dính hạt bụi nào.

Ở vị trí bốn góc của bàn tròn, bốn người chia nhau ngồi: Ninh Quang Diệu, Lý Mạc Thân, Dương Công Minh và Đường Triết Sâm.

Trong bốn người ngoài Ninh Quang Diệu đang trong tuổi thiếu niên, ba người kia đều đã là lão già tóc bạc hoa râm, già nhất phải nói là Dương Công Minh và Đường Triết Sâm.

Nhưng trong bàn tròn trọng lượng của Ninh Quang Diệu là không hề thua so với bất cứ kẻ nào, ngược lại ngồi ở vị trí chính yếu hướng nam.

Mà ở sau lưng bốn vị gia chủ thì vài người nòng cốt trung kiên của gia tộc chia nhau ngồi, trong ngày thường những người này mới là vai chính để bàn bạc trong việc hệ trọng nhưng hôm nay quyền của bọn họ đã chưa đủ tư cách để ngồi đây bàn bạc những vấn đề phải đối mặt.

Một tay của Ninh Quang Diệu sờ nhẹ vào cái bình trà chạm hoa, sau khi hội nghị lặng im gần 3 phút, quay qua hướng Dương Công Minh cười nói:

- Ông Dương, hải quân của Đông Hải bên kia là do ông Dương nắm giữ, ông cũng nên tỏ thái độ đi.

Nét mặt Dương Công Minh không chút thay đổi giọng nói bình thường:

- Thả một bọn giặc lên bờ, cái đó cần hải quân làm chi?

Ninh Quang Diệu hơi nhíu mày, ánh mắt liếc qua Lý Mạc Thân và Đường Triết Sâm, hai ông lão đều nhíu mày xuống như vẻ không nghe thấy gì.

Ninh Quang Diệu thở dài, nói:

- Ông Dương, tôi biết các thế hệ Dương gia đều giàu lòng hy sinh, gan dạ không sợ chết, nhưng hội Trường Kinh đã từ chối gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky, giao dịch đến vài trăm quả đạn sinh học, số đạn đạo đó mỗi nguy hại đến mạng sống của vài chục triệu công dân, so với mất mát lớn như vậy mà nói, yêu cầu của hội Trường Kinh, chúng tôi tạm thời bằng lòng cũng không sao.

- Bọn họ đã dám sử dụng vũ khí sinh học, đương nhiên là nắm giữ được cách tự cứu chữa, nếu là thứ virus có thuốc chữa, chẳng lẽ chúng ta lại không nghĩ ra biện pháp sao?

Dương Công Minh nói.

Ninh Quang Diệu nói:

- Nhưng vấn đề là hiện giờ mọi hành động thiếu suy nghĩ của chúng ta đều có khả năng gây ra những tai nạn không thể bù đắp lại, thời gian còn lại không nhiều, chúng ta nên dứt khoát.

Dương Công Minh nhắm lại mắt:

- Thủ tướng Ninh, những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, quyền quyết định lại không ở trong tay tôi, nếu Tổng thống Ninh quyết muốn "uống rượu giải khát", cũng không còn chọn lựa khác.

Ninh Quang Diệu nói:

- Ông Dương, tôi cũng là do tình thế ép buộc nên bất đắc dĩ, sự thật mời ông đến dự họp còn có một lý do lớn là vì Dương Thần...

- Ồ?

- Theo tôi được biết, Dương Thần đã ngăn cản hôn nhân giữa gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky và hoàng gia Wales của Anh Quốc, Maksim của gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky yêu cầu đem Jane Công chúa đi, hy vọng Dương Thần đừng cản trở.

- Lời nói của tôi, Dương Thần chưa chắc sẽ nghe.

Dương Công Minh nói như vẻ chuyện không liên quan đến mình.

Giữa chân mày của Ninh Quang Diệu lộ vẻ hơi ngáp ngừng, đang muốn nói điều gì đó, Lý Mạc Thân ở bên cạnh lại đột nhiên mở lời.

- Hãy dừng chút đi.

Một tay Lý Mạc Thân đỡ lấy tai nghe của mình, nói với mọi người:

- Hiện giờ đã muộn rồi.

- Có ý gì?

Lý Mạc Thân cười như không cười mà nói:

- Chúng ta... Vừa nhận được tình báo EXPENDABLE phân đội bí mật

của ZERO đã bắt đầu triển khai những càn quét tầm máu tại cứ điểm của gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky ở Đông Âu, gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky thông qua bộ ngoại giao chúa chính phủ Nga đã bắt đầu tiến hành lên án công khai trong quốc tế đối với Hoa Hạ chúng ta, trong khi bên Trung Hải, lính đánh thuê Hải Ứng của Dương Thần đã đụng độ với những người do gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky phái đi tìm Jane công chúa rồi.

Nghe được tin tức này, không chỉ Ninh Quang Diệu, Dương Công Minh và Đường Triết Sâm đều cảm thấy chút không ngờ, nhìn vào nhau, đều nhìn ra vẻ kinh ngạc trong ánh mắt.

Tuy rằng biết Dương Thần hay ra tay không theo lẽ thường tình, nhưng lại không ngờ đến hành động lại nhanh đến mức này, hơn nữa hoàn toàn điên cuồng không chút do dự.

Ninh Quang Diệu xiết chặt nắm tay, gân xanh cánh tay đều nổi lên, bực bội nói:

- Phân đội EXPENDABLE? Đó lại là lực lượng gì?

Lý Mạc Thân hạ giọng xuống, giải thích nói:

- Căn cứ theo tình báo, nguồn gốc của đội quân, thực ra có liên quan rất lớn với công chúa Jane... Trước kia rất sớm Jane công chúa từng tuyên bố không nghiên cứu phát triển vũ khí phản nhân loại do mọi thế lực Quốc gia nào, nhưng cô ấy đã từng vì tổ chức sát thủ số 1 thế giới-Zero nghiên cứu phát triển một loại thuốc, thuốc đó lúc đầu là sử dụng để cứu lấy mạng sống của một số sát thủ bị thương nặng, nhưng về sau thuốc này đã sinh ra tác dụng phụ.

Trong tình trạng những sát thủ vốn đã sắp tử vong, sau khi dùng thuốc, một số đã thành công sống sót, trên chức năng cơ thể lại sản sinh ra sự biến dị lạ thường cho dù là sức mạnh, tốc độ mọi khả năng ứng biến... Điều vượt qua ranh giới của sự huấn luyện bình thường của con người, số sát thủ này có thể nói là giành lại từ tay tử thần được trao cho cái danh hiệu EXPENDABLE, cũng chính là "kẻ hy sinh" với ý nghĩa là đối với bọn họ mà nói "tử vong" đã là chuyện đã qua, bọn họ lại là một đội quân mạnh nhất, bí mật nhất của ZERO, ít xuất hiện nhất.

"Àm!"

Ninh Quang Diệu nện một nắm tay lên bàn, tức giận nói:

-Càng như vậy, tình hình càng gay go, nếu nước Nga trở mặt với chúng ta, tương đương với việc chúng ta mất đi một đồng minh đối trọi với nước Mỹ! Lượng lớn mua bán vùng biên giới của chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng! Thăng Dương Thần này... rốt cuộc lại phá hủy đến lợi ích của Hoa Hạ chúng ta!

Khóe miệng Dương Công Minh nổi lên tia mỉm cười, híp mắt nói:

- Tổng thống Ninh, ông sai rồi, giữa quốc gia là không có đồng minh, cho nên cũng không có gì để lo lắng cả.

- Ông Dương, ông nói vậy là có ý gì?

Dương Công Minh thân nhiên nói:

- Ý tôi là nếu như muốn để một nước tương xứng với một đồng minh, chỉ có một...

- Cái gì.

Ninh Quang Diệu nói.

Dương Công Minh ngồi thẳng lưng, ngạo nghễ nói:

- Quân đội!

Đường Triết Sâm ngồi một bên cười ha hả nói:

- Lão Dương, ông vẫn như xưa như vậy mà dám nói cho ra.

Lý Mạc Thân gật đầu cười ủng hộ.

Dương Công Minh nói tiếp:

- Nếu như người ta đã đem đến cửa nhà, đó chính là tuyên bố muốn đánh nhau vào lúc này, không đem chiến hạm đi bắn chìm tàu của bọn họ, không đem quân đi oánh tặc sang bằng căn cứ địa của bọn họ, mà muốn quân đội để làm gì? Thằng Dương Thần tuy làm việc hơi hấp tấp, nhưng hẳn hiện giờ phóng hỏa ở sân sau của thằng Nga, so với chúng ta, người Nga còn gấp hơn nhiều, bọn họ tự thân khó bảo toàn, nghĩ đến bọn họ làm chi?

Ninh Quang Diệu thấy ba ông lão đều tỏ thái độ cứng rắn, trong lòng có chút không vui nói:

- Mấu chốt hiện giờ là đảm bảo an toàn sinh mạng dân chúng, bàn bạc cái này có ích gì? Chẳng lẽ thực sự muốn mất cả chì lẫn chài sao?

Lý Mạc Thân lắc đầu nói:

- Vài trăm vạn dân, có thể lặng yên không một tiếng động đi vào Hoa Hạ chính bản thân đã là trò cười lớn cho thiên hạ, mưu mẹo trong đó, chẳng qua là một số viên chức duyên hải, với tiết mục tự biên tự diễn, tôi đã cho người kiểm chứng, đường dây hải quân của tỉnh Tô sâu một cũng không ít, nếu đám người kia đều được lợi lộc lại làm sao thật sự sớm tìm đến cái chết như vậy?

Ninh Quang Diệu sửng sốt, nói:

- Ý ông là đám người của tỉnh Tô âm thầm cấu kết với hội Trường Kinh?

- Không sai.

Lý Mạc Thân nói:

- Cấu kết với hội Trường Kinh sử dụng vũ khí sinh học để trấn áp bọn tôi, đợi đến lúc để cho thực lực trên biển của hội Trường Kinh thẳng tiến vào trong, đến lúc đó Trung Hải, tỉnh Tô tất nhiên đều loạn cào cào lên, như vậy chỉ riêng khoản kinh phí dùng để cho bọn họ chinh đốn lại trị an, cũng đủ cho bọn họ vớt một mớ tiền, trang bị mua vào của cơ quan hải quan, kiểm soát lại một khoản chi lớn, không nói đến thứ khác, đồng tiền này, cũng đủ cho bọn chúng hưởng rồi.

Trong lòng Ninh Quang Diệu kinh hãi, mấy tên cáo già này, thực ra sớm

đã có dự định, âm thầm điều tra nhiều như vậy, nhưng lại không nói với mình.

Bề ngoài tứ đại gia tộc hòa thuận, nhưng hiển nhiên âm thầm mạnh ai nấy làm, đối tượng hữu hảo thiên lệch, cũng là có điểm khác biệt, rõ ràng ngoài Đường gia hơi trung lập, Dương gia lại gần gũi khác thường.

- Bây giờ theo ý ông Lý, như thế nào cho phải?

Ninh Quang Diệu nghiêm túc hỏi.

Lý Mạc Thân nói:

- Thực ra chúng ta chỉ cần một mục tiêu diệt hội Trường Kinh trên biển là được, thừa lúc bây giờ bọn họ tự cho là an toàn, thiếu đề phòng, về phân bố trí đạn đạo giữa Trung Hải và tỉnh Tô, có Dương Thần ở đó, sẽ không có việc gì.

Ninh Quang Diệu nói:

- Cứ như vậy tin tưởng Dương Thần sao?

- Ha ha.

Lý Mạc Thân thoải mái cười nói:

- Thằng đó rất là tinh quái, đã dám ra tay rầm rộ sôi nổi như vậy, đương nhiên là nắm chắc cách đối phó mằm độc giեն đó, bằng không, những phụ nữ của hắn đều ở Trung Hải, chẳng lẽ hắn sẽ không nóng nảy sao?

Cùng lúc đó, Dương Thần ở tận xa Trung Hải, đang đứng trong phòng VIP của khách sạn Quốc Tế.

Dưới chân Dương Thần, là một xác đàn ông ở vị trí trái tim đã bị đập vỡ rõ ràng là là Maksim!

Maksim bị giết chết vẻ không cam lòng giận tới mở to hai mắt, hiển nhiên anh ta không thể lý giải vì sao Dương Thần thoát nhìn sẽ không bắn khoắn mà giết chết anh ta.

Ở vị trí góc tường, một khuôn mặt mới vừa mọc ra lông rậm màu đen, đang muốn hóa thân thành người sói của cô gái tóc vàng, Aisha cũng đã bị một sức mạnh nào đó xuyên thủng trái tim mà chết đi.

Sau khi Dương Thần rút chân về, tẻ nhạt nói với Mạc Lâm đứng ở một bên:

- Người dọn dẹp nốt chỗ này, tôi đi nước Nga một chuyến, màn kịch khôi hài cũng nên kết thúc...

Cần nhắc một chút, đem cảnh chiến tranh đánh nhau xóa đi, bằng không lại muốn huyền ảo rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 858

Kẻ Nào Dám Phản Ta

Nửa ngày sau.

Màn đêm buông xuống. Bờ biển Tây Bắc có tiếng ở nước rất yên bình, thanh tĩnh

Cách không xa thành cổ Keith Wilker thời nữ hoàng Victoria là pháo đài được xây dựng theo lối kiến trúc cổ điển, trên đó là rất nhiều các loại cờ với những hình thù phức tạp đang phấp phới tung bay.

Trong đại điện phía trung tâm của pháo đài, trần nhà treo được trang trí bằng các bức bích họa theo phong cách cổ điển, tô điểm vào đó là rất nhiều các loại đèn thủy tinh với đủ các màu sắc sặc sỡ và kiểu dáng khác nhau, lộng lẫy mà vô cùng trang nhã. Bên dưới là các phẩm nghệ thuật được sắp xếp thành các hàng trật tự. Mỗi tác phẩm đều được chế tạo rất công phu và tinh tế, đòi hỏi một sự tỉ mỉ và khéo léo đến kinh ngạc của các nghệ nhân.

Những chiếc ghế sofa bọc lông cừu, phảng phất mùi trầm hương, chế tạo theo phương thức thủ công của vịnh Ba Tư có một đặc điểm là trăm năm không sợ mục nát. Trên một chiếc sofa lông cừu, có một người đàn ông đang ngáp ngáp dài, chốc chốc lại chán nản liếc sang chiếc đồng hồ báo thức.

Cảnh tượng này chẳng có gì là bất thường, ngoại trừ 1 cái bao tải rơm máu từng giọt từng giọt rớt xuống dưới chân anh ta.

Đột nhiên, cửa lớn phía ngoài đại sảnh bỗng chốc bị mở ra, vài người đáng vẻ vô cùng gấp gáp vội vã tiến vào.

Đi đầu là một lão người da trắng tóc bạch kim, mặt mũi hồng hào, khoác trên mình bộ Tây phục màu đen, trên ngực có đeo 1 chiếc đồng hồ quả quýt, đủ thấy gã cũng là một kẻ có thế lực.

Đứng cạnh lão là một chàng thanh niên trẻ tóc vàng, vô cùng tuấn tú. Trên mặt chàng ngoài sự lo lắng bồn chồn còn hiện lên rất nhiều trạng thái cảm xúc phức tạp khác.

Vừa bước vào cửa, đập vào mắt lão là hình ảnh một chiếc bao tải bị ném không thương tiếc xuống nền nhà, chổng chơ nằm giữa đại sảnh. Từ bên trong bao tải 1 dòng chất lỏng màu đỏ từ từ chảy ra. Bên trên, người đàn ông đang ung dung ngồi trên chiếc sofa. Đôi mắt lão long lên sòng sọc, vằn lên những tia máu.

Nhưng trong nháy mắt, lão đã lấy lại được vẻ bình thản, mỉm cười tiến lại, nói:

- Đúng là khách quý! Minh Vương các hạ, ngài đã lâu lắm không tới làm

khách chỗ Rothschild chúng tôi rồi.

Người nằm trên sofa chính là Dương Thần.

Dương Thần làm bộ ngoáy ngoáy lỗ tai, mỉm cười tà đạo:

- Ông hình như không hoan nghênh tôi tới thì phải.

- Các hạ nói đùa rồi, ở Rothschild chúng tôi đâu có ai là không được hoan nghênh đâu.

Lão già cố tỏ ra thân thiện nói.

Đối với lão già mà máu kinh doanh đã ăn sâu vào máu này, Dương Thần cũng không muốn vòng vo tam quốc. Hắn chỉ thẳng vào chiếc bao tải nằm giữa thảm, nói:

- Nhìn xem, hôm nay tôi đã đích thân mang tới cho ông một món quà.

Lão già hít sâu một hơi, ra hiệu cho hai gã vệ sĩ phía sau tiến lên mở chiếc bao tải.

Hai tên to con vạm vỡ tiến lên phía trước, hết sức cẩn thận từ từ đặt cái bao tải nặng trĩu xuống.

Mùi hôi tanh khó ngửi khấp khểnh xộc ra, khiến hai gã vệ sĩ cố gắng lắm mới kìm lại được không nôn mửa hết ra.

Trong bao tải là một đồng chi chít dày đặc những cái đầu sói đang chồng chất lên nhau, vẫn còn nguyên máu tươi nom vô cùng gớm ghiếc.

Những cái đầu sói ấy có bộ mặt vô cùng dữ tợn. Dường như lúc bị chặt đầu chúng đã nhìn thấy cảnh tượng gì đó hết sức hãi hùng, ghê rợn.

Dương Thần đứng dậy, cởi ngay chiếc sơ mi đang mặc trên người quăng xuống đất. Hai tay rút túi quần, anh nói:

- Chỗ này là công sức hơn nửa ngày trời của tôi. Các thành viên chủ chốt trong gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky đều trong đó cả đấy. Ông có thể kiểm kê lại, nếu muốn.

Lão già lúc ấy đã vài phần run rẩy, nói:

- Minh vương các hạ, chuyện này là sao?

Dương Thần lạnh lùng cười đáp:

- Các người chẳng phải nghĩ ra trăm phương ngàn kế để đẩy Jane vào cái tội gia tộc Grams Liu Chevy Chomsky kia hay sao? Bây giờ gia tộc đó đã không còn, chuyện hôn ước xem như cũng bị huỷ bỏ, đúng chứ?

Lão già gần như đứng không vững nữa. Anh chàng tóc vàng đứng bên cạnh phải đỡ cho lão khỏi ngã, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt bất lực.

Lão già cố hết sức tỏ ra bình tĩnh phân giải:

- Minh Vương các hạ, ngài trước giờ không phải không bao giờ can dự vào những chuyện tranh chấp mang tính quốc tế hay sao? Hôm nay ngài hành động như vậy, không sợ sẽ khiến cho khắp nơi bất mãn ư?

- Quả thực ta xưa nay không can thiệp vào các sự vụ quốc tế, nhưng Dương Thần tôi cũng không bao giờ nhắm mắt làm ngơ trước những chuyện có liên quan tới những người thân cận xung quanh mình. Cuộc sống của Jane

do cô ấy tự quyết định, trừ phi là cô ấy tự nguyện lấy người ta, bằng không không kẻ nào được phép có ý đồ đen tối với cô ấy. Các ông muốn kiếm tiền, tôi không quan tâm, các ông muốn lợi dụng chiến tranh để phát tài, tôi cũng không bận tâm. Chỉ mong ông nhớ cho một điều, tốt nhất là đừng bao giờ quấy nhiễu cuộc sống của tôi.

Dương Thần cười khinh bỉ:

- Không phục ư? Kẻ nào không phục, kẻ đó có thể đứng lên! Kẻ nào dám phản ta, giết không tha! Khỏi phải trình bày đạo lý, điều kiện gì cho rách việc. Từ lúc sinh ra đến giờ, trong mắt tôi chỉ có 1 phép tắc, đó là trên cõi đời chỉ có tôi sống thì anh nhất định phải chết. Phải rồi, bọn sói của gia tộc Khắc Nhĩ Thiết Duy Tư Cơ cũng đã chống cự được nửa ngày, không biết nếu là người như các vị ở Rothschild đây sẽ cầm cự nổi bao lâu nhỉ?

Lão già nghe xong toàn thân tê dại, bất giác lùi về phía sau, cúi đầu không dám hé nửa lời.

Dương Thần thần nhiên liếc mắt nhìn lão rồi quay sang anh chàng tóc vàng đứng bên từ đầu đến giờ vẫn chưa nói câu nào:

- Edward, cậu liệu mà khuyên bảo những kẻ tự cho rằng có chút tiền thì có thể một tay che trời trong gia tộc nhà cậu. Mặc dù cậu cũng được coi là một nửa bằng hữu của tôi, nhưng điều đó không có nghĩa là cả gia tộc nhà cậu cũng vậy.

Edward cười khô:

- Tôi cho rằng ngài trở về Hoa Hạ 2 năm nay, sẽ không làm những chuyện tàn sát bất nhân như vậy nữa. Thật không ngờ, máu vẫn chảy thành sông. Hiện nay chính phủ nước Nga chúng tôi đã tiến thêm một bước phòng bị quân sự. Chỉ sợ ngài cứ tiếp tục tàn sát như thế này sẽ làm liên lụy đến các vị lãnh đạo quốc gia của ngài.

Dương Thần tỏ ra chẳng chút thú vị nói:

- Kệ họ đi. Chuẩn bị cho tôi một chiếc phi cơ, đợi tôi tắm táp cái đã rồi lập tức trở về Hoa hạ.

Trung Hải, mặt trời vừa hé rạng đã toả ra muôn ngàn tia nắng chói chang.

Ở phương Nam vào mùa hạ, trời luôn luôn sáng từ rất sớm.

Tại biệt viện khu ngoại thành phía Tây. Lâm Nhược Khê mặc trên mình chiếc váy liền áo màu xám nhạt mát mẻ, đứng bên cửa hít thở thứ không khí trong lành của buổi sớm. Tóc cô nhẹ nhàng tung bay trong gió, trông xa tựa như Hằng Nga chốn Quảng Hàn cung đang ngắm xuống nhân gian.

Nhưng trong mắt cô gái vẫn lên 1 tia máu, có thể dễ dàng đoán được, cô đã thức trắng cả đêm qua.

Từ buổi chiều ngày hôm qua, khi Dương Thần thông báo sẽ đi nước ngoài xử lý vài công chuyện đến nay vẫn không có chút tin tức gì.

Lâm Nhược Khê cảm thấy có chút kì lạ. Chuyện của Jane, Dương Thần không hề tỏ ra tức giận, cũng chẳng có ý kiến gì. Điều này thật khiến cô

không thể an tâm.

Lúc này, một chiếc Cadillac màu trắng từ từ đỗ lại trước mặt Lâm Nhược Khê.

Một quý bà ăn vận hết sức lộng lẫy từ trong xe bước xuống. Bà mặc trên mình bộ âu phục màu đen quý phái, khắp người là đủ các loại trang sức rực rỡ đắt tiền. Phía sau bà là một người đàn ông trung niên, tướng mạo oai nghiêm bệ vệ, khắp người toát ra vẻ quyền uy và đầy thế lực.

Hẳn nhiên không phải ai khác, đây chính là vợ chồng Viên Hòa Vĩ và Dương Tiệp Dư.

Dương Tiệp Dư nhìn thấy Lâm Nhược Khê đang đứng ở sân cửa thì tỏ ra vô cùng mừng rỡ, vội bước lại gần ôm chầm lấy Nhược Khê:

- Yô, Nhược Khê, cháu không phải là đang đợi cô đó chứ?

Lâm Nhược Khê thoáng chút ngại ngùng, nở nụ cười không được tự nhiên cho lắm, gật gật đầu. Khi nãy nhận được điện thoại của Dương Tiệp Dư nói sẽ đến bàn chút chuyện, thấy cũng sắp tới giờ, Nhược Khê bèn lập tức ra cổng đứng đợi.

- Vẫn là cháu dâu bảo bối của cô hiểu chuyện ngoan ngoãn biết điều nhất, còn biết ra đứng đợi cô, chắc chắc, Nhược Khê à, chồng cháu ấy à, thật chẳng biết lớn nhỏ trên dưới gì cả, sao lại chỉ có mỗi cháu ra đón thế này?

Dương Tiệp Dư cười mắng.

Lâm Nhược Khê ánh mắt buồn bã, đáp:

- Anh ấy vẫn chưa về ạ.

Dương Tiệp Dư sớm đã dự tính được chuyện này, cười nói:

- Vậy chắc cũng sắp rồi, chúng ta vào trong nói chuyện, đợi Dương Thần trở về rồi bàn chuyện chính cũng không muộn mà.

Lâm Nhược Khê cảm thấy có đôi chút nghi hoặc, làm sao Dương Tiệp Dư dám khẳng định rằng Dương Thần sắp trở về. Nhưng cô cũng không hỏi nhiều, lễ phép mời hai vợ chồng Dương Tiệp Dư vào nhà nói chuyện.

Quách Tuyết Hoa biết em gái và em rể sắp tới nên cũng cảm thấy đôi chút vui mừng. Ngày thường mặc dù đều ở Trung Hải, nhưng vợ chồng Viên Hoà Vĩ đều phải lo công việc ở vùng Giang Nam. Việc làm ăn bận rộn nên chẳng mấy khi có dịp đoàn tụ với gia đình. Hôm nay không hiểu có chuyện gì mà khiến cả hai vợ chồng từ sáng sớm đã có mặt ở đây.

Tiếng nói cười râm ran làm căn nhà bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên. Ngoại trừ Trình Tú đã đi làm từ sớm, giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu thì cả nhà chưa ai ăn uống gì, liền ngồi lại ăn một bữa đơn giản với ít bánh chung còn dở và chút cháo nhặt cùng đợi Dương Thần trở về.

- Tiệp Dư, cô bảo Dương Thần sắp về rồi, vậy làm sao mà cô biết được?

Quách Tuyết Hoa tò mò hỏi.

Dương Tiệp Dư cười nói:

- Là ba phải người thông báo cho bọn em. Vốn dĩ thực ra có thể để thư kí

Phương Trung Bình qua thông báo với Dương Thần những việc này, nhưng chắc Phương Trung Bình bị Dương Thần nó làm cho sợ mất mật rồi, nên vợ chồng em đành phải đích thân tới đây vậy.

Quách Tuyết Hoa đương nhiên rất quan tâm đến chuyện của con trai, vội hỏi:

- Đừng vòng vo tam quốc nữa, rốt cuộc là tin xấu hay tin tốt? Hay thằng Dương Thần nó gặp bất trắc gì rồi?

Viên Hoà Vĩ cười ha hả nói:

- Chị dâu, nếu là chuyện xấu, chúng em sao có thể thanh thoi ngồi ăn bữa sáng như vậy? Là chuyện tốt. Dương Thần lần này đã lập được đại công cho Hoa Hạ, cứu được hàng ngàn hàng vạn người rồi.

- Nói một cách chính xác là, Dương Thần đóng một vai trò tác động rất lớn. Nếu không nhờ quan hệ của nó, tiểu thư Jane sẽ không đưa ra trợ giúp lớn như vậy.

Dương Tiệp Dư hoan hỉ tiếp lời.

Lâm Nhược Khê từ đầu đến giờ chưa nói câu nào, nghe thấy cái tên “Jane” mới lên tiếng:

-Cô ơi, tiểu thư Jane đã làm gì, có thể kể cho cháu biết không?

Dương Tiệp Dư nghe Nhược Khê gọi mình là cô thì trong lòng vui như mở hội. Bởi đối với một người hay e thẹn và ngại ngùng như Lâm Nhược Khê thì đây quả là chuyện hiếm gặp.

- Thực ra cũng chẳng có gì mà giấu giếm, đều là người nhà mình cả. Chính phủ và quân đội vẫn che giấu không cho để lộ tin tức, chứ thật ra trước kia Trung Hải và địa giới tỉnh Tô đều nằm trong tầm ngắm của một nhóm tên lửa đạn đạo, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra vụ tàn sát khủng bố gây thương vong hàng loạt. Nhưng hiện giờ, nhờ có tiểu thư Jane đứng ra ngăn con sóng dữ, nguy cơ đó đã được giải trừ rồi. Trung Ương cũng rất cảm kích trước hành động hiệp nghĩa của tiểu thư Jane, hy vọng có thể thông qua mối quan hệ của Dương Thần để mời cô ấy tới Yên Kinh. Một là có thể bày tỏ sự cảm kích một cách long trọng, hai là nhân đó bàn bạc chuyện hợp tác lâu dài.

Trong mắt Lâm Nhược Khê ánh lên một tia kinh ngạc, còn Quách Tuyết Hoa và vú Vương đều tỏ ra hết sức lo âu.

Dương Tiệp Dư vừa mở miệng đã tuôn ra hết tất cả tình hình vụ việc rồi.

Dương Thần trước khi rời khỏi Hoa Hạ đã đưa Jane tới giao phó cho cục An ninh. Về việc điều chế thuốc giải, Maria hết lời tán dương. Vì thành phẩm đã có đủ cả nên việc còn lại chỉ là sao chép lại và điều chế y nguyên như trong tài liệu mà thôi.

Mặc dù sức công phá rất mạnh, nhưng có 1 nhược điểm là cần phải gần 3 ngày mới phát huy tác dụng. Trong tình hình như hiện nay, cho dù tất cả tên lửa đạn đạo được phóng thành công, quân đội cũng có thể tranh thủ thời gian

trong 2 ngày sản xuất ra đủ số thuốc giải.

Và như vậy, bùa hộ mệnh của Tường Kinh hội đã mất đi hiệu lực. Chúng bị lực quân khu Giang Nam cùng với lực lượng hải quân tiêu diệt hoàn toàn.

Dương Tiệp Dư lại bổ sung:

- Phải rồi, Nhược Khê cháu biết không, cái gã Maxime mà tham dự hội nghị thương mại kinh tế quốc tế ấy, gia tộc Reeves của y đã bị chính phủ Nga tuyên bố phạm tội phản bội nhân loại. Bây giờ tất cả xí nghiệp của gia tộc Reeves đều bị chính phủ Nga điều tra xét xử thu ngân sách quốc gia. Lần này là do bọn chúng lợi dụng năng lượng vũ khí đạn đạo uy hiếp chính phủ Hoa Hạ chúng ta, may mà có Dương Thần kịp thời phát hiện, nhờ tiểu thư Jane chuẩn bị thuốc giải.

Lâm Nhược Khê vô cùng kinh ngạc, nhưng cô mau chóng lấy lại vẻ bình tĩnh để suy xét rõ ràng lại một số chuyện.

Maxime cố chấp như vậy, nhất quyết theo đuổi Jane không chịu buông. Xem ra lý do vợ sắp cưới chỉ là cái cớ, mà điều y thực sự muốn có liên quan tới âm mưu này.

Vì lợi ích của bản thân mà để Dương Thần thả Jane ra, khiến cho tên Maxime dễ dàng bắt cô đi. Nếu không phải Dương Thần kịp thời tìm ra mấu chốt, có lẽ hậu quả sẽ thật khôn lường.

Lâm Nhược Khê Không khỏi tức giận chính mình, vì sao không suy nghĩ xem đối phương rốt cuộc là thế nào? Từ khi nào cô đã trở nên hẹp hòi nhỏ nhen và thiên cận như vậy?

Đùng lúc đó, phía công lớn truyền đến tiếng nổ vang của mô tơ. Quách Tuyết Hoa mặt mày rạng rỡ, biết chắc Dương Thần đã trở về.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 859

Em Không Xứng

Dương Thần ngồi trong dinh cơ của gia tộc nhà Rothschild đợi người chuẩn bị chuyên cơ bay thẳng về Hoa Hạ. Chẳng bao lâu sau, anh đã đặt chân lên địa phận Trung Hải.

Vốn nghĩ về nhà có thể dùng bữa sáng như bình thường, ai dè trong nhà lại có thêm sự xuất hiện của hai người.

- Sao hai người lại ở đây?

Dương Thần ngạc nhiên hỏi.

Quách Tuyết Hoa nhú mày cười mắng:

- Cái thằng này, mau chào cô và dựng đi con.

Dương Thần bĩu môi:

- Không quen.

Quách Tuyết Hoa chỉ muốn lập tức ra véo tai cái thằng tính tình khó bảo ngang ngạnh này 1 cái thật đau, nhưng thiết nghĩ Dương Thần đã sống hai mươi mấy năm không có lấy 1 người thân bên cạnh nên cũng chẳng so đo với hắn thêm nữa.

Vợ chồng Viên Hoà Vĩ không hề để tâm, bởi trên thực tế, nếu không có quan hệ họ hàng, có lẽ vợ chồng ông cũng giống như Phương Trung Bình, chẳng bao giờ dám đối diện với Dương Thần.

Bọn họ nghe được tin tức từ Dương gia rằng Dương Thần ở bên ngoài chỉ cần chưa đến nửa ngày trời đã khiến gia tộc nhà Grams Liu Chevy Chomsky trở thành 1 biển máu, cả gia tộc mấy trăm mạng người, già trẻ lớn bé tất tạt không chừa 1 ai.

Nhìn vẻ mặt thản nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra của Dương Thần, hai vợ chồng Viên Hoà Vĩ không khỏi rung mình sợ hãi.

Hai người trong đầu cũng chung suy nghĩ:

- May mà thằng Dương Thần này và mình cũng là người một nhà, bằng không hằng đêm chẳng thể nào kê cao gối mà ngủ yên được.

Thấy Lâm Nhược Khê chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngồi bất động 1 chỗ, ánh mắt cô có gì đó không bình thường. Điều này khiến Dương Thần cảm thấy kì lạ, bèn lại gần ôn tồn hỏi:

- Vợ à, em sao thế, làm gì mà nhìn anh ngây ngẩn thế kia? Hô hô, hay thấy anh trở về mừng quá hả?

Nhược Khê không đáp, cô chỉ quay sang nhìn sâu vào mắt hắn. Trong ánh mắt của Dương Thần chẳng hề có 1 tia nào trách cứ, dường như tất cả những gì cô đã nói, đã làm với Jane, chẳng có điều gì làm anh tức giận.

Lâm Nhược Khê không khỏi cảm thấy căm ghét bản thân mình, cúi đầu buồn bã nói:

- Không có gì, chỉ là tôi qua em ngủ không được ngon giấc mà thôi.

Dương Thần biết chắc nhất định có một nguyên nhân khác, nhưng cũng chẳng truy cứu thêm nữa. Hắn quay sang vợ chồng Dương Tiệp Dư nói:

- Hai người còn chưa trả lời câu hỏi khi nãy của tôi, sao mới sớm ra đã tới đây làm gì?

Dương Tiệp Dư đơn đáp:

- Ông nội bảo chúng ta qua đây là muốn bàn bạc với con 1 vài chuyện. Đầu tiên cũng phải khen ngợi con lần này đã đứng ra giải quyết mọi chuyện rất ôn hòa. Tiếp nữa, vấn đề liên quan đến tiểu thư Jane...

Sau đó, bà tiếp tục nói sơ qua 1 lần cho Dương Thần về kế hoạch và mục tiêu trong tương lai, rồi chờ đợi anh đưa ra ý kiến.

Dương Thần ngồi xuống, bình thản lột vỏ một chiếc bánh chưng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

- Ý nghĩ cũng không tệ, vừa mất đi lão bác học quái dị Nghiêm Bất Vấn liền muốn mời Jane đến cộng tác. Có điều bên Anh quốc 5 sở quân sự còn chưa mời được Jane tới khai thác, phát triển vũ khí cho họ, không lẽ Hoa Hạ có cách thần gì chăng? Tôi thấy, chẳng qua các người là muốn lợi dụng quan hệ của tôi để giữ chặt Jane ở lại Hoa Hạ, đúng không?

- Về chuyện này chúng tôi cũng chỉ là người truyền đạt lại nên không tiện bình luận điều gì. Nhưng cháu hãy nhớ rằng, chính phủ của bất kì 1 quốc gia nào cũng sẽ tuyệt đối không bỏ qua cơ hội có được Jane đâu.

Dương Thần lắc đầu:

- Bà đi mà nói cho lão già ấy, nói cho cả những kẻ muốn lợi dụng Jane để kiếm lợi biết rằng, Jane chỉ ở lại Trung Hải để nghiên cứu những gì cô ấy có hứng thú, đi giảng dạy những vấn đề khoa học mà cô ấy thích. Jane sẽ không đi Yên Kinh, sẽ không làm việc cho quân đội đâu.

Dương Tiệp Dư cười khò:

- Không cần suy xét kĩ càng thêm chút nào ư? Kiên quyết đến thế sao?

- Đừng để tôi phải nhắc lại lần nữa.

Dương Thần tức giận đáp.

Dương Tiệp Dư dường như còn muốn nói thêm điều gì, nhưng Viên Hòa Vĩ đã kịp ngăn lại, cười xòa:

- Được rồi, chúng ta tới đây có phải để làm thuyết khách đâu, truyền đạt được hết ý tứ của ông coi như là đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Dương Tiệp Dư thở dài, lập tức chuyển ngay sang bộ mặt vui vẻ nói:

- Thôi được, vậy cô sẽ về báo lại với phía Yên Kinh. Có điều, Dương Thần, cháu lần trước không phải nói sẽ về Nam Kinh thăm nhà sao? Vì sao tới giờ vẫn chưa đi?

Nghe thấy câu này, Lâm Nhược Khê đang cúi mặt ủ ê cũng phải ngó

đầu lên, dùng cặp mắt hiệu kì theo dõi phản ứng của Dương Thần.

Dương Thần chậm rãi nuốt hết miếng bánh chưng dẻo dính như keo rồi mới thân nhiên nói:

- Tôi có thói quen làm việc gì cũng phải tính toán kĩ càng, mỗi bước đều phải thật chắc chắn. Đợi khi nào tôi thu xếp ổn thỏa mọi việc, tự khắc sẽ quay về.

Vợ chồng Tiệp Dư chẳng biết nói gì hơn, chớ có dại mà động vào cái tên nói giết là giết cả nhà người ta này. Cả hai đều hiểu rõ, cậu thiếu gia này trông thì có vẻ dễ đối phó nhưng kì thực, có những điều chẳng ai có thể quản nổi cậu ta.

Cuối cùng, Dương Tiệp Dư ra vẻ hết sức thân tình nói:

- Dương Thần à, Viên Dã sắp tổ chức 1 bữa tiệc nho nhỏ để chúc mừng Đường Đường đã thi đậu vào Đại học Trung Hải. Lúc ấy mọi người nhất định không được vắng mặt đâu đấy. Cô nhớ là có 1 cô bé tên là Trinh Tú mà, cùng thi Đại học cùng với Đường Đường ấy, cô bé ấy thi được vào trường nào rồi?

Quách Tuyết Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Có kết quả thi Đại học rồi sao?

Viên Hòa Vĩ đáp:

- Đã sang tháng 7 rồi, đương nhiên đã chấm xong hết tất cả bài thi rồi. Bây giờ là gọi điện hỏi kết quả được rồi. Mọi người không ai biết gì sao?

Quách Tuyết Hoa cảm thấy có phần xấu hổ. Bà mặc dù đã làm mẹ của hai con rồi, nhưng con trai bà lại chưa từng tham gia thi ĐH bao giờ, thế nên cũng chẳng mấy để tâm đến chuyện này.

Lâm Nhược Khê mặt tràn đầy hy vọng, nói:

- Đợi Trinh Tú về nhà rồi chúng ta cùng tra kết quả xem.

Mọi người lại nói thêm vài chuyện phiếm, Dương Tiệp Dư không quên dặn Dương Thần nhất định phải đưa cả nhà tới dự bữa tiệc chúc mừng, chung vui cùng tư gia.

Trước sự nhiệt tình của họ, Dương Thần cũng không cách nào từ chối. Đoàn ậm ừ đồng ý cho xong.

Sau khi vợ chồng Viên Hòa Vĩ đã ra về, Lâm Nhược Khê mới lặng lẽ cùng thím Vương thu dọn bát đĩa rồi rửa soạn chuẩn bị đi làm.

Thấy vậy, Dương Thần chạy nhanh ra cửa, giữ lấy tay vợ ôn tồn hỏi:

- Nhược Khê, em rốt cuộc làm sao vậy? Có phải anh lại làm gì khiến em không vui đúng không? Vì sao từ lúc anh trở về đến giờ em chưa thềm nhìn anh lấy 1 lần?

Lâm Nhược Khê khẽ cắn môi, quay người lại, ngượng ngập nói nhỏ:

- Không phải, không phải, anh rất tốt. Vấn đề là ở em.

- Em có chuyện gì sao?

Dương Thần càng thêm nghi hoặc, trong đầu bất chợt nảy ra 1 ý:

- Hay có kẻ nào dám cả gan ức hiếp em? Mẹ kiếp, anh ra ngoài còn chưa đến 1 ngày. Kẻ nào chán sống rồi? Để anh đi giết hắn.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên nhìn về mặt kiên nghị của Dương Thần:

- Mở miệng ra là giết, giết, giết. Việc giết người vui đến thế sao?

Dương Thần tái mặt cười khô:

- Anh... anh chỉ lấy ví dụ thôi, ví dụ ấy mà...

Nhược Khê làm mặt nghiêm nghị:

- Ví dụ ư? Anh tưởng là em không biết gì sao? Khi này vợ chồng cô trông thấy anh như là trông thấy cọp. Bọn họ là người nhà mà còn sợ anh đến vậy. Lần này anh đi nước ngoài đã tàn sát rất nhiều người, đúng không?

Dương Thần ngăn người ra, chẳng ngờ những chuyện này mà Lâm Nhược Khê cũng biết. Quả thật là không thể xem thường được. Dù sao cô cũng là cao thủ đã lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm, khả năng quan sát lời nói và thái độ đối phương của cô vượt xa người thường.

- Xin lỗi... Anh không ngờ làm như vậy lại khiến em không vui.

Dương Thần thở dài nói.

- Anh lại nói cái câu xin lỗi này. Anh có gì mà phải xin lỗi cơ chứ? Anh căn bản chẳng có gì không phải với em cả.

Lâm Nhược Khê tỏ vẻ sâu thẳm cười nói.

Nhìn cô đột nhiên kích động như vậy, Dương Thần cũng ngăn người ra.

Lâm Nhược Khê bỗng quỳ thụp xuống dùng hai tay ôm mặt khóc nức nở.

Dương Thần nhất thời chẳng biết xử trí ra sao, cũng quỳ thụp xuống bên cạnh vợ. Hắn giơ tay ra định đặt lên vai an ủi Nhược Khê, nhưng lại sợ sẽ làm cô kích động thêm, đành ngậm ngùi rút tay về.

- Bà xã à...

Lâm Nhược Khê hai mắt đỏ hoe, giàn giụa nước mắt:

- Không được gọi em! Em hoàn toàn không xứng làm vợ anh... Anh không phải là người đàn ông của em trên thế gian này. Là em không xứng với anh...

Tâm trí Dương Thần lúc này trở nên trống rỗng, giống như vừa bị sét đánh trúng đầu, mất đi hoàn toàn khả năng tư duy.

- Việc giết người đối với anh đơn giản chỉ giống như chuyện hít thở hàng ngày vậy. Với anh tiền bạc, quyền lực chỉ dễ như trở bàn tay. Cho dù 1 ngày có giết chết trăm vạn người đi chẳng nữa, có lẽ anh cũng chẳng mảy may xúc động đâu nhỉ... Nhưng đối với em, chỉ cần một người trước mắt em mất đi thì đó đã là một chuyện vô cùng tồi tệ.

- Những kẻ thù mà anh phải đối mặt không phải là con người. Trong con mắt của họ em chưa bao giờ là vợ, mà chỉ là con tin chúng dùng để uy hiếp anh mà thôi. Em đúng là một gánh nặng bên cạnh anh, chỉ luôn luôn làm cản trở công việc của anh. Em chẳng giúp được gì cho anh cả, cái gì em cũng không hiểu. Em suốt ngày chỉ biết ghen tuông với cô gái bên cạnh anh, giận

đổi, làm mình làm mẩy với anh thôi...

- Anh không thấy em thật thảm hại, thật tức cười sao? Tôn nghiêm của em, sự kiêu hãnh của em, sự tin tưởng và ngưỡng mộ của em, chẳng qua cũng chỉ yếu đuối mỏng manh như tờ giấy. Trong mắt anh chúng hoàn toàn chẳng có nghĩa lý gì... còn em, em lại quá đề cao bản thân mình. Em có phải là con ngốc, là kẻ đàn độn nhất thế gian này không? Anh nói đi, đúng vậy không?

Dương Thần đờ ra như khúc gỗ, chỉ biết đứng nhìn người phụ nữ đã hoàn toàn mất đi khả năng khống chế cảm xúc trước mặt mình. Đây không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Nhược Khê khóc lóc thống thiết sâu thẳm như vậy, nhưng đây là lần đầu cô tỏ ra tự ti và yếu đuối như vậy trước mặt hắn

Từng giọt nước mắt cô tuôn rơi trên sàn, tựa như từng khóm từng khóm hoa đang thi nhau nở rộ.

- Anh có biết không, thậm chí có lúc em đã từng nghĩ, bọn họ làm tình nhân của anh, so với em làm vợ anh có khi nào sẽ sung sướng hạnh phúc hơn không? Không cần phải suy nghĩ chuyện có xứng với anh không, cũng chẳng cần lo sợ người đàn bà khác cướp mất vị trí trong lòng anh, không phải bận tâm xem ban đêm anh đi đâu, làm gì, ở cùng với ai... Nếu là tình nhân, cho dù chẳng giúp được gì cho anh cũng chẳng phải khổ sở như thế này.

Dương Thần gần như không thể thốt lên lời nào, mãi mới nói được vài câu:

- Nhược Khê, em đừng như vậy...

Lâm Nhược Khê lắc đầu, buồn bã nói:

- Dương Thần, anh đã làm đúng. Jane mới là người phụ nữ thích hợp bên cạnh anh. Chỉ có trí tuệ của cô ấy mới có thể giúp ích được cho anh. Cô ấy mới thực sự xứng với anh: vừa xinh đẹp lại xuất thân cao quý. Không như em, một đứa con gái mà ngay cả cha mẹ đẻ cũng không cần nữa... Hơn nữa cô ấy lại còn có tài năng như thế, cả thế giới đều cần có cô ấy. Quan trọng nhất là Jane yêu anh, đã biết rõ đối phương là kẻ như thế nào vẫn nguyện vì anh hy sinh bản thân mình chịu gả sang nước Nga xa xôi. Cô ấy sẽ không vì chuyện anh giết người mà sợ hãi, cũng sẽ không vì chuyện anh có tình nhân bên ngoài mà ghét bỏ anh. Bởi chẳng ai có thể so sánh với cô ấy được...

Dương Thần trợn trừng mắt, khẩu khí đã chuyển sang tức giận:

- Lâm Nhược Khê! Em đang nói linh tinh cái gì vậy?!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 860

Em Vốn Dĩ Đã Ở Trong Tim Anh Rồi.

Cơn giận dữ của Dương Thần dường như không ảnh hưởng chút nào tới Lâm Nhược Khê.

Cô lau nước mắt đứng dậy, cười gượng gạo:

- Anh có giận cũng là chuyện đương nhiên. Em biết em rất ngu ngốc. Chẳng biết vì sao em lại nói ra những điều này nữa, nhưng nói ra rồi đúng là cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Dương Thần hiểu rõ, Lâm Nhược Khê bề ngoài cố tỏ ra bình thường, nhưng thực ra, bên trong trái tim cô đang thất vọng từng hồi.

- Em đừng suy nghĩ lung tung nữa có được không? Hôm qua anh đã nói những gì em còn nhớ không? Với anh em là người rất rất quan trọng, là người đã cho anh một cuộc sống mới hoàn toàn khác, làm sao có thể nói em không xứng với anh được?!

Lâm Nhược Khê buồn bã gượng cười:

- Có lẽ vậy... Có thể em không đủ tự tin... Được rồi, em phải đi làm đây, xin lỗi, em chỉ biết làm anh phiền lòng thôi.

Nói hết câu, Lâm Nhược Khê lập tức tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, quay người bước về phía chiếc xe.

Dương Thần chỉ biết đứng ngẩn ra nhìn theo bóng cô lên xe, rồi dần dần biến mất khỏi tầm mắt của anh. Một lúc lâu sau đó, anh vẫn đứng như chôn chân ở đó, không hề có 1 chút cử động nào dù là nhỏ nhất.

Xin lỗi? Dương Thần thậm chí còn không nhớ rõ Lâm Nhược Khê đã bao giờ nói với anh hai chữ này hay chưa, hoặc nếu đã từng nói thì lần gần đây nhất đã cách đây bao rồi.

Rõ ràng là Lâm Nhược Khê cười nói với mình, mà sao so với việc cô tức giận Dương Thần lại cảm thấy còn khó chịu và mệt mỏi hơn. Cảm giác giống như có một cục nghẹn mắc trong lồng ngực, không cách nào hít thở bình thường được.

Sau cùng, Dương Thần lặng lẽ ra phía sau vườn, tiến bước về phía căn biệt thự trước mặt.

Đứng trước cửa ngôi biệt thự mới chuyển đến, Dương Thần nhấn chuông cửa.

Không lâu sau, An Tâm dáng vẻ uể oải xuất hiện trước màn hình camera trên cửa. Cô còn chưa kịp chải tóc trang điểm gì, có lẽ vừa bị Dương Thần đánh thức dậy.

Để tránh sự đe dọa từ phía đám người của Khắc Long, An Tâm đã quyết

định chuyển đến 1 căn biệt thự ngay sát nơi ở của Dương Thần. Thực ra đó chỉ là cái cớ, điều cô muốn là được gần gũi bên anh, càng gần càng tốt, tránh thời gian dài bận rộn với công việc mà không được gặp nhau, như vậy chẳng phải là “bị thất sủng” rồi hay sao?

Tuy nhiên An Tâm vẫn phải kiêng dè Nhược Khê. Nếu đương nhiên đương lành mà cô vô cớ chuyển tới sẽ khiến người khác xì xào bàn tán. Lần này việc bất ngờ gặp phải sự tấn công của đám người xấu quả thực đã cho cô 1 cái cớ rất thuận lợi.

Trông thấy Dương Thần, An Tâm nũng nịu:

- Ông xã, sao mới sớm ra mà đã tới đây rồi? Chẳng phải bảo ra nước ngoài hay sao?

Dương Thần cười miễn cưỡng đáp:

- Vừa về, mở cửa đi.

An Tâm nở nụ cười ngọt như rót mật, mừng rỡ chạy ra mở cửa.

Vì vừa mới từ trên giường cứ thế bước xuống lầu nên cô vẫn mặc trên mình chiếc áo ngủ màu trắng sữa mỏng tang, đầu tóc rối tung, lùm xum như tổ chim, chỉ sót lại vài cọng tóc lòa xòa phát phơ. Hình ảnh ấy vừa ngây thơ mà cũng thật quyến rũ.

Dương Thần bước vào trong. Anh ghé sát vào khuôn mặt trắng trẻo nõn nà của An Tâm, hít hà mùi hương tỏa ra trên người cô mà có lẽ chỉ phụ nữ mới có được. Mùi thơm ấy tươi mát ngọt ngào như mùi sữa trên người trẻ sơ sinh vậy.

An Tâm khẽ chớp đôi mi dài cong quyến rũ, ánh mắt cô nhìn hẩn dầy mê hoặc. Mãi sau Dương Thần mới định thần lại được, anh đưa tay dịu dàng vuốt ve đôi má nàng.

An Tâm có thể cảm nhận được Dương Thần đang cố gắng kìm nén cảm xúc, cô lo sợ rằng phải chăng đã xảy ra chuyện gì. Dương Thần vẫn tỏ ra hết sức điềm tĩnh, chỉ dịu dàng vuốt ve hàng tóc mai của cô.

- Em đúng là 1 con heo biếng nhác, đã làm chủ tịch rồi mà còn có thói ngủ lười như vậy sao?

Dương Thần vừa nói vừa cười, ngón tay anh dịu dàng vuốt nhẹ lên khóe mắt cô.

An Tâm sực nhớ ra 1 chuyện. Thôi chết, cô vẫn chưa rửa mặt!

Dương Thần nở nụ cười gian manh, giễu:

- An Tâm bảo bối à, đây là lần đầu tiên em đứng trước mặt anh mà vẫn còn đầy gỉ mắt thế này đấy.

- Á!!!!???

An Tâm như muốn nhảy cẫng lên, trong lòng thầm trách mình đúng là đầu heo.

An Tâm vội ngoảnh mặt đi, nhanh chóng dùng hai tay dụi dụi mắt, nũng nịu:

- Ông xã, anh đừng nhìn nữa mà! Ghét chết đi được!

Nhờ có bộ dạng đại khờ, ngây thơ đến buồn cười của cô gái này mà những phiền não, bức dọc của Dương Thần khi này đã giảm đi phần nào. Hắn cười vui vẻ:

- Anh trước nay không hề biết rằng hóa ra phụ nữ mắt có gỉ nhem lại đẹp đến vậy. Tiểu yêu tinh An Tâm, em thường xuyên tập luyện cái kỹ thuật tạo gỉ mắt này, đúng không?

- Eo! Ghê quá đi!

An tâm bấu môi, phát nhẹ mấy cái vào ngực Dương Thần. Thực ra được nghe anh khen xinh đẹp, trong lòng cô sớm nở hoa từ lâu rồi.

Sau khi sửa soạn đơn giản lại 1 chút, An Tâm vẫn cảm thấy không hài lòng, quay sang Dương Thần cô nói:

- Ông xã, anh cứ ngồi đó đi. Trong tủ lạnh có nhiều đồ ngon lắm. Em vào rửa mặt cái đã, 1 chút thôi.

An Tâm chưa kịp quay người chạy xuống lầu đã bị Dương Thần kịp thời ôm chặt lấy eo.

An Tâm đang định chạy đi bỗng bất ngờ bị kéo lại, nằm trọn trong vòng tay Dương Thần. Bộ ngực căng tròn, đầy đặn áp sát vào cơ thể hắn, chỉ cách da thịt hắn 1 lớp áo mỏng manh. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sự mềm mại, đàn hồi, nhẵn mịn đầy kích thích từ hai núm thịt nhỏ lồi lên trên ngực cô.

- Đừng đi nữa.

Dương Thần tay vẫn ôm người đẹp, khẽ nói thầm vào tai cô.

Trông thấy ánh mắt với những cảm xúc hỗn độn và phức tạp của Dương Thần, An Tâm cũng không dám cãi lại chỉ khẽ gật đầu.

An Tâm giang tay ôm lấy cổ Dương Thần, chủ động dùng đôi môi mềm mại tựa cánh hoa của mình hôn lên má anh.

Dương Thần thấy giai nhân đã có ý bật đèn xanh, hơi thở anh đã bắt đầu gấp gáp. Cố gắng lắm anh mới tạm áp chế được ngọn lửa dục vọng trong lòng mình, giờ bỗng dừng lại bị cô nàng láu cá này châm cho 1 môi lửa, rồi cuộc anh vẫn không thể khống chế ngọn lửa tình đang bùng lên dữ dội.

Thở dài 1 tiếng, Dương Thần ép chặt cơ thể yếu ớt mỏng manh của An Tâm vào tường, một tay đưa ra phía sau giữ lấy gáy cô, tay kia luồn vào trong lớp áo ngực, hung bạo mà uyển chuyển ve vuốt, sờ nắn bầu ngực căng đầy.

Môi hắn hung bạo xâm chiếm đôi môi của cô, dường như hắn muốn nuốt trọn bờ môi mềm mại ngọt ngào ấy. Họ hôn nhau đắm đuối, cuồng si, như sợ sẽ để mất đi dù chỉ 1 chút sự ngọt ngào và mê mẩn của dục vọng.

An Tâm gần như đã đứt cả hơi. Bàn tay Dương Thần ve vuốt, mơn trớn khắp da thịt cô, lúc dịu dàng, miên man, lúc lại dữ dội, mãnh liệt. Bàn tay anh không bỏ sót dù chỉ một góc nhỏ nào, tay anh lướt tới đâu là chỗ đó

nóng ran lên như có lửa. Toàn thân cô bắt đầu rục lên như phải bỏng. Chiếc quần lót nhỏ xinh bên dưới đã ướt đầm tự bao giờ.

Lúc đầu óc đã không còn đủ tỉnh táo để ý thức được mình đang làm gì, An Tâm quyết định thả lỏng toàn thân. Cô phó mặc tất cả cho Dương Thần, thuận theo mọi tư thế của anh.

Hưởng thụ xong nụ hôn ướt át, Dương Thần bế thốc cơ thể đã mềm như bún của An Tâm lên, hướng về phía chiếc sofa trong đại sảnh.

Chiếc váy ngủ thùng thình lại trở thành bộ y phục thích hợp nhất trong hoàn cảnh này. Chỉ cần hất nhẹ 1 cái là đã để lộ ra phần thân dưới với đường cong căng tròn hấp dẫn của người phụ nữ. Chiếc quần lót màu hồng phấn nhỏ xinh đã ướt sũng, tỏa ra mùi hương sắc dục.

Không thể chờ đợi thêm nữa, Dương Thần vội vã kéo mạnh chiếc quần lót của cô xuống, rồi tự mình giải quyết luôn mớ quần áo vướng víu trên người. Nhìn cơ thể mềm mại đang hôn hển trên sofa, đôi mắt anh rục lên ngọn lửa khát khao cháy bỏng.

Dương Thần kẹp chặt cặp đùi đầy đặn trắng nõn nà của An Tâm vào hông mình. Da thịt phụ nữ quả thật là mềm mại, mỗi 1 cử động nhỏ đều giống như 1 gợn sóng lăn tăn mơn trớn, làm tê liệt hoàn toàn tâm trí anh.

Dương Thần hét lên 1 tiếng, toàn thân anh đã hoàn toàn nhún xuống. Một hồ nước xuân mạnh mẽ tuôn trào, làm xuyên thủng lớp cánh hoa màu hồng phấn mỏng manh.

- Ôi!

Trong giờ khắc ấy, cả gian đại sảnh tràn ngập những tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn của An Tâm. Từng đợt từng đợt tấn công điên cuồng mãnh liệt như bão táp khiến cô chưa bắt đầu được bao lâu đã đạt đến tột đỉnh của khoái cảm.

Dương Thần như một con mãnh thú không biết mệt là gì, động tác vô cùng dứt khoát, hết đợt này đợt khác, mạnh mẽ thâm nhập vào trong rồi lại mạnh mẽ đưa ra ngoài. Anh hận một nỗi không thể nhún trọn cả cơ thể non tơ mơn mớn này vào cơ thể của chính mình.

Trong cơn mưa gió bão bùng, hai con người như chìm đắm, mê dại đi trong màn sương hồng tình ái.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, An Tâm mới mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng rên thỏa mãn của người đàn ông đang nằm đè lên cơ thể mình. Toàn thân cô như bị thiêu đốt, suýt nữa thì ngất lịm đi.

Nếu không phải vì mỗi ngày đều tập luyện, có lẽ An Tâm đã bất tỉnh nhân sự từ lâu rồi.

Sau cơn ân ái, Dương Thần ôm cơ thể đã mềm nhũn ra của An Tâm áp sát vào ngực mình, mơn trớn, nghịch ngợm tấm lưng mịn màng của cô.

Lúc đã lấy lại được tỉnh táo, Dương Thần lại cảm thấy đôi chút áy náy. Vừa rồi quả thực anh đã có phần hơi bạo lực, dùng lực mạnh như vậy với cường độ cao không phút nào ngơi nghỉ, thật đã khiến nữ nhi phải chịu khổ

rồi.

- Cung à, là anh không tốt, không nên đến tìm em vào lúc này, có phải đã làm em đau không? Dương Thần trong giọng nói có phần áy náy.

Tim cô vẫn đang đập rất mạnh, thêm chút nữa chắc nhảy cả ra ngoài. An Tâm thở dốc nói:

- mấy lần đầu óc em đã mất hết ý thức rồi đây này. Bây giờ mới cảm giác được là mệt. Ông xã, có phải anh hôm nay đang buồn bực chuyện gì không?

- Anh cũng chẳng biết nữa. Không nói rõ ra được. Chỉ là có cảm giác muốn tìm 1 ai đó để xả hết tất cả nỗi bức xúc trong lòng. Nhưng cái con tiểu yêu này, nhìn thấy em là anh đã không kìm chế nổi rồi, em lại còn thêm dầu vào lửa nữa.

An Tâm dụi dụi mắt vào ngực Dương Thần, mỉm cười hạnh phúc:

- Thực ra... trong lúc như vậy anh lại chịu đến tìm em, em thực sự rất rất vui. Chỉ ít điều đó chứng tỏ em đã có 1 vị trí nào đó trong tim anh, đúng không?

Dương Thần véo nhẹ đôi má căng mịn của cô:

- Nói linh tinh gì vậy. Em vốn dĩ đã ở trong lòng anh rồi. Có điều sao em không hỏi anh vì sao lại như vậy?

- Nhắc tới rồi anh lại không vui, nên em cũng không muốn biết. Chỉ cần có anh ở bên em, thế là đủ rồi.

Dương Thần khẽ thở dài, cho dù là vì cô gái ngốc nghếch này, bản thân mình cũng cần dừng cảm đối mặt với sự việc. Bất luận thế nào, bên cạnh anh cũng đâu chỉ có 1 mình Lâm Nhược Khê cần được quan tâm. Không thể chỉ vì mình cô mà để các cô gái khác phải chịu thiệt thòi được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 861

Dám Biến Thành Người Hối Đầu

Nghĩ một lát, Dương Thần không tìm được hỏi:

- An Tâm! Em hãy nói thật cho anh biết ở bên cạnh anh có phải có áp lực không?

An Tâm lúng túng chớp mắt trả lời:

- Áp lực? Tất nhiên là có rồi.

Dương Thần ảm đạm:

- Quả nhiên là như vậy, hoá ra không phải chỉ có mình Nhược Khê nghĩ như thế.

- Ờ? Chị Nhược Khê sao lại có áp lực? Chị ấy đã là vợ chính thức rồi, như em chỉ là một tình nhân bé nhỏ mới có áp lực chứ. Lúc nào cũng lo lắng anh chỉ biết đến người phụ nữ khác, không chịu đến với em, cũng không thương em nữa!

An Tâm chưa xốt nói:

- Em cũng muốn được như chị Nhược Khê, hằng ngày được ở cùng anh, làm sao mà có áp lực được?

Dương Thần ngạc nhiên:

- Em nói áp lực là chỉ chuyện kia?

An Tâm nghi ngờ:

- Vậy còn chuyện gì?

Dương Thần mỉm cười nói:

- Em suy nghĩ ngốc vậy, anh làm sao lại không muốn ở cùng em, là em quá bận đến một cuộc điện thoại cũng không gọi cho anh, anh sao mà biết lúc nào em rảnh. Em cũng không phải không biết anh mới là người nhàn nhất.

An Tâm thè chiếc lưỡi hồng hồng ra:

- Hi hi, ông xã, anh vẫn còn chưa nói, anh cho rằng áp lực là áp lực gì?

Dương Thần có chút ngại ngùng nói:

- Nhược Khê buổi sáng có nói với anh, cô ấy cảm thấy anh và cô ấy không trong cùng một thế giới, cô ấy rất đau khổ, làm anh cũng không biết phải nói với cô ấy thế nào. Anh thấy em và Nhược Khê cũng giống nhau, đều nghĩ đến những địa vị của anh ở nước ngoài, sẽ cảm thấy không thoải mái.

An Tâm ngạc nhiên một hồi mới cười lên khanh khách:

- Ông xã, chị Nhược Khê thực sự nói như vậy sao?

- Ừ... So với ý kia không khác biệt lắm, nhưng còn phức tạp hơn nhiều

Dương Thần sầm nã nói.

An Tâm cười nhẹ, hôn lên mặt Dương Thần mấy lần...

- Thế này tính là áp lực gì, đàn ông vốn dĩ nên mạnh hơn phụ nữ, thì phụ nữ mới thích. Người khác thì em không biết, nhưng dù sao em lúc nào cũng muốn người đàn ông mà em thích càng mạnh càng tốt, dù cho có mạnh đến đâu, địa vị cao như thế nào, em cũng không muốn làm đối thủ cạnh tranh với đàn ông, làm gì mà phải muốn áp lực, chỉ cần thật lòng ở bên nhau là được rồi.

An Tâm lơ đãng nói.

Dương Thần do dự:

- Thật ư?

An Tâm dùng sức gật đầu:

- Thật! Ông xã cũng đừng nghĩ nhiều. Mặc dù em không phải là người có thật nhiều tiền, nhưng nhà chúng ta cũng có ít nhất hơn mười tỷ là tài sản của em, em làm sao có thể đi thích một người chỉ có gia sản một hai trăm triệu, những người đi làm bình thường kia càng không phải nói. Không phải là em khát khe chuyện vật chất, nhưng những người đàn ông như vậy căn bản không thể có mối quan hệ chân chính.

- Cuộc sống của người bình thường đến đâu mười mấy tương đương phải so đo, trong mắt chúng ta chiếc xe Ferrari vài triệu hay căn biệt thự hơn mười triệu, thích thì bất cứ lúc nào cũng có thể mua. Tiền cũng chỉ là con số mà thôi, cho dù làm ăn thua lỗ vài trăm triệu cũng là chuyện bình thường như cơm bữa. Đây vốn dĩ là hai thế giới khác nhau, đương nhiên cũng không có cách nào ở cùng nhau được. Vì thế nói ông xã có tiền có thế, so với em càng mạnh, em mới cảm thấy ở cùng nhau được tự nhiên.

Dương Thần hoài nghi nói:

- Không phải vậy đâu... Lúc đầu anh và em mới gặp mặt, em cũng không biết anh rút cục là người thế nào, em làm sao có thể đồng ý theo anh?

An Tâm xấu hổ nói:

- Kỳ thực... Kỳ thực anh sau này không nói cho em anh là người lợi hại thế nào, em nghĩ em cũng không thể đồng ý thật sự ở bên cạnh anh.

- Cái gì?

Dương Thần trừng mắt

- Em là muốn tìm đánh?

- Ông xã, anh đừng giận nữa.

An Tâm nhẹ nhàng gọi để che cái đuôi của mình

- Không phải là em ái mộ hư danh, mà là nếu như vậy, anh cũng không thể cứu em được, cho nên tất cả đều là ông trời đã định, nếu như tiền của anh không nhiều bằng của em, thì không phải là thành em đang nuôi một anh chàng công tử bột sao?

Dương Thần nghe cũng thấy có đạo lý, nếu như bản thân không đủ mạnh,

thì có lẽ Nhược Khê lúc trước đã chết rồi, sớm một chút, làm sao có thể cứu cô từ trong quán rượu ra, ngay chính mình cũng có thể bị một đám người đánh cho thê thảm

Tuy rằng nói như vậy là hơi nhẫn tâm nhưng thực tế chính là như vậy

Cho nên người phụ nữ kia đang nói với chính mình cái gì mà “không xứng”, quả thực là không hiểu gì cả.

Dương Thần cuối cùng tâm tình thoải mái một chút lại hỏi:

- An Tâm, vậy em nói anh thường xuyên giết người, lại không nghĩ giết người là một việc gì lớn lao, chuyện này cũng không có quan hệ gì sao?

An Tâm do dự một chút, nhỏ giọng nói:

- Giết người thì là chuyện tốt gì, nhưng em biết nếu rất nhiều người không tận diệt, thì có thể sẽ để lại tai họa ngầm, anh chỉ là vì bảo vệ những người bên cạnh mình mà động tay giết người, em nghĩ cũng có thể hiểu được, dù sao anh cũng không phải lấy giết người làm thú vui, bọn họ nếu không phải tự mình tìm đến thì cũng không đến mức phải chết.

Dương Thần cảm thấy người phụ nữ này thực sự rất đáng yêu. Nói cũng phải, không phải tự mình tìm đến cửa, nếu bọn họ không lấy mạng người làm nhân mạng trước, làm cái gì mà vũ khí người biến đổi gien, còn muốn lợi dụng Giản, bản thân ăn no không có chuyện gì làm. Thì việc gì mình phải đến tận nước Nga để nhổ cỏ tận gốc?

Tuy nói thủ đoạn có tàn nhẫn máu lạnh một chút nhưng chết thế nào đều là chết, cũng chẳng sao cả.

An Tâm khẽ vuốt gương mặt Dương Thần, nhẹ nhàng nói:

- Hơn nữa em biết ông xã chắc chắn cũng chán ghét việc giết người, nếu không anh cũng không thể về nước mà sống những ngày yên ả. Nhưng nhiều chuyện không phải muốn tách ra thì có thể thực sự không gặp phải nữa, em chỉ mong những lúc ở bên anh, có thể nhìn thấy anh vui vẻ, như vậy em mới chính là hạnh phúc nhất. Còn về những chuyện khác, thì cũng không có gì là đáng lo cả.

Dương Thần cười xấu xa nói:

- An Tâm à, coi như khen thưởng, chúng ta làm lại một lần nữa đi.

An Tâm vội co mình lại, gắt giọng:

- Người ta vẫn còn chưa ngủ đủ đâu. Cả một buổi sáng cứ gây sức ép, em mệt lắm, muốn đi ngủ!

- Gây sức ép sẽ không mệt nhọc

Dương Thần liếm môi hấp dẫn nói.

An Tâm vẫn lắc đầu, đôi bàn tay trắng như phấn đám đám ngực Dương Thần, bĩu môi nói:

- Tiểu Tam cũng có nhân quyền!

Dương Thần hoàn toàn không tức giận, nhưng thực sự máu nóng trong người cũng đã trào lên, nhìn bộ dạng mệt mỏi của An Tâm, cũng không chịu

được mà lại dâng lên.

Dứt khoát Dương Thần ngồi dậy để An Tâm gối đầu trên đùi mình, ôn hoà nói:

- Vậy em ngủ đi, chờ em ngủ đủ rồi, chúng ta cùng đi ăn cơm trưa.

Lúc này An Tâm mới thả lỏng ra, nhu thuận gật đầu, sau đó nhắm mắt lại, do mệt mỏi nên cô gái rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Dương Thần dùng một tay nhẹ nhàng gỡ lấy sợi tóc dài của An Tâm, cứ tự nhiên thân thiết như vậy mà vuốt ve.

An Tâm thở đều đặn, mơ màng mấp máy miêng:

- Ông xã... Anh cứ vuốt như vậy, đến khi em ngủ say thì sẽ biến thành người hói đầu đấy..

- Dám biến thành người hói đầu, anh sẽ bỏ mặc em!

Dương Thần đùa cười nói.

An Tâm bĩu môi:

- Không cần phải bỏ rơi em. Cho dù sau này, anh có biến thành một ông béo có bụng phệ, em cũng sẽ luôn rất yêu rất yêu anh...

Nghe được lời thì thảo nhỏ nhẹ của cô gái này, tay Dương Thần tự nhiên dừng lại, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng, hé miệng mỉm cười.

Thời gian cứ từng giây từng phút qua đi...

Có thể gối trên đùi người yêu ngủ say sưa, tới 12 giờ trưa, An Tâm mới ngủ đủ thức dậy.

Bởi Dương Thần nói phải cùng nhau ăn cơm trưa, An Tâm cũng quên luôn kế hoạch đến công ty làm, tự cho mình một ngày nghỉ, dù sao cũng không ai có thể quản cô.

Đã từng trải qua một đám người thân “Hoàng Cung” trước đây, bây giờ đối với An Tâm mà nói, Dương Thần chính là người thân duy nhất của cô.

Dương thần sớm đã nhắn tin cho mẹ ở nhà để mọi người không phải chờ, sau đó đưa An Tâm đã trang điểm kỹ lưỡng đi tới một nhà hàng trong nội thành, yên lặng thưởng thức bữa cơm trưa.

Tuy rằng trong lòng vương bận chuyện Lâm Nhược Khê, nhưng Dương Thần biết rằng cả hai cần có thời gian bình tĩnh, hơn nữa An Tâm người luôn luôn ở bên cạnh âm thầm nỗ lực, cũng không nên lạnh nhạt, cho nên Dương Thần cố gắng kể những chuyện thú vị trước kia đã trải qua ở nước ngoài, một là để An Tâm càng hiểu mình, hai là khiến cô ấy thoải mái cười vui.

Sau khi ăn cơm trưa, hai người nắm tay nhau đi trên con đường Thương Nghiệp, đi tới cổng rạp chiếu phim, An Tâm nhớ ra cái gì đó, hưng phấn nói:

- Ông xã, không phải mấy hôm nay vừa lúc chiếu phim “Spider Man 4” sao? Chúng ta vào trong xem đi!

Dương Thần chau mày, hẳn chưa bao giờ thích xem thể loại phim khoa học viễn tưởng đặc hiệu này, bởi bản thân hẳn so với phim ảnh càng viễn tưởng.

- Cái thứ kia thì có ý nghĩa gì, không phải là bay tới bay lui sao, em muốn chơi, anh sẽ đưa em đến chỗ không có người bay cho đủ luôn.

Dương Thần bĩu môi nói.

An Tâm trề môi, có chút mát mát nói:

- Ồ... Có phải anh cho rằng em rất ngây thơ không?

Dương Thần sừng sốt trong chốc lát, mặt mày hớn hờ nói:

- Không, hay là chúng ta đi xem đi!

- Ừ?

An Tâm không rõ thế nào hấn lại thay đổi lời nói ngay lập tức vậy.

Dương Thần nói:

- Là anh hay lấy quan điểm giá trị của cá nhân đặt lên trên các em, vừa rồi em đã nhắc nhở anh, như vậy tình cờ sẽ làm tổn thương người khác, thế nên anh quyết định hay là nên cố gắng tiếp xúc với sở thích bình thường của các em. Hôm nay cùng An Tâm yêu quý đi xem Spider Man, buổi tối về nhà anh muốn cùng Nhược Khê xem phim Hàn Quốc. Như vậy... có lẽ sẽ làm tăng thêm sự đồng cảm?

An Tâm vui vẻ ôm lấy Dương Thần, hôn lên mặt hấn:

- Ông xã như vậy là được rồi... tuy nhiên anh cũng không cần xem phim Hàn Quốc xem thành ảo lả!

Dương Thần cười khỏ một trận, cũng không nói thêm gì, để An Tâm ở chỗ chờ còn hấn đi xếp hàng mua vé.

Vì phim này mới chiếu chưa được mấy ngày, công rạp chiếu phim đông đúc đầy người, người mua vé quả thực không ít, Dương Thần cũng là kiên nhẫn đứng xếp trong hàng.

Vốn dĩ trông rất bình thường, nếu không cẩn thận tìm kiếm căn bản không phát hiện được sự tồn tại của hấn.

Cũng trong lúc này, Dương Thần đột ngột giật mình, chỉ vì khoé mắt cảm giác liếc tới một bóng dáng quen thuộc chút nữa đã quên đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 862

Nhìn Trúng Người Ta Rồi

Theo hướng kia, Dương Thần nhìn sang cửa hàng bánh mì phía bên kia đường, cạnh chiếc tủ kính lớn một dáng người duyên dáng đang đứng tràn đầy sinh khí, người con gái mặc chiếc váy ngắn màu hồng phấn, dường như đang xem có thích hương vị của chiếc bánh mì hay không.

Trong ánh nắng mặt trời mùa hạ, bắp chân cô gái ấy trắng tựa như tuyết, đang đi một đôi giày bột bằng vải giản dị, nhưng kết hợp hoàn toàn tự nhiên, khiến không ít đàn ông đi qua đều phải ghé mắt liếc nhìn.

Dương Thần thở ra một cái, có lẽ bởi vì trên mình cô gái kia đã toát ra sức ép, liếc gần một cái, không khoa trương nhưng cái tỷ lệ vóc dáng quý báu kia lại làm cho mình chú ý.

Quan sát kỹ hơn các góc độ khuôn mặt, cô gái có ngũ quan tinh xảo kết hợp tinh tế, ngay lập tức nhìn được rõ ràng.

Tiêu Chỉ Tình!

Cô ta sao lại ở chỗ này!?

Từ lần đó ở Los Angeles, bỏ cô gái thần bí bụng dạ nham hiểm này ở lại khách sạn, Dương Thần vốn nghĩ giống như trước đây, một hồi tình duyên ngắn ngủi, cũng không nghĩ nhiều sau này sẽ gặp lại.

Nhưng mắt này mở trùng trùng nhìn ả xuất hiện tại Trung Hải, Dương Thần không khỏi có chút đau đầu nhức óc.

Tiêu Chỉ Tình không giống những người phụ nữ khác, bản thân cô ta đúng là một phiên toái lớn, nếu không cũng không mang theo cái gì mà cửu âm huyền mạch, khi lưu lại tại nước Mỹ, còn dùng thủ đoạn hạ độc lừa tiền.

Lúc đầu Dương Thần không đi hỏi nội tình, chính là không muốn dính dáng đến chuyện không liên quan.

Đó là lý do vì sao Dương Thần đoạt thân thể, nhưng không chiếm lấy suy nghĩ của cô ta. Một là hai người trước giờ âm thầm suy tính cho nhau, cô ta thất bại là tự mình chuốc lấy cực khổ, vốn dĩ không nói đến chuyện tình cảm. Hai là Dương Thần cũng không hi vọng những người phụ nữ của mình để ý đến sự xuất hiện của “Con nhện tinh” khó lường trước này.

Huống hồ chính mình còn giúp cô ta giải độc đây người muốn lấy mạng cô, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, cũng không thấy còn mắc nợ cái gì.

Nhưng hiện tại, Tiêu Chỉ Tình không ngờ đột nhiên xuất hiện, Dương Thần lại nhức đầu rồi.

Nếu không may cô ta thực sự đến tìm mình, như vậy sẽ là tình cảnh như thế nào? Chính mình còn chưa ổn định được những người phụ nữ trong nhà,

lại ồn ào việc này nữa, không phải muốn lấy mạng người sao?

- Ông xã, anh sao ngờ ra vậy?

An Tâm đi đến trước mặt nghi ngờ hỏi.

Dương Thần sùng sốt, cười ha ha nói:

- Nay không xếp hàng à.

- Nhưng đã đến lượt anh rồi.

An Tâm hí hóp mắt nói.

Dương Thần lúc này mới phát hiện ra, người phía trước đều đã mua vé rồi, bên dưới không ít người bất mãn với mình, còn Tiêu Chỉ Tình trong lúc mình suy nghĩ đã không thấy bóng dáng đâu!

Dương Thần bỗng toát mồ hôi lạnh, vội vàng đi lên mua 2 vé 3D đắt nhất.

An Tâm còn phát hiện ra một chút huyền cơ, đi bên cạnh cười bốn cợt:

- Ông xã, em phát hiện ra rồi, vừa rồi đối diện có một cô gái xinh đẹp đi qua, cái bắp chân kia khiến người khác phải ngưỡng mộ, có phải là nhìn trúng người ta rồi không?

Dương Thần ngĩa chính nói:

- Làm sao có thể? Anh đâu phải loại đàn ông nhìn một người yêu một người, cô ta có xinh đẹp nữa, với anh chẳng có quan hệ gì.

Nói xong lời này, Dương Thần cảm thấy trên mặt mình có chút không nhịn được, vội ho khan mấy tiếng làm bộ như không có chuyện gì.

An Tâm đáng yêu đảo cặp mắt, tuy rằng mình rất yêu người đàn ông này, nhưng có lúc đối diện với bộ mặt bộ dạng vô lại của đàn ông, ngoại trừ cái vẻ mặt này, cũng không có thái độ khác có thể biểu đạt.

Dương Thần trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Tiêu Chỉ Tình không phát hiện ra mình, có lẽ chỉ là cô ta sau khi về nước vừa lúc đi qua Trung Hải, tùy ý đi dạo một chút, nhưng mình lại lo nghĩ nhiều rồi.

Một buổi chiều tiếp tục qua đi, Dương Thần cùng An Tâm xem xong phim, lại đưa cô đi ăn loại kem mà cô thích.

Tuy An Tâm ăn cơm không nhiều, nhưng bắt đầu ăn kem, lại khiến Dương Thần phải kính phục.

Trong nhà hàng kem do người Pháp mở có tên là Berthilion, An Tâm vừa ăn những vị kem hoa quả màu sắc sặc sỡ, vừa giới thiệu:

- Ông xã, anh đoán nhà hàng này là của ai?

Dương Thần nhìn miệng An Tâm có một vòng sữa bao quanh, cố nén cười nói:

- Không phải là em chứ?

An Tâm ngạc nhiên:

- Ông xã sao anh biết? Đây đúng là nhà hàng sau khi em về nước mở đó, nhưng là em đầu tư, còn người bạn Pháp kia kinh doanh, em chiếm 60% cổ phần.

Dương Thần cũng là tùy tiện đoán, dở khóc dở cười nói:

- Thích ăn kem như vậy? Mà trước đây chưa từng nghe em nói muốn ăn kem.

- Hì hì.

An Tâm hưng phấn nói:

- Trước đây lúc em làm tiếp viên hàng không, ở nước Pháp đã ăn kem Berthillon này, sau đó vẫn muốn ăn tiếp, nhưng Trung Hải lại không bán, nên em đã thương lượng cùng công ty họ, mở nhà hàng chi nhánh này. Thế nào? So với Haagen-Dazs gì đó hương vị đậm đà hơn chứ?

Dương Thần không có nhiều hứng thú với đồ ngọt, nhưng vẫn đón ý hùa theo gật đầu.

An Tâm mắt sáng như sao:

- Ông xã anh biết không, trước đây em đều không dám tới đây, sợ một khi mở miệng thì không dừng lại được, nhưng bây giờ anh nói tu luyện có thể làm vóc dáng bản thân không thay đổi, em không sợ nữa! Dù cho em có ăn tới bị bệnh, anh cũng có thể chữa khỏi, đúng không nào?

Dương Thần nghe đến lông mày co giật một hồi, lòng yêu mến của phụ nữ là có chủ ý như vậy, cũng chỉ có thể lắc đầu, cười nói:

- Em thích là được rồi.

An Tâm ăn tới khi đắc ý, trực tiếp từ một đầu bàn khác chạy đến bên Dương Thần, hôn lên mặt Dương Thần “chụt” một cái.

- Này! Cái cô yêu tinh điên, miệng vẫn còn dính đầy bơ đấy!

Dương Thần vuốt mặt mát lạnh, buồn bực nói.

An Tâm cười khanh khách:

- Bây giờ hơi thở trong miệng của em đều có hương vị của kem, ông xã có muốn thử hôn một lần không? Rất thơm ngọt nhé...

Nói xong, cô còn vô cùng mê hoặc dùng chiếc lưỡi dính hương liếm pho mát còn sót trên miệng, chớp chớp mắt, lông mi cong cong toát lên vẻ quyến rũ.

Dương Thần lập tức lại bị luồng điện bên trong đốt cháy bên ngoài, không nói gì cả, ôm lấy vòng eo mềm mại của An Tâm, để cô ngồi trên đùi mình, hôn một nụ hôn thật sâu.

Thời gian thoải mái hạnh phúc trôi qua rất nhanh.

Không thể không nói, Dương Thần cảm thấy ở cùng An Tâm luôn rất vui, những người con gái ở bên cạnh mình, cô là người có tính cách hoạt bát nhất, đương nhiên sự nóng nảy của Thái Nghiên lại là một chuyện khác.

Đợi đến lúc An Tâm ăn tới no căng rồi, mới cảm thấy thoải mái quay trở về.

An Tâm còn muốn xử lý những tài liệu quan trọng của một ngày không đi làm tích lũy lại, mà Dương Thần đưa cô về nhà xong cũng phải quay trở về nhà mình.

Một là nói chuyện cùng với Nhược Khê, hai là kết quả của Trình Tú tốt

hay không tốt cũng nên tra rồi, dù sao đều là mình đưa cô ấy đi học, lúc nào cũng phải quan tâm.

Dương Thần thậm chí còn nghĩ, nếu Trinh Tú thi rớt rồi, liệu có phải đi cửa sau dùng quan hệ để mua cho cô một suất trúng tuyển vào một trường đại học tốt không, đúng là với người nhà thì luôn phải đặc cách phá lệ.

Vừa bước vào phòng khách, Dương Thần liền nhìn thấy bốn người phụ nữ trong nhà nhưng lại đang tụm lại ở một góc ghế sofa vui vẻ tranh luận.

Thấy Dương Thần trở về, Quách Tuyết Hoa vội vẫy tay:

- Con trai mau lại đây! Nhà chúng ta có tin vui!

Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, xem ra Trinh Tú coi như không chịu thua kém, hẳn là thi cũng không tồi, lần này chắc vui rồi.

Mà Lâm Nhược Khê cũng về nhà sớm, một mình ngồi ở chiếc ghế sofa đơn nhìn thấy Dương Thần, ánh mắt có chút trốn tránh, nụ cười trên mặt vừa rồi cũng đã biến mất.

- Thi đỗ đại học rồi?

Dương Thần cười lên hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trinh Tú đỏ bừng, có vẻ rất xúc động, nhìn nước mắt trên mặt xem ra vừa khóc xong, nghe thấy câu hỏi của Dương Thần liền gật gật đầu.

Dương Thần theo thói quen nhéo nhéo mặt cô:

- Thi đỗ rồi mà còn khóc, kỳ này nếu thi không đỗ, không phải khóc xui đi chứ.

Trinh Tú ngượng ngùng xoa mặt, bĩu môi nói:

- Em cũng không biết làm thế nào, không tìm được phải khóc...

- Cái thằng này, nói cũng không dễ nghe một chút.

Quách Tuyết Hoa cười mắng.

- Con có biết Trinh Tú của chúng ta thi đỗ cái gì không?

Không đợi Dương Thần đoán, Quách Tuyết Hoa liền tự mình nói ra:

- Đại học Trung Hải! Chọn rồi! Bằng điểm với Đường Đường của Đường gia, trong top mười toàn Trung Hải!

Dương Thần có chút kinh ngạc, chính mình trước đây vì chuyện của Jane, mới có điều hiểu biết về đại học Trung Hải, không hề nghi ngờ thuộc loại danh tiếng toàn quốc, thậm chí toàn thế giới.

Cô bé Đường Đường kia vốn dĩ có tư chất thiên phú cực cao, thừa hưởng suy nghĩ thông minh của bà mẹ Đường Uyển, thuộc loại học không tốn sức, thì không ngạc nhiên, Trinh Tú dựa vào chính mình cố gắng học, không ngờ cũng có thành tích như vậy, thật sự đáng quý.

Nhưng nghĩ đến cô gái nhiều đêm như vậy khêu đèn học này cũng có thể lý giải được.

“Không hổ là con cháu của gia tộc siêu tài phiệt Hàn Quốc, gien vẫn là có tiêu chuẩn nhất định”, Dương Thần im lặng nghĩ trong đầu.

Trình Tú bỗng nghiêm túc ngẩng đầu lên nhìn Lâm Nhược Khê:

- Chị Nhược Khê, sau này em tốt nghiệp, có thể đến quốc tế Ngọc Lôi làm việc không, em sẽ cố gắng học tập!

Lâm Nhược Khê sửng sốt, dường như không hiểu làm thế nào lại đột nhiên nói đến vấn đề đó, nhưng lập tức mặt giãn ra nói:

- Đương nhiên có thể, bằng của đại học Trung Hải, có thể trực tiếp nhận lời mời công tác của tổng bộ, chị vẫn còn chưa mơ được em tới.

- Ủ! Em nhất định sẽ làm việc thật tốt, báo đáp chị, em nợ chị nhiều rồi...

Trình Tú tràn đầy tự tin, qua việc thi cử chứng minh bản thân mình, cô gái dường như đã thật sự thay da đổi thịt.

Lâm Nhược Khê than nhẹ nói:

- Con bé ngốc, sao em lại nói những lời này, cũng không phải chỉ mình chị giúp em, hơn nữa không lẽ chị vì mong em báo đáp mới cho em ở nhà sao?

- Đúng vậy.

Dương Thần chua xót nói theo.

- Cũng không biết là ai mang cô gái không tốt kia từ trên vách núi quay trở về.

Trình Tú trống miệng nói:

- Người kia là chị Thái Nghiên, chắc chắn không phải anh Dương Thần.

- Trời... Cái con bé vong ân bội nghĩa này.

Dương Thần cười mắng, làm bộ muốn nhéo tai Trình Tú.

Trình Tú vội trốn sau lưng Quách Tuyết

Hoa, vừa bắt măn trách:

- Cô Quách xem, anh Dương Thần vừa ức hiếp cháu! Anh thật là xấu! Anh mấy ngày trước còn nói không gọi em là “cô gái nhỏ”!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 863

Hãy Nói Cho Anh Biết.

- Đàn ông rất hay thay đổi.

Dương Thần trâng tráo hô câu đó, sau đó lách qua Quách Tuyết Hoa néo mũi xinh của Trinh Tú một cái, làm cho Trinh Tú như con thỏ nhỏ phải kích động căn người.

Tình cảnh này khiến Quách Tuyết Hoa không ngừng lườm, nhìn đứa con không biết xấu hổ của mình, quả thực là kẻ dở hơi, chỉ tiếc bản thân mình đã bỏ lỡ thời nhi đồng và niên thiếu của hắn.

Quách Tuyết Hoa và Vú Vương nhìn nhau cười, cả hai đều nhìn thấy được trong mắt nhau sự vui mừng.

- Cậu chủ, cậu đừng đùa con bé Trinh Tú nữa, ngày hôm nay vui như vậy, chúng ta hay là ra ngoài cùng ăn một bữa cơm đi.

Vú Vương kiến nghị.

- Ngọc Lan, ý kiến này không tồi.

Quách Tuyết Hoa vui vẻ nói:

- Còn có thể gọi con bé Thái Nghiên, cùng với hai mẹ con Đường Uyển và Đường Đường, đúng rồi, còn có Sắc Vi, Thiển Ny, An Tâm và Minh Ngọc, thì Dương Thần liên hệ, có chuyện vui mọi người cùng vui.

Vừa nói xong, Quách Tuyết Hoa liền cảm thấy có vấn đề, đúng rồi! Lâm Nhược Khê hãy còn đây mà!

Mình cứ cao hứng một cái đều nghĩ gọi hết mấy đứa con gái mình thích lại, tự nhiên không đề ý đến cách nghĩ của con dâu.

Quách Tuyết Hoa không khỏi vài phần ngượng ngừng nhìn về phía Lâm Nhược Khê hỏi ý kiến:

- Nhược Khê con cảm thấy thế nào? Hay là cả nhà chúng ta cùng ra ngoài ăn?

Lâm Nhược Khê thân nhiên cười:

- Mẹ nói phải, gọi hết mọi người đến đi, con không có ý kiến.

Nghe Nhược Khê trả lời dễ chịu bình thân như vậy, Quách Tuyết Hoa mặc dù vui nhưng cũng lấy làm lạ.

Còn Dương Thần trong lòng bất ngờ, bỗng nhiên ý thức được, đây là Nhược Khê bỏ đi địa vị của mình, như là mọi chuyện đều đã nhìn ra.

Nếu như là trước đây, Dương Thần sẽ cảm thấy không gì vui bằng, bởi vì bản thân cuối cùng cũng không cần vì người phụ nữ khác mà chiến tranh lạnh với vợ.

Nhưng tình hình hiện tại, rõ ràng là Lâm Nhược Khê đã bị kích động tích

lũy đến một mức độ nhất định, mất đi niềm tin với bản thân, mới có sự thay đổi bất ngờ.

Tình trạng như vậy chỉ khiến Dương Thần vô cùng khó chịu!

Dương Thần thậm chí không tự trọng nghĩ, cho dù trước đây lạnh lùng trừng mắt với mình so với bộ dạng âm áp dịu dàng như bây giờ còn khiến người ta thoải mái hơn.

Mọi chuyện vẫn quyết định như vậy, Quách Tuyết Hoa tự mình gọi điện thoại đi, các cô gái tự nhiên sẽ không từ chối, ngay cả An Tâm vừa trở về giải quyết công việc, cho dù có việc cũng để sang một bên.

Tuy nhiên lúc gọi điện cho Lưu Minh Ngọc, Trình Tú ở bên cạnh năm lần bảy lượt nhấn mạnh, quyết không thể để Lưu Minh Ngọc cũng tới, sợ tiểu tử kia lại làm ra trò gì đau đầu.

Sau khi tất cả chuẩn bị xong, cả nhà do Dương Thần lái xe, đi tới một nhà hàng nghỉ ngơi giải trí Nông Gia Lạc đã đặt xong chỗ, đây cũng là một sơn trang Lâm Nhược Khê thu mua cách đây không lâu, nhưng ngược lại đã có tác dụng.

Toàn bộ nhà ăn được xây dựng ven hồ nhân tạo, phòng bao ở hai bên là cửa sổ thủy tinh khổng lồ, có thể nhìn thấy sắc đêm sao trời, cũng có thể nhìn được gợn sóng lăn tăn trên hồ.

Đợi các nữ nhân đi tới, ngồi kín toàn bộ bàn tròn lớn, mười mấy chỗ ngồi không còn chỗ trống, thật là náo nhiệt.

Đường Đường vừa đến đã cùng Trình Tú ríu ra ríu rít nói không ngừng, hai cô gái qua việc thi vào trường hình như đã thiết lập tình bạn ổn định, dù sao cũng là bạn cùng lứa, vẫn là có nhiều điều để nói, khiến cho một đám nữ nhân hai mươi mấy tuổi đều cảm thấy có sự khác biệt với họ.

Trước đây Dương Thần vì chuyện của Hắc Long Nhân đã từng để các cô gái gặp gỡ một lần, nên lại lần nữa gặp nhau như vậy cũng không có gì ngại ngùng.

Mọi người cười cười nói nói, trái lại nhìn rất hoà thuận vui vẻ.

Điều khiến Dương Thần không ngờ là ngoài mẹ thân sinh của mình Quách Tuyết Hoa, người được hoan nghênh nhiều nhất lại là Đường Uyển.

Có lẽ tuổi tác của Đường Uyển so với các cô gái đều hơn mười mấy tuổi, sự từng trải và học thức đều cao hơn nhiều, trong lúc nói chuyện rất dễ khiến các cô biểu lộ vài phần kính trọng, cũng làm cho người ta tin phục.

An Tâm, Lưu Minh Ngọc và Mạc Thiện Ny đều làm quản lý thương nghiệp, đều đặc biệt cảm thấy hứng thú với một chút chỉ bảo của Đường Uyển.

Thực ra trong phương diện kinh doanh, không phải Đường Uyển mạnh hơn Lâm Nhược Khê, thậm chí nói từ mặt thành tích, Đường Uyển thuộc loại muốn ổn định, so với Lâm Nhược Khê cứng rắn vượt qua mọi thử thách chông gai vẫn là có sự không giống nhau, tuy nhiên vì Lâm Nhược Khê luôn

có cách làm mang phong cách riêng, khiến người xung quanh không có suy nghĩ thỉnh giáo cô trong đầu.

Thái Nghiên tự nhiên hợp nói chuyện với Sắc Vi nhất, hai người đều khá có hứng thú với luyện công, lúc Sắc Vi nói gần đây trải qua một trận đông tố, dần dần tìm được một con đường “Đạo” thuộc về bản thân mình, Thái Nghiên không ngừng hỏi, bộ dạng rất sốt ruột khiến Sắc Vi cảm thấy phiền không chịu nổi, cuối cùng nói một chút về chuyện hắc đạo, mang chuyện khẩu vị của Thái Nghiên ra nói.

Thoạt nhìn các cô gái đều rất hòa hợp, nhưng Dương Thần cũng biết rõ, rốt cuộc cách nghĩ ở sâu bên trong thâm tâm như thế nào, lại một việc khác

Nữ chủ nhân Lâm Nhược Khê không tham gia tán gẫu, cô vốn không biết nói nhiều, sắp xếp gọi món ăn, chọn xong nguyên liệu nấu ăn, đồ uống, xong việc liền an vị im lặng ở bên Quách Tuyết Hoa.

Trong suốt bữa tối, ngoại trừ nói chuyện với Trinh Tú, thỉnh thoảng chạm ly nước trái cây ra, Lâm Nhược Khê đều không mở miệng, nhưng mọi người đều biết tính khí của cô, cũng không có ý nào khác.

Dương Thần ở trong mắt, ngoài miệng đều không nói gì, nhưng trong lòng lại càng lo lắng.

Tối hơn 10h tối, mọi người mới tự trở về, vì trên bàn toàn là nữ nhân, đều không uống rượu, mọi người từ biệt đều thực sự tỉnh táo.

Dương Thần lái xe về nhà, lúc vào cửa gọi Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, đừng vào vội, cùng anh tản bộ một chút.

Lâm Nhược Khê đang cùng Quách Tuyết Hoa tiến vào vội sừng sốt, bước chân ở cửa do dự.

Trinh Tú đã ở trong phòng cười:

- Chị Nhược Khê đi đi, anh Dương Thần hiếm khi có thể nghĩ đến việc tao nhã đi dạo dưới ánh trăng thế này.

Quách Tuyết Hoa thì nhìn ra ngoài cửa, đẩy đẩy sau lưng con dâu:

- Đi đi, nhớ mang theo chìa khóa, mẹ muốn khóa cửa.

Lâm Nhược Khê gật đầu nhẹ nhàng, đi về phía Dương Thần.

Dương Thần rất tự nhiên dắt tay cô, quay người tiến thẳng về bãi đất xanh rộng rãi phía tây biệt thự.

Giẫm lên tấm thảm đá cuội uốn lượn quanh con đường nhỏ, khoảng không gian giữa rừng cây ban đêm thổi tới những làn gió tươi mát, trên bầu trời giắt một vòng trăng khuyết, thời khắc này ánh sao sáng rõ vô cùng.

Trong mắt Dương Thần toả ra rất nhiều suy nghĩ, một thời gian rất lâu sau vẫn chưa nói chuyện.

Lâm Nhược Khê cảm thấy tay mình vẫn bị hấn nắm chặt, cũng không có ý muốn buông ra, cảm nhận được sự ấm áp sáng rực, tư vị trong lòng lần lượt thay đổi phức tạp, có chút đắng, chút chua, nhưng cũng có chút ngọt.

- Anh không phải có điều muốn nói sao...

Lâm Nhược không kìm lòng được hỏi.

Dương Thần giọng điệu nhẹ nhàng, bỗng nhiên cười nói:

- Có thể thấy, Trinh Tú rất cảm kích em.

Lâm Nhược Khê hé miệng mỉm cười:

- Cô bé không phải vẫn rất hiểu chuyện sao, mà sao anh lại nhắc đến chuyện này?

- Còn có rất nhiều người cũng cảm kích em.

Dương Thần nói.

- Ai?

- Cấp dưới của em, nhân viên của em, các ông chủ những công ty nhỏ được em thu mua... rất nhiều, rất nhiều.

Dương Thần chậm rãi nói.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần có chút nghi hoặc.

Dương Thần quay đầu, ánh trăng chiếu trên khuôn mặt lộ rõ những góc cạnh:

- Bà Lâm Nhược Khê, bà xã thân yêu của anh, em kinh doanh kiếm được rất nhiều tiền, tuy rằng tất cả tài sản không nhiều như anh, nhưng em mạnh hơn anh, cái mạnh của em ngoài khiến bản thân, còn khiến càng nhiều người khác kiếm được nhiều tiền hơn, đó chính là giá trị vốn có của em.

Lâm Nhược Khê thản nhiên cười nói:

- Anh không cần phải an ủi em, em không có chuyện gì cả. Hơn nữa, em chỉ không ngừng dùng mọi thủ đoạn để doanh nghiệp bà nội để lại cho em được tồn tại thật tốt, em không vĩ đại như vậy.

- Nhận xét em có phải vĩ đại không, giá trị thực sự của em, không phải xem em bây giờ kiếm được bao nhiêu tiền, cũng không phải rốt cuộc em nuôi sống bao nhiêu người... Là lịch sử, lịch sử sẽ nói cho mọi người biết, em chỉ là một gian thương chỉ biết kiếm tiền thoả mãn ham muốn cá nhân, hay là một nhà kinh doanh vĩ đại, anh tin là lịch sử sẽ lựa chọn cái thứ hai.

Dương Thần trừng mắt nhìn, cười nói.

- Anh không cần nói những lời này làm em vui nữa, em cũng không phải trẻ con, em biết rõ bản thân mình làm cái gì.

Lâm Nhược Khê nói nhẹ như mây.

Dương Thần dừng chân, quay người đối diện với cô, nghiêm nghị nói:

- Em nói em luôn lo lắng cho anh, luôn vì anh mà sợ hãi, mà chịu giày vò. Vậy bây giờ, nếu em nói em rõ bản thân mình làm cái gì, tại sao ngược lại lại làm anh lo lắng cho em, vì em mà chịu dằn vặt? Từ sáng vẫn nhớ tới em, cho dù cùng An Tâm đi ra ngoài, trong đầu cũng luôn nhớ tới em, lo em có bỏ bữa không, có vất vả không, sợ em một mình trốn trong phòng làm việc khóc... Em đây cũng là rõ bản thân mình làm cái gì sao?

- Em không hi vọng anh khiến em có áp lực quá lớn, anh cũng hi vọng, em hiện tại cũng bắt đầu làm anh trở nên khổ cực, anh là người thân của em,

càng là chồng của em, giữa vợ chồng không phải nên hiểu và giúp đỡ nhau
ư? Nếu em thực sự coi anh là chồng em, thì nên nói cho anh biết rốt cuộc em
làm sao, rốt cuộc khổ ở chỗ nào, nói cho anh biết em cần anh!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 864

Mãi Mãi Không Tàn Lụi.

Nghe những lời nói càng lúc càng kích động của người đàn ông, Lâm Nhược Khê liền mở mắt mơ hồ, gượng cười.

- Hôm nay anh thế này là sao. Em thấy bây giờ như vậy cũng tốt, sẽ không cãi nhau với anh nữa, cũng sẽ không vì người phụ nữ khác mà nổi cáu lên với anh như vậy, cứ như vậy mà yên ổn sống qua ngày, chẳng phải là những gì mà anh hi vọng sao?

Dương Thần kiên quyết lắc đầu.

- Anh hi vọng em có thể tiếp nhận bọn họ. Nhưng trước tiên là em phải cởi mở, anh hi vọng là em thật lòng, vui vẻ chung sống cùng với bọn họ, mà không phải là cố gượng ép bản thân để tiếp nhận như bây giờ.

- Em... Em không có.

Lâm Nhược Khê cắn môi, cúi đầu nói.

Dương Thần đưa hai tay ra, nâng mặt của người phụ nữ lên, nhìn thẳng vào mắt cô.

- Lâm Nhược Khê, sao em cứ phải nhất quyết đi trên con đường đó cho đến tận bây giờ, tại sao lại muốn một mình gánh vác hết tất cả những trọng trách quan trọng của Ngọc Lô. Em trả lời anh đi.

- Vì sao...

Lâm Nhược Khê lẩm bẩm, nhưng cũng không trả lời.

Dương Thần hít một hơi, nói:

- Em biết không, trong mắt anh em giống như một đóa hoa không bao giờ lụi tàn. Cho dù có nghiền nát nó đi chẳng nữa thì cũng sẽ không làm mất đi màu sắc của nó. Nhưng, cô ấy tuyệt đối không phải là một thứ hoa giả không có khả năng sinh sống.

Cô ấy là những cánh hoa có sức sống thực sự, luôn luôn tươi sáng. Đóa hoa thực sự, cho dù nó có nhỏ, yếu ớt, nhưng cũng đáng quý hơn những đóa hoa giả kiêu diễm kia.

Em nỗ lực làm việc, nuôi sống mấy vạn người trong công ty, lúc nào em cũng chịu tổn thương, lúc nào cũng có thể ngã xuống. Có người không hiểu em, có người hận em oán em, em có thể kiếm được tiền, nhưng lại bị sỉ vả. Cho dù có như vậy thì bây giờ em hoàn toàn có thể không làm việc nữa, hoàn toàn có thể để cho một người đàn ông nuôi em mấy trăm năm cuộc đời. Nhưng tại sao em vẫn đứng trên cương vị của em chứ? Trả lời anh đi.

Lâm Nhược Khê kinh ngạc nhìn Dương Thần, đôi mắt đang rung rung.

- Em...

Giọng nói của Lâm Nhược Khê có chút run run.

- Anh giúp em nói.

Dương Thần trầm giọng nói:

- Bởi vì em là Lâm Nhược Khê, em phải chứng minh bản thân em thực sự sống trên thế giới này. Em tình nguyện đổ mồ hôi nước mắt, đổ cả máu nữa, cũng sẽ không lựa chọn cuộc sống xa hoa, an nhàn, dối trá. Em chính là người phụ nữ ngốc nghếch mà anh không thể nào bỏ được, em biết không?

Cuối cùng Lâm Nhược Khê không chịu được liền rơi nước mắt, nước mắt rơi xuống bàn tay Dương Thần, lạnh như băng.

Dương Thần lấy tay lau nước mắt cho cô, lại cười nói:

- Vẫn còn nhớ lần đó, em bảo anh đi cứu mẹ sao?

Lâm Nhược Khê lúng túng gật đầu, cô không biết nên mở miệng thế nào.

- Lúc đó anh rất đau khổ, tim anh như bị lửa đốt, nhưng anh giống như một lữ nhân lạc giữa biển cả mênh mông, ngay cả rơm rạ cũng không tìm được. Lúc đó, nếu như không phải em đứng trước mặt anh, vớt anh từ dưới biển lên thì có lẽ anh đã mất đi mẹ của chúng mình. Đối với anh mà nói, tiền bạc, địa vị, những thứ đó thực sự không phải là những thứ quá đáng quý, cũng không cần em vì anh mà vất vả như vậy... Nhưng, khi anh bất lực nhất, em đã cho anh dũng khí để anh đối đầu được với những thứ mà anh không dám đối mặt, chính bởi vì em có thể đi vào con tim anh một cách sâu đậm, cho nên em mới đáng quý như vậy...

Lâm Nhược Khê từ từ ngẩng đầu, nhìn ánh mắt khẩn thiết của Dương Thần dưới ánh trăng mờ nhạt:

- Những gì anh nói...đều là thật sao?

- Em biết chim nước làm thế nào để di chuyển không?

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, không hiểu Dương Thần có ý gì.

- Khi chim nước bay qua đại dương, chúng thường bay thành cặp. Nếu như bị mệt thì một con chim trong cặp đó sẽ dang đôi cánh để kéo con chim bị mệt kia bay tiếp, để cho nó có thể nghỉ ngơi một chút. Đợi đến khi con chim khác bị mệt thì con chim đã được nghỉ ngơi kia sẽ quay lại để kéo con chim bị mệt đó.

Là vợ chồng sống cùng nhau, những khó khăn trong cuộc sống là lẽ thường tình. Giống như hai người chúng ta sống trong hai thế giới khác nhau, một cặp vợ chồng giống như hai đường thẳng song song như lại giao nhau, nên những thử thách của cuộc sống đương nhiên sẽ lớn hơn. Em không cảm thấy quá trình bay xuyên đại dương đáng kinh ngạc của con chim nước chẳng phải giống như cuộc sống của chúng ta sao?

Dương Thần nói, dùng trán mình dụi dụi và trán Lâm Nhược Khê, hơi thở nhẹ nhàng giao với nhau.

Cảm nhận được sự ấm áp trong hơi thở của người đàn ông, má lúm đồng

tiền của Lâm Nhược Khê ứng đồ.

- Vậy... vậy sau này em có thể nổi cáu với anh, không hiểu anh, không quan tâm đến anh, cũng có thể không giữ thể diện cho những con hồ ly tinh kia thì sao?

Lâm Nhược Khê lúng túng hỏi.

Dương Thần vẻ mặt khác thường nhìn cô, cuối cùng gật đầu nhẹ:

- Mặc dù anh không thích em gọi bọn họ là hồ ly tinh, nhưng em thích thế nào cũng được. Hơn nữa, em không quan tâm đến anh, anh cũng sẽ dùng khuôn mặt nóng bỏng này để dán lên đôi mắt lạnh lẽo của em...

- Buồn nôn quá...

Lâm Nhược Khê bĩu môi.

- Nói thì phải nói rõ ràng, ý em là bộ mặt anh buồn nôn, hay cái miệng em buồn nôn? Ồ, không phải, nhất định là bộ mặt anh buồn nôn, cái miệng em thơm?

Dương Thần cứ đứng như vậy diễn thuyết.

Lâm Nhược Khê cắn môi, nở một nụ cười:

- Sao mặt anh càng ngày càng dày vậy?

- Ôi, em lại chế nhạo anh rồi, xem ra bây giờ em đã nghĩ thông rồi hả?

Dương Thần vui vẻ nói.

- Một chút xiu...

- Cái gì gọi là một chút xiu, vậy em đã nghĩ thông chưa?

Dương Thần buồn rầu hỏi.

Lâm Nhược Khê chớp chớp mắt,, suy nghĩ:

- Còn xem tâm trạng em đã...

-

Dương Thần ngậy người ra, nói một cách đầy quả quyết:

- Vậy tức là em đã nghĩ thông rồi.

Lâm Nhược Khê im lặng không nói gì.

Dương Thần nhìn trời đã không còn sớm, nói:

- Chúng ta trở về đi, em nghỉ sớm chút đi, ngày mai chẳng phải còn đi làm hay sao?

Lâm Nhược Khê nũng nịu, nói:

- Không phải anh nói còn muốn đi dạo chút sao? Mới đi có một đoạn ngắn như vậy.

- Nhưng chẳng phải em đã nghĩ thông rồi hay sao?

Dương Thần cười nói.

- Nói như vậy là em muốn đi trên đường để ăn đêm sao?

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Ăn đêm sẽ béo.

- Vậy bà xã đại nhân, em muốn làm gì?

Dương Thần khổ não nói.

Lâm Nhược Khê cúi thấp đầu, có chút không vui, nói:

- Anh có thể cùng với An Tâm chơi đùa cả một ngày, vậy mà không thể cùng em đi bộ một chút sao?

Sắc mặt Dương Thần thay đổi, hóa ra cô ấy vì chút chuyện như vậy mà thấy không vui. Nhưng từ điểm này có thể thấy Lâm Nhược Khê thực sự mới mở được một nửa khúc mắc trong lòng.

- Vậy anh công em lên núi ngắm sao nha?

Dương Thần đề nghị.

Mắt Lâm Nhược Khê chợt lóe sáng, hiển nhiên là cách nghĩ mang theo một chút động não này sẽ khiến cho người phụ nữ ưa thích sự lãng mạn sẽ dễ dàng chấp nhận.

Nhưng thấy Dương Thần muốn công mình thì lại có chút không thoải mái, nhấn nhó:

- Sao phải công em, em tự đi được.

Dương Thần cười khỏ trong bụng, có chút ngượng ngùng, thành khẩn nói:

- Nương tử à, em đi bộ cũng được, nhưng hãy để cuộc sống của kẻ nhỏ nhoi này được thanh thoi chút đi...

Lâm Nhược Khê bật cười:

- Vậy cũng được, cho anh được thanh thoi.

Cuối cùng cũng chọc cười được người phụ nữ này, Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, công Lâm Nhược Khê, từ từ hướng về phía núi.

Gió đêm dịu hiu, hai người im lặng, nhẹ nhàng, hơi thở như quyện vào gió, thoang thoảng mùi hương ngọt ngào.

Đối với Dương Thần mà nói, đương nhiên sẽ không gặp vấn đề về thể lực. Chỉ là trong khi công, hai gò bồng đảo mềm mại của Lâm Nhược Khê cứ dính chặt lấy lưng của Dương Thần, trượt lên trượt xuống, khiến Dương Thần bắt đầu nổi máu dê.

Lâm Nhược Khê làm bộ như không biết, nếu như nhìn trực diện cô ấy thì lúc này người phụ nữ này đã đỏ ửng mặt rồi.

Sự mịn màng của hai bầu ngực, mặc dù được che chắn bởi lớp áo lót, nhưng vì kẻ quá sát nên vẫn bị kích thích, khiến cho cô ấy không nhịn được mà cảm thấy hơi thẹn thùng.

Dương Thần có thể cảm nhận được sự nhẫn nại của người phụ nữ này, so với tưởng tượng của mình, Lâm Nhược Khê còn nhạy cảm hơn nhiều, không nhịn được cười:

- Nếu muốn thoải mái thì nói một tiếng, dù sao cũng không có ai, nói chớ nghe xem nào...

- Em... Em đâu có muốn...

Lâm Nhược Khê biện hộ.

Dương Thần khẽ thở dài:

- Lại đợi vậy. Xem ra đến cuối tháng 8, món quà mà anh chuẩn bị cho em

có thể được nghiệm thu rồi. Đến lúc đó anh dẫn em đến một nơi để tổ chức hôn lễ, như vậy chúng ta sẽ động phòng... Đến lúc đó nhất định sẽ bù đắp những ngày tháng không không thể thân mật này. Bây giờ như vậy anh cũng khó chịu được.

Lâm Nhược Khê chớp mắt, hướng tới phía trước, có chút mơ hồ:

- Em tưởng khi anh đồng ý thì có thể ngủ cùng nhau, em sẽ đợi không kịp. Rốt cuộc tại sao lần này anh lại nhẫn nhịn như vậy?

Dương Thần cười:

- Sao? Lâm Nhược Khê yêu dấu em không đợi được à?

- Đâu có?

Má lúm đồng tiền của Lâm Nhược Khê lại đỏ ửng khi nhìn Dương Thần, sau đó cô mới dám hỏi tiếp, lắp bắp nói:

- Em chỉ thấy kỳ lạ thôi.

Dương Thần suy nghĩ một hồi rồi mới trả lời:

- Có thể... là vì thực sự quá quan tâm, vì vậy tất cả những việc mà anh làm vì em đều có chút e dè. Anh cũng không rõ, nói chung tuyệt đối không muốn để lại bất kỳ nuối tiếc nào...

Nghe những lời đầy sự lo lắng của người đàn ông, nghe thấy một lý do đơn giản như vậy, Lâm Nhược Khê lại cảm thấy sống mũi cay cay, khóe miệng hơi mỉm cười hạnh phúc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 865

Đánh Dã Chiến.

Ban đêm nhiệt độ xuống rất nhanh, tựa vào thân thể của người đàn ông, Lâm Nhược Khê cảm thấy ấm áp lạ thường.

Khi Dương Thần công cô lên đỉnh núi, Lâm Nhược Khê đã vô tình dựa vào lưng Dương Thần để ngủ.

Đây cũng là việc mà cô muốn cho quan hệ của mình với Dương Thần ổn định, giống như nằm trong một chiếc nôi, muốn không ngủ được cũng khó.

Sau khi Dương Thần phát hiện ra điểm này, ngoài việc mỉm cười không nói câu gì ra thì cũng không có cách nghĩ nào khác. Uống công đi một chuyến, sao cũng không có thể mà nhìn, thì liền đưa Lâm Nhược Khê trở về nhà.

Nhưng lúc xuống núi, Dương Thần lại cố ý ôm Lâm Nhược Khê. Bộ ngực mềm mại của người phụ nữ này cọ sát vào thân thể khiến Dương Thần không dám đảm bảo mình sẽ không biến thành một con sói.

Không thể không nói đến việc có một vài người phụ nữ căn bản là có tố chất khiến những người đàn ông phải phạm tội.

Đưa Lâm Nhược Khê vào trong phòng ngủ của cô ấy, cởi đôi xăng đan, sau khi đắp tấm chăn lên, Dương Thần bình thản đặt một nụ hôn lên trán cô, sau đó mới chậm rãi rời khỏi phòng.

Đối với Lâm Nhược Khê mà nói thì mấy ngày này cô chưa thể nào được nghỉ ngơi một cách thoải mái. Đầu tiên là việc của công chúa Jane, sau đó lại vì việc tình cảm không biết làm thế nào với Dương Thần, trong lòng luôn có xung đột.

Cuối cùng đêm nay cũng đã giải phóng hết những tâm trạng đó, sự mệt mỏi rãi rời cuộn cuộn đang gặm rú đó đã khiến cô ngủ một cách ngon lành.

Sau khi Dương Thần trở về phòng mình, tắm một lượt, sau đó định đi ngủ, sáng sớm hôm sau sẽ đi xem xem tình hình luyện tập của những người phụ nữ kia thế nào. Đây chính là những thứ hấn quan tâm nhất trong những ngày tiếp theo.

Nhưng chưa kịp nằm xuống thì điện thoại lại rung lên.

Dương Thần vừa nhìn thì ngạc nhiên, không ngờ là Đường Uyển.

- Anh đúng là đồ vô lương tâm!

Vừa mới nhắc điện thoại lên thì đầu dây bên kia đã truyền đến một giọng nói nũng nịu của Đường Uyển.

Bộ nào Dương Thần trở nên căng thẳng:

- Em thân yêu, không phải con bé Đường Đường lại khiêu khích em đấy

chứ. Đây là câu mở đầu kiểu gì vậy?

Đường Uyên thở hắt hắt nói:

- Ban ngày thì ở cùng với An Tâm, ban đêm thì lại cõng vợ lên núi chơi vui vẻ lãng mạn. Anh nói đi, sau khi từ Yên Kinh trở về, anh đã lần nào ở cùng em chưa? Có phải thấy em không nói chuyện là anh liền cảm thấy em dễ bắt nạt? Có tin sau này em ngày nào cũng đến tìm anh không? Cái cô vợ Tổng giám đốc của anh, thật tức chết đi được!

Nghe người phụ nữ này tức giận, Dương Thần liền giật mình. Hóa ra khi mình cõng Lâm Nhược Khê lên núi đã để cho người phụ nữ này nhìn thấy. Haiz, dù sao ngôi biệt thự mà Đường Uyên và Đường Đường ở lại vừa hay ở phía sau nên có thể hiểu được.

Dương Thần cười gượng nói:

- Tiểu Uyên à, em đừng tức giận, là anh không đúng... Em cũng không phải không biết là con người anh không suy nghĩ gì, nên khó tránh khỏi việc có vài sai sót, hơn nữa không phải là anh sợ có Đường Đường ở đó, thân mật với em thì em sẽ cảm thấy xấu hổ đúng không?

- Ít mượn cái cơ này nữa đi. Nếu như biết để ý đến Đường Đường thì lúc đầu sao anh lại dám vô lên như thế?

Đường Uyên hừ giọng nói:

- May mà em không dựa dẫm vào đàn ông để sống, sau này anh đừng đến tìm em nữa. Em sống vài năm nữa là sẽ trở thành bà ngoại rồi, ở với một người trẻ tuổi như anh là không hợp chút nào. Chúng ta chơi xong rồi!

Nói xong, Đường Uyên gác điện thoại xuống.

Dương Thần bối rối đến nổi vò đầu bứt tai. Người phụ nữ này rõ ràng là đang nóng giận kiểu tính trẻ con đây mà, xem ra người phụ nữ khi tiến vào giai đoạn yêu đương thì cho dù tuổi không còn nhỏ nữa, nhưng cũng vô cùng không ổn định.

Dương Thần đương nhiên sẽ không để cho Đường Uyên thực sự “chơi xong”, đây cũng khẳng định việc Đường Uyên chỉ bộc phát ra những câu nói bất mãn mà thôi.

Sau khi cầm bừa một bộ trang phục đơn giản khoác lên người, Dương Thần nhảy ra ngoài ban công.

Đường Uyên còn chưa ngủ, vậy chẳng phải buổi tối là thời cơ để mình đánh bắt ngờ hay sao?

Khi chạy đến khu biệt thự của Đường Uyên, quả nhiên, đèn trong nhà vẫn sáng.

Dương Thần mỉm cười gian xảo, không hổ danh là Đường Uyên, ngay cả cách mà cô ấy gọi mình qua để thưởng thức màn đêm cùng cô ấy cũng đặc biệt như vậy.

Sau khi bước lên trước nhấn chuông cửa, một lúc lâu sau thì cửa mới mở ra.

- Anh còn đến đây làm gì? Chẳng phải nói chơi xong rồi sao?

Đường Uyên đứng trước cửa, mặt mũi phụng phịu nói.

Nhưng Dương Thần lại không trả lời, mà dán mắt vào bộ trang phục vô cùng mát mẻ mà Đường Uyên đang mặc lúc này, không ngờ là một bộ váy ngủ có thể nhìn xuyên thấu.

Từng đường cong của cô lộ ra bên ngoài, bên dưới của chiếc váy ngủ mỏng manh cũng không bỏ sót, lộ ra một làn da mềm mại trắng nõn nà, hơn nữa lúc này Đường Uyên lại còn đang tỏ vẻ nũng nịu, càng khiến có người khác phải chết mê chết mệt.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Vợ anh nhìn nhiều rồi, anh còn nhìn cái bà già này làm gì?

Khuôn mặt của Đường Uyên đỏ ửng dưới cái nhìn của Dương Thần, trong lòng thì không sao nhưng ngoài miệng thì vẫn tỏ vẻ khó chịu.

Dương Thần liêm liêm môi, căn bản là không quan tâm đến vẻ oán trách của Đường Uyên, nói:

- Đừng bướng bỉnh nữa, chỗ này anh không thể tới sao? Cô bé Đường Đường kia đâu? Ngủ rồi sao?

Đường Uyên còn chưa biết ý của Dương Thần là gì, liền nói:

- Đường Đường đã ngủ từ sớm rồi. Anh đến tìm em là muốn làm chút việc đó sao? Còn nữa, em bướng bỉnh sao?

- Bây giờ, vào lúc này anh muốn ở cùng em, ngoài việc ân ái ra thì cũng chỉ có thể ăn đêm, nhưng với thân thể Tiểu Uyên của chúng ta, nếu ăn đêm chắc chắn sẽ bị béo, vì vậy... Hay là vận động chút đi.

Dương Thần từng bước tiến lên, thưởng thức hương thơm phát ra từ trên cơ thể của Đường Uyên.

Đường Uyên theo bản năng lùi vào trong phòng, có chút căng thẳng:

- Anh... Anh đừng có làm bừa, em vẫn còn đang giận đấy.

- Vậy một bên cứ giận, còn một bên thì làm chuyện đứng đắn.

Dương Thần cười ha hả, giơ tay ôm lấy tấm thân mềm mại của Đường Uyên, kéo cô về phía mình.

- A!!

Đường Uyên không kiềm nổi, hét lên một tiếng. Sau khi bàn tay to lớn ấm áp kia của Dương Thần chạm vào từng bộ phận trên thân thể mềm mại của Đường Uyên thì tâm trạng cô hơi xao động, không kiềm nổi liền đứng thẳng lên.

- Dương Thần...Anh chỉ biết ức hiếp em. Chơi xong rồi thì lại đi, đi rồi thì lại quên. Em rẻ tiền như vậy sao?

Đường Uyên giãy dụa nói.

Dương Thần cắn nhẹ vào vành tai non mềm của Đường Uyên:

- Đừng tức giận, sau này anh nhất định sẽ chú ý, cho dù việc có nhiều và bận đi chăng nữa thì anh cũng sẽ đến chào em một tiếng, như vậy được

chưa?

- Như vậy còn tạm được...

Đường Uyên thực ra cũng không tức giận, chỉ có điều là tỏ vẻ bất mãn để khiến người đàn ông kia quan tâm đến mình thêm chút ít, cũng coi như là một mẹo nhỏ.

Lúc này, Đường Uyên gặp phải cú đánh bất ngờ của Dương Thần, sớm đã không tức giận, lúc đầu cô còn giãy dụa kiểu nũng nịu, giống như là đang bất mãn, nhưng khi hai tay của Dương Thần luồn vào váy ngủ của cô, âu yếm vuốt ve nơi mềm mại đó thì thân thể của cô như mềm nhũn ra, dính trên người của Dương Thần.

Đường Uyên bấm chặt đôi môi, không kìm được hôn xuống tận cổ Dương Thần, thở dốc, mùi hương trên cơ thể cô tỏa ra như mùi hương của hoa.

Trải qua cuộc trị liệu của Dương Thần, lại có một thời gian rèn luyện nên thân thể của người phụ nữ đã có con này càng trở nên hấp dẫn hơn, tràn trề sức sống, hoàn mỹ.

Dương Thần vô cùng hưng phấn, liên tục ôm lấy vòng eo của cô xoay vài vòng, đè thân cô xuống, đặt lên chiếc ghế sofa mềm mại kia.

Chiếc váy ngủ mỏng manh, sau khi bị kéo ra ngoài, thì cặp đùi trắng nõn, thon dài của Đường Uyên quần quanh lấy bên hông của Dương Thần.

- Anh... Anh thật đều giả. Lần trước thì ở trong nhà bếp, lần này lại ở trong phòng khách sao, anh không thể tìm một nơi nào bình thường được à?

Đường Uyên thở hỏn hển, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, miệng vẫn thở gấp.

- Nhà bếp có thú vui riêng của nhà bếp, phòng khách có thú vui riêng của phòng khách. Nếu như Tiểu Uyên Nhi đồng ý thì anh có thể ôm em ra ngoài bãi cỏ ở ngoài biệt thự, dù sao cũng không có người nhìn thấy.

Dương Thần thủ thủ bên tai của Đường Uyên.

Đường Uyên nghe vậy liền “ừm” một tiếng, đôi mắt mơ màng nhìn Dương Thần, thân thể mềm mại hơi vặn vẹo. Mặc dù tuổi của cô không còn nhỏ, nhưng kinh nghiệm thì không có nhiều, làm sao mà chịu được kiểu trêu chọc như vậy?

Dương Thần cười nham hiểm, lui về phía sau, nhắc người phụ nữ xinh đẹp này lên rồi lại tiến thủ.

Sau một hồi, những âm thanh sung sướng của Đường Uyên vang lên trong phòng, lẫn với tiếng thở dồn dập của Dương Thần, tạo thành một hỗn âm.

Hoa hồng rực rỡ, kiêu oanh chậm rãi.

Những hình ảnh lập lờ không ngừng hiện lên, không biết từ khi nào, cuộc chiến đấu giữa Dương Thần và Đường Uyên đã di chuyển lên tầng hai, đặt tấm thân mềm mại của Đường Uyên lên chiếc giường lớn mềm mại ở trong phòng.

Một người phụ nữ khi đến một độ tuổi nhất định nào đó, nhiều năm vẫn ở vậy thì một khi được thỏa mãn sẽ giống như chiếc hộp được mở tung, không thể nào dừng lại được.

Bình thường trước những người khác vẫn giữ trí tính, thậm chí còn là một người phụ nữ lạnh lùng, kiêu ngạo, tình cảm dồn nén được bộc phát ra một cách điên cuồng.

Đường Uyên lúc này, thể xác và tâm hồn đang ở giữa vòng khoái lạc, điều này làm cô trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết, duy chỉ có thông qua sự xung tiến của mãnh liệt của Dương Thần, và sự cọ sát mới làm cô thỏa mãn dục vọng bấy lâu nay.

Cho nên, mấy ngày gần đây Dương Thần không đến tìm cô, không chỉ khiến cho tâm trạng của cô trở nên cáu kỉnh mà còn như tra tấn cô, nên lúc này cô mới điên cuồng như được phóng thích.

Đêm nay, nhất định là một đêm sung sướng không ngủ được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 866

Anh Không Tắm.

xHai người chiến đấu kịch liệt đến tận sáng, sau khi ân ái với nhau hơn một tiếng đồng hồ thì thân thể mềm mại của Đường Uyển càng thêm non mềm, hai núm bông đào cũng căng tròn lên, dường như vì kích thích quá độ mà phồng lên vài phần. Điều này với bất kỳ người đàn ông nào cũng tuyệt đối là sự hấp dẫn không thể nào ngăn được.

Đôi mắt quyến rũ, khuôn mặt trái xoan ửng hồng, đôi môi anh đào hơi mở ra, thở gấp theo nhịp của vật dài trong miệng cô cứ không ngừng thụt ra thụt vào. Nhưng những gì mà thân thể có thể cảm nhận được thì như một con khoái cảm cực lớn, nhưng lại không thể hoàn toàn bộc lộ ra nhờ những âm thanh rên rỉ.

Sừng của Dương Thần không ngừng chuyển động lên xuống vào bộ phận sinh dục của cô, giống như mặt biển đang lặng sóng thì chợt nhấp nhô lên xuống, xuyên thẳng vào thân thể cô.

Lúc này, cô cảm thấy thân thể mình thật kỳ diệu, thể xác và tinh thần cực kỳ sáng khoái, như đám mây trôi bồng bềnh, nhấp nhô mãnh liệt, cuộn cuộn không ngừng.

Đường Uyển thậm chí còn không nhớ rõ, mình đã lên đỉnh bao nhiêu lần, giống như cơn mưa phùn liên miên mãi không dứt, thật kỳ diệu.

Nước ở phía dưới chảy ra chứng minh Đường Uyển đang sung sướng cực độ. Lần này, những gì mà cô hưởng thụ được vượt qua bất kỳ một lần khoan khoái nào trước đó.

So với sự ngây thơ trong quá khứ, động tác của người phụ nữ đẹp bây giờ rất thành thạo, thân thể cô vận vẹo, mềm oặt, đặc biệt là làn sóng hoa ở giữa cặp mông là một tác phẩm nghệ thuật vô cùng.

Cô dùng thân thể của mình bao lấy Dương Thần, lần đầu tiên cô chủ động như thế, hơn nữa còn khiến cô trở về một năm trước, không kiềm chế được việc thích một người đàn ông.

Nhưng việc Dương Thần chủ động khiến lòng cô không khỏi có một chút tiếc nuối, thầm nghĩ cô ấy muốn chủ động một lần, xem cảm giác sau khi cô chiếm thể chủ động sẽ như thế nào.

Vì thế, cô trở mình, hai tay ôm lấy thân thể Dương Thần, để hán nằm ở dưới, then thùng nói:

- Lần này, em muốn chủ động, cho dù anh có coi em là một cái xác cũng không sao cả, dù sao thì không chừng còn trả đòn.

- Sờ thôi mà cũng không thành sao?

Dương Thần ra hiệu cho người phụ nữ.

- Không được!

Đường Uyên cũng hoàn toàn buông ra:

- Em bảo anh động vào thì em mới có thể động vào.

Dương Thần cười thần nhiên, thực sự cũng không có gì là không thể. Mặc dù thể lực của bản thân không vấn đề gì nhưng xem ra màn biểu diễn sinh động của Đường Uyên cũng thật thú vị.

Đường Uyên di chuyển từ trên xuống dưới, giao hợp với nhau, cảm giác này giống như là cướp đi linh hồn của cô, sau đó lại thả xuống chín tầng mây.

Thân thể của Đường Uyên mềm nhũn ra, ghé vào ngực Dương Thần.

- Tiểu Uyên à, em vẫn tiếp tục được chứ?

Dương Thần cười nói.

- Em... bảo anh đừng động! Còn nữa, không được hỏi phụ nữ là có tiếp tục được hay không?

Dương Thần chút nữa cười phun nước bọt ta, lời này chẳng phải là người đàn ông này nói sao?

Đường Uyên thầm mắng rửa trong lòng, tên này sao lại cảm thấy việc này to lớn như vậy? Chẳng phải vừa rồi hắn còn chưa dốc toàn lực sao?

Cũng không để ý quá nhiều, theo bản năng Đường Uyên cong hông lên.

Vòng eo mềm mại dẻo dai, lúc này phát huy tác dụng. Cô vận vẹo, di chuyển, cứ từ từ di chuyển từ trước ra sau, chậm chậm, rồi tiến dần sâu vào bên trong, một cảm giác cực kỳ tuyệt diệu, rất kích thích. Cứ cứ say mê trong nó mà không dừng lại.

Nhưng cuối cùng, Dương Thần trầm giọng xuống, phóng mãnh liệt như thủy triều vào trong nội địa của cô, chính cô cũng không kiềm chế được việc kêu lớn lên một tiếng. Thân thể cô trong nháy mắt dựng thẳng lên, thở hổn hển, vẻ mặt cực kỳ sung sướng.

Đường Uyên hạ mình ghé xuống ngực Dương Thần, nhắm hai mắt lại, trở về vị trí cũ, tận hưởng cảm giác vừa rồi. Nội tâm cô không thể bình tĩnh lại được, đối với cô mà nói thì thể nghiệm tuyệt vời này khiến cô sẽ khắc cốt ghi tâm. Cô phát giác ra rằng cô đã không thể khống chế được sự điên cuồng trong tình yêu của mình được.

Một lúc lâu sau, Dương Thần thở phào, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Đường Uyên, nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

Đường Uyên từ từ mở mắt, đôi mắt mọng nước, nồng thắm, trên khuôn mặt xinh đẹp là vẻ thỏa mãn. Đối với cô mà nói thì Dương Thần đã không chỉ là lợi hại một cách đơn giản như vậy, thậm chí có thể nói là cao thủ xuất quỷ nhập thần, đương nhiên là chỉ việc trên giường.

Trước đây, mặc dù không có kinh nghiệm gì, nhưng cô luôn tò mò, từ

mạng và từ sách có thể biết, nhưng không phải người phụ nữ nào cũng đều có thể đạt được cảnh giới như vậy, hơn nữa mỗi lần mình và Dương Thần làm thì đều lên đỉnh. Điều này không còn gì nghi ngờ, với một người phụ nữ mà nói đó thực sự có sức hấp dẫn rất lớn. Đương nhiên, điều hạnh phúc hơn là người đàn ông này là người mình thích.

- Thỏa mãn rồi sao? Không tức giận nữa chứ!

Dương Thần hôn lên trán Đường Uyển, cười hỏi.

Đường Uyển hờn dỗi, khẽ bặm môi, đôi mắt lả lơi nhìn Dương Thần nói:

- Đợi em trở lại bình thường rồi mới nói cho anh biết.

- Thôi đi, nhìn em mệt rồi, nghỉ sớm chút nhé? Cũng muộn lắm rồi!

Dương Thần vuốt vuốt vài sợi tóc của người phụ nữ.

- Ừm.

Đường Uyển chuyển mình, đột nhiên không nhin được há miệng hét một tiếng, tiếng hét cực dài, cực mê người

- Sao vậy?

Dương Thần không kìm được hỏi.

- Cái đó...Cái đó của anh vẫn ở trong đó, hình như lại...trỗi dậy!

Đường Uyển lần này đã khóc lên, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ then thừng.

Dương Thần không khỏi bùi ngùi nói:

- Ai bảo em lui lại chậm như vậy, cũng không thu lại được.

- Vậy...vậy làm sao đây?

Lúc này thân thể của Đường Uyển mềm mại, bộ não không nghe theo sự sai khiến nữa, căn bản là cảm thấy vấn đề của bản thân không được coi là quá ngốc nghếch.

Quả nhiên, Dương Thần chỉ trộm cười một tiếng:

- Đã trỗi dậy như vậy thì ép nó xuống tiếp vậy...

Rõ ràng, lúc này Dương Thần không thuận theo ý nghĩ của người phụ nữ, lại mạnh bạo một lần nữa.

Một đêm qua đi, giữa trưa.

Ánh mặt trời rọi qua cửa phòng, Dương Thần từ từ mở mắt trên chiếc giường mềm mại của Đường Uyển, mũi ngửi thấy mùi vị của người đàn ông và mùi thơm cơ thể của Đường Uyển.

Thả lỏng một chút, cuối cùng cũng ngủ được một giấc thật ngon, Dương Thần cảm thấy thật thanh thản.

Bỗng nhiên, có mùi thơm của cơm từ dưới tầng truyền lên, Dương Thần liếm liếm môi, hóa ra là Đường Uyển xuống dưới tầng nấu cơm, không hổ danh là một người mẹ, chiến đấu xong vẫn còn sức lực.

Sau khi mặc quần áo xong, Dương Thần bị kích thích chạy xuống dưới tầng, vừa hay nhìn thấy một người phụ nữ mặc một chiếc tạp dề màu hồng, tóc xoắn, bụng đồ ăn từ trong phòng bếp vào nhà ăn.

Đường Uyên nhìn thấy Dương Thần, dường như nhớ tới buổi tối điên cuồng ngày hôm qua, không khỏi ửng mặt, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Anh rửa tay rồi ăn cơm, em làm canh gà cho anh đấy.

Dương Thần đứng phía sau người phụ nữ, cười nói:

- Anh không rửa.

- Tại sao?

Đường Uyên nghi ngờ hỏi lại.

- Đôi bàn tay của anh sờ vào thứ thơm ngào ngạt đêm hôm qua, bây giờ vẫn còn mùi thơm của sữa đây, không nở rửa đi.

Dương Thần cười mờ ám.

Đường Uyên đỏ bừng hai tai, hờn dỗi mắng một tiếng “ đồ háo sắc”, rồi đưa tay ra véo vào mũi Dương Thần.

Dương Thần cười ha ha, không ngờ Đường Uyên lại đùa kiểu không lịch sự như vậy. Sau phản ứng này có thể nhìn thấy cô ấy rất vui vẻ, hoàn toàn khác với vẻ ung dung thường ngày.

Sau khi vui đùa với nhau, Đường Uyên lại im lặng trở lại, xới cơm cho Dương Thần, gấp cho hắn miếng chân gà, hai người ngồi trên bàn đối diện nhau ăn bữa trưa.

- Cô bé Đường Đường kia sao không thấy bóng dáng đâu nhỉ?

Dương Thần tò mò nói.

Đường Uyên lườm hắn một cái:

- Máy giờ rồi, con nha đầu đó sáng sớm đã được Viên Dã đón đi rồi. Hai đứa nó bây giờ rất ngọt ngào, em thấy nó khéo khi không đợi được đến lúc tốt nghiệp đại học thì đã muốn cưới người ta rồi.

- Điều này cũng nên mà, dù gì thì cũng là người đàn ông vì nó mà ngay cả tính mạng mình cũng không cần, hơn nữa lại có tiền, có diện mạo, tính cách tốt, người đàn ông như vậy thì người phụ nữ nào mà chả thích. Là một người luôn chung tình với Đường Đường. Ai da... người em họ này của anh thực sự không còn gì để nói, ngoài việc nó không đủ bác ái ra thì cái gì cũng giống anh.

Dương Thần quả quyết, không một chút đỏ mặt.

- Khụ!

Đường Uyên sắc mặt một tiếng, che miệng lại, mắng:

- Khi ăn cơm thì anh có thể không nói cũng lời không biết xấu hổ ấy được không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 867

Mổ Bụng.

Nhìn thấy cô kích động như vậy, Dương Thần sờ sờ vào mặt mình, mỉm cười ngốc nghếch,

- Được rồi, thôi chúng ta ăn cơm đi, ăn cơm, ha ha...

Đường Uyên cảm thấy vừa bức mình lại vừa buồn cười, tên này đúng thật là “bác ái” cũng có thể mở mồm nói được.

Hai người ăn được một lúc, Đường Uyên nhớ ra chuyện gì đó, nói:

- Được rồi, lần trước ông em bảo nói lời cảm ơn tới anh, xem chút nữa là em quên mất.

- Nói cảm ơn? Chuyện gì?

Dương Thần ngơ ngác,

- Anh không nhớ là có cho nhà em vay tiền a.

Đường Uyên trợn mắt,

- Anh thấy là nhà họ Đường của em thiếu tiền sao?

Dương Thần bức bối,

- Thế là có chuyện gì.

Đường Uyên nói:

- Không phải trước đây anh ra tay với nhà họ Nghiêm sao, đừng có chối, mặc dù chính phủ không lộ ra bất cứ tin tức gì, ông nội cũng không nói rõ với em, nhưng em cũng có thể đoán được, ngoài anh ra cũng không thể có người nào khác trong một đêm có thể giết hết sạch người của nhà họ Nghiêm, huống hồ mấy hôm trước còn sợ bóng sợ gió, không phải là đề phòng nhà họ Nghiêm sao.

Dương Thần nghe đến vấn đề này, cũng thu lại vẻ mặt bất cần, nghiêm túc nói:

- Chuyện này có liên quan đến nhà họ Đường sao?

Đường Uyên gật đầu,

- Anh không nhớ sao, cha anh... ồ, chính là tư lệnh Dương Phá Quân, trước đây có tham gia tranh cử chức ủy viên thường vụ trung ương, nhưng ông ấy đã thất bại rồi, nguyên nhân khiến ông ấy ngã ngựa, đương nhiên một phần cũng là do anh, điều này thì không thể phủ nhận được rồi, nhưng nguyên nhân quan trọng hơn, chính là do Nghiêm Bất Vấn của Nghiêm gia tác quái... chính phủ và quân đội vì muốn bảo đảm vị trí an toàn cho nhà họ Nghiêm, không ít người của những đảng nhỏ khác cũng thấy rằng nên để cho nhà họ Nghiêm một vị trí nhỏ, cho nên đã để một trong tám chiếc ghế ủy viên thường vụ trung ương cho nhà họ Nghiêm.

Dương Thần vẫn không hiểu,

- Chuyện này thì có liên quan gì đến nhà họ Đường của em?

- Anh nghe em nói hết đã.

Đường Uyên uống một ngụm canh, hình như là hơi khô miệng,

- Bởi vì anh đã giết Nghiêm Thanh Thiên, thế nên cái chức ủy viên thường vụ trung ương kia lại bỏ trống. Sự việc xảy ra rất đột ngột, tiến hành tranh cử là điều không thể nào, cho nên sau khi bốn đại gia tộc hội ý với nhau, đã nhất chí để người của nhà họ Đường thay thế vị trí đó.

Dương Thần ngạc nhiên nói:

- Người nhà họ Ninh không phản đối sao? Mấy người còn lại của nhà họ Nghiêm cũng không gây khó dễ gì sao.

Đường Uyên cười nói:

- Tám ghế ủy viên thường vụ trung ương của Hoa Hạ, vốn dĩ là một chuyện rất bình thường, bốn đại gia tộc mỗi nhà chiếm hai ghế, nhưng do mấy năm gần đây nhà họ Đường tỏ ra khá yếu thế trên chính trường, còn nhà họ Ninh thì đang trong giai đoạn thịnh vượng, cho nên mấy năm gần đây nhà họ Ninh chiếm ba ghế, nhà họ Lý chiếm hai ghế, nhà họ Dương chiếm hai ghế, nhà họ Đường chiếm một ghế, nhưng vì thực lực của nhà họ Dương và nhà họ Lý chủ yếu về mặt quân sự, vì vậy tuy chỉ chiếm hai ghế nhưng cũng có ảnh hưởng rất lớn, còn nhà họ Đường thì không giống như vậy, đang lâm vào thế yếu, nên chỉ còn có một ghế...

- Từ từ, nếu là như vậy, Nghiêm Thanh Thiên đã rút xuống rồi, thì cái ghế đó phải thuộc về nhà họ Dương hoặc nhà họ Lý mới phải chứ?

Dương Thần hỏi.

- Đường nhiên là thuộc về nhà họ Dương rồi,

Đường Uyên hơi ngại ngùng cười nói:

- Em nhớ là trước đây đã nói với anh rồi, vấn đề lớn nhất của nhà họ Dương bây giờ là con cháu để nối dõi quá ít, đời này của anh, ngoài anh và Dương Liệt ra, chỉ còn có đứa cháu không cùng họ là Viên Dĩ còn có cùng huyết thống, quan hệ cũng tương đối gần gũi, tư lệnh Dương Phá Quân cũng chỉ có mấy người họ hàng, có chức vụ cao ở trung ương.

Vốn dĩ, tư lệnh Dương Phá Quân cũng muốn để mấy anh em của mình đến tiếp quản một số chức vụ, nhưng giữa đường thì lại bị Nghiêm Thanh Thiên phá, cho nên mới thành nhà họ Ninh ba ghế, nhà họ Lý hai ghế, nhà họ Đường em một ghế, nhà họ Dương của anh cũng chỉ còn lại một ghế.

Bây giờ Nghiêm Thanh Thiên đã chết, cái ghế đó đã để trống rồi, vốn dĩ là thuộc về nhà họ Dương của anh, nhưng bởi vì anh đã giết Nghiêm Thanh Thiên, nếu như nhà họ Dương lấy cái ghế này, chẳng khác nào chịu thua anh, cho nên trung ương vì sĩ diện, sau khi thảo luận đã giao chiếc ghế này cho nhà họ Đường của em, dù sao thì nhà họ Đường cũng tương đối trung lập. Chú hai của em đã nhận chức đó rồi, làm phó thủ tướng kiêm ủy viên thường

vụ, chuyện này đối với Đường gia mà nói, dù gì cũng là một chuyện rất tốt, một lần nữa có thể khôi phục được sức mạnh trên chính trường.

Dương Thần cười mỉa mai nói:

- Chuyện này thì cũng có gì to tát, ai thích lên thì lên, chút chuyện nhỏ như này cũng phải cảm ơn anh, anh chỉ muốn nhà họ Nghiêm rút hết cả đi, cũng không nghĩ đến chuyện giúp ai cả.

Đường Uyên than thở:

- Có thể anh không hiểu, kỳ thực chuyện có một chân trong ủy ban thường vụ có tác dụng tương đối lớn, đặc biệt là với chuyện quan trọng như bỏ phiếu tranh cử, bây giờ tốc độ tăng trưởng kinh tế hàng năm, đều có thể đem lại được nguồn lợi nhuận khổng lồ. Cho nên, chỉ cần nắm được quyền chủ động trong tay, đối với bất cứ gia tộc nào mà nói, đều có được lợi ích rất lớn. Em biết anh là người có năng lực không cần dựa vào quyền lực của chính phủ, nhưng anh phải biết, chủ nhân thực sự của thế giới này, vẫn là những người lãnh đạo những quốc gia lớn, một người không thể đối chọi được với một quốc gia, trừ phi anh thực sự không có bất cứ điều gì phải bận tâm.

Dương Thần yên lặng một lát, cười khô sở nói:

- Những điều em nói anh cũng biết, bằng không anh cũng sẽ không lựa chọn đến lúc đó mới quay về nhà họ Dương. Mặc dù anh đã hủy hoại nhà họ Nghiêm, nhưng lại để tên đáng chết nhất là Nghiêm Bất Vãn chạy thoát, nguy cơ từ phía hắn ta, khiến cho anh không thể tự ra tay tìm hắn được, tìm thấy rồi cũng sẽ bị hắn hành hạ cho đến chết, anh không thể để thuộc hạ của mình đi vào chỗ chết được.

- Anh thậm chí còn không thể khẳng định, nếu như có gặp phải hắn, có thể giết hắn được hay không. Chỉ cần hắn ta còn tồn tại, thì chắc chắn sẽ lại nghĩ đến việc đánh lén và vu oan cho anh, đó đều là những thủ đoạn mà hắn ưa dùng. Đến lúc đó, không chừng Hồng Mông cũng cho rằng sự tồn tại của anh sẽ ảnh hưởng đến sự ổn định của Hoa Hạ, không chừng cũng sẽ lại gây chuyện với anh cũng nên.

- Anh có thể không sợ trời, không sợ đất, nhưng những người thân bên cạnh anh, Nhược Khê, mẹ, Sắc Vi, Thiện Ni, đương nhiên còn có cả em, Đường Đường, Viên Dã, mọi người đều có cuộc sống riêng của mình, có sự quan tâm chăm sóc của mọi người, anh không thể vì những thứ anh không quen không thích, liều lĩnh đi phá hủy chúng, mà không suy xét đến hậu quả. Cho nên, anh nhất định phải có được sức mạnh của chính phủ, để đối mặt với những khó khăn đó.

Đường Uyên vui sướng nói:

- Anh biết là được rồi, cho nên anh quay về nhà họ Dương càng sớm càng tốt, em xem nào, có tư lệnh Dương Phá Quân, lại còn có cả em trai anh là Dương Liệt, anh muốn tiếp nhận vị trí đứng đầu nhà họ Dương, thì chưa

chắc đã thuận lợi đâu, nhưng chỉ cần anh nắm được quyền lực của nhà họ Dương trong tay, sẽ nhận được sự ủng hộ của hơn nửa những vị tướng trong quân đội, ít nhất ở Hoa Hạ, thì anh cũng không gặp bất cứ áp lực gì ở chính trường.

Dương Thần gật gật đầu, kỳ thực Dương Thần còn đang suy nghĩ, nếu như Ninh Quang Diệu nhận Lâm Nhược Khê là con gái ruột, và thừa nhận sai lầm của hơn hai mươi năm trước, coi như là một cuộc kinh doanh với Ninh Gia cũng tốt, dù sao nhà họ Ninh cũng đang giữ lấy chiếc ghế quyền lực nhất trong tay. Nhưng, lần đó đến Yên Kinh hội bàn, thấy Ninh Quang Diệu máu lạnh như vậy, khiến cho Dương Thần lập tức bỏ ngay ý định này.

So với thực lực nhà họ Ninh, Dương Thần hi vọng Lâm Nhược Khê không phải chịu bất cứ thương tổn nào nữa hơn.

Đúng lúc này điện thoại của Dương Thần rung lên, nhìn, đúng là Lâm Nhược Khê!

Không xong rồi, không phải là chuyện cả đêm không về, rồi Lâm Nhược Khê điều tra được điều gì đó đấy chứ, dù sao thì sáng hôm nay cũng không cùng ăn sáng với cô ấy.

Thận trọng nhận điện thoại, Dương Thần ra hiệu cho Đường Uyển không nói nữa, rồi mới tùm tùm cười nói:

- Nhược Khê à, sao giữa trưa lại gọi điện cho anh thế này?

Lâm Nhược Khê giống như đang cố gắng kiềm chế cái đầu nóng giận của mình,

- Anh có chạy ra ngoài ngủ với người đàn bà khác tôi cũng không quản được nữa rồi, nhưng sao hôm nay anh không đến dự tiệc!? Nếu như anh không muốn đi làm nữa thì nói với tôi một tiếng! Tôi phái người khác đi làm giám đốc cũng chẳng phải là chuyện gì to tát! Đúng là làm tôi tức chết mà!

- Tiệc?

Dương Thần bực bội,

- Tiệc gì cơ chứ?

- Anh... anh thực sự muốn làm tôi tức chết phải không!? Hôm nay có buổi giao lưu với giới truyền thông, anh không đến họp thì cũng đã đành, bây giờ là lúc gặp mặt đám khách mời đó, anh là giám đốc của công ty giải trí, mà lại không có mặt, còn ra thể thống gì nữa!? Đám quản lý rồi mấy ngôi sao lớn đó sẽ nghĩ gì về Ngọc Lôi chúng ta!?

Lâm Nhược Khê tức giận nói.

Dương Thần sờ sờ đầu,

- Sao anh lại nghe không hiểu nhỉ, anh không biết chuyện này mà!

- Bậy bạ! Không phải anh đã có Bát Nhã cô thư kí người Nhật đó sao? Chẳng lẽ cô ta lại không thông báo cho anh biết?

Lâm Nhược Khê bắt mẫn nói.

- Bát Nhã?

Dương Thần vỗ đầu,

- Đúng rồi, hôm qua anh không đi làm, nhưng cô ấy cũng không gọi điện thoại cho anh mà!

Lâm Nhược Khê cũng không biết nên nói thế nào nữa, ngập ngừng mắng thêm vài câu,

- Dù sao thì anh cũng lập tức đến đây cho tôi!

Dương Thần chỉ cảm thấy lỗi tai mình thiếu chút nữa là bị chọc thủng, không ngờ cái giọng âm áp, mềm mại thường ngày dùng để thảo luận của cô gái này, lại có âm lượng cao đến như vậy.

Dương Thần dở khóc dở cười, nói xong rồi cũng không có câu nào nói đến việc mình phải đến đâu dự tiệc mà!

Rơi vào đường cùng rồi, Dương Thần đành phải gọi điện cho Bát Nhã.

Nữ Ninja nhận điện rất nhanh, giọng trong trẻo:

- Chủ nhân, người có gì dạy bảo ạ?

Dương Thần vẫn không quen lắm với hai từ “chủ nhân” mà cô gái này “thuộc vanh vách”, nhếch miệng nói:

- Bát Nhã, vừa lúc này Lâm tổng nói tôi vắng mặt trong buổi giao lưu nào đó, còn cả tiệc nữa, chuyện này là thế nào?

Bát Nhã lập tức trả lời:

- Đây là kế hoạch của Ngọc Lôi chúng ta, nằm trong kế hoạch giao lưu, hợp tác trong sáu tháng cuối năm và năm sau, khai mạc vào buổi sáng ngày hôm nay, buổi trưa sẽ tổ chức tiệc mừng, buổi chiều họp đến sáu giờ, sau đó còn có tiệc nữa ạ, là giám đốc của công ty giải trí, chủ nhân nhất định phải tham gia.

- Vậy sao hôm qua cô không nói cho tôi biết?

Dương Thần hét lên.

Bát Nhã vội thấp giọng nói:

- Chủ nhân thứ tội, nô nghĩ rằng chủ nhân có việc gấp, nên không đi làm, không dám quấy rầy chủ nhân...

Dương Thần sắp phát điên rồi, không biết là Tokugawa huấn luyện cô Ninja này như thế nào, “nô tính” cũng được huấn luyện vô cùng kỹ càng, đến gọi một cuộc điện thoại mà cũng sợ như là bị đem đi chém đầu vậy!

Dương Thần cũng không so đo nhiều với cô, sợ cô nghĩ lung tung trong đầu rồi lại “mổ bụng” chơi cũng nên.

Sau khi hỏi rõ ràng địa điểm, Dương Thần vội vàng chào tạm biệt Đường Uyển, Đường Uyển là người làm ăn nên cũng rất hiểu.

Chuyện nên làm thì vẫn phải làm, sự nghiệp và tinh thần trách nhiệm của Lâm Nhược Khê mạnh mẽ dị thường, mình mà còn không đi, không chừng cô ấy lại nghĩ rằng mình không coi cô ấy ra gì, như vậy thì người phải “mổ bụng” tiếp theo chính là mình chứ không phải ai khác!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 868

Gật Đầu Lắc Đầu.

Tuy rằng Dương Thần rất muốn đến đó ngay lập tức, nhưng vẫn phải về nhà thay quần áo, rồi lại lái xe đi, khi lái xe tới được khu triển lãm của Quốc Tế Ngọc Lôi, thì cũng đã khá muộn rồi.

Nhìn thấy toàn người nổi tiếng, Dương Thần vuốt mặt, cười khổ sờ cảm lấy điện thoại, bấm dãy số của Lâm Nhược Khê.

Nhưng điện thoại còn chưa kêu đến hồi chuông thứ ba, thì đã bị tắt!

Dương Thần ngẩn người ra, xem ra người phụ nữ này lại đang giận dỗi rồi, đành phải gọi điện cho Triệu Hồng Yến, dù sao cô ấy cũng là trợ lý lúc nào cũng kè kè bên cạnh, nên có gọi cho cô ta cũng không khác gì gọi cho Lâm Nhược Khê.

Triệu Hồng Yến dường như cũng phải do dự hồi lâu mới dám nhận điện thoại,

- Dương Thần, có chuyện gì vậy?

Dương Thần cười nói:

- Đừng vòng vo với tôi nữa, Nhược Khê ở đâu?

Ở đầu bên kia truyền đến giọng nói trong trẻo của Lâm Nhược Khê:

- Hồng Yến, cúp máy đi, đừng để ý đến anh ta!

Triệu Hồng Yến cảm thấy rất khó xử, xấu hổ cười nói:

- Dương Thần, buổi chiều còn có nhiều khách quý đến dự, không ít bạn bè quốc tế, vị trí của anh để trống cả buổi sáng đấy.

Sau khi đại khái cũng biết được vị trí, Dương Thần lại hỏi mấy nhân viên nữa, mới đến được đại sảnh trung tâm của hội nghị.

Bàn hội nghị hình tròn, rất rộng, chỗ ngồi đều đã kín cả, mọi người, cả nam lẫn nữ đều ăn mặc sang trọng, hầu hết đều là những người mà Dương Thần không quen.

Lâm Nhược Khê ngồi ở vị trí trung tâm nhất, nhìn thấy Dương Thần lỗ mãng đẩy cửa xông vào, còn không ngừng nhìn mình cười toe toét, hận không thể làm bộ như không quen biết người đàn ông này.

Đêm qua chắc là cũng không tệ, mới có một đêm, mà người đàn ông này đã biến thành bộ dạng như thế này sao!?

Dương Thần kéo kéo phần áo ở bả vai, cũng không thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của những người khác đang nhìn mình, bình thản ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, bóng hình ngồi đối diện không khỏi khiến cho hắn phải nhú mày.

Mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh lam hiệu Armani, thắt cà vạt, tương

mạo tuấn tú, đúng là bạn học trước đây của Lâm Nhược Khê Lý Kiến Hà!

Lý Kiến Hà có vẻ rất khách khí mỉm cười nói:

- Giám đốc Dương đã đến rồi, trước đây cũng đã từng gặp nhau một lần, buổi sáng hôm nay lại không thấy mặt mũi đâu, tôi còn đang cảm thấy tiếc đây.

Nghe thấy Lý Kiến Hà gọi người đàn ông này là “giám đốc Dương” những người ở đây mới tin rằng, rốt cuộc người đàn ông trông có vẻ quê mùa này thực sự là giám đốc của công ty giải trí Ngọc Lôi, không khỏi có đủ loại suy nghĩ.

Dương Thần chớp chớp mắt, không nói năng gì, chỉ có ánh mắt thì liếc nhìn Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê dường như có chút bối rối, như sợ Dương Thần hiểu lầm chuyện gì đó, vội vàng giải thích:

- Lý tổng là đại diện xuất sắc của công ty BMW ở Châu Á năm nay, hôm nay cũng đến tham dự hội thảo.

Dương Thần tỏ vẻ giật mình, thoải mái cười,

- Hóa ra là như vậy, tuy nhiên cũng không cần phải giới thiệu với tôi, trí nhớ của tôi không tốt lắm, cũng không nhớ được anh ta là ai đâu.

- Anh Dương lại nói đùa rồi,

Lý Kiến Hà nhếch miệng lên, nhưng biết được thân thế của Dương Thần, nên cũng chỉ đành chịu đựng mà thôi, cười ha hả nói:

- Lần trước họp mặt bạn cũ đã từng gặp nhau rồi mà, tôi là bạn học thời đại học của Tổng giám đốc Lâm.

Dương Thần căn bản là không thèm để ý đến anh ta, nhìn một người đàn ông trung niên béo ú đầu trọc hỏi:

- Kiểu tóc của vị đại ca này cũng không tồi đâu ạ, tôi cũng muốn cạo trọc đầu, nhưng bà xã tôi lại không chịu, tôi vốn dĩ đã không đẹp trai lắm, lại cạo trọc đầu thì chắc chỉ có ni cô mới thèm để ý đến tôi thôi.

Câu chuyện này chả liên quan gì, khiến cho Lý Kiến Hà trở nên vô Đường Uyển uyển, ghen lời không nói được gì.

Còn người đàn ông đầu trọc kia cười ha hả nói:

- Trời nóng nên đổ nhiều mồ hôi, để trọc thì tiện hơn, giám đốc Dương, tôi nghe nói, giám đốc Dương là chồng của Tổng giám đốc Lâm, tình cảm vợ chồng thật thiết đúng là khiến cho người khác phải ngưỡng mộ, nhưng Tổng giám đốc Lâm nổi tiếng là cẩn thận tỉ mỉ, chỉ sợ rằng ngày thường phải chịu không ít khổ sở đâu nhỉ, ha ha...

Những người khác cũng đều mỉm cười, đều là những thương nhân nhạy bén trên thương trường, ai nấy đều thấy rằng Lý Kiến Hà chủ động lấy lòng Dương Thần, nên nghĩ rằng Dương Thần là người có địa vị rất cao, rất đáng để kết giao, cho nên cho dù thấy Lý Kiến Hà chịu xấu hổ, nhưng phần lớn đều làm bộ như không biết, ngược lại còn khen ngợi vợ chồng Dương Thần.

Lên hơi đỏ mặt, hắng giọng ho khan vài tiếng, tuyên bố cuộc họp tiếp tục, không để cho những người này nước đục thả câu.

Lý Kiến Hà ngồi ở chỗ của mình, cũng khẽ mỉm cười, mặt không hề biến sắc, khuôn mặt giống như đang cười, nhưng chuyện này, khiến cho người ta cảm thấy ngấm ngấm sợ hãi, có thể bình tĩnh được như thế này, không tránh khỏi việc phải bỏ ra nhiều công sức.

Ngược lại, Dương Thần nhìn qua thì chẳng ra gì, lại thêm tướng mạo tương đối xấu xí, khiến cho nhiều người nghĩ, rõ ràng là đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Đương nhiên, đây chỉ là những suy nghĩ trong đầu mọi người mà thôi.

Cuộc họp buổi chiều, nghe đủ loại thuật ngữ thương mại, Dương Thần sắp ngủ gật đến nơi rồi, khiến cho những người ngồi xung quanh không khỏi lắc đầu. Sau đó Bát Nhã đến, mới giúp Dương Thần ghi chép lại một số thông tin quan trọng.

Đợi đến lúc chạng vạng, sau khi mọi người đã giải tán hết, về khách sạn năm sao của Ngọc Lôi để nghỉ ngơi, đợi đến khi màn đêm buông xuống, mới đến tham dự buổi tiệc tối quan trọng nhất, tất cả các vị khách quý đều đã đến đông đủ.

Lâm Nhược Khê sau khi bắt tay hỏi thăm một vài nhân vật chủ chốt, mới tiễn họ ra về, nếu không phải đang là chủ nhà, thì tuyệt đối cô không đích thân đi làm mấy chuyện vụn vặt này.

Dương Thần nhìn thấy Lâm Nhược Khê đã làm xong chuyện, vốn dĩ muốn nói vài câu để nghe để lấy lòng Lâm Nhược Khê, sau khi Lâm Nhược Khê bảo Triệu Hồng Yên đi xử lý mấy chuyện, liền đi thẳng đến phòng nghỉ ngơi riêng của mình ở khu triển lãm.

Dương Thần vội vội vàng vàng đi cùng với Lâm Nhược Khê vào phòng, Lâm Nhược Khê không để cho Dương Thần có cơ hội tiếp cận, bước thẳng vào phòng thay quần áo, thay ngay lễ phục, dường như không rảnh để để ý đến Dương Thần.

Dương Thần đành phải ngồi trên sofa ngáp, gãi đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào mới được đây.

Ngẫm nghĩ một chút, Dương Thần nói với vào phòng thay quần áo:

- Bà xã, em không nói với anh câu nào, không phải em vẫn còn đang giận anh đấy chứ? Mặc dù anh nói rồi, anh có thể dùng cái mặt nóng áp vào cái mông lạnh của em, nhưng chẳng lẽ lại nhanh như vậy sao?

Trong phòng thay quần áo không có động tĩnh gì, ước chừng phải ba phút sau cánh cửa mới mở ra.

Xuất hiện đầu tiên, là đôi bàn chân trắng muốt đi một đôi giày thủy tinh mà đỏ, chậm rãi bước ra cùng với một chiếc váy màu trắng bạc, che lấp đến quá cặp đùi mềm mại nhẵn nhụi, giống như là một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật vậy, dường như có thể mơ hồ nhìn thấy những mạch máu màu xanh,

dưới làn da trong suốt như thủy tinh.

Lúc bóng dáng mỹ miều của Lâm Nhược Khê bước ra, ánh mắt Dương Thần đã trở nên ngây dại.

Không biết cô lấy từ đâu ra một dải lụa mỏng màu trắng, quấn quanh cổ theo kiểu Hy Lạp, , điểm xuyết cho cánh tay như ngọc của cô, ở eo còn thắt một chiếc nơ màu đen, dáng người thướt tha mềm mại, chiếc eo nhỏ nhắn và những đường cong nóng bỏng càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ của cô, làm cho vẻ thoát tục của cô một lần nữa lại được thăng hoa, giống như một nữ thần vậy.

Thật sự là rất giống một thánh nữ, không nhiễm bụi trần, nhưng lại không thể nói rõ ra được đó là cảm giác gì, điều đó lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ của cô.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy ánh mắt si mê của Dương Thần dành cho mình, trong lòng mừng thầm, hai má đỏ bừng cẩn thận hỏi lại:

- Có đẹp không?

Dương Thần ngây ngô gật gật đầu, rồi sau đó lại lắc đầu.

Lâm Nhược Khê chau mày,

- Rốt cuộc là có đẹp không, gật đầu rồi lại lắc đầu là ý gì?

- Gật đầu là đẹp, lắc đầu...

Dương Thần nuốt nước miếng, nói:

- Bởi vì nó đã vượt quá phạm trù của “đẹp” rồi, anh không có cách nào hình dung được.

Lâm Nhược Khê mới thở phào nhẹ nhõm, lấy tay cuốn cuốn lấy những lọn tóc đen nháy của mình, nhẹ nhàng bước ra, xoay một vòng, như một dải lụa mỏng, giống một đóa hoa bách hợp nở rộ, mang theo một làn gió thơm ngát.

- Cũng chẳng còn cách nào khác, hôm nay có rất nhiều ngôi sao đến tham dự, lại còn không ít những đạo diễn lớn, còn không ít người nổi tiếng nữa, cho nên mọi người nhất định sẽ đều trang điểm rất lộng lẫy... Mặc dù em không phải là ngôi sao truyền hình, nhưng lại là chủ nhà nên cũng không thể quá tùy tiện được, dù sao cũng là bộ mặt của Ngọc Lôi, nên không thể không xinh đẹp được.

Lâm Nhược Khê hít một hơi thật sâu,

- Eo hơi chặt một chút, nhưng cũng không kịp thay nữa rồi, bộ váy này là sự lựa chọn cuối cùng của em trong ngày hôm nay rồi... A!

Lâm Nhược Khê sợ hãi hét lên một tiếng, bởi Dương Thần tự nhiên xông lên, ôm chầm lấy mình!

- Anh... anh làm cái gì vậy a, nhỡ nhúm hết cả lễ phục rồi!

Lâm Nhược Khê cười mắng Dương Thần.

Dương Thần hướng đến cái cổ trắng nõn nà của cô, dùng sức hôn cuồng nhiệt, rồi nghiêm mặt nói:

- Nhược Khê bảo bối, hay là em đi thay bộ lễ phục khác đi, anh sợ em mặc bộ lễ phục này, thì tất cả những người phụ nữ đến dự tiệc hôm nay đều xấu hổ mà nhảy lầu tự tử mất!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 869

Thiên Đường

- Làm gì mà khoa trương như vậy chứ, mọi người đều đã từng gặp qua đại minh tinh bước trên thảm đỏ rồi, hầu hết họ đều như thế này mà, hơn nữa đều là có phong thái khác người, em không làm mất mặt chúng ta đã là tốt lắm rồi.

Lâm Nhược Khê liếc mắt nhìn Dương Thần, sau đó đẩy Dương Thần ra.

Dương Thần vội nói:

- Ai dám nói mấy cô đây xinh đẹp hơn em, anh sẽ móc mắt người đó ra!

Lâm Nhược Khê dùng tay đấm vào ngực Dương Thần,

- Sao tự xưng lại nói những câu kinh khủng như vậy, anh không thể nói những câu mà những người bình thường khác nói được à?

Dương Thần cười ha hả nói:

- Anh nói đùa thôi mà, đúng rồi, Nhược Khê em không giận anh nữa rồi đúng không?

Lâm Nhược Khê nhìn hắn trong chốc lát, lắc đầu, than thở:

- Cũng không phải là lần đầu tiên, em quen rồi, chỉ giận một lúc thôi, rồi thôi. Còn nữa, sự xuất hiện của Lý Kiến Hà, anh cũng không hỏi thêm em câu nào, anh đã tin em như vậy, thì em việc gì vì lại không bỏ qua được chút chuyện nhỏ như vậy chứ.

Dương Thần hơi giật mình,

- Hóa ra em cho rằng anh hào phóng, kỳ thực cũng chẳng có gì, tên kia suy nghĩ có hơi chút cẩn thận, anh chỉ cần vận cổ hần là được rồi, cho nên anh không lo lắng gì thôi.

- Anh...

Lâm Nhược Khê cắn răng, không nói gì được nữa, xem ra ông xã của mình thích dùng bạo lực để xử lý mọi chuyện, bảo anh ta không làm những chuyện như vậy nữa còn khó hơn bảo anh ta không đi gặp người phụ nữ khác.

Dương Thần nhếch miệng cười, quàng tay lên vai cô, xúc động nói:

- Tuy nhiên phải nói thật, hai chúng ta kết hôn chưa được bao lâu, nhưng những chuyện đã trải qua so với những chuyện cả đời những cặp vợ chồng khác trải qua, khéo còn phức tạp hơn ý chứ, có nhiều chuyện xảy như vậy rồi, quen được là tốt.

- Anh đừng có đắc ý! Ít tỏ ra ngớ ngẩn ngây ngô để lừa em đi, em còn chưa hỏi anh, rốt cuộc là tối hôm qua ngủ ở đâu.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng, nghiêm nghị hỏi.

Dương Thần há hốc mồm, đứng lên nhìn xung quanh.

Sau khi Lâm Nhược Khê nhắc chân lên, dùng gót giày cao gót, giẫm lên giày của Dương Thần!

- Này!

- Dương Thần kêu to:

- Bà xã, sẽ hỏng giày đấy!

Lâm Nhược Khê oán giận nói:

- Anh chỉ lo cho đôi giày da, anh không đau sao?

Dương Thần lắc đầu,

- Anh đương nhiên là không đau rồi...

- Anh... chắc chắn là phải đau rồi!

Lâm Nhược Khê lại dùng lực giẫm lên chân Dương Thần, gắt giọng.

Dương Thần coi như cũng đã hiểu rồi, nếu như mình không đau, cô ấy nhất định sẽ không tìm được cái cớ để buông ra,

- A

Làm bộ như đau lắm, rồi kêu lên một tiếng.

Lâm Nhược Khê mới hài lòng gật đầu, đắc ý nói:

- Biết đau là tốt rồi.

Thời gian nhàn rỗi của hai vợ chồng không nhiều, bởi vì bữa tiệc tối cũng sắp bắt đầu, làm chủ nhà, theo thủ tục mà làm, Lâm Nhược Khê còn phải lên sân khấu nói vài câu, thế nên hai người vội vàng chạy đến đại sảnh.

Vốn dĩ Quốc Tế Ngọc Lôi bước vào giới giải trí chưa lâu, chưa đủ lớn để mời được các đại minh tinh và mấy người trong giới giải trí tham gia buổi tiệc lần này, nhưng trước đó Dương Thần đã phái người sang Châu Âu mời những bậc thầy trong ngành thời trang, cho nên Quốc Tế Ngọc Lôi đã trở thành lựa chọn số một.

Dù sao thì cũng có không ít đại minh tinh đang nổi muốn có cơ hội được hợp tác với những bậc thầy trong giới thời trang, cho nên, bọn họ đều đồng ý bước lên thảm đỏ, và ký chữ tặng người hâm mộ.

Trong những buổi tiệc như thế này, thì không thể thiếu được phóng viên của giới truyền thông, họ đã đến chật cả đại sảnh của Quốc Tế Ngọc Lôi.

Bởi Lâm Nhược Khê làm Tổng Giám Đốc, nên vẫn có một lối đi riêng dành cho cô, nên không cần phải lo lắng đến việc bị người khác chặn lại.

Tiến thẳng lên sân khấu ở đại sảnh, Triệu Hồng Yên đứng đó đợi từ lâu, lập tức ra hiệu cho nhân viên công tác dừng nhạc, thông báo cho mọi người biết là Lâm Nhược Khê bắt đầu bài phát biểu của mình.

Những vị khách đến tham dự buổi tiệc đều ý thức được tiếng nhạc được mở nhỏ hơn, nên đều hướng lên sân khấu.

Ánh đèn sân khấu chiếu lên, Lâm Nhược Khê hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi bước lên.

Bộ đầm trắng tôn thêm vẻ kiêu sa của cô, đứng trên sân khấu, lúc cô nhìn

xuống hơn trăm vị khách mời ở dưới, toàn bộ những người có mặt ở đây đều lặng ngắt như tờ...

Những ngôi sao đang nổi, những đạo diễn nổi tiếng, và những người phụ trách của các công ty lớn, đều dùng ánh mắt khó tin để nhìn chủ nhân của bữa tiệc đang đứng trên sân khấu.

Đặc biệt là một nữ minh tinh trang điểm lộng lẫy, lập tức cảm thấy xấu hổ, hơn nữa còn cảm thấy bộ dạng lúc này của mình vô cùng tầm thường!

Cái cảm giác siêu phàm thoát tục này, không phải chỉ là cảm giác thuần túy bên ngoài, nếu như không có sự tự tin được tích lũy từ nhỏ, thì chắc chắn sẽ không thể có được khí chất như thế này được.

Cảm thấy bối rối nhất có lẽ là hai vợ chồng Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hinh, về mặt hai người này vô cùng phức tạp, ánh mắt người đàn ông có vẻ nóng bỏng, còn người phụ nữ lại ẩn chứa sự căm ghét vô hạn, hình thành sự đối lập mãnh liệt.

Tuy rằng không ít người đã từng gặp qua Lâm Nhược Khê, nhưng ngày thường làm việc, tuy rằng lần đầu tiên gặp thì cũng hơi shock, nhưng cũng không đến mức thất thần lâu như vậy, lần này sau khi Lâm Nhược Khê trang điểm xong, quả thực khiến không ít đạo diễn lộ ra ánh mắt khao khát, dường như đã tìm thấy được một viên bảo ngọc vô giá, có thể nhào nặn thành một nhân vật xuất sắc kinh điển!

Nhưng rất nhanh, đám người này nghĩ đến việc Lâm Nhược Khê nắm giữ trong tay mấy trăm xí nghiệp lớn nhỏ, liền cất luôn cái ý tưởng buồn cười này đi.

Đại minh tinh dù có tỏa sáng rực rỡ như thế nào đi chăng nữa, thì cũng chỉ là diễn viên, là người làm ngành giải trí mà thôi, ở thời cổ đại thì chính là con hát, thằng hề... còn không có địa vị và chỗ đứng như những người bình thường nổi, là thứ hàng hóa mà những người giàu có có thể mua đi bán lại.

Cho dù là bây giờ, là người thực sự có gia cảnh và địa vị, thì cũng không quá coi trọng những người mà có thể khiến vạn người mê muội, có thể làm cho họ nổi tiếng hay chìm họ xuống đáy, đều là trò chơi của đám người giàu có.

Lâm Nhược Khê có thể nắm trong tay những ông bầu lớn của đám minh tinh, thì làm sao có thể ra nhập cái giới giải trí vàng thau lẫn lộn này được?

Cảm giác được mọi người nhìn bằng ánh mắt mãnh liệt, Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy hơi căng thẳng, cũng định nói nhiều một chút, nhưng đều lược bỏ đi hết, chỉ muốn nói cho xong sớm để xuống khỏi sân khấu.

Vì thế, Lâm Nhược Khê mới nói vài câu mang tính diễn văn cảm ơn... sau đó tuyên bố buổi tiệc tối chính thức bắt đầu, rồi lập tức xuống khỏi sân khấu.

Bởi rất nhiều người còn đang chìm đắm trong cơn mơ màng, thậm chí còn quên cả vỗ tay theo thủ tục.

Bất luận như thế nào, thì buổi ngày hôm nay cũng là thời điểm bận rộn

cuối cùng rồi.

Sau khi Lâm Nhược Khê xuống sân khấu, liền dẫn Dương Thần đi gặp mặt không ít những ông chủ và những nhân vật quan trọng trong giới truyền thông.

Tuy rằng Dương Thần từ trước đến nay không chuyên tâm lắm với công việc, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn hy vọng rằng người đàn ông này có thể bỏ chút tâm huyết làm những chuyện chính đáng, không thì lại đi làm những chuyện không đứng đắn với những người phụ nữ khác, chỉ tổ khiến cô không thoải mái mà thôi.

Dương Thần cũng ngoan ngoãn mà học hỏi, nghiêm túc đi bên cạnh Lâm Nhược Khê, bắt tay tán gẫu với những người mà hắn không quen biết, gặp người nước ngoài thì dùng đủ mọi loại ngôn ngữ để nói chuyện, khiến cho Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy tự hào.

Lúc này, một gã buộc tóc đuôi ngựa, chừng khoảng năm mươi tuổi, đeo một chiếc kính gọng đen, đi cùng một người phụ nữ mặc một bộ lễ phục đỏ rực, dung mạo diễm lệ, khí chất hơn người, đi đến trước mặt Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

- Lâm tổng, nửa năm rồi không gặp, còn nhớ tôi không.

Người đàn ông dùng giọng hòa nhã cười hỏi.

Lâm Nhược Khê mắt sáng ngời, vội vàng giới thiệu với Dương Thần:

- Ông xã, đây là đạo diễn lớn Dư Thạc, nửa năm trước quảng cáo của công ty chúng ta là do ông ấy làm giám chế đấy, đã đoạt giải nhất trong số quảng cáo của các doanh nghiệp trong toàn quốc. Đạo diễn Dư Thạc còn là đoạt giải đạo diễn xuất sắc nhất ở Tokyo, bây giờ Hollywood cũng đang mời ông ấy hợp tác.

- Ha ha, Lâm tổng quá coi trọng tôi rồi, cũng là do có sự hợp tác giữa lãnh đạo và thương gia, nên tôi mới có ngày hôm nay.

Dư Thạc khiêm tốn nói.

Dương Thần cũng có chút bất ngờ, người đàn ông thoạt nhìn có vẻ chất phác này, không ngờ lại là đạo diễn cấp quốc tế, coi như Dương Thần không hiểu gì nhiều về ngành giải trí, thì cũng vẫn biết cái khái niệm giải thưởng điện ảnh quốc tế hạng A.

- Lâm tiểu không coi Lộ Dao ra gì rồi sao, sao lại chỉ nói chuyện với đạo diễn Dư thôi vậy?

Người phụ nữ mặc váy đỏ bên cạnh cười quyến rũ, giọng nói nồng ấm rất phụ nữ.

Lâm Nhược Khê mặt không đổi sắc nói:

- Làm gì có chuyện đó, tôi đang định nói đây, ông xã, chắc anh vẫn còn nhớ tiểu thư Lộ Dao chứ.

Dương Thần nhìn người phụ nữ này, cảm thấy cũng hơi quen quen,

- Hình như đã nhìn thấy ở bản tin nào đó...

Ánh mắt Lộ Dao tỏ vẻ không hài lòng, nhưng vẫn cười nói:

- Anh Dương là người bạn rộn, không biết đến tôi cũng là lẽ thường tình.

Lâm Nhược Khê lén lén véo hông Dương Thần, sao lại xô toẹt vào mặt người ta như vậy chứ? Nhẹ nhàng cười nói:

- Tiểu thư Lộ Dao là nữ ca sĩ đắt giá nhất của Hoa Hạ năm nay, hiện tại đang là sinh viên học viện điện ảnh, cũng đã đạt nhiều giải thưởng lớn ở Hong Kong, tin tức đương nhiên là có cô ấy rồi.

Dương Thần vỗ trán,

- Ô, tôi nhớ ra rồi, có phải cô có bài hát tên là “ thiên đường không có anh” phải không?

Lộ Dao lúc này mới cười kiều diễm, che miệng hơi ngượng ngùng nói:

- Hóa ra anh Dương cũng đã từng nghe qua, tôi tưởng rằng anh Dương còn trẻ và nam tính như thế này sẽ không thích, bài hát đó chủ yếu là dành cho phụ nữ hát.

Đây hiển nhiên là những lời nói khách khí, Dương Thần nghiêm túc gật đầu,

- Tôi thì không thích rồi, nhưng giai điệu bài hát này cũng không tệ lắm, nhưng giọng của cô không trong trẻo lắm, nếu như để Tuệ Lâm của chúng tôi... Ô chính là Tuệ Lâm, để con nhóc đó hát, nhất định nghe sẽ hay hơn nhiều...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 870

Môi Hồng

xLần này không chỉ có Lâm Nhược Khê mà đến cả đạo diễn Dư Thạc cũng phải hóa đá luôn tại chỗ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lộ Dao sắp chuyển thành màu đen rồi, lạnh lùng cười trừ:

- Tiếng hát của tiểu thư Tuệ Lâm, quả thật là rất êm tai, Lộ Dao còn bị cô ấy làm cho mê hoặc nữa là. Nhưng... một bài hát thì có nhiều phong cách thể hiện khác nhau, có những ca sĩ khác nhau, nên cũng có những cảm nhận không giống nhau. Anh Dương trực tiếp phủ định như vậy, cũng không thỏa đáng đâu, mặc dù chúng tôi đều đã nghe bản ghi của tiểu thư Tuệ Lâm, nhưng hiện trường biểu diễn cũng rất quan trọng, cho nên cũng không thể nói lên được tất cả.

Những lời này của Lộ Dao là đã không nể tình nhau nữa rồi, nhưng cũng tại Dương Thần nói thẳng quá, nên cũng không có gì là khó hiểu cả.

Dương Thần thản nhiên cười nói:

- Cũng đúng, tôi cũng chỉ là người ngoại đạo, tùy tiện nói bừa thôi, tiểu thư Lộ Dao đừng giận, cô không tin thì đi hỏi vợ tôi đi, phải không, Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê thất thần, lúng ta lúng túng hỏi lại:

- Cái gì?

Dương Thần nói:

- Thì anh là người thật thà, nói chuyện rất thẳng thắn a!

- Ồ... phải... á, không phải!

Lâm Nhược Khê lập tức lấy tay bịt cái miệng nhỏ nhắn của mình lại, mặt đỏ bừng bừng, muốn rời khỏi đây ngay lập tức!

Tên này, nói cái gì vậy a!

Nói chuyện thẳng thắn? Nói như vậy chẳng phải là nói Lộ Dao hát không hay bằng Tuệ Lâm sao?!

Quả nhiên, Lộ Dao đã bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt giống như sắp bốc lửa đến nơi rồi.

Nghe từ đầu đến cuối, đạo diễn Dư Thạc muốn cười mà lại không dám cười, ho khan hai tiếng, nói:

- Anh Dương thật là biết nói đùa, tiểu thư Lộ Dao đây là vừa là nữ hoàng ca nhạc vừa là diễn viên siêu sao, không còn nghi ngờ gì về thực lực của cô ấy nữa, trước đây chúng tôi còn bàn xem, có nên hợp tác với nhau để làm một bộ phim điện ảnh không.

Lâm Nhược Khê thấy thế, vội mở lời chuyển chủ đề, hỏi:

- Đạo diễn lại có kế hoạch điện ảnh gì vậy, có thể tiết lộ thêm chút tin tức được không?

Dư Thạc cười ha hả nói:

- Cũng chẳng phải là tin tức bí mật gì, nói thẳng ra, tôi đang định làm một bộ phim huyền ảo mang phong cách Hoa Hạ, chủ yếu nói về câu chuyện “tiên hiệp”, cũng là mấy câu chuyện về thần tiên đang thịnh hành bây giờ đây.

Nếu như là ngày trước, Lâm Nhược Khê nhất định sẽ không hiểu “tiên hiệp” là nhân vật như thế nào, hỏi cô mấy vấn đề như kiểu “Kim Dung luyện Kim thuật”, chắc chắn khiến cô phát hỏa, nhưng hôm nay từ Dương Thần Lâm Nhược Khê đã biết được con đường “tu luyện”, đối với cái thế giới trước đây không biết chút gì, giờ đây cũng có đôi chút hiểu biết nhất định rồi, cho nên cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Dương Thần lại nói:

- Chẳng lẽ trong chuyện này lại có kiểu đại loại như yêu tinh muốn ăn thịt Đường Tăng gì đó hả? Vậy thì tiểu thư Lộ Dao rất thích hợp rồi, tôi cảm thấy cô ấy rất giống con nhện tinh trong Tây Du Kí, ha ha!

- Anh Dương đang khen tôi giống yêu tinh, hay là nói lòng dạ tôi giống nhện tinh vậy.

Lộ Dao cười mà như không cười lạnh lùng nói.

Lâm Nhược Khê đã không chỉ một lần ở phía sau cầu Dương Thần, không hiểu sao hần lại luôn nhắm vào Lộ Dao, giống như trước đây đã từng có thù oán gì đó với cô nữ hoàng ca nhạc này.

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Điều này nên hỏi bậc cha chú của tiểu thư Lộ Dao mới đúng, có phải là trên người cô có cảm giác gì đó rất khác người không, nên mới chọn cô.

Những lời nói này có vẻ dị thường cổ quái, thậm chí là hoàn toàn không hiểu ra làm sao cả.

Nhưng đồng tử của Lộ Dao cũng được một trận co giật, sắc mặt trở nên tái nhợt:

- Những lời anh Dương nói thật kỳ quái, tôi hoàn toàn không hiểu gì hết.

Dương Thần cười đầy ẩn ý,

- Tôi hiểu được là được rồi.

Lâm Nhược Khê và đạo diễn Dư Thạc đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hai người đang đứng cạnh mình, hiển nhiên là không hiểu gì.

Lộ Dao tối sầm mặt xuống trong chốc lát, đang định nói lời rời đi, nhưng dường như gặp được người nào đó, lại không đi nữa.

Lúc này, Triệu Hồng Yến dẫn vài người nước ngoài đến, cả nam lẫn nữ, đi đến trước mặt Lâm Nhược Khê.

Triệu Hồng Yến xuất thân từ ban quan hệ công chúng, tiếng Anh rất tốt,

đang đứng nói chuyện rất vui vẻ với mấy người nước ngoài đó.

- Lâm tông,

Triệu Hồng Yên tươi cười giới thiệu:

- Đây là ban nhạc Ireland đang lưu diễn ở khắp nơi trên thế giới vừa hay mới đến Trung Hải, ca sĩ chính là tiểu thư Doris rất cảm tạ Ngọc Lôi chúng ta đã trợ giúp họ biểu diễn, hy vọng có thể làm quen với Lâm tông một chút.

Không đợi Lâm Nhược Khê mở miệng chào hỏi, Lộ Dao đứng bên cạnh cũng kinh ngạc hô lên.

- Trời ạ! Tiểu thư Doris! Ban nhạc Môi Hồng!?

Lộ Dao có chút kích động, tiến lên phía trước, dùng tiếng Anh nói:

- Xin chào các vị, tôi là Lộ Dao, rất vinh hạnh có thể được gặp các vị ở đây.

Doris với mái tóc bạch kim cắt ngắn, cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết Lộ Dao là ai, nhưng cũng thân thiện nói:

- Xin chào, lần đầu tiên chúng tôi đến Hoa Hạ, cho nên cũng chưa quen lắm, xin thứ lỗi.

Lâm Nhược Khê là chủ nhà, đương nhiên là phải giới thiệu rồi, vì thế cũng nói một chút về thân phận của Lộ Dao, hơn nữa cũng rất cảm ơn dàn nhạc Môi Hồng đã đến tham dự.

Tuy rằng Lâm Nhược Khê không biết nhiều về âm nhạc, nhưng cũng biết đến ban nhạc siêu cấp quốc tế này, dù sao cũng là một ban nhạc kiệt xuất của Ireland.

Ban nhạc Môi Hồng tuy rằng không phải quá nổi tiếng, nhưng trong giới âm nhạc, địa vị của họ cũng đã được công nhận, ban nhạc này không phải là phù dung sớm nở tối tàn, mà ngược lại tràn đầy sức sống, nên tuyệt đối không thể khinh thường được.

Có thể được hợp tác với ban nhạc hàng đầu thế giới, có lẽ cũng là mong muốn của nhiều ca sĩ Hoa Hạ, không còn nghi ngờ gì nữa đây chính là con đường tiến ra quốc tế, vì thế khi ban nhạc Môi Hồng đang đứng trước mặt, ánh mắt của Lộ Dao lộ rõ vẻ thèm muốn.

Lộ Dao đã sớm quên luôn chuyện không vui với Dương Thần, mặt mũi tươi cười hơn hờ bày tỏ sự yêu thích của mình với ban nhạc Môi Hồng.

- Doris thân mến, cô không biết là tôi thích giọng hát của cô đến cỡ nào đâu, từ hồi đại học tôi đã bắt đầu nghe nhạc của cô rồi, có rất nhiều bài hát đã khiến tôi cảm động sâu sắc, lần này mọi người đến Hoa Hạ lưu diễn, người đại diện của tôi nói không thể lấy được vé, tôi đã rất buồn.

Lộ Dao tỏ vẻ tiếc nuối nói.

Doris và vài thành viên khác trong ban nhạc mỉm cười, sau khi được Lâm Nhược Khê giới thiệu, bọn họ cũng đã biết Lộ Dao là một ca sĩ, nên theo phép lịch sự cũng lịch sự chào hỏi nói chuyện.

- Tiểu thư Lộ Dao, kỳ thực, nếu như cô có thể đến buổi biểu diễn, thì

chúng tôi có thể sắp xếp cho cô một vị trí đặc biệt, chỉ cần nói với người tổ chức một tiếng là được mà, nếu như có cơ hội, chúng ta còn có thể cùng nhau hợp tác, chúng tôi chưa từng hợp tác với bất cứ ca sĩ nào của Hoa Hạ, nên cũng đặt rất nhiều kì vọng.

Doris nói.

Lộ Dao vui vẻ, nói:

- Hoa Hạ chúng tôi có câu ngạn ngữ “chọn ngày không bằng gặp ngày” một khi hôm nay đã có nhiều ban nhạc đến từ khắp nơi trên thế giới như vậy rồi, lại có một sân khấu tuyệt vời như thế này, không biết có vinh hạnh cùng tiểu thư Doris hát một bài không? Đây coi như là một thỉnh cầu, có được không?

Mặc dù mọi người đều có thể nhìn ra, Lộ Dao muốn mượn cơ hội này, kết giao với ban nhạc Môi Hồng, nếu như có thể đem lại hiệu quả tốt, thì rất có thể có khả năng tiến tới hợp tác, đương nhiên đây là cơ hội tuyên truyền, để Lộ Dao có cơ hội hướng ra quốc tế.

Nhưng, lấy âm nhạc xuất sắc nhất trên thế giới làm điểm xuất phát, không ai không hoài nghi rằng Lộ Dao đang thừa cơ hội lợi dụng danh tiếng của ban nhạc Môi Hồng, bởi vì, chỉ cần cô ta có thực lực thật sự, vậy thì không nói được gì nữa rồi.

Sau khi Doris thương lượng với vài thành viên khác trong ban nhạc, rồi lại đi hỏi ý kiến của người quản lí, cảm thấy cũng được, dù sao thực lực của ban nhạc cũng được Hoa Hạ công nhận rồi, biểu diễn cùng với cô ta cũng không thể hủy hoại đi danh tiếng của mình được, hơn nữa còn được biểu diễn với những nhân vật nổi tiếng của Hoa Hạ, không chừng lại có thêm người hâm mộ cũng nên.

Hỏi Lâm Nhược Khê xem có đồng ý hay không, Lâm Nhược Khê đương nhiên không có ý kiến gì rồi, cô còn ước ban nhạc Môi Hồng này đầy tài năng này còn có thể biểu diễn vài lần ý chứ.

Có thể khiến khách quý đến dự tiệc là một chuyện, nhưng có thể biểu diễn lại là một chuyện khác.

Vì vậy, để chuyện kinh doanh có hiệu quả, Lâm Nhược Khê còn để Triệu Hồng Yến lên thông báo với đám phóng viên, đến đây để ghi chép lại, thu hút được sự chú ý từ khắp mọi nơi.

Rất nhanh, Triệu Hồng Yến xuống dưới điều chỉnh âm thanh, và chính thức tuyên bố ban nhạc Môi Hồng và Lộ Dao sẽ tiến hành hợp tác quốc tế, bây giờ ban nhạc Môi Hồng sẽ hát ca khúc kinh điển “DREAMS”.

Trong chớp mắt, cả khán phòng rộ lên tiếng vỗ tay, chờ mong một tiết mục biểu diễn xuất sắc.

Lâm Nhược Khê vội vàng hoàn tất một loạt công tác chỉ huy, rồi sau đó lặng lẽ bắt mắt hỏi Dương Thần:

- Anh lại muốn gây thêm phiền phức gì nữa đây, vô duyên vô cớ lại gây

chuyện với cô Lộ Dao đó làm gì, tuy rằng trong mắt anh cô ta không là gì, thật sự thì hát cũng không hay bằng Tuệ Lâm, nhưng cũng đâu cần phải nói ra, tốt xấu gì thì cô ta cũng là đại minh tinh đây.

Dương Thần ôm lấy vai cô, nói:

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, hơn nữa sở dĩ anh đối xử với cô ta như vậy vì thực sự cô gái này khiến anh ghê tởm...

- Tại sao?

Trong mắt Lâm Nhược Khê tràn đầy sự hiếu kỳ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 871

Chơi Cùng Cô Ấy

Dương Thần bĩu môi:

- Không muốn nói, tóm lại em yên tâm đi, anh nhắc đến “Bạc cha chú” của cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ kiêng kị anh, cho nên cho dù ghi hận trong lòng, tất cả ngày hôm nay cô ấy cũng chỉ có thể lựa chọn quên đi.

- Bạc cha chú? Là bề trên của cô ấy sao?

Lâm Nhược Khê buồn bực.

- Tại sao cô ấy lại có dáng vẻ sợ hãi?

Dương Thần nhún vai.

- Cung à, có một số chuyện, vẫn là không hiểu thì tốt hơn, bằng không sẽ cảm thấy thế giới này khắp nơi thực sự không tồn tại sự dơ bẩn thâm sâu nhất, ai dà... Nhân tính...

Lâm Nhược Khê lẩm bẩm nói:

- Cần nhà cần nần, không muốn nói thì thôi...

Lúc này, toàn bộ nơi này dần dần yên tĩnh.

Thành viên dàn nhạc Hồng Môi và Lộ Dao lần lượt lên sân khấu, ánh sáng toàn bộ hội trường dần dần tối, mấy ngọn đèn ấm áp chiếu xuống sân khấu, màu sắc rực rỡ ở phía sau lóe lên.

Cùng với tiếng nhạc vang lên, khúc nhạc kinh điển “DREAMS” du dương vang lên...

Doris hát chính của dàn nhạc Hồng Môi là thần tượng của rất nhiều ngôi sao ca nhạc thần tượng quốc tế, giọng hát kéo dài khiến rất nhiều ngôi sao đều bắt chước theo, kéo dài không ngớt.

-... Oh, my life is changing everyday in every possible way. And though my dreams its never quite as it seems...

Giai điệu đẹp đẽ, khiến mọi người ở đây mê muội, rất nhiều fan hâm mộ có tuổi còn nhẹ nhàng ngâm nga.

Mà lúc Doris hát xong lần đầu tiên, Lộ Dao đang yên lặng cũng bắt đầu hòa âm hát lên.

Giọng hát của Lộ Dao hơi khàn khàn, đây cũng là vì sao Dương Thần nói giọng cô không đủ trong trẻo, nhưng khàn khàn như vậy, khiến cô hát bài hát này mang đến một cảm giác khác.

Lâm Nhược Khê kề sát vào tai Dương Thần nói:

- Thật ra cô ấy hát rất được, anh quá khắt khe với cô ấy rồi.

Dương Thần hừ nhẹ nói:

- Anh nói cô ấy không bằng Tuệ Lâm chứ không nói cô ấy không hay.

Hơn nữa, bài hát này nếu để Tuệ Lâm hát còn hay hơn so với cô ấy.

Lâm Nhược Khê không nói gì, cuối cùng hừ nhẹ nói:

- Như Tuệ Lâm là em gái ruột của anh, bình thường cũng không thấy anh gọi một cú điện thoại cho nó, lúc con bé nói chuyện với em đều hỏi anh thế nào đấy.

- Thật không.

Dương Thần sờ sờ gáy, khoan thai nói:

- Anh toàn quên, nhưng mà không phải tháng này trở về Trung Hải bắt đầu buổi biểu diễn sao, đến lúc ấy sẽ chơi nhiều với nó.

Lâm Nhược Khê thở dài nói:

- Nào có đơn giản như vậy, giờ Tuệ Lâm đã là ngôi sao ca nhạc lớn rồi, anh không biết fan hâm mộ của con bé có bao nhiêu đâu, chỉ cần xem sơ qua mỗi ngày cũng gần mười triệu, chỉ cần ra ngoài, đảm bảo bị nhận ra.

Dương Thần còn chưa nghĩ tới vấn đề này, có chút đau đầu, nói:

- Thế chỉ đành phải cải trang rồi, đóng giả làm đàn ông rồi ra ngoài.

Lâm Nhược Khê đánh tay chồng.

- Phí cho anh nghĩ ra kiểu ý kiến thiêu này.

Dương Thần cười ha hả, có chút đắc ý.

Thấm thoát, ca khúc của Lộ Dao và dàn nhạc Hồng Môi hợp xướng đã đến lúc kết thúc, khán giả đã vội vàng phát ra tiếng vỗ tay, mà không ít nhân viên cũng đã quên công việc của mình, đứng đó kích động vỗ tay.

Doris dùng micro tán thưởng nói:

- Cô Lộ Dao không hổ là nữ hoàng ca nhạc của Hoa Hạ, cách hát vô cùng đặc sắc.

Lộ Dao trên sân khấu tỏ ra khiêm tốn, cười trả lời:

- Tôi chỉ mang một tâm tình sùng kính thần tượng để ca hát, cô Doris quá lời rồi.

Không ít khách mời ở đây lập tức yêu cầu hai người cùng song ca, tiếng hô không ngớt.

- Cô Doris! Tôi cũng là fan hâm mộ của Hồng Môi, chúng ta cùng hát một bài nhé!

- Cô Lộ Dao hát rất tuyệt vời, hát thêm một bài nữa! ...

Dàn nhạc Hồng Môi không biết làm sao mới được, dù sao nếu như bọn họ tiếp tục hát tiếp như vậy, thì sẽ biến thành mở buổi biểu diễn sớm rồi.

Ánh mắt Lộ Dao lại luôn nhìn Dương Thần và Lâm Nhược Khê bên dưới, hiện lên tinh quang, nói:

- Chủ nhân hôm nay hẳn là tổng giám đốc Lâm, tổng giám đốc Lâm là một đại mỹ nhân khiến phụ nữ đều ghen tị, giọng hát cũng hẳn là vô cùng đặc sắc, không bằng chúng ta mời tổng giám đốc Lâm lên sân khấu hát một bài?

Lời này vừa nói ra, khán giả tại đây lập tức trầm trồ hoan hô khen ngợi!

Không ít người còn vô cùng chờ đợi sự xuất hiện kinh điển của Lâm

Nhược Khê, chỉ tiếc là người ta là chủ nhân, ngại không thể cứ nhìn chăm chăm, vì vậy rất nhiều người đều âm thầm vụng trộm ngắm nhìn.

Việc Lâm Nhược Khê ca hát, mọi người cũng chờ đợi vô cùng, tuy không thể nói hát được như ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng ít nhất chắc chắn không phải Lộ Dao nói vui!

Hơn nữa cứ như vậy, nhìn chăm chăm cũng sẽ không bất lịch sự gì, đặc biệt là cánh đàn ông, đương nhiên vui mừng vô cùng.

Điều này có thể dọa Lâm Nhược kinh hãi!

- Hát!?

Lâm Nhược Khê hận không thể lập tức ngất xỉu đi bệnh viện!

Căng thẳng túm lấy tay Dương Thần, Lâm Nhược Khê dùng hết khả năng duy trì sự bình tĩnh nhưng lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi.

Dương Thần lại nhíu mi, Lộ Dao này rõ ràng là mượn cơ hội báo thù, tuy chuyện Lâm Nhược Khê hát từ đầu tiên đã lạc nhịp, chỉ mấy người thân biết được, nhưng chỉ cần không phải trình độ chuyên nghiệp, sau khi Lộ Dao và dàn nhạc Hồng Môi hát xong, lúc này lên hát hiển nhiên là “Tự tìm đường chết”!

Bởi vì khả năng hát chênh lệch, lập tức sẽ khiến người ta cảm thấy Lâm Nhược Khê hát khó nghe!

Mà giọng hát của Lâm Nhược Khê không thể dùng từ “Khó nghe” có thể khái quát được!

Không có ai toàn vẹn, nếu Thượng Đế thiết kế đầu óc kinh doanh của người phụ nữ này thành trình độ hai trăm phần trăm, thì thiên phú âm nhạc chính là âm hai trăm phần trăm.

Lộ Dao biết, muốn trực tiếp lấy lại mặt mũi với cô ta sẽ tràn đầy nguy hiểm, cho nên đành phải dùng phương thức này, dù sao mời Lâm Nhược Khê hát cũng chưa gọi là làm đúng.

Trong mắt Lâm Nhược Khê tràn đầy kinh hoàng, yên lặng nhìn Dương Thần, tràn đầy lo lắng.

- Phải làm gì bây giờ?

Dương Thần cắn cắn môi.

- Hay là... Anh thay em hát?

Tuy rằng cũng là nghiệp dư, nhưng ít ra cao siêu hơn Lâm Nhược Khê nhiều, hơn nữa là chồng, hẳn là cũng có thể thay vợ hát.

Lâm Nhược Khê như chết đuối vớ được cọc, gật gật đầu.

Nếu cô có thể từ chối thì đã quả quyết cự tuyệt rồi, nhưng ở đây đều là khách quý, lại là chủ nhà, đến lên sân khấu hát cũng không dám, nếu làm hội trường tẻ ngắt, đối với uy nghiêm của cô tổn thất quá lớn, hơn nữa có thể khiến nhiều người cảm thấy cô coi thường người khác nữa không chừng.

Cho nên, dưới tình cảnh vui vẻ như vậy, Lâm Nhược Khê sao cũng không thể từ chối lời đề nghị lên tham gia như vậy.

Dương Thần thanh thanh cô hòng, nói:

- Không bằng tôi thay vợ tôi hát một bài, gần đây cô hòng bà xã tôi không tốt, vì vậy vừa rồi mở màn cũng không nói nhiều đã xuống sân khấu rồi, mọi người thông cảm được không?

Nghe Dương Thần nói vậy, quan khách cũng cảm thấy không thể cưỡng ép, nhìn thấy vẻ mặt ngượng nghịu của Lâm Nhược Khê, không ít người cũng cảm thấy có thể.

Nhưng một số người chủ yếu vì xem Lâm Nhược Khê lên sân khấu, lại không đồng ý, nói như vậy quá không cho mọi người thể diện rồi.

Vợ chồng Lý Kiến Hà và Thân Nhã Hình đứng trong đám người lại cười lạnh, bọn họ là bạn học của Lâm Nhược Khê thời học sinh, đặc biệt Thân Nhã Hình còn là bạn học cùng lớp bao nhiêu năm, đương nhiên biết vấn đề khả năng hát của Lâm Nhược Khê.

Dương Thần thấy tình huống bất lợi, suy nghĩ có nên tạo ra điểm đột phá tình huống không, đưa ánh mắt của mọi người hấp dẫn tới chỗ khác, nhưng nếu như vậy, tiếc tôi sẽ bị hủy hoại, không biết mất nhiều hơn được nữa...

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo dễ nghe từ sau sân khấu truyền tới...

- Cô hòng chị tôi không tốt, để tôi thay chị hát nhé.

Người cô gái không xuất hiện, giọng nói lại khiến nhiều người giật mình nhìn về phía sân khấu.

Theo sát sau, một cô gái mặc váy liền màu trắng lam có hoa văn, mái tóc dài, xuất hiện từ phía sau, chậm chậm đi lên sân khấu.

- Đây không phải cô Lâm Tuệ sao?

- Thật sự là Lâm Tuệ? Người thật còn xinh đẹp hơn trên TV!

- Ôi trời, tôi và bà xã ngày nào cũng nghe nhạc của cô ấy!

- Trách không được cô Lâm Tuệ ký ước hẹn đồng với Ngọc Lôi, hóa ra là em gái của tổng giám đốc Lâm? Nhìn kỹ quả nhiên đáng và cũng có chút giống nhau...

- Cô Lâm Tuệ, tôi yêu cô!

Dưới sân khấu là một đám xao động, không phân nam nữ già trẻ, dường như đều lập tức nhận ra Tuệ Lâm!

Dương Thần và Lâm Nhược Khê đều kinh ngạc, hai người đều không dự liệu biết trước, Tuệ Lâm không ngờ đã trở về Trung Hải rồi!

- Cô bé kia, sao đột nhiên xuất hiện ở đây?

Dương Thần lúng ta lúng túng nói.

Lâm Nhược Khê cũng quên căng thẳng, chỉ tràn đầy sung sướng nói:

- Chắc chắn là sợ nếu trở về đúng giờ giới truyền thông quá nhiều, vì thế về trước, anh xem, mọi người đều biết Tuệ Lâm, thì có thể tưởng tượng bây giờ con bé nổi tiếng bao nhiêu.

Tuệ Lâm đứng trên sân khấu, chỉ là mấy tháng, khuôn mặt vẫn xinh đẹp

tuyệt trần như cũ, nhưng so với ban đầu lại tăng thêm vài phần trưởng thành, còn có vài phần khí chất cao quý thản nhiên.

Tựa như một cô gái ngây thơ chân chính trở thành một ngôi sao lớn có thể khuynh đảo vô số người, dưới ánh đèn, giờ tay nhắc chân đều lộ rõ sức hấp dẫn và sự nữ tính tự tin.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 872

Thơ Ca Tụng Của Gia Đình

Dương Thần chặc chặc thở dài:

- Bà xã, bây giờ xem ra không thể gọi Tuệ Lâm là cô bé nữa rồi, anh nhớ trước đây ở Yên Kinh gặp nó, còn giống một nữ sinh đại học cần giáo dục, bây giờ nhìn thế nào cũng giống chị gái hơn cả người chị gái như em.

Lâm Nhược Khê lại nhanh nhạy nói:

- Anh cũng đừng muốn có cái chủ ý gì với Tuệ Lâm, bằng không cho anh đẹp mặt!

Dương Thần sờ mặt, cười khỏ nói:

- Anh đi đụng Giản cũng sẽ không đi đụng vào Tuệ Lâm nha.

- Cái gì? Anh còn muốn đụng Giản?

Lâm Nhược Khê nhú mi lộ ra ánh mắt lạnh lùng.

- Cái này... Anh lấy ví dụ, ví dụ.

Dương Thần cứng ngắt vội khoát tay.

- Chúng ta nghe Tuệ Lâm hát đi...

Lâm Nhược Khê khẽ hừ một tiếng, quay đầu tiếp tục chờ mong xem Tuệ Lâm trên sân khấu.

Sau khi Tuệ Lâm cúi đầu chào khán giả, mới thân thiện gật đầu với Lộ Dao trên sân khấu, biểu cảm của Lộ Dao hơi cứng ngắt, nhưng vẫn nói chuyện mấy câu, hiển nhiên không ngờ tới Tuệ Lâm sẽ bất ngờ xuất hiện.

Lúc giáp mặt với Doris của dàn nhạc Hồng Môi, Tuệ Lâm dường như hơi căng thẳng, dùng tiếng Anh được học không tồi nhỏ giọng nói:

- Chị Doris, lúc còn nhỏ em đã nghe nhạc của chị, em rất thích nhạc của chị, em có thể thay chị em biểu diễn một bài ở đây không?

Doris hơi xấu hổ, tuy dàn nhạc Hồng Môi thành lập vào thập niên chín mươi, nhưng thấy một cô gái hơn hai mươi tuổi nói cô ấy từ nhỏ đã nghe thì vẫn có chút là lạ.

- Đương nhiên có thể, xem phản ứng của mọi người, cô đây cũng là một ca sĩ cô cùng xuất sắc của Hoa Hạ, xin hỏi muốn hát bài gì đây?

Doris cười hỏi.

Tuệ Lâm cắn cắn môi dưới, buồn bã nói:

- Là bài em thích nhất, bài “Ode To My Family” ...

Doris hiển nhiên run sợ một chút, dường như không ngờ đến Tuệ Lâm sẽ lựa chọn bài hát này, tốt bụng nhẹ giọng hỏi:

- Bài hát này độ khó rất lớn đấy, ở đây thường rất khó không chế hiệu quả âm thanh tốt, hơn nữa tình cảnh này có phải quá thương cảm không?

Ý tứ đương nhiên là để Tuệ Lâm đừng lấy đá đập vào chân mình, là người đã hát bài này, Doris hiểu rất rõ độ khó của bài hát này.

Trong mắt Lộ Dao lại hiện lên sự vui sướng khi người khác gặp họa:

- Chị Doris, có thể chị không biết, Lâm Tuệ là vua mới trong giới ca hát của Hoa Hạ chúng tôi, cô ấy chắc chắn có thể biểu diễn vô cùng xuất sắc.

Tuy ca khúc của Tuệ Lâm đã phát hành trên phạm vi toàn thế giới, nhưng dù sao thời gian vẫn ngắn, Doris cũng không rõ, nghe Lộ Dao nói như vậy, cũng nửa tin nửa ngờ gật gật đầu, không khuyên can nữa.

Tuệ Lâm lại ngượng ngừng nói:

- Thật ra... thật ra, Em cũng chỉ biết bài hát này, những bài hát khác vẫn chưa được học, vì thế nếu hát không hay xin chị Doris đừng để ý nhé.

Doris mỉm cười cho cô ánh mắt cổ vũ, đồng thời để dàn nhạc hỗ trợ diễn tấu.

Toàn hội trường lại yên lặng, đều rất hiếu kì, vẫn chỉ nghe thấy tiếng, không nhìn thấy Tuệ Lâm trên sân khấu, dù sao có tiết mục song ca của Lộ Dao và Doris đứng trước, áp lực khẳng định không nhỏ.

Sau khi Tuệ Lâm nhận Micro từ tay Doris, quay người về phía các quan khách dưới sân khấu, điềm nhiên mỉm cười, lại chuyển đến Dương Thần và Lâm Nhược Khê một ánh mắt dịu dàng nhớ mong.

Âm nhạc nổi lên, Tuệ Lâm cũng khép đôi mắt sáng ngời vào, đắm chìm trong biển âm nhạc...

- ... Du... du du du...

Understand the things I say, Don't turn away from me, Cause I spent half my life out there..."

Tình cảm trong bài hát này cực kì phong phú, mà mỗi câu dường như đều truyền đến âm thanh động lòng người, cũng đều khiến bài hát vừa bắt đầu liền lôi cuốn.

Giọng hát cao vút trong bản gốc của Doris cũng là âm sắc nhiều lần thay đổi, mới làm cho bài hát này vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng giọng hát Tuệ Lâm hát ra lại là một cảm giác hoàn toàn khác!

Tuệ Lâm cũng không dùng kĩ xảo lắm, mà dùng giọng hát trong vắt như nước suối bản thân cô vốn có, thêm vào tình cảm tha thiết chân thành nhất, đưa mỗi một âm đều đều chất phác hát ra.

Loại cảm giác rất kì diệu này, cũng không phải trình bày thuần túy, mà là một loại kết nối tâm linh, đưa vào cảnh giới kỳ ảo...

Cả hội trường, các khán giả lúc bắt đầu là hiếu kì và chờ mong, đến sau lại dường như đã quên đi người biểu diễn là ai, quên đi người hát bài hát gốc này là ai, cũng không rõ đang ở phương nào.

Chỉ có điều trong đầu không ngừng hiện lên các hình ảnh về gia đình, không ngừng cảm nhận được tình cảm kích động của tâm hồn...

Lúc tiếng hát dần dần biến mất, lúc đèn lại sáng lên lần nữa, toàn hội

trường không có bất cứ người nào vỗ tay...

Tất cả mọi người xuất thần nhìn sân khấu, Tuệ Lâm trên mặt mang nụ cười, giống như không từ bức tranh duy mỹ đi ra.

Mãi cho đến mười giây sau, không biết người đầu tiên nào nói một tiếng “Hay”, toàn bộ hội trường tiếng vỗ tay như thủy triều tràn ra như sấm

Giống như toàn hội trường không phải là mấy trăm người mà là hơn nghìn người.

Đám phóng viên được Lâm Nhược Khê cho vào cũng bắt đầu điên cuồng chụp ảnh, vì trang nhất ngày mai chụp lại hình ảnh rõ ràng nhất!

Doris ôm ngực, kích động đi đến bên Tuệ Lâm, thành khẩn nói:

- Cô Tuệ Lâm, xin cho phép tôi đưa ra một lời mời có vẻ đột ngột, cô có thể làm khách quý trong buổi biểu diễn của chúng tôi không? Hoặc là, nếu cô muốn tổ chức buổi biểu diễn, chúng tôi cũng có thể tham gia. Đương nhiên, tôi hy vọng nhất vẫn là có thể có cơ hội cùng cô hợp tác một ca khúc, không thể không nói, đây là giọng hát hoàn mỹ nhất mà tôi nghe được trong mấy năm qua! Tôi kính trọng mỗi một giọng hát nói lên nhân sinh, ca sĩ hát câu chuyện động lòng người... Quá thần kì, quả thực là đem bài hát này của tôi giao cho linh hồn mới!

Nhất thời, rất nhiều fan hâm mộ của Tuệ Lâm cũng bắt đầu lớn tiếng khen ngợi dưới sân khấu, cho dù là lãnh đạo của một số công ty cũng đều vui lòng khen ngợi.

Đạo diễn lớn kia, ánh mắt cũng phát sáng, dường như tìm thấy đồ quý gì đó, tràn đầy hướng về.

Mà Lộ Dao đứng ở góc sân khấu, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, cô ta tuyệt đối không ngờ tới sẽ là kết quả như vậy, tất cả đều không giống với dự đoán của cô ta!

Đêm nay sẽ không có người nhớ cô ta biểu diễn, bởi vì tất cả sự nổi bật đều bị Tuệ Lâm cướp sạch rồi! Hơn nữa tương đương là cô ta đã cho Tuệ Lâm một sân khấu quốc tế!

Từ nay về sau, không chỉ thiên hậu quốc tế Christine sẽ có liên quan đến Tuệ Lâm, dàn nhạc Hồng Môi cũng sẽ cho Tuệ Lâm nhiều danh tiếng hơn!

Khiến cô ta đau khổ chính là, cô ta cũng rõ ràng, về phương diện ca hát, cô ta không ngờ có chênh lệch lớn với Tuệ Lâm!

Thực sự không muốn tiếp tục đứng ở đây, Lộ Dao cũng không để ý ánh mắt kinh ngạc của một số người, nổi giận ùng ùng đi xuống sân khấu, đi ra đại sảnh từ cửa sau, trở về phòng nghỉ của cô ta.

Chú ý đến cảnh này, Lâm Nhược Khê nhíu nhíu mày, vẫy Triệu Hồng Yến đến bên người, nói:

- Hồng Yến, em ra đằng sau xem Lộ Dao thế nào rồi, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, cảm xúc của cô ấy không ổn định.

Về mặt Triệu Hồng Yến hiểu rõ gật gật đầu, xoay người ra khỏi phòng

tiệc.

Lộ Dao tuy rằng bị xuống dưới, nhưng cũng là một ngôi sao nổi tiếng, vẫn nên quan tâm tốt, ngàn vạn lần không thể để lại ấn tượng gì quá xấu.

Mà trong sảnh bữa tiệc, Tuệ Lâm khó xử không biết trả lời lời đề nghị của Doris như thế nào, đến khi người quản lý chạy lên, mới cô thoát khỏi “Hoàn cảnh khó khăn”, cô gái tuy trưởng thành không ít, nhưng vẫn không am hiểu những công việc xã giao.

Chào hỏi với một nhóm fan hâm mộ nhiệt tình và quan khách, Tuệ Lâm mới đi đến trước mặt Lâm Nhượng Khê và Dương Thần.

Nhìn thấy Lâm Nhượng Khê, Tuệ Lâm lập tức tiến về phía trước ôm, bấu môi, thiếu chút nữa thì khóc.

- Chị, em rất nhớ chị.

Lâm Nhượng Khê sờ sờ mặt em gái, tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng hai người như giống hai chị em ruột, cười nói:

- Không phải chị thường xuyên gọi điện thoại cho em sao, sao làm như mấy năm không gặp nhau ý.

- Nhưng điện thoại không giống với gặp nhau mà.

Tuệ Lâm tủi thân nói.

Dương Thần ho khan hai tiếng, nói:

- Tuệ Lâm, tốt xấu gì anh là hoa tiêu của cuộc sống âm nhạc của em, sao chỉ quan tâm nói chuyện với chị gái? Nào... Chúng ta cũng ôm một cái...

Tuệ Lâm lại bấu môi, nói:

- Anh Dương đến điện thoại cũng không gọi một cú, lúc trước còn nói sẽ đúng giờ liên lạc, căn bản nói mà không giữ lời.

Dương Thần sờ sờ cằm, lẩm bẩm nói:

- Ày... Có chuyện đó sao? Có thể anh nhiều việc không chú ý đến, đúng rồi, người quản lý kia của em sao anh chưa gặp qua, không phải anh tìm cho em một đội cấp quốc tế sao, sao em không hài lòng đối người rồi?

Tuệ Lâm vội vàng lắc đầu nói:

- Không phải, là em cảm thấy mọi người đều là lĩnh vực chuyên nghiệp, những người xuất sắc như thế, phục vụ một mình em quá lãng phí, tháng trước đã để mọi người về Châu Âu rồi, bây giờ em đã có thể tự mình không chế tốt rồi, đội ngũ hiện tại cũng rất được, anh Dương đừng trách mấy chú mấy chị kia, bọn họ đều là người tốt, giúp em rất nhiều.

Dương Thần cũng không để ý nhiều, bản thân Tuệ Lâm thích là được rồi, ngược lại tò mò hỏi:

- Em mới đến à? Sao lại có thể đến đây?

Tuệ Lâm ngượng ngùng nói:

- Em sợ bị phóng viên ở sân bay theo, hơn nữa muốn ở nhà nhiều mấy ngày, vì thế về trước, vừa vặn nghe nói dàn nhạc Hồng Mối cũng ở Trung Hải, còn ở bữa tiệc, em liền tìm tới... Như thế này không làm sai chuyện gì

chứ?

- Đương nhiên không có, may mắn em đã đến, chị thực sự bị dọa chết rồi.
Trong lòng Lâm Nhược Khê còn sợ hãi nói.

Tuệ Lâm cười ngọt ngào, có thể giúp đỡ cô hiền nhiên rất thỏa mãn.

Đang lúc tất cả mọi người đều vô cùng náo nhiệt, thảo luận tiết mục của Tuệ Lâm hay như thế nào, lúc ánh mắt đều dán chặt trên người Tuệ Lâm và Lâm Nhược Khê, Triệu Hồng Yến tới đi ra đằng sau xem Lộ Dao thế nào, đột nhiên hoang mang vội vàng chạy về đại sảnh bữa tiệc!

- Tổng giám đốc Lâm! Tổng giám đốc Lâm! Không hay rồi!!!

Dường như nhìn thấy chuyện cực kì khủng bố, Triệu Hồng Yến đi giày cao gót, chạy cũng hơi chật vật, tóc tai hỗn độn, bộ ngực đầy đặn không ngừng chấn động, lại không bận tâm đến cảnh xuân lộ liễu khoa trương.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 873

Trong Phòng Có Quỷ

Ánh mắt của không ít người đều nhìn qua, ít nhiều mang theo sự kinh ngạc.

- Hồng Yến, cô bình tĩnh một chút, rốt cuộc là chuyện gì.

Khuôn mặt vừa mới còn thoải mái vui cười của Lâm Nhược Khê che kín sương lạnh.

Triệu Hồng Yến cắn cắn đôi môi đỏ, run rẩy, tiến đến bên tai Lâm Nhược Khê, nức nở mang theo giọng khóc nói:

- Lộ Dao... Lộ Dao cô ấy... cô ấy chết rồi!

Vẻ mặt Lâm Nhược Khê lập tức rơi vào trạng thái ngưng trệ, chậm rãi, đôi mắt đẹp mở to, tràn đầy sự khó có thể tin được.

- Sao có thể được... Chết... Chết rồi?

Dương Thần đương nhiên cũng nghe rõ ràng, sau khi ánh mắt hiện lên sự suy tư, giơ tay nắm lấy đôi vai đang run rẩy của vợ, nói với Triệu Hồng Yến:

- Cụ thể tình hình như thế nào?

Mắt Triệu Hồng Yến ngấn nước, lắc đầu.

- Em... Em không biết, em vào liền nhìn thấy, cô ấy toàn là máu...

Đang lúc này, từ chỗ cửa sau, truyền đến mấy tiếng kêu thất thanh của phụ nữ.

Mấy cô nữ phục vụ đẩy cửa chạy vào hội trường, điên cuồng hô to:

- Chết người rồi! Lộ Dao chết rồi! Lộ Dao chết rồi!!

Lần này, toàn bộ bữa tiệc đều loạn cào cào, sau khi tất cả mọi người kinh ngạc, dần dần đều thất kinh đứng lên.

Cả đại sảnh nhốn nháo, đều dùng ánh mắt trung cầu nhìn về phía Lâm Nhược Khê.

Lúc mọi người phát hiện biểu cảm Lâm Nhược Khê và Triệu Hồng Yến không tự nhiên, lập tức ý thức được đó là thật, thực sự chết người rồi!

Càng là người có tiền, càng đặc biệt lo lắng tới sinh mệnh của chính mình, bởi vì bọn họ không được chết!

Cho nên hiện trường một đám nhà đầu tư giàu có, dường như có vài người ném ly rượu ra bên ngoài, căn bản không quan tâm rốt cuộc là chuyện gì, tóm lại chuẩn lại thượng sách!

Mà đám truyền thông được cho vào, vừa nhìn thấy động tĩnh, lập tức hành động chạy về phía phòng nghỉ ngơi ở phía sau!

Đại mình tinh Lộ Dao đã chết! Vừa rồi vẫn tốt bỗng nhiên chết bất đắc kỳ tử! Còn trong bữa tiệc của Ngọc Lô! Đây là tin tức động trời gì!?

Nhất thời, hội trường mất đi không chế, mà Lâm Nhược Khê cắn răng, nhìn đám người hỗn loạn, cũng không biết thế nào cho phải, điều này vốn không phải vấn đề cô am hiểu, không khỏi bất lực nhìn về phía Dương Thần.

Dương Thần hí hí mắt:

- Gọi cảnh sát duy trì trật tự, đóng cửa phòng phía sau lại, anh đi xem hiện trường một chút, Nhược Khê em chỉ huy cấp dưới đừng có loạn, những cái khác anh sẽ xử lý.

Lâm Nhược Khê dùng sức gật đầu, mang theo Triệu Hồng Yên lập tức vội vàng lên sân khấu, dùng micro tiện dụng chỉ huy.

Mà Tuệ Lâm đối với người chết lại không sợ hãi nhiều, nhưng cũng biết tình huống không ổn, vội hỏi:

- Anh Dương, em có thể giúp gì không?

- Bây giờ em không phải người thường, là nhân vật của công chúng, không nên tham gia thì tốt hơn, đưa người quản lý của em rời khỏi đây, về nhà rồi nói.

Dương Thần nói.

Tuệ Lâm không biết làm sao, nhưng cũng tin Dương Thần không cần giúp đỡ gì, vì thế theo người quản lý sốt ruột đi theo đám đông ra rời khỏi hiện trường.

Dương Thần lập tức đi đến phòng nghỉ phía sau hội trường, bởi vì đám người quá loạn, vì vậy cũng không có người chú ý đến tốc độ cực kì nhanh của hắn, ngẩn ngui một chốc đã lên tầng trước đám phóng viên chen chúc.

Sau khúc rẽ của hành lang, Dương Thần thần đến phòng nghỉ bên ngoài viết hai chữ “Lộ Dao”, cửa khép hờ, hiển nhiên Triệu Hồng Yên ban nãy bị dọa tới mức không đóng cửa.

Dương Thần cảm giác được tình trạng xung quanh, không có bất cứ bất thường nào mới đẩy cửa đi vào.

Sau khi vào cửa, Dương Thần trực tiếp khóa trái cửa, mới quay người nhìn kĩ tình trạng hiện trường.

Đây là phòng nghỉ dành cho nhân vật lớn, vì thế trang trí tương đối sang trọng thanh lịch, bên sofa trắng sạch sẽ, vốn dĩ là thảm dương nhung sạch sẽ, nhưng giờ phút này, thi thể thê thảm của Lộ Dao lại nằm ngang trên thảm.

Vẫn là bộ lễ phục màu đỏ đỏ, nhưng điểm khác biệt đó là, bốn phía thân thể Lộ Dao cũng cháy thành màu máu đỏ.

Trên cổ Lộ Dao, rõ ràng có một vết thương màu đỏ chói mắt, cắt đứt động mạch của cô ấy, đồng thời, biểu cảm khuôn mặt Lộ Dao cực kì vặn vẹo, mắt mở trừng, giống như chịu sự sợ hãi kịch liệt rồi mới chết.

Dương Thần nhìn trái phải, trên sofa, dưới đất, lộ ra một chuỗi dao gọt hoa quả, cực kì thu hút sự chú ý.

Lúc này, cửa phòng nghỉ chính bị người dùng sức đập “Bang bang” từ

bên ngoài.

- Mở cửa! Mở cửa! Chúng tôi là phóng viên! Chúng tôi có quyền thấy được chân tướng!!!

Âm thanh huyên náo bên ngoài ồn ào vang lên, hiển nhiên là đám báo chí nhay bén nhất đã tìm tới đây.

Dương Thần nhíu mi, trong mắt ánh lên sự giảo hoạt, im lặng không lên tiếng xoay người, mở cửa chính ra.

Bên ngoài cửa vây ít nhất hơn mười phóng viên truyền thông, ánh đèn flash nhức mắt lập tức lóe lên!

Dương thần sớm có dự liệu, ánh mắt từ quét qua đám máy ảnh và camera...

“bùm bùm bùm...”

Tiếng máy móc nổ mạnh liên tiếp, chỗ thiết bị máy ảnh này, không ngoại lệ trên tay đám phóng viên nổ thành một đám phế thải!

Tuy rằng không quá hy vọng lúc thường vận dụng công lực, miễn cho chẳng may sơ xuất, nhưng lúc này cũng chỉ có thể như vậy mới không để lại dấu vết.

Bởi vậy, tất cả những bức ảnh đã chụp, cũng đều trở thành phế phẩm.

Các phóng viên giống như gặp quỷ, cùng nhau nhìn xung quanh, tràn đầy kinh hãi.

Dương Thần ở bên cạnh mơ hồ nói:

- Mọi người cũng nhìn thấy rồi, cô Lộ Dao chết bi thảm, tôi nghi ngờ trong phòng này có phải có quỷ không, lúc này tôi muốn chụp ảnh, điện thoại cũng nổ đấy. Mọi người là phóng viên, gặp phải tình huống như này chưa?

Lời nói này muốn có bao nhiêu mê tín thì có bấy nhiêu mê tín, nếu như vào lúc bình thường, đám phóng viên tốt nghiệp chính qui chắc chắn sẽ không tin, nhưng các phóng viên nhìn thấy Lộ Dao chết vô cùng thảm, lại nhìn máy móc trên tay, quỷ dị hủy diệt, tất cả bắt đầu mạnh mẽ nuốt nước bọt.

Thứ nhất chuyện này quá kỳ quái khủng bố, thứ hai, bọn họ không có camera, cho dù đứng tại chỗ cũng không có tác dụng gì, bây giờ không có ảnh mà viết báo thì ai tin?

- Mẹ nó! Gặp quỷ rồi!!

Vài phóng viên đứng bên ngoài phòng, không tìm nổi bật ra vài từ thô tục, vội đem camera phế thải đi vứt, chạy như điên ra bên ngoài!

Những phóng viên khác thấy thế, tin tức không quan trọng bằng sinh mệnh của bản thân, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này khủng bố, cũng đều quá sợ hãi.

Dương Thần đợi sau khi mọi người đi, trực tiếp canh giữ cửa, không lâu sau, Lâm Nhược Khê mang theo vài người phụ trách hội trường, vội vàng

chạy tới.

- Báo cảnh sát chưa, ở đây có một số đồ cần phải xét nghiệm một chút.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, nhìn tử thi nằm ở trên thảm trong phòng, bộ dáng tràn đầy máu, có chút không đành lòng nhìn nhiều, tuy ở cùng Dương Thần đã nhìn thấy không ít người chết, nhưng vẫn nhúu chặt mi.

Lẳng lẳng thở dài, Lâm Nhược Khê lo lắng nói:

- Chuyện này rồi loạn rồi, dựa vào mức độ nổi tiếng của Lộ Dao, rất nhanh cả nước sẽ biết cô ấy chết trong bữa tiệc tối của quốc tế Ngọc Lôi chúng ta, hơn nữa còn trong phòng nghỉ ngơi của chúng ta.

Dương Thần cười lạnh nói:

- Đây có lẽ cũng là hy vọng của tên giết người, không phải sao?

Lâm Nhược Khê hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, đầu đầu xoa xoa trán.

- Thực sự em nghĩ không ra, ai có thể dùng phương thức kịch liệt như này giết Lộ Dao để hại Ngọc Lôi chúng ta, hơn nữa lúc này bảo vệ nói căn bản không có người cổ quái nào tiến vào đây, người đó tránh camera như thế nào?

- Nếu không phải người... Có lẽ có thể tránh được.

Dương Thần thản nhiên nói.

Trong mắt Lâm Nhược Khê hiện lên sự kinh ngạc, nhỏ giọng nói:

- Chẳng lẽ nói... Là những người tu luyện mà trước kia anh đã từng nói qua?

Dương Thần nhún vai.

- Hẳn là sẽ không, đối phương vẫn không có thủ đoạn cao minh như thế kia. Anh vẫn không dám xác định, đợi nhân viên điều tra của cảnh sát tới, làm một số xét nghiệm, có lẽ có thể rõ ràng, tóm lại yên tâm đi, loại án giết người như này chỉ cần điều tra ra chân tướng, chỉ có thể khiến công ty của chúng ta đặc biệt được dân chúng tin phục.

Lâm Nhược Khê cũng không có biện pháp khác có thể nghĩ, chỉ có thể trấn an cấp dưới, chờ Dương Thần giải quyết sự việc. Muốn mạnh hơn thế nào nữa, đề cập đến ám sát, chuyện chết người này, Lâm Nhược Khê cũng không có khả năng có thể tìm ra.

Hơn mười phút sau, Thái Nghiên mấy ngày không gặp mặc một bộ cảnh phục hiện ngang, mang theo một đám cảnh sát vẻ mặt nghiêm túc vội vàng tới hiện trường.

Cùng Dương Thần và Lâm Nhược Khê giao lưu ánh mắt, Thái Nghiên cũng không dám trước mặt thuộc hạ có quá nhiều biểu hiện thân thiết, cho cảnh sát và nhân viên điều tra phong tỏa hiện trường, và bắt đầu thu thập chứng cơ và thu thập mẫu.

Theo sát sau, Thái Nghiên giải quyết việc chung hỏi:

- Ai là người đầu tiên phát hiện ra hiện trường?

Triệu Hồng Yên kinh hoảng, hơi hơi yên ổn, giờ tay nói:

- Là tôi... Vừa nãy tôi theo lời tổng giám đốc Lâm nói, đến đây xem cô Lộ Dao thế nào, nhưng mới mở cửa đã nhìn thấy cô Lộ Dao chết ở trong rồi...

- Trên đường tới nơi này không gặp người nào kì quái chứ?

Thái Nghiên hỏi.

Triệu Hồng Yên cẩn thận nhớ lại, lắc lắc đầu.

- Thực ra chỉ có mấy nhân viên phục vụ, bọn họ nhìn thấy tôi sợ hãi, mới tới xem xét, cũng không có người khả nghi nào khác.

Thái Nghiên lại bắt đầu đưa mấy nhân viên phục vụ tới hiện trường, hỏi từng người, cẩn thận quan sát biểu cảm khuôn mặt của mấy nhân viên phục vụ này, nhưng kết quả cho thấy, đám người này đều là nhân viên bình thường, cũng không có gì kì lạ cả.

Mà lúc này, một nhân viên điều tra đi tới, tháo khẩu trang ra, báo cáo nói:

- Cục trưởng Thái, trải qua giám định bước đầu, cô Lộ Dao bị người ta dùng một dao cắt đứt động mạch ngay trước mặt, mất máu quá nhiều mà chết. Hung thủ vô cùng ác độc, lúc dao xẹt qua cổ còn cắt nát da, giống như báo thù... Thời gian tử vong, cách hiện tại không quá nửa giờ, vũ khí hung thủ sử dụng là dao gọt hoa quả trên sofa, nhưng điều vô cùng kì lạ đó là, cô Lộ Dao không có chút dấu vết phản kháng nào, giống như căn bản không có phản ứng liền bị người ta làm bị thương cổ.

Dương Thần ở bên cạnh hỏi:

- Trên người Lộ Dao còn có thể có vết thương khác, bọn anh có phát hiện ra không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 874

Sai Hồng Yên Giết Người

Nhân viên điều tra không hài lòng liếc Dương Thần.

- Kiểm tra thì thể chúng tôi đương nhiên sẽ làm kiểm tra tỉ mỉ, nguyên nhân hiện trường cái chết rất rõ ràng, vị tiên sinh này lẽ nào có cao kiến đặc biệt gì sao?

Dương Thần cũng lười tức giận với tên này, nếu không phải việc này đã lan truyền ra ngoài, hẳn ở trước công chúng biểu hiện quá chuyên nghiệp, sợ dẫn tới phiền toái, nào sẽ cần tới mấy người này tới làm điều tra?

Thái Nghiên có chút xin lỗi mà nhìn Dương Thần, nói với người điều tra:

- Vậy bây giờ cậu lập tức đem chứng cứ hiện trường đi giám định, trước mười hai giờ tối nay tôi muốn thấy được báo cáo chi tiết.

Nhân viên điều tra gật gật đầu, lập tức mang vài trợ thủ rời khỏi hiện trường.

Thái Nghiên đi đến bên người Lâm Nhược Khê, nhẹ nhàng kéo tay cô, an ủi nói:

- Yên tâm đi, tớ nhất định nhanh chóng điều tra chân tướng rõ ràng, bên giới truyền thông tớ sẽ để họ không được nói linh tinh, miễn làm cho người dân khủng hoảng. Cậu và Dương Thần về trước đi, hiện trường để tớ xử lý là được rồi.

Lâm Nhược Khê miễn cưỡng cười cười:

- Thế lại làm phiền cậu rồi, chuyện này có thể có ảnh hưởng rất lớn tới công ty của bọn tớ, đặc biệt là lĩnh vực truyền thông giải trí, nếu như có gì tớ có thể giúp đỡ, tớ nhất định hết sức phối hợp.

Thái Nghiên vén mái tóc ngắn đẹp để mềm mại, tự tin nói:

- Giao tình nhiều năm như vậy, cậu còn không tin tớ được sao?

Lâm Nhược Khê cũng gật gật đầu, nhìn Dương Thần đầy thâm ý mới nói:

- Từ sau khi tên xấu xa này xuất hiện, tớ thực sự không tin được.

- A...

Khuôn mặt của Thái Nghiên lập tức đỏ bừng, may mắn nhóm cảnh sát đều bận rộn trong phòng, bằng không thì sẽ trợn mắt há mồm rồi.

Dương thần giả bộ như đang chăm chú suy nghĩ vụ án, như không nghe thấy gì hết.

Lâm Nhược Khê bất đắc dĩ nhìn hắn, lập tức hé miệng mỉm cười.

- Được rồi, Nghiên Nghiên, tớ trêu cậu đấy, tớ bây giờ cũng chỉ có thể để cho mình trong buồn khổ tìm niềm vui một chút thế này thôi, một người bạn này còn sống sờ sờ liền chết trong buổi tiệc của bọn tớ như vậy, tớ thực sự

cảm thấy quá khinh khùng.

Thái Nghiên nhẹ nhàng thở ra, thông cảm mà gật gật đầu, nói:

- Vậy hai người đi trước đi, đợi tin tức của tớ, có việc thì tớ lại liên lạc với hai người.

Triệu Hồng Yên ở một bên lúc này nhẹ giọng hỏi:

- Cục trưởng Thái, thế tôi cũng có thể về nhà không?

Thái Nghiên lắc đầu.

- Không được, Hồng Yên cô phải đến đồn cảnh sát làm một bản ghi chép tỉ mỉ, tôi sẽ phái người đưa cô về, đợi ghi chép xong thì không có việc gì nữa rồi.

Chuyện cứ được quyết định như vậy, Dương Thần đưa Lâm Nhược Khê về nhà, mà Triệu Hồng Yên và mấy nhân viên phục vụ lại cùng đến cục cảnh sát.

Vừa về đến nhà, bởi vì Tuệ Lâm đã về nhà rồi, tường thuật lại chuyện bữa tiệc cho Quách Tuyết Hoa, vú Vương và Trinh Tú, vì vậy mọi người đều không quan tâm chúc mừng Tuệ Lâm về nhà, ngược lại lại lo lắng chuyện này sẽ như thế nào.

Thấy Dương Thần đưa Lâm Nhược Khê về nhà, mấy người Quách Tuyết Hoa vội vàng đứng lên từ sô-pha, hỏi han tình hình.

- Thật là, ngày tốt sao có thể xảy ra chuyện này, Lộ Dao là đại minh tinh nha, mẹ và Vương Ngọc mấy ngày trước còn xem cô ấy diễn trên TV, sao nói chết thì chết rồi? Tin tức sáng ngày mai, chẳng phải muốn đưa Ngọc Lôi lên đầu sóng ngọn gió sao? Có thể là nhà có thù với Lộ Dao không? Hay là đối thủ trên thương trường!?

Quách Tuyết Hoa hỏi.

Lâm Nhược Khê lắc lắc đầu.

- Con cũng không rõ... Cảnh sát hiện tại đang đến Lộ Dao rút cuộc bị sát hại như thế nào cũng không dám xác nhận, Nghiên Nghiên đang điều tra, tin rằng rất nhanh có chút thu hoạch.

Trong lòng Dương Thần có chút ý tưởng, nhưng cũng biết không cần thiết nói ra, vì thế dụi dụi mắt nói:

- Nhược Khê, em lên lầu nghỉ ngơi trước đi, tắm rồi ngủ một giấc, em cũng mệt rồi, chuyện còn lại để anh làm.

Lâm Nhược Khê nhú mi nói:

- Điều này sao có thể, đợi lát nữa nếu như em phải trả lời một số câu hỏi...

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Nhược Khê reo lên, quả nhiên là Thái Nghiên gọi tới, thực sự đúng là nói Thào Táo tới Tào Tháo tới thật.

- Nghiên Nghiên, điều tra ra kết quả rồi à?

Lâm Nhược Khê vội vàng hỏi.

Bên đầu kia điện thoại, Thái Nghiên dường như hơi câu nệ, do dự một lát,

nhẹ nhàng thở dài nói:

- Nhược Khê, tớ nói ra, cậu đừng quá kinh ngạc, tớ để nhân viên điều tra xác nhận ba lần, kết quả thực sự không sai...

Liên theo sau, Thái Nghiên nói ra kết quả điều tra.

- Cái... Cái gì!?

Đôi mắt đẹp của Lâm Nhược Khê mở to, giống như là nghe thấy tin tức rung động không thể tượng tượng được gì đó.

Tất cả mọi người đều sốt ruột, vú Vương ở bên cạnh sốt ruột nói:

- Rốt cuộc làm sao vậy, tiểu thư, cô mau nói đi, lo chết mất.

Lâm Nhược Khê hít sau một hơi, cúp điện thoại, vuốt mấy sợi tóc buông xuống:

- Nghiên Nghiên nói... Con dao gọt hoa quả cắt đứt động mạch Lộ Dao, vân tay trên chuôi dao, vân tay là của... Hồng Yến...

- Hồng Yến!?

Đám người Quách Tuyết Hoa cũng biết trợ lý mới của Lâm Nhược Khê là Triệu Hồng Yến, không khỏi kinh hô lên.

Dương Thần lại cười lạnh:

- Thực sự càng ngày càng thú vị rồi, xem ra cũng không phải nhân vật bình thường...

Lâm Nhược Khê buồn bực nói:

- Anh còn cười được!? Điều này sao có thể là Hồng Yến, là em sai Hồng Yến đi xem Lộ Dao thế nào, cũng không phải tự cô ấy đi, hơn nữa Hồng Yến căn bản không có động cơ giết người!

Dương Thần khoan thai cười nói:

- Anh cũng biết, nhưng em cũng không nên khóc chứ...

- Con đừng vội, tin là có thể là một chút sai lầm, không chừng là Hồng Yến không cẩn thận đụng vào?

Quách Tuyết Hoa vội vàng an ủi nói.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, nói với Dương Thần:

- Nghiên Nghiên nói muốn em tới đồn cảnh sát lấy lời khai, em muốn tới bảo lãnh Hồng Yến ra, cô ấy chắc chắn vô tội.

- Tự em?

Dương Thần quyết đoán từ chối nói:

- Không được, anh phải đi cùng em, anh cũng đang muốn xác nhận một chút chi tiết, cùng đi đi.

Lâm Nhược Khê nghi hoặc Dương Thần muốn xác nhận cái gì, bộ dáng kiên định, nhưng cũng không có ý kiến, dù gì ban đầu cũng nghĩ như vậy.

Vừa mới còn gặp một người sống liên chết như vậy, trong lòng Lâm Nhược Khê vẫn có hơi sợ hãi.

Nửa giờ sau, Dương Thần lái xe cùng Lâm Nhược Khê đến đồn cảnh sát khu Tây.

Thái Nghiên đã chờ ở cửa, thấy hai người đến, đồng thời đưa hai người đi vào, có vài phần bất đắc dĩ nói:

- Bởi vì kiểm tra vân tay hiện nay, Yên Hồng là người duy nhất chạm vào dao, mà trên dao thực sự là máu của Lộ Dao và một ít thịt nát, không thể nghi ngờ chính là vũ khí giết chết cô ấy, cho nên tình cảnh của Hồng Yên, cực kì khó xử lý.

Lâm Nhược Khê vội hỏi:

- Nghiên Nghiên, Hồng Yên là tớ sai cô ấy đi, sao cô ấy có thể là hung thủ? Điều này chỉ là trùng hợp.

Thái Nghiên cười khỏ.

- Tớ cũng biết điều này rất không bình thường, chí ít nếu như muốn giết người, đi găng tay hoặc tìm kiếm chứng cứ ngoại phạm là điều cơ bản nhất, hơn nữa Hồng Yên và Lộ Dao căn bản không có quan hệ gì, tối nay là lần đầu tiên cùng xuất hiện. Mấy vấn đề này, đồng sự trong cục cảnh sát chúng tớ cũng nghĩ đến, nhưng chính vì như vậy, tớ mới phải gọi cậu tới...

Sắc mặt Lâm Nhược Khê vốn có vài vân tái nhợt lộ ra sự tức giận:

- Chẳng lẽ các người cho rằng là tôi phái Hồng Yên giết người? Điều này có khả năng sao!?

- Nhược Khê cậu đừng kích động.

Thái Nghiên vội vàng giải thích:

- Những cái này cũng không phải tớ có thể ra kết luận toàn bộ được, bởi vì Lộ Dao là nhân vật nổi tiếng, công ty quản lý và người nhà của cô ấy cũng tham gia vào rồi, cấp trên còn phái mấy chuyên gia phân tích vụ án lần này, là bọn họ cho rằng vụ án lần này là có ý mưu sát.

- Có ý định mưu sát!? Ngọc Lôi bọn tớ? Hay là tớ?

Lâm Nhược Khê cười nhạt.

Ánh mắt Dương Thần ở phía sau ra hiệu để Thái Nghiên không kích động Lâm Nhược Khê nữa, dù sao phát triển sự tình có vẻ không có đầu mối, đã khiến Lâm Nhược Khê cảm thấy suy sụp, còn đem mũi nhọn chĩa vào cô ấy, phụ nữ có kiên cường cũng sẽ không có cách nào chấp nhận bản thân vô duyên vô cớ biết thành phạm nhân giết người mưu sát!

Thái Nghiên thấy trước mắt, biết nói tiếp như vậy sẽ càng ngày càng không hay, vì thế im lặng, dẫn hai người vào trong phòng làm việc lớn đã có không ít người ở đó.

Vài người đàn ông trung niên ăn mặc danh giá, nghiêm túc, ngồi ngay ngắn bên mấy cái bàn lớn, xem tài liệu trên tay, mà một số nhân viên cảnh sát bên cạnh lại cúi người mà phối hợp.

Triệu Hồng Yên còn mặc lễ phục dạ hội, nhưng phấn trang điểm trên mặt đều đã khóc nhòe hết, một đôi mắt vì nguyên nhân phấn trang điểm mất trở thành mắt gấu mèo, khuôn mặt lã chã mang theo sự tủi thân và đau khổ vô hạn.

Trong mắt Lâm Nhược Khê hiện lên sự đau lòng, vội vàng đi lên trước, khom người cầm lấy tay Triệu Hồng Yên, áy náy nói:

- Hồng Yên, cô không sao chứ.

Triệu Hồng Yên nhìn thấy Lâm Nhược Khê và Dương Thần đều đến, mới có chút hy vọng.

- Tổng giám đốc Lâm, cuối cùng chị cũng tới rồi, bọn họ nói em giết Lộ Dao! Em không có! Em thực sự không có!

- Yên lặng một chút! Hô hoán cái gì đấy!? Nào có hung thủ vừa bắt đầu đã thừa nhận bản thân mình giết người?

Một giọng khàn truyền tới, mở miệng chính là một gã đầu trọc, một tên béo hói đầu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 875

Nhặt Một Tên Ăn Mày

Dáng vẻ hung ác của người đàn ông, khiến cho Triệu Hồng Yến sợ hãi đã lâu không khỏi cơ người, đánh sạt vào bên người Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê không khỏi quay đầu lại, lạnh như sương nhìn chăm chăm người đàn ông kia nói:

- Tổ chất của nhân viên chính phủ như thế này sao? Ông dựa vào lời nào mà nói trợ lý của tôi là hung thủ!?

Tên đàn ông đầu trọc cau mày, lại cùng đồng sự khác nhìn nhau, sau đó mỉm cười.

- Cô chính là Chủ tịch của Ngọc Lôi, là người chủ trì bữa tiệc tối nay?

Tên đầu trọc khinh miệt hỏi.

Lâm Nhược Khê không để ý mà lấy khăn tay bên người ra, đưa cho Triệu Hồng Yến nói:

- Lau đi, mặt em cũng khóc nhoe rồi, yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.

Triệu Hồng Yến cảm kích nhìn Lâm Nhược Khê, nhận lấy rồi cẩn thận lau khóe mắt.

- Tôi đang hỏi cô đấy! Cô có nghe thấy không!?

Tên đầu trọc cảm thấy bị coi thường, vô cùng phẫn nộ.

Thái Nghiên ở bên cạnh nhìn không nổi, nhíu mày nói:

- Thăm dò viên Vương, Nhược Khê là bạn từ nhỏ của tôi, tính cách của cô ấy lạnh lùng nhưng cũng không có ác ý, hy vọng mọi người cùng ngồi xuống giải quyết vụ án rõ ràng.

- Cục trưởng Thái, vụ án tôi và đồng sự đã giải quyết hòm hòm rồi.

Thăm dò viên Vương nói:

- Chúng tôi cơ bản có thể xác định, sát hại Lộ Dao chính là Triệu Hồng Yến, hơn nữa rất có khả năng người sai khiến chính là Chủ tịch Lâm Nhược Khê.

- Quả thật không hiểu ra sao cả, đám người các người, không có bản lĩnh thì chỉ có thể vu cáo người sao?

Lâm Nhược Khê lạnh giọng nói.

- Chúng tôi không có bản lĩnh?

Thăm dò viên Vương nghiêm mặt kêu lên nói:

- Vương Cương tôi theo nghề án hình sự hơn ba mươi năm, là đặc phái thăm dò viên của tổng cục công an, có vụ án nào chưa từng thấy qua!? Chứng cứ vụ án này vô cùng xác thực, ngoại trừ Triệu Hồng Yến ra căn bản

không có khả năng nào khác!

- Ô? Tôi rất hiếu kì, vị thăm dò viên Vương này rốt cuộc phát hiện ra chứng cứ xác thực gì?

Dương Thần vẫn đứng một bên cười, lúc này giữ Lâm Nhược Khê, tiến lên phía trước hỏi.

Gã họ Vương vừa mới liếc hần một cái, đắc ý nói:

- Chúng tôi thu thập được tư liệu chứng minh, hiện trường có camera theo dõi, trong toàn bộ quá trình, ngoài Triệu Hồng Yến đi vào hiện trường vụ án, không có ai khác xuất hiện trong băng ghi hình. Thứ hai, vân tay hoàn toàn ăn khớp với Triệu Hồng Yến, đây chính là chứng cứ hữu dụng nhất.

Thứ ba, cô Lộ Dao trước lúc chết không có phản kháng, nguyên nhân rất lớn chính là vì quen biết hung thủ, như vậy như Triệu Hồng Yến không chút khả năng hành hung, tỉ lệ thành công cũng tăng mấy phần.

Còn nữa, Triệu Hồng Yến căn bản không thể giải thích, tại sao vân tay của cô ta lại trên con dao gọt hoa quả, rõ ràng là lúc thiết kế gây án, bị đám nhân viên phục vụ đó dụng vào cho nên không kịp lau dấu vết.

Lâm Nhược Khê nhíu mi, hỏi Triệu Hồng Yến.

- Hồng Yến, dao gọt hoa quả kia sao có thể có dấu vân tay của em?

Triệu Hồng Yến lắc đầu mạnh, giọng nói mang theo nước mắt:

- Em...Em không biết, Lâm tổng, em căn bản chưa từng động đến con dao kia, thật đấy!

Dương Thần ra khiến cho Triệu Hồng Yến không cần vội, lại hỏi:

- Thế thăm dò viên Vương, nếu thực sự là Hồng Yến, thế động cơ gây án là gì?

- Chúng tôi đã kiểm chứng, năm nay trong giải thưởng Hoa Ngữ Kim khúc Lộ Dao là ngôi sao ca nhạc nổi nhất hiện nay của Ngọc Lôi, là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của cô Lâm Tuệ. Hơn nữa, Lộ Dao nhiều lần âm thầm tiếp xúc với giới báo chí, đưa ra một số tin tức bất lợi với Lâm Tuệ. Trong buổi tiệc tối ngày hôm nay, Lộ Dao và Lâm Tuệ đều lựa chọn hát ca khúc của dàn nhạc Hồng Môi, hiển nhiên đây là quan hệ cạnh tranh.

Đồng thời, đạo diễn Dư Thạc gần đây đang cân nhắc quay bộ phim mới, đang chọn nữ diễn viên chính giữa Lộ Dao và Tuệ Lâm. Đủ loại quan hệ lợi ích, hơn nữa cái chết của Lộ Dao có thể đem đến cho Ngọc Lôi sự chú ý lớn, chúng tôi có lý do tin tưởng, đây là ý định mưu hại của Ngọc Lôi đối với Lộ Dao.

Vương Cương nói như chém đinh chặt sắt.

Nghe đến đó, Dương Thần bất đắc dĩ vừa cười vừa thở dài.

Đám người Vương Cương không vui nói:

- Sao thế, lẽ nào còn cảm thấy chứng cứ không đủ đầy đủ sao? Động cơ, nhân chứng vật chứng đều có!

Dương Thần lắc lắc ngón tay:

- Đầu tiên, mọi người không cảm thấy hiếu kì sao, nếu như quốc tế Ngọc Lôi có kế hoạch giết Lộ Dao, thế sao có thể để cô ấy chết trong buổi tiệc tối của Quốc tế Ngọc Lôi, vì sao không thuê sát thủ, ngược lại lại để trợ lý Chủ tịch động thủ? Còn là một cô gái đến một đôi gắng tay cũng không biết mang động thủ?

Lại còn nữa, các người thực cảm thấy, với danh tiếng bây giờ mà nói, Quốc tế Ngọc Lôi chúng tôi cần dựa vào giết chết Lộ Dao để tranh danh tiếng cho Lâm Tuệ sao? Mọi người có thể tùy tiện làm một điều tra, xem xem có bao nhiêu người toàn Hoa Hạ này ủng hộ Lâm Tuệ, có bao nhiêu phần trăm thích Lộ Dao. Mặc kệ là địa điểm, chứng minh không ở đó và dấu vân tay, đều không nghi ngờ gì chỉ bất lợi Quốc tế Ngọc Lôi chúng tôi và Hồng Yên, lại hoàn toàn không nên phạm sai lầm thấp cấp, cái này rõ ràng là hung thủ đưa cho ông dấu vết, đều có thể làm chứng cứ thực, thế thì nhất một tên ăn mày trên phố cũng có thể làm thăm dò viên rồi!

- Cậu... Cậu nói cái gì!? Ăn mày!? Cậu mắng chúng tôi!?

Vương Cương rống lên tức giận.

Sắc mặt Dương Thần trầm xuống, khí thế nghiêm nghị chợt áp xuống, tuy chỉ là một chút nhưng cũng đủ để đám người Vương Cương mồ hôi lạnh ròng ròng!

- Cậu... Cậu muốn làm gì? Cậu đừng làm vậy! Chúng tôi là tổng cục công an phải xuống!

Vương Cương không khỏi sợ hãi run giọng.

Dương Thần nhẹ răng cười, điềm nhiên nói:

- Yên tâm đi, vận may của các ông tương đối tốt, gần đây tôi nghe lời bà xã, hồi tâm dưỡng tính sẽ không tùy ý động thủ. Nhưng các ông tốt nhất quy củ một chút, khách khí một chút, còn hô to gọi lớn với vợ tôi như thế, tôi sẽ khiến các ông vĩnh viễn không mở được miệng...

Đây rõ ràng là lời nói uy hiếp, lại vì sát khí dày đặc, khiến cho mấy tên thăm dò viên mới rồi còn hồng hách đều dựng hết tóc gáy lên, không ngừng gật đầu.

Nhìn thấy đám người Vương Cương rốt cuộc sợ hãi rụt rè không ương ngạnh nữa, không ít cảnh sát tuy cũng sợ theo nhưng cũng cảm thấy trong lòng sáng khoái.

Đám thăm dò viên gần đây được phái đến từ tổng bộ này, ý vào chiêu bài “Chỉ thị Trung Ương”, không để ai vào trong mắt, sớm đã dẫn tới nhân viên cảnh sát ở đây bất mãn rồi.

Thái Nghiên tuy thân là tiểu thư Thái Gia, nhưng nhiều người không biết, hơn nữa cũng không thể lấy bối cảnh ra áp người, huống hồ nhà họ Thái chỉ là một hệ quân đội.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần chắn ở phía trước, trong lòng tràn qua sự ngọt ngào, tuy ngày thường toàn làm người khác tức giận, nhưng lúc khẩn

cấp cũng rất đáng tin cậy.

Thường thường, phụ nữ hận một người đàn ông chỉ cần một lý do, mà yêu một người đàn ông cũng chỉ cần một khoảnh khắc.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều không khỏi nhìn về phía Dương Thần, dường như chờ đợi Dương Thần sẽ lựa chọn gì đó.

Dương Thần nói với Thái Nghiên:

- Nghiên Nghiên, thi thể của Lộ Dao ở đâu, anh muốn đi xác nhận một chút chuyện.

Thái Nghiên tuy tò mò, nhưng cũng không hỏi nhiều.

- Em đưa anh đi, đang ở bên phòng pháp y, qua một thời gian nữa có thể đưa tới nhà xác bệnh viện, thời tiết nóng, thi thể dễ bị thối rữa.

Dương Thần gật gật đầu, nói với Lâm Nhược Khê:

- Em ở đây cùng Hồng Yến đi, chờ luật sư đến, mức độ này có lẽ có thể bảo lãnh được, anh đi xem một cái, xảy ra vấn đề gì thì gọi điện thoại cho anh.

Lâm Nhược Khê đương nhiên không dị nghị, cô cũng không muốn đi xem thi thể gì, lập tức bắt đầu liên lạc với luật sư Trương.

Mà Dương Thần đi theo Thái Nghiên đến phòng giám định bên trong đồn cảnh sát.

Đi vào phòng khám nghiệm tử thi, pháp y đã rời khỏi, chỉ có thi thể của Lộ Dao vẫn nằm giữa bàn giải phẫu.

Dưới ánh đèn mổ, bàn giải phẫu lạnh như băng phát ra ánh sáng lạnh lạnh, thi thể Lộ Dao dùng một tấm plastic mỏng manh che lấy, chỉ lộ ra mắt cá chân tái nhợt.

Dương Thần rất bình tĩnh đi lên trước, một tay xóc tấm plastic lên, lộ ra cơ thể đã chết của Lộ Dao.

Tuy biết đó là một xác chết, nhưng cùng với Dương Thần nhìn thân thể của một phụ nữ khác, Thái Nghiên vẫn hơi xấu hổ, đỏ mặt nói:

- Pháp y nhận định chí tử chính là vỡ động mạch, miệng vết thương kia rất tàn nhẫn, không chỉ cắt còn cắt nát, anh đến đây lẽ nào nguyên nhân chết còn có cái khác sao?

Dương Thần lắc đầu:

- Không, giết chết cô ấy thực sự là con dao gọt hoa quả đó, nhưng trên cơ thể cô ấy, chắc hẳn còn có bí mật khác...

Nói xong, Dương Thần giơ tay, trực tiếp sờ vào giữa hai đùi Lộ Dao...

Thái Nghiên hít một hơi khí lạnh, bước lên ngăn cản, túm tay Dương Thần, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng nói:

- Anh... Anh sờ chỗ đó làm gì!?

Dương Thần sững sốt, lập tức dờ khóc dờ cười.

- Nghiên Nghiên, Thái đại cục trưởng, anh cho dù đói khát, cũng không đến mức quấy rối tình dục một nữ tử thi chứ, anh phải xác nhận vết thương.

-Vết... Vết thương?

Tuy đầu Thái Nghiên đầy nghi vấn nhưng cũng không buông tay, ngập ngừng nói:

- Sao có thể có vết thương ở chỗ đó?

- Chính vì mọi người đều không cho rằng nơi đó có thể có vết thương, anh mới đích thân tới kiểm tra, có thể vì vị trí quá mẫn cảm, sợ sau khi bị phát hiện hiểu nhầm anh là cuồng sắc, chỉ đành đợi bây giờ không có người mới đến xem.

Dương Thần nói chậm chậm, đồng thời cũng mở hai chân đã cứng ngắc của Lộ Dao ra một chút, cho ánh sáng có thể chiếu vào bên trong đùi Lộ Dao...

Thái Nghiên càng nghe càng mơ hồ, nhưng vẫn không không nhìn được liếc trộm, muốn tìm tòi đến tận cùng.

Lúc ánh mắt Thái Nghiên rơi xuống đùi Lộ Dao, bên cạnh mảnh đất tư mật nhuần thịt nhất của phụ nữ, ánh mắt Thái Nghiên không khỏi ngưng trệ.

Không ngờ có hai hình tròn vấy máu nhỏ, ở trong góc đùi Lộ Dao, nếu không nhìn kĩ, tuyệt đối sẽ không phát hiện, nhưng cho dù phát hiện, thường cũng sẽ không nghĩ tới có liên quan tới tử vong.

- Đây là...

Dương Thần cũng lộ ra vẻ mặt “quả nhiên như vậy”.

- Thế nào, nhìn thấy rồi?

- Ừ...

Thái Nghiên lúng túng ngẩng đầu hỏi:

- Nhưng đây là vết thương gì? Giống như bị rắn cắn, nhưng lại to hơn một chút so với răng nanh của rắn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 876

Lòng Anh Chỉ Có Em

Dương Thần thở dài, không kìm nổi giờ tay xia xia trán Thái Nghiên.

- Cô ngốc này, đương nhiên là quỷ hút máu rồi! Chúng tự xưng là tộc Ma cà rồng! Không phải trước đây anh đã nhắc tới với bọn em, trong mấy thế lực bí ẩn lớn trên thế giới, cũng bao gồm hai đảng tộc ma cà rồng sao? Anh còn làm quen với bọn họ.

Thái Nghiên giật mình che đôi môi đỏ.

- Quỷ hút máu không phải sẽ cắn cổ sao? Sao có thể cắn... cắn cái nơi ghê tởm này?

Dương Thần cười tà ác:

- Đó chỉ là ma cà rồng vì ẩn thân thời Trung cổ, không bị loài người phát hiện, vì thế tung ra một số kiến thức phổ thông sai lầm, vị trí huyết mạch của con người không giống nhau, cảm giác cắn không giống nhau, trên cổ cổ nhiên là thường cắn, nhưng quá rõ ràng dễ bị loài người phát hiện.

Mà động mạch trong đùi, bí mật không dễ bị phát hiện, máu cũng càng ngon, đặc biệt là phụ nữ trẻ tuổi, ma cà rồng vốn dĩ háo sắc, chui vào váy hút máu, máu theo động mạch không ngừng chảy xuống, khiến bọn họ hấp thu được sự tiện lợi và sảng khoái vô cùng, đồng thời còn có thể ngửi được hương vị hormone nồng đậm...

Thái Nghiên không kìm nổi thân thể run rẩy, nổi da gà.

- Đừng nói nữa! Kinh quá!

Dương Thần cũng không đùa cô nữa, sau khi trùm plastic xuống, đưa Thái Nghiên rời khỏi phòng trở về văn phòng của Thái Nghiên.

Lâm Nhược Khê đã ở trong phòng chờ hai người, nhìn thấy hai người trở về, vội vàng hỏi có thu hoạch gì không.

Dương Thần lại hỏi:

- Hồng Yến đâu?

- Cô ấy ở cùng luật sư Trương rồi, làm một số thủ tục, luật sư Trương nói có thể bảo lãnh, vì chỗ chứng cứ này có thể dễ dàng phản bác. Người bên nhà Lộ Dao em đã bồi thường năm triệu phí tổn thất tinh thần, bọn họ cũng không ầm ĩ nữa, về phần công ty của cô ấy, người nhà không ầm ĩ cũng không dám làm căng với Ngọc Lôi chúng ta, dù gì thực lực bọn họ đấu với chúng ta cũng sẽ chuốc lấy khổ.

Lâm Nhược Khê nói.

- Năm triệu!? Cho dù là tòa án phán quyết cũng không nhiều tiền như thế chứ!? Huống hồ vốn dĩ cũng không phải trách nhiệm của cậu mà.

Thái Nghiên kinh hô một tiếng.

- Nhược Khê cậu cho nhiều tiền như thế làm gì? Lộ Dao là một người nổi tiếng, chết như thế vốn dĩ cũng có tiền bảo hiểm lớn, bọn họ rõ ràng thừa cơ xảo trá sao?

Lâm Nhược Khê nói:

- Người cũng chết rồi, dù sao năm triệu cũng không gọi là nhiều, để bớt chuyện đi, đương nhiên nếu như bọn họ còn dám truyền lời linh tinh, mình cũng sẽ không cho tiền bọn họ nữa.

Thái Nghiên lộ ra vẻ đã hiểu:

- Có lúc cậu quá mềm lòng, thôi đi... Thế đám Vương Cương không làm khó dễ bọn cậu nữa chứ?

Lâm Nhược Khê bĩu môi về phía Dương Thần, nói:

- Hình như bị cái tên vô lại này dọa rồi, nói là muốn tới hiện trường xem xét, đi hết rồi.

- Biểu hiện kia của anh đích thị là anh hùng, sao còn là vô lại chứ?

Dương Thần bất mãn than thở.

Thái Nghiên thì vỗ tay cười nói:

- Tốt quá, nhóm người này căn bản là bất tài, nếu không có quan hệ sao có thể lẫn lộn đến bây giờ, nếu không phải có mặt mũi của tổng cục, tớ không chừng cho bọn họ cút rồi, tớ thật muốn đá đít tên họ Vương kia!

Lâm Nhược Khê cười cười.

- Được rồi, Nghiên Nghiên, cậu nhanh nói phát hiện gì đi, tớ chỉ muốn nhanh chóng điều tra rõ sự tình, bây giờ bên Mỹ cổ phiếu đã bắt đầu hạ giá rồi, tin tức báo chí hình như chịu đả kích của người nào đấy, ngoại trừ báo chí của bọn tớ, khắp nơi đều là lời đồn, nói Ngọc Lôi ác tính cạnh tranh linh tinh, còn nói tớ là người đứng sau màn bày ra... Bọn Thiện Ny buổi tối còn vội đến tăng ca, đều loạn lên rồi.

Dương Thần có vài phần bất đắc dĩ nói:

- Vụ án lần này, có thể điều tra rõ ràng, nhưng muốn công bố sự tình ra ngoài thì tương đối khó...

Trong ánh mắt không hiểu của Lâm Nhược Khê, Dương Thần miêu tả tình hình đại khái một lần.

Nghe đến hung thủ không ngờ có thể là tộc ma cà rồng, Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy đại não lại không đủ dùng rồi!

Dương Thần nói:

- Nhược Khê, em còn nhớ rõ lúc mới bắt đầu, vừa nhìn thấy Lộ Dao, anh liền không khách khí với cô ấy không.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, si ngốc nói:

- Anh lúc ấy đã nhìn ra, cô ấy có quan hệ với ma cà rồng? Đúng rồi, anh nhắc đến “Bạc cha chú” của cô ấy, vẻ mặt rất khác thường, lẽ nào bạc cha chú của cô ấy là tộc ma cà rồng?

- Còn không phải quan hệ bình thường.

Dương Thần giải thích nói:

- Lúc đó anh chỉ cảm thấy, trên cơ thể của cô ấy có hơi thở của Huyết tộc, loại mùi vị hắc ám đó, cũng không phải rất mãnh liệt, nhưng cô ấy thực sự dần dần biến thành một ma cà rồng. Mà con đường biến thành ma cà rồng, bình thường mà nói chính là “Sơ cầm giữ”, là sau khi bị ma cà rồng hấp thụ lượng lớn máu, lại thông qua phụng dưỡng, cũng chính là quá trình khiến bậc cha chú đem huyết mạch của ma cà rồng dung nhập vào trong cơ thể.

Nhưng vì thể chất người phương Đông chúng ta bất đồng với người phương Tây, huyết mạch không dễ dàng dung hợp, tùy tiện một lần tiến hành “Sơ cầm giữ”, sẽ không có cách nào khiến tim của cô ấy hoàn toàn tuần hoàn huyết mạch, vì thế cô ấy vẫn còn ở giai đoạn đầu tiên, làm một người hầu máu tí tiện, chính là đem máu của cô ấy cống hiến cho quỷ hút máu, trở thành túi máu di động của hắn. Điều này cũng chính là vì sao, cô ấy cũng không có năng lực của ma cà rồng nhưng lại có hơi thở của chúng.

- Anh nói, Lộ Dao muốn biến thành quỷ hút máu? Nhưng... Tại sao chứ?

Vẻ mặt Thái Nghiên nghi hoặc, dù sao quỷ hút máu trong tưởng tượng cũng đặc biệt khủng bố.

Dương Thần buông lỏng tay, nói:

- Em phải biết rằng, ưu thế lớn nhất của ma cà rồng ở chỗ gần như trường sinh, hơn nữa sẽ không già đi, điều này đối với những phụ nữ không muốn mất đi sự xinh đẹp, chắc chắn có lực hấp dẫn lớn. Huống hồ, xã hội của họ cũng không giống như con người tưởng tượng xấu xí như vậy, chỉ có điều một số ma cà rồng mang theo tuổi thọ mấy trăm năm thậm chí hơn nghìn năm, bị kiếp sống lâu làm cho đầu óc có vấn đề, mới có thể gây ra sóng gió hoặc tự tìm diệt vong.

Anh khá tò mò chính là, ma cà rồng giết chết Lộ Dao, có phải là ma cà rồng sơ cầm giữ của cô ấy không, nếu như phải, thế thì động cơ là gì, nếu như không phải, thế thì có một ma cà rồng khác tồn tại trong khu vực này.

Lâm Nhược Khê tỉnh táo lại, phân tích nói:

- Vì sao khẳng định quỷ hút máu giết cô ấy chứ? Nếu như là quỷ hút máu, hẳn là không cần dùng dao gọt hoa quả giết cô ấy chứ.

Dương Thần bật ngón tay thành tiếng.

- Câu hỏi hay, nhưng hoàn toàn là dao gọt hoa quả giết Lộ Dao, mới có thể chứng minh chín phần là quỷ hút máu làm. Cần thận nghĩ lại một chút, vết thương tiến mạng Lộ Dao là ở chỗ nào...

Cần thận cân nhắc, trong mắt Lâm Nhược Khê lóe lên một chút ánh sáng.

- Hóa ra là như vậy! Hẳn cố ý dùng dao gọt hoa quả phá đi vết thương gần động mạch, không để người ta phát hiện ra vết cắn trên động mạch của Lộ Dao, vì vậy vết thương đó bị cắt nát.

- Đúng vậy, tuy vì trên cổ có đánh phẫn, bình thường che vết thương bị

cẩn, đến pháp y giám định khẳng định sẽ phát hiện, vì thể tên ma cà rồng kia dùng một phương pháp rất thông minh, chỉ tiếc là hắn ta quá tự tin, không xóa đi dấu vết ở gốc đùi.

Dương Thần cười nói.

- Thế vân tay của Hồng Yên tại sao lại xuất hiện trên dao gọt hoa quả?

Thái Nghiên hỏi.

Dương Thần trả lời:

- Ma cà rồng sở dĩ có thể thoải mái săn bắt con người, vì có năng lực thôi miên, cũng có năng lực săn bắt con người bình thường, Hồng Yên chắc chắn lúc đẩy cửa vào, lọt vào thôi miên, theo yêu cầu của tên Huyết tộc đó, giờ tay cầm dao gọt hoa quả vút trên ghế sofa, đợi đến sau khi tên đó đi khỏi mới tỉnh lại, lập tức nhìn thấy Lộ Dao đã chết... Bởi vậy Hồng Yên trở thành con dê thế tội, đồng thời cũng đem tất cả tội danh đổ hết lên đầu Quốc tế Ngọc Lôi.

Lâm Nhược Khê cùng Thái Nghiên liếc mắt một cái, cả hai đều thấy được trong mắt đôi phương sự hiểu ra.

- Tên người xấu này! Nếu sớm phát hiện ra trên cơ thể Lộ Dao có chỗ không đúng, sao không sớm nói ra chứ? Nếu anh chú ý nhiều một chút, có lẽ cô ấy sẽ không bị giết chết!

Lâm Nhược Khê buồn bực đánh vào người Dương Thần vài phát.

Dương Thần cười trừ nói:

- Anh nói... Bà xã, trên thế giới này muốn trở thành ma cà rồng, mà cả nam lẫn nữ nguyện ý trở thành người hầu máu ti tiện, chỗ nào cũng có, anh cũng thấy cô ta kiêu ngạo chế nhạo cô ta mấy câu, nào quản cô ta chết hay không.

Hơn nữa, trong lòng anh chỉ có em, chưa có thêm được người phụ nữa khác...

- Hừ, nói dối trắng trợn...

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái, nhưng câu trả lời này lại rất hài lòng, bởi vì nói ngay trước mặt Thái Nghiên.

Nghe lời nói Dương Thần rõ ràng nịnh nọt, Thái Nghiên ở một bên trực tiếp vụng trộm véo eo hắn, nhưng biết bản thân đuối lý, cũng chỉ có thể như thể này phát tiết một chút sự bất mãn làm người thứ ba.

Dương Thần vừa cười hì hì cùng Lâm Nhược Khê, một cánh tay khác lại lét lút âu yếm mu bàn tay Thái Nghiên, để khoa khôi cảnh sát đừng tức giận, đồng thời trong lòng than khổ, nếu là xử lý quan hệ nam nữ, cùng ma thú nhiều tuyến không chế tranh bá đơn giản như vậy, vậy hắn cũng thoải hơn nhiều rồi.

Đại khái mưu sát đã xem như xử lý được, nhưng cũng nhiều vấn đề cũng theo đó mà đến.

- Rốt cuộc người nào có thể khiến ma cà rồng đến giết người, đồng thời

giá họa cho Ngọc Lôi chúng ta chứ.

Lâm Nhược Khê buồn rầu hỏi.

Dương Thần suy nghĩ nói:

- Cái này phải tìm được tên Huyết tộc giết người đó, thì mới có thể làm rõ được.

- Dương Thần anh lợi hại như vậy, nhất định có cách tìm được đúng không?

Thái Nghiên chờ đợi hỏi.

Dương Thần ngượng ngùng nói:

- Nếu như anh cố ý cảm giác, đương nhiên có thể tìm được hơi thở của Huyết tộc, nhưng vấn đề là, bây giờ hắn đã chạy trốn tới nơi nào rồi, bước đi nhanh nhất của Huyết tộc có thể đạt tới mức mắt người khó có thể phân biệt, mò kim đáy bể, cho dù anh là thần tiên cũng không có cách, đi đâu tìm đây?

Lâm Nhược Khê có chút uể oải:

- Đến anh cũng không có cách, thế bọn em làm sao mà tìm được hung thủ, cũng không thể mở hộp báo nói sát nhân là một tên quỷ hút máu, nhưng chúng tôi không tìm ra hắn.

Dương Thần trừng mắt, cười tà nói:

- Đừng vội mà, anh không có cách, không có nghĩa là người khác cũng không có cách, phải biết rằng ma cà rồng có “Lục đại giới luật”, tên này hiển nhiên phạm phải điều lệnh “Tị Thế”, khiến cho tộc ma cà rồng bọn họ đến xử lý, chẳng phải là càng bớt việc sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 877

Làm Thế Nào Để Thôi Miên.

Cách nghĩ của Dương Thần rất đơn giản bất kể Huyết tộc kia là thành viên của ma đảng Sabbath mà không đếm xỉa gì đến điều cấm kỵ “Rút lui khỏi thế giới” cũng được, hay là thành viên của mật đảng Camarilla luôn làm theo quy tắc cũng không sao, tóm lại là phải tìm cho ra và sau đó là diệt tận gốc, cho nên, chỉ cần có mối quan hệ tốt với tộc người Vatican thì chuyện này sẽ không có vấn đề gì.

Tộc Vatican được coi là một tộc cao quý trong ba mươi thị tộc, lại là thị tộc lãnh đạo của Camarilla, bản thân hắn cũng đã từng cứu mạng Sageras và Lilith, nhờ bọn họ xử lý chuyện này dễ như trở bàn tay.

Dương Thần cũng không cần phải kiêng dè với người đàn bà của hắn. Dùng máy tính trong phòng làm việc của Thái Ngưng gửi email liên lạc với Lilith.

Sở dĩ không dùng cách gọi video hay là điện thoại là vì trong lòng Dương Thần có chút chột dạ, xét cho cùng đây là người đàn bà Huyết tộc mà hắn đã từng lên giường, vẫn là người đàn bà xinh đẹp mê hồn hơn hai trăm tuổi, Lilith không nói những lời khiêu khích là may lắm rồi, ngộ nhỡ nói ra một số chuyện không nên nói mà bị Lâm Nhược Khê nghe được, thì về nhà hắn lại phải úp mặt vào tường mà tự kiểm điểm.

Nhưng gửi email có tính năng nhắc nhở, tin rằng Lilith sẽ sớm nhận được, còn về việc đích thân sang đây hay phái người qua, Dương Thần cảm thấy, tộc Vatican chắc biết làm thế nào mới là lựa chọn thông minh nhất.

Xử lý xong những việc này, Dương Thần cùng hai người đàn bà ra khỏi phòng làm việc, ở bên ngoài Triệu Hồng Yến đã làm xong thủ tục bảo lãnh, đang cùng ngồi đợi cùng với luật sư Trương.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy người trợ lý vô cùng tiêu tụy, cảm thấy rất áy náy trong lòng.

- Hồng Yến, hôm nay vất vả cho cô rồi, tôi không ngờ lại xảy ra chuyện này, tôi cho người đưa cô về, cô cứ về nghỉ ngơi đi.

Triệu Hồng Yến miễn cưỡng cười nói:

- Không cần đâu, tôi ngồi ngoài này đợi Tổng giám đốc Lâm ra để nói một lời cảm ơn, tôi luôn không giúp được việc gì, còn gây ra bao nhiêu phiền phức cho Tổng giám đốc Lâm và công ty, tôi thật là vô dụng.

- Sao lại có thể chứ, nếu như cô vô dụng, tôi sao có thể để cho cô làm trợ lý cho tôi, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, tôi gọi lái xe sang đây đón cô.

- Không, thật sự là không cần, tôi không muốn làm phiền thêm nữa.

Triệu Hồng Yến lấy tay lau những giọt nước mắt không biết từ lúc nào lăn xuống má, nói:

- Tôi tự mình gọi xe về là được, Tổng giám đốc cũng về nhà nghỉ đi, ngày mai còn phải đối phó với cánh báo chí nữa.

Nói xong, Triệu Hồng Yến nhắc chân vén chiếc váy dạ hội, cảm kích nhìn Dương Thần một cái, liền quay người ra khỏi đồn cảnh sát.

- Haiz, Triệu Hồng Yến cũng không dễ dàng gì, sau khi ly hôn một mình chăm sóc gia đình lại còn phải làm việc, Lâm Nhược Khê cũng nên tăng lương cho cô ấy.

Thái Nghiên đồng môi nói.

Lâm Nhược Khê mắt tròn ngược nhìn cô ta một cái.

- Lương của cô ấy còn cao hơn nhiều so với lương một Cục trưởng như cô.

Thái Nghiên lè lưỡi:

- Tôi biết cô có tấm lòng bồ tát mà, hi hi..

Dương Thần đột nhiên có ánh nhìn khác lạ, cười với Lâm Nhược Khê nói:

- Chúng ta về nhà đi, chắc mẹ ở nhà sốt ruột lắm đấy.

Lâm Nhược Khê cũng không có ý kiến gì, cười với người đã giúp đỡ cô cả buổi tối là luật sư Trương nói vài ba câu, đặc biệt là bàn về tình hình tiếp theo việc Ngọc Lôi bị kiện nên đối phó như thế nào, quay lại từ biệt Thái Nghiên, mười phút sau, hai người cùng nhau rời khỏi đồn cảnh sát.

Trong đêm tối, Ngọc Lôi xảy ra một vụ thảm án, vẫn chưa mang đến sự biến động nào quá to lớn, toàn thành phố cùng với sự tiến đến của màn đêm dần trở nên yên lặng.

Hai mươi mấy phút sau, đầu phố trên một con phố cổ ở Trung Hải.

Một chiếc taxi từ từ đỗ lại, đó chính là chiếc taxi chở Triệu Hồng Yến.

Dù sao đây cũng là thành phố ngang tầm quốc tế, taxi cũng hoạt động hai tư trên hai tư giờ, gọi xe buổi tối còn dễ hơn ban ngày.

Triệu Hồng Yến trả tiền xong, từ từ xuống xe, đi những bước chân nặng nề, đeo thêm cái xách, đi về phía ngôi nhà, cũng chỉ vì sợ tiếng xe sẽ làm ồn đến cả nhà cho nên mới dừng ở đây bước bộ về nhà.

Đây là khu phố cổ, ban ngày có học sinh đi học ở khu gần đây, buổi tối sau mười giờ gần như là không có người.

Một buổi tối mà xảy ra quá nhiều chuyện như vậy, khiến cho đầu óc của người đàn bà này như một mớ hỗn độn, trong lòng như có một tảng đá đang đè nặng, giận một nỗi là không thể nằm ngay ngoài đường mà ngủ một giấc.

Khi cô bước đến chân một chiếc cột điện, ánh đèn điện từ trên cao hắt xuống, đổ xuống đường một chiếc bóng dài.

Triệu Hồng Yến dờ dẫm ngẩng đầu, nhìn người đang đứng chắn ngang trước mặt.

Người đàn ông châu Âu có dáng cưỡi cao to mặc một chiếc áo màu đen ngắn tay, một chiếc quần bò đen, tóc dài đến vai, khuôn mặt thon dài, râu ria lộn xộn, cao khoảng hai mét.

Triệu Hồng Yên cảm thấy trong mắt người đàn ông này giống như là một hồ nước sâu thẳm không nhìn thấy đáy, có chút gợn sóng, những gợn sóng lan tỏa đến trái tim của người khác.

Không tự chủ được, chiếc xác đeo trên vai Triệu Hồng Yên rơi xuống, ngẩng cao khuôn mặt trái xoan xinh đẹp chậm chậm đi về phía người đàn ông.

- Nói cho tôi biết tên cô là gì?

Người đàn ông với giọng nói trầm thấp, bằng tiếng Trung hỏi.

- Triệu... Hồng Yên.

- Cô đang làm công việc gì?

- Trợ lý Tổng giám đốc của Ngọc Lôi.

Triệu Hồng Yên trả lời như người mất hồn, khóe miệng khẽ nở nụ cười, giống như là tìm một cái gì đấy để giải thoát.

Ánh mắt tên áo đen lóe lên một chút tàn khốc, khuôn mặt khẽ giật, miệng mở rộng.

Rõ ràng là hai chiếc răng nanh đang lộ ra.

- Xoạt.

Tiếng vải bị xé rách, chiếc váy của Triệu Hồng Yên bị xé thành mảnh vụn, những mảnh vải vụn vương vãi ngay bên cạnh, lập tức lộ ra đôi chân đầy đặn nõn nà.

Trong đêm tối, đôi chân trắng nõn nà càng trông trắng mịn hơn, không có một chút tí vết, đứng yên tại chỗ, ánh đèn điện chiếu khúc xạ lên màu da mê hồn.

Tên áo đen thò chiếc lưỡi dài ra liếm môi, từ từ ngồi thấp người xuống, đầu cúi xuống giữa hai chân của Triệu Hồng Yên.

Giữa hai chân của Triệu Hồng Yên bây giờ chỉ còn chiếc quần lót màu hồng, thấp thoáng vài sợi lông màu đen, một màu sắc làm mê hoặc lòng người.

Cánh mũi người đàn ông hơi cử động, ra sức hít một hơi dài.

- Hít hà.

Dường như đây là mùi vị hấp dẫn của người đàn bà mà khiến thiên hạ điên đảo, thân hình hấp dẫn cùng với mùi hương quyến rũ khiến cho hấn ta ngây ngất.

Triệu Hồng Yên như không biết, đứng yên tại chỗ, ánh mắt vô hồn, nhìn bất định.

Người đàn ông huyết tộc ngửi một hồi mùi hương ngây ngất đó xong, ánh mắt lộ rõ sự tàn ác, đột nhiên há mồm, như muốn cắn lên động mạch trên đôi chân.

Nhưng đúng lúc này, cơ thể người người đàn ông Huyết tộc lại giống như đạn pháo bị bắn ra ngoài, chọt bay ngược ra.

- Bộp.

Một âm thanh, người đàn ông đột nhiên bị bay ra ngoài tầm hơn ba mươi mét.

Khi người đàn ông Huyết tộc vẫn chưa kịp quay người lại, thì một bóng người đàn ông mặc chiếc sơ mi trắng xuất hiện, bước đến chỗ y vừa đáp xuống, một cú đá xoay người giáng xuống.

- Bộp.

Người đàn ông Huyết tộc lại bị đá phăng ra hơn năm mươi mét, liên tiếp mấy cú ngã người, lúc này mặt mũi dính đầy đất cát, người vào góc tường của ngôi nhà thờ cũ.

Tuy rằng hai đòn hạ thủ khiến hắn ta trông vô cùng thảm hại, nhưng thế phách của Huyết tộc vô cùng mạnh mẽ, lập tức hắn ta từ góc tường quay người đứng dậy, dữ dằn lộ ra răng nanh, hét lên với giọng khàn khàn:

- Người là ai?

Dương Thần hai tay rút túi quần, lúc này đang đứng bên cạnh Triệu Hồng Yến, người đàn bà lúc này còn đang trong lúc bị thôi miên, nay thuật thôi miên của tên Huyết tộc bị gián đoạn, cũng đã từ từ tỉnh lại.

- Hồng Yến, cô không sao chứ?

Dương Thần cười hỏi.

Hồng Yến thoát đầu ngạc nhiên khi người trước mặt là Dương Thần, sau đó chợt cảm thấy người lạnh lạnh, đột nhiên nhớ ra điều gì đó bỗng thét lên một tiếng rất chói tai.

- A!

Gần như là phản ứng theo bản năng, Triệu Hồng Yến né tránh Dương Thần, chạy đến một góc gần nhất, run rẩy ngồi trong góc ấy, hai tay ôm đầu gối che đi bộ phận nhạy cảm, không dám ngẩng lên nhìn một ai.

Dương Thần bất lực, nếu như hắn không vì muốn có thêm một số thông tin mà nhảy ra sớm hơn thì người đàn bà này cũng không đến nỗi vấy bị xé nát như thế.

Lúc này người đàn ông Huyết tộc cũng đã xông lên, nghiễm nhiên Dương Thần biến thành kẻ địch đã ngăn cản hắn ta, những móng tay hiểm ác ngưng kết ra màu đỏ tươi lao về phía hai con mắt của Dương Thần.

Mang theo tiếng xé gió mãnh liệt công kích, nhưng lại bị Dương Thần chẳng xem ra gì.

Tay cũng chẳng buồn rút ra khỏi túi quần, mũi chân Dương Thần khẽ dịch chuyển trên mặt đất, đá chân người bay lên phía trước.

- Phịch, phịch.

Hai chân đá thẳng vào ngực tên áo đen, gần như là tim gã bị vỡ tung.

Tên Huyết tộc phun ra một ngụm máu đỏ tươi, lần này y đúng là bị

thương thật sự, lăn trên mặt đất, khó lòng mà đứng dậy được.

Dương Thần bước lên phía trước, một chân dẫm lên ngực y, tửm tửm cười nói:

- Đáng tiếc, ta không phải là huyết tộc, ta cũng không biết làm thế nào để thôi miên, cho nên ta chỉ có thể dùng cách cổ điển là dẫm chân lên ngực để hỏi người, được rồi, hãy nói cho ta biết tên tuổi và lai lịch của người, ngài quý hút máu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 878

Anh Là Một Người Đàn Ông Tốt.

- Người...rất cuộc người là ai.

Người đàn ông huyết tộc thống khổ hỏi vặn lại.

Dương Thần dùng lực đè chân xuống tiếp, khiến tên áo đen kêu lên một cách thảm thiết.

Dương Thần vẻ mặt không chút biểu cảm nói:

- Là ta đang hỏi người, người chỉ có một lựa chọn duy nhất là trả lời, hoặc là, chân ta sẽ đâm nát tim người.

Trong mắt người đàn ông lộ ra vài tia dữ dần, lộ ra những chiếc răng nanh, nhưng phát hiện ra có làm như thế thì đối với Dương Thần cũng không có chút tác dụng gì.

Người đàn ông giống người này, giống như là một ngọn núi cao không thể lay động được, một chân đâm lên ngực, không chỉ khiến thân thể bị đè nén, mà ngay cả thở cũng trở nên khó khăn.

Người đàn ông huyết tộc đành lựa chọn thỏa hiệp, thu lại những chiếc răng nanh, khàn giọng nói:

- Ta tên là Mourinho.

- Tên nghe hay đấy, số hiệu của người, còn thị tộc thì sao?

Dương Thần hỏi.

Trong mắt Mourinho hiện lên một chút oán hận.

- Ta không biết số hiệu của mình, cũng không biết thị tộc gì.

Dương Thần có chút ngạc nhiên, lập tức cười nói:

- Người là dân đen của huyết tộc? Để ta nghĩ xem nào...gọi là...
CAITIFF?

- Ta vốn không thích cách xưng hô này, nhưng người đã đúng.

Mourinho trầm giọng nói.

Dương Thần có chút hứng thú nói:

- Nghe nói dân đen các người, là bị huyết tộc đuổi ra ngoài, hoặc là chưa được các trưởng lão đồng ý đã bị cầm giữ biến thành huyết tộc, sống không có nơi dựa dẫm, chắc là rất vất vả? Có phải người không sống được ở châu Âu nên mới đến Hoa Hạ?

Trong mắt Mourinho có chút sợ hãi.

- Ta...là bị bắt qua đây.

- Bị bắt?

Dương Thần sững sờ;

- Bị ai bắt?

Mourinho nhìn Dương Thần một cách kì lạ.

- Người rất mạnh, ta biết ta không phải là đối thủ của người, nhưng trước khi người hỏi ta nhiều vấn đề như thế có thể nói cho ta biết, rốt cuộc người có giết ta hay không, nếu như người nhất định phải giết ta trong tối nay, vậy thì ta không muốn nói nhiều nữa.

Dương Thần gãi đầu, cười nhăn nhó nói:

- Người đúng là một tên huyết tộc thông minh, được rồi, ta tạm thời sẽ không giết người, nếu như người trả lời đúng câu hỏi của ta, vậy thì ta sẽ tha cho người.

Vừa nói, Dương Thần vừa thả lỏng chân, cho Mourinho đứng lên.

Sức mạnh hồi phục của huyết tộc đã làm cho Mourinho hồi phục hoàn toàn trong chốc lát, nhưng y biết có chạy cũng không có tác dụng gì, cho nên mới bình tĩnh phủ bụi trên người, ngoan ngoãn đứng yên chỗ cũ.

- Bây giờ, hãy trả lời câu hỏi của ta, người bị ai bắt? Tại sao lại phải giết Triệu Hồng Yến? Lộ Dao có phải người giết hay không?

Dương Thần nói.

Mourinho lập tức giật mình, giọng nói lạc đi nói:

- Ta giết Lộ Dao? Sao lại có thể như thế được, ta là vì muốn báo thù cho cô ấy.

Dương Thần ngây người:

- Người nói rõ ta xem.

Mourinho cũng ý thức được gì đó, nhú mày nói:

- Câu hỏi thứ nhất, ta không biết phải trả lời như thế nào, ta chỉ biết người bắt ta là một tên Hoa Hạ, sau khi bọn chúng đánh lén thì bị đưa đến Hoa Hạ, hơn nữa còn bị đưa đến một phòng thí nghiệm, theo ta còn có mấy huyết tộc khác, bọn họ hình như là muốn lấy máu của huyết tộc bọn ta, sau khi tôi bị lấy đi một lượng máu lớn trong lần đầu tiên, bọn họ tưởng rằng ta đã chết cho nên mới chôn ta dưới đất, vì thế ta mới may mắn trốn thoát.

Còn về câu hỏi thứ hai, ta đã nói rồi, Lộ Dao là người ta yêu, ta đang cố gắng biến cô ấy thành huyết tộc, nhưng ta vừa biết được tin cô ấy bị một người phụ nữ tên là Triệu Hồng Yến sát hại, cho nên sau khi ta tìm thấy cô ta ở đồn cảnh sát, mới tìm cơ hội hút hết máu cô ta trả thù.

Dương Thần đột nhiên nhớ đến một chi tiết... Phòng thí nghiệm? Trừ phi là phòng thí nghiệm của Nghiêm Bất Ván.

Nếu như là Nghiêm Bất Ván? Quả thực là có khả năng, mượn máu của huyết tộc hùng mạnh để tiến hành thực nghiệm hóa sinh, cũng chỉ có mình hắn ta là có đủ khả năng, bắt được huyết tộc rành về ẩn nấp một cách thần không biết quỷ không hay.

Sở dĩ bắt được dân đen là vì bọn huyết tộc này không có ai quan tâm, mật đảng và ma đảng cũng không ghi chép họ vào trong sổ sách.

Thảo nào bọn người Khắc Long lại có khả năng phục hồi, biến hóa nhanh

như thế, từ trước đến giờ ngoài huyết tinh ra, các vật chủng mạnh mẽ khác cũng bị bắt làm vật thí nghiệm.

Nghiêm Bất Vấn đúng là một đối thủ đáng gờm.

Dương Thần chau mày, cũng không muốn nghĩ nhiều, nói:

- Người cũng quá sơ suất, sao người không dùng thuật thôi miên hỏi Triệu Hồng Yến có phải là cô ta đã giết Lộ Dao, ta có thể nói rõ ràng cho người biết, người giết Lộ Dao là một Huyết tộc khác, Triệu Hồng Yến vô tội.

Mourinho ngạc nhiên mở to mắt:

- Thật sao?

- Ta muốn giết người thì ra tay lúc nào cũng được, ta có cần vì người đàn bà này mà nói dối người không?

Dương Thần khinh thường nói.

Mourinho cẩn thận nghĩ ngợi một lát, gật đầu nói:

- Ta tin người, bởi vì những kẻ mạnh luôn có lòng kiêu ngạo của bản thân, ta biết sức mạnh của ta còn rất yếu, nhưng người có thể tìm giúp ta tên súc sinh ấy, để ta có thể tự tay móc tim hắn, tuy rằng Lộ Dao chưa hẳn là người đàn bà của ta, nhưng cô ấy là người ta đã nhận định lựa chọn, cô ấy chính là người của ta.

Dương Thần hiểu kì nói:

- Sao người lại chọn Lộ Dao? Người đàn bà này rõ ràng là muốn giữ mãi tuổi thanh xuân mới muốn làm một Huyết tộc.

Trong mắt Mourinho hiện lên một tia âm áp:

- Trong khi ta lúc yếu nhất là cô ấy đã mở cửa, giữ ta lại... cô ấy không hề sợ ta, khi ta hút máu cô ấy, cô chỉ dịu dàng nhìn ta, bất luận có phải cô ấy yêu ta thật hay không, thì ít nhất, cô ấy đã cho ta sự âm áp duy nhất trong hơn trăm năm nay.

Dương Thần thở dài, hoặc là trong con mắt loài người, quỷ hút máu chỉ là một thi thể lạnh giá, hắn ta chỉ là một tên ti tiện không bằng cả con kiến, nhưng trong cơ thể lạnh giá của người đàn ông này lại có một trái tim nồng cháy hơn rất nhiều người.

Im lặng một hồi, Dương Thần nói:

- Việc bây giờ người làm, là đi tìm những tên còn ẩn nấp ở Trung Hải, các Huyết tộc khác, xét cho cùng ta không phải là Huyết tộc, chắc chắn là không nhạy cảm như người, nếu như người tìm không ra, vậy thì hãy nhanh chóng thông báo cho ta, ta ở biệt thự ở phía tây ngoại ô, đương nhiên, nếu như người không cẩn thận mà chết đi, ta cũng sẽ tìm ra mà báo thù cho người, bởi vì gã đó... đáng chết.

Mourinho không nói gì, chỉ im lặng gật đầu, bỗng đen lập tức biến mất trên con phố.

Dương Thần hít một hơi, lúc này mới quay người lại, bước về phía người đàn bà đang trốn trong góc tường cách đó không xa.

Dương Thần đứng trước mặt Triệu Hồng Yến, từ từ ngồi xuống, áy náy nói:

- Xin lỗi, biết là đã làm cho cô sợ hãi, nhưng lúc ở đồn cảnh sát quá nhiều người, tuy rằng tôi đã phát hiện ra hắn ta, nhưng chỉ vì mong muốn có thêm nhiều đầu mối mới khiến cô bị thiệt thòi như vậy.

Triệu Hồng Yến từ từ ngẩng mặt lên, khuôn mặt xinh đẹp đầm đìa nước mắt, lúc này đã đỏ hoe nói:

- Hãy nói với tôi là tôi đang nằm mơ.

Dương Thần lắc đầu:

- Không phải cô đang nằm mơ, tên giết người là một con quỷ hút máu, người vừa nãy cũng là quỷ hút máu, vừa rồi là cô bị thôi miên cho nên mới bị giả họa, chuyện chỉ đơn giản như vậy, đừng cứ nghĩ rằng những chuyện này chỉ có trong phim viễn tưởng, cô nên biết rằng, rất nhiều thường thức khoa học ở thời kì cổ đại đều là những hiện tượng kì lạ, không có gì là to tát, nhưng cô hãy yên tâm, đã có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ cô được an toàn, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Giọng nói của người đàn ông nghe ra rất dứt khoát, rất thành thực, khiến cho Triệu Hồng Yến đột nhiên cảm thấy, cái thế giới khó tin này chẳng là gì cả.

Triệu Hồng Yến lấy tay lau nước mắt, đột nhiên hỏi:

- Dương Thần... Anh đối với người phụ nữ nào cũng tốt như vậy sao?

Dương Thần ngẩn người một lúc, nói:

- Làm ơn, cô đừng đùa kiểu này nữa, tôi là loại đàn ông không chung tình, lúc nào cũng phải mặt dày đi xin sự tha thứ của đàn bà, làm gì có chỗ nào tốt đẹp đâu?

- Không phải.

Triệu Hồng Yến lắc đầu, hé môi cười nói:

- Ngoài đối với vợ mình ra, đối với người đàn bà khác, anh là một người đàn ông tốt.

Dương Thần xấu hổ vuốt cằm, ý của câu này, bản tính thiên sinh của hắn chẳng phải là hồ ly tinh sao, cũng không biết phải nói thế nào nữa, nhìn Triệu Hồng Yến vẫn còn ôm chặt hai chân của mình, không dám đứng dậy, vội vã trấn nói:

- Cô mặc quần của tôi đi, đêm khuya rồi, dù sao trời cũng tối chắc cũng không bị người nhà cô phát hiện ra là cô mặc quần của đàn ông.

Vừa nói, Dương Thần liền bỏ thắt lưng, cởi chiếc quần mình đang mặc ra, đưa đến trước mặt Triệu Hồng Yến, lúc này trên người chỉ còn mỗi chiếc quần lót.

Triệu Hồng Yến ngơ ngác nhìn Dương Thần cởi quần, lại nhìn chiếc quần dài của người đàn ông đứng trước mặt, sống mũi cay cay, nước mắt không kìm được lại rơi xuống.

Lúc này Dương Thần thật sự không hiểu gì:

- Cô lại làm sao nữa rồi?

- Tôi cởi quần làm cô sợ à? Trời ạ, sao cô không nói, tôi lại mặc vào vậy, cô đừng khóc nữa.

Dương Thần được một phen đau đầu, lại đứng dậy, định mặc quần vào.

Nhưng đúng lúc này, Triệu Hồng Yến vừa nãy còn đang ngồi, đột nhiên đứng dậy, không cần để ý đến lúc này hai người đều đang mặc độc chiếc quần lót.

Cứ như vậy cô ôm chặt lấy cổ của Dương Thần, áp sát người vào ngực Dương thần, khuôn mặt ướt đầm nước mắt, bờ môi hôn điên loạn lên môi Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 879

Tâm Sự Của Triệu Hồng Yến.

Trong đêm tối, chiếc hôn nồng cháy đến một cách đột ngột không báo trước.

Dương Thần chỉ cảm nhận được khuôn mặt mềm mịn của người đàn bà đang áp sát vào một bên má của hắn, chiếc hôn nóng bỏng kia còn đem theo cả vị ngọt đôi môi, và chiếc lưỡi kia như là một con rắn nhỏ đang uốn éo trong miệng của hắn.

Cứ như vậy hắn ngỡ ngác mười mấy giây.

Dương Thần mới gạt Triệu Hồng Yến ra khỏi người hắn, nắm chặt lấy vai cô, kinh ngạc hỏi:

- Hồng Yến, cô sao vậy?

Triệu Hồng Yến không trả lời, trái lại còn định lao tiếp về phía trước.

Đôi chân nồn mà vốn không có gì che đậy đột nhiên sát lại kẹp lấy hai chân của Dương Thần, khiến cho hai đôi chân dính chặt lấy nhau.

Dương Thần chỉ cảm thấy tính đàn hồi của đôi chân dày dặn, cộng thêm một xúc cảm kinh người, vuốt ve giống như một tấm nhung, nhưng lại mềm mại nhẹ nhàng như lụa, sự tiếp xúc khiến hắn không nỡ bỏ ra.

Nhưng lý trí lại khiến cho Dương Thần hét lên với một giọng trịnh trọng:

- Cô điên đấy à? Cô tỉnh lại đi.

Thân thể Triệu Hồng Yến bỗng rung lên, hai mắt đỏ hoe, bộ dạng thê lương nhợt nhạt ngẩng đầu lên nhìn Dương Thần, sâu thẳm cười một tiếng.

- Tôi điên sao?

Dương Thần cảm thấy bản thân có chút nặng lời, buông hai tay, nói:

- Tôi xin lỗi, không phải tôi mắng cô, chỉ là có chút bị kích động, nhưng tại sao cô...

- Không sai.

Triệu Hồng Yến đột nhiên thét lên một tiếng sắc nhọn, âm thanh lan tỏa vọng ra khắp con phố.

- Tôi...Tôi sắp điên rồi đây.

Triệu Hồng Yến nước mắt như mưa, cơ thể từ từ ngã vào lòng Dương Thần.

Lần này, Dương Thần không còn cự tuyệt người đàn bà, bởi vì tiếng khóc đau khổ của cô khiến cho Dương Thần không thể miễn cưỡng đẩy cô ra như lúc này.

Triệu Hồng Yến lúc này giống như là một cô bé không có nơi nương tựa, tiếng khóc như xé tâm gan, hai bàn tay ôm chặt lấy thân dưới Dương Thần,

nắm chặt lấy chiếc áo của hắn đến nỗi như muốn xé vụn chiếc áo ra thành từng mảnh.

- Ai có thể nói cho tôi biết, tại sao tôi lại trở nên như vậy, rốt cuộc là tại sao, những chuyện không may lại xảy ra với tôi, lẽ nào kiếp trước tôi đã tạo ra nghiệp chướng gì? Rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì, tại sao ông trời lại đối xử với tôi như vậy.

Dương Thần thở một hơi thật dài, cứng nhắc giơ hai tay, vỗ vỗ vào lưng Triệu Hồng Yến.

Nhưng cách an ủi này lại khiến cho người đàn bà còn khóc to hơn, nếu như cư dân không sống xa con phố này một chút thì đúng là bị tiếng khóc làm cho thức dậy.

Cứ như vậy mấy phút sau, Triệu Hồng Yến mới khóc nhỏ tiếng lại, vừa khóc, vừa dờ dẩn ngẩng đầu lên nhìn Dương Thần, mắt đầm lệ.

- Đỡ hơn chút nào chưa?

Dương Thần khò khò hỏi.

Triệu Hồng Yến nuốt tiếng nấc hỏi:

- Dương Thần, có phải anh cảm thấy tôi rất ti tiện, rất nực cười?

Dương Thần khò khò nói:

- Sao cô lại nói những lời này nữa rồi, mấy ngày hôm trước ở viện nghiên cứu chẳng phải tôi đã trả lời cô rồi sao, cô là một người phụ nữ tốt, cũng là người bạn đầu tiên tôi quen biết tại Ngọc Lôi, tôi biết cuộc sống cô rất vất vả, nhưng tin tôi đi, mọi việc sẽ trở lại tốt đẹp thôi.

Triệu Hồng Yến lắc đầu, lạnh lùng chua xót nói:

- Tôi đã quen rồi...Anh biết không, ban đầu vì bệnh của bố tôi, tôi mới lấy tên họ Dư ấy, sau khi kết hôn, tôi luôn cho rằng chỉ cần tôi cố gắng thì bọn họ sẽ chấp nhận con gái một của hàng viên tử là tôi, nhưng tôi phát hiện ra rằng có rất nhiều chuyện không phải chỉ dựa vào nỗ lực là có thể đạt được, không phải trái tim nào chỉ cần sự chân thành là có thể vào đó được.

Khi bị hiểu lầm, bị đánh và cuối cùng là ly hôn...Nếu như không có anh ở bên cạnh giúp đỡ tôi, thì tôi cũng không biết bây giờ mình sẽ như thế nào nữa.

Tôi rất cảm kích anh, cảm kích Tổng giám đốc Lâm, đã giúp đỡ tôi và gia đình tôi qua khỏi cửa ải khó khăn, tôi cứ cho rằng, tôi có thể bắt đầu lại từ đầu, có thể có được một cuộc sống mới...Thì cho dù có phải vì nợ nần mà vừa làm việc, vừa phải lo việc làm ăn của cửa tiệm đến nỗi quên ăn quên ngủ thì tôi cũng không cảm thấy vất vả, bởi vì đây là cơ hội đáng để tôi phải trân trọng.

Dương Thần im lặng cúi đầu, trong lời nói của người phụ nữ bao hàm cả sự xót xa, cho dù không nói ra cũng có thể cảm nhận được điều đó, một mình chăm sóc người bố bị bệnh, chăm sóc mẹ và em trai, lại còn phải vất vả làm việc bên ngoài, ngay cả một người bên cạnh để nói chuyện cũng không

có.

Triệu Hồng Yến lặng lẽ tự thuật:

- Nhưng...Cho dù tôi có nỗ lực để cho mọi người biết rằng tôi là kẻ bị hại, tôi vô tội, thì mọi người xung quanh lại cho rằng vì tôi đã làm chuyện gì có lỗi với Dư gia cho nên mới dẫn đến chuyện ly hôn.

Tôi không có thời gian để yêu đương, không có cơ hội tiếp xúc với người đàn ông mới để tái hôn, bọn họ liền cho rằng tôi được một người đàn ông giàu có bao làm tình nhân, cho nên mới không tái hôn.

Lẽ nào ly hôn, nhất thiết là người phụ nữ sai? Là vì gia đình của người đàn ông kia có nhiều tiền hơn, là do nhà đấy xem ra có văn hóa hơn?

Anh có biết không, bố tôi vừa làm xong phẫu thuật, sức khỏe vẫn chưa tốt lắm, nghe thấy những người hàng xóm xung quanh nói những lời đó, về nhà đến tối còn ho ra cả máu.

- Sao cô không đem sự thật ra mà nói với bọn họ, là Dư gia có lỗi với cô.

Dương Thần không nhịn được tức giận nói.

Triệu Hồng Yến buồn bã nói:

- Máy người đó căn bản không cần biết sự thật là gì, cái họ cần chỉ là có chuyện để bàn tán sau khi trà dư tửu hậu không có việc gì làm, có rất nhiều người đều như vậy, gia đình người khác càng không vui, bọn họ càng mừng, thậm chí mấy chuyện này không hề liên quan đến lợi ích của bọn họ, giống như chuyện vợ chồng bất hòa, cha con cãi nhau, thì giống như trên người họ lại thêm một miếng thịt, trong túi lại thêm mấy đồng tiền.

Dương Thần im lặng.

Triệu Hồng Yến ngẩng đầu, lau nước mắt, tự cười giễu nói:

- Tôi thật không hiểu, rõ ràng là tôi đã thảm hại đến mức này rồi, tại sao lại còn vu oan giá họa tội giết người lên đầu tôi.

Tôi thật không dám tưởng tượng, nếu như trên báo ngày mai xuất hiện thêm tin tức mới về tôi, thì không biết cuộc sống của tôi sẽ biến thành cái gì.

Bởi vì khắc phụ, cho nên bị bỏ rơi? Hay là do sao quả tạ đầu thai cho nên bố mới bị trọng bệnh như thế?

Dương Thần chau mày nói:

- Đã như vậy, thì không ở nơi mà quỷ này nữa, tôi sẽ nói với Nhược Khê một tiếng, mua cho gia đình cô một căn nhà mới, còn về tiền nong tôi sẽ giúp cô, nếu như cô không muốn dùng tiền của tôi, vậy thì coi như là nợ tôi vậy.

Triệu Hồng Yến lắc đầu:

- Không cần đâu, bây giờ tôi đã hiểu rồi, có những người cuộc đời đã được sắp định sẵn là bất hạnh, hoặc giả nếu tôi không bước đến gần anh, mang lại phiền toái cho anh thì nói không chừng...Cũng giống như lúc này anh, cự tuyệt nộ hôn của tôi vậy, đó mới là điều anh nên làm...

Là do tôi quá điên khùng, không hiểu thế nào là quý trọng, anh và Tổng giám đốc Lâm đối xử với tôi tốt như vậy, mà tôi còn đi làm những chuyện có

lỗi với Tổng giám đốc Lâm...Tôi rất cảm ơn anh, cảm ơn anh đã đẩy tôi ra, tôi cũng biết bản thân rất ti tiện, không biết tại sao lại muốn hôn anh, anh hãy quên chuyện này đi, xét cho cùng thì chuyện ở văn phòng trước đây anh cũng không ít lần, coi như lần này là lần tôi lấy lại.

Nói xong, Triệu Hồng Yến đi về phía bức tường, nhặt chiếc xác lên, đứng đây, vẫy tay về phía Dương Thần, mỉm cười nói:

- Tam biệt, tôi về đây.

Dương Thần nhìn thấy người đàn cứ mặc quần lót mà đi, một bóng hình côی cút chiếc bóng kéo dài trên phố.

Tim Dương thần không khỏi nhói đau, cắn răng kêu lên gọi:

- Hồng Yến.

Triệu Hồng Yến người khễ run, quay lại, mắt long lanh nhìn Dương Thần:

- Còn có chuyện gì sao?

Dương Thần do dự một hồi, cười đau khổ hỏi:

- Cô cứ về như vậy, không sao chứ?

Trong mắt Triệu Hồng Yến có chút thất vọng, nhưng vẫn gượng cười nói:

- Không sao, cả nhà đều ngủ rồi, tôi đi nhẹ nhàng sẽ không ai tỉnh dậy đâu, hơn nữa, chuyện đáng sợ nhất cũng kết thúc rồi, có mất mặt thêm mấy lần nữa, không chừng lại thành quen.

Không biết là tại sao, nhưng khi nghe thấy tiếng trả lời thoải mái của cô Dương Thần có chút rầu rĩ, giống như lúc chiếc hôn nồng nàn mà không nuốt luôn chiếc lưỡi của cô vậy.

Triệu Hồng Yến bậm môi, gật đầu, quay người tiếp tục bước về hướng ngôi nhà.

Mỗi bước đi thật là nặng nề.

Nước mắt người đàn bà không ngừng tuôn rơi, giống như là một cuộc chia li tử biệt vậy.

Đúng vậy, có một số ảo tưởng không thực tế, nên sớm đoạn tuyệt với nó, bản thân đừng nên ngốc nghếch nữa, như vậy chỉ đem lại đau khổ và sự mệt mỏi, không nên nghĩ nhiều đến những ý niệm đen tối đấy nữa.

Đúng lúc Triệu Hồng Yến hít một hơi thật sâu, dự định bước nhanh về nhà, thì đột nhiên có một thân hình chắn ngang trước mặt.

Triệu Hồng Yến lòng run lên, ngơ ngác ngẩng đầu lên.

- Dương Thần ...sao anh lại.

Dương Thần cũng không biết là tự khi nào, hấn lại đứng trước mặt cô, mặt không chút biểu cảm, ánh mắt đắm đuối nhìn cô.

Dương Thần không nói gì, mà giang rộng đôi tay, dùng lực ôm chặt lấy người đàn bà.

Tiếp sau đó, Dương Thần mạnh mẽ hôn lên đôi môi của Triệu Hồng Yến.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 880

Nếu Như Biến Thành Tội Tệ.

Đầu lưỡi không chút dè dặt mạnh dạn mở đôi môi của người đàn bà, phá bỏ nốt hàm răng phòng vệ lỏng lẻo, hôn một nụ hôn nồng cháy.

Trong nháy mắt Triệu Hồng Yến cảm nhận được hơi thở nồng ấm của người đàn ông, đôi môi mềm mại bị lưỡi của Dương Thần chiếm lĩnh, chỉ cảm thấy toàn bộ linh hồn đều đang bay lên vậy.

Đầu óc trống rỗng, khiến cho Triệu Hồng Yến chỉ có thể phát ra những âm thanh vừa đau khổ vừa hưng phấn.

Dương Thần hôn khoảng hai phút đã khiến cho người đàn bà gần như thở không ra hơi, lúc đó môi Dương Thần mới rời khỏi môi của Triệu Hồng Yến.

Rất gần, Dương Thần nhìn chăm chăm vào đôi mắt sung mọng lên vì khóc.

- Nếu như vì tôi đẩy cô ra, nếu như vì tôi cự tuyệt nụ hôn của cô, mà cô cảm thấy mình ti tiện, là một người đàn bà không ai cần đến, vậy thì, bây giờ tôi ôm cô, tôi hôn cô, cô còn cho rằng sự tồn tại của mình không còn ý nghĩa gì nữa, còn đau khổ, còn bất hạnh nữa không?

Triệu Hồng Yến ngơ ngác nhìn người đàn ông trông như đang bị chọc tức, không nói được gì.

Dương Thần cắn răng, đẩy Triệu Hồng Yến vào con ngõ nhỏ ngay cạnh đây.

Quay người lại, người đàn bà bị hai tay ép chặt cố định vào bức tường, thân ép sát đứng thẳng người lên.

Vì hai người đều đang mặc độc chiếc quần lót, nên đùi không ngừng tiếp xúc cọ sát vào nhau.

Triệu Hồng Yến không có bất cứ phản kháng nào, giống như là quên mất mình đang ở đâu, chỉ hai mắt mờ lệ nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt.

Dương Thần khàn tiếng nói:

- Nếu như lúc đầu tôi biết được người đàn bà mà tôi cứu ra khỏi nhà họ Dư, hoàn toàn là một người đàn bà không ai cần, sống trên đời này giống như là một bi kịch như vậy, thì chắc chắn tôi sẽ không giúp người đàn bà đó... Bởi vì, tất cả những việc này chỉ làm cho cô ta càng trở nên bất hạnh, bởi vì người đàn bà đó không xứng đáng được tôi cứu giúp.

Triệu Hồng Yến nếu như cô thật sự cảm thấy vận mệnh của mình hoàn toàn không còn hi vọng gì nữa, vậy thì bây giờ tôi nói cho cô biết, tôi có thể

giúp cô có một cái chết thoải mái nhất.

Đừng nên hoài nghi làm gì, giết người với tôi chẳng là gì cả.

Dẫu sao chờ đến sáng sớm ngày mai, cô chỉ có thể biến thành một phụ nữ bị mọi người kêu gào là tên sát nhân ác độc, sẽ không có ai tin rằng, giết Lộ Dao là một gã Huyết tộc, những người hâm mộ Lộ Dao sẽ xem cô là kẻ thù lớn nhất, cô ra đường sẽ có người ném trứng gà vào cô, khi cô đi làm sẽ có những người ném ánh nhìn khinh bỉ cô, cô có thể bị sa thải, bởi vì mọi người đều xem cô như một tên giết người.

Cô xem, sống như vậy còn có ý nghĩa gì nữa, sao nào, bây giờ cô chết luôn chứ?

Những lời nói của người đàn ông, giống như là những mũi tên sắc nhọn, tất cả đều đâm thẳng vào tim của Triệu Hồng yển.

Triệu Hồng Yển bị ai, hít một hơi thật sâu, nhắm nghiền hai mắt.

Qua gần nửa phút sau, người đàn bà lại mở mắt nhìn Dương Thần với ánh mắt vô cùng phức tạp.

- Dương Thần, nếu như tôi thật sự là một người xấu xa như vậy, nhưng lại không muốn chết một cách hoang phí, anh có thể không giết tôi không?

Triệu Hồng Yển ngờ nghệch hỏi.

Dương Thần lạnh lùng nói:

- Vậy thì tôi phải chờ xem cô xấu xa như thế nào.

Triệu Hồng Yển đột nhiên nở một nụ cười vô cùng quyến rũ, nghiêng cổ hôn nhẹ lên chiếc cằm Dương Thần, cuối cùng, còn dùng chiếc lưỡi ươn ướt liếm râu hắn.

- Nếu như từ bây giờ, tôi biết rõ bản thân có lỗi với Tổng giám đốc Lâm, nhưng vẫn quyến rũ anh lên giường thì sao.

Một nhân tử âm áp mãnh liệt, chính trong lúc ngũ diệu đơn giản mạnh nha.

Dương Thần chỉ cảm thấy hơi thở lúc này đều là màu hồng, trong không khí như tràn đầy các dược vật khiến thận thượng nổ tung.

Triệu Hồng Yển như cởi bỏ hết tất cả kiêu ngạo và sự trói buộc, hóa thành một nô lệ của lửa tình.

Trong giờ khắc này, cô chỉ muốn cùng người đàn ông trước mặt cùng đi vào vu sơn, bỏ qua tất cả luân thường đạo lý, bỏ qua cái gọi là sự vong ân bội nghĩa, các lễ giáo trói buộc người phụ nữ.

Nếu như tôn nghiêm của một người tôn biết bao công gìn giữ đã bị sụp đổ, vậy thì những thứ này còn có ý nghĩa gì nữa?

Sống trong đau khổ và mất đi chính mình, đắm chìm trong đại dương của sự bi thương, vậy thì người đàn bà đã lựa chọn cách điên cuồng, bùng nổ dục vọng chân thực nhất.

Cho dù phải chịu đựng những lời mắng nhục nhã nhất, cho dù bị mọi người phỉ nhổ, thì ít nhất bản thân vẫn còn trái tim nội tại nhất bên trong.

Dần dần, đôi chân không chút tí vết của Triệu Hồng yến bắt đầu vuốt ve chân Dương Thần, đôi chân trắng hồng nõn nà không ngừng kích thích làn da của hắn.

Khi bắp chân không biết tự lúc nào đã lên đến phía trên, đến mảnh đất hùng tráng của người đàn ông, thì từ từ dừng lại.

Khuôn mặt đỏ hồng của Triệu Hồng Yến như ánh bình minh, tim đập nhanh không ngừng, hormone phụ nữ bị kích thích một cách mãnh liệt, khiến cho người phụ nữ càng trở nên to gan hơn.

- Anh đã động tình rồi, chỗ này của anh sắp bị vỡ tung rồi.

Triệu Hồng Yến có phần đắc ý, hàm răng cắn nhẹ lên môi, giọng điệu có chút khàn khàn nói.

- Đúng là một người đàn bà to gan.

- Lúc nào cũng vậy.

Triệu Hồng Yến liếm môi, ánh mắt quyến rũ.

- Chỉ là không muốn quyến rũ người đàn ông đã có vợ như anh thôi.

- Đây được coi là “ khiêu dâm” không?

Dương Thần cười nham hiểm.

Triệu Hồng Yến xoay đầu, nhẹ nhàng nói:

- Cũng coi như đúng.

Dương Thần cũng không phải là lần đầu tiếp xúc với đôi chân này, thực tế là ngay từ khi còn ở Phòng quan hệ xã hội cũng đã từng luôn qua lớp tất chân mỏng tang sờ soạng hết từng chỗ rồi.

Nhưng lúc này đây, là người phụ nữ chủ động dùng đôi chân mê hoặc hắn.

Dương Thần cảm thấy mình không thể trong tình trạng này mà tiếp tục chịu đựng, đặc biệt là đây không phải là người đàn ông xa lạ gì, lại trong lúc cả hai đang phấn khích khi vừa trải qua một nụ hôn mãnh liệt.

Đương nhiên là Dương Thần sẽ giả vờ giả vịt nói với chính mình, bản thân không được tiếp tục cự tuyệt cô ta, nếu như cự tuyệt cô ta thì cô sẽ trượt dài trên con đường.

Nhưng ngọn lửa dâm dục thực sự đang hừng hực cháy, khiến Dương Thần biết rõ hắn không thể kháng cự nổi sự mê hoặc của người đẹp vô cùng kiêu diễm này.

Giây tiếp theo, Dương Thần gào nhẹ một tiếng, xông lên.

Cả miệng đều dính chặt lấy khuôn mặt hùng hực của người đàn bà, cùng lúc, hai tay cũng bắt đầu sờ soạng thân thể mềm mại, không ngừng nắn bóp điên cuồng bộ ngực đầy đặn cũng như cặp mông của đàn bà.

Triệu Hồng Yến nức nở, chỉ có thể phát ra những tiếng theo bản năng, như đang khóc, nhưng lại cũng như tiếng nức nở của một linh hồn được giải thoát.

Cuối cùng, trong lúc hai người hôn nhau điên cuồng, Dương Thần không

còn thỏa mãn với việc chỉ tiếp xúc thể xác nữa.

Hai tay ôm lấy cơ thể của Triệu Hồng Yến, quay người cô về phía sau, khiến cho toàn bộ cơ thể cô dính sát lên tường.

Con ngõ không rộng, nhưng trong bóng tối, cả hai vẫn cảm nhận được hơi thở của nhau vô cùng rõ ràng.

Và trong thế giới chật hẹp của con ngõ, tất cả những tiếp xúc nhạy cảm đều bị phóng đại vô hạn.

Triệu Hồng Yến theo bản năng biết được Dương Thần muốn gì, vội quay cặp mông đầy đặn về phía Dương Thần, cong mông lên, khu đào nguyên kia như khe suối tuôn chảy ướt át.

Người không mặc váy, người không mặc quần, cả hai chỉ mặc độc chiếc quần lót, lúc này đúng là quá tiện.

Cứ cho là trong con ngõ không có ánh đèn, thì Dương Thần vẫn có thể tìm ra mục tiêu và nhắm vào đó.

Khi giây phút dương vật nóng bỏng tiến thẳng vào vùng đất khô hạn, lâu ngày không được khai hoang đang chờ mưa tới kia, người đàn bà gần như bị kích thích mãnh liệt như muốn ngất đi.

Đứng như cái gọi là, nắng hạn gặp mưa.

Một trận gió lướt qua đem theo vài giọt mưa xuân, đang từ từ đến trong con ngõ nhỏ không ai hỏi thăm tới.

Cùng với sự qua đi của thời gian, đã gần một tiếng trôi qua.

Người đàn bà đã không còn sức lực, Dương Thần ôm nhẩy qua tường, đến trong phòng của cô.

Đặt Triệu Hồng Yến lên chiếc giường mềm mại, Dương Thần nhìn người đàn bà đã không còn chút sức lực nào, cảm giác có chút thành tựu nói:

- Sao nào, là do anh thấy trời đã quá khuya nên mới đem em vào đây, em còn dám “khiêu dâm” anh nữa không?

Toàn thân Triệu Hồng Yến hỗn loạn, lông mày gợi tình, thân dưới là chiếc quần lót bây giờ cũng không còn thấy tung tích, chỉ còn thấy những vết tích mãnh liệt lúc này còn lưu lại.

Người đàn bà cười nham hiểm nói:

- Em bây giờ chỉ nghĩ sau này làm cách nào để “khiêu dâm” anh mà không bị bà chủ của em phát hiện.

Dương Thần ngây người, đau khổ nói:

- Em đúng là trở nên xấu xa thật rồi.

- Nếu đã làm một người đàn bà tuân thủ quy tắc mà vẫn bị mọi người xem là không đứng đắn, bây giờ ngay cả tội giết người cũng đổ lên đầu em, em còn để ý gì mình là một con dâm phụ nữa?

Triệu Hồng Yến nhắm hai mắt khẽ cười.

Dương Thần yên lặng thở dài, cười nói:

- Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, anh về đây, nếu không người nhà sẽ sốt

ruột mắt.

Triệu Hồng Yến nhẹ nhàng đáp lời, đợi khi Dương Thần đi đến cửa mới buồn bã nói:

- Cảm ơn.

Dương Thần không quay người lại, chỉ vẫy tay, bóng người lập tức biến vào bóng đêm.

Cùng lúc đó.

Nước Đức, tọa đường thiên chúa giáo Magdeburg ở bên sông Elbe.

Lúc này ở Đức đang là lúc chiều tối, trong đại giáo đường, loạt ghế trong nhà thờ đều trống không, rất yên tĩnh.

Phía trước của nhà thờ nghiêm trang này, dưới cây thập tự giá khổng lồ, có một đàn ông tóc nâu đáng người không cao nhưng sống lưng thẳng, lặng lẽ đứng đó.

Y mặc bộ âu phục màu đen, thắt một chiếc cà vạt màu đỏ, da tái nhợt, nhưng lại có một chút tà mị nhưng hút hồn, xem ra khoảng hơn ba mươi tuổi, đôi mắt sâu khiến người ta khó lòng mà đoán chuẩn được tuổi tác.

Nhìn tượng chúa Jésus Christ chịu khổ một lúc sau, người đàn ông khẽ mép hé lộ một nụ cười cổ quái, thản nhiên nói:

- Sneijder, đang đứng trước mặt chủ nhân, việc gì phải trốn tránh.

Lời nói vừa dứt, một người đàn ông da trắng đầu nhẵn thín cũng mặc bộ đồ y chang, vẻ mặt nghiêm nghị, quỳ gối xuống bậc thang.

- Các hạ thân vương, nhận được một tin, hoặc giả có liên quan đến bá tước Drogba.

Sneijder lạnh lùng nói.

Người đàn ông xoay người lại, có phần hứng thú nói:

- À, đứa con đó cuối cùng cũng đã xuất hiện?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 881

Một Buổi Sáng Bất Ngờ

- Nhưng trên thực tế không thể nào chứng thực được.

Sneijder nói:

- Nhưng Camarilla nhận được một thông tin từ Hoa Hạ, nói rằng người của Huyết tộc hại người, cho nên Camarilla đã phái ma nữ Lilith của tộc Vatican và chủng hình Raphael của tộc Bruch cùng nhau đến Hoa Hạ, tiến hành tìm kiếm và điều tra.

- Á? Cả hai đứa nhóc đó đều đi?

Người đàn ông híp mắt cười:

- Đối phương chắc là một người tai to mặt lớn đây.

- Nghe nói bức thư là do Hoa Hạ Minh Vương Hades gửi đến, nhưng người của chúng ta không thể nào điều tra kĩ được, cho nên đây chỉ là tin tình báo khá mơ hồ.

- Hades?

Người đàn ông đồng môi, ánh mắt chợt sáng lên:

- Đúng thật là thú vị, xem ra, Hades vẫn là Chủ Thần thừa kế đầu tiên do loài người đảm nhận.

Sneijder gật gật đầu:

- Đúng vậy, thân vương điện hạ. Chúng ta có cần phải lập tức xuất phát, đi tới Trung Hải tìm Bá tước Drogba, tôi lo lắng với tính cách của bá tước Drogba nếu như đụng phải vị Minh Vương mới này sẽ có thể có những hành vi mạo phạm.

Người đàn ông khoác tay một cách thoải mái:

- Thôi khỏi, nó là con ta, là Huyết tộc thuần chủng, cho nên không thể nào có thể dễ dàng tìm ra, cứ cho là Chủ Thần, cũng không thể trong thành phố đông đúc lại có thể tìm ra một Huyết tộc hùng mạnh cố tình ẩn nấp, so với sự an nguy của thằng bé, ta lại càng muốn gặp mặt vị Minh Vương kia.

Sneijder thân thể run lên, nói:

- Điện hạ, tôi không đồng ý.

- Tại sao?

- Trong trận chiến trước ở Pháp, Sargeras của tộc Vatican dựa vào sức mạnh bán thần cũng bị đánh bại bởi vị Hades mới nhậm chức này, sức mạnh của hắn không phải là sức mạnh mà Huyết tộc chúng ta có thể chống lại, cho dù là một người hùng mạnh như ngài.

Sneijder trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Người đàn ông ngẩng cao đầu cười ha ha:

- Sneijder, ta phải cảm ơn sự quan tâm của người, nhưng ta biết bản thân cần làm gì, người lui xuống đi.

Sneijder chau mày, nhưng cũng không dám nói gì, tức khắc quay người biến mất vào trong giáo đường.

Đợi cho hắt ta đi xong, người đàn ông quay đầu lại, hướng mắt nhìn về cây thập tự dát vàng khổng lồ đang treo lơ lửng.

Người đàn ông cười nhạo một tiếng, lập tức xoay người, đi nhanh đến cổng lớn của giáo đường.

Cùng với bước chân của người đàn ông, chiếc thập tự giá màu vàng treo lơ lửng kia tự dung cũng bắt đầu “phong hóa” một cách lạ thường.

Cây thập tự giá vốn vô cùng tinh xảo kia, bỗng biến thành một đồng bột phấn, dần dần chảy xuống, hóa thành đồng bột màu vàng bay đi theo gió.

Tượng điêu khắc chúa Jésus Christ của đạo cơ đốc cũng theo đó mà ngã xuống.

Ngay sau đó, bóng dáng người đàn ông cũng tại chỗ này biến đi không chút tung tích.

Trung Hải, sáng sớm hôm sau.

Dương Thần sau khi rửa mặt xong, từ trong phòng bước ra, chậm chậm bước xuống lầu.

Trong phòng ăn có chút khác với thường ngày, Tuệ Lâm lại ngồi ở chỗ của Lâm Nhược Khê, Trình Tú, Quách Tuyết Hoa, vù Vương như có một tâm sự gì lớn lắm.

Tối hôm qua về nhà đã là rạng sáng, nhưng đám đàn bà vẫn ngồi đợi, chỉ có mình Lâm Nhược Khê từ khuya đã đến công ty.

Đêm khuya ở Hoa Hạ cũng là lúc sàn chứng khoán Mỹ bắt đầu giao dịch, là một Tổng giám đốc, tuy không phải là chuyện gia về mặt này, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn phải cùng ở lại với Mạc Thiện Ny và các lãnh đạo cấp cao khác để xử lý tất cả vấn đề.

Xem ra cả tối Lâm Nhược Khê sẽ không về nhà.

Bữa tiệc tối qua là bữa tiệc tụ tập các nhân vật nổi tiếng của các giới, không ngờ lại xảy ra một vụ án mạng, đương nhiên là có không ít ý kiến trái chiều, không ít câu hỏi mũi nhọn của giới truyền thông nhằm vào, và các công ty khác can thiệp khiến cho Tổng giám đốc của Ngọc Lôi bận tối mắt tối mũi.

Dương Thần cũng không đi ứng phó với mấy vấn đề này, chỉ giao cho Bát Nhã đi lo liệu, nữ Ninja chắc cũng là bắt đắc dĩ, rõ ràng chuyên ngành giết người thuộc xã hội đen, nay lại làm cái công việc của dân văn phòng.

Nhưng Dương Thần cũng không phải là người không, chỉ có bắt được bọn Huyết tộc gây chuyện cho Ngọc Lôi, hoặc là người đứng đằng sau những chuyện này mới có thể giải quyết triệt để, trước khi đến lúc đó hắt sẽ bố trí thuộc hạ bảo vệ những người bên cạnh.

Hơn nữa, Dương Thần cũng tính toán rồi, buổi sáng hôm nay Lilith cũng sẽ tới Trung Hải.

Tuệ Lâm đang ăn bữa sáng đầu tiên khi về tới nhà, nhưng hình như vẫn còn đang rất bận, bởi vì người phụ nữ trung niên mới gặp qua một lần đang giúp cô ấy gọi điện thoại và nói cho Tuệ Lâm nghe lịch trình của một ngày.

Tuệ Lâm nghe một cách chăm chú, chốc chốc lại hỏi lại một số tình tiết, một số vấn đề, sau đó hiểu ra và gật đầu, xem ra đã chuyên ghệp hơn trước rất nhiều.

Vừa nhìn thấy Dương Thần bước xuống lầu, Tuệ Lâm liền gác điện thoại, vội nói:

- Anh Dương Thần, công ty đang xảy ra chuyện, buổi biểu diễn cuối tháng này của em ở Trung Hải còn tiếp tục không?

Dương Thần ra vẻ đương nhiên, gật đầu:

- Vé cũng đã bán ra rồi, lẽ nào em lại bỏ bom fan của em.

- Nhưng ...

Tuệ Lâm do dự nhíu mày nói:

- Em lo lúc ấy lại có người lợi dụng hại người, em không muốn bất cứ ai bị hại, nếu như tiếp tục buổi diễn lúc đấy sẽ có hàng chục nghìn người, như vậy thì sẽ rất dễ xảy ra chuyện.

Dương Thần vỗ ngực nói:

- Vẫn còn mười mấy ngày nữa, nếu như trong khoảng thời này mà anh vẫn không tìm ra hung thủ giết người, vậy thì sau này anh làm sao có thể lẫn lộn trên giang hồ nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt Dương Thần như đang cố ý tỏ ra mạnh mẽ, Tuệ Lâm lấy tay che miệng khẽ cười, cùng lúc gật đầu một cách tín nhiệm.

Có thể Tuệ Lâm khó khăn lắm mới về nhà được mấy ngày nên bữa sáng vô cùng thịnh soạn, vì không muốn không khí quá trầm lắng, Quách Tuyết Hoa cùng với vú Vương hỏi về những chuyện thú vị trong sự nghiệp biểu diễn nghệ thuật của Tuệ Lâm.

Trình Tú có chút tiếc nuối nói:

- Chỉ tiếc là em không hiểu gì cả, đã không giúp gì cho chị Nhược Khê, cũng không hiểu âm nhạc gì cả, cho nên chẳng giúp được gì cho mọi người.

Dương Thần cười hì hì trêu đùa nói:

- Trình Tú, thực ra em chỉ cần em quay trở về Hàn Quốc, thừa kế tập đoàn Tinh Nguyệt, vậy thì em còn có nhiều tiền hơn chị Nhược Khê ấy chứ, đến lúc ấy thì muốn giúp kiểu gì cũng giúp được.

Quách Tuyết Hoa ở bên cạnh đánh vào vai Dương thần, cười mắng:

- Toàn nói những chuyện linh tinh với Trình Tú, vừa mới thi đỗ đại học xong, về Hàn Quốc gì chứ, những kẻ đó năm xưa đối xử thế nào với Trình Tú, với bố mẹ nó, quay trở lại đó làm gì?

Dương Thần khoan thai cười cười, tự cầm một chiếc màn thầu lên gặm.

Đây cũng chỉ là một câu nói đùa, nhưng Trinh Tú nghe xong, lại lộ ra vài điều suy nghĩ.

- Có thật sự anh Dương Thần cảm thấy em về Hàn Quốc...sẽ tốt hơn không?

Trinh Tú nhỏ giọng hỏi.

Dương Thần sừng sốt, lắc đầu nói:

- Anh chỉ là tiện mồm nói vài câu, em đang yên đang lành sao lại tự tìm đến áp lực. Cho nên anh mới nói với em như vậy, còn về việc em về hay không, không ai có thể ép em.

Trinh Tú mở miệng cười, nhưng trong con mắt lại có phần khác lạ.

Đang lúc Dương Thần còn chưa ăn được mấy miếng mìn thầu, đang định húp bát cháo, đột nhiên cảm nhận được một điều gì đó, lông mày tự dưng nhíu lại.

Quách Tuyết Hoa đang ngồi cạnh nhìn thấy sắc mặt con trai rất khó coi, không kìm được hỏi:

- Sao vậy Dương Thần, sao sắc mặt lại xấu đi vậy, con không khỏe à?

Giờ khắc này, kẻ làm mẹ cũng quên mất thể chất con trai căn bản không thể có bệnh.

Dương Thần bỏ chiếc mìn thầu xuống xong, nói với Trinh Tú:

- Trinh Tú, em đi mở cửa.

Trinh Tú ngây người một lát.

- Mở cửa? Có người đến sao?

- Đã đến rồi.

Dương Thần có chút thộn người ra.

Trinh Tú lúng ta lúng túng gật đầu, nhưng cũng biết Dương Thần có bản lĩnh không hề bình thường, cho nên chạy đi mở cửa.

Vú Vương và Quách Tuyết Hoa trên mặt đều đầy sự nghi hoặc, nhưng cả hai người đều cảm nhận được, người khách này không hề được Dương Thần hoan nghênh.

Đợi khi cánh cửa mở ra, Trinh Tú đứng trước cửa lúc này cũng ngây người đi, trong mắt có vài phần ác cảm.

Một người thanh niên cao to khoác trên mình một chiếc áo khoác quân đội bên ngoài, trên vai còn có sao hàm cấp tướng, từ từ bước vào, trên tay cầm bó hoa tươi còn đọng sương sớm với muôn hồng nghìn tía.

Người đàn ông này chính là Dương Liệt đã lâu không gặp.

Cả nhà lúc này đã hiểu tại sao Dương Thần lại có biểu cảm phản cảm như vậy, xét cho cùng hai người là anh em ruột thịt, nhưng cũng chính vì như vậy, quan hệ giữa hai người lại không thể nào hòa hợp được.

Tuệ Lâm lúc nào cũng ghét tên đàn ông theo đuổi cô một cách không buông tha này, cố ý bĩu môi.

Tuy rằng Quách Tuyết Hoa biết mối quan hệ bất hòa giữa hai người con

trai, nhưng nhìn thấy Dương Liệt lâu ngày không gặp nay bỗng nhiên lộ diện, vẫn rất kích động, đứng dậy, bước về phía trước vui mừng nói:

- Liệt Nhi, mấy ngày này con đi đâu, sao không gọi điện thoại về cho mẹ?

Dương Liệt hí hóp mắt, nhìn về phía Dương Thần lúc này đã tiếp tục ăn bữa sáng không nói một lời, mới lộ ra một nụ cười bình thản hòa khí nói:

- Mẹ, con xin lỗi, trước đây con không hiểu chuyện, đã nói những lời khó nghe, cho nên lần này con cố ý mang theo bó hoa tươi mong mẹ tha thứ.

Vừa nói, Dương Liệt đi về phía trước Quách Tuyết Hoa, đặt bó hoa tươi vào tay bà mẹ.

Nghe được những lời này từ đứa con lúc nào cũng bướng bỉnh không chịu nghe lời đột nhiên lại xin sự tha thứ của mình, nước mắt hạnh phúc của Quách Tuyết Hoa bỗng dưng trào ra.

Nhưng Dương Thần đang ngồi ăn sáng lúc này lông mày lại nhíu lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 882

Ai Muốn Làm Người Nhà Với Anh

Nhìn bó hoa tươi trong tay, Quách Tuyết Hoa cảm thấy mình như đang ở trong một thế giới tươi đẹp.

Khẽ lau khôe mắt, bà cười ôn hòa hiền từ nói:

- Biết sai là được, không cần phải ngang ngược như vậy, chỉ cần không giống cha con luôn cho mình là đúng, chỉ vì một chút quyền lực và sĩ diện mà có thể làm ra bất kì việc gì. Những gì mẹ nói đều là muốn tốt cho con, trong nhà thái bình hòa thuận mới có thể sống thoải mái được, điều này quan trọng hơn bất kì điều gì.

Dương Liệt cười gật đầu bộ dạng thấu hiểu:

- Con cũng biết những ngày trước làm sai không ít việc, chỉ cần mẹ không trách con là được.

- Haiz, con là con ruột của ta, sao ta có thể thực sự ghi hận được, bây giờ con quay đầu lại là tốt rồi.

Quách Tuyết Hoa vội vã kéo tay Dương Liệt;

- Liệt Nhi, con đã ăn sáng chưa, ngồi xuống cùng ăn sáng đi.

Dương Liệt lắc đầu nói:

- Không được, con đến thăm mẹ, chẳng phải Tuệ Lâm cũng ở đây sao? Con chỉ đến gặp cô ấy chút. Chiều nay con vẫn phải về doanh trại ở Yên Kinh, gần đây Mỹ Nhật tạo áp lực quân sự, cũng có không ít việc.

Quách Tuyết Hoa có chút tiếc rẻ:

- Vậy sao, mẹ vẫn muốn anh em con nói chuyện với nhau một chút, thật khó để con chịu đến đây thăm chúng ta, hơn hai mươi năm nay anh em chưa gặp mặt nhau, sao lại không thể cùng ngồi với nhau một ngày chứ.

Dương Liệt gật đầu về tiếc rẻ:

- Có thể... Anh không hề muốn tha lỗi cho con.

Tiếng “anh” này làm Dương Thần đang ăn sáng phải sững người.

Kể cả Tuệ Lâm, Trình Tú và vú Vương đều trợn mắt há hòm.

Quách Tuyết Hoa nét mặt vui mừng hân hoan đi đến bên Dương Thần nói:

- Dương Thần, con nghe thấy không, em con gọi con là anh kìa.

Ngày này, làm một người mẹ, bà đã mong chờ từ rất lâu.

Dương Thần trong đầu lộn xộn, không biết nên phải làm gì cũng không biết phải nói gì.

Nếu là trước kia, hoặc là mặc kệ Dương Liệt muốn gọi như thế nào thì bản thân mình cũng đuổi y đi không do dự.

Nhưng hiện tại, Quách Tuyết Hoa hiển nhiên đã trở thành người mẹ trong lòng mình, lại là người thân mà mình hết mực quý trọng.

Sớm chiều ở chung lâu như vậy, lại là mẹ con máu mủ tình thâm, Dương Thần không thể nào bỏ mặc không quan tâm đến cảm xúc của Quách Tuyết Hoa.

Dương Thần mơ hồ cảm nhận được sự xuất hiện của Dương Liệt có chút liên hệ với vụ thảm án xảy ra ở Ngọc Lôi nhưng lại không có cách nào tìm được bất kỳ bằng chứng gì.

Thế mà y bây giờ còn trở nên vô cùng quy củ, chẳng những bộ dạng trung thực nhận sai lại còn lên tiếng gọi “anh”.

Việc này có thể còn khó hơn nhiều so với việc Dương Liệt vừa vào cửa đã liền động thủ đánh mình.

- Ủ... thật không.

Dương Thần cũng chẳng buồn nhìn Dương Liệt, không thể phủ nhận nói.

Quách Tuyết Hoa thở dài cười nói với Dương Liệt:

- Liệt Nhi à, trước kia con đã làm nhiều việc có lỗi với anh con, trong một chốc lát, Dương Thần không chịu tha thứ cho con đó cũng là việc dễ hiểu, sau này đừng có không gặp mặt nhau, chịu khó làm những việc đúng đắn, tin rằng anh con sẽ tha thứ cho con.

Dương Liệt sáng khoái nói:

- Con tin là có thể, dù sao đi nữa, lúc ở Yên Kinh con bị anh đánh cho tàn phế, phế bỏ võ công, bây giờ cũng đã sáng mắt rồi, phong độ của anh chắc chắn hơn con rất nhiều.

- Cái gì?

Quách Tuyết Hoa ngạc nhiên:

- Con, con bị Dương Thần đánh cho tàn phế?

Việc này trước nay Dương Thần chưa hề kể cho Quách Tuyết Hoa, bà cũng không thể nào biết được tin tức này.

Nay được nghe Dương Liệt nói như vậy thì quả thật đã bị kinh động.

Quách Tuyết Hoa vội hỏi:

- Rốt cuộc sao lại như vậy? Việc xảy ra khi nào? Sao mẹ lại không biết gì?

Sắc mặt Dương Thần trùng xuống, Dương Liệt nói ra những lời này không cần nói cũng biết rõ ràng là chó không thể thay đổi được tính ăn cứt, rõ ràng tên này có thể dùng các thủ đoạn.

Quách Tuyết Hoa có thể không nghĩ nhiều như vậy, chỉ vì xót con bị đánh tàn phế, đánh đến nỗi thảm hại như vậy, nghe Dương Liệt nói lại được Nghiêm Bất Vấn của Nghiêm gia chữa trị thì cũng thở phào, nhưng vẫn là cảm thấy Dương Thần ra tay quá mạnh, lại còn không nói với bà thì chính bà cảm thấy vô cùng bất mãn.

Nhưng Quách Tuyết Hoa cũng biết rõ với bản lĩnh của Dương Thần muốn

giết Dương Liệt là việc quá đơn giản, vì thế chỉ là đánh cho tàn phế cũng đã là nường tay lắm rồi, nên cũng không nói thêm những lời trách cứ Dương Thần.

Tuy nhiên, đối với Dương Liệt hào phóng bỏ qua những ân oán này thì Quách Tuyết Hoa cảm thấy rất vừa lòng.

Dương Liệt và Quách Tuyết Hoa hàn huyên tâm sự chuyện trò rất vui vẻ.

Lúc này, Dương Liệt đi đến bên cạnh Tuệ Lâm, khom người dịu dàng nói:

- Tuệ Nhi, ngày em biểu diễn anh sẽ đến xem, anh đã đặt vé hàng đầu rồi.

Tuệ Lâm trong lòng chán ghét nhưng lại không muốn để Quách Tuyết Hoa thấy biểu hiện đó chỉ đành hờ hững “ồ” một tiếng.

- Em thích tặng hoa hay tặng cái gì khác để anh còn mua, hay là tặng em một chiếc bánh gato để chúc mừng?

Dương Liệt hỏi.

Dương Thần lạnh lùng nói:

- Liveshow của Tuệ Lâm chúng tôi sẽ thu xếp, chú cần làm gì thì cứ làm đi.

Dương Liệt thấy Dương Thần rốt cục cũng mở miệng cũng ngại ngừng nói:

- Anh, em muốn anh bỏ qua những thành kiến đã qua, đừng ngăn cản em theo đuổi Tuệ Nhi, dù sao bọn em cũng quen biết từ nhỏ, bao nhiêu năm qua, trái tim em không hề thay đổi, hướng hồ... anh cũng đã có chị dâu, em cũng nên lập gia thất rồi.

- Ai... Ai muốn thành người nhà với anh?

Tuệ Lâm cuống quýt lên tiếng phản đối.

Quách Tuyết Hoa thực lòng rất mong Tuệ Lâm có thể đồng ý Dương Liệt, làm người mẹ dù sao cũng có chút ích kỉ, cảm thấy con trai mình dù có bao nhiêu khuyết điểm đi chăng nữa thì cũng là tốt nhất, người con gái ưu tú nhất phải thuộc về con mình mới phải. Hướng hồ bà luôn coi Tuệ Lâm như con đẻ, làm con dâu thì càng tốt.

Thấy vậy Quách Tuyết Hoa vội vàng hòa giải:

- Tuệ Lâm à, con đừng kích động, Liệt Nhi nó đúng là có rất nhiều ưu điểm, con cũng không cần thiết phải đồng ý ngay đâu, con nể mặt dì, cũng đừng trách tội nó trẻ con nóng nảy. Nó cũng là rất thích con nên mới nói thẳng ra như vậy.

Vú Vương và Trinh Tú nghe thấy nét mặt không khỏi lộ ra biểu hiện kì quái, ai nấy đều lắc đầu, Quách Tuyết Hoa có hai đứa con như vậy cũng thật quá mệt.

Dương Thần nghe xong không khỏi bức bối, hít sâu một hơi xong cũng không muốn nói thêm gì, chỉ mong sao Dương Liệt mau dứt đi.

Ánh mắt Dương Liệt hiện nét đắc ý nhưng không ai phát hiện ra, y cười:

- Được rồi, xem chừng Tuệ Lâm còn rất nhiều thành kiến đối với con, cứ

đề từ từ vậy. Mẹ, mẹ hãy giữ gìn sức khỏe, chẳng phải nói một thời gian nữa sẽ cùng anh về Yên Kinh sao, con sẽ đợi đến lúc đó đoàn tụ đi.

Quách Tuyết Hoa mỉm cười gật đầu:

- Con cũng giữ gìn đừng để bị thương, còn nữa, nếu cha con lòi con làm những chuyện gì đó thì cũng đừng nghe lời ông ý hoàn toàn, mọi người chúng ta đều không để ý đến ông ấy, xem ông ta còn bướng bỉnh được nữa không.

Dương Liệt mỉm cười đồng ý, cuối cùng nói với Dương Thần:

- Anh, em đi đây, giúp em chuyển lời hỏi thăm chị dâu, đúng rồi, sáng nay em đọc báo thấy hình như Ngọc Lôi có chuyện gì đó, nếu như cần giúp đỡ gì anh đừng ngại nói với em.

- Không cần chú phải lo.

Dương Thần lạnh lùng đáp.

Dương Liệt cũng không buồn bực chỉ gật đầu, chỉ chào Quách Tuyết Hoa và Tuệ Lâm rồi lặng lẽ rời đi.

Quách Tuyết Hoa đợi Dương Liệt đi rồi mới bắt đầu dĩ thử dài nói với Dương Thần:

- Dương Thần à, mẹ biết trong lòng con không thoải mái, nhưng con người cũng có thay đổi, Liệt Nhi bản tính không xấu, trước kia bị cha nó xúi giục làm một ít chuyện ương ngạnh. Con làm anh cũng nên rộng lòng một chút...

- Đủ rồi.

Dương Thần thẳng thắn ngắt lời bà, bỏ bát đĩa xuống đứng dậy:

- Con ăn đủ rồi, con đi đây.

Nét mặt không chút biểu cảm, Dương Thần cầm chìa khóa xe liền bước ra khỏi cửa.

Quách Tuyết Hoa muốn gọi hắt lại, giơ tay ra nhưng lại không giải quyết được gì, chỉ buồn bực đứng tại chỗ nét mặt đau khổ

Tuệ Lâm trong mắt tràn đầy cảm thông:

- Dì Quách, dì làm như vậy rất đau lòng đại ca, anh ý đã chịu không ít khổ cực rồi, đã phải chịu biết bao dằn vặt, đã phải rất nỗ lực mới có thể nhận dì, bây giờ dì lại giúp Dương Liệt như vậy chắc chắn Dương đại ca trong lòng sẽ không thoải mái.

Quách Tuyết Hoa cũng thấy ngạc nhiên khi Tuệ Lâm lại nói giúp Dương Thần oán hận như vậy, bà lắc đầu ai oán nói:

- Dì cũng biết mình đối xử với Dương Thần có phần bất công, nhưng Dương Thần là anh, nó còn có bản lĩnh hơn Dương Liệt, Liệt Nhi cũng đã phải chịu không ít khổ sở rồi, dì cũng không thể nào đứng về phía Dương Thần mà thuyết giáo nó. Đối với các con mà nói Dương Thần chắc chắn quan trọng hơn, nhưng đối với dì, cả hai đều là khúc ruột trong bụng mình, dì không nỡ nhìn đứa nào bị tổn thương cả.

Lần này tất cả mọi người đều không nói gì, vú Vương dường như càng có thể lí giải thứ tình cảm này, bà vỗ vỗ cánh tay Quách Tuyết Hoa như lời an ủi.

Lúc đó, Dương Thần đi ra cửa nhưng không đi đến chỗ xe mà có chút cảm giác bèn đuổi theo hướng Dương Liệt rời đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 883

Thật Không Biết Điều Gì Cả.

Dương Liệt đứng cách chiếc Hammer H2 màu rằn ri của y một đoạn, bước chân y bước về phía xa chỗ dừng xe cũng không nhanh, nhìn trái nhìn phải dường như còn thưởng thức cảnh sắc u tịch xung quanh.

Khi bóng dáng Dương Thần như điện xẹt xuất hiện trước mặt ngăn cản đường đi của gã, Dương Liệt như đã sớm có chuẩn bị chỉ khẽ nhe răng cười.

- Anh trai thân mến, chẳng lẽ không nở để em đi sao?

Dương Liệt giọng điệu khiêu khích.

Dương Thần ánh mắt như hàn tinh:

- Mà y cho rằng với bộ dạng như vậy thì tao sẽ tin mấy lời quỷ quyết của mày sao?

Dương Liệt nét mặt bất đắc dĩ nói:

- Xem ra thành kiến của anh đối với tôi là rất sâu, nhưng điều này có thể hiểu được, dù sao thì trước kia chúng ta cũng như kẻ thù sống còn, nhưng bây giờ tôi đã nghĩ thông rồi, dù sao cũng là máu mủ, chúng ta lại là anh em ruột, không lẽ anh lại nhẫn tâm cứ thế này mãi làm mẹ đau lòng?

- Đừng đem mẹ ra nói chuyện, trong lòng mày biết rõ cơ thể của mày hiện tại là do mẹ cho hay Nghiêm Bất Ván cho?

Dương Thần cười nhạt.

Dương Liệt nhấp nháy mắt:

- Em không hiểu anh đang nói gì. Chẳng phải Nghiêm Bất Ván đã mất tích rồi sao? Lâu lắm rồi em cũng không gặp hắn ta.

- Sự việc Ngọc Lôi lần này không cần nói với tao là mày bốn dĩ không tham gia.

- Tôi đích thực là không can dự.

Dương Liệt bộ dạng thản nhiên:

- Anh à, em biết là anh không thích em, nhưng cũng không thể tùy tiện chụp mũ cho em như vậy.

Trong mắt Dương Thần lóe lên một tia tàn khốc, bước chân tiến lên trước một tay túm cổ áo Dương Liệt.

Quân trang khoác trên quân phục rơi dưới đất.

- Nghe đây, tao không có hứng nghe mày gọi tao như thế, còn nữa, từ sau đừng có đến chỗ ở của tao, nếu không tao cũng không biết mình sẽ có thể làm ra những việc gì đâu.

Dương Thần thấp giọng nói.

- Như vậy coi là uy hiếp à?

Dương Liệt cười hỏi

- Không tính.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Đừng nâng giá mình cao quá, mày không xứng đáng để tao uy hiếp đâu, tao chỉ cho mày biết sự việc có thể xảy ra thôi.

Đồng tử Dương Liệt co rút, y cười khế:

- Phán đoán của anh không có nghĩa là mọi người cũng sẽ tán đồng, nhìn xem, hiện nay tôi không hề cô ý, cũng không nói gì kích thích anh, tôi chỉ là một người em đến nhận sai một cách rất bình thường, xin tha thứ, còn anh... lại là một người anh lòng dạ hẹp hòi.

- Vậy sao, vậy nếu như ngay bây giờ tao giết mày, thì liệu mày có còn không cố ý không?

Ánh mắt Dương Thần phát ra tia sát khí khi hắn nói.

Nhưng lúc đó cánh cổng biệt thự mở ra, bóng Quách Tuyết Hoa đi từ trong ra.

Từ xa, Quách Tuyết Hoa đã nhìn thấy Dương Thần túm cổ áo Dương Liệt bộ dạng hùng hổ.

Quách Tuyết Hoa lúc đó hét lên một tiếng.

- Dương Thần, con làm cái gì vậy? Mau buông em ra.

Quách Tuyết Hoa vốn cảm thấy kì lạ, sao Dương Thần lại cầm chìa khóa xe đi ra nhưng lại không thấy có xe đi, không ngờ vừa mới ra ngõ thì nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Bà đã chính mắt mình nhìn thấy bản lĩnh của Dương Thần, Dương Liệt rõ ràng không phải là đối thủ của hắn nên sợ Dương Liệt sẽ bị thương.

Dương Liệt lưng quay về phía Quách Tuyết Hoa, cười lạnh với Dương Thần:

- Anh xem, anh ruột à, mẹ chúng ta... bị anh dọa rồi kìa.

Dương Thần sắc mặt tối tăm, những đường gân trên tay cũng nổi lên.

Nếu mình muốn thì ngay bây giờ có thể một đám nát óc Dương Liệt.

Nhưng nếu lỡ Dương Liệt có bản lĩnh như Khắc Long Thể ban đầu lại có thể tái sinh trở lại.

Như vậy, bản thân mình lại là giết người không thành, nhưng còn Quách Tuyết Hoa không chừng sẽ hoàn toàn suy sụp.

Còn Dương Liệt thì lại không hề có chuyện gì.

- Mày muốn đem mẹ ra làm bình phong?

Dương Thần nghiêng răng, trong lòng bức bối máu như sôi trào.

Dương Liệt không trả lời mà quay đầu lại cười ngai ngùng với Quách Tuyết Hoa vừa chạy tới:

- Mẹ, không sao đâu, anh có hơi kích động chứ không làm con bị thương đâu.

Quách Tuyết Hoa thở hồng hộc chạy tới, nhìn thấy Dương Liệt không sao

mới thở phào, nét mặt sốt ruột hỏi:

- Dương Thần, con đang làm gì vậy? Liệt Nhi trước kia có phạm sai lầm, nhưng bây giờ đến nhận lỗi. Con đừng làm khó em nữa. Con... Con có phải muốn mẹ tức chết hay sao?

Nhìn thấy Quách Tuyết Hoa bộ dạng lo lắng cho Dương Liệt còn trách móc bản thân mình, Dương Thần không kìm được tức giận khẽ co giật.

Đúng là đối với người phụ nữ này mà nói, Dương Liệt có làm ra những chuyện đáng giận đến đâu đi nữa cũng không ngăn được tình thương yêu và quan tâm của bà dành cho con.

Chỉ cần Dương Liệt chết dưới tay mình hoặc cái chết của y có liên quan đến mình thì bà sẽ hận mình cả đời, cũng có thể sống trong nỗi ám ảnh cả đời không thoát ra được.

Dương Thần bỗng nhiên phát hiện cái thứ tình cảm gọi là tình thân có những lúc làm cho người ta vô cùng thỏa mãn sung sướng, cũng có đôi khi sẽ trở thành lưỡi dao vô hình tàn nhẫn giết người.

Nhưng bản thân mình bây giờ đã không có cách nào để tâm đến tình cảm này nữa rồi.

Sự khó chịu trong lòng khó có thể dùng lời nào để diễn tả, bờ vai khẽ rung lên, cuối cùng Dương Thần cũng buông Dương Liệt ra.

Dương Thần tự cười giễu mình:

- Xem ra tình cảm không đến một năm cũng không thể so với 20 năm tình cảm rồi. Con không muốn quản cũng không muốn nói bất kỳ điều gì nữa. Con sẽ đi mang ít đồ ăn sáng cho Nhượng Khê, ít nhất thì con cũng còn có gia đình của mình...

Nói xong, Dương Thần cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía xe mình, Quách Tuyết Hoa đau lòng gọi vài tiếng, còn muốn nói thêm vài câu nhưng Dương Thần không hề đáp trả.

Trong mắt Dương Liệt thoáng hiện nét đen tối, khóe miệng lộ vẻ đắc ý.

Hai mươi mấy phút sau.

Mang theo tâm trạng tăm tối, Dương Thần lái xe vô thức đến hàng điểm tâm, mua một vài món điểm tâm Quảng Đông phong phú.

Bởi vì làm việc cả đêm, với tính cách của Lâm Nhượng Khê chắc chắn là sẽ chưa ăn cơm, lại không ngủ, vì vậy Dương Thần mới nghĩ đến việc đem đến chút đồ ăn.

Đương nhiên, Dương Thần cũng không quên mang theo cả phần của Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc.

Mạc Thiện Ny cũng không ở văn phòng, Dương Thần chỉ đành để trợ lý của cô đem đi còn Lưu Minh Ngọc thì đang họp với cấp dưới ở Ban quan hệ xã hội, Dương Thần không tiện đưa trực tiếp cũng chỉ đành để trên bàn làm việc của cô.

Chỉnh đốn lại tâm trạng, Dương Thần hi vọng trông mình không quá tệ

rồi mới đi thang máy đến tầng làm việc của Nhược Khê.

Trước khi đi vào văn phòng có đi qua phòng làm việc của trợ lý.

Triệu Hồng Yên nhìn qua nét mặt rạng rỡ, mặc bộ váy liền màu hồng nhạt thêu hoa ở vai ôm lấy thân hình nở nang đang bận rộn làm việc.

Nhìn thấy Dương Thần đi vào, Triệu Hồng Yên trong đầu dường như còn hiện lên cảnh tượng tối hôm qua ở trong ngõ nhỏ, gương mặt thoáng ửng hồng nhưng cũng không quá xấu hổ cười hỏi:

- Mang đồ ăn sáng đến cho chủ tịch?

Dương Thần gật gật đầu hỏi

- Em ồ chứ, báo chí cũng đã đưa tin rồi.

Đối với Triệu Hồng Yên thực ra cũng chưa đến mức yêu đương trai gái, chỉ là một người con trai bình thường thích một người con gái thôi.

Dương Thần đại khái cũng có thể lí giải được cảm giác của Triệu Hồng Yên đối với mình, thiếu đi một người đàn ông có thể nương tựa, trong lòng lại cảm thấy cô đơn hiu quạnh, có lúc cần giúp đỡ thì cũng khó tránh khỏi việc muốn tiếp cận một người đàn ông có thể tin cậy được.

Cho nên Dương Thần không muốn chiếm lấy người phụ nữ này cho mình giống như Lưu Minh Ngọc ngày trước, cũng không vì một đêm hoan hảo mà có ý định đoạt tuyệt qua lại với cô.

Làm bạn bè có quan hệ thân mật không biết chừng cũng là một lựa chọn không tồi.

- Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn anh đã cho em chuẩn bị tâm lý.

Triệu Hồng Yên mỉm cười nơi khóe miệng.

- Em đang rất bận, việc của chủ tịch giao cho vẫn chưa làm xong, anh đi vào đi.

Dương Thần nhìn cô gái đúng là không có bộ dạng u sầu gì cũng không để tâm. Nếu không phải vì sợ Triệu Hồng Yên vì án giết người và chuyện tối qua mà mang gánh nặng tâm lý, Dương Thần cũng ngại mới sáng sớm ra thế này đã nói chuyện với cô.

Đi đến trước cửa văn phòng, Dương Thần gõ cửa.

Sau khi có tiếng đáp trả của Lâm Nhược Khê, Dương Thần liền mở cửa đi vào.

Lâm Nhược Khê đang ngồi bên máy tính gõ gõ gì đó, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, khuôn mặt xinh đẹp phủ một lớp sương mong manh khó hóa giải.

Thấy Dương Thần mang theo một gói đồ ăn bước vào văn phòng, ánh mắt cô gái mới lộ ra nét ấm áp, nhẹ nhàng nói:

- Anh ngồi xuống đi đã, em xử lý nốt chỗ công văn này rồi sẽ ăn.

Dương Thần còn chưa nói gì đã thấy Nhược Khê phối hợp như vậy không khỏi ngạc nhiên nói:

- Sao hôm nay lại nghe lời thế? Trước kia anh toàn phải nịnh em ăn.

Ngón tay Lâm Nhược Khê bỗng dừng lại nghiêng đầu quay lại vén tóc khẽ cười:

- Thấy ngay là tâm trạng anh rất tệ, nếu như lúc này mà vẫn cần anh phải nhìn em thì em thật đúng là không biết điều, chẳng phải thế sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 884

Anh Cũng Thế

Bên MT, chỗ này bị nhảy số chương, AA đánh số chương tạm thế này ko biết đúng hay sai. Bạn nào có doc convert, nếu thấy sai thì báo lại nhé.
<http://threads/1782-noi-bao-nhung-chuong-truyen-bi-loi>

Dương Thần kinh ngạc đứng tại chỗ.

- Sao em biết được...

Lâm Nhược Khê chu miệng, dễ thương lườm một cái, dường như không ngủ không nghỉ một đêm cũng không khiến bộ dạng cô quá mệt mỏi.

- Nếu trong tình huống bình thường, tính cách ngoài lạnh trong nóng này của anh, chắc chắn sẽ bỏ gần tìm xa mà chạy tới chợ nông sản bên đó mua bữa sáng, nhưng đồ hôm nay anh mua là điểm tâm sáng Quảng Đông mà trên đường đến công ty cũng có, vì thế cho thấy anh hơi không yên lòng, đang suy nghĩ việc khác.

Hơn nữa, bình thường giọng của anh sẽ truyền vào trong phòng lúc mở cửa, thậm chí còn có thể ở ngoài cửa gọi to tên em, nhưng bây giờ lại không nói chuyện sớm bằng em, cũng cho thấy cảm xúc của anh đang không tốt.

Loại người không tim không phổi như anh, cho dù người khác lấy súng đi vào trán cũng không có phản ứng gì, thực sự có thể khiến cảm xúc của anh chênh lệch lớn như vậy, ngoài người anh để ý bên cạnh thì không có khả năng khác, anh cũng không phải người đàn ông lo lắng chuyện gì. Nhưng anh nếu không thể hiện sót ruột, chỉ là vẻ mặt nặng nề, đó chắc chắn không phải có người có nguy hiểm mà trong lòng anh không thoải mái, bị người anh để ý làm tổn thương...

Lâm Nhược Khê vừa gõ mặt bàn vừa nói một lời phân tích căn nhắc dài.

Dương Thần nghe đến trợn mắt há mồm, người phụ nữ này vền vẹn nhìn hấn một cái, không ngờ lại phát hiện ra nhiều điều như vậy?

- Còn nữa, Thiện Ny và Minh Ngọc ở trong công ty, mấy ả hồ ly tinh khác cũng đều không có khả năng sáng sớm tinh mơ xuất hiện cùng với anh, hơn nữa bọn họ chỉ biết lấy lòng anh, căn bản không có khả năng khiến lòng anh không thoải mái. Vì thế chỉ có thể là người nhà họ Dương, người ở Yên Kinh sẽ không có tranh chấp gì với anh, người ở quân khu gần đây bận phòng thủ trên biển, không thể ở Trung Hải, vì thế, chỉ có thể là mẹ hoặc Dương Liệt đồng thời cùng xuất hiện...

Nói tới đây, Lâm Nhược Khê ngừng đánh máy, đồng thời sửa xong văn kiện.

- Ông xã, em đoán đúng không, tám chín phần chứ?

Lâm Nhược Khê chớp chớp mắt về phía Dương Thần.

Dương Thần nuốt nuốt nước bọt, cười khổ nói:

- Bản lĩnh trinh thám này của em, trước đây đã có rồi hay là bây giờ mới luyện thành thế?

Lâm Nhược Khê đứng lên từ trên ghế, duỗi thắt lưng, dáng người tuyệt mỹ lộ ra không sót, ngây thơ ngáp một cái, nói:

- Không phải em trinh thám lợi hại nhiều mà là do hai người ở chung lâu, tự nhiên rất nhiều thứ có thể phát hiện ra. Nếu như là một năm trước, em không dám nói, nhưng bây giờ, sự hiểu biết của em đối với anh, so với sự tưởng tượng của anh còn nhiều hơn nhiều.

- Ít đặc ý đi, đoán trúng thì cũng làm sao, em có thể đoán được Dương Liệt đến nhà chúng ta làm cái gì, nói cái gì không?

Dương Thần chưa giọng nói.

Lâm Nhược Khê đi tới bên cạnh Dương Thần, tự nhiên kéo cánh tay hắn.

- Em vừa ăn, anh vừa nói cho em nghe được không?

Dương Thần tò mò nói:

- Không phải em rất bận sao, sao còn muốn nghe anh nói mấy chuyện vô vị này.

Lâm Nhược Khê lắc đầu.

- Đây cũng không phải chuyện vô vị đâu, dù sao công ty suy sụp cũng còn có anh nuôi em, nhưng nhà này nếu tiêu tan thì em cứu cũng không được.

- Lâm Nhược Khê, có phải em bị sốt rồi không, sao lại nói ra loại lời này, không giống em.

Dương Thần càng bất ngờ nói.

Nụ cười trên mặt cô bỗng nhiên biến mất, lạnh lạnh nói:

- Thế anh thì sao, bộ dạng uể oải không phấn chấn này, anh cảm thấy giống anh không?

Dương Thần kinh ngạc nhìn cô, lập tức không có tiếng nói.

- Em không biết Dương Liệt rốt cuộc đã nói gì, làm cái gì, em cũng không biết mẹ chúng ta bày tỏ thái độ như thế nào, nhưng nếu bà đã lựa chọn sống cùng chúng ta, thì đã nói rõ vấn đề, lẽ nào anh bây giờ, đến việc đối phó với Dương Liệt cũng không có tự tin nữa rồi?

Lâm Nhược Khê truy hỏi.

Dương Thần cup mắt xuống, im lặng không nói.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói:

- Cùng em đến một nơi.

Dương Thần cũng không hỏi, gật gật đầu, cùng cô ra khỏi văn phòng.

Nơi Lâm Nhược Khê đã nói cũng không xa, chính là tầng thượng của công ty.

Đứng trên đỉnh tòa nhà, quan sát diện mạo của thành phố, nhìn những tòa lâu nói tiếp nhau san sát, dòng xe cộ như nước chảy, tự nhiên có một cảm

giác thư thái mở ra trong lòng.

Hai người dựa kề nhau đứng trước lưới sắt, hứng một lúc gió lạnh, mười mấy phút sau Lâm Nhược Khê mới lẳng lặng mở lời...

- Dương Thần...

- Ủ.

Dương Thần nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Lâm Nhược Khê quay đầu lại nhìn hắn.

- Hôm nay Hồng Yên đi làm, khí sắc rất tốt.

Trong lòng Dương Thần rùng mình, bật cười nói:

- Sao tự dưng nhắc đến cái này.

Lâm Nhược Khê cười như không cười, nói:

- Em tưởng rằng tâm tình cô ấy sẽ rất áp lực, nhưng xem ra công tác khuyến bảo của anh làm rất tốt.

Dương Thần xấu hổ cười cười.

- Em nói như vậy, trong lòng anh ngứa ngáy, cũng không biết trả lời em, ha ha... Cũng được...

Trong mắt Lâm Nhược Khê hiện lên sự giao hoạt khiến người ta suy xét không ra, giống như đang châm biếm gì đó, bỗng nhiên giơ tay nhận lấy túi đồ ăn sáng từ Dương Thần.

- Ăn ở đây đi, không khí tốt, tầm nhìn cũng tốt, thế nào?

Dương Thần đương nhiên không có ý kiến, nói “Ừ ừ”, rồi cởi áo phong của mình ra.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê hồng hồng hỏi:

- Anh cởi áo làm gì?

Dương Thần trải áo trên mặt đất, nói:

- Dưới đất bẩn, em ngồi lên áo của anh.

Lâm Nhược Khê ngớ ra một lát mới hé miệng cười cười, cũng không khách sáo mà ngồi xuống.

Cứ như vậy, Dương Thần cùng ngồi ở một bên, nhìn Lâm Nhược Khê ăn từng miếng từng miếng nhỏ bữa sáng.

- Anh còn chưa nói vừa rồi trong nhà rốt cuộc xảy ra chuyện gì đâu.

Lâm Nhược Khê cắn bánh hấp nói.

Dương Thần đưa cho cô tờ khăn giấy để cô lau miệng, nói:

- Thực ra cũng không có gì, Dương Liệt bây giờ bắt đầu tỏ ra thông minh, mẹ còn tin tưởng nữa, nếu anh giết hắn có thể sẽ khiến mẹ hận anh cả đời, nhưng nếu như không giết hắn, có thể sẽ dẫn đến không ít phiền phức. Anh còn đoán chuyện ma cà rồng lần này, phía sau cũng có thể có sự can dự của hắn.

Lâm Nhược Khê giật mình gật gật đầu.

- Vì mẹ giúp Dương Liệt, thế nên trong lòng anh không thoải mái sao?

- Anh cũng không biết, anh chỉ đang nghĩ, nếu như lúc đầu không tha thứ

cho bà, không sống cùng bà trong quãng thời gian này, có lẽ sẽ không có nhiều phiền lòng như vậy.

- Không thể.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên kiên quyết nói:

- Nếu trong lòng mẹ nhớ anh, mặc kệ là trước đây đã xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể không nhận mẹ.

Dương Thần sững sốt một lát, nhìn cô, dịu dàng nói:

- Nhược Khê, anh có thể hỏi em một câu không.

Lâm Nhược Khê lúng túng gật gật đầu.

- Hỏi đi, chúng ta là vợ chồng, cái gì cũng có thể hỏi.

- Có thể em sẽ không vui.

Dương Thần lại thêm vào một câu.

Lâm Nhược Khê do dự một lát, vẫn gật gật đầu.

- Không có việc gì, em tức giận thì anh cho em đánh anh mấy cái.

Dương Thần há miệng thở dốc, cười khỏ, sắp xếp lại suy nghĩ mới nói:

- Nếu... Anh nói nếu, Thủ tướng Ninh ông ta... đến chết cũng không muốn thừa nhận, em là con đẻ ông ta, em có hận ông ta, đồng ý cắt đứt hoàn toàn quan hệ với ông ta không?

Câu hỏi còn chưa nói hết, động tác của Lâm Nhược Khê hiển nhiên đông cứng lại tại đó.

Dương Thần vội hỏi:

- Em không trả lời cũng không sao, anh chỉ là muốn biết, tại sao em cứ có thể xem người thân quan trọng như vậy, bởi vì bọn họ cứ làm tổn thương em, không đúng sao?

Lâm Nhược Khê lại tỏ ra không có gì, mím mím môi, buồn bã nói:

- Em không biết tại sao anh có thể nghĩ như thế, nhưng em chắc chắn anh không làm được, có thể anh sẽ cảm thấy em vô dụng, nhưng em chính là làm không được...

Đối với em mà nói, điều này không phải trong vòng một ngày, tình cảm có thể sinh ra và quên đi, bản thân không có cách nào khống chế, không thể đoạn tuyệt, cũng không thể để cho người khác thay thế... Lại muốn phủ định thế nào, muốn căm thù, cũng không có cách nào tránh được... Chết cũng không thể tha thứ, lại oán hận vài năm, mười mấy năm, vẫn sẽ nhớ đến, muốn gặp được người đó.

Với em mà nói, tình thân chính là tình cảm như vậy, vì thế có nhiều lúc em rất ngưỡng mộ anh, ngưỡng mộ chỉ ít mẹ thật lòng coi anh là con trai, không giống em... Cũng không biết mình coi là gì, trong lòng người kia thì được coi là gì.

Gió lạnh thổi qua tầng thượng, cuốn theo những sợi tóc của cô, vài phần tiêu điều, vài phần thẫn thức.

Dương Thần bỗng nhiên cảm thấy trái tim của hắn còn đau hơn trước,

nhưng không phải vì hấn, mà là vì người phụ nữ ngốc nghếch đang nói những lời khiến mũi người ta cay cay.

- Sao em ngốc như vậy, em có biết không, cho dù em sai anh bây giờ chạy đến nhà họ Ninh, làm thịt tên Ninh Quang Diệu làm cha khôn khiếp kia, anh cũng không quản tất cả mà đồng ý.

Dương Thần vừa nói vừa giữ lấy vai vợ, khiến cô tựa trên vai hấn.

Lâm Nhược Khê ha ha cười.

- Em cũng biết chính mình rất ngốc, nhưng vẫn muốn giữ lại sự khờ dại, nếu không thì... Em cũng không biết sống tiếp như thế nào.

- Em đương nhiên có thể sống tốt.

Dương Thần siết thật chặt tay hấn, nói:

- Mặc kệ người ta nhận hay không nhận em, em chính là bà xã của anh.

- Vâng, anh cũng thế...

Lâm Nhược Khê nỉ non.

- Em muốn ngủ, mệt quá...

Dương Thần mỉm cười nói:

- Nói em vừa rồi cứng rắn, tính ra ngày hôm qua, em một ngày một đêm không ngủ rồi, còn làm việc cường độ cao, có thể không mệt mỗi sao.

- Ăn no mới muốn ngủ... Anh cứ để em dựa vào như này, không cho phép đi.

Lâm Nhược Khê ngáp ngừng, đầu dụi dụi vào trong lòng Dương Thần, giọng nói đã ngày càng mơ hồ.

Dương Thần đương nhiên không có ý kiến, ước gì ngủ cả ngày mới được.

Vì thế không bao lâu, Lâm Nhược Khê liền ngọt ngào hô hấp vững vàng trong lòng hấn.

Dương Thần vốn định cùng cô ngủ, nhưng không quá nửa giờ, từ mái nhà phía sau tầng thượng, lại có một đôi nam nữ mặc đồ tây đơn giản màu đen, quỷ dị xuất hiện.

- Ha ha, đúng là một bức tranh âm áp ngọt ngào, chúng tôi hình như đến không đúng lúc.

Cô gái tóc vàng nói cười thản nhiên, dưới ánh mặt trời không chút mất tự nhiên nào, ai cũng không nghĩ đến, cô gái da trắng mặt mày quyền rũ này, lại là một trong bốn ma cà rồng thuần chủng sống được hai trăm năm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 885

Thần Chân Chính

Người đàn ông đến cùng Lilith, thân phận không cần nói cũng biết đương nhiên là ma cà rồng.

Mặc một bộ đồ vest thủ công tinh xảo sát người, đeo một cái cà-vạt màu đỏ, dáng người đẹp trai, cao tầm hai mét, khôi ngô tuấn tú, có một loại khí chất không giận mà uy, khác với những tên ma cà rồng khác.

Tuy nhiên, tên ma cà rồng nhìn bề ngoài chỉ tầm ba mươi tuổi này, nhìn vào ánh mắt Dương Thần, dường như cũng không thân thiện lắm.

Dương Thần cũng không để ý tới ánh mắt của tên ma cà rồng này, lúc này, hắn chỉ là buồn rầu mà gõ gõ trán, cũng thật là đến không đúng lúc, Lâm Nhược Khê trong lòng còn đang ngon giấc, hắn đã đồng ý đợi cô ấy dậy cũng không rời khỏi.

Vì thế, Dương Thần thi triển Hưởng niệm diễn sinh kinh, hình thành một vòng bảo hộ vô hình bên người Lâm Nhược Khê, khiến cho tiếng nói chuyện bên ngoài không đến mức quấy rầy đến cô mới quay đầu cười ngượng, nói:

- Phiền hai người lần này đến đây rồi, bây giờ tôi không đi được, phải đợi vợ tôi thức dậy. Không bằng hai người tìm một khách sạn nghỉ ngơi một chút, dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, muộn mấy tiếng cũng không sao.

Lilith có chút hâm mộ nhìn người phụ nữ nằm trong lòng Dương Thần, cũng không để ý nói:

- Minh Vương các hạ cũng thật thân thiết, vậy được rồi, tôi giới thiệu trước cho ngài...

- Không cần.

Tên ma cà rồng kia dùng tiếng nói trầm mạnh, nói tiếng Italy:

- Raphael, Hầu tước tộc Brujah, vị hôn phu của Lilith.

Dương Thần sững sốt, cái tên này cũng thú vị đấy, đây là giới thiệu cái gì?

- Raphael!!

Lilith buồn bực hét lên.

- Anh còn như vậy thì bây giờ rút về Italy ngay cho tôi!

Dương Thần vui mừng hắn đã thiết lập một vòng bảo hộ cho Lâm Nhược Khê, giọng nói này không đánh thức người phụ nữ trong lòng hắn dậy mới lạ.

Ánh mắt Raphael nóng rực nói:

- Lilith anh đã theo đuổi em một trăm năm rồi, hôn ước là em và cha anh

định ra, lẽ nào trước mặt người khác anh nhắc đến em là vị hôn thê của anh cũng là một sai lầm sao!?

- Anh... Tôi đã sớm nói với anh rồi, từ trước đến nay tôi không thừa nhận cái hôn ước đó, đó chỉ là nói đùa, căn bản không tính!

Lilith trừng to hai mắt nói.

Dương Thần thở dài nói:

- Tôi nói này, hai người là vợ chồng trẻ cãi nhau, thế thì cũng đổi chỗ đi, tôi đang muốn cùng vợ tôi ngủ một giấc đây.

- Không phải!

Lilith vội giải thích rõ:

- Minh Vương các hạ, ngàn vạn lần đừng nên tin anh ta nói bậy! Đó chỉ là lời phụ vương tôi và cha anh ta có lần thuận miệng nói thôi!

Dương Thần khoát tay.

- Không cần giải thích, tôi cũng không có hứng thú muốn biết...

Raphael hung dữ trừng Dương Thần.

- Từ sau khi Lilith gặp anh... Cô ấy đối xử với tôi ngày càng lạnh nhạt, Minh Vương... Anh là người có vợ, anh rốt cuộc đã làm cái gì với vị hôn thê của tôi!?

- Raphael!

Lilith tức giận đến mức hai mắt thậm chí còn có huyết sắc cuộn cuộn.

- Cho anh đến là bởi vì quyết định của Camarilla, tôi không có quyền can thiệp. Nhưng không có nghĩa anh có thể làm càn như vậy với đồng minh Minh Vương đại nhân của chúng ta.

- Anh chỉ là dùng phương thức cá nhân để chất vấn con người này, tất cả anh làm vì vị hôn thê của anh, không có bất cứ điều gì không đúng cả!

Raphael hung tợn nói.

Dương Thần cũng không hiểu ra sao cả, hắn cũng không làm gì với Lilith mà, lúc đầu cũng là cô ta tự đến quyến rũ hắn, đổi thành bất cứ người đàn ông khác, cũng ngăn không được sức hấp dẫn của người phụ nữ này.

Huống hồ, tên tiểu tử này không được Lilith muốn gặp, lẽ nào cũng trách hắn?

Dương Thần có chút bất đắc dĩ, bộ dạng hắn cũng không đẹp trai, sao cứ có thể cướp ý trung nhân của người khác chứ.

Nghĩ đến điều này, Dương Thần liền cảm thấy rất vui, một mình ở đó cười ha hả, bởi vì mình trần thân trên còn ôm Lâm Nhược Khê, bộ dáng này có bao nhiêu đáng khinh thì có bấy nhiêu đáng khinh.

Nhìn thấy một màn này, Lilith hơi kinh ngạc mà há miệng, mà Raphael lại thêm khinh bỉ nồng đậm.

- Hừ, Minh Vương cái gì... Chỉ là một con người chủng tộc xuất thân ti tiện thôi. Tôi không biết vì sao Sargerac các hạ lại đánh giá cao anh như thế, nhưng Raphael tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận cái tên như anh, khoa chân

múa tay với chuyện của Tộc ma cà rồng.

Raphael ngẩng đầu nói:

- Ăn nấp ở Trung Hải có phải ma cà rồng hay không, tôi và Lilith sẽ điều tra rõ ràng, còn về anh, ở đây ôm phụ nữ loài người mà ngủ, hôm nay sau khi giải quyết chuyện xong, anh cũng đừng gặp mặt vị hôn thê của tôi nữa, bằng không, tôi mới mặc kệ anh là Minh Vương chết tiệt gì, tôi sẽ cắt đầu anh làm thành ngọn đèn!

Nói xong, bóng dáng Raphael chợt lóe, cũng không thấy bóng dáng đâu.

Dương Thần vẫn ngồi an ổn, cũng không đáp lời, sau khi trong mắt xẹt qua một chút phát hiện không đối, lại trở về bình thường.

Lilith vội vã nói:

- Minh Vương các hạ, Raphael chính là một người không biết nặng nhẹ, vô cùng kiêu ngạo, xin đừng cho lời của anh ta là thật.

- Tôi có phán đoán của tôi, bây giờ tôi phải nghỉ ngơi cùng bà xã tôi, cô theo anh ta đi đi, nếu như tìm tên ma cà rồng ẩn nấp kia gặp khó khăn, cần sự giúp đỡ thì nói với tôi.

Dương Thần thần nhiên nói.

Lilith lắc đầu nói:

- Sẽ không khó, chúng tôi từ hội nghị mang đến trang bị chuyên dùng để điều tra ma cà rồng ẩn nấp trong thành phố, là máy móc truy tìm tung tích chuyên dùng để điều tra ma cà rồng, chỉ cần tên ma cà rồng kia còn ở Trung Hải thì có thể lập tức tìm thấy.

Dương Thần còn không biết có loại đồ tốt này, tuy nhiên nghĩ đến chủng tộc sinh tồn trên vạn năm này, vũ khí hơi kì quái cũng là tất nhiên, giống như mười ba ma khí bình thường của Tộc ma cà rồng, đều có công năng thần kì.

- Đúng rồi.

Dương Thần nghĩ ra nói.

- Có một ma cà rồng tên Mourinho, hẳn chỉ là một ma cà rồng tầng lớp hạ lưu, nhưng hẳn không phạm phải chuyện gì, tìm thấy thì tha cho hắn đi, nếu là những ma cà rồng khác, sau khi tìm được thì liên lạc với tôi, mặc kệ có cần tôi động thủ hay không, dùng hết sức dùng để hắn chết, tôi còn có một số câu hỏi muốn hỏi.

Trong mắt Lilith hiện lên sự nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, sau khi vuốt cằm liền rời đi.

Tuy rằng hai người đã có một đêm Paris kiều diễm, nhưng đối với Dương Thần cũng tốt, Lilith cũng hay, chuyện đó giữa nam và nữ, cũng không thể hiện ít nhiều gì, chỉ là một kiểu hai bên buông thả lẫn nhau mức độ sâu lúc đại não nóng lên mà thôi.

Cho nên, tuy hai người có tình cảm tốt, nhưng cũng sẽ không vì thế, thực sự liên muốn có sự phát triển nhảy vọt.

Dương Thần sẽ không đối đãi với Lilith như người hán yêu, Lilith cũng sẽ

không thực sự coi Dương Thần có thể hoàn toàn tin cậy như đồng tộc, càng sẽ không là người lựa chọn để bầu bạn trong tương lai.

Đối với sinh mạng dài của ma cà rồng mà nói, dù cho là chủ Thần, cũng chỉ là một đoạn kinh nghiệm cuộc đời nhỏ bé trong đó mà thôi.

Cùng lúc đó.

Trong một căn phòng cảnh biển vắng vẻ bên bờ biển Trung Hải.

Một người đàn ông phương Tây cường tráng, làn da màu đồng, tóc nâu vàng, đang nằm trên một chiếc sofa da thật dài, nhìn cảnh biển qua cửa sổ sát đất.

Tay người đàn ông giơ một chiếc ly có chân dài, chất lỏng màu đỏ tươi trong cốc, hơi hơi dập dờn.

Nhấp một ngụm chất lỏng trong ly, người đàn ông dường như tự nói:

- Biết không... Trên thế giới này, thứ máu ngọt lành nhất, loại thứ nhất chính là máu sôi sục dương cương của người đàn ông, loại thứ hai, chính là máu thơm thuần khiết của phụ nữ thanh xuân, còn về loại thứ ba, ngon nhất, là máu ngọt ngào của trẻ con chưa từng bị vấy bẩn...

Tiếng bước chân từ phòng khách phía sau người đàn ông truyền tới.

Một giọng tà tà cười lạnh nói:

- Anh lại đi săn bắt rồi?

Người đàn ông phương Tây liếm liếm màu đỏ tươi trên môi.

- Tôi làm sao dám chứ, bây giờ cả Trung Hải đều có người muốn tìm thấy tôi, tôi cũng không phải đối thủ của anh cậu...

- Hẳn không phải anh tôi.

Dương Liệt mặc quân trang, đi tới mở cửa sát đất ra, đi vào hành lang bên ngoài, quay người lại, vẻ mặt dày đặc nói:

- Hẳn chẳng qua là một tên tạp chủng ngu xuẩn đến cực điểm thôi.

Người đàn ông phương Tây nhú mày.

- Xem ra cậu thành công đùa giỡn trước mặt hẳn? Tôi tưởng rằng cậu sẽ bị đánh cho rất thảm hại.

- Ha Ha!

Dương Liệt tùy tiện cười to:

- Có lẽ trước kia sẽ thế, nhưng bắt đầu từ bây giờ, hẳn ta chỉ có thể bị tôi đùa giỡn trong lòng bàn tay.

- Cậu tin chắc như thế? Nếu chẳng may hẳn không để ý người mẹ kia của cậu, cố ý muốn giết cậu?

Người đàn ông tò mò nói.

Một bàn tay của Dương Liệt nhéo nhéo cách khoảng không.

- Hẳn ta sẽ không... Hẳn ta không làm được.

- Vì sao?

- Bởi vì từ đầu đến cuối, hẳn chung quy vẫn chỉ là một con người.

Dương Liệt quỷ dị nhếch miệng nói.

- Người sao...

Dương Liệt đắc ý dào dạt nói.

- Đúng vậy, chỉ cần là người thì sẽ có tình cảm, có tình cảm thì sẽ có thứ để ý, chỉ cần có thứ để ý thì sẽ có nhược điểm, vì thế, hắn chỉ cần để ý những tình thân, tình bạn, tình yêu chó má đó, thế thì hắn vĩnh viễn sẽ không là Thần chân chính, vĩnh viễn đều có thể bị đánh bại!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 886

Phải Chết Chính Là Mày!

Khuôn mặt người đàn ông đáng vẻ giật mình, nói:

- Xem ra Nghiêm Bất Vấn dạy dỗ mày rất khá, mày đã thông suốt rồi.

Trong mắt Dương Liệt hiện lên một tia ác độc, lắc mạnh một cái vọt đến trước mặt người đàn ông kia, ôm lấy cổ hắn, trên cao nhìn xuống giọng ác độc nói:

- Đừng vờ vịt trước mặt tao, tao không giống mày, tao tự dựa vào bản thân, không như mày, chỉ vì một người cha có giá trị lợi dụng mà mới sống được đến giờ...

- Không cần kích động, có gì khác nhau chứ, chúng ta đều rất rõ ràng, Nghiêm Bất Vấn mới là diễn viên chính thật sự, chúng ta sống được đến nay không nên cảm thấy may mắn sao...

Người đàn ông cũng không để ý, gỡ tay Dương Liệt ở cổ mình ra, khẽ cười nói:

- Có hai tên mật đảng, đã đến muốn giết chết tao, mày không biết là phải tránh sao? Nghiêm Bất Vấn cũng không nói mày có thể lộ mặt ra nhanh như vậy.

- Mày chắc chứ?

Dương Liệt hoài nghi nói.

Người đàn ông kia ngáp một cái:

- Trước kia có lẽ khó nói, nhưng hiện giờ thì... cho dù là bố bọn chúng đến cũng không là vấn đề.

Dương Liệt cũng không hỏi thêm gì, thân mình nháy mắt đã đi vào bãi đỗ xe, ngồi trên chiếc Hummer của gã, rời khỏi.

Lúc Dương Liệt vừa đi khỏi, Lilith và Raphael vừa đúng lúc chạy đến hành lang chỗ Dương Liệt vừa đứng.

- Chà, đã lâu không gặp, tiểu thư Lilith xinh đẹp, hầu tước Raphael, anh vẫn không dễ gần như trước...

Người đàn ông chớp mắt, đứng dậy, nhàn nhã nói.

Trong mắt Raphael hiện lên một tia khinh thường nói:

- Quả nhiên là mày, Drogba, thật khó đánh giá sự ngu ngốc của mày, từ Đức chạy đến Hoa Hạ, lần này không có viện binh cứu mày rồi.

- Ô, không cần phá hỏng không khí nhanh như vậy, hai vị không biết là cảnh biển như vậy đẹp vô cùng sao, ở phương Đông xa xôi ngoài Châu Âu, công chúa tộc Ventrue cao quý, người thừa kế tộc Brujah anh dũng, và tôi, một tiểu lâu la tộc Tzimisce cùng hội ngộ, chẳng lẽ mọi người không thể

bình tĩnh, tạm bỏ qua thù hận hơn trăm năm nay để thưởng thức một chén máu tuyệt hảo sao?

Drogba nâng chén cười nói.

- Bọn ta không có hứng ở đây xem người diễn trò, nếu muốn chạy trốn thì mau chạy đi, có lẽ còn một cơ hội sống sót.

Lilith lúc này đã ác giọng vô tình nói.

Drogba thở dài, cúi đầu, từ từ nói:

- Các vị biết vì sao tộc ma cà rồng lại xuống dốc không?

Lilith và Raphael liếc mắt nhìn nhau, nhú mồm.

- Bởi vì tộc ma cà rồng luôn dùng ánh mắt từ mười mấy thế kỷ trước để nhìn thế giới phát triển, coi thường người khác trưởng thành, chính mình thì mục nát...

Drogba ngẩng đầu, trong ánh mắt có ngọn lửa đen tà dị:

- Các vị quá ngây thơ rồi? Nghĩ là tôi chán sống mới ngồi đây chờ các vị đến?

- Đúng là mạnh miệng!

Lilith cười lạnh, trên tay ánh lên ánh sáng lạnh, ma khí sao mờ của tộc ma cà rồng đã ở trên tay.

Drogba cặp chân dài nhẹ nhàng phóng qua một bên, nhún nhún vai, nói:

- Xin hỏi hai vị, nơi này phong cảnh đẹp chứ? Kỳ thật chỉ muốn xác nhận một chút, cho các vị tìm một nơi vừa ý để làm mộ, nếu hai vị không có ý kiến phản đối gì, tôi coi như hai người đã đồng ý.

Raphael giận dữ cười nói:

- Drogba được lắm, tuy không biết sao người lại tự tin đến ngu ngốc như vậy, nhưng thật ta rất hy vọng đồ ngu ngốc người bị chúng ta chèn ép cả trăm năm, có thể cho chúng ta niềm vui bất ngờ...

Nói xong, Raphael trên tay xuất hiện luồng ánh sáng đỏ, một chiếc rìu lớn dài hai thước mang theo một rãnh sâu màu máu đỏ đột nhiên xuất hiện ở trên tay Raphael.

- Chắc chắc, đại nhân chương hình, hình rìu của ngài thật khiến tôi hâm mộ đó, nhưng mang ra đây cũng tốt, tôi giết ngài rồi, có thể giữ lấy ma khí này xài.

Drogba nhếch miệng cười.

- Vậy thì thử xem.

Raphael khẽ hừ một tiếng, ngay sau đó, bóng dáng đã mang theo một tia chớp hình chiếc rìu màu đen trên tay, xẹt qua một đường cầu vồng, hung hăng bỏ về phía Drogba!

Drogba dường như không cần chuẩn bị, xoay người lướt ngang, trực tiếp tung ra một đòn như trận cuồng phong.

Theo sát sau đó là lưỡi rìu thứ 2, thứ 3 của Raphael bỏ xuống, giống như bão táp càn quét trên mặt đất!

Từng đợt riu bỏ xuống, mang theo từng đợt sóng màu máu!

Các chiêu thức mở rộng ra, phối hợp cùng Lilith sử dụng dao mổ linh hoạt, đúng là đấu pháp trước nay chưa từng có, mang đến hiệu quả sấm sét!

Nhưng tốc độ của Drogba vượt quá dự đoán của Raphael.

Mặc kệ Raphael tiến công như thế nào cũng không thể chạm được đến hình dáng quý mị của Drogba!

- Tốc độ của hân sao lại có thể nhanh như vậy... nhanh hơn hân ba lần so với trước kia!

Lilith và Raphael trong lòng đều kinh động, tuy cảm thấy không thể tin nổi, nhưng cuối cùng cũng có thể hiểu được vì sao Drogba lại tự tin đến vậy.

- Cho dù tốc độ cao người cũng đừng hòng thoát được!

Chiếc riu của Raphael xẹt qua một hình xoắn ốc lớn, liên tiếp bỏ xuống, một tầng mây huyết sắc khí thể vô biên tràn ngập cả trăm mét vuông!

Theo sát sau đó, đám mây huyết sắc đó ngưng lại thành hình giống một chiếc riu, Raphael múa may, đám mây tụ lại thành một chiếc riu chiến lớn, tiếng sấm gào thét hỗn loạn nghe như xé gió!

Drogba đang muốn ra khỏi phạm vi này, không ngờ tốc độ ngưng tụ của mây huyết sắc kia không kém tốc độ của hân, trực tiếp trước mặt hân tụ thành hình riu chiếc chặn ngang, bỏ chém!

Drogba mũi chân lùi một chút, định tránh đòn hiểm từ bên trên!

Nhưng không đợi gã nhảy người lên, Lilith luôn đứng đó thủ thế tìm cơ hội đột nhiên vùng lên, theo hướng gã phóng đến một đồng dao mổ!

Tốc độ của Lilith hiển nhiên nhanh hơn Raphael rất nhiều, Drogba càng khó tránh né, rốt cục cũng bị bỏ trúng!

“Xoẹt!”

Dao mổ và riu chiến cũng lúc chặt đứt nửa thân và hai đùi của Drogba, máu đỏ thẫm loang ra mặt đất.

Thu hồi sắc máu trên hai ma khí, Raphael và Lilith liếc mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng thở phào.

Thật tình, Drogba này đột nhiên thực lực tăng vọt, họ vẫn còn có chút chán động.

Nhưng cũng không chờ cả hai trầm tĩnh lại, tình huống lại đột ngột thay đổi.

Chỉ thấy thân thể đã vỡ vụn, chia năm xẻ bảy của Drogba không ngờ lại cử động!

Tất cả máu thịt trong thời gian ngắn, được một sức lực kỳ dị dẫn dắt, ngưng tụ lại cùng một chỗ, lại lần nữa phục hồi cơ thể Drogba như cũ!

Thở hổn hển mấy hơi, trong mắt Drogba hiện lên một tia điên cuồng:

- Hô hô, trò chơi kết thúc, kế tiếp tôi sẽ phải đánh thật rồi.

- Sao... sao lại như vậy được?!

Lilith dù sao cũng là phụ nữ, kinh hãi lui lại một bước.

Raphael cũng ngơ ngác lắm lắm:

- Bị rìu chặt trúng sẽ vì bị nguyên rửa mà không ngừng chảy máu... vì sao... Vì sao lại có chuyện này?!

Drogba khinh miệt nói:

- Điều nói với các vị rồi, sự mục ruỗng của tộc ma cà rồng chính là bởi mù quáng tự tin vào sức chiến đấu của mười mấy thế kỷ trước. Không cần nói đám tội nghiệp các vị, cho dù là chủ thần mấy vạn năm cũng sắp phải đón tiếp thời kỳ hoàng hôn của các vị thần rồi...

- Người đứng đó nói hươu nói vượn cái gì, đừng tưởng rằng dùng chút thủ đoạn có thể thắng được chúng ta!

Raphael ưỡn ngực, ý chí chiến đấu lại tuôn ra mãnh liệt!

- Ai... thôi đi, nói chuyện với hai kẻ sắp chết chẳng có nghĩa gì...

Drogba nhàm chán lắc đầu, lại lần nữa nhìn hai người kia, ánh mắt đen tối thâm trầm!

- Vừa rồi ta chỉ đùa với các người, giờ ta bắt đầu phải dùng thực lực rồi...

Tiếng nói còn đang vang, Drogba đã biến mất tại chỗ.

Lại lần nữa xuất hiện, một khuỷu tay gã đánh vào hàm dưới của Raphael.

- Á!

Một tiếng hét thảm thiết, Raphael cũng chưa kịp phản ứng lại đã bị đánh bay cao bảy, tám mét, bay thành một đường cong!

Lilith vội vàng quơ dao mổ, mang theo một làn huyết ảnh!

Nhưng Drogba cũng đã hiện ra phía sau cô, một chương tung ra phía sau đầu cô!

“Bốp!”

Bóng dáng Lilith hóa thành một bãi bột phấn màu máu!

- Ồ... huyết phân thân?

Thân thể thực của Lilith lại lần nữa xuất hiện sau Drogba, một trận dao mổ hung hăng chém xuống.

- Đi chết đi!

“Vụt!”

Chỉ thấy bóng dáng Drogba cũng biến thành một đám bột máu.

Đôi mắt đẹp của Lilith mở thật to, cô cũng bị lừa rồi!

- Phải chết chính là mày!

Một bàn tay Drogba chụp ở chỗ ngực Lilith...

“Bang!”

Một tiếng động vang dài, thân hình xinh đẹp của Lilith liền trực tiếp bị đánh bay mấy chục mét, ở giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi, rơi xuống nước biển!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 887

Không Rảnh Phản Ứng Lại Hẳn

Tộc ma cà rồng chiến đấu giống như từng màn ảnh ma quỷ qua lại không ngớt, nếu là nhân loại bình thường, gần như không thể nhìn thấy chút tung tích nào.

Lúc này, nhìn thấy Lilith bị Drogba đánh bay, Raphael giận không thể kiềm chế lại.

Toàn thân khói máu bốc lên, quơ chiếc rìu chiến lớn lại lần nữa nhằm phía Drogba!

- Huyết băng!

Chiếc rìu mang theo một làn mây máu lớn tản ra mùi tanh hôi, giống như núi tuyết sụp lở, trút xuống vị trí của Drogba.

Drogba nhe răng cười độc ác:

- Ma khí sát khí lớn vậy ở trong tay người, thật là phí của trời.

Nói xong, trên người Drogba tất cả quần áo đều bị xé rách nát, thân thể không ngờ lại phồng lên, tỏa ra ánh sáng kim loại đen bóng!

- Đến đây đi!

Drogba nổi giận gầm lên một tiếng, lại không thèm tránh đòn, như có thể đón nhận, nuốt chửng hết thủy mây máu kia!

Khiến Raphael khiếp sợ chính là lúc đám mây máu chạm đến người Drogba, không ngờ lại có một lực lượng kỳ dị đón đỡ hết bên ngoài, không làm gã bị thương chút nào!

Sao lại như thế được... Thân thể này! Không phải thân thể của tộc ma cà rồng?!

Raphael bỗng nhiên ý thức mạnh mẽ được rằng Drogba đã thay đổi thân xác!

Nhưng không có thời gian do dự, Raphael quơ rìu, hung hăng xé toạc mây máu, toàn lực đánh một trăm, bổ vào chỗ cổ vai của Drogba!

Drogba không chút do dự, nâng một bàn tay, dùng cái năng lực kỳ bí kia, đón nhận cả đòn rìu bổ xuống!

- Hừ, quá yếu!

Drogba nhe răng cười độc ác.

Đang nói dở, thân thể Drogba đã vọt tới trước, một quyền hung hăng đập vào lồng ngực Raphael!

“Hự!”

Xuyên thấu!

Raphael trợn mắt, rống lên một tiếng, vội vã phi thân rút lui!

Bởi vì không đánh trúng tim Raphael, coi như cố ý không giết, cho nên là một ma cà rồng, Raphael cũng không tử vong ngay.

Nhưng Raphael vô cùng hoảng sợ bởi cái miệng vết thương bị xuyên thủng của mình, không ngờ không thể thông qua thực lực hùng mạnh của tộc ma cà rồng để khôi phục lập tức!

Cái sức mạnh khó hiểu kia không ngừng cản trở mình khôi phục cơ thể, khiến cho dòng máu quý báu của tộc ma cà rồng không ngừng theo miệng vết thương chảy ra.

- Đây là... năng lực gì vậy...? Người có còn là người của tộc ma cà rồng không!?

Raphael thở nặng nhọc chất vấn.

Drogba cũng không để ý đến gã, mà xoay người hướng về phía biển rộng.

Lilith vừa bị đánh rớt xuống biển, không biết từ lúc nào đã hiện ra lại từ bờ cát, thở gấp, khóe miệng còn dính máu.

Trên tay dao mổ huyết quang chói mắt, Lilith liếm liếm máu ở khóe miệng, đầu tóc vàng ướt sung bọt nước.

Vốn là một người gợi cảm tuyệt mỹ, lại kết hợp sự hoang dã, lại cộng thêm sát khí, cô trở nên vô cùng kỳ quái.

- Lilith, cô có biết tôi vẫn rất thích cô thể nào không, muốn làm nô lệ máu của tôi không, tôi sẽ sung ái cô.

Drogba tà ác cười.

- Tộc Tzimisce là thị tộc ma ác, bộ dạng cũng xấu, nhưng dù gì cũng là một chi của tộc ma cà rồng, Drogba, người sao không ngoan ngoãn làm thiếu tộc trưởng của tộc Tzimisce, lại đi theo tên ngu xuẩn biến thái, biến mình thành máy móc sinh hóa, đầu óc người quả nhiên không ổn, chẳng trách làm đời thứ sáu của huyết tộc thuần chủng, sống mấy trăm tuổi cũng chỉ là một bá tước.

- Này, bớt quy chụp cho tôi đi, tộc Tzimisce là cái gì?! Tôi đã không phải Drogba ngày trước thấy các người là trốn! Thực lực tôi là nhất! Các người đánh không lại tôi, bố các người cũng không đánh lại! Tôi hiện giờ, cho dù là thống nhất tộc ma cà rồng cũng chỉ là vấn đề thời gian! Đến lúc đó, tôi sẽ cho tất cả đám già mục nát ấy thấy tôi mới là con cháu quang vinh!

Drogba cười to bừa bãi nói.

Lilith cười lạnh nói:

- Ít đặc ý đi, ta thừa nhận, bởi hiện tại người biến thành quái vật, ta và Raphael mới không là đối thủ của người, nhưng người không chỉ phản bội tộc ma cà rồng, lại còn đụng đến người không nên dây vào... Hôm nay người có thể sống sót, tuyệt đối không phải người...

-Ồ, ý cô... không phải là gã Dương Thần tự cho mình là Minh Vương khó lường kia chứ?

Drogba gãi gãi lỗ tai, khinh thường nói.

Lilith nhú mi, nhìn về mặt Drogba ung dung, tuy rằng vô cùng tin tưởng Dương Thần, nhưng cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Lúc này, Raphael trong thương đang tập tễnh đứng lên, giờ riu chiến âm ảm, thở hên hên nói:

- Lilith, chúng ta cùng tiến lên, loại tà môn này không thể nào sức mạnh dồi dào không ngừng..

- Thật là con cháu tộc Brujah khờ dại...

Drogba cười nhạo nói:

- Đến đây đi, người đứng còn không vững, ngoài mồm mép có thể làm được gì chứ?

Raphael trong cơn giận dữ, chịu đựng đau đớn kịch liệt, đang muốn tiến lên liều mạng, lại nghe xa xa có tiếng động cơ xe ô tô.

Drogba và Lilith cùng nhìn ra phía bãi biển xa xa, một chiếc BMW X6 đen chạy như bay đến.

Xe vừa dừng lại, sau khi đỗ vào một chỗ để xe, Dương Thần cả người trang phục thoải mái không chút hoang mang đi xuống xe.

Liếc mắt nhìn quanh ba người cách đó mấy chục mét, Dương Thần ha ha cười, múa may cánh tay, vừa đi vừa nói:

- May mà đến kịp, trên đường hơi kẹt xe. Mọi người phải biết rằng, bà xã tôi còn chưa tỉnh ngủ đâu, đặt cô ấy ở sô pha, không đánh thức cô ấy nên hơi tốn chút thời gian, may mà không tính quá muộn...

Lilith thở nhẹ, khóe miệng lộ ra một nét cười mỉm.

Raphael có vẻ vô cùng tức giận, Dương Thần không ngờ biết bọn họ ở đây, hiển nhiên là Lilith có liên lạc qua lại với Dương Thần, việc này đồng nghĩa với không thừa nhận thực lực của Raphael.

Raphael ngạo mạn không ngờ, nếu Dương Thần không xen ngang, gã cũng không nghĩ đến việc này.

- Minh Vương?

Drogba nhếch miệng cười nói:

- Ta chờ người đã lâu.

Dương Thần căn bản không phản ứng lại hấn, mà đi đến bên Raphael đứng không vững, máu chảy rất nhiều, cười hỏi han:

- Anh sắp chết chưa?

Raphael mặt xám xịt, hừ lạnh nói:

- Không cần anh lo! Có bản lĩnh thì đánh bại hấn! Vậy tôi mới thừa nhận anh mạnh hơn tôi!

Dương Thần mặt vẫn tươi cười, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia lạnh:

- Xem ra anh còn cách cái chết một đoạn, như vậy đi... tôi tiễn anh một đoạn đường.

Không đợi Raphael hiểu được, gã cũng không có cơ hội hiểu được.

Dương Thần tay trái hạ xuống, tiếp tục chụp lên trán của Raphael.

“Pang! ”

Một tiếng nổ vang động!

Toàn bộ thân hình Raphael giống như xúc xích bị nổ thành một đồng!

Cái đầu bị thương nặng, bị nổ vỡ toang, xương cốt bị nhồi vào bụng!

Dần dần, dưới ánh mặt trời, thân thể ma cà rồng này nhanh chóng bị phơi nắng, hóa thành một đồng cháy sém dưới ánh mặt trời!

Thấy một màn khủng khiếp, Lilith và Drogba cũng chưa phản ứng lại, đến lúc Dương Thần đã thu hồi bàn tay đầy máu họ mới hồi phục ý thức!

- Vì... vì sao?!

Vẻ mặt tươi cười của Lilith hóa thành kinh ngạc:

- Minh Vương các hạ! Sao lại giết Raphael?! Kẻ thù là Drogba của tộc Tzimisce!!

Dương Thần hờ hững lắc lắc đầu, nói:

- Con người tôi ghét nhất bị uy hiếp, nếu tôi nhớ không nhầm thì... hắn giống như ở trên mái nhà, nói gì mà muốn đem đầu của tôi đi đốt đèn... nếu không phải vì lúc này phải ôm bà xã ngủ, không rảnh phản ứng lại hắn, cô cho rằng hắn có thể sống đến hiện tại?

Lilith lạnh lẽo thấu xương, cô tuyệt đối không ngờ chỉ là một câu nói ngạo mạn của Raphael, sẽ dẫn đến họa sát thân!

Quan trọng hơn là, Camarilla cùng Dương Thần quan hệ tốt, dù chưa phải đồng minh, chí ít cũng đã hợp tác qua vài lần.

Raphael là huyết mạch cao quý của tộc Brujah, lại là người quản lý ma khí hình rìu, trong mắt Dương Thần, không ngờ nói giết là giết!!?

- Hắn... hắn là con của thân vương tộc Brujah... Minh Vương các hạ... ngài như vậy sẽ...

Lilith khuôn mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Dương Thần bữu môi nói:

- Nếu muốn báo thù cho con thì cứ việc đến tìm tôi, thông minh hơn thì nên cố gắng sinh thêm một đứa con khác, sinh một đứa nói chuyện có đầu óc.

Nói xong, Dương Thần quay lại Drogba, nhìn màu da ngăm đen, cơ thể cường hóa, Dương Thần nhíu mi:

- Chả trách tộc Tzimisce các người thích chiếm cơ thể người khác, bộ dạng người xấu vậy, chẳng lẽ Nghiêm Bất Vấn giúp các người cải tạo thân thể, lại không làm đẹp hơn chút à?

- Ta không biết người đang nói cái gì, nhưng... người đã giết chết Raphael, ta rất thích điều này.

Trong mắt Drogba tràn đầy sự khát máu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 888

Không Ngờ Lại Tin Tưởng

Dương Thần nhìn quanh, nói:

- Nếu Nghiêm Bất Ván không rõ... tên Dương Liệt đâu, sao không ở lại giúp người, hần sớm đi rồi sao?

- Dương Liệt là ai? Ta sao lại không biết ai hết?

Drogba mỉm cười hỏi lại.

Dương Thần thở dài:

- Xem ra người vội muốn chết, người cho là bởi vì Nghiêm Bất Ván cho người chút năng lực kỳ quái mà ta không giết được người?

- Không, ta không cho là như vậy.

Drogba thâm xốt xa cười nói:

- Đến người vô tính có thần lực còn không là đối thủ của người, ta chỉ là ma cà rồng không có tư cách là thần, sao có thể ngu ngốc chịu chết oan? Cho nên vì an toàn mà rời khỏi, ta đã tốn không ít công sức.

Dương Thần không có hứng thú nghe tiếp, từ từ bước về hướng Drogba.

- Lần trước cái tên người nhân bản kia, ta giết đến 3, 4 lần mới chết, người có thể để ta giết mấy lần đây?

Drogba vẫn không nhúc nhích cười lạnh nói:

- Minh Vương, người không gọi điện thoại về nhà hỏi thăm tình hình chút sao?

Dương Thần ngẩn ra, gọi về nhà?

Dương Thần sớm đã sắp xếp đội Hải Ưng bảo vệ tốt tất cả những người quan trọng bên mình, đương nhiên bao gồm cả người nhà mình, chẳng lẽ còn có gì sơ hở?

- Tin không tùy người, nếu muốn động thủ, cứ việc... nhưng ta chết thì người nhà của người... ha ha.

Dương Thần do dự, xem ra tên này trốn cũng không thoát, vì thế rút điện thoại, gọi về nhà.

Điện thoại vang mấy tiếng mới có người nghe.

- A lô...

Đó là giọng Quách Tuyết Hoa, nhưng lại có chút run rẩy, mất tự nhiên.

Dương Thần lập tức nhướn mày:

- Mẹ, trong nhà làm sao vậy?

Quách Tuyết Hoa hít sâu một hơi nói:

- Dương Thần, có hai người ngoại quốc đột nhiên tiến vào, đem theo hai người bị hôn mê, sau đó bắt mẹ và Ngọc Lan, may mà Trình Tú không ở

nhà... bằng không... Rốt cuộc sao lại thế này?

Dương Thần sững sốt, hai người bị hôn mê? Chẳng lẽ là hai người đội Hải Ưng phụ trách tình hình trong nhà bị bắt??!

Nghiêm Bất Vãn chẳng lẽ lại phái người nhân bản đến, nhưng nếu không phải người nhân bản có tư cách thần, sao lại không bị Hải Ưng phát giác, làm họ bị hôn mê?

Chẳng lẽ Nghiêm Bất Vãn thật sự tạo thành một đội quân thần tộc?

Nhìn vẻ mặt đặc ý dân của Drogba, sắc mặt Dương Thần âm u một lát, nói:

- Mẹ, bảo người kia nghe điện thoại.

Điện thoại được chuyển, một tiếng nói khiến Dương Thần kinh ngạc truyền ra.

- Minh Vương các hạ, còn nhớ rõ tôi chứ?

- Mourinho?!

Trong đầu Dương Thần hiện lên một tia sáng, nhất thời hiểu ra rất nhiều chuyện.

Lilith ở ngay đó thấy Dương Thần ngạc nhiên như thế, lại nghe đến cái tên “Mourinho” thì tràn đầy nghi hoặc.

- Đúng vậy, là tôi.

Trong điện thoại, Mourinho hưng phấn cười to:

- Thật sự phải cảm tạ anh giúp tôi tránh được cái đám quý tộc đáng ghét Camarilla, giúp tôi nhẹ nhàng đi vào nhà anh.

Dương Thần nhéo nhéo mũi:

- Người hóa ra là đồng bọn với bọn chúng?

- Bingo! Chúc mừng anh trả lời đúng!

Mourinho tự đắc nói:

- Thế nào, hành động của tôi có phải vô cùng xuất sắc không? Tôi qua anh dường như bị diễn xuất của tôi lừa, tôi lúc ấy chỉ muốn cười to, nhìn cười thật vất vả đó.

Dương Thần sắc mặt hoàn toàn trầm xuống, dường như cả người rơi vào trong một đám mây mù.

Lilith không kìm nổi hỏi:

- Minh Vương các hạ, Mourinho kia không phải cái tên dân đen mà ngài bảo chúng tôi buông tha sao, hắn làm sao vậy?

Không đợi Dương Thần nói chuyện, Drogba liền miệt thị nói:

- Để tôi nói cho cô biết, cô bé, tên Mourinho kia trước mắt Minh Vương vĩ đại của chúng ta diễn một vở kịch bi thương hoàn mỹ như Shakespeare, vì một người hắn yêu mà ra sức báo thù, còn làm bộ như bị người khác lợi dụng mà không biết...

Vậy mà, ngài Minh Vương của chúng ta còn tin, nói đúng ra là ai đó quá đơn thuần rồi, không ngờ lại tin tưởng tộc ma cà rồng sẽ có tình cảm với một

nữ nhân ti tiện? Ha ha, ngôi sao ca nhạc Lộ Dao kia chỉ là một nô lệ máu của Mourinho thôi, đến hội trường dùng dao giết ả cũng là Mourinho, nói vì Lộ Dao báo thù cũng là hần...

Ở trong mắt vô số người, có lẽ người phụ nữ kia là minh tinh chói sáng, nhưng trong mắt tộc ma cà rồng chúng ta, cô ta chỉ là kẻ đáng thương khát vọng trường sinh, chết đi mang cho các người chút phiền toái, đó là chết có ý nghĩa rồi...

Lilith vẽ mặt kinh dị, không dám tin nhìn Dương Thần, cô tuyệt đối không nghĩ tới Dương Thần không ngờ là bị bọn họ lợi dụng.

Dương Thần nắm chặt nắm tay, da đầu không ngừng run lên.

Chả trách có thể tránh được cảm giác của hai người đội Hải Ưng, không ngờ là ma cà rồng, cho dù là lén đi chuyển hay thôi miên, đều đủ để âm thầm chiến thắng Hải Ưng, chẳng có gì là lạ.

Khiến Dương Thần tức giận, không ngờ bởi một tia thiện ý của chính mình khiến cho đối phương trêu đùa?! Ngay dưới mắt để hung thủ và kẻ thù chạy mất!?

- Giờ ta có thể đi rồi chứ?

Drogba buông tay, nhếch miệng nói:

- Ta nghĩ ngài Minh Vương sẽ không vì muốn giết cái mạng nhỏ của ta mà không quản sinh mạng của người trong nhà chứ?

Kế sách của Drogba và Mourinho hiển nhiên rất chu đáo, đợi Drogba chạy xa, Mourinho cũng sẽ mang đám người Quách Tuyết Hoa chạy đi xa, chỉ cần không bị Dương Thần lập tức bắt được, dựa vào bản lĩnh của chúng, lại có Nghiêm Bất Vấn âm thầm hỗ trợ, nếu cố tình ẩn trốn, dù Lilith có dùng dụng cụ chuyên dụng truy tìm cũng không chắc có thể dò ra được.

Đồng thời, việc bắt đi Quách Tuyết Hoa và Vương Ngọc Lan rất hữu hiệu để không chế Dương Thần.

Việc đến nước này, Dương Thần lại cúi đầu không nói lời nào.

Lilith thấy thế, khuyên:

- Ngài Minh Vương, việc đã đến nước này, để hần sống mấy ngày đi, đối phương giao hoạt, không phải lỗi tại ngài, đừng để người nhà bị thương tổn là tốt rồi.

Dương Thần vẫn là không phản ứng, như là lâm vào sự trầm tư nào đó.

Lilith nghĩ Dương Thần còn đang đấu tranh tư tưởng, khuôn mặt quyến rũ tràn đầy lo lắng:

- Minh Vương các hạ, đừng kích động, Drogba không phải ma cà rồng bình thường, hần là con của thân vương Rafael tộc Tzimisce, giết hần sẽ khiến thân vương Rafael căm thù. Phụ vương tôi từng nói, thân vương Rafael của tộc Tzimisce là một vị thực lực sâu khó lường trong tam đại gia tộc của ma cà rồng, vẫn là suy nghĩ kỹ một chút được không...?

Đột nhiên Dương Thần ngẩng đầu lên.

Trong mắt Dương Thần không chút lửa giận và ảo não, chỉ là một tia bất đắc dĩ và cảm thán.

Dương Thần cười nhạt:

- Lilith, cảm ơn cô an ủi, nhưng tôi không cần, có thể là gần đây tôi cảm thấy âm áp nên quên mất một số sinh vật vốn chính là máu lạnh.

- Ủ?

Lilith khó hiểu Dương Thần đang nói gì.

Dương Thần lộ ra chút tà dị cười, nói với Drogba:

- Các người biết không, các người có một sai lầm chí mạng...

Drogba thấy Dương Thần thần sắc không tầm thường, trong lòng đã buồn bực, lúc này vừa nghe vậy, lập tức nghiêm nghị, theo bản năng hỏi ngược lại:

- Sai lầm gì?

Dương Thần gãi gãi tóc:

- Kỳ thật cũng không thể trách nhóm của ngươi... ta vì không dễ sét đánh trúng, mới cố hết sức không làm vậy... nhưng hiện tại cũng không có cách khác, đành vận dụng ít công lực vậy...

- Không hiểu gì cả, ngươi rốt cuộc đang nói gì, phô trương thanh thế? Dừng giỡn!

Drogba cười nhạo một tiếng, kéo mảnh quần áo đã nát vụn trên người, xoay người sang chỗ khác, đi nhanh đến chỗ để xe.

- Nếu ngươi dám động thủ, một khi sinh mạng của ta suy yếu quá, xuyên thấu qua dấu ấn liên hệ huyết thuật, Mourinho ngay lập tức có thể cảm nhận được, mà người nhà ngươi cũng lập tức chết, tốt lắm... ta không rảnh lãng phí thời gian với trò chơi nhảm chán của ngươi.

- Đây không phải trò chơi...

Dương Thần thì thào nói một câu, bóng dáng theo đó biến mất!

Drogba đang đi lại trán chột lạnh, căn bản không kịp phản ứng, một bàn tay to đã chụp lấy ngực hắn.

Dù sao thân thể Drogba so với raphael mạnh hơn nhiều, dùng cùng một lực mà không bị nổ thành từng mảnh.

Nhưng dù vậy, sinh mạng của gã cũng trong thời gian ngắn gần như đoạn tuyệt.

Lilith kinh hô một tiếng, Drogba bị đánh văng vèo như vậy, Mourinho sẽ ra tay với người nhà Dương Thần thì sao? Chẳng nhẽ người đàn ông này định mặc kệ mẹ đẻ?

Nhưng cô hiển nhiên đã đoán sai!

Dương Thần vừa mới đem hơn nửa người Drogba ấn xuống bùn, bóng dáng đã lại lần nữa biến mất trên bờ biển.

Gần như trong nháy mắt, ở trong biệt thự khu Tây, một bàn tay từ trong hư không hung hăng tóm lấy cổ Mourinho!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 889

Khách Ít Đến.

Nghìn cân treo sợi tóc!

Nhận thấy được Dương Thần không từ thủ đoạn nào, Mourinho đang muốn dùng lưỡi dao ngưng kết huyết thuật bỏ về phía cổ Quách Tuyết Hoa!

Nhưng Mourinho như thế nào cũng không thể lý giải, tại sao Dương Thần đột nhiên lại xuất hiện trước mặt mình, hơn nữa lại đánh gãy được tay mình!

- Lợi dụng sự đồng cảm của một người, so với lợi dụng thù hận của một người, còn ghê tởm hơn!

Dương Thần bên tai tầng lớp Huyết tộc hạ lưu nói một câu, tiếp theo, đã đưa tay hung hăng xuyên vào lồng ngực hắn ta, bóp nát trái tim như bả kia!

Mourinho hiển nhiên chỉ là một tên nhãi ranh, không có cổ lực lượng thần bí giúp hắn ta chữa trị cơ thể, trong nháy mắt trái tim bị đập nát, sinh mạng Huyết tộc của hắn ta cũng đi tới hồi kết!

Quách Tuyết Hoa và Vú Vương ở trong nhà mặt xám xịt, đều không tin tất cả những gì đang xảy ra phía trước.

Không chờ bọn họ bỏ nhào vào Dương Thần khóc lóc, Dương Thần lại lần nữa biến mất, chỉ để lại thi thể Mourinho hóa thành một đồng tro tàn.

Trong nháy mắt, Dương Thần lại lần nữa quay về bờ biển, thân ảnh trong hư không giống như ảo thuật, giống như thoát ần thoát hiện, chặn luôn hướng Drogba hóa ảnh chạy trốn!

Cổ lực lượng thần kỳ kia vừa mới giúp Drogba chữa trị thân thể, tay Dương Thần lại lần nữa đánh đến!

Cơ thể của song chương Drogba bùng lên, dùng toàn bộ sức lực ngăn cản tấn công của Dương Thần, nhưng trong nháy mắt ngoài hai tay ra, xương gãy nát, hoàn toàn không có chút hiệu quả gì!

Trong khoảng thời gian giống như một tia chớp cuộc chiến đã xảy ra, khiến Lilith đứng xem cách đó không xa trợn mắt há hốc mồm, cái miệng nhỏ nhắn há thật to, nếu không phải thân hình thảm hại sau cuộc chiến, có thể rất đáng yêu.

Cả người Drogba từ lồng ngực bị chia làm hai mảnh, ngã quỵ xuống đất, kêu gào thảm thiết.

Dương Thần lại không đuổi theo tiếp tục đánh, mà là chậm rãi chờ thân thể Drogba lại lần nữa được chữa trị bởi cổ lực lượng thần kỳ.

- Nói mau, Nghiêm Bất Vấn ở đâu.

Dương Thần lạnh giọng chất vấn.

Kêu thủ hạ lật khắp Hoa Hạ tìm Nghiêm Bất Vấn, cũng không thấy được

bóng dáng của hắn ta, lực lượng ở nước ngoài cũng bí mật tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không biết được hành tung của hắn ta.

Nghiêm Bất Vần quá nguy hiểm, không thể giống trống khua chiêng đi tìm, cho nên cũng ảnh hưởng đến tiến độ.

Nếu có thể từ miệng bọn người kia hỏi ra chỗ của Nghiêm Bất Vần thì tiết kiệm được bao nhiêu công sức.

Nhưng Drogba hiển nhiên sẽ không để Dương Thần toại nguyện.

Tuy rằng chữa trị thân thể xong rồi, nhưng trong thân thể lực lượng quý dị còn sót lại hoàn toàn không đủ để chống đỡ chữa trị một lần nữa cho hắn ta, miệng không ngừng phun ra máu loãng.

- Anh...Anh quả nhiên lợi hại...

Drogba không cam lòng hỏi ngược lại:

- Nếu tôi nói...Anh sẽ bỏ qua cho tôi?

- Không.

Dương Thần nói:

- Nếu nói ra, chỗ yên nghỉ của anh có thể có thêm người chôn cùng.

Drogba đầy răng máu đỏ cười nói:

- Chôn cùng? Thật là buồn cười! Tôi nói thật cho anh biết, Minh vương dù chết cũng sẽ không nói cho anh biết anh ta ở đâu, đợi cho Nghiêm Bất Vần chuẩn bị đầy đủ, lúc xuất hiện lần nữa, chính là anh sẽ được chôn cùng ta!

Đáng chết! Quả nhiên như vậy!

Dương Thần đã sớm buồn bực vì sao những chuyện phiền phức của bao nhiêu năm nay, cũng không có thể cho mình sự công kích trí mạng, cũng không thể thật sự tạo thành thương tổn thực chất đối với những người ở xung quanh mình.

Quả nhiên nhóm này chỉ là vật hi sinh sao? Không ngừng tạo phiền toái cho mình, Lâm Nhược Khê và những người bên cạnh, không rảnh quan tâm đến hành tung của Nghiêm Bất Vần, đây là chiêu kéo dài thời gian của mình?

Nghiêm Bất Vần nếu đã phát hiện được có thể cấp bậc đó làm tổn hại đến mình là có thể đến từ lực lượng quý dị của thần thạch, vậy rất có khả năng đang không ngừng tích tụ, thậm chí đi tới cảnh giới mà mình không thể đối phó được.

Dương Thần tuy rằng chưa nói tới sợ hãi, dù sao thực lực tuyệt đối của mình còn mạnh hơn nhiều Nghiêm Bất Vần, nhưng tự tin thì tự tin, chẳng may có chuyện không hay xảy ra, vậy thì chơi quá trốn rồi!

Nhưng đã đến nước này, Dương Thần không hề do dự, Drogba này rõ ràng là đánh chết không nói, hơn nữa chết đối với Huyết tộc mà nói kỳ thực không quá đáng sợ, cho nên giữ hắn ta lại cũng sẽ không moi được gì.

Dĩ nhiên vận dụng Độ Kiếp kỳ tu vi, Dương Thần cũng không cần quan

tâm, trực tiếp phát động sức mạnh của thiên địa, đem Drogba trông rỗng hóa thành một đồng bột mịn!

Lilith trơ mắt nhìn Drogba vừa mới cười to bị một trận gió thổi đi, không để lại cái gì, không khỏi rung mình.

Nếu nói trước kia còn có ảo tưởng mập mờ với Dương Thần, thì bây giờ, Lilith chỉ mong có thể duy trì quan hệ bạn bè là tốt rồi.

Đương nhiên, nếu người này có thể để ý đến mình, một lần nữa được hiến thân cũng là một vinh hạnh, chỉ có điều, nghĩ đến người đẹp vây quanh bên người ta, cũng sẽ không cần “bà lão” hơn hai trăm tuổi này...

Drogba và Mourinho chết đi, sự việc cuối cùng tạm thời kết thúc, hai cái đình chôn ở Trung Hải cũng đương nhiên nhỏ đi.

Về phần vấn đề giải thích với báo truyền thông về cái chết của Lộ Dao như thế nào, kỳ thật nói khó cũng không khó, dù sao chính phủ và cảnh sát đều không có khả năng công khai thật sự có quỷ hút máu, cho nên, việc làm giả một vài chứng cứ, không cần Dương Thần quan tâm, người ta cũng sẽ làm giúp.

Giới truyền thông cho dù nghi ngờ thông tin, cũng không dám đối nghịch chính phủ, đến cuối cùng, chỉnh sửa lại thông tin bất lợi với Ngọc Lôi lúc trước.

Kết quả cuối cùng, không chỉ Triệu Hồng Yến trở thành người vô tội bị vu oan, Ngọc Lôi cũng là gặp phải sự cạnh tranh khốc liệt trên thương trường, mong mọi người thông cảm và ủng hộ, dù sao rất nhiều người vẫn tin tưởng, người nổi tiếng thì vẫn luôn dễ bị ghét.

Hành động lần này, sau khi Dương Thần xử lý xong Raphael, Lilith tuy rằng không dám nói cái gì, nhưng hiển nhiên vẫn là có chút oán hận.

Dù sao, Raphael là thành viên quan trọng tổng bộ tộc Bruch, cho dù nói dối người giết Drogba, cũng sẽ khiến Lilith lúc báo cáo bên trong Camarilla khá khó xử.

Nhưng Lilith cũng không dám hoài nghi cách làm của Dương Thần, sau đó liền mang theo hình phủ ma khí của Huyết tộc, trở về Châu Âu.

Dương Thần thì vẫn đang tức, lại lần nữa liên lạc với bộ hạ của mình trên phạm vi toàn thế giới phái thêm người đi tìm kiếm tung tích của Nghiêm Bất Vấn! Chỉ cần nơi nào có phòng thí nghiệm thì tuyệt đối không tha!

Hơn nữa, nếu Nghiêm Bất Vấn phải làm nghiên cứu khoa học, tất nhiên cần nhiều tài chính, cũng cần mua tài liệu thực nghiệm, Dương Thần cũng không tin, hắn có thể biến ra những thứ kia!

Ba ngày sau, phong ba đã qua đi, cuộc sống thường nhật cuối cùng cũng quay lại.

Dương Thần vừa dạy các cô tu luyện, vừa lo lắng cho tốc độ của các cô.

Ngoại trừ Thái Ngưng đã gọi điện đến báo tin tốt, đã vững vàng tiến nhập Tiên Thiên cảnh giới, những người khác, cho dù Sắc Vi thiên phú rất cao,

nhưng tốc độ tu hành cũng không gọi là nhanh.

Sắc Vi tuy rằng ở trong đông tổ cảm ngộ được một vài thứ khó hiểu của cảnh giới trên, nhưng thể chất của bản thân, cũng không giống như Dương Thần có được sự chiếu xạ của thần quang, hơn nữa năng lực cảm ngộ cũng quả thực không bằng thiên phú của Dương Thần, cho nên, với tốc độ tu luyện như vậy, Dương Thần đánh giá các cô ít nhất phải tới bốn mươi lăm, sáu tuổi mới có cơ hội bước vào Tiên Thiên.

Nếu như nói đúng về Sắc Vi mà nói, tốc độ như vậy có thể chấp nhận, còn những người khác, thì có thể khoảng sáu mươi tuổi mới có cơ hội bước vào Tiên Thiên!

Kỳ thật nếu đặt vào giới tu hành võ cổ, Dương Thần tự nghĩ ra công pháp vô danh, đã là thần công quá tuyệt diệu, dù sao rất nhiều người tu hành từ nhỏ không ngừng dùng dược vật rèn luyện thân thể, đến trăm tuổi cũng không chắc có thể đến Tiên Thiên, nhưng công pháp của Dương Thần là giữa đường xuất giá cũng gần như tuyệt đối có thể bước vào Tiên Thiên cảnh giới.

Nhưng Dương Thần không đợi được! Các cô cũng không thể đợi đến sáu mươi tuổi trở nên già rồi mới có thể duy trì dung mạo.

Nhưng Dương Thần sẽ không tự nói ra cái phát hiện không may này, nó sẽ chỉ làm các cô tăng thêm gánh nặng.

Còn có thời gian bao nhiêu năm, Dương Thần tin, xe đến trước núi ắt có đường, sẽ có thể nghĩ ra phương pháp tăng tốc độ tu hành.

Cuối tháng bảy, mấy ngày trước khi Tuệ Lâm biểu diễn, đã sớm hẹn trước, bởi vì việc của Ngọc Lôi nên phải trì hoãn, cuộc tụ hội mang tính chất gia đình chúc mừng Đường Đường và Trình Tú đỗ đại học Trung Hải, rốt cuộc trong một ngày mọi người đều rồi đã đến.

Dương Tiệp Dư hưng phấn dị thường, sáng sớm đã gọi điện thúc Dương Thần và người nhà tới Viên gia, còn không quên nhắc nhở phải cho Tuệ Lâm đi cùng, còn chỉ định Tuệ Lâm hát mấy bài.

Tuy rằng là những ngày hè chói chang, nhưng khu nhà cao cấp ven hồ của Viên gia, có những bóng cây rậm rạp bao trùm.

Dương Thần dẫn theo đám người Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa, cùng Dương Tiệp Dư đi vào nơi liên hoan, ở trong rừng cố ý dựng mấy gian nghỉ chân bằng trúc, nhóm người hầu của Viên gia đã bày ra đủ loại điểm tâm, còn có đầu bếp đang làm đồ nướng, rõ ràng chỉ có mười mấy người, nhưng lại mở tiệc vô cùng long trọng.

Mẹ con Đường Uyển đã tới từ lâu rồi, hai mẹ con làm cho người ta mở rộng tầm mắt đang ngồi bên hồ ăn ngô nướng, Đường Đường mặt nhem nhuốc, làm cho người ta dờ khóc dờ cười, định chạy lại ăn bữa sáng.

- Con nhìn con, con bé xui xẻo này, ăn ngô thế nào lại làm đen mặt thế này?

Đường Uyên cười mắg, lấy cái khăn tay của người hầu lau mặt cho con gái.

Đường Đường nhai bắp ngô, ngoài miệng còn dính một hạt ngô, hồn nhiên ngẩng ngốc cười tươi.

Đường Uyên bất đắc dĩ, qua chỗ Dương Thần đợi người chào hỏi, lại nói với Đường Đường:

- Con không thấy cha mẹ chồng con đều ở đây sao, cũng không sợ mất mặt à.

Đường Đường cũng không đáp lời, chỉ dừng lại, đôi mắt tròn xoe mở thật to, sau đó ợ một cái, khiến cho Đường Uyên không biết làm thế nào.

Bởi vì Viên Dã và Đường Đường đã định hôn ước, quan hệ hai nhà rất thân mật, giống như ở nhà mình vậy.

Quách Tuyết Hoa và Dương Tiệp Dư đã nói chuyện thật vui, Quách Tuyết Hoa nhìn xung quanh, chỉ thấy Viên Hòa Vĩ ở kia chỉ huy đám người hầu, không thấy cháu trai, tò mò hỏi:

- Viên Dã đâu, ngày thường không phải đều dính lấy cô bé Đường Đường kia sao?

Dương Tiệp Dư cười nói:

- Hôm nay còn có hai khách “ít đến” tới, cho nên Viên Dã đặc biệt lái xe đi đón rồi, tóm lại đợi đón về rồi chị dâu sẽ biết.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 890

Cô Nữ Sinh Yếu Đuối

Nghe Dương Tiệp Dư nói chuyện thần thần bí bí như vậy, khiến cho Quách Tuyết Hoa càng hồi hộp hơn.

Viên Hòa Vĩ lúc này cũng đến, vẻ mặt xúc động nói:

- Đúng là khó tin, chị dâu lại có thể được sống cùng với Dương Thần, Dương Thần còn có thể dẫn cả Nhược Khê đến, cuối cùng cũng cảm thấy được không khí của một đại gia đình rồi, đúng rồi, Tuệ Lâm, chị Vương, còn cả cô bé Trinh Tú nữa cũng đừng khách sáo làm gì, đều là người trong nhà cả, muốn ăn gì thì cứ lấy nhà, ngày bình thường chúng ta cũng không được đông đủ như thế này, nên nhất định phải biết quý trọng những giây phút này đây.

Viên Hòa Vĩ đã nói như vậy rồi, mọi người đương nhiên là sẽ không quá câu nệ nữa.

Trinh Tú rất nhanh tìm được mục tiêu, chạy đến bên cạnh Đường Đường cùng nướng đồ ăn, đối với người đã từng làm thêm ở quán ăn vỉa hè như Trinh Tú mà nói, nướng đồ ăn giống như trò chơi của cô vậy.

Tuy rằng đồ nướng thì cũng không ăn được nhiều, nhưng chia cho người giúp việc ăn cũng tốt, nhất định là sẽ sạch bách.

Đường Đường vô cùng tò mò hỏi:

- Trinh Tú, cậu biết làm đồ nướng Hàn Quốc sao?

Trinh Tú gật đầu,

- Biết thì biết, nhưng nguyên liệu không giống nhau, còn nữa thực ra đồ nướng Hàn Quốc là đồ “chiên” mới đúng, dùng mấy cái bếp điện, thoa một ít dầu vào đó, rồi bỏ thịt lợn, thịt bò... nếu như có cả nước tương đặc biệt nữa thì sẽ rất rất thơm.

- Nghe thôi đã muốn ăn rồi... chi bằng chúng ta nướng ăn đi! Mấy cái bếp điện gì đó thì bảo các chú các cô đem đến cho! Tớ muốn ăn gàn bò, mà không tốt nhất là lưỡi bò!

Đường Đường ánh mắt tỏ vẻ vô cùng thèm muốn.

Trinh Tú gơ tay nhéo lên má cô bạn cùng tuổi:

- Lợn Đường Đường! Vừa mới sớm ra đã ăn sáng rồi còn gì, cậu còn muốn ăn lưỡi bò nướng gì nữa chứ?

Đường Đường bụm mặt, nhìn sang mẹ Đường Uyển đang thản nhiên nằm uống nước trái cây trên ghế, dẫu miệng nói:

- Trinh Tú sao cậu lại có thể ở đây mà véo tớ được chứ? Mẹ tớ đang nhìn chăm chăm cậu đấy, cậu cho rằng tớ đánh không lại cậu nên mới ra sức ức

hiếp tở chứ gì...

Ai ngờ không đợi Đường Đường nói xong, Đường Uyên đã ngắt lời:

- Trinh Tú thực ra cháu có thể véo đau thêm chút nữa, con bé này từ nhỏ đã cứng đầu, cô đã không ít lần đánh vào mông nó rồi, nhưng da nó rất dày.

-...

Đường Đường thiếu chút nữa thì độn thổ xuống đất luôn,

- Mẹ! Mặt của con sao lại giống với mông được!?

Tiếng hét chói tai này khiến cho những người hầu đứng ở xa cũng được trợn cười no nê.

Quách Tuyết Hoa ngồi uống trà hoa nhài cách đó không xa cũng hé miệng cười, nói với Dương Tiệp Tư:

- Con dâu tương lai của em rất biết đùa đấy.

Dương Tiệp Tư thở dài lắc đầu nói:

- Cũng chỉ có thể là như vậy, ai bảo con trai em chỉ biết đến có một người như vậy cơ chứ.

- Cô nói như vậy, Đường Uyên sẽ không vừa lòng đâu, mặc dù ngoài miệng nói Đường Đường bướng bỉnh, nhưng Đường Uyên thực sự rất yêu thương Đường Đường đấy.

Dương Thần đang đứng bên cạnh ăn bơ hồ đào, nói xen vào.

- Ô, nghe có vẻ Dương Thần cháu rất hiểu Đường Uyên.

Dương Tiệp Tư nói mĩa mai.

Dương Thần sắc luôn, cũng không biết Dương Tiệp Tư có biết được quan hệ giữa mình và Đường Uyên không nữa, nhưng cũng cười trừ, không dám nói gì nữa.

Lâm Nhược Khê hôm nay mặc một chiếc váy hoa trắng, dường như cố ý không muốn đoạt vai chính của hai cô bé Trinh Tú và Đường Đường, cách ăn mặc có vẻ khiêm tốn hơn ngày thường rất nhiều, tuy rằng quần áo đơn giản, nhưng cũng không làm mất đi dung mạo mỹ miều, nhưng lạnh lùng của cô gái này.

Nghe thấy Dương Thần nói tới Đường Uyên, Lâm Nhược Khê không kìm được lén véo Dương Thần một cái, nhưng trên mặt lại tỏ như không có chuyện gì xảy ra.

Dương Thần miễn cưỡng cười, biết rằng Lâm Nhược Khê rất không thích Đường Uyên, hoặc cũng có thể do trừu tượng tác giống nhau ra, thì hai người có rất nhiều điểm khác biệt.

- Bà xã, em không ăn đồ ăn vặt sao? Điểm tâm cũng không thấy em ăn nhiều, tập luyện xong rồi cũng nên ăn nhiều một chút.

Dương Thần cười tủm tỉm nói.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, dứt khoát cự tuyệt,

- Không ăn.

- Anh lấy cho em một quả hồ đào nhá?

- Không cần,

Lâm Nhược Khê lại lắc đầu, rồi thêm vào một câu,

- Anh lấy cho Tuệ Lâm đi, em ấy thích ăn hồ đào đấy.

Tuệ Lâm đang nhìn cảnh hồ nước vừa nghe thấy vậy, khuôn mặt ửng đỏ, vội vàng khoát tay,

- Anh Dương đừng nghe lời chị, em không ăn.

Lâm Nhược Khê nghi hoặc nói:

- Trước đây lúc ngủ cùng nhau, chẳng phải em nói với chị là rất thích ăn sao, còn nói lúc ở trên núi Nga Mi, em thường lên ăn lúc bà nội luyện công còn gì.

Tuệ Lâm then thùng, xấu hổ nói:

- Sở thích cũng thay đổi rồi mà, đây là lúc nhỏ thôi...

Dương Tiệp Dư cười khảnh khách nói:

- Tuy rằng không phải là chị em ruột, nhưng Nhược Khê rất thương Tuệ Lâm, đúng rồi, Tuệ Lâm, cháu đã trở thành người nổi tiếng rồi, sau này định lấy một người đàn ông như thế nào đây?

- Á?

Tuệ Lâm hiển nhiên là không nghĩ đến chuyện đột nhiên bị hỏi về vấn đề này, lắc đầu nói:

- Cháu... cháu... không biết.

Dương Tiệp Dư càng tỏ ra vui mừng,

- Nhìn con bé kia, có gì mà phải xấu hổ chứ, cũng hơn hai mươi tuổi rồi. Dì nói cho con biết, đừng có chọn người trong giới giải trí, bởi nhà mình có công ty giải trí nên mới lên sân khấu biểu diễn thôi, còn những ngôi sao nổi tiếng khác, cho dù là thiên vương thiên hậu gì đó, thì vẫn có những quy tắc ngầm, vàng thau lẫn lộn. Tìm một người đứng đắn, trẻ tuổi, rồi kết hôn luôn đi, mấy ca sĩ quốc tế không phải kết hôn xong thì vẫn có thể tiếp tục hát được nữa sao, cũng không có gì đáng ngại, nếu chậm trễ thì sẽ phải chậm cả đời đấy.

Quách Tuyết Hoa cũng gật đầu đồng ý, vốn định nói có thể xem xét đến con trai thứ của mình là Dương Liệt, nhưng lần trước bởi có sự xuất hiện của Dương Liệt, nên Dương Thần rất không vui, Quách Tuyết Hoa cũng không dám nhắc đến trước mặt Dương Thần, đành nói:

- Đúng vậy, Tuệ Lâm, xung quanh có rất nhiều người tốt, đối với con lại một lòng một dạ, con thử tiếp xúc với họ xem, chắc chắn sẽ không bạc đãi con đâu.

Lúc này cả Dương Thần, Lâm Nhược Khê và cả Tuệ Lâm đều hiểu Quách Tuyết Hoa nói đến ai, nhưng đều lựa chọn im lặng không nói năng gì.

Đối với Dương Thần mà nói, cho dù Tuệ Lâm được gả cho một tên vô danh tiểu tốt, chỉ cần Tuệ Lâm thực sự thích, thì cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu là Dương Liệt? Cho dù Dương Liệt có thực sự thích đi chăng nữa,

thì cũng tuyệt đối không thể được! Bởi vì Dương Liệt đã chọn đi cùng với Nghiêm Bất Vãn, nhất định sẽ không có kết quả tốt đâu.

Còn cách nghĩ của Lâm Nhược Khê thì còn đơn giản hơn, người mà cô lấy là Dương Thần, cho dù trước đây không biết Dương Thần là người của nhà họ Dương, đây có lẽ là sự thật không thể thay đổi, một khi Dương Thần đã không thích Dương Liệt, thì cô cũng cảm thấy không thích, huống hồ mỗi một lần Dương Liệt xuất hiện, đều đem lại cảm giác bất an cho cô.

Cả nhà nói chuyện với nhau một lát, Đường Uyên cũng tham gia góp vui, mọi người có vẻ vui vẻ hòa nhã với nhau.

Nói đến chuyện của mấy ngày trước, Quốc Tế Ngọc Lôi ra đòn, đánh gục cổ phiếu của những đối thủ cạnh tranh, khiến cho Viên Hòa Vĩ, Đường Uyên và Lâm Nhược Khê thảo luận tương đối hăng say.

Còn Trinh Tú và Đường Uyên thì nói đến mấy chuyện bí mật của các cô nữ sinh, chốc chốc lại liếc nhìn bọn họ, ra vẻ gì đó rất thần bí.

Đường Uyên nhìn thấy con gái và Trinh Tú đối xử rất tốt với nhau, hình như nhớ ra chuyện gì đó, hỏi Dương Thần:

- Đúng rồi, tôi nghe nói mẹ của Trinh Tú là người thừa kế của tập đoàn tài chính Tinh Nguyệt của Hàn Quốc? Ông chủ tịch của tập đoàn tài chính Tinh Nguyệt muốn đón Trinh Tú về thừa kế tập đoàn, là thật không?

Không đợi Dương Thần trả lời, Lâm Nhược Khê liền lạnh lùng trả lời:

- Là thật.

Dương Thần không nói năng gì, người phụ nữ này vẫn muốn phân cao thấp với Đường Uyên, đến nói chuyện cũng không cho mình nói.

Đường Uyên cũng không để bụng, sớm đã quen với tính hiếu thắng của Lâm Nhược Khê, dịu dàng cười nói:

- Nếu quả thật là như vậy, xem ra Đường Đường của chúng tôi vẫn là người có tư duy, đợi sau này Trinh Tú muốn về Hàn Quốc thừa kế tập đoàn Tinh Nguyệt, vật thì nhà họ Đường chúng tôi sẽ tiến một mạch vào thị trường Hàn Quốc rồi.

- Đừng có đem tình bạn trong sáng của bọn trẻ ra để buôn bán.

Lâm Nhược Khê chau mày nói.

Đường Uyên nói lại ngay:

- Cô cũng là thương nhân, cô dám nói không mượn cơ hội này để tiến hành hợp tác với tập đoàn Tinh Minh không? Đó là một trong những tập đoàn tài chính hùng mạnh nhất Châu Á, nếu như cô nói là không, có đánh chết tôi cũng không tin.

Lâm Nhược Khê hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Dù sao Trinh Tú muốn như thế nào, thì đấy cũng là quyền tự do của nó.

- Tôi cũng không nói muốn ép con bé phải quay về, Lâm tổng nghĩ hơi nhiều rồi đấy.

Đường Uyên nháy mắt cười, nói.

Lâm Nhược Khê cắn răng, mắt sắp bốc hỏa đến nơi rồi.

Viên Hòa Vĩ thấy thế, bất giác run lên, thâm hận Dương Thần sao lại chọc giận vào mấy cô này, nhưng đáng giận hơn là Dương Thần ngồi bên cạnh uống trà, giả bộ như không có chuyện gì, hoàn toàn không có ý chấm dứt chuyện này.

Viên Hòa Vĩ bất đắc dĩ, vội cười ha hả, nói:

- Nhược Khê à, nói chuyện lâu như vậy rồi, cháu cũng chưa ăn gì, cơm trưa thì phải một lúc nữa mới dọn lên, chú đặc biệt chuẩn bị một ít điểm tâm, cháu ăn một chút đi.

Nói rồi, Viên Hòa Vĩ sai đám người phục vụ dọn lên trước mặt Lâm Nhược Khê mấy hộp điểm tâm.

Trong chiếc hộp màu đen được làm tinh xảo, đủ loại bánh nếp viên được bày ra!

- Chú đã gọi điện thoại hỏi Dương Thần xem cháu thích ăn cái gì, nó nói cháu thích ăn bánh nếp viên, còn nhất định là của nhà họ Triệu, nên chú đã sai người đi mua từ sớm, cháu chọn loại mà cháu thích đi.

Viên Hòa Vĩ chân thành nói.

Lâm Nhược Khê quả nhiên không còn muốn tranh cãi với Đường Uyên nữa, ánh lửa trong mắt nhanh chóng hạ nhiệt, bây giờ tất cả chỉ còn lại trong mấy miếng bánh nếp viên thôi!

- Ay! Hóa ra chị Nhược Khê thích ăn bánh nếp viên? Chẳng phải đây là món học sinh tiểu học thích ăn sao, là món đồ ưa thích của nữ sinh, ha ha!

Tiếng chọc ghẹo của Đường Đường, khiến khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê đỏ ửng lên.

Vì thế, Lâm Nhược Khê quay đầu, trừng mắt nhìn Dương Thần.

Dương Thần vô tội nói:

- Bà xã, sao em lại nhìn anh như vậy, không phải em thích ăn bánh nếp viên sao? Anh không nói sai mà...

Đường Uyên cố nhịn cười, ra vẻ giật mình:

- Hóa ra Lâm tổng thích ăn bánh nếp viên, sở thích này đúng là đặc biệt, tôi nhớ Đường Đường nhà tôi lúc đi mẫu giáo cũng có đợt thích thứ này, trẻ con thì thích cái gì đó mềm mềm dễ cắn.

Lần khích tướng này, khiến cho đôi mắt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê phát ra ánh sáng xanh!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 891

Cắt Máu Ăn Thề.

Viên Hòa Vĩ nhìn thấy thần thái hoảng hốt không bình thường của Lâm Nhược Khê mới thấy có điều đúng, đây có lẽ là một sở thích bí mật của Lâm Nhược Khê, đối với một Tổng giám đốc của một tập đoàn xuyên quốc gia, và là một người phụ nữ lạnh lùng nghiêm nghị mà nói, sở thích này quả thực là cổ quái.

Ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự uy tín.

- Chà... Nhược Khê, nếu như không hợp khẩu vị, cũng không sao, Dương Thần sao cháu lại có thể tùy tiện nói ra sở thích vợ mình thế chứ, thẳng nhóc này cứ hay nói linh tinh, ha ha, tôi cho người hầu dọn đi vậy.

Viên Hòa Vĩ tiếp tục xoay bàn tròn.

Dương Thần chỉ cảm thấy mình bị oan ức trong lòng.

Lâm Nhược Khê cắn mạnh môi, nhẹ nhàng hừ một tiếng:

- Không sao, cháu vốn rất thích ăn gạo nếp viên tử.

Nói xong, Lâm Nhược Khê lấy một viên tử bên ngoài rắc vừng đen từ trong đĩa, theo thói quen lấy tai nấn, sau đó cho vào miệng cắn một miếng.

Vừa nhai, vừa nhìn Dương Thần với vẻ mặt cười nhạo nói:

- Coi như anh vẫn còn lương tâm, vẫn còn biết em thích ăn gì.

Dương Thần giật mình cái sở thích mới lạ này ai lại không nhớ cơ chứ.

Nhưng, những lời này là Lâm Nhược Khê cố tình nói cho Đường Uyển nghe, ý câu nói rất rõ ràng “Tôi thích ăn viên tử thì sao nào, ít nhất thì chồng tôi còn nhớ tôi thích ăn gì, cô thì có cái gì cơ chứ?”

Đường Uyển đảo mắt, cố tình như không nghe thấy, nhưng trong lòng có chút ngậm ngùi, nghĩ trong đầu nhất định lần sau phải bắt Dương Thần nhớ cho được sở thích của cô.

Sự đầu đá ngầm giữa hai người đàn bà khiến cho người bên cạnh không hiểu gì cả, nhưng xét cho cùng đang làm khách, cũng không muốn mình trở nên quá khoa trương.

Mọi người càng lúc càng nói chuyện thân thiện hòa hợp với nhau, hơn một giờ trôi qua, cuối cùng Viên Dã cũng tiễn hai vị khách ra về.

Khi nhìn thấy Viên Dã cùng hai người đàn ông mặc quân phục đi về phía nhà trúc, ngoài Đường Đường khá tự nhiên ra, những người khác đều mang những vẻ mặt kì lạ khác nhau.

Nếu như lão Lý mắt chốt phải đeo một tấm miếng vải đen như cướp biển khiến cho Dương Thần cảm thấy kì lạ và sung sướng, thì việc gặp Dương Liệt hôm trước khiến cho ánh mắt Dương Thần có chút tàn khốc.

Dù thế nào thì cũng không ngờ tới Lý Độn và Dương Liệt lại đến cùng nhau.

Quách Tuyết Hoa sau khi vui mừng hội ngộ, lại nhìn lo lắng nhìn Dương Thần.

Viên Hòa Vĩ và Dương Tiệp Dư biết quan hệ không tốt giữa Dương Thần và Dương Liệt, nhưng đối với bọn họ mà nói, xét cho cùng Dương Liệt vẫn là cháu trai thứ hai của họ, cho nên không có lý do gì mà đoạn tuyệt đi lại.

- Cuối cùng cũng tới rồi, sáng sớm ngồi máy bay sang đây, không đến đơn vị lại chạy sang đây ăn cơm, Thủ trưởng không trách phạt chứ.

Viên Hòa Vĩ bước lên chào hỏi.

Lý Độn nháy mắt nhìn Dương Thần đứng đằng sau, nói lớn:

- Không sao, Thủ trưởng chẳng phải là Tư lệnh Dương đây sao, đều là người quen cả.

Dương Liệt hình như không có chút ngại ngùng, cười gọi một tiếng:

- Dượng, cô.

Bước thẳng vào trong nhà trúc, hỏi thăm Quách Tuyết Hoa và Dương Thần.

Quách Tuyết Hoa nghi hoặc nói:

- Liệt Nhi, con vừa về sao đã lại quay lại?

Dương Liệt nói:

- Bởi vì con đang làm một số nhiệm vụ trên biển, con và Lý Độn mỗi người tự đem quân của mình đến, chỉ viện cho một số tác chiến đặc biệt.

Quách Tuyết Hoa hiểu ra gật đầu, bà tuy rằng chỉ là một phụ nữ nhưng cũng biết một số nhiệm vụ trong quân đội không được nói thẳng ra.

Nhìn thấy Tuệ Lâm cũng có mặt, mặt Dương Liệt lộ rõ sự vui mừng, tiến lên phía trước nói:

- Tuệ Nhi, không ngờ em cũng ở đây.

Tuệ Lâm khó xử nhíu mày, tiện mồm trả lời một tiếng, nếu như hoàn toàn lờ đi, lại sợ Quách Tuyết Hoa đau lòng, cho nên đành phải đơn giản mà ứng phó vậy.

- Lão Dương.

Lý Độn xông lên, vỗ vai Dương Thần cười ha ha, sau đó nhìn Lâm Nhược Khê lúc này đang đứng bên cạnh Dương Thần, tủm tỉm cười nói:

- Lần đầu gặp mặt, vị này chắc chính là đệ muội, ha ha, quả nhiên là rất xinh đẹp, tuy rằng tôi... Đây, sao lại nhìn tôi như vậy, à, đúng rồi, tôi chưa giới thiệu, tôi tên Lý Độn, Lý trong Lý Độn, Độn trong Lý Độn.

Cô có phải là Lâm Nhược Khê không? Đúng? Ha ha, tôi đã biết tôi đoán đúng mà, đừng nghĩ tôi chỉ còn một con mắt, nhưng con mắt còn lại của tôi lại nhìn rất chuẩn, nhìn người rất rõ, tôi và Dương Thần đã là bằng hữu cắt máu ăn thề được tám năm rồi đấy, sau này có ai bắt nạt cô, cứ nói với tôi, là nam tôi cho ăn chưởng, là nữ... tôi không đánh phụ nữ, cô tự giải quyết, ha

ha.

- Anh khoác loác.

Nghe xong một loạt lời nói, Dương Thần không nhin được nữa, đứng dậy kéo thẳng tay của Lý Độn xoay người đá.

Lý Độn bị kéo người đi, lại bị ném theo đường parabol, sau khi rơi xuống vôi vàng đứng dậy, tay nắm lấy hông mắng một trận:

- Lão Dương, cậu thấy sắc quên bạn, tôi đã làm gì nhà cậu sao? Sao vừa nhìn thấy tôi đã ra tay?

Dương Thần không thèm để ý đến anh ta, vỗ vai Lâm Nhược Khê vừa bị làm cho có chút kinh hãi nói:

- Đừng sợ, tên này lâu lâu có chút điên rồ.

Lâm Nhược Khê ngăn người hỏi:

- Rốt cuộc anh ta là ai?

- Ờ...

Dương Thần gãi đầu, mà tự mình giới thiệu của Lý Độn quả nhiên là không có tác dụng, thế là đơn giản nói:

- Lý Độn là con một của Lý gia, hắn ta tính tình lúc nào cũng thế, chủ yếu là nhà hắn ta không cho hắn ta tiền tiêu vặt, hắn ta không có cả tiền theo đuổi em Đường Uyển, người này không đáng tin, bà xã tuy rằng em đã gặp nhưng có thể quên đi.

Lý Độn thở hỏn hển hét lớn:

- Lão Dương, cậu quá đáng rồi đấy, anh em từ xa đến, sao cậu lại lấy tôi ra làm trò cười thế hả?

Dương Thần như không cười nhìn xuống đũng quần của Lý Độn:

- Anh có chỗ nào dài sao?

Ai ngờ Lý Độn lại không biết xấu hổ, đắc ý cười một tiếng, nhếch lông mày:

- Hay là chúng ta đo xem?

Dương Thần sờ trán, quýt nửa quên, tên này da mặt còn dày hơn cả hắn.

Đám đàn bà nghe đoạn hội thoại này, ngăn người ra đỡ mặt, hai tên này ngay cả chuyện này cũng nói ra được.

Có mấy người cũng biết được rằng đằng sau quan hệ của Lý Độn và Dương Thần hết sức hào hợp, tuy rằng trước mặt thì mắng mắng chửi chửi, nhưng ai cũng đều nhìn ra tình cảm ẩn chứa bên trong.

Quách Tuyệt Hoa cứ tưởng Dương Thần chỉ có “bạn nữ khác giới”, thì ra còn có Song Vương Yến Kinh là Lý Độn, hơn nữa tình cảm lại rất tốt, cho nên không giấu nổi vui mừng.

Bây giờ Nghiêm Bất Vấn đã mai danh ẩn tích, vậy thì trong đám công tử ở Yến Kinh, thực lực của Lý Độn là số một, nếu như sau này có thể tiếp quản Lý gia thì tuyệt đối sẽ là một liên minh mạnh mẽ.

Dương Liệt chứng kiến tất cả, trong mắt có chút u ám.

Cả quãng đường hân ta và Lý Độn cùng ngồi máy bay, thường ngày cùng làm việc trong khu quân đội ở Yên Kinh, thỉnh thoảng cũng có gặp mặt, nhưng tính cách Lý Độn kì quái, lại là con một nhà họ lý, địa vị cao vời vợi, cho nên không có giao tình gì, không ngờ Dương Thần và Lý Độn lại quen thuộc đến thế.

Trong đám người, có thêm ba người trẻ tuổi mới trở về, lập tức trở nên náo nhiệt.

Trước mặt vợ chồng Viên Hòa Vĩ, Dương Thần tuy rằng không phải là không để ý đến lời “hỏi thăm” của Dương Liệt, nhưng cũng không có biểu hiện vui mừng hay phản ứng gì.

Có Lý Độn lớn tiếng hò hét, không khí không có gì là lãnh đạm.

- Đúng lúc vừa biết tin từ chỗ anh cả, Lý đại thiếu gia với Dương Liệt nhà chúng ta cùng nhau đến Trung Hải, đang định hẹn một ngày nào đấy mọi người cùng nhau gặp mặt, không ngờ Lý thiếu gia với Dương Thần đã có giao tình từ trước, liên lạc với nhau trước rồi, không ngờ lại cũng đến được, hân hạnh cho Viên gia chúng tôi quá.

Viên Hòa Vĩ khách khí nói.

Tuy rằng tính cách Lý Độn xởi lởi, nhưng ai cũng có thể nhận ra sự khác nhau giữa sự hoang dại bên trong và sự điên cuồng ở bên ngoài.

- Người thích ăn uống như tôi sao lại không đến chứ.

Lý Độn như vẻ không có gì nói:

- Dầu sao thì cũng không có nhiệm vụ quan trọng gì cần giải quyết, tôi đến là để xem Dương Thần và mặt mũi vợ hân như thế nào.

Đang nói liền hướng mắt nhìn đáng mày về phía Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê thật sự không chịu nổi nữa, một mình Dương Thần cũng đủ là tuyệt phẩm của thế giới rồi, sao cả ngay bạn hân cũng lại hiếm thấy như vậy chứ.

Lâm Nhược Khê khẽ cười như là một sự đáp lễ, vừa lặng lẽ viết lên chân Dương Thần hai chữ “đồng loại”.

Dương Thần dở khóc dở cười, nhưng nói thực, sự xuất hiện của Lý Độn, lại khiến cho Dương Liệt cảm thấy khó chịu.

Đang lúc mọi người trò chuyện vui vẻ, lúc này Viên Dã vừa chạy đi, trong tay cầm một bó hoa hồng, có khoảng bốn năm mươi bông, chạy đến trước mặt Đường Đường.

Đường Đường sớm đã nhìn thấy, nhưng trước mặt bao nhiêu người như thế, cũng có chút ngượng ngùng, mặt nhẵn lại.

- Đường Đường, đây là hoa anh đặt từ sáng, em cũng không thiếu thốn gì, anh đành tặng em bó hoa hồng nhân dịp cô đỗ đại học vậy.

Viên Dã ngại ngùng nói.

- Anh... sao lại tặng vào lúc này chứ, thật làm khó nhau quá.

Tuy nói như vậy nhưng Đường Đường vẫn đón lấy bó hoa, mặt đầy hạnh

phúc.

Cảnh tượng này, khiến cho tất cả phụ nữ có mặt đều ngưỡng mộ, đặc biệt là cái bộ dạng ngô nghê nhưng tràn đầy tình cảm của Viên Dã, khiến cho mọi người rất cảm động.

Lâm Nhược Khê trong lòng chua xót nói:

- Anh hãy học tập đi, em họ quả làm nhiều người yêu mến.

Dương Thần tỏ ra vẻ điềm tĩnh nói:

- Tên tiểu tử ấy tim nhỏ, anh trái tim lớn cho nên không gian thoáng hơn, tất nhiên là có thể chứa nhiều người hơn.

Tuy rằng Dương Thần đã cố ý làm cho thấp giọng xuống, nhưng Lý Độn bên cạnh vẫn nghe tiếng, quay đầu nói:

- Lão Dương, những lời này anh cũng nói ra được, xem ra mặt tôi chưa dày bằng mặt anh.

Dương Thần lấy tay hất mạnh mặt Lý Độn, tiếp tục quay lại cười với Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê trợn mắt, lè lưỡi đáp lại.

Nghe Viên Dã nhắc đến thi đại học, mọi người mới nhớ ra, lần tụ họp này là để chúc mừng Đường Đường và Trình Tú hai cô cô gái ưu tú vừa mới trúng tuyển vào đại học Trung Hải.

Lập tức, mọi người đều đứng dậy chúc mừng.

So với vẻ mặt hân hoan tay cầm bó hoa hồng của Đường Đường thì trong mắt Trình Tú lại có chút gì đó cô đơn...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 892

Thật Lòng Nói Một Câu.

Trong lòng cô cũng biết, mặc dù mọi người đều rất quan tâm cô, nhưng dù sao cô cũng chỉ là người ngoài.

Dương Thần để ý thấy, trong lòng hơi xót xa, cô nàng này nhất định lại nghĩ nhiều rồi, có lẽ cô ở lại Trung Hải là một quyết định sai lầm?

Trở lại Hàn Quốc bên cạnh những người thân yêu, thật sự là một việc tốt đối với cô sao?

Đang lúc Dương Thần suy nghĩ việc của Trinh Tú, Lý Độn bỗng nhiên ai oán nói:

- Nhiều hoa hồng như vậy, nếu như tôi có thể mua một bó tặng tiểu Tâm Nhi của ta thì tốt.

Mọi người cũng đều biết “ Tâm Nhi” mà Lý Độn này nói là ai, đối với việc Lý Độn vẫn chưa theo đuổi được em gái của Đường Uyển, mọi người cũng cảm thấy có chút thú vị.

Dương Tiệp Dư tò mò nói:

- Lý đại thiếu gia, cậu thế nào đến mua một bó hoa hồng cũng khó khăn là sao?

Lý Độn mắng nói:

- Còn không phải do tên bán hoa chết tiệt sao? Bây giờ giá cả hoa hồng càng ngày càng đắt, lúc trước vài đồng một bông, bây giờ ở Yên Kinh đều bán đến hơn trăm đồng mới được một bông, đây đâu phải là hoa? Được làm từ vàng à?

- Chuyện này cũng không thể trách người bán hoa, có thể là nguyên nhân sản xuất, bọn họ chẳng qua dựa vào lượng cung ứng toàn cầu để định giá. Tôi cũng nghe nói, không ít cửa hàng bán hoa đóng cửa đi mua hoa hồng rồi, với cái giá này, không phải là người ta giàu có tiền tiêu không hết, đó là không thể mua được, dù sao hoa biểu đạt tình yêu, cũng không chỉ có hoa hồng mà thôi.

Viên Hòa Vĩ nói.

- Chỉ tiếc hoa tươi không dễ bảo quản, bằng không có thể kiếm được một khoản, dưới huyện Phong Lâm chúng ta có một vài ruộng hoa, tuy nhiên chất lượng không bằng hoa của Thái Lan và Hà Lan, cũng không nhiều loại hoa hồng.

Đường Uyển tiếc hận nói.

Nhóm người làm buôn bán, đầu óc rất nhanh nghĩ đến chuyện kiếm tiền.

Đường Đường chớp hai mắt.

- Quý như vậy? Anh Viên Dã, lúc anh mua cũng đắt như vậy sao?

Viên Dã ngượng ngùng gãi đầu.

- Cũng không rẻ, một trăm hai một đồng một đoá, ông chủ nói hoa hồng đang rất khan hiếm, các vườn hoa lớn đều cung không đủ cầu, các nơi đều bán điên loạn. Tuy nhiên hoa này cũng không phải ngày nào cũng tặng, thỉnh thoảng tặng một bó, đắt cũng đáng.

- Không sợ, em bảo mẹ thanh toán cho anh, coi như biểu hiện của anh tốt! Đường Đường cười khanh khách nói.

Đường Uyên một tay véo tai con gái, cười mắng:

- Còn chưa gả đi mà đã bắt đầu đào mỏ nhà mẹ đẻ rồi, con bé xui xẻo này muốn chết phải không?

Mọi người cười to, Dương Liệt vẫn không hé răng, ngồi ở một bên uống trà, khoe miệng mở một đường cong.

Sau hơn một giờ, khi nhóm người phục vụ bê thức ăn đã được chuẩn bị xong vào, thì bữa trưa vô cùng náo nhiệt bắt đầu.

Có Lý Độn có thể tán dóc với bất cứ ai ở đây, trường hợp muốn âm thầm cũng không được, nâng chén không ngừng chạm cốc, thỉnh thoảng còn chen vào vài câu nói đùa, nghĩ thế nào cũng không thấy anh ta giống con cháu của một đại gia tộc.

Ăn được một lúc, Dương Liệt từ đầu tới giờ không hề nói chuyện đột nhiên đứng lên, đi đến bên cạnh Tuệ Lâm, từ trong túi lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng da màu trắng.

- Tuệ Nhi, mấy hôm nữa em sẽ biểu diễn, đúng là lúc anh đi làm nhiệm vụ, có thể anh không thể đi đến đó được, món quà này em nhận lấy, cứ coi như lễ trình diện của anh đi.

Tuệ Lâm chau mày.

- Không cần đâu.

Món quà này vừa nhìn đã biết là châu báu gì, phụ nữ nhận châu báu của đàn ông, không khác gì là quan hệ thân mật, cô đương nhiên từ chối.

Trong chốc lát, không khí xấu hổ bắt đầu bao trùm xung quanh.

Lý Độn cười ha hả nói:

- Dương Liệt, trình độ của người không được rồi, xem ra cũng không khác gì tôi, cậu xem kỹ thuật tán gái của lão Dương cao siêu hơn cậu nhiều rồi, cậu...Haha!!

Không đợi Lý Độn nói xong, Dương Thần cầm lấy một miếng bánh ngọt nhét vào miệng anh ta.

- Cơm có thể ăn vậy, nhưng nói không thể nói nói lung tung.

Ánh mắt Dương Thần trầm xuống thản nhiên nói.

Dương Liệt hờ hững liếc Dương Thần một cái, khoe miệng hiện lên một nụ cười nhạt nói:

- Tuệ Nhi, anh không hiểu vì sao em không chịu chấp nhận anh. Chúng ta

quen nhau từ nhỏ, anh đã toàn tâm toàn ý theo đuổi em nhiều năm như vậy, nếu trước đây bởi tuổi còn nhỏ, em không chịu tiếp nhận anh, anh cũng không có gì để nói, nhưng bây giờ, chí ít em hãy cho anh một lý do.

Tuệ Lâm bĩu miệng nói:

- Em không thích là không thích, cần gì lý do.

Nhìn thấy Dương Liệt như vậy, Lâm Nhược Khê cũng không nhịn được, cũng bất chấp có thể khiến Quách Tuyết Hoa bất mãn, nói thẳng:

- Đây không phải việc mua bán, cậu từ bỏ đi, đừng lại trêu chọc Tuệ Lâm nữa.

Quách Tuyết Hoa trong lòng thở dài một tiếng, nói:

- Liệt Nhi, chị dâu con nói đúng đó, nếu Tuệ Lâm không bằng lòng, vậy thì thôi đi, hai đứa kỳ thực vẫn còn trẻ, bây giờ sự nghiệp nghệ thuật biểu diễn của Tuệ Lâm vừa mới thành công, nếu nói đến chuyện tình cảm có lẽ cũng không thích hợp.

Trong mắt Dương Liệt hiện lên một tia tà ác.

- Con thấy cũng không hấn đâu.

Nói xong, Dương Liệt quay đầu nhìn phía Dương Thần, nói:

- Tuệ Nhi khẳng khẳng phản đối con như vậy, con nghĩ là trong lòng cô ấy đã có người khác rồi...

Ánh mắt này, khiến những người ở đây đều có thể phát giác được, mục tiêu ám chỉ là ai.

Tuệ Lâm thích Dương Thần! ?

Tin tức này không thể không gây chấn động.

Dù sao Dương Thần vẫn là anh rể, Lâm Nhược Khê lại yêu thương Tuệ Lâm như vậy, nếu Tuệ Lâm thật sự yêu Dương Thần, vậy sẽ không ổn.

Thương tôn mà những người phụ nữ bên ngoài mang đến, làm sao so được với người thân cận nhất chứ!

Tuệ Lâm khuôn mặt đỏ bừng, vội lắc đầu nói:

- Không phải! Chị, chị đừng nghe hấn ta nói bừa! Em...em không có! Em căn bản không có thích ai! Em chỉ là không muốn chấp nhận người này mà thôi!

Tuệ Lâm há hốc mồm, cũng không nghĩ ra lời nào khác, chỉ lắp bắp phủ nhận.

Trong mắt Lâm Nhược Khê lộ ra vài phần phức tạp, thậm chí có chút sợ hãi, quay đầu nhìn chồng vẫn đang trầm tĩnh.

- Được rồi, Tuệ Lâm, em hãy coi những lời của hấn ta là rác rưởi, cần gì phải quan tâm đến hấn ta.

Dương Thần nhíu mày nói.

- Hôm nay, tôi không muốn động thủ, nhưng nếu như cậu thật sự vội vã muốn đầu thai, đừng tưởng rằng mẹ ở đây, tôi không dám giết người.

- Dương Thần!

Quách Tuyết Hoa cả kinh, vội kêu lên:

- Con... Con sao có thể nói như vậy? Nó là em trai ruột của con mà!

Dương Tiệp Dư cũng lo lắng khuyên giải an ủi nói:

- Làm sao vậy, đang yên ổn tại sao lại nói chuyện đánh đánh giết giết, hai anh em các cháu đều đừng có kích động, vừa rồi không phải rả tốt sao.

Lý Độn thì vẻ mặt hung phấn, dường như nhìn thấy chuyện gì đặc biệt thú vị.

Dương Thần không trả lời, nhưng vẻ mặt lạnh lùng, đã bày tỏ thái độ của hắn.

Viên Dã vô cùng sốt ruột, nhìn hai anh họ, đẩy đẩy cha ra khuyên nhủ.

Viên Hòa Vĩ vẻ mặt bất đắc dĩ, ông ta có thể tùy tiện nói sao? Nói thật, tuy rằng ông là con rể của Dương gia, là trưởng bối của hai người này, nhưng nói cho cùng vẫn là dựa vào Dương gia mới có thể ngồi trên ngôi đệ nhất gia tộc nhiều năm nay, cũng cố giang sơn.

Vợ Dương Tiệp Dư không tỏ ra là đại tiểu thư của Dương gia, khắp nơi đều hạ thấp thân phận, đã là vô cùng tôn trọng ông rồi, ông còn đâu dám đi tranh đoạt quyền thừa kế của Dương gia.

Tuy rằng thực lực của Dương Thần tuyệt đối mạnh hơn Dương Liệt, nhưng bối cảnh Dương gia và Dương Công Minh, đâu có đơn giản như vậy, lão nhân cuối cùng quyết định như thế nào, vẫn không nói chắc, đặc biệt là quan hệ giữa Dương Phá Quân và Dương Thần không tốt.

Dương Liệt cười nhạo, tự mở hộp châu báu, để lộ ra đồ vật bên trong.

Đúng là một đôi nhẫn đôi bằng bạch kim.

Đôi nhẫn này tuy rằng không bằng kim cương quý giá, nhưng dù sao cũng không phải nhẫn kết hôn, đôi nhẫn đôi này nhìn tỉ lệ màu sắc cũng biết rất xa xỉ.

- Tuệ Nhi, đây là chiếc nhẫn anh tự mình đi chọn, nếu hôm nay em không chịu đeo nó, hãy nói ra lý do khiến ta khâm phục.

Dương Liệt lại lần nữa sáng quắc nói.

Tuệ Lâm bắt lực ôm đầu, không nói một tiếng, tính cách của cô vốn thành thật đơn giản, cho dù tùy tiện nghĩ cách để lừa người là rất khó khăn.

- Vù!

Một ly thủy tinh trực tiếp bay thẳng đến hộp châu báu trên tay Dương Liệt.

- Bịch!

Ly thủy tinh vỡ nát, Dương Liệt giờ tay chặn lại!

Dương Thần ném ra cái chén, trong mắt đã lộ rõ sát khí.

- Bây giờ cậu tự mình rút đi, hay là để tôi đem đầu của cậu ra bên ngoài.

Lần này, không khí có vẻ cứng lại, bất kỳ ai đều có thể cảm nhận được bóng ma từ trên người Dương Thần phát ra.

Dương Liệt cũng là hoàn toàn không sợ, nhếch miệng cười nói:

- Không cần vội, muốn tôi đi cũng không có gì...Tuy nhiên, tôi bắt buộc phải xác nhận một chuyện...

Nói xong, Dương Liệt cúi người, nói với Tuệ Lâm:

- Tuệ Nhi, nếu bây giờ trước mặt mọi người, em thề, thật lòng nói một câu, em không thích Dương Thần, như vậy, anh tuyệt đối sẽ không ép em nữa.

Tiếng nói của Dương Liệt không lớn không nhỏ, tất cả mọi người đều nghe rõ, tự nhiên, tất cả mọi người tập trung nhìn chăm chăm Tuệ Lâm, lắng tai nghe.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 893

Làm Phẫu Thuật.

Đúng là Lâm Nhược Khê từ trước tới nay luôn bình tĩnh, cũng không thể ngăn hai tay mình nắm chặt, đặt trên váy, có chút hơi run run.

Quách Tuyết Hoa hốc mắt đã đỏ, bà không biết đi khuyên giải hai đứa con trai của mình như thế nào, sát khí lạnh thấu xương của Dương Thần, đã khiến bà cảm thấy không còn có thể xoay chuyển rồi.

Còn Đường Uyển thì ôm Đường Đường, yên lặng xem mọi chuyện.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tuệ Lâm trắng bệch, cô muốn chính mình không cần do dự, nói một tiếng “không thích”, vậy có thể làm tan rã cục diện hiện tại kia.

Nhưng, lúc Tuệ Lâm muốn mở miệng, lại phát hiện, một tiếng “không thích” này, tại sao lại khó nói ra như vậy...

Đây không phải sự vội vã giải thích lúc trước, lần này là từ tận đáy lòng mình.

Nếu như mình nói ra như vậy, có phải sẽ hoàn toàn từ bỏ được cái ý nghĩ đó không?

Nhưng...Đó vốn là thứ chính mình không nên hy vọng xa vời.

Nhưng vì sao? Chính mình biết rõ điều đó là không thể, lại còn muốn chấp nhận không mở miệng như vậy?

Mọi người thấy Tuệ Lâm do dự, hai má trong chốc lát trắng bệch lại có chút ngượng ngùng, mấy người nhanh ý, trong lòng đều đã có đáp án.

Tuy rằng Tuệ Lâm không mở miệng, nhưng biểu hiện đơn thuần của cô, đã làm cho người ta hiểu tâm tư của cô.

Đôi mắt Lâm Nhược Khê bao phủ một tầng hơi nước, trong lòng như bị kiến cắn.

Khiến cô không hiểu ra sao cả chính là, cho dù bản thân đã nhìn ra, Tuệ Lâm thích Dương Thần, nhưng chính mình lại có thể như thế nào? Lẽ nào một ý niệm trong đầu như vậy, mình cũng phải đi cưỡng ép cắt đứt sao?

Mình dựa vào cái gì mà không cho người phụ nữ khác thích chồng mình, giống như Dương Thần cũng không thể không cho những người đàn ông khác âm thầm thích mình.

Nhưng vấn đề ở chỗ...Người phụ nữ này, là Tuệ Lâm!

Lâm Nhược Khê chỉ cần nghĩ đến, Tuệ Lâm đem tất cả chôn giấu trong lòng, yên lặng nhìn cuộc sống của mình và Dương Thần, lại chỉ có thể làm một người em gái ở bên quan sát, Lâm Nhược Khê liền không dám nghĩ nhiều!

Cô kỳ thật là vô tội, bởi vì cô không phạm bất cứ lỗi gì, sai chỉ có thể là đến bản thân mình đều không thể hiểu được.

So với những người phụ nữ khác mạnh dạn biểu hiện ra, Tuệ Lâm vẫn rất cẩn thận chôn giấu tâm sự của mình, điều này làm cho Lâm Nhược Khê rất đau khổ, bởi vì cô không thể giúp cô ấy bất cứ chuyện gì.

Lúc này, một bàn tay lớn nóng rực từ dưới mặt bàn, nắm chặt lấy bàn tay run rẩy kia của Lâm Nhược Khê.

Dương Thần nặng nề thở dài, mỉm cười lắc đầu nhìn cô.

Lâm Nhược Khê biết đây là sự an ủi, nhưng trong lòng cô thế nào cũng không thể bình tĩnh trở lại.

Kỳ thật Dương Thần có chút không ngờ với biểu hiện của Tuệ Lâm, nhưng ngoài tình cảm phức tạp ra, những cái khác là bất đắc dĩ, bản thân vẫn coi Tuệ Lâm là em gái, mặc dù có vài lần mờ ám, cũng thỉnh thoảng cảm thấy tình cảm của một vài cô gái, nhưng cũng không đi vào sâu nghĩ quá nhiều, bây giờ xem ra, lại có chút khó xử rồi.

- Thế nào, nói không được phải không?

Trong ánh mắt Dương Liệt tràn đầy tà ý.

- Anh thật không hiểu, hẳn rốt cuộc có điểm gì tốt? Lãng nhăng, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, vì sao nhiều phụ nữ muốn ở bên cạnh hẳn như vậy? Bây giờ, đến em cũng...

- Anh... không được nói anh Dương như vậy!

Tuệ Lâm bất mãn cả giận nói:

- Mặc kệ anh nói cái gì, em đều sẽ không nhận đồ của anh! Còn nữa, tại sao em thích ai phải nói cho anh biết? Anh cũng chẳng là gì của em cả!

- Ha ha, có phải anh rất tự hậu không, phụ nữ bây giờ, chẳng lẽ đều thích tìm những kẻ lãng nhăng, ngược lại một người đàn ông toàn tâm toàn ý theo đuổi nhiều năm như vậy, lại muốn cự tuyệt?

Dương Liệt cười nhạo nói.

Không khí có chút ngưng ngừng, tất cả mọi người đều trầm mặc không nói nhìn Dương Thần, đặc biệt là Lâm Nhược Khê và Đường Uyển, trong lòng tự nhiên đều có vài phần chua xót, nói cho cùng, vấn đề phức tạp này, bọn họ cũng không rõ, rốt cuộc là thế nào, tự nhiên lại bị người đàn ông không có mấy ưu điểm này thu hút.

Trong khi đó sắc mặt của Dương Thần có vẻ rất bình tĩnh, dường như rơi vào trầm tư.

Lý Độn bỗng nhiên cầm ly rượu lên, dựa lưng vào ghế, lười biếng nói:

- Dương Liệt, không phải người tự hậu, mà là thứ tình cảm này, không phải người đủ tốt, người ta sẽ thích người.

- Hừ, anh hiểu cái gì, anh thì biết cái gì.

Dương Liệt khinh thường nói.

Lý Độn nhếch miệng cười nói:

- Tôi thật sự không hiểu, cũng không biết, vì sao tôi thật lòng theo đuổi một cô gái, rõ ràng địa vị thân phận, gia thế bồi cảnh của tôi đều mạnh hơn cô ấy, nhưng cô ấy vẫn không chịu chấp nhận tôi... Nhưng, Tuệ Lâm...Ồ không phải, bây giờ là ngôi sao ca nhạc rồi, người ta từ chối anh, tôi có thể hiểu.

Dương Liệt cười lạnh.

- Ồ, nói nghe xem nào.

- Rất đơn giản.

Lý Độn nói:

- Cho dù anh không thể có được cô ấy, cũng không nên khiến cô ấy khó chịu, không nên khiến cô ấy lâm vào tình cảnh khó khăn, bởi vì anh yêu cô ấy, nên toàn tâm toàn ý muốn tốt cho cô ấy, cho dù cả đời này không có được, anh cũng không nên làm gì bất lợi đối với cô ấy...

- Giống như người trong lòng tôi không chịu chấp nhận tôi, tôi cũng sẽ yên lặng chờ cô ấy, tặng quà cho cô ấy, cô ấy nhận thì tốt, không nhận cũng không miễn cưỡng, chỉ cần cô ấy vui, làm gì cũng được.

- Tôi không biết lão Dương rốt cuộc có được coi là người đàn ông tốt hay không, cũng không biết hẳn rốt cuộc có bao nhiêu người phụ nữ, nhưng theo tôi thấy, tính cách của anh cho dù có si tình như thế nào, có lẽ phụ nữ cũng không chịu nổi...

- Im miệng!

Trong mắt Dương Liệt phần nộ.

- Anh là huynh đệ của Dương Thần, đương nhiên sẽ nói giúp hẳn!

- Ha! Anh bảo tôi im miệng! Anh cho rằng anh là ai? Coi Lý Độn ta dễ bắt nạt sao?

Tiếng quát chói tai, khiến Lý Độn ngồi không yên, đứng dậy xắn tay áo.

Dương Liệt tự nhiên nói:

- Thế nào, anh muốn động thủ?

- Đánh thì đánh, ông đây đánh không lại anh người, chẳng lẽ lại sợ tên tiểu tử này sao?

- Đừng tưởng rằng anh là người của Lý gia tôi không dám động, Yên Kinh song vương? Anh còn kém xa Nghiêm Bất Vấn.

Dương Liệt cười lạnh nói.

- Pi! Dì Quách, con trai dì quá ngông cuồng rồi, xin lỗi nhé, ông đây phải ném hẳn ta đi.

Lý Độn nói làm là làm.

Lý Độn vốn là có Tiên Thiên cảnh giới tu vi, cho dù che mắt, cũng là cao thủ đứng đầu tầng lớp cổ võ, nhất động thực cách, tự nhiên khí thế phi phàm.

Nhưng Dương Liệt sớm đã phi ngô hạ a Mông, trải qua sự cải tạo của Nghiêm Bất Vấn, sớm đã thoát khỏi phạm vi tầng lớp tu hành thông thường!

Toàn thân Lý Độn, ngưng kết một trường Tiên Thiên chân khí hùng hậu,

đã hướng về phái Dương Liệt!

Mà Dương Liệt lắc mình bay ngược, rơi xuống bãi cỏ bên ngoài, khiêu khích ngoắc tay với Lý Độn.

Lý Độn giận dữ, bay người lên trên, toàn thân chân khí tuôn ra mãnh liệt, hỗn tạp mãnh liệt, một đòn, bay thẳng đến ngực Dương Liệt!

Dương Liệt không tránh, đứng ngơ ngẩn tại chỗ, ngạo nghễ ưỡn ngực!

- Bịch!

Đám người Quách Tuyết Hoa kinh hô, đều không dám nhìn.

Nhưng Dương Liệt chỉ hơi lùi lại hai bước, sau đó hoàn toàn không chịu bất cứ thương tổn nào, quay lại nắm chặt lấy chân Lý Độn!

- Chút chân khí này, mà muốn động thủ với tôi?

Dương Liệt khinh thường cười lớn một tiếng, xoay người, ném Lý Độn ra như ném một quả bóng!

Lý Độn miễn cưỡng trên không trung dùng Tiên Thiên chân khí ngưng trệ, mới không đụng phải gốc cây lớn, khó khăn rơi xuống đất.

Thở hổn hển một hơi, Lý Độn vẫn không thể tin nổi.

- Mẹ nó chứ, thật lạ, trước kia anh đến ba chiêu đều khó tiếp tôi, tại sao chốc lát lại mạnh như vậy? Sớm nghe nói Nghiêm Bất Vân làm “phẫu thuật” giúp anh, thế nào lại có thể lợi hại như vậy?

- Hừ, ếch ngồi đáy giếng.

Dương Liệt cười nhạo.

Thấy Lý Độn không phải đối thủ của Dương Liệt, Viên Hòa Vĩ, Dương Tiệp Du đều cực kỳ lo lắng, vội nói với Dương Thần:

- Dương Thần, cháu mau đi ngăn cản bọn họ đi! Nếu đả thương Lý Độn, làm sao giải thích với Phó chủ tịch đây?

Dương Thần như vừa mới phục hồi lại tinh thần, nghe xong cũng không có phản ứng gì.

Quách Tuyết Hoa kinh hoàng hô to:

- Liệt Nhi, con mau dừng tay! Đừng đánh nữa!

Nhưng Dương Liệt cũng rất có lòng tin, từng nhìn thấy đối thủ bị mình chèn ép, đâu còn nghe vào, nói với Lý Độn:

- Thế nào, anh vẫn không phục?

- Vẫn còn kém xa!

Lý Độn bỏ bịt mắt xuống, lộ ra đôi mắt tối om làm cho người ta sợ hãi, một thân giấu Mật tông Phật môn nội công ngưng kết Tiên Thiên chân khí chột tăng vọt!

Dương Thần trước mắt sáng ngời, Lý Độn quả thật là nhân tài võ nghệ, không ngờ mới trong khoảng thời gian như vậy, tu vi lại có tinh tiến, có lẽ là chiến đấu với mình, quả thật đã được lĩnh ngộ, cảnh giới nâng cao, Tiên Thiên chân khí tự nhiên tăng nhanh hơn, nghiêm nhiên là tới tiêu chuẩn Tiên Thiên hậu kỳ!

Theo tình thế này, có lẽ hắn ta trước 40 tuổi, liền có cơ hội bước vào Hóa Thân Kỳ rồi.

Lý Độn lại lần nữa công kích, so với lần chiến đấu với Dương Thần, tốc độ còn nhanh hơn ít nhất ba lần, ngoài Dương Thần ở đây ra, cho dù Tuệ Lâm nội công tu vi không tầm thường, cũng đã không nhìn thấy quỹ đạo cụ thể của hắn ta.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 894

Việc Khó Có Thể Tin.

Nhất thời, toàn bộ mọi người ở đây đều sợ đến hết hồn! Áp khí cuồng bạo khiến cho không ít người ở gần theo bản năng lùi lại.

- Thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch! ! !

Những tiếng dữ dần, đều là Lý Độn từ mọi phương vị góc độ, hung hăng tấn công Dương Liệt! Tàn ảnh đầy trời, gần như mỗi một giây đều sẽ xuất hiện mười mấy cái!

Những người bên cạnh và tất cả người hầu ở phía xa, tất cả đều ngây người không nói nên lời, khiến mọi người lo lắng đề phòng.

Dương Tiệp Dư vội vàng nói:

- Dương Thần, cháu mau đi ngăn cản họ đi, nếu chẳng may xảy ra án mạng, vậy thì chuyện lớn rồi!

Dương Thần cười nói:

- Muốn cháu giúp ai?

- Đương nhiên là Dương Liệt rồi! Tư thế này của Lý Độn căn bản là muốn giết người!

Dương Tiệp Dư nói.

Dương Thần cũng là lắc đầu.

- Vậy không cần giúp rồi.

- Hả?

- Bây giờ Lý Độn bị vây phong, có giúp cũng là nên giúp hắn ta mới đúng.

Dương Thần nói.

Tất cả mọi người lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì theo như góc độ mà bọn họ thấy, Lý Độn đánh điên cuồng, mà Dương Liệt như bị bao vây ở trong, mà Dương Thần không ngờ lại nói là Dương Liệt chiếm thế thượng phong!?

Không đợi mọi người nghĩ lại, hoàn cảnh đã thay đổi!

Dương Liệt gầm lên giận dữ, phát ra trận sóng quét ngang.

Hình ảnh Lý Độn ở giữa không trung không ổn định, song chương ngăn trận trận sóng của Dương Liệt, nhưng vẫn là bị chấn động bay ra ngoài!

Tiếng sấm sét này giống như tiếng chân khí phá, khiến mọi người rút cuộc đã thấy rõ thế cục!

Dương Liệt đúng là không hề bị thương, trong khi đó quần áo của Lý Độn đều đã bị xé rách!

Nếu không phải Lý Độn có Phật môn nội công chân khí hộ thân, sợ rằng sớm đã thổ máu ngã xuống!

Dương Thần cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Tiên Thiên chân khí của Dương Liệt cũng không mạnh lắm, nhưng thân thể cường độ đã đạt tới mức đỉnh cao của Tiên Thiên chân khí, hoàn toàn là lấy thể chiến mạnh mẽ tuyệt đối để thắng Lý Độn!

Tuy nhiên, nghĩ đến tên Nghiêm Bất Vấn kia như vậy, thì bản lĩnh cải tạo giên cũng không phải vừa, tạo cho thân thể Dương Liệt ít nhất giống cường độ cơ thể mình, hẳn là không thành vấn đề.

Đương nhiên, đó chỉ là cường độ thân thể của mình ở thời kỳ Tiên Thiên Đại viên mãn, so với thân thể đã trải qua quá trình luyện tập bây giờ, là không thể so sánh được.

Nếu Lý Độn không thể đột phá Tiên Thiên cảnh giới, đạt tới Hóa Thần Kỳ đem Tiên Thiên chân khí chuyển thành chân nguyên, thì chỉ sợ là không thể đối phó với Dương Liệt.

- Thế nào, phục hay không?

Dương Liệt khinh miệt nói.

Lý Độn tức ói máu, đây là chút nội thương nhỏ, nhếch miệng nói:

- Ông nội đây nhất thời không cẩn thận, người có giỏi thì cứ lên đây!

- Tôi thấy anh đang muốn chết!

Dương Liệt hoàn toàn bị chọc tức, hẳn ta vốn không phải là người nhẫn nhịn, bây giờ đánh hăng say, đầu óc nóng lên, mặc kệ đối phương là ai, nhất định là muốn Lý Độn phục tùng!

Mắt thấy Dương Liệt không có việc gì, mọi người nhẹ nhàng thở ra, nhưng thấy Dương Liệt đi về phía Lý Độn, trong mắt sát khí dày đặc, mọi người lại bắt đầu lo lắng!

- Liệt Nhi! Đủ rồi!! Con mau quay lại đây!

Quách Tuyết Hoa hoảng sợ nói.

- Anh Dương anh mau đi ngăn cản hắn ta đi! Hắn ta muốn giết Lý Độn!

Tuệ Lâm rất nhạy bén cảm nhận được sát khí, bèn hô lên.

Vợ chồng Viên gia lúc này thật sự kiềm chế không nổi, nếu như Lý Độn chết ở trong nhà họ Viên, vụ này đổ lên đầu ai cũng đều là một việc không thể giải quyết được!

- Dương Thần! Lý Độn không phải bạn của cháu sao, cháu mau lên đi!

Lúc này có thể đi lên ngăn trở cũng chỉ có Dương Thần, mọi người tự nhiên đều ngóng trông động tĩnh của Dương Thần.

Dương Thần vẫn là không chút hoang mang nói:

- Ôi...Nếu như cháu lên ngăn cản, không cẩn thận đã thương Dương Liệt, vậy chẳng phải khiến mẹ cháu đau lòng sao?

Mọi người sững sốt, đều chờ đợi nhìn Quách Tuyết Hoa.

- Chị dâu, Dương Liệt điên rồi, chị mau bảo Dương Thần ra tay đi!

Dương Tiệp dư khuyên giải nói.

Quách Tuyết Hoa thì hiền lành ở đó, nhất thời không có chủ ý.

Bà đương nhiên không hy vọng Dương Thần ra tay với Dương Liệt, nhưng nếu Dương Liệt thực sự giết hại Lý Độn, thậm chí đả thương, đều đã là tổn hại quá lớn đối với Dương gia rồi, dù sao hiện tại quan hệ với Lý gia cần phải tốt, nếu Lý Độn bị thương, tuyệt đối sẽ không cam tâm!

Ngay lúc Quách Tuyết Hoa do dự, Viên Hòa Vĩ nói:

- Dương Thần, không cần lo nữa, chúng ta đều ủng hộ cháu ra tay! Xảy ra chuyện gì, chúng ta đều đứng về phía cháu!

Khóe miệng Dương Thần lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

- Sớm nói như vậy không phải xong rồi sao, tuy nhiên cháu có thể nói rõ trước, cháu không biết rốt cuộc Dương Liệt có mấy phần công lực, chẳng may cháu dùng khí lực lớn, thì đừng trách cháu...

Nói xong, bóng dáng Dương Thần đã biến mất, chạy nhanh ra trước mặt Lý Độn.

Quách Tuyết Hoa tràn đầy lo lắng, còn muốn nói cái gì, nhưng bị Dương Tiệp Du từ phía sau một phen giữ chặt.

- Chị dâu, Dương Liệt hiện tại căn bản đã không nghe lời chị nói, chị xem trong mắt hắn ta đều là sát khí, sắp nhập ma rồi! Hắn ta đã không còn là Dương Liệt trước kia rồi!!

- Đúng vậy chị dâu, chị cũng đừng ngăn cản Dương Thần, đây là việc nhỏ, chúng ta phải lấy đại cục làm trọng.

Quách Tuyết Hoa nhìn vợ chồng Viên Hòa Vĩ, vẻ mặt đau thương.

- Hai người nói... Tôi làm sao không biết, nhưng dù sao cũng là mẹ con ruột...

Sự việc đã tới mức này không thể cứu vãn nữa, tất cả mọi người lo lắng nhìn Dương Thần và Dương Liệt đứng sừng sững.

Dương Liệt giờ phút này toàn thân tràn đầy sát khí, dường như đối mặt Dương Thần cũng không hề sợ hãi.

Dương Thần hơi nhắm mắt, mơ hồ cảm nhận được, đây có lẽ không phải lỗi suy nghĩ của tự bản thân Dương Liệt đang khống chế hắn ta, có lẽ di chứng sau khi cải tạo gen, thần kinh của Dương Liệt sau khi kích động mạnh, trở nên vô cùng táo bạo, thậm chí dũng mãnh không sợ chết.

Chỉ sợ, di chứng này cũng là do Nghiên Bất Vân cố ý lưu lại, bởi vì chỉ có không sợ chết, sức chiến đấu mới bộc lộ được hết.

Xem ra, Nghiên Bất Vân này không chỉ có cải tạo, còn chế tạo cỗ máy giết người...

Lý Độn nhẹ nhàng thở ra, cười hì hì nói:

- Lão Dương, cậu cũng thật biết nhịn, nếu như không đến thì tôi chỉ có đường chạy!

Dương Thần quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn ta, khẽ cười nói:

- Tôi cho rằng anh thực sự sẽ giống chiến sĩ chiến đấu đến cùng.

- Thôi đi, đây không phải là chiến trường, đánh không nổi vẫn cố đánh,

đó là ngu ngốc!

Lý Độn vỗ vỗ mông xoay người bỏ chạy.

Dương Liệt trong mắt hào quang lóe lên, tạo thế muốn phi thân đuổi theo.

Dương Thần đương nhiên sẽ không để anh ta như ý, như chậm mà lại thực nhanh giờ tay cản lại, bước chân không biết từ khi nào đã tiến tới trước người Dương Liệt, trực tiếp hướng người Dương Liệt quay ra phía sau ném đi!

Tuy rằng Dương Liệt đã tiến bộ hơn xưa rất nhiều, nhưng dù sao bản chất thực lực chênh lệch, kêu Dương Thần đối phó quả thực dễ dàng.

Nhưng Dương Liệt cũng không vì vậy mà dừng tay, một khi rơi xuống đất, cả người cơ thể co lại tới một cực điểm, bỗng nhiên quanh thân tản ra một năng lượng cổ quái khiến Dương Thần cảm thấy rất quen thuộc!

- Sức mạnh của thần thạch!?

Đây rõ ràng là khắc long nhân trước đây, Nghiêm Bất Ván và Huyết tộc Drogba đều đã từng sử dụng qua, năng lượng cổ quái của thần thạch có thể đả thương đến mình lại có thể nhào nặn cơ thể!

Dương Thần không ngờ tới, Dương Liệt không ngờ cũng có được sức mạnh này, hơn nữa hiển nhiên so với chất chứa trong cơ thể Drogba còn hiểm có hơn nhiều!

Dương Liệt lộ ra một chút tàn nhẫn nhe răng cười độc ác, hí gào hét lên giống như một quả đạn pháo đánh úp lại Dương Thần!

Cổ năng lượng này vừa vận nắm giữ sự tương phản trong sức mạnh của thiên địa hướng niệm dẫn xuất kinh, cho nên phá lệ có thể tạo được hiệu quả mãnh liệt, nhưng cũng do là như vậy, Dương Thần cũng không sợ hãi.

Thiên địa dẫn xuất lực ngưng đọng ở tay, phóng ra một chương, bao vây thân thể Dương Liệt ở bên trong!

Dương Liệt vẫn nắm giữ thần lực lượng thần thạch chung quy có sự chênh lệch rất lớn với Nghiêm Bất Ván, nghĩ đến bởi vì Nghiêm Bất Ván mới là người nắm giữ lực lượng thần thạch, mới có thể có được sức mạnh lớn như vậy.

Dương Liệt cả người cuộn cuộn sức mạnh chỉ là vùng vẫy được mấy giây, đã không thể tiếp tục được nữa!

- A!!

Dương Liệt cất tiếng kêu thảm thiết, thân thể bị thiên địa dẫn xuất lực cắn nuốt che phủ cả bầu trời, lấy mắt thường khó có thể thấy được tốc độ sụp đổ!

Một khối máu thịt dần bay tứ tung, ngón tay khớp xương bật ra khỏi người bắt đầu lộ ra dày đặc!

Từ xa nhìn lại, giống như một máy xay thịt vô hình ở trên cổ cắn nuốt một cơ thể sống.

Mọi người vừa mới còn nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, lúc này đều không thể không chế chịu phải sự tấn công tâm linh của Dương Liệt!

Quách Tuyết Hoa không khỏi thê lương hô to, đau lòng khóc ra nước mắt.

- Dương Thần mau dừng tay!! Mau dừng tay!

Dương Thần hoàn toàn làm bộ như không nghe thấy, mình luôn mãi do dự, sẽ chỉ làm Dương Liệt này làm quân cờ của Nghêm Bất Vấn phát huy càng nhiều ác tính, như vậy càng bất lợi cho việc tìm kiếm sào huyệt của Nghêm Bất Vấn!

Chẳng sợ Quách Tuyết Hoa hận cả đời, vì an nguy của những người bên cạnh, Dương Liệt nhất định phải chết!

Dương Liệt thân thể dần dần tiêu tan ở trong không khí rớt cuộc cũng tỉnh táo lại, nhưng khi anh ta muốn chạy trốn, lại phát hiện mình căn bản không thể khống chế cơ thể của mình, trong mắt vô cùng sợ hãi!

Nếu không phải trong cơ thể anh ta còn thừa lực lượng thần thạch không ngừng giúp anh ta chống cự và chữa trị cơ thể, anh ta sớm đã hóa thành bột mịn!

Mắt nhìn thấy Dương Thần không tiếp tục ra chương, vẻ mặt nghiêm nghị, thân hình cũng đột nhiên run lên.

Trong mắt Dương Thần lóe lên một chút khiếp sợ và kinh ngạc, không khỏi quanh thân thiên địa dẫn xuất lực lượng quanh người không khỏi cũng tiêu tan hết!

- Tại sao... Tại sao có thể...

Sự việc xảy ra khiến Dương Thần lúc này khó có thể tin!

Vừa mới ở trước mắt vẫn là Dương Liệt xương cốt dày đặc sắp bị tiêu diệt, bóng dáng thay đổi, không ngờ biến thành Quách Tuyết Hoa thống khổ không chịu nổi!

Bàn tay Quách Tuyết Hoa bắt đầu, đến cánh tay, bắt đầu tiêu tan, mà trong mắt của bà thống khổ, khiến tim Dương Thần đập nhanh!

- Mẹ!? Dương Thần kinh hãi hô lên một tiếng.

Quách Tuyết Hoa buồn bã cười.

- Dương Thần... Con hận mẹ như vậy sao...

Trong lòng Dương Thần căng thẳng, theo bản năng thân hình chấn động mãnh liệt, liền triệt để hết mọi thế công!

Nhưng những người đứng bên cạnh xem, đây là thay đổi bất thành linh không thể lí giải!

Dương Thần cũng không hiểu ra sao cả liền buông tay! Lẽ nào là bởi vì lúc đó lo lắng Quách Tuyết Hoa bất mãn?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 895

Nhạc Sĩ Và Kẻ Lừa Đảo.

Dương Liệt nhìn thấy tất cả những chuyện này, sau khi kinh ngạc, biết lực lượng thần thạch, đang chữa trị cơ thể mình, thấy Dương Thần ngơ ngác đứng đó, như là khúc gỗ, tuy rằng không hiểu là vì sao, nhưng vẫn là chạy trước quan trọng hơn, thế là tức khắc phi thân rời khỏi đó!

Mãi đến lúc không thấy bóng dáng Dương Liệt, Dương Thần vẫn đứng nguyên ở đó, mồm thì thảo, như là ma...

- Lão Dương! Cậu làm gì vậy!?

Lý Độn hồn hên giờ chân giờ tay.

Còn Dương Thần vẫn ngơ ngác đứng đó, không nhúc nhích.

Lâm Nhược Khê và Đường Uyển đều tỏ ra lo lắng, bởi vì trong mắt Dương Thần lại tràn đầy thống khổ và cuồng loạn.

Giờ phút này, cảnh tượng trước mắt Dương Thần và những người khác không giống nhau.

Tuy rằng Dương Thần đã thu tay lại, nhưng đau đớn của Quách Tuyết Hoa lại không thể giảm bớt, thân thể không ngừng chảy máu, lưng lay sắp đổ...

- Mẹ...

Dương Thần run rẩy hô một tiếng, đang muốn đi lên phía trước, hướng niệm dẫn xuất kinh ẩn chứa thiên địa dẫn xuất lực quanh người, cũng điên cuồng xao động.

Giống như là hộ vệ vô cùng khấn trương, đang bảo vệ chủ nhân của mình!

Trong đầu Dương Thần lập tức có khoảng trống, đột nhiên ý thức được cái gì!

Không tốt!

Vừa mới hô lên một tiếng to, “Quách Tuyết Hoa” ở phía trước cũng đột nhiên thay đổi!

Chỉ thấy thân thể vừa mới còn lưng lay sắp đổ, hóa thành một đám bóng ma hắc ám sâu thẳm, gào thét thảm thiết về phía Dương Thần!

- Hú——

Một tiếng quỷ kêu gào, dường như muốn nuốt cả Dương Thần trong bóng đen này!

Dương Thần hừ lạnh một tiếng, trong cơn giận dữ, chưa cần biết đây là ảo giác, hướng niệm dẫn xuất kinh dâng, phát ra sức mạnh mãnh liệt của thiên địa, hóa thành một lưỡi dao sắc bén, xé rách toàn bộ ảo cảnh!

- A!!!...

Hét thắm một tiếng, bóng đen kia biến mất thẳng vào giữa không trung. Trước mắt Dương Thần tắt cả một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

- Ông xã!

Lâm Nhược Khê vẫn không dám tiến lên rút cuộc không kìm nổi, bay nhanh lên, cầm lấy cánh tay Dương Thần, vẻ mặt lo lắng hỏi:

- Anh vừa mới làm sao vậy? Không có việc gì chứ!

Dương Thần thở dài, miễn cưỡng cười cười, vỗ vỗ tay cô.

- Không có việc gì, gặp phải chút bất ngờ, bây giờ giải quyết rồi.

Khi nói chuyện, Dương Thần liếc mắt nhìn Quách Tuyết Hoa ở đó lạnh lùng run rẩy muốn qua nhưng không dám, mỉm cười đau khổ

Mình chung quy vẫn rất mềm lòng, nếu không phải trong lòng mình còn lo lắng Quách Tuyết Hoa bất mãn, vậy sẽ không sinh ra ảo giác như vậy.

Vợ chồng Viên Hòa Vĩ thì thở dài nhẹ nhõm, tuy rằng Dương Liệt thiếu chút nữa mất mạng, tuy rằng cũng lo lắng tình trạng vừa rồi của Dương Thần, nhưng ai cũng không chết, làm cho bọn họ không đến mức luống cuống tay chân.

Hơi trầm ngâm một lát, Dương Thần mắt lộ thâm ý nhìn xa xa về phía trước, mới quay đầu nói với Lâm Nhược Khê:

- Con đi ra ngoài gặp một người, mọi người cứ tiếp tục ăn đi, cơm canh đều nguội cả rồi, không cần quan tâm con, con xong việc sẽ tự nhiên quay về.

Nói xong, cũng không đợi mọi người phản ứng, Dương Thần đã biến mất.

Bởi vì những người ở đây đều không phải là lần đầu thấy bản lĩnh vô cùng kỳ diệu của Dương Thần, cũng không quá kinh ngạc, chỉ có điều đều lộ ra vẻ ưu tư.

Mà ở trong công viên nhỏ trong khu nhà cao cấp của Viên gia, bên một con suối nhỏ, bóng dáng Dương Thần theo không trung đã lướt qua.

Trên chiếc ghế thật dài ở bên cạnh con suối nhỏ, một người đàn ông trung niên mặc âu phục đen, cà vạt hồng, tóc nâu, đang đeo một tai nghe, nghe nhạc.

Tai nghe này vẫn là độ trung thực cao, nhìn mặt hàng xa hoa này, hiển nhiên biết người đàn ông này cực kỳ khát khe với âm nhạc.

Giờ phút này, ông ta dường như say mê vào âm luật động lòng người nào đó, thản nhiên cúi đầu.

Đối với việc Dương Thần đến, người đàn ông rất rõ, chỉ là hơi nâng tay, chào hỏi, nhưng không mở mắt ra, còn ra hiệu bảo Dương Thần không cần nói nữa.

Dương Thần cẩn thận đánh giá người đàn ông này, sau khi xác nhận chưa từng gặp qua, đi đến trước mặt người đàn ông, giơ tay gỡ chiếc tai nghe điện thoại xuống.

- Ồ...

Về mặt người đàn ông buồn bực, vội giơ tay lấy lại ống nghe, dùng tiếng Đức nói:

- Đã nói với cậu đừng có quấy rối mà! Tôi còn chưa nghe xong!

Dương Thần không để ý tới ông ta, sau khi tự đeo tai nghe lên, nghe xong, lập tức tháo xuống, cũng dùng tiếng Đức nói:

- “D nhỏ Toccata và Fugue” của Bach.

Người đàn ông sững sốt, về mặt vui vẻ bất ngờ.

- Cậu hiểu?

- Đã nghe qua.

Dù sao không phải là khúc nhạc ít được chú ý, mà những tác giả âm nhạc cổ điển, trong đầu Dương Thần tự nhiên là có.

- Ừm, không tồi, người hiểu được âm nhạc mới đúng là người hiểu ý nghĩa sinh mạng con người.

Người đàn ông nghiêm túc nói.

- Tôi không nói tôi hiểu.

- Nhưng tôi biết cậu hiểu.

Về mặt người đàn ông khẳng định.

Dương Thần không muốn tranh luận, nói:

- Bản lĩnh của ông không tồi, không ngờ có thể nắm được chút tâm ma của tôi, khiến tôi rơi vào ảo giác.

Người đàn ông lắc lắc ngón tay, về ặt ung dung và khó lường nói:

- Đó không phải là ảo cảnh.

- Ồ? Vậy đó là cái gì.

Ánh mắt Dương Thần lạnh lùng.

- Cảnh trong mơ, cậu chỉ là mơ một giấc mơ vốn tồn tại trong đầu mà thôi.

Người đàn ông có chút đắc ý nói.

Dương Thần nặng nề thở dài.

- Cảnh trong mơ... Vậy hẳn là sẽ không có sai lầm rồi...

Người đàn ông hiện lên một tia tà quang cổ quái.

- Xem ra cậu đã đoán được tôi là ai?

- Đoán được không khó, dù sao hơi thở trên người ông cũng rõ ràng như vậy.. Nhưng tôi không rõ, đường đường là một trong mười hai chủ thần, một trong thần minh trí tuệ nhất, thần Mercury, Hermes, vì sao có thể trở thành một Huyết tộc...

Trong mắt Dương Thần tràn đầy phức tạp, bởi vì sự xuất hiện của người này, thực sự vô cùng quái dị!

Nếu nói trong các vị thần, thần trí tuệ nhất, có lẽ là Athéna không sai, nhưng người nhạy bén nhất, có lẽ thuộc về thần chăn nuôi, Hermes.

Ông ta được người đời lấy thân che chở cho các thương nhân, người đi

đường, kẻ trộm, trận đấu thể thao, ông ta phát minh thất huyền cầm, là thần âm nhạc đời thứ nhất, hay là tín sử của các chu thần, đi lại như gió.

Đây là một thần minh đa tài đa nghệ, đương nhiên, những cái này đều là truyền thuyết, về phần ông ấy thật sự như thế nào, Dương Thần không phải hiểu rõ, bởi vì, đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hermes..

Nếu không phải chấn động chủ thần trên người ông ta, và năng lực đặc biệt của ông, Dương Thần cũng sẽ không nhanh như vậy nhận định thân phận của ông,

- Nghe nói ma trượng Hermes, có thể khiến thần minh cũng tiến vào cảnh trong mơ, hơn nữa không chế thời gian tĩnh lại, bây giờ xem ra, thủ đoạn này của ông mạnh hơn nhiều so với tôi tưởng tượng, tôi cho rằng, cho dù có thể không chế thường dân, thần lực cường mạnh của thần minh, hẳn là có thể tránh mới đúng.

Dương Thần thần nhiên nói.

Hermes ôn hòa cười cười.

- Cho dù là thần, cũng là sinh mạng, chỉ cần có trí tuệ sinh mạng, bất luận tốt xấu, đều sẽ có tư tưởng, chỉ cần có tư tưởng, sẽ có cảnh trong mơ.

Dương Thần gật gật đầu.

- Lời nói này không sai.

- Nếu mọi người đã cùng đường, có thể trả tai nghe lại cho tôi.

Dương Thần không để ý tới, ngồi ở một bên, cũng muốn ôm đi tai nghe cùng phụ kiện khác của nó.

- Cậu làm gì?

Hermes quát to một tiếng, vội vàng muốn đi cướp lại.

Dương Thần tà cười nói:

- Vậy ông nói cho tôi biết, vì sao phải giúp Dương Liệt chạy trốn.

Hermes liếm liếm môi, hoàn toàn không để ý tên bề ngoài tuần tú đó, nói:

- Cậu muốn nghe nói thật?

Dương Thần hí mắt.

- Nếu như ông nói thật.

- Ta nói cậu cũng sẽ không tin.

Hermes bĩu môi.

- Cậu cũng biết, tôi là thần bảo hộ của kẻ trộm và kẻ lừa đảo.

Dương Thần nói:

- Tôi cũng có đầu óc, lừa gạt người hay không tôi tự mình hiểu rõ.

Hermes thở dài.

- Được rồi, tôi sẽ nói cho cậu biết.

Nói xong, thần chặn nuôi ghé sát vào tai Dương Thần, thì thầm nói vài câu, bộ dạng rất bí hiểm.

Về mặt Dương Thần cứng lại, âm tình bất định, cảm xúc trong mắt thậm chí cuồng bạo, sau khoảng 10 giây, mới ổn định, nói:

- Nếu lần sau ông lại lấy cái nguyên nhân nhàm chán này, để người ta phải giết chạy mất, tôi sẽ không khách khí với ông như này đâu.

Hermes bắt đầu dĩ buông tay.

- Xem đi, tôi biết cậu sẽ không tin.

Dương Thần không nói thêm nữa, thừa cơ đem toàn bộ máy móc của người này mang đi.

- Này! Hades! Cậu là cướp sao!? Đó là của tôi!!

Hermes kêu to.

Dương Thần liếc mắt nhìn hắn.

- Ông để người ta muốn giết chạy mất, đương nhiên tôi muốn tìm lại lợi tức, hỏi ông, ông cũng không nói thật. Bây giờ, cái tai nghe này cũng không tồi, tôi mang đi tặng người khác, nếu như ông không đồng ý cho tôi, thì cướp từ trên tay tôi về đi.

Hermes mở to hai mắt, vẻ mặt căm phẫn.

- Cậu...Cậu tại sao lại cho rằng lời nói của tôi không phải sự thật!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 896

Quỷ Hút Máu Của Mộc Dục Thần Quang.

- Kỳ thật tôi rất không ngờ, Efuluodi Intuit nói, ngoại trừ s và Athéna, hẳn là thực lực của Poseidon là mạnh nhất, nhưng theo tôi thấy, thực lực của ông hẳn là trên cả Poseidon, hơn nữa không phải mạnh hơn một chút. Chỉ dựa vào năng lực vừa rồi khiến tôi rơi vào cảnh mộng, hẳn là là biện pháp khổng chế không gian cực kỳ tinh tế, nếu như toàn lực làm, thì có thể tạo ra nhiều phiền phức cho tôi.

- Tôi cũng không chắc một trăm phần trăm có thể chiến thắng ông, nhưng tôi tin, nếu như ông muốn chạy trốn, tôi nhất định không bắt được ông. Giống như ông tự ẩn mình đi vậy, còn là một Huyết tộc, lời của ông nói, tôi làm sao có thể tin chứ.

Hermes sững sốt, khinh thường nói:

- Hóa ra là nguyên nhân này.
- Xem ra cậu có đầy đủ lý do?
- Đương nhiên.

Hermes chậm rãi nói:

- Đám người kia, luôn đặt mình ở nơi cao cao tại thượng, thực sự nghĩ rằng mình là thần? Nói giỡn! Đó chỉ là trong con mắt con người chúng tôi là thần mà thôi! Tôi chỉ tin, quy luật cạnh tranh tự nhiên.

- Cơ thể Huyết tộc, vốn dĩ phải mạnh hơn người thường rất nhiều, bọn họ tuy rằng là hậu duệ biến dị trong thần tộc chúng ta, nhưng so với bản thể của Thần tộc chúng ta đều phải mạnh hơn rất nhiều, bởi vì bọn họ sẽ không già, gần như sẽ không chết, chỉ cần máu của con người là có thể kéo dài tuổi thọ.

- Tôi đã từ mấy nghìn năm trước đã nhập vào cơ thể này, mấy nghìn năm nay, bởi vì cơ thể của tôi không cần đổi mới, cũng chưa từng tiến hành luân hồi.

- Quả thực, vạn năm trước, thực lực của tôi không bằng Poseidon, thậm chí còn không bằng Apollo, nhưng, lúc bọn họ luân hồi, tôi vẫn còn sống như cũ, lúc bọn họ tỉnh, tôi cũng vẫn tỉnh.

- Giống như nói, tuổi của tôi so với bọn họ càng nhiều thì có thể cảm ngộ càng nhiều quy luật không gian cao thâm, tự nhiên, tôi thực sự nhẹ nhàng đuổi kịp và vượt qua lão già Poseidon kia.

Dương Thần hơi sợ, không nghĩ tới đúng là nguyên nhân này.

Như vậy xem ra, các thần luân hồi tiến vào trong cơ thể Huyết tộc, quả thật là một việc rất có lợi.

Chẳng qua, đối với chủ thần khác mà nói, Huyết tộc là sinh vật hắc ám,

lại là kẻ hút máu người mà sống, lại là một thành viên Thần tộc nhỏ bé, hậu duệ phải ẩn dật, cho nên bọn họ đương nhiên khinh thường trở thành một người trong Huyết tộc.

Hơn nữa, các thần cũng không có gì phải đối phó với kẻ thù, cũng trở thành không quan trọng đối với thời gian tu luyện.

Chỉ có Hermes này đánh vỡ giới hạn tư tưởng, người này vốn dĩ giao hoạt, không theo một khuôn mẫu lựa chọn trở thành Huyết tộc, tránh được quá trình trăm năm luân hồi.

Dương Thần suy nghĩ, nói:

- Nếu ông ở mấy ngàn năm trước đã nhập vào cơ thể Huyết tộc này, vậy địa vị của ông trong Huyết tộc, hẳn là đã đến cấp bậc tối cao, không phải sao, vì sao tôi chưa hề nghe qua, có chủ thần là Huyết tộc?

Hermes cười ha hả nói:

- Cậu nhất định đã nghe qua... Tôi bây giờ tên là Rafael...

Dương Thần trong lòng run lên.

- Rafael? Ông là tộc trưởng của tỳ mật hi tộc?

- Không sai, chính là tôi. Nhưng tôi cũng không để Huyết tộc biết thân phận của tôi, dù sao tôi cũng không để lộ năng lực đó.

Hermes nhếch miệng cười nói:

- Đứa trẻ mà cậu giết chết mấy ngày trước, Drogba, chính là một đứa con của tôi, được sinh ra từ ngàn năm trước.

- Tuy rằng tỉ lệ sinh sản trên thế gian này của bản thân chủ thần thấp đến đáng thương hại, nhưng sau khi luân hồi chiếm cứ thân thể, cũng không ảnh hưởng đến sinh nở.

- Cho nên, lúc trước mới có thể thấy đời sau của mấy đời trước của Efuluodi Intuit, con lóc màu lam Jodie. Mà lúc này, Hermes có con của Huyết tộc, lại càng là chuyện lạ.

Dương Thần đã sớm nghe Lilith nói qua, tộc trưởng Rafael của tỳ mật hi gia tộc cực khó đối phó, Sargeras thân vương rất kiêng kỵ, bây giờ cũng coi như hiểu được ý nghĩa đó rồi... Người này vốn dĩ là chủ thần! Đương nhiên là đứng ở thế bất bại!

Vì thế nhíu mày nói:

- Tôi giết con ông, ông không muốn vì hắn ta báo thù sao?

Hermes buông tay nói:

- Chết đều đã chết rồi, tôi báo thù cũng không thể khiến nó sống lại. Đứa trẻ đó vẫn mơ tưởng một ngày nào đó tôi nhường vị trí lãnh tụ Sprinkle Bakes cho nó, còn mơ tưởng trở thành bá chủ thế giới hắc ám, rất đáng ghét, chết rồi thì chết đi.

- Người phải biết rằng, hậu duệ của tôi đã rất ít, những đứa khác, mỗi lần luân hồi khó tránh khỏi có một đám con cháu, thật sự là mỗi đứa đều phải quản, vậy có thể đầy đường cái đều là con cháu mấy trăm đời của mình,

không phải sao?

Dương Thần cười khỏ, người này nghĩ thật thoáng.

- Kỳ thật...

Hermes cười quái dị nói:

- Tôi là cảm thấy, cho dù đánh với cậu, giống như cậu đã nói, tôi cũng không làm gì được cậu, nhưng cậu cũng chắc không giết được tôi, như vậy đánh cũng như không đánh, còn không bằng ôn hòa gặp mặt, sau đó cậu trả lại tai nghe cho tôi, bắt đầu là bạn, thế nào.

- Tai nghe tôi lấy, còn nữa, ông không được can thiệp vào chuyện của tôi.

Dương Thần không nhượng bộ cự tuyệt nói.

Hermes đau đầu sờ trán.

- Đây là đồ quý giá của ta.

- Tôi đi đây.

Dương Thần giống như không có nghe thấy.

Hermes nóng nảy, bóng dáng nhoáng lên một cái, muốn từ trong tay Dương Thần lấy đi thứ đồ kia.

Quanh người Dương Thần tồn tại một trận thiên địa dẫn xuất lực, hình thành một vòng đao vô hình, cản nát Hermes.

- A ha!

Hermes kinh hãi, trong nháy mắt ngưng kết hơn trăm tầng không gian song song, sau khi thẳng tay chặn một vòng đao này, mới nhẹ nhàng rơi xuống.

Trong mắt Dương Thần lóe lên một chút ngạc nhiên, lúc trước gặp Poseidon trong nháy mắt mật độ không chế không gian song song, cũng không nhẹ nhàng như vậy, thực lực của Hermes, quả thực không dễ đánh giá.

Mấy ngàn năm không ngừng tiến bộ, xem ra thành quả rõ rệt, cũng không biết so với hai người Athéna và s thì như thế nào.

- Chết tiệt! Cậu thật sự muốn động thủ!?

Hermes phát điên nói.

- Tôi không đánh giả.

Dương Thần thuận miệng nói.

Hermes vô cùng đau đớn nhìn tai nghe bảo bối trên tay Dương Thần, cuối cùng khoát tay nói.

- Thôi đi, ai bảo tôi không đánh lại cậu, coi như một phần lễ gặp mặt đi, vốn dĩ có lòng tốt nhắc nhở cậu, cậu vẫn không tin tôi, ôi...Hoa Hạ có câu gọi là gì nhỉ, “Tiền mất tật mang”? Dù sao cũng như vậy rồi...

Cần nhần nói xong, Hermes dưới chân lóe ra, bóng dáng cũng đột nhiên biến mất.

Dương Thần lim dim mắt, xem ra người này quả thực khó đối phó, thật sự lấy đá chọi đá thì mình không sợ, nhưng ông ta có năng lực quy luật không

gian đặc biệt không chế cảnh trong mơ, và dưới chân thân khí phi hài, chạy trốn nhất định hạng nhất, khiến ông ta có thể ở vị trí bất bại. Nếu không phải thật sự đứng ở phía đối lập, vẫn nên duy trì khoảng cách cho tốt.

Nghĩ đến những lời Hermes nói với mình, cái gọi là “thiện ý nhắc nhở”, Dương Thần hít sâu một hơi, cố gắng gác qua một bên không để ý tới.

Người nhà đang đợi ở Viên gia nhất định đã lo lắng cho mình, Dương Thần cũng không trì hoãn nữa, lập tức phi thân quay về.

Lúc quay lại nhà trúc ở Viên gia, cả bàn người sớm đã bỏ cơm trưa, đều đang lo lắng nhìn quanh.

Lúc thấy Dương Thần đang cầm một đồ vật kỳ lạ gì đó trở về, cũng không bị thương đâu, mọi người mới an tâm.

- Chú, chú rốt cuộc đi làm gì vậy, mọi người lo lắng gần chết rồi.

Đường Đường kêu la nói.

- Đã nói trước là gặp một người sao.

Dương Thần cười ha hả, đem những thứ kia đặt ở trên bàn, vẻ mặt đắc ý nói:

- Thế nào, thứ này không tồi chứ, tôi cướp từ chỗ tên đó.

Mọi người ngỡ ngàng, Dương Thần tại sao lại đi ra ngoài đột đồ của người ta?

- Đây là...Tai nghe?

Tuệ Lâm làm âm nhạc, tự nhiên rất mẫn cảm với những thứ này, tuy rằng bởi vì trận não loạn của Dương Liệt, cô có chút ngưng ngừng với Dương Thần, nhưng vẫn chêm vào một tiếng.

- Chị Tuệ Lâm, tất cả mọi người đều nhìn ra được đây là tai nghe.

Trình Tú cười nói.

Tuệ Lâm cười ngưng ngừng.

- Tôi cảm thấy tai nghe này rất lợi hại, bởi vì tôi nghe tai nghe bình thường cũng phải mất vài vạn, máy khuếch đại này thoát nhìn rất tinh xảo, hẳn là rất lợi hại.

Dương Thần vỗ vỗ tay.

- Không tồi, Tuệ Lâm, xem ra trong khoảng thời gian học được không ít kiến thức về phương diện thiết bị âm nhạc, tai nghe này là Sennheiser ORPS của Đức, cả thế giới không vượt quá ba trăm chiếc, chất lượng âm cũng không giống bình thường, anh nghĩ, em lấy cái này nghe nhạc hẳn là rất tốt, thế nào, thích không?

Tuệ Lâm vừa nghe, lập tức trong mắt tràn đầy hưng phấn, hiển nhiên là vui vì món quà Dương Thần cho cô.

Viên Dã vỗ trán.

- Anh họ, thứ này hóa ra chính là Đại Áo! Em nghe bạn em nhắc qua, tai nghe này do không có bất kỳ tần đoạn nào, gần như không chêm vào đâu được, dường như cả thế giới bây giờ có tiền cũng không thể mua nổi.

Ở đây hầu hết là người trung tuổi, cũng không hiểu Viên Dã và Dương Thần nói cái gì, chỉ biết là cái tai nghe này rất hiếm.

Tuệ Lâm vừa nghe thấy đất như vậy, vội hỏi:

- Đồ quý như vậy, hay là thôi đi, anh Dương anh giữ lại đi...

- Không có gì, anh với chị em cũng không nghe nhạc, đồ này chỉ những cao thủ âm nhạc nghe mới thích hợp, bọn anh cũng nghe không ra những chi tiết này. Lâm Nhược Khê làm chị tặng em cái nọ cái kia, anh làm anh cũng phải cho cô em này một chút ưu đãi chứ, phải không.

Dương Thần thân nhiên cười, liền đem tai nghe đưa cho Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm vừa mới còn vẻ mặt vui sướng, lúc này khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên trắng bệch mất tự nhiên.

Lời nói của Dương Thần nghe ra rất âm áp, nhưng trong đó lại biểu đạt ý tứ không thể nghi ngờ của hắn—— Em là cô em gái mền yêu, mà không phải là người phụ nữ để yêu.

Lâm Nhược Khê, Đường Uyên chu đáo cũng đều đã trải qua cảm giác này, sự ám chỉ của chiêu thức này của Dương Thần, cảm thấy có chút oán than.

Lâm Nhược Khê cảm thấy hơi tàn nhẫn, nhưng lại không thể cự tuyệt cách làm của Dương Thần như vậy, bởi vì cô thật sự không thể tưởng tượng Tuệ Lâm cũng tiến vào bãi nước đục này.

Tất cả mọi người đều yên lặng nhìn Tuệ Lâm, nếu như cô nhận món quà dành cho em gái này, cũng chính là tự mình buông tay với ảo tưởng kia...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 897

Trở Về Yên Kinh

Khỏe miệng Tuệ Lâm hiện lên nụ cười dịu dàng

- Dương đại ca muốn dùng chút quà này để đuổi em đi sao?

Tất cả mọi người đều im lặng, Lâm Nhược Khê càng không muốn nghe tiếp, chẳng lẽ Tuệ Lâm lại cự tuyệt? Cô thật sự muốn nhúng chân vào vũng bùn này sao! ?

Cũng không đợi mọi người hiểu rõ chuyện, Tuệ Lâm nhanh chóng cầm chiếc head phone đắt tiền lên ôm ghì vào người.

Ánh mắt hờn dỗi lườm Dương Thần một cái

- Em nhận cái này trước, nhưng sau này phải có món quà khác mới được, em là đại minh tinh, không phải dễ dàng mà đẩy đi được đâu.

Mọi người lúc này mới thở phào, nhưng cũng cảm thấy chút chua xót.

Nhìn thấy Tuệ Lâm cười rạng rỡ, nhưng ai cũng có thể nhận thấy, trong ánh mắt cô có chút chua xót.

Hai tay Lâm Nhược Khê nắm chặt váy, cúi đầu không nói.

Dương Thần xúc động, tuy rằng cảm thấy có lỗi với tâm ý của Tuệ Lâm, nhưng mình làm sao có thể không biết xấu hổ tiếp nhận tình ý của cô được.

Chuyện này đối với mình đúng là điểm phức, nhưng đối với các cô, với ai cũng không công bằng, thừa lúc giữa mình và Tuệ Lâm còn chưa có gì, chặt đứt sợi tơ tình này luôn.

Nếu là mình trước đây người đẹp hát hay như thế này đưa đến cửa, đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng tình hình bây giờ, có tránh được thì nên tránh.

Bị Dương Liệt làm loạn như vậy, cũng không còn hứng thú ăn chơi gì nữa.

Ngoại trừ Đường Đường hoạt bát nhí nhảnh ra, những người khác đều có tâm sự, nên không thể nào đùa vui được nữa.

Nói chuyện được một lát, Đường Uyển nói có việc nên phải về công ty trước, Dương Thần cũng không có hứng thú ở lại, liền đứng dậy dẫn mọi người rời đi.

Lý Độn vì phải đi Thượng Hải, vỗ vỗ vai Dương Thần, coi như nói lời tạm biệt.

Dương Thần có chút cảm kích người này, nếu không phải Lý Độn nửa thật nửa giả gây sự với Dương Liệt, mình cũng không tiện ra tay.

- Nếu không tán được Đường Tâm, cứ gọi điện cho tôi, tôi sẽ giúp cậu, Dương Thần cười nói.

Lý Độn tò mò

- Anh cũng có thể giúp được sao?

- Tôi có thể an ủi cậu, để cậu tuy rằng bị đá cũng cảm thấy dễ chịu một chút.

Dương Thần nói.

Lý Độn nhăn mặt, cau có phủi mũng rời đi.

Sau đó, Dương Thần cũng lái xe chở cả nhà quay về.

Trên xe, ngoại trừ Tuệ Lâm ngồi cuối cùng với Trinh Tú, ánh mắt có chút thất thần, thì tất cả Quách Tuyết Hoa có chút khó coi.

- Dương Thần

Quách Tuyết Hoa có chút khó khăn nói

- Con nói thật đi, có phải mẹ trở thành gánh nặng của con...

Dương Thần ngăn người, vừa lái xe vừa cười nói

- Có một chút, nhưng trong phạm vi con chấp nhận được.

Lâm Nhược Khê ở bên ghế phụ vội hích eo Dương Thần, nhăn mày nói khẽ

- Anh đừng có nói linh tinh... sao lại có thể nói như vậy được...

Dương Thần bất đắc dĩ liếc vợ một cái

- Anh chỉ nói sự thật, nếu không phải do mẹ, anh đã giết chết Dương Liệt từ lâu rồi.

- Nhược Khê con không cần khuyên đâu, mẹ biết trong chuyện này Dương Thần sẽ không nói dối đâu,

Quách Tuyết Hoa cười khổ nói

- Mẹ cũng biết Liệt nhi rất quá đáng, nhưng mẹ không thể nào nhẫn tâm được.

Vú Vương ở bên cạnh vỗ vỗ đùi Quách Tuyết Hoa,

- Không sao, không phải mọi người vẫn ổn cả đấy thôi, Tuệ Lâm cũng không có việc gì.

Nghe nhắc đến tên mình, Tuệ Lâm mỉm cười an ủi:

- Đúng vậy, dì Quách, làm mẹ làm sao có thể trơ mắt nhìn con mình chết chứ.

- Cũng thật mỉa mai, rõ ràng là anh em ruột, vậy mà bây giờ lại giống như kẻ thù,

Vú Vương thở dài nói.

Quách Tuyết Hoa dường như đã hạ quyết tâm, nói

- Dương Thần, mẹ quyết định rồi, ngày kia, sau khi đã giải quyết hết mọi chuyện ở đây, sẽ quay về Yên Kinh, chăm sóc ông nội con.

Dương Thần thở dài nói

- Mẹ, cũng không đến mức phải như vậy, con có thể nói cho mẹ biết, Dương Liệt đã mất đi cơ hội giữ lấy mạng sống của nó rồi.

- Lần sau nếu để con gặp mặt, bất luận như thế nào con sẽ thẳng tay giết

chết nó.

- Cho dù mẹ có hận con cả đời, không nhận con là con đi nữa, thì con cũng không còn cách nào khác.

- Đối với con mà nói. Dương Liệt đã gây ảnh hưởng tới sự an toàn của Nhược Khê, Tuệ Lâm, con không thể để nó có cơ hội giờ thêm thủ đoạn nào khác.

- Không sai, mẹ là mẹ của con, nhưng con còn có vợ của mình và những người mà con quan tâm, con không thể vì mình mẹ, mà mạo hiểm như vậy được.

Quách Tuyết Hoa thoáng hiện lên chút bi thương, cười khổ nói:

- Con nói đúng... là mẹ quá ích kỷ rồi, mẹ nên nghĩ đến cảm giác của Nhược Khê...

- Không sao đâu

Lâm Nhược Khê vội quay đầu lại lắc đầu nói

- Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, nếu như Dương Thần muốn giết Dương Liệt thật, thì con sẽ khuyên anh ấy...

- Em khuyên anh cũng vô ích thôi, nó bây giờ đã không còn là chính nó nữa rồi, nó sau khi tiếp nhận sự cải tạo của Nghiêm Bất Vấn, đã ra nhập ma giáo rồi, nếu không sớm giết đi, sau này chắc chắn sẽ thành đại họa.

- Anh đã buông tha cho nó nhiều lần, bắt đầu từ hôm này, anh tuyệt đối sẽ không như thế nữa.

Trong mắt Dương Thần tràn đầy sát khí.

- Dương Thần!

Lâm Nhược Khê vội kêu lên, cứ như thế này, chẳng phải sẽ giết chết trái tim của Quách Tuyết Hoa sao?

Quách Tuyết Hoa càng buồn hơn, nhưng không nói gì, hiển nhiên thừa nhận những gì Dương Thần vừa nói.

Bà làm sao không biết được rằng chính mình đang giúp kẻ xấu làm điều ác, nhưng vẫn khó có thể vượt qua được tấm lòng của người mẹ.

Nếu quay trở về Yên Kinh, không thấy cảnh hai anh em tương tàn, có lẽ sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Chỉ là... không thể ngày nào cũng nhìn thấy hai con, bỏ lại người bạn tốt Ngọc Lan, thật sự không nỡ.

Tất cả mọi người trên xe đều có chút trầm mặc, Dương Thần có thể nhận thấy, nhưng hắn cũng không biết nói gì hơn.

Tuy rằng lúc bình thường ở nhà, cái gì cũng nghe lời Quách Tuyết Hoa và Nhược Khê, lại còn suốt ngày bị Trình Tú bắt nạt.

Nhưng nếu dính đến sự an nguy của toàn gia đình, Dương Thần không muốn bất kỳ ai trái ý hắn.

Trái ý cũng vô dụng, chỉ cần hạ quyết tâm, mình nói thế nào thì phải như thế.

Đúng lúc xe chạy qua khu thương mại, Vú Vương đột nhiên như nhớ ra cái gì, đập vào ghế lái xe của Dương Thần, nói:

- Cậu chủ, tới đầu đường phía trước thì dừng xe, tôi vào bên trong mua chút đồ, tý nữa bắt taxi về cũng được.

Mọi người trong xe đều ngẩn ra, Dương Thần nói:

- Vú Vương, bảo Nhượng Khê cầm về cho, hoặc là đưa bảo người của công ty đưa đến không phải tốt hơn sao, nơi này là nơi nhộn nhịp nhất, bên trong rất hỗn loạn, nếu muốn thì nên đến mấy khu mua sắm lớn.

- Dừng xe đi.

Không ngờ người nói lại là Lâm Nhượng Khê.

Lâm Nhượng Khê trong mắt dường như có chút bi sầu, nói:

- Vú Vương muốn mua chắc chắn có dụng ý, anh cứ dừng xe đi.

Dương Thần nhận ra, chắc chắn Nhượng Khê biết cái gì, nhưng dù sao cô và Vú Vương đã không nói, cũng không tiện hỏi nhiều, nghĩ một chút, nói:

- Nếu đã như vậy, anh đi cùng Vú Vương vậy, Nhượng Khê em lái xe đưa mọi người về đi.

- Anh cũng muốn đi?

Lâm Nhượng Khê buồn bực hỏi.

Dương Thần gật đầu, cười nói:

- Yên tâm đi, anh đi cùng Vú Vương, chẳng lẽ lại có thể đi trêu ghẹo gái nhà lành sao? Anh cũng muốn đi mua chút đồ, nhân tiện bảo vệ Vú Vương luôn, một đại mỹ nhân như thế này, chẳng may bị đại thúc xấu xa nào trêu ghẹo thì làm thế nào.

Vú Vương mặt đỏ

- Đều là bà già cả rồi, còn mỹ nhân gì nữa... cậu đừng trêu tôi nữa.

- không phải sao!

Cháu cũng cảm thấy Vú Vương giống chị cháu hơn.

Trình Tú ngồi sau khách cười nói.

Đùa vui một lúc, làm cho không khí trong xe thoải mái hơn chút, cả nhà đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Quách Tuyết Hoa cười cười, trong lòng cảm thán, đúng vậy, không cần nghĩ tới những chuyện không vui, nên quý trọng những thứ trước mắt.

Xe dừng bên đường, Dương Thần xuống xe, để Lâm Nhượng Khê lái xe.

Nhắc Lâm Nhượng Khê lái xe cẩn thận chút, dù sao cũng là giờ cao điểm, lại đúng nơi đông người, sau đó, liền cùng với Vú Vương đi vào gần chợ.

Nơi này thuộc loại buôn bán bình dân đông nhất Trung Hải, nhưng giá lại không rẻ nhất.

Cho nên mặc kệ Dương Thần trước kia bán thịt dê xiên nướng, hay là sau này được trở thành công tử mặt trắng được “Phú bà bao”, cũng rất ít khi đến đây.

Chỉ biết là, vùng này tập trung rất nhiều những phụ nữ có gia đình và học

sinh cấp 3.

Vú Vương rất vui khi Dương Thần đồng ý cùng bà đi dạo phố, mấy chục năm nay chăm sóc cô Tổng giám đốc, đến nay lại chăm sóc Lâm Nhược Khê, tuổi trẻ của Vú Vương đều ở trong cái nhà này.

Hiện giờ được Lâm Nhược Khê và Dương Thần đối xử như trưởng bối trong nhà, bà cũng cảm thấy xứng đáng với những gì mình bỏ ra

Thấy Dương Thần đi bên cạnh mình, giống như con mình, chút phiền muộn trong lòng Vú Vương, bớt đi nhiều rồi.

Dương Thần không ngừng nhìn ngó xung quanh, thấy Vú Vương vẫn chưa vào cửa hàng nào, tò mò hỏi:

- Vú Vương, rốt cuộc vú muốn mua cái gì, không xem mấy thứ như quần áo như chẳng hạn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 898

Hồng Đào Mùa Hè.

Vú Vương cười tủm tỉm nói:

- Cô gia muốn xem, thì cứ đi xem đi, nhưng đồ ở đây đại đa số là đồ giả, những đồ tốt họ sẽ không bán ở đây đâu, nhưng cũng có rất nhiều những thương hiệu nhỏ cũng không tồi, hàng đẹp giá rẻ.

- Ha Ha, cháu cũng không phải lo cái ăn cái mặc, những cái đấy cũng không cần phải đi xem đâu

Dương Thần nói.

Vú Vương gật gật đầu,

- Thực ra mỗi năm tôi đều đến đây một lần, đáng lẽ năm nay định qua mấy ngày nữa mới đến, nhưng vừa hay hôm nay đi qua đây, tôi qua đây luôn.

- Vú Vương đặt đồ gì ở đây?

Dương Thần như nghĩ ra cái gì.

- Đúng vậy, ở đây có một bà chủ một cửa hàng, là người cùng thôn với tôi, tên Trung Hải làm ăn, bây giờ mở thêm mấy cửa hàng nữa, mỗi năm tôi đều nhờ cô ấy chọn một lô giày đẹp một chút.

Vú Vương cười nói.

- Giày?

Dương Thần ngẩn ra, bình thường cũng không thấy Vú Vương đi nhiều đôi giày khác nhau, sao mỗi năm lại mua một lô giày?

Đi thêm vài phút, cuối cùng cũng đến cửa hàng bán giày nữ mà Vú Vương nhắc tới.

Đều là giày nữ một màu, màu sắc rực rỡ vô cùng, đôi thì gợi cảm, đôi thì đơn giản.

Một người cặp chiếc cặp tóc màu đen, dáng người phúc hậu, đang ung dung chỉ bảo mấy nhân viên bán hàng, vừa nhìn thấy Vú Vương, đột nhiên sắc mặt vui mừng.

- Ngọc Lan? Hôm nay cô đã đến rồi à? Tôi còn nghĩ phải qua mấy hôm nữa cô mới đến.

- Chị Liên, chị bán hàng chạy quá.

Vú Vương cùng với người tên gọi là Chị Liên nắm tay, rất là quen thuộc.

Chị Liên cười khanh khách, thấy Dương Thần đứng ở phía sau, tò mò hỏi

- Đây là...

-Ồ, đây là cậu chủ nhà tôi,

Vú Vương có chút tự hào nói.

Chị Liên giật mình, trong mắt có vài phần tò mò

- Hóa ra là chồng của tổng giám đốc công ty Ngọc Lôi, thật đúng là không nhìn ra, chắc chắn là có bản lĩnh hơn người, vị nữ tổng giám đốc kia không đơn giản đâu.

Dù sao cũng đã quen biết Vú Vương từ lâu, đối với Lâm Nhược Khê cũng có chút cảm giác quen thuộc, không đến nỗi cảm thấy cô ở cao quá.

Dương Thần cảm thấy bản thân giống như thuộc về nơi này, cách nói chuyện rất thoải mái, rất hướng thụ, cười cười chào hỏi.

Ở đây thoải mái hơn hẳn cái xã hội thượng lưu đầy lừa lọc dối trá.

Vú Vương hỏi:

- Chị Liên, tôi đến sớm hơn một chút, không biết giày đã về chưa.

Chị Liên hé miệng cười

- Đã chuẩn bị từ lâu rồi.

Nói xong, chị Liên đi vào kho chứa hàng ở phía sau, lục lọi một lúc, rồi ôm tám hộp giày ra.

Dương Thần vừa nhìn thấy, nhất thời cảm thấy kinh ngạc, đúng là “Một lô”

Chị Liên mở nắp hộp giày, để lộ ra đôi giày bên trong, càng làm cho Dương Thần cảm thấy kinh ngạc.

Không ngờ đây đều là giày mùa hè.

Bốn hộp giày khác nhau, là bốn đôi giày nữ tượng trưng cho bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, có giày xăng – đan, cũng có giày thể thao, cũng có giày da, giày lông dùng cho mùa đông.

Dương Thần cảm thấy, những đôi giày này tuy rằng không phải thương hiệu quốc tế, nhưng cũng được thiết kế tinh xảo, do thợ thủ công khéo tay làm ra, giá trên thị trường chắc cũng không rẻ.

Chẳng trách Vú Vương không đi nơi khác mua, mà phải nhờ chị Liên mua giúp, hóa ra đây đều là những đôi giày tinh xảo được đặt trước.

- Thế nào, đây là những mẫu thịnh hành nhất gần một năm nay, mỗi mùa hai đôi,

Chị Liên cười nói.

Vú Vương vuốt phẳng sợi dây giày được thiết kế đẹp mắt, cảm giác rất thích thú gật gật đầu nói:

- Thật sự là rất đẹp, những đôi giày này đúng là càng ngày càng đẹp.

- Cũng là do cô chịu bỏ tiền gia công, lão sư phụ làm riêng cho cô đấy, làm gì có người bình thường nào chấp nhận bỏ hơn một vạn NDT ra mua một đôi giày không có thương hiệu.

Vú Vương thở dài nói:

- Người trẻ tuổi bây giờ chỉ biết nói đến hàng hiệu, nhưng làm sao tốt bằng đồ do chính tay lão sư phụ làm ra, bỏ tiền nhiều hơn một chút cũng đáng giá, tiền lương của tôi nhiều như vậy, cũng không biết tiêu như thế nào,

một năm cũng chỉ biết mua mấy đôi giày như thế này thôi.

Chị Liên mắt có chút hoe đỏ, mũi hơi cay đưa tay lên lau khóe mắt.

- Chị lại như vậy, nhiều năm như vậy rồi, đừng lau nước mắt nữa, Vú Vương cười mắng.

Chị Liên cười khỏ lắc lắc đầu,

- Cô ấy... tôi ước gì cô đừng hỏi tôi về giày...

Vú Vương khẽ cười, lắc lắc đầu.

Trong mắt Dương Thần, cảm thấy có chút kì quái, buột miệng hỏi:

- Vú Vương, những đôi giày này mình vú đi sao?

- Đương nhiên không phải, Vú Vương cười nói

- Những đôi giày này để cho những cô gái khoảng 20 tuổi đi, chứ tôi đi thì ra thế nào.

- Vậy là cho Nhượng Khê.

- Giày của Nhượng Khê đều do chính cô tự chọn, tôi cũng không chọn hộ được,

Vú Vương giải thích

- Chỉ là không có việc gì thì mua, cất vào trong tủ để giày, thỉnh thoảng mang ra ngắm, làm bộ sưu tập thôi.

Dương Thần tuy rằng cảm thấy có nguyên nhân khác, nhưng cũng không đoán ra nguyên nhân, chỉ còn cách gật đầu không hỏi thêm nữa.

Đúng lúc này, một đôi tay trắng nõn thò tay ra, cầm lấy đôi giày cao gót có hoa văn tinh xảo, cầm ở trên tay ngắm nghía.

Giọng nói có chút vui mừng bất ngờ

- A, chất liệu rất tốt, làm cũng rất tinh xảo, kích thước vừa đẹp, bà chủ sao bà không sớm lấy ra, tôi mua đôi này.

Chị Liên và Vú Vương ngẩn ra, Dương Thần cũng nhìn qua, nhất thời mọi người đều ngây ra.

Thấy một cô gái đang vui mừng ngắm nghía đôi giày, mặc áo màu hồng, váy bằng lụa trắng, đôi tất màu đỏ, đi đôi giày thể thao màu trắng, để lộ ra đôi chân mê người trắng như tuyết.

Lông mày đậm, đôi mắt tinh nghịch, mũi cao, nhìn hơi giống như con lai, xem ra cũng chỉ khoảng 20 tuổi, nhưng bộ ngực cao vút, còn có thể thấy được khe sâu hun hút.

Điều này làm cho Dương Thần liên tưởng đến Trình Tú, tuy rằng dung nhan như nhau, nhưng Trình Tú ngây thơ đáng yêu, còn cô gái này, tỏa ra cảm giác bùng bùng tràn đầy nhựa sống, vừa nhìn cảm thấy nóng rực như một quả ớt.

Mùa hè chói chang như vậy, cô gái như thế này xuất hiện, không chỉ mang đến làn gió mát mẻ, cảm làm cho nhiều gã đàn ông phải chảy máu mũi.

Chẳng qua, tuy dung mạo bên ngoài làm cho người khác phải động lòng,

nhưng cũng không đến mức làm cho Dương Thần chú ý nhiều, chưa nói đến ngày nào cũng được nhìn thấy Lâm Nhược Khê, cho dù là mấy người Sắc Vi, Lưu Minh Ngọc, cũng đã xuất sắc hơn cô gái vẫn chưa trưởng thành hết này, Dương Thần vẫn là thích những đại mỹ nhân trưởng thành hơn những cô gái trẻ như thế này.

Lúc này Dương Thần cảm thấy vô cùng tò mò, là một bí mật khác trên người cô gái này...

Đối với cô gái như thế này, bà chủ giọng điệu có chút dịu dàng

- Em gái, đôi giày này đã được đặt rồi, không bán được.

- Là bác gái này muốn mua sao?

Cô gái ngúng nguẩy cầm đôi giày hướng về phía Vú Vương.

Vú Vương cũng không tức giận, cười cười gật đầu.

- Bác gái, bác trả tiền chưa?

Cô gái hỏi.

Vú Vương do dự một chút, rốt cuộc vẫn nói ra,

- Những đôi giày này tôi đặt làm, bỏ ra không ít tiền, nếu cô thích, có thể đặt lão sư phụ làm, những đôi này ngày hôm nay tôi đến lấy.

Cô gái mắt sáng lên,

- Nếu như có thể đặt làm lại được, vậy cháu lấy đôi này, bác lại nhờ lão sư phụ làm đôi khác là được rồi, cháu có thể trả bác toàn bộ tiền, nếu bác cảm thấy thiệt thòi, cháu sẽ trả bác gấp đôi.

- Cô gái,

Chị Liên chau mày,

- Đôi giày này có giá là 1 vạn NDT, hơn nữa phải có thứ tự, cho dù cô có thích đi chăng nữa, cũng phải đợi.

Cô gái “Hừ” nói:

- Một vạn rất đắt sao?, cô cho là tôi không có tiền?

Nói xong cô gái móc từ chiếc túi đeo bên người ra chiếc thẻ ngân hàng,

- Ở đây có thể quẹt thẻ không? Tôi sẽ trả ngay bây giờ!

Chị Liên cười khỏ, không ngờ lại là một vị thiên kim tiểu thư, vậy thì khó giải quyết rồi, chỉ đành nói:

- Cô gái, vấn đề không phải là tiền, cái này là do tôi tìm người đặt làm cho người chị em của tôi, cô ấy mỗi năm đều đặt, cái này không phải để bán.

- Đây là cửa hàng bán giày, đôi giày mới này vẫn còn để nguyên trong hộp, tôi trả giá gấp hai lần, cô còn không muốn bán, cô cố ý gây khó dễ cho khách hàng đúng không.

Cô gái to tiếng nói, làm cho những người khách ở gần chú ý đến.

Chị Liên trên trán túa mồ hôi, sao lại trở thành như vậy? Chuyện không có gì cô ta to tiếng cái gì?

Vú Vương thấy như vậy, chau mày, nói:

- Được rồi, Chị Liên, nhường cho cô ấy đôi giày này đi, nhiều một chuyện

không bằng bớt một chuyện, cùng lắm thì năm nay lấy ít đi một đôi vậy, cô gái này không phải nói rằng trả 2 vạn NDT sao, coi như cô kiếm được một khoản đi, cô cũng vất vả nhiều năm như vậy.

Chị Liên vội lắc đầu nói:

- Ngọc Lan! Vấn đề không phải tiền, chẳng lẽ tôi đặt giày giúp cô để kiếm tiền? Cô đang coi thường tôi sao?

- Hừ, bác gái này rất thấu tình đạt lý, ban đầu, tôi trả nhiều tiền cũng không bán, rõ ràng là ức hiếp tôi... A!! Anh là ai!?

Cô gái đang bĩu môi nói, đột nhiên phát hiện, một gã đàn ông không biết từ khi nào đã ngồi xuống phía dưới chiếc váy của mình, đang thò tay nghịch chân của mình, tháo đôi giày màu trắng của mình ra,

Theo bản năng, cô gái sẽ một cước đá bay đầu gã nam nhân này.

Nhưng cô không đá thì không sao, vừa đá, hai chân chổng lên trời.

- A! !

Cô gái trọng tâm không vững, mông sắp đập xuống đất, không ngờ, hai quả mông thập phần đàn hồi, vừa hay ngồi lên trên vai gã đàn ông, hai chân mở ra, lập tức đem đầu của gã nam nhân kẹp vào bộ vị bí mật nhất của phụ nữ.

Chỉ cảm thấy tóc của gã đàn ông cọ sát vào bộ phận mẫn cảm của mình, thậm chí tuy rằng còn cách một lớp quần lót, nhưng vẫn khiến cô cảm thấy kích thích.

Kích thích như vậy, làm cho cô gái theo bản năng phát ra một tiếng rên nhỏ

- U

Cô quả thực sắp phát điên rồi, má lúm đồng tiền hiện lên màu hồng, Chết tiệt, chuyện gì thế này!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 899

Chứng Sợ Hãi Trước Hôn Nhân

Điều khiến cho cô gái càng bức mình là, rõ ràng mình đã dùng lực kéo cái chân kia, nhưng vì sao gã đàn ông lại khỏe như vậy.

Nếu không phải chiếc chân khác không thể rút ra, làm sao có thể biến thành bộ dạng như thế này.

Giờ phút này, đầu bị hai chiếc đùi trắng phau phau kẹp vào giữa, lại bị chiếc váy trắng che phủ, đương nhiên trong mắt mọi người trở thành Dương Thần “háo sắc” !

Dương Thần bởi vì đầu bị đè ở dưới, chỉ đành thò tay ra, cong lên tới vai, dùng lực vỗ vỗ vào cô gái đang ngồi trên vai mình.

Vị trí bị vỗ, mềm mềm, đàn hồi, lại còn rất có nhục cảm.

- A ! ! !

Lại một tiếng kêu cao vút, cô gái giống như kinh hãi tột độ, “bằng” nhảy ra..

Lúc này, Dương Thần nhẹ nhàng tháo chiếc giày thể thao ra, khiến một chân của cô gái chỉ còn đôi tác màu đỏ.

- Ôi, cuối cùng cũng đứng lên được rồi, mùa hè nóng như thế này, hai đùi của cô còn tăng nhiệt độ cho đầu tôi, sắp chảy máu mũi rồi.

Dương Thần làm bằm đứng dậy, nhìn chăm chăm vào đôi giày thể thao trên tay.

Trong mắt cô gái xuất hiện một tầng hơi nước, vẻ mặt đầy ủy khuất đáng thương, thét lớn,

- Anh là ai! ? sao lại cướp giày của tôi! ?

Dương Thần vẻ mặt nghi hoặc hỏi:

- Giày của cô? Đây là cửa hàng giày, tôi thấy thích đôi giày của cô, muốn mua, cho nên phải tháo ra.

- Người đầu óc có vấn đề à? Đây là giày của tôi, cũng không phải bán ở đây.

Dương Thần chỉ chỉ đôi giày trên tay cô gái:

- Đôi giày này của Vua Vương nhà tôi, không phải cô vẫn muốn mua sao?

- Đó là giày mới, còn đôi này tôi đã đi lâu rồi.

- Không sao, nhìn cũng còn rất mới, tôi có thể trả cô giá như giày mới.

Dương Thần thần nhiên nói.

Cô gái oán hận cắn răng

- Tôi không bán!

- Sao lại có thể không bán chứ, cô cũng vừa nói, ở đây là cửa hàng giày,

làm gì có chuyện không bán giày.

- Anh... tôi không dây dũa với anh! Dù sao đôi giày kia tôi nhất định sẽ lấy! Anh mau trả lại tôi chiếc giày!

Cô gái kêu to, muốn dậm chân, nhưng lại phát hiện một chân chỉ còn tất, sợ bẩn cho nên chỉ đành thu chân.

Dương Thần không để ý tới cô, quay đầu nói:

- Vú Vương, lấy giày đi, chúng ta về nha thôi.

Vú Vương có chút ngượng ngùng thấy cô gái như sắp khóc đến nơi

- Cậu chủ, trả giày lại cho cô ấy đi, cô ấy còn nhỏ hơi đánh đá một chút cũng có thể hiểu được.

- Ai đánh đá! Các người hợp lại ức hiếp tôi!

Hốc mắt cô gái có chút đỏ lên.

Cảnh này, làm cho không ít khách hàng cảm thấy cô gái đáng thương, khuyên giải Dương Thần không cần chấp cô.

- Anh bạn trẻ, cái gì bỏ qua được thì bỏ, cô ấy cũng không phải người xấu, trả lại giày cho cô ấy đi.

- Đúng vậy, cô ấy nhìn xinh thế này, anh bạn trẻ đừng nhẫn tâm quá.

Một đám người anh một tiếng tôi một tiếng, đều là muốn giúp đỡ mỹ nữ.

Dương Thần thấy Vú Vương cũng nói vậy, chỉ đành bấu môi, ném giày về phía chân cô gái.

- Đi giày của cô vào, phải biết đôi nào nên mua, chủ quán cũng không ép, cô là khách hàng cũng không thể ép bán, về nhà bảo bố mẹ cô dạy dỗ cô cho tử tế.

Dương Thần chau mày nói.

Cô gái đi đôi giày thể thao vào, cắn răng, hừ một tiếng

- Được lắm, anh xong rồi!

Nói xong, cô gái nhanh như chớp, lao về phía Dương Thần, nắm lấy tay Dương Thần, kéo về phía vai, định vật hấn xuống đất.

Lực đạo mạnh như vậy, nếu là người bình thường, dù hai, ba người cũng bị quật cho chồng vó lên trời.

Người khác cảm thấy kinh ngạc không ngờ cô còn biết chút võ vế, nhưng lại không cảm nhận được kinh đạo, Dương Thần rất nhanh phát hiện ra cổ kinh đạo này, cô gái còn cố ý che dấu cái này.

Quả nhiên, cô ta không phải người bình thường.

Dương Thần khước miệng hiện lên nụ cười nham hiểm, nhưng cũng không có hứng thú tìm hiểu, dù sao những môn phái tu luyện cổ võ nhiều như vậy, gặp phải một cô gái trẻ có nội công tinh thuần như vậy cũng không phải chuyện gì to tát.

Mắt thấy lực đạo của cô trực tiếp kéo thẳng cánh tay của Dương Thần, nhưng hai chân của Dương Thần như bám rễ xuống đất, không chút động đậy.

Cô gái dùng sức kéo mấy lần, chính mình thì sắp ngã ra, nhưng vẫn không có hiệu quả.

Làm cho cô ý thức được, gã đàn ông này vừa rồi không phải may mắn mới không bị mình đá trúng!

Gã đàn ông này có võ công, hơn nữa, tu vi còn trên cả mình.

- Anh là ai! ?

Cô gái cảnh giác hỏi, đôi mắt đầy dè phòng.

Dương Thần không để ý đến cô, giúp Vú Vương xếp hộp giày, chuẩn bị rời khỏi.

- Không được đi!

Cô gái vội vàng cản lại, giang hai tay, nói

- Anh làm sao có thể cứ thế đi được! ?

Dương Thần không khỏi cười nói:

- Sao, còn muốn đánh nhau ở đây? Tôi đánh cô, thì là ức hiếp cô, còn bị một đám người chỉ trích, tôi chả được lợi gì, cô coi tôi là đồ ngốc à?

Chị Liên hòa giải nói:

- Cô gái, chuyện nhỏ như vậy... nếu như cô thích đôi giày khác, tôi sẽ giảm giá cho cô được không.

- Không phải là chuyện nhỏ!

Cô gái nói xong hai mắt đầm lệ, hai má tràn đầy màu hồng nhạt.

- Tôi... tôi không còn trong sạch nữa rồi...

- Ặc!!

Dương Thần sắc súa, vội che miệng lại.

Ngây ra một lúc lâu sau, mới ha ha cười lên, ngay cả Vú Vương và Chị Liên ở bên cạnh, cùng với mấy người khách khác đều thiện ý mỉm cười nhìn cô gái, cảm thấy cô gái này vừa ghê gớm vừa đáng yêu.

- Cười cái gì

Cô gái dậm chân

- Đầu của anh... đều chui vào chỗ đấy rồi... người ta về sau còn dám gặp ai chứ!

Dương Thần cười khỏ nói:

- Vậy làm sao bây giờ, chỉ bằng đầu của cô cũng chui vào phía dưới mông của tôi đi? Vậy là hòa!

Hai má cô gái giống như đều đỏ rực lên, giọng nói kèm theo tiếng thút thít:

- Anh... Anh còn ức hiếp tôi... Anh.. Anh cái tên xấu xa này!

Dương Thần ngẩn ra, đây là gặp phải loại gì, nháy mắt với Vú Vương một cái, đi sớm vẫn hay hơn.

Vú Vương cũng nhú mày không biết nói gì, gật đầu chuẩn bị rời đi.

Bà chủ cùng mấy người khách lắc đầu cười, chuyện như thế nào mọi người đều nhìn thấy, tự nhiên sẽ không cảm thấy Dương Thần không quá

đáng chút nào.

Dù sao cũng là do cô gái này không hiểu chuyện, ai cũng muốn dạy dỗ một chút, chỉ là cách của Dương Thần có đặc biệt một chút.

Nhưng chưa đợi hai người ra đến cửa, cô gái đã chạy đến trước mặt Dương Thần, đôi mắt mở to vô tội, hỏi:

- Anh còn chưa nói tên anh là gì.

Dương Thần ngây ra

- Sao phải nói cho cô biết.

- Anh phải có trách nhiệm với tôi! Tất nhiên phải biết tên trước mới hẹn hò được chứ!

Cô gái nghiêm túc nói.

- Trách nhiệm! ? Hẹn hò! ?

Dương Thần chỉ cảm thấy mình như nghe nhầm, vừa rồi không phải muốn đánh nhau với mình? Lại còn chửi ầm lên.

- Em tên là Lạc Tiểu Tiểu

Cô tự nói trước.

Dương Thần khóe miệng có giật

- Tên không tồi, tôi biết rồi, tái kiến... Ồ không, sau này đừng gặp nữa.

Lạc Tiểu Tiểu vội vàng nắm lấy tay Vú Vương ở bên cạnh, hỏi:

- Bác gái, vừa rồi cháu có chút không đúng, bác có thể cho cháu biết, con trai bác tên là gì?

- Bác gái? Con trai?

Đừng nói là Dương Thần, sắc mặt Vú Vương cũng có chút cổ quái, cuối cùng chỉ còn cách ngượng ngùng nói:

- Ha Ha, cô gái trẻ, đây là cậu chủ nhà tôi, không phải con trai tôi.

- Cậu chủ?

Lạc Tiểu Tiểu nhú đôi mi xinh đẹp

- Vậy là đã kết hôn rồi?

Dương Thần thầm nghĩ hóa ra không phải không có thuốc chữa, vẫn còn trị được, gật đầu nói:

- Em gái, em muốn làm gì thì đi làm đi, chỉ cần đừng có nói dúi em kẹp đầu anh vào giữa, đảm bảo 90% đàn ông sẽ không cự tuyệt hẹn hò với em.

Lạc Tiểu Tiểu hi hi cười:

- Thật sao, em cũng nghĩ vậy, nam học sinh trong trường em cũng rất thích em! Em thấy 99% sẽ không cự tuyệt, nhưng em không thích bọn họ, bọn họ không mạnh, chắc chắn không mạnh bằng anh!

Dương Thần cảm thấy như gặp phải người có vấn đề về thần kinh, mấy năm nay có thể áp lực học tập của học sinh lớn quá chăng.

Nhưng một cô gái có nội công tinh thâm như vậy, cũng phải có hậu thuẫn thâm hậu, sao các trưởng bối trong nhà lại có thể dạy dỗ được một cô gái như thế này chứ?

Lạc Tiểu Tiểu còn chưa dừng lại, vẫn tiếp tục nói:

- Tuy bản tiểu thư còn là sinh viên trường Đại Học Trung Hải, nhưng em đã trưởng thành rồi, vẫn độc thân, thích màu hồng và trắng, cung Mục Dương, thích những người lợi hại hơn em, nhưng không được quá ba mươi tuổi, ừm.. nhìn anh chắc cũng phù hợp.

- Tôi kết hôn rồi, hơn nữa tôi rất bận, không phải chỉ có một người phụ nữ đâu.

Dương Thần cố ý háo sắc nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Lạc Tiểu Tiểu.

Ai ngờ cô còn ướn ngực lên, ngạo nhiên nói:

- Không sao! Em giúp anh bỏ vợ, làm vợ bé của anh được rồi, còn việc anh rất bận, em chỉ cần lúc em muốn anh ở bên em, lúc không cần anh, anh ở cùng người con gái khác cũng được. Em cũng là người rất bận rộn, có rất nhiều việc phải làm!

Vú Vương trợn mắt há mồm, kéo nhẹ ống tay áo Dương Thần, nói:

- Cậu chủ, có phải cô gái này đã chịu kích động gì không?

Dương Thần nói:

- Vú Vương, ta nhanh đi thôi.

Lạc Tiểu Tiểu thở phì phì dậm chân nói:

- Tôi nghe thấy hết rồi, ai chịu kích động! ? anh đừng cho rằng đánh nhau lợi hại hơn tôi, tôi sẽ sợ anh! Nếu tía tôi... ồ không bố tôi đến, một ngón tay của ông cũng bóp chết anh!

Dương Thần không muốn dây dưa cùng người có vấn đề như cô,

- Được rồi, cô nói bố cô lợi hại như vậy, thì bảo ông ấy tới gặp tôi, nếu như ông ấy thắng tôi, tôi sẽ lấy cô làm vợ, nếu như đánh không được, vậy thì coi như chưa có việc gì xảy ra.

Ai ngờ vừa nói như vậy, Lạc Tiểu lập tức cười xấu hổ nói:

- A! Đáng ghét! Anh đây là trước mặt bao nhiêu người cầu hôn em sao... người ta còn chưa chuẩn bị tốt, mọi người đều nói như thế cô dâu sẽ có chứng sợ hãi trước hôn nhân.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 10

- [Chương 900: Biết Rằng Em Sẽ Khóc](#)
- [Chương 901: Đa Sầu Đa Cảm](#)
- [Chương 902: Làm Việc Ấy](#)
- [Chương 903: Nói Một Đằng Làm Một Nẻo.](#)
- [Chương 904: Thủ Công Mỹ Nghệ Của Công Chúa.](#)
- [Chương 905: Dạt Dào Tình Me.](#)
- [Chương 906: Đánh Chết Cũng Không Nên Nói.](#)
- [Chương 907: Một Chữ.](#)
- [Chương 908: Me](#)
- [Chương 909: Rất Không Thục Nữ](#)
- [Chương 910: Hưng Khí Nhân Gian](#)
- [Chương 911: Nửa Đêm Cũng Không Có](#)
- [Chương 912: Điều Kiện Nhân Nuôi](#)
- [Chương 913: Anh Có Trách Nhiệm Với Em](#)
- [Chương 914: Vàng Mất Trời Không Lặn](#)
- [Chương 915: Mà Là Khác Biệt](#)
- [Chương 916: Có Thể Có, Có Thể Không](#)
- [Chương 917: Học Một Buổi.](#)
- [Chương 918: Tùy Tiên Chơi Đùa](#)
- [Chương 919: Điều Là Thất Lòng.](#)
- [Chương 920: Phá Giới Một Lần.](#)
- [Chương 921: Lưỡng Tâm Tri.](#)
- [Chương 922: Thất Phu Vô Tội](#)
- [Chương 923: Không Phải Đáp Án Mà Ta Muốn.](#)
- [Chương 924: Hai Mươi Ba Mươi](#)
- [Chương 925: Cút](#)
- [Chương 926: Chỗ Không Người](#)
- [Chương 927: Đơn Thương Độc Mã](#)
- [Chương 928: Nói Thầm Với Vú Vương.](#)
- [Chương 929: Thành Ý.](#)
- [Chương 930: Người Ba Phải Diễn Hình](#)
- [Chương 931: Mang Thai](#)
- [Chương 932: Làm Chuyên Chính!](#)
- [Chương 933: Tôi Không Hù Dọa Ông.](#)
- [Chương 934: Vẫn Còn Muốn Cầu Cứu Sao.](#)
- [Chương 935: Phương Tường](#)
- [Chương 936: Bức Tranh Chữ Cổ](#)
- [Chương 937: Bóng Hồng](#)
- [Chương 938: Mây Dám](#)
- [Chương 939: Em Ngần Ngơ Cái Gì](#)
- [Chương 940: Bệnh Tiểu Thư](#)
- [Chương 941: Bát Nước Đầy](#)
- [Chương 942: Đông Phòng](#)
- [Chương 943: Kéo Chấn Lên](#)
- [Chương 944: May Là Con Khỏe](#)
- [Chương 945: Nha Đầu Xuất Giá Theo](#)
- [Chương 946: Giữa Vợ Chồng](#)
- [Chương 947: Chắc Chắn Không Phải Là Tôi](#)
- [Chương 948: Tiền Của Chồng.](#)
- [Chương 949: Là Gì Của Em](#)

[Chương 950: Anh Thât Tàn Nhẫn](#)
[Chương 951: Đêm Thắt Tịch](#)
[Chương 952: Gọi Tên Của Tôi](#)
[Chương 953: Chuyên Không Hay](#)
[Chương 954: Ướt Sũng](#)
[Chương 955: Muốn Giống Như Bà.](#)
[Chương 956: Vô Cùng Lớn.](#)
[Chương 957: Người Phiêu Bat](#)
[Chương 958: Một Trong Những Ngành Nghề.](#)
[Chương 959: Không Khách Khí.](#)
[Chương 960: Louis Mười Ba](#)
[Chương 961: Tôi Chưa Gặp Cô Ấy](#)
[Chương 962: Ba Mười](#)
[Chương 963: Việc Duy Nhất Em Có Thể Làm Cho Chi](#)
[Chương 964: Cảm Thấy Tin Tưởng](#)
[Chương 965: Câu Ở Đâu Chui Ra Vây?](#)
[Chương 966: Mưa](#)
[Chương 967: Bon Ho Có Thai Rồi](#)
[Chương 968: Đêm Xuân Đáng Giá Ngàn Vàng](#)
[Chương 969: Anh Thât Chu Đáo](#)
[Chương 970: Đêm Tân Hôn.](#)
[Chương 971: Mời Anh Ăn.](#)
[Chương 972: Nghĩ Thoáng Ra Một Chút](#)
[Chương 973: Ba Có Phải Phụ Nữ Đâu?](#)
[Chương 974: Lá Bài Ngụy Trang](#)
[Chương 975: Không Cần Tìm Nữa](#)
[Chương 976: Thuần](#)
[Chương 977: Phạm Âm](#)
[Chương 978: Bản Chất Của Đá Thần](#)
[Chương 979: Người Còn Coi Minh Là Người Sao?](#)
[Chương 980: Mỗi Hân Trong Lòng](#)
[Chương 981: Lời Trăn Trối](#)
[Chương 982: Không Có Bản Lĩnh](#)
[Chương 983: Kẻ Không Có Trách Nhiệm](#)
[Chương 984: Em Cũng Yêu Anh](#)
[Chương 985: Tàn Phế](#)
[Chương 986: Thô Lỗ Như Vây](#)
[Chương 987: Quỷ Mới Tin](#)
[Chương 988: Lễ Nào Hấn Muốn.](#)
[Chương 989: Vợ Chồng](#)
[Chương 990: Thần Khí.](#)
[Chương 991: Ngủ Cùng Đàn Ông](#)
[Chương 992: Trời Phạt](#)
[Chương 993: Một Tháng](#)
[Chương 994: Cô Bé Mập](#)
[Chương 995: Phản Đồ](#)
[Chương 996: Hành Động So Đâu](#)
[Chương 997: Rắn Nuốt Voi](#)
[Chương 998: Tôi Cũng Là Một Anh chàng Đẹp Trai](#)
[Chương 999: Phải Trả.](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 900

Biết Rằng Em Sẽ Khóc

Lần thứ hai Dương Thần nhận thấy mình bế tắc đối với người phụ nữ, lần đầu tiên là đối mặt với Lâm Nhược Khê, bởi vì người vợ của chính mình thật sự mềm mỏng, cứng rắn, làm gì cũng không được, nếu không phải hết lòng hết sức, tuyệt đối sẽ không để ý tới chính mình.

Lần này đối với Lạc Tiêu Tiêu, bởi vì tư tưởng của cô gái này-----Thật là ngựa thần lướt gió tung mây!

- Tại sao tôi lại cầu hôn với cô!?

Dương Thần dài mặt ra, dở khóc dở cười.

Lạc Tiêu Tiêu phình miệng, một bàn tay trắng nõn nắm lấy sợi tóc của mình, ngượng ngịu nói:

- Anh chắc chắn sẽ không đánh lại ba của em... Cha của em là... Ai da, dù sao trong thiên hạ ngoại trừ một người, không ai có thể là đối thủ của cha em, nhưng anh không phải là người đó, vì vậy anh nhất định thua rồi... Vì vậy... Vì vậy đồng nghĩa với anh định cầu hôn em rồi...

Ngay cả vú Vương cũng đều sợ hãi đến ngây người!

Ngoại trừ cảm giác hoàn toàn choáng váng ra, trong lòng Dương Thần mơ hồ nghĩ đến một cái gì đó, nhưng không nắm bắt được, cũng thật sự đau đầu đối với cô gái này, không muốn chờ đợi nhiều.

- Nếu đã như vậy, đến lúc đó hãy để bố cô đến đây đi, chúng tôi đi trước.

Lạc Tiêu Tiêu vừa mới gạt đầu, lại cầm lấy cánh tay Dương Thần, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Hãy nói chuyện yêu đương trước được không? Bố của em lâu rồi chưa đến thăm em, không biết khi nào mới đến đây.

- Không được, đánh nhau trước rồi nói sau.

Đánh nhau? Không nói đến chuyện tìm hay không tìm thấy, ông đây mới không có hứng thú đánh nhau!

Dương Thần thăm nghĩ.

Lạc Tiêu Tiêu bĩu miệng nói:

- Được rồi... Vậy anh phải nói cho em biết địa chỉ nhà anh chứ.

Dương Thần buột miệng nói ra một địa chỉ, tất nhiên đó là địa chỉ nhà người khác.

Lạc Tiêu Tiêu rất cẩn thận lấy điện thoại ra ghi lại, sau đó, lại nói:

- Hãy để lại số điện thoại đi. Gọi điện là được rồi.

Dương Thần không còn cách nào, đành phải đưa số điện thoại cho cô, tất nhiên, nghe hay không nghe điện thoại là một chuyện khác.

Mặc dù nói rằng cô bé này rất phiền, nhưng lại rất đơn giản, nói cái gì cô đều tin cả, đợi sau khi ghi lại xong, liền vui vẻ vẫy tay chào hai người.

- See you! Lần sau gặp mặt sẽ hôn anh đó, hãy nhớ nghe điện thoại của em!

Lạc Tiêu Tiêu cười ngọt ngào nói.

Dương Thần đưa vú Vương rời đi cứ như đang chạy nạn.

Trên đường bước ra khỏi cửa hàng, hai người đều cảm thấy giống như một giấc mơ, không ngờ đi dạo tùy ý ở cửa hàng, lại có thể “Gặp được người đẹp”.

- Chuyện này nói cho tiểu thư nghe, nhất định sẽ rất khôi hài.

Vú Vương không khỏi buồn cười nói.

Dương Thần lắc đầu:

- Thôi đi, về chuyện cô bé đó, vẫn nên ít nhắc đến sẽ tốt hơn.

Vú Vương lộ ra sắc mặt hoàn toàn đồng ý, nhưng ánh mắt này lại khiến Dương Thần cảm thấy mặt mình nóng lên.

Đợi chuẩn bị bước ra khỏi cửa hàng, Dương Thần để cho vú Vương chờ một lát, lập tức, chạy vào một cửa hàng gần nhất.

Vú Vương trông thấy hành động như vậy của Dương Thần, có chút nghi hoặc...

Do kẹt xe, gần một tiếng mới về được đến nhà, Quách Tuyết Hoa đã chuẩn bị xong bữa tối, Lâm Nhược Khê, Tuệ Lâm và Trình Tú đang xem phim Hàn.

Nhìn thấy Dương Thần mang một hộp giày to vào nhà, Lâm Nhược Khê dường như sớm đã đoán trước, cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng Trình Tú và Tuệ Lâm đều rất tò mò.

- Vú Vương, đem đi đâu vậy?

Dương Thần đang bê hộp giày xếp cao cao hỏi.

Vú Vương cũng không khách sáo, chỉ huy:

- Đặt vào phòng của tôi đi, tôi sẽ sửa sang lại một chút.

Dương Thần cũng không rảnh rồi phản ứng lại mấy người phụ nữ, thận trọng, chắc chắn bê một đồng giày đi lên lầu.

Lâm Nhược Khê đi lên trước, nhìn thấy nét mặt vú Vương vô cùng hài lòng, thấp giọng cười nói:

- Vú Vương, kẻ khuôn vác này cũng không tệ lắm chứ.

Biết là câu nói đùa, vú Vương cũng nói theo:

- Đúng đó, đó đều là con mắt nhìn người rất tốt của tiểu thư.

Lâm Nhược Khê hé miệng cười cười, trong mắt có chút u sầu:

- Vú Vương... Thật ra nếu vú muốn, con có thể phát động các phương tiện truyền thông giúp vú tìm xem.

Vú Vương khẽ lắc đầu:

- Thôi mà, đã gần được hai mươi năm rồi, tôi đã sớm không mong đợi

điều đó rồi.

Lúc này, Trinh Tú bước lên, khuôn mặt xinh đẹp với nụ cười duyên hỏi:

- Vú Vương, đó là giày sao? Cho ai đi vậy?

Lâm Nhược Khê xoay người laj nhéo vào mũi ngọc của cô bé, nói:

- Đừng nghĩ nữa, đó là giày mà vú Vương thu thập được, không cho bất kì ai đi.

- Ồ?

Trinh Tú thè lưỡi ra.

- Vẫn còn chưa biết vú Vương thích thu thập giày đó, lúc rảnh có thể xem được chứ?

Vú Vương cười khẽ gật đầu, trong mắt có chút thôn thức than thở, từ tận chỗ sâu thẳm nhất, dường như có chút hoài niệm về cuộc bể dâu.

Lúc này, Dương Thần bước ra từ phòng phía trên lầu của vú Vương, sắc mặt có chút kỳ dị.

Đi xuống lầu, nhìn vú Vương, hắn cười nói:

- Không ngờ... Vú Vương thu thập nhiều giày đến như vậy.

Bởi vì trước đây cũng chưa từng vào phòng của vú Vương, nghĩ tới vừa rồi nhìn thấy cảnh tượng đó, Dương Thần không khỏi hiểu ra được điều gì đó.

Vú Vương thản nhiên cười nói:

- Điều là những thứ nhỏ, nhờ hồng phúc của tiểu thư, ở trong ngôi nhà lớn, để một vài thứ nhỏ bé sẽ không quá lạnh lẽo.

Dương Thần khẽ gật đầu, không bình luận gì nhiều, xoay người nói với Trinh Tú:

- Tiểu thư Từ Trinh Tú, anh có thứ tặng cho em.

Trinh Tú đang định chạy vào bếp để giúp Quách Tuyết Hoa một tay, vừa nghe thấy, bèn chồn nói:

- Dương đại ca, anh mua giày cho em sao?

Dương Thần cười khẽ:

- Anh làm sao biết được em thích giày gì.

- Thế là cái gì vậy?

Trinh Tú bĩu miệng nói:

- Chắc không phải là văn phòng phẩm gì đó chứ, tặng em để dùng cho học đại học, em không phải là trẻ con, nên không cần đâu.

Vẻ mặt Dương Thần thể hiện sự cứng rắn:

- Anh lại thưởng thức kém cỏi như vậy sao?

- Dạ.

Trinh Tú gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc.

Điều này lại khiến Lâm Nhược Khê và vú Vương ở bên cạnh che miệng cười trộm.

Dương Thần thở dài, bước ra ngoài nhà, từ trong xe lấy ra gói quà vừa

mới mua ở ngoài cửa hàng về, trở lại đại sảnh, đưa ra trước mặt Trinh Tú.

Không chỉ có Trinh Tú, Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm cũng đều chờ đợi một lát.

Vú Vương sớm đã biết được, trong ánh mắt lộ ra chút hiền dịu.

Đây là một bó hoa bách hợp trắng thuần khiết, dùng dải tơ màu đỏ buộc lại, hương thơm bốn phía.

- Tặng em?

Trinh Tú ngơ ngác hỏi.

Dương Thần gật đầu

- Viên Dã tặng hoa hồng cho Đường Đường đã thi đỗ đại học, Trinh Tú trong gia đình ta đương nhiên phải có hoa mới được, tuy nhiên hoa hồng màu hồng không thể tặng được, anh liền tặng hoa bách hợp, dù sao cũng đại diện cho sự chúc phúc, cũng coi như chào đón việc tốt đẹp đã thi đỗ vào trường đại học danh tiếng.

Trinh Tú hoàn toàn không nghĩ rằng Dương Thần đột nhiên lại nghĩ đến điều này.

Nghĩ đến ánh mắt thất lạc của mình bị Dương Thần để ý đến, Trinh Tú cảm thấy tình cảm ngọt ngào và sự chua xót, dấy lên ở trong lòng, khó có thể tự kiềm chế được vành mắt đang ươn ướt vì mếu máo.

Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm đều có chút cảm động, tự nhiên cảm thấy Dương Thần tặng hoa cho Trinh Tú có cái gì không đúng.

Lâm Nhược Khê mặc dù có chút ghen tị, tên này không ngờ không tiện tay mua tặng mình một bó hoa, bản thân mình có thể cầm hoa hồng, nhưng Dương Thần lại quan tâm đến Trinh Tú như vậy, lại khiến cô thấy hài lòng.

Trinh Tú ghen ngào nhận hoa, nhưng không thể nói được nên lời.

- Ai dà, anh biết em sẽ khóc, vì vậy vừa rồi khi đi ra khỏi cửa hàng anh đã mua cái này.

Dương Thần lấy từ túi

quần ra chiếc khăn tay, nói:

- Mặc dù trong nhà có, nhưng coi như trọn vẹn món quà của anh.

Hành động này khiến Trinh Tú muốn khóc cũng muốn cười, cười giận nói một câu:

- Đồ đều.

Không chút khách sáo nhận lấy khăn tay, lấy ra rồi lau.

Một không khí ấm áp tràn ngập trong cái gia đình bình thường này, khi Quách Tuyết Hoa làm xong bữa tối, hương thơm bay khắp nhà ăn, toàn gia đình cùng ngồi xuống dùng bữa tối.

Nghe được chuyện Dương Thần tặng hoa cho Trinh Tú, Quách Tuyết Hoa hài lòng cười nói:

- Còn nhớ thời gian trước khi vừa mới gặp Dương Thần, vẫn là người xem ra rất điềm đạm, nhưng lại có trái tim lạnh lùng như đá, đến bây giờ, lại

trở thành người đàn ông sâu sắc rồi.

Khuôn mặt của Dương Thần đỏ lên:

- Mẹ, con vốn là người đàn ông mà.

Quách Tuyết Hoa lườm hắt một cái:

- Ngày mai mẹ phải đi rồi, con phải chăm sóc Nhược Khê và các em, nhà này chỉ có con là đàn ông, cần gánh vác trách nhiệm, còn nữa, buổi trình diễn ca nhạc của Tuệ Lâm sẽ kết thúc, hãy nhanh chóng về Yên Kinh đi, mẹ và ông nội đều đang đợi hai con đó.

Con là Trưởng tôn của Dương gia, hơn nữa hiện tại Liệt nhi lại như vậy, phỏng đoán ông nội con chắc chắn sẽ giao Dương gia vào tay con, lúc đầu chưa giao vị trí chủ gia đình cho bố con, là bởi vì tính tình và chức quan của ông ấy, đều không đủ để đảm nhiệm được.

Hiện nay, con trở thành sự lựa chọn duy nhất, nhưng phải thuyết phục mọi người, còn cần không ít những trắc trở, hơn nữa không nói đến nền móng của con ở Hoa Hạ không sâu, dù sao những gia tộc phụ thuộc nhỏ ở dưới Dương gia, đều xuất thân từ quân đội, không có tính quyết đoán, vẫn khó thuyết phục được mọi người.

Dương Thần không quan tâm đến những câu nói sau, chỉ có điều không thể không hỏi:

- Ngày mai mẹ sẽ đi?

Sắc mặt Quách Tuyết Hoa buồn bã nói:

- Đúng vậy, ngày mai sẽ đi, vé máy bay mẹ đã đặt xong rồi, sáng mai cấp dưới sẽ đến đón mẹ, các con không cần tiễn đâu, mẹ sợ đến lúc đó lại rơi lệ lại rửa trôi mất đồ trang điểm, có biết không?

Không khí lập tức chùng xuống.

Dương Thần hít một hơi sâu, cười nói:

- Biết rồi, dù sao một thời gian sẽ gặp nhau, mẹ xin hãy bảo trọng.

Quách Tuyết Hoa cười khẽ gật đầu, lại nói với Lâm Nhược Khê với vẻ mặt không muốn rời xa:

- Nhược Khê à, nếu Dương Thần làm chuyện gì xấu, con hãy gọi điện cho mẹ, không thể vì nó là trụ cột cái gì ở nhà này, mà mặc kệ nó, biết không?

Lâm Nhược Khê gượng gạo cười, gật đầu đồng ý.

Đây là bữa tối cuối cùng mọi người cùng ở với nhau, mặc dù thịnh soạn khác thường, nhưng khẩu vị của mọi người không được tốt.

Vô tri vô giác, buổi sáng ngày thứ hai cũng qua đi, khi Dương Thần xuống lầu ăn sáng, bữa điểm tâm được chuẩn bị chỉ còn dành cho vú Vương và Trinh Tú.

Bỗng nhiên hình dáng hàng ngày vẫn được gặp, một bóng hình vẫn luôn gọi tên mình, nhắc mình mau chóng ăn cơm, liền biến mất như vậy.

Dương Thần rất buồn bực, tại sao tối qua mình lại không mất ngủ?

Đúng rồi, bởi vì bà ấy nói, vài hôm nữa sẽ gặp lại.

Nghĩ đến đây, Dương Thần cảm thấy tất cả ở trước mắt đều sáng lên.

Đúng vậy, người phụ nữ mà mình gọi là “Mẹ” chính là “con ghẻ” của mình, nhưng tại sao, không phải là nguồn sáng của đời mình.

Bất giác, cuối tháng bảy, thế vận hội Olympic sẽ khai mạc, nhưng đối với mọi người Trung Hải, điều càng mong chờ hơn, lại là ngôi sao mới siêu cấp, buổi biểu diễn lưu động của Tuệ Lâm sẽ dừng chân ở Trung Hải, thật là một tiếng vang!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 901

Đa Sầu Đa Cảm

Đã trừ bị hơn nửa tháng cho buổi biểu diễn lưu động, sớm đã chuẩn bị ổn thỏa, mặc dù do trên đường có thiên đoàn quốc tế, có sự cổ vũ của khách quý của đội nhạc Hồng Môi, có chút thay đổi, nhưng lại được tăng thêm sự đam mê ca hát và sự chờ đợi vô cùng của quần chúng.

Những áp- phích, đèn nê ông treo đầy khắp thành phố Trung Hải, đã lộ rõ sự ảnh hưởng của Tuệ Lâm ngày nay ở Hoa Hạ, thậm chí dần dần còn ảnh hưởng đến phạm vi toàn cầu.

Mọi người bình nhạc không ít người ca ngợi tung hô, đó là một luồng gió mát đối với nơi phồn hoa nhưng lại nặng nề, vắn đục này, những ca khúc đơn thuần mà trong trẻo, khiến cho đối với việc biểu diễn kỹ xảo và các nhóm nghệ sỹ với tục lệ nịnh hót, liên quan đến chuyện xấu xa... giống như một sự đả kích.

Cùng với thời đại với xu hướng chính không tương xứng với nhau, nhưng lại hiện rõ là những thứ khiến mọi người thích thú, tự nhiên sẽ được mọi người hoàn toàn đồng ý và đam mê.

Buổi biểu diễn sẽ diễn ra trong ngay ngày hôm đó, Dương Thần trở thành tổng giám đốc của công ty giải trí thành viên, tất nhiên cần phải đến trình diện sớm, dù là chỉ đứng đó, dù thế nào cũng là sự thể hiện thái độ.

Vú Vương, Trinh Tú, và vợ chồng Viên gia, Viên Dã cùng với Đường Đường cũng đều hứng thú đi đến hiện trường, thậm chí ngay cả những người phụ nữ như Thái Nghiên, Mạc Thiện Ny, Sắc Vi cũng đều có mặt, mặc dù nói rằng không quen biết lắm với Tuệ Lâm, nhưng thuần túy là những người mê ca hát, các cô gái cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Xem bối cảnh của sân khấu, đèn cũng đã sắp xếp gần xong, trung tâm thể dục quốc tế Trung Hải ước chừng có thể tiếp nhận được hơn ba mươi ngàn người, đã sẵn sàng cho buổi khai mạc, Dương Thần tương đối hài lòng.

Nhìn xung quan hai bên, trừ những người trong nhà và những người phụ nữ, ghế trước dành cho chỗ ngồi của các khách quý đã sẵn sàng, những khán giả mua vé cũng đã lần lượt đi vào, chỉ duy nhất không nhìn thấy bóng dáng của Lâm Nhược Khê.

Lẽ ra buổi biểu diễn của Tuệ Lâm, cô ấy mới là người quan tâm nhiều nhất, tại sao vẫn chưa đến?

Dương Thần khẽ nhíu mày, lấy điện thoại ra gọi.

Nhưng, tiếng chuông điện thoại kêu lên mấy tiếng, nhưng không có người bắt máy.

Rơi vào đường cùng, Dương Thần chỉ còn cách gọi điện cho Triệu Hồng Yến, sau khi chuông điện thoại vang lên, giọng nói đều nghi hoặc của Triệu Hồng Yến truyền đến:

- Dương Thần, tại sao lại gọi điện cho em lúc này?

Dương Thần hỏi thẳng:

- Nhược Khê có ở bên cạnh em không?

Triệu Hồng Yến buồn bực nói:

- Tổng giám đốc Lâm hơn một tiếng trước đã đi đến buổi biểu diễn rồi, tại sao lại hỏi em chuyện này?

- Cái gì!?

Dương Thần giật mình.

- Nhưng tại sao cô ấy vẫn chưa đến?

Triệu Hồng Yến cũng sửng sốt một hồi.

- Tại sao lại... lái xe đến đó cho dù là bị kẹt xe, một tiếng đồng hồ hoàn toàn còn thừa thời gian.

Trong lòng Dương Thần có dự cảm không tốt, nhưng lại thấy kì lạ, tự mình rõ ràng để cho đội viên của Hải Ưng bảo vệ chu đáo Lâm Nhược Khê, cho dù có nguy hiểm, tự mình lẽ ra cũng nhận được thông báo mới đúng.

Trong tình cảnh sốt ruột, Dương Thần đang định gọi điện hỏi Molins chuyện gì đã xảy ra, nhưng thật không ngờ, Lâm Nhược Khê cũng vừa lúc gọi điện lại.

- Nhược Khê, buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi, em ở đâu vậy?

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, vội hỏi.

Lâm Nhược Khê dường như rất mệt mỏi, yếu ớt nói:

- Em... Bị đâm xe rồi...

- Bị đâm xe!?

Dương Thần chỉ cảm thấy trái tim của mình như muốn bay ra, tại sao vừa mới biến mất trong chớp lát lại xảy ra tai nạn rồi!?

- Em không sao chứ!?

- Không phải em... Là em đã đâm vào người ta...

Lâm Nhược Khê then thùng nói.

Dương Thần ngạc nhiên một lúc, bình thường Lâm Nhược Khê lái xe cũng không nhanh, tại sao lại xảy ra chuyện này.

Thảo nào đội viên của Hải Ưng lại không thông báo gì cho mình, dù sao không có nguy hiểm đến sự an toàn của bản thân Lâm Nhược Khê, những việc khác, Hải Ưng chỉ cần theo dõi diễn biến của nó, bằng không sẽ can thiệp vào cuộc sống đời thường của Lâm Nhược Khê.

Để cho các chị em phụ nữ không nhận thấy chính mình bị theo dõi, Dương Thần cũng lệnh cho họ ngoài việc an toàn của thân thể ra, những chuyện khác không được phép hỏi.

- Nghiêm trọng sao?

Lâm Nhược Khê nói:

- Bây giờ em đã đến bệnh viện rồi, em vừa rồi bạn hỏi chuyện thầy thuốc không nghe điện thoại của anh được, là lúc em rẽ vào đường con không cẩn thận đụng vào một bé gái, chân của cô bé bị thương, em chỉ biết trước tiên đưa cô bé đến bệnh viện... Bây giờ như vậy, em cũng không thể đi đến xem biểu diễn được.

Dương Thần thở dài, nói:

- Em ở bệnh viện nào, anh đi cùng với em.

- Không cần đâu... em không có ở đó, nếu anh rời khỏi đó, Tuệ Lâm sẽ rất buồn..

Lâm Nhược Khê do dự nói.

Dương Thần cười khổ:

- Em “gặp tai nạn xe cộ” anh còn xem biểu diễn gì nữa, anh sẽ nói với Tuệ Lâm, lần sau chúng ta sẽ đi xem cô ấy biểu diễn thôi, dù sao sau này vẫn còn cơ hội.

Lâm Nhược Khê cũng không từ chối nữa, phụ nữ lần đầu tiên gặp chuyện này, vẫn còn sợ hãi hơn nhiều so với việc gạt người lừa ta trên thương trường, dù sao cũng đã thật sự đắm vào người ta rồi, nếu không phải đôi phương kịp thời né tránh, có lẽ đã gây lên đại họa.

- Vậy anh cần nói rõ ràng với Tuệ Lâm, đừng để nó quá buồn, lần sau chúng ta sẽ đi xem, em gọi điện cho nó, để nó yên tâm biểu diễn.

Lâm Nhược Khê nói.

Sau khi hai người nói xong câu chuyện, Dương Thần vội vàng đi tới hậu trường, nói rõ tình hình với Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm cũng đang nhận điện thoại của Lâm Nhược Khê, được biết Lâm Nhược Khê lái xe đâm vào người ta, cô thuận miệng hỏi cũng là trách Lâm Nhược Khê tại sao không để một tài xế chở mình đi.

Một người phụ nữ đáng giá mấy trăm tỉ cả ngày tự mình lái xe, nếu không có Dương Thần âm thầm bảo vệ, có lẽ bị cướp bóc, bắt cóc cũng nên.

Ở bên kia đầu dây Lâm Nhược Khê giống như cô bé làm sai bị trách mắng, hiển nhiên lần này cô cũng tự trách mình.

- Chị cũng có phần sốt ruột, muốn nhanh chóng đến đó xem mà.

Lâm Nhược Khê không khỏi phần oan ức nói.

Tuệ Lâm nhìn vào mắt của Dương Thần đang bước vào cửa, khuôn mặt ửng hồng, nói:

- Dù sao lần sau em biểu diễn chị và anh nhất định phải có mặt, nếu không em sẽ không hát nữa!

Dương Thần buồn rầu nói:

- Vậy làm sao được, em hát một hồi, chúng ta đã kiếm được hơn một trăm triệu đó, làm sao lại không hát.

Trong điện thoại nghe thấy Dương Thần xen vào, Lâm Nhược Khê không

chịu được mắng một tiếng:

- Anh còn cười sao!?

Dương Thần cười ha hả, đợi Tuệ Lâm gác máy, nói lời tạm biệt với cô, mặc dù trong mắt của Tuệ Lâm rất tiếc thương, nhưng cũng hiểu được tình hình.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau.

Cùng với cảnh mở màn đúng giờ buổi biểu diễn của Tuệ Lâm, Dương Thần cũng lái xe qua những dòng xe chen chúc, đi đến bệnh viện thứ nhất ở thành phố Trung Hải nơi Lâm Nhượng Khê đang ở.

Dựa theo Lâm Nhượng Khê chỉ dẫn, Dương Thần đi thẳng đến bên ngoài phòng bệnh cao cấp của bệnh viện.

Dù sao với tư cách là tổng giám đốc của một công ty đa quốc gia, đâm phải người nếu là người keo kiệt trong việc bồi thường chi phí, nhất định sẽ bị mọi người lên án, vì vậy Lâm Nhượng Khê tỏ ra rất rộng rãi.

Làm xong hàng loạt các kiểm tra, sau khi điều trị xong, còn để cho cô gái đi đến phòng bệnh cao cấp của bệnh viện để dưỡng bệnh vài ngày.

Dương Thần vừa muốn đi vào cửa, đúng lúc Lâm Nhượng Khê bước ra, nhìn thấy Dương Thần, không khỏi có chút kinh hãi.

- Tại sao anh đi bộ mà không lên tiếng.

Lâm Nhượng Khê ôm ngực nói.

Dương Thần sững sốt, bản thân cảm thấy ở bệnh viện không thích hợp làm lớn tiếng, vì vậy cố ý nhẹ chân, nghĩ đến là không còn chú ý, giống như trở thành tên sát thủ lạng lẽ.

- Cô bé đó không sao chứ.

Dương Thần cười hỏi.

- Vâng.

Lâm Nhượng Khê gật đầu, mỉm cười nói:

- Bác sỹ nói bắp chân bị thương, mặc dù chảy nhiều máu, nhưng xương cốt không sao cả, nếu ngày mai xác nhận không bị lây nhiễm, có thể xuất viện được.

- Người nhà cô bé đâu? Đã liên lạc được chưa.

Dương Thần hỏi.

Trên mặt của Lâm Nhượng Khê có chút buồn rầu, nói:

- Cô bé không có người nhà đâu...

- Nghĩa là sao?

Dương Thần nghi ngờ.

Trong mắt của Lâm Nhượng Khê có chút thương tiếc nói:

- Cô bé đó là trẻ mồ côi, cô bé vừa từ nước ngoài về, là một nghiên cứu sinh và trợ giáo khoa máy tính của đại học Trung Hải, không có người thân

thích.

- Vì vậy em mới không muốn rời ra cô bé, dù sao bị thương lại không có người nhà, nếu em để cô bé ở lại để đi xem biểu diễn, vậy cô bé sẽ rất đáng thương.

Dương Thần khẽ thở dài một tiếng, trái tim của người phụ nữ này đúng là thật khó suy xét được, đã kích đối thủ cạnh tranh, khiến cho họ cửa nát nhà tan, dường như hoàn toàn không coi ra gì.

Nhưng lần này xe chạm vào một nữ sinh, bởi vì người ta là trẻ mồ côi, mới đa sầu đa cảm như vậy.

- Cụ thể là đâm như thế nào, lẽ nào em không nhìn thấy đèn tín hiệu sao?

Dương Thần nói sang chuyện khác.

Lâm Nhược Khê ngượng ngùng nói:

- Tình hình giao thông rất phức tạp, anh cũng không phải không biết giờ cao điểm lúc tan ca người rất đông, có thể tốc độ xe của em hơi nhanh.

Khi cô bé từ đầu đường bước ra, vừa lúc đang sửa sang lại túi, bởi vì bên cạnh có người qua đường chặn lại, cô bé không chú ý bước ra một chút, em phanh xe nhưng đầu xe vẫn cọ vào chân cô bé.

Mặc dù Lâm Nhược Khê nói không rõ ràng, nhưng đại khái Dương Thần có thể tưởng tượng được, thật ra trách nhiệm là cô nữ sinh đó, dù sao đi đường cũng không nhìn cẩn thận, Lâm Nhược Khê cũng không phải vượt đèn đỏ vi phạm quy định.

Tuy nhiên, trong xã hội này, người lái xe bao giờ cũng chịu thiệt thòi hơn người đi bộ, chỉ cần không bị đâm chết, việc bồi thường của người lái xe là hoàn toàn chính đáng, điều này khiến cho không ít tên gan to lớn mật, tìm đúng cơ hội “Bị đụng xe”.

Nhưng cô bé này mặc dù là nghiên cứu sinh và trợ giảng của đại học Trung Hải, chắc chắn không phải là cố ý đùa giỡn với mạng sống, quả thật đó chỉ là sự trùng hợp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 902

Làm Việc Ấy

Lâm Nhượng Khê nói:

- Em muốn gọi điện cho Hồng Yến, để hủy bỏ những chuyến đi ngày mai, anh hãy vào trước đi, cô ta không có người thân, đêm nay chúng ta ở lại đây, dù sao thì sáng mai cô ta cũng có thể xuất viện rồi.

Hãy nhớ nói chuyện với người ta để nghe một chút, em không muốn đến lúc đó người ta đi yêu sách, để báo chí nói người nhà chúng ta đâm người còn có lý.

Dương Thần tất nhiên là không có ý kiến gì, hắn đang muốn vào trong, Lâm Nhượng Khê chợt nghĩ tới điều gì đó, vội vàng nhắc nhở:

- Không được phép có ý vớ vẩn! Con gái nhà người ta rất xinh đẹp, nhưng chẳng có quan hệ gì với anh hết!

Bước chân của Dương Thần lão đạo, suýt chút nữa thì ngã quỵ, hắn lúc này vẫn không quên được kiểu nhắc nhở này, xem ra năng lực của hắn thực sự yếu kém.

Đợi Lâm Nhượng Khê đi đến đầu hành lang, Dương Thần liền hít sâu một hơi, đi thẳng vào phòng bệnh, hắn lấy tư cách người nhà “Người gây ra họa”, an ủi hay hỏi thăm một chút cũng là điều nên làm.

Đi vào phòng bệnh được trang hoàng sáng sủa, hắn thấy một người con gái mặc đồ ngủ bông màu xanh trắng, cô đang ngồi trên giường bệnh.

Điều hòa không khí trong căn phòng rất lạnh, cô gái lấy tấm ga trải giường màu trắng đắp ngang nửa người, mái tóc tơ mềm mượt đen bóng buông xuống, nhưng nhìn không rõ khuôn mặt cô ta.

Nhưng từ chiếc cổ phấn trắng, thon dài của cô ấy, cũng có thể nhìn ra dung mạo tuyệt đối không tồi chút nào.

Dường như cô gái cũng không nghe thấy tiếng động Dương Thần bước vào, tay cô đang cầm một quyển tạp chí trong phòng bệnh được chuẩn bị cho bệnh nhân, tiện mở ra xem.

Dương Thần muốn lên tiếng gọi, nhưng chợt cảm thấy, hình dáng này có chút quen thuộc...

Giống như là đã từng quen biết nhau vậy.

Đúng lúc này, cô gái chậm rãi ngẩng đầu lên, một khuôn mặt xinh đẹp giảo hoạt mang theo ý cười thú vị, sôi nổi trước mặt!

- Dương Thần thân mến, đã lâu không gặp rồi.

Giọng nói của cô gái dịu dàng mang theo vẻ quyến rũ hồn nhiên vốn có, rõ ràng là mấy ngày trước đây hắn đã bắt gặp một cái nhìn thoáng qua trên

đường, là Tiêu Chỉ Tình!

Hắn lúng ta lúng túng đứng ở cửa một hồi lâu, rồi dần dần hiểu được nhiều chuyện...

Dương thần nhú mày nói:

- Cô cố ý phải không?

Về mặt của Tiêu Chỉ Tình đầy vô tội:

- Gì vậy chứ? Chúng ta đã không gặp nhau lâu như vậy, anh lại là người đã từng có quan hệ thân thiết với em, lẽ nào khi gặp em, anh không thể nói một tiếng nhớ em hay những lời đại loại như vậy hay sao.

Dương Thần cũng không có hứng thú đùa giỡn.

- Nói, cô có mục đích gì, tôi thật không tin, vợ tôi lái xe với tốc độ như vậy lại có thể đâm được người, mà người bị đâm phải lại chính là cô.

Tiêu Chỉ Tình nói đầy sự tủi thân:

- Tại sao lại không thể chứ? Chân em bây giờ còn đang đau lắm.

Dương Thần trực tiếp nói:

- Rốt cuộc thì cô muốn thế nào?

Tiêu Chỉ Tình nhún vai:

- Không có gì cả, không phải là em đang dưỡng bệnh hay sao, bác sĩ nói sáng mai mới có thể xuất viện được.

Về mặt của Dương Thần càng trở nên lạnh nhạt hơn.

- Tôi nhớ đã từng nói với cô, chúng ta đã thanh toán hết rồi, cách làm của cô, thật không khôn ngoan chút nào.

Mắt Tiêu Chỉ Tình rung rung, đàn bà vốn có một chút yếu mị nay càng thể hiện ra mạnh mẽ:

- Anh ghét em đến như vậy sao... chẳng nhẽ sự xuất hiện của em, anh thật sự không vui mừng?

Dương Thần dứt khoát nói:

- Một chút cũng không có.

Không cần nghĩ cũng biết, người phụ nữ này đang gài bẫy, tuy không biết làm cách nào khiến cô ta tìm được mình, nhưng Dương Thần cảm thấy tình hình càng ngày càng không ổn.

Hiện giờ Lâm Nhược Khê đã biết đến sự tồn tại của cô ta, mình cũng không thể làm gì với cô ta, cho dù là lén lút đưa cô ta đi cũng không thể.

Tiêu Chỉ Tình không chỉ là người phụ nữ bụng dạ nham hiểm, nguy hiểm hơn là hoàn cảnh của cô ta rõ ràng không phải là người bình thường, sự phiền phức trên người cũng không bao nhiêu, nếu như mình liên lụy đến, chẳng phải là tìm đến khổ hay sao?

Huống hồ, ngày mình dự định cùng Lâm Nhược Khê tổ chức hôn lễ cũng đã gần tới, nếu như giờ phút quan trọng này lại xảy ra vấn đề gì, liệu còn có thể kết hôn được nữa không!?

Tiêu Chỉ Tình nghe Dương Thần trả lời, trong mắt cô hơi hơi kinh ngạc,

ngược lại chảy qua một chút oán giận và thương cảm, theo sát sau, gương mặt cô biến sắc, dòng lệ lăn chã cũng ngừng rơi, vẻ mặt cô giờ chỉ là nụ cười khẽ lãnh đạm.

Tiêu Chỉ Tình nói:

- Nếu anh không còn chút tình cảm nào với em, thì em cũng không còn cách nào khác, mặc cho có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa.

Đang lúc Dương Thần nghi ngờ người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm cái gì, Lâm Nhược Khê ở ngoài cửa nói chuyện điện thoại cũng đã trở lại.

Dương Thần trong lòng căng thẳng, suy nghĩ xem nên giải thích những vấn đề này với Lâm Nhược Khê như thế nào, không thể để Tiêu Chỉ Tình đó lớn tiếng dọa người!

- Anh yêu, sao anh có thể nhẫn tâm vứt bỏ em như vậy!?

Tiêu Chỉ Tình đột nhiên ra vẻ mặt thảm thiết, kêu lớn trên giường.

Lâm Nhược Khê vừa bước vào bên trong, cô liền bất động, giống như trời trồng.

Lâm Nhược Khê tỏ vẻ ngỡ ngàng không biết chuyện gì xảy ra, cô nhìn Tiêu Chỉ Tình trên giường với khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, lại nhìn sang vẻ mặt luống cuống, bối rối của Dương Thần, mắt cô tỏ vẻ hết sức kinh hãi...

Dương Thần không kìm nổi liền chửi mắng:

- Chết tiệt, cô diễn trò gì vậy!

Tiêu Chỉ Tình nghẹn ngào.

- Thời gian anh ở Los Angeles... rõ ràng anh nói mình phải có trách nhiệm với em... em tìm anh vất vả như vậy, và giờ anh ở ngay trước mắt em... nhưng lại không muốn em... anh bây giờ còn mắng em...

Em đã đem tất cả trao cho anh... Tại sao anh phải tàn nhẫn với em như vậy...

Kĩ thuật diễn trò của cô gái nhất định là diễn viên cấp bậc cao, trong nháy mắt có thể khóc sung đỏ cả hai mắt, ánh mắt rất bi thương, khiến cho bất kì người đàn ông nào cũng mềm lòng không kìm nổi.

Đầu Dương Thần sắp bị nổ tung rồi, sớm biết ngày nhìn thấy người phụ nữ này trên đường, thì đã để cho người của Hải Ứng điều tra rõ ràng rồi, theo dõi cô ta thường xuyên, thật không ngờ lại bị cô ta ra tay trước!

Hiện giờ Lâm Nhược Khê đang ở bên cạnh, mình có nói gì thì cũng có tác dụng!

Quả nhiên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê đột nhiên trở nên tức giận, thân thể mềm mại dường như phát run lên, đôi mắt cô như hai góc băng lạnh, nhìn chằm chằm Dương Thần, lạnh giọng hỏi:

- Los angeles? Rốt cuộc cô ta nói vậy là có ý gì.

Dương Thần buồn rầu giải thích:

- Nhược Khê, em bị lừa rồi, cô ta cố ý giả vờ bị em đâm phải để đến gần

với anh.

Lâm Nhược Khê cười lạnh lùng:

- Để đến gần với anh? Thì ra anh và cô ta quen biết nhau?

Dương Thần nói:

- Phải... nhưng em hãy nghe anh nói, cô ta là một kẻ lừa đảo!

Lâm Nhược Khê cười lạnh như băng:

- Kẻ lừa đảo? Có người có thể lừa được anh hay sao?

- Em nghe anh giải thích...

- Tôi không nghe!

Lâm Nhược Khê kiên quyết không cho Dương Thần nói tiếp, cô quay đầu, nhìn thẳng Tiêu Chỉ Tình nói:

- Tôi không quan tâm cô cố tình hay vô tình tiếp cận, tôi chỉ muốn biết, cô có quan hệ gì với người đàn ông này.

Lâm Nhược Khê chỉ tay thẳng vào Dương Thần, còn dùng cách xưng hô là “người đàn ông này”, nghiêm nhiên là sự phẫn nộ của cô đã lên tới cực điểm.

Tiêu Chỉ Tình dường như rất sợ hãi, rút co thân lại, đầy vẻ đáng thương vô tội.

Những giọt nước mắt cứ nối nhau rơi, Tiêu Chỉ Tình run rẩy nói:

- Tôi... tôi và anh ta... quen biết nhau ở Los Angeles...

Lâm Nhược Khê chất vấn:

- Là chuyện khi nào?

Tiêu Chỉ Tình nói:

- Là... vào đầu tháng sáu...

Sắc mặt Lâm Nhược Khê càng trở nên khó nhìn hơn, hít sâu một hơi, cô cười lạnh nói với Dương Thần:

- Đầu tháng sáu... Thật là đúng lúc, nhưng tôi vẫn nhớ rõ anh nói, anh phải đi làm giúp Christine chút việc, hóa ra anh còn đi làm chuyện thú vị khác nữa đây.

Dương Thần đau đầu lấy tay ôm trán, trong lòng rối bời.

Lâm Nhược Khê thấy người đàn ông với bộ dạng cam chịu, trong lòng đau nhói, cô quay đầu lại hỏi Tiêu Chỉ Tình:

- Tiêu tiểu thư, tôi rất muốn biết, hai người đã làm chuyện gì.

Trên mặt Tiêu Chỉ Tình tỏ vẻ sợ hãi, lộ ra chút thẹn thùng.

- Chúng tôi... chúng tôi... đã làm việc ấy...

- Việc ấy?

Tiêu Chỉ Tình nói xong, cô cúi đầu xuống, cảm như sắp chạm đến ngực.

- Ừ... chính là việc ấy...

Cuối cùng thì Lâm Nhược Khê đã hiểu ra, nhưng điều chắc chắn đó là tiếng sét giữa trời quang, cứ tưởng rằng có lẽ là hai người chỉ có chút mờ ám mà thôi, xem ra còn vượt xa sức tưởng tượng!

Tiêu Chỉ Tình dường như sợ rằng Lâm Nhược Khê không tin mình, cô vội vàng nói thêm:

- Lâm tiểu thư, những điều tôi nói đều là sự thật... tôi thật sự rất yêu Dương Thần... chúng tôi lúc đó còn chụp lại ảnh trên giường, ảnh chụp vẫn còn trong trong điện thoại của tôi đây, tôi có thể mở cho cô xem!

Nói xong, Tiêu Chỉ Tình lấy ra chiếc điện thoại của mình từ bên cạnh gối, sau khi chọn mở album, cô liền đặt máy ở ngay trước mặt Lâm Nhược Khê!

Lâm Nhược Khê tuyệt nhiên không kịp nghĩ gì, chỉ thấy trên màn hình điện thoại, trong bức ảnh, có một người đàn ông quen thuộc toàn thân trần truồng, hắn còn đang nằm với dáng vẻ và bộ mặt thỏa mãn hưởng thụ.

Cảnh trong bức ảnh này, rõ ràng là ở trong phòng một khách sạn nào đó!

Dương Thần nhìn thấy tấm ảnh này, cảm thấy đầu đau nhức, mọi thứ đều tồi tệ, hắn muốn tự đập vỡ nát đầu mình!

Lúc rời khỏi, hắn thậm chí nghĩ sau này sẽ không bao giờ gặp Tiêu Chỉ Tình nữa, không ngờ mình lại quên hủy tấm ảnh được chụp trong máy của cô ta!

Lần này, chứng cứ rành rành! Cho dù những thủ đoạn được bày công khai này là của Tiêu Chỉ Tình, thì cũng không quan trọng!

Lâm Nhược Khê lão đảo bước lùi lại hai bước, đôi môi của cô dường như không còn chút máu, toàn thân run rẩy.

Chậm rãi ngẩng đầu, Lâm Nhược Khê vọng nhìn Dương Thần với vẻ mặt tuyệt vọng, nước mắt của cô lặng lẽ rơi xuống.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 903

Nói Một Đằng Làm Một Nẻo.

- Dương Thần... anh đúng là có tiền bộ, đã có gan làm ra những chuyện này, tại sao không dám thừa nhận, chẳng phải anh đã có gan đem hết tất cả các loại đàn bà đến trước mặt tôi sao, còn nói là tình nhân gì đấy sao.

Ở đây chỉ có một người, hơn nữa cô ta còn rất xinh đẹp, sao anh lại nói đây không phải là tình nhân của anh?

Lẽ nào anh không biết, tôi đã rất quen rồi sao? Những chuyện như thế này đã quá nhiều rồi, cho nên không dám thừa nhận.

Lâm Nhược Khê sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng cười nói.

Dương Thần nhắm hai mắt lại, im lặng một lúc lâu mới lại mở mắt ra, nói:

- Đúng, anh có cùng cô ta quan hệ một lần, nhưng anh tuyệt đối không có tình cảm với cô ta, chỉ là do lúc đầu cô ta cố ý giăng bẫy hãm hại anh, bị anh không chế.

Quả thực anh đã làm những chuyện có lỗi với em, nhưng cô ta không phải tình nhân của anh, là cô ta cố tình gài bẫy chúng ta.

- Đủ rồi.

Lâm Nhược Khê ngắt lời Dương Thần, tỏ dáng vẻ như một bà cô nói:

- Cô ta chỉ là một người phụ nữ yếu ớt, sao có thể hại được anh? Anh cho rằng tôi là con nít lên ba sao? Anh cho rằng tôi không biết anh có bản lĩnh đến nhường nào sao? Cô ta có thể hại được anh sao?

- Anh...

Dương Thần ghen lời, quả thực lúc đầu cũng là do bản tham lam, thương hoa tiếc ngọc,.

Cuối cùng cũng chỉ nói được ba chữ:

- Anh xin lỗi.

- Xin lỗi?

Lâm Nhược Khê cười nhạo nói:

- Anh cho rằng chỉ dựa ba lời này là xong chuyện sao? Nếu như cho qua chuyện, anh lại ra ngoài tìm đàn bà, tôi không có gì để nói, nhưng bây giờ anh vẫn cứ như vậy, vậy thì tại sao anh lại phải kết hôn với tôi, sao lại phải tổ chức hôn lễ, anh phong lưu bên ngoài đã quá đủ rồi còn gì.

Dương Thần im lặng không nói, chỉ cảm thấy toàn thân như sắp bị những lời nói như kim đâm của Lâm Nhược Khê xuyên thủng cả con người, toàn bộ khí trên người đều đã bay ra ngoài.

Nhưng Tiêu Chỉ Tình lúc này đang ngồi trên giường, ánh mắt đặc ý, cũng

lộ ra vài phần suy nghĩ phức tạp.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần không buồn giải thích gì nữa, lại càng tuyệt vọng, giọng run run nói:

- Quá khứ anh có bao nhiêu người đàn bà, tôi có thể không quan tâm, trong lòng anh yêu say đắm một người đàn bà khác, tôi cũng có thể cố gắng cam chịu, anh không nỡ vứt bỏ tình nhân, tôi có thể xem là anh trọng tình cảm cũng có thể chấp nhận, nhưng bây giờ anh lại lừa dối tôi, dối tôi đi Los Angeles giúp đỡ người khác, còn anh lại ở đây làm cái chuyện súc sinh này.

- Nhược Khê... Anh biết em rất tức giận, nhưng cô ta không phải là một phụ nữ bình thường, cô ta rất nguy hiểm.

Dương Thần khuyên bảo.

Lâm Nhược Khê chậm chậm lắc đầu, lùi lại hai bước.

- Trong mắt tôi, một người sớm chiều bên tôi, luôn bằng phẳng, nhưng đột nhiên lại biến thành như vậy, anh mới là người nguy hiểm nhất.

Nói xong, Nhược Khê lập tức quay người rời khỏi phòng bệnh.

Dương Thần gọi to một tiếng, nhưng chỉ càng làm cho Lâm Nhược Khê chạy đi nhanh hơn.

Dương Thần ngây dại đứng trước cửa, một lúc lâu, mới quay người lại, ánh mắt rầu rĩ nhìn Tiêu Chỉ Tình với khuôn mặt thoải mái đang ngồi trên giường.

Bộ dạng của người đàn bà bây giờ, không có chút dáng vẻ đáng thương uất ức lúc này.

- Cô hài lòng chưa? Đây chính là kết quả mà cô mong muốn?

- Cũng tạm, ai bảo anh không chịu tiếp nhận tôi, vậy thì tôi chỉ có cách làm anh sống khổ sở thôi.

Tiêu Chỉ Tình tự vuốt tóc mình nói.

Dương Thần trầm giọng nói:

- Cô làm như vậy, đối với cô có lợi gì?

- Không có.

- Cô là một kẻ điên, một con đàn bà điên rồ.

Dương Thần không nhịn được nữa, nghiêng răng nói.

Tiêu Chỉ Tình ánh mắt lạnh lùng, nhìn người đàn ông:

- Đúng, anh nói không sai, tôi chính là con đàn bà điên rồ, còn là một người tâm địa xấu xa độc ác như rắn độc kia, vậy thì đã sao?

- Cô không sợ bây giờ tôi sẽ giết cô?

- Anh giết đi, dù sao tôi cũng đã trao thân cho anh, anh lấy nốt tính mạng luôn đi.

Tiêu Chỉ Tình tiếng cười đau khổ nói.

- Không được cười.

Dương Thần phần nộ hét lên một tiếng, cơn tức giận bùng lên, tay tóm lấy cổ người đàn bà.

Chỉ cần hơi dùng lực, thì Tiêu Chỉ Tình lập tức sẽ ngọc nát hương tàn.

Tiêu Chỉ Tình không thở được, lập tức đôi mắt mở to, sự bi ai và thê lương trong lòng đều hiện lên trên đôi mắt.

Dương Thần trong giây phút nhìn thấy ánh mắt đỏ của cô ta, tay lập tức buông lỏng.

Ánh mắt này là có ý gì?

Nó giống như bãi sa mạc thê lương, không có chút sức lực, không có chút sức sống, nó là một nguồn khô hạn, như một cây khô lá úa, ngoài những cơn gió cát ra, một chút hi vọng cũng không có.

Một người phụ nữ tuổi đang tràn sắc xuân, diện mạo lại xinh đẹp rung động lòng người, thân hình thắt đáy lưng ong, sao lại có ánh mắt tuyệt vọng từ trong tâm như thế này?

- Sao nào, sao không giết tôi.

Tiêu Chỉ Tình mở đôi môi mọng đỏ, nở nụ cười buồn bã nhưng quyến rũ.

- Tôi đã nói rồi, không được cười.

- Ha ha...Tôi cứ muốn cười đây, anh dựa vào cái gì mà không cho tôi cười.

- Cô có thể khóc, nhưng cô không được cười.

Dương Thần đột nhiên bình tĩnh trở lại, hình như ánh mắt của người đàn bà khiến cho hắn trong lòng có chút rung động.

Trên khóe mắt Tiêu Chỉ Tình đột nhiên có một giọt nước mắt lăn xuống.

- Hãy giết tôi đi, tôi chết rồi thì sẽ không cười nữa.

Người đàn bà vẫn cười tươi như hoa.

- Cô thật sự không sợ chết?

Dương Thần nhíu mày.

- Sợ?

Tiêu Chỉ Tình đột nhiên cười một cách mãnh liệt, đến nỗi sặc sụa, bắt đầu ho khan.

Hồi lâu, người đàn bà mắt ngấn lệ nói:

- Tôi đã là người từng chết trăm vạn lần rồi, anh có thấy tôi còn sợ chết nữa không?

Dương Thần có thể cảm nhận được, đối với người đàn bà này mà nói, chết chóc, đúng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Nhớ lại lần đầu khi gặp cô, cửu âm huyền mạch trong cơ thể cô ta, cùng với vô số độc tố tích tụ trong người cô ta, khó mà trong lòng không thổn thức.

Quả thực cô ta sống đúng là một kì tích, còn sợ chết gì nữa?

Thở một hơi dài, Dương Thần buông tay.

- Anh không giết tôi?

Ánh mắt Tiêu Chỉ Tình có chút hồ nghi.

Dương Thần bước ra ngoài phía cánh cửa, đầu cũng không thèm quay lại

nói:

- Tuy rằng tôi không biết vì sao cô làm những chuyện này, nhưng tôi không hi vọng sẽ gặp lại cô, cô sống sẽ còn đau khổ hơn là cô chết đi.

Tiêu Chi Tình ngây dại nhìn Dương Thần bước ra cửa, cho đến khi tiếng chân dần mất hút.

Yên lặng, Tiêu Chi Tình ôm chặt lấy chấn, nước mắt đã chảy rơi xuống, thấm đầm đôi mắt hoa ướm lệ.

- Nói gì mà muốn giết tôi chứ, chẳng phải là không hạ thủ sao, nói gì mà không có chút tình cảm với tôi chứ, chẳng phải bị ánh mắt ta làm cho mềm lòng sao...Đàn ông ai cũng nói một đằng làm một nẻo.

Lau nước mắt, trên mặt Tiêu Chi Tình lại nở nụ cười xinh đẹp kiêu diễm, nhưng lại có thêm nét nhu tình.

Lúc này, Dương Thần vừa từ bệnh viện đi ra trong lòng càng trở nên nặng nề hơn.

Thực ra Tiêu Chi Tình rốt cuộc muốn thế nào, hắn cũng không để ý, bởi vì mâu chốt sự việc là bản thân quả thực có cùng quan hệ một lần, hơn nữa cũng không phủ nhận, lúc đó bản thân không chịu được sự hấp dẫn của Tiêu Chi Tình.

Lâm Nhược Khê tức giận cũng là đúng, bản thân giấu giếm chuyện này là hắn sai.

Chính vì mọi chuyện quá hiển nhiên, nên Dương Thần mới không biết phải xử lý như thế nào mới trọn vẹn.

Xe của Lâm Nhược Khê cũng không còn, người đàn bà chắc lại xe đi đâu đó, không muốn gặp Dương Thần, càng không muốn nghe giải thích gì nữa.

Dương Thần cho bọn Hải Ưng đi theo bảo vệ, chỉ cần cô không sao là được, hắn cũng không muốn lúc này lại đổ thêm dầu vào lửa.

Trong lòng bí bách, Dương Thần giận một nỗi không thể đập đổ cây cột trụ trước cổng bệnh viện.

Nghĩ một lúc lâu, Dương Thần cảm thấy về nhà cũng không thích hợp, đi đến nơi biểu diễn với tâm trạng này cũng không nên, giờ này đi tìm các hồng nhan tri kỉ thì quá là có lỗi với Lâm Nhược Khê.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Thần thấy mình giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, không nhà không cửa, không có chỗ nào để đi.

Đột nhiên có một bóng hình xuất hiện trong đầu, Dương Thần vỗ trán, lúc này chắc chỉ có cô mới có thể giúp đỡ anh.

Rất nhanh, Dương Thần lái xe đi đến trường đại học Trung Hải.

Người mà Dương Thần muốn tìm bây giờ chính là Jane.

Thứ nhất, người phụ nữ này hắn chưa từng quan hệ, thứ hai, hai người gần như chuyện gì cũng có thể nói được với nhau, với trí tuệ của Jane thì cô sẽ giúp được gì đó.

Nửa giờ sau, Dương Thần đến khuôn viên trường đại học Trung Hải, sau

khi gọi điện hỏi thăm, quả thực là Jane đã về chỗ ở, cũng chính là tiểu biệt thự mà nhà trường đã chuẩn bị cho trước đó.

Dương Thần đi đến cánh cửa gỗ màu trắng của biệt thự, đang định gõ cửa thì phát hiện cửa đang mở, xem ra Jane lười ra mở cửa cho hắn nên mới mở sẵn như vậy.

Dương Thần không lo chuyện Jane để cửa buổi đêm sẽ xảy ra chuyện trộm cướp, bởi vì xét cho cùng người phụ nữ này cũng là công chúa vương thất, đã được học các loại võ phòng thân từ nhỏ như kiếm thuật, nhu đạo, hơn nữa lại là bạn tốt với Solon, cho dù không bằng đặc công cao cấp, nhưng đặc chủng binh bình thường không thể đụng vào được.

Bước vào cửa, là tấm thảm Ba Tư mới tinh, một chùm đèn pha lê trên cao, không gian tràn ngập mùi hương Lavender, điều này cho thấy nữ chủ nhân tuy rằng là một nữ khoa học nhưng cũng không quên hưởng thụ vật chất.

Vấn đề là, trong phòng khách lại trống không.

Đang lúc Dương Thần nghi hoặc là Jane đã chạy đi đâu, thì lại nghe thấy liên tiếp tiếng “bịch bịch” của vật nặng rơi xuống phát ra từ gian phòng bên phải.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 904

Thủ Công Mỹ Nghệ Của Công Chúa.

Dương Thần lo sợ trong lòng, hay Jane đã xảy ra chuyện gì?

Trong nháy mắt hắn đã có mặt tại cửa phòng.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm cho hắn đỡ khóc đỡ cười.

Hắn nhìn thấy một đồng thiết bị cổ quái cùng với một đồng sách dày cộm chồng chất vương vãi dưới sàn.

Và chủ nhân của đám hỗn độn này đang mặc bộ váy ngủ ren màu trắng, mái tóc màu hồng phách đang xoa rượi rối bời, ngồi giữa đồng hỗn độn đó.

Và ba cái giá sách to đùng cùng một cái ghế tựa cao đang đổ về bốn hướng.

Hiển nhiên, là khi Jane đang định lấy thứ gì đấy, đã không cẩn thận làm đổ cái giá sách và sau đó là liên tiếp đến những thứ bên cạnh, giống như là hiệu ứng Domino vậy.

Nhưng điều khiến Dương Thần cảm thấy bất ngờ hơn cả chính là lúc này Jane đang đeo cặp kính gọng đen dày cộm, khác hẳn với vẻ cao quý thường ngày, trái lại lại giống như là nhà văn nữ trẻ tuổi.

Đương nhiên, cho dù cô gái châu Âu này có trong bộ dạng này đi nữa cũng trông tràn đầy sức xuân đến mê hồn.

Nhìn thấy Dương Thần đang đứng trước cửa nên cười, Jane có chút tức giận.

- Đừng cười nữa, mau giúp em xếp đồng sách này lên giá.

Jane bất lực nói.

- Không có việc gì hay sao mà ở nhà làm những chuyện này.

Dương Thần vui đùa nói.

Jane buồn bực nói:

- Em có phá hoại gì đâu, chỉ là muốn tìm quyển tài liệu, nghe thấy bước chân của anh, nên định chào anh một tiếng, kết quả là không đứng vững liền vịn vào giá sách, nhưng em quên mất là mấy cái giá sách này không phải là mấy giá sách trong cung điện ở Wales, mấy cái giá sách này không cố định...cho nên bị sập xuống.

Cuối cùng Dương Thần không nhịn nổi nữa liền cười ha ha.

- Xem ra em cũng có lúc ngớ ngẩn như vậy, thiên tài khoa học cũng không phải là vạn năng.

Đôi mắt xanh biếc của Jane lộ ra một nét ác cảm.

- Đường đường là một Hades lại đến chỗ em đòi tâm sự, chút khó khăn này với em có là gì?

Dương Thần cứng họng, bỗng ho khan hai tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống thu dọn đồng hồ đồng.

Jane đắc thắng, khoe miệng không khỏi lộ ra chút đắc ý.

Dù có thế nào thì cũng không thể ngờ được, chạy đến đây để tâm sự với Jane, kết quả nhận lấy trái đắng, đến đây giúp thu dọn đồ.

Dương Thần vừa nhặt từng quyển sách dày cộm đặt lên giá vừa buồn bực hỏi:

- Khoa học kỹ thuật bây giờ phát triển như vậy, sao em lại phải đem nhiều sách như thế chứ, chẳng phải quá nặng nề sao.

Jane buồn rầu nói:

- Đây đều là những thành quả nghiên cứu của em, trong đó có rất nhiều tranh vẽ, công thức tính toán tỉ mỉ mà máy tính bây giờ vẫn chưa có các kí hiệu nhập đặc biệt để em nhập mấy cái con số đặc biệt của em.

Tuy rằng em có thể nghiên cứu phát minh chiếc máy tính đa năng hơn, nhưng cũng không thể ghi chép hết thành quả nghiên cứu của em, vậy thì trước khi vấn đề chưa được giải quyết tốt chỉ có thể dùng cách cổ điển nhất là ghi vào giấy vậy.

Nhưng anh cũng đừng xem thường những quyển sách này, những trang giấy bên trong đều do em đích thân chế tạo, cứ cho là hỏa hoạn, hay ngập lụt thì những tài liệu này cũng không có vấn đề gì, nhưng quyển sách này trong vòng ít nhất hai trăm năm không bị phai màu cũng như bị ăn mòn.

Dương Thần cứng lưỡi, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy có dữ liệu không thể nhập được vào máy tính, xem ra việc Jane giúp anh giải quyết các vấn đề khoa học bình thường, căn bản chưa phải là năng lực thật sự, e rằng lĩnh vực mũi nhọn mà cô tự mình nghiên cứu ngoại trừ cô ra chắc không ai có thể hiểu được.

Ngoài sách ra, còn có những dụng cụ và thiết bị trông rất cổ quái, Dương Thần hoàn toàn không hiểu tác dụng của những thứ này là gì.

Cho nên không nên nói tò mò hỏi:

- Mấy thứ này, sao anh chưa từng thấy qua?

Jane đặt quả địa cầu màu đen lên giá sách, trong mắt có chút tinh nghịch và phản kích nói:

- Đương nhiên là anh chưa từng thấy rồi, những thứ này đều là bảo bối của em.

- Bảo bối?

Dương Thần ngạc nhiên.

- Đây đều là những thứ em phát minh trong vài năm gần đây, cả thế giới chỉ có em biết tác dụng của nó, hôm nay anh may mắn đã để anh nhìn thấy những tác phẩm vĩ đại này.

Nói đến sự sáng tạo trong những phát minh của mình, vẻ đắc ý của Jane giống như một cô gái tóc vàng vậy, khoe các kiệt tác của mình.

Dương Thần không khỏi buồn cười, ánh mắt đảo quanh, cầm dưới sàn một chiếc tai phone thủy tinh màu hồng nhạt rất đẹp, ngoài trông rất đẹp ra, chiếc tai phone này không có gì là khác lạ.

- Chiếc tai phone này là phát minh của em? Ngoài thủy tinh ra thì có gì là vĩ đại.

Dương Thần không tin hỏi.

Jane cười thần bí;

- Anh có thể đeo thử.

Dương Thần nhìn thấy người phụ nữ này có vẻ rất thần bí, nhưng cũng không sao, cầm lên đeo thử nói:

- Xong rồi, có gì đặc biệt đâu.

Jane cắn môi, suy nghĩ một lát, đột nhiên mở miệng dùng ngôn ngữ Kongo của châu Phi nói:

- Tác dụng của chiếc tai phone này rất cừ đấy.

Dương Thần sửng sốt, tại sao cô nói ngôn ngữ Kongo mà bản thân sao lại giống như cô ta có thể nghe được hàng trăm ngôn ngữ.

Không ngờ tới, một giây sau, bên trong tai có một giọng nói nữ giới rất chuẩn dùng tiếng Anh thuật lại những gì Jane vừa nói.

Dương Thần lập tức ngậy người, bỏ chiếc tai phone xuống, kinh ngạc nói:

- Chiếc tai phone này...là máy phiên dịch?

Jane đắc ý gật đầu;

- Đúng vậy, chiếc tai phone này có thể dịch hàng trăm thứ tiếng sang tiếng Anh, có thể dựa vào con chip đặc biệt do em chế tạo, đổi thành các ngôn ngữ khác, sao nào, phải chăng rất lợi hại?

Dương Thần gật đầu, nên biết chưa cần máy phiên dịch hàng trăm ngôn ngữ, chỉ cần phiên dịch được một hai ngôn ngữ thôi gần như vẫn chưa sản xuất ra được, có cái thì công kênh không thích hợp mang theo mình, hơn nữa lại còn phải dùng thao tác nhập chứ không phải là phiên dịch bằng miệng.

Hàm lượng khiên cứu khoa học kĩ thuật trong đó quả thực là không bình thường.

- Nếu như cải thiện một chút bên ngoài đơn giản hơn một chút, đồ vật này có thể không gây trở ngại gì khi giao lưu các ngôn ngữ khác nhau, sao em có thể phát minh ra thứ đồ lợi hại như vậy?

Jane lắc đầu, cười nói:

- Thứ này, thực ra là năm đó trong lúc cảm thấy vô vị nên phát minh ra, nhưng khi em suy xét tỉ mỉ thì thấy tốt hơn là không để cho người ngoài biết thì hay hơn.

- Hả? Tại sao?

Dương Thần khó hiểu nói.

Jane thở dài:

- Có thể anh không biết, thực ra giá thành chế tạo chiếc tai phone chỉ

tương đương với một chiếc điện thoại di động bình thường, cũng có nghĩa là, khoảng năm mươi phần trăm dân số trên thế giới đều có khả năng mua được.

Bây giờ trên thế giới, có hàng trăm vạn người chỉ dựa vào dạy ngoại ngữ để nuôi sống gia đình, nếu như em cho công bố thiết bị này, cho dù là em có cống hiến cho thế giới không thu chút lợi ích kinh tế gì, vậy thì những con người chỉ sống vào dạy ngoại ngữ đều sẽ thất nghiệp... Như vậy thì em chẳng phải sẽ thành tội nhân sao?

Hơn nữa, việc học ngoại ngữ, thực ra cũng là một bước tìm hiểu thêm các nền văn hóa, cho nên em cảm thấy hãy để cho con người học ngoại ngữ sẽ tốt hơn, em không nên cắt đứt con đường giao lưu văn hóa đó.

Dương Thần ngây ra một hồi, quả thực không ngờ là Jane lại có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy.

Jane thì lại cảm thấy không có gì đặc biệt, đặt tai phone phiên dịch một khi được đưa ra sẽ khiến cho thế giới phải phát cuồng lên giá, sau đó lại giới thiệu cho Dương Thần một “sản phẩm đặc ý” khác.

Có thể nói, những thứ đồ cổ quái này, đều là những thứ khiến cho Dương Thần há hốc mồm vì công năng đặc biệt của nó, lại là những “đồ thủ công mỹ nghệ” của một cô gái châu Âu chưa đầy hai mươi tuổi phát minh ra trong lúc nhàn rỗi.

Dần dần, ánh mắt Dương Thần nhìn Jane trở nên không giống như lúc trước nữa, nó trở nên phức tạp hơn.

Khi giới thiệu cũng kha khá, Jane không kìm được hỏi:

- Dương Thần, sao anh lại nhìn em như thế, là anh cảm thấy phát minh của em không ra gì...Nếu là như vậy thì em sẽ không nói gì nữa, thực ra đây đều là những lúc em nhàn rỗi ngồi làm chơi thôi, bởi vì không có ai để mà nói, cho nên mới không kìm được nói hơi nhiều.

Dương Thần lắc đầu, than thở nói:

- Anh chỉ cảm thấy, hình như anh chưa bao giờ thật sự hiểu em cả, em lợi hại hơn nhiều so với sự tưởng tượng của anh, anh đột nhiên có chút thán phục.

- Em cứ tưởng, anh sẽ nói em là một phụ nữ điên rồ kia.

Jane xấu hổ hai má đỏ ửng, lè lưỡi.

Dương Thần nhớ đến Tiêu Chỉ Tình, không kìm được lắc nhai:

- Người phụ nữ điên rồ...Em chưa được coi là điên.

Jane nhìn thấy Dương Thần có vẻ u sầu, ngại ngừng nói:

- Đúng rồi, suýt nữa em quên mất, lúc nãy trong điện thoại, anh nói có tâm sự muốn nói với em, vậy mà em lại bận đi giới thiệu mấy thứ đồ này, hay bây giờ anh nói cho em nghe?

Dương Thần cười nói:

- Giới thiệu những thứ này cũng có ích, có thể tạm thời xua đi ý nghĩ, bây giờ anh đỡ hơn nhiều rồi.

- Vậy thì cũng phải nói với em.

Jane giờ tay nâng gọng kính, khuôn mặt đầy sự chờ đợi:

- Lẽ nào anh không biết, thiếu nữ không có chút sức chống cự nào trước người đàn ông họ thích sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 905

Dạt Dào Tình Mẹ.

Trong khu phố mua bán sầm uất về đêm của Trung Hải, đèn điện sáng trưng.

Các cửa hàng bán sản phẩm độc quyền đều phát ra vô số loại giai điệu khác nhau, khiến cho buổi đêm mùa hạ tràn đầy các âm luật.

Trên con đường dành cho người đi bộ, có không biết bao trai gái tay nắm tay, có đôi tươi cười, có đôi nắm tay nhau tình cảm, có lúc có mấy đôi vợ chồng già cũng nắm tay tình cảm với nhau.

Tuy rằng ánh đèn điện của thành phố, làm cho không nhìn rõ các vì sao trên bầu trời, nhưng không ai có thể phủ nhận, cảnh đêm như vậy khiến cho chúng ta phải nhớ nhung.

Trên một chiếc ghế dài bên cạnh giữa bồn hoa, có một người phụ nữ mặc chiếc váy màu tím, tay xếp, eo thắt chiếc thắt lưng màu trắng, tư thế tao nhã đang lặng lẽ ngồi một mình.

Người phụ nữ đeo một chiếc kính râm lớn, che đi nửa dung mạo xinh đẹp, chỉ để lộ ra chiếc cổ trắng ngần, cùng với chiếc vòng cổ đẹp hoàn mỹ, khiến cho không ít người ngoáy lại nhìn.

Có lúc lại có mấy chàng thanh niên tướng mạo tuấn tú có ý muốn đến gần, nhưng bất cứ hành động chào hỏi hay sự thu hút nào cũng không làm cho người phụ nữ có chút phản ứng gì.

Cho dù là trên con phố lớn xa hoa trụy lạc, không gian nhỏ bé này giống như là một thế giới cách biệt, lạnh lùng đến lạ kì.

Người phụ nữ này chính là Lâm Nhược Khê.

Sau khi rời bệnh viện lái xe một vòng trên đường cao tốc, cùng với sự khô cạn của nước mắt, đau khổ trong lòng, uất hận, mê man, nôn nóng, và bất an khiến cho người phụ nữ này không biết phải làm như thế nào và đi đâu.

Không muốn về nhà, không muốn nhìn thấy người nhà, không muốn gặp bạn bè, càng không muốn ai phát hiện ra bộ dạng tòi tệ của mình bây giờ.

Đột nhiên Lâm Nhược Khê muốn cái thế giới này giấu đi những cảm xúc tiêu cực của bản thân.

Cho nên, sự ồn ào huyên náo có lẽ là một phương thuốc tốt nhất.

Cô bây giờ sợ nhất chính là yên tĩnh một mình.

Thường ngày, rất sợ một mình đến các nơi công cộng đông người, giống như lúc đầu đi học cấp ba vậy, sắc đẹp của mình không chỉ là chút tự hào trong lòng nữa, càng lúc như vậy thì càng làm cho bất tiện.

Cánh con trai đáng ghét lúc nào cũng bám theo đuôi, đám con gái thì nhìn

với ánh mắt đổ kị và ganh ghét.

Lúc đầu Lâm Nhược Khê thấy mình vô tội, bản thân có một người mẹ giống như mình bây giờ vốn đâu phải là sự lựa chọn của bản thân.

Nhưng sau này, Lâm Nhược Khê dần dần hiểu ra, không thể khiến cho bất cứ ai hài lòng về mình, đây không chỉ hạn chế trong cái xấu của mình mà còn ở cái tốt của bản thân nữa kia.

Cho nên, với tính cách lãnh đạm của mình, cô cũng bắt đầu một cuộc sống lãnh đạm, ngoài việc ra hiệu sách, xem sách, đến công ty, hay các bộ phận, đi khảo sát công trình, thì hầu như là không xuất hiện ở những nơi đông người.

Nhưng hôm nay, Lâm Nhược Khê cần phải đến đây.

Vì không muốn bị làm phiền, và cũng vì che đi đôi mắt có chút sưng lên vì khóc nên cô đeo cặp kính râm.

Chỉ có điều tâm trạng không tốt làm người phụ nữ quên mất một điều là đây đang là thời điểm về đêm, kính râm chỉ làm mọi người thêm tò mò.

Lúc này, Lâm Nhược Khê lặng lẽ một mình thở dài.

Cô quá rầu rĩ, tại sao rõ ràng tiếng huyền não, tiếng người, tiếng xe cộ, tiếng nhạc, và các tạp âm không rõ khác, đều tràn ngập trong tai cô.

Nhưng tại sao, bản thân lại vẫn nghĩ tới cảnh tượng phòng bệnh trong bệnh viện?

Tại sao, người đàn ông lại luôn xuất hiện trong đầu cô?

Chẳng lẽ số mệnh đã định, cô không thể nào chạy trốn được, định sẵn là cô sẽ phải chịu sự ức hiếp?

Sẽ không đâu, bản thân chắc chắn sẽ quên được hắn, không cần biết lúc trước đã yêu hắn đến nhường nào, bản thân không thể nào sống cả đời với sự giả dối của hắn được.

Đang định vì sự thiệt thòi, phần uất mà đấu tranh cho bản thân, và nghĩ đến sự xấu xa của hắn, không biết tự lúc nào, có một bóng dáng nhỏ bé xuất hiện trước mặt Lâm Nhược Khê.

Mặc một chiếc áo T-shirt in hình chú mèo hoạt hình Garfield màu xanh nhạt, một chiếc quần đùi màu trắng, chân đi đôi xăng- đan bằng da màu hồng.

Cô bé vẫn rất xinh đẹp và đáng yêu, chỉ là kiểu tóc ngắn ban đầu nay đã dài ra nên buộc đuôi ngựa, khiến cho khuôn mặt càng tròn trịa đáng yêu hơn.

Bất kể bên đường là già trẻ lớn bé, tần suất quay lại xem Lâm Nhược Khê lại còn cao hơn.

Chỉ là sự chú ý của mọi người tập trung vào cô bé khoảng chừng bốn năm tuổi đáng yêu như búp bê kia.

Cô bé khẽ nghiêng đầu, mở to đôi mắt màu đen bảo thạch nhìn Lâm Nhược Khê chằm chằm.

Nhìn khoảng mười mấy giây, khuôn mặt nở nụ cười, cười khanh khách

nói:

- Chị giống mẹ, Lam Lam nhận ra chị rồi.

Lâm Nhược Khê ngậy ra, cảm thấy giọng nói có chút quen thuộc, từ từ ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy đứa bé trước mặt, đầu tiên là ngậy là một lát, sau đó lập tức nở nụ cười sung sướng.

- Cô bé, thì ra là cháu.

Lâm nhược Khê vội vàng xê dịch, vồ vồ vào chỗ ghế bên cạnh.

- Nào, đến ngồi cạnh chị.

Tuy rằng lần nguy hiểm trước nhìn thấy sức sát thương khủng khiếp của cô bé Lam Lam, nhưng không biết là tại sao, Lâm Nhược Khê không cảm thấy cô bé giết người không chớp mắt này đáng sợ.

Có lẽ là khi nhìn thấy Dương Thần giết người, cũng quyết đoán như vậy, cho nên cũng thấy quen và không cảm thấy gì nữa, huống hồ kẻ cô bé giết lại là ác nhân.

Lam Lam gật đầu, tuy rằng đáng người quá nhỏ bé, nhưng cô bé chỉ cần quay người một cái là đã ngồi trên ghế, đáng nhỏ quả là linh hoạt hơn rất nhiều.

- Chị nhìn giống mẹ, sao chị lại đeo kính râm, suýt nữa Lam Lam đã không nhận ra, nhưng mà Lam Lam nhớ hình dạng thân thể của chị, nếu không đã không nhận ra rồi.

Lam Lam hiếu kì nói.

Hình dạng thân thể? Là hình dáng chứ?

Lâm Nhược Khê không nhịn được cười, đứa trẻ này tuy rằng là một con quỷ nhỏ, nhưng xét cho cùng vẫn là một đứa trẻ, có rất nhiều từ vẫn chưa biết nói, cũng không hiểu ý nghĩa cụ thể là gì.

Tháo kính xuống, Lâm Nhược Khê không muốn cặp kính là trở ngại khi tiếp xúc với cô bé, để kính vào trong túi, nhìn Lam Lam từ đầu đến chân một lượt.

So với lần trước, Lam Lam mặc áo ngắn tay, quần đùi trông có đơn giản hoạt bát hơn, đặc biệt là để lộ ra hay tay hay chân trắng bóc, khiến cho người nhìn chỉ muốn cắn một miếng.

Đương nhiên, không phải là máu me, mà là xem da thịt quá thích mắt.

- Em tên là Lam Lam?

Lâm Nhược Khê lấy tay vuốt tóc cô bé hỏi.

Lam Lam bĩu môi:

- Chị thật là ngốc, lần trước và lần này nữa Lam Lam chẳng đã nói tên mình rồi sao?

Lâm Nhược Khê trợn mắt, đây là lần đầu tiên có một đứa trẻ lại khiến cho cô phải trợn mắt lên.

Xem ra nói chuyện với cô bé này không thể dùng hình thức thông thường được.

- Có một mình Lam Lam thôi sao? Đúng rồi, chẳng phải Lam Lam có ông nội sao?

Lâm Nhược Khê quan tâm hỏi, xét cho cùng lần trước cô bé trốn nhà ra ngoài.

Lam Lam có chút không vui nói:

- Ông nội đến một nơi rất xa có việc rồi, phải một thời gian nữa mới về, ông nội nói Lam Lam không được đi theo ông, cho nên chỉ có Lam Lam và cô bảo mẫu ở nhà.

Lâm Nhược Khê vốn không biết Lam Lam không có bố mẹ ở bên cạnh, đau lòng hỏi:

- Vậy thì cô giúp việc đâu rồi?

Lam Lam chỉ về phía cửa hàng MacDonald đối diện nói:

- Cô giúp việc đi mua MacDonald rồi, Lam Lam và cô ra ngoài đi dạo, nên vẫn chưa ăn cơm.

- MacDonald?

Lâm Nhược Khê nghe xong nhíu đôi mày thanh tú lại.

Đúng lúc này, có một phụ nữ tay cầm hai túi to đồ ăn, lại cầm thêm hai cốc nước đang nhìn xung quanh, nhìn thấy Lam Lam đang ngồi trên ghế cạnh bồn hoa mới nhẹ nhõm chạy nhanh lại.

- Ôi, bà nội của tôi, cháu làm ta sợ muốn chết, sao cháu lại chạy tới đây, nếu như cháu lạc đi đâu thì lão gia sẽ giết tôi bằng một chương mất thôi.

Cô giúp việc lải nhải, nhưng cũng nhận ra được sự yêu thương từ trong đáy lòng, chỉ có điều nói cái gì mà “một chương đánh chết” thì người bình thường nghe có chút kì quái.

Lam Lam lè lưỡi, cười hì hì, nhảy xuống ghế, ôm lấy hai chân Lâm Nhược Khê, đắc ý nói:

- Cô bảo mẫu, đây chính là chị nhìn giống mẹ mà con nói đó, có phải là rất xinh không?

Cô bảo mẫu vẫn chỉ quan tâm nhìn mỗi Lam Lam nên không để ý, lúc này mới ngẩng nhìn, không khỏi kinh ngạc.

- À...Thì ra là vị tiểu thư này, đúng là xinh đẹp, Lam Lam cứ nói với tôi là nhìn thấy một chị trông giống mẹ nó, hôm nay gặp dung mạo của tiểu thư và Lam Lam có chút giống nhau.

Cô bảo mẫu chặc chặc nói.

Lâm Nhược Khê hơi đỏ mặt, trong lòng không hiểu tại sao có chút vui vui, theo lý mà nói, một người ngay cả chuyện phòng the còn chưa trải qua mà bị nói là giống một người mẹ của một đứa trẻ phải không vui mới đúng, lẽ nào tình mẹ của bản thân với đứa trẻ quá dạt dào?

Nhưng, bị người bảo mẫu nhắc đến, Lâm Nhược Khê nhìn bộ dạng của Lam Lam, lại nghĩ đến những bức ảnh hồi mình còn nhỏ đúng là có giống thật, lẽ nào đây là duyên phận?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 906

Đánh Chết Cũng Không Nên Nói.

Thật ra bảo mẫu cũng chỉ thuận miệng nói ra, tuy rằng Lam Lam rất đáng yêu nhưng làm sao có thể thật sự nhận ra sự giống nhau với một Lâm Nhược Khê đã quá trưởng thành.

Chỉ là Lam Lam cảm thấy Lâm Nhược Khê giống mẹ của cô bé, và Lâm Nhược Khê cũng rất thích cô bé này, đương nhiên là tâm hồn hai người sẽ xích lại gần nhau hơn.

Lúc này cô bảo mẫu ngồi xuống, cười nói:

- Lam Lam, MacDonald và khoai tây chiên đã mua rồi, chúng ta vào trong ăn hay ăn ngoài này?

Không đợi Lam Lam quyết định, Lâm Nhược Khê ngắt lời nói:

- Thôi khỏi, đừng ăn nữa.

Bảo mẫu và Lam Lam ngạc nhiên, không hiểu ra làm sao.

Lâm Nhược Khê nhíu mày nói:

- Cô này, xin hỏi cô tên là gì?

Bảo mẫu kinh ngạc một hồi, sau đó bị vẻ cao nhã lạnh lùng diêm lệ của tầng lớp nhà giàu toát ra từ người Lâm Nhược Khê làm cho có chút hoảng hốt, trong lòng lo lắng ít nhiều.

- Tôi... Tôi tên là Thiệu Mẫn Quyên, gọi tôi là Mẫn Quyên là được.

Lâm Nhược Khê gật đầu, nói:

- Tôi tên là Lâm Nhược Khê, cô cũng có thể gọi tôi là Nhược Khê. Mẫn Quyên, thứ thức ăn nhanh như MacDonald và KFC không nên cho Lam Lam ăn, những thứ này không tốt cho con bé.

Lam Lam vốn không gầy, ăn vào rất dễ béo, như vậy sẽ không tốt, bây giờ có rất nhiều trẻ con mắc bệnh béo phì.

Mẫn Quyên nghe xong ngậy ra một hồi, trước đây cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, bản thân cô được thuê để chăm sóc Lam Lam, Lam Lam muốn ăn gì thì cứ thế mua cho, đành ra vẻ không có tội nói:

- Cô Lâm, là Lam Lam đòi ăn, tôi không làm thế nào được.

Lâm Nhược Khê thở dài, quay đầu nhìn cô bé.

Lam Lam với đôi mắt to long lanh, trông có vẻ không hay biết, lại giống như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

- Cô là người lớn, sao có thể để trẻ con nói muốn ăn gì là cho ăn nấy được.

Mấy thứ này, thỉnh thoảng ăn thì không sao, nhưng tôi thấy cô mua túi to đồ ăn như thế, nhìn cũng đủ bốn người ăn rồi, chắc chắn bình thường ăn

cũng không ít, không chừng sau này sẽ có chuyện cho xem.

Lâm Nhược Khê lại khuyên bảo Mẫn Quyên.

Mẫn Quyên ngại ngùng cười cười:

- Cái chính là khẩu vị Lam Lam quá tốt, mua ít nó ăn không đủ, thực ra là tôi đã mua ít đi rồi... Lão gia không cho Lam Lam ăn quá nhiều.

Nhược Khê có chút sừng sốt, còn có chuyện như thế nữa, dạ dày đứa trẻ này lớn vậy sao?

Lam Lam kéo váy Lâm Nhược Khê, nói:

- Chị, Lam Lam sau này không ăn MacDonald nữa, chị đừng giận.

Lâm Nhược Khê mỉm cười nói:

- Chị không giận, Lam Lam nghe lời sau này không ăn nữa là được, như vậy đi, chị dẫn Lam Lam đi ăn mì làm bằng tay nhé, chị cũng chưa ăn tối.

Lam Lam nghe xong, cười tươi, gật đầu.

- Vâng.

Mẫn Quyên nhìn thấy bóng hình một lớn một bé tay nắm tay bắt đầu đi vào trong đường dành cho người đi bộ, cũng có chút ngây người, hình như, họ đúng là mẹ con...

Cùng lúc đó, trước cổng biệt thự của Jane.

Dương Thần coi cỏ như chiếu ngồi luôn xuống thảm cỏ xanh ngắt, gió đêm khẽ thổi, nhìn về phía khu rừng màu xanh đen ngòm về đêm có chút suy nghĩ.

Một chai rượu tỏa ra hơi lạnh xuất hiện trước mắt, chủ nhân cầm nó trên đôi bàn tay trắng nõn nà.

- Cảm ơn.

Dương Thần đón từ tay Jane.

Jane bước đến bên cạnh người đàn ông, trong tay cũng cầm một lon bia đã mở.

- Em còn uống bia sao, không sợ có bụng bia à?

Dương Thần mở nắp, uống liền một ngụm, cảm thấy sảng khoái hết cả tinh thần.

Jane cúi đầu hé miệng cười, vẫn là bộ váy ngủ ấy, người đàn bà cũng lười thay, máy tóc màu hổ phách buông xuống, về đêm quả là yên tĩnh đến động lòng người.

- Cũng không phải là ngày ngày uống, chỉ cảm thấy anh bây giờ không thích hợp uống Whiskey cũng không thích hợp uống rượu vang, cho nên em uống bia cùng anh vậy.

Dương Thần gật đầu, ngậm ngùi thở dài:

- Những lúc như thế này tìm em đúng không sai, chưa nói với em điều gì mà em cũng đoán ra được anh cần loại đồ uống nào.

Jane quay đầu hỏi:

- Bây giờ có thể nói chưa?

Dương Thần trầm ngâm một hồi, xót xa cười, im lặng gật đầu, cũng không có gì phải giấu đem chuyện của hắn với Tiêu Chỉ Tình xảy ra ở Los Angeles và chuyện ngày hôm nay kể ra bằng hết.

Jane cứ im lặng lắng nghe, ngoại trừ chốc chốc uống ngụm bia, sau đó nhíu mày một cách đáng yêu, thì không có một vẻ mặt nào khác.

- Jane... Bây giờ ngay cả anh cũng coi thường chính mình, em nói xem có phải anh là óc lộn không? Chẳng phải là phụ nữ chỉ có bề ngoài xinh đẹp, thân hình hấp dẫn một chút sao? Chẳng phải là chuyện đã làm rất nhiều lần trong vài trăm năm sao? Những chuyện nam nữ sao? Sao cả chuyện con con này cũng không nhin được?

Dương Thần đau khổ hỏi.

Jane đột nhiên cười khẽ cười hừ một tiếng:

- Em lại hi vọng anh không nhin được, nhưng từ trước đến giờ anh không chịu đựng vào người em, cái cô Tiêu Chỉ Tình ấy xinh hơn em sao?

Dương Thần sững sốt, cười đau khổ nói:

- Em còn rảnh rỗi ngồi mà nói trò cười này sao, anh chẳng đã nói rồi sao, em không giống bọn họ.

- Ít nhất cũng có thể chứng minh, không phải là anh không nhin được, mà là anh không muốn vì Tiêu Chỉ Tình mà chịu đựng.

Jane nói.

Mắt Dương Thần có chút mơ màng:

- Thế là ý gì?

Jane thản nhiên nói:

- Đàn ông khác thì em không tin, nhưng khả năng tự khống chế của anh, em rất rõ, có lẽ trước kia, khi nào anh chịu sự ảnh hưởng của Thần Quang, sức miễn dịch đối với phụ nữ của anh quả thực giảm đi đáng kể, nhưng cũng lập tức lúc đó, anh cũng không thể làm được những chuyện đó với tất cả phụ nữ, càng không thể nói, đại não của anh không còn căn bệnh đó.

Anh có thể làm chuyện đó với Tiêu Chỉ Tình nhưng lại không làm với em, nguyên nhân chỉ có một, anh vốn không coi cô ta là một người mà anh phải đối xử một cách nghiêm túc, cũng giống như nhiều năm trước đây khi anh vẫn là một con số không, và trong quá trình trải qua huấn luyện anh có từng coi nữ sát thủ cùng anh liều chết tranh sống là phụ nữ và thương tiếc họ không?

Dương Thần sững sốt một lúc lâu, cứng ngắc lắc đầu:

- Bọn họ không phải là phụ nữ, bọn họ là kẻ địch của anh.

- Đúng vậy, chính là như thế.

Jane cười nói:

- Trước khi Tiêu Chỉ Tình chưa được anh coi là người phụ nữ anh yêu, thì thực ra cô ta cũng chỉ là một sinh mệnh mà anh có thể ra tay giết chết bất cứ lúc nào, cùng lắm anh chỉ coi cô ta như thứ đồ chơi, căn bản không có tình

cảm.

Anh tất nhiên là không có nhiều sự nhẫn nại cho một thứ đồ chơi, bản năng của anh, hoặc là trong một lúc nào đó anh muốn và thế là anh làm, còn về những thứ khác, anh chỉ có thể nói suy nghĩ không chu toàn hoặc là cái cô Tiêu Chỉ Tình ấy không đơn giản như anh nghĩ, cho nên mới thành ra như bây giờ.

Nếu như nói về phương diện tình cảm, anh không có gì có lỗi với cô Lâm, ít nhất là với Tiêu Chỉ Tình.

Dương Thần sau khi nghe xong ngồi thất thần, cười xót xa:

- Sự phân tích này, cũng chính là đầu em nghĩ được, nhưng Lâm Nhược Khê thì không thể nghĩ được như thế, không thể lấy đây làm lý do anh làm tổn thương cô ấy.

Jane đồng môi nói:

- Căn bản anh cũng không thể đi giải thích như vậy.

Nếu như nói trước đây có thể, bây giờ anh tuyệt đối không thể.

- Tại sao?

- Bởi vì.

Jane cười giảo hoạt:

- Em nhìn ra, tình cảm của anh đối với Tiêu Chỉ Tình lúc này khá phức tạp, em không biết đã có thứ gì kích động đến tình cảm trong lòng anh, anh đối với cô ta hiển nhiên đã không như đối với một món đồ chơi, nếu không, trong lúc ở bệnh viện anh đã giết cô ta, dựa vào bản lĩnh cô ta sao có thể giờ thủ đoạn với anh được.

Dương Thần cảm thấy tâm sự đáy lòng mình đã bị ngôn ngữ của người phụ nữ này toàn bộ đã bị đào bới lên hết toàn bộ.

- Quả nhiên anh vẫn là một tên đa tình, chết cũng không thay đổi được.

Dương Thần tự cười nhạo.

Jane nhún vai:

- Mỗi người đứng ở một góc độ khác nhau thì cách nghĩ cũng không giống nhau, ít nhất thì em cũng hi vọng anh đa tình chút nữa, sức đề kháng kém hơn chút nữa đủ để có thể xuống tay với em, em ghét phải đi quản mấy việc trung trình hôn nhân gì đấy, đó đều là những con người bình thường trong xã hội dùng nó để quản lý đạo đức xã hội.

Dựa vào bản lĩnh của anh, có rất nhiều phụ nữ muốn tiếp cận, hai lão già Solon và Macedonia ghê tởm kia còn có mười mấy người tình nhân, anh chỉ có mười người, căn bản không tính là gì cả, ít nhất là trong mắt em, anh cũng là một người đàn ông rất ga lăng rồi.

- Em xem anh như vậy thật?

Dương Thần dờ khóc dờ cười, đây là lần đầu tiên Jane nói về hắn mà không tỏ ra khách sáo.

Bỗng nhiên Jane nở một nụ cười quyến rũ:

- Anh cho rằng chỉ có mình em? Em tin rằng đám tình nhân của anh, cô Mạc, cô Sắc Vi, cô An Tâm gì đó tuy rằng không nói gì nhưng thực ra trong lòng cũng nghĩ như vậy, cho nên họ mới đặc biệt trân trọng anh đến thế.

Đương nhiên, không phải bọn họ yêu cái bên ngoài của anh, bởi vì hai người đã trải qua vô số chuyện mới được bên nhau... Nhưng anh không thể phủ nhận, nếu như anh thuần túy chỉ là một nhân viên nam bình thường trong Quốc Tế Ngọc Lôi, ngay cả móng chân của mấy người đẹp đấy anh cũng đừng mơ mà đụng vào, cả đời cũng không dám mơ.

Dương Thần thở một hơi:

- Em đang là rải đầy vết nhơ lên người anh, giải vây tẩy tội sao?

- Ừm, đương nhiên là không phải rồi.

Jane lắc đầu nói:

- Em chỉ nói suy nghĩ của em, nhưng những quan điểm này, đối với vợ anh là Lâm Nhược Khê mà nói, hoàn toàn không thể nào.

Dương Thần nhíu mày:

- Vì sao?

Jane thở dài nói:

- Bởi vì thân phận cô ta không giống, cô ta là vợ anh, từ một ý nghĩa nào mà nói, tình nhân của anh đã cướp đi toàn bộ tình yêu và hôn nhân trong tay cô ta.

Anh nên biết rằng, anh là một tình nhân lý tưởng, bọn họ cũng là hồng nhan tri kỷ lý tưởng của anh.

Nhưng anh không phải là một người chồng hoàn thiện, nhưng cô ta lại là một người vợ hoàn thiện.

Điều này là vì sao, chịu tổn thương chính là cô ta, nhưng cô ta vì không muốn rời xa anh mà phải nuốt những uất ức này xuống, điều này thật là tàn nhẫn, là một người phụ nữ, tuy rằng em cũng rất thích anh, nhưng em cũng rất khảng khái nói cho anh những thương tổn của cô ta.

Dương Thần mặt buồn bã:

- Chính vì thế anh lúc này cũng cảm nhận được sự ghê tởm của chính mình.

- Vậy thì ngài ghê tởm thân mình, anh có biết câu sau khi một người đàn ông nói với một người vợ rất yêu anh ta câu “ anh yêu em” xong là ba từ gì không?

Jane nháy mắt tinh nghịch hỏi.

Dương Thần mơ màng lắc đầu.

- Câu gì?

- Anh, xin, lỗi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 907

Một Chữ.

Dương Thần cảm thấy Lâm Nhược Khê bất hạnh, bản thân hắn cũng bất hạnh, bởi vì, e rằng bản thân hắn phải nói “ Anh xin lỗi” với Lâm Nhược Khê cả đời mất.

- Sao em không nói sớm?

Dương Thần ngạc nhiên hỏi.

Jane uống thêm ngụm bia, là để kích thích thêm khẩu vị.

- Sao em lại phải nói với anh, nói thực với anh, em cảm thấy anh không chịu tiếp nhận em, nguyên nhân rất lớn ở đây là anh vì để ý đến cảm nhận của cô Lâm, phàm con người đều có hai mặt tốt và xấu, mặt tốt của em nói với em là, anh li hôn đối với em và những người đàn bà còn lại là một chuyện tốt.

Dương Thần có hơi sốc, người phụ nữ này đúng là đã nói ra thật.

- Em có thể tìm giúp anh nghĩ cách không, anh còn muốn tháng sau tổ chức hôn lễ với Lâm Nhược Khê.

- Anh không thể bỏ cuộc sao, ly hôn đi.

Jane bĩu môi nói.

- Đừng nói linh tinh.

Dương Thần không kìm được lớn tiếng.

- Chỉ cần Lâm Nhược Khê không nói đến chuyện này thì đánh chết anh cũng không li hôn.

Lúc đầu khi cô ấy không coi anh ra gì, ghét anh, hận anh, tức giận mà không thèm nhìn mặt anh, những chuyện ấy anh đều đã vượt qua, vì người đàn bà khác mà chúng anh chiến tranh lạnh với nhau không biết bao nhiêu lần, cả hai chúng anh vẫn trụ vững..

Bây giờ chỉ vì chuyện chưa rõ ràng với Tiêu Chỉ Tình mà muốn anh ly hôn, cô ấy đồng ý anh cũng không đồng ý.

Nếu như anh không có cô ấy trong tim, anh có thể chuẩn bị hơn nửa năm hôn lễ của chúng anh sao, cùng cô ấy chung sống cho đến bây giờ sao.

- Nhưng cô ấy không nghĩ như vậy, nó giống như là súng đạn vậy, anh lần này đến là khác làm tổn thương cô ấy, cũng chính là làm này đến lần khác kéo dài khoảng cách hai người, đạn đã bắn ra không cứu vãn được.

Jane thần nhiên nói.

Dương Thần ra sức ôm lấy đầu:

- Vậy đạn cô ấy đã bắn không thu lại được thì anh còn có thể dùng sức ấn nó về trở lại.

Lần này đến lượt Jane được phen cứng họng, sau cùng không kìm được bật cười.

- Đúng là lần đầu em thấy anh dở què giống như là một đứa trẻ vậy.

Jane có chút thương cảm nói:

- Xem ra anh quả thực rất yêu cô ta, ý nghĩ đen tối của em không còn hi vọng gì nữa rồi.

Dương Thần cảm thấy khẩu khí của hắn hơi nặng lời, ngại ngừng nói:

- Không phải anh giận em, chỉ là cảm thấy bản thân mình bây giờ sắp không xong rồi.

- Được rồi, anh không nói em cũng hiểu.

- Vậy...rất cuộc có còn cách hay không?

Dương Thần không kìm được hỏi.

Ngón tay Jane cào cào vào lon bia, suy nghĩ một hồi lâu, cảm khái nói:

- Một người sắp kết hôn như anh, lại nhờ em- một người ngay cả yêu đương cũng chưa từng giúp mình nghĩ cách, vậy em chỉ có thể nói bản thân chỉ nghĩ ra một cách ngu ngốc duy nhất.

- Không cần kế ngu ngốc hay kế thông minh, có thể giúp anh thoát khỏi kiếp nạn này chính là kế hay rồi.

Jane giơ một ngón tay lên.

- Ý gì?

Dương Thần ngạc nhiên.

- Một chữ.

- Uhm.

- Đợi

...

Trên tầng hai một tiệm mỹ phẩm công truyền thống trên có phố buôn bán, trên bàn bốn chỗ ngồi trong một góc.

Dưới ánh đèn sáng choang, không gian tràn ngập hương vị mỹ.

Bởi vì không còn là thời điểm ăn tối nữa, cho nên không còn bao nhiêu bàn, không gian khá thoáng.

Lâm Nhược Khê ngồi vào chỗ của mình, đối diện với cô bé Lam Lam, đồng thời cũng có thể quan tâm đến bảo mẫu Mẫn Quyên của cô bé.

Lúc này, thần sắc của Lâm Nhược Khê có chút khác thường, nói cụ thể hơn là có chút đàn ra.

Và Mẫn Quyên thì vẻ mặt ngại ngừng, chốc chốc lại ngượng ngừng cười với Lâm Nhược Khê.

Lam Lam lại rất tự nhiên, Lam Lam đang đứng trên chiếc ghế tựa của mình.

Vì người còn rất thấp, Lam Lam cảm thấy ghé bên bàn ăn mỹ quá khó khăn.

Thế là, cô bé chỉ có thể dẫm lên ghế, sau đó bung bát mì lớn lên uống một

ngậm canh lớn, há to mồm ăn mỳ.

Đối với một đứa trẻ bình thường mà nói, bát mỳ to như thế, ngay cả cầm còn thấy khó khăn, nhưng đối với Lam Lam mà nói, trọng lượng không thành vấn đề.

Chỉ là đôi bàn tay cô bé quá nhỏ, không thể cầm đũa một cách thành thục, nhưng cầm đũa ăn không vấn đề gì.

Trước mặt Lam Lam đã là ba bát mỳ trống không, đây cũng là nguyên nhân là cho Lâm Nhược Khê có chút đàn ra.

- A.

Lam Lam bưng bát mỳ, ngẩng cao đầu húp cạn hóp canh sườn cuối cùng, kết thúc bát thứ tư.

Sau khi bỏ đũa xuống, lấy khăn khăn tay chuyên dụng trên tay của Mẫn Quyên, lau chiếc mồm nhỏ xíu bóng nhẫy dầu mỡ.

Tiếp đó, cô bé ợ một tiếng, lấy tay xoa xoa cái bụng tròn lẳn lẳn nói:

- Ăn no rồi.

Lâm Nhược Khê lúc này mới giật mình, cúi đầu nhìn, cô còn dư lại nửa ít bát mỳ vẫn chưa ăn xong, cảm thấy như là đang nằm mơ vậy.

Trời ạ, bản thân một bát còn ăn chưa hết mà đã no không chịu được, đứa bé này sao lại có thể ăn những bốn bát?

Nếu như lúc đầu Mẫn Quyên không bảo làm nhiều thêm một bát thì chắc đầu bếp mỳ kéo cũng không làm kịp với tốc độ ăn của Lam Lam mất.

Tuy rằng sớm đã biết Lam Lam không phải là đứa trẻ bình thường, nhưng ngoài sức mạnh và sự bùng nổ đến kinh người ra thì ngay cả sức ăn cũng không kém.

Quả thực không thể tưởng tượng nổi, nhiều canh và mỳ như vậy, bụng một đứa bé sao có thể chứa nổi?

- Chị không được ăn thừa đâu đấy, ông nội nói không được lãng phí lương thực.

Lam Lam nhìn thấy Lâm Nhược Khê không ăn liền lên tiếng dạy dỗ.

Lâm Nhược Khê đỏ mặt, vốn không định ăn nữa, nhưng nếu như vậy thì chẳng phải sẽ bị cô bé dè bủ sao, đành phải cúi đầu tiếp tục cố ăn.

Mẫn Quyên bế Lam Lam ngồi xuống, cười nói:

- Cô Lâm, đã cho cô phải chê cười rồi, Lam Lam ăn uống xưa nay vẫn tốt vô cùng, lúc đầu tôi cũng kinh ngạc, nhưng bây giờ quen rồi.

Lâm Nhược Khê có chút cười gượng:

- Mẫn Quyên, Lam Lam chỉ có một mình ông nội là người thân thôi sao?

Câu hỏi này sớm đã muốn hỏi, nhưng cảm thấy không thích hợp hỏi Lam Lam, bây giờ có thể mở miệng hỏi rồi.

Mẫn Quyên đang hóng hờ dài nói:

- Cái này...tôi cũng thật là không rõ.

Lâm Nhược Khê có chút thất vọng:

- Là tôi có chút đường đột, cái này cũng không thể tùy tiện nói ra được.

Mẫn Quyên vội lắc đầu:

- Cô Lâm, không phải vậy, tôi thật sự không biết nên nói với cô như thế nào...tôi cũng không biết bố mẹ của Lam Lam rốt cuộc là ai, cũng không biết lúc trước như thế nào, bởi vì lão gia chưa từng nói điều này.

- Lam lam có bố, có mẹ, ông nội nói bố Lam lam ở Trung Hải, nên sẽ đưa Lam Lam đi tìm bố.

Lúc này đứa trẻ mới vội vàng nói.

Lâm Nhược Khê ngậy người:

- Ở Trung Hải?

- Vâng.

Lam Lam gật đầu.

- Nhưng ông nội nói bố đang bận, đợi mấy hôm nữa mới có thể đi tìm bố.

Lâm Nhược Khê ngạc nhiên, có cả đạo lý này nữa sao, bận đến nỗi không có thời gian gặp cả con gái? Thế là ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Mẫn Quyên.

Mẫn Quyên trả lời nói:

- Cô Lâm, nói thực, tôi cũng vừa làm bảo mẫu.

Lần đầu tiên khi gặp Lam Lam là lão gia đem theo Lam Lam đến thôn của chúng tôi tìm bảo mẫu.

Chồng tôi mất sớm, lại không có con cái gì, nhà chồng lại đối xử không ra gì, trái lại lại còn coi tôi như con ở, lão gia đã cứu tôi ra khỏi cây gậy của bà mẹ chồng, lại cho tôi công việc này, nuôi sống tôi, tôi làm đến bây giờ cũng sắp một năm rồi.

Việc này tôi cũng không dám hỏi lão gia, lão gia cũng chưa bao giờ kể về thân thế của Lam Lam, Lam Lam nói mẹ nó sẽ trở về tìm nó, nhưng tôi cũng không biết là có thật hay không, xét cho cùng Lam Lam còn nhỏ, sao có thể nhớ nổi chuyện gì.

Có lúc tôi cũng rất hiếu kì, rốt cuộc bố mẹ nào lại nhẫn tâm không cần đứa con gái đáng yêu như thế này chứ.

Lâm Nhược Khê nghe đến đây, không cảm được cay cay sống mũi, ánh mắt tiếc thương nhìn Lam Lam.

Lam Lam lúc này đã nhảy xuống ghế, úp người lên tấm kính cửa sổ nhìn dòng người đi lại đông đúc trên phố.

Trong đôi mắt đen lúng liếng là cả sự mới lạ, không ai biết cô bé đang ngắm gì mà mê mẩn đến thế.

Lâm Nhược Khê lau khóe mắt, hỏi:

- Lam Lam mấy tuổi rồi? Nhìn thì ít nhất cũng bốn tuổi.

Không ngờ đến câu hỏi này, sắc mặt Mẫn Quyên bỗng nhiên phức tạp bất định một lúc sau, gượng cười nói:

- Cô Lâm, cô cứ cho là bốn tuổi đi.

- Hả? Thế nào là cứ coi là bốn tuổi?

Lâm Nhược Khê nhú mày:

- Lẽ nào là ba tuổi? Không sao, Lam Lam ăn uống tốt nên lớn hơn những đứa trẻ bình thường cũng không lấy gì làm lạ.

Mẫn Quyên cười hì hì, gật đầu, như là đồng ý.

Lâm Nhược Khê luôn cảm thấy có gì cổ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục hỏi:

- Vậy sau này, có phải cho Lam Lam định cư ở Trung Hải? Nếu mà như vậy, tôi có thể giúp liên hệ với một số nhà trẻ tốt ở đây, bởi vì những đứa trẻ từ nơi khác đến học rất chi là bất tiện, tôi có đầu tư cho một số nhà trẻ tốt, tôi mở miệng chắc họ sẽ vui mừng mà đón nhận Lam lam.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 908

Mẹ

Nghe xong lời này, sắc mặt Mẫn Quyên trở nên đau khổ,

- Tôi cũng không biết nữa, không biết là lão gia có định để cho Lam Lam ở lại Trung Hải hay không, hơn nửa năm nay, chúng tôi gần như đã đi hết cả nửa Hoa Hạ rồi.

- Tôi cũng đã từng hỏi qua lão gia, có muốn tìm một nơi tốt, đưa Lam Lam đến nhà trẻ, nhưng lão gia nói để ông ấy suy nghĩ xem thế nào đã, cho nên tôi cũng không tiện hỏi nhiều.

Lâm Nhược Khê cảm thấy lo lắng nói:

- Đưa trẻ nhỏ như vậy, ôm theo lẫn lộn khắp nơi, không có lợi cho sự trưởng thành của nó, đợi ông nội của Lam Lam về, tôi muốn gặp ông ấy, nói chuyện với ông ấy, có được không?

Mẫn Quyên sững sốt, tò mò nói:

- Lâm tiểu thư, thứ cho tôi nói thẳng, tại sao cô lại bận tâm đến chuyện của Lam Lam như vậy? Lần trước Lam Lam có nói với tôi, cô lái xe đi cứu Lam Lam, thiếu chút nữa là bị đám người độc ác đó hại rồi.

Lâm Nhược Khê ngây người ra một lát, chính mình cũng cảm thấy mơ hồ.

Đúng vậy, sao cứ nhắc đến chuyện của Lam Lam, là mình lại cảm thấy cứ như nó đương nhiên phải thế vậy.

Thật giống như... đây vốn dĩ là chuyện mà mình nên quan tâm vậy.

Loại cảm giác này, khiến cho Lâm Nhược Khê mơ hồ cảm thấy bị kích động, lại có chút sợ hãi...

- Có thể... là do tôi và cô bé có duyên phận đặc biệt.

Lâm Nhược Khê khẽ cười nói.

Mẫn Quyên có chút kinh ngạc, lại có chút xúc động cười nói:

- Nói những lời từ tận đáy lòng, Lâm tiểu thư đừng để ý, nếu như Lâm tiểu thư là mẹ đẻ của Lam Lam, thì Lam Lam nhất định sẽ rất hạnh phúc...

- Pằng pằng!!

- Pằng pằng!!

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy trái tim trong ngực mình nhói lên hai phát!

Giống như là dùng cây búa đập thật mạnh về viên đạn đang bay ngược lại phía sau vậy!

Không kịp được, Lâm Nhược Khê hừ một tiếng, khuôn mặt trắng bệch lấy tay ôm ngực.

- Lâm tiểu thư!?

Mẫn Quyên kinh ngạc hô lên một tiếng, không biết chuyện gì đang xảy ra nữa!

Ngoài cảm giác tim đập càng ngày càng nhanh thì Lâm Nhược Khê còn cảm thấy đầu mình bắt đầu vô cùng đau đớn!

Giống như là có người đang muốn bỏ đầu mình ra vậy!

Vô số thứ khiến cô cảm thấy mơ hồ quen thuộc, nửa thật, nửa ảo, đang điên cuồng lén vào trong đầu cô!

Cô không phân biệt được gì nữa rồi, nhưng lại cảm thấy được hết thấy mọi thứ!

Tức thì, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm, ướt đẫm cả chiếc váy mỏng cô đang mặc!

- Mẹ chị! Chị làm sao vậy?!

Lam Lam bỗng ý thức được Lâm Nhược Khê có cái gì đó không bình thường, bỏ nhào, xông vào ôm lấy hông Lâm Nhược Khê, ngửa cổ hỏi với khuôn mặt nhỏ nhắn.

Trong đôi mắt đẹp của Lâm Nhược Khê, vốn dĩ là đôi con ngươi đen láy như trân châu, chợt lóe lên, rồi cô cũng không thể ý thức được cảm xúc của mình đang phức tạp đến cỡ nào!

Giống như là một khối bảo thạch, sáng đến mức khiến người ta không còn có thể nhìn rõ được gì nữa.

Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt thuần khiết nhỏ nhắn của Lam Lam, tim Lâm Nhược Khê đập nhanh, đầu đau buốt, cơ thể như bị chói buốt, nhưng kỳ diệu thay mọi thứ lại nhanh chóng trở lại bình thường...

- Lam... Lam Lam...

Lâm Nhược Khê thì thào, tưởng chừng như những lời vô nghĩa.

Còn Lam Lam nhìn đôi mắt đã trở nên bình tĩnh hơn của Lâm Nhược Khê, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra cảm xúc mãnh liệt.

Mẹ... mẹ...

Lúc này, Lâm Nhược Khê mới dần dần tỉnh táo lại, nghe được cô bé đang gọi mình là “mẹ”, có đôi chút kinh ngạc.

Lam Lam cũng không có ý định dừng lại, ôm lấy eo Lâm Nhược Khê, không ngừng gọi.

- Mẹ... mẹ... chị chính là mẹ...

Bảo mẫu Mẫn Quyên sau khi bị dọa cho kinh hãi, thấy mọi chuyện thành ra như vậy, vội vàng ôm lấy Lam Lam, nói:

- Lam Lam không được gọi lung tung, Lâm tiểu thư không phải là mẹ, phải gọi bằng chị.

Lam Lam ra sức lắc đầu, bấu môi nói:

- Không mà! Chị chính là mẹ! Lam Lam nhận ra mẹ rồi!

Lâm Nhược Khê không nhớ rõ rệt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy trong đầu lúc này tràn ngập những thứ đã từng trải qua, nhưng lại không

thể nhớ ra được, chỉ nhớ được trái tim bé nhỏ của mình đập loạn xạ, rồi trở nên trống rỗng.

Nhìn cô bé búống bình gọi mình là “mẹ” Lâm Nhược Khê vô cùng đau lòng, giống như có kim đâm vào trái tim cô vậy.

Gần như theo bản năng, Lâm Nhược Khê cúi xuống nhìn khuôn mặt của Lam Lam, nói:

- Lam Lam muốn gọi thì cứ gọi, sau này chị sẽ là mẹ của Lam Lam, có được không?

Lần này, khiến cho Mẫn Quyên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chị không thể tưởng tượng được, Lâm Nhược Khê lại thích Lam Lam như vậy, không ngờ lại đồng ý với một cô nhóc không quen biết để cô bé gọi cô bằng mẹ!

Đây cũng không phải là tùy tiện mà gọi được! Gọi như thế này, có thể hoàn toàn hủy hoại thanh danh của cô ấy!

Nhưng giờ phút này Lâm Nhược Khê không hề có chút hối hận nào trong đầu.

Lam Lam vui sướng nhảy bổ vào trong lòng ngực của cô, ôm lấy cổ cô, nũng nịu gọi một tiếng “mẹ”, Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy trong lòng mình ấm áp ngọt ngào, giống như vừa được ăn mật vậy.

Hít một hơi thật sâu, trên người cô bé còn vương mùi sữa, trong đầu Lâm Nhược Khê không thể không nghĩ đến một chuyện ----- nếu như Lam Lam không có cha mẹ, thì mình thực sự có thể nuôi dưỡng cô bé được hay không?

Nếu như nhận nuôi cô bé này, thì nên giải thích với Dương Thần như thế nào đây?

Người đàn ông đó có thể chấp nhận một người chưa sinh được đứa con nào cho anh ấy như mình, nhưng lại ôm một đứa bé xa lạ về làm con gái không?

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê không kìm lòng được, cảm thấy vô cùng cay đắng!

Vừa mới quyết định không thêm quan tâm đến tên đàn ông thôi đó nữa, sao lúc đang vui như thế này lại nghĩ đến hẳn làm gì cơ chứ?

Không cần biết hẳn có chấp nhận hay không! Lam Lam là con gái của mình rồi!

Mình không nên lo nghĩ nhiều như vậy, khuôn mặt Lâm Nhược Khê trở nên dịu dàng, mỉm cười, rất tự nhiên hôn lên khuôn mặt của Lam Lam một cái.

Lam Lam hai mắt ngập nước thấp giọng hỏi:

- Mẹ, Lam Lam biết là mẹ sẽ trở về mà!

Lâm Nhược Khê cảm thấy chua xót, nhưng cũng chỉ gật đầu,

- Ừ, sau này mẹ sẽ không rời xa Lam Lam nữa!

- Thật chứ?

- Thật,
Lâm Nhược Khê khẳng định.

Lam Lam lau nước mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn, hôn lên mặt Lâm Nhược Khê một cái “chụt”.

Hai “mẹ con” nhìn nhau, dường như tình cảm đã kéo dài tới vài thế kỷ rồi.

- Lam Lam, mẹ đưa con đi siêu thị lớn chơi được không, ăn xong rồi phải vận động nhiều một chút, không thì sẽ không tiêu hóa được đâu.

Lâm Nhược Khê vào vai rất nhanh.

Lam Lam gật đầu, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Mẹ, Lam Lam muốn mua gấu trúc!

- Gấu trúc?

Lâm Nhược Khê mơ hồ.

Mẫn Quyên đứng bên cạnh đã không biết chuyện gì đang xảy ra nữa rồi, lại an ủi bất đắc dĩ nói:

- Bởi vì Lam Lam nhìn thấy một con gấu trúc đồ chơi rất lớn, muốn ông nội mua cho, nhưng món đồ chơi đó nhập khẩu từ Đức, lại rất to, cả Trung Hải chỉ có một con, phải cần đến năm vạn tệ lận, cho nên chưa mua cho Lam Lam được.

- Lâm tiểu thư, Lam Lam còn nhỏ không hiểu chuyện, cô đừng giận, là bởi Lam Lam quá nóng lòng tìm mẹ nên mới như vậy.

Lâm Nhược Khê gạt mình gạt đầu, cười nói:

- Không có gì đáng giận cả, không phải là một con gấu trúc thôi sao, bây giờ mẹ đi mua cho Lam Lam!

Lâm Nhược Khê lập tức vỗ tay hoan hô, cái đầu nhỏ rúc vào ngực Lâm Nhược Khê, cười khanh khách không ngừng.

Còn bảo mẫu Mẫn Quyên đã hết nói nổi, chị chỉ cảm thấy, nếu như không phải chị đang nằm mơ, thì thực sự thế giới này đúng là quá điên khùng rồi!

Thế nên, Mẫn Quyên không ngừng cầu khẩn, cho lão gia nhà chị mau mau trở về, cứ như thế này, ai biết “mẹ con” hai người này còn làm những chuyện vĩ đại gì nữa!?

Sau khi thanh toán xong, Lâm Nhược Khê cầm tay Lam Lam, ra khỏi nhà hàng, đi về phía đỗ chiếc xe của mình.

Bởi vì Lam Lam muốn mua con gấu trúc ở trong khu trung tâm thương mại sầm uất, cho nên phải lái xe đi tới đây.

Mẫn Quyên đành phải đi theo sau hai người, chị cũng không có bất cứ ý kiến gì, chỉ có thể dựa theo lời dặn dò của lão gia, chăm sóc tốt Lam Lam là tốt rồi.

Về mặt an toàn, Mẫn Quyên biết bản lĩnh của Lam Lam, vốn dĩ vẫn là Lam Lam bảo vệ chị đấy chứ.

Lúc đi đến bãi đỗ xe vắng người, Lâm Nhược Khê đang định bảo Lam

Lam lên xe, bỗng nhiên Lam Lam quay chiếc đầu nhỏ lại, dường như rất ngạc nhiên, nhìn về phía chiếc cột xi măng lớn cách đó không xa.

- Lam Lam, làm sao vậy?

Lâm Nhược Khê thân thiết hỏi.

Lam Lam hỏi ngược lại:

- Mẹ, chú với chị kia có phải là bạn của mẹ không?

- Chú, chị?

Lâm Nhược Khê hoài nghi quay đầu lại nhìn, cũng không nhìn thấy ai,

- Ở đâu cơ?

Lam Lam dường như hiểu ra điều gì đó, bỗng nhiên thân hình nhỏ bé, “tách” một cái, chớp mắt đã đến bên chiếc cột xi măng cách đó gần hai mươi mét!

Lam Lam chỉ vào phía đằng sau chiếc cột xi măng, hai người một nam một nữ, mặc quần đùi, đội mũ lưỡi trai trắng, giọng còn hơi sữa quát:

- Nói! Hai người làm gì mà cứ đi theo mẹ suốt vậy, không nói chúng tôi các người là người xấu, là người xấu thì Lam Lam sẽ giết chết các người!

Hai người này, là thành viên của đội Hải Ưng mà Dương Thần phái đến để âm thầm bảo vệ Lâm Nhược Khê.

Mặc dù người ở chỗ đội trưởng Mạc Lâm, đều đã biết đến cô nhóc tên Lam Lam này, biết cô nhóc này cực kỳ khủng bố, nhưng không ngờ lại kinh khủng như vậy!

Hóa ra bọn họ đều đã ở trong tầm ngắm của cô nhóc từ lâu, hơn nữa bọn họ còn không kịp phản ứng, đã bị cô nhóc này phát hiện ra!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 909

Rất Không Thục Nữ

Lam Lam thấy bọn họ không nói lời nào, dẫu miệng nói:

- Hừ, quả nhiên là người xấu, hôm nay ông nội không có ở đây, các người chết chắc rồi!

Nói xong, đang định động thủ, Lâm Nhược Khê ở đầu kia lập tức hét lớn:

- Lam Lam! Đừng động thủ!

Hai người của đội Hải Ưng lập tức thở phào nhẹ nhõm, may mà người lớn còn phản ứng nhanh, không thì, với tốc độ của cô nhóc này, chỉ sợ hai người sẽ phải chết trong nháy mắt!

Tuy rằng không cam tâm, nhưng ai bảo bọn họ chỉ là người thường mà thôi!?

Lâm Nhược Khê chậm rãi bước đến trước mặt hai người đó, Lam Lam đã dừng tay, bỏ nhào vào lòng mẹ, ôm lấy một chân của Lâm Nhược Khê, vô cùng tò mò muốn biết xem Lâm Nhược Khê sẽ làm gì.

Lâm Nhược Khê vuốt ve những sợi tóc mềm mại của cô bé, dùng giọng lạnh lùng nghiêm nghị nói với hai thành viên của đội Hải Ưng:

- Các anh về sau không cần âm thầm bảo vệ tôi nữa, trở về nói với anh ta, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh ta nữa, cho nên không cần phải đối xử với tôi như vậy, tôi không dám nhận đâu!

Hai người này vô cùng ngạc nhiên.

- Phu nhân! Cô đừng nói như vậy a! Minh Vương Các Hạ từ trước đến giờ chưa bao giờ muốn xa cách người a!

- Đúng vậy, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, chúng tôi khó lòng chối bỏ được trách nhiệm!

Lâm Nhược Khê nhíu mày nói:

- Nếu như không phải tôi ngăn lại, thì vừa lúc này hai người đã không còn mạng rồi, chẳng lẽ bây giờ lại muốn đi tìm cái chết?

Người đàn ông vội căn nhắc, nói:

- Phu nhân, cho dù chết, chúng tôi cũng không thể làm khác phận sự của mình!

Lần này, Lam Lam không vừa ý, hừ một tiếng, nói:

- Mẹ bảo các người lập tức rời khỏi đây! Còn không đi, bách hóa sẽ đóng cửa mất, Lam Lam không thể mua được gấu trúc, thì mấy người chết chắc!

Trong mắt cô bé, sinh mệnh của người khác không đáng giá bằng con gấu trúc đó của cô.

Lâm Nhược Khê cũng không khỏi đau đầu, không hiểu sao trong cái đầu

nhỏ đó của Lam Lam lại không coi trọng tính mạng con người đến như vậy.

Xem ra sau này phải dạy dỗ lại con gái thôi, không thể để giống người nào đó được, cả ngày nhìn ai cũng không vừa mắt, động chút là đòi chém đòi giết.

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê lại bỗng nhiên cảm thấy, Dương Thần và Lam Lam rất giống hai cha con?

Giống nhau từ cái dạ dày khổng lồ, đến cách nói đòi chém đòi giết, giống nhau đến cả thú vui...

Nếu như anh ta phát hiện ra Lam Lam như thế này, chắc là sẽ rất thích đây?

Lâm Nhược Khê không kìm được lại nghĩ ngợi, quên luôn rằng vừa lúc này còn nói không muốn gặp mặt ai đó...

Người phụ nữ nhíu mày, dùng tay kéo kéo người đồng đội, nói bằng tiếng ý:

- Chúng ta đi thôi, nếu như có Tiểu Lam Lam ở đây, còn an toàn hơn so với việc chúng ta bảo vệ phu nhân ý chứ, không phải sao?

- Nhưng...

- Chúng ta về báo cáo lại với đội trưởng Mạc Lâm, sau đó để Minh Vương Các Hạ định đoạt đi.

Người phụ nữ nói.

Người đàn ông ngẫm lại, cũng chỉ đành gật đầu, thoát cái đã biến mất khỏi bãi đỗ xe cùng với đồng đội của anh ta.

Lam Lam cười hì hì, túm lấy đuôi của Lâm Nhược Khê, làm nũng, nói:

- Mẹ, bọn họ đi rồi, chúng ta đi mua gấu trúc thôi!

Lâm Nhược Khê bắt đắc dĩ khom người xuống, véo vào mũi cô bé,

- Thật là hấp tấp, đi, lên xe mau!

Mẫn Quyên đứng nhìn hai mẹ con, ngoài cười trừ ra, cũng không còn cách nào khác.

Năm phút sau, Dương Thần đang ngăn người ra ngồi uống bia cùng Jane, thì nhận được báo cáo của Mạc Lâm.

Sau khi nghe hết mọi chuyện, Dương Thần suy nghĩ, rồi nói:

- Cái cô nhóc tên Lam Lam đó, có thể điều tra ra được thân phận không?

- Chuyện này... Minh Vương các hạ, thật sự rất xin lỗi, chúng tôi không tìm thấy được tư liệu về Lam Lam và ông nội của cô bé, còn cô bảo mẫu Mẫn Quyên kia thì chỉ là một người phụ nữ bình thường, chúng tôi có thể đảm bảo điều này.

Dương Thần nhắm mắt, bắt đầu suy tư...

Trên thực tế, trước đây Dương Thần cũng đã từng gặp qua đứa trẻ này, lần đó là sau lần xảy ra chuyện với mấy tên tội phạm răn, đối với đứa trẻ này cũng có chút tò mò, nhưng dù sao cũng không phải là kẻ thù gì, cũng không thấy xuất hiện nữa, nên cũng không cho người đi điều tra.

Bây giờ không ngờ lại gọi Lâm Nhược Khê là “mẹ” chuyện này với chuyện trước đây không giống nhau nữa rồi!

Với cái tính yêu trẻ con của Lâm Nhược Khê, dẫn Lam Lam đi chơi thì cũng là chuyện bình thường, nhưng đến mẹ cũng đã gọi rồi, thì chắc chắn không chỉ là yêu thích bình thường!

Dù sao cũng đã là vợ chồng được với nhau hơn một năm nay, lại va chạm lâu như vậy, nên rất hiểu đối phương nghĩ gì.

Lâm Nhược Khê tuyệt đối không phải là người phụ nữ tùy tiện để cho trẻ con gọi mình là “mẹ”, bởi vì cô là người có quan niệm cực kỳ bảo thủ về gia đình, cho dù bản thân có buồn phiền sâu nào, cũng không đến mức tùy tiện để cho một đứa trẻ gọi mình là mẹ.

Từ viện trưởng Soa biết được, Lam Lam không có cha mẹ, chắc chắn không sai, là Lâm Nhược Khê muốn nhận nuôi đứa nhỏ đó!

Nhận nuôi thì cũng không phải là chuyện gì không thể, Dương Thần cũng cảm thấy cô bé đó rất dễ thương, hơn nữa tuy rằng mình “thân thể cường tráng” nhưng để cho các cô có thể có thai mang bầu thì là chuyện rất lâu sau này mới nói đến được.

Cho nên, thu nhận một đứa con gái nuôi cũng tốt, không phải Quách Tuyết Hoa luôn thúc dục chuyện con cháu gì đó sao, vừa hay có một cô cháu gái như búp bê thế này rồi còn gì nữa.

Vấn đề là, bây giờ hoàn toàn không thể điều tra ra được thân phận của Lam Lam, mà con nhỏ còn kỳ quái như vậy, trong nháy mắt mà cũng có thể tùy tiện giết được người lớn, nên cũng không thể đùa được.

Dương Thần cảm thấy, mình nên đi để tận mắt quan sát một cách cẩn thận con nhỏ đó, mặc dù chắc chắn Lâm Nhược Khê không thích nhìn thấy mình, nhưng vì sự an toàn của cô ấy, nên Dương Thần cũng chẳng quản nhiều.

Cúp máy.

Đứng lên từ bãi cỏ, mệt mỏi xoay người.

- Phải đi rồi sao?

Jane trợn mắt hỏi.

Dương Thần cười bất đắc dĩ gật đầu,

- Ở cạnh em anh thấy rất nhẹ nhõm, cảm ơn em, bây giờ anh khá hơn nhiều rồi.

- Định giải quyết như thế nào đây?

- Không phải em đã nói rồi sao, đợi a... dù sao thì những chuyện anh có thể làm, đều là vì cô ấy, anh cũng không thể vì cô ấy mới như thế này, mà đã không phải với những tình nhân khác của anh, người anh yêu, đành phải nghe lời cô ấy thôi.

Dương Thần thở dài nói.

Jane giơ tay lên, đưa lon bia đã uống hết một nửa cho Dương Thần,

- Cầm lấy.

- Làm gì.

Dương Thần bực bội nhận lấy.

Vương thất không cho công chúa uống bia, quá là không thực nữ rồi.

- Vậy mà em còn uống?

Dương Thần dờ khóc dờ cười.

Jane tỏ vẻ mặt đương nhiên là chuyện nó phải thế,

- Bởi vì phải uống cùng anh, anh đi rồi, em đương nhiên là không uống nữa.

Dương Thần ghen lời, nghe cô gái này trả lời bình thản đến rợn người, nhưng trong lòng lại cảm thấy âm ập.

- Có lẽ... nếu như anh không kết hôn với cô ấy, thì anh sẽ yêu em mất,

Không hiểu sao Dương Thần lại đột nhiên thốt lên câu như vậy.

Thân thể mềm mại của Jane run lên, nhưng lập tức coi như không có chuyện gì nói:

- Ai cần chứ, em cảm thấy như Lâm Nhược Khê cũng chẳng có gì là sung sướng cả...

- Cũng phải...

Dương Thần cũng tán thành gật gật đầu, rồi xoay người phát phát tay, chậm rãi rời đi.

Lúc Dương Thần lái xe rời đi, Jane còn ngồi lại ở bãi cỏ, lúc này trời đã tối, tự cười một mình.

- Ngốc nghếch, em còn chưa nói, nếu như được làm vợ của anh, nhất định sẽ hạnh phúc hơn so với chỉ làm một cô Jane đơn thuần...

...

Nửa giờ sau, ở khu nhà năm mươi tầng của trung tâm thương mại phía Tây của Trung Hải.

Nơi này tập trung hầu hết những thứ đồ thượng lưu xa hoa của những nhãn hiệu nổi tiếng, những người dân bình thường có lẽ cả đời cũng không dám bước chân vào, bởi vì nơi này chủ yếu bán hàng hiệu, cho nên cũng đắt hơn so với những thứ đồ bên ngoài cùng loại, thậm chí còn đắt hơn đến mấy lần ý chứ.

Thương hiệu đồ chơi Stevie nổi tiếng của Đức ở bên trong tòa nhà lớn, đây là công ty đồ chơi có hơn một trăm năm lịch sử, thậm chí vào thời kỳ hoàng kim, họ đã bán được đến sáu bảy trăm ngàn con gấu Teddy, đây quả là một con số không nhỏ.

Còn lúc này, hai mẹ con một lớn một bé thu hút mọi ánh nhìn của mọi người, bước đi cùng nhau.

Mấy nhân viên kênh kiệu của cửa hàng sau khi tỏ vẻ cung kính tiễn khách, cũng không ngờ tới, muộn như thế này rồi còn có khách hàng lớn như vậy.

Còn cô nhóc giờ phút này thì đã vô cùng sung sướng, vì đã có được món

đồ chơi mà mình thiết tha mong muốn từ lâu cuối cùng cũng đã đến tay!

Một con gấu trúc cao chừng một mét năm mươi, hoàn toàn đúng với kích thước của gấu trúc thật ngoài đời, lại còn được làm bằng lông của gấu trúc thật nữa, được gắn một đôi mắt màu xanh ngọc bích, nặng trịch trịch nhưng vô cùng mềm mại.

Đây là con gấu trúc đáng giá năm vạn đồng, đối với người thực sự có tiền thì không hề quý, nhưng người có thể bỏ chừng đấy tiền ra mua một món đồ chơi, thì thực sự quá ít!

Người Lam Lam bé xíu mà lại ôm một con gấu trúc to như vậy, nói đúng ra là đang cõng nó trên người, nhưng với sức của cô bé, thì cũng không nhằm nhò gì, còn với những đứa trẻ bình thường khác, muốn ôm được cũng đã là một chuyện vất vả rồi.

Bảo mẫu Mẫn Quyên đi ở phía sau, nhìn thấy Lam Lam rạo rực hôn lấy cái bụng phê của con gấu trúc, cũng muốn cười, nhưng lại cảm thấy không cười nổi.

Đây là năm vạn đồng đấy!

Mặc dù nói là từ quê lên, từ lúc bắt đầu chăm sóc Lam Lam, có lão gia, tiêu dùng hàng ngày cũng coi như là đầy đủ, nhưng năm vạn đối với Mẫn Quyên mà nói, năm vạn vẫn thật sự là một con số không lồ!

Nếu mà ở quê nhà chị, thì có thể dùng để xây nhà cưới vợ được rồi!

Bây giờ, Lâm Nhược Khê lại mua cho đứa con gái vừa mới nhận một món đồ chơi tới tận năm vạn đồng! Đúng là đang làm hư nó rồi a!

Chẳng lẽ người có tiền ở Trung Hải không những có nhiều tiền mà lại còn ngốc sao? Mẫn Quyên thầm nghĩ, nhưng không dám để lộ ra.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy cô bé vui tới mức không biết gì nữa, chỉ cảm thấy rất vui, chút tiền đó cũng chẳng là gì trong mắt cô.

- Lam Lam thích gấu trúc như vậy, lần sau mẹ sẽ dẫn con đi xem gấu trúc thật chịu không.

Lâm Nhược Khê hỏi.

Lam Lam thò cái đầu nhỏ từ cái túi trước bụng con gấu trúc, cười hì hì nói:

- Lam Lam nhìn thấy rất nhiều gấu trúc thật rồi, nhưng không nhìn thấy ở trên thành phố, cho nên Lam Lam muốn mua một con gấu trúc về ngủ cùng với Lam Lam.

- Nhìn thấy rất nhiều rồi? ở vườn bách thú à?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Lam Lam lắc đầu,

- Không phải, là ở trên núi.

Mẫn Quyên ở phía sau giải thích thêm:

- Lâm tiểu thư, trước đây chúng tôi cùng với lão gia, có ở Tứ Xuyên, lão gia thường dẫn Lam Lam lên núi xem các loài động vật, Lam Lam rất thích

Ngọa Long, nơi đó có gấu trúc.

Lâm Nhược Khê hơi ngạc nhiên, càng muốn biết xem rốt cuộc ông nội của Lam Lam là người như thế nào, không chỉ là vô hình vô ảnh, không ngờ lại còn dẫn cả Lam Lam lên núi xem gấu trúc?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 910

Hung Khí Nhân Gian

- Lam Lam, nếu như mẹ muốn sau này Lam Lam cùng ở, cùng sống với mẹ, thì Lam Lam có đồng ý không?

Lâm Nhược Khê hơi lo lắng hỏi.

Lam Lam cũng không chút do dự nói:

- Lam Lam đương nhiên là muốn được cùng mẹ rồi! Lam Lam không dễ dàng gì mới tìm thấy mẹ, mẹ nói không rời xa Lam Lam nữa mà!

- Thật chứ?

- Vâng, đợi ông nội trở về, Lam Lam sẽ bảo với ông nội, đã tìm thấy mẹ rồi, sau đó ông nội sẽ dẫn Lam Lam đi tìm ba, như vậy gia đình chúng ta có thể được sống cùng nhau rồi!

Lam Lam cười rạng rỡ nói.

Lâm Nhược Khê hơi chau mày, chính mình cũng đã quên, Lam Lam đến Trung Hải là để tìm ba, nếu như thực sự ba cô bé ở Trung Hải, thì phải làm thế nào đây?

Mình rất thích Lam Lam, nhưng không liên quan gì đến việc cô bé gặp ba cả.

Xem ra, tất cả những chuyện này chỉ có thể đợi ông nội của Lam Lam trở về, để hỏi một cách rõ ràng mới có thể suy xét cẩn thận được.

Lam Lam hình như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ôm chú gấu trúc, ghé sát vào đùi Lâm Nhược Khê, hỏi:

- Vì sao mẹ lại không ở cùng với ba? Bố mẹ không ngủ cùng với nhau sao?

Lâm Nhược Khê đỏ cả mặt, cô bé này còn biết cả chuyện ba mẹ phải ngủ cùng nhau?

- Mẹ cũng không biết ba con đang ở đâu...

Lâm Nhược Khê đành thuận miệng nói bừa.

Lam Lam mở to hai mắt, tràn đầy nghi hoặc, nhưng vừa cúi đầu nhìn chú gấu trúc béo tròn dễ thương, mọi nghi ngờ đều tan biến hết.

Ba người đi thang máy xuống dưới lầu, đi đến bãi đỗ xe, một người đàn ông trẻ tuổi mắt nhắm tịt lại như đang ngủ gật, miệng ngậm điều thuốc, hai tay đút trong túi quần, đang dựa vào chiếc xe Bentley của Lâm Nhược Khê, hình như đã đứng đợi được một lúc rồi.

Nói thật, Dương Thần cũng không nhớ lần cuối cùng mình mua thuốc là khi nào nữa, chỉ cảm thấy rằng mình hút thuốc thì không ảnh hưởng không tốt đến những người phụ nữ trong nhà, nên cũng không làm chuyện thừa

này, dù sao nói là nghiện thì cũng không đúng lắm.

Nhưng với tình hình tối nay, lại khiến Dương Thần chạy đến cửa hàng nhỏ, mua một bao thuốc chưa đến hai đồng về hút.

Cái mùi quen thuộc cay cay, khiến cho thời gian suy nghĩ của Dương Thần về một số chuyện cũng trôi qua nhanh hơn, khiến cho nhiều chuyện rối rắm cũng được giải quyết một cách dễ dàng hơn.

Vứt đầu mẩu thuốc lá xuống đất, rồi dùng chân dẫm lên.

Dương Thần ngẩng đầu lên, cười cười nhìn về mặt lạnh lùng của Lâm Nhược Khê lúc này.

- Sao xuống nhanh vậy, anh còn tưởng rằng mọi người phải đi dạo trên đây một lúc nữa chứ.

Dương Thần thuận miệng nói vài câu, anh mắt nhìn về phía cô bé đi bên cạnh Lâm Nhược Khê.

Lam Lam lúc này cũng tò mò nhìn Dương Thần, chú gấu trúc khổng lồ nhìn còn to hơn cả cô bé, không biết lúc này là cô bé ôm gấu hay là gấu ôm cô nữa.

Giọng Lâm Nhược Khê lạnh lùng:

- Tránh ra, tôi không muốn gặp anh.

Dương Thần đã sớm đoán được, cũng không đáp lại, mà tiến thêm vài bước nữa, rồi ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Lam Lam, hỏi:

- Lam Lam con gọi cô ấy là mẹ, ta là chồng của mẹ, thế nên con cũng có thể gọi ta là “ba”.

Đôi mắt to tròn của Lam Lam có chút mơ hồ, ngẩng đầu hỏi:

- Mẹ, chú này là ba?

- Không phải,

Lâm Nhược Khê quả quyết phủ định.

- Anh ta là người xấu, còn xấu hơn hai người vừa gặp lúc nãy gặp trăm lần, Lam Lam chúng ta đừng để ý đến anh ta!

Nói xong Lâm Nhược Khê dặt tay Lam Lam đi về phía xe của mình.

Cô bảo mẫu Mẫn Quyên ở đằng sau thì kinh ngạc, dù gì chị cũng là người phụ nữ từng trải, đôi nam nữ trẻ tuổi này chắc chắn là hai vợ chồng rồi, đáng lẽ tình cảm phải vô cùng thắm thiết chứ?

Tuy nhiên điều khiến chị bức bối chính là, tại sao Dương Thần lại hoàn toàn không để ý đến chuyện Lâm Nhược Khê nhận một đứa bé làm con nuôi, lại còn muốn Lam Lam gọi cậu ta là ba nữa.

Hai vợ chồng nhà này thực sự không có con gái?

- Cho dù là có muốn nhận nuôi con gái, thì cũng phải thương lượng đôi chút đã, khéo mà con cãi nhau chán no ra ý chứ, nhưng đây không phải là chuyện đùa, chuyện lớn như thế này, sao em có thể tự mình quyết định được?

Dương Thần đứng chắn trước mặt Lâm Nhược Khê nói.

Lâm Nhược Khê tức giận cắn răng nói:

- Tôi muốn một mình tôi quyết định mọi chuyện đây, tôi muốn nhận con nuôi phải dựa vào sự đồng ý của anh mới được sao?

- Em ngốc thật hay là đang giả vờ ngốc vậy? Với tố chất của Lam Lam, em cho rằng con bé có thể là người bình thường được sao?

Dương Thần thẳng thắn nói,

- Làm sao em biết được Lam Lam đã không còn cha mẹ, em đã được sự đồng ý của ông nội Lam Lam chưa?

- Anh...

Lâm Nhược Khê tức đến đỏ cả mắt.

Cõi lòng mình đã tan nát thành từng mảnh rồi, vừa mới được nụ cười của Lam Lam khâu lại, bây giờ con người này lại đến chọc tức mình, còn đả kích một cách trắng trợn như vậy nữa chứ!

Mẫn Quyên thở phào nhẹ nhõm, xem ra anh chồng này cũng khá hiểu chuyện, đúng vậy, lão gia nhà chúng tôi còn chưa đồng ý cơ mà! Cô đã nói Lam Lam là con gái cô rồi!

Trong mắt cô bảo mẫu này, lão gia nhà cô giống như nhân vật thần tiên vậy, nhưng cũng không dám khoe ra với người ngoài!

Dương Thần nhíu mày nói:

- Lời anh nói là thật, nếu như Lam Lam là một đứa trẻ bình thường, em muốn nhận nuôi, một trăm người như anh cũng tùy ý em thôi, nhưng Lam Lam không giống những đứa bé gái bình thường khác, anh nhất định phải bảo vệ an toàn cho em.

- Người xấu!!!

Lam Lam bỗng nhiên hét lên một tiếng thật to, vô cùng tức giận:

- Chú làm cho mẹ khóc rồi, chú chính là tên khốn kiếp!

Trong mắt cô nhóc này, những chuyện phức tạp như thế này không phải là chuyện gì to tát, nhưng Dương Thần lại khiến cho Lâm Nhược Khê hai mắt đầm lệ!

Đây mới là mấu chốt, chuyện này khiến cho Lam Lam không thể chịu được!

Dương Thần hơi sững sốt, hẳn có thể cảm nhận được, cô gái nhỏ này thực sự đang tức giận, hơn nữa còn không phải là giận đối bình thường, trong lòng cô bé, Lâm Nhược Khê thực sự quan trọng đến vậy sao!?

Lâm Nhược Khê cũng có chút kinh hãi, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô bé, nhất thời ngây dại.

Lam Lam cũng không để ý nhiều như vậy, đẩy chú gấu trúc về phía Lâm Nhược Khê,

- Mẹ, mẹ ôm giúp Lam Lam!

Lâm Nhược Khê nhận theo bản năng, không biết là Lam Lam đang muốn làm chuyện gì.

- Tên khốn khiếp dám ức hiếp mẹ, Lam Lam sẽ giết người!

Vừa dứt lời, bàn chân Lam Lam chạm nhẹ, cả thân hình nhỏ bé như một viên đạn, phi thẳng vào ngực Dương Thần!

Dương Thần thất kinh, với tốc độ này, cả với thân hình đó, độ nhanh nhẹn, và cả cái sát khí hùng hực nữa!

- Đây, là cô bé bốn tuổi sao?!

Ngay từ tốc chất thôi, Dương Thần trong nháy mắt cũng có thể phán đoán ra, kể cả đến bảy tám người của đội Hải Ưng cũng không thể đối phó nổi với sức mạnh của cô bé này!

Nếu trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc, lại được tu luyện thêm, cô bé này chính là một vũ khí giết người lợi hại.

Nhưng dù vậy, Lam Lam bé nhỏ, cũng không khiến cho Dương Thần có nửa giây bối rối.

Nhẹ nhàng giơ tay lên, xoay người lại, liền nắm được ngay cánh tay bé xiu của Lam Lam, đồng thời cũng thuận thế xoay luôn một vòng, ôm luôn Lam Lam vào ngực mình.

Đòn này có thể phá tan được một tảng đá, nhưng đối với Dương Thần thì không hề có tác dụng gì.

Lam Lam bất thân trong phút chốc, rồi phát hiện ra mình đang bị “kẻ khốn khiếp” ôm, hơn nữa, lực của tên khốn khiếp thực sự rất mạnh, bản thân mình không thể nào dẩy dựa ra được.

- Oa!!

Lam Lam phát hiện mình bị hấn ôm chặt cứng, lập tức khóc rống lên!

- Mẹ... kẻ khốn khiếp này ức hiếp Lam Lam!!!

Lâm Nhược Khê sắp phát điên đến nơi rồi, bất chấp cõi lòng mình đang tan nát, nũng nịu trách mắng:

- Dương Thần anh làm cái gì vậy!? Anh càng sống càng không ra gì à!? Sao lại đi ức hiếp trẻ con như vậy!?

Dương Thần khóc không ra nước mắt, thế này mà gọi là ức hiếp trẻ con sao?

Chẳng lẽ em không biết, vừa lúc này, nếu là một thành viên của đội Hải Ưng thì chắc chắn đã bị đâm xuyên qua tim rồi!?

Nhưng trời đất bao la, vợ và con là to nhất, mặc dù vợ thì đang chiến tranh lạnh, còn con thì cũng không phải là con của mình.

- Được rồi, nhóc con khóc cái gì chứ, ta thả con xuống là được chứ gì.

Dương Thần thả Lam Lam xuống, lắc đầu bất lực.

Mẫn Quyên vội vã chạy đến ôm lấy Lam Lam,

- Ôi tiểu tử tông của tôi, cháu không sao chứ? Không phải ông nội đã nói với cháu là không được tùy tiện đánh người rồi sao? Lần này bị dọa cho sợ rồi chứ? Không khóc nữa, không khóc nữa...

Mẫn Quyên vừa dỗ dành Lam Lam, vừa kinh hãi liếc nhìn Dương Thần.

Chị biết rõ sức mạnh của Lam Lam tới đâu, nhưng đây là lần đầu tiên, ngoài lão gia ra, còn có người có thể đỡ được đòn của Lam Lam!

- Hừ!

Lam Lam lau khô nước mắt, quay người lại, dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên, hai tay chống eo, khí phách hiên ngang nói:

- Kẻ khốn khiếp kia đừng có vội đắc ý! Người dám ức hiếp mẹ và Lam Lam, đợi ông nội của Lam Lam trở về, Lam Lam sẽ bảo ông nội đánh chết người! Ông nội thương Lam Lam nhất! Ông nội là thiên hạ đệ nhất!

Còn cái gì mà “thiên hạ đệ nhất” nữa đây!?

Dương Thần bị chọc tức đến mức phải phì cười, lần trước mới gặp qua cô nhóc điên khùng tên Lạc Tiêu Tiêu, nói cha cô bé là “thiên hạ đệ nhị”, hôm nay người ông nội đó của Lam Lam lại biến thành “thiên hạ đệ nhất rồi”

Mình đúng là hay ghê, chưa từng gặp qua thiên hạ đệ nhất với thiên hạ đệ nhị, mà đã kết thù với người ta rồi.

Lâm Nhược Khê lần trước cũng đã từng gặp qua người “ông nội” đó, quả thật là vô cùng kì diệu, nhưng thật sự lo lắng sẽ gây chuyện với Dương Thần, nên ngồi xổm xuống nói với Lam Lam:

- Lam Lam. Thôi bỏ đi, chúng ta không cần quan tâm đến tên khốn khiếp này nữa, mẹ đưa Lam Lam về đi ngủ, chịu không?

Lam Lam khóc cũng nhanh mà cười cũng nhanh, lập tức vỗ tay bật cười khanh khách nói:

- Chịu liền, chịu liền, Lam Lam muốn đến nhà của mẹ! muốn ngủ với mẹ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 911

Nửa Điểm Cũng Không Có

Nghe thấy Lâm Nhược Khê có ý muốn mang Lam Lam đi, bảo mẫu Mẫn Quyên vội vàng nói:

- Lâm tiểu thư, hay là đưa con bé về căn phòng mà chúng tôi thuê đi, cho dù Lâm tiểu thư thực sự thích Lam Lam, thì cũng nên đợi lão gia trở về, mới có thể nói đến những chuyện khác a.

Lam Lam lắc cái đầu nhỏ nhắn như lắc chiếc trống nhỏ:

- Không muốn không muốn! Lam Lam muốn ngủ với mẹ!

Về mặt Mẫn Quyên bất lực, đành dùng ánh mắt cầu xin nhìn Lâm Nhược Khê, chị chỉ là một cô bảo mẫu nhỏ nhoi, phải chăm sóc một “tiểu Bò Tát” như này cũng chẳng dễ dàng gì!

Lâm Nhược Khê tuy biết rằng Mẫn Quyên khá khó xử, nhưng thực sự cảm thấy rất tiếc nuối nếu như phải chia tay cô con gái mới nhận này, dù sao thì cũng không biết đến bao giờ ông nội Lam Lam mới trở về, khiến cho tâm tư của cô trở nên rối bời một lần nữa.

- Mẫn Quyên, ở nhà tôi có không ít phòng trống, đều là để chuẩn bị cho khách đến chơi nhà, chị dẫn Lam Lam đến đây ở luôn đi, tôi sẽ bảo vú Vương nhà tôi lái xe đến chỗ hai người thuê, thu dọn một số đồ đạc của Lam Lam và chị, như vậy là được rồi, cũng không mất nhiều thời gian đâu.

Về mặt Mẫn Quyên trở nên kinh ngạc, ý của mình không phải là như vậy!

Nhưng Lâm Nhược Khê cũng không để ý đến sự cự tuyệt của Mẫn Quyên, dắt tay Lam Lam lên xe.

Dương Thần nhìn thấy hết thảy, biết Lâm Nhược Khê quyết tâm nhận nuôi cô bé này. Cho dù người ông nội “thiên hạ đệ nhất” kia có trở về, thì chỉ sợ rằng Lâm Nhược Khê cũng sẽ dốc hết sức ra mà tranh lấy.

Xem ra trước mắt, nhận nuôi Lam Lam cũng không phải là chuyện gì to tát, cô bé này mặc dù hung dữ, nhưng cũng khá đáng yêu.

Dương Thần cảm thấy tốt hơn hết vẫn nên chiều theo ý của Lâm Nhược Khê, miễn là không làm tăng thêm mâu thuẫn là được.

- Đúng vậy, nhà chúng tôi rất lớn, hai người chuyển đến đi.

Dương Thần nói hòa theo.

Lâm Nhược Khê quay ngoắt đầu lại, lạnh lùng nói:

- Đó không phải là nhà của anh, bây giờ anh rời khỏi đây cho tôi, đừng để tôi phải nhìn thấy anh nữa!

Dương Thần làm bộ như không nghe thấy, cúi đầu xuống, chạy đến chiếc xe BMW của mình.

Mẫn Quyên không nói năng gì, hai vợ chồng nhà này thật là cố chấp, “bùm” một cái bảo mình và Lam Lam chuyển nhà, hai vợ chồng nhà họ còn đang mâu thuẫn với nhau, nhà còn chưa đủ loạn sao?

Hơn nửa giờ sau.

Mặc dù Lâm Nhược Khê nói những lời lạnh nhạt, nhưng Dương Thần vẫn mặt dày, bám theo phía sau trở về biệt thự ở ngoại ô phía Tây.

Đợi sau khi xuống xe, Lam Lam nhìn thấy khu nhà cao cấp rộng lớn, lập tức hưng phấn, vỗ đôi bàn tay nhỏ bé,

- Mẹ, sau này Lam Lam sẽ ở đây đúng không?

- Ừ, Lam Lam có thích không,

Lâm Nhược Khê xoay người cười hỏi.

Lam Lam ra sức gật đầu, chạy tới chỗ Mẫn Quyên đang ôm trên tay chú gấu trúc, vẻ mặt nghiêm túc hỏi:

- Gấu trúc, người có thích không?

Chú gấu trúc đương nhiên là không có phản ứng gì rồi, nhưng Lam Lam tự hỏi rồi tự trả lời:

- Người nói không có trúc ăn sao? Người đã béo như vậy rồi, sau này không cần phải ăn trúc nữa!

Mẫn Quyên đứng bên cạnh nhìn Lam Lam ngây thơ mà dở khóc dở cười, trong lòng cảm thấy bồn chồn, Lâm tiểu thư này đúng thật không phải là người bình thường, nếu như Lam Lam thành con gái của nhà này, chắc chắn cả đời không phải lo đến chuyện cơm ăn áo mặc.

Xe dừng rồi, Dương Thần tùm tùm cười bước đến, nói:

- Đã muộn rồi, về phòng nghỉ ngơi thôi.

- Anh vẫn còn ở đây.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng, nghiêm nghị hỏi.

Vẻ mặt Dương Thần có vẻ hơi cứng nhắc, luôn bị những lời nói lạnh nhạt đó đả kích, tóm lại là sẽ có lúc không trụ được nữa.

- Chuyện này... Nhược Khê à, anh cũng đã về tới đây rồi, chắc em sẽ không đuổi anh ra khỏi cửa đâu nhỉ?

Dương Thần cười cầu hòa nói.

- Kẻ khốn khiếp đi ra ngoài! Lam Lam không muốn ở chung với kẻ khốn khiếp!

Không đợi Lâm Nhược Khê tiếp lời, Lam Lam đã dẩu cái miệng nhỏ ra cự tuyệt.

Dương Thần lấy lại bình tĩnh, hay tay chống nạnh, nói:

- Haizz, nhóc con, đây mới là ngày đầu tiên con đến đây, mà đã dám đuổi chủ nhân chính thức đi như vậy rồi, mặt con còn dày hơn mặt ta đó?

Lam Lam lè lưỡi làm mặt quỷ,

- Kẻ khốn khiếp còn không đi thì chính là con chó!

Dương Thần tức giận đến mức sắp dậm bình bịch rồi, dù gì đối phương

cũng chỉ là một đứa trẻ con, đúng thật là không có cái lỗ nẻ nào mà chui xuống rồi.

- Anh muốn đi thì đi đi, ở bên ngoài anh còn có tình nhân nữa còn gì, bây giờ ở bệnh viện có Tiêu Chỉ Tình đang chờ anh đấy, anh muốn phong lưu đa tình như thế nào thì tùy anh, đây không phải là nhà của anh, hoặc ngày trước thì phải, nhưng bây giờ, những căn phòng ở đây, những người sống ở đây, đều không có bất cứ quan hệ gì với anh, nếu như anh còn không đi, thì tôi sẽ đưa Lam Lam đi.

Lâm Nhược Khê không hề có ý nhượng bộ, đặc biệt là nhắc đến cái tên Tiêu Chỉ Tình, hiển nhiên là cảm thấy vô cùng phẫn nộ rồi.

Dương Thần ngơ ngác hồi lâu, rồi thở dài:

- Thực sự là không còn cách nào để cứu vãn nữa sao?

- Nửa đêm cũng không có.

-...

Dương Thần bắt lực sờ trán, cười mệt mỏi nói:

- Biết rồi, bây giờ em vẫn đang còn giận anh, anh có thể đợi, đợi đến khi nào em chịu tha thứ cho anh thì thôi. Anh chỉ muốn nói với em, anh với Tiêu Chỉ Tình thực sự đã từng qua lại với nhau một thời gian, nhưng không hề có bất cứ chuyện gì.

- Anh cũng không biết tại sao tự dưng cô ta lại mò đến, nhưng anh sẽ xử lý tốt chuyện này, chuyện ở bệnh viện em cũng không cần phải bận tâm nữa, Tiêu Chỉ Tình không phải là người phụ nữ bình thường, cô ta rất nguy hiểm, anh cũng không hi vọng cô ta làm tổn thương em.

- Làm tổn thương tôi không phải là Tiêu Chỉ Tình, mà là anh!

Lâm Nhược Khê nói thẳng.

Dương Thần xấu hổ nhếch miệng, yên lặng gật đầu, nói:

- Vậy anh đi đây, đợi em bớt giận rồi anh lại đến.

Nói xong, cũng không đứng lại nữa, lập tức đi về phía xe, khởi động rồi lái thẳng ra đường.

Nhìn chiếc xe lao vào trong bóng đêm, Lâm Nhược Khê có vẻ hơi thất thần.

Không ngờ Dương Thần lại dứt khoát như vậy, cũng không giải thích thêm điều gì, bảo anh ta đi là anh ta đi luôn?

Lâm Nhược Khê cảm thấy không quen lắm, trong lòng u uất, phẫn nộ, nhưng cũng có vài phần xót xa, tiếc nuối.

Nhưng những chuyện này, đều là do anh ta che giấu đấy chứ, chỉ cần nghĩ đến chuyện anh ta ở sau lưng mình làm những chuyện trời ơi đất hỡi với Tiêu Chỉ Tình ở Los Angeles, còn cố ý nói rằng đi giúp christine, là lại khiến cho Lâm Nhược Khê có cảm giác bị phản bội kinh khủng hơn lúc nào hết, khiến cho cô cảm hận hận đến tột đỉnh!

- Mẹ, đừng khóc...

Lam Lam ôm gấu trúc, rúc vào đùi Lâm Nhược Khê, buồn bã nói.

Lâm Nhược Khê giờ mới phát hiện ra không biết nên làm thế nào, hóc mắt mình đã ướt hết cả, vội vàng lau đi, cúi đầu mỉm cười với Lam Lam nói:

- Mẹ không khóc, chúng ta đi vào nhà thôi.

Mẫn Quyên vẫn đứng yên bên cạnh nhìn, không hé răng nửa lời, nhìn thấy Lâm Nhược Khê dắt tay Lam Lam đi về phía khu nhà cao cấp, mới định thần lại được.

Trong lòng thở dài, ai nói là người có tiền thì sướng? Lâm tiểu thư này chắc phải chịu không ít muộn phiền a.

Cùng là phụ nữ, hiểu tâm sự của nhau, nên Mẫn Quyên cũng không đành lòng phản đối.

Đợi lão gia trở về, mọi chuyện đều nghe theo lời lão gia đi. Mẫn Quyên thâm nghĩ.

Về đến nhà, phòng khách sáng chói, có ba người đang ngồi ở đây chờ.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê về, vú Vương và Trình Tú, còn cả Tuệ Lâm không biết về từ lúc nào, cũng đều ngồi hết cả ở đây!

Dù sao cũng đã gần sáng rồi, buổi biểu diễn cũng đã kết thúc từ lâu, Tuệ Lâm sau khi biểu diễn xong, sau khi trở về từ buổi tiệc mừng công, về đến nhà mới biết, Lâm Nhược Khê và Dương Thần vẫn chưa về nhà.

Bởi vì nội công cũng không tầm thường, Tuệ Lâm cũng không giống như những ca sĩ khác, mới hát có hai ba tiếng mà đã mệt, cho nên ngồi đợi cùng với vú Vương.

- Chị, sao bây giờ chị mới về, bệnh viện nói chị về từ lâu rồi cơ mà.

Tuệ Lâm lo lắng hỏi.

Vừa bước lên phía trước, Tuệ Lâm mới phát hiện, bên cạnh Lâm Nhược Khê là một cô bé xinh như búp bê, cô bé búp bê còn vác một chú gấu trúc rất “tương xứng” với cơ thể cô.

Hơn nữa, còn có một phụ nữ tầm ba mươi tuổi nhìn chân chất mộc mạc, đứng sau, nhìn mọi người trong phòng cười ngại ngùng.

- Đây là...

Tuệ Lâm không hiểu.

Vú Vương và Trình Tú cũng chạy tới, nhìn thấy một lớn một nhỏ, nhưng lại không thấy bóng dáng Dương Thần đâu, đều không hiểu ra làm sao cả.

Tiếp đó, cô bé kêu lên một câu, khiến ba người thiếu chút nữa thì bay mất cả hồn vía ----- mẹ, các cô này là ai?

- Mẹ... mẹ!?

Lâm Nhược Khê!?

Con gái của Lâm Nhược Khê!?

Vú Vương lão đảo, sắc mặt trắng bệch.

- Tiểu... tiểu thư, đứa... đứa nhỏ này là sao...

Trình Tú và Tuệ Lâm đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt hai cô toát lên vẻ kinh

ngạc.

Lâm Nhược Khê biết vú Vương sắp ngất đến nơi rồi, hai má đỏ ửng giận dỗi nói:

- Vú Vương, vú đừng có nghĩ linh tinh, Lam Lam là...

Lâm Nhược Khê muốn nói Lam Lam là con gái nuôi của mình, nhưng Lam Lam lại coi mình như mẹ đẻ, nói trước mặt nó những lời như vậy thì không thích hợp cho lắm, nên đành phải nói:

- Mọi người ngồi xuống trước đã, con sẽ từ từ nói cho mọi người nghe.

Lâm Nhược Khê như vậy, mọi người mới dám ngồi xuống, còn Mặc Quyên thì dẫn Lam Lam về phòng nghỉ ngơi, Lam Lam rất tò mò với căn nhà mới này của mình.

Hơn mười phút sau, vú Vương mới thở phào nhẹ nhõm, may mà không phải là con đẻ, không thì đã lớn chuyện rồi!

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện Lâm Nhược Khê đột nhiên muốn nhận nuôi một đứa con gái, đến thân phận của “cô bé siêu nhân” cũng còn không biết, tất cả mọi người đều cảm thấy khó xử.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 912

Điều Kiện Nhận Nuôi

- Chị, chị làm như vậy, anh Dương có phản đối không.

Tuệ Lâm cẩn thận hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê lạnh như băng,

- Anh ta còn mặt mũi để nói chuyện phản đối hay không phản đối với chị sao?

Ba người đều đã nghe kể về chuyện của Dương Thần và Tiêu Chỉ Tình, biết rằng lúc này Lâm Nhược Khê vẫn đang rất tức giận, nên cũng chỉ biết nhìn nhau lắc đầu mà thôi.

- Vậy là được rồi, anh ta đã làm biết bao nhiêu chuyện quá đáng với chị như vậy, chị cũng chỉ nhân nhượng đến thế mà thôi. Hơn nữa, mọi người không thấy rằng Lam Lam rất dễ thương sao, chị cảm thấy cô bé và chị có duyên phận, chị sẽ coi nó như con gái ruột.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê tràn đầy tình mẫu tử và sự dịu dàng.

Vú Vương mỉm cười,

- Thật là... đều là khuê nữ chưa từng sinh con, đợi có con đẻ rồi hãy nói.

- Vú Vương! Sao vú lại cười con!

Lâm Nhược Khê hờn giận nói.

Vú Vương cười phát tay,

- Được rồi, được rồi, một khi tiểu thư đã quyết như vậy, chúng tôi cũng không có lý do gì để cự tuyệt cả, trong nhà có thêm một đứa trẻ con cũng tốt, Mẫn Quyên xem ra cũng là người thật thà, ở nhà đỡ vú việc nhà cũng được, Tuyết Hoa về Yên Kinh rồi, Trình Tú cũng thường xuyên đi làm thêm, một mình vú dọn dẹp không xuể ngôi nhà lớn như vậy, cô ấy đến đúng là tốt quá.

- Vậy vú Vương vú vất vả một chút nhé, dẫn Mẫn Quyên đi chuyển hành lý, chỉ đem một số vật dụng cần thiết thôi, còn những thứ khác đến đây mua cũng được.

Lâm Nhược Khê nói.

Sự việc cứ như vậy rồi chìm dần xuống.

Lúc này Mẫn Quyên bế Lam Lam đi xuống từ tầng hai, khuôn mặt của Lam Lam tỏ ra vô cùng vui mừng, cho dù là đêm hôm khuya khoắt, nhưng nhìn cô bé vẫn có sức sống vô hạn.

Trình Tú tỏ ra hâm mộ,

- Chị Nhược Khê, sau này chị sinh con gái thật, thì có xinh bằng Lam Lam không?

Không đợi Lâm Nhược Khê trả lời, Lam Lam đứng trên cầu thang nói

vọng xuống:

- Mẹ đừng sinh em gái! Lam Lam muốn có em trai cơ!

Mọi người kinh ngạc, không ngờ ở khoảng cách xa như vậy, Trinh Tú cũng chỉ nói rất khẽ, sao Lam Lam lại có thể nghe thấy rõ như vậy?

Câu nói này, khiến cho Lâm Nhược Khê cũng không thể chịu được, cô luôn cảm thấy chuyện sinh một đứa con đối với mình là một chuyện rất xa vời.

Tuệ Lâm chớp chớp đôi hàng mi đen dài, cô là người tập võ, biết Lâm Nhược Khê có ý gì, nói:

- Chị, em thấy tốt hơn chị vẫn nên đi tìm anh Dương thương lượng đôi chút đã, Lam Lam thật sự không phải là một cô bé bình thường đâu...

- Em còn nhắc đến anh ta nữa chị sẽ giận đấy.

Lâm Nhược Khê giả vờ giận dỗi nói.

Tuệ Lâm bắt đầu dĩ lắc đầu cười cười.

- Kính coong! Kính coong!

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa nhà vang lên.

Đã tờ mờ sáng rồi, cả nhà đều là mấy người phụ nữ đứng nhìn nhau, bực bội không biết giờ này rồi còn có ai đến nữa.

- Chắc không phải là cậu chủ quay về chứ.

Vú Vương vui mừng nói.

- Là ông nội!

Lam Lam bỗng vui mừng hét lên một tiếng, nhảy từ tay Mẫn Quyên xuống, chạy một mạch ra cửa, kiễng chân lên, nắm lấy nắm đấm cửa kéo ra!

Lâm Nhược Khê và mọi người còn chưa kịp phản ứng, cánh cửa đã được mở ra.

Chỉ nhìn thấy một người đàn ông trung niên, mặc một chiếc áo sơ mi màu lam kẻ sọc trắng, tóc cắt ngắn, đứng ở cửa, nhìn Lam Lam cười triu mến.

Người đàn ông này tướng mạo tương đối nho nhã, cũng không hẳn là quá tuần tú, nhưng có vẻ gì đó rất đàn ông, trên tay đeo một chuỗi hạt tràng, hình như bình thường có đi lễ phật.

- Đúng là lão gia?

Mẫn Quyên vui mừng nói.

Lâm Nhược Khê tuy rằng đã từng gặp người đàn ông này một lần, nhưng đây mới là lần đầu tiên nhìn rõ mặt, không khỏi đứng tại chỗ giật mình, không ngờ “ông nội” lại trẻ như vậy.

Lam Lam ôm lấy chân người đàn ông, cười khanh khách nói:

- Ông nội thật lợi hại, Lam Lam ở đây mà ông nội cũng tìm ra được.

Người đàn ông tỏ vẻ cưng chiều, nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc của Lam Lam,

- Thích chạy lung tung như vậy, nếu như ông nội không tìm được con quý nhỏ nghịch ngợm như cháu, chẳng phải sẽ bị lạc mất từ lâu rồi sao?

- Lam Lam rất ngoan, có chạy lung tung đâu.

Cô bé trợn mắt lên cãi,

- Ông nội về rồi, có phải là làm xong việc rồi không?

Người đàn ông nói:

- Coi như là làm xong rồi.

Lam Lam cũng không hỏi nhiều, giơ tay lên chỉ cái đầu nhỏ nói:

- Ông nội, Lam Lam tìm thấy mẹ rồi!

Mẫn Quyên vội vàng chạy đến, khom người nói:

- Lão gia, chuyện là như vậy...

- Không cần nói nữa, tôi đại khái cũng biết hết rồi,

Người đàn ông ngắt lời Mẫn Quyên, rồi nhìn về phía Lâm Nhược Khê, nói:

- Cô là tổng giám đốc của Ngọc Lôi đúng không?

Lâm Nhược Khê lúc này mới nhớ ra chuyện quan trọng, bước lên phía trước, cẩn thận gạt đầu, nói:

- Vị này... vâng... ông nội của Lam Lam, ông biết tôi sao?

- Để chăm sóc tốt cho Lam Lam, nên tôi có dùng một số cách, nếu có xảy ra chuyện gì, thì tôi cũng đều nắm được.

Người đàn ông nhếch môi cười, nói:

- Lâm Tổng thích cháu gái của tôi như vậy, tôi thực sự rất cảm kích.

Lâm Nhược Khê thấy người đàn ông này hòa nhã như vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, cô cũng biết người đàn ông này không phải là nhân vật tầm thường, ít nhất thì cũng giống như Dương Thần, cho nên khó tránh khỏi có phần nhún nhường.

- Ông nội Lam Lam, tôi nghĩ ông cần biết một chuyện...

- Không cần,

Người đàn ông trực tiếp giơ tay lên ra hiệu không cần phải nói nữa, nói:

- Tôi biết cô muốn nói gì, nhưng, trước mắt Lam Lam không thể giao cho cô chăm sóc được.

Lâm Nhược Khê sững sốt được một lúc lâu, không ngờ người đàn ông này lại cự tuyệt thẳng thừng như vậy!

- Vì... vì sao.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê có chút không tự nhiên, nhưng vẫn hỏi:

- Cái gì mà trước mắt không thể, lẽ nào cần phải có điều kiện gì sao?

Lam Lam không chịu, ôm lấy chân ông nội dịu dàng nói:

- Ông nội, ông nội! Lam Lam muốn có mẹ cơ!

Người đàn ông nhìn Lam Lam trêu mếu, rồi sờ lên cái đầu nhỏ của Lam Lam, sau đó không biết bằng cách nào, Lam Lam đã mơ màng thiếp đi.

- Lam Lam!

Lâm Nhược Khê vội vàng kêu to.

Người đàn ông ôm lấy Lam Lam, rồi giao cho Mẫn Quyên, hiển nhiên

đây cũng không phải là lần đầu tiên Mẫn Quyên nhìn thấy người đàn ông cho Lam Lam ngủ bằng cách này.

- Không cần hoảng hốt, Lam Lam quá nghịch ngợm, thường chơi đến mấy ngày mấy đêm không ngủ, tôi chỉ để con bé ngủ sớm một chút thôi, còn nữa, không cần biết nó cầu xin như thế nào, tôi cũng sẽ không đồng ý để nó sống cùng với cô đâu.

Người đàn ông chậm rãi nói.

Tuệ Lâm đứng phía sau, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, vội vàng giữ lấy tay của Lâm Nhược Khê.

- Chị, chị đừng kích động, vị tiền bối này công lực cao thâm bí hiểm...

Tuệ Lâm cũng nhìn không ra người đàn ông này luyện môn võ công gì, nhưng mơ hồ cảm thấy, dường như đã vượt ra khỏi cảnh giới của Tiên Thiên rồi.

Lâm Nhược Khê cảm thấy rất đau lòng, cô không biết phải làm như thế nào với người đàn ông này đây?

Đến lúc này cảm thấy rất tội thân, nếu như có tên xấu xa Dương Thần ở đây thì tốt rồi...

Tuy rằng tên khốn đó làm cho mọi chuyện rối tung rối mù hết cả lên, nhưng lúc này nghĩ đến, trên đường cũng đã gặp không ít chuyện phiền phức, nếu như không có hắn, thì mọi chuyện đối với mình sẽ không thuận lợi đến như vậy.

- Không cần hoảng sợ, tôi cũng không có ác ý gì,

Người đàn ông cười ôn hòa, nói:

- Tôi nói rồi, tôi rất cảm kích việc Lâm tổng thích Lam Lam nhà chúng tôi như vậy.

- Nhưng trừ phi Lâm tổng đồng ý ly hôn với người chồng hiện nay của cô, đoạn tuyệt quan hệ, không thì, tôi không thể giao Lam Lam cho mấy người chăm sóc, tuyệt đối không thể trở thành người nhà các người.

Lời nói của người đàn ông này vừa dứt, khiến cho tất cả những người trong nhà đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ý này là... vấn đề liên quan đến Dương Thần?

Chẳng lẽ ông ta là kẻ thù của Dương Thần?

Nếu là kẻ thù, vậy thì không nên đối xử hòa nhã với những người này mới đúng?

Người đàn ông này cũng không muốn giải thích nhiều, cười hỏi:

- Thế nào, Lâm tổng có đồng ý không, vì Lam Lam mà ly hôn với chồng cô? Theo tôi được biết, Dương Thần cũng chẳng phải là người đàn ông tử tế gì, Lâm tổng cũng nhân cơ hội này mà suy nghĩ đi.

Lâm Nhược Khê cảm thấy mơ hồ trong chốc lát, sau đó ánh mắt ánh lên vẻ lạnh lùng.

Giọng lạnh lùng nói:

- Cho dù chồng của tôi có không tốt, nhưng cũng không đến lượt người khác nói xấu anh ấy! Hơn nữa ngoài tôi ra, thì không ai có thể ép tôi ly hôn với anh ấy cả!

Khẩu khí kiên quyết, khiến cho vú Vương, Trinh Tú, Tuệ Lâm đứng ở phía sau có chút kinh ngạc, vừa lúc này còn mắng chửi Dương Thần một trận, sao bây giờ lại trở nên quyết liệt như vậy?

Người đàn ông kia cười ha ha vài tiếng,

- Lâm Tổng đừng hiểu lầm, tôi cũng không phải là người chia loan rẽ thùy, chỉ là tò mò, cho nên mới hỏi thôi.

Lâm Nhược Khê nói rồi mới phát hiện ra mình ăn nói không ăn nhập gì với nhau hết, sau lại đi bảo vệ cho tên đó chứ? Lần sau nhất định sẽ không như thế nữa!

Người đàn ông này nói chuyện rất ý tứ:

- Một khi Lâm tổng đã không còn cách nào cắt đứt với Dương Thần, vậy thì Lam Lam cũng không thể giao cho cô nuôi dưỡng được, đợi một ngày nào đó, nếu như tôi cảm thấy được, hoặc là do bất đắc dĩ, tôi sẽ giao Lam Lam lại cho cô chăm sóc, nếu như... đến lúc đó Lâm tổng vẫn còn thích Lam Lam.

Nói xong, người đàn ông này xoay người đi, ra hiệu cho Mẫn Quyên rời khỏi đây cùng ông ta.

Lâm Nhược Khê kinh ngạc, không nỡ nhìn Lam Lam bị bế đi, tâm trạng bấn loạn, nhưng mình cũng không có cách nào để cản lại, hận không thể đập đầu vào tường!

Đến khi người đàn ông đó dẫn theo Mẫn Quyên và Lam Lam mất hút vào trong màn đêm, Lâm Nhược Khê dường như mới chợt tỉnh, khổ sở nói:

- Nguy rồi! Quên mất chưa hỏi xem họ sống ở đâu! Nếu như Lam Lam tỉnh lại, nhớ con khóc thì phải làm thế nào?

Vú Vương bước lên, vỗ vỗ bả vai Lâm Nhược Khê nói:

- Tiểu thư, thôi, vú thấy Lam Lam rất lạc quan, chắc cũng chỉ khóc lóc một lúc thôi, hơn nữa, vú thấy chuyện này có điều gì mờ ám, chỉ bằng đợi cậu chủ về rồi hỏi cậu ấy xem rốt cuộc là chuyện gì, mấy người phụ nữ chúng ta, chắc chắn là không đụng được vào người ta rồi.

- Đừng nhắc đến hấn nữa!

Lâm Nhược Khê cắn môi đỏ mọng, vẻ tủi thân,

- Điều là do hấn! Chọc tức con còn chưa đủ, đến đứa con gái con muốn nhận nuôi cũng chỉ vì hấn mà bị người ta ôm đi mất! Một lí do cũng không có, chết luôn ở bên ngoài đi cho xong, đừng có về nữa!

Nói xong, Lâm Nhược Khê dậm chân bình bịch, tức giận đi về phòng mình, nhìn thấy con gấu trúc nằm chổng trơ ở bên cầu thang, ôm lấy, rồi mang về phòng.

Vú Vương, Tuệ Lâm và Trinh Tú nhìn nhau, không biết nên làm gì.

Đồng thời, lúc Lâm Nhược Khê đuổi Dương Thần đi, cũng chẳng còn chỗ nào khác, nên đành đi tới bệnh viện, tới phòng bệnh của Tiêu Chỉ Tinh.

Dương Thần nhất định muốn làm rõ ràng mọi chuyện, tại sao người phụ nữ này lại đến tìm mình, tại sao lại muốn ỷ lại vào mình?

Nhưng, lúc Dương Thần đi vào trong phòng bệnh, nhìn thấy đèn trên đầu giường bệnh sáng, nhưng lại không thấy bóng dáng Tiêu Chỉ Tinh đâu!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 913

Anh Có Trách Nhiệm Với Em

Đã rạng sáng rồi, toàn bộ hành lang bệnh viện đều trống rỗng, bệnh viện không lờ như vậy, cho dù có y tá trực ban, không có chuyện gì đặc biệt cũng sẽ không tới phía này.

Đang ngẫm nghĩ cô gái này có phải tự chạy rồi không, nhưng không phải bắp chân của cô ấy bị thương rồi sao, cho dù không bị thương đến gân cốt, cũng không có lý do nửa đêm liền rời đi chứ.

Đúng lúc này, từ trong cửa WC bên cạnh phòng bệnh cao cấp, truyền đến tiếng “Loảng xoảng”.

- Ôi trời!

Một giọng nữ tê dại quen thuộc lại kêu to duyên dáng.

Dương Thần lúc này mới bừng tỉnh, hóa ra là đang đi vệ sinh.

Nghe như có cái gì đó bị ném trên mặt đất, Dương Thần cũng không nghĩ nhiều, đi tới mở cửa WC.

- Nửa đêm em âm ỉ cái gì...

Lời còn chưa dứt, theo sau đó tiếng thét chói tai liền vang lên!

- Á! Đừng nhìn!!

Đập vào mắt là một cặp đùi đầy đà trắng trẻo, theo đường cong đi lên trên, không hề che phủ gì.

Mà nửa người trên, cô gái chỉ mặc nội y màu chanh trong suốt ít ỏi, hai đỉnh núi no đủ cao ngất đứng vững.

Giờ phút này, Tiêu Chỉ Tình rất không nhã nhận ngồi dạng chân trên gạch men, bên cạnh cô bốn phía là vết nước, một cái chậu rửa mặt nhựa chuyên dụng của bệnh viện lại ở trên mặt đất, hiển nhiên là đánh đổ chậu rửa mặt.

Mà Tiêu Chỉ Tình vì lo cảnh xuân giữa hai chân mình bị lộ, câu nệ dùng hai tay đặt trước người che đi.

Cái này không che đi cũng không có gì, vừa che đi, hai nơi mềm mại trước ngực lại bị cánh tay đè ép, miêu tả vô cùng sinh động, lấy luôn trông mắt người ta.

Yêu vật nha yêu vật... Dương Thần nuốt nuốt nước bọt, trong lòng rên rỉ.

- Đừng... Bảo anh đừng nhìn rồi!

Mặt Tiêu Chỉ Tình đỏ bừng, quần bách không chịu nổi, đặc biệt nhìn thấy Dương Thần không ngờ lại nuốt nước bọt, hiển nhiên là cái ý nghĩ không tốt.

Tâm tư của Dương Thần dường như trở về một tháng trước, tại Los Angeles, Mỹ, buổi chiều triền miên cùng cô gái này.

Nhìn thấy da thịt trắng tuyết kia, Dương Thần lại nhớ đến dáng người linh

hoạt mềm mại như không xương của cô.

Khóe miệng Dương Thần không khỏi hiện lên nụ cười tà.

- Em làm cái gì thế, bày ra tư thế này có phải lại muốn cùng anh không?

- Nói bậy!

Tiêu Chỉ Tình vội vàng phủ nhận.

- Em chỉ là đến rửa ráy một chút, muốn lên giường ngủ, anh còn không ra ngoài, em hô cứu mạng đây!

Dáng vẻ nghi hoặc của Dương Thần.

- Cứu mạng? Tại sao lại muốn hét cứu mạng? Em quên rồi hả, vừa nãy em nói anh phải chịu trách nhiệm với em.

- Đó là... Đó là bởi vì...

Tiêu Chỉ Tình ngượng ngùng mà lăm bắm đôi môi đỏ, bị ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn chằm chằm, có to gan thế nào cũng bất lực.

Dương Thần nhìn vào bộ dạng không có sự sắp đặt của cô, trong lòng hơi hơi thở dài, tuy nói người phụ nữ này ác tâm lên thì độc ác vô cùng, nhưng rõ ràng vẫn là cô gái hơn hai mươi tuổi, va chạm với bên ngoài không nhiều, bụi gai bên ngoài cô, chỉ là võ trang tự bảo vệ mình.

Căn cứ xác thực trực tiếp nhất, chính là lúc cô muốn quyến rũ hắn, thiên kiều bá mị, nhưng thực sự bị hắn trong lúc không chút chuẩn bị như vậy nhìn chăm chú, thì lập tức nguyên hình bị lộ.

Nếu không phải nhìn ra bản chất cô gái này vốn không xấu, Dương Thần cũng sẽ không hết lần này đến lần khác bỏ qua cho cô ấy, trong lòng sinh ra sự thương tiếc.

Nghĩ đến những thứ này, Dương Thần liền chậm chậm đi tới gần Tiêu Chỉ Tình.

Tiêu Chỉ Tình theo bản năng co rụt về phía sau, nhưng vừa động dậy thì ảnh hưởng đến bắp chân bị thương của cô, lập tức nhú mi.

- U...

Khẽ hừ một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Chỉ Tình trắng bệch.

Tuy cố ý để bị xe đụng, nhưng đụng bị thương cũng không phải giả.

- Anh... Anh đừng tới đây!

Mồ hôi lạnh từ tóc mai đen nhánh mơ hồ chảy xuống, trong mắt của cô ngoại trừ bối rối và bất lực ra, còn có sự sợ hãi.

Dương Thần không trả lời mà ngồi xổm xuống phía sau, giơ tay trực tiếp đỡ lấy eo của Tiêu Chỉ Tình.

Không đợi Tiêu Chỉ Tình phản ứng lại, toàn bộ thân thể mềm mại đã bị Dương Thần vác trên vai.

- Á! Anh làm gì thế! Thả em xuống!

Hai chân Tiêu Chỉ Tình không khỏi lắc lư, ánh mắt chỉ có thể nhìn chằm chằm mặt đất, không ngừng kêu la.

- Bép!

Một cái tát của Dương Thần trực tiếp tát lên cái mông lộ ra bên ngoài không khí của cô gái, trên bờ mông trắng lập tức hiện ra một vết bàn tay!

- Anh...

Tiêu Chỉ Tình vừa xấu hổ vừa giận, tên đàn ông này không ngờ lại đánh mông cô!? Lúc ở Mỹ thiếu chút nữa đã bị hắn đánh sưng lên rồi.

- Anh cái gì? Chân em bị thương không thể gọi y tá giúp em rửa ráy? Em như thế này, ngã ở đây đứng lên, vừa trơn vừa trượt không phải lại ngã thêm sao?

- Em không cần anh lo! Anh thả em xuống!

Tiêu Chỉ Tình mới không thể nói cô xấu hổ không dám để người khác nhìn thấy cô cởi quần.

Dương Thần không để ý tới cô, sau khi túm lấy một cái khăn lớn ở bên cạnh, liền vác cô trở về phòng bệnh.

- Em tốt nhất ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, em bây giờ bên dưới toàn bộ trống không, chân em chỉ cần động một chút, anh liền có thể nhìn thấy một số thứ thú vị, nếu như em thành tâm muốn gọi mở anh làm chút chuyện khác, anh không ngại mở chân em ra đâu.

Dương Thần nhếch miệng cười nói.

Tiêu Chỉ Tình khép hai mắt lại, lông mi không ngừng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, vẻ mặt có chút tội nghiệp, cũng không dám tùy tiện động đây nữa.

Vốn tưởng rằng Dương Thần muốn đặt cô trở lại giường, nhưng không ngờ Dương Thần lại tự mình ngồi trên mép giường, sau đó lại đặt ngang thân cô trên đùi.

Tiêu Chỉ Tình gắt gao khép chặt hai chân, phủ phục ở trên đùi Dương Thần, cố gắng kẹp chặt cái mông trắng nõn, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ muốn chết.

- Ôi dào, có cái gì xấu hổ đâu, trên người em có chỗ nào anh chưa nhìn thấy sao?

Tiêu Chỉ Tình thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, phản bác nói:

- Hừ, trên người anh em cũng đã nhìn thấy hết!

Dương Thần nghiêm trang nói:

- Cho nên nói, vẫn là anh chịu thiệt, em thì không thiệt đi.

- Anh...

Tiêu Chỉ Tình sắp tức đến hôn mê, nếu không phải sợ Dương Thần tức giận, cũng muốn hung hăng cắn lên đùi Dương Thần!

Đồng thời nghi hoặc, đây là muốn làm gì, lẽ nào người đàn ông này đến cô bị thương cũng không bỏ qua cho? Vì cô phá vỡ quan hệ vợ chồng của bọn họ, muốn trả thù cô sao?

Đang trong lúc căng thẳng, khăn mặt trên tay Dương Thần, lại lau bên sườn đùi của Tiêu Chỉ Tình.

Động tác không nói đến dịu dàng, nhưng ít ra cũng không nặng, hai ba cái đơn giản như vậy lau khô nước trên đùi của cô.

Tiêu Chỉ Tình ngơ ngác mở to hai mắt, có chút không thể tin được, Dương Thần lại giúp cô lau người?

Sau đó, Dương Thần lại lau sạch đôi chân đẹp đẽ của cô, ngón chân của Tiêu Chỉ Tình cũng giống như cơ thể cô, vô cùng mềm mại, đầy đặn, nhiều thịt, rất có xúc cảm, khiến Dương Thần không kìm nổi nhéo vài cái.

- Ồi...

Tiêu Chỉ Tình chịu sự kích thích, má lúm đồng tiền hồng hồng, trong mắt có chút mê say.

Dương Thần ngạc nhiên, cười nói:

- Hóa ra chân của em là nơi mẫn cảm, lần trước không phát hiện ra. Ừm... Đáng tiếc anh không có bệnh nghiện chân, hơi tiếc nuối.

- Ai... Ai quan tâm anh có hay không...

Tiêu Chỉ Tình không đủ khí hô hấp nói.

Dương Thần tùy ý cười cười, hỏi:

- Quần lót của em ở đâu, hay là em nói không mặc quần lót?

- Anh mới không mặc ấy! Đồ háo sắc!

Tiêu Chỉ Tình thở phì phì chỉ nhà vệ sinh.

- Ở chỗ treo quần áo trong kia ấy.

Dương Thần gật gật đầu, sau khi đặt Tiêu Chỉ Tình vững vàng trở về giường, đi vào nhà vệ sinh đem chiếc quần lót tơ lụa màu trắng có hoa văn ra, ném cho Tiêu Chỉ Tình, nói:

- Nhanh mặc vào, xong rồi thì anh chữa khỏi chân cho em.

Tiêu Chỉ Tình hơi hơi ngưng trệ một lát, sau đó mới lẳng lặng đồng ý một tiếng.

Kéo chăn qua, Tiêu Chỉ Tình cúi mặt xuống, cẩn thận mặc quần lót vào, mới hé miệng nói với Dương Thần:

- Anh thực sự muốn trị thương cho em?

- Đương nhiên rồi.

Dương Thần cũng không khách khí mà xốc chăn lên, đem bắp chân nồn nà kia chuyển đến trên đùi hẳn.

Bởi vì va chạm, trên bắp chân còn có một vết sưng đỏ, thoát nhìn như là phá hủy tác phẩm nghệ thuật sống động vậy.

- Có thể làm em biến thành cái dạng này, em ấy đối với bản thân vẫn chưa đủ độc ác.

Dương Thần chặc chặc thở dài, cũng không biết là khen hay là châm chọc.

Tiêu Chỉ Tình quay đầu đi chỗ khác, bĩu miệng nói:

- Dù là ai có ngàn vạn độc tố, từ nhỏ chịu tra tấn mười mấy năm, đều có thể độc ác đối với bản thân.

Dương Thần không phủ nhận mà cười khẽ, một bàn tay nhẹ nhàng xoa chỗ sưng đỏ của Tiêu Chỉ Tình.

“Hương niệm diễn sinh kinh” đã chuyển hóa thành lực Thiên địa diễn sinh, nhưng hiệu quả trị liệu và phục hồi, chỉ là tăng mạnh hơn mấy lần.

Chỗ da thịt bị thương của Tiêu Chỉ Tình, vốn chỉ sợ phải trị liệu nửa tháng, chỉ trong nháy mắt cũng đã được trị xong.

Tiêu Chỉ Tình mắt thấy chỗ da, cơ bắp ở bắp chân của mình, mắt thường cũng có thể nhìn thấy tốc độ chữa trị xong, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi mở to, vẻ mặt đáng yêu vô cùng.

Sau khi xong việc, Dương Thần để chân của cô trở về giường, nói:

- Cảm giác thấy đã hồi phục lại tốt chưa?

Tiêu Chỉ Tình nghe lời mà làm theo, đứng lên ở trên giường, đi mấy bước, lập tức chăm chú gật gật đầu.

- Thực sự tốt rồi, anh rốt cuộc tu luyện công pháp gì đấy? Sao em không nghe nói đến năng lực môn công phu trị liệu có thể lớn mạnh như vậy?

Lần trước anh còn giúp em áp chế Cửu âm huyền mạch, công pháp hùng mạnh như vậy, chắc hẳn là vô cùng nổi tiếng mới đúng chứ... Anh lẽ nào là truyền nhân của Thượng cổ tiên nhân?

Dương Thần kinh ngạc, cô gái này còn biết Thượng cổ tiên nhân? Lần trước ở Đường Môn hẳn mới biết những điều này.

- Không phải chứ...

Tiêu Chỉ Tình lại tự hỏi tự trả lời nói:

- Nếu như anh là truyền nhân của Thượng cổ tiên nhân, sao lại có thể lấy một người phụ nữ bình thường, còn đi làm giống như người bình thường...

Dương Thần nhú mày, cô gái này sẽ không là gia tộc ẩn thế chứ? Nhưng cô ấy không có chút võ công nào, còn có độc tố khắp người, sao có thể xuất thân từ gia tộc hùng mạnh như thế chứ?

Tiêu Chỉ Tình không ý thức được cái gì, sau khi một lần nữa ngồi xuống, thần thái có chút ngại ngùng nhỏ giọng hỏi:

- Dương Thần ... Em có thể hỏi anh một câu hỏi không?

Dương Thần bật cười nói:

- Em hỏi còn ít sao, đều đang tự hỏi tự trả lời.

Tiêu Chỉ Tình ngượng ngùng mà cười ngây thơ, trong mắt lập tức lóe lên vẻ ưu tư phức tạp, hỏi:

- Anh... Anh không hận em sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 914

Vàng Mặt Trời Không Lặn

- Hận em? Vì sao?

Dương Thần hỏi lại.

Tiêu Chỉ Tình nhỏ giọng nói:

- Em có ý truyền chuyện của chúng ta ra ngoài, làm cho vợ chồng anh cãi nhau bất hòa...

Dương Thần “Ồ” một tiếng, lập tức hỏi ngược lại:

- Thế có phải anh ở Los Angeles ấy ấy em không?

Tiêu Chỉ Tình ngẩn ra, khuôn mặt xinh đẹp đỏ đến tận mang tai, nghĩ đến chuyện kia là lại tức.

- Anh muốn nhục mạ em sao? Đúng! Còn là cả một buổi chiều đây!

- Thế không phải xong rồi sao, cũng không phải giả dối hư ảo, bịa đặt, anh cũng có chút đầu óc, chắc chắn cũng không đến nỗi hận em.

Dương Thần nói.

Tiêu Chỉ Tình ngây ra một lúc, bỗng nhiên hộc mắt ướt át.

- Dương Thần... Anh đối xử với em thật tốt...

- Anh đối xử với em tốt lắm sao?

Dương Thần bắt ngờ hỏi.

Tiêu Chỉ Tình nghiêm túc gật gật đầu.

- Từ nhỏ đến lớn anh là người đối xử tốt nhất với em mà em đã gặp.

Lần này đến lượt Dương Thần sửng sờ, nhìn thần thái của cô gái này, không giống như nói dối.

Nhưng, sao có khả năng chứ?

- Anh không tin? Ít nhất anh chữa khỏi cho Cửu âm huyền mạch của em, còn giúp em đẩy chất độc ra, bây giờ lại giúp em trị thương, em hại anh và vợ cãi nhau, anh cũng không hận em... Lúc này còn giúp em lau người...

Tiêu Chỉ Tình nghĩ đến chuyện ban nãy liền cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Xem ra người đàn ông này ngoài miệng không thừa nhận, trong lòng vẫn quan tâm cô.

- Đừng đùa nữa, cái khác thì anh không biết, diện mạo này của em, muốn tìm người đàn ông đối xử tốt với em còn không đơn giản.

Dương Thần nói.

Tiêu Chỉ Tình cô đơn mà cúi đầu.

- Em... Em mới từ nhà ra ngoài, không bao lâu liền tới Mỹ, cũng không gặp qua người nào, đám đàn ông đó không phải mê đắm nhìn em, thì chính

là muốn bỏ tiền ra bao nuôi em coi em là đồ chơi, tuy bên ngoài bọn họ không nói ra nhưng em cũng có thể nhìn ra.

- Nào có đen tối tới như em nghĩ, trên thế giới này còn nhiều người tốt.

Dương Thần nói.

- Không phải! Đó là anh may mắn! Người bên cạnh em đều là người xấu!!

Tiêu Chỉ Tình bỗng nhiên kích động gào to.

Dương Thần kinh ngạc, cũng không không cãi cộ với phụ nữ, nói:

- Em chỉ lo hỏi anh, bây giờ anh đến đây, là muốn hỏi em, em là ai, vì sao em có thể tra ra anh ở đây, còn nữa, tại sao em còn muốn đến tìm anh?

Sau khi trong mắt Tiêu Chỉ Tình lướt qua vài tia suy nghĩ, buồn bã nói:

- Em có thể nói cho anh, sau khi em từ nhà ra ngoài, học được một chút kỹ thuật hacker, chỉ cần có ảnh chụp của anh, em liền có thể từ trong chuyến bay tìm thấy dữ liệu của anh, sau đó lại tra tư liệu của anh từ cục cảnh sát Trung Hải là được rồi...

Dương Thần há miệng thở dốc, lại đơn giản như vậy?

Trách không được Lâm Nhược Khê nói cô là nghiên cứu sinh khoa máy tính đại học Trung Hải, xem ra đây cũng là một cái nguy trang cô đưa ra cho chính mình thôi.

- Vậy em là ai, tại sao đến tìm anh?

Tiêu Chỉ Tình do dự một lát, dường như hạ quyết tâm, nói:

- Nếu em nói cho anh em là ai, anh nhất định phải đồng ý em một chuyện được không?

- Chuyện gì?

Dương Thần nhú mi.

- Giúp em báo thù.

- Hả?

- Em nói giúp em báo thù.

Tiêu Chỉ Tình tràn đầy chờ đợi nhìn Dương Thần.

- Chỉ cần anh giúp em báo thù...

- Nói hươu nói vượn cái gì đấy? Báo thù cái gì? Em nói rõ cho anh một chút.

- Anh phải đồng ý em trước, em mới có thể nói cho anh em đến từ đâu.

Tiêu Chỉ Tình quật cường nói.

Dương Thần mỉm cười.

- Cô gái, tốt nhất em nên nói rõ, em căn bản không có vốn mặ cả với anh, nếu như anh muốn cơ thể của em, anh vừa nãy đã trực tiếp vô tới, em có thể phản kháng sao?

Hơn nữa, em cũng đã gặp vợ anh, em thực sự cho rằng em có thể khiến anh thần hồn điên đảo sao?

Trong mắt Tiêu Chỉ Tình hiện lên một chút suy sụp.

- Anh... Quả nhiên không chịu đáp ứng sao?

- Phí lời, lúc đầu anh chính là không muốn thêm phiền thoái mới nói với em đừng gặp nhau nữa, anh cũng không để em thiệt cái gì, bây giờ không phải em gây phiền phức cho anh sao?

Dương Thần buồn bực nói.

Về mặt Tiêu Chỉ Tình buồn bã.

- Em... Em không muốn bị bắt đi...

Dương Thần suy nghĩ nói:

- Ý của em là, có người muốn giết em?

- Nếu như là chết em còn có thể chấp nhận, nhưng những người đó tìm thấy em cũng sẽ không giết em, chỉ là khiến em đến chết cũng không bằng...

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Chỉ Tình trắng bệch.

Dương Thần tràn đầy nghi ngờ, cô gái này toàn thân lộ ra sự kì quái, nói:

- Nếu em không chịu nói, thế thì anh không hỏi nữa, sáng sớm mai anh đi, sự kiên nhẫn của anh có hạn.

Tiêu Chỉ Tình vừa nghe, trên mặt hiện lên một chút tức giận.

- Anh lại tuyệt tình như thế!?

- Anh tuyệt tình như thế nào.

- Anh vừa mới chăm sóc em cẩn thận như vậy, còn giúp em trị thương, cũng nói không hận em, rõ ràng là có tình cảm với em!

Tiêu Chỉ Tình quả quyết nói.

Dương Thần khoát tay, mỉm cười nói:

- Thôi đi, em phải biết tiêu tiền ở bệnh viện này là tiền của vợ anh, cũng chính là tiền của anh, anh chỉ là không muốn phí phạm tiền cho một người phụ nữ không quan trọng.

Hơn nữa, chân của em khỏi rồi thì có thể nhanh chóng rời đi, giúp em lau người thuận tiện cũng không có thể ăn vụng sao, nếu không phải tâm tình anh không tốt, vừa nãy đã sớm ấn em lên giường rồi, em nên biết dừng lại rồi chứ.

- Anh... Anh... khốn khiếp!

Tiêu Chỉ Tình tức đến phát run, hận không thể tiến lên cắn chết tên này!

- Được rồi, cái anh muốn hỏi em cũng không nói, thế thì chúng ta không cần thiết nói tiếp nữa, anh sẽ nói với người của bệnh viện sáng mai trả phòng bệnh, em tự lo đi.

Dương Thần đi ra cửa, quay đầu lại, lại nói:

- Đúng rồi, nếu em lại đến phá vỡ sự yên bình trong nhà anh, lần sau anh cũng sẽ không tha nhẹ cho em như vậy đâu.

Hai mắt Tiêu Chỉ Tình đỏ lên, lã chã nhìn hắn, lại là đáng về không phục.

Dương Thần bỗng nhiên không chịu nổi ánh mắt tuyệt vọng mà cứng rắn của cô gái này, nhưng dù sao hắn không phải là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn gì hết.

Nói thật, Dương Thần cảm thấy hắn đã làm quá nhiều thứ cho Tiêu Chỉ Tình rồi, còn về sau lưng Tiêu Chỉ Tình rốt cuộc là phiền phức gì, cô đến nói cũng không chịu nói, hắn sao có thể tùy tiện hứa hẹn?

Phải biết rằng cô gái này đến Thượng cổ tiên nhân cũng biết, chẳng may là chuyện muốn chính mình liều mạng thì sao?

Đang trong những ngày chờ đợi Lâm Nhược Khê tha thứ cho hắn, Dương Thần cũng không muốn trong quá trình giải quyết chuyện này bất ngờ xảy ra một số phiền phức.

Đợi đến khi Dương Thần đi xa, một mình Tiêu Chỉ Tình trong phòng bệnh cô độc mới để cho hai hàng nước mắt rơi xuống:

- Tên đàn ông thôi tha nhất gan, anh càng trốn tránh tôi tôi càng không để anh thực hiện được!

Tiêu Chỉ Tình vỗ nệm giường, buồn bực quăng gối xuống nền nhà.

Trăng sao trên bầu trời, gió đêm tiêu điều.

Từ bệnh viện đi ra, Dương Thần châm một điều thuốc, có chút không biết làm sao.

Hắn về nhà là không được rồi, sao cũng phải đợi Lâm Nhược Khê bớt giận mới có thể về nhà, đến lúc đấy thật lòng tuyệt đối, một nửa lời ngon tiếng ngọt và một nửa thái độ cứng rắn mạnh mẽ, nịnh nọt cô, có thể biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có rồi.

Dựa vào trí thông minh của Lâm Nhược Khê, đến khi bình tĩnh lại, phỏng chừng rất nhanh có thể ý thức được mức độ cố ý của Tiêu Chỉ Tình, cũng có thể nhận ra rõ ràng, hắn và Tiêu Chỉ Tình chẳng qua chỉ là tình duyên sương sớm, không thể coi là thật.

So với Mạc Thiện Ny, Sắc Vi và những cô gái khác, Tiêu Chỉ Tình hoàn toàn không thể có sức cạnh tranh gì.

Đợi Lâm Nhược Khê làm theo những điểm mấu chốt này, tự nhiên cũng dễ dàng làm dịu chuyện này.

Cô hiện tại, chỉ là không cúi mặt xuống xem “chuyện nhỏ” như này, ít nhất so với việc xấu trong quá khứ, chuyện này vẫn thực sự là chuyện nhỏ.

Cho nên, hiện tại thuận theo ý cô, trốn xa xa chút, để cô cảm thấy hắn sợ cô, cũng có thể thỏa mãn lòng tự trọng của phụ nữ một chút.

Khiến Dương Thần buồn rầu bây giờ chính là, cũng đã hơn hai giờ sáng rồi, hắn đi đâu qua đêm, xem ra tiếp theo còn có mấy ngày không thể về nhà, cũng không thể tới văn phòng ngủ chứ?

Bên Sắc Vi và Mạc Thiện Ny không thể tới, vú Vương chắc chắn thường xuyên gặp Mã Quế Phương, bị phát hiện thì sẽ bị Lâm Nhược Khê biết, Đường Uyển, An Tâm đều không thích hợp, hắn ra vào cũng phải lén lút lút.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có chỗ Lưu Minh Ngọc và Thái Nghiên có thể thoải mái ở.

Trước đó mấy ngày, lần lượt dạy cho các cô gái của hãn công pháp tu luyện kia, ngoài Sắc Vi và An Tâm ra thì tất cả đều vẫn chưa nghiệm thu được kết quả nào, vừa may có thể xem một chút.

Kết quả là, Dương Thần gọi số điện thoại của Lưu Minh Ngọc trước, lúc tâm hồn hơi thương tổn như này, Lưu Minh Ngọc dịu ngoan hiền nhiên hấp dẫn hơn Thái Nghiên nóng nảy.

Điện thoại reo lên bảy tám tiếng, mới được Lưu Minh Ngọc nhận.

Bên kia truyền đến âm thanh ồn ào âm ỉ.

- A lô...

Giọng nói nói chuyện của Lưu Minh Ngọc hơi mơ hồ, lại động lòng người.

Dương Thần nhíu mày nói:

- Minh Ngọc cưng, em ở đâu đấy? Uống rượu à?

Lưu Minh Ngọc dùng giọng mũi hừ hừ nói:

- Xem xong buổi biên diễn, cùng bạn học hát hò uống rượu... Ông xã... Anh đến đón em đi... Em uống say rồi...

- Cũng muộn thế này rồi vẫn còn uống?

Dương Thần không nói gì, sao lại là hợp mặt bạn bè, nhưng có các cách nào, lại không thể để nữ vệ sĩ của Hải Ưng đưa cô về nhà, thế thì tổn thương tình cảm biết bao nhiêu.

Sau khi hỏi rõ địa chỉ, Dương Thần lập tức lái xe đi tới Venci Club như lời Lưu Minh Ngọc nói, là một quán KTV xa hoa.

Cùng lúc đó.

Ở cực Bắc Địa Cầu, cũng chính là mảnh đất trung tâm vòng cực Bắc.

Mùa hạ, trong vòng cực Bắc bán cầu, mặt trời không lặn.

Mặt trời hai mươi tư giờ không lặn, khiến trên mặt băng của Bắc Cực, nhiệt độ duy trì âm mười độ.

Tuyết màu trắng mênh mông bát ngát, gió lạnh vùng cực gào thét, gấu bắc cực có lẽ chính là chủ nhân của nơi này, nhưng đó chỉ là quá khứ, hiện giờ, gần Bắc Cực, đã có một "Hộ gia đình" mới.

Mặt băng, lúc này đây chậm rãi mở ra.

Nhìn kĩ, mới phát hiện đúng là phía dưới tầng băng có động, là một phòng thí nghiệm ngầm do hợp kim tạo ra.

Các nhà khoa học khẳng định không có cách nào giải thích, tại sao một phòng thí nghiệm có thể xuất hiện bên dưới lớp băng, điều này hoàn toàn không phải công trình siêu cấp mà khoa học kĩ thuật hiện nay có thể làm được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 915

Mà Là Khác Biệt

Dựng nên phòng thí nghiệm kiểu này, không chỉ muốn có thể kháng cự với giá lạnh như vậy, còn cần điện lưu trong nước biển cung cấp đủ để duy trì sự hoạt động của phòng thí nghiệm, còn phải từ mảnh đất khô cằn sỏi đá này thu hoạch thức ăn, vân vân...

Nhưng những thứ này, đối với Nghiêm Bất Ván hiện tại mà nói, cũng không phải là vấn đề.

Cả người áo dài bản màu trắng, tóc dài rối tung, Nghiêm Bất Ván từ phòng thí nghiệm nhảy xuống mặt băng.

Trong tay nắm chặt một bình rượu mạnh hơn chín mươi độ, thậm chí có thể cho đó là cồn, Nghiêm Bất Ván há to dốc vào miệng.

Từ lúc sau khi anh ta xác định ở Yên Kinh, thậm chí ở toàn bộ Hoa Hạ, các quốc gia trên toàn thế giới đặt phòng thí nghiệm sẽ không an toàn, Nghiêm Bất Ván liền có ý định tìm kiếm tọa độ phòng thí nghiệm mới.

Không ai có thể nghĩ đến, anh ta khiến cho vài người nhân bản thân tộc chính mình nuôi dưỡng ra, liên hợp dùng Không gian pháp tắc, di chuyển phòng thí nghiệm đến dưới lớp băng Bắc Cực.

Cho dù mảnh khoe thần thánh, thông thiên của Dương Thần, cho dù ở Hoa Hạ, Viêm Hoàng Thiết Lữ và nhà họ Lý tìm kiếm như thế nào, cũng không thể trong vài năm nghĩ đến tìm anh ta dưới lớp băng Bắc Cực!

Mà anh ta, Nghiêm Bất Ván, căn bản không cần thời gian vài năm, đã có thể hoàn toàn làm cho tất cả đối thủ gục xuống!

Đến giờ đã không biết bao nhiêu ngày tới Bắc Cực, Nghiêm Bất Ván cảm thấy cảm xúc của anh ta càng ngày càng hưng phấn, cùng với thí nghiệm chung cực của anh ta càng ngày càng hoàn thiện, anh ta nhìn thấy niềm hi vọng lần sau có thể chiến thắng Dương Thần.

Đến lúc đó, anh ta sẽ nghiền nát hết thủy pháp tắc của thế giới này, anh ta sẽ tiêu diệt hết cái gọi là Chủ Thần và Hồng Mông.

Mà cô, cô gái anh ta tha thiết mơ ước, cũng sẽ trở thành đồ chiếm hữu của riêng anh ta!

Vừa uống vào mấy ngụm rượu cồn, Nghiêm Bất Ván đang cảm thấy cổ họng của anh ta bị kích thích giống như lửa thiêu, sắc mặt căng thẳng.

Chậm rãi xoay người, Nghiêm Bất Ván vô hạn si mê mà nhìn, cũng không biết lúc nào xuất hiện bóng hình xinh đẹp yêu thương sau lưng anh ta...

Bộ váy tơ lụa màu đen lộ ra hai cánh tay nhỏ nhắn mềm mại, dáng người

yếu điệu tuyệt vời, giống như một đóa sen đen nở rộ trên mặt băng tuyết.

Mái tóc đen của cô gái bay lượn trong không trung, dưới ánh mặt trời, dung nhan không tuổi của cô dường như có chút trong suốt.

Tựa như một bức tượng nữ thần Băng Tuyết dưới lớp lụa đen mỏng, trong cực quang sắc sỡ lóa mắt.

- Em... Em đến rồi...

Bờ môi Nghiêm Bất Vân run rẩy kích động.

- Anh biết mà... Anh biết em sẽ không từ bỏ anh, em quan tâm anh!

Mặt cô gái thần bí không chút thay đổi, thậm chí còn không nhìn Nghiêm Bất Vân.

Khóe mắt hơi liếc nhìn anh ta, hơi thở mùi đàn hương khẽ nói:

- Sớm đã nói người không được hành động thiếu suy nghĩ rồi, thế nào, tư vị bị Dương Thần đánh trọng thương, không dễ chịu chứ.

Sắc mặt Nghiêm Bất Vân trắng bệch.

- Không sao... Đợi anh hoàn thành cải tạo, lần sau đi gặp hắc, người chết chính là hắc!

Cô gái váy đen dường như cười nhạo một tiếng, nhưng nụ cười miệt thị lại cũng khiến tâm trí Nghiêm Bất Vân hướng về.

- Người so với hắc... Chênh lệch quá xa... Ta tốt bụng khuyên người, nếu người không nghe thế thì cũng tùy người.

- Sẽ không đâu! Tốc độ tiến bộ của anh hơn xa hắc, anh đã biết thực lực của hắc đến tầng nào, lần sau, anh nhất định giết chết hắc thành công!

Nghiêm Bất Vân hét to.

Cô gái khẽ hừ một tiếng, nói:

- Người muốn tìm đến cái chết, ta cũng không ngăn người, cái ta muốn người làm, mục đích đã đạt được rồi.

Ta đến cái nơi quái quỷ này là muốn cảnh cáo người, Thần cách Thần Tộc còn lại không nhiều lắm, kế hoạch ngu ngốc kia của người đã lãng phí một Thần cách ta vất vả thu thập.

Nếu còn dám khiến cho đám Thần tộc sống lại lộ ra trước mặt Dương Thần, bị hắc giết chết, thế thì không cần Dương Thần động thủ, ta sẽ kết liễu người!

Trong mắt Nghiêm Bất Vân hiện lên một chút oán giận, nói:

- Lẽ nào anh vì em mà trả giá nhiều như vậy! Em lại độc ác quyết tâm như vậy?

Trong mắt cô gái âm u lạnh lẽo nhìn không thấy chút thương hại.

- Người tưởng rằng sao?

Nghiêm Bất Vân không nói, nhưng sự độc ác trong mắt đã biểu lộ không sót.

- Nếu như em lo lắng cho Thần tộc của em như vậy, vì sao còn muốn để bọn họ lưu lại chỗ anh?

Cô gái thần nhiên nói:

- Chỉ là vẫn chưa đến thời điểm xuất hiện mà thôi, người đừng hồ đồ, là người dựa vào sức mạnh của chúng Thần mới trốn đến đây mà không phải dựa vào người, mới có thể chuyển căn cứ tới đây.

Không có người, với tốc độ nghiên cứu của ta, cũng có thể hoàn thành những thí nghiệm này, người chỉ là làm thuê giúp ta, những cái khác, người chẳng là cái gì cả.

Nghiêm Bất Vấn nắm chặt tay, bình rượu lạnh lẽo trên tay run rẩy.

- Lực Thiên Địa diễn sinh Dương Thần đánh vào cơ thể người, đến bây giờ người cũng không thể bài trừ hoàn toàn, có lẽ mỗi ngày đều không dễ chịu.

Cô gái nói tiếp.

Nghiêm Bất Vấn oán hận nói:

- Qua hơn một tuần nữa, anh chắc chắn có thể bài trừ ra tất cả!

Nói đến đó, trên mặt Nghiêm Bất Vấn bỗng nhiên ửng hồng, theo sau đó “Ôc” một tiếng, nôn ra ngụm máu đen đỏ!

Ngụm máu rơi trên mặt băng, tản ra mùi vị tanh tanh, vô cùng chói mắt.

Miệng cô gái váy đen xẹt qua một độ cong quỷ dị:

- Thôi đi, xem cái mặt của người cũng coi như giúp ta không ít việc, ta giúp người một tay.

Nói xong, cô gái vung tay lên, giống như một tư thế nhảy tao nhã.

Toàn bộ thân thể dưới áo khoác trắng của Nghiêm Bất Vấn run rẩy!

- A!!

Một kinh khí cương mãnh từ bên người anh ta ầm ầm nổ tung!

Băng tuyết bay lên, sụp xuống một cái động!

Sau khi Nghiêm Bất Vấn lại phun ra mấy ngụm máu đen, sắc mặt cũng bất ngờ khôi phục lại vài phần khí sắc.

Cô gái váy đen khẽ hừ một tiếng.

- Được rồi, tất cả lực Thiên Địa diễn sinh trong cơ thể người đã được rút ra. Người muốn dùng đá thần đánh bại Dương Thần, ta biết rõ người, muốn làm thì đi làm đi, điều này cũng đã sớm định trước rồi.

Hào quang nóng bỏng phát ra từ trong mắt Nghiêm Bất Vấn.

- Nếu em nói tương lai tất cả đã được định trước rồi, thế nếu như anh thắng, thì lại như thế nào!?

- Không có khả năng.

Cô gái dứt khoát nói:

- Tương lai sẽ không thể thay đổi, hơn nữa ta cũng không cho phép nó thay đổi.

Nói xong, đôi chân trần của cô gái điểm nhẹ dưới băng tuyết, váy đen phiêu đảng, bóng dáng giây lát đã tiêu tan trong băng nguyên mịt mờ.

Nghiêm Bất Vấn hít một hơi không khí lạnh như băng, dường như còn có

thể ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt trên người cô gái.

- Tương lai? Hừ... Khoảnh khắc em xuất hiện trước mặt anh thì đã thay đổi rồi, không phải sao...

Gần như cùng lúc đó.

Trên một khối băng khổng lồ di động gần eo biển Bắc Băng Dương.

Một người đàn ông trung niên mặc một bộ vest màu đen, đi đôi giày da bóng loáng, sau khi hiện ra giữa không trung, dừng ở trên mặt băng.

Người đàn ông anh tuấn nhưng làn da tiêu tụy thờ dãi, kéo kéo cổ áo, dường như có chút bất đắc dĩ.

- Cẩn thận trốn xa như vậy, vẫn bị người phát hiện. Chậc chậc... Mấy ngàn năm đã trôi qua rồi, một lần luân hồi cũng không lãng phí, nhưng sự chênh lệch với người phụ nữ người, sao không kéo nhỏ lại chứ.

Người đàn ông thở dài nói.

Cô gái váy đen chân thành đứng trước mặt người đàn ông, hài hước nhìn người đàn ông giống như một doanh nhân.

- Hermes, nếu người đủ thông minh, nên thành thật làm Thân Vương Tộc ma cà rồng của người, mà không phải đến rình mò ta đang làm cái gì.

Cô gái lạnh giọng nói.

Người đàn ông mặc đồ vest này, đương nhiên là tộc trưởng của tộc Tzimisce, Rafael, cũng là thần chăn nuôi Hermes.

- Athéna thân mến, vẫn là lãnh đạm y như thế, tuy nhiên, người vẫn xinh đẹp khiến người ta khó có thể kiềm chế rơi vào sắc đẹp của người như vậy...

Người không chào đón cuộc đến thăm của ta như vậy, ta sẽ đau lòng đấy, dù gì ta cũng coi là người một nhà, tuy rằng trong đại nghiệp phục hưng Thần Tộc, ta lại không thể giúp đỡ được nhiều, nhưng quan tâm một chút là cũng cần mà.

Rafael khách khí cười nói.

- A... Thέ... Na...

Nữ thần giống như hoa Tulip màu đen trên biển băng, thì thầm tên của chính mình.

- Đã hơn năm trăm năm, không có ai gọi ta cái tên này...

Athéna dường như đang nhớ lại gì đó, trong đôi mắt đẹp như sao, trăm nghìn suy nghĩ.

Đúng lúc này, Rafael dường như gặp được một cơ hội, trong mắt hiện lên sự hưng phấn.

Một cây pháp trượng màu vàng không biết hiện ra trên tay Rafael khi nào, trên pháp trượng màu vàng có một con rắn bay quần quanh, con rắn bay mở ra cánh chim màu vàng!

Mắt con rắn bay khảm hai viên đá quý màu đỏ, ở đó lóe lên hai ánh sáng đỏ đẹp đẽ.

Theo sát sau, thế giới toàn bộ phía trên lớp băng, đều lâm vào một lớp

nặng nề hắc ám chết chóc.

Vị trí Athéna đang đứng, đầu tiên là bắt đầu tan thành chất lỏng, sau đó bắt đầu rơi xuống, giống như đang không ngừng ngấm rơi, mắt thấy muốn rơi xuống vực sâu vô tận!

Nhưng khoảnh khắc đó, Athéna lại chậm chậm quay đầu lại, hai ánh mắt lạnh đến thấu xương, thẳng tắp sáp nhập vào trong tròng mắt của Rafael.

- Hừ, buồn cười.

Athéna hơi hốt nói vài chữ, giống như thổi một hơi, không biết sao, toàn bộ không gian hắc ám thoáng chốc sụp đổ!

Rafael như bị thương nặng mà trở mình bay ngược lại hai mươi mấy mét, mới nửa quì trên mặt đất ổn định cơ thể!

Cánh con rắn bay trên pháp trượng kia không biết đã thu lại từ bao giờ.

- Hermes, không cần đùa giỡn chút tài mọn của ngươi trước mặt ta, cảnh trong mơ? Đó là chiêu chỉ có thể dùng để lừa trẻ con...

Có lẽ ngươi dùng mấy ngàn năm không luân hồi đổi đày Pháp tác không gian có thể thắng Apollo và Poseidon, nhưng đừng thử khiêu chiến với tầng lớp người vĩnh viễn không thể với tới.

Athéna khinh thường nói:

- Chênh lệch, chính là chênh lệch, không phải cần cù thì có thể bù lại, cần cù có thể bù lại không phải chênh lệch mà là khác biệt...

Rafael cúi đầu xuống, hai mắt đỏ thẫm, răng nanh ma cà rồng đã lộ ra ngoài môi, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng...

Nhưng Athéna hiển nhiên không có tâm tình chơi cùng hắn.

- Ta phải trở về, ta mặc kệ rốt cuộc ngươi muốn làm gì, nhưng ngươi tốt nhất đừng tự cho mình thông minh, kế hoạch của ta tuyệt đối không sai sót, nhầm lẫn...

Nếu ngươi dám đục nước béo cò, làm chuyện khiến ta không vui, ta cũng không ngại hủy diệt Thần cách của ngươi trước...

Nói xong, bóng dáng Athéna cũng đã đồng thời biến mất trong Bắc Băng Dương vô ngần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 916

Có Thể Có, Có Thể Không

Tuy đã hơn hai giờ sáng, nhưng lượng khách đến khiến câu lạc bộ trong khu giải trí tổng hợp ở trung tâm thành phố vô cùng ồn ào náo nhiệt.

Tìm phòng Karaoke theo như lời Lưu Minh Ngọc, dọc theo con đường hành lang, tất cả đều là những giọng hét đỉnh tai nhức óc.

Dương Thần có chút cảm thán, xem ra mọi người trong thành phố này đều áp lực rất lớn, đây nào có phải hát, rõ ràng là đang phá cổ họng của mình, giống như hấn đi làm buổi đực buổi cái, sẽ cảm thấy đi làm là một kiểu thêm gia vị cho cuộc sống.

Đi tới bên ngoài phòng riêng, Dương Thần trực tiếp đẩy cửa ra.

Một mùi hỗn tạp mùi rượu và khói thuốc từ trong phòng xông ra.

Dương Thần nhíu mày, chỗ này thế nào lại so với không khí năm đó hấn lẫn lộn ở những quán bar ngầm ở Châu Âu còn kinh hơn?

TV Plasma treo trên tường đang phát một MV sống động, không gian rộng rãi bên cạnh là một sô-pha màu đỏ rượu.

Trên sô-pha, lúc này bảy tám chàng trai cô gái đang nhìn về phía cửa.

Dương Thần liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lưu Minh Ngọc chen chúc giữa hai cô gái, ở bên cạnh cô, một người là Triệu Hải Lệ chị em tốt thời đại học đã từng gặp mặt, người kia thì không quen.

Lưu Minh Ngọc còn mặc bộ váy lệch vai đơn giản màu xanh xám lúc đi xem buổi biểu diễn, hai cánh tay trắng muốt thon dài phụ trợ bộ ngực kiêu ngạo, trên chiếc cổ trắng đeo một chuỗi dây chuyền bạch kim, rực rỡ lóng lánh.

Lúc gọi điện thoại thoại, Lưu Minh Ngọc rõ ràng là bộ dáng mơ mơ màng màng sắp say, làn da trắng hồng trước mắt này, bộ dáng rực rỡ phát sáng, nào có là người sắp say.

Lưu Minh Ngọc nhìn thấy Dương Thần tiến vào, trên mặt lộ ra một chút giảo hoạt, cười ngọt ngào:

- Anh yêu, cuối cùng anh cũng đến đón em rồi.

Dương Thần sờ sờ cái trán, lịch sự giơ tay chào đám bạn học của Lưu Minh Ngọc, cười khổ nói:

- Không phải em nói say rượu sao?

- Trước khi anh đến lại tỉnh rồi.

Lưu Minh Ngọc chớp mắt nói.

Dương Thần không biết làm thế nào, rõ ràng là cô đang đùa giỡn, đơn giản là xem hấn để ý đến cô bao nhiêu.

- Thế chúng ta về?

Lưu Minh Ngọc gật gật đầu, buông chén rượu, nói:

- Từ từ đã.

Nói xong, đôi tay cô giơ ra, nói với mấy người bạn bên cạnh:

- Đem ra đây.

Mấy người khác bao gồm Triệu Hải Lệ trong đó, cũng không tình nguyện lấy ví tiền ra, mỗi người lấy ra tờ một trăm tệ màu đỏ số lượng nhất định, giao cho Lưu Minh Ngọc.

Dương Thần có chút sững sờ, đây là tình huống gì? Thu tiền bảo kê? Học theo Lưu Thanh Sơn?

- Hải Lệ, cậu cũng quá biết bịa chuyện đây, bạn trai của Minh Ngọc căn bản là tính tình vô cùng tốt.

Một bạn nữ buồn bực nói.

Triệu Hải Lệ ngượng ngùng nhìn Dương Thần, hơi mơ hồ mà nói thảm.

- Lần trước anh ta thực sự rất dữ...

Mấy người khác cũng lầm bầm, tỏ ra bất mãn đối với Triệu Hải Lệ.

Thu được đầy một đồng tiền mặt, Lưu Minh Ngọc mới đắc ý lắc lắc, sau khi bỏ vào trong ví, nhún nhảy đi tới bên Dương Thần.

Kéo cánh tay Dương Thần, khuôn mặt cô hưng phấn nói:

- Ông xã, chúng ta đi ăn khuya đi, anh xem vừa rồi em kiếm được một món lớn!

Dương Thần hơi hơi nhú mi, từ trong lời nói của bọn họ, đại khái cũng đã hiểu chuyện gì, sau khi im lặng không lên tiếng gật gật đầu, lại giơ tay tạm biệt với đám bạn đại học trong phòng, đưa Lưu Minh Ngọc ra khỏi phòng riêng.

Trên đường ra bên ngoài hộp đêm, Dương Thần cũng không nói một tiếng, lúc đến bãi đỗ xe, Dương Thần bỏ tay Lưu Minh Ngọc đang níu lấy hắn ra.

Lưu Minh Ngọc đang cảm thấy hơi buồn bực, sao tên này chẳng nói năng gì, bị bỏ ra trực tiếp như vậy, khuôn mặt xinh đẹp kinh ngạc.

- Ông xã... Anh làm sao thế...

Bởi vì uống không ít rượu, lúc này Lưu Minh Ngọc giống như một quả mật đào chín, toàn thân đều tỏa ra hormone nồng đậm.

Lúc dọc đường đi ra ngoài, những người đàn ông đi qua đều kìm không được liếc nhìn vài cái, lại có ánh mắt ghen tị đối với Dương Thần.

Nhưng giờ khắc này, Dương Thần lại không có tâm tình để cảm nhận thân thể đầy đặn của cô gái hắn vốn thích.

- Nếu em không say, tự mình lái xe về đi, dù sao cũng không cần để ý cảnh sát, anh đi trước đây.

Sau khi Dương Thần phức tạp nhìn cô một cái, xoay người liền định đi khỏi.

Sau khi trong đôi mắt đẹp dễ ướm át của Lưu Minh Ngọc hiện lên sự kinh ngạc, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tràn đầy xấu hổ và giận dữ.

Bước nhanh đi đến trước mặt Dương Thần, chặn đường đi, Lưu Minh Ngọc cắn môi đỏ mọng, chật vạt nói:

- Dương Thần! Bây giờ anh giận em sao!? Em làm sai cái gì mà anh lại muốn ghét bỏ em như vậy?

Nếu như em để anh đến đón em, là không tình nguyện như vậy, thế anh còn đến làm gì!? Hơn nữa không phải anh gọi điện thoại cho em trước sao!?

Dương Thần hít sâu một hơi, cố gắng hết sức bình tĩnh hòa nhã nói:

- Nếu như em vô cùng để ý, vô cùng quan tâm một người, trên đường giẫm mạnh chân ga, chạy tới đón cô ấy về nhà, lại phát hiện cô ấy căn bản không say, chỉ là lấy rượu để dụ sự quan tâm của em.

Nhưng thế cũng thôi đi, nhưng như vậy không ngờ là đánh cuộc cùng người khác, đánh cuộc xem người đàn ông này có bị lừa mà tức giận không? Hơn nữa còn trước mặt mọi người, cầm một món tiền lớn... Em cảm thấy, chuyện này đối với người đàn ông này mà nói, thực sự là chuyện nhỏ sao?

Lưu Minh Ngọc hơi ngơ ngác mà há miệng, im lặng.

Dương Thần trầm giọng nói:

- Nửa đêm em tụ hội cùng bạn học, uống rượu đến tận sáng sớm, để anh tới đón anh có thể chấp nhận được, nếu như em uống say rồi, anh cũng có thể hiểu được, dù sao công việc của em khiến em ngày thường chắc chắn không thể uống ít rượu.

Em gạt anh, anh cũng có thể hiểu, dù sao không coi là chuyện ảnh hưởng phong nhã, em có thể chỉ là muốn xem anh có để ý em nhiều hay không.

Nhưng, em không ngờ lại lấy sự thật lòng, khoan dung của anh trở thành tiền đặt cược đánh bạc, đánh bạc cùng đám bạn học kia của em?

Thế anh là cái gì? Thằng hề để bọn dùng đánh bạc xem kịch? Tập kĩ đùa giỡn? Hay là giống như một con chó, nhìn một cái đĩa ném ra xem có thể ngoạm trúng, dùng cái này để đánh bạc?

Càng nói đến sau này, giọng Dương Thần càng nặng nề.

Trong mắt Lưu Minh Ngọc lộ ra sự hối hận và tự trách, thẹn thùng cúi đầu, co người lại, cắn môi dưới.

Dương Thần phun ra sự tức giận, chột lách qua cô, lập tức đi về phía bãi đỗ xe.

Lưu Minh Ngọc sững sốt, khản trương đuổi theo, ôm lấy eo Dương Thần từ phía sau, khẽ sát nói:

- Ông xã, anh đừng tức giận nữa, em biết sai rồi... Em... Lần sau em tuyệt đối sẽ không thế nữa.

Dương Thần im lặng.

Lưu Minh Ngọc sốt ruột nói:

- Bọn họ nói bạn trai của em căn bản không gặp được, chắc chắn là tùy tiện chơi bời, không coi là thật, trong lòng em liền không thoải mái. Hơn nữa em cũng uống không ít rồi, đầu óc hơi nóng liền đánh cược cùng bọn họ... Anh cũng biết em trước đây chưa từng yêu đương gì, có chỗ suy nghĩ không chu toàn mà.

Dương Thần thở dài một hơi, bỏ tay Lưu Minh Ngọc quán quanh eo hắn ra, quay người lại nói:

- Thực sự rất muộn rồi, em về đi, bây giờ tâm trạng anh không tốt, ngủ một giấc chắc hẳn không có việc gì rồi.

- Em không cần!

Hốc mắt Lưu Minh Ngọc hồng hồng, bỗng nhiên tức giận nói:

- Em đã ăn nói khấp nép xin lỗi anh như vậy rồi! Lẽ nào anh cùng em phân cao thấp như vậy sao!?

Em là một phụ nữ bình thường, cũng không phải thánh nhân gì, làm sai chút chuyện lẽ nào không nên sao!? Một người đàn ông sao lại nhỏ mọn như thế? Chính là do lòng tự tôn bị thương tổn một chút? Lẽ nào anh đến một chút trái tim bình thường cũng không có sao!?

Lúc này đôi lại Dương Thần về mặt mờ mịt, không biết làm sao cô gái này lại kích động tức giận như vậy.

- Em biết rồi.

Nước mắt Lưu Minh Ngọc rùng rùng nức nở nói:

- Bởi vì em chỉ là một tình nhân có thể có có thể không, căn bản không xứng để anh yêu một chút, vì thế anh mới không thể tha thứ cho em đúng không? Nếu như em là Tổng giám đốc Lâm, anh chắc chắn sẽ không đối xử với em khắc nghiệt như vậy!

Dương Thần vừa nghe liền nhúc nhích đầu.

- Anh nào có đối xử với em khắc nghiệt, hơn nữa anh...

- Anh có!

- ...

- Mỗi lần chỉ cần trong lòng Tổng giám đốc Lâm không thoải mái, anh liền mặt mày nhăn nhó như vậy, còn tận tâm suy nghĩ lấy lòng cô ấy, anh dám nói cô ấy không tạo cho anh bất cứ thương tổn nào không? Lần chuyện ở Hồng Kông, lần chuyện báo chí Trường Lâm, còn có chuyện lần trước tài liệu cơ mật bị ăn trộm...

Tổng giám đốc Lâm đều không giấu diếm mọi người, bao gồm cả anh, anh đều vì cô ấy lo lắng vất vả, đến cuối cùng lại là cô ấy đùa bỡn tất cả mọi người sao!?

Cô ấy cũng không coi anh là người để cô ấy thật lòng đối đãi? Cô ấy còn là vợ anh đây, lẽ nào cô ấy không cảm thấy cô ấy tổn thương anh nặng sao? Lúc đó cô ấy có để ý tới lòng tự tôn của anh sao?

Sắc mặt Dương Thần xanh mét, lại nói không ra lời.

Nếu không phải Lưu Minh Ngọc nhắc nhở, chính hẳn thực sự không ý thức được vấn đề này, trong lòng không khỏi giằng co.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 917

Học Một Buổi.

Lẽ nào thực sự mình đã sai? Là do cái lòng tự trọng buồn cười của mình kia sao?

Mình vẫn luôn hi vọng những người phụ nữ của mình nhận được sự quan tâm như nhau, nhưng hình như, mọi việc không được như mình nghĩ...

Lưu Minh Ngọc dường như đã thoải mái hơn, nhưng vẫn có đôi chút kích động, lau nước mắt nói:

- Cho dù cô ấy có đối xử với anh lạnh lùng, thì cũng sẽ không lấy lòng anh như vậy đâu, còn lừa anh lâu như vậy nữa, anh có từng ghét bỏ cô ấy chưa? anh đã từng tức giận với cô ấy chưa?

Còn bây giờ đến em, bởi vì em chỉ là tình nhân của anh, chỉ là nhất thời nghĩ không chi toàn, vô tình làm tổn thương một chút đến lòng tự tôn của anh, anh đã làm như đoạn tuyệt quan hệ với em đến nơi rồi ý...

Hơn hai giờ sáng, anh chạy đến hộp đêm đón em về nhà, rồi lại để em tự lái xe về nhà? Rốt cuộc anh còn có lương tâm không vậy.

Nói xong, Lưu Minh Ngọc tức giận cầm lấy chiếc túi da nhỏ của mình, đập bồm bộp và ngực Dương Thần!

- Bụp bụp bụp! Mấy phát này căn bản cũng chẳng có chút lực nào, nhưng nước mắt của cô lại giống như những hạt châu, cứ lăn chả không ngừng.

Dương Thần rúm lại, vội vàng nắm lấy hai vai cô, không để ý đến sự kháng cự của cô, tự trách:

- Minh Ngọc, em đừng như vậy... anh không nghĩ như vậy.

Lưu Minh Ngọc dùng hết sức thoát ra, nhưng làm thế nào cũng không thể nào thoát ra được.

- Buông ra, em sẽ tự lái xe về nhà!

- Em đừng làm loạn nữa, tình trạng của em như thế này lái xe thì sẽ xảy ra chuyện đấy.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Lưu Minh Ngọc hừ lạnh một tiếng nói:

- Anh lo cho em là gì, dù sao trong mắt anh em cũng chỉ là một cô tình nhân không biết mình là ai thôi.

- Bây giờ em cũng coi như đã hiểu ra, trong lòng anh, người luôn giữ vị trí cao, ngoài người vợ chính thức của anh ra, thì những người phụ nữ khác đều chỉ là trò chơi mà thôi, chỉ được phép làm cho anh vui, mà không được phạm bất cứ một sai lầm nào.

- Từ trước đến giờ anh chưa từng nghiêm túc với em hay những người

phụ nữ khác trong mối quan hệ tình cảm, anh chỉ muốn thỏa mãn dục vọng của bản thân anh mà thôi!

- Anh không có! Em nghĩ đi đâu vậy!?

Dương Thần sắp khóc đến nơi rồi, chuyện này thật sự là không ổn chút nào.

- Anh có!

Lưu Minh Ngọc cuối cùng cũng rút tay của mình lại.

Lau nước mắt, cũng không để ý đến mặt mũi gì nữa, giống như một con gấu trúc rồi, giọng khàn khàn nói:

- Một khi đã không thể với tới được trái tim của anh, thì sau này em cũng sẽ trốn ở một nơi thật xa, để tránh làm tổn thương lòng tự trọng của anh, rồi lại phải miễn cưỡng mà tha thứ cho em, khiến cho em lại càng tự trách mình hơn!

- Không có thân phận gì, em cũng không để tâm, nhưng nếu như ngay lúc ở bên cạnh nhau mà em cũng phải ngược lên nhìn anh, thì em lại càng không cần phải bận tâm đến mối quan hệ này nữa!

- Anh muốn đi tìm người phụ nữ biết thỏa mãn những hư vinh trong lòng anh, thì cứ việc đi tìm, dù sao thì cũng không phải là em!

Nói rồi, cô bước đi thật nhanh về phía xe của mình.

Dương Thần làm sao có thể để cho cô đi vào lúc này, thật sự là hận đến mức không thể tự cho mình hai bạt tai, đây là chuyện gì vậy? Giống như mình đang tự châm ngòi thuốc nổ vậy!

Người trong nhà đã đủ khiến mình phiền lòng lắm rồi, Lưu Minh Ngọc lại còn khiến mình không còn khoảng trống để thở luôn rồi!

Xông lên ôm lấy cái eo mềm mại của Lưu Minh Ngọc, Dương Thần nói như cầu xin:

- Minh Ngọc bảo bối, anh nhận sai rồi còn không được sao, quả thực là anh có phản ứng hơi mạnh một chút, là anh không suy xét kỹ càng... chúng ta mỗi người đều lùi một bước, chuyện này đâu cần phải ồn ào như thế này?

- Anh... anh buông em ra.

Lưu Minh Ngọc vặn vẹo cái thân thể mềm mại của mình, nhưng lại chỉ khiến cánh tay của Dương Thần xiết chặt thêm mà thôi.

Dương Thần cảm thấy một khối mềm mại trong lòng mình, lập tức phản phía dưới cảm thấy như bị kích thích.

Làm căng rồi Lưu Minh Ngọc cũng đành buông xuôi, ngoan ngoãn đứng yên không dám động đậy.

- Lưu... lưu mạnh...

Lưu Minh Ngọc âm ỉ nói.

Dương Thần cười ha hả,

- Anh vốn dĩ là như vậy, anh nói nghe nè, bảo bối, em tha thứ cho anh chuyện này đi, lần sau anh tuyệt đối sẽ không nói như vậy nữa, tuyệt đối

không giận dữ với em nữa, được không?

- Em nói cũng nói rồi, em là một người phụ nữ bình thường, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi, chỉ là có đôi chút bản lĩnh, khó tránh được có những lúc phạm sai lầm, có xảy ra những chuyện như vậy thì mới có thể càng ngày càng tốt hơn chứ, không phải sao?

- Hừ em không tin, anh chỉ biết nói những câu bùi tai, anh nghĩ rằng em dễ bị lừa gạt vậy sao? Em sẽ không quên những lời ác nghiệt mà anh vừa nói với em đâu!

Lưu Minh Ngọc lạnh lùng nói.

Dương Thần xấu hổ,

- Vậy em muốn như thế nào thì mới chịu tha thứ cho anh.

- Em không tha thứ!

- Thật không?

- Còn thật hơn cả vàng!

- Vậy thì hết cách rồi.

Ánh mắt Dương Thần tỏ vẻ hạ quyết tâm.

Lưu Minh Ngọc có dự cảm không lành, nhưng không đợi cô suy nghĩ kĩ, đã bị Dương Thần bế thốc lên!

- A!

Kinh ngạc hô lên một tiếng, Lưu Minh Ngọc chỉ cảm thấy trời đất quay vòng vòng, rồi lại thấy mình bị Dương Thần vác lên trên vai!

- Anh... anh làm gì vậy! Mau bỏ em xuống!

Lưu Minh Ngọc dịu dàng nói.

Dương Thần cười ha ha, chạy thẳng đến cửa hộp đêm.

Bởi cửa của hộp đêm là đường dành cho người đi bộ, thế nên người người đi lại không ngớt.

Lưu Minh Ngọc cảm thấy hai má đỏ bừng, trước mặt nhiều người như vậy là bị một người đàn ông vác trên vai, cũng không dám nhúc nhích, chỉ nhắm tịt hai mắt, giống như con nai nhỏ nhút nhát.

Bước vào bậc thang ở cửa lớn.

Dương Thần nhẹ nhàng hạ cô xuống, giẫm lên mấy bậc thang cao cao.

Người đi đường và khách đều tò mò nhìn vào, cười đùa chỉ trỏ.

Lưu Minh Ngọc hận là không tìm được cái lỗ nẻ nào mà chui xuống, không rõ là Dương Thần muốn làm trò gì.

Dương Thần nghiêm mặt, bước lui xuống mấy bước, hướng mặt vào Lưu Minh Ngọc, rồi quỳ một chân xuống...

Lúc này, hoàn toàn không thấy được sắc mặt ửng hồng của Lưu Minh Ngọc nữa, thay vào đó là khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc của cô...

Mọi người xung quanh cũng đều im lặng, hiển nhiên là ý thức được chuyện gì đang xảy ra, sự tình không đơn giản như họ đã từng nghĩ.

Về mặt Dương Thần rất thành khẩn nói:

- Minh Ngọc bảo bối, rất xin lỗi, nhưng lời của em khiến cho anh hiểu ra anh còn thiếu sót rất nhiều, là anh không đúng, một lần nữa anh thật lòng xin lỗi em.

- Bây giờ anh đã quỳ một chân xuống rồi, nếu như em còn không tin rằng anh thành tâm thành ý xin lỗi, thì anh sẽ quỳ cả hai chân xuống...

Lưu Minh Ngọc ngơ ngác nhìn Dương Thần, không thể tưởng tượng được, không thể ngờ được là người đàn ông này lại quỳ gối xuống trước mặt mình...

Mặc dù chỉ mới quỳ một chân, nhưng trong mắt cô, người đàn ông này suốt ngày hi hi ha ha, bình thường hay nói những lời ngon ngọt, nhưng để anh ta nghiêm túc quỳ gối trước một người phụ nữ, đúng là chuyện nghìn lẻ một đêm!

Quan trọng là, bây giờ không phải là cầu hôn gì gì, chỉ là xin lỗi mà thôi!

Dương Thần nhìn Lưu Minh Ngọc yên lặng không nói, có chút buồn rầu, xem ra mình đã làm cô ấy tổn thương sâu sắc, cũng đúng, có thể cái cảm xúc tiêu cực này rất lâu sau mới có thể hết được.

Cẩn rắng, Dương Thần nói:

- Từ trước đến giờ anh chưa từng quỳ cả hai chân vì bất cứ một người nào, nhưng anh không cảm thấy quỳ gối trước mặt người mình yêu là một chuyện gì đó đáng xấu hổ, một khi em vẫn còn chưa muốn tha thứ cho anh, vậy thì anh đành phải cho em thấy sự thành tâm của anh...

Nhìn thấy chiếc chân còn lại của Dương Thần chuẩn bị hạ xuống, cuối cùng Lưu Minh Ngọc cũng tỉnh ra!

- Đứng!

Lưu Minh Ngọc vội vàng ngăn cản Dương Thần, chạy xuống, kéo hắn ta oán giận nói:

- Sao lại làm chuyện mất mặt như vậy! Người ta đang nhìn anh kìa, một người đàn ông như anh quỳ xuống trước mặt em làm gì!? Nếu như là người không biết, lại còn tưởng em rảnh rỗi sinh nông nổi cố tình gây chuyện thu hút sự chú ý đấy!

Những người xung quanh đều mỉm cười rất có thiện ý, có người thì vỗ tay, có người thì giơ ngón tay cái lên với Dương Thần.

Dương Thần đắc ý cười nói:

- Vậy là em đã tha thứ cho anh?

- Có phải anh không biết xấu hổ, không để ý đến cái gì nữa rồi, em còn có thể tính toán với anh sao?

Lưu Minh Ngọc lườm hắn một cái, nhưng những lời nói đã trở nên vô cùng ngọt ngào.

Không sao, so với việc khẳng định được thành ý thì còn tốt hơn.

Dương Thần vội vàng cầm lấy tay cô,

- Một khi đã như vậy, chúng ta mau quay lại xe, kỳ thực anh cũng cảm

thấy khá mất mặt.

Lưu Minh Ngọc “xì” một tiếng, ngoan ngoãn gật đầu, bị Dương Thần nắm lấy tay, bước thật nhanh về phía xe.

Đội ngồi vào trong xe, Dương Thần lập tức khởi động xe rồi lái khỏi bãi đỗ.

Còn về phần chiếc xe của Lưu Minh Ngọc, để Thanh Long phái người mang về sau cũng được, tuy nói rằng không có thói quen tùy tiện mang theo vệ sĩ ra ngoài, nhưng để Thanh Long đại tiêu thư chỉ đạo mấy tên thủ hạ, thì dần dần cũng trở thành thói quen đối với Lưu Minh Ngọc.

Dương Thần lái xe chậm rãi về phía đường cao tốc, thở hắt hắt, cười nói:

- Minh Ngọc bảo bối, hôm nay em đã dạy cho anh một bài học sâu sắc, em nói xem, phải trả công em thế nào đây.

Lưu Minh Ngọc còn đang chìm đắm trong điều ngọt ngào, nghe thấy câu này, nghi hoặc hỏi lại:

- Bài học gì cơ?

Dương Thần xấu hổ nói:

- Quả thực là anh đã có chút tự cao tự đại rồi, mặc dù anh luôn không cảm thấy như vậy, nhưng anh luôn cho rằng mình ở trên cao, anh luôn cảm thấy, anh chỉ cần đối xử với các em thật lòng, như vậy là đủ rồi, nhưng giữa nam nữ, không chỉ có tình cảm chân thành đơn thuần là xong.

- Em nói rất đúng, anh và các em là quan hệ nam nữ bình đẳng, chứ không nên coi các em là những người phụ nữ phải phụ thuộc vào anh.

Lưu Minh Ngọc nhìn người đàn ông này, hạnh phúc gật đầu.

- Vậy sau này anh không được hung dữ với em nữa, kể cả những người khác cũng vậy, anh tưởng chúng em làm tình nhân mà dễ sao, không giống như cô vợ đường đường chính chính không phải kiêng nể điều gì, sau này li hôn còn có tài sản, chúng em ngoài những lời hứa hẹn của anh, thì chẳng có cái gì cả, còn phải chịu áp lực của xã hội, đúng là mệt mỏi chết đi được.

Lưu Minh Ngọc ảm ức nói.

Dương Thần cười nói:

- Một khi đã gay go như vậy, vậy thì anh buông tay ra nhé, em đi tìm một người đàn ông, rồi gả cho anh ta, làm một mệnh phụ phu nhân chắc cũng không tồi đâu nhỉ.

- Anh dám!?

Lưu Minh Ngọc nhăn mặt nói:

- Lúc đầu là anh nói muốn túm lấy em làm tình nhân của anh, cũng chẳng phải em cầu xin anh, nếu như anh dám bỏ em, em sẽ chạy đến trước cửa nhà anh mà thất cổ đấy!

Dương Thần cười ha hả, Lưu Minh Ngọc dẩu mồm, rồi mỉm cười.

Cười xong, Dương Thần thở dài, nói:

- Có phải những người khác... cũng cảm thấy anh rất không công bằng,

Thiện Ny, An Tâm, chắc cũng cảm thấy anh rất thiên vị, chỉ là từ trước đến nay nhân nhện không nói ra mà thôi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 918

Tùy Tiễn Chơi Đùa

Trời mờ tối, vẻ mặt của Dương thần có chút đau lòng và tự trách.

Lưu Minh Ngọc cười điềm tĩnh.

- Về sau anh chú ý là được rồi, tuy anh không thể cho mỗi người một thân phận người vợ, nhưng nếu anh đối với tất cả mọi người đều công bằng, cùng sự khoan dung và trân trọng, thực ra mọi người sẽ không có ý kiến gì cả.

Dương Thần cười đau khổ nói:

- Ý em nói là, những người khác đều có thành kiến với anh?

Lưu Minh Ngọc nhún nhún vai, vẻ mặt “Anh đoán xem”.

Dương Thần hiểu ngầm, cười khẽ tiếng, hắn lập tức đưa tay phải ra, nắm chặt lấy bàn tay trắng nõn, nhỏ nhắn mềm mại của Lưu Minh Ngọc.

Dương Thần khẩn thiết nói:

- Cảm ơn em, Minh Ngọc, cảm ơn em đã thẳng thắn đối với anh và sự dũng cảm của em, nếu không có em, có lẽ anh sẽ lại làm tổn thương người khác, nhưng chính anh lại không hay biết gì.

Lưu Minh Ngọc giao hoạt cười:

- Nếu em đã tốt như vậy, chỉ bằng anh chọn em làm vợ là được rồi.

Dương Thần sững sốt, sợ hãi nhìn người phụ nữ bên cạnh mình.

Lưu Minh Ngọc phì cười:

- Em nói đùa thôi, em biết anh chắc chắn không muốn...

Dương Thần áy náy, nhéo nhéo tay cô, không biết nói gì cho phải, những vướng mắc giữa hắn với Lâm Nhược Khê, không phải chỉ vài ba câu là có thể giải thích được.

Lưu Minh Ngọc nhìn hắn một cách dịu dàng:

- Tuy thực ra em có chút đồ kỵ, anh luôn coi trọng Lâm tổng hơn bất kì ai trong bọn em, nhưng em biết anh có lý do của anh, chỉ cần anh đối tốt với em, như vậy cũng đủ rồi. Dù sao người đàn ông khác, không giống anh, có thể khiến em trẻ mãi không già, đúng không?

Dương Thần thần nhiên nói:

- Hóa ra em coi trọng anh điểm ấy?

Lưu Minh Ngọc rộng mở nói:

- Phụ nữ giống như động vật giống cái đi tìm giống đực trong thế giới tự nhiên, tất nhiên họ sẽ chọn bầu bạn với những người mạnh mẽ, kiên cường, dù cho người đó không phải chỉ có một người bạn gái, nhưng nếu đạt được nhiều lợi ích hơn, thì những hy sinh kia ít nhiều cũng đáng giá.

- Em nói như vậy anh rất đau lòng, nhưng anh thật lòng thích em.

Lưu Ngọc Minh cười khẽ nói:

- Anh yêu, chẳng phải anh nói thích sự thành thật của em sao, đó là những lời trong lòng em, ít nhất bây giờ, có thể em không hoàn toàn thuần khiết vì tình yêu mà cam tâm làm người tình của anh, anh nghĩ muốn chinh phục em hoàn toàn, ít nhất còn phải mấy chục năm nữa đây.

Dương Thần không có cách nào khác, nhìn cô gái với vẻ đắc ý, liền trực tiếp lái xe rẽ xuống đường.

Xe dừng ở ven đường một con phố vắng vẻ, chỉ có đèn đường chiếu sáng nhất khu vực này.

Lưu Minh Ngọc nghi ngờ hỏi:

- Anh yêu, sao anh phải dừng xe ở đây? Không đến nhà em sao?

Dương Thần cười tà nói:

- Anh thấy em như đang rất đắc ý, anh nghĩ nên trừng phạt em một chút.

- Trừng phạt?

- Chúng ta giống như không ở trong xe...

- A!

Hai má Lưu Minh Ngọc lập tức đỏ ửng lên, làm gì có chuyện cô ta không hiểu cái ý đó.

- Anh...

Dương Thần không thể chờ đợi được, trong xe tràn ngập mùi nồng đậm quyến vào nhau của mùi hương cơ thể cùng hương thơm nước hoa Chanel số năm của cô, khiến lòng hấn rạo rục từ rất lâu rồi.

Ngay tức thì, hấn vòng tay ôm thân thể mềm mại của Lưu Minh Ngọc, không gian trong rộng rãi của chiếc xe BMW X6, cũng đủ để hấn trực tiếp ôm lấy cô lên đùi hấn!

Dương Thần điều chỉnh chiếc ghế ngồi ngả ra đằng sau, khoảng rộng tức khắc càng lớn hơn.

Lưu Minh Ngọc biết nên cũng không né tránh, tuy là ngượng ngùng, nhưng cô lại cảm thấy có chút kích thích.

Thân thể cô ta vốn yếu mềm giống như kẹo bông, phần mông vùi lấp trên đùi, giống như muốn bao bọc cặp đùi.

Lưu Minh Ngọc tiến sát vào lòng Dương Thần, ôm chặt eo hấn, tựa đầu vào bờ vai hấn, thân thể mềm mại nở nang, từ ngực tới bụng, cùng Dương Thần dính sát vào nhau, hơi nóng quay cuồng.

Trong phút chốc, Dương Thần chỉ cảm thấy miệng khát lưỡi khô, liền đưa tay ôm lấy khuôn mặt Lưu Minh Ngọc, hấn cúi xuống, hai đôi môi đối lập với nhau, những nụ hôn nồng nhiệt trời dậy.

Phản ứng của Lưu Minh Ngọc rất cuồng nhiệt, cô ta quán chặt lấy hấn, chủ động đưa đầu lưỡi vào quấy trong miệng hấn.

Chuyện này, bọn họ đã từng trải qua không ít lần, nhưng lần này càng thêm kịch liệt, vì cả hai cùng cảm thấy kẻ sát nhau hơn.

Phụ nữ là như vậy, một khi đã mở lòng, thì thứ gì cũng đều có thể cho đi.

Lưu Minh Ngọc tuy rất chủ động, nhưng đó là vì ảnh hưởng của rượu, của đầu lưỡi trắng mềm có chút vụng dại, điều này cũng khó trách, vì rốt cuộc kinh nghiệm của cô ta chưa đủ.

Kinh nghiệm của Dương Thần rất phong phú, nhưng lúc này, kinh nghiệm phong phú ấy dường như cũng không giúp được hắn bao nhiêu.

Ôm Lưu Minh Ngọc – một báu vật quý giá như vậy vào lòng, chỉ cần là một người đàn ông, thì anh ta sẽ không thể kiềm chế hay giữ bình tĩnh được.

Dương Thần hôn môi Lưu Minh Ngọc, bàn tay không ý thức được của hắn tiến vào bên trong cạnh váy của cô ta.

Tay Dương Thần tiến sâu vào bên trong, chạm vào làn da trắng mịn của Lưu Minh Ngọc.

Lưu Minh Ngọc giật mình, khắp người run nhẹ, thở gấp, tất cả càng làm trời dậy tính kích liệt hơn, đầu lưỡi cũng có chút cứng ngắc.

Tay Dương Thần tiếp tục hướng lên trên.

Áo lót của Lưu Minh Ngọc được cài vô cùng chặt.

Ngực cô thực sự rất đầy đặn, nhất định phải được cài chặt chút, nếu không vừa đi đường, hai chú thỏ trắng nhỏ sẽ nhảy không ngừng, đi được một chút lại quỳnh lên, nói không chừng sẽ nhảy xuống bên dưới, lúc ấy chúng sẽ chạy không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Nói như thế nào cũng là tầng cấp bậc cao nhất chỉ sau Chủ tịch ở Công ty, không thể quá diêm dúa lãng lơ được.

Tay Dương Thần không chen được vào bên trong.

Lưu Minh Ngọc đỏ mặt, hơi hơi nâng cơ thể mình một chút về phía sau, cố gắng để ra một chút khe hở giữa áo lót và làn da của cô, làm cho Dương Thần tiện lợi hành động.

Động tác này thật đúng là có chút hiệu quả, cuối cùng thì tay Dương Thần cũng chen được vào bên trong.

Tiếp đó, Dương Thần không kìm nổi tình cảm, hít sâu một hơi.

- Minh Ngọc em yêu... Dương Thần thở gấp cười:

- Tại sao em lại to hơn rồi...

- ĐỪNG...

Lưu Minh Ngọc ngượng ngùng líu ríu:

- Em cũng không biết... nó phức tạp lắm, em đã đổi rất nhiều áo lót.

Tay của Dương Thần không phải là nhỏ, nhưng so sánh với bộ ngực của Lưu Minh Ngọc, thì quả thực thua kém, nếu áp vào thì không có cách nào có thể nắm chắc được.

Quả anh đào nho nhỏ, đã trở nên cứng rắn.

Đè ép rất lợi hại, bàn tay bắt đầu hoạt động, thật bất tiện.

Mỗi một vị trí, huyết mạch sôi sục.

Hắn tự nhiên nắm lấy chiếc áo lót mỏng manh đó vén lên trên, hai chú thỏ

trắng mịn chắc nịch cuối cùng cũng không bị trói buộc nữa, chúng nhảy ra, Dương Thân giờ tay bắt lấy, hung hăng ra sức.

Cái thứ cảm giác sung mãn, tuyệt vời kì lạ.

Lưu Minh Ngọc đã mềm như một bãi bùn, hai tay ôm lấy cổ Dương Thân, cả người cô ta đều đặt trên người hắn, ghé sát vào tai hắn thở hồn hển, giọng điệu nhỏ nhẹ, mang theo sự mê hoặc quyến rũ vô tận.

Từng giây từng phút qua đi, khoảnh khắc giữa lúc nồng nàn đạt đến một cấp độ mới, vì một số trạng thái đột phát, Dương Thân lại không thể không dừng lại được.

Không có cách nào, Dương Thân buồn bực phát hiện ra, chỗ rẽ ở phía trước, một đám người bán hàng rong đẩy xe đi đến, hiển nhiên là bọn họ mở quán đêm ở vùng này.

Biết quản lý đô thị ban ngày uy phong bát diện, đám người đó không có giấy chứng nhận bán hàng mà có thể ở đây kinh doanh quả không hề dễ dàng.

Lúc Dương Thân ngừng hôn môi mơn trớn, Lưu Minh Ngọc đã hơi mơ mơ màng màng, nhưng động tác Dương Thân nhẹ nhàng đẩy cô ra, khiến Lưu Minh Ngọc lập tức “bừng tỉnh” lại.

Đôi mắt Lưu Minh Ngọc long lanh, tràn đầy sắc xuân:

- Làm sao vậy?

Dương Thân tiếc hận nói:

- Hay là chúng ta đổi địa điểm đi.

Lưu Minh Ngọc như hiểu ra tất cả, cười khanh khách nói:

- Hóa ra anh cũng có lúc xấu hổ, em tưởng da mặt anh còn dày hơn tường thành chứ.

- Anh xấu hổ?

Dương Thân cười ha hả nói:

- Em yêu, chỉ bằng chúng ta diễn một bộ phim tình cảm hành động vì quần chúng đông đảo?

Nói xong, Dương Thân giờ tay chỉ vào đám người bán hàng rong ở phía trước.

Lưu Minh Ngọc vừa nhìn, liền bừng tỉnh ngộ ra, vốn đã đỏ ửng hai má, lại càng giống như một thứ diễm lệ của ánh nắng chiều, cô cắn môi.

- Anh sao không nói sớm, mặt em hướng phía sau xe, đương nhiên là không nhìn thấy.

Dương Thân thối hơi nóng nói:

- Vậy thì chúng ta đi đến khách sạn gần nhất, nơi này sẽ có người đến, nói không chừng vẫn luôn có người đến, nếu về nhà em, chắc anh sẽ chết ngột mát.

Lưu Minh Ngọc ngây thơ gật gật đầu, bình thường tại lúc này, người phụ nữ sẽ phục tùng vô điều kiện sự sắp xếp của người đàn ông.

Mười mấy phút sau, đã gần đến 3 giờ sáng.

Đêm khuya như thế, lại khiến cho cảm xúc mãnh liệt đặc biệt của nam nữ muốn được phóng thích.

Bước vào cửa một căn phòng của dãy căn hộ kinh doanh gần khách sạn bốn sao, Dương Thần liền vội vã đặt người phụ nữ toàn thân kiêu nhuyển trên một chiếc giường đôi rộng rãi.

Nhìn đường cong mông mẩy từ đằng sau lưng, đã làm cho tuyến trên thân của Dương Thần điên cuồng tiết ra.

Đôi tay của Dương Thần ôm chặt lấy cặp mông căng tròn của Lưu Minh Ngọc, trực tiếp áp thân mình lên, làm chiếc váy của Lưu Minh Ngọc vén lên.

Lưu Minh Ngọc mặc một chiếc tất quần bằng tơ tằm có đai đeo màu mận chín, khiến Dương Thần trong lòng sốt ruột vô cùng bức bách, theo bản năng thì phải xé rách thứ che chắn tiến vào rào cản này.

- Đừng xé!

Lưu Minh Ngọc vội vàng chạy trốn khỏi ma trảo của Dương Thần, quay người lại, bĩu môi nói:

- Anh làm gì mà nóng vội vậy, cũng đã đến đây rồi chẳng nhẽ không để cho anh ăn sao, em tắm cái đã, sửa sang lại quần áo, anh cũng tắm chút đi, sau đó hãy làm có được không?

Dương Thần khóc không ra nước mắt.

- Minh Ngọc em yêu, chúng ta bỏ qua những trình tự này đi, không phải em muốn anh nín chết chứ?

- Không được!

Lưu Minh Ngọc bất mãn nói:

- Anh lần nào cũng vậy, động một tí là cuống lên, em lại không phải người phụ nữ mà anh trả tiền để mua về đùa bỡn dùng chơi, anh muốn làm gì thì làm cái đó, anh biết không, có lúc em cảm thấy, anh tìm đến sự thuần khiết của em chỉ là vì sự phát tiết, bởi vì anh vốn dĩ đã không đối đãi cẩn thận với chuyện này...

Đối với anh mà nói có thể như vậy rất kích thích, nhưng anh có biết làm như vậy với những người phụ nữ bọn em là rất không vệ sinh không, tùy tiện như vậy, nếu chẳng may bị lây nhiễm thì phải làm sao.

Dương Thần bối rối, xem ra đêm nay cô ta quyết tâm lên lớp mình, còn nói mình rất xấu hổ.

- Em yêu, thực sự nghiêm trọng như vậy sao?

Lưu Minh Ngọc gật đầu một cách nghiêm túc.

- Đương nhiên, anh thấy bị người khác coi mình như búp bê, tùy thích chơi đùa trên giường là một việc rất vui hay sao? Cho dù trong cuộc chơi sẽ có lúc hưng phấn, kích thích, nhưng sau khi qua đi rồi, trong lòng sẽ cảm thấy rất chua xót, anh có thể hiểu được không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 919

Đều Là Thật Lòng.

Ngon lửa nóng giận trong lòng Dương Thần rốt cục đã tắt, xem ra những việc mình đã làm khiến cho người phụ nữ bị tổn thương không phải ít.

- Nếu trong lòng em không được thoải mái, tại sao không nói cho anh biết sớm.

Dương Thần hồi hận nói.

- Bây giờ nói cũng không muộn, dù sao cũng phải là một cơ hội.

Lưu Minh Ngọc cười nói, sau khi đá phăng đôi giày cao gót, cô từ từ cởi bỏ chiếc đầm trên người, lời nói có phần dịu dàng đi.

- Ông xã, em cũng là muốn tốt cho anh, hôm nay bận bịu cả ngày, để em tắm một cái đã, anh cũng tắm đi, sau đó hãy làm việc anh thích, không phải anh nói là sẽ tôn trọng em sao, một chút yêu cầu nhỏ không quá đáng chứ.

Dương Thần mỉm cười:

- Anh thua em rồi, nhưng mà anh nói trước, phải cùng tắm chung đấy.

- Vậy anh hãy bồng em vào đi.

Người phụ nữ nũng nịu bá cổ Dương Thần.

Những việc như thế đương nhiên không thể từ chối.

Bồng lấy tấm thân ngọc ngà của Lưu Minh Ngọc, Dương Thần phóng như bay vào nhà tắm.

Mười mấy phút sau, Dương Thần bồng người phụ nữ quần trong chiếc khăn ra khỏi phòng tắm, tóc của hai người vẫn chưa được lau khô, nhưng hẳn không lo được nhiều thế.

Hơi nước trong phòng tắm khiến cho xác thịt đôi bên tiếp xúc lẫn nhau, đặc biệt dễ xúc tác Hormone.

Gương mặt của Lưu Minh Ngọc đã đỏ bừng lên, cũng biểu hiện trạng thái cực điểm, đặc biệt cảm nhận được sự tôn trọng của người đàn ông trong giờ phút này không giống với mọi khi, cô ta cũng cam lòng dâng hiến hết mình.

Dương Thần cúi xuống hôn lên khuôn mặt điểm lệ như hoa đào của Lưu Minh Ngọc, Lưu Minh Ngọc nhẹ nhàng thở ra một cái, giấu không được một nụ cười mãn nguyện, nhắm mắt lại, thỏa mãn mà vui mừng.

Nhìn vào đôi môi cong nhẹ mê người màu anh đào mọng đỏ của Lưu Minh Ngọc, Dương Thần không kiềm được mà hôn lên đó.

Sau khi tiếp xúc với đôi môi mềm mại như hoa của Lưu Minh Ngọc, Lưu Minh Ngọc ưm một tiếng, mở mắt ra, liền thấy nụ hôn sung mãn nồng nàn của Dương Thần tiếp tục lướt trên thân thể cô.

Đột nhiên cô cảm thấy hơi choáng, cảm giác này hình như do hơi men

chénh choáng vừa nãy, giờ đang dâng lên trực trào, làm tê liệt cơ thể cô.

Thân thể say rã rời dưới tác dụng của hơi men làm cho nóng bừng cả người, đang khơi trào sự mãnh liệt đã được cô bỏ quên lâu ngày.

Đang trong độ tươi trẻ và chín chắn, sự khao khát đàn ông của cô, cũng không kém những người đàn bà sành sỏi là mấy.

Bình thường thì cô cũng có thể khống chế tốt nội tâm của mình, dù sao thì những bận bịu trong công ty, cũng đủ sức loại khỏi những chuyện bậy bạ ra khỏi tâm trí cô.

Giờ phút này được những nụ hôn mãnh liệt của người đàn ông mình yêu, không những hôn, mà hấn còn mò mẫm khắp thân thể cô.

Tình cảnh này, lại thêm sự kích thích của men rượu, khiến cho dục vọng trong người cô bộc phát một cách không kiềm chế được.

Cái cảm giác sự rạo rực của vùng bụng dưới cùng với sự nóng rực toàn thân nói cho cô biết, cô không chỉ muốn sự tiếp xúc tầm thường này, mà là sự tiếp xúc sâu đậm hơn mãnh liệt hơn.

Cô đã mê muội toàn thân, nét xuân trên đôi lông mày đang dần dần khuếch ra, lan khắp thân thể.

Trái tim đang nhảy nhót kịch liệt làm cho bộ ngực phập phồng lên xuống, nhưng, lúc này trên đỉnh bộ ngực đã bị Dương Thần dùng tay nắm chặt lấy.

Đôi tay của Dương Thần đã rất to, nhưng cho dù hấn có mở hết đôi tay cũng chỉ có thể nắm được một phần hai bộ ngực mà thôi.

Đặc biệt là sau khi tắm, độ nhẵn nhụi pha chút mềm mại nóng hôi, đã nồn nà như thường.

Đôi tay của Lưu Minh Ngọc cũng không ngừng vuốt ve mò mẫm cái thứ rắn chắc mềm mại trên thân thể Dương Thần, lần này, cô chủ động đáp lại nụ hôn nồng cháy của Dương Thần, sự nóng bừng trong cơ thể khiến cô có cảm giác như muốn tan chảy ra.

Ánh sáng âm u màu vàng nhạt trong phòng như bị điểm thêm một màu ám áp, ánh đèn như bị lu mờ, không khí khắp nơi mang một màu hồng.

Rất không dễ dàng, Lưu Minh Ngọc mới khiến cho nụ hôn nồng cháy của Dương Thần dừng lại, cô mở to đôi mắt ướt át tình tứ nhìn Dương Thần, vẻ mặt đỏ bừng.

Khẽ mấp máy môi,

- Mau...em muốn...

Dương Thần hít mạnh vào, khống chế sự kích động và phản khởi trong tim, lần này, phải đóng trọn bộ, chắc không đến nổi nóng vội chứ?

Vậy là, Dương Thần dựa vào sau lưng của người đẹp, đôi tay đỡ lấy cặp hông mỹ miều, mở ra, tiến thẳng vào.

Một tiếng cổ ý trấn áp, nghe ra một tiếng ưm đủ để khiến cho người khác huyết mạch sôi sục.

Sau đó, tiếng thở dốc với sự va chạm của cơ thể hòa với nhau, lẫn lẫn

trong phòng rất lâu.

Lưu Minh Ngọc nhắm chặt mắt, môi khẽ hé ra hơi thở dồn dập, gương mặt ửng hồng khác thường.

Không thể không nói, tuy rằng xấu hổ, nhưng lực chọn người đàn ông mạnh mẽ là rất quan trọng, không gì có thể sung sướng hơn so với việc lấp đầy sung mãn như thế.

Thân thể như hạn hán lâu ngày gặp mưa, cái cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời.

Lòng cô tràn đầy niềm phấn khích, say mê, phấn khởi, vui sướng, kích động từ từ cảm xúc!

Ngay khoảnh khắc thân thể của Lưu Minh Ngọc hòa quyện vào Dương Thần, toàn thân chịu được mà run lên, sau đó, cô liền có cảm giác tê dại truyền lan khắp tất cả dây thần kinh.

Đồng thời, Dương Thần đã chìm đắm trong cái cảm giác sung sướng tuyệt vời.

Vùng rừng núi ấy và khe suối như thể là tiếng nước chảy róc rách.

Hắn giống như một con cá lớn đang bơi lội sung sướng trong dòng nước, không ngừng do thám các khe suối diệu kỳ.

Khúc quanh đường nhỏ sâu thẳm trong khe suối, dòng nước thoan thoan làm dịu thể xác và tinh thần của hắn.

Dưới sự co rút của chỗ thông đạo hẹp hẹp, gây cho hắn sự kích thích thể xác lẫn tinh thần sự hưởng thụ tuyệt vời.

Hắn cảm thấy rõ ràng, nước đang cuộn cuộn chảy ra, càng thêm trợ giúp cho hắn xâm nhập.

Trên chiếc giường nệm nhúng lên nhúng xuống, Dương Thần có thể nhìn thấy rất rõ ràng bộ ngực trên cơ thể Lưu Minh Ngọc đang nhấp nhô.

Trạng thái pháp phòng liên miên, khiến cho hắn không kiềm chế mà dang hai tay, để cho bộ ngực vùi chôn hai tay của hắn.

Cũng có thể là vì Lưu Minh Ngọc đã rèn luyện được sự dẻo dai trong những ngày qua, không còn giống với ngày xưa, chỉ hơn một tiếng đồng hồ là đã mê man thiếp đi rồi.

Đến khi trời đã chuyển hẳn sang màu trắng, thì trận chiến trên giường của hai người mới đi đến hồi kết.

Lưu Minh Ngọc có thể nghĩ thấy, mùi cơ thể của hai con người trên giường đang phát tán, khiến cho cô cảm thấy ngượng ngùng không chịu nổi, người gì thế này, mà có thể cày cấy hơn hai giờ đồng hồ trên cơ thể cô.

Nếu như để cho các bạn học không giỏi thời đại học biết được, nhất định sẽ rất ngưỡng mộ cuộc sống riêng tư của mình đây, nhưng nói thật, thì không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Cuối cùng, Dương Thần gào nhẹ một tiếng, kèm theo cái phản ứng kịch liệt không biết lần thứ mấy của Lưu Minh Ngọc, mọi thứ từ từ trở về sự tĩnh

lặng.

Căn phòng tĩnh lặng chỉ còn nghe tiếng thở trầm giọng của hai người, hai người trên giường đã ôm ấp lấy nhau, đang nhẹ nhàng cảm nhận cái cảm giác tuyệt vời lúc này, mọi thứ đều hết sức ấm áp.

Lưu Minh Ngọc vẫn nhắm chặt mắt, đôi môi mê hồn khẽ mở ra, rên nhẹ, trên mặt ửng hồng vẻ ướt át.

Đường như chính cô cũng chưa thể khôi phục tinh thần sau cái khoái cảm đỉnh cao này.

- Lưu Minh Ngọc yêu quý, anh không làm em thất vọng chứ?

Dương Thần nằm bên tai của Lưu Minh Ngọc, thổi nhẹ một cái.

Thân thể Lưu Minh Ngọc khẽ run, mở to mắt, giận dữ liếc Dương Thần một cái:

- Anh sắp làm em chết đấy, không dịu dàng một chút nào hết, trừ điếm!

Dương Thần nghe vậy cười một tiếng, sờ sờ cái mũi của mình, nói:

- Lát nữa anh sẽ nhẹ nhàng một chút?

- Hả? Còn muốn nữa sao... Trời... Trời sắp sáng rồi.

Lưu Minh Ngọc sợ hãi nói.

Dương Thần nheo nheo mắt, cười ha hả nói:

- Hù em một chút vậy thôi, anh đâu nhẫn tâm, nếu tiếp tục, thì anh phải vận công trị liệu những chỗ sưng của em đấy.

Lưu Minh Ngọc chu môi, không suy nghĩ nhiều nữa, cô mở miệng cắn vào chỗ lõm lên ngay ngực của Dương Thần.!

- Này! Tại sao lại cắn chỗ đó của đàn ông thế!?

Dương Thần la thất thanh.

Lưu Minh Ngọc cười quỵn rũ nói:

- Dựa vào cái gì mà anh cứ cắn chỗ đó của em, mà em thì không được cắn của anh?

Sắc mặt Dương Thần hơi rối ren:

- Được rồi, được rồi, anh biết là anh có lỗi với mọi người, lần sau anh sẽ tôn trọng ý kiến của các em, ngoan nào, em hãy ngủ đi, trời sắp sáng rồi, phải nghỉ ngơi chứ.

Lưu Minh Ngọc vuốt nhẹ lên hai gò má của Dương Thần, dịu dàng nói:

- Ông xã, em có thể nhờ anh một việc không?

- Được.

Dương Thần nhanh nhẹn đáp.

- Thật sao?

Lưu Minh Ngọc bĩu môi đáp:

- Anh cũng không hỏi em là chuyện gì.

- Chuyện gì anh cũng hứa, em sẽ không đòi những chuyện mà anh không thể hứa mà, đúng không?

Lưu Minh Ngọc co người lại, để cho thân thể cô kề sát Dương Thần hơn

chút nữa.

- Vậy anh hãy hứa với em, trước khi em không yêu anh nữa thì anh không được thôi yêu em trước.

Dương Thần hơi khựng người:

- Thế là thế nào, tại sao lại đột nhiên hỏi vậy?

- Bởi vì em sợ hôm nay nói xấu anh nhiều như thế, thì anh sẽ không yêu em nữa, bây giờ hãy nói mau, anh có chịu hay không...

- Được rồi, anh nhất định sẽ không bao giờ thôi yêu em trước.

Dương Thần cười mỉm nói.

- Thật sao?

Lưu Minh Ngọc gần như hoài nghi nói.

- Tại sao phụ nữ rất hay đa nghi như vậy?

Dương Thần cười khỏ, ngáp một cái, vuốt ve mái tóc mềm mại của người phụ nữ.

Lưu Minh Ngọc im lặng một lát, cô trả lời:

- Bởi vì đàn ông, lúc nào cũng nói hôm qua là phải, ngày mai lại nói không phải, mà cái làm cho người phụ nữ đau lòng nhất, là hai cách trả lời như vậy, đều là thật lòng. Cho nên, câu trả lời của anh, khiến cho em rất sợ.

Dương Thần lúng túng nhìn vào đôi mắt long lanh của người phụ nữ, trong lòng thấy tội nghiệp, mỉm cười nói:

- Vậy có phải anh nên nói, ngày mai, ngày hôm sau, hôm sau nữa, một tuần sau, một tháng sau, cũng sẽ yêu em, câu trả lời như vậy có được không?

- Như thế sẽ rất tốt mà.

Lưu Minh Ngọc thật tình nói.

- Thôi được, bắt đầu từ bây giờ, trong một tháng tới, anh cũng sẽ yêu em như vậy, sau một tháng, thì xem biểu hiện của em, nếu em biểu hiện không tốt, thì đừng trách anh trở mặt nhé.

- Ừ...được.

Lưu Minh Ngọc cười thả lỏng.

Nói xong những lời này, dường như đã đốt hết những sinh lực còn sót lại của Lưu Minh Ngọc, cô dựa vào lòng Dương Thần, từ từ thiếp đi.

Dương Thần hôn một cái lên trán người phụ nữ, cùng ôm cô vào giấc mộng.

Trải qua một loạt chuyện như thế, Dương Thần cũng hơi mệt, ôm lấy người phụ nữ tựa một thanh kẹo bông to mà ngủ đến khi mặt trời lên cao.

Đúng vào lúc sắp điểm 12h, điện thoại trên chiếc tủ đầu giường rung lên...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 920

Phá Giới Một Lần.

Dương Thần mơ mơ màng màng mở mắt dậy, đã lâu không được ngủ một giấc thật sâu rồi, tuy rằng việc tu luyện của mình không cần thiết có nhu cầu như một người bình thường, nhưng dù sao cũng khó có thể từ bỏ một thói quen có từ lâu.

Rút một cánh tay bị Lưu Minh Ngọc ôm chặt trước ngực, Dương Thần với lấy điện thoại, nhìn vào, đúng là Triệu Hồng Yến.

Từ sau cái đêm nồng cháy đó, Triệu Hồng Yến vẫn thấy có lỗi, cũng không dám quá chủ động trong việc liên hệ với mình, phải thật sự có chuyện cô mới gọi.

Dương Thần lập tức bắt điện thoại, hỏi:

- Hồng Yến, có việc gì thế?

- Dương Thần, Tổng giám đốc Lâm có ở cùng với anh không?

Triệu Hồng Yến hỏi.

Dương Thần buồn bực nói:

- Nhược Khê? Cô ấy không ở đây, cô ấy không đi làm sao?

Triệu Hồng Yến vừa nghe xong, vội vàng nói:

- Sao lại như thế, sáng nay Tổng giám đốc Lâm không có đến công ty, mà em gọi điện cô ấy cũng không bắt máy, em cứ nghĩ là cô ấy ở cùng với anh...

Dương Thần ngồi phắt dậy, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng rõ ràng là mình đã phái đội Hải Ưng bảo vệ cô ấy rồi, sao lại không có động tĩnh gì được.

Suy nghĩ một lát, Dương Thần nhíu mày nói:

- Em hãy khoan lo lắng đã, đừng có loan tin này ra ngoài, nếu có ai hỏi, thì hãy nói cô ấy ở cùng anh có việc gấp. Anh sẽ lo chuyện này.

Triệu Hồng Yến tuy lo lắng, nhưng cũng không cách gì, sau đó cô cúp máy.

Một Lưu Minh Ngọc đang mê muội đột nhiên cảm nhận được động tác mạnh của Dương Thần, nhập nhèm mở mắt ra:

- Ông xã, sao thế...

Dương Thần nói sơ qua mọi chuyện, nghe nói Lâm Nhược Khê mất tích, Lưu Minh Ngọc hiển nhiên vô cùng kinh ngạc lo sợ:

- Có phải là kẻ thù nào không?

- Anh cũng chưa thể khẳng định, rõ ràng anh đã cho người bảo vệ rồi...

Tóm lại, Minh Ngọc em hãy về công ty đi, anh sẽ lập tức giải quyết chuyện

này.

Lưu Minh Ngọc biết rằng chuyện này đặc biệt nghiêm trọng, cũng không dám cản trở thêm, mau mau để Dương Thần đi tìm Lâm Nhược Khê, một mình cô có thể về công ty.

Sau khi Dương Thần mặc vội quần áo, gọi số Mạc Lâm, và lao nhanh khỏi phòng.

- Minh Vương Các Hạ, ngài có gì chỉ bảo.

Mạc Lâm vẫn cách nói trầm mặc.

Dương Thần chất vấn:

- Nhược Khê đang ở đâu, tại sao hôm nay cô ấy không đi làm, mà còn không liên lạc được?

Mạc Lâm có chút ngạc nhiên trong chuyện này:

- Hai đội viên phụ trách bảo hộ Parked Persephone đã không cảnh báo tôi chuyện gì, chẳng lẽ cô ấy mất tích rồi sao?

- Câu này là tôi hỏi anh đấy.

Khẩu khí Dương Thần khó tránh khỏi tức tối, chuyện này không đùa đâu.

Mạc Lâm lập tức gọi cho hai đội viên trên tổng bộ tại Trung Hải, qua mười mấy giây, giọng nói của Mạc Lâm có phần run rẩy đáp:

- Minh Vương Các Hạ...Tôi...Là tôi không làm tròn bổn phận, hai tên đội viên đó không hỏi đáp gì, nhưng tín hiệu liên lạc vẫn ổn, có lẽ...Có lẽ đã bị ám sát rồi.

- Thật đáng chết.

Dương Thần chửi mắng, thiếu điều muốn đập nát cả điện thoại.

Nhưng nghĩ lại, nếu đối phương muốn giết hai tên đội viên Hải Ưng trước rồi mới bắt Lâm Nhược Khê đi, nhất định là còn chưa muốn hạ thủ ngay, chỉ là họ muốn sau khi bắt Lâm Nhược Khê, kéo dài thời gian để mình không lập tức phát hiện.

Như vậy, có thể khẳng định, mục tiêu của đối phương không phải là Lâm Nhược Khê, mà có khả năng là mình!

Dương Thần vội nói:

- Kẻ có thể giết họ mà không để họ kịp phản ứng, thì các anh cũng không đối phó được, lần này cũng không thể trách anh được.

- Hãy đem hai tên đội viên đi an táng, nếu họ còn người nhà, tất cả hãy cho năm triệu tiền trợ cấp.

- Nhưng tốt nhất anh hãy nhớ rằng, lần sau nếu như có phái bất kỳ đội viên nào đi bảo hộ đều phải mang dụng cụ cảm ứng mạng sống đừng có để đến chết mà cũng không biết!

Mạc Lâm run rẩy nhẹ nhàng thở hắt ra, lập tức vâng dạ, đồng thời nhỏ giọng hỏi:

- Nhưng mà...Minh Vương Các Hạ, hiện giờ Parked Persephone mất tích, chúng ta phải làm sao đây?

Dương Thần cười nói:

- Chẳng lẽ anh quên rồi sao, lúc trước những người ở cạnh tôi đều có mang túi cảm ứng khí, dùng để liên lạc khẩn cấp, nếu như không ngoài dự đoán, thì cái vật đó... Vẫn chưa bị lấy đi.

Mạc Lâm kinh ngạc nói:

- Sao lại thế được, như thế không phải sẽ lập tức xác định được tọa độ cụ thể sao?

- Đúng vậy.

Dương Thần nói:

- Đối phương cũng vì muốn tôi đến đó nên mới bắt Lâm Nhược Khê, cho nên, họ sẽ không thể khiến tôi không tìm ra.

Mạc Lâm vò đầu không hiểu, trong mắt anh ta, kẻ đối kháng với Dương Thần chỉ có chết mà thôi, tại sao đối phương còn để anh ta tìm được cơ chứ.

Nhưng Dương Thần không rảnh để giải thích với anh ta, trong lòng đã có kế hoạch đồng thời, Dương Thần mở bản đồ GPS để tìm tung tích trên chiếc điện thoại thông minh của mình.

Những người phụ nữ quanh mình đều có mang dụng cụ cảm ứng, Lâm Nhược Khê dù có giận mình như thế nào, thì cũng không thể vứt bỏ cái vật bảo vệ mạng sống của mình như thế.

Quả nhiên, đợi bản đồ mở ra hết, một vệt màu đỏ nằm phía xa bên ngoài thành phố Trung Hải, lập tức thu hút sự chú ý của Dương Thần!

Nhìn kỹ một chút, chính là số của Lâm Nhược Khê!

Dương Thần tính toán khoảng cách một chút, ít nhất cũng cách xa trung Hải hơn 200km, đã vào vùng núi Sơn Nam tỉnh lân cận.

Dương Thần không dám do dự, đây không còn là chuyện tu luyện, sợ hãi Thần Lô Thiên Kiếp nữa, nhìn thấy hành lang chẳng có bóng người, lập tức dùng sức mạnh của trời đất, trong giây lát đã biến mất tại chỗ.

Thành ngoài 200km, tỉnh Tây Nam.

Núi non trùng điệp, cây xanh cao chọc trời.

Gần đây, không ít cảnh đẹp để du ngoạn, đa phần là thôn núi, thu hút du khách bốn phương.

Nhưng tại trung tâm mảnh đất này, bởi vì thạch quái lởm chởm, vách núi dựng đứng, nhám thạch lạnh tanh, rất khó phát triển.

Ngoài một số hộ nông trong núi ra, rất ít bóng người qua lại.

Trên một ngọn núi cách mực nước biển không quá một ngàn mét này, trong một tòa tháp cổ bị bỏ quên mấy chục năm thời dân quốc.

Bên trong sự mục nát cũ kỹ, mọc toàn cỏ dại cây khô, còn khe hở của mấy cục gạch mọc ra mấy cây dây leo.

Trần nhà rách nát thấy được cả ánh sáng mặt trời, chỉ còn lại vài miếng ngói cũ miễn cưỡng chống chọi với bề mặt cửa.

Chính tại ngôi tháp cổ cũ kỹ trên vùng núi hoang sơ này, Lâm Nhược Khê

co rút trong góc, vì đất đầy bụi bùn, khiến cho quần áo của cô vô cùng hỗn loạn.

Khuôn mặt xinh đẹp đã sợ tới trắng bệch, một dòng nước mắt sợ hãi tuôn trào, rớt rề nhìn tên đạo sĩ đang xếp bằng giữa ngôi tháp cổ.

Đó là một người đàn ông độ khoảng bốn mươi mấy tuổi, mặc một bộ đồ đạo sĩ màu xám đen, tóc dài liền với bộ râu, rối tung không trật tự, bởi vì các thớ thịt trên mặt, khiến cho ông ta vô cùng dữ tợn.

Bên hông của đạo sĩ, giắt một miếng lệnh bài màu đồng, có hình thoi khá dày, nhưng nhìn không ra có tính chất gì, chỉ viết một chữ “Hoàng” cổ trên đó.

Lâm Nhược Khê cắn môi, cố đừng cho bản thân quá sợ hãi mà phát ra tiếng khóc.

Cô vốn là cô gái mạnh mẽ, nhưng hôm nay xảy ra chuyện, lại vượt quá mức chịu đựng của cô.

Đột nhiên có một tên đạo sĩ xuất hiện trong xe của mình, còn bắt mình phải dừng xe, vừa dừng xe lại, liền bị đánh bất tỉnh đi.

Đợi khi tỉnh lại, thì phát hiện mình đang đến một vùng núi hoang sơ ở ngoại thành.

Lâm Nhược Khê từng có ý muốn chạy trốn, nhưng khi đi đến đỉnh núi, mới phát hiện, một cái cầu treo đi thông xuống núi, vì nhiều năm qua không ai đi qua nơi này, đã vỡ nát rồi!

Là đường cùng rồi!

Vì vậy, Lâm Nhược Khê nghĩ đến một chuyện —— là bị tên đạo sĩ mang mình bay tới đỉnh núi này.

Người bắt cóc mình, nhất định có quan hệ với Dương Thần, nếu không sao lại ra tay với một cô gái bình thường như mình?

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê cảm thấy oan ức quá chừng, vì sao tên đàn ông thôi tha đó làm mình tổn thương nhiều lần, đuổi hấn ra ngoài, ngược lại chính mình còn phải vì hấn mà bị kẻ xấu bắt cóc?

Lúc này, đạo sĩ đột nhiên đứng dậy, quay đầu lại, quay sang nhếch miệng với Lâm Nhược Khê.

- Cô gái nhỏ, chồng cô hình như không quan tâm đến cô, tại sao đến giờ này còn chưa tới tìm cô?

Tên đạo sĩ có hàm răng đen, càng làm cho ông ta thêm dữ dằn.

Lâm Nhược Khê sao mà nói nên lời, đến hít thở còn thấy khó khăn, không những cơ thể bị tảng đá cào đến sứt mẻ đau điếng, mà trong lòng cũng đau nhói.

Đúng rồi, tên đàn ông kia sao giờ còn chưa đến, không lẽ hấn không cần mình nữa sao? Hay đang chơi đùa với người phụ nữ khác?

Nhất thời trong đầu, Lâm Nhược Khê trong lúc mong mình có thể ngắt đi bị tên đạo sĩ này giết quách cho rồi.

Tại sao mình lại gặp phải chuyện này?

Tên đạo sĩ cười ha ha:

- Xem ra, thật là tươi ngon, lão đạo sĩ ta đã mấy chục năm không được nhìn thấy người đẹp như vậy, nếu như giữ được cô, thì đạo sĩ ta không ngại phá giới một lần đâu, ha ha ha ha...

Lâm Nhược Khê thiếu điều bị dọa đến ngất xỉu, nếu như mình bị tên quái thú này xâm phạm, thì cho dù có ai cứu được, mình cũng không thích sống nữa.

Ngay chính lúc trái tim gần như tuyệt vọng, một âm thanh quen thuộc với một giọng hừ giận dữ, khiến Lâm Nhược Khê vui mừng khôn tả.

- Hừ, không biết sống chết thế nào!

Giọng nói người đàn ông như lời đình rống giận, vạn quân đánh úp!

Chỉ thấy một bóng người, một sự uy hiếp không rõ ràng, vọng lại từ xa bên ngoài, chớp mắt tựa thiên thạch rơi xuống, hướng ngay đầu tên đạo sĩ.

Lão đạo sĩ vẻ mặt kinh sợ, nhưng rõ ràng đã có sự chuẩn bị từ trước!

- Càn Nguyên Thiên Cương!

Tên đạo sĩ đưa ra bàn tay to tướng, chiếc vòng trên cổ tay màu bạch kim lóe lên ánh sáng chói lọi.

Một vòng sáng màu vàng bảo hộ đột nhiên nổi lên, bao phủ lên khắp người của tên đạo sĩ.

"Âm"

Một tiếng dữ dần ác nghiệt, với sóng va chạm vỡ toang, khiến vách tường xung quanh vốn đã đổ ngã sập xuống, một làn bụi đất bay tứ tung.

Bóng người này từ trên trời bay xuống, đương nhiên là Dương Thần đã đến nơi cực nhanh, lúc còn ở rất xa, Dương Thần đã nhận thấy tu luyện của đối phương chẳng qua là đến mức độ cuối của hóa thần.

Vốn là xen lẫn giữa sức Diễn Sinh Chi Lực với cú đá mãnh liệt, tuy chỉ pha lẫn chưa đến hai phần của sức lực, nhưng theo lý thuyết cũng đủ để hủy diệt một cơ thể trong mức độ cuối của hóa thần, nhưng với tình trạng hiện nay lại khiến Dương Thần ngăn ra một lúc.

Đây là cái thứ gì? Tại sao mình lại không thể qua được nó?

Chẳng lẽ, đây chính là những gì Christine từng nói, bảo pháp của tu sĩ Hoa Hạ.

Không đợi Dương Thần kịp nghĩ ngợi, tên đạo sĩ đã lập tức phản công.

- Khả khả.

Cười lớn vài tiếng, sau lưng tên đạo sĩ trong khoảng không hiện ra một cái chùy sắt hình bầu, lâm lâm phát ra tiếng "vo ve".

- Hãy chịu một đòn trấn ma kim chùy của ta!

Kim chùy của tên đạo sĩ dường như có người khổng lồ chế trong không trung, xoắn ốc bay lộn, hướng vào ngực Dương Thần chùy tới.

Dương Thần nói thầm, "không hay rồi" thứ này dường như có linh khí

mãnh liệt, nếu bị đánh trúng, sợ sẽ bị tan xương nát thịt.

Vội bay lùi đi, chuyển động hết nội lực để đón cái kim chùy, với một lực phản hồi theo hướng.

Cái kim chùy “trần ma” dường như sao băng đuôi quăng, lại trở lại phía tên đạo sĩ, nhưng tên đạo sĩ kia chỉ tiện tay chạm vào, tốc độ bay của cái chùy giảm đi đáng kể, ngoan ngoãn bay lượn trên khoảng không người tên đạo sĩ, lại lần nữa nhắm ngay vào Dương Thần, vận sức chờ phát động!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 921

Lưỡng Tâm Tri.

- Ha ha, tiểu quái vật, cảm giác thế nào hả? Nếu mày đây không có chút bản lĩnh, thì làm sao có thể đấu tay đôi với tao chứ?

Tên đạo sĩ đắc ý vênh vênh chồm râu, híp mắt lại đầy vẻ trêu tức.

Dương Thần tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Rốt cục hần cũng ý thức được, nội lực Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực của mình, tuy rằng vượt xa nguyên lực thật sự của những kẻ tu luyện bình thường, nhưng là một loại phạm trù thuộc linh khí trời đất, chỉ có điều hơi phức tạp huyền ảo so với bất kỳ nguyên lực thật sự nào, khó có thể nắm bắt.

Nhưng nếu nguyên lực đích thật của đối phương đủ mạnh, vẫn có thể đối phó với sự công kích của mình.

Xem ra hơi lớn chuyện rồi, mình không đủ sức, không còn cách, chỉ có mạnh hơn mà không biết sự tu luyện của đối phương đến mức độ nào, rốt cục cũng bị chiêu của đối phương đánh bại.

Nếu thật sự là trong Hồng Mông, hoặc là gia tộc Ân Thế đã được nhắc đến trong truyền thuyết, có cao thủ Độ Kiếp Kỳ, còn có pháp bảo cực mạnh, làm sao mình có thể ứng phó đây?

Cho dù là tình thế trước mắt, tuy rằng mình đã chưa dùng đến phân nửa thực lực, nhưng cũng quá bất bách!

Lâm Nhược Khê trong góc phòng nhìn thấy cảnh tượng lúc này, mắt cũng không dám mở, lần này nhìn thấy Dương Thần đã an toàn, mới thở nhẹ ra một tiếng.

Và Dương Thần cũng lập tức nhìn qua, thấy Lâm Nhược Khê không bị thương tích gì, trong lòng mới nhẹ nhõm lại, miễn cưỡng cười một cái, giọng an ủi:

- Đừng sợ, anh ở đây.

Nghe thấy mấy tiếng này, lòng Lâm Nhược Khê thất lại, một thứ cảm giác mâu thuẫn dâng lên, khóe mắt bỗng nhiên đỏ lên.

Vốn dĩ phải chửi mắng hần thậm tệ, Lâm Nhược Khê giờ đây không thốt được lời nào.

- Chà chà, đúng là tình chàng ý thiếp, lão đây ganh tị đấy.

Lão đạo sĩ cười nham hiểm nói.

Dương Thần chỉnh đốn lại tinh thần, chắc rằng Lâm Nhược Khê không sao, hần mới trình trọng hỏi:

- Rốt cục mày là người nào?

Lão đạo sĩ cười quái đản:

- Tao là ai không quan trọng, việc quan trọng là, tao đang muốn một thứ trên người mày...

Quả nhiên là muốn tìm mình, Dương Thần nheo mắt nói:

- Cái gì?

Lão đạo sĩ nghiêm mặt lại.

- Vãng Niệm Diển Sinh Kinh!

Dương Thần tóc ra một tia kinh ngạc.

- Mẹ ơi, sao lại muốn đoạt lấy “ Vãng Niệm Diển Sinh Kinh” chứ, hay là kẻ lần trước gặp ở Đường Môn, kẻ đó chính là tên đạo sĩ này.

Không đúng rồi, việc tu luyện của tên đạo sĩ này nhìn vào là biết ngay, mà cái tên lần trước, hoàn toàn không thể đoán được, thậm chí đến hành tung còn khó mà biết.

- Mày dựa vào cái gì mà bảo tao phải đưa?

Dương Thần cười gian.

Lão đạo sĩ vuốt vuốt bộ râu:

- Nếu không đưa...thì vợ mày, tính mạng sẽ khó bảo toàn đó.

Ánh mắt Dương Thần co thắt lại một chút, trầm giọng nói:

- Mày tưởng rằng, mày có thể đỡ được sự công kích của tao? Tao thậm chí còn chưa dùng đến hai phần công lực, nếu bây giờ mày chịu nói ai đã sai khiến mày, hoặc là mày từ đâu đến, tao có thể để người chết toàn thân.

Từ lúc tên đạo sĩ này bắt cóc Lâm Nhược Khê xong, Dương Thần đã không định cho tên này sống sót.

Lão đạo sĩ cười quái đản nói:

- Nếu mày giết tao, thì vợ mày cũng chết theo...

- Mày có ý gì?

Dương Thần nhú mày.

Mà Lâm Nhược Khê từ góc phòng từ từ đứng dậy, đi về phía Dương Thần.

Lão đạo sĩ nhìn theo, cũng không ngăn cản, đắc ý cười nói:

- Mày có biết, giới tu hành Nam Cương, từ cổ có loại độc là trùng độc.

- Trùng độc?

Sắc mặt Dương Thần tối sầm lại, nổi giận chất vấn:

- Mày hạ độc vợ tao sao?

Lâm Nhược Khê không hiểu được gì, nhưng họ đang nói về mình, cô biết như thế, nhất định là mình đã bị hạ độc, nhất thời, sắc mặt không còn chút máu.

Tên đạo nhân cười ‘khà khà’ nói:

- Lão đạo sĩ ta đã lấy bảo bối được cất giấu mấy chục năm nay, ‘Lưỡng Tâm Tri’, loại độc này vừa vào cơ thể, sẽ bị trùng mẹ khổng chế, chỉ cần một thời gian ngắn, trùng con sẽ từ từ cắn nát trái tim người bị ký sinh.

Dương Thần phát nhiên đứng ngây ra, đầu óc trống rỗng.

Còn Lâm Nhược Khê đang nôn mửa dữ dội, ánh mắt đầy sự kinh hãi.

- Chỉ cần mày ra tay với tao, dù sao thì tao cũng tự biết không phải là đối thủ của mày, thì sẽ kéo theo vợ mày cùng chết chung, sao nào, tiểu yêu quái, mày có muốn thử không?

- Nghe nói con người mày rất tàn độc, chưa bao giờ tha chết cho kẻ thù, chắc không đến nỗi mặc kệ cô vợ của mày chứ?

Lão đạo sĩ cười nham hiểm nói.

Dương Thần định thần lại, cắn chặt răng, chạy đến bên Lâm Nhược Khê, vịn lấy bờ vai của cô.

Cảm nhận được sự run rẩy của Lâm Nhược Khê, tâm can Dương Thần như bị ong đốt, chỉ trách mình sao lại đem đến sự tổn thương này cho cô.

Lâm Nhược Khê ngược đầu lên, nhìn thấy ánh mắt thương tâm của Dương Thần, mang đầy một sự thân thiết thuần túy, khiến cho lòng cô cảm thấy ấm áp.

Lắc nhẹ đầu, Lâm Nhược Khê nói:

- Em vẫn khỏe, không đến nỗi như lời lão ta nói đâu.

- Ha ha, cô nương bé nhỏ, sơ dĩ mà cô chưa cảm thấy được gì, là bởi vì tao còn thương hoa tiếc ngọc, đã không cho con trùng ăn nội tạng của cô.

Lão đạo sĩ nói.

Lâm Nhược Khê quật cường ngẩng cao đầu:

- Hừ, mày có chứng cứ gì mà nói đã hạ độc tao? Tao rõ ràng là không cảm thấy có gì bất thường hết.

- Đó không phải là độc, là trùng...

Khóe miệng tên đạo sĩ mang một nụ cười tàn nhẫn.

Ngay sau đó, Lâm Nhược Khê kêu lên một tiếng đau đớn.

"A! !"

Cổ họng giống như đang bị vật gì nghẹn lại, người phụ nữ co rút lại, tay nắm lấy ngực.

- Phụt!

Lâm Nhược Khê phun ra một ngụm máu.

- Nhược Khê! !

Dương Thần sợ hãi, vừa ôm chặt người phụ nữ, vừa gấp rút lấy ra một viên sức mạnh Thiên Địa Vãng Niệm Diễm Sinh Kinh cho vào cơ thể cô.

- Mày làm cái gì thế?

Lão đạo sĩ cười đắc ý:

- Chỉ là tao đã cho lũ trùng làm một vài động tác nhẹ nhàng thôi, yên tâm, nội tạng bị tổn thương chút đỉnh, không chết được đâu, mày đã tin chưa?

Dương Thần hai mắt đỏ ngầu, nhưng không thể xông đến lập tức bóp chết tên kia!

- Dương Thần...Em sợ...Em không muốn chết ở đây...

Lâm Nhược Khê khóc nức nở trong lòng Dương Thần.

- Không sao đâu, anh nhất định sẽ không để em xảy ra chuyện gì.

Dương Thần lòng đau như cắt, không ngừng chuyển sức mạnh thiên địa vào cơ thể cô.

Đột nhiên, đầu Dương Thần chợt lóe lên, ánh mắt hiện lên một tia phản kích!

Đúng rồi, mình có thể dùng Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh giết chết trùng độc trong người Lâm Nhược Khê.

Lão đạo sĩ hình như đọc được ý nghĩ của Dương Thần, cười nói:

- Mày đừng có thử dùng chân nguyên của mày mà giết chết trùng ‘Lưỡng Tâm Tri’, sự khác biệt của Lưỡng Tâm Tri chính là, một khi có chân nguyên đụng vào, nó sẽ lập tức vỡ nát, chất độc trong người nó có thể khiến cơ thể bị ký sinh lập tức vỡ nát!

Sắc mặt Dương Thần tái mét, lập tức thu hồi sức mạnh thiên địa dư thừa.

Lâm Nhược Khê đã khôi phục đôi chút thần sắc, nhưng vẫn không ngừng khóc lóc, cô đã phải chịu đựng sự dày vò khôn cùng này bao giờ đâu, dù cứng cỏi đến đâu, cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường.

Dương Thần ôm chặt cô, để cô vào lòng, vừa an ủi, vừa ngẩng đầu lên nói:

- Nếu tao giao “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” cho mày, mày sẽ giải “Lưỡng Tâm Tri” chứ?

Lão đạo sĩ để lộ nụ cười nham hiểm khi quỷ kế đã thành công:

- Đương nhiên, chỉ cần mày giao “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” cho tao, giải độc không có vấn đề gì, dù sao nó cũng là bảo bối khổ luyện mấy chục năm của tao, nếu dùng trên người cô ta, thật là phí, nhưng mà...

- Nhưng cái gì?

Dương Thần vội vàng nói, hắn không muốn thấy Lâm Nhược Khê chịu đựng thêm nữa!

Lão đạo sĩ thâm độc nói:

- Tao không yên tâm về mày, trừ phi mày để tao khống chế, phong tỏa các khả năng của mày, đợi tao xác định được là mày sẽ không thể uy hiếp tao, sau đó mày sẽ đưa “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” ra, tao sẽ tự động giải “Lưỡng Tâm Tri”, cho tụi bây rời khỏi.

Dương Thần cười lạnh lùng:

- Mày tưởng tao là con nít ba tuổi sao? Nếu mày đã khống chế được tao, thì mày sẽ tha chết cho tao sao?

Lão đạo sĩ cười nham hiểm nói:

- Mày không còn sự lựa chọn, nếu mày không muốn vợ mày chết, thì chỉ còn con đường đó, làm theo lời tao, nếu không...cùng lắm thì tao với vợ mày cùng về Tây Thiên.

Sắc mặt Dương Thần chuyển đổi không ngừng, đây rõ ràng là một con đường vô cùng nguy hiểm.

Không biết đôi phương sẽ dùng các gì để khống chế mình, nhưng lời hăn rành rành, nghĩ lại thật không đơn giản.

Tuy là ngoài “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, mình còn có thể sử dụng Quy luật không gian của Chủ Thần, nhưng đối với cao thủ hóa thân mộ kỳ này mà nói, thì Quy luật không gian của Chủ Thần vừa đạt chuẩn của mình, quả thật không đáng gì.

Ngoại trừ không gian pháp tắc cấp bậc Apollo trở lên, thì tuyệt nhiên không thể thắng lão ta.

Lâm Nhược Khê nghe đến đây, đã không còn kiềm chế được, cô nắm lấy tay áo Dương Thần ra sức lắc đầu nói:

- Dương Thần, anh không được nghe lão ta, lão sẽ giết anh, lão không đánh lại anh nên đã dùng em để giết chết anh! Anh đừng lo cho em, anh lợi hại như thế, cùng lắm hãy giết chết lão rồi cứu em sau!

Dương Thần nhìn vào đôi mắt đầy vẻ quan tâm thân thiết của người phụ nữ, cười chua chát nói:

- Bà xã, lần này anh khiến em phải thất vọng rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 922

Thất Phu Vô Tội

Lâm Nhược Khê chờ đợi cả người, kích động hỏi:

- Anh... Anh có ý gì?

Dương Thần cười khổ đáp:

- Anh cũng không dám chắc... nếu giờ chủ động tấn công có thể khiến hắn lập tức mất mạng. Mà anh thì lại không thể để xảy ra điều gì bất trắc với em được, dù chỉ là nhỏ nhất. Thế nên, dù anh rất muốn sau này mọi việc đều nghe theo em, nhưng lần này, thứ lỗi cho anh không thể nghe theo ý em được.

- Anh...

- Anh biết anh đã rất nhiều lần làm tổn thương em, có lẽ đây là lúc anh phải nhận lấy quả báo cho những tội ác mà anh đã gây ra. Nếu lúc trước anh không làm em giận, thì đã không hại em bị trúng độc như thế này. Anh biết việc này hết sức nguy hiểm, nhưng cho dù chỉ còn lại 1 tia hy vọng, anh cũng sẽ không bao giờ để em phải chết trước anh...

Ánh mắt của Dương Thần bỗng trở nên vô cùng kiên nghị. Ý đã quyết, không gì lay chuyển nổi.

Lâm Nhược Khê hai hàng mi đầm lệ, vai cô run lên vì xúc động. Năm lấy cánh tay Dương Thần, cô muốn khóc mà khóc không ra tiếng.

Trong mắt Lạp Tháp hiện lên sự đặc ý, hả hê, tựa như đang được theo dõi màn kịch hay đang vào hồi gay cấn nhất.

Thở dài 1 tiếng, Dương Thần nắm lấy bàn tay mềm mại của Nhược Khê đặt lên má mình âu yếm:

- Giả sử anh chết rồi, em cũng không được làm điều gì đại dột, nghe chưa? Em rốt cuộc chỉ là 1 người bình thường. Thứ mà tên đạo sĩ này nhắm vào chỉ là cái mạng của anh và “vãng niệm diễn sinh kinh” mà thôi. Lão không nhất thiết phải giết em đâu. Em mau nghĩ cách trốn khỏi nơi này. Di động của anh đã được bảo vệ rồi, nó có thể nhận được mọi tín hiệu truyền đến. Nhớ kỹ, nhất định không được làm chuyện gì đại dột.

Lâm Nhược Khê nước mắt giàn giụa, nguầy nguậy lắc đầu. Mối cô bị cắn chặt đến bật cả máu mà cô vẫn không hề hay biết.

Dương Thần hết sức thận trọng, kín đáo nhét chiếc di động vào tay Nhược Khê.

- Em không cần!

Lâm Nhược Khê ném mạnh chiếc di động xuống đất:

- Anh đã làm tổn thương em nhiều như thế, bây giờ anh lại dám nói với

em muốn tự mình tìm đến cái chết ư? Chẳng lẽ anh không muốn được em tha thứ? Chẳng lẽ anh muốn em đời này kiếp này cứ mãi hận anh như vậy sao?

- Nhược Khê, đừng làm âm lên nữa...

Dương Thần chưa xót nói.

- Em phải làm âm lên mới được! Dù sao anh cũng muốn tự tìm lấy cái chết. Anh nói sẽ đưa em về Yên Kinh mà! Anh nói sẽ cùng em bàn chuyện hôn lễ mà?! Anh còn nợ em một món quà lớn thật lớn. Anh làm sao có thể chết dễ dàng như thế. Dương Thần, anh là đồ khốn!

Nhược Khê vừa khóc vừa túm chặt lấy áo Dương Thần day mạnh.

Khuôn mặt Dương Thần bỗng đánh lại:

- Đủ rồi! Anh nói thế nào thì cứ như thế. Ngoan ngoan nấp vào một bên đi. Còn làm âm ỉ anh sẽ đánh ngất em đó!

Lâm Nhược Khê đang khóc lóc thống thiết bỗng ngưng bật, ngo ngoắt ra nhìn Dương Thần rồi dần chuyển thành những tiếng dậm dứt.

Cơ hồ cô chẳng dám tin Dương Thần có thể nói chuyện với mình bằng thái độ hung hãn như vậy.

- Ha ha, vợ chồng các người đã thương lượng xong rồi hả?!

Tên ác nhân cười gian tà nói.

Dương Thần quay người che chắn cho Nhược Khê đứng đằng sau, còn anh đứng trước hiên ngang nghênh chiến.

Dương Thần hát hàm:

- Người muốn thế nào, có bao nhiêu thủ đoạn cứ việc giở hết ra đi.

- Được lắm!

Lão đạo sĩ vui mừng ra mặt, vừa khoát tay 1 cái lập tức 1 con dao găm màu bạc với hoa văn hình xoắn ốc liền bay lên lơ lửng giữa không trung.

Khắp mình con dao găm tỏa ra 1 mùi sát khí nồng nặc, rõ ràng là vũ khí của bọn tà ma ngoại đạo. Dường như đang có muôn vàn các âm hồn đang lớn vồn gào khóc thống thiết bên trong đó.

- Đây chính là thượng cổ pháp bảo “Huyết giao kim nhẫn”, cho dù là Độ Kiếp Kỳ lưng danh thiên hạ, lỡ may dính phải 1 nhát dao này cũng khó mà trong thời gian ngắn hồi phục được vết thương. Bởi đặc tính của Huyết giao thượng cổ (máu giao long tối cổ) là có thể hấp thụ chân nguyên của những kẻ tu hành.

Kim đao này bây giờ còn được sử dụng làm trận pháp phong ấn vô cùng lợi hại, có thể ngay lập tức chặn được dòng máu. Nếu tùy tiện vận dụng tu vi sẽ khiến máu thậm chí chảy ngược dòng mà chết bất đắc kỳ tử.

- Lão biết “vãng niệm diễn sinh kinh” của người cao thâm huyền bí, cho dù trái tim người có bị thương cũng sẽ ngay lập tức hồi phục lại như cũ, vậy nên...

- Vậy nên người sẽ đâm con dao này trúng vào tim ta, để nó hút hết chân

nguyên của ta?

Dương Thần cười lãnh đạm.

Tên đạo sĩ già nhíu mày:

- Thế nào?

Dương Thần cũng nhướn mày:

- Vậy ta làm thế nào giao “vãng niệm diễn sinh kinh” cho ngươi?

- Cái này thì đơn giản.

Tên đạo sĩ lôi ra 1 miếng ngọc màu xanh thẫm, ném về phía Dương Thần, tiếp:

- Đây là miếng ngọc dùng để thu nhận công pháp. Ngươi chỉ cần dùng thần thức ấn công pháp ngươi muốn sử dụng vào trong ngọc này, sau khi ta kiểm tra xong, nếu thấy không có vấn đề gì, tự nhiên sẽ rút “Lưỡng tâm tri” ra.

Dương Thần thầm nghĩ trong lòng, pháp bảo của giới tu hành vô tận vô biên, chỉ e nếu sau này phải đối đầu với Hồng Mông hoặc gia tộc ẩn cư, không nắm rõ được các chiêu thức của họ sẽ phải chịu thiệt hại không nhỏ.

Tên đạo sĩ già này chẳng biết từ phương nào đến mà trong người lão có lắm các loại bảo bối lợi hại như vậy.

Nghe xong “gian kế” của lão đạo sĩ này, trong lòng Dương Thần cũng đã có 1 kế sách.

- Để đảm bảo rằng thần thạch của ta có thể tập trung lại, ta trước tiên sẽ ấn “vãng niệm diễn sinh kinh” vào ngọc giản rồi giao cho ngươi. Trong khi ngươi đang thẩm định, ta sẽ đâm thanh Huyết giao kim nhẫn này vào tim ta. Nếu ngươi cảm thấy tu vi của ta đã giảm tới mức an toàn cho ngươi, thì phải lập tức lấy hết đám sâu bọ trong người thê tử của ta ra! Thế nào?

- Hay lắm! Hay lắm!

Lão đạo sĩ cười vang.

Lâm Nhược Khê đứng sau nghe được Dương Thần sẽ chịu một nhát huyết giao kim nhẫn đao liền nhảy cẫng lên phản đối, mặt cắt không còn một giọt máu.

- Anh điên rồi! Hắn sẽ giết anh mất!

Dương Thần quay lại, nạt nộ:

- Anh bảo em im miệng. Anh phải cứu em, em làm ơn ngoan ngoãn đứng im đó cho anh. Lúc này không đến lượt em lên tiếng!

Lâm Nhược Khê thấy bộ dạng hung dữ của Dương Thần lúc này thì cũng chẳng dám lên tiếng nữa. Những giọt nước mắt oan ức cứ thế lăn chầm rãi rơi.

Lão đạo sĩ nhìn cảnh tượng này thì vô cùng hả hê, đáy mắt gã hiện lên 1 tia tà niệm, lão đã nắm chắc phần thắng trong tay nên đương nhiên chẳng phải suy tính bần khoản gì nhiều.

- Vậy ngươi mau đem công pháp giao cho ta, cứ để kéo dài mãi như vậy chưa biết chừng lũ sâu bọ bảo bối của ta chịu không nổi mà sẽ lấy trái tim

của vợ người làm thức ăn luôn cũng nên! Ha ha

Trong mắt Dương Thần lóe lên tia lửa hận, nhưng hắn chỉ để thần thức thâm nhập vào trong ngọc giản.

Thực ra việc này cũng vô cùng đơn giản, nhanh hơn đánh máy không biết bao nhiêu lần. Bởi chỉ cần ý nghĩ vừa lóe lên thì linh khí bên trong ngọc sẽ lập tức lưu trữ lại chỗ thông tin ấy 1 cách hết sức thần kì.

Mười mấy giây sau, Dương Thần ném ngọc giản trả lại cho tên đạo sĩ già.

- Bắt lấy này!

Đạo sĩ nhận lại ngọc giản xong, kiểm tra lại 1 chút, lập tức trong mắt lão lóe lên 1 tia sáng, vừa mới chỉ xem tới hàng công pháp đầu tiên, lão đã xác nhận là không có gì gian lận, nhưng để cẩn thận hơn, lão vẫn xem xét lại tất cả một lượt. Cẩn tắc vô áy náy.

Liếc mắt một cái sang Dương Thần, lão nói:

- Người bây giờ đã toàn toàn từ bỏ phản kháng. Ta sẽ đâm Huyết giao kim đao này vào tim người. Đợi khi ta xác định đã tuyệt đối an toàn, tự khắc sẽ rút hết lỗ côn trùng ra, quyết không nuốt lời.

- Người tốt nhất là nói lời giữ lời...

- Đừng nhiều lời nữa! Mau tháo bỏ lá chắn xuống!

Dương Thần nghiêng răng 1 cái, lập tức mọi lá chắn xung quanh anh đều đồng loạt rơi xuống.

“Phập”

Một âm thanh như 1 vật gì đó vừa bị xuyên thủng vang lên.

Huyết giao kim đao đang lơ lửng giữa không trung trong nháy mắt đã cắm sâu ngay giữa tim Dương Thần.

“Vút! Vút! Vút” 3 âm thanh như xé gió vang lên, tiếp đó 3 thanh huyết kiếm vụt bay ra, mang theo 3 tia sáng lóe lên theo đường bay của chúng.

Mặt Dương Thần tức khắc tái xám lại, tim đau nhói như bị đang con vật nào đó cắn phải, nhai nuốt ngấu nghiến. Nếu không giữ được ý chí kiên cường, hắn sớm đã bất tỉnh nhân sự từ lâu rồi.

Tuy là như vậy, máu anh vẫn không ngừng phun ra, đồng thời lực dẫn xuất tinh khí trời đất cũng bị làm cho đảo lộn, khiến Dương Thần không cảm cự nổi bao lâu thì gục xuống.

- Dương Thần!

Trong lòng Lâm Nhược Khê lúc này ngập tràn nỗi đau đớn, xót xa và hối hận, bất chấp tất cả, cô lao lên, quỳ xuống bên cạnh Dương Thần nắm lấy bả vai hắn day mạnh.

Ngực áo Dương Thần đã thấm đẫm máu tươi. Trong cơ thể hắn ‘vãng niệm diễn sinh kinh’ đang cố hết sức cứu chữa cho trái tim đang bị tổn thương nghiêm trọng. Nhưng bởi thanh huyết giao kim nhẫn vẫn chặn đứng giữa tim nên khó có thể chữa trị được.

Dần dần, thiên địa dẫn xuất lực từ trong cơ thể Dương Thần bay đi tứ tán,

cơ thể anh cũng mỗi lúc 1 suy yếu.

Lão đạo sĩ nhìn Dương Thần khó mà chống cự nổi, gần như bất động trên nền đất, liền cất tiếng cười như điên như dại.

- Đạo gia ta mạn phép xin đọc “vãng niệm diễn sinh kinh” của người nhé, đợi khi người đã thực sự an toàn, ta sẽ giải độc cho vị cô nương kia sau.

Miệng Dương Thần phun ra một tia máu. Huyết quản đã bị tổn thương nghiêm trọng, nếu không có Hưởng niệm dẫn xuất kinh kiên trì hết sức giúp anh giữ được sinh khí thì có lẽ anh sớm đã phải về châu Diêm Vương rồi.

- Người... Người tốt nhất nói lời giữ lấy lời...

Lão đạo sĩ cười khinh bỉ nói:

- Hừ! Người có thể làm gì được thất phu? Chỉ là một kẻ vô môn vô phái hành tẩu giang hồ, ai ya, thất phu vô tội a. Thằng nhãi, mi lo mà giữ lấy chút máu của mi đi!

Lâm Nhược Khê không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn được nữa, tay run run hướng về ngực Dương Thần.

- Em làm cái gì đấy!

Dương Thần dùng hết sức giữ chặt lấy tay cô.

- Em... em chỉ định rút con dao ra thôi mà...! Anh cứ tiếp tục mất máu như vậy, sẽ mất mạng đó! Lão ta lừa anh đấy, lão sẽ không giải độc cho em đâu!

Nhược Khê giàn giụa nước mắt hét to.

Dương Thần cười lãnh đạm:

- Nghe lời đi mà, đừng làm ồn nữa.

Lâm Nhược Khê nước mắt lã chã như mưa, dung mạo xinh đẹp đoạn trang hiện lên nỗi bi thương đau khổ.

Gần 1 phút sau, Dương Thần đã gần như kiệt sức, đến hít thở cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Tên đạo sĩ đã đọc được tương đối Hưởng niệm dẫn xuất kinh, cảm thấy đây quả là thứ công pháp khó hiểu chưa từng thấy, từng câu từng chữ đều là những đạo lý sâu xa huyền diệu, chắc chắn không thể là kinh giả. Lão cười nhạt:

- Tiểu tử kia, coi như người cũng thức thời, không lấy đồ giả ra lừa gạt bọn đạo gia.

- Mau... giúp vợ ta... giải... giải...

Mí mắt Dương Thần trĩu lại, nói cũng không rõ tiếng nữa.

Tên đạo sĩ vuốt râu nói:

- Không tòi không tòi. Tu vi của người bây giờ nhiều nhất cũng chỉ đạt đến độ Tiên Thiên Đại Viên Mãn mà thôi. Đạo gia ta đến nay đã tạo ra vô số nghiệp chương. Lần này ta phá lệ, nói lời giữ lấy lời, thu hồi “Lưỡng tâm tri”.

Dứt lời, lão đạo sĩ lăm nhăm niệm pháp quyết.

Lâm Nhược Khê cảm thấy có một luồng ghê tởm từ khoang bụng trào lên cổ họng, ngay sau đó là vô vàn những thứ nhầy nhầy nhỏ xíu thi nhau từ trong cổ họng bay ra.

Tên đạo sĩ già giang ống tay áo ra, lập tức đám côn trùng đen kịt đủ mọi hình dáng góm ghiếc chui tọt vào trong.

- Thế nào? Lão đạo nhân ta nhất ngôn cửu đỉnh.

Lâm Nhược Khê nghĩ đến vừa rồi trong bụng mình lúc nhúc biết bao con vật kinh tởm thì cứ thế nôn khan mãi không thôi.

Khỏe miệng Dương Thần lộ ra chút vui mừng, cố hết sức giơ tay lên nắm chặt thanh huyết giao kim nhẫn rút mạnh...

Thấy vậy, Nhược Khê cũng quên hết cảm giác ghê tởm trong cổ họng, ra sức giúp Dương Thần rút con dao găm ra. Bởi bị mất nhiều máu như vậy, cơ thể đã gần như suy kiệt, sức lực của hắn cũng đã suy yếu đi nhiều.

- Dương Thần, anh không được chết... Anh nhất định không được chết!

Lúc này Nhược Khê đã mất hết vẻ kiêu hãnh và điềm tĩnh thường ngày, khẩn thiết cầu xin Dương Thần không được buông xuôi.

Cảm nhận được thân thể của Dương Thần đang lạnh dần, Nhược Khê chỉ hận 1 nỗi không thể chết thay cho anh.

Nếu mình không đuổi hắn đi như vậy, không giận dữ hắn như vậy, bản thân cũng sẽ không bị bắt đi, và cũng sẽ không đẩy anh rơi vào tình cảnh này...

Hắn nói, là sự đa tình của hắn đã hại hắn ra nông nỗi này.

Thế nhưng, sao mình không bảo vệ được cho hắn?

Dương Thần hỏn hển, khẽ nói:

- Yên tâm đi... anh không chết được đâu. Nhưng em cứ ôm anh như thế này, anh làm sao tự chữa trị cho mình được.

Nghe thấy vậy, trong mắt Nhược Khê lập tức hiện lên một tia mừng rỡ, mau chóng buông Dương Thần ra, giúp anh từ từ ngồi dậy.

Lập Thập đạo nhân cười nhạo 1 tiếng:

- Còn muốn chữa thương ư? Hứ! Đạo gia ta chỉ hứa sẽ thu hồi lại lũ sâu bọ, chứ không hề hứa để cho các người sống rời khỏi đây. HA HA HA...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 923

Không Phải Đáp Án Mà Ta Muốn.

Nghe thấy câu này, tâm trạng của Lâm Nhược Khê trùng hẫ xuống. Cô quay người đứng dậy, không kìm nổi giận dữ quát to:

- Đồ dê tiện!

- Đạo gia ta xưa nay vốn không hứa hẹn quá nhiều một việc gì, làm sao có thể gọi là dê tiện được?

Dứt lời, ánh mắt tên đạo sĩ lóe lên một tia tà niệm, thanh huyết giao kim dao nằm dưới đất và cây trăn ma kim chùy giấu sau lưng y nhất loạt bay lên không trung.

Dương Thần ngồi khoanh gối dưới đất, nhắm nghiền hai mắt. Trong người hắn Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh điên cuồng di chuyển, thiên địa dẫn xuất lực bắt đầu hội tụ lại 1 cách thần tốc.

Huyết sát linh khí mà thanh huyết giao kim để lại trên người ra sức cản trở khiến cho Dương Thần không cách nào nhanh chóng hồi phục được.

- Dù công pháp của người cao thâm huyền diệu đến đâu, có thể nghịch thiên sửa mệnh đi chăng nữa, hôm nay người cũng khó thoát khỏi kiếp nạn này!

Tên đạo sĩ cười một cách tà mị. Lão lăm bằm một câu gì đó, tay bầm bầm liên tục vào đầu ngón trỏ, lập tức 1 huyền ấn môn đạo tách ra làm đôi hướng thẳng về phía Dương Thần và Nhược Khê.

Huyết giao kim dao và trăn ma kim chùy cũng lúc tạo ra những âm thanh chói tai, ánh sáng của kim loại lóe lên sáng lòa.

Trước sự tấn công này của lão ác nhân, Dương Thần quyết định dùng tu vi chưa hoàn thiện để kháng cự.

Ngàn cân treo sợi tóc!

“Đùng đoàng!”

Một tiếng nổ vang lên như xé trời, phát từ bàn tay của lão đạo sĩ.

Miếng ngọc giản màu xanh thẫm đương yên đương lành bỗng phát nổ như một trái bom nổ tóe lửa.

Hóa ra đó là do luồng thiên địa linh khí trong ngọc giản bị nén ép đã lâu, trong phút chốc cuộn cuộn dâng lên tạo thành một tiếng nổ kinh hoàng như sấm dậy.

Miếng ngọc đã tan tành mây khói. Lão đạo sĩ đau đớn ôm lấy 1 bên cánh tay đã bị nổ be bét của mình, toàn thân cứ giật tung tung như bị sét đánh. Lão bị một luồng sóng vô hình bất ngờ tung lên cao, rồi cứ thế rơi tự do xuống đất.

Hai bảo bối kia không có ai điều khiển, rơi tõm xuống đất leng keng như 2 thanh phế liệu.

Lâm Nhược Khê mở to đôi mắt, dùng hai tay bụm chặt lấy miệng vì quá đỗi kinh sợ.

Khóe miệng Dương Thần khẽ nhếch lên. Khuôn mặt hần hiện lên một tia mừng rỡ, nhưng lại nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản như chẳng mấy bận tâm đến chuyện vừa xảy ra, chỉ chuyên tâm vào vận công ép hết tất cả đám linh khí hỗn loạn ra khỏi cơ thể.

Lão đạo sĩ toàn thân lem luốc, phun ra liền lúc mấy ngụm máu tươi, hần là nội tạng của gã đều đã bị trọng thương.

Suy cho cùng, không phải người tu hành nào cũng có được tổ chất thân thể dũng mãnh, mạnh mẽ đến kì lạ như Dương Thần. Như tên đạo sĩ già dựa vào chân nguyên để đối phó với Dương Thần kia, thân thể không thể nào rắn rỏi được như anh.

Nếu vận dụng để tự chữa trị nội thương, Thiên địa dẫn xuất lực là thiên hạ vô địch. Còn nếu dùng vào mục đích tấn công thì uy lực nó cũng đáng sợ vô cùng.

Nếu trong người tên đạo sĩ không có chân nguyên hộ thể thì đã giống như người bình thường, sớm tan tành xác pháo từ lâu rồi.

Lúc này tên đạo sĩ vẫn không dám tin vào mắt mình, cất tiếng rên rỉ:

- Ngươi... ngươi đã làm gì ta?

Chân nguyên trong người y dâng lên cuộn cuộn như sóng thần, muốn mau chóng chữa lành vết thương song điều này là vô cùng khó khăn.

Dương Thần tranh thủ thời gian này đẩy hết đám linh khí hỗn loạn tạp nham ra khỏi cơ thể.

Khi đã tu luyện “vãng niệm diễn sinh kinh” được tới cảnh giới như thế này, một khi toàn bộ kinh mạch trong cơ thể đều đã thông thì sức hồi phục của Dương Thần là không còn phải nghi ngờ gì nữa.

Với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, vết thương ở tim của anh đã phục hồi. Ngoại trừ chút máu còn dính lại trên áo thì một nửa dấu tích của vết thương cũng không còn.

Tâm mạch đã phục hồi, thiên địa dẫn xuất lực và khí huyết cũng nhanh chóng được bổ sung vào cơ thể. Khí sắc trên mặt anh cũng đã trở nên nhuận hồng.

- Có gì đâu. Giống như ngươi đã nói, ta cũng chưa từng hứa hẹn là sau khi ngươi giải độc cho vợ ta thì ta sẽ tha cho ngươi 1 con đường sống.

Mặc trên mình chiếc áo lấm lem vết máu, Dương Thần tỏ ra chẳng thoái mái chút nào. Anh bĩu môi, phỉ phỉ đít quần đứng dậy:

- Ngươi nói Dương Thần này lòng lang dạ sói, thế mà còn dám đến chọc tức ta. Chẳng phải là tự mình tìm đến cái chết hay sao?

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần đã hồi phục hoàn toàn thì vui mừng

như thể vừa rớt xuống địa ngục lại được trở về với thiên đường vậy.

Lão ác nhân nói 1 cách khó nhọc:

- Không... không thể nào... Khi nãy ngươi Hóa Thần Kỳ tu vi còn không có... làm sao... làm sao có thể phát ra lực chân nguyên mạnh đến như vậy?

Dương Thần bước lên phía trước, nhìn tên đạo sĩ đang tiu nghỉu như mèo cắt tai thì tiện chân giẫm luôn 1 phát vào bên cánh tay còn lại của hắn.

- Á!!!

Một tiếng kêu thống thiết như muốn bực hết cả tim gan vang lên. Bên cánh tay còn lại của tên đạo sĩ đã thành 1 đồng thịt vụn.

Lâm Nhược Khê đứng sau không kìm nổi hiếu kì, thò đầu ra phía trước ngó nghiêng, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ chết khiếp. Nhược Khê hai mắt trợn ngược, tim suýt chút nữa thì nhảy ra ngoài.

Dương Thần đắc ý cười ngạo nghễ:

- Vãng niệm diễn sinh kinh của ta tu luyện ra lực chân nguyên như thế nào ngươi còn không biết, lại còn dám đối chọi lại với ta ư? Ngươi không nghĩ rằng mình quá là ngu xuẩn hay sao?

Tên đạo sĩ toát mồ hôi hột, giọng run run:

- Ý... ý gì?

- Trong ngọc giản mà ta trả lại cho ngươi, ngoài công pháp mà ta đã dùng thần thức ấn vào đó, ta còn bí mật ấn vào 1 trong 1 luồng chân nguyên đặc biệt chỉ của riêng ta. Với tu vi của nhà ngươi như hiện nay thì có kiểm tra cả đời cũng không thể nào phát hiện ra được. Ta chỉ cần đợi thời cơ, dùng thần thức dẫn từng chút từng chút một, để “quả bom nổ chậm” trong tay ngươi phát nổ. Ngươi tưởng ta ngây thơ đến mức đi tin những lời mà loài rắn rết thâm độc như ngươi nói hay sao? Thế nào, cú nổ mà ta dàn dựng cũng hoành tráng đấy chứ?

Lão đạo sĩ tất nhiên không cam tâm, nhưng vào lúc này, dù là 1 nửa biện pháp đối phó lại Dương Thần lão cũng nghĩ không ra.

Lão không bao giờ có thể ngờ rằng chân nguyên của Dương Thần lại kì lạ như vậy. Bởi lực của trời đất vốn là vô hình vô dạng, không tương thông với bất kì tu sĩ bình thường nào.

Tu vi của Dương Thần đã chạm tới cảnh giới Tiên Thiên, thần thức sẽ không bị gián đoạn. Chuyện dẫn nổ đối với anh dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, 1 phần cũng là nhờ thiên địa dẫn xuất lực biến hóa khôn lường, không một ai có thể khống chế lực chân nguyên 1 cách chuẩn xác không chút sai sót được.

Dương Thần tỏ vẻ hoài nghi, hạ thấp giọng:

- Nói, là kẻ nào đứng sau giật dây ngươi?

Hắn luôn có cảm giác tên đạo sĩ này và cao thủ mà lần trước gặp ở Đường Gia Bảo có liên hệ bí mật gì đó.

Khuôn mặt lão đạo sĩ co giúm lại như cái bị rách:

- Người... người mau giết ta đi!

Trong mắt Dương Thần lóe lên 1 tia sáng sắc lẹm. Hắn nhấc chân lên lần nữa, giẫm mạnh lên ngón chân của tên đạo sĩ già.

Rắc! Rắc! Rắc!

Tiếng xương vỡ vụn nghe rõ mồn một, 1 bên bàn chân của lão đã thành 1 đồng máu xương lẫn lộn.

Tên đạo sĩ rống lên đau đớn, thật sống không bằng chết. Con đau khiến hai con người của lão long sòng sọc như muốn nổ tung ra.

Dương Thần quay đầu nhìn lại, thấy Nhược Khê đang ở tư thế quay đi hướng khác thì cũng an tâm phần nào. Tuy rằng những cảnh rùng rợn như vậy rất bình thường với mình, bị phụ nữ nhìn thấy cũng chịu, nhưng có thể tránh được tốt hơn là không nên thấy những cảnh đầu rơi máu chảy thế này.

- Người còn ngoan cố không khai?

- Dù sao cũng khó mà thoát chết...

Tên đạo sĩ nghiêng răng đến bật cả máu.

Dương Thần vừa hất tay, lập tức thanh huyết giao kim đao từ dưới đất liền bay về phía anh, rồi chuyển hướng cắm phập 1 nhát vào chính giữa bụng tên đạo sĩ già.

- Á...

Lão ác nhân gào lên thống thiết. Lão có cảm giác như thịt trên bụng mình đang bị cứa ra từng mảnh.

Dương Thần lạnh lùng đáp:

- Người không nói cũng chẳng sao. Trước khi người chết, ta sẽ cứa vào da thịt người từng dao, từng dao một. Nhưng mà yên tâm, ta sẽ không động vào những chỗ chí mạng đâu. Ta sẽ khiến người phải chịu nỗi đau đớn từ từ, bắt người phải chứng kiến cơ thể mình dần biến thành 1 bộ xương, bên trong còn có lục phủ ngũ tạng của người đang lúc nhúc... lúc nhúc... như thế này... ha ha

Vừa nghe, tên đạo sĩ đã sợ tím tái mặt mày.

Dương Thần cũng không hù dọa lão thêm nữa mà tặng liền cho lão hai dao.

Cấu tạo cơ thể người, Dương Thần nắm rõ như lòng bàn tay. Tên đạo sĩ sẽ không vì bị mất hai miếng thịt mà chết ngay được, nhưng có 1 điều đau đớn hơn là: cứ mỗi lần da thịt lão bị cắt đi như vậy thì chân nguyên của lão sẽ giúp lão cầm máu và chậm chậm phục hồi, bởi vậy, lão sẽ chết chậm hơn người bình thường rất nhiều.

Lão đạo sĩ điên cuồng hét lên:

- Người... người đúng là 1 tên yêu ma tàn bạo vô nhân tính. Sớm muộn gì người cũng nhập vào ma giới, suốt đời suốt kiếp không được siêu thoát. Người... người sẽ không được chết toàn thây đâu!

- Đây không phải câu trả lời mà ta cần. Dương Thần vừa nói vừa tiện tay

cắt phéng của lão hai miếng thịt nữa.

Kim đao vô cùng sắc bén, cắt ngọt như dao cắt pho mát. Đùi và ngực lão đạo sĩ đã sắp biến thành đồng xương trắng tinh rồi.

Đạo sĩ vừa đau đớn vừa kinh hãi, mặt gã chuyển hết từ đỏ sang xanh, xanh lại sang xám, rồi từ xám lại trắng bệch ra. Mắt lão ánh lên nỗi tuyệt vọng vô bờ, giọng khản lại, nghe vừa ai oán vừa bi thương:

- Ta đã bại trong tay ngươi, cho dù không bị ngươi giết cũng chẳng sống thêm được bao lâu. Vậy ta cứ không nói cho ngươi biết, để ngươi không thể yên tâm được.

Nói xong, toàn thân lão đạo sĩ đột nhiên cứng đờ lại như pho tượng.

Ngay sau đó, 1 dòng máu đen từ bụng lão tuôn ra. Thế rồi, toàn thân lão bốc lên mùi hôi thối nồng nặc.

Dương Thần ngẩn ra, nhớ tới cái gọi là “Lưỡng tâm tri” mà lão đã nhắc tới trước đó. Lão già đã bị chính con bọ cái trong người mình làm cho bất ngờ.

Kẻ thù thực sự rốt cuộc đáng sợ tới cỡ nào, ngay đến tên thủ hạ y phái tới đã hung ác như vậy, mà y thậm chí còn không thèm nghĩ tới chuyện sống tiếp, chắc hẳn y đã tưởng tượng được kết cục bi thảm của mình khi không hoàn thành nhiệm vụ mà tay trắng trở về rồi.

Trầm tư 1 lúc, Dương Thần quyết định phải mau chóng nghĩ cách giúp những người bên cạnh mình nâng cao tu vi, đồng thời phải cho tăng cường bảo vệ cho họ.

Nhưng cũng không thể làm họ lo lắng thái quá. Áp lực này, cứ để mình hảnh gánh chịu là hơn.

Dương Thần quét mắt qua 1 lượt. Tên đạo sĩ đã chết rồi, để lại 1 cây trăn ma kim chùy, 1 thanh huyết giao kim đao và cả chiếc vòng tay bằng bạch kim trên tay lão nữa.

Còn một thứ khác khiến Dương Thần phải chú ý, đó là chiếc lệnh bài hình thoi bằng kim loại đang đeo trên hông lão.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 924

Hai Mươi Ba Mươi

Cầm chiếc lệnh bài trên tay, Dương Thần xem xét kĩ 1 lượt. Lệnh bài này cũng chẳng có gì là đặc biệt, ngoại trừ một chữ “Hoàng” triện trên mình nó.

Dương Thần phóng thần thức để kiểm tra nhưng chỉ thấy được 1 vài dấu vết của 1 loại chữ khắc rất ít gặp, kiểu như 1 loại mật mã nào đó chưa bao giờ trông thấy.

Không có được chút manh mối nào, Dương Thần đành phải đem mấy chiến lợi phẩm thu được từ tay lão đạo sĩ cất vào trong 1 không gian pháp hình bình hành do hắn tạo ra. Tuy hắn không có đạo pháp lấy đồ không cần tiếp xúc như lão, nhưng không gian pháp tắc của hắn cũng có hiệu quả gần tương tự vậy.

Xử lý xong, Dương Thần tiến lại nơi Lâm Nhược Khê đang đứng cách đó không xa.

Lâm Nhược Khê ngửi thấy mùi hôi tanh hết sức khó chịu bèn quay người lại. Trông thấy cảnh tượng hãi hùng trước mắt, cô gần như á khẩu.

Tuy không phải là lần đầu tiên thấy Dương Thần giết người 1 cách tàn bạo như vậy nhưng cô vẫn cảm thấy không quen chút nào.

Dương Thần nắm lấy bàn tay cô, giọng nói hết sức dịu dàng:

- Nhược Khê, đã khiến em phải kinh sợ rồi. Anh xin lỗi. Em không sao chứ?

Lâm Nhược Khê dùng ánh mắt phức tạp nhìn lại anh, nghiêng răng đáp:

- Khi nãy anh nói... anh nói ngay từ đầu tất cả đã được anh sắp xếp rồi ư?

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Ách! Cũng có thể nói là như thế. Hề hề, nếu anh chết thật, lão sẽ chịu bỏ qua cho em sao? Anh không ngu đến vậy đâu.

- Anh là đồ khốn khiếp!

Lâm Nhược Khê tức giận nhấc chân lên, dùng mũi giày cao gót của mình đá thật mạnh vào bắp chân Dương Thần.

- Anh có biết lúc ấy trái tim em đau đớn thế nào không? Sao anh không báo trước cho em biết?! Nhìn em khóc anh cảm thấy rất vui đúng không? Anh muốn trả thù việc em đuổi anh ra khỏi nhà đúng không, hả?!?

Lâm Nhược Khê tuy rằng cảm thấy mình cũng có phần thái quá, nhưng cứ nghĩ đến việc mình “bị lừa” cho tan nát cõi lòng như vậy thì máu lại sôi lên sùng sục.

Dương Thần làm bộ như đau lắm, xoa xoa bắp chân, nhăn nhó nói:

- Anh cũng chẳng còn cách nào khác. Anh phải cố gắng diễn sao cho

giống mới khiến cho em có thể khóc đạt như vậy. Chỉ có như thế lão mới tin anh sắp tiêu rồi, sau đó sẽ hút hết trùng độc trong người em. Đúng chưa nào?

Lâm Nhược Khê nước mắt lưng tròng, giọng vẫn chưa nguôi giận dỗi:

- Nếu chẳng may lão cứ nhất quyết không chịu hút trùng độc ra thì sao? Anh có phải là sẽ mất mạng vô ích không?!

Dương Thần sừng sốt, ngẫm nghĩ một chút, gật gật đầu:

- Anh nói rồi, chỉ cần anh còn sống thì nhất định sẽ không để em ra đi trước. Cho dù có lỗi với người khác, nhưng có những chuyện anh không thể không làm.

Lâm Nhược Khê khẽ nhắm mắt, mím chặt đôi môi, hít 1 hơi thật sâu rồi mới chậm rãi lên tiếng:

- Để rồi cho dù em sau đó em có chết theo anh, em sẽ cũng phải nhớ rằng anh là vì em mà bỏ mạng, xuống âm tào địa phủ em vẫn phải ghi nhớ đại ân đại đức của anh, đúng chưa?

Dương Thần cười giả lả:

- Em xem em kìa, bây giờ không phải tất cả đã qua rồi sao. Em cứ phải chấp mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy làm gì? Hi hi..

- Có thể đối với anh, anh dùng tính mạng đánh cược lấy tính mạng của em chỉ là “chuyện nhỏ nhặt” ; nhưng trong mắt em, đây quả thực là 1 chuyện tày đình...

Lâm Nhược Khê tỏ ra hết sức nghiêm túc nói.

Dương Thần cứ thế đứng chôn chân 1 chỗ. Mãi lâu sau, hắn mới thu lại nụ cười,

hỏi ngược lại:

- Thế trước đây khi Ngọc Lôi xảy ra chuyện, chẳng phải ai đó cũng không cho anh biết 1 chút gì mà cứ thế lẳng lặng giải quyết tất cả hay sao?

- Đó là bởi vì...

- Bởi vì sao? Dương Thần nhe răng.

Lâm Nhược Khê cắn cắn môi:

- Bởi vì, em thấy cho dù có nói anh cũng không hiểu được, nên...

Dương Thần thở dài đáp.

- Vậy thì đúng rồi. Mặc dù khi biết được sự thật, trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng chỉ cần 1 lúc sau, tự khắc sẽ không còn ám ức nữa. Bởi vì anh rất thông cảm, rất hiểu, anh có thể chấp nhận theo sự lựa chọn của em, cho nên anh tin em cũng sẽ rộng lòng tha thứ cho anh khi này đã có những quyết định lỗ mẫn.

Lâm Nhược Khê cúi đầu, than thở nói:

- Nói thế nào vẫn là anh có lý....

Dương Thần nhìn bộ dạng ngây ngô của Nhược Khê lúc này, bất giác muốn đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp ấy. Nhưng mới giờ lên nửa chừng thì chợt nhớ ra 2 người đang trong thời kì “chiến tranh lạnh”, hành

động này của hắn xem ra có phần không được hợp lý cho lắm.

Chẳng biết Lâm Nhược Khê rốt cuộc có tha thứ cho chuyện giữa mình và Tiêu Chi Thanh hay không, tay Dương Thần cứ ngập ngừng giữa không trung.

Lâm Nhược Khê cũng nhận thấy được điều ấy, bắt gặp ánh mắt do dự của Dương Thần, trong lòng cô không khỏi có chút chua xót.

Chính mình muốn nói hận hắn cũng không được nữa rồi. Vừa nãy trong tình thế sinh ly tử biệt, rất nhiều âm ức cũng được giải tỏa rồi.

Giận anh ấy ư? Có lẽ cũng không hẳn.

Thế nhưng lòng kiêu ngạo lại không cho phép cô chủ động kéo tay Dương Thần lại áp vào má mình.

Dương Thần cảm thấy không khí có phần không được tự nhiên, lên tiếng:

- Chúng ta về Trung Hải đi, Hồng Yến ở công ty đang ngồi trên đồng lửa kia kìa. Em có cần gọi điện báo trước cho cô ấy không?

Lâm Nhược Khê lặng lẽ gật đầu, nhặt chiếc di động đang nằm trên mặt đất lên. May mà đã được Dương Thần thiết lập bảo vệ từ trước nên chiếc điện thoại không hề hư hại gì.

Báo tin cho Triệu Hồng Yến cả hai vẫn an toàn xong, Lâm Nhược Khê mới gác máy, dùng ánh mắt đầy nghi vấn nhìn Dương Thần.

Dương Thần bước đến ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô. Qua 1 lớp vải mỏng, anh vẫn có thể cảm nhận được toàn bộ sự mềm mại, đàn hồi của da thịt cô.

- Anh sẽ cố hết sức để làm thật chậm. Em hãy nhắm mắt lại, vì có thể em sẽ bị kích động đó.

Lâm Nhược Khê vẫn không dám tin, Dương Thần cứ thê bay về Trung Hải như vậy.

- Là... là bay về Trung Hải ngay sao?

Dương Thần nhún vai:

- Còn có thể sao giờ? Chả lẽ xuống núi rồi mới mua vé máy bay sao? Hay em muốn ngồi ô tô đường dài?

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Hơn mười phút sau, Dương Thần dùng tốc độ chậm nhất có thể đưa Nhược Khê trở lại khu biệt viện phía tây.

Hai người, 1 người lăm lem những bụi, 1 người loang lổ những máu, đương nhiên không thể quay về công ty với bộ dạng như vậy được.

May là ở khu biệt viện này các hộ cách nhau khá xa. Đứng ngoài cửa cũng chẳng có ai trông thấy 2 người trong tình trạng thê thảm này.

Dương Thần buông eo Nhược Khê ra, tươi cười nói:

- Có thể mở mắt ra rồi. Đến nhà rồi.

Lâm Nhược Khê vẫn đang lằng lằng, từ từ hé mắt, chớp chớp đôi hàng mi, phát hiện đã về tới nhà, quả thực khó mà tin nổi.

Dương Thần phúi phúi quần, phân vân không biết có nên vào nhà hay không. Chỉ e Nhược Khê vẫn chưa nguôi giận....

Còn không vào thì lại chẳng cam tâm. Dù thế nào mình cũng đã phải liều mạng vì cô ấy như thế, chuyện Tiêu Chỉ Thanh kia nên cho qua đi thôi.

Lâm Nhược Khê trông thấy vẻ phân vân của Dương Thần, lập tức đoán được nguyên nhân, cô hạ giọng khẽ nói:

-Anh.... anh có điều gì muốn nói không?

Dương Thần hít 1 hơi, lưỡng lự đôi chút, rồi tùm tùm cười nói:

- Nhược Khê à, anh muốn nói... à... ừm... vậy anh cứ thế này mà đi sao?

Câu trả lời lí tưởng đương nhiên sẽ là “Anh đừng đi nữa.” Có như vậy, Dương Thần mới có thể an lòng được.

Ấy thế mà Lâm Nhược Khê chẳng biết trong đầu đang suy nghĩ cái gì, tay cứ vân vê gấu váy, mãi vẫn chẳng chịu hé răng.

Dương Thần bắt đầu sốt ruột, lùi lùi mấy bước, hỏi lại:

- Vậy anh đi đây, ... nhé?!?

Lâm Nhược Khê chẳng nói chẳng rằng, cứ đứng im như phỗng trước cửa.

Dương Thần thật chỉ muốn oà lên. Đây là cái tình cảnh quái quỷ gì thế này? Bà cô ơi, dù bà vẫn còn giận hay không cũng phải cho người ta cái tín hiệu với chứ?!!

Dương Thần buồn bã quay người, thất thểu bước ra phía cổng khu biệt viện, trong đầu nghĩ xem nên đi chỗ nào tắm rửa thay quần áo bây giờ.

Đúng lúc đó, tiếng Lâm Nhược Khê ở phía sau khiến anh phải dừng bước.

- Anh cứ đi như vậy sao?

Giọng nói trong như suối ầm giầu chút giận dỗi.

Dương Thần lập tức quay người lại, cười khỏ:

- Em vẫn chưa nguôi giận, anh nào dám mặt dày mà xuất hiện trước mắt em mãi như thế? Anh không muốn làm em giận thêm đâu...

- Anh đúng là đồ ngu ngốc!

Từ khốn khiếp khi này đã bị cô đổi thành ngốc ^^

Có lẽ đối với 1 người sống trong gia đình gia giáo như cô, mắng chửi như vậy đã là cay độc lắm rồi!

Dương Thần ngơ ngác đứng như trời chồng tại chỗ, người phụ nữ trước mặt sao mà khó hiểu quá xá?!?

Lâm Nhược Khê sắp tức điên lên rồi. Cô nhắm chặt mắt, trán nhăn lại, môi mím chặt. Xem chừng Dương Thần khó tránh khỏi cơn cuồng phong trước mặt rồi. Ấy vậy mà Nhược Khê lại mở mắt ra, giọng nũng nịu:

- Anh chẳng phải đã nói rằng yêu em sao?

Dương Thần lại càng cảm thấy khó hiểu. Người phụ nữ trước mặt anh vài giây trước còn đáng sợ là thế, bây giờ hai má ửng hồng, bộ dạng vô cùng ngây ngốc.

Lâm Nhược Khê thở gấp, cảm xúc hiển nhiên rất không ổn định.

- Nếu anh thực sự yêu em, vậy sao chỉ hỏi hai lần rồi không hỏi thêm nữa? Anh nghĩ xem, anh đã gây cho em biết bao tổn thương như vậy, ít ra cũng phải hỏi 20, 30 lần; hỏi em có thể tha thứ cho anh không, như vậy mới coi là... tạm được. Nếu anh làm như vậy, em mới... ừm... em mới... giả vờ.... ừm... coi như chưa có chuyện gì, miễn cưỡng, lạnh lùng, thờ ơ đồng ý với anh! Chẳng lẽ anh chỉ có thể làm được đến thế thôi sao? Đồ dối trá!

“Đồ dối trá!?”

Bên tai Dương Thần cứ văng vẳng 3 chữ này, nghe sao mà ngọt ngào ám áp đến kì lạ.

Thật chẳng hiểu mình bị sao nữa, bị người ta mắng như 1 con heo mà lại vui đến vậy?!

Người ta bảo con gái dính vào tình yêu sẽ trở nên ngốc nghếch. Ai bảo con trai thì không đây?!?

Một bước, rồi hai bước, ba bước, cứ thế Dương Thần đã đứng ngay trước mặt Nhược Khê.

Dương Thần hai tay hướng phía trước ấn một cái, trực tiếp đem Lâm Nhược Khê ấn dính vào cửa chính.

Trong không gian hẹp như vậy, hai người mặt đối mặt, cơ hồ có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của đôi phương.

- Anh không phải là kẻ lừa gạt! Mà... anh là 1 tên trộm cắp!

Dương Thần khước miệng nhếch lên

Lâm Nhược Khê cố tỏ ra thản nhiên, giương to đôi mắt đầy thách thức nhìn hắn, nhưng trong đáy mắt cô lại hiện lên chút hoang mang.

- Cái gì cơ? Ăn cắp cái gì cơ?

- Đánh cắp trái tim.

Nói xong, Dương Thần dịu dàng hôn lên đôi môi căng mọng tươi non như cánh hồng của Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê mở to mắt kinh ngạc, cơ thể mềm mại khẽ run rẩy, không hề có ý định đẩy hắn ra.

Dương Thần không hôn quá mạnh, quá sâu. Nụ hôn ấy tựa như 1 cái kết trọn vẹn, viên mãn cho 1 câu chuyện cổ tích có hậu.

Nhẹ nhàng rời khỏi môi Nhược Khê, Dương Thần vui vẻ như vừa trút được 1 gánh nặng:

- Mặc dù có người nói với anh, nếu đã nói với phụ nữ rằng “Anh yêu em” thì không được phép nói câu “Xin lỗi” nữa. Thế nhưng, anh vẫn muốn nói với em câu này. Nhược Khê, quả thực có rất nhiều chuyện anh đã không phải với em. Nhưng từ giờ trở đi, anh thề, anh hứa, anh đảm bảo, sẽ không bao giờ có Tiêu Chi Tình thứ 2 nữa.

Lâm Nhược Khê còn đang thẹn thùng, bỗng chốc trở nên lạnh lùng, nghiêm nghị:

- Cấm anh không được nhắc đến cái tên này nữa!!!

Dương Thần sừng sốt, méo miệng cười khổ.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, vú Vương từ trong nhà gọi vọng ra:

- Tiểu thư? Là tiểu thư trở về rồi đúng không?

Lâm Nhược Khê vội vàng đẩy Dương Thần ra khỏi người mình, nhanh chóng chỉnh trang lại đầu tóc, quần áo để trông không quá nhếch nhác, lúi thúi, đáp:

- Vâng, vú Vương, mở cửa giùm con.

Vú Vương vội vàng chạy ra mở cửa. Trông thấy bộ dạng của Dương Thần và Nhược Khê, bà không khỏi có chút kinh ngạc:

- Trời, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao thiếu gia và tiểu thư toàn thân đầy máu thế kia?

- Dương Thần khoe miệng vú Vương, đừng quá kích động như vậy! Chúng con không sao cả, chỉ là gặp chút sự cố ngoài ý muốn thôi mà. Nhưng đã giải quyết xong xuôi hết rồi, và lại chúng con chẳng phải đã về an toàn rồi sao?

Trải qua không ít chuyện như vậy nên vú Vương cũng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, nhíu mày hỏi:

- Nhưng... nếu vậy, vị khách này phải gặp làm sao đây?

- Khách? Khách nào?

Dương Thần thắc mắc.

Vú Vương bất đắc dĩ cười nói:

- Năm phút trước có 1 vị cô nương, tên gì nhỉ.... à, họ Tiêu, nói là có chuyện muốn gặp tiểu thư. Cô ta đang ngồi đợi ở phòng khách đó.

Cô nương họ Tiêu?!

Dương Thần lòng như lửa đốt, nghĩ thầm: “Cái cô Tiêu Chỉ Tình này, không phải đã nói biến đi càng xa càng tốt rồi hay sao? Chẳng lẽ cô ta làm loạn như vậy vẫn chưa thoả mãn?”

Tức thì, nộ khí của Nhược Khê vừa mới kìm xuống đôi chút, bỗng bị ba chữ Tiêu Chỉ Tình làm cho bộc phát ra ngoài. Cô quay đầu liếc Dương Thần 1 cái sắc lẹm, rồi quay đầu lại nói với vú Vương:

- Vú Vương, không sao đâu, cứ thế này gặp cô ta cũng được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 925

Cút

Vú Vương đầu tiên là nghi hoặc, sao một Lâm Nhược Khê tính cách lúc nào cũng ôn hòa, đột nhiên lại lạnh lùng mãnh liệt đến thế, neho mắt hướng ánh nhìn khó hiểu về phía Dương Thần, ánh mắt có chút hiểu ra.

Trong lòng có chút thờ dãi, vú Vương phát hiện ra bản thân đã dần quen với chuyện này rồi, vị cô gia này vừa khiến bà vừa mến vừa hận, chỉ mong là chuyện lần này gây ra đừng quá lớn.

Bước vào gian phòng khách của căn biệt thự sang trọng, Tiêu Chỉ Tình đang tự tại vắt vẻo đôi chân trắng nõn ngồi trên sô pha gỗ lim bọc da thật, tay nâng chén trà.

Một chiếc áo len Mã Hãi màu đen cộng với một chiếc quần đùi da màu đen, để lộ ra đôi chân trắng muốt, gợi cảm đến mê người.

Tư thế ngồi giống như cô ta mới là chủ nhân của ngôi nhà vậy.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê vừa đầu tắt mặt tối trở về nhà, chiếc váy của Lâm Nhược Khê đều đã bẩn, tóc tai rối bời, quả thực là không được gọn gàng cho lắm.

Nghe thấy tiếng người, Tiêu Chỉ Tình để chén trà xuống, quay đầu, nhìn thấy bóng dáng hai người, người phụ nữ hơi há miệng kinh ngạc.

Lâm Nhược Khê căn bản cũng không thèm để ý đến bộ dạng của mình bây giờ, khuôn mặt như chạm ngọc lạnh băng trong mấy nghìn năm, đôi mắt lạnh lùng khiến cho vú Vương đứng bên cạnh cũng không chịu nổi.

- Cút.

Lâm Nhược Khê không chút nể mặt nói một câu, nhẹ nhàng nhưng thâm hiểm.

Vừa nãy Tiêu Chỉ Tình còn nở nụ cười, trong giây lát cứng đờ người lại.

Dương Thần ở đằng sau, ngẩng đầu, hít một hơi, hắn coi như không nhìn thấy gì cũng không nghe thấy gì.

Hơi vuốt tóc, Tiêu Chỉ Tình khẽ cười, dần dần đứng dậy, đi về phía trước hơi nghiêng đầu hỏi:

- Vợ chồng Tổng giám đốc Lâm vừa đi đâu về mà sao trông bộ dạng nhếch nhác thế kia.

- Cút.

Tiêu Chỉ Tình dừng hằn nụ cười, lần này rốt cuộc mặt cũng biến thành đau khổ:

- Lẽ nào không thể ngồi nói chuyện với nhau sao, hôm nay tôi có việc đứng đắn nên mới tới đây.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi nói với bà Vương:

- Vú Vương, tiền khách.

- Hả?

Vú Vương có chút không hiểu, nhưng cũng hiểu được ý của câu nói.

- Cô Tiêu.

Bà Vương ngại ngừng cười nói:

- Tuy rằng tôi không biết giữa cô và tiểu thư nhà tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tiểu thư nhà tôi không muốn nói chuyện với cô, tốt hơn là cô nên về đi, tôi tiễn cô.

Ánh mắt Tiêu Chỉ Tình u oán, nhìn về người đứng sau bên cạnh Lâm Nhược Khê là Dương Thần.

Cẩn môi, Tiêu Chỉ Tình hỏi:

- Anh cũng đuổi tôi đi sao?

Dương thần nghe xong giật mình, người đàn bà này chẳng phải đang hại hẩn sao?

- Hỏi tôi làm gì, tôi đã giải độc cho cô, cho cô tiền, cô phá hoại tình cảm vợ chồng tôi tôi đã không giết cô thì chớ, tôi đã tận tình rồi, cô còn muốn thế nào nữa? Hơn nữa hôm đó tôi đã chẳng cho cô đi rồi sao.

Dương Thần buồn bực nói.

Lâm Nhược Khê nghi ngờ hỏi:

- Giải độc? Là ý gì?

Dương Thần cũng không giấu diếm, kể chuyện trong cơ thể Tiêu Chỉ Tình vốn có kịch độc bên trong và bản thân đã giải độc cho cô ta như thế nào.

Lâm Nhược Khê biết hẩn ta chắc chắn vẫn đang giấu diếm chuyện gì đó, nhưng cũng không gắng hỏi, gật đầu nói:

- Nếu là như vậy, vậy thì biết mà báo ân, chứ không phải đến đây để đạt được mục đích của cô không từ thủ đoạn mà phá vỡ gia đình người khác.

- Cô nói không sai.

Tiêu Chỉ Tình đột nhiên trả lời, dung mạo xinh đẹp đầy sự áy náy.

- Hôm nay tôi đến đây, thực ra cũng là để nói lời xin lỗi với hai người.

Đang nói, Tiêu Chỉ Tình đột nhiên quỳ xuống.

Lần này, không chỉ vú Vương, ngay cả Lâm Nhược Khê và Dương Thần đều không ngờ đến, đứng như khúc gỗ, không biết là như thế nào tiếp theo để đuổi cô ta đi.

- Là do tôi đã sai, là do tôi đã bị lòng báo thù làm cho ngu muội, muốn dùng chính thân mình để phá hoại hôn nhân của hai người, đến bây giờ tôi mới nhận ra, tôi là một người đàn bà ác độc.

- Cô Lâm, xin cô tha lỗi cho sự lỗ mãng của tôi, nhưng bây giờ tôi thật sự muốn được sống tiếp, tôi không biết là mình sẽ chết khi nào, nếu như hai người không giúp tôi, thì không ai có thể cứu tôi nữa rồi.

Vừa nói, nước mắt Tiêu Chỉ Tình vừa lăn chã rơi, cô ta vốn mềm mỏng, cứ khóc như vậy càng khiến cho người ta phải mềm lòng, toàn thân như thể nhũn ra vậy.

Vú Vương đứng bên cạnh không giấu được sự thương cảm, vội đến dịu Tiêu Chỉ Tình:

- Cô Tiêu, cô thành tâm là được rồi, bây giờ cũng không phải là thời xưa nữa rồi, cô quỳ xuống làm gì chứ, mau đứng dậy.

Tiêu Chỉ Tình lắc đầu:

- Nếu như cô Lâm chưa chịu tha thứ cho tôi, tôi hôm nay sẽ không đứng dậy, dẫu sao tôi ra ngoài sớm muộn gì cũng chết, thậm chí còn chết một cách đau đớn, tôi tình nguyện quỳ tại đây.

Người phụ nữ này thay đổi quá nhanh, khiến cho Dương Thần không biết đâu mà lần.

Bên ngoài Lâm Nhược Khê tỏ ra lạnh lùng, tuy rằng vẫn còn tức giận chuyện Tiêu Chỉ Tình phá hoại bên trong, và cô ta cũng đã từng quan hệ với Dương Thần nhưng giờ cũng bị làm cho mềm lòng.

Xét cho cùng, người ta cũng đã quỳ xuống xin lỗi, lại nói một cách đáng thương như vậy, nên mềm lòng cũng là lẽ đương nhiên.

- Cô nói cô muốn phục thù? Mà vẫn có người muốn giết cô? Ý gì?

Lâm Nhược Khê không khỏi tò mò hỏi.

Tiêu Chỉ Tình lau nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Thực ra là tôi trốn ra...khỏi gia tộc nhà tôi, sớm muộn gì nhà chồng chưa cưới của tôi cũng sẽ tìm ra và bắt tôi lại.

- Cái gì?

Lần này đến vú Vương kinh ngạc kêu lên nói:

- Cô Tiêu, vậy là ý gì? Sao lại có chuyện người trong cùng một nhà lại giết hại lẫn nhau?

Trừ phi người cô muốn báo thù là người thân của cô?

- Bọn họ không phải là người thân của tôi.

Mắt Tiêu chỉ Tình lóe lên vài tia đỏ chói, vẻ mặt đầy sự phẫn uất và căm giận, ngẩng đầu nói:

- Tôi chỉ giận một nỗi là không thể rút gân lột da tất cả bọn họ.

Nhìn bộ dạng không thể kiềm chế được của Tiêu Chỉ Tình, Dương Thần có chút nhíu mắt lại, theo như kinh nghiệm nhìn người của hắn, lần này Tiêu Chỉ tình không diễn kịch.

Nghĩ đến những chuyện kì lạ xảy ra khi gặp Tiêu Chỉ Tình trước đây, và lão đạo sĩ cổ quái ngày hôm nay, Dương Thần mơ hồ đoán được điều gì đó.

Quyết định xong chủ ý, Dương Thần tiến lên phía trước nói:

- Cô đứng lên.

Tiêu Chỉ Tình dừng tiếng khóc, mơ hồ ngẩng đầu lên:

- Anh...Anh tha thứ cho tôi rồi?

Dương Thần nói:

- Kể lai lịch của cô, và bối cảnh tất cả mọi chuyện cho tôi nghe.

Tiêu Chỉ Tình ngần người một hồi, quay đầu nhìn Lâm Nhược Khê đứng bên cạnh.

Lâm Nhược Khê ánh mắt phức tạp nhìn về mặt bỗng nhiên nghiêm túc của Dương Thần, do dự một lúc, nhìn Tiêu Chỉ Tình gật đầu:

- Nếu như sau này cô không còn giữ âm mưu thủ đoạn gì thì lần này tha thứ cho cô.

Tiêu Chỉ Tình như trút được gánh nặng, nở nụ cười nói:

- Cảm ơn hai người.

- Trời ạ, sớm nên như vậy, nhưng cô chủ, tiểu thư, mọi người nói chuyện thì cũng phải đi tắm thay quần áo đi.

Vú Vương cười nói.

Trên mặt Dương Thần nở nụ cười có chút tà ý, quay người ôm lấy eo Lâm Nhược Khê ghé vào tai cô nói:

- Bà xã, chúng ta cùng tắm nhé.

- Buông ra.

Lâm Nhược Khê khẽ hét lên.

Dương Thần hơi sợ lập tức ngoan ngoãn buông tay, xem ra hẳn cho Tiêu Chỉ Tình đứng lên khiến cho người phụ nữ này không vui.

Đây là một tâm lý kì lạ, rõ ràng cô ta cũng sẽ để Tiêu Chỉ Tình đứng dậy, nhưng bản thân lại không thể nói ra.

Lâm Nhược Khê liền quay người đi lên lầu, vừa đi vừa nói:

- Đến thư phòng của tôi, vú Vương giúp tôi chuẩn bị đồ ăn, tôi đói rồi.

Dương Thần nhìn về phía vú Vương dùng mắt ra hiệu, tất nhiên là chuẩn bị nhiều một chút, sau đó chạy lên theo sau.

Cuối cùng, dưới lầu chỉ còn lại một mình Tiêu Chỉ Tình đang thất thần nhìn theo bóng dáng hai người đang lên lầu.

- Sao nào, có phải có chút ngưỡng mộ.

Vú Vương nhìn Tiêu Chỉ Tình cười nói.

Tiêu Chỉ Tình có chút ngạc nhiên nhìn vú Vương và cười theo.

- Tuy rằng hay cãi nhau, chửi chửi mắng mắng, nhưng xét cho cùng cũng kết hôn hơn một năm, có thể như vậy mà sống với nhau, thì tình cảm phải sâu đậm hơn những cặp vợ chồng bình thường khác.

Vú Vương cảm thán nói:

- Cô Tiêu, tôi không phải người trong cuộc, nên cũng không dám nói gì, nhưng tôi cảm thấy cô không nên nghĩ những chuyện không thể nữa, như vậy chỉ làm tổn thương bản thân cô thôi.

Nói xong, vú Vương vội xuống bếp chuẩn bị thức ăn.

Tiêu Chỉ Tình lúng ta lúng túng đứng ở lầu dưới, ánh mắt có chút lúng túng.

Nửa tiếng trôi qua.

Hai người sau khi tắm rửa, thay quần áo, tinh thần sảng khoái hơn bèn gọi Tiêu Chỉ Tình đến thư phòng của Lâm Nhược Khê.

Nếu như là trước kia, Lâm Nhược Khê sẽ không bao giờ tham gia vào mấy chuyện “nguyên tắc xã hội này”, nhưng bây giờ bản thân cũng bị tu sĩ bắt rồi, cho nên cô bắt buộc phải quan tâm.

Thư phòng của Lâm Nhược Khê rất rộng, bên tấm thảm bằng lông cừu có thêu các loại hoa văn phức tạp có bày mấy cái ghế tựa khắc gỗ lim màu đỏ, ba người ngồi quây lại một chỗ.

Sau khi vú Vương đem điểm tâm vào xong liền lui ra, bà vốn không tò mò và cũng cảm thấy bản thân thích hợp để nghe chuyện này.

- Bây giờ cô có thể nói rồi, nhưng tốt nhất là hãy nói thật, không khéo tôi còn biết nhiều hơn cô.

Dương Thần bỏ một miếng bánh đậu xanh vào miệng nói.

Tiêu Chỉ Tình hít một hơi thật sâu, có vẻ như để điều chỉnh lại tâm lý, bắt đầu mở miệng nói:

- Không biết hai người có từng nghe qua, gia tộc Ân Thế.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 926

Chồn Không Người

Từ lúc Tiêu Chỉ Tình mở miệng, Dương Thần theo bản năng mở hai tròng mắt lộ rõ hai ánh hào quang sáng chói.

Không ngờ thật sự có Ân Thế gia tộc

Lâm Nhược Khê lại hơi nghi hoặc, nhìn thấy bộ dạng Dương Thần có chút trịnh trọng nên cũng không hỏi nhiều, dẫu sao có nghe xong cũng không hiểu, để cho Dương Thần giải thích là được rồi.

Dương Thần lại nói:

- Cô chỉ cần nói ra hết những chuyện mà mình cần nói là được.

Tiêu Chỉ Tình có chút sợ hãi với vẻ có nghiêm túc đột nhiên của Dương Thần, nhưng vẫn gật đầu, bắt đầu kể.

Sau khi cuộc đại chiến giữa tu sĩ thượng cổ Hoa Hạ và thần tộc, bởi vì bị vây trong trận địa, mà một mình Athena khó lòng mà chống cự được, thêm nữa các vị thần gần như không sinh sản được thần tộc, các vị thần vì thế mà bị diệt vong.

Cùng với sự diệt vong của các vị thần, các tu sĩ thượng cổ cũng người chết thì cũng chết, người biến mất thì cũng biến mất, phá vỡ hư không cũng ít dần đi.

Nhưng, một số tu sĩ vô cùng hùng mạnh, bản thân bọn họ có thể thừa kế y bát của tiên nhân thượng cổ ở thời kì rất sớm, do vậy hậu thế của bọn họ tất nhiên cũng sẽ mạnh mẽ hơn nhiều tu sĩ khác.

Cùng với sự khai chiến với các vị thần và sự ra đi của tu sĩ Độ Kiếp Kỳ, hậu thế của họ tập hợp thành thượng cổ gia tộc, do là ẩn thế, chỉ cầu tiên đạo, gần như là không có sự ràng buộc gì với thế tục, và trở thành Ân Thế gia tộc.

Cùng với sự biến thiên của thời gian, Ân Thế gia tộc cũng tồn tại song song với các gia tộc khác.

Đầu tiên là do một số gia tộc nhỏ yếu lựa chọn trở về với phàm trần, người trong gia tộc tiêu tan, thêm nữa các gia tộc không có truyền nhân nào xuất sắc bị các gia tộc khác thôn tính.

Đến cuối cùng, bây giờ toàn thể Hoa Hạ, chỉ tồn tại ba đại Ân Thế gia tộc, là Lạc gia, Ninh gia, và Tiêu gia.

Ba gia tộc này, đều đã trải qua hàng loạt cuộc đào thải các gia tộc khác mà tồn tại, hơn nữa dần dần trở thành thượng cổ gia tộc lớn mạnh, không chỉ cất giữ một lượng lớn môn pháp tu hành ở thời thượng cổ, còn có một lượng lớn pháp bảo, đan dược, đương nhiên, là có sự hỗ trợ của những thứ này, cho nên đời nào gia tộc cũng có anh tài xuất hiện, càng có không ít các trưởng

giả trân thủ với tu vi khó lường.

Tương đối mà nói, Hồng Mông chỉ là một số kẻ mạnh tán ra từ trong các môn phái cổ võ, tuy rằng số người tất nhiên là hơn hẳn ba gia tộc kia, nhưng tinh anh lại không hề bằng ba đại gia tộc kia.

Hơn nữa, đến Hóa Thần Kỳ trở lên, bởi vì còn tồn tại chân nguyên lực, có thể dùng các loại bảo pháp để đối phó với địch, với điều kiện của thượng cổ thể gia là số một.

Cho đến nay, Hồng Mông một là thủ vệ thượng cổ đại trân, hai là thủ vệ căn cơ Hoa Hạ, cùng với các thượng cổ thể gia nước sông không phạm nước giếng, vẫn duy trì thế cân bằng.

Tiêu Chỉ Tình chính là thuộc Tiêu gia trong ba đại gia tộc.

Nói ra, thân phận của Tiêu Chỉ Tình không hề thấp kém, là gia chủ của Tiêu gia, là con thứ hai của Tiêu Mạnh Vu, con gái một của Tiêu Mặc Tranh.

Tiêu Mặc Tranh có hai người con, nhưng chỉ có một mình Tiêu Chỉ Tình là con gái.

Theo lý mà nói, Tiêu Chỉ Tình phải là một hòn minh châu quý giá đặt trong bàn tay, được sủng ái nhất mới phải.

Nhưng, trời sinh Tiêu Chỉ Tình lại là “Cửu Âm Huyền Mạch”

Với thân thể Cửu Âm Huyền Mạch đã được định sẵn là không thể tu luyện bất kì công pháp nào, bởi vì âm khí quá nặng, khiến cho kinh mạch không có cách nào hấp thụ được linh khí của trời đất, do vậy linh khí tự nhiên sẽ bị phân tán.

Hơn nữa, cách để chữa khỏi Cửu Âm Huyền Mạch, đã bị thất truyền từ thời kì thượng cổ.

Trong Ân Thế gia tộc, các đệ tử không có cách nào tu luyện đến Hóa Thần Kỳ, cho dù là có thân sinh dòng chính thống cũng không được tôn trọng, chỉ có thể đứng bên ngoài, hoặc chỉ có thể làm tạp vụ trong gia tộc.

Tiêu Chỉ Tình là một đứa con gái không có cả cơ hội để tu luyện, tất nhiên sẽ được coi là rác rưởi không ra gì.

Nhưng cửu âm huyền mạch lại có một đặc tính khác, khiến cho gia tộc cô phải nhìn cô với một ánh mắt khác- bách độc bất xâm.

Cửu Âm Huyền Mạch có thể chống lại sự xâm nhập của các loại độc dược, khiến cho thân thể con người tuy rằng có thể có các loại bệnh, nhưng bởi vì có âm hàn khí áp chế, cho dù là trúng độc, thì trong vòng một trăm năm cũng không có gì phải lo lắng.

Nên biết rằng, ba đại gia tộc, ai cũng đều có thể mạnh của mình, công pháp và pháp thuật của Lạc gia là số một, có nhiều cao thủ siêu hạng, Ninh gia ngoài vô số bảo pháp ra, số người gia tộc nhiều, tuy rằng không tinh nhuệ bằng Lạc gia nhưng lực lượng lại ngang nhau.

Tiêu gia, lại dựa vào bảo pháp và đan dược mà có địa vị.

Luyện chế các loại đan dược là nhất thiên mệnh mạch của Tiêu gia.

Nếu là trước kia, đan dược sau khi tinh luyện xong nhất định sẽ có hiệu quả, nhưng trên thực tế, có rất nhiều đan dược không có cách nào có thể phán đoán được nó có hiệu quả như mong đợi hay không, xét cho cùng người trong gia tộc hiện nay đã không còn thần thông như tổ tiên thời kì thượng cổ nữa, rất nhiều phương pháp tinh luyện đan dược đã không còn chuẩn xác như trước.

Như vậy thì, thử độ hiệu quả của đan dược là điều đặc biệt cần thiết.

Nhưng có rất nhiều đan dược, nếu như dùng không cẩn thận, nhẹ thì bị nhiễm độc, nặng thì phá hủy lục phủ ngũ tạng, thất khiếu chảy máu, hao tổn tu vi.

Người trong Tiêu gia, tất nhiên là không thể đi khắp nơi bắt người để thử đan dược, thứ nhất người bình thường không thể chịu được độc tính, thứ hai các thành viên trong gia tộc đều rất quý trọng, dầu là thiên tiên tu vi thì cũng là một mạng người.

Cho nên, sự xuất hiện của Tiêu Chỉ Tình gần như được Tiêu gia coi là “Thiên mệnh”.

Tiêu Chỉ Tình tuy rằng không thể nào tu luyện, nhưng Cửu Âm Huyền Mạch có đầy âm hàn linh khí, không giống như người thường, hơn nữa, cứ cho là thử đan dược thất bại, Tiêu Chỉ Tình cũng không vì trúng độc mà chết đi.

Cũng giống như nói, cơ thể của Tiêu Chỉ Tình giống như là một “thể thực nghiệm thử thuốc” tự nhiên.

Từ lúc Tiêu Chỉ tình hiểu chuyện, hầu như là nếu như có một đan dược nào được tinh luyện xong, viên thứ nhất sẽ cho vào thân thể cô, để cho các trưởng lão luyện đan dược có thể quan sát được sự biến hóa của đan dược trong cơ thể cô, nếu như có hiện tượng trúng độc thì sẽ phải tìm ra nguyên nhân, nếu như không có phản ứng gì, thì tất nhiên là đã thành công.

- Đây cũng chính là tại sao lúc đầu cơ thể cô lại có các độc tố phức tạp nhiều đến nỗi không đếm được hết.

Nghe đến đây, Dương Thần không kìm nổi nhíu mày.

Tiêu Chỉ Tình lúc này khóe mắt đỏ hoe, nghĩ lại từ nhỏ đã phải trải qua những chuyện cực kì bi ai như thế, ngay cả trong giấc mơ cũng giết mình tỉnh giấc.

Gật đầu, Tiêu Chỉ tình nói:

- Bọn họ biết rằng, nếu như giúp tôi áp chế hàn độc của Cửu Âm Huyền Mạch, không chỉ phải tiêu phí một lượng bảo dược, hơn nữa cũng lãng phí cả thời gian, xét cho cùng tôi chỉ có đau đớn chứ không chết được.

Bọn họ không có công pháp thần kì như anh, tôi bây giờ vẫn không thể tin được, hàn độc đi theo tôi gần hai mươi năm nay đã thật sự bị áp chế.

- Gần hai mươi năm?

Dương Thần ngẩn người nói:

- Cô vẫn chưa tròn hai mươi tuổi?

Khuôn mặt Tiêu Chỉ Tình hơi ửng đỏ lên:

- Tôi...đương nhiên là chưa đủ hai mươi, nhưng bất kì ai nhìn tôi đều không thể nghĩ tôi trẻ như vậy.

Lâm Nhược Khê không thể nghe tiếp được nữa, lạnh lùng nói:

- Anh còn có tâm trạng mà hỏi tuổi? Sao lại có người thân nhân tâm như thế chứ, cứ coi là thấy chết không cứu, lại còn lấy người sống ra làm công cụ thử nghiệm thuốc.

Tiêu Chỉ Tình cảm kích nhìn Lâm Nhược Khê, tỏ ra rất vui mừng khi Lâm Nhược Khê nghĩ cho cô ta như thế.

- Cô Lâm, có thể cô không biết, đối với Ân Thế gia tộc mà nói, từ xưa đến nay, thực lực là vua, một người không thể nào tu luyện như tôi, không vứt bỏ đã là may lắm rồi, tôi ở trong gia tộc, ngay cả thân phụ thân sinh ra tôi cũng không nhìn tôi lấy một lần, ông nội tôi, cũng chưa bao giờ chạm vào người tôi.

Tiêu Chỉ Tình cười lạnh lẽo, trong mắt hiện lên sự uất hận vô cùng.

Dương Thần hầu như có thể hiểu được, tại sao người phụ nữ này lại có thể nhẫn tâm như thế.

Từ nhỏ đã sống trong một gia tộc “người ăn người”, e rằng sớm muộn cũng sẽ quên đi thế nào gọi là lương tri, là nhân từ.

Xung quanh cô ta quả nhiên là sự dơ bẩn xấu xí, hơn nữa còn là mặt đen tối nhất trên thế giới này.

Không kìm được, Dương Thần có chút cảm khái, những trải nghiệm của sự trưởng thành của cô ta và hắn, cũng có chút gì đấy giống nhau, chỉ là cô ta bị tổn thương e rằng còn sâu nặng hơn.

Thư phòng im lặng một lúc, đột nhiên Lâm Nhược Khê nhớ đến chuyện gì đó hỏi:

- Đúng rồi, cô vẫn chưa nói, thượng cổ gia tộc nằm ở chỗ nào? Khoa học kĩ thuật bây giờ phát triển như vậy, lẽ nào không bị phát hiện?

Tiêu Chỉ Tình lắc đầu cười nói:

- Đương nhiên là không bị phát hiện, vị trí của thượng cổ thế gia thực ra gần với Hồng Mông đều là quay xung quanh bốn phía thượng cổ đại trận, người thường coi chốn này là chốn không người, nhưng nếu như phá vỡ trận địa bên ngoài thì sẽ phát hiện còn có một động thiên khác.

- Chốn không người?

Dương Thần lục lọi trong bản đồ trí nhớ, ngăn người hỏi:

- Chắc không phải Côn Lôn ở phía nam Hoh Xil chứ?

Tiêu Chỉ Tình gật đầu:

- Hoh Xil tất cả Hoa Hạ đều biết, thật ra chỉ cần thông qua ảo ảnh lộ ra ở một góc băng sơn ở xung quanh vòng ngoài cùng, nếu như không thông hành qua thần phù của trận địa lớn kia, thì không thể nào nhìn thấy diện mạo

thật sự bên trong, bên trong là không gian rộng lớn do những vị đại thần thần thông thượng cô khai phá.

- Nhưng Hoh Xil cách Trung hải tám mươi tám nghìn dặm, lúc ở Los Angeles Mỹ tôi đã muốn hỏi, sao cô có thể chạy ra ngoài được, theo như cô nói, cô không thể nào trốn ra khỏi gia tộc.

Dương Thần nghi hoặc nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 927

Đơn Thương Độc Mã

Trong mắt Tiêu Chỉ Tình lóe lên tia phần uất giận dữ, nghiêng răng nói:

- Cái đó phải bắt đầu nói từ chuyện nhà chồng tôi.

- Nhà chồng cô?

- Đúng vậy, đó là Lạc gia.

Tiêu chỉ Tình ánh mắt đầy sự căm giận.

Dương Thần đột nhiên nhớ lại, lúc ở Los Angeles cô ta có hỏi hẳn có phải là Lạc gia phải hẳn tới bắt cô ta không, nếu như vậy thì Tiêu Chỉ Tình không nói dối.

Cùng với lời kể của Tiêu Chỉ Tình, Lâm Nhược Khê nghe cũng có chút chua xót, theo bản năng rút khăn giấy lau khóe mắt.

Hôn ước của Tiêu Chỉ Tình là với con trai của Lạc Thiên Thu - Lạc Hàng.

Ban đầu, với thân phận của Tiêu Chỉ Tình tất nhiên là không xứng với Lạc Hàng, xét cho cùng Lạc Hàng tuy trẻ tuổi nhưng cũng đã đạt đến Hóa Thần Hậu Kỳ, chắc chắn sau này sẽ trở thành cao thủ Độ Kiếp Kỳ, là sức mạnh trung tâm của toàn gia tộc, hơn nữa còn có sức cạnh tranh làm tộc trưởng của gia tộc.

Nhưng Lạc gia lại tốn nhiều công sức để lấy được Tiêu Chỉ Tình không phải thật sự là muốn Lạc Hàng yên bề gia thất.

Mà vì Tiêu Chỉ Tình là một “Thí dược thần khí”, cho nên ai lại không muốn có chứ.

Lạc gia làm như vậy, thực ra chỉ muốn Tiêu gia chia xẻ Tiêu Chỉ Tình để cho họ có thể tiến hành luyện đan và thử đan dược.

Nói là lấy Tiêu Chỉ Tình với thân phận làm con dâu, cho nên tặng không ít bảo bối là sinh lễ, thực ra cố làm ra vẻ ta đây quang minh chính đại.

Xét cho cùng trong thế giới Hoh Xil cũng không phải chỉ có một mình Ân Thế gia tộc, mà cả toàn bộ giới tu hành, cho nên không được quá mất mặt.

Huống hồ, tướng mạo Tiêu Chỉ Tình cũng rất xinh đẹp, Lạc Hàng xem ra cũng thích, lấy Tiêu Chỉ Tình cho dù là biết không thể nào sinh con được thì cũng có thể coi như là một món đồ chơi, cùng lắm thì sau này lấy một nữ tu sĩ khác, cũng không phải là chuyện to tát gì.

Tiêu Chỉ Tình vô cùng sợ hãi, vận mệnh của bản thân cũng không bằng cả một nha hoàn tạp vụ cho nên sớm đã không muốn sống nữa.

Cho nên trước đêm lễ đại hôn, một người duy nhất trong nhà từ nhỏ đã âm thầm giúp đỡ Tiêu Chỉ Tình hạ quyết tâm là giúp cô thoát khỏi chốn này.

Người đó chính là nhũ mẫu khi Tiêu Chỉ Tình còn nhỏ.

Bởi vì mẹ của Tiêu Chỉ Tình đã sớm ra đi, cho nên nhũ mẫu là người thân cận duy nhất nuôi cô khôn lớn.

Chỉ có điều tu vi của nhũ mẫu cũng chỉ Hóa Thần sơ kì, nên cho dù là người thân trong nhà cũng không có mấy địa vị, cho nên chỉ có thể giương mắt chứng kiến Tiêu Chỉ Tình gặp nạn.

Thấy Tiêu Chỉ tình đã muốn tìm đến cái chết, nhũ mẫu rất đau lòng, tìm cơ hội đem Tiêu Chỉ Tình vào trong đại trận, sau khi đến nơi cạnh tỉnh Tứ Xuyên, đưa Tiêu Chỉ Tình một ít tiền liền lập tức quay trở về, cắt đuôi mấy tu sĩ đuổi theo để cô có thời gian trốn thoát.

Tuy rằng Ân Thế gia tộc ở trong đại trận nhưng không phải hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, có nhũ mẫu giúp chuẩn bị một số giấy tờ chứng minh, Tiêu Chỉ Tình mò mẫm với một chút hiểu biết hồi còn nhỏ cũng chạy trốn thành công.

Còn về đến nước Mỹ cũng là nghĩ cho an toàn của bản thân.

Tiêu Chỉ Tình chỉ vì Cử Âm Huyền Mạch mà không có cách nào tu luyện, cho nên chỉ có thể học một số kiến thức của người bình thường, trong đó có kiến thức học ngoại ngữ và máy tính, cô ta tự học được cũng không ít, kĩ thuật hacker cô ta cũng tự mình học được.

Như thể ông trời trêu người vậy, ngoài tu luyện ra, Tiêu Chỉ Tình học gì cũng rất nhanh.

Thậm chí với tài hoa xuất chúng, còn làm cả nữ lừa đảo ở Los Angeles, khiến cho mấy tên đại ca Mỹ cũng phải phục cô ta sát đất, cam tâm tình nguyện là thuộc hạ của cô ta.

- Mọi chuyện xảy ra về sau, hai người cũng biết gần hết rồi.

Về mặt Tiêu Chỉ Tình có chút áy náy nói:

- Tôi biết là mang đến cho hai người không ít phiền phức... Nhưng, người bây giờ có thể giúp đỡ tôi duy nhất chỉ có hai người mà thôi.

Đôi mắt Tiêu Chỉ Tình trông mong nhìn Dương Thần:

- Ngoài anh ra, đã không có ai có thể cứu tôi nữa rồi.

Dương Thần sờ trán, ho vài tiếng, về mặt suy nghĩ nói:

- Cô nói như vậy đúng là làm khó cho tôi quá, xét cho cùng tôi và cô cũng chẳng phải thân quen cho lắm mà lại đi nhúng tay vào chuyện của Ân Thế gia tộc các cô, ngộ nhỡ bọn họ lại coi tôi là kẻ địch thì làm thế nào?

Tiêu Chỉ Tình mặt buồn bã, thấp giọng nói:

- Tôi cũng biết tôi làm như thế là ích kỉ, nhưng tôi không cam tâm, tôi vẫn còn đang rất lo lắng cho nhũ mẫu, không biết bà ấy bây giờ như thế nào, phải chăng đã bị bọn họ giết?

Nói xong, mắt Tiêu Chỉ Tình lại ướm dầm.

Lâm Nhược Khê về mặt như đang đấu tranh, quay đầu nói:

- Ông xã, anh hãy giúp cô ta đi, bọn người đó quả thực là thật đáng ghét, cùng lắm thì anh hãy hết sức bảo vệ cô ta, không chừng mấy kẻ đó đều

không phải là đối thủ của anh?

Xét cho cùng nếu như Ân Thế gia tộc thật sự là ẩn thế thì cũng sẽ phải nhưng người rất lợi hại đến đại náo thiên hạ, không chừng mấy người đó phát hiện không dễ dàng gì mà đem cô ta đi được mà bỏ cuộc thì sao?

Dương Thần cười nhăn nhó, đưa tay xoa mặt Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê bĩu môi né tránh.

Dương Thần thở dài nói:

- Làm gì có chuyện dễ dàng như thế? Bọn họ đều là Độ Kiếp Kỳ giới trong một gia tộc, lại còn có cả pháp bảo, linh đan, anh chỉ có mỗi thân xác này, lại còn phải bảo vệ cả một đám đàn bà, anh...

Vừa nói được một nửa, trong đầu Dương Thần lóe lên một tia sáng.

Đúng rồi, linh đan.

Dương Thần vội vàng quay đầu lại nói:

- Tiêu Chỉ Tình, cô nói... nội bộ Ân Thế gia tộc có một số lượng lớn đan dược bổ trợ cho việc tu luyện đúng không? Và còn có cả một số lượng lớn tài liệu công pháp tu luyện đúng không?

Tiêu Chỉ Tình lúng túng gật đầu:

- Đúng vậy, các môn phái võ công trần tục không thể dễ dàng đột phá bước vào Hóa Thần Kỳ, thực ra là một phần rất lớn không có số linh đan, linh thảo, công pháp bổ trợ, những cái đó ẩn thế gia tộc không dễ dàng gì mà để lộ ra ngoài.

Dương Thần hai mắt sáng rực đầy sự tham lam.

- Hi hi, việc bảo vệ cô, giúp cô báo thù gì đó tôi không có hứng thú là bao, nhưng vì để cho đám đàn bà có thể tu vi tiến bộ hơn mà đi lấy mấy thứ bảo bối giúp cho việc tu luyện kia cũng không tồi.

Dương Thần cười đầy tà ý.

Tiêu Chỉ Tình nghe xong suýt ngất đi, lạc giọng khuyên can nói:

- Anh đừng có đi làm những chuyện ngốc nghếch đó, lẽ nào anh định đơn phương độc mã đột nhập vào Ân Thế gia tộc để cướp đan dược sao? Anh điên rồi.

Hồng Mông chí ít còn là tu sĩ thượng thiên cũng không dám đi cướp của Ân Thế gia tộc, anh có rằng các trưởng lão Độ Kiếp Kỳ dễ đối phó thế sao?

Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy người đàn ông quả thực là gan to bằng trời, lo lắng nói:

- Đúng đó, anh không được đi, anh coi đây là trò đùa à, nếu như anh động thủ chẳng phải là rước họa vào thân sao?

Dương Thần cười, xua tay nói:

- Tôi chỉ là đùa chút thôi, tôi đâu có muốn chết.

Đương nhiên trong lòng nghĩ gì lại là một chuyện khác.

Quả thực là, nếu như bây giờ hắn đi không được gì, nhưng sau này thì sao?

“Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” của hắn không lúc nào là không tiến bộ, nếu như có thể có một ngày vượt qua đệ nhị thứ cửu thiên thân lõi, không chừng có thể thử xem.

Ít nhất, đây chính là con đường tắt để cho tu vi đám đàn bà đột phá.

Chỉ tiếc là, bản thân cũng chưa tham chiếu đối tượng, không biết Độ Kiếp Kỳ của đối phương thực lực như thế nào, nếu như có thể giao chiến thì sẽ có thể biết được ngọn nguồn.

Nghĩ đến đây, Dương Thần lại nghĩ đến vài món pháp bảo mà hắn vừa mới thu được kia.

Hư không nhất triệu, Dương Thần đem huyết giao kim nhận, trấn ma kim chùy, bạch kim thủ trạc, đồng hoàng lệnh bài bày ra dưới đất.

Tiêu Chỉ Tình nhìn thấy bốn thứ này, hiển nhiên là đầy sự kinh ngạc:

- Sao anh lại có được những thứ này?

Dương Thần cũng không giấu diếm, đem kể chuyện lập tháp đạo nhân trói Lâm Nhược Khê nhưng lại bị hắn giết.

Tiêu Chỉ Tình lúc này mới biết hai tên mặt tro mày xám gặp lúc này là hai cao thủ mới đi giết Hóa Thần Mạt Kỳ về.

- Anh thật là lợi hại, anh nên biết rằng, pháp bảo chia là ba loại, hạ đẳng, trung đẳng, thượng đẳng, cao hơn nữa là mấy món thiên bảo vô cùng hiếm, đó đều là là thượng cổ truyền lại.

Tiêu Chỉ Tình chỉ vào mấy món pháp bảo nói:

- Bạch kim thủ trạc tên là “Càn nguyên thiên cương trạc”, chính là trung hạ đẳng phòng ngự pháp bảo, dưới độ kiếp, ít nhất có thể kháng cự ba lần công kích.

“Trấn ma kim chùy” tuy rằng chỉ là hạ đẳng pháp bảo, nhưng vì trầm hậu hùng hồn, uy lực bất phàm. “Huyết giao kim nhận” thì ngay cả Độ Kiếp Kỳ cũng có thể đâm bị thương và rất khó hồi phục, đó là trung đẳng pháp bảo.

Dương Thần ngạc nhiên nói:

- Cô đều biết rõ ràng vậy sao?

Tiêu Chỉ Tình cười nói:

- Vì tôi không có cách nào tu luyện, cho nên hầu như thời gian mọi người tu luyện thì tôi học những văn hóa thể tục, cũng xem các loại sách tu hành, cho nên thượng vàng hạ cám gì cũng biết một chút.

Dương Thần giật mình, nghĩ trong lòng, người phụ nữ này rất còn có giá trị, ít nhất cũng có thể giúp bản thân hóa giải những điều chưa hiểu, bảo vệ cô ta cũng không phải là điều không thể.

Coi như là đã tìm được lý do bảo vệ Tiêu Chỉ Tình, Dương Thần nói:

- Cô vẫn chưa nói, “Mai đồng bài” là bảo pháp gì? Sao trên đó lại viết chữ “Hoàng” ?

Tiêu Chỉ Tình lúc nhú mày, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Dương Thần, cười nhún nhún nói:

- Cái này...chắc không phải là bảo pháp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 928

Nói Thầm Với Vú Vương.

- Không phải bảo pháp?

Dương Thần không vui nói:

- Trên thứ này rõ ràng là có một số linh khí cổ quái, chắc là thuộc vào loại nào đấy có tác dụng đặc biệt, lẽ nào có thể lại là một tấm đồng rách nát bình thường sao?

- Đương nhiên là không phải vật tầm thường.

Tiêu Chỉ Tình giải thích nói:

- Đây là “chứng minh thư” của Hồng Mông.

- Hồng Mông?

- Đúng vậy.

Tiêu Chỉ Tình thận trọng nói:

- Nếu như “Hoàng tự lệnh” này đúng là từ đạo nhân ấy mà ra, vậy thì có thể chứng minh một điều, đạo nhân ấy chính là bậc “Hoàng” thành viên của Hồng Mông.

Cùng với sự giải thích của Tiêu Chỉ Tình thì Dương Thần cũng dần dần hiểu ra.

Hóa ra chỗ ở của Hồng Mông lại ở ngay cạnh thượng cổ đại trận, cùng nằm trong đới trung tâm Hoh Xil, là nơi sáng tạo nên các ảo ảnh kia, đồng thời cũng là nơi sáng tạo ra “Chư Thiên Đảo”.

Chư Thiên Đảo dù to hay nhỏ, dù cao hay thấp thì cũng là một mảnh treo lơ lửng giữa trời.

Những đỉnh này chính là thượng cổ đại trận.

Từ trên xuống dưới, phân thiên, địa, huyền, chủ yếu khu vực hoàng tứ phiến.

Thiên Giai gần như không để ý gì đến chuyện của Hồng Mông, chỉ một lòng bảo vệ đại trận, theo đuổi đứng đầu đám thiên đạo, những nhân vật nguyên lão với tu vi sâu khôn lường đều ở trên những cao điểm “Thiên khung đảo” duy nhất.

Địa Giai có thể gọi là lãnh tụ một tầng của Hồng Mông, nhưng cũng chỉ có mười mấy trưởng giả, nhiều là các nhân vật Độ Kiếp Kỳ.

Huyền Giai chính là lực lượng nòng cốt của Hồng Mông, đại bộ phận đều là các cao thủ Hóa Thần trung hậu kỳ, số lượng cũng hơn một trăm.

Số lượng nhiều nhất chính là Hoàng Giai- bậc thấp nhất.

Bọn họ là tập hợp các thành viên gia nhập Hồng Mông chưa đến hai trăm năm, hoặc là các thành viên tu vi thấp hơn Độ Kiếp Kỳ.

Hoàng Giai thực ra chính là Viêm Hoàng Thiết Lữ, thường gọi là “Hong Mông”, bởi vì Hoàng Giai phụ trách liên hệ với thế tục cho nên theo định kì phải một “Hong Mông sứ giả” làm trọng tài trong vài năm.

Nhưng thực lực của Hoàng Giai lại không thống nhất, kẻ mạnh là Mỹ Hóa Thần hậu kì, kẻ yếu lại chỉ là Hóa Thần sơ kì, cùng một cảnh giới nhưng vì con đường công pháp và lĩnh ngộ không giống nhau cho nên sức công lực cũng không giống nhau.

Lăng Hư Tử trước kia chính là vì vào Hong Mông chưa đủ hai trăm năm lại không đạt đến Độ Kiếp Kỳ thực lực không được coi là thượng đẳng trong Hoàng Giai nên bị phái đi làm sứ giả.

Đương nhiên, vì Hong Mông không phải là tổ chức có tính kỉ luật tương đối nghiêm khắc cho nên dẫu không phải là “Hong Mông sứ giả” mà có người ra ngoài làm gì đó, nhưng chỉ cần không ảnh hưởng đến trật tự thế tục, thì cũng chẳng tiến hành trừng phạt gì với bọn họ.

Dù sao, sự tồn tại của Hong Mông chủ yếu là dựa vào bảo vệ đại trận, đồng thời cũng không cho phép những người có tu vi Hóa Thần được sống trong thế tục mà làm loạn xã hội của dân thường, cũng không phải cưỡng chế giam giữ các tu sĩ Hóa Thần trở lên.

Có thể khẳng định được một điều, tầng lớp Hoàng Giai chính là tầng lớp vàng thau lẫn lộn.

Bọn họ không phải là ai cũng trung thành với Hong Mông, có tu sĩ Hoàng Giai lựa chọn âm thầm dựa vào thế lực Ân Thế gia tộc để có được đan dược và pháp bảo để giúp bọn họ có thể nâng địa vị lên.

Có thể tưởng tượng, Hong Mông tuy rằng chỉ là một tổ chức tán tu, nhưng luận về vật chất phải chia cho hơn nghìn tu sĩ như vậy quả thực là quá thiếu thốn.

- “Hoàng tự lệnh” vừa là chứng minh thư của người đó, vừa là chìa khóa để mở huyệt cảnh Hoh Xil, nếu như có nó là có thể thuận lợi bước vào thế giới đó rồi.

Tiêu Chỉ Tình nói.

Dương Thần vui mừng, cười hì hì nói:

- Nói như vậy, thứ này còn có tác dụng hơn ba thứ kia, tôi phải giữ cẩn thận mới được.

Nói xong, Dương Thần liền thu lại bốn món đồ cất vào không gian song song.

Lâm Nhược Khê lặng lẽ nghe từ nãy tới giờ, cũng không chen vào nói, lúc này cũng bắt đầu mở miệng nói:

- Anh đừng có làm càn, lúc nãy đã nói rồi, đối phương không phải là người anh dễ dàng trấn áp, anh đi chưa chắc đã đủ người ta xỉa răng đâu.

Em bây giờ rất lo lắng, anh giết tên đạo sĩ ấy, không biết là Hong Mông có coi anh là kẻ thù không?

- Chắc là không.

Tiêu Chỉ Tình lắc đầu nói:

- Hồng Mông tuyệt đối không thể nào vì cướp thứ gì đó mà can dự và người trong thế tục, Dương Thần tu vi cao như vậy đương nhiên là có thể hiểu được, nhưng hẳn lại trời cô Lâm có thể chứng minh một điều hẳn là vì sự ích kỉ của bản thân, hoặc là...Được sự chỉ thị của Ân Thế gia tộc thì mới làm như vậy.

Dẫu là Hồng Mông biết Dương Thần đã giết tên đạo sĩ đó thì cũng sẽ không đổ tội lên đầu Dương Thần, xét cho cùng sai cũng là ở tên đạo sĩ đó, các vị trưởng lão Hồng Mông đều là những người trọng nguyên tắc, so với những người mặt người dạ thú có tu vi cao kia của Ân Thế gia tộc thì bọn họ tốt hơn nhiều.

Trong ngữ điệu của Tiêu Chỉ Tình tất nhiên là có đầy sự oán hận.

Nỗi hận thù thấu xương này e rằng sẽ khắc trong tim người phụ nữ này trong suốt cả cuộc đời.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại nhíu mày nói:

- Nói như vậy, nguyên nhân phần nhiều chẳng phải là Ân Thế gia tộc muốn ra tay với chúng tôi sao?

- Đúng vậy.

Tiêu Chỉ Tình cười nhạo nói:

- Bọn họ đều là những người tham lam đến cực điểm, ắt hẳn là từ đâu đó biết được công pháp Dương Thần rất huyền bí, nhưng lại vì một số nguyên nhân nào đấy không thể trực tiếp đến cướp được cho nên mới chỉ thị người Hồng Mông, theo lẽ thường mà nói, tu sĩ Hoàng Giai của Hồng Mông sẽ không có quá một pháp bảo, nhưng tên tu sĩ này lại có hơn ba pháp bảo, chắc chắn là đã nghe lời bọn ân thế gia tộc thì mới được ưu đãi như vậy.

Ánh mắt Dương Thần di chuyển, nhớ đến cao thủ gặp ở Đường Môn đạo nọ, mơ hồ cảm thấy có mối liên quan gì đó, nhưng việc này cũng chỉ giấu trong lòng, không nhất thiết phải nói ra.

- Tôi phải cảm ơn cô đã giúp tôi giải đáp không ít vấn đề còn mơ hồ, sau này có gì không hiểu, tôi sẽ hỏi cô.

Dương Thần cười nói.

Ánh mắt Tiêu chỉ Tình chợt lóe lên, lập tức cười đáp lại.

- Tôi là nghiên cứu sinh khoa máy tính trường đại học Trung Hải, và cũng làm trợ giảng cho giáo sư, lúc nào anh cũng có thể đến tìm tôi.

Nói ra, Tiêu Chỉ Tình cảm thấy có chút gì đấy dễ gây hiểu lầm, vội quay lại áy náy nói với Lâm Nhược Khê:

- Tôi không có ý đó, tôi đã biết sai rồi.

Lâm Nhược Khê lắc đầu cười ra vẻ không sao.

Nghe xong thân thế bí hiểm của Tiêu Chỉ Tình, Lâm Nhược Khê đối với

người con gái chịu nhiều đau khổ gần hai mươi năm cũng không còn ác cảm như trước nữa.

Trướctiên là không tính toán gì với trò lừa dối, gây khó dễ của cô ta, sau còn giữ Tiêu Chi Tình ở lại ăn cơm.

Nhưng Tiêu Chi Tình cũng biết ý cáo biệt ra về.

Tuy rằng Dương Thần không nói rõ ràng là sẽ bảo vệ cô ta, càng không nói sẽ giúp cô ta báo thù, nhưng cô ta lại rất biết rõ, trong lời nói của Dương Thần có hàm ý tất nhiên là không phải không màng đến sự sống chết của cô ta.

Cô ta cũng biết, yêu cầu của bản thân có chút cô lý, có được kết quả như vậy cũng đã là chút thành công rồi.

Đợi đến chiều tối, Trình Tú đi làm thêm cũng đã trở về, nhưng Tuệ Lâm lại phải ngược xuôi chỗ khác làm việc, tất nhiên là trong một thời gian ngắn sẽ không về nhà.

Dương Thần cảm thấy như vậy có chút dễ chịu, dù sao ở Viên gia bản thân cũng đã có câu trả lời rõ ràng với Tuệ Lâm, nếu như gặp nhau nhất định giữa hai người sẽ có chút khó xử.

Biết tin buổi sáng Lâm Nhược Khê bị trói, vú Vương đã làm không ít thức ăn coi như là đề an ủi.

Khi cả nhà bốn người đang cùng ăn tối, điện thoại của Dương Thần rung lên.

Dương Thần nhìn thấy số điện thoại ấy, trong mắt có tia chờ đợi.

Nghe điện thoại, hỏi:

- Ron, chuẩn bị xong chưa?

Bên kia đầu điện thoại, chính là lão Ron trông nhà cho Dương Thần ở châu Âu.

- Minh Vương Các Hạ, cuối cùng cũng đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, trong một tháng tới, bắt đầu lúc nào cũng được.

Ron sung sướng nói.

Dương Thần cũng không nói nhiều, cúp luôn điện thoại, quay đầu nhìn Lâm Nhược Khê bên cạnh.

Lâm Nhược Khê cảm thấy ánh mắt Dương Thần là lạ, dường như có chút lửa đốt, nghi hoặc nói:

- Sao vậy?

Dương Thần hít một hơi, có chút cảm thán nói:

- Chuẩn bị gần nửa năm, cuối cùng cũng xong rồi, em chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đi Yên Kinh.

Lâm Nhược Khê sửng sốt, lập tức hiểu được “chuẩn bị” của Dương Thần có ý gì, không kìm được hai má đỏ hồng gật đầu.

- Đi Yên Kinh, đi gặp cô Quách và ông nội anh Dương sao?

Trình Tú tràn đầy hi vọng hỏi.

Dương Thần cười quái dị nói:

- Em cũng muốn đi?

Ánh mắt Trinh Tú chờ đợi nhìn vú Vương nói:

- Nếu như bà đi con cũng đi, chẳng phải bà rất nhớ cô Quách sao?

Vú Vương thân mật xoa đầu Trinh Tú, cười mắng:

- Đừng có mà lộn xộn, Dương gia ở Yên Kinh có phải ai muốn đi là có thể đi hay sao? Con ở nhà trông nhà với ta là được rồi.

Trinh Tú lè lưỡi, cũng không nói gì thêm nữa.

Nhưng vú Vương lại quay đầu nhìn về phía Dương Thần nói:

- Cô gia, tôi nghe tiểu thư nói, cô gia đang định tổ chức hôn lễ, cuộc điện thoại lúc nãy, có phải là hôn lễ sắp được cử hành rồi?

Dương Thần ngạc nhiên nhìn về phía Lâm Nhược Khê, bật cười nói:

- Ha ha, thì ra bảo bối Nhược Khê lại mong chờ như vậy, lại còn nói thầm với vú Vương nữa.

- Em...Em nào có.

Lâm Nhược Khê xấu hổ đến nỗi chỉ muốn chui xuống dưới bàn, vội vàng nói:

- Vú Vương, bà không được nói linh tinh.

Vú Vương cười nhăn nhó vội nói:

- Được rồi, là tôi nghe trộm được chưa, lại còn tính toán với một bà già như ta, gái lớn gả chồng có gì đâu mà phải xấu hổ, hơn nữa đã kết hôn được hai năm rồi mà vẫn chưa tổ chức hôn lễ, có ra thể thống gì không.

Dương Thần biến sắc, bản thân đã chuẩn bị nửa năm, chỉ vì mong hôn lễ này không có gì phải nuối tiếc, bản thân cũng không phải dễ dàng gì.

- Cô gia.

Vú Vương cười nói:

- Tôi chỉ đang nghĩ, tuy rằng tôi không đi Yên Kinh, nhưng khi tổ chức hôn lễ có thể cho tôi góp mặt được không, tôi biết cô gia khổ tâm chuẩn bị lâu như vậy, phần nhiều không phải là tổ chức trong nước.

Đối với tôi, được nhìn thấy tiểu thư từ nhỏ đến lớn lên đến ngày được làm cô dâu là nguyện vọng của tôi, tôi muốn tham gia cùng, có được không.

- Vú Vương, sau lại nói những lời thương cảm vậy chứ.

Lâm Nhược Khê nghe xong, mắt ngấn lệ.

Dương Thần cười nói:

- Đương nhiên là được, hơn nữa là bà còn phải bắt buộc có mặt nữa kìa, ngay cả bà đóng vai trò gì trong hôn lễ tôi cũng chuẩn bị rồi, bà yên tâm.

Khuôn mặt vú Vương lộ ra sự sung sướng, vui mừng lau khóe mắt nói:

- Tiểu thư, tôi nghĩ tiểu thư nên gác chuyện công ty lại, đại sự đến đâu làm sao có thể sánh với chuyện gặp mặt nhà chồng? Ngày mai, ngày ngày mai xuất phát ngay đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 929

Thành Ý.

Nét mặt sung sướng của vú Vương, cùng với tâm trạng nóng vội, khiến Lâm Nhượng Khê cảm thấy có chút khoa trương, nhưng cô cũng có cảm giác không thể chờ thêm được nữa.

Đương nhiên, Lâm Nhượng Khê tuyệt đối sẽ không thừa nhận, như vậy chẳng phải Dương Thần sẽ cười chết sao.

Nhưng... Đúng thật là quá mong mỏi, rốt cuộc hẳn đã chuẩn bị quà tặng gì.

Nếu như món quà không bằng viên kim cương màu hồng kia của Thiện Ny thì cô sẽ cự tuyệt việc tổ chức hôn lễ, Lâm Nhượng Khê nghĩ trong lòng.

Không thể không nói, khi việc tốt lành đang cận kề, Lâm Nhượng Khê cảm thấy những việc ở công ty không có việc gì là quan trọng nữa.

Tất cả công việc đều hoãn lại, công việc nào có thể giao cho người khác thì giao, cho Thiện Ny làm Tổng giám đốc tạm thời, tất cả bàn giao xong chỉ trong một giờ.

Đêm tiếp theo, Lâm Nhượng Khê chỉ bận bịu xếp hành lý, xét cho cùng sau lần về Yên Kinh lần này, ý của Dương Thần chính là tổ chức hôn lễ ở nước ngoài, cô sẽ không có thời gian mà về nhà nữa.

Cùng lúc đó, Dương Thần không giấu chuyện bản thân sắp làm đám cưới với Lâm Nhượng Khê với đám đàn bà, mà gọi điện thoại cho từng người nói chuyện.

Hôn lễ này, chắc chắn là sẽ phải tổ chức, hơn nữa chỉ có thể tổ chức cùng một mình Lâm Nhượng Khê, nếu không nhất định sau này sẽ loạn, tuy rằng đối với người nào cũng đối xử một cách chân thành, nhưng nếu không có quy tắc thì không thể nào là một khối.

Dương Thần không hi vọng, sau này có một ngày nào đó, đám đàn bà sẽ đấu đá câu xé lẫn nhau, cho nên, vị trí chính thất nhất định phải thiết lập.

Dương Thần cũng không giấu diếm, rất thành khẩn hỏi Mạc Thiện Ny và Sắc Vi có muốn tham dự hôn lễ hay không.

Thứ nhất, đây là quyền lợi vốn có của bọn họ, là một sự tôn trọng, thứ hai, chỗ mà bản thân muốn dẫn Lâm Nhượng Khê đi, sau này bọn họ cũng được đi xem, xét cho cùng nơi đó là vết tích năm tháng của hắn.

Kết quả, hai người đàn bà đều có cách nghĩ giống nhau-Không đi.

Nhưng, đợi khi hôn lễ kết thúc, bọn họ lại rất hứng thú với nơi mà Dương Thần gọi là “Vết tích quá khứ”.

Dương Thần chỉ có thể ôm bọn họ mà nhăn nhó cười, xem ra bọn đàn bà

đều coi chuyện này là chuyện “ chưa từng xảy ra”, nhưng lại đối với những vấn đề khác của hắn đều rất hiểu kì.

Thế là Dương Thần quyết định, đợi sau khi hôn lễ kết thúc, sẽ phái người đón đám đàn bà đến địa điểm, đương nhiên chuyện này phải được sự đồng ý của Lâm Nhược Khê, ít nhất cũng phải qua tuần trăng mật mới suy nghĩ đến.

Bên kia Yên Kinh, Quách Tuyết Hoa đã chờ đợi nhiều ngày nay, đợi có cú điện thoại của Dương Thần liền lập tức đích thân ra sân bay để chờ đón.

Nhưng chuyện này vừa nói cho Dương Công Minh, nhưng ông cụ liền phản đối ý tưởng của Quách Tuyết Hoa.

- Là tiểu bối về nhà phải mong gặp trưởng bối, nếu như chạy đến sân bay đón Dương Thần chẳng phải là loạn bối phận sao?

Câu nói bình thường của ông cụ làm cho toàn bộ suy nghĩ của Quách tuyết Hoa phải giấu vào trong lòng.

Dương Thần trong lòng nghĩ thầm, ông cụ đến chết vẫn rất cần thể diện, thật đúng là, nhưng hắn không để ý đến những chuyện này, dầu sao cảm thấy như vậy thì gia đình này mới có chút thú vị.

Hắn không hi vọng, Dương Công Minh sẽ tỏ ra vô cùng hoan nghênh, sau đó lại gọi đám nhân viên quốc gia chính phủ đến lôi kéo tiếp cận hắn.

Quyền tài của Dương gia, bản thân hắn không quá xem trọng, quan trọng là người và sức ảnh hưởng, đối với bản thân và cuộc sống của những người bên cạnh ở quốc gia này có được ưu thế hơn.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Nhược Khê ngồi máy bay đi Yên Kinh.

Hai giờ sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Yên Kinh.

Quách Tuyết Hoa không thể đích thân đến, chỉ có thể cho cảnh vệ viên trong gia đình đến đón.

Dương gia với xuất thân quân nhân, tất nhiên là không thể quá mức phô trương, huống hồ Dương Thần trở về Dương Gia cũng không phải là chuyện tuyên dương khoa trương gì.

Lâm Nhược Khê mặc một bộ váy lụa màu Bích Ngọc, kết hợp với đôi giày cao gót Ferragamo bằng da cừu màu đen, mái tóc dài chải lược ra đằng sau trông vô cùng thanh nhã.

Xét cho cùng là đi gặp các bậc gia trưởng trong nhà, Lâm Nhược Khê cũng phải chọn bộ quần áo vừa thoải mái lại vừa không mất đi mỹ quan.

Chỉ là, ở nơi đông người như sân bay, cho nên Lâm Nhược Khê phải đeo cặp kính râm đồ sộ, để che đi khuôn mặt dù không trang điểm nhưng cũng rất thu hút ánh nhìn kia.

Nhưng cô lại không ngờ đến, trái lại lại có thể dễ dàng nhận ra trang phục xa xỉ thu hút các ánh mắt nhìn.

Thêm nữa là khí chất tuyệt lệ xuất chúng, muốn thật sự giấu đi quả là không được.

Lâm Nhược Khê chỉ có thể bám lấy tay Dương Thần, cúi đầu đi đường,

cũng không đến mức cảm thấy quá xấu hổ.

Dương Thần lắc đầu cười, quần áo trên người phụ nữ này ít nhất cũng bốn năm mươi nghìn tệ, người ở Yên Kinh lại là dân biết nhìn đồ, không nhìn cô ấy mới là lạ.

Nếu như không phải là đàn ông có chút bản lĩnh, đúng thật không thể nào bảo vệ người đàn bà giàu có này.

Lâm Nhược Khê chỉ muốn nhanh ra khỏi sân bay, đầu óc trống rỗng căng thẳng, nhưng khi đi ngang qua một cửa hàng quà tặng, Lâm Nhược Khê lại đột nhiên dừng lại.

- Sao vậy?

Dương Thần ngạc nhiên hỏi.

Lâm Nhược Khê đột nhiên giơ tay, hơi nhúu mày.

- Hồng rồi.

Lâm Nhược Khê lầu bầu nói.

- Cái gì hồng rồi, quên thứ gì trên máy bay sao?

Dương Thần căn vặn hỏi.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, nói:

- Ông xã, lẽ nào anh không biết hôm nay là ngày gì?

- Kỉ niệm ngày cưới?

Dương Thần nháy mắt:

- Không phải đã qua rồi sao, nhanh như vậy đã lại đến rồi à?

- Đương nhiên là không phải.

Lâm Nhược Khê thất vọng nhìn hắn nói:

- Hôm nay là sinh nhật mẹ chúng ta.

- Mẹ chúng ta?

Dương Thần sững sốt một lát, khoan thai nói:

- Anh sao biết được hôm nay là sinh nhật mẹ, mẹ có nói cho anh đâu.

- Làm gì có chuyện trưởng bối lại đi đòi quà sinh nhật của mình chứ?

Lâm Nhược Khê giận dữ nói:

- Không được, em phải mua cho mẹ món quà, chúng ta vào trong cửa hàng xem xem, tuy rằng gấp gáp, nhưng cũng không thể không chuẩn bị được.

Dương Thần cũng không ý kiến gì, đi cùng Lâm Nhược Khê vào cửa hàng quà tặng, dạo xung quanh.

Cửa hàng quà tặng của sân bay phần nhiều là các vật kỉ niệm, giá thành đắt đỏ, nhưng lại không có mấy thứ đáng mua.

Lâm Nhược Khê càng lúc càng nhúu mày, cuối cùng lo lắng nói:

- Làm sao bây giờ, đều là những thứ không ra gì, hay là chúng ta đợi lát xem đi đường có cửa hàng quà tặng gì không?

Dương Thần thấy người phụ nữ lo lắng như vậy, mỉm cười nói:

- Chẳng phải một món quà tặng sao, có thành ý là được rồi.

- Vậy chúng ta kết hôn cũng chỉ là hình thức, anh chỉ cần nói với em “có thành ý là được rồi” như vậy có được không?

Lâm Nhược Khê trợn mắt nhìn hấn.

Dương Thần lấp bắp, gãi đầu, nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy một thứ, mắt vội sáng rực lên.

Bước nhanh qua đó, cầm lấy món quà vừa mắt đem đến trước mặt Lâm Nhược Khê, Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Mua cái này đi, mẹ nhất định sẽ rất thích.

Lâm Nhược Khê nhìn thứ cổ quái trên tay Dương Thần, nghi hoặc hỏi:

- Anh chắc chắn?

- Em là do mẹ sinh ra hay anh là do mẹ sinh ra?

- Đương nhiên là anh rồi.

- Vậy đương nhiên là phải nghe theo anh.

Dương Thần nói xong liền chạy đi trả tiền.

Lâm Nhược Khê nghe rằng đáng yêu theo sau bóng hình của hấn, nhưng cũng không nói gì.

Đợi ra khỏi sân bay, liền có một cảnh vệ chạy đến tiếp đón, nhưng vì để không quá khoa trương, cho nên chỉ mặc một bộ âu phục bình thường.

Hai vợ chồng trẻ ngồi lên trên chiếc xe Audi màu đen, bình ổn hướng về Dương gia ở đại viện quân khu Yên Kinh.

Bàn tay nhỏ bé vẫn nắm lấy Dương Thần, lòng bàn tay hơi đỏ mòm hôi lạnh.

Dương Thần ôm vai người phụ nữ, an ủi nói:

- Có phải là phạm nhân đang chờ thẩm vấn đâu, không đến nỗi căng thẳng vậy chứ, trước đây đã chẳng phải gặp ông cụ rồi sao, ông cụ rất dễ nói chuyện mà.

- Anh thì biết gì chứ.

Lâm Nhược Khê hờn dỗi nói:

- Chẳng phải em lo lắng cho anh sao.

- Anh?

Dương Thần ngạc nhiên nói:

- Anh thì có gì mà phải lo lắng, anh chỉ dẫn em về nhà cho mọi người xem mặt, thích thì ở lại vài ngày, không thích thì lập tức đi ngay cũng không sao, chứ đâu phải vào hang hùm miệng cọp gì?

- Nếu như tư lệnh Dương Phá Quân cũng có mặt thì sao? Anh sẽ đối mặt như thế nào?

Lâm Nhược Khê lo lắng hỏi.

Dương Thần ngăn ra, vấn đề này thật sự là hấn chưa nghĩ tới, Dương Phá Quân luôn đóng ở quân khu Giang Nam, hấn cảm thấy tình huống này sẽ không xảy ra.

Nghĩ một hồi, Dương Thần nói:

- Anh sẽ không nhận hấn là ai của anh cả, cũng không coi hấn là kẻ địch như coi Dương Liệt, em yên tâm đi, anh sẽ để ý đến tâm trạng của mẹ.

Lâm Nhược Khê khẽ thở dài nói:

- Thực ra em vẫn rất lo lắng, Dương Liệt nhất định sẽ không tìm đến, lần này anh về Yên Kinh, sẽ thu hút sự chú ý của nhiều phía, em chỉ hi vọng tất cả đều thuận lợi là tốt rồi.

Ánh mắt Dương thân có vài tia phức tạp, trầm mặc.

Đã một giờ trôi qua, xe đã đi vào khu đồi, một màu xanh rợp bóng trên con đường nhỏ.

Mấy phút sau, xe dừng lại trước một ngôi nhà lớn cổ kính, đá xanh lát đầy bốn phía khu nhà.

Một tấm biển khắc hai chữ “Dương Phủ”. Cuối cùng cũng đã đến nơi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 930

Người Ba Phải Diễn Hình

- Thần thiếu gia, thiếu phu nhân, lão Nguyên soái đã chờ lâu rồi, xin mời vào.

Người bảo vệ rất cung kính mở cánh cửa lớn ra, giơ tay ra mời vào, nhưng công việc của hắn đã hoàn thành, hiển nhiên sẽ không vào theo cùng.

Dương Thần có chút ngạc nhiên, chỉ vì lời xưng hô của nhân viên bảo vệ, không ngờ là “Lão nguyên soái”, người lính nhất định sẽ không gọi quân hàm tùy tiện được.

Mà cần biết rằng, Hoa Hạ từ cuối những năm 80 của thế kỉ trước, đã không còn thiết lập quân hàm nguyên soái, Bộ trưởng Quốc phòng cũng chỉ là Thượng tướng mà thôi.

Không ngờ rằng Dương Công Minh nhìn có vẻ trói gà không chặt, một lão già nhàn hạ, lại là Nguyên soái còn sót lại!

Nhưng theo danh hiệu này, Dương gia chỉ cần sự có mặt của Dương Công Minh, e rằng uy danh trong quân đội sẽ không có người nào hơn được nữa.

Sau khi cánh cửa chính rất nặng mở rộng ra, một con đường lớn được phủ đá hoa cương sắc sỡ chạy thẳng đến đại sảnh chính.

Mái cong ngói xanh, đình đài chạm trổ hoa văn, không ít dấu vết đều lộ rõ ngôi nhà cũ này có niên đại từ lâu.

Và điều khác biệt với ngôi nhà bình thường của mọi người chính là, mặc dù trong ngoài nhà Dương gia qua lại không ngót đầy tớ gái, nhưng nhiều nhất là quân lính đứng mĩnh đứng gác, từ người tỏa ra khí thế凛冽, rõ ràng đều được trải qua quá trình rèn luyện chiến trường lửa đạn.

Nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê vào cửa, mỗi một trạm gác sắc mặt đều không đổi khi kính chào theo nghi thức quân đội, ngay ngắn trật tự.

Tất cả cây xanh đều có chuyên gia chăm sóc, mùi hương ngào ngạt, khiến cho người ta bước vào cửa chính có chút bứt rứt.

Đương nhiên, đối với Dương Thần cũng không có gì đặc biệt, chỉ có điều tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Nhược Khê, lại thấy cô lộ ra một chút mồ hôi lạnh.

Dương Thần đưa người phụ nữ bước vào cổng, quay đầu lại phì cười nói:

- Chủ tịch Lâm làm sao mà căng thẳng như vậy, có cần anh kể cho em một chuyện cười để điều chỉnh một chút tâm trạng không?

Lâm Nhược Khê cắn làn môi mỏng, nghiêng nghiêng lườm hắn một cái, hít sâu một hơi, cố gắng để mình thả lỏng một chút.

- Căn phòng này cũng không tệ lắm, hẳn là không ít tiền, ừ... Hơn nữa những người hầu ở đây được huấn luyện rất tốt, những người lính này xem ra có chút tôn thương, phần lớn hẳn là bị thương từ chiến trường hoặc là xuất ngũ, việc giữ cửa vẫn còn có tác dụng.

Dương Thần lắc nhai nói.

Lâm Nhược Khê muốn bóp vào cổ tên này để hắn đừng nói tiếp nữa, đến giờ phút quan trọng như vậy, tim gan cô không ngừng đập, tên này không ngờ lại còn bình luận qua loa về giá trị của ngôi nhà!?

Khi sắp bước đến tiền sảnh cửa chính, một bóng dáng quen thuộc có chút vội vàng đi ra ngoài.

Vẻ mặt của Quách Tuyết Hoa chan chứa sự vui vẻ và sung sướng, xúc động bước lên trước ôm lấy Dương Thần.

- Con trai, cuối cùng con cũng đã trở về nhà, thật nhớ muốn chết đi!

Quách Tuyết Hoa xúc động khẽ xoa lên hốc mắt đang ửng hồng, bước đầu tiên vào trong nhà, bà đã đợi hơn hai mươi năm rồi.

- Cũng không ở quá lâu, có gì xúc động lắm đâu.

Dương Thần có chút ngập ngừng giơ tay ra vỗ nhẹ sau lưng của mẫu thân.

Quách Tuyết Hoa lườm hắn một cái:

- Con lại vô tâm như vậy sao, con xem Nhược Khê đã căng thẳng như thế nào, khuôn mặt nhỏ này sắp bị sơn môi làm cứng lại rồi.

- Mẹ... Con... Con không có...

Lâm Nhược Khê ngượng ngùng không dám nhìn thẳng vào mẹ chồng.

Mặc dù lúc đầu đã ở chung mấy tháng với nhau, nhưng đây là lần đầu tiên đến nhà mẹ chồng, có cảm giác như cô gái xuất giá vậy.

- Còn nói không có sao.

Quách Tuyết Hoa bước

lên trước nắm lấy tay của Lâm Nhược Khê, mỉm cười nói:

- Đừng căng thẳng, đây chính là nhà của mình, con và Dương Thần cũng đã gặp không ít trường hợp quan trọng, còn để ý đến điều đó sao.

Người lính ở đây đều là những lão binh xuất ngũ của bộ đội chính quy Dương gia, nhiều thế hệ bọn họ đều nguyện trung thành với Dương gia, cũng giống như người trong nhà, không phải sợ.

Lâm Nhược Khê nghe xong, theo bản năng quay đầu nhìn những người lính với vẻ mặt nghiêm trang đó, vẫn cảm thấy là lạ, nhưng cũng không bị áp lực như lúc trước nữa.

- Đi thôi, ông đang đợi các con, đều đã uống xong hai bình đại hồng bào rồi.

Quách Tuyết Hoa cười nói, dẫn hai người vào nhà.

Trong phòng chính với mái hiên cao được trạm trổ, bốn thanh cột lớn gỗ lim đứng một cách mạnh mẽ.

Trên mặt sàn bằng phẳng phủ đá phiến, những dụng cụ gia đình giản dị

được sắp đặt có trật tự, đối diện chính với vách tường là một bức tranh nổi tiếng với hàng vạn con ngựa phi, xem như một đồ trang sức.

Ông già Dương Công Minh mặc chiếc áo vải lót trắng, chiếc quần rộng thùng thình màu đen, một bàn tay không có nơi nương tựa gõ xuống mặt bàn.

Đằng sau Dương Công Minh, lão phu nhân luôn luôn nở nụ cười trầm ngâm ôn hòa, Yên Tam Nương, mặc chiếc áo vải xám trắng, cũng có chút buồn ngủ nhìn Dương Thần và Lâm Nhượng Khê vào cổng.

- Bố, hai đứa nhỏ cuối cùng đã về tới rồi.

Quách Tuyết Hoa bước lên trước cười tủm tỉm nói.

Dương Công Minh khẽ gật đầu, cũng không nói gì, chỉ có ánh mắt nhìn Dương Thần một cách sâu xa.

Sự gần gũi trên mặt của Dương Thần cũng đã bớt đi, có vài phản phức tập nhìn ông già.

Hai ông cháu cùng nhìn nhau như vậy, người ở bên cạnh không thể hiểu nổi hàm ý trong đó, suy nghĩ không ra.

Lâm Nhượng Khê chỉ cảm thấy mình không dám thở mạnh ra một hơi.

Ông lão này mặc dù trước đây đã đến nhà mình, còn không ít lời khen ngợi một cách hòa nhã với chính mình, nhưng ưu thế “sân nhà” mất đi, Lâm Nhượng Khê cảm thấy áp lực trên toàn bộ cơ thể.

Phải biết rằng đây chính là người lãnh đạo Hoa Hạ có thể nhìn thấy từ chiếc ti vi nhỏ, nhân vật có công lớn trong việc xây dựng đất nước, Chủ tịch Quốc hội Hoa Hạ nhiệm kỳ trước, nghe được và nhìn được, hoàn toàn là một sức mạnh với sự cách biệt một trời một vực.

Thật lâu sau.

Khóe miệng của Dương Công Minh hiện ra một nụ cười giản dị:

- Trở về rồi...

Lời nói đó giống như là hỏi, lại dường như mang giọng điệu khẳng định.

Dương Thần cũng cúi đầu cười khẽ:

- Là đến rồi, không phải trở về.

Dương Công Minh nheo mày, nụ cười càng đậm đà hơn nhìn Lâm Nhượng Khê, khuôn mặt hết sức hòa nhã hỏi thăm:

- Nhượng Khê à, nói cho ông biết, là trở về hay là đến rồi?

Đã không phải là lần đầu tiên được ông lão coi như “cháu gái”, Lâm Nhượng Khê không kìm nổi hai má nóng bừng lên.

Cẩn thận liếc mắt nhìn Dương Thần một cái, phát hiện ra Dương Thần đang nháy mắt với mình.

Lâm Nhượng Khê do dự một lát, lúng túng nói:

- Là... trở về.

- Đây!

Dương Thần phát điên

ôm chặt lấy Lâm Nhược Khê, buồn bực nói:

- Anh nói, bà xã, tại sao em lại hướng khuỷu tay ra ngoài vậy! Cần phải đồng lòng với chồng của em chứ! Chúng ta đến đây là đi dạo, thế nào gọi là trở về!?

- Cái gì vậy, đừng có ấu trĩ như vậy, trở về thì là trở về chứ.

Lâm Nhược Khê đẩy

Dương Thần ra.

- Em đều cảm thấy thẹn thùng, có có gì đó mắc cỡ, đối với bề trên anh còn đầu trí như vậy, chẳng phải da mặt anh dày lắm sao, tại sao bây giờ da mặt lại mỏng vậy?

Sắc mặt của Dương Thần trở nên đau khổ, người phụ nữ này “Phản bội” thật nhanh, đúng là người ba phải điển hình mà!

Dương Công Minh cũng ha hả cười to, vỗ vỗ tay, vui vẻ nói:

- Tên tiểu tử này xem qua những ngày qua sống không ra sao cả, ngay cả vợ mình cũng quản không nổi, còn muốn chơi trội trước mặt lão già này.

Yến Tam Nương và Quách Tuyết Hoa ở bên cạnh đều hé miệng mỉm cười.

Vẻ mặt của Dương Thần ửng hồng, lúc này mới nhận ra rằng xưa nay chính mình là đối tượng đả kích, được rồi, vốn không có địa vị gì trong gia đình, bây giờ lại càng không có địa vị.

- Con dâu.

Dương Công Minh kêu lên.

Quách Tuyết Hoa hiểu ý bước lên phía trước nói:

- Bố, là mở yến tiệc sao?

- Ừ, hôm nay sẽ đi hậu viện nha, mở một vò rượu hoa điều lâu năm, mặc dù tên tiểu tử này không nhận biết được thời thế, nhưng một trưởng lão như ta, cũng không chấp nhặt với nó.

Dương Công Minh trêu tức nói.

Dương Thần sờ lên mặt, thăm thì vài câu, nhưng bị Lâm Nhược Khê bóp vào thắt lưng, không dám nói thêm gì nữa.

Mặc dù việc bắt đầu của một người già, một người trẻ không có gì hay ho, nhưng đặc biệt là, khi ở chung với nhau, không khí lại hoàn toàn thoải mái.

Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy là lạ, nhưng bất giác cũng thả lỏng ra, bắt đầu có cảm giác mới mẻ khi nhìn quanh ngôi nhà của Dương gia.

Dù sao cũng là ngôi nhà cũ lâu năm, không ít nơi vẫn lưu giữ lại cấu tạo cổ xưa quý báu, còn cất giấu không ít những đồ cổ tác phẩm nghệ thuật, khiến người ta như đặt mình vào trong viện bảo tàng lịch sử.

Đi đến hậu hoa viên, nơi mà Dương Công Minh thường xuyên nghỉ ngơi, bàn ăn ở ngoài trời đã sắp đặt không ít những món ăn đẹp đẽ, phần lớn đều là món Dương Thần và Lâm Nhược Khê đều thích ăn, thậm chí còn có gao nếp viên đặc sắc của Yến Kinh, khiến Lâm Nhược Khê có chút cảm động. Tất

nhien những món ăn này đều do Quách Tuyết Hoa chuẩn bị từ sớm.

Không như tưởng tượng về sự tồn tại trước đây của Dương Phá Quân và Dương Liệt, khiến Lâm Nhược Khê thở ra nhẹ nhàng, dù sao Dương Thần đã từng nói, gặp lại Dương Liệt sẽ trực tiếp mở sát giới.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Dương Công Minh đề cho Yên Tam Nương cũng ngồi xuống theo, Yên Tam Nương từ chối khéo léo mấy lần, nhưng cuối cùng không lay chuyển được, cũng liền cung kính ngồi xuống.

Dương Thần cảm thấy hơi kì lạ, bản thân hắn đã tu hành vượt qua kiếp thiên lôi trọng cửu thứ nhất, nhìn thấy việc tu hành của Yên Tam Nương, đã rất rõ ràng, cũng là đáng diệu giữa thời kì hóa thân.

Nhưng, theo lý thuyết, một cao thủ như vậy, không phải nên gia nhập vào Hồng Mông mới đúng sao? Hơn nữa tại sao lại hạ mình làm một người hầu đi theo bên cạnh Dương Công Minh chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 931

Mang Thai

Mặc dù còn nhiều thắc mắc, nhưng Dương Thần cũng không phải là người nhiều chuyện, cũng không có ý định hỏi gì nữa.

Sau khi mở tiệc, Quách Tuyết Hoa sai đầy tớ đi lấy bình rượu hoa điều sứ giao cho Lâm Nhượng Khê, ánh mắt ra hiệu để cho Lâm Nhượng Khê rót rượu.

Lâm Nhượng Khê ngơ ngác một lúc, mới nghĩ đến thân phận của bản thân bây giờ, có vẻ như công việc này chắc chắn mình cần làm, mặc dù không được quen lắm, những vẫn đồ mặt bắt đầu từ Dương Công Minh, rót từng chén rượu một.

Dương Thần ưỡn mặt ra, cười hì hì:

- Bà xã, đây là lần đầu tiên rót rượu cho anh uống.

Lâm Nhượng Khê nhìn tác phong vô lại của hắn, phùng miệng, hừ lên một tiếng như không thèm quan tâm.

Chứng kiến sự việc này, Dương Công Minh cười tủm tỉm hỏi:

- Nghe mẹ các cháu nói, lần này các cháu về, là muốn tổ chức hôn lễ chứ?

Dương Thần tóm một cái đùi gà vừa gặm vừa cười hì hì nói:

- Ông à, cháu dự tính hôn lễ này có thể tiêu rất nhiều tiền đó, chủ yếu cháu muốn về muốn hỏi ông xin chút tài trợ.

- Cháu thật là, mở miệng đã nói thẳng ra.

Dương Công Minh nhấp ngụm rượu, từ từ nói.

Chân của Lâm Nhượng Khê ở dưới bàn khẽ đá vào bắp chân của Dương Thần, chỉ hận tên này không đứng đắn được một chút, hắn thiếu tiền sao?

Nếu không cảm thấy cô dâu tự mình bỏ tiền ra tổ chức hôn lễ sẽ khá kì lạ, cô cũng muốn bỏ ra.

Dương Thần không đồng ý:

- Dù sao cũng là người một nhà, của em cũng là của anh, cho dù không có tiền, tặng vài món đồ gia truyền quý báu gì đó lấy niềm vui cũng được.

Dương Công Minh cũng không trả lời, mà lại nói:

- Chốc nữa ăn cơm xong, cháu đi theo ông đến từ đường Dương gia, dập đầu trước tổ tông một cái, chiều nay, sẽ có những tộc trưởng của gia tộc dòng dõi của Dương gia cùng đến để gặp mặt cháu, nếu cháu muốn tiền, muốn bảo bối, để cho họ nhận ra đã, tất nhiên đều là của cháu.

- Đơn giản như vậy sao? Chỉ cần nhận mặt, toàn bộ Dương gia đều thuộc về cháu?

Dương Thần hỏi, cười mà như không phải cười.

Dương Công Minh nhìn hắn một cái, nói:

- Dương nhiên chờ ngày nào đó ta đi sang thế giới bên kia, bằng không để gì để cháu làm loạn?

Dương Thần hung hăng cắn miếng thịt gà:

- Cháu chỉ biết ông cáo già như vậy, không có ý tốt.

- Cháu đừng nghĩ rằng ta không biết ý đồ của cháu là gì, nhưng không sao cả, con người có ý đồ vẫn tốt hơn người không có ý đồ, đó là lẽ thường tình.

Dương Công Minh thở dài:

- Chỉ có điều quy định thì vẫn phải có, con đường mòn cần làm thì vẫn cần phải làm, còn cháu định lựa chọn quá trình thế nào, ta không quan tâm, ta chỉ cần nhìn thấy, kết quả mà ta mong muốn.

Dương Thần trầm ngâm một lát, mới nói:

- Ông nói sâu xa như vậy, sẽ không khiến cho cháu dâu của ông trở nên ngốc nghếch ư?

Nói xong, Dương Thần bữu môi nhìn Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê quả thực đã ngây người ra, bởi vì thực sự không biết hai ông cháu họ đang trao đổi như thế nào.

Bị Dương Thần trêu chọc, khuôn mặt xinh đẹp tức giận, tay nắm thành một cái nắm đấm, muốn nện vào mặt của Dương Thần!

Dương Thần cũng không tránh né, cười ha hả tiếp nhận, còn nhét một nửa chân gà đang ăn vào làn môi đỏ của Lâm Nhược Khê.

- A! Đáng ghét!

Lâm Nhược Khê thật sự chịu không nổi, vội chạy trốn đến bên cạnh chỗ ngồi của Quách Tuyết Hoa, tức giận nhìn trừng trừng vào Dương Thần.

Yên Tam Nương hé miệng cười nói:

- Lão gia, xem ra hai vợ chồng Thần thiếu gia tình mặn ý nồng chứ.

Dương Công Minh công nhận gật đầu:

- Quả thật.

Quách Tuyết Hoa ở bên cạnh nghe thấy, khóe miệng có chút co giật.

Tiếp đó, Dương Công Minh lại hỏi những việc đã xảy ra gần đây, phần lớn là những chuyện nhỏ trong cuộc sống, Dương Thần chỉ lo ăn uống, đa số đều do Lâm Nhược Khê trả lời.

Khi đã uống được gần đủ, Dương Công Minh khẽ vẫy tay về phía hai người hầu gái.

Hai người hầu đó hiểu ý, không lâu đã bưng lên một bát mì nhỏ đặt trước mặt Quách Tuyết Hoa.

Quách Tuyết Hoa sừng sốt một lát, mới nghĩ ra cái gì.

- Tuyết Hoa, hôm nay là sinh nhật con, nhưng dù sao cũng không còn là người trẻ tuổi gì cả, liền chuẩn bị cho con mì trường thọ đơn giản, xem như đem lại một phần hi vọng.

Dương Công Minh nói với giọng ảm áp.

Quách Tuyết Hoa lập tức hơi cảm động, cười nói:

- Cha à, không ngờ cha vẫn còn nhớ, bản thân con mấy năm rồi đều không tổ chức sinh nhật, không nhớ ra điều này.

- Ai bảo con không thường xuyên ở nhà, tất nhiên không ai nhớ ra sinh nhật của con.

Dương Công Minh giả bộ không hài lòng.

Quách Tuyết Hoa then thùng khế cười, nhưng trong mắt chan chứa sự cảm động.

Danh gia vọng tộc, thật ra phụ nữ trái lại không có địa vị cao giống như trong gia đình bình thường, dù sao quan niệm về tôn ti vẫn tương đối nghiêm khắc.

Vì vậy, là một người ông như vậy, Dương Công Minh vẫn còn có thể nhớ mình vẫn chưa tổ chức sinh nhật gì đó cho con dâu, lại còn đặt biệt chuẩn bị món mỳ trường thọ, Quách Tuyết Hoa khó tránh khỏi sự cảm động.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Nhược Khê vốn đã chuẩn bị món quà sinh nhật từ sớm có chút hồi hộp, bỗng nhiên cảm thấy Dương Thần mua món quà đó thật ra không hợp lắm, bản thân mình có cần lấy ra không nữa?

Không ngờ, Dương Thần đã mở miệng trước, nhếch miệng cười nói:

- Mẹ à, sinh nhật vui vẻ, vừa rồi Lâm Nhược Khê có nói hôm nay là sinh nhật mẹ, còn mua riêng cho mẹ món quà tặng mẹ nữa.

Sắc mặt Quách Tuyết Hoa trở nên vui sướng, trong mắt tràn đầy vui mừng nhìn Lâm Nhược Khê:

- Vẫn là đứa con có tấm lòng, Dương Thần có thể thật sự không có khái niệm đó, thật ra cũng không cần mua quà gì cả, chỉ cần một ý, dù sao cái gì cũng không thiếu.

- Mẹ... Con cũng chúc mẹ sinh nhật vui vẻ, món quà đó... món quà...

Lâm Nhược Khê do dự một lát, rồi vội vàng đứng dậy, nói:

- Con đi lấy quà vào đây, ở trong valy.

Đợi Lâm Nhược Khê chạy đi lấy quà, Quách Tuyết Hoa mới nghi hoặc hỏi Dương Thần.

- Tên tiểu tử người có phải đã lừa gạt Nhược Khê cái gì đó không, tại sao nhìn cô bé hơi là lạ?

Dương Thần nghiêm nghị nói:

- Con là loại người gì chứ? Hơn nữa con cũng không có can đảm như vậy, ai chẳng biết con là “vợ quân nghiêm”?

Dương Công Minh nói một câu xen vào như cơn gió nhẹ:

- Ủ, người trẻ tuổi tự biết mình thật ra là việc tốt.

Dương Thần đành phải khâm phục ông già này, mặc dù đã có tuổi nhưng đầu óc vẫn minh mẫn.

Không lâu sau, Lâm Nhược Khê ôm một hộp quà ước chừng cao một tấc, bước đến bên cạnh bàn ăn, nhẹ nhàng đưa tặng vào lòng của Quách Tuyết Hoa.

- Mẹ, bởi vì mua vội quá, vì vậy không biết mẹ có thích không, nếu cảm thấy không tốt, con sẽ lại mua cho mẹ một cái.

Lâm Nhược Khê nghiêm túc nói.

Đối với cô một người luôn làm việc cẩn thận tỉ mỉ từ trước đến giờ, tặng mẹ chồng quà là một chuyện rất nghiêm túc.

Quách Tuyết Hoa cũng tò mò trong đó là cái gì, đứng dậy, liền mở hộp quà ngay tại chỗ.

Đợi nhìn thấy “chân thân” ở bên trong, nét mặt của Quách Tuyết Hoa trở nên kỳ quái ngay tại chỗ.

Dương Công Minh và Yên Tam Nương có chút dở khóc dở cười, trong đó người tặng quà Lâm Nhược Khê đỏ mặt đến mang tai.

Chỉ thấy một pho tượng hoa văn màu sắc rực rỡ, con búp bê hình nộm bằng gốm thật to với khuôn mặt tròn muốt, dáng điệu thơ ngây đứng trên ghế đệm bằng sứ.

Búp bê này mặc dù thoát nhìn màu sắc rực rỡ rất bắt mắt, nhưng hình dáng giống với chai bia, món quà tặng cho Quách Tuyết Hoa, thật sự vô cùng kì quái.

Quách Tuyết Hoa không nhịn nổi cười ồ lên nói:

- Búp bê này xem ra giống với người mang thai, lẽ nào không phải là búp bê phụ nữ có thai sao? Nhược Khê à, mẹ nghĩ con nên giữ nó sẽ thích hợp hơn.

Lâm Nhược Khê càng trở nên thẹn thùng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Dương Thần, đều bị con người này làm hại.

- Ta thấy thật ra rất đẹp, không bằng phu nhân hãy giữ lấy đi.

Yên Tam Nương cười ha hả nói.

Dương Công Minh lại hỏi Dương Thần:

- Nếu là do cháu chọn, sao không nói vì sao lại chọn món quà này?

Dương Thần đang lấy đũa khai chiến với móng lợn đường phèn, nghe thấy câu này, bĩu môi, có phần không hài lòng nói:

- Lý do đương nhiên là có, nhưng đồ vật này, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- Không được, nhất định phải nói ra.

Quách Tuyết Hoa lại nổi hứng lên.

- Hôm nay sinh nhật mẹ, con chọn cho mẹ búp bê mang thai, thế này gọi là gì vậy, lẽ nào còn muốn có em sao?

Sắc mặt Dương Thần trở nên lúng túng, vội nói:

- Được rồi, được rồi, con nói, con nói, câu nói đó khiến toàn thân con nổi cả da gà lên rồi.

Mọi người không nhịn nổi đều phá lên cười, ngay cả những người hầu ở cách đó không xa cũng đều buồn cười.

Dương Thần khẽ lau miệng, chỉ vào con búp bê thô lỗ nói:

- Loại này gọi là con rôi Matrioska của Nga, thật ra bên trong có bí mật.
- Bí mật?
- Đúng vậy.

Dương Thần đi qua, nhặt con búp bê từ ghế lên.

Mọi người kinh ngạc, con búp bê sau khi mở ra, bên trong lại xuất hiện một con búp bê Nga giống như đúc nhưng thu nhỏ lại.

Lâm Nhược Khê cảm thấy hứng thú bước lên cầm con búp bê mở ra, không ngờ, bên dưới lại xuất hiện một con rôi nhỏ hơn nữa!

Lúc này những người có mặt đều đã hiểu ra.

Quách Tuyết Hoa lại lấy lên hai con, phát hiện ra, tổng cộng có năm con búp bê, lồng vào nhau!

- Điều này thật thú vị, các vòng móc vào nhau, bên trong con rôi lại lồng con rôi, quả thật làm rất tuyệt.

Dương Công Minh khen.

- Đây hẳn là có hàm ý đặc biệt gì đó chứ.

Yên Tam Nương hỏi.

Dương Thần gật đầu, cười nói:

Con rôi Matrioska của Nga, trong tiếng Nga, nghĩa là “con rôi mẹ”, làm thành từng lớp từng lớp một, ngụ ý chính là, người mẹ bảo vệ từng lớp từng lớp con cái ở bên trong cùng...

Lần này, không có ai cười nữa, đều lặng lẽ nhìn con rôi đó, suy nghĩ rất nhiều.

Hốc mắt của Quách Tuyết Hoa hơi đỏ đỏ, có chút lấp lánh, vui mừng nhìn Dương Thần, lại lặng lẽ đặt con rôi ngay ngắn, cất vào trong hộp.

- Được lắm, món quà này, mẹ sẽ nhận, tuy nhiên sau này không được mua tiếp món quà đó, không những nhìn thấy kì quái, nhìn còn dễ khóc.

Quách Tuyết Hoa trêu ghẹo nói.

Lâm Nhược Khê thở phào nhẹ nhõm, đồng thời có chút oán hận liếc mắt nhìn Dương Thần, rõ ràng biết được ý nghĩa của con búp bê này, nhưng lại ngây ngô không nói trước với cô.

Bữa cơm trưa, mặc dù bữa liên hoan đầu tiên từ khi về nhà, nhưng mọi người trong gia đình nhỏ đều kết thúc trong không khí vui vẻ.

Sau khi ăn xong, nét mặt của Quách Tuyết Hoa đem theo nụ cười với ý sâu sắc, dẫn Lâm Nhược Khê trở về phòng ở hậu viện.

Còn Dương Thần, lại bất đắc dĩ cùng với Dương Công Minh ở từ đường tổ tông nhận mệnh đập đầu, thật ra đập đầu cũng không có gì, nhưng bị người ta nhìn thấy chính mình đập đầu, Dương Thần cảm thấy hơi mất mặt.

Đợi bước ra khỏi từ đường, Yên Tam Nương bước lên trước nói:

- Lão gia, phần trước đã thông báo xong, tộc trưởng của dòng dõi gia tộc đã đến tiền sảnh, đợi Thần thiếu gia cùng bọn họ gặp mặt.

-Ồ, bọn họ thật đúng giờ.

Dương Công Minh cười nói.

- Nhưng...

Yến tam nương có chút ưu tư nói:

- Ngoài dòng dõi gia tộc Dương gia ra, còn có một vài gia tộc trung lập khác ở Yến Kinh, còn có rất nhiều nhân vật quân đội đối lập cũng đến đây.

Dương Công Minh ti hí mắt, cười nhạo nói:

- Thật không, đến thì đến chứ sao.

Nói xong, Dương Công Minh quay đầu nói với Dương Thần:

- Cháu cũng biết, ông rất dễ dàng mệt mỏi, những việc tiếp theo, cháu đi làm đi, ông cần phải đi ngủ trưa.

Dương Thần vẫn cảm thấy có một dự cảm gì không tốt, nghe ý tứ trong câu nói của Yến Tam Nương, rõ ràng có người đến gây chuyện.

Nhưng hắn vốn không sợ chuyện gì phiền phức cả, nói coi như không biết gì:

- Nếu chẳng may chết người thì làm thế nào?

Dương Công Minh cười ha hả vài tiếng, trong con ngươi hiện ra một vài ánh sao.

- Người chết, mỗi ngày đều chết, quan trọng là, người chết, là ai?

- Ông nói sớm đó.

Dương Thần đánh một tiếng vang, hiểu ý gật đầu, nói với Yến Tam Nương:

- Yến bà bà, dẫn đường đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 932

Làm Chuyện Chính!

Mỗi người có một vẻ mặt khác nhau, các trưởng gia tộc và nhân vật trọng yếu, cùng với một vài tướng lĩnh quân đội cùng chào hỏi lẫn nhau, hai bên giả bộ niềm nở.

Tuy rằng tất cả mọi người đều biết đối phương mỗi người đều có suy tư riêng, lập trường cũng không giống nhau, nhưng trình độ chào hỏi ngoài mặt lại được làm rất kín kẽ.

Theo nhóm người hầu dâng trà, các vị trưởng gia tộc và tướng lĩnh quân đội đều tự ngồi xuống.

Cách sắp xếp chỗ ngồi này cũng được chú ý, nhóm ngồi phía bên trái đều là trưởng tộc chi chính của Dương gia, có người là chính trị gia cấp cao, có người là tướng lĩnh quân đội.

Bên kia những người đang ngồi không tính là đối thủ, cũng không tính là bạn bè, đại diện của các gia tộc danh tiếng ở Yên Kinh lấy danh nghĩa “thăm hỏi” mà đến, cùng với một vài sĩ quan không thuộc Dương gia.

Trợ lý và nhân viên cảnh vệ của họ cũng đều đứng ở phía sau, vẻ mặt nghiêm trang.

Vì Dương Thần còn chưa vào trong sảnh, mọi người cũng tùy ý nói chuyện phiếm, khiến cho không khí như rất hoà hợp.

- Thứ trưởng Lưu, ông tự mình tới đây, thật đúng là nể mặt đại công tử Dương gia kia quá.

Một người đàn ông trung niên mặt tròn đầu hơi cúi mỉm cười nói.

Một người đàn ông trong quân đội cao gầy đối diện, đích thị là Thứ trưởng bộ Quốc phòng Lưu Bính Huân đang thổi thổi trà thơm, ngoài mặt thì cười nhưng bên trong thì không nói:

- Cháu đích tôn của lão Dương, vốn không phải là người yên lặng vô danh, sớm đã muốn gặp mặt một lần.

- Đúng rồi, Thứ trưởng Lưu, bộ Quốc phòng các ông lần trước bắt được một thương nhân phạm tội phản quốc của Trung Hải, nghe nói là Dương đại thiếu gia ra nước ngoài trốn nã về quy án.

Lại một tên mặt trắng râu cá trê tò mò hỏi.

Lưu Bính Huân gật gật đầu:

- Không sai, tôi hôm nay tới thực ra cũng muốn vì chuyện này, gặp mặt cảm ơn.

- Nhưng thực ra, tôi có nghe nói thương nhân kia còn là một trong những cha vợ của Dương đại thiếu gia.

Râu cá trê cười ác hiểm.

Một bên vài người đàn ông trung niên bắt đầu hứng thú dò hỏi.

- Một trong những cha vợ? Từ đâu mà nói vậy?

Râu cá trê rất hiền nhiên đáp:

- Các người không biết sao? Nghe nói Dương đại thiếu gia này ở Trung Hải cũng rất phong lưu, các cô gái bên cạnh có thể làm thành một lớp rồi.

Mọi người đến trước thực ra sớm đã biết rõ, nhưng khi nói đến chuyện này đều cười rộ lên.

- Xem ra so với tư lệnh Dương Phá Quân có khác biệt khá lớn, cũng khó trách, nếu không sao sau hơn 20 năm đột nhiên lại toát ra chứ.

- Dương gia không ngờ lại xuất hiện một “thanh niên tài năng, tuấn kiệt” như thế, không biết ông Dương nghĩ như thế nào...

Những người không thuộc Dương gia và những quân nhân thuộc phe đối lập đều trào phúng châm biếm.

Mà ở bên những người thuộc Dương gia, bao gồm Thứ trưởng bộ Quốc phòng Lưu Bính Huân sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

Lúc này, từ ngoài phòng khách, đột nhiên đi tới vài người hầu của Dương gia.

Điều khiến mọi người không ngờ chính là những người đầy tớ này tất cả đều mang theo thiết bị chụp ảnh quay phim, ngay cả cái giá đỡ máy ảnh cũng rất chuyên nghiệp mang tới đặt ở cửa chính.

Người đàn ông đầu trọc sừng sốt, liền đứng dậy mắng:

- Các người làm cái gì vậy, ai cho phép các người tới đây chụp ảnh?

Những người đầy tớ kia vội vàng xấu hổ mà đáp lại:

- Bộ trưởng Trần, là cậu chủ nhà chúng tôi bảo chúng tôi tới đây chụp ảnh.

Bộ trưởng Trần đầu trọc chau mày:

- Cậu chủ? Là Dương Thần? Sao vẫn còn chưa ra?

Đúng lúc này, từ phía sau phòng khách truyền tới giọng nói uể oải.

- Ai da, đều chưa từng gặp mặt tôi mà lại mong ngóng nhìn thấy tôi thế này, lẽ nào tính định hướng của các người có vấn đề?

Đi cùng Yên Tam Nương, Dương Thần vẻ mặt cười vô hại đi ra.

Sau đó, giữa những ánh mắt khác nhau của mọi người, hắn tự nhiên ngồi xuống ghế của Dương Công Minh thái tử thường ngày vẫn ngồi.

Căn phòng đột nhiên im lặng lại, người trong gia tộc Dương gia đều có vẻ hiếu kỳ, cũng có một chút buồn bực.

Bộ trưởng Trần bị chế giễu kia thì sắc mặt không dễ coi chút nào.

- Anh... Chính là cháu đích tôn của lão Dương, Dương Thần?

Bộ trưởng Trần không hài lòng hỏi:

- Sao lại là anh, chúng tôi chính là tới thăm lão Dương.

Mặt Dương Thần đầy vẻ nghi hoặc:

- Thăm? Sao, các người hi vọng ông cụ nhà tôi sinh bệnh?

- Nói bậy gì đó! Bộ trưởng Trần không có ý như vậy

Một gã quan quân có giọng nói đục khiến trách.

Dương Thần cười nói:

- Tôi nói thế đó, ông cụ không có bệnh, các người thăm gì, xem ra là muốn nguyên rửa ông cụ sinh bệnh. Nhóm các người chẳng nhẽ có thù oán với ông ấy?

- Anh... anh ăn nói lung tung!

Bộ trưởng Trần tức giận nói:

- Chúng ta đối với lão nguyên soái một lòng ngưỡng mộ. Ngược lại anh, không nói đến rốt cuộc có phải thực sự là con cháu Dương gia không, vừa về đến Dương gia đã ngồi lên ghế của Dương Công như thế, anh còn có phép tắc hay không?

Dương Thần nhú mày:

- Sao, tôi không thể ngồi?

- Hừ, tứ đại gia tộc chính là lãnh tụ nền tảng Yến Kinh, thậm chí của toàn Hoa Hạ, anh mới trở về Hoa Hạ được hai năm, ở đâu không biết chui ra một tên nông cuồng ngang ngược, anh cho rằng Yến Kinh giống như nước ngoài mặc anh giương oai?

Bộ trưởng Trần ngắc đầu ngao mạn nói.

- Đúng vậy, tại sao ông cụ Dương không ra gặp chúng tôi, hay là ông cụ Dương đã coi thường chúng tôi những người ngồi đây, chúng tôi dù không có thể lực lớn như Dương gia, nhưng Dương gia không thể vì cho rằng tứ đại gia tộc cao như vậy không thể với tới.

Tên râu cá trê kia lại phụ hoạ nói tiếp.

Dương Thần cười tủm tỉm, quay sang hỏi Yến Tam Nương:

- Yến bà bà, những người này đều là thế nào.

Yến Tam Nương thuận theo nói:

- Thiếu gia Thần, vị này thuộc bộ phận hậu cần của bộ trưởng Trần, vị kia là tổng thư ký Mặt trận Tổ quốc Triệu uỷ viên, vài vị khác là...

- Được rồi.

Dương Thần cười nói:

- Biết không phải là chó mèo là đủ rồi, dù sao cũng là lãnh đạo.

Bộ trưởng Trần và Triệu uỷ viên sau một hồi kinh ngạc, mặt đều biến thành đỏ gay gắt, không ngờ so sánh họ với chó mèo?

Mà bên kia Lưu Bính Huân và người đại diện cho Dương gia mắt đều lộ chút hả hê.

Lưu Bính Huân đứng dậy nói:

- Dương Thần thiếu gia, tôi là Thứ trưởng bộ Quốc phòng Lưu Bính Huân, trước kia nhờ có sự giúp đỡ của cậu, bắt tên tội phạm phản quốc về.

Dương Thần khoát tay

- Các vị ngồi bên này, chính là phe của tôi, đúng không?

Dương Thần hỏi rất rõ ràng, rất thẳng thắn khiến mọi người ở đây đều có chút bất ngờ.

Làm quan người nào không phải nói chín bài mười tám đường cong, Dương Thần chế giễu, trực tiếp muốn mấy đại gia tộc thấy rõ lập trường phe cánh.

Lưu Bính Huân và vài đại diện gia tộc khác cùng tới nhìn nhau vài lần, câu hỏi rõ ràng như vậy, ngược lại lại không tiện trả lời rồi.

Cuối cùng, một lão trung tướng đứng tuổi cười ha ha nói:

- Dương thiếu gia, Dương công có ân với chúng tôi, chúng tôi đối với ông ấy rất kính nể.

Dương Thần cười thăm một hồi. Nhóm người này đúng là có thể vòng vo, nhưng không sao cả, dám trước mặt tỏ thái độ là được.

Tiếp đó, Dương Thần lại quay sang nhìn đám người phía bộ trưởng Trần nói:

- Tôi đây rất đơn giản, không thích giả dối, các người nói đến đây tìm tôi, gây phiền toái cho tôi, vẫn còn nói đến để thể hiện thiện ý với tôi sao?

- Dương thiếu gia, sợ là anh xem những phim côn đồ hắc bang nhiều quá rồi.

Triệu uy viên cười khinh thường.

- Anh cho rằng chúng tôi là loại người thấp kém kéo bè kết phái sao? Chúng ta hôm nay tới là vì muốn xác nhận, cháu trai Dương gia tìm về có phải như lời đồn bên ngoài, cuộc sống cá nhân không đứng đắn, phẩm chất tồi tệ, hơn nữa có ảnh hưởng không tốt tới Hoa Hạ.

Dương Thần cười lạnh:

- Vậy bây giờ đáp án có chưa?

- Tất nhiên là có rồi.

Bộ trưởng Trần hừ lạnh nói:

- Xin hỏi Dương thiếu gia, trước kia bộ Quốc phòng bắt tên tội phạm phản quốc kia, con gái của người đó, có phải có liên quan với anh?

Dương Thần hất mi nói:

- Nếu ông đã hỏi như vậy, đương nhiên là sớm đã kiểm tra tư liệu, không sai, An Tâm là người phụ nữ của tôi.

- Tốt, đây là điều đầu tiên.

Bộ trưởng Trần lại hỏi:

- Theo tôi được biết, quan hệ cha con giữa Nguyên soái Dương Phá Quân, còn có quan hệ anh em giữa Dương thiếu tướng quân và Dương thiếu gia đây đều không được tốt lắm, có phải vậy không?

Dương Thần cười nhạo nói:

- Không phải không được tốt lắm, mà là hai người kia không có liên quan với tôi, đúng vậy, các người biết Dương Liệt ở đâu sao? Tôi đang định đi

giết hắn đây.

- Tên tiểu tử bất hảo này được!

Một gã bên phe hắc đạo chống đối, mặt vuông chữ điền đứng dậy quát:

- Anh là người như vậy, lối sống tác phong không đứng đắn, cùng cấu kết với phản tặc, nói là người Dương gia, lại phụ tử bất hoà, còn nói là muốn giết anh em ruột, anh dựa vào cái gì mà vào nhà này!?

- Tướng quân Lỗ nói phải, không nên cho rằng, Dương gia là nơi nói muốn vào là có thể vào, có thể trong người anh có dòng máu của Dương gia, nhưng Dương gia đứng đầu quân đội, loại phẩm hạnh như anh căn bản không xứng được quay trở về Dương gia.

Lại có người đón ý nói hùa theo.

Triệu uỷ viên nói:

- Theo như tôi nói, hay là mới Dương lão ra đây, mọi người cùng chứng kiến, người này, tôi vô cùng nghi ngờ hắn là do phương Tây phái đến muốn phá hỏng quân cờ nền móng của cục diện chính trị Hoa Hạ, nhất quyết không được để hắn vào Dương gia, càng không thể để quyền lực của Dương gia rơi vào tay hắn, mọi người thấy thế nào?

Một đám người luôn miệng nói, lại vừa quát mạnh Dương Thần.

Lưu Bính Huân và các đại gia tộc đứng về phía Dương Thần cũng đều tỏ ra có chút thương xót, bọn họ không nghĩ tới Dương Thần vậy mà cũng không tránh nghi ngờ, tất cả đều đồng ý.

Mặc dù nói con cháu sau này của các đại gia tộc, sau lưng có vài cô gái cũng không nói làm gì, anh em phản bội lại càng không ít, nhưng nói rõ ra như thế này, cũng quá non nớt rồi.

Đây là đấu tranh chính trị, quyền lực, danh dự, liên lụy toàn thân, cũng không phải dễ dàng có thể bình ôn.

Xem ra người thanh niên này tuy rằng thực lực không tầm thường nhưng cũng không phải ứng viên được chọn tiếp nhận điều hành gia tộc, người liên quan cảm khái nghĩ.

Dương Thần thanh thoi chờ đám người này nói hết, lúc mặt đỏ tía tai, mới rạng rỡ cười nói:

- Các người nói xong chưa?

Đám người bộ trưởng Trần cảm thấy kỳ quái, nhìn nhìn lẫn nhau đều không đáp lời.

- Nếu nói xong rồi, vậy làm chuyện chính đi.

Dương Thần cười nham hiểm, từ từ đứng dậy đi tới chỗ bộ trưởng Trần trực đầu ở gần nhất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 933

Tôi Không Hù Dọa Ông.

- Sao nào, trừ phi cậu muốn đánh nhau?

Bộ trưởng Trần ưỡn chiếc bụng phệ nói:

- Dương đại thiếu gia, đừng trách tôi không nhắc nhở anh, tuy rằng đây là Dương gia, nhưng cái quan trọng hơn đây là Yên Kinh.

- Ô, vậy sao?

Dương Thần không thể phủ nhận nói.

Bộ trưởng Trần ngẩng cao đầu nói:

- Yên Kinh không phải là một nơi nhỏ bé như Trung Hải mặc anh muốn làm gì thì làm, ở Yên Kinh cứ cho là người của bốn đại gia tộc, nhưng cũng phải dựa vào cái “Lí” thì mới dễ làm việc.

Tôi biết thân thể anh bất phàm, nếu không thì làm sao có thể đơn thương độc mã một mình ra nước ngoài bắt tội phạm về, nhưng anh cũng đừng quá mạnh động, mà đối địch với cả pháp chế của Hoa Hạ chúng ta.

Anh có là kẻ mạnh hơn nữa, nhưng làm sao có thể mạnh hơn sự uy nghiêm của một quốc gia? Lẽ nào Dương lão lại cho phép một tiểu bối như anh hống hách không kiêng nể ai cả.

Dương Thần bộ dạng ngạc nhiên:

- Ông nói như vậy, đúng là rất có đạo lý.

- Hừ, thế nào, sợ rồi à?

Bộ trưởng Trần cười nhạt nói:

- Không phân biệt lớn bé, lại cứ tưởng cả thiên hạ nghe một mình cậu là được sao? Chúng tôi đến là để gặp Dương lão, tôi khuyên cậu tốt nhất là đứng một bên đi, cậu còn có thể trở về Dương gia hay không vẫn chưa được định luận, chúng tôi không thể để một người không thanh bạch, lại dễ dàng làm người kẻ tục Dương gia.

Những người trong thị tộc khác phản đối cũng theo đấy hùa vào, cười có chút trêu ngươi Dương Thần.

Dương Thần cười một cách hết sức rạng ngời.

- Ông có vợ, con gì không?

Dương Thần đột nhiên hỏi.

Bộ trưởng Trần nghe xong, hồ nghi hỏi:

- Anh hỏi cái này làm gì?

- À, nếu như có, thì tôi sẽ bắt bọn họ lại đến trước mặt ông và giết.

Dương Thần cười một tràng dài nói.

Toàn cảnh im lặng.

Tất cả mọi người nhìn Dương Thần như thể đang nhìn một quái vật vậy.

Nhưng ánh mắt Yên Tam Nương lại lộ chút ý cười, lặng lẽ đứng nhìn từ đằng sau.

- Anh nói đùa cái kiểu gì vậy? Anh đang hù dọa tôi sao?

- Tôi không hù dọa ông.

Dương Thần buông tay, bộ dạng vô tội nói:

- Đem người nhà ông đến trước mặt ông giết chết, sau đó đợi đến khi ông đau khổ không chịu được nữa, thì lại giết chết ông, sao nào, sắp xếp như vậy không tôi đây chứ?

Bộ trưởng Trần tức giận nói:

- Tôi không rảnh mà đi để ý đến mấy trò đùa vô vị của anh, anh coi tôi là đứa con nít lên ba hay sao.

Không đợi bộ trưởng Trần nói xong, thì đã có một tiếng kêu như giết lợn thảm thiết kêu lên.

Trong ánh mắt đầy sự kinh ngạc của tất cả mọi người, một chân Dương Thần như là tia chớp đá vào bắp chân của bộ trưởng Trần.

Xương cốt một tiếng “răng rắc” kêu lên, bộ trưởng Trần ngã quỵ xuống đất.

Bộ trưởng Trần đau đớn như ngất đi rồi lại đau đớn tỉnh lại, lăn đi lăn lại đau không muốn sống nữa.

Một chân Dương Thần dẫm lên cái đầu mập mạp của bộ trưởng Trần, khiến cho toàn bộ khuôn mặt ông bắt đầu toát mồ hôi, đầu vận vẹo khiến cho bám đầy đất cát.

- Thực ra tôi không thích đùa, đặc biệt là với những mục đàn bà xấu xí, và những tên đàn ông mà tôi không thích.

Dương Thần từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói.

- Bộ trưởng.

Hai tên cảnh vệ mà bộ trưởng hay đem theo bên mình kinh ngạc hét lên, xông lên định ra tay với Dương Thần.

Dương Thần không cả thèm nhìn, hướng thân thể bộ trưởng về phía hai tên cảnh vệ.

“Phịch.”

Thân thể béo tròn của bộ trưởng chạm phải hai tên cảnh vệ, va vào chiếc ghế tựa nặng chịch bằng gỗ hoa lê.

Trong nhất thời, người ngã ngựa đổ.

Ủy viên Triệu lúc đầu còn đứng ở hàng trước, nay đã lùi về phía sau, run rẩy sợ sệt nhìn Dương Thần.

Tất cả mọi người có mặt đều kinh sợ, bất cứ người nào cũng không thể ngờ tới, Dương Thần nói đùa thủ liên đùa thủ, hơn nữa còn không chút lưu tình thể diện.

- Cậu...Cậu có biết cậu đang làm gì không? Cậu lại dám đánh một cán bộ

trung ương quốc gia?

Vị tướng quân đó tức giận đứng dậy trách mắng.

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Tôi nhớ rồi, hình như ông họ Lỗ.

- Phải thì đã sao?

- Lỗ Dân chắc không liên quan gì tới ông.

Dương Thần chậm rãi bước lên phía trước.

Trước kia Lỗ gia nhất phái, tuy rằng có Lý Mạc Thân điều tiết, không có phản pháo gì, hưởng hồ cũng đã điều tra ra Lỗ Dân không phải là do Dương Thần giết chết, càng không truy cứu gì nữa.

Nhưng những người khác trong Lỗ gia không phải ai cũng thật sự tâm phục khẩu phục.

Tướng quân Lỗ đỏ mặt, thề giọng nói:

- Phải thì đã sao, sao nào, cậu lại muốn đung thủ đánh người, cậu muốn đánh thì đánh, cậu càng đánh, thì sự phẫn nộ càng mãnh liệt.

Thứ trưởng bộ quốc phòng Lưu Bính Huân không thể nào điềm tĩnh được nữa, đứng dậy khuyên bảo nói:

- Thiếu gia Dương Thần, có gì thì hãy ngồi nói chuyện với nhau, đung thủ không phải là cách hay để giải quyết vấn đề.

Các đại diện cho chính dòng tộc Dương gia cũng cùng vào khuyên bảo.

Dương Thần gật đầu, ôn hòa cười nói:

- Các người không cần khuyên tôi, tôi căn bản không muốn giải quyết vấn đề gì cả, bởi vì, căn bản là không có vấn đề.

- Cái này...

Lưu Bính Huân vẻ mặt sốt ruột.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Tôi mặc kệ cái gọi là pháp chế, tôi cũng không thèm nói đến cái gọi là luân thường đạo lý, tôi càng lười đi quan tâm đến quy tắc...

Hôm nay các người đến đây, nếu như ủng hộ tôi, vậy thì đương nhiên là hoan nghênh, tôi mời các người ở lại ăn tối.

Nếu như các người phản đối tôi, muốn đối địch với tôi, vậy thì, tôi sẽ giết sạch hết các người, để trừ hậu hoạn, tôi cũng sẽ giết hết toàn bộ người nhà các người, để đỡ phiền toái sau này.

Không phải các người nói, cho dù tôi có giết chết các người, thì bản thân càng sa vào vũng bùn sao?

Được, vậy tôi cũng nên thử giết sạch các người rồi, có phải tôi sẽ gặp phải phiền phức lớn, các người coi như là giúp đỡ tôi vậy, chết sạch rồi, thì thực nghiệm của tôi mới có thể bắt đầu được.

Nói xong, Dương Thần chậm chậm bước đến trước mặt Lỗ tướng quân, nhìn vào khuôn mặt chữ điền kia, ánh mắt thâm sâu nói:

- Bắt đầu từ ông đi, ông nói, ủng hộ tôi hay là cả gia đình đều phải chết?

Sát khí lạnh thấu xương trên mặt Dương Thần tràn ngập khắp gian phòng, mấy viên quan nhất gan đã bắt đầu run bần bật.

Khuôn mặt Lỗ tướng quân có chút biến dạng, trừng lớn hai mắt nói:

- Cậu đừng nghĩ hù dọa được tôi, tôi căn bản không hề sợ cậu, cậu chỉ là một tên tạp chủng được nhặt từ bên ngoài về mà muốn kế thừa Dương gia, nằm mơ.

Người đàn ông đã không thể nói tiếp bởi vì, Dương Thần một tay đã bóp lấy cổ lão ta.

- A...Khụ.

Lỗ tướng quân hoảng sợ trợn hai mắt, quả thực không ngờ tới Dương Thần thật sự sẽ giết lão ta.

- Tôi hỏi ông ủng hộ hay là cả nhà phải chết, ông nói nhiều những lời vô nghĩa đấy làm gì.

Dương Thần sơ lược nói một câu, tay giống như là bóp nát một cành cỏ lau.

“Rắc.”

Một tiếng kêu lên, một bưư hán lại bị vụn nát cổ như vậy, khung cảnh im lặng không dám cả thở.

Dương Thần ném xác lên trên hai tên cảnh vệ đang ngăn người kia, nói:

- Đây, dọn đi, tôi chỉ giết người, không phụ trách đốt thi hài.

- A a a!

Mấy tên quan viên chân mềm nhũn, sợ hãi kêu lên, khuôn mặt trắng bệch.

Bọn người Lưu Bính Huân ủng hộ Dương Thần, cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

Vị bộ trưởng Trần đang nằm dưới đất kia cũng mặt cắt không còn giọt máu.

Vài tên cảnh vệ kia cũng không dám nhúc nhích, bọn họ chỉ cần nhận thức được cái sát khí kia là đã biết chỉ có một con đường chết.

Dương Thần dường như rất nhẹ nhàng bước đến trước mặt Ủy viên Triệu, nhìn tên râu cá tre kia đang run rẩy một góc, khuôn mặt Dương Thần tươi cười nói:

- Ông thì sao, ủng hộ tôi hay cả nhà phải chết.

Ủy viên Triệu gằn như mếu máo khóc nói:

- Tôi...Tôi đương nhiên là...ủng hộ...ủng hộ Dương Thần đại thiếu gia.

Dương Thần “an ủi” vỗ vai người đàn ông nói:

- Đã như vậy, vậy thì hãy cùng tôi đến trước mặt máy quay nói lại một lần nữa đi.

- Hà?

Ủy viên Triệu ngán người, không hiểu đây là có ý gì.

Dương Thần chỉ tay về phía máy quay đã chuẩn bị sẵn, nói:

- Ông ủng hộ tôi, cảnh tượng cùng tôi bắt tay hữu hảo đương nhiên là

phải quay lại rồi, coi như là làm kỉ niệm, có như vậy tôi mới nhớ tới ông, thế nào, lẽ nào ông không thật lòng?

Ủy viên Triệu lần này đúng là chết thật, hắn ta tuyệt đối không ngờ tới, Dương Thần lại có thể tử mi như vậy.

Không thuần túy chỉ là dọa nạt người khác, mà còn lưu giữ lại bằng chứng thép.

Nếu như bản thân và Dương thần bắt tay, hơn nữa, luận về ngôn luận sẽ là ủng hộ Dương Thần, không còn nghi ngờ gì nữa là sẽ bị trói buộc lại với hắn, bởi vì đoạn video này sẽ được phát tán ra ngoài, như vậy sẽ không còn ai tin rằng bản thân đứng về phía đối lập với Dương Thần.

Hơn nữa lại trong thời đại khoa học kĩ thuật hiện đại như thế này, làm sao có thể ngăn nổi thông tin internet?

Nhưng vì tính mạng, Ủy viên Triệu cười còn khó coi hơn khóc, bước đến máy quay, cùng Dương Thần “ hữu hảo” bắt tay, còn hết lời tán thưởng Dương Thần, lên tiếng nói “ kiên quyết ủng hộ Dương Thần đại thiếu gia là người kế tục tiếp theo của Dương gia, bảo vệ Dương gia, kiên quyết phản đối bài trừ những tổ chức, cá nhân phản đối Dương Thần thiếu gia.

Dương Thần còn khách sáo nói vài câu cảm ơn, liên mồm nói Ủy viên Triệu khách khí.

Đợi Ủy viên Triệu nói xong, Dương Thần lập tức cho hắn ta sang một bên, lại đi đến trước một quân quan của phe phản đối, hỏi một lần nữa các câu hỏi giống nhau:

- Ông ủng hộ tôi hay cả nhà đều chết?

Không còn ai là còn hoài nghi “ cả nhà chết” của Dương Thần là giả hay thật nữa, bởi vì cứ cho là giả, thì cũng không ai dám đem tính mạng của mình ra làm trò đùa.

Bọn họ hôm nay tới đây, không phải là nhận định là Dương Thần đã trở về Dương gia thì cũng phải tuân thủ cái vòng tròn quy củ này.

Chứ không hề nghĩ tới, kết cấu não của hắn không hề giống với những người bình thường.

Tương phản với vẻ mặt chua xót sợ sệt của đám người phản đối là Lưu Bính Huân và đại biểu gia tộc ủng hộ Dương Thần.

Bọn họ cứ cho rằng Dương Thần chỉ là giở chiêu độc, không để ý đến hậu quả mà tùy tiện đụng thủ, chứ không hề nghĩ rằng, sau màn bạo lực, lại có thể chấn áp không chế hoàn toàn cục diện.

Yến Tam Nương đứng trong góc, gật đầu khen ngợi, dường như có chút khuây khỏa, cô lặng lẽ dự định rời khỏi đại sảnh.

Cô cảm thấy không cần phải xem tiếp, lần kiểm nghiệm đầu tiên hôm nay, kết quả đã rất rõ ràng.

Nhưng chưa đợi cô ta đi đến hậu viện, lại đột nhiên nhú mày lại, quay mạnh người lại, nhìn về phía đối diện cổng lớn, trong mắt đầy vẻ ưu tư.

Dương Thần đang diễn kịch “bắt tay” với một quan viên phái phản đối sớm đã nhận thức được, nhưng chỉ liếc mắt về phía cổng lớn, lại tiếp tục “nói lời thoại”.

Không bao lâu, ngoài cổng lớn, truyền đến một loạt tiếng giày, hiển nhiên là một đám người ngựa đang tiến đến đại sảnh.

Khi đám người đến gần, mọi người theo bản năng quay đi nhìn.

Không hẹn mà cùng, trên khuôn mặt mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Phía ủng hộ Dương Thần lại trở nên lo lắng, phía phản đối lại có chút hi vọng.

Bởi vì vẫn chưa lập thu, thời tiết không lấy gì làm dễ chịu, cho nên một đám quân sĩ đều mặc bộ quân phục đơn giản.

Đi đầu, là một người đàn ông cao lớn ngẩng cao đầu, khuôn mặt anh tuấn, rõ ràng là Dương Phá Quân lâu ngày không gặp.

Mang theo đội quân thân vệ, Dương Phá Quân vẫn uy phong lẫm liệt như ngày nào, giống như đang kiểm duyệt chính quân đội của mình, tiến vào đại sảnh.

Nhìn thấy Dương Thần, và trước đại sảnh là một mớ hỗn độn, Dương Phá Quân chau mày, trong mắt đầy sự bất mãn và tức giận.

Cuối cùng, ánh mắt như hai luồng điện, hung hăng nhìn về phía Dương Thần.

- Là tư lệnh Dương Phá Quân.

Một quan quân phe phản đối vui mừng hét lên, cốt cán đời thứ hai và luôn là người đối lập với Dương Thần vào đúng lúc này lại xuất hiện, tất nhiên làm cho người ta vui sướng và mong đợi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 934

Vẫn Còn Muốn Cầu Cứu Sao.

- Tư lệnh Dương, mau cứu mạng, tên đầy tớ này muốn tạo phản, hần muốn tạo phản.

Lập tức có người khóc rống hét lên, chỉ cảm thấy bóng đen của sự chết chóc cuối cùng cũng đã sắp tan đi.

Dương Phá Quân nhìn Lỗ tướng quân đã tắt thở kia, lại nhìn bộ trưởng Trần đã bị bẻ chân, sự phẫn nộ trong ánh mắt lại càng sục sôi.

- Người đang làm cái gì vậy? Dương gia bản tông, lại luận đến lượt người coi trời bằng vung vậy sao.

Trong nhất thời, toàn khung cảnh rơi vào im lặng.

Thứ trưởng Lưu Bính Huân mặt biến sắc, tiến về phía trước cười nói:

- Tư lệnh, sao ngài lại đột nhiên trở về Yên Kinh vậy?

Dương Phá Quân nhìn là Lưu Bính Huân, mặt tối sầm lại cười nhạt:

- Thứ trưởng Lưu, lâu lắm không gặp, cục diện tiền tuyến đã ổn định, tạm thời sẽ không có trở ngại gì, tôi nghe nói trong nhà có biến, cho nên về nhà xem sao, không ngờ lại có biến cố lớn như vậy.

Nói xong, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Dương Thần.

- Tư lệnh, đừng vội tức giận, tất cả những chuyện này đều có nguyên nhân của nó.

Trong lòng Lưu Bính Huân vẫn một dạ hướng về Dương Thần.

Bọn người phía trung lập hay phái đối lập, tạm thời không nói bọn chúng đối lập với lợi ích của ông ta, hơn nữa trong mắt ông ta bọn người này là sâu mọt của nước cộng hòa, Dương Thần giết bọn chúng tuy rằng có chút lỗ mẫn, nhưng cũng là để chỉnh lý lại tâm ý của bọn chúng.

Cho nên đương nhiên ông ta sẽ nói tốt cho Dương Thần.

- Nguyên nhân?

Dương Phá Quân cười nhạt:

- Một tên tiểu tử thôi chưa đủ lông đủ cánh, lại cứ tưởng ta đây là nhân vật tài giỏi lắm, lẽ nào bước vào cánh cửa kia thì thật sự có thể trở thành người của Dương gia sao?

Từ đầu đến cuối, Dương Thần đều không để ý gì đến Dương Phá Quân, coi như là bản thân không nghe thấy gì cả.

Dương Thần tiếp tục lại đứng trước máy quay, cùng vị quan viên kia “bắt tay”, tủm tỉm cười nói:

- Vị này vẫn chưa nói rõ cuộc có ủng hộ tôi không?

Vị quân viên ấy há hốc mồm, sợ hãi nhìn Dương Thần, lại rất cẩn thận

nhìn về phía Dương Phá Quân, trong mắt có vài phần chột dạ nói:

- Dương tư lệnh, ngài xem...

Dương Phá Quân không thể nén giận được nữa, nhưng Dương Thần chẳng coi đây là chuyện gì cả, cuối cùng phần nộ nói:

- Thả bộ trưởng Kim ra, cút, ngươi là thân phận gì chứ mà lại dám công nhiên chỉ huy người trong Dương gia chứ, ngươi còn như vậy, đừng trách ta đây trở mặt vô tình.

Cơn nóng giận lên đến tột đỉnh.

Yến Tam Nương, đứng trong góc, trong con ngươi có thần sắc mong chờ.

Đột nhiên, toàn đại sảnh lúc này còn tràn đầy sát khí, bây giờ lại còn nồng nặc hơn.

Toàn cơ thể Dương Thần như ngập vào trong bóng đêm, trên mặt người ấy không có chút sợ hãi, không cười, thay vào đó là sự xâm chiếm âm u lạnh giá.

- Trở mặt? Vô tình?

Khóe miệng Dương Thần khẽ cười.

- Ông muốn nói như vậy sao?

- Hừ a a a.

Tiếng kêu thảm thiết của bộ trưởng Kim nằm trong tay Dương Thần.

Chỉ thấy tay Dương Thần hơi ra sức, toàn bộ bàn tay như một khối đất dẻo quai trắng, trực tiếp biến thành một đồng thịt mục nát.

- Ngươi hỗn xược, bộ trưởng Kim.

Dương Phá Quân huyết mạch sôi sục, trợn mắt hét to:

- Ngươi muốn làm gì, ngươi muốn tạo phản sao?

Dương Thần cười nhạt, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn bộ trưởng Kim, nói:

- Nếu như ông thần phục tôi, tôi sẽ không giết ông, nếu như ông còn muốn cứu viện tên kia, tôi lập tức sẽ cắt cổ ông, đúng rồi, nếu như hắn ta giúp ông, nói những lời rác rưởi mà tôi không thích nghe, tôi cũng sẽ giết ông.

Dương Thần nói xong, ánh mắt thần nhiên nhìn một lượt bọn người phe phản đối:

- Các người cũng như vậy, bây giờ các người có thể lựa chọn, là ngoan ngoãn phối hợp diễn kịch với tôi, hay là...muốn cầu cứu tên nhãi kia?

Sự uy hiếp hống hách khiến cho mọi người không dám cả thở.

Bọn hộ vệ cảnh vệ, thậm chí ngay cả bọn thân binh Dương Phá Quân đem theo cũng run sợ trong lòng.

Còn về bọn quân nhân xuất ngũ trở về của Dương gia ngoài sự sợ hãi còn có thần sắc bá phục.

Sự uy nghi trấn áp tất cả mọi người này, bọn họ đều đã phải chịu đựng mỗi khi Dương Thần nóng nảy, Dương Phá Quân và Dương Liệt thường đi

lại về nhà, nhưng chưa từng thấy có được tư thế như vậy.

Chẳng trách lão nguyên tướng lại cho người trẻ tuổi này trở về nhà nhận tổ tông, là đã có ý truyền giao đại quyền, trong lòng đám thân vệ Dương gia đã có chút linh ngộ.

Tuy rằng hiện giờ thế giới hòa bình, nhưng lại xảy ra chiến tranh biên giới, gần như là ngày nào cũng xảy ra. Chỉ có điều truyền thông không cho dân chúng được biết.

Bọn thân binh này của Dương gia, đều đã trải qua sự huấn luyện qua súng trường bom đạn, trở về làm lão binh trong nhà.

Đối với bọn họ mà nói, bọn quan viên đầu to này chỉ là bọn sâu mọt ăn vụng quân lương của quốc gia, có chết cũng không được nhắm mắt.

Cho nên, sự giương uy đầy bạo lực của Dương Thần, giết người một cách quyết đoán, khiến cho đám lão binh này vô cùng khâm phục.

Dương Phá Quân hít một hơi, rút súng từ tên cảnh vệ đứng ngay bên cạnh, giờ súng về phía Dương Thần.

- Mọi người không cần hoảng loạn, có tôi ở đây sẽ không có chuyện gì, súc sinh, mau rút ra khỏi nhà.

Dương Phá Quân nói.

Dương Thần cười nhạo:

- Súng? Đạn? Ông thật cho rằng dùng những thứ này để đối phó với tôi mà có hiệu quả sao?

Nói xong, Dương Thần không chút do dự, giờ đầu gối lên.

“Rắc.”

Tiếng lòng ngực vỡ vụn, vị bộ trưởng Kim người cong như con tôm.

“Phụt.”

Một ngụm máu tươi phun ra, bộ trưởng Kim hai mắt trợn ngược, không thể tin được, và sau đó là tắt thở.

Lục phủ ngũ tạng tất cả như bị đè nát đến Đại La thần tiên cũng không cứu nổi.

Dương Thần tiện chân đá văng một cái, đá thi thể bộ trưởng Kim về phía trợ lý lão ta, cười nhạt nói:

- Tôi đã nói rồi, nếu như nói những lời tôi không thích nghe, các người tiếp tục phải chết, đây là người đầu tiên, các người còn muốn cầu cứu không?

Lần này, tất cả hi vọng đều đã nguội lạnh.

Tất cả bọn người đứng về phe đối lập, cảm thấy mình như là một con cừ non có thể bị giết bất cứ lúc nào, tùy theo sự giận dữ bất thường của Dương Thần mà chết ngay tại trận.

Dương Phá Quân đứng như hóa đá, súng trong tay căn bản cũng không chút đụng dẩy.

Ông ta rất muốn nổ súng, nhưng ông cũng rất rõ, nổ súng, thì cũng không

giết nổi tên “ma quỷ” trẻ tuổi này.

Bởi vì rất lâu về trước, ông cũng đã từng thất bại.

Viên đạn phóng ra, thì cũng chỉ thể hiện sự bất lực của “phụ thân”.

Dương Thần hoàn toàn không để ý đến khẩu súng đang nhắm vào hắn, cười nham hiểm tiếp tục nói:

- Các người còn có ai, nếu như lựa chọn cái chết, vậy thì đứng ra đây, nếu như không có, vậy thì xếp hàng cùng tôi ra bắt tay.

Gần như trong chốc lát, mọi người gần như là tranh nhau đi đến cạnh Dương Thần, nở nụ cười ân cần.

Thậm chí tên bộ trưởng Trần đầu trọc chân què kia, cũng cho trợ thủ điu đi, nở nụ cười trông còn khó coi hơn khóc vội vàng chen lên đi về phía Dương Thần.

- Dương đại thiếu gia, chúng tôi đều ủng hộ thiếu gia kế thừa đại thống Dương gia.

- Đúng vậy, Triệu gia chúng tôi tình nguyện nghe theo sự lãnh đạo của Dương Thần thiếu gia, vẫn mong thiếu gia đón nhận.

Ủy viên Triệu gần như là cầu xin nói.

- Hoa Hạ cần một người trẻ tuổi anh minh thần võ, Dương Công quả thực nhân giới bất phàm.

- Dương Thần thiếu gia, con gái của tôi rất xinh đẹp hay là tôi giới thiệu cho cậu.

Cảnh tượng biến hóa như trong kịch khiến cho Lưu Bính Huân và những người thân thích trong Dương gia đều cười vang.

Hạnh diện nói không ra lời, trong lòng bọn họ cũng chấp nhận sự lựa chọn của Dương Công Minh.

Dương Phá Quân đứng ở ngoài cửa, thần thái có vẻ nặng nề, như không cam tâm, bất sĩ, như không hiểu.

Tất cả trước mắt khiến ông ta không thể tin được đây là sự thực.

Khi ông ta vội vàng trở về nhà, vốn có dự định ngăn sự việc hoang đường này xảy ra.

Nhưng hiện tại, sự xuất hiện của ông ta như là một trò cười vậy.

Không ai coi ông ta ra gì, cả những người phản đối Dương Thần, bây giờ lại đi ủng hộ Dương Thần là “đại danh từ” cho Dương gia.

Đây chỉ là ngày đầu tiên ông ta trở về Yên Kinh.

Trong đám người phản đối, có người trước kia là học sinh của Tăng Mậu của Tăng gia, có người là thân thích của Lỗ gia, có người là chi thứ của Ninh gia.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đám người này không phải là tin đồn vô căn cứ, bịa đặt.

Bọn họ vốn đem theo sự bất mãn, phần uất tích tụ bấy lâu với Dương Thần mà đến bối mốt, vậy mà bây giờ bọn họ lại giống như một con chó

bám đuôi để cầu sự thương xót.

Trước ông kính, đám quan viên như những chú hề, từng người một đóng kịch với Dương Thần, khiến cho Dương Phá Quân không thể nào đứng mà xem tiếp.

Gã vòng qua đám người trong sảnh, đến góc mà Yên Tam Nương đang đứng.

- Dì Yên, con muốn gặp cha.

Dương Phá Quân cảm thấy bắt buộc phải khiến Dương Công Minh thay đổi chủ ý.

Yên Tam Nương hình như đã có sự chuẩn bị, hé miệng nói:

- Vậy mời tư lệnh theo lão này.

Nhìn thấy Dương Phá Quân rời khỏi cùng với Yên Tam Nương, Dương Thần cũng chỉ liếc mắt, rồi lại tiếp tục “ ghi hình”.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 935

Phượng Tường

Trong lúc Dương Thần đứng diễn thuyết trước phe phản đối, thay đổi toàn bộ cục diện thì tại Dương gia, Lâm Nhược Khê và mẹ đang cùng nhau ngồi lặng lẽ trong phòng ngủ của Quách Tuyết Hoa.

Tuy Quách Tuyết Hoa và Dương Phá Quân có phòng ngủ chung, nhưng hai người cũng có cả phòng riêng của mình, dù sao mỗi người cũng có một công việc riêng, nên có phòng để đồ riêng tư cũng là chuyện hết sức bình thường.

Lúc này, Quách Tuyết Hoa để Lâm Nhược Khê ngồi trên chiếc giường làm từ gỗ trầm hương của bà, còn bà thì đang tỉ mỉ tìm kiếm thứ gì đó trong chiếc tủ gỗ đồi cỏ được chạm khắc tinh xảo.

Lâm Nhược Khê ngồi ngay ngắn không được tự nhiên cho lắm, quan sát khắp căn phòng, phần lớn đồ dùng trong phòng đều làm từ gỗ mang phong cách cổ điển, thanh lịch.

- Mẹ, có cần con giúp mẹ không? Mẹ tìm gì vậy ạ?

- Tìm được rồi.

Quách Tuyết Hoa đứng lúc đó cũng đứng dậy, trong tay cầm một chiếc hộp vuông nhỏ, được bọc trong tấm vải đỏ,

- Không cần phải giúp mẹ nữa, vật này làm gì có chuyện mẹ không tìm thấy được chứ, chỉ là đã cất hơi sâu một chút thôi.

Nói xong, Quách Tuyết Hoa vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhược Khê, mở lớp bọc màu đỏ ra, rồi cẩn thận mở nắp chiếc hộp vuông làm từ gỗ đàn hương, được chạm khắc vô cùng tinh xảo.

Lâm Nhược Khê chỉ thấy chói lòa trước mắt mình, kinh ngạc há hốc mồm, mắt không thể mở ra được.

Một chiếc vòng ngọc nằm chính giữa hộp, được bao bọc xung quanh là tấm vải làm từ tơ lụa thượng hạng màu vàng kim.

Chiếc vòng ngọc này có vẻ như được làm từ ngọc phỉ thúy, nhưng lại sáng hơn phỉ thúy thông thường, đúng một màu xanh nguyên chất không chút pha tạp nào.

Nhưng điều khiến Lâm Nhược Khê không thể cưỡng lại được đó là trên chiếc vòng là những đường nét chạm trổ vô cùng tinh xảo, khắc họa hình ảnh đôi cánh phượng hoàng đang bay.

Trông vô cùng sống động, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tung cánh bay ra vậy, đôi cánh được khắc vòng quanh trên chiếc vòng tạo thành một bố cục vô cùng hài hòa.

- Thế nào, có phải vừa trông thấy đã bị mê hoặc rồi không?

Quách Tuyết Hoa vẻ mãi nguyên cười nói.

Lâm Nhược Khê lúc này mới sức tỉnh, đỏ mặt xấu hổ, nhưng cũng không thể phủ nhận được, chỉ có thể cắn chặt môi gật gật đầu thừa nhận.

Nếu đã là con gái thì làm sao có thể kháng cự được với đồ trang sức cơ chứ.

- Không có gì phải ngại cả, năm đó ta cũng như vậy mà.

Quách Tuyết Hoa nhớ lại chuyện cũ.

- Năm đó?

- Đúng vậy.

Quách Tuyết Hoa vuốt nhẹ chiếc vòng ngọc, xúc động nói:

- Chiếc vòng ngọc này được gọi là “vòng Phượng Tường”, là do ông vua lục phi thúy tạo ra từ một trong những viên ngọc phi thúy quý giá nhất của Hoàng gia.

Mỗi đời con dâu cả nhà họ Dương đều có trách nhiệm bảo quản chiếc vòng ngọc này, có thể nói đây là vật tượng trưng cho nữ chủ nhân nhà họ Dương.

Hơn hai mươi năm trước khi ta vừa bước chân vào Dương gia, mẹ chồng của ta, cũng là bà của con đã giao chiếc vòng này cho ta.

Dương gia có quy định, trước khi sinh con, con dâu Dương gia phải đeo chiếc vòng này để có thai long phụng đầu lòng.

Nghe đến đó, Lâm Nhược Khê đã hiểu, ánh mắt có chút ngượng ngùng nhưng trong lòng lại vô cùng vui mừng.

- Mẹ...mẹ...mẹ cái này, có phải muốn...

- Đúng, đúng vậy, chiếc vòng Phượng Tường này đã đến lúc để con bảo bảo rồi.

Quách Tuyết Hoa cười nhẹ, lấy chiếc vòng từ trong hộp ra, cầm tay của Lâm Nhược Khê, chậm rãi đeo vào.

Lâm Nhược Khê cảm thấy chiếc vòng do ông vua lục phi thúy tạo ra rất trơn và nhẵn, cảm giác khi vừa tiếp xúc với nó giống như là vừa lướt tay qua một thảm cỏ xanh mượt vậy!

- Ta nghe bà nội con nói, chiếc vòng Phượng Tường này đã có từ rất lâu rồi, cũng không rõ là đã trải qua bao nhiêu đời nữa, nghe nói bản thân chiếc vòng cũng mang một năng lực đặc biệt, nhưng cũng rất mơ hồ, không rõ đó là gì.

Ta chỉ biết là chiếc vòng này có thể ngưng thần tĩnh khí, có thể điều hòa khí huyết, nhưng vì nó là vật vô cùng quý giá, cũng có thể nói là bảo vật vô giá, nên sau khi ta sinh Liệt Nhi, thì không đeo nó nữa.

Quách Tuyết Hoa nói.

Lâm Nhược Khê hiểu chuyện gật gật đầu.

Dựa vào tài lực của cô thì có loại châu báu nào lại không thể mua được

chứ, ngay đến vương miện của nữ hoàng Anh, nói đúng ra cũng có thể ra giá được.

Nhưng, đây lại là đồ vật có ý nghĩa tượng trưng, là bảo bối độc nhất vô nhị do tổ tiên để lại, nên dù thế nào cũng không dám để xảy ra sơ xuất gì.

Đeo trên tay như vậy, Lâm Nhược Khê vừa cảm thấy vui vừa cảm thấy có chút nặng nề.

Lần đầu tiên Lâm Nhược Khê ý thức được thế nào là áp lực khi về nhà chồng.

...

Trong phòng sách của Dương Công Minh, ông đang ngủ trưa thì Yến Tam Nương dẫn Dương Phá Quân vào, quấy rầy giấc ngủ trưa của ông.

- Cha.

Dương Phá Quân nhìn ông vẫn còn đang ngái ngủ, nói giọng trầm trầm:

- Đã quấy rầy giấc ngủ trưa của cha rồi, nhưng con thực sự phải gặp cha lúc này.

Dương Công Minh thở dài, ngồi dậy từ đi vắng, đón cốc trà từ chỗ Tam Nương, uống hai ngụm, cho ấm cổ họng.

Rồi mới nói:

- Con từ khu quân sự Giang Nam xa xôi tới đây, ta làm sao lại để ý tới chuyện con quấy rầy ta nghỉ trưa cơ chứ.

- Cha, cha đừng nói như vậy, con quanh năm xa nhà không thể ở bên chăm sóc cha, con luôn cảm thấy không yên lòng.

Dương Phá Quân thành khẩn nói.

Dương Công Minh cười ha hả:

- Tuyết Hoa gần đây về lại rồi, cũng khiến cho lão già này cảm thấy thoải mái phần nào, con ở nhà chỉ càng tăng thêm phiền não cho ta, tốt nhất vẫn là nên ở khu quân sự Giang Nam.

Dương Phá Quân nghe thấy hai chữ “Tuyết Hoa”, mày hơi nhíu lại, trong mắt có chút suy tư, nhưng vẫn lập tức nói:

- Cha, con phải nói với cha, là chuyện của Dương Thần.

- Dương Thần à? Nó là cháu của ta, con của con, sao lại nói chuyện về xa lạ như vậy?

Dương Công Minh hỏi lại.

- Đây không phải chuyện quan trọng.

Dương Phá Quân trầm giọng nói:

- Cha, cha không biết chứ thằng tiểu tử đó đã giết người ngay trước cửa nhà, đã làm cho mọi sự rối tinh lên rồi!

-Ồ!

Dương Công Minh vẻ hứng thú cười nói:

- Nói cụ thể cho lão già này nghe xem nào.

Dương Phá Quân lập tức đem những chuyện nhìn thấy được kể lại.

Ai ngờ, Dương Công Minh lại cười ha hả:

- Tốt! Tốt! Tốt! Thắng nhóc này còn can đảm hơn ta tưởng tượng nữa, không hổ danh là hậu nhân của Dương gia. Ha! Ha!

- Cha, cha thực sự muốn nó trở về sao?

Dương Phá Quân ngạc nhiên hỏi.

Dương Công Minh gật đầu xác nhận:

- Không phải là muốn, mà đã giáp đầu trước từ đường rồi, nó thực sự đã nhận tổ tông rồi.

Nghe đến đây, mặt Dương Phá Quân không khỏi biến sắc.

- Cha!

Dương Phá Quân ngữ điệu nghiêm trọng nói:

- Cha...cha muốn con và Liệt Nhi không còn chỗ dung thân sao?

Cha biết rõ Dương Thần và con căn bản không hợp nhau, nó lại luôn đấu đá với Liệt Nhi, hai đứa nó không đội trời chung. Cha thực sự muốn nó trở về Dương gia của chúng ta sao?

Vậy nếu sau này nó chống đối con, tiếp tục đấu đá với Liệt Nhi, cha sẽ đứng về bên nào?

Dương Công Minh mặt không hề biến sắc quay người qua chỗ khác, nói:

- Phá Quân à!... Không phải người làm cha này thiên vị, cái mà ta muốn, là suy nghĩ cho cả Dương gia này, suy nghĩ vì tương lai nhà họ Dương ta.

Ta là cha của con, là ông của Liệt Nhi. Trong lòng ta cũng đau vì các con chứ.

Nhưng hai cha con con có kết hợp lại, thì con cũng không thích hợp tiếp nhận gia nghiệp này bằng Dương Thần...

Dương Phá Quân mặt biến sắc:

- Con không tin...cha, cha nói thật khó nghe, nó là đứa thô bạo, tàn nhẫn. Con không thể nhìn ra điểm nào là có lợi cho Dương gia cả. Lẽ nào giết người bừa bãi, thì thực sự có thể đem lại hòa bình và sự phát triển cho Dương gia hay sao?

Dương Công Minh cũng không giận, thông thả nói:

- Các con tin hay không ta không quan tâm, nhưng nếu như các con không phục thì có thể đi đấu với Dương Thần.

Nhà họ Dương chúng ta từ trước đến nay người có năng lực sẽ có vị trí cao, các con dùng đao cũng được, dùng súng cũng được, âm mưu quỷ kế gì cũng được, lão già này mắt nhắm mắt mở cũng đã thấy nhiều rồi.

Ta sớm đã nói với Liệt Nhi rồi, nó là cháu của ta, Dương Thần cũng là cháu ta. Nhưng Dương gia lại chỉ có một, ta sẽ nhường lại cho ai thì phải xem chúng, ai sẽ là người đứng lại cuối cùng...

Đột nhiên Dương Phá Quân hai tay nắm lại thành nắm đấm thật chặt, hai mắt uất hận đỏ ngầu.

- Cha, nói như vậy là...từ trước đến nay cha chưa từng nghĩ tới con sao?

Dương Công Minh ngậm thừa nhận, không nói lời nào.

- Con là đứa con đẻ duy nhất của cha mà!

Dương Phá Quân không cam tâm gào lên.

Yến Tam Nương đứng bên cạnh cũng không đành lòng, nhưng cũng chỉ biết lắc đầu, không nói gì.

Dương Công Minh trầm ngâm trong chốc lát mới quay đầu lại nói:

- Vấn đề này, chẳng phải mấy năm trước con cũng từng hỏi rồi hay sao?

Dương Phá Quân đứng chết lặng tại chỗ, ánh mắt khẳng định.

- Thôi được.

Dương Công Minh đành cười gượng nói:

- Ta vốn dĩ muốn đem điều này theo xuống mồ, nhưng con cũng đã hỏi như vậy rồi thì ta cũng nói cho con biết, tại sao ta lại không đem thực quyền giao lại cho con.

Nói xong, Dương Công Minh vẫy tay ra hiệu cho Dương Phá Quân đi tới cạnh góc tường.

Ở trên tường, một bức tranh cuộn vẽ cảnh sông nước xanh biếc một màu, một chiếc thuyền nan đang trôi lững lờ giữa dòng, được treo ở trên cao vô cùng thu hút sự chú ý của mọi người, trên đó có không ít dấu ấn của các danh gia, đây tất nhiên chính là bức tranh chữ cổ.

Nhìn thấy Dương Công Minh chỉ vào bức tranh ấy, Dương Phá Quân nhíu mày đầy vẻ nghi hoặc, chờ đợi Dương Công Minh nói ra cái đáp án có thể bóp chết con tim của y.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 936

Bức Tranh Chữ Cổ

- Phá Quân, con cảm thấy bức tranh này thế nào?

Dương Công Minh hỏi.

Dương Phá Quân ánh mắt đầy thắc mắc, nhưng vẫn tỉ mỉ quan sát bức tranh.

- Bút pháp phóng khoáng, nhưng bố cục lại kín đáo, các chi tiết mang đậm phong cách cá nhân, từ sắc thái và câu đề tặng, thì đây chí ít cũng là một tuyệt tác từ thời Tống Minh. Một tuyệt tác.

Dương Phá Quân nói.

Dương Công Minh mỉm cười:

- Không sai, có thể nhìn sắc thái và câu đề tặng mà đoán ra niên đại của bức tranh, xem ra con cũng bỏ ra không ít công sức.

- Cha luôn muốn con phải không ngừng học hỏi, mở rộng sự hiểu biết, con nào dám quên à.

Dương Phá Quân nghiêm túc nói.

Dương Công Minh gật đầu:

- Đúng vậy...Con từ trước tới nay đều nghe lời ta như vậy, đây cũng là điều làm ta rất hài lòng.

Dương Phá Quân cảm thấy có chút kì quái nhưng cũng không hỏi nhiều.

- Con có nhìn thấy trong bức tranh kia, có một người đánh cá trên chiếc thuyền đang trôi giữa dòng không?

Dương Công Minh hỏi.

Dương Phá Quân nhìn kỹ vài lần mấy nét vẽ người đánh cá đang cầm một cây sào dài, nói:

- Người đánh cá này...Bút pháp của Mạc Phi có gì đặc biệt sao à?

Dương Công Minh không trả lời ngược lại còn hỏi:

- Con có biết người đánh cá này là ai không?

Dương Phá Quân suy nghĩ rất lâu, sau đó mới nhú mày nói:

- Cha, cái này quá uyên thâm, con không thể lĩnh hội được.

- Là con.

Dương Công Minh thản nhiên nói.

- Con?

Dương Phá Quân đứng ngây người tại chỗ, không thể tin được vào những gì mình vừa nghe được.

Dương Công Minh gật đầu thờ hất ra nói:

- Phá Quân, con biết không, bức tranh này kì thực là đồ dỏm ta nhờ một

người bạn cũ về lại, đồ thật đương nhiên không phải bức tranh này.

Dương Phá Quân mở to đôi mắt hồ:

- Nhưng... Nhưng chẳng phải lúc này cha nói...

- Ta nói rồi, con có thể dựa vào sắc thái và câu đề từ để đoán là việc tốt.

Nhưng ta không nói phán đoán của con là đúng.

Dương Công Minh cười nói.

Dương Phá Quân một một lần nữa cảm thấy kinh ngạc. Đúng vậy. Dương Công Minh không nói y trả lời đúng hay sai!

- Phá Quân à! Ta nói, con có thể rất nghe lời của ta, đây là niềm vui của ta. Nhưng con có biết không, ta đã hy vọng như thế nào một ngày nào đó con có thể không nghe lời của ta... Như vậy, ta lại càng cảm thấy vui mừng hơn nữa.

Dương Công Minh ân cần vỗ vỗ vai cậu con trai.

Dương Phá Quân về mặt ngơ ngàng, cứ nhắc hỏi:

- Tại... Tại sao vậy?

- Một đứa con biết nghe lời cha mình, đương nhiên là một đứa con ngoan. Nhưng tuyệt đối không phải là một đứa con ưu tú.

Nếu như nhất nhất chỉ biết nghe theo lời của cha, điều này đồng nghĩa với việc, đứa con ấy sẽ không thể đi trên con đường nó tự lựa chọn.

Nếu đã luôn đi trên con đường mà cha đã từng đi, thì con có khác gì cha chứ? Điều này đối với tương lai của một gia tộc mà nói, thì không hề tốt chút nào.

Dương Công Minh nói đầy thâm thía:

- Con từ nhỏ đã rất nghe lời ta, con trưởng thành từ rất sớm.

Con luôn coi mình là người sẽ nối nghiệp Dương gia, là đứa con cả của Dương gia chúng ta, là người thừa kế duy nhất.

Trong lòng của con, con luôn nghĩ mình phải làm những việc ưu tú nhất, con phải để cho người ngoài thấy được sự tôn nghiêm của Dương gia, con luôn lấy mình làm gương, luôn kiểm chế bản thân, tất cả mọi chuyện đều luôn làm theo nguyên tắc.

Dương Phá Quân ngẩng phắt đầu lên, nói:

- Lễ nào như vậy là sai sao? Cha! Chẳng lẽ đây lại là lí do người không thừa nhận con sao?

- Không. Điều đó rất đúng.

Dương Công Minh mỉm cười nói:

- Nếu như nói con có chỗ nào sai, thì là sai ở chỗ con đã đem cuộc đời của con đặt trong một quỹ đạo nhất định, không có điểm bắt đầu.

Dương Phá Quân lặng người lắng nghe, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

- Con từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ làm trái lời ta. Từ trước đến nay chưa từng nghĩ rằng lựa chọn của ta là sai.

Thậm chí, năm đó không đợi ta ra quyết định, con đã đem con ruột của

mình bỏ lại cô nhi viện...

Con cho rằng, Dương gia sẽ vì lợi ích của cả gia tộc mà không màng tới bất cứ điều gì.

- Cha!

Dương Phá Quân nghiêng rằng:

- Lễ nào chuyện đó...Nếu như là cha thì cha sẽ không làm như vậy hay sao?

Dương Công Minh cười khỏ, nói:

- Sẽ...Ta sẽ làm như vậy.

- Vậy thì tại sao?

- Nhưng làm như vậy là sai.

Dương Phá Quân giật mình.

Dương Công Minh thở dài nói:

- Con thực sự đã làm giống như những gì ta dự định sẽ làm. Nhưng nó không có nghĩa là ta và con đều làm đúng.

Con có biết không, mất đi trưởng tôn, 12 năm nay, ta ngày nào cũng giật mình tỉnh giấc giữa đêm khuya vì gặp phải ác mộng..

Ta không ngừng tự hỏi bản thân, nếu như năm đó không đem bỏ Dương Thần tại cô nhi viện, thì có phải thực sự không còn cách nào khác để vượt qua cửa ải khó khăn ấy hay không?

Ta là người nắm giữ Dương gia, mà lại phải hy sinh một đứa trẻ vừa ra đời, mới có thể giữ được Dương gia, vậy ta có đáng mặt người làm chủ gia tộc hay không?

Ông cao giọng hỏi, khiến cho Dương Phá Quân lão đảo lúi lại một bước.

Mặt biến sắc, ánh mắt rối loạn.

Cách đó không xa, Yên Tam Nương cũng đang lấy tay lau lau hàng nước mắt đang trực trào ra.

Dương Công Minh giọng khàn khàn, chua xót nói:

- Phá Quân à! Con biết không, ta đã hy vọng đến nhường nào, năm đó con sẽ dũng cảm chạy đến trước mặt ta nói con nhất định sẽ bảo vệ đứa trẻ ấy, để cho đứa trẻ ấy được quang minh chính đại có tên trong gia phả nhà họ Dương.

Cho dù lúc đó ta có thể sẽ cự tuyệt con, nhưng ta thiết nghĩ ta cũng sẽ yên tâm mà giao cả gia tộc này cho con.

Bởi vì, cho dù có phải vì đại cục mà hy sinh một đứa trẻ, nhưng việc con cố hết sức để đấu tranh với việc con hoàn toàn thỏa hiệp bỏ đi đứa bé ấy lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Nếu ngay đến một ý nghĩ sẽ chống lại lễ pháp của gia tộc cũng không có, thì chỉ có thể bị quy tắc khổng chế chứ không thể nắm giữ được quy tắc.

- Cha...Con....

Dương Phá Quân vẻ mặt suy sụp, không biết nói gì.

Dương Công Minh quay người đứng đối diện với bức tranh nói:

- Ta nói, con là người đánh cá trong bức tranh, là bởi vì trong mắt con chỉ có một dòng sông không chảy bị bó hẹp giữa hai dãy núi này.

Con sẽ không nghĩ, cái thế giới này, chỉ là một bức tranh, thậm chí còn không phải là bức tranh thật mà chỉ là đồ giả mà thôi.

Ta bảo con phải không ngừng học hỏi mở rộng kiến thức, là muốn con mở rộng suy nghĩ của mình, không nên chỉ bó mình trong vai trò là một thành viên của Dương gia. Nhưng con lại không có suy nghĩ như vậy.

Ngược lại, con lại nghĩ rằng ta thực sự muốn con đi tìm hiểu về bức tranh cổ kia, đây chính là bỏ gốc lấy ngọn...

Dương Phá Quân xiết chặt hai nắm đấm, run rẩy.

- Cha! Lẽ nào Dương Thần lại không để ý những chuyện này hay sao... Nếu là như vậy, tại sao nó vẫn muốn trở về Dương gia?

Dương Công Minh tiếp tục nói:

- Dương Thần...không giống ta và con.

- Chỗ nào không giống?

Dương Công Minh cười nói:

- Đối với Dương Thần mà nói, trên thế giới này, không có cái gọi là quy tắc, không có cái gọi là luật thép. Trong mắt nó, tranh chính là tranh, thế giới cũng chỉ là một trò chơi mà thôi.

Thế giới này trong mắt của nó ai coi nó là kẻ thù thì nó giết, ai coi nó là bạn thì nó sẽ để người đó sống.

Nó sẽ không suy nghĩ, chuyện này có phù hợp với danh dự, có phù hợp với thân phận hay không. Tất cả những điều nó làm đều dựa vào cảm tính của nó, chứ không phải vì cái quy tắc trên thế giới này.

Nói xong, Dương Công Minh đưa tay chỉ người đánh cá trong bức tranh, nói:

- Con chính là người đánh cá trong bức tranh này. Còn Dương Thần lại giống như chúng ta lúc này, là người đứng ngoài quan sát toàn bộ bức tranh này.

Cha sở dĩ không giao vị trí gia chủ này cho con, trái lại còn đồng ý giao vị trí này cho Dương Thần, là vì những việc hai cha con ta không thể làm được, Dương Thần lại có thể làm được.

- Nó chỉ biết giết người bừa bãi! Sát nhân tàn bạo! Cha, sao cha có thể đặt nó lên vị trí cao như vậy?

Dương Phá Quân không cam tâm chất vấn.

Dương Công Minh lắc đầu cười:

- Con đừng quên, Dương gia chúng ta là quân nhân, trong thế giới của quân nhân, không phải là bạn thì sẽ là kẻ thù.

Trong thế giới này không có vị trí trung lập, có chăng chỉ là lợi ích.

Chính khách của chính phủ, có thể lựa chọn đàm phán, lại tiếp tục đàm

phán.

Nhưng chúng ta, chỉ có giết người và bị người biết.

Dương gia không cần một gia chủ chỉ biết bảo bọc Dương gia, như vậy chỉ làm tiêu tan tâm huyết, phí công vô ích.

Dương gia cần một gia chủ vì gia tộc mà vùng đao như một tên đồ tể, khiến cho lưỡi đao của gia tộc luôn nhuốm máu tanh...

Dương Phá Quân lúng túng nhìn cha chăm chăm một hồi lâu.

Cuối cùng, trong mắt Dương Phá Quân lướt qua một tia buồn bã, chưa xót cười nói:

- Cha! Con vẫn không cam tâm, con không phải con của người hay sao... Cho dù con không thể đáp ứng được yêu cầu của cha, nhưng đây cũng là những điều cha đã dạy con, không phải sao?

- Cho nên, từ trước đến nay ta mới không dám nói với con tất cả những điều này.

Dương Công Minh đau khổ nói:

- Chính bởi vì ta không thể chối cãi được lỗi lầm này, nên ta mới không muốn làm tổn thương đến lòng tự tôn của con. Nhưng vì con cứ truy hỏi ta như vậy, nên ta cũng phải cho con một đáp án thẳng thắn.

Phá Quân, tuy tính cách của con chắc chắn không thể trở thành gia chủ của Dương gia. Nhưng cha luôn coi trọng và luôn cảm thấy hài lòng về những suy nghĩ của con. Con không hề khiến cho mẹ con thất vọng. Là ta, ta đã khiến cho hai mẹ con con thất vọng.

- Mẹ.

Dương Phá Quân lạnh lùng cười khan một tiếng:

- Bắt đầu từ lúc con biết suy nghĩ, đã không còn nhớ được trong kí ức của mình còn có một người phụ nữ như vậy. Cha! Nếu đây là quyết định của cha, thì con cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Con là đứa con vô dụng, vì con không thể chống lại chọn lựa của cha. Nhưng con cũng có sự kiên trì của mình, thậm trí con cũng không thể thừa nhận Dương Thân là gia chủ của gia tộc này.

Nói xong, Dương Phá Quân bất chợt quay người rời khỏi phòng.

Nhưng vừa ra đến cửa, đã trông thấy Quách Tuyết Hoa đứng ở cửa với vẻ mặt khó hiểu, nhìn chăm chăm y.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 937

Bóng Hồng

Tại tiền sảnh nhà Dương gia.

Một đám quan viên sau khi diễn trò xong đều nặng nề ra về, đương nhiên, nói hoa mỹ hơn thì là “ vì công việc bận rộn, nên lần sau lại ghé thăm”.

Hai tên đã tắt thở thì đều do cảnh vệ và trợ lý đưa đi.

Tuy rằng đều là quan chức nhà nước cấp cao, nhưng dù sao cũng không phải là những nhân vật thường xuyên lên truyền hình, đột nhiên qua đời thì chỉ có nội bộ phản ứng mạnh thôi, còn về phía dân chúng thì tùy tiện đưa ra một cái có nào đó là được.

Về người nhà của họ, nếu như không sợ chết thì có thể đến tìm Dương Thần.

Còn về phần Dương Thần, hắn chỉ cần căn dặn người hầu đã ghi lại toàn bộ sự việc, đem cái “bằng chứng thép” ấy thêm thắt vào một chút, để tránh những tư liệu quý báu ấy bị thất lạc.

Thực ra thì Dương Thần tin rằng sau ngày hôm nay, sẽ không còn tên không biết điều nào đến khiêu khích nữa.

Đặc biệt là tàn dư của nhà họ Tăng và nhà họ Lỗ. E rằng cho dù chúng có lòng nhưng lại không có gan.

Bọn người của Lưu Bính Huân sau khi xem xong màn kịch này, liền vây lấy Dương Thần tâng bốc.

- Cậu chủ Dương Thần quả là người dám nghĩ dám làm, lão Lưu tôi vô cùng khâm phục.

Lưu Bính Huân cười không ngừng nói.

Bọn họ vốn luôn ủng hộ Dương gia, tuy cách làm của Dương Thần có phần thô lỗ, nhưng lại không để lại dấu vết gì, bọn chúng đương nhiên không còn cách nghĩ nào khác, ngoài vui mừng.

Sau chuyện hôm nay, nếu như sau này có đụng phải người của phe phản đối, phe trung lập, thì bọn họ nghiễm nhiên là ở trên chúng một bậc rồi.

Dương Thần cũng không khách khí cười ha hả nói:

- Nếu đã khâm phục tôi, vậy cũng nên hiếu kính tôi gì chứ, gần đây ta bận chuẩn bị hôn lễ với bà xã, cũng tốn kém không ít. Các người nếu đã muốn tôi che chở cho thì cũng phải biết nên biểu hiện thế nào chứ?

Nói xong Dương Thần xoa xoa tay, ý tứ rất rõ ràng.

Mọi người thấy rất bối rối, chưa từng thấy qua ông chủ nào lại đi giật tiền một cách trắng trợn như vậy.

Lưu Bính Huân lại thoải mái cười nói:

- Nhất định, nhất định... Nhưng cậu chủ Dương Thần xin thứ lỗi tôi nói thẳng, cậu thực sự sẽ giết sạch cả người nhà của hai tên cậu vừa mới giết sao?

Dương Thần hỏi vặn lại:

- Tại sao lại không giết?

- Hí

Mọi người như hít phải khí lạnh, cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

- Cậu Dương Thần... Chuyện này e là không ổn đâu. Như vậy không khác nào diệt môn, sẽ khiến cho xã hội bị chấn động và dẫn đến bạo động.

Một đại diện của gia tộc khuyên ngăn.

Dương Thần vẻ rối rắm:

- Nhưng tôi đã nói sẽ giết sạch cả nhà chúng, giờ lại không giết, như vậy rõ ràng tôi sẽ mất hết uy tín.

Uy tín? Uy tín chó má!

Mọi người nghĩ thầm, những lời này quả thực chỉ có ma quỷ mới có thể nói ra được.

Nhưng bọn họ cũng không dám đắc tội với kẻ sát nhân điên cuồng vui buồn thất thường như hắn.

- Cậu Dương Thần không thể nghĩ như vậy được.

Lưu Bính Huân nói:

- Không giết sạch cả nhà của bọn chúng, như vậy sẽ thể hiện nhân cách cao quý của cậu, không thêm tính toán chi li với chúng, thể hiện cậu là người có tâm lòng bao dung độ lượng, vậy sẽ càng khiến tôi thấy kính phục hơn, không phải sao?

Mọi người vội gật đầu, đây chẳng phải chuyện đùa, với sức mạnh điên cuồng của Dương Thần, muốn đi giết đám đàn bà con nít kia thì ai có thể cản được chứ?

Dương Thần do dự một hồi lâu, cố ý tỏ vẻ kiên quyết, nói:

- Haizz! Được rồi, tôi sẽ tôn trọng lời khuyên giải của các người. Nói thế nào thì chúng ta cũng là người của Dương gia, tình nghĩa này, tôi cũng nên nghĩ tới chứ.

Những người có liên quan lúc ấy lập tức cảm thấy hồi hộp trong lòng, chỉ biết âm thầm cười khổ.

Hay rồi, hóa ra là bị lợi dụng.

Dương Thần đương nhiên sẽ không giết đám đàn bà trẻ em không có chút sức phản kháng kia, rồi để dẫn đến một trận phong ba bão táp. Chỉ là đến một quyết định như vậy, cũng phải kiếm chút lợi ích, thể hiện sự tôn trọng biết mấy những người đứng đầu trong dòng họ Dương này.

Tuy nhiên mọi người ở đây đều là người thông minh, trong lòng mình tự biết như vậy là được rồi, cũng không cần thiết phải nói rõ ra, cứ như vậy mà cho qua.

Sự việc đã được giải quyết một cách tốt đẹp, mọi người cũng đến lúc ra về, dù sao cũng là những người bận rộn việc công cả, không thể ở lại lâu.

Sau khi tiễn xong cả đám người ra về, Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, những kiểu xã giao như vậy không phải là sở trường của hắn.

Nhìn đồng hồ, cũng đã hơn hai giờ chiều rồi.

Dương Phá Quân vào phía sân sau, mãi không thấy trở lại. Trong lòng Dương Thần có chút không thoải mái, trong mắt ánh lên một tia khó hiểu, rồi nhanh chóng đi về phía sân sau.

...

Cùng lúc đó, đại học Yên Kinh đang trong kì nghỉ hè, vườn trường vắng bóng sinh viên qua lại.

Dưới những bóng cây rậm rạp, lại có mấy nữ sinh ăn mặc mát mẻ, ôm sách vở đi qua, nói nói cười cười tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Lúc này, một bóng hồng mặc chiếc váy liền đỏ bằng tơ lụa, để lộ chiếc rãnh trước ngực sâu hun hút, dáng vẻ yếu điệu thướt tha từ phía trong vườn trường đi lại.

Người đẹp này đeo một cặp kính râm, đầu đội mũ trắng có viền hoa vô cùng nữ tính, chân đi đôi giày cao gót đen bóng có đế làm bằng thủy tinh trong suốt, làn da trắng nõn nà.

Vẻ phong tình chín chắn, kết hợp với vẻ ngoài trẻ trung thực sự khó có thể đoán được tuổi của mỹ nhân này.

Cô đi qua phía sau thư viện của khoa thương mại, đi vào một phòng làm việc của sinh viên khoa thương mại năm biệt lập.

Đây là nơi yên tĩnh mà sinh viên thường tới để học tập. Trong thời gian nghỉ này hầu như không có người lui tới.

Nhưng, ở gian phòng phía trong cùng trên tầng ba của khu vực này, một người thanh niên đang vùi đầu nghiên cứu sách vở, không ngừng ghi chép những thông tin gì đó, đúng là một trường hợp đặc biệt.

“Cốc. Cốc. Cốc”.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Người thanh niên mặc áo sơ mi trắng nhú mào, lúc này sao lại có người tới đây được? Thực sự khiến cho cậu ta thấy khó chịu và bức bối.

Ở đây nhiều phòng trống như vậy, cần gì cứ phải tới chỗ của mình chứ.

Nhưng cậu ta vẫn ngoan ngoãn ra mở cửa.

Trong khoảnh khắc cửa vừa được mở ra, cậu sinh viên đứng phía trong cánh cửa, lập tức bị bóng hồng yếu điệu làm cho kích động, bất giác mở to hai mắt.

- Bà...Bà...

- Sao nào, tên tiểu tử quê, là tôi đây, cậu cảm thấy kinh ngạc lắm sao?

Người phụ nữ mặc váy đỏ lấy chiếc mũ xuống, một mái tóc đen dài xõa ra, óng mượt, nhan sắc như thiếu nữ, không hề nhìn ra dấu vết của năm

tháng.

Nhưng những đường nét của cô ta thì vô cùng rõ ràng là---La Thúy San! Chính là người đã “chết” -La Thúy San.

Tiểu tử què cũng chính là Văn Thao, người mà Ninh Quang Diệu đã âm thầm đưa vào đại học Yên Kinh. Trong bụng cậu ta như có con sóng lớn đang cuộn trào, không lời nào có thể tả được.

Một người con gái chính mắt mình nhìn thấy đã chết, lại đang sống sờ sờ đứng ngay trước mắt mình, còn nói chuyện với mình.

Văn Thao nếu như không phải từng là tên ăn mày nhiều năm sống lưu lạc, là gan cũng lớn, thì hẳn cậu ta đã không thể đứng vững được rồi.

La Thúy San bề ngoài trẻ hơn tuổi của mình, khiến vẻ đẹp của cô không gì có thể che lấp được, lại kết hợp với bộ váy đỏ, thì quả thực tỏa ra một mê lực chết người. Đặc biệt là khí chất đặc biệt của một người phụ nữ phong tình trưởng thành, thêm vào cơ thể trẻ trung mềm mại, thật sự khiến cho người ta phải động lòng.

Nhưng Văn Thao biết, người phụ nữ này chắc chắn có vấn đề!

La Thúy San chậm rãi đi vào phòng với vẻ thản nhiên, ném chiếc túi sách trên tay xuống, lười biếng vươn vai một cái.

Quay đầu, nhìn Văn Thao còn ở phía sau, mỉm cười duyên dáng nói:

- Tên ăn xin, sao còn đứng đơ ra đấy, lẽ nào nhìn thấy tôi, lại khiến cậu kích động đến độ nói không ra lời như vậy sao?

Văn Thao nuốt nước miếng, hít sâu một hơi, mắt cậu ta ánh lên điều gì đó rất thâm thúy, khi quay mặt lại, thì đã thành bộ mặt hiền lành chất phác, có đôi chút kích động.

- Sao có thể là bà được...Tôi...Tôi luôn cho rằng bà đã...đã ra đi rồi.

Văn Thao nói giọng điệu kẻ lẻ than thở, dường như rất ghen ngào.

La Thúy San trong mắt để lộ ra chút thương hại, không chút do dự đưa đôi tay mềm mại chạm vào cổ Văn Thao.

Văn Thao theo bản năng dựa vào ngực La Thúy San, cả mặt như dán chặt tại bộ ngực căng tròn cao vút của La Thúy San.

- Xin lỗi, đã khiến cho cậu phải lo lắng rồi.

La Thúy San vỗ nhẹ lên tóc của Văn Thao.

- Tôi cũng suýt chút nữa là mất mạng rồi...Nhưng cũng may ông trời không tàn nhẫn như vậy, tôi vẫn còn sống...

Văn Thao run rẩy hỏi han:

- Cô...Cô rốt cục đã đi đâu? Tôi rất nhớ cô.

La Thúy San gương mặt ửng đỏ:

- Tôi cũng rất nhớ cậu...Cậu thật là, vừa mới gặp mặt đã nói những lời như vậy.

Dường như sau khi được tái sinh, với nhan sắc trẻ trung kia, La Thúy San cũng không ngại tiếp xúc với người thanh niên này nữa, trái lại còn chủ động

hơn.

Hai chân của La Thúy San rất tự nhiên kẹp chặt lấy eo của Văn Thao, mái tóc chạm vào vành tai, nỉ non:

- Cậu còn sống thật là tốt. Tôi luôn nghĩ có lẽ cậu đã bị tên lòng lang dạ sói ấy giết hại rồi. Nhưng may mà cậu không sao, tôi biết mà, cậu thông minh như vậy nhất định có thể thoát được kiếp nạn này.

- Bây giờ thì tốt rồi, tôi trở về rồi, tôi cũng đã tìm được người có thể giúp tôi trả thù rồi...

- Trả thù? Ai?

Văn Thao hỏi một cách cẩn thận.

La Thúy San không trả lời mà chỉ bấu môi, e thẹn nói:

- Cậu lâu như vậy mới gặp lại tôi, lẽ nào không thấy tôi đã trở nên rất xinh đẹp rồi hay sao?

Văn Thao vừa nhìn vừa cười tươi như hoa, nhìn người con gái trước mặt có thân hình thướt tha, nhưng trong lòng hẳn rất rõ cô ta căn bản đã hơn 40 tuổi rồi.

Cũng không hiểu là nhờ có phép thuật gì đã khiến cho cô ta lấy lại vẻ thanh xuân ấy.

Đè nén ác cảm trong lòng, Văn Thao biết, muốn giữ mạng, muốn bản thân được an toàn, thì chắc chắn không thể đắc tội với người phụ nữ này, càng không thể đắc tội với người đã cứu cô ta.

Cho nên, Văn Thao rất tự nhiên để lộ ra ánh mắt cháy bỏng, tay vuốt ve đôi chân của La Thúy San, lên cao...lên cao hơn nữa...

- Tôi muốn bà...

Văn Thao giọng khàn khàn nói.

La Thúy San đôi mắt quyến rũ như tơ:

- Cậu thật nóng vội...Nhưng cũng phải, lúc trước cậu cũng rất thô lỗ với tôi.

- Thực ra tôi có thể càng thô lỗ hơn nữa đấy!

Văn Thao vừa nói dứt câu, đã cắn mạnh vào đôi môi đỏ mọng của La Thúy San.

La Thúy San nhiệt tình đáp lại, hai lưỡi quấn quýt lấy nhau, tràn đầy hương vị ám muội.

La Thúy San thở gấp, mơ hồ nói:

- Tôi đã hiểu, người thực sự yêu thương trân trọng tôi chỉ có một mình cậu. Tôi sống sót, chính là vì muốn tới tìm cậu...Tiểu tử quê, sau này tôi muốn làm người phụ nữ của cậu...

Văn Thao đầu vùi giữa bộ ngực căng tròn của La Thúy San, trong mắt lại lóe lên một tia ác độc, nhưng không hề để lộ ra ngoài.

Thô bạo ấn La Thúy San xuống bàn học, sau đó đè lên người cô.

Ngay tiếp đó, cả căn phòng vang lên những tiếng đầy phấn khích của

người phụ nữ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 938

Mày Dám

Bên trong hậu viện nhà họ Dương, trồng rất nhiều các loại cây, bình thường Dương Công Minh rất thích thích.

Rất nhiều các loại cây màu sắc khác nhau, đến từ khắp nơi, đại đa số là do các quan viên bên quân đội vì muốn lấy lòng Dương Công Minh mà đưa đến, một năm bốn mùa loại nào cũng có.

Trên con đường lát bằng đá đại lý màu đen, Dương Phá Quân và Quách Tuyết Hoa chậm rãi đi tới.

Hai người không ai nói gì, ai cũng có suy nghĩ riêng.

Quách Tuyết Hoa cúi đầu suy nghĩ miên man, yên lặng lúc lâu, cuối cùng nói:

- Anh gọi em đến đây đi dạo, lại không nói gì, nếu như không có chuyện gì, em còn phải chuẩn bị bữa tối, không đi dạo cùng anh được.

Trong mắt Dương Phá Quân hiện lên tia đau lòng nói:

- Chẳng lẽ anh không được em hoan nghênh đến mức như vậy sao, đến ở bên anh thêm một lúc nữa cũng không được sao.

- Anh ở trong phòng nói những gì, em đều nghe thấy hết rồi.

Quách Tuyết Hoa trên miệng hiện nét cười sâu thẳm.

- Anh nghĩ em có thể giả bộ không sao ư?

- Vì Dương Thần, Em thật sự sẽ không tha thứ cho anh?

- Là do anh không tiếp nhận Dương Thần trước.

Quách Tuyết Hoa run rẩy, nói:

- Anh cùng với Liệt Nhi đối với nó quá đáng như vậy, nếu như không phải Dương Thần nể mặt em, anh chẳng lẽ còn có thể sống đến bây giờ sao?

- Tuy rằng em đã thất lạc với nó gần 20 năm, nhưng em vẫn rất hiểu tính cách đứa con mà mình sinh ra.

- Anh thật sự cho rằng nó không dám giết anh, nó đã nhiều lần không tính toán với anh, anh lại còn đi nói nó như thế, anh cảm thấy như thế công bằng sao! ?

- Hừ,

Dương Phá Quân xụ mặt, nói:

- Anh chỉ nói đúng sự thật, từ lúc nó xuất hiện, nhà họ Dương chúng ta không được lúc nào bình yên.

Không nói đến việc tranh cử của anh thất bại, anh với em lại trở nên bất hòa, Liệt Nhi đến bây giờ cũng không về nhà nữa, một ngôi nhà đang yên bình như thế, chỉ bởi vì một kẻ đột nhiên xuất hiện mà trở thành như thế.

- Em muốn anh tiếp nhận nó, chẳng lẽ em muốn anh giả bộ coi như không có việc gì, để một kẻ chuyên giết người vào nhà họ Dương.

- Im đi! !

Quách Tuyết Hoa mở to mắt phần nộ nói:

- Anh không có tư cách nói nó, anh chỉ là một người không có tý trách nhiệm nào, là một người bỏ cảm súng nhắm vào con mình, anh dựa vào cái gì nói nó như thế! ?

- Chính bởi vì nó, cho nên những cố gắng của anh những năm gần đây đều đổ xuống sông xuống biển hết cả rồi, sao anh không thể nói nó như thế!

- Anh...

Quách Tuyết Hoa nghi ngờ nhìn Dương Phá Quân đang đỏ mặt tía tai, lắc đầu nói:

- Em thật hời hện, lại còn ôm hi vọng với anh.

- Anh quả thật nhập ma rồi, anh quả thật bị quyền lực làm mờ mắt rồi, chẳng lẽ trái tim của anh bị biến thành đá rồi sao! ?

Mặt Dương Phá Quân tái xanh.

- Anh rất rõ anh cần phải làm cái gì, bố thì bị nó bùng bít, anh không thể để nhà họ Dương đi đến bờ vực thẳm được.

- Tuyết Hoa, hôm nay anh quay về, ngoài muốn gặp bố, còn muốn đưa em đi.

- Đưa em đi! ?

Quách Tuyết Hoa theo bản năng lùi lại một bước.

- Không sai

Dương Phá Quân nghiêm túc nói:

- Anh không thể để em ở cùng thằng nghiệt súc đấy, em là vợ của anh, là mẹ đẻ của Liệt Nhi.

- nhóc đó, không có quan hệ gì với em cả, em nghĩ rằng kẻ giết người không chớp mắt, thật sự có thể thật tâm coi em là mẹ nó sao! ?

- Nó chỉ lợi dụng em, làm cho những người xung quanh cho rằng nó có quan hệ với nhà họ Dương, thực ra nó chỉ muốn dựa vào uy quyền của nhà họ Dương để tác oai tác quái ở Hoa Hạ.

- Em cứ như thế này, đến cuối cùng chỉ làm tổn thương chính mình, hôm nay em phải đi với anh, anh phải đưa em về quân khu Giang Nam!

- Em không đi!

- Em không có sự lựa chọn! Anh là chồng của em!

Dương Phá Quân giống như rít lên nói.

Quách Tuyết Hoa cố gắng lắc đầu, hai mắt đỏ au.

- Muốn đi anh tự đi, em không muốn có tý gì dính dáng đến anh.

- Em không có quyền quyết định!

Nói xong, Dương Phá Quân tiến lên phía trước, nắm lấy cổ tay Quách Tuyết Hoa, kéo về phía trước.

Quách Tuyết Hoa ra sức phản kháng, nhưng sao có thể là đối thủ của Dương Phá Quân, kêu gào thảm thiết, nhưng vẫn không ngừng bị lôi về phía trước.

Những người hầu đi qua, thấy cảnh này, ngoài cảm thấy kinh hãi, cũng không dám lên tiếng ngăn cản.

Đúng lúc này, một giọng nói âm trầm từ phía sau truyền đến.

- Bỏ tay ra...

Giống như một bóng người to lớn, bỗng nhiên hiện ra.

Dương Phá Quân thống soái hơn mười vạn quân đội, cũng phải đứng yên.

- Dương Thần!

Quách Tuyết Hoa kinh ngạc vui mừng quay người lại nhìn.

Đúng là Dương Thần vừa từ phòng khách quay về hậu viện, nghe thấy những lời cãi nhau này.

- Tôi đếm đến ba, nếu còn không buông tay, tôi sẽ giúp ông buông.

Dương Thần hờ hững nói.

Dương Phá Quân khề nhiu mày, hừ lạnh nói:

- Mày cho rằng đây là đâu, mà cũng có quyền dương oai! ?

- Ba...

Dương Thần không chút do dự đếm.

Dương Phá Quân mặt đỏ giống như gan lợn, bàn tay nắm lăm lăm lấy tay của Quách Tuyết Hoa run rẩy.

- Hai...

- Đừng làm càn, trong mắt tao mày chẳng qua chỉ là...

Dương Phá Quân đã không còn cơ hội nói tiếp...

Đúng lúc tiếng cuối cùng còn chưa phát ra, cơ thể của Dương Thần đã rời khỏi chỗ cũ.

Hầu như chỉ trong nháy mắt đã đến sau lưng Dương Phá Quân, nâng tay lên, khẽ chém vào tay Dương Phá Quân.

- Rắc, rắc...

Tiếng gãy xương, chỉ trong nháy mắt truyền đến tai những người xung quanh.

Công kích trong sát na, là cho Dương Phá Quân cứng ngắc, nhất thời không có phản ứng gì!

- A...

Lúc cảm thấy tay của mình đã bị đánh gãy, kinh mạch cũng bị tổn thương, Dương Phá Quân thét to một tiếng!

Quách Tuyết Hoa chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm bóp chặt tay mình, không còn chút sức lực này, vội vàng giật lại, giấu ở một bên.

Không biết vì sao, Lần này thấy Dương Phá Quân bị thương, nhưng Quách Tuyết Hoa không có chút gì lo lắng.

Có lẽ người đàn ông này đã làm tổn thương bà quá nhiều, làm cho bà cảm

thấy, bị như vậy cũng đáng.

- Mày thật dám đả thương tao! ?

Dương Phá Quân nâng cánh tay bị thương, điên cuồng quát tháo

- Mày cái thằng nghiệt súc này! !

- Mồm miệng ông thôi quá. Tôi giúp ông đóng lại.

Dương Thần lạnh nhạt nói một câu, nói xong.

Một cánh tay hung hăng vả vào mặt Dương Phá Quân.

- Bốp! !

Một âm thanh vang vọng, Dương Phá Quân còn chưa kịp nói xong, máu tươi đã từ trong miệng bắn ra ngoài!

- Xem ra hiệu quả cũng không rõ ràng lắm, thêm hai cái nữa.

Trên miệng Dương Thần hiện lên vẻ tàn nhẫn, ánh mắt giống như báo đốm, nhìn con mồi.

- Bốp bốp! !

Hai cái tát liên tiếp, làm cho cơ trên mặt của Dương Phá Quân cứng ngắc.

Máu, sừng, thậm chí nước mũi trộn thành một hỗn hợp, khiến cho mọi người không thể nhận ra bộ mặt lúc ban đầu!

Dương Phá Quân chỉ có thể phát ra những tiếng thở dốc, trong mắt rốt cuộc cũng hiện ra vẻ sợ hãi.

Gã ôm lấy tay, chật vật lùi lại.

Nhưng, Dương Thần đột nhiên túm lấy cổ áo.

Dương Thần giống như sợ bản, lau lau những thứ ô uế trên bộ quân phục của Dương Phá Quân, lạnh lùng nhìn gã một cái.

- Tôi cho ông sống, là bởi vì, giết ông thì quá dễ dãi với ông rồi, không phải ông rất có lòng tự trọng sao, không phải ông rất kiêu ngạo sao?

Vậy tôi sẽ biến ông thành phế nhân, sẽ không để ông chết... đúng rồi, ông có thể tự sát, nhưng nếu như vậy, trên danh nghĩa. Tôi sẽ không bị tính là giết cha.

Hơn nữa, lúc mọi người nói về Dương tư lệnh, chỉ nghĩ rằng, ông là một kẻ nhu nhược...

Trên mặt Dương Phá Quân không hiện lên biểu tình gì, nhưng trong mắt, lại là một mảng ảm đạm.

Sự hung tàn và máu lạnh của Dương Thần, làm cho ông cảm thấy sự hối hận từ trong đáy lòng.

Nếu đúng như vậy, ông không chỉ biến thành kẻ tàn phế, còn trở thành muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.

Quách Tuyết Hoa đứng ở phía sau thấy như vậy, trong lòng cảm thấy đau xót, cho dù đối với người đàn ông này vô cùng thất vọng, nhưng dù sao đó cũng là người chồng đã chung sống với mình hai mươi mấy năm.

- Dương Thần... hay là bỏ qua đi...

Quách Tuyết Hoa không đành lòng nhìn Dương Phá Quân như thế.

Dương Thần tùy tiện ném Dương Phá Quân sang một bên, quay đầu trình trọng nói:

- Mẹ, nếu như mẹ muốn ngăn cản con, lúc này nên đi cùng ông ta, nếu như mẹ lựa chọn đứng về phía con, thì đừng có để ý xem con sẽ đối xử với ông ta như thế nào.

- Từ trước đến nay, con chưa từng nợ nần ông ta cái gì, ngược lại, con đã nhường nhịn rất nhiều rồi.

- Đối với con mà nói, người nào tốt với con, không cần có quan hệ máu mủ cũng là người thân, nếu đối con có ác ý, cho dù là người thân, con cũng sẽ giết không tha.

- Nhưng...

Quách Tuyết Hoa còn muốn nói tiếp, nhưng từ sau lưng truyền đến âm thanh, làm cho bà không dám nói tiếp.

- Tuyết Hoa, được rồi, cứ làm như vậy đi.

Chỉ thấy Dương Công Minh từ thư phòng đi ra, Yến Tam Nương đi bên cạnh, chậm rãi đi tới phía trước mọi người, những người xung quanh theo ý thức lùi lại.

Thần thái của ông rất hài hòa, không có chút hi nộ.

Quét mắt nhìn đứa con đang hướng về mình cầu xin, Dương Công Minh trong lòng cảm thấy chua xót, nhưng càng cảm thấy phần nộ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 939

Em Ngần Ngoại Cái Gì

- Tuyết Hoa, con lùi lại đi, Dương Thần làm như vậy không sai.

Dương Công Minh đi tới giữa ba người nói.

Đứng ở trên cao nhìn xuống, nhìn thấy ánh mắt âm đạm của Dương Phá Quân trên mặt đất, ông lão cảm thấy có thương cảm.

- Phá Quân, ta đã từng nói, trước nay con vẫn rất nghe lời ta, chuyện này khiến cho ta cảm thấy rất vui mừng.

- Nhưng không ngờ, vừa rồi ta mới nói cho con biết, tất cả những nguyên do, con lại chọn như vậy... khiến cho ta cảm thấy rất thất vọng.

Trong mắt Dương Phá Quân trong mắt ngập tràn sự không cam chịu, nhưng do miệng sung vù mất hết cảm giác, chỉ còn cách quay đầu đi chỗ khác.

Ánh mắt Dương Công Minh đột nhiên nghiêm lại, nói:

- Con nghe cho rõ đây, nhà họ Dương chúng ta không cần loại con cháu không biết tốt xấu, cũng không cần loại con cháu lúc nào cũng tự cho mình là đúng!

- Từ trước đến nay ta chưa bao giờ nghĩ rằng, con trai của ta, không ngờ ngay tại nhà mình, giữa ánh mắt của bao nhiêu người thô bạo kéo vợ mình đi, như vậy có khác gì một kẻ cưỡng đoạt phụ nữ?

- Con chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ? Bây giờ, ta cảm thấy rất may mắn, khi chưa đem nhà họ Dương giao cho con

- Nhưng, con hư tại cha mẹ, con biến thành như ngày hôm nay, ta cũng có trách nhiệm, đúng là ta già rồi, nói gì, con cũng không nghe nữa.

Thấy Dương Công Minh xúc động như vậy, Yến Tam Nương ở phía sau vội khuyên giải:

- Lão gia, đừng quá xúc động ảnh hưởng đến sức khỏe.

Quách Tuyết Hoa lau nước mắt, tiến lên phía trước an ủi Dương Công Minh.

Dương Công Minh khoát khoát tay, ý bảo mình không sao, nhìn về phía Dương Thần, nói:

- Ban đầu bố định đợi đến sau này, sẽ nhường chức vị gia chủ, cho Dương Thần.

- Nhưng bây giờ, coi như sự trừng phạt đối với chính mình, bố quyết định sớm nhường chức gia chủ, quy ẩn điền viên.

Những người hầu của nhà họ Dương ở xung quanh đều cảm thấy bất ngờ, Quách Tuyết Hoa cũng cảm thấy chấn động.

Trong mắt Yên Tam Nương có vài phần bất đắc dĩ, đồng thời cũng có vài phần vui mừng.

Dương Phá Quân trên mặt đất lại cảm thấy vô cùng phức tạp, ông không biết là do chua xót hay là phần nộ, bởi vì những việc làm của mình, lại đem đến kết quả như vậy.

Thế nhưng, Dương Thần nghe thấy như vậy, lại nhướn mày, nói thẳng:

- Ông già, tôi chưa từng nói qua, sẽ tiếp nhận vị trí gia chủ nhà họ Dương.

Dương Công Minh khó tránh khỏi ngẩn ra, ông làm việc gì cũng có tính toán trước, những việc này cũng làm ông cũng cảm thấy khó hiểu.

- Cháu nói cái gì?

- Tôi nói, tôi tạm thời vẫn chưa chuẩn bị tiếp nhận nhà họ Dương, cục diện bây giờ không đơn giản, tôi ngoài giết người, cũng không biết làm gì, tôi thấy ông, tuy rằng không phải là cường tráng, nhưng muốn chống đỡ thêm mười năm cũng không phải là vấn đề gì.

- Hơn nữa có tôi ở đây, ông muốn chết cũng không dễ dàng.

- Nếu bây giờ ông muốn nghỉ hưu, như vậy không phải rất lãng phí sao?

- Tôi thấy, nếu ông muốn trừng phạt chính mình, thì vẫn nên ngồi ở vị trí này, quản lý nhiều việc như vậy cũng rất mệt, đối với tôi mà nói, chỉ cần khi tôi có việc gì, ông đừng quá keo kiệt, là được rồi.

Dương Thần đá lông nheo cười nói.

Dương Công Minh ngẩn ra một lát, đành phải cười khò nói:

- Người cái tên nhóc con này, cháu có biết rằng, gia chủ của nhà họ Dương, có quyền lực lớn như thế nào không?

- nếu như tiếp nhận, chỉ cần ở trong vòng tròn quyền lực của trung tâm Hoa Hạ, một thái độ của cháu, một câu nói đơn giản, có thể thay đổi quỹ đạo sống của mấy tỉ người.

- Chỉ cần cháu vung tay, toàn bộ hơn hai trăm vạn quân nhân ở Hoa Hạ, có ít nhất 30% đều sẽ nghe lệnh, cháu có biết, như thế là tương đương với tổng số quân đội của các cường quốc năm châu.

- Ha ha.

Dương Thần có chút sứt sứt

- Hình như có vẻ rất lợi hại.

Dương Công Minh khó tránh khỏi có chút tự đắc.

- Đó là đương nhiên, chẳng lẽ cháu nghĩ rằng, tứ đại gia tộc chỉ có mấy lão già ngồi nói phét với nhau thôi sao?

Dương Thần hắc hắc cười nói:

- Vậy cũng không được, tôi còn bận kết hôn, sau khi kết hôn xong còn phải đưa Nhược Khê đi hưởng tuần trăng mật, đúng rồi, tôi còn phải nghĩ cách giúp cho những người phụ nữ của tôi đề cao tu vi, bận không chịu được, làm gì có thời gian mà quản lý mấy việc nhỏ nhặt này, ngay cả công ty giải trí ở Trung Hải tôi cũng phải giao cho thư ký quản lý, chẳng lẽ ông

muốn sau này tôi giao nhà họ Dương cho vợ tôi quản lý?

- Cháu... sao lấy đâu ra nhiều việc như vậy.

Dương Công Minh than lên một tiếng

- Cháu thật sự không nhận?

Dương Thần gật đầu, trong mắt đầy kiên quyết.

Lúc này Yên Tam Nương bước lên phía trước, nói:

- Lão gia, nếu Thần thiếu gia đã không nhận, vậy cũng không nên ép buộc làm gì, dù sao Thần thiếu gia vẫn còn trẻ, mới hai mấy tuổi, kinh nghiệm vẫn còn thiếu, nếu như nhà họ Dương không có lão gia trông coi, sẽ có rất nhiều người hành động ngu ngốc, nếu như chém giết quá nhiều người, khó tránh khỏi bị người khác lên án.

Dương Công Minh gật đầu, cũng coi như chấp nhận phương pháp này, cười khổ nói:

- Vậy lão già này, cũng đành phải vì mấy người trẻ tuổi làm thêm vài năm nữa.

Quách Tuyết Hoa miễn cưỡng cười nói:

- Bố, bố đừng xúc động, Dương Thần nói đúng, bố vẫn còn khỏe lắm, không cần phải quyết định sớm như vậy.

Dương Công Minh vỗ vỗ tay con dâu, nói:

- Tuyết Hoa, bố có lỗi với con, Phá Quân biến thành như ngày hôm nay, bố cũng không ngờ.

Dương Phá Quân nằm trên mặt đất trên mặt hiện lên sự phẫn nộ, không cam tâm nhìn Dương Công Minh, chỉ hận mặt mình mất cảm giác, muốn nói gì cũng không nói được.

Quách Tuyết Hoa chua xót cười nói:

- Chỉ cần bố có thể hiểu, con đã rất vui rồi.

Nếp nhăn trên mặt Dương Công Minh dường như sâu thêm vài phân, vẫy vẫy tay, gọi mấy cận vệ lại.

- Đưa Dương tư lệnh của các người vào quân y nghỉ ngơi dưỡng thương, còn việc chỉ huy bố trí tác chiến ở quân khu Giang Nam và trên biển, sẽ do phó tư lệnh tạm thời chỉ huy, nói một tiếng với phó bộ trưởng Lưu, bên bộ quốc phòng.

Dương Công Minh hạ lệnh nói.

Chỉ vài câu đơn giản, làm cho vẻ mặt cận vệ biến sắc.

Không ngờ là đưa đi bệnh viện quân y, không muốn để Dương Phá Quân ở trong nhà, xem ra Dương Công Minh quyết tâm bỏ con dựng cháu.

Dương Phá Quân nhắm mắt, nếu nói là phẫn nộ cũng không phải, mà giống như một cảm giác mù mịt mất mát.

Phong ba bão táp phía sau hậu viện cứ lặng lẽ như vậy qua đi.

Dương Thần cũng không quá để ý Dương Phá Quân bị đưa đi như thế nào, bước lên phía trước hỏi Quách Tuyết Hoa

- Mẹ, Nhược Khê đâu? Mẹ đưa cô ấy đi đâu rồi?

Quách Tuyết Hoa lau khô nước mắt, cười mắng:

- Xảy ra việc lớn như vậy, con chỉ biết quan tâm đến vợ thôi.

- Ai bảo con không có chí lớn, cũng không nhớ được nhiều việc.

Dương Thần không biết xấu hổ nói.

- Hết cách với con

Quách Tuyết Hoa than thở nói:

- Nhược Khê đang ở ngôi nhà phía vườn rau sau nhà, lúc này từ phòng mẹ đi ra, nhìn thấy vườn rau, nên muốn đi xem xem, mẹ cũng không để ý nhiều, chắc cảm thấy mới mẻ.

- Vườn rau?

Dương Thần ngăn ra

- Ở đây còn có đất trồng rau?

Yến Tam Nương nói:

- Thần thiếu gia, đó là nơi bình thường lão gia trồng rau, rau quả trong nhà, đều là được hái ở đây.

Dương Thần nhìn Dương Công Minh một cách cổ quái

- Ông già, nhà họ Dương nghèo đến mức không có tiền mua rau sao, không phải ông vội vàng nhường chức vị gia chủ cho tôi, để tôi trả nợ giúp ông chứ.

- Nói láo!

May mà Dương Công Minh tu dưỡng tốt, cũng già rồi nên tính tình ôn hòa hơn nhiều, nghe thấy như vậy cũng không nhin được chửi ầm lên.

- Đầu óc cháu có vấn đề à, ta nghỉ hưu nhiều năm như vậy, chẳng lẽ muốn trồng tý rau không được sao?

Dương Công Minh dờ khóc dờ cười nói.

Dương Thần đương nhiên chỉ nói đùa, phát phát tay, chạy về phía hậu viện, hẳn rất tò mò Nhược Khê đến vườn rau làm gì.

Cùng lúc đó, Lâm Nhược Khê đang ở trong vườn rau, vẻ mặt hưng phấn.

Đối với một người từ nhỏ đến lớn sống ở thành thị, cho đến sau khi kết hôn mới vào bếp, thì đối với cô vườn rau này giống như một "khu vui chơi" một "viện bảo tàng" vậy!

Tháng tám ở phương bắc, hoa quả rất nhiều.

Bất luận là những quả cà chua chín đỏ chót, những chiếc bắp cải trắng toát, những củ cải, đều làm cho cô cảm thấy vô cùng hấp dẫn.

Bất chấp đôi giày cao gót dính đầy bùn đất, Lâm Nhược Khê nhìn trái nhìn phải, sờ cái này, nắn cái kia, cảm thấy những rau quả kia thật thần kỳ.

Lúc nhìn thấy những quả dưa chuột ở trên giàn, Lâm Nhược Khê không tự chủ được, thò tay ra hái xuống.

Nhưng vừa hái xuống, nhìn quả dưa trên tay, cô cảm thấy có chút mơ hồ.

- Bà xã, em đang ngăn ngợ gì đấy.

Dương Thần vừa bước vào vườn, thấy bộ dạng cô như vậy, không khỏi tò mò hỏi.

Lâm Nhược Khê hoảng hốt giật mình, có chút xấu hổ cắn cắn môi, cúi mày nói:

- Em.. Em đang nhìn, quả dưa chuột này sao không giống quả dưa mà nhà mình vẫn ăn...

Dương Thần buồn bực, nhìn quả dưa nhú mày một cái, có gì mà không giống nhau, sao anh không nhận ra.

- Anh không phát hiện ra sao, quả dưa này bên ngoài có những gai nhỏ, những quả dưa mà bình thường chúng ta ăn làm gì có!

Lâm Nhược Khê nghiêm túc nói.

Nghe xong phát hiện này, Dương Thần suýt nữa thì độn thổ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 940

Bệnh Tiểu Thư

Dương Thần vẻ mặt trở lên rối rắm, sờ sờ mặt, có vẻ không nhận được buồn cười.

Dương Thần thấy Lâm Nhược Khê bĩu môi, mới cười nói:

- Không phải quả chúng ta ăn không có, mà là, những cái gai đó đều được Vú Vương rửa và gọt sạch rồi, chẳng lẽ còn để lại cho em ăn?

Lâm Nhược Khê lập tức hiểu ra, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ ném quả dưa về phía Dương Thần

- Cười cái gì! Em chưa nhìn thấy quả dưa chuột còn sống, hơn nữa ở nhà cũng ít ăn dưa chuột, em làm sao mà biết được!

- Dưa chuột còn... sống ha ha, Nhược Khê bảo bối, em biết cái này gọi là gì không

Dương Thần thần bí nói.

- Vấn đề gì...

Lâm Nhược Khê hoài nghi nói.

- Cái này gọi là bệnh tiểu thư, được chiều chuộng quen rồi, đến quả dưa chuột như thế nào cũng không biết.

Dương Thần quái dị cười nói.

- Anh... Anh mới bị bệnh tiểu thư! Chẳng qua em vẫn chưa được nhìn thấy dưa chuột được trồng như thế nào.

Lâm Nhược Khê buồn bực nhìn hấn, chạy đi xem những loại khác.

Dương Thần cười cười, vuốt vuốt cằm, nhìn quả dưa trong tay, có chút cảm thán, cô ta đến quả dưa cũng không biết như thế nào, xem ra hơn hai mươi năm nay đúng là sống rất "Thanh bạch"

Đương nhiên, ý nghĩ xấu xa này, hấn cũng không dám nói ra.

Đúng lúc này, Dương Công Minh cũng đi theo từ bên ngoài vào,

"Ai da" hét to một tiếng!

Có thể khiến cho ông già này nóng vội như thế, Dương Thần không khỏi nhanh chóng quay đầu lại.

Chỉ thấy Dương Công Minh vẻ mặt đau lòng đứng ở một mảnh vườn rau, cúi người xuống, nâng lên một đám củ cải!

- Cái này là do ai nhổ lên! Sao lại có thể nhổ nhiều như vậy! Đúng là lãng phí mà! !

Lâm Nhược Khê vừa chạy về phía mấy ngọn cà chua, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, giống như trẻ nhỏ làm sai chuyện gì, cúi đầu đi sang một bên.

- Ông nội.. là do cháu nhổ...

Lâm Nhược Khê sợ hãi nói.

Dương Công Minh hoàn toàn không còn vẻ gì ôn hòa thường ngày, cầm hai củ cải trên tay, lại nhìn bảy, tám củ cải trên đất, hỏi:

- Ai bảo cháu nhổ nhiều củ cải như vậy!? Số rau ăn mỗi ngày, đều có nhà bếp đến lấy, cháu lấy nhiều như vậy, ăn không hết rất là lãng phí! Cái này đều là tâm huyết của ông!

Lâm Nhược Khê hộc mắt ửng đỏ, không nghĩ tới nhỏ có mấy củ cải lại có thể làm cho Dương Công Minh tức giận như thế.

- Cháu... lần đầu tiên nhìn thấy, hóa ra củ cải mọc lên như vậy, muốn nhổ một cây lên xem... sau khi nhổ một cây, phát hiện ở dưới đất có cây rất to, cháu chỉ nghĩ rằng, chẳng lẽ cây nào cũng rất to, cho nên mới nhổ thêm vài cây.

- Sau đó phát hiện không ngờ nhỏ mấy cây củ cải lại vui như vậy... cuối cùng lại nhổ thêm vài cây nữa...

Lâm Nhược Khê càng nói càng lí nhí.

Nghe thấy như vậy, làm cho Dương Công Minh giống như quả bóng xì hơi, muốn tức giận cũng không biết làm thế nào.

- Cháu... Cháu sao...

Quách Tuyết Hoa và Yên Tam Nương ở bên cạnh đều hé miệng cười, đặc biệt là Quách Tuyết Hoa, cười đến rơi nước mắt.

Dương Thần cố nín cười.

Đi đến ôm lấy vai Lâm Nhược Khê, nói:

- Được rồi, ông già, chẳng qua chỉ là một chút củ cải thôi mà, tôi ăn rất khỏe, buổi tối tôi sẽ ăn hết giúp ông, như vậy sẽ không lãng phí nữa.

- Hừ, cháu thật đúng là có lòng tốt.

Dương Công Minh có chút đau lòng nhìn mấy củ cải, quay đầu lại nói với Yên Tam Nương:

- Tam Nương, nói với nhà bếp, những củ cải này nếu chế biến thành đồ ăn không hết, thì đem muối, ăn dần.

Yên Tam Nương theo thói quen gật đầu.

Dương Thần nhướn mày nói:

- Tôi còn cho rằng ông rất là hào phóng, mới có mấy củ cải mà đã nhỏ mọn như vậy, đây là người sẽ tặng thêm cháu chút cho ông, chỉ nhổ vài củ cải củ của ông, ông cũng dọa cho sắp khóc đến nơi rồi.

- Cháu biết cái gì!

Dương Công Minh cẩn thận nói:

- Mỗi một cây củ cải đều được ông trông theo hàng lối, ngày ngày chăm bón, cuối cùng nhìn thấy như thế này, ông còn có thể vui vẻ được sao?

Lâm Nhược Khê thật cẩn thận nói:

- Ông nội, vậy cháu giúp ông mang mấy củ cải này chôn xuống được không, dù sao vẫn chưa bị cắt ra, chôn xuống là được rồi.

Dương Công Minh chán nản nói:

- Xem ra cháu không hiểu cái gì cả, cháu xem những cái này so với lúc đầu có gì khác nhau không, rồi đều bị đứt hết rồi, tiếp tục trồng xuống cũng sẽ bị mục nát.

Lâm Nhược Khê hoàn toàn lọt vào trong sương mù, không ngờ lại như vậy, không khỏi cảm thấy áy náy.

- Được rồi, cháu cũng không phải tự trách mình, ai bảo ông mong các cháu về, cháu từ nhỏ đã sống ở thành thị, coi như cũng có thể hiểu được.

Dương Công Minh phát tay, nói:

- Ra kia ngồi nói chuyện, các cháu ngồi uống trà với ông, nói chút chuyện.

Mọi người cũng không dám có ý kiến khác, thấy bộ dạng đau khổ của Dương Công Minh, đều cảm thấy ông rất đáng thương, giống như đứa nhỏ bị làm hỏng đồ chơi.

Tuy nhiên, Dương Thần lại cảm thấy có chút buồn cười, chỉ cảm thấy ông cũng có mặt đáng yêu.

Mới vừa đi đến cái đình được bao phủ bởi giàn nho, định bảo người hầu mang trà lên, liền có một cận vệ vào báo cáo:

- Lão gia, Thái gia phu nhân Khương San, cùng với Thái gia đại tiểu thư Thái Ngưng, đến hỏi thăm.

Mọi người nghe thấy thế, mỗi người sắc mặt đều khác nhau.

Dương Thần có chút hồ thẹn, tuy rằng việc Thái Ngưng đến là không tệ, nhưng bà mẹ vợ Khương San, thực sự làm cho người khác đau đầu.

Lâm Nhược Khê mặt không đổi sắc, chỉ có điều ánh mắt u uất nhìn hẩn.

Quách Tuyết Hoa thần sắc có chút cổ quái, dường như đang nghĩ nên có thái độ như thế nào.

- Thái Ngưng...

Dương Công Minh trầm lặng một lúc, hé miệng cười nói:

- Con bé này ta đã nghe qua rất nhiều lần rồi, hình như có quan hệ không tồi với tên này.

Thấy Dương Công Minh thẳng thừng hỏi mình như vậy, Dương Thần ho khan hai tiếng, giả bộ không nhìn thấy ánh mắt của Lâm Nhược Khê, gật gật đầu.

- Vậy gặp một lần đi, mời Thái phu nhân và con gái đến đây cùng uống trà đi.

Dương Công Minh cảm thấy hứng thú nói.

Dương Công Minh quyết định như vậy, cho dù Lâm Nhược Khê trong lòng có cảm thấy không thoải mái, cũng không dám nói gì.

Lâm đại tổng giám đốc cũng thật đáng thương, chỉ vì nhỏ nhảm mấy cây củ cải mà vẫn còn cảm thấy áy náy.

Chỉ chốc lát sau, một giọng của phụ nữ từ phía hành lang truyền đến.

- Ấy da, thật sự phải cảm ơn Dương Lão nguyên soái! Có thể để cho hai mẹ con chúng tôi giữa trưa thế này đến làm phiền, thật không hổ là nguyên lão trụ cột của Hoa Hạ.

Những lời nói nịnh nọt của Khương San, làm cho mấy người Dương Thần toàn thân nổi da gà, tuy nhiên Dương Công Minh lại cảm thấy rất có hứng thú, vuốt cằm cười nhẹ.

Khương San dung mạo diễm lệ, trên người còn mặc chiếc váy hoa thời trang, trên tay còn có một hộp dài màu đỏ, giống như là mang lễ vật đến.

Thái Ngưng mặc một chiếc váy màu nude, từ đầu đến cuối chỉ đứng sau lưng mẹ, hai tay nắm chặt để ở phía trước, làm cho những căng thẳng từ trong nội tâm đều hiện ra.

Sự thanh nhã, hoàn toàn không giống em gái Thái Nghiên, làm cho Thái Ngưng cùng với đình viện này càng cảm thấy hòa hợp.

Trong mắt Dương Công Minh hiện lên sự vừa lòng, vẻ tươi cười trên mặt càng ấm áp hơn.

Khương San rất quen thuộc, nhiệt tình tung hô Dương Công Minh, lại chào hỏi Quách Tuyết Hoa và Yến Tam Nương.

Cuối cùng, đến lượt Lâm Nhược Khê, Khương San có vài phần kích động.

- Nhược Khê à, cũng mấy năm không gặp rồi, hình như là từ lúc cháu còn là cô bé quật cường, chớp mắt đã biến thành cô gái duyên dáng đáng yêu thế này rồi, nghe nói cháu đến Yến Kinh, cũng sớm muốn đến gặp cháu, cho nên vội vàng đến đây, cháu không để ý chứ.

Bởi vì Thái Nghiên và Nhược Khê cùng nhau lớn lên, cho nên lúc còn nhỏ cũng thường xuyên gặp mặt Khương San lúc đó còn ở Trung Hải, cho nên mới có lời dạy dỗ như thế.

Tuy rằng ý đồ đến đây của Khương San rất rõ ràng, nhưng đối với Nhược Khê mà nói lại không có bao nhiêu cảm tình, nhưng nghe thấy bà ta nói thế, giống như trưởng bối nhớ đến con cháu, cũng cảm thấy có vài phần tình cảm hoài niệm.

Lâm Nhược Khê hướng về Thái Ngưng khẽ cười, mới gật đầu cười với Khương San.

- Đương nhiên không để ý, cháu cũng rất vui khi được gặp dì Khương.

Khương San trên mặt cười như nở hoa, kéo Thái Ngưng đang lúng túng ở bên cạnh, nói:

- Dì đã sớm nói với Thái Ngưng rồi, phải thường xuyên qua lại với cháu, cháu quen thân hơn với Thái Nghiên, nhưng do Ngưng Nhi từ nhỏ đã đến Tứ Xuyên học nghệ, cho nên cũng không gặp mặt nhiều, bây giờ mọi người có quan hệ như thế này, tin rằng sẽ ngày càng thân hơn.

Quan hệ như này?

Khương San nói thì nhẹ nhàng khéo léo, nhưng thực ra đều đem những

quan hệ hé lộ ra, thậm chí nhanh chóng đem quan hệ như thế quyết định.

Dương Công Minh và Yên Tam Nương nhìn nhau, hai lão nhân này đối với Thái phu nhân rất khâm phục, đây không phải chỉ có mặt dày bình thường mới có thể làm được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 941

Bát Nước Đầy

Sắc mặt Lâm Nhược Khê quả nhiên có chút không tự nhiên nhưng vẫn miễn cưỡng cố mỉm cười, nhìn Thái Ngưng bằng ánh mắt phức tạp.

Trong khi đó Thái Ngưng lại nhìn Lâm Nhược Khê bằng ánh mắt có chút áy náy, lộ ra một chút gì hơi có phần bất đắc dĩ.

Cô gái khẽ mím môi, quay người đi về phía Dương Công Minh, khẽ cúi đầu:

- Thưa ngài, hôm nay mẹ cháu nhất định muốn đến, làm phiền ngài, khiến ngài có chút phiền toái, mong ngài tha thứ.

Dương Công Minh cười ha ha nói:

- Đây đâu phải là tội gì, nhìn lão già này có gì đáng để đi tha thứ cho người khác đâu.

... Ta lại nghe nói, cháu là một người trong Viêm Hoàng Thiết Lữ, thấy cháu còn rất trẻ, đúng là một nữ anh tài.

- Đúng thế!

Khương San lập tức tiến lên phía trước nói:

- Dương lão nguyên soái, Ngưng Nhi nhà chúng tôi tính tình ngây thơ trong sáng lại không thường hay tự tin về mình, mong ngài quan tâm đến nó một chút, người làm mẹ như tôi vẫn thường lo lắng lắm.

... Phải rồi, hôm nay tôi đến đây đã đặc biệt chuẩn bị cho ngài một món quà nhỏ mong ngài nhận cho.

Vừa nói Khương San vừa cầm chiếc hộp phủ khăn điều đặt lên mặt bàn đá cẩm thạch.

Dương Thần đứng bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, bà mẹ vợ này đúng là biết rào trước đón sau, hành sự rất sáng suốt.

Dương Thần bất giác nhìn Thái Ngưng rồi hướng mắt về phía Khương San bữu môi biểu thị vẻ bái phục.

Trong đôi mắt Thái Ngưng ánh lên vẻ ủy khuất nhưng cô không nói gì.

Thực ra từ lúc Thái Ngưng vừa bước vào cửa Dương Thần đã cảm nhận được rõ ràng rằng tu vi của Thái Ngưng đã đạt đến trình độ như cô ấy đã nói trong điện thoại, đã chính thức đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa với những công phu mà hãn tự tổng kết được thì đó chính xác là thượng thừa, bởi vậy nội công chắc chắn cũng rất mạnh, hãn nghĩ việc tu luyện lên cấp sau này của cô cũng không mấy khó khăn.

Cũng bởi vì đã đạt tới cấp Tiên Thiên nên Thái Ngưng có vẻ điềm tĩnh hơn trước đây, lại càng ung dung nền nã, đặc biệt đang gần như thoát tục.

Điều này khiến Dương Thần cảm thấy rất vui mừng, ít nhất thì cách mà bản thân đã lựa chọn cho cô ấy cũng là đúng đắn.

Trong khi đó Quách Tuyết Hoa làm nhiệm vụ mở món quà mà Khương San tặng.

Sau khi mở tấm lụa điều thì nhận ra đó là một củ nhân sâm dài mọc tự nhiên trong núi.

Loại nhân sâm này rất ít rễ nhưng lại rất dài, chiếc hộp không thể nào chứa hết được nên đành phải quấn lại, khéo léo đặt vào trong hộp.

Mắt Dương Công Minh sáng rõ:

- Sâm tốt, đây chắc hẳn là nhân sâm tự nhiên trong núi Trường Bạch, nhìn thôi là có thể biết củ sâm này ít nhất đã hơn trăm năm rồi.

Khương San cười híp cả mắt:

- Lão nguyên soái đúng là người tinh tường, không sai, loài nhân sâm tự nhiên trong núi Trường Bạch này đã 110 tuổi rồi, nó là báu vật của nhà chúng tôi, nhưng xin kính lão nguyên soái, mong ngài dùng cẩn thận.

- 110 tuổi, sao lại có thể huyền bí như thế?

Dương Thần có chút nghi ngờ.

- Con rể Dương, con không thể nói như thế được, tuy nói rằng nhân sâm thật trên thị trường rất ít nhưng cây nhân sâm này thì đã truyền được hai đời rồi, không thể nào là giả được.

Khương San cười hài lòng nói.

Một tiếng “con rể Dương” thôi cũng đã khiến khuôn mặt Lâm Nhược Khê có hơi co lại, cô lén cầu eo của Dương Thần, hận không thể bỏ đi vào lúc này.

Dương Thần cũng không biết làm thế nào, nếu không phải Lâm Nhược Khê cũng có mặt ở đây thì hẳn đã chạy đến ôm lấy Thái Ngưng vì đã lâu không gặp rồi.

Người đẹp đứng ngay trước mặt nhưng hắn lại không thể đụng chạm, đúng là thật khổ sở.

Dương Công Minh cầm hộp nhân sâm lên khen ngợi:

- Bọn trẻ thì hiểu gì, loại sâm này nhìn rễ, màu sắc và hình dáng, số vân trên mình sâm cũng đã hơn bốn vòng, chứng tỏ tuổi của nó đã khá lâu, lại thêm màu sâm tối, rễ sâm vừa nhỏ vừa dài, trăm năm tuổi là điều đương nhiên rồi.

- Không biết lão nguyên soái có được hài lòng hay không?

Khương San cười hỏi.

- Cái này... Nhân sâm núi quý như thế này, nếu nhận thì quả thật thấy xấu hổ.

Dương Công Minh khách khí nói.

Khương San vội nói:

- Đâu có, có Dương Thần ở đây, Dương gia và Thái gia đã thành thông

gia rồi, biểu thông gia một chút nhân sâm thì có gì xấu hổ chứ?

Có nhiều lời không tiện nói ra ở đây nhưng nội người đều hiểu.

Khương San nhận thấy Dương Công Minh sẽ không từ chối việc để cô con gái Thái Ngưng làm tình nhân của cháu trai ông ta thì cũng không có lý gì để phải chùn bước cả.

Chính xác, nếu như là trong quá khứ hay trong lễ tiết của xã hội ngày nay thì con cháu của một đại gia tộc không đời nào được phép có lối sống phóng túng.

Nhưng ngay bây giờ trong cái danh gia vọng tộc này ai mà không có một chút phong tình chứ? Cũng đành cứ làm ngơ mà thôi.

Những chuyện xảy ra giữa Dương Thần và Thái Ngưng, chắc chắn từ lâu Dương Công Minh đã nghe nói nên mới dễ dàng để cho hai mẹ con họ vào nhà, hơn nữa còn tỏ ra rất yêu quý Thái Ngưng.

Chỉ có điều câu bà vừa mới nói ra khiến Thái Ngưng xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, còn Dương Thần thì chỉ có thể nhìn Lâm Nhược Khê cười khổ.

- Nếu đã như vậy thì, lão già này xin nhận vậy.

Dương Công Minh nói, đưa chiếc hộp cho Yến Tam Nương ra lệnh mang đi cất.

Khương San vô cùng sung sướng, nếu Dương Công Minh đã chịu nhận thì cũng có nghĩa là việc của Thái Ngưng gần như đã thành công, chuyện của Thái Ngưng không có vấn đề gì nữa, mặc nhiên chuyện của Thái Nghiên cũng ổn rồi.

Dương Công Minh liền sai người rót trà, nhiệt tình mời hai mẹ con Khương San ở lại ăn tối.

Khương San đương nhiên không từ chối, bà vừa uống trà vừa lôi kéo làm quen nói chuyện với Quách Tuyết Hoa.

Không thể không nói, Khương San tuy chỉ có tư cách là vợ bé của một người nhưng cách của bà ta lại dễ khiến người ta yêu thích.

Rất nhanh, Quách Tuyết Hoa và Khương San đã trở nên thân mật cho dù trước đây hai người cũng chỉ gặp nhau trong những lần giao tiếp xã giao mà thôi.

Thái Ngưng và Lâm Nhược Khê ngồi cạnh nhau, hai người nói với nhau vài câu hỏi han thông thường rồi không biết phải nói gì nữa.

Dương Thần thì liên tục ăn uống, đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để quan hệ của hai người phụ nữ này trở nên hòa hợp hơn, nhưng hai người đều có vẻ lạnh nhạt nên không tìm ra được xuất phát điểm.

Khi hai bà thông gia đang trò chuyện rất sôi nổi thì Lâm Nhược Khê bỗng đứng dậy cầm lấy bình trà rót cho mọi người.

Chính lúc này ánh mắt của Khương San dừng lại trên đôi bàn tay trắng nõn của Lâm Nhược Khê.

- Ôi, chiếc vòng tay phỉ thúy kia đẹp thật đấy!

Đôi mắt sắc của Khương San lập tức dừng lại ở đó.

Mọi người lúc này mới để ý trên tay Lâm Nhược Khê lại có một chiếc vòng ngọc phỉ thúy trước đây chưa từng nhìn thấy.

Tất nhiên Dương Công Minh, Yên Tam Nương và Quách Tuyết Hoa đều hiểu hàm ý trong đó, Dương Công Minh lẳng lẳng liếc mắt nhìn Quách Tuyết Hoa, vừa có vẻ hài lòng, lại vừa như đang hồi tưởng lại quá khứ.

Thái Ngung không phải là người yêu thích các đồ châu báu nữ trang, nhưng khi nhìn thấy chiếc vòng phỉ thúy vẫn không khỏi thấy vô cùng ngưỡng mộ.

Sau khi Dương Thần phát hiện ra điều đó thì quan sát kĩ càng, tự nhiên nhìn thấy một món đồ rất đặc biệt, trong mắt hiện lên một vài suy nghĩ sâu xa.

- Nhược Khê, tại sao em lại có chiếc vòng này?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê vốn là người không thích thể hiện, lại bị nhìn chăm chú như thế, ngượng ngùng vuốt vuốt chiếc vòng Phượng Tường trong tay nói:

- Là trưa nay mẹ vừa mới tặng cho em...

Nói rồi Lâm Nhược Khê kể sơ lại chuyện Quách Tuyết Hoa tặng vòng cho mình.

Vừa nghe thấy việc tự nhiên đem vật gia truyền truyền lại cho con dâu trưởng của Dương gia, trong mắt Khương San đã hiện lên vài phần đổ kỵ, bà ta suy nghĩ một lát rồi cười nói:

- Hóa ra là bảo bối gia truyền của Dương gia, vòng Phượng Tường, cái tên cũng thật hay, mà nhìn cũng thật đẹp.

- Chị Tuyết Hoa, chỉ có một chiếc thôi sao? Hay là có một cặp vậy?

Nghe câu hỏi thẳng tuột, Quách Tuyết Hoa suýt nữa toát hết mồ hôi, cười gượng nói:

- Tất nhiên là chỉ có một chiếc thôi, là lục phỉ thúy đế vương, rất hiếm, làm sao có thể có một cặp được.

- Ồ... Vậy thì thật là đáng tiếc.

Khương San lộ vẻ bất lực và tiếc nuối:

- Ngung Nhi nhà tôi lớn như thế này rồi mà người mẹ như tôi vẫn chưa tặng được cho con bé thứ trang sức gì. Nhược Khê thật may mắn, có nhà chồng tốt, có mẹ chồng tốt.

Khương San vừa dứt lời, mặt và tai Lâm Nhược Khê đều ửng đỏ, khẽ nhìn Dương Thần bằng ánh mắt oán trách.

Dương Thần thảm than vô tội, chuyện này thì có liên quan gì đến hắn cơ chứ.

Thái Ngung ngồi một bên lại lên tiếng:

- Chiếc vòng này rất hợp với khí chất của Nhược Khê, đeo vào nhìn rất đẹp nữa.

Lâm Nhược Khê hơi ngớ người, rồi mới cười nói một tiếng cảm ơn.

Lời khen ngợi bình thản này khiến quan hệ giữa họ dường như xích lại gần hơn đến mấy phần.

Sau đó, Dương Thần nghĩ ngợi một lát rồi nhìn Yên Tam Nương hỏi:

- Yên Bà Bà, bà có thể nhìn thấy sự huyền diệu của chiếc vòng Phượng Tường này không?

Yên Tam Nương nghi ngờ hỏi lại:

- Sự huyền diệu? Dương thiếu gia định nói gì ạ?

Trong lòng Dương Thần nghĩ thầm, quả nhiên là thế, tu vi của Yên Tam Nương vẫn chưa đủ để nhìn ra điểm đặc biệt của chiếc vòng Phượng Tường này, cũng không biết là bảo bối do vị cao nhân nào truyền lại nhưng vẫn rất cảm ơn vị tổ tiên ấy.

- Không có gì, chỉ là chiếc vòng này thật sự rất đặc biệt.

Dương Thần nhìn Lâm Nhược Khê bằng ánh mắt chất chứa nhiều điều, nói:

- Bà xã, sau này em phải luôn luôn đeo nó, đừng bao giờ tháo ra, dù sao thì nhìn nó cũng rất đẹp.

Lâm Nhược Khê không hiểu vì trong lời nói của Dương Thần có chút khó hiểu, nhưng cô cũng đã đồng ý với Quách Tuyết Hoa trước khi sinh con không được tháo chiếc vòng ra nên cũng gật đầu đồng ý.

Lúc này Khương San lại ngắt lời nói:

- Con rể Dương, nghe Ngưng Nhi nói, mấy ngày này con phải chuẩn bị hôn lễ cùng Nhược Khê, đến lúc đó nếu có gì cần giúp thì cũng đừng khách sáo nhé, ta cũng biết con bát nước đầy không nở đũa đi, nhưng cả Ngưng Nhi và Nghiên Nghiên nhà ta đều rất rộng rãi, nếu cần phù dâu hay gì thì chúng nó cũng có thể giúp.

Nghe đến đó khuôn mặt của Lâm Nhược Khê lại lộ vẻ buồn buồn.

- Mẹ à!

Thái Ngưng vội hét lên.

Dương Thần nhíu mày, uống nốt chén trà rồi nói chậm:

- Bác gái, nếu như cháu nhớ không nhầm thì lúc bác mới gặp cháu bác còn đuổi cháu ra khỏi cửa, nhưng lại mở rộng cửa đón Vĩnh Dạ đến cưới Ngưng Nhi?

... Nếu bác quên mất thời gian đó thì cháu lại nhắc nhở cho bác nhớ một chút. Nếu bây giờ bác lại chạy tới đây biểu nhân sâm thì cháu cảm thấy có những điều bác nên có chừng có mực thôi ạ...

Khương San nghe thấy những lời đó thì lập tức ngậm miệng, cười bối rối, xấu hổ không hỏi thêm điều gì nữa.

Thái Ngưng áy náy nhìn Dương Thần, đương nhiên Dương Thần không thể nào lại trách cô, chỉ là trong lòng đã quyết định sau này không thể nể mặt Khương San quá, cứ mỗi lần bà mở miệng là lại làm người ta đau lòng rất

nhiều.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 942

Động Phòng

Màn đêm đã buông xuống tự bao giờ, đám người hầu sau khi chuẩn bị xong thì tất cả rút lui ra hoa viên ở sân sau chuẩn bị bữa đêm.

Có vẻ như Dương Công Minh rất hài lòng về Thái Ngung, ông còn phá lệ uống một chén rượu, nhẹ nhàng chạm cốc với Thái Ngung.

Thái Ngung nhận sự yêu quý trong sự ngạc nhiên, nhưng cô vốn trưởng thành ở Thái gia, rất nghiêm khắc với chính bản thân mình nên chỉ có thể lấy trà thay rượu để đáp lễ mà thôi.

- Ngung Nhi, trước đây cháu đã từng vì tên tiểu tử này của Dương gia mà phải ra toàn án quân sự, điều này ta cũng hiểu, đây dù sao cũng là chuyện của thanh niên các cháu, có mẹ cháu ở đây, người ngoài như ta cũng không tiện hỏi nhiều.

...Nhưng bây giờ, dù sao cháu cũng đã đến dùng cơm cùng với Dương gia, lão già này muốn kính cháu một ly, làm cháu phải vất vả rồi.

Dương Công Minh khẩn thiết nói.

Chuyện Thái Ngung vì Dương Thần mà ra tù vào tội, phải ra tòa án quân sự Lâm Nhược Khê cũng đã từng nghe Dương Thần giải thích, vậy nên cô không quá kinh ngạc, tuy nhiên vẫn không tránh khỏi trong lòng có chút buồn phiền.

Nhưng đây lại là lần đầu Quách Tuyết Hoa nghe chuyện này, bà lập tức hỏi bằng vẻ quan tâm:

- Chuyện này diễn ra lúc nào, tại sao mẹ chưa từng nghe con nói hả Dương Thần?

Khương San cuối cùng đã tìm ra điểm mấu chốt, bà ta lập tức lau lau khóe mắt đã đỏ lên, ngăn người nhỏ ra vài giọt nước mắt.

- Tuyết Hoa, chị không biết được đâu, lúc đó con rể Dương động chạm vào người nhà họ Tăng, Ngung Nhi nhà tôi đã thay Dương Thần giết Tăng Mậu, lúc ấy nghe xong tin đó tôi đã gần như chết ngất đi.

Quách Tuyết Hoa lập tức thấy vô cùng cảm động, cười nói với Thái Ngung:

- Thật không ngờ còn có chuyện lớn như thế, vậy người làm mẹ như ta cũng phải cảm tạ con một chén rồi.

Thái Ngung có chút bối rối, nhưng cô vẫn lễ phép chạm cốc với Quách Tuyết Hoa.

- Ngung Nhi, sau này không được làm chuyện ngốc nghếch như thế nữa nghe chưa, cho dù con trai mẹ không ra gì nhưng kẻ khác có muốn làm hại

nó cũng không thể làm được đâu con ạ.

Quách Tuyết Hoa khuyên.

Dương Thần và Thái Ngung liếc mắt nhìn nhau, nghĩ lại lúc hai người quen biết nhau, cả hai đều cảm thấy như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua.

Lâm Nhược Khê yên lặng ngồi nghe, trong mắt có vẻ hơi buồn bã nhưng cô không hề ghen tị, bởi tất cả những điều ấy đều là sự thật.

Dương Công Minh cười ha ha hỏi han:

- Ngung Nhi, nghe nói cháu còn có một em gái đúng không?

- Vâng ạ, em cháu là Thái Nghiên, nhưng giờ vẫn đang ở Trung Hải, là Trưởng phòng cảnh sát, từ nhỏ đã rất hiểu động rồi.

Thái Ngung hé miệng cười, vừa nói đến cô em gái ruột duy nhất của mình cô đã cảm thấy rất thoải mái.

Dương Công Minh hiểu ý gật đầu:

- Chào mừng cháu và Nghiên Nghiên lần sau cùng đến nhà ta, ngày thường ông già này rất cô đơn, các cháu và Dương Thần... đều rất thân thuộc, rất thân thuộc, ta cũng rất vui nếu được thường xuyên nhìn thấy các cháu.

Ý của ông đã rất rõ ràng, nó đồng nghĩa với việc đồng ý cả hau chị em họ, điều này khiến cho bà mẹ Khương San ngồi bên cạnh toàn thân xúc động tới cứng đờ người lại.

Quách Tuyết Hoa thì có chút bất đắc dĩ, nhìn cô con dâu Lâm Nhược Khê đã căn chốt môi dưới, thấy có chút tội nghiệp, bà giơ tay vuốt vuốt đôi bàn tay trắng nõn của cô.

Lâm Nhược Khê nhìn về phía mẹ chồng, cảm nhận được sự án ủi trong ánh mắt Quách Tuyết Hoa.

Cùng lúc đó Lâm Nhược Khê cũng đã hiểu ra rất nhiều điều, mình đã ở trong gia tộc này, e rằng kết cục như vậy cũng là điều không có gì đáng ngạc nhiên.

Đối với Dương Công Minh mà nói, mặc dù ông yêu quý cô cháu dâu Lâm Nhược Khê, nhưng điều đó không có nghĩa cô là duy nhất.

Dương gia vốn vắng con ít cháu, ông lão đương nhiên thích cháu trai mình có nhiều hơn một hồng nhan tri kỷ, dù sao thì đến tận bây giờ Dương Thần vẫn chưa có lấy một đứa con dù đã kết hôn với Lâm Nhược Khê hai năm rồi.

Suốt đến khi bữa cơm tối kết thúc, Dương Công Minh đã hỏi Thái Ngung về rất nhiều kinh nghiệm học võ của cô và rất nhiều những chuyện về nhiệm vụ của cô trước đây, có vẻ như ông rất quý mến cô.

Thái Ngung cũng lễ phép ngoan ngoãn trả lời tất cả các câu hỏi của ông, không vội vã cũng không nóng nảy, phát hiện ra Dương Công Minh rất yêu quý mình, cô cũng không còn vì ông lão trước mặt mình là một trong số những người nắm giữ quyền hành của những cơ quan quan trọng nhất của

Hoa Hạ mà có cảm giác lo lắng căng thẳng nữa.

Sự việc này khiến tâm trạng Lâm Nhược Khê ngồi bên cạnh trùng xuống rất nhiều.

Sau khi bữa tối kết thúc, Dương Công Minh còn sai Yên Tam Nương gói lại cẩn thận một số loại rau do ông tự tay trồng, quà này tuy không mấy giá trị vật chất nhưng ý tình trong đó còn quý hơn cả vàng bạc châu báu, nó thể hiện rằng ông lão này thành tâm đón nhận cô cháu dâu nhà họ Thái.

Dương Thần vì quan tâm đến tâm trạng của Lâm Nhược Khê nên suốt bữa ăn không nói điều gì, lúc họ sắp đi, hắn cũng chỉ hẹn ngày khác gặp lại.

Thái Ngưng cũng đã biết từ lâu hai người sắp tổ chức đám cưới, nhưng một người trong sáng và ít tham vọng như cô cũng không hề có ý ghen tị, ngược lại cô còn thành tâm chúc phúc cho hai người, còn hào phóng nói với Lâm Nhược Khê hai từ: Chúc mừng.

Là người trước đây thường làm nhiệm vụ giám sát Dương Thần, cô vẫn luôn hiểu một điều, hai người đến được với nhau như ngày hôm nay thật không hề dễ dàng.

Người đi rồi, cả ngôi nhà họ Dương lại trở nên yên ắng.

Trong không gian ngập tràn thứ ánh sáng của trăng và các vì sao, ánh đèn trong ngôi nhà to lớn yên lặng tỏa ánh sáng vắng vẻ.

Gió đêm mang theo cảm giác man mát lạnh lạnh, gia nhân lại chuyên cần bắt tay vào công việc, rất bài bản tuần tự.

Dương Công Minh được Yên Tam Nương dìu về phòng riêng nghỉ ngơi, tuổi cao rồi, chỉ mới bận rộn có một ngày tinh thần cũng không được tốt như lúc trước.

Quách Tuyết Hoa thì dắt theo Lâm Nhược Khê và Dương Thần đi đến khu nhà mới được sửa sang lại khá khang trang thơm mát mà bà đã chuẩn bị sẵn cho hai người.

- Phòng này là của các con, mặc dù ở Trung Hải hai con ngủ riêng, nhưng trong nhà họ Dương ở Yên Kinh mà làm thế thì không được, mẹ không quan tâm vợ chồng con nghĩ gì, nhưng nếu ngủ riêng thì bên phía ông nội không biết sẽ nói những gì.

Quách Tuyết Hoa kéo tay Lâm Nhược Khê nói:

- Con muốn gì thì chỉ cần nói với gia nhân, sau này con là bà chủ của nhà họ Dương rồi, không cần phải bận tâm quá nhiều, rất nhiều gia nhân ở đây đều là những người tin cẩn đã theo Dương gia đến mấy đời, họ đều là những người cao tuổi, ít nhiều họ cũng có vị trí trong nhà này. Con vừa mới bước qua cửa, nếu khách sáo quá ngược lại sẽ khiến họ không coi trọng con.

Nhưng câu này đều là những kinh nghiệm thực tế trải qua của Quách Tuyết Hoa, bà phải kịp thời truyền lại cho con dâu mình.

Lâm Nhược Khê ngoan ngoãn nghe và ghi nhớ.

Sau khi Quách Tuyết Hoa đi rồi, cả hành lang chỉ còn lại đôi vợ chồng

trẻ.

Dương Thần bất chợt nhận ra, khuôn mặt Lâm Nhược Khê đã đỏ ửng từ bao giờ, nhìn rất đáng yêu.

- Bà xã à, vào đi em.

Dương Thần mở cánh cửa phòng bằng gỗ được chạm trổ hoa văn tinh xảo, giơ tay mời.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, đôi mắt trong veo hơi bứt rứt nhưng cô vẫn gật đầu.

Khi bước vào phòng cô mới nhận ra tuy bên ngoài có vẻ rất cổ kính nhưng thiết kế bên trong lại chẳng khác nào một căn phòng tổng thống xa hoa.

Ngoại trừ phòng ngủ còn có một phòng tắm độc lập, một phòng quần áo, còn có một bàn rượu nho nhỏ, bên trên bày đủ các loại rượu trong nước và nước ngoài, có vẻ như chính Quách Tuyết Hoa là người đã bày biện thiết kế.

Nhưng điều thu hút sự chú ý của Lâm Nhược Khê nhất lại là chiếc giường ngủ duy nhất, mặc dù giường rộng tới gần ba mét nhưng vẫn có nghĩa là hai người phải ngủ cùng nhau.

- Nếu em xấu hổ thì đêm nay anh ngủ dưới đất cũng được.

Dương Thần cười nói từ phía sau.

Lâm Nhược Khê xoay người, nhìn nét mặt mang vẻ thấu hiểu của Dương Thần, cô do dự một lát rồi lắc đầu.

- Cuối cùng trước sau gì thì cũng phải tập quen thôi, nếu nghĩ đi nghĩ lại thì cũng đâu có gì, nếu không anh đi tắm trước đi, hôm nay bận rộn thật đấy.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng nói.

Dương Thần gật đầu, không hề ngạc nhiên vì câu trả lời của cô, dù sao thì trước đây chính cô ấy là người chủ động nói động phòng, ngủ cùng thì cũng có gì đâu.

- Người anh có thể không chế không tiết mồ hôi, thật ra cũng không bản đầu, em tắm trước đi.

Dương Thần nói.

- Em còn muốn gọi điện thoại cho Thiện Ny và Minh Ngọc và còn muốn hỏi Hồng Yến, dù em không quản lý tình hình của công ty nhưng em cũng phải nắm được.

Lâm Nhược Khê xấu hổ nói.

Dương Thần mỉm cười, xem ra bảo một người ham mê công việc như Lâm Nhược Khê đột nhiên trở thành bà chủ gia đình là điều không thể, đã sắp chuẩn bị đám cưới rồi còn nhớ tới chuyện của công ty.

Mười mấy phút sau, Dương Thần nhanh chóng bước ra khỏi phòng tắm, hần mặc một chiếc quần đùi khá thoải mái.

Nhìn Lâm Nhược Khê vừa mới ngắt điện thoại, Dương Thần chỉ ngón tay cái về phía phòng tắm cười nói:

- Bồn tắm là loại bồn lớn, xem ra mẹ chuẩn bị cho đôi uyên ương chúng ta thì phải, Nhược Khê, cục cưng à, có muốn anh tắm thêm lần nữa cùng em không?

Lâm Nhược Khê nhìn thấy những đường cong chắc chắn của toàn thân Dương Thần, cô có thể cảm nhận được những cơ bắp trắng kiết, đôi má lúm ửng hồng, cô cố gắng không lẩn tránh mà lườm hắn một cái.

- Không có chút đứng đắn nào cả, nếu muốn tắm thì anh bảo chị Thái Ngưng tắm cùng ấy, chị ấy dịu dàng như thế chắc chắn sẽ khiến anh hài lòng.

Cô thốt ra câu này không khỏi khiến Dương Thần ngẩn người, hắn cười mỉm:

- Quả nhiên là em đang ghen.

- Ai... ai thèm ghen chứ!

Lâm Nhược Khê cũng nhận ra mình vừa nói hớ, cắn răng, vợ vội lấy đồ để đi tắm trên giường, cúi đầu bước nhanh vào phòng tắm.

Dương Thần hướng về phía phòng tắm hét lên:

- Nhớ tắm cho thật thơm tho vào nhá, anh không muốn lúc đang ngủ lại ngửi thấy mùi dấm chua đâu.

Cửa phòng tắm bị đóng sập thật mạnh, còn mơ hồ truyền lại tiếng cô lầm bầm câu gì.

Một lát sau, trong phòng tắm vọng lại tiếng nước chảy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 943

Kéo Chăn Lên

Sau khi đùa Lâm Nhược Khê, Dương Thần nằm lên giường, hắt lại im lặng, say sưa nhìn ngọn đèn thủy tinh lấp lánh trên trần nhà.

Ngày đầu tiên bước chân vào ngôi nhà thực sự của mình mà bản thân chưa từng đến đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Những điều này khiến hắt, theo một lẽ rất tự nhiên, mong đợi sau một đêm nay thôi, buổi bình minh đầu tiên sẽ rực rỡ như ánh sáng ngọn đèn kia.

Bất chợt, cửa phòng tắm bật mở.

Dương Thần bất giác quay đầu lại, nhìn Lâm Nhược Khê bước ra từ phòng tắm, cô đã thay sang bộ đồ ngủ bằng lụa thoải mái vẫn hay mặc thường ngày, những chấm hoa màu xanh xanh trông thật đáng yêu.

Nếu hắt nhớ không nhầm thì đây cũng là món quà mà cố Tổng giám đốc đã tặng cho cô ấy.

Bộ đồ ngủ kiểu này dễ dàng che giấu đi dáng vẻ thon thả gợi cảm của cô, mái tóc dài mềm mại buông xõa ra đằng sau đã được sấy khô nhìn óng ả đen mượt.

Không thể không nói da của Lâm Nhược Khê trắng nõn, nếu không phải vì vừa mới tắm xong và mặc bộ đồ ngủ màu trắng này thì không thể nào nhìn thấy được màu da trắng ngọc ngà ấy.

Đôi mi cong dài mấp máy, Lâm Nhược Khê tỏ ra bình tĩnh đi về phía bên kia của giường, chậm chậm ngồi xuống.

Nghiêng đầu, Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần vẫn nhìn mình chằm chằm, cô khẽ nói:

- Anh nhìn gì thế, đi ngủ thôi.

- Anh còn tưởng em sẽ thay sang một bộ đồ lót gợi cảm cơ đấy, sao lại mặc kín mít thế này.

Dương Thần cười nói.

- Tại sao em phải mặc loại quần áo đó...

Lâm Nhược Khê tức giận nói.

Dương Thần tỉnh ngịch:

- Hôm nay Ngưng Nhi đến như thế, không phải là em đã cảm nhận thấy nguy cơ, sau đó sẽ giữ chồng em thật chặt thật chặt sao? Em ăn mặc thế này chẳng có chút năng lực cạnh tranh nào cả.

- Anh... Anh lại bắt nạt em! Em không thèm đếm xỉa tới anh nữa!

Lâm Nhược Khê xấu hổ giật lấy tấm chăn đơn đắp lên mình rồi xoay người nằm xuống, quay lưng về phía Dương Thần, bắt đầu ngủ.

Dương Thần cảm nhận được nhịp thở bất thường của cô gái, biết rằng trong lòng cô chắc chắn đang rất mất bình tĩnh.

Khẽ thở một hơi nhẹ nhẹ, hơi buồn, Dương Thần kéo một góc còn lại của chăn lên, chậm chậm nằm xuống.

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy phía sau mình hơi động đậy, sau khi chăn bị lật lên là một thân hình ấm áp sát lại phía sau lưng cô.

Theo bản năng, cô gái co người lại, hơi thở gấp gáp, mặt mày đỏ lựng.

Nhưng không đợi Lâm Nhược Khê kịp suy nghĩ cẩn thận, một cánh tay của Dương Thần đã chậm chậm mạnh mẽ giờ lên vòng lấy eo cô, đỡ lấy chiếc bụng thon nhỏ của Lâm Nhược Khê.

Cứ như thế hai người sát lại bên nhau trong chiếc chăn đơn.

Dương Thần có thể cảm nhận được mùi hương nhài thoang thoảng trên thân thể và mái tóc cô, hơi thở và những cảm nhận từ bàn tay khiến phần dưới của Dương Thần nóng ran lên như có lửa đốt.

Ban đầu Lâm Nhược Khê vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng khi đột ngột cảm nhận thấy giữa hai chân mình bỗng nhiên có một thứ gì đó rất mạnh đang bắt đầu tiến vào, phần đầu của nó còn luôn qua kẽ hở giữa hai chân cô rồi lại tiến đến giữa mông cô...

- Oái...

Lâm Nhược Khê không kìm nổi kêu lên một tiếng ghen ghét mà khiến chính cô cũng xấu hổ, chỉ khi nhận ra thứ chạm vào mình là gì thì cô không còn có cách nào tỏ ra bình tĩnh được nữa.

Dương Thần cười hì hì:

- Xin lỗi em, anh không có ý đó đâu, cái này chỉ để chứng minh bản lĩnh đàn ông của anh không có vấn đề gì thôi.

Lâm Nhược Khê cắn môi không biết nên nói gì, cô nhắm chặt hai mắt, long mi cong lại, không ngừng run rẩy.

Việc khiến cô cảm thấy vô cùng căng thẳng và xấu hổ vẫn cứ tiếp tục.

Dương Thần đưa... ra, nó còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Nhược Khê.

Ban đầu chạm vào mông cô cũng không có gì, giờ lại còn lớn lên nữa.

Dần dần Lâm Nhược Khê cũng cảm nhận được mông mình đang bị sức mạnh của thứ đó mở ra...

Lúc này chiếc quần ngủ bằng lụa cũng khiến nó không thể chạm đến.

Sau lớp vải dính sát là một hơi nóng rực truyền đến, hơi nóng của hormone nam khiến toàn bộ thân thể mềm mại của Lâm Nhược Khê mềm nhũn không có cách nào để chống lại.

Lâm Nhược Khê muốn kéo thân thể mình ra ngoài nhưng cô lại ngượng ngùng phát hiện ra rằng toàn thân mình đã không còn chút sức mạnh để tự điều khiển nào nữa.

Đặc biệt đôi bàn tay to lớn của Dương Thần đang vuốt ve bụng cô, giống

như một mũi kim châm.

Nó khiến Lâm Nhược Khê không thể tự chủ cứ muốn sát lại bên người đàn ông ấy không muốn nhúc nhích.

Hai người ở trong tình trạng bối rối như thế một lúc lâu.

Thứ đó của Dương Thần sau khi cuối cùng cũng phát hiện ra không được chủ nhân phát lệnh tiến công cũng từ từ yên lặng lùi bước trở về chỗ cũ.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới thở phào, sau khi ý thức được tất cả thì toàn thân cô mồ hôi đã vã ra như tắm.

- Nhược Khê, em yêu, thực ra em không cần căng thẳng, anh chỉ muốn ôm em, anh đã đồng ý sau khi hôn lễ hoàn tất mới chính thức làm chính sự, chút chuyện này anh có thể kiềm chế được.

Dương Thần cười thì thầm sát bên tai cô gái.

Trong lòng Lâm Nhược Khê an tâm hơn đôi chút, cô dịu dàng hỏi:

- Anh muốn cứ ôm như thế này sao?

- Anh muốn ôm em ngủ.

Dương Thần nói.

- Tại sao...

- Anh cũng không biết nữa, anh cảm thấy như thế sẽ rất hạnh phúc, nhưng anh luôn luôn không có cơ hội để được trải nghiệm, nhưng anh cũng không muốn quá miễn cưỡng, vì chỉ có thuận theo lẽ tự nhiên thì mới có hạnh phúc đích thực.

Dương Thần khẽ cười.

Lâm Nhược Khê mở tròn mắt, tia mắt ánh lên vẻ ngọt ngào ấm áp.

- Em không thể ngủ được.

Dương Thần ừ một tiếng:

- Anh biết nên anh càng muốn ôm em.

- Ông nội... hình như rất thích chị Thái Ngưng.

Lâm Nhược Khê do dự một hồi cuối cùng cũng vẫn nói ra.

- Bởi vì Thái Ngưng bản chất là quân nhân, hơn nữa còn là một quân nhân trung thành nhất của Hoa Hạ, cô ấy vô tư, cũng rất biết giữ tròn bổn phận, lại xinh xắn, một cô gái như thế chắc chắn là những người lớn rất yêu quý rồi.

Dương Thần nói.

- Nhưng ông nội... hình như không thích em lắm.

Lâm Nhược Khê hạ giọng.

Dương Thần nhún mày:

- Sao em lại nghĩ như vậy?

- Em cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác đó, nhưng vừa mới chiều nay, em chỉ tò mò sờ thêm mấy củ cải thôi mà em thấy hình như ông nội đã giận em lắm rồi... Em cảm thấy, nếu như là chị Thái Ngưng sờ củ cải, chắc chắn ông nội sẽ không giận đến thế đâu.

Lâm Nhược Khê buồn rầu nói.

Dương Thần cười khẩy:

- Ông già ấy có lẽ tuổi cao rồi nên đầu óc không được minh mẫn.
- Anh không được nói người lớn như thế.

Lâm Nhược Khê sửa.

Dương Thần mỉm cười, bà xã của mình thật là một cô bé ngoan ngoãn biết kính trên nhường dưới, hẳn chỉ biết nói:

- Có thể là vì ông nội rất quan tâm chú ý đến mấy cây rau do tự tay mình trồng.

Lâm Nhược Khê vâng một tiếng:

- Nhưng... khi ăn cơm tối ông cũng chẳng thèm đề ý đến em, ông chỉ nói chuyện với mỗi chị Thái Ngưng.

Dương Thần lại thở dài nói:

- Bà xã à, có cần anh giúp em ngay bây giờ lôi cổ ông già ấy đến đây cho em chát vắn, ông dựa vào cái gì mà dám đối xử với cháu dâu trưởng lạnh nhạt thế hay không?

- Anh... anh đừng có nói linh tinh, em chỉ nói với anh thế thôi, có thể là vì ông nội muốn chị Thái Ngưng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, dù sao thì em và anh cũng sắp tổ chức hôn lễ, nhưng chị ấy thì không được thế.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần nói vui vẻ:

- Hóa ra trong lòng em nghĩ như thế hả, xem ra cũng có một chút đặc ý phải không?

- Làm... làm gì có!

Lâm Nhược Khê vội vàng phủ nhận, nhưng giọng điệu thì không đủ sức mạnh.

Dương Thần cũng không trêu đùa cô nữa, hẳn chỉ muốn đùa một chút để Lâm Nhược Khê thoải mái hơn.

Nhưng cô gái vẫn khó mà tiếp tục với những cảm xúc buồn bã như vậy, nhắm mắt được một lát cô không kìm được lại hỏi:

- Ông xã... Chị Thái Ngưng, có phải là tu vi đã rất cao rồi không?

Dương Thần không ngờ cô gái sẽ hỏi câu này, thành thật trả lời:

- Chắc chắn rồi, ở vào tuổi của cô ấy bây giờ mà đã lên được cấp đầu của Tiên Thiên, cơ sở của cô ấy rất tốt, nếu như có anh hướng dẫn nữa thì không cần đến mấy năm là sẽ lên được Thiên Tiên Đại Viên Mãn, còn về việc thời gian trở thành Thần... thì còn phải xem cơ duyên của cô ấy, nhưng nếu nói về sự thức ngộ của cô ấy thì có lẽ trước ba mươi tuổi là có thể lên được.

Lâm Nhược Khê bất giác co thân hình mềm mại của mình lại, cô nói nhẹ nhàng:

- Em cảm thấy mình thật vô dụng, chẳng thể giúp anh được việc gì, luyện công thì đến rèn luyện sức khỏe còn chẳng xong, cũng chẳng giỏi làm việc

nhà, chỉ biết làm kinh doanh, nhưng anh thì lại chẳng cần tiền... Giờ có đôi thủ rồi, em sẽ trở thành cái đuôi lẳng nhăng của anh.

Nói đến câu cuối, giọng cô mỗi lúc lại càng hạ thấp xuống, nhỏ tới mức khó mà nghe được.

Đột nhiên Dương Thần hất chân ra thật mạnh.

Lâm Nhược Khê chỉ kịp cảm thấy phía trên mình đột nhiên trống không, rồi Dương Thần ở phía sau bỗng nhiên ngồi bật dậy.

Một bàn tay giơ cao đánh mạnh vào mông cô gái.

- Bốp!

Lớp da thịt sau lớp quần ngủ mỏng tang run lên phát ra tiếng kêu thật vang.

Lâm Nhược Khê giật mình, vội vàng ngồi dậy, ngơ ngác không hiểu sao lại bị đánh vào mông, vừa xấu hổ vừa tức giận, hỏi:

- Sao anh lại đánh em?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 944

May Là Con Khỏe

Vì đèn đã bị tắt nên chỉ còn vài tia sáng mờ nhạt của ngọn đèn ngoài hành lang chiếu vào.

Vẻ mặt của Dương Thần rất bình tĩnh.

- Sao lại không đánh em, giống như em nói, em vô dụng như vậy, luyện công cũng không được, nội trợ cũng không, kinh doanh kiếm tiền, anh cũng chẳng thiếu tiền, khi kẻ thù đến, người đầu tiên bị bắt là em, anh lại phải vất vả cứu come ra.

Dương Thần nói:

- Em nói xem, vô dụng như em, anh không đánh em thì đánh ai đây?

Lâm Nhược Khê vừa nghe vừa khổ sở siết chặt đôi bàn tay trắng trẻo, mắt đỏ lên, cũng là cố nén ức chế trong lòng.

Trong bóng tối mịt mờ, ngồi trên giường, Lâm Nhược Khê thản nhiên cười nói:

- Đây mới là lời nói thật lòng của anh đúng không, thực sự anh vẫn luôn nghĩ như vậy, sớm đã chán ghét em rồi đúng không?

- Đây không phải là anh nói, mà là em nói với anh, em có một đồng cái gọi là không phải.

Dương Thần thản nhiên nói.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Anh không nói em cũng có thể hiểu được, trước đây anh còn luôn miệng nói cái gì, là em kéo anh từ vực thẳm lên, thực ra đều là lừa em.

- Em làm sao biết được anh lừa em.

Khóe miệng Dương Thần lộ ra một nụ cười hiêu kỳ.

Lâm Nhược Khê cup mắt xuống, tay vò vò chần nói:

- Em thực ra chẳng có khả năng giúp anh, chỉ biết cản trở anh, làm gì có bản lĩnh kéo anh từ vực thẳm lên giống như chị Thái Nghiên đã giúp anh cơ chứ, chỉ sợ đó mới là người anh muốn kết hôn nhất.

- Vậy em nghĩ tại sao bây giờ anh lại đưa em về đây, tại sao lại phải trù bị hơn 6 tháng chuẩn bị đám cưới với em, tại sao đến bây giờ anh với em vẫn chưa chia tay, lại không phải là không có ai có thể xứng đáng làm vợ anh, làm gì phải chọn người cái gì cũng không được như em chứ?

Dương Thần hỏi vặn lại.

Lâm Nhược Khê cố gắng suy nghĩ một lúc, nhưng ngay cả bản thân cô cũng nghĩ không ra lời giải đáp.

- Em... em làm sao mà biết được anh nghĩ như thế nào, anh vốn là người

sống nội tâm, anh không nói thì em làm sao mà biết được.

Lâm Nhược Khê lầm bầm nói

Dương Thần thở dài, lấy tay chỉ vào trán Lâm Nhược Khê một cái!

- Đừng chạm vào em!

Lâm Nhược Khê vội tránh né, vô cùng bức mình nói.

- Bởi vì anh rất hạnh phúc.

- ...

Câu nói bất ngờ ấy khiến cho Lâm Nhược Khê vừa mới hờn dỗi liền đỡ người ra.

Dương Thần vẻ mặt thật thà nói:

- Nếu em nhìn không ra thì anh có thể nói cho em biết, bởi vì anh cảm thấy hạnh phúc, không chỉ lúc ôm em, mà cho dù là lúc nhìn thấy em thôi anh cũng hạnh phúc rồi. Cái cảm giác này so với khi ở cùng với bất cứ người nào khác, đều có thể cảm thấy rất rõ ràng.

Lâm Nhược Khê thề, lúc đó cô chỉ muốn cầm một con dao phẫu thuật để mở trái tim của người đàn ông kia ra xem xem rốt cục nó được cấu tạo như thế nào.

Sự chuyển biến đột ngột này làm cho cô chống đỡ không kịp.

Ngần ngơ một hồi lâu, Lâm Nhược Khê ngượng ngùng cúi đầu nói:

- Em mới là không thể tin được, nào có đơn giản như vậy, anh lại lừa em đấy à.

- Đúng là đơn giản như vậy, còn nữa, nếu anh không nghĩ như vậy, thì anh làm gì phải tốn công tốn sức đi giải thích cho em nghe.

Dương Thần cười một cách khỗ sở.

Lâm Nhược Khê bĩu môi, một tay vuốt vuốt góc áo ngủ.

Dương Thần thở dài, giong tay đỡ vai Lâm Nhược Khê, nghiêm túc nói:

- Ngẩng đầu lên nhìn anh đây này.

Lâm Nhược Khê hất cằm, vẫn không chịu.

- Anh lại không nghe lời, tôi lại đánh cho em 100 cái vào mông bây giờ.

Dương Thần dọa dẫm.

Lâm Nhược Khê vừa nghe như vậy liền ngẩng bộ mặt tức giận lên, đôi mắt ngấn nước đầy xấu hổ và giận dữ nhìn Dương Thần chằm chằm.

Dương Thần bị bộ mặt bị ức hiếp của cô ta chọc cười, nhưng vẫn phải cố nhịn, khiến chính mình cũng tưởng thật.

- Thừa cô Lâm Nhược Khê, hôm nay anh chỉ nói một lần, có thể cả đời này anh cũng chỉ nói một lần, nên em nghe cho kỹ nhé... Anh muốn chính thức trở thành vợ chồng với em, muốn sống cùng em cả đời này, trước tiên không phải bởi vì anh muốn mang đến cho em bao nhiêu tốt đẹp, khiến em trở nên hạnh phúc cỡ nào...

Lâm Nhược Khê gần như nín thở, không dám tin Dương Thần sẽ nói như vậy.

Không phải làm cho mình hạnh phúc? Thì là cái gì?

Dương Thần dừng lại, hít một hơi rồi nói:

- Mà là bởi vì anh cảm thấy rất hạnh phúc khi có em ở bên cạnh. Anh không thể không nói với em rằng, anh rất ích kỷ, anh muốn em ở bên cạnh anh suốt đời, cho nên, anh muốn chúng ta kết hôn, muốn em làm vợ của anh. Để đạt được mục đích này, anh đã phải cố gắng để em được hạnh phúc, khiến cho con người em và cả trái tim của em nữa đều luôn bên anh, không được rời xa.

Không khí trong giờ khắc này dường như ngưng đọng lại.

Lâm Nhược Khê lúng ta lúng túng nhìn Dương Thần, bên tai vẫn còn vang vọng lại câu nói khiến cho người khác vừa yêu vừa hận kia.

Những giọt nước mắt chảy dài, khiến cô không nhịn được, mím môi lại rồi cười mắng một câu:

- Đồ đáng chết, anh đúng là đồ đáng chết.

Dương Thần cười sang sảng nói:

- Ai nói không phải cơ chứ, cho nên anh mới nói, những câu này cả đời anh chỉ nói một lần.

- Em cũng nhớ cả đời.

Lâm Nhược Khê liếc hắt một cái nói:

- Em sẽ nhớ mãi mai, anh là một kẻ ích kỷ... Ông xã ạ.

Tháo được nút thắt này, tất cả những áp lực về nghi ngờ như thể đều được giải quyết dễ dàng.

Lâm Nhược Khê cảm giác nhẹ nhõm, cái cảm giác an toàn và thỏa mãn mà trước đây chưa từng có, khiến đầu óc cô có chút hỗn loạn.

Dương Thần ôm cô nằm xuống, kéo chăn lên nói:

- Bây giờ thì có thể ngủ yên được rồi chứ?

- Ừm...

Người con gái mơ mơ màng màng đồng ý, không lâu sau chìm vào giấc mộng đẹp.

Dương Thần đợi cô ngủ, hôn lên trán cô rồi mới nhắm mắt lại...

Sáng sớm hôm sau, trong nhà họ Dương tiếng chim hót líu lo.

Quách Tuyết Hoa đích thân đến cửa phòng gõ cửa, Dương Thần mình trần mặc quần cộc ra mở cửa.

Nhìn thấy con trai ăn mặc như vậy, Quách Tuyết Hoa không kìm nổi liếc mắt nhìn vào trong phòng, trên giường Lâm Nhược Khê vẫn nằm gọn trong chăn ngủ.

- Nhược Khê vẫn còn ngủ sao, bình thường cô bé không phải dậy từ rất sớm sao?

Dương Thần cười trừ nói:

- Mẹ à, chẳng lẽ mẹ quên rồi à, cô ấy mà ở nhà thì tiếng chuông điện thoại đã reo ầm lên rồi, hôm nay không phải đi làm, nên con mèo lười ngủ vẫn

chưa dậy.

- Ô...

Quách Tuyết Hoa giật mình, liền cười một cách đen tối nói:

- Thằng tiểu tử này, nói cho biết xem tối qua có xảy ra chuyện gì không con?

Dương Thần cẩn thận suy nghĩ, gật đầu nói:

- Chính xác là đã xảy ra chút chuyện.

- Chuyện gì? Nói cho mẹ nghe xem nào, yên tâm đi, mẹ là mẹ của con, không có gì đáng ngại cả.

Quách Tuyết Hoa càng cười đầy ẩn ý.

Dương Thần chững chạc nói:

- Mẹ à, con dâu của mẹ ngủ cũng có vấn đề, tối qua con kéo chăn ít nhất mười mấy lần, nhưng cuối cùng cả cái chăn cũng bị cô ấy lấy hết, không khác gì con sâu cuốn chặt trong cái chăn. Cuối cùng thì con chẳng còn cái gì để mà đắp, may mà thân thể khỏe mạnh, không thì bị ốm mất rồi.

-...

Nụ cười đen tối của Quách Tuyết Hoa biến mất, bà liếc mắt mắng Dương Thần:

- Đáng đời!

Trong lúc đó, Lâm Nhược Khê đang cuộn tròn trong chăn rút hai chân lại, nhanh như chớp cuộn tròn hai vòng, mặt hướng ra phía cửa.

Ban đầu Quách Tuyết Hoa vẫn còn cảm thấy khá thú vị, nhưng tiếp theo đó, Lâm Nhược Khê trong lúc ngủ mơ, theo bản năng lấy chăn quệt quệt nước miếng chảy ra nơi khóe miệng...

Đồng thời, miệng còn tóp tép cứ như trong giấc mơ đang được ăn một món sơn hào hải vị nào đó vậy.

Người phụ nữ đứng ở cửa, nét mặt trong nháy mắt cứng lại, còn Dương Thần thì dở khóc dở cười...

Hơn nửa tiếng sau.

Lâm Nhược Khê bị Dương Thần đánh thức, sau khi rửa mặt xong, liền cùng Dương Thần đến phòng ăn ăn sáng.

Dương Công Minh và Quách Tuyết Hoa đã đợi từ lâu, đợi hai vợ chồng son ngồi xuống mới mang thức ăn lên.

Trong lúc ăn cơm, Quách Tuyết Hoa cuối cùng không nhịn được liếc nhìn một cái, cô con dâu bây giờ mặc một chiếc váy màu trắng thanh nhã thoát tục.

Điều này khiến cho Lâm Nhược Khê cảm giác có chút gì đó là lạ không giải thích được.

Đợi ăn gần xong, Dương Công Minh mở miệng hỏi:

- Dương Thần, con vẫn chưa nói cụ thể cho cha biết, lễ kết hôn của con sắp sắp cụ thể như thế nào, là ngày mấy đãi khách tại Yến Kinh, rồi định mời

những ai tham gia nữa.

Nghे đến vấn đề này, Lâm Nhược Khê đưa con mắt hiếu kỳ liếc nhìn Dương Thần.

- Con định dẫn Nhược Khê đi chơi hai ngày để quen với môi trường ở đây đã. Về việc khách mời... ở trong nước con chỉ quen có vài người, ở bên Trung Hải, con sẽ cử người đi đón vú Vương, còn ở bên này, nếu ba muốn đi thì đi, mẹ nhất định phải đi, còn những người khác thì miễn đi, nơi mà chúng ta tổ chức hôn lễ, nhiều người đến không hay.

Dương Thần nói.

- Cái thằng này, rốt cục ở đâu cũng không nói, còn thừa nước đục thả câu.

Quách Tuyết Hoa cười mắng.

Dương Công Minh cười cười nói:

- Kệ đi, nếu đi ra nước ngoài kết hôn, thì lão già tôi không đi được rồi, tôi già rồi, không muốn đi xa. Mọi người nhớ phải chụp ảnh và quay phim lại đấy nhé.

Dương Thần gật đầu, đây không phải là vấn đề, dù sao cũng không phải là hẳn tự chụp.

- Đúng rồi.

Dương Công Minh lại nói:

- Nếu còn ở lại hai ngày, vậy thì lát nữa, Lâm Nhược Khê con theo người cha chồng này ra vườn rau phía sau một chuyến.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 945

Nha Đầu Xuất Giá Theo

Nghe được hai chữ “vườn rau”, Lâm Nhược Khê suýt nữa nghẹn miếng cháo vừa ăn.

Cô xấu hổ lấy tay che chiếc miệng nhỏ nhắn, nghi hoặc nhìn Dương Công Minh.

- Ông nội... có việc gì không ạ?

Dương Công Minh gật đầu nói:

- Xem cháu rất hứng thú với những cây rau quả kia, ông sẽ nói cho cháu một chút, nhân tiện cháu giúp ông làm ít việc, tưới nước, bón phân.

Tưới nước bón phân?

Lâm Nhược Khê cảm thấy có chút không hiểu ra sao cả, công việc này cho dù ông Dương Công Minh không muốn làm, thì người làm thuê khác cũng có thể làm.

- Cảm thấy kỳ quái?

Dường như ông Dương Công Minh nhìn ra những thắc mắc của cô, liền nói:

- Đây là vườn rau do chính ông nuôi trồng, từ trước đến giờ chưa từng thuê người làm, ngoài Tam Nương ra, thì cháu là người đầu tiên được cho phép chăm sóc bảo bối của ông.

Vừa nói như vậy, trong lòng Lâm Nhược Khê có chút vui mừng, tuy rằng vẫn cảm thấy là lạ, nhưng cô đã gật đầu đồng ý.

Dương Thần không quan tâm, đúng lúc hần có thể chuẩn bị hôn lễ, công việc cuối cùng liên hệ với Ron một phen, để xác nhận tiến độ kế hoạch, xem có cần sửa đổi tạm thời hay không.

Sau bữa sáng, Lâm Nhược Khê theo Dương Công Minh đến vườn rau trong sân sau ngày hôm qua đã phải đợi một lúc lâu.

Những giọt sương sáng tinh mơ trên những lá cây cỏ từng giọt rơi xuống, rau quả trong vườn cũng đặc biệt tươi xanh, đậm chồi nảy lộc.

Lâm Nhược Khê cũng không dám tùy tiện đụng vào những cây rau quả này, cô chỉ đi sau ông Dương Công Minh, đến một phòng nhỏ cổ xưa ở bên vườn rau.

Ông Dương Công Minh lúc này đã thay bộ quần áo vải thô màu xanh xám, hiển nhiên là trang bị làm việc nhà nông, bởi Lâm Nhược Khê không có quần áo thích thích hợp, nên cô cũng từ bỏ.

Đợi Dương Công Minh mở cửa nhà gỗ, một mùi hăng từ bên trong lan ra.

Lâm Nhược Khê vội vã che mặt lại, cô giữ hơi thở, nhưng lại rất kinh

ngạc xem bên trong là cái gì.

- Ha ha, Lâm Nhược Khê cháu hãy đứng đợi ở bên ngoài, mùi nơi này nặng quá.

Dương Công Minh vừa nói, vừa đi vào bên trong.

Lâm Nhược Khê tò mò đợi hơn mười mấy phút sau, thì nhìn thấy trên lưng Dương Công Minh đeo một chiếc thùng bằng nhựa, nối liền với một vật giống như ống bơm hơi trên tay ông cầm.

Dương Công Minh liền cười, giải thích nói:

- Cháu không phải rất ngạc nhiên với những cây rau quả và việc nhà nông này đây chứ, đây là công cụ bón phân, bên trong đựng phân u-rê đã được hòa, có thể bón phân cho những cây đậu đỗ và cây cà kia.

Lâm Nhược Khê chột bưng tỉnh gật gật đầu, cô có chút nóng lòng muốn được thử, nếu không phải nhìn thứ này tương đối bẩn, lại có mùi hăng, mà cô chỉ mặc chiếc váy trắng, thì cô cũng muốn đi thử một chút.

Lâm Nhược Khê hỏi:

- Vậy... Ông nội, cháu phải làm những gì ạ?

- Đợi lát nữa lúc ông đi bón phân cho những cây rau kia, cháu đợi ông rải phân bón xong, thì đi tưới nước cho những cây rau đó, không cần nhiều quá, nhưng cố gắng cây rau nào cũng được tưới đều.

Nói xong, vừa lúc Yến Tam Nương mang một chiếc bình nước nặng trĩu màu đen từ nơi khác đến, đưa cho Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê liền cười rồi nhận lấy, vốn tưởng rằng Yến Tam Nương có thể dễ dàng cầm bằng một tay, thì mình cũng có thể xách mà không cần dùng sức, nhưng ai biết, một tay nhận lấy, suýt nữa thì bị rơi thẳng xuống mặt đất.

Lâm Nhược Khê vội vàng xách lên bằng hai tay, mới không làm vỡ bình nước.

Yến Tam Nương điem điem cười nói:

- Thiếu phu nhân, bên trong chiếc bình này đầy nước, nên hơi nặng.

Lâm Nhược Khê giật mình nhìn người đàn bà lúc nào cũng hòa nhã, trong đầu tràn ngập những điều lạ lùng, không thể tin nổi.

Chiếc bình này ít nhất cũng hai mươi cân, hai tay cô cầm cũng phải dùng lực, vậy mà Yến Tam Nương lại cầm tựa như lông ngỗng!

Đã biết không ít chuyện nên Lâm Nhược Khê mới hiểu được, vẻ bề ngoài của Yến Tam Nương nhìn cũng không phải đơn giản như vậy!

Nhưng không kịp ngẫm nghĩ, Dương Công Minh đã dẫn cô bắt đầu đi bón phân cho cây cà gần đó.

Lâm Nhược Khê nhìn ông Dương Công Minh hết lòng bón phân cho từng mầm của cây cà, sau đó cô liền theo sát sau, vẩy nước đều đều cho những cây mầm đó, theo sự hướng dẫn của Dương Công Minh, hòa tan phân bón.

- Những cây cà đó phải được bón thúc, mới có thể lớn lên đủ to khỏe,

nhưng bón nhiều phân đạm sẽ dễ làm lụi rế cây, nên ông mới để cháu đi theo tưới thêm chút nước...

Dương Công Minh vừa bận công việc, vừa giảng giải cho Lâm Nhược Khê những bí quyết của việc nhà nông.

Lâm Nhược Khê nghe một cách say mê, gặp phải những vấn đề không hiểu, cô cũng thường xuyên hỏi.

Dần dần, một già một trẻ, ở trong vườn rau, làm công việc nhà nông hơn một tiếng đồng hồ mới kết thúc.

Đợi Lâm Nhược Khê để bình nước xuống, lúc ngồi nghỉ ngơi cùng Dương Công Minh ở băng ghế đá gầy đầy, cô phát hiện ra, mồ hôi đã ngấm ẩm cả chiếc váy của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, tóc mây bay nhẹ, vài sợi tóc dính ở trên trán, cô thở hổn hển, bộ dạng có chút nhếch nhác.

Yến Tam Nương bung một chén trà lạnh tới, Lâm Nhược Khê đón lấy, cô không thực nữ mà “ùng ực” uống hết một chén lớn.

Chờ ý thức được hai bậc trưởng bối đều đang nhìn mình cười tủm tỉm, cô ngượng ngùng cúi đầu xuống, cảm thấy có chút bối rối, xấu hổ.

Ông Dương Công Minh hài lòng cười nói:

- Ha ha, đứa nhỏ này, có gì mà phải thẹn thùng, như vậy rất tốt... tốt lắm...

Lâm Nhược Khê hơi khó hiểu, không biết ông đang nói cái gì, nhưng vẻ mặt như đang khen ngợi mình.

Yến Tam Nương cười nói:

- Lão gia, vừa rồi nhìn Thiếu phu nhân lúc đang làm việc, tôi không khỏi nghĩ lại rất lâu trước đây, hình dáng lúc tiểu thư làm việc.

Tiểu thư?

Lâm Nhược Khê buồn bực, đó là ai vậy?

Chẳng lẽ là cô Dương Tiệp Dư - con gái ông Dương Công Minh?

Nhưng tại sao lại là “rất lâu trước đây”?

Trong mắt Dương Công Minh chảy qua một dòng hoài niệm, nhìn Lâm Nhược Khê mở to đôi mắt long lanh nước tràn đầy vẻ nghi hoặc, ông chậm rãi giải thích:

- Tiểu thư mà Tam Nương nói, là vợ của ông, cũng chính là bà nội của cháu và Dương Thần, bà đã mất rất lâu rồi.

Lâm Nhược Khê lúc này mới hiểu được, nhưng lại cảm thấy kì lạ, cô liền hỏi:

- Vậy tại sao Yến Tam Nương lại gọi bà nội là Tiểu thư?

Lúc này Yến Tam Nương mới nói ra:

- Thiếu phu nhân có điều không biết, tôi năm đó, quả thực là một nha đầu xuất giá theo tiểu thư, sau khi tiểu thư mất, thì tôi vẫn luôn ở lại Dương gia hầu hạ lão gia.

Lâm Nhược Khê hơi sững sốt, có chút không thể tin được, không ngờ Yên Tam Nương xuất thân chỉ là một nha đầu?

Cho dù từ thái độ bình tĩnh, ánh mắt sâu thẳm, và thực lực tiềm ẩn vừa phát hiện ra, đều không giống những thứ mà một nha đầu nên có!

Không khỏi, Lâm Nhược Khê đều không kịp một lần gặp mặt nhà chồng bà nội, cô hết sức tò mò, rốt cuộc thì là một người phụ nữ như thế nào, là một nha đầu được lưu lại sau khi bà mất, thì sao lại có thực lực như vậy?

Lâm Nhược Khê không kìm nổi hỏi:

- Ông nội, hãy kể cho cháu một chút, bà nội là một người như thế nào, nghe có vẻ bà là một người rất đặc biệt.

Dương Công Minh uống một ngụm trà lạnh, ông quay đầu lại, nhìn về phía vườn rau rộng lớn, hé ra một nụ cười tràn đầy hoài niệm.

- Bà nội các cháu hả... ông cũng không biết nên kể cho cháu nghe bắt đầu từ đâu, bà mất không bao lâu sau khi bà sinh Phá Quân, bà bị mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối, điều kiện chữa bệnh lúc đó còn kém, nếu để đến bây giờ, có thể sẽ chữa khỏi được...

Bà nội các cháu... không hẳn là xinh đẹp, thời còn trẻ, cũng giống như bao người phụ nữ khác gặp trên đường.

Khi bà nội được gả cho ông, điều kiện cuộc sống của ông bà rất kham khổ. Tuy Dương gia là một đại gia tộc, nhưng rốt cuộc thì nhà nước hồi đó có rất nhiều việc bị gác lại và cần phải làm, Dương gia trí óc lại không linh hoạt buôn bán như Đường gia.

- Ông đã cùng cụ ông các cháu, đều ở trong bộ đội, thu nhập cả gia đình thường ngày, còn phải gánh vác cho những người trong gia đình cấp dưới cũ, cho nên, cũng gắng gượng để toàn Dương gia có thể no ấm.

Bà nội các cháu rất lương thiện, ngay tại thời điểm đó, bà còn thường lén lút đem những đồ ăn còn thừa cho những chú chó lưu lạc, những con mèo hoang đi qua sân... Vì những việc nhỏ ấy, mà còn bị cụ ông các cháu mắng nhiều lần, nhưng bà vẫn vậy, lén lút cho chúng ăn.

Bây giờ nghĩ lại, ông vẫn luôn nghi ngờ, có phải là bà đã lấy tất cả tiền làm quần áo đi đổi lấy lương thực để cứu tế những con chó con mèo kia không, ha ha...

Nghe ông Dương Công Minh vừa cười vừa nhắc lại chuyện của mấy chục năm về trước, trước mắt Lâm Nhược Khê như mở ra một quyển tranh ảnh đã ố vàng, cùng với một loạt những suy nghĩ.

- Về sau đời Phá Quân ra đời, điều kiện trong nhà cũng tốt lên, sau khi cụ ông qua đời, ông tiếp nhận vị trí tộc trưởng, cùng lúc, vì ông đang chỉ huy trên chiến trường Việt Nam, đẩy nhanh kết thúc chiến tranh, cũng bị tặng thêm quân hàm Nguyên soái.

Khi đó, lúc ông sức mạnh danh tiếng nhất ở Yên Kinh, thời gian lập nước Hoa Hạ hai mươi năm, lại là một cửa ra hai Nguyên soái! Dương gia gần

như tới được một đỉnh cao hoàn toàn mới.

Hơn nữa theo sự giao lưu kinh tế ngoài nước, sau khi ông bước vào chính quyền trung ương, nên phải giống với những đại gia tộc khác, thực lực của Dương gia cũng lớn mạnh thêm.

Con người một khi đã có tiền, chốc lát sẽ trở nên nhàn hạ, lúc đó sẽ có hàng loạt những ý nghĩ trước giờ chưa từng có...

Cũng chính vào lúc đó, ông nội cháu, suy nghĩ có chút mơ màng, nhìn con cháu của những gia tộc khác, đều có mấy hồng nhan đi theo, ông cũng không nhận được, nên đã gặp một vài người phụ nữ khác ở bên ngoài...

Vừa mới nghe còn thấy thú vị, Lâm Nhược Khê nghe đến đó, mặt liền đỏ ửng lên, không dám tin nhìn Dương Công Minh!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 946

Giữa Vợ Chồng

Ông Dương Công Minh lại tỏ vẻ không sao cả cười nói:

- Đó đều là chuyện của quá khứ, Nhược Khê, cháu không nên nghĩ rằng, ông nội cháu từ hồi còn trẻ luôn có bộ dạng lão già như thế này chứ.

- Không... không phải.

Lâm Nhược Khê cười, không biết nói gì cho phải.

Dương Công Minh bốn cọt nói:

- Chỉ sợ cháu nghĩ thâm trong lòng, chẳng trách tên tiểu tử Dương Thần kia lại như vậy, hóa ra là do di truyền, đúng không?

Lâm Nhược Khê chỉ vì bị đoán được mà sắc mặt cô trở nên hồng hào yêu kiều.

Dương Công Minh lắc đầu cười nói:

- Đây, ông ngày đó và bây giờ không giống nhau, nếp sống của xã hội ngày đó rất nghiêm, ông đã phạm phải vấn đề có tính nguyên tắc, không giống như thằng tiểu tử Dương Thần, được sống cuộc sống hiện tại thoải mái.

Lâm Nhược Khê vội ngắt lời ông, không muốn hình tượng của ông Dương Công Minh bị sụp đổ hoàn toàn:

- Ông nội... đừng nói chuyện này nữa, vậy ngày đó bà nội có phát hiện ra không?

Ông Dương Công Minh có chút hổ thẹn nói:

- Ngay cả có chết, ông cũng sẽ không quên được cảnh tượng lúc đó...

Ông nhớ rõ, hôm đó ông đang ở trong phòng, sửa sang quần áo, để đi gặp một người con gái, nhưng ông lúc đó đã lừa bà nội các cháu, nói là có một hội nghị xã giao bí mật, sẽ tới rất khuya.

Bà nội các cháu thất cà-vạt cho ông rất cẩn thận, còn hỏi ông có muốn chuẩn bị một chút canh làm tỉnh rượu hay không.

Trong lòng ông lúc đó rất áy náy, ma xui quỷ khiến liền hỏi bà:

- Bà không sợ tôi giấu bà những chuyện bên ngoài vượt quá giới hạn, tại sao dường như từ trước đến giờ bà cũng không cảm giác thấy nguy cơ gì?

Ông cố gắng nói một cách hài hước, nhưng chính ông cũng cảm thấy bản thân rất thiếu tự tin, chột dạ làm ông hồi hận đã nói ra như vậy.

- Cháu đoán xem, bà nội các cháu lúc đó, đã nói như thế nào?

Lâm Nhược Khê ngơ ngác lắc đầu, trong lòng có chút chua xót, dường như cảnh tượng kia, lại quay về ngay trước mắt cô.

Nhưng Yên Tam Nương lại đứng yên một bên, cũng với vẻ tưởng niệm

trong mắt, sững sờ yên lặng.

Dương Công Minh hít sâu một hơi, cười nói:

- Bà nội các cháu ngày đó, cười với ông rất dịu dàng, giống như chưa phát hiện ra điều gì.

Bà ấy nói:

- Cho dù ông nói gì, tôi cũng sẽ tin ông, giữa vợ chồng, dù xảy ra chuyện gì, quan trọng nhất, không gì khác không phải là hai chữ “tin tưởng” này hay sao.

Ông lúc ấy đứng yên chết lặng giống như một tấm gỗ vậy, ông còn nhớ, dường như từ lúc bắt đầu quen bà, người phụ nữ này, dù cho ông nói gì, làm gì, cũng đều ở đó cười mỉm nhìn ông, trước giờ chưa từng nghi ngờ gì cả.

Nhớ rõ đêm đó, sau khi ra khỏi cửa, ông liền bảo người lái xe dừng lại trong một công viên, không đi gặp người phụ nữ đó, chỉ là một mình ngồi trên một chiếc ghế trong công viên, lặng lẽ đợi đến nửa đêm, ông bảo người lái xe mua một chai rượu bên ven đường, ông uống hai hụm, rồi mới về nhà.

Từ đó về sau, ông cắt đứt mọi liên hệ.

Chỉ có điều, lúc ông muốn làm cho bà được hưởng hạnh phúc, sống yên vui, chưa được nửa năm, bà ấy đột nhiên bị bệnh nặng rồi qua đời...

Nói đến đây, khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông Dương Công Minh, cuối cùng cũng lộ ra sự thương cảm nặng nề sâu kín.

Yến Tam Nương đi đến đỡ vai ông, nói:

- Lão gia, đều đã mấy chục năm rồi, tấm lòng phu nhân tốt như vậy, ở trên trời nhất định sẽ sống tốt.

Dương Công Minh gật gật đầu.

- Đúng vậy, ta cũng đã nhiều tuổi rồi, chắc chỉ qua được vài năm nữa, là có thể cùng bà ấy đoàn tụ. Tuy ta chưa dạy tốt con trai của chúng ta, nhưng dù sao đi nữa cháu trai ta lại giỏi, không chịu thua kém, bà ấy chắc sẽ không trách ta đâu.

Vẻ mặt Yến Tam Nương bi thương:

- Lão gia, thân thể người mạnh khỏe như vậy, xin đừng nói những lời như vậy.

- Ha ha.

Dương Công Minh lắc lắc đầu, cảm thán nói:

- Tam Nương, nếu ta đi rồi, bà hãy cho bản thân mình sự tự do đi, ta và phu nhân đều nợ bà kiếp này, chỉ có thể trả kiếp sau thôi.

- Lão gia...

Yến Tam Nương không kìm nổi, bà che mặt, lau dòng nước mắt.

Lâm Nhược Khê vẫn nhìn, vẫn nghe tất cả, cô không biết thế nào, cảm thấy trên đùi mình có những bọt nước lạnh buốt óng ánh.

Theo bản năng cô lấy tay sờ viền mắt, mới phát hiện ra mình sớm đã khóc.

Cô không chịu thua kém mà hít mũi, vội vàng lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt mình.

Ông Dương Công Minh lấy lại tinh thần, cười nhếch miệng với Lâm Nhược Khê nói:

- Nhược Khê à, cháu biết không, vườn rau này, thực ra là của bà nội các cháu để lại, lúc bà còn sống, ông thường nói bà không làm tốt phu nhân thủ trưởng, lại đi làm việc nhà nông.

Nhưng cháu biết bà ấy đã nói gì với ông không?

Lâm Nhược Khê hé cười, lắc đầu:

- Bà nội nói thế nào ạ?

- Bà nói, người ta sẽ lừa gạt bịp bợm ông, người ta sẽ lấy oán trả ơn ông, nhưng với ruộng nương, lại không như vậy, chỉ cần ông tận tâm đối với đất đai tốt, đối xử tử tế với nó, vì nó mà nỗ lực, thì đất chắc chắn sẽ cho ông thành quả lớn nhất.

Cho nên bà rất thích tiếp xúc với đất, thích đùa nghịch với những cây rau quả này, mà không thích tham gia những bữa tiệc xã giao hư tình giả ý đó.

Lâm Nhược Khê trầm ngâm nghe xong, cô khẽ cười nói:

- Nếu cháu là đàn ông, chắc chắn cháu sẽ không giống ông như vậy, có một người vợ tốt như vậy, lại đi gặp gỡ với người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Dương Công Minh đùa nói:

- Ô, con bé này, còn bắt đầu giáo huấn ông nội.

Trong đôi mắt đẹp của Lâm Nhược Khê âm áp dạt dào, sau những cuộc nói chuyện với bậc trưởng bối thân thiết như vậy, sẽ có được những sự thỏa mãn mãnh liệt, khiến cô cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Lúc này, Dương Công Minh chìa tay ra với Yên Tam Nương.

Yên Tam Nương hiểu ý, lấy ra một chiếc lệnh bài hình chữ nhật màu tím đỏ từ trong ống tay áo, đưa cho Dương Công Minh.

- Đây, cháu cầm lấy.

Dương Công Minh đưa chiếc lệnh bài màu tím đỏ cho Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê nhận lấy, cô nghi ngờ quan sát, phát hiện ra, đây đúng là chiếc lệnh bài có mùi thơm được làm từ gỗ cây tử đàn.

Trên chiếc lệnh bài này, chạm trổ rất tinh tế, mặt đằng sau cũng khắc hình hai chiếc đầu thú dữ sinh động như thật.

- Đây là...

- Là kỳ lân.

Ông Dương Công Minh cười giải thích:

- Mặt chiếc lệnh bài này, là dùng lá con cây tử đàn Ấn Độ khắc thành, là cha ông năm đó lấy được một miếng gỗ thô từ tay chính khách Ấn Độ, do người thợ giỏi tay nghề điêu khắc.

Sau khi cha ông qua đời, ông luôn mang nó theo bên mình, thứ nhất là để hoài niệm, thứ hai đó là bùa hộ mệnh làm từ lá con cây tử đàn và khắc vật tổ

kỳ lân, có thể trừ tà tránh hung, tất cả đều là mang ý nghĩa tốt đẹp.

Lá con cây tử đàn Ấn Độ vì ở thời Minh gần như bị chặt hết, mãi cho đến triều Thanh vẫn chưa thể khôi phục nguyên khí, đến thời nay lại có giá trị vô cùng.

Lâm Nhược Khê vừa nghe không ngờ vẫn là Dương Diệp lão Nguyên soái truyền lại, vội từ chối nói:

- Vậy ông nội hãy thu lại đi, thứ này rất quý báu.

- Nay, bảo cháu cầm thì cháu cứ cầm lấy.

Ông Dương Công Minh cười nói:

- Ông nội biết, thái độ ngày hôm qua của con bé Thái Ngung, trong lòng cháu chắc chắn không thoải mái, ông nội không có ý lạnh nhạt với cháu.

Chỉ có điều, Thái Ngung đã vì Dương Thần mà chịu không ít khổ, không thể bạc đãi người ta được. Vả lại, cháu là quang minh chính đại, còn cô ta lại không có danh phận, đương nhiên ông muốn cho cô ta chút an ủi, mới có thể có bầu không khí hòa thuận.

Đưa chiếc bùa hộ mệnh mặt cây tử đàn này cho cháu, xem như là tấm lòng của ông, ông nội biết Dương Thần chắc chắn không thiếu tiền, tặng nó cháu báu gì cũng chỉ là tâm thường, vậy nên cháu hãy nhận chiếc bùa hộ mệnh này đi.

Nghe nói như thế, Lâm Nhược Khê không khỏi then thùng nói:

- Ông nội, cháu xin lỗi, cháu không nghĩ nhiều như vậy, cháu nghĩ ông không thích nên cháu mới...

- Nếu ông không thích cháu, thì tuyệt đối không cho cháu vào cửa nhà này.

Ông Dương Công Minh cười cởi mở nói:

- Làm tình nhân của tên tiểu tử Dương Thần kia, ông già này thật không muốn xen vào, nhưng cô gái muốn vào gia phả Dương gia, tuyệt đối không thể tùy tiện được.

Lâm Nhược Khê trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, giống như được ăn mật vậy.

- Thiếu phu nhân, thực ra tấm bùa hộ mệnh cây tử đàn này, bởi vì đã theo hai đời Nguyên soái Dương gia, không ít lão tướng quân khu đều nhận ra, nếu về sau chẳng may có cần, Thiếu phu nhân có thể dùng tấm bùa hộ mệnh này trực tiếp đi toàn bộ đại quân khu Hoa Hạ trực tiếp yêu cầu xuất binh hộ vệ, đương nhiên, có Thần thiếu gia, chỉ e là không có cơ hội để dùng nó.

Yến Tam Nương nói thêm.

Lâm Nhược Khê nhìn tấm bùa hộ mệnh trên tay, nó tỏa ra một mùi hương thanh nhạt, cô không khỏi cảm thấy nặng nề.

Tới giờ ăn trưa, sau khi tắm rửa thay quần áo xong, Lâm Nhược Khê mới cảm thấy thư thái hơn chút.

Lúc cùng ông Dương Công Minh ăn trưa, Dương Thần đột nhiên nói:

- Vợ à, buổi chiều và buổi tối muốn làm việc gì, anh hôm nay cái gì cũng đều có thể đáp ứng em.

Lâm Nhược Khê có chút khó hiểu, nhưng cô không tin rất nhanh đáp:

- Không có việc gì anh ra về nịnh bợ làm gì, anh lại muốn cùng em chơi trò nguy dân chủ của anh à?

- Không phải.

Dương Thần buồn bực nói:

- Lúc anh vừa tính ngày, phát hiện hôm nay là ngày mừng 6 tháng 8, âm lịch ngày mừng 7 tháng 7, đúng ngày lễ đêm thất tịch. Chúng mình còn chưa đón ngày lễ tình nhân 14 tháng 2, ngày lễ tình nhân này anh đền bù cho em.

Lâm Nhược Khê hơi hơi ngạc nhiên, cô cười yếu ớt nói:

- Vậy thì anh hãy đưa em đi dạo phố buôn bán Yên Kinh đi, em còn chưa từng chạy qua Yên Kinh.

- Đơn giản như vậy thôi?

- Vâng.

Lâm Nhược Khê gật đầu, vốn dĩ cô đã không muốn gì nhiều lắm.

Dương Thần đồng ý, liền nghe thấy người hầu bên ngoài chạy vào báo:

- Lão gia, có người của Ninh gia đến đưa thiệp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 947

Chắc Chắn Không Phải Là Tôi

Ninh gia?

Nghe đến hai chữ này, khuôn mặt vừa lúc nãy còn hồng hào của Lâm Nhược Khê chớp mắt đã trở nên trắng bệch, ánh mắt phức tạp, theo bản năng ôm chặt lấy cơ thể mình.

Dương Thần nhướn mày, không đợi Dương Công Minh mở miệng, liền nói:

- Thiệp gì?

Người hầu vừa nghe thấy vậy, vội vàng quay đầu lại nói:

- Thừa đại thiếu gia, là thiệp mời của công tử Ninh Quốc Đống của nhà họ Ninh, tối nay ở sơn trang Thu Thủy của nhà họ Ninh sẽ mở tiệc cho ngày lễ Thất Tịch, mời tất cả những gia tộc lớn ở Yên Kinh đến tham dự.

- Thiệp mời chỉ rõ là mời đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân đến dự ạ.

Dương Thần lấy chiếc thiệp mời trong tay người hầu, nhìn nhìn, quả thực đúng là như vậy, rõ ràng có tên hai vợ chồng mình viết trên này.

- Anh ta thật có lòng, cũng không kiêng dè gì,

Dương Thần cười nhạt.

Lần trước có gặp qua Ninh Quốc Đống một lần, là lần đi cùng với chị em nhà họ Thái đến cửa hàng ăn đêm.

Lần đấy Ninh Quốc Đống bị mình hạ nhục một phen, phải quỳ xuống dưới đất, bây giờ lại lộ liễu đưa tấm thiệp này, hiển nhiên là chẳng có ý tốt gì rồi.

Dương Công Minh vẫn tiếp tục uống bát canh tổ yến của mình, chậm rãi nói:

- Cháu định tính sao?

Dương Thần quay đầu lại nhìn Lâm Nhược Khê, ôn tồn nói:

- Nếu như em không muốn đi, vậy thì chúng ta sẽ không đi nữa, dù gì thì chúng ta cũng chẳng nề hà ai cả.

Lâm Nhược Khê cắn răng, do dự một lát, lắc đầu nói:

- Không, hay là vẫn đi đi, bây giờ thân phận của anh đã khác rồi, nếu như không đi, mọi người sẽ cảm thấy anh đang sợ hãi điều gì đó.

- Nhưng em...

Dương Thần lo rằng cha con nhà họ Ninh sẽ làm điều gì gây tổn thương đến cô, trên thực tế, chỉ cần họ xuất hiện, cũng đã khiến cho Lâm Nhược Khê cảm thấy bất ổn rồi.

Lâm Nhược Khê miễn cưỡng cười nói:

- Không phải anh thường nói, không phải có một số việc mình muốn tránh mà không được sao, em cũng vậy. Hơn nữa, em còn chưa từng tham gia những bữa tiệc như thế này ở Yên Kinh, coi như anh để cho em mở rộng tầm mắt đi.

Hơn nữa, còn có anh ở đây, anh cũng sẽ bảo vệ em mà.

Dương Thần hơi do dự một chút, rồi cười sáng khoái,

- Đúng vậy, anh cũng muốn đi xem bọn họ dỡ trò gì, chúng ta tham cùng cho vui.

Một khi phải tham gia buổi tiệc thất tịch long trọng như vậy, chắc cũng có không ít việc phải chuẩn bị, bận rộn với quần áo và đồ trang sức, muốn tìm hiểu rõ cái địa điểm cụ thể, không ngờ cũng phải chờ đến tận tối.

Dương Thần cũng không định dùng đến lái xe của nhà họ Dương, còn mình thì chọn một chiếc xe màu đỏ MP4, hai cửa để chạy.

Đây là chiếc xe mà McLaren đã lái trong giải đua xe công thức một, để cạnh tranh được với đại kình địch Ferrari, đã dỡ bỏ hết phần ghế dành cho khách phía sau, chỉ để lại ghế lái, và đích thực đây là một chiếc siêu xe.

Động cơ hai bánh 3. 8 mang biểu tượng V8, phối hợp tự động với hộp số, chiếc xe này có thể tăng lên tốc độ lên một trăm km trong vòng ba giây, tốc độ tối đa có thể lên tới 320km/h!

Lúc Lâm Nhược Khê mặc chiếc váy nhung đen liền đi đến bên chiếc xe, cô đẹp vô cùng, thanh lịch thoát tục, rất hợp với màu đỏ của chiếc xe thể thao, hoàn toàn chinh phục được thị giác của người nhìn.

- Sao anh lại lấy loại xe này.

Lâm Nhược Khê nhíu đôi lông mày đen nhánh,

- Có phải lại muốn đua xe không?

Dương Thần quả thực có chút ngửa ngáy, hấn rất vui mừng, ở cái nơi nhiều xe cộ như thế này, chỉ tiếc là chuyện tắc đường ở Yên Kinh, đến đường để đi cũng không có chứ đừng nói đến đua.

- Em nghĩ đi đâu vậy, anh chỉ cảm thấy, một khi đã đi, thì phải đi cho ra hồn một chút, ngồi xe có rèm che thì còn nói chuyện gì, chuyện xe cộ cũng không thể thua kém người ta được.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Lâm Nhược Khê cũng không lay chuyển được hấn, đành ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Sơn trang Thu Thủy của nhà họ Ninh nằm ở làng du lịch phía Tây ngoại ô Yên Kinh, ngày thường phần lớn là dùng để cho hội viên đến đó để tiêu tiền.

Hai mặt của sơn trang được bao phủ bởi núi, còn ở giữa là một hồ nhân tạo rất lớn, nguồn nước chảy từ trên núi xuống, rất đẹp.

Bởi vì nằm ở chỗ tương đối yên tĩnh, lại chiếm một diện tích lớn, bên ngoài là đường cao tốc, giao thông thuận tiện.

Hôm nay cậu chủ nhà họ Ninh Ninh Quốc Đống mở tiệc thất tịch, cũng

chỉ là lấy cái có mà thôi, cái chính là để đám quyền quý lắm tiền nhiều của tụ tập lại với nhau, dù sao thì người Hoa Hạ có rất nhiều “chuyện công”, có thể bàn được trên bàn tiệc.

Lúc động cơ của Dương Thần nổ vang, siêu xe tiến vào đại sảnh, lọt vào tầm mắt của tất cả mọi người, lập tức thu hút mọi sự chú ý.

Đội Dương Thần dắt tay Lâm Nhược Khê xuống xe, bước về phía bậc thang của đại sảnh, những người khách và những người phục vụ đứng bên cạnh, đều không thể rời mắt được khỏi người Lâm Nhược Khê.

Dương Thần khó tránh trong lòng cảm thấy đắc ý, ghé sát vào bên tai Lâm Nhược Khê nói:

- Bà xã, anh đúng là khiến anh phải tự hào.

Lâm Nhược Khê đang căng thẳng, bao nhiêu người như vậy đều quay ra nhìn cô, khiến cô cảm thấy hồi hận khi trang điểm không được kỹ càng cho lắm, giọng sắc lẹm đáp lại:

- Như thế này thật kỳ cục, em mà biết trước thì đã mặc nhiều hơn chút rồi.

Dương Thần lúc này mới để ý, Lâm Nhược Khê đang để lộ bờ vai trần trắng mịn màng, ngực cũng lồ lộ, tuy rằng không quá lớn, nhưng dưới ánh đèn, cô giống như bức tượng bạch ngọc được điêu khắc tỉ mỉ đến từng chi tiết, khiến rất nhiều gã đàn ông đều đưa mắt về phía khe ngực của cô.

- Ay ya, thật sách quá!

Dương Thần lập tức cảm thấy có chút bức tức.

Cởi chiếc áo véc bên ngoài ra, bên trong là một chiếc áo sơ mi kẻ sọc trắng, Dương Thần vội vàng khoác chiếc áo đó lên người Lâm Nhược Khê!

- Này, anh làm cái gì vậy,

Lâm Nhược Khê cảm thấy khuôn mặt mình đỏ bừng, trước mặt bao nhiêu như vậy mà người đàn ông này dám mặc thêm áo cho mình?

Nhưng người xung quanh đều nhìn hai người bằng ánh mắt hết sức kinh ngạc, khiến cho Lâm Nhược Khê muốn tìm một kẽ hở nào đó mà chui xuống ngay lập tức.

Dương Thần nghiêm trang nói:

- Em ngoan ngoãn khoác vào cho anh, em không thấy mấy gã đó đều là những tên háo sắc sao? Đã là phụ nữ có chồng rồi, ăn mặc hở hang như vậy đi đến chỗ đông người mà không thấy ngượng sao?

Lâm Nhược Khê thiếu chút nữa thì phải bật cười, vừa lúc này còn nói cô khiến hấn phải tự hào, bây giờ lại nói mình ăn mặc hở hang, người đàn ông này đôi lúc giống như một chú bé có kẹo nhưng chẳng muốn cho ai bao giờ.

- Sao anh không nói, có người nào đó còn lấy tay cởi quần quần áo của con gái nhà người ta cơ.

Lâm Nhược Khê nhỏ giọng châm chọc.

Dương Thần đồng dục nói:

- Anh biết, người nào đó đấy chắc chắn không phải là anh.

Lâm Nhược Khê trợn đôi mắt đáng yêu, cũng không nói nhiều với hân ta nữa.

Tuy rằng cảm thấy mặc chiếc váy này còn tốt chán so với việc khoác thêm chiếc áo véc, nhưng Lâm Nhược Khê biết nếu như còn cãi với Dương Thần thì sẽ xảy ra chuyện mất thôi, cho nên cô cũng chỉ đành im lặng mà chịu đựng.

Vừa bước vào trong đại sảnh rộng lớn, Ninh Quốc Đồng mặc một bộ âu phục màu trắng, tư thế hiên ngang oai hùng, đang ăn uống linh đình cùng với mấy tên công tử nhà giàu khác.

Nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê bước vào, Ninh Quốc Đồng lập tức dẫn người đi về phía hai người.

Ánh mắt dừng lại khi nhìn thấy Lâm Nhược Khê ăn mặc một cách cổ quái, lại thấy dung nhan mỹ miều của cô, ánh mắt của Ninh Quốc Đồng không khỏi ánh lên những kỉ niệm nóng bỏng.

Còn ánh mắt đầy ác ý đó, thì lại khiến trong lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy vô cùng đau đớn.

Dương Thần rất tự nhiên ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, khiến cho Lâm Nhược Khê thả lỏng một chút.

- Quả thật là phải nhiệt liệt hoan nghênh, cháu đích tôn thất lạc hơn hai mươi năm của nhà họ Dương, anh Dương Thần, không ngờ lại quay trở lại Yên Kinh, lại còn mang theo cả phu nhân đến nữa.

Ninh Quốc Đồng vẻ mặt bình thản cười nói, dường như những chuyện trước đây chưa từng tồn tại.

Ninh Quốc Đồng vừa mới nhắc tới chuyện này, những người xung quanh liền biết ngay thân phận của hai người trẻ tuổi xa lạ này.

Thế nên, rất nhiều ánh mắt đổ dồn về đây, không ít người đang cân nhắc, có nên đến chào hỏi trước khi buổi tiệc bắt đầu không, dù sao thì theo hình thức mà nói, thì Dương Công Minh coi trọng Dương Thần hơn Dương Liệt.

Hơn nữa việc Dương Phá Quân nằm viện, cũng chẳng phải là tin tức bí mật gì, cho nên người ngoài vẫn có thể đoán được nhà họ Dương đang diễn ra chuyện chuyển giao quyền lực.

Dương Thần cười nhạo, nhìn hai đầu gối của Dương Thần với vẻ trêu tức, nói:

- Không hổ là người kế nghiệp chính trị sau này, cậu diễn rất giống, sao, chuyện bắt cậu phải quỳ xuống lần trước, đã quên rồi sao? Hay là cố ý làm bộ như đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau?

Quan khách xung quanh đều cảm thấy như không khí xung quanh bị hút cạn, bọn họ cũng đã từng nghe chuyện Ninh Quốc Đồng bị bắt quỳ ở quán ăn đêm, nhưng dưới áp lực của nhà họ Ninh, tin tức này cũng không dám truyền ra ngoài.

Không ngờ, chuyện đây lại là do Dương Thần làm.

Lâm Nhược Khê do không biết chuyện này, nên không khỏi có ánh mắt u sầu nhìn Dương Thần.

Ninh Quốc Đống quả nhiên thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh lấy lại được vẻ tự nhiên nói:

- Chỉ là những người trẻ tuổi ở quán ăn đêm chơi đùa với nhau mà thôi, Dương huynh đệ đúng là rất thích đùa. Hôm nay thì không giống như hôm trước nữa rồi, tôi thấy anh Dương vẫn nên chú ý cách ăn nói một chút, tránh để cho mọi người có những hiểu lầm không đáng có.

Dương Thần thấy tên nhãi con này mặt dày như vậy, nên cũng không uổng phí sức lực nữa. Dù sao thì lần này cũng là tham gia dự tiệc, chủ yếu vẫn là đi qua được sân khấu, chính thức lộ mặt.

Còn nếu thật sự muốn nói về cái giới thượng lưu vàng thau lẫn lộn của Yến Kinh, thì Dương Thần cũng không có hứng thú.

Đúng lúc này, một thân hình cao lớn, khá quen thuộc đi đến,

- Hi anh Dương, chúng ta lại gặp nhau rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 948

Tiền Của Chồng.

Một người đàn ông da trắng, cao gầy, râu ria xồm xàm, mặc một bộ âu phục, nói tiếng anh, bước đến, có vẻ gì đó rất thân thiết nhiệt tình.

Dương Thần cẩn thận cân nhắc, rồi mới nghĩ ra, nói:

- Anh là Weber?

- Đúng là may mắn, anh vẫn còn nhớ tôi, ồ, đây là vợ anh sao, đúng là một phụ nữ xinh đẹp...

Weber bước đến, cầm tay Lâm Nhược Khê lên, có chút tự nhiên, phóng khoáng.

Sau khi nhìn thấy Lâm Nhược Khê, mắt đã sáng lên, rất muốn cầm lấy tay của Lâm Nhược Khê, hôn một cái.

Nhưng Dương Thần làm sao có thể để người phụ nữ của mình bị gã đàn ông khác cầm tay lên mà hôn được, kéo thẳng Lâm Nhược Khê về phía sau, khiến cho Weber bị vô huyệt.

- Ồ, chúa ơi, tôi quên mất, đây là Hoa Hạ.

Weber cười xấu hổ.

Lâm Nhược Khê trong lòng cảm thấy hơi sợ hãi:

- Ông xã, anh ta là ai vậy.

- Tay đua chủ chốt của đội đua xe F1 của Autraslia, Weber, trước đây ở Trung Hải, anh đã từng đua xe với câu lạc bộ xe Phong Lâm Kỳ.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê nghe thấy vậy, không khỏi khẽ hừ nhẹ một tiếng,

- Em thấy là đi chơi đùa với phụ nữ thì có.

Đương nhiên là ám chỉ Đường Uyển.

Dương Thần làm bộ như không nghe thấy, nghi hoặc hỏi:

- Sao anh lại ở đây?

Weber vội vàng tiếp lời:

- Vừa mới thi đấu giải F1 lớn ở Trung Hải, tháng tám là khoảng thời gian rảnh rỗi, đến cuối tháng mới có một giải đấu lớn khác ở Bỉ, tôi được mời, đương nhiên là đến để thăm bạn cũ rồi.

Lúc này Ninh Quốc Đống đi tới, thân mật cười nói:

- Weber vẫn không cam tâm chuyện lần trước với anh Dương, hôm nay đến đây, mục đích chính là để đấu với anh Dương một trận.

- Không sai, không sai, anh Dương, trạng thái của tôi bây giờ tốt hơn nhiều rồi, đã luyện được một số kỹ thuật của, có thể đua với tôi một ván được không?

Weber hưng phấn nói.

Lâm Nhược Khê vội vàng kéo lấy ông tay áo Dương Thần, nói nhỏ:

- Đừng đi, em không muốn ở lại chỗ này một mình đâu.

Dương Thần vỗ vỗ tay cô, trong lòng thấu hiểu, cười nham hiểm nói:

- Nếu như anh muốn đấu thì đấu, thì chẳng phải tôi chẳng có chút giá trị nào sao? Hôm nay tôi đại diện cho nhà họ Dương đến đây, không thể bỏ nhọ danh dự của ông già nhà tôi được a.

Weber gãi đầu,

- Người Hoa Hạ thật là phiền phức, vậy như thế nào thì anh mới có thể đấu được đây?

- Trừ phi có cái gì có gì đó hay để cá cược.

Dương Thần cười nói.

Ninh Quốc Đống dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói:

- Chi bằng như vậy, Weber không phải anh vừa mới đoạt giải quán quân của cuộc thi lớn ở Trung Hải sao, chi bằng lấy tiền thưởng của anh ra cược đi.

Xung quanh có không ít người thích xa đua, đối với cuộc đua như thế này, vội vàng nói hòa theo đề cổ vũ.

Những lời này vừa nói ra, liền khiến cho vẻ mặt của Weber trở nên khó xử.

- Cái tên này, sao lại keo kiệt như vậy, mỗi năm kiếm được đến hàng trăm nghìn đô, mà lại còn tiếc chút tiền ấy?

Ninh Quốc Đống tỏ vẻ bất mãn nói.

Dương Thần bật cười ha hả, khiến những người xung quanh không hiểu ra làm sao cả.

- Anh Dương, anh cười cái gì.

Ninh Quốc Đống cảm thấy hơi khó chịu.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Tôi nói thay Weber mấy câu, tại sao anh ta lại khó xử.

- F1 là một cuộc thi lớn, mỗi phân trạm chỉ có một cái cúp, không có tiền thưởng, những tay đua như bọn họ thu nhập phụ thuộc vào tiền lương hoặc là dựa vào quảng cáo.

- Anh muốn Weber lấy tiền thưởng của quán trạm vừa rồi ra, thì khác nào bảo anh ta bịa đặt.

Thế nên, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút xấu hổ, rất nhiều người trong số họ đều xem giải F1, nhưng đều là cái cảm giác của bọn lăm tiền nhiều của, coi F1 như một thương vụ làm ăn mạo hiểm.

Ai mà thêm đi nghiên cứu chuyên môn, nghiên cứu xem tay đua kiếm tiền như nào làm gì?

Weber thở phào nhẹ nhõm, Dương Thần đã giúp anh ta nói ra, dù gì thì cũng coi như không làm mất mặt Ninh Quốc Đống.

- Anh Dương, xem ra anh rất hiểu về giải F1.

Weber nói có phần xúc động.

Dương Thần nhún vai,

- Đây chỉ là kiến thức phổ thông thôi mà.

Lời này vừa nói ra, đã khiến sắc mặt Ninh Quốc Đồng không còn sáng sủa như lúc trước nữa rồi, dù gì thì anh ta cũng luôn mồm nói là bạn tốt này nọ.

Lâm Nhược Khê cảm thấy có chút hứng thú nhìn Dương Thần, đầu nghĩ, những chuyện vô vị như vậy, sao anh ta lại biết nhiều như vậy.

Weber lúc này lại nói:

- Giải thưởng thì không có, nhưng tôi cũng không phải là nghèo hèn gì, chỉ bằng tôi và anh Dương cá với nhau một trăm nghìn đô, không cần biết là ai thắng ai thua, tổng cộng là hai trăm nghìn đô, sẽ lấy đi quyền góp cho những trẻ em nghèo của Hoa Hạ, tôi nghĩ hai trăm nghìn đô chắc sẽ đủ xây được một ngôi trường tiểu học, thế nào?

Dương Thần đương nhiên là cũng chẳng có hứng thú gì, quay đầu hỏi Lâm Nhược Khê:

- Bà xã, em nói như thế nào thì sẽ như thế.

Ai ngờ mắt Lâm Nhược Khê sáng lên,

- Đấu chứ, đương nhiên là phải đấu rồi, hai trăm nghìn đô cơ mà, ở vùng núi thì có thể xây được hai ngôi trường tiểu học!

Dương Thần thiếu chút nữa thì ngã nhào xuống đất,

- Không phải vừa lúc này em nói anh không được đấu sao?

- Vừa lúc này không nói đến việc giúp đỡ trẻ em mà.

Lâm Nhược Khê coi chuyện này là lẽ đương nhiên.

Dương Thần nghiêng răng nghiêng lợi

- Em có nhiều tiền như vậy, sao không tự mình đi quyền góp, anh có lái thì cũng là hai trăm ngàn đô, như mưa bụi thôi.

Lâm Nhược Khê lườm hần một cái,

- Tiền của em dùng để đầu tư, càng nhiều tiền thì càng có thể nuôi sống được càng nhiều người, tiền đánh bạc thì anh phải tự lấy ra, liên quan gì đến em.

Dương Thần thở dài một tiếng, cuối cùng thì hần cũng hiểu, người phụ nữ này phân rất rõ ràng:

Tiền của chồng muốn làm gì thì làm, còn tiền của cô ấy thì một máo cũng không được đụng đến.

- Lại nói, cái cơ này nghe cũng hay đấy, để quyền góp tiền cho những đứa trẻ nghèo, mà đưa một trận lớn với tay đua nước ngoài.

Lâm Nhược Khê lắc lắc tay Dương Thần, nói:

- Em biết chắc chắn anh sẽ an toàn, cho nên anh yên tâm mà đi đấu đi.

Mọi người thấy hai vợ chồng nhà này ngọt nhạt với nhau, đều thầm cảm

thấy có chút ghen tỵ.

Ninh Quốc Đồng nhìn thấy Lâm Nhược Khê đối mặt với anh ta và đối mặt với Dương Thần, hoàn toàn không hề có chút gì không tự nhiên, không khỏi cảm thấy ức chế, trong mắt hiện lên sự không thỏa mái.

Cuối cùng, không chịu được tình yêu của vợ, đành nói với Weber đầu “một trận lỗ vốn” vì mục đích từ thiện.

Bữa tiệc tối vốn dĩ là đến màn múa hát, nhưng lùi lại, dù sao cũng là một thi đấu cấp quốc tế, đương nhiên là có sức hấp dẫn hơn rồi.

Địa điểm thi đấu, là con đường hình tròn của sơn trang, và con đường cao tốc bên ngoài.

Bởi vì đây đều là địa bàn nhà họ Ninh, muốn phong tỏa cũng chỉ cần nói một câu.

Dương Thần trong lòng cảm thấy xúc động, quả nhiên làm quan lớn ở Hoa Hạ thì có thể làm nên chuyện, con đường lớn như vậy nói phong tỏa là phong tỏa được luôn, biến luôn thành con đường của nhà mình!

Đề mọi người có thể thấy rõ được cuộc thi đấu, sơn trang còn đặc biệt bố trí một đội ngũ quay phim, ở trên hai máy bay trực thăng, đồng thời phát sóng tín hiệu, chiếu ngay tại màn hình hơn ở đại sảnh của bữa tiệc.

Xe của Weber, là chiếc xe Ferrari 458 màu vàng mà Ninh Quốc Đồng cho anh ta mượn, đây là chiếc siêu xe được chạy ở ba năm trước, so với chiếc McLaren của Dương Thần thì có vẻ lớn hơn, nhưng tổng thể thì thực lực cũng tương đương nhau.

Sau khi chuẩn bị xong hết mọi thứ, tiếng súng nổ lên.

- Đoàn! Đoàn!!

Động cơ chiếc Ferrari gầm rú, bắn ra một tia chớp thô bạo xuống dưới mặt đất, rồi phóng thẳng ra ngoài!

Còn chiếc McLaren của Dương Thần thì phản ứng hơi chậm hơn, dù sao thời gian lái xe chuyên nghiệp cũng nhiều hơn Dương Thần, Dương Thần vẫn còn một số khiếm khuyết ở một số thao tác.

Nhưng rất nhanh, bởi chiếc McLaren lên tốc độ rất nhanh, màu tia chớp đỏ và màu vàng của thân xe chạy song song với nhau!

Ở đại sảnh của sơn trang, mọi người nhìn lên chiếc màn hình cực lớn, do máy bay trực thăng hạ thấp để quay cho rõ cảnh, nên có lần không ít tạp âm.

Đúng là con nhà có thể lực, nói chơi là chơi.

Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy có chút căng thẳng, đứng lẫn giữa đám người này, Dương Thần không ở đây, theo bản năng cô nắm thật chặt chiếc áo véc khoác ngoài, rồi sau đó cảm thấy có chút hối hận, đã biết rằng không nên để anh ta thi đấu rồi, một mình đứng giữa đám người xa lạ này, có gì đó hơi lạnh lẽo.

Lúc này một cô gái mặc bộ đồ phục, nhìn trông cũng khá xinh xắn bung một khay cốc – tai tới, với nụ cười công thức hỏi:

- Tiểu thư, có muốn một ly rượu không?

Lâm Nhược Khê khẽ lắc đầu, cô vốn không phải là người hay uống rượu.

Nữ phục vụ cúi đầu, lướt qua người Lâm Nhược Khê.

Nhưng, bởi đi đôi giày cao gót, bước không cẩn thận, chệch choạng, rồi ngã nhào vào người Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê không kịp tránh, chỉ thấy cô gái bổ nhào vào mình, khay rượu cũng đổ ập uống, bắn hết cả vào người mình.

- A!!! Rất xin lỗi, rất xin lỗi!

Nữ nhân viên phục vụ, ôm chầm lấy Lâm Nhược Khê nên mới không ngã, luôn mồm xin lỗi:

- Rất xin lỗi tiểu thư, tôi vừa mới đến, trước đây chưa từng đi giày cao như vậy, mong cô tha thứ cho tôi!

Những người có mặt ở đây, đều là những người không thể xem thường được, cô nhân viên phục vụ này đương nhiên không dám đắc tội rồi.

Lâm Nhược Khê nhìn toàn thân đầy rượu, mùi rượu bốc ra, ướt sũng, vấy thì dính sát vào người, đột nhiên nhắm tịt mắt lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 949

Là Gì Của Em

Vốn dĩ còn định chất vấn xem tại sao lại đưa người mới chưa được qua đào tạo vào đây làm việc, dù sao đây cũng là một nơi sang trọng.

Nhưng nhìn khuôn mặt thanh tú như sắp khóc đến nơi của cô phục vụ, Lâm Nhượng Khê cảm thấy cô gái này cũng chỉ mới tầm hai mươi tuổi, vừa mới đi làm nên khó tránh được căng thẳng, nên cũng không đành lòng.

- Thôi bỏ đi, lần sau phải cẩn thận hơn đấy, nói cho tôi biết nhà vệ sinh ở đâu đi.

Lâm Nhượng Khê định sửa sang lại một chút, ít nhất cũng không thể để cả người ướt hết như thế này được.

Nữ nhân viên phục vụ vội vàng nói:

- Để tôi dẫn tiểu thư đi, tôi còn có thể giúp tiểu thư tìm một bộ đồ khô ráo sạch sẽ, bởi thỉnh thoảng cũng có một số khách bị bắn quần áo nên phải có đồ dự trù.

Lâm Nhượng Khê nhìn màn hình lớn, cuộc thi đấu vừa mới bắt đầu được chưa lâu, nghĩ rằng phải mất ít nhất hơn bốn mươi phút nữa Dương Thần mới có thể quay trở lại đây, mặc dù không mang điện thoại, nhưng cũng không sợ tìm không ra, thế nên cũng gật đầu chấp thuận.

Dưới sự dẫn đường của cô phục vụ, lách qua đám đông, Lâm Nhượng Khê tiến về phía cánh cửa bằng gỗ lim ở phía bên trong đại sảnh.

Men theo hành lang được trang hoàng bóng bẩy, dẫm lên những tấm thảm mềm mại, Lâm Nhượng Khê theo chân nữ nhân viên phục vụ đến trước cánh cửa nhà vệ sinh.

- Tiểu thư, mời vào, tôi đi lấy cho cô bộ quần áo khác.

Cô nhân viên vẻ mặt đầy áy náy nói.

Lâm Nhượng Khê gật đầu đáp lại, rồi đi vào trong phòng vệ sinh.

Đợi cô đi vào trong đó rồi, nữ nhân viên phục vụ đứng ở cửa ngẩng đầu lên, ánh mắt ngây thơ trở nên tối tăm, khuôn mặt nở một nụ cười nham hiểm.

Trong phòng vệ sinh, tràn ngập mùi hương chanh nhẹ nhàng.

Dù sao cũng là một tòa nhà xa hoa tráng lệ, nên nhà vệ sinh cũng phải cách một giờ dọn dẹp một lần, không để lại một chút vết bẩn nào.

Điều khiến Lâm Nhượng Khê cảm thấy kinh ngạc chính là, phòng vệ sinh lớn như vậy nhưng không hề có một người phụ nữ nào, nhưng thâm nghĩ rằng buổi tiệc vừa mới bắt đầu, mọi người chắc cũng chưa có nhu cầu, nên cũng không để ý đến nhiều.

Như thế này càng tiện cho cô hơn.

Đề chiếc áo véc của Dương Thần xuống, Lâm Nhược Khê đứng trước gương, bắt đầu rửa rượu ở trên hai bả vai, rồi lấy giấy lau những chỗ ướt ở trên váy.

Đang lau, bỗng nhiên một thân hình đỏ rực, xông ra từ gương!

Đó là một khuôn mặt quyến rũ, nhìn có vẻ khá trẻ, và chắc chắn là một phụ nữ.

Mặc một bộ lễ phục đỏ rực để lộ bầu ngực căng tràn, chiếc váy ngắn khiêu gợi, cả thân hình nóng bỏng giống như quả đào mật chín.

Lâm Nhược Khê hoảng sợ, bởi không hề nghe thấy tiếng bước chân của người phụ nữ này, không hiểu sao lại bất ngờ hiện ra ở đằng sau mình!

- Làn da này, quả thật là rất mịn màng.

Người phụ nữ này cười quyến rũ nói.

Lâm Nhược Khê ôm ngực, sợ hãi nhìn người phụ nữ đó hỏi:

- Cô... cô là ai?

Người phụ nữ cười khanh khách nói:

- Cô không nhớ tôi sao?

Lâm Nhược Khê nhíu đôi lông mày đen, mơ hồ lắc đầu.

- Nhưng tôi lại nhớ cô.

Người phụ nữ cười một nụ cười u ám, nói:

- Đặc biệt, là chồng cô...

Lâm Nhược Khê lập tức ý thức được rằng kẻ này không phải là người tốt, theo bản năng bước về phía cửa nhà vệ sinh.

- Cô muốn làm gì.

Lâm Nhược Khê cố gắng bình tĩnh hỏi.

Người phụ nữ bước đến gần hơn, khoe miệng nhếch lên một nụ cười đầy tà ý

- Đứa con trai bảo bối của tôi, rất có hứng thú với cô, nhưng mất bao nhiêu công sức vẫn không đạt được, tôi làm mẹ, đương nhiên là phải giúp nó một tay.

- Con trai...

Lâm Nhược Khê lâm bả mấy tiếng, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, không thể tin được nói:

- Bà là La Thúy San!?

- Ay, đúng là một cô gái thông minh, chẳng trách Quốc Đống nhà tôi lại thích cô như vậy.

La Thúy San cười quyến rũ nói.

- Không thể nào...

Lâm Nhược Khê bước lui xuống

- Không phải bà đã chết rồi sao!? Làm sao có thể trở nên như thế này được!?

Người phụ nữ đứng trước mặt mình là một người quyến rũ, bề ngoài chỉ

là một cô gái hơn hai mươi tuổi, không ngờ lại là La Thúy San “ đã chết”!?

- La Thúy San trước đây đích thực là đã chết rồi, còn La Thúy San mới được sinh ra, thì lại đang sống rất tốt.

Lâm Nhược Khê cảm thấy vô cùng kinh khủng, theo bản năng quay người lại, định chạy thẳng ra bên ngoài.

Nhưng, một thân hình cao lớn, đã đứng chặn ở cửa rồi.

- Là anh...

- Sao nào, Lâm Nhược Khê không muốn nhìn thấy tôi như vậy sao.

Ninh Quốc Đồng cười nói.

Lâm Nhược Khê rốt cuộc cũng hiểu được, tất cả những chuyện này đều nằm trong kế hoạch của hai mẹ con nhà họ!

Chẳng trách cô nhân viên phục vụ đó lại vừa hay đổ nhiều rượu lên người mình như vậy, chẳng trách nhà vệ sinh không hề có người.

Hiển nhiên, nơi này chính là một cái bẫy đợi cô nhảy vào mà thôi!

Lâm Nhược Khê cắn răng:

- Tốt nhất là anh đừng có làm chuyện xằng bậy, Dương Thần sẽ mau chóng quay về thôi.

- Yên tâm đi, trước khi hấn quay về, thì chúng ta đã làm xong việc rồi.

Ninh Quốc Đồng nói xong, lại tiến đến gần hơn.

Lâm Nhược Khê đành tiếp tục bước lùi lại, cả người toát mồ hôi

- Người... các người dám làm gì với tôi, chồng tôi sẽ giết sạch các người!

- Ha ha...

La Thúy San đứng bên cạnh cười nói:

- Vậy thì sao nào, nếu như không đụng vào cô, thì Dương Thần sẽ không hạ thủ với hai mẹ con ta sao?

- Chúng ta đã ở cùng một chỗ rồi, nhất định sẽ là người sống ta chết, cũng không còn cách nào khác nữa rồi, chi bằng làm hết tất cả những chuyện hay ho, rồi sống mái với Dương Thần một trận, như vậy chẳng phải càng thú vị hơn sao?

Lâm Nhược Khê không ngờ La Thúy San lại có ý nghĩ như vậy, mặt cô lúc này xám ngoét như đồng tro tàn.

Ninh Quốc Đồng bắt đầu giăng chiếc cà vạt của mình ra, rồi tiếp tục cởi áo khoác ngoài vút sang một bên.

- Nhược Khê... anh chờ giây phút này lâu lắm rồi, em yên tâm, ít nhất mười phút nữa Dương Thần mới có thể tìm được nơi này, trước đó, anh sẽ để em nếm thử chút mùi vị đặc biệt.

Lâm Nhược Khê đã bị dồn đến góc tường, lắc đầu như điên nói:

- Người... người không thể làm như vậy! Người không thể làm chuyện này với tôi được!!!

- Dựa vào cái gì mà không thể!? Dương Thần thì có thể, còn Ninh Quốc Đồng anh thì tại sao lại không thể!?

Hai tay Ninh Quốc Đồng tỳ chặt lên vách tường, nhìn Lâm Nhược Khê bị giam cầm trong phạm vi nhỏ bé, chậm rãi tiến sát vào.

La Thúy San đứng bên cạnh cười khanh khách nói:

- Con trai, con đẩy nhanh tốc độ lên một chút đi, để mẹ còn được xem trò hay, rồi mẹ mới yên tâm mà rời khỏi đây được.

Ninh Quốc Đồng quay đầu lại cười tà dị nói:

- Mẹ, nhưng con định đợi đến lúc Dương Thần đến, lúc đó mới là lúc cao trào mà, cho nên phải từ từ hưởng thụ mới được.

- Ha ha ha... một khi đã như vậy, vậy thì mẹ nhẫn nại một chút vậy.

Nói rồi, La Thúy San vẫy vẫy tay rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Bên ngoài là giọng của nhân viên phục vụ lúc trước dẫn Lâm Nhược Khê vào đây, cung kính nói:

- Phu nhân, có gì chỉ bảo ạ?

- Ninh Quang Diệu đang ở đâu?

- Ninh tổng thống năm phút nữa sẽ đến hội trường lớn.

Người phụ nữ đó trả lời.

Ánh mắt La Thúy San ánh lên tia hưng phấn khác thường, phát tay, ra hiệu cho người phục vụ đó lui ra.

Giờ này, Lâm Nhược Khê bị Ninh Quốc Đồng dồn vào chân tường không còn đường chôn, sợ đến mức tim nháy lên tận đến cổ họng rồi.

Nhìn thấy Ninh Quốc Đồng càng ngày tiến đến càng gần, Lâm Nhược Khê kêu lên thất thanh:

- Người không thể làm như vậy được! Người là... là...

Ninh Quốc Đồng dừng lại, nhíu mày cười nham hiểm, nói:

- Là... cái gì của em? Nói đi a.

- Là...

Lâm Nhược Khê nước mắt lưng tròng, nhìn gương mặt méo mó của gã, không nói nên lời.

La Thúy San đứng ở cửa buồng nhà vệ sinh, trong mắt hiện lên sự nham hiểm,

- Con trai, đừng để ý đến cô ta, cô ta chỉ đang muốn kéo dài thời gian thôi! Không cần biết cô ta nói gì, con cũng đừng tin!

- Con cũng nghĩ như vậy.

Ninh Quốc Đồng hừ lạnh một tiếng nói:

- Anh biết người phụ nữ như em quỷ kế đa đoan, lúc trước nhà họ Hứa ở Trung Hải, và nhà họ Tăng ở Yên Kinh, đều do một tay em hủy hoại.

- Mặc kệ em nói gì, thì anh cũng sẽ không tin đâu!

- Em cũng không cần lo lắng cho sự an nguy của anh, cho dù anh có cưỡng hiếp em, nhưng có ba anh, thì Dương Thần cùng sẽ không dám làm gì anh đâu...

Nói rồi, Ninh Quốc Đồng định hôn lên đôi môi đỏ mọng của Lâm Nhược

Khê!

Nhưng Lâm Nhược Khê bồi rồi, co rụt người lại, Ninh Quốc Đồng lập tức vồ hụt, để cho Lâm Nhược Khê chui được ra ngoài từ phía dưới!

- Hừ, tiểu hồ ly còn muốn trốn?

- Thân hình đồ rục của La Thúy San lóe lên, không đợi cho Lâm Nhược Khê kịp phản ứng, đã chộp ngay lấy cổ tay của Lâm Nhược Khê, rồi quăng cô vào góc tường!

- A!

Lâm Nhược Khê căn bản không thể chống cự lại được.

Ninh Quốc Đồng dường như không tin được vào tốc độ và thân thủ dũng mãnh của mẹ mình, nhưng rất nhanh, lại dồn mọi sự chú ý lên người Lâm Nhược Khê!

- Nhược Khê thân yêu, em cũng không nên bướng bỉnh nữa, bằng không mẹ anh sẽ đánh em đấy.

Ninh Quốc Đồng cười như điên dại, vồ lấy Lâm Nhược Khê!

- Đứng! Tôi... tôi là em gái của anh!!!

Cái khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, Lâm Nhược Khê mới thốt lên được.

Ninh Quốc Đồng trong tư thế cứng ngắc, vẻ mặt rất đổi ngạc nhiên, còn La Thúy San đứng ở cửa thì nổi trận lôi đình.

- Quốc Đồng! Sao con lại ngây người ra như vậy! Mau lên! Những lời của con đó, con bận tâm làm gì!?

La Thúy San nổi giận mắng.

Lâm Nhược Khê thì ra sức lắc đầu, hai mắt nhắm lẹ nói:

- Tôi nói thật... anh đừng tin bà ta, tôi... tôi có quan hệ huyết thống với anh!

Một cái gì đó nặng nề, quanh quẩn trong đầu Ninh Quốc Đồng, cả người cứng còng, vẻ mặt mờ mịt.

- Quốc Đồng!

La Thúy San quát to:

- Con còn do dự cái gì, chẳng lẽ con đợi Dương Thần đến cứu cô ta đi sao!?

Ninh Quốc Đồng giật mình tỉnh ra, lắc đầu, sắc mặt dữ tợn nói:

- Em muốn lừa anh sao!? Em gái? Ha ha! Mẹ anh sinh em gái cho anh lúc nào vậy, sao anh lại không biết nhỉ! Chết tiệt! Định lấy anh ra làm trò khi sao!?

Nói xong, Ninh Quốc Đồng lại bất chấp tất cả, dùng hay tay vồ lấy ngực và hông của Lâm Nhược Khê!

Lâm Nhược Khê cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, đồng thời cũng phản kháng lại một cách mãnh liệt!

Như thế là nhận được tác động gì đó, chiếc vòng tay Phượng Tường trên

cổ tay cô, đột nhiên phát ra tiếng như chim phượng hoàng hát chấn động cả một vùng!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 950

Anh Thật Tàn Nhẫn

Một vầng sáng màu xanh đen, đột nhiên phát ra, giống như khí trời, quay xung quanh thân thể Lâm Nhược Khê!

- Păng!!

Một lực chống đỡ mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng được, khi Ninh Quốc Đống vừa định đụng đến Lâm Nhược Khê, thì toàn bộ cơ thể gã liền bị hất tung ra ngoài!

A!!!

Một tiếng hét đau đớn, sắc mặt Ninh Quốc Đống trắng bệch, bị hất ngược ra.

La Thúy San vội vàng xông lên, ôm lấy cổ đứa con trai, như vậy mới khiến cho mặt mũi Ninh Quốc Đống không bị bầm dập.

Có thể hình dung là như thế này, chiếc vòng trên người Lâm Nhược Khê đột nhiên phát ra một quang sáng màu xanh đen, khiến cho hai mẹ con Ninh Quốc Đống cũng phải sửng người lại!

Đây là cái gì vậy?

Hình như là một lớp sương mù, nhưng... nhìn trông cũng giống một vòng lửa.

Như, lửa gì mà lại có màu xanh đen?

Lâm Nhược Khê cũng bị dọa, nhìn chiếc vòng trên tay mình, chiếc vòng tay Phượng Tường phát ra ngọn lửa xanh đen, tựa như mộng ảo.

Đột nhiên, trong đầu Lâm Nhược Khê, nhớ lại những lời thần bí mà Dương Thần nói với cô hôm đó...

- Bà xã, từ nay về sau, đi đâu làm gì em cũng phải đeo chiếc vòng này, đừng bao giờ tháo nó ra...

Hóa ra, anh ấy đã sớm biết rằng chiếc vòng tay này có thể bảo vệ được mình?

Lâm Nhược Khê trong lòng cảm thấy vững tin hơn đôi chút, nhưng cũng cảm thấy cáu giận, tên này, chuyện gì cũng giấu mình, lẽ nào không thể trực tiếp nói với mình rằng chiếc vòng tay này là một pháp bảo được hay sao?

Lâm Nhược Khê không biết là, Dương Thần không nói sở dĩ vì, chiếc vòng Phượng Tường này không chỉ là một pháp bảo, mà còn là một thứ đang trong giai đoạn Độ Kiếp nên căn bản không thể cảm nhận được đây là một bảo bối.

Đây cũng là lí do tại sao Yến Tam Nương ở nhà họ Dương mấy chục năm, nhưng cũng không biết đến sự đặc biệt của chiếc vòng tay này.

Dương Thần phát hiện ra chiếc vòng tay giống với chiếc vòng tay Càn Nguyên Bắc Đẩu, đồng thời cũng có tác dụng hộ thân, mơ hồ ý thức được, một pháp bảo cao cường như vậy, không chừng cũng có lúc cần dùng đến, thậm chí còn có thể là thứ bảo bối như lời đồn, là tiên phẩm được truyền tụng như lời đồn.

Như vậy, nếu biết được mọi người sẽ trở nên bất an, chi bằng để cho Lâm Nhược Khê đeo còn hơn, dùng để bảo vệ Lâm Nhược Khê cũng rất thích hợp.

Chỉ cần người sở hữu cảm nhận được mức độ nguy hiểm đủ lớn, thì chiếc vòng tay Phượng Tường có linh tính này, tự nhiên sẽ ở chế độ thúc dục.

- Quốc Đống, con không sao chứ.

La Thúy San ôm đứa con lo lắng hỏi.

Ninh Quốc Đống lau chút máu ở khóe miệng, lắc đầu tức giận nói:

- Con không sao, mẹ, trên người con tiện nhân kia có quỷ.

- Hừ, chắc chắn là Dương Thần đã sớm tiên liệu được chuyện này, cô ta làm gì có bản lĩnh.

- Làm thế nào để con có thể tiến đến gần cô ta được.

Ninh Quốc Đống sốt ruột nói.

La Thúy San cắn răng, bóng hình đỏ rực lóe lên, rồi đột nhiên bước thẳng đến trước mặt Lâm Nhược Khê!

Ánh sáng màu xanh đen bao quanh Lâm Nhược Khê vừa mới biến mất, lại đột nhiên xuất hiện!

Lần này bởi La Thúy San tấn công kịch liệt hơn, nên ánh sáng phản kích cũng trở nên mạnh mẽ hơn!

Lâm Nhược Khê chỉ dám nhắm tịt mắt lại, đưa một tay ra, giơ chiếc vòng ngọc phỉ thúy về phía trước!

La Thúy San không thể bước vào được trong ánh sáng đó, cảm thấy như vừa bị một đám lửa cực nóng đánh úp, nhưng đồng thời cũng cảm thấy nếu càng kháng cự, thì lại càng bị tấn công dữ dội hơn!

- Đoàng!

La Thúy San thấy mình vẫn không việc gì, Lâm Nhược Khê mới thấy bình tâm trở lại, căng thẳng giữ chặt, không dám buông ra.

Đồng thời, ánh sáng màu xanh đen kia, một lần nữa lại chậm rãi biến mất, rút hết vào trong chiếc vòng Phượng Tường.

- Chết tiệt, xem ra chuyện quái quỷ này đều do chiếc vòng trên tay cô ta dở trò. Mẹ cũng không có cách nào tiếp cận cô ta cả.

La Thúy San căm giận nói.

Ninh Quốc Đống lo âu nói:

- Mẹ không còn thời gian nữa rồi, Dương Thần sắp quay về rồi, không phải mẹ nói ba sẽ đến bảo vệ con sao? Ông ấy đâu?

La Thúy San không cam tâm, trong lòng oán giận liếc nhìn Lâm Nhược

Khê một cái, giờ tay sờ sờ hai má Ninh Quốc Đồng, nói:

- Ông ta chắc chắn đã đến sơn trang rồi, chỉ cần con ra ngoài, là có thể nhìn thấy ông ta.

Ninh Quốc Đồng gật đầu,

- Được, con biết rồi, còn người phụ nữ này thì phải làm thế nào.

La Thúy San cười lạnh lùng nói:

- Con vốn dĩ là không nhìn thấy cô ta bước vào nhà vệ sinh, tại sao lại phải quản xem cô ta như thế nào?

Ninh Quốc Đồng giật mình, rồi nhếch miệng cười nham hiểm, gật đầu nói:

- Con biết phải làm như thế nào rồi.

La Thúy San cười khanh khách vài tiếng, không nói thêm gì nữa, sau khi bóng hình đỏ rực lóe lên, thì cũng lập tức rời khỏi hiện trường.

Ninh Quốc Đồng đã nhìn thấy khoảng trống ở hành lang, vẫn chưa quen lắm với hành tung thần bí của mẹ gã ngày hôm nay, nhưng cũng lấy lại tinh thần rất nhanh.

Sau khi đi vào nhà vệ sinh, liếc mắt nhìn Lâm Nhược Khê đang căng thẳng ngồi một góc, khẽ cười một tiếng, rồi Ninh Quốc Đồng lấy tay chỉnh cà vạt và quần áo của mình, vừa chỉnh, vừa rời khỏi nơi này.

Nhìn thấy Ninh Quốc Đồng ra khỏi nhà vệ sinh, thân thể Lâm Nhược Khê mới trở nên mềm nhũn, thở gấp dựa vào vách tường...

Trước đó.

Trên đường cao tốc bên ngoài sơn trang Thu Thủy, hai chiếc xe một đỏ một vàng đang chạy như bay!

Đã chạy được gần hết đường, tiến đến một khúc cua cuối cùng, Dương Thần và Weber cùng tăng hết tốc lực, nhưng vẫn khó phân thắng bại.

Kỳ thực con đường lớn như vậy, chỉ có hai chiếc xe, thì sẽ rất khó phân định thắng bại, cộng thêm với việc Dương Thần cảm thấy thắng thua thì đều phải quyên tiền, thế nên cũng không coi trọng chuyện thắng thua lắm.

Chạy được một lúc rồi, chỉ cần để thua Weber, thì Dương Thần cũng vui vẻ chấp nhận.

Rốt cuộc, một phút sau, trong tiếng gầm rú của động cơ, Dương Thần lái chiếc McLaren lách qua chiếc Ferrari của Weber, chạy song song với nhau tiến về vạch đích.

Những vị khách đến dự tiệc nhìn thấy kết quả như vậy, đều vỗ tay cổ vũ hai người.

Đặc biệt một số người muốn lấy lòng Dương Thần, muốn làm quen, lại càng không ngừng tặng bốc Dương Thần.

Còn nhiều người, nghe thấy tin đồn tối qua Dương Thần giết chết hai người phản đối hắn ở nhà họ Dương, thì có chút sợ hãi không dám tiến lên.

Weber nắm chặt lấy tay Dương Thần, xúc động nói:

- Tôi rất tò mò, tại sao anh Dương rõ ràng không phải là một tay đua chuyên nghiệp, nhưng lại có kỹ thuật điều khiển xe tốt như vậy, chắc bởi vì anh Dương trước đây là lính đặc công?

Dương Thần thản nhiên cười nói:

- Anh lái xe vì cái gì?

- Nói dễ nghe thì là vì sự nghiệp, nhưng nói thật thì là vì tiền.

Weber nói thẳng.

Dương Thần cười sâu xa nói:

- Tôi lái xe, là vì mạng sống, xuất phát điểm, đã cao hơn anh nhiều rồi.

Weber sững sốt, tuy rằng cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng cười cười gật đầu.

Sau đó, hai người đều viết tấm chi phiếu một trăm ngàn đô la Mỹ ngay tại buổi tiệc, đến lúc này màn đua xe mang tính giải trí mới chính thức kết thúc.

Trở lại đại sảnh của bữa tiệc, Dương Thần mới phát hiện ra không thấy tung tích của Lâm Nhược Khê đâu cả, đồng thời Ninh Quốc Đống cũng không biết Ninh Quốc Đống đã đi đâu.

Ánh mắt khiến cho người khác nhìn thấy phải rùng mình, Dương Thần nhìn về phía cánh cửa gỗ lớn ở phía bên đại sảnh.

Lúc này Ninh Quốc Đống bước ra từ bên đó, đang chỉnh đốn lại trang phục.

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía bên đó, nhìn Ninh Quốc Đống bước lên trên sân khấu trong đại sảnh.

Ninh Quốc Đống rất phong độ, ghé vào microphone nói:

- Các vị, xem ra đã rất thỏa mãn với cuộc đua xe từ thiện này, tiếp theo, tôi cũng không nói nhiều làm gì, tôi xin tuyên bố, buổi biểu diễn của đêm tiệc Thất Tịch, chính thức bắt đầu!

Tiếng vỗ tay trong đại sảnh vang như sấm dậy.

Âm nhạc nổi lên, đèn cũng được tắt đi, tất cả đều tập trung lên sân khấu, những diễn viên biểu diễn lũ lượt kéo nhau ra.

Cả phòng tiệc thực sự bước vào thời khắc của bữa tiệc.

Còn người chủ sự là Ninh Quốc Đống, sau khi tuyên bố bắt đầu, thì yên lặng ngồi trước bàn ăn, coi như chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Dương Thần mở thần thức của mình, tìm toàn bộ ở sau hội trường, sắc mặt trầm xuống, phóng như bay đến cánh cửa mà Ninh Quốc Đống vừa mới bước ra.

Bước vào trong hành lang, vừa hay nhìn thấy, Lâm Nhược Khê khoác trên mình chiếc áo véc của mình, váy thì ướt sũng toàn rượu là rượu, đôi mắt đỏ hoe, dường như đã sợ hãi đến tột cùng.

Ánh mắt Dương Thần tràn đầy vẻ xót xa, nhưng cũng không quá kích động, tất cả những chuyện này, kỳ thực quá nửa đã nằm trong dự liệu.

- Nói ra rồi sao.

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê lúng túng ngẩng đầu, nhìn vào vẻ mặt thản nhiên, và ánh mắt dịu dàng của người đàn ông này.

- Điều là những chuyện anh đã biết rồi, đúng không.

Lâm Nhược Khê yếu ớt hỏi

- Đưa xe là cố ý dụ anh rời khỏi đây, anh cố ý để mình trúng kế, để cho bọn chúng nới lỏng cảnh giác, sau đó ỷ vào việc em có chiếc vòng Phượng Tường, nên sẽ không thể xảy ra chuyện gì được, để mặc em rơi vào mưu kế của bọn họ?

Dương Thần thở dài,

- Anh chỉ có thể đoán ra được ý đồ thôi, nhưng cũng không rõ ràng, anh cũng không biết Ninh Quốc Đống sẽ làm những chuyện gì, đương nhiên anh cũng hi vọng, hẳn sẽ không làm những chuyện vô vị.

- Sao anh không nói sớm cho em biết, có thể hẳn sẽ giăng bẫy.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng hỏi lại.

- Bởi anh biết, nếu như em có chuẩn bị trước, với tấm lòng lương thiện của em, em sẽ không nhẫn tâm để xem tới cùng, bộ mặt thật của thằng đó.

Dương Thần thở dài:

- Anh chỉ hy vọng, có thể đảm bảo an toàn cho em, khiến cho em hiểu rõ hơn.

- Anh thật tàn nhẫn,

Lâm Nhược Khê thấp giọng nói.

- Cũng chỉ vì muốn tốt cho em, chỉ khi nào tận mắt em trông thấy những điều này, thì em mới có thể đoạn tuyệt với tất cả những suy nghĩ không thực tế đó.

- Em không có suy nghĩ gì hết.

Lâm Nhược Khê xấu hổ lắc đầu.

Dương Thần bất đắc dĩ cười nói:

- Em muốn giấu ai thì giấu nhưng cũng không thể giấu được anh đâu, trên đời này, không có người nào hiểu em bằng anh nữa đâu. Tuy rằng em giả bộ như không để ý tới, nhưng chắc chắn em vẫn muốn nhân nhượng với hai người đàn ông nhà họ Ninh, Ninh Quốc Đống đã hết thuốc chữa rồi, nếu như bây giờ em hận gã, anh có thể giết gã ngay lập tức.

- Anh điên rồi sao? Giết anh ta ở đây? Vậy sau này làm sao anh có thể sống được ở Yên Kinh, ở Hoa Hạ?!

Lâm Nhược Khê vội vàng nói.

Dương Thần cười thoải mái,

- Đối với anh mà nói, giết hay không giết người nhà họ Ninh không phải là vấn đề, điều duy nhất cần nghĩ đến, đó là vợ anh, có bị tổn thương hay không, có tức giận, có oán hận, có bị ám ảnh hay không... còn những chuyện khác, anh vốn dĩ không để tâm đến.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 951

Đêm Thất Tịch

Nhìn người đàn ông có vẻ đơn giản này nói ra những lời này, Lâm Nhược Khuê nhất thời, cảm thấy cảm xúc lẫn lộn, ngọt ngào và chua xót đang dâng lên, mâu thuẫn đang đấu tranh, bảo cô làm sao mở miệng được đây.

- Em không biết.

Lâm Nhược Khuê mù mờ lắc đầu,

- Bây giờ trong đầu em đang rất hỗn loạn, giống như sáng sớm tinh dậy, trước mắt là một làn sương mờ, rõ ràng biết con đường ở phía trước, nhưng lại không dám bước đi.

- Đây là vì phía trước em không có ngọn đèn sáng chiếu rọi.

Dương Thần vỗ ngực.

- Nếu ngọn đèn của em không thể dẫn đường thì em có thể mượn của anh.

Lâm Nhược Khuê cười buồn.

- Tấm lòng của con người sao có thể mượn được chứ. Thôi vậy.

Dương Thần bước lên phía trước, nắm một cánh tay của cô ấy, nói:

- Nếu bây giờ anh đi giết Ninh Quốc Đống, em sẽ khổ sở trong bao lâu.

- Đừng mà.

Nhược Khuê vội lắc đầu nói:

- Anh đừng có làm chuyện ngốc nghếch như vậy có được không, vừa rồi La Thúy San nói, bà ta đã cho người đi gọi Ninh tổng thống, sẽ đến nhanh thôi, anh đừng có làm gì, sẽ làm lộn xộn mọi chuyện lên đây.

- Cái gì? La Thúy San?

Dương Thần có chút kinh ngạc.

- Vâng.

Lâm Nhược Khuê nhú mày:

- Chính La Thúy San sắp đặt giúp Ninh Quốc Đống, bà ta trông trẻ ra, mà tốc độ và sức mạnh đều mạnh hơn trước nhiều, dường như là trải qua một cuộc nâng cấp toàn diện.

- Hừ!

Dương Thần cười nhạt

- Nghiêm Bất Vấn quả thật rất tài giỏi, cứu sống người chết, còn có thể biến một người phụ nữ không hề có căn bản thành một người phụ nữ ưu việt.

Đối với La Thúy San thì “sống lại”, Dương Thần không ngờ, lúc ở Đường Môn đã biết đầu đuôi. Nhưng La Thúy San cũng có thể đào tạo thành kẻ có thực lực, Dương Thần có chút bất ngờ.

Xem ra kĩ thuật gen của Nghiêm Bất Vấn cũng đã đạt đến trình độ mới,

người không có sức khỏe và thể lực muốn biến thành mạnh mẽ không phải là dễ, đầu tiên gen trong cơ thể có thể dung hợp gen mạnh hay không chính là vấn đề rất khó.

Nếu là trong cơ thể La Thúy San thì cũng là gen lấy từ trên người xuống để tiến hành cải tạo, muốn không thấy tình hình của người phụ nữ đó thì rất khó.

Nhưng Dương Thần rất yên tâm một việc, nếu đã đáp nặn các thần lại từ đầu là cần thần cách, vậy thì người vốn có nhân cách như La Thúy San chắc sẽ không bị cải tạo thành Thần tộc có năng lực pháp tắc không gian, cứ như vậy, tính đe dọa của bà ta cũng giới hạn cho thân thể mà thôi.

- Anh tính sao, hình như La Thúy San đến tìm anh để trả thù đây.

Lâm Nhược Khê lo lắng.

- Anh không sợ bà ta đến, chỉ sợ bà ta đến mà không chịu gặp anh.

Dương Thần cười cười trấn an:

- Chỉ cần em chăm sóc tốt bản thân là được rồi, đi thôi, chúng ta ra ngoài.

Nói rồi kéo tay Nhược Khê đi ra ngoài, nhưng chưa đi được hai bước, phát hiện ra Nhược Khê không muốn xê dịch.

Dương Thần quay đầu lại, bất đắc dĩ nói:

- Em yêu, em không thể vì không muốn gặp đôi vợ chồng đó mà ngay cả ra ngoài cũng không muốn đi chứ. Nếu em thật sự không muốn gặp họ thì sao phải ngăn anh đi giết họ chứ.

- Bọn họ?

Nhược Khê sắc mặt thay đổi:

- Anh ...anh, ngay cả Tổng thống đều....

Dương Thần nói như không có chuyện gì:

- Nếu ông ta dám làm hại em, anh sẽ dám giết ông ta, nếu không phải suy nghĩ đến cảm nhận của em không chừng anh sớm đã ra tay với ông ta rồi.

Nhớ lại lần gặp mặt trước đây, Ninh Quang Diệu từ chối thừa nhận chuyện của Lâm Nhược Khê, Dương Thần thì hận tới mức ngứa răng.

Nhược Khê hít sâu một hơi, nhấp nhấp môi, nói:

- Chúng ta về thẳng nhà đi, anh đừng có bận tâm về bọn họ nữa. Dù sao thì bây giờ anh cũng chẳng có việc gì, đợi tiệc tối nay kết thúc, sau đó cũng sẽ không gặp lại họ nữa.

- Cũng chưa chắc, Ninh Quốc Đống chắc chắn sẽ tìm đến.

Dương Thần nói.

Nhược Khê nói chắc nịch:

- Anh nghe em đi mà! Chẳng nhẽ giết chết đời thứ hai của gia tộc thứ nhất của Yên Kinh là chuyện tùy tiện như thế sao!?

Dương Thần cũng hết cách với cô ấy, chỉ có thể tạm thời bỏ cuộc, một là không làm, hai là không nghĩ.

Hai người nắm tay quay về đại sảnh, cũng không ngồi ở hàng trước của

bữa tiệc, đi thẳng ra ngoài cửa lớn.

Khách khứa xung quanh thấy hai người cứ như vậy mà rời đi, ít nhiều có chút buồn bực, dù sao thì tiệc tối cũng mới bắt đầu chưa lâu.

Đúng lúc này, ngoài cửa lớn, mấy chiếc Audi A8 màu đen dừng lại ở cửa, một đám vệ sĩ thận trọng xuống trước, sau khi quan sát bốn phía xong, mở sau xe giữa ra.

Chỉ thấy thần thái bình thản, Ninh Quang Diệu mỉm cười, bước chậm rãi từ trong xe đi ra.

- Là Ninh tổng thống?

- Hôm nay tổng thống cũng đến!?

- Không nhận được thông báo à!...

Đại sảnh, lập tức loạn hết cả lên.

Lúc Ninh Quốc Đồng thấy Dương Thần đi ra, trong lòng còn căng thẳng, nhưng bây giờ thấy Ninh Quang Diệu đến, nụ cười trên mặt lại trở nên rất thoải mái.

Lâm Nhược Khê vừa muốn đi ra ngoài thì bàn tay nhỏ bé lại vô thức run rẩy, nhìn thấy người đàn ông trung tuổi dần dần tiến bước vào đại sảnh, khoảng cách càng ngày càng gần, tay không tự chủ được nắm chặt lấy Dương Thần.

Dương Thần bỏ quay đầu, nhìn nữ nhân cảm xúc phức tạp thoáng chốc, khẽ thở dài nói:

- Đi thôi, đừng để ý đến là được.

Lâm Nhược Khê gật đầu một cách ngốc nghếch, bước đi khó hiểu, dựa vào Dương Thần, tiếp tục hướng ra cửa mà đi.

Ninh Quang Diệu vừa bước vào cửa chính thì lập tức chú ý đến hai người đi ngược đến.

Lúc thấy Lâm Nhược Khê khoác ngoài một chiếc áo véc, cúi đầu im lặng, đồng tử của Ninh Quang Diệu trong nháy mắt co lại, mặt cứng ngắc.

Sau đó, ánh mắt lộ ra vài phần vui mừng và kích động, còn có một chút áy náy.

Lúc Dương Thần sắp kéo Lâm Nhược Khê đi qua, Ninh Quang Diệu không kìm nổi mà mở miệng:

- Nhược... Lâm tiểu thư

Không tự chủ được, bước chân Lâm Nhược Khê dừng lại.

Một đám người vừa mới đi lên nghênh đón Ninh Quang Diệu đều tò mò mà đứng ở đấy, trong số họ nhiều nhất cũng chỉ biết Lâm Nhược Khê là Chủ tịch quốc tế Ngọc Lôi nhưng ở Yên Kinh, một công ty đa quốc gia thì Chủ tịch cũng không có gì to tát.

Tại sao người phụ nữ trẻ của nhà họ Dương này lại làm Ninh Quang Diệu vài phần kính trọng?

Dù sao Ninh Quang Diệu có muốn chào hỏi thì cũng phải bắt đầu từ

Dương Thần.

Dương Thần nhướn mày, thấy Lâm Nhược Khê cắn chặt môi, đứng đó bất động, không khỏi lạnh lùng ngẩng đầu nhìn Ninh Quang Diệu, nói:

- Ninh tổng thống, ông có việc gì thế?

Lúc này Ninh Quang Diệu mới để ý đến Dương Thần, ông ta đương nhiên biết chuyện Dương Thần quay lại Yên Kinh.

Lấy lại bình tĩnh, Ninh Quang Diệu mỉm cười:

- Chúc mừng cậu quay trở lại nhà họ Dương, cơ hội gặp mặt sau này chắc là sẽ nhiều đây.

- Đừng có coi bản thân quá tốt đẹp, tôi thấy, gặp nhiều loại người như ông thì không phải là chuyện đáng chúc mừng.

Dương Thần nói không khách khí.

Trong lúc nhất thời, không khí toàn cảnh có chút kì lạ và căng thẳng.

Nhiều người ở đây đều cảm thấy tim đập dồn, đây đúng là nhà họ Dương và nhà họ Ninh giao chiến trực diện, hơn nữa còn là chủ nhân của nhà họ Dương khiêu khích Ninh Quang Diệu một cách không khách khí.

Tuy là không hiểu vì sao nhưng mọi người đều rất biết điều mà lặng lẽ đứng xem.

Sắc mặt Quang Diệu đầu tiên là trầm xuống, nhưng qua giây lát, cười nhạt nói:

- Lão Dương xem ra có người kẻ tục rồi, tôi và bố cậu quen nhau hơn mười năm, cũng chưa từng nghe ông ấy nói những câu thế này bao giờ.

- Người ông nói, căn bản là tôi không quen.

Dương Thần hờ hững nói:

- Tôi phải đưa vợ tôi đi đón lễ tình nhân của hai người, mấy người cứ tiếp tục diễn kịch đi.

Nói xong, Dương Thần kéo tay Lâm Nhược Khê, cô lấy lại tinh thần, tiếp tục đi theo ra ngoài cửa lớn.

- Chờ chút, đừng vội đi.

Giọng của Ninh Quốc Đống vang lên từ phía sau.

Dương Thần quay đầu lại, chỉ thấy nụ cười quỷ quái kì lạ của Ninh Quốc Đống, mang một ly sâm-panh đi đến trước mặt, hơn nữa ánh mắt còn hơn cả rắn độc nhìn chằm chằm vào Lâm Nhược Khê đang ủ rũ cúi đầu.

- Hôm nay hai vị là khách quý, dù sao thì cũng phải uống một ly thì mới đi được, huống hồ bố tôi cũng đến rồi, nhà họ Ninh và nhà họ Dương quan hệ nhiều đời với nhau, dù sao thì cũng phải chạm một ly chứ. Nếu không không phải là quá không biết điều với nhà chúng tôi rồi sao?

Nói rồi, Ninh Quốc Đống cho phục vụ dâng rượu, đưa tới trước mặt Ninh Quang Diệu và vợ chồng Dương Thần.

Thấy Dương Thần và Nhược Khê bất động, Ninh Quốc Đống lại ra vẻ tò mò nói:

- Sao, vừa rồi anh còn rất khí thế cơ mà, sao uống một ly lại như muốn lùi bước thế.

Không đợi Dương Thần cầm ly rượu lên, Lâm Nhược Khê bỗng ngẩng đầu lên, sau khi nâng hai ly rượu lên, đưa vào tay Dương Thần, quay đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn Quốc Đồng nói:

- Uống thì uống, chả có gì to tát cả.

Dương Thần ngạc nhiên nhìn Lâm Nhược Khê, không biết sao tự nhiên cô ấy lại phấn chấn lên như thế.

Ninh Quang Diệu liếc nhìn đứa con trai của mình, ánh mắt có chút khác thường, Ninh Quốc Đồng lại như là chẳng có phản ứng gì.

Còn lúc nhìn Lâm Nhược Khê, lại phát hiện cô ta chả có ý nhìn mình.

Trong lòng thở dài, Ninh Quang Diệu vẫn nâng ly, chạm cốc cùng hai vợ chồng họ và Ninh Quốc Đồng...

Ngay khoảnh khắc chạm cốc xong, Ninh Quốc Đồng làm như không có chuyện gì xảy ra, lại mở miệng như ma xui quỷ khiến, hạ giọng nói:

- Thất tịch vui vẻ, em gái, em rể...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 952

Gọi Tên Của Tôi

- Pằng !!!

Ly rượu trong tay Nhược Khuê, gần như cũng cùng vỡ nát trên mặt đất trong thời khắc tiếng đó vang ra.

Rượu văng khắp nơi.

Sắc mặt của người đàn bà đó lại lạnh như băng.

Sau khi mặt Ninh Quang Diệu hiện ra một chút khiếp sợ, xanh mặt, bỗng quay đi, nhìn về mặt dữ dần của Ninh Quốc Đống, hai mắt trợn trừng!

Dương Thần rõ ràng cảm giác được nước mắt của Lâm Nhược Khuê tràn ra, rơi xuống.

Thẳng tay rút ly rượu đi, ôm Lâm Nhược Khuê vào lòng, ôm chặt cái ót cô, an ủi:

- Không sao đâu, đừng khóc.

Người con gái đáng yêu đến kích động như thế này sao có thể chịu đựng được, ngực Dương Thần nhanh chóng ướt thành một mảng.

Ninh Quang Diệu chất vấn:

- Mà nói cái gì!?

Hai mắt Ninh Quốc Đống có chút đỏ, gân xanh nổi lên, đón lấy ánh mắt của bố, nói:

- Các người sao phải phản ứng dữ dội như thế, có cái gì bị tôi vạch trần rồi sao?

Đám người xung quanh xôn xao một hồi.

Bởi vì không đứng gần, tất cả những lời nói của Ninh Quốc Đống, những người này đều không nghe thấy.

Nhưng nhìn thấy ly rượu vỡ tan, Ninh Quang Diệu lại dường như rất bất mãn với Ninh Quốc Đống, khó tránh xôn xao.

Ninh Quang Diệu trong lòng nhất động, lấy lại tinh thần, biết Ninh Quốc Đống lại một lần nữa thăm dò!

- Mà ăn tim hổ gan báo rồi đúng không mà dám đùa giỡn tao!?

Ninh Quang Diệu nghiêng răng nhìn đứa con duy nhất của mình.

Ninh Quốc Đống cười nhạt:

- Nếu muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm, bố, xem ra điều con nói đều là sự thật.

- Im mồm!

Ninh Quang Diệu vung tay lên, chỉ các vệ sĩ nói:

- Tiệc tối lập tức giải tán, tất cả mọi người đi ra từ cửa sau, không cho

phép được lại gần đây nửa bước! Ninh gia và Dương gia có việc phải thảo luận!

Bởi khách khứa đều là thanh niên trẻ tuổi, ắt là Ninh Quang Diệu nói gì nghe nấy, vừa vung tay lên, lập tức ngoan ngoãn ra về.

Khách khứa lần lượt ra về, bốn người ở cửa chính lại không hề di chuyển.

Ninh Quang Diệu ôm trán, suy nghĩ một lát, hỏi Ninh Quốc Đống:

- Người phụ nữ đấy quay về tìm mày đúng không!?

- Người phụ nữ đấy.

Ninh Quốc Đống cười nhạo.

- Mẹ của mày! La Thúy San!

Ninh Quang Diệu khẽ gầm gừ.

- Ha ha.

Ninh Quốc Đống cười:

- Không phải mẹ đã chết rồi sao, bố, bố chưa uống rượu mà đã say thành thế này rồi sao?

- Nếu không phải bà ta nói cho mày thì là ai nói, còn nữa, là bà ta truyền tin cho ta...

Ninh Quang Diệu nắm tay run rẩy

- Nói, bà ta ở đâu!?

Ninh Quốc Đống cười nhạt, nói:

- Bố, tại sao bố lại kích động như thế này chứ, nếu mẹ còn sống không phải là tốt hơn sao?

- Mày thế này là bất hiếu! Mày hiểu cái gì! Ta hỏi thì mày phải lập tức trả lời!

- Con không hiểu!? Là con không hiểu!!!

Ninh Quốc Đống trái lại nói lớn:

- Nếu con hiếu sớm hơn, thì đã không giống một thằng ngu bị bố lừa đến vô cùng đau khổ! Đau đớn đến chảy nước mắt!!!

- Mày nói cái gì...

Ninh Quang Diệu đau khổ nhìn đứa con trai.

Ninh Quốc Đống nhìn Lâm Lâm Nhược Khê đang dựa vào vòng tay Dương Thần, ngực phập phồng, nói:

- Vốn dĩ con không muốn tin nhưng bây giờ tất cả đều là sự thật...

Chả trách ông sống chết cũng không cho tôi gặp người đàn bà đó, chả trách đến nghĩ ông cũng không cho tôi nghĩ.

Hóa ra, người này...là tiện nhân mà ông cùng người đàn bà khác sinh ra...

- Câm miệng!

Ninh Quang Diệu giận dữ.

Dương Thần ngẩng đầu, nhìn Ninh Quốc Đống một cách đáng sợ.

- Tôi nói sai rồi sao, chả trách lúc đầu ông lấy súng chĩa vào người tôi, tôi

còn cho rằng là vì người đàn bà khác, hóa ra là vì con gái của ông...

Ninh Quốc Đống lộ vẻ sâu thẳm, cười:

- Ông đã xem cô ta quan trọng như thế tại sao không nhận cô ta? Khó mở miệng sao? Cảm thấy làm Thủ tướng thì thật sự vĩ đại như thế sao, quang minh chính đại thế sao?

- Mày nói xong chưa!

- Chưa!

Ninh Quốc Đống chỉ vào ngực,

- Trong mắt ông, đứa con trai này là cái gì!? Dựa vào cái gì mà tất cả đau khổ tôi phải gánh vác!?

Mười mấy năm qua, tôi lần đầu tiên khát vọng có được một người con gái, ông sau khi dày vò suy nghĩ trong tôi thì lại nói cho tôi, không phải vì cô ta có chồng rồi mà vì cô ta là em gái ruột tôi!?

- Bốp!!

Một cái tát vang dội.

Ninh Quang Diệu sau khi tát đứa con trai, lạnh giọng nói:

- Tao chưa nghe thấy gì, tốt nhất là mày đừng nhớ gì cả.

Ninh Quốc Đống nhìn ông ta một cách tàn nhẫn, cười nhạt với khuôn mặt méo mó:

- Ông lại đánh tôi, tại sao ông không đánh chết tôi đi, dù sao bây giờ ông cũng có đứa con gái có thể kế thừa gia nghiệp của ông, đơn giản là đem Ninh gia và Dương gia xác nhập thôi, không phải cô ta đã lấy tên nghiệp súc của Dương gia rồi sao...

Loại tiện nhân gả cho loại nghiệt súc đúng là xứng đôi.

- Muốn chết....

Dương Thần đã không muốn nghe nữa rồi, nhấc chân một cước đá vào bên hông Ninh Quốc Đống.

- Phịch!

Một đòn nghiêm trọng, căn bản là Ninh Quốc Đống không thể tránh!

Lăn liên tiếp mấy vòng, bị ném tới hơn mười mét trên mặt đất.

Ninh Quốc Đống đau đớn mà hét lên, cánh tay bị đá, xương cốt bị vỡ vụn hoàn toàn!

Vệ sĩ xung quanh khẩn trương ngay tức khắc bao vây quanh Dương Thần!

- Dương Thần...cậu dừng tay!

Ninh Quang Diệu tuy đã tát đứa con trai mình một cái nhưng sao có thể nhìn Ninh Quốc Đống bị Dương Thần đánh trọng thương như thế!?

- Dừng tay? Tôi dùng chân mà.

Dương Thần thản nhiên nói.

- Cậu...

Ninh Quang Diệu nghiêng răng nghiêng lợi, lại không biết mở miệng thế

nào là tốt.

Lâm Lâm Nhược Khê đứng dậy từ trong lòng Dương Thần, lau khước mắt, quay người đi, nhìn Ninh Quốc Đống đang rên rỉ thống khổ ở đó, mắt hiện lên một tia đau thương.

- Thôi đi, chúng ta đi thôi.

Lâm Lâm Nhược Khê túm túm ống tay áo Dương Thần.

Dương Thần thở hắt ra, gật đầu.

Đúng lúc xoay người bỏ đi, Ninh Quốc Đống ở đó kêu gào, dùng hết sức đứng dậy, hai mắt đầy hận thù, hét lớn:

- Ninh Quang Diệu! Ông có còn là Thủ tướng không thế!? Ông còn xứng làm chủ nhà Ninh gia sao!?

Con trai ông bị tên nghiệt súc nhà họ Dương đá đứt tay! Ông lại ở đây nửa rằm cũng không dám đánh! Ông chính là kẻ nhu nhược!!!

Ninh Quang Diệu tức giận, cắn chặt răng, mặt biến thành màu đen:

- Đồ nghịch tử này, câm miệng! Mày không thấy là ai đang xin tha thứ cho mày sao!?

- Xin tha thứ!? Tôi cần con bé đó tha thứ cho tôi sao!?

- Cô ta chính là tiện nhân, người mà ông cùng Tiết Tử Tĩnh sinh ra!! Cho dù là trong người cô ta chảy cùng một dòng máu với tôi, cho dù là em gái, lần sau tôi cũng phải cưỡng hiếp cô ta! Hahaha!!

Ninh Quốc Đống la to, hét to như một tên điên, dường như buông xuống tất cả, buông thả, cười lớn.

Đang lúc Ninh Quang Diệu giận tím mặt, một luồng uy áp mùi tử vong che phủ trời đất, từ ngoài cửa quét vào!

Bóng dáng Dương Thần như một quái vật to lớn đắm chìm trong bóng dáng ác ma, trong nháy mắt chậm rãi xoay người, thậm chí thăm thiết đến mức có thể từ Tu La nhìn đến địa ngục.

- Xem ra mày ngán sống rồi, tưởng tao không dám giết mày sao...

Lâm Nhược Khê vốn cổ nén đau khổ đến tê tâm liệt phế, cảm thấy không đúng, lúc quay người nhìn Dương Thần, con gái đều ngây ra.

Ninh Quang Diệu thầm kêu không tốt, nhưng đã không kịp rồi!

Dương Thần di chuyển điên cuồng trong nháy mắt, trong chớp mắt đã một tay bóp cổ Ninh Quang Diệu, nhấc ông ta lên khỏi mặt đất!

Sau khi nhấc ông ta lên cao, Ninh Quang Diệu giống như một con châu chấu, hai chân giẫy đạp lại chả mảy may dùng sức.

Dương Thần trông như tên điên cuồng lúc nào cũng có thể bóp nát cổ ông ta, quay nhìn Ninh Quang Diệu, cười nhạt:

- Mấy người đều đáng chết...

Lúc này, Ninh Quốc Đống cuối cùng cũng ý thức được chính bản thân mình đã phạm sai lầm!

Anh ta rõ ràng cảm nhận được sát khí trên người Dương Thần hoàn toàn

không phải là đe dọa!

- Dừng!!!

Lúc Dương Thần sắp dùng sức, Lâm Nhược Khê hét chói tai lên.

- Dừng giết người!

Lâm Nhược Khê lắc đầu một cách mạnh mẽ, nước mắt không ngừng rơi xuống.

- Dừng...

Hành động của Dương Thần ngừng lại, nhìn Lâm Lâm Nhược Khê một cách cứng nhắc.

Mà Ninh Quốc Đống lại cố gắng thở dốc, mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Ninh Quang Diệu bất an, như vớ được ân nhân cứu mạng, quay đầu hướng Lâm Nhược Khê mỉm cười, cầu cứu:

- Đúng vậy, Lâm Nhược Khê, cô hãy khuyên Dương Thần đi, đây là vì tốt cho cậu ta, sự bất hiểu này chỉ là nhất thời đầu óc ngu muội, căn bản nó không có uy hiếp gì đối với hai người.

- Hơn nữa...Ninh Quốc Đống là độc đinh duy nhất của Ninh gia chúng tôi...Lâm Lâm Nhược Khê, cô mau nói Dương Thần đi...

Lâm Nhược Khê quay đầu một cách thảm thương, nhìn gương mặt sứt ruột của Ninh Quang Diệu, cười bi thương:

- Ông...vừa mới gọi tên tôi...

Ninh Quang Diệu ngậy ra, một cảm giác mang tội dấy lên, thổi qua lòng ông ta.

Đúng thế, ông ta gọi tên Lâm Nhược Khê.

Trước đó, đều là Chủ tịch Lâm, cô Lâm.

Ông ta vì cứu đứa con trai từng cưỡng đoạt em gái mình mà gọi tên đứa con gái trước nay không chịu thừa nhận...

Chỉ là cái tên!

Mắt Dương Thần hiện lên sự phẫn nộ,

- Việc đến nước này, ông lại nhớ ra việc cầu cứu người phụ nữ của tôi rồi sao, ông tưởng là có tác dụng sao?

Nhưng Lâm Nhược Khê lại quay ngoắc đầu lại:

- Tha cho anh ta đi.

Dương Thần ngẩn ra, nhìn người con gái nước mắt như mưa kia một cách không dám tin:

- Em...em nói gì?

- Ông xã...

Lâm Nhược Khê khổ sở nhìn Dương Thần

- Lần cuối, lần này là lần cuối cùng em cầu xin anh, đừng giết anh ta được không...

Nếu có lần sau, em tuyệt đối sẽ không cản anh...

- Lại còn có lần sau ư!? Em không nghe thấy vừa nãy nó nói gì sao!? Vừa

nãy nó gọi chúng ta là gì!?

Dương Thần không kìm nổi, cao giọng.

Lâm Nhược Khê khóc nức nở một lúc, nhìn Ninh Quang Diệu ánh mắt tràn đầy sự chờ đợi.

Lại là một lần hạ quyết tâm, cô ấy nói không lưu loát:

- Nếu hôm nay anh giết anh ta, cả đời này em sẽ không tha thứ cho anh ngày hôm nay...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 953

Chuyện Không Hay

Nhất thời, cả phòng khách dường như tĩnh lặng.

Dường như hơi thở cuồng bạo của con sóng thần vừa mới còn đây, thì trong nháy mắt đã yên bình, đến nhanh đi cũng nhanh.

Ngừng một lát, tay của Dương Thần theo bản năng buông lỏng ra, để Ninh Quốc Đống rơi xuống đất.

Ninh Quốc Đống co chân chạy thoát, ho dữ dội, sợ hãi bò về phía di chuyển của Ninh Quang Diệu.

Mà trong con mắt Dương Thần tràn ngập u ám tựa như vực sâu của đau khổ, lập tức, khóe miệng hiện lên nụ cười cay đắng.

- Lâm Nhược Khê, không ngờ em... em vì đám người cận bã này mà uy hiếp anh? Uy hiếp chồng của em?

Lâm Nhược Khê vô cùng áy náy và không đành lòng, thấp giọng khàn khàn cầu khẩn nói:

- Không phải... em chỉ là... em biết như vậy là không công bằng với anh, nhưng đây là lần cuối... được không...

Ánh mắt hai người trong khoảng cách chỉ có mười mấy mét giao nhau.

Chỉ có vài giây mà dài như thể mấy chục thế kỷ trôi qua vậy.

Vô số những cảm xúc phức tạp, trong giờ khắc này giống như một cơn ác mộng dài vây quanh hai người.

Trên mặt Dương Thần hiện lên một nét tang thương không tên.

- Được, anh không giết nó.

Lời này nói ra, cuối cùng khiến cho Ninh Quốc Đống đang bò trên mặt đất cùng với Ninh Quang Diệu mồ hôi đầm đìa cũng thở phào nhẹ nhõm.

Còn Lâm Nhược Khê cũng vô cùng áy náy, tay bụng kín miệng mà đau lòng, ánh mắt tràn đầy sự hổ thẹn với Dương Thần.

Nhưng tại giây phút này, trong mắt Dương Thần hiện lên chút tàn nhẫn.

Thân hình bước lên phía trước một cách bất ngờ, đột nhiên hướng tới phần kia của Ninh Quốc Đống liền ra chân!

- Á aaa...

Một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế vang lên, vang vọng cả phòng hội đồng!

Lại một lần nữa, tất cả mọi người đều đứng chết lặng một chỗ!

Ninh Quốc Đống đã đau đến mức hôn mê bất tỉnh, còn dưới đũng quần y rõ ràng đã chảy ra một chất dịch gì đó.

- Quốc Đống!!!

Ninh Quang Diệu gọi to, rồi chạy đến, ôm Ninh Quốc Đồng, dùng lực lắc mạnh, nhưng Ninh Quốc Đồng im lặng không có chút phản ứng gì.

Lâm Nhược Khê ngậy ra, nhìn khuôn mặt không chút phản ứng gì của Dương Thần.

- Anh không giết nó, không có nghĩa là bắt nó không phải trả bất cứ một cái giá nào.

Dương Thần lạnh lùng buông một câu, trực tiếp bước qua bên cạnh Ninh Quang Diệu.

Đi đến trước mặt Lâm Nhược Khê hiền lành, Dương Thần trầm giọng nói:

- Em vẫn muốn ở lại, hay đi cùng anh?

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, nuốt nước bọt nghẹn giọng nói:

- Tại sao...

- Ở lại hay là đi?

Dương Thần hỏi lại.

Lâm Nhược Khê nhìn Ninh Quang Diệu đang ôm đứa con trai mà khóc rống lên, sau một hồi mắt mát mát đau đớn, thở một cách nặng nhọc, đưa tay kéo cánh tay Dương Thần lại.

- Đi thôi.

Lúc này ánh mắt Dương Thần mới dịu dàng được một chút, cùng người con gái đó đi hướng về phía cửa phòng.

Các vệ sĩ tuy rằng vô cùng căm thù, nhưng đều không dám bước lên, dù sao bọn họ cũng hiểu rõ, tiến lên cũng chẳng làm được gì, ngược lại lại bị giám đốc khiển trách.

Ngay sau khi hai người Dương Thần đi chưa được xa, Ninh Quang Diệu bên trong cửa đột nhiên quay đầu, hét lớn

- Dương Thần! Con trai tôi mà xảy ra chuyện không hay gì, tôi nhất quyết sẽ không tha cho cậu!

Hai mắt Ninh Quang Diệu đỏ ngầu, giống như con thú hoang sắp cắn người vậy.

Con người của y từ trước đến nay luôn ôn tồn lễ độ, cuối cùng đến lúc ý thức được con trai độc trai nhất của mình có khả năng bị phế, đã bùng phát sự điên cuồng trong lòng.

Dương Thần vốn ngoảnh mặt làm ngơ, mang theo Lâm Nhược Khê quay trở lại xe.

Sau khi xe lặng lẽ chuyển bánh, Dương Thần lái xe, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, về Dương gia mà không nói một lời.

Lâm Nhược Khê thì ngồi bên cạnh, nắm chặt váy, chốc chốc lại liếc nhìn người con trai khuôn mặt không chút trạng thái ngồi bên, ánh mắt tràn đầy vẻ ưu tư.

- Anh vẫn còn giận em?

Lâm Nhược Khê yếu ớt hỏi.

Dương Thần thần nhiên nói:

- Không có.

- Rõ ràng là có.

Lâm Nhược Khê nói nhỏ:

- Có thể quên chuyện hôm nay đi được không, về sau không gặp lại họ nữa.

Sắc mặt Dương Thần không đổi nói:

- Đừng nghĩ nhiều nữa, không có, đã bảo không có.

Lâm Nhược Khê lắc đầu nói:

- Anh gạt em, bây giờ anh nhất định đang kìm chế bản thân, anh muốn mắng em thì cứ mắng đi, em có thể chịu được.

Dương Thần chân ga vô thức nhún xuống, tiếng động cơ gầm lên.

- Anh sao lại phải mắng em, em cũng có làm sai cái gì đâu.

Dương Thần khàn khàn nói.

Lâm Nhược Khê cắn đôi môi mỏng của mình, đành phải yên lặng, không nói thêm câu nào.

Hơn nửa tiếng sau, hai người về đến Dương gia.

Dương Công Minh đã ở nhà sau chờ, Quách Tuyết Hoa đang uống trà cùng cha chồng, Yên Tam Nương thì đứng bên cười dài.

Thấy đôi vợ chồng son một người mắt khó coi, một người mặt ủ buồn trở về, Quách Tuyết Hoa giật mình đầu tiên.

- Đây... làm sao thế này, con trai, sắc mặt của con và Nhược Khê là như thế nào vậy?

Quách Tuyết Hoa kỳ lạ hỏi.

Dương Thần khẽ nhếch môi cười:

- Không có chuyện gì, chỉ là có chút vô vị thôi.

Dương Công Minh liếc nhìn hắn một cách thâm thúy, cười nói:

- Xem ra hai vợ chồng có gì lục đục rồi?

Lâm Nhược Khê có chút căng thẳng cúi đầu xuống, không dám nói lời nào.

- Ông à, quan tâm như vậy, thì thà ông nghĩ cách đối phó Ninh gia còn hơn. Ninh Quốc Đống đã bị cháu đá cho cái thành thái giám rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Ninh gia đã bị tuyệt đường tông tự rồi. Nếu ông không giải quyết được thì cháu sẽ giải quyết, việc mình làm cháu sẽ chịu trách nhiệm.

Nói xong, Dương Thần cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về hướng phòng mình.

- Sao?

Quách Tuyết Hoa một tiếng kinh hô nói:

- Dương Thần rốt cuộc là con đã làm cái gì vậy! Thằng nhỏ này! Đùa

giống thì cũng có mức độ chứ! Nói rõ ràng xem nào!

Còn Dương Công Minh thì gõ gõ mặt bàn.

Quách Tuyết Hoa lập tức cầm miệng, cười cười rồi ngồi xuống, nhưng về mặt thì vẫn sốt ruột.

Lập tức, Dương Công Minh nhìn Lâm Nhược Khê vẫn ngồi trước mặt, cười tủm tỉm hỏi:

- Nhược Khê, cháu nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, mắt ngấn nước.

- Ông nội... cháu xin lỗi.

Lâm Nhược Khê khóc nức nở nói:

- Điều là cháu không tốt... Dương Thần đang giận cháu...

- Khóc suốt mướt như vậy cũng không giải quyết được vấn đề, bình tĩnh lại nào, nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho ông nghe xem nào.

Dường như bị cụ già cảm hóa, sau khi Lâm Nhược Khê gật gật đầu, thì trong một thời gian ngắn đã kiềm chế được cảm xúc.

Sau đó, nói hết chuyện đã xảy ra trước sau bữa tiệc tối.

Dương Công Minh sau khi nghe xong, về mặt thản nhiên, giống như có đâm thủng một lỗ lớn thì cũng không có chút lo sợ gì.

Còn Quách Tuyết Hoa thì vô cùng lo lắng nói:

- Cha à, vậy bây giờ phải làm sao đây, Ninh Quang Diệu không phải là thỏ non, y bình thường là một con cáo già, chuyện này nếu Ninh Quốc Dương bị đánh đến tàn phế thật, thì... Ninh gia nhất định sẽ đối đầu với chúng ta...

Dù sao hồi trẻ cũng từng không có thiện cảm với Ninh Quốc Diệu rồi, nhưng thật ra Quách Tuyết Hoa cũng rất hiểu bản tính của Ninh Quang Diệu.

Dương Công Minh trầm ngâm một lát, rồi ngẩng đầu lên nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê à, cháu về phòng chăm sóc Dương Thần đi, chuyện này cháu không cần lo lắng nhiều.

- Nhưng...

- Ông sẽ không trách cháu, cháu không làm sai điều gì cả, đây gọi là nhân sinh.

Dương Công Minh khẽ cười nói.

Lâm Nhược Khê sững sốt trong chốc lát, cuối cùng gật gật đầu, khẽ bước về phía phòng mình.

Đợi khi Lâm Nhược Khê đi rồi, Quách Tuyết Hoa nói:

- Ninh Quang Diệu này đúng là lòng gan dạ sắt, Nhược Khê của chúng ta có cái gì không bằng nhà người khác cơ chứ, sao lại không thừa nhận đứa con gái này chứ, tiếc rằng đây không phải là con gái ruột của con.

- Hừ.

Dương Công Minh nói:

- Con nói cái gì vậy, con còn muốn con gái ruột mình gả cho con trai ruột mình sao?

Quách Tuyết Hoa khoan thai cười nói:

- Cha à, cha cũng biết, con đang nói giá mà.

Dương Công Minh liếc mắt một cái, rồi đập bàn nói:

- Chuyện Nhược Khê là huyết thống của nhà họ Ninh, cha cũng đã biết từ lâu, chỉ sợ hai lão già nhà Lý gia và Đường gia, cũng chỉ là giữ yên lặng mà thôi.

- Chuyện này giấu giếm nhiều năm như vậy, rất ít người biết, chỉ cần Ninh Quang Diệu không thừa nhận, ai nói ra cũng vô dụng.

- Cho nên Ninh Quang Diệu không thừa nhận, nhưng thật là lại có thể lý giải, nhà họ Ninh nhiều nhân tài, không phải là một mình y có thể làm gia chủ. Nếu y vì có con riêng mà bị hủy thanh danh, thì tất cả đều tan biến hết.

Quách Tuyết Hoa gật gật đầu nói:

- Điều này cũng đúng... đàn ông chẳng có mấy người tốt, quyền lực quan trọng như vậy sao? Vị trí đó, không phải là mấy năm nay anh ngồi nhưng mấy năm sau lại đổi người khác ngồi, sống không thể mang theo, chết cũng không thể mang theo được. Nhưng đứa con này, là cốt nhục, đổi là thời xưa, cha chết rồi vẫn còn phải dựa vào đứa con ôm đầu tiên vào trong quan tài nữa...

Cô ghê tởm và oán giận, tự nhiên là hai người đàn ông Dương Phá Quân và Ninh Quang Diệu, nhưng vừa mới nói xong, lại cảm thấy Dương Công Minh đang nhìn mình một cách không hài lòng.

- Cha... con... con vừa nãy không phải là nói cha.

Quách Tuyết Hoa xấu hổ ngượng ngùng cười nói.

Dương Công Minh có chút bất đắc dĩ với mồm miệng của cô con dâu.

- Cha thật sự mong con giống như hồi trước, cả nước đâu đâu cũng thấy hội từ thiện của con, khi về nhà này lại bắt con hầu hạ lão già như ta, ngược lại cũng được con làm cho tinh thần vui lên mỗi ngày.

Quách Tuyết Hoa then thùng cúi đầu, trước mặt người già, người làm mẹ như cô vẫn là một đứa trẻ.

Dương Công Minh thở dài nặng nề nói:

- Ninh Quang Diệu chưa có nắm bắt đầy đủ, không phải là người hành động thiếu suy nghĩ, đây là ưu điểm của y, nhưng cũng là khuyết điểm của y. Nếu Dương Thần đã vạch mặt y, thì chúng ta chỉ có thể bình đến tướng ngăn, nước lên tường chặn mà thôi.

Nói xong, Dương Công Minh quay đầu lại nói với Yên Tam Nương:

- Tam Nương, dự án hợp tác của Dương gia chúng ta với Ninh gia có thể bị hủy bỏ hoàn toàn, từ hôm nay trở đi, tôi xin miễn gặp khách ngoại giới.

Yên Tam Nương gật đầu nói:

- Thưa lão gia, có cần tôi phái người đi nghe ngóng động tĩnh bên Ninh

gia không?

Dương Công Minh khua tay nói:

- Chuyện đến bây giờ, một núi không thể có hai hồ, sau này có hai khả năng, Ninh gia chịu thua, hoặc là, liều chết một phen. Về phần kết quả của khả năng thứ hai, cần xem bản lĩnh của Dương Thần, ông già như tôi, chỉ có thể giúp nó kéo dài thời gian, xem nó có thể đi đến hoàn cảnh nào.

Yến Tam Nương chậm rãi gật đầu, con người còn lại vài tia kỳ vọng không tên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 954

Uớt Sũng

Màn đêm buông xuống, Lâm Nhược Khê quay trở về phòng, thật cẩn thận bước vào cửa.

Ánh đèn trong phòng có chút mờ tối, Dương Thần chỉ bật một bóng đèn ở đầu giường, ngồi trên chiếc giường rộng lớn, bóng dáng như một bóng ma.

Lâm Nhược Khê bước vào phòng, Dương Thần dường như không cảm giác thấy, ngồi không nhúc nhích.

Lâm Nhược Khê trong lòng đau thương chua xót, cố gắng tìm cách làm chồng vui, dịu dàng hỏi:

- Ông xã, có cần em pha cho anh một chén trà không?

Dương Thần không nhúc nhích, vẫn ngồi nguyên như vậy.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng khéo léo đi đến bên cạnh Dương Thần, ngồi xuống nói:

- Hay là em pha nước nóng cho anh để anh tắm nhé, em thấy người làm còn chuẩn bị muối tắm gì gì đó, tắm nước ấm thả lỏng một chút, có lẽ tâm trạng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Dương Thần hít một hơi nặng nề, tự giễu cười thành tiếng nói:

- Em không cần cố ý lấy lòng anh, đây là việc anh thường làm cho em, còn tự anh, anh không cần.

- Em...

Lâm Nhược Khê cố gắng cười nói:

- Em không phải cố ý, những việc này đều là những việc em nên làm mà.

Dương Thần đứng bật dậy, từ trên cao nhìn xuống người con gái ấy nói:

- Việc em nên làm? Theo anh thấy, việc em nên làm nhất, chính là giúp anh giết chết Ninh Quốc Đống!

Lâm Nhược Khê buồn bã nói:

- Thật sự anh vẫn còn giận em.

- Anh giận em? Không, anh giận chính bản thân mình.

Dương Thần nói:

- Anh giận chính bản thân mình, làm gì vừa nãy anh phải nghe lời em nói cơ chứ?

- Lần trước ở phòng làm việc của em, anh đã buông tha Ninh Quốc Đống một lần rồi, lần này, anh lại vì một câu nói của em mà bỏ qua cho y!

- Anh biết rõ rằng lần này là để lại tai họa cho mình về sau, biết rõ quy luật nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, nhưng anh vẫn ngu xuẩn làm làm như vậy!

- Anh không biết anh là đầu lợn hay là bị coi thường quá mức! Anh mới

là thằng ngu nên bị oán hận và chán ghét nhất!

Sau khi xả hết tức giận, Dương Thần quay đầu đi vào phòng tắm.

Bang!

Cánh cửa bị đập mạnh!

Lâm Nhược Khê không kịp nổi run rẩy thân thể mềm mại, hai hàng nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Còn Dương Thần vào bên trong phòng tắm, liền lột hết quần áo mình xuống, sau khi cởi hết thân mình, mở vòi hoa sen.

Dòng nước chảy nhanh xuống, bắn mạnh vào thân thể hắn.

Dương Thần đón lấy dòng nước, nhắm mắt lại, thở hỗn hển, lửa giận trong lòng thể nào cũng khó tĩnh lại.

Đang lúc hắn trầm mồi phiền muộn đau khổ, cửa phòng tắm bị mở ra.

Lâm Nhược Khê mặc một chiếc váy lụa dài, chân trần, mắt đỏ lên, trên mặt nước mắt vẫn còn chưa khô.

Nhưng người con gái ấy với vẻ mặt giận dữ bước vào phòng tắm, nhìn chằm chằm vào người đàn ông không mảnh vải che thân.

Lâm Nhược Khê căn bản không màng đến hiện trạng bây giờ của Dương Thần, cũng lờ đi Dương Thần đang tắm dưới màn nước kia.

Từng bước từng bước tiến tới bên cạnh Dương Thần, lại bước vào trong bồn tắm!

Thoáng cái, dòng nước phun ra đồng thời cũng xả xuống thân thể Lâm Nhược Khê, làm cái váy lụa dài và mái tóc mềm mượt của cô gái đều bị ướt hết.

Thế nhưng Lâm Nhược Khê hoàn toàn không thèm để ý!

- Em... em làm gì vậy.

Dương Thần đứng là có chút hơi nhượng bộ, chỉ vì tình huống này rất không bình thường.

Đôi mắt đầm nước của Lâm Nhược Khê nhìn chằm chằm Dương Thần, giọng lạnh lùng chất vấn:

- Anh dựa vào cái gì mà đối xử với em như vậy?

Dương Thần sững sốt:

- Ý gì vậy.

- Em đã hạ giọng xin anh, muốn đối với anh tốt một chút để anh tha thứ cho em, chẳng lẽ anh là một người đàn ông, đến lòng dạ nhận lời xin lỗi của em cũng không có sao?

Dương Thần phức tạp nhìn cô nói:

- Em muốn nói chuyện này, có thể đợi anh tắm xong rồi hãy nói.

- Ngay bây giờ.

Bỗng nhiên giọng nói của Lâm Nhược Khê vô cùng xúc động nói:

- Anh ở bên ngoài trên hoa gheo nguyệt, làm bao nhiêu chuyện khiến người khác thất vọng đau khổ, em không phải đều tha thứ hết cho anh rồi

đẩy sao?

- Tại sao bây giờ em muốn anh tha thứ cho em vào lúc này, anh lại đối xử tàn nhẫn với em như vậy?

- Anh cho rằng em là cái nợ kiếp trước của anh đúng không? Hay là anh cho rằng, hồi trước anh và em, đáng lẽ em nên tha thứ cho anh nhiều hơn nữa, mà không phải là anh thông cảm cho em!?

- Anh đã vì em, vì cuộc sống sau này của hai ta, chẳng lẽ em lại không hiểu rằng không được giúp cha con Ninh gia kia hay sao?

Dương Thần tức giận nói.

- Cho nên em đã nói lần này là lần cuối! Lần cuối anh nghe rõ không!?

Lâm Nhược Khê đau khổ gào to.

Dương Thần nhìn người con gái đang đau buồn phần nộ, trái tim đau nhói, không nói ra lời.

Tay Lâm Nhược Khê dường như vung quá trán, những sợi tóc ướt nhèm dính trên mặt cô.

- Em cũng có cha, cũng có anh em, mặc dù em không thừa nhận họ, họ cũng không tốt với anh, nhưng bọn họ chính xác là như vậy, không phải sao?

Lâm Nhược Khê ghen ngào nói:

- Anh đã bỏ qua cho Dương Liệt mấy lần rồi? Anh bỏ qua cho Tư Lệnh Dương bao nhiêu lần? Nếu bọn họ không phải là anh em của anh, không phải là cha đẻ anh, anh chẳng lẽ lại cho họ nhiều cơ hội như vậy sao!?

- Nếu không phải là bọn họ có quan hệ huyết thống với anh, thì với tính cách của anh, anh lại để bọn họ sống đến ngày hôm nay sao!?

Dương Thần kinh ngạc đứng một chỗ, hoàn toàn không nói ra lời.

Lâm Nhược Khê nhìn hẩn, giọng đầy oán trách nói:

- Tại sao bây giờ đến lượt em, anh muốn em quả quyết từ bỏ tất cả.

- Cho dù họ không làm thêm lần nào nữa, chẳng lẽ em chỉ hi vọng tha thứ một lần, cũng là không thể được, anh cảm thấy như vậy là khó tha thứ lắm sao?

- Chẳng lẽ lại bởi vì, họ hàng máu mủ nhà anh, là người nhà anh, còn người nhà em đối với anh chỉ là người dung nước lã hay sao!?

Dương Thần im lặng, vẻ mặt u sầu.

Lâm Nhược Khê chán nản nhìn hẩn vài lần, cất vài tiếng cười nói:

- Xem ra là em đã quá quan trọng mình rồi, quả thực, anh có bao nhiêu người con gái, hà cớ gì phải ở lại đây mà chịu cơn giận không đầu này.

- Anh có thể chỉ mới phế một người, mà không phải là giết, cũng đã là chiếu cố cho em lắm rồi, em làm sao lại có thể hi vọng anh tha thứ cho em nữa đây...

- Thôi được, tùy anh vậy, coi như em chưa nói gì, ai nói em không có bản lĩnh lớn như anh, chỉ biết dựa vào sự che chở của anh chứ.

Dứt lời, Lâm Nhược Khê quay người, bước ra khỏi bồn tắm.

Nhưng do chân dính nước, mà nền gạch hoa lại trơn, nên cô vừa bước chân ra, không để ý lập tức bị ngã nhoài.

- A!

Trong khoảnh khắc, hai tay Dương Thần vươn ra phía trước đỡ lưng và eo nhỏ nhắn của người con gái ấy!

Không nói năng gì, Dương Thần ôm người con gái quay trở lại bồn tắm, áp sát người, lúc này hai người mặt kề mặt nhau.

Lâm Nhược Khê sau một hồi sợ chuyện không đâu, rồi lại đột ngột bị kéo vào lòng, có phần phát mộng.

Khi ngẩng đầu nhìn Dương Thần, Lâm Nhược Khê mới phát hiện, người đàn ông lúc này đang mỉm cười với cô một cách kỳ quặc.

- Anh... anh cười đều em sao.

Lâm Nhược Khê có chút xấu hổ nhưng lại giả vờ điềm tĩnh nói.

Dương Thần ánh mắt nhìn xuống nói:

- Hình như kích cỡ lớn hơn một chút...

Lâm Nhược Khê ban đầu có chút nghi ngờ, nhưng nhìn theo hướng nhìn của hắn, lập tức má lúm đồng tiền đỏ ửng lên.

Hóa ra, vừa nãy trong khi nói chuyện sôi nổi, toàn thân cô đã bị nước làm cho ướt sũng.

Chiếc váy sau khi bị ướt sũng, dính sát vào da thịt Lâm Nhược Khê, đặc biệt mờ mờ ảo ảo nhìn thấy bộ ngực của cô, làm cho cô lộ vẻ tự hào về cặp tuyết lê ấy.

Giờ phút này sau khi bị Dương Thần ôm chặt, không chỉ là bụng dưới và các bộ phận khác, mà bộ ngực cũng bị chèn ép, toàn bộ cơ thể đều bị ép sát vào người Dương Thần.

- A...

Lâm Nhược Khê khẽ kêu lên một tiếng, vô cùng thẹn thùng quay mặt đi phía khác

Đơn giản là, phần dưới của Dương Thần đã có phản ứng mãnh liệt, một cảm giác nóng bỏng và cường tráng, chen đúng vào giữa hai chân của cô, hai chân trắng mịn mềm mại khẽ khẽ run rẩy.

- Em nói xem, vào lúc nào không vào, lại vào đúng lúc anh xấu hổ như vậy, bây giờ làm sao, thằng em nhỏ của anh không xuống được nữa rồi...

Dương Thần cười tà nói.

Lâm Nhược Khê cắn môi nói:

- Em sắp bị anh trâu cho điên tiết lên rồi, lại còn cố ý như vậy nữa.

- Em bị anh chọc tức? Đây chẳng phải là em hung hăng hơn người sao?

Dương Thần cười đau khổ.

- Anh... anh bạo lực với em! Anh ngược đãi phụ nữ!

Lâm Nhược Khê không biết tự mình đang nói cái gì nữa, phản bác một cách thiếu tự tin.

Dương Thần cũng không tranh luận với cô nhiều, cô gái này mãi mãi không biết được, chính cô ấy bây giờ đang bị ướt như chuột lột, cơ thể như ẩn như hiện, kết hợp với khuôn mặt ửng hồng xinh xắn, đúng thật quyền rũ biết bao.

- Em nếu không đi ra ngoài, anh sẽ không kìm chế nổi mà làm đám cưới trước, sẽ hành quyết em ngay trong này đây.

Dương Thần liêm liêm môi nói.

- A... không được!

Lâm Nhược Khê vừa nghe vậy liền nhanh chóng loạng choạng bước ra khỏi bồn tắm, bất chấp trên người vẫn còn ướt sũng chạy ra khỏi phòng tắm.

Dương Thần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn xuống thẳng em đã “nổi trận lôi đình”, bất đắc dĩ khổ sở cười nói:

- Nhịn thêm vài ngày nữa, đến lúc đó, chúng ta sẽ dạy dỗ cho cô ấy biết thế nào là đàn ông.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 955

Muôn Giống Như Bà.

Cô vợ Tổng giám đốc xinh đẹp của tôi

Ở bên này, Dương Thần mệt mỏi và tự tiếp sức cho bản thân, cuối cùng đều bộc phát ra hết những những mâu thuẫn và sự tức giận tích tụ trong lồng ngực của cặp vợ chồng trẻ. Ở một bên khác, trong phòng bệnh đặc biệt cao cấp ở bệnh viện lớn nhất Yên Kinh, Ninh Quang Diệu cũng đang tức giận tột độ.

- Tốt nhất là nói cho ta biết rõ, rốt cuộc là có ý gì? Cái gì gọi là xoay chuyển trời đất?

Dưới ngọn đèn màu trắng, Ninh Quang Diệu đang đối mặt với một vị bác sỹ phẫu thuật đeo kính, lớn tiếng quát.

Vị bác sỹ rất sợ hãi, nhưng vẫn đành phải nói:

- Thủ... Thủ tướng, chúng tôi thực sự đã làm hết sức rồi...nhưng, nhưng Chủ nhiệm Ninh, anh ta, toàn bộ cơ quan sinh sản của anh ta, cả những cơ quan ở ngoài và trong đều bị thương nghiêm trọng đến nỗi không thể hồi phục lại được.

Việc này...cho dù là Hoa Đà tái thế, Biển Thước tái sinh thì cũng bó tay.

- Ít nói mấy lời vô nghĩa đó với ta thôi!

Ninh Quang Diệu vẻ mặt xanh mét nói:

- Ta hỏi ông một lần cuối, rốt cuộc là còn có cách...hay là hết cách rồi.

Vị bác sỹ nhìn ánh mắt như ăn tươi nuốt sống của Ninh Quang Diệu, hận một nỗi không thể chạy trốn được, cuối cùng cũng phải cắn răng một cái, lắc đầu.

- Thật sự...xin Thủ tướng thông cảm cho.

- Thông cảm?

Mặt Ninh Quang Diệu co thắt lại, gật gật đầu, cười quái dị nói:

- Mỗi năm khi chi tiền cho đám người mặc áo bluse trắng các người, ta đều mắt nhắm mắt mở mà chi cho các người, nhưng số tiền đó không phải dùng cho các người trong những lúc như thế này-cần xin sự tha thứ từ người khác.

Vị bác sỹ toát mồ hôi lạnh:

- Thủ tướng... Việc này thực sự hết cách rồi...

- Ta biết các người hết cách, vì vậy ta quyết định tha thứ cho các người...

Ninh Quang Diệu lộ ánh mắt sắc bén:

- Để đám nhân viên các người không phải mệt mỏi nữa, ta quyết định giải thoát sớm cho các người...

Nói xong, không đợi vị bác sỹ đó nghi ngờ thêm, Ninh Quang Diệu ra hiệu với người vệ sỹ ở ngoài cửa.

Sau khi người vệ sỹ gật gật liền tiến lên phía trước, duỗi thẳng cánh tay, bóp cổ vị bác sỹ chỉ trong nháy mắt.

“ Rắc rắc.”

Tiếng xương kêu giòn tan, vị bác sỹ tắt thở chết ngay, mắt vẫn mở tròn trĩnh, dường như trước khi chết vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ninh Quang Diệu trầm giọng nói:

- Tất cả những nhân viên y tế biết bệnh tình của thiếu gia, một người cũng không được giữ lại, làm sạch sẽ cho ta...

Các vệ sỹ nhìn nhau, lập tức không một chút do dự, gật đầu tuân lệnh.

Đợi đám vệ sỹ ra ngoài xử lý hết những việc còn lại, Ninh Quang Diệu thở dài một tiếng.

Xoay người nhìn Ninh Quốc Đống vẫn còn đang hôn mê, mặt mày nhẵn lại, sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh, trong mắt hiện lên sự đau lòng và phẫn nộ.

Đi đến bên giường bệnh, Ninh Quang Diệu nắm chặt lấy một tay của đứa con trai, dường như đã hạ quyết tâm gì đó, quay đầu, hướng ra phía cửa, nói với người trợ lý:

- Để cho nhân viên y tế của gia đình chúng ta đến đây chăm sóc cho thiếu gia, sau đó chuẩn bị máy bay...

Trong mắt người trợ lý hiện lên sự sửng sốt, rất đổi ngạc nhiên, đáp lại:

- Rõ!

Dưới màn đêm nặng nề, bóng đêm mập mờ của Yên Kinh.

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, từng đoàn từng đoàn như đom đóm.

Trong căn phòng ngủ yên tĩnh nằm ở vùng ngoại ô của Yên Kinh, ngọn đèn nhấp nhòang, không khí tràn ngập mùi vị của phụ nữ.

Một đôi nam nữ đang ở trên một chiếc giường lớn, không ngừng phát ra những tiếng va chạm, cọ sát của các bộ phận.

Người phụ nữ với thân hình đầy đặn như một con bạch tuộc quấn chặt lấy cổ người đàn ông, đôi chân nõn nà, trắng đẹp kẹp chặt bên hông của người đàn ông.

Người đàn ông tương đối gầy yếu, nhưng lại có một cỗ máy hoạt động rất mãnh liệt.

Toàn thân ướt sũng mồ hôi, khiến hắn ta say mê một cách điên cuồng, xông vào ngực của người phụ nữ.

Khuôn mặt trưởng thành với đôi lông mày lá liễu của người phụ nữ kia trong sự tấn công không ngừng đó đang dần hưng phấn đến đỉnh điểm.

Âm thanh lục đục trong phòng, đôi chân nõn nà mặc đôi tất giầy màu đen của người phụ nữ căng lên, đứng yên tại chỗ.

Háng của người đàn ông lại rung lên từng hồi, cổ họng như phát ra một

âm thanh run rẩy, giống như có tiếng răng va đập vào nhau.

Hai tay của gã từ chỗ dưới lưng của người phụ nữ vuốt dài xuống, dừng lại ở đôi mông đầy đà đang cong lên kia, một cảm xúc dâng trào đã khiến hắn ta không muốn rời tay.

- Ừm...Tên què này, kỹ thuật của cậu càng ngày càng lợi hại, thoải mái quá đi.

Vì được hoan lạc mà lúc này, La Thúy San trông trẻ giống như một thiếu nữ 20 tuổi, chiếc lưỡi thơm tho của bà ta đang thăm dò trên khuôn mặt của người đàn ông kia.

- Gọi tôi là Văn Thao.

Văn Thao không một chút khách khí phản ứng lại, cắn vào đôi môi mọng đỏ của La Thúy San.

La Thúy San nũng nịu nói:

- Không được, tôi gọi cậu là tên què sẽ cảm thấy thân thiết hơn.

Văn Thao nhếch miệng cười nham hiểm, cái chân què của gã dưới sự giúp đỡ hùng mạnh của tiền bạc nhà họ Ninh, được chữa trị cẩn thận nên bây giờ chẳng còn què nữa.

Nhưng La Thúy San vẫn gọi gã là “Tên què”.

Văn Thao cũng có thể hiểu, người phụ nữ đã hoàn toàn biến thành kẻ lẳng nhăng như hôm nay mỗi lần ân ái với gã đều nghĩ đến cảnh thâm ở dưới chiếc cầu lớn ở Trung Hải lúc trước, bị mấy tên ăn mày ăn hiếp.

Dường như cái quá khứ kinh khủng này lại khiến cho La Thúy San bị kích thích, làm cảm xúc của bà ta đạt tới đỉnh cao.

Đúng là chó thật... Trong lòng Văn Thao cười lạnh lùng nghĩ ngợi, nhưng vẫn làm ra vẻ mặt say mê nhìn La Thúy San.

- Bà thật đẹp, Thúy San...

Văn Thao tán dương với vẻ vô cùng thành kính.

Cả người La Thúy San giống như nước hòa tan vào người của Văn Thao:

- Tất cả những thứ này đều là vì cậu...Tôi trở thành kẻ như bây giờ, cố hết sức để trở về đây chính là vì cậu...Chỉ cần cậu đối tốt với tôi như vậy...

Văn Thao kéo bà ta vào trong lòng mình:

- Tôi vô dụng như vậy, còn nói gì đến việc đối tốt với bà.

- Không sao, chỉ cần cậu có tâm là đủ rồi.

La Thúy San vẻ mặt thỏa mãn nói.

Văn Thao vuốt ve khuôn mặt của người phụ nữ, hỏi lẳng sang vấn đề khác:

- Đúng rồi, hôm nay bà đi buổi tiệc đó, việc có thành công không?

Trong mắt La Thúy San hiện lên một chút không hài lòng:

- Hừ, tên Dương Thần đó sớm đã có chuẩn bị, cho người vợ của hắn một thứ hộ thân nên vẫn chưa thể thành công được.

Nhưng không sao, tôi có thời gian, những người muốn giày vò Dương

Thần, không chỉ một mình tôi, sớm muộn gì cũng sẽ giết chết hẳn...

Văn Thao vẻ mặt tiếc nuối nói:

- Quả thực là đáng hận, tôi không giúp gì được cho bà, nếu như tôi có thể biến thành một người lợi hại như bà thì thật là tốt.

La Thúy San dường như có chút sợ hãi lắc đầu:

- Không được giống tôi. Chỉ cần cậu cứ ở mãi bên tôi là đủ rồi. Giống như tôi, người không phải là người, quỷ không phải là quỷ, ngay cả bản thân tôi rốt cuộc là còn sống hay đã chết cũng không biết...quả thực không dám nhìn bản thân qua gương...

Văn Thao hơi kinh ngạc, nhưng sắc mặt lại trở lại như cũ, suy nghĩ, cắn răng một cái, khản thiết nói:

- Với tôi mà nói, kẻ thù của bà chính là kẻ thù biển máu của tôi.

Bây giờ bà đang đối mặt với cảnh khó khăn, tôi không muốn để bà một mình chiến đấu.

Thúy San, nói cho tôi biết đi, làm thế nào để có thể trở nên lợi hại như bà. Cho dù là chỉ lợi hại bằng một nửa thôi thì tôi cũng có thể dễ dàng giúp bà hơn.

- Cậu...

- Đừng ngăn cản tôi.

Văn Thao nói:

- Lẽ nào bà vẫn không hiểu được tâm ý của tôi sao? Trước kia tôi chỉ là một tên ăn xin, một tên què không ai quan tâm, nếu như không phải là bà thì đến bây giờ tôi vẫn còn đang chết còng, đói queo ở dưới chân cầu đó rồi.

Bây giờ tôi muốn được ở cùng bà, báo thù, sau đó cùng nhau sống những ngày tháng tốt đẹp. Chúng ta không chỉ muốn Dương Thần phải trả giá mà còn muốn tên quỷ máu lạnh nhà họ Ninh cũng phải chết không có chỗ chôn.

La Thúy San nhìn dáng vẻ vô cùng thành khẩn của Văn Thao liền cảm động rơi nước mắt.

- Cậu thực sự...muốn giống như tôi?

La Thúy San thì thảo hồi.

Văn Thao gật đầu kiên quyết:

- Nói cho tôi biết là ai giúp bà, rồi cứu bà về, là ai đã khiến bà trở nên lợi hại như thế này.

Bất luận là phải chịu bao nhiêu khổ cực, vì bà, tôi nguyện cam lòng.

La Thúy San yên lặng nhìn người đàn ông này trong chốc lát, lau nước mắt, mỉm cười duyên dáng, nói:

- Được, ngày mai tôi sẽ liên lạc ngay với Nghiêm Bất Ván, ông ta nhất định có cách để cho cậu trong chốc lát có thể đạt được thực lực như tôi bây giờ...Chỉ là...có thể cậu sẽ phải chịu khổ rất nhiều...

- Nghiêm Bất Ván?

Văn Thao hoài nghi nói:

- Ông ta...chính là người giúp bà?

La Thúy San cười nói:

- Tôi không có lý do nào để hù cậu cả. Đối với cậu, tôi không việc gì phải giấu. Cậu yên tâm, mặc dù Nghiêm Bất Ván bị Dương Thần đánh cho đến nỗi phải bỏ trốn, nhưng thứ mà trong tay ông ta nắm giữ mới là đối thủ cứng đầu nhất của Dương Thần.

Trong đám thuộc hạ của Nghiêm Bất Ván thì tôi là một kẻ vô dụng, vì vậy ông ta mới để tôi trở về Yên Kinh muốn làm gì thì làm.

Chỉ cần chúng ta sống thì sớm muộn gì cũng có một ngày có thể mượn sức mạnh của Nghiêm Bất Ván để tiêu diệt Dương Thần và Ninh Quang Diệu.

Văn Thao vẻ mặt bối rối:

- Vậy...Ninh Quốc Đống thì sao?

La Thúy San thở dài, cười nói:

- Dù sao nó cũng là đứa con mà tôi sinh ra. Mặc dù tôi đã không còn là La Thúy San trước đó nữa, nhưng cũng không thể dứt bỏ nó được. Chỉ cần nó đứng về phía tôi thì tôi sẽ không bỏ rơi nó.

Văn Thao gật gật đầu:

- Hôm nay kế hoạch của bà thất bại thì có khiến Ninh Quốc Đống bị Dương Thần hại chết không?

- Không.

La Thúy San cười lạnh nói:

- Trước khi tôi ra ngoài, lấy danh nghĩa của tôi, âm thầm thông báo cho Ninh Quang Diệu đến chỗ bữa tiệc để cứu Quốc Đống.

Ninh Quang Diệu nhất định sẽ bị dọa cho chết khiếp, không đi mới lạ. Chỉ cần ông ta đi thì Quốc Đống sẽ không sao.

Văn Thao hiếu kỳ nói:

- Tại sao? Lẽ nào Dương Thần sợ Ninh Quang Diệu?

- Không phải.

La Thúy San mỉm cười nói:

- Tên đàn ông thôi đó trước kia tưởng rằng tôi không biết, thực ra vợ của Dương Thần là Lâm Nhược Khê chính là con gái ruột của gã.

Con đàn bà ti tiện đó và người mẹ của nó-Tiết Tử Tĩnh đức hạnh giống nhau.

Chỉ cần đề cập đến huyết thống người thân là mềm lòng mềm dạ, cái gì cũng đồng ý nhượng bộ.

Cho nên, Ninh Quang Diệu mà bức thiết thì chỉ cần cầu xin Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê đương nhiên sẽ giúp Quốc Đống cầu xin Dương Thần.

Mà Dương Thần...hắn là một người có điểm yếu. Hắn có thể máu lạnh với những người khác, nhưng đối với Lâm Nhược Khê lại vô cùng mềm yếu.

Hơn nữa tình cảm mà hắn dành cho cô ta từ trước đến nay không bình thường, nhất định sẽ bỏ qua cho Quốc Đồng.

Văn Thao có chút khiếp sợ:

- Lâm Nhược Khê... là con gái của Ninh Quang Diệu?

- Không sai.

La Thúy San vỗ vỗ vào má của Văn Thao:

- Sao vậy tên què, rất hoảng hốt đúng không?

Văn Thao nuốt nước bọt:

- Vậy bà muốn để cho Ninh Quốc Đồng đi cưỡng hiếp Lâm Nhược Khê...

Chính là muốn cho anh em bọn họ...

- Đúng là như vậy!

Trong mắt La Thúy San, ngọn lửa phục thù đang cháy bập bùng:

- Tôi muốn để cho Ninh Quang Diệu tận mắt nhìn thấy, vì hành động ngu xuẩn của ông ta đã khiến cho đứa con trai và đứa con gái của lão loạn luân.

- Nhưng như vậy thì Ninh Quốc Đồng...

- Quốc Đồng nhất định sẽ thông cảm cho người mẹ này của nó.

La Thúy San lạnh lùng nói:

- Hơn nữa, đứa con gái của Tiết Tử Tĩnh mà nó thích cũng phải chịu sự giáo huấn! Sao? Tên què, lẽ nào cậu cảm thấy tôi làm vậy là không đúng?

Văn Thao vội vàng lắc đầu, dụi dụi nói:

- Thúy San, bà nghĩ đi đâu vậy. Cho dù bà làm gì thì tôi cũng ủng hộ bà. Chỉ vì không giúp được bà mà tôi cảm thấy rất hổ thẹn.

La Thúy San lập tức cười quyến rũ, từ từ lướt dần từ ngực người đàn ông này xuống dưới, bồ nhào vào giữa hai chân của tên này.

Giương mắt nhìn, đôi mắt vô cùng ma mị:

- Tên què, chúng ta làm lại lần nữa nào...

Không đợi cho Văn Thao nói gì, La Thúy San đã há miệng, ngậm ngay lấy cái của quý của tên què.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 956

Vô Cùng Lớn.

Cách một ngày, ngày 8 tháng 8 âm lịch, vừa đúng lúc lập thu.

Tại nhà họ Dương ở Yên Kinh, sau khi ở cùng với Dương Công Minh một ngày, Lâm Nhược Khê đã học được rất nhiều bí quyết làm các món ăn. Vì việc này mà không nói với Dương Thần, đã khiến Dương Thần buồn bực, chỉ còn cách chơi trò chơi hơn nửa ngày với Viên Dã ở tí tận Trung Hải.

Nhưng, đang lúc người phụ nữ này đang hứng trí, định sau này khi ở Trung Hải muốn mua một nông trang cho bản thân vui chơi, thì Dương Thần nói với cô rằng máy bay đặc biệt đón hai người trước khi tổ chức hôn lễ đã đến sân bay quốc tế Yên Kinh.

Bị nhắc nhở như vậy, Lâm Nhược Khê đang chìm đắm trong cuộc sống nông thôn mới ý thức được một việc-cô không phải đến làm nông, mà là chuẩn bị đi kết hôn.

Người phụ nữ này đột nhiên không kịp đề phòng, sững sốt tại chỗ, khiến cho Dương Công Minh và Quách Tuyết Hoa đều lắc đầu thở dài, đứa con dâu này thực sự có lúc lại ngây ngô như thế.

May thay, chiếc máy bay này cũng là tài sản của Dương Thần, không cần mua vé máy bay, không cần đợi kịp máy bay, lúc nào cũng có thể đi, vì vậy thu dọn hành lý cũng không cần vội vàng.

Đợi cho một loạt công tác chuẩn bị hoàn thành xong thì cũng đã đến buổi chiều.

Cùng xuất phát, còn có Quách Tuyết Hoa sớm đã gấp rút, còn về Dương Công Minh thì vẫn như lúc trước, người già rồi nên lười vận động, chỉ cần cho ông ta nhìn video là được rồi.

Sau khi từ biệt người già, Dương Thần dẫn mẹ và vợ tới sân bay quốc tế.

Trên đường, Lâm Nhược Khê suy nghĩ một hồi rồi hỏi:

- Ông xã, vú Vương phải người đi đón sao?

Dương Thần gật đầu:

- Yên tâm đi, vú Vương có bảo người qua đón, đến nơi rồi thì có thể gặp bà ấy.

Lâm Nhược Khê không kìm nổi lần đầu tiên tò mò hỏi:

- Rốt cuộc chúng ta phải đi đâu?

Quách Tuyết Hoa cũng rất hăng say, ánh mắt nghi hoặc nhìn Dương Thần.

Dương Thần cười thần bí:

- Lên máy bay rồi thì sẽ nói cho hai người biết.

Quách Tuyết Hoa cười mắng:

- Ngay cả mẹ mà cũng mập mờ thế hả. Trước khi kết hôn cũng không biết con trai mình kết hôn ở đâu, chắc chỉ có người mẹ này.

Sau hơn một giờ đồng hồ, theo đường của những khách Vip, 3 người đi tới chỗ đăng ký vị trí cá nhân.

Dẫn đường cho 3 người đi là hai cô gái tiếp viên hàng không cử chỉ tao nhã, dịu dàng, dáng cao gầy. Mặc dù mặc bộ đồng phục màu xanh, nhưng nhìn dáng bộ thì quả thực giống như những người mẫu của Âu Mỹ.

Lâm Nhược Khê không khỏi bồn chồn trong lòng, ghé sát vào Dương Thần, hỏi nhỏ:

- Các cô kia không phải là... có quan hệ với anh đấy chứ...

Dương Thần dờ khóc dờ cười, gãi tay nhéo má người phụ nữ:

- Em nghĩ đi đâu vậy, các cô ấy đều là cấp dưới của anh. Lần này đặc biệt vì việc tham gia hôn lễ của anh mà trang điểm thành những cô tiếp viên hàng không đến hoan nghênh chúng ta.

- Cấp dưới của anh? Vậy các cô gái đó thực sự làm nghề gì?

Lâm Nhược Khê buồn bực hỏi.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút:

- Nhớ không rõ lắm, dù sao cũng không phải là sát thủ, mà là lính đánh thuê. Ai da, dù sao cũng không là những thiếu nữ đang hoàng, rất hoang dã, bây giờ đều là giả bộ cho cho em xem thôi.

Lâm Nhược Khê không còn lời gì để nói, nhìn hai bóng dáng tao nhã ở phía trước, cảm thấy đầu óc rất mơ hồ.

Qua năm sáu phút, cuối cùng cũng đến vị trí đỗ máy bay.

Khi ở độ cao sáu, bảy tầng nhà, cũng gần đến trăm mét, chiếc máy bay to lớn đáng sợ cánh hiện ra trước mắt, Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa đều há hốc mồm.

Dương Thần đi lên chiếc cầu thang được rải thảm đỏ, quay đầu lại nhìn hai người phụ nữ kia vẫn chưa theo kịp, liền cười, vẫy tay không ngừng:

- Bà xã à, mẹ ơi, hai người đang ngần ngại gì đấy?

Khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Nhược Khê lúc này như dần ra, như hài kịch, hé cái miệng nhỏ bé ra, biểu lộ vài phần ngờ nghệch trông rất đáng yêu.

- Đây là...A380 của hành khách?

Lâm Nhược Khê dù sao cũng thường xuyên ra nước ngoài, nên cũng có chút quen thuộc với máy bay.

Loại máy bay lớn nhất thế giới, hiếm có đầu tiên ở Hoa Hạ này, đương nhiên là cô nhận biết được.

Được coi là “Vô địch không trung”, A380 có thể chứa được số lượng hành khách lớn nhất, thậm chí có thể đạt đến con số gần 900 người, không còn gì nghi ngờ, đây chính là một chiếc máy bay khủng bố.

Chỉ nguyên lượng dầu dự trữ thì một lần có thể trữ được gần 310 nghìn lít

dầu.

Nhưng bây giờ, loại máy bay lớn nhất thế giới này không ngờ lại thành chiếc máy bay chuyên dùng để chở 3 người?

Dương Thần có chút khó hiểu, nghi ngờ hỏi:

- Đúng vậy, sao em lại có dáng vẻ vậy? Hay là hình của chiếc máy bay này không đủ đẹp? Ồ, cũng chưa có cách, lại không phải là xe hôn, làm mười mấy phút là có thể rất đẹp.

Cách bố trí của máy bay tương đối phiền phức. Nếu như ở bên ngoài máy bay gắn thêm vài miếng vải lụa màu đỏ thắm thì rất dễ xảy ra sự cố.

Xảy ra sự cố rồi thì các em, anh có thể cứu, nhưng mấy chục nhân viên làm việc ở trên thì phải nhảy dù, nhảy dù rất phiền phức, không chừng còn rơi vào khu có cá mập, lúc đó anh lại phải đi giết cá mập mất nửa ngày.

Nếu như nói phải sơn gì đó thì anh cảm thấy cũng không cần thiết đâu. Dù sao thì cũng chỉ dùng có hai lần như vậy, sau này lại cứ mang theo cái sắc màu sắc sỡ này mà bay thì thật kỳ quái.

Nghe Dương Thần giảng giải một hồi, Quách Tuyết Hoa từ giạt mình cho đến khi định thân lại kéo đưa con dâu lên trước, nói:

- Nhược Khê à, chúng ta lên thôi. Quả đầu quả dưa của Dương Thần có thể được cấu tạo khá đặc biệt.

Lâm Nhược Khê nhìn người chồng vẻ mặt và cách suy luận chẳng liên quan gì đến nhau, gật gật đầu.

Nhưng, không một chút nghi ngờ, vừa mới đặt bước chân đầu tiên thì Lâm Nhược Khê đã kỳ vọng vào tất cả những thứ sau đó.

Cùng với Dương Thần đi vào trong khoang, cách bài trí để nghênh đón lại khiến cho Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa kinh ngạc một phen nữa.

Đây hoàn toàn không giống như cách bài trí của một chiếc A380 bình thường.

Căn bản là phân ra hai khoang, nhưng lại được bố trí hết thành một khoang, mà lại còn là khoang cao, làm cho toàn bộ bên trong của chiếc máy bay rộng rãi sáng sủa một cách lạ thường.

Toàn bộ giá đỡ đều làm bằng gỗ lim và da nai, khi xử lý rất tỉ mỉ, còn gắn cả pha lê và đá thạch đất tiền nữa, không chỉ đẹp mà còn được bài trí có tính mật thiết với nhau.

Trên đỉnh chóp có treo một chiếc đèn trang trí, là chiếc đèn treo xa hoa theo phong cách châu Âu, ở không ít những khoang phụ cận còn có những bồn hoa tươi cố định được đặt ở đó.

Trên chiếc thảm Ba Tư xa hoa là đủ các loại sofa, giường, bàn, cái gì cũng có.

Một quầy bar với đủ các loại rượu, các thiết bị điện tử như TV, máy tính có đủ cả.

Có thể nói, đây hoàn toàn là một không gian xa xỉ được chuẩn bị kỹ càng

của một tư gia.

Hai hàng các cô gái chân dài với ba mươi cô tiếp viên hàng không mặc áo màu xanh, đủ các loại da màu khác nhau, sau khi cung kính cúi đầu chào Dương Thần, lập tức tiếp đón 3 người ngồi xuống.

Dương Thần nói với các cô gái đó bằng thứ ngoại ngữ mà khiến cho Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa nghe không hiểu gì, sau đó các cô gái này liền mang những thứ đồ ăn vặt, món ăn và nước ép hoa quả ẩm chưa từng nhìn thấy bao giờ đến.

Sau khi những thứ mà Dương Thần thích đã được mang lên tương đối thì Dương Thần phẩy tay, các cô gái lập tức hiểu ý, rời ra ngoài đại sảnh.

Trong những đồ uống này, Dương Thần lấy ra một ly rượu màu đỏ đưa đến trước mặt Quách Tuyết Hoa, cười hì hì nói:

- Mẹ, mẹ nếm thử cái này đi, thứ rượu thảo hương do đảo Ibiza sản xuất này có mùi vị rất hợp với khẩu vị của mẹ.

Quách Tuyết Hoa lúng túng nhận lấy, tò mò ngửi thử, mắt liền sáng lên:

- Đây thực sự là rượu? Sao ngửi lại có thể thơm ngát như vậy được.

- Con lừa mẹ được sao?

Dương Thần cười nói:

- Thứ rượu này thực sự có chức năng như rượu thuốc, có thể chống lại một mối, uống nhiều chút cũng không sao.

Quách Tuyết Hoa vui vẻ gật đầu, nhấp một ngụm, vội vàng uống tiếp ngụm thứ hai.

Đôi mắt của Lâm Nhược Khê nhìn một lúc, rồi lại quay đầu nhìn Dương Thần:

- Em uống cái gì?

Dương Thần vui vẻ nói:

- Muốn uống cái gì thì uống, lúc trước anh dựa vào em để sống, lần kết hôn này, toàn bộ sẽ do anh tính tiền.

- Ai nói với anh cái đó.

Lâm Nhược Khê bĩu miệng nói:

- Anh gợi ý cho mẹ một món như vậy, em cũng muốn anh gợi ý cho em một món khác.

Dương Thần lúc này mới giật mình, xấu hổ gãi đầu, trong chỗ đồ ăn lấy ra một chén rượu bằng thủy tinh được ủ màu lục nhạt.

- Đây là ABSENTA do Địa Trung Hải sản xuất, dịch sang tiếng Hoa Hạ nên là rượu vecmut, em có thể thử một chút, anh rất thích mùi vị này.

Sau khi Lâm Nhược Khê nhận, có chút lo lắng nói:

- Em nghe nói rượu vecmut chẳng phải là loại rượu với nồng độ cồn lên đến 45, 50 độ sao? Em có say không???

- Yên tâm đi, loại rượu vecmut này không giống với những loại thông thường, nồng độ của nó chỉ khoảng 10% thôi, hơn nữa lại có thêm mật ong,

mùi vị hương hồi trà nên rất nhẹ nhàng, không đắng.

Dương Thần cười nói.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới thoải mái nhấp một ngụm, quả nhiên mùi vị không sai, miệng đầy mùi hương.

- Thế nào, ông xã của em vẫn còn chút đức hạnh đấy chứ.

Dương Thần cũng cầm lấy một ly rượu vang, đắc ý nói.

- Còn được.

Lâm Nhược Khê lại uống một ngụm, gương mặt hỏi:

- Bây giờ nên nói cho chúng em biết, rốt cuộc chúng ta đi đâu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 957

Người Phiêu Bạt

Dương Thần có chút tiếc hận nói:

- Sao phải vội vàng như vậy, đoạn đường này vẫn còn xa. Nếu như không thưởng thức những món rượu thịt ngon này mà anh phải người chuẩn bị thì trên đường đi quả thực quá nhàm chán.

- Có xa lắm không?

Lâm Nhược Khê tò mò hỏi.

Dương Thần hé miệng cười, vỗ vỗ tay, gọi một tiếp viên hàng không vào trong khoang.

Sau khi người tiếp viên này vào đến nơi, Dương Thần lại nói vài câu bằng tiếng Ý một cách lưu loát.

Người tiếp viên hàng không có chút khó xử đáp lại vài câu, những lời này, hai người Lâm Nhược Khê nghe không hiểu, chỉ có thể nhìn thấy cô tiếp viên hàng không này đang dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn hai người.

Dương Thần thở dài, nói:

- Cô ấy nói bây giờ chuẩn bị cất cánh, hình ảnh vệ tinh không tiện mở ra.

- Hoá ra như vậy, vậy thì thôi vậy.

Lâm Nhược Khê cười dịu dàng với người tiếp viên hàng không kia.

Dương Thần lại dặn dò người tiếp viên hàng không này vài câu, người tiếp viên này liền hiểu ra, sau đó lui ra ngoài.

Dương Thần nói:

- Đợi sau khi máy bay cất cánh, anh sẽ bảo cơ trưởng đưa chúng ta hình ảnh của bản đồ, sau đó lại nói lại cho hai người nghe.

- Đứa con này, vòng vo, nói nhiều thật.

Quách Tuyệt Hoa cười mắng.

Sau mười mấy phút, chiếc máy bay cực lớn này từ sân bay quốc tế Yên Kinh từ từ cất cánh.

Đợi cho sau khi máy bay tiến vào tầng bình lưu thì chiếc máy bay đồ sộ này có vẻ khá ổn định.

Trên màn hình đèn LED thật lớn ở trong khoang, một bộ bản đồ hướng dẫn vệ tinh xuất hiện.

Dương Thần đứng dậy, đưa vợ và mẹ đến trước màn hình, chỉ vào tuyến đường màu trắng trên màn hình, từ vị trí của Yên Kinh kéo một đường xuống khu vực châu Âu, chỉ chỉ, nói:

- Đây là nơi chúng ta đến.

Lâm Nhược Khê cẩn thận quan sát, do dự một hồi, hỏi:

- Đây là...Địa Trung Hải?

- Nói rất đúng, là IonianSea của Địa Trung Hải-biển Ionian.

Dương Thần cười nói.

- Đó là chỗ nào, sao mẹ chưa từng nghe qua.

Quách Tuyết Hoa buồn bực nói.

Dương Thần nói:

- Biển Ionian là một vịnh của Địa Trung Hải, ở phía bắc là biển Adriatic, phía Tây là Ý và Sicily, phía Đông là Albania và Hy Lạp.

Vì các mảng va đập vào với nhau, nên khu vực biển này có không ít các núi lửa ngầm, cũng là nơi thường xuyên xảy ra động đất. Nhưng cũng vì những mối quan hệ này mà nhiệt độ hàng năm đều rất ấm áp, phong cảnh rất đẹp.

- Ta bảo này con trai, không phải con muốn dẫn chúng ta đến biển để tổ chức hôn lễ đấy chứ.

Quách Tuyết Hoa đỡ khóc đỡ cười nói.

Dương Thần cười thần bí, chỉ chỉ vào điểm nhỏ màu xám ở trung tâm của biển Ionian.

- Đó là gì?

Lâm Nhượng Khê vẫn muốn hỏi rõ.

- Đây là điểm cuối cùng lần này của chúng ta, nó là một quốc gia đã bị lãng quên, thuộc về anh, gọi là ForgottenRealms...

Lâm Nhượng Khê lẩm bẩm hai lần, vẫn không tin được, hỏi lại:

- Anh nói...nó là của anh? Người khác đều không thể vào được sao?

Dương Thần lắc đầu, giải thích nói:

- Thực ra cái này, rất lâu trước đó có một nơi dân vẫn sống ở Địa Trung Hải thuộc sở hữu của Anh Quốc, chủ yếu được xây dựng như một nhà giam, dùng để giam giữ những phạm nhân có tội ác tày trời.

Nhưng thời điểm chiến tranh thế giới thứ II, vì sự rung chuyển hỗn loạn của châu Âu mà những phạm nhân ở trong nhà giam này đều chạy thoát, sau đó chiếm lĩnh lấy nơi này, giống như Mafia Ý của đảo Sicily.

Kết quả là, có rất nhiều người gọi là Ionians, cũng chính là người phiêu bạt. Nam nữ già trẻ của những kẻ lưu manh khi không còn cách nào tồn tại ở xã hội bình thường đều lần lượt đi lên đó.

Dần dần, những người ở đây đều tự lập thành một hệ thống, không có chính phủ, không có luật pháp, mọi người không phải là lương thiện, nhưng cũng không tranh giành lợi ích gì của nhau, chỉ yên bình sống qua ngày.

Đến cuối cùng, liền biến thành một thế giới nhỏ độc lập. Bọn họ chỉ tiếp nhận những người xấu nhưng không màng thế tục, bước vào hưởng thụ những điều kiện để sinh tồn, từ bỏ tất cả những cuộc chém giết máu me ở bên ngoài.

- Con trai...Con nói là...những người ở đó đều là những tên khốn mà

không có chuyện ác nào mà không làm?

Quách Tuyết Hoa có chút cứng ngắc hỏi.

Dương Thần cười thản nhiên:

- Mẹ... mẹ nghĩ nhiều rồi, thực ra những phạm nhân ở trong nhà giam mà đã chạy thoát ra ngoài sớm đã chết hết rồi.

Bây giờ những người sống ở đó, ngoài những người đã sống từ trước ra thì đa số đều là những người trong tổ chức của con, họ chán ghét chém giết, đi đến đó một mình, hoặc là dẫn theo người nhà đến hưởng thụ cuộc sống tự do của họ.

Có lẽ bọn họ thực sự có một quá khứ mà không cách nào khiến người ta chấp nhận, nhưng bọn họ của bây giờ đều là những cư dân sống bình thường.

Quách Tuyết Hoa lúc này mới an tâm một chút, lập tức nghi ngờ hỏi:

- Theo những gì con nói, thì nơi đây khá nổi tiếng, sao mẹ chưa từng nghe nói qua?

Lâm Nhượng Khê cũng nhìn Dương Thần với vẻ vô cùng tò mò.

- Trước đó con đã nói rồi. Đây từng là thuộc địa của Anh Quốc, sau đó con lại cứu vương thất Wales của Anh Quốc nên bọn họ chọn tài sản cá nhân này tặng lại cho con.

Lúc đó con nghĩ đến việc muốn có một chỗ để nghỉ ngơi, tìm một nơi yên tĩnh để sống qua ngày nên mới nhận.

Nhưng vì không muốn để cho người ngoài quấy rầy, nên con đã khiến cho toàn bộ vệ tinh của thế giới không phát hiện ra nơi này, cho nên, những vệ tinh bình thường sẽ không thể thấy được.

Còn về việc nếu như có người dựa vào vệ tinh Radar phi thường, thì chỉ cần phát hiện ra là sẽ lập tức có một tàu chiến tuần tra đi xử lý, đám người này căn bản sẽ không có cơ hội để thấy được hình ảnh thực sự truyền về.

- Vương thất Wales... anh nói là mẹ của Jane-Catherine?

Lâm Nhượng Khê nói một cách chua xót.

Dương Thần khoan thai cười cười:

- Chính là cô ấy, tuy nhiên bây giờ cô ấy cũng thỉnh thoảng đến đó dạo chơi để biết thêm về những cảnh sắc tuyệt đẹp ở vương quốc của anh.

Đợi khi hai người đến đó rồi thì nhất định sẽ rất thích nơi đó. Nếu về sau hai người muốn thì anh sẽ không ngại ngần mà định cư lâu dài ở đó. Không ít những người bạn cũ của anh đều rất nhớ anh.

- Đến lúc đó hãy nói sau.

Lâm Nhượng Khê cau mày:

- Em sẽ không đi đến nơi mà người phụ nữ đó tặng cho anh đâu.

Dương Thần không nói gì, tình cảnh này cũng có thể hiểu được.

Quách Tuyết Hoa thì vô cùng ngạc nhiên nói:

- Dương Thần, con nói chính phủ các nước đều đồng ý giúp con để nơi này xóa sổ khỏi bản đồ? Như vậy thực sự quá nham hiểm?

Hiển nhiên, uy quyền của cô ấy đối với con trai của mình thật không dám tin.

- Mẹ, mẹ cảm thấy nước Mỹ cho rằng New York của họ quan trọng, hay là hòn đảo nhỏ của con quan trọng?

- Đương nhiên là người ta cảm thấy New York của mình quan trọng hơn rồi.

Quách Tuyết Hoa lập tức nói.

Dương Thần nhún vai nói:

- Con cảm thấy bọn họ không đến mức vì một việc nhỏ như vậy mà muốn trở mặt với con, dù sao...cũng có công giúp con giấu sự xuất hiện của nơi này trên bản đồ, nhưng New York của bọn họ nếu như bị con phá hủy thì không phải hai ngày là đã có thể xây dựng lại được.

Quách Tuyết Hoa nuốt cái ực, lại một lần nữa cảm thấy đứa con của mình còn vượt xa ra ngoài tưởng tượng của mình.

Còn Lâm Nhược Khê thì chăm chăm nhìn vào điểm chấm màu xám trên bản đồ, đôi mắt đẹp mơ hồ, vừa mới cất cánh đã vô cùng chờ mong một mảnh đất phong tình.

Thời gian trên máy bay vốn rất buồn tẻ, nhưng Dương Thần sớm đã nghĩ đến điểm này, vì thế bảo thuộc hạ của mình sưu tầm những đồ ăn vặt, những món ẩm thực của Địa Trung Hải để thưởng thức dọc đường đi.

Thời gian cứ trôi qua lúc nào không hay, mà tâm trạng của Lâm Nhược Khê càng ngày càng căng thẳng.

Khi máy bay bay được khoảng mười mấy giờ đồng hồ thì sắc mặt của Lâm Nhược Khê đột nhiên đỏ bừng, nhăn nhó nói:

- Ông xã... chúng ta...thực sự phải kết hôn sao?

Dương Thần đang gặm một quả sung được sản xuất ở Địa Trung Hải, nghe thấy câu này suýt nữa thì phun hết ra.

Ngay cả Quách Tuyết Hoa đang nhắm nháp rượu và đọc tạp chí cũng nhanh chóng bị rơi kính xuống đất.

Không đợi Dương Thần đặt câu hỏi, Quách Tuyết Hoa liền dịch dịch chiếc kính lão, cười gượng nói:

- Nhược Khê, con nói gì hồ đồ vậy?

Lâm Nhược Khê ngượng ngùng cắn môi:

- Con cảm thấy...hơi giống nằm mơ.

- Cần anh đánh thức em không?

Dương Thần nghiêm trang hỏi.

- Anh dám!

- Không dám.

Dương Thần cười nói:

- Cũng không phải là cô dâu mới lần đầu đi làm giấy kết hôn, là vợ chồng lâu rồi, thẹn thùng làm gì nhiều.

- Ai là vợ chồng với anh.

Lâm Nhược Khê bị nói đúng tim đen, tuy nhiên cảm giác căng thẳng lúc đầu thực sự giống như giấc mộng, liền bị tiêu tan hết.

Cứ nói chuyện tào lao như vậy, 3 người cũng trải qua được vài giờ đồng hồ, máy bay cuối cùng cũng bắt đầu từ từ bay chậm lại.

Khi máy bay từ trên cao hạ xuống, dần dần tiếp cận dần với hải vực Địa Trung Hải, Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa đều đã chờ đợi mệt mỏi, nhìn ra ngoài cửa sổ của máy bay.

Lần này, Lâm Nhược Khê lập tức kinh ngạc hô lên một tiếng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 958

Một Trong Những Ngành Nghề.

- Ông xã, sao lại có nhiều như vậy? Một quốc gia bị lãng quên...là quần đảo?

Dương Thần đi đến phía sau của người phụ nữ, nâng đôi vai của Lâm Nhược Khê lên, nhìn phong cảnh quen thuộc từ trên không xuống, mỉm cười nói:

- Có thể coi như thế, nhưng chủ yếu chỉ có một, chính là nơi mà chúng ta tổ chức hôn lễ.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, ánh mắt xuất thần ngóng trông.

Trên biển Ionian dường như bị ai đó rải một chuỗi trân châu trong suốt, dải đá ngăm chi chít như sao trời.

Bầu trời là một miếng ngọc lam, mặt biển là một miếng ngọc bích. Từ xa nhìn vào, biển và trời như liên kết lại với nhau, ngọc lam và ngọc bích kết hợp với nhau, trông thật đồ sộ.

Cùng với sự giảm dần tốc độ bay của chiếc A380, phong cảnh bên dưới cũng ngày càng rõ ràng hơn.

Mặt biển mênh mông với những dải cát màu trắng bao quanh, cứ kéo dài liên miên, quang co khúc khuỷu, không giống như trong nhân gian.

Mà cùng với sự rõ ràng của sự vật phía dưới, Lâm Nhược Khê còn thấy được sự biến đổi theo thời gian, rất nhiều ngôi nhà được sắp xếp ở đây, đất vườn vắt chéo nhau, những con đường lớn nhỏ uốn lượn quanh co.

Thậm chí còn có thể nhìn thấy không ít khinh khí cầu, khí cơ và tàu lượn qua lại không ngớt.

Cũng may nơi mà những hành khách phải hạ xuống là sân bay hạng lớn kéo dài từ mặt biển, nhưng thật ra không cần lo lắng bị những chuyến bay nhỏ quá nhiều gây ra nguy hiểm.

Hơn 20 phút sau, máy bay đã hạ cánh an toàn xuống sân bay ở trên đảo.

Dải cát trắng tinh bao quanh sân bay này, một hàng đá hoa trắng tấp, xây bằng bê tông trở thành một con đường để đi, thông sâu vào bên trong.

Khi Lâm Nhược Khê vừa bước ra khỏi cửa của máy bay thì hương vị thơm mát của nước biển và mặt trời hòa quyện vào với nhau xông thẳng vào mũi cô.

Trong không khí dường như có những hạt làm cho tinh thần và thể xác của con người được cảm thấy dễ chịu, sự mệt mỏi trên đường đi tiêu tan trong chốc lát.

Cùng với đó, Quách Tuyết Hoa cũng bước ra ngoài, mẹ chồng và con dâu

đến gần để thưởng thức cảnh đẹp hùng vĩ ở trước mắt, có chút mê ly.

- Đó là... núi lửa?

Lâm Nhược Khê trông thấy ở đằng xa, ở vị trí trung tâm là một ngọn núi lửa sừng đang nhả khói nghi ngút.

Dương Thần gật đầu nói:

- Đúng vậy, môi trường địa lý nơi đây tương đối hỗn loạn, rung chuyển. Mặc dù hơn trăm năm nay đều chưa từng phun trào nhưng những ngọn núi lửa này vẫn tồn tại.

Cũng chính vì nguyên do của núi lửa mà thực vật trên đảo phát triển rất tốt, mùa vụ trồng những cây nông nghiệp cũng rất dễ dàng, mang lại hiệu quả cao.

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy tất cả những thứ trước mắt mình đều rất mới mẻ, nhưng vẫn chùn bước trước môi trường lạ lẫm này.

Dương Thần nắm lấy tay cô, hai người từ từ xuống máy bay.

Nhưng Quách Tuyết Hoa lại có cảm giác được tự do tự tại, cảm thấy mảnh đất này là của con trai mình, nên bà cũng không có gì gò bó.

Ở một chỗ không xa cách chỗ máy bay hạ xuống là một đoàn nam nữ mặc đủ các loại quần áo với màu sắc khác nhau, nhìn thấy ba người Dương Thần đã đến nơi liền đi đến nghênh đón.

Trong đó, rõ ràng là có cả vú Vương đã đến đó từ sớm.

Lúc này trên người vú Vương mặc một chiếc váy hoa, nhưng lại khiến cho vú Vương không hiện rõ tuổi già, như được trẻ ra vài tuổi, trên đầu còn đeo một vòng hoa xinh đẹp, thu hút sự chú ý của người khác một cách lạ thường.

- Vú Vương!

Lâm Nhược Khê đã nhiều ngày không được gặp vị trưởng bối đã cùng mình lớn lên này, đột nhiên chạy đến ôm vú Vương thân mật vô cùng.

Vú Vương ngượng ngùng nhìn Dương Thần và Quách Tuyết Hoa, nói với Lâm Nhược Khê:

- Tiểu thư, cô cuối cùng cũng đã đến rồi, những người ở đây đều rất nhiệt tình, nhưng một mình tôi lại cảm thấy hơi là lạ.

- Ngọc Lan à, bộ váy trên người bà là được rồi, sao lại còn mang thêm hoa, không phải đã thân thiết với những người trên đảo rồi hay sao?

Quách Tuyết Hoa vui đùa nói.

Vú Vương xấu hổ nhìn sang bên có một ông cụ đang mặc bộ Tây phục được cắt gọn đơn giản, mái tóc màu bạch kim chải chuốt tỉ mỉ.

- Đây là do ông Ron chuẩn bị cho tôi, nói là tôi trang điểm ăn mặc thế này mới hợp với việc đi tham gia lễ cưới, tôi muốn phù hợp với buổi hôn lễ của tiểu thư, vì vậy mới mặc thế này. Tuyết Hoa, bà đừng trêu tôi nữa.

Nghe vú Vương nói như vậy, Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê mới chú ý đến người dẫn theo những nhân viên đến tiếp đón là người có tên Ron.

Ông già này xem ra ít nhất cũng phải tầm 60, 70 tuổi, nhưng da dẻ vẫn hồng hào, tinh thần vẫn rất phấn chấn. Điều khiến cho người khác khâm phục chính là sự thẳng thắn, hào phóng, khiêm tốn, và sự cao quý, khiến cho người ta không thể không kính nể.

Mà Ron, sau khi quan sát Lâm Nhược Khê liền chuyển sang quan sát đánh giá Dương Thần.

- Minh Vương Các Hạ, hoan nghênh trở lại quốc gia bị lãng quên, Ron Freiherr von Konstantin, người quản gia trung thành của ngài đã chờ đợi ngài khá lâu rồi.

Ron nói, xoay đầu cúi chào.

Khi ông ấy vừa làm động tác này thì tất cả những nhân viên ở đây cũng đều cúi sòng lưng xuống cúi chào.

Màn chào hỏi này khiến cho Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê ngây người tại chỗ.

Nhưng Dương Thần đã quen với những việc này, cười nói:

- Ron, được rồi. Sao ông lại cúi đầu chào tôi như thế, tôi cũng sẽ không tăng lương cho ông đâu.

Lâm Nhược Khê muốn đi đến đá cho người đàn ông này một cái, người ta đã già cả như vậy, sao lại có thể bất lịch sự như vậy được.

Ngược lại Ron cười rất thoải mái:

- Minh Vương Các Hạ, ngài xem ra vui vẻ hơn trước rồi đấy, tôi rất vui.

Dương Thần tiến lên phía trước, vỗ vỗ vào bả vai người đàn ông này, lập tức giới thiệu với ba người Lâm Nhược Khê:

- Đây là trưởng tộc của gia tộc Konstantin ở Ý.

Đương nhiên, đây không phải là tên đầy đủ của ông ấy, tên đầy đủ của ông ý rất biến thái, không nói đâu.

Tổ tiên của ông ấy là Caesar của đế quốc La Mã cổ. Đương nhiên đến đời của ông ấy thì có bao nhiêu huyết mạch nữa thì ai mà biết được, nhưng chính tông nhất định không sai.

Lâm Nhược Khê lẩm bẩm tên gọi đầy đủ của Ron, cảm thấy có chút quen thuộc, sau đó lại nhớ ra việc ông ấy chuẩn bị quần áo cho vú Vương thì mắt liền sáng lên, không kìm được nói:

- Ông... Ông là nhà thiết kế thời trang-Ron?

Ron điềm đạm vuốt cằm nói:

- Persephone đại nhân, lần đầu gặp mặt. Không sai, một trong những nghề nghiệp của tôi chính xác là nhà thiết kế thời trang.

Đồng thời cũng là người phụ trách hôn lễ của cô và Minh Vương Các Hạ. Bộ váy cưới của cô, tôi đã thiết kế xong cho cô.

Lâm Nhược Khê nghe thấy hai chữ “váy cưới” liền vui mừng ngay lập tức, sau đó là ngượng ngùng, nói:

- Tôi làm về những một thời trang, luôn nghe nói đến danh tiếng của ông.

Bởi vì ông rất ít khi xuất hiện trong những buổi triển lãm thời trang, chỉ đưa ra sản phẩm, hơn nữa sản phẩm đưa ra lại rất ít. Không ngờ hôm nay có thể gặp ông, tôi rất muốn thưởng thức thiết kế theo phong cách Bohemia của ông.

Ron có chút vui sướng, nói:

- Được cô thưởng thức, tôi rất lấy làm vinh hạnh.

Lâm Nhược Khê lại lập tức nhớ đến một việc khác, bữu miệng với Dương Thần:

- Em nhớ ra rồi, lúc trước, khi mà anh nói đến công ty, đề mục dự thi cuối cùng chính là chiếc váy dài theo phong cách Bohemia của nhà thiết kế Ron.

Em nói rồi mà, thảo nào anh là người duy nhất trả lời đúng, hóa ra căn bản là anh và nhà thiết kế Ron quen biết nhau.

Lâm Nhược Khê không nhắc đến thì Dương Thần suýt quên việc đó. Lúc này nhớ ra thì liền cười lớn:

- Ai bảo những cái khác các em lại không chọn, không chọn nhà thiết kế riêng của anh.

Bộ trang phục trước kia mà anh mặc, hơn một nửa là của ông ấy, đương nhiên anh biết phong cách ăn mặc của mình.

Lâm Nhược Khê tức giận, chỉ cảm thấy mình bị Dương Thần lừa.

Nhưng việc này đã qua rồi, người phụ nữ này không muốn để bụng nhiều, hơn nữa những lời Ron nói lại khiến cho cô có chút nghi ngờ, hỏi:

- Ông Ron à, vừa rồi ông nói thiết kế thời trang là một trong số những nghề nghiệp của ông, lẽ nào ông còn thiết kế những thứ khác sao?

Đối với Lâm Nhược Khê đã làm trong lĩnh vực này mà nói thì với những nhân vật truyền kỳ trong giới thiết kế, cô đương nhiên cảm thấy rất có hứng thú.

Ron cười có chút ngượng ngùng, nhìn Dương Thần, muốn xem ý kiến Dương Thần là có nên nói hay không.

Dương Thần gật gật đầu:

- Nói đi, đều là người một nhà mà.

Ron lúc này mới gật đầu, trả lời:

- Thực ra tôi không dám giấu diếm gì, Persephone đại nhân, gia tộc Konstantin của lão già này là gia tộc đứng đầu trong giới Mafia của Ý.

Vừa nói ra câu này, Quách Tuyết Hoa và vú Vương không nói gì, còn mặt Lâm Nhược Khê thì cứng nhắc lại.

Như vậy không ngờ ông cụ diêm đạm này lại là Mafia?

Băng đảng Mafia cũng thiết kế thời trang?

Dương Thần cảm thấy biểu hiện khuôn mặt của người phụ nữ này thật thú vị, tiếp lời:

- Không chỉ là tộc trưởng của gia tộc Mafia, mà Ron còn là Hội trưởng danh dự cả đời của liên minh Mafia trên đảo Sicily.

Lại một cú sang chấn nữa khiến Lâm Nhược Khê cảm thấy thế giới này đầy rẫy những hoang đường.

Còn Ron thì vội vàng cảm ơn nói:

- Đó là năm đó, còn khi đối mặt với cuộc chiến tranh mà quân đội liên minh ba nước Anh, Pháp, Ý tấn công đảo Sicily thì ít nhiều Minh Vương Các Hạ cũng giúp tôi chút ít, ngăn cơn sóng dữ này lại, khiến cho tôi có thể có cơ hội được dẫn đầu mấy gia tộc Mafia lớn này. Vượt qua được sóng gió, tôi mới có thể đạt được thế mạnh.

Nếu như không phải ân đức này của ngài thì tôi sẽ không có ngày hôm nay. Đều là những ngày đã qua, tôi bây giờ chỉ là một ông già quản gia của một quốc gia bị lãng quên mà thôi.

Dương Thần nhìn người đàn ông đang chìm vào hoài niệm kia, bất lực, vỗ vỗ vai Ron, nói:

- Được rồi, người bạn già, lên xe thôi, những người trên đảo đợi khá lâu rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 959

Không Khách Khí.

Có lẽ là sau khi tuổi đã cao, những người có quá khứ oai hùng trước kia thì bây giờ cũng biến thành người có chút lẩm lờ.

Đợi bốn người ngồi xuống chăm chú ngắm nhìn thiết kế trên biển đảo thì Ron vẫn ngồi ở ghế phụ phía trước, thảo luận không ngớt, lồng ngực của ông như nghẹn lời.

- Persephone đại nhân, hôn lễ được sắp xếp vào ngày mai, đợi sau khi ăn xong bữa trưa thì mời cô đi đến phòng của tôi, thử chiếc áo cưới được thiết kế đặc biệt dành cho cô.

À, đúng rồi. Có thể cô thấy tò mò, làm sao tôi biết kích cỡ của cô đúng không? Ha ha, thực ra lão già như tôi cũng có chút bản lĩnh, thông qua ảnh là có thể biết được những kích cỡ cần thiết.

Nghe ông già này nói liên miên về quy trình công việc mà ông ta thấy đặc ý, Lâm Nhược Khê chỉ có thể mỉm cười, lắng nghe một cách chăm chú, mà vú Vương và Quách Tuyết Hoa chỉ còn biết nhìn nhau cười gượng, cảm thấy lão già này thật đáng yêu.

- Được rồi Ron.

Dương Thần không còn chịu đựng nổi nữa bèn ngắt lời:

- Cui ông kia, mắt đã hoa rồi, lại còn muốn trai tráng như trước, không chịu thừa nhận mình đã già, không chịu đeo kính vào... Vậy thị lực còn có thể nhìn chuẩn được bao nhiêu, rõ ràng là trợ lý của ông nói cho ông biết mà.

Ron vội khoát tay nói:

- Minh Vương Các Hạ, ngài thật lạc hậu.

- Cái gì?

- Chẳng lẽ ngài không biết, ông già mắt tèm nhèm này có thể đeo kính áp tròng sao?

Ron chỉ vào mắt mình:

- Nhìn đi, cũng có màu sắc, màu hoa râm.

Dương Thần cẩn thận nhìn lên, con ngươi của người này thực sự là đã đổi màu.

Vì những gì mà ông già này nói là tiếng Hoa Hạ cho nên những người trên xe nghe đều hiểu, ba người phụ nữ thì cười tủm tỉm với nhau.

Lâm Nhược Khê nói:

- Ông Ron. Ông có thể gọi tên tôi được không, cái tên dài đó... nghe thật kỳ lạ.

Đối với một người phụ nữ hiện đại mà nói thì bị gọi theo tên gọi của một

nhân vật nào đó trong tiếng Hy Lạp cổ, Lâm Nhược Khê cảm thấy không quen.

- Đương nhiên có thể, thưa cô Lâm.

Ron tiếp tục cười nói:

- Tôi vừa nói đến đâu rồi nhỉ? Ồ, đúng rồi, tôi nói đến cái váy cưới của cô.

Tôi nghĩ cô Lâm sẽ không hoài nghi về mắt thẩm mỹ của tôi, nhưng vì là lần đầu tiên tôi thiết kế váy cưới cho phụ nữ nên có một vài chỗ cần học hỏi thêm.

Vì chiếc váy cưới mà lần đầu tiên tôi thiết kế cũng chính là thiết kế cuối cùng của tôi, tôi còn đặc biệt đi đến New York để gặp cô Vera Wang, bảo cô ấy cho chút ý kiến.

Lâm Nhược Khê nghe đến đó, có chút hưng phấn nói:

- Ông nói là, nữ vương váy cưới, cô Vera Wang?

- Đúng vậy, cô ấy là chuyên gia làm váy cưới, nhưng những phương diện khác thì cô ấy không bằng tôi. Tôi chỉ hỏi một vài cách xử lý nhỏ, còn những cái khác là do tôi tự làm.

À, tôi rất muốn nhìn thấy cô Lâm mặc chiếc váy cưới tinh khôi mà tôi đã chuẩn bị cho cô.

Dương Thần bĩu môi, nói:

- Ron, ông đừng có mà mang đá quý, kim cương của tôi để gắn lên váy cưới đây. Những thứ đó chỉ mặc được một lần, hơn nữa còn nặng, không cần thiết.

Nghe thấy lời này, Lâm Nhược Khê đột nhiên tức giận, nhìn người đàn ông kia một cách khinh thường, nói thầm:

- Đồ keo kiệt.

Ron cười hòa nhã, nói:

- Yên tâm đi, Minh Vương Các Hạ, những châu báu mà ngài để ở chỗ tôi thực sự quá nhiều, tôi cũng không biết nên chọn cái nào, vì vậy tốt nhất không chọn cái nào hết. Chiếc váy cưới được làm bằng những chất liệu thuần khiết sẽ càng thoải mái và phù hợp với buổi hôn lễ này hơn.

Dương Thần hài lòng gật đầu, quay đầu lại nói với Lâm Nhược Khê:

- Em trợn mắt cái gì, những thứ tầm thường như kim cương, mọi người khi kết hôn đều tặng cái đó. Chẳng phải anh đã tặng cho em một miếng ngọc phi thủy HENRYGRAVES rất đẹp rồi đó sao? Cái đó còn đáng giá hơn kim cương đây.

- Điều đó không giống nhau, những thứ đồ lấp lánh có rất nhiều người thích, giống như đàn ông thích xe đua, thì phụ nữ thích đá quý có gì lạ chứ, hơn nữa càng nhiều càng tốt. Chẳng phải anh nói có một món quà muốn tặng cho em nữa sao?

Lâm Nhược Khê nhắc nhở.

Dương Thần cười nói:

- Nhược Khê ngoan ngoãn của anh, em quả thực càng ngày càng không khách khí gì cả.

- Cho dù em không khách khí thì anh vẫn ở ngoài chăm sóc bao nhiêu người phụ nữ khác. Nếu như em khách khí, vậy thì còn có vị trí của em không?

Lâm Nhược Khê không một chút do dự nói.

Dương Thần nhất thời không kháng cự lại được. Xem ra người phụ nữ này muốn những thứ đồ tốt nhất đem lên trước mặt cô ấy, khoan thai cười nói:

- Rồi sẽ có, món quà đó phải khi nào vào hôn lễ mới cho em thấy được.

- Lại còn đánh đồ nữa sao.

Lâm Nhược Khê mạnh miệng, nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi thêm.

Khi chiếc xe lái vào đến chính giữa, tất cả phong cảnh của hòn đảo lại một lần nữa hiện lên một cách rõ ràng trong mắt mọi người.

Đỉnh của những ngọn núi lửa sống ở trung tâm nhả ra những làn khói, từ trên núi thả xuống là rừng cây nhiệt đới xum xuê cành lá.

Rừng cây như Bích Hải, như cuộn cuộn sóng.

Lúc này, lại có cả những thửa ruộng bậc thang cứ nối liền nhau, trên đó là những cây nông nghiệp mà người dân trồng.

Xuống chút nữa có thể nhìn thấy một thác nước, nếu từ trên cao nhìn xuống giống như một dải cầu vồng với đầy đủ sắc màu, xa xa là những mỏm đá nhấp nhô, đứng ở đó tương đối vững vàng.

Trở lại chỗ gần hơn, điểm đáng chú ý nhất chính là những căn nhà mái đỏ tường trắng được xây dựng cạnh bờ biển. Căn nhà không cao, nhưng màu sắc lại rất tươi sáng, giống như là thế giới đồng thoại ở Bắc Âu.

Những bãi cát trắng mịn sáng lấp lánh kéo dài đến tận bờ biển xa xôi, rất nhiều già trẻ gái trai với đủ các màu da đang tắm nắng trên biển, hoặc là xây nhà cát, cũng có không ít người đang lướt sóng.

Quách Tuyết Hoa không khỏi tò mò hỏi:

- Anh Ron, trên đảo này có tổng cộng bao nhiêu người?

Ron vuốt cằm, nói:

- Thừa phụ nhân tôn kính, những cư dân nguyên gốc ở trên đảo có khoảng 1000 người, còn đám người phục vụ của Minh Vương Các Hạ có hơn 2000 người, ngoài ra, còn có hơn 200 đứa trẻ nữa, những đứa trẻ này đều là những người dân ở đây sinh ra. Đợi cho những đứa trẻ này vào đến trung học thì lại được đưa trở về châu Âu để sinh sống.

- Những người này đều ở đây sao?

- Cũng không hẳn.

Ron giải thích:

- Bởi vì quốc gia bị lãng quên thường có những con thuyền của những kẻ

giả mạo hoặc của tư nhân đến tiếp cận nên lập ra đội quân bảo vệ, nên dùng 12 chiến thuyền luân phiên nhau tuần tra khu vực biển đảo. Bình thường thì có khoảng 2000 người.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương nghe thấy đều có vẻ suy nghĩ. Hòn đảo này nghiêm nhiên là một nơi mà bản thân ở không nói làm gì, mà còn là một hệ thống thành lũy nữa, điều khó khăn chính là phong cảnh nơi đây thực sự nổi tiếng vượt qua cả vài khu du lịch thắng cảnh nổi tiếng.

Theo chiếc xe chui vào khu rừng rậm, xuất hiện ở phía trước là một đoạn đường uốn lượn, theo địa hình với những hòn đá nhấp nhô.

Dùng những hòn đá mà không phải là nhựa đường, xi măng đương nhiên cũng vì bảo vệ môi trường, hiện rõ tự nhiên một cách khác thường.

Đoạn đường đi hơi xóc, khi chiếc xe đến căn nhà mang đậm vẻ phong tình của biển Địa Trung Hải thì mọi người đều thấy những căn nhà này đều được dựng bằng gỗ một cách khéo léo, trang trí bằng đủ các loại màu sắc, vẽ bên ngoài khung cửa sổ.

Ở giữa là một suối phun theo phong cách Rome cổ, những đứa trẻ đang chơi đùa trong suối phun này.

Cạnh ống khói của không ít phòng tỏa ra khói bếp lập lờ, các loại mùi thơm ở bốn phía đều tụ lại trước mũi mọi người.

Rất nhiều những hộ gia đình ở bên ngoài thấy Ron dẫn theo bốn người Dương Thần đến nơi này thì không kìm nổi sắc mặt vui mừng, buông tay đang chế củi xuống, dừng việc phơi cá và các công việc khác nữa, chạy tới phía Dương Thần, cúi thấp người.

- Minh Vương Các Hạ, hoan nghênh ngài trở về.

Một người phụ nữ trùm khăn trên đầu, tươi cười nói.

- Chúc mừng Các Hạ kết hôn.

Lại có tiếng của một người đàn ông với tướng mạo khá thô, nhưng thần thái khá cởi mở chúc phúc.

Dương Thần rất cảm kích trước những ngôn từ chào hỏi của các hộ gia đình ở đây, rồi quay lại hỏi thăm tình hình cuộc sống của mọi người trong hơn hai năm qua. Lâm Nhược Khê đứng ở bên cạnh nghe không hiểu tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Nga và tiếng Đức, nên đành phải hỏi Ron:

- Ông Ron, những người này là cư dân nguyên gốc hay là ngoại đạo?

Ron cười giải thích:

- Cô Lâm, trên đảo này, những người dân nguyên gốc sinh sống ở phía tây, còn ở đây đều là những người sống dựa vào Minh Vương Các Hạ. Tổng cộng phân ra năm thôn, trong thôn này đại đa số là quen Minh Vương Các Hạ sớm nhất.

Cô cũng đừng coi thường những người này. Người phụ nữ trùm khăn trên đầu tên là Shaqielaier, là người phụ nữ đứng đầu trong bảng danh sách thuộc tổ chức khủng bố bị truy nã trên toàn cầu, mà chồng của cô ấy là Saab, là

lãnh đạo của tổ chức phản chính phủ ở Iraq, đang lẩn trốn sự truy lùng của quân đội Mỹ, nên trốn ở đây...

Nghe Ron giới thiệu từng người, đám người Lâm Nhược Khê ngơ hết ra. Đơn giản là vì trong số những người này, một người tốt cũng không có.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 960

Louis Mười Ba

Dương Thần sau khi gặp được người quen, có vẻ vô cùng sung sướng, các ngoại ngữ với hắn mà nói đều như tiếng mẹ đẻ, cùng lúc thay đổi tiếng liên tục nói các loại chuyện thú vị.

- Ngài Minh Vương, dường như ngài thay đổi thật rồi, tuyệt hơn trước rất nhiều.

Một người trung niên râu vênh nói.

- Đó chắc chắn là do muốn cưới vợ, Minh Vương các hạ cuối cùng cũng trưởng thành.

Một người mang khăn trùm đầu nói.

Mọi người cười ha hả. lập tức đi đến chỗ Lâm Nhược Khê, thành khẩn vuốt cằm, dùng tiếng Anh hỏi thăm ân cần.

Tuy rằng khẩu âm của mọi người đều kỳ quặc, nhưng cuối cùng Lâm Nhược Khê vẫn có thể nghe hiểu được, cô có chút rụt rè, nói vài câu cảm tạ với đám người dường như chỉ có thể thấy trên chương trình tin tức đó.

Vốn nghĩ rằng những nhân vật này tính tình lạnh lùng, kỳ quái, nhưng vừa tiếp xúc, Lâm Nhược Khê đã phát hiện, kỳ thật những người này rất thân mật, tán gẫu không kiêng kị gì, cực kì thân thiết.

Đến Quách Tuyết Hoa và vú Vương cũng đều phát hiện thấy những người này kỳ thực khá đáng yêu, còn thỉnh thoảng hỏi họ một số vấn đề tò mò.

Đang lúc mọi người trò chuyện vui vẻ, hòa thuận, cách đó không xa, chỗ cách cửa gỗ nâu của gian phòng lớn bị một người đẩy mạnh ra!

- Ấy, ấy! Đừng đánh! Ngoan nào, đừng đánh mà!!

Một người đàn ông tóc vàng gầy gò từ trong phòng nhảy vọt ra, trong tay còn cầm một chiếc bánh donut rất ngon mắt!

Theo sau anh ta là một cô gái tóc rối tung, béo như thùng phi, hai má cũng như hai trái bóng cao su, mặc chiếc tạp dề lớn, cầm theo cây gậy lăn bột đuổi theo ra!

- Chết tiệt! Đồ lợn rừng, chạy đi đâu?!

Cô gái béo hô to, ném cây gậy lăn bột về hướng người đàn ông kia!

- Ai da!

Người kia trúng đòn, cây lăn bột giống như đạn pháo ném trúng hông tâm, khiến anh ta lảo đảo té ngã ngay trước mặt đám người Dương Thần.

- Xem anh chạy đi đâu!

Cô gái xông lên, một tay tóm lấy anh chàng mặt mày xanh xám, giật lại

nửa chiếc donut ăn dở trên tay anh ta, nhét vào miệng.

Cô gái vừa nhai nuốt bánh, nói không rõ lắm:

- Nói bao nhiêu lần rồi! Không cho phép lúc em nấu cơm mà ăn vụng!
Anh chán sống rồi hả?!

Người đàn ông vẻ mặt đau thương nói:

- Em yêu, anh đói bụng thật mà... với lại, em có thể đừng đập vào sau lưng anh nữa không, nếu chẳng may đập bị thương thận của anh, sau này hạnh phúc của em phải làm sao?

- Hừ, cùng lắm thì tìm vài gã thanh niên trai tráng, cái con rắn nhỏ của anh, sớm đã không dùng được rồi!

Cô gái hào sảng nói.

- Không được đâu!

Người đàn ông lập tức cầu xin nói:

- Em yêu, lúc kết hôn em đã nói cả đời này chỉ yêu mình anh, đã thề với Thượng đế rồi!

- Cũng đâu nói chỉ lên giường với mình anh.

Cô gái đảo đảo cặp mắt.

Cảm giác, đôi kẻ thù này là vợ chồng mới cưới?!

Nhìn một hồi, cuối cùng nhận ra hai người này là ai, Dương Thần khóe miệng giật giật nói:

- Isabela... Brewster?!

Cô gái béo và anh chàng gầy lúc này mới quay đầu lại, nhìn thấy Dương Thần, hai người đều hô lên kinh ngạc.

Sau đó, hai người vội buông nhau ra, cười hì hì nói:

- Minh Vương các hạ, hóa ra ngài đã tới rồi... Ồ đây là ngài Persephone, hoan nghênh, ngài đẹp thật, đẹp hơn nhiều so với trong ảnh!

Nói thật, hai người này diễn này giờ đã khiến mọi người đều mang bộ dạng ngây ra.

Lâm Nhược Khê xấu hổ gật đầu mỉm cười, cũng không biết nói gì.

Dương Thần dờ khóc dờ cười:

- Đây là sao vậy, Isabela, cô lúc nào biến thành dáng người như vậy, còn Brewster, anh giảm béo thành công rồi?

Hai người một nam một nữ này, đúng là con gái của Solon và cháu trai của Macedonia.

Lúc trước Dương Thần bỏ lỡ hôn lễ của hai người, nhưng vẫn biết được.

Chẳng qua là vì dáng người xinh đẹp như mèo hoang trước kia của Isabela lại thành cô gái béo ị, còn Brewster vốn béo như lợn rừng, lại gầy như que diêm!

Kết hôn quả là sự kiện kỳ diệu, hai người này còn đổi dáng người cho nhau nữa!

Đương nhiên, nếu là người hiểu rõ sẽ biết được nguyên nhân thật làm

Brewster gây đi.

- Minh Vương các hạ, ngài phải thay tôi làm chủ! Nếu Isabela có người đàn ông khác, tôi phải treo cổ tự vẫn mất!

Brewster vô cùng bị ai nói.

Isabela túm tai anh ta mắng:

- Đồ đàn ông thôi, em chưa làm gì anh đã định chết để dọa em à? Sao anh không trốn nhà đi rồi ngã xuống biển bị cá mập ăn đi?

Dương Thần vỗ vỗ vai Brewster, cười nói:

- Yên tâm đi, anh bạn, bà xã cậu bây giờ hẳn là cũng không có người đàn ông nào dám dính đến.

- Này! Minh Vương các hạ, ngài chẳng nề mặt tôi chút nào! Ngài dù gì cũng thấy tôi lớn lên, sao có thể nói những lời như vậy!

- Chết tiệt...

Dương Thần bực mình nói:

- Tôi thấy cô trưởng thành bao giờ! Cô không phải nhỏ hơn tôi 1 tuổi sao?

- Thì cũng coi như...

Isabela cầm tạp dề, tấm lưng mập mạp loạng choạng, bĩu miệng đáng yêu:

- Trong lòng Isabela, ngài vẫn là cấp bậc chú.

Mặt Dương Thần tái đi, cũng không có cách gì khác, chỉ vì hẳn thường ngày cùng bố cô ta là Solon luận giao ngang hàng.

Lâm Nhược Khê rốt cuộc không kìm nổi bật cười khanh khách, chỉ cảm thấy đôi vợ chồng này rất buồn cười.

Nhưng bộ dạng vui vẻ của cô khiến Dương Thần rất vui lòng, hẳn giờ tay quàng eo cô, nói:

- Vào đi thôi, nhìn con mèo hoang nhỏ... ồ, không, con mèo hoang béo này có gì hay chứ.

Bị quàng eo như vậy, mọi người đều đang nhìn, Lâm Nhược Khê cam rthaasya hơi xấu hổ, nhưng lúc này đẩy tay hẳn ra cũng không thích hợp, đành cúi đầu đi theo.

Căn phòng này giống như một nhà kho lớn của nông trường, là nơi Ron ở, thoát nhìn tuy rất cũ, nhưng bên trong lại trang trí xa hoa.

Cao cao trên vách tường, khắp nơi là da thuộc của các loại dã thú làm vật trang trí, chỉ riêng tiêu bản da thuộc của con gấu đen đã cực kỳ quý báu.

Trên vách tường treo không ít súng săn, mà cạnh lò sưởi là chiếc sofa lớn từ gỗ lim mấy trăm năm và da lộn mềm mại.

Đèn pha lê treo trên cao buông xuống, rực rỡ lóa mắt.

Mà lúc này, ở giữa bàn cơm lớn dài, một người đàn ông vạm vỡ mặc áo sơ mi màu lam sát người, tóc đỏ, một mắt, và một người đầu trọc mập mạp mặc áo sơ mi hoa bãi biển đang tranh luận gì đó, trước mặt mỗi người lại còn có một chai rượu đã mở ra.

Bình rượu kia thoát nhìn cực kỳ tinh xảo, màu đen trong suốt, giống như

một tác phẩm nghệ thuật thủy tinh.

Hai người này tất nhiên là Solon và Macedonia, hiện giờ tuy đã là thông gia, nhưng hai lão già này vẫn không có điểm gì chung được.

Vừa mới vào cửa, nhìn thấy hai người đang uống rượu, cặp mắt của Ron vội trợn lên.

- Ôi, không!!

Ron cả đầu tóc bạc trắng dựng cả lên!

Kinh hô một tiếng, Ron xông lên phía trước, đoạt lấy hai bình rượu trên bàn.

- Khôn kiếp! Các người đúng là bộ hút máu!

Ron đau lòng vuốt ve hai chai rượu, mắng:

- Đáng ra không nên để hai người ở nhà tôi ăn cơm! Không được! Các người nhất định phải bồi thường cho tôi!

Solon và Macedonia thản nhiên đứng dậy, không để ý đến Ron, lách qua đến trước mặt Dương Thần.

- Minh Vương các hạ, chờ đã lâu, tiểu thư Lâm, chúng ta lại gặp nhau, còn có vị này là phu nhân...

Solon nề nếp chào hỏi, tình cảm rất thật, nhưng bộ dạng bặm trợn khiến Quách Tuyết Hoa và vú Vương có chút rụt rè.

Macedonia buồn cười, hớn hờ nói:

- Thật là thời gian tuyệt vời, tôi đã bắt đầu mong chờ thấy hôn lễ ngày mai, Minh Vương các hạ, lần này phải cảm tạ ngài, lần này ngài đến tôi và Ứng long đỏ đều không biết, không ngờ lão già Ron này còn dấu Trân châu đen Louis 13 ở trong tường lò sưởi!

- Ủ, điều này thì tôi đồng ý, Ron giao hoạt thật, không biết chia sẻ gì cả.

Solon cười lạnh nói.

Dương Thần nhú mày, lúc này mới nhớ đến cái chai rượu xinh đẹp kia, chẳng trách Ron kích động như vậy.

Phải biết rằng, chỉ có rượu nho ở Cognac phía Tây nam nước Pháp mới là rượu nho Cognac chính hiệu.

Mà khu vực sản xuất nho ở Cognac lại phân chia đều ở các khu lớn nhỏ, sản lượng thừa thớt, chất lượng cực cao, bởi vậy phần lớn Cognac đều do chút ít nho ở khu vực lớn, kết hợp nho ở khu vực nhỏ mà thành.

Bình thường Cognac cao cấp lắm cũng có tám phần nho ở khu vực lớn, Trân châu đen Louis 13 là hoàn toàn chọn dùng nho của khu vực lớn.

Quá trình ủ cất đặc biệt, men nho lưu lại lắng đọng có mùi thơm nồng đậm, khiến rượu có vị thơm thuần đặc biệt.

Trân châu đen của Louis 13 Magnum là lấy từ hầm tư nhân cổ xưa và quý báu của gia tộc Mã, từ thùng gỗ Tiercon.

Trong quá trình lên men, lại tăng thêm màu sắc vàng độc đáo, khiến chất rượu thêm vị ngọt thuần, nhóm sư phụ làm rượu vượt qua một ngàn hai trăm

loại khu vực lớn mới ủ hoàn thành.

Cuối cùng, do pha lê danh gia Baccarat tinh khiết thủ công tạo ra bình rượu pha lê, thân bình rượu pha lê đen lại điểm thêm bạch kim.

Thân bình có 24K vàng ròng hoa văn trang trí, phản xạ ánh sáng, tạo nên ảo giác quang học.

Chai Trân châu đen Louis 13 Magnum này của Ron, toàn cầu chỉ có 358 bình, mỗi thân bình lại có khắc số thứ tự.

Có thể nói, tùy tiện lấy một bình đem bán đấu giá hơn 100. 000 đô la Mỹ, ra giá mà không ai bán!

Ron đau đớn nhìn hai chai rượu bị uống một nửa, nước mắt lã chã, bộ dạng như sắp chết!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 961

Tôi Chưa Gặp Cô Ấy

Macedonia nhếch miệng, vuốt cái bụng tròn vo, cười nói:

- Ron, không đến nỗi chứ, gia tộc Constantin tuy rằng mực nát chút, nhưng rượu ngon vẫn không hề ít.

- Đây... đây là rượu tôi định cất giữ, để vài năm nữa lúc sắp chết thì uống đó...

Lão già Ron khóc lóc nói.

Solon cứng ngắc nói tiếp:

- Muốn chết thì dứt khoát chút, đừng làm hỏng rượu.

- Cái con chim lông đỏ một mắt chết tiệt này! Đây không phải rượu của người, người và lão mập kia phải đền tiền!

Ron không có chút phong độ nào kêu to.

Nhưng hai gã kia sao chịu đền tiền, một gã nhìn ra xa, một gã lắc lắc tai, làm như không nghe thấy.

Dương Thần nhìn ông già có chút đáng thương, vỗ vỗ bờ vai lão, nói:

- Thôi đi, hai chai rượu này coi như hôm nay mọi người cùng nhau uống, tôi nhớ rõ ta có mấy chai rượu nho trắng của làng rượu Chateau năm 1811, ông giúp tôi lo việc cất giữ, chắc phải biết ở đâu đúng không, đi lấy lại đây uống đi.

Ron vẻ mặt cảm kích nói:

- Vẫn là Minh Vương các hạ tốt, nhưng... rượu đó không hợp khẩu vị tôi, có thể đổi thành hai chai Methuselah của trang trại rượu Romanee Conti không?

- Cáo già! Thôi đi! Methuselah một chai cũng bằng hai lần chai Trăn châu đen!

Macedonia nói.

Dương Thần cũng có chút bất đắc dĩ, mấy người này thật vẫn y như lúc trước biết cách đòi hỏi.

Nhưng hắn cũng không có hứng lắm với rượu ngon, cho nên hào phóng đồng ý với Ron.

Sau đó, mọi người ngồi xuống, đầu bếp Isabela mập mạp bung ra các món hải sản phong phú của Địa Trung Hải, Brewster ngoan ngoãn giúp mọi người rót rượu.

Lúc dùng cơm, mấy người và Dương Thần cũng nói chuyện phiếm, phần lớn dùng tiếng Anh, để đám người Lâm Nhược Khê dễ hiểu hơn.

Chỉ có điều, toàn nghe thấy những từ như máy bay chiến đấu, đầu đạn hạt

nhân, tàu ngầm hạt nhân..., cảm thấy sờn tóc gáy.

Ăn được một nửa, Isabela vỗ bàn nói:

- Máy người thật là, có tiểu thư Lâm và phu nhân, nói chuyện đánh đấm làm gì, ngày mai là đại hôn lễ của Minh Vương các hạ, không thể nói chuyện thú vị hơn sao?

Đối với cha mình và ông nội nhà chồng, cô bé này không chút khách khí.

Brewster một bên vỗ tay nói:

- Tôi đồng ý lời vợ yêu.

Macedonia bực mình thẳng cháu mắng:

- Theo đuôi!

Nhưng cũng là mắng thâm, không dám phản bác Isabela, hiển nhiên mấy người này bị cô bé mập này quản gắt gao.

Solon khó khăn nhếch miệng cười:

- Bella ngoan, con không biết là nói chuyện chiến tranh sẽ vô cùng thêm ăn sao?

- Đó là bố ấy, ông già.

Isabela xem thường.

Nói xong, cô bé béo từ trước mặt đem ra một mâm thức ăn đưa đến trước mặt Quách Tuyết Hoa và vú Vương.

- Hai vị phu nhân, hai vị nếm thử, cái này là Bacalhaua Braz, một món ăn của Bồ Đào Nha, có cá tuyết, lại dùng trứng gà và rau quả làm thành, hẳn là phù hợp với khẩu vị người phương Đông.

Isabela cười nói.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương liếc nhìn nhau, hai người đích thực cảm thấy nơi này không hợp khẩu vị, tuy rằng nguyên liệu là hải sản rất ngon, nhưng cả hai thật không ăn được những miếng hải sản này.

Nhận lấy món ăn xong, cả hai cùng đơn giản cảm ơn Isabela, dù sao cả hai cũng không biết tiếng Anh.

Isabela say sưa bắt đầu giảng giải cho Lâm Nhược Khê tên các món ăn và nguyên liệu, thật ra là trực tiếp gạt đám đàn ông sang một bên.

Cứ như vậy, bữa ăn vô cùng náo nhiệt.

Sau khi kết thúc, Ron hướng về phía Lâm Nhược Khê làm tư thế mời, đi đến gian phòng làm việc của ông ta ở bên cạnh.

Dương Thần vốn cũng rất ngạc nhiên, muốn đi theo xem một chút nhưng bị Quách Tuyết Hoa ngăn lại.

- Ngốc nghếch, hiện giờ không được xem áo cưới, để hôn lễ ngày mai nhìn mới có ý nghĩa.

Quách Tuyết Hoa giáo huấn.

Dương Thần cảm thấy cũng phải, thêm chút cảm giác thần bí, hiệu quả sẽ tốt hơn, vì thế nén sự tò mò, ngồi trong nhà Ron uống hồng trà, xem ti vi.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương được Isabela mời, mang theo một người

phiên dịch trên đảo đi thăm quan xung quanh.

Đối với bọn họ mà nói, nếu đây là nhà Dương Thần, cũng chính là nhà bọn họ, đương nhiên cũng muốn tìm hiểu.

Trong phòng yên tĩnh lại, chỉ còn lại có Dương Thần, Macedonia và Solon.

Uống hồng trà hoàng gia Anh, Dương Thần bỗng nhớ ra cái gì, hỏi

:

- Đúng rồi, bọn Edward đâu?

Solon nói:

- Edward đi đón Kathleen và Giản, chắc là tối sẽ đến.

- Máy ngày nay ở London, thế vận hội Olympic vẫn đang diễn ra, Kathleen tham dự không ít cho nên khá bận, đến tham gia hôn lễ xong lại phải chạy về tham gia lễ bế mạc thế vận hội.

Macedonia giải thích nói.

Dương Thần lúc này mới nhớ đến, chính mình cũng không chú ý đến việc thế vận hội đang tiến hành.

- Minh Vương các hạ, ngài không định đi thăm cô ấy sao...

Solon do dự nói:

- Dù sao ngài cũng phải kết hôn rồi, lại còn là ngày mai.

Tay Dương Thần hơi run rẩy, trong mắt hiện lên chút suy nghĩ phức tạp, sắc mặt có chút thâm trầm.

- Cũng muốn đi một chuyến.

Dương Thần gật đầu.

- Nay, Ưng lông đỏ, người không có việc gì nói chuyện đó làm gì, đang vui mà.

Macedonia không hài lòng nói.

- Tôi chỉ là thiện ý nhắc nhở, tôi nghĩ Minh Vương các hạ cũng muốn đi.

Solon khinh thường liếc mắt nhìn.

Dương Thần khiến hai người dừng ồn ào nữa, cười nói:

- Đúng là nên như vậy, tôi hơn hai năm trước rời khỏi đây, cũng chưa quay lại thăm cô ấy, cô ấy ở thế giới bên kia các cũng rất hận tôi... Hiện giờ ở đây kết hôn, lại không nói với cô ấy một tiếng, tôi trong lòng cũng không yên tâm.

Cũng tốt, để tôi hôm nay đem quá khứ chôn vùi, chính thức đón đợi cuộc đời mới đi.

Trong lúc ba người đàn ông nói chuyện có chút thương cảm, ở cách đó một vách tường là một gian phòng nhỏ màu đỏ, lại là một cảnh khác.

Nơi này là phòng làm việc thường ngày của Ron, là nơi thiết kế và trưng bày các tác phẩm của ông.

Toàn bộ bốn phía phòng làm việc, rực rỡ muôn màu là váy nữ đẹp đẽ, quý giá phong cách Bohème, khí thế xa hoa.

Ron lúc này đang đứng ở ngoài phòng thử quần áo, có chút căng thẳng xem lần chờ mong nhìn tấm màn màu cà phê che lấp phòng thử.

Hai nữ trợ thủ của ông đang ở trong giúp Lâm Nhược Khê mặc áo cưới đã thiết kế.

Qua mười phút sau, hai người trợ thủ rút cục đi ra, sau đó tấm màn từ từ kéo ra...

- Ồ...

Lúc Ron nhìn thấy cô gái đi từ phòng thử quần áo ra, không khỏi kinh ngạc.

Lập tức, ông háng giọng, làm dấu thánh giá, dường như cảm động sự hậu đãi của thượng đế.

Ánh mắt của Ron khó hoạt động được, vô cùng tán thưởng nói:

- Tiểu thư Lâm, cô là tân nương đẹp nhất mà tôi gặp trong cả cuộc đời này... Ha ha, đương nhiên cũng có công lao tôi thiết kế áo cưới.

Lâm Nhược Khê nhìn chính mình trong gương, bàn tay nhỏ bé vuốt vuốt thân váy, cũng có bộ dạng khó có thể tin được.

Dường như mặc chiếc áo cưới này sẽ khiến toàn bộ khí chất và cử chỉ của mình đều thăng hoa.

- Cảm ơn ngài, tiên sinh Ron.

Lâm Nhược Khê cười hỏi:

- Bộ áo cưới này có tên không?

- Ừ, câu hỏi rất hay.

Ron cười cười nói:

- Cái áo cưới này, tôi gọi nó là Demeter.

Lâm Nhược Khê nghi hoặc nói:

- Có chút quen tai, đó là tên một người?

- Không, không, đây là “Mẫu thân” của cô.

Ron cười thiện ý nói:

- Persephone đại nhân, là mẫu thân của cô trong thần thoại, là Demeter, nữ thần Mùa màng.

Tôi dùng cái tên Demeter này đặt cho chiếc áo cưới, có ý là chiếc áo sẽ như mẫu thân của cô, che chở cô đi vào giáo đường kết hôn.

Lâm Nhược Khê lúc này mới hiểu ra, gật gật đầu, vui vẻ nhận chiếc áo cưới.

Lúc này, Ron lại vòng quanh cô hai vòng, chắc lưỡi tán thưởng nói:

- Nhìn thế này, thật đúng là rất giống, đặc biệt là khí chất, mặc áo cưới vào rồi, không hề sai biệt...

Tuy rằng Ron nói rất khê, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn nghe thấy, cô đang vô cùng hạnh phúc, hỏi:

- Cái gì rất giống?

Ron giật mình, có chút xấu hổ nói:

- Hẳn là tiểu thư Lâm cũng biết, trong quá khứ, người phụ nữ duy nhất của Minh Vương các hạ, là tiểu thư Thập Thất.

Trước đó, solon và Giản, Kathleen đều nói, cô và tiểu thư Thập Thất, về khí chất và thần thái vô cùng giống nhau, hiện giờ xem ra, tôi cũng phải công nhận cách nói đó.

Nghe vậy, Lâm Nhược Khê không khỏi vẻ mặt buồn bã, mắt tự nhiên cười nói:

- Thật ư... đáng tiếc tôi chưa từng gặp cô ấy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 962

Ba Mươi

Ron vội khoát tay, nói:

- Tiểu thư Lâm, nghìn vạn lần đừng cho rằng Minh Vương các hạ là vì cô giống tiểu thư Thập Thất mà mới làm nhiều điều như vậy.

Tôi tuy rằng không thể nói hiểu ngài ấy, nhưng chí ít cũng hiểu, ngài ấy không phải người đàn ông chỉ vì một người phụ nữ giống người kia mà có những nỗ lực này.

Có thể thấy, trong mắt ngài ấy, cô là cô, không phải là vật thay thế, bạn gái có thể thay thế, nhưng vợ tuyệt đối không phải là có thể thay thế được.

Lâm Nhược Khê lúc này mới từ buồn chuyển thành vui, cười nhẹ.

Giữa lúc này, cửa phòng làm việc có người gõ.

Một người trợ thủ của Ron sau khi ra mở cửa, gật đầu, xoay người nói:

- Đại nhân, tiểu thư Lâm, Minh Vương các hạ cho người đến báo, muốn hỏi tiểu thư Lâm đã thử đồ xong chưa, ngài ấy phải ra ngoài một lát, muốn nói với tiểu thư Lâm một tiếng.

Lâm Nhược Khê hơi nghi hoặc, mà Ron lại có vẻ hiểu, nói:

- Tiểu thư Lâm, chúng ta ra ngoài đi, đừng để Minh Vương các hạ đợi lâu... Mọi người giúp tiểu thư Lâm thay áo, ngày mai đến lúc lại mặc vào.

Việc thay áo cưới phải rất cẩn thận, sợ làm hư hỏng áo, vì vậy tốn nhiều thời gian.

Đợi hơn mười phút sau, Lâm Nhược Khê mới cùng Ron trở lại phòng.

Dương Thần đang cùng Solon ngồi xem cuộc thi bơi Olympic, thấy Lâm Nhược Khê trở về, đứng dậy cười nói:

- Thế nào, cô dâu mới có hài lòng với áo cưới không?

Lâm Nhược Khê nhìn người đàn ông, nhớ đến điều Ron vừa nói, hơi xuất thần rồi hé miệng gật đầu.

- Ừm, thiết kế của sư phụ Ron, làm em rất kinh ngạc.

- Ha ha, quá khen.

Ron gật đầu.

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, thành khẩn nói:

- Anh phải đến đỉnh một ngọn núi ở phía tây nam, thăm Thập Thất... cho nên muốn nói với em một tiếng.

Thập Thất!?

Đầu óc Lâm Nhược Khê trống rỗng, thân thể mềm mại run rẩy, hai tay nắm chặt lại, giọng nói có chút áp lực:

- Là... là sao?

Dương Thần cố gắng thoải mái:

- Đúng vậy, là mộ của Thập Thất, lúc cô ấy ra đi, anh không tìm được cô ấy... ừm, thế nên lúc xây mộ, chỉ có thể cho những di vật của cô ấy vào...

Anh đã hơn hai năm nay không đi thăm cô ấy, coi như là nói lời từ biệt với quá khứ, anh nghĩ là nên đến đó một lần.

Viên mắt Lâm Nhược Khê có chút ươn ướt, nhưng suy nghĩ một lát rồi cười nhẹ nói:

- Đương nhiên là nên đi. Nhưng em có một yêu cầu.

- Sao thế?

- Em cũng muốn đi.

Dương Thần kinh ngạc một lát, hít thở sâu rồi gật đầu:

- Được.

...

Phong cảnh ở trên cao vô cùng tươi mát, mang theo làn không khí ẩm áp rất sảng khoái.

Dương Thần lái một chiếc xe đồ rục, chở Lâm Nhược Khê đi qua con đường nhỏ qua khu rừng tùng rậm rạp, hơn mười phút sau mới đến một chỗ vách núi phía tây nam.

Từ chân núi nhìn lên, cả vách núi kéo dài, có một khu mộ lớn màu xám trắng xen kẽ, một con đường nhỏ uốn lượn dẫn lên.

Thảm cỏ bằng phẳng, cùng những cây to được chăm sóc gọn ghẽ, có thể thấy nơi này hàng ngày có người để ý đến.

- Nơi này là nơi an táng một số thủ hạ cũ của anh, càng là người có công lao, mộ xếp càng ở phía trước, nhưng an tang ở đây là khẳng định chiến công suốt đời bọn họ.

Nói ra chắc em cảm thấy rất khôi hài, có mấy người trước khi chết, còn hỏi anh bọn họ đã giết đủ người chưa, vũ trang của bọn họ đủ quan trọng không.

Bọn họ dĩ nhiên xem việc được an tang ở đây là mục tiêu phấn đấu cả đời. Bọn họ còn trẻ như vậy, sao lại ngu xuẩn thế chứ...

Dương Thần giải thích cho Lâm Nhược Khê, ngữ khí có vẻ buồn rầu, viên mắt hơi đỏ lên.

Trong sự tưởng nhớ và tình cảm thương xót, Lâm Nhược Khê có vẻ rất xúc động.

Người đàn ông này từ lúc mới quen, đã cảm thấy trong mắt hắn lộ ra vẻ tang thương không gì sánh được.

Sau đó, hai người quen thuộc, sống cùng lâu ngày sẽ không quá để ý nữa.

Nhưng lúc này thấy khắp núi đầy bia mộ, lại lần nữa đối mặt với đôi mắt của người đàn ông này, Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy rất muốn xem anh ta như đứa trẻ, kéo vào lòng vuốt ve sợi tóc...

Sau khi dừng xe ở chân núi, hai người bắt đầu đi theo con đường nhỏ đi

lên.

Vách núi hơi dốc, Lâm Nhược Khê đi lên hơi mệt.

Đặc biệt có những hòn đá bị gió thổi mòn, trở nên trơn tuột.

- Á!

Đế giày Lâm Nhược Khê vừa trượt, suýt nữa không đứng vững được.

Dương Thần đi phía trước nhanh nhẹn đưa một tay ra, nắm lấy tay cô.

- Cần thận chút, anh dắt em đi.

Lâm Nhược Khê thở hổn hển, thấy tay bị nắm, ra sức vùng ra!

Dương Thần sững sốt, ngạc nhiên nói:

- Nhược Khê, em sao vậy, anh là sợ em đi thế dễ ngã.

- Không được đụng vào em,

Lâm Nhược Khê lãnh đạm nói:

- Em sẽ cẩn thận, nhưng không được đụng vào em, không được kéo em.

Dương Thần bất đắc dĩ, người phụ nữ này nói muốn đi thăm cùng, nhưng trong lòng vẫn không vui, nên mới không muốn để mình đụng vào.

Nhưng việc này không ảnh hưởng đến việc hấn muốn đến thăm Thập Thất, vì trong lòng hấn cũng có chút kiên trì.

Hấn không thể coi thường mười mấy năm qua, là ai làm bạn cùng hấn.

Gió núi làm váy của Lâm Nhược Khê lay động, sợi tóc khẽ bay hai bên gò má, đón ánh nắng chiều ngả về tây.

Sau một khoảng thời gian rèn luyện, thân thể Lâm Nhược Khê cũng được cải thiện lớn về tố chất.

Đi đến đỉnh núi, cô cũng không có vẻ quá mệt nhọc, chỉ là khuôn mặt đỏ bừng lên.

Trên đỉnh núi có xanh mướt, chỉ có một chiếc bia mộ, xung quanh có vẻ vô cùng thoáng đãng.

Hiển nhiên chủ nhân ngôi mộ chắc chắn có địa vị đặc biệt.

Đây là một khối đá cẩm thạch đen, vững vàng khảm vào vách núi.

Trên đá cẩm thạch, có khắc chữ số La Mã: Ba mươi.

- Đây là... bia mộ của cô ấy?

Lâm Nhược Khê tuy có thể khẳng định, nhưng vẫn hỏi một câu.

- Ừm.

Dương Thần gật đầu, thần sắc có chút mờ mịt, đứng trước bia mộ, do dự chút rồi chậm rãi ngồi xuống.

- Ba mươi... là nói, mười ba cộng mười bảy sao?

Lâm Nhược Khê còn nhớ rõ, Dương Thần trước đây có danh hiệu là Thập Tam.

Dương Thần gật đầu, không phủ nhận.

- Đó chính là nói, Thập Tam và Thập Thất bên nhau cùng một chỗ...

Lâm Nhược Khê phát âm hơi run run.

Dương Thần không dám quay đầu lại nhìn cô, lặng lẽ gật đầu nói:

- Đây là anh khắc cho cô ấy, dùng ngón tay anh, chỉ tiếc... khắc xong đá mà tay anh không chảy máu, nếu không thì chữ có màu đỏ, sẽ đẹp hơn chút...

Nghe Dương Thần đùa nhát, Lâm Nhược Khê thân mình hơi căng thẳng, hỏi:

- Cần em đi ra ngoài chút không, em nghĩ anh có nhiều điều muốn nói với cô ấy.

- Tùy em.

Dương Thần quay đầu lại cười khẽ:

- Cũng không phải chuyện gì xấu hổ, em muốn nghe thì cứ nghe, nếu không muốn cũng tùy em.

Lâm Nhược Khê không nói gì, yên lặng đứng phía sau, nhìn chằm chằm chữ số khắc trên đá cẩm thạch.

Dương Thần vươn tay, mơn trớn nhẹ bìa mộ, như là không dám quấy rối người phụ nữ đang ngủ say, nhưng lại yêu thương không gì sánh được.

- Hơn hai năm, không đến thăm em, em một mình chắc rất cô đơn... Anh biết, em hiện giờ, chắc chắn rất muốn cầm dao chém vào cổ anh một nhát...

Dương Thần tự giễu cười.

Mộ bia tất nhiên sẽ không trả lời, chỉ có gió thổi, cỏ bay, làm cuộc nói chuyện có vẻ vô cùng tịch liêu.

- Anh về Hoa Hạ rồi, em nói nên đi xem rốt cuộc đất nước ta ra sao, vì thế anh trở về.

Thật sự là không giống với các quốc gia khác, anh đã bán thịt dê xiên nướng ở chợ, còn thuê một căn phòng cũ nát sắp sập để ở, tuy rằng nhìn quần bách, nhưng so với nơi quỷ quái huấn luyện chúng ta khi còn bé ở Siberia còn tốt hơn nhiều.

Anh còn quen rất nhiều người, bọn họ không đánh nhau, không giết người, làm những việc trước đây chúng ta hoàn toàn không biết... Đúng rồi, anh còn đi làm ở một công ty, chắc em cũng đoán được, ở công ty đó đồng nghiệp mỹ nữ không ít nhĩ.

Em cũng đừng khinh bỉ anh, ai bảo em trước đây nuông chiều anh, tập cho anh thói quen không tốt, anh đúng là không thay đổi được thói xấu...

Hơn hai năm, gặp không ít chuyện đâu, anh cũng không biết thế nào, trong thời gian ngắn có thể nói hết với em, nhưng em cũng không thích nói nhiều lời, chắc cũng không muốn nghe nhiều.

Dương Thần nhìn về phía Lâm Nhược Khê phía sau, cười buồn nói:

- Chắc em rất muốn biết cô ấy là ai, ha ha, đừng làm bộ gì cũng không quan tâm, cô ấy tên là Lâm Nhược Khê, là người mai sẽ tổ chức hôn lễ với anh, bọn anh kết hôn hơn một năm rồi, trước hôn lễ, đưa cô ấy đến thăm em...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 963

Việc Duy Nhất Em Có Thể Làm Cho Chi

Giọng nói của Dương Thần vừa đủ nghe, từng chữ đều rõ ràng, từng chữ đều nghe thật cảm động.

Lâm Nhược Khê nghe Dương Thần giới thiệu mình với Thập Thất cũng tự nhiên gật đầu với bìa mặt.

Dương Thần quay đầu lại, tiếp tục nhìn bìa mặt, tự cười mình nói:

- Em không được cười anh đâu, xem ra anh và cô ấy đã cùng nhau đi được đến ngày hôm nay ngay từ đầu đều là có em phù trợ.

... Người con gái ngốc nghếch này nói muốn nhảy lầu tử tự để bắt ép anh phải kết hôn cô ấy, em cũng không phải không biết anh là người thuộc số ít những kẻ trên thế gian này thấy chết mà không cứu.

... Nếu như không phải vì ánh mắt và khí chất của người con gái này quá giống em thì khi đó anh đã quay đầu bỏ đi, mặc kệ cô ấy có chết hay không.

... Anh và cô ấy đã trải qua bao nhiêu những ngã rẽ cuộc đời, ai cũng đã mắc phải không ít sai lầm, cũng trải qua những lúc vui vẻ và cả sự khổ đau...

... Có đôi khi anh cũng đã từng nghĩ, có phải là em đang cố tình trêu đùa anh hay không, bản thân đã trốn tránh trách nhiệm, đã bỏ đi trước, lại còn đưa một người con gái rất giống em đến bên cạnh anh, chẳng khác nào trêu đùa một đứa trẻ.

... Nhưng sau này anh mới phát hiện ra rằng, Lâm Nhược Khê không phải là em, từ lâu anh đã xem cô ấy hoàn toàn độc lập, cô ấy là vợ của anh...

... Để làm rõ chuyện này, anh và cô ấy còn cãi nhau nữa...

Nói tới đây, Dương Thần quay đầu cười với Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cũng cúi đầu nhìn hắn, khuôn mặt khẽ hé nở một nụ cười.

Dương Thần thở ra một tiếng, chậm chậm đứng dậy phủi bụi trên quần.

- Thập Thất, anh phải đứng trước mặt em, đến nói những lời này với em, anh nghĩ em cũng sẽ hi vọng anh sẽ đưa ra được sự lựa chọn như thế này.

... Tuy anh sẽ mãi mãi thương nhớ về em, nhưng, để công bằng với người vợ bây giờ của anh, anh nhất định phải chôn chặt hình ảnh em trong sâu thẳm trái tim mình.

... Anh sẽ không để em ra nữa, bởi vì, anh sẽ cùng người con gái bên anh lúc này đi đến hết con đường tương lai...

Đối diện với bìa mặt, Dương Thần nghiêm nghị nói.

Khóe mắt Lâm Nhược Khê hơi đỏ lên, đôi mắt ngấn lệ, cô ngẩng đầu hít một hơi dài mới không chế được cảm xúc của mình.

Dương Thần quay người lại hỏi:

- Chúng ta xuống nhé?

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Em có thể nói với chị ấy vài lời không?

Dương Thần cười gật đầu:

- Tất nhiên rồi, những gì muốn nói anh cũng đã nói hết rồi.

- Cảm ơn.

Lâm Nhược Khê đi lên phía trước một bước, Dương Thần hiểu ý lùi lại phía sau, im lặng đứng nhìn từ phía sau.

Cô gái đứng đối diện với bia mộ, im lặng chăm chú nhìn ngôi mộ thật lâu rồi mới khẽ cúi đầu.

- Chào chị, em là Lâm Nhược Khê, mặc dù đây là lần đầu tiên em đến đây, có chút mạo muội, nhưng em vẫn muốn nói... Em đang yêu người đàn ông đã từng là người quan trọng nhất với chị.

... Chị quen anh ấy trước, chị yêu anh ấy trước, những điều này em chẳng có cách nào tranh được với chị, vậy nên em cũng biết chị sẽ mãi mãi còn trong trái tim anh ấy.

... Đã có một khoảng thời gian em đã luôn ghen tị vì trong tim anh ấy luôn mãi cứ ấp ủ hình bóng chị, tự cảm thấy em chỉ là vật thể thân của chị, lòng tự trọng của em không cho phép điều đó.

Nhưng, bây giờ em sẽ không bao giờ đổ kỵ như thế nữa đâu. Vì chính chị là người đã cứu người đàn ông này, là người khiến anh ấy quay trở về đất nước này.

... Sau đó lại là chị để em gặp người đàn ông vẫn còn sống này, em đã yêu anh ấy, để em có thể bên cạnh một người đàn ông bình thường, một cô gái hơn hai mươi tuổi như em đang mong chờ một tình yêu tốt đẹp, một cuộc sống hôn nhân bền chặt.

... Ký ức ngày xưa cùng chị khiến trong lòng anh ấy lúc nào cũng cảm thấy có lỗi, bởi vậy mà anh ấy đã lưỡng lự thật lâu rồi mới đến nơi này gặp chị.

... Có thể vì anh ấy thấy một người con gái như em quá đáng thương, rồi tự nhiên có một ngày anh ấy nói muốn theo đuổi em, hỏi có thể thích em được hay không...

... Thật sự anh ấy chẳng ra làm sao cả, có rất nhiều khuyết điểm, thậm chí rất khó khăn để có thể tìm ra được ưu điểm của anh ấy, nhưng em lại chẳng thể nào cự tuyệt được anh ấy.

... Có lẽ đây là điều mà người ta vẫn thường hay nói, tình yêu đích thực thường không có lí do.

... Thôi, nói tóm lại, hôm nay em cùng anh ấy đến đây, em muốn hứa với chị, người đã cứu anh ấy...

Lâm Nhược Khê dịu dàng kể, cô cúi đầu, ánh mắt nhìn Dương Thần chứa

chan tình cảm.

Dương Thần cắn môi, những lời nói thật tâm của cô gái khiến hấn không làm thế nào có thể giữ được bình tĩnh nữa.

Lâm Nhược Khê lại dường như không có cảm xúc gì, tiếp tục quay về phía ngôi mộ mỉm cười.

- Chị Thập Thất, em đồng ý với chị... Đợi đến khi nào em rời xa thế giới này để đến một thế giới khác, em sẽ để anh ấy quay trở lại bên cạnh chị.

... Nhưng, khi nào em vẫn còn sống, em nhất định phải để anh ấy bên cạnh mình.

... Nhưng bây giờ, khi ở trước mặt chị, trên đỉnh núi, hay dưới chân núi, em sẽ không để anh ấy động vào người em, không dù chỉ một chút...

... Đây là điều duy nhất em có thể làm cho chị.

- Nhược Khê...

Dương Thần run rẩy gọi một tiếng, cuối cùng hấn cũng đã hiểu, vì sao ban nãy cô ấy không cho mình nắm tay, còn không để hấn động vào người dù chỉ một chút.

Những rung động từ trong trái tim khiến Dương Thần không kìm được một tiếng nghẹn ngào.

Lâm Nhược Khê dường như không nghe thấy gì, lau lau khóe mắt rồi lại cười trước bia mộ:

- Phải rồi, em quên không nói với chị, em sẽ không để anh ấy phải quên chị đâu, dù là bất cứ lúc nào, khi anh ấy muốn như thế.

... Nhưng... em sẽ không quay trở lại nơi này nữa, em sẽ chỉ đi cùng anh ấy đến chân núi thôi, đợi đến khi mặt trời lặn, khi trời đã tối hấn, đợi khi anh ấy xuống núi, quay trở lại bên cạnh em.

Gió núi thổi qua, những lời của cô dường như cuốn theo làn gió.

Nói xong, Lâm Nhược Khê lại cúi đầu trước mộ, rồi quay người nói với Dương Thần:

- Chúng ta đi thôi anh, bây giờ có thể xuống núi được rồi.

Dương Thần khẽ thở ra, gạt đầu, đang định giơ tay nắm lấy tay Lâm Nhược Khê thì bất chợt lại nghĩ đến những lời cô vừa nói, lại ngượng ngùng rút tay lại.

Lâm Nhược Khê coi như không nhìn thấy gì, tự mình chậm chậm đi xuống núi.

Dưới chân núi, sóng lớn vỗ ầm ào.

Mặt trời buổi chiều đang lặn, ráng chiều nhuộm hồng cả vùng sơn dã.

Sau khi xuống núi, hai người lại yên lặng đi một đoạn đường, khi vừa đến chỗ đỗ xe, Dương Thần bỗng nhiên lớn tiếng gọi.

- Em yêu của anh!!!

Dương Thần quay người, hai tay bế bổng ngang người Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê kinh ngạc hét lên, cô công chúa bị ôm lấy bất ngờ vô

cùng hoảng sợ.

Dương Thần ôm chặt lấy cô quay liên tục mười mấy vòng, khiến cô đầu đang thương chóng hết cả mặt mày mới thả cô xuống.

Không đợi Lâm Nhược Khê nói xong, hắn đã hôn “chụt chụt” ba cái lên miệng cô, thậm chí nước miếng còn dính lại quanh mép.

- Phì.

Lâm Nhược Khê lau lau miệng, xấu hổ nói:

- Toàn là mùi đồ biển ăn trưa nay! Anh sao lại hôn lên thế này?

Dương Thần cười ha ha:

- Chính vì em đáng yêu quá đấy, ôi, vợ tôi sao lại đáng yêu thế này nhỉ, có phải trước đây chuyên ngành trong trường đại học của em là “Làm thế nào để trở thành một cô gái đáng yêu” không?

- Anh nói lung tung cái gì thế, ban nãy còn rất nghiêm túc cơ mà, sao bây giờ lại thiếu đứng đắn thế này.

Lâm Nhược Khê đầu đầu nhìn Dương Thần.

Dương Thần nháy mắt:

- Sao nào, cảm thấy khác biệt quá lớn sao?

- Anh nói xem.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói:

- Ban nãy còn cảm thấy anh rất thành thực, sao chỉ mới một chốc mà đã thành thế này rồi? Còn nữa, nếu anh đã nặng tình như thế, tại sao vẫn giữ quan hệ với những cô kia? Lẽ nào anh không cảm thấy có lỗi với em sao?

... Anh nói thật đi, những lời anh nói trước kia toàn là nói dối, đúng không?

- Sao lại thế được, anh thì cũng có những lúc chân thật chứ.

Dương Thần cười khoan thai:

- Hơn nữa, đây không phải là chủ đề cũ sao, đương nhiên là anh cảm thấy có lỗi với em...

- Vậy anh...

- Nhưng anh cũng không thể có lỗi với bọn họ.

Dương Thần toét miệng cười:

- Họ chẳng có danh phận gì, mà vẫn tình nguyện cùng anh, thậm chí còn làm cho anh rất nhiều chuyện, cũng không phải vì họ không có ai theo đuổi nên chỉ có thể chọn anh...

... Huống hồ anh cũng không thể lừa dối tình cảm của mình, thực sự anh cũng thích họ. Nói anh dâm đảng cũng được, bảo anh vô sỉ cũng chẳng sao, tất cả anh đều không quan tâm, có những chuyện không thể quá thiên về lý trí, bởi vì đó là những chuyện thuộc về tình cảm.

... Nhưng cũng như những gì anh vừa nói, số phận đã để anh và em nên vợ nên chồng, nên em chỉ cần thoải mái hưởng thụ đám cưới ngày mai, hưởng thụ cuộc sống sau này thôi.

... Nếu như em muốn lên mặt với những cô gái kia thì ít nhất cũng phải đợi đến khi hôn lễ kết thúc đã, nhưng mọi chuyện cũng đã nói hết rồi, em có thể đánh anh mắng anh, nhưng không thể nói với anh những chuyện đại loại như chuyện li hôn, bởi vì phục hôn rất tốn kém đấy...

Lâm Nhược Khê giận run lên, trừng mắt nhìn hắn:

- Chẳng trách không ai trong bọn họ đến dự hôn lễ, vì họ đều sợ bị anh làm cho tức chết.

Dương Thần nói bằng vẻ không hề để tâm:

- Dù có là như thế thì cũng chẳng sao, hì hì, chúng ta đến chỗ Ron trước đi, trời sắp tối rồi, ăn cơm xong, em với mẹ và vú Vương cứ yên tâm nghỉ ngơi, anh thì đi xác nhận lại tất cả các bước tiến hành của ngày mai.

... Phòng ngủ tối nay anh sẽ bảo họ sắp xếp, còn tự tay anh sẽ chuẩn bị phòng tân hôn, đợi sau đám cưới sẽ cho em xem.

- Còn có phòng tân hôn nữa sao?

- Cô bé ngốc, sao lại nói những lời thừa thãi như thế?

- Anh... anh mới ngốc ý!

...
Sắp xếp mọi việc như thế, Dương Thần không giải thích gì thêm đẩy cô xuống núi rồi lên xe, lái xe quay về.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 964

Cảm Thấy Tin Tưởng

Sáng sớm hôm sau, trên bầu trời những áng mây xốp trắng lững lờ trôi.

Ánh mặt trời xuyên qua những đám mây, chiếu sáng khắp vùng Lonian, những chú chim chao lượn qua vịnh biển nhấp nhô những đợt sóng bạc đầu.

Ở chính giữa là một vùng đất bằng phẳng được phủ lên bằng một thảm cỏ xanh mượt.

Vào những ngày bình thường, nơi đây thường có những người dân địa phương đến chơi trò boomerang truyền thống, cũng có những người từ nơi khác thường đến đá bóng, ném đĩa, nơi này lúc nào cũng thường đông người lui tới tham gia các hoạt động thể thao.

Nhưng hôm nay, cả một thảm cỏ mênh mông hoàn toàn trống với đủ loại hoa rực rỡ tươi vui muôn sắc màu.

Những đóa hoa nhiệt đới rực rỡ được sắp xếp tỉ mỉ khắp các chỗ trên nền cỏ xanh, quây lại tạo thành rất nhiều các biểu tượng xinh xắn tượng trưng cho hạnh phúc trùng trùng.

Trong đó, một hàng hoa bách hợp trải dài hai bên một con đường thật dài dẫn thẳng đến sân khấu cao nhất ở chính trung tâm.

Trên sân khấu đã bày sẵn các loại thiết bị điện tử hiện đại, với đủ loại microphone và loa âm thanh, tất cả đều được trang trí bằng rất nhiều hoa tươi.

Những người đang đi tới đi lui là người bản xứ và những người di cư bất hợp pháp, vì họ đã sinh sống cùng nhau nhiều năm nên đã không còn sự phân biệt gì nữa, tất cả mọi người ở đây đều là người quen cả.

Mọi người đều trò chuyện rất vui vẻ, bận rộn bê xếp bàn ghế, sắp đặt các lẵng hoa tươi, cũng có người gánh đến đủ các loại rượu ngon dùng để đãi tiệc lúc tổ chức hôn lễ.

Một cô gái da trắng mặc đồ dạ hội đơn giản màu hồng, mái tóc dài lượn sóng màu hổ phách đang đứng chính giữa, tay cầm micro dùng để các thứ tiếng chỉ đạo mọi người có mặt sắp xếp các đồ ở vị trí thích hợp.

Toàn bộ việc tạo hình và sắp xếp tiệc cưới là do một tay cô chỉ huy dàn dựng.

Người này đương nhiên chính là Jane, cô vừa mới tới đây tối qua.

- Để những cái bàn kia dịch xa ra một chút, đừng có xếp sát như vậy, nhiều người cùng đi một lúc thì sẽ chật lắm...

... Các chị kia ngắt những bông hoa kia ra, để một ít để tung lên...

... Ở phía bắc kia, mang đến thêm ít rượu dừa nữa đi, đừng có mang toàn

rượu vang thế, có người không uống được rượu vang đâu...

Phía trên có một người có thể điều khiển được toàn bộ, có đầu óc thâm mỹ, lại tinh thông đủ loại ngôn ngữ nên dễ dàng khiến tất cả mọi người đều rất khâm phục nhất nhất nghe theo.

Bên cạnh Jane là một quý bà mặc đồ dạ tiệc màu đỏ, dáng người đầy đặn, vẻ mặt tươi cười đang chơi với một chú chuột lang không biết từ chỗ nào chạy đến.

Chuột lang còn được gọi là con bọ, ở đây không ít người đều nuôi loài này, vì loài vật này béo tròn mũm mĩm khiến ai cũng yêu, các cô bé thường thích nô đùa với mấy chú nhóc này.

Nhưng ngay lúc này quý bà lại giơ tay vuốt vuốt cái bụng tròn xoe của chú chuột, ngây ngô nói chuyện với nó.

- Mũm mĩm ơi, sao cái bụng của mi lại tròn thế, sáng nay ăn gì rồi? Sao cơ? Vẫn chưa ăn à? Thì ra là do di truyền hả... giống ngực và hông của Catherine sao...

... Sáng sớm Jane bé bỏng nhà ta đã kéo ta đến chỗ này rồi, người ta có hiểu gì về sắp xếp đám cưới đâu, cả đời chỉ cưới có một lần, cho dù là đám cưới hoàng gia cũng đâu có cần ta đến sắp xếp?

... Ôi... Nhưng lời của Jane bé bỏng thì ta làm sao có thể không nghe cơ chứ, thế là bữa sáng còn chưa kịp ăn, vậy mà đã phải đến đây rồi, nếu không thì Jane bé bỏng lại giận ta mất...

... Lần trước vì giới thiệu cho Jane bé bỏng một anh chàng mà suýt chút nữa Jane bé bỏng không thèm nhìn mặt bà mẹ này nữa... Mũm mĩm à, mi nói xem Catherine có phải rất đáng thương không?

... Cho dù Jane có vờ như không nghe thấy, nhưng những lời mà nữ vương điện hạ vừa mới nói vẫn khiến cô ấy sắp phải chạy cho thật nhanh!

- Catherine! Mẹ muốn ăn thì tự mình đi mà ăn! Rõ ràng muốn đi cùng với con đến cơ mà! Đừng có mà ở đó làm rậm nữa!

Jane buông micro, lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, tức giận trách móc.

Chú chuột lang trên mặt đất bị dọa hốt hoảng, quay người lăn lông lốc chạy biến đi.

Catherine vội vàng đứng lên, nhăn nhó cười nói:

- Sao có thể như thế nhỉ, Jane bé bỏng của mẹ vẫn còn chưa ăn sáng cơ mà, Catherine đương nhiên cũng không thể ăn trước được...

- Con đã nói bao nhiêu lần rồi! Không được gọi cái tên đó!

Jane đã sắp điên lên rồi.

Cô không e ngại bất cứ điều gì có liên quan theo tư duy logic, cô sắp không thể chịu nổi bà mẹ cứ hoàn toàn không có tí logic nào này của mình!

Catherine ngượng ngùng dẫu môi:

- Nhưng người ta thích thế, như thế mới thân mật...

- Mẹ không thấy con đang bận lắm sao?

Jane bắt lực nói:

- Coi như con cầu xin mẹ đấy! Con gọi mẹ là mẫu hậu mà vẫn không được sao... Bây giờ mẹ đi tìm anh họ Edward, bảo anh ý chơi cùng mẹ, đừng ở đây làm phiền con nữa!

Catherine bĩu môi:

- Cái gì... Rõ ràng là người đàn ông mình thích kết hôn với người phụ nữ khác, tại sao Jane bé bỏng lại cẩn thận sắp xếp thế này nhỉ...

Jane ngẩn người, bây giờ cô mới hiểu, mẹ mình là vì cảm thấy việc cô làm là không đáng.

Trong lòng chợt cảm thấy âm áp, Jane có chút chấp nhận, mẹ cô luôn luôn dạo chơi ở giữa lý tính và khủng điên, không bao giờ có thể đoán biết được rốt cuộc là bà ấy đang nghĩ gì.

Cho dù cô có vắt óc suy nghĩ thì từ nhỏ đến giờ, kỳ thực cô chưa từng hiểu về người mẹ của mình.

- Người đàn ông đó là Dương Thần.

Jane cười hơi xót xa:

- Người đàn ông đã cho chúng ta được như ngày hôm nay... Làm sao có thể giống nhau được. Huống hồ, tôi qua, anh ấy đích thân đến nhờ con sắp xếp mọi việc, làm sao con có thể chối từ được.

Catherine đột nhiên chạy lên phía trước, áp tay lên khuôn mặt con gái, cúi đầu hôn lên trán.

- Con yêu, đến lúc tên Dương Thần xấu xa đó động phòng, có cần mẹ đến dự dồ không?

Jane không kìm nổi tròng mắt lên, người phụ nữ này không nói được mấy câu lại bắt đầu trở nên thiếu đứng đắn rồi.

Catherine giờ tay véo chỗ da thật mềm trên mặt Catherine:

- Mẹ đi đây, đổi sang mặc bộ quần áo bảo vệ thân thể một chút, dù Lâm Nhược Khê nhan sắc không thua kém con, nhưng cũng không thể nổi bật bằng vị khách quý như con đâu.

- Jane bé bỏng của mẹ thật là, muốn uống sữa mẹ thì cứ nói thẳng ra, sao phải xoa bóp... Là mẹ nói khi con còn nhỏ mới uống chút sữa đã no rồi, hóa ra là vẫn uống chưa đủ...

- Mẹ im đi! Đi ra chỗ khác!

Jane suýt chút nữa tức phát khóc.

- Được rồi được rồi... Mẹ đi đây, đi đây!

Catherine kéo thấp cổ áo xuống, tặng cô một nụ hôn gió rồi mới tung tăng chạy đi tìm người hầu để thay quần áo.

Nhìn thấy bà mẫu hậu lăm lăm chuyện cuối cùng cũng đã đi rồi, Jane mới đau đầu xoa huyệt thái dương, cầm lấy micro tiếp tục chỉ huy mọi việc.

Một tiếng sau, đã sắp đến giờ trưa, toàn bộ hội trường cuối cùng cũng đã

được bài trí theo phong cách đám cưới hoàng gia.

Bố cục được sắp xếp đầy vẻ cao lộng lẫy quyền quý, nhưng lại không mất đi phong cách tự nhiên, nếu như nhìn từ trên cao xuống thì chẳng khác nào một nơi phong cảnh vô cùng tuyệt mỹ.

Tiếp theo, Ron với vai trò là người điều khiển chương trình lễ cưới, đứng trên sân khấu tuyên bố lễ cưới chính thức bắt đầu.

Vì lần này chủ nhân thực sự của buổi lễ cũng là người đảm bảo sự bình yên cho mảnh đất này, là hôn lễ của Dương Thần, vậy nên hơn hai nghìn người, ngoại trừ đội tuần tra bên ngoài đều đã đến đây.

Trong phút chốc, cả rừng người rộng lớn bỗng nổi lên những tiếng ồn ào.

Ngồi dọc theo hàng bách hợp, phía trước con đường trải thảm đỏ là những người gần gũi nhất với Dương Thần: Quách Tuyết Hoa, Solon và Macedonia.

Catheline đã thay sang bộ váy màu hồng nhạt khá thanh lịch, dường như để cho hai mẹ con phối hợp hài hòa, xem ra cũng khá nhanh trí.

Phía sau Solon và Macedonia là những nhân vật tiêu biểu của tất cả các tổ chức quan trọng như ZERO và Hải Ưng, phía sau Edward là các đại biểu trùm tài chính và quý tộc quan trọng đã quy thuận Dương Thần.

Những người này vốn nếu không phải hung hãn dũng mãnh thì cũng oai phong ngạo mạn, nhưng hôm nay khi ngồi tại buổi hôn lễ tất cả lại đều nghiêm trang ngồi ngay ngắn.

Chỉ vì người chủ nhân của buổi hôn lễ này chính là người giúp bọn họ có thể tiếp tục ngạo mạn ở bên ngoài.

Ron nhìn thấy các chỗ ngồi trước mắt đều đã có người ngồi thì hài lòng gật đầu nói vào micro:

- Bây giờ xin tất cả mọi người chú ý, thể theo yêu cầu của Minh Vương các hạ, ngài muốn đích thân lên sân khấu chủ trì hôn lễ...

Nói xong, Ron vỗ tay rồi từ từ lùi ra phía sau.

Tất cả mọi người có mặt đều thấy hơi bức mình, đây là ý gì? Muốn tự mình chủ trì ư?

Khiến người ta càng thấy khó hiểu là chẳng thấy Dương Thần ở đâu cả.

Không biết ai đó bỗng hét lên một tiếng:

- Mau nhìn phía trên kia!

Tiếng hét này khiến tất cả những người dân tham gia buổi lễ đều ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa nhìn lên tất cả mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên, vẻ mặt vô cùng phấn khích.

Họ chỉ nhìn thấy Dương Thần mặc bộ vest trắng được là cẩn thận, thắt chiếc nơ màu đỏ, mái tóc vuốt keo bóng láng, tinh thần sáng láng, cười rạng rỡ như ánh mặt trời, lại còn “từ trên trời bay xuống”!

Nhưng, người này không phải nhảy dù, cũng không phải rơi từ chỗ cao

nào xuống cả.

Bên hông của Dương Thần thắt một sợi dây màu đỏ, phía trên sợi dây được thắt lại hình trái tim có gắn một quả bóng bay lớn in chữ “LOVE”!

Chỉ có điều, vì lực của quả bóng bay nhỏ bé hơn nhiều so với trọng lượng của cơ thể, Dương Thần nhẹ nhàng bay lơ lửng phía trên sân khấu.

Điều khiến mọi người càng kinh ngạc hơn nữa là Dương Thần còn vẫy tay 3600 chào mọi người, vô cùng vui vẻ.

Người này nhìn quả thực rất ngốc nghếch, cách xuất hiện cũng thật kỳ lạ, tất cả thu hút sự chú ý của mọi người tham dự.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Catherine nói với Jane đang ngồi ngay bên cạnh mình:

- Jane bé bỏng, mẹ cảm thấy rất vui, cuối cùng thì tên quái nhân này cũng kết hôn rồi, không phải là cùng với con...

Lúc này Jane không phải bác lại vì cô còn đang đồng cảm với cô dâu Lâm Nhược Khê.

Quasch Tuyết Hoa lại sờ tay lên mặt mình, miệng lẩm bẩm:

- Coi như không nhìn thấy gì... Coi như không thấy gì...

Tất cả phản ứng của tất cả mọi người ngồi dưới Dương Thần đều coi như đều là đang ngưỡng mộ mình.

Sau khi thả quả bóng bay đeo bên hông lên trời, Dương Thần nhẹ nhàng hạ cánh xuống sân khấu, nhìn về phía những vị khách đã tham gia buổi lễ, tiến đến phía trước micro.

Câu nói mở màn, Dương Thần nói thật rành rọt từng chữ một:

- Đầu tiên, tôi xin được cảm ơn sự ủng hộ của tất cả các vị ngồi đây!

... Ánh mắt của mọi người tôi đều có thể cảm nhận được, mọi người đều đang có những suy nghĩ huyền hoặc, dường như cách xuất hiện của tôi có điều gì đó bí ẩn...

Cả hội trường đều yên lặng như tờ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 965

Cậu Ở Đâu Chui Ra Vậy?

Quách Tuyết Hoa ngồi ở hàng ghế đầu vội nắm chặt lấy chiếc váy hoa, hôm nay là lễ cưới của con trai, bà còn đặc ý trang điểm cho thật phù hợp với không khí vui tươi, nhưng lúc này trên khuôn mặt đoan trang mờ mờ ảo ảo ra ướm đầm.

Tên tiểu tử thời này, lại muốn làm loạn gì đây? Quách Tuyết Hoa sắp trừng mắt lên.

Nhưng Dương Thần đứng trên sân khấu lại không hề tự giác, bộ dạng cười tủm tỉm, dương dương tự đắc.

- Chắc chắn sẽ có không ít người cảm thấy rất quái dị, tại sao chú rể lại tự mình chủ trì hôn lễ thế này, vấn đề này cũng khiến tôi đắn đo rất nhiều.

Dương Thần dừng một chút, bắt đầu dĩ lắc đầu:

- Về lý mà nói, người chủ hôn thì phải tuyên bố toàn bộ tiến trình buổi lễ. Nhưng nếu như thế thì chẳng khác nào trở thành người chứng hôn đó đến chỉ huy tôi kết hôn hay sao?

... Cũng không phải vì tôi không thể nghe người ta chỉ huy mình, nhưng người chủ hôn thật sự rất khó chọn, người có thể chỉ huy tôi trừ mẹ tôi thì chỉ có vợ tôi, nhưng họ thì đều không tiện cho lắm, nên tôi đành đích thân làm vậy.

Nghe lý do này, tất cả mọi người có mặt đều không biết đáp lại thế nào.

Ron lại cười ha ha nói với Quách Tuyết Hoa đang ngồi bên cạnh:

- Phu nhân, Minh Vương các hạ thực sự rất hài hước đấy!

Quách Tuyết Hoa quay người nhìn tay thủ lĩnh:

- Cậu từ đâu chui ra thế hả?

Ron vẫn cười ha ha không đáp.

- Còn một chuyện này nữa.

Dương Thần lại cao giọng nói trong micro:

- Có lẽ tất cả mọi người đều phát hiện ra, hôm nay cũng không có người chứng hôn.

Mọi người đều nhìn xung quanh, chính xác, tại sao mà đến người chứng hôn hay linh mục cũng không có lấy một ai nhỉ?

Dương Thần hăng giọng nói:

- Tôi luôn cảm thấy, những vị cha đạo hay người chứng hôn là không cần thiết.

... Mỗi khi tôi thấy ai đó kết hôn, đều phải mời các vị linh mục hay đáng bề trên đứng đó tuyên bố các con đã kết hôn hay gì gì đó, những khi ấy tôi

lại cảm thấy rất khó chịu.

... Kết hôn là chuyện của hai bên nam nữ, là chuyện của đôi vợ chồng, tại sao lại để người khác tuyên bố hai người đã kết hôn thì mới có thể hoàn tất hôn lễ?

... Tuy vậy chuyện của người khác tôi không tham gia, nhưng lễ cưới của tôi, chứng minh việc tôi đã kết hôn thì chỉ có thể là tôi tuyên bố mà thôi.

... Vậy nên, hôm nay không có linh mục, cũng không có người chứng hôn. Nếu như cần phải có, thì người đó sẽ là tôi, linh mục Dương!

Dương Thần chỉ tay vào ngực mình.

Phía dưới nổ ra những tràng cười vui thích thú, đám người Edward ngồi ở hàng trên cũng hét lên để ủng hộ.

Dương Thần cười, ra hiệu cho tất cả mọi người im lặng, rồi lại nói bằng chất giọng sang sảng:

- Được rồi, tiếp theo, tôi – chú rể kiêm người chứng hôn kiêm chủ hôn tuyên bố chú rể bước vào!

Tiếng nói vừa dứt, thì phía xung quanh, tất cả mấy chục chiếc loa đều bắt đầu vang lên khúc nhạc chào mừng.

Trong tiếng nhạc trầm bổng, từ rừng núi khắp chốn, hàng đàn chim muông với đủ loại màu sắc bay về rợp một khoảng trời.

Ngay lập tức, tất cả những vị khách tham dự đều đồng loạt đứng lên, quay người nhìn về phía đầu con đường hoa bách hợp.

Ở nơi cây cối xanh um phía xa nhất là một màu trắng tinh nổi bật, cuối cùng màu trắng ấy đã lọt vào trong tầm mắt của mọi người.

Và khi cô dâu bước từ đó vào tầm tầm đỏ, chậm chậm đi về phía sân khấu, bước đi nhẹ nhàng thanh thoát, tất cả mọi người dường như nín thở, ánh mắt nhìn như bị thôi miên.

Bộ váy trắng nhiều tầng hình hoa bồ công anh tung bay, mỗi tầng váy lại là một lớp gồm vô số những bông hồng được kết bằng tay rất kỳ công, ren trắng với vải bằng chất liệu tơ tằm khiến những bông hoa màu hồng nhạt trở nên vô cùng thuần khiết dịu dàng.

Hơn thế nữa những đường cong gập hoàn hảo được tạo từ chân váy đang kéo dưới mặt đất lên tạo thành một cảnh tượng như một dòng suối nước trong tuyệt đẹp.

Giống như một đóa sen trắng tinh khiết nở giữa không gian xanh biếc của thảm cỏ, khuôn mặt cô gái xinh tươi tuyệt diệu.

Phần eo của cô gái cũng được thắt một chiếc đai màu hồng như những đóa hoa trên váy, phần ngực được thiết kế ôm sát, khiến thân hình chuẩn theo tỉ lệ vàng của cô gái không chút khoa trương mà hiện lên thật hoàn mỹ.

Mái tóc đen óng của Lâm Nhược Khê cũng không trang trí quá cầu kỳ, chỉ được làm bông lên, nhưng lối trang điểm không cầu kỳ hoa mỹ này kết hợp với chiếc váy cưới tạo nên một hiệu quả đặc biệt.

Giờ khắc này, tất cả mọi người chỉ cảm thấy chiếc váy cưới này và cô gái này dường như là một thể thống nhất đã được tạo hình sẵn.

Khí chất thanh tao tịnh khiết được tô đậm dưới bộ váy cưới được thiết kế đặc biệt, vẻ đẹp kiều diễm của cô cũng đủ khiến người ta nghẹt thở.

Lâm Nhược Khê căng thẳng khẽ mím môi, cẩn thận bước lên phía trước.

Thực tế thì ban nãy khi ngồi phía sau nghe tiếng nhạc vang lên cô còn cảm thấy bức mình vì những lời ăn nói lộn xộn của Dương Thần.

Một hôn lễ được chuẩn bị kỹ càng sao lại có thể lên lịch trình lung tung như thế chứ!

Nhưng sau khi cô bước lên tấm thảm đỏ trải giữa hai hàng hoa bách hợp dẫn lên sân khấu thì cô đã không còn suy nghĩ được đến mấy chuyện đó nữa.

Ánh mắt của hơn hai nghìn người đang có mặt ở đây đều tập trung về phía cô, đôi tay trắng muốt lộ ra bên ngoài thậm chí cô còn cảm thấy gai gai lạnh.

Cũng may vì bên cạnh Lâm Nhược Khê còn có vú Vương theo cùng.

Vú Vương với vai trò là đại diện bên nhà gái nắm lấy đôi bàn tay trắng nõn đeo găng ren hoa hồng, đi bên cạnh cô bà vừa cảm động lại vừa hạnh phúc.

Đây là điều mà trước đó Dương Thần cũng đã đồng ý, để cho bà được cùng tham gia vào nghi lễ này.

Giờ phút này đối với Lâm Nhược Khê, cô chỉ còn nghe thấy tiếng nhịp thở gấp gáp của mình và cả tiếng trái tim đang nhảy nhót trong lồng ngực.

Mỗi bước đi cô đều cảm nhận đủ các vị cay đắng ngọt bùi, tất cả các cảm xúc hòa lẫn vào nhau.

Ở nơi phía xa xa kia đang có một người đàn ông chờ đợi mình đã lâu.

Rõ ràng đã sống với nhau đến hai năm, nhưng tại sao giây phút này dường như lại trở nên vô cùng lạ lẫm, nhưng lại có cả cảm giác vô cùng thân thiết.

Cảnh tượng khi hai người quen biết nhau lại hiện lên ngay trước mắt, ngay trong dòng suy nghĩ của cô lúc này, giống như một giấc mơ.

Tiếng nhạc, tiếng hoan hô, tiếng bày chim ca hát, thậm chí có cả tiếng gió vù vù bên tai.

Lâm Nhược Khê không nghe thấy gì, nhưng cái cô nghe được là thanh âm của niềm hạnh phúc vô bờ bến.

Vào thời khắc trang nghiêm này, vào lúc mà tất cả mọi người đều tung hô, có ai đó bắt đầu cau mày lại!

- Này này này!!!

Dương Thần đứng trước micro, sau phút say mê ngắm nhìn cô dâu của mình, hần chột cảm thấy có điều gì đó không đúng mực.

- Đám các người làm gì vậy hả? Nhất là những tên kia kia! Sao lại nhìn vợ người ta như muốn ăn tươi nuốt sống thế kia hả? Nhìn xem, mắt các

người sắp rơi xuống đất hết cả rồi đây! Không được nhìn như thế nữa!

Tiếng hét lớn vừa mới vang lên đã khiến bầu không khí nơi này bỗng đổi sang một tiết tấu mới.

Những người ngồi ở hàng trước nghe thấy lời nói của Dương Thần, xụi lơ ngồi luôn xuống.

Những xúc cảm và tâm trạng của Lâm Nhược Khê cũng trở lại bình thường, cô trừng mắt nhìn người đàn ông đang đứng trên sân khấu, cắn răng, muốn chạy đến mà đá cho hắn ta một cái.

Lúc nào cũng suy nghĩ như thế!

Dương Thần lại tỏ ra rất thành thực tiếp tục hét lớn:

- Tất cả chú ý! Không được nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống vợ tôi như thế kia! Vợ tôi có thể để các người tùy tiện nhìn như thế sao?

... Ai còn dám nhìn vợ yêu của tôi như thế quá mười giây nữa, nhất là đàn ông, tôi sẽ ném người đó xuống biển ngay lập tức!

Dương Thần hét như thế khiến tất cả những người đàn ông có mặt đều lập tức ngoan ngoãn quay người lại, không dám nhìn tiếp nữa.

Phải biết rằng đối với bọn họ, lời của Dương Thần chẳng khác nào khuôn vàng thước ngọc!

Quách Tuyết Hoa ngồi ở phía trước bất đắc dĩ lau trán, chỉ giận mình sao lại vui mừng sớm quá, thì ra thằng con ngốc nghếch của mình vẫn chưa điên hết.

Ron lại cười tủm tỉm nói:

- Phu nhân, bà không cảm thấy giữa Minh Vương các hạ và Lâm tiểu thư có một tình cảm vô cùng sâu nặng sao?

Quách Tuyết Hoa lại nhìn anh ta rồi nói:

- Anh lại nhìn ra điều gì rồi sao?

Ron vẫn liên tục cười ha ha.

Trong khi đó vú Vương bên cạnh Lâm Nhược Khê lại nắm chặt lấy bàn tay đang run lên vì giận của Lâm Nhược Khê, bà nhẫn nại cười nói:

- Tiểu thư, đừng tức giận như thế, không phải chỉ có một mình thiếu gia mà như thế, có lúc hơi ích kỷ một chút, nhưng cậu cũng là người rất đặc biệt đấy!

- Vú Vương, bây giờ cháu muốn quay đầu bỏ chạy.

Lâm Nhược Khê nói.

- Cái này không được đâu.

Vú Vương biết cô chỉ thuận miệng nói ra như thế, bà cười nói:

- Không phải tiểu thư nói còn phải chờ cậu tặng quà sao, dù thế nào cũng phải nhìn thấy quà đã chứ!

Lâm Nhược Khê hừ một tiếng, nhưng lần này cô bước nhanh hơn để đề phòng lúc đang đi lại xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh, Lâm Nhược Khê đã bước lên sân khấu, vú Vương cầm tay cô

đặt vào tay Dương Thần rồi quay trở lại chỗ ngồi đã được chuẩn bị sẵn ở phía dưới sân khấu.

Khi cô dâu chú rể quay mặt lại nhìn mọi người phía dưới bỗng vang lên tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt!

Dương Thần hài lòng nháy mắt với Lâm Nhược Khê, nhưng Lâm Nhược Khê lại có chút thẹn thùng, khuôn mặt ửng hồng.

Cảm thấy thời gian của những tràng vỗ tay đã đủ dài, Dương Thần nắm tay Lâm Nhược Khê đi đến phái micro tuyên bố:

- Tiếp theo là thời điểm trao tín vật, thứ tôi muốn tặng cho cô ấy là thứ tôi đã tốn rất nhiều công sức để chuẩn bị.

... Để tất cả mọi người đều được ngắm, tôi sẽ cho phép camera ghi hình lại để mọi người cùng xem, mọi người hãy chú ý nhìn vào bốn màn hình lớn xung quanh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 966

Mưa

Lời nói của Dương Thần, không những gợi lên hứng thú của toàn bộ khách ở đây, mà cũng khiến Lâm Nhược Khê lại một lần nữa chớp mắt.

Vốn dưới sự tôn lên của bộ áo cưới, cô đã đẹp đến mức không giống người phàm trần.

Giờ phút này, lông mi chớp chớp nhìn chằm chằm Dương Thần, đôi con ngươi trong veo giống như biết nói, khiến Dương Thần nuốt nước bọt, thiếu chút nữa thì nhảy bổ lên hôn mấy cái rồi nói sau rồi.

Nhưng Dương Thần vẫn cảm thấy phải để bước quan trọng tới lúc “Động phòng”, vì thế cắn răng nhẫn nhịn.

Sau khi buông tay Lâm Nhược Khê ra, Dương Thần đi đến giữa sân khấu, hướng về phía rừng cây ở phía xa ngoéo ngoéo ngón tay út.

Trong ánh mắt tò mò của tất cả mọi người, từ chỗ rừng cây, đúng là có một điểm đen dần dần đến gần.

Cùng với sự phóng to của điểm đen, mọi người cuối cùng cũng thấy rõ đây là gì, là một cái máy bay điều khiển từ xa.

Cái máy bay này xung quanh được vẽ toàn bộ màu hồng phấn, vẽ những đóa hoa vui mừng, mà phía dưới của máy bay, treo một lẵng hoa điểm xuyết hoa đại tươi.

Có lẽ, món quà này chính là giấu trong lẵng hoa.

- Cái thằng này, cũng tốn nhiều công sức đấy.

Quách Tuyết Hoa cười mắng.

Vú Vương cảm thán cười nói:

- Cô chủ xem ra rất chờ mong, hy vọng là món quà cô ấy thích.

- Cũng chuẩn bị lâu như thế, cũng không đến mức không thích.

Quách Tuyết Hoa nói.

Kathleen lại xem thường con gái bên cạnh một chút, cười tủm tỉm nói:

- Giản, máy bay đó cũng là con giúp đỡ Dương Thần thiết kế chứ, khoảng cách mấy trăm mét như thế cũng có thể trực tiếp bay lên sân khấu, trong thời gian ngắn cũng chỉ có con làm ra được.

Giản lườm mẹ một cái.

- Cũng không phải thứ khó khăn gì, rất nhiều người có thể làm được, con chỉ là vừa may có thời gian, giúp người giúp đến cùng thôi.

Nói xong, Giản vẫn không kìm nổi tao nhã mà che đi ngáp một cái, hiển nhiên vì hoàn thành chút yêu cầu này của Dương Thần, cả đêm vừa rồi cô cũng không thể nào ngủ được.

Kathleen không khỏi chu miệng nói:

- Đúng là oan gia, không phải mình kết hôn, ngược lại còn mệt hơn.

Giả vờ như không nghe thấy, mà vẫn duy trì nụ cười chúc mừng.

Cùng lúc đó, chiếc máy bay điều khiển đã xác định địa điểm, từ xa bay tới, không sai chút nào rơi xuống trên tay Dương Thần.

Sau khi Dương Thần đem lẵng hoa gỡ xuống, lại từ trong lẵng hoa lấy ra một hộp quà tinh xảo bằng gỗ lim.

Trên màn hình ở bốn phía hội trường, đều bắt đầu theo dõi hộp quà tặng, mọi người đều mong chờ xem bên trong đặt món quà đặc biệt gì.

Lâm Nhược Khê vô cùng lo lắng bất an, lúc trước Dương Thần tặng cô đồng hồ Patek Philippe, đã là vật báu vô giá rồi, tuy cô không thiếu tiền, nhưng phụ nữ tóm lại vẫn thích đàn ông tặng quà quý báu cho mình.

Hơn nữa lại là món quà Dương Thần chuẩn bị hơn nửa năm, sao có thể là bảo vật tầm thường chứ?

- Ở bên trong này?

Lâm Nhược Khê nhìn hộp quà, dịu dàng hỏi.

Dương Thần gật đầu, nhướn mi cười nói:

- Tự mình mở ra xem đi.

Lâm Nhược Khê hít sâu một hơi, tiến lên trước, vô cùng cẩn thận mở nút thắt bạch kim ra.

Lúc mở hộp gỗ ra, một mùi gạo nếp hương thuần thuần bay ra.

Vẻ mặt của Lâm Nhược Khê, từ chờ mong đến hi vọng, đến ngạc nhiên, cuối cùng biến thành ánh mắt lộ ra tia lạnh, lộ ra “Sát khí”!

Chậm rãi ngẩng đầu lên, cô giơ tay chỉ vào trong chiếc hộp đó, đặt một cái bánh viên gạo nếp đặt trên một tấm vải bông sạch, tròn xoe, lớn chừng bàn tay người.

Chết người chính là, trên bánh viên này còn rất vụng về dùng bánh đậu vẽ một cái mặt cười!

- Anh... Anh nói món quà chuẩn bị cho em.. Chính là bánh viên gạo nếp này!?

Lâm Nhược Khê gần như sắp nhấc chân, giày cao gót đá vào trên người hắn!

Dương Thần thô lỗ cười nói:

- Đây chính là tôi hôm qua anh vụng trộm tự tay làm ra đấy, em nhìn bức tranh mặt cười này, rất quyến rũ! Hơn nữa, không phải em thích ăn bánh viên gạo nếp sao, trước nay đều là đi mua, anh tự mình làm ra bánh viên gạo nếp độc nhất vô nhị trên thế giới, lẽ nào không hài lòng sao?

Lâm Nhược Khê nhìn bộ dáng nghiêm túc của Dương Thần, trong lòng mát mát vô hạn, lại không biết phải nói gì mới được.

Nhìn bánh viên gạo nếp trong hộp, sắp khóc rồi.

Toàn bộ quan khách cũng tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, hoàn toàn ngốc rồi.

Vị đại nhân này kết hôn, quà tặng cho cô dâu không ngờ lại là một viên bánh gạo nếp!? Cái này cũng quá vô nghĩa ấy chứ!?

Sắc mặt Quách Tuyết Hoa lúc xanh lúc trắng, vú Vương bên cạnh đỡ khóc đỡ cười, giơ tay vỗ vỗ đùi bà để bà đừng kích động.

Trên sân khấu, Lâm Nhược Khê ngây ngốc trong chốc lát, bỗng nhiên cười tự nhiên.

- A, cũng đúng, có lẽ không có món quà nào thích hợp hơn món quà này rồi.

Lâm Nhược Khê giơ tay cầm hộp quà gỗ, bữu miệng nói:

- Dù sao muốn cái gì cũng có thể bỏ tiền ra mua được, ngược lại bánh viên gạo nếp này, cũng thực sự là duy nhất trên thế giới này.

- Em thực sự cảm thấy như thế?

Dương Thần thần bí cười hỏi.

Lâm Nhược Khê cúi đầu, hốc mắt hơi đỏ lên.

- Mặc dù hơi thất vọng, nhưng tốt xấu gì cũng là một món quà khó quên, một lễ cưới khó quên...

- Vậy sao em còn khóc chứ, bà xã.

Dương Thần giơ tay nhéo nhẹ khuôn mặt của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê rốt cục không kìm nổi ngẩng mặt lên, tức giận trừng mắt với hắn nói:

- Ai bảo anh cho em nhiều mong đợi như thế!? Sớm nói là làm bánh viên gạo nếp cho em! Làm gì muốn đợi lâu như vậy mới tổ chức hôn lễ!? Trực tiếp làm ở Trung Hải không phải xong rồi sao!?

Toàn bộ mọi người lập tức ồ lên, sao hai người này dường như đang cãi nhau trên sân khấu?

Cánh tay Dương Thần hạ xuống, làm cho toàn bộ mọi người yên lặng.

Lập tức thần nhiên cười nói:

- Tức giận rồi?

- Đúng, em tức giận rồi!

Lâm Nhược Khê không chút che giấu.

- Thế quà của anh có nên tặng tiếp hay không đây...

Vẻ mặt chần chừ của Dương Thần.

Lâm Nhược Khê vừa nghe, nhất thời hơi khó hiểu, lúng túng nói:

- Cái gì... Tặng tiếp...

Dương Thần bất đắc dĩ buông tay nói:

- Bánh viên gạo nếp em cầm trên tay, là một phần của món quà anh muốn tặng em, vì thể hiện món quà anh tặng rất trang trọng, đây chính là đồ ăn khai vị...

Nhưng không ngờ tới em lại tức giận với món ăn khai vị như vậy, thế thì anh phải lo lắng sau đây có thêm tức giận nữa hay không.

Lời này vừa nói ra, khiến Lâm Nhược Khê hận không thể xông lên cắn

hắn một cái!

- Anh... Anh đùa em rất vui à?

Lâm Nhược Khê xấu hổ giận dữ nói.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Anh nào dám, chỉ là thấy em không ngờ lại không biểu hiện hạnh phúc đối với bánh viên gạo nếp, anh chỉ hơi tò mò thôi, được rồi được rồi, tiếp theo anh tặng em món quà quan trọng nhất...

Trải qua một loạt mở màn điên cuồng phía trước, lại đến bánh viên gạo nếp làm “Đồ ăn khai vị”, Lâm Nhược Khê đối với món quà gọi là “Đồ ăn chính” của Dương Thần cũng không có tin tưởng gì nhiều.

Vô cùng buồn chán nói:

- Nếu anh lại lái máy bay lại đây thì anh tự chơi với anh đi.

Dương Thần lại dịu dàng cười cười.

- Lần này tuyệt đối sẽ không, nhưng vì nghênh đón món quà này, phiền cô dâu xinh đẹp đưa bàn tay ngọc của em ra, lòng bàn tay hướng lên...

Lâm Nhược Khê cũng không biết cái tên này làm trò gì, không tình không nguyện bữu môi, vươn cánh tay xinh đẹp ra, bàn tay đeo găng tay tơ hướng lên.

- Như vậy?

Lâm Nhược Khê nghiêng đầu hỏi Dương Thần.

Dương Thần gật đầu.

- Đợi chút, một lát là được rồi.

Lâm Nhược Khê đầu đầy mờ mịt, cảm thấy nụ cười của người đàn ông này đoán không ra.

Mà tất cả khách mời cũng lâm vào tình trạng chẳng hiểu sao, cũng chỉ có Ron ngồi trên đầu, trên mặt treo nụ cười thần bí.

Lúc tất cả mọi người mờ mịt, trên màn hình lớn bốn phía, hình ảnh ngưng đọng chính là bàn tay Lâm Nhược Khê giờ ra.

Qua một lát, trong đám người bỗng nhiên truyền ra một chút tiếng ngạc nhiên nghi ngờ!

Theo sát sau, càng ngày càng nhiều người, ngẩng đầu nhìn bầu trời, bắt đầu phát ra tiếng kinh ngạc.

Cùng lúc đó, Lâm Nhược Khê cũng ý thức được cái gì, chậm chậm nâng cằm lên, nhìn lên bầu trời...

Mưa!

Là mưa!

Nhưng không phải là nước mưa, mà là cánh hoa!

Chỉ nhìn thấy cánh hoa đỏ thắm đầy trời, giống như hương thơm đỏ bay nhẹ nhàng.

Khi cánh hoa đầu tiên rơi lên bàn tay giờ ra của Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê cuối cùng hiểu ra tại sao Dương Thần nói cô giờ tay ra!

Dường như là khó có thể chớp mắt, Lâm Nhược Khê cầm lấy cánh hoa đặt ở trước mắt, tập trung nhìn.

Không ngờ là hoa hồng!

Trong sạch mát lạnh, mềm mại giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ, đây là thật, cánh hoa hồng tươi!

Lại một lần nữa nhìn lên bầu trời, Lâm Nhược Khê kinh ngạc ngây người...

Đây là cảnh đẹp dữ dội tráng lệ, không có cách nào tưởng tượng được!

Khắp nơi diễn ra hôn lễ, toàn bộ rừng rậm bốn phía, tất cả, tất cả bầu trời!

Dập dềnh bông bành, cánh hoa hồng hình thành mưa nhỏ, đem toàn bộ thế giới nhuộm thành màu hoa hồng!

Cánh hoa từ vạn trượng trên bầu trời cao rơi xuống, giống như ân trạch trên trời, màu sắc nguy nga làm say lòng người.

Toàn bộ khách mời đều bị cảnh tượng đẹp đẽ bất ngờ làm kinh sợ, bất luận trai gái già trẻ, đều không thể kháng cự cảnh đẹp trong mơ như vậy!

Đám người Quách Tuyết Hoa và vú Vương mới rồi còn buồn bực, nhưng giờ khắc này đã bị cảm động mà rơi nước mắt.

Không có gì, so với từ sau những mất mát lớn, nhìn thấy niềm vui bất ngờ rung động linh hồn càng thêm đáng kích động!

Giờ khắc này, trong không khí, tràn ngập mùi hương hoa hồng ngào ngạt, càng là mùi thơm tình yêu nồng đậm!

Cô dâu đắm chìm trong cơn mưa hoa hồng, dường như hợp thành một với đất trời, bộ áo cưới thêu đầy hoa văn hoa hồng kia, giống như sóng dậy, nhanh nhẹn khiêu vũ!

Một cánh tay mạnh mẽ có lực, ôm chặt vai cô gái, đưa cô thuận thế dựa vào trong ngực.

Lâm nhược Khê không chút kháng cự, bởi vì cô cảm thấy cả người đã không còn chút sức lực nào, chỉ si ngốc mà ngắm nhìn đất trời đỏ rực trước mắt.

Dương Thần thở ra một hơi sâu, cảm thán muôn vàn cười nói.

- Bà xã... Thích không? Món quà anh vì em mà chuẩn bị hơn nửa năm, toàn thế giới, cũng là độc nhất vô nhị trong lịch sử, mưa hoa hồng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 967

Bọn Họ Có Thai Rồi

Lâm Nhược Khê không biết trả lời câu hỏi của Dương Thần như thế nào. Không thích? Điều đó không có khả năng, trừ phi cô điên rồi.

Thích? Điều này có thể dùng thích đơn giản để hình dung tâm tình lúc này sao?

Lâm Nhược Khê cảm thấy, cô phải làm gì đó, để thưởng cho người đàn ông đã thỏa mãn hoàn toàn ảo tưởng của tất cả phụ nữ đối với đám cưới này!

Vì thế, Lâm Nhược Khê xoay người, ôm lấy cổ Dương Thần, vô cùng ngọt ngào tặng cho nụ hôn thơm ngát.

Nụ hôn này, không nóng bỏng, không cảm xúc mãnh liệt, nhưng tỏ ra vô cùng tinh tế tỉ mỉ, vô cùng âm áp, vô cùng nồng tình.

Trên màn hình, tất cả mọi người đều chứng kiến sự thâm tình của giờ khắc này, phát ra tiếng vỗ tay và hoan hô nhiệt liệt.

Quách Tuyết Hoa và Vú Vương ôm nhau cũng che miệng cười rơi lệ.

Đám người Solon không cần phải nói mà tự đứng lên vỗ tay, đến Kathleen và Giản cũng đều hiểu ý mà cười đối diện cảnh này, chỉ có điều khó tránh khỏi chút chua xót.

Lúc buông Dương Thần ra, hai má Lâm Nhược Khê đỏ ửng.

- Anh làm sao làm được, chỗ hoa kia đến từ đâu?

Lâm Nhược Khê kìm không nổi tò mò hỏi.

Dương Thần ôm eo cô:

- Hôm nay thực ra là một ngày nắng đẹp, nhưng anh vì khiến thời tiết hơi mát mẻ một chút, cũng vì khiến trận mưa này nhìn có vẻ tự nhiên một chút, lúc sáng sớm, đặc biệt sai người dùng hợp thành khí đặc biệt, tiến hành tạo mây nhân tạo.

Bây giờ quanh tầng mây phía trên khu vực biển, có ít nhất hai trăm tàu bay, sẽ tiến hành thay phiên bay lên, dùng công cụ đặc biệt phun cánh hoa, đem cánh hoa hồng dự trữ hơn nửa năm, rắc xuống toàn bộ.

Sở dĩ dùng tàu bay, là bởi vì thứ đó rất yên tĩnh, sẽ không làm ồn đến mọi người, nhưng tốc độ của nó lại nhanh, có thể hữu hiệu mà rắc cánh hoa cân đối.

- Dự trữ hơn nửa năm?

Lâm Nhược Khê giật mình nói:

- Thế hoa hồng kia sao có thể để lâu như vậy?

Dương Thần cười nói:

- Cái này phải cảm ơn Giản, anh nhờ cô ấy giúp làm ra một loại sương mù

có hiệu quả trong một năm khiến cho hoa tươi không bị héo và hư hỏng, dựa vào thứ kia, anh sai Ron thu thập hoa hồng từ khắp thế giới, đều có thể bảo tồn đến hôm nay, hơn nữa có thể yên tâm đó là sương mù kia không có hại đối với cơ thể con người.

Trong đôi mắt của Lâm Nhược Khê tràn đầy ánh sáng:

- Trận mưa hoa hồng này, sẽ rơi bao lâu đây?

- Anh cho bọn họ đặt thời gian, vừa vặn mười ba tiếng mười bốn phút, cũng chính là vào đêm hôm nay mưa mới ngừng, trước đó, chúng ta sẽ trải qua cả ngày trong mưa hoa hồng.

Dương Thần trêu ghẹo nói:

- Đương nhiên rồi, nếu như em không muốn lúc ăn cơm đồng thời ăn phải cánh hoa hồng, thế thì anh cũng có thể để bọn họ ngừng sớm một chút.

- Mới không cần ấy, cứ mưa liên tục đi.

Lâm Nhược Khê mặc niệm mấy câu, giật mình nói:

- Anh nói... Mười ba tiếng mười bốn phút?

- Ừ.

Dương Thần vui vẻ nói:

- Mới hiểu ra à?

- Ừ...

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, dịu dàng nói:

- Thu thập nhiều cánh hoa như vậy, hẳn là rất khó đi.

Dương Thần hơi cảm thán nói:

- Kỳ thật khó cũng không khó, chính là một tên Ron kia, vườn hoa khắp thế giới, đều tới mua hoa hồng, bà xã em phải biết rằng, cánh hoa của một bó hoa hồng, cũng không đủ một mét vuông mưa cánh hoa đâu, càng huống hồ phải rơi hơn nửa ngày.

Anh nghe Ron nói, chỉ thu mua hoa hồng, đã mất của anh hơn năm tỷ, sắp bằng tổng ngạch xuất khẩu hoa tươi hai năm của Hà Lan rồi.

Lâm Nhược Khê mở to đôi mắt đẹp, đối với con số năm tỷ vẫn có chút kinh ngạc.

Hơn nữa, không ngờ là thu thập hơn nửa năm từ các vườn hoa trên thế giới?

Đây cũng không phải là chuyện có tiền là có thể làm được, e rằng người giàu khác cho dù có tiền như này cũng không làm được bằng người này.

Đây không chỉ các chủ vườn hoa nể mặt Dương Thần, còn phải có chính phủ các nước xuất khẩu hoa tươi quan trọng, ví dụ như Hà Lan, Thái Lan vân vân, đều mạnh mẽ ủng hộ mới được!

Cũng chính sự uy hiếp của Dương Thần, có thể khiến họ kiên trì tặng hoa hồng cho hắn!

Bỗng Lâm Nhược Khê nghĩ tới một chuyện, ngẩng đầu nói:

- Em nghĩ ra rồi! Lúc trước ở nhà họ Viên, Viên Dã tặng Đường Đường

hoa hồng, mọi người đều oán giận, sao giá hoa hồng nửa năm nay tăng mạnh, khắp thế giới còn thiếu hàng! Hóa ra... Hóa ra là...

Dương Thần cười ta nói:

- Ha ha, thế nào, có phải anh giả vờ rất giống không?

- Căn bản chính là anh thu thập hoa hồng khắp thế giới mà! Còn giả vờ đáng về chẳng biết gì.

Lâm Nhược Khê đỡ khóc đỡ cười.

Dương Thần không nói cho cô, lúc trước ở nhà họ Đường, tên Lý Độn ngu ngốc kia vì tiết kiệm tiền, mua hoa hồng trắng đi tặng Đường Tâm đây, cũng là tên “Đầu sỏ” hấn tạo thành.

Những vườn hoa dường như nổi tiếng khắp thế giới, hoa hồng đều bị Dương Thần thần dùng giá cao mua hết, những hoa hồng còn lại, đương nhiên bán vô cùng đắt.

- Bây giờ biết, tại sao anh chưa từng chân chính tặng em một bó hoa hồng chứ.

Dương Thần âu yếm khuôn mặt cô.

- Anh muốn tặng, thì phải tặng oanh oanh liệt liệt, tặng khiến em suốt đời khó quên.

Lâm Nhược Khê chun mũi.

- Hừ, chúc mừng anh, làm được rồi đấy, bánh viên gạo nếp hôm nay và mưa hoa hồng, suốt đời khó quên!

Nhìn đáng về vui sướng của cô, càng tỏa ra nét mặt rạng rỡ.

Dương Thần không kìm nổi hôn một cái giữa tóc mai và trán cô, sau đó tiếc nuối nói:

- Món quà anh chuẩn bị này, cái khác chắc hẳn không có vấn đề gì, nhưng trong các vị khách mời, thực sự không thể mời nhiều, bởi vì vị trí địa lý của nơi này tương đối đặc biệt, anh phải suy nghĩ vì những người khác.

Lâm Nhược Khê gật đầu, dịu dàng nói:

- Em hiểu mà, phạm việc gì cũng không thể hoàn mỹ hết, vừa nãy không phải em nói rồi sao, kết hôn là chuyện hai người, hôm nay có mẹ và vú Vương là đủ rồi.

- Ôi trời, nhanh như vậy liền đi theo ý của ông xã rồi, vừa nãy không phải còn suýt chút nữa tức chết sao?

Dương Thần trêu đùa.

Lâm Nhược Khê nhe răng.

- Được đăng chân lân đăng đầu, được rồi, người chứng hôn mau tuyên bố mở tiệc đi.

Dương Thần nhìn các vị khách phía dưới đều mặt mày rạng rỡ nhìn hai người nói chuyện phiếm trên sân khấu, mới nghĩ ra hẳn không mở miệng, đám người này cũng không dám ăn uống.

Vậy là đi tới trước micro, mở miệng tuyên bố nói:

- Các vị, hôm nay liên tục ăn từ trưa đến tối, ăn từ tối tới đêm, mọi người muốn ăn đến ngày mai, chỉ cần không đau bụng ở đây thì hãy ăn hết mình...

Nhà vệ sinh ở đằng sau mỗi hướng của khu rừng, có dựng nhà vệ sinh di động tạm thời, còn về rượu, hôm nay chỉ dùng rượu trái cây và rượu sữa dừa trên đảo, chính là vì kích thích ngành ủ rượu phát triển...

Mặt khác, phần khách nữ, mọi người chú ý giúp tôi một chút, đừng uống say để cho đàn ông được lợi còn không biết, nếu tham gia xong hôn lễ của tôi, ngược lại các cô có bầu, thế cũng không phải quy về tôi quản...

Mọi người cười ngặt nghẽo, mà Quách Tuyết Hoa ở hàng ghế trước lại có vẻ mặt xấu hổ.

Lâm Nhược Khê chịu không nổi tên này lại tán gẫu ở đây, nhanh chóng gõ gõ lưng Dương Thần, để hắn đừng nói bừa.

Dương Thần lúc này mới chính thức tuyên bố bắt đầu bữa tiệc, nhận được một tràng hoan hô của mọi người.

Đây nhất định là một ngày vui mừng nhất, cũng chỉ có hôn lễ của Dương Thần, mới có thể khiến tất cả mọi người từ bốn phương tám hướng nhanh chóng trở về tham dự.

Từ buổi trưa đến tối muộn, tất cả mọi người đắm chìm trong tiếng hát tiếng cười tiếng nói chuyện vui vẻ.

Mưa hoa hồng bao phủ khắp nơi, trên người, trên tóc mỗi người, dù ít dù nhiều đều hỗn loạn rơi xuống.

Gió mát ẩm áp trên biển đảo, đem những cánh hoa thổi bay, cuối cùng rơi vào trong biển.

Đại dương xung quanh, cũng dần dần nhuộm thành màu đỏ...

Bởi vì tử lượng Lâm Nhược Khê kém, đương nhiên cũng sẽ không kính rượu hơn hai nghìn người ở đây, chỉ là sau khi uống hai ly rượu tượng trưng, liền đơn giản cùng một chỗ với Quách Tuyết Hoa và vú Vương, ngồi trên ghế nói chuyện.

Bởi vì có Kathleen và Giản ra nhập, lại có không ít cô gái đến tham gia nói chuyện, nói một loạt quá khứ và chuyện xấu hổ của Dương Thần, tiếng cười không ngớt.

Mà chú rể Dương Thần, đương nhiên cũng không có bận tâm gì mà cùng chè chén cùng toàn bộ dân của đảo.

Từ trước đại nã đã trong sự nâng cao công lực, vô thức tiêu tan còn, còn đã không còn tác dụng phụ gì nữa, đối với Dương Thần mà nói, chỉ cần không muốn say, thì đó chính là ngàn chén không say!

Vẫn chè chén say sưa đến gần đêm, mưa hoa hồng mới đúng giờ ngừng rơi.

Mà người dân, quà sớm đã được chuẩn bị cũng đã tặng rồi.

Một hàng các cô gái mặc váy hoa, chàng trai mặc váy cỏ, ở bốn phía của nơi tổ chức hôn lễ, làm thành một vòng tròn, nhảy vũ đạo của dân bản địa.

Bó đuốc bay lên, giống như vô số những vì sao rơi xuống đảo.

Lâm Nhược Khê và Dương Thần cùng ở giữa, cùng với tiếng ca và vũ đạo nguyên sinh thái động lòng người, không tự chủ được cũng nhún nhảy cơ thể.

Cảnh tượng náo nhiệt liên tục duy trì đến đêm khuya, càng ngày càng nhiều người bị rượu kích thích, mơ màng ngủ, tự nhiên cũng tiến vào hội kết thúc.

Công tác kết thúc và sửa sang lại hội trường, đương nhiên không cần Dương Thần đến chỉ huy.

Đội bố trí ôn thỏa cho đám người Quách Tuyết Hoa và vú Vương, Dương Thần mới đem theo Lâm Nhược Khê, đi tới phòng tân hôn lúc trước đã nói.

Tuy rằng cả một ngày như thế, theo lý thuyết là vô cùng mệt mỏi, hưởng hồ mặc bộ áo cưới nặng trĩu kia, lo lắng bản, cũng không ăn uống gì.

Có thể bởi vì trên đường đi Dương Thần có truyền một ít Thiên Địa Diễn Sinh Lực, tiến hành điều chỉnh thân thể cho Lâm Nhược Khê, cũng không có trạng thái mệt mỏi gì, ngược lại tinh thần sáng láng.

Hai người ngồi trên xe đạp leo núi, sau khi xuyên qua một con đường rừng nhỏ, lại lướt qua một bãi cát trắng.

Dưới dải ngân hà rực rỡ, cảm nhận gió lạnh măn măn của biển khơi, yên lặng thoải mái.

Bỗng xe dừng lại tại một chỗ của vách núi phía tây bắc.

Lâm Nhược Khê lúc này mới lấy lại tinh thần, biết đã đến phòng tân hôn rồi.

Cô vốn cảm thấy phòng tân hôn như lời Dương Thần nói sẽ không tầm thường, nhưng lúc này theo hướng Dương Thần chỉ, thực sự thấy được “Phòng tân hôn” kia, Lâm Nhược Khê vẫn đáng yêu mà há miệng, hơi ngẩn ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 968

Đêm Xuân Đáng Giá Ngàn Vàng

Vách núi nham thạch hơi có vẻ trợ trụ trước mắt kia, cao chừng hơn trăm mét.

Hơn nữa, chỉ có một con đường bậc thang nhỏ uốn lượn, đi thông lên đỉnh vách núi.

Ở đỉnh ngọn núi nham thạch này, chính là một khu vực bằng phẳng rộng lớn, hoàn toàn là một khối đá núi lớn, bằng phẳng bị cắt ra.

Ngay tại bình địa rộng lớn bằng phẳng, một tòa lâu đài trong bóng đêm toát ra vẻ giàu có, thần bí và trang nghiêm, im lặng đứng vững!

Đây thực sự là một tòa lâu đài, giống như thành cổ Châu Âu nhìn thấy trên TV vậy, do các khối nham thạch thuần túy xếp mà thành, tòa tháp cao cao đứng lặng bốn phía, ở giữa là một đỉnh nửa vòng tròn cực lớn.

Vài lá cờ dài màu sắc rực rỡ trên đỉnh tháp, lay động phấp phật cùng với gió biển, cũng không nhìn thấy bên trên đó là hình vẽ gì.

Kết hợp giữa phong cách Gothic và Baroque, khiến cho tòa lâu đài này có vẻ vô cùng quý giá và uy phong lẫm liệt.

- Em yêu, căn nhà này nếu đem tới Trung Hải bán, phỏng chừng cũng trên vài trăm triệu ấy.

Dương Thần trên ghẹo nói.

Lâm Nhược Khê có chút vô lực nói:

- Đây nào có là phòng tân hôn chứ... Tuy tòa lâu đài này nhìn rất đẹp, nhưng cũng không thể lấy ra làm phòng ở thực sự nha, hơn nữa căn nhà to như này, hai người ở... Có phô trương quá không?

Dương Thần bất đắc dĩ buông tay nói:

- Tòa lâu đài này vốn là lúc Thực dân Anh ở đảo này, xây dựng cho quý tộc mở tiệc long trọng.

Nhưng không đợi đến lúc xây xong thì đã bạo phát bạo động, thế lực bên ngoài và dân ở đây đối địch nhau, sau đó trở thành nơi bỏ đi.

Sau khi anh tiếp nhận, Ron nói muốn xây dựng xong tòa lâu đài này, xây dựng lại thành nơi ở của anh, anh lúc đó cảm thấy dù sao cũng đã mở ra rồi, thì dứt khoát xây dựng lại đi, thực ra sau khi làm xong anh cũng không ở mấy ngày, hơn nửa thời gian đều ở bên ngoài.

Cho nên nói, không phải anh cố ý đốt nhiều tiền, mà là nơi này lớn như vậy, cũng không thể vì xây nhỏ một chút mà cố ý làm cho không đâu vào đâu.

Lâm Nhược Khê nghe thấy những lời lắt léo như vậy, không khỏi cảm

thấy buồn cười.

- Em cũng không trách anh, làm gì mà giống như oan ức vậy.

Nói xong, cô nhảy xuống xe, ngửa đầu nhìn bậc thang dài ngoằng, có chút khó xử nói:

- Phải đi lên à, em như này có không tiện không?

Bởi vì ban ngày thực sự không có thời gian thay quần áo, Lâm Nhược Khê vẫn mặc bộ áo cưới vô giá đó.

Dương Thần đi đến phía trước người cô, ngồi xổm xuống, quay đầu lại nói:

- Đương nhiên là anh công em lên, nhưng mà nói trước không được nghĩ anh thành Trư Bát Giới.

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái, “Xì” một tiếng, cười.

- Thật trẻ con, anh có thể nghĩ như này nữa.

Nhưng động tác lại không do dự gì, trực tiếp nhảy lên lưng Dương Thần.

Trên thực tế, Dương Thần hoàn toàn có thể nhún người một cái là nhảy lên đến đỉnh núi này, nhưng quá trình công cô dâu mới từng bước từng bước đi lên, cũng là một kiểu hưởng thụ khác.

Bởi vì cả người Lâm Nhược Khê mặc áo cưới dày dặn, nhiều tầng sa mỏng cọ sát hai vai, cách lớp vải cảm nhận được đôi chân nhai nhụi đầy đà của cô, khiến Dương Thần có một loại xúc cảm gián tiếp tuyệt vời.

Sau khi chậm rì rì lắc lư tới đỉnh núi, Dương Thần nắm tay Lâm Nhược Khê đi tới cửa chính của tòa lâu đài.

Cách cổng vòm chừng ba mét, là một khóa điện tử tinh vi chuyên dùng để kiểm tra con người.

Lâm Nhược Khê vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thứ kì lạ này, trước đây cũng xem trong phim trên TV, không ngờ lần này được đích thân trải nghiệm.

Dương Thần cười giải thích nói:

- Nơi này chỉ có con người của anh và Ron có thể mở mật mã, đồng thời sau khi bọn anh có thể mở khóa, ghi lại tư liệu con người của người khác, sau này em chính là nữ chủ nhân của nơi này, vì thế em cũng phải ghi lại một chút tin tức con người của em ở đây.

Lâm Nhược Khê mang theo đầy hứng thú, dựa theo chỉ thị của Dương Thần, sau khi đứng trước nơi kiểm tra một chút, phụ đề tiếng Anh trên màn hình cho thấy, đã hoàn thành thu nhận.

- Được rồi, bắt đầu từ bây giờ, tòa lâu đài này em có thể ra vào bất cứ lúc nào.

Dứt lời, Dương Thần ấn xuống một cái nút bắt đầu.

Chỉ nhìn thấy, hai cổng vòm lớn đồng thời chậm rãi mở ra.

Mà cùng với việc mở ra, còn có một mảng lớn ánh đèn màu trắng dịu dàng xung quanh lâu đài.

Nhất thời, tòa lâu đài vốn tối tăm và hơi lạnh lẽo, biến thành một kiến trúc hiện đại hào quang tỏa ra bốn phía!

Giống như một căn nhà cổ yên lặng mấy trăm năm, sau khi chủ nhân trở về, tỏa ra sức sống mạnh mẽ!

Không đợi sự Lâm Nhược Khê hết rung động trước cảnh đẹp trước mắt, Dương Thần đã ôm eo cô, bước vào chính điện.

Bởi vì trước đây định kì Ron sẽ đến lau dọn và bảo vệ, tòa lâu đài hết thấy đều như mới.

Mà không giống với kết cấu đá lạnh lẽo bên ngoài chính là, sự trang hoàng của toàn bộ bên trong tòa nhà, đều có vẻ ấm áp sáng ngời.

Vừa vào cửa, liền dẫm lên sàn nhà gỗ tẻch, xung quanh phòng khách rộng rãi như một sân bóng rổ, tường màu trắng ôn hòa và thiết kế thủy tinh công nghiệp phạm vi lớn khiến tòa lâu đài có thể có tầm nhìn rộng lớn, nhìn ra cảnh biển trắng lệt bên ngoài.

Xung quanh, đều bày biện các loại sản phẩm điện tử hiện đại, đồ dùng gia đình chọn dùng ghế làm bằng gỗ lê có điêu khắc hoa văn và da thật, hai loại phong cách hoàn toàn bất đồng, đem đến xung đột thị giác lại rất hòa hợp.

Phía trên đỉnh, là năm ngọn đèn treo pha lê tuyệt đẹp, phát ra ánh sáng lấp lánh, chiếu sáng toàn bộ phòng khách.

Hai tấm thảm cầu thang uốn lượn, dẫn dắt ánh nhìn của người ta lên tầng hai, hai bên đều là ba, bốn phòng được ngăn ra.

Lại từ giữa đi qua, hai mặt cửa cả dãy đều là cửa phòng, dựa theo thiết kế hình vuông của tòa lâu đài, hẳn là ở đầu kia vẫn còn có số lượng phòng tương ứng.

Bởi vì bốn bên đều có thể nhìn thấy cảnh biển không hề che lấp, vì vậy mỗi phòng đều không tồn tại các vấn đề về ánh sáng, cảnh sắc.

Lâm Nhược Khê đầu tiên là bị bố cục hoành tráng trước mắt hấp dẫn đến mức xem xét một lát, nhưng đến sau này, lại cảm thấy có chút không thích hợp, hơi nghi ngờ hỏi Dương Thần:

- Cái kiểm tra con người ngoài cửa kia, nhiều nhất có thể thu thập số liệu con người của bao nhiêu người?

Dương Thần cũng không nghĩ nhiều, trả lời:

- Nhiều nhất hẳn là có thể có ba mươi người, sao thế?

- Tòa lâu đài này lớn như vậy, có lẽ có không ít người có thể sống ấy.

Lâm Nhược Khê cười mỉm hỏi.

Dương Thần đắc ý nói:

- Nhược Khê bảo bối, em không phải phí lời sao, tòa lâu đài hơn một nghìn mét vuông, cũng không phải nói đùa đâu.

Anh có thể đưa em đi thăm quan một chút, bên dưới có các loại phòng tập thể thao, hồ bơi, phòng giải trí, thậm chí còn có thư viện, ở bên trên, tổng cộng là hơn hai mươi mấy phòng khách, mỗi phòng khách đều có nhà vệ

sinh độc lập, phòng giữ vật nuôi, đầy đủ mọi thứ!

Lâm Nhược Khê nghe thấy những thứ này, đã hơi nghiêng răng nghiêng lợi, hừ lạnh nói:

- Nhiều phòng như này, nếu đều để trống, chắc chắn rất lãng phí...

- Nào có thể để trống.

Dương Thần cười hì hì nói:

- Sớm muộn có một ngày, đợi... đợi...

Nói tới đây, Dương Thần thất kinh tỉnh lại, sửng sốt, thậm kê không xong.

Hắn khinh địch rồi!

Bởi vì muốn khoe khoang một chút với cô, không ngờ để suy nghĩ trong lòng lộ ra ngoài.

Quả nhiên, mắt Lâm Nhược Khê bây giờ đã lộ ra hàn khí, vẻ mặt “Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” nhìn hắn.

- Nói đi, đợi cái gì.

Lâm Nhược Khê cười lạnh nói:

- Có phải đợi em thỏa hiệp, gọi những người phụ nữ khác đến cùng sống, sau đó anh có thể sống vui vẻ tiêu dao hay không hả?

- Ấy... Việc ấy... Bà xã à, không hoàn toàn là em nghĩ như thế.

Dương Thần xoa xoa tay, trong lòng nói thầm, sao lại bị cô nghĩ tới điểm này chứ.

Hắn thực sự có tính toán kia, bằng không làm gì để Ron bố trí xong tất cả các phòng, đợi khách tới chứ.

Đương nhiên, tối nay thuận túy chỉ là muốn cùng bà xã chính thức tới nơi này cùng trải qua một đêm đẹp để thôi mà!

Lâm Nhược Khê đi tới giữa phòng khách, dạo qua một vòng, có hứng thú hỏi lại:

- Thật không, thế cái anh muốn là cái gì?

Dương Thần cười ngây ngô nói:

- Anh là muốn đợi ngày mai gì gì đó, để mẹ và vú Vương cùng lên ở một phòng, cùng sống với chúng ta, vì thế mới nói sẽ không để trống.

- Hóa ra là như thế.

Lâm Nhược Khê cười nói:

- Nhưng như vậy vẫn sẽ có hơn hai mươi phòng để trống, không phải anh muốn để Sắc Vi, Thiện Ny và An Tâm bọn họ cũng đến đây, xem vương quốc của anh sao?

Dù sao hôn lễ của chúng ta cũng kết thúc rồi, bọn họ lại dường như rất có hứng thú, em cảm thấy anh liền nhanh chóng đưa bọn họ đến, nơi này liền để cho các cô ấy ở đi, nếu như phòng cho bọn họ không đủ, hay là em xuống núi ở trong một căn nhà gỗ là được rồi, dù gì em cảm thấy leo núi cũng rất mệt...

Nghe miệng lưỡi của cô càng ngày càng oán trách và tức giận, da đầu Dương Thần run lên, mặt mày ủy khuất cười khổ nói:

- Bà xã ngoan, chúng ta có thể đợi “Động phòng” xong rồi thảo luận vấn đề này không? Cũng đã sắp hai giờ sáng rồi, cứ tiếp tục như này, đêm xuân đáng giá ngàn vàng liền trôi qua mất!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 969

Anh Thật Chu Đáo

Hắn bế tắc cả một ngày, ngóng sao ngóng trăng thì cũng chỉ mong vào thời khắc này thôi, vào lúc này lại cứ làm bề mạnh mối, vậy mà được sao?

- Động phòng à?

Lâm Nhược Khê cười hí hả, liếc Dương Thần một cái:

- Lúc lần đầu gặp anh, chẳng phải chúng mình đã làm rồi đấy sao? Còn động phòng gì nữa, muộn lắm rồi, em phải đi ngủ, chúc anh ngủ ngon.

Nói xong, Lâm Nhược Khê mân mê tà váy lên lầu.

Gương mặt Dương Thần trề ra, lú lười định nói cái gì, nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

Đi theo người phụ nữ, Dương Thần hết lòng cười tươi nói:

- Nhược Khê, hôm nay là ngày tốt, nếu không làm cái gì đó, chẳng phải sẽ không được trọn vẹn sao, cuộc hôn nhân của chúng ta sao chỉ có thể lưu lại niềm hối tiếc?

Lâm Nhược Khê không mặn mà nói:

- Em cảm thấy đã trọn vẹn lắm rồi, xem thì cũng được xem rồi, ăn cũng ăn rồi, mặc cũng mặc rồi, quà cũng đã có, em rất mãn nguyện.

Dương Thần gượng cười:

- Nhưng chuyện nên làm vẫn chưa làm...

Lâm Nhược Khê đột nhiên xoay người lại, nói lạnh lùng:

- Nếu như em làm với anh, thì em sẽ có thai không?

- A...

Dương Thần kinh ngạc nhìn Lâm Nhược Khê, lắc đầu nói:

- Sẽ rất khó, gần như là không thể...Không phải lúc trước anh đã nói rồi sao, tố chất thân thể hiện giờ của anh rất mạnh, các em ít nhất phải tới thời kỳ hóa thân, mới có khả năng mang thai.

Từ lúc Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh của Dương Thần chỉ còn thứ bảy, Thì tố chất thân thể chỉ còn 7, khiến cho cô không thể mang thai, nếu không thì với bản tính phong lưu của Dương Thần, sợ rằng khắp nơi trên thế giới đều có con cái của hắn.

Hiện giờ đang trải qua chín ngày tầng thứ nhất Thái Thanh Thần Lô của kiếp Thân Lô, căn cứ theo bình thường mà nói, đã là giai đoạn thứ nhất của thời kỳ Độ Kiếp, nói là Kỳ Hóa Thần có thể có thai, cũng cần xem tỷ lệ lớn nhỏ, dù sao đây cũng không phải thực lực của thời kỳ Độ Kiếp Kỳ tầm thường.

Lâm Nhược Khê nói:

- Nếu cho dù chúng ta có làm gì đi chăng nữa, cũng không thể mang thai, vậy có nghĩa là cho dù kết quả gì cũng không có kết quả, em không có hứng thú.

Vậy cũng được sao?

Dương Thần sắp khóc, rồi ren cười nói:

- Bà xã, chẳng phải em đang đùa với anh sao, đâu có cặp vợ chồng nào khi làm chuyện đó đều nghĩ đến chuyện mang thai chứ? Hơn nữa chẳng phải trước kia em đã hứa với anh sao...

- Chẳng phải phụ nữ thường thay đổi sao, bây giờ em lại thay đổi rồi.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

- Vậy cũng được sao?

- Sao lại không được?

Lâm Nhược Khê liếc hần một cái.

- Đương nhiên, nếu như anh đòi cho bằng được, em cũng không ngăn được anh, như vừa nãy em đã nói, dù sao thì cũng đâu có kết quả.

Dương Thần nghiêm nghị nói:

- Sao em lại nói thế, anh không muốn em tự cho rằng mình như món đồ chơi, em biết là anh sẽ không như thế mà, nếu em không đồng ý, thì nhất định anh sẽ không làm.

Lần này sắc mặt Lâm Nhược Khê dịu lại, có chút mệt mỏi, cô nói:

- Đúng là em hơi quá đáng, nhưng khi nghĩ đến chuyện trong đầu anh luôn muốn cả căn phòng đều là phụ nữ trong đó, thì lòng em rất bức bối, em không muốn cãi nhau với anh, cũng không muốn chiến tranh lạnh với anh, bởi vì hôm nay là ngày tân hôn của chúng ta.

Nhưng em thật sự không muốn ngủ với anh trong lúc này, em sợ ngày vui này sẽ bị hỏng mất, tuy nhiên...Đã không còn thoải mái nữa...

Dương Thần bất lực nói:

- Sao em lại cứ nghĩ đến chuyện đó, anh chỉ nói thế thôi, vẫn còn chưa thực hiện kia mà...

- Có khác biệt gì sao?

Không kiềm được, Lâm Nhược Khê lại quát to, tức giận nói:

- Bây giờ chỉ cần nhìn thấy cửa phòng, là đầu óc lại chứa đầy ý nghĩ xấu xa của anh! Anh lại tưởng mình như vị hoàng đế ngày xưa, liếc mắt đưa tình trước mặt em đã không nói gì, anh còn muốn đưa tất cả về đây sao?

Trong thâm tâm chẳng phải Dương Thần đã nói đó là ý muốn thôi sao, nhưng giây phút này đương nhiên là phải để nó trôi qua, ho nhẹ hai tiếng nói:

- Nhược Khê à, em nghe anh giải thích, anh chưa bao giờ bắt em phải chịu đựng, nếu em không đồng ý, cùng lắm sao này sẽ không ở cùng nhau mà...

- Anh không cần nói nữa, sống với anh hơn một năm rồi, cho dù em

không đoán được hết, cũng biết bản tính anh muốn gì mà.

Lâm Nhược Khê lắc đầu nói:

- Vốn dĩ, em nghĩ rằng chỉ cần mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không nhìn thấy quá nhiều, thì có thể chịu đựng những chuyện này.

- Nếu như anh không thể bỏ rơi họ, mà em thì không thể rời xa anh, vậy thì mỗi người nhường một bước, chẳng phải người ta từng nói, tình yêu là phải khoan dung sao?

Nhưng vừa nãy khi em nhìn thấy những căn phòng đó, em mới phát hiện rằng đó không phải là chuyện muốn làm thì làm. Nhìn thấy cuộc đời thật sự, với lý tưởng của em, là hoàn toàn khác nhau.

Bây giờ tâm trí em đang rối bời, coi như hãy để em bình tâm lại, anh nghĩ sớm đi có được không?

Dương Thần thật sự không còn gì để nói, lời người phụ nữ đã kết án nặng nề, không còn cứu vãn được.

Không khỏi cười nói:

- Vậy anh đưa em đến phòng ngủ, đêm nay em ngủ ở đó đi, anh không phiền em nữa, anh sẽ ngủ phòng kế bên.

- Ừ.

Hai người lên lầu, Dương Thần dẫn Lâm Nhược Khê đến một căn phòng ngủ rộng lớn.

Điều đặc biệt của căn phòng ngủ này, chính là sự thiết kế khó tránh khỏi nhô ra, khiến cho ba mặt của căn phòng đều là thủy tinh công nghiệp.

Những tấm thủy tinh trong suốt này khi nhìn vào từ bên ngoài, chỉ có màu xanh đen, hòa với màu sắc của thành phố, mà khi nhìn từ bên trong, thì có thể quan sát được cảnh biển bao la.

Nhưng sự thiết kế tinh tế đó, không làm cho Lâm Nhược Khê phản chấn, ánh mắt hiện giờ của cô, đang hướng về chiếc giường trong phòng mà cô không thể không chú ý...

Kích thước của chiếc giường, chiều dài và chiều rộng ít nhất cũng phải hơn 5m.

Hiển nhiên là vượt quá yêu cầu đặc biệt, trên chiếc giường lớn kiên cố, đang trải một chiếc đệm nhung mềm mại, còn có mấy chiếc gối xóp lớn.

Lâm Nhược Khê với hơi thở lạnh lùng, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Dương Thần, nói lạnh lùng:

- Anh thật là chu đáo.

Dương Thần muốn đập đầu xuống đất cho rồi!

Sao chính mình lại quên vụ này!

Đây là mình đặc biệt vì có thể lăn lộn trên giường cùng với những người phụ nữ trải giường, nhờ Ron từ Myanmar nhập khẩu gỗ lim cao cấp, điêu khắc xong sau đó thành chiếc giường siêu lớn.

Vốn nghĩ là một món “bảo bối” dùng để khuấy động một chút, nhưng giờ

đây, lại biến thành thứ chọc giận Lâm Nhược Khê.

- Cái đó...À...Bà xã...Nhược Khê...em yêu! Đừng đi mà!

Dương Thần càng gọi càng lớn tiếng, bởi vì Lâm Nhược Khê đã lập tức quay đầu bỏ đi.

Chuyện này còn đáng giận hơn chuyện để trống cả hai mươi mấy phòng! Bởi vì đây là ý đồ lộ liễu đến không thể hơn được nữa!

Chiếc giường dài rộng đến 5m, đây có thể nằm được bao nhiêu cô đây?

Dương Thần đuổi theo Lâm Nhược Khê, nhưng Lâm Nhược Khê không có vẻ gì muốn dừng lại.

Đi đến một căn phòng kế bên, mở cửa phòng, tiến vào trong, Lâm Nhược Khê quay người về mặt lạnh lùng nói:

- Tuy em không phải là tiểu thư con nhà danh giá gì, càng không phải là công chúa vương gia, nhưng em là một người trong sạch có sự tôn nghiêm của chính mình.

Nếu anh cảm thấy em có thể chịu đựng việc chồng mình cùng một đám phụ nữ tìm hoan lạc trên một chiếc giường, thì anh đã sai, em yêu anh, nhưng không vì thế mà em tự biến mình thì một kẻ không biết phải trái, không biết xấu hổ!

Nói xong, người phụ nữ đóng cửa phòng ‘âm’ một cái!

Dương Thần đứng trân trân trước cửa phòng, đầu óc trống rỗng.

Đợi thêm mười mấy giây sau, trong lòng mới trỗi dậy sự áy náy vô hạn, niềm đau thương, còn một chút chua chát.

Còn gì là đêm tân hôn nữa?

Bởi vì những căn phòng không ai ở, một chiếc giường lớn chưa ai nằm, mình đã biến thành một kẻ nói dối vô đạo, đại danh từ thối nát sao?

Cũng không biết nên trách ý nghĩ của mình không được chu toàn, hay là sự miễn cảm của Lâm Nhược Khê không chịu nghe lời giải thích, Dương Thần thật muốn chạy ngay ra ngoài, nhảy vào hồ nước lạnh mà hét thật to!

Phải chi mình đã từng làm những chuyện này thì cũng không nói gì, đằng này mình còn chưa phạm tội mà!

Dưới sự phiền muộn, Dương Thần đứng ngoài cửa phòng, nghĩ xem làm thế nào để xoa đi cơn nóng giận của Lâm Nhược Khê.

Không thể để vừa mới kết hôn xong, tuần trăng mật còn chưa hưởng, mà đã bắt đầu gây chiến rồi.

Mà khi vào phòng, người phụ nữ còn mặc áo cưới, ngoại trừ đôi mắt đẹp có đôi phần ướt át, cũng có chút đau đầu không biết phải làm sao.

Nhìn thấy tất cả những thứ này, cứ như là tạt gáo nước lạnh vào lòng còn vừa mới ngọt ngào của cô, đợi đến khi sự ngọt ngào qua đi, từng nhát dao cứa lên, rắc lên một lớp muối đau như cắt.

Cô biết Dương Thần không phải cố ý nói những thứ này để chọc tức cô, nhưng trùng hợp là những thứ sớm đã chuẩn bị lại làm cho cô khó mà chấp

nhận.

Chẳng lẽ hẳn cho là mình dễ bị ức hiếp! Lại dễ bị thuyết phục như vậy sao?

Lâm Nhược Khê khắp người như không còn chút sức lực, còn chưa kịp bước đến bên giường, đã ngồi phịch xuống tấm thảm lông cừu mềm mại, ôm hai đầu gối, đầu tựa vào hai cánh tay, khóc òa lên.

Dương Thần đứng ngoài cửa phòng nghe thấy tiếng này, tuy không nghĩ ra cách gì để được tha thứ, nhưng lại không thể luôn luôn trong lúc phụ nữ cần an ủi nhất lại trốn tránh.

Hít một hơi thật sâu, Dương Thần bước đến, định mở cánh cửa vốn không bị khóa ra.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi quần rung lên.

Lúc đến thì không gọi, đợi đến cái giờ phút quan trọng thì lại gọi!

Dương Thần thăm chửi một câu, sớm không gọi lại vào cái thời điểm quan trọng ai mà to gan như vậy?

Móc ra xem, Dương Thần bị kích động một trận, không ngờ lại là tên Lý Độn gọi đến!

Tên kia biết mình đã kết hôn, sẽ không phải canh đúng giờ gọi đến làm phiền mình chứ, nhưng tiếc là tên đó gọi không đúng lúc rồi, giờ đây mình cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Bất đắc dĩ thở dài, Dương Thần nhắc ống nghe, nói:

- Cái tên tiểu tử này...

Không đợi Dương Thần nói gì, Lý Độn ở đầu dây đang hét điên cuồng cắt đứt lời hắn.

- Mẹ kiếp! Lão Dương! Tình huống khẩn cấp, mau về đây cứu mạng!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 970

Đêm Tân Hôn.

Dương Thần hơi rùng mình, cái tên Lý Độn tuy rằng hay nói quá, nhưng lúc cần nói chuyện đàng hoàng, anh ta tuyệt đối biết chừng mực.

Nếu như không phải đến tình huống khẩn cấp, thì anh ta tuyệt đối không dùng kiểu ăn nói này để cầu cứu mình đâu!

- Ở đâu?

Dương Thần ngấn gọng!

- Khu rừng gần hồ Thiên Minh thành đông Yên Kinh! Tôi...thiệt là! Tôi bận quá! Anh tự tìm đi nhé!

Điện thoại đã cúp, tiếng cuối cùng còn vọng lại là tiếng gào giận dữ của Lý Độn!

Dương Thần ngây ra một lúc, chỉ còn thiếu chưa đập nát cái điện thoại mà thôi.

Có chuyện gì thế nhỉ?

Anh ta vốn không quen thuộc với Yên Kinh là mấy, còn hồ Thiên Minh?

Làm sao anh ta biết cái nào là hồ Thiên Minh?

Nhưng Dương Thần biết, ở đó Lý Độn chắc chắn đang rất khẩn cấp, thời gian không đợi người.

Nhìn thoáng qua cửa phòng đã đóng kín, người phụ nữ vẫn đang khóc nức nở bên trong.

Dương Thần cắn răng, mở cửa, vội vàng nói:

- Nhượng Khê, anh phải về Yên Kinh cứu Lý Độn, khi về anh sẽ xin lỗi em sau!

Nói xong, không kịp đợi ánh mắt hoang mang của Nhượng Khê lúc ngẩng đầu lên, Dương Thần không dám chậm trễ, không ức chế việc tu luyện của mình nữa, hình bóng của hắn lập tức biến mất trong không trung!

Lâm Nhượng Khê tưởng rằng Dương Thần vào đây là để an ủi mình, nếu không lập tức cải thiện được mối quan hệ, thì ít nhất cũng làm cho mình dễ ngủ hơn.

Nhưng không ngờ, lại đột ngột mở cửa mà gào lên phải đi cứu người, rồi lại lập tức biến mất!

Giờ phút này, Lâm Nhượng Khê thật sự không thể nghĩ đến chuyện Dương Thần rốt cục đang làm gì, chỉ có một cảm giác mãnh liệt là bị coi thường và bỏ rơi cuốn chặt lấy tâm can!

Thật tình cô không ngờ đêm tân hôn lại kết thúc ảm đạm như thế!

Dần dần, ánh mắt người phụ nữ lạnh tựa băng, phát ra những tia nhìn lạnh

lẽo...

Một khi Dương Thần đã rời khỏi, hắn không còn tâm trí nghĩ ngợi nhiều nữa, chỉ đơn giản là làm sao tìm ra Lý Độn đã khiến hắn phiền toái rồi.

Mà việc tu luyện trong thời kỳ Độ Kiếp này của hắn, không thể dịch chuyển tức thời, nhưng từ địa Trung Hải trở về Hoa Hạ Yên Kinh, nếu như chân đủ mạnh, thì cũng chỉ vài phút.

Nhưng với sự tu luyện để tăng lên tới mười phần vượt qua phạm vi lớn của không gian, Dương Thần lập tức cảm thấy, giữa trời và đất trong hư vô như có một sức mạnh không thể cưỡng lại, đang tác động đến mình.

Tuy rằng không đến nỗi giáng xuống kiếp Lôi Thần, cũng đủ khiến cho Dương Thần phải sợ!

Cho nên, Dương Thần bắt đầu dĩ, cũng phải hết sức ức chế việc tu luyện một chút, đừng để không thể cứu được người, mà đến cái mạng còn con này cũng không giữ được!

Từ lúc biết được sự tồn tại của pháp bảo, Dương Thần càng tin vào lời của Christine nói với mình, những tu sĩ đã tu luyện ngàn năm của Hoa Hạ, thật sự dùng đến pháp bảo để chống chọi với Thiên kiếp.

Mà những vị tiên nhân thiên cổ đã qua khỏi ba trận Lôi kiếp, nhất định sẽ có pháp bảo tuyệt đỉnh!

Trận Lôi kiếp thứ hai, nếu không có pháp bảo tốt đỉnh, mình tuyệt đối không thể chống chọi.

Dương Thần tuy rằng rất tin tưởng vào khả năng trời phú trên đường tu luyện của mình, nhưng không đến nỗi tin một cách mù quáng!

Hắn không mong đợi lần thứ hai sẽ được may mắn thoát nạn, Vãng Niệm Diển Sinh Kinh tuy có thể cứu hắn một lần, nhưng không đảm bảo được, có thể lần thứ hai sẽ mất linh!

Nghĩ ngợi những thứ chuyện linh tinh đó, thoáng cái, Dương Thần đã ở trên không cửa thành Yên Kinh!

Quan sát thành phố từ trên các tầng mây, nhà cửa và đường xá quần quèo, trở nên nhỏ bé hỗn tạp...

Dương Thần sau khi quan sát vài cái hồ bên thành đông, tìm một nơi gần thành thị nhất, rồi đáp xuống!

Bởi vì vào thời gian này, vì sự chênh lệch giờ giấc, Yên Kinh đang vào lúc sáng sớm, đặc biệt là ngoại thành, không tập nập cho lắm, cũng dễ cho việc tìm kiếm.

Dương Thần tìm nơi kín đáo, phát huy thần thức, tìm kiếm trên diện rộng, đồng thời tìm kiếm dấu hiệu chỉ thị trên hồ Thiên Minh, âm thầm niệm chú, Lý Độn anh có thể chỉ rõ thêm...

Đúng lúc này.

Tại khu rừng thủy sam rộng lớn phía đông hồ Thiên Minh, một trận chiến thảm khốc không ai ngờ tới đang diễn ra!

Mạng che mắt của Lý Độn đã bỏ ra từ lâu, một bộ quân phục tay ngắn màu xanh lục đã nhuộm màu đỏ máu, trên người, là những vết thương hỗn độn!

Nhưng ánh mắt người đàn ông vẫn điên cuồng như mãnh hổ, hoàn toàn không để ý những vết thương trên người, mà trái lại một đôi mắt đờ đờ sát khí như hổ dữ, hung hãn khác thường!

Bên cạnh Lý Độn, người phụ nữ đang run rẩy, mặt mày xám ngoét, đôi mắt sưng đỏ, đang mặc chiếc váy màu vàng chính là Đường Tâm!

Đường Tâm lúc này đầu tóc rối tung, co rúm núp sau lưng Lý Độn, một tay đang ôm lấy bụng, còn một tay đang vịn lấy cái chân phải đang chảy máu, rõ ràng là cô đang bị thương!

Mà chỗ bụng cô, có một đường cong nổi bật rõ rệt!

Đồng thời, bao vây xung quanh Lý Độn và Đường Tâm, là năm tên đàn ông mập ốm khác nhau, mặc bộ đồ của những người đi đường bình thường, đang nhìn Lý Độn và Đường Tâm với ánh mắt đỏ ngầu hung hãn.

Trên người năm tên này ít nhiều cũng có vết thương, nhưng đối với bọn họ, những vết thương chảy nhiều máu, đang tức thời liền lại, mà trái lại mùi máu tanh lại càng kích thích dục vọng chiến đấu mãnh liệt của họ!

Lý Độn nắm chặt tay nắm, khắp người là nội lực hùng hậu Tiên Thiên hậu kỳ, đã tụ tập trên cả thân thể, cộng với khí thế mãnh liệt lâu năm trong quân ngũ. Thật sự là thần uy dũng mãnh!

Nhưng cả năm tên đó không hề có ý thoái lui!

Gần như trong nháy mắt, cả năm hợp thành thế bao vây, hướng vào Lý Độn mà hung bạo xông tới!

Thần kinh phản xạ của năm tên đó cực nhanh, hành động không giống loài người, hoàn toàn sử dụng cả tay chân quyền cước cùng lúc!

“Bụp bụp bụp bụp!”

Sự va chạm liên tục, là quyền cước của Lý Độn cùng lúc chống cự lại năm tên kia.

Chung quanh Lý Độn toàn là chân khí Tiên Thiên, tuy rằng có khả năng phá hủy mãnh liệt, nhưng sức công kích không đủ sức khiến cho các tên kia bị thương nặng!

Chỉ thấy năm tên kia dựa vào thân hình mạnh mẽ, máu thịt nứt ra bắn tung tóe,

Làm cho Lý Độn bị bao vây trong phạm vi nhỏ, không ngừng tấn công.

Vốn dĩ Lý Độn có thể tẩu thoát, với sức của anh ta, sợ rằng khó thắng nổi bọn họ, nhưng hoàn toàn có khả năng tẩu thoát.

Nhưng, Đường Tâm sau lưng anh ta chính là nguyên nhân khiến anh không thể thoát thân một mình.

Chỉ thấy một tên tương đối nhỏ người, thân thể quẹo một cái, đôi chân từ không trung phang thẳng vào bụng của Lý Độn!

Tổ chất thân thể của năm tên này ngang ngửa với Lý Độn, thậm chí hơn chứ không kém!

Nếu không có chân khí Tiên Thiên hộ thân, và kinh nghiệm chiến đấu ở cự ly gần, thì lúc này anh ta đã bị đánh chết!

Nhưng lúc này, chân khí Tiên Thiên không còn thâm hậu nữa, sau khi nhận một đòn, Lý Độn gần như không thể cầm cự được nữa!

“Phù!”

Phun ra một ngụm máu, Lý Độn bị bay ngược ra sau, liên tục bật tung trên đất, khiến bụi bay tứ tung!

- Lý độn!

Đường Tâm sợ hãi gào lên, nước mắt trào ra.

Nhưng Lý Độn đã không còn thời gian để tâm đến cô ấy!

Bởi vì hai tên trong năm tên đó, đã chực xông đến Đường Tâm!

Lý Độn bất chấp phản bác lại, hai chân giẫm mạnh trên mặt đất, thân thể giống như viên đạn bắn ra trong nòng súng.

- A!

Tiếng thét to của người đàn ông, với sự tức giận không cam lòng, sự quyết tâm tàn bạo.

Sau khi một đầu chùy đâm thẳng vào ngực của một gã thanh niên khỏe mạnh, Lý Độn ôm lấy gã thanh niên ấy, như con bò cạp vẩy đuôi, gót chân sau đá vào phần ngực một gã thanh niên khác.

Thuận thế, đôi chân của Lý Độn đang ra kẹp lấy cái cổ của người đàn ông.

- Đi chết đi.

Mắt trơ trơ nhìn Lý Độn sắp vặn gãy cổ người đàn ông đó, nhưng lại có một người đàn ông khác lao đến, khuỷu tay từ trên cao giáng xuống.

- Hự.

Lý Độn kêu lên một tiếng thảm thiết.

Khuỷu tay vừa nghiêng qua đánh vào giữa bụng của anh!

Lại phun ra một ngụm máu và, Lý Độn cảm giác toàn bộ cơ quan đều quán vào nhau, so với cái chết còn khó chịu hơn!

Hai chân không còn sức ngã nhào trên mặt đất!

Cùng lúc đó, tên bị bắt lúc này, liền dang chân đá một cú.

Giống như con diều bị tuột mất dây, cơ thể của Lý Độn đụng vào một cây thủy sam to, như là muốn đập gãy cây cao lớn ấy.

“Ầm”

Cây to cùng lúc đổ xuống, toàn thân Lý Độn co rút lại như con tôm, không ngừng nôn ra máu.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đường Tâm trắng bệch, vì chân đang bị thương, đành nhấc từng bước khó khăn đến bên Lý Độn.

Nước mắt của người phụ nữ cứ như thủy triều, không tài nào nín được, vì

trên mặt dính đầy cát bụi, làm cho mặt của cô lem luốc!

- Lý Độn! Lý Độn...Anh sao rồi...Anh thật ngốc...Bảo anh mặc kệ em rồi mà! Oa..... Oa...

Lý Độn trừng hai mắt, nhưng anh lại đối với khóc còn khó coi hơn, nhếch miệng cười với Đường Tâm:

- Em à...Đừng...Đừng sợ...Anh sẽ bảo vệ em...

Nói rồi, Lý Độn lại lấy một ngum Tiên Thiên, ráng sức bám lấy mặt đất bò dậy, bảo vệ lấy Đường Tâm ở phía sau, giống như đó mới chính là thứ đáng quý nhất!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 971

Mời Anh Ăn.

Lý Độn đã bị tổn thất chân nguyên khá nhiều, đan điền lúc này hư không cực độ, lại bị công kích liên tục, mặt mày không còn sinh khí.

Nhưng người đàn ông giờ đây giống như một chiến thần không thể đánh bại, đôi mắt rực lửa, nghênh đón năm tên quái vật nửa giống người đang dần tiếp cận, ngạo nghễ đứng dậy!

Đường Tâm nhìn người đàn ông đang che chắn trước mặt mình, cổ họng khô khốc không thể nói lên tiếng nào, ánh mắt ngẩn lệ, tràn đầy đau thương và hối hận khôn cùng.

Năm tên đàn ông mắt đỏ ngầu như không hề có ý nương tay.

Sau khoảng cách cự ly chỉ còn mười mấy mét, năm tên đột tách ra, lại vào thế bao vây, dự định sẽ ra đòn sát thủ cuối cùng với Lý Độn!

Lý Độn hết sức chú ý, khả năng chống chọi với cả năm tên vô cùng xa vời, anh ta cũng không hề tỏ chút thái độ sẽ buông xuôi!

Vào lúc quyết tử, 5 tên đó nhanh như điện xẹt, xé gió đột ngột tiếp cận Lý Độn!

Lý Độn nhún người xuống, mũi chân tích tụ lượng chân khí lớn, như mùa thu lá vàng rơi rụng bị cuồng lên cao.

Trong không khí phát ra một tiếng nổ xong, đồng thời vào lúc cả 5 tên đều bị văng xa mấy mét, Lý Độn cũng chịu ảnh hưởng của lực công kích ngược lại văng xa mấy mét!

Chỉ là, một Lý Độn đã liên tục chống chọi với 5 tên, đôi chân đã gần như không còn sức đứng vững.

Đầu óc của 5 tên đàn ông, không để cho Lý Độn kịp phản ứng, cùng xông cả lên nhất quyết đưa anh về Tây Thiên!

Đường Tâm đang thấy trước mặt Lý Độn sẽ bị 5 tên đó vây giết, với sự sợ hãi tột độ, không kiềm được mà gào thét lên!

Nhưng vào lúc đó, một uy lực tựa thiên thần, đang giáng xuống trực tiếp!
“Ầm”.

Một trận cuồng phong nổi lên, bụi đất bay mù trời trong cái khu vực nhỏ bé này!

5 tên đàn ông bị một lực hùng mạnh đánh bật ra!

Lùi về sau mấy mét, vừa định ngẩng đầu lên, theo bản năng như muốn biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đã xuất hiện trước mặt Lý Độn!

Dương Thần vừa kịp đến hiện trường, quay đầu nhìn một Lý Độn cười

mà vẫn đang phun máu, nhúu mày hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lý Độn đã không còn hơi sức để nói hết câu, rằng mọi đều nhuộm đầy máu, chỉ biết gục trên đất, giống như đã mất hết toàn bộ sinh lực, không ngừng cười ngu ngơ.

Đường Tâm sau phút kinh hãi, khóc nức lên:

- Dương thiếu gia, hãy mau cứu Lý Độn! Anh ấy bị thương nhiều lắm!!
Oa...

Dương Thần có chút nghi hoặc nhìn Đường Tâm một cái, lại nhìn Lý Độn với vết thương khắp nơi, nói:

- Không sao đâu, không bị thương đến những chỗ nguy hiểm, sức khỏe anh ta tốt, đợi tôi chữa trị, anh ta sẽ khỏe nhanh thôi.

Vừa lúc đang nói đến đây, 5 tên sát thủ mắt đỏ ngầu lên giận dữ.

Phát ra những âm thanh như quái thú, 5 tên đàn ông sử dụng sức lực hung hãn hơn, xông đến Dương Thần!

Dương Thần không né tránh, vẫn đứng yên tại chỗ, mặc kệ các quyền cước tung lên người, lên ngực, lên hông.

Các quyền cước đó khi sắp chạm vào thân thể, đã bị lực Thiên Địa Dẫn Sinh Chi Lực quán vào trong!

5 tên đàn ông đau đớn gào thét, bởi vì tay chân của họ không ngừng bị sức mạnh của Thiên Địa Chi Lực vắt kiệt, các thớ thịt và huyết mạch đều bị rời rạc ra!

Sau cùng, tiếp đến, các xương cốt của họ cũng bị rời ra! Tất cả vỡ vụn thành đồng xương và thớ tàn thịt!

Một cảnh tượng tàn nhẫn, khiến cho Đường Tâm sợ đến trắng bệch cả gò má, đến Lý Độn đang nằm trên đất cũng trợn ngược mắt lên.

Dương Thần cũng là nhúu thẳng mày, với sức mạnh của Thiên Địa Dẫn Sinh Chi Lực hiện nay của mình, một thân thể có thể chống chọi với uy lực mãnh thú này, cũng là rất ít.

Các tên đó đến nửa phần tu luyện cũng không có, chỉ đơn thuần là sức mạnh cơ bắp, lại có thể vây đánh một Lý Độn có Tiên Thiên hậu kỳ đến bước đường cùng, đó thật sự không phải là chuyện mà loài người bình thường có thể làm được!

Đột ngột, một tia sáng lóe lên!

Dương Thần nghĩ đến, tổ chất thân thể của những tên này, sao lại có sức mạnh thân thể, với tình trạng khi hoàn toàn chưa được tu luyện giống của mình.

Hay là, lại là cái tên Nghiêm Bất Ván đang giở trò?

Rốt cục là hắn ta đã dùng gien của mình vào bao nhiêu thân thể đã cải tạo?

Sợ rằng chỉ có mình, sẽ trên cơ sở hoàn toàn chưa được tu luyện, dựa vào

năng lực tự hồi phục sau khi được Thần Quang chiếu rọi, có thể bị soi rọi bởi Thiên Địa Chi Lực như thế, thì sẽ không thể bị hủy diệt!

Nhưng tha là như vậy, chưa đến mười mấy phút sau, 5 tên đàn ông đã bị Dương Thần hóa thành năm bãi máu vụn, dung hòa vào rừng gỗ sam, biến thành phân bón.

Đợi đến lúc đó, Dương Thần mới xoay người, quỳ xuống đỡ Lý Độn đứng lên, không màng đến việc máu dây cả vào áo, nói:

- Anh tự giữ chân khí trong đan điền, tôi sẽ dẫn dụ kinh mạch làm anh tự hồi phục, cả hai cùng hợp sức, sẽ khỏe lại nhanh thôi.

Lý Độn lúc này đã không còn hi hi ha ha nữa, đau đến nổi mặt mũi cũng biến dạng, nhưng cũng miễn cưỡng gật đầu, ngồi xuống xếp bằng.

Dương Thần một tay đỡ lấy sau lưng Lý Độn, hội tụ Chu Thiên Diễn Sinh Chi Lực, một lực chân nguyên đặc thù bùng bùng sức sống, vào trong thông suốt!

Lý Độn tuy biết rằng, việc tu luyện của Dương Thần cao hơn anh ta không phải chỉ một chút, chắc chắn sẽ có sức công kích mạnh, cho nên đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng lúc Thiên Địa Chi Lực của Dương Thần tràn vào các mạch máu, anh ta thiếu điều chưa gào thét lên!

- Tôi...Tôi đi! Lão Dương anh muốn chữa trị cho tôi hay là giết chết tôi đây?

- Anh có ý gì đây?

Dương Thần nhú mày:

- Kinh mạch của anh có thể chịu đựng được, không lẽ anh sợ đau sao?

- Anh...

Lý Độn khóc không ra nước mắt, cái ý nghĩ rằng cái tên này đang đánh mình, “chỉ cần không chết là tốt” đang giúp ích cho việc trị liệu!

Cũng không có thể chịu thua, Lý Độn cố gắng khống chế pháp môn mật tông của mình, dẫn truyền Thiên Địa Chi Lực của Dương Thần.

“Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” trở thành một môn công pháp chiến đấu mà nói, thật ra cũng không xuất sắc, tất cả biện pháp thắng địch, đều do Dương Thần tự mày mò.

Nhưng về môn pháp trị liệu, thì đúng là thần công tái thế!

Lý Độn chỉ cảm thấy, tứ chi xương cốt, và cả các kinh mạch lớn nhỏ, tuy rằng sức mạnh chân nguyên hạo nhiên vượt qua sự suy tính của mình cảm thấy đau nhức, thậm chí có một số chỗ như bị nứt toác ra, nhưng tiếp theo đó, thì đúng là hồi phục tức thì!

Và một khi kinh mạch hồi phục, đồng thời cảm thấy mạnh mẽ hơn ban nãy, cũng dần dần khuếch trương!

Cắn chặt răng, cố gắng chịu đau, Lý Độn ổn định thần niệm, Tiên Thiên chân khí của lực đan điền dựa vào Thiên Địa Chi Lực dần dần hồi phục mạnh mẽ!

Anh ta biết rằng, cơ hội này không nhiều, bởi vì không phải cứ mỗi lần Dương Thần giúp anh ta, đều có được sự đột phá, tu luyện đến một cảnh giới nào đó, thì sự khuếch trương ở cảnh giới này cũng rất hạn chế.

Không cần đến cảnh giới tiếp theo, mơ hồ khuếch trương quá mức thực lực không phải của mình, chỉ làm cho tâm đạo chịu nhiều ảnh hưởng của ngoại giới, làm mất đi khả năng tiến bước!

Trong quá trình này, Đường Tâm đến thở cũng không dám thở mạnh, im lặng quỳ sang một bên.

Đến lúc thấy Lý Độn đã lấy lại chút hơi sức, Đường Tâm mới thở phào một cái, chúi chúi lên gương mặt đã lấm lem, để lộ một nụ cười an ủi.

Dương Thần tuy rằng đang giúp Lý Độn mở rộng kinh mạch và khí huyết, nhưng đối với hắn mà nói thì chuyện này dễ như trở bàn tay, cho nên lúc thư giãn, nhìn Đường Tâm vài cái, khóe miệng không giấu được để lộ một chút hứng thú.

Chỉ là, nhìn thấy cái bụng đã nhô lên đến không thể che đậy được của Đường Tâm, lại cảm thấy tiu nghỉu.

Quá trình này, đối với Lý Độn mà nói hình như là quá dài, nhưng thực tế cũng chỉ kéo dài mười phút mà thôi.

Lúc Dương Thần ngừng tay, cũng là lúc các vết thương của Lý Độn đã liền lại.

Mở to đôi mắt hồ ra, hai đường sáng lấp lóe, một tia nhìn hoan hỉ khó mà che dấu, khiến cho Lý Độn xem ra mặt mũi hồng hào.

- Anh thấy thế nào.

Đường Tâm không nhìn được hỏi.

Lý Độn nghe xong, lộ ra một nụ cười

- Em à, nếu như em hôn anh một cái, thì lập tức anh sẽ không sao hết.

Đường Tâm khựng lại một chút, sau đó đảo đảo cặp mắt, quay đầu đi chỗ khác,

- Xem ra anh ổn rồi đấy...

Lý Độn đã quen với cách diễn đạt vừa tốt vừa xấu này của Đường Tâm, lập tức quay đầu nói với Dương Thần:

- Lão Dương, may mà anh đến kịp, tôi còn lo là anh động phòng đến giây phút quan trọng, mà bỏ mặc tính mạng của anh em.

Trong lòng Dương Thần nghĩ nếu đúng là giây phút quan trọng thật, thì chắc không chừng sẽ trễ mất mười mấy phút, nhưng cái chính là mình đã không hề có một chút cơ hội nào!

- Anh không được chỉ mời tôi ăn mì sợi Lan Châu, đó mới là kết thúc có hậu, tuy rằng phần lớn là do thân thể của anh khá tốt, nhưng tôi cũng tốn không ít công sức đâu.

Dương Thần vỗ vỗ vai của Lý Độn.

- Huống chi tôi đã cứu anh và người yêu của anh.

- Đó là,

Lý Độn nhếch miệng cười:

- Tiên Thiên đại viên mãn đừng nhắc đến nữa, anh đã giúp tôi cứu Tâm Nhi, lần này ít nhất tôi sẽ mời anh bát mì tương xào!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 972

Nghĩ Thoáng Ra Một Chút

Dương Thần chỉ muốn lập tức đá cho tên này 1 đá, nhưng nể mặt Đường tiểu thư lá ngọc cành vàng đang đứng cạnh, đành cố kìm nén lại, lắc đầu nói:

- Được rồi, rốt cuộc là có chuyện gì? Đám người kia là ai? Mà hai người ở đây làm gì?

Đây mới là điều mà Dương Thần thực sự muốn biết. Có 1 điều chắc chắn là, sự việc không hề đơn giản. Năm tên sát thủ có thân thủ phi phàm kia hẳn là đã được kẻ nào đó sắp tâm muốn hãm hại Lý Độn và Đường Tâm phái đến.

Lý Độn gãi đầu, cười khỏ nói:

- Người của Đường gia cho rằng Tâm Nhi đã hạ độc Đường Lão gia và chị gái Đường Uyển. Tâm Nhi lại đang mang trong mình cái thai không rõ lai lịch, chuyện này là 1 sự sỉ nhục đối với Đường gia. Nếu không có đại tỷ Đường Uyển ra sức bảo vệ, Tâm Nhi sớm đã bị lôi vào bệnh viện phá thai rồi, thậm chí sau đó còn bị tổng giam vào trại nữa.

- May mà Đường Uyển kịp thời thông báo cho tôi tin này, tôi mới có thể nhanh chóng từ quân khu Giang Nam trở về đây, đưa Tâm Nhi tới biệt viện hồ Thiên Minh, tránh xa khỏi đám người kia, đồng thời cũng để điều tra làm rõ chân tướng sự việc. Chẳng ngờ vừa đến đây đã gặp ngay phải mấy tên ôn thần này!

Nét mặt Dương Thần cười mà như không, hỏi:

- Ô, sao họ lại cho rằng Đường Tâm tiểu thư là người hạ độc? Và đứa bé trong bụng cô ấy có thể là của ai được đây?

Đường Tâm trên nét mặt hiện rõ vẻ ưu tư, nở nụ cười gượng gạo mà không đáp lời.

- Dương thiếu gia, mấy hôm trước, 1 tổ hình sự phụ trách điều tra vụ án đầu độc của Đường gia đã tìm ra trong ống đèn bàn trong phòng tôi 1 loại độc dược có thể hòa tan, trùng khớp y nguyên với loại độc dược trong vụ đầu độc đó.

- Vả lại tôi lại là người phụ trách việc chăm sóc mọi người trong Đường gia, đặc biệt là đồ ăn thức uống hằng ngày của lão gia. Xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên tôi là đối tượng bị tình nghi đầu tiên.

Dương Thần thoáng chút kinh ngạc, cười nói:

- Như vậy, chứng cứ quả thực là vô cùng xác thực, Đường tiểu thư thật sự không hề hạ độc, vậy tại sao lại có độc giấu trong căn phòng đó? Hơn nữa, cô còn chưa giải thích cho tôi đứa trẻ trong bụng là của ai.

Khuôn mặt của Đường Tâm càng lúc càng trắng bệch ra, chỉ cắn cắn môi mà không nói được câu nào.

Lý Độn thấy vậy lên tiếng nói đỡ:

- Lão Dương, cậu sao vậy? Tâm Nhi của chúng tôi lương thiện như thế, đến con gà cô ấy còn không nỡ giết, làm sao có thể ra tay sát hại chính người nhà của mình được? Mà giờ đã là thời đại nào rồi, cho dù có mang bầu mà không nói rõ cha của nó là ai thì cũng có gì là ghê gớm chứ?

- Được rồi, được rồi. Hiện tại việc điều tra đang rất cấp bách, phải nhanh chóng tìm ra được kẻ chủ mưu đã phái 5 tên sát thủ kia tới. Dương Thần tôi tuyệt đối sẽ không để cho lũ khốn nạn kia bắt mất Đường tiểu thư của anh đi đâu!

Dương Thần nháy mắt cười nói:

- Anh cũng phải nghĩ thoáng ra 1 chút nhé. Đây là cô gái mà anh thâm thương trọng nhớ, nhưng đứa con trong bụng lại không phải là của anh.

Lý Độn sa sầm nét mặt:

- Đủ rồi! Anh còn nói như vậy, tôi sẽ giận đó!

Hai mắt Đường Tâm long lanh những giọt lệ. Cô liếc sang nhìn Lý Độn, trong lòng vô cùng cảm kích.

Dương Thần nhún vai:

- Hai người một thì tự nguyện một thì tự gánh chịu, Dương Thần tôi không xen vào. Trước hết hai người cần phải về Đường gia cùng tôi một chuyện. Tôi cần điều tra rõ ràng một số chuyện và đối chất trực tiếp với một số người.

- Đi cùng anh ư?

Lý Độn hỏi lại.

- Đúng vậy.

Dương Thần đáp.

Lý Độn mặt mày hớn hờ:

- Ha ha, không thành vấn đề. Có anh đi cùng bảo vệ là tôi yên tâm rồi. Tôi còn lo anh đi mất, bọn ác ôn kia lại đến thì rắc rối to.

Dương Thần nhìn tên mặt dày Lý Độn điệu bộ hớn ha hớn hờ, chẳng buồn nói thêm câu nào.

Đầu tiên, Dương Thần giúp Đường Tâm chữa trị vết thương ở chân. Không có gì nghiêm trọng, chỉ là một vết thương ở ngoài da, chỉ cần loáng một cái là xong.

Sau đó, 3 người quay trở lại biệt viện của Lý gia ở hồ Thiên Minh, ngồi trên chiếc Hummer của Lý Độn đi tới Đường gia.

Trên đường đi, Dương Thần đang suy nghĩ lại mọi tình tiết dù là nhỏ nhất về những việc đã xảy ra, thì đột nhiên, chiếc di động của hắn bỗng rung lên.

Hóa ra là Ron gọi tới.

Vào giờ này, ở Địa Trung Hải chắc cũng sắp bình minh rồi.

- Sao thế, Ron?

Ron có chút khó xử, ấp úng nói:

- Minh Vương các hạ, Lâm tiểu thư cô ấy... cô ấy nói muốn lập tức quay về Trung Hải... Việc này...

Dương Thần thoáng chút kinh ngạc, cảm thấy vô cùng áy náy và hồ thẹn. Đêm tân hôn của hai người đã chẳng ra làm sao, vừa sáng ra hắn đã lại biệt tăm biệt tích thế này.

- Nhược Khê cô ấy có đang đó không, để tôi nói với cô ấy vài câu.

Ron cười khỏ:

- À... việc này... Lâm tiểu thư nói là... chẳng có chuyện gì để nói cả.

Dương Thần thầm kêu khỏ trong lòng. Tính cố chấp, ương ngạnh của cô gái này mà bộc phát ra thì trời cũng bó tay.

Vụ việc mà hắn phải xử lý bây giờ, rất có thể sẽ liên quan đến Nghiêm Bất Ván, bởi vậy không thể lần lữa kéo dài.

- Vậy cậu cố gắng đáp ứng yêu cầu của cô ấy nhé. Cô ấy muốn về Trung Hải, cậu mau chóng đi sắp xếp. Còn mẹ tôi và vú Vương, không cần làm phiền đến họ. Giả sử khi tỉnh dậy họ muốn về Hoa Hạ thì thu xếp sau cũng được.

Dương Thần chẳng thể nào đi quan tâm đến nhiều chuyện như vậy, đành để người của Hải Ứng tiếp tục âm thầm đi theo bảo vệ. Yên Kinh đã xảy ra chuyện, ở Trung Hải cũng có rắc rối.

Mặc dù trong lòng có nhiều khó hiểu, song Ron vẫn làm theo đúng những gì cậu chủ đã dặn.

Lý Độn ngồi cạnh thấy Dương Thần vừa gác điện, vui vẻ cười nói:

- Xem ra, có nhiều đàn bà như hắn cũng chẳng sung sướng gì.

Dương Thần lập tức phản bác:

- Tất cả chẳng phải là tại anh hay sao? Sớm không sao, muộn không sao, نه đúng lúc này lại suýt chết.

Lý Độn thấy vậy liền đáp:

- Thôi đi, vợ anh không chịu nói chuyện với anh, thế cũng là tại tôi sao?

Dương Thần không thèm đáp trả, chỉ hừ một tiếng.

Lát sau, Lý Độn làm mặt nghiêm túc hỏi:

- Anh nghĩ sao về năm tên ác ôn kia?

- Chắc chắn là ít nhiều có dính líu đến Nghiêm Bất Ván. Tổ chất thân thể của chúng như vậy, rất có khả năng là đã lợi dụng gen của tôi để tiến hành thực nghiệm rồi cải tạo mà ra.

Ngồi phía sau nghe thấy ba chữ Nghiêm Bất Ván, Đường Tâm lập tức bủn rủn cả chân tay.

Dương Thần đã trông thấy phản ứng này của cô qua chiếc gương chiếu hậu, nhưng hắn cũng không nói gì.

Lý Độn cau mày:

- Quả nhiên là như vậy, chắc Nghiêm Bất Vấn sẽ không lợi dụng gen của anh để phục vụ cho quân đội đó chứ? Ngộ nhớ tất cả đều có được tổ chất đặc biệt như anh, vậy thì gay go to.

- Điều ấy anh yên tâm. Mặc dù gã đã tiến hành thực nghiệm thành công, nhưng không phải cơ thể nào cũng có thể tiếp nhận được gen đã cải tạo. Tỷ lệ thành công là rất nhỏ, nếu không gã đã không chỉ phái năm tên tới đây.

Lý Độn tỏ ra nghi hoặc nói:

- Chẳng phải Nghiêm Bất Vấn đang ở Yên Kinh sao? Hay là gã đang trốn ở một nơi nào đó chúng ta không bao giờ nghĩ đến?

Dương Thần nhíu mắt về đây suy tư:

- Nghiêm Bất Vấn và Nghiêm gia tuy rằng không còn nữa, nhưng không có nghĩa là tai mắt và đồng bọn của gã ở Yên Kinh cũng không còn. Thậm chí, có thể Nghiêm Bất Vấn cũng không phải là kẻ đứng sau sai khiến. Tôi có linh cảm rằng không phải chỉ có một mình Nghiêm Bất Vấn đứng ra thao túng tất cả chuyện này.

- Tôi mặc kệ gã có âm mưu gì, nhưng cho dù phải liều cái mạng này, tôi cũng không cho phép ai động tới một sợi tóc của Tâm Nhi.

Dương Thần liếc mắt xuống phía dưới nơi Đường Tâm đang ngồi, khẽ thở dài 1 tiếng, trong bụng nghĩ thầm:

“Giữ lấy cái mạng của anh đi. Tôi thấy anh cũng sắp thành công rồi, đừng để xói hỏng bống không.”

Hơn nửa giờ sau, chiếc Hummer đã đỗ trước cổng lớn của Đường gia.

Đám gia nhân nhanh chóng chạy đi thông báo. Tin Lý Độn và Dương Thần đưa Đường Tâm trở về lập tức làm xôn xao cả Đường gia.

Cả nhà họ Đường trên trên dưới dưới đều truyền tai nhau cái tin Đường Tâm là hung thủ hạ độc lão gia và đại tiểu thư, đã vậy còn dám tư thông với đàn ông ở bên ngoài. Họ nhìn cô với ánh mắt đầy khinh miệt và dè bủ.

Lúc này lại có hai người thừa kế của Dương gia và Lý gia đứng ra bảo vệ, hộ tống đưa cô ta trở về. Điều này thực sự làm cho cả Đường gia cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Khuôn mặt tiều tụy của Đường Tâm tràn ngập nỗi hổ thẹn và ưu sầu. Lý Độn phải kéo lấy tay cô, bước từng bước rụt rè vào Đường phủ.

Đúng lúc ấy, bên ngoài Đường gia lại xuất hiện thêm mấy chiếc xe con màu đen vô cùng sang trọng, đều là loại xe quân dụng chuyên dùng để chạy đường dài. Phía sau, một đoàn quân nhân đặc chủng đáng bộ hết sức nghiêm trang chạy theo hộ tống.

Trong số đó có hai chiếc xe con được trang bị lớp vỏ chống đạn. Nhưng điều khiến cho Dương Thần và Lý Độn chú ý không phải là chiếc xe, mà là người bước xuống từ trong xe.

Lão tên là Lý Mặc Thân, toàn thân lão toát ra vẻ trịnh trọng, trang nghiêm; mái tóc hoa râm được chải chuốt hết sức cầu kì. Đi cạnh là con trai

độc nhất của lão, cũng chính là phụ thân của Lý Độn – Lý Vân Bằng. Hai người dáng điệu hùng dũng bệ vệ, cùng nhau bước xuống xe.

Trong một chiếc xe con khác, Thái Vân Thành mặc quân phục, nom hết sức trang nghiêm, dẫn theo 1 trong những thuộc hạ thân tín nhất – Mặc Phong và con gái Thái Ngung, tất cả cùng nhau tiến về phía Đường gia.

Hai toán người này cùng lúc xuất hiện tại đây, chắc chắn không phải chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

Lý Độn nhìn thấy ông nội và cha, bất giác có chút bối rối. Việc lần này y trở về Yên Kinh là do y tự ý quyết định.

Lý Mặc Thân tiến lên trước, mở miệng ra là giảng giải 1 tràng đạo lý:

- Hừ! Thằng nhãi vô tích sự kia, vì một đứa con gái mà mảy dám làm trái kỷ luật quân đội hả?

Lý Độn không chút ngại ngùng, lên tiếng:

- Hi hi, ông! Ông nhìn kĩ đi, đây không phải là một cô gái bình thường đâu. Là cháu dâu tương lai của ông đó!

Đường Tâm nghe vậy, thẹn thùng đỏ cả mặt, muốn lập tức thanh minh nhưng lại không dám mở miệng.

Dương Thần nháy mắt với Thái Ngung rồi quay sang Thái Vân Thành nói:

- Đợi lâu như vậy, xem chừng đã thu hoạch được kha khá?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 973

Ba Có Phải Phụ Nữ Đâu?

Thái Vân Thành trước sau luôn tỏ hết hòa nhã. Đối với một vị tướng quân mà nói, tính cách này khiến ông có được vẻ phong độ, đáng kính bất phàm.

- Đã bố trí xong xuôi đúng như đề nghị của cậu. Cũng có thể coi là có tác dụng. Mặc dù là có hơi muộn một chút, nhưng dù sao cũng cho ra được một kết quả xác thực.

Mọi người xung quanh đều không hiểu ý nghĩa của câu nói này, trừ một người – Lý Mặc Thân.

Mắt Dương Thần bỗng sáng lên:

- Giống với những gì tôi phán đoán chứ?

- Cũng gần thế.

- Vậy còn chần chừ gì nữa, chúng ta mau vào thôi.

Nói rồi Dương Thần làm hiệu vẫy tay với đám người phía sau.

Mặc Phong đứng cạnh Thái Vân Thành tỏ vẻ không hài lòng nói:

- Phó Thủ tướng Lý ở đây mà đến lượt người dẫn đầu sao?

Dương Thần liếc nhìn người đàn ông vận y phục đen, dáng cao gầy vừa lên tiếng. Cân nhắc một chút, anh nói:

- Tôi là anh họ của Tăng Tâm Lâm? Tôi nhớ đã gặp anh một lần ở Trung Hải, hóa ra anh vẫn còn ở đây à?

Mặc Phong mặt đỏ tía tai, nói:

- Anh... Dù anh là người của Dương gia cũng phải phân rõ tôn ti lớn nhỏ.

Trước đây Dương Thần không nể nang mà ra tay giết chết Tăng Tâm Lâm. Tăng gia cũng từ đó mà trượt dốc không phanh, suy sụp không cách nào cứu vãn.

Là một trong Bát Bộ Chúng, mặc dù bản thân Mặc Phong không bị ảnh hưởng nhưng y đã mất đi hoàn toàn hậu thuẫn.

Mặc dù người giết chết Tăng Mậu là Thái Ngung của Thái gia, nhưng Mặc Phong lại trút hết tất cả nỗi uất hận lên người Dương Thần.

Bình thường, y sẽ không dám đứng trước mặt Dương Thần bạo miệng như vậy. Nhưng hiện giờ người nhà họ Lý đều có mặt tại đây, về tình về lý, Lý Mặc Thân cũng là bề trên của Dương Thần, lại là người có vị thế nhất ở đây.

Thấy Dương Thần muốn dẫn đầu đoàn người, y đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội dựa vào uy thế của Lý Mặc Thân dạy cho Dương Thần một bài học.

Đáng tiếc, Mặc Phong chỉ là một tên biết đánh đám võ vế suông, chứ khả

nặng dùng đầu óc hành sự của gã thì chỉ bằng một con heo. Thái Vân Thành và Lý Mạc Thân đều không khỏi chau mày.

Đương nhiên đương lạnh lại moi móc sinh sự với cái gã Dương Thần kia, há chẳng phải là muốn tự chui đầu vào chỗ chết hay sao?

Dương Thần liếc nhìn Mặc Phong một lượt từ đầu đến chân, không hề do dự tung ngay một cước cực mạnh vào chính giữa ngực y.

Tốc độ ra đòn khủng khiếp của Dương Thần, đương nhiên một tên trình độ tầm thường trong Bát Bộ Chúng như Mặc Phong không bao giờ tưởng tượng được.

Chỉ nghe một tiếng “Phập” trầm đục vang lên, toàn thân của Mặc Phong liền giống như một viên đạn pháo, bắn xa tới hơn 10 thước mới đập vào một gốc cây hòe trước cổng.

Mọi người xung quanh tròn tròn mắt kinh ngạc, vị thiếu gia này quả thực đúng như thiên hạ đồn thổi, nói đánh là đánh, nói giết là giết, đối phương đến thời gian để phản ứng lại cũng không có.

Thái Vân Thành nhăn trán lắc đầu, dặn dò hai tên thủ hạ đưa Mặc Phong đi trị thương.

Nể mặt nhạc phụ đại nhân, Dương Thần ra tay cũng có chừng mực, chỉ khiến cho tên kia trúng nội thương mà xuất huyết chứ không đến nỗi mất mạng.

- Ta ghét nhất là có kẻ nói ta ỷ vào thân phận thiếu gia nhà họ Dương tác oai tác quái. Xem chừng sau này ta phải đăng quảng cáo trên đài truyền hình Yên Kinh “Dương gia là của tôi, tôi chưa chắc đã là của Dương gia.”

Dương Thần tỏ vẻ chán nản, hờ hững nhún vai rồi tiếp tục tiến vào Đường phủ.

Đám người hầu của Đường gia đang đứng trước cửa vội đứng dẹp hết sang một bên nhường lối cho Dương Thần. Họ bị cảnh tượng vừa rồi làm cho sợ hãi quên mất cả chào hỏi.

Thái Vân Thành quay sang con gái đang đi cạnh, thấy nét mặt cô vẫn bình thản như không, ông không khỏi ngạc nhiên:

- Ngưng nhi, tên tiểu tử này rốt cuộc có điểm gì tốt mà con lại thích hắn đến như vậy? Ta thực sự là không thể hiểu nổi... ai ya...

Thái Ngưng tửm tửm:

- Ba, ba có phải là phụ nữ đâu.

Thái Vân Thành bất giác sững người, lắc đầu bó tay rồi dẫn theo đám thuộc hạ tiến vào Dương gia.

Hai nhóm người có thể lực như vậy cùng lúc kéo tới, Đường gia đương nhiên đã có sự chuẩn bị ngênh tiếp.

Các thành viên chủ chốt trong Đường gia đã có mặt ở đây, kẻ trên người dưới đứng kín hết cả hành lang. Trừ những người đã ra nước ngoài không về kịp, hầu như tất cả đều vì chuyện của Đường Tâm mà lập tức trở về.

Đường Triết Sâm thân thể không được khỏe, phải ngồi trên xe lăn đi ra. Người đẩy xe cho ông, không ai khác, chính là người vừa từ Trung Hải gấp rút bay về - Đường Uyển.

Tuy vẫn xinh đẹp như ngày nào, nhưng Đường Uyển đã có phần tiêu tụy hơn trước. Đứng trước tình cảnh này, khuôn mặt cô không giấu nổi vẻ sầu lo.

Trông thấy Dương Thần và theo sau là đoàn người của Lý gia và Thái gia, lại thấy Đường Tâm cùng Lý Động trở về, Đường Uyển không khỏi kinh ngạc liếc sang Dương Thần, ánh mắt cô đã thay cho câu hỏi.

Đường Triết Sâm và Lý Mạc Thân là chỗ thân quen, vừa gặp nhau đã bắt đầu hỏi han. Rồi Đường Triết Sâm quay sang đánh tiếng chào hỏi Thái Vân Thành.

Đường Triết Sâm vẻ mặt hết sức bình thản, nói:

- Không biết các vị đây giữa trưa hạ cố tới Đường gia chúng tôi là có điều gì chỉ giáo?

Lý Mạc Thân thẳng thắn nói:

- Đường lão gia, hôm nay tôi tới đây là với thân phận của một người đứng giữa trong vụ việc này. Sau quá trình điều tra vụ án đầu độc của Đường gia đã thu được không ít manh mối, vừa hay tướng quân Thái cũng có tham gia, bởi vậy chúng tôi cùng có mặt tại đây.

Thái Vân Thành tiếp lời:

- Trước đó chúng tôi cũng đã cùng với Dương thiếu gia đây bàn bạc vạch ra kế hoạch điều tra theo dõi, đến giờ đã cho kết quả. Chúng tôi muốn tới đây trước để đưa sự thật ra phơi bày ra ánh sáng.

Nghe thấy vậy, mọi con mắt của Đường gia đều lập tức đổ dồn vào nhân vật chính của vụ án - Đường Tâm.

Một người đàn ông trung tuổi của Đường gia, mặt đầy vẻ khinh bỉ, nói:

- Còn gì để nói nữa, đã tìm thấy độc dược giấu trong phòng của Đường Tâm rồi. Vả lại, cô ta cũng là người có nhiều cơ hội hạ độc nhất. Không sai, nhất định là cô ta!

Một người khác phụ họa:

- Con đàn bà thôi tha này, giờ lại còn vác cái bụng không biết của thằng khốn nạn nào về đây, chắc chắn là nó đã đan dúi với loại ác ôn còn đồ gì rồi lòi ra cái của nợ này. Đúng là không biết nhục!

Bị một đám người nhà họ Đường xúm vào mắng chửi té tát, Đường Tâm hai mắt rung rung, ngầy ngậy lắc đầu:

- Không phải tôi, thực sự không phải tôi...

Nhưng những lời giải thích của cô lúc này chẳng có chút giá trị gì. Bởi những lời thanh minh này của Đường Tâm, họ đã nghe quá nhiều rồi.

Đường Tâm đáng vẻ vô cùng đau khổ, hướng mắt về phía phụ thân Đường lão tam đứng sau lưng Đường Triết Sâm, bộ dạng cũng đang ảo não không kém.

Đường lão tam cũng có nỗi khổ mà không thể nói ra được, thở dài một cái nặng nề rồi lặng lẽ ngoảnh mặt đi. Ông sợ phải đối diện với khuôn mặt như cầu cứu, như van nài của con gái bây giờ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đường Tâm trắng bệch ra, thờ thần như người bị lấy mất hồn.

Thấy vậy, Đường Uyên nghiêm nghị nói:

- Các người mau yên lặng! Đường Tâm rốt cuộc có phải hung thủ hay không, các người căn cứ vào đâu vào dám vội vàng định tội cho cô ấy như thế? Hay là các người tận mắt trông thấy cô ta hạ độc?

- Hôm nay gia chủ của Lý gia và Thái gia đều đã tới đây để giải quyết vụ án này. Vậy chúng ta đợi họ nói hết rồi hãy ra kết luận cũng chưa muộn.

Thấy Đường Uyên nói đỡ cho mình, Đường Tâm cảm động rơi nước mắt, phải cắn chặt lấy môi như sợ sẽ không kìm nén được mà òa lên nức nở.

Nếu Đường Uyên không báo cho Lý Độn kịp thời trở về Yến Kinh, có lẽ Đường Tâm đã bị bắt vào nhà giam từ lâu rồi.

Lý Độn thấy một đám người cùng nhau xông vào ức hiếp Đường Tâm thì vô cùng tức giận, định lên tiếng. Nhưng phụ thân anh Lý Vân Bằng đứng sau đã kịp thời ngăn lại, trừng mắt ra hiệu cho Lý Độn phải kiềm chế.

Đường Triết Sâm cười ha hả nói:

- Dương Thần, không phải cậu và vợ của cậu đã ra nước ngoài tổ chức lại hôn lễ rồi sao? Tại sao giờ lại có mặt ở đây?

Dương Thần lướt nhìn Đường gia một lượt, kẻ trên người dưới vẻ mặt mỗi người bây giờ không ai giống ai. Hắn đáp:

- Tôi cũng đâu có muốn. Cơ mà tên tiểu tử Lý Độn này và Đường Tâm tiểu thư nhà các vị khi nãy bên hồ Thiên Minh suýt nữa bị hại chết, nếu tôi không trở về kịp thời, có phải là đã để cho kẻ gian đắc ý cười thầm rồi không?

- Cái gì? Bị hạ sát ư?

Tất thấy mọi người đều vô cùng kinh hãi, đến Thái Vân Thành và Lý Mạc Thân cũng cảm thấy bất ngờ trước chuyện này.

Lý Mạc Thân ra lệnh:

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Lý Độn, đầu đuôi sự việc cụ thể là như thế nào, cháu mau kể lại toàn bộ cho mọi người ở đây cùng nghe.

Lý Độn lập tức đem việc bị năm tên sát thủ không rõ lai lịch bất ngờ xông ra truy sát ở hồ Thiên Minh kể lại một cách tỉ mỉ không sót một chi tiết nào, kể cả chuyện Dương Thần vì sao đột nhiên trở về, anh ta cũng tiện mồm tuôn luôn một tràng.

Lý Mạc Thân cười lạnh mấy tiếng, khuôn mặt lão hiện lên vẻ kiêu hùng thâm trầm ít ai có được, nói:

- Lý gia chúng tôi ba đời đơn truyền, giờ chỉ có mỗi một thằng cháu trai này, vậy mà suýt nữa lại bị năm tên quái vật không rõ lai lịch hạ sát không rõ

lý do. Chỉ cần tìm ra kẻ nào đã làm chuyện ác ôn tày đình này, Lý Mạc Thân tôi thề sẽ bắt kẻ đó phải trả giá thật đắt!

Lý Độn thấy vậy cũng hồ hởi chen vào:

- Đúng thế, đúng thế! Ông à, ông xem cháu còn chưa lấy vợ, chưa sinh con. Nếu hôm qua phải bỏ mạng thật ở hồ Thiên Minh, chẳng phải Lý gia nhà ta sẽ tuyệt tự tuyệt tôn từ đây sao?

Lý Vân Bằng vội lên tiếng khiển trách:

- Không cho phép con ăn nói lung tung như vậy!

Lý Độn miệng vẫn chưa thôi lảm bảm, đành lùi xuống yên vị một chỗ. Ý cô ý đứng sát vào Đường Tâm như muốn che chở bảo vệ cho cô.

Thái Vân Thành cười nói:

- Bây giờ mọi nghi vấn đều hướng về Đường Tâm tiểu thư, có người đã lợi dụng thời điểm này để ra tay ám hại hai vị. Trong đó chắc chắn còn có rất nhiều ẩn tình. Tôi thấy trong việc này còn rất nhiều điểm nghi vấn chưa được làm sáng tỏ, các vị xin đừng vội quy kết cho Đường Tâm tiểu thư, bình tĩnh chờ đợi kết quả điều tra của chúng tôi.

Đường Hoàng đứng sau lưng Đường Triết Sâm này giờ chưa nói câu nào, bây giờ mới lên tiếng:

- Thái tướng quân xin hãy nói thẳng, có phải đã điều tra ra kẻ nào là hung thủ hạ độc rồi không? Đường Tâm tiểu muội có phải là đã bị kẻ gian vu oan giáng họa không?

Sức khỏe của Đường Hoàng cũng không được tốt. Anh là một trong hai người sẽ cạnh tranh ngôi vị kế thừa Đường gia.

Thái Vân Thành gật đầu, nói:

- Mọi người chắc hẳn vẫn còn nhớ, trước đó để điều tra làm rõ trong nội bộ Đường gia có gián điệp hay phản đồ ẩn núp hay không, tôi đã cho bố trí đặt camera theo dõi ở bên ngoài nơi ở của mỗi thành viên trong gia đình này.

Một người lên tiếng:

- Tất nhiên là nhớ rồi, mấy chiếc camera đó vẫn còn đây. Thế nhưng trong phòng lại không lắp camera theo dõi, cho dù Đường Tâm cô ta có lấy độc từ bên ngoài rồi lén lút đem vào cất giấu trong phòng, chúng ta cũng không thể nào biết được.

Thái Vân Thành khẽ mỉm cười:

- Các camera bên ngoài đương nhiên mọi người có thể biết rõ vị trí lắp đặt của chúng. Có điều các vị hẳn đây không ai biết rằng, thực ra chúng tôi còn bí mật lắp thêm 1 loại thiết bị theo dõi khác...

Câu nói này của Thái Vân Thành làm Đường gia trên dưới ai nấy mặt mũi đều biến sắc.

Tiếng một người khác quát:

- Như vậy là ý gì? Lý gia Thái gia các người có quyền gì mà chưa thông qua sự cho phép của Đường gia đã tự ý lắp thiết bị theo dõi trong chúng tôi

như vậy? Các người là muốn lợi dùng việc này thám thính tình hình nội bộ của Đường gia đúng không?

Dương Thần nãy giờ chỉ đứng yên nghe ba nhà lời qua tiếng lại, bây giờ mới lên tiếng cười nói:

- Ấy ấy đừng mắng nhảm người như thế. Đồng thiết bị theo dõi bí mật kia, là do tôi lắp đó!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 974

Lá Bài Ngụy Trang

Cặp mắt mọi người nhà họ Đường lập tức chuyển sang Dương Thần, không ít người tỏ ra vô cùng phần nộ.

- Dương Thần, anh làm vậy là có ý gì? Anh cho rằng Đường gia chúng tôi dễ bị ăn hiếp lắm sao?

Bị người khác giám sát như vậy, tuyệt đối không phải chuyện tốt đẹp gì. Đặc biệt, tình hình nội bộ Đường gia lại không yên ổn chút nào. Bởi vậy, việc làm này của Dương Thần khiến cho Đường gia lại một lần nữa được một phen xôn xao.

Đường Uyển cũng không khỏi có phần kinh ngạc, bởi Dương Thần chưa từng nói với cô về việc hần cũng góp phần vào chuyện này.

Đường Triết Sâm ra hiệu cho mọi người yên lặng, sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Khoan hãy nhắc tới chuyện này. Dương Thần, cậu đã bí mật lắp thiết bị theo dõi như thế, vậy cậu nói xem, cậu đã phát hiện ra điều gì mà chúng tôi chưa biết nào?

- Trước khi vạch mặt hung thủ, tôi nghĩ nên báo cho mọi người được biết về số lượng những thiết bị giám sát của tôi.

- Số lượng ư?

- Không sai! Tôi chỉ sử dụng thêm một cái duy nhất, và cũng được lắp vào phòng của duy nhất một người trong số quý vị đây. Thế nên, mọi người căn bản không cần phải âm ỉ như vậy. Các vị làm chuyện gì trong phòng, Dương Thần tôi không có hứng thú. Tôi chỉ cho lắp thêm thiết bị theo dõi này vào phòng của một kẻ duy nhất, kẻ mà tôi đã nghi ngờ ngay từ đầu mà thôi.

Người nào người nấy lập tức quay sang nhìn nhau bằng ánh mắt dò xét. Đường Hoàng lên tiếng:

- Người mà cậu nghi ngờ, không phải là Đường Tâm đó chứ?

- Chính là Đường Tâm.

Dương Thần thản nhiên nói.

Mọi người nhất thời kinh ngạc, rồi bỗng bật tiếng cười vang.

Lý Độn tỏ ra vừa khó hiểu vừa tức giận:

- Lão Dương, cậu rốt cuộc là đang giúp ai đây? Cậu làm tôi hồ đồ mất rồi!

- Ha ha, nói đi nói lại, hoá ra cuối cùng vẫn là Đường Tâm. Con nha đầu thối này quả nhiên không biết xấu hổ!

Đường Tâm nước mắt lã chã như mưa, nhìn Dương Thần bằng cặp mắt

vừa âu sầu vừa ai oán.

Dương Thần bình thần khoát tay:

- Tôi còn chưa nói hết, sao các người đã vội vã kết tội cho Đường Tâm như vậy? Tôi lắp thiết bị theo dõi đặc biệt trong phòng Đường Tâm, không có nghĩa hung thủ cũng là cô ấy!

Đường gia ai nấy càng thêm nghi hoặc. Vấn đề càng lúc càng rơi vào vòng luẩn quẩn, không khỏi khiến mọi người ai nấy đều cảm thấy mông lung, mơ hồ.

Dương Thần thông thả bước 2 bước, sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu, chậm rãi nói:

- Đường Uyên, khi ở Trung Hải em đã đưa anh đến trại an dưỡng Thường Thanh Đằng. Anh đã phát hiện ra một loại thiết bị nghe trộm vô cùng tân tiến ở đó, nhớ không?

Đường Uyên gật đầu:

- Tất nhiên là nhớ rồi. Lúc đó em còn đưa anh đến văn phòng làm việc và nhà riêng để kiểm tra, ở đó cũng có thiết bị nghe trộm. Chúng ta còn tưởng trong nhà gián điệp cơ.

- Ngoài Đường Tâm ra còn có thể là ai đây?

Một người khinh bỉ lên tiếng.

Dương Thần không thêm đề ý tới, tiếp tục nói:

- Lúc ấy anh cũng có suy nghĩ như vậy, trong văn phòng của em, rồi nhà em ở Trung Hải và cả phòng của Đường lão gia đều có lắp thiết bị nghe lén. Anh đã cho rằng Đường Tâm là kẻ khả nghi nhất.

- Nhưng điều khiến anh nghi ngờ cô ta nhất là chuyện có một ngày khi tìm kiếm những thiết bị nghe trộm này, Đường Tâm tới hiện trường, trông thấy những chiếc máy nghe lén ấy mà không đả động đến chúng câu nào.

- Nếu Đường Tâm chỉ phụ trách việc chăm sóc cho cô con gái 22 tuổi bình thường của Đường lão gia, vậy tại sao khi nhìn thấy những thiết bị tiên tiến như vậy từ đầu chí cuối lại không tỏ thái độ gì?

Mọi người ai nấy vô cùng sửng sốt, việc này quả thực là bất thường, dù sao đó cũng là máy nghe trộm được lắp xung quanh mình cơ mà.

Đường Tâm mặt mày thất sắc, hai tay run rẩy bấu chặt lấy váy áo.

Đường Hoàng chau mày, nói:

- Nếu anh đã nói như vậy, chẳng phải càng chứng tỏ Đường Tâm là kẻ đã ra tay hạ độc hay sao?

Dương Thần lắc đầu bình thần:

- Không đúng! Sau đó tôi đã cân nhắc kỹ càng lại. Chính bởi vì như vậy, Đường Tâm mới không thể là hung thủ...

Mọi người đã không giữ nổi được bình tĩnh:

- Người rút cuộc muốn nói gì? Cứ vòng vo tam quốc mãi, rồi tỉnh rồi mù hết cả lên!

Dương Thần thần nhiên cười đáp:

- Đường Tâm sợ dĩ không nhắc tới những chiếc máy nghe trộm kia, bởi vì cô đã sớm biết có sự tồn tại của chúng. Ngoài ra, còn vì một nguyên nhân nữa, đó là Đường Tâm sợ sẽ bị nghi ngờ là có dính dáng tới những chiếc máy nghe lén đó.

- Cho nên Đường Tâm mới cố hết sức tránh không nhắc tới thứ đồ ấy. Nhưng chính diễn xuất vụng về thiếu chuyên nghiệp của cô lại khiến chúng ta không khỏi hoài nghi cô ta có dính líu tới những chiếc máy nghe lén này.

- Bởi vậy, nếu nói Đường Tâm có khả năng che giấu tội danh thì quả thực là không lọt tai chút nào. Với khả năng diễn xuất tệ như thế, muốn ra tay với Đường lão gia và Đường đại tiểu thư mà không bị ai phát hiện, đối với Đường Tâm là chuyện khó hơn lên trời.

Mắt Đường Uyên bỗng sáng lên, coi bộ vui như bắt được vàng:

- Tôi hiểu rồi. Chính bởi vì Đường Tâm căn bản không biết cách giả vờ, nên cô ấy không thể là hung thủ được. Nhưng trên người cô ấy khẳng định là có manh mối nào đó liên quan.

Câu nói này khiến cho mọi người như bừng tỉnh ngộ.

Đường Tâm khẽ mỉm cười thanh thản, cô hoàn toàn không thể ngờ rằng hành động cố tình không nhắc tới chiếc máy nghe lén đã bị Dương Thần chú ý tới. Càng không thể ngờ rằng diễn xuất tệ hại của cô, ban đầu đã hại cô, khiến cô bị nghi oan là hung thủ hạ độc, bây giờ lại quay lại bảo vệ cô, chứng minh cô không thể là hung thủ.

Đường Uyên sốt sắng hỏi:

- Đã vậy thì rốt cuộc kẻ nào mới là hung thủ đây? Và kẻ đó có liên quan gì đến Đường Tâm?

Lý Mạc Thân chỉ thị cho chuyên viên của mình đem một ipad bỏ túi tới trước mắt mọi người.

Lý Mạc Thân mặt đầy thâm ý, nói:

- Tám băng video này đã ghi lại rõ ràng kẻ nào đã bỏ độc vào phòng Đường Tâm để giá họa cho cô. Mọi người sẽ được biết ai là hung thủ trong vụ này ngay bây giờ. Có điều, Lão Đường, ông xem xong phải lập tức giao người ra. Sở dĩ hôm nay tôi đích thân tới đây cũng là vì muốn giữ cho ông chút thể diện.

Trong mắt Đường Triết Sâm thoáng tia kinh hãi, nhưng rồi ông lại nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, ung dung như không có chuyện gì xảy ra.

Trong con mắt chờ đợi đầy căng thẳng của mọi người, chuyên viên từ từ mở chiếc ipad ra, rồi nhấp vào mục phát video.

Hình ảnh được quay trên chiếc camera còn ghi rõ cả thời gian cụ thể, từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Màn hình xuất hiện một ông lão, thoạt trông có vẻ đang chậm rãi ung dung tản bộ. Lão cầm 1 chiếc chìa khóa mở cửa phòng Đường Tâm rồi nhân

lúc cô không có trong phòng để thực hiện hành vi mờ ám của mình, đem thuốc độc bỏ vào ống đèn bàn trong phòng cô.

Mọi việc chỉ diễn ra trong chưa đầy ba phút.

Nhìn hình ảnh xuất hiện trên màn hình, ai nấy gần như không thể tin nổi vào mắt mình.

- Là ba ư?

Đường lão tam kinh ngạc hô lên.

- Làm sao có thể như vậy được!

- Là lão gia!?

Cả Đường gia được 1 phen náo loạn, âm ỉ xôn xao hết cả lên.

Mặt Đường Tâm cắt không còn giọt máu, đưa ánh mắt kinh hãi tuyệt vọng nhìn người đang ngồi trên xe lăn kia.

- Ông nội... là ông sao?

Người đang giữ chiếc xe lăn là Đường Uyên cũng đứng không vững, thiếu chút thì khụy xuống. May mà có người đỡ phía sau, nếu không cô đã ngất xỉu từ lâu rồi.

- Tại sao có thể như vậy?

Đường Uyên hai mắt đầm lệ nhìn chăm chăm vào người ngồi trên xe lăn, trước sau vẫn không nói câu nào.

Thái Vân Thành nghiêm nghị nói:

- Đường lão gia, chúng tôi tôn trọng ông nên hôm nay mới đích thân tới đây, để cho ông cơ hội phối hợp điều tra cùng chúng tôi. Vụ đầu độc của Đường gia trước đó, rất có khả năng là có liên quan đến vụ thực nghiệm sinh hóa của Nghiêm Bất Vãn. Mà ông, chính ông là người đã đứng sau chỉ đạo tất cả. Bây giờ ông phải cho chúng tôi một lời giải thích thỏa đáng.

Lý Mạc Thân cảm khái lắc đầu:

- Đường lão gia, tôi và ông có quan hệ đã nhiều năm, ông cũng lớn hơn tôi không ít tuổi, nhưng ông đúng là... càng già càng hồ đồ mất rồi!

Mi mắt Đường Triết Sâm này giờ vẫn đang cup xuống, bỗng bật lên tiếng cười như chế nhạo.

Tiếng cười mỗi lúc một to, dần dần trở thành tràng cười sảng sặc vang vọng đến tận trời.

Lạ thay khuôn mặt đang tím tái của ông lão bỗng chốc trở nên nhuận hồng.

Mắt ông lão bỗng lóe lên hai tia lửa, rồi trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, lão bình thân từ trên xe lăn đứng dậy.

Dáng bộ của lão lúc này hoàn toàn không giống với một người toàn thân mang bệnh chút nào.

Đường Triết Sâm khoanh tay đứng nhìn Dương Thần, nói:

- Thật không thể tưởng được. Một lão già lỗi sự đời như ta lại bị một kẻ miệng còn hơi sữa, trẻ hơn hẳn một thế hệ như cậu đánh bại. Đúng là hậu

sinh khả úy. Vốn tưởng rằng cậu cùng lắm chỉ là một tên võ biên chỉ biết đánh đấm, không ngờ cậu cũng có đầu óc quan sát và tính thận trọng đáng khâm phục như vậy.

Dương Thần chẳng thèm bận tâm tới câu nói của Đường Triết Sâm, đi vào giữa đám người Đường gia và đứng bên Đường Uyển.

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy Đường Uyển, dịu dàng trấn an cô. Trước sự việc như vậy, Đường Uyển không khỏi rối bời khó xử, khuôn mặt cô khó giấu nổi nét thông khổ và xót xa.

Người nhà họ Đường hầu hết đã biết được mối quan hệ giữa hai người. Trước mắt bao nhiêu người như vậy, hành động của Dương Thần không khiến cho họ cảm thấy phản cảm mà ngược lại, không ít người còn thầm khen hắn là người rất tình cảm.

Được Dương Thần ôm lấy, Đường Uyển không kìm nén được nữa, dựa vào vai hắn òa khóc nức nở.

Đường Triết Sâm có thể đứng lên vững vàng như thế, chứng tỏ trước nay cả Đường gia đã bị lão lừa gạt.

Nói như vậy, bao nhiêu tình cảm và sự quan tâm chăm sóc của Đường Uyển dành cho lão, có thể cũng nằm trong kế hoạch mà ngay từ đầu lão đã vạch ra.

Không có gì đau đớn hơn việc bị chính người thân nhất của mình phản bội.

Đường Triết Sâm nhìn thấy Đường Uyển rơi lệ thì chau mày quát:

- Khóc với lóc, còn ra thể thống gì nữa! Muốn thành đại sự, chịu chút oan ức đã là cái gì? Tiểu Uyển, chẳng lẽ ta lừa con rồi thì sẽ không còn là ông nội của con nữa sao?

Đường Hoàng đứng bên cũng hết sức bàng hoàng, phân vân trấn trở một lúc, y run run lên tiếng:

- Ông, sao ông lại làm như vậy? Ông rút cuộc là vì cái gì?

Đường Triết Sâm hừ lạnh một tiếng, nói:

- Vì cái gì ư? Chẳng lẽ việc ta làm là để cho lũ tiểu nhân các người phải chịu thiệt thòi hay sao? Kế hoạch mà ta đã dày công vạch ra, đều là vì đại sự trăm năm của Đường gia ta!

Lý Mạc Thân giọng trầm xuống:

- Đường lão gia, xem ra ông vẫn không biết hối cải!

Các chuyên viên đặc vụ của cục an toàn nhanh chóng tạo thành vòng vây xung quanh Đường Triết Sâm.

Đường Tâm vẫn chưa hết xúc động, run run bấu lấy cánh tay Lý Độn đứng bên, nghẹn ngào nói:

- Ông nội, tại sao ông lại muốn hại Tâm Nhi như vậy? Chẳng lẽ ông làm như vậy cũng là vì Tâm Nhi ư?

Đường Triết Sâm ngoảnh mặt đi, lãnh đạm nói:

- Muốn thành đại sự thì phải chấp nhận hy sinh. Con ở trong nhà này ngoài việc lo chuyện ăn uống sinh hoạt ra cũng chẳng có tích sự gì. Ta đã khiến con trở thành lá bài nguy trang giúp ta và Nghiêm Bất Vân che mắt thiên hạ để xúc tiến kế hoạch diễn ra thuận lợi cho đến bây giờ, con nên cảm thấy chết cũng vinh quang mới phải!

- Nghiêm Bất Vân!?

Nhắc đến 3 chữ này, mọi người ai nấy đều không khỏi kinh hãi.

- Quả nhiên là có dính líu tới Nghiêm Bất Vân!

Thái Vân Thành nhìn sang Đường Tâm lúc này đang muôn phần đau đớn, nói:

- Chúng tôi sớm đã nghi ngờ việc Đường Tâm có cùng Nghiêm Bất Vân cùng lúc xuất hiện như vậy. Chỉ có điều, không ngờ Đường Tâm chỉ là một lá bài dùng để nguy trang, kẻ thực sự đứng sau thao túng tất cả mọi việc chính là gia chủ của Đường gia các người – Đường Triết Sâm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 975

Không Cần Tìm Nữa

- Quá muộn rồi, những chuyện ta muốn làm, mặc dù chưa phải là hoàn mỹ, những cũng đã đầu vào đấy cả rồi, cho dù bây giờ các người có mang ta đi, thì cũng không sao hết... huống hồ, chưa chắc các người có thể.

Đường Triết Sâm cười nói.

Dương Thần buông tay Đường Uyển ra, đi đến trước mặt Đường Triết Sâm, khẽ cười nói:

- Tôi thừa nhận, ông tính toán không hề có sai sót gì, mặc dù những chuyện ông đã làm khiến cho tôi rất muốn giết ông ngay bây giờ, nhưng, tôi cũng cảm thấy rất khâm phục dũng khí của ông...

- Trước đây, lúc tôi gặp ông, quả thực là ông đã bị trúng độc, tinh thần bấn loạn. Lúc đó tôi đã xác nhận, Jane cũng đã xác nhận, đương nhiên là không thể giả được, đây cũng là nguyên nhân khiến tôi không hề nghi ngờ ông.

- Tôi không thể ngờ rằng, để lấy được máu của tôi, ông lại tình nguyện biến mình thành một bệnh nhân tâm thần.

-Ồ, cậu đoán ra rồi sao?

Những nếp nhăn trên mặt Đường Triết Sâm giãn ra một chút, dường như có chút đắc ý.

Thái Vân Thành kinh ngạc nói:

- Dương Thần, ý cậu nói, Nghiêm Bất Ván lấy được gen của cậu, để tiến hành thí nghiệm, là do ông ta cung cấp!?

Dương Thần gật đầu,

- Trước đây tôi đã cảm thấy có gì đó khó chịu, người có thể làm tôi bị thương thì rất rất ít, còn máu của tôi nếu không được bảo quản tốt, thì sẽ mất hiệu quả rất nhanh. Muốn lấy được máu của tôi, thì gần như không có khả năng.

- Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có lần tôi trị thương cho người phụ nữ của tôi mà thôi, có bị chảy một ít máu, nhưng chắc chắn bọn họ sẽ không phản bội tôi.

Đến bây giờ thì tôi có thể hiểu hết mọi chuyện rồi...

- Chắc chắn ông đã nghe theo lời của Nghiêm Bất Ván, dựa vào quan hệ giữa tôi và Đường Uyển, tìm kiếm cơ hội, tự mình hạ độc mình, trải qua mấy tháng, để độc tố ngấm dần vào trong cơ thể.

Đợi đến lúc thời cơ chín muồi, lúc mà lí trí vẫn chưa mất đi hoàn toàn, tinh thần vẫn còn khá minh mẫn, giả ngây giả dại đến Trung Hải muốn để tôi

dùng nội công và máu của mình trị độc giúp ông.

- Chỉ tiếc, ông đã tính sai một bước, ông vì muốn duy trì ý thức để lấy được máu của tôi, nên khiến cho bệnh tình của ông không cấp bách như bệnh của Đường Uyển trước đây. Cho nên, Đường Uyển đã mời giáo sĩ Andre đến điều trị cho ông.

- Ông phát hiện ra người điều trị cho ông không phải là tôi, cho nên phải người đi giết Andre, đám người đó đương nhiên là do Nghiêm Bất Vãn cung cấp cho ông rồi, tất cả đều là tử sĩ, cho nên không dám đụng vào ông.

Đợi sau khi Andre chết, cuối cùng thì ông cũng được gặp tôi, nhưng do bệnh tình của ông, nên tôi cũng không dám tùy tiện điều trị, cho nên mới bảo Jane đến.

- Ông vốn dĩ cũng định giết Jane giống như giết Andre, nhưng ông không ngờ tới việc tôi phải những cao thủ của đội Bát Kỳ đến bảo vệ cô ấy, đương nhiên là ông thể đạt được mục đích rồi.

Đường Triết Sâm vỗ tay,

- Cậu nói không sai, quả thực là tôi không ngờ đến, không ngờ rằng cậu lại bảo công chúa Jane đến trị bệnh cho tôi, thân phận của cô ta rất đặc biệt, không thể năm lần bảy lượt phải người đi ám sát cô ta được, nên tôi chỉ có thể từ bỏ. Tuy nhiên từ việc cậu không dám coi thường việc điều trị cho tôi, có thể thấy cậu còn rất quan tâm đến Tiểu Uyển nhà chúng tôi.

Thấy Đường Triết Sâm vẫn còn tâm trạng để nói mỉa mai, những người xung quanh cảm thấy rất kinh ngạc, không hiểu tại sao với cục diện như bây giờ mà ông già này vẫn có được bộ dạng ung dung, thông dong đến vậy.

- Vậy... vậy những máy nghe trộm và những chuyện rắc rối trong gia tộc... lẽ nào đều là...

Cha của Đường Tâm Đường Lão Tam không dám nghĩ tiếp.

Dương Thần thở dài nói:

- Không sai, máy nghe trộm, sát thủ, những chuyện rắc rối trong gia tộc và cả việc lợi dụng Đường Tâm, đều là những thủ đoạn mà ông ta dùng để che mắt mọi người.

- Tôi nhớ, Đường Uyển đã từng nói với tôi, người ngoài vẫn hi vọng cô ấy và Đường Hoàng, lúc Đường lão gia bị bệnh tranh đấu với nhau một sống một còn, nhưng xem ra bây giờ, những chuyện này mọi người đều đã đoán ra được phải không.

- Chỉ ít, lúc tôi gặp Đường Hoàng, cũng cảm nhận được anh ta không phải là một người sẽ làm những chuyện bỉ ổi xằng bậy để đạt được mục đích, cho dù hai người có tiếp tục tranh dành để đoạt được quyền thừa kế của nhà họ Đường, thì thật sự anh ta cũng sẽ không gây ra nhiều tội lỗi với nhà họ Đường như vậy.

- Cho nên, ngay lúc đây tôi đã mơ hồ cảm thấy rằng mọi chuyện không hề đơn giản như vậy, chỉ không ngờ rằng tất cả những chuyện này đều là những

chuyện giả dối.

- Nói như vậy, lần trước em trúng độc, là vì để lấy được máu của anh sao? Đường Uyên lúc này đã bình tĩnh trở lại, mắt đỏ ngầu, hỏi.

Dương Thần có chút đau xót nhìn cô, gật gật đầu.

- Không sai, bởi đã được giáo huấn, nên lão già này, đã âm thầm hạ độc em, chỉ trong vòng ba ngày đã biến thành bệnh có nguy cơ tử vong cao.

- Đây cũng là vì để anh không có thời gian phái Jane đến Yên Kinh để giải độc, còn máu của anh thì có thể chống lại loại độc tố này, vì thế anh đương nhiên sẽ lấy ra không ít để điều trị cho em.

- Nếu như anh nhớ không nhầm, lúc anh điều trị cho em, việc đầu tiên đó là em được đưa đi kiểm tra máu...

- Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, tế bào của anh trong máu của em vẫn chưa biến mất, chỉ cần giữ gìn tốt, đương nhiên có thể dùng để tiến hành thí nghiệm được.

- Tôi nhớ ra rồi!

Đường Tâm bỗng nhiên che miệng,

- Lúc đó tôi ở cạnh ông nội, đích thực là ông nội có nói lập tức tiến hành kiểm tra máu!

- Hừ, không biết tốt xấu, cháu vẫn còn tâm trạng để lên án ông nội mình sao.

Đường Triết Sâm cười nhạo nói,

- Tâm Nhi a, tuy rằng cháu không phải là người hạ độc, nhưng cũng có quan hệ với Nghiêm Bất Ván, ông nội biết rõ mười mươi, không chỉ có nhà họ Lý và nhà họ Thái, rồi cả Dương Thần tất cả mọi người đều đã sớm biết, cháu cho là, người hạ độc là ông nội, nên cháu sẽ bình an vô sự sao?

Đường Tâm ngay tức khắc biến sắc, đôi môi mỏng run rẩy, không nói nên lời.

- Đúng rồi, một khi đã nói đến đây rồi, ông nội cũng không ngại mà nói cho cháu biết một chuyện,

Đường Triết Sâm chậm rãi nói:

- Hôm nay, sở dĩ ông phái người đến truy sát cháu, có trách thì cũng chỉ trách trong bụng cháu đã có đứa con của Nghiêm Bất Ván thôi.

- Con... con của Nghiêm Bất Ván!?

Cả nhà họ Đường xôn xao, nhất là Đường Lão Tam, cứng lưỡi không nói năng được gì, hận không thể xông lên mà cho Đường Tâm một cái tát.

Đường Tâm thì ôm lấy bụng mình, thân hình căng thẳng, run lẩy bẩy.

- Chắc Nghiêm Bất Ván cũng đã sớm nói với cháu rồi đúng không, đứa bé này, nó không cần. Còn sự tồn tại của cháu, cùng với cả đứa nhỏ, không hề có lợi cho chúng ta.

- Cho nên, ông mới nương cơ hội này, muốn đưa cháu vào tù, nếu như may mắn, thì đợi sau khi đứa trẻ ra đời, thì cháu còn có thể giữ được tính

mạng của mình.

- Chỉ tiếc, Tiểu Uyển và Lý Độn lại đi đón cháu, như vậy thì cũng bớt đi được một việc, bây giờ thuận nước đẩy thuyền, dẫn bao nhiêu người đến đây hết...

- Vốn dĩ còn định tiếp tục đóng kịch nữa, bây giờ bị vạch mặt rồi, cũng tốt, sẽ chấm dứt mọi chuyện một cách tốt đẹp nhất!

- Ông nội!!

Đường Uyển thất thanh hét lớn:

- Sao ông có thể nói những lời như vậy với Tâm Nhi! Mấy năm gần đây em ấy đều ở bên cạnh chăm sóc ông! Em ấy là cháu gái ruột của ông! Rốt cuộc ông làm mọi chuyện là vì cái gì!?

Vẻ mặt Đường Triết Sâm trở nên hung dữ.

- Vì cái gì!? Đương nhiên là vì biến nhà họ Đường trở thành gia tộc số một ở Hoa Hạ rồi! Vì đứa con trai đã chết của ta, báo thù rửa hận cho cha cháu!

- Cha... cháu?

Đường Uyển ngăn người ra, không hiểu chuyện gì.

Dương Thần hơi nhíu mày lại, nhớ lại lúc Đường Triết Sâm lên cơn điên, đã từng nhắc đến cha của Đường Uyển, tên là Đường Luân, Đường Triết Sâm vốn thương yêu và coi trọng đứa con cả nhất, nhưng bởi ông ta bị thần kinh nên đã giết mẹ Đường Uyển rồi sau đó tự sát.

Hay là, vẫn còn ẩn tình gì đó.

Vẻ mặt Đường Triết Sâm tỏ vẻ vô cùng đau khổ,

- Luân Nhi của ta, nó còn trẻ như vậy, nếu không phải vì những kẻ ngạo mạn của Hoa Hạ này, thì làm sao nó lại chết thảm như vậy chứ!?

Dương Thần rùng mình,

- Ông nói đến... Hồng Mông!?

Đường Triết Sâm liếc mắt nhìn hắn,

- Ta không cần phải nói nhiều như vậy, một khi đã bị bại lộ, vậy thì đương nhiên không còn đường rút nữa rồi, hôm nay chúng ta sẽ một mất một còn!

- Ông nghĩ nhiều rồi, cho dù con trai ông có chết thảm đi chăng nữa, có oan khuất đi chăng nữa, thì ngày hôm nay ông cũng không thể chối bỏ được trách nhiệm của mình.

Lý Mạc Thân nói.

- Ha ha ha ha...

Đường Triết Sâm tỏ ra vui mừng nói:

- Mấy người nói nhiều như vậy, thì có ích gì chứ! Tất cả đều đã xảy ra rồi!

- Dương Thần, lúc này cậu cứu Lý Độn, chắc cũng đã nhìn thấy năm sản phẩm rồi chứ.

Đó là những chiến sĩ được sinh ra từ gen của cậu, không chỉ có năm người, đó chỉ là mấy tên mà Nghiêm Bất Vần đưa cho tôi để sai vặt thôi.

- Đám này giống như những cỗ máy giết người biết nghe lời, nếu như để chúng đến chiến trường, thì cũng không phải là chuyện đùa đâu...

- Vậy cũng chưa chắc, một khi ông và Nghiêm Bất Vần đã có liên lạc với nhau, thì sẽ có thể tìm được tung tích của Nghiêm Bất Vần từ chỗ của ông, đương nhiên là có thể tiêu diệt hẳn đến tận gốc.

Dương Thần nói.

Vừa mới nói xong, liền nghe thấy ở giữa không trung, truyền đến một âm thanh kỳ quái.

Một gã đàn ông khoác lên người một chiếc áo khoác dài màu trắng, tóc tai bù xù, vẻ mặt gai góc, giống như ngòi ẩn mình trên chiếc cầu thang lên xuống đã lâu, chậm rãi bước xuống mặt mọi người.

- Không cần tìm nữa, tôi chờ đã lâu rồi,

Ánh mắt Nghiêm Bất Vần tràn đầy sự dữ tợn, đôi môi cong cớn, khoa trương.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 976

Thuần

Nghiêm Bất Vần đột nhiên xuất hiện, không chỉ khiến cho những người có mặt ở đây cảm thấy được tà khí bao trùm xung quanh, theo bản năng mà lui xuống vài bước, thậm chí đến Dương Thần cũng có chút bất ngờ, không kịp phòng bị.

Không ngờ rằng, lúc Nghiêm Bất Vần hiện ra giữa không trung, thì mình mới cảm nhận được sự tồn tại của gã!

Tên này rốt cuộc là dùng thần thạch như thế nào để có thể nâng cấp bản thân đến như vậy? Không ngờ có thể dấu được hơi thở của mình một cách hoàn mỹ đến như vậy!?

- Nghiêm Bất Vần, cuối cùng thì ngươi cũng chịu xuất hiện, còn tưởng rằng ngươi sẽ làm con rùa rụt đầu cả đời chứ, làm những chuyện hại nước hại dân như vậy, hôm nay nhất định ngươi phải trả giá!

Thái Vân Thành vung tay lên, tất cả những chiến sĩ đặc chủng của Viêm Đoàn Thiết Lữ có mặt ở đây đều đồng loạt xông lên.

Nghiêm Bất Vần cười nhạo một tiếng,

- Viêm Hoàng Thiết Lữ? Các ngươi ở đây làm trò cười gì vậy, chỉ với các ngươi, mà muốn động thủ với ta sao? Không cảm thấy rằng không khác gì đi tự sát sao?

- Chiến đấu và chết, không liên quan gì tới nhau.

Dương Thần nhìn dáng vẻ cương trực chính nghĩa của Thái Vân Thành, bất đắc dĩ cười nói:

- Được rồi, nhạc phụ đại nhân, ông thu quân vào đi, sức mạnh của gã không giống như người bình thường đâu, chịu chết là không cần thiết, những binh sĩ này còn có người thân, dù gì thì cũng phải nghĩ đến gia đình họ nữa chứ.

Lý Mạc Thân nói:

- Cậu vẫn còn rảnh mà giúp người khác nghĩ đến người thân của họ?

Dương Thần thở dài:

- Tôi cũng đã hiểu, trước khi chúng ta đến, lão Đường đã trở nên điên loạn rồi, còn nữa, bây giờ chúng ta bị mai phục, chứ không phải là xông vào tận hang ổ để bao vây tiêu trừ bọn chúng.

- Chúc mừng ngươi, đáp đúng rồi.

Nghiêm Bất Vần cười lớn, đánh ra một chương.

Bỗng nhiên, có một đám thanh niên khôi ngô tuấn tú, nhưng sắc mặt vô tình, đột nhiên xuất hiện từ các bức tường ở khắp nơi trong nhà họ Đường.

Tổng cộng chắc phải đến hơn ba mươi người, hơn mười cao thủ, tay cầm pháo bạc sáng chói, giống như hỏa tiễn, nhưng không có đầu đạn, giống như là đang cầm một nòng pháo trong tay vậy.

Đám thanh niên này vẫn còn đang mặc quần áo người hầu của nhà họ Đường, rõ ràng là đã mai phục bốn phía, chờ thời cơ từ lâu!

- Bà nội nó! Mấy tên này không phải dùng gen của lão Dương để cấy ghép đấy chứ!?

Lý Độn nhất thời không kiềm chế được, thốt lên.

Dương Thần lại không chú ý đến đám người này, mà chú ý đến hơn mười cánh cửa bọc đồng ở khắp mọi nơi, khiến cho hắn mơ hồ cảm thấy áp lực hơn!

- Phó thủ tướng Lý, Thái tướng quân, các ông thấy dường như không có gì đáng sợ, bởi có Dương Thần ở đây, nên cảm thấy sẽ không có chuyện gì xảy ra sao?

Nghiêm Bất Ván cười mỉa mai nói:

- Trước khi các ông chết, tôi cũng sẽ để cho các ông chết một cách rõ ràng, hôm nay tất cả những người ở đây, đều sẽ phải cùng chết với Dương Thần, bởi mục đích đến đây của ta hôm nay, chính là giết chết hắn ngay tại nơi này!

- Lần trước ngươi cũng nói muốn giết ta, cuối cùng chẳng phải là phải trốn chạy đó sao?

Dương Thần khề cười nói.

- Nhưng ngươi không thể phủ nhận, lần trước ta đã khiến ngươi bị thương.

Đôi mắt Nghiêm Bất Ván đỏ ngầu.

- Chắc ngươi rất tò mò, ta sử dụng sức mạnh của thần thạch, rốt cuộc là cái gì, không ngờ lại có thể khiến ngươi bị thương.

- Yên tâm, bây giờ ta đã nắm trong tay toàn bộ sức mạnh của nó rồi! Đợi chút nữa, ta sẽ dùng thứ sức mạnh mạnh hơn gấp bội so với lần trước, thậm chí có thể phá thứ mạnh hơn thần lực của ngươi gấp trăm lần thành đồng tro tàn!

Dương Thần liếc mắt về phía những khẩu pháo bạc.

- Chắc ngươi sẽ không cho rằng, chỗ pháo đồng mục nát kia có thể bắn trúng ta đấy chứ?

- Không, ta đương nhiên là không ngốc nghếch mà đi đánh ngươi rồi.

Nghiêm Bất Ván nói xong, lại xuất ra thêm một chương nữa.

Chỉ thấy một gã thanh niên trai tráng đang đứng ở ban công tầng hai, trên tay cầm một khẩu pháo bạc, vàng sáng màu bạc lóe lên!

- Đoàn!!

Sau tiếng động đó, toàn bộ không gian xung quanh đều bị chấn động, âm thanh này giống như âm thanh giải phóng viên đạn bạc, xuyên qua vai mấy

tên người hầu nhà họ Đường đứng gần đó!

Ba tên người hầu này của nhà họ Đường, còn chưa hết sợ vì bị bao vây, không biết phải làm như thế nào, sau khi bị tia sáng xuyên qua người, thân thể uôn éo, khô quắt, và rồi, dường như đã biến thành một cái xác khô, rồi lập tức bị phân giải, cuối cùng chỉ còn lại một đồng quần áo bụi nhùi!

Chùm tia sáng bạc đỏ xuyên qua ba người, cắm xuống mặt đất, lập tức tạo thành một cái hố sâu không đáy!

Dương Thần mở to hai mắt, cổ máy năng lượng này hẳn quá ư là quen thuộc!

Lần trước Nghiêm Bất Ván dùng chính cổ máy năng lượng này để đả thương mình, như bởi công lực của mình mạnh hơn gã, cho nên mới có thể dùng thiên địa diễn sinh để áp chế gã.

Nhưng bây giờ, không ngờ Nghiêm Bất Ván lại lấy cổ máy năng lượng này làm vũ khí, còn tạo được hơn mười chiếc.

Nếu những khẩu pháo này đồng loạt khai hỏa, đối với những người bình thường, cho dù là đối với Thái Ngưng hay Lý Độn những người có tu vi, e rằng trừ việc né tránh thì cũng không thể chống lại lực sát thương vô cùng đáng sợ này!

Sắc mặt của đám người Thái Vân Thành và Lý Mạc Thân cũng trắng bệch, bọn họ đã tính sai rồi, không ngờ Nghiêm Bất Ván sẽ xuất hiện vào lúc này, lại còn chủ động mai phục.

Đường Triết Sâm cả giận nói:

- Nghiêm Bất Ván! Người muốn thử nghiệm nghiệm cứu của mình, thì cũng đừng lấy người của ta ra mà thử nghiệm, ở đây có nhiều kẻ địch như vậy, lẽ nào ngươi không nhìn thấy sao?

- Được rồi, ông già, chỉ là thấy ba tên đấy đứng khá gần thôi mà,

Nghiêm Bất Ván nói như không có gì đáng kể, rồi quay mặt về phía Dương Thần nói:

- Sao rồi, kiệt tác của ta, có phải rất đẹp đúng không? Đặc biệt sau khi xuyên qua người, dần dần sẽ tiến hành phân giải, không để lại chút gì, chính ta còn cảm thấy mê nữa là...

- Thằng điên...

Đường Uyển nhìn thấy ba bộ quần áo không còn chủ nhân, không kìm nổi mắng:

- Mà chỉ là một tên điên rồ biến thái!

Nghiêm Bất Ván nhướn mày,

- Yo, đây là đại tiểu thư nhà họ Đường đây mà, chắc chắc, nghe nói cô cũng là tình nhân của Dương Thần, nếu như tôi sai người cho cô một phát, cô thử nói xem Dương Thần sẽ như thế nào...

- Được rồi!

Đường Triết Sâm cả giận nói:

- Hôm nay kẻ cần phải tiêu diệt chính là đám người kia, đừng có dọa nạt cháu gái ta!

Đường Uyển thấy Đường Triết Sâm đang che chở cho mình, liền nói:

- Ông nội, một khi ông đã muốn bảo vệ chúng cháu, vậy tại sao lại còn bắt tay với tên biến thái này!?

Đường Triết Sâm hừ một tiếng nói:

- Ta chỉ muốn giữ lại những kẻ có ích cho nhà họ Đường, chết bớt đi một đám râu ria, cũng chẳng có gì là to tát cả.

- Được rồi, ta đã không kiên nhẫn được nữa rồi,

Nghiêm Bất Vãn quét mắt một lượt, nhìn tất cả những người đang có mặt ở đây, lúc nhìn đến Thái Ngung, không khỏi nhếch miệng cười nói:

- Đây không phải là tiểu thư nhà họ Thái sao, thú vị đây...

Vừa dứt lời, những khẩu pháo đồng đã bao vây bốn phía của Thái Ngung, phát ra ánh sáng!

Dương Thần giật mình,

- Ngung Nhi cẩn thận!

Đồng thời, Thái Ngung trong nháy mắt, nhảy lên, đồng thời giây phút đó, bốn khẩu pháo đồng loạt xuyên qua chỗ của cô!

Đúng lúc đó, hai khẩu xuyên đến hai tên vệ sĩ đứng bảo vệ Thái Vân Thành, lập tức giống như ba người hầu kia, khô quắt đi, rồi bốc hơi biến mất!

- Ha ha ha ha! Tôi quên mất, thân thủ của Thái đại tiểu thư không tầm thường a, vậy thì định bảo vệ cha của Thái tiểu thư như nào đây?

Dường như những tên cầm pháo này đều bị Nghiêm Bất Vãn không ché suy nghĩ, vừa mới nói đến đây, lại có bốn tên lập tức chĩa pháo vào Thái Vân Thân!

Dương Thần biết bản lĩnh của Thái Vân Thân, tuyệt đối sẽ chết, đang định mang ông ta đi, bỗng nhiên cảm thấy có một lực rất lớn từ trên trời giáng xuống!

Bốn chùm sáng bắn về phía Thái Vân Thành, một vòng tròn màu đồng xoay tròn trên không trung, hướng di chuyển kì dị, tóe ra một tấm chắn kì ảo vàng rực, cực lớn, chắn trước mặt Thái Vân Thành.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 977

Phạm Âm

Sau khi bốn chùm tia sáng lóe lên, ánh sáng của tám chấn lóe lên yếu ớt, nhưng vẫn miễn cưỡng chống lại được trận tập kích này!

Thái Vân Thành sắc mặt trắng bệch, cho dù ông ta có dũng mãnh không sợ chết đến thế nào đi chăng nữa, tận mắt chứng kiến chùm ánh sáng giết người đó, ông ta không sợ cũng không được!

Nhìn thấy cự thuẫn màu đồng đỏ, ông ta bị dọa cho toát mồ hôi, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, tò mò quay lại nhìn Dương Thần, tưởng rằng là Dương Thần ra tay, nhưng lại thấy hai tay Dương Thần không có gì, ra hiệu cho ông ta biết là người khác.

Đang lúc mọi người lo lắng, cho là thần thánh phương nào đến cứu Thái Vân Thành, thì Dương Thần lại nhìn lên một chỗ nào đó ở trên không trung.

Chỉ nghe thấy, một giọng nói như được truyền từ xa đến.

- Đại nghịch bất đạo, hại nước hại dân, tử đệ nhà họ Nghiêm, hôm nay bản tăng phải giết tên yêu quái người!

Một người đàn ông mặc áo cà sa đen ánh bạc, cổ đeo một chuỗi hạt mã não màu đen, giống như người diệt trừ cái xấu, chậm chậm bay xuống trước mặt mọi người!

Mặt tăng nhân giống như Quan Công, hồng sáng uy nghiêm, râu ria đen xì, đôi mắt sáng ngời có thần.

Nếu không phải là người này mặc tăng bào, thì quả thật trông giống như một đại võ tướng.

Mọi người hoảng hốt, nhưng cũng vô cùng tò mò, người này từ đâu tới vậy?

Chỉ thấy sau khi tăng nhân này hạ xuống, tay xuất ra một chưởng, một mặt hư ảo của chiếc thuẫn lớn màu đồng, hóa thành một đường sáng, bay thẳng đến tay của tăng nhân.

Nhưng kết thành một thể, lại là một tấm thuẫn màu đồng nhỏ, không nhìn ra niên đại của hoa văn, nhưng có vẻ gì đó rất cổ.

Thái Vân Thành và Lý Mạc Thân đều nghĩ là người ở phương xa tới.

- Sứ giả Hồng Mông!?

Thái Vân Thành sau khi được Lăng Hư Tử coi trọng, liền nhận Lâm Chí Quốc trở thành tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ, nhưng Lăng Hư Tử đã sắp kết thúc nhiệm kỳ của mình, cho nên mới phái sứ giả của Hồng Mông đi tuần tra.

Còn trong lòng Dương Thần lại cảm thấy thốn thức, tu vi của vị tăng nhân

này, đúng là hóa thân ở thời kì cuối, còn cao hơn nhiều so với Yến Tam Nương, hơn nữa tâm thuần pháp bảo của ông ta, cũng không biết được làm từ chất liệu gì, nhưng vừa rồi nhìn thấy cách thức thi triển, thì cũng có thể thấy được đây là một bảo bối rất mạnh.

Bởi lúc Lăng Hư Tử còn tại nhiệm, tu vi của Dương Thần không đủ để nhìn thấy cảnh giới này, đương nhiên là không thể so được với sức mạnh của hai vị sứ giả rồi.

Nghiêm Bất Vấn vẽ mặt hung phấn,

- Người của Hồng Mông, cuối cùng thì cũng không nhịn nổi nữa rồi sao? Tôi đã sớm biết được là các người sẽ xuất hiện mà, nhưng không ngờ lại yếu đuối như vậy, chỉ có một mình ông đến thôi sao?

Hòa thượng áo đen chấp hai tay lại thành hình chữ thập

- A Di Đà Phật, kiếp nạn này đã làm lay động đến nền móng của cả Hoa Hạ, nếu để cho tên ti tiện như ngươi đạt được mục đích, thì chắc chắn sinh linh đồ thần, binh đao loạn lạc, hòa thượng ta hôm nay chỉ muốn lấy thân phận là sứ giả của Hồng Mông, thay trời hành đạo, nghiệt tử nhà họ Nghiêm, xem lục ma côn của ta đây!

Đại hòa thượng cũng không kéo dài thời gian, không để ý đến sự nghi ngờ của mọi người, chỉ lo tới nhiệm vụ của mình, xông lên đánh.

Áo cà sa bay trong gió, một cây gậy dài hơn một thước, bay ra từ trong ống tay áo, rồi nằm gọn trong tay hòa thượng.

Hòa thượng thả người dựng lên, xuất ra chương “lục ma con”

Chớp mắt, cây lục ma côn kia đã dài chừng hơn hai mét, đường kính to hơn miệng bát, chiếc côn màu đen vàng bên người, ánh sáng lóe lên, rất huyền bí!

Nghiêm Bất Vấn hừ một tiếng, toàn thân phát ra thứ năng lượng màu xám bạc quý dị của thần thạch, không hề có ý tránh đi mà đứng một chỗ tiếp chiêu!

Chỉ thấy Nghiêm Bất Vấn hóa giống như một bức tượng được chạm khắc màu xám bạc, lúc khoa chân múa tay, không gian xung quanh gợn sóng kịch liệt!

Khi vừa chạm vào lục ma côn. Thì ánh hào quang trở nên yếu hơn!

- Bốp!

Lục ma côn, và cánh tay của Nghiêm Bất Vấn vừa chạm vào nhau, thì lập tức cánh tay của Nghiêm Bất Vấn bị đánh gãy làm đôi!

- Hay! Không hổ là sứ giả của Hồng Mông!

Đám người Thái Vân Thành vui sướng bất ngờ kêu lên.

Nhưng Dương Thần lại không thấy như vậy, bọn họ vui mừng quá sớm rồi.

Nghiêm Bất Vấn bị đánh gãy một cánh tay, nhưng không hề có chút phản ứng nào, ngược lại, vẫn tiếp tục bước đến gần Đại hòa thượng, ánh sáng màu

xám bạc càng ngày càng trở nên đậm nét hơn!

- Táp!!

Đại hòa thượng bắt đầu đả thông chân khí, cảm thấy mơ hồ có sự phản kháng của lực sóng xung kích, nhưng lại không có cách nào lùi xa quá một trăm mét!

Những sợi sóng năng lượng, dần dần bám lấy cơ thể đại hòa thượng, sau khi hút hết nguyên khí, mới dần dần biến mất.

Trong nháy mắt, đoạn cánh tay bị đánh gãy của Nghiêm Bất Vần, sau khi bị tiêu tan ở giữa không trung, bây giờ đang nằm lại một cách hoàn hảo trên cánh tay của Nghiêm Bất Vần!

Gần như tất cả mọi người chưa kịp nhìn, thì chúng đã hoàn toàn khớp lại với nhau!

Ngược lại nguyên khí của đại hòa thượng, càng ngày càng yếu, dường như không thể tin vào mắt mình.

Dương Thần thầm nghĩ quả nhiên là đã tiến bộ không ít, tốc độ hồi phục của Nghiêm Bất Vần rất nhanh, không ngờ lại khác nhiều so với trước đến như vậy, đến mình sau khi chữa trị vết thương cũng còn yếu đi đến mấy phần, còn gã ta thì không hề, có thể thấy, thực lực ít nhất cũng đã tăng lên được mấy phần!

Nhưng Dương Thần cũng không định đi giúp vị hòa thượng đó, dù sao, ông ta cũng có thể chống đỡ được trong chốc lát, hướng chỉ sự sống chết của ông ta cũng không ảnh hưởng gì đến mình.

Ngược lại, hơn ba mươi tên tử sĩ đang vây quanh, mới khiến cho Dương Thần không dám lên mặt.

Những khẩu pháo bạc này không thể khinh thường được, những người có mặt ở đây, ngoài Đường Uyển và Thái Ngưng ra, Lý Động cũng là đối tượng cần phải đề mắt đến, chẳng qua so với Đường Uyển mà nói, thì hai người còn lại còn có chút bản lĩnh để tự bảo vệ mình.

Dương Thần bất động không nói tiếng nào, chớp mắt một cái, đã đi tới đằng sau tên tử sĩ cầm pháo, một chương “thiên địa dẫn xuất lực”, nháy mắt đã hạ xuống đầu của tên tử sĩ đó!

Xẹt!

Tiếng cơ thể bị xé, bắt đầu từ phần đầu đổ xuống, toàn bộ cơ thể tên này biến thành một đồng thịt vụn!

Bởi đây cũng là gen lấy trên người Dương Thần, thế nên, tính dẻo dai và độ đàn hồi cũng không giống như bình thường, nếu không thì đã sớm trở thành một đồng bột mịn rồi!

Mặc dù như vậy, nhưng phương thức giết người tàn bạo này, cũng khiến không ít cô cảm thấy buồn nôn!

Thái Vân Thành và Lý Mạc Thân liếc mắt nhìn nhau, biết là có đứng lại thì cũng chỉ là cản trở Dương Thần mà thôi, thế nên cùng lui lại phía sau vị

hòa thượng kia, lập tức hạ lệnh, tất cả mọi người rút khỏi nhà họ Đường.

Nhưng dường như Nghiêm Bất Vấn đang đấu với vị đại hòa thượng kia đã sớm đoán được ý đồ của mọi người.

Vừa thấy mấy đặc chủng binh muốn rút lui khỏi hiện trường, liền phóng ra ánh sáng bạc từ hai khẩu pháo!

- Đáng chết!

Thái Vân Thành chửi ầm lên, đúng lúc này thì lại bị chặn đường ra!

Đường Triết Sâm lạnh lùng xem chừng

- Các người không cần phí sức nữa, hôm nay các người đừng hòng trốn khỏi đây. Đợi sau khi nhà họ Lý bị diệt vong, tiếp đến sẽ là nhà họ Dương và nhà họ Ninh, sứ giả của Hồng Mông đến thì đã sao nào? Thứ mà chúng ta muốn hủy diệt, đây chính là toàn bộ Hồng Mông!

- Kiêu ngạo đến cực điểm rồi!!!

Đại hòa thượng mặc áo cà sa đen giận đến mức không thể kiềm chế được, cầm lấy lục ma côn, thẳng tay đánh xuống một đòn!

- Thiên âm pháp luân!

Vừa dứt lời, một quang sáng màu vàng, xuất ra từ cây lục ma côn, quang sáng càng ngày càng lớn, dần dần lớn đến mấy chục trượng!

Trong lúc nhất thời, dường như có mấy trăm tầng lầu đang tung kính cùng một lúc, phạm âm từ từ!

Hướng di chuyển của quang sáng này, là về phía Đường Triết Sâm!

- Ha ha, chút chân khí này, sứ giả Hồng Mông cũng bình thường thôi.

Nghiêm Bất Vấn tung ra một quyền, một đường sáng màu xám bạc gọn sóng hướng về phía quang sáng kia!

- Pằng!

Tiếng va đập, quang sáng đó quả thực đã bị năng lượng màu xám bạc đánh cho hầu như không còn tung tích gì!

- Chuyện này... làm sao có thể có chuyện này được.

Đại hòa thượng vô cùng kinh ngạc.

- Đây là tà dị lực, không ngờ lại có thể phân giải được chân khí?!

Trên mặt đất, Dương Thần cau mày, thân hình vừa động dậy, đã hiện ra trước mặt Nghiêm Bất Vấn.

Không thể dựa vào năng lực của đại hòa thượng này mà nuôi hi vọng được.

-Ồ, ngươi đến rồi sao? Hình như không thích hợp lắm thì phải.

Nghiêm Bất Vấn cười thần bí.

Dương Thần đột nhiên cả kinh, không xong rồi!

Quả nhiên trên mặt đất, mấy tên lâu la đã cầm sẵn pháo đồng trong tay, nhắm thẳng vào Đường Uyển và Thái Ngung!

- Tránh mau!

Dương Thần hô to một tiếng, Thái Ngung đương nhiên là biết tránh đi,

lúc này hắn cũng chỉ có thể tin tưởng vào tốc độ của Thái Nghiên, còn mình thì bay xuống cứu Đường Uyên!

Vài chùm tia sáng xuyên qua, trúng mấy tên người hầu của nhà họ Đường, bọn họ ngã xuống rồi không thấy đâu nữa.

Đường Uyên chỉ cảm thấy cơ thể bị chấn động mạnh, mở mắt ra thì đã thấy đứng bên cạnh Lý Độn, còn Thái Ngưng dựa vào khinh công cao cường, nhưng mặt cũng cắt không còn giọt máu.

- Hừ, tốc độ quả thật là rất nhanh, nhưng dù ngươi có nhanh hơn nữa thì đã làm sao nào, bọn chúng nhất định sẽ không trốn thoát được đâu, trừ phi ngươi có thể trong chớp mắt mà đem được toàn bộ người ở đây đi

Nghiêm Bất Vấn vừa nói xong, hơn hai mươi khẩu pháo bạc lại lóe sáng!

Lúc này đây, cả đám người Thái Vân Thành và Lý Mạc Thân đều bị bắn sượt qua người!

- Không xong rồi, chạm được đến rất gần rồi!

Thái Vân Thành vẻ mặt ảo não, không còn chú ý gì đến tác phong chỉ huy nữa.

Nghiêm Bất Vấn nhe răng cười độc ác,

- Quá muộn rồi, nã pháo!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 978

Bản Chất Của Đá Thần

Dương Thần không còn cách nào, hắn vốn trong tầm tay có một pháp bảo hạ đẳng trong “Càn nguyên vòng tay sao Bắc Đẩu”, có thể dùng để phòng ngự.

Nhưng đến giờ khắc quan trọng, đối với một người căn bản không quen cách sử dụng pháp bảo như hắn, nào dám lên mặt, chỉ phải vận chuyển mười phần lực thiên địa diễn sinh, tạo ra một vòng lớn bảo vệ, bao trùm cả khu vực này!

“Ầm!”

Mười mấy chùm sáng màu xám bạc bắn trúng vòng bảo vệ vô hình, phát ra một quang sáng lớn màu xám bạc.

Dương Thần chỉ cảm thấy một trận khí huyết nổi lên mạnh mẽ, thiếu chút nữa cắt đứt sự kiểm soát, khiến cho vòng bảo vệ vỡ vụn thành nhiều mảnh!

Cũng may từ nhỏ trải qua khổ cực, đã gặp phải những khó khăn của kẻ xấu gây ra, nỗi đau đớn giống như xé nát tâm can trong mắt người khác, Dương Thần cũng sẽ không chịu nhún nhường.

Tinh thần dẻo dai kiên cường, hơn xa so với người bình thường khác, sau khi Dương Thần miễn cưỡng chống lại một đợt tấn công, sắc mặt mặc dù khó coi, nhưng lại thắng ở sự hồi phục công hiệu của “hương niệm diễn sinh kinh”, lập tức điều chỉnh lại, từ trong chu thiên khí bổ sung đầy đủ sức mạnh của trời đất vào đan điền.

Nhưng cơn sợ hãi cũng khiến trái tim của Đường Uyển và Thái Ngưng đều thót lại, theo bản năng vội vã chạy đến bên cạnh Dương Thần.

- Anh không sao chứ!?

Hai người phụ nữ cùng đồng thanh, sau khi nói xong, mới nhận ra đối phương cũng xuất phát cùng vị trí, không tránh khỏi sự lúng túng mặt đỏ ửng lên.

Mặc dù cả hai đều biết sự tồn tại của đối phương, nhưng rốt cuộc không có qua lại gì.

Dương Thần thở hắt hển, cười nham hiểm nói:

- Giờ phút này hãy chăm sóc tốt bản thân các em, đợi anh giết hết bọn chúng, các em hãy hầu hạ anh là được.

- Anh còn nói đùa như vậy được nữa.

Đường Uyển không khỏi cười trách móc, người đàn ông này dường như trước mắt có khó khăn thế nào, đều dường như không có sự sợ hãi.

Trên thực tế cũng là như vậy.

Mặc dù thủ đoạn và thực lực của Nghiêm Bất Vân, có thể đạt đến mức có thể uy hiếp được Dương Thần, nhưng Dương Thần từ nhỏ đã trưởng thành trong chiến đấu.

Có lẽ những việc như kết hôn khá khó giải quyết, còn làm rối cả lên, nhưng nói đến đánh nhau, nếu hắn tự xưng là lão Nhị, trừ khi lão Đại là một người nào đó đang nói mê.

Ngay ở giờ phút thở gấp gấp, Dương Thần đột nhiên nhận ra điểm mấu chốt có thể nắm lấy để giành được chiến thắng!

- Hóa ra là như vậy.

Trong lòng Dương Thần đồng thời với sự bình tĩnh, đã nghĩ ra một ý tưởng cực kỳ gan dạ.

- Toàn bộ các em hãy đứng ở đây không được lộn xộn, tốt nhất hãy dựa sát vào nhau, nếu không muốn chết, toàn bộ không cần hỏi nhiều, nếu không chết rồi cũng đừng trách anh không nhắc nhở.

Dương Thần vừa nói dứt, bóng dáng lại lần nữa bay xoẹt đi, một khi xuất hiện, liền đổ xuống bên cạnh hai tên chiến sĩ sinh hóa.

Trong đó có một gã tay cầm thùng thuốc súng màu xám bạc, người kia nhìn thấy Dương Thần liền bay tới đá một cước!

Dương Thần không tránh né, nắm lấy phía sau đùi tên kia đang đá tới, hai sức mạnh của trời đất quay cuồng cuộn lại, khiến hai gã chiến sĩ Sinh hóa bị đánh vỡ hoàn toàn.

Trên bầu trời, Đại hòa thượng tay cầm Lục ma côn, đang liên tục giao chiến với Nghiêm Bất Vân, nhưng Nghiêm Bất Vân tỏ ra cực kỳ thoải mái, ngược lại còn đánh cho Đại hòa thượng bắt đầu thấm mệt.

Chân nguyên lực hình thành nên thế tiến công này, ở trước mặt Nghiêm Bất Vân, đều sẽ bị xử lý loại bỏ, hoàn toàn không có tác dụng vốn có của nó.

Trên mặt đất, Nghiêm Bất Vân vẫn tiếp tục không chế những gã chiến binh khác, tấn công mãnh liệt vào đám người Lý gia và Thái Vân Thành!

Ngoại trừ mười mấy người tay cầm thùng thuốc nổ, những chiến binh khác xông lên trước như con sói bị đói, trong con người hồng khát máu hoàn toàn là dã tính mãnh liệt, có thể nói không còn tính người!

- Bảo vệ cục trưởng!

- Bảo vệ tướng quân!!

Nhóm đặc công cầm súng trường tự động đường kính năm mươi, điên cuồng bắn vào đám người đó, nhưng viên đạn chạm đến thân thể của quái vật, chỉ là một chút pháo hoa, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả!

- Sao vậy, cuối cùng ta cũng hiểu được lão Dương thật đáng giận! Đây đâu phải là thân thể con người! Quái vật!!

Lý Độn không cam lòng hét to lên.

Thái Ngung bắt mắt với lời nói xấu của tên này với người yêu mình, lạnh lùng nói:

- Nói những câu như vậy, không bằng nhà người nghĩ cách làm thế nào để ngăn cản lại, chúng ta cần phải chia sẻ với Dương Thần một chút.

- Ha ha, nói đến người đó trong lòng cô không vui vẻ gì.

- Hừ!

Thái Ngưng hừ lên một tiếng, khinh thường chẳng thèm đáp lại.

Người phụ nữ nhìn chuẩn hai gã nhân bản ở sát nhau, thi triển kinh công, sau khi bay lên trời, Tiên Thiên chân khí cuộn lại, một tay dùng thủ pháp Mạn Thiên Hoa Vũ ném ra Lê hoa châm, giống như thiên la địa võng cuốn hai người vào bên trong!

- U a!

Hai gã người nhân bản mặc dù thân thể dũng mãnh, nhưng cuối cùng chỉ là thân thể của Dương Thần, không có bất kì cái gì bảo vệ được.

Sau khi Lê hoa châm đâm vào mắt tên đó, lập tức máu đen tuôn ra, sau khi mù mắt, cũng mất đi bản lĩnh chiến đấu, chỉ không ngừng phát điên làm càn ở chung quanh.

Ở một phía khác, Lý Độn đã tu thành Tiên Thiên đại viên mãn, đánh nhau càng trở lên điên cuồng hoang dại hơn!

Hắn đã tháo cái lồng bảo vệ mắt ra, hai nắm đấm ngưng kết lại chân khí Tiên Thiên hùng hồn cất giữ truyền Mật tông, va vào vài tên chiến binh sát bên cạnh, tấn công vào đó, toàn bộ là tiếng vang bộc phá!

Trước đó Lý Độn bị năm tên người nhân bản đánh cho thiếu chút nữa đi về bên kia thế giới, phần lớn bởi vì cần phải bảo vệ Đường Tâm.

Nhưng bây giờ, Đường Tâm có Dương Thần đang bảo vệ, hắn có thể tự buông tay chân ra, có thể vật lộn trực tiếp một cách hữu hiệu với đám người này.

Rất nhanh, hai tên người nhân bản đã bị đánh vỡ đầu, óc chảy ròng ròng, chết ngay tại chỗ!

Một lát sau, phía đằng xa chỉ còn lại chục tên nam giới tay cầm thùng thuốc nổ màu bạc, lại lần nữa bắn một chùm sáng trí mạng vào đám người!

Sau khi Lý Độn và Thái Ngưng tự mình trốn thoát, bóng của Dương Thần lại lần nữa quay trở lại chỗ mọi người.

Sau khi vòng bảo vệ mười phần uy lực được tạo ra, lại có thể chặn được sự công kích cứng rắn đó!

- Ta hiểu rồi!

Lý Mạc Thân bất ngờ vui vẻ nói:

- Những vũ khí này, mặc dù uy lực rất mạnh, nhưng tích tụ những năng lượng này cần một thời gian nhất định, nếu nhân lúc chờ uy lực này tích tụ lại, loại bỏ những tên chiến sĩ đã cải tạo, tự nhiên có thể đánh bại được bọn họ.

- Lão già phản ứng coi như tạm được.

Trán của Dương Thần rơi xuống giọt mồ hôi lạnh, việc che chắn thế này

có thể không thoải mái.

Ở giữa không trung Nghiêm Bất Ván bị đẩy lui đã có chút bối rối ở đằng sau Đại hòa thượng cười ha hả.

- Cho dù bị người phát hiện ra thì đã sao, pháp năng lượng phản vật chất này, chính là bất chúc năng lượng của đá thần để thí nghiệm tạo ra mà thôi. Mặc dù vật thí nghiệm cũng có thể khiến người sử dụng hết thực lực để chống chọi, có thể thấy được, nếu ta dùng năng lượng phản vật chất thuần khiết nhất của đá thần, người đã không phải là đối thủ của ta.

Nghiêm Bất Ván ngao ngễ nhìn bằng nửa con mắt.

Năng lượng phản vật chất?

Dương Thần kinh ngạc một hồi.

Nghiêm Bất Ván cười lạnh lùng:

- Ngu xuẩn, thiết cho người lúc trước chiếm lấy đá thần lâu như vậy, còn bị ánh sáng của đá thần chiếu vào, hóa ra không biết bản chất của đá thần?

Đây là tinh thể phản vật chất tinh túy nhất trong vũ trụ, nó tồn tại độc lập ở bên ngoài không gian với vật chất ổn định, chân nguyên lực của các người cũng tốt, chân khí Tiên Thiên cũng tốt, tất cả năng lượng trong không gian đều không thể chống lại năng lượng phản vật chất của đá thần!

Chỉ cần ta có được đá thần, ta chính là thần siêu thoát ở ngoài quy luật không gian.

Ta mới tồn tại vô địch, tất cả các người đều phải chết!!

Sắc mặt của Dương Thần không đổi, nhưng trong lòng lại như sông cuộn biển gầm.

Tên Nghiêm Bất Ván vẫn còn đủ vốn để kiêu ngạo.

Đá thần cũng không phải vừa rồi mới xuất hiện, sợ rằng ít nhất cũng có lịch sử hơn vạn năm.

Trong quá trình đó, từ trước tới giờ chưa có ai lợi dụng được hoàn toàn Đá thần như vậy, nghiên cứu được sâu sắc như vậy!

Nghiêm Bất Ván không ngờ lại phát hiện ra bản chất của đá thần, lại còn thật sự vận dụng được năng lượng phản vật chất biến đổi như vậy, thật sự kinh khủng!

Chỉ có điều, Dương Thần lại không biết rằng, Nghiêm Bất Ván không phải hoàn toàn dựa vào chính mình mới hiểu được những điều căn bản của đá thần, nếu không có sự suy nghĩ mang tính trí tuệ hàng mấy vạn năm của Athena, có được một vài kết quả cơ bản, Nghiêm Bất Ván dù cho có thiên phú, cũng thật khó trong điều kiện không hề có cơ sở gì, phân tích được tác dụng của đá thần đến mức độ như vậy.

Đương nhiên, Nghiêm Bất Ván cũng sẽ không nói ra sự thật, trong mắt hắn, lần này sau khi hoàn thành phối hợp âm mưu với Đường Triết Sâm, chính là ngày tận thế của tất cả mọi người ở hiện trường, bao gồm cả Dương Thần!

- Thằng nhóc vô liêm sỉ, điên cuồng ngang ngược!

Đại hòa thượng với chiếc áo cà sa đen gần như đã rách hết trong cơn giận dữ, giơ lục ma côn lên, xông tới Nghiêm Bất Vấn.

- Thiên Âm vô tượng, không thể bắt diệt! Tu La pháp thân!

Chân nguyên lực được cô đọng thành của Phật môn tâm pháp thuần túy, biến hóa huyền ảo thành Tu La pháp tướng cực lớn, tám cánh tay đầu quý, trong tiếng rít kèm theo tiếng gào khóc thảm thiết, nhưng lại có chứa cả Phật môn phạm âm!

Lúc này, rõ ràng Đại hòa thượng đã không nhin nổi nữa, là một sứ giả Hồng Mông, vốn muốn đến một ván định càn khôn, lúc này lại trở thành một người vô dụng.

Lục ma côn mạnh mẽ, Tu La pháp tướng cũng hét lên điên cuồng, dựng vút lên trời cao che phủ Nghiêm Bất Vấn.

Trong lúc nhất thời, trên bầu trời giống như một vòng kim nhật đột nhiên nổ tung, tiếng leng keng của vũ khí chạm vào nhau, cùng với âm thanh không khí xé rách cả không gian, kèm theo từng trận gió, khiến những người bình thường trên mặt đất không thể mở được hai mắt!

Trong mắt của Nghiêm Bất Vấn nhảy lên hai ngọn lửa màu xám bạc, một thân thể người với áo dài trắng bay phấp phới, từ trong trái tim của hắn, một chùm sáng năng lượng phản vật chất màu xám bạc không biết khi nào đã lặng lẽ hình thành nên Tu La pháp tướng vốn là phân thân pháp tướng mà Phật môn gần như cấm kỵ, dù sao Tu La là họ hàng của địa ngục, bất lợi cho người trong Phật môn thanh tâm tu hành.

Nhưng Đại hòa thượng vì chém rơi Nghiêm Bất Vấn, cũng bắt chấp hết cả, dùng hết sức mạnh tu hành ở thời kỳ cuối hóa thân, muốn thôn tính hoàn toàn Nghiêm Bất Vấn!

Sau khi Tu La pháp tướng hoàn toàn đã bao vây bên trong Nghiêm Bất Vấn, trong lòng Đại hòa thượng trở nên vui sướng, đầu nhọn của lục ma côn cũng đang đánh mạnh vào đầu Nghiêm Bất Vấn!

Nhưng khi nghĩ rằng Nghiêm Bất Vấn không thể chống đỡ nổi, chùm ánh sáng ở ngực của Nghiêm Bất Vấn tích tụ phát ra ánh hào quang rực rỡ lóa cả mắt!

Hào quang màu xám bạc, giống như vô số sợi dây thép tinh mịn, sau khi xuyên thấu Tu La pháp tướng, từng bước xâm chiếm, hoàn toàn làm tan rã Tu La pháp tướng!

Bởi vì ở cự ly rất gần, cơ thể của Đại hòa thượng cũng bị trúng chiêu!

- Phì phò phì phò!

Mấy tiếng xuyên thấu, máu loãng rơi lả tả trong không trung!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 979

Người Còn Coi Mình Là Người Sao?

Đại hòa thượng không muốn tin nhìn thẳng Nghiêm Bất Vấn với thân hình đồ sộ bất động, làm sao có thể nghĩ rằng, năng lượng phản vật chất gì đó bỗng nhiên lại có thể tăng lên mạnh mẽ đến như vậy!

Hắn, không ngờ vẫn thật sự không nhúc nhích!?

Bản thân bị trọng thương, Đại hòa thượng chỉ có thể thu lục ma côn lại, phóng đi tám chấn màu đồng cổ, lại lần nữa hình thành nên hình ảnh tám chấn cực lớn, bảo vệ ở bên ngoài. Khiến cho mình có thời gian nghỉ ngơi một chút.

Sau khi từ tay áo lấy ra một viên đan dược không biết là vật gì, lập tức uống vào, Đại hòa thượng rõ ràng cần chữa thương ổn định bằng đan điền chân nguyên.

Dương Thần nhìn thấy cảnh tượng này trên mặt đất cũng có chút khiếp sợ, thực lực mà Nghiêm Bất Vấn vừa rồi phát tác ra, khiến hắn không dám nói có thể cứng rắn đứng vững được!

Chẳng lẽ nào...

Nghiêm Bất Vấn cũng không vội mà tấn công Đại hòa thượng kia, với bộ đưa mắt nhìn đám người của Dương Thần trên mặt đất, nói:

- Thế nào, sợ rồi chứ? ta muốn các người dần dần, dần dần, từng bước đi đến vực sâu của cơn sợ hãi... Các người sẽ nhận ra, các người càng ngày càng tuyệt vọng... Nã pháo!

Chỉ còn lại bảy tám gã chiến sĩ kia, lại lần nữa phát ra pháo năng lượng phản vật chất!

Dương Thần tạo ra vòng bảo vệ, lại là một vòng bị năng lượng phản vật chất tấn công mạnh vào, sắc mặt sau một hồi trắng bệch, nhanh chóng bổ sung sức mạnh của trời đất, lập tức cùng với Thái Ngung, Lý Độn, đi lên lại xử lý mấy tên chiến sĩ nhân bản.

Nhìn thấy mấy tên chiến sĩ nhân bản trở nên ít dần trên mặt đất, đặc biệt là người cầm pháo năng lượng phản vật chất, chỉ còn có năm người, Nghiêm Bất Vấn cũng không có chút gì căng thẳng.

- Chà, xem ra những vật thể thí nghiệm này không đáng tin cậy, nhưng thật ra còn có nhiều triển vọng.

Nghiêm Bất Vấn dường như đang khảo sát gì đó, nhàn hạ bước chậm chậm mấy bước trên không trung, liếc mắt nhìn Đại hòa thượng đang trị thương ở đằng sau tám chấn đó, nhếch miệng cười:

- Con lừa ngốc, Hồng Mông các người chỉ cử mỗi người đến, không sợ

chết cũng không có người báo tin cho người?

Một đám râu ria của Đại hòa thượng không ngừng run rẩy:

- Tiểu tử Nghiêm gia, bản tăng lần này nhốt người vào trong lục đạo luân hồi!

Dứt lời, dường như không kìm chế được cơn phẫn nộ, Đại hòa thượng sau khi mặc niệm Phật môn pháp quyết xong, đồng thời gọi ra lục ma côn, một tay cầm lấy chiếc thuẫn lớn màu đồng cổ hướng về phía Nghiêm Bất Vần!

Chiếc thuẫn to đó phóng ra tia sáng rực rỡ, trong tiếng kêu cứng cáp nặng nề, hình thành nên một đợt sóng lớn vô cùng hung hăng!

Đại hòa thượng theo sát phía sau thanh thuẫn, lục ma côn trên tay giống như giao long rời biển, rõ ràng muốn kết hợp giữa thanh thuẫn to với lục ma côn lại, hình thành nên lực tiến công hai tầng.

Ý tưởng này thật hay, nếu là Nghiêm Bất Vần kiêu ngạo, có gan chống chọi, có lẽ có thể nhân cơ hội đánh cho trọng thương.

Nhưng Nghiêm Bất Vần khước miệng cười lạnh lùng, rõ ràng không có ý định tránh né!

Chỉ nhìn thấy Nghiêm Bất Vần giơ tay, ở lòng bàn tay, trực tiếp lóe ra một điểm sáng năng lượng phản vật chất màu xám bạc!

- Âm!!

Trong tiếng nổ lớn phát ra, điểm sáng đó chợt lóe lên và không ngừng mở rộng, cuối cùng là một cột sáng lớn nhỏ to khỏe như cái cối xay.

Cột sáng đó so với pháo năng lượng phản vật chất đợt trước bắn ra không biết mạnh hơn mấy lần, cho dù uy lực tất cả hơn mười thanh pháo hợp lại, sợ rằng cũng không mạnh được như vậy.

Đại hòa thượng cũng không kịp va chạm với nó, đã bị toàn bộ cột sáng nuốt trọn!

Dường như trên bầu trời đều nhiễm một màu xám bạc, sau khi màu sắc đẹp dễ dần dần u ám.

Mọi người mới nhận ra toàn thân đầy mồ hôi lạnh, Đại hòa thượng kia đã hoàn toàn biến mất!

Hai pháp bảo, một mặt tám chắn màu đồng cổ đã vỡ vụn thành những mảnh sắt mục nát, rơi xuống, và lục ma côn kia, giống như bị vô số những giọt nước ăn mòn, không còn sáng bóng rơi xuống đất tan thành bột.

Bồng bênh bồng bênh, vài miếng mảnh áo cà sa màu đen bạc hoa văn còn lại, rơi vào trong đại viện Đường gia.

Giây sát!

Không ngờ lại là một chiêu hạ sát trong tích tắc!!

Công lực của hóa thân thời kì cuối, còn mang theo cả pháp bảo hộ thân, không ngờ lại bị hạ sát trong tích tắc như vậy?!

Lúc này mọi người mới tỉnh mộng!

Gã Nghiêm Bất Vần kia vừa rồi rõ ràng là đang đùa giỡn, sau khi cho mọi

người một tia hi vọng, lại trực tiếp nhốt hi vọng vào trong vực sâu!

Dương Thần vẫn giữ vững sự suy đoán của mình, nói:

- Pháo năng lượng phản vật chất đó, ẩn chứa năng lượng phản vật chất, toàn bộ là mình dùng chính năng lượng của cơ thể để bổ sung thêm vào, người mới có ngọn nguồn của năng lượng này!

Nghiêm Bất Vấn thối bàn tay, cúi đầu cười nói:

- Ta cũng không sợ nói với người, hiện giờ, ta chính là đá thần, đá thần chính là ta.

Nói xong, Nghiêm Bất Vấn đột nhiên kéo áo khoác của mình ra!

Lại một cảnh tượng khiến người ta phải sợ hãi xuất hiện!

Chỉ nhìn thấy phần ngực của Nghiêm Bất Vấn, một khu vực chỗ trái tim, bên trong đúng là một khối đen xì, dường như một đoàn vật chất sống đang không ngừng nhúc nhích ở bên trong.

- Đá thần!

Dương Thần lập tức nhận ra vật thể đó là cái gì!

- Người đã dung hợp đá thần vào trong cơ thể người!?

Lại còn có con người điên cuồng khoa học một cách kinh sợ như vậy sao!? Lấy bộ phận của trái tim mình thay bằng đá thần!?

- Ha ha ha ha! Thế nào, sợ chứ!?

Nghiêm Bất Vấn cười hô hô nói:

- Ta bây giờ, với tần số năng lượng của đá thần hoàn toàn xứng đôi, đá thần lúc nào cũng truyền cho ta năng lượng phản vật chất tinh túy, ta trở thành đại não của đá thần, nó không bao giờ là thứ để các người với tài trí bình thường lấy đi làm cái gì đó, vật nhỏ nhất để thí nghiệm!

Chỉ có ta, Nghiêm Bất Vấn, mới có thể xứng với kiệt tác trong vũ trụ như vậy!

Nói xong, Nghiêm Bất Vấn đột nhiên giơ tay, một cột sáng màu xám bạc, âm âm bùng nổ ở khu vực nơi Dương Thần và mọi người đang ở!

Dương Thần dường như trong nháy mắt đã phản ứng lại, tạo ra vòng bảo vệ!

Và xung quanh chỉ còn sót lại năm tên chiến sĩ cầm pháo, cũng đều mở pháo phản vật chất!

- Âm âm âm!!!

Lần này, vòng bảo vệ hình thành với sức mạnh của trời đất, bị chấn động vô cùng dữ dội!

Nghiêm Bất Vấn tùy ý khoát tay sử dụng năng lượng phản vật chất, còn mạnh mẽ uy lực hơn mười cỗ pháo trước!

Dương Thần không kìm nổi kinh mạch rung mạnh, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như sông cuộn biển gầm, cổ họng ngòn ngọt, khóe miệng trào ra một tia máu tươi!

- Lão Dương!!!

- Dương Thần!!

Lý Độn và Đường Uyển, Thái Ngưng đều kinh hãi kêu to.

Trong mắt bọn họ dường như Dương Thần vô địch, không ngờ lại bị đánh nội thương!?

Sau khi đứng vững lại, Dương Thần lập tức dùng “Hương niệm diễn sinh kinh” nhanh chóng chữa trị nội thương của mình, nhếch miệng miễn cưỡng cười:

- Không sao, thương nhẹ thôi.

- Hừ hừ.

Nghiêm Bất Vấn cười nói:

- Năng lượng phản vật chất của ta, vô cùng vô tận, thương nhẹ sao? Đợi ta đánh ngươi mấy chục lần nữa, xem ngươi còn bị thương nhẹ không!!

Nói xong, lại định giơ tay lên lần nữa, không để cho Dương Thần có cơ hội thở dốc!

- Không cần! Bất Vấn đừng đánh!!

Bỗng nhiên, Đường Tâm vẫn trốn ở trong đám người, liền xông ra ngoài!

Đường Tâm với vẻ mặt hoảng sợ, sắc mặt có chút trắng bệch, lại lấy hết dũng khí, cầu xin Nghiêm Bất Vấn nói:

- Bất Vấn, anh hãy thu tay lại đi, đừng gây tai họa lớn nữa có được không!

Nói xong, Đường Tâm ấn lại bụng của chính mình, nói:

- Anh xem, ở đây... Ở đây là con của anh, lẽ nào anh nhẫn tâm như vậy, ngay cả con trai của mình cũng không bỏ qua sao!?

- Đồ tiện nhân!

- Đường Tâm! Em định làm gì vậy!?

- Tâm nhi....

Giữa đám người, có người không biết cha ruột đứa bé ở trong bụng của Đường Tâm, không ngờ là Nghiêm Bất Vấn, không nhận nổi kêu to lên.

Nhưng khuôn mặt buồn bã và đau đớn của Lý Độn, lại có chút căm giận vô tận.

Đường Triết Sâm thờ ơ lạnh nhạt nhìn, dường như không có liên quan gì đến hắn, chỉ còn chờ đợi thu kết quả cuối cùng.

Nghiêm Bất Vấn nheo mắt, cười lạnh lùng nói:

- Đồ chó cái nhà ngươi, hóa ra vẫn còn sống?

- Cái gì...

Đường Tâm không dám tin vào những gì mà tai mình nghe thấy được.

- Ta nói ngươi là chó cái, ngươi vẫn chưa nghe rõ sao? Chó cái, chó cái, đủ rõ ràng chưa?

Nghiêm Bất Vấn nhếch miệng cười:

- Ngươi thật sự còn coi mình là người sao? Từ khi lão Đường sắp xếp cho ta quen biết ngươi, chẳng qua ngươi chỉ là đầu mối giả dối được dùng để làm

thủ thuật che mắt, cơ thể người trong mắt ta, chính là chiếc thùng tháo nước tùy ý muốn đùa bỡn thì đùa bỡn, người không phải là chó cái thì là cái gì?

- Câm mồm!!

Lý Độn vô cùng tức giận, bước lên trước ôm lấy Đường Tâm, nổi giận nói:

- Người là kẻ điên phát rồ, ngay cả con mình cũng muốn giết, người mới là súc sinh!!

- Hừ.

Nghiêm Bất Vấn khinh thường

- Đứa nhỏ? Chỉ có người sinh cho ta, mới là đứa nhỏ, một con chó cái bởi vì ta có chút dạy dỗ nó, mang thai con chó con, coi như đứa trẻ sao? Nếu người muốn chơi con chó cái này, ta sẽ tiễn người cũng không sao cả.

Đường Tâm loạng choạng, bước chân đã đứng không vững, nước mắt như mưa, không ngừng chảy xuống, trong mắt tràn đầy màu tro tàn.

Cô nhìn thấy Dương Thần, người mạnh nhất đã có chút căng thẳng, mới nghĩ kéo dài thời gian một chút, tồn tại một tia may mắn, có lẽ Nghiêm Bất Vấn cũng sẽ mở lòng từ bi cũng không chừng.

Mặc dù cô chỉ ôm một tia hi vọng, mong rằng Nghiêm Bất Vấn tạm thời có chút tâm lòng, cô cũng biết Nghiêm Bất Vấn có lẽ sẽ không coi cô là gì, dù sao y sớm biết mình có con, nhưng thật không ngờ, kết quả còn tàn nhẫn hơn rất nhiều!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 980

Mối Hận Trong Lòng

- Nghiêm Bất Ván, đừng nhiều lời, người đã giết người của Hồng Mông, sau đó lại giết đám người của Cục an ninh và Viêm Hoàng Thiết Lữ, lại định giết cả Dương Thần, muốn xóa sổ Dương gia và Ninh gia. Đến lúc đó người của Hồng Mông đến cũng có ích gì, còn để ý những người này làm gì!

Đường Triết Sâm chậm rãi nói.

- Ông...Đường Triết Sâm, ông đang nằm mơ à!

Lý Mạc Thân phần nộ gầm lên.

Đường Triết Sâm lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm để ý tới, quay đầu nhìn khuôn mặt tràn đầy tuyệt vọng của Đường Uyên, nói:

- Tiểu Uyên, cháu vẫn còn là người có ích cho Đường gia. Nếu như cháu về bên ông nội, ông sẽ bảo toàn mạng sống cho cháu, sau này tiếp tục đảm nhận công việc kinh doanh ở phía Nam.

Đường Uyên cứng nhắc lắc đầu, nhưng ánh mắt thì vô cùng kiên định:

- Vì muốn lấy mạng người đàn ông mà tôi yêu, ông đã nhẫn tâm hạ độc thủ với đứa cháu ruột này, ông không phải là ông nội của tôi...Ông cũng không xứng là ông cố của con gái tôi. Cho dù hôm nay tôi chết dưới tay Nghiêm Bất Ván, có làm ma tôi cũng sẽ không nhận ông!

- Ha ha!

Nghiêm Bất Ván cười lớn:

- Lão già họ Đường kia, xem ra cháu gái của ông không thêm tính sổ với ông nữa. Ông cũng giúp ích cho ta không ít, ta sẽ giúp cô ta ra đi một cách nhẹ nhàng, không đau đớn.

- Hừ!

Đường Triết Sâm ánh mắt lạnh lùng:

- Không muốn quay lại Đường gia cũng không sao, chẳng qua cũng chỉ là một đứa con gái, một khi đã có đàn ông thì tim cũng không thuộc về cái nhà này nữa.

Nói xong, Đường Triết Sâm quay người lại chỗ Đường Hoàng và đám người Đường gia đang đứng, nói:

- Hôm nay con cháu Đường gia đang ở đây, nếu như có ai không đồng ý với cách làm của ta, thì có thể bước ra đây. Ta không cần những kẻ ngu ngốc, hèn nhát xuất hiện tại Đường gia trong tương lai.

Tiếng quát lớn đến chói tai, toàn bộ người của Đường gia đều im thin thít. Đến Đường Hoàng cũng chỉ biết nhắm mắt cúi đầu.

Tuy bọn họ đều đang rất sợ hãi, nhưng vẫn có thể nhìn ra tình hình hiện

tại.

Bây giờ, đến cả Dương Thần cũng chỉ như lấy trứng chọi đá, Nghiêm Bất Vãn chiếm thế thượng phong. E rằng, nếu như không đứng về phía Đường Triết Sâm thì không chừng sẽ mất mạng ngay lập tức.

Hơn nữa, nếu Đường gia thực sự tiêu diệt Dương gia, Lý gia, Ninh gia, thì họ sẽ trở thành gia tộc đứng đầu Hoa Hạ, sẽ thu được bao nhiêu lợi lộc? Thật khó có thể tưởng tượng được!

Có người cảm thấy thê lương, nhục nhã ê chề, có người lại âm thầm thấy hưng phấn, với các ý nghĩ xấu xa, quỷ quái.

Nhìn thấy không ai phản đối mình, Đường Triết Sâm cười đầy thâm ý, đưa mắt nhìn Nghiêm Bất Vãn nói:

- Được rồi! Bắt đầu đi, kẻ đáng chết, hôm nay nhất định phải chết!

- Không cần ông nói ta cũng biết!

Nghiêm Bất Vãn lại lần nữa giơ tay, hướng về phía mọi người đang đứng, một chùm năng lượng phát sáng mạnh mẽ phát ra.

Dương Thần vừa định tạo ra vòng bảo hộ thì phát hiện ra có chỗ không ổn.

- Lý Độn!!

Vì vừa rồi khi tạo ra vòng bảo hộ Đường Tâm và Lý Độn lại ở cách nhau khá xa mọi người.

Dương Thần để đảm bảo có thể bảo vệ được đám người của Lý gia, Thái gia, đã dùng hết sức tạo ra vòng bảo hộ, nếu tiếp tục mở rộng sẽ không thể chống cự nổi, nên lúc này chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn hai người họ ở bên ngoài.

Lý Độn cũng phát hiện ra tình huống này, nhưng ngay lập tức y cũng phát hiện ra cột sáng mà Nghiêm Bất Vãn tung ra không phải trực tiếp nhắm thẳng vào họ, mà là có 5 cột sáng nhỏ cùng đi theo một hướng, chúng tách ra rồi sẽ nhập lại khi chạm tới họ.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc ấy, suy tính trong chớp mắt, Lý Độn dồn toàn bộ Tiên Thiên chân khí, nhanh như cắt ôm lấy Đường Tâm tránh đi.

Nhưng mọi việc không chỉ có vậy, tốc độ của chương năng lượng ấy, lại nhanh hơn tốc độ của y.

- Hự!!

Cùng lúc quần áo phía sau lưng Lý Độn bị xé toạc, một tia ánh sáng xuyên qua người y.

- Áaaaaa!

Lý Độn hai mắt mở lớn, đau đớn phát ra tiếng kêu đầy thống khổ.

Chương này đau đớn tàn nhẫn thân thể như bị tằm ăn. Không phải là điều những người bình thường có thể tưởng tượng được.

Cũng may tu vi của Lý Độn đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên khá thuận

lợi, tuy không mạnh như lực chân nguyên, nhưng Tiên Thiên chân khí có thể giảm bớt uy lực của đòn tấn công này.

Vết thương ở lưng căn bản không lớn lắm, vì Tiên Thiên chân khí ngưng tụ đang dần không chế được đòn tấn công, nhưng máu lại chảy không ngừng khiến cho mọi người vô cùng khiếp sợ.

- Độn Nhi!

Lý Mạc Thân và mấy người khác hét lớn, đây là đứa con độc đinh nhà họ Lý, họ làm sao có thể không lo lắng cho được!

Còn Đường Tâm lại cảm nhận được trong nháy mắt ấy, Lý Độn vì cứu cô, mà dùng thân thể của y để che chắn, điều này khiến cô hoàn toàn ngây dại.

Tuy rằng vẫn biết Lý Độn luôn cố gắng để bảo vệ cô. Lúc sáng sớm trong rừng sam, y cũng liều chết bảo vệ cô như vậy.

Nhưng, trực tiếp nhìn thấy như vậy, thì lại là lần đầu tiên cô cảm nhận một cách rõ ràng y luôn sẵn sàng chết vì cô.

Điều này khiến cho Đường Tâm không thể tưởng tượng được, lại càng khó chấp nhận được là khi cô thừa nhận đứa con trong bụng là của kẻ thù không đội trời chung – Nghiêm Bất Vấn kia, hơn nữa lại rơi vào tình cảnh như vậy...

Lý Độn, không ngờ y lại vẫn một lòng bảo vệ cô như vậy!

Đường Tâm không thể nghĩ được gì khác, cảm nhận thấy bàn tay của Lý Độn ôm lấy cô, rồi lại bất lực rơi xuống, không kịp được quay người, khóc trên nền đất.

- Lý Độn...sao anh lại ngốc như vậy...!

Lý Độn môi trắng bệch, nhưng vẫn cố gắng khắc chế vết thương, không nói được lời nào.

Dương Thần vô cùng tức giận, nhưng không phải vì vết thương của Lý Độn, như mất đi hết lí trí bởi cục diện này, trống rỗng, một ánh sáng lướt qua, thân xác của 5 tay súng gần đó lần lượt nổ như pháo.

- Pang! Pang! Pang...

Những tiếng nổ liên tiếp nhau vang lên, chính là lúc Dương Thần lấy lại tu vi, đã làm cho 5 tay súng đó bị bóp nát.

Còn lại mấy tên không có vũ khí, đứng gần Thái Ngung, ít nhất thì trước mắt tính mạng chúng cũng không bị nguy hại gì.

Dương Thần không có thời gian để chữa trị vết thương cho Lý Độn, bởi vì trước mắt giải quyết Nghiêm Bất Vấn đang lơ lửng trên không trung kia mới là chuyện cấp thiết nhất.

Mặc dù hấn cũng không hoàn toàn chắc chắn.

Nghiêm Bất Vấn ung dung thưởng thức màn bi ai đang diễn ra dưới đất, nhìn thấy Dương Thần bay lên trên không, đối đầu với mình, hấn ta mới quay đầu lại.

- Người nên biết rằng bây giờ người đã không còn là đối thủ của ta nữa.

Nếu như ta tiêu diệt Hồng Mông, ta sẽ trở thành kẻ mạnh nhất trên thế giới.

Nghiêm Bất Vấn ngẩng đầu ngạo nghễ.

- Nếu như ngươi bây giờ muốn phục vụ cho ta, làm thuộc hạ của ta, hoặc là làm nô lệ, thì ta sẽ để cho ngươi sống thêm một thời gian nữa.

Dương Thần nắm chặt hai nắm đấm, nhìn lướt những người đứng phía dưới:

- Tuy ta không biết có thể làm thịt được ngươi hay không, nhưng ta lại không tìm được kẻ đứng đằng sau khiến ngươi trở thành con chó của hắn, tại sao lại chết nhanh đến như vậy?

- Người nói cái gì?

Ánh mắt Nghiêm Bất Vấn đầy vẻ nghiêm túc.

- Chẳng lẽ ta nói sai sao? Ta phải thừa nhận khoảng thời gian này ngươi trốn rất giỏi. Hơn nữa thực lực lại tiến bộ tới mức ta không thể tưởng tượng tới. Nhưng, trước lúc đó, nếu như không phải kẻ đó cướp đi thần khí, cướp đi đá Thần giúp ngươi, e rằng ngươi cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Mặc dù ta cũng không biết tên đó là ai, nhưng trong mắt hắn ta người chắc chắn cũng chỉ là loại cầu nô tài làm trâu làm ngựa mà thôi, tên đó mới là mục tiêu ta cần tìm.

Nghiêm Bất Vấn tức giận đến cả người phát run.

- Người thì hiểu gì! Ta cũng không muốn phí lời với ngươi. Hôm nay ta sẽ chứng minh rằng ta mạnh hơn ngươi gấp nhiều lần! Ta sẽ băm vằm ngươi thành trăm mảnh! Cho ngươi tan thành tro bụi! Đợi sau khi ngươi chết, ta sẽ đem đám đàn bà của ngươi đến nơi dơ bẩn nhất, để vô số tên đàn ông đùa giỡn! Nếu không sẽ khó có thể rửa mối hận trong lòng ta.

Dứt lời, ngay chỗ trái tim của Nghiêm Bất Vấn, có một luồng ánh sáng màu xám bạc lóe lên!

Dương Thần không dám khinh địch, quanh mình vẫn xuất lực tạo thành lớp xoáy mạnh, lúc nào cũng có thể chống lại lực tấn công đến.

Đồng thời, vì đã hoàn toàn phóng ra tu vi nên trời đất lúc này như có cơn lốc xoáy cuộn cuộn quét qua.

Trên bầu trời những đám mây cuộn lại một cách bất thường, cuồng phong gào thét từng trận, không gian xung quanh Dương Thần cũng bắt đầu chấn động không ổn định.

Dưới mặt đất Thái Ngung dùng ám khí chọc mù mắt của đám lính, cuối cùng thì áp lực cũng giảm đi.

Nhưng mọi người cũng không có ý định bỏ chạy, bởi vì hiện tại có chạy trốn, cũng chạy không kịp. Nếu đến những nơi đông người, như vậy sẽ càng khiến cho những người dân vô tội gặp nạn.

Có thể nói, Yến Kinh ngày hôm nay có thể là 3 đại gia tộc, hay là một đại gia tộc, chính là nhờ vào phân định thắng bại của hai con người trên không trung kia.

Ngay lúc thần kinh của mọi người căng lên như sắp đứt thì Nghiêm Bất Vần động thủ trước.

Hiển nhiên Nghiêm Bất Vần đang trong cơn giận dữ, không chỉ có ngực hắn ta phát sáng, trên hai tay cũng hình thành hai cầu ánh sáng.

- Đi chết đi!

Chỉ thấy ba luồng năng lượng ánh sáng lao thẳng về phía Thái Ngung và Đường Uyên trên mặt đất.

- Đê tiện!

Dương Thần đã sớm đoán trước được, nếu như tên này thực sự muốn tấn công hắn, thì tự mình có thể tránh được. Nhưng nếu tấn công những người dưới mặt đất, đặc biệt là những người phụ nữ của hắn, thì hắn chỉ có thể trực tiếp đỡ ba luồng năng lượng ánh sáng ấy mà thôi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 981

Lời Trăn Trối

Gần như cùng một lúc, bóng dáng Dương Thần đã ở ngay trên đầu mọi người, tạo nên một tấm chắn lớn từ không khí.

Ngay lập tức sự va đập tạo ra một luồng ánh sáng chói mắt. Ba luồng năng lượng sau khi va đập liền bắn ra rơi xuống như những hạt mưa lớn, vòng bảo hộ cũng tan ra thành cơn mưa hoa.

Nhìn cảnh tượng thì thấy vô cùng rực rỡ nhưng thực chất lại vô cùng khốc liệt.

Dương Thần cảm thấy gân cốt toàn thân như bị đập nát, khí huyết bốc lên, giống như những dòng suối nhất loạt trào lên, dây thần kinh như bị tấn công đau nhức vô cùng.

Hứng chịu cơn đau đớn như bị xé rách còn hơn cả cái chết ấy, Dương Thần không chịu được kêu lên.

Máu tươi phun ra từ miệng, rơi xuống đất...

- Dương Thần!!

Những người đứng trên mặt đất chứng kiến cảnh này, tim như rơi xuống vực thẳm không đáy.

Đường Uyển và Thái Ngưng khước mắt đỏ hoe, cắn chặt môi.

Vừa rồi ngăn cản đòn tấn công cũng đã dùng hết sức mình, bây giờ Nghiêm Bất Ván lại tăng lực tấn công lên gấp 3 lần, thật không hề đơn giản.

Mỗi lần đến một giới hạn nào đó, càng vượt qua giới hạn ấy, thì càng có khả năng bị gục ngã.

Giống như một cây cầu khi đã đạt đến giới hạn của nó, nếu vẫn tiếp tục đi trên đó thì chỉ cần một con kiến cũng có thể làm nó sụp đổ.

Dương Thần lúc này tuy rằng Thiên Địa Chi Lực có thể được bổ sung, nhưng năng lượng vũ trụ của Nghiêm Bất Ván lại không ổn định, hơn nữa với tinh thể thuần khiết của đá Thần, thì năng lực của hắn ta có thể nói là vô hạn.

Hơn nữa công pháp không có gì đặc biệt của Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh không thể phát ra lực tàn phá lớn đến như vậy, Dương Thần sử dụng toàn bộ các chiêu thức, đều vô dụng. Đây đều là những điều mà Dương Thần rút ra được.

Đối phó với thần công thông thường thì có thể tốt, nhưng đối phó với thứ có thể sánh với Độ Kiếp Kì, thì cho dù có pháp bảo, pháp thuật cũng chưa chắc đã chiếm ưu thế.

Trước mắt Nghiêm Bất Ván nắm trong tay đá Thần, hợp thành một thể với nó, toàn bộ năng lượng ấy đều được dùng để hủy diệt mọi thứ. Vậy nên

với khả năng của Dương Thần bây giờ chỉ vừa tu luyện được một nửa thì khó có thể chống cự lại được.

Nếu như không phải năng lực khổng lồ chế Thiên Địa Chi Lực của Dương Thần mạnh mẽ hơn bình thường, có sức dẻo dai, lại có thể nhanh chóng hồi phục, thì Dương Thần e rằng đã hồn siêu phách tán rồi.

Dương Thần miễn cưỡng đứng vững lại, sắc mặt trắng bệch, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, thở hổn hển, liên tục vừa tự chữa trị cho bản thân mình vừa khôi phục Thiên Địa Chi Lực.

- Thế nào rồi, mới một lúc đã không trụ được rồi à? Chẳng phải người nói vẫn chưa phân thắng bại hay sao? Chẳng phải người luôn nghĩ mình rất lợi hại hay sao?

Nghiêm Bất Ván khuôn mặt méo mó dữ tợn, giống như đang trêu đùa một con côn trùng.

Dương Thần cắn chặt răng, lửa giận trong lòng sôi trào, nhưng lại không có cách nào chống lại hắn ta.

Tuy rằng sức mạnh của viên đá Thần không phải là thứ hắn có thể hiểu hết được, nhưng theo như những gì hắn biết, đây là thứ năng lượng nguyên thủy nhất của vũ trụ, giống như có cực dương tất yếu sẽ có cực âm.

Vũ trụ muốn ổn định, không gian muốn ổn định thì nhất định phải có một lực lượng ổn định, nhưng năng lượng phản vật lại hoàn toàn khiến tất cả các không gian, khiến cho thế giới này trở nên bất ổn định.

Nói cách khác, nếu chỉ nói trên lý thuyết, thì năng lượng ổn định trong không gian yếu hơn năng lượng của phản vật rất nhiều. Trừ khi là năng lượng ổn định thuần khiết.

Nhưng là loại năng lượng gì mới là năng lượng tuyệt đối ổn định, đủ sự thuần khiết để đấu với phản vật đây?

Dương Thần có thể khẳng định là có, cũng giống như có thuốc độc tất sẽ có thuốc giải độc. Nhưng hắn nào có biết đó là gì.

Không để Dương Thần kịp nghĩ nhiều, nơi ngực của Nghiêm Bất Ván, ánh sáng bạc hình tròn lại một lần nữa phát sáng, hơn nữa năng lượng còn lớn hơn trước gấp nhiều lần.

Trên hai tay, vòng tròn năng lượng được tích tụ ngày một lớn, quả cầu năng lượng được hình thành vô cùng lớn.

Dương Thần cũng không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ có thể trở nên thật cứng rắn.

Lúc này, hắn có thể bỏ chạy, nhưng những người phụ nữ ở phía dưới thì không có cơ hội thoát được.

Hắn lại một lần nữa miễn cưỡng khôi phục lại hợp nhất Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực, tạo nên tám lá chắn dày hơn, chắc chắn hơn, chống đỡ cột sáng tử thần kia.

- Bang bang!!!!

Dương Thần chỉ cảm thấy xương cốt như nát vụn, khoe mắt cũng bắt đầu chảy máu, liên tục bị thương nặng như vậy, cho dù cơ thể của hắn không giống như người thường, thì cũng không thể chống đỡ nổi.

Cứ tiếp tục như vậy, bại trận chỉ là chuyện sớm muộn.

Trên mặt đất lại thêm vài tên đặc công sinh hóa đã bị Thái Ngung xử lý gọn gàng, nhìn thấy cảnh tượng ấy, dung nhan thanh tú lạnh lùng cũng vô cùng xúc động.

- Dương Thần! Anh không thể chỉ phòng ngự không tấn công được! Anh chỉ biết bảo vệ chúng em nên hắn ta mới không kiêng nể gì cả!

Lý Mạc Thân và Thái Vân Thành vẻ mặt xấu hổ, nếu như không phải vì bọn họ muốn chạy mà chạy không thoát, muốn đánh cũng lực bất tòng tâm, không chỉ vô dụng mà còn liên lụy cả Dương Thần!

Dương Thần cười khổ trong lòng, nếu mình tấn công, chưa kể không biết có thể đánh bại Nghiêm Bất Vãn hay không, mà chỉ cần Nghiêm Bất Vãn tùy tiện phóng đi hai chưởng, e rằng Thái Ngung có thể chạy thoát, nhưng còn Đường Uyên, Lý Độn đang bị thương kia thì sao?

Lý Độn mặt biến thành màu vàng, tức giận đến cả người phát run lên, tựa vào Đường Tâm ở bên cạnh, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm lên không trung, cười nhạo Nghiêm Bất Vãn.

- Không ngờ tôi lại làm vật cản trở Dương Thần.

Đối với một kẻ cao ngạo như hắn mà nói, từ sau khi gặp Dương Thần, không là đối thủ của Dương Thần thì cũng đành chịu, vì dù sao năng lực của hai người cũng khác nhau. Nhưng Nghiêm Bất Vãn chỉ dựa vào việc nghiên cứu khoa học mới được như vậy, mà dám coi như hắn ta là con kiến, thì điều này lại khiến hắn vô cùng khó chịu.

Đường Tâm nước mắt rơi như mưa, nhìn người trong tim của mình từ vẻ phong độ vui tươi trở nên tiều tụy, tàn tạ như vậy. Cô đột nhiên phát hiện ra rằng mình đối với Nghiêm Bất Vãn thế nào, hắn ta đối xử với cô như thế nào? Không quan trọng, dù sao thì nhìn thấy sự đau đớn của Lý Độn, bản thân cô cũng đau như dao cắt.

Nghiêm Bất Vãn quan sát mọi người, ngạo mạn cười lạnh nói:

- Đúng là một lũ sâu bọ ngu ngốc! Lãng phí thời gian với các ngươi, chẳng qua vì hiện giờ ta quá nhàn rỗi thôi. Chịu khó một chút nữa thôi, ta sẽ giết sạch không sót một ai. Kế hoạch hôm nay là sẽ chôn các ngươi ở cùng một chỗ... Có lời trăn trối gì, thì mau nói hết đi! Đương nhiên, có nói ta cũng không thể giúp các ngươi thực hiện được.

Ngoài việc cho các ngươi chết sớm hơn...

Nói xong, Nghiêm Bất Vãn trên hai tay đã hình thành hai quả cầu năng lượng phản vật vô cùng lớn, chuyển động quanh hai cuống sáng màu bạc, như những mũi tên liên tiếp nện xuống đất!

Trận oanh tạc như vậy, so với năng lượng phát ra theo cột sáng càng

mạnh mẽ hơn nhiều lần.

Dương Thần còn chưa nghĩ được cách gì để thắng được, thì lúc này lại chỉ biết đem toàn bộ sức lực ngăn cản đợt tấn công này, nếu không thì không chỉ có những người đang ở dưới kia, có lẽ đến mặt đất cũng sẽ biến thành hồ thiên thạch mất!

Không sợ Đường Triết Sâm ở bên cạnh, nhưng người của Đường gia đang trốn ở xa, cũng nhanh chóng bỏ chạy thật xa.

Dương Thần lúc này đã dùng toàn bộ tu vi, nhiều hơn nhiều so với những lần đánh trước với Nghiêm Bất Vân, vẫn muốn dốc toàn lực. Mặc dù giữ đất trời hỗn loạn, cuồng phong gào thét, nhưng vẫn chưa có chút dấu hiệu nào của sấm sét.

Dương Thần hận một nỗi không thể đánh cấp một lần sức mạnh 9 ngày của Lôi Thần, không biết chừng có thể đánh chết được Nghiêm Bất Vân, còn mình có thể sống hay không cũng không quan tâm.

Nhưng vẫn phải cẩn thận đề phòng Thiên Kiếp, nhưng khoảng cách với hắn dường như là rất lớn.

Dương Thần biết rằng, với tu vi hiện tại của mình, thì e rằng có sang Độ Kiếp thứ hai, cũng còn một đoạn đường rất dài còn phải đi. Trong lúc chiến đấu muốn nâng cao tu vi là điều không thực tế.

Nhưng nếu chỉ dùng Thiên Địa Chi Lực để chống lại thì có lẽ không đủ để chống lại lực tấn công này.

Cẩn chặt rằng, Dương Thần lấy ra từ không trung chiếc vòng tay Càn Nguyên Thiên lần trước lấy được của Lạp Tháp đạo nhân, chiếc vòng này là pháp bảo. Nếu nói về độ thời trang thì nó là loại tồi nhất, nhưng lại là thứ cao cấp nhất trên người tên hòa thượng ấy.

Tuy không phải là pháp bảo phi thường gì, nhưng Dương Thần vẫn muốn dùng hết những gì có thể dùng được.

Một loạt những suy nghĩ, cũng giống như dòng điện xẹt qua.

Giây phút hai luồng năng lượng phản vật lớn vang lên, chiếc vòng Càn Nguyên Thiên trên tay Dương Thần do tác động đặc thù của Thiên Địa Chi Lực nên phát ra ánh sáng màu bạch kim.

Một ánh sáng bạch kim nho nhỏ, phát sáng phía trên đầu mọi người, còn năng lượng khai triển thiên địa của Dương Thần, tạo nên tầng bảo hộ thứ hai, một lần nữa bao phủ lên mọi người phía dưới.

Trong khoảng khắc diễn ra sự va chạm, tai mọi người đều ù đi, đa số nhắm mắt lại, không dám nhìn cái chết tàn nhẫn sắp tới.

Đường Uyển và Thái Ngưng thì không rời mắt khỏi Dương Thần. Khi phát hiện ra hai luồng năng lượng bị tiêu tan, vui mừng tiếp đó là kinh hãi.

- Thân thể của Dương Thần, sau cơn chấn động, liền rơi xuống.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 982

Không Có Bản Lĩnh

Giữa không trung, sau tất cả những chuyện vừa xảy ra, sau khi chống lại hai luồng năng lượng phản vật, thể xác và tinh thần cũng như tiếng sấm, lực phủ ngũ tạng xoắn lại.

Ý thức dần dần dần đều trống rỗng. Dương Thần đã không thể khống chế được cơ thể của mình nữa rồi.

Trước mắt tối sầm, nhẹ nhàng bay bổng, giống như đám mây bị gió thổi bay đi. Dương Thần cảm thấy như có một lực nào đó, kéo hắn đi...

Dường như nghe thấy tiếng la khóc, dường như nghe thấy tiếng hét lớn, dường như nghe thấy tiếng cười chói tai bên cạnh...

Nhưng tất cả đều không quan trọng nữa, Dương Thần cảm thấy mệt mỏi đến mức không muốn đi đâu hết...

Mình đang phải chết sao?

Mình chẳng phải đã rất quen thuộc với cái chết rồi hay sao?

Lưỡng lự thật lâu giữa sống và chết, sợ rằng lần này sẽ là chết thật...

Luôn cảm thấy bản thân còn nhiều chuyện không thể bỏ được. Nhưng trong tình huống này cũng không còn cách nào khác.

Dương Thần nghĩ vậy, dần dần..., mất đi ý thức, rơi vào bóng tối...

Cũng không biết thời gian trôi qua thế nào.

Dương Thần cảm thấy bản thân như mất đi toàn bộ thân thể, chỉ còn lưu lại một ít ý thức, trong hư vô, trong bóng đêm phiêu lãng.

Mơ hồ, lại như có âm thanh từ nơi sâu thẳm kêu gọi mình.

- Tên tiểu tử không có bản lĩnh này, chỉ như vậy đã nhận thua rồi à?

Một thanh âm mơ hồ rồi lại rất rõ ràng, không cách nào ngăn được len lỏi vào ý thức của Dương Thần.

Có thể cảm nhận được, là cảm giác tang thương, cổ quái, hoang sơ.

Dương Thần rất muốn biết chủ nhân của âm thanh đó là ai. Nhưng hắn lại phát hiện bản thân không thể nói chuyện, thậm chí cũng không thể mở được mắt, đến bản thân đang sống hay đã chết cũng không thể lý giải được.

- Thiên địa cuộn cuộn, vạn vật thông linh, thân tu luyện Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực, lại bỏ gốc lấy ngọn, sẽ khó thành công.

- Pháp là gì? Khí là gì? Đáng cười rằng mượn lực của đất trời.

Lại không coi thân mình là đất trời, hóa thân vào vạn vật. Lực có cũng như không, sợ hãi thiên uy, tất sẽ thành...

Tiếng nói này làm rung động thần trí, giọng điệu chậm rãi, khiến cho Dương Thần rơi vào trạng thái suy nghĩ thâm sâu trước nay chưa từng có.

Trong lúc nhất thời, Dương Thần quên mất truy hỏi người này là ai? Cũng không muốn để ý tới bản thân ra sao nữa.

Lục, thế?

Dương Thần có thể coi đã hiểu ra chút ít, nhưng lại không thể nắm bắt được.

Đây là thứ huyền diệu, vô cùng huyền diệu, Dương Thần cảm giác như vừa mở ra cánh cửa lớn, sau khi mở ra, sau đó là một bờ biển xanh ngắt rộng lớn.

Rốt cục, sau khi tự thuật không ít chuyện, thanh âm kia lại có sự thay đổi...

- Thôi được, lão phu sẽ miễn cưỡng giúp ngươi một lần, có thể nhận được mấy phần, hoàn toàn đều dựa vào ngộ tính của ngươi...

Giữa đại viện của Đường gia, sau khi thân thể của Dương Thần rơi xuống, Thái Ngưng liền lao ngay tới, ôm lấy Dương Thần, rơi xuống trước mặt mọi người.

Khi thân thể của Dương thần rơi xuống chính giữa, mọi người đều vô cùng kinh hãi.

Đây đâu phải là bộ dạng ngày thường của Dương Thần!

Khóe mắt trên mặt, mũi, miệng, thậm trí cả tai đều có máu chảy ra. Còn thân thể, giống như có ngàn đao đâm vào người vậy, khắp người đều là vết thương, máu đỏ thấm ướt áo quần.

Toàn thân đầy máu!

Toàn bộ sức lực của Đường Uyên như bị rút hết, cô khóc...Bùm miệng, đau đớn quỳ rạp xuống đất, dường như tất cả đã chấm hết.

Thái Ngưng lại cắn chặt răng, đôi mắt trong vắt như muốn xuyên thủng trái tim của Nghiêm Bất Vãn, nhìn chăm chăm vào kẻ đang cười hô hô không ngừng ở trên không trung kia.

Lý Mạc Thân và Thái Vân Thành cố gắng đứng vững. Lý Mạc Thân phải dựa vào đứa con trai Lý Vân Bằng mới không khỏi ngã.

Không ngờ Dương Thần lại có thể bị đánh bại! Hơn nữa lại bị đánh cho thê thảm như vậy!

Chuyện này đối với họ mà nói, như sét đánh ngang tai.

Sứ giả của Hồng Mông bị giết chết trong nháy mắt. Dương Thần cũng bị đánh cho tơi tả.

Chẳng lẽ Hoa Hạ thực sự đã đến lúc thay đổi rồi?

Xa xa, Đường Triết Sâm trông thấy cảnh tượng này, mắt ánh lên vẻ thỏa mãn, dường như công sức bỏ ra cho kế hoạch kinh doanh bao năm nay rốt cục cũng nhìn thấy thắng lợi rồi.

Sau khi cười xong, Nghiêm Bất Vãn thổi thổi ngón tay.

- Minh Vương gì chứ! Cũng không đỡ nổi một đòn. Kẻ mạnh thực sự, là kẻ không có điểm yếu. Tùy tiện bắt hai con đàn bà đã không cách nào trả

đòn rồi. Ngay cả tư cách đấu với ta cũng không có.

- Đồ vô liêm sỉ! Người căn bản không dám đấu trực tiếp với Dương Thần, mới lấy bọn ta để uy hiếp. Người không phải đàn ông!

Đường Uyển đau đớn hét lớn, trái tim cô nhìn thấy tình cảnh của Dương Thần như vậy, cô cũng đã sụp đổ hoàn toàn rồi!

Nghiêm Bất Vấn nhìn cô coi thường:

- Không biết thời cuộc, nếu ngay từ đầu cô chịu đi theo lão già kia, ta có thể tha cho cô một mạng. Nhưng bây giờ, ta cũng không còn tâm trạng tiếp tục nhìn cô khóc lóc ở đó nữa rồi!

Nói xong, Nghiêm Bất Vấn giơ tay, năng lượng phản vật màu xám bạc lại một lần nữa được hình thành. Tất nhiên là đòn cuối kết thúc tất cả mọi người ở đây rồi.

Nhưng đúng lúc này, Dương Thần trong vòng tay của Thái Ngung đột nhiên động dậy.

Lúc này còn không có chút sinh khí nào, nhưng sau khi hơi động dậy, thì Dương Thần đã tự mình ngồi dậy được.

Sau đó đứng dậy, ngẩng đầu.

Đúng lúc Dương Thần mở mắt, ánh mắt có chút đờ đẫn, nhưng không hoàn toàn là ánh mắt bình thường của Dương Thần.

- Ô! Không ngờ còn có thể đứng dậy được? Thú vị!

Nghiêm Bất Vấn nhếch miệng cười.

- Vậy ta có thể giết ngươi thêm một vài lần nữa, vậy càng khiến tâm trạng ta thấy thoải mái hơn.

Nói xong, Nghiêm Bất Vấn vung tay lên.

Một luồng năng lượng phản vật một lần nữa lại phóng về phía Dương Thần.

- Dừng!!!

Thái Ngung hét lớn.

Vừa mới đứng dậy được, Dương Thần toàn thân đầm máu, sao có thể chống đỡ được lực tấn công lớn như vậy?

Không chút do dự, Thái Ngung căn bản cũng không kịp suy nghĩ gì, lao người đứng chắn trước mặt Dương Thần.

Cô nhắm chặt mắt, hai hàng lệ chảy dài.

Thái Vân Thành trông thấy cô vì Dương Thần mà đứng chắn chum năng lượng ấy, tim như muốn rớt ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người đều nghĩ Thái Ngung sẽ thành ngọc nát hoa tàn, thì tình hình đã có chuyển biến.

Chỉ biết chum năng lượng kia gần chạm tới người Thái Ngung thì đột nhiên tiêu tan như một kì tích.

Giống như là phía trước Thái Ngung có một cái hố đen, hút toàn bộ chum năng lượng ấy vào không để lại chút vết tích nào

Thái Ngưng căn bản là đã chuẩn bị đón nhận cái chết, nhưng không ngờ tới lại không có gì xảy ra hết, không khỏi tò mò quay người lại.

Trên bầu trời, Nghiêm Bất Vấn chứng kiến cảnh tượng kì quái này, chỉ biết sững sờ tại chỗ.

- Phản vật chất... năng lượng?

Dương Thần bật cười quái dị, lặng lẽ ngẩng đầu, khuôn mặt trắng bệch lộ ra nụ cười dần vật.

- Đại đạo tam thiên, trăm sông đổ về một biển, những thứ không thuộc về thế giới này, vũ trụ này, thì chẳng qua chỉ là linh khí hỗn loạn, chẳng may lọt xuống mà thôi, lại dám nói nhăng nói cuội như vậy, thật buồn cười, buồn cười...

Nghiêm Bất Vấn nhú mày, mơ hồ nhận ra chỗ không đúng, nhưng lại không thể nói ra.

- Kẻ thua cuộc dưới tay ta, lại đứng đó khoác lác, người không nên cho rằng, phô trương một chút là có thể dọa được ta! Ta sẽ cho người thấy, màn kịch này sẽ do ta kết thúc!

Nghiêm Bất Vấn trong lòng vô cùng tức giận, năng lượng phản vật lại một lần nữa được tăng lên, vòng hai tay trước ngực tạo thành ba quả cầu năng lượng lớn.

Dương Thần sau khi hấp thụ Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực, khôi phục lại thân thể, đồng thời, giữa ánh mắt ân cần của mọi người hắt lại nhẹ nhàng bay lên không trung.

- Lần này, ta sẽ không cho người cơ hội hồi phục nữa đâu. Ta sẽ khiến người biến mất hoàn toàn.

Cơ thể của Nghiêm Bất Vấn run lên, hẳn là đã dốc toàn lực.

Còn Dương Thần thì không chút hoang mang, nhắm mắt, như đang hưởng thụ cảnh những đám mây quay cuồng xung quanh gió không ngừng gào thét.

Thái độ không thèm để ý tới của Dương Thần càng khiến Nghiêm Bất Vấn cảm thấy nhục nhã vô cùng.

- Ta sẽ khiến người chết vui vẻ!

Nghiêm Bất Vấn hét lớn một tiếng, ba quả cầu phát ra luồng sáng mãnh liệt, cùng lúc đó chúng lập tức bay về phía Dương Thần.

Giờ khắc này khiến tất cả mọi người vô cùng lo lắng, chuyện xảy ra sau đó khiến mọi người nhất loạt đứng ngây ra.

Chỉ thấy ba quả cầu năng lượng lần lượt tiêu tan.

Không chỉ từ ánh sáng lớn biến thành chùm sáng nhỏ, mà là hoàn toàn biến mất không chút dấu tích, không chỉ vậy năng lượng màu xám nguyên bản lại đang bay xung quanh Dương Thần.

Trong lúc năng lượng màu xám bạc bay xung quanh Dương Thần nói đã dần dần chuyển thành năng lượng màu lam tím, ở giữa còn phảng phất ánh sáng lấp lánh.

- Thiên địa vạn vật, trở về nguyên bản, năng lượng phản vật chất của người đã hóa thành tử điện giao long, có mùi vị gì?

Dương Thần cười như trêu đùa, nhưng luồng điện phát ra xung quanh người hắn, đột nhiên nhất loạt tụ thành một khối lớn, ngay sau chuyển biến đột ngột ấy.

- Âm!!!

Một tiếng động xé không trung như tiếng của giao long giận giữ. Một luồng điện lam tím lóe lên, chỉ trong nháy mắt, găm gờ nuốt chửng Nghiêm Bất Vấn.

Tốc độ của dòng điện quá nhanh không kịp tính toán gì.

Nghiêm Bất Vấn Đã định né, nhưng thời khắc điện long xuyên qua, hắn vẫn bị đánh trúng.

- Y...aaa!!!!

Giống như bị sét đánh, toàn thân Nghiêm Bất Vấn căng lên, diên cuồng run rẩy rồi tỏa ra mùi cháy khét, quần áo bị nổ thành một đám giẻ vụn.

Điều khiến hắn ta thông khổ chính là toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều như bị bỏng, nếu không có năng lượng chữa trị của phản vật thì hắn ta sớm đã cận kề cái chết rồi.

Mọi người phía dưới đứng nhìn đến ngây người. Không ai có thể ngờ Dương Thần không những có thể hóa giải được đòn tấn công mạnh nhất, hơn nữa còn có thể chuyển hóa năng lượng của phản vật thành năng lượng của mình.

Dương Thần dù thế nào vẫn cứ ung dung, lười biếng cười cười:

- Xem ra, năng lượng phản vật của người tuy là thuần khiết, nhưng cũng chỉ là một lực nhỏ, lần này, hãy xem ta chuẩn bị gì cho người đây...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 983

Kẻ Không Có Trách Nhiệm

Như thuận theo ý của Dương Thần, những tầng mây trên trời quay cuồng, càng lúc càng mạnh hơn, nhanh hơn.

Theo đó, những đám mây mỗi lúc một dày lên, nặng trĩu, va chạm vào nhau, đương nhiên chúng sẽ làm xuất hiện dòng điện quang.

Mọi người nháy mắt một cái, chỉ thấy cái đồng đen ngịt trên bầu trời kia không ngừng phát ra tia lửa điện, tiếng sấm nổ vang, giống như xuất hiện thiên binh vạn tướng, vung cao lưỡi mác, khuyếch trương thanh thế.

Nghiêm Bất Vãn cũng không kìm được ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đối mặt với cảnh tượng như vậy, ngoài việc đứng ngây người tại chỗ, hắn ta cũng không biết làm gì khác hơn.

- Người nhìn đi đâu vậy?

Dương Thần nheo mắt, hỏi một câu.

Nghiêm Bất Vãn quay phắt đầu lại, đã thấy trên tay Dương Thần không biết từ lúc nào xuất hiện một con rắn lửa quấn quanh.

Con rắn này hoàn toàn được tạo nên từ ngọn lửa đỏ rực. Không biết từ lúc nào đã quấn quanh cánh tay, nhiệt độ cực cao, thậm chí Nghiêm Bất Vãn đứng cách đó mấy chục mét cũng cảm nhận được năng lượng vô tận của nó.

Nhưng, rắn lửa trên tay của Dương Thần như vậy, lại không hề thấy Dương Thần có bất kì phản ứng khó chịu nào.

- Thiên địa rộng lớn, thảo mộc thủy thổ, phong lôi điện hỏa, đều đứng ở hai cực âm dương, tuy rằng Nam Ninh Ly Hỏa không bằng Tam Muội Thiên Hỏa, càng không thể so sánh với Huyền Bí Nghiệp Hỏa, nhưng cũng là nguyên lực thuần khiết của lửa được kết tinh giữa trời đất này. Đối phó với người cũng chỉ cần chút công phu này là đủ rồi.

Vừa dứt câu, rắn lửa trên tay Dương Thần đột nhiên bay lên cao, lát sau hướng thẳng về phía Nghiêm Bất Vãn.

Ngay sau khi rời khỏi tay Dương Thần, con rắn lửa nháy mắt đã nhảy vọt lên.

Cánh tay vốn dĩ là con rắn lửa, không ngờ nháy mắt đã lớn lên gấp mấy lần, biến thành một con hỏa long to lớn cuồn cuộn.

Nghiêm Bất Vãn muốn tránh đi, nhưng lại phát hiện ra không gian xung quanh đều đã biến thành một biển lửa, ngoài việc bản thân bắt buộc phải chống trả ra thì không còn cách nào khác cả.

Một luồng năng lượng phản vật lại lập tức được tạo ra, lúc hỏa long nuốt chửng nguồn năng lượng ấy, cũng là lúc Nghiêm Bất Vãn cảm thấy da đầu

như bị đốt cháy.

Trong mắt những người đứng trên mặt đất, bầu trời bây giờ giống như có bão mây đen kìn kịt, mà dưới tầng mây dày đặc kia con hỏa long gào rú như trong truyện thần thoại, nó khiến cho cả một mảng trời nhuộm màu đỏ.

Những nơi nó đi qua, đều khiến cho bầu trời như bị xé làm đôi.

Một bức tranh vô cùng tráng lệ! Giống như ánh sáng nơi tận cùng của trái đất, hoàn toàn không thể tưởng tượng được đây lại là một cảnh tượng của sự chết chóc.

- Á!!!

Giữa những tiếng gào thảm thiết, Nghiêm Bất Vân phát hiện ra một điều vô cùng khó tin đó là năng lượng phản vật của mình tuy có thể triệt tiêu nguyên lực từ lửa này, nhưng nguyên lực của lửa mà hỏa long mang theo lại có sức mạnh vô cùng vô tận.

- Thân ở giữa đất trời, Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực, luân chuyển không ngừng, vĩnh cửu vô tận, người sao có thể so sánh được chứ?

Nghiêm Bất Vân như đang trôi nổi giữa đại dương mênh mông, chốc chốc lại bị song lửa ngằm thiêu đốt một lần.

Nếu như không có năng lực tự khôi phục vô cùng mạnh mẽ, Nghiêm Bất Vân tin rằng mình sớm đã biến thành đám tro tàn rồi.

- Đừng vội đắc ý, ta tuyệt đối sẽ không thua!

Nghiêm Bất Vân rít lên, đá Thần ở ngực bắt đầu bùng nổ ra rất nhiều năng lượng phản vật, ánh sáng màu xám bạc lại một lần nữa lóe sáng.

- Cứ giãy dụa đi!

Dương Thần khinh thường sau khi nói một câu, tay vẫy một cái, ngọn lửa bất thành linh lại trào lên.

“Ầm! Đoàng đoàng!!!”

Trên mặt đất mọi người đều thấy hoảng sợ theo bản năng bịt lỗ tai lại.

Chỉ vì dòng điện bị xáo động, ánh lam tím xuyên qua đám mây đen sì, một tia chớp màu lam tím giáng xuống.

Tia chớp này cũng giống như ngày thường vẫn thấy vậy, vừa giáng xuống đã lập tức biến mất, nhưng lại biến thành những con rắn điện, bị Dương Thần nắm trong tay.

Đúng! Chính xác là nắm trong tay.

Liên tiếp những con rắn điện bị Dương thần nắm trong tay, một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt, chúng giống như ngủ đông ngoan ngoãn nằm trong tay Dương Thần.

Ngay khi Nghiêm Bất Vân cảm thấy uy lực của hỏa long đã tiêu tan không để cho hấn kịp thở, Dương Thần lại bắt đầu chuyển động.

- Thái Thanh Thần Lôi

Thần Lôi lượn qua lượn lại trên tay Dương Thần, gần như cùng lúc đánh thẳng về phía Nghiêm bất Vân.

Nghiêm Bất Vần căn bản không thể phản ứng kịp với tốc độ của lôi điện, e rằng có muốn tránh cũng không có chỗ để tránh.

“Bang! Tang tang!!!”

Không gian như bị sấm sét bỗ làm đôi, ánh sáng ở giữa ánh lam tím khiến cho cả thế giới đều lòa đi. Chói mắt!

Nghiêm Bất Vần cảm thấy được dòng năng lượng mạnh mẽ xuyên qua cơ thể của mình. Cơ thể không thể kiểm soát được nữa, toàn bộ năng lượng phản vật dưới đòn công kích sấm sét đã hoàn toàn bị dập tắt.

Nếu như Christine và Poseidon và những người từng chứng kiến Dương Thần cướp tia chớp Cửu Thiên ở đây có lẽ cũng khó có thể tin được cảnh tượng trước mặt.

Chỉ vì, vốn dĩ Thái Thanh Thần Lôi chỉ dùng khi Độ Kiếp. Giờ phút này Dương Thần lại nắm trong tay tự do như một thứ vũ khí.

Quần áo của Nghiêm Bất Vần sớm đã không còn mảnh nào rồi, toàn thân một màu đen sì, đá Thần trước ngực cũng màu đen, năng lượng phản vật tỏa ra yếu ớt, giống như bị Thần Lôi đánh cho không dám ngẩng đầu lên.

Dương Thần ngạo nghễ đứng giữa không trung, hững hờ liếc nhìn Nghiêm Bất Vần dưới mặt đất một cái.

Chậm rãi đáp xuống mặt đất, Dương Thần đến bên cạnh Nghiêm Bất Vần, tay giơ lên một ngọn lửa đỏ rực, giống như một đóa hỏa kim liên, nhẹ nhàng rơi xuống ngực của Nghiêm Bất Vần.

- Còn đây là Tam Muội Thiên Hỏa, đã vượt quá những gì mà ngươi biết rồi! Tạo ra duyên thì cũng nên cắt đứt duyên ấy, đều do viên đá nhỏ này, hôm nay hãy cắt đứt nghiệt duyên này đi.

Nghiêm Bất Vần mở trừng hai mắt, phần uất nhìn chằm chằm Dương Thần, nhưng không còn chút sức lực nào để chống cự nữa!

Trong lúc mọi người còn đang kinh hãi, đã thấy một ngọn lửa màu vàng thiêu rụi đá Thần, từng làn khói đen tỏa ra, viên đá như không cam tâm rung rung giữa không trung, dần thu nhỏ lại.

Sau khi viên đá đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt Nghiêm Bất Vần trở nên trống rỗng, ngây dại, dần dần biến thành trắng xám.

Thân thể dường như không thể tiêu diệt chỉ trong phút chốc đã hoàn toàn bốc hơi.

Giống như trên thế giới này chưa từng tồn tại con người điên cuồng này.

Sau khoảng hơn mười giây, người nhà Lý gia và Thái gia ở hai bên mới phát ra những tiếng hoan hô vui mừng.

Thái Ngưng và Đường Uyển cũng vui mừng đến rơi nước mắt, Đường Tâm ôm lấy Lý Độn mặt vẫn còn trắng bệch, để lộ ra nụ cười mãn nguyện khi thoát chết.

Trận chiến ngắn ngủi chưa đến một giờ đồng hồ, nhưng lại khiến cho nhiều người có cảm giác buồn vui lẫn lộn, khổ tâm suy nghĩ, y như vừa trải

qua hàng mấy thế kỉ.

Sự tồn tại của Nghiêm Bất Vần đối với họ mà nói giống như tâm bệnh lâu ngày, đến hôm nay đã được chữa trị khỏi.

Đường Uyên và Thái Ngưng nhìn nhau mỉm cười.

Tuy rằng trước đây không có giao tình gì, nhưng lúc này sau khi trải qua cảnh thập tử nhất sinh, khiến họ thấy gần gũi với nhau nhiều hơn.

Hình ảnh Đường Uyên dứt khoát lựa chọn Dương Thần, Thái Ngưng xả thân vì Dương Thần đều gây ấn tượng mạnh cho đôi phương.

Có lẽ về mặt tình cảm họ đều hi vọng đôi phương sẽ không tồn tại, có thể bớt đi một người thì càng tốt. Không còn nghi ngờ gì nữa, trong giờ phút này, đôi bên đều có sự tôn trọng giành cho đôi phương.

Hai người cùng đi ra phía trước, xem xem Dương Thần rốt cuộc đã ra sao rồi. Đã thấy Dương Thần đứng đó, đột nhiên hai chân mềm nhũn.

- Dương Thần!

Tiếng kêu của hai cô gái lập tức khiến những người nhìn về phía Dương Thần, sự vui mừng biến mất.

Dương Thần bỗng nhiên đổ sập xuống mặt đất, mất hết khí lực bình thường, không hề có phản ứng gì.

Thái Ngưng ôm phía sau hần, phát hiện ra Dương Thần không phải đã hôn mê bất tỉnh, mà sắc mặt có chút ngờ ngàng, ánh mắt sâu thẳm.

Thở phào nhẹ nhõm, hai cô tò mò không hiểu đây là về mặt gì nữa. Lẽ nào Nghiêm Bất Vần hoàn toàn bị tiêu diệt không đáng để vui mừng hay sao?

- Anh sao vậy? Sao lại để bộ mặt ấy? Có chỗ nào không khỏe ư?

Đường Tâm hỏi han một cách thân thiết.

Dương Thần đỡ đầu ngẩng đầu, nhìn lên không trung mênh mông.

Đám mây đen cuộn cuộn ban nãy đã tiêu tan, cuồng phong cũng không còn chút dấu tích gì nữa, chỉ có dấu vết của trận tàn sát trên mặt đất, có thể thấy trận đấu diễn ra vô cùng tàn khốc.

- Thân thể là đất trời, thế...

Dương Thần lắc đầu.

- Cái gì?

Hai cô nghe nhưng không hiểu gì hết.

Dương Thần hít sâu một hơi, không trả lời, chua xót nói:

- Đúng là tên không có trách nhiệm. Cho dù có dạy bảo, thì cũng phải dạy cho dễ hiểu một chút chứ...Cứ phải dày vò ta tới khi nào nữa đây!

Nghe Dương Thần lắc đầu, hai cô gái đều không hiểu gì

Dương Thần bỗng nhiên lấy lại tinh thần, nhìn thấy Thái Ngưng đang ôm mình, liền tựa vào trước ngực cô, cười đen tối, dụi mặt vào bộ ngực của cô...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 984

Em Cũng Yêu Anh

Đôi gò bồng đảo của Thái Ngung rất lớn, nhưng lại rất mềm mại, giống như hai cái đậu phụ nước vậy.

Dương Thần kêu lên một tiếng “a” một cách hưởng thụ:

- Ngung Nhi, chỗ này của em thơm quá.

Thái Ngung nhất thời đỏ mặt, đẩy người đàn ông kia ra một cách bối rối, mắng rồi nói:

- Rõ là không làm sao mà còn giả vờ!

- Ai, Ngung Nhi, em xem chúng ta khó khăn lắm mới tìm được chỗ sống trong chỗ chết, dù sao cũng phải vui vẻ một tí, đừng xấu hổ nữa.

Dương Thần xoay người lại, căng mặt cười tùm tùm rồi nói:

- Đến đây, hai chúng ta hôn nhau cái. Ồ, đúng rồi, Tiểu Uyển cũng ở đây, mọi người cùng hôn nhau đi.

Nói xong, Dương Thần liền dang tay ra, kéo hai người phụ nữ lại.

Sự thay đổi của tính cách ở đây, khiến cho Lý Mạc Thân, Thái Vân Thành cùng với những người khác đều choáng váng. Những người này, mới trải qua trận chiến đấu vô cùng oanh liệt như thế, không ngờ lại bắt đầu bận rộn với việc trêu chọc con gái rồi.

Đường Uyển bị gọi là Tiểu Uyển như vậy, có chút thẹn thùng, dù sao tuổi tác cũng đã lớn, cho dù về bên ngoài trẻ trung thế nào, đều lớn hơn Dương Thần mười mấy tuổi, thế này thì chịu sao được!

Vội vàng đẩy Dương Thần ra, sẵn giọng nói:

- Gọi vợ vẫn gì vậy, gọi tên tôi đi!

Dương Thần gãi gãi đầu:

- Không gọi sai đâu, chúng ta ở trên giường đều không gọi như vậy được sao.

- Cậu... cậu câm miệng lại ngay!

Đường Uyển nổi điên lên, nhìn thấy ánh mắt của Thái Ngung nhìn mình một cách kì lạ, đều mong rằng người này hôn mê đi thì tốt!

Một bên của Thái Vân Thành nghe không vào, ho hai tiếng, đi lên phía trước nói:

- Dương Thần, chút chuyện xấu của anh đừng nhắc đến nữa, chuyện của Đường gia vẫn chưa xong đâu.

Lúc này Dương Thần mới hứng thú đứng từ dưới đất lên, phỉ bươi trên người mình:

- Còn có thể có chuyện gì, Nghiêm Bất Vấn cuối cùng cũng đã chết rồi,

còn về những người còn lại, họ còn sống hay không thì không còn quan trọng nữa. Mấy em yêu thế nào thì là như vậy.

Dương Thần cũng có suy nghĩ của bản thân, dù sao Đường Triết Sâm là ông nội của Đường Uyển, cho dù ông già này quả thực bị mất trí, nhưng chung quy thì những người lớn tuổi như vậy cũng không sống được bao lâu nữa, có giết đi hay không thì ít nhiều cũng không có quan hệ gì, ngược lại nếu bản thân mình nói gì, lại khiến cho Đường Uyển có điều khúc mắc.

Lý Mạc Thân và Thái Vân Thành nhìn nhau, ai nấy đều nghĩ tên tiểu tử này thật giảo hoạt.

Bên kia, mọi người trong Đường gia, đều là sau khi thấy sự việc có sự thay đổi, dần dần đứng xa xa Đường Triết Sâm một chút, đều muốn bỏ mối quan hệ này sang một bên.

Đường Triết Sâm thấy đại thế đã mất, dường như lập tức bị già đi vài tuổi, trong mấy phút đã lão đảo ngồi vào chiếc xe lăn, ngậy người ra mà không nói nên lời.

Sau khi Lý Mạc Thân ra hiệu cho các nhân viên đặc công của Cục an ninh, một nhóm đặc công lập tức quây lại, bao vây lấy nơi ở của Đường Triết Sâm.

- Ông nội...

Đường Uyển líu ríu một tiếng, trong mắt có cái gì đó long lanh, thật là cái gì cũng không thể nói ra được.

Đường Triết Sâm sắc mặt trầm ngâm im lặng ngẩng đầu:

- Đừng dùng ánh mắt thương hại để nhìn ông. Từ trước đến nay, thắng bại là chuyện bình thường của binh gia. Cả đời ông, sống như vậy cũng đủ rồi.

Hôm nay nếu ông đã bại, vậy chính là mấy nhà các cháu gặp đại nạn không chết, ắt sẽ có phúc.

Chỉ có điều, cho dù ông bại thì đã sao, Đường gia vẫn là Đường gia mà thôi.

Nói xong, Đường Triết Sâm nhìn Dương Thần nói mấy câu chế nhạo:

- Cái tên họ Dương kia, cho dù cậu thắng được Nghiêm Bất Vấn, cũng sẽ không là đối thủ của người đó. Sớm muộn rồi sẽ có một ngày, cậu sẽ phát hiện ra tất cả những gì mà cậu làm đều là phí công cả!

Dương Thần không trả lời lại, bởi vì ngay tại lúc này, nói gì cũng đều không có ý nghĩa gì cả.

- Hừ, tôi rất hiểu ông. Chỉ cần Tiểu Uyển còn, ông sẽ không làm tổn hại gì đến Đường gia, huống hồ những người khác ở Đường gia đều không tham gia vào những chuyện mà tôi làm.

Tôi căn bản là đã làm tốt việc chuẩn bị khi nhà họ Đường phải chịu tổn thất nghiêm trọng và thê lương rồi, thậm chí còn nghĩ đến việc liệu Tiểu Uyển và Đường Hoàng có bị chết trong kế hoạch lần này nữa không, cho nên còn đặc biệt bảo Đường Giác đi đến Nga.

Nhưng xem ra bây giờ, rất nhiều sự sắp xếp đã không còn quan trọng nữa rồi.

Đường Uyển vừa nghe, lập tức thất thanh nói:

- Đường Giác anh ấy đi Nga... cũng là vì nguyên nhân đó hay sao?

Trước đây đã biết em trai ruột của mình đi Nga lo chuyện làm ăn, vốn cứ nghĩ rằng là đi để rèn luyện tính nết của nó, không nghĩ rằng Đường Triết Sâm là muốn lưu lại người để lo hương hỏa sau này.

- Lão Đường, ông đúng là tính toán cẩn thận, chỉ tiếc, đã đánh giá sai sự khác biệt giữa Dương Thần và Nghiêm Bất Vấn.

Lý Mạc Thân nói.

- Vậy thì đã sao. Ít nhất thì tôi còn biết đi đấu tranh với tên chó Hồng Mông kia. Không như ông, chỉ như con chó theo sau Hồng Mông. Toàn bộ Hoa Hạ đang bị một lũ yêu nhân chẳng ra làm sao thâm tóm, lại còn tự cho rằng mình là thần thánh!

Đường Triết Sâm nói giọng khinh thường.

Thái Vân Thành nhíu mày:

- Tôi thấy những lời này, không cần thiết phải nói ra. Dương Thần, cậu cảm thấy nên xử lý Đường Triết Sâm như thế nào là tốt nhất?

- Không liên quan tới tôi, tôi chỉ đến cứu người thôi.

Dương Thần không để ý tới hai người này, lập tức đến bên cạnh Lý Độn, ngồi xuống, đỡ Lý Độn lên.

Đường Tâm thấy Dương Thần lại gần, thì lập tức buông Lý Độn ra, lo lắng đứng một bên.

Dương Thần đã hoàn toàn khôi phục nguyên khí, truyền công lực cho Lý Độn, thì nhanh chóng giúp Lý Độn loại bỏ được năng lượng phản vật, cho nên khiến vết thương nhanh chóng khép miệng lại.

Lý Độn khí sắc cũng dần dần khôi phục lại, nhếch miệng cười nói:

- Dương Thần, vừa rồi làm thế nào anh có thể thông suốt được vậy. Hôm nay quả thực là thoát chết trong gang tấc, lật ngược tình thế.

Dương Thần bĩu môi:

- Đây không phải là tôi...

- Không phải là anh? Ý gì đây?

Lý Độn băn khoăn.

Dương Thần biết rằng không thể giải thích rõ ràng được, cái cảm giác này thực sự rất mơ hồ. Bản thân rõ ràng có thể thấy được mọi chuyện, nhưng quyền điều khiển thân thể này lại không phải của mình.

Bản thân cũng có thể cảm nhận được Thiên Địa Diễn Sinh Chi Lực, nhưng lại bất lực đứng bên cạnh quan sát, không thể cảm nhận được cảnh giới của nó.

Lý Độn cũng không hỏi nhiều, mà đứng lên, nắm lấy tay Đường Tâm.

- Tâm Nhi, lần này em không còn lí do gì để từ chối anh nữa chứ?

Ánh mắt của Lý Độn vô cùng chân thành:

- Lúc này rõ ràng em đã có ý với anh rồi, bây giờ không thể gạt được ai nữa đâu.

Đường Tâm không ngờ Lý Độn lại nói những lời này, rút tay lại:

- Đừng làm loạn lên nữa, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc mà.

- Mặc kệ! Chuyện của thiên hạ, không quan trọng bằng việc anh theo đuổi vợ.

Lý Độn vỗ ngực nói to.

Chuyện này khiến cho Lý Mạc Thân và Lý Vân Bằng đều thấy khó chịu.

Lý Vân Bằng mắng:

- Tên tiểu tử này, thật không biết chọn lúc gì cả, đây không phải lúc để nam nữ tư tình.

- Ta sẽ giúp con tìm con dâu, không phải lúc này.

Lý Độn liếc một cái, lại tiếp tục nắm tay Đường Tâm, khẩn thiết:

- Tâm Nhi, em là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng mà anh yêu, lấy anh nhé, được không?

Gương mặt xinh đẹp của Đường Tâm đỏ ửng, ánh mắt lại đầy vẻ phiền muộn.

- Em chỉ là đứa con gái ngu ngốc bị lợi dụng lại còn tự lừa dối bản thân mình nữa, chẳng qua cũng chỉ là món đồ người ta chơi chán thì bỏ đi mà thôi. Cái gì em cũng không có, lại không xinh đẹp như người ta.

Anh là người thừa kế Lý gia, lại tài giỏi như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều những cô gái tốt hơn em thích anh, đừng nên lãng phí thời gian vào một đứa con gái như em.

Bây giờ chỉ tại anh đang không bình tĩnh, đợi anh bình tĩnh lại, thì sẽ hiểu giữa chúng ta có sự chênh lệch quá lớn.

Lý Độn, em thực sự không thể nhận lời anh, em không thể hại anh, cho nên... Cảm ơn anh, nhưng em không thể chấp nhận.

Lời nói ra, khiến cho Đường Uyên đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng xót xa, Dương Thần thì lại có điệu bộ như đang xem hài kịch vậy.

Lý Độn như phát điên:

- Em luôn nói em không xứng với anh, nhưng lại sao lại có thể kiếm có từ chối anh một cách hợp tình hợp lý như vậy chứ? Anh cầu xin em, em cũng không chấp nhận. Vậy được, anh vừa cứu em một mạng, em có phải cũng nên báo đáp cho anh? Em hãy báo đáp ơn nghĩa của anh bằng cách làm vợ anh, như vậy thì không có vấn đề gì chứ?

- Anh... Anh sao có thể làm vậy được?

Đường Tâm ngại ngùng nhìn xung quanh, có không ít người của Đường gia tỏ ra có đôi chút ngưỡng mộ, song lại cảm thấy không đáng nhìn hai người.

- Tâm Nhi, em đồng ý với anh, cả đời này đi theo anh đi.

Lý Độn giọng van nài:

- Anh bảo đảm, kiếp sau của em, em muốn theo ai là quyền của em, nhưng kiếp này, xin hãy ở cùng với anh!

Anh bảo đảm, em nhất định sẽ hạnh phúc đến cuối đời. Nếu như em không tin, anh sẽ bảo đảm với em lần nữa, anh sẽ chết sau em, như vậy được rồi chứ?

Đường Tâm hai mắt đầm lệ, ghen ngào nói:

- Nhưng...trong bụng em...có đứa bé...

- Anh mặc kệ em có con hay không, anh vẫn yêu em! Cho dù đứa con trong bụng em là của ai, anh cũng sẽ yêu em và cả đứa bé.

Hai hàng lệ chảy dài xuống, còn có gì có thể ngốc nghếch hơn người con trai trước mặt cô nữa hay không đây, thật khiến người ta thấy đau lòng.

- Điên rồi, tên tiểu tử này điên rồi...

Lý Mạc Thân sắc mặt trắng bệch lắm lắm, Lý Vân Bằng cũng chỉ có bộ mặt bất đắc dĩ.

Lý Độn đã nói đến như vậy, họ là bề trên, cũng chỉ biết gật đầu mà thôi.

Rất nhiều người của Đường gia vẻ kinh ngạc, không thể tin được, Đường Tâm lại có thể khiến Lý Độn nói ra những lời này.

Phải biết rằng, nếu như quả thực đứa bé trong bụng của Đường Tâm là của Nghiêm Bất Vấn, thì Lý gia sau này chắc sẽ nuôi dưỡng một người nhà họ Nghiêm.

Lý Độn thấy Đường Tâm vẫn không trả lời, tức giận hét lớn:

- Nếu như em vẫn không chịu chấp nhận, thì anh còn mặt mũi nào ra ngoài xã hội nữa?

Theo đuổi một người con gái hơn nửa năm cũng không theo đuổi được... Anh...Anh thà chết còn hơn!

Nói xong Lý Độn giơ tay, hung hăng định định đánh xuống trán mình.

- Đứng!

Đường Tâm nhanh chóng nắm lấy cánh tay của Lý Độn, nhìn Lý Độn như nhìn một đứa trẻ.

- Nếu như anh chết ai sẽ mua kem cho em?

Chỉ một câu nói này, đã khiến cho Lý Độn sau một hồi chuyển từ sững sốt sang sung sướng như phát điên.

- Ha ha! Tâm Nhi, em đồng ý rồi?

Nhìn dáng điệu then thùng của cô, Lý Độn không kìm được ôm chầm lấy cô, cảm giác như cả đời này cũng sẽ không buông tay ra!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 985

Tàn Phế

Khi mây đen u ám bao phủ Yến Kinh dần dần tiêu tan, thì ở vào cực bắc một khác cảnh tượng khác diễn ra...

Dưới mảnh băng Bắc Cực nhiệt độ âm mười mấy độ, khiến nơi này trở thành vùng cấm của sinh mệnh.

Đương nhiên, có một số sinh mạng đặc thù, tự nhiên là ngoại lệ.

Ở trong phòng thí nghiệm cực lớn cấu tạo bằng kim loại được che phủ bởi lớp băng màu bạc, ngoại trừ màn hình lớn đầy các loại hình vẽ phức tạp, chính là một đám ống hình trụ chắc chắn.

Trong ống hình trụ trong suốt được rèn bởi thủy tinh công nghiệp đặc thù, là tảng lớn dịch dinh dưỡng đặc thù, trong đó, là một khối sợi nhỏ sinh hóa cải tạo cơ thể người.

Lúc này, trong một ống hình trụ tròn, một nam tử sinh hóa thể tóc dài rối tung, chìm nổi ở bên trong, bỗng nhiên có động tác đặc biệt!

Nam tử này, hần mở hai mắt!

Giống như vô số trình tự trong nháy mắt này bị khởi động, trong đôi mắt của nam tử hiện lên lửa giận và hận thù.

Rất nhanh, tay gã nắm thành hai nắm, hung hăng run rẩy ở trong dịch dinh dưỡng một chốc lát sau, nam tử giơ tay, nhấn một cái nút đặc biệt bên trong hình trụ.

Cái nút sau khi bị nhấn, dịch dinh dưỡng trong hình trụ thủy tinh công nghiệp tự động nhanh chóng hút ra, khiến bên trong trở nên khô ráo.

Qua nửa phút sau, nam tử mở hình trụ ra, đi từ trong ra.

Thân thể nam tử dường như rất suy yếu, có chút lảo đảo đi ra từ khối hình trụ, gần như là tập tễnh đi tới sân thượng phòng thí nghiệm.

Tại giữa sân thượng, dưới một vòng bảo hộ màu trắng, là một tinh thể màu đen kích thước bằng ngón cái, đang tản ra ánh sáng màu xám bạc nhẹ nhàng.

Bộ mặt nam tử lộ ra một tia cuồng nhiệt tươi cười, thì thảo luận bẩm:

- Dương Thần, người cho là người có thể giết được ta? Ta, Nghiêm Bất Ván chưa bao giờ làm chuyện không có sự chuẩn bị ở sau... Chỉ cần đá thần còn lưu lại một chút, ta sớm muộn gì cũng có thể giết chết người!

Nghiêm Bất Ván với một cơ thể mới, nói xong hai câu này, cũng cảm thấy có chút không thích ứng với thân hình mới, bụng lấy trán, thân thể suy yếu té trên mặt đất, há mồm thở dốc.

Đúng lúc này, cửa chính làm bằng kim loại của phòng thí nghiệm "pụt"

được mở ra, ba bóng hình một nữ hai nam từ bên ngoài đi vào.

Người nữ một thân tơ váy tơ dài có họa tiết màu cam, đẹp dễ gợi cảm, đầy đặn quyến rũ.

Hai gã nam một thân quân trang, một người mặc quần áo giống như người bệnh.

Nhưng tất cả đều giống nhau chính là, ba người này đều không chút nào sợ nhiệt độ khủng bố ở Bắc Cực.

Nghiêm Bất Vấn ngẩng đầu, nhìn ba người này tiến vào, chau mày:

- Các người như thế nào còn ở nơi này, không phải cho các người về Hoa Hạ rồi sao.

Ba người này, rõ ràng là La Thúy San, Dương Liệt cùng với Văn Thao!

Dương Liệt khẽ cười nói:

- Có trở về hay không cũng không có ý nghĩa, không bằng ở chỗ này chờ người trở về. Nhưng vừa mới nhận được tin tức từ Yên Kinh, nghe nói người bị cái tên súc sinh kia giết, chúng ta liền đánh cuộc, người như vậy làm sao lại không để đường rút lui cho chính mình, quả nhiên người vẫn là không chết.

- Hừ.

Nghiêm Bất Vấn trong mắt hiện lên một tia khinh thường:

- Thế nào, chẳng lẽ các người hy vọng ta chết?

- Đương nhiên không phải.

La Thúy San cười khanh khách, đi ra phía trước, đem Nghiêm Bất Vấn trần truồng đỡ dậy, để hắn ngồi ở trên một chiếc ghế kim loại

- Không có người, chúng ta đã sớm đi đời nhà ma, chúng ta còn trông cậy người có thể cùng chúng ta đem toàn bộ bọn tạp nham ở Yên Kinh giết hết.

- Các người cũng chỉ có thể dựa vào ta, một đám đồ vô dụng, nếu là không có ta, các người cũng chỉ có thể ngồi chờ chết, hoặc là những ngày không thấy mặt trời.

Nghiêm Bất Vấn cười lạnh.

Văn Thao có chút nao núng tiến lên phía trước, thật cẩn thận hỏi:

- Nghiêm đại thiếu gia, ngài là như thế nào sống lại? Tôi rất ngạc nhiên, có thể giải thích cho tôi không, thật sự quá lợi hại!

Nghiêm Bất Vấn kiêu căng nhìn chằm chằm hai mắt Văn Thao:

- Xem ra sau khi cho người cải tạo thân thể, tuy rằng thân thể đã đạt tới tố chất như Dương Liệt và La Thúy San, nhưng cái tâm tên ăn mày kia của người, cũng vẫn là như vậy, hỏi một câu cũng chỉ có thể ăn nói khép nép như vậy, hừ hừ, trời sinh mệnh nô tài.

Văn Thao co rút đầu, đầu thấp đủ để càng phát ra sự trầm lặng.

- Nói cho người cũng không sao, chỉ có điều người chưa chắc hiểu được.

Nghiêm Bất Vấn ngạo nghễ nói:

- Ta chẳng qua là sau khi nhân bản toàn bộ thân thể của chính mình, đem

tất cả tư liệu trong bộ não phục chế ở trên não hoặc tim của sinh vật, đồng thời tiến hành đồng bộ tư liệu, cuối cùng thiết lập một mật mã khóa.

Nếu thân thể số 1 của ta không có sinh mạng hoạt động, tim của thân thể này sẽ khởi động. Cứ như vậy, sau khi ta chết, trí nhớ trước kia sẽ sống lại.

Những điều chi tiết trong đó, chỉ sợ đám ngu xuẩn trên thế giới này, tương lai hai trăm năm nữa cũng không có người nào có thể chạm tới, người nghe biết thế là được rồi.

Nghiêm Bất Vấn dương dương tự đắc, dù sao kỹ thuật sinh hóa siêu cấp như vậy, cũng chỉ mình hắn có thể nắm giữ.

Chỉ cần hắn có thể tìm được căn cứ không bị người ta phát hiện, trên lý luận có thể tái sinh vô hạn!

Điều duy nhất khiến hắn khá buồn bực chính là, Đường gia Đường Triết Sâm vẫn chính là nơi phát ra vật tư hậu cần của mình, lần này qua đi, chỉ sợ Đường gia sẽ không là cái máy ATM cho mình nữa, chính mình một lần nữa phải tìm được một con lợn mới cho mình chộc tiết mới được.

Văn Thao vẽ mặt sùng bái nhìn Nghiêm Bất Vấn:

- Hoá ra có thể như vậy... Nghiêm đại thiếu gia quả thật là thiên tài vang dội cỡ kim!

- Ha ha ha ha!

Nghiêm Bất Vấn cười hô hô.

- Người cầu nô tài này cũng biết nịnh hót nhỉ, nhưng ta vẫn thích nghe.

Văn Thao còn thật sự lắc đầu.

- Không không, tôi là nói thật.

- Haha, vậy thì cho là thật đi.

Nghiêm Bất Vấn phá lệ cười rất vui vẻ.

Dương Liệt và La Thúy San còn không hiểu gì, nhìn nhau liếc mắt một cái, trên mặt hiện ra một chút ý cười cổ quái, làm như cười đùa cái gì.

Văn Thao trong ánh mắt lộ ra một tia hoang mang, lại hỏi:

- Nghiêm đại thiếu gia, ngài có phải thân thể có chút không khoẻ hay không, vì sao thoát nhìn khá không thoải mái?

Nghiêm Bất Vấn vừa nghe, lập tức nghiêng răng nói:

- Vô phương, đương nhiên là vì vừa mới khởi động khỏi thân thể này, rất nhiều cơ năng chưa điều động được, chờ ta đem đá thần này dung nhập vào trong cơ thể ta, ta có thể lập tức khôi phục trạng thái như trước đây!

Tiếp theo đó, ta lại đi Yên Kinh, chính là lúc bọn họ phải chết!

Văn Thao nhìn miếng đá thần được đặt trong cái lồng kia, thấp giọng hỏi nói:

- Hoá ra đây là đá thần sao...

- Thế nào, cảm thấy không giống?

Nghiêm Bất Vấn liếc mắt nhìn hắn.

- Tuy rằng chỉ là một miếng nhỏ được tách ra trên cơ thể mẹ, nhưng ta

đương nhiên có biện pháp làm cho lực lượng của nó lớn mạnh lên, năng lượng phản vật chất là có thể thông qua sự hấp thu của chính mình để mở rộng, nói nhiều với người cũng vô dụng.

Văn Thao ngơ ngác gật gật đầu.

- Nghiêm đại thiếu gia, tôi đi tìm quần áo cho ngài.

Nghiêm Bất Vấn nhìn thân thể trần như nhộng, tuy rằng không ngại, nhưng cũng gật gật đầu.

La Thúy San thấy Văn Thao chạy đi lấy quần áo, không khỏi cười nói:

- Không ngờ, thằng què này xem ra là rất sùng bái người.

- Loại chó cái như cô có thể coi trọng nó như vậy, chỉ sợ sớm muộn gì cũng bị người ăn sạch xương cốt cũng không thừa một chút.

Nghiêm Bất Vấn miệt nhiên nói.

La Thúy San hừ một tiếng, đi ra phía trước, một tay chậm rãi ôm lấy cổ Nghiêm Bất Vấn, tay kia thì mân mê trên thân thể mới của Nghiêm Bất Vấn, từ trên kéo dài đi xuống...

Nghiêm Bất Vấn theo phản ứng bản năng, khiến trong mắt hắn có vài phần nóng lên, thân thể bắt đầu có phản ứng.

Khi bàn tay La Thúy San rơi xuống bụng dưới Nghiêm Bất Vấn, thời điểm chạm đến cây cột trắng kiêu, trong cổ họng Nghiêm Bất Vấn phát ra một tia khàn khàn.

Dương Liệt đứng một bên giả vờ nhìn trời nhìn đất, dường như rất có hứng thú.

La Thúy San thổi bên tai Nghiêm Bất Vấn, hương thơm, môi đỏ mọng cười nói:

- Thế nào, tôi vẫn là chó cái sao?

"Hừ" Nghiêm Bất Vấn hừ lạnh một tiếng, khí lực trên tay tuy rằng chưa khôi phục, nhưng vẫn cầm lấy cổ La Thúy San, đem đầu nữ nhân ấn vào trước người mình một cái.

La Thúy San cũng không chống cự, ngoan ngoãn ngồi xổm tại hai chân Nghiêm Bất Vấn, sau khi yêu kiều oán hận lườm hắn một cái, từ miệng mở ra hơi thở mùi đàn hương, liền một ngụm nuốt trọn vật lớn kia!

Nghiêm Bất Vấn yết hầu lại lần nữa phát ra tiếng hô hưởng thụ, không kìm lòng nổi ngửa đầu, tận tình hưởng thụ yêu phụ đang hầu hạ chính mình ở giữa hai chân.

Lúc này, Văn Thao cầm một chiếc áo khoác dài đi đến, nhìn thấy cái việc La Thúy San đang làm với Nghiêm Bất Vấn, sau khi đồng tử một trận co rút lại, lại khôi phục như thường.

Cẩn thận đi lên, đi ra phía sau sườn Nghiêm Bất Vấn.

- Nghiêm đại thiếu gia, tôi mặc quần áo cho ngài.

Nghiêm Bất Vấn đang đắm chìm trong cảm giác mềm mại ôn hòa ướt át, mặc kệ gật gật đầu, mở ra cánh tay.

Đúng lúc này, La Thúy San vốn đang nuốt nửa thanh trảng kiện kia, trong mắt hiện lên một tia cạnh sắc!

Mạnh mẽ, La Thúy San hung hăng cắn xuống!

- A!!!

Nghiêm Bất Vấn cảm nhận được khoảnh khắc chính mình tuyệt tự, thống khổ gần giống như dã thú bị viên đạn xuyên qua tim!

Cũng không chờ hấn đem La Thúy San đẩy ra, Văn Thao phía sau kia, đột nhiên từ trong chiếc áo khoác dài kia lấy ra một dao găm sắc bén, đặt lên cổ họng Nghiêm Bất Vấn, xẹt qua rất mạnh!!

Nghiêm Bất Vấn đều chưa kịp phản ứng, đầu người đã rơi xuống đất!

Lúc này, La Thúy San mới đứng dậy, trên dung nhan tràn đầy máu tươi, môi còn ngậm một nửa thứ tàn phế kia.

Thuận miệng nhổ ra, đem thứ đồ vật bẩn thỉu kia phun đến trên cổ Nghiêm Bất Vấn đang tràn đầy máu tươi, La Thúy San khanh khách cười rộ lên.

Dương Liệt một bên vỗ tay, lắc đầu ca ngợi nói:

- Không tồi, đúng là kít mít không chút kẽ hở, ta đều không cần hỗ trợ.

Văn Thao trên mặt, cũng không có vẻ mặt nịnh nọt vừa rồi nữa, thay vào đó là vẻ mặt ác nghiệt và hung tàn, cuồng nhiệt.

Sau khi ném dao găm đi, một cước đem đầu Nghiêm Bất Vấn ở dưới chân hấn giẫm thành một bãi thịt vụn!

- Ngu xuẩn, còn chưa có khôi phục thực lực, lại ở trước mặt chúng ta làm đại ca.

Văn Thao cười nhạo một tiếng.

- Từ nay về sau, tất cả của ngươi đều là của ta!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 986

Thô Lỗ Như Vây

Chỉ sợ Nghiêm Bất Ván suy nghĩ cặn kẽ như thế nào, cũng không nghĩ tới chính mình cuối cùng lại chết trước giai đoạn hoàn thành sinh hóa cải tạo.

Mà Dương Thần cũng sẽ không nghĩ đến, tên điên cuồng mà chính mình theo đuổi mấy tháng trời mới nhờ có sự giúp đỡ của người thần bí, dùng thân thể của chính mình đánh đánh ngã hẳn, thực ra đều không phải là chết trước mặt mình!

Khi Văn Thao nhỏ một ngụm nước miếng trên thân thể tàn phế của hắn, dường như cũng tỏ rõ thái độ rằng, một gã kỳ tài từng đứng đầu toàn bộ Hoa Hạ, rốt cục đã tiêu vong.

Trong mắt Dương Liệt sau khi hiện lên một vài tia suy nghĩ khác thường, mở miệng hỏi:

- Người tin tưởng kỹ thuật của Nghiêm Bất Ván, người hoàn toàn có thể tiếp nhận?

Văn Thao liếc mắt nhìn hắn, chỉ chỉ đầu óc chính mình.

- Người chẳng lẽ đã quên, hắn nói qua, hắn đồng bộ trí nhớ, là dựa vào cái gì?

- Tiểu què, cái người nói là tâm phiến sinh vật?

La Thúy San quyền rũ cười nói.

- Không sai.

Văn Thao nhếch miệng cười nói:

- Chỉ cần lấy ra tâm phiến sinh vật trong đầu hắn, điều chỉnh ra cái chúng ta cần, về sau, muốn biến thành thực lực như Nghiêm Bất Ván, căn bản không cần tiêu hao sức lực.

Chỉ cần chúng ta không ngu xuẩn giống như Nghiêm Bất Ván, trực diện chống đối Dương Thần, mà âm thầm làm sao để có thể đùa chết hắn!

Dương Liệt nhíu mi:

- Ta đây chỉ có thể chờ mong, người sớm đạt thành kế hoạch này một chút, về phần vật tư hậu cần, ta sẽ giúp người thu phục.

La Thúy San cười khanh khách nói:

- Người hiện tại đã bị Dương gia loại bỏ ra bên ngoài, chẳng lẽ còn có quỹ đen của chính mình?

- Hừ.

Dương Liệt cười lạnh

- Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, huống chi, ta còn chưa thua...

Văn Thao và La Thúy San liếc nhau, lộ ra tia cười khác nhau.

Không khí dưới lớp băng Bắc Cực băng có vẻ quỷ dị khác thường...

...

Yến Kinh.

Sự biến đổi lớn tại Đường gia đã không trì hoãn.

Đường Triết Sâm đã không có đường lui nào, nhưng sự cao ngạo của lão nhân, khiến hắn căn bản không thể chấp nhận lao ngục và phán xét cuối nhân sinh cho mình.

Khi lão nhân lấy ra một khẩu súng lục từ trong túi áo, nhắm ngay trán mình trong nháy mắt bóp cò súng, người duy nhất có thể nháy mắt phản ứng và cũng có thể chạy tới ngăn cản là Dương Thần, cũng không lựa chọn đi tới ngăn cản.

Không ai hoài nghi, đây là một quyết định chính xác cuối cùng của lão.

Ít nhất, lão mang theo một tia tôn nghiêm cuối cùng của gia chủ Đường gia.

Tuy rằng bị đối đãi rất tàn nhẫn, nhưng Đường Uyển và Đường Tâm vẫn vô cùng thương cảm, trong thời gian tới vẫn là khó có thể tiếp nhận.

Điều này làm cho Lý Độn và Đường Tâm sau khi trăm kinh trắc trở, sự ngọt ngào cũng có vẻ tái nhợt và ảm đạm.

Mất đi người tâm phúc mà mình nương tựa từ trước cho tới nay, người có năng lực tiếp nhận chức vụ gia chủ của Đường gia nhất, chỉ có hai người là Đường Uyển và Don Juan.

Nhưng vẫn đều là lấy đối thủ cạnh tranh cùng đối đãi hai người, cũng khiến người một nhà cảm thấy kỳ quái khi lựa chọn hòa bình cùng làm việc.

Don Juan vẫn như cũ, chủ yếu phụ trách sản nghiệp Đường gia ở bắc bộ, mà Đường Uyển vẫn như cũ quản lý sản nghiệp phía nam, mỗi người đều làm theo ý mình.

Theo lý thuyết, Đường Triết Sâm gần như là "tội phản quốc", hắn là khiến địa vị Đường gia bị hủy hoại trong vị trí bốn đại gia tộc, và đem đại bộ phận sản nghiệp thu vào quốc hữu.

Nhưng, khiến xã hội thượng lưu Yến Kinh cảm thấy buồn bực chính là, không ngờ Đường gia ngoại trừ Đường Triết Sâm chết đi thì hoàn toàn không tồn hao gì!

Thậm chí, Lý gia, Ninh gia, Dương gia cũng không nhận cơ hội này, nuốt chửng bộ phận của cải lớn của Đường gia.

Chỉ có người tiếp cận sự thật nhất, mới hiểu vấn đề mấu chốt nhất trong đó.

Đường gia tuy rằng không có Đường Triết Sâm, nguyên lão của nước cộng hoà, nhưng còn có Đường Uyển, Đường Uyển thật ra không đủ tư cách, nhưng Dương Thần bên người Đường Uyển, lại khiến Lý gia và Ninh gia cũng chưa có chủ ý gì.

Đặc biệt Lý gia, cho dù Lý Mạc Thâm nghĩ nên xử lý Đường gia như thế

nào, cũng phải suy xét Dương Thần có nguyện ý hay không, mặc dù Dương Thần ở mặt ngoài nói cái gì cũng lười quản.

Còn nữa, Đường Triết Sâm tuy rằng đi rồi, nhưng để lại không ít bí ẩn.

Đầu tiên, Đường gia không ngờ mình có thù hận với Hồng Mông, phụ thân Đường Uyển là Đường Luân Tử, không ngờ còn có ân tình.

Tiếp theo, cái khăn che mặt thần bí ở Hồng Mông lại một lần nữa bị vạch trần, sứ giả Hồng Mông bị Nghiêm Bất Vãn chém giết, cũng không ai biết Hồng Mông sẽ có động tác gì.

Đối với đám người Lý Mạc Thâm mà nói, kế tiếp có thể phát sinh chiến đấu, không phải việc bọn họ có thể đi can thiệp, có thể thời khắc mấu chốt, còn cần mượn dùng lực lượng Dương Thần, đương nhiên sẽ không có việc gì lại đi tìm Dương Thần khiến hấn không vui.

Điều xấu hổ nhất, phải kể tới Thái Vân Thành thống lĩnh Viêm Hoàng Thiết Lữ, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người sáng lập ra Hồng Mông lại phải tới sứ giả Hồng Mông, cùng kẻ thù đánh đập tàn nhẫn, lại không nghĩ rằng sứ giả Hồng Mông trực tiếp bị đánh chết!

Điều này làm cho Thái Vân Thành lo lắng thật sự, về sau có thể có người của Hồng Mông đến tìm hỏi hay không, giận chó đánh mèo, chẳng sợ căn bản không liên quan chuyện của hấn.

Cho nên, Thái Vân Thành trong lòng cũng chỉ có thể ngóng trông vào thân phận hai người con gái mình gả cho Dương Thần, Dương Thần về sau khăn cấp kéo về phía cha vợ mình một phen.

Buổi chiều hôm đó, Đường Triết Sâm liền lấy lý do bị bệnh qua đời, công khai tin người chết.

Dương Thần tính toán thời gian, Lâm Nhược Khê đáp máy bay trở về Trung Hải, hấn là tới buổi tối, vì thế cùng Đường Uyển tham gia lễ tang.

Đường Uyển trạng thái cũng không tốt, người mà mình có quan hệ thân cận hơn mười năm, lại đột nhiên phát hiện bị thân nhân luôn lợi dụng chính mình, và còn không cần quan tâm sinh mạng kết cục của chính mình, nếu không phải nữ nhân đã có kinh nghiệm tích lũy hơn bốn mươi năm, chỉ sợ sẽ bị đả kích không gượng dậy nổi.

Tang lễ của Đường Triết Sâm, ngoại trừ phân chia người phụ trách sản nghiệp của Đường gia ở các nơi trên thế giới, chỉ có Đường Đường không bị kêu trở về, Đường Uyển cũng không hy vọng con gái thấy bộ dáng tiều tụy của mình.

Màn đêm buông xuống, sau khi tiễn những người khách cuối cùng đến đưa tiễn lão nhân Đường gia, Đường Uyển một thân quần áo trắng mới về tới tòa nhà mà mình đang sống.

Thay đổi bất ngờ trong một ngày, dồn dập khiến cô có chút cảm giác nằm mơ, nhưng hết thấy đã phát sinh xong rồi.

Ngày mai bắt đầu, Đường gia nếu nói là một trong bốn đại gia tộc, không

bằng nói là dựa vào gia tộc tài phiệt Dương gia ủng hộ.

Thời điểm Đường Uyên vào nhà, phát hiện Dương Thần đang ngồi ở phòng khách gọi điện thoại, nhớ tới hôm nay nếu không phải nam nhân này liều mạng ngăn cơn sóng dữ, chính mình hiện tại đã hôn quy thiên, Đường Uyên vài phần cảm hoài, đồng thời ánh mắt nhìn Dương Thần lại dịu dàng vài phần.

Dương Thần mày nhíu lại, hẳn nghe Ron nói phi cơ đã tới Trung Hải rồi, nhưng khi mình gọi điện thoại qua thì di động Lâm Nhược Khê cũng là tắt máy!

Tự mình gọi điện thoại về nhà, nghe vú Vương cùng Lâm Nhược Khê về đến nhà nói Lâm Nhược Khê đã tự lái xe đi ra ngoài, cũng không ở nhà, cũng không nói cô ở nơi nào.

Liên tục gọi điện tới văn phòng của Lâm Nhược Khê và điện thoại di động, Dương Thần đang muốn gọi điện thoại cho Molins, người cùng trở về Trung Hải chớ với Lâm Nhược Khê, hỏi ông ta nữ nhân kia rốt cuộc đi đâu, thì thấy Đường Uyên đi đến.

Thấy mỹ nhân sắc mặt tái nhợt hé miệng cười khẽ với mình, Dương Thần lại có chút đau lòng, thở dài, buông di động.

- Mọi người đi rồi?

- Ủ!

Đường Uyên gật đầu, đi đến phía sau Dương Thần, cong thắt lưng, ôm cổ Dương Thần, giọng điệu thật sâu.

- Điều là nói đến đưa tiễn, kỳ thật trong lòng đều nhạc nở hoa cười.

- Xem ra về sau em cùng Don Juan sẽ có không ít áp lực, không ít người hẳn là sẽ bắt đầu cảm thấy Đường gia rất dễ bắt nạt.

- Tùy bọn họ thôi, giống như cùng cao thủ so chiêu, ngay từ đầu động thủ, sẽ lộ ra sơ hở, em cũng không sợ, chẳng biết hươu chết về tay ai chưa chắc đâu.

Dương Thần sờ sờ khuôn mặt nữ nhân trơn bóng, đứng dậy, xoay người đem Đường Uyên ôm chặt lấy.

- Có muốn anh ở lại Yến Kinh vài ngày cùng em hay không.

- Anh đột nhiên trở về gấp như vậy, tân nương khăng định đã hận anh chết đi được, em nghĩ vẫn là sáng mai nên trở về đi.

Đường Uyên cũng biết tin tức Lâm Nhược Khê trở về Trung Hải.

Dương Thần cũng là trong lòng cười khỏ, việc này không phải đơn giản là hận chết chính mình đâu, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho nữa ấy chứ.

- Thời điểm này mà em còn có thể thông cảm cho anh, em cũng thật là giỏi.

Dương Thần vui đùa nói.

- Hứ!

Đường Uyển lườm hắn một cái.

- Trong mắt một số nhân vật tại Yến Kinh, em hiện tại là nữ nhân nhưng ăn cây táo, rào cây sung.

- Người nào dám nói Tiểu Uyển của ta như vậy, ta hiện tại phải đi giết bọn họ!

Dương Thần nghĩa khí nói.

Đường Uyển bật cười, cuối cùng có tư tươi cười, ngữ điệu dịu dàng nói:

- Thời điểm này có người có thể dựa dẫm vào thật tốt, cảm ơn anh không lập tức trở về Trung Hải.

Dương Thần một bàn tay vỗ nhẹ lưng nữ nhân, một tay kia đặt sẵn trên bộ ngực đầy đặn kia của Đường Uyển, bộ ngực sung mãn chắc nịch khiến hắn rất có cảm giác hưởng thụ.

- Tuy rằng con người anh khá háo sắc, nhưng chỗ cần có lương tâm vẫn phải có, chỉ có điều có đôi khi cô cũng không được.

Dương Thần khinh cười nói.

Đường Uyển cảm nhận được mông không ngừng bị vuốt ve, rớt cục sắc mặt có vài phần ửng hồng, con người nhuận nhuận ngẩng đầu, hướng môi Dương Thần hôn một cái.

- Em muốn làm tình!

Nếu không phải đứng gần như vậy, Dương Thần có thể nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề.

Sợ run trong chốc lát, Dương Thần mới hít sâu một hơi:

- Em như thế nào trở nên trực tiếp như vậy.

- Nhưng có yêu cầu.

- Cái gì?

- Làm xong, em muốn vui vẻ về Trung Hải.

Đường Uyển dịu dàng quyến rũ cười yếu ớt.

Dương Thần không trả lời, mà là hai tay không chút khách khí xé ngực áo nữ nhân!

Lúc cúc áo trực tiếp bị đứt rơi xuống, Đường Uyển kinh hô một tiếng, mắt đỏ mặt nói:

Anh... Anh đừng thô lỗ như vậy... Ô ô...

Không đợi cô nói xong, Dương Thần đã hung hăng hôn lên môi đỏ mọng kiều diễm như hoa của nữ nhân.

Miệng lưỡi quấn quýt, tình cảm mãnh liệt phát ra như hỏa, mang theo chiếc lưỡi mềm ngọt như đinh hương, bị Dương Thần dùng sức hút cắn.

Một nụ hôn nồng nhiệt gần như khiến Đường Uyển hít thở không thông, Dương Thần lại xé nội y Đường Uyển, quần dài cũng bị trực tiếp xé nát hơn phân nửa, chỉ giữ lại một chiếc quần lót bằng tơ màu đỏ.

Thời điểm rời môi, Dương Thần đã đem nữ nhân ấn ngã vào tấm thảm phòng khách trước bàn trà.

Để nữ nhân ghé vào trên bàn trà, Dương Thần cả người từ phía sau đề lên, thở hắt hắt, phụt lên nhiệt khí,

- Không thô lỗ như vậy, em ngày mai như thế nào sẽ vui vẻ về Trung Hải?

Đường Uyển bởi vì có chút thiếu dinh dưỡng mà mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy thân dưới của chính mình bị một cỗ lực nóng rực đánh vào sau, nên cái gì cũng không có biện pháp đi tự hỏi, theo bản năng phát ra âm thanh ngâm khê xâm nhập cốt tủy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 987

Quỷ Mới Tin

Buổi sáng hôm sau, khi Đường Uyển và Dương Thần cùng nhau trở về Trung Hải, khí sắc xem ra đã tốt lên nhiều.

Trước khi xuất phát, Lý Độn còn mời Dương Thần mấy ngày nữa quay trở lại Yên Kinh tham dự đám cưới của gã và Đường Tâm.

Đối với sự kiên định lựa chọn Đường Tâm của tên này khiến cho bậc bề trên Lý gia là Lý Mạc Thân và Lý Vân Bằng cũng phải chịu thua.

Trên thực tế, Dương Thần cũng có chút cảm thấy kì lạ, Đường Tâm đang mang trong bụng chắc chắn là giọt máu của Nghiêm Bất Vãn, nhưng Lý gia cũng không nêu ra yêu cầu phải phá bỏ cái thai đó đi, là một dòng tộc lớn lại đồng ý cho huyết mạch người khác làm cháu đích tôn của con trai duy nhất, đây chẳng phải là điều kì lạ hay sao.

Cũng không thể nào gọi điện cho Lâm Nhược Khê, Dương Thần đành phải hỏi Mạc Lâm, Lâm Nhược Khê sau khi về Trung Hải đã đi đâu.

Cuối cùng cũng có chút tin tức, thì ra Lâm Nhược Khê ở trong phòng làm việc trong công ty cả đêm.

Dương Thần cảm thấy có chút ghen ngào, rõ ràng người phụ nữ này cố ý không nghe điện thoại của hắn, vốn dĩ chuyện này không có cách nào thoái thác, Lý Độn sắp chết rồi, cho nên không thể chỉ vì an ủi đàn bà mà thấy chết không cứu.

Không hiểu cho hắn thì cũng cho qua đi, nhưng cũng phải nghe giải thích, hiểu rõ sự tình lúc ấy mới trách mắng cũng đâu có muộn.

Lại cứ như vậy ngồi máy bay về Trung Hải, Đường Uyển cũng cảm thấy Dương Thần tâm trạng dễ đi đâu, vốn dĩ muốn nói gì đó, nhưng nghĩ đây là chuyện vợ chồng nhà người ta, bản thân nhúng tay vào sẽ càng thêm rắc rối, tốt nhất là không hỏi nhiều.

Ngồi trong cùng một xe, về đến biệt viện phía tây ngoại ô, Đường Uyển về nhà xem Đường Đường, Dương Thần cùng người phụ nữ ôm nhau một cái, rồi trở vào nhà.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương cũng đã về đến Trung Hải, do bị Dương Công Minh “ghét bỏ” không có tác dụng gì, nên Quách Tuyết Hoa về Trung Hải sống với Dương Thần.

Sau giờ trưa, dưới gian bếp, Quách Tuyết Hoa và vú Vương đang rửa bát đĩa, Trình Tú do cũng đã bắt đầu đi học không biết từ khi nào đã mua về một đồng sách giáo trình đại học đang vùi đầu vào đọc sách.

Nhìn thấy Dương Thần trở về, Trình Tú bỏ sách xuống, có chút kinh ngạc

hỏi:

- Anh Dương Thần, sao bây giờ anh mới về, chị Nhược Khê tối qua không về nhà.

Dương Thần bối rối nói:

- Đâu có phải anh không cho cô ấy về nhà, anh cũng đang đau đầu đây.

- Đúng thật là, kết hôn rồi mà còn như vậy, phục anh chị rồi.

Trình Tú bĩu môi.

Bị cô bé giáo huấn, khiến cho Dương Thần một phen đau đầu, bước lên phía trước véo mặt Trình Tú:

- Tiểu nha đầu thì hiểu gì chứ, nếu như không có việc gấp thì anh có thể cho chuyện này xảy ra sao?

Trình Tú bĩu môi:

- Anh lại gọi em là Tiểu nha đầu.

Dương Thần không hơi đâu mà tranh cãi với cô bé, nhìn thấy Quách Tuyết Hoa và vú Vương đi ra vội nói:

- Mẹ, Nhược Khê không nói khi nào thì về sao?

Quách Tuyết Hoa và vú Vương trên mặt đều hiện sự thương cảm lẫn lo lắng.

- Con đến công ty xem thế nào đi, chúng ta gọi điện thoại nó cũng không nghe, xem ra lần này giận thật đấy, đối với phụ nữ mà nói thì có mấy đêm tân hôn chứ, cái hồ lần này con đào lên mà không lấp cho tốt, thì vết nứt càng lúc càng lan rộng đấy.

Quách Tuyết Hoa khuyên bảo.

Vú Vương đem một hộp cơm đã được gói cẩn thận, nói:

- Cô gia, tôi đã chuẩn bị chút thức ăn mà tiểu thư thích, tâm trạng tiểu thư không tốt là cứ đâm đầu vào công việc, có thể là chưa ăn gì, vốn dĩ định tôi mang đi, nhưng bây giờ cô gia đã về, cô gia mang đến đây cố gắng giải thích cho tiểu thư những chuyện mà cô ấy chưa hiểu.

Dương Thần cũng không có gì để nói, hình như từ lúc kết hôn với Lâm Nhược Khê, toàn không ngừng phải đi hàn gắn mối quan hệ.

Điều này làm cho hắn có chút mệt mỏi và bất lực.

Ai bảo thích một người lại không có lý do thế chứ, bản thân đành phải nhận vậy, ít nhất thì trước đây cũng rất hạnh phúc đấy thôi.

Nửa giờ sau, Dương Thần lái xe đến tổng công ty Quốc Tế Ngọc Lôi.

Đi thang máy lên đến tầng làm việc của Tổng giám đốc, vừa ra khỏi thang máy đã chạm mặt Triệu Hồng Yến đi ra.

Mặc một bộ quần áo văn phòng, ôm một đống tài liệu, mái tóc buộc cao càng làm cô có vẻ đẹp dịu dàng, giống như đã trải qua rất nhiều lần lột xác, đang bước vào giai đoạn quyền rũ nhất của người phụ nữ.

Nhìn thấy Dương Thần xuất hiện ở đây, Triệu Hồng Yến có chút kinh ngạc, đồng thời sắc mặt cũng có chút cổ quái, giống như là có gì đó khó nói

vậy, nở nụ cười có chút gượng gạo nói:

- Sao bây giờ anh mới tới, Tổng giám đốc Lâm hình như qua đêm tại công ty, hình như là tâm trạng không được tốt.

- Anh cũng không có cách nào khác. Đã cố gắng một cách nhanh nhất để về rồi.

Dương Thần cười nhả nhó nhìn vào phòng làm việc nói:

- Nhược Khê có trong đó không?

Triệu Hồng Yến mấp máy môi, do dự một lát, nói:

- Có, nhưng đang có khách.

- Khách?

Dương Thần ngạc nhiên, vừa về đến Trung Hải, đã sao lại có khách đến thăm hỏi?

Nếu là bàn chuyện làm ăn, e rằng không cần đích thân Lâm Nhược Khê ra mặt, xét cho cùng thì cô không rành mấy vụ giao tiếp.

Nhìn thấy bộ dạng như khó mở miệng của Triệu Hồng Yến, Dương Thần chau mày nói:

- Là khách nào? Em có biết hay không?

Triệu Hồng Yến thở một hơi dài:

- Thực ra em cũng không biết là anh có biết hay không, nhưng em cảm thấy anh sẽ không thích gặp người này, hình như là người quen cũ của Tổng giám đốc Lâm, một người đàn ông họ Lý, đã ở đây gần được một giờ đồng hồ rồi.

Dương Thần đột nhiên như nghĩ đến gì đó, sắc mặt có chút tối sầm lại, gật đầu:

- Anh biết rồi, cảm ơn, em đi làm việc của mình đi.

Triệu Hồng Yến vẫn còn định nói gì tiếp, nhưng nhìn thấy sắc mặt khó coi của Dương Thần bèn thở dài lặng lẽ đi về phòng làm việc.

Đứng ở hành lang, Dương Thần hít sâu một tiếng, ánh mắt có vài phần sắc bén, chậm rãi bước đến cửa văn phòng gõ cửa.

Một lúc sau, trong phòng có tiếng Lâm Nhược Khê nói vọng ra.

- Mời vào.

Dương Thần mở cửa, chậm chậm bước vào trong phòng.

Trong căn phòng rộng lớn, Lâm Nhược Khê không giống như thường ngày là đang ngồi bàn làm việc của mình, mà là ngồi trên chiếc sofa góc bên cạnh.

Sắc mặt người phụ nữ xem ra có chút tiêu tụy, dung nhan đặc biệt lạnh lùng diễm lệ, nhìn thấy người đi vào là Dương Thần, trong ánh mắt có các loại thần sắc vô cùng phức tạp.

Nhưng Dương Thần lại ghé mắt nhìn người đàn ông ngồi trên sofa bên cạnh Lâm Nhược Khê.

Lý Kiến Hà với một bộ âu phục màu đen gọn gàng, xem ra vẫn rất phong

độ.

Nhìn thấy Dương Thần, Lý Kiến Hà lập tức mặt mày rạng rỡ đứng dậy, rất lịch sự khom lưng cúi chào nói:

- Anh Dương, rất vui lại được gặp mặt.

Dương Thần không nói gì, bước về phía hai người đó, đặt hộp cơm lên trên bàn.

- Đây là vú Vương chuẩn bị cho em, vú lo lắng em chưa ăn gì nên anh mang đến cho em.

Dương Thần ôn hòa nói với Lâm Nhược Khê, giống như là không nhìn thấy Lý Kiến Hà vậy.

Lý Kiến Hà có chút ngượng ngùng, nhưng cũng lập tức mỉm cười, lặng lẽ đứng bên cạnh.

Lâm Nhược Khê nhìn hộp cơm, lạnh lùng nói:

- Không cần, tôi đã ăn rồi.

Lý Kiến Hà đứng bên cạnh cũng vội nói:

- Đúng vậy, anh Dương yên tâm, lúc buổi trưa, tôi thấy Nhược Khê chưa ăn gì nên đã khuyên cô ấy xuống căng tin của Ngọc Lôi ăn một chút gì đấy rồi.

Ánh mắt Dương Thần đặc biệt lạnh lùng:

- Hai người...cùng nhau đi ăn trưa?

Lâm Nhược Khê nghe ra trong lời nói có ý tức giận, ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào Dương Thần nói:

- Chúng tôi đã quen biết nhau được bốn năm nay rồi, cùng nhau ăn một bữa cơm có gì lạ sao?

Dương Thần lạnh nhạt nhìn Lý Kiến Hà, khiến Lý Kiến Hà có cảm giác lạnh đến cả sống lưng.

- Anh đến đây có chuyện gì?

Dương Thần hỏi.

Lý Kiến Hà cười gượng trả lời:

- Anh Dương, anh đừng hiểu lầm, anh cũng biết Lý gia chúng tôi là cổ đông của tập đoàn BMW, kinh doanh ở khu vực châu Á Thái Bình Dương.

Sang năm chúng tôi định xây dựng một nhà triển lãm văn hóa BMW ở Trung Hải, chúng tôi muốn hợp tác cùng Ngọc Lôi về phần phòng triển lãm và nội dung hợp tác, cho nên mới tìm gặp Nhược Khê để bàn bạc.

- Nếu là chuyện công việc, sau này anh đi gặp người dưới phụ trách nói chuyện là được, nếu như anh đến gặp vợ tôi, vậy thì hãy gọi cô ấy là Dương phu nhân hoặc là Tổng giám đốc Lâm, tôi không cho phép anh gọi tên cô ấy.

Dương Thần trầm giọng nói.

Sắc mặt Lý Kiến Hà lập tức trở nên trắng bệch, gã rõ ràng đã cảm nhận được ánh mắt của Dương Thần nhìn hắn ta có mang theo ác khí nồng hậu.

- Dương Thần.

Lâm Nhược Khê nhú mày lại, đứng dậy không vui nói:

- Dựa vào đâu anh lại có thể làm như thế với học trưởng Lý? Công việc của tôi việc gì anh phải hỏi đến?

- Chính là dựa vào lão đây đã cố chịu đựng mà không giết gã đã là nể một trăm cái bản mặt của gã rồi.

Dương Thần gần như là gào lên giờ tay hung hăng như muốn túm lấy ngực Lý Kiến Hà.

Tiếng gầm thét này, khiến cho Lý Kiến Hà sợ đến nổi chân mềm nhũn ngồi xuống sô pha.

Lâm Nhược Khê bị làm cho kinh hãi ôm lấy ngực, không dám tin nhìn vào Dương Thần đang đỏ mặt tía tai kia.

Sắc mặt Dương Thần hung tợn, giữa hai chầu mày tràn đầy sự phẫn nộ:

- Cô vừa đến Trung Hải, hơn nữa lại còn đột xuất trở về, mà tên nhãi này đã chạy đến cùng cô ăn cơm lại còn nói chuyện làm ăn gì nữa? Có quỷ mới tin đây là sự trùng hợp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 988

Lẽ Nào Hẳn Muốn.

Khuôn mặt xinh đẹp Lâm Nhược Khê có chút tái nhợt, giọng run run nói:

- Anh nói vậy là có ý gì?

- Có ý gì?

Dương Thần cười khẩy, nhìn người phụ nữ, lại ném ánh nhìn khinh bỉ về phía Lý Kiến Hà:

- Nếu như không phải là có ý tìm cơ hội để tiếp cận, thì làm sao mối quan hệ của hai người lại có thể trở nên đặc biệt như thế, có phải không?

Lý Kiến Hà mặt cắt không còn giọt máu, cười gượng, đứng dậy khép nép nói:

- Anh Dương, tôi nghĩ chắc anh hiểu lầm rồi, tôi thật sự là vừa biết được Nhược...À không, Tổng giám đốc Lâm ở công ty cho nên mới đến đây để bàn chuyện làm ăn.

- Anh cảm thấy tôi sẽ tin anh sao?

Dương Thần lạnh lùng hỏi ngược lại.

Lý Kiến Hà lắp bắp không biết phải tiếp tục như thế nào.

Trong lúc đó hai mắt Lâm Nhược Khê nước mắt như đang trực trào ra bất cứ lúc nào.

- Anh nghi ngờ tôi.

Dương Thần không chút tiếc thương, nói thẳng:

- Tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy, lẽ nào đây gọi là nghi ngờ?

- Chúng tôi chỉ cùng nhau ăn bữa cơm trưa, bàn chuyện hợp tác, lẽ nào như vậy cũng khiến cho anh bụng dạ không yên, mà lộ ra cái bộ dạng khó coi như vậy sao?

Lâm Nhược Khê phẫn uất nói.

- Ý cô nói là, tôi lòng dạ hẹp hòi, lại còn bộ dạng xấu xí?

Dương Thần giận quá cười nhạo, gật đầu nói:

- Xem ra đã bị tôi nói đúng rồi, cô lại dám đứng trước mặt tên nhãi ranh này mà nói chồng cô xấu xí?

- Ít nhất thì anh ấy không như anh chưa phân rõ trắng đen đã đi hù dọa người, cũng không như anh không biết tôn trọng người khác.

Lâm Nhược Khê không chút sợ hãi đối mặt với Dương Thần.

Nắm đấm Dương Thần nắm chặt, gân cốt phình lên, giống như là thuốc nổ có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Lý Kiến Hà thấy vậy, đã sợ đến vỡ mật, gã ta khi biết Lâm Nhược Khê được gả cho con cháu Dương gia thì là gì còn có ý nghĩ lệch lạc gì nữa, trừ

phi là muốn thông qua Lâm Nhược Khê phục hồi lại mối quan hệ với Dương Thần.

Đến bàn chuyện hợp tác lần này, trực tiếp yêu cầu được gặp Lâm Nhược Khê, phần nhiều là thừa lúc Dương Thần không ở mà nói chuyện sau lưng, ôn chút chuyện cũ, muốn chuộc chút lợi lộc từ Dương Thần.

Nhưng lại không ngờ đến, Dương Thần đột xuất trở về.

Hơn nữa vào đúng lúc này, lại trở thành mối lửa khiến cho hai vợ chồng họ bùng phát.

Bản thân hẳn ta há chẳng phải là đen đui sao.

Nhìn thấy Dương thần đã gần như bùng nổ, Lý Kiến Hà cười gượng rút về phía cửa phòng làm việc.

- Vây...Anh Dương, Tổng giám đốc Lâm, tôi đi về đây, xin bớt giận, bớt giận.

Ở lại chắc chắn là không có gì tốt, đương nhiên chuẩn là thượng sách.

Dương Thần quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn gã, khiến Lý Kiến Hà đứng im như pho tượng, không biết là có nên tiếp tục rút lui nữa hay không.

Lâm Nhược Khê nghiêng rằng:

- Học trưởng Lý, anh đi đi, anh ta sẽ không làm gì đâu.

Lý Kiến Hà lúc này mới có chút yên tâm, toàn thân run rẩy, cuối cùng cũng thoát khỏi phòng làm việc, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Rất nhanh, Lý Kiến Hà chạy nhanh thoát ra ngoài.

Lâm Nhược Khê nhìn vào sắc mặt xám xịt, lạnh lẽo đối mắt với với người đàn ông một lát, sau đó, mới quay người trở về bàn làm việc của mình.

- Gã cũng đã đi rồi, nếu như anh không có chuyện gì, xin ra ngoài, tôi còn có công việc chưa làm xong.

Ánh mắt Dương Thần trở nên tối sầm trở lại.

- Hình như em cảm thấy, anh thật sự không dám làm gì.

Lâm Nhược Khê khẽ đổi dáng người, quay đầu lạnh lùng nhìn Dương Thần.

- Anh muốn làm gì.

Trên mặt Dương Thần bỗng nở nụ cười đầy ẩn ý, chậm chậm bước đến trước mặt người phụ nữ, mở miệng nói:

- Từ lúc chúng ta quen nhau, anh lúc nào cũng luôn nhường nhịn em, em muốn gì, muốn làm gì anh cũng làm hết khả năng để thỏa mãn em.

Anh thừa nhận, anh đã làm rất nhiều chuyện khiến em không vui, khiến em đau lòng, anh rất hiểu điều đó, cho nên anh cũng sẽ không có yêu cầu khắt khe gì với em, càng không miễn cưỡng em vì anh mà phải trả giá cho bất cứ thứ gì cả.

Lần hôn lễ này, là anh đã không suy xét được chu đáo, trong đêm tân hôn lại tự nhiên chạy mất, anh thừa nhận là anh không đúng, nhưng anh có thể giải thích, ít nhất thì anh cũng cho rằng anh đã cứu được hai mạng người,

đây là chuyện sai lầm sao.

Nhưng, cho dù em có tức giận thế nào đi nữa, thì cũng phải cho anh có một cơ hội giải thích và được tha thứ chứ, anh biết bản tính em vốn rất cao ngạo, em sẽ không chấp nhận cúi đầu.

Được, em muốn về Trung Hải sớm hơn, em có cá tính và sự tự tôn của mình, anh có thể chấp nhận, cho nên sau khi anh lo xong chuyện ở Yên Kinh đã vội trở về gặp em, muốn giải thích với em rõ ràng.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê lúc này đã có chút nguôi giận:

- Điều anh muốn nói chỉ có thế? Tôi có nên cảm kích anh vì sự nhẫn nhịn của anh đối với tôi, cảm kích sự khoan dung của anh đối với tôi.

- Không cần, đó đều là những điều anh nên làm.

Dương Thần thản nhiên tiếp tục nói:

- Anh bây giờ chỉ rất hiếu kì, trái tim em rối cuộc sâu đến mức nào, có phải là kết cấu của nó quá phức tạp hay không, nó phức tạp đến nỗi ngay chính bản thân em cũng không biết làm thế nào.

Lâm Nhược Khê cảm nhận được sự bình tĩnh lạ thường của người đàn ông, trái lại còn có chút kì lạ:

- Ý gì?

- Anh không hiểu.

Dương Thần lắc đầu:

- Em lẽ nào thật sự cho rằng, anh thật sự có thể nhẫn nhịn tất cả? Hay em vẫn cho rằng anh có thể vì em mà nhượng bộ không có giới hạn?

Anh có thể chịu đựng cái tính hay cáu kỉnh của em, có thể chịu đựng đêm tân hôn em khóa cửa bỏ anh đứng ngoài, có thể chịu đựng chuyện em không nghe giải thích gì đã bỏ về Trung Hải, anh cũng có thể chịu đựng em những lời nói lạnh lùng tiếp tục chiến tranh lạnh với anh.

Nói đến đây, cuối cùng ánh mắt Dương Thần lại có tia tàn khốc.

- Nhưng, anh không thể chịu đựng em với người đàn ông khác lên lút sau lưng anh, đặc biệt là khi anh đã là một người chồng.

Em thật sự cảm thấy anh tuyệt đối khoan dung em đến mức tự nguyện bị cấm sừng sao, hay là cảm thấy anh đứng trước mặt em không thể nào ngẩng đầu được nữa, chỉ là bởi vì anh có tình nhân, cho nên em cũng có thể tìm lại tình cũ.

- Đủ rồi.

Lâm Nhược Khê tức giận đến nổi đỏ mặt, nước mắt lưng tròng, toàn thân run rẩy.

- Anh... Tôi không cho phép anh nói thế về tôi.

- Ha ha... Sao lại không cho phép.

Dương Thần cười như điên:

- Chuyện này cô có thể làm được, mà không cho phép tôi được nói ra.

Lâm Nhược Khê cô tưởng rằng cô là tiên nữ trên trời, hay là bồ tát, tôi nói

cho cô biết, lúc tôi yêu thương cô trong mắt tôi cô là một viên ngọc, nếu như cô khiến tôi tức giận thì tôi sẽ lột sạch cô ngay cả trên đường.

Đừng lấy sự dịu dàng của tôi đối với cô làm mũi dao mà chế ngự tôi, không có tôi, cô sớm đã chẳng là gì cả.

- Anh...

Lâm Nhược Khê đã không còn có thể nghe tiếp được nữa, sự ám ức và xót thêm nỗi thống khổ và phần nộ xa đến cực điểm khiến cho người phụ nữ theo bản năng giơ tay lên định giáng một cái tát vào mặt Dương Thần.

Nhưng Dương Thần đâu để người phụ nữ này có thể đánh hấn.

Trực tiếp nắm lấy cổ tay của Lâm Nhược Khê.

Dương Thần cười nhạt:

- Đánh tôi? Cô cho rằng cô có thể đánh tôi, nếu như tôi không muốn cô đụng vào tôi thì ngay cả một sợi lông cô cũng đừng mong đụng vào.

- Anh...Đồ khốn nạn, tôi hận anh...

Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng đã nổ tung, bật khóc, tiếng nấc như một người con gái không có sự giúp đỡ nương tựa, nước mắt của sự tuyệt vọng không ngừng tuôn rơi.

Nhưng Dương Thần không chút thương xót, trái lại lại còn rất phản kích, ánh mắt là ánh lửa cuồng nhiệt.

- Cuối cùng tôi cũng hiểu ra, thì ra tôi luôn sai, xem ra tôi quá coi trọng cô, cho nên cô mới coi tất cả là lẽ đương nhiên.

Dương Thần ép thân mình ép Lâm Nhược Khê lên bàn làm việc.

Eo Lâm Nhược Khê vốn rất mềm mại khi căng thẳng lại bị cong chín mươi độ ép xuống bàn, mặt còn cảm nhận được hơi thở độc nóng hôi của Dương Thần.

Hai người trong cự ly rất gần nhìn đối phương, trên mặt người phụ nữ đầy sự hoang mang không có cách gì, nhưng khuôn mặt người đàn ông là một nụ cười tà ý.

- Lâm Nhược Khê, tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không bỏ qua bất kì người phụ nữ yêu tôi và tôi yêu, bởi vì bọn họ xứng đáng để tôi nâng niu bảo vệ.

Sắc Vi rất tốt, Thiện Ny cũng tốt, bọn họ đều vì tôi và tự nguyện hi sinh, Nghiên Nghiên, Ngung Nhi vì tôi mà chịu khổ chịu tội, An Tâm có thể vì tôi mà có thể rời bỏ thân sinh, Minh Ngọc còn vì tôi mà không cần gì cả, còn bị oan uổng...

Cô cho rằng bọn họ không giống cô, cô cho rằng bọn họ không xinh đẹp bằng cô, bọn họ không ai thêm để ý? Hay cô chỉ cảm thấy bọn họ chỉ muốn tranh giành đàn ông với cô? Trời sinh bọn họ đã không danh không phận bị cô ghét bỏ?

Đúng rồi, tôi quên nói cho cô biết, chỉ hôm qua thôi, ông của Đường Uyển là Đường Triết Sâm làm phản, nhưng Đường Uyển thà chết cùng tôi cũng không nhận lấy có hội được sống mà ông nội cô ấy cho.

Chỉ trong những lúc đó, tôi mới cảm nhận được, tôi là một người đàn ông cần có trách nhiệm, chứ không phải là tên nhợc phu suốt ngày theo cô để đi giải thích mấy chuyện vớ vẩn.

Bọn họ vì tôi mà làm nhiều chuyện như thế, sao cô có thể tranh giành chức chính thất với bọn họ cơ chứ?

Mà tôi lại vì một người phụ nữ như cô, khiến Ron phải chuẩn bị hơn nửa năm, tìm cả thế giới Hoa Hồng Vũ cho cô.

Có lẽ cô nói đúng, tôi đúng là một tên khốn nạn, là một tên khốn nạn không hơn không kém.

Khuôn mặt xinh đẹp Lâm Nhợc Khê trắng bệch, trên khuôn mặt là sự đấu tranh giữa sự phẫn nộ và giãy dụa.

- Nếu anh đã cảm thấy bọn họ tốt như vậy, thì đừng ép trên người tôi như thế, đi tìm đàn bà của anh đi, đừng ở chỗ tôi mà lãng phí thời gian.

Lâm Nhợc Khê ném câu trả lời lạnh thấu xương xong, sự đau đớn trong lòng cũng chỉ mỗi bản thân là hiểu rõ.

Lời nói của người đàn ông giống như là những mũi dao chí mạng không ngừng đâm vào chỗ sâu nhất trong lòng cô.

Hắn lại có thể nói những lời tàn nhẫn với cô như vậy.

- Cô đùa kiểu gì vậy, tôi vẫn chưa làm chuyện chính đây.

Dương Thần đột nhiên cúi đầu, hôn lên mái tóc mai của Lâm Nhợc Khê, hít thật sâu mùi hương hoa nhài.

Thân hình mềm mại của Lâm Nhợc Khê run rẩy, một vệt đỏ tươi chảy qua bên tai.

Một ý nghĩ khó mà tin được chạy trong đầu người phụ nữ.

Lẽ nào hắn muốn...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 989

Vợ Chồng

Không đợi cho Lâm Nhược Khê nghĩ nhiều, ánh mắt Dương Thần đã phát ra tia nhìn như thiêu đốt.

- Em là người vợ mà tôi đã nhìn không chạm vào được gần hai năm nay rồi, hôn lễ của chúng ta đã được tổ chức, dù thế nào thì cũng phải động phòng chứ.

Trong đôi mắt đỏ hoe của Lâm Nhược Khê có sự lo sợ không biết làm như thế nào.

- Dương... Dương Thần... Anh không được làm vậy.

- Làm vậy?

Dương Thần nhếch mép cười:

- Vợ chồng thân mật với nhau sao có thể nói là làm vậy?

- Anh không phải là người như vậy...Anh không phải.

Lâm Nhược Khê cầu xin nói:

- Anh đừng có làm chuyện kinh khủng như vậy có được không, anh không được đối xử với tôi như thế.

Lâm Nhược Khê rõ ràng đã cảm thấy, giữa đũng quần Dương Thần, vật đấy đã cương cứng lên, chạm đến giữa hai đùi cô.

Vật nóng bỏng đó, cho dù bị cách một lớp quần, nhưng cũng có thể cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa bên trong.

Hormone nam tính điên cuồng này khiến cho Lâm Nhược Khê vừa ngượng ngùng vừa sợ hãi.

Dương Thần không thèm để ý nhiều như vậy, đôi môi nóng bỏng của hắn bắt đầu mò đến hôn lên trên trán, hai má và hai bên tai, chốc chốc lại chạm vào bờ môi đỏ mọng của Lâm Nhược Khê.

Trò đùa kiểu này khiến cho Lâm Nhược Khê thở hổn hển, nói năng bắt đầu trở nên lộn xộn.

- Ư...Đừng, Dương Thần, anh đừng như vậy...hư hư.

- Người em thật là thơm.

Dương Thần coi như những lời vô nghĩa, mùi hương từ thân dưới của người phụ nữ, sự tham lam và lửa tính bị đè nén bấy lâu nay giờ bùng nổ khiến cho hắn không thể nào kiềm chế được.

Sau khi khóa người phụ nữ dưới thân hắn, đôi bàn tay bắt đầu sờ soạng bên hông Lâm Nhược Khê, men theo bên hông, một tay di chuyển lên phía trên đôi gò bồng đảo, một tay trượt xuống dưới cặp mông đẹp đẽ của người phụ nữ.

Bộ quần áo âu phục kiểu cổ sâu khiến cho tay Dương Thần dễ dàng mò tới làn da tuyết kia, sau khi cởi bỏ dễ dàng hàng cúc áo, chiếc sơ mi vải bóng cũng bị cởi ra.

Tay Dương Thần dễ dàng bắt được đôi gò bồng đào mềm mại và đầy đặn kia, sự trơn trợt cảm xúc nhẹ nhẹ này giống như là trong tay không có thứ gì nhưng lại rất là đầy đủ.

Trong thời khắc chạm phải hai hạt đậu, cái cảm giác kích thích khiến cho thân dưới của người phụ nữ run rẩy.

Sự mất cảm không bình thường của Lâm Nhược Khê, khiến cô bất giác phát ra âm thanh rên rỉ lạ thường từ trong cổ họng, cái âm thanh như sâu vào trong tận xương tủy của phụ nữ cũng đủ để bất cứ người đàn ông nào điên cuồng mê loạn.

Ngọn lửa trong mắt Dương Thần càng sục sôi, giống như là muốn nuốt gọn thân dưới của người đàn bà vậy.

Lâm Nhược Khê cảm thấy sự cử động của các dây thần kinh, sự công kích không ngừng của người đàn ông, khiến cho cô cũng bỏ luôn cả sự chống cự yếu ớt.

Đang trong lúc mê ly, hai hàng nước mắt từ khóe mắt Lâm Nhược Khê rơi xuống, nhưng cô không có cảm giác gì, bởi vì tất cả tinh lực đều đã bị hấp dẫn bởi sự mất cảm đặc biệt này.

Lâm Nhược Khê thẹn thùng có chút cảm nhận thấy, giữa hai chân cô, đã bắt đầu lan tràn một tia nước mát.

Người đàn ông thô lỗ và khiến cô phải chịu sự ảm ức này, lại khiến cho cô đã không đấu tranh gì mà còn phối hợp với hắn.

Lâm Nhược Khê ảo não, nhưng phần nhiều hơn, trong lòng lại nảy sinh sự thỏa hiệp.

Sắp hai năm rồi, bản thân sớm dâng hiến cho hắn là xong, ai bảo người đàn ông này là chồng của cô cơ chứ.

Bị hắn ức hiếp như vậy, có lẽ cũng là số mệnh đã định sẵn.

Nhưng, hắn lại làm như vậy ngay trong chính phòng làm việc của cô, nhất định là không thể nào dễ dàng tha thứ.

Đầu óc Lâm Nhược Khê không thể nào tiếp tục suy nghĩ được nữa, bởi vì một tay của Dương Thần đã tuột chiếc váy cô xuống tận đầu gối.

Thân dưới lập tức trống không, đôi chân đầy đặn nhưng không có chút dư thừa tròn đẹp đang vắt chéo vào nhau.

- U...

Hai người tiếp tục hôn nồng nhiệt, Dương Thần lúc này đã cắn chiếc lưỡi của người phụ nữ, không ngừng mà mút lấy cái chất lỏng ngọt ngào đó.

Cùng lúc đó, một tay Dương Thần rất bá đạo gạt mở khe giữa hai chân.

Lần dò theo cặp đùi trắng mịn, chạm phải chỗ ướt át, tay Dương Thần càng thêm hoang đường vuốt ve lấy nó.

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy một luồng máu nóng điên cuồng đang chảy trên má, chỗ rất riêng ấy lại bị người đàn ông không ngừng vuốt ve, thân hình yếu điệu mềm mại run lên theo từng cơn.

Và tiếp sau đó, xuân thủy càng lúc càng tuôn ra.

Lâm Nhược Khê chưa từng biết mình không thể tự kiềm chế đến như vậy, cô có chút thẹn thùng, khóc thút thít trong cái hôn ướt át kia.

Cuối cùng Dương Thần cũng buông lỏng lưỡi, nhếch miệng cười tà ý:

- Thật đúng không ngờ, vợ bảo bối của anh lại nhạy cảm đến mức này, bên dưới của em đã thành thác nước rồi.

- Anh...

Lâm Nhược Khê quay đầu đi, cắn chặt hai môi, đôi lông mi cong dài run run, không dám nghe nữa, càng không dám nhìn người đàn ông.

Dương Thần dùng sức hít một hơi thật sâu sức nóng trên khuôn mặt người phụ nữ, chỉ cảm thấy sự đàn hồi đến mười phần.

- Lần đầu tiên với em, là lúc anh uống quá nhiều rượu không giữ được lý tính, cho nên căn bản không biết cảm giác buổi tối hôm đó như thế nào, anh nghĩ em cũng vậy, hôm nay, chúng ta đã tỉnh táo hơn, anh sẽ cho em hiểu khiến cho anh tức giận tuyệt đối là một chuyện vừa đau đớn vừa hạnh phúc.

Lâm Nhược Khê không có cách nào lý giải được rốt cuộc là có ý gì, bởi vì tâm trạng hiện tại của cô không nghĩ được gì thêm nữa.

Tay của Dương Thần không biết từ khi nào đã cởi chiếc áo sơ mi, chiếc áo ngực mỏng gợi cảm viên tơ lụa mà đen cũng đã bị giật xuống.

Đôi gò bồng đảo bạch tuyết mỹ ngọc luôn bị gò bó, bỗng dưng đưa khiến cho Dương Thần ngây ngất.

Có lẽ là cách ăn mặc có liên quan đến chức vụ, người phụ nữ đã giấu đi bộ ngực đầy đặn của mình, nếu như không nhìn ở cự ly gần như thế thì sẽ không cảm nhận được sức tấn công mãnh liệt của nó.

Một bàn tay Dương Thần nhẹ nhàng bao trùm lấy nó, nhưng không có cách nào nắm được toàn bộ.

Không kìm được, Dương Thần gảy hạt đậu đỏ kia về sau, úp mắt vào chôn đó, dùng sức hít một hơi cái mùi vị hương thơm ngào ngạt toát ra trên người phụ nữ, sự chật chội mềm mại kia khiến cho mặt Dương Thần bị kích thích đến không chịu nổi.

Lâm Nhược Khê thở gấp, toàn thân đã mềm nhũn ra, người hùng hực, đôi con ngươi như dậy lên từng đợt sóng.

Tất cả sự lạnh lùng và nghiêm nghị trước kia đều bị người đàn ông này không ngừng phá vỡ thành tác phong phong tình vạn chủng.

Có lẽ là tình yêu trong tim với người đàn ông này, khiến cho cô cuối cùng không thể nào chống cự lại va chạm thân mật, Lâm Nhược Khê đã bắt đầu hoàn toàn rơi vào vòng xoáy.

Dương Thần úp mặt trong mỹ cảnh một hồi lâu, rốt cuộc cũng kéo phẳng

chiếc quần lót đã ẩm ướt xuống.

Lâm Nhược Khê căn bản vô lực phối hợp, mặc kệ cho người đàn ông tách hai đùi trắng nõn của cô, chiếc quần lót đã rơi xuống mắc phải đôi giày cao gót màu đỏ, nhưng cũng không có cách nào bận tâm đến nó nữa.

Trong nháy mắt, thân trên của người phụ nữ chỉ còn chiếc áo khoác ngoài và chiếc sơ mi xộc xệch, thân dưới trần truồng, tất cả trông như như cảnh đẹp đào nguyên, tí tách đọng nước, tất cả đều đã rõ ràng.

Dương Thần sau khi thả lỏng phần dưới đang bị trói buộc của mình, cho vật đã khó mà không chế kích cỡ, phóng thích ra ngoài.

Vuốt ve lên cái eo nhỏ bé của Lâm Nhược Khê, cả người Dương Thần đổ ập lên người phụ nữ.

Sống lưng Lâm Nhược Khê dán chặt lấy bàn làm việc, thân dưới lạnh lẽo kết hợp với sự nóng bỏng của người đàn ông khiến cô càng cảm nhận được sự kích thích.

Trong không khí, tràn ngập hương vị sung mãn phóng túng từ hai con người khác nhau.

Vòi rồng của Dương Thần bắt đầu cọ xát khe hồng nhuận của Lâm Nhược Khê, khiến cho Lâm Nhược Khê càng dán gần hơn nữa để cảm nhận được kích cỡ khổng lồ của người đàn ông.

Lâm Nhược Khê bất giác hít lấy một hơi lạnh khí, trong ánh mắt mê ly có chút sợ hãi.

Người phụ nữ dùng giọng cầu xin nũng nịu, nỉ non nói:

- Ông xã...Em sợ.

Dương Thần nặng nề hít một hơi, thân hình hoàn mỹ của người đẹp đang nằm bên dưới đã khiến hắn sắp phát điên, nếu như không phải vì cảm xúc trong lúc đó, thì sớm đã phóng bừa rồi.

Nghe thấy giọng nói bắt đầu sợ hãi của người phụ nữ, Dương Thần căn bản là không muốn có ý dừng lại, tên đã trên cung không thể không bắn.

- Anh nói rồi, em sẽ đau đớn, nhưng cũng sẽ hạnh phúc.

Không đợi Lâm Nhược Khê có phản ứng gì, Dương Thần đã mãnh liệt xung đỉnh.

Khi hỏa long đi sâu vào khe hẹp tràn đầy dịch thủy, sự run rẩy kích động linh hồn mang theo nỗi thăng thiên linh hai người.

- A.

- Á.

Âm thanh tận hưởng đến cực điểm của Dương Thần cùng với tiếng rên nhẹ như tê liệt đau đớn của Lâm Nhược Khê gần như đồng thời vang lên.

Khi toàn bộ Dương Thần chưa đi sâu hết vào trong bên trong cơ thể người phụ nữ, nước mắt đã tràn trên khóe mi Lâm Nhược Khê.

Một cảm giác kì lạ của sự xuyên suốt khiến cho Lâm Nhược Khê đau đớn, lại có chút mãnh liệt của cực điểm.

Mà Dương Thần ghì chặt người phụ xông vào đến tận đáy kia thỏa mãn vô hạn.

Đây không chỉ là sự phóng thích về nhục thể, mà là còn là sự phóng thích linh hồn luôn bị đè nặng kia.

Mặc kệ nguyên nhân thế nào, quá trình ra sao, bất kể hai người như thế nào.

Ít nhất thì bản thân cũng đã kết hợp được với người đàn bà.

Xét cho cùng Lâm Nhược Khê hơn một năm nay đã không làm tình, lần này lại bị xâm nhập đột xuất và kịch liệt như vậy, dững đạo kia dẫu trơn tru nhưng cũng chặt chẽ vô cùng.

Khi Dương Thần nhận thấy Lâm Nhược Khê đang rất đau đón nhú mày lại, đang lúc trong lòng có chút tiếc thương, thì đột nhiên có một cảm giác khác lạ từ chỗ hai người kết hợp.

Dương Thần rõ ràng cảm nhận được mệnh căn của mình, lại bị cái thế giới âm áp ứ ốt kia vặn vẹo bao vây lấy.

Dương Thần không tự chủ được giật mình, nhìn người phụ nữ tội nghiệp, hình như không có chút ý thức nào đang nhìn hắn, Dương Thần không kìm được lại ôm lấy khuôn mặt Lâm Nhược Khê, dùng sức hôn.

- Bảo bối Nhược Khê, thì ra em còn có tuyệt chiêu này, là do bản năng của em hay là em cố tình? Em còn có thể mát xa cho anh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 990

Thần Khí.

Lâm Nhược Khê trở nên bối rối từ lâu rồi, dường như tất cả sức lực trong người đã đi đâu hết cả, cơ thể mềm nhũn để mặc cho Dương Thần đùa nghịch.

Dương Thần nhìn thấy bộ dạng u oán, bĩu môi của Lâm Nhược Khê, thì cũng chẳng còn ý thức được gì nữa, rõ ràng bản năng của cô ấy thì chỉ có thể “phục vụ” được như thế này thôi!

Dương Thần không kìm được nhếch miệng cười to, đây mới là báu vật trời sinh, quyến rũ đến tận xương tủy, chỉ có vào được bên trong cơ thể kỳ diệu của cô ấy, thì mới có thể cảm nhận được cảm giác phiêu diêu, kỳ diệu này!

Không có kinh nghiệm gì, mà đã có thể khiến mình lên đến tận mây xanh như thế này rồi, mới vào có hai lần, mà đều đã lên tới đỉnh rồi!

Dù là ở mặt này thì kinh nghiệm của Dương Thần là điều không phải bàn đến, nhưng cũng chưa từng được hưởng thụ qua tiệc Thao Thiết!

Lần này, đương nhiên là Dương Thần sẽ không chịu dừng lại, ôm lấy chiếc eo mềm mại, không ngừng đẩy nhanh tốc độ lên!

Lâm Nhược Khê vừa mới có cơ hội thở dốc, lại thấy Dương Thần tiếp tục, hồn vía của cô đều bay tứ tung hết cả rồi!

Cảm giác kích động này, khiến cho toàn thân bị kích thích đến từng tế bào, khiến cho Lâm Nhược Khê khó có thể kiềm chế được bản thân, bật miệng phát ra nhưng tiếng rên rỉ!

- Uhm... uhm... anh nhẹ nhàng một chút... đau em...

Nhưng Dương Thần lấy đâu ra để ý nhiều đến như vậy, mỗi một lần ấn vào rút ra, đều có thể cảm nhận được cơ thể thần bí của Lâm Nhược Khê, khiến cho hắn không biết mệt mỏi mà tiến sâu vào trong đó, tự ban cho mình một đãi ngộ đặc biệt!

Sau khi chiếm được cái bộ phận mẫn cảm đó, lại có cảm giác từng tế bào mịn màng nhũn nhụi ôm ấp lấy mình, quả thực là đã khiến Dương Thần trở nên mê muội!

Dần dần, Dương Thần càng ngày càng đẩy tốc độ lên nhanh.

Lâm Nhược Khê buông xuôi, không còn ý định ngăn cản nữa, dần dần cũng rơi vào cảm giác mê muội, đã không còn cảm thấy thỏa mãn với tư thế đối mặt với Dương Thần nữa rồi.

Cơ thể mềm mại với những đường cong hoàn hảo của cô, bị Dương Thần lật úp xuống, khiến cho Lâm Nhược Khê nằm sấp người ngay trên bàn làm

việc!

Dương Thần vuốt ve cặp đùi đầy đà của vợ, rồi bắt đầu một trận mây mưa điên cuồng!

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu, chỉ là lâu rồi không làm, nên lúc đầu mới có cảm giác đau đớn.

Sau khi Dương Thần sớm đã thích ứng được, còn Lâm Nhược Khê cuối cùng sau hơn chục phút đồng hồ, cũng đã có được cảm giác sung sướng...

Cảm nhận được sự mạnh mẽ, hồng hách và nóng bỏng của người đàn ông này, không ngừng tiến vào bên trong cơ thể mình, Lâm Nhược Khê cảm thấy hơi xấu hổ, đồng thời cũng không kìm nổi, quay đầu lại... nhìn về mặt của Dương Thần.

Phát hiện ra Dương Thần đang nhìn mình say mê đến cực điểm, trong lòng Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên kết hợp với nhau một cách đường hoàng, nhưng hai người rất nhanh đã cùng nhau lên đỉnh.

Thực sự vẫn còn đỏ mặt xấu hổ, nhưng lúc Dương Thần bắt buộc phải đứng dậy để phối hợp với nhau, Lâm Nhược Khê cũng không hề cảm thấy khó chấp nhận.

Có lẽ ở chung với nhau cũng được gần hai năm rồi, bình thường cũng tiếp xúc thân mật với nhau không ít, đợi cho đến lúc nước chảy thành sông, tất cả những thứ này đều rất bình thường.

Vô tình, từ bàn làm việc, hai người đã dời đến sát bên cửa sổ.

Mặc dù đang ở một chỗ rất cao, bình thường, trừ phi dùng ống nhòm, bằng không thì cũng không ai biết được trên này đang xảy ra chuyện gì, nhưng Dương Thần vẫn tỏ ra thần thức, dò xét xung quanh.

Xác định không có ai ở đây, để cho người phụ nữ của mình thoải mái hơn, Dương Thần mới to gan lớn mật để Lâm Nhược Khê áp người lên tấm kính thủy tinh công nghiệp dày ở phía sau!

Lâm Nhược Khê ôm cổ Dương Thần thật chặt, cặp đùi thon thả nồn nà thì kẹp lên hai bên hông của gã, sau khi phối hợp động tác này theo bản năng với Dương Thần, chính cô cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng bởi vì cửa sổ sát đất có hình elip, Lâm Nhược Khê đứng ở vị trí này, có thể nhìn ra bầu trời và các tòa nhà cao tầng san sát nhau ở bên ngoài.

Cứ như vậy, hai người này giống như là đang làm chuyện đay giữa ban ngày ở ngay trung tâm thành phố vậy.

Bên ngoài âm u lạnh lẽo, ướt át, lạnh như băng.

Mây mưa với nhau, khiến cho nước không ngừng rỉ ra, rơi tí ta tí tách trên mặt sàn gỗ, chẳng mấy chốc, trên mặt sàn đã có tới mấy chỗ nước đọng.

Ý thức được tất cả mọi chuyện đang xảy ra, sự kích thích này, khiến cho Lâm Nhược Khê không kiềm chế được kêu gào tự tận trong đáy lòng mình.

Còn Dương Thần thì đang cao hứng, không ngừng thọc sâu vào cái đấy,

giống như là dùng một khẩu súng thép thọc vào đó, khiến cho Lâm Nhược Khê toàn thân kích thích run rẩy.

Kiểu “lao động” không biết mệt mỏi này, bình thường hai vợ chồng căn bản là không thể làm được, mà một người phụ nữ bình thường cũng không có cách nào để trải nghiệm.

Lâm Nhược Khê lần đầu tiên cảm nhận được, mới thấy được chuyện khiến phụ nữ vừa yêu vừa hận đến mức nào.

Dương Thần dường như vẫn còn chưa hết cuồng nhiệt, khiến cho cô bay lên tận trên mây rồi lại... cả thân hình run rẩy, nhưng vẫn không có ý từ bỏ!

Lần thứ ba, thứ tư lên đỉnh, khiến cho Lâm Nhược Khê cảm thấy cả cơ thể mình đang dần tan vào cơ thể của người đàn ông này.

Nhưng đến lúc cô phát hiện, gã không hề có ý định dừng lại, thì Lâm Nhược Khê lại có chút sợ hãi...

Lâm Nhược Khê cảm thấy nửa thân dưới của mình dần dần bị tê liệt, thậm chí, chính cô cũng hoài nghi, có phải cái chỗ đẩy của cô đã sung phòng lên rồi không.

- Uhm... ông xã... anh dừng lại đi... nghỉ một chút.

Lâm Nhược Khê vội vàng nói.

Khuôn mặt Dương Thần hưng phấn, chút sức lực này bỏ ra chẳng đáng kể gì đối với hắn cả.

- Mới được hơn một tiếng đồng hồ thôi mà, ít nhất cũng phải thêm một tiếng nữa, he he, Nhược Khê bảo bối, hóa ra trong cơ thể của em còn có “thần khí” kệp anh đến mức anh sắp thăng thiên đến nơi rồi... hí... ức...

Lâm Nhược Khê sắp ngất đi đến nơi rồi, bản thân đã không còn tri giác nữa rồi, nhưng bởi vì như thế, chỉ sợ cái đó sung lên, kệp chặt lấy Dương Thần, nên mới khiến cho Dương Thần càng ngày càng cảm thấy thoải mái.

Dù sao cô cũng là hạn hán lâu ngày gặp mưa dầm, nếu là bình thường có chút xíu thì còn có thể chịu đựng được chứ, đột nhiên lại hưng hân như hồng thủy thế này, thì sao có thể chống đỡ được?

- Xin anh đấy... ông xã em sắp không chịu được nữa rồi...

Lâm Nhược Khê nức nở, tóc tai xõa xượi, mồ hôi đầm đìa, ngượng ngùng nói.

Khuôn mặt đỏ bừng, điệu bộ thẹn thùng, còn đâu tư thế của Tổng giám đốc nữa?

Dương Thần cực kỳ thỏa mãn nhìn thân thể mềm nhũn của cô, dùng sức vỗ một cái đét vào mông của cô!

- Bốp!

Chiếc mông tròn trịa, run rẩy nảy lên nảy xuống.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê trở nên ửng ửng, giống như là tiên nữ hạ trần, khiến cho người ta phải choáng váng.

- Anh nghĩ là có thể bỏ được những cô gái khác, nhưng với biểu hiện của

em như thế này, mới có một tiếng đồng hồ mà đã không chịu được rồi, người ta còn có thể làm chuyện này liên tục trong hai tiếng đồng hồ cơ đấy, sao mà có thể cạnh tranh với người ta được đây?

Dương Thần xấu xa cười đùa.

Lâm Nhược Khê phồng miêng lên, giống như một chiếc bánh bao màu hồng nhạt,

- Lúc như này sao anh lại có thể nhắc đến người phụ nữ khác!?

- Bốp!

Dương Thần lại phát một cái nữa vào mông cô, khiến cho Lâm Nhược Khê giật mình hét toáng lên.

- Không lớn không nhỏ, anh muốn nhắc đến ai còn phải có sự đồng ý của em sao? Đây là sự thực mà, đến bây giờ, anh còn chưa ra, mà em đã nói là em không chịu được nữa rồi, em như thế này, thì làm sao có thể hi vọng vào chuyện có con cái được đây?

- Em...

Lâm Nhược Khê tủi thân, thầm nghĩ, đây đâu phải là do cô.

Dương Thần nhếch miệng cười ha hả, để Lâm Nhược Khê ngồi lên bàn, giờ tay véo véo lấy mặt cô.

- Nhưng mà, Nhược Khê bảo bốp, nhưng em vẫn rất xuất sắc, ít nhất em cũng khiến anh cảm thấy thoải mái hơn những người phụ nữ khác.

Dương Thần cười nói:

- Sau này ngoan ngoãn nghe lời ông xã, đừng có hiếu thắng với anh, em là người phụ nữ của anh, nên em không được gặp những gã đàn ông mà anh ghét, người như anh không nói nhiều đến đạo lý, em nói anh hổng hách cũng được, vô lại cũng được, nhưng một khi em đã là người phụ nữ của anh, thì em phải nghe lời anh.

- Nếu như em không đồng ý, cũng được, nhưng không có ai có thể cứu em, đến cuối cùng người phải đến cầu xin anh tha thứ, không phải là em sao? Đừng có nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp như vậy, ai bảo những tên ngu xuẩn đó đánh không lại anh?

Lâm Nhược Khê khóc không ra nước mắt, gã đàn ông này không phải là mặt dày nữa rồi, mà căn bản là gã không có mặt!

- Anh chính là bạo chúa!

- Thế cũng chẳng sao cả, chỉ cần em vui, bảo anh làm gì anh cũng làm, dù sao thì hôm nay anh cũng đã hiểu rồi, anh nhịn em, em là vợ của anh, cho dù anh có gây áp lực cho em, thì em vẫn là vợ anh, cho dù anh có để cho em cảm thấy oan ức, thì cũng còn tốt hơn so với người khác.

Dương Thần nâng chiếc cằm nhỏ của Lâm Nhược Khê lên, rồi hôn thật say đắm đôi môi đỏ mọng của cô.

Lâm Nhược Khê giống như cô búp bê Barbie biết nghe lời, sau khi trao hết thảy mọi thứ cho người đàn ông này, thì trong đầu cô cũng không còn

chút ý muốn kháng cự nào nữa.

- Cô dâu của anh, nghỉ ngơi một chút nhé, rồi tiếp tục một giờ nữa, tốt xấu gì thì cũng phải để anh cho ra đây.

Dương Thần nháy mắt.

Lâm Nhược Khê đã chẳng còn hơi sức đâu mà chống cự nữa rồi, chu mỏ nói:

- Người ta đã chẳng còn cảm giác gì nữa rồi, chắc chắn là đã bị sung rồi...

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương này của cô, rõ ràng là muốn Dương Thần buông tha cho cô.

Nhưng Dương Thần sao có thể để cho cô toại nguyện, coi như không có chuyện gì cười nói:

- Đó là chuyện nhỏ, lẽ nào em quên, anh rất am hiểu chuyện trị thương sao? Lại đây, anh sờ xem nào, anh sẽ khiến cho bớt sung cả ngoài cả trong luôn...

Lâm Nhược Khê mở to đôi mắt ngập nước, không đợi cô ngăn cản, cả bàn tay Dương Thần đã chộp lấy cái “mảnh đất thánh địa” đấy.

- YAAAAAAAAA...

Lâm Nhược Khê giật mình, cả thân hình mềm nhũn dựa trên người Dương Thần, duỗi thẳng hai chân, run rẩy...

Bị gã đàn ông này dùng tay trực tiếp sờ vào chỗ đó, Lâm Nhược Khê lại một lần nữa mất đi phương hướng...

Đợi sau khi Dương Thần chữa cho hết sung, tiếp đến, hai người lại bắt đầu một trận mây mưa điên cuồng nữa.

Toàn bộ căn phòng làm việc đều tràn ngập mộng tình.

Hơn một giờ sau, Dương Thần xuất ra một thứ nóng bỏng vào trong người Lâm Nhược Khê, còn Lâm Nhược Khê đã khép đôi mắt đẹp, thân thể mềm mại hơi run rẩy, như đang mơ màng ngủ.

Dương Thần lúc này mới thỏa mãn, lộ ra nụ cười ôn hòa, ôm Lâm Nhược Khê vào ngực, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 991

Ngủ Cùng Đàn Ông

Có lẽ hai ngày liên không được nghỉ ngơi tốt, lại phải vận động dữ dội như vậy, Lâm Nhược Khê cứ nằm ngay trên chiếc sofa mềm mại trong phòng làm việc, ngủ đến chập tối mới tỉnh.

Triệu Hồng Yến có đến tìm một lần, như sau khi Dương Thần bảo rằng cô đang ngủ, cũng không nghĩ nhiều, liền đem văn kiện cần xử lý đặt trên bàn làm việc của Lâm Nhược Khê rồi lặng lẽ rời đi.

Lâm Nhược Khê đã mặc quần áo đầy đủ, sau khi tỉnh dậy, có chút mơ hồ nhìn bốn phía xung quanh, lúc nhìn thấy Dương Thần đang ngồi trên chiếc ghế ở bàn làm việc của mình, mới nhớ ra, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!

Vừa nghĩ đến chuyện phóng đặng buổi trưa, cô lập tức đỏ mặt, thậm chí mình đúng là quá mất mặt, những chuyện này là gì vậy!?

Nhưng mặc kệ đã xảy ra những chuyện gì, vốn dĩ đều là cam tâm tình nguyện cả, nên Lâm Nhược Khê cũng không cảm thấy đây là chuyện ghê gớm gì.

Dù sao trước đây cũng có lúc chủ động muốn động phòng, chẳng qua là lúc đó Dương Thần nói muốn tổ chức hôn lễ, chuyện này cũng chỉ là đẩy nhanh quá trình lên một chút thôi, tốt xấu gì thì cũng nằm trong kế hoạch cả.

Cách thức và địa điểm của người đàn ông này khiến cho cô muốn phát điên, nhưng nghĩ kỹ lại, mình và hắn cũng vừa làm xong hôn lễ, lại còn một mình đi ăn cơm với Lý Kiến Hà, quả thực là một chuyện thiếu suy xét.

Ai bảo chồng mình là một kẻ khôn khiếp lúc nào cũng thích bạo lực cơ chứ?

Ngồi ngơ ngác trên sofa một lúc, nhìn thấy Dương Thần nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính một lúc lâu mà vẫn chưa thèm để ý đến mình, Lâm Nhược Khê không khỏi tò mò xem anh ta đang xem cái gì.

Đi giày vào, chậm rãi bước đến chỗ Dương Thần, nhìn hình ảnh trên màn hình máy vi tính, Lâm Nhược Khê nhất thời cảm thấy không thể thở được!

- Ai cho anh dùng máy tính của em để chơi game!?

Lâm Nhược Khê bức bối nói.

Lúc này, Dương Thần rõ ràng đang dùng máy tính làm việc của cô, để chơi một game thể thao đối kháng.

Bởi kỹ xảo được tính toán từ máy, lại công thêm nắm trong tay chương lực bí mật, thế nên nhân vật anh hùng của Dương Thần có vẻ gì đó đặc biệt quyền rũ.

Với kỹ năng siêu phàm, Dương Thần không ngừng thu hoạch đầu người,

còn năm tên đang đứng đối diện thì chửi ầm lên, cho rằng Dương Thần đang treo máy, nhưng Dương Thần cũng không thèm để ý đến, chỉ tiếp tục giết.

Nghe thấy tiếng của Lâm Nhược Khê, Dương Thần mới liếc sang cô một cái, sau đó lập tức hưng phấn quay lại chơi game.

- Kinh ngạc gì chứ, bình thường em làm việc, chỉ xem văn bản, thế mà lại đi mua máy có cấu hình cao như vậy có phải là rất lãng phí không, cái này phải để anh chơi game mới đúng tác dụng.

Dương Thần hờn hờ nói:

- Tên nhóc Viên Dĩ coi như biết điều, mới chỉ cho anh game mới này...

Lâm Nhược Khê tức giận cắn răng, xoay người sang chỗ khác, rút thẳng ổ điện ra!

- Này!

Dương Thần quát to một tiếng, nhưng cũng không kịp, máy tính đã tắt ngấm tắt ngấm rồi còn đâu!

Dương Thần lập tức tỏ vẻ bức tức nói:

- Bà xã, em làm gì vậy! Anh đang thi đấu trên đấu trường, có điểm còn có... ghi chép đây!

- Chơi trò vô bổ này làm gì, bình thường anh giết người cũng có cảm giác gì đâu.

Lâm Nhược Khê hừ lạnh một tiếng.

- Chuyện này có thể giống nhau được sao, chơi điện tử liên quan đến lòng tự trọng của một người đàn ông, anh như thế này bọn chúng còn tưởng anh sợ chạy trốn đây!

Dương Thần nghiêm túc nói.

- Có cần mở cho anh một công ty trò chơi không, anh tự thiết kế rồi tự chơi!

- Uhm...

Quả thật Dương Thần cảm thấy có chút thú vị.

- Đề nghị này cũng không tồi, có thể xem xét.

Khuôn mặt phơn phớt hồng của Lâm Nhược Khê, nhìn thấy vẻ mặt như chưa từng có chuyện gì xảy ra của dt, rốt cuộc không kìm nổi, hạ giọng nói:

- Anh không có điều gì muốn nói với em sao?

Dương Thần ngờ ngàng,

- Nói gì với em?

- Anh...

- Ồ!

Dương Thần vỗ trán, nhìn ra bầu trời tối mịt ngoài cửa sổ, đèn đã được thấp sáng ở khắp mọi nơi,

- Đúng rồi, muộn quá rồi, chắc em cũng đã đói, chúng ta đi ăn cơm thôi. Để anh gọi điện cho vú Vương, bảo hôm nay chúng ta ăn ở ngoài.

Lâm Nhược Khê hơi mất hứng, đồng thời cũng có chút xao động, cố tỏ vẻ

điềm tĩnh nói:

- Trong lòng anh có phải đang cười nhạo em hay không?

- Cười nhạo? Tại sao?

Dương Thần tỏ ra kinh ngạc.

Lâm Nhược Khê chớp mắt đôi môi mỏng,

- Có phải anh cảm thấy... em chuyện đó rất...

- Chuyện nào?

Dương Thần hỏi.

- Chính là...

Giọng Lâm Nhược Khê cao vút nói:

- Chính là cảm thấy em rất phóng đảng! Rõ ràng là trước đây không cho, nhưng bây giờ lại trở nên thế này...

Giọng càng ngày càng nhỏ, yếu ớt, gương mặt của cô sắp đỏ bằng mặt trời rồi, ngượng ngùng cúi thấp đầu, mấy sợi tóc che kín hết cả khuôn mặt.

Dương Thần hơi hơi ngậy người, lập tức ngượng ngùng cười,

- Là hơi...

Lâm Nhược Khê lập tức ngẩng đầu lên, bắt chặp cả ngượng ngùng,

- Không cho phép anh được nói em như vậy! Không phải là do anh hại sao, anh có biết là lúc này em sợ như thế nào không! Em còn có thể phản kháng được sao!?

Dương Thần vội ngắt lời cô, cười khỏ nói:

- Anh còn chưa nói xong mà, mặc dù người nào đó vừa rồi quả thực có hơi lớn mật, nhưng anh là chồng, anh rất thích mà! Hơn nữa đây cũng chẳng phải là chuyện xấu xa suy đồi gì, em sung sướng, anh cao hứng, lại còn là danh chính ngôn thuận, chuyện này đáng phải để ý sao?

Lâm Nhược Khê vừa nghe, ngẫm lại cũng thấy đúng, đây cũng là lần đầu tiên mình đường đường chính chính làm chuyện vợ chồng, cũng không có gì đáng phải xấu hổ cả.

Không chừng đám hồ ly tinh kia còn diêm dúa lắng lơ hơn gấp cả trăm lần ý chứ! Lâm Nhược Khê chưa xót nghĩ, cũng không cảm thấy xấu hổ đến mức không ngóc đầu lên được nữa.

Dương Thần cố nhịn cười, kỳ thực hẳn cũng đã sớm nghĩ đến, Lâm Nhược Khê da mặt mỏng, nhất định sẽ cảm thấy ngượng ngùng về chuyện vừa rồi.

Giả vờ như mây trôi nước chảy, cô ấy cũng sẽ không cảm thấy quá xấu hổ, có thể vượt qua được rất nhanh.

- Nếu như không có vấn đề gì, chúng ta đi ăn cơm thôi.

Dương Thần lưu luyến nhìn màn hình máy vi tính đã tắt ngóm, thầm nghĩ, chắc phải bố trí một chiếc máy có cấu hình cao ở nhà thôi.

Lâm Nhược Khê đã cởi bỏ được khúc mắc, điềm nhiên cười cười, quán quân mấy lọn tóc,

- Tóc em rối tung lên rồi, anh đợi một chút.

Vốn dĩ không trang điểm, chỉ cần sửa sang lại một chút là có thể đi được rồi, thả xõa mái tóc ra đằng sau, rồi buộc lên, động tác vô cùng bình thường này, không hiểu tại sao, lại cảm thấy nhả nhặn và dịu dàng hơn trước đây rất nhiều.

Dương Thần hơi thất thần, chỉ cảm thấy giờ phút này cô đang tỏa ra sức hấp dẫn lạ kỳ, đúng là đã cướp mất hồn người khác rồi.

Lâm Nhược Khê sửa sang lại xong, mới phát hiện Dương Thần đang nhìn mình bằng ánh mắt say mê.

Trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, hơi buồn cười nói:

- Sao lại giống như lần đầu tiên nhìn thấy em vậy, có gì kỳ lạ sao?

- Đúng là rất kỳ lạ, tại sao lại có người phụ nữ khi đã kết hôn rồi mà càng ngày lại càng trở nên xinh đẹp hơn, nhìn hoài mà không thấy chán nhỉ?

Dương Thần chép miệng thờ dãi nói:

- Cô Lâm Nhược Khê, cô như thế này là không được đâu, nếu như người ngoài nhìn thấy cô, thì toàn bộ mỹ phẩm của Ngọc Lôi sẽ không bán được nữa rồi, không còn nền tảng để tin, thì còn cần trang điểm để làm gì a.

- Miệng lưỡi ngọt xót.

Lâm Nhược Khê giả vờ giận dữ, lườm hằm một cái, cầm lấy túi, bước ra ngoài trước.

Bởi công ty đã hết giờ làm, hai người cùng đi xuống lầu, ra đến đường, hầu như cũng không gặp được mấy người.

Ngồi lên chiếc BMW X6 của Dương Thần, cả đoạn đường nghe chương trình được phát ra từ radio, tâm trạng nhẹ nhõm, giống như bao cặp vợ chồng bình thường khác.

Đi đến con phố ăn uống ở bên cạnh, sau khi dừng xe, hai người nắm tay nhau, đi tìm một quán ăn thích hợp.

Vốn dĩ Lâm Nhược Khê cũng không thích nơi náo nhiệt ồn ào, nhưng trước đây cũng đã từng đi dạo phố với Dương Thần vài lần, nên dần dần cũng thích ứng được, huống hồ tâm trạng lại đang tốt, nên cũng cảm thấy mọi thứ đều rất tuyệt vời.

Đi bên cạnh người phụ nữ kiêu diễm thoát tục, dịu dàng, khiến cho bao người phải ngưỡng mộ.

Vô số ánh mắt hướng về phía hai người, nếu như không phải Lâm Nhược Khê đã quen với việc trở thành trung tâm của sự chú ý, thì e rằng đến đi đường thôi cũng sẽ trở thành một chuyện khó khăn.

Lúc đi qua một quán sủi cảo, Dương Thần dừng chân, đột nhiên hỏi:

- Nhược Khê, búp bê sủi cảo anh tặng em còn giữ không?

Lâm Nhược Khê hơi xấu hổ, gật gật đầu

- Còn...

- Ồ, anh còn tưởng rằng lúc em giận anh đã lấy con búp bê anh tặng ra để

trút giận chứ, xem ra là anh đã quá hẹp hòi rồi.

Dương Thần ngại ngùng nói.

Lâm Nhược Khê nghĩ thầm, cũng chẳng trút giận gì, chỉ là con búp bê đó ngày nào cũng bị mình dùng chân đá thôi, đương nhiên, Lâm Nhược Khê không nói ra, đồng thời cũng tính toán, hôm nay, sau khi về nhà, sẽ dọn dẹp lại phòng ốc, đồ đạc của mình nhiều như vậy, đặc biệt là đủ thứ đồ chơi đáng yêu, làm sao mà bỏ đi đâu được đâu?

Vừa đi, Lâm Nhược Khê vừa nghĩ, có cần phải sắp xếp một phòng ngủ mới không nhỉ, dù sao thì... nếu như sau này không có bất ngờ gì xảy ra... thì cũng phải ngủ chung chứ...

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Nhược Khê lại cảm thấy mặt mình đang nóng dần lên, mình bị làm sao thế này, sao tự dưng lại muốn ngủ chung với đàn ông thế này.

Đang lúc nghĩ lung tung, không biết là đi tới đâu rồi, bỗng nhiên mơ hồ, nghe thấy được tiếng gọi nũng nịu, giòn dã từ phía sau:

- Mẹ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 992

Trời Phạt

Thân thể mềm mại của Lâm Nhược Khê run lên, sau khi tất cả mọi suy nghĩ đều ngừng lại trong thời gian ngắn tĩnh lặng, rồi bất ngờ bùng lên với niềm vui bất ngờ.

Vội vàng xoay người về phía sau, nhìn cô bé mặc váy xanh đang vui vẻ chạy tới,

- Lam Lam!?

Dương Thần chỉ cảm thấy Lâm Nhược Khê đột nhiên rút bàn tay đang nắm lấy tay mình ra, vừa quay đầu lại, đã thấy cô cúi người xuống, dang tay ra, ôm lấy một cô bé dễ thương vào lòng!

- Mẹ!

Lam Lam giọng còn hơi sữa, ngọng ngịu gọi cô.

Cô bé trước sau vẫn mặc một kiểu váy màu xanh lam, nhưng điểm không giống chính là, do nhiệt độ xuống thấp, cô bé đi thêm một đôi tất vải trắng, chân đi một đôi giày da, mái tóc đen tuyền để xõa, tôn thêm làn da trắng như tuyết, và đôi mắt lúng liếng to tròn, tràn đầy vui vẻ nhìn Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê một tay ôm lấy cô bé, rồi rất tự nhiên hôn lên khuôn mặt trắng mịn của cô một cái, chỉ ngửi thấy mùi sữa của trẻ con.

- Lam Lam, sao con lại ở đây, mẹ rất nhớ con.

Lâm Nhược Khê trong lòng vẫn luôn nhớ đến chuyện “ông nội” mang Lam Lam đi, nhưng mình cũng không có cách nào tìm được, không ngờ cô bé nhỏ thần kỳ này lại đang xuất hiện trước mặt mình!

Lam Lam ôm cổ Lâm Nhược Khê, chu mỏ nói:

- Là ông nội để Lam Lam và cô bảo mẫu tới đây, để Lam Lam tìm được mẹ.

- Ông nội con?

Lâm Nhược Khê ngạc nhiên, người đàn ông kỳ quái đó muốn cho mình nhận nuôi Lam Lam sao?

Cô bảo mẫu Mẫn Quyên ở phía sau thở phì phò, dường như việc đuổi theo Lam Lam là một việc rất hao tổn sức lực, khiến cho người đi đường nhìn vào đó là, Mẫn Quyên còn ôm theo một chú gấu trúc bằng bông, chính là món quà mà trước đây Lâm Nhược Khê tặng cho Lam Lam.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê và Dương Thần, Mẫn Quyên cảm thấy hơi ngại, cười,

- Lâm tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi, lão gia đột nhiên nói phải đi ra ngoài một thời gian, không biết lúc nào mới quay về, trước khi đi có bảo tôi

và Lam Lam đến đây, nói hai người đang ở đây, bảo Lam Lam ở bên cạnh cô một thời gian.

Lâm Nhược Khê càng cảm thấy tò mò, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dương Thần nhìn thấy cảnh tượng này, cuối cùng không nhịn được liền nói:

- Nhược Khê bảo bồi, em còn chưa mang thai, làm sao mà làm mẹ được chứ!

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê đỏ ửng, nhìn xung quanh bốn phía xác nhận rằng không có người đi đường nào nghe thấy, mới nói:

- Anh nói linh tinh gì chứ, em thích Lam Lam, Lam Lam gọi em là mẹ thì sao chứ, con nhà người ta còn nhỏ như vậy mà đã đáng thương như thế rồi, chẳng lẽ anh không có chút cảm thông nào sao?

- Cảm thông thì có, nhưng đứa bé này gọi em là mẹ, vậy chẳng phải anh là ba của nó sao?

Dương Thần rồi rầm nói:

- Đứa bé này giống như viên đạn bằng thịt vậy, kỳ kỳ quái quái, anh lo là sẽ có chuyện phiền phức.

Lần trước Dương Thần vì muốn thử, nên đã từng được chứng kiến sức mạnh khủng bố của Lam Lam, mặc dù cô bé rất nghe lời Lâm Nhược Khê, nhưng xuất thân kỳ quái của nó, có gì đặc biệt, khiến cho Dương Thần rất lo lắng.

Nhưng Lâm Nhược Khê nghe đến chuyện giao Lam Lam cho cô, đã vui mừng đến mức không biết gì nữa rồi, lấy đâu ra lo lắng nhiều chuyện như vậy nữa, hừ nhẹ nói:

- Cho dù là có phiền phức, thì chẳng phải còn có anh sao, anh đến vợ và con gái cũng không bảo vệ được, thì chẳng phải là rất mất mặt sao.

- Đúng là biết nói đùa! Anh làm sao có thể... đợi đã! Không đúng a! Em là vợ của anh, nhưng anh không nói đứa bé này là con gái của anh a!

Dương Thần vò đầu

- Anh là băng thanh ngọc khiết, thủ thân như ngọc! Đừng có bồi xấu anh à nha!

Lâm Nhược Khê liếc mắt nhìn, cũng chẳng thêm phản ứng với gã đàn ông vô lại này.

- Chú xấu xa không biết xấu hổ!

Lam Lam chu cái miệng nhỏ xinh của mình lên, ôm lấy chiếc cổ trắng ngần của Lâm Nhược Khê than thở nói.

Bởi trước đây bị Dương Thần trị cho hết cách, nên cô bé này biết đánh không lại Dương Thần, chỉ đành đấu võ mồm với ông chú này thôi.

Dương Thần vừa mới giờ nắm đám lên, liền nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Lâm Nhược Khê nhìn mình, giống như là đang bảo vệ đứa con đẻ của mình vậy, thực sự nghiêm túc, khiến cho Dương Thần nhất thời không

thể tức giận được.

Trước đây không như vậy, lúc nào hắn cũng có thể tức giận được, lúc này bình tĩnh trở lại, đứng trước mặt vợ, Dương Thần cũng chẳng làm được gì, e rằng cả đời này chỉ biết nghe theo lời vợ mà thôi.

- Được rồi, coi như anh xui xẻo, gặp phải một tiểu ma vương biết ăn và như thế này.

Dương Thần bĩu môi, rồi quay sang chào hỏi Mẫn Quyên đang đứng tùm tùm cười ở bên cạnh, nói:

- Một khi đã đến rồi, thì đi ăn cơm cùng với chúng tôi luôn đi.

Mẫn Quyên trầm nghĩ, người đàn ông bản lĩnh cao cường này hóa ra lại là một anh sợ vợ, rất muốn cười toáng lên, nhưng cũng đành phải nhịn.

Sau đó, dưới sự đòi hỏi của Lam Lam, bốn người cùng bước vào một quán đồ ăn vặt miền Bắc.

Sau khi ngồi xuống, nhân viên phục vụ rất tự nhiên đưa thực đơn đến cho Lâm Nhượng Khê, hình như do đã gặp nhiều khách rồi, nên đương nhiên biết, vị nào là người có quyền quyết định.

Lâm Nhượng Khê cũng không từ chối, cầm thực đơn lên, lật đi lật lại vài lần, tính xem cái bụng bé xiu kia của Lam Lam có thể ăn được bao nhiêu, rồi lại nhìn đến Dương Thần, cuối cùng nói với nhân viên phục vụ:

- Ở chỗ này có xuất ăn nào lớn nhất, lấy cho tôi hai mươi phần.

Người phục vụ đang cầm bút ghi chép vừa nghe thấy vậy, thiếu chút nữa thì rớt quai hàm xuống đất.

Cẩn thận nhìn lại người phụ nữ đẹp như diễn viên điện ảnh này, phát hiện ra bộ dạng rất nghiêm túc của Lâm Nhượng Khê, nhưng vẫn phải hỏi lại:

- Tiểu thư, cô thực sự muốn gọi nhiều như vậy sao?

Lâm Nhượng Khê nhíu đôi lông mày đen nhánh,

- Đương nhiên rồi.

- Như vậy thực sự không đáng, vừa đắt lại còn vừa lãng phí nữa.

Nhân viên phục vụ có lòng tốt khuyên.

Lâm Nhượng Khê vốn là người không thích lãng phí thời gian, nói thẳng:

- Tôi trả tiền trước rồi các anh mang thức ăn lên được chưa?

Nhân viên phục vụ lập tức không còn gì để nói, vội vàng lắc đầu, giống như bị dọa cho sợ chết khiếp, vội vàng chạy đi, rồi nói với người quản lý vài câu, người quản lý gật đầu đồng ý, rồi mới dám ghi thực đơn.

Không bao lâu sau, sau khi bày lên cả một bàn thức ăn, tất cả những thực khách có mặt ở đây đều kinh ngạc, tròn mắt nhìn Dương Thần và Lam Lam ăn.

Bộ dạng của Dương Thần thì như sói nhai hổ nuốt, căn bản là chẳng có chút gì nhã nhặn, há miệng ra là một miếng bánh bao với ba bốn cái há cảo.

Còn Lam Lam thì lại có bộ dạng giống như sợ bị người ta cướp mất đồ ăn của mình vậy, cái gì cũng ăn hết sạch sành sanh, uống hết luôn cả canh há

cảo, đồng thời còn lấy lưỡi liếm môi, điều khiến cho người ta khó tin chính là, bao nhiêu đồ ăn như vậy mà có thể chui hết được vào cái bụng bé tí teo kia, mà dường như cô bé vẫn chưa có dấu hiệu gì là đã ăn no cả!

Nhìn thấy một lớn một nhỏ càn quét bàn ăn như vậy, Lâm Nhược Khê và cô bảo mẫu Mẫn Quyên cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, dù đã biết rõ “thực lực” của hai người này từ lâu.

Lâm Nhược Khê nhìn tướng hai người ngồi ăn, rồi thần thái sau khi ăn xong, quả thật là cảm thấy rất giống nhau, chỉ khác nhau về kích thước mà thôi.

Nhưng Lâm Nhược Khê lại không ăn được nhiều như vậy, ăn một chén canh bánh bao thịt dê thôi, mà vẫn còn để thừa lại đến một phần ba.

Dương Thần nhìn thấy Lâm Nhược Khê bụng thì không khỏi nuốt nước bọt, hé mồm nói:

- Bà xã, em lãng phí như vậy, sẽ bị trời phạt đấy.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái

- Anh ăn của anh đi, quản nhiều như vậy làm gì.

- Mẹ, không được lãng phí như vậy, ông nội nói, gặt lúa giữa trời trưa, mồ hôi rơi xuống đất.

Lam Lam còn trích dẫn cả thơ cổ để khuyên cô.

Lâm Nhược Khê hơi hơi đỏ mặt, lớn như vậy rồi mà vẫn còn bị trẻ con lên lớp, lộ vẻ khó xử, nhìn bát bánh bao canh thịt dê,

- Nhưng mẹ không ăn được nữa.

- Sao không nói sớm! Để anh ăn cho!

Dương Thần hớn hờ cầm lấy bát của Lâm Nhược Khê, rồi tiêu diệt gọn mấy cái bánh bao còn sót lại trong chớp mắt.

Lần đầu tiên Lam Lam nhìn Dương Thần cười khanh khách,

- Chú xấu xa là một đứa bé ngoan!

Dương Thần nhìn cô nhóc, đột nhiên cảm nhận được nụ cười rạng rỡ của cô bé, hóa ra cũng khá hợp với mình đấy.

Đương nhiên rồi, có lẽ hai người đều có cái dạ dày khổng lồ.

Không ít người xung quanh ngồi nhìn, một bàn đầy thức ăn như vậy mà bị tiêu diệt sạch sẽ, khiến cho nhân viên phục vụ, nhìn hai người một lớn một nhỏ bằng ánh mắt vô cùng khâm phục.

Lâm Nhược Khê lấy bình đựng nước chanh, rót cho Lam Lam một ít, nhìn bộ dạng thỏa mãn của cô bé, trong lòng cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

- Lam Lam, trước khi ông nội con rời đi, ông con có nói gì không?

Lâm Nhược Khê sợ người đàn ông đó lại đột nhiên trở về, rồi mang Lam Lam đi, cho nên muốn hỏi cho rõ ràng.

Lam Lam nghiêng cái đầu nhỏ, nghĩ ngợi một lát, rồi lắc đầu,

- Ông nội bảo để Lam Lam và mẹ sống cùng nhau.

Ánh mắt Dương Thần lóe lên một tia khác lạ, hỏi:

- Nhược Khê, em đã từng gặp ông nội của Lam Lam?

Lâm Nhược Khê gật đầu, trước đây có từng gặp nhau một lần, rồi cô kể cho Dương Thần nghe chuyện ông nội Lam Lam đột nhiên xuất hiện, và mang Lam Lam đi.

- Lúc đó ông ta nói, nếu như em muốn nhận nuôi Lam Lam, thì nhất định phải ly hôn với anh, bây giờ đột nhiên lại đưa Lam Lam tới đây, quả thực em nghĩ mãi cũng vẫn không hiểu ra làm sao.

Lâm Nhược Khê nhú mi.

Cô bảo mẫu Mẫn Quyên ngồi bên cạnh vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ, thấp giọng nói:

- Anh Dương, cô Lâm, thực ra... lão gia nhà tôi có kể cho tôi nghe một số chuyện...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 993

Một Tháng

Lâm Nhược Khê mềm mỏng nói:

- Mẫn Quyên, cô có lời gì thì nói thẳng ra là được, đừng có dáng vẻ câu nệ như vậy.

Mẫn Quyên cảm kích cười cười, trong lòng thầm nghĩ, người ta giàu có như thế, đối xử với một bảo mẫu đến từ sơn thôn như cô hòa nhã như vậy, ông chủ chọn lựa quả nhiên không sai.

- Lúc ông chủ gần đi khá vội vàng, nhưng giải thích nói, nếu như trong vòng một tháng ông không trở về, Lam Lam kia về sau sẽ hoàn toàn giao cho hai vị nuôi nấng, sau này ông sẽ không hỏi chuyện của Lam Lam nữa, Lam Lam sẽ thực sự là con gái của cô Lâm.

- Thật sao?

Sắc mặt Lâm Nhược Khê vui vẻ, nhưng lại lập tức hơi kỳ lạ mà hỏi:

- Lễ nào ông nội của Lam Lam đi làm chuyện gì nguy hiểm?

Mẫn Quyên bất đắc dĩ lắc đầu.

- Chuyện này thì tôi không biết rồi, chuyện của ông chủ trước nay tôi đều không thể hỏi nhiều.

Dương Thần nhìn thần thái hưng phấn của khuôn mặt Lâm Nhược Khê, trong lòng không khỏi cười khở, xem ra cô gái này nghĩ tới ông nội của Lam Lam ngàn vạn lần đừng trở về thì thật tốt.

Tuy nhiên, Lâm Nhược Khê đối với cô gái nhỏ này không ngờ lại coi trọng như vậy, nhìn bộ dạng của cô, khiến Dương Thần tóm lại khó mà hiểu được, cho dù là thích tính cách của trẻ con, cái này cũng quá đáng quá rồi!

Lam Lam lại đang uống nước chanh, nghe người lớn nói chuyện, cũng không chen vào, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hút nước chanh, cái cốc không bao lâu đã nhìn thấy đáy, căn bản không để chuyện khác trong lòng.

Lâm Nhược Khê vuốt vuốt những sợi tóc mềm mại của con gái, chỉ cảm thấy đứa bé xinh đẹp này càng nhìn càng đáng yêu, nhìn không được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn, mà Lam Lam chỉ là ngọt ngào cười cười với mẹ.

Đúng lúc Lâm Nhược Khê muốn hỏi Lam Lam có muốn uống tiếp nữa không, điện thoại di động trên bàn vang lên.

Lâm Nhược Khê cầm lên, nhìn số điện thoại, nói với Dương Thần:

- Là trong nhà gọi tới.

Dương Thần gật đầu:

- Nhận điện thoại thì báo cáo với anh làm gì.

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê đỏ lên, cô cũng buồn bực nói với Dương

Thần một tiếng, cô giống như lo lắng tên này sẽ hiểu lầm.

- A lô, mẹ, sao thế ạ?

Lâm Nhược Khê nhận điện thoại.

- Nhược Khê, con ở cùng chỗ với Dương Thần hả?

- Vâng, chúng con vừa ăn tối xong, mẹ, con có chút việc...

- Ôi trời, đừng nói chuyện khác nữa, nhanh cùng Dương Thần trở về đi, Tuệ Lâm trở về rồi, còn có đạo diễn Dư Cực cũng đến, muốn bàn chuyện với bọn con đây.

Quách Tuyết Hoa mừng khắp khởi nói.

Nghe lời nói không giống như chuyện không hay, Lâm Nhược Khê cũng đồng ý, nói với Dương Thần một chút.

- Tuệ Lâm trở về rồi? Tuần diễn của con bé kết thúc rồi?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê tính toán.

- Chắc thế, em nhớ tuần diễn của Nhật và Mỹ vì vấn đề dư luận trong nước, đã hủy bỏ rồi.

Dương Thần giật mình gật gật đầu, thỉnh thoảng đọc tin tức, thực sự có không ít bài báo liên quan đến tranh chấp trên biển giữa Nhật Mĩ và Hoa Hạ, loại đầu sóng ngọn gió này, Tuệ Lâm thân là tiểu thiên hậu đang hot của Hoa Hạ, thực sự không thích hợp đến hai nơi đó tổ chức buổi hòa nhạc.

Loại tin tức này, chẳng qua là dẫn dắt ánh mắt của công chúng đi chỗ khác, Dương Thần cũng không có tâm tư để để ý tới, dù gì đến cuối cùng cũng sẽ có kết quả, trừ khi khai chiến.

Nếu như thật sự có thể đánh nhau, Dương Thần cũng sẽ khá vui vẻ, hàng vũ trang tích trữ không ít trong tay hắn, đều có thể có đất dụng võ, tiền chiến tranh nhất định là món lợi kékéch xù nhất, chỉ cần không động đến hắn là được rồi, ngậm miệng ăn tiền.

Bảo mẫu Mẫn Quyên lại hơi hưng phấn nói:

- Cô Lâm, thế cô Tuệ Lâm là ngôi sao ca nhạc Lâm Tuệ à?

Lâm Nhược Khê gật đầu.

- Mẫn Quyên, cô cũng biết?

- Đương nhiên! Lần trước tôi gặp cô ấy liền cảm thấy quen mắt, nhưng có chút không tin thực sự là cô ấy, sau khi trở về suy nghĩ tỉ mỉ, cô Lâm là Tổng giám đốc của quốc tế Ngọc Lô, thế cô Lâm Tuệ không phải là của công ty giải trí Ngọc Lô sao! Tôi hối hận, không xin cô ấy chữ ký, cô ấy hát quá hay!

Mẫn Quyên hể kích động thì bắt đầu nước mắt lưng tròng.

- Đặc biệt là hể cô ấy hát bài hát thương tâm, tôi cứ nhớ tới những ngày tháng ở quê, đều không kìm được mà khóc.

Lâm Nhược Khê và Dương Thần liếc mắt nhìn nhau, không ngờ đến sức ảnh hưởng của Tuệ Lâm đã lớn như vậy, một bảo mẫu cả ngày chăm sóc trẻ

con đều biết đến bài hát của con bé, còn xúc động như vậy.

- Đợi lần sau trở về sẽ nhờ Tuệ Lâm kí cho cô, nhưng nói trước, đừng để con bé quá khó xử, con bé với chúng tôi mà nói chính là người nhà.

Dương Thần cười nói.

Mẫn Quyên gật đầu liên tục, có thể thường xuyên nhìn thấy thân tượng của mình, đối với cô mà nói đã quá hạnh phúc rồi.

Bởi vì kẹt xe, qua hơn bốn mươi phút bốn người mới về đến nhà.

Lúc vừa bước vào cửa, Quách Tuyết Hoa và vú Vương trong phòng khách đang cùng đạo diễn Dư Cực nói chuyện, mà Tuệ Lâm thì cùng Trình Tú đã lâu không gặp đang nói cười gì đó.

Tuy nói đã đầu tháng chín khai giảng năm học mới, nhưng bắt đầu trước tiên chính là tập quân sự, Trình Tú vốn ở Trung Hải, chỉ cần ban ngày đến tham gia tập quân sự là được rồi, buổi tối về nhà như cũ.

Dương Thần nhìn thấy sinh viên trong nhà, mới nhớ ra Trình Tú khai giảng cũng không đến xem, chuyện gì cũng đều là tự con bé làm hết, hẳn thân là “Người giám hộ” còn thực sự phải rút ra chút thời gian tới xem tình hình trong trường của Trình Tú, tránh cho lại giống như trước kia, nhây thơ đến mức bị người ta bắt nạt.

Nhìn thấy bốn người đi vào cửa, đám người Quách Tuyết Hoa đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ai cũng không ngờ tới, Lam Lam và bảo mẫu Mẫn Quyên lúc trước rời đi lại cùng trở về.

Đặc biệt là Quách Tuyết Hoa, lúc đó bà vẫn ở Yên Kinh, cũng chưa nhìn thấy cô gái nhỏ này, không khỏi tràn đầy nghi ngờ mà nhìn Dương Thần.

Dương Thần và đạo diễn Dư Cực đơn giản bắt tay nhau, Lâm Nhược Khê lại chỉ gật đầu thăm hỏi, sau đó cả nhà mới ngồi xuống.

Đạo diễn Dư Cực tuy cảm thấy cô gái nhỏ bỗng nhiên xuất hiện, khiến mọi người đều hơi kỳ lạ, nhưng ông chỉ là đến bàn chuyện công, cũng không hỏi nhiều, chỉ cười híp mắt nói:

- Hôm nay đêm khuya tôi tới làm phiền, hơi mạo muội, nhưng tôi là một người thẳng thắn, thực sự không muốn bỏ qua cơ hội tốt, vì thế mới muốn đến bàn với hai vị việc hợp tác liên quan đến phương diện điện ảnh.

Dương Thần nhớ tới trước đây thực sự có đề cập qua, dường như tên này muốn quay một bộ phim về đề tài tiên hiệp, thân là đạo diễn tốt nhất của tiết mục Cannes và Tokyo, có thể nói Dư Cực như mặt trời ban trưa, ông ta quay phim nhất định sẽ nhận được sự quan tâm lớn.

- Đạo diễn Dư là muốn để Tuệ Nhi tham gia điện ảnh?

- Dương tiên sinh làm sao biết, tôi thực sự là muốn đến bàn chuyện này. Gần đây tôi vì chuyện tuyển chọn nhân vật chính, thực sự đã bận đến sứt đầu mẻ trán, tìm tới tìm lui đều tìm không được nữ nghệ sĩ thích hợp hơn cô Lâm Tuệ.

Nhưng cô Lâm Tuệ lúc trước luôn có số lượng lớn tuần diễn trên thế giới,

hiếm có mới biết được hủy bỏ hành trình ở Nhật, Mỹ, có thời gian rảnh vì vậy mới lập tức đến.

Cô Lâm Tuệ nói chuyện này không cần thông qua công ty quản lý, chỉ cần hay vị gặt đầu, thì cô ấy liền có thể.

Dư Cục nói.

Dương Thần nhìn về phía Tuệ Lâm, cười hỏi:

- Thích đóng phim sao, chuyện này kỳ thực do em quyết định.

Tuệ Lâm chớp chớp mắt, do dự nói:

- Em chính là chưa qua huấn luyện chuyên ngành gì cả, cũng không hiểu đóng phim như thế nào, sợ sẽ làm hỏng mất.

- Sẽ không, sẽ không đâu, tôi đã xem buổi hòa nhạc của cô Lâm Tuệ, cô hát dễ tiến vào trạng thái, chỉ cần đem trạng thái ca hát chuyển đến vai diễn, với khí chất thanh cao linh hoạt của cô, vừa vặn tương đồng với nữ chính, chắc chắn sẽ thuận lợi!

Dư Cục vội vàng khuyên.

Tuệ Lâm giùng giàng, hơi bất lực mà nhìn Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê yên lặng nghe đến đây, thanh giọng nói:

- Nếu như vậy, thế thì thử xem đi, đích thân đạo diễn Dư Cục đến mời, thực sự nếu không được, tin rằng đạo diễn Dư cũng sẽ không quở trách.

- Ừ.

Dương Thần gặt đầu.

- Nhưng đạo diễn Dư, chúng tôi nói trước, phí xuất hiện của Tuệ Nhi rất cao đấy.

Lâm Nhược Khê lườm hần một cái, chưa đâu vào đâu cả, ... đã bắt đầu ra giá cao lên rồi.

Dư Cục cũng cười khò một lúc, nhưng với danh tiếng hiện tại của Lâm Tuệ, thực sự không thể đưa cho cô giá của người mới, e rằng không mười triệu trở lên thì thật đúng là ngại ngần mời người ta.

Sau khi đơn giản trao đổi, cuối cùng đã quyết định công việc cụ thể, hôm nào đó người cụ thể của công ty giải trí thương thảo là có thể kí văn bản, khai máy bộ phim chính là vào trung tuần tháng 9, Tuệ Lâm cũng có thể có chút thời gian chuẩn bị và quen với kịch bản.

Đợi tiền Dư Cục về, Quách Tuyết Hoa vẫn im lặng rồi cuộc không nhìn nỏi, hỏi:

- Dương Thần, Nhược Khê, đứa bé này là của nhà ai?

Lúc trước lúc người lớn nói chuyện, Lam Lam liền ngoan ngoãn ngồi trên đùi Mẫn Quyên, cô bé ăn uống no đủ rất thỏa mãn mà vượt cái vụng nhỏ của mình, ngủ một giấc, rất ngoan ngoãn.

Đám người vú Vương cười giải thích:

- Tuyết Hoa, đứa bé này tên là Lam Lam, lúc trước bà không ở đây nên không biết, là con gái cô chủ nhận nuôi.

- Con gái nhận nuôi?

Quách Tuyết Hoa há to miệng đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Sau nghe thấy vú Vương kể sự tình một lượt, Quách Tuyết Hoa hơi không vui nói:

- Nhược Khê, như thế này không tốt đâu, con còn trẻ như thế, lại kết hôn không đến hai năm, còn chưa sinh con, đã nhận nuôi một đứa bé bốn năm tuổi, sẽ bị người ta nói xấu đấy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 994

Cô Bé Mập

Lâm Nhược Khê ôm Lam Lam từ trong lòng Mẫn Quyên, nhìn con gái trong lòng, mắt tràn đầy nhẹ nhàng và yêu thương.

- Không có chuyện gì đâu, con không để ý những thứ đó, hơn nữa con sẽ coi Lam Lam như con gái ruột, con cảm thấy con và con bé vô cùng ăn ý nhau.

Quách Tuyết Hoa làm mẹ rất dễ dàng có thể phân biệt ra được, Lâm Nhược Khê thực sự yêu cô bé này, bởi vì hào quang trong mắt cô, rõ ràng là tình thương nồng đậm của mẹ.

Quách Tuyết Hoa không khỏi bất đắc dĩ nhìn Dương Thần.

- Con trai, ý con thì sao?

Dương Thần thấu hiểu mà cười nói:

- Mẹ, con biết mẹ lo lắng Nhược Khê bị người ta nói xấu sau lưng, nhưng con phải thẳng thắn nói cho mẹ biết, nếu với tiến độ trước mắt, bọn con muốn sinh con, ít nhất cũng mười năm sau, mẹ muốn làm bà nội, sẽ không muốn kéo dài như vậy chứ?

- Mười năm!?

Quách Tuyết Hoa kêu lên thất thanh, không nói năng giống như bức tượng.

Dương Thần gật đầu, đem tình hình sức khỏe của hắn nói ra với đám người Quách Tuyết Hoa, đến vú Vương, Tuệ Lâm và Trình Tú đều kinh ngạc mở to mắt.

- Cho nên nói, với sự chờ đợi chậm chạp không có thời hạn, con cảm thấy nhận Lam Lam làm con nuôi cũng rất hay, Nhược Khê rất thích con bé, con cảm thấy con bé này cũng có chút tương tự với con, hơn nữa con thấy, con bé rất đáng yêu, cũng xứng làm con gái con.

Dương Thần nói, giơ tay vuốt vuốt mặt Lam Lam.

Lam Lam chu miệng, há miệng muốn cắn Dương Thần.

- Chú xấu xa! Không cho sờ!

- Cô bé mập, gọi chú cái gì, con phải gọi bố!

Mọi người không nói gì, cái này cũng gọi là đáng yêu, cái này cũng gọi là giống ư?

Lam Lam bắt mãi chu môi:

- Chú lừa người! Lam Lam không phải cô bé mập!

- Con còn không béo, ăn cơm gần giống với lượng cơm của bố, con xem con xem, trên mặt với trên tay toàn là thịt!

Dương Thần lại nhéo nhéo cánh tay của Lam Lam.

Bị Dương Thần nhắc đến, mọi người mới chú ý tới, nếu nói dáng người Lam Lam, thoát nhìn tuy không phải rất béo, nhưng thực sự cả người đều là cảm giác toàn là thịt, nhưng vì thân mình cô bé linh hoạt, cũng có vẻ nhẹ nhàng.

Giờ phút này Lam Lam tức giận mà làm mặt bánh bao, hừ một tiếng, quay đầu dựa vào vai Lâm Nhược Khê, không để ý tới Dương Thần.

Lâm Nhược Khê vô lực cười nói:

- Đây là trẻ con mập mạp, anh người lớn còn đấu võ mồm với trẻ con, đừng mặt mặt nữa.

- Ai kêu con bé cứ gọi anh là chú, anh là chú, em là mẹ, thế quan hệ vợ chồng của chúng ta không phải loạn rồi sao.

Dương Thần buồn bực nói.

Quách Tuyết Hoa vội ngắt lời.

- Được rồi, các con đã không có ý kiến, thế thì mẹ càng không có ý kiến rồi, nhưng không phải bọn con nói, Lam Lam còn có ông nội sao, một tháng sau nếu ông nội Lam Lam trở về, thế thì làm sao?

Nhắc tới việc này, thần thái Lâm Nhược Khê ngưng trọng, cảm thấy hơi bất an.

Bảo mẫu Mẫn Quyên lại co rúm ở một bên, không dám chen miệng vào.

Dương Thần thấy vẻ mặt lo lắng của vợ, thở dài nói:

- Nếu như ông ấy trở lại, con sẽ bàn bạc với ông ấy, cho dù để ông ấy ở cùng, con cũng sẽ để Lam Lam ở lại.

Lâm Nhược Khê vui mừng bất ngờ ngẩng đầu lên.

- Ông xã, anh nói là thật à?

- Điều đã nói là con gái của chúng ta rồi, lẽ nào còn cho người khác nuôi?

Trong lòng Dương Thần lại là ý nghĩ khác, người ông kia của Lam Lam, rõ ràng là người có võ công không tầm thường, cũng rất hiếu kì rốt cuộc lai lịch ra sao.

Nếu Dương Thần nói như vậy, mọi người cũng không có ý khác, gặp phải chuyện không có cách nào nắm trong tay này, vẫn phải để Dương Thần đưa ra quyết định cuối cùng.

Sau đó, Quách Tuyết Hoa lại hỏi Mẫn Quyên một số chuyện liên quan đến Lam Lam, cũng hiểu biết một chút sự qua lại của Mẫn Quyên, kinh nghiệm dày dặn của bà rất nhanh đã thân thiết với Mẫn Quyên và Lam Lam.

Đợi đến đêm khuya, phải sắp xếp vấn đề ngủ nghỉ của Mẫn Quyên và Lam Lam.

Bởi vì biệt thự Lâm Nhược Khê mua diện tích rất lớn, phòng khách để trống cũng nhiều, vì thế đương nhiên không lo về không gian, mẫu chốt là cách ngủ như thế nào.

Lâm Nhược Khê lập tức nghĩ tới chút chuyện của cô và Dương Thần, mặt

hơi nóng lên len lén liếc nhìn Dương Thần, mà trùng hợp Dương Thần cũng đang nghiêm mặt nhìn cô, vừa nhìn đã biết đang nghĩ chuyện kia.

- Lam Lam muốn ngủ cùng mẹ!

Không đợi Dương Thần mở miệng, Lam Lam đã duyên dáng gọi to.

Lâm Nhược Khê ngạc nhiên, mặt khác lại là dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm, cười bé Lam Lam lên.

- Thế thì Lam Lam phải nghe lời, nhất định phải ngủ đúng giờ.

- Ê! Cô bé mập con tranh cùng bố cái gì! Đó là bà xã của bố, con đi ngủ cùng cô Mẫn Quyên!

Dương Thần không cam tâm, lập tức đứng dậy tranh giành.

Lam Lam ôm chặt Lâm Nhược Khê.

- Không cần, không có mẹ Lam Lam không ngủ được!

- Hừ, không ngủ thì không ngủ, có gan thì cả đêm con đừng ngủ!

Dương Thần thực sự tranh với trẻ con!

Mẫn Quyên ở một bên lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói:

- Anh Dương, anh khai ân để Lam Lam ngủ cùng cô Lâm đi. Cô bé này không giống với người khác, thực sự có thể mấy ngày không ngủ, cô bé nếu không ngủ, tất cả chúng ta cũng không được sống yên ổn...

- Hả?

Dương Thần sững sốt, không hiểu tình hình như thế nào.

Lam Lam lại nghênh ngang chu cái miệng nhỏ nhắn.

- Chính thế, chính thế!

Lâm Nhược Khê có vài phần buồn cười mà nhìn người đàn ông thảng thốt, đem tinh lực khác hẳn với người bình thường của Lam Lam nói ra.

Điều này khiến Quách Tuyết Hoa lần đầu tiên nghe thấy cũng vô cùng bất ngờ, nhưng đồng thời nắm được điểm mấu chốt, hiểu kì hỏi:

- Dương Thần, không phải con vẫn luôn chia phòng ngủ với Nhược Khê sao? Sao hôm nay...

Dương Thần dương dương đắc ý mà vỗ ngực.

- Mẹ, hôm nay chúng con...

- Đừng nói nữa!!!

Mặt Lâm Nhược Khê đỏ đến mức sắp trích ra nước, tên này sao đến chuyện này cũng có thể dễ dàng nói ra miệng!? Ngay trước mặt mẹ nói ra loại lời này không xấu hổ sao!? Còn là làm trong phòng làm việc!!

Dương Thần lúc này mới nhin ngậm miệng lại, khoan thai cười cười.

Nhưng đám người Quách Tuyết Hoa, cho dù Trình Tú và Tuệ Lâm đều đã nghe ra hàm ý trong đó, không kìm nổi đều nhìn Lâm Nhược Khê hé miệng mỉm cười.

Trình Tú còn nghiêm nghị tiến lên phía trước vỗ vỗ vai của Lâm Nhược Khê.

- Chị Nhược Khê, chúc mừng.

Một tiếng chúc mừng này, xấu hổ đến mức khiến Lam Lam muốn đặt Lam Lam xuống quay người bóp chết Trình Tú!

Quách Tuyết Hoa tươi cười vui vẻ, con trai và con dâu chính thức cuối cùng viên mãn rồi, thế thì sau này trong nhà có thể yên bình rất nhiều.

- Nếu Lam Lam có vấn đề như vậy, thế thì con chăm sóc tốt cho con bé trước đã, Dương Thần con nhìn nhin chút, không phải chút chuyện đó sao, tự mình nghĩ cách giải quyết.

Dương Thần khóc không ra nước mắt, lúc này vừa mới nếm được mĩ vị, bà xã lại bị cô bé mập cướp đi mất!

- Bà thật tốt!

Bỗng nhiên, Lam Lam gọi bà mà vỗ tay hoan hô.

Quách Tuyết Hoa đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó hơi có chút không dám tin mà hỏi:

- Lam Lam, cháu gọi ta là gì?

- Bà ạ, mẹ của mẹ chính là bà, ông nói với cháu vậy.

Lam Lam chớp hai mắt nói.

Quách Tuyết Hoa giống như ăn mật, ngọt ngào tràn vào tim, tuy cùng người đàn ông giấu mặt kia có chút khó hiểu, nhưng hiện tại chỉ cảm thấy cô bé trước mắt đáng yêu tựa như tiểu thiên sứ, khiến cái ý nghĩ hy vọng đã lâu của bà lập tức đạt được ước muốn!

Chỉ tiếc, Dương Phá Quân, chồng chân chính của bà đã bị hủy rồi, duyên phận của hai người sớm đã hết, bằng không còn có thể cùng nhau hưởng thụ gia đình.

Tuy nói là con nuôi, nhưng ai bảo vệ ngoài của Lam Lam rất lấy lòng, gọi lên một tiếng “Bà” này, Quách Tuyết Hoa đã không thể tự kiềm chế mà yêu cô bé này rồi.

- Lam Lam thật hiểu chuyện!

Quách Tuyết Hoa yêu thương mà ôm Lam Lam, cọ cọ trên trán Lam Lam, vỗ mặt hồng hồng.

Trái tim Dương Thần lập bộp một chút, thầm nói, xong rồi, địa vị trong nhà vốn đã không cao, bây giờ đến cô bé mập mới vào nhà còn được sủng ái hơn cả hẳn.

Đến cuối cùng, trong từng trận từng trận cười vui, cuối cùng quyết định, để Mẫn Quyên một mình ngủ một phòng, mà Lam Lam lại ngủ cùng Lâm Nhược Khê, giường của Lâm Nhược Khê rất to, mà Lam Lam vốn dĩ nhỏ người, căn bản không sao cả.

Về phần chăm sóc ban ngày, tiếp tục do Mẫn Quyên phụ trách, lúc ở nhà, vú Vương và Quách Tuyết Hoa đều có thể giúp.

Theo lý thuyết trẻ nhỏ như Lam Lam, nên đi nhà trẻ, nhưng giấy khai sinh cụ thể cũng không có, cũng không biết một tháng sau ông của Lam Lam có trở về không, vì thế định qua một tháng nữa mới đi làm.

Thân là người phụ nữ giàu có trên mảnh đất số một Trung Hải, cho dù không có Dương Thần, Lâm Nhược Khê giải quyết chuyện nhập học và thân phận của con gái cô cũng chỉ là chuyện một câu nói.

Đội phụ nữ của cả nhà lần lượt lên lầu về phòng tắm rửa ngủ nghỉ, Dương Thần vô cùng buồn tẻ mà ở dưới lầu xem tin tức buổi tối một lát.

Thấy thời gian đã đến giữa đêm, Dương Thần mới chậm chậm đi lên lầu, nhưng mới chưa đi được vài bước, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một hồi thần thức xa lạ mà lạnh lùng!

Dương Thần nhướn mày, lại có người nửa đêm chạy đến cửa nhà hắn để khiêu khích?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 995

Phản Đò

Chỉ sau một cái lắc mình, Dương Thần đã xuất hiện ở phía nam một cái vườn nhân tạo ở biệt viện phía tây ngoại ô.

Xung quanh cây bách là một cái hồ nước, trong một cái đình hình tròn đỉnh nhọn ở giữa, là hai người một nam một nữ đứng đó.

Cách ăn mặc của hai người này, vừa nhìn đã biết không phải thể tục...

Người đàn ông mặc một bộ trường bào ô vuông xám trắng, búi tóc, sau lưng là kiếm Thanh Phong ba thước, dùng vải đen bao lại, hơi có cảm giác tuần tú phóng khoáng.

Mà người phụ nữ lại là một bộ áo dài màu phỉ thúy, xõa tóc dài, dung mạo cũng tạm, chỉ có điều vẻ kiêu căng lạnh lùng trên mặt, hơi khiến người ta không thoải mái.

Võ công của người đàn ông ở kì cuối Hóa thần, còn người phụ nữ thì hóa thần sau kì giữa, cũng không chênh lệch lắm, mà thần tức cao ngạo lạnh lùng lúc này, đương nhiên là người phụ nữ này phát ra.

Lúc Dương Thần đánh giá hai người này, hai người này cũng đang đánh giá Dương Thần, khi bọn họ phát hiện không có cách nào nhìn thấu được võ công của Dương Thần, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Ánh mắt của Dương Thần hơi hơi di chuyển trên eo của hai người, rõ ràng nhìn thấy, ở bên hông hai người đều dắt lệnh bài có chữ “Hoàng”, cùng với lệnh bài chữ Hoàng của đạo nhân tướng mạo lôi thôi trước kia gặp phải giống nhau như đúc.

Xem ra, hai người này là nhân vật của Hồng Mông Hoàng gia, trước kia tên sứ giả Hồng Mông áo cà sa đen kia đột nhiên xuất sư liền chết bất đắc kì tử, Hồng Mông phái người đến điều tra cũng là phải, chẳng qua nhìn dáng vẻ của hai người này, bộ dáng không thân thiện.

- Anh chính là Dương Thần?

Người phụ nữ nói trước lạnh giọng hỏi.

Trong lòng Dương Thần thầm nghĩ, võ công hai người này rõ ràng không bằng hắn, thậm chí kém quá xa, lại còn bộ dạng tự cho mình là cao, xem ra là ỷ vào sau lưng có cả Hồng Mông, không đặt hắn trong mắt.

Nghĩ đến những thứ này, Dương Thần cũng hơi tức giận, người mạnh hơn so với hắn khinh miệt như thế thì cũng thôi, nhưng hai tên chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng này lại còn dám kiêu căng như thế, đương nhiên không thể để cho bọn họ dễ chịu.

- Hai người đã tìm đến đây, chẳng lẽ còn cần xác nhận?

Dương Thần cười nhạt một tiếng nói.

- Hỏi anh thì người dựa theo tình hình thực tế mà trả lời, bọn tôi không có thời gian khua môi múa mép đấu khẩu với anh.

Người phụ nữ nhú mi.

- Tôi hỏi anh hòa thượng Thiên Âm có phải bị Nghiêm Bất Vân giết không?

Dương Thần buồn cười nói:

- Không đầu không đuôi, tôi còn chưa biết các người là ai đâu, hòa thượng Thiên Âm là ai?

- Đừng giả vờ, chúng tôi là đặc sứ Hồng Môn lần này tới điều tra chuyện Nghiêm Bất Vân, tôi là Lục Hoa Đình, đây là sư huynh của tôi Hách Trường Đình, hai người chúng tôi lần này đại diện Hồng Môn, muốn tiến hành thăm vấn với anh.

Hòa thượng theo như lời chúng tôi, đương nhiên là đại hòa thượng mặc áo cà sa đen đỏ, Thiên Âm là sứ giả Hồng Môn của bốn miếu, mới xuất hành không được mấy tháng đã bị hại chết ở Yên Kinh, chặt đứt bài vị linh hồn, chuyện này đã kinh động đến các vị trưởng lão của Hồng Môn, anh tốt nhất đem sự tình lúc đó nói ra không sót một chữ, tránh cho thêm phiền phức.

Lục Hoa Đình hừ lạnh nói.

Bài vị linh hồn? Hóa ra còn có thứ đó, chẳng trách một người chết lập tức mọi người liền biết.

Chuyện này hai người nên hỏi Thái Tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ, ông ấy nói không phải càng khiến người ta tin phục sao?

Dương Thần nói.

- Thái Vân Thành nói, lúc đó anh giết chết Nghiêm Bất Vân, hơn nữa ưu thế tuyệt đối, dùng Lôi Đình Lục giết Nghiêm Bất Vân, có thể có chuyện này!?

Lục Hoa Đình hoài nghi hỏi.

Dương Thần cũng không phủ nhận, gật đầu nói:

- Thái Tướng quân đương nhiên sẽ không nhân rồi không có việc gì mà lừa hai người.

- Lôi Đình Lục, hừ hừ, Lôi Đình Lục là một trong những thần lực khó nắm giữ nhất của thần lực mạnh nhất Thiên Địa, nếu như anh thực sự khống chế Lôi Đình Lục, tại sao không giết chết Nghiêm Bất Vân trước, ngược lại để sau khi sứ giả Hồng Môn của chúng tôi chết mới ra tay?

Ánh mắt Lục Hoa Đình lóe lên nói.

Dương Thần mỉm cười.

- Cái này cũng coi là lỗi của tôi? Thế sao cô không đi hỏi cái tên hòa thượng ngốc kia, rõ ràng đánh không lại còn đi chịu chết làm gì?

- Anh! Anh nói cái gì!? Tên ngốc!?

Lục Hoa Đình giận dữ.

Hách Trường Đình ra hiệu sư muội đừng tức giận, hỏi tiếp:

- Được, cho dù hòa thượng Thiên Âm tính sai bị Nghiêm Bất Vân giết, vậy lục ma trượng và mấy thứ pháp bảo của hòa thượng Thiên Âm tại sao không thấy tung tích?

- Lẽ nào Thái Vân Thành không nói cho hai người, đều bị năng lượng phản vật chất của Nghiêm Bất Vân hủy diệt rồi?

- Nói là nói như vậy, có thể tên đó là một phạm phu tục tử, đương nhiên nhìn không ra một số thủ đoạn tu hành chi sĩ. Theo như chúng tôi biết, anh kế thừa thần cách của một đời Minh vương, đồng thời có Không Gian Pháp Tắc Lục, nếu anh muốn giấu pháp bảo trong không gian song song, bọn họ cũng không biết được.

- Hai người nghi ngờ tôi ăn cắp pháp bảo?

Dương Thần thầm chửi, anh đây cũng thực sự muốn mấy thứ pháp bảo đó, mấy thứ pháp bảo này càng nhiều càng tốt, nhưng mấu chốt là bị tên chó Nghiêm Bất Vân làm hỏng rồi!

Không chỉ có như vậy, lúc đó thời gian vội vã đã dùng vòng tay Hạ Càn Nguyên Thiên, cũng bị vỡ thành mảnh vụn!

- Nói thật cho anh biết, áo cà sa đó, tấm chăn và lục ma trượng, chỉ có áo cà sa là pháp bảo của chính hòa thượng Thiên Âm, hai thứ khác đều là trước khi ông ấy nhận mệnh sứ giả Hồng Mông, pháp bảo cấp cho ông ấy sử dụng, nếu như anh giấu, đồng nghĩa với trộm đồ của Hồng Mông.

Dương Thần nghĩ thầm đám tu sĩ này xem ra thực sự không “Có tiền”, trước khi xuất môn, pháp bảo còn mượn để trưng ra.

Tiêu Chỉ Tình đã nói, Ân thế gia tộc mới thực sự là nhà giàu mới nổi chân chính, xem ra không giả.

- Bị hủy chính là bị hủy, các người muốn cho rằng tôi trộm, tôi cũng không có cách nào nói gì.

Dương Thần khoát khoát tay.

Lục Hoa Đình ở bên cạnh đè nén sắc mặt tối sầm lại.

- Đừng tưởng võ công của anh cao hơn hai người chúng tôi thì có gì ghê lắm, các trưởng lão của Hồng Mông chúng tôi cao thủ như mây, nếu như anh không trả lời hẳn hoi rõ ràng, cố ý khiến của sứ giả Hồng Mông chúng tôi mất mạng, cho dù anh là người nhà họ Dương cũng sẽ không có người có thể bảo vệ anh!

- Nực cười, người Hồng Mông các người tài nghệ không bằng người, chết rồi còn muốn trách tội, người giúp ông ta báo thù là tôi đây, các người không có bản lĩnh giữ gìn căn cơ Hoa Hạ, thì đừng ở chỗ đó bắn pháo, các người hiện tại chỉ là ăn theo, còn không biết xấu hổ, tung tin đồn vô căn cứ vu cáo hãm hại ân nhân.

Dương Thần mỉm cười.

- Ngông cuồng đến cực điểm! Anh đừng cho rằng chúng tôi không dám

đụng đến anh!

Lục Hoa Đình âm u nói.

- Vậy phải xem các người có bản lĩnh hay không.

- Một tên dã tu cũng dám đối địch với Hồng Mông chúng ta, thấy anh ở nơi thế tục vẫn đục này hoành hành đã quen, không biết trời cao đất rộng!

Hách Trường Đĩnh thấy sự muội có ý động thủ, rất bình tĩnh mà ấn vai Lục Hoa Đình.

- Sự muội, võ công người này hơn chúng ta, tuy khả nghi, nhưng vẫn nên về hồi bẩm cho sư phụ trước, do lão nhân gia người làm chủ mới thỏa đáng.

Hai đầu lông mày Lục Hoa Đình hàn quang lưu chuyển.

- Sư huynh nói đúng, vậy để lại hấn mấy ngày, với thủ đoạn của sư phụ, hấn cũng không dám ăn nói bừa bãi, sớm muộn gì chân tướng cũng lộ diện!

Nói xong, sau khi hai người nhìn Dương Thần, thì định rời đi.

Hàn quang trong con ngươi của Dương Thần lại tỏa ra, lắc mình ngăn đường đi của hai người.

- Đi nhanh như vậy? Tôi còn muốn giữ hai vị đặc sứ Hồng Mông lại uống chén trà.

Dương Thần cười vô hại.

- Không cần, nếu uống trà, cũng phải là chủ nhà nhà họ Dương, không đến lượt anh.

Lục Hoa Đình khinh thường nói.

Dương Thần hơi khó xử nói:

- Nhưng tôi không muốn để hai vị cứ đi như vậy, như vậy phải làm sao đây?

Hách Trường Đĩnh hơi cảnh giác.

- Anh còn muốn động thủ cùng chúng tôi? Ngang nhiên cùng Hồng Mông đối đầu!?

- Ày, lời nào đây, tôi nào dám.

Dương Thần vội cười khoát tay.

- Chẳng qua tôi chỉ lo lắng, hai người trở về mời cao thủ lợi hại, cao thủ kia lại nhận định tôi có ý hại chết đại hòa thượng kia, thế thì tôi làm sao đây?

- Hừ, điểm này anh yên tâm, sư phụ của tôi nhìn rõ mọi việc, cương trực công chính, trước nay không vu cáo hãm hại người tốt, nếu anh không có tật giết mình, ngoan ngoãn ở Trung Hải, đợi sư phụ của tôi đến tự nhiên biết anh có âm thầm gây chuyện hay không.

Lục Hoa Đình ngạo nghễ nói.

Dương Thần gật đầu, lại nhưng đột nhiên nhớ ra gì đó.

- Hai vị, Hồng Mông các vị mỗi người đều có bài vị linh hồn sao?

- Sao anh lại hỏi cái này.

Hách Trường Đĩnh nhú mi.

Dương Thần bộ dạng hòa khí.

- Đừng căng thẳng, tôi chỉ là hiếu kì, vì trước đây tôi có gặp qua một đạo sĩ tướng mạo cực kì lôi thôi, tôi đã hỏi ông ấy, chạy ra ngoài lẽ nào không sợ người của Hồng Mông bắt về sao? Ông ấy nói các người không tìm được ông ấy, đúng rồi, đạo nhân đó còn biết dùng một thanh Huyết Giao Kim đao gì đó...

- Cái gì!?

Lục Hoa Đình kinh hô.

- Huyết Giao Kim đao!? Sao anh có thể gặp đạo nhân Hoang Vân phản đồ kia!?

- Phản đồ?

Dương Thần nghi hoặc.

- Hai người đều biết ông ấy? Sao lại nói ông ấy là phản đồ, tôi thấy ông ta khá hiền lành, còn nói chuyện với tôi mấy câu.

Dương Thần chỉ cảm thấy kỹ thuật diễn của mình đã dày công tôi luyện, lời nói dối như vậy cũng có thể nói thuận miệng như thế, không trao giải Oscar cho hắn thì không có thiên lý!

Hai người Lục Hoa Đình và Hách Trường Đỉnh nhìn nhau, cảm thấy có chút khó có thể tin, dường như nghe thấy tin gì kì quái.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 996

Hành Động So Đấu

- Hoang Vân phản bội Hồng Mông chúng ta, chạy sang Lạc gia một trong những gia tộc xưa của, đao huyết giao kim và chùy trấn ma kim đều là bảo vật mà Lạc gia đã thưởng cho hần, nếu không phải là Hồng Mông chúng ta phải hần ra Chư Thiên Đảo thì hần sẽ không tự nhiên mà lập bài vị của hần.

Hách Trường Đình hồ nghi nói:

- Nhưng vấn đề là, tại sao sau khi vẽ ra ảo ảnh không thực ấy, hần lại gặp người? Lẽ nào giữa người, hần và Lạc gia có dính dáng gì đến nhau sao?

Dương Thần nghe đến đó, thở dài một tiếng:

- Do hần coi trọng sự phụ của ta nên tặng cho ta một lọ thuốc đan dược tốt nhất dùng để hỗ trợ việc tu hành đây.

- Đan dược? Người nói là dùng khi tu hành ư?

Hai mắt của người phụ nữ này chợt lóe sáng.

Trong lòng Dương Thần xáo động, làm sao có thể làm như vậy sinh tình vằm với con cộp mẹ này chứ, nhưng đã diễn thì vẫn tiếp tục phải diễn thôi.

- Haizzz, ngay từ đầu hần đã cố tình tiếp cận tôi, nói hần là người của hội Hồng Mông. Tôi một mực muốn đi tới thăm Hồng Mông, hần nói muốn đi cũng được, nhưng nhất định phải đưa cho hần một ít đan dược. Tôi liền nghi ngờ ngay, Hồng Mông có nhiều điều kỳ lạ như vậy, lẽ nào lại còn quan tâm tới cả chuyện đan dược đó chứ?

Dương Thần nói tới đây, cố ý dừng lại một chút, nhìn về phía sư huynh sư muội.

Hách Trường Đình và Lục Hoa Đình bốn mắt nhìn nhau, trong lòng đã ngầm hiểu.

- Đúng vậy, hội Hồng Mông chúng ta đang bảo vệ căn cứ của Trung Quốc, thường ngày ra sức tu luyện, theo đuổi đạo trời, không tự nhiên mà lại giống như cái tên Hoang Vân vô đạo, không chút liêm sỉ ấy, bán mình làm tay sai cho Lạc gia.

- Nhưng người thực sự là có cái loại linh đan đáng giá tới mức hần phải bỏ bao công sức chạy tới đây để cướp nó hay sao?

Hách Trường Đình hỏi.

Dương Thần vỗ ngực:

- Người hãy nhìn tôi xem, mới hơn 20 tuổi, cũng chẳng có kiến thức gì về tu hành có thể tự mình nghĩ ra mà không cần nhờ sự trợ giúp của tiên đan thì tôi có thể có được cái hành động thế này sao?

Bị Dương Thần nói như vậy, Hách Trường Đình và Lục Hoa Đình đều tin

đến vài phần.

Thực sự là, tuy họ không thấy rõ ràng hành động cụ thể của Dương Thần nhưng họ có thể thấy rõ ràng so với bọn họ Dương Thần cao hơn một khoảng.

Hai người họ tu hành từ nhỏ, cho đến nay theo như thể thường mà nói, tuổi đã vượt qua sáu mươi rồi, chỉ có điều là nhìn trẻ hơn tuổi mà thôi.

Đặc biệt là những dấu vết còn lưu lại ở Hóa Thần Kỳ, sớm đã được tới ba mươi năm, có thể nói là một bước đột phá.

- Nhưng tại sao đan dược của người lại bị Hoang Vân phát hiện?

Dương Thần bộ dạng tiều tuỵ:

- Chẳng phải là hắn đã nói có bảo bối gì muốn cùng tôi thưởng thức sao. Hắn lấy ra bảo pháp là đao huyết giao kim, người coi trọng sĩ diện như tôi cũng sẽ không còn cách nào khác, đành phải đưa ra đan dược của mình.

- Sau đó, khi hắn vừa nhìn thấy linh đan của ta, liền nói muốn ta tặng cho hắn, còn muốn mang bảo pháp ra để đánh đổi. Nhưng đây là do sự phụ của ta truyền lại, sao có thể dễ dàng mà tặng cho người khác được chứ?

- Chúng tôi vốn nói chuyện một hồi rồi cuối cùng lại cùng hắn giao đấu một trận. Sau khi bất phân thắng bại, hắn bỏ chạy nên tôi cũng không để ý tới nữa.

- Ý người muốn nói, cái tên vô đạo Hoang Vân ấy muốn dùng bảo pháp đổi lấy linh đan sao?

Hách Trường Phong hỏi bằng ánh mắt kỳ lạ.

Dương Thần cười thâm trong lòng. Xem ra bọn họ đúng là không biết cái tên đạo nhân kia đã bị chính mình giết. Như vậy thì dễ dàng rồi.

- Đúng vậy. Thực ra tôi cũng không rõ công hiệu của loại đan dược này như thế nào. Chỉ là có lúc đang xiết dây xích trên người khi luyện tập liên căn một miếng, sau đó chỉ cần cố gắng một chút là đã có thể vượt qua. Có vẻ như dùng cũng khá được.

Dương Thần nói bậy bạ,

Hách Trường Đình và Lục Hoa Đình lộ vẻ kích động. Chuyện vì sao Hoang Vân tìm được Dương Thần đã không còn phức tạp nhiều nữa.

- Linh đan của người chẳng lẽ lại là Tiêu Vân Đan?

- Haizzzzz

Dương Thần buồn rầu đáp

- Tôi cũng không biết đó là loại tiên đan gì, nói thật là về các loại linh đan cũng như bảo pháp, tôi đốt đặc cán mai, sau khi sự phụ cho ta rồi sự phụ cũng ra đi.

Dương Thần không biết rằng, lúc này, Hách Trường Đình và Lục Hoa Đình đang dùng bí pháp truyền âm cho nhau.

- Sư huynh, nếu đúng như tác dụng huyền diệu như hắn nói thì cho dù không phải là Tiêu Vân Đan thì cũng là một loại đan dược quý, nếu không

thì tên Hoang Vân làm sao lại muốn mang bảo pháp ra trao đổi chứ?

- Đúng vậy, nếu đó thực sự là Tiêu Vân Đan thì có thể lý giải được rồi. Đây có lẽ chính là loại linh đan giúp tu sĩ trong kỳ Hóa Thần có thể tăng nội lực lên 5 lần, thành kỳ Độ Kiếp. Nay Dương gia ăn chơi trác táng, liên may mắn với được Tiêu Vân Đan. Thật là phung phí của trời.

- Nếu như hai người chúng ta có Tiêu Vân Đan, chắc chẳng cần tới ba năm sẽ có cơ hội vào cuối thời kỳ hóa thần đã có thể tiến vào kỳ Độ Kiếp rồi!

- Chỉ còn có chúng ra, coi như sư phụ hần già rồi, chắc là cũng thêm tới chảy nước miếng loại linh đan quý này. Chư Thiên Đảo chúng ra ngoài mấy vị trưởng lão ở Thiên giai thì những cao thủ ở Địa Giai cũng chẳng còn là bao...

Sau khi nói chuyện với nhau rất nhanh bằng những ám hiệu, hai người cùng đưa ra quyết định, thứ quý hiếm như vậy nhất định phải nghĩ cách đoạt được. Dù sao cũng dựa vào chỗ vững chắc là Hồng Mông, dùng vài thủ đoạn, có lẽ Dương Thần cũng không dám làm gì.

Dương Thần tuy không thể nghe thấy mật ngữ truyền âm của hai người nhưng có thể nhận thấy những động tác qua lại của hai người, trong lòng cũng hiểu ra, cười thầm. Quả nhiên không phải là cái gì tốt đẹp.

Những người tu hành thực ra chính là tạo hóa của trời đất, chứ chưa nói tới cái tâm trong sạch. Thực sự cần không ham hố. Vậy còn tìm theo chốn cảnh giới, tìm kiếm chốn tu vi và theo đuổi trường sinh?

Xét cho cùng thì chỉ là coi thường cõi trần tục, theo đuổi thiên đạo ở cõi hư vô mà thôi.

Dương Thần không nghĩ như vậy, hần nghĩ rằng, người không vì mình thì trời tru đất diệt.

Điều quan trọng là, chính mình phải làm thì cần phải tàn nhẫn hơn người khác.

Có thể cướp về toàn bộ, đừng chỉ nói tới hai người trước mắt. Nếu là Hồng Mông thậm chí là những người trong gia tộc kia. Có thể là có bảo bối gì đó khiến họ lớn mạnh, khiến những người phụ nữ của mình có thể trường sinh, vậy thì những cái thuộc về mình mới là tốt.

Về chuyện bọn họ sống hay chết thì có liên quan gì đến hần? Chẳng phải cũng chỉ là sự tranh chấp miếng ngon mà thôi? Tranh chấp lẫn nhau.

Hách Trường Đình lộ ra chút hoài nghi, nói:

- Dương Thần, linh đan của người có mang trên người không?

- Sao thế? Sao vẻ mặt ngươi lại như vậy?

Dương Thần chợt dạ, trong lòng tự nhủ, bắt đầu rồi đây, cái tên này bắt đầu diễn kịch đây!

- Có thể ngươi cũng biết, nếu cái ngươi giữ thực sự là Tiêu Vân Đan thì bây giờ ngươi đã gặp phiền toái lớn rồi.

Hách Trường Đỉnh thở dài nói.

- Là sao chứ?

- Tiêu Vân Đan thực ra là một loại độc dược mẫn tính. Tuy có thể giúp người tu hành đến được kỳ Độ Kiếp nhưng trong quá trình ấy nó dần dần tích tụ một lượng nhỏ không thể phát hiện trong cơ thể của người.

Dương Thần lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Sao có thể như vậy được chứ. Sư phụ không thể hại ta được!

- Điều này chúng ta cũng không biết.

Lục Hoa Đình ngạo nghễ nói:

- Chúng ta là đặc sứ của Hồng Mông, lẽ nào lại đi lừa người. Điều đó có ích gì với chúng ta chứ? Nếu người không phải là con cháu của Dương gia, chúng ta cũng chẳng muốn nhắc nhở người.

Dương Thần vẻ mặt đau khổ:

- Lẽ nào bây giờ ta đang trúng độc sao?

- Có lẽ vậy, nhưng người cũng không cần sốt ruột, chúng ta còn chưa thấy qua đan dược của người nên không thể xác định được nó có phải là Tiêu Vân Đan hay không. Nếu người có mang đan dược trên người, chúng ta sẽ giúp người xác nhận qua nó một chút.

- Vì tôi sợ có thể gặp phải tên vô đạo Hoang Vân kia nên tôi đã để linh đan ở trong một khe núi rất xa rồi.

Dương Thần bức bối nói.

Hách Trường Đỉnh và Lục Hoa Đình hơi nhếch mép lên một chút.

- Không phải lo lắng, chúng ta đi ra lần này cũng không vội trở về. Nếu tra rõ không phải người cố ý hại chết hòa thượng Thiên Âm thì chúng ta cũng có trách nhiệm chăm sóc cho cháu của bốn gia tộc chứ.

- Người cứ đưa chúng ta tới xem đan dược của người, nếu nó đúng là Tiêu Vân Đan, chúng ta có thể sẽ xin sư phụ cho người chút thuốc giải độc Tiêu Vân Đan.

Hách Dài Đỉnh nói tránh.

Dương Thần sững sốt:

- Sư phụ của các người biết giải loại độc dược này sao?

- Đó là điều đương nhiên, nhưng...

Hách Trường Đỉnh ngập ngừng nói:

- Chỉ sợ người không chịu tin tưởng chúng ta.

- Là sao?

Dương Thần hỏi:

- Bởi vì thuốc giải độc Tiêu Vân Đan phải dùng chính Tiêu Vân Đan làm thuốc dẫn. Chúng ta cần phải mang Tiêu Vân Đan của người trở về Chư Thiên Đảo của Hồng Mông, làm thành thuốc giải độc rồi mang cho người.

Hách Trường Đỉnh nói.

Dương Thần cười khẩy trong lòng, đúng là lừa đảo. Nhưng trên mặt lại lộ

ra chút lo lắng

- Nhưng ... Đó là thứ duy nhất mà sư phụ để lại cho ta mà.

Lục Hoa Đình thân nhiên nói:

- Chúng ta còn chưa thấy qua đan dược, nhờ không phải là Tiêu Vân Đan mà có khả năng là loại đan dược khác. Người cứ lo lắng như vậy, chỉ bằng mang nó cho chúng ta xem trước rồi nói tiếp.

Tuy giảng giải như vậy, nhưng trong lòng hai tên này đã sớm quyết định dù là bất kể đan dược gì cũng sẽ nói là Tiêu Vân Đan! Bởi vì rõ ràng là Dương Thần chẳng biết chút gì về loại đan dược này cả.

Sau khi nghe như vậy, Dương Thần đắm chiêu một lúc, suy nghĩ một hồi lâu rồi thở dài:

- Được rồi, tôi cũng chẳng muốn chết. Nhưng các người không giống như tên vô lại Hoang Vân đến cướp Tiêu Vân Đan của tôi đấy chứ, nếu như vậy thì tôi sẽ liều mạng với các người.

- Chuyện đùa! Hồng Mông chúng ta nếu giống những tên tay sai đấy thì còn có thể xưng là người bảo vệ Trung Quốc không?

Hách Trường Đình nói đầy coi thường.

- Trong lòng thì nghĩ, cần gì cướp đoạt chứ? Đối phó với một tên xuẩn ngốc như ngươi, lừa đem linh đan dâng tận tay, dù lúc đó ngươi có phát hiện, vu khống thì chẳng lẽ ngươi còn dám đi Chư Thiên Đảo của Hồng Mông đòi lại đồ hay sao?

Dương Thần ngượng ngừng sờ sờ cái gáy:

- Nếu là như vậy thì các người hãy đi theo ta, chỗ đấy tuy xa nhưng nếu các người bay qua thì cũng nhanh lắm.

Hách Trường Đình và Lục Hoa Đình lần lượt nhìn nhau rồi khẽ gật đầu. Trong lòng nóng như đốt. Chưa đến phút cuối cùng thì tuyệt đối không được để lộ dấu vết!

Bọn chúng quyết định lừa đan dược rồi lén lút đóng cửa tu hành, tuyệt đối không để cho người khác trong Chư Thiên Đảo biết được. Ít nhất phải chờ tới kỳ Độ Kiếp rồi nói sau.

Ba người đứng lên, đến kỳ Hóa Thần, chuyến bay này thực sự là của những phần tử tự nhiên, hành trình nhanh nhất của tự nhiên, có thể sẽ cần những pháp quyết riêng, không phải là ai cũng biết.

Ba cái bóng lóe lên bầu trời, giữa sự yên lặng của thành phố, không ai phát hiện ra, rất nhanh biến mất trong khu rừng phía Bắc của Trung Hải.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 997

Rắn Nuốt Voi

Từ sau khi thực hiện tất cả các tu vi mà không dẫn đến Thiên Kiếp, Dương Thần đã buông xuôi việc tu luyện tu vi của mình, biết rõ khoảng cách kỳ độ kiếp thứ hai, tu vi còn kém xa, nhưng ngược lại cũng thấy yên tâm nhiều hơn.

Đương nhiên Dương Thần cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán với cuộc sống thường ngày, vẫn giống như một đạo sĩ tu luyện bình thường, đến và đi không để lại dấu vết, cách sống chôn hồng trần mới là cái hấp thích nhất. Cả ngày giống như các vị cao nhân kia không phải là tác phong của hắn.

Một đường bay nhanh chóng, trong nháy mắt đã đi qua hai tỉnh, tốc độ này ở kỳ Hóa Thần cũng chỉ là bình thường thôi.

Khi đi tới một dãy núi vô danh, Dương Thần hướng về phía Lục Hoa Đình và Hách Trường Đỉnh vẫy tay một cái, liền lập tức rơi xuống một cánh rừng rậm.

Hai người sớm có chút mệt mỏi, thăm suy nghĩ, con cháu Dương gia cũng thật là giáo hoạt. Cũng cách Trung Hải ít nhất mấy trăm km. Không ngờ lại giấu xa tới như vậy.

Suốt từ hồi đầu tháng 9, khu rừng trong núi mây đen từng mảng, bóng đêm từng lớp.

Ánh trăng như những chiếc răng sói cong cong chiếu xuống.

Hách Trường Đỉnh và Lục Hoa Đình nhìn xung quanh, cũng không phát hiện ra điều gì đó đặc biệt.

- Linh đan của người được đem giấu ở đây sao?

Hách Trường Đỉnh không thấy nơi nào có thể giấu, cảm giác sẽ không thu hoạch được cái gì.

Dương Thần xoay người lại, khuôn mặt cười kỳ một cách đầy ẩn ý:

- Đương nhiên là không có trong này rồi.

- Vậy tại sao người lại dừng lại ở đây?

Lục Hoa Đình nói bức dọc.

Dương Thần nhún vai:

- Bởi vì ta vốn chẳng có loại linh đan gì cả.

- Cái gì?

- Người dám đùa bỡn với hai chúng ta sao?

Lục Hoa Đình khế trách móc. Giọng điệu cứ như một người phụ nữ trẻ hơn 60 tuổi, quả thực tu vi đúng là thật huyền bí.

Dương Thần không quan tâm, nói:

- Ta chỉ là muốn chơi đùa với các người vào nửa đêm thôi, xem các người có thể gây khó dễ gì được cho ta.

- Người... người đứng là tên tiểu tử Dương gia không biết trời cao đất dày gì hết cả! Người dám coi thường người trong Hồng Mông chúng ta sao?

Lục Hoa Đình mặt đỏ phừng phừng.

- Sao không dám chứ. Đồ chó cái chỉ biết kêu to kia.

Dương Thần cười khẩy.

Hách Trường Đình cảm thấy cái gì đó không bình thường, nét mặt bắt đầu nặng lại, một tay theo bản năng đưa ra cầm trên cái kiếm sau lưng.

- Người có ý gì...

Dương Thần ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng:

- Các người có biết tên đạo nhân Hoang Vân giờ đang ở đâu không?

-.....

Hai người cứ im lặng.

Dương Thần đưa tay chỉ lên bầu trời:

- Ta sẽ không nói nhiều nữa, dù sao thì chốc nữa các người cũng sẽ đi gặp hần thôi.

- Không được rồi! Sư muội cẩn thận.

Hách Trường Đình cuối cùng cũng phát hiện được ẩn ý của Dương Thần – Hần phải giết người diệt khẩu.

Linh được cái gì, tên đạo nhân Hoang Vân cướp cái gì chứ, cũng chỉ là lấy cớ lừa họ rời khỏi Trung Hải tới nơi hoang vu này!

Bởi vì nếu giết bọn họ ở Trung Hải, trên bài vị sẽ ghi chép rõ lại địa điểm. Còn nếu ra tay ở nơi quỷ quái này thì cho dù chết rồi, cũng sẽ không có ai biết được đó là do Dương Thần gây nên.

Đó cũng chính là nguyên nhân mà Dương Thần phải hỏi rõ về linh hồn bài vị.

Xét cho cùng, thì hai người bọn họ cũng là bị ma quỷ ám ảnh, dựa vào Hồng Mông mà nghĩ Dương Thần không dám giở trò với họ. Vì lòng tham về loại Tiêu Vân Đan không tồn tại mà mắc lừa Dương Thần.

- Đã muộn rồi, lòng tham không thể răn nuốt được voi, cho dù ta có linh đan thực sự cũng không thể cho các người nhòm ngó!

Dương Thần chưa dứt lời, đã đột ngột đứng trước hai người đó.

Vừa khoát tay một cái, một lực khiến con đường in hần dấu vết. Một bàn tay đầy sức mạnh, hướng về phía Lục Hoa Đình.

Tuy Lục Hoa Đình chỉ ở trong giữa kỳ Hóa Thần nhưng phản ứng vẫn còn nhanh nhẹn, khó khăn lắm mới tranh được, cơ thể liền bay nhanh ngược lại.

Hách Trường Đình nhìn thấy thời cơ, phi kiếm ở phía sau lưng ra khỏi vỏ. Một thanh kiếm dài ba tấc cạnh sắc trong như nước mùa thu, vân chạy dọc thân kiếm giống như vân nước. Thanh kiếm màu xanh lam đậm giống như

màu xanh của đá quý.

- Huyền thủy, đi!

Dương Thần đang lúc định tiến lên bắt Lục Hoa Đình thì đã thấy một bóng kiếm hiện lên. Một lớp băng đông cứng dày đột nhiên xuất hiện như một bức tường.

- Không ngờ chiếc kiếm này có thể làm đóng băng trong nháy mắt.

Tuy huyền băng này không thể khiến Dương Thần không phá vỡ được, nhưng khiến hắn phải dừng lại một chút. Độ sức tại đây có thể cũng sẽ xảy ra nhiều chuyện xấu.

Lục Hoa Đình tranh thủ thời gian, tháo một chiếc nhẫn ở trên ngón tay ra, đột nhiên lấy ra một chiếc đàn cổ.

Chiếc đàn cổ này quanh thân là chiếc xích màu hồng, vân khắc phượng hoàng đầy sống động, pjaanf đuôi có vài chiếc lông phượng, trông vô cùng lộng lẫy.

- Hừ! Đê tiện, không ngờ lại đánh lên!

Lục Hoa Đình vừa nói, một tay vừa nâng đàn cổ, bàn tay trắng nõn khác thì gảy dây đàn.

- Ting ting ting

Ba âm thanh liên tục phát ra từ chiếc đàn cổ giống như chiếc đao gió lợi hại vô hình theo ba góc độ đồng thời tiến về phía Dương Thần.

Lại là một chiếc pháp bảo, lại vẫn là tấn công bằng sóng âm?

Dương Thần trong lòng thầm vui mừng, được được, có loại pháp bảo gì thì cứ mang ra hết đi. Chờ tới lúc giết được các người thì toàn bộ ta đều mang đi hết!

Các lực xuất phát từ dẫn xuất của trời đất, Dương Thần vốn lười né tránh. Đây là uy lực của pháp bảo trong thời kỳ Hóa Thần, cũng chính là đỉnh cao của cuối kỳ hóa thân. Bản thân đã sử dụng Cửu Thiên Thân Lôi đầu tiên của tu vi, lại vốn am hiểu và khôi phục và phòng ngự nên khinh thường việc né tránh.

Ba đường đao âm vừa đụng vào lá chắn bảo vệ của Dương Thần liền lập tức bay thẳng lên và tiêu tan trong không trung, không có một chút ảnh hưởng.

- Làm sao có thể chứ... Phượng linh của ta...

Lục Hoa Đình thần sắc như không thể tin nổi, khả năng phòng ngự của Dương Thần vượt quá sức tưởng tượng của cô!

Hách Trường Đình vẻ mặt trùng lại, tập trung chân khí rồi đột nhiên múa may ra hơn mười đường Hàn Băng Kiếm Khí!

Từng nhát kiếm màu lam giăng khắp nơi, cuồng loạn nhảy múa lung tung trong rừng rậm, trong nháy mắt bày ra một trận sương lạnh giá.

Dương Thần hừ một tiếng, một lực làm rung động trời đất không chút khách khí tự mình làm nổ tung tất cả

- Rầm rầm! !

Tất cả kiếm khí không thể phát huy được khả năng uy hiếp vốn có, tất cả bị phá tan thành những mảnh nhỏ.

Lục Hoa Đình không ngừng mang chiếc đàn phượng linh ra gảy liên tục từng âm nhưng dường như chỉ là gãi ngứa cho Dương Thần, hoàn toàn không có cái gì ảnh hưởng thực.

Đây cũng không phải là do hai pháp bảo quá kém, chỉ có điều tu vi của hai người và Dương Thần chênh lệch nhau quá nhiều nên hoàn toàn không thể phát huy được uy lực của pháp bảo!

Nếu như Dương Thần chỉ là một Tam Dương Chân Hỏa bình thường thì chỉ cần dựa vào pháp bảo là có thể phân cao thấp nhưng khả năng của Dương Thần đạt tới cấp cao nhất của kỳ Độ Kiếp rồi nên bọn họ không thể tưởng tượng được.

- Sư muội! Mau chạy thôi!

Hách Trường Đỉnh ý thức được sớm muộn cũng tiêu đời nên lập tức hô Lục Hoa Đình bỏ chạy là quan trọng hơn!

Lục Hoa Đình cũng đã nhìn ra, hơn nữa cũng rất tinh táo chạy về phía nam đông đúc mà không phải là phía Tây nơi Hồng Mông.

Chỉ cần chạy vào chỗ đông người thì cho dù Dương Thần có muốn giết người thì cũng sẽ có nguy cơ bị phát hiện.

Nhưng Dương Thần đâu có dễ dàng để họ hài lòng. Nếu đã đến nơi này rồi có nghĩa là hắn cũng đã chuẩn bị rất chu toàn.

Hách Trường Đỉnh sử dụng Huyền Thủy Phi Kiếm gieo rắc vô số mũi băng nhọn màu lam về phía sau, vốn tưởng rằng có thể ngăn cản được chút ít tốc độ của Dương Thần để tranh thủ chạy trốn. Thật không ngờ rằng, cũng không rút ngắn được khoảng cách. Không ngờ phía trước lại có những ngọn lửa sáng quắc, nơi mà hai người hướng đến.

- Nam Minh Ly Hỏa!

Hách Trường Đỉnh kinh sợ kêu lên một tiếng giống như gặp phải quỷ vậy!

- Mau tránh ra!

Lục Hoa Đình mặt không chút máu thấy sư huynh đang chật vật mở đường tháo chạy.

Hơn mười đoàn kim sắc hỏa thật lớn nhảy múa, bay toán loạn trên trời như là những mặt trời nhỏ khiến người ta hoa mắt.

Trong sức nóng ấy khiến hai người vô cùng sợ hãi!

- Ngoan ngoãn nhận chết đi, tránh để pháp bảo ta muốn phải chịu tội!

Dương Thần cười khế một tiếng, trong lòng thỏa mãn. Chính hắn trước đây đã không biết đến chỗ trống Bảo Sơn, thì ra lực xuất dẫn ở đây còn có thể sử dụng như vậy.

Bản thân lực xuất dẫn của trời đất không phải là một chiêu thức tấn công

manh, nhưng nếu trời đất hợp nhất sẽ khiến cho chiêu này có thể sử dụng, địch ắt sẽ hoảng sợ, và giành được chiến thắng.

Mặc dù bản thân hắn còn phải học tập chút ít nhưng cũng đã đủ có thể khiến hai tên ngu xuẩn trong kỳ Hóa Thần này phải chịu nhiều đai đòn, tiền thoái lưỡng nan!

Nam Minh Ly Hỏa này cũng chủ là tầm trung trong kỳ Độ Kiếp nhưng cũng không phải là thứ mà hai kẻ này có thể ngăn cản!

Hách Trường Đình và Lục Hoa Đình vốn còn chưa đạt tới kỳ Độ Kiếp vậy mà hôm nay đã bị Thiên Hỏa truy đuổi sao có thể không kinh hồn bạt vía được chứ?

- Dương thiếu gia! Chúng tôi sai rồi! Xin cậu hãy khai ân!

Hách Trường Đình vừa co vừa rút, thấy tình hình không ổn lắm. Cứ thế này thì sớm muộn cũng chết nên ngược lại bắt đầu cầu xin tha thứ!

Nhưng Dương Thần sao có thể nghe theo mà tha chết cho hai người này hôm nay được chứ. Chính bản thân hắn đã bị sự bao vây đến cùng đường của Hồng Mông, không độc không phải là trượng phu. Không chỉ muốn mạng của hai người này mà cả đến một chút hồn phách cũng không thể bỏ qua!

Hơn mười đợt Nam Minh Ly Hỏa bao vây. Hai người bắt đầu bị sút đầu mẻ trán, văng từng mảnh trong không trung.

Thiên Hỏa này quả thật không tầm thường, thiếu chút nữa nếu không đủ chân nguyên ngăn cản thì cả bao vây cũng sẽ bị thương nặng cho nên dù có muốn chạy trốn thì cũng vô cùng khó khăn!

Trên tay Lục Hoa Đình cầm phượng linh không ngừng phóng ra những âm thanh để cố không chế hỏa thần không cho tới gần quá nhanh. Nhưng đàn bà thể suy sức yếu, chân nguyên đã bị cạn kiệt nhanh chóng.

Còn mỗi huyền thủy của Hàn Băng Kiếm Khí cũng chỉ là trong nháy mắt đã bị bốc hơi, hoàn toàn không có chút tác dụng.

Dương Thần nhìn trêu tức, vừa mới nghĩ xong thì hơn mười đợt Nam Minh Ly Hỏa liền tập trung lại với nhau.

Một cơn rồng lửa khổng lồ quần quanh bốn phía của hai người, càng lúc càng to, cộng thêm nhiều đợt Nam Minh Ly Hỏa về sau nữa, sức nóng khiến hai người không thể thở được...

Lục Hoa Đình nhìn chăm chăm Dương Thần một cách thâm độc:

- Người ... người sẽ không được chết một cách tử tế đâu! Đồ lừa gạt.

Dương Thần bỏ ngoài tai những lời đó, bóng dáng lóe lên đã đi vào trong vòng của rồng lửa, cháy rực một vùng. Nhưng thân làm người thì pháp, Dương Thần hoàn toàn không chịu phải bất cứ tổn thương gì.

Một đường Nam Minh Ly Hỏa từ trong miệng cơn rồng lửa phụt ra, ngọn lửa màu vàng đỏ ngưng lại thành một thanh kiếm hình sóng lửa!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 998

Tôi Cũng Là Một Anh chàng Đẹp Trai

Dương Thần lẳng lẳng bước đi đến trước mặt hai người. Giống như là một đao phủ, hoàn toàn không có chút thương cảm nào khi nhìn thấy hai người đã chết

Hách Trường Đình buông thanh trường kiếm một cách tuyệt vọng. Hắn đã biết dù bản thân hắn có giãy dụa như thế nào thì đêm nay chắc chắn cũng sẽ chết không còn nghi ngờ nữa.

- Có thể nói cho ta biết tại sao không? Dù đúng là chúng ta có lòng tham nhưng chưa bao giờ từng nghĩ sẽ làm hại người.

- Nếu người khác muốn giết tôi thì tôi mới đi giết chúng. Để tránh các người cho ta là quá lương thiện thì đối với ta mà nói, chỉ cần làm trái với ý muốn của ta, khiến ta mất hứng thì muốn giết ra sẽ giết. Các người có thể cho ta là ma quỷ, là kẻ tàn bạo nhưng đó đã là thói quen của ta rồi.

- Đó chính là tam chỉ cần có thể để ta và người ta đã để ý có thể vượt qua tốt đẹp, các người chết thì ta hoàn toàn cũng không quan tâm.

- Người cho rằng nếu người như vậy thì có điểm gì tốt chứ. Cứ coi như người cướp bảo pháp và đàn dục trên người chúng ta thì hội Hồng Mông cũng sẽ sớm tìm ra người. Tới lúc đó người cho rằng có thể ngăn cản được sự bao vây của những trưởng lão Địa Giới và Thiên Giới kia ư?

Lục Hoa Đình phần uất nói.

Dương Thần cười khẩy

- Thì ta sẽ giả bộ những người các người tới gây phiền phức cho ta, so với việc ngồi chờ chết thì ra đành phải động thủ trước thôi.

- Người ... Người sẽ phải hối hận!

- Cảm ơn đã quan tâm nhưng tôi không cần... Còn nữa, các người cũng không cần lo bên kia cô đơn đâu bởi vì không lâu nữa ta sẽ gửi những tên không phục tùng ta xuống đó, giết sạch tất cả.

Dương Thần vừa nói dứt lời thì thanh Nam Minh Ly Hỏa trên tay chém ầm ầm tạo thành những trường kiếm.

- Hách Trường Đình và Lục Hoa Đình căn bản không thể né tránh. Dưới áp lực của Nam Minh Ly Hỏa quay xung quanh chỉ trong nháy mắt đã bị lửa nuốt chửng.

Hai người dù sao cũng chỉ là những tu sĩ bình thường của kỳ Hóa Thần, cũng không thể bằng thân thể mạnh mẽ của Dương Thần, chỉ là một cơ thể nhỏ yếu cho pháp bảo.

Sau khi giết chết hai người, Dương Thần đem Huyền Thủy Phi Kiếm và

Phượng Linh Cầm cùng với chiếc nhẫn của Lục Hoa Đình mang đi.

- Sau khi xem xét cái nhẫn thì thấy nó đúng là một vật tốt. Ở phía trong của một không gian nhỏ nhưng bên trong là một thể tích hơn 10m²

Cái Dương Thần cảm thấy vui vẻ chính là bên trong có một cái cặp có cất giấu tài liệu tu luyện và đan dược. Bản thân mình có lẽ cũng sẽ được cất giấu ở đây, tìm thời điểm sẽ đến hỏi Tiêu Chỉ Tình, người phụ nữ này tự xưng là cuốn bách khoa của giới tu hành, sẽ phải tự nói với hắn về tác dụng của những thứ này.

Một trận chiến thắng lợi, Dương Thần chỉ cảm thấy sáng khoái tinh thần, chắc chắn lại quanh đây mấy trăm dặm không có người nào phát hiện ra chuyện này thì Dương Thần mới vui vẻ trở về Trung Hải.

Tiếp sau đó, Hồng Mông mau chóng biết hai gã đặc sứ đã chết, sau đó phái ra sứ giả mới cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Đến lúc đó, nếu không tìm thấy những thứ tốt tự nhiên đến với mình thì có thể tranh thủ thời gian tăng cường sức mạnh của mình. Nếu tìm thấy thì cùng lắm cũng sẽ nghĩ cách vứt bỏ.

Còn đối với mục tiêu là vứt bỏ những ảo ảnh và để Hồng Mông và các gia tộc ẩn thế của Dương Thần mà nói thì đây chỉ là món ăn khai vị mà thôi.

Sau khi trở về Trung Hải, Dương Thần thoải mái ngủ một giấc ngon lành. Không ai phát hiện ra đêm nay người đàn ông này đã làm gì.

Sáng sớm hôm sau, bữa sáng trong nhà có vẻ náo nhiệt hơn trước đây.

Không chỉ là vù Tuệ Lâm sẽ ở đây trong hai ngày, lại có thêm cả Lam Lam và Mẫn Quyên. Chỉ một chốc mà có bảy người phụ nữ đầy đủ già trẻ lớn bé.

Chỉ vì một tiếng là “ Bà nội” nhưng Quách Tuyết Hoa đã thực sự cảm thấy mình chìm đắm trong hạnh phúc của người bà nội hờ. Nhưng khi nhìn thấy con bé này ăn miếng bánh bao nóng hổi, lại uống nước cháo loãng, Quách Tuyết Hoa lại cười nghiêng ngả.

Được Lâm Nhược Khê giải thích, Quách Tuyết Hoa mới hiểu hóa ra là Lam Lam vốn là “Thiên phú dị bẩm” chẳng trách, Quách Tuyết Hoa nhìn con mình một cách kỳ dị.

- Dương Thần, chẳng phải là con thấy Lam Lam giống con một cách đặc biệt thế nên mới đồng ý nhận nó làm con gái đấy chứ.

Quách Tuyết Hoa hỏi.

Dương Thần đang tranh cùng con bé gọi đồ chiên cuối cùng, cái đĩa ăn của hai người, một lớn một nhỏ đã bày sẵn trên bàn.

- Con chắc chắn rằng nếu là một đứa trẻ bình thường thì ít nhất cũng sẽ không tranh miếng ăn của con như vậy.

Sáng nay Lam Lam buộc hai bím tóc nhỏ, cũng là Lâm Nhược Khê giúp cún bé mặc một chiếc váy màu lam trông rất là đáng yêu. Nhưng bây giờ mặt đã sưng lên, giọng nũng nịu nói:

- Đại thúc xấu xa mới không phải là bố! Bố của Lam Lam sẽ không cướp đồ ăn của Lam Lam như vậy!

Lâm Nhược Khê liền đánh nhẹ vào tay của Dương Thần, nghiêm mặt nói:

- Không được cướp của Lam Lam. Trẻ con còn phải cao nữa, còn anh thì đã già rồi, không cần ăn nhiều như vậy, ăn ít một chút cũng sẽ không chết đâu!

- Dương Thần giả bộ khóc, thế này thì có để cho tôi sống hay không chứ. Bản thân bây giờ ngay cả cơm ăn cũng phải nhịn.

Nhưng tận sâu trong lòng sợ tính khí của vợ nên Dương Thần vẫn từ từ buông tay.

Trình Tú và Tuệ Lâm đều hé miệng cười thầm.

- Dương đại ca, bây giờ trong lòng của chị Nhược Khê anh lại bị giảm đi một bậc rồi.

Trình Tú nháy mắt nói.

Dương Thần được một phen đau đầu, trợn mắt nhìn cô gái một cái:

- Đúng có nói mát anh nhé ... chẳng phải là anh đã cùng nói với em rồi sao, chờ tới lúc nữa anh đưa em đi đến trường sẽ tra hỏi một chút những thứ xung quanh em.

Trình Tú vừa nghe thấy đã không thể nào vui vẻ được nữa, nói:

- Tra hỏi xung quanh cái gì chứ, em không phải là đang đi tập huấn đâu nha.

- Anh nhớ là hình như đầu cấp ba chuyện au đó bị lừa. Điều quan trọng hơn là anh cũng từng làm huấn luyện quân sự đấy. Liệu có nên ăn đậu phụ của em không nhỉ?

Dương Thần chân thành hỏi.

Trình Tú đỏ bừng mặt

- Dương đại ca, sao anh có thể nghĩ những thứ như thế? Tất cả mọi người đều nhìn thì sao huấn luyện viên có thể làm những chuyện đó được ạ.

Một bên Lâm Nhược Khê lấy cái khăn lau miệng cho Lam Lam không quay đầu lại, mặt không thể hiện chút cảm xúc, nhẹ nhàng nói:

- Ngoài điều này ra cũng sẽ không nghĩ tới những điều khác.

- Dương Thần sờ sờ cái mũi nhằm che dấu sự xấu hổ. Thực ra đi đại học Trung Hải còn có một nguyên nhân khác. Chính là việc tìm ra Tiêu Chỉ Tình để kiểm định những đồ vật tối hôm qua. Nhưng chuyện này không nên để Lâm Nhược Khê biết.

Ai ngờ rằng, vừa nghĩ tới việc này, Lâm Nhược Khê bèn thản nhiên nói mấy câu:

- Anh muốn hỏi về cái gì em không cần biết nhưng tốt nhất là không nên để xảy ra những chuyện khác.

Dương Thần cảm thấy cột sống mình ớn lạnh, quay về phía Lâm Nhược Khê một cách gượng gạo, cười nói:

- Bà xã, sao em có thể đọc được tâm trạng của người khác vậy?

Lâm Nhược Khê cũng không nhìn sang phía hắn

- Đọc được chưa chắc đã làm gì được.

Dương Thần không phản bác được, Lâm Nhược Khê nói những lời thật chua chát. Rõ ràng là việc mình đi gặp Tiêu Chỉ Tình cũng khiến cho người phụ nữ này không vui nhưng Tiêu Chỉ Tình thực sự có thể giúp đỡ được nên cũng không ngăn cản.

Tuy nói chiều hôm qua hai người đầy nhiệt huyết. Chuyện phòng the đã hơn một năm rưỡi, tình cảm cũng được mài giũa rất nhiều nhưng Lâm Nhược Khê bây giờ cũng đã phải miễn cưỡng chấp nhận những tình nhân này rồi. Nếu còn thêm nữa, cô sợ rằng sẽ đánh mất sự thăng bằng trong mình.

Sau bữa sáng, Tuệ Lâm phải đi giải quyết một số vấn đề về kịch bản với đạo diễn, còn Lâm Nhược Khê vừa mới trở lại Trung Hải nên có không ít chuyện bận rộn.

Lam Lam chỉ có thể giao cho Mẫn Quyên chăm sóc. Cũng may là có Quách Tuyết Hoa và Vú Vương chơi cùng con bé, Lam Lam cũng sẽ không thấy nhàm chán lắm. Trong nhà còn có phim hoạt hình trên ti vi kỹ thuật số nữa, một ngày cũng sẽ mau qua thôi.

Dương Thần thì đưa Trình Tú tới trường đại học Trung Hải.

Ở trên xe nói chuyện, Dương Thần đột nhiên nghĩ tới đã lâu lắm rồi không gặp Đường Đường, là một người đàn ông của mẹ cô bé, Dương Thần vẫn quan tâm tới một quan hệ anh em tương đối phức tạp này.

- Trình Tú, em có gặp Đường Đường ở trường không?

Trình Tú lắc đầu:

- Hình như Đường Đường không tham gia huấn luyện quân sự, như cô ấy thì dù không tham gia huấn luyện quân sự thì trường học cũng không dám nói gì.

- Dương Thần khẽ lắc đầu. Chỉ sợ là Viên Dã quá nuông chiều, giúp Đường Đường trốn tham gia huấn luyện quân sự. Nhưng cũng có thể là Đường Đường có chuyện gì đó, không chừng là có chuyện khác.

Sau khi đi vào phía sân tập của đại học Trung Hải, Dương Thần để Trình Tú xuống xe rồi nhanh chóng chú ý xung quanh.

Cũng không phải cái khác, chỉ là Dương Thần mở chiếc BMW X6 là loại có số lượng có hạn. Bây giờ ở Trung Quốc nó có giá bán là hơn hai triệu.

Một người đàn ông trẻ tuổi đi xuống một chiếc xe như vậy và một đại mỹ nhân. Nơi mà đầy những tin đồn này thì đó là việc đầu tiên mà mọi người nghĩ đến. Ngoài việc bên ngoài ra cũng nghĩ đến những khả năng khác rồi.

Bởi vì đợt huấn luyện quân sự còn chưa bắt đầu. Vài nữ sinh mới mấy ngày đầu khai giảng đã quen biết Trình Tú trên khuôn mặt cười đầy cổ quái, cùng vây quanh Trình Tú đồng thời ánh mắt nhìn về phía Dương Thần và

chiếc xe sang trọng đầy ao ước.

- Trinh Tú, cậu còn giả bộ gì nữa chứ. Còn nói cái gì mà nghỉ hè đi làm thêm chứ. Bạn trai của cậu còn đi BMW nữa kia mà.

- Đúng vậy. Rút cuộc thì nhà bạn làm cái gì chứ? Còn có anh nào đẹp trai thì giới thiệu cho bọn mình với chứ.

- Các nữ sinh cứ truy hỏi to nhỏ đều lọt vào tai Dương Thần, khiến Dương Thần thấy có chút lằng lằng.

Mình vốn cũng đẹp trai đấy chứ nhỉ?

Thực ra Dương Thần và các nữ sinh nhỏ này có nhiều thứ khác nhau. Hôm nay ai mà lái một chiếc xe hơn hai triệu đưa một cô gái đi học thì dù là Trứ Bát Giới cũng được coi là anh chàng đẹp trai.

Trinh Tú mặt đỏ bừng, khuôn mặt hình trái xoan xinh xắn thẹn thùng nhìn Dương Thần một cái rồi vội giải thích ngay:

- Các cậu chớ hiểu lầm, đây là chồng của chị mình đấy. Vì là ở cũng chỗ nên hôm nay anh ấy đưa mình tới buổi huấn luyện quân sự thôi...

- Anh rể ư? Ai mà tin được chứ. Nhìn trông như mới hai mươi tuổi vậy. Mình thấy chỉ bằng tuổi bọn mình thôi...

- Từ Trinh Tú, cậu không phải suy nghĩ gì hết, có tiền thì cứ nói ra, cần gì phải giả nghèo giả khổ chứ?

- Mấy nữ sinh hoàn toàn không tin. Đúng là Dương Thần còn rất trẻ. Rất nhiều nam sinh cũng ở cái tuổi này. Hay là một anh chàng nghiên cứu sinh, sao có thể là anh rể được chứ?

- Đúng lúc này, mấy người nam sinh mặc quân phục, dáng người cao ráo đã đi tới.

Các nữ sinh nhìn thấy những nam sinh này đều có chút sợ hãi và yên lặng. Ngược lại, họ hơi lo lắng nhìn về phía Dương Thần.

Đầu tiên là một gã tóc dài ngang tai, đeo một chiếc khuyên tai bằng bạc, bề ngoài trông rất gộc cạnh, thêm vào chút lạnh lùng, liếc mắt nhìn Dương Thần đầy coi thường rồi mới cười và nhìn Trinh Tú hỏi:

- Trinh Tú, tên này chính là nguyên nhân mà em cự tuyệt tôi đúng không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 999

Phải Trả.

Trình Tú nhìn thấy đám nam sinh ấy, không rụt rè như những nữ sinh khác, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia bất lực.

- Nhạc Tử Bằng, tôi đã nói với bạn bao nhiêu lần rồi, tôi không thích bạn, không liên quan đến người khác.

Gã nam sinh tên Nhạc

Tử Bằng tất nhiên là không tin, cười nham hiểm:

- Không có chuyện vô duyên vô cớ mà thích được, cũng không có chuyện vô duyên vô cớ không thích, bạn chắc chắn phải có một nguyên nhân gì đấy mới không đồng ý làm bạn gái của tôi, bạn càng không thừa nhận, thì càng chứng minh bạn càng để ý.

Trình Tú đầu đầu sờ trán, khẽ vuốt mái tóc mềm mại, quay đầu nói với Dương Thần:

- Anh Dương, chẳng phải anh lo lắng em bị người ta ức hiếp sao, vậy em bị làm phiền thì có tính hay không.

Dương Thần nghe có phần hơi hứng thú, nghe đến đây, không kìm được cười một cách hòa khí với Nhạc Tử Bằng nói:

- Tiểu tử, cậu là bạn học với Trình Tú?

Đám học sinh nghe thấy Dương Thần dùng khẩu khí của trưởng bối hỏi Nhạc Tử Bằng, không kìm được há mồm có chút sững sờ.

Nhạc Tử Bằng rất không vui chau mày:

- Hừ, thật sự coi đây là chuyện của mình, sao nào, anh muốn làm trưởng bối dạy dỗ tôi phải rời bỏ Trình Tú? Có phải đầu óc anh có vấn đề không vậy? Không đúng sao, Trình Tú không phải người thích những kẻ thiếu năng trí tuệ.

Vừa nói như vậy, đám học sinh đứng bên đều cười phá lên.

Dương Thần chỉ muốn đến gần hơn với đám bạn học của Trình Tú, không ngờ câu nói này lại bị hiểu lầm đến mức không thiện cảm như vậy.

- Nhạc Tử Bằng, không cho phép bạn nói bừa về anh Dương Thần của tôi.

Trình Tú rất bất mãn với sự chê cười đối với Dương Thần, lập tức nhún đôi mày liễu đáp trả.

Nhạc Tử Bằng trong lòng có chút tức giận:

- Còn nói là không có quan hệ gì với người đàn ông này, lòi đuôi ra rồi.

- Anh ấy là người nhà của tôi, đương nhiên là bạn không được chửi như thế.

- Người nhà? Là người nhà mà bạn tập làm người lớn đúng không.

Nhạc Tử Bằng khinh thường nói:

- Vẫn luôn nghĩ rằng Từ Trinh Tú bạn không giống người khác, thì ra là giống như đám bạn gái trước kia của tôi, coi trọng bọn đàn ông có tiền, bất kể có xấu xí đến đâu, cũng giống như là nhật được bảo bối vậy.

- Bạn còn nói lung tung, cẩn thận tôi đánh bạn.

Khuôn mặt xinh đẹp của Trinh Tú đã tối sầm lại.

Dương Thần đứng một bên đang vui trong lòng, cô nàng này đúng là một học sinh trung thực, nhưng đối với tên nhãi ranh bất lương này lại rất hung hăng như vậy, xem tình hình này thì sắp xảy ra đánh nhau đến nơi rồi.

Đương nhiên, Dương Thần cứ đứng bên cạnh như vậy, khiến cho Trinh Tú thấy vô cùng mất thể diện, một cô gái bất lương lâu rồi không bùng phát lại có khuynh hướng sống lại.

Dương Thần lúc này mới giơ tay vỗ vỗ lên vai, vỗ về một lúc:

- Đừng có suốt ngày như gà chọi thế, vừa mới vào đại học, đánh nhau gì chứ... Đây... Đây là Nhạc Tử Bằng đúng không, cậu hiểu lầm rồi, tôi đúng là anh rể của Trinh Tú, hôm nay đưa đi học quân sự xem tình hình học tập ra sao.

Nhạc Tử Bằng hoài nghi nhìn Dương Thần:

- Anh nói thật?

- Cậu đúng là hay đa nghi.

Dương Thần bất giác cười nói:

- Có cần tôi lấy giấy kết hôn cho cậu xem? Vợ tôi vô cùng xinh đẹp đấy, con nhà đầu Trinh Tú này còn chưa trưởng thành hết thì tôi sao lại có thể thích nổi cơ chứ?

- Anh Dương, không được đùa.

Trinh Tú phần nộ, quay đầu nghiêng răng, mặt đỏ ửng.

Đám nữ sinh đứng vây quanh cười khinh khích, lần này mọi người mới tin hai người này không giống như là tình nhân, nếu không cũng không diễn kịch đến mức này.

Nhạc Tử Bằng lúc này mới buông lỏng sự cảnh giác, đắc ý cười một cái:

- Nếu anh không phải là người đàn ông của Trinh Tú, vậy thì hôm nay tôi tha cho anh, nhưng anh tốt nhất nên phụ đạo tâm lý cho Trinh Tú, người con gái mà Nhạc Tử Bằng tôi thích không ai là có thể thoát khỏi bàn tay.

Trinh Tú nhìn hắn ta chán ghét:

- Đúng thật ghê tởm, cậu thực sự nghĩ rằng tôi không dám đánh cậu?

- Đến đi.

Nhạc Tử Bằng vẫn tự cho rằng tóc mái cắt ngang trán của mình rất tự nhiên anh tuấn, quay đầu, buông tay nói:

- Tớ thích sự hung hăng này của cậu, như vậy lúc lên giường chắc chắn cũng sẽ rất ác liệt, đúng rồi Trinh Tú cậu còn là gái trinh chứ? Nhìn hai chân của cậu khá là khép, ha ha.

Mấy tên nam sinh cao lớn cười phá lên, bọn nữ sinh xung quanh cũng đỏ mặt.

Trình Tú nắm chặt hai nắm đấm, giận đến phát run, quay đầu nhìn Dương Thần nói:

- Anh Dương, em có thể đánh gã hay không?

Dương Thần gãi cằm, lắc đầu:

- Em không được đánh, con gái sao lại có thể tùy tiện đánh người chứ, sau này người ta biết em bạo lực như vậy, còn nam sinh nào dám theo đuổi em nữa.

Trình Tú không nghĩ Dương Thần sẽ nói như vậy, có chút không phải căn môi, trong lòng đang ghen.

Nhạc Tử Bằng nghe không rõ hai người kia đang nói gì, chỉ nhìn thấy Trình Tú bị làm cho tức giận, nhưng lại kiềm chế, lại càng có chút mê mẩn.

Thì ra Trình Tú trông mặt nóng bừng thì các đường nét trên khuôn mặt lại rõ ràng như vậy, làn da trắng ngần, dáng người tuyệt mỹ, đúng là rất phù hợp với thâm mỹ quan của các nam sinh vừa mới vào đại học, nếu như cho lên mạng thì chắc chắn sẽ trở thành nữ thần trong lòng các chàng trai.

Hơn nữa, Trình Tú ăn mặc trông cũng rất bình thường, vừa nhìn là đã biết không phải con gái của một gia đình giàu có quyền thế gì, chắc chắn sẽ không làm khó dễ.

Cho nên vừa mới vào đại học, đã không ít nam sinh chú ý đến Trình Tú, Nhạc Tử Bằng đương nhiên là một trong những kẻ mạnh trong cuộc tranh đoạt này.

- Trình Tú, hôm nay cậu cùng tớ đi chơi đi, tớ dẫn cậu đi mua túi Chanel, cậu thích cái nào thì lấy cái đấy tùy cậu chọn, túi của cậu cũng rất cũ rồi.

Nhạc Tử Bằng tự nhiên phóng khoáng nói.

Bọn con gái xung quanh vừa nghe đến chuyện mua túi hàng hiệu cho Trình Tú, đều ánh mắt ngưỡng mộ.

Xét cho cùng có rất nhiều nữ sinh, dự định trong lúc còn trẻ kiếm chút gì đó từ bạn trai, Nhạc Tử Bằng vừa nhìn là biết tên khốn nạn, nhưng có tiền hơn nữa trông cũng không khá bảnh trai.

- Giữ tiền của cậu mà đi lừa bọn con gái khác đi, tớ phải đi tập quân sự.

Trình Tú đã không muốn để ý đến gã nữa.

Nhạc Tử Bằng nhú mày:

- Tập quân sự là cái thá gì chứ? Chỉ cần tớ nói với bố tớ một tiếng, thì các đám trưởng giám thị kia đều ngoan ngoãn mà phải lau để giày cho tớ.

Dương Thần đứng bên cạnh nghe xong câu nói bất giác hiểu kì nói:

- Bố cậu là ai?

Nhạc Tử Bằng không tự mình trả lời mà ra hiệu cho đám đệ tử ở đằng sau.

Một nam sinh giọng ồm ồm lập tức nói một cách hùng dũng:

- Bố của anh Tử Bằng là hiệu trưởng của trường đại học này.

Cái giọng điệu nói như là hiệu trưởng chính là bố của gã vậy.

Không ít đám học sinh đứng xung quanh ngạc nhiên, có một số người sớm đã biết, có người ra bộ dạng bất đắc dĩ.

Trường đại học Trung Hải là một trong những trường đại học mũi nhọn của Hoa Hạ, có thể leo lên làm chức hiệu trưởng của một trường đại học có mấy chục nghìn người, đương nhiên nếu không phải là đã xuất chúng từ rất sớm, thì thông thường sẽ là quan chức được chính phủ cất xuống bổ nhiệm.

Vừa là hiệu trưởng trường đại học, vừa là quan chức chính phủ.

Dương Thần quay đầu hỏi Trình Tú:

- Gã nói là sự thật?

Trình Tú chán nản gật đầu:

- Hiệu trưởng trường chúng em tên là Nhạc Vĩ Bình, lần đầu tiên thấy em gã đã nói với em gã chính là con trai hiệu trưởng, các bạn học trong lớp cũng nói vậy, chắc là đúng.

Dương Thần nghe xong, sắc mặt liền rất khó coi:

- Vậy thì làm sao được, phải thay hiệu trưởng rồi.

Mọi người xung quanh nghe xong, như là vừa nghe xong một câu chuyện cười vậy.

Nhạc Tử Bằng ánh mắt có tia tàn khốc, cười nham hiểm nói:

- Anh vừa nãy... Nói gì?

Giọng có vài phần uy hiếp.

Dương Thần vốn không để ý tới, rất không vui nói:

- Con trai hiệu trưởng mà bá đạo như vậy, thì làm sao còn có thể dạy học sinh nữa, không được, bây giờ anh phải đem gã đi gặp bố của gã, sau đó đổi một khuôn dạng mới cho hiệu trưởng.

Dương Thần không nghĩ nhiều những chuyện khác, chỉ cảm thấy Trình Tú mất nhiều tâm huyết để thi đại học, dù thế nào thì môi trường cũng phải cực tốt, suốt ngày bị đám nhãi ranh này làm phiền, vậy chẳng phải là công cốc sao?

Nhưng ngôn ngữ của hắn khiến cho những người bên cạnh cảm thấy quả thực là không biết thế nào là chết.

Quả nhiên, Nhạc Tử Bằng đã rất thịnh nộ, nhìn về phía đám người cùng lớp hét to:

- Còn đợi gì nữa, xông lên đánh chết tên khốn nạn này đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 11

- [Chương 1000: Vô Đề](#)
- [Chương 1001: Đập Vỡ Bát Com](#)
- [Chương 1002: Chứng Giám Cho Sư Trung Thành.](#)
- [Chương 1003: Có Ban Trai.](#)
- [Chương 1004: Hai Mươi Phần Trăm](#)
- [Chương 1005: Con Gái Riêng](#)
- [Chương 1006: Thăm Ngục](#)
- [Chương 1007: Lãnh Đam](#)
- [Chương 1008: Em Không Nhân Ra Anh.](#)
- [Chương 1009: Mất Trí Nhớ.](#)
- [Chương 1010: Vũ Vân.](#)
- [Chương 1011: Nữ Nữ.](#)
- [Chương 1012: Dù Sao Cũng Có Chút Đáng Tin.](#)
- [Chương 1013: Nghiên.](#)
- [Chương 1014: Có Sửa Chính Là Me.](#)
- [Chương 1015: Con Trai Của Tôi.](#)
- [Chương 1016: Tứ Gia](#)
- [Chương 1017: Quân Phiệt.](#)
- [Chương 1018: Để Non.](#)
- [Chương 1019: Cho Chó Ăn.](#)
- [Chương 1020: Vinh Quang.](#)
- [Chương 1021: Ông Già Về Hưu](#)
- [Chương 1022: Bô Phim Lớn](#)
- [Chương 1023: Phá Sản](#)
- [Chương 1024: Chết Phác, Thập Thà](#)
- [Chương 1025: Ba Câu Nói](#)
- [Chương 1026: Cuộc Đồi Đầu Nảy Lửa](#)
- [Chương 1027: Ngụ Xuân.](#)
- [Chương 1028: Thế Giới Sup Đổ.](#)
- [Chương 1029: Phế Đi Tu Vì Của Hấn.](#)
- [Chương 1030: Chiến Địa Thầy Thuốc.](#)
- [Chương 1031: Chỉ Cần Tôi Chưa Chết.](#)
- [Chương 1032: Quỳ Thủy.](#)
- [Chương 1033: Hồng Nhan Tóc Bạc Phơ.](#)
- [Chương 1034: Trong Ốc Có Gắn Bô Phân Quan Trong](#)
- [Chương 1035: Thiên Tài Địa Bảo](#)
- [Chương 1036: Thần Khúc](#)
- [Chương 1037: Trăng Sáng](#)
- [Chương 1038: Mang Rượu Hối Trời Xanh.](#)
- [Chương 1039: Mọi Thứ Vẫn Vậy, Nhưng Người Đã Khác](#)
- [Chương 1040: Muốn Nói Nước Mắt Lại Rơi Trước](#)
- [Chương 1041: Lầu Son, Rượu Thịt Thối](#)
- [Chương 1042: Chết Công Vì Lạnh Trên Đường.](#)
- [Chương 1043: Có Lúc Cũng Cảm Thấy Chán Nản.](#)
- [Chương 1044: Ngồi Đến Nửa Đêm.](#)
- [Chương 1045: Từng Vượt Qua Biển Cả, Chẳng Sợ Gì Sông Nước](#)
- [Chương 1046: Ngoài Vu Sơn Không Phải Là Mây.](#)
- [Chương 1047: Dầu Hết Đèn Tắt](#)
- [Chương 1048: Khoảng Cách Không Xa, Tại Sao Lại Hết Hi Vọng.](#)
- [Chương 1049: Không Mưa Không Nắng.](#)

[Chương 1050: Bỏ](#)
[Chương 1051: Hôn](#)
[Chương 1052: Cởi Sach Quần Áo](#)
[Chương 1053: Thoát Nhìn Thì Rất Từng Trai](#)
[Chương 1054: Ông Mày Nhìn Không Được!](#)
[Chương 1055: Nếu Có Người Muốn Hôn Em](#)
[Chương 1056: Một Nghìn](#)
[Chương 1057: Sao Lại Kép Người Ta!](#)
[Chương 1058: Top Năm Trăm Công Ty Lớn Nhất Thế Giới.](#)
[Chương 1059: Lấy Đàn Tỳ Bà Mà Che Mặt](#)
[Chương 1060: Mềm Không.](#)
[Chương 1061: Vốn Dĩ Là Hai Minh Mạ.](#)
[Chương 1062: Thất Phu Đột Nhiên Biến Thành Học Sĩ](#)
[Chương 1063: Kinh Kịch](#)
[Chương 1064: Tử Điệp Huyền La](#)
[Chương 1065: Vương.](#)
[Chương 1066: Gió Cả Gặp Cỏ Cứng.](#)
[Chương 1067: Hoan Nạn Gặp Được Chân Tình. .](#)
[Chương 1068: Hai Trăm Nghìn Con Chuột.](#)
[Chương 1069: Vũ Trang Phi Chính Phủ.](#)
[Chương 1070: Ra Về Đạo Mao](#)
[Chương 1071: Thịt Cũng Non](#)
[Chương 1072: Tình Đẹp Nhưng Sẽ Biến Thành Hồi ức](#)
[Chương 1073: Lửa.](#)
[Chương 1074: Hồi Quang Phản Chiếu.](#)
[Chương 1075: Tân Lực Rồi.](#)
[Chương 1076: Chính Là Bác Sĩ](#)
[Chương 1077: Làm Trâu Làm Ngựa](#)
[Chương 1078: Nhà Tôi Có Con Gái Mới Lớn.](#)
[Chương 1079: Người Con Gái Tại Khuê Phòng](#)
[Chương 1080: Sát Thủ Mặt Cười](#)
[Chương 1081: Tinh Nguyệt](#)
[Chương 1082: Hoàng Đế Bù Nhìn](#)
[Chương 1083: Đáng Thương Quá.](#)
[Chương 1084: Thật Không Biết Ngương](#)
[Chương 1085: Vũ Trụ Vô Địch Siêu Cấp Thiểm Diệu Hoàn Tảo Thiên Hạ.](#)
[Chương 1086: Nàng Dâu Tốt.](#)
[Chương 1087: Kết Cục Của Cuộc Sống.](#)
[Chương 1088: Buông Ra.](#)
[Chương 1089: Viên Đá Không Thể Ăn.](#)
[Chương 1090: Có Cái Gì Mà Không Dám.](#)
[Chương 1091: Chúng Ta Quen Nhau Sao?](#)
[Chương 1092: Em Muốn.](#)
[Chương 1093: Không Biết Xấu Hổ.](#)
[Chương 1094: Thời Sự](#)
[Chương 1095: Trùng Dương](#)
[Chương 1096: Đôi Giấy](#)
[Chương 1097: Vú Vương Là Phú Bà](#)
[Chương 1098: Ngọc Lô Kim Thu Tương Phùng](#)
[Chương 1099: Đêm Vũ Hội Ngư Long.](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1000

Vô Đề

Vừa nghe thấy có thể động thủ, đám đệ tử luôn lơ đãng luôn bám ăn theo Nhạc Tử Bằng còn có thể đứng khoanh tay được.

Một đám người tầm bảy tám người, xông lên về phía Dương Thần.

Trình Tú không có chút lo lắng gì cho sự an nguy của Dương Thần, mà chỉ cảm thấy đáng thương cho đám nhãi ranh này.

Dương Thần lúc này rõ ràng đã chuyển sang thế “Cơ bắp”, hắn đã nói phải đổi hiệu trưởng trường này, thì ai cũng không ngăn cản nổi.

Mấy tên nhãi ranh xông lên, chưa đợi nắm đám giáng được vào mặt Dương Thần, Dương Thần không thèm nhìn lấy một ai, nghiêng người dẫm chân ngay tại chỗ, xoay người mũi chân đảo qua đầu bốn nam sinh.

Đám người này dựa vào mối quan hệ với Nhạc Tử Bằng cho nên mới vào được học trong trường này, tuy rằng học hành chẳng ra gì, nhưng đánh nhau thì vào loại xuất chúng, bọn chúng dù thế nào cũng không thể ngờ rằng, ngay cả nhìn cũng chưa được rõ, thì hai chân đã khụy xuống quỳ dưới đất.

Dương Thần tất nhiên là không thực sự ra tay với bọn nhóc, trước mặt nhiều học sinh như vậy mà đánh cho sứt đầu chảy máu, cứ cho bản thân không thèm quan tâm, thì sau này Trình Tú sẽ bị mọi người nhìn một cách dị nghị.

Cho nên chỉ cần một cái xoay người linh hoạt, cho bọn nhóc này tê liệt mà phải quỳ xuống trước mặt mọi người, đối với bọn coi trọng sĩ diện này mà nói, tuyệt đối là một nỗi nhục tâm lý cực lớn.

Nhạc Tử Bằng nhìn hai đến nỗi đại cả hai mắt, gã dựa vào bố là Nhạc Vĩ Bình cho nên cũng đã được chiêm ngưỡng sự dũng mãnh của quân đặc chủng, nhưng chưa từng thấy có một thân thủ nào bất phàm như Dương Thần ngay cả nhìn cũng không thèm.

Chỉ cảm thấy mắt hoa lên, thì đám đệ tử đã quỳ hết xuống.

Tuy rằng trong lòng đã phục sát đất, muốn quỳ xuống bái làm sư phụ, nhưng Nhạc Tử Bằng tự mình biết rằng chuyện này là không thể nào.

Nhìn thấy Dương Thần đang bước về phía gã, Nhạc Tử Bằng theo bản năng lùi lại về phía sau, nhưng nghĩ như thế thì càng không được, nếu như vậy thì bản thân há chẳng phải quá yếu đuối sao, sau này sao có thể ngẩng mặt lên được nữa.

Thế là ngẩng cao đầu ưỡn ngực, nói to:

- Đánh cũng giỏi đấy chứ, có tài thì đợi bố tôi phái người đến đánh cho anh đến tàn phế thì thôi.

Dương Thần mặt nghiêm túc, hỏi:

- Bố ngươi ở đâu, dẫn tôi đi gặp lão ta.

Nhạc Tử Bằng sững sốt, nghĩ trong lòng chắc tên này bị thần kinh, lẽ nào lại muốn đi gặp bố của gã để nói là nên thay hiệu trưởng đi.

- Bố tôi sao có thể muốn gặp là gặp.

Nhạc Tử Bằng khinh thường nói.

Dương Thần không nói lời nào, giáng cho Nhạc Tử Bằng một cái bạt tai.

“Bốp.”

Một tiếng giòn giã vang lên, nếu như Dương Thần không cố ý cho nhẹ tay thì ít nhất tên Nhạc Tử Bằng này cũng bị đánh ngất đi.

Đám học sinh xung quanh nhìn mà sững sốt, cũng có chút thán phục, cũng có chút thương hại, cảm thấy Dương Thần lần này xong đời rồi.

Nhưng Trình Tú lại đứng đó nhìn có chút bất lực, cô không hề lo lắng cho Dương Thần, chỉ cảm thấy thái độ lúc nãy của Dương Thần khiến cô cảm thấy có chút khó chịu, sao lại đi xen vào chuyện tình cảm của con gái.

Bên này, mấy tên theo đuôi thất điên bát đảo lùi lại mấy bước, Nhạc Tử Bằng sờ lên mặt, nóng bừng, rõ ràng là đã sưng lên.

- Anh đánh tôi? Anh... bố tôi còn chưa đánh tôi lần nào, anh lại dám đánh tôi?

Dương Thần nhú mày nói:

- Bố cậu ở đâu, nói nhiều thế làm gì.

Nhạc Tử Bằng nóng thật sự, tên nhãi này đúng là không biết điều, đánh thì đánh, liền vội vàng móc trong túi ra chiếc Iphone, bên ngoài chiếc điện thoại vỏ bọc hình một bộ xương khô sành điệu.

Vừa gọi điện thoại, vừa dùng hết khả năng đứng xa Dương Thần ra, chỉ vào mặt nói:

- Anh... Anh đợi đây, tôi gọi điện thoại cho bố, hôm nay tôi không cho anh biến thành cái đầu lợn, ròi mấy lít máu thì đừng hòng rời khỏi đây.

Trên sân trường, học sinh đã xếp thành vòng reo hò, các giám thị vì biết Nhạc Tử Bằng là con trai hiệu trưởng nên cũng không dám ra lệnh bắt đầu tập quân sự.

Bên kia, tòa nhà cao tầng hiện đại nằm xung quanh là cây xanh bao quanh nằm ở vị trí trung tâm trường đại học Trung Hải, trong phòng làm việc của hiệu trưởng lại là một quang cảnh khác.

Trong phòng làm việc rộng lớn, trang hoàng xa hoa, với các thứ đồ vật trang trí trị giá hàng trăm nghìn tệ, không gian phảng phất mùi hương gỗ thiên nhiên.

Trên tủ trưng bày bày một loạt cúp không sao đếm được, toàn bộ đều được lau chùi sạch sẽ đến phát sáng.

Một người đàn ông trung niên mặc bộ âu phục màu đen, thắt chiếc cà vạt màu đỏ, tướng mạo đường hoàng, ánh mắt sáng ngời cương nghị ngồi trên

chiếc ghế tựa da thật, đang nở nụ cười rất thân thiện với vị khách đến thăm.

Trong phòng làm việc có duy nhất một người khách, cũng mặc một bộ âu phục, một người đàn ông trung niên tướng mạo anh tuấn, vẻ mặt trông có vẻ hòa hảo.

- Lão Phương, là chuyện con gái của anh đúng không, sao lại cần phải anh đích thân đến đây một chuyến thế chứ, dựa vào mối giao tình của anh và tôi thì chỉ cần một cuộc điện thoại là được.

Người đàn ông họ Phương này chính là Phương Trung Bình, thân sinh của Đường Đường.

Phương Trung Bình cười hòa khí nói:

- Lão Nhạc, anh không biết đấy thôi, đứa con gái đây của tôi rất bướng bỉnh, từ nhỏ đã rất đáng thương, có bố có mẹ, nhưng lại không có mấy lần ăn cơm mà có đủ cả ba người, cho nên tôi và mẹ nó đều rất là chiều chuộng, muốn gì là mua cho thứ ấy, một chút cũng không chịu nhượng bộ.

Nếu như không phải sinh ra đã thông minh, thì việc thi đỗ hay trượt đại học cũng là một vấn đề. Trong trường đại học Trung Hải này có rất nhiều đứa được nuông chiều từ bé, ai chẳng phải là con ngọc con ngà, ngộ nhờ đứa con gái đây của tôi mà gây ra họa không cần thận là bị đuổi ra khỏi trường, tốt nhất là tôi đến gặp anh trước để thông đường.

Nhạc Vĩ Bình cười quái dị nói:

- Anh và đại tiểu thư nhà họ Đường ấy cuối cùng vẫn không đến được với nhau?

Phương Trung Bình sắc mặt có chút xấu hổ nói:

- Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, tôi cũng không mong gì chuyện đó nữa, có thể cùng cô ấy sinh một đứa con cũng coi là đáng lắm rồi.

- Hừ, đúng là không tiến bộ, năm đó khi tham gia huấn luyện bộ đội, đi ra ngoài tìm con gái cũng là anh nhất gan nhất, đến bây giờ cũng vậy, con gái cũng đã lớn nhường này rồi mà vẫn chưa đâu vào đâu.

Nhạc Vĩ Bình lắc đầu.

Phương Trung Bình khàon thai cười:

- Đúng là chỉ có chiến hữu là hiểu tôi nhất.

Nhạc Vĩ Bình thở dài:

- Nghe nói Đường gia có biến lớn, trung ương có phong tỏa tin tức, Nhạc gia chúng tôi cũng ở xa Yến Kinh nên cũng không rõ, con gái anh theo mẹ, chắc bây giờ đang bận bịu chuyện Đường gia.

Phương Trung Bình lúc này mặt cũng đã biến sắc:

- Lão Nhạc, chuyện này... Chỉ nhắc đến đây thôi, đừng tìm hiểu kỹ làm gì, biết nhiều không tốt cho anh.

Nhạc Vĩ Bình hừ nhẹ một tiếng:

- Sợ gì chứ, tứ đại gia tộc Yến Kinh cải triều thay chính, thì có liên quan gì tới chúng tôi, không thể tham dự thì lẽ nào lại không được nói?

Phương Trung Bình cười phụ họa, cũng không nói nhiều nữa.

- Chuyện của Đường gia, tôi không có hứng thú tìm hiểu, nhưng nghe nói... tư Lệnh Dương Phá Quân hiện giờ đã tạm thời bị cách chức, quản lý quân khu Giang Nam hiện thời là Phó tư lệnh, chuyện này... là có thật?

Ánh mắt Phương Trung Bình có vài tia cổ quái, nhưng vẫn gật đầu:

- Đúng vậy, sao anh lại nhắc tới chuyện này.

- Tôi nghe nói, Dương gia đã tìm lại được con cháu, một người thanh niên tên là Dương Thần, bây giờ đang ở Trung Hải, chuyện này, anh là Bí thư thành ủy, lại thân cận với Viên gia, chắc anh sớm đã biết chuyện này?

Phương Trung Bình chau mày:

- Lão Nhạc, không phải anh vẫn muốn về Yên Kinh đấy chứ?

- Tôi chỉ hỏi vậy thôi, anh nôn nóng gì chứ.

Nhạc Vĩ Bình cười nhạt.

- Là bạn chiến hữu, tôi khuyên anh một câu.

Phương Trung Bình nói:

- Nếu anh muốn thông qua chuyện Dương Thần nắm quyền Dương gia mà muốn quay lại Yên Kinh, vậy thì anh chỉ có thể tự mình chuốc lấy cái khổ mà thôi, Dương Thần tuyệt đối không phải là đám con cái nhà đại gia kia như anh nghĩ, hẳn đặc biệt khác người.

Nhạc Vĩ Bình không thể phủ định cười cười, đang định rút bao thuốc lá ra hút cho đỡ cơn thèm thì tiếng điện thoại rung lên.

Nghe máy chưa được mấy giây sắc mặt liền tối sầm lại.

- Hừ, đúng là không được tích sự gì, được rồi, ta sẽ gọi Nhạc Ca ra đó, đứng đợi đấy cho ta.

Phương Trung Bình nghi hoặc nhìn, đợi Nhạc Vĩ Bình nghe xong điện thoại, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy, có cần tôi giúp không?

- Không cần, có một tên nhãi nào đó không biết điều dám đánh thẳng nhóc nhà tôi.

Nhạc Vĩ Bình nói.

- Chỉ có chuyện này? Anh giao cho cảnh sát xử lý là xong, còn phái A Nhạc đi làm gì?

Phương Trung Bình dờ khóc dờ cười.

- Mặc dù tên nhóc này chẳng được tích sự gì, nhưng lại là thằng con trai duy nhất của tôi, bị người ta đánh dễ dàng như vậy há chẳng phải nói là con trai Nhạc Vĩ Bình dễ bị ức hiếp hay sao?

Phương Trung Bình cười nhăn nhó:

- Anh làm như vậy liệu có làm hư Tử Bằng, dù sao nó cũng là nam nhi.

Nhạc Vĩ Bình thở một hơi nặng nề:

- Tôi biết thằng nhóc này ở bên ngoài làm một số chuyện hơi quá, nhưng còn trẻ động chân động tay chút cũng có gì đâu, con trai tôi tính nết vốn

không phải là xấu.

Phương Trung Bình trong lòng có chút khinh thường nhưng mặt vẫn rất tươi cười gật đầu, bản thân không có lý do gì mà phải trêu người hai cha con họ, con gái yêu quý của mình không gây ra họa là được.

- Đúng rồi, tôi cũng lâu lắm rồi không gặp Tử Bằng nhà tôi, hay là trưa nay cùng đi ăn bữa cơm, đâu sao sau này Tử Bằng và con gái tôi cũng là bạn học.

Nhạc Tử Bằng đứng dậy nói.

Phương Trung Bình lập tức cảnh giác cười nói:

- Đường Đường nhà chúng tôi đã có hẹn ước với Viên Dã nhà họ Viên rồi, anh đừng có suy nghĩ nữa.

Nhạc Vĩ Bình không vui nói:

- Anh mới là người suy nghĩ, tôi không muốn tìm một cô con dâu không biết nghe lời như vậy, chỉ có nhà họ Viên là muốn thôi, đi đi đi, tôi muốn đi xem, ai mà lại dám đánh con trai Nhạc Vĩ Bình tôi.

Phương Trung Bình trong lòng có chút bi ai, gã này tuy rằng bình thường bộ dạng tao nhã ôn hòa, nhưng khi có chuyện lại tính tình bộc phát.

Si tình với vợ, sau khi vợ sinh đứa con này xong liền qua đời, mười mấy năm trời vẫn ở vậy không đi bước nữa, yêu đứa con trai duy nhất hết mức.

Không biết hôm nay ai lại đen đủi, không đánh ai lại đi đánh con trai của chiến hữu xưa, đúng là đen đủi.

Vừa nghĩ tới thân thủ khí lực của đám vệ sĩ A Nhạc, trong lòng Phương Trung Bình phát run.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1001

Đập Vỡ Bát Cơm

Trên sân trường, Dương Thần đợi Nhạc Tử Bằng gọi điện thoại xong, cũng không vội, gã đã gọi điện cho tên hiệu trưởng thì mình đành chờ vậy.

Trong lúc chờ đợi, Dương Thần bắt Trinh Tú giới thiệu những bạn đã quen trên lớp cho hắn.

Trinh Tú duyên cũng không tồi, trông cũng xinh, hơn nữa lại không giống như bọn con gái xinh đẹp kia hay nhõng nhẽo, lại biết nói chuyện, cho nên không ít nữ sinh cũng lân la làm bạn với cô.

Chỉ có điều, vai “Anh rể” của Dương Thần làm cho mọi người có vẻ hơi sợ, cho nên khi các học sinh chào hỏi Dương Thần đều cố tình đứng xa ra.

Nhưng Dương Thần cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ cần xác nhận Trinh Tú cũng giống như các học sinh bình thường khác, cùng học tập vui vẻ với các bạn học, vậy là mục đích đến đây đã đạt được rồi.

Chưa đến năm phút sau, có tiếng ồn ào từ trong đám người truyền đến, giống như là thảo luận có ai đến gần, nhưng lại không dám lớn tiếng nói ra.

Đám học sinh tự nhiên nhường một đường đi, một người khuôn mặt tuấn tú bước ra từ trong đám người.

Và Nhạc Tử Bằng căng thẳng chờ đợi từ nãy đến giờ, bỗng vui mừng gọi to một tiếng:

- Anh Nhạc, ở đây.

Giống như là tất cả áp lực đã được giải tỏa, Nhạc Tử Bằng lại thần khí trở lại.

Tên đàn ông được gọi là” “ Anh Nhạc” có chiều cao ít nhất hơn mét chín, ngũ quan đoan chính, nhưng giữa hai hàng lông mày lại đặng đặng sát khí.

Mặc bộ âu phục màu đen, cũng rất chỉnh chu, dưới chân là đôi giày bóng loáng, bước đến với tư thế hùng dũng như vũ bão.

Nhìn thấy Nhạc Tử Bằng, người đàn ông vẻ mặt không biểu cảm, chỉ gật đầu như tượng trưng.

- Thiếu gia, là tên nào?

Câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng lại rất rõ ràng.

Nhạc Tử Bằng hình như là đã quen với cách nói chuyện của người đàn ông này, vênh mặt hất hàm chỉ vào Dương Thần đang theo mấy nữ sinh kia.

- Chính là hắn, tên đó đã đánh luôn cả anh em của tôi.

Dương Thần bị chỉ như vậy, lúc này mới có chút tiếc rẻ vẫy tay chào mấy bạn học của Trinh Tú, chậm chậm bước vào trong đám người.

Người đàn ông cũng bước lên phía trước, ánh mắt như chim ưng, lướt qua

Dương Thần, điều làm cho gã ngạc nhiên là hắn không có dấu hiệu của việc học võ công nhưng lại làm gã có cảm giác là vụ này khó giải quyết.

Đương nhiên, người đàn ông không có chút cảm giác là mình sẽ thua.

Dương Thần vừa nhìn là đã nhìn ra bản lĩnh của gã, điều khiến cho Dương Thần ngạc nhiên là tên này còn luyện cả nội công, tuy rằng chỉ là trình độ Hậu thiên bình thường, nhưng nếu như cho vào trong quân đội, e rằng sẽ là một tiểu vương bài, sao lại đến trường này làm tay đám cho hiệu trưởng trường này?

- A Nhạc. Họ gì?

Người đàn ông hỏi.

Dương Thần cười hòa khí:

- Đánh nhau thì cần gì phải hỏi họ tên chứ, dẫu sao sau này cũng không là bạn.

A Nhạc nhíu mày, trong ánh mắt có chút thú vị:

- Tôi không cần thấy phải đánh nhau, nếu như biết điều chỉ cần quỳ xuống khấu đầu trước mặt thiếu gia nhà chúng tôi là được, nếu không thì tôi chỉ có thể phé hai tay chân của ngươi.

Dương Thần có chút sùng sốt, hôm nay hắn lại có thể gặp một tên còn có thể giả bộ hơn cả hắn.

Không còn cách nào khác, Dương Thần không nỡ ra tay trước với một tên vừa luyện võ nên đành phải ngoắc đầu ngón tay ra hiệu cho gã ra tay trước.

- Ngươi ra tay trước đi, ta không nỡ đánh ngươi trước.

Dương Thần buồn rầu nói.

A Nhạc hơi ngạc nhiên, sau đó có chút phần nộ, tên này quả thực không coi gã ra gì, cho hắn một con đường sống hắn lại không cần, đây đúng là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

- Anh Nhạc, anh Nhạc, xông lên đi, đánh chết hắn, hắn đã không cần như vậy, thì cho hắn chảy mấy lít máu.

Nhạc Tử Bằng đứng bên cạnh kêu gào, trong mắt gã, A Nhạc chưa bao giờ thất bại.

A Nhạc háy mắt hắn một cái, trong ánh mắt xen lẫn lửa giận và sát khí, khiến cho Nhạc Tử Bằng ngoan ngoãn câm miệng.

Bước lên trên hai bước, khởi động hai nắm đấm, xương cốt kêu “ Răng rắc”.

- Ngươi hôm nay không tốt số rồi, dây vào người không nên dây, ta sẽ không lấy mạng ngươi, nhưng tốt nhất là cho người nhà ngươi gọi xe cấp cứu trước đi.

Dương Thần không nhịn được cười:

- Ngươi đánh người luôn nói nhiều như vậy sao?

Ánh mắt A Nhạc có sự tàn khốc, không nhiều lời nữa, vọt lên trên nhanh như một tia chớp.

Vung quả đấm như bao cát, vẫn chưa phải vận hành nội lực, chỉ thuần túy là sức mạnh bình thường hướng về phía bụng của Dương Thần.

Lực độ kích độ mạnh yếu của quả đấm này, Dương Thần chỉ cần nhìn một cái là đã biết khoảng một nghìn cân, tên A Nhạc này quả là cao thủ, nhưng chỉ tiếc rằng gặp phải hắn.

A Nhạc vốn cho rằng quả đấm này sẽ làm cho Dương Thần phải bay đi khoảng ba bốn mét, nhưng không ngờ, quả đấm vừa hạ xuống bụng của Dương Thần giống như là đâm vào một tấm bê tông dày độn thép vậy.

Người xung quanh đều không nhẫn tâm nhìn, Trình Tú tuy rằng không lo lắng, nhưng lại nhắm mắt theo bản năng.

Đợi khi mọi người phát hiện, nắm đấm của A Nhạc rơi xuống bụng Dương Thần lại không có chút gợn sóng nào, đều há miệng ngạc nhiên.

Bản thân A Nhạc cũng há hốc mồm, thậm chí còn nghi ngờ bản thân đang nằm mơ.

- Sao lại...có thể.

Dương Thần ngáp một cái, độ mạnh của thân thể hắn loại công phu này sao có thể tưởng tượng đến được.

Trước đây thuần túy chỉ là đá Thần, bây giờ đã là sức mạnh Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh, không lúc nào là không đang tinh luyện cơ thể, sức mạnh cơ thể của hắn bây giờ đã mạnh gấp vô số lần là chỉ dựa vào gien Clone (nhân bản) trước kia.

A Nhạc sau khi được phen kinh ngạc, bản năng chiến đấu là khiến hắn vận công nội lực, tập trung tất cả sức mạnh nội lực vào trong nắm đấm tay trái, lần này là nhằm vào cằm của Dương Thần.

Nhưng, không đợi cú đấm ấy đâm nát cằm dưới của Dương Thần, tay phải của Dương Thần đã lặng lẽ giơ một ngón tay, che cằm dưới của hắn.

Cú đấm tập trung hết sức mạnh của A Nhạc, bị ngăn lại dừng ngay giữa không gian.

Dương Thần không vui nói:

- Đang yên đang lành sao lại đi đánh vào mặt, nếu như người đánh vào chỗ khác thì còn đánh được vài cái, đánh mặt chẳng phải là đập vỡ bát com của ta sao? Có biết là ta đây còn biết bao nhiêu đàn bà đang cần đến không?

Một lí do thoái thác vô lại khiến cho người ta phải trợn mắt lên nhìn, khiến không ít học sinh đều sắp nổ tung.

Trình Tú cũng phải đỏ mặt theo, bây giờ cũng hiểu phần nào tại sao Lâm Nhược Khê lúc nào cũng bị làm cho tức giận.

Còn Nhạc Tử Bằng thì chân cũng mềm nhũn sắp khụy xuống đất.

A Nhạc cảm thấy một nỗi nhục ê chề, toàn thân giận đến phát run.

- Người trêu người ta.

- Nói ít thôi, ta không có hứng thú với đàn ông.

- Rõ ràng người mạnh hơn ta gấp nhiều lần, sao lại phải giả vờ?

- Bởi vì chính chủ vẫn chưa đến.

Dương Thần chán nản nói, đột nhiên lại cảm thấy gì đó, nhếch miệng cười:

- Tốt rồi, đã ra mặt.

Dương Thần cũng không muốn tiếp tục chờ tiếp nữa, nắm lấy cổ tay A Nhạc gấp lên trên.

- Á.

A Nhạc thảm thiết kêu lên một tiếng, rõ ràng là cổ tay hắn đã bị bẻ gãy.

- Những lời cay độc lúc này ta cũng không truy cứu thêm nữa, bẻ một tay là được.

Dương Thần nói xong, nhẹ nhàng khéo léo xoay một vòng giống như là đang luyện ném tạ xích vậy, ném một tên cao hơn mét chín ra xa.

A Nhạc căn bản không thể khống chế cơ thể của mình, một thân thể cường tráng cuồn cuộn cơ bắp nặng gần một trăm cân lại giống như là một bị thịt bay ra xa mười mấy mét theo đường pa-ra-bôn.

Khi A Nhạc đáp xuống đất, chỗ đó ngay vừa vặn đáp xuống ngay dưới chân hai người đàn ông trung niên.

- Lão gia cẩn thận.

A Nhạc nhìn thấy mình sắp rơi xuống ai đó, vội từ trên không trong nói hét xuống.

Nhạc Vĩ Bình đang đi cùng với Phương Trung Bình cũng bị giật mình nhảy lên một cái, nhưng may trước đây có luyện qua một chút võ công, cho nên cũng dễ dàng nhắc chân lên tránh được sự oanh tạc này.

- Đã xảy ra chuyện gì như thế này?

Nhạc Vĩ Bình thỉnh nộ hỏi.

A Nhạc ngã nhào, may mà da thịt già dày, lại luyện qua nội lực, ngoài trừ cái tay bị gãy thì không có gì là nghiêm trọng, vội vàng đứng dậy trả lời:

- Lão gia, tên đó là một cao thủ, tôi không phải là đối thủ của hắn.

Nhạc Vĩ Bình vừa nghe xong, lập tức trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, đi qua đám người, nhìn Dương Thần đang đứng đó cười hả hê.

Phương Trung Bình đi theo gã cũng giật mình không kém, theo như ông ta biết, A Nhạc trước kia là vương bài của đặc chủng binh quân khu Giang Nam, nếu như không phạm phải một chút sai sót bị kỉ luật thì cũng không phải làm việc bán mạng cho Nhạc Vĩ Bình.

Nhưng cùng lúc Phương Trung Bình nhìn thấy Dương Thần thì biểu cảm khuôn mặt trở nên phức tạp, dở khóc dở cười.

- Bố, cuối cùng bố cũng đã đến, tên này nó dám đánh con.

Nhạc Tử Bằng lại tìm được người cứu mạng, nhanh chóng bỏ nhào về phía ông bố, chỉ vào khuôn mặt bị đánh cho sưng húp kẻ lè.

Nhạc Tử Bằng lông mày cử động, một tay đẩy đứa con không ra gì sang một bên, một bên bước từng bước lên phía trước, ánh mắt sắc bén, kèm theo

sự nghiêm nghị của kẻ có địa vị, trầm giọng nói:

- Anh có biết, ở cái thiên hạ Giang Nam này, ai mà đối nghịch với Nhạc Vĩ Bình ta thì sẽ có hậu quả gì không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1002

Chứng Giám Cho Sự Trung Thành.

Phương Trung Bình lúc này nhìn thấy Nhạc Vĩ Bình lại trực tiếp đối đầu với Dương Thần như vậy, vội vàng tiến lên phía trước khuyên can.

- Lão Nhạc, đừng nói nữa.
- Sao nào, anh cảm thấy tôi sẽ sợ hắn?

Nhạc Vĩ Bình sầm mặt nói.

- Không phải ý đó.
- Vậy thì đừng nhiều lời với tôi nữa.

Lúc này Phương Trung Bình không nhịn được nữa đẩy Nhạc Vĩ Bình về đằng sau, về mặt khăn trương nói:

- Đừng có làm to chuyện, đây là Dương Thần.
- Tôi không cần biết Dương Thần nào hết, Vương Thần...Đợi đã...Anh...

Anh nói gì?

Nhạc Vĩ Bình lúc này còn nổi trận lôi đình bỗng có chút hạ hỏa nói:

- Anh ...Anh gọi hắn là gì...Dương.
- Dương Thần.

Phương Trung Bình buồn bực cười nói:

- Lúc này chẳng phải anh nói muốn gặp hắn sao, bây giờ người ở trước mặt anh rồi đây, sao nào, anh còn muốn đối nghịch với hắn?

Nhạc Vĩ Bình lúc này cứ như đang mơ hồ vậy, nhất thời khó lòng mà thích ứng được, ông ta không thể nào ngờ được rằng cái tên trẻ tuổi đang cười một cách vô liêm sỉ ngay trước mặt lại chính là Dương Thần- con cháu mà nhà họ Dương ở Yên Kinh mới tìm lại được.

A Nhạc và Nhạc Tử Bằng đều đang không hiểu nhìn hai người, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dương Thần ánh mắt có chút nghi hoặc, hỏi:

- Bí thư Phương, sao ông lại ở đây.

Phương Trung Bình lúc này mới quay người lại, chỉnh đốn trang phục, cười nói:

- Tôi đến đây là xin nghỉ phép cho Đường Đường, đây là hiệu trưởng Nhạc Vĩ Bình, bạn chiến đấu năm xưa khi tôi còn đi bộ đội, cũng là bạn cũ, tiện thể đến đây ôn lại chuyện cũ.

Dương Thần ngạc nhiên gật đầu, nói với Nhạc Vĩ Bình:

- Ông là bố của tên tiểu tử này?

Nhạc Vĩ Bình cau gợn nhìn thẳng con trai một cái, sau đó rất nhanh thay đổi biểu cảm, sắc mặt ôn hòa gật đầu nói:

- Đúng là một sự hiểu lầm, thì ra mọi người đều quen biết, Dương thiếu gia đến trường chúng tôi, sao lại không nói trước một tiếng, để chúng tôi chuẩn bị tiếp đón.

Lúc nói chuyện, Nhạc Vĩ Bình cũng ánh mắt ra ý cho A Nhạc.

A Nhạc biết ý, cho đám học sinh xung quanh giải tán, đầu sao cũng phải tập quân sự, đám học sinh cũng không dám ở lại.

Trình Tú vì có Dương Thần có mặt ở đây cho nên cũng không vội bỏ đi.

- Tiếp đón thì không cần, con trai ông đã giúp ông làm việc này rồi, hơn nữa còn rất đặc biệt.

Dương Thần nói:

- Nhưng ông đến cũng rất đúng lúc, tôi đỡ phải đi tìm ông.

Nhạc Vĩ Bình cười nói:

- E rằng Dương thiếu gia vẫn còn đang tức giận với con trai tôi, xem như là vì đưa con trai này của tôi chúng ta có thể ngồi lại nói chuyện, uống trà hóa chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có chuyện gì, đầu sao Dương thiếu gia cũng không có tổn thất gì.

- Bố, hẳn nói là phải thay hiệu trưởng.

Nhạc Tử Bằng ở bên cạnh nói nhỏ.

Nhạc Vĩ Bình mặt biến sắc, nhìn sắc mặt Dương Thần, quả nhiên là có chuyện này, vội nhíu mày.

- Dương thiếu gia, tuy rằng tôi rất tôn trọng người của Dương gia, nhưng chuyện này không phải là chuyện đùa, chức hiệu trưởng của tôi là do chính phủ trung ương bổ nhiệm, hiệu trưởng đại học Trung Hải không phải muốn đổi là đổi được.

Nhạc Vĩ Bình nói.

Phương Trung Bình khuyên giải nói:

- Đúng vậy, Dương Thần, lão Nhạc nói cũng có chỗ đúng, con trai bị đánh đương nhiên là tức giận, anh cũng nên mở một con đường.

Dương Thần lắc đầu:

- Nếu như hôm nay không phải là tôi, thì Trình Tú nhà chúng tôi đã bị đám người này ức hiếp rồi, nếu như không phải Trình Tú nhà chúng tôi bị ức hiếp, thì tôi cũng không biết chuyện này.

Nếu như không phải tôi thực sự có tài, thì sớm đã bị bọn đệ tử của con trai ông đánh cho đến rằng cũng không còn, nếu là con gái của những gia đình bình thường mà đụng phải con trai ông thì chẳng phải sẽ phải ngoan ngoãn mà bị cho chà đạp?

Ông cũng đừng có giả vờ không biết gì, chỉ xem vào tính nết của con trai ông bây giờ, trước đây chắc chắn đã không làm ít chuyện, mà hơn nữa trong đó có sự che giấu của ông, không đúng sao?

Nhạc Vĩ Bình mặt càng lúc càng biến sắc trở nên trắng bệch, có chút khó mở miệng.

Nếu như người khác mà dám nói một câu không phải với ông ta thì sớm đã bị A Nhạc đánh cho sưng cả mặt mũi, cho dù có ra tòa thì cũng chỉ là đối phương tự chuốc lấy cực khổ.

Nhưng hiện tại đứng trước mặt là Dương Thần, ngay cả ông ta cũng phải lấy lòng Dương Thần, huống hồ người của Dương gia không phải là dễ dàng có thể đối phó.

- Một người như ông mà làm hiệu trưởng, thì đúng là một ví dụ của sự phản diện, nếu như ông là ông trùm xã hội đen thì tôi còn lờ đi không để ý đến, chỉ không cần ông không đụng vào những người bên cạnh tôi là được.

Nhưng đằng này ông lại là hiệu trưởng của trường này, vậy thì không phải chỉ ảnh hưởng đến một hai người, tôi không muốn ngôi trường đại học mà Trình Tú nhà chúng tôi phải vất vả lắm mới vào được lại có một lão chuột chũi như ông làm hiệu trưởng, cho nên hôm nay ông nhất định phải rời khỏi trường này.

Dương Thần thản nhiên nói, nhưng thái độ lại rất cương nghị.

Phương Trung Bình lúc này mặt cũng tái xanh, gã Dương Thần này cũng quá tuyệt tình, ngay cả lão chuột chũi cũng chửi ra được.

Nhạc Vĩ Bình khuôn mặt sớm đã u ám trở lại:

- Dương thiếu gia, chắc cậu không biết quan hệ của Nhạc gia chúng tôi với Dương gia.

Dương Thần có chút nghi hoặc hỏi:

- Quan hệ gì?

Nhạc Vĩ Bình trong lòng đã có sự chuẩn bị nói:

- Bố tôi là Nhạc Trung, là dòng chính tướng lĩnh của lão Nguyên soái Dương Diệp- cụ cố của anh, đời trước họ Nhạc chúng tôi đều là tướng lĩnh cho Dương gia, khi lão Nguyên soái Dương Diệp qua đời thì mới chuyển vào giới chính trị Giang Nam.

Dương Thần cười to nói:

- Việc này thì có can hệ gì đến việc đổi chức hiệu trưởng của ông chứ.

Nhạc Vĩ Bình sừng sốt, không ngờ Dương Thần lại không nể mặt như vậy, do dự một lát nói:

- Thực ra gần đây tôi cũng đang luôn tìm cơ hội để gặp cậu, tôi có chút chuyện...Muốn bàn riêng với cậu, đợi khi nói xong, có thể cậu sẽ không nghĩ đến chuyện đổi hiệu trưởng nữa.

Nói xong, Nhạc Vĩ Bình đưa tay làm dấu mời Dương Thần cùng ông ta đến một bãi cỏ trống không xa để nói chuyện.

Dương Thần trong lòng có chút dự cảm kì lạ, cho Trình Tú đứng bên chờ, và đi cùng Nhạc Vĩ Bình.

Phương Trung Bình cũng rất lấy làm lạ, nhưng cũng không dám tới gần để nghe.

Đợi đến bãi cỏ, xác định là không có người ở xung quanh, Nhạc Vĩ Bình

mới cười thần bí nói:

- Dương thiếu gia, cậu biết là tại sao Nhạc gia đang yên ổn ở Yên Kinh lại vốn là dòng chính với Dương gia, mà lại đột nhiên chuyển đến khu Giang Nam, rồi bỏ địa vị trong quân đội, bắt đầu con đường chính trị, mà đến lượt tôi chỉ là một hiệu trưởng quen.

Dương Thần chau mày nói:

- Chức vụ hiệu trưởng này của ông cũng đâu phải là thấp bé gì, hiệu trưởng của trường đại học Trung Hải, như vậy cũng là có sự cách biệt với các cán bộ cấp sở rồi.

- Như thế thì được coi là gì chứ? Cũng chỉ là một quan văn, nghĩ đến chuyện lúc đầu bỏ tôi đường đường là một Phó tư lệnh cấp thiếu tướng quân khu Yên Kinh.

Nhạc Vĩ Bình tự hào nói.

Dương Thần có chút ngạc nhiên, xem ra lời nói của ông ta là thật, nhưng khi hẳn về Dương gia sao lại thấy Dương Công Minh ít nói đến, về đây gặp cũng họ hàng thân thích Dương gia, nhưng sao lại không thấy nghe nói Nhạc gia gì kia nhỉ?

Phó tư lệnh quân khu Yên Kinh, vậy thì phải là một gia tộc được Dương gia coi trọng mới đúng.

- Chắc không phải ông năm đó cũng như con trai ông bây giờ, nên người ta trông ngửa mặt rồi trực xuất đến Giang Nam này đây chứ.

Dương Thần không nhịn được cười nói.

Nhạc Vĩ Bình khuôn mặt nghiêm túc:

- Dương thiếu gia, khi bỏ tôi còn sống, tôi theo lời ông ấy chưa bao giờ dám tiết lộ bí mật bên trong chuyện này, tuy rằng chúng tôi rời bỏ Yên Kinh, nhưng dựa vào ân huệ của lão Nguyên soái cuộc sống cũng tạm ổn.

Nhưng bây giờ bỏ tôi đã qua đời, địa vị của Nhạc gia của chúng tôi ở khu Giang Nam này cũng giảm đi đáng kể, tôi không thể để gia tộc ngày một đi xuống như thế này được, cho nên... Tôi cần có sự ủng hộ của cậu.

Dương Thần nheo mắt:

- Không phải ông muốn quay trở lại Yên Kinh đây chứ.

- Cũng không phải nhất thiết về Yên Kinh, nhưng tôi hi vọng, Dương gia ủng hộ Nhạc gia chúng tôi phục hưng, khiến tôi có thể trở về đỉnh cao như bỏ tôi trước kia, để cho con cháu tôi không phải lo lắng sau này.

Nhạc Vĩ Bình cười tự tin nói.

Dương Thần nhìn ông ta một lát:

- Đỉnh cao của bố ông? Ông muốn làm thiếu tướng? Nắm binh quyền?

- Lẽ nào không thể.

- Ông đùa kiểu gì vậy.

Dương Thần cười to:

- Tuy rằng tôi không có hứng thú đi quản việc Dương gia, càng không có

hứng thú với việc quản quân sự, nhưng dựa vào đạo đức của ông và con trai ông, quân đội giao vào tay các người há chẳng phải có tội với dân chúng sao?

Nhạc Vĩ Bình lắc đầu:

- Dương thiếu gia, anh đừng có lý tưởng hóa vậy, anh cho rằng mấy tên tướng lĩnh quân sự bây giờ tốt đẹp lắm hay sao? Nhạc Vĩ Bình ta quả thực có làm một số chuyện không ra gì, nhưng ít nhất là tôi cũng dựa vào thực lực của mình mà có địa vị ngày hôm nay.

Huống hồ, theo như tôi được biết, Dương Phá Quân tư lệnh của khu Giang Nam bây giờ cũng không còn tại chức, Dương gia muốn nắm trong tay quân khu Giang Nam thì bắt buộc phải đặt gia tộc tâm phúc của mình vào đó, Nhạc gia chúng tôi nhiều thế hệ đã vì Dương gia phục vụ, cho nên lòng trung thành có thể chứng giám.

Ánh mắt Dương Thần dần dần cô đọng trở lại:

- Tôi vốn đã không muốn nghe tiếp, nếu như ông muốn nói chỉ có như thế thôi, vậy thì tôi nghĩ, ông hãy tự cuốn gói mà rút đi, cái vị trí hiệu trưởng này nên giành cho hiền tài.

Nhạc Vĩ Bình cũng không lấy làm không vui, cười bí hiểm nói:

- Dương thiếu gia, bố tôi trước lúc lâm chung, có nói cho tôi, nguyên nhân chủ yếu mà Nhạc gia chúng tôi phải rời khỏi Yến Kinh, anh có thể nghe rồi sau đó hãy quyết định.

Nói xong, Nhạc Vĩ Bình bước đến nói thầm thì bên tai Dương Thần rì rầm vài câu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1003

Có Bạn Trai.

Trên bãi cỏ trống trải, hai con người to nhỏ chuyện bí mật như vậy, khiến cho những người đang đứng nhìn từ xa không hiểu ra chuyện gì.

Nhưng người trong cuộc là Dương Thần lúc đầu cũng không thêm để ý, nhưng khi nghe đến đoạn sau, trong mắt lại khó nén một tia nhìn khác thường.

Đợi Nhạc Vĩ Bình nói xong, ánh mắt Dương Thần có chút sững sờ.

Dù thế nào thì Dương Thần cũng không ngờ tới, Nhạc Vĩ Bình lại nói cho mình thông tin như thế, quả thực giống như là một quả bom tấn đang nổ tung trong chính nội tâm của hắn.

Dương Thần đủ tự tin hắn có khả năng đoán được chuyện này là giả hay thật, Nhạc Vĩ Bình có thể kể một cách trôi chảy và đầy tự tin mà nói cho hắn cái “Nguyên nhân” này, không còn nghi ngờ gì nữa, Dương Thần cảm thấy chuyện này có tám chín phần là sự thật.

- Chuyện ông nói ra...Lão già có biết hay không.

Dương Thần trầm giọng nói.

- Lão già?

Nhạc Vĩ Bình nghĩ một hồi:

- Là Dương lão Nguyên soái, ha ha, chắc ông ta không biết, nếu không thì ai cũng sẽ không chịu được chuyện này.

Dương Thần im lặng một hồi, không biết là đang nghĩ gì.

- Dương thiếu gia, anh thử nghĩ mà cho Nhạc gia chúng tôi một sơ hội, đây chỉ là một chuyện nhỏ, chẳng gây tổn thất gì cho anh và Dương gia của anh, bố tôi và tôi vì Dương gia mà phải rời bỏ Yên Kinh, giữ bí mật này trong suốt mấy chục năm, lẽ nào không nên có chút khen thưởng gì?

- Ông muốn uy hiếp tôi?

Dương Thần bình tâm lại, nheo mắt hỏi.

- Sao có thể gọi là uy hiếp?

Nhạc Vĩ Bình cười ôn hòa nói:

- Đây chỉ gọi là có chút trao đổi, đối với cả hai bên đều là một lựa chọn tốt.

- Ông thật sự cho rằng, chỉ vì chuyện này mà Dương gia sẽ bị chìm xuống đáy?

- Đương nhiên là không phải thế, nhưng vết ô uế này mà bị tiết lộ ra, Dương gia tất nhiên là không đủ tư cách để nắm lực lượng binh quyền lớn như thế, vị trí tứ đại gia tộc cũng sẽ bị thay đổi.

Nhạc Vĩ Bình nheo mắt cười nói.

Dương Thần lấy lại tinh thần, sau khi nghĩ kỹ sự việc trong đầu, mặt không có chút cảm xúc nói:

- Ông nói ra một cách tự tin như vậy, không sợ sẽ mất mạng?

Nhạc Vĩ Bình ha ha cười:

- Dương thiếu gia, anh muốn giết người diệt khẩu? Không có tác dụng gì đâu, tôi đã dám nói ra như vậy, tất nhiên là đã có sự chuẩn bị.

Bây giờ đã là thời đại nào rồi, bất kể là tin tức gì, chỉ cần dựa vào bằng chứng phát tán trên mạng thì không cần đến mấy giây thông tin sẽ được lan truyền đến trước mắt hàng ngàn vạn người.

Tôi đã lệnh cho tâm phúc của tôi, nếu như tôi có chuyện ngoài ý muốn, thì lập tức cho phát tán đồng dữ liệu đó ra ngoài.

Cứ cho là Dương gia tai mất đầy thiên hạ, thì cũng chỉ có thể hạn chế trong truyền thông inte trên đất nước Hoa Hạ, nhưng cái tôi chuẩn bị là mạng lưới inte toàn cầu.

Dương thiếu gia, nếu như Dương gia làm mất thể diện của Hoa Hạ, vậy thì anh nói, dân chúng sẽ còn cho quốc gia lựa chọn con cháu trong Dương gia nắm quyền chỉ huy quân đội không?

Trong mắt Dương Thần lộ ra một nụ cười hiển nhiên, điệu cười cô quái này khiến cho Nhạc Vĩ Bình trong lòng không khỏi suy nghĩ lão ta đã nói sai điểm nào, nhưng vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh.

- Ông thật sự cho rằng, tôi sẽ để ý đến những lời ông nói?

- Ý gì?

Nhạc Vĩ Bình có chút nghi hoặc.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Dương gia có nắm binh quyền hay không, thì có liên quan gì đến tôi? Dương gia mất mặt thì có can hệ gì đến tôi chứ?

Nhạc Vĩ Bình cố gắng cười nói:

- Dương thiếu gia, anh đừng khoa trương thanh thế như vậy, tôi nghĩ chắc anh cũng rõ, nếu như vậy thì tổn thất của Dương gia sẽ lớn đến nhường nào, với tư cách là người kế thừa Dương gia, anh chắc không nên làm những chuyện bất lợi cho chính mình chứ?

- Có phải là khoa trương thanh thế hay không, ngày mai ông sẽ biết rõ, tôi cho ông thời gian một ngày cuốn gói bỏ chạy, nếu như ngày mai ông vẫn còn là hiệu trưởng của trường đại học này, và tên nhãi ranh con trai ông vẫn còn ở lại mà quấy rầy Trình Tú nhà chúng tôi, vậy thì tôi đảm bảo, ông và con trai ông ngay cả chết như thế nào cũng không biết được đâu.

Dương Thần nói một cách hững hờ, không thèm quay đầu lại bỏ đi.

Nhạc Vĩ Bình nhìn theo cái bóng của Dương Thần, nắm đấm hai tay siết chặt, nghiêng răng, hiển nhiên là đã tức giận đến cực điểm.

Điều ông ta không ngờ tới, giây phút Dương Thần bỏ đi, trong mắt ông ta

lại có sự bắn khoan do dự.

Thực tế, tuy rằng Dương Thần nói không để ý, nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng, xét cho cùng cái bí mật kinh thiên động địa ấy không chỉ can dự đến một mình hắn, mà còn can dự đến những người mà hắn quan tâm.

Nếu như không phải như vậy, chỉ dựa vào lão già đó mà dám uy hiếp hắn, thì Dương Thần đã có dự định thừa lúc không có người giết hắn luôn là xong chuyện.

Nhưng bây giờ, Dương Thần bắt buộc phải lựa chọn một cách cẩn trọng.

Trình Tú nhìn thấy Dương Thần quay lại, giống như là không có chuyện gì, nhưng vẫn có chút lo lắng hỏi:

- Anh Dương, có phải đã xảy ra chuyện gì?

Dương Thần liếc mắt nhìn tên Nhạc Tử Bằng mặt mày xét nét không dám đến gần kia, cũng không thèm đi để ý đến thằng nhãi, cười với Trình Tú nói:

- Có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ, ngày mai trường bọn em đổi hiệu trưởng.

Phương Trung Bình đứng bên cạnh cười nhả nhỏ nói:

- Anh đúng là chuyện gì cũng làm ra được, ai da...Tôi biết là anh sẽ chẳng nghe gì cả, nhưng lần này tôi làm sao có thể nhìn mặt bạn chiến đấu cũ đây.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Tốt nhất là ông đừng để lão ta làm những chuyện ngốc nghếch, ông biết cách thức làm việc của tôi rồi đấy.

Lúc này giữa đôi lông mày của Phương Trung Bình có chút kinh ngạc, nuốt nước bọt một cách khó khăn, không dám nhiều lời nữa.

Dương Thần quay đi nhẹ nhàng nói với Trình Tú:

- Đi, dẫn anh đi thăm quan trường em một vòng, chỗ em học hay nhà ăn gì đó.

- Sao lại còn cần tham quan cả nhà ăn?

- Đương nhiên, nếu không thì anh làm sao biết thức ăn trường em có ngon hay không?

Trình Tú cong môi:

- Lại coi người ta là trẻ con.

- Đừng làm nhảm, đi nhanh.

Dương Thần giơ tay xoa đầu Trình Tú.

- Đừng sờ đầu em, người ta đang nhìn kia.

Trình Tú hoảng hốt tránh đi, nhìn vào đám học sinh đang đi một hai một trên sân:

- Các bạn học của em đang học quân sự rồi, như vậy không tiện cho lắm.

- Đợi anh nói với thầy giám thị bọn em một tiếng, chắc ông ta cũng không dám làm gì.

Dương Thần thản nhiên nói.

Trình Tú trợn mắt một cách đáng yêu, biết rằng với tính cách của Dương Thần sẽ không bao giờ cho cô bé chịu thiệt, cho nên cũng vui vẻ đi cùng Dương Thần mà gật đầu.

Tuy rằng trước đây Dương Thần đến đại học Trung Hải mấy lần, nhưng trường học to như vậy chỉ đi được có một góc, thực sự đi dạo để xem học sinh bình thường lên lớp học thì rất ít.

Đi cùng Trình Tú dạo trong trường học, nhìn thấy các sinh viên lưng đeo ba lô, tay cầm sách, Dương Thần không khỏi nghĩ đến những ngày tháng học hành bình thường trước đây.

Chỉ là, đời này của hắn coi như vô vọng.

Ngẫu nhiên, đi qua hai người lại có từng đôi từng đôi các cặp tình nhân, không ít người đi qua đều có ý nhìn Dương Thần và Trình Tú.

Hiển nhiên, có không ít người coi hai người là một cặp.

Điều này khiến cho Trình Tú không khỏi có chút suy nghĩ, cúi đầu và trở nên lặng lẽ.

- Từ Trình Tú, sao em lại ngăn người ra thế.

Dương Thần không nhịn nổi cười nói.

Trình Tú cắn môi:

- Anh Dương, anh nói...sau này em có bạn trai không...Ý em là, em cũng đã học đại học rồi, có rất nhiều bạn đã bắt đầu yêu đương, sau này lập gia đình gì đó.

Dương Thần sắc mặt cứng đờ, khoan thai cười nói:

- Em nói gì thế, đương nhiên là có bạn trai rồi, chẳng phải em lúc nào cũng nói mình không còn là trẻ con nữa sao.

Trình Tú ngẩng đầu, đôi mắt trong veo nhìn Dương Thần:

- Nếu như em có bạn trai, anh Dương có vui không?

Dương Thần trong lòng cảm thấy kì lạ, có một chút khúc mắc, nhưng vẫn gật đầu:

- Đương nhiên, nếu như người đó tốt với em, và cũng là một chàng trai tốt.

Có một số chuyện, cứ coi là lúc nào cũng hiểu, nhưng cũng không nên biểu hiện ra, Dương Thần biết hắn có chút tàn nhẫn, nhưng đây cũng là một loại trách nhiệm đối với phụ nữ.

- Ồ...

Trình Tú có chút thất vọng quay đầu đi, không hỏi gì thêm nữa.

Kế tiếp, hai người bước chậm rãi trở về sân trường, và dường như là mất đi hứng thú để nói chuyện.

Khi Dương Thần đưa Trình Tú trở về lớp quân sự, tất nhiên là đám học sinh đều ánh mắt có chút kính sợ và hiếu kì nhìn hắn, nhưng Dương Thần cũng không để ý.

Tạm biệt Trình Tú xong, Dương Thần cũng không chần chừ, định trở về

nhà ăn cơm trưa, lập tức đi đến chỗ của Tiêu Chỉ Tình.

Địa điểm cụ thể và phương thức liên lạc Dương Thần sớm đã nắm rõ, dấu sao cũng cho Mạc Lâm phái người bí mật bảo vệ.

Dương Thần cũng không biết rốt cuộc tình cảm dành cho Tiêu Chỉ Tình là gì, nhưng có thể khẳng định một điều, hắn sẽ không yêu cô ta như những người đàn bà khác, nhưng trong cái thế giới thê lương này, lại bắt gặp một người phụ nữ từ nhỏ đã gặp cảnh ngộ như mình, thì tất nhiên là có sự quan tâm và lòng trắc ẩn không thể nói rõ được.

Chỗ ở của Tiêu Chỉ Tình là trong một chung cư yên tĩnh nằm ngay cạnh đại học Trung Hải.

Người đàn bà kiếm được không ít tiền ở Mỹ, lại là một hacker máy tính siêu hạng, thuê một nhà chung cư ở Trung Hải không có gì là khó khăn.

Khi Dương Thần ở dưới lầu, đang định đi vào, thì cũng có một bóng hình đang dừng chân.

- Chết tiệt, sao người phụ nữ này lại ở đây?

Dương Thần giận một nỗi không thể nhắc chân chạy mất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1004

Hai Mươi Phần Trăm

Sở dĩ Dương Thần có phản ứng này là vì trên con đường của khu dân cư trước mặt, bỗng xuất hiện bóng dáng của một người mà lúc này anh không hề muốn gặp.

Cô mặc một chiếc áo màu hồng nhạt, kiểu dáng và trang trí giống hệt như trong truyện tranh, chiếc quần ống côn màu trắng bó sát lấy cặp đùi thon thả, mái tóc đuôi ngựa được buộc lại gọn gàng, điểm thêm chiếc cặp bướm bướm vô cùng xinh xắn.

Cách trang điểm như thiếu nữ ngây thơ không làm mất đi sự quyến rũ của cô. Bộ ngực căng tròn nửa kín nửa hở cùng đường cong hấp dẫn đủ khiến người đối diện phải nóng mắt.

Khuôn mặt cô trắng hồng lên như bôi phấn, ngũ quan xinh xắn được tạo hoá sắp xếp một cách hài hoà đến kì lạ. Đôi má bầu bĩnh đáng yêu càng khiến người ta thêm cảm mến. Đôi mắt tròn sáng long lanh cùng cặp mi dài cong vút, cô gái thực sự đẹp tựa 1 đoá phù dung mới nở trên mặt hồ. Đường như đang tìm kiếm tìm kiếm thứ gì đó, khuôn mặt điểm lệ lộ ra nét nghi hoặc, trong sáng mà ngây thơ.

Lạc Tiêu Tiêu?

Dương Thần lập tức nhớ ra cô gái mà hắn đã gặp khi đi mua giày cùng vú Vương, lúc đó cứ khăng khăng muốn mình trở thành bạn trai cô ta, còn lưu lại số điện thoại.

Có điều, Dương Thần chỉ cần trông thấy cô gọi tới thì không nhận. Sau đó dần dần cũng không có liên lạc gì nữa.

Chuyện này vốn dĩ đã trôi qua lâu rồi, có lẽ hắn cũng chẳng bao giờ nhớ tới, nếu không bất ngờ trông thấy cô tại đây hôm nay.

Phải rồi, lúc đó cô nàng nói cô cũng là sinh viên của Đại học Trung Hải. Chẳng trách!

Dương Thần đương nhiên sẽ không chủ động dâng tận cửa, nếu như hồi trước khi chưa kết hôn, gặp được dịp may hiếm có thế này, hắn nhất định sẽ không bỏ lỡ!

Nhưng giờ thì khác, bên cạnh hắn đã có 1 người phụ nữ vô cùng xuất sắc. Ai dà, trong nhà vợ chính còn đang lườm nguýt làm mặt lạnh; giờ hắn có ăn gan hùm cũng chẳng dám tán tỉnh chọc ghẹo con gái bên ngoài, càng không cần nhắc tới cái cô gái điên điên khùng khùng này nữa.

May thay, Lạc Tiêu Tiêu tìm mãi mà không thấy gì, mơ mơ màng màng sờ sờ vuốt vuốt khuôn mặt mình rồi cứ thế nhảy tung tung đi mất.

Thở phào nhẹ nhõm, Dương Thần bước nhanh về phía khu nhà nơi Tiêu Chỉ Tình đang ở.

Tuy rằng lầu trọ dưới phải dùng mật mã để mở khoá, nhưng Dương Thần đã sớm điều tra rõ nên có thể đi vào dễ dàng mà không gặp chút trở ngại nào.

Sau khi lên lầu, hắn tiến về phía phòng của Tiêu Chỉ Tình, gõ cửa.

Một lúc sau, cô gái mới bước ra, chậm rãi mở cửa.

So với mấy lần gặp trước đây, Tiêu Chỉ Tình có vẻ ăn mặc giản dị hơn. Cô mặc một chiếc áo len dài tay màu trắng, bên dưới mặc một chiếc quần bò ngắn ôm sát, đơn giản mà vẫn vô cùng gợi cảm.

Phản ứng đầu tiên khi trông thấy Dương Thần của cô là thò đầu ra, hết sức thận trọng đưa mắt ngó nghiêng như tìm kiếm gì đó phía dưới lầu.

Dương Thần không khỏi thắc mắc, cân nhắc một chút, hắn hỏi:

- Em đang tìm một cô gái phải không?

Tiêu Chỉ Tình thoáng chút ngạc nhiên, vội thu mình vào trong phòng:

- Anh... sao anh biết? Cô ta còn ở dưới lầu không?

Dương Thần lắc đầu:

- Ngó nghiêng tìm kiếm một lúc rồi đi rồi.

Tiêu Chỉ Tình đưa tay lên ngực, thở phào:

- Thế thì tốt!

- Cô ta là ai? Em có quen không? Sao anh trông em có vẻ sợ cô ta đến vậy?

Tiêu Chỉ Tình mấp máy môi, miễn cưỡng nói:

- Em... Mà thôi, đừng nói chuyện này vội. Anh không phải đến đây để cho em xem cái gì đó sao, vào đi rồi nói.

Dương Thần không hỏi gì thêm nữa, gật đầu bước vào phòng khách.

Vì chỉ sống có một mình nên căn hộ của Tiêu Chỉ Tình cũng không lớn, không gian khoảng 10m², cách bài trí sắp xếp trong nhà cũng hết sức đơn giản. Dương Thần tìm chiếc ghế sofa ngồi xuống. Chỉ Tình rót cho hắn chén nước rồi ngồi vào phía đối diện.

Tiêu Chỉ Tình mỉm cười nói:

- Có gì muốn nhờ em xem giúp thì mau lấy ra đi!

Dương Thần nhìn sắc mặt tái nhợt của Chỉ Tình, trong lòng dậy lên cảm giác chua xót. Chẳng biết phải nói bắt đầu từ đâu, hắn lúi húi hết mọi thứ ra: giới tử Nhẫn Tu Di và hai thứ pháp bảo, một lọ tử đan được cùng một lô một lốc những thứ thuốc hỗn tạp lung tung.

Tiêu Chỉ Tình không khỏi há hốc miệng kinh ngạc, cố giữ vững tinh thần nhìn kỹ một lượt cái đồng “Hàng” trước mặt

- Chỗ này... anh làm thế nào mà có được?

Dương Thần không chút giấu giếm, đem câu chuyện tới qua gặp Hách Trường Phong và Lục Hoa Đình như thế nào, chuyện trước đó Hồng Mông sứ giả Thiên Âm hòa thượng đã chết ra sao, tất cả đều kể cho cô nghe.

Tiêu Chỉ Tình nghe được đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện, tức giận nói:

- Tên Hồng Mông đó đúng không biết xấu hổ! Bọn chúng luôn tưởng rằng đã tách mình ra khỏi cõi trần tục thì có thể coi khinh những thứ khác trên đời. Bọn chúng thực chất là một lũ ác quỷ hút máu người, chẳng khác gì với lũ gia tộc lánh đời ẩn thế cả! Đều là bọn khốn khiếp chỉ biết bòn rút phá hoại tài nguyên trái đất để phục vụ cho lợi ích cá nhân và những mục đích xấu xa của chúng.

Dương Thần có thể cảm nhận được sự căm phẫn của cô qua những lời nói này. Nói như vậy cũng có phần hơi quá đáng, bởi người ta dù sao cũng đâu phải loại cướp của dã man hay giết người không ghê tay gì, nhưng nghĩ tới những gì mà Tiêu Chỉ Tình từ nhỏ đã phải trải qua, suy nghĩ của cô có phần lệch lạc cũng là điều dễ hiểu.

Dương Thần điềm tĩnh nói:

- Em bây giờ đã thoát khỏi cuộc sống khốn khổ trước kia rồi, vậy thì hãy có cái nhìn lạc quan lên một chút. Đừng cứ giữ mãi mối hận trong lòng nữa, nếu không chính em mới là người mang lại đau khổ cho chính em đó.

Tiêu Chỉ Tình chỉ khẽ lắc đầu, ánh mắt cô hiện lên một màu đen mịt mờ thăm thẳm tràn đầy nỗi oán hận và căm thù.

- Đó là bởi vì bây giờ anh có thể tự quyết định cuộc sống, có thể tự làm chủ vận mệnh của chính mình. Em thì khác. Từ nhỏ đến giờ cuộc đời em chưa bao giờ có hy vọng.

- Trong thế giới của em, trừ nỗi thống khổ và thù hận ra thì không hề có một cảm giác nào khác. Nếu nói có ý nghĩ nào khác hay không, thì đó chính là ý nghĩ... báo thù!

- Em muốn đem tất cả mọi nỗi thống khổ từ nhỏ đến lớn, tất cả trả lại hết không thiếu thứ gì cho lũ ma quỷ đã làm tổn thương em kia.

Dương Thần bất giác giật mình. Sự kích động mãnh liệt của người phụ nữ trước mặt khiến hắn đờ đẫn cả người.

Tiêu Chỉ Tình chợt nhận ra mình có phản xúc động hơi thái quá, mặt đỏ ửng lên. Cô bối rối không dám ngẩng đầu lên, vội lái nhanh sang chủ đề mấy thứ pháp bảo mà Dương Thần đem tới kia.

- Em...em xin lỗi. Lẽ ra em không nên nói những điều như vậy trước mặt anh.

Dương Thần mỉm cười:

- Anh lại cảm thấy em bây giờ so với con người xinh đẹp kiêu kì trước kia thì đáng yêu hơn nhiều đó.

Tiêu Chỉ Tình khẽ run lên, hai má ửng lên e thẹn, liếc mắt về phía Dương Thần rồi vội quay mặt đi. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hơn một phút sau, Chỉ Tình mới lấy lại tư thế ban đầu, nghiêm túc nói:

- Những thứ pháp bảo này không phải loại tầm thường, có lẽ khi bọn chúng rời khỏi Hồng Mông đã được ban cho những thứ này để hộ thân.

- Phi kiếm này có tên là “Huyền thủy”, là một loại phi kiếm thuộc tính nước, mặc dù được tạo ra từ sắt đen Bắc Cực, nhưng thuần túy chỉ là nước, chế tạo cũng không phải quá tinh xảo nên chỉ được xếp vào loại trung hạ đẳng mà thôi. Còn “Phượng linh” phi kiếm, nghe nói thời thượng cổ có phượng hoàng bay qua dừng lại ở cánh đồng ngô rồi tạo ra, có thể xếp vào hàng trung phẩm trong số cực phẩm pháp bảo. May mà tu vi của tên Lục Hoa Đình kia còn thấp kém, nếu không y đã gây cho anh phiền phức không nhỏ rồi.

- Giới tử tu di giới này thực tế cũng không có gì ghê gớm cả, không thể coi là thứ pháp bảo tốt được, thậm chí xếp vào hàng hạ phẩm cũng còn gượng ép.

Dương Thần đối với mấy thứ này pháp bảo vốn chẳng hề có chút hứng thú nào. Thứ mà bản thân hắn dùng là căn nguyên của trời đất - thiên địa dẫn xuất lực, bởi vậy những thứ pháp bảo này với hắn chẳng khác nào một đồng phế liệu.

Đợi khi đám nữ nhân của mình luyện đủ tu vi rồi, đem cho họ làm vật hộ thân cũng được.

- Vậy bình tử đan dược và đông thuốc linh tinh này thì sao?

Tiêu Chí Tinh bật cười nói:

- Số anh vẫn còn may mắn. Trong chiếc bình tử đan dược này có không dưới 30 viên đan dược hạ phẩm. Bồ đề đan là một loại thuốc dòng bản nguyên rất vững chắc, làm cơ sở để luyện đan. Đối với anh có thể chẳng có tác dụng gì, Hóa Thần Kỳ ăn vào cũng không mấy hiệu quả. Nhưng nếu là tu sĩ chưa đạt tới Hóa Thần Kỳ ăn được loại

bồ đề đan này, có thể đẩy nhanh quá trình Tiên Thiên chân khí chuyển hóa lực chân nguyên.

- Nói như vậy có nghĩa là, nếu không phải là loại thiếu năng ngu dốt bẩm sinh mà có được sự trợ giúp của bồ đề đan thì khả năng đạt tới Hóa Thần Kỳ sẽ gia tăng ít nhất 20%.

Dương Thần buồn bực:

- 20%? Như vậy là quá ít!

Tiêu Chí Tinh bất đắc dĩ lắc đầu:

- Anh cũng quá coi thường Hóa Thần Kỳ này rồi đó, tăng được thêm 20% cũng là không nhỏ rồi. Hiện nay cho dù là với thế giới ảo mộng trong Hồng Mông hay gia tộc Ân Thế, đan dược này thực tế còn quan trọng hơn pháp bảo rất nhiều. Hơn nữa bởi vì, số lượng lớn tiên thảo linh dược kỳ thượng cổ đều đã tuyệt chủng rồi, số dược liệu hiện nay đa phần đều là loại bình thường không có mấy giá trị.

- Để có thể tạo ra được linh đan thì ngay cả loại đan dược hạ phẩm nhất cũng còn có giá trị hơn pháp bảo hạ phẩm. Còn đan dược trung phẩm thì ở Hồng Mông thì phải là các trưởng lão mới có. Thượng phẩm đan dược thì

khỏi nói rồi, khiến cho người ta phải tranh cướp nhau tới đầu rơi máu chảy mới có được.

Dương Thần ngẫm lại thấy cũng có lý, nếu ăn vài viên đan dược là có thể bước vào Hóa Thân Kỳ thì cái chốn Hồng Mông kia đã chẳng phải chỉ có vên vện trên dưới nghìn người như vậy rồi.

Nhưng có còn hơn không, tăng được 20% cũng là tăng! Huống chi lại có thể đẩy nhanh tu luyện!

Chỗ bỏ đề đan này sẽ phân phát hết cho đám phụ nữ của mình. Thái Ngưng là người cần nhất thì cho nhiều hơn một chút, còn những người khác luyện tới Tiên Thiên kỳ rồi tính sau.

Dương Thần tính đi tính lại, tính cả trấn ma kim chùy, huyết giao kim đao, hiện giờ hắn đã có trong tay năm món pháp bảo.

Có lẽ chỉ có huyết giao kim đao may mắn thì được xếp vào hàng cực phẩm. Nghĩ cũng thật buồn xỉn, chẳng biết cái lũ Hồng Mông hay gia tộc Ân Thế kia bao giờ mới tặng cho mình một con cá lớn, làm một món pháp bảo, bản thân không dùng đến đem tặng cho đám phụ nữ phòng thân cũng được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1005

Con Gái Riêng

Còn về chiếc vòng tay Phượng Tường đã tặng cho Lâm Nhược Khê, Dương Thần không tính vào cùng với số pháp bảo này. Chiếc vòng ấy có giá trị không hề nhỏ, có thể dùng làm lễ vật mẹ chồng tặng cho con dâu. Bởi vậy, hắn càng muốn dùng món bảo bối này làm một món gia bảo trong nhà.

Số dược liệu còn lại, theo như nhận định của Tiêu Chỉ Tình thì đều là những dược liệu cơ bản nhất để luyện đan trong cõi mộng ảo, có thể dùng làm thuốc bổ nhưng tuyệt đối không được lạm dụng.

Xem hết tất cả mọi thứ xong, Dương Thần nhìn đồng hồ, thấy cũng sắp đến giờ cơm trưa bèn đứng dậy chuẩn bị ra về.

Tiêu Chỉ Tình cũng không dám giữ hắn ở lại lâu. Bây giờ cô muốn dựa vào Dương Thần để bảo vệ cho mình, tất nhiên không dám có ý đồ gì khác, chỉ ngoan ngoãn an phận thủ thường.

Đúng lúc ấy, trong bếp đột nhiên xộc ra một mùi kết lệt.

- Á... aaaa!

Tiêu Chỉ Tình giật mình hét to, hốt hoảng chạy như bay vào bếp.

Dương Thần cũng bước theo vào, chỉ thấy cô đang tìm mọi cách xoay sở để tắt bếp. Cô rón rén tiếp cận cái bếp, hết sức thận trọng để tránh bị bỏng. Cái nồi bấy giờ đã cháy đen, cô muốn khóc mà không ra nước mắt, khuôn mặt tiu ngịu như mèo cắt tai trông vừa tội nghiệp vừa buồn cười.

- Em đang nướng thịt đấy à?

Chỉ Tình buồn so gật đầu:

- Trước khi anh đến em đã đặt bếp lên rồi, mãi nói chuyện với anh quên khuấy đi mất, thế là...

Dương Thần dờ khóc dờ cười:

- Sao em sơ ý thế, con gái gì mà lại hậu đậu như vậy!? Thế mà hỏi ở nước Mỹ em còn có bản lĩnh lừa được cả anh!

Tiêu Chỉ Tình ngượng ngùng cúi đầu:

- Em... em vốn dĩ chưa bao giờ nấu cơm cả, khó tránh xảy ra sai sót.

- Không biết làm thì đi mua, chẳng lẽ trước đây khi ở Mỹ em cũng thế này à?

- Trước khi về nước em đã đem hầu hết những gì kiếm được cho mấy tên thủ hạ rồi, giờ lại chẳng làm gì ra tiền, tiết kiệm chút vẫn hơn...

Dương Thần chẳng biết nói gì hơn, không ngờ Tiêu Chỉ Tình lại là người có lòng tốt như vậy, trước khi rời khỏi nước Mỹ còn trợ cấp cho mấy tên thuộc hạ đã vào sinh ra tử lẫn lộn kiếm sống cùng cô trên đất Mỹ.

Từ nhỏ đã lớn lên trong gia tộc ẩn thế, ra ngoài chưa được hai năm mà sống có một thân một mình, khó trách Tiêu Chỉ Tình lại lại sơ ý và hậu đậu như vậy.

Nhìn chiếc nồi đã cháy đen thui, cả căn bếp mịt mù những khói và vẻ mặt thần thờ như người mất hồn của Tiêu Chỉ Tình, Dương Thần không khỏi cảm thấy thương xót trong lòng.

- Được rồi, em cọ sạch chiếc nồi này đi rồi anh mời em đi ăn, coi như anh trả công em giúp anh giám định chỗ pháp bảo này.

Tiêu Chỉ Tình ngẩng đầu lên, cơ hồ không dám tin vào tai mình:

- Anh... anh nói thật hay đùa vậy?

Dương Thần bật cười:

- Anh sợ vợ thật, nhưng không đến nỗi mời em một bữa cơm cũng không dám đâu. Anh có phải mời em đi nhà nghỉ đâu mà sợ?!

Nghe vậy, hai má Tiêu Chỉ Tình bỗng ửng hồng lên như hai quả cà chua, vội vàng bỏ đi thu xếp lại bãi chiến trường do cô bày ra để khỏi phải nói gì thêm.

Thu dọn xong, Tiêu Chỉ Tình khoác thêm một chiếc áo khoác tây mỏng rồi cùng Dương Thần ra ngoài.

Có lẽ vì bị Dương Thần đùa như vậy, cô cứ e thẹn cúi gằm mặt mà chẳng nói câu nào.

Dương Thần bỗng nhận ra, Tiêu Chỉ Tình mà hắn quen biết trước đây không phải là con người thật của cô. Một khi đã gỡ bỏ lớp vỏ hóa trang bên ngoài, cô chỉ là cô gái yếu đuối, kinh nghiệm trên trường đời còn non nớt, thậm chí còn thuộc loại phụ nữ biết nhẫn nhục chịu đựng.

Điều này làm cho Dương Thần cảm thấy có chút mới mẻ. Trong đầu hắn bất chợt lóe lên ý nghĩ rất đen tối, đó là nếu bây giờ Tiêu Chỉ Tình lên giường cùng mình thì cô sẽ ngượng ngùng và xấu hổ như thế nào.

Nhưng chỉ dám nghĩ như vậy, Dương Thần không muốn giữa hắn và Nhược Khê lại xảy ra thêm bất kì một rắc rối nào nữa.

Hỏi Chỉ Tình thích ăn gì, cô chỉ bẽn lễn đáp: “Tùy anh”, vậy là Dương Thần liền chọn một quán ở gần trường đại học chuyên làm đồ ăn của Tứ Xuyên.

Mặt đối mặt dùng cơm như vậy, Tiêu Chỉ Tình cảm thấy có phần hơi mất tự nhiên, có lẽ vì nhớ tới sự khoan dung và độ lượng của Lâm Nhược Khê, trong lòng cô cảm thấy mình ở cạnh Dương Thần thế này có chút tội lỗi.

Hai người cũng không nói gì nhiều, ăn được một nửa thì chiếc điện thoại trên bàn của Dương Thần bỗng rung lên.

Hóa ra là do Thái Nghiên gọi tới. Cô cục trưởng cục cảnh sát này lúc nào cũng hăm hở, hùng hực tư thế sẵn sàng chiến đấu. Đã mấy ngày nay không có liên lạc gì, Dương Thần chỉ lo mỗi chuyện tu luyện của cô, không biết đã nên cơm nên cháo gì chưa.

Nhưng hắn cũng không muốn cưỡng ép người phụ nữ của mình nên không hỏi gì nhiều.

Dương Thần vừa ấn nút nghe chuẩn bị lên tiếng thì trong điện thoại bỗng phát ra tiếng nói như súng liên thanh của Thái Nghiên.

- Dương Thần! Cái đứa bé kia là như thế nào?

Dương Thần theo bản năng đưa chiếc điện thoại ra xa, cười khò:

- Nghiên Nghiên, em nói chuyện cứ không đầu không đuôi như vậy! Đứa bé nào?

Thái Nghiên có chút kích động, không giữ được bình tĩnh đáp:

- Chính là cái cô bé tên là Lam Lam đó, anh mau nói thật đi, nó có phải là con gái ruột của anh không? Anh cùng với người đàn bà khác sinh ra nó, đúng vậy không?

Dương Thần nghe vậy, buồn bã đáp:

- Sao em lại nghĩ như vậy, Lam Lam là do Nhược Khê đứng ra nhận nuôi, làm sao mà là con đẻ của anh được?

Thái Nghiên có chút hoài nghi:

- Thật không? Sao anh lại để cho Nhược Khê nhận nuôi một đứa trẻ không rõ lai lịch như vậy. Hai người còn trẻ thế mà, em còn tưởng anh nghiêm túc trong vấn đề con cái lắm cơ. Nếu không phải là con đẻ của anh, em cảm thấy thật khó mà tin được.

- Lam Lam không phải đứa trẻ bình thường đâu, em nghe Nhược Khê giải thích là được rồi. Nhưng mà tại sao đột nhiên em lại nói chuyện này với anh làm gì? Hôm nay em đã gặp Nhược Khê à?

Thái Nghiên hạ giọng:

- Đương nhiên là gặp rồi, chính cung nương nương vừa đến văn phòng của em xong, trăm công nghìn việc vẫn cố gắng dành thời gian tới đây, còn mang theo cả bảo bối của hai người nữa cơ...

Dương Thần cười nói:

- Chẳng lẽ là đến nhờ em chuyện gì?

Thái Nghiên hừ hừ đáp:

- Còn không phải là thủ tục nhận nuôi con hay sao? Vì luật pháp nước ta quy định, muốn nhận con nuôi thì hai vợ chồng phải ba mươi tuổi trở lên, mà hai người còn khướt mới tới ngưỡng ấy, nên là cô ấy nhờ em mở cửa sau, cho Lam Lam một danh phận.

Dương Thần giật mình, nhưng rồi nghĩ lại cũng không khỏi bật cười, xem ra Lâm Nhược Khê đã quyết tâm nhận đứa trẻ này làm con gái nuôi rồi, còn giấu mình đi làm thủ tục nhận nuôi nó. Có lẽ là vì hôm qua mình đã nói dù cho ông nội của Lam Lam có trở về hay không cũng nhất định làm hết sức để giúp cô giữ Lam Lam lại.

Đối với Dương Thần mà nói, chuyện này cũng chẳng có vấn đề gì cả. Cô bé Lam Lam kia rất được lòng người khác, lại có năng lực thiên bẩm hơn

người, rất thích hợp làm con gái hắn.

Bên kia, Thái Nghiên xác nhận tình hình xong, thân nhiên nói:

- Nói thật, Lam Lam cũng rất đáng yêu, Nhược Khê quả là có con mắt tinh đời. Thế nhưng thế này là chơi xấu đấy nhá. Rõ ràng người ta không thể mang thai được, em còn đang định tranh làm bà cả cơ, giờ Nhược Khê cô ấy lại làm thế này, đúng là ăn gian mà!

Dương Thần chẳng biết phải xử trí ra sao. Tư duy của cô cảnh sát này đúng là chẳng giống ai.

- Em thích thì cũng đi nhận nuôi một đứa đi, anh không phản đối đâu!

Thái Nghiên cười hi hi đáp:

- Chẳng thêm! Bất tội phạm về quy án mới là niềm đam mê của em! Em đã nghĩ kĩ rồi, dù sao Lam Lam cũng không phải do Nhược Khê sinh ra, có nghĩa là nó cũng phải gọi em là mẹ. Cuối tuần rảnh rồi em sẽ mua mấy thứ ngon ngon về hồi lộ cho nó một chút, có khi Lam Lam lại thích em hơn cũng nên. Hi hi...

Dương Thần vuốt mặt, cảm thấy cô gái này đúng là có trí tưởng tượng phong phú hết sức. Hắn đang định dặn dò đốc thúc Thái Nghiên không được lơ là tu luyện thì cô lại có chuyện gấp phải cúp máy.

Dương Thần buồn bực hạ chiếc di động xuống, bất ngờ bắt gặp ánh mắt nhìn mình có chút kì lạ của Tiêu Chỉ Tình phía đối diện.

- Trên mặt anh có nhọ à? Ngắm kĩ thế?

Tiêu Chỉ Tình lắc đầu, cười nói:

- Em có thể hỏi anh một chuyện không?

- Nói đi.

- Anh rốt cuộc là có bao nhiêu nhân tình?

Dương Thần có thể thấy rõ ngọn lửa hừng hực nóng hơn cả lửa trong lò Bát Quái trong mắt cô, nhưng đây đâu phải chuyện gì khó nói, thậm chí đó là vấn đề mà hắn cũng cần phải đối mặt để giải đáp cho chính mình.

Dương Thần buột miệng:

- Bảy!

Tất nhiên con số này là chưa bao gồm những quan hệ mới phát sinh hay chỉ là tán tỉnh qua đường, nếu không có trời mới đếm hết được!

Khuôn miệng nhỏ xinh của Chỉ Tình há hốc, đáy mắt lóe lên một tia nhìn u oán:

- Chẳng trách Lâm tiểu thư lại căm hận Tiểu Tam như vậy. Anh cũng quá đáng thật!

Dương Thần thầm nghĩ, đó là mình còn từ chối cự tuyệt biết bao nhiêu người rồi, nếu không... Hắn bĩu môi:

- Bọn anh đã vì chuyện này mà to tiếng biết bao nhiêu lần rồi, em có thể đừng nhắc đến nữa được không?

Tiêu Chỉ Tình cười dịu dàng:

- Thực ra cũng có sao đâu, anh là một người đàn ông tốt, nhiều cô gái yêu anh, tự nguyện theo anh cũng là điều dễ hiểu thôi mà.

Dương Thần thiếu chút nữa thì phun hết cơm ra ngoài, che miệng nhồm nhoàm nói:

- Anh... người đàn ông tốt á?

Tiêu Chỉ Tình mỉm cười gật đầu:

- Uhm. Anh lợi hại như vậy, ai nghe tên anh cũng phải e dè kiêng nể vài phần. Vậy mà anh lại chiều chuộng, đồng ý cho Lâm tiểu thư nhận nuôi một đứa trẻ làm con của hai người, điều đó đủ chứng tỏ anh yêu cô ấy hơn cả yêu chính bản thân mình. Em có suy nghĩ như vậy đấy.

Dương Thần lắc đầu, có phần ngượng ngùng đáp:

- Em quá đề cao anh rồi, anh không cao thượng như vậy đâu.

- Tóm lại, trong số những người em đã gặp ngoại trừ vú nuôi em ra, anh và Lâm tiểu thư là người đối tốt với em nhất.

Nhìn ánh mắt chân thành của người con gái đang ngồi đối diện, Dương Thần không khỏi chột dạ, thế nhưng không thể không thừa nhận, câu nói này của Chỉ Tình thực sự làm cho hình ảnh cô trong mắt người khác càng trở nên thân thiện và dễ mến hơn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1006

Thăm Ngục

Sau khi ăn xong bữa cơm trưa, quan hệ với Tiêu Chỉ Tình có vẻ tốt hơn rất nhiều, nhưng Dương Thần cũng không để ý nhiều, lúc này, hắn chủ yếu suy nghĩ làm cách nào để giúp các cô nâng cao tu vi.

Thấy Tiêu Chỉ Tình tự mình về trường, Dương Thần cũng quay xe về khu biệt thự ở ngoại ô phía Tây.

Cũng gần nửa tháng không đến xem Sắc Vi tu luyện như thế nào rồi, vừa hay đem Bồ đề đan qua luôn.

Từ lúc không làm Hội trưởng Hồng Kinh hội, Sắc Vi tập trung tu luyện, nếu không có việc gì cũng sẽ không ra khỏi nhà.

Nhưng không ngờ, lúc đến biệt thự mà Sắc Vi và Mạc Thiện Ny ở, Dương Thần mới phát hiện, hóa ra trong nhà không có ai cả.

Dương Thần cũng ngại không muốn gọi điện hỏi Molins, dù sao cũng không nhận được cấp báo gì, cho nên chắc các cô cũng không xảy ra chuyện gì, chỉ là mình quá vô tâm, người phụ nữ của mình đi đâu mà cũng không biết.

Bất đắc dĩ lấy di động ra, Dương Thần bấm số của Sắc Vi, nhưng không ngờ điện thoại tắt máy.

Dương Thần không khỏi nhíu mày, ngẫm nghĩ một chút, lại gọi cho Mạc Thiện Ny.

Vang lên vài tiếng tút tút, Mạc Thiện Ny vội vàng nghe điện thoại,

- Dương Thần thôi tha, đồ vô lương tâm, cuối cùng anh cũng có thời gian để liên lạc với em rồi.

Dương Thần xấu hổ sờ trán, vì bận kết hôn cùng Lâm Nhược Khê, cũng không có nhiều thời gian ở bên các cô, xem ra phải dành nhiều thời gian cho các cô hơn, nếu không trong lòng cũng cảm thấy áy náy.

Khẽ mỉm cười, Dương Thần nói:

- Tiểu Thiện Thiện, thực ra... Anh là muốn hỏi, Sắc Vi đi đâu? Sao không có ai ở nhà?

Đầu máy bên kia Mạc Thiện Ny thở dốc.

- Anh gọi điện cho em chỉ để hỏi chuyện này? Em tắt máy đây.

- Đừng, Thiện Ny ngoan, đừng dối mà, bây giờ anh mới được rảnh rồi, tối nay Anh mời em đi ăn nhé? Em muốn như thế nào cũng được, đừng có như thế với anh.

Dương Thần nịnh nọt cười nói:

- Hay là tối nay anh để em ngồi trên anh, em thích làm gì thì làm.

Mạc Thiện Ny không kìm được cười lên nói:

- Vừa nói được mấy câu dễ nghe lại nói bậy rồi, em mới không thèm chơi với anh, anh đi mà tìm Sắc Vi, em còn có việc bận, Nhược Khê vừa về công ty áp lực lại lớn, không phải em cảm thấy từ chức thì không có chút nghĩa khí nào, thì đã sớm đi tu luyện giống như Sắc Vi rồi.

Dương Thần tò mò nói:

- Bảo bối, em biết Sắc Vi ở đâu?

- Vâng.

Mạc Thiện Ny nói:

- Sau hôm anh và Nhược Khê tổ chức hôn lễ, Sắc Vi liền nói đã tu luyện đến thời điểm mau chốt, muốn tìm một nơi yên tĩnh, cho nên đã đi đến khu Kim Sơn ở phía bắc Trung Hải, ở đó là nông thôn, khắp nơi đều là núi, nhưng cũng có rất nhiều chùa, miếu.

Dương Thần lục lại trong đầu, hình như cũng có một nơi là Kim Sơn, nơi đó cũng không thể coi là xã được, chính xác hơn là một sơn thôn, nhân khẩu hơn 1 vạn.

Chủ yếu là do nằm giữa hai tỉnh Tô Châu và Trung Hải, hai bên cũng không muốn hợp tác phát triển, rất nghèo, chỉ có cái tên nghe có vẻ rất giàu.

Không nghĩ tới Sắc Vi có giác ngộ như vậy, tuy rằng làm thế hiệu quả không nhiều, nhưng chắc chắn sẽ hơn là ở trong thành phố, đúng là phương pháp tốt.

Dương Thần rất muốn biết, rốt cuộc Sắc Vi gặp phải chuyện như thế nào, lúc trước thì ở trong mưa bão, Sắc Vi từng nói cảm ngộ một cảnh giới mới, chẳng lẽ thật sự sắp có đột phá?

- Tiểu Thiện Thiện, anh đi tìm Sắc Vi, xem cô ấy thế nào, buổi tối anh sẽ quay lại tìm em, em không được làm thêm giờ đâu đấy.

Dương Thần cười nói.

- Hứa rồi đấy nhé.

Mạc Thiện Ny dứt khoát nói, hôn trong điện thoại... liền tắt luôn.

Dương Thần gọi điện về nhà, nói với Vú Vương không về nhà ăn cơm, rồi đi thẳng đến Kim Sơn.

Đã xác định sẽ không dẫn tới thiên kiếp, đối với loại đường dài như thế này, Dương Thần cũng không muốn lái xe, dùng một chút tu vi, chỉ sau vài cái chuyển mình, mấy phút sau đã đến Kim Sơn.

Đi bộ đến cái chợ nhỏ của xã Kim Sơn, xung quanh đều là tiếng mua bán của người dân địa phương.

Những đặc sản của núi rừng, gia cầm trong nhà, làm cho khu này trở nên tách biệt, không có liên hệ gì với bên ngoài.

Dương Thần chỉ muốn hỏi Yên Vũ am ở đâu, nhưng không ngờ, đám lái buôn toàn nói tiếng địa phương, không những không nói rõ là ở đâu, mà còn tiếp thị sản phẩm.

Dương Thần hỏi hồi lâu, mới biết được vị trí của Yên Vũ am từ một cán bộ xã.

- Yên Vũ am nghiêm cấm đàn ông đi vào, Yên Vũ sư thái cũng không khám bệnh cho đàn ông, anh đến đây làm gì?

Sau khi chỉ đường, cán bộ xã kia liền tò mò hỏi.

Dương Thần ngần ra

- Nghiêm cấm đàn ông? Yên Vũ am không phải chùa công sao?

- Đương nhiên không phải.

Người kia nói:

- Yên Vũ am là do Yên Vũ Sư Thái mấy năm trước tự mình bỏ tiền dựng lên, bà còn là Lão Thần Tiên ở vùng này, rất nhiều phụ nữ có bệnh đều được bà chữa trị khỏi, nhưng bà rất ghét đàn ông, cho nên không cho đàn ông vào Yên Vũ am, cũng không khám bệnh cho đàn ông.

Trong mắt Dương Thần lóe lên một tia mê hoặc, cảm thấy rất kì quái, nhưng cũng không nói nhiều, chào tạm biệt cán bộ xã kia, tìm một nơi vắng người, lặng lẽ hướng về phía Yên Vũ am di chuyển xuyên đến đây.

Sau hai lần di chuyển, Dương Thần đã xuất hiện bên ngoài bức tường của am ni cô, trên còn viết lớn ba chữ “Yên Vũ Am”, chắc là không sai rồi.

Am này nhìn giống như một kiến trúc cổ, nằm ở phía đông trên đỉnh của dãy núi, bốn phía được bao bọc bởi từng bách, ánh mặt trời chiếu qua cánh rừng, chiếu lên phía trên tường, hiện lên những cảnh sắc mê ly.

Gió thu hiu hiu thổi qua, nơi này thật đúng là nơi thanh nhã.

Đúng lúc Dương Thần đang âm thầm tán thưởng nơi mà SắcVi đã chọn, vừa định bước vào trong am, một cỗ thần thức lạnh lẽo, bỗng nhiên quét qua.

Mới đầu Dương Thần cũng không quá để ý, nhưng vừa bị quét qua, mới giật mình, không ngờ trong Yên Vũ Am, có một cao thủ!

Thần thức lạnh thấu xương thể này, Dương Thần cảm thấy mạnh hơn rất nhiều so với những người của Hồng Mông trước kia, có lẽ chỉ có người mà ngày trước gặp ở nhà họ Đường, so ra còn mạnh hơn chút.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh lùng nghiêm nghị truyền vào tai, Dương Thần còn chưa bước chân vào cửa, một thân ảnh màu xanh xám đã chắn bên trong cửa!

Chỉ thấy là một người dung mạo khoảng hơn ba mươi tuổi, trên đầu đội mũ ni cô, mặc bộ đạo bào màu xám, không trang điểm, nhưng lại lộ ra dung mạo thanh thoát.

Dáng người yếu điệu tuy không đầy đặn, nhưng ở trong bộ đạo bào lại có một phong tình khác.

Trong tay cầm một cây phát trần màu trắng, có hoa văn tinh xảo tuyệt luân, vừa nhìn biết ngay không phải là vật đơn giản, ẩn ước tán phát ra linh khí âm dương.

Theo lý mà nói phát trần là pháp khí của đạo gia, nhưng vật này rõ ràng là

một kiện pháp khí, cũng không quá để ý là ai cầm.

- Người nào dám xông vào cửa am Yên Vũ của ta!?

Ni cô lạnh lùng chất vấn.

Dương Thần hí hí mắt, cẩn thận nhìn, mới thấy, ni cô này có tu vi độ kiếp kỳ! Tuy nhiên, Dương Thần đơn giản đoán qua, cũng là Tam Dương Chân Hỏa kiếp sơ kỳ, nhiều nhất là trung kỳ, so với mình vẫn có khoảng cách không nhỏ.

Dương Thần cũng không phải đến đánh nhau, ni cô này nói không chừng là một tán tu, không phải người của Hồng Mông, mình cũng không cần gặp phải là giết, cho nên cũng ôn hòa cười cười.

- Vị sư thái này, chắc là Yên Vũ sư thái, tôi không có ác ý, tôi chỉ đến tìm người phụ nữ của tôi, nghe nói cô ấy thanh tu ở đây.

Trong mắt Yên Vũ lóe lên vài tia suy tư, cô phát hiện, mình không thể nhìn rõ tu vi của Dương Thần, người này nếu không phải mạnh hơn mình rất nhiều, thì do công pháp mà Dương Thần tu luyện thuộc loại có thể che dấu tu vi, cũng không phải là không có khả năng.

Thấy tuổi tác của Dương Thần, Yên Vũ nghĩ rằng cho dù tu vi có thấp hơn Dương Thần, cũng không thấp hơn bao nhiêu, cho nên không thấy sợ hãi.

- Tĩnh tu ở nơi này, đều là phụ nữ, cậu là đàn ông, không thể vào được, nếu cậu muốn tìm người phụ nữ của mình, thì đợi cô ấy tự mình đi ra.

Yên Vũ nói.

Đối với ni cô không có tình người này, đặc biệt là ánh mắt nhìn mình, Dương Thần không khỏi cảm thấy bức bối:

- Sư Thái, tôi cũng không phải vào để nhìn trộm phụ nữ tắm, sao nơi này của bà giống như nhà tù, nhà tù còn cho người thân vào thăm,

Yên Vũ vừa nghe, mày liễu trợn ngược, phát trần trên tay quét vung mạnh, không ngờ còn đem theo một đạo linh lực.

- Người dám nói Yên Vũ am của ta giống nhà tù! ? chẳng lẽ nhìn không rõ tu vi của người, bản ni mặc cho người ức hiếp hay sao! ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1007

Lãnh Đạm

Dương Thần ngây ra, lão ni cô này tình tính đúng là nóng nảy, còn gì là hình tượng của người xuất gia thanh tâm quả dục nữa.

- Sư Thái, bà đừng hiểu nhầm, tôi đúng là đến tìm phụ nữ của tôi, cô ấy tên là Sắc Vi, tôi thật sự không phải đến lừa phụ nữ mà,

Dương Thần nói.

Trong mắt Yên Vũ hiện lên một tia dị sắc, lại nói:

- Hừ! Trong Yên Vũ am này, toàn là đệ tử của ta, đều là người xuất gia dốc lòng tu luyện, không có ai là nữ nhân của người cả!

Dương Thần cũng bức, lão ni cô đúng là nói ngọt không nghe, cho rằng mình là quả hồng nhũn thích nắm bóp thế nào thì nắm sao?

- Lời của Sư Thái là một phía, tôi sẽ không tin, nếu như sư thái không thả người, tôi sẽ tự mình vào tìm,

Nói xong, Dương Thần lập tức vòng qua đi vào bên trong.

Yên Vũ đem phát trần trên tay quét ngang, chặn đường đi,

- Yên Vũ am không cho phép bất kỳ đàn ông nào đi vào, nếu người đi vào, thì đừng trách bản ni không khách khí.

Nhìn điệu bộ này, di nhiên là muốn đánh nhau!

Dương Thần dở khóc dở cười, không biết ni cô này có phải lúc còn trẻ bị đàn ông bỏ rơi hay không, xem ra rất hận đàn ông, đến mức tâm lý có vấn đề!

Tuy nhiên mình cũng không rảnh mà giằng co với bà ta, còn phải quay về Trung Hải, đi ăn tối với Mạc Thiện Ny.

Hoàn toàn không để ý tới sự ngăn cản của Yên Vũ, Dương Thần lắc mình, vượt qua Yên Vũ, đến tiền viện trong am.

Yên Vũ lớn tiếng quát to:

- Muốn chết! ! Ném thử Thái Ất Phát Trần của ta! ! !

Nói xong, Yên Vũ quay người, phát trần trên tay không biết như thế nào, đột nhiên biến dài hơn vài thước, một đạo bạch sắc, hung hăng bắn tới cổ Dương Thần!

Tượng Bồ Tát còn có ba phần hỏa, huống chi Dương Thần cũng không phải loại lương thiện gì, bị chọc giận như vậy, sớm đã nổi lên sát khí!

Cũng không để ý xem Thái Ất Phát Trần kia thuộc đẳng cấp pháp bảo nào, do chất liệu nào tạo thành, Dương Thần nâng một cánh tay lên, định bắt lấy.

Nhưng lúc Dương Thần bắt được Phát Trần mới phát hiện, những sợi tơ

nhìn thì mềm mại, nhưng không ngờ giống như một sinh vật, lại bắt đầu dài ra, theo cánh tay quần dần lên phía trên!

- Không biết tự lượng sức!

Yên Vũ cười lạnh vài tiếng, truyền qua càng nhiều chân nguyên lực, khí tức băng hàn bao trùm toàn bộ đình viện.

Dương Thần vận Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh, Thiên địa diễn sinh chi lực bảo vệ thân thể, tuy không có thương tổn gì đặc biệt, nhưng muốn đánh nát những sợi lông dài trên cơ thể, thì rất khó.

Những sợi lông dài màu trắng giống như được tinh luyện đặc biệt, càng công kích, sẽ càng bám chặt, hơn nữa còn rất dẻo dai, còn có thể hấp thụ linh khí để tăng thêm sức mạnh!

Mắt thấy, những sợi lông dài theo cánh tay quần lên. Đã bắt đầu bao trùm cơ thể và hai chân, hơn nữa còn hướng về phía đầu.

- Vùng vẫy đi, cho dù người có vùng vẫy như thế nào, thì những sợi lông thú sẽ càng ngày càng chặt, càng ngày càng chắc chắn.

- Đàn ông trong thiên hạ đều không phải thứ tốt lành gì, hôm nay bản ni khai sát giới, trừ hại.

Trong lúc Yên Vũ ni cô nói, thì Thái Ất Phát Trần tán phát ra một luồng linh khí lạnh lẽo, cái này hình như với công pháp của bà ta có liên quan, không chỉ muốn bao trùm hoàn toàn Dương Thần, mà còn định làm cho Dương Thần đông cứng.

Dương Thần nhất thời sơ suất, bị trói rất khó chịu, nghe thấy như vậy, lập tức nổi trận lôi đình.

Nữ nhân của mình bà ta không chịu thả, còn muốn giết mình! ?

Tuy rằng mình cũng thuộc loại giết người không chớp mắt, nhưng nếu người khác muốn giết mình, thì lại là chuyện khác!

Thấy những cổ chân nguyên băng hàn không ngừng công kích kinh mạch toàn thân, Dương Thần vội vàng điều động thiên địa chi lực, bốn phía thân thể bao bọc Nam Minh Ly Hỏa.

Chỉ thấy một đoàn hỏa diễm kim hồng sắc hiện ra.

Hỏa diễm hùng hực thiêu đốt, bao bọc Dương Thần ở bên trong, những sợi lông của Thái Ất Phát Trần, hình như rất sợ hỏa diễm này, sau khi bị đốt một mảng lớn, liền nhanh chóng rút về!

- Nam Minh Ly Hỏa! ?

Yên Vũ kinh hãi hô lên, vội vàng rút Thái Ất Phát Trần về phía sau, còn không ngừng liên tục lùi lại mấy bước.

Bà chính là Tam Dương Chân Hỏa kiếp sơ kỳ, lúc tiến nhập vào Độ Kiếp Kỳ, bị ba lần Nam Minh Ly Hỏa thiên kiếp, đối với loại thiên hỏa này rất quen thuộc!

Vì vượt qua lần thiên kiếp đó, cô đã tổn thất mất ba kiện pháp bảo, còn phải dùng không ít bảo mệnh đan dược, bị trọng thương mới độ kiếp thành

công!

Tuy Nam Minh Thiên Hỏa không giống thiên kiếp thiên hỏa lúc trước, thanh thế lớn như vậy, hùng hồn mãnh liệt, thiếu một chút hỏa hầu, nhưng dù sao cũng là Nam Minh Ly Hỏa hàng thật giá thật.

- Phì Phì Phì! ! !

Dương Thần đem lông lá trong miệng nhổ ra, nhảy dựng lên chửi:

- Ni cô khôn kiếp, tôi với bà không oán thù bà nói giết là giết! ? Bà tưởng bà là tôi à! ?

Yên Vũ không rảnh để ý đến phản ứng kỳ quái của Dương Thần, nhìn Nam Minh Ly Hỏa lượn lờ bên cạnh Dương Thần, không thể tin nổi.

Bà tuy rằng đã nghe qua một số tu sĩ đại thần thông, có thể khống chế Nam Minh Ly Hỏa, Quỷ Thủy hoặc một số thiên hỏa, hàn thủy cấp thấp, nhưng những người đó chỉ ít cũng phải là Độ Kiếp Hậu Kỳ siêu cấp cao thủ, thân tu một số huyền bí công pháp, hoặc là phải thông qua những pháp bảo đặc thù, thậm chí là tiên phẩm mới có thể!

Gã thanh niên trước mắt, chẳng lẽ là Độ Kiếp hậu kỳ! ? nếu không thì làm sao vừa tùy ý gọi, đã có Nam Minh Ly Hỏa hộ thân! ?

Dương Thần cũng không để ý bà ta có ngây ngốc không, một tay theo Nam Minh Ly Hỏa vung lên, ngưng tụ thành một con rồng lửa, trực tiếp hướng về bà ta gào thét!

Cùng với lúc Yên Vũ bừng tỉnh, Thái Ất Phát Trần vung lên vẽ thành một đồ hình Thái cực bát quái, hẳn là do phát trần này có pháp trận phòng ngự, vừa va chạm với hỏa long, rất nhanh bị chấn nát, nhưng cũng tranh thủ được chút thời gian, liền lập tức nhảy lên trên tường.

- Người rút cuộc là ai! ?

Yên Vũ rút cuộc cũng ý thức được, bản thân thật sự không có năng lực giết chết thanh niên này.

Dương Thần cũng không có hứng nói tiếp, tay vung lên!

Phía sau Yên Vũ, lại một con rồng do Nam Minh Ly Hỏa ngưng tụ thành, bất ngờ lao về phía bà ta!

Yên Vũ vội vàng nhảy lên chật vật rơi xuống đất, thần hồn bất định nhìn hai con hỏa long lượn lờ trên trời.

Đối với Dương Thần mà nói, đã có thể rất dễ dàng thao túng Nam Minh Ly Hỏa, tuy rằng so với” Thần bí lão nhân” còn kém rất nhiều, nhưng so với tu sĩ tam dương chân hỏa sơ kỳ này, đã quá đủ rồi.

- Sao, sợ rồi? Muộn rồi.

Dương Thần nói.

Toàn thân được Nam Minh Ly Hỏa bao bọc, cơ thể giống như một hỏa đoàn, hướng thẳng tới Yên Vũ.

Yên Vũ tuyệt đối không nghĩ tới, năng lực khống chế Ly Hỏa của Dương Thần lại cao như vậy, chuyển sang trạng thái công kích cực kì mau lẹ.

Bà không dám đụng vào thiên hỏa này, chỉ đành liên tục lắc mình né tránh.

Nhưng tốc độ của Dương Thần làm sao kém bà ta được, giống như mèo vờn chuột, hỏa tinh dính vào trường bào của Yên Vũ, đã xuất hiện nhiều lỗ nhỏ.

Càng làm cho Yên Vũ nhức óc chính là, Dương Thần cố ý làm như thế, trong lúc không ngừng muốn giết chết bà, hai con hỏa long cũng không ngừng bay lượn trên không.

- Rầm Rầm

Những âm thanh tường đổ không ngừng vang lên, khiến Yên Vũ tức giận phát run.

- Người muốn đánh thì hãy nhắm vào ta, có sao lại hủy đi Yên Vũ Am của ta! !

Ni cô kêu to.

Dương Thần vừa dùng quần cước mang theo hỏa diễm không ngừng áp chế bà ta, một bên cười nói:

- Bà đã không cho tôi tìm, tôi san bằng phòng ốc của bà, như vậy tự nhiên sẽ tìm được người tôi cần tìm.

- Vô sỉ! !

- Ha ha, rất hợp với sự vô lý của bà.

Bên trên Yên Vũ Am, Dương Thần như một chiến thần, đem Yên Vũ đang cầm Thái Ất phát trần trần áp.

Lưu quang đỏ thẫm phá không, Thái Ất phát trần không ngừng chống đỡ, một bộ phận hỏa quang bay tứ tán, giống như muốn thiêu đốt những đám mây trên đỉnh núi, tạo thành từng đám mây đỏ!

Dưới ánh sáng rực rỡ chiếu xuống, hai con hỏa long đang bay múa trên đỉnh Yên Vũ Am, xen lẫn hô ứng lẫn nhau, làm cho toàn bộ đỉnh núi giống như biến thành biển lửa.

Khả năng thi triển Ly Hỏa của Dương Thần ngày càng tinh thuần, lĩnh ngộ cách dùng Thiên địa chi lực, cho dù chỉ là một chút, nhưng cũng làm cho hắn thu được lợi ích không nhỏ!

Dù sao thực lực chênh lệch, nếu không phải Dương Thần không nổi quá nhiều sát tâm, Yên Vũ lại có Thái Ất Phát Trần hộ thân, thì đã sớm bị chém rụng giữa không trung.

Dương Thần vừa giữ chân Yên Vũ, làm cho bà ta nếm chút khổ sở, vừa dùng thần thức tìm kiếm, trong số những nữ đệ tử vì hỏa long mà kinh sợ chạy ra khỏi phòng ốc.

Hơn chục người cùng mặc một loại đồng phục, người thì đội mũ ni cô, người thì xõa tóc, trong lúc kinh hoảng không biết làm thế nào, hoảng loạn kêu to, định chạy khỏi Yên Vũ Am.

Trong đám người, một cô gái đi ra từ một gian phòng, nhưng lại đứng yên

tại chỗ, lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về phía không trung.

- Sắc Vi!

Dương Thần trong lòng vui mừng, nữ nhân bên dưới dáng người cao gầy đầy đặn, trên mặt có vài phần lạnh lùng cao ngạo, không phải người Tu Đồ Sắc Vi thì là ai!

Yên Vũ bị Dương Thần làm cho chột vạt nhìn thấy Sắc Vi đi ra, nhất thời trong mắt hiện lên lo âu và kinh hoảng.

Nhưng cô cũng phát hiện, mình căn bản cũng không thể ngăn cản Dương Thần, thậm chí đến bây giờ mình còn chưa bị Ly Hoa thiêu rụi, cũng là do Dương Thần không toàn lực truy sát.

Dựa vào hỏa pháp xuất thần nhập hóa của Dương Thần, thậm chí một đoàn Ly Hỏa có thể lảng không xuất hiện trước mặt mình! Thì trắng làm sao được?

Dương Thần không có tâm tư để ý đến Yên Vũ, thân thể trên không trung tiêu tan, lập tức hiện ra trước mắt Sắc Vi.

Sau khi tìm được Sắc Vi, hai con hỏa long cũng lập tức biến mất, làm cho những ni cô kia nhẹ thở ra.

Đúng lúc Dương Thần định tiến lên ôm lấy Sắc Vi, lại phát hiện thấy, ánh mắt Sắc Vi nhìn mình, có vài phần lãnh đạm! ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1008

Em Không Nhận Ra Anh.

Lãnh đạm kiểu này, không phải là không nhận ra mình, cũng không giống như trước kia, giữa hai người tâm đầu ý hợp, ánh mắt ôn nhu chan chứa tình cảm.

Dường như... những lời mình nói với cô ấy giống như nước chảy mây trôi, không đọng lại chút gì hết!

Trong lòng Dương Thần lo lắng, đây rõ ràng là một biểu hiện không bình thường, mới có mấy ngày không gặp, sao lại có thể cảm thấy thay đổi nhiều như vậy được?

Nhìn kỹ lại, lập tức thấy sâu trong mắt Sắc Vi, có vài phần trống rỗng khác với bình thường...

Giống như, trông đầu cô, đột nhiên xuất hiện một khoảng không.

- Sắc Vi bảo bối, em sao vậy?

Dương Thần tiến lên phía trước nắm lấy hai tay của cô, khẽ hỏi.

Sắc Vi có chút thờ ơ, thản nhiên nói:

- Anh đến rồi.

Giống như hỏi, lại giống như là đang thuật lại.

Dương Thần không khỏi cảm thấy căng thẳng lo lắng, chuyện này còn khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi hơn là bị thương...

- Sao em lại dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, em còn nhớ anh chứ?

Sắc Vi lắc đầu

- Em nhận ra, Anh là Dương Thần.

Trong giọng nói không có chút cảm xúc nào.

Dương Thần trong lòng run rẩy, lập tức quay đầu lại, nhìn chằm vào Yên Vũ đang cách đó không xa.

- Đáng chết... người đã làm gì cô ấy! ?

Yên Vũ vừa cẩn thận đề phòng, vừa nói:

- Cái này không liên quan gì đến tôi, cô gái này thiên tư tuyệt luân, là kỳ tài trăm năm khó gặp, ngộ tính cực tốt, đến Yên Vũ Am tu hành, tôi cũng chỉ có ý tốt, nhận cô ấy làm đệ tử chân truyền.

- Người luôn miệng nói là người đàn ông của cô ấy, vì sao để cho cô ấy đến chỗ ta tu hành mấy ngày, đến bây giờ mới đến tìm?

- Hiện giờ cô đã vứt bỏ được tình yêu, chuyên tâm tu hành, bái ta làm thầy, đối với việc tu hành chỉ có lợi không hề có hại!

Dương Thần cả kinh

- Vứt bỏ tình yêu... không thể! Tình cảm nam nữ, làm sao nói bỏ là bỏ

được.

Yên Vũ hừ lạnh nói:

- Có chuyện gì mà không thể xảy ra? Đàn ông các người không có ai tốt lành cả! Người nói cô ấy là người phụ nữ của người, không phải bởi vì bây giờ cô ấy còn trẻ dung mạo đẹp dễ.

- Nếu cô ấy lớn tuổi rồi, tóc hoa râm, trán đầy nếp nhăn, người còn yêu cô ấy nữa không?

- Cái gọi là tình yêu nam nữ, chẳng qua giống như gió thổi, chỉ có con đường tu hành, mới là con đường cô ấy nên theo đuổi.

- Nếu người thực sự suy nghĩ cho cô ấy, thì không nên đến đây quấy rối, thân thể nguyên âm của cô ấy, chỉ sợ trước kia cũng là do người phá, nếu bây giờ cô ấy còn là trinh nữ, tu hành còn có thể nhanh hơn ba thành, người đã từng hại cô ấy, chẳng lẽ bây giờ còn muốn trì hoãn con đường tu hành của cô ta sao?

- Cút mẹ người đi!

Dương Thần tức giận, đằng đằng sát khí nói:

- Biến người phụ nữ của ta biến thành con rối còn chưa nói, còn ở đây nói này nọ! ? dựa vào tu vi của người, cô ấy của cần người phải dạy sao!?

- Mụ đàn bà thôi nhà người không có gã đàn ông nào thèm, bị đá còn không dám thừa nhận, đi lừa người, gì mà nhìn thấu tình ái thế gian, ông đây ghét nhất cái loại không có gan đối mặt, còn tự cho mình đức ở đỉnh cao đạo đức!

- Người... Người... Người nói cái gì! ?

Dương Thần tất nhiên không sợ Yên Vũ, lúc này vô cùng áy náy nhìn Sắc Vi trước mặt có chút ngây dại, vô cùng đau đớn, dịu dàng nói:

- Sắc Vi bảo bối, chờ ta làm thịt mụ ni cô này, nhất định sẽ chữa được cho em.

Nói xong, Dương Thần xuất ra một cỗ thiên địa chi lực đem Sắc Vi đến khoảng đất trống phía xa.

Tất cả mọi việc diễn ra, Sắc Vi giống như mù mịt, cũng không trả lời bất cứ cái gì.

Dương Thần càng đau lòng, cắn răng, vẻ mặt âm trầm quay người lại, đối diện với Yên Vũ, đã không còn chút gì muốn che giấu.

Yên Vũ cũng cảm thấy một loại cảm giác áp bách khổng lồ, ép cho bà ta không thở nổi, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ.

Độ kiếp ky của Cửu thiên thần lôi kiếp, so với tam dương chân hỏa sơ kỳ, cao thấp lập tức phân biệt rõ ràng!

Dương Thần thần sắc bất động bước về phía trước một bước, toàn bộ thiên địa chi lực của đỉnh núi, giống như những đạo sóng lớn, ầm ầm kéo đến.

Bên trong những đợt sóng này, Nam Minh Ly Hỏa tái hiện, nhưng lần

này, trực tiếp biến thành một biển lửa lớn.

Bị vô số hỏa xà bao vây, Yên Vũ trực tiếp bị bao bọc bên trong, không còn đường lui!

Dương Thần nhìn chăm chăm Yên Vũ, cho dù Yên Vũ muốn né tránh, tốc độ của Dương Thần cũng nhanh hơn, căn bản sẽ không có bất cứ cơ hội chạy thoát nào!

Yên Vũ hoảng sợ nhìn bốn phía, bà không nghĩ rằng Dương Thần còn bảo lưu nhiều thực lực như vậy, uy áp trong nháy mắt tràn tới, làm cho ngay cả tâm lý muốn chống cự cũng không kịp nghĩ!

Vừa rồi còn phần nộ, giờ toàn bộ biến thành sự sợ hãi!

- Nếu như ngươi làm cho cô ấy khôi phục được như lúc đầu, ta sẽ cho ngươi toàn thân, nếu không, cho ngươi lập tức thành tro bụi! Dương Thần lạnh lẽo nói.

Yên Vũ run rẩy, quát mạnh,

- Có giỏi cứ đến, bản ni quyết không cúi đầu trước loại tà ma như ngươi.

- Tà ma? Hừ hừ.

Dương Thần cười nhạt

- Ngươi thật sự rất biết chụp mũ cho người khác.

Dứt lời, Dương Thần cũng không định kéo dài thêm thời gian, Sắc Vi bị biến thành như thế này, đa phần là do tâm pháp nào đấy hoặc là do được vật không chế, hẳn không tin dựa vào Vãng Niệm Diển Sinh Kinh lại không thể trị khỏi.

Mụ ni cô này quả thực rất đáng ghét, muốn nhận Sắc Vi làm đồ đệ, lại dùng thủ đoạn đê tiện này, phải thiêu đốt ba hồn bảy vía của mụ mới được

Theo ý của Dương Thần, toàn bộ Ly Hỏa ở trên đỉnh núi, bắt đầu chuyển động, hỏa xà bên trong bắt đầu cắn nuốt, hình thành một cơn lốc xoáy bằng hỏa diễm!

Sức nóng mãnh liệt, tuy không đụng vào bất cứ vật nào trên núi, nhưng lại làm cho toàn bộ thực vật trên núi tan thành tro bụi, nham thạch cũng bắt đầu vỡ tan!

Trong ánh mắt sợ hãi của Yên Vũ, cơn lốc xoáy chứa đầy chân khí quỷ dị này, trong chớp mắt đã hướng về phía mình lao tới, giống như ác ma trong không trung, đang giờ nang múa vuốt, muốn cắn nuốt mình.

Trong mắt Dương Thần, mụ ni cô này đã không khác gì người chết.

Nhưng đúng lúc này, trên tay của Yên Vũ, bỗng hiện lên một đạo lưu quang!

Sau khi đạo lưu quang này hiện lên, Dương Thần ngẩn ra, cũng không nghĩ tới, Yên Vũ còn lưu lại chút thủ đoạn, vừa rồi rõ ràng còn giống như sắp chống đỡ không được.

Theo bản năng Dương Thần chửi thề bằng tiếng Anh, Dương Thần cũng chỉ có thể đoán, mụ ni cô dùng pháp bảo nào trốn thoát.

Thần thức Dương Thần khuếch tán trong phạm vi hơn mười dặm, cũng không tìm được tung tích của mục, chỉ đành từ bỏ.

Thực ra Dương Thần đoán cũng không sai, Yên Vũ thực ra chỉ là dùng một tấm Độn Địa phù thuộc tính thổ, chỉ là thần phù này vốn là do thượng cổ tu sĩ truyền lại, rất là quý hiếm, nếu không phải do ả có bối cảnh đặc thù, vừa hay có tấm phù này, thì đã khó trốn được kiếp nạn này rồi.

Dương Thần triệt hồi biến lửa trên núi, toàn bộ Yên Vũ Am đã bị thiêu rụi mất bảy phần, những nữ đệ tử được Yên Vũ thu nhận, đa phần đã chạy xuống núi, cho nên cũng không có ai bị thương.

Nhanh chóng phi thân đến bên cạnh Sắc Vi, Dương Thần nắm lấy một cánh tay Sắc Vi, nhìn thấy biểu tình ngơ ngác của cô, Dương Thần tự trách mình.

- Sắc Vi bảo bối, để anh xem, mục ni cô đẩy dùng thủ đoạn gì với em.

Dương Thần vừa nói xong, bắt đầu vận khởi thần thức thăm dò tình trạng trong cơ thể Sắc Vi, còn về bản thân Sắc Vi, có chút mơ màng nhìn Dương Thần.

- Dương Thần, em rất khỏe, Sư Phụ của em đâu?

- Mục ta không phải sư phụ của em.

Dương Thần khàn khàn nói.

Sắc Vi gãi gãi đầu, có chút buồn bực.

Dương Thần chuyên tâm xem kỹ từng kinh mạch của Sắc Vi, vừa rồi cũng không chú ý, bây giờ cẩn thận kiểm tra, Dương Thần không khỏi giật mình bật dậy.

- Cái này... Sắc Vi bảo bối, tu vi nội công của em sao đột nhiên tăng nhanh như vậy! ?

Khó trách Dương Thần phải ngạc nhiên như vậy, bởi vì chỉ có mấy ngày không gặp, chân khí trong đan điền của Sắc Vi, không ngờ đã đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên

Chân khí thâm hậu như vậy, giống như cô đã luyện nội công hai mươi mấy năm.

- Nội công?

Sắc Vi có chút mê hoặc

- Không biết, ngày nào em cũng luyện công mà.

Dương Thần hít một ngụm lãnh khí.

Cho dù pháp môn mà Sắc Vi tu luyện là do mình tập trung đạo pháp trăm nhà mà sáng tạo ra, nhưng cũng không thể chỉ trong thời gian ngắn tu vi nội công lại tiến bộ nhanh như vậy, hơn nữa còn trong tình trạng không có sự hỗ trợ của đan dược!

Chỉ có khả năng duy nhất-----chính là đề thăng” Cảnh giới”

Lần trước, Sắc Vi nói hình như lĩnh ngộ được cái gì, nhưng không thể trong nhất thời hiểu rõ được, chẳng lẽ chỉ dựa vào dấu vết nhỏ lúc đó, tạo

thành thành quả hôm nay!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1009

Mất Trí Nhớ.

Con đường tu luyện này, “lĩnh ngộ” luôn có tác dụng nhiều so với “chăm chỉ”! Cho nên điều này đi ngược với đạo lý “trời luôn báo đáp cho những kẻ cần cù”, mới thể hiện rõ điều “trái đạo trời”!

Sắc Vi hiển nhiên là đã lĩnh ngộ được “đạo” của cô, nên mới “lượng biến” thể hiện được chân khí nhập cảnh thần tốc trong việc tu luyện của cô!

Dương Thần tin rằng, chỉ cần cho Sắc Vi hai viên Bô Đề Đơn, xông vào, hấp thụ thêm một chút linh khí, nội trong một ngày mà nhập vào Tiên Thiên cảnh giới thì không phải là không có khả năng!

Bởi vì nhìn mức độ tiến bộ của Sắc Vi, những gì người phụ nữ này lĩnh ngộ, không phải là những cảnh giới bình thường!

Nhưng trong lúc cấp bách, muốn Sắc Vi khôi phục lại dáng vẻ như xưa, mà không phải là mức độ bình thường hiện giờ, biến thành xinh xắn như búp bê Barbie, ngây ngô như thế, như là không có linh hồn vậy.

Dương Thần cầm lấy tay người phụ nữ, sau khi tìm kiếm khắp thân thể, lại cẩn thận kiểm tra bộ não của Sắc Vi.

Kiểm tra một lúc, rốt cục cũng rút ra một chút manh mối!

Gần huyết Bách Hội của Sắc Vi, lại có một chút lực chân nguyên không bình thường, kết hợp với một thứ dược phẩm không rõ tên gọi, đang chiếm ngự chỗ đó, ảnh hưởng đến bộ não thần kinh của Sắc Vi.

Đây rõ ràng là một môn pháp tà đạo chuyên môn khống chế tư tưởng của người khác, tất nhiên là có liên can đến tên ni cô kia!

Bà ta nói muốn thu nhận Sắc Vi làm đệ tử, ít nhiều là do nhìn thấy được tiến độ nhập cảnh thần tốc của Sắc Vi, thậm chí khả năng muốn đoạt lấy công pháp của Sắc Vi là không chừng.

Chỉ trách mình đến quá trễ, cũng không biết bà ta đoạt được hay không!

Nếu như lần sau gặp được bà ta, thì phải hành hạ bà ta mới được!

Thật ra Dương Thần không biết, đúng là Yên Vũ đã có ý nghĩ đó, từ lúc Sắc Vi đến đây, thì bà ta đã kinh ngạc thắc mắc rốt cục Sắc Vi đã tu luyện công pháp nào, chỉ đáng tiếc bà ta chưa hoàn toàn khống chế được tư tưởng của Sắc Vi, thì đã bị Dương Thần làm gián đoạn.

Nhưng nếu đã tìm được mầm mống, đối với Dương Thần mà nói chuyện bứt rứt thì không khó chút nào.

Dù sao thì việc tu luyện của Yên Vũ cũng kém xa mình, “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh” chỉ cần tốn chút công sức giải quyết là được.

- Sắc Vi yêu dấu, em hãy cố chịu đựng, hãy ngủ một chút đi.

Bởi vì Sắc Vi hiện giờ không được tỉnh táo cho lắm, mình nói gì chưa chắc cô ấy đã nghe, cho nên, vì để cho Sắc Vi không vận dụng chân khí lung tung, Dương Thần không thể không điểm huyết vào cổ, để cho cô ấy hôn mê.

Sau đó ôm vào lòng, yên tâm trừ đi chân nguyên và dược phẩm đang chiếm ngự gần huyết Bách Hội của cô.

Không biết Yên Vũ đã sử dụng công pháp gì, xem ra không tầm thường, lực chân nguyên lưu lại trên huyết đạo của Sắc Vi, lạnh tận xương tủy, hiển thị lực công pháp vô cùng thâm hậu.

Chỉ tiếc là tính linh ngộ của cô có phần thua kém, nếu không thì không chỉ phải độ qua kiếp Tam Dương Chân Hỏa.

Tồn hơn nửa tiếng đồng hồ, hết sức tập trung tinh thần, rốt cục thì Dương Thần cũng loại bỏ được độc tố và chân nguyên tà đạo ra khỏi cơ thể của Sắc Vi.

Đồng thời lúc đó, sợi lông mi thon dài của người phụ nữ mơ màng mở ra, mang dáng vẻ e ấp nhìn vào Dương Thần đang ở gần trong gang tấc.

Dương Thần thấy Sắc Vi đã lấy lại được trạng thái ban đầu, mới thở phào, vẻ mặt xinh đẹp của Sắc Vi thoáng qua một tia nghĩ ngợi, hình như mơ hồ nghĩ ngợi rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Giống như em...đang mơ.

Cô thì thảo.

- Thật sao, xem ra vẫn còn nhớ chút ít, em mơ thấy gì nào.

- Rõ ràng em thấy anh đang ở trước mặt, em gọi anh, muốn ôm lấy anh, nhưng hình như em đã mất đi thân hình, chỉ có thể nghĩ như thế mà thôi, không làm được gì cả...

Dương Thần ôm chặt cô, giữ yên trong lòng, hướng vào gương mặt cô hôn một cái.

- Ai bảo em rảnh rồi mà chạy tới cái nơi rừng sâu cốc thẳm này, nếu như anh đến trễ, thì không biết sẽ như thế nào.

Dương Thần đôi phần trách cứ.

Sắc Vi cười mỉu máo:

- Em cũng không nghĩ đến, lên mạng xem qua, nói rằng nơi đây tương đối yên tĩnh, người cũng ít, thì đến thôi, đến chân núi hỏi thăm một chút, dân địa phương đều nói vị sư thái nơi này đức cao vọng trọng, em đến ở nhờ một thời gian ngắn, ai ngờ bà ta lại động thủ với em...

- Lần sau không được lỗ măng như vậy nữa, bây giờ em không còn là người bình thường nữa, những kẻ tu luyện mà nhìn thấy em, phần lớn sẽ để ý em, cho nên hãy luôn cẩn thận.

- Biết rồi mà, nhưng...nhìn thấy anh đối với em như vậy, em rất vui đấy.

Dương Thần vuốt vuốt mũi cô:

- Anh chỉ là, lúc nhìn thấy em làm như không quen biết anh, anh sắp điên

lên đây!

- Thật sao?

- Một câu hỏi vô nghĩa, nếu có một ngày anh bị mất trí, không còn nhớ em nữa, em có thể chịu đựng được không?

Dương Thần hỏi với vẻ mặt đau khổ.

Sắc Vi đột nhiên cong môi:

- Lúc đó em sẽ sướng điên lên mất.

- Cái gì?

Dương Thần ngạc nhiên.

Người phụ nữ cắn nhẹ đôi môi căng mọng:

- Nếu như anh bị mất trí, thì em sẽ có cơ hội cùng anh bỏ trốn, như thế thì những người phụ nữ khác sẽ không tranh giành được với em.

Dương Thần đỡ khóc đỡ cười, cái ý nghĩ này đúng là quá đáng. Nhưng như thế lại khiến hắn cảm thấy áy náy và bất lực, vuốt ve mặt của Sắc Vi, nói dịu dàng,

- Hãy hứa với anh, sau này có chuyện gì hãy bàn bạc với anh nhiều hơn.

Đừng suy nghĩ nhiều, đừng sợ anh bận, và đang ở với ai, cho dù là muốn anh cùng ăn sáng với em, đi dạo phố với em, thậm chí là trò chuyện với em, anh cũng sẽ cố gắng đáp ứng cho em.

Đừng ép uổng mình quá, hãy cho anh biết em nghĩ gì và muốn làm gì, đừng bận tâm cho anh nhiều quá, hãy vì sự an toàn của em trước.

- Sao anh lại đột nhiên nói những chuyện này, làm như em rất tội nghiệp vậy, chỉ là em muốn đi ra ngoài một mình thôi.

Sắc Vi phì cười nói.

- Anh không nói đùa đâu, anh nói thật đấy.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Sắc Vi ngậy ra nhìn hắn một lúc, mới gật nhẹ đầu, sau đó dựa vào ngực Dương Thần, hỏi:

- Hôn lễ của anh xong cả rồi chứ, chừng nào anh về Trung Hải?

Dương Thần lắc đầu, cười đau khổ nói:

- Chúng ta xuống núi, trước đã, sau đó đi thông thả một đoạn, những ngày nay phát sinh nhiều chuyện phức tạp, anh cũng có một số tình huống mới cần nói, việc tu luyện của bọn em...xem ra nên tăng tốc hơn...

Sắc Vi sững sốt, hiển nhiên là không hiểu, nhưng lại cảm thấy đây không phải là tình trạng bình thường, cô ngoan ngoãn ngồi dậy, khoác tay Dương Thần, trời giữa tháng 9 đêm xuống nhanh hơn, khí trời tà tà chiều, hai người vừa đi, Dương Thần vừa nói những việc đã xảy ra gần đây.

Lúc Sắc Vi nghe đến chuyện Dương Thần sẽ đối nghịch với Hồng Mông và gia tộc Ân Thế, thậm chí là đã giết hai gã đặc sứ, không kiềm được mở to đôi môi đỏ, mở to hai mắt, để lộ không ít vẻ mặt đáng yêu.

Dương Thần hỏi có chút không yên:

- Sắc Vi yêu dấu, có phải em cảm thấy anh quá tàn nhẫn không?

Sắc Vi lắc lắc đầu:

- Không đâu, anh làm như thế là vì muốn bảo vệ chúng em, để cho chúng em có thể giống như anh, trở nên mạnh mẽ, sống thật là lâu, em hiểu mà.

- Nhưng anh...còn phải giết thêm vô số người nữa, mà những kẻ đó có thể là không thù không oán với anh.

Dương Thần thở dài.

Sắc Vi vui vẻ mỉm cười nói:

- Không sao, cùng lắm là đợi sau khi em trở nên lợi hại, em sẽ giúp anh giết họ, hoặc là anh đem những kẻ muốn giết đến trước mặt em, em sẽ giúp anh lấy mạng của họ.

Dương Thần vui mừng:

- Đây chính là điểm anh yêu thích ở em, nhưng chỉ là giết người, ý mạnh hiếp yếu, sẽ không hợp với anh đâu, nếu tất cả đều phải chết, thì chỉ trách họ cản đường của chúng ta. Anh sẽ không nung tay, em không cần lo nghĩ nữa.

- Ừm, em tin anh.

Sắc Vi cười dịu dàng.

Dương Thần nhìn kỹ ánh mắt của Sắc Vi, trong con người sáng lấp lánh, so với trước kia, tình cảm hơn nhiều, nhưng hình như thêm một chút lãnh đạm và kỳ lạ.

- Sắc Vi yêu dấu, cảnh giới của em, gần như đã đến được lĩnh vực hoàn toàn mới, lần này về, anh sẽ cho em vài viên bồ đề đan mà anh đã lấy được, nếu như biết cách vận dụng, thì chuyện vào Tiên Thiên là dễ như trở bàn tay.

Nói đến chuyện này, sắc Vi khó mà che dấu niềm vui:

- Ông xã, em đã hiểu lần trước lúc trên núi rốt cục đã nghĩ gì rồi! Trận mưa lôi đó đã khiến em hiểu ra rất nhiều chuyện, nhưng mà...nhưng mà...

- Nhưng không thể nói ra có đúng không?

Dương Thần mỉm cười.

Sắc Vi buồn rầu gật đầu:

- Chính là nói không nên lời, rõ ràng là em biết rất nhiều, nhưng lại không biết diễn tả thế nào.

- Đúng rồi đấy, sự lĩnh ngộ về đạo của mỗi người không giống nhau, vốn dĩ không thể dùng lời để diễn tả.

Dương Thần cảm khái nói:

- Anh nói cho em biết, Yên Bà Bà của Dương gia Yên Kinh, lúc đầu bà ấy đã dùng một chút hình ý tàn bạo miễn cưỡng chỉ điểm cho anh đột phá tiến vào bí quyết Thần hóa, nhưng cũng phải xem vận mệnh của anh.

Theo như hiện giờ mà nói, sự lĩnh ngộ về đạo của anh mạnh hơn bà ấy, nhưng là do bà ấy đã chỉ đạo cho anh, cho nên về những chuyện này, chỉ có thể cảm nhận, mà không thể diễn đạt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1010

Vũ Vân.

Theo như cách nói của Dương Thần, một Sắc Vi giàu cảm xúc vô cùng đồng tình, nhíu mày nói:

- Cảm giác của em hiện giờ, là có thể thi triển một ít kỹ xảo thần kỳ, nhưng đáng tiếc không có năng lượng để chống đỡ sự thi triển của em, có thể là do việc tu luyện và cảnh giới của em không hợp nhau.

Dương Thần cười nói:

- Anh rất mong được thấy, Sắc Vi yêu dấu của anh đã lĩnh ngộ được gì, đợi về rồi anh sẽ ..., tranh thủ trong hai ngày nay đột phá ra.

Sắc Vi tò mò nói:

- Ông xã, anh lại đi nữa sao? Hình như là rất gấp?

Dương Thần bắt lặc:

- Còn không phải là chuyện Lý Độn của Lý gia ở Yên Kinh đó sao, anh ta kết hôn với tiểu thư họ Đường không được mấy hôm, anh phải đến đó một phen, xong việc sẽ về.

- Mang theo chính cung nương nương à?

Sắc Vi bốn cọt cười hỏi.

Dương Thần ngượng ngùng cười nói:

- Đừng nhắc nữa, chỉ cần không mang theo con gái là ơn trời đất rồi.

- Con gái à?

Sắc Vi thất thanh kinh ngạc.

- Ông xã, bọn anh có con khi nào thế?

Đây mới chính là mối quan tâm của người phụ nữ.

Dương Thần gấp rút kể về việc nhận nuôi Lam Lam, lại giới thiệu một chút về Lam Lam, mới khiến cho Sắc Vi hiểu ra mọi chuyện.

Không khỏi khanh khách cười nói:

- Đợi khi về em cũng muốn gặp nó một chút, nếu như là con nuôi, thì có nghĩa là con của tất cả chúng ta.

- Sao lại nói như thế! Cho dù là con ruột, không cần biết là ai đã sinh ra, tất cả những người còn lại đều phải coi như con đẻ của mình!

Dương Thần giả vờ hờn giận nói.

- Suy nghĩ xa vời quá.

Sắc Vi chu môi:

- Nhưng mà theo tình hình hiện giờ, em thấy là nhận nuôi thì đáng tin cậy hơn, em cũng muốn nhận nuôi một đứa, đến lúc đó sẽ giao lưu với em Lâm về cách nuôi dạy con cái.

Dương Thần cười to:

- Ha ha, em không sợ Nhược Khê nữa à, con yêu tinh ngày thường dữ dằn như thế, mà khi thấy Nhược Khê như chuột thấy mèo toát cả mồ hôi lạnh đây.

Sắc Vi bĩu môi:

- Có gì đáng sợ chứ, không phải anh đã nói, có một cái hẹn một năm với chính cung nương nương sao?

- Nói là như thế, nhưng thời hạn một năm này...cũng sắp đến rồi, tháng 3 năm sau, cũng sắp đến kỳ hạn rồi, dù gì thì bây giờ cũng đã tháng 9.

Dương Thần thở dài:

- Thời gian trôi qua nhanh thật, nhưng anh nghĩ đến lúc đó, Nhược Khê chắc sẽ không làm gì quá đáng đâu, dù gì thì cả hai cũng đều đã thay đổi.

Sắc Vi gật gật đầu, cười nói:

- Chúng ta mau về thôi, Thiện Ny sắp tan ca, mẹ vợ anh cũng về rồi đây.

Dương Thần vừa nghe nói Mã Quế Phương thì lập tức cảm thấy đau đầu, nhưng khi nghĩ đến chị em nhà họ Thái, cũng là bên đó thoải mái hơn, cũng không sao.

Mang theo Sắc Vi trở về, chắc sẽ chịu một chút ảnh hưởng, khi về đến khu biệt thự phía Tây Trung Hải, thì trời đã tối.

Biết rằng Dương Thần và Sắc Vi cùng trở về, Mạc Thiện Ny đặc biệt căn dặn mẹ mình trên đường về mua thêm một ít thực phẩm tươi, hai mẹ con hiện giờ đang lui thủi trong bếp.

Đợi Sắc Vi vừa vào cửa, Mạc Thiện Ny vui mừng tiến lên trước, chùi chùi tay vào chiếc tạp dề, lao vào ôm lấy Sắc Vi.

- Cô đã về rồi, có phải đã gặp rắc rối gì không?

Có thể thấy rằng, hai người phụ nữ này khi sống chung với nhau, tình cảm đã thân thiết như người một nhà.

Sắc Vi gật đầu:

- Đợi khi ăn cơm tôi sẽ kể cho cô nghe, tôi không có chuyện gì đâu.

Đầu kia Dương Thần lập tức vã mồ hôi, xem ra chuyện con gái mình sẽ không thể có cái hôn lễ nào, khiến cho người làm mẹ như Mã Quế Phương không được bình tĩnh.

Dương Thần cung kính cúi đầu:

- Mẹ nói đúng, con đã không được chu đáo, đã quên không gọi về nhà.

Mã Quế Phương hơi dừng lại, dù gì thì mọi chuyện cũng đã đến nước này, bà cũng chấp nhận rồi, quay lại mời Dương Thần ngồi, rồi rót trà cho hắn.

Hiếm khi được yên tĩnh để cho hai người phụ nữ thân yêu ngồi ăn cơm với nhau, bên cạnh còn có một bà mẹ vợ, bữa cơm đó Dương Thần cảm thấy ngon hơn nữa chính là sự ấm áp.

Mã Quế Phương tuy sắc mặt không mấy thân thiện, nhưng bà thuộc loại

người điên hình thương chàng rẻ, lâu lâu lại gấp thức cho Dương Thần, lại còn đặc biệt hấp cho Dương Thần hai nồi cơm, bà đã xem Dương Thần như heo rồi.

Cũng may khả năng ăn uống của Dương Thần cũng khá, một bàn lớn thức ăn đã vơi được gần hết.

Chỉ là, Mã Quế Phương rất tức giận đối với Dương Thần, từ đầu tới cuối không cười lấy một cái, đặc biệt là khi nghe nói Lâm Nhược Khê đã nhận nuôi một đứa con, tâm trạng còn xấu đi.

- Dương Thần, sau này khi con có con với con gái ta, thì nhất định không được để con của Tổng giám đốc Lâm ăn hiếp nó.

Mã Quế Phương bắt đầu lo lắng cho tương lai đứa cháu sau này.

Dương Thần sắc mặt cực kỳ lúng túng, và gương mặt Mạc Thiện Ny ửng đỏ cả lên.

- Mẹ! Mẹ nói gì thế! Chuyện còn xa lắm!

Người phụ nữ đã xấu hổ lắm.

Dương Thần cười ngốc nghếch nói:

- Mẹ, mẹ đừng lo quá, Nhược Khê yêu con nít còn hơn cả con, không cần biết là con của ai, cô ấy cũng yêu thương hết.

- Vậy thì mẹ yên tâm, nghe Thiện Ny nói Tổng giám đốc Lâm từ nhỏ đã theo ba mình đi làm công ích, còn đến cô nhi viện làm tình nguyện, thật đáng tiếc, một cô gái tốt như vậy, sao lại đi dây dưa với con được chứ.

Mã Quế Phương lắc đầu thờ dài.

Dương Thần khò sở, sao lại nói như mình là con cóc đòi ăn thịt thiên nga chứ?

Mạc Thiện Ny chu mỏ nói:

- Mẹ, mẹ nói gì thế, có ai lại nói về con rẻ mình như thế?

Mã Quế Phương quay đầu đưa gõ gõ lên đầu con gái:

- Con gái ngốc, nếu như nó không phải một đôi với Tổng giám đốc Lâm, thì đám cưới này sẽ không có con sao?

Mạc Thiện Ny lè lưỡi:

- Nếu không có Nhược Khê thì cũng còn em Sắc Vi mà, cô ấy quen với Dương Thần trước con mà.

- Có chuyện này nữa sao?

Mã Quế Phương nhìn Sắc Vi đang im lặng.

Sắc Vi hé miệng cười nói:

- Tôi sẽ không kết hôn với Dương Thần đâu, tôi không hợp.

Dương Thần thật không được tự nhiên, Mã Quế Phương nói những lời này, thật ra cũng chỉ là muốn khơi gợi sự áy náy của mình thôi, không bàn cãi nữa, bà ta đã thành công, mình đã không còn mặt mũi đối diện với các cô ấy nữa.

Suy nghĩ kỹ lại, nếu không phải trời xui đất khiến làm mình phải lấy

Nhược Khê, trở thành bạn gái chính thức của mình, hoặc nếu quen biết sớm hơn, thì Mạc Thiện Ny cũng khá hợp với mình.

Nhưng sự đời không có nếu như.

Mình cũng chỉ còn cách chai mặt, làm hết khả năng có thể mà chiều chuộng họ, còn đối với sự oán hận của Mã Quế Phương, mỉm cười, thôn Kim Sơn gần đỉnh núi, đã bị cháy rụi một mảng rừng lớn mưa khói khắp nơi.

Hình bóng một nam một nữ, đã xuất hiện từ trong không trung xuống đất.

Người phụ nữ này, mặc bộ đồ dài, xinh đẹp tuyệt trần, cởi bỏ chiếc mũ ni cô, mái tóc xõa dài đen nhánh chính là sư thái Yên Vũ.

Còn người đàn ông, gương mặt góc cạnh có phần giống với Yên Vũ, nhưng thân hình cao lớn, mặc một bộ đồ dài đen, nét mặt kiêu căng.

- Thật đáng chết! Họ đã đi rồi, chúng ta đã đến trễ!

Sư thái Yên Vũ tức tối dậm chân.

Người đàn ông trầm ngay nét mặt:

- Hãy yên tâm, Phi Vũ, nếu đã nhìn thấy người thật, với trí nhớ và tài nghệ vẽ siêu phàm của em, cùng lắm là vẽ lại hình ảnh người đó, sau đó phái những người của giới hoàng đi điều tra là được rồi. Người đàn ông trẻ tuổi có tu luyện, toàn cảnh Hoa Hạ cũng không nhiều đâu, chắc chắn sẽ có manh mối.

Ánh mắt Yên Vũ sư thái tỏa sáng:

- Cũng là đại ca suy nghĩ chu đáo, lát nữa em sẽ vẽ ra, tên tiểu tử đáng ghét, đã dám hủy hoại việc tu luyện của em, Yên Phi Vũ chúng ta chưa từng chịu sự sỉ nhục này bao giờ.

- Đợi khi em tìm thấy hắn, anh sẽ đi cùng với em, em của Yên Phi Vân này tuyệt đối không phải chịu sự ức hiếp nào, nhưng em hãy cảnh giác đừng để quá nhiều người biết, nếu đến tai cha, ông ấy rất xem trọng mặt mũi, chuyện của em nhất định sẽ bôi nhọ mặt mũi của ông ấy, cả anh và em sẽ không tránh khỏi bị trách phạt đâu.

- Hừ, em là em, ông ta là ông ta, liên quan gì đến nhau? Huống hồ, ông ta sẽ không quan tâm đến em đâu.

Yên Phi Vũ khinh thường nói.

- Nhị muội, không được nói về cha như thế! Bao nhiêu năm qua có bao giờ ông ấy không nhớ nhung em và tam muội đâu? Em không nên làm cho quan hệ hai người xấu đi nữa, vì chuyện năm xưa em vẫn chưa chịu quên đi sao?

Yên Phi Vân nhú mày nói.

- Nếu ông ta nhớ bọn em thật, thì đã không bỏ mặc bọn em ngàn ấy năm! Càng không thèm đi tìm tam muội!

- Em...chẳng lẽ bảo em đi xin lỗi cha mà cũng khó vậy sao?

Yên Phi Vũ lạnh lùng nói:

- Đại ca, em muốn anh giúp em, chứ không phải để nghe những lời này

của anh, nếu anh không muốn, em sẽ tự tìm cách, muốn em đi xin lỗi cha à, em không đi! Em đâu có gì sai!

Yến Phi Vân thở dài nặng nề:

- Thôi được, nếu đã như thế, em cứ đi tìm đi, nếu tìm được, hãy nói anh nghe, anh về đảo Chư Thiên trước.

Nói xong, bóng dáng người đàn ông thoát một cái mắt hút trên đỉnh núi.

Chỉ để lại Yến Phi Vũ im lặng đứng ở bên mép tường đã nát, nhìn những ngôi sao trên bầu trời đen nhánh, như là đang nhớ lại điều gì đó.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1011

Nữ Nữ.

Trung Hải, biệt thự phía Tây, Sắc Vi đang ở trong phòng ngủ.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm ngào ngạt của hoa hồng, trộn lẫn với hương thơm trên mình người phụ nữ, có thể nghĩ thấy hương thơm nhẹ nhàng ấm áp.

Trên chiếc giường gỗ rộng lớn của Sắc Vi, trên người chỉ mặc một chiếc đầm ngủ bằng voan màu đen mỏng manh, hiện giờ đang ngồi xếp bằng, nhắm chặt mắt, từ từ chìm đắm vào thế giới riêng của mình.

Bên cạnh cô, Dương Thần đang lặng lẽ ngồi trên mép giường, hít thở không gây bất cứ tiếng động nào.

Vừa lúc này, Dương Thần đã cho Sắc Vi uống một viên Bồ Đề Đơn, lập tức để cho Sắc Vi bắt đầu tăng cường vận chuyển truyền thụ môn pháp của mình, dùng để tiêu hao dược lực của Bồ Đề Đơn, mau chóng hấp thu linh khí để làm dịu và khuếch trương kinh mạch của cơ thể, chân khí tràn đầy.

Bồ Đề Đơn này tuy là đơn dược hạng thấp, nhưng đối với những tu sĩ mà nói, rất hiệu quả.

Một khi Sắc Vi tiêu hóa mấy viên thuốc kia, hấp thụ vào những linh khí, hiệu quả cũng khá cao.

Dương Thần dùng thần thức lảng lảng điều tra, cảm thấy chân khí trong cơ thể của người phụ nữ nhanh hơn so với tốc độ bình thường, nhanh hơn gấp 10 lần không ngừng tinh luyện.

Giống như một cỗ máy lọc dầu, tuy đã thay đổi một số linh kiện mới, không chỉ gia tăng về số lượng lọc dầu, mà hiệu suất lọc và chất lượng dầu cũng gia tăng!

Chẳng trách sao Tiêu Chỉ Tình nói khi dùng thuốc quá nhiều sẽ khiến cho tu sĩ trở nên điên cuồng hơn cả pháp bảo bình thường, đây không phải là bảo bối một lần, hiệu quả lại rõ ràng!

Chỉ tiếc là tác dụng của Bồ Đề Đơn, đối với việc tu luyện trong thời kỳ Độ Kiếp của mình gần như không đáng kể. Nếu không thì Dương Thần cũng không ngại dùng một viên.

Xung quanh cơ thể của Sắc Vi, linh khí màu xanh biển cỏ vẻ rất nồng đậm, cũng có thể là vì người phụ nữ lĩnh ngộ được ‘Đạo’ vốn là từ trận mưa lôi, cho nên mới hướng vào thuộc tính ‘thủy’ một trong năm ngũ hành.

Nhưng thực ra cũng không có gì đáng coi trọng, tuy đường đi khác nhau nhưng cuối cùng cũng đổ về một đích, không có ảnh hưởng gì lớn.

Từng phút từng giây trôi qua, Dương Thần cũng không dám làm phiền,

lặng yên ở bên cạnh.

Dần dần, da dẻ của Sắc Vi càng lúc càng mịn màng nhẵn bóng lên, giống như được bao phủ một lớp nước mỏng, trắng trẻo nõn nà, khiến cho người ta cảm thấy như chạm vào sẽ vỡ ra.

Theo sự khuếch trương của cảnh giới, nét đặc biệt của người phụ nữ mang theo vài nét quyến rũ.

Sắc Vi đang ngồi xếp bằng lặng lẽ, khiến cho Dương Thần nhìn đắm đuối, không kiềm được mà nuốt nước bọt.

Vốn dĩ trên dung mạo người phụ nữ, đúng là không bằng vẻ diễm lệ của Lâm Nhược Khê, nhưng Sắc Vi trong giờ phút này, đúng là trong cảnh đẹp huyền ảo, hiển thị vẻ đẹp không thua kém!

Chẳng trách sao ni cô lại mê tu luyện đến vậy, phụ nữ tu luyện có thể đạt được kết quả nâng cao sắc đẹp! Dương Thần suy nghĩ một cách bất lương.

Đúng vào lúc hắn đang mê đắm nhìn người phụ nữ, Sắc Vi gần như trong tu luyện hiệu quả của thuốc đã thối lui, mà đan điền cũng đã tới một trình độ tràn đầy mà trước kia chưa từng có, và theo bản năng đã dần tỉnh lại từ trạng thái đắm chìm.

Từ từ mở mắt ra, Sắc Vi nhìn thấy Dương Thần đang nhìn mình đắm đuối, thậm chí sắp chảy cả nước miếng, gần như bực bội.

- Ông xã, anh...anh làm sao vậy..

Dương Thần lúc này mới không ngừng nuốt nước bọt, cũng không cảm thấy khó xử, dù sao thì cũng đâu phải là ngoài đường ngoài xá nhìn lên cô gái nhà người ta.

- Sắc Vi yêu dấu của anh, tối nay chúng ta đừng tu luyện nữa.

- Tại sao, không phải anh rất muốn nhìn thấy sự đột phá của em sao?

Sắc Vi hỏi một cách khó hiểu.

Dương Thần cười ha hả phui phui tay:

- Con người khi có niềm vui thì phải biết tận hưởng, chúng ta đã không gần gũi nhau một thời gian rồi, cảnh trí lãng mạn như thế, sao lại để lãng phí được...

Sắc Vi liền hiểu ngay ý muốn của người đàn ông, vừa cảm thấy nực cười đồng thời lại cảm thấy không thể làm gì khác.

Không đợi cô nói thêm câu nào, Dương Thần đã nhào tới, ôm lấy vòng eo của cô, khiến cho cả thân thể ngọc ngà của Sắc Vi ngã trọn vào lòng.

Một tay nựng mặt, nghiêng đầu qua hôn lên cô, còn tay kia mò mẫm lên ngực, cách một lớp vải voan mỏng manh nửa trong suốt, nhẹ nhàng nhào nặn bộ ngực, khẽ nắn cái núm đỏ nhô lên.

Thương thức mùi hương phát ra từ đôi môi người phụ nữ, sau một trận hôn nồng nhiệt, Dương Thần chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, chỉ là Sắc Vi đang bị cái nhiệt tình bộc phát đột ngột làm cho hơi thở hỗn hển.

- Chẳng phải đã nói những người tu luyện đều là những bậc cao nhân đặc

đạo, thanh tâm quả dục sao, tại sao anh chàng nhà ta suốt ngày chỉ đến những chuyện đáng xấu hổ này chứ?

Sắc Vi cười trách móc chỉ vào trán người đàn ông.

Dương Thần cười ha hả:

- Những gì trên ti vi đều là giả dối, nếu như không có chút dục vọng, vậy thì tu luyện để làm gì? Anh không cần biết những người khác muốn trường sinh bất lão hay thiên hạ vô địch, anh để cho bọn em tu luyện là muốn bọn em khỏe mạnh, xinh đẹp. Anh muốn trở nên mạnh mẽ, là vì không muốn để ai bắt nạt, nếu như sống mà không vui vẻ, thì tu luyện có nghĩa lý gì?

- Cho dù nói gì thì anh cũng đều có lý cả...

- Anh không chỉ có lý, mà còn có thể lực, tối nay em và Thiện Ny chạy không thoát đâu!

Sắc Vi nghe vậy, sợ hãi kêu lên:

- A...

Anh còn muốn hai người cùng một lúc sao?

Không đợi người phụ nữ nói thêm câu gì, Dương Thần đã vật cô xuống giường, đè từ phía sau, tung vạt váy sau lên, để lộ cặp mông to tròn...

Cái làm cho Dương Thần phát điên chính là người phụ nữ đã không mặc nội y, một khe rãnh sâu mê hồn, đã phơi bày trước mặt.

Nuốt nuốt nước bọt, Dương Thần chặc chặc nói:

- Sắc Vi yêu dấu à, nếu là vào thời cổ đại, em chính là yêu nữ, còn dám nói anh tâm tư bất chính, cả hai ta đều như thế thôi...

- Hừ, còn không phải là vì phối hợp cùng anh sao.

Sắc Vi nhắm chặt mắt lại, mí mắt run rẩy.

Dương Thần mừng rỡ, cởi bỏ tất cả, rất nhanh tiến vào đồng thể của người phụ nữ...

Tuy rằng đã có một thời gian không gần gũi, nhưng hai người đã rất tâm đầu ý hợp, như ngựa quen đường cũ, rất nhanh đã tiến vào trạng thái điên đảo.

Quần quýt không rời, thân thể và linh hồn giao hòa.

Sau khi hưởng thụ xong cả ba đợt, Dương Thần mới chịu buông tha người phụ nữ đang mê mê muội muội như sắp xuất thần.

Thăm dò ngôi biệt thự một chút, Mã Quế Phương đã đi ngủ trong căn phòng của mình, vội vã sang phòng kế bên thăm dò phòng của Mạc Thiện Ny, cô đang mặc bộ đồ ngủ nhưng chưa ngủ say, hần trực tiếp lôi cô đến phòng của Sắc Vi.

Mạc Thiện Ny còn chưa kịp kêu la, thì đã bị Dương Thần dùng miệng khóa môi, cô nghĩ rằng đêm nay Dương Thần chỉ ngủ với Sắc Vi, sau khi xem sách cũng định đi ngủ.

Tuy rằng mình cũng vui vẻ khi ở cùng người đàn ông, nhưng không có nghĩa là đang mê mẩn muốn làm chuyện đó, thật sự là, sự thỏa mãn về tâm

hôn đôi với Thiện Ny mà nói là quan trọng hơn cả, chỉ là không ngờ, vẫn không thể ‘may mắn thoát khỏi’.

Điều làm cho cô xấu hổ hơn cả, chính là lại bị bông đến giường của Sắc Vi, một bên là người chị em đang trần truồng mà ngủ, một bên đang bị Dương Thần đè ép, cái cảm giác đó kích thích hơn rất nhiều so với khi đơn thuần chỉ có hai người âu yếm nhau!

Tuy rằng trước kia cả hai không chỉ một lần cùng làm chuyện này với Dương Thần, nhưng không vì thế mà chuyện này có thể quên được.

Đến khi trên người Mạc Thiện Ny chỉ còn một chiếc đầm voan đã bị cởi bỏ hết nút, bị Dương Thần ôm chặt lấy eo, tiến vào từ sau lưng, thì Sắc Vi đang cười rộng lượng, rất thích thú khi quan sát vẻ mặt của Thiện Ny.

Sắc Vi nhìn thấy Thiện Ny cũng bị đối đãi như mình, rên rỉ không ngừng, rất thỏa mãn.

- Thiện Ny, chị đẹp lắm, sắc mặt hồng hào quá.

Sắc Vi tươi cười.

Mạc Thiện Ny đang đắm chìm trong một nơi không ai giao chiến, một bên là một Dương Thần như thủy triều dâng trào, một bên là Sắc Vi e thẹn vừa kích động.

Giác quan tươi đẹp như vậy, người phụ nữ không ngừng co giật cơ thể, làm cho Dương Thần ở phía sau cũng hưởng thụ được mùi vị khác so với bình thường.

Đợi cho Dương Thần xong đợt công kích đầu tiên, Mạc Thiện Ny giống một lớp bùn nhão, nằm bẹp xuống giường đôi môi mở ra, nhìn Sắc Vi với vẻ oán than:

- Em cứ cười chị đi, mặc dù biết rõ thể chất của chị không tốt bằng em.

Sắc Vi nằm xuống, ôm lấy cái cổ trắng ngọc của Mạc Thiện Ny, bắt giác hôn lên đó một cái, rồi lại hôn lên cái môi đỏ hồng của Mạc Thiện Ny.

Mạc Thiện Ny cũng rất phối hợp, ngọ nguậy đôi môi anh đào, cùng kết hợp với đôi môi của Sắc Vi.

Chiếc lưỡi nhỏ nhắn, đang tiếp xúc lẫn nhau, từ từ quán lấy.

Hai kiều nữ với thân hình trần truồng, bộ ngực đầy đặn khẽ đè lên bộ ván, nằm trên giường cọ sát vào nhau hôn thắm thiết...

Đang lúc định để cho Mạc Thiện Ny nghỉ ngơi, để tiếp tục lần hai, Dương Thần nhìn thấy cảnh này, không chớp mắt, cảnh tượng này quá thân mật!

Nhìn thái độ của hai cô khi hôn nhau, cũng không xa lạ gì mấy, phối hợp rất tốt, xem ra ngày thường chắc cũng làm không ít.

Cánh môi trắng mịn của hai người phụ nữ sau khi tách ra, còn rớt ra một sợi tơ trong suốt.

Lúc này, cả hai người phụ nữ đều quay đầu nhìn Dương Thần theo bản năng, lúc này hai cô mới biết có một người đàn ông đang nhìn từ sau lưng với vẻ thèm thuồng.

Dương Thần từ ánh mắt dò xét giờ khôi phục lại, cười tà:

- Hay đây...hai em đều giấu anh, cả hai đã tìm thấy niềm vui khác rồi đúng không.

Hai người phụ nữ đều đỏ cả mặt, Mạc Thiện Ny oán giận nói:

- Cũng đều do anh cả, cứ nhất định đòi cả hai, nếu như có ngày nào đó anh đi mất, khi Sắc Vi tỉnh lại mà đòi hôn, em thì còn đang ngủ, thì bị cô ấy hôn đây...

- Cái gì nào! Rõ ràng là chị cũng đồng ý, sao bây giờ lại đổ cho em!

Một Sắc Vi xuất thân từ giới xã hội đen giờ như cô thiếu nữ e thẹn, vẻ mặt đầy vẻ oán than.

Dương Thần cười ha hả:

- Các em không cần phải giải thích, anh đâu có nói các em không được phép làm vậy, nhìn các em yêu quý nhau như vậy, anh mừng còn không kịp đây chứ. Sắc Vi yêu dấu, nếu như em có hứng thú với phụ nữ, hay là tìm cơ hội bảo An Tâm và Minh Ngọc tới đây, đến lúc đó cả 5 người cùng lúc nhé?

- Em...em không có!

Sắc Vi nóng nảy:

- Ông xã, anh đừng tin! Đó là Thiện Ny nói bậy! Bởi vì em với cô ấy tình cảm rất tốt, rất thân, nên mới muốn hôn cô ấy, em không phải vì chuyện gì khác đâu...

- Cái gì? Là chuyện gì?

Dương Thần cười tà.

- Là...

Sắc Vi cắn răng:

- Là chuyện quan hệ giữa phụ nữ với nhau...

Vừa nói xong, Mạc Thiện Ny với thân thể rã rời cùng phá ra cười, néo nhẹ khuôn mặt của Sắc Vi.

- Sắc Vi ngốc, ông xã đang chọc em mà! Hơn nữa chuyện em thích phụ nữ thì cũng đâu liên quan đến anh ta!

Sắc Vi nhìn ánh mắt bốn cọt của Dương Thần, mới biết đã trúng bẫy rồi, không kiềm được cắn chặt răng, gương móng xông tới bóp cổ Dương Thần!

- Các người hòa với nhau ức hiếp em!

Dương Thần không ngờ Sắc Vi cũng có lúc phát cuồng đến vậy, cười to không ngừng, đồng thời không hề khoan nhượng lại một lần nữa đè người phụ nữ xuống giường.

- Vốn dĩ là Thiện Ny đã đỡ cho em, nhưng em đã tự xông đến, vậy thì anh sẽ lần lượt từng người một!

- Á! Chị Thiện Ny cứu mạng... ưm ưm...

Một đêm mưa hỉ sự, đóa hải đường nở rộ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1012

Dù Sao Cũng Có Chút Đáng Tin.

Trong phòng của Sắc Vi cả đêm, đến sáng sớm, tinh thần của Dương Thần như tràn đầy sinh lực.

Hai thân thể của Mạc Thiện Ny và Sắc Vi vẫn còn đang trần như nhộng, hơn một nửa thân thể xinh đẹp kia đang lộ ra bên ngoài, may thay tổ chất cơ thể đã được cải thiện đáng kể nên cũng không dễ bị cảm lạnh.

Dương Thần thích thú hôn lên mặt của hai người phụ nữ này, hai người này vẻ mặt vẫn còn nũng nịu, cũng không biết là đang thì thầm cái gì, tóm lại là không muốn mở mắt, nghĩ đến trận đại chiến hồi sáng sớm khiến các cô rất vất vả.

Hai người phụ nữ cùng ở lại để nằm ngủ tiếp, còn Dương Thần thì mặc quần áo, hừ nhỏ một tiếng rồi chạy về nhà ăn sáng.

Đối với quyết định đưa hết những người phụ nữ này tập trung vào một chỗ thì Dương Thần cảm thấy bản thân mình thật anh minh. Những ngày sống thần tiên như vậy mới là ước mơ bấy lâu nay của mình.

Đương nhiên, nếu như Lâm Nhược Khê cũng “biết điều” chút, ví dụ như là đừng có đi ngủ cùng với Lam Lam thì thật vừa với ý mình.

Vừa mới bước vào trong phòng khách thì không khí trong phòng đã ngập tràn mùi thơm của bữa sáng.

Điều khiến cho Dương Thần kinh ngạc đó là lúc này, theo như bình thường thì trong nhà chưa bắt đầu bữa sáng mới đúng, nhưng hôm này thì lại sớm một cách kỳ lạ, những người phụ nữ trong nhà đều đã sớm ngồi trước bàn ăn.

Lâm Nhược Khê ăn mặc chỉnh tề, khoác bên ngoài một chiếc áo khoác gió theo phong cách châu Âu, phối hợp với chiếc váy hoa, đi một đôi tất giấy càng tôn lên vẻ đẹp nõn nà, thon dài của đôi chân, trông rất sang, không giống như đi làm, nhưng lại đẹp hơn bình thường.

Bây giờ đã là một ngôi sao lớn, mặc dù Tuệ Lâm cũng ăn mặc rất cầu kỳ, nhưng bất luận cho tư thế có ung dung như thế nào cũng khó có thể so sánh với người phụ nữ này được, luôn cảm thấy vẫn còn chút khác biệt, giống như chỉ làm nền ở một bên.

Lúc này, ngồi bên cạnh Lâm Nhược Khê là Lam Lam đang ôm một bát mì có canh to đùng. Món mì này giống như được đặc biệt làm cho cô bé này, người khác không có phần.

Thay một chiếc váy ngắn màu xanh vẫn thích mặc thường ngày, đối với thể chất của Lam Lam mà nói thì vấn đề thời tiết thực sự không đáng phải

quan tâm.

Dựa vào mức độ yêu quý của Lâm Nhược Khê đối với cô bé này mà nói thì có lẽ những thứ này đều là do Lam Lam thích. Nếu như thực sự chỉ thích mặc chiếc váy màu xanh thì chỉ cần mua một đồng về rồi thay đổi thường xuyên.

Cô bé vừa đúng lúc ăn xong hết cả một bát mì to có nước canh gồm cả rau và thịt băm thì nhìn thấy Dương Thần bước vào cửa.

- Chú xấu xa trở về rồi.

Lam Lam ngẩng đầu lên, hô lớn.

Sắc mặt Dương Thần có vẻ rất bối rối, vốn định lén lút chạy lên tầng, giả vờ như qua đêm ở nhà, nhưng không ngờ hôm nay mọi người đều dậy sớm.

Lập tức, những người phụ nữ trong nhà đều nhìn Dương Thần với ánh mắt kỳ quái. Đương nhiên tất cả mọi người đều biết rõ, tối qua Dương Thần qua đêm ở ngoài.

Còn Quách Tuyết Hoa và vú Vương vừa mới vui mừng vì đôi vợ chồng này đã nên chuyện, nhưng không ngờ, vì Lam Lam ngủ với Lâm Nhược Khê một đêm mà Dương Thần lập tức ra ngoài ngủ.

Điều này thực sự trùng hợp, nhưng những người phụ nữ này nhìn Dương Thần như đang “đói khát”.

Dùng đôi mắt oán trách liếc nhìn Dương Thần một cái, sắc mặt Quách Tuyết Hoa vẫn không đổi, nói:

- Sáng sớm đi dạo cái gì nữa, mau mau ăn bữa sáng thôi.

Dương Thần ngăn người ra, trong lòng khâm phục trình độ nói chuyện của mẹ mình. Đúng vậy, mình đang “đi dạo sáng sớm”, không phải là nửa đêm đi đến nhà người phụ nữ khác để ngủ.

Mặc dù trong lòng mọi người đều biết rõ, nhưng điều này ít nhất cũng dễ nghe hơn.

Dương Thần cười híp mắt ngồi vào vị trí của mình, vú Vương cũng rất bình tĩnh mức cho hẳn một thìa cháo.

Chỉ có điều, khi Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần bước vào cửa, sau khi nhìn với ánh mắt lạnh lùng thì không nói gì nữa, chỉ lấy những thứ mà Lam Lam thích ăn cho cô bé, làm thay công việc cho cô bảo mẫu xinh đẹp.

Dương Thần húp hai miếng, không kìm được đành lên tiếng hỏi:

- Sao hôm nay mọi người lại dậy sớm như vậy. Trước kia chẳng phải phải hơn nửa tiếng sau mới thức dậy sao?

Trình Tú nói:

- Còn không phải là Lam Lam, rất sớm đã dậy rồi, xuống dưới nhà kêu đói bụng, chị Nhược Khê dậy để nấu bữa sáng cho cô bé ấy sao? Tự dưng lại bị vạ lây, cuối cùng vú Vương mà cô Quách đều dậy hết, mà mọi người cũng bị gọi dậy hết luôn.

- Hi hi.

Dương Thần hít một hơi dài. Sự đói đói của người phụ nữ này cũng quá khác, nói:

- Nhược Khê, em cũng không thể quá chiều chuộng cô bé được, sao có thể nói muốn ăn sáng là lập tức đi nấu bữa sáng được. Cô bé được chiều như vậy sẽ sinh hư đấy.

- Vẫn là trong thời gian cô bé lớn mà, lại không phải là nghèo đến nỗi không có gì ăn, lẽ nào để cô bé bị đói sao?

Nhược Khê ngẩng đầu lên nói.

Dương Thần ghen lời:

- À... Cũng không phải ý đó.

- Nếu anh thức dậy sớm và muốn ăn thì em cũng sẽ nấu cho anh. Đương nhiên, nếu như anh ở nhà.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói, ngẩng đầu nhìn Dương Thần một cái.

Dương Thần nhất thời toát mồ hôi lạnh, quả nhiên trong lòng người phụ nữ này cảm thấy không hài lòng, chỉ có điều là ngoài miệng không nói rõ ra thôi.

Ngẫm nghĩ lại cũng thật là, vừa mới có tiến triển tốt chút thì kết quả bản thân lại lập tức đi ra ngoài tìm những người phụ nữ khác, không còn cách nào khác, ai bảo mình cứ qua lại con đường này cơ chứ?

Đành vui đầu vào ăn tiếp, nếu như không thức dậy thì cũng nằm tiếp.

Bữa sáng vẫn tiếp tục, cô bé Lam Lam đã ăn ba cái bánh bao nhân thịt và nửa nồi cháo, lại thêm một bát mì lớn, và có thể bỏ qua những món rau không tính nữa, dường như bao gồm hơn một nửa số lương thực.

Mặc dù Dương Thần không phóng khoáng trong việc ăn uống, nhưng xem ra nếu như bản thân thực sự phóng khoáng thì cũng có thể ăn nhiều được như thế, nhiều hơn nữa mới cảm thấy ngán được.

Ngược lại Lam Lam, chỉ sờ sờ cái bụng của mình, sau đó nhảy lên ghế, từ trong vòng tay của bảo mẫu lấy con gấu trúc chơi, rồi nhảy nhót, sau đó mới ngồi xem TV, dường như không có gì khác thường.

Vú Vương cũng đã hiểu Lam Lam, đương nhiên sẽ không quá kinh ngạc, chỉ cười, nói với Dương Thần:

- Cậu chủ, với sức ăn của Lam Lam như vậy, thì làm cha con với cậu thì quả thật là hợp.

Cơ thịt trên mặt Dương Thần như nhảy lên:

- Như vậy không khoa học gì cả, khi mà tôi lớn bằng với cô bé, thì cũng không thể ăn nhiều như vậy được.

- Cái này gọi là hậu sinh khả úy.

Tuệ Lâm cười nghiêm trang xen vào.

Trình Tú ở một bên tròn tròn mắt:

- Chị Tuệ Lâm, bài hát của chị không cần phải nói, nhưng cái này là dùng thành ngữ nên dù sao cũng đáng tin chút. Cái này cũng có thể coi là việc tốt

gì đây? Nếu như Lam Lam đi học thì những người bạn sẽ thấy khả năng ăn uống của cô bé, đừng nói là trẻ con, mà cả thầy cô giáo còn bị dọa cho phát khóc ý chứ.

Nói điều này lại khiến cho vài người lộ vẻ ưu tư. Chính xác, Lam Lam quá đặc biệt, về sau dù có nuôi nấng thế nào thì cũng gặp không ít phiền phức.

Cũng không thể khiến một đứa trẻ cả ngày ở trong nhà, không tiếp xúc với những người xung quanh, không gia nhập vào xã hội được, như vậy làm sao mà trưởng thành được chứ.

Đôi lông mày khẽ nhệ của Lâm Nhược Khê khẽ chau lại, nhìn sang Lam Lam đang ngồi trên ghế sa lông xem phim hoạt hình kia, có chút lo lắng.

Lúc này, Dương Thần từ phía sau duỗi tay ôm lấy vai của người phụ nữ, nhéo nhẹ một cái.

Lâm Nhược Khê quay đầu lại, gặp ngay ánh mắt ấm áp, đầy sự an ủi của người đàn ông đang nhìn mình.

- Yên tâm đi, con gái của Dương Thần này căn bản là không cần so sánh với những người thường, ai cũng không thể khiến nó phải chịu uất ức, có đúng không bà xã?

Lâm Nhược Khê khẽ động lòng, được một thứ cảm giác vui vẻ bao trùm lấy, không kiềm chế được, khuôn mặt hơi ửng đỏ.

- Không...không phải là con gái của anh, Lam Lam là con gái của em.

Lâm Nhược Khê phười tay Dương Thần xuống, xoay người lại vội vàng đi đến chỗ của Lam Lam.

Dương Thần bĩu môi, tự lắc đầu thở dài:

- Đúng là một người phụ nữ không biết theo kịch bản gì cả, dù sao cho người ta chút sĩ diện có phải hơn không, trong TV diễn quả nhiên không đáng tin.

Đang lúc lúc này, chuông cửa reo lên.

Đám người Quách Tuyết Hoa đang có chút buồn bực, sao sáng sớm mà đã có người gọi cửa rồi.

- Không phải là người tìm chị Tuệ Lâm để bàn công việc đấy chứ? Lẽ nào là đám phóng viên phát hiện ra chị Tuệ Lâm ở đây sao?

Trình Tú hiếu kỳ nói.

Lâm Nhược Khê ngồi trên ghế sofa, ôm Lam Lam, quay đầu lại nói:

- Không thể nào, chị đã bí mật phát cảnh báo rồi, làm gì có giới truyền thông nào dám đến đây để phỏng vấn chứ. Nếu quấy rầy cuộc sống cá nhân của Tuệ Lâm thì chị sẽ cho bọn họ phá sản.

Trình Tú lè lưỡi, cảm thấy rùng mình.

Vú Vương bắt đầu lắc đầu nói:

- Các người nói nhiều như vậy, mở cửa chưa mà đã biết rồi.

Nói xong, vú Vương đi đến cửa, sau khi nhìn nhìn, hơi kinh ngạc nhưng

nhanh chóng mở cửa.

Mọi người vừa nhìn thấy thì sắc mặt liền biến đổi khác nhau.

Chỉ thấy hai người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề, nét mặt tươi sáng là Mạc Thiện Ny và Sắc Vi đang cười khanh khách ngoài cửa, hai người phụ nữ này còn xách theo một túi mua đồ to, không biết bên trong đựng cái gì.

- Thiện Ny, Sắc Vi?

Sau khi Quách Tuyết Hoa ngậy người ra liền cười nói hòa nhã:

- Sao hai người lại tới đây thế?

Dương Thần lại tròn tròn mắt, chẳng phải vừa mắt cách nhau chưa đến một tiếng sao, hai người phụ nữ này lại định chơi gì đây?

Bởi vì đã sống cùng nhau, nên Quách Tuyết Hoa và Mã Quế Phương đã có mối giao tình, đương nhiên thỉnh thoảng cũng có gặp Mạc Thiện Ny và Sắc Vi. Mặc dù không phải con dâu chính thống nhưng trong mắt Quách Tuyết Hoa, những người có thể thành tâm với Dương Thần thì đều là những người phụ nữ tốt, cũng có quan hệ tốt.

Đồng thời, vì không phải là mối quan hệ con dâu nên có rất nhiều câu nói ra không tiện, nhưng lại rất thích nói chuyện với hai người phụ nữ hiểu chuyện này.

- Cô Quách, chúng cháu nghe Dương Thần nói, Nhược Khê có nhận nuôi một đứa con gái, nên chúng cháu rất hiếu kỳ qua đây xem.

Trong lúc vừa nói, Sắc Vi vừa nhìn về phía Lam Lam đang ngồi trên ghế sofa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1013

Nghiện.

Sắc Vi đã giữ chức Hội trưởng hội Hồng Kinh nhiều năm nên vẫn có những kỹ thuật khi nói chuyện, trực tiếp nói ra việc “Nhược Khê nhận nuôi”, như vậy rõ ràng đứa con này có quan hệ chút ít với Dương Thần.

Đứng từ góc độ của bọn họ mà nói thì đứa trẻ đầu tiên của Dương Thần đương nhiên vẫn còn chưa ra đời, vì vậy Lâm Nhược Khê đã tiện nhận nuôi một đứa con. Dựa trên vấn đề của con gái mà nói thì không có ý nghĩa tiên quyết.

Lâm Nhược Khê nghe nói như thế, không tránh khỏi việc chau mày một cái, nhưng cũng không có gì để nói, hiển nhiên là Quách Tuyết Hoa rất thích hai người phụ nữ này, nên cô cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chút ít.

Mạc Thiện Ny cũng nghe thấy Sắc Vi nói thế nên mới biết điều này, đương nhiên cũng rất trông chờ.

Bình thường hai người phụ nữ này nhất định không có gan to mà gõ cửa buổi sáng sớm như vậy, nhưng việc Dương Thần đột nhiên có thêm một cô con gái đã khiến cho bọn họ rơi vào tình huống này.

Lam Lam cầm lấy con gấu trúc, nằm trên ghế sofa, đôi mắt to tròn nhìn hai người phụ nữ.

Mặc dù tuổi của cô bé này không lớn, nhưng mắt thẩm mỹ lại không nhỏ, đương nhiên, hai chị đẹp như vậy sẽ khiến cho Lam Lam cảm thấy hứng thú.

- Thật đáng yêu...

Mạc Thiện Ny không kìm nổi che miệng nói.

Cũng khó trách người phụ nữ này không kiềm chế được vì diện mạo của Lam Lam lại rất hợp với vẻ ngây thơ khác thường.

Trong mắt Sắc Vi cũng lộ ra vẻ yêu thương:

- Nghe Dương Thần nói, cô bé tên là Lam Lam đúng không?

Nghe thấy câu này, Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần hằm hằm, không cần nghĩ cũng biết, tối qua Dương Thần ở với Sắc Vi.

Sau khi Quách Tuyết Hoa hiểu được ý của hai người phụ nữ, cảm thấy thật buồn cười, từ sau dụi dụi lưng Dương Thần, ý rất rõ ràng rằng “Con lại làm loạn rồi”, nói:

- Đúng rồi, sau này sẽ thường xuyên gặp mặt, quen trước cũng tốt hơn.

Nói xong, Quách Tuyết Hoa vẫy vẫy tay Lam Lam:

- Đến đây nào Lam Lam, qua bên này với bà nội nào, cùng hai người...

Quách Tuyết Hoa nói đến một nửa, đột nhiên ngừng lại. Đúng rồi, nên gọi hai người phụ nữ này là gì bây giờ?

Nhưng Sắc Vi lại nhanh miệng nói:

- Gọi dì đi.

- A...

Quách Tuyết Hoa sững sốt, điều này quá trực tiếp rồi còn gì.

Đây chẳng phải là có ý công khai quan hệ trực tiếp sao?

Kể cả phóng khoáng hơn thời xưa, nhưng vẫn có sự khác biệt giữa vợ lớn và vợ bé. Nhưng như tình hình hiện tại thì rõ ràng tương đương với việc xuất hiện rất nhiều tình nhân.

Lâm Nhược Khê cắn hàm răng, nhìn Dương Thần chăm chăm, đầy oán hận.

Dương Thần bắt đắc dĩ dang tay ra. Đây không phải là điều mình có thể khống chế được, tính cách của Sắc Vi căn bản là không tuân theo cái gì cả, khi thì mềm mại như nước, khi thì lại cứng rắn, kiên quyết.

Lam Lam rất nghe lời của Quách Tuyết Hoa, sau khi buông con gấu trúc xuống, nhảy nháy trên ghế sofa, rồi phóng vọt qua chỗ Quách Tuyết Hoa, ôm lấy chân của Quách Tuyết Hoa, nghiêng đầu, nhìn hai người Sắc Vi.

Quách Tuyết Hoa sờ sờ mái tóc mềm mượt của đứa cháu gái, cười thờ dài:

- Lam Lam, làm quen một chút nào. Đây là dì Sắc Vi, đây là dì Thiện Ny.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Lam có chút nghi ngờ:

- Bà nội, thế nào là dì?

Quách Tuyết Hoa cũng không biết giải thích thế nào cho cô bé hiểu, nhất thời không khí bỗng trở nên cứng nhắc.

- Chính là người cùng chung vai vế với mẹ của con, là những người mẹ khác.

Nghĩ một hồi, Quách Tuyết Hoa mới nói.

Lam Lam bĩu môi, nhìn hai người phụ nữ đang chờ đợi:

- Nhưng... Lam Lam chỉ có một mẹ...

Sắc Vi và Mạc Thiện Ny cười gượng, còn trong mắt của Mạc Thiện Ny lại lộ nên vẻ vui mừng.

Lâm Nhược Khê bước lên phía trước, cúi xuống sờ sờ khuôn mặt của Lam Lam:

- Lam Lam không muốn gọi thì đừng gọi, không sao đâu.

Đang lúc Lam Lam gật đầu thì lại nhìn thấy túi đồ trên tay của Sắc Vi, đột nhiên móc ra một con gấu Teddy lớn.

Bộ lông của con gấu thật mềm mại, được làm rất công phu, màu sắc dịu dàng, hiển nhiên là một thứ đồ chơi hạng sang, đương nhiên, cô tỏ ra đáng bộ rất đáng yêu.

- Lam Lam, dì tặng con món quà này này.

Lam Lam vừa muốn trở về bên cạnh Lâm Nhược Khê, nhưng vừa nhìn thấy món đồ chơi thì mở to mắt ra, ánh mắt không dịch chuyển.

Mạc Thiện Ny ngượng ngùng liếc nhìn Lâm Nhược Khê một cái, nhưng cũng móc một cái hộp to từ trong túi đồ ra. Lần này lại là một con búp bê Barbie được làm rất tinh xảo.

Ánh mắt Lam Lam sáng ngời, một bên là gấu Teddy, một bên là búp bê Barbie, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé nhoẻn miệng cười.

Đột nhiên, Lam Lam chạy vụt lên phía trước, hai tay giật lấy món quà trên tay của hai người phụ nữ.

Bởi vì tay Lam Lam nhỏ nên chỉ có thể cầm được ở góc của món quà này, kéo lê trên mặt đất, nhưng rất hiển nhiên là Lam Lam đã nhận hai món quà này.

Ngay sau đó, trong sự ngạc nhiên của mọi người, Lam Lam ngẩng đầu lên, cười nói ngọt ngào:

- Dì Sắc Vi, dì Thiện Ny.

- Khụ khụ khụ!

Dương Thần ho tới tấp, đơn giản là bị ghen lời.

Còn những người khác, mỗi người một sắc mặt khác nhau, đặc biệt là Lâm Nhược Khê, trong lòng như vỡ tan tành. Nếu như không phải tâm lý của người phụ nữ này rất kiên cường thì không chỉ có sắc mặt khó tin, thậm chí còn xám ngoét vào.

- Lam...Lam Lam!!

Lâm Nhược Khê không kiềm chế được hét lớn:

- Đứa trẻ xui xẻo này, sao có thể dễ dàng nhận đồ người khác vậy?

Vú Vương và Quách Tuyết Hoa đều nhìn Lâm Nhược Khê với ánh mắt kỳ quái.

Trình Tú lẩm bẩm:

- Chị Nhược Khê...Sao lại nghe giống như khi chị Đường Uyển mắng Đường Đường vậy...Cô ấy gọi Đường Đường là đứa trẻ xui xẻo...

- Ai...ai giống với cô ấy chưa. Điều này lại không phải là do cô ấy phát minh ra.

Nhắc tới Đường Uyển, Lâm Nhược Khê phần nộ vô cùng, sắc mặt đỏ ửng, sắp tức đến nỗi phát khóc.

Lam Lam ngượng ngùng đi đến ôm lấy chân của Lâm Nhược Khê, áp mặt vào chân của Lâm Nhược Khê, nũng nịu nói:

- Mẹ là mẹ, dì là dì...Mẹ là tốt nhất...

- Đứa trẻ này, nhỏ tuổi như vậy mà sao đã biết nịnh hót người khác vậy... lại còn nhận hối lộ nữa...

Lâm Nhược Khê dờ khóc dờ cười.

Đám người Quách Tuyết Hoa bật cười, còn Sắc Vi và Mạc Thiện Ny thì liếc mắt nhìn nhau, cười cười.

Dương Thần ở phía sau nhìn thấy cảnh này, liền nhéo nhéo cằm, gật gật đầu.

“Đứa nhỏ này xem ra thực sự rất hợp làm con gái của mình, quá hợp nhau...”. Dương Thần nghĩ thầm.

Nhưng như vậy thì không khí này lại được dung hòa rất nhiều.

Bởi vì là cuối tuần, ngoài Trinh Tú đi huấn luyện quân sự, Tuệ Lâm đi dàn dựng kịch ra thì Lâm Nhược Khê và Mạc Thiện Ny đều không vội đến công ty. Mọi người đều ngồi trong phòng khách cùng nhau uống trà, nói nói cười cười, nói chuyện gì thì cũng nói về chuyện của Lam Lam.

Cảm quan của trẻ con là trực tiếp và nhạy bén nhất. Sắc Vi và Mạc Thiện Ny đều có cảm tình với đứa trẻ này nên có thể dễ dàng cảm nhận được.

Rất nhanh sau đó, Lam Lam đã có thể chạy tới chạy lui đùa giỡn giữa ba người phụ nữ này.

Tình hình thay đổi như vậy khiến có trong lòng Lâm Nhược Khê không phải là không suy nghĩ gì, dường như là cốt nhục của mình bị phân ra làm ba khối khác nhau.

Cũng may là Lam Lam chỉ biết gọi mình là “Mẹ”, nên cũng làm cô được an ủi đôi chút.

Sau khi trải qua hơn một tiếng đồng hồ thì cửa lớn lại một lần nữa bị ai đó nhấn chuông.

Có kinh nghiệm trước đó, mấy người phụ nữ đều có những dự đoán riêng.

Quả nhiên, đợi vù Vương mở cửa lớn ra thì người đứng ngoài cửa không phải ai khác mà chính là ba người phụ nữ Thái Nghiên, An Tâm và Lưu Minh Ngọc.

Hơn nữa đều không ngoại lệ, trên tay của ba người phụ nữ này đều cầm một gói quà được bọc giấy màu sắc sỡ, đương nhiên là thứ tặng cho đứa trẻ này.

Quách Tuyết Hoa không nói gì mà cười nói:

- Các người cũng nhanh thật, xem ra Lam Lam lại có thêm ba dì nữa rồi.

Thái Nghiên mới chỉ hỏi thăm Quách Tuyết Hoa vài câu, nghe thấy câu này mới ý thức được, Sắc Vi và Mạc Thiện Ny cũng có ở đây.

Nhất thời, ba người phụ nữ này đều ngượng ngùng đỏ ửng mặt.

Lâm Nhược Khê bắt lực oán giận Quách Tuyết Hoa, chỉ có thể nhéo trộm bên hông của Dương Thần, lạnh lùng nói:

- Anh cố ý trêu tức em đúng không... Tại sao lại đến đây hết thế này...

Dương Thần cười khổ:

- Nhược Khê yêu dấu à, chúng ta phải nói chút đạo lý chứ. Nghiên Nghiên là do em chạy đi nói cho cô ấy biết mà.

- Vậy tại sao Minh Ngọc và An Tâm cũng ở đây?

- Theo tính cách của Nghiên Nghiên thì gây dựng mối quan hệ tốt đẹp với những người khác không phải là việc làm trong hai ba phút? Có việc này, đương nhiên là cô ấy nói toàn bộ ra rồi.

Dương Thần vô tội nói.

Thực ra Dương Thần cũng đoán ra tám chín phần.

Thái Nghiên vốn định đến một mình, nhưng một mình đối mặt với bộ mặt của Lâm Nhược Khê thì dù sao cũng cảm thấy ngượng ngùng, vì thế mới đi nói cho Lưu Minh Ngọc và An Tâm.

Những người phụ nữ này đã được đánh tiếng rồi thì cũng không dè chừng nữa, muốn lấy được thứ gì đó từ chỗ của Lâm Nhược Khê dường như là điều không thể, không bằng việc làm cho quan hệ của mọi người tốt lên, cùng nhau nhượng bộ chút.

Lam Lam rất thông minh, giật giật đuôi áo Quách Tuyết Hoa, ngọt ngào hỏi:

- Bà nội, các cô này là dì gì vậy?

Nghe thấy câu hỏi của đứa trẻ này, Lâm Nhược Khê thiếu chút nữa ngất đi, đứa trẻ “phản bội” này còn nghiệm nhận hồi lộ nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1014

Có Sữa Chính Là Mẹ.

Lúc này Quách Tuyết Hoa cũng không quản nổi một mình Lâm Nhược Khê nữa, theo như những gì bà thấy thì người làm vợ lớn như Lâm Nhược Khê cũng nên rộng lượng một chút, cuối cùng rất nhiều lời đã nói ở Yên Kinh đều thành công cốc rồi.

Tặng bảo vật gia truyền rồi, cả “Bình phù” của cụ ông cũng đã tặng, nhẫn nhện một chút cũng là điều nên làm.

Thế là Quách Tuyết Hoa cười híp mắt giới thiệu ba người Thái Nghiên cho đứa cháu gái của mình. Đương nhiên Lam Lam vui vẻ gọi ba người dì mới, nhận lấy quà cũng khiến cho đứa trẻ này vui ra mặt.

An Tâm thì oán hận nói với Dương Thần:

- Ông xã, anh thật quá thiên vị, ở gần như vậy mà cũng không nói với em về việc nhận nuôi đứa trẻ này, lại còn để cho Thái Nghiên nói thì em mới biết nữa chứ.

Dương Thần nhếch miệng:

- Việc này...cũng vừa mới nhận nuôi thôi, chưa kịp nói ra.

Lâm Nhược Khê hừ lạnh nói:

- Việc này thì có liên quan gì đến cô, các cô đừng hiểu lầm, Lam Lam là con gái của tôi.

An Tâm vừa nghe Lâm Nhược Khê mở miệng, thì lập tức thu mình lại, không dám nói nhiều, sự ảm ức trong lòng đối với Lâm Nhược Khê không phải là nhẹ.

- Nhược Khê, cô đừng dọa An Tâm. Cô ấy nói với tôi rồi, việc cô cố kéo cô ấy đi cùng cô chơi trò chơi, cô cũng thật là, khi còn nhỏ chơi trò nhảy ô, đều khiến cho những người cô gái khác nhảy đến chuột rút mới bỏ qua. Cô bẩm sinh đã là người ngu ngốc trong môn thể dục, trước đó những bạn học cùng đều biết, hà tất phải như thế.

Thái Nghiên đồng tình nói.

- Tôi...Không phải tôi ngu ngốc trong thể dục!

Lâm Nhược Khê bị xấu hổ trong thời kỳ trung học, nhất thời mặt mày bị đỏ ửng lên:

- Nghiên Nghiên, cô không được phép nói linh tinh! Còn nữa, cô lại còn giúp cô ấy!

Thái Nghiên cho đến lúc này mới ý thức được quan hệ đã khác nhau, ngượng ngùng che miệng lại.

Nhưng những người phụ nữ khác đã nghe thấy hết, Lưu Minh Ngọc luôn

ngưỡng mộ những thủ đoạn của Lâm Nhược Khê trên thương trường, nhưng nghe thấy việc này, không nhịn được, cười duyên dáng:

- Hóa ra điểm yếu của Tổng giám đốc Lâm chính là thể dục... Thảo nào từ trước đến nay công ty không tổ chức các hoạt động thể thao.

Dương Thần đột nhiên xen vào nói một câu:

- Còn một cái nữa, Chủ nhiệm lớp của Nhược Khê nói với anh, môn âm nhạc của cô ấy từ trước đến nay đều không đạt.

- Dương Thần!! Anh chết đi!

Lâm Nhược Khê hoàn toàn mất hết dáng bộ thực nữ, xoay người bỏ nhào vào Dương Thần, bóp cổ Dương Thần.

Mà Dương Thần cũng trợn ngược mắt lên, lè lưỡi, làm bộ như bị tắt thở.

Lam Lam lập tức hô to:

- Mẹ cố lên! Mẹ cố lên!

Tất cả những người phụ nữ trong nhà đều cười ngặt nghẽo, không khí trong nhà bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Sau khi trải qua một trò vui âm ỉ, quan hệ của mọi người lập tức được xích lại gần nhau hơn.

Từ sau khi Dương Thần đưa Lâm Nhược Khê đi cử hành hôn lễ, thì những người phụ nữ này vẫn chưa có lúc nào tụ tập lại với nhau như thế này, tất cả mọi người đều cố ý lảng tránh giai đoạn đó, tập trung vào Lam Lam.

Không thể không nói, khi Lam Lam dễ dàng nhận đồ người khác, thực sự rất “chuyên nghiệp”.

Sau khi tặng quà, những người “dì” này đến ôm hôn cô bé, cô bé cũng không cự tuyệt, rất nhanh sau đó liền thích chơi đùa với những người phụ nữ này.

Đám phụ nữ này thực sự rất đẹp, Lam Lam ngửi thấy những mùi hương khác nhau của những người dì này thì ôm chầm lấy.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy cảnh tượng này, không muốn nghĩ nhiều, âm thầm dự định tối đến sẽ giảng một tiết học về “lòng trung thành” cho đứa con gái này. Đứa con gái này cũng thật là không biết nói đến nghĩa khí gì cả.

Đây chẳng phải là đạo lý “có sữa thì sẽ là mẹ” đó sao?

Trong khi đám phụ nữ ở trong phòng khách vui vẻ cười nói thì điện thoại của Dương Thần rung lên.

Sự chú ý của những người phụ nữ này lập tức bị thu hút. Đối với người đàn ông mà họ thích, bình thường mỗi lần nhận điện thoại của ai đó, bọn họ đều rất có hứng thú biết.

Dương Thần bị những ánh mắt này nhìn vào, ngượng ngùng cầm điện thoại lên, không ngờ là Đường Uyển gọi đến.

- Hừ hừm. Là Đường Uyển gọi đến. Đồng chí Dương Thần, anh thật là bận rộn.

Chuyện tốt này đã bị Thái Nghiên nhìn thấy rõ.

Dương Thần giả bộ ho hai tiếng, nhận điện thoại, hỏi:

- Đường Uyên... không phải em cũng muốn đến thăm Lam Lam đây chứ?

Đường Uyên ở đầu dây bên kia im lặng một lúc:

- Là đưa con gái anh mới nhận nuôi đó hả. Em cũng muốn đến thăm nó nhưng bây giờ không có tâm trạng.

- Em có ý gì vậy?

Dương Thần nghe thấy giọng điệu của người phụ nữ này có chút khác thường.

- Chẳng lẽ không ai nói cho anh biết sao? Người nhà họ Dương không báo tin cho anh à?

Đường Uyên hỏi.

Dương Thần sững sốt:

- Báo tin gì?

- Bây giờ, bên cạnh anh nếu như có máy tính, anh có thể lên mạng để xem vài trang portal ở trong nước, sẽ trực tiếp thấy được tin tức mới... Bây giờ em đang dẫn theo Đường Đường ở Yên Kinh, còn biết được tin này. Chúng em biết bây giờ cũng đã muộn, nhưng bây giờ toàn Yên Kinh đã truyền tin này rộng khắp rồi.

Sắc mặt Dương Thần thay đổi đột ngột, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, gác ngay điện thoại xuống.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy sắc mặt của Dương Thần không tốt, ôn tồn hỏi:

- Ông xã, xảy ra chuyện gì vậy?

Theo như những gì người phụ nữ này thấy, Dương Thần tuyệt đối thuộc vào loại người dù trời có sập cũng không sót ruột.

Đám người Quách Tuyết Hoa cũng đều nghi ngờ nhìn nhìn.

Dương Thần không nói gì, mà thoát cái lên tầng hai, cầm ra một chiếc laptop từ trong phòng ra, mang xuống tầng dưới mở ra.

Khi Dương Thần mở trang web ra, đập vào trước mắt là những tin tức mới trong nội bộ Hoa Hạ. Tất cả những người phụ nữ này sau khi nhìn thấy những tin này đều khiếp sợ.

- Điều này...điều này là không thể nào!

Quách Tuyết Hoa hét lên trước tiên, sắc mặt trở nên trắng bệch, sợ hãi đứng dậy, nắm chặt hai tay.

Lâm Nhược Khê cũng lập tức đứng dậy, đỡ Quách Tuyết Hoa, an ủi:

- Mẹ...đừng quá kích động...Việc này...việc này nhất định là có vấn đề.

Những người phụ nữ đều lộ vẻ lo lắng, còn đám người Lưu Minh Ngọc và An Tâm không hiểu chuyện chính trị cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của tin tức này, ánh mắt đều dán lên người Dương Thần.

Dương Thần mặt sầm sì, lặng lẽ ngồi xuống. Trong đôi mắt u ám kia không nhìn thấy chút kích động nào, nhưng lại chứa một cơn sóng dữ dội.

Lúc này, tin đầu trang mạng lại xảy ra vào đúng thời điểm nhạy cảm này, được đề hấn một tiêu đề độc lập, hơn nữa lại còn xuất hiện trên rất nhiều trang web lớn ở các nước châu Âu, đặc biệt là nước Mỹ, sau đó liên tục được cập nhật liên tục.

Tiêu đề na ná giống nhau, nhưng lại thu hút sự chú ý của người khác, trong thâm tâm như bị một vụ chấn động lớn-“Sự nhục nhã của Hoa Hạ.”

Nội dung chủ yếu là nói về việc Chủ tịch Quốc hội, Phó Thủ tướng trước của Hoa Hạ-lão Nguyên soái Dương Công Minh không ngờ không phải con trai ruột của lão Nguyên soái trước-Dương Diệp. Hơn nữa mẹ của người này trong lúc chiến tranh loạn lạc, sau khi bị quân địch thay phiên nhau cưỡng hiếp đã sinh ra một đứa con.

Điều làm người ta cảm thấy kinh hoàng hơn nữa là mấy bộ hạ cũ của lão Nguyên soái Dương Diệp đều biết rõ, trong thời kỳ kháng chiến, Dương Diệp đã một lần rút lui, vì bị kẻ thù phát hiện nên đã từng bị đạn bắn vào chỗ hiểm.

Cho nên, trước khi Dương Diệp chính thức lấy vợ thì đã bị vô sinh.

Để có bằng chứng, những trang mạng này còn đưa ra tờ kiểm tra ADN để kiểm tra ADN của Dương Công Minh và ADN ở di vật của Dương Diệp. Dựa vào tờ kiểm tra này, hai người hoàn toàn không có quan hệ cha con.

Ngoài ra, còn có vài người già năm đó làm người bảo vệ cho Dương Diệp, viên đạn lần đó có liên quan đến Dương Diệp và hồi ức về việc trở về Yên Kinh phát hiện vợ mình có thai vẫn còn giữ lại.

Những tài liệu này đa phần đều đã ố vàng, xem ra vô cùng chân thật.

Điều khiến cho người khác càng không có cách nào coi thường là những người già ở cách Yên Kinh đó. Chính xác là bộ hạ cũ của Dương Diệp năm đó cũng chính là những người bảo vệ đều biết giai đoạn đã qua đó, không ngoại lệ cách xa trung tâm, chưa thể được trọng dụng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, gia tộc của những nguyên lão có công này đều xuống dốc, điều này rất không hợp lý, đồng thời cũng chứng minh tình hình này không sai.

Tin tức trên mạng đã lan đi một cách nhanh chóng. Không ít những trang mạng còn cắt bỏ những tin tức rõ ràng bị khách mạng xâm nhập rồi phát tán đi, nhưng cũng đã quá trễ.

Trong thời đại inte toàn cầu như thế này, tin tức chấn động như vậy vừa ra lò thì muốn giấu đi là việc không thể nào làm được. Ít nhất, những trang mạng nước ngoài sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Nước Mỹ, các nước châu Âu và Nhật Bản đã bắt đầu phát tin tức này trên báo và TV.

Được coi là vị lãnh tụ mười mấy năm nay của quân đội Hoa Hạ, một trong những trung tâm của binh quyền, người nhà họ Dương không ngờ lại là kẻ xâm lược còn sót lại, thật nực cười. Bởi vì mẹ đẻ của Dương Công

Minh bị đám quân liên minh quay vào cưỡng hiếp, cho nên ngay cả bản thân người phụ nữ này cũng không biết, người của nước nào đã để lại cái thứ này.

Điều duy nhất có thể xác định-Dương Công Minh chính là đứa con của kẻ xâm phạm của các nước châu Á, nhưng cho dù nguy quân của Hoa Hạ thì cũng chẳng khác gì một thứ con hoang.

Quân đội Hoa Hạ không ngờ lại kêu một thằng con hoang làm Nguyên soái? Điều này chẳng khác nào cho quân đội Hoa Hạ một cái tát đau.

Cũng có nghĩa là giang sơn mà phải dùng máu để cướp về đến cuối cùng lại nằm trong tay của quân địch.

Mặc dù nói điều này không phải là nhà họ Dương bán nước, nhưng từ diện mạo quốc gia, từ tấm lòng của nhân dân mà nói thì điều này làm sao có thể chấp nhận được? Chẳng phải đã biến thành trò cười cho các nước khác hay sao?

Sau khi nhìn thấy những tin tức trên mười mấy trang mạng lớn, Quách Tuyết Hoa đã không còn thần sắc nữa, nước mắt đầm đìa, liên tục lắc đầu.

Dương Thần gấp laptop lại, nhắm mắt, nặng nề thở dài một hơi.

Việc mà bản thân lo lắng còn phát sinh, hơn nữa còn tồi tệ hơn so với tưởng tượng của bản thân nữa.

Ngày hôm qua ở đại học Trung Hải, Nhạc Vĩ Bình đã nói cho mình biết một bí mật, nhưng Dương Thần không cho rằng hấn ta ngay cả tính mạng của bản thân cũng không cần, mà lại còn phát tán tin này đi khắp nơi.

Huống hồ, Dương Thần cũng không dám đảm bảo toàn bộ những việc này là sự thật.

Cho nên, Dương Thần mới nói rằng để cho hấn một ngày để suy nghĩ, hiệu trưởng ắt sẽ đổi người.

Thật không ngờ, mới sáng sớm hôm nay, tin tức này đã lan ra ngoài.

Dương Thần rất có kinh nghiệm với những tấm ảnh chụp thật giả này, những hình ảnh trên mạng rõ ràng là dùng máy quay chụp lại, không sửa chữa gì. Những văn kiện và những cuốn hồi ức này xem ra đã để lại dấu tích rõ ràng.

Nói cách khác, Dương Công Minh thực sự không phải là cốt nhục của nhà họ Dương.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1015

Con Trai Của Tôi.

Nếu như Dương Công Minh đã hoàn toàn tách rời khỏi huyết thống họ Dương, nói tương tự là, mình cũng tốt, Dương Liệt cũng tốt, Dương Phá Quân cũng tốt, tất cả đã không là con cháu nhà họ Dương nữa rồi!

Dương Thần có thể không để bụng chuyện này, nhưng nhà họ Dương thì không thể!

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Dương Thần, chuyện như thế này, đối với một đại gia tộc truyền thống mà nói, không khác gì tai họa ngập đầu!

Dương gia cho dù có tiếng như thế nào đi nữa, thì cũng chỉ là một gia tộc, nếu như bị nhân dân cả nước bất mãn và phản đối, có nỗ lực bao nhiêu thì cũng chỉ là vận mệnh tan đàn xẻ nghé!

Quách Tuyết Hoa sắp nói không ra lời, đứng một chỗ lau nước mắt nói:

- Con à ... con nói đi, đã xảy ra chuyện gì vậy...

- Xem ra có người thuận nước đẩy thuyền rồi...

Dương Thần lăm bắm một câu, sau khi ngẫm nghĩ một lát, hướng về phía Thái Nghiên nói:

- Nghiên Nghiên, em biết cha con Nhạc Vĩ Bình đúng không, chính là hiệu trưởng trường Đại học Trung Hải.

Thái Nghiên biết tình huống lúc này nghiêm trọng, gật gật đầu nói:

- Nhạc gia cũng là gia tộc lâu đời ở khu Giang Nam, tất nhiên em biết, sao vậy.

- Em giúp anh điều tra một chút về tình hình gia đình Nhạc Vĩ Bình, anh nghi là bọn họ đã xảy ra chuyện rồi.

Thái Nghiên hiểu kỳ không biết sao Dương Thần lại nói như vậy, nhưng lại không dám hỏi nhiều, lập tức gọi điện thoại cho nhân viên cảnh sát trực ban ở Phòng Cảnh sát yêu cầu điều tra một chút.

Nhưng vừa mới hỏi, nhân viên cảnh sát bên kia đã lập tức hồi báo một thông tin quan trọng vừa mới thu thập được!

Thái Nghiên tắt điện thoại, mở to hai mắt nói:

- Nhạc gia ... cả nhà đã bị chết vào đêm hôm qua rồi! Từ Nhạc Vĩ Bình và con trai y Nhạc Tử Bằng, cùng với nữ thân quyến và người thân, đều chết hết rồi ... Là bị bắn chết!

Toàn bộ căn phòng yên tĩnh, ngay cả tiểu Lam Lam đang nghịch tóc búp bê Barbie, thấy không khí nặng nề như vậy cũng ngoan ngoãn ngồi trong lòng Lâm Nhược Khê không dám lên tiếng.

Dương Thần đau đầu bóp bóp trán nói:

- Đúng là thần thông quảng đại thật ... mượn đao giết người, còn không lưu lại dấu vết.

- Ông xã à, anh nói như vậy ý gì...

Lâm Nhược Khê không hiểu liền hỏi.

Dương Thần cười chua xót, rồi đem chuyện bí mật được biết từ Nhạc Vĩ Bình ngày hôm qua nói lại một cách đơn giản nhất.

Cả đám phụ nữ mặt lộ vẻ hết sức kinh ngạc, như thế nào cũng không nghĩ đến sự việc lại phát triển nhanh chóng như vậy.

- Người... người nhà họ Nhạc, không phải là anh phái người giết sao?

Thái Nghiên mơ hồ hỏi.

Dương Thần giơ tay chỉ chỉ vào trán cô, cười mắng:

- Em là đầu óc gì vậy, nếu như anh muốn người nhà họ Nhạc chết? Đến nỗi muốn dùng súng đi giải quyết? Điều này rõ ràng là có người biết bí mật này rồi, nhưng không muốn lộ diện, mà lại cố ý lén lút mượn đao giết người.

- Loại người nào có thể làm được chuyện này? Ai còn biết chuyện năm đó? Một số con cháu thân binh của Lão nguyên soái, chẳng lẽ ngoại trừ Nhạc gia vẫn còn có người khác sao?

- Có chắc chắn là có, nhưng chưa chắc là những người con cháu kia làm.

Dương Thần cười lạnh nói:

- Nếu không phải tự cho rằng có thể sống dưới tay tôi, thì không ai dám làm chuyện ngu xuẩn này...

Những người phụ nữ càng nghe càng thấy mơ hồ, cũng không biết Dương Thần đang nghĩ cái gì.

Đột nhiên Dương Thần đứng dậy, nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê à, em chuẩn bị cho anh hành lý đơn giản nhé.

Lâm Nhược Khê đặt Lam Lam xuống ghế sofa, đứng dậy nói:

- Anh đi Yên Kinh phải không?

- Đúng vậy.

Dương Thần quay đầu nói với Quách Tuyết Hoa:

- Mẹ à, mẹ cũng phải về 1 chuyến rồi.

- Cái này ... chúng ta cứ như vậy mà về, có phải nói với ông nội con 1 tiếng không? Bây giờ Yên Kinh nhất định đang nháo nhác lên rồi!

Quách Tuyết Hoa sột ruột nói.

Dương Thần lắc đầu nói:

- Nói gì cũng vô ích, dù sao hai ngày nữa tên tiểu tử Lý Độn cũng kết hôn, chúng ta sớm hay muộn cũng phải đi, vậy thì hôm nay đi đi.

Lâm Nhược Khê cũng không hỏi nhiều, im lặng gật đầu, quay người lên tầng sắp xếp hành lý.

Dương Thần nhìn mấy người phụ nữ bằng con mắt trấn an nói:

- Không phải lo lắng, tôi nhất định sẽ không việc gì, chỉ là vừa trở về lại phải đi ngay, đợi giải quyết xong chuyện của Yên Kinh, tôi quay về sẽ bảo

mọi người cách nâng cao tu vi nhanh chóng, những ngày tôi rời khỏi đây có lẽ sẽ không nhàn hạ gì.

Những người phụ nữ cười một cách miễn cưỡng, nhưng lại khó có thể xua đi không khí bi thảm của căn phòng này.

Cùng lúc đó, trong phòng thí nghiệm ở dưới tầng băng ở Bắc Cực.

Những tầng băng lớn của phòng thí nghiệm mở rộng không ít, những dụng cụ thiết kế của Nghiêm Bất Ván ở phía trước vẫn hoạt động như bình thường.

Bên cạnh trung tâm của bàn giải phẫu, là Văn Thao mặc một áo choàng trắng đứng bên, sắc mặt lạnh lùng nghiêm chỉnh nhìn vật thí nghiệm đang bị trói buộc, vụn vụn giấy giữa trên bàn giải phẫu.

Vật thí nghiệm này không là ai khác mà chính là Ninh Quốc Đống.

Ninh Quốc Đống trần truồng nằm trên bàn giải phẫu màu trắng, vẻ mặt dữ tợn, toàn thân nổi gân xanh, các cơ bắp nổi lên đầy sức sống.

- Á ... a...

Trong cổ họng Ninh Quốc Đống phát ra những âm thanh như nghiền răng, khó có thể tưởng tượng đau đớn đến nhường nào, dường như cơ thể bị xé tan đau đớn vô cùng!

- Kêu cái gì, muốn mình có thể từ một tên thái giám trở lại thành một người đàn ông, còn muốn trở nên mạnh mẽ, một chút đau như này cũng không chịu được, anh nghĩ có làm được không?

Văn Thao cười lạnh một tiếng, đưa tay ra hướng về phía La Thúy San đang cười cười ở phía xa vẫy vẫy tay.

La Thúy San chẳng biết từ lúc nào đã thay bộ đồng phục y tá màu lửa đỏ, nhưng trước ngực lại điểm thêm một bông hoa lụa thuần khiết, còn bên dưới mặc một chiếc váy ngắn, còn bên trong có mặc quần lót hay không thì không biết.

Thấy Văn Thao ra hiệu, La Thúy San lấy ống tiêm chứa đầy thuốc màu đỏ, phối hợp ăn ý đưa đến tay Văn Thao.

Sau khi Văn Thao cầm ống tiêm trên tay, liếc nhìn chỗ kín của Ninh Quốc Đống

Chỉ thấy, vốn đã là 1 đồng thịt nhão giữa hai chân, bỗng nhiên, không biết từ bao giờ nó đã dài ra thành một khúc cực lớn mới rồi!

Vật này đúng là vật lớn mới hồi sinh, khiến Ninh Quốc Đống sống không bằng chết!

- Đây là liều thuốc cuối cùng, dung dịch biến đổi gien trong này là tôi lấy của Nghiêm Bất Ván để lại đã biến đổi rồi, anh là người đầu tiên tiếp nhận cải tạo hoàn toàn, anh nên cảm thấy vinh hạnh vì điều này.

Văn Thao cười đắc ý, liền tiêm vào động mạch của Ninh Quốc Đống.

Lúc này, La Thúy San kéo Văn Thao ra, chu mỏ nói:

- Tên què, ông chắc chắn là không có vấn đề gì chứ, tôi chỉ có một đứa

con trai này thôi đây.

Văn Thao hừ lạnh, nói giọng khinh thường:

- Sao, con chó mẹ như bà lúc này lại muốn che chở con cái rồi à? Không phải bà nói muốn chữa trị tốt cho nó hay sao? Anh ta còn nói muốn mạnh mẽ hơn, ngay cả bước đầu tiên cải tạo cơ thể cũng không thể tiến hành, lại còn hi vọng chất lượng phản vật đóng Thần Thạch sao?

- Không phải ... chỉ là tôi muốn ... Anh vừa mới dung hợp Chip trí nhớ của Nghiêm Bất Ván, có thể không...

La Thúy San do dự nói.

Văn Thao nói vẻ không vui:

- Bà cho rằng tôi không bằng Nghiêm Bất Ván!? Buồn cười thật! Bà biết cái gì! Tất cả ký ức và tri thức của Nghiêm Bất Ván đều ở trong con Chip bộ não của ông ta, tôi bây giờ không chỉ tiến hành theo phương thức dung hợp của ông ấy, mà còn làm thí nghiệm cải tạo mà ông ấy vẫn chưa kịp làm nữa, bà chẳng lẽ còn không tin tôi!?

- Không không không...

La Thúy San vội cười duyên vuột vuột ngực Văn Thao nói:

- Tôi biết rằng ông là giỏi nhất rồi, Ninh Quốc Đống hẳn nhin một chút nhé, sẽ qua nhanh thôi mà.

Ninh Quốc Đống thấy La Thúy San cũng không ngăn lại, đành phải nhắm mắt lại, chịu đựng đợt đau đớn tiếp theo tàn nhẫn hơn.

Đợi Văn Thao tiêm hết thuốc vào cơ thể Ninh Quốc Đống, toàn thân Ninh Quốc Đống co giật, rồi hôn mê bất tỉnh!

- Hừ, chưa tiến triển gì.

Văn Thao khinh thường nói.

La Thúy San đưa tay sờ xem hơi thở và mạch đập của Ninh Quốc Đống, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, ánh mắt nhìn con trai dừng lại ở giữa hai chân nó...

Khi nhìn thấy bộ phận sinh dục mới hồi sinh của Ninh Quốc Đống thật không ngờ lại cường tráng như vậy, người phụ nữ khó có thể rời ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào chỗ đó.

Văn Thao trêu đùa:

- Làm sao vậy con chó mẹ, đúng là coi trọng món hàng ấy của con trai mình nhỉ?

La Thúy San ngượng ngùng mặt đỏ bừng nói:

- Sao lại như vậy được... Dù sao đây cũng là con trai tôi.

- Vậy cũng chưa chắc, bà đã từng chết 1 phen rồi, lại thay đổi một thân máu thịt, cho dù theo huyết thống, hai người cũng đã không phải là mẹ con rồi.

Văn Thao nhếch miệng cười tà nói tiếp:

- Chỉ là mẹ con trên danh nghĩa mà thôi.

La Thúy San nuốt nước bọt, trong mắt đúng là lóe lên vài tia khát vọng, thở hồng hộc

Văn Thao dường như rất muốn nhìn thấy điều đó trở thành hiện thực, hi vọng hai mẹ con họ biểu diễn bức tranh xuân cung, tiếp tục mê hoặc nói:

- Bây giờ chỗ nào trên cơ thể Ninh Quốc Đồng cũng rất phấn khích, bà nhìn xem, cây gậy kia của hần, vẫn phát triển ở chỗ đó, nếu bây giờ bà thưởng thức một chút, không phải là hai tiếng đồng hồ, sợ là cũng sẽ không ngủ lại được, bà chẳng phải là thích đàn ông mạnh mẽ hay sao? Cái này thì phù hợp nhất rồi ...

Ánh mắt La Thúy San lộ vẻ cực kỳ hưng phấn, vừa mới giờ tay ra muốn chạm vào cơ thể của Ninh Quốc Đồng, liền bất ngờ thu tay lại, vội vàng lắc đầu nói:

- Không được... Nó ... nó là con trai của tôi...

Văn Thao bĩu môi, cảm thấy mất hứng, sau khi hừ lạnh một tiếng, liền quay người tiếp tục làm nghiên cứu.

Đúng lúc này, cửa lớn của phòng thí nghiệm bị mở ra, Dương Liệt từ bên ngoài hùng hùng hổ hổ tiến đến, quát to:

- Các người rốt cục đang làm cái trò khôn nạn gì vậy! Các người muốn hủy hoại toàn bộ Dương gia sao!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1016

Tứ Gia

Nhìn thấy bộ dạng hùng hổ của Dương Liệt như vậy, Văn Thao vẫn ung dung đi đến trước màn hình cực lớn, trên bàn phím điện quang trong suốt, nhẹ nhàng khéo léo mở công trình đồ án gien hiện lên màn hình.

- Lại xảy ra chuyện gì rồi.

Văn Thao tâm trạng chán ngán thuận miệng nói.

Cơ mặt Dương Liệt run rẩy, y nói:

- Vẫn còn làm bộ không biết!? Dương gia bây giờ bị cả thế giới cười nhạo! Ông nội tôi tự nhiên lại biến thành tạp chủng! Dương gia giờ là cái gì!? Còn tôi là cái gì!?

- Ô... phải không.

Văn Thao nhếch miệng cười lạnh:

- Vậy không phải tốt lắm sao, anh vẫn hận Dương Công Minh không giao Dương gia lại cho anh mà, bây giờ Dương gia đi xuống như vậy, sớm muộn gì cũng sụp đổ, anh không cần phải mất bình tĩnh như vậy.

- Cái tôi muốn chính là có được toàn bộ quân quyền của Dương gia! Không phải là một người bị người khác nhạo báng là cái bình vỡ của Tây Sơn!

- Cái này có việc gì đến chúng tôi đâu, nếu anh có bản lĩnh, tự mình cứu được Dương gia, những câu nói như vậy, có thể Dương Công Minh sẽ xem xét để anh tiếp nhận chức vụ chủ nhân cũng không chừng.

Văn Thao nói.

Dương Liệt đỏ mặt nói:

- Các... các người tính toán xem kịch vui!? Các người cho rằng tôi không biết sao, ngoài các người, ai còn có thể rất bình tĩnh phái người giết hết cả nhà Nhạc gia ở Giang Nam chỉ trong một đêm cơ chứ!? Các người nhất định sớm biết quá khứ của Dương gia đúng không!?

La Thúc San cười khanh khách nói:

- Đúng vậy thì sao? Chiêu thức mượn đao giết người này, đúng ngay chỗ yếu của Dương gia, anh không phải vẫn oán hận Dương Thần mà, Dương Thần bây giờ nhất định vì chuyện này mà phiền não, anh nên vui mừng mới đúng.

- Tại sao các người không nói cho tôi biết trước chuyện này!? Cho dù phải xuống tay với Dương Thần, cũng không nên xuống tay với cả nhà Dương gia! Trong mắt các người rốt cục có tôi không!?

Dương Liệt gào to.

Văn Thao đột nhiên quay người lại, đưa tay chụp lấy tay Dương Liệt!

Dương Liệt chưa kịp phản ứng lại, thân thể liền từ một chỗ đột nhiên biến đổi, sau một giây đã rơi vào tay Văn Thao!

Bàn tay Văn Thao giống như một cái kìm thép, kẹp lấy cổ của Dương Liệt, giờ thân thể Dương Liệt thẳng lên cao, không cần tốn nhiều sức!

Dương Liệt chỉ cảm thấy một lực cường ép kinh khủng, thậm chí còn hơn năng lượng phản vật chất mà hồi trước Nghiêm Bất Vấn đã từng cường ép, tự mình kẹp lại, hoàn toàn không dậy nổi chút sức phản kháng nào!

- Anh là cái thá gì, dựa vào cái gì mà tôi phải coi trọng anh?

Văn Thao giọng uy hiếp nói. Dương Liệt miệng mở rộng một cách khó khăn, thỉnh thoảng phát ra những giọng khàn khàn.

- Ông... ông dung hợp... Thần Thạch...

- Hơn cả dung hợp, tôi đã hoàn thành kế hoạch dung hợp hoàn mỹ mà Nghiêm Bất Vấn để lại, bây giờ, tôi chính là Thần Thạch, Thần Thạch chính là ta, tôi lúc nào cũng hấp thu năng lượng phản vật chất trong vũ trụ này, bây giờ chút năng lượng này chẳng qua mới chỉ là bắt đầu, hừ hừ...

- Cho dù chưa có Thần cách, tôi cũng đã ngự trị trên không gian pháp tắc! Tốt nhất là anh đừng chọc giận tôi, nếu không thì... tôi tổng anh vào Giáp Phùng, vĩnh viễn biến mất khỏi trái đất này, nói thật, tôi rất muốn thử nghiệm một chút đây.

Nói xong, Văn Thao ném Dương Liệt xuống đất, hừ lạnh một tiếng, quay người lại tiếp tục thí nghiệm mô phỏng.

- La Thúy San, bà...

Dương Liệt nổi giận, vừa muốn nổi khùng nhưng lại dừng lại.

- Tôi làm sao?

La Thúy San nhìn bộ dạng Dương Liệt giận mà không dám nói câu gì, nói với vẻ hết sức khinh miệt:

- Chính là cái tính này của anh, cũng khó trách Dương Công Minh chương mất. Anh không muốn làm chó, thì có thể đi nói với Dương Thần, chuyện này chính là do tôi làm, chúng tôi đang ở Bắc Cực.

- Bà nghĩ rằng tôi không dám sao?

- Nếu anh dám nói, người chết đầu tiên chính là anh.

La Thúy San châm biếm.

Sắc mặt Dương Liệt ảm đạm, quả thực, y đã không thể rút lui được nữa, trong bụng chửi thầm con yêu phụ này chẳng qua là con chó cái, trái lại lại cười chính bản thân mình, nhưng không có cách nào khác.

Lặng lẽ liếc nhìn Văn Thao tiếp tục làm những thí nghiệm khác, trong lòng Dương Liệt không ngừng ớn lạnh.

Vốn dĩ, người này chẳng qua chỉ là một người hành khất ở đầu đường Trung Hải, lại là một thằng què, không ngờ, không đến một năm, y lại sống ở trong nhà Ninh gia như một kỳ tích, lại còn vào Giáp Phùng, sau khi sống

sốt lại đạt được tất cả tâm huyết của Nghiêm Bất Vần!

Có thể nói trước đó, bất cứ ai chỉ cần có một chút ý niệm, thì sẽ bị chết không có chỗ chôn thân! Nhưng cô tình mạo hiểm ra tay, thì lại có thể sống sót!

Nhưng y của ngày hôm nay, nghiêm nhiên đạt được tất cả nghiên cứu của Nghiêm Bất Vần trước đó thông qua chip não bộ, lại trên cơ sở đó, nghiên cứu lĩnh vực khủng bố khác mà Nghiêm Bất Vần vẫn chưa hoàn thiện!

Tâm địa và sự khôn ngoan của người này, khiến cho Dương Liệt nghĩ đến không rét mà run!

Nên như nói tốc độ gia tăng sức mạnh của Dương Liệt khiến cho người khác khiếp sợ, thì Văn Thao đúng là tăng vọt trong nháy mắt, hoàn toàn đã vượt qua giới hạn có thể tưởng tượng!

Hay là gã có thể giết chết Dương Thần thật?

Dương Liệt nghĩ đến đây, đành phải nhin con tức giận xuống, đôi với y mà nói, chỉ cần nhìn thấy Dương Thần chết, chịu nhục tí có sao!?

Cùng lúc đó.

Tại Yên Kinh, dinh thự của Ninh gia, trong thư phòng của Ninh Quang Diệu.

Ninh Quang Diệu ngồi trên ghế làm việc, sắc mặt nặng nề, giữa hai đầu lông mày tràn ngập sát khí, giống như phán quan tử thần.

Nếu là người ngoài nhìn thấy Ninh Quang Diệu lúc này, chắc chắn khó có thể tưởng tượng được đây là Thủ tướng Hoa Hạ nhả nhận lịch sự.

Đối diện với bàn làm việc của Ninh Quang Diệu, đang quỳ ở dưới đất là trưởng vệ sỹ của Ninh gia, người đàn ông tinh tráng mặc bộ âu phục, nhưng lúc này lại run lẩy bẩy.

- Người nói cái gì, không tìm thấy?

Trưởng vệ sỹ run giọng trả lời:

- Chủ nhân... thật... thật tìm kỹ lắm rồi, cả Yên Kinh không có một bản ghi chép ra vào nào cả, cũng không liên lạc được, cứ như... cứ như bốc hơi hết vậy.

- Tôi muốn các anh chăm sóc đại thiếu gia thật tốt khi tôi không có ở đây! Không ngờ các người lại nói với ta rằng không thấy nó đâu!? Các người nghĩ nó là loại người gì!? Là con chó con mèo bên đường sao!? Đó là con trai duy nhất của tôi!!

Ninh Quang Diệu đập bàn đứng dậy, chỉ trưởng vệ sỹ mắng:

- Tôi nuôi một đám ngu xuẩn các người rốt cuộc có ích lợi gì!? Các người muốn ta phải đi giải thích với mọi người như thế nào!? Tôi đường đường là con trai độc nhất của Ninh gia nhất định không ra nước mắt, lại không có cách nào để đáp lại bất kỳ câu nói nào.

Đang lúc này, có một giọng nói hư vô mờ mịt từ ngoài phòng truyền vào.

- Được rồi... Quang Diệu, mọi người giải tán đi.

Tiếng nói của người đàn ông có chút mệt mỏi.

Ánh mắt Quang Diệu tức khắc nghiêm chỉnh, ánh mắt bình tĩnh hòa nhã, nhìn vài lượt đám vệ sỹ xung quanh, tất cả những người hầu vệ sỹ trong ngoài phòng lập tức giải tán ra rất xa.

Lúc này, Ninh Quang Diệu vừa mới quay người lại, thì đã có một người mặc áo khoác trắng, bên hông đeo Bạch Ngọc Long Vãn, mái tóc dài bù xù đứng cạnh.

Người đàn ông đứng trước bức tường, trên mặt vách, treo một bức tranh dài, chính là một bức tranh phong cảnh.

- Ai da... đây chính là bức “Phú sơn xuân cư đồ” của Hoàng Công Vọng, bị thiếu một nửa, đây là anh sao chép lại à, nhưng chép rất tốt, chắc cũng là bức tranh quý của triều Thanh thời Càn Long rồi, rất tuyệt, rất tuyệt...

Ninh Quang Diệu vội tăng tốc:

- Tứ gia nói rất đúng, đây cũng chính là đồ giả cổ, nếu Tứ gia thích, Quang Diệu này tặng Tứ gia.

- Haizz... ta bày đồ dờm làm gì.

Người đàn ông được gọi là Tứ gia quay người lại, mặt trắng không râu, bộ dạng có chút khôi ngô, hài lòng cười nói:

- Tôi sống cũng được gần 200 năm rồi, có đồ gì mà tôi chưa nhìn thấy, nếu là thật thích, năm đó đã mang bức thật đến rồi. Ninh gia chúng ta có lịch sử hàng chục ngàn năm, chưa thiếu đồ cổ nào nhé, chỉ thiếu sở thích trong lúc nhàn rỗi mà thôi.

- Tứ gia nói đúng, là Quang Diệu nhiều lời rồi.

Ninh Quang Diệu vô cùng khiêm tốn cúi đầu nói.

Người đàn ông cũng không biết từ đâu ra một cây quạt xấp, nhẹ nhẹ đập vào lòng bàn tay, dạo bước đi tới, vừa nói:

- Con trai của anh, tên là Ninh Quốc Đống nhỉ.

- Đúng vậy.

Ninh Quang Diệu trán toát mồ hôi lạnh.

- Không tìm thấy được?

- Tứ Gia tôi nhất định sẽ tặng người, xin anh thư thả cho mấy ngày nữa.

- Haizz, không vội, không vội.

Người đàn ông vỗ vỗ vai Ninh Quang Diệu an ủi:

- Ninh Quốc Đống nếu cũng là hậu duệ của Ninh gia chúng tôi, thì việc chữa bệnh cho nó cũng nên mà.

- Cảm ơn Tứ gia khoan dung.

Ninh Quang Diệu lau mồ hôi lạnh.

Người đàn ông bình thản cười, trong mắt lóe lên thần sắc khác thường.

- Có điều... Quang Diệu à, nếu như vẫn không tìm thấy, điều đó tương đương với, dòng giống nhà anh, không có người nối dõi rồi, ý của tôi anh hiểu chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1017

Quân Phiệt.

Ninh Quang Diệu thở ra phào, gật đầu:

- Hiểu rồi, Quang Diệu hiểu rồi.

- Hiểu là tốt, đương nhiên ta chẳng hề mong muốn sẽ bỏ rơi cậu, nhưng nếu như cậu không có con trai nối dõi thì không thể nào tiếp tục thế tục tại Ninh gia được, bởi vậy sẽ phải tìm ai đó để thay thế cậu, điều này chắc hẳn là càng sớm càng tốt rồi... Tốt nhất là cậu nên nắm chắc thời cơ.

Nam Tử cầm quạt giấy vỗ vỗ lên vai Ninh Quang Diệu.

- Tứ gia, ngài nhất định phải giúp tôi nói tốt trước mặt ngài trưởng tộc, Quang Diệu từ khi thừa kế vị trí do cha để lại đã luôn luôn dốc hết tâm sức, những năm qua đã làm được biết bao nhiêu việc vì gia tộc này.

Nam Tử khoát tay:

- Cậu có thể yên tâm, tôi cũng nói thế này, dù sao thì nhân tài vừa mới biến mất, nhờ đâu ngày mai thôi cậu lại tìm được thì sao? Phải không?

- Phải... phải ạ!

Ninh Quang Diệu lau mồ hôi.

- Nhưng cơ mà...

Nam Tử lại đổi giọng:

- Nếu như con trai Quốc Đống của cậu thật sự không thể cứu được mà cậu cũng chẳng có cách nào sinh con đẻ cái nữa thì cũng có nghĩa là kết cục cũng sẽ thế mà thôi. Bởi vậy, lời tôi nói chỉ có thể được như thế thôi, cậu phải tự mình giải quyết cho tốt.

Trong mắt Ninh Quang Diệu thoáng hiện lên một nỗi sợ khủng khiếp, nhưng ông ta chỉ im lặng gật đầu.

Nam Tử cũng không nói thêm gì về chủ đề này nữa, ông ta trầm ngâm một lát rồi mới nói:

- Nghe nói... Dương gia có chuyện phiền phức ư?

Ninh Quang Diệu thở ra nhẹ nhàng, ông ta miễn cưỡng mỉm cười:

- Đúng vậy, thân thể của Dương Công Minh đang bị người ta hoài nghi, Ngày đó cũng từng nghe về loại tin đồn như thế, nhưng dù sao nguyên soái Dương Diệp cũng là người đức cao vọng trọng, tin tức đó chưa truyền ra ngoài thì đã hoàn toàn mất tăm mất tích. Chẳng ngờ nhiều năm như vậy, đến lúc Dương Công Minh sắp gần đất xa trời rồi thì đời sau của ông ta lại đưa sự việc trở về như trước đây.

- Chuyện này, cậu xem có mấy phần đáng tin?

- Quang Diệu cho rằng việc này chắc chắn là sự thật, chỉ có điều, căn cứ

vào thời điểm khi Dương Công Minh ra đời, chắc hẳn không giống như những gì báo chí trên mạng tuyên truyền, mẹ ông ta bị quân ngoại xâm cưỡng hiếp.

Dù sao thì năm đó chắc chắn cũng là thời gian Hoa Hạ đang xảy ra nội chiến, nghi ngờ rằng là do đội quân phiệt của địch làm. Những kẻ đó sau khi gọi Dương Công Minh là Uy Khẩu, có lẽ cũng là để nảy sinh phản cảm trong lòng dân chúng.

- Là người Hoa Hạ hay người nước ngoài ta đều không quan tâm, chỉ cần không phải là con của Dương Diệp thì nhà họ Dương chẳng có gì để nói nữa cả.

Nam Tử nhìn chăm chăm vào mặt Ninh Quang Diệu:

- Cậu còn chưa nói vì sao mà cậu tin tưởng như vậy?

Ninh Quang Diệu mỉm cười nói:

- Chuyện này... từ câu chuyện của tên què mà trước đây tôi nhận về và giúp đỡ tôi đã đoán ra mấy phần.

- Một tên què ư?

Nam Tử lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Ninh Quang Diệu lập tức đem chuyện về văn thao kể lại một cách đơn giản:

- Văn tự này sau khi xảy ra chuyện của Nghiêm Bất Ván tôi đã tiêu hủy rồi. Trước đây khi ở Trung Hải người què này đã từng tiếp xúc với người nhà họ Tiết, mà sau này Tiết gia lại là những cận vệ của Dương Diệp.

... Tên què cứ luôn miệng nói biết một bí mật có thể làm cả Dương gia sụp đổ, nhưng để bảo toàn tính mạng nên không thể nói với tôi. Ban đầu tôi cũng suy đoán đó có thể là thân thể của Dương Công Minh, chỉ là khi đó tôi cũng không biểu hiện ra ngoài.

Bây giờ tên què đột nhiên mất tích, cùng lúc đó Dương gia xảy ra chuyện này nên tôi đoán chắc hẳn là có liên quan đến y.

Hai mắt Nam Tử sáng lên:

- Cậu làm tốt lắm, không cần ra tay, mượn dao giết người, để cho bọn chúng đấu với nhau, chúng ta ngồi không hưởng lộc!

- Quang Diệu cũng đang nghĩ thế à!

- Ủ... Đây là chuyện tốt, đáng để lợi dụng, hẳn đem lại lợi ích cho Ninh gia chúng ta, quyền lực quân sự... đã nằm trong tay Dương gia quá lâu rồi!

Nam Tử lăm lăm trong miệng.

Ninh Quang Diệu gật đầu:

- Quang Diệu biết phải làm như thế nào, Tứ gia yên tâm!

Nam Tử phe phẩy chiếc quạt giấy, quay đầu lại nói:

- Dương gia tự nhiên xuất hiện một tên tiểu tử tên Dương Thần, nghe nói tu vi phi phàm, theo như quy định, nếu tứ đại gia tộc xuất hiện những tu sĩ hóa thân trở lên thì có thể tách khỏi hệ thống của Hồng Mông, vì thế Hồng

Mông hầu như không can thiệp đến hần ta, cậu nên cẩn thận một chút!

Sắc mặt Ninh Quang Diệu có phần phức tạp:

- Tứ gia, trước kia một mình Dương Thần đã đánh bại Nghiêm Bất Vần, sức mạnh của hần rất ghê gớm... Nếu như buông xuôi cho hần cứ tiếp tục như vậy có thật là sẽ không có chuyện gì không?

Nam Tử hừ một tiếng lạnh lùng:

- Cậu sợ gì chứ, hần có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là một đứa mới hơn 20 tuổi còn vắt mũi chưa sạch, tu vi cùng lắm là đạt đến Độ Kiếp sơ kỳ thôi! Máy lão quái vật trong Hồng Mông Thiên Giai chẳng lẽ lại chịu ngồi yên hay sao? Huống hồ, chúng ta đã đạt được công pháp huyền bí của Cổ gia tộc, những pháp bảo vô cùng nhiều, cao thủ vô số, dù hần có mạnh thế nào chẳng nữa thì có thể nào mạnh hơn đại ca, tam tỉ không?

Ninh Quang Diệu vuốt cằm, sắc mặt có vẻ an tâm hơn đôi chút:

- Tứ gia nói đúng, lần này cứ coi như Dương gia có thêm Dương Thần thì vẫn sẽ tốn hao nguyên khí, có lẽ quân quyền lần này cũng khó giữ được. Đến lúc đó, mấy căn cứ quân sự ở Yến Kinh, Giang Nam và Tây Bắc, những người nhà Dương gia sẽ bị tiêu diệt, nếu cứ như thế, thì Ninh gia chúng ta sẽ tiến thêm một bậc, Dương gia sẽ phải bị loại bỏ khỏi danh sách tứ đại gia tộc.

- Những chuyện này cậu không cần nói cặn kẽ với ta, tự cậu đi xem nên giải quyết như thế nào là được rồi.

Nam Tử khoát tay:

- Hiện tại tình thế bất đồng, theo lời chỉ bảo của đại ca, ta sẽ phái hai người đang trong thời gian hóa thân đến bảo vệ xung quanh cậu, về những chuyện khác thì phải xem vận mệnh của cậu thôi.

- Đa tạ Tứ gia!

...

Ánh nắng ấm áp của mùa thu ngập tràn thành phố Yến Kinh, trong tiết trời dễ chịu này, ngay từ sáng sớm người ta đã có cảm giác buồn ngủ.

Trong thành phố ồn ào náo nhiệt, người người tất bật với cuộc sống mưu sinh ngày qua ngày của mình, nhưng buổi sớm hôm nay không giống như mọi ngày.

Hầu như khắp các đường phố lớn nhỏ, từ nhà giàu sang quyền quý đến những gia đình bình thường đều là công khai hoặc nhỏ to về tin đồn liên quan đến nhà họ Dương.

Là một trong số những nhà lãnh đạo tiêu biểu quan trọng của quân đội Hoa Hạ suốt mười năm nay, lại là một Chủ tịch quốc hội thường xuyên xuất hiện trên sóng truyền hình Hoa Hạ, chỉ có thể là ngài lão nguyên soái.

Không ngờ Dương Công Minh lại là do mẫu thân bị người ta cưỡng hiếp mà sinh hạ? Hơn nữa không ngờ nguyên soái Dương Diệp không có khả năng sinh con!

Nếu chuyện này diễn ra trong một bộ phim truyền hình thì có thể coi như là “Anh hùng không hồi xuất thân”. Nhưng trong thực tế, nếu có ai đó nói với anh rằng một nhân vật được tất cả mọi người tôn trọng và kính yêu lại là một tên “tạp chủng”, thậm chí, đây lại là tên tạp chủng do dấu tích quân xâm lược để lại thì đó đúng là việc mà hầu như tất cả mọi người không thể nào chấp nhận được!

Ở một đất nước nặng về văn hóa truyền thống như thế này, có rất nhiều khi chuyện huyết thống mờ mịt lại khiến nhiều người chú ý hơn cả những sự thật được phơi bày rõ ràng.

Huống hồ, sự ảnh hưởng này lại đã lan ra tới toàn thế giới.

Điều khiến công chúng và giới truyền thông khắp thế giới cảm thấy kì lạ là chính phủ Hoa Hạ không hề có một chút phản ứng gì, trong khi đó mấy gia tộc lớn cũng không có biểu hiện gì với Dương gia, bản thân Dương Công Minh thì lại càng tuyệt đối im lặng.

Cho dù chuyện này giống như mũi tên đã rời cung tên, không thể nào quay trở lại được nữa.

Toàn thế giới đều đang chờ đợi sự phản hồi của Dương Công Minh, hoặc nói cách khác, phải có một sự thừa nhận và giải thích.

Trong khi đó, trong đại sảnh phủ Dương gia.

Dương Công Minh ngồi trên ghế của trưởng tộc, mặc chiếc áo trắng theo kiểu Tôn Trung Sơn, sắc mặt bình thản.

Trong ánh mắt Yên Tam Nương ánh lên chút u buồn, im lặng đứng bên cạnh lão gia.

Ở hai bên, mười mấy người đại diện tiêu biểu các tông chi nhà họ Dương đang ngồi theo thứ tự, đa phần họ đều là những người cao tuổi đầu tóc bạc phơ.

Chỉ duy nhất có một người tương đối trẻ, vừa mới từ bệnh viện quân khu vội vàng trở về, vết thương vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, trên tay quấn vải trắng, người đó không ai khác là Dương Phá Quân.

Vết thương trên mặt Dương Phá Quân xem ra cũng đã phục hồi như cũ, nhưng sắc mặt thâm trầm, xem ra bóng đen tâm lý vẫn còn ám ảnh.

Chỉ vì Dương gia xảy ra chuyện lớn như thế này nên cho dù ông ta không muốn gặp mặt cha mình cũng phải nhanh chóng trở về làm rõ vấn đề, nghe mọi chuyện cho thật rõ ràng.

- Công Minh, mọi người đều đang đợi câu trả lời của ngài, vậy rốt cuộc điều đó có phải là sự thật hay không?

Một vị bô lão lên tiếng hỏi.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung nhìn Dương Công Minh.

Dương Công Minh nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật dài, không lập tức trả lời.

Dương Phá Quân không kịp được nói:

- Tam Thúc Công, lẽ nào các vị không tin sao? Cha cháu sao có thể không phải là con ruột của ông nội được? Nếu đúng không phải là huyết thống của Dương gia, tại sao ông nội lại giao trọng trách quan trọng như thế cho cha cháu?

... Hơn nữa cha cháu bao nhiêu năm nay đã làm rất nhiều chuyện vì đất nước Hoa Hạ, lẽ nào mọi người quên đi nhanh chóng như thế sao?

Cho dù cha có đối xử với cháu tàn khốc như thế nào, cha vẫn là cha của cháu, Dương Phá Quân không thể để cho cha mình bị ngay chính người nhà của mình chất vấn như thế này được.

- Phá Quân, cậu không được hiểu lầm, chúng ta đều là người nhà họ Dương, đương nhiên đều mong muốn dòng họ Dương này bình an chứ!

Một vị bô lão khác lại nghiêm nghị nói:

- Chỉ là, năm đó chiến loạn, ông nội của cậu phải cầm quân đi xa dẹp giặc, bà nội cậu ở lại hậu phương, người nhà Dương gia chúng ta tản mát khắp nơi, không ai hiểu là có những chuyện gì đã xảy ra, cha cậu sinh ra cũng vào thời loạn lạc, mấy người bề trên các chi chúng tôi cũng không rõ ràng chuyện này lắm.

... Trên thực tế, từ hơn 40 năm trước, Yên Kinh đã có tin đồn, chỉ vì sau đó không có bất kỳ bằng chứng gì nên tin đồn lắng xuống, nhưng bây giờ chuyện đó lại tái diễn, rất nhiều tư liệu và văn kiện được đưa ra, chúng tôi không thể không hoài nghi! Nếu như trưởng tộc nhà họ Dương không phải là con cháu Dương gia chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho bàn dân thiên hạ hay sao?

Sắc mặt Dương Phá Quân trở nên nhợt nhạt, không nén nổi quay đầu lại nhìn cha mình.

- Cha, cha hãy lên tiếng đi, bên ngoài đã náo loạn âm ỹ hết cả lên rồi, nếu cứ tiếp tục như thế này thì nhà họ Dương chúng ta sẽ tuột dốc không phanh mất!

Dương Công Minh mở mắt, chậm chậm nhìn hết một lượt tất cả những người có mặt, lộ ra một nụ cười nhạt

- Ta vốn cho rằng, cả đời này ta sẽ mang theo chuyện này xuống mồ, thật chẳng ngờ cuối cùng cây kim trọng bọc cũng bị lộ ra!

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều biến sắc!

- Chuyện này... Công Minh! Ý của ngài là, tất cả chuyện đó là thật ư?

- Sao có thể như thế được! Nếu như chú ấy sớm biết cậu không phải là con ruột thì sao lại nuôi ngài trưởng thành, lại còn giao lại chức trưởng tộc cho ngài nữa?

Dương Phá Quân thì chết lặng, mặt nhợt nhạt không còn giọt máu ngồi đơ trên ghế như người mất hồn...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1018

Đẻ Non.

Đám chú bác nhà họ Dương khó có thể ngồi yên một chỗ, dù sao người tâm phúc của nhà họ Dương cho đến bây giờ vẫn là Dương Công Minh. Nếu như Dương Công Minh bị ngã xuống thì cũng có nghĩa là những địa vị mà bọn họ có được cũng sẽ mất hết.

- Công Minh à, việc này không phải chuyện đùa chứ. Ông thực sự không phải là con cháu nhà họ Dương sao?

- Đúng vậy, Công Minh, ông sẽ không làm mấy việc hồ đồ gì đó chứ. Nhà họ Dương chúng ta làm sao có thể xảy ra chuyện này được?

Dương Công Minh nhìn vẻ mặt sợ hãi của đám người già này, ra hiệu cho mọi người bình tĩnh lại.

- Khiến cho mọi người thất vọng rồi, nhưng tôi không muốn tiếp tục giấu nữa. Thực ra, từ nhỏ tôi đã biết mình không phải là con trai ruột của cha tôi.

Thốt ra lời này, lại một lần nữa khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Dương Phá Quân cắn chặt hàm răng, trong mắt như hằn vết máu, đương nhiên cảm xúc đã dâng lên tột độ.

Dương Công Minh vẫn bình thản như thường, dường như người nói ra việc này không phải là ông ta vậy.

- Các vị, cũng là một trưởng bối của nhà họ Dương, Tam Thúc Công này tuổi cũng đã cao, so với tôi còn già hơn vài tuổi, cũng đã nghe thấy tin này rồi, cũng đã trải nghiệm như tôi của năm đó.

Mọi người suy nghĩ, nín thở quay qua nhìn Tam Thúc Công-người lớn tuổi nhất.

- Tam Thúc Công, việc mà ông muốn năm đó, còn nhớ nhiều nhất, không ngại nói cho mọi người cùng biết chứ.

Dương Công Minh cười nhạt nói.

Sắc mặt Tam Thúc Công cứng ngắc lại, thở dài một hơi, trong mắt biểu lộ vài phần cảm xúc, từ từ nói:

- Cha tôi năm đó đã từng nói, Công Minh là đứa con đẻ non tám tháng, trước đó còn rất lo lắng không biết có bị chết non không.

Dù sao thời kỳ chiến tranh, hỗn chiến quân phiệt trong nước, những người nhà họ Dương chúng ta được coi là quân nhân, đều đi đầu quân, tài sản, lương thực trong nhà đều mang ra phục vụ cho quân đội.

Cũng không khoảng thời gian đó, trong quân đội, nhà họ Dương chúng ta đã lập nên uy tín tuyệt vời. Chỉ có những người chúng ta dám bỏ máu nên mới khiến cho quân sĩ nghe theo lệnh của chúng ta.

Mẹ của Công Minh, lúc ấy đang ở căn cứ địa phía Tây Nam, mà cha của Công Minh lại đang đánh trận ở Giang Nam. Hai người này đã định sẵn hôn lễ, nhưng cho đến khi thắng lợi ở Giang Nam xong, cha của Công Minh đã đến Tây nam để thăm mẹ của Công Minh, rồi mới trở về Yên Kinh để làm hôn lễ.

Lúc trước có người nói, thời gian bá mẫu của Tây nam đã gặp phải sự ức hiếp của quân phiệt địa phương, nhưng mọi người đều tung tin đồn, cuối cùng thì sau này bá mẫu cũng có thể an toàn trở về Yên Kinh, hai người tổ chức hôn lễ, cũng không xảy ra chuyện gì.

Chính xác thì sau khi đẻ non Công Minh ra, có người nói bá mẫu chưa kết hôn mà đã có chữa. Khi ở Tây nam đã có mang rồi, nhưng ai sẽ tin những lời đồn này.

Lúc đó nhà họ Dương chúng ta đang trong thời kỳ nổi tiếng, tất cả quân đội trong nước đều nhất mực lấy chúng ta làm chuẩn, vừa mới nghe thấy tin đồn này thì đã bị tiêu tan hết...

Nói tới đây, Tam Thúc Công dường như không còn sức lực để tiếp tục nói nữa, nhìn nhìn Dương Công Minh:

- Công Minh à, chẳng lẽ...tin đồn đó...

- Tôi đã nói rồi mà, tôi thực sự không phải là con trai ruột của cha tôi.

Dương Công Minh gật đầu.

- Vì vậy tin đồn đó là sự thật. Chính xác là mẹ của tôi khi còn ở căn cứ Tây nam một lần đã bị bọn quân phiệt cướp bóc, bị cưỡng ép, rồi mới có bầu.

- Cái gì?

Đám người này lộ vẻ sợ hãi, cho dù đã gặp phải sự đả kích vài lần, nhưng lại bị chấn động thêm lần nữa.

Nước mắt Dương Phá Quân đã ướn dầm, hai mắt nhắm nghiền lại.

Dương Công Minh ra hiệu bảo mọi người bình tĩnh, nói:

- Tôi biết, các người rất khó có thể chấp nhận. Điều này cũng là do tôi mãi không nói ra, nhà họ Dương cũng không công khai ra. Mặc dù tôi không phải là bên ngoài truyền vào, mà là do quân địch sinh ra, nhưng thực sự cũng không phải là cốt nhục của cha tôi, ngay cả mẹ tôi cũng chưa từng biết quân phiệt kia là người thế nào.

Lúc trước khi nội chiến Hoa Hạ kết thúc, bọn quân phiệt chạy trốn bốn phương. Lũ quân phiệt đó, thậm chí có thể coi là lũ cướp xông vào căn cứ địa, chiếm đoạt lấy mẹ của tôi, nhưng cũng không thể sống sót để chạy đi, vì lũ quân hùng mạnh đó từ bên ngoài đã quay lại để bao vây.

Mẹ của tôi ra sức phản kháng, dùng con dao găm phòng thân của mình chém tứ tung để chạy trốn, định giết chúng, nhưng không thể thay đổi được gì mà bị làm nhục.

- Như vậy cũng có thể nói, ông không phải là bị sinh non, mà là bị mang

thai sớm. Sinh non chỉ là lý do để che giấu sự thật.

- Đúng vậy.

Dương Công Minh thừa nhận.

- Ông... ông vẫn còn mặt mũi là nói ra sao?

Một vị lão nhân nghiêm nghị đứng lên:

- Dương Công Minh, ông không xứng đáng mang họ Dương. Không ngờ ông là một con của một người ngoài mà lại ngồi ở cái ghế gia chủ nhà họ Dương hơn mười năm nay. Bây giờ danh dự của nhà họ Dương đã bị quét hết đi rồi, mà ông vẫn còn mặt mũi để bình tĩnh nói ra chuyện này nữa à.

- Lão Lục nói đúng. Tôi sớm đã biết bản thân không phải là cốt nhục của nhà họ Dương, vậy mà còn giấu cho đến tận ngày hôm nay. Chúc vị ở nhà họ Dương tôi cũng không quan tâm.

- Uống công chúng ta đã nghĩ cách để bảo vệ danh dự cho ông. Không ngờ ông là một tên tiêu nhân như vậy.

Mấy vị lão gia trong nhà căm phẫn vô cùng, bắt đầu chửi rủa Dương Công Minh.

Dương Phá Quân đau lòng nhìn cha mình, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

Yến Tam Nương cũng hơi nhú mày, muốn nói điều gì đó nhưng lại bị Dương Công Minh ngăn lại.

Đúng lúc này, từ bên ngoài, một người giúp việc chạy đến:

- Lão gia, nhà họ Ninh và nhà họ Lý, cùng với mấy người lãnh đạo nữa cũng đều đến rồi.

Mọi người ở đây nghe thấy điều đó mặt đều biến sắc, không biết làm gì.

Dương Công Minh nhẹ nhàng và khéo léo nói:

- Đến cũng tốt, mời vào!

Nhìn thấy người giúp việc đi mời mấy vị khách vào nhà như vậy, mấy vị lão nhân như sắp phát điên.

- Dương Công Minh. Ông còn muốn làm gì? Nếu như để cho những người của gia tộc khác biết sự ô uế này thì chúng ta còn mặt mũi nào mà ở lại Yến Kinh nữa. Nhà họ Dương chúng ta cũng làm gì còn mặt mũi nào mà nắm quyền quân đội nữa.

“Tôi thấy ông muốn đập đổ, muốn kéo nhà họ Dương xuống nước mới đúng.”

Dương Công Minh trầm nghĩ, cầm chén trà ở trên bàn lên, nhấp một miếng, coi tất cả như không.

Điều này làm mấy người già đều tức điên lên, nhưng bất lực. Đám người này cũng không nghĩ ra cách gì, cứ lì ra đợi như vậy.

Một lúc sau, Ninh Quang Diệu dẫn một đám những quan chức chính phủ quan trọng đến, Lý Mạc Thân thì dẫn con trai Lý Vân Bằng, cháu trai Lý Độn, vì một vài quan quân nữa, dáng vẻ nghiêm trang bước vào trong sảnh

lớn nhà họ Dương.

Lần này, đại sảnh vốn rộng rãi cũng đã có chút cảm giác chật chội, may mà mọi người đã bày đủ ghế gỗ lim, nên cũng không đến nỗi bị chậm trễ.

Ninh Quang Diệu ăn mặc nghiêm trang, sắc mặt trịnh trọng, lộ rõ vẻ lo lắng, còn Lý Mạc Thân lại rất thản nhiên, chỉ bước vào ngồi uống trà.

Đợi mọi người ngồi xuống, ánh mắt đều đổ dồn vào Ninh Quang Diệu, dù sao những người ở đây cũng coi lời của ông là có giá trị nhất, hơn nữa Ninh Quang Diệu còn là Thủ tướng, cũng là nhân vật có quyền tối cao ở Hoa Hạ.

Ninh Quang Diệu như thương xót, nói:

- Dương Công. Việc này...chúng tôi đã nghe nói, cũng đã nhìn thấy, tôi thực sự lấy làm tiếc, nhưng dù sao cũng là người phụ trách dân chúng ở Hoa Hạ, không biết Dương Công Minh có gì muốn nói không.

- Trước khi các vị đến, tôi cũng đã nói ra hết rồi, đó là sự thật, nên cũng không còn gì để nói.

Dương Công Minh thẳng thắn thừa nhận, sắc mặt của những quan chức vào đây đều lộ vẻ căng thẳng.

Trong mắt Ninh Quang Diệu lộ vài phần kỳ lạ, khóe miệng mấp máy:

- Dương Công đã thừa nhận, vậy thì cũng không còn gì để bàn nữa. Lão Nguyên soái Dương Diệp một thời lấy lòng cũng không nên để hậu thế của ông bàn tán chuyện này.

Tuy nhiên, nhà họ Dương cũng có địa vị không nhỏ ở Hoa Hạ, đặc biệt Dương Công đã từng là lãnh đạo một thời, chuyện này, chỉ sợ nếu như không xử lý, thì e rằng khó làm yên lòng dân chúng.

- Có điều gì thì cứ nói thẳng, vòng vo gì nhiều. Hừ!

Dương Phá Quân khinh thường nói.

Ninh Quang Diệu cũng không để ý tới, chỉ nhìn chăm chăm Dương Công Minh.

Dương Công Minh trầm ngâm một lát, đang muốn mở miệng, thì người giúp việc lại từ bên ngoài chạy vào.

- Lão gia, phu nhân và bà bé đã trở về.

Sắc mặt của những người đang ngồi ở đây đều thay đổi khác nhau, phần lớn là buồn bực, lúc này hai người phụ nữ này đến để làm gì.

Dương Phá Quân cau mày, Ninh Quang Diệu thì hiển nhiên cũng biến sắc.

Dương Công Minh lại cười ha hả nói:

- Đến cũng tốt, trở về tốt quá rồi, cho họ vào đi.

Đám người bên trong lục đục, còn ở bên ngoài, hai người con dâu Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê lộ vẻ mặt mỗi nhanh chóng bước đến.

Đặc biệt là Lâm Nhược Khê từ sáng sớm đã vội vàng chạy đến Yên Kinh, đi đôi giày da nhỏ, đôi tất giấy viền đen, mặc một chiếc áo khoác có mũ màu đen, đầu tóc vẫn còn vẻ rối rối.

Dương như do nắng mùa thu mà khuôn mặt cô hồng hồng, nhìn thấy những vị lãnh đạo mà chỉ có thấy được ở trên TV, người phụ nữ này vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, điềm đạm, chỉ có một chút hơi căng thẳng đứng bên cạnh Quách Tuyết Hoa.

Khi ý thức được Ninh Quang Diệu cũng có mặt ở đây, Lâm Nhược Khê không thể không nghĩ đến hình ảnh sau bữa tiệc tối hôm đó, cắn chặt môi, trong lòng cảm thấy chua xót, càng khó có thể ngẩng đầu.

Chính vì dung mạo gọn gàng, trong sáng, nhưng lạnh lùng đã khiến cho những ánh mắt của những người đàn ông trẻ tuổi có mặt ở đây phải lóe sáng.

Bởi vì hôn lễ của nhà họ Dương không công khai nên bọn họ chỉ biết được đứa cháu tìm thấy được của nhà họ Dương kết hôn, và đây là lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Nhược Khê.

Đa số mọi người đều ghen tị vì cháu trai của nhà họ Dương có cái phúc đó, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn như vậy. Bây giờ nhà họ Dương bấp bênh, nhưng cũng không đến nỗi bọn họ có thể tiếp cận được người phụ nữ nhà họ Dương này.

Quách Tuyết Hoa phải tỏ vẻ ung dung, dù sao cũng đã nhiều năm tu luyện, nhìn Dương Phá Quân không thốt lên được tiếng nào, nhìn ông tự dưng trở nên đáng thương như vậy, bà cũng tỏ ra chút an ủi.

Dương Công Minh cười ha hả nói:

- Tuyết Hoa, Nhược Khê à, trở về thật tốt, nhưng... sao lại không nhìn thấy Dương Thần?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1019

Cho Chó Ăn.

Người được hỏi là hai người, nhưng Quách Tuyết Hoa nhìn thấy Lâm Nhược Khê có vẻ căng thẳng nên cũng giơ tay ra nhẹ nhàng kéo vạt tay áo của người phụ nữ này.

Lâm Nhược Khê đang lúc căng thẳng, không biết hỏi như thế nào mà chỉ nhìn về phía mẹ chồng.

Quách Tuyết Hoa dùng ánh mắt cổ vũ, nhẹ nhàng mỉm cười nói:

- Ông nội hỏi chồng con đó, con tự nói đi, còn căng thẳng gì nữa.

Lâm Nhược Khê then thùng gật gật đầu, ngẩng đầu lên nói:

- Dương Thần, anh ấy sau khi xuống máy bay, nói là ngồi xe nên bị tắc đường, vì thế cháu mới trở về trước.

- Ha ha, ngồi xe bị tắc đường, chẳng lẽ lại bay trở về sao?

Một quan chức cười nói.

Những người khác cũng cười giễu cợt theo, dù sao cũng có Ninh Quang Diệu ở đây, nói vài câu đùa cũng chẳng sao.

Đúng lúc này, đột nhiên có một âm thanh rung chuyển truyền vào trong phòng.

- Ai da, làm sao ông biết tôi bay trở về?

- Ai...Ai?

Những người ở đây đều lạnh cả sống lưng, chẳng lẽ giữa ban ngày lại có ma quỷ sao?

- Dương Thần? Con ở đâu?

Quách Tuyết Hoa cười cười nhìn ra bốn phía.

Dương Công Minh nhìn về phía Yến Tam Nương ở bên cạnh, chỉ chỉ cười cười bắt đầu đi lên phía trên.

- Lão gia, Dương Thần thiếu gia xem ra sớm đã đến đây rồi, chỉ có điều Dương Thần thiếu gia tu luyện cao hơn tôi nên chờ ở trên nóc nhà, tôi cũng không phát hiện ra.

Dương Công Minh không khỏi cười mắng:

- Tên tiểu tử thôi này, cháu còn học cách nghe trộm sao, mau xuống đi.

Mọi người lúc này mới chợt hiểu ra, âm thanh đó là của Dương Thần.

Chỉ nhìn thấy ở bên ngoài sảnh, một người thanh niên mặc chiếc áo màu lam cổ thấp, và mặc một chiếc quần màu nâu rậm thùng thình, một tay cầm quả cà chua gặm, tay kia lại cầm một quả cà chua khác, cũng không biết đứng đó từ lúc nào, từ từ hướng vào bên trong đại sảnh.

Đa số mọi người đều là lần đầu tiên nhìn thấy Dương Thần, nhú nhú

mày. Bộ quần áo này là hàng hiệu, nhưng cách ăn mặc lại rất vớ vẩn? Không ngờ lại còn nhai cà chua? Bây giờ là lúc nào chứ?

- Được lắm, tên tiểu tử này, vừa mới trở về đã đập hư vườn rau nhà ta rồi.

Dương Công Minh cũng nhận ra là quả cà chua trên tay của Dương Thần chính là thứ mà tận tay ông trồng, lập tức không vui quát mắng.

Dương Thần bĩu môi, lại cắn thêm một miếng nữa, khóe miệng vẫn còn nước màu đỏ của cà chua:

- Ông à, ông lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn keo kiệt, lần trước nói với ông rồi mà, chẳng phải đã ăn của ông mất quả cà chua rồi đó sao? Sáng sớm bay từ Trung Hải đến Yên Kinh, cơm trưa cũng chưa cả chuẩn bị, cháu ăn mấy quả cà chua này thì làm sao chứ?

Nói xong, Dương Thần đi đến trước mặt Lâm Nhược Khê, đưa quả cà chua còn lại cho Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê ngậy người nhìn người đàn ông này. Mặc dù đã chung sống với nhau hai năm, tên này dù ở trong hoàn cảnh nào thì cũng có sức chống cự rất mạnh, nhưng không thể ngờ rằng, không ngờ có thể gặm cà chua trong hoàn cảnh này được.

- Này, em yêu, ngậy ra đó làm gì vậy. Còn tươi ngon lắm, ăn một quả đi, bổ sung vitamin đấy.

Dương Thần cười hì hì nói.

Lâm Nhược Khê vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt mình như trong mơ.

Dương Thần không còn cách nào khác, đành phải ngậm một quả trong miệng, kéo tay Lâm Nhược Khê mở ra, sau đó nhét quả cà chua vào trong lòng bàn tay người phụ nữ này.

Tất cả im lặng, không ít những lão nhân nhà họ Dương bắt đầu nhăn cơ mặt, đương nhiên là bị tức phát điên.

Coi là bề trên của Dương Thần, đương nhiên các lão nhân sẽ không chủ động đến gặp Dương Thần, vì vậy lúc trước khi ở Yên Kinh vài ngày cũng chưa từng gặp mặt.

Đây là lần gặp đầu tiên thì đã bị trêu ngươi như vậy, mọi người đều cực kỳ bất mãn nhìn trừng trừng Dương Công Minh.

Trong mắt Dương Phá Quân hiện lên sự tức giận, nhưng không biểu hiện ra ngoài như lúc trước.

- Cậu ta chính là Dương Thần? Cháu của ông?

Tam Thúc Công tức giận hỏi.

Dương Công Minh gật đầu, cười híp mắt:

- Đúng vậy, chính là nó, chính xác là có chút không hòa hợp được, nhưng thằng cháu này cũng không quá tồi tệ đâu.

Không quá tồi tệ? Vậy mà cũng nói tốt được sao?

Những lời đánh giá này từ trong miệng Dương Công Minh phát ra đủ để

khuyến cho mọi người ở đây được mở rộng tầm mắt.

- Hừ, tôi thấy ông hồ đồ rồi! Ông không được coi là con cháu nhà họ Dương thì thôi cũng được, nhưng ông còn muốn giấu chúng tôi truyền gia tộc này cho thằng lưu manh này? Ông muốn đẩy nhà họ Dương xuống hố lửa sao?

Dương Công Minh nhướn mi nói:

- Lão Lục, ông nói gì vậy, làm sao tôi có thể đẩy nhà họ Dương xuống hố lửa được. Tôi và các người giống nhau, đều là người của nhà họ Dương. Dương Thần là cháu tôi, cũng là người nhà họ Dương, đương nhiên sẽ vì nhà họ Dương rồi.

- Thôi đi. Chính miệng ông đã thừa nhận, ông không phải do bá phụ sinh ra, như vậy thì ông, Phá Quân, Dương Thần, Dương Liệt, tất cả đều không phải người nhà họ Dương. Hôm nay chúng tôi phải đuổi cái tên này ra, chúng ta phải lập lại một gia chủ mới.

Lúc này, mọi người đều lớn tiếng ủa theo, tức giận chỉ trỏ hai người Dương Công Minh và Dương Thần.

Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê đều lặng yên đứng ở một bên, sắc mặt lo lắng, nhưng trong trường hợp này, vì là thân phận phụ nữ nên không được quyền chen vào nói.

Còn Dương Thần thì vẫn ung dung ngồi găm cà chua, bộ dạng giống như chưa nghe thấy gì cả, chỉ chăm chú nhìn đám người kia một cách thích thú..

Dương Công Minh dường như cảm nhận thấy gì đó, sau khi thở dài, cao giọng nói:

- Các vị, có cách nghĩ và quyết định gì, sao không đợi tôi nói xong chuyện năm đó thì nói cũng chưa muộn?

- Còn cái gì đáng nói nữa chứ! Ông đã không phải là người nhà họ Dương, thì có tư cách gì mà ngồi ở đây nói chuyện?

Lão Lục khinh thường nói.

Dương Công Minh cười nói:

- Có phải người nhà họ Dương hay không, không phải ông nói là xong. Cha của tôi rõ ràng biết tôi không phải là do ông ấy sinh ra, nhưng vẫn truyền lại chức vị cho tôi, vậy tức là tôi là người nhà họ Dương.

- Hừ, đó là do bá phụ thiên vị. Ông ấy không làm được một người đàn ông chân chính, còn giấu tất cả mọi người để đem một đứa con hoang lên vị trí đó, quả thực là một sự sỉ nhục đối với nhà họ Dương chúng ta!

Lão Lục hét lớn.

Dương Công Minh đánh mặt lại:

- Lão Lục... Tôi nhin ông nhiều lắm rồi, ông lại còn dám nói cha tôi như vậy! Ông cũng đừng quá vội vênh vào đắc ý.

Nói đến tiên phụ, sắc mặt Dương Công Minh trầm xuống.

Những người già ở vị trí cao cuối cùng cũng nhận ra không khí trong

phòng lúc này khiến mấy người đứng gần khó có thể thở nổi.

Sắc mặt của đám người Ninh Quang Diệu cũng ngơ ra, bọn họ biết rất rõ rằng Dương Công Minh tuyệt đối sẽ không hòa nhã như bên ngoài như vậy. Những lão nhân này có quân hàm Nguyên soái, khi còn trẻ đã cầm đao cầm kiếm đi chém giết, đương nhiên cũng có diện mạo kiên quyết như thế.

Khóe mắt lão Lục nháy nháy vài cái, nhìn những người khác của nhà họ Dương để có ý cổ vũ, lớn tiếng nói:

- Thế nào? Bị tôi nói trúng chỗ đau mà đã bắt đầu lộ nguyên hình rồi sao? Lẽ nào đó không phải sự thật? Phụ tử của bọn họ đều lừa tất cả những người nhà họ Dương chúng ta, bộ mặt của Dương gia đã bị các người cướp mất rồi.

- Tôi...

Dương Thần bỗng nhiên sảng giọng, ép lời của lão Lục xuống.

Trong ánh mắt đầy sự lạnh lùng đó, Dương Thần hất đầu nhìn lão Lục, nói:

- Ông có thể làm khác sao? Ở đó mà kêu liên thiên, đã nói rồi, đợi nói xong chuyện này thì hãy nói tiếp, ông già rồi lú lẫn sao?

- Mày...Mày, tên cầu tạp chủng này, dám...dám nói...

Lão Lục chỉ thẳng vào mặt Dương Thần rồi chửi ầm lên, căn bản là không còn cơ hội để nói nữa.

Mọi người chỉ thấy hoa mắt khi bóng dáng Dương Thần biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại một lần nữa, rõ ràng Dương Thần đã đứng bên cạnh vị trí của lão Lục.

- A!!!!!!

Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê đều hét lên.

Chỉ thấy cánh tay phải của Dương Thần giơ lên cao, mà trên cánh tay phải này rõ ràng là nhấc một cái đầu đang đầy máu be bét.

Cái đầu này chính là của lão Lục.

Trên cổ của lão này, vì đầu đã bị rút lìa khỏi cổ nên máu không ngừng chảy ra, rồi giống như có một lực đẩy nhẹ, thân thể người này đổ ầm xuống mặt đất.

- Giết...giết người!

- Hắn đã giết lão Lục!

- Mau! ! Mau bắt lấy hắn!

Toàn căn phòng cuối cùng cũng hoàn toàn nổ tung lên, đám người Ninh Quang Diệu và Lý Mạc Thân sắc mặt nghiêm trang, đám quan chức bên cạnh đều bị dọa cho xanh mét mặt mày, thậm chí còn cảm thấy buồn nôn.

Mặc dù sớm đã biết Dương Thần không phải loại người lương thiện gì, nhưng cũng không ngờ lại chẳng nói gì đã vặt ngay đầu lão già nhà họ Dương này xuống rồi.

Mà những lão già nhà họ Dương khác đều cảm thấy bất an, sợ hãi nhìn Dương Thần, ngồi trên ghế không dám nhúc nhích.

Đám người hầu và hộ vệ bên ngoài nhà họ Dương thì lộ vẻ hứng thú, bọn họ đương nhiên là trung thành với Dương Công Minh, vì vậy Dương Thần xuống tay tàn nhẫn như vậy đã càng làm bọn họ được hả hê.

Dương Thần ném đầu lão Lục ra phía ngoài, cái đầu đập vào phiến đá lăn lông lốc mấy vòng, rải máu khắp nơi.

Vậy vậy vết máu trên tay, Dương Thần nói với đám người giúp việc:

- Trong nhà có chó, hãy mang cho chó ăn đi, đừng lãng phí mà dùng tiền mang đi hỏa táng.

Vài tên hộ vệ xuất ngũ lập tức tiến lên, xử lý thi thể bị đứt rời đó thật nhanh gọn.

Mọi người nghe thấy điều này đều toát mồ hôi lạnh, không ai dám nói thêm điều gì, đối mặt với một nhân vật vui giận thất thường như vậy, e rằng sau này sẽ là mình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1020

Vinh Quang.

Ánh mắt Dương Phá Quân phức tạp nhìn phía sau Dương Thần, cảm xúc dâng trào, kẻ dám nhục mạ cha và mình đã bị giết, ông ta cảm thấy như được giải hận, những thứ mà Dương Thần làm đúng là ông ấy không dám làm, nhưng càng như vậy thì ông lại càng cảm thấy bị sỉ nhục.

Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê mặc dù đã gặp rất nhiều cảnh máu me đầm đìa như thế này rồi, nhưng dù sao cũng là nữ giới, vẫn cảm thấy có chút ghê tởm.

Lý Mạc Thân và đứa cháu trai của mình nhìn nhau, cười gượng.

Lý Độn khó có thể im lặng được, néo néo cằm, chỉ ngón tay cái vào Dương Thần.

Dương Công Minh dường như chưa từng nhìn thấy có ai chết, sắc mặt vẫn bình thản nói:

- Nếu như có thể yên tĩnh lại được rồi, vậy thì hãy tiếp tục nghe lão già này lải nhải vài câu nữa, sự việc năm đó, tôi còn chưa nói xong...

Lúc này, cũng không còn ai dám ngắt lời nữa.

Dương Công Minh bình thản nhấp một ngụm trà, rồi mới từ từ kể lại.

- Việc mà tôi biết cũng đều là cha tôi chờ sau khi tôi hiểu chuyện mới nói cho tôi biết.

Năm đó, sau khi mẹ tôi bị người ta làm nhục, sống không bằng chết, không lâu sau đó thì phát hiện ra mình mang bầu, nên lại càng không có mặt mũi nào gặp cha tôi từ Giang Nam đến căn cứ địa Tây Nam đón ông ấy về Yên Kinh được nữa, vì vậy mới nói ra, để cho cha tôi có thể lựa chọn việc hủy hôn ước, dù sao thân thể bà cũng không còn được nguyên vẹn như trước được nữa, nên cảm thấy xấu hổ với cha của tôi.

Mà cha tôi thực ra cũng mất đi khả năng sinh sản trong một cuộc chiến tranh trước đó, căn bản là cũng muốn hủy bỏ hôn ước với mẹ tôi, để cho mẹ tôi không phải chịu cảnh sống một mình mà cứ giữ gìn như vậy cho đến chết.

Nhưng khi biết được mẹ tôi đã gặp phải vết thương như vậy, cha tôi đã thay đổi chủ ý, quyết định phải kết hôn với mẹ của tôi.

Bởi vì cha tôi hiểu rõ rằng, nếu như khi mẹ tôi đến bước đường cùng như vậy mà hủy bỏ hôn ước thì không khác nào làm cho cả đời bà ấy bị hủy hoại.

Thực ra, hai người trước đó cũng đã có duyên phận, nhưng trong đó thì tôi lại cảm động vô cùng trước hôn ước này và cả sự trân trọng mà hai người dành cho nó.

Nghe đến đó, Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê ở một bên đều rơi nước mắt, suy nghĩ theo cảm tính khiến họ như chìm sâu hơn vào thứ tình cảm trong những năm hỏa chiến năm đó.

Dương Công Minh lục lại trí nhớ, tiếp tục nói:

- Giống như hai người đều có hai vết thương vô cùng lớn, khi mà cha tôi đau khổ nhất đã gặp được mẹ tôi cũng ở lúc đường cùng nhất. Hai người đã trở về Yên Kinh, ủng hộ lẫn nhau, làm bạn với nhau, cứ dần dần như vậy khó có thể tránh khỏi việc nảy sinh tình cảm.

Khi sinh ra tôi, cũng như những gì các người đã biết, cha của tôi vì danh dự nhà họ Dương, biết rằng không thể chịu được sự đả kích này, phân phát những thân vệ biết nội tình bên trong, cùng dùng cả thể lực của gia tộc để che giấu tin tức truyền ra ngoài.

Mẹ của tôi từng hỏi cha tôi, vì sao lại đồng ý chấp nhận một người phụ nữ không còn trinh tiết như bà, lẽ nào sẽ không vì việc sinh ra tôi mà cảm thấy bị tổn thương sao?

Cha nói cho bà biết rằng “Bà là vị hôn thê của tôi, cũng chính là người vợ mà tôi muốn lấy, đứa trẻ mà vợ của tôi sinh ra đương nhiên là con của tôi. Cho dù đứa trẻ đấy không phải là huyết mạch của tôi nhưng cũng vì tôi không có khả năng bảo vệ tốt cho người vợ của mình, nên so với việc yêu thương hết mực cốt nhục của mình thì tôi sẽ chăm sóc tốt cho đứa trẻ này, để bù đắp những khiếm khuyết của tôi”.

Chính vì lời nói đó mà mẹ của tôi đã yên tâm sinh ra tôi, cùng với cha tôi trở thành vợ chồng chính thức trong lúc hoạn nạn, cứ như vậy trải qua hai mươi mấy năm.

Đại sảnh im thin thít đến nỗi tiếng lá rơi cũng có thể nghe thấy.

- Lão Dương, vậy đến khi nào thì ông biết mình không phải là con do lão Nguyên soái sinh ra?

Lý Mạc Thân thấp giọng hỏi.

Dương Công Minh mỉm cười nói:

- Đó là khi tôi mười tuổi, chính miệng cha đã nói cho tôi biết.

- Cái gì? Lão Nguyên soái, ông ấy nói cho ông biết?

Lý Mạc Thân đương nhiên là không ngờ tới.

Dương Công Minh gật đầu:

- Lúc ấy tôi mới hiểu chút chuyện, tôi không ngờ cha mình lại nói cho mình biết chuyện như vậy. Bây giờ nghĩ lại, e rằng cũng là sự tiên đoán trước của cha tôi.

Giấy không gói được lửa, có một số việc sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra, cũng giống như hôm nay vậy.

- Đại bá phụ, thực sự khó có thể lường trước được...

Tam Thúc Công thở dài.

Dương Công Minh cười nói:

- Lúc ấy khi cha nói với tôi, tôi khóc ngay tại chỗ, khóc nức nở. Một đứa trẻ mới có 10 tuổi, cho dù có hiểu chuyện sớm thì cũng chỉ là một đứa trẻ, đột nhiên biết được cha mẹ của mình không phải là người sinh ra mình, điều này thực sự quá tàn khốc.

Tôi hỏi cha tôi, làm sao mà tôi lại không phải là do ông sinh ra chứ? Nếu như tôi không phải con cháu nhà họ Dương, vậy làm sao có thể sống tiếp được trong nhà họ Dương đây? Mọi người sẽ cười nhạo tôi, xem thường tôi...

Lúc ấy cha tôi vuốt đầu tôi, nói rất chân thành với tôi rằng “ Công Minh à, có phải con cháu nhà họ Dương hay không với việc có phải là con do chính cha sinh ra hay không, điều đó không có quan hệ quá lớn.

Con là đứa trẻ mà cha yêu thương nhất. Bởi vì con là đứa trẻ duy nhất mà vợ cha đã sinh ra.

Con biết không, khi con vẫn còn là một đứa con nít, sữa của mẹ con không đủ, cha đã ôm con đi hỏi những người khác, hỏi cả những người không quen biết, đi khắp nơi bảo họ cho con ít sữa để nuôi nấng con.

Mỗi khi nhìn thấy con uống no ngủ ngon lành, thì cha cảm thấy đó là lúc mà cha vui vẻ nhất, còn vui hơn cả lúc đánh thắng trận.

Chỉ cần con bị bệnh, dù là cảm lạnh thông thường nhưng cha vẫn cảm thấy đau từng thớ thịt, chỉ bằng để cho cha thay con chịu tội... Chính vì bước trên con đường như vậy, không có ai trong mắt cha lại quan trọng hơn con cả.

Cha tin rằng, đứa con đáng quý của cha, đợi sau khi cha đã già sẽ giao nhà họ Dương cho con, nhất định con sẽ làm xuất sắc hơn cha.”

Dương Công Minh nói đến đây, thì mắt đã hơi đỏ hoe, có vài phần đau thương.

Yên Tam Nương thương tiếc, vỗ nhẹ nhẹ lên vai ông.

Nghỉ ngơi một lát, Dương Công Minh mới tiếp tục nói:

- Lúc ấy tôi rất sợ hãi, tôi nói với cha rằng, tôi lo mình không phải là con trai ruột của cha nên không có cách nào có thể gánh vác được trọng trách này, tôi sợ làm không tốt.

Lúc đó cha nói với tôi một cách nghiêm túc rằng tôi chính là con cháu nhà họ Dương, không phải vì có huyết mạch của nhà họ Dương mới được coi là người của nhà họ Dương.

Muốn trở thành một người có thể khiến người khác phải tin phục và tôn trọng thì điều đầu tiên mình phải tin tưởng chính bản thân mình trước đã, tin rằng mình là người quý báu, độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Một gia tộc sở dĩ có thể vinh quang mấy đời như vậy, mấy trăm năm vẫn không bị suy tàn, không phải là đều dựa vào huyết thống gắn bó...

Dương Công Minh dừng một chút, quay đầu nhìn Dương Phá Quân đang lặng lẽ nghe, nói:

- Phá Quân, cha luôn dạy con, nhưng con vẫn chưa thể hiểu được một cách chân chính, đến hôm nay, con đã biết cái gì là vinh quang thực sự của một gia tộc chưa?

Dương Phá Quân khô tâm nói:

- Cha, con không biết, trí óc con bây giờ đang hỗn loạn, con sắp bị điên rồi.

Mấy lão nhân nhà họ Dương cũng mặt mày, không khí trong phòng trầm xuống.

Trong mắt Dương Công Minh khó giấu được sự thất vọng, tiếp tục nhìn Dương Thần đang im lặng ngồi bên khung cửa sổ, mỉm cười hỏi:

- Dương Thần, cháu cảm thấy là cái gì?

Ánh mắt của mọi người chuyển hướng sang Dương Thần, ánh nắng của buổi trưa hắt lên người hắn, khiến thân thể hắn như phát sáng.

Dương Thần cười tự giễu nói:

- Ông hỏi cháu? Làm sao cháu hiểu được đạo lý to lớn như vậy được, cháu chỉ biết, huyết mạch, gia cảnh, truyền thống không thể so sánh được với kẻ cứng đầu, càng không thể sánh kịp với kẻ có khí chất. Cháu chỉ biết rằng chỉ có những người không nhận thua mới có thể sống sót được, đơn giản vậy thôi.

- Ha ha ha ha! ...

Dương Công Minh cười lớn, đám người Lý Mạc Thân cũng lắc đầu cười.

- Khá...khá lắm!

Dương Công Minh vỗ vỗ lên tay vịn ghế, trong mắt như lóe lên điều gì đó:

- Sự vinh quang của một gia tộc không phải dựa vào huyết mạch truyền từ đời này sang đời khác mà duy trì được.

Huyết thống? Không phải là nó.

Cái nhà họ Dương chúng ta dựa vào chính là mỗi một thời, những người trong gia tộc này đều phải hiểu, bản thân mình chính là niềm vinh quang cho gia tộc này. Chỉ có xem trọng bản thân mình thì người khác mới tôn kính chúng ta.

Con cháu của nhà họ Dương, bất cứ lúc nào cũng phải tin rằng mình là niềm tự hào của gia tộc, có được niềm tin đó thì mới có thể kéo dài được vinh quang cho gia tộc.

Dương Công Minh tôi đây từ khi tiếp nhận chức gia chủ cho đến nay, có quân hàm Nguyên soái, chiến tích ít nhất cũng đầy được nền kinh tế của Hoa Hạ vượt mức 20 năm, vang danh khắp nơi.

Các người có ai có thể có tư cách hơn tôi để ngồi ở vị trí này? Các người có ai dám nói tôi đã phụ sự kỳ vọng của cha.

Tôi, không thẹn với lương tâm! !

Lời nói trịnh trọng đó đã khiến mọi người đều bị chấn động.

Ninh Quang Diệu nắm chặt lấy tay vịn của chiếc ghế dựa, sắc mặt xanh mét, mà các cán bộ khác đều có chút chột dạ.

Lý Mạc Thân quay đầu nhìn Lý Độn đang ngẩn người ra đó, cười mắng nói:

- Tên tiểu tử ngốc này, bây giờ đã hiểu nguyên nhân thực sự khiến ông nội đồng ý cho cháu và Đường Tâm kết hôn rồi chứ...

Lý Độn giật mình một cái, trong mắt hiện lên sự xúc động, gật đầu cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1021

Ông Già Về Hưu

Một đám người già của nhà họ Dương, vẻ mặt xấu hổ, xụi lơ ngồi trên ghế của mình, có vẻ cô đơn vô cùng.

Dương Phá Quân ngơ ngác ngồi trên ghế, môi run rẩy, không kìm được vì kích động vừa hồi hận.

- Phá Quân à.

Dương Công Minh mỉm cười nhìn đứa con trai độc nhất, nói:

- Con bây giờ cũng đã biết nỗi đau trong lòng bố lúc Dương Thần bị người ta mắng là con hoang!

Con khinh thường Dương Thần, nhưng Dương Thần ít nhất cũng là cốt nhục của con, mà ta thậm chí cũng không phải con đẻ của bố ta!

Năm đó bố ta có thể dốc lòng đem một đứa trẻ không hề có chút liên quan nào về nuôi nấng, con lại đến cốt nhục của mình cũng không dám nhận, con cũng biết điều này khiến ta thất vọng nhiều như thế nào không!?

- Bố, con...

- Ta biết, con cảm thấy con là vì lấy đại cục làm trọng, điều này cũng có khuyết điểm của ta trước đây. Nhưng năm đó ta là vì cả nhà họ Dương, vì cục diện chính trị ổn định của Hoa Hạ!

Con lại vì một ghế ủy viên thường vụ, không muốn thừa nhận thân phận của Dương Thần, sự khác biệt trong đó này con không thể phủ nhận.

Sắc mặt Dương Phá Quân ảm đạm, im lặng cúi đầu rất lâu, giống như tháo khúc mắc nào đó, than thở nói:

- Bố, con biết sai rồi.

Quách Tuyết Hoa ở bên cạnh lau nước mắt, nhìn người chồng rớt cuộc chịu thua trong sự đả kích và kích thích không ngừng, có vẻ rất hả giận.

Lúc này, Ninh Quang Diệu im lặng hồi lâu lên tiếng.

- Dương Công, tình cảm cha con sâu sắc của ông và lão nguyên soái, rất rõ đại nghĩa, chúng tôi đều thấy trong mắt, ghi trong lòng.

Nhưng, cục diện hiện nay, cũng không phải là đám người chúng tôi khâm phục chân tình của nhà họ Dương, thì phân vinh quang này có thể tiếp tục.

Cả nước hiện nay, báo chí toàn thế giới, dân chúng, đều đang nhìn Yên Kinh chúng ta, nhìn vào sự thay đổi của nhà họ Dương.

Ngài đã xác nhận không phải con cháu nhà họ Dương, thế thì trong mắt nhân dân Hoa Hạ, nhà họ Dương đã không còn đáng tin nữa rồi...

Nhất thời, không khí trong phòng lại trở lên căng thẳng, không ít cán bộ và tướng lĩnh cũng yên lặng gật đầu, bọn họ cũng cho là đúng.

Tuy nói những lời Dương Công Minh nói, làm cho mọi người kính trọng, nhưng lời này của ông muốn kêu toàn bộ nhân dân cả nước, toàn thế giới đều tin phục, thì không có khả năng, chỉ có thể bị người ngoài cho rằng cô ý viện cớ.

Nếu bỏ mặc, tất nhiên ồn ào đến mức không thể cứu vãn, dù gì Hoa Hạ hiện nay vì vấn đề nhà họ Dương, cũng đang gặp phải sự chế nhạo của báo chí toàn thế giới.

Người nhà họ Dương đều lộ mặt khó xử, chuyện đến nước này, bọn họ cũng không có mặt mũi nào lại đi tranh giành với Dương Công Minh cái gì nữa, dù gì toàn bộ vinh hoa phú quý của bọn họ đều là Dương Công Minh ban tặng cũng không quá đáng.

Bộ dáng quang minh chính đại, Ninh Quang Diệu nói:

- Dương Công, chuyện hôm nay, nhất định phải có kết luận, bằng không thì tôi cũng không mở cuộc họp báo của Chính phủ được, không thể giải thích với nhân dân cả nước.

Tất cả mọi người nhìn về phía Dương Công Minh, mà Dương Công Minh lại nhìn Dương Thần đang tựa vào khung cửa.

- Dương Thần, con thấy thế nào.

Tất cả mọi người lại một lần nữa nhìn về phía Dương Thần, câu hỏi vừa rồi của Dương Công Minh, Dương Phá Quân không thể trả lời, tuy Dương Thần có chút không hợp, nhưng lại hiển nhiên gần gũi hơn với Dương Công Minh.

Mọi người cũng coi như khâm phục ánh mắt của Dương Công Minh, theo lý thuyết đứa cháu đích tôn này từ nhỏ đã không ở bên cạnh, lại mới tìm thấy không lâu, Dương Công Minh lại dứt khoát loại bỏ sự dị nghị của mọi người mà giao nhà họ Dương cho người thanh niên này, hiện tại xem ra, Dương Công Minh cũng không nhìn nhầm.

Dương Thần đã cảm thấy buồn tẻ vô vị, nghe thấy hỏi hấn, ngược lại lại hỏi Ninh Quang Diệu, nói:

- Thủ tướng Ninh cảm thấy phải như thế nào, nói thẳng là được.

Ninh Quang Diệu dường như sớm đoán được sẽ như thế, giờ tay chỉ những cán bộ cấp dưới của ông ta.

- Tôi cùng với vài đồng chí cộng sự đã thương lượng, hiện giờ, điều người dân ghét nhất chẳng qua là nhà họ Dương giấu diếm bối cảnh, lại vẫn chiếm phần lớn quân quyền của Giang Nam, Yên Kinh, Tây Bắc, hơn nữa tướng lĩnh của nhà họ Dương cũng trải rộng cả nước.

Tình huống như vậy, khiến người dân các nơi đều cảm thấy bất an, dù sao nhà họ Dương đã mất đi thành tín rồi, cũng mất đi huyết thống, lại mất danh dự trên trường quốc tế.

Nếu như muốn cho người dân một câu trả lời, quân quyền này... Cần phải tiến hành một số xử lý nhất định mới được.

Lý Mạc Thân hừ lạnh một tiếng.

- Thủ tướng Ninh, thương lượng ông nói, sao tôi không tham gia, tôi nhớ lão Lý tôi tốt xấu gì cũng là một ủy viên thường vụ chứ.

Ninh Quang Diệu cũng không giận, mỉm cười nói:

- Xin lỗi ông Lý, việc này hơi gấp gáp, ông Lý ở cục An Toàn không thông báo kịp.

- Hừ! Nói thẳng muốn tước sạch quân quyền là xong rồi, nói nhiều lời vô nghĩa như thế.

Dương Phá Quân khinh thường nói.

Dáng vẻ bất đắc dĩ, Ninh Quang Diệu nói:

- Phá Quân, ông quen biết tôi nhiều năm, tôi trước nay làm việc theo lẽ công bằng, ông ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều.

- Có phải hay không, trong lòng ông rõ ràng.

Dương Phá Quân cười lạnh.

- Đủ rồi!

Dương Công Minh không vui quát lên.

- Điều thủ tướng Ninh nói, cũng là một trong những cách xử lý, mọi người thương lượng, cãi nhau cái gì!

Dương Phá Quân giống như vô cùng không phục Ninh Quang Diệu, lúc này mới quay đầu đi không nói nhiều nữa.

Đúng lúc này, người trong phòng lại nhìn thấy, Dương Thần ở cửa không ngờ lại đút hai tay trong túi áo, vươn thẳng vai cười một mình.

Dương Thần cười đến mức rất sung sướng, dường như nghe thấy chuyện cười vô cùng buồn cười nào đấy, cười đến mức sắp đau bụng rồi.

- Dương Thần, cậu cười cái gì?

Ninh Quang Diệu hí mắt hỏi.

Dương thần khoát khoát tay, hít sâu một hơi, ngừng cười mới nói:

- Tôi cảm thấy, những lời ông nói này, sao giống như ông rất hiểu người dân vậy, tôi thực sự hoài nghi, đây là ông cho giới báo chí một lời giải thích hay là cho người dân một lời giải thích...

- Cái này có cái gì khác nhau? Chúng tôi đưa ra câu trả lời, báo chí thông báo cho dân chúng biết, không ngoài như vậy.

Ninh Quang Diệu lạnh nhạt nói.

Dương Thần lắc đầu.

- Ông tỉnh lại đi, mạng Inte bây giờ phát triển như vậy, có người lãnh đạo quốc gia nào không bị chế giễu?

Tổng Thống nước Mỹ đùa giỡn thực tập sinh của Nhà Trắng, bị phát hiện đang hôn cô gái, cũng chưa bị rớt đài, cũng không thấy nước Mỹ có bao nhiêu người Mỹ muốn khởi nghĩa.

Hiện tại chẳng qua là một ông lão về hưu như vậy, bỗng nhiên phát hiện bố ông ấy không phải là bố đẻ, ông làm như dân chúng có thể vì chuyện này

chạy tới chỗ Chính phủ mà bắn chết ông?

- Cậu nói không sai, nhưng ở đây là Hoa Hạ, không phải nước Mĩ, thể tục và văn hóa đều không giống nhau.

Ninh Quang Diệu nói.

- Thực sự không giống nhau, theo như tôi biết, thu nhập của người ta cao hơn nhiều so với người dân Hoa Hạ, cuộc sống cũng đơn điệu, mỗi ngày đều thuộc loại ăn no rồi việc không có việc gì làm, cho nên cả nhà Tổng Thống còn giống như con khỉ, nuôi trong một căn phòng màu trắng để nhìn ngắm.

Không giống dân chúng Hoa Hạ chúng ta, sinh một đứa con sợ bị điều tra, vào một trường học còn phải tranh nhau sút đầu mề trán, con cái học hành không tốt là sứt ruột, tốt nghiệp đại học danh tiếng tiền lương thấp thì càng sứt ruột, làm việc thì sợ thất nghiệp, sợ bị quy tắc ngầm, sống không có chỗ ở, chết không có chỗ để hũ tro cốt, suốt cả ngày, dầu muối tương gạo đều phải tính toán chi li, không có xe thì ngại đi ra ngoài, mua xe xong thì tắc đường đến mức không ra ngoài được, giẫm lên chân ga đến đau chân.

Có những nơi, đến ăn cơm cũng thành vấn đề, không đói thì đã tạ ơn trời đất, nào có thể có nhiều tâm tư chú ý quốc gia đại sự này chứ, lẽ nào người nhà họ Dương đều là thân sinh của bọn họ?

Hơn nữa, mấy người tổ chức những cuộc họp này, đưa ra chủ ý gì, cũng liên phát trên TV, ông xem người dân có mấy người biết cụ thể làm cái gì không?

Nếu tôi nhớ không lầm, lúc trước cùng với tranh chấp hải đảo, các ông liên không để ý biểu tình của người dân, luôn ở đó nói suông, đó mới gọi là sự kêu ca, sự phẫn nộ của dân chúng, không phải các ông xử lý rất tốt sao?

Hiện tại lúc này, lại không thấy biểu tình, cũng không có thị uy, nhưng dưới sự chế giễu của toàn thể giới, một ông già đã nghỉ hưu ở nhà rồi, điều này cũng đủ vô tội rồi, ông già này của nhà chúng tôi, tuy không nói cho chúng tôi ông ấy không phải con đẻ, nhưng trước nay cũng không có người hỏi ông ấy!

Như thế nào, đám người chúng tôi bị chế giễu và liên lụy đều không nói gì, các người lại muốn động thủ đao thật sừng thật?

Sắc mặt Ninh Quang Diệu lúc đỏ lúc trắng, cắn chặt răng, không nói ra bất cứ lời nào.

Mấy cán bộ theo Ninh gia cũng lộ ra vẻ mặt khó xử, bị Dương Thần nói như vậy, cũng thực sự giống chuyện không có gì lớn.

Dương Công Minh thanh thoi cầm chén trà nhấp môi, nói với Yến Tam Nương đứng bên cạnh:

- Tam Nương, trà nguội rồi, thêm chút nước nóng.

- Vâng thưa lão gia.

Yến Tam Nương nghe thấy thì vui mừng, cười mỉm gặt đầu đi làm việc.

Mọi người coi như thấy rõ rồi, ông cháu nhà họ Dương này căn bản chưa

từng căng thẳng, chính là đang xem kịch ở đây!

Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần ở đó nói linh tinh, vừa bực mình vừa buồn cười, vấn đề nghiêm túc như vậy, bị Dương Thần nói thì sắp biến thành diễn hài kịch rồi.

Dương Thần tiếp tục nói:

- Tôi cũng biết, mấy ông cũng không dễ dàng, cùng người nước ngoài đánh nhau không phải chết người sao, người chết tóm lại là không tốt, tuy người chết không phải con trai nhà mấy ông, nhưng kéo dài thì kéo dài, kéo dài lâu rồi đương nhiên mọi người dần quên đi.

Nhưng tôi buồn bực, chuyện như vậy các ông đều có thể kéo dài hết rồi, sao gặp phải chuyện nhà họ Dương, các ông liền gấp gáp muốn đưa ra kết quả vậy?

Mọi người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, ai cũng không dám liên tiếng.

Cuối cùng, vẫn là Ninh Quang Diệu cau mày nói:

- Dương Thần, vậy cậu nói, chuyện này nên giải thích thế nào?

Dương Thần ngáp một cái.

- Lại một chuyện đơn giản, ăn ngay nói thật, tình huống như nào thì giải thích như thế.

- Cái gì!?

Một gã cán bộ thất thanh nói:

- Cái này nào có được!? Nếu để cho bên ngoài xác nhận, thế thì chắc chắn càng nhiều người gây rối!

Dương Thần liếc mắt.

- Thì cái thứ mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được các ông, nghe ông lão kể chuyện cũ, đều sững sờ ở đấy, nếu đoạn quá khứ này công khai, dân chúng chắc chắn càng chịu phục.

Mọi người im lặng, Dương Thần nói như vậy, ra vẻ cũng có đạo lý, sự tích hai đời của nhà họ Dương, thực sự là khuyến khích lòng người, nhưng bị gọi là đám “Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được”, sắc mặt cả đám người không tốt lắm...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1022

Bộ Phim Lớn

Thấy không ai lên tiếng, Dương Thần cười nhạo nói:

- Dù nói thế nào, nhà họ Dương chúng tôi cho dù giao quân quyền ra, quân quyền ấy cũng không ở trong tay người dân, người dân căn bản không có chút điểm lợi nào, ai có thể thực sự để ý như vậy? Tôi thấy... Người không chịu mở lời, hơn phân nửa là có ý cướp lấy quân quyền. Về phần là ai... Trong lòng mọi người hiểu rõ.

Chuyện đã nói đến mức rất rõ ràng rồi, không ít người lòng dạ đã rõ, nhưng vẫn cố ý không nhìn về hướng Ninh Quang Diệu.

Quả thực, nhà họ Dương nếu thực sự giao quân quyền ra, không chỉ ra khỏi hàng ngũ tứ đại gia tộc, thậm chí còn bết bát hơn nhà họ Đường tồn thương sức sống nặng nề ngày nay.

Nhà họ Đường tuy không có Đường Triết Sâm, nhưng tốt xấu gì việc kinh doanh không tổn thất gì, nhưng nhà họ Dương nếu không có quân quyền, có lẽ đến gia tộc hạng hai cũng không bằng!

Mà sự sở hữu của quân quyền, tất nhiên không thể là phía nhà họ Lý, dù sao nhà họ Lý đã có lượng lớn bộ đội đặc chủng và cục An Toàn, mà các gia tộc khác, đều không thể là đối thủ của nhà họ Ninh.

Nói cho cùng, cực lực ra sức muốn lấy đi quân quyền, chẳng qua là đám cán bộ của Ninh phái.

Căn phòng nhất thời yên tĩnh, mọi người xôn xao, phần lớn là đang thảo luận nên kết thúc như thế nào.

Dương Thần lúc này lại cười hì hì nói:

- Các vị, tôi không giấu mọi người, quốc tế Ngọc Lôi của vợ tôi trước đây đã thành lập công ty giải trí, còn có ngành đóng phim điện ảnh, tôi đang lo không có tư liệu sống dùng để quay phim đây!

Câu chuyện của ông già nhà chúng tôi, tôi định ghi lại hồi ký trước rồi quay phim, diễn câu chuyện hai đời nhà họ Dương, mọi người nói xem, cái này muốn mảnh lời có mảnh lời, muốn có độ nổi tiếng có độ nổi tiếng, có chuyện đời tư thì có chuyện đời tư, chiến tranh, tình yêu, tình thân, huyền nghi, muốn có gì thì có nấy! Bộ phim này muốn quay, vậy thì phải dùng rất nhiều tiền!?

Mọi người ở đây nhất thời giống như hóa đá, nhìn người thanh niên bên cửa đặc ý cười lớn, quả thực giống như gặp quỷ vậy!

Quách Tuyết Hoa mới rồi còn tán thưởng con trai mình lợi hại, nghe đến đây, không khỏi che mặt, không dám xem tiếp.

Dương Thần vui tươi hơn hờ chạy tới bên cạnh Lâm Nhược Khê, ôm lấy vai Lâm Nhược Khê, đắc ý nói:

- Bà xã, em nói cách này của anh có được không, lần này em phải nói anh có đầu óc kinh doanh đấy!?

Lâm Nhược Khê nghe đến mức lúm đồng tiền ửng đỏ, xấu hổ mà ức, trong lúc máu chốt tên này còn bàn chuyện làm ăn! Nói thì nói đi, liên lụy đến cô làm gì chứ, làm như cô giống nhà tư bản coi tiền tài như mạng vậy!

Kỳ thực ý tưởng của Dương Thần, cũng không phải bịa chuyện linh tinh.

Chuyện của nhà họ Dương như là đã bị công khai rồi, giấu diếm ngược lại lại có vẻ có tật giật mình, nếu lấy hình thức truyện ký danh môn, công khai dùng phương thức điện ảnh đem đoạn lịch sử này thổi phồng lên một chút, phóng đại càng nhiều chủ nghĩa anh hùng và hào quang nhân tính, ngược lại có thể đưa quá khứ không sáng chói biến thành lịch sử vinh quang!

Trong mắt Ninh Quang Diệu hiện lên vài tia che lấp, nhưng lúc này thế cục đã bị Dương Thần khống chế được, ông ta không nghĩ ra biện pháp gì để bắt buộc Dương Công Minh giao quân quyền ra.

Rơi vào đường cùng, Ninh Quang Diệu chỉ đành phải nói:

- Một khi đã như vậy, chúng ta liền mô phỏng một chương trình, mở cuộc họp báo, giải thích rõ chuyện này, nhưng Dương Công nhất định phải tham gia mới được.

Dương Công Minh cũng không phản đối.

- Chuyện của tôi, bộ xương già tôi đây đương nhiên sẽ không trốn tránh.

- Nhưng...

Lời nói của Ninh Quang Diệu xoay chuyển.

- Sau khi chuyện này qua đi, nếu trong quân đội có người dị nghị, vậy thì hy vọng Dương Công thần nhiên đối mặt, dù sao không ít tướng lĩnh kính nể lão nguyên soái mới nhậm chức trong bộ đội nhà họ Dương, hiện giờ Dương Công không còn là huyết mạch chí thân của Dương lão nguyên soái, bọn họ có lẽ sẽ lựa chọn làm ra sự biến động.

Nói một cách khác, Dương Công Minh ông nếu không phải là con cháu chân chính nhà họ Dương, đám người kia cũng không cần phải theo các người.

Lời này của Ninh Quang Diệu, không khác với việc tính toán quang minh chính đại khoét tường.

Dương Thần cười lạnh nói:

- Thủ tướng Ninh, tôi cảm thấy nếu đầu óc bình thường cũng sẽ không có ý tưởng dư thừa thế, trừ phi bọn họ chán sống rồi.

Sắc mặt Ninh Quang Diệu căng thẳng, nhíu mi nói:

- Dương Thần, cậu đang uy hiếp những tướng lĩnh kia sao?

- Uy hiếp? Tôi uy hiếp ai?

Dương Thần cười lạnh lạnh nói:

- Tôi không nói cụ thể người nào, trừ phi có người cô ý muốn chịu chết.

Mọi người ở đây chỉ cảm thấy tràn ngập một trận âm khí, nụ cười của Dương Thần hoàn toàn là đang nói với mọi người, ai dám mượn gió bẻ măng, hoặc phản bội, phỏng chừng không khác chết lắm.

Dương Thần vừa mới nói không đến hai lời, các nguyên lão nhà họ Dương cũng nói giết liền giết, bộ dáng không hề kiêng kỵ, khiến mọi người đều không dám có chút lòng dạ làm phản nào.

Đặc biệt đám người già nhà họ Dương, đều quyết tâm trở về phải giải thích cho vãn bối, ngàn vạn lần đừng có hai lòng! Phải biết rằng tuy Dương Công Minh cũng là nhân vật cứng rắn nhưng cũng không như Dương Thần, nói giết liền giết như vậy!

Dương Công Minh lại là vui mừng thấy cảnh như vậy, ngón tay gõ lên bàn, nói:

- Nếu chuyện cũng đã bàn hòm hòm rồi, Công Minh tôi cũng không tiện, các vị mời tự nhiên.

Mọi người cũng thức thời, vốn là khí thế đến cửa khởi binh hỏi tội, khí thế đó sớm đã chẳng thấy bóng dáng đâu rồi, chờ lâu chỉ cảm thấy sợ hãi.

Lục tục ra về, sau khi Ninh Quang Diệu đưa đám cán bộ rời đi, người nhà họ Dương cũng rời đi theo.

Trái lại ba ông cháu Lý Mạc Thân lưu lại cuối cùng, mặt mang ý cười đi tới trước mặt Dương Công Minh.

- Lão Dương, ông đúng là tốt số, có đứa cháu như thế này, tôi thấy ông có thể vô tư rồi.

Lý Mạc Thân hàm ý sâu sắc nói.

Dương Công Minh nhìn Dương Thần biếng nhác ở bên cạnh, lắc đầu thở dài, nói:

- Phàm là thế sự, phúc họa tương y, cái thằng ranh này bản lĩnh không nhỏ, nhưng phiền phức kèm theo cũng không nhỏ, tôi cũng là đang đánh bạc thôi.

Lý Mạc Thân đồng tình gật gật đầu, dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết, Dương Thần phải đối mặt với kẻ thù, cùng với người bình thường bọn họ phải đối mặt đương nhiên không cùng một cấp bậc.

- Những chuyện phiền phức này thì đừng nhắc nữa, ngày mai Lý Độn nhà chúng tôi kết hôn, tuy tổ chức hơi gấp không được coi là long trọng nhưng cả nhà ông đều phải đến đấy!

Dương Công Minh bật cười nói:

- Ông ở lại là vì chuyện này?

- Còn có chuyện gì quan trọng hơn đứa cháu đích tôn nhà họ Lý nhà tôi kết hôn chứ?

Lý Mạc Thân đúng lý hợp tình nói.

Dương Công Minh sang sảng cười nói:

- Thôi được, nhưng ông già tôi là người thành thật, cũng không giống người khác muốn nịnh hót ông, muốn có phong bì từ chỗ tôi thì không có cửa.

Lý Mạc Thân cười trộm, nhìn Lâm Nhược Khê bên cạnh.

- Ông không có tiền, nhưng cháu dâu ông là nữ hào phú đứng đầu Hoa Hạ, nhất định rất được đấy.

- A...

Lâm Nhược Khê đội nhiên bị nhắc đến có chút phản ứng không kịp.

Dương Thần vừa nghe, lập tức không vui nói:

- Cháu nói sao Lý Độn lại giống như tên keo kiệt, hóa ra là ông dạy!

- Cậu dám nói tôi keo kiệt!? Lão Dương cậu nói quá không đúng rồi! Lần trước tôi còn mời cậu ăn mì kéo đấy!

Lý Độn gào to.

Cậu ta không nhắc đến còn được, vừa nhắc tới, mặt hai cha con Lý Mạc Thân và Lý Vân Bằng đều tái nhợt.

Nhất thời, mấy người nhà họ Dương lại nhin không được mà cười, trong căn phòng có vẻ vui vẻ hòa thuận.

Đúng lúc này, Dương Phá Quân không tham gia nói chuyện, bóng lưng có chút suy sụp, lẳng lặng trở về hậu viện.

Quách Tuyết Hoa vốn cũng bị Lý Độn chọc cười, nhưng khóe mắt liếc đến bóng lưng trở về của người đàn ông, trong mắt hiện lên sự không đành lòng, cũng liền xoay người đi theo.

Dương Thần và Lý Độn trong phòng đấu võ mồm mắng lẫn nhau, không khí nóng bừng, nhưng trong viện phía sau nhà họ Dương, có vẻ yên tĩnh vắng lặng.

Dương Phá Quân những ngày này đã gặp phải quá nhiều thứ mà trước đây chưa từng trải qua, sự gột rửa trong lòng, trước giờ chưa từng có mà đánh sâu vào nhân sinh và giá trị quan của ông ta.

Đột nhiên phát hiện thế giới này không phải như ông ta tưởng tượng, đột nhiên phát hiện người bên cạnh bản thân cũng không hiểu, cảm giác này cũng không dễ chịu gì.

Thời gian trôi qua một cách vô ích, góc cạnh, khiến cho người đàn ông có vẻ gầy yếu mang vài phần tuấn tú, không giống như lúc mới đảm nhận chức Tư lệnh bộc lộ tài năng, uy vũ nghiêm khắc.

Đi qua đường mòn của hoa viên, đi vào trong đình của hậu viện nhà họ Dương.

Dương Phá Quân nhìn một cây hòa già tán che trời, suy nghĩ xuất thần.

- Nghĩ gì thế?

Một giọng nói từ phía sau vang lên.

Dương Phá Quân quay người lại, nhìn người vợ quen thuộc mà xa lạ, người phụ nữ bầu bạn hơn hai mươi năm.

- Sao bà cũng đến rồi, ngày mai là đại hôn của nhà họ Lý, tuy nói là quan hệ gần, nhưng quà tặng còn phải để bà xử lý.

Quách Tuyết Hoa cười cười.

- Còn không phải đường cũ, phân phó người dưới làm là được.

Dương Phá Quân gật gật đầu, nhất thời cũng không biết nói gì, lúc trước khi không gặp Quách Tuyết Hoa, ngàn vạn lời muốn hỏi, nhưng thực sự gặp rồi, một mình đối mặt lại không thể nào nói lên lời.

- Ông...

- Bà...

Hai người đồng thời mở miệng.

Hai người không khỏi cùng cười.

- Gần đây cơ thể ông đỡ chút nào chưa? Vết thương lành lại chưa?

Vẫn là Quách Tuyết Hoa hỏi trước.

Dương Phá Quân gật gật đầu, hoạt động cánh tay.

- Cũng tạm rồi, trị liệu của bệnh viện quân y cũng ổn... Còn bà, ở Trung Hải vẫn tốt chứ.

Quách Tuyết Hoa cười.

- Không phải là sống sao, rất thanh nhàn. Mấy hôm trước, Nhược Khê nhận nuôi một bé gái tên Lam Lam, giống như đã có cháu gái, sống có ý nghĩa rồi...

Nói tới đây, Quách Tuyết Hoa cảm thấy có chút không thích hợp, dù sao Dương Phá Quân một người cô độc trong bệnh viện.

Dương Phá Quân hiểu ý, cười nhạt nói:

- Không sao, bà vui là tốt rồi. Bây giờ tôi bỗng nhiên cảm thấy, cái này cũng chẳng sao cả...

Quách Tuyết Hoa sửng sốt.

- Phá Quân... Ông... Ông thực sự nghĩ như thế?

- Còn có thể lừa bà sao.

Dương Phá Quân lắc đầu cười tự giễu nói:

- Đã trải qua nhiều như vậy, tôi cũng nghĩ thông rồi, cũng hơn nửa đời người rồi là lúc dừng lại nghỉ ngơi rồi.

Trong mắt Quách Tuyết Hoa tuôn ra sự cảm động.

- Nói ông nhiều năm như vậy, ông cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi! Quyền lực, chức vị cái gì, đều không phải tự tìm khổ não sao? Ngày tháng cũng không có cách nào sống tốt được, thực sự không biết cầu những thứ đó làm gì. Thôi đi, cũng không nhắc những thứ đó, vậy... Vậy sau này ông định thế nào, sống cùng chúng tôi sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1023

Phá Sản

Nhìn ánh mắt khẩn thiết của Quách Tuyết Hoa, Dương Phá Quân giật mình, hơi run giọng hỏi:

- Tuyết Hoa... Bà... Không hận tôi?

Quách Tuyết Hoa cười lắc đầu.

- Nói hoàn toàn không có điều đó là không có khả năng. Lúc ông muốn giết Dương Thần, tôi muốn dùng độc dược giết chết ông... Nhưng một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa, chúng ta sống cùng nhau nhiều năm như vậy, tức giận hết rồi, lại không kìm nổi sẽ nhớ đến ông.

- Tuyết Hoa... Bà...

Hốc mắt Dương Phá Quân hơi đỏ lên.

- Là tôi có lỗi với bà, nhưng tôi... Tôi vẫn không thể sống cùng mọi người.

- Vì sao?

- Đàn ông rất kỳ lạ, bây giờ tôi không hận Dương Thần, nhưng... Tôi nghĩ Dương Thần cũng giống tôi, cũng sẽ không hy vọng thấy tôi xuất hiện bên cạnh nó.

Dương Phá Quân cười nói:

- Tôi định sau này bồi đắp tình cảm bố con nhiều hơn, lúc nhàn rồi thì đi tới trong quân đội dạy học. Lần này rời bỏ quân đội cũng sẽ không trở về nữa.

Quách Tuyết Hoa muốn nói cái gì, nhưng nghĩ tỉ mỉ, như vậy cũng không hẳn không là một chuyện tốt, vì thế gật đầu nói:

- Thế cũng được, về sau cùng lắm tôi đi đi lại lại giữa Yên Kinh và Trung Hải nhiều một chút, có thời gian thì tôi đưa Lam Lam đến gặp ông, nói thế nào ông cũng được coi là ông của con bé.

- Ông sao...

Dương Phá Quân cảm khái nói.

- Hóa ra tôi thực sự già rồi.

Quách Tuyết Hoa cười khanh khách nói:

- Ông này, nhìn cũng nhà nua ngầy người rồi.

Dương Phá Quân thẹn thùng mà cười xấu hổ.

Gió thu thổi qua, hai người đứng ở hai đầu đình viện, im lặng.

Một lúc lâu sau, Quách Tuyết Hoa mới vuốt vuốt tóc, cười nói:

- Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây, cũng không biết bên ngoài thế nào rồi.

Dương Phá Quân gật đầu, thấy Quách Tuyết Hoa xoay người muốn đi, cất tiếng gọi.

- Tuyết Hoa.

- Vâng?

Quách Tuyết Hoa quay người lại.

- Tôi... Tôi muốn muốn xin lỗi bà, tôi luôn hoài nghi bà...

- Tôi biết.

Quách Tuyết Hoa ngậm cười nói:

- Có phải ông luôn hoài nghi tôi vì năm đó đã thích Ninh Quang Diệu, trong lòng luôn đặt Ninh Quang Diệu lên vị trí đầu? Có phải ông cho rằng tôi lấy ông chỉ vì không thể ở cùng Ninh Quang Diệu?

- Bà... Sao bà đều biết...

Về mặt Dương Phá Quân kinh ngạc.

- Đồ ngốc... Ông luôn cùng Ninh Quang Diệu đối đầu trước mặt tôi, ông làm như tôi không nhìn ra sao?

Quách Tuyết Hoa bắt đầu nói:

- Sau này ông đừng nghĩ nhiều, chúng ta cũng già cả rồi, bao nhiêu năm trải qua mưa gió rồi, ông còn không biết cách làm người của tôi sao?

Quách Tuyết Hoa tôi năm đó cũng không phải không có người muốn, sao không tìm người ở gần, thế nào lại chọn người xa tới mức bán đại bác cũng không tới? Năm đó nhà họ Dương vẫn là thời kì bấp bênh như vậy, nếu không phải nhìn con người ông, lẽ nào tôi nhìn thân phận của ông sao?

Dương Phá Quân xấu hổ, nhưng khúc mắc cõi bỏ, lại giống như trút được gánh nặng mà lộ ra nụ cười.

Sự chuyển biến của sự tình, giống như tình cảm tốt tốt xấu xấu của vợ chồng vậy, ai cũng không thể nói chính xác một giây sau sẽ như thế nào.

Lúc sáng sớm, toàn bộ Hoa Hạ, thậm chí toàn thế giới đều chuẩn bị cười nhạo nhà họ Dương, nhưng đến lúc buổi chiều, mọi người liền lập tức phát hiện, không ngờ sự tình lại không bết bát như mọi người tưởng tượng.

Sau khi Dương Công Minh về hưu, ít xuất hiện trực tiếp trên màn hình, chậm rãi có trật tự mà giảng giải chân tướng lịch sử đã qua.

Dương Công Minh từ tốn lên tiếng tự thuật, khiến người ta căn bản không thể dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn ông.

Mà hậu nhân của người có công khai quốc, nhà giàu quyền quý như vậy, bộ mặt của toàn bộ thế giới, làm diễn thuyết như vậy, đối với Hoa Hạ mà nói vẫn là lần đầu tiên.

Thái độ thẳng thắn như thế, khiến người dân đều hướng về phía ủng hộ, đặc biệt là huyết thống không có đánh giá cao thấp nào, quan niệm anh hùng không hỏi xuất thân như vậy, ngược lại khiến mọi người đều cảm thấy nhà họ Dương càng gần sát với lòng dân.

Nếu như thẳng được thanh danh tốt đẹp, cái gọi là tình trạng xa lánh của

dân chúng, tự nhiên sẽ không phát sinh như dự kiến của những người không có lòng tốt.

Sự tình càng thêm kì diệu còn có ở phía sau.

Buổi chiều cùng ngày, giá dầu của toàn Hoa Hạ giảm 7%, lúc giá dầu vẫn ở mức cao không giảm phát sinh chuyện như thế này, ánh mắt của người dân cả nước rất nhanh đã bị hấp dẫn.

Sau này, mấy quốc gia có phân tranh xung quanh, không ngờ đều có thái độ lui binh, phát biểu một loạt công văn chịu thua, hơn nữa đều rút về hạm đội của đất nước mình!

Chuyện như vậy có thể so với chuyện Dương Công Minh là con của ai, đối với toàn bộ Hoa Hạ có ý nghĩa hơn nhiều!

Nhất thời, tất cả ánh mắt của mọi người đều dịch chuyển khỏi nhà họ Dương, điểm nóng này dần dần đã bị giảm bớt.

Người đứng sau thiết kế một loạt chuyện này đương nhiên là Dương Thần.

Muốn các quốc gia kia phát biểu những công văn chịu thua, triệt tiêu hạm đội, thực sự mà nói rất đơn giản, dù sao có đầy đủ lực uy hiếp, hơn nữa bản chất các quốc gia kia cũng không tồn thất.

Ngược lại là giá dầu hạ lại khiến Dương Thần có thể nói là tiêu hết cả vốn.

Cả nước mỗi ngày tiêu hao hơn một tỷ lít dầu, muốn duy trì giá dầu thấp, không đập vào mười tỷ căn bản không làm được.

Tiền này nhìn giống như tiêu hơi dư thừa, nhưng Dương Thần thấy, chẳng qua là mua sức ảnh hưởng.

Dương Công Minh mới xong buổi họp báo, giá dầu cả nước liền giảm giá mạnh bảy điểm, cho dù mọi người cảm thấy không có liên quan cũng khó tránh kéo vào có liên quan!

Lần giảm giá này vẫn là giảm giá mấy ngày, điều này đối với Dương Thần mà nói, không khác gì vô hình trung dán lên một lớp giấy vàng.

Người dân cũng không cần biết anh là ai sinh ra, anh là người nhà ai, chỉ cần có lợi ích thực tế thì chính là chuyện tốt.

Cho nên, lúc Dương Thần cắn răng để Ron chi tiền cũng có chút kiên quyết.

Chỉ có điều, sau khi tiêu tiền, chuyện ôm Lâm Nhược Khê gào khóc gào “Phá sản”, người ngoài thì không thể biết được.

Về phần Dương Thần suy nghĩ trước đây, chuyện viết hồi ký và quay phim, Dương Thần cũng giao cho người của công ty giải trí Yến Kinh làm, hắn còn trông chờ quay phim kiếm về chút tiền.

Lúc chuyện cứ như vậy bị nhạt dần đi, ở nhà họ Đường và nhà họ Lý, hôn lễ của Lý Độn và Đường Tâm diễn ra đúng hạn.

Tuy nhà họ Đường không bằng trước kia, nhưng so với những gia tộc

bình thường hạng hai thì vẫn hùng mạnh hơn nhiều, mà nhà họ Lý thì càng không cần nói, địa vị dường như chưa bao giờ dao động.

Cho nên, mặc dù Đường Tâm vốn là cô gái ít được chú ý của nhà họ Đường, cũng đủ để khiến cho nhiều nơi chú ý đến.

Ngày thành hôn, căn cứ theo nhà họ Lý quen có tác phong ngắn gọn, tuy cách điệu cao nhã cũng khiến cho thấy không phô trương.

Bày tiệc rượu, khách mời cũng chỉ là những nhân vật có thể coi là có danh tiếng của Yến Kinh, mặt khác phần lớn họ hàng thân thích của nhà họ Lý, gia tộc bình thường hạng hai, hoặc cán bộ bình thường, đều không có cơ hội tham gia.

Trong sảnh lớn hôn lễ của nhà khách chính phủ tại Yến Kinh, lúc bố Đường Tâm nắm tay Đường Tâm mặc váy cưới trắng muốt, đi về phía Lý Độn mặc vest màu trắng, mọi người đều bật phát tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tuy rằng không nhiều người, nhưng tiếng vỗ tay lại vô cùng nhiệt liệt, dù sao cũng phải nể mặt nhà họ Lý.

Chỉ có điều, thứ Đường Tâm cầm trên tay không phải hoa tươi mà là một cây kem ốc quế nhiều màu sắc, quan khách hoàn toàn không hiểu gì hết.

Lúc đám người Dương Thần nhìn cảm thấy mới mẻ cũng tràn đầy cảm xúc.

Lý Độn tuy rằng đồ vest trắng tắp, cơ thể cao lớn, nhưng bật mắt màu đen lại vẫn đeo như cũ, có vẻ chẳng ra loại nào cả, cũng đặc biệt.

Khoảnh khắc cô dâu chú rể nhìn nhau từ xa tới gần, trong đó đủ loại cảm giác lẫn lộn cũng chỉ có hai người có thể cảm nhận được rõ ràng.

Cùng nhau đi tới, tất cả những thứ đã qua giống như mây khói, giống như mộng ảo.

Trước khi Lâm Nhược Khê tới, có hỏi Dương Thần một số chuyện liên quan đến hai người, cho dù nghe cũng cảm thấy đúng là không đối, nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi hơi cảm động hốc mắt hồng hồng.

Ở cách đó không xa, Thái Ngưng cùng bố Thái Vân Thành tới tham dự, lại mang theo vài phần ngưỡng mộ mà nhìn Đường Tâm trên đường đi tới hướng Lý Độn.

Trong cái nhìn của phụ nữ, Đường Tâm tuy rằng đi một đoạn đường vòng, nhưng kết cục của cô lại là kiểu mà phụ nữ muốn hướng tới nhất.

Tìm được một người đàn ông yêu cô nhiều hơn cô yêu người đó, một người đàn ông có thể yêu cô đến mức có thể tha thứ hết thảy.

So sánh, cô tuy cũng dừng cảm tìm thấy tình yêu đích thực, nhưng lại không có khả năng giống Đường Tâm, có được hôn lễ như vậy.

Bên kia, Đường Uyên đem theo Đường Đường và một số người nhà họ Đường tham gia hôn lễ, xem ra rất vui vẻ.

Đối với tuổi tác này của cô, thu hoạch và tình cảm của Dương Thần, Đường Uyên cũng không cảm thấy có gì tiếc nuối, dù sao trước đó cô cũng

chưa từng hy vọng cái gì.

Nhìn em họ Đường Tâm cô yêu thương, ngày hôm nay rốt cuộc dừng cương trước bờ vực, lại có được hạnh phúc, trên mặt của cô cũng tràn đầy không khí vui mừng.

Trước khi tham gia hôn lễ, Dương Thần cũng có đắn đo một chút, có nên tặng Lý Độ một món quà thỏa đáng không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nhà họ Lý cũng không thể không có tiền, mua một ít báu vật hiếm có cũng không có nhiều ý nghĩa.

Đến cuối cùng, cũng là Lâm Nhược Khê nhắc nhở hắt, Dương Thần mới chuẩn bị một phen, chẳng qua món quà này phải đợi lúc riêng tư tặng, điều này khiến Dương Thần ngồi trên ghế, hơi sốt ruột khó chịu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1024

Chất Phác, Thật Thà

Đối với Dương Thần mà nói, xã giao và hàn huyên là việc vô cùng không thú vị, cho nên ngày hôn lễ này, tiệc cưới bận từ sáng đến tối khiến Dương Thần khá vất vả.

Cũng may trong hôn lễ không có mấy người dám đi lên nói chuyện cùng Dương Thần, đỡ cho hắn phải nói nhiều.

Nhưng Lâm Nhược Khê lại khá quan trọng những trường hợp này, cùng Quách Tuyết Hoa và Dương Công Minh tiếp không ít người quan trọng trong quân đội và chính trị của các gia đình quyền quý ở Yến Kinh.

Đối với Lâm Nhược Khê mà nói, không khác gì một loại rèn luyện, tuy rằng việc làm ăn cô rất có nghề, nhưng về những việc xã giao này cũng không được tốt lắm.

Dương Thần vốn muốn lúc này rút lui, muốn đem bồ đề đan chia cho Thái Ngưng và Đường Uyển, nhưng hai cô đều đang bận việc của mình, không định đi ra hội trường, nên hắn đành từ bỏ.

Đợi đến khuya vắng người, các vị khách đều đã đi về khá nhiều, Đường Uyển và Thái Ngưng cũng cùng người trong gia tộc đi về, có Lâm Nhược Khê ở đó các cô cũng ngại không nói chuyện với Dương Thần.

Dương Thần có chút bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng cũng thở dài, cùng Lâm Nhược Khê đến trước mặt vợ chồng Lý Độn.

Lý Độn uống rượu cả ngày nhưng cũng không có vẻ gì là say, người có công lực của Tiên Thiên đại viên mãn mà uống say thì chỉ có thể là gặp quỷ.

Rượu của Đường Tâm hầu như cũng bị Lý Độn uống thay hết, dù sao Đường Tâm cũng đang mang bầu, việc này phần lớn người tham dự lễ cưới đều biết.

Nhìn thấy vợ chồng Dương Thần đi đến, Lý Độn bĩu môi nói:

- Lão Dương, anh cũng thật quá đáng, cả ngày chẳng thấy người đâu, sao giờ này mới chịu đến gặp tôi?

- Anh cũng không phải không biết, tôi là người đi đâu cũng nổi bật, sao lại có thể không biết xấu hổ, đi đoạt sự nổi bật của anh?

Nghe người đàn ông da mặt dày này nói chuyện, Lâm Nhược Khê bên cạnh cũng lắc đầu.

Lý Độn bị làm rối rắm, nhưng vẫn cười ha hả nói:

- Hôm nay là ngày đại hỉ của tôi, anh cũng đừng khinh tôi, nói việc thực tế nhé, anh tặng tôi phong bao bao nhiêu tiền vậy?

Dương Thần sáng khoái nói:

- Không.

- Gì?

- Không, nghĩa là tôi chưa tặng lì xì.

Dương Thần đắc ý nói.

Lý Độn kêu to:

- Lão Dương được lắm, tôi nghèo hàn mới mời anh ăn tô mỳ, đồ khốn anh giàu nứt đổ vách không ngờ lại vắt cổ chày ra nước.

- Không có tiền lì xì, nhưng vật khác thì có chút ít.

Dương Thần cười thần bí.

Lý Độn nhất thời hai mắt sáng lên:

- Cái gì vậy, lấy ra xem nào, có phải kim cương hơn 10 ca ra không?

Dương Thần mỉm cười, quay đầu nhìn Lâm Nhược Khê nói:

- Bà xã, tên Lý Độn này giống em, đều mơ tưởng đến viên đá quý to bằng mắt trâu.

- Em đâu có...

Lâm Nhược Khê than thở, nhưng trong trí nhớ cũng hiện lên mình cũng từng đề cập việc này.

Đường Tâm nghe xong cảm thấy thẹn thùng, không khỏi lạng lẽ nhéo nhéo thịt ở thắt lưng Lý Độn, nhưng Lý Độn đâu thèm để ý.

Dương Thần chỉ chỉ ngoài đại sảnh nói:

- Vật đó ở bên ngoài, phải lái xe đi xem, cô dâu chú rể nếu không vội động phòng, vậy ra ngoài đi dạo chút.

- Hừm, còn thừa nước đục thả câu...

Lý Độn không vui chép miệng, lại hỏi Đường Tâm:

- Tâm Nhi, em mệt không, nếu mệt anh không đi nữa.

Lý Độn có công lực trong người, tất nhiên không thấy mỏi mệt, nhưng Đường Tâm không luyện võ, lại có mang sáu tháng, vẫn nên chăm sóc kỹ chút.

Trong mắt Đường Tâm có một tia ngọt ngào, suy nghĩ quan tâm này của Lý Độn làm cô rất trân trọng, trước đó một thời gian dài, không ngờ suýt thì bỏ qua người đàn ông tốt như vậy, làm Đường Tâm cảm thấy đến giờ nghĩ lại vẫn thấy ngu ngốc.

Nhưng cũng may, kết cục này đều khiến hai người hài lòng.

- Đi xem đi, em cũng rất tò mò.

Đường Tâm cười ngọt nói.

Sau khi quyết định đi, dặn dò người của Lý gia vài câu, Dương Thần liền lái xe, bốn người rời khỏi nhà khách chính phủ.

Vì Lý Độn và Đường Tâm đã thay bộ đồ cưới trắng, mặc áo quần thoải mái, thoạt nhìn không thấy có gì thay đổi.

Lâm Nhược Khê tuy không hợp với Đường Uyển, nhưng với cô em gái Đường Tâm của Đường Uyển, lại có thiện cảm, dọc đường đi cũng khó thấy

được cô nói chuyện nhiều thế bao giờ, Dương Thần thấy vậy cũng rất vui.

Yên Kinh đêm khuya xe cô cũng không nhiều, không bị tắc đường, qua nửa giờ sau đã đến một khu buôn bán ở ngoài đường vành đai 3.

Sau khi xuống xe, hai đôi vợ chồng trẻ đi lên đường dành riêng cho người đi bộ.

Gió đêm hiu quạnh mang theo nhiều mùi hương trên đường, trong sự ồn ào náo động lại làm cho tâm hồn người ta an bình lại.

Đi dạo chậm rãi hơn 10 phút sau, Lý Độn mới nhớ tới “chính sự”, hỏi:

- Lão Dương, anh nói quà ở đâu vậy? Không phải lừa tôi chứ?

Dương Thần liếc mắt nhìn hắn một cái, đưa tay chỉ trước mặt hơn mười mét, có một cửa hàng có đèn LED màu cà phê và màu trắng, trước mặt tiền cửa hàng chỉ có hàng chữ tiếng Anh “ice cream”

- Đây rồi...

Lý Độn và Đường Tâm nhìn một cái, đều hơi nghi hoặc.

- Đây không phải cửa hàng kem sao? Chẳng lẽ quà tặng là kem?

Đường Tâm hỏi.

Mặt Lý Độn co giật:

- Tâm Nhi, lão Dương đúng là biết em thích ăn kem, cố ý tặng kem đó.

- Thôi thôi, đi vào xem rồi nói.

Dương Thần không để ý đến hắn, cùng Lâm Nhược Khê đi vào trong.

Bốn người họ vào cửa hàng kem, hai vợ chồng Lý Độn mới phát hiện không gian bên trong không gian trang hoàng cực kỳ thanh lịch, hoa lệ.

Bên trong trang trí thuần túy kiểu hoài cổ, phối hợp phong cách Italy, thiết kế sắc thái Baroque phong phú làm người ta có cảm giác mắt sáng lên.

Mà ở giữa, là quầy làm kem bao quanh, hai người thợ làm kem cùng mấy người giúp việc đang bận rộn, làm kem cho một số đôi nam nữ đến đây.

Tất cả kem đều là dùng dụng cụ tinh xảo làm, từ xa có thể ngửi thấy mùi vani và ca cao nồng đậm, chắc chắn là chất lượng kem vô cùng tuyệt hảo.

- Lý phu nhân thích nơi này không?

Dương Thần trêu đùa hỏi.

Đường Tâm khuôn mặt đỏ lên, ánh mắt sáng long lanh, gật đầu:

- Trước em cũng đã đến đây, nhưng không phát hiện ra ở đây có cửa hàng kem thế này.

- Đây là cửa hàng mới mở đó, là một sư phụ làm kem ở Pháp, sau khi làm việc ở gia tộc Vivoli mười mấy năm, đến Hoa Hạ mở một cửa hàng, cho nên kem ở đây chất lượng rất bảo đảm,

Dương Thần giới thiệu.

- Lão Dương, không phải là đến đây thật sự chỉ để ăn chút kem chứ?

Lý Độn rất bi thương nói.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê nhìn bộ dạng đau buồn này mà buồn cười.

- Bà xã, em nói với cậu ta đi, anh không đành lòng nhìn bộ mặt này của cậu ta nữa rồi.

Dương Thần bất đắc dĩ lắc đầu.

Lâm Nhược Khê hé miệng cười cười nói:

- Tôi nghe Dương Thần nói, Đường Tâm thích kem, vậy thì chắc chắn là Lý Độn anh cũng sẽ thích. Tặng châu báu gì đó sẽ không ý nghĩa, chúng tôi đơn giản là tìm cửa hàng này, mua tặng hai người.

- Tiệm này?!

Lý Độn sửng sốt.

Đường Tâm cũng có chút không phản ứng lại kịp, thật lâu sau mới vội khoát tay nói:

- Như vậy không được, như vậy thì quá quý giá, cửa hàng ở mặt tiền đoạn đường này đã hơn năm triệu rồi, tiệm kem này lại cao cấp như thế, món quà này đắt quá...

- Ha ha, Tâm Nhi, em không cần tiết kiệm tiền thay bọn họ, cửa hàng này cũng chỉ là chút tiền, lão Dương coi như là mất hạt cát, cũng không đáng kể.

Lý Độn cười híp mắt nói:

- Tôi biết lão Dương anh sao nhỏ mọn như vậy được, quả nhiên đầy nghĩa khí, ha ha... không có gì, anh không tặng phong bao lì xì, tặng cửa hàng kem cũng được, cùng lắm thì tôi bán đi, cũng là tiền cả...

- Anh dám?!!

Đường Tâm nũng nịu một tiếng:

- Sao anh lại có thể làm việc không lễ phép vậy! Đây là tâm ý của bọn họ mà!

Lý Độn ngượng ngùng cười nói:

- Tâm Nhi, đây là anh nói đùa thôi mà...

Đường Tâm hừ nhẹ một tiếng nói:

- Hừm, biết là anh không dám mà.

Lý Độn cúi đầu, bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời, hắn cũng chỉ là đùa, nhưng Đường Tâm lại lo thật.

Dương Thần thầm khinh, quả nhiên là cái đồ bị vợ quản nghiêm, nhưng dường như chính mình cũng chẳng tốt hơn.

- Thôi nào, đừng làm ầm lên.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng nói:

- Tôi bảo người ta để biển tên ở ngoài để trống, hai người nghĩ tên gì hai người thích, cài đặt đèn LED là được.

- Nhược Khê, chị thật chu đáo.

Đường Tâm cảm kích cười.

Nhìn thấy hai vợ chồng đều vừa lòng với món quà này, Lâm Nhược Khê cũng có cảm giác rất thành công.

Sau đó, bốn người ngồi vào một bàn gần cửa sổ trang nhã, gọi kem theo

sở thích, ngồi nói chuyện thân mật.

Có lẽ vì Đường Tâm tuổi không lớn, lại có tâm tính điển hình của thiếu nữ, tâm tư cũng đơn thuần, cho nên cũng khiến Lâm Nhượng Khê vô cùng thả lỏng trong cuộc nói chuyện.

Hai cô gái nói chuyện từ bộ sưu tập mèo Hello Kitty, cho tới mấy bộ phim Hàn sốt dẻo, thảo luận mấy nhân vật nam nào đáng chết, nhân vật nữ nào bị coi thường, vô cùng cảm phần, hoàn toàn bỏ hai người đàn ông kia qua một bên.

Mấy thứ này, Đường Tâm trước kia chỉ phụ trách chăm sóc Đường Triết Sâm, nhân hạ không có việc gì làm nên cũng hiểu rất nhiều, cùng Lâm Nhượng Khê tán gẫu rất nhiều.

Càng về sau, lại nói về đứa nhỏ trong bụng Đường Tâm, nói về việc làm sao để chăm sóc và giáo dục bé, lại nói vô cùng phấn khích.

Vốn đứa nhỏ trong bụng Đường Tâm không phải là của Lý Độn, cô cũng có chút xấu hổ, nhưng Lý Độn sớm đã không để bụng việc đó, nên cũng không bận tâm.

Dương Thần và Lý Độn chỉ biết giương mắt nhìn, ăn kem hết lại kêu tiếp.

Đã gần sáng, Đường Tâm lấy điện thoại ra, cho Lâm Nhượng Khê xem một số ảnh chụp.

- Nhượng Khê, chị xem, đây là ảnh chụp trước kia của Lý Độn, ông nội cho em xem đó, có phải nhìn vô cùng chất phác, thật thà không?

Đường Tâm chỉ vào màn hình điện thoại, một cậu bé béo mặc quần cộc lớn, cầm súng trường gỗ, cười duyên không ngừng.

Lý Độn hận không thể đào lỗ chui vào, về mặt cầu xin:

- Tâm Nhi, em không được khi dễ ông xã như vậy!

- Xem kia, có gì đâu, đâu phải là đáng báo chứ.

Đường Tâm bác bỏ Lý Độn tố khổ, tiếp tục cho Lâm Nhượng Khê xem ảnh khác.

Sau đó, Đường Tâm lại chia sẻ hình của mình, còn có ảnh ghép ảnh hai người hồi nhỏ lại, có thể thấy ngày thường cô vô cùng rảnh rỗi.

Lâm Nhượng Khê cũng rất hứng thú xem ảnh, đúng là phụ nữ vốn đã có tính hay buôn chuyện, những việc với cánh đàn ông xem ra không có ý nghĩa, lại có thể là đề tài vui vẻ.

Cuối cùng, Lâm Nhượng Khê cũng lấy điện thoại di động ra, cho Đường Tâm xem ảnh chụp, đa số là ảnh cũ chụp từ thời học sinh và ảnh lúc nhỏ, được cho up lên mạng, lúc cần lấy ra xem cũng tiện.

Đường Tâm không khỏi hưng phấn khen ngợi:

- Nhượng Khê, chị trước đây thật xinh đẹp quá, chị muốn làm mình tinh nhỏ tuổi chắc hẳn đã phải nổi danh rồi!

Dương Thần tự nhiên cũng tràn đầy hứng thú, xem từng tấm hình non nớt, ngây ngô của cô thiếu nữ, đặc ý nói:

- Nói thế nào nhỉ, Nhược Khê nhà ta dám minh tinh kia so bì được hay sao?

- Cũng đúng...

Đường Tâm chấp nhận, gật đầu.

- Đúng rồi, Dương Thần, hình của anh đâu, chúng tôi đều đã lấy ra xem rồi, còn anh thôi, không được trốn!

Dương Thần nét mặt hơi cứng đờ, trong nháy mắt vẻ tươi cười biến mất, trầm mặc lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1025

Ba Câu Nói

Lập tức không khí có chút lạnh.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên ý thức được cái gì, trong mắt có một tia đau lòng nhìn về phía Dương Thần.

Dương Thần cúi đầu đột nhiên cười nói:

- Tôi cũng muốn cho mọi người xem, nhưng thật ra tôi không có.

Đường Tâm cũng nhận ra chính mình đã hơi việc không nên, ngơ ngác nhìn Lý Độn, hơi xấu hổ.

- Lão Dương, anh đừng để bụng, Tâm Nhi không biết quá khứ của anh.

Lý Độn lúc này đã nghiêm chỉnh lại, thành khẩn nói.

Dương Thần khoát tay áo:

- Tôi không trách cô ấy, với logic của người bình thường, dù thế nào cũng phải có ảnh chụp làm kỷ niệm, tôi cũng vừa vắn nhớ tới, tôi thật là đặc biệt mà.

Lúc nhỏ rời Dương gia, lại mơ hồ vào ZERO, từ nhỏ lớn lên trong cảnh người ăn thịt người... chụp ảnh lưu niệm? Cho dù trong mơ cũng chưa từng nghĩ đến.

Một bàn tay mềm mại, nhẵn nhụi, trắng nõn từ phía dưới, nhẹ nhàng âu yếm trên đùi Dương Thần.

Dương Thần quay đi, nhìn thấy Lâm Nhược Khê đang dụi dãi nhìn mình.

- Đừng lo, anh không yếu ớt như vậy đâu.

Dương Thần trấn an cô một câu, nhưng trong lòng lại thấy khổ sở.

Trải qua một lúc trầm tĩnh như vậy, bốn người cũng không muốn nói chuyện thêm, nhìn sắc trời, bèn lên đường rời khỏi đó.

Dương Thần lái xe đưa hai vợ chồng Lý Độn về Lý gia xong, mới cùng Lâm Nhược Khê trở về Dương gia.

Dọc đường đi, Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần im lặng lái xe, thấp giọng nói:

- Trong lòng không vui?

Dương Thần cũng không phủ nhận, gật gật đầu:

- Chắc chắn phải có chút không vui, nhưng cũng không có gì lớn, em biết tính anh mà.

Lâm Nhược Khê im lặng, muốn khiến Dương Thần tâm tình đỡ một chút, lại không nói được, khiến cô cũng không chịu nổi.

Về đến nhà, Dương Công Minh cũng đã nằm ngủ, đám người hầu thấy hai

người trở về, cũng không dám quấy rầy, toàn bộ Dương phủ vô cùng yên tĩnh.

Lúc về phòng, dường như thời tiết trở lạnh, cổ họng hơi khó chịu, Lâm Nhược Khê ho khan hai tiếng rất nhỏ.

Dương Thần nghe thấy thế, cởi áo khoác phủ lên người Lâm Nhược Khê, lại nắm tay cô, cẩn thận dò xét tình hình sức khỏe.

Lâm Nhược Khê biết Dương Thần đang kiểm tra cô, cười nhợt nhạt nói:

- Không có gì đâu, em ho khan một chút thôi, em đã rèn luyện lâu rồi, lại luyện pháp môn anh dạy, không đến nỗi nói cảm là bị cảm đâu.

- Điều này khó nói, em không có căn cơ, nếu mệt nhọc quá lại gặp lạnh, vẫn có khả năng.

Dương Thần sau khi kiểm tra xong mới cười nói:

- Không vấn đề gì, kỳ thật cho dù có vấn đề, có anh ở đây, bệnh nào cũng có thể khỏi ngay.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói:

- Thế này thật đúng là buôn bán có lời, tự nhiên lại được gả cho một ông xã vừa có thể làm vệ sĩ, vừa làm thầy thuốc.

- Vốn là vậy mà.

Dương Thần đắc ý mỉm cười, mở cửa, làm bộ mời Lâm Nhược Khê vào.

Lâm Nhược Khê vừa định vào phòng, lại dừng bước, quay đầu ngắm khoảng không trong vườn, thừa thốt sao.

- Làm sao vậy?

Dương Thần buồn bực.

Lâm Nhược Khê ngoái đầu nhìn lại:

- Ông xã, chúng ta đi ngắm sao một lát đi, em chưa muốn ngủ.

Dương Thần trong lòng tự nhủ, đây cũng đâu phải đi ngủ, còn có chuyện “không đứng đắn” để làm mà, nhưng mà tính lãng mạn của cô gái lại phát huy, Dương Thần cũng không nhẫn tâm làm cụt hứng.

Hơi tiếc nuối, Dương Thần nắm tay Lâm Nhược Khê đi vào trong vườn, ngồi trên ghế dài, để Lâm Nhược Khê ngồi trên đùi mình, ôm nhẹ nhàng.

Đêm lạnh như nước, trong vườn tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có đôi vợ chồng ngồi yên tĩnh trong màn đêm, cũng vô cùng dễ chịu.

Vị trí của Dương phủ, cách những ngọn đèn đường rực rỡ của trung tâm thành phố khá xa, nên vẫn có thể nhìn thấy không ít sao, nhưng cũng không thể nhìn được dải ngân hà.

Nói là ngắm sao, không bằng nói là hưởng thụ thời gian hai người trong gió lạnh.

Trầm mặc một lúc lâu, Lâm Nhược Khê bỗng nghiêng đầu, dựa vào vai Dương Thần, lẩm bẩm nói:

- Ông xã... em nhớ Lam Lam...

Dương Thần thế nào cũng không ngờ, lúc này cô mở miệng nói câu đầu

tiên, lại là nói đến Lam Lam ở Trung Hải.

- Cô bé mập đó thực sự tốt vậy, thực sự nhớ nó đến vậy à?

Dương Thần hơi ghen ghét.

- Đâu phải bé mập, Lam Lam ăn khá, đó là trộm vía, khi nào lớn sẽ dần dần hết.

Lâm Nhược Khê nói đỡ Lam Lam, trên mặt tràn đầy tường niệm.

- Em cũng không biết vì sao, tóm lại là rất yêu quý Lam Lam, em nghĩ về sau chúng ta có sinh con, em nhiều nhất cũng chỉ có thể yêu nó nhiều như vậy.

Dương Thần vuốt ve sợi tóc cô, nói:

- Có phải thấy Đường Tâm có mang, lại muốn sinh con rồi hả?

- Hơi hơi...

Lâm Nhược Khê cũng không phủ nhận, trong bóng đêm tối om, mặt đỏ lên, nhưng làm bộ không ai thấy, dù Dương Thần có thể thấy rõ ràng.

Dương Thần thở dài nói:

- Chuyện này đúng là không gấp được, Lý Độn có Tiên Thiên đại viên mãn như vậy, muốn sinh với Đường Tâm một đứa con, tỷ lệ cũng không nhỏ, nhưng với chúng ta, nếu không đợi đến e đạt hóa thân cảnh giới, thật là khá xa vời.

- Ừ... em biết, em sẽ cố gắng.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu.

Lại trầm mặc một lát, Dương Thần hỏi:

- Còn ngồi nữa không? Muốn vào nhà chưa?

Lâm Nhược Khê vẫn lắc đầu:

- Ngồi thêm lát nữa, em thích thể này, yên lặng, có thể nghe tiếng anh thở.

“Lên giường còn nghe được tiếng anh to hơn đó”, Dương Thần nhủ thầm, lại kêu khổ, tên đàn ông lang sói “phái thực tế” lại cười nữ trí thức “phái văn nghệ”, không kìm nổi cũng phải nhin.

Lâm Nhược Khê lại như rơi vào thế giới nhỏ của chính mình, thản nhiên hỏi:

- Ông xã... anh nói xem, những nhân viên Ngọc Lôi ở bên kia, cuộc sống gia đình họ như thế nào? Rất không giống chúng ta đúng không?

Dương Thần cười khổ:

- Có thể giống nhau sao, bọn họ là ở căn hộ, không giống chủ tịch Lâm của chúng ta, tiện tay mua mấy ngàn vạn tòa nhà.

- Không phải, không phải vấn đề nhà ở.

Lâm Nhược Khê sửa lại:

- Em là nói nhịp độ cuộc sống của họ...

- Nhịp độ?

- Ừ, ví dụ như, vợ tan tằm về nhà trước, mua thức ăn nấu cơm, chờ chồng về nhà, hoặc đến trường đưa đón con nhỏ, thường xuyên đi họp phụ huynh...

Dương Thần nghe được có chút mơ hồ:

- Sao tự nhiên lại nghĩ ra những thứ này?

Lâm Nhược Khê lúng túng nói:

- Em cũng không biết, đột nhiên lại hâm mộ cuộc sống bình thường, tuy rằng rất bình thường, nhưng không cần lo lắng, không cần suy nghĩ nhiều.

Dương Thần giơ tay nhéo nhéo má Lâm Nhược Khê.

- Cô bé ngốc, cuộc sống như vậy, chắc hai ngày là em ngán đó.

- Làm sao như vậy được, rất ấm áp mà.

Lâm Nhược Khê không tin nói.

Dương Thần cười nói:

- Nếu chúng ta là vợ chồng bình thường, anh đoán càng về sau, một ngày chúng ta nói ba câu là đủ...

- Ba câu nói?

- Ừ.

Dương Thần gật đầu.

- Ba câu nào?

Dương Thần nói:

- Về đến nhà, anh nói “ăn cơm thôi”, rồi hỏi một chút “các con thế nào”, cuối cùng nói “ngủ đi”, sau đó là một ngày trôi qua rồi.

Lâm Nhược Khê không kìm nổi bật cười, lườm Dương Thần một cái:

- Không khoa trương như vậy chứ.

- Chỉ là ví dụ thôi, dù sao cuộc sống mỗi ngày cũng đều lặp lại.

Lâm Nhược Khê mấp má môi, cười nói:

- Nếu thật là như vậy, chắc chắn em cũng sẽ trả lời ba câu: “Nhanh ăn cơm đi”, “con ngủ rồi”, “mau ngủ đi”.

Dương Thần cũng mỉm cười, mặc dù là nói đùa, nhưng lại có chút châm chọc.

Lúc Dương Thần định ôm Lâm Nhược Khê vào phòng ngủ, đột nhiên thần thức cảm ứng được từ xa truyền đến động tĩnh!

Dương Thần cau mày, ngẩng đầu nhìn xa xôi phía nam chân trời.

Lâm Nhược Khê cũng phát hiện Dương Thần có phản kỳ lạ, tò mò hỏi:

- Ông xã, anh sao vậy?

Dương Thần cười lạnh nói:

- Đêm hôm khuya khoắt, xem ra không thanh tĩnh được rồi, có hai “khách quý” đêm nay lại đến tìm anh... Dù sao, có lẽ anh sắp có cái gì hay ho rồi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1026

Cuộc Đối Đầu Nảy Lửa

Lâm Nhược Khê mơ hồ, nhìn về hướng Nam tìm kiếm ánh mắt của Dương Thần, vừa lúc này còn không có gì bất thường vậy mà vừa nháy mắt một cái, trước mắt đột nhiên lại xuất hiện hai hình bóng đang đứng trên nóc nhà.

Đây là một đôi nam nữ, người con trai dáng cao lớn, mặc áo đen, khuôn mặt lạnh lùng.

Người con gái khá xinh đẹp, khuôn mặt trầm ngâm, ăn mặc giống ni cô, trên tay cầm một cây phát trần trắng bay phấp phới.

Đôi nam nữ này đến để tìm Dương Thần, chính là anh em Yên Phi Vân và Yên Phi Vũ.

Dù sao thì Yên Phi Vũ cũng nhớ rõ mặt mũi của Dương Thần, sau khi kể lại tỉ mỉ mọi chuyện, đã cử cao thủ trong số cao thủ ít ỏi của Hồng Mông Hoàng Gia đi điều tra, lập tức điều tra ra Dương Thần hoàn toàn ăn khớp.

- Chồng à! Bọn họ là ai vậy?

Lâm Nhược Khê nhìn bộ dạng những người khách này, đến đây có lẽ không phải có ý tốt gì, lo lắng hỏi.

Dương Thần vỗ vỗ tay cô, để cô đứng sau lưng mình, nói:

- Chuyện này nhất thời không thể nói rõ được, tóm lại chắc chắn không phải đến để mời anh ăn khuya rồi.

Trên nóc nhà, nhìn thấy dáng vẻ của Dương Thần thông dong như vậy, Yên Phi Vân nhíu mày, y phát hiện ra rằng y cũng không thể nhìn thấu được tu vi của Dương Thần.

Trước khi đến đây cũng đã điều tra qua thân thế của Dương Thần, con cháu nhà Dương gia không đáng cho Hồng Mông phải bận tâm tới, chỉ có điều Dương Thần thực sự mới chỉ hai mươi mấy tuổi, từng tuổi này đối với một kẻ tu luyện mà nói, tuyệt đối không phải ngộ tính bình thường mà có thể đạt được đến trình độ này.

Nhưng Dương Thần ngộ tính dù có cao thế nào, chẳng qua cũng chỉ là một tán nhân, còn sau lưng hai anh em họ có cha con Hồng Mông Thiên Gia, lại có cả toàn bộ Hồng Mông làm chỗ dựa, đương nhiên không có gì phải sợ Dương Thần.

- Phi Vũ, nhưng người này cũng không tồi.

Yên Phi Vũ ánh mắt đầy sát khí, nói:

- Không tồi, anh à! Chính hắn đã hủy hoại Yên Vũ Am của em, còn xem chút nữa đã đẩy em vào chỗ chết nữa.

- Này! Lão ni cô, rõ ràng là do bà hạ độc thủ với người phụ nữ của tôi trước, sao lại xấu xa tới mức đi kể tội tôi trước vậy?

Dương Thần cười nhạt.

- Câm miệng! Là người tự tiện xông vào nơi tĩnh tu của ta không phải sao? Anh, đừng để ý tới hấn nữa, loại người không biết trời cao đất dày này, không cần phải để ý tới.

Yến Phi Vũ quát lớn.

Yến Phi Vân gật đầu, trầm giọng:

- Tên nhóc Dương gia này, ta là Yến Phi Vân, là trưởng lão của Hồng Mông Địa Giai, em gái Yến Phi Vũ của ta có chút hiểu lầm với cậu, cậu liền hủy hoại nơi tĩnh tu của em ta, còn muốn ra tay giết hại nó. Thân làm anh trai, ta phải đến tính toán rõ ràng với cậu.

Dương Thần đánh giá qua Yến Phi Vân, tu vi của Yến Phi Vân quả thực hơn Yến Phi Vũ rất nhiều. Tuy Dương Thần không thể đánh giá được rõ ràng tu vi của y, nhưng dù thế chắc hẳn cũng phải là Thủy Quỷ của Lục Hợp Hàn Thủy Kiếp tương đối hoàn chỉnh.

Cũng có thể nói, là so sánh với năng lực của Yến Phi Vũ thì ở một đẳng cấp hoàn toàn khác.

Nhưng nếu như có thể biết được tu vi của y ở mức độ nào thì chắc chắn sẽ có cách để đối phó.

Đáng tiếc đối phương lại là cái gì mà trưởng lão của Hồng Mông Địa Giai, e rằng thế lực đằng sau y không hề tầm thường, nếu như tùy tiện giết, chưa nói đến không biết có giết được hay không, chẳng may lại chuốc lấy phiền phức, mất nhiều hơn được, xem ra phải cẩn thận đối phó rồi.

Nhưng mọi động tĩnh ở nơi này, đã đánh động đám quân bảo vệ của Dương gia rồi, có rất nhiều người đang hướng về nơi này.

Những quân nhân đã xuất ngũ chịu trách nhiệm bảo vệ Dương gia này đều có mang theo súng ống, giờ phút này, dĩ nhiên đã có vài chục họng súng đang chĩa lên nóc nhà. Cùng lúc đó, ở vài góc kín đáo nào đó, cũng đang có người âm thầm mai phục, vào vị trí, sẵn sàng chiến đấu.

Yến Phi Vân hừ nhẹ một tiếng:

- Lâu không ra ngoài xã hội, vậy mà chỉ một Dương gia, cũng đã cuồng vọng như vậy rồi sao?

- Cậu chủ Dương Thần, những người này là ai, có cần phải mời lão gia ra mặt không?

Một tên đội trưởng tiến lên hỏi.

Dương Thần nhíu mày, những động tĩnh của nơi này, không có lý do gì Dương Công Minh không biết cả. Huống hồ có Yến Tam Nương ở đây, lát nữa chắc chắn sẽ đến đây, cũng không thể để liên lụy tới họ.

- Mọi người lui hết ra, không cần nhúng tay vào.

Dương Thần nghiêm giọng ra lệnh.

Đây không phải là chuyện mà người thường có thể can thiệp vào. Dương Thần cũng không muốn những người hầu cận trung thành của gia đình mất mạng một cách vô ích.

Đám hộ viện khó xử, nhưng vẫn phục tùng mệnh lệnh, nhanh chóng lui ra.

Dương Thần ngẫm nghĩ một lúc mới ngẩng đầu nói:

- Am ni cô đã bị tôi hủy hoại rồi. Nếu như các người muốn xây dựng lại, tôi có thể giúp các người xây dựng lại. Nhưng mà, người phụ nữ của tôi bị ni cô kia đánh lén, còn muốn đánh cắp pháp môn của tôi, chuyện này nên tính thế nào đây?

- Nói linh tinh! Ta chỉ muốn thu nhận Sắc Vi làm đồ đệ, dùng thuốc để cô ta quên đi trần thế, loại bỏ mọi vướng bận, chuyên tâm tu luyện. Đâu có như người lúc nào cũng toàn những suy nghĩ xấu xa, không chịu thay đổi!

Yến Phi Vũ khinh thường nói.

Dương Thần cười nhạt:

- Nếu như bà vẫn không chịu nhận sai, vậy cũng không cần thiết phải nói tiếp, các người nói mục đích đến tìm tôi là được rồi, tôi sẽ hầu tới cùng.

Yến Phi Vân nói:

- Người của Hồng Mông chúng ta từ trước đến nay không quan tâm đến chuyện thị phi đời thường, nhưng lần này lại là trường hợp đặc biệt. Đầu tiên, cậu không phải là người bình thường, đã bước vào cảnh giới của thần, theo lý nhất định phải đưa về Hồng Mông. Nhưng cậu lại là người của tứ đại gia tộc, dựa vào quy định thì có thể là ngoại lệ.

Tiếp đến, người mà cậu đụng tới không phải là ai khác mà lại là em gái của Yến Phi Vân này. Lần này cậu ra tay độc ác với em gái ta, nếu như không chịu nhận lỗi, để người khác biết được, lại cho rằng dòng họ Yến Thị ta dễ bắt nạt. Cho nên, hôm nay ta không chỉ bắt cậu xây dựng lại Yến Vũ Am cho em gái ta, mà còn bắt cậu giao ra phương pháp tu hành làm bồi thường nữa.

Lòng dạ hai anh em nhà này đều đen tối như nhau, những điều này cũng có thể nói ra miệng được. Rõ ràng là ỷ vào Dương Thần không thể đối đầu với Hồng Mông, hơn nữa tu hành còn kém cỏi mà cố ý làm khó đây!

Bọn họ cái khác không cần, lại cần phương pháp tu hành do chính mình sáng tạo ra. Họ nhất định cho rằng, mình có thể tạo ra môn pháp Nam Minh Ly Hỏa, cũng chính là môn pháp mà mình truyền thụ cho Sắc Vi.

Xem ra bọn họ và gia tộc đã mất tích muốn cướp đoạt Vãng Niệm Diễm Sinh Kinh hoàn toàn không có liên hệ gì.

Nhưng điều mà Dương Thần không nghĩ tới chính là đối với anh em nhà Yến gia thì không cần phải giảng giải đạo lý này nọ. Đối với họ, chỉ cần sớm lấy được lợi ích, nhanh chóng về tu luyện mới là chính đạo. Một cậu ấm nhà thế tộc, cho dù có Độ Kiếp Kì hộ thân cũng không thể làm trái ý họ được.

Đối với những nhân vật không cần quan tâm đến, bọn họ cũng không cần thiết phải giấu diếm vòng quanh.

- Nếu tôi không giao thì sao? Chẳng lẽ các người lại giết tôi hay sao?

Dương Thần cười lạnh hỏi.

Yến Phi Vũ cười khẩy nói:

- Người nghĩ bọn ta không dám hay sao? Tu vi của anh trai ta hơn người gấp nhiều lần, lần trước người ý mình có Nam Minh Ly Hỏa mới thắng được ta coi như người may mắn. Anh trai ta không sợ cái đom sáng kia của người đâu.

Tuy rằng người của Hồng Mông chúng ta không can thiệp vào chuyện thế tục, nhưng người đã bước qua cánh cửa của Hóa Thần, đáng lý nên loại bỏ người trước, lại thêm chuyện người dám mạo phạm ta trước đây, giết chết người cũng sẽ không ai dám có ý kiến gì.

- Cướp còn nói lí lẽ, ta thấy Hồng Mông chẳng qua cũng chỉ là đám trộm cắp mà thôi.

Dương Thần vẫn biết đạo lý người hiền sẽ bị người bất nạt, đôi phương tất nhiên không hề có suy nghĩ sẽ đàm phán, thì bản thân mình cũng không cần phải nể mặt.

- Nhãi ranh, người dám! Xem ra người rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, dám làm nhục Hồng Mông, hôm nay cho dù giết chết người cũng không có gì là quá đáng cả.

Yến Phi Vân lòng đầy phẫn nộ, Giới Tử Tu Di Giới trong tay đột nhiên lóe sáng, trong tay nắm một thanh trường kiếm có hình dáng cổ xưa vô cùng đặc biệt.

Cả thanh trường kiếm sáng loáng như ánh trăng, chính giữa có một khe rỗng, hai đầu hẹp, thân giữa rộng, dưới bầu trời sao cả thanh trường kiếm lóe sáng, giống như nó được làm từ ngọc lưu li vậy.

Dương Thần bỗng dung thấy rung mình, phẩm chất của thanh trường kiếm này xem ra tuyệt đối không tầm thường, đặc biệt là nó được thiết kế theo kiểu cổ điển, chắc hẳn phải có huyền cơ pháp bảo nào đó.

- Em gái ta vì cậu mà chịu nhục, ta đến chỉ để cảnh cáo, cậu bỏ ra chút quà gọi là bồi thường thì có đáng gì. Nhưng cậu lại không có phép tắc gì, lại còn nói năng thô lỗ, vậy thì đừng trách Yến Phi Vân ta thay mặt Hồng Mông, thay trời hành đạo.

Yến Phi Vân sớm đã biết được Dương Thần không sử dụng pháp bảo gì, cho nên chỉ dựa vào một Dương Thần tu luyện còn non kém, lại không có pháp bảo, còn bản thân mình lại có pháp bảo trung thượng đẳng trên tay, phần thắng chắc chắn sẽ lớn hơn.

Yến Phi Vũ nhìn thấy anh trai lấy kiếm, ánh mắt chắc chắn phần thắng trong tay, quay ra nhìn Dương Thần châm chọc:

- Tên nhóc kia, tốt nhất người nên thức thời mà giao ra pháp môn, ngoan

ngoãn dập đầu nhận sai đi, Không Minh Kiếm của anh trai ta đã xuất hiện, cho dù có tu sĩ của Lục Hợp Hàn Thủy Kiếp tầng thứ hai cũng không làm được gì đâu.

Lục Hợp Hàn Thủy Kiếp tầng thứ hai, vậy thì là tu sĩ của Minh Thủy Chi Kiếp rồi, Yên Phi Vân có pháp bảo lại càng khó đối phó hơn. Trong lòng Dương Thần có chút bồn chồn.

- Không cần nhiều lời. Sau khi chém giết, bắt lấy người đàn bà của cậu ta, tất sẽ có cách lấy được công pháp ấy.

Yên Phi Vân dứt khoát, đến cả những chuyện sau khi giết Dương Thần cũng đã tính toán kỹ.

Dương Thần sắc mặt trầm xuống, tuy kẻ địch rất mạnh, nhưng trước những lời xúc phạm như vậy, thì hẳn tuyệt đối không thể nhẫn nhịn.

Không nói thêm lời nào, Dương Thần đột ngột từ mặt đất bay lên.

- Người phải chết chính là các ngươi.

Bóng dáng Dương Thần đột nhiên hiện ra cách chỗ Yên Phi Vân vài bước chân, hư ảnh vút lên, tay phải vung về phía Yên Phi Vân, hung hãn chụp lấy ngực của y.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1027

Ngũ Xuân.

Đều là Độ Kiếp Kì, tuy không phải đều thuộc Độ Kiếp Kì của Cửu Thiên Thần Lô, nhưng nghĩ giống như giết chết một con kiến, muốn nhanh chóng giết chết hai anh em họ thì lại là điều không thể.

Thân thể Dương Thần đã trải qua tôi luyện lại kết hợp với tính đặc thù của công pháp nên rắn chắc hơn gấp mười lần, nhưng e rằng có rắn chắc hơn một trăm lần thì đối phó với kẻ địch có chân nguyên lực dồi dào của Độ Kiếp Kì, lại thêm pháp bảo hộ thân thì cũng chẳng thể coi là có lợi thế gì.

Nếu là thân thể của người thường, Dương Thần có thể dùng Thiên Địa Chi Lực để nghiền thành bột, nhưng đối phó với Tiên Thiên đã khó rồi, đối phó với Hóa Tiên lại càng khó khăn hơn.

Với hai kẻ trước mặt cứ phải chiến đấu hết mình trước đã.

Yến Phi Vân nhanh chóng né được, Không Minh Kiếm trên tay quét một đường qua phía bên hông Dương Thần.

Một vệt ánh sáng như ngọc lưu li quét qua, Dương Thần giảm mạnh chân nhảy lên tránh được đòn công kích.

Phía Yến Phi Vũ cũng bắt đầu động thủ, không do dự vung cây phát trần Thái Ất, từ cây phát trần hóa ra vô vàn những sợi lông trắng muốt, bay thẳng về phía Dương Thần.

- Một đấu hai! Muốn chết sao?

Dương Thần tuy đang trong cơn giận dữ, nhưng lúc chiến đấu tâm ý hoàn toàn tĩnh lặng, không chút hoang mang, một luồng Nam Minh Ly Hỏa xuất ra từ thân thể, rồi âm âm nổ tung.

Vô số những sợi lông trắng bị đốt trụi, văng ra xung quanh.

Tuy nhiên cây phát trần Thái Ất quả thực rất huyền bí, sau khi bị thương, từ cán lại mọc ra những sợi lông trắng mới, nhảy múa điên cuồng theo gió.

- Em gái, không cần động thủ, chỉ một mình anh là đủ rồi.

Yến Phi Vân khuôn mặt bình thản, nhẹ nhàng nói.

Yến Phi Vũ vừa nghe thấy liền cười khanh khách mấy tiếng:

- Nếu anh đã có hứng thú như vậy, thì em sẽ đứng bên cạnh quan sát vậy.

Mọi người trong đình viện quan sát trận đấu trên không trung, chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, trận đấu này là điều mà người thường khó có thể tưởng tượng được.

Phi thiên độn thổ, Cậu chủ Dương Thần là tiên ư?

Lâm Nhược Khê hai tay nắm chặt trước ngực, trận chiến mạo hiểm trên không khiến cô vô cùng lo lắng, nhìn cảnh tượng trước mắt, cô chỉ hận mình

không thể giúp đỡ được gì chỉ có thể đứng một bên nhìn.

Cô giờ phút này càng cảm nhận sâu sắc, vì sao Dương Thần luôn không ngừng nhắc nhở cô phải chăm chỉ tu luyện, đây không phải chỉ vì giữ gìn nhan sắc mà còn vì có liên quan tới tính mạng nữa.

Giữa không trung, ngọn lửa Ly Hỏa quay xung quanh Dương Thần, liên tiếp những đòn tấn công từ hai phía. Yên Phi Vân tuy tốc độ không bằng Dương Thần nhưng thanh Không Minh Kiếm của y mỗi lần quét lên lại khiến Dương Thần phải lui lại mấy bước, Dương Thần luôn phải tìm kiếm cơ hội phản công giữa mỗi lần đối phương vung đao.

Dương Thần trong lòng có chút phiền muộn, tuy rằng Nam Minh Ly Hỏa là Tiên Hỏa, nhưng cũng chỉ là loại có hỏa lực thấp nhất trong Tam Dương Chân Hỏa.

Tuy có thể khắc chế được Yên Phi Vũ, nhưng đối phó với Yên Phi Vân là tu sĩ của Lục Hợp Hàn Thủy Kiếp thì rất khó để có thể phát huy tác dụng của nó.

Người ta khi vào Độ Kiếp Kì thì gặp được Quỳ Thủy, chính là nói Huyền Thủy mạnh hơn Ly Hỏa, bản thân mình dùng Ly Hỏa đối phó với hấn ta, e rằng cho dù đánh trúng cũng không phát ra được uy lực lớn.

Huống chi, mình còn không cách nào có thể đánh trúng hấn ta được.

Yên Phi Vân căn bản không dùng toàn lực, một kiếm chém xuống, tỏa ra kiếm khí sáng loáng như ngọc lưu li, mang theo từng trận gió lạnh gào thét lướt qua.

Dương Thần tạo ra một vòng bảo hộ từ Ly Hỏa, cuối cùng chỉ phải lùi lại vài bước, không bị thương gì.

- Xem ra công pháp của người quả thực rất thần kì, lại có thể không ngừng xuất lực Nam Minh Ly Hỏa, chỉ tiếc rằng có vẻ như Hỏa Hậu của người không đủ, uy lực của công pháp này còn có thể lớn hơn thế nữa, giao công pháp này vào tay người thật là lãng phí. Hôm nay ta nhất định phải lấy được, tìm kiếm chủ nhân đích thực của môn công pháp này.

Yên Phi Vân cười ngạo nghễ.

- Muốn đánh thì đánh, luyện thuyết vô ích.

Dương Thần gắt lên, lạnh lùng nhìn thẳng vào đối thủ, đồng thời sờ lên mặt không biết đã chảy mồ hôi từ lúc nào.

Đã lâu rồi bản thân hấn không vì chiến đấu mà đổ mồ hôi như vậy rồi. Đây cũng không phải vì trời nóng và là vì bản thân hấn không nắm chắc phần thắng.

Chính xác là vậy, bản thân hấn luận về tu vi hay công pháp, đều không bằng Yên Phi Vân. Nhưng vì tu vi mà hấn có là sức mạnh cuộn cuộn của đất trời, nhưng lại không phát huy hết được uy lực ấy.

Theo những gì lão già nhập vào thân thể hấn lần trước đã nói, tu vi của hấn hiện tại, thực lực cao nhất, có lẽ nên là Thái Thanh Thần Lôi đã hỗ trợ

hắn vào Độ Kiếp.

Mà tương đương với Thái Thanh Thần Lô chính là chân hỏa cuối cùng của Tam Dương Chân Hỏa “ Nghiệp Hỏa”, tầng thứ hai của Lục Hợp Hàn Thủy là “ Minh Thủy”, đều là những thứ hắn có thể lĩnh hội được.

Còn về Thần Lô “ Nhược Thủy”, cùng với “ Thượng Thanh”, “ Ngọc Thanh” thì đều là những tu vi mà hắn không thể thi triển được.

Nhưng, hắn đến giờ mới chỉ lĩnh ngộ được “ Ly Hỏa”, tầng “ Tam Muội Chân Hỏa” cao hơn và “ Quỷ Thủy” thì vẫn như đi trong sương mù, còn nói gì đến cái gì Thái Thanh Thần Lô.

Đáng hận, nếu hắn có thể lĩnh ngộ được tầng Tiên Hỏa cao hơn và Huyền Thủy thì đã không bị áp chế như vậy rồi.

- Thôi đi, ta cũng không có hứng thú tốn thời gian với ngươi, ngươi chẳng qua cũng chỉ có thế.

Yến Phi Vân thấy Dương Thần không chủ động tấn công, Không Minh Kiếm trong tay phát ra một luồng chân nguyên lực mạnh mẽ.

Dương Thần neho mắt lại thì thanh Không Minh Kiếm bất ngờ biến mất.

Không chỉ có thanh kiếm biến mất, mà ngay sau đó Yến Phi Vân cũng biến mất.

Đây hoàn toàn không phải là thuật ẩn nấp tầm thường, nếu thuần túy chỉ là ẩn nấp, Dương Thần còn có thể tìm thấy hắn ta qua thần thức.

Nhưng, thần thức lại không thể tìm ra Yến Phi Vân ở đâu.

Yến Phi Vũ đứng từ xa cười trêu chọc:

- Vô dụng, kiếm của anh trai ta tuy sức phá hoại không mạnh, nhưng lại có thể cắt đứt thần thức, ẩn nấp tung tích. Cho dù tu vi của ngươi có cao hơn bọn ta, cũng không đủ để tìm ra.

Lúc này, một loạt những tiếng nói truyền đến từ trên cao.

- Bắc minh huyền phách, bách trượng băng phong!

Dương Thần ý thức được âm thanh này không tốt, nhưng đã không còn kịp nữa.

Bốn phía quanh thân thể hắn, liên tục tuôn ra những vòng Hàn băng Kiếm khí.

Âm hàn của Yến Phi Vân ngưng tụ thành kiếm khí, thực chất là tạo thành những kiếm khí sắc nhọn tản ra, phủ kín bầu trời.

Hàn khí lạnh thấu xương, gào thét, lao thẳng về phía Dương Thần, phủ kín như tuyết.

Trong trời đêm, những người dưới mặt đất chỉ thấy Dương Thần nhanh chóng bị một luồng hào quang xanh thẩm cuốn vào.

Trận gió thổi qua, bão tuyết hạ xuống, trên bầu trời của nhà họ Dương là một biển băng tiêu điều, lạnh lẽo.

- Dương Thần!!

Lâm Nhược Khê bị gió thổi gần như không thể mở mắt, nhưng trong tình

cảnh này, cô lo lắng đến đỏ vành mắt, chỉ có điều nước mắt chưa kịp chảy ra đã bị thổi khô rồi.

Trong không trung, bị hàn băng bao phủ, Dương Thần phải tạo ra vòng bảo hộ từ Ly Hỏa, khó khăn lắm mới không bị kiếm khí chạm vào người, nhưng cho dù là thế, thì bản thân hãn khí huyết cũng đang lưu thông một cách chậm chạp.

Từ bên ngoài vọng lại tiếng cười cuồng loạn của Yên Phi Vũ.

- Ha ha ha ha! Tiểu tử thôi, ta quên nói cho ngươi biết, Không Minh Kiếm của anh trai ta cũng có thể khiến cho chân nguyên cũng phải lảo đảo đấy. Trong lúc ngươi vẫn đang sững sờ, anh trai ta đã lập nên vô số kiếm khí xung quanh ngươi, ngươi lại còn đứng ngẩn ra đó, thế nào cảm giác bây giờ thế nào hả?

Dương Thần đang trong cơn giận dữ, thật không ngờ Không Minh Kiếm này lại khó chơi như vậy.

Tuy pháp bảo này không có lực sát thương lớn, nhưng tác dụng tuyệt vời nhất lại ẩn phía trong đó, có thể khiến cho Yên Phi Vân đứng trước tu sĩ có tu vi ngang ngửa, lại trở thành kẻ bất bại.

Chẳng trách hãn ta liên tiếp đụng chạm với tu sĩ Minh Thủy Độ Kiếp Kì cũng không hề thấy sợ hãi, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Cũng may Thiên Địa Chi Lực không ngừng tiếp thêm sức mạnh cho Dương Thần, một luồng quang hỏa đầy phần nộ bùng lên, những mũi băng nhọn bao bọc xung quanh dần nứt ra.

- A!!!!

Một âm thanh giận dữ vang lên, Dương Thần hiện ra giống như một hỏa nhân.

Phía trước, Yên Phi Vân tay cầm Không Minh Kiếm, ngạo nghễ nhìn, dường như việc Dương Thần có thể thoát ra từ nắm mồ không có gì đáng để chú ý.

Dương Thần không để ý nhiều như vậy, rốt cuộc cũng nhìn thấy kẻ địch, đương nhiên phải nhanh chóng tóm lấy hãn ta, bằng không lại bị đánh lên lần nữa cũng nên.

Một quyền tung ra, một chương Ly Hỏa cuồng bạo gào thét phóng thẳng về phía Yên Phi Vân.

Đồng thời, bóng dáng Dương Thần chợt nhanh chóng di chuyển đến sau sườn Yên Phi Vân, một tay chụp lấy sau gáy của y.

Chuyện quái quỷ gì đang diễn vậy!

Lúc Dương Thần gần chạm tới người y, cũng là lúc hãn phát hiện ra hoàn toàn trống không.

Giơ tay tóm lấy, người trước mắt lại chỉ là ảo ảnh.

- Ngu xuẩn!

Âm thanh của Yên Phi Vân truyền lại từ phía sau Dương Thần, đầy vẻ

khinh thường.

Bản năng chiến đấu của Dương Thần khiến hắn nhanh chóng lao về phía trước, nhưng vẫn chậm một bước.

Không Minh Kiếm, đã lướt tới sát sau lưng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1028

Thế Giới Sụp Đổ.

Cơ thể bị một nhát băng lạnh thấu xương cửa vào, mặc dù chỉ lướt qua, nhưng cũng có vô số mũi băng chui vào trong kinh mạch!

Dương Thần cũng chẳng hơi đâu tưởng tượng xem vết thương sau lưng mình nặng đến cỡ nào, nhưng có thể chắc chắn một điều, chỉ thiếu chút nữa vết thương này sẽ sâu vào tận trong nội tạng!

Cho dù mình có khả năng tự chữa trị, nhưng chỉ sợ rằng đến mạng sống cũng không còn nữa ý chứ!

Trên Không Minh kiểm, còn dính nguyên hàn băng chân khí của Yến Phi Vân, hàn băng chân khí lúc hấp hối, cực kỳ mạnh, không ngừng chui vào kinh mạch của mình, tuy rằng vết thương ở miệng không chảy máu, nhưng cũng không thể nào dùng “hương niệm dẫn xuất” để đóng miệng vết thương lại!

- Ay, cơ thể của người cũng khá đấy... trúng một chương “Bắc Minh Băng Phách” của ta mà vẫn giữ lại được nguyên khí, cũng không tồi, không tồi.

Yến Phi Vân cười nhạt,

- Ta thực sự muốn xem xem, người có thể chống đỡ được tới khi nào!

Nói xong, Yến Phi Vân lại biến mất, không thấy bóng dáng đâu nữa rồi!

Lần này Dương Thần đã có chuẩn bị, đương nhiên là đã lấy lại được tinh thần.

Tuy nhiên, bởi hàn băng chân khí không ngừng ăn mòn các kinh mạch ở lưng của mình, lại còn phải dùng hương niệm dẫn xuất để chống cự và điều trị, quả thực bây giờ không còn chút sức lực nào nữa.

Lúc này, bóng hình đó lại đột nhiên hiện ra phía sau mình, bóng kiếm đang vung về phía Dương Thần định chém thêm phát nữa!

Dương Thần đau quặn bụng dưới, nhưng vẫn đưa tay xuất một chương Ly Hỏa!

- Đoàng!!!

Ngon lửa bùng lên, rồi nổ tung, nhưng lại không thấy bóng hình của kẻ đó đâu nữa!

- Lại là giả!?

Dương Thần chưa kịp phản ứng, đột nhiên lại phát hiện dưới chân mình xuất hiện rất nhiều hàn khí!

- Bắc Minh Băng Phách, Hải Hãn Băng Lan...

Lời nói lớn vờn trong không trung, chẳng biết chân khí đã được bố trí từ

lúc nào, ngưng kết thành vô số những thanh kiếm sắc nhọn, cắm tua tủa dưới mặt đất, lưỡi kiếm hướng lên trời!

Nháy mắt, cơ thể của Dương Thần bị bao vây bởi hàng nghìn hàng vạn mũi băng, dù là cơ thể có dẻo dai khỏe mạnh, nhưng vẫn không thể đếm xuê được vô số vết thương đang rỉ máu!

Dương Thần cắn chặt răng, xuất chiêu Ly Hỏa, lập tức ngăn cản đám băng tiễn này, nhưng cũng không thể tránh khỏi việc bị thương!

Trên mặt đất, tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía, không nói được câu gì.

Còn Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm như vậy, đã xụi lơ trên mặt đất, trong lòng không ngừng đau đớn thét gào!

Dương Thần căn bản là không đủ sức để ý đến những chuyện đang xảy ra dưới mặt đất, nhưng vết thương trên cơ thể hắn cũng dần bị hàn băng chiếm cứ, ra sức chống lại sự xâm nhập của hàn băng.

Dương Thần phát hiện, “Bắc Minh Băng Phách” của Yên Phi Vân chính là độc pháp môn, hàn băng chân khí này rõ ràng là muốn xâm nhập vào tận trong huyết mạch của đối thủ!

Nếu là kẻ bình thường, bị thương đến như này, thì chắc chắn sẽ cảm thấy khó chịu hơn mình gấp trăm lần!

Điều khiến Dương Thần cảm thấy phiền não hơn là, không ngờ, mình không thể nhìn ra được ảo giác mà đối thủ gây ra!

Nếu như là ảo giác tầm thường, thì chắc mình cũng phải có chút cảm nhận gì đó, nhưng ảo giác của Yên Phi Vân, và cảm giác thật không có bất cứ khác biệt gì, chính điều này đã khiến mình bị lừa đến hai lần!

- Không cần phải kinh ngạc, Không Minh kiếm này của ta, sáng bóng như gương...

Yên Phi Vân dương dương tự đắc, thản nhiên nói:

- Người trong gương, đương nhiên là ta, chứ không phải là hình ảnh của ta, bản lĩnh của ngươi cũng chưa có gì ghê gớm, nên đương nhiên cũng chưa thể hiểu được những điều này, nên ta cũng sẽ để cho ngươi chết một cách rõ ràng.

Dương Thần quả thật không thể giải thích vì sao, dù sao Không Minh kiếm này cũng là bảo vật được lưu truyền từ thời cổ đại đến nay, là một báu vật hiếm có khó tìm, lưu lạc đến vài vạn năm rồi chắc cũng phải có chút hư hao gì đó, cũng thất lạc đi không ít đòn tấn công, cũng không xứng là thượng phẩm nữa rồi, mới đến lượt Yên Phi Vân dùng.

Dù là như thế, nếu như không phải ở Hồng Mông, anh em nhà họ Yên có vị trí đặc biệt, thì cũng sẽ không để cho Yên Phi Vân tác quái tác quái như này!

Trên thực tế, Dương Thần cũng có Huyết Giao đao là món pháp bảo trung

phẩm, nhưng muốn mượn được sức mạnh của Huyết Giao đao thì phải công kích được đôi phương, khó có thể vừa chữa trị vết thương vừa chống đỡ với Không Minh kiếm!

Huồng chi, Dương Thần cũng hiểu rất rõ, nếu lấy pháp bảo ra, không nói đến việc món đồ đây có thực sự có tác dụng hay không, mà lại làm bại lộ chuyện chính mình chém chết Hoàng Vân Đạo, chuyện này chỉ đem đến thêm nhiều phiền toái hơn mà thôi!

Dương Thần biết rằng mình không thể lại ngồi chờ chết được, lập tức dùng thần thức tập trung vào cơ thể Yên Phi Vân, để phòng trường hợp gã ta chạy thoát lần nữa, rồi lại bất chợt xuất hiện!

Yên Phi Vân cũng không né tránh, một người một kiếm hiên ngang đứng giữa không trung, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt trêu tức!

Xung quanh Dương Thần là Ly Hỏa vây xung quanh, giống như một trái cầu lửa khổng lồ, xen lẫn cả uy lực khủng khiếp, hướng về phía Yên Phi Vân!

- Lần này xem ngươi chạy đâu cho thoát!

Dương Thần chớp lấy Yên Phi Vân trong nháy mắt, nhưng lại một lần nữa không thấy Yên Phi Vân đâu!

- Kính tượng là ta, ta là kính tượng.

Lúc này, Yên Phi Vân lại hiện ra bên sườn trái Dương Thần, vung kiếm lên, chém một nhát xuống hông Dương Thần!

Dương Thần cuống quýt tránh, sờ sờ đám hàn băng chân khi đang tạo ra vết thương, thương thế lại tăng lên, sắc mặt hẳn trở nên trắng bệch.

Ngay cả tập trung thần thức cũng không thể nhìn ra cách thức ẩn nấp, Dương Thần nghĩ không ra biện pháp tốt hơn, chỉ có thể cắn chặt răng, định đẩy tốc độ lên cao nữa xem có thể đánh trúng trước khi Yên Phi Vân kịp ẩn nấp hay không!

Nghĩ một chút, Dương Thần lại xông về phía Yên Phi Vân một lần nữa, tấn công càng lúc càng mạnh!

Nhưng Yên Phi Vân lại đứng im lặng hồi lâu, không hề có ý di chuyển.

Dương Thần thấy gã vẫn không hề nhúc nhích, trong lòng rung mình!

Hay lại là kính tượng?

Đúng lúc đang do dự, Yên Phi Vân lại cười ồ lên chọc tức.

- Ngại quá, đoán sai rồi cung, lúc này là thật đấy...

Lúc nói chuyện, Không Minh kiếm lại xuyên thẳng vào ngực Dương Thần một lần nữa!

Dương Thần giận trợn hai mắt, lại bị chiếm mất thế thượng phong!

Yên Phi Vân cũng vẫn chưa chịu buông tha, lúc đánh trúng Dương Thần, liền tung thêm một cước, đá trúng vào chỗ bị thương ở ngực Dương Thần!

- Phụt!!

Dương Thần phun ra một đồng máu tươi, bắn lên như một đường parapol,

giống như một viên đạn hết lực, chậm chậm rơi xuống!

Cho dù là dùng hướng niệm xuất kinh để khôi phục lại năng lượng, thì trong thời gian ngắn cũng không thể trị khỏi tất cả các vết thương, hơn nữa hàn băng chân khí còn đang ăn mòn kinh mạch của mình, sức mạnh của trời đất cũng không thể nào thoát ra ngoài được, cơ thể Dương Thần rốt cuộc không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, thảm bại rơi xuống!

Lúc Dương Thần rơi xuống như một cánh hoa tàn, đập vào một cành cây, rồi rơi xuống vũng bùn, không chịu nổi, phun ra mấy ngụm máu tươi...

Đứng giữa không trung nhìn Dương Thần từ từ rơi xuống, vẻ mặt Yên Phi Vân tỏ ra coi thường, Dương Thần quả thực là không đủ sức để đại chiến với gã một trận!

Khắp cơ thể là hàn băng chân khí, dường như nó còn len lỏi cả vào máu của mình!

- Ông xã!

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần rơi xuống, cuống cuống chạy đến!

Yên Phi Vũ đứng ở xa nhìn thấy như vậy cao giọng cười to

- Không biết lượng sức mình, người làm sao có thể địch lại được huynh trưởng của ta?

Nói rồi, Yên Phi Vũ đưa mắt nhìn sang phía Lâm Nhược Khê đang chạy.

Bóng chợt lóe lên, rồi rơi xuống ngay sau lưng Lâm Nhược Khê, một tay tóm lấy cổ áo Lâm Nhược Khê!

Cách đó không xa, đám vệ sĩ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không thể nhịn được nữa, hét lớn:

- Mau thả thiếu phu nhân ra! Bằng không chúng tôi sẽ nổ súng!!

Nhưng không cho mọi người kịp hành động, cây phát trần trên tay Yên Phi Vũ cũng nhẹ nhàng phát lên, quét đi hết một lượt!

Vô số sợi trắng giống như sắt thép, quất xuống, đám vệ sĩ văng đi tứ tung!

- Một đám nô tài, dám sửa lung tung.

Nháy mắt, máu đã chảy thành sông, khiến cho khoảng đất Dương Thần nằm ướt đầm!

Đến lúc này, cũng không thấy bóng dáng của Dương Công Minh và Quách Tuyết Hoa đâu cả, chắc chắn là vệ sĩ hoặc Yên Tam Nương đã đưa bọn họ đi chôn rồi, may mà họ không xuất hiện, không thì hậu quả khôn lường!

Nhưng nếu cứ như vậy, lẽ nào mình thực sự phải chết dưới tay anh em độc ác này sao!?

Mà bây giờ Lâm Nhược Khê không thể quan tâm đến gì được nữa rồi, cô chỉ cảm thấy cơ thể mình đang dần rời xa mặt đất, bị Yên Phi Vũ bắt đi, xách cổ lên, đến thở thôi cũng thấy khó khăn.

- Thả... thả ta ra... khụ khụ...

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê đỏ ửng, nước mắt không ngừng chảy ra, nhưng có giấy dựa như thế nào thì cũng không thể thoát được.

Nhưng những đau đớn của bản thân, không thể so bì được với khoảnh khắc nhìn thấy Dương Thần bị trọng thương rơi xuống!

Người đàn ông này, không ngờ cũng có lúc phải chịu thua!?

Trước đây, Lâm Nhược Khê cho dù biết Dương Thần ở bên ngoài đánh nhau giết người, nhưng cũng không hề phải bận tâm, không hề có chút lo lắng, thậm chí hoàn toàn không bao giờ nghĩ đến chuyện Dương Thần bị thương.

Nhưng hôm nay, khi tận mắt chứng kiến, khiến cho toàn bộ thế giới xung quanh Lâm Nhược Khê sụp đổ!

Giống như, không có chuyện gì trong thiên hạ mà anh không làm được, không có người nào có thể ngăn cản được anh, giống như trời có sụp xuống thì cũng có anh chống đỡ --- nhưng anh ngã xuống rồi!

Lâm Nhược Khê đến tận bây giờ vẫn chưa từng nghĩ về một ngày như vậy, cho nên đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, khiến cho cô khó có thể chịu đựng được!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1029

Phế Đi Tu Vi Của Hấn.

- Hừ, tên tiểu tử này thật là có diễm phúc, lần trước làm hỏng cả một đời của một mỹ nhân như Tư Đồ Sắc Vi, giờ thì lại có cả con bé này nữa.

Yến Phi Vũ cười khinh bỉ nói:

- Chỉ tiếc a, không thể chịu khó thêm một chút, đúng là không biết phân biệt tốt xấu, nếu như đã là vợ của người, thì cũng phải chịu chung số phận với người thôi.

Nói xong, Yến Phi Vũ tập trung thần thức, dò xét cơ thể của Lâm Nhược Khê.

Không khỏi vui mừng, Yến Phi Vũ nói,

- Đại ca, trong cơ thể con bé này cũng có dấu hiệu đặc biệt pháp môn của em trước đây, hẳn cũng đã được tên tiểu tử này truyền cho chút võ công, chúng ta chỉ cần bắt nó, tra hỏi là được.

Yến Phi Vân gật gật đầu

- Em hai, em xem xem tên tiểu tử này thì nên xử lý thế nào đây.

Nói xong Yến Phi Vân cầm kiếm xách ngược Dương Thần lên.

Yến Phi Vũ trong mắt hiện lên một tia độc ác,

- Hừ, tên tiểu tử này là trưởng tôn nhà họ Dương, nếu giết hắn thì sẽ ảnh hưởng đến thế cục, chỉ bằng giữ lại cái mạng cho hắn, miễn sao hắn đừng có gây chuyện nữa!

- Như thế cũng được, vừa có thể chấm dứt ân oán cá nhân, lại không vi phạm tôn chỉ của Hồng Mông.

Yến Phi Vân cười nhạt,

- Anh sẽ phá huyết đan điền của hắn!

Nói rồi, lấy Không Minh kiếm đang tỏa ra Hàn Băng Kiếm Khí, định đâm vào khí hải của Dương Thần!

Lúc hai anh em nhà này đang nói đến chuyện võ công, Dương Thần đã tranh thủ chút thời gian này, dùng sức mạnh của thiên địa không ngừng cố gắng chữa trị các vết thương của mình.

Dù sao thì tu vi của mình cũng cao hơn Yến Phi Vân, mặc dù hàn băng này không dễ đối phó, nhưng nếu có thời gian thì cũng có thể xử lý được.

Một khi chân khí mất đi uy lực của nó, thì khả năng phục hồi của Dương Thần tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của Yến Phi Vân!

Lúc này, cơ thể Dương Thần đang căng cứng, nhưng vẫn có thể vận động được kinh mạch, định thừa lúc Yến Phi Vân hạ kiếm, sẽ phản kích lại một lần nữa!

Thành bại chỉ trong nháy mắt, Dương Thần biết rằng mình không còn đường lui nữa rồi!

Dù sao, muốn đánh bại Yến Phi Vân có Không Minh kiếm và phương pháp kính tượng trong thời gian ngắn thực sự là một điều vô cùng khó khăn!

Nhưng lúc này, một giọng nói vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh!

- Dừng tay!!

Một người mặc áo xám đột nhiên xuất hiện, lọt vào tầm mắt của mọi người.

Chỉ thấy Yến Tam Nương tóc tai lòa xòa, đang đi ra từ hậu viện, nhìn thấy khắp sân đều là những mảnh chân tay, thi thể còn sót lại, Yến Tam Nương không khỏi đau lòng.

Còn bóng dáng của Dương Công Minh, cũng từ từ xuất hiện, chỉ có điều trên mặt ông già này tràn đầy vẻ u sầu.

Nhìn thấy Dương Thần đang nằm dưới lưỡi kiếm, Lâm Nhược Khê cũng bị bắt, Dương Công Minh khó nén được cảm xúc xót xa của mình.

Nhưng hai anh em Yến Phi Vũ và Yến Phi Vân mặt lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Yến Tam Nương, vẻ mặt vô cùng cứng nhắc!

- Em... em ba!?

- Phi Linh!?

Yến Phi Vân và Yến Phi Vũ trợn mắt há mồm, nhìn Yến Tam Nương và dường như không dám tin vào mắt mình!

Bởi Yến Phi Vũ vô cùng kinh ngạc, nên vội buông Lâm Nhược Khê ra, vút xuống đất.

Còn Lâm Nhược Khê tuy cũng cảm thấy nghi ngờ, tại sao lại có thể như vậy, nhưng hiển nhiên vẫn vội vàng chạy đến bên Dương Thần, đỡ Dương Thần đứng dậy.

Dương Thần tuy rằng không cần đỡ, nhưng vì muốn để Yến Phi Vân tin, nên đành phải làm bộ có chút đau đớn.

Nhìn Lâm Nhược Khê lau nước mắt, khóc nức nở không nói nên lời, lần đầu tiên Dương Thần cảm giác sao cô lấy đâu ra nhiều nước mắt như vậy, quả thực là rất không đành lòng.

Yến Phi Vân cúi đầu liếc nhìn Dương Thần một cái, nhưng dường như cũng không còn tâm trạng để ý đến Dương Thần, cùng với Yến Phi Vũ đi về phía Yến Tam nương.

Lúc này, tất cả những người có mặt ở đây, đều tập trung hết mọi ánh nhìn vào Yến Tam Nương.

Dương Thần tạm thời buông cái ý nghĩ phải chiến đấu xuống, hé mắt nhìn ba người này bằng ánh mắt cổ quái.

Yến Tam Nương... họ Yến? Chẳng lẽ là...

- Phi Linh... là em thật sao!?

Yến Phi Vân dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Yến Tam Nương, bộ

mặt có chút co giật.

- Anh cả, anh còn phải hỏi sao!? Cho dù em ba có biến thành như vậy, từ nhỏ chúng ta đã lớn lên bên nhau, chẳng lẽ anh lại không nhận ra.

Yến Phi Vũ nước mắt lưng tròng nói.

Yến Phi Vân không ngừng thổn thức, hít một hơi thật sâu, nói:

- Chẳng trách anh không phát hiện ra em, hóa ra em vẫn luôn ẩn đi tu vi của mình.

Yến Tam Nương gật gật đầu, khuôn mặt đầy nếp nhăn, bất đắc dĩ nói:

- Đúng vậy, nhưng không ngờ, vẫn phải xuất hiện.

Còn Dương Thần thì đột nhiên bừng tỉnh, đứng rồi, sau khi hai anh em nhà này đến, thì không thấy Yến Tam Nương đâu cả, tu vi cũng bị dấu đi!

Xem ra là cố ý trốn tránh!

- Đến tận hôm nay, em vẫn không chịu gặp chúng ta, còn không chịu về gặp cha sao!?

Yến Phi Vân nặng nề hỏi.

Yến Tam Nương lắc đầu,

- Nếu như được, thì em đã không đợi đến tận ngày hôm nay.

- Phi Linh, cho dù là em không muốn trở về, thì tại sao lại lấy bộ dạng như thế này, rõ ràng là em đã luyện đến trung kì, sao lại còn cố ý muốn để cho mình già đi!?

Yến Phi Vũ nức nở nói.

- Em để chị nhìn thấy bộ dạng như thế này của em, bao chị không đau lòng sao được đây!?

- Em có biết là chị đi tìm em bao lâu rồi không!? Từ khi em bỏ nhà đi, chị cũng đã trở mặt cãi nhau với cha rồi! Ở chốn thế tục này mà tu hành, lần tìm khắp cả Hoa Hạ, không ngờ em lại chốn trong nhà họ Dương ở Yến Kinh!

Sắc mặt của Yến Tam Nương có chút thay đổi nhìn Yến Phi Vũ, con người đầm nước mắt.

- Chị hai... em...

- Phi Linh, để chị xem xem em thế nào, mau biến lại như cũ đi... đừng để mình già xấu như này.

Yến Phi Vũ nói như van xin.

Yến Tam Nương quay đầu lại nhìn Dương Công Minh một cách khó hiểu, rồi lại nhìn ánh mắt đầy mong chờ của Yến Phi Vũ, khẽ thở dài một cái.

- Phù...

Yến Tam Nương gật gật đầu, xung quanh người xuất hiện một đám nguyên khí.

Cách đó không xa, Dương Thần nhìn thấy như vậy, thì lập tức tin rằng, ba người này là người một nhà!

Bởi, nguyên khí mà Yến Tam Nương dùng, quả thực rất giống với nguyên khí của Yến Phi Vân và Yến Phi Vũ! Chẳng qua là do Yến Tam Nương chưa

đạt tới kỳ Độ Kiếp, nên có vẻ yếu hơn, chỉ là do mình lúc này không chú ý đến mà thôi!

Lúc Yên Tam Nương vận khí, cả người cũng biến hóa theo!

Khuôn mặt vốn dĩ đầy nếp nhăn, bỗng nhiên làn da trở nên căng mịn, trắng nõn nà, những nếp nhăn ở khóe mắt dần dần cũng biến mất, con người cũng trở nên thanh thoát hơn, đôi mắt cũng đậm màu hơn...

Sau đó, nhưng sợi tóc cũng biến thành màu đen, cả thân hình cũng thẳng hơn trước rất nhiều.

Nhìn kĩ lại lần nữa, chỗ gần cổ của Yên Tam Nương, hình như làn da cũng giống như da thiếu nữ rồi...

Dần dần, từ một bà lão, đã cải lão hoàn đồng giống như kì tích vậy, thành một cô gái đang tuổi thanh xuân!

Má hồng, răng trắng, tươi trẻ mềm mại, dáng người thướt tha đầy đà, đặc biệt là đôi mắt biết nói, mang theo vẻ u buồn.

Không chỉ có Dương Thần, mà cả Lâm Nhược Khê cũng xuất thần nhìn, tiếng khóc cũng ngừng lại.

Yên Tam Nương, Yên bà bà, không ngờ lại là một cô gái mới chừng hai mươi tuổi!?

Tuy rằng Dương Thần biết rằng, theo lý mà nói, thì điều này có thể giải thích được, dù sao thì Yên Tam Nương cũng đã luyện tới kỳ Hóa Thần, nếu như lúc trẻ đã luyện được đến kỳ Tiên Thiên, thì việc giữ lại được vẻ bề ngoài cũng là một chuyện hết sức bình thường mà thôi.

Nhưng, bọn họ đã quen với một Yên Tam Nương trong dung mạo của một bà lão, nên rất khó có thể tiếp nhận một “người bạn đồng trang lứa”, nhưng lại vẫn phải gọi ba chữ “Yên bà bà!

Yên Tam Nương dường như có chút ngại ngùng, không dám nhìn Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Đứng cách đó không xa, Dương Công Minh đứng nhìn Yên Tam Nương khôi phục lại dung mạo của mình, dường như ánh mắt cũng đang hoài niệm, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên.

- Phi Linh... đúng là Phi Linh rồi, em gái của chị!

Yên Phi Vũ mừng đến phát khóc, ôm lấy Yên Phi Linh.

Yên Phi Linh cắn đôi môi cánh hoa

- Chị... là em không tốt, để chị phải chịu khổ rồi...

Yên Phi Vũ lắc đầu,

- Không sao, chỉ cần em sống tốt, chị không sao cả...

- Phi Linh, tại sao em lại ở nhà họ Dương, em có quan hệ gì với nhà họ dương.

Yên Phi Vân từ bất ngờ, kinh ngạc, vui mừng bắt đầu lấy lại được tinh thần, mở miệng trịnh trọng hỏi.

- Đúng vậy,

Yến Phi Vũ lúc này dường như cũng đã nhớ ra, nhìn Dương Công Minh bằng ánh mắt thù địch, hỏi:

- Phi Linh, có phải là vì lão già này nên em mới cố tình biến mình già đi? Em có quan hệ gì với lão ta?

Yến Phi Linh tỏ vẻ khó xử,

- Chị, anh cả, hai người đừng hỏi em nữa được không, việc này không thể nói hết trong một sớm một chiều được.

- Không được, chúng ta đã tìm em bốn mươi năm rồi, không dễ dàng gì mới gặp được em, sao lại không được biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì!? Em cứ việc nói ra, có phải nhà họ Dương đã làm gì đắc tội với em đúng không!? Có anh, có chị ở đây, chẳng lẽ lại phải sợ nhà họ Dương bé nhỏ này sao!?

- Chị đừng hiểu lầm,

Yến Phi Linh vội vàng lắc đầu nói:

- Là em tự nguyện ở lại nhà họ Dương, lão gia và phu nhân có ơn với em, em cũng không muốn đi gặp đám người của Hồng Mông... cho nên ở lại đây luôn.

- Có ơn với em? Ơn gì?

Yến Phi Vũ bực bội nói.

Yến Phi Linh ngoái đầu lại nhìn Dương Công Minh, thấy Dương Công Minh nhìn mình gật đầu mỉm cười, rồi giống như hít một hơi thật sâu, từ từ nói:

- Chuyện này phải kể từ lúc cách đây hơn bốn mươi năm, lúc em mới bỏ nhà ra đi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1030

Chiến Địa Thầy Thuốc.

Sân sâu hun hút, gió đêm hiu quạnh thổi qua ngọn cây, mang theo mùi tanh nồng nặc.

Sân đầy máu và xác chết, cả sân giống như La Tu địa ngục vậy.

Dương Thần chẳng biết đã đứng thẳng lên từ lúc nào, đang dùng hương niệm dẫn xuất kinh để chữa trị những vết thương trên khắp cơ thể, những vết thương đó đã liền miệng, chỉ còn lại những vết rách lỗ chỗ trên quần áo mà thôi.

Tất cả hàn băng chân khí, đều bị Dương Thần tống hết ra khỏi cơ thể, đồng thời trong lúc chống lại đám hàn băng chân khí này, Dương Thần bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện mà hắn chưa từng nghĩ đến bao giờ...

Lâm Nhược Khê lặng lẽ dựa sát vào người Dương Thần, nhìn thấy sắc mặt không khó coi như trước của Dương Thần, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

Thua rồi cũng không sao, chỉ cần thân thể không sao là tốt rồi... Lâm Nhược Khê cũng không nghĩ nhiều làm gì.

Cô không biết là, lúc này Dương Thần lại đang chìm đắm trong một suy nghĩ quái dị khác...

Còn trong sân, ba anh em nhà họ Yến, đang đứng nói chuyện cũ, cũng không chú ý đến bộ dạng vô cùng thống khổ của Dương Thần, lúc này trong ánh mắt lại ánh lên vẻ vui sướng...

Về phần Dương Công Minh, đứng cách đó không xa, thân hình gầy gò ốm yếu, sắc mặt ảm đạm, tràn đầy hoài niệm...

Yến Phi Linh đã kể lại chuyện ngày xưa lúc rời đi, chuyện kể ra cũng khá phức tạp, nhưng vài ba câu nói, cũng có thể kể được đại khái nội dung.

- Em ở biên giới giữa Hoa Hạ và Ấn Độ, cũng là lần chón ở khu đấy, gặp được lão gia và lão phu nhân, lúc đấy em mới bước ra từ ảo ảnh, định lựa chọn đường đi cho riêng mình...

- Hơn bốn mươi năm trước, vào lúc Hoa Hạ đang chìm trong loạn lạc, mặc dù đã đánh lui được giặc ngoại xâm, nhưng cuộc chiến ở vùng biên giới, vẫn diễn ra vô cùng hỗn loạn.

Bất luận là vùng biên giới phía đông bắc, hay là vùng biên giới phía nam, chuyện giao chiến với những nước láng giềng là chuyện xảy ra như cơm bữa.

Hồng Mông, lấy việc bảo vệ Hoa Hạ khỏi tay kẻ khác làm mục đích tồn tại căn bản, cho nên việc những người Hoa Hạ chết đi trong chiến tranh biên giới, cũng không để ý tới nhiều.

Bởi đây là chiến tranh của người phàm, hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến thế cục căn bản của Hoa Hạ, chỉ là khiến cho vận mệnh bình thường của Hoa Hạ có chút rối loạn mà thôi.

Còn trước đó, Hoa Hạ chịu đủ mọi ức hiếp bóc lột của bọn ngoại xâm hơn chục năm trời, trong hơn trăm năm, Hồng Mông cũng chỉ lạnh lùng đứng ngoài quan sát.

Tuy rằng dân chúng rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, nhưng dù sao thì vẫn còn có sức phản kháng, không đến nỗi rơi vào cảnh nước mất nhà tan.

Trong lịch sử, Hoa Hạ cũng đã từng trải qua rất nhiều cuộc chiến tranh, năm đó, khi người Mông Cổ chiếm giữ đến hơn nửa Châu Á, Hồng Mông cũng không hề động thủ, bởi sự thay đổi triều đại là hợp tình hợp lý, nên Hồng Mông đã sớm đứng yên quan sát thôi.

Quả thật Hồng Mông đã không nhìn lầm, ví dụ như chuyện người Mông Cổ chưa đầy mấy trăm năm, đã giao giang sơn vào tay người Hoa.

Cho nên, chỉ cần không hủy hoại hết giống nòi của người Hoa, thì Hồng Mông cho rằng đây vẫn chưa phải là thời điểm cần phải can thiệp vào.

Yến Phi Linh từ nhỏ lớn lên ở Hồng Mông, vốn dĩ không hề biết gì đến chuyện thế tục.

Nhưng trong số những người của Hồng Mông, chỉ cần có thể bước vào được đến cảnh giới Tiên Thiên, thì đều có thể biết được mọi chuyện thế tục, để cảm ngộ cảnh giới, chuẩn bị hóa thân.

Lúc đây, Yến Phi Linh mới hơn hai mươi tuổi, vừa mới bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nên cũng đi du lịch khắp nơi ở Hoa Hạ, đã gặp vô số trường hợp chiến tranh.

Thấy xác chết của người Hoa ở khắp nơi, lang bạt kỳ hồ, ta cửa nát nhà, Yến Phi Linh đột nhiên tự hỏi mình --- sự lựa chọn của Hồng Mông có thực sự chính xác hay không?

Cho dù sau này có quay trở lại với Hồng Mông, nhưng cũng khó có thể quên được cuộc chiến ở thế giới phàm tục, càng ngày càng cảm thấy mình không thể ngồi yên quan sát như thế này được nữa rồi.

Vì thế đợi cho đến khi bước vào thời điểm Tiên Thiên, rốt cuộc Yến Phi Linh cũng quyết định, chính mình phải thoát ra khỏi ảo ảnh, cho dù là sẽ có một thay đổi rất lớn trong vận mệnh, nhưng ít nhất cũng có thể cứu thoát được những người dân lương thiện vô tội.

Nhưng quy định của Hồng Mông, đó là người của hội không thể tham gia vào chuyện thế tục nếu như không có sự đồng ý của hội, mặc dù Yến Phi Linh còn chưa luyện đến kỳ Hóa Thân, nhưng cũng biết được hầu hết bí mật của Hồng Mông, đương nhiên là phải chịu sự trói buộc rồi!

Chẳng qua, thân phận của Yến Phi Linh khá đặc biệt.

Cha của anh em họ Yến, chính là một trong những Thiên Giai trưởng lão của Hồng Mông --- Yến Vô Trần

Con gái của Yên Vô Trần, muốn chạy đến thế giới trần tục để tham gia chiến tranh, những người của Hoàng Giai cũng không thể quyết định là có đi bắt người hay không, huống hồ, Yên Phi Linh mới luyện đến kỳ Tiên Thiên, cho dù là có đi ra ngoài thì cũng không gây ra ảnh hưởng gì lớn.

Còn Yên Vô Trần, sau khi cãi nhau một trận ầm ĩ với Yên Phi Linh, Yên Phi Linh vẫn không chịu nghe lời của ông ta, nên đã công bố rằng nếu cô dám rời khỏi ảo cảnh, thì sẽ không còn quan hệ cha con gì nữa!

Kết quả. Yên Phi Linh thấy rằng cha mình quá máu lạnh, nên dứt khoát quyết tâm rời khỏi ảo cảnh.

Đương nhiên, với những chuyện như vậy, Yên Phi Linh không đem chúng nói hết ra vào lúc này, nhưng Yên Phi Vân và Yên Phi Vũ cũng đều đã hiểu.

Cũng chính bởi vì cảm thấy phụ thân quá tàn nhẫn, nên Yên Phi Vũ cũng cảm thấy bất bình thay cho em gái mình, cũng muốn rời khỏi Hồng Mông, lựa chọn ra bên ngoài thanh tu, đồng thời đi truy tìm tung tích của Yên Phi Linh.

Cứ thế, cha con nhà họ Yên, đã mấy chục năm rồi chưa nói chuyện thỏa mái với nhau!

- Khi đó, trốn trong khu giao chiến ở vùng biên giới Ấn Độ, quân đội của Hoa Hạ và khu chăn nuôi của người dân, bởi vì trang bị thô sơ lạc hậu, khó có thể bắt kịp được với thế cục, nên đương nhiên là bị bao vây.

Lúc đấy tổng chỉ huy của Hoa Hạ là lão gia Dương Công Minh, ông ta đã đương quân xâm nhập vào bên trong vùng đất của kẻ thù, tiến hành một cuộc bao vây tiền trừ, mới có thể chấm dứt cuộc chiến, thống nhất đất nước.

- Lúc đấy em nhìn thấy quân Ấn Độ giết người cướp bóc ở khu chăn nuôi, liền mở sát giới, giết chết hết quân đội Ấn Độ.

- Nhưng điều mà em không ngờ tới chính là, bên Ấn Độ lại có một tổ chức gọi là “Phạm Thiên”. Chính nhóm đấy luôn áp chế nhóm Tổ Long của Hoa Hạ.

- Tuy rằng em mới luyện đến Tiên Thiên trung kỳ, nhưng lúc này cũng liệu mình đuổi theo hai gã cao thủ Vishnu và Atula, lúc đó em và bọn chúng giao chiến trên đỉnh núi, tuy rằng đã khiến bọn chúng phải bỏ chạy, nhưng chính mình cũng bị thương nặng...

Cách đó không xa, Dương Thần đã lấy lại được tinh thần, nghe được lời của Yên Tam Nương, không khỏi cảm thấy sững sốt.

Phạm Thiên? Không ngờ đã có thù với nhà họ Dương từ năm đó rồi a, may mà mình đã giết chết hết những nhân vật chủ chốt của tổ chức đó.

Tâm trạng của Dương Thần lúc này vô cùng tốt, vừa hồi phục lại công lực, không hơi không tiếng, chính mình cũng đã hiểu rõ được một vài điều...

- Trọng thương? Vậy... vậy sau này ra sao?

Yên Phi Vũ sốt ruột hỏi.

Yến Phi Linh trả lời:

- Lúc ấy em muốn chạy về hậu phương càng sớm càng tốt, bởi có như vậy mới có thể trốn thoát khỏi sự truy đuổi của đám phiến quân Ấn Độ, lúc đó, nội thương của em vô cùng nghiêm trọng, chắc chắn không thể hồi phục trong khoảng thời gian ngắn được.

- Nhưng không ngờ, đám người Phạm Thiên vô cùng độc ác, đã hạ độc trong lúc giao chiến với em, em chạy trốn không được bao lâu, thì bất tỉnh, không còn biết gì nữa...

Nghe đến đây, hai anh em Yến Phi Vân đều chau mày.

Yến Phi Linh thản nhiên mỉm cười,

- Cũng vào đúng lúc đó, phu nhân, bà ấy đã phát hiện ra em...

Hóa ra, vợ của Dương Công Minh, năm đó trước khi xuất giá, đã làm trong ban hậu cần trong quân đội của Dương Công Minh, mặc dù tiếng là làm ở ban hậu cần, nhưng lại là lưu học sinh, học Tây y, sau đó trở về Hoa Hạ làm bác sĩ ở chiến trường.

Cũng bởi vì trước đây đã có hôn ước với Dương Công Minh, cho nên đã lựa chọn công tác ở ngay tại chiến trường, nơi Dương Công Minh đang chiến đấu! Có thể nói là phu xương phụ tùy!

Lúc đó, trong một lần rút lui khẩn cấp, lão phu nhân đã gặp Yến Phi Linh đang hôn mê bất tỉnh.

Những người khác đều cảm thấy sự xuất hiện của cô có điều gì đó kỳ quái, lại đang là lúc nguy cấp, nên cũng không quan tâm đến nhiều.

Nhưng lão phu nhân không quan tâm đến thị phi, quyết đem theo Yến Phi Linh cùng rút lui.

Rất cực, sau khi đem Yến Phi Linh về căn cứ, sau khi được điều trị bằng Tây y, đã loại bỏ được một số độc tố ra khỏi cơ thể, sau khi trải qua một cơn nguy kịch cuối cùng cũng giữ lại được mạng sống.

Lúc Dương Công Minh trở lại căn cứ, biết được vị hôn thê của mình có cứu sống được một cô gái trẻ không rõ lai lịch, không khỏi nảy sinh nghi ngờ.

Dù sao thì Yến Phi Linh cũng xuất hiện ở nơi hai bên đang giao chiến, người dân ở đó đều đã đi tản cư hết rồi, làm gì còn có ai ở đó nữa?

Bị hỏi, Yến Phi Linh cũng không nói rõ rốt cuộc mình là người ở đâu, chỉ nói rằng mình tên “Yến Tam Nương” vì là em thứ ba trong nhà.

Đến thân phận cũng không có, ngoại trừ cái tên không biết là thật hay giả, một cô gái có thể bị trúng độc trên chiến trường, chỉ dựa vào những điều trị qua loa, mà lại có thể nhanh chóng bình phục, điều này đương nhiên khiến cho Dương Công Minh nảy sinh lo lắng!

Thế nên, Dương Công Minh đã yêu cầu Yến Phi Linh rời khỏi doanh trại, thậm chí định dùng súng giết cô, tránh trường hợp cô là gián điệp do bên Ấn Độ cử tới...

- Nhắc đến lại thấy buồn cười, lần đầu tiên em gặp lão gia, quả thực giống như kẻ thù không đội trời chung, lão gia luôn nói em là gián điệp, em lại không biết nên giải thích thế nào, rắc rối phiền phức đến mãi tận sau này, vẫn là phu nhân đứng ra bảo vệ em, nói em nhìn không giống người xấu...

Yến Phi Linh mỉm cười, đôi mắt hơi rung rung.

Những năm tháng khói lửa đạn bom đó, phu nhân lại quan tâm, chăm sóc tận tình cho một kẻ xa lạ, che chở hết mình cho một cô gái cô độc, giống như một người chị vậy, nên làm sao em có thể dễ dàng quên được?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1031

Chỉ Cần Tôi Chưa Chết.

Yến Phi Linh im lặng nghen ngào một lúc, rồi tiếp tục:

- Sau đó, em đã hồi phục mấy phần công lực, có người của Tổ Long đến, mới chứng tỏ là em có luyện công, không phải là người của Ấn Độ. Chỉ có điều là lúc đó em chưa khôi phục việc tu luyện, người của Tổ Long tưởng rằng em là một người luyện võ.

Lúc đó em nghĩ, cố ý nói dối em là một người luyện võ không chuyên mà giấu đi.

Lại sau đó, lão gia đã đích thân đến đây xin lỗi em, còn thu nhận em, đã để em bên cạnh phu nhân để làm việc hậu cần.

Lúc đó em chỉ muốn chờ trận chiến kết thúc rồi rời khỏi, nhưng tình cảm của em với phu nhân càng ngày càng thấm thiết, bà ấy lại thấy em chỉ có một thân một mình, nên tiếp tục thu nhận em, còn nói rằng đợi sau khi về Yến Kinh, sẽ nói với cha mẹ bà ấy nhận em làm con nuôi hay đại loại thế...

Yến Phi Linh kể với giọng đứt quãng, nhưng đại khái cũng rõ ràng.

Còn về việc không muốn về lại Hồng Mông, đi gặp người cha với tư tưởng ‘thiên địa bất nhân’ kia, cô ấy đã lựa chọn sẽ ở bên cạnh vị phu nhân đã cứu mạng mình.

Tuy nói rằng lúc ban đầu hai người coi nhau như chị em, nhưng dù sao thì đại gia tộc thì có quy tắc của đại gia tộc, nếu muốn ở cùng nhau, thì cách duy nhất là làm một cô hầu đi theo về nhà chồng.

Bốn mươi mấy năm trước, việc cưới xin của các nhà giàu có, thì việc có cô hầu cũng không phải là chuyện lạ.

Đương nhiên, Dương Công Minh cùng vợ sẽ không coi Yến Phi Linh như cô hầu, chỉ là Yến Phi Linh muốn đền ơn cứu mạng, ngày thường đã làm rất nhiều việc mà kẻ hầu làm.

Mà cảnh ngộ thật sự của Yến Phi Linh, đợi sau đó vài năm, khi chiến tranh kết thúc, lúc tình cảm dần sâu đậm, mới nói cho Dương Công Minh và phu nhân biết.

Lúc đó, Yến Phi Linh mới chính thức trở thành Yến Tam Nương bây giờ.

- Anh cả, chị hai, người của Dương gia có ơn với em, bao nhiêu năm qua em cũng xem đây là nhà của mình, mọi người đã giết nhiều người như thế, không nên tạo thêm nghiệp chướng nữa.

Yến Tam Nương khuyên nhủ.

Yến Phi Vân nheo mắt suy nghĩ vài giây sau, cười nhẹ một tiếng:

- Tam muội, tuy người của Dương gia đã từng cứu mạng em, nhưng em

cũng đã hầu hạ nhà họ bốn mươi mấy năm rồi, ơn cứu mạng cũng đã báo đáp xong từ lâu.

Theo anh thấy, người họ Dương đã coi em như người hầu, lại để cho em trở nên già nua như thế, thật đáng giận!

Yến Tam Nương vừa nghe, vội lắc đầu:

- Không phải, anh cả, là em tự nguyện hầu hạ lão gia và phu nhân, mà em cũng muốn che mắt thiên hạ, nên mới để cho mình già đi theo năm tháng, không ai ép buộc em cả!

- Không được! Nếu để cho cha biết em trở thành người hầu của gia tộc Thế Tục, thì có giết hết nhà họ Dương cũng không xong đâu!

Yến Phi Vân với giọng điệu kịch liệt nói.

- Anh, chị...sao hai người lại như thế!

Yến Tam Nương tưởng rằng sau khi mình chịu ra mặt, nói rõ ràng mọi chuyện, thì có thể hóa giải nguy cơ lần này, không ngờ anh và chị đều không hề có ý muốn buông tha.

- Hừ, Phi Linh, chúng ta không nợ nần gì họ Dương cả, cái tên Dương gia tiểu tử lại còn hủy hoại Yên Vũ Am của chị nữa, làm chị chịu nhục, Hồng Mông chịu nhục, cho dù hôm nay em có ra mặt, thì họ cũng phải trả giá!

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì cả!

Yến Phi Vân xoay người lại, không để cho kháng cự mà nói:

- Anh có thể hứa với em sẽ không hại đến tính mạng của họ, nhưng cái tên tiểu tử phải giao nộp công pháp của hắn để làm tin đổi mạng, nếu không, cùng lắm anh sẽ phế việc tu luyện của hắn!

Yến Tam Nương vô cùng tức giận:

- Nếu hai người dám làm gì Dương thiếu gia, thì em sẽ chết trước mặt hai người!

- Phi Linh em điên rồi sao? Chẳng lẽ em điên rồi như thế còn chưa đủ sao? Chuyện hôm nay em đừng có nhúng tay vào nữa, em hãy về gặp cha với anh đi!

Yến Phi Vân giận dữ nói.

Yến Tam Nương lắc đầu, quật cường nói:

- Năm xưa em đã có thể quyết định đoạn tuyệt quan hệ, thì bây giờ càng có thể, nếu hai người còn xem em là em ruột, thì không nên làm những chuyện khiến em phải hổ thẹn nữa!

- Em dám nói anh chị là đáng hổ thẹn à?

Yến Phi Vân như không tin vào lời nói đó.

- Chẳng lẽ không phải sao? Cướp đoạt công pháp của người đi sau, còn là hậu duệ của ân nhân cứu mạng em nữa, chẳng lẽ Hồng Mông đã thối nát đến mức này sao?

- Câm mồm!

Yên Phi Vân hét lớn.

- Tam nương!

Dương Công Minh lúc này đã tiến lên trước, khuyên nhủ:

- Không nên như thế, cô đã vì Dương gia quá nhiều rồi, giờ là lúc cô nên về đi.

- Hừ, tam muội, em đã nghe rồi chứ, lão già kia đã nói ra rồi đấy.

Yến Phi Vân cười lạnh lùng.

Yến Tam Nương quay đầu thiếu não nhìn Dương Công Minh mà cười:

- Lão gia, Tam Nương đã hứa với phu nhân, sẽ chăm sóc tốt cho lão gia và Dương gia, đó là lời hứa.

- Cô...ây da...sao cô lại tự làm khổ mình.

Dương Công Minh nôn nóng nhưng không biết nên làm thế nào cho phải.

Đúng lúc đó, Dương Thần một mực im lặng chợt phát ra một tràng cười.

- Yến Bà Bà, bà đừng cản họ nữa, nếu như muốn có công pháp của tôi, thì hãy đến lấy đi.

Lúc này sắc mặt Dương Thần bình thản, chút ít sảo nã cũng không có, ánh mắt mang vài nét mỉa mai.

Lâm Nhược Khê bấu chặt vai Dương Thần, dịu giọng nói:

- Ông xã, anh đừng hiếu chiến nữa được không, người này lợi hại hơn anh nhiều đấy.

Tuy biết rằng Dương Thần có khả năng hồi phục khá mạnh, bây giờ nhìn vẻ mặt có vẻ khá hơn nhiều, nhưng Lâm Nhược Khê lo rằng với tính cách không chịu thua của Dương Thần sẽ lại gây chiến.

Dương Thần với tay vuốt mặt vợ:

- Hãy ngoan ngoãn đứng bên ông anh mà xem là được rồi.

- Nhưng...

Dương Thần nghiêm ngay nét mặt:

- Lâm Nhược Khê, chẳng lẽ em không tin anh sao?

Lâm Nhược Khê thấy ánh mắt sáng ngời của Dương Thần, có chút tức giận, chỉ lặng lẽ rút tay lại, giận dữ nhìn hắn một cái, từ từ lui đến bên Dương Công Minh.

Dương Công Minh vỗ vỗ vai, thở một cái, đối với sự cố chấp của Dương Thần không nói được lời nào.

Hai anh em Yến Phi Vân nhìn Dương Thần một cách tò mò.

- Thần kỳ...quả thật thần kỳ, không ngờ, mày đã hồi phục rồi, xem ra công pháp của mày, thật lợi hại.

Yến Phi Vân cười một cách nham hiểm, Dương Thần càng tỏ ra lợi hại thì càng chứng tỏ công pháp xứng đáng để tước đoạt.

Yến Tam Nương vẻ mặt đầy lo lắng:

- Dương thiếu gia, không nên đánh nữa, anh không phải là đối thủ của anh tôi đâu, 'Bắc Minh Băng Phách' của Yến gia chúng tôi kết hợp với Không

Minh Kiếm, uy lực mà nó tạo ra tuyệt đối không thua lực công phá của tu sĩ Hàn Thủy Nhị Trọng đầu, anh sẽ không thắng nổi...

- Yên Bà Bà, bà nói như thế là không đúng.

Dương Thần cười tà:

- Đối với tôi mà nói, chỉ cần tôi không chết, thì tôi sẽ không bao giờ chịu thua!

- Ha ha, khẩu khí quá lớn!

Yên Phi Vân giận quá hóa cười:

- Nếu như mày đã muốn chết, vậy thì hôm nay tao sẽ tác thành cho mày! Vốn dĩ muốn nể mặt của Tam Nương mà tha mạng cho mày, chỉ cần lấy công pháp thôi, nhưng bây giờ, tao không chịu đựng được nữa!

Sắc mặt u ám một lúc, Yên Phi Vân lại lần nữa cầm Không Minh Kiếm, ánh sáng lưu chuyển, Không Minh Kiếm bay nghiêng lên, ánh sáng của kiếm tung ra một luồng sáng.

Dương Thần bay trên không, sau khi né một nhát kiếm, nhìn xuống bên dưới, Yên Phi Vân lại một lần nữa biến mất!

Lần này Dương Thần đã hiểu, không ngạc nhiên, yên lặng mà tọa lạc trên không, chờ đợi Yên Phi Vân xuất hiện.

Trong lúc đó, tứ phương tám hướng đang tụ lại một luồng lốc xoáy chân nguyên lạnh lẽo, đang bao vây Dương Thần!

Dương Thần không hề né tránh, cũng không dùng nửa phần Nam Minh Ly Hỏa, cứ như vậy đứng trong vô xó chân nguyên ngưng tụ từ kiếm khí trung ương!

Kiếm khí cuồng bạo thổi quét bốn phía, làm cho không ít nóc nhà của Dương gia lung lay, Dương Công Minh cùng Lâm Nhược Khê trên mặt đất không thể mở mắt.

- Muốn chết này!

Yên Phi Vân xuất hiện cách đó không xa, nhìn thấy Dương Thần bị một chiêu là tiêu tan, thì cười lạnh lùng.

Nhưng theo sau đó, Yên Phi Vân chợt cảm thấy có gì đó không ổn!

Chỉ thấy léo ra lên một luồng sáng màu xanh lam, một luồng băng lạnh thấu xương của kiếm khí, không ngờ lại nhanh chóng thu nhỏ lại.

Giống như một con rồng dài kinh thiên động địa, đang bay lượn uể oải, co rút, thỉnh thoảng như muốn tiêu tan!

Dần dần, Yên Phi Vân mới nhìn rõ những chân nguyên đã biến đi đâu...

Dương Thần giờ nhẹ bàn tay phải, chỉ thẳng ngón trỏ lên, và trên ngón trỏ, một quả cầu trong suốt màu xanh lam, đang quay, hút toàn bộ chân nguyên vào trong.

Lúc này, vô số băng tuyết bay lượn xung quanh, vô cùng huyền bí!

Mà thân thể của Dương Thần, hoàn toàn thản nhiên trong gió lạnh, không hề có chút thương tích.

- Đây...đây là...

Yến Phi Vân đã sợ đến hồn siêu phách lạc.

Dương Công Minh và Lâm Nhược Khê tất nhiên là vui mừng hơn mọi lời nói, cùng là tu sĩ như Yến Tam Nương và Yến Phi Vũ, ánh mắt kinh ngạc dán chặt vào đó.

Dương Thần hình như rất thích thú khi nhìn viên cầu trên tay mình:

- Tao phải cảm ơn mày đã chém tao mấy nhát, lại còn tặng cho tao nhiều lực chân nguyên cực lạnh vào người tao nữa, nếu không vì sự rộng rãi của mày, thì tao muốn lĩnh ngộ sự kỳ diệu của Quỷ Thủy, sợ rằng phải mất không ít thời gian...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1032

Quỳ Thủy.

Quỳ Thủy? Thứ quan trọng bậc nhất của Lục Hợp Hàn Thủy Kiếp, Huyền Thủy của Quỳ Thủy Chi Kiếp, Quỳ Thủy?

Yến Phi Vân trong nỗi khiếp sợ cảm nhận được điều đó, đột nhiên phát hiện ra quả cầu màu lam trên tay Dương Thần chính xác có khí tức của Quỳ Thủy nồng nặc.

Hắn đã vượt qua Quỳ Thủy Chi Kiếp mới thành công đến mức tu luyện Độ Kiếp Kỳ như bây giờ, lĩnh hội đầy đủ sự khủng khiếp của Quỳ Thủy.

Lúc đầu vì Độ Kiếp, thứ nhất là dựa vào hộ pháp của cha, thứ hai là tiêu hao đi nguyên khí tăng cường trong khoảng thời gian ngắn ngủi của quả đan dược, lại hủy mất pháp khí phòng ngự hạng thường mới gần bỏ lỡ.

Nhưng nếu như thực sự đụng phải Quỳ Thủy thì chẳng phải là có thể tùy cơ ứng phó được hay sao?

Dường như Yến Phi Vũ đã vượt qua Nam Minh Ly Hỏa Chi Kiếp, nhưng nhìn thấy Nam Minh Ly Hỏa Chi Kiếp phải trốn ở rất xa! Trừ phi cao đến nỗi vượt qua được cảnh giới này, nếu không thì cũng không có cách nào kháng cự lại được.

Mà lúc này, sở dĩ Dương Thần tiện tay nắm lấy nguyên khí Hàn Thủy này trong tay, thứ dựa vào chính là Quỳ Thủy Chi Lục vừa hay lĩnh ngộ được.

Nguồn gốc của chân nguyên của Yến Phi Vân là từ công pháp gia truyền “Bắc Minh Băng Phách”, căn bản là thuộc công pháp Thủy Hành, hơn nữa lại từng qua Quỳ Thủy luyện thể, trong chân nguyên đã chứa Huyền Lý của Quỳ Thủy.

Sau khi Dương Thần bị chấn thương nặng, khi dùng Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh và những chân nguyên này kháng cự lại, đột nhiên nhớ ra câu nói mà một cụ già thần bí lúc trước đã nói.

“Mượn sức mạnh từ trời đất, không bằng hóa thân thành trời đất.”

Tất cả mọi thứ trong trời đất đều có quy luật của nó, có đặc tính riêng của nó, những gì bản thân đã tu luyện chính là con đường để dung hòa với vạn vật của đất trời, sao không lĩnh ngộ cẩn thận con đường mà chân nguyên của đối phương hàm chứa?

Vừa nghĩ như vậy, quả nhiên Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh dường như nghe thấy lời thúc dục đó, bắt đầu phát ra và dung hòa với chân nguyên còn lại trong cơ thể.

Kể từ lúc đó, không chỉ có chân nguyên hàn băng nhanh chóng bị tan ra, làm cho vết thương của bản thân được chữa trị, mà mình còn cảm nhận được

sự ảo diệu bao hàm trong Quỷ Thủy...

Đương nhiên, điều này cũng không phải ai cũng có thể làm được. Một là, trên con đường tu luyện Dương Thần đã lĩnh ngộ được ở cấp độ cao, nếu không thì không có cách nào tu luyện Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh một cách nhanh chóng để đạt được đến cảnh giới cao như vậy. Hai là, Dương Thần có sức khỏe, do vậy đủ để nắm bắt được tất cả những suy nghĩ mà hắn tiến hành.

Bất luận như thế nào thì kiếm khí mà chân nguyên của Yến Phi Vân tích tụ được như bây giờ sẽ chẳng có gì đáng ngại với Dương Thần.

Trước mặt của Quỷ Thủy, chân nguyên hàn băng của Yến Phi Vân giống như gặp phải một dòng sông lớn, căn bản không có bất kỳ một sức phản kháng nào, ngoan ngoãn bị nhập vào trong đó, mặc cho con sông đó cuốn đi.

- Không thể nào... Không thể nào...

Yến Phi Vân vô cùng tức giận, không thể tin tưởng được:

- Mới trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, làm sao người có thể đột nhiên lĩnh ngộ được con đường của Quỷ Thủy chứ?

E rằng việc có thể sử dụng được Nam Minh Ly Hỏa thì cũng đã đủ khiến cho người ta kinh ngạc rồi. Điều này đột nhiên biết đến Quỷ Thủy, cao hơn cả một tầng, Yến Phi Vân căn bản là không dám tưởng tượng trong thế gian lại có một môn công pháp như vậy, quá là thiên tài.

- Xin lỗi, những thứ khác thì ta không làm được, nhưng đánh nhau thì đúng là môn sở trường.

Dương Thần trừng mắt trêu người.

- Hừ, phô trương thanh thế. Cho dù người có lĩnh ngộ được Quỷ Thủy là đã làm sao chứ. Căn bản là người không có cách nào để phá được Minh Kiếm của ta!

Yến Phi Vân vùng trường kiếm lên, sau khi lướt một đường dài, thì bóng dáng liền biến mất ngay tại chỗ.

Đã nhìn thấy được chiêu thức này khiến Dương Thần bị thương hai lần, Lâm Nhược Khê từ phía xa đột nhiên lộ vẻ vô cùng lo lắng.

Nhưng Dương Thần vẫn đứng im tại chỗ, nhắm nghiền mắt một cách thanh thoi.

Hai mắt giật giật, giống như vút bỏ đi sự chống cự, thanh thoi đứng ở đó, chỉ có quả cầu chân nguyên lớn ngưng tụ ở trên tay vẫn phát ra thứ ánh sáng màu xanh phản chiếu được thần sắc ung dung của Dương Thần.

Sau vài giây mọi người nín thở, Yến Phi Vân liền xuất hiện.

Một bóng dáng tràn đầy sự tức giận xuất hiện ngay phía sau bên phải của Dương Thần, Không Minh Kiếm trên tay phát sáng, chân nguyên hùng hực, mạnh mẽ chém mạnh một cái.

Lúc này Dương Thần cũng di chuyển.

Quả cầu trong tay phải dường như cũng hướng theo hướng đó bay lên.

“Ầm ầm! ! !”

Một âm thanh lớn vang lên, dẫn đến sự chấn động mạnh mẽ, khiến cho cả đình viện như sắp sập đổ hết.

Mọi người chỉ thấy ở phía trước của Dương Thần, trong hư không đột nhiên hiện lên khuôn mặt đau khổ, giận dữ, không cam lòng và tràn đầy sự kinh ngạc của Yến Phi Vân. Không Minh Kiếm vừa mới vung ra trên tay hắn ta đã bị chân nguyên của quả cầu công kích.

Bị nhìn thấu? Làm sao hắn biết vị trí chính xác của mình chứ?

Yến Phi Vân ngây ra.

Tất cả những chân nguyên bị Dương Thần thu lại ở bên trong, hóa ra sức mạnh không quá lớn, nhưng vì bị ép ở bên trong, lại truyền vào trong Quỷ Thủy, nên đối với Yến Phi Vân mà nói thì không có cách nào chống lại được.

Bóng dáng của người đàn ông hắc bào đang rực rỡ trong ánh sáng màu xanh lam, giống như đạn pháo nổ tung ra vậy, sau khi bay ngược lên không trung thì thất thiên bát đảo rơi ngay xuống phiến đá ở dưới mái hiên.

Ngực Yến Phi Vân ngưng đọng huyền băng trắng muốt, máu trong miệng phun ra cũng bị ngưng đọng thành những giọt máu đông cứng, toàn thân bị tê liệt, kiếm trong tay cũng không thể nào nắm được nữa mà bị rơi xuống đất.

Lặng như tờ, những hộ vệ của Dương Thần vừa mới đuổi kịp cũng đều ngây người ra đó, không dám đến gần.

- Anh!!

Lúc này Yến Phi Vũ mới hồi phục lại tinh thần, chạy vụt đến bên cạnh anh trai.

Nhưng vừa định đỡ Yến Phi Vân lên thì lập tức thu tay lại.

Quá lạnh.

Không nói đến thân thể của Yến Phi Vân, cho dù có tới gần một chút thôi cũng đã cảm nhận thấy cái lạnh thấu xương tủy.

Cho dù là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ bậc nhất của Tam Dương Chân Hỏa Kiếp thì ngay cả việc đến gần Quỷ Thủy cũng rất khó khăn.

Dương Công Minh và Lâm Nhược Khê mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn thờ phào nhẹ nhõm.

Dương Thần chậm rãi đi đến chỗ của Yến Phi Vân, không biết từ lúc nào mà trên tay đã ngưng đọng thành một khối Quỷ Thủy màu xanh trong suốt, giống như một sinh mệnh nhúc nhích.

Nhưng, cho dù nhìn từ xa xa thì cũng có thể cảm nhận được uy lực trí mạng ẩn chứa trong khối Quỷ Thủy đó.

- Đã nói sớm rồi, ta còn chưa chết, làm sao có thể thua như vậy, vui mừng quá sớm rồi.

Dương Thần nghịch Quỷ Thủy trong tay. Đối với hắn mà nói thì lúc này

Quỳ Thủy như một Ly Hỏa, đã sớm có rồi.

- Người làm gì anh trai ta thế kia?

Yên Phi Vũ tròn mắt hỏi.

Dương Thần nhún vai:

- Anh trai bà đã trải qua Quỳ Thủy Chi Kiếp, đáng lẽ nên hiểu rõ, nhưng...từ trong ra ngoài, hàn khí từ thân thể dần dần ngưng đọng lại mà thôi.

- Người...

- Yên tâm đi, như vậy cũng không đến nỗi khiến ông ta chết đâu, tôi lại không ra tay nữa.

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Tôi chỉ trả lại chân nguyên mà ông ta cho tôi thôi, tôi muốn tặng cho ông ta nhưng lại không cho nữa.

Nghe thấy sát khí trong lời nói của Dương Thần, Yên Phi Vũ bồn chồn, giọng run rẩy:

- Người...nếu như người dám thì cha của ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho người. Người cứ chờ đây, người của Hồng Mông sẽ đến giết người.

- Chị hai, đừng nói nữa.

Yên Tam Nương rút cuộc nhịn không được tiến lên nói:

- Chị làm loạn còn chưa đủ sao? Bây giờ Dương Thần thiếu gia có thể giết chết chị và anh bất cứ lúc nào, vậy tại sao chị còn tức giận với thiếu gia? Lẽ nào các người muốn chết trước mặt em thì các người mới cam lòng sao?

Yên Phi Vũ giật mình:

- Tam muội, chị...

Yên Tam Nương mắt đỏ ngầu, xoay người nói với Dương Thần:

- Thiếu gia Dương Thần, hãy nể mặt Yên Tam Nương này mà tha cho anh cả và chị hai của tôi đi, với tu luyện của cậu bây giờ thì bọn họ cũng bất lực rồi, chẳng phải như vậy sao?

- Yên Bà Bà, không phải tôi không nể mặt bà, mà chị hai của bà ở trước mặt chúng ta lại ra tay với vợ của tôi...Điều này có thể coi là chuyện nhỏ, nhưng bà ta đã giết hết sạch những quân sĩ trung thành với nhà họ Dương, khiến họ chết không toàn thây.

Cho dù một mình tôi chịu nhiều tổn thương cũng không sao, nếu như Nhược Khê chịu uất ức cũng không tính làm gì, nhưng nếu như bỏ qua cho bọn họ thì chẳng phải làm giá lạnh tấm lòng của những người khác nhà họ Dương hay sao?

Dương Thần nói.

Sắc mặt Yên Tam Nương đau khổ:

- Dương Thần thiếu gia, Tam Nương cũng biết mình mặt dày, nhưng Dương Thần thiếu gia à, cậu thử nghĩ xem, nếu như cậu thực sự xử lý chị hai và anh cả của tôi thì cha của tôi đương nhiên sẽ tìm đến, đến lúc đó thì sẽ

càng hỗn loạn hơn, người chết sẽ càng nhiều. Huống hồ tu luyện của cha tôi lại là số một số hai trong Hồng Mông, cho dù Dương Thần thiếu gia có thể xuất ra Quỷ Thủy thì cũng không phải là đối thủ của ông ấy...Đương nhiên cũng không phải là tôi uy hiếp cậu, tôi chỉ là muốn Dương Thần thiếu gia bình yên vô sự mà thôi.

Dương Thần lặng lẽ, trong mắt hiện lên nhiều suy nghĩ.

Chính xác là Yên Tam Nương suy nghĩ nhiều vì mình.

Mặc dù hôm nay bản thân mình lĩnh ngộ được Quỷ Thủy, nhưng đối phương chỉ là tu sĩ Độ Kiếp Kỳ bậc nhất của Lục Hợp Hàn Thủy, nếu là Minh Thủy, Nhược Thủy Kỳ thì sao đây?

Thực lực của mình còn chưa đủ mạnh, nếu như thực sự đánh nhau với tất cả người của Hồng Mông thì người chịu thiệt chính là mình. Mình có thể chạy trốn, nhưng người nhà của mình, những người phụ nữ của mình thì chạy kiểu gì đây?

Tóm lại không thể ngóng trông sự trợ giúp của người thân bí như lúc đầu, giúp mình đẩy lui quân địch được? Nguy cơ lần này mà ông ấy còn không đến?

Lúc trước người ta có nói, có thể đạt đến trình độ gì thì sẽ thấy được bản thân mình lĩnh ngộ điều đó.

Thực lực! Thực lực! !

Dương Thần chưa từng khát khao tu luyện, từ lúc mình tiêu diệt Zero, từ đảm nhiệm vị trí Minh Vương đã lên đến Chủ Thần, sau khi lĩnh ngộ được Quy luật không gian thì càng ngang nhiên như vậy.

Cho dù có trở lại Hoa Hạ thì cũng chưa coi là tu sĩ Hoa Hạ được, mà Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh từng ngày tích tụ đương nhiên sẽ có tiến bộ, vì vậy mà Dương Thần dường như không bao giờ luyện công, thà ngủ ngon còn hơn.

Trên cảnh giới, cũng vẫn thích ứng với mọi hoàn cảnh, cũng không quá nghiêm khắc với bản thân, cơ hội một khi đến thì đương nhiên sẽ lĩnh ngộ được.

Nhưng bây giờ, tốc độ tiến nhanh như vậy mà vẫn chưa đủ.

Chí ít thì dựa theo lý thuyết mà nói, khi đệ nhất Cửu Thiên Thần Lôi Kiếp nên lĩnh ngộ đến sức mạnh của Minh Thủy, Nghiệp Hỏa mới phải, nhưng bản thân lại chẳng có chút manh mối nào.

Yên Tam Nương sợ Dương Thần nóng nảy lại muốn giết người, nên lại khuyên nhủ:

- Dương Thần thiếu gia, nếu như cậu có thể tha cho họ lần này thì khi tôi trở về Hồng Mông sẽ tìm cha tôi để nói rõ sự tình, hơn nữa khả năng là có thể hòa giải được với nhau. Dù sao thì anh cả và chị hai tôi cũng chủ động đến nên nhất định không nói cho cha tôi biết, hơn nữa bọn họ còn giết người, nếu như cậu có thể bỏ qua cho họ thì cha của tôi sẽ không có ý để tìm cậu

gây phiền phức.

Dương Thần giương mắt:

- Yên Bà Bà à, bà...phải về Hồng Mông sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1033

Hồng Nhan Tóc Bạc Phơ.

Yến Tam Nương đau khổ nhìn Dương Công Minh:

- Còn có thể làm gì nữa đây, đã bị anh cả và chị hai tôi phát hiện ra, sớm muộn gì cũng phải về. Lúc này mà về, còn có thể để sự việc này lắng xuống, như vậy cũng đáng.

Dương Thần thở dài, Yến Tam Nương nói đến điều này, bản thân còn hữu dũng vô mưu mà ngang ngược vậy.

Thu Quỷ Thủy trên tay lại, Dương Thần bước tới bên cạnh anh em Yến Phi Vân.

Dù sao Yến Phi Vân cũng ngang ngạnh, hồi phục lại, miễn cưỡng đứng dậy, có vài phần sợ hãi, nhìn Dương Thần.

Dương Thần cũng không chú ý đến thần sắc của ông ta, nói:

- Từ nhỏ tôi đã hiểu một đạo lý như thế này, muốn sống tiếp thì cần phải dựa vào thực lực của bản thân. Nếu như chỉ trông chờ vào sự cứu giúp của người khác thì sớm muộn gì cũng sẽ phải chết.

Vì vậy, hôm nay cho dù tôi có chết trong tay các người thì cũng sẽ không chấp nhận việc bản thân được Yến Bà Bà cứu.

Nhưng các người không giống nhau, tôi nể Yến Tam Nương nên hôm nay giữ lại tính mạng của các người. Đương nhiên, nếu như các người cảm thấy bị sỉ nhục, còn muốn chết thì tôi có thể hoàn thành tâm nguyện của các người.

Dương Thần nói rất thẳng thắn, nhưng lại không có chút dọa nạt nào cả, cũng chính vì giọng điệu bình thản như vậy mà mới khiến cho hai anh em nhà này cảm thấy rất chân thực.

Nếu như từ chối được cứu thì bọn họ thực sự sẽ chết.

Cho dù bọn họ cảm thấy sau khi chết, cha bọn họ sẽ báo thù cho bọn họ. Nhưng nếu bọn họ chết rồi thì báo thù còn ý nghĩa gì nữa.

Vì vậy, bọn họ tiếp tục sống! Cho dù có không cam lòng nhưng sớm muộn gì cũng có cơ hội báo thù rửa nỗi nhục này.

- Xem ra người rất lợi hại.

Sắc mặt Yến Phi Vân tái nhợt nói:

- Hôm nay ta nhận thua, nhưng ta nhất định phải hỏi cho rõ, tại sao người có thể phá được Không Minh Kiếm của ta?

Đây mới là điều mà ông ta không cam lòng.

Không Minh Kiếm của mình đột nhiên thất bại!

Dương Thần cười khẽ nói:

- Cái này không thể nhìn được.

Nói rồi, chỉ chỉ vào đầu mình:

- Ta cảm nhận thấy.

- Cảm nhận?

- Không sai.

Dương Thần nói:

- Nói thì người cũng chưa chắc đã hiểu, cho dù kính tượng ẩn nấp của người có lợi hại thế nào, nhưng chỉ cần người của người còn tồn tại thì không giấu nổi trời và đất. Bất kỳ một sự biến hóa nào của Thiên Địa Chi Lực đều sẽ vì sự chuyển động của người mà sinh ra dao động. Ta chỉ truy lùng theo dấu vết không tầm thường đó mà thôi.

Điều này cũng là do Dương Thần sau khi lĩnh ngộ được Quỷ Thủy, điểm này là do động não mà nghĩ được. Nếu như Yến Phi Vân biết Dương Thần chỉ tùy tiện nghĩ ra một phương pháp phá giải thì e rằng máu sẽ còn đổ gấp ba lần nữa.

Yến Phi Vân cũng không tìm ra được manh mối nào, cũng chỉ có thể cho qua, quay đầu nói với Yến Tam Nương:

- Phi Linh, em đã đồng ý như vậy thì hãy cùng chúng ta trở về thôi.

Yến Tam Nương gật đầu:

- Các người đi trước đi, em còn lời muốn nói với lão gia.

- Phi Linh, em sẽ không...

- Chị hai, em đã đồng ý trở về thì đương nhiên sẽ không lừa hai người.

Yến Tam Nương nghiêm mặt nói.

Yến Phi Vũ hậm hực gật đầu, ra hiệu cho Yến Phi Vân cùng rời khỏi.

Trước khi đi, Yến Phi Vũ quay đầu lại trừng mắt nhìn Dương Thần. Đương nhiên Dương Thần cũng không để ý.

Cho hai anh em nhà đó đi rồi thì trong sân lại yên tĩnh trở lại.

Dương Công Minh phái người xử lý sạch sẽ những hộ sĩ đã bất hạnh chết của nhà họ Dương, sau khi hỏa táng sẽ giao lại cho gia đình của họ, trợ cấp cho gia đình họ một ít.

Đợi sau khi làm xong những việc này, mới cười cười, nhưng nụ cười lại mang một vẻ tang thương, bước đến trước mặt Yến Tam Nương nói:

- Tam Nương, chúng ta ra phía sau nhà nói chuyện.

Yến Tam Nương đang chờ đợi giờ khắc này, tuy rằng cảm thấy có chút thương cảm nhưng vẫn cười đáp lại, cùng với Dương Công Minh ra phía sau.

Dương Thần dẫn theo Lâm Nhược Khê dời khỏi đây, trở về nơi mà hai người ở, hỏi:

- Nhược Khê, mẹ đâu rồi? Sao không nhìn thấy bà ấy?

Lúc này Lâm Nhược Khê mới định thần lại, căng thẳng, sắc mặt tiêu tụy nói:

- Vừa rồi rất nguy hiểm nên ông nội sợ mẹ bị liên lụy, nên đã bảo người

đưa bà ấy tránh ra chỗ khác, tin tưởng chờ người về.

Dương Thần thầm khen ông quả nhiên không rối trí trong lúc gặp khó khăn, suy nghĩ rất thấu đáo.

Đột nhiên, Lâm Nhược Khê cắn môi, ôm chặt lấy lưng của Dương Thần.

Dương Thần sững sốt, cười:

- Sao vậy, đột nhiên lại nhiệt tình vậy, trên người anh còn có vết nhơ của máu, làm bản em sẽ không hay...

Còn chưa nói xong, Dương Thần đã không thể nói được nữa.

Người phụ nữ này đã khóc.

Lâm Nhược Khê giống như một đứa trẻ không có sự trợ giúp nào, áp đầu vào ngực Dương Thần, cố nén lại, nhưng cũng không nén được, nước mắt không ngừng tuôn ra, thấm ướt cả áo của hắn.

Bờ vai khẽ rung lên, mùi thơm trên cơ thể của người phụ nữ hòa quyện với mùi máu tươi, giống như mê hồn dược, sao có thể kháng cự lại được.

Dương Thần cố gắng cho mình cười, vỗ vỗ vai người phụ nữ:

- Bà xã à, em làm như vậy khác gì là anh bị thua vậy, anh đánh thắng rồi mà.

Dương Thần trêu chọc người phụ nữ, nhưng lại phát hiện ra mình có nói thế nào cũng bất lực.

- Em tưởng...em tưởng anh...anh...

- Tưởng anh chết rồi?

Dương Thần tự nói những lời mà người phụ nữ này đang nghĩ.

Lâm Nhược Khê lại khóc nức nở.

Dương Thần bất lực, lại cảm thấy xấu hổ, không ngờ có một ngày mình lại khiến vợ mình lo lắng không biết mình có bị chết không.

Việc này mà nói ra khiến cho bộ hạ biết được thì bản thân còn cần phải lo lắng sao?

- Sau này em sẽ nỗ lực luyện công.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, nhẹ lau khóe mắt, cũng may người phụ nữ này xưa nay không trang điểm nên nếu không lúc này mặt đã nhem nhuốc như diễn viên hài.

- Luyện công không thể vội được, cần phải tích lũy dần dần, cần lĩnh ngộ được.

Dương Thần vén vài sợi tóc trước mặt người yêu mình:

- Anh cũng rất muốn nhanh chóng tu luyện bản thân, nâng cao cảnh giới, lĩnh ngộ càng nhiều sự thần bí của thiên địa.

Nhưng, nỗ lực thì vẫn là nỗ lực, nếu như đơn thuần chỉ liều mạng để tập luyện, căn bản là chỉ có tác dụng ngược lại. Vì vậy, em chỉ cần ngoan ngoãn dựa theo những kế hoạch mà anh đã vạch ra, nhất định là được.

Lâm Nhược Khê gật đầu, chớp chớp mắt, bóng dáng lạnh lùng đỏ bóng dưới ánh trắng tuyệt đẹp.

- Em rất ngu ngốc trong vấn đề này, nếu như sau này em không lợi hại như người phụ nữ khác thì anh cũng không được phép coi thường em.

Dương Thần mỉm cười:

- Điều này có thể sao? Nếu như thực sự như vậy thì Ngung Nhi và Sắc Vi làm sao có thể mạnh hơn em gấp trăm lần được? Hơn nữa anh cũng không thiên vị bọn họ.

- Quả nhiên anh cảm thấy bọn họ mạnh hơn em gấp trăm lần sao?

Lâm Nhược Khê nhếch mép.

Dương Thần giật giật khóe mắt:

- Đây là chỉ nói về phương diện tu luyện thôi...

- Anh lừa em à...

- Anh...Vừa rồi còn đang tốt đẹp, sao tự dưng lại ghen tuông như vậy chứ.

Dương Thần buồn rầu gãi đầu, cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Đôi vợ chồng trẻ tuổi này lại cười cười náo loạn lên, thực sự là có chút tâm tình.

Ngay lúc Dương Thần đang định dặt tay Lâm Nhược Khê về phòng thì đụng ngay phải chiếc vòng trên tay của Lâm Nhược Khê, ngăn người ra...

Lâm Nhược Khê nhìn thấy sắc mặt kỳ quái của Dương Thần thì tưởng xảy ra chuyện gì:

- Ông xã, sao vậy?

Còn Dương Thần thì nắm lấy cổ tay Lâm Nhược Khê, nhìn nhìn vòng ngọc Phỉ Thúy màu lục trên tay cô, ánh mắt nghi ngờ...

Cùng lúc đó, ở phía sau nhà, không gian thật im ắng.

Dương Công Minh ngồi ở trên một phiến đá ở cạnh cái ao nhỏ, ngồi bên cạnh là Yến Tam Nương diện mạo trẻ trung.

Sắc mặt Dương Công Minh hòa nhã, nhìn nhìn Yến Tam Nương hồi lâu, khiến cho mặt Yến Tam Nương đỏ bừng.

- Lão gia...Tam Nương phải đi rồi.

Sau một hồi lâu, Yến Tam Nương mới nghẹn lời nói ra được câu này.

- Đúng vậy, có lẽ sẽ đến lúc cô phải rời đi, nhưng không ngờ lại là lúc này.

Dương Công Minh cười yếu ớt nói.

Khóe mắt Yến Tam Nương đỏ hoe, lưu luyến nhìn bốn phía xung quanh.

- Thực sự không nở, tôi đã sống được sáu mươi bảy mươi tuổi rồi, đây như nhà của tôi...Còn nhớ lúc trước khi phu nhân còn ở đây, khi cậu chủ Phá Quân mới ra đời, ở nơi đây thật náo nhiệt...

- Bây giờ cũng rất náo nhiệt, chỉ là tên tiểu tử Dương Thần không chịu nghe lời thôi.

Dương Công Minh cười nói.

Yến Tam Nương hiểu ý cũng cười cười:

- Đúng vậy, có cậu chủ Dương Thần thì lão gia cũng sẽ không buồn phiền nữa. Chỉ đáng tiếc là phần nhiều là Dương Thần thiếu gia ở Trung Hải, nhưng về đây cũng rất tiện. Điều quan trọng là đợi sau khi Tam Nương đi rồi, còn có người bảo vệ lão gia...

Hai người lại chìm vào im lặng, dường như đang hồi ức lại điều gì đó, nhưng cũng giống như đang chờ đợi một điều gì đó.

Rốt cuộc thì Dương Công Minh cũng mở miệng nói:

- Tam Nương, cảm ơn.

Yến Tam Nương khẽ run run, nhưng lại có chút đắng cay nói:

- Lão gia... cảm ơn cái gì?

- Cảm ơn cô đã âm thầm ở bên cạnh tôi bảo vệ cho tôi nhiều năm như vậy, cam tâm tình nguyện như vậy. Cảm ơn cô đã tình nguyện vì nhà họ Dương của tôi để hạ mình, sống cuộc sống như người cấp dưới. Cũng cảm ơn cô đã khiến cho phu nhân của tôi khi đi rồi cũng cảm thấy an tâm...

Yến Tam Nương rơi nước mắt:

- Lão gia, đây đều là những việc mà tôi nên làm.

- Không, đây không phải là những việc mà cô nên làm.

Dương Công Minh lắc đầu đau khổ nói:

- Là tôi không biết xấu hổ, mặt dày, không có lương tâm, đã hại cô.

Yến Tam Nương vội vàng lắc đầu:

- Lão gia nhất định không được nói như thế. Sao có thể nói là lão gia hại tôi chứ, tôi rất vui khi ở đây.

Dương Công Minh lại nói:

- Tam Nương, tôi chỉ hi vọng cô sẽ không hận tôi... Tôi biết cô có thể ở nhiều năm như vậy là vì cái gì, nhưng... tôi không còn cách nào khác mới phản bội cô. Năm đó tôi không thể chấp nhận cô, bây giờ cũng đã gần này tuổi rồi, càng không thể hại cô được...

Nghe đến đó, Yến Tam Nương nhắm nghiền hai mắt lại.

Dương Công Minh dường như cuối cùng cũng đã nói ra được, như trút được gánh nặng.

- Cũng may, cô vẫn còn xinh đẹp như vậy, ha ha...

Dương Công Minh cười nói:

- Lần này, sau khi cô trở về, e rằng sẽ không có lần sau gặp lại, tính mạng già này cũng không còn bao nhiêu năm nữa, mà cô thì lại còn có tương lai phía trước.

Lặng phỉ bao nhiêu năm ở bên một ông già như tôi, như vậy đã quá nhiều rồi. Sau này hãy đối tốt với bản thân mình đi, đừng nhớ về nơi này nữa.

Càng nói thì nước mắt Yến Tam Nương càng chảy không ngừng.

Dương Công Minh dường như cũng không còn sức lực nữa, cuối cùng cũng cắn răng nói ra hai chữ.

“ Bảo trọng!”

Dưới bầu trời đầy sao, không gian dường như dừng lại.

Mênh mông bát ngát, trong nháy mắt, hồng nhan còn chưa già, người đàn ông năm đó còn oai hùng, nay đã tóc bạc phơ.

Dường như chưa từng trải qua.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1034

Trong Óc Có Gắn Bộ Phận Quan Trọng

- Ông xã, anh đã nhìn lâu vậy rồi, ngại ra làm gì vậy?

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần nhìn chăm chăm vòng tay Phượng Tường trong tay mình, cũng không đáp lời, có chút bức mình.

- Anh... anh nói gì đi!

- Anh không nói cũng không buông tay em ra à!

- Dương Thần!

- Còn không nói gì, em và anh phân phòng ngủ!

- A? Đừng mà!!

Dương Thần bật người tỉnh lại, ngượng ngừng cười nói:

- Nói gì vậy, làm gì có chuyện đêm hôm lại đi phân phòng ngủ.

Lâm Nhược Khê trợn mắt, lẽ nào người này trong óc có gắn bộ phận quan trọng gì, không đề cập đến chuyện này thì hẳn không thêm phản ứng sao?

- Anh rốt cuộc là nhìn cái gì vậy?

Lâm Nhược Khê phì cười hỏi.

Dương Thần thở dài:

-Nhược Khê, cái vòng tay Phượng Tường này theo lý thuyết là một pháp bảo hộ thân, nhưng lúc này em rõ ràng bị lão tặc kia tấn công, sao nó lại không phản ứng chứ?

Lâm Nhược Khê vừa nghe cũng lập tức nghi hoặc.

Đích xác, theo lý thuyết thì chiếc vòng này có thể bảo vệ bản thân, lúc đầu thiếu chút nữa bị Ninh Quốc Đống xâm phạm cũng là nhờ uy lực của pháp bảo này.

- Lẽ nào... lúc này em chưa đủ bị nguy hiểm?

Lâm Nhược Khê suy đoán.

Dương Thần lắc đầu:

- Yến Phi Vũ uy hiếp kinh khủng hơn Ninh Quốc Đống nhiều, theo lý thuyết sẽ không như vậy.

Trong lúc nhất thời, đôi vợ chồng nhìn chăm chăm vòng tay Phượng Tường, có phần dờ ra.

Đúng lúc này, từ phía hành lang xa xa, Yến Tam Nương từ từ bước thông thả đến.

Yến Tam Nương sắc mặt đã khôi phục bình tĩnh, có nét cười thản nhiên:

- Cậu Thần, thiếu phu nhân, đang nghĩ gì vậy?

Dương Thần và Lâm Nhược Khê quay đầu lại nhìn, thấy Yến bà bà trẻ trung, hai người vẫn chưa quen lắm.

Dương Thần trong lòng nghĩ ông già kia chắc chắn là thấy Yên Tam Nương đẹp vậy mới lúc nào cũng dính liền ở bên cạnh, quả nhiên là có di truyền!

Bản thân mình vô tội mà!

Lâm Nhược Khê lại nghĩ, mình nhất định phải tu luyện chăm chỉ, sáu bảy mươi tuổi rồi còn trẻ lại được như vậy, tu luyện quả nhiên có hiệu quả hơn hẳn mấy sản phẩm làm đẹp!

- Yên bà bà, bà đến đúng lúc quá, trước khi đi giải thích cho chúng tôi về cái vòng Phượng Tường này một chút.

Dương Thần nói.

- Vòng Phượng Tường? Nó làm sao vậy?

Yên Tam Nương buồn bực.

Dương Thần cũng không giấu diếm, kể lại một lượt chuyện vòng tay Phượng Tường này là một pháp bảo, lần này lại không có tác dụng.

Yên Tam Nương quả nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Lúc phu nhân còn sống cũng không thấy có nói đây là pháp bảo, không ngờ chiếc vòng này lại có huyền cơ...

- Yên bà bà, tôi vẫn tò mò, làm sao bà có thể không nhìn ra đây là pháp bảo?

Dương Thần hỏi.

- Câu Thần, cũng không phải mỗi pháp bảo đều dễ nhìn ra.

Yên Tam Nương nói:

- Nếu là pháp bảo đẳng cấp quá cao, bản thân nó lại có đặc tính hấp thụ linh khí, đừng nói tôi là một người trong thời kỳ hóa thân, có là người trong thời kỳ độ kiếp cũng chưa chắc đã nhìn ra.

Dương Thần hiểu ra vài phần, xem ra là vì lúc đó mình đặc biệt miễn cảm với linh khí trời đất mới phát hiện ra tính đặc thù của vòng tay này, nhưng đồng thời cũng có thể khẳng định, giá trị chiếc vòng này không thấp.

- Theo cách nói của cậu chủ, vòng tay Phượng Tường này không thể bảo vệ chủ nhân, là có liên quan đến bản thân thiếu phu nhân.

Yên Tam Nương nói:

- Pháp bảo thông linh, càng là pháp bảo có giá trị lại càng như vậy.

Vòng tay Phượng Tường nếu là một pháp bảo giá trị cao, vậy cũng sẽ yêu cầu một người có năng lực tương đương sử dụng, mới có thể phát huy công hiệu.

Thiếu phu nhân chưa có năng lực cao, chỉ có thể tính là người bình thường, nhưng điều kiện phát huy tác dụng của vòng Phượng Tường, đối phương cũng phải là một người bình thường một chút.

Nếu giống hôm nay nhị tỷ của tôi, là người ở kỳ độ kiếp động thủ, vòng tay Phượng Tường tất nhiên là cảm ứng được, cho dù phòng hộ cũng là vô ích, dù sao cũng không đủ chân nguyên khí chống đỡ, vì vậy, cam chịu lựa

chọn buông xuôi không chống lại.

Dương Thần chợt hiểu ra, nhưng lại vô cùng phiền muộn, cảm giác pháp bảo này tặng Lâm Nhược Khê, còn muốn cô sử dụng nó được hữu hiệu.

Lâm Nhược Khê lại có chút mất mát, xem ra bản thân phải cố gắng tu luyện, nếu không cầm pháp bảo vô cùng tốt cũng cản trở đến Dương Thần, sẽ không cách nào nói nổi.

Chờ hiểu rõ nguyên do, Dương Thần mới nhớ tới, hỏi:

- Yên bà bà phải đi rồi sao? Là đến nói lời từ biệt?

Yên Tam Nương mím cười gật đầu:

- Đúng là đến nói lời từ biệt, nhưng trước khi đi, còn muốn nói vài lời với cậu chủ.

Lâm Nhược Khê nghe vậy, liền định đi vào nhà trước.

Nhưng Yên Tam Nương nói:

- Thiếu phu nhân, không cần đi đâu, những lời này thiếu phu nhân cũng có thể nghe, không ngại.

Lâm Nhược Khê thoáng mơ hồ, nhưng cũng có chút hiếu kỳ nên ở lại.

- Yên bà bà, không phải là muốn tôi chăm sóc cẩn thận lão già kia chứ, cái này cũng không cần bà nói, tôi cũng không đến mức mặc kệ ông ấy.

Dương Thần cười nói.

Yên Tam Nương lắc đầu, có vẻ nghiêm túc:

- Điều không phải, tôi là muốn nói về Hồng Mông.

- Hồng Mông?

- Không sai.

Yên Tam Nương buồn bã nói:

- Cậu Thần, cậu cũng biết, năm đó tôi là vì cái gì từ thế giới huyền ảo chạy ra.

Thực tế, cha tôi là Yên Vô Trần, chính là một trong những nguyên lão của Hồng Mông, cũng được cho là một trong những nhân vật đứng đầu Hồng Mông, năm đó lúc tôi rời khỏi, đã ở kiếp Lục hợp hàn thủy thứ hai, thời kỳ đại viên mãn giai đoạn Minh Thủy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hiện tại chí ít cũng ở kỳ Nhược Thủy rồi.

Mà người già như cha tôi, cũng gần như đạt đến công lực đỉnh điểm trong Hồng Mông. Vì nếu tiếp tục tiến lên đến chín kiếp Lôi thần, mấy ngàn năm nay, đều chưa từng có nghe đến, ai cũng không biết công pháp gì có thể đạt đến...

Dương Thần nghe đến đó, trong lòng hơi vui, xem ra chính mình vẫn là nhật được vàng, hơn nữa Hồng Mông không có nhân vật nào độ kiếp đến chín kiếp Thần Lôi, cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

- Trong truyền thuyết, muốn đạt được đỉnh điểm, vượt được hư không, phải cần đến Ngọc Thanh thần lôi kiếp của chín kiếp Lôi thần, mới có thể đạt được.

Dù có là tu sĩ kỳ Nhược Thủy, tuổi thọ cũng khó vượt được nghìn năm, vì vậy, người trong Hồng Mông hay người trong gia tộc ẩn thế cũng vậy, tất cả mọi người đều theo đuổi làm thế nào để đột phá được, thu được công pháp chân truyền thượng cổ, muốn có đủ công lực để khiêu chiến với chín kiếp Lôi Thần.

Trong lòng Dương Thần hơi ghen lại, vậy những người Lạc gia muốn cướp công pháp của hắn, tất nhiên cũng biết được hắn có công pháp.

Nhưng chính mình trước mắt cũng đụng phải người của Lạc gia muốn cướp, có thể thấy, người Lạc gia cũng không ngốc, nếu cái “khôì thịt béo” này của mình đã bị người khác biết, cũng sẽ khó đối phó.

Thế nhưng, người của Lạc gia làm sao biết được mình có công pháp mà họ cần?

Yến Tam Nương tiếp tục nói:

- Cũng theo mấy nghìn năm không ngừng nỗ lực và thất bại, người của Hồng Mông ngày càng bất an, sợ hãi.

Mọi người vốn vì không quá nhiều thế tục, lại chuyên tâm ngộ đạo, theo đuổi vượt qua hư không, mới vào Hồng Mông.

Nhưng mọi người lại phát hiện, dù tu luyện thế nào, đều không thể bất tử, cứ như vậy, không ngừng chịu đả kích, sao còn có thể chuyên tâm ngộ đạo?

Vì vậy, người Hồng Mông cũng từ từ trở nên ích kỷ, mọi người chỉ nghĩ làm sao để sống lâu, để nâng cao cảnh giới công lực, lại tranh thủ tìm cơ hội tìm công pháp phá chín kiếp Thần lôi.

Về phần trần thế, nhân dân Hoa Hạ ra sao, họ cũng không quá quan tâm nữa...

Tình trạng như vậy, đã giằng co mấy nghìn năm, rồi đến thời hiện đại mấy trăm năm nay, lại càng nghiêm trọng.

Nếu không phải những người cũ, không ít người mới vào Hồng Mông còn có thể nghĩ đến một chút tình hình thế giới bên ngoài, sợ rằng sứ giả Hồng Mông đều đã triệt hồi rồi...

Đây cũng là vì sao mà trước đây tướng quân Lâm Chí Quốc của Viêm Hoàng Thiết Lữ thậm chí không tin có sứ giả Hồng Mông.

Hồng Mông... đã mục nát rồi, tất cả đều tư lợi, tranh đoạt để có công lực cao, tăng tuổi thọ, không ai quản sống chết của bách tính.

Hơn nữa, một số trưởng lão giống cha tôi đều bắt đầu cho rằng, “thiên địa bất nhân”, bách tính bình thường, bất quá chỉ là con kiến, sống chết đều do số...

- Ha...

Dương Thần cười lạnh nói:

- Tôi cho rằng bọn họ cũng chỉ là mượn cớ, trốn tránh trách nhiệm, cứng đầu mà tu luyện, chẳng trách người Hồng Mông bây giờ chẳng còn cần thể diện, thấy cái tốt liền muốn cướp lấy, hóa ra vốn chẳng có hình tượng mà

giữ...

Yến Tam Nương gật đầu nói:

- Không sai, chính là như vậy, mọi người đã từ bỏ ý chí của lớp trước, Hồng Mông đã không còn là Hồng Mông trước đây.

- Thế nhưng...

Dương Thần nhíu mày nói:

- Yến bà bà nói với tôi những điều này, là vì sao vậy?

Yến Tam Nương hé miệng cười nói:

- Cậu Thần... Tôi nói những điều này cho cậu nghe, bởi vì tôi nghĩ, cậu là người duy nhất có thể có năng lực làm tất cả mọi người thay đổi.

- Làm tất cả thay đổi?

Dương Thần càng không giải thích được.

- Không sai.

Yến Tam Nương khản thiết nói:

- Tôi mong muốn có một ngày, cậu có thể tẩy trừ một lượt Hồng Mông, phá bỏ cái chủ trương “thiên địa bất nhân” này, những người cố ý chiếm tài nguyên của Hồng Mông, tự tư tự lợi, tất cả đều tiêu diệt! Dù có là cha tôi, nếu không hối cải, tôi cũng không nói gì hơn...

Dương Thần sắc mặt cứng đờ:

- Yến bà bà... việc này rất lớn đó, không cần nghiêm túc quá thế, tôi tuy rất muốn, nhưng tôi đâu có năng lực đó...

Lâm Nhược Khê đứng một bên cũng lộ vẻ ưu tư, cô không hy vọng người đàn ông của mình đi giết người, con người luôn có tư tâm tư lợi.

- Cậu chủ hiện tại, tuy không đủ sức khiêu chiến toàn bộ Hồng Mông, nhưng bất luận dù sao, Hồng Mông tất nhiên đã là địch thủ của cậu, lẽ nào cậu định ngồi chờ chết?

- Đương nhiên không!

Dương Thần nói:

- Tôi định từ nay chăm chỉ tu luyện, tuy không có khả năng tiến triển nhanh, nhưng tốt xấu cũng là thái độ tốt, không phải buông thả bản thân.

Yến Tam Nương vui mừng cười nói:

- Đúng đó, nhưng như vậy còn chưa đủ. Tu luyện cũng không chỉ dựa vào chăm chỉ một lần là xong, tôi hôm nay nói những điều này, tất nhiên muốn cậu Thần giúp một tay!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1035

Thiên Tài Địa Bảo

Dương Thần vừa nghe hai mắt lập tức sáng lên:

- Có lẽ nào, Yến bà bà, bà còn giấu pháp bảo gì sao? Đan dược thần kì? Hay là...có vũ khí thần kì gì?

Yến Tam Nương xoa xoa trán, biến thành dáng dấp của một thiếu nữ, động tác này của Yến Tam Nương khá đáng yêu, mới nhìn có vẻ kì kì.

- Đương nhiên không phải rồi, vũ khí thần kì không phải thứ tôi có thể động vào được.

- Vậy là trợ lực gì?

Yến Tam Nương lấy từ trong người ra một tờ giấy, tờ giấy được gấp lại, nhưng trên đó rõ ràng toàn là chữ.

- Cậu chủ Dương Thần, đây là thuật luyện đơn tôi vừa ghi lại, cậu cầm lấy, sau khi xem xong thì hủy đi, tốt nhất là nên nhớ trong đầu.

- Thuật luyện đơn?

Dương Thần buồn bực:

- Yến bà bà, ý của bà là muốn tôi đi luyện đơn.

Yến Tam Nương cười nói:

- Không sai. Cậu chủ Dương Thần, tuyệt đối không được coi thường thuật luyện đơn này, môn pháp luyện đơn này là do tổ tông Yến gia của tôi truyền lại. Tuy rằng Hồng Mông lưu truyền rất nhiều môn pháp luyện đơn, nhưng môn pháp của Yến gia tôi là một trong số những môn pháp được giữ gìn hoàn chỉnh nhất.

Tuy rằng đơn dược thông thường đối với tu sĩ của Độ Kiếp Kì không có tác dụng lớn lắm, nhưng nếu có thể luyện được đơn dược thần kì, thì chắc chắn có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Chỉ tiếc là luyện đơn cần có Tam Muội Chân Hỏa, ở Hồng Mông sở dĩ đơn dược luôn thiếu là vì Tam Muội Chân Hỏa cần một lượng lớn các nguyên liệu quý mới được, bình thường rất ít đơn dược có thể hoàn toàn sử dụng Tam Muội Chân hỏa để luyện.

Nhưng cậu chủ Dương Thần lại khác, môn pháp của cậu nếu như không có gì xảy ra ngoài ý muốn, sớm muộn gì cũng có thể tạo ra Tam Muội Thiên Hỏa không bị đứt đoạn. Đến lúc ấy, có thuật luyện đơn này thì như hổ thêm cánh.

Dương Thần vừa nghĩ hóa ra là như vậy, bản thân tuy rằng hiện tại vẫn chưa lĩnh ngộ được Tam Muội Thiên Hỏa, nhưng đã lĩnh ngộ được Quý Thủy tương thông, chăm chỉ rèn luyện, có lẽ trong một khoảng thời gian ngắn là có thể lĩnh hội được. Như vậy thì, đơn dược này quả thực là trợ lực

lớn, nhưng nghĩ lại vẫn băn khoăn hỏi lại:

- Yên bà bà, cho dù có luyện đơn, tôi cũng cần phải có nguyên liệu mới được chứ?

Yên Tam Nương cười khỏ nói:

- Chuyện này tôi có thể giúp, cũng chỉ có thể giúp đến vậy, Bắc Minh Băng Phách của Yên gia tuy cao thâm, nhưng không giúp ích gì được cho cậu chủ. Cậu chủ Dương Thần nếu muốn luyện đơn, chuyện nguyên liệu cứ để tôi giải quyết.

Hồng Mông và gia tộc Ân Thế trong ảo ảnh còn lưu lại được liệu luyện đơn, cũng có thể được cất giấu tại tư gia, nhưng chung quy lại là cung không đủ cầu. Hay là cậu chủ Dương Thần thử nghĩ cách đi khắp thế giới tìm xem, tôi tin với sức ảnh hưởng của cậu chủ và hiểu biết của cậu về thế giới không biết chừng sẽ có nhiều thu hoạch.

Dương Thần nghĩ hoặc nói:

- Yên bà bà, nếu như trên thế giới có được liệu, vậy chẳng phải sẽ bị Hồng Mông và gia tộc Ân Thế lấy đi hết rồi sao? Nào đến lượt tôi chứ?

Yên Tam Nương lắc đầu cười nói:

- Không thể nào, cậu chủ Dương Thần, lẽ nào cậu đã quên, dựa vào hiệp ước giữa các vị thần, nếu như tu sĩ của Hoa Hạ ra khỏi biên giới Hoa Hạ, đồng nghĩa với việc sẽ đối đầu với các vị thần. Những tu sĩ Hoa Hạ bình thường căn bản không phải là đối thủ của 12 Chủ Thần, những tu sĩ của Độ Kiếp Kì cũng lo lắng khi đụng phải những Chủ Thần có năng lực mạnh mẽ khác như Poseidon, Apollo, Chẳng may gặp phải Athéna, thì cơ bản giống như một đi không trở lại. Mặc dù Athéna đã lâu không thấy xuất hiện, nhưng cũng không có ai dám mạo hiểm.

Nhưng cậu chủ Dương Thần lại không giống như vậy, trong mắt của các vị thần, cậu không phải là người ngoài, Hồng Mông càng không thể quản được cậu. Có thể nói, nếu như ra khỏi Hoa Hạ, nếu như thực sự có Thiên tài địa bảo, thì không ai có thể tranh với cậu được. Chỉ là, cậu không hiểu biết về nguyên liệu luyện đơn, cách điều phối, tôi cũng không hiểu biết về nó lắm, không dám viết bừa, cho nên chỉ viết lại môn pháp luyện đơn.

Dương Thần nghe đến đây, vừa vui mừng vừa phiền muộn, khuôn mặt phiền muộn, thở dài:

- Tôi hiểu rồi, hy vọng là có, nhưng tôi vẫn phải tự mình đi tìm phương thức điều phối và nguyên liệu.

Yên Tam Nương đành vừa cười vừa nói:

- Xin lỗi, cậu chủ, Tam Nương chỉ có thể giúp bấy nhiêu thôi, Tam Nương tin với tài trí của cậu thì nhất định sẽ nghĩ được cách thôi.

Điều đầu tiên Dương Thần nghĩ tới chính là Tiêu Chỉ Tình ở Trung Hải, nếu nhớ không nhầm, Tiêu Chỉ Tình từng nói, trong ba đại gia tộc Ân Thế thì Tiêu gia nổi tiếng về đơn dược nhất.

Nếu như cô ta thực sự hiểu biết về tu luyện, không biết chừng có thể có được đáp án từ cô ta.

- Cảm ơn Yên bà bà rất nhiều, lần này trở về có lẽ phải rất lâu sau mới có dịp gặp lại, mong bà hãy bảo trọng.

Dương Thần trịnh trọng chào từ biệt, Lâm Nhược Khê đứng bên cạnh cũng buồn bã chào từ biệt.

Yên Tam Nương nước mắt viên mi, không nở rời xa, nhưng vẫn cười, tự dặn mình không được quá bi lụy.

Người phụ nữ luôn đi theo Dương Công Minh suốt hơn 40 năm nay, đời đi thật không nở, nhưng vẫn dứt khoát rời xa.

Ngắm nhìn bầu trời đêm sâu thăm thẳm, Dương Thần quay người, ôm chiếc eo nhỏ nhắn của vợ:

- Về phòng thôi.

Lâm Nhược Khê biết trong lòng Dương Thần chắc chắn đã có tính toán, không nói thêm gì, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi vào phòng, Dương Thần bảo Lâm Nhược Khê đi tắm trước, còn mình thì ghi nhớ môn pháp luyện đơn của Yên Tam Nương, tỉ mỉ ghi nhớ xong mới đem tờ giấy đốt đi.

Chờ Lâm Nhược Khê từ phòng tắm đi ra, mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa trắng muốt, dưới ánh sáng mờ mờ, cô bước ra lung linh như ngọc, chập chờn hư ảo, lúc ẩn lúc hiện, cô cúi đầu, mái tóc còn hơi ướt, giống như dòng suối chảy êm đềm vậy.

Vì trong phòng mở hệ thống sưởi hơi, sàn nhà lại có người làm quét dọn, vô cùng sạch sẽ, nên lúc này cô không mang giày, một đôi chân trần trắng muốt bước trên nền nhà, như hoa sen mới nở.

Trước cảnh tượng này Dương Thần nào còn tâm trí suy nghĩ về môn pháp luyện đơn nữa, bước một bước lớn về phía trước chân tay không chịu để yên.

- Đứng lại!

Lâm Nhược Khê sớm đã biết được tính tình của hắn, trợn mắt nói:

- Cả một ngày trời người ngợm bẩn thỉu, không tắm rửa sạch sẽ, không cho phép chạm vào người em.

Dương Thần cũng không còn cách nào khác, ngượng ngùng cười cười, nhanh chóng chạy biến vào phòng tắm vừa huýt sáo vừa tắm.

Sau khi xong việc, bước ra khỏi cửa nhìn thấy Lâm Nhược Khê không hề nằm trên giường, ngược lại còn ngồi bên bàn sách, còn mở máy tính xem gì đó.

Dương Thần chỉ mặc một chiếc quần lót, thân trên không mặc gì, cứ như vậy chạy đến sau lưng cô nhìn, vừa nhìn thấy khuôn mặt đã nhanh chóng co lại.

- Nhược Khê yêu dấu, em còn ra sức làm việc như vậy sao?

Dương Thần dở khóc dở cười, Lâm Nhược Khê đương nhiên thông qua

hệ thống quản lí của công ty Ngọc Lôi, phê duyệt các công văn Hồng Yến gửi đến cho cô.

Lâm Nhược Khê lướt những ngón tay thon dài của mình trên màn hình cảm ứng, chốc chốc lại đánh dấu vài thứ, rồi lại đánh chữ, không thèm quay đầu nói:

- Từ lần trước đã bỏ bê nhiều việc rồi, anh không phải không biết, trước đây em đã thu mua rất nhiều bất động sản và công ty nhỏ, công việc còn rất nhiều, nếu gộp lại thì cả nửa năm làm cũng chưa chắc xong được.

- Giao tất cả cho người khác làm đi, Thiện Ny và Minh Ngọc đều bận rồi, hay là mời thêm người làm Giám đốc chuyên ngành, dù sao cũng chỉ mất thêm chút tiền lương, xem báo cáo định kì không phải là được rồi sao?

- Như vậy sao được. Nếu như em phó thác hết công việc cho người khác, các công nhân viên sẽ nhìn em thế nào đây? Những người theo em đến giờ, không kể khó khăn nguy hiểm theo em sẽ nhìn em thế nào đây? Em biết chúng ta không thiếu tiền, anh cũng sẽ không để ý tới một Ngọc Lôi, nhưng nó lại rất có ý nghĩa với em. Sự nỗ lực làm việc của em có thể khiến cho mấy vạn công nhân và gia đình họ có thu nhập. Đây là việc rất có ý nghĩa.

Lâm Nhược Khê nghiêm túc nói.

- Nhưng...nhưng đã gần hai giờ đêm rồi.

Dương Thần thấy hơi ám ức..

Lâm Nhược Khê nghe giọng hần có phần ám ức, không khỏi thấy buồn cười, quay người, mặt mày tươi cười ngoác ngoác ngón tay trêu Dương Thần.

Dương Thần vui vẻ, đưa mặt lại gần, cười nói:

- Bà xã, muốn nói gì từ từ nói, chúng ta còn chơi trò này sao....

Lâm Nhược Khê đột nhiên hôn lên mặt của Dương Thần một cái, vỗ vỗ má:

- Chồng yêu ngoan, vợ phải làm việc, anh đi ngủ trước đi có được không?

Sau nụ hôn và lời nói dỗ trẻ con, cô lại quay người, khuôn mặt trở lại như cũ chăm chú làm việc.

Dương Thần sau khi trải qua cảm xúc từ vui vẻ hân hoan đến hụt hẫng thì ám ức quay người đi về giường.

Đáng thương nhất là cậu nhóc phía dưới đã ngóc đầu dậy được một lúc rồi, rớt cuộc lại nhận đả kích như vậy thì hoàn toàn ỉu xìu.

Tuy nói trong thời gian làm việc Quốc Tế Ngọc Lôi có lần đã “quạt ngã cô”, nhưng dù sao cũng là người phụ nữ của mình, không phải là chị em đứng đường, đâu thể lần nào cũng cưỡng ép là được.

Có thể một lần được, nhưng hai ba ần thì lại không được.

Hơn nữa thực sự thì Lâm Nhược Khê cũng bận không ít việc, Dương Thần cũng không phải người không biết điều, chỉ là cách cô đối xử với hần, khiến hần thiếu chút nữa là phát điên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1036

Thần Khúc

Rơi vào đường cùng, Dương Thần cũng chỉ đành ngồi trên giường, yên lặng nhìn cô xử lý công văn, tiện thể suy nghĩ chuyện “Tam Muội chân hỏa”.

Đợi gần một giờ, Lâm Nhược Khê mới làm xong tất cả công việc, đuổi thất lung, sau khi che miệng ngáp thì xoay người đứng dậy.

Thấy Dương Thần đang ngồi trong chăn mắt trông mong nhìn cô, nào có không rõ cái ý nghĩ của hắn chứ, Lâm Nhược Khê không khỏi lườm hắn một cái.

- Thế nào cũng phải đêm nay sao, cũng mệt cả ngày rồi, buổi sáng hôn lễ, buổi tối lại nhiều chuyện như vậy, hôm khác được không?

Dương Thần thất vọng nhưng cũng không có cách nào khác, cũng không thể ép buộc Lâm Nhược Khê dùng chân nguyên để kích thích hưng phấn được...

- Em yêu, em nghĩ gì thế, anh là vì đồng cam cộng khổ, cố ý chờ em cùng ngủ mà.

Dương Thần tràn đầy biểu cảm nghiêm túc.

Lâm Nhược Khê phì cười ra tiếng, yên lặng không nói gì leo lên giường, nép vào trong chăn.

Nằm gần ngay cạnh hắn, Dương Thần có thể ngửi thấy mùi hương hoa nhài ngào ngạt trên người cô, còn kèm theo mùi sữa nhân nhật, mùi vị dễ chịu khiến người ta say mê.

Dưới ánh đèn đầu giường, da thịt của khuôn mặt Lâm Nhược Khê trong suốt giống như sứ trắng, trắng mịn đem theo một chút hồng hào, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm khiến người khác phạm tội.

- Ngăn ngơ cái gì, đừng nhìn nữa, tắt đèn đi.

Lâm Nhược Khê thực sự hơi mệt, dù sao cô cũng không phải như Dương Thần, ngủ hay không ngủ thực sự cũng chỉ là tư duy thói quen và tính lười biếng mà thôi.

Sau khi Dương Thần vội vàng tắt đèn, cùng nằm xuống, kéo Lâm Nhược Khê vào trong lòng cùng nằm đối diện nhau, cả hai có thể hít thở được mùi vị của người kia.

Mà càng khiến Dương Thần hài lòng chính là, sự đầy đặn trước ngực Lâm Nhược Khê, sát sao dán vào trước người hắn, trên hai ngọn núi nhân nhựt, nhô lên cách lớp váy ngủ tơ tằm, đụng chạm vào da thịt hắn, vô cùng mềm nhẵn.

Cơ thể của Lâm Nhược Khê tuy không mềm mại không xương như của

Tiêu Chi Tình, nhưng lại mang theo sự mềm mại và đầy đặn không tầm thường, dường như mỗi tác cơ thể, cơ bắp đều vừa đủ, vuốt từ trên lưng xuống, nơi nào cũng là tỉ lệ tuyệt diệu.

Lâm Nhược Khê rút lui thân thể, chu miệng lẩm bẩm.

- Đừng có sờ nữa... Ngủ...

Trong sự mờ mờ tối, Dương Thần cười hì hì, đưa một tay dứt khoát đặt trên nửa cặp mông đầy đà của cô.

Giống như là dưới tay bao phủ một bán cầu thịt, đàn hồi vô cùng.

Lâm Nhược Khê tuy biết hắn còn đang giở trò xấu, nhưng cũng không có tâm tư để ý nhiều, dứt khoát tiếp tục nhắm mắt cố gắng tiến vào mộng đẹp.

Thế nhưng, cùng với hô hấp không ngừng của hai người, khí nóng phun ra từ trong hơi thở, không ngừng tới chỗ lông mi, gương mặt của Lâm Nhược Khê, ẩm ẩm, ướt ướt.

Lâm Nhược Khê không sao ngủ được, chỉ đành xoay người.

Bởi vậy, cánh tay của Dương Thần cũng rơi vào khoảng không, Lâm Nhược Khê trực tiếp xoay lưng về phía hắn, để lại cho hắn một cái gáy xinh đẹp.

Dương Thần ngửi thấy mùi hương thơm ngát nồng đậm tỏa ra từ tóc cô, nhưng không sao vui nổi.

Khóe miệng khẽ động vài cái, Dương Thần vươn tay, lại bật đèn đầu giường lên.

Ánh đèn chói mắt khiến Lâm Nhược Khê không khỏi hờn dỗi.

- Anh làm cái gì thế... Người ta nói muốn ngủ...

Vẻ mặt Dương Thần nghiêm nghị, ngồi dậy, trong lòng căm phẫn nói:

- Lâm Nhược Khê, em dậy mau.

Lâm Nhược Khê nghe hắn nghiêm chỉnh gọi tên cô như vậy, tuy không vui nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi dậy, chu miệng nói:

- Làm cái gì đấy.

- Em có thái độ gì thế?

Lâm Nhược Khê nhìn vẻ mặt ủy khuất của Dương Thần, nghi hoặc nói:

- Em làm sao... Đã nói là tối nay quá mệt rồi, để ngày mai ngày kia mà.

Dương Thần lắc đầu mạnh.

- Cái anh nói không phải chuyện này. Anh muốn hỏi em, tại sao anh ôm em ngủ như vậy, em lại muốn quay lưng về phía anh? Bây giờ mới kết hôn không lâu, mới bắt đầu sống cùng phòng, em lại cho anh một cái gáy như vậy, đây là em đang ngược đãi chồng!

Lâm Nhược Khê lúc này cũng không còn chút khí chất lạnh lùng thường ngày, mơ mơ màng màng lẩm bẩm nói:

- Em nào có mà... Là khí nóng từ mũi của anh, thôi làm em không ngủ được.

- Khí nóng?

Dương Thần bưng tỉnh, vội vàng giờ tay lấy hai tờ giấy từ hộp giấy ăn ở tủ đầu giường, sau đó vo thành hai viên.

Lâm Nhược Khê hiểu kỳ nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì.

Tiếp đó, liền nhìn thấy Dương Thần nhét hai viên giấy đó vào mũi, bởi vì viên giấy quá lớn nên còn để lại hai dải giấy phất phơ bên ngoài.

Dương Thần ồm ồm nói:

- Được rồi chứ, bây giờ mũi không thở ra nữa rồi, anh chính là nghẹn chết cũng sẽ không để bà xã của anh quay gáy về anh mà ngủ!

Lâm Nhược Khê sắp điên rồi, nhưng lại dờ khóc dờ cười, nhìn đáng vẻ cổ quái của hắn, lại nói ra những lời nghiêm túc như vậy, con buồn ngủ sắp không thấy đâu rồi.

- Ôi... trời!

Lâm Nhược Khê liền rút giấy ăn từ trên mũi Dương Thần xuống, vút sang một bên, vừa giận vừa buồn cười mà nhìn hắn.

- Làm gì thế, không phải ghét anh thở sao.

Dương Thần không vui hỏi.

Lâm Nhược Khê giờ tay, nhéo vào mặt Dương Thần.

- Thảo nào mẹ nói với em, đàn ông chính là đứa trẻ to xác, anh nhìn anh xem, trước đây anh rất trưởng thành, rất phóng khoáng, sao gần đây càng ngày càng tính trẻ con thế? Còn học làm nũng với em... Em rốt cuộc là vợ anh hay là phải làm mẹ anh?

Dương Thần xoay xoay gáy.

- Đây là anh thực hiện quyền lợi nên có của chồng.

Lâm Nhược Khê chán nản thở dài.

- Được rồi được rồi, đừng giả vờ đáng thương với em, em đồng ý với anh, không xoay người được chưa.

Mặt mày Dương Thần lập tức rạng rỡ.

- Cái này thì ngoan rồi, nào nào, nằm xuống, anh tắt đèn...

Kết quả là, hai người lại nằm xuống dựa theo tư thế trước, Dương Thần mỹ mãn hài lòng ôm lấy cô, còn không quên đưa tay trở về vị trí cũ.

Nhưng đảo qua đảo lại như vậy, không nói đến con buồn ngủ của Dương Thần đã vốn không có, Lâm Nhược Khê cũng đã bị dày vò quá mức, mất sạch cơn buồn ngủ lúc trước.

Qua gần nửa tiếng, hai người lắng nghe tiếng hít thở của nhau.

- Bà xã, anh không ngủ được làm sao bây giờ.

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê vô lực thở hắt ra.

- Em cũng vậy...

- Hí...

Dương Thần đột nhiên nói:

- Không bằng như vậy, bảo bồi Nhược Khê hát một bài hát ru cho anh? Bài hát ru biết hát chứ, chính là kiểu trẻ con hát...

- Anh đang có tư duy gì thế, còn không bằng đếm cừu ấy.

- Cừu? Đó là thứ để ăn, đếm dễ bị chảy nước miếng, nếu gối có nước bọt, anh cũng không ngại, nhưng anh không thể để bà xã của anh ngủ thấy mùi nước bọt của anh...

- ...

Lâm Nhược Khê rất sợ hấn lại nói ra những lời kinh hãi thế tục gì đó, chỉ đành nói:

- Thế thì được, em hát một bài hát ru, nhưng lời em không thuộc lắm, anh cố nghe đi, nghe xong thì ngoan ngoãn ngủ...

- Ủ ừ!

Lâm Nhược Khê lập tức lại cảm thấy cô giống như đang dỗ trẻ con ngủ, nhưng cũng không có quyển bài hát, chỉ mong sau khi trời sáng hấn có thể bình thường một chút.

Thanh thanh cổ họng, Lâm Nhược Khê giơ tay, vuốt nhẹ lưng của chồng, giọng dịu dàng hát:

- Ngủ đi, ngủ đi, bảo bồi yêu quý của mẹ, hai tay của mẹ phe phẩy đưa...
Đưa nôi đưa nôi con mau ngủ ngoan...

Đang hát, cơ thể Dương Thần bỗng nhiên run lên.

Lâm Nhược Khê ngẩn ra, bị dọa sợ, vội hỏi:

- Ông xã anh sao thế?

Dương Thần bỗng nhiên giật mình ngồi dậy, vội vàng bật công tắc đèn, thoáng chốc trong phòng lại sáng lên.

Lâm Nhược Khê mở to đôi mắt ướt át vô tội, nhìn Dương Thần thờ đốc trước mắt, bị dọa rồi.

Một lát sau, Dương Thần cứng ngắc mà quay người lại, nhìn Lâm Nhược Khê đang ngơ ngác, khổ sở nói:

- Bà xã... Anh sai rồi...

- Là sao...

- Anh đã quên, em là giọng hát khùng khiếp...

Lâm Nhược Khê dần dần hiểu ra, đương nhiên là ghét giọng hát khó nghe của cô.

Thực ra điều cô không hiểu chính là, cô không phải hát “Khó nghe”, mà là căn bản không có âm nào đúng tiết tấu!

- Hừ, chê em hát khó nghe thì đừng nghe! Ngủ!

Lâm Nhược Khê xấu hổ đỏ mặt, muốn xoay người sang chỗ khác.

Dương Thần lại nghiêng người, trực tiếp nằm sấp lên phía trên người Lâm Nhược Khê, khuôn mặt áp dần xuống, tiếp đến trước mắt Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê nhắm chặt hai mắt, không muốn để ý hấn.

- Bà xã.

Dương Thần xấu xa cười nói:

- Vốn dĩ anh thực sự định ngủ, nhưng “Khúc hát ru” em hát căn bản chính là “Khúc hát báo thức”, anh bây giờ tinh thần rất tốt, chẳng buồn ngủ chút nào cả...

- Chẳng liên quan gì đến em.

Lâm Nhược Khê lầm bầm.

Dương Thần nuốt nước bọt.

- Đương nhiên có chuyện của em rồi, em xem bây giờ đã sắp bốn giờ sáng rồi, cứ tiếp tục như thế này cũng sắp sáng, chúng ta ngủ nữa cũng không có ý nghĩa gì. Không bằng làm chút chuyện có ý nghĩa đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1037

Trăng Sáng

Lâm Nhược Khê mặt đỏ tim đập, thực ra cũng đã sớm nghĩ đến hấn lại đang có cái chủ ý đấy rồi, tuy nói đã phá vỡ tầng khoảng cách đó, nhưng vẫn cảm thấy làm chuyện này vô cùng xấu hổ.

Liên giả vờ không biết Dương Thần muốn làm cái gì, nép chặt thân thể mềm mại, túm lấy chăn không lên tiếng.

Dương Thần liếm liếm môi, Lâm Nhược Khê càng ngượng ngùng và căng thẳng như vậy, hấn càng phát ra dục vọng chinh phục và chiếm lấy.

Cười tà tà, Dương Thần lẳng lặng bò ra sau hai bước, từ cơ thể Lâm Nhược Khê lùi xuống.

Lâm Nhược Khê cảm giác trên cơ thể buông lỏng, hấn không có cách gì vì vậy lùi về một bên, nhưng sau đó liền phát hiện không được bình thường!

Từ gót chân cùng chỗ xung quanh của cô, có một trận gió mát, Lâm Nhược Khê rõ ràng cảm nhận được chắn từ dưới chân đã bị xốc lên!

Tiếp theo Lâm Nhược Khê nhin không được mà duyên dáng kêu to!

- Á! Anh... Anh làm gì!

Lâm Nhược Khê phát hiện Dương Thần lại từ cuối chăn chui lên, hai cánh tay mạnh mẽ bắt lấy hai chân cô, còn ngang ngược kéo váy ngủ của cô lên.

Thật giống như một con bò rừng mở váy cô ra, bên trong chỉ còn một chiếc quần lót tơ tằm màu mận chín!

Có lẽ là vì đã bước vào giai đoạn phụ nữ đã có chồng trưởng thành, Lâm Nhược Khê còn vừa mặc một cái quần lót gợi cảm mà trước đây không bao giờ đụng đến, một sợi tơ tằm tinh tế, khảm ở giữa mông đẹp đẽ, mặc cứ như không mặc.

Dương Thần hưng phấn giống như phát hiện ra đại lục mới, từ trong chăn tiến vào, trực tiếp đối diện với đôi chân dài đàn hồi của cô, lại đột phá từ giữa, tràn đầy hormone phụ nữ mang theo chấn động mạnh mẽ!

Đưa vào mũi hấn, ngoại trừ chắn bởi vì đã phơi nắng nên mang theo mùi thơm ngát ra, ngập tràn đều là mùi hương ngào ngạt của phụ nữ, hormone tuyến thượng thận nhanh chóng tiết ra, khiến Dương Thần không tự chủ được mà phát ra tiếng rên trầm thấp.

Lâm Nhược Khê đỏ bừng mặt, má lúm đồng tiền xinh đẹp như nhiễm rắng chiều.

- Dừng... Ngứa.

Lâm Nhược Khê định khép hai chân vào, không cho hấn có khe tiến vào,

nhưng toàn thân căn bản không có lực!

Mà động tác này của hai đùi, ngược lại khiến Dương Thần thoải mái vô cùng, mặt bị bấp đùi bên trong kè sát, giống như bông, đàn hồi vô cùng.

Thình lình, hơi thở của Dương Thần đã xuất hiện ở gần cuối đùi của Lâm Nhược Khê, nơi nhẵn nhụi mẫn cảm ấy, đang lọt vào thế tiến công ướm át trước nay chưa từng có!

Lâm Nhược Khê căn bản không dám xóc chân lên nhìn xuống, vì đầu của hân bây giờ đang dính trên chỗ tư mật của cô, nghĩ cũng không cần nghĩ, xúc cảm đơn thuần từ chỗ đó liền có thể biết đang làm những gì!

Cách làm thân mật đến cực điểm giữa nam và nữ này, trước đây Lâm Nhược Khê đến nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng Dương Thần dường như không hề do dự mà làm!

Cô không nhìn được mà rung mình, làn da trắng mịn để lộ ra màu đỏ bừng, trong đôi mắt tràn đầy mê say.

Mà dòng suối ở phía dưới cũng đang trong sự khiêu khích của Dương Thần, nhanh chóng tuôn ra những dòng nước nhỏ giọt.

Tuy bị môi lưỡi của hân chạm vào nơi đó thực sự không thể tưởng tượng, nhưng Lâm Nhược Khê xấu hổ không chịu được mà phát hiện, cô lại cảm nhận được sự khoái cảm mạnh mẽ đến tột đỉnh!

Sau khi giằng co hơn mười phút, Lâm Nhược Khê cuối cùng đạt đến đỉnh, sau khi rên một tiếng dài, thân thể thẳng tắp, miệng hơi mở ra thở gấp, ánh mắt thậm chí hơi trống rỗng.

Lúc này, Dương Thần mới từ trong chăn chui ra, trên mặt tràn đầy sắc đỏ do bị ngộp, cười toe toét, giờ tay không ngại ngừng mà lau đi sự ẩm ướt trên mặt.

- Bà xã, nước của em cũng cuộn trào mạnh liệt quá, hì hì... Anh để em thoải mái trước rồi, lúc này anh nên sáng khoái chứ.

Bây giờ Lâm Nhược Khê mới hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy những giọt nước trên mặt hân, không cần nghĩ cũng biết đó là cô đưa lên!

Quay đầu đi chỗ khác, hai má Lâm Nhược Khê nóng bỏng, đơn giản nhắm hai mắt lại, nhỏ bé yếu ớt nói:

- Em... Em không biết gì cả...

Dương Thần cười ha ha, lại nói mấy câu như vậy, đoán rằng cô da mặt mỏng sắp khóc đến nơi rồi.

Nhưng nói ra, hân chính là lần đầu tiên làm chuyện kia cho phụ nữ, tuy trước đây chạm qua nhiều phụ nữ như vậy, cũng đều là phụ nữ hầu hạ hân, nhưng trước nay chưa từng cần thận mà làm cho phụ nữ như vậy.

Nhưng Dương Thần cũng không có thời gian suy nghĩ cái này, cái phòng lên ở phía dưới khiến hân không có cách nào tự kiềm chế.

Ghé vào trên cơ thể mềm mại của Lâm Nhược Khê, sau khi tìm trúng mục tiêu, Dương Thần rốt cục mãnh mẽ tiến vào nơi mềm mại ngày nhớ

đêm mong.

Khoảnh khắc cảm giác kích thích tràn đầy đó, Dương Thần nhin không được thở dài một hơi, nếu không phải chính mình “Bền” dị thường, e rằng không đến mấy phút đã phải tước vũ khí rồi!

Cùng với âm thanh Lâm Nhược Khê vô thức phát ra trong cổ họng khiến người ta thú hóa, Dương Thần trở nên cuồng dã...

Gió lạnh ngoài phòng rì rào, trong phòng lại xuân ý nồng đậm...

Mây mưa cả đêm, khiến đôi vợ chồng chính thức hợp phòng ngủ tới trưa ngày hôm sau mới dậy.

Vẫn là người dưới làm xong đồ ăn, Quách Tuyết Hoa cố ý tới gọi mấy tiếng, hai người mới dậy.

Tuy Dương Thần không cần giấc ngủ đặc biệt, nhưng nhìn Lâm Nhược Khê trong lòng hẩn mơ mơ màng màng ngủ say giống như một chú gấu túi, Dương Thần đương nhiên không nở dậy.

Sau khi bị Quách Tuyết Hoa đánh thức, Lâm Nhược Khê mới ý thức cô đã ngủ đến giờ cơm trưa, vừa xấu hổ vừa tức giận mà đánh mấy cái lên ngực Dương Thần, chỉ cảm thấy lần này trước mặt tất cả người nhà họ Dương, cô coi như hoàn toàn trở thành con dâu lười, không chừng bị thành phụ nữ đã có chồng như lang như hổ rồi!

Quả nhiên, đợi đến sau khi rửa mặt mũi xong, trên đường đi tới phòng ăn, ánh mắt của người hầu nhà họ Dương xem ra đều mang theo ý cười kỳ quái.

Đương nhiên, cũng có thể là tác dụng tâm lý của Lâm Nhược Khê, nhưng giống như Dương Thần da mặt dày như vậy, đương nhiên không có cảm giác gì.

Đến khi đến phòng ăn, một căn nhà cổ kính sau hậu viện, Dương Công Minh và Quách Tuyết Hoa đều đã đang chờ, khiến đôi vợ chồng cảm thấy hơi bất ngờ đó là, Dương Phá Quân cũng ở đó.

Bỏ đi quân trang, người đàn ông mặc áo sơ mi và quần mùa thu đơn giản, thoát nhìn mất đi vài phần thâm trầm, thêm vài phần chất phác.

Không thay đổi chính là, nhìn sắc mặt của Dương Thần vẫn tương đối thối.

Nhìn thấy Dương Thần đi vào cửa, Dương Phá Quân hừ lạnh nói:

- Khiến bề trên trong nhà đợi hai đứa ăn cơm, đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, không biết người trên kẻ dưới!

Dương Thần nhú mày, nhưng cũng không nói chuyện, nhưng Lâm Nhược Khê lại yếu ớt nói:

- Con xin lỗi.

Quách Tuyết Hoa nháy mắt với Dương Phá Quân nói:

- Ông cũng thật là, thanh niên cũng ham ngủ một chút, ông làm như ai cũng như ông ấy, ngày ngày tham gia quân đội. Nhược Khê à, đến ngồi cạnh mẹ, không phải sợ ông ấy, bố chồng con tính cách như thế đấy, không phải

thực sự trách mắng hai đứa đầu.

Dương Thần nghe ra ý tứ trong lời nói, xem ra mẹ hắn và Dương Phá Quân hòa hợp rồi, không chừng tối qua đã lại ngủ cùng nhau.

Thực ra trải qua nhiều chuyện như vậy, Dương Phá Quân có phải là bố đẻ của hắn không, ông ta đối xử thế nào với hắn, Dương Thần sớm đã nhìn tương đối thoáng.

Nhưng lòng dạ cũng không rộng rãi vậy, cũng không phải có nhiều khát vọng đối với tình cha con, chỉ là đứng trên góc độ này của hắn, một Dương Phá Quân hoàn toàn không có tính uy hiếp, ông ta đối với hắn có thiện ý thì cũng kệ, cho dù không thiện ý thì có thể làm sao chứ?

Bực tức cùng ông ta, không bằng nhắm một mắt mở một mắt để mẹ và vợ đều yên lòng.

Nói thế nào thì quan hệ giữa người với người, không phải một chọi một.

Đặc biệt là sau khi quyết định trở về nhà họ Dương, Dương Thần cũng dần dần ý thức được, trước khi hắn hạ một quyết tâm, thực sự phải suy nghĩ một chút tới những người xung quanh quan tâm hắn.

Dương Công Minh lúc này sai người dưới châm chút rượu trắng, nhấp một ngụm nhỏ, cười ha hả nói:

- Ông già ta đây, lâu lắm rồi không cùng với nhiều người ăn cơm như vậy, tâm tình rất tốt... Ha ha, mấy đứa cũng đừng chê cười ta.

Nhìn đáng vẻ mặt mũi hồng hào của ông, đối với sự rời đi của Yến Tam Nương dường như không có vết tích gì.

Chỉ là Quách Tuyết Hoa cũng vậy, Dương Phá Quân cũng vậy, đối với việc trong nhà bỗng nhiên thiếu người phụ nữ đó, đều có đáng vẻ không quen lắm, mặt mang vài phần đau buồn.

Lại nói tiếp, Yến Tam Nương cũng là thấy Dương Phá Quân lớn lên, cũng thấy Dương Phá Quân kết hôn, không có khả năng tình cảm không sâu sắc.

Đợi mấy người đều bắt đầu động đũa, bầu không khí cuối cùng cũng coi như hòa thuận, Quách Tuyết Hoa đương nhiên hiểu được con trai và con dâu đã động phòng, có vẻ hơi vui mừng, liên tiếp gấp thức ăn cho Lâm Nhược Khê, cũng có vài tư thế khen ngợi.

Dương Thần giữ im lặng mà ăn cơm, lúc nào Dương Công Minh hỏi thì trả lời mấy câu, cũng lười đối mắt với Dương Phá Quân.

Đợi đến lúc ăn cũng gần xong, Dương Công Minh bỗng nhiên hỏi:

- Dương Thần, Nhược Khê hai đứa định bao giờ về Trung Hải?

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần, trước mặt bề trên tốt xấu gì cũng thể hiện ra để Dương Thần đưa ra quyết định.

- Yến Kinh cũng không có chuyện gì rồi, chiều nay hoặc ngày mai trở về đi.

Dương Thần cười nói:

- Sao, ông cô đơn à? Có cần cháu giới thiệu cho ông mấy bà bạn?

- Nói nhăng nói cuội cái gì thế?

Dương Phá Quân quở mắng trước.

Dương Thần đảo mắt.

- Cũng không phải giới thiệu cho ông, gấp cái gì...

- Mà...

- Được rồi!

Quách Tuyết Hoa vội vàng hòa giải, bất đắc dĩ nói:

- Dương Phá Quân ông làm gì thế, bố không nói gì thì ông gấp cái gì chứ,

Dương Thần vốn không đứng đắn như thế này, nghe nhiều thì sẽ quen thôi!

Dương Thần rồi rầm, đây là giúp hấn hay hại hấn đây?

Dương Công Minh quả nhiên hoàn toàn không để ý, nói:

- Ý của ta, hai đứa như thế nào cũng phải để sau ngày mai mới được đi.

- Vì sao ạ?

- Ày... Bọn trẻ bây giờ, lễ nào đến tết Trung thu cũng không biết?

Dương Công Minh hơi thương xót nói.

Trung thu? Dương Thần sững sốt, tính toán như vậy cũng sắp trung tuần tháng chín rồi, thực sự đến Trung thu âm lịch rồi.

Trước đây một thân một mình, nào quản cái gì tết Trung thu đoàn viên, hiện tại có vợ, dường như ăn tết Trung thu cũng mới mẻ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1038

Mang Rượu Hối Trời Xanh.

Ánh mặt Lâm Nhược Khê tỏ ra rất hứng thú, hăng hái, nhắc đến chuyện này, thì đây cũng là lần đầu tiên chính thức đón tết Trung Thu cùng với mọi người sau khi kết hôn, đối với người từ xưa đến nay luôn coi trọng tình cảm gia đình như cô mà nói, chuyện này đương nhiên là có ý nghĩa vô cùng to lớn.

- Như vậy đi,

Dương Công Minh nói,

- Năm ngoái cũng đã không đón tết đảng hoàng rồi, nhà mình cũng chẳng chuẩn bị gì nhiều, năm nay một khi các cháu đã ở nhà, nhất định phải chuẩn bị một ít bánh Trung Thu. Tuyết Hoa lát nữa ăn cơm xong, con đi với Phá Quân một chuyến, cái tết mà gia đình ta cùng sum họp với nhau, lại sai người hầu đi chuẩn bị thì chẳng còn ý nghĩa gì hết.

- Ày, con biết rồi.

Quách Tuyết Hoa cười vui vẻ gật đầu.

Dương Phá Quân vừa nghe, thấy vô cùng kinh ngạc nói:

- Ba, sao con phải đi chứ?

Dương Công Minh nhíu mày,

- Không phải con đang rảnh rồi sao, mấy bài giảng về quân sự trên lớp còn chưa bắt đầu mà, con đã rảnh bây giờ còn rảnh hơn, lẽ nào có chút chuyện như này mà cũng không làm được?

- Con không có ý đó...

Quách Tuyết Hoa giận dữ nói:

- Sao, bảo anh cùng em đi mua sắm, cũng làm lỡ chuyện đại sự của anh sao?

Dương Phá Quân vội vàng khoát tay, cười xấu hổ,

- Làm gì có chuyện đó, chỉ là thuận miệng nói như vậy thôi.

- Có khác gì nhau đâu,

Quách Tuyết Hoa có vài phần đắc ý, quay sang nháy mắt với Lâm Nhược Khê đang đứng bên cạnh một cái.

Trước đây, lúc Dương Phá Quân còn làm tham mưu trưởng ở quân khu Giang Nam, khí phách nghiêm nghị, bộ mặt đáng sợ, nhưng bây giờ đã “giữ giáp quy điền” nên có chút hiền lành, cam chịu hơn.

Kỳ thực phần nhiều là liên quan đến sự thay đổi tính tình của Dương Phá Quân, sau khi trải qua những đả kích liên tiếp, những thay đổi lớn lao, Dương Phá Quân đã buông xuôi nhiều thứ, thế nên bản tính đương nhiên

cũng hiền lành hơn nhiều.

Dương Công Minh đích thân dẫn dắt chỉ bảo đưa con trai của mình, tự nhiên tâm địa cũng sẽ không quá xấu xa.

- Đúng rồi.

Dương Công Minh quay đầu lại nhìn Dương Thần đang ăn như rồng cuốn hổ vồ, hoàn toàn không hề có phản ứng gì với cách ăn khó coi của đứa cháu này,

- Dương Thần, cháu dẫn Nhược Khê, đi luôn cùng với bố mẹ cháu, phụ nữ đi mua sắm mà có người đi cùng thì còn gì bằng, cháu vừa vặn là một tài xế còn gì, giúp họ xách đồ đồ.

Dương Thần vừa nghe thấy vậy, chẳng phải là muốn mình với Dương Phá Quân đi dạo phố cùng nhau sao?

Rõ ràng là ông già này cố ý làm như vậy

- Tôi nói nghe nè ông già...

Không đợi Dương Thần nói xong, Lâm Nhược Khê liền dẫm vào chân hắn một cái, quay đầu nhìn Dương Công Minh mỉm cười nói:

- Ông nội, ông yên tâm, anh ấy nhất định sẽ vui vẻ mà đi.

Nói rồi, quay đầu lại nhìn Dương Thần bằng ánh mắt lạnh giá, ngoài cười nhưng trong bụng không cười, hỏi Dương Thần:

- Đúng không, ông xã?

Dương Thần nuốt nước bọt, gượng cười gật đầu,

- Đương nhiên rồi, anh sẽ vui vẻ mà đi..

Trong lòng không khỏi có cảm giác khó chịu, đích thực là trong người mình có gen của Dương Phá Quân, không thì sao lại có thể sợ vợ đến như vậy được cơ chứ.

Bữa cơm trưa trôi qua, Dương Thần ngoan ngoãn đi lấy chiếc xe Fran rộng rãi của nhà họ Dương, chiếc xe này chắc chắn cũng sẽ đựng được không ít đồ đây.

Trên thực tế, mặc dù Dương Thần không thiếu tiền, nhưng cũng chỉ là công cụ để di chuyển mà thôi, nên trong xe cũng chẳng có vật dụng gì sang trọng, xa hoa, ngoài trừ mấy chiếc xe thể thao, đa số còn lại đều là những chiếc xe bình thường, tiện dụng.

Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê cười cười nói nói, vô cùng hăng hái, ngồi vào ghế sau xe, nói những chủ đề mà chỉ có phụ nữ mới cảm thấy thú vị.

Còn Dương Phá Quân đương nhiên sẽ không chọn ngồi cùng với Dương Thần ở phía trên, thế nên đành ngồi luôn ở hàng ghế cuối cùng, nhắm mắt dưỡng thần.

Dương Thần lái xe, lái vào thẳng trung tâm mua sắm của Yến Kinh, đông vui náo nhiệt.

Dù gì thì ngày mai cũng là tết Trung Thu rồi, rất nhiều công ty đều cho

nhân viên của mình nghỉ tết, thế nên lượng người cũng đông hơn bình thường nhiều.

Sau khi đỗ xe, Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê nắm tay nhau bước xuống xe, Dương Thần cũng xuống theo, nhưng lại nhìn thấy bộ mặt khó coi của Dương Phá Quân, đang nhăn nhó không muốn xuống xe.

- Anh làm sao thế, xuống thôi,

Quách Tuyết Hoa quay đầu lại nói.

- Máy người cứ đi đi, anh chờ ở trong xe.

Dương Phá Quân nói có chút không tự nhiên.

Quách Tuyết Hoa tỏ vẻ hờn dỗi nói:

- Oy, Dương tổng tư lệnh vẫn còn sĩ diện, xuống đây đi dạo ở chỗ dân chúng đi đi lại lại, sẽ làm bẩn mắt chân của anh sao? Hay là đi mua sắm cùng mấy người phụ nữ sẽ làm hỏng đi uy phong lẫm liệt của anh?

Lâm Nhược Khê đứng bên cạnh thiếu chút nữa không nhịn được cười, suýt bật cười thành tiếng, mẹ chồng của mình quả thực không phải là người dễ dỗi phò.

Quả nhiên Dương Phá Quân cảm thấy rất xấu hổ, sợ những người xung quanh nghe thấy, nên vội vội vàng vàng chui ra khỏi xe.

- Em nói em, nói linh tinh những lời gì vậy, anh đâu có nghĩ nhiều như vậy...

- Hừ, tốt nhất là không phải.

Quách Tuyết Hoa quắc mắt nhìn, rồi lại quay sang Lâm Nhược Khê nắm tay tùm tùm cười,

- Đi, Nhược Khê, đàn ông lúc nào cũng thích sĩ diện, không cần để ý đến ông ấy.

Lâm Nhược Khê gật đầu hiểu ý, nhưng vừa quay đầu lại nhìn, đã thấy Dương Thần cắm đầu vào một hàng nhỏ bán chân giò nướng ở ven đường rồi, không khỏi mỉm cười.

- Mẹ, kỳ thực, đàn ông cũng không phải là người quá cần thể diện đâu mẹ ạ...

Quách Tuyết Hoa nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt của Lâm Nhược Khê, nhìn thấy, con trai mình đang đứng chôn chân ở cửa hàng ăn đó rồi.

Đang cười hi hi ha ha lấy tiền ra trả, khiến cho Quách Tuyết Hoa không khỏi đau đầu.

- Chẳng phải vừa mới ăn trưa xong sao, không hiểu thằng bé này dạ dày lớn tới mức nào?

Đang nói, Dương Thần đứng ở bên đó vẫy vẫy tay, lớn giọng hỏi:

- Bà xã, có muốn ăn hai xiên không, có vị cay cay, hăng hăng nè!

Vừa mới hét lên, khiến cho không ít người xung quanh đều kinh ngạc ngoái lại nhìn.

Quách Tuyết Hoa kéo Lâm Nhược Khê đi về phía trung tâm mua sắm, lắc

đầu nói:

- Đi, chúng ta vờ như không quen nó.

Lâm Nhược Khê chỉ đành gật đầu ưng thuận.

Dương Thần còng cau có, nhưng không thể tránh được, không còn cách nào khác đành đi theo Quách Tuyết Hoa, hướng về phía trung tâm mua sắm.

Bỏ lại Dương Thần không chút ủ rũ, vẫn cười hi hi ha ha sau khi trả tiền xong, hai tay cầm đến mấy xiên thịt nướng, bước nhanh về phía trung tâm thương mại.

Sở dĩ không đi mấy trung tâm bách hóa xa hoa sang trọng, bởi muốn đến nơi này mua sắm chủ yếu là vì muốn hưởng thụ không khí náo nhiệt ở nơi đây.

Sau khi bước vào nơi mua sắm, Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê đi trước, chỉ cần có hứng thú thì đến cửa hàng nhỏ cũng phải lượn vào đây một vòng.

Còn Dương Thần lại muốn đi đến mấy chỗ ăn ngon, chơi vui, đến đâu cũng ném thử một ít, chỉ có Dương Phá Quân là phụng phịu, cảm thấy không được tự nhiên, cứ lặng lẽ đi theo, không rên rỉ tiếng nào.

Không biết từ khi nào, vốn dĩ chỉ đến đây để mua bánh trung thu và ít vận dụng dùng cho tết Trung Thu, nhưng nhìn thấy không ít quần áo đẹp vừa ý, nên mẹ chồng nàng dâu lại bắt đầu lục đục mua sắm.

Dương Thần lúc đầu còn cầm được đồ ăn vặt trên tay, bây giờ thì hai tay nặng trĩu túi lớn túi nhỏ.

Dương Phá Quân cũng không thoát khỏi cảnh đó, chỉ là cánh tay ông ta vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, không thể xách quá nặng, nên có xách ít hơn một chút.

Thật đúng là, giúp phụ nữ xách đồ, cả đời Dương Phá Quân cũng chưa từng làm, lúc đầu xách mặt còn đỏ bừng bừng, nhưng lại sợ Quách Tuyết Hoa mất hứng, nên cũng chỉ đành nhẫn nhịn mà thôi.

Không dễ dàng gì mới có thể làm lành với vợ, Dương Phá Quân so được so mất, đúng là so với trước đây thì còn tốt chán.

- Nhược Khê à, con làm về thời trang cao cấp, chắc chắn là hiểu biết hơn mẹ nhiều, nhưng mẹ cảm thấy, những thứ hàng hiệu của LV hay PuLa như quần áo, túi xách, cũng chẳng đẹp hơn mấy thứ bày bán ở vỉa hè này là mấy, con nói xem có đúng không?

Quách Tuyết Hoa vuốt ve chiếc túi da của một thương hiệu nhỏ, tỏ vẻ thích thú nói.

Lâm Nhược Khê mặc dù biết nếu xét về phương diện chuyên môn thì không đơn giản như vậy, dù sao những vật phẩm xa xỉ này không chỉ có giá trị về vẻ bề ngoài, nhưng biết mẹ chồng ưa nịnh, nên nói:

- Kỳ thực những sản phẩm hàng hiệu cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là hiệu ứng sản phẩm, hơn nữa những người có thể làm nhà thiết kế

trong thiên hạ này nhiều không kể xiết, những thiết kế vừa mới ra lò của những nhà thiết kế nổi tiếng, bị nhái lại, bị gia công lại, đẹp hơn so với nguyên tác cũng là chuyện bình thường.

- Đúng thế, mẹ thật sự coi thường mấy cô tiểu thư, mấy bà mệnh phụ phu nhân chỉ thích hàng hiệu, cả người từ trên xuống dưới đều là những thứ xa xỉ, đi ra ngoài cũng phải mặc một chiếc áo đáng giá mấy vạn đồng, cho nên, bọn họ bảo mẹ đi tụ tập, đi hội họp gì mẹ cũng đều lười không đi, lấy chuyện tiêu tiền là thú vui, đây chẳng phải là có bệnh sao?

- Vâng, mẹ nói phải...

Lâm Nhược Khê cười yếu ớt đáp, trong lòng cảm thấy có chút âm ỉ, chẳng phải mình là một trong số những người phụ nữ thích dùng những vật phẩm xa xỉ đó sao...

Nhưng mình đâu có khoe khoang như vậy, chỉ là những thứ đó đối với cô mà nói thì thực sự không đắt, toàn bộ đều là hàng của công ty cô mà!

Hình như bởi rất ít khi có cơ hội mẹ chồng nàng dâu đi dạo phố cùng nhau, hơn nữa lại còn ở nơi đông vui nhộn nhịp như thế này, cảm nhận được bầu không khí náo nhiệt nơi đây, nên hai người phụ nữ tỏ ra rất hưởng thụ.

Đáng tiếc, trời thu, ban ngày phương Bắc rất ngắn, mới đi được có gần ba tiếng đồng hồ, thì bầu trời Yên Kinh đã dần trở nên u ám.

Nhìn đồng hồ, cũng đã được một khoảng thời gian rồi, hai người mới chịu đi đến cửa hàng bán bánh trung thu.

Nhìn thấy những gói bánh phú quý hoa lệ, những hộp bánh trung thu sang trọng, Quách Tuyết Hoa lắc đầu

- Mấy hộp này thì lãng phí quá, tiền bỏ ra như này chẳng bằng làm ít bánh có chất lượng tốt hơn, mấy cái túi gói kín như bụng thế này, không biết chất lượng bánh bên trong như thế nào.

Lâm Nhược Khê chỉ vào quầy bánh rồi ở bên cạnh, nói:

- Mẹ, mua cái đó đi, loại bánh trung thu này trước đây con đã từng mua, rất ngon, không ngấy chút nào.

- Con mua rồi?

Quách Tuyết Hoa hơi sững sốt, nhưng rồi lập tức nói:

- Đùng rồi, có phải là mua cho những đứa trẻ ở cô nhi viện đúng không?

Lâm Nhược Khê gật đầu,

- Trước đây năm nào con cũng đem đến tặng, năm nay ở Yên Kinh, chắc là không kịp rồi.

Quách Tuyết Hoa cười nụ cười mãn nguyện nói:

- Đã nói là trước đây mẹ con mình có duyên có phận với nhau mà, mẹ mở cô nhi viện, con lại vì nghĩa phục vụ, chẳng phải là duyên phận thì là gì?

Lâm Nhược Khê đỏ mặt, không tiện nói thêm điều gì, kéo tay Quách Tuyết Hoa đi chọn một ít bánh có mùi vị khác nhau, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1039

Mọi Thứ Vẫn Vậy, Nhưng Người Đã Khác

Nghe được câu chuyện của hai người phụ nữ, Dương Phá Quân dù không muốn nhưng cũng vài lần liếc nhìn cô con dâu mà mình không thể nào mà thân thiết được.

Trước đây khi ông ta nhậm chức ở quân khu Giang Nam, đương nhiên có biết đến Lâm Nhược Khê là một nữ triệu phú, còn khiến không ít những thương nhân khác phải run sợ trước cô tổng giám đốc máu lạnh, hủy hoại cả cơ đồ, sản nghiệp nhà họ Hứa và nhà họ Tăng.

Trước đây, mặc dù đã từng gặp qua vài lần, nhưng cũng chỉ là nói chuyện xã giao, chỉ cảm thấy cô gái này được nuông chiều từ nhỏ, tâm địa độc ác, tính tình tiểu thư hách dịch, không ngờ lại còn đi làm từ thiện vì trẻ em mồ côi ở cô nhi viện.

Chỉ có điều ông ta cũng không quan tâm đến chuyện làm từ thiện, chỉ cảm thấy Lâm Nhược Khê còn quá trẻ, có gì đó không được đàng hoàng cho lắm.

Trên thực tế, đối với chuyện Quách Tuyết Hoa làm từ thiện nhiều năm, ông ta cũng không ủng hộ như vậy, một là sai bộ nọ ngành kia đi làm, hai là phu nhân nhà họ Dương không thuộc trong cái vòng luẩn quẩn của mấy bà mệnh phụ phu nhân, ngược lại quanh năm suốt tháng xuất hiện ở mấy tổ chức làm từ thiện, quyên góp, chuyện này cũng khiến cho giá trị bị hạ thấp.

Nhưng Dương Công Minh luôn ủng hộ, nên Dương Phá Quân cũng không dám nói gì.

Nhưng cho dù thế nào, sau khi hai người phụ nữ chọn bánh trung thu xong rồi quay về, Dương Phá Quân cũng thở phào nhẹ nhõm, trên tay ông ta đang xách đủ thứ nào là quần áo, nào là đồ dùng hàng ngày, cứ như vậy đi bộ hai ba tiếng đồng hồ, mặt cũng sắp tái xanh đến nơi rồi.

Dương Thần bên cạnh hai tay cũng treo đủ thứ, rồi lại khịt khịt mũi, giống như đang ngửi mùi hương của mấy cái bánh trung thu vậy, liên quan đến việc ngửi thấy cái gì, thì cũng chỉ có một mình nó biết.

Chờ đến khi hai người phụ nữ chọn xong bánh trung thu, liền ra khỏi trung tâm mua sắm, đi về phía chỗ đỗ xe.

Lúc sắp qua đường, đột nhiên một chiếc xe jeep màu xanh lục đỗ ngay trước mặt.

Cửa sổ xe hạ xuống, bên trong lộ ra gương mặt của hai người đàn ông trung niên.

- He, tôi nói rồi, sao nhìn lại quen đến như vậy, đây chẳng phải là Dương

tư lệnh sao?

Dương Phá Quân nhìn hai người đàn ông ngồi trong xe, sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng không muốn nói:

- Hóa ra là Ninh tướng quân và Chu tướng quân.

Dương Thần nhíu mày nhìn quân hàm trên vai hai người đàn ông này, một người là trung tướng, một người là thiếu tướng, rồi lại nhìn biển số chiếc xe jeep, là biển của quân khu Yên Kinh, không cần nghĩ cũng biết ngay lai lịch của hai người này.

- Lão Chu, anh nói vậy là không đúng rồi, Dương lão đệ bây giờ không còn là tư lệnh nữa, bây giờ đang định dạy quân sự ở trường, nên gọi là giáo sư Dương.

Ninh tướng quân, nghiêm nghị nói, nhưng tướng mạo vô cùng chế nhạo.

Dương Phá Quân quả nhiên xuống sắc, bằng mặt mà không bằng lòng nói:

- Nếu như không có chuyện gì, thì chúng tôi đi trước.

- Xem ra Dương lão đệ đang rất vội

Ninh tướng quân quét mắt nhìn một lượt những người đứng bên cạnh,

- Quả thực là ngưỡng mộ, thiên luân chị nhạc, Dương lão đệ, cậu quả thực là có điểm phúc, rảnh rồi đến mức có thời gian đi mua sắm cùng tôn phu nhân, chà chà, mua được gì rồi... ay, hình như đều là quần áo phụ nữ, lão đệ đúng là rất thương vợ a.

- Ha ha, lão Ninh, Dương tư... ồ không, giáo sư Dương nếu không thương hoa tiếc ngọc thì đã không về hưu sớm như vậy.

Chu tướng quân cười quái dị nói:

- Tôi thấy chúng ta cũng không nên làm chậm trễ việc nhà người ta nữa, không chừng việc mang giúp đỡ cho phụ nữ lại là một sở thích lớn của giáo sư Dương đây.

Gân zanh nổi lên trên trán Dương Phá Quân, nhưng nửa chữ cũng không thốt ra được.

Dương Thần dường như coi như không liên quan đến mình, đến lúc bị Lâm Nhược Khê véo cho một cái vào eo mới nhỏ tiếng hỏi. “sao thế”

- Anh... anh ra giúp một tay đi.

Dương Thần khẽ cười,

- Giúp cái gì, chuyện đâu có liên quan đến anh.

Lâm Nhược Khê cắn cắn môi, nhưng cũng khôn nói được lý do.

- Thôi được rồi, được rồi.

Ninh tướng quân vung tay lên nói:

- Dương lão đệ, tôi và lão Chu còn phải đi dự tiệc, cháu đích tôn của Trương tổng tham mưu mời chúng tôi đến uống rượu, ay... đúng là bận thật, tạm biệt a!

Nói rồi, khởi động xe, rồi phóng vút đi.

Mơ hồ, trước khi cửa xe đóng lại, có truyền đến tai một tiếng khinh miệt “dã chủng”

Không cần đoán cũng biết, là nói những người nhà họ Dương bây giờ, mặc dù Dương Công Minh đã ra quyết định xử lý những chuyện phong ba bão táp của nhà họ Dương, nhưng những chính khách cao sang quyền quý, vẫn âm thầm coi thường huyết thống của nhà họ Dương.

Dương Phá Quân hít một hơi thật sâu, nhưng mặt vẫn đỏ bừng bừng.

Là người nhận được sự ghê lạnh, mất đi quyền lực, trong lòng tràn ngập cảm giác không cam tâm, bất đắc dĩ.

Chuyện đau khổ nhất chính là, những vinh quang hiển hách của mình trước đây bây giờ đã không còn tồn tại nữa.

Quách Tuyết Hoa nhìn thấy chồng khó chịu như vậy liền nói:

- Đừng tức giận nữa, lại ảnh hưởng đến vết thương, anh không cần để ý đến bọn họ là được, bây giờ họ nắm được toàn bộ quyền lực về quân sự ở Yên Kinh trong tay rồi, đương nhiên là phải khoe khoang, tiêu nhân bỉ ổi, khó có thể trở thành châu báu được.

- Hừ!

Dương Phá Quân hừ lạnh nói:

- Liệt Nhi tên tiểu tử này rốt cuộc đã đi đâu rồi!? Cả nhà họ Dương bây giờ chỉ trông chờ vào mình nói, thế mà lại chạy đi đâu mất dạng!

Nhắc tới Dương Liệt Quách Tuyết Hoa cũng có chút lo lắng,

- Ai biết được, cũng không thèm liên lạc về nhà, Ngọc Ki Tử đạo trưởng ở Côn Luân phái cũng nói là không thấy tung tích gì..., thằng bé đó, chỉ cần không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.

Đột nhiên nhớ tới hai vợ chồng Dương Thần đang đứng bên cạnh, Quách Tuyết Hoa sợ Dương Thần tức giận liền cười nói:

- Được rồi, vui vẻ lên nào, chuyện đã qua thì cho nó qua, chúng ta mau quay về chỗ để xe thôi.

Dương Thần cũng coi như không có chuyện gì, loại muốn giết lúc nào cũng được như vậy, đương nhiên chỉ là một vở hài kịch mà thôi, cho dù không nói với hắn những lời như thế này, nhìn thấy bộ dạng đau khổ không nói nên lời của Dương Phá Quân, ngược lại nghĩ cũng thấy có chút buồn cười, muốn hạ uy phong của người khác, lại còn gọi mình là “dã chủng” quả thật có chút kinh ngạc khi bản thân mình lại có thể chấp nhận được điều này.

- Mẹ, hai người đó cũng bất lịch sự quá, lẽ nào bọn họ không sợ nhà họ Dương sao?

Lâm Nhược Khê không hiểu hỏi.

Quách Tuyết Hoa thở dài

- Con không nghe thấy họ của một trong hai người đó sao? Ninh tướng quân đó, là người nhà họ Ninh, người còn lại họ Chu cũng là người có quan hệ với nhà họ Ninh, bây giờ quân sự của Yên Kinh đều nằm trong tay nhà họ

Ninh.

Lâm Nhược Khê lúc này mới chợt nhớ ra, trong lòng hơi lo lắng, nhà họ Ninh đối với cô mà nói... quả thực là rất đặc biệt

Kể từ lần nhắc đến chuyện này, mặc dù vẫn chưa công khai công kích, nhưng nhà họ Ninh vẫn ngấm ngầm tìm cách triệt hạ nhà họ Dương.

Đến lúc qua đường, bốn người vẫn lặng lẽ đi về phía xe, không nói năng với nhau câu nào.

Đúng lúc này, từ góc phố, chạy đến mấy cô bé ăn mặc bẩn thỉu đầu tóc bù xù.

Mấy cô bé này cũng chỉ tầm bảy tám tuổi, là học sinh tiểu học là cùng, ăn mặc rách rưới, hình như do không được ăn uống đầy đủ, nên mắt hơi đỏ, da ngăm ngăm đen.

Bốn đứa nhỏ, tay cầm mấy túi nhựa đen, túi nặng trình trịch, hình như bên trong đựng rất nhiều đồ.

- Chú ơi chú, cô ơi cô! Cô chú mua bánh trung thu đi ạ!!

Mấy đứa nhỏ đứng vây xung quanh, mở chiếc túi nhựa đen, bên trong là đủ loại bánh trung thu.

Nhìn ánh mắt như cầu xin của mấy đứa trẻ, rung rung nước mắt, thật khiến người ta không thể kìm lòng nổi.

Lòng thương người của Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê lập tức nổi lên, đau lòng nhìn mấy đứa trẻ.

- Các con, đừng vội, mấy cái bánh này thì bán thế nào?

Quách Tuyết Hoa xoa đầu một đứa trẻ hỏi.

Cô gái nhỏ vừa nghe thấy vậy, nhất thời cảm thấy vô cùng sung sướng, mở miệng làm lộ mấy chiếc răng mới thay còn chưa kịp mọc, giọng nói ngọt ngào nói:

- Một đồng một chiếc, cô muốn mua mấy cái?

Giá rẻ quá, Quách Tuyết Hoa nhìn nhìn, mấy cái túi lớn như vậy, chắc cũng phải đựng đến cả trăm cái bánh, liếc nhìn Lâm Nhược Khê một cái, Lâm Nhược Khê hiểu ý gật đầu.

- Chị mua tất.

Lâm Nhược Khê nói.

- Chờ chút.

Dương Thần hét lên một câu, lấy từ trong túi ra một chiếc bánh, đưa cho cô xem, nói:

- Mọi người xem cho kỹ, bánh này đều đã hết hạn rồi, đều mốc hết cả rồi, chắc chắn là chất lượng có vấn đề, không chừng còn chết người đấy.

Quách Tuyết Hoa vừa nhìn, quả nhiên là đã bị mốc, nhìn cẩn thận hơn, đến tên nơi sản xuất cũng đã bị làm mờ đi rồi.

Cô gái nhỏ khóc nức nở,

- Anh... cầu xin anh, mua mấy cái đi mà... cầu xin mọi người...

- Ay ya, đừng khóc, đừng khóc,

Quách Tuyết Hoa đau lòng nói:

- Cô mua, cô mua, đừng khóc mà...

- Hết hạn thì hết hạn, cùng lắm mua rồi không ăn được thì thôi,

Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy không chịu được nữa rồi, vừa nói vừa lấy tiền trong túi ra.

Dương Phá Quân cảm thấy không thể nhẫn nại được nữa, mặc dù nhìn những đứa trẻ này rất đáng thương, nhưng ông ta cũng không biết nói gì, chỉ muốn trở về nhà càng sớm càng tốt.

- Vội cái gì chứ, không làm rõ mọi chuyện mà đã bỏ tiền ra thì không phải là kẻ ngốc sao.

Dương Thần kéo tay Lâm Nhược Khê nói.

Lâm Nhược Khê bực bội ngẩng đầu lên,

- Dương Thần anh có lương tâm không vậy! Nhưng đứa trẻ này đều đói đến gầy người rồi, mua mấy cái bánh trung thu cho những đứa trẻ đáng thương này thì sao chứ? Anh không ăn thì em ăn được chưa! chết rồi cũng không cần anh lo!

Dương Thần không nói được gì nữa, cười đau khổ lắc đầu,

- Cô Lâm Nhược Khê, Lâm tổng, Lâm tiểu thư, Lâm nương nương... cô đừng có hiểu lầm tôi được không, ý tôi là, những đứa trẻ này rõ ràng là bị người khác ép phải đi bán những chiếc bánh trung thu kém chất lượng này, mấy người không thấy bỏ tiền ra cho bọn chúng, không bằng đi tìm những kẻ xấu xa đứng sau lưng chỉ đạo sao? Nói cách khác, mấy người cho rằng tiền mau bánh trung thu này sẽ rơi vào tay bọn trẻ sao?

Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa vô cùng sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau, dường như chuyện này rất có lý.

Hai người phụ nữ này kỳ thực cũng không ngốc, chỉ là nhìn thấy những khuôn mặt đáng thương như thế này, đều rơi lệ đồng cảm, nên không để ý gì đến các chuyện khác.

- Đúng đúng, Dương Thần nói có lý, chúng ta không thể không quản chuyện này được,

Quách Tuyết Hoa vội vàng cúi đầu, hỏi cô nhóc:

- Các con, đừng sợ, là ai sai các con đi bán bánh trung thu? Có phải là người xấu ép các con không?

Cô nhóc vừa nghe đến vấn đề này, sắc mặt vàng ệch, ngăm đen trở nên vô cùng khó coi, đôi nước mắt ngập nước ánh lên sự sợ hãi, ba đứa trẻ còn lại cũng đều quay đầu nhìn lại phía sau, đột nhiên một kẻ bỗng xoay người chạy vội vào góc khuất!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1040

Muốn Nói Nước Mắt Lại Rơi Trước

Nhưng Dương Thần sớm đã đoán được có chuyện này, hướng hồ là mấy đứa bé, cất bước nhanh chóng chặn đường đi của mấy cô bé, cười như không cười nhìn đám trẻ con.

- Người lớn hỏi phải trả lời, chạy trốn là phải ăn đòn đấy.

Đám bé gái bị dọa sợ, run lẩy bẩy lùi về phía sau.

- Ôi trời, chạy cái gì chứ.

Mấy người Quách Tuyết Hoa đuổi theo, khom người tiếp tục hỏi:

- Em gái, nhanh nói đi, người nào bảo mấy đứa đến bán bánh Trung thu?

Lần này Dương Phá Quân cũng có vài phần hiếu kỳ mà chạy tới, đối với tìm đám người xấu, hiển nhiên so với thông cảm với bé gái thì có hứng thú hơn.

- Cháu... Chúng cháu không biết.

Cô bé đen đen đi đầu nói.

- Sao có thể không biết chứ, không cần sợ, nói cho cô, sẽ không có chuyện gì đâu.

Quách Tuyết Hoa nhẫn nại hỏi.

- Chúng cháu thật sự không biết...

Một cô bé khác khóc lóc thảm thiết nói.

Dương Thần híp híp mắt, cúi đầu nói:

- Thế này đi, nếu như mấy đứa nói ra, bọn ta sẽ mua tất cả chỗ bánh Trung Thu, thế nào?

Mấy cô bé vừa nghe, lập tức có dáng vẻ động lòng, nhưng rất nhanh giống như nghĩ tới cái gì đó, nhanh chóng liên tục lắc đầu.

Sắc mặt Dương Thần nghiêm lại, nói:

- Nếu như mấy đứa không nói, thế thì hôm nay chú không để mấy đứa về. Cô bé, chú mua phải bánh Trung thu kém chất lượng, quá hạn sử dụng, nếu đợi chú báo cảnh sát, chú cảnh sát sẽ đến bắt mấy đứa đấy.

- Chú cảnh sát?!

Mấy cô bé quả nhiên sợ rồi, mở lớn đôi mắt ngập nước, tràn đầy vẻ mặt khổ sở.

- Đúng thế.

Dương Thần tiếp tục diễn vai ông chú xấu xa.

- Mấy đứa phải biết rằng, bị chú cảnh sát bắt được thì phải ngồi tù đấy, ngồi tù có hiểu không? Chính là bị nhốt lại, không được ăn cơm còn bị đánh nữa...

Cô bé bị dọa sợ, đến khóc cũng quên luôn, chỉ có thể ở đó nghẹn ngào.

Lâm Nhược Khê không nhẫn tâm, ngăn Dương Thần, dịu dàng cười nói:

- Em gái, đừng sợ, chỉ cần nói cho bọn chị là ai bảo các em bán bánh Trung thu thì không có chuyện gì rồi, chị bảo đảm với các em, ngoắc tay được không nào?

Cô bé ngăm đen dường như bị thiện ý của Lâm Nhược Khê cảm hóa, nỉ non nói:

- Thế nhưng... Thế nhưng nếu như nói rồi... sẽ bị đánh.

- Bị đánh!?

Sắc mặt của Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê đều nghiêm túc, quả nhiên có tên vô lại giở trò quỷ ở sau lưng.

Những phần tử bất hảo sử dụng trẻ em để kiếm tiền chỉ thấy trên báo chí, không ngờ không nay đã gặp phải rồi.

Là người mở cô nhi viện làm từ thiện, bản thân đương nhiên cực kỳ yêu quý trẻ em, Quách Tuyết Hoa đương nhiên vô cùng căm ghét loại chuyện này.

Dương Thần nghe đến đó, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, tiến lên trên, túm lấy cánh tay gầy guộc của cô bé da đen ấy.

- Đứng! Dương Thần, con đừng đánh! Để bé từ từ nói.

Quách Tuyết Hoa sợ Dương Thần chờ không nổi, vội vàng khuyên can.

Vẻ mặt của cô bé cũng sợ hãi, nép người lùi về phía sau.

Dương Thần không nói gì cười nói:

- Con đến nổi động tay động chân với trẻ em sao, mẹ cũng quá xem thường con rồi.

- Thế con định...

Quách Tuyết Hoa có chút xấu hổ, cũng là nóng ruột.

Dương Thần không nói hai lời, giơ tay vén áo của cô bé lên, lộ ra cánh tay gầy như que trúc bên trong.

- Đây là sao!?

Hốc mắt của Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê trong thoáng chốc đỏ lên, thậm chí không đành lòng nhìn.

Chỉ nhìn thấy, trên cánh tay của cô bé, chính là những vết thương mới có cũ có, nhìn thấy mà giật mình! Có vết thương vì da thịt bị rách ra, không được chữa trị kịp thời, đã để lại những vết sẹo.

- Sao có thể có người ác độc như vậy?! Đây vẫn là trẻ nhỏ mà!

- Em gái, có phải do đám người ép các em bán bánh Trung thu đánh phải không?

Lâm Nhược Khê miễn cưỡng cười hỏi.

Cô bé dường như không hiểu tại sao người phụ nữ trước mắt lại nhìn như có vẻ sắp khóc, chất phác gật đầu.

- Không được, chúng ta không thể nhìn mà không quản được, mẹ muốn

xem xem là đám cầm thú điên rồ nào!

Quách Tuyết Hoa hùng hổ nói với Dương Thần:

- Con à, chúng ta không về nữa, nhất định phải qua xem, điều tra xong chuyện này.

Dương Thần đương nhiên không có ý kiến, trên thực tế, nhìn cô bé bị đánh thành như vậy, trong lòng bùi ngùi gấp hàng vạn hàng nghìn lần so với bất kì ai.

- Cô bé, đưa bọn chú đi tìm đám người sai bọn cháu bán bánh Trung thu, cứ việc yên tâm có bọn chú đây, bọn họ tuyệt đối không thể đánh các cháu, nhưng nếu như bọn cháu không đưa bọn chú đi, bọn chú sẽ thực sự gọi chú cảnh sát đấy.

Dương Thần cười nói.

Cô bé da đen không có cách nào khác, liếc mắt với mấy cô bé khác, chỉ đành ngoan ngoan gật đầu, nhưng có thể nhìn ra, trong đôi mắt đen lúng liếng tràn đầy lo lắng.

Bởi vì sắc trời sắp tối, lại là biển người trên đường lớn, cũng không ai chú ý đám người Dương Thần đi dưới sự dẫn đường rẽ dọc rẽ ngang của mấy cô bé.

Chờ đi qua mấy con đường, dần dần rời khỏi phố xá đông đúc, đi tới một con phố cổ tương đối thanh tĩnh.

Chỉ chốc lát sau, mấy cô bé liền dừng lại dưới một căn nhà cũ hai tầng, chỉ chỉ cánh cửa sắt cũ kĩ rêu phong.

- Các cô các chú ấy ở trong này.

Cô bé nói.

Quách Tuyết Hoa nhíu mày, nhìn xung quanh chỗ nào cũng là rác rưởi và nước cống bắn tũn.

- Môi trường ở đây quá kém, sao cũng không có người quản lý chứ.

Dương Thần tiến lên trước, mở cửa sắt ra, cảnh tượng bên trong trong thoáng chốc khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Chỉ nhìn thấy, trong một cái sân trước căn nhà không lớn, chất đầy đủ loại thùng giấy, túi plastic, và một loạt dải plastic lộn xộn.

Mà bảy tám cậu bé, nhìn cũng tầm tuổi mấy cô bé, gầy gò nhỏ bé, đang ngồi trên một hàng ghế, mỗi bé đều đang phải làm việc.

Có cậu bé phụ trách rút túi plastic phế liệu ra để sắp xếp, có cậu có lại phân loại từng loại túi plastic, còn có cậu bé phụ trách dùng dùng kéo cắt đáy thùng các-tông ra.

Nếu như nhóm này không phải là những cậu bé khoảng bảy tám tuổi, họ còn thực sự cho rằng đã đến một xưởng gia công phế liệu nhỏ!

Lúc cửa lớn bị mở ra, mấy bé trai đều hiếu kì mà ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy cô bé, khuôn mặt ngây dại lộ ra vài phần nghi hoặc.

- Tiểu Giai, các cậu bán xong rồi à?

Một cậu bé tóc rối hỏi.

Cô bé da đen ấy chen vào cửa, lắc đầu nhỏ giọng nói:

- Không... Gặp phải chút chuyện.

- Á, thế nhanh đi bán đi! Nếu không thì tối nay không có cơm ăn đâu!

Cậu bé rất lo lắng.

Cô bé tên Tiểu Giai khó xử quay đầu lại, nhìn mấy người Dương Thần, không biết giải thích như thế nào.

Quách Tuyết Hoa đi vào trong sân nhìn ngó xung quanh một chút, không hiểu nói:

- Đây là chuyện gì vậy, sao có thể có nhiều trẻ con làm việc ở đây vậy!?

- Hừ.

Dương Phá Quân hừ lạnh nói:

- Còn phải đoán sao, đây không phải là lao động trẻ em à?

Sắc mặt của Dương Phá Quân rất khó coi, dù sao cảnh này thực sự khiến người ta lo lắng.

Đúng lúc này, tiếng la hét như phá vỡ cổ họng từ căn phòng bên trong truyền ra.

- Đứa nào! Âm âm ỉ ỉ thế!

Chỉ nhìn thấy một người phụ nữ vóc người phát tướng, tóc vắn, đánh son môi, nhìn ước chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc mặc áo hoa lông đi ra, một tay nắm hạt dưa, còn thuận miệng nhỏ vỏ hạt dưa ra.

Đợi đến khi thấy đám người Dương Thần không quen biết, sắc mặt ả ta nhất thời không tốt:

- Mấy người là ai!? Đến đây làm gì!?

Quách Tuyết Hoa lạnh giọng hỏi:

- Cô chính là người ép buộc đám trẻ này làm lao động trẻ em? Cô có biết là phạm tội hay không?

Ả béo đánh giá Quách Tuyết Hoa mấy cái, sau khi liếc Dương Thần, Lâm Nhược Khê và Dương Phá Quân, châm chọc cười nói:

- Ôi, tôi là ai ư, đến làm người lương thiện sao? Hừ, loại không biết trời cao đất dày các người, bà đây thấy nhiều rồi, biết điều thì rút cho bà! Nếu không lát nữa đi không được thì đừng trách thủ đoạn của bà ác!

- Cô... Cô nói cái gì!?

Quách Tuyết Hoa tức giận vô cùng, bà đương nhiên dùng lý để đấu tranh, nhưng gặp phải loại đàn bà chanh chua này, nào có thể phân rõ phải trái chứ?

Dương Thần thấy mẹ nói không xong, sờ sờ trán, đang muốn nói lại nghe thấy ả béo bắt đầu dạy dỗ mấy cô bé.

- Oát con, cho chúng mày ăn uống còn không đủ, hôm nay còn dám dẫn người đến xúi quẩy bà!? Bà thấy mấy đứa chúng mày ngứa da rồi đấy!?

Ả béo tiện tay cầm một cái chổi tre ở cửa, hùng hổ hướng về phía mấy cô bé ở phía cửa!

Đám mây cô bé Tiểu Giai sợ đến mức chân mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống, ôm đầu, túi bánh Trung thu vút trên mặt đất, giống như chuẩn bị chịu đòn.

Nhìn thấy dáng vẻ đánh mắng như vậy, đừng nói đến hai người phụ nữ Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê, trong lòng Dương Thần cũng thất lại!

Đây là bị đánh tàn nhẫn không ít lần mới biến thành bản năng đến trốn cũng không dám như vậy!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1041

Lầu Son, Rượu Thịt Thối

Dương Thần tất nhiên không để mụ béo rat ay, nhanh như chớp tiến lên phía trước, bắt lấy cán chổi, hung hăng dùng chổi hất ngược về phía mặt mụ béo.

- Ai da!

Mụ béo hét lên một tiếng, cái chổi đó là chổi tre rỗng ruột, đánh thực sự rất đau.

Lão đảo ngã xuống đất, mụ bung mặt đã rát lên không còn cảm giác gì, choáng váng đứng dậy, chỉ vào Dương Thần hét to.

- Người đâu mau tới đây! Lão nương bị người ta đánh, các người mau đến đây!!

Từ trong phòng mấy người cả nam cả nữ vọt ra, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, tất nhiên đều biết có chuyện gì không ổn rồi.

Thoáng cái, trong phóng chạy ra ba người đàn ông khuôn mặt tục tằn, thân hình cao lớn, và một người đàn bà trung niên trang điểm ăn mặc lòe loẹt.

- Chị Hoa! Chị sao rồi! Mấy người này là sao đây?!

Một gã mặt dày râu hời.

Mụ béo bung mặt khóc lóc nói:

- Mấy con nha đầu thói Tiểu Giai! Không chịu làm việc chăm chỉ, lại đưa đến cho ta đám người chết tiệt này... nói là ta dùng lao động trẻ em, lão nương muốn dạy dỗ chúng nó, lại bị đám người này đánh!

- Mẹ nó! Không muốn sống hả, cho chúng nó một trận!

Gã đàn ông cao to hét lên một tiếng, cùng hai gã kia vọt lên về phía Dương Thần!

Nhưng đối phó với mấy gã lỗ mãng này đâu cần tốn công sức, Dương Thần tiện tay cầm cái chổi đập ba bốn nhát vào phía kheo chân bọn người kia, cả ba đều kêu lên ngã nhào xuống đất!

Dương Thần vứt cái chổi qua một bên, tiến đến nắm cổ áo gã cao to, nhấc bổng cả người gã lên.

Tên kia chỉ thấy hai chân bị nhấc khỏi mặt đất, toát mồ hôi lạnh, gã nặng gần 100 cân, sao lại dễ dàng bị tóm cổ lên như vậy?!

- Đại... đại ca tha mạng ạ! Tha mạng ạ!

Đám mấy cô bé Tiểu Giai đứng phía sau thấy Dương Thần một mình lại đánh ngã cả đám người, cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt lấp lánh tia sáng.

Mấy cậu nhóc cũng đã sớm ngừng công việc, mặt mũi căng thẳng xem chuyện đang xảy ra.

Nhưng lúc đó người đàn bà trang điểm lòe loẹt lại lén lút ấn nút trong điện thoại di động, lén gửi đi tin gì đó.

- Câm miệng!

Dương Thần có chút không nhìn được, tiện tay vứt gã kia ra đất, gã nãy người, lăn lông lốc lại, không dám xông lên nữa.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Kêu la cái gì, tao hỏi bọn mày, mấy đứa trẻ này là ở đâu ra?

Lúc này đến mục béo gọi là chị Hoa cũng biết Dương Thần không dễ đụng vào, im lặng lùi ra xa, mới đáp:

- Người anh em này... anh đừng hiểu lầm, chúng tôi... chúng tôi thật sự không phải người xấu...

- Ha!

Dương Phá Quân bực mình nói:

- Chúng mày còn có mặt mũi nói không phải là người xấu, chẳng lẽ mấy đứa trẻ này tự nguyện ở đây làm mấy việc kia?

Dương Phá Quân dù sao cũng nhiều năm làm tổng tư lệnh, dáng vẻ vô cùng uy nghiêm, khiến đám người kia da đầu tê dại.

- Vị đại gia này, chúng tôi thật không phải người xấu... Mấy đứa nhóc này đều có cha mẹ, là cha mẹ chúng gửi chúng đến chỗ tôi, mấy việc chúng nó làm đều là do cha mẹ chúng nó muốn vậy, chúng tôi chỉ là trông con hộ người ta thôi...

Chị Hoa kia oan ức nói.

- Sao có thể được! Làm gì có cha mẹ nào để con mình ra ngoài bán bánh trung thu hết hạn, còn ở đây nhốt túi ni lông!? Chúng mày còn đánh đập tàn nhẫn đám trẻ, những vết thương trên tay chúng bọn ta đã nhìn thấy rồi!

Quách Tuyết Hoa tức giận trừng mắt nói.

Mấy người nam nữ kia mặt lộ vẻ khổ sở, đám trẻ tụ tập phía sau lại không nói lời nào.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng xe phanh gấp.

Hai chiếc xe dừng ở bên ngoài, hai bên xe dán chữ “Bảo an”!

Rất nhanh chóng, từ trên hai chiếc xe chạy đến năm sáu gã bảo an khu vực mặc đồng phục, trong tay còn mang côn điện, sắc mặt hung ác.

Một gã đầu bóng lưỡng đi trước, con mắt nhỏ tí như kẻ trộm, nhìn lướt qua đám Dương Thần, không khỏi dừng mắt lại ở Lâm Nhược Khê, ánh mắt lộ vẻ tham lam.

- Thế nào? Nghe nói có người đến phá quấy dân lành hả?!

Gã bảo an đầu bóng hỏi, giọng the thé.

- Ông xã! Cứu với!

Người đàn bà ăn mặc lòe loẹt đột nhiên lao ra, ôm lấy cánh tay tên bảo an

đầu bóng, chỉ vào đám Dương Thần gắt:

- Chính là mấy người này, xông tới đây đánh mấy người chị Hoa, còn nói họ thuê lao động trẻ em!

Gac đầu bóng cười nham hiểm nói:

- Các người thật to gan, tự cho mình là cái gì chứ? Loại trái pháp luật này mà cũng dám há miệng nói bậy? Các người là làm rối loạn trị an, xâm nhập gia cư bất hợp pháp!

Dương Thần rút cuộc đã nhìn ra, chả trách bọn chúng to gan lớn mật vậy, thì ra sau lưng có kẻ “làm quan” chống đỡ!

Quách Tuyết Hoa và Dương Phá Quân liếc mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ oán giận, bọn họ so với Dương Thần, lớn lên ở Yên Kinh, nhìn thấy Yên Kinh xuất hiện loại người chướng mắt vậy, khó tránh khỏi phần nộ vô cùng.

Lâm Nhược Khê tuy rằng tức giận đến mức mặt lạnh như băng hàn thấu xương, nhưng lúc này cũng không giúp được gì, đứng sau lưng Dương Thần chỉ lạnh lùng nhìn.

- Mấy người bảo an các người, đúng là nhúng tay nhiều việc quá, đến những việc lừa bán trẻ em, thuê lao động trẻ em, mà còn hùng hồn thế, chẳng lẽ ở thành Yên Kinh này các người là lớn nhất rồi?

- Ha ha.

Tên đầu bóng cười gian nói:

- Các người là người ben ngoài đến hả? Khuyên các người một câu, không nên xen vào việc của người khác, trong một mẫu đất ở đây, Lưu Việt ta là lớn nhất!

- Thì ra mày tên là Lưu Việt, sao không tên là Sinh Non đi, hà hà, mẹ mày sinh ra mày đúng là sai lầm.

Dương Thần nghiêm trang lắc đầu nói.

- Tiểu tử thôi, muốn chết phải không?! Nói cho người biết, xem các người sợ hãi, tự cho là đọc chút sách vở là có thể đàm pháp luật, bố nói cho mà biết, ngày hôm nay có phải ra tòa bố đây cũng không sợ!

Mấy đứa nhóc này là cha mẹ chúng gửi ở đây, bọn mày có làm loạn gì cũng không can hệ đến tao!

Việc chị Hoa làm đều do cha mẹ mấy đứa nhỏ này ký tên đồng ý, nếu nói chịu trách nhiệm cũng là tại cha mẹ chúng nó, bọn tao chẳng sao cả!

Lưu Việt đắc ý nói to.

Lúc này nghe “chị Hoa” nói mấy đứa trẻ này không phải là bị lừa bán, bọn Dương Thần còn không tin, lúc này Lưu Việt lại nói vậy, đám người Dương Thần lại càng buồn bực.

Quách Tuyết Hoa nhíu mày nói:

- Các người đùa gì vậy, mấy đứa trẻ này cùng lắm mới bảy, tám tuổi, đang tuổi phải đi học tiểu học, sao cha mẹ chúng lại mặc kệ chúng đến đây làm việc được!

- Tin hay không tùy các người! Dù sao chuyện ngày hôm nay, các người rút đi là hay nhất, nếu muốn ương bướng đối đầu với ta, mấy an hem chúng ta cũng không phải ngồi không, sẽ bắt mấy người ra tòa, ngồi tù rồi có bị đánh chết cũng không ai dám nói gì!

Lưu Việt mắt càng lộ ra tia ác độc.

- Thật to gan, Dương Phá Quân ta không tin, giờ đến bọn bảo an vốn cũng chẳng phải nhân viên công vụ còn dám làm chuyện tày trời!

Dương Phá Quân đã tức giận vô cùng, dù sao cũng tòng quân nhiều, lúc này lửa giận bốc lên, đôi mắt một đám ác bá, sao có thể nhìn được!?

Vừa hô to, lắc mình một cái, Dương Phá Quân đã đá vào ngực Lưu Việt một cước!

Tuy cũng không phải cao thủ gì, nhưng dù sao cũng đã luyện rèn qua, cho dù lâu nay không động thủ, một cước của Dương Phá Quân cũng khiến Lưu Việt choáng váng lão đảo ngã xuống.

- Đại ca! Anh không sao chứ?

Lưu Việt ôm ngực, hỏn hển nói:

- Còn đứng đó! Xông lên đánh chết nó!

Mấy tên bảo an lúc đó mới lấy lại tinh thần, cầm côn điện vây lấy Dương Phá Quân.

Dương Phá Quân một lúc đối phó với bốn, năm người, còn phải né côn điện, nhất thời có chút vẻ miễn cưỡng.

Quách Tuyết Hoa sốt ruột, lắc lắc vai Dương Thần:

- Con trai đừng đứng ngây ra đó, mau đi giúp bố đi!

Dương Thần không ngờ Dương Phá Quân lại có lúc hiệp nghĩa, lại còn vì đám trẻ này mà đánh nhau với bọn bảo an... Nghe thấy Quách Tuyết Hoa nói, không khỏi cười cười:

- Mẹ yên tâm, có con ở đây sẽ không gặp chuyện gì đâu, con mà giúp, ông ấy lại trách con lắm chuyện ấy chứ!

- Ai! Nói hai người là bố con thật đúng mà! Đều chết vì sĩ diện!

Quách Tuyết Hoa tức giận mắg.

Đúng lúc này, Dương Phá Quân đang đánh nhau, đột nhiên cánh tay lúc trước đánh với Dương Thần bị thương nặng còn chưa hồi phục đau nhức một trận!

Vừa hơi ngừng lại, mấy cái côn điện đã nện xuống phía trán ông ta.

Dương Thần cũng phản ứng rất nhanh nhạy, lúc côn điện sắp đánh trúng Dương Phá Quân, hấn trực tiếp vươn tay đỡ hết đám côn.

Mấy cái côn điện đập trúng cánh tay Dương Thần, tất nhiên chẳng gây thương tích gì.

Dương Thần không nói gì, giật một cây côn, hung hăng đập cho đám bảo an kia một trận!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1042

Chết Cống Vì Lạnh Trên Đường.

"Bang bang bang bang".

Đánh một nhát chuẩn luôn, tát cho mấy tên kia vài phát, làm cho hàm răng của những tên quân thành này bị rơi lả tả.

Dương Phá Quân kinh hãi toát mồ hôi lạnh. Nhiều năm ông chưa động chân động tay, lại vừa mới hồi phục sau chấn thương nên suýt nữa đã gặp thêm tai họa.

Sau khi định thần, nhìn thấy Dương Thần đã dẹp gọn tất cả những tên này, trên trong lòng cũng có chút khúc mắc, nhưng cũng quá may mắn rồi.

Đương nhiên phải cảm ơn hẳn là điều không thể, tay của mình chẳng phải bị Dương Thần làm cho bị thương hay sao?

Cũng may Dương Thần cũng không trông mong Dương Phá Quân sẽ thể hiện sự cảm kích gì với mình, chỉ không muốn cho Quách Tuyết Hoa khó xử mà thôi.

Lưu Việt mở mắt trừng trừng nhìn tay của mình bị Dương Thần dễ dàng vặn lại, miệng đầy máu, ngã xuống đất không dậy nổi, suýt nữa thì bị dọa cho tiểu ra quần.

Đám người chị Hoa đương nhiên là hết sức nhát gan, sớm đã chạy đến một góc nhỏ ở xa xa trốn trong đó.

Còn đám trẻ con nhìn thấy Dương Thần không ngờ đánh bại được nhiều người như vậy, chỉ là xuất phát từ bản tính của trẻ con, lòng đầy sự ngưỡng mộ.

Dương Thần cầm que điện hướng vào cầm Lưu Việt nói:

- Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tốt nhất là nói đầy đủ cho tao biết không thiếu chữ nào, nói rõ ràng mạch lạc, thật hay giả đương nhiên là bọn tao có cách để kiểm tra. Nếu như mày dám nói dối nửa câu thì bây giờ tao sẽ đập vỡ đầu mày. Tao tin mày là đầu xỏ ở nơi này, nhưng tao càng tin tưởng rằng mày sẽ không lấy cái mạng chó của mày ra làm trò đùa.

Nói rồi, Dương Thần cầm que điện dí dí vài phát vào cái đầu trọc của Lưu Việt.

Lưu Việt rõ ràng cảm nhận thấy được, cả người của Dương Thần phát ra một loại hàn khí giống như là nọc ong, đang lưu chuyển loạn trong người.

- Tôi...tôi nói...tôi nói hết...

Quả đầu trọc của tên này toát đầy mồ hôi, Lưu Việt bắt đầu kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây.

Hóa ra, cha mẹ của những đứa trẻ này đều là những người nông dân từ

nơi khác đến.

Vì ở một thành phố lớn như Yên Kinh thì những người nông dân này căn bản là không có việc làm gì gọi là cố định, kết hôn rồi sinh con, con cái cũng không có hộ khẩu, thậm chí còn không có nơi tạm trú nào để khi mang thai còn sinh nở.

Căn bản là không có tiền, không có nhà, ăn cơm thôi cũng là một vấn đề, thì làm gì có khả năng mà nuôi dưỡng mấy đứa trẻ này chứ? Chứ đừng nói là còn cho chúng đi học.

Mặc dù nói là có nhà trẻ cho những đứa trẻ không có hộ khẩu mà vẫn được học, nhưng ai sẽ cung cấp tiền để học đây? Còn về việc những trường như trường Tiểu học Hi Vọng thì cũng không có ai có thể đảm đương được.

Không ít những bậc cha mẹ cuối cùng cũng rơi vào bế tắc, liền để những đứa trẻ mới hiểu chút chuyện đời này ở bên này.

Những cư dân ở đây đa phần biết cách sống đơn giản, cũng biết làm một số nghề để sinh sống.

Ví dụ như bán bánh trung thu đã quá hạn, có khi còn bán cả quần áo và đồ dùng hàng ngày chất lượng thấp, rồi còn bán cả những đồ vật không có nguồn gốc trong sạch nữa.

Còn về những thứ như túi bóng nilông, túi giấy... sẽ được đưa về xưởng ở gần đó để xử lý, làm những thứ này cũng đơn giản nên giao nó cho những đứa trẻ này.

Được coi là tiền bồi dưỡng khi những đứa trẻ này đi làm công, thì những bậc cha mẹ sẽ có được một món tiền, những đứa trẻ này cũng có thể ở đây ăn uống ngủ nghỉ, dù sao thì cũng có thể sống được.

Đương nhiên đã là những kẻ được cứu sống trở lại, thì những đứa trẻ này giống như đã bán thân, muốn đánh muốn chửi thì tùy những người như chị Hoa đây.

Có thể nói đôi bên cùng có lợi, nhưng những đứa trẻ này đều là những kẻ phải chịu thiệt.

Không chỉ là một gia đình, mà mười mấy hộ gia đình xung quanh cũng có những công nhân trẻ con này, có thể nói không đáng trách được sao?

Là những người chủ quản nơi này như Lưu Việt, đương nhiên với những việc ở đây, từ buôn bán đến việc sinh sống của những cư dân này đều do tên này quản lý.

Sau khi nghe xong Lưu Việt nói, Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê đã khóc sụt sùi.

Nhìn những đứa trẻ xanh xao vàng vọt này, lại nhìn những đồ nhựa khó ngửi rải đầy sân, thứ này và thuốc độc hại những đứa trẻ này thì có khác gì nhau chứ.

- Các anh các chị, đây thực sự không phải là lỗi của chúng tôi. Nếu như không có chúng tôi thì những người nông dân ngoại đạo kia còn có thể sống

đến bây giờ không. Mặc dù bây giờ bọn họ có chịu chút âm ức thì nói cho cùng cũng còn tốt hơn những đứa trẻ được sinh ra mà lại bị lén lút bỏ rơi đến chết.

Lưu Việt lớn tiếng nói.

- Câm miệng!

Quách Tuyết Hoa không nhìn được, mắt đỏ ngầu, nước mắt vẫn rơi, nói:

- Những việc táng tận lương tâm như vậy mà các người còn dám nói ra à!

- Chị gì ơi. Đây không phải là lỗi của chúng tôi, chúng tôi không làm những việc đó...

Lưu Việt khóc lóc cầu xin.

- Lại còn dám thốt mấy lời nói vô ích đó từ cái mồm thôi của mày nữa à?

Dương Thần lạnh lùng nói.

Lưu Việt vừa nghe xong, nhất thời ngậm miệng lại, không dám lên tiếng.

Lâm Nhược Khê lau khôe mắt, đi đến trước mặt của một đứa bé gái tên Tiểu Giai, ngồi xổm xuống, nắm lấy tay đứa bé, vén vén tay áo của đứa trẻ lên.

Nhìn thấy những vết đáng bầm dập đầy mình mày này, Lâm Nhược Khê mỉm cười hỏi:

- Em là Tiểu Giai đúng không?

- Vâng.

Tiểu Giai gật đầu.

- Có phải bình thường em vẫn bị đánh, đúng không? Bọn họ đánh các em ở chỗ nào, nói cho chị biết. Yên tâm đi, có anh này ở đây, không cần phải sợ hãi.

Tiểu Giai nhìn đám người của chị Hoa đang sợ sệt, lại nhìn Dương Thần vẻ mặt đang ung dung, lấy hết dũng khí, bỗng nhiên vén chiếc áo của mình lên, xoay người sang bên cạnh...

Chỉ thấy trên lưng đứa bé này toàn vết tích của sự đánh đập khiến người khác phải giật mình, thậm chí còn có vết máu còn chưa liền.

Tiểu Giai hạ áo xuống, xoay người lại:

- Nếu như không thể bán hết những đồ này, hoặc là làm không xong thì không thể ăn cơm, mà sẽ bị đánh...

- Đồ cặn bã...Đồ cặn bã...

Dương Phá Quân không nhìn được, nhìn những người kia chửi bới:

- Không thể ngờ được ở Yên Kinh lại có những chỗ như vậy. Nếu như đây là chỗ khác chẳng phải càng tồi tệ hơn sao?

Quách Tuyết Hoa đầy vẻ ưu tư, chán nản nói:

- Tôi làm việc thiện bao nhiêu năm như vậy, mở bao nhiêu cô nhi viện như vậy, không ngờ ngay cả quê hương của mình cũng không hiểu hết.

Lâm Nhược Khê vẫn im lặng, nắm lấy tay của Tiểu Giai, thấp giọng nói:

- Bị đánh nhiều như vậy, lại bị đối xử tàn nhẫn như vậy, nhất định Tiểu

Giai sẽ rất đau...

Nhưng Tiểu Giai lại lắc đầu, vui vẻ trả lời:

- Không đau, chỉ chút xiu xiu thôi, chủ yếu là không được ăn cơm, như vậy rất đói.

- Lại còn chảy máu nữa, còn nói là không đau...

- Thực sự không đau...

Tiểu Giai cúi đầu.

Dương Thần ở bên thở dài, nói:

- Nhược Khê, đứa trẻ này nói thật đấy, đứa bé thực sự không biết đau...

- Là sao?

Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa tò mò quay lại nhìn.

Ánh mắt Dương Thần có chút phức tạp, mang theo vài sự thâm trầm.

- Nếu như mỗi ngày đều bị đánh như vậy, mỗi lần đều bị đánh đau như vậy...Cứ đánh cứ đánh thì mỗi ngày sẽ quen dần, đương nhiên sẽ không cảm thấy đau nữa. Cũng giống như ăn cơm và ngủ nghỉ, thì việc bị đánh đã trở thành một thói quen hằng ngày, thì còn có gì đặc biệt chứ.

Nói rồi Dương Thần tự cười giễu, bản thân chẳng phải đã từng bị như vậy sao? Da tróc thịt bong? Ký ức đó, nếu như không gặp phải chuyện như thế này thì thực sự sẽ không muốn nhớ lại.

Trước mắt dường như đang quay trở về thời kỳ bị thí nghiệm dưới băng tuyết ở Siberia, một đứa trẻ gầy yếu bị đánh đến nỗi phải cố ngoi mình dậy để sống tiếp.

Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa, cùng với Dương Phá Quân đều hiểu được, những lời của Dương Thần đều là những kinh nghiệm của bản thân hắn.

Nghe những lời như vậy, người xúc động lớn nhất chính là Quách Tuyết Hoa, giống như một cái lôi điện đánh thẳng vào tim bà, toàn thân run lên, khóc không thành tiếng.

- Dương Thần...Đều là do mẹ không tốt.

Lâm Nhược Khê cắn chặt môi, nhưng lại không dám nhìn khuôn mặt tươi cười kia của Dương Thần.

Dương Phá Quân ở bên lẳng lẳng nhìn Dương Thần tự giễu, không biết đã nắm chặt nắm đấm trong tay từ lúc nào, nhìn những đứa trẻ hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang diễn ra này, trong mắt tràn đầy sự thương xót.

Dương Thần đột nhiên ý thức được những lời vừa nói đã khiến cho mẹ và vợ cảm thấy đau lòng, vội vàng cười nói:

- Các người khóc cái gì, lúc này con không phải rất tốt sao, ngâm đắng nuốt cay, mới thành người được, những chuyện cũ không nhắc đến nữa. Nếu như không có những người bị đánh như chó như vậy thì trong những ngày tháng sau này làm sao có thể đánh những kẻ khác giống như chó mà cũng không biết được như vậy?

- Đứa trẻ này, việc này mà cũng lòi ra để nói đùa được sao?

Quách Tuyệt Hoa lau nước mắt nói.

Dương Thân lắc đầu cười cười, quay lưng ngược lại, sờ sờ đầu của đứa bé trai ở bên cạnh, chính là đứa trẻ nói chuyện với Tiểu Giai.

- Em tên là gì?

- Em...em tên là Lục Tử.

Đứa bé trai nhỏ giọng trả lời.

Dương Thân gật gật đầu, nháy mắt với đứa bé trai:

- Lục Tử, bị đánh thì không cần vội, không có cơm ăn cũng không cần phải vội, nhưng nhất định không được từ bỏ quyết tâm phải đánh lại! Đợi sau này em lớn rồi, có sức mạnh rồi, phải đánh lại ác liệt cho anh. Hôm nay ai ức hiếp em thì ngày mai bọn họ sẽ bị em ức hiếp lại.

Khi anh còn bé cũng bị đánh nhiều như vậy, những người đó ỷ vào việc lớn hơn anh, khỏe hơn anh, ngày ngày đánh anh, lại còn giật bát cơm của anh. Nhưng sau khi anh lớn rồi, bọn họ hoàn toàn bị anh đánh cho đến nỗi cơm cũng không ăn được. Em phải nhớ rõ, đàn ông chỉ cần sống được thì mãi mãi sẽ không được nhận thua.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1043

Có Lúc Cũng Cảm Thấy Chán Nản.

Dù sao Lục Tử cũng còn nhỏ, cho dù lắng nghe rất chăm chú, nhưng dường như không hiểu cái gì, chớp mắt hỏi:

- Anh à, anh cũng có lúc bị người khác đánh sao?

Dương Thần gật đầu khẳng định.

Lục Tử và những đứa trẻ trai xung quanh đều sáng mắt lên, dường như càng tràn trề hi vọng, đương nhiên là đang mong chờ sau khi mình lớn lên, cũng muốn giống như Dương Thần đòi lại sự uất ức mà chúng phải chịu.

Lâm Nhược Khê nhìn người chồng của mình đang cổ vũ bọn nhỏ, nhưng lại cảm thấy xúc động. Nếu như không phải vì nhiều người nhìn ở bên cạnh như vậy, thì thậm chí cô còn không nhìn được mà xông lên trước ôm lấy người đàn ông kia.

- Tuyết Hoa, bà xem làm thế nào đây?

Sau khi Dương Phá Quân định thần lại, suy nghĩ xem giải quyết như thế nào.

Quách Tuyết Hoa lau nước mắt, nói:

- Những kẻ này tuyệt đối không thể bỏ qua, phải thẩm vấn một cách nghiêm ngặt, sau đó sẽ dựa theo pháp luật để có hình phạt thích đáng.

Đám người quản thành Lưu Việt vừa nghe thấy như vậy thì toát mồ hôi lạnh, bàng hoàng vô cùng.

Nghe giọng điệu này, sao mà giống với cảnh sát như vậy?

- Chị...Chị gì ơi. Xin tha mạng, chúng tôi không phải giết người phóng hỏa. Sự việc ngày hôm nay cũng không phải chúng tôi một mình có thể làm được.

Lưu Việt khóc lóc cầu xin.

Quách Tuyết Hoa hừ lạnh nói:

- Yên tâm đi, những kẻ mà làm những việc táng tận lương tâm như vậy sẽ bị bắt hết.

Nói rồi, chuyển hướng sang Lâm Nhược Khê nói:

- Nhược Khê, mẹ còn nhớ dưới Tập đoàn Quốc Tế Ngọc Lôi của con cũng có một số người làm trong phòng tiện truyền thông đúng không?

Lâm Nhược Khê nhận ra cái gì đó, gật đầu nói rằng:

- Mẹ, mẹ muốn để cho giới truyền thông biết việc này sao?

- Đúng vậy.

Quách Tuyết Hoa nói:

- Nhà họ Dương chúng ta mặc dù có quyền lực, nhưng dù sao về phương

diện pháp luật chúng ta không thể hoàn toàn nhúng tay vào được, mẹ muốn khiến cho những tên này phải bị trừng trị đích đáng, nhanh chóng tìm con đường sống cho những đứa trẻ này và cha mẹ của chúng, dựa vào pháp luật là cách lựa chọn hay nhất. Để cho giới truyền thông đăng những tin này thì những tên này mới sốt ruột xử lý, nếu không thì không biết đến lúc nào thì chúng mới thôi.

Lâm Nhược Khê hiểu ý, vâng lời.

Thực ra chuyện này không khó, chỉ là nếu như không có lưng chống đỡ ở phía sau là nhà họ Dương như vậy thì nếu như giới truyền thông của mình mà tự ý đăng tin, không chừng sẽ bị chính phủ sờ tới.

Hôm nay có sự hậu thuẫn vững chắc như vậy, ngược lại có thể thoải mái đăng những thứ không lành mạnh còn tồn tại trong xã hội này.

- Mặc dù chúng ta có thể bỏ tiền để mở những cô nhi viện, trường học, nhưng nói cho cùng sức lực cũng có hạn, cuối cùng vẫn phải dựa vào một hệ thống.

Quách Tuyết Hoa bắt lực thở dài:

- Càng nhìn thấy nhiều cảnh khiến người khác đau lòng như vậy thì càng khó có thể an lòng làm những việc mình làm được.

Nghe thấy tiếng thở dài của Quách Tuyết Hoa, mọi người chỉ có thể im lặng.

Xử lý những tình huống như thế này là sở trường của Quách Tuyết Hoa, gọi những người có trách nhiệm của chính quyền đến, tiến hành lục soát toàn bộ vùng này, quả nhiên phát hiện ra những cảnh ngược đãi trẻ nhỏ một cách nghiêm trọng ở đây.

Vì Quách Tuyết Hoa và Dương Phá Quân đều lớn lên ở Yên Kinh, đương nhiên sẽ quen biết những cán bộ này, mọi người đều hiểu rõ ngọn ngành, đương nhiên đều muốn lấy lòng nhà họ Dương.

Mặc dù nói trải qua biến thế của Dương Công Minh, đã ảnh hưởng đến danh tiếng nhà họ Dương, nhưng sức mạnh lão thụ bàn căn, thâm căn cố đế vẫn không bị ảnh hưởng gì, mọi người sau lưng có thể khinh thường, nhưng trước mắt lại không dám tỏ vẻ gì cả.

Những đứa trẻ như Tiểu Giai và Lục Tử được tập trung lại để đưa đến những nhà phúc lợi viện gần đây nhất. Quách Tuyết Hoa phái người đã lập Tổ chức quỹ từ thiện đưa lương thực cần thiết và liên hệ với cha mẹ của những đứa trẻ này, sắp xếp cho chúng được đến trường học.

Việc này đã quen làm, nhưng để xử lý trọn vẹn thì cũng phải đến đêm.

Chờ đám trẻ nhỏ sau khi lưu luyến không muốn rời kia đi rồi thì Dương Thần mới lái xe trở về nhà họ Dương.

Dương Công Minh sớm đã nhận được điện thoại, nhưng cũng không vội vàng, nhìn thấy mọi người trở về, đương nhiên là sai người đi dọn cơm:

- Tuyết Hoa, con làm rất tốt. Chén rượu này, Dương Công Minh ta mời

đứa con dâu như con một chén.

Quách Tuyết Hoa cười gượng:

- Cha, mặc dù những việc này đã tạm được giải quyết bước đầu nhưng cũng không thể không lo được.

- Nói đi, xem ông già này có giúp gì được cho con không?

Quách Tuyết Hoa phân tích nói:

- Con cảm thấy vấn đề lớn nhất bây giờ vẫn là khoảng cách của sự phân biệt giàu và nghèo quá lớn. Cha mẹ của những đứa trẻ này vào thành phố để có thể kiếm tiền nuôi sống gia đình, nhưng ngay cả những đứa trẻ của mình mà họ còn nuôi không nổi.

Hơn nữa những người ngoại đạo này đến Yên Kinh lại không có hộ khẩu, thân phận cũng không có, con cái của họ càng không có thân phận hợp pháp.

Còn những đứa trẻ sống từ nhỏ đến lớn ở Yên Kinh, có cái ăn, có cái mặc, được đi học, gia đình có xe có nhà... so với những đứa trẻ gặp ở ngoài đường phố Yên Kinh này thì thật khác nhau.

Từ nhỏ đã không thể so sánh được, sau này khi lớn lên, bọn chúng không có học lực, không có thân phận, không có gia cảnh, chẳng phải căn bản là không có đường sống nữa hay sao?

Bây giờ chúng còn nhỏ, chưa hiểu chuyện lắm, sẽ không nghĩ nhiều, nhưng khi chúng lớn lên và hiểu chuyện rồi thì nên làm thế nào đây? Những đứa trẻ này chẳng phải sẽ không có tương lai hay sao?

Dương Công Minh mân mê chén rượu, im lặng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

- Ta có thể cho chúng chỗ để ở, thức ăn để ăn, cũng có thể cho chúng có cơ hội được đi học, nhưng những gì chúng ta giúp được chỉ có hạn. Cả nước có bao nhiêu thành phố lớn như vậy, không chỉ riêng Yên Kinh, mà Trung Hải nhất định cũng có những cảnh tương tự. Con chỉ cần nghĩ đến có rất nhiều nơi mà con chưa được nhìn thấy có những đứa trẻ đang phải chịu uất ức thì trong lòng đã đau đớn lắm rồi.

Quách Tuyết Hoa buông chiếc đĩa xuống, không ăn gì nữa.

Lâm Nhược Khê cắn cắn đầu chiếc đĩa, nói:

- Mẹ nhắc đến như vậy làm con lại nghĩ đến Trình Tú nhà chúng ta, trước kia khi Trình Tú bán hàng ở trên đường, căn bản là cũng không có hi vọng gì. Nhưng những đứa trẻ này còn tốt hơn, nghe Nghiên Nghiên nói, những cô gái bất lương sau khi một khoảng thời gian đã cải tà quy chính. Con cảm thấy lo lắng rằng, nếu như sau này những đứa trẻ này không được xã hội đối xử công bằng thì có làm những việc ngu ngốc không.

Nói vài câu như vậy, không khí bữa cơm tối đột nhiên trầm xuống.

- Bà xã, ăn đùi gà đi, con gà này rất ngon đấy.

Dương Thần bỗng nhiên gấp một miếng đùi gà hằm vào bát của Lâm Nhược Khê và cũng gấp cho mình một miếng.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy người đàn ông ăn uống ngon lành kia mà muốn lườm hắn một cái như trước kia. Khi đau thương như vậy mà vẫn có thể có tâm trạng ăn uống được.

Nhưng buổi chiều sau khi nghe Dương Thần nói những lời như vậy thì lại không cảm thấy thấy tình trạng của Dương Thần đương nhiên chẳng khác gì.

Đây đều là những việc bình thường, đối với Dương Thần mà nói, có bị thương nào trên thế gian này có thể khiến hắn có được cảm xúc sâu đậm nhất.

Có lẽ chỉ có trải qua sự đau khổ tuyệt vọng nhất mới có thể dễ dàng cảm thấy vui vẻ mà đối mặt với bất kỳ chuyện gì.

- Anh không có gì để nói sao, mà ăn uống vui vẻ như vậy?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Dương Thần lúng ta lúng túng nói:

- Anh vừa mới về đến Hoa Hạ chưa đến hai tuần, cho dù anh chỉ biết việc này căn bản là không phải chúng ta nói là có thể thay đổi được, những thứ nhìn thấy thì có thể đi giúp đỡ được, còn những thứ không nhìn thấy thì em cũng chỉ có thể bất lực mà thôi. Những đứa trẻ này chịu không ít đau khổ, nhưng trên thế giới này, những đứa trẻ mà cơm không được ăn, tính mạng không thể giữ được nhiều vô kể, làm sao em có thể quản hết được?

- Ha ha.

Dương Công Minh cười quái dị nói:

- Cách nghĩ của cháu quả thật rộng lớn. Vậy theo như những gì cháu nói thì chúng ta đều đang buồn vô cớ sao?

- Thật có lỗi, nhưng con không có gì để nói cả.

Dương Thần nhìn Quách Tuyết Hoa, cười hì hì nói:

- Nếu không thì như vậy đi. Mẹ, nếu như tiền từ thiện của mẹ thiếu thì đứa con này sẽ cho mẹ mượn tiền, tiền lãi tính ít cũng được.

- Hừ, hiểm thật đấy, còn muốn cả lãi nữa sao?

Quách Tuyết Hoa trừng mắt nhìn đứa con trai, đương nhiên là nói giỡn một chút.

Khi sắp ăn xong, Dương Thần tiến đến bên tai Lâm Nhược Khê nói:

- Bà xã, anh ra ngoài có chút chuyện, có thể phải mượn mới về được, em buồn ngủ thì ngủ trước đi nhé.

Lâm Nhược Khê hơi đắn đo, thản nhiên nói:

- Anh đi tìm mấy cô Thái Ngưng gì đó chứ gì!

Dương Thần sừng sốt:

- Sao em biết?

- Anh không nói lý do ra ngoài, trừ khi không muốn cho em biết, lý do mà không muốn em biết được chỉ có thể là điều này.

Lâm Nhược Khê liếc mắt lườm hắn:

- Tôi buồn ngủ đương nhiên sẽ đi ngủ trước, ai dỗi hơi đi đợi anh làm gì.

Mặc dù trong lòng ngàn lần không muốn nhưng sự việc cho đến ngày hôm nay, Lâm Nhược Khê cũng không thể ngăn cản được, nhưng ngoài miệng thì vẫn phải cứng nhắc một chút.

Dương Thần cười ngây ngô gãi gãi đầu. Dù sao qua ngày mai sẽ trở về Trung Hải, Thái Ngưng và Đường Uyên sẽ không về. Đơn giản là buổi tối hôm này muốn tặng bồ đề đan, đặc biệt là Thái Ngưng đã đến cảnh giới Tiên Thiên như hôm nay, xem có thể giúp cô ấy đột phá lên cấp cao hơn nữa không.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1044

Ngôi Đèn Nửa Đêm.

Sau bữa cơm tối, Dương Thần chạy như điên đến nhà họ Đường.

Lúc trước trải qua việc của Nghiêm Bất Vãn, trên dưới nhà họ Đường gặp Dương Thần sợ như gặp quỷ, đương nhiên vẫn phải dùng gương mặt tươi cười để chào đón.

Mặc dù Đường Triết Sâm đã qua đời, nhưng nhà họ Đường vẫn là một trong bốn đại gia tộc có nhiều tiền nhất, tài sản thương mại rải khắp toàn cầu, một người già thuần túy trên lĩnh vực chính trị đã qua đời cũng không ảnh hưởng lớn lắm.

Đường Hoàng và Đường Uyển đang đề cập đến vấn đề người kế thừa chức gia chủ của nhà họ Đường, khiến người ngoài nghi ngờ.

Đường Uyển chủ động giao chức gia chủ của nhà họ Đường cho Đường Hoàng, mà Đường Hoàng cũng chưa từng tiếp xúc một chút nào đến tập đoàn Phong Lâm ở phía Nam của Đường Uyển, hai người cứ theo lẽ thường mà phân chia giang sơn.

Không thể không nói rằng việc biến đổi như vậy cũng hơn một nửa là do Dương Thần ban tặng, chỉ cần Dương Thần đứng về phía Đường Uyển thì đương nhiên sẽ không có ai dám khinh thường địa vị của Đường Uyển ở trong nhà.

Sau khi cho đám người hầu xum xoe này lui ra, Dương Thần chạy thẳng đến ngôi biệt thự riêng mà Đường Uyển đang ở.

Trước đó đã liên lạc với Đường Uyển, người phụ nữ này đang chờ ở trong phòng.

Vừa chạy vào phòng đã nhìn thấy Đường Uyển mặc một chiếc váy ngủ rộng thùng thình, ngồi ở trên ghế sofa, trên tay là chiếc laptop, dường như đang xem cái gì đó.

Nhìn từ trên cao xuống thì chiếc áo ngủ rộng thùng thình mà người phụ nữ này đang mặc, mặc dù đã mặc chiếc áo lót ngực, nhưng hơn nửa bầu ngực vẫn lộ ra ngoài. Chiếc cổ và làn da trắng ngần không tì vết như bạch ngọc tạo nên vẻ đẹp này của cô.

Nhưng điều khiến Dương Thần nuốt nước bọt ừng ực chính là không ngờ Đường Uyển đeo một chiếc kính viền đen to đùng, trang điểm nhẹ nhàng khiến cho người phụ nữ này càng có vẻ đẹp mê hồn người.

- Tới rồi đây.

Đường Uyển nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu lên, nở một nụ cười nhẹ.

- Sao em lại đeo kính thế kia.

Trong lòng Dương Thần nghĩ “không phải là cố ý mê hoặc mình đây chứ”.

- À, kính không độ, như vậy sẽ tập trung tinh thần hơn.

Đường Uyên tiện tay tháo kính xuống, nhấc chiếc laptop sang một bên, dựa lưng vào ghế sofa, quay đầu ra cười nói:

- Lâm Nhược Khê không đi cùng sao?

Dương Thần sửng sốt:

- Sao lại hỏi như vậy, Nhược Khê đương nhiên là không đến rồi.

- À...Em tưởng cô ấy lo lắng chúng ta sẽ làm gì đó, nên sẽ đặc biệt đến.

Dương Thần không nói gì, cười khổ nói:

- Không phải khoa trương như vậy chứ, em thích trêu cô ấy, Nhược Khê mới là người có thái độ thù địch với em đây.

- Nhưng em không đùa mà, nếu như em trẻ hơn 10 tuổi thì nhất định em sẽ làm giấy ly hôn cho hai người, như vậy không cần lo tình nhân gì cả.

Đường Uyên nhe răng nói.

Dương Thần tiến lên phía trước, hai tay ôm lấy vòng eo thon gọn của người phụ nữ, rồi nhẹ nhàng kéo thân thể của Đường Uyên dựa vào vai mình.

- Ấy da, anh làm gì vậy? Không phải nói là hướng dẫn cho em tu luyện sao?

Đường Uyên ngượng đỏ mặt cười.

Dương Thần dùng một bàn tay to của mình vỗ ngay vào chiếc mông căng tròn của người phụ nữ.

- Ai bảo em ăn nói hồ đồ, dù sao thì vẫn còn sớm, sau khi phạt em một giờ lên giường thì tu luyện cũng chưa cần vội...

Nói rồi, nhanh chóng sải bước lên tầng trên.

Đủ hơn một tiếng đồng hồ, trên chiếc giường lớn của Đường Uyên, một cuộc ân ái điên cuồng đã diễn ra.

Chờ cho Đường Uyên khoan khoái bị kích thích vào những vùng nhạy cảm, thở hổn hển ở trên giường thì Dương Thần mới vỗ vỗ vào chiếc mông đầy đặn của người phụ nữ này:

- Không được lười biếng, dậy ngồi tu luyện nào.

Không để cho người phụ nữ này kịp hờn dỗi, Dương Thần đã lấy ra hai bình bồ đề đan, lấy ra một quả, nhét ngay vào miệng Đường Uyên.

Đường Uyên cảm thấy có chút hiếu kỳ với thứ như vậy, dùng mũi ngửi ngửi, giương mắt nói:

- Mùi vị của thảo dược.

Dương Thần cười gượng:

- Thứ linh đan này hơn một nửa là được tạo từ hỗn hợp những dược liệu, không tránh khỏi có mùi của thảo dược.

Lúc này Đường Uyên mới ngoan ngoãn ngồi dậy, ăn quả bồ đề đan.

Đã tu luyện kiên trì môn công pháp mà Dương Thần đưa cho, thân thể của Đường Uyển cũng khác khá nhiều, trong đan điền đã có một chút nội lực, nhưng vẫn đang rất loãng, không thể coi là chân khí.

Một linh đan như bồ đề đan, mặc dù là hạ phẩm nhưng đối với những người tu luyện chưa đạt đến cảnh giới Tiên Thiên mà nói thì nó thực sự là “Thuốc Thập toàn đại bổ”.

Dương Thần cũng lo lắng linh đan mãnh liệt như vậy sẽ xung kích lớn với người phụ nữ chưa đủ nội lực như Đường Uyển, vì vậy chính mình mới cần phải làm hộ pháp.

Sau khoảng 10 phút, đợi cho Đường Uyển dùng quả bồ đề đan xong, quả nhiên kinh mạch trong cơ thể thông lên.

Linh khí dư thừa chưa từng có trong kinh mạch đang tán loạn, giống như vô số những mũi kim đang không ngừng xuyên vào da thịt, khiến cho Đường Uyển không khỏi nhăn mày.

- Tập trung vào, vận chuyển theo công pháp mà anh đã dạy em, theo những huyệt vị để khai thông đan điền.

Dương Thần ở bên vội vàng nhắc nhở.

Khác với Sắc Vi, Đường Uyển phải vất vả hơn nhiều. Nếu như là trước kia đương nhiên sẽ được nâng lên, nhưng vấn đề là chí ít cũng bị trọng thương.

Cùng với việc linh khí càng ngày càng phát huy nhiều, da thịt của Đường Uyển cũng đỏ dần lên, Dương Thần biết đó là do huyết quản đang bắt đầu nứt ra.

Bất lực, Dương Thần dẫn Thiên Địa Chi Lực vào thân thể của Đường Uyển để phục hồi và chữa trị cho cô. Mặc dù như vậy không có lợi cho việc tự luyện công của Đường Uyển, nhưng cũng còn hơn là phải chịu thương.

Trên thực tế, nếu như không phải thời gian không quá đủ, cần để cho những người phụ nữ của hắn nhanh chóng có được khả năng tự vệ nhất định thì Dương Thần cũng sẽ không cho bọn họ dùng đan dược trong khoảng thời gian này, chí ít thì sau một năm mới tương đối đảm bảo được.

May mà ý chí của Đường Uyển rất cứng cỏi, đối với bản thân rất nghiêm khắc, cắn răng luyện tập môn công pháp này, qua hơn nửa giờ đồng hồ, cuối cùng cũng bắt đầu vận chuyển ổn định trở lại.

Dương Thần cũng thở phào nhẹ nhõm, dựa theo tốc độ như thế này, hấp thụ linh khí để biến thành chân khí. Đan dược này còn cần đến ba giờ đồng hồ mới có thể hấp thụ hết, mà đến lúc đó thì Đường Uyển nhất định có thể chạm đến thời kỳ cuối cùng của Hậu Thiên.

Tốc độ nhất định sẽ nhảy vọt, nhưng như vậy cũng không có gì kinh ngạc, dù sao đây cũng là đan dược mà tu sĩ dùng cho thời kỳ Tiên Thiên và Hóa Thần, đối với những người mới học, chưa đủ nội lực như Đường Uyển, nếu như không có hộ pháp của Dương Thần và công pháp mà Dương Thần cho

thì tuyệt nhiên sẽ không nắm bắt được.

Điều quan trọng hơn là, những võ giả thể tục bình thường, cũng không có ai có cơ hội nắm được đan dược của Hồng Mông này.

Dương Thần vì điều này mà càng kiên quyết theo lời của Yên Tam Nương nói, tìm luyện trong đầu, đương nhiên bản thân cũng cần phải nhanh chóng lĩnh ngộ Chân Hỏa Tam Muội, tìm luyện đỉnh lô mới được.

Nhìn Đường Uyên không còn vấn đề gì nữa, Dương Thần cũng không trông mong nhiều, từ từ nói lời tạm biệt bên tai của người phụ nữ này, mặc quần áo vào và rời khỏi nhà họ Đường.

Mặc dù Đường Uyên biết Dương Thần phải đi, nhưng cũng níu kéo nhiều. Cô đã chìm vào trong cảm giác kinh mạch trên thân thể không ngừng hấp thụ linh khí Thập toàn đại bổ.

Dường như thân thể đã trải qua một sự lột xác mới, tất cả những thay đổi bên ngoài càng ngày càng cảm nhận rõ ràng.

Còn ở bên kia, Dương Thần đang lái xe đến nhà họ Thái.

Nhà họ Thái trong khu quân đội hiện rõ vẻ hưu quan, Dương Thần lái chiếc xe của nhà họ Dương, giờ quân bài lên, nhưng không cần lãng phí thời gian để kiểm tra.

Vừa mới dừng xe, muốn hướng đến cửa lớn, thì bóng dáng Thái Nghiên đã chạy ra.

Dương Thần hơi ngây người:

- Ngưng Nhi, em chờ sẵn rồi sao?

Thái Ngưng vẫy tay với Dương Thần:

- Đi theo em, chúng ta đi cửa sau.

Dương Thần buồn bực:

- Làm sao vậy, sao lại phải đi cửa sau.

Thái Ngưng cẩn thận đóng cửa lại, nói:

- Đi cửa trước sẽ bị mẹ em nhìn thấy, bà ấy nhất định lại lôi em vào nói chuyện. Ngày mai là tết Trung thu, muốn để em dẫn bà ấy đến nhà họ Dương các anh.

Sắc mặt Dương Thần như cứng đờ lại, không ngờ mẹ vợ lại còn thực sự có thể làm những việc này. Bà ấy muốn đến, bản thân mình cũng không ngăn cản được, nhưng như vậy thì tết Trung Thu sẽ không bị nhàm chán nữa.

Hơi cảm thấy xúc động, Dương Thần đi lên trước nắm lấy bàn tay đang lạnh lạnh của Thái Ngưng, cười nói:

- Cũng đều do em chu đáo, cảm ơn.

Người phụ nữ này luôn luôn chu đáo, có sự khác biệt không nhỏ với em gái của cô ấy.

Dương Thần không cần nghĩ cũng biết được, Thái Ngưng vì không muốn thêm phiền phức cho bản thân, nên đã ở trong đó một mực chờ mình đến, không phát tiếng động gì. Người phụ nữ này luôn làm những việc khiến

người khác cảm thấy ấm áp.

- Ừm.

Thái Ngưng nhỏ nhẹ đáp lại, mặt ửng hồng, nhưng không biết nên nói thế nào, đôi môi đỏ mọng mấp máy, xoay người bước đi.

Cùng với Thái Ngưng đi qua sân, từ cửa sau bước vào phòng của cô.

Dương Thần hít hà mùi hương trong phòng, thuận miệng nói:

- Ngưng Nhi, em đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên.

Điều này thực sự cũng không có ý gì khác, Dương Thần sớm đã nhìn ra hôm đánh nhau với Nghiêm Bất Vấn, nhưng những lời này đã lọt vào tai của Thái Ngưng, hoàn toàn lại mang một hàm nghĩa khác.

Dung mạo của Thái Ngưng trong nháy mắt đã lộ hết ra, bộ ngực lấp ló, nói một câu khiến Dương Thần phải ngây người tại chỗ.

- Anh...anh hôm nay muốn không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1045

Từng Vượt Qua Biển Cả, Chẳng Sợ Gì Sông Nước

Dương Thần nghĩ đi nghĩ lại mãi mới chợt hiểu ra, lúc đầu mình ở Đường môn bị sự phụ của Thái Ngung là Đường Lộ Di cảnh báo, phải đợi Thái Ngung tiến vào Tiên Thiên mới được đụng đến cô.

Việc này chính hắn đã quên mất, không ngờ Thái Ngung vẫn luôn luôn nhớ.

Thái Ngung chú ý tới Dương Thần đang ngơ ra, dần dần hiểu ra, chính mình đã suy nghĩ nhiều rồi!

Trong lúc nhất thời, Thái Ngung vô cùng ngại ngùng, cô trong việc này vốn chỉ giống như nai con, thường ngày lạnh lùng, nhã nhặn, nhưng thật ra lại giống như một nữ sinh nhỏ mới có mối tình đầu vậy.

Dương Thần cười, từ phía sau ôm lấy eo Thái Ngung, ghé sát vào tai cô thì thầm:

- Xấu hổ cái gì, cũng không phải là người ngoài.

- Em... em không có ý gì khác...

Thái Ngung bắt lực thanh minh...

- Anh biết mà.

Dương Thần nói theo cô:

- Hôm nay anh chủ yếu là đưa đan dược tới, còn cái chuyện quan trọng kia... Đợi sau này chuẩn bị kỹ tâm lý đã, anh thấy em căng thẳng sắp khóc rồi kia.

- Không có!

Thái Ngung thấy hơi mất mặt, quay đầu lại, đỏ mặt nói:

- Em không khóc mà.

Nhìn dáng vẻ chăm chú của cô gái, Dương Thần bỗng nghĩ Thái Ngung cũng có mặt dễ thương.

Không nhịn được, Dương Thần cười ha ha lên.

Thái Ngung càng ngượng ngùng nói:

- Anh... anh không được cười! Không cho phép anh cười!

Đang đứng lúc Thái Ngung lo lắng, Dương Thần bỗng nhiên xoay người cô lại, giữ nhẹ khuôn mặt yêu kiều kia, cúi đầu hôn mạnh lên hai bờ môi đỏ hơi hồng kia.

- Á...!

Thái Ngung mở to đôi mắt đầy nước, lông mi run rẩy, hoàn toàn đờ ra.

Hơn mười giây sau, Dương Thần mới ngừng hưởng thụ đôi môi kia.

Nhìn Thái Ngung mặt đỏ ửng đang thở gấp vô cùng ngốc nghếch, Dương

Thần cười lớn:

- Được rồi, lên giường nào, phải làm việc chính rồi.

Thái Ngưng bị tình huống bất ngờ làm cho có chút dờ dẫm, ngoan ngoãn gật đầu, bước lên giường.

Sau khi tỉnh táo lại, bắt đầu việc tu luyện, Thái Ngưng rốt cục cũng khôi phục lại như bình thường.

Đối với việc tu luyện của Thái Ngưng, Dương Thần kỳ thực cũng không cần hướng dẫn nhiều, về những cơ sở lý luận, Thái Ngưng không có vẻ gì là không hiểu biết bằng mình.

Chờ Thái Ngưng dùng xong một viên bồ đề đan, chỉ cần nhìn cô vận công hấp thụ từ từ công hiệu của đan dược.

Thái Ngưng mới bước vào Tiên Thiên cảnh giới chưa lâu, tác dụng của bồ đề đan vô cùng rõ ràng.

Đối với Thái Ngưng mà nói, cái linh khí đậm đặc này có thể khiến Tiên Thiên chân khí nhanh chóng tràn đầy trong đan điền.

Dương Thần dự tính, không ngoài dự đoán, hai viên bồ đề đan có thể khiến Thái Ngưng mới vào Tiên Thiên cảnh giới đạt đến Tiên Thiên đại viên mãn.

Đủ để có thể thấy được, linh đan đối với một số tu sĩ công lực thấp mà nói, còn quan trọng hơn nhiều so với pháp bảo!

Chỉ tiếc chính mình chỉ có trong tay bồ đề đan loại kém, đối với công lực đến kỳ độ kiếp như hắn, sợ rằng bồ đề đan thượng hạng cũng không có tác dụng gì lớn, chỉ có loại đan dược cực phẩm trong truyền thuyết mới có thể giúp được chính mình.

Nhưng để cho những người phụ nữ của mình có thể nhanh chóng tăng cao công lực, cũng phải cố gắng kiếm một ít đan dược mới được.

Hiện giờ, bồ đề đan có thể giúp họ bằng tốc độ rất nhanh đạt đến đỉnh điểm hậu kỳ, giống như Sắc Vi và Thái Ngưng mà nói, khả năng đạt Tiên Thiên đại viên mãn không phải việc khó.

Sau này, để bước vào Tiên Thiên, những người khác nhau tư chất khác nhau, sợ rằng các cô gái sẽ có người đạt được trước, có người đạt được sau, còn về kỳ hóa thân, Dương Thần cũng biết không thể gấp được, chỉ có thể tùy duyên thôi.

Nhưng dù sao, chính mình cũng không thể đợi họ đến kỳ hóa thân mới đi tìm đan dược, việc này phải chuẩn bị sớm.

Đợi Thái Ngưng hoàn toàn bước vào trạng thái tu luyện, Dương Thần cũng không quấy rối gì nữa, để lại một viên bồ đề đan trước mặt Thái Ngưng, rồi yên lặng rời khỏi căn phòng.

Tin tưởng vào tư chất của Thái Ngưng, sau đêm nay, đạt được trình độ chân khí ngưng tụ tràn đầy, có thể giống như Lý Động tiến vào Tiên Thiên đại viên mãn.

Cảm nhận không thấy ai đi theo mình, Dương Thần lắc mình một cái đi đến chỗ chiếc xe, lái trở về Dương gia.

Lúc này đã khuya muộn, ban đêm cuối thu có vẻ lạnh lẽo, sương phủ mờ mờ.

Vườn sau Dương phủ, trong phòng của Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Trong ánh đèn vàng, Lâm Nhược Khê ngồi trước bàn làm việc, xử lý xong hết đồng tài liệu trong máy tính xách tay, đang thư thái vươn vai.

Nhìn chiếc đồng hồ phong cách cổ xưa trên vách, đã là một giờ sáng.

- Dương Thần thôi, Dương Thần chết tiệt, biết anh không nhìn được, em đã không thèm đợi anh rồi!

Cô chửi mắng thầm vài câu, trong lòng nặng chịch.

Theo thời gian, không ngờ cô bất giác đã đổi với chuyện Dương Thần có những người phụ nữ khác bên ngoài, đã có chút lạnh nhạt.

Thế nhưng đó cũng không phải chuyện bản thân mong muốn.

Lâm Nhược Khê biết, bản thân cô không có dũng khí, cũng không có suy nghĩ rời bỏ người đàn ông này, không ngừng cãi nhau, chiến tranh lạnh, kết quả lại là giống như rơi xuống vũng bùn, càng lún càng sâu.

Cảm tình của bản thân mình đã không thể điều khiển được rồi, cơ thể mình cũng đã thuộc về anh ta.

Ở cùng hắn, ngoài việc không còn cô độc, dường như còn có thể cảm nhận được tất cả mọi thứ mà phụ nữ mong muốn.

Hắn luôn làm người ta hận đến mức phải nghiến răng lại, lại làm người ta thích đến không kiềm chế được.

Thế nhưng, trong hôn nhân xuất hiện người khác chen chân vào, chính là mâu thuẫn không thể giải quyết được, lúc không nghĩ đến còn đỡ, cứ nghĩ đến lại vô cùng đau đớn.

Hẹn ước của hai người là một năm, cũng chính là tháng ba năm sau.

Nhưng Lâm Nhược Khê cũng rõ ràng, cứ cho là đến lúc đó, bản thân mình cũng chẳng thay đổi được gì.

Dương Thần cũng sẽ không vì mình mà bỏ qua những người phụ nữ khác, mà chính mình cũng sẽ không thể vì những người phụ nữ khác mà rời bỏ Dương Thần.

Đây là một mâu thuẫn không thể giải thích, cũng giống như là một định luật.

Lâm Nhược Khê cũng rất khó hiểu, không biết những người phụ nữ phương Đông làm sao để giải quyết vấn đề “Đa thê”, trong suốt quá trình sai, làm sao họ có thể chung sống được?

Đang miên man suy nghĩ, bỗng đột nhiên có tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc”.

Lâm Nhược Khê sửng sốt, trong lòng có một tia vui mừng, đi đến mở cửa ra.

Nhưng vừa nhìn thấy người đến, Lâm Nhược Khê lại tràn đầy kinh ngạc.

- Dương Thần... vẫn chưa về à?

Đứng trước cửa lại là Dương Phá Quân, khuôn mặt mỉm cười.

Lâm Nhược Khê có chút bất ngờ, một lúc sau mới gật đầu:

- Vâng... vẫn chưa về ạ.

- Con đang bận à?

- Vâng... có chút chuyện ở công ty, con vừa làm xong.

- Có phải mệt lắm rồi không?

- Dạ... không sao ạ.

Lâm Nhược Khê càng nghe càng thấy kỳ quái.

Dương Phá Quân có vẻ rất hòa nhã nói:

- Đừng lo, ta không đến tìm nó, ta là đến muốn nói với con mấy câu.

- Con ư?

- Đi ra ngoài một chút đi, chỉ là bố chồng nàng dâu nói chuyện một chút.

Bố chồng và nàng dâu?!

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy hình như tai mình có vấn đề, sao lại có chuyện Dương Phá Quân sẽ nói như vậy.

Thế nhưng rất rõ ràng, mình đâu đã già, tai sao có vấn đề được.

Lâm Nhược Khê hơi chết lặng, đóng cửa lại, theo Dương Phá Quân đi ra hậu viện, mấy người hầu hầu hết lúc này đã đi nghỉ, chỉ có mấy người phụ trách tuần tra khuya thỉnh thoảng đi qua.

Trong hậu viện im ắng vô cùng, nhiệt độ lại tương đối thấp, Lâm Nhược Khê hơi hồi hận lúc ra không mang theo cái khăn quàng cổ.

Dương Phá Quân đi đằng trước, sắc mặt có chút bình thản, bỗng ung dung nói:

- Nghe nói con chưa tốt nghiệp đại học đã tiếp nhận Quốc Tế Ngọc Lôi?

Lâm Nhược Khê lúc này cũng không còn lo lắng, nhẹ giọng đáp:

- Con tốt nghiệp đại học rồi, nhưng chưa học xong thạc sĩ...

- Vậy cũng được... hiện giờ rất nhiều nơi tuyển nhân viên công vụ đều phải là thạc sĩ, con như vậy là xuất sắc lắm rồi.

Tuy rằng trước đây ta ở trong quân đội, nhưng cũng nghe qua không ít những thương vụ thành công của con, ta vẫn luôn hiếu kỳ, một Tổng giám đốc trẻ tuổi như vậy, lại là một nữ sinh, sao có thể làm nhiều việc lớn như vậy, mà cũng chưa có cơ hội nào gặp mặt, không ngờ lần đầu gặp, con lại đã trở thành người của Dương gia rồi.

Lâm Nhược Khê có chút bất ngờ, vừa mừng vừa lo, không biết trả lời thế nào.

Dương Phá Quân dường như cũng không để Lâm Nhược Khê trả lời, nói tiếp:

- Trước giờ vì quan hệ với Dương Thần không tốt, ta cũng chưa nói chuyện gì nhiều với con. Ta biết, trước đây ta làm không ít chuyện khiến các con ghét, chắc con cũng rất khinh thường ta.

Lâm Nhược Khê vừa nghe liền vội lắc đầu:

- Không, không ạ, con không nghĩ như vậy.

Dương Phá Quân quay đầu lại, nhìn vẻ mặt nghiêm túc mà hơi lo lắng của Lâm Nhược Khê, mỉm cười nói:

- Đã bảo con đừng lo lắng gì mà, không có thì thôi, ta tin con, con cũng đâu phải Dương Thần, thằng nhãi đó mười câu chẳng câu nào tử tế cả.

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Phá Quân lộ ra vẻ cười cười, tuy rằng vẫn thấy kỳ lạ, nhưng cũng thả lỏng hơn nhiều, nói:

- Cũng không hẳn, anh ấy cũng có lúc nói chuyện rất có đạo lý...

Dương Phá Quân chớp chớp mắt, cười nói:

- Ta có thể hỏi con một chuyện không?

- Vâng, bố cứ hỏi ạ.

- Theo ý ta, con với Dương Thần, con ưu tú vậy, sao có thể kết hôn với một tiểu tử không đứng đắn như nó?

Dương Phá Quân nghi hoặc, vấn đề này dường như làm ông ta suy nghĩ phức tạp đã lâu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1046

Ngoài Vu Sơn Không Phải Là Mây.

Nhưng không hỏi thì còn tốt hơn, vừa hỏi đến chuyện này, đã khiến mặt Lâm Nhượng Khê đỏ ửng như quả cà chua chín.

Sao lại kết hôn!? Không thể nói cho ông ta biết là, bởi chuyện ngớ ngẩn xảy ra trong quán bar hồi trước, bị bỏ thuốc mê vào rượu, nên mới mơ mơ màng màng lên giường cùng với gã đàn ông thối này!

Dương Phá Quân nhìn thấy bộ dạng nhăn nhó khổ não của Lâm Nhượng Khê, cười hiền lành nói:

- Thôi, con không tiện nói, thì ba cũng không hỏi nhiều, thực ra chuyện này cũng chẳng có gì.

- Cảm ơn...

Lâm Nhượng Khê như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Dương Phá Quân nói:

- Nhượng Khê à, mặc dù ba biết ba nói như thế này là không biết xấu hổ, nhưng dù sao ba cũng là bố chồng của con, khiến con và Dương Thần khó chịu lâu như vậy, quả thực ba cũng rất áy náy...

Lâm Nhượng Khê lắc đầu nói:

- Không sao đâu ạ, bây giờ không phải đang rất tốt sao, làm người ai cũng mắc sai lầm mà.

- Đúng vậy... làm người ai cũng mắc sai lầm mà, nhưng sai lầm của ba... là sai lầm kéo dài đến mấy chục năm rồi...

Dương Phá Quân cười khổ sở:

- Nói ra, cũng không sợ con cười. Lúc ba còn trẻ, mặc dù đã lấy mẹ chồng con, nhưng ba vẫn luôn cảm thấy, vì Tuyết Hoa không thể ở bên cạnh Ninh Quang Diệu, nên mới ầm ức chọn ba.

- Kể từ khi đó, ba luôn không ngừng nỗ lực, chứng minh cho bà ấy thấy, ba xuất sắc hơn Ninh Quang Diệu rất nhiều...

- Dần dần, đến ngay cả bản thân ba cũng quên, ba làm tất cả những chuyện này là vì cái gì, càng ngày ba càng cảm thấy nặng nề đối với danh tiếng và quyền lực, thậm chí những thứ đó... còn khiến cho Tuyết Hoa thay đổi nhiều như vậy.

Nếu như không có sự xuất hiện của Dương Thần, phá hỏng hết mọi thứ, thì e rằng bây giờ ba vẫn còn đang luẩn quẩn trong đó, không thể dứt ra được...

- Lại nói, tên tiểu tử đó mặc dù độc ác, nhưng cũng đã giúp cho ba rất nhiều, khiến ba có thể dứt bỏ hoàn toàn được những hoài niệm đó.

Lâm Nhược Khê vô cùng kinh ngạc, không ngờ Dương Phá Quân lại là người lụy tình như vậy, không ngờ vì mẹ chồng mình mà có thể làm nhiều chuyện đến như vậy.

Bản thân mình thì chưa hề nghĩ đến, đối với Dương Phá Quân mà nói, Quách Tuyết Hoa chính là người phụ nữ mà ông dùng cả tuổi trẻ của mình để giành lấy.

Nói như vậy, Dương Phá Quân đích thị là một kẻ lụy tình không có niềm tin vào bản thân mình đến đáng thương.

- Bây giờ coi như ba cũng đã nghĩ thông rồi, may mà Tuyết Hoa vẫn còn ở bên cạnh ba, chưa hề bỏ rơi ba, cho ba thêm cơ hội để bù đắp...

Dương Phá Quân cười gượng gạo nói:

- Đáng tiếc là, giữa ba và Dương Thần, không thể nào có được một mối quan hệ tốt đẹp nữa rồi.

Lâm Nhược Khê chớp chớp mắt, nói:

- Tại sao vậy ạ, chỉ cần ba nói những lời này cho anh ấy nghe, Dương Thần cũng không phải là người nhỏ nhen gì.

- Con không hiểu đâu

Dương Phá Quân cười nói:

- Chuyện đàn ông với nhau, nói thì đơn giản, nhưng kỳ thực lại rất phức tạp. Đây không phải là chuyện nói rõ ràng xong là có thể dẹp sang một bên được, hơn nữa ba cũng không thể nào quen được với cách xử lý mọi chuyện của tên tiểu tử đó, nó cũng không muốn chấp nhận một người như ba làm ba của nó, thế nên, những chuyện này coi như bỏ đi, được như bây giờ đã là tốt lắm rồi.

Lâm Nhược Khê có chút tiếc nuối, nhưng cũng chỉ đành yên lặng gật đầu.

- Lại nói, hôm nay ba gọi con đến đây, có chút chuyện muốn nhờ vả con.

Dương Phá Quân nghiêm mặt nói.

- Chuyện... chuyện gì ạ?

Lâm Nhược Khê nghi ngờ hỏi lại.

- Là chuyện của Liệt Nhi...

- Dương Liệt?

- Đúng vậy,

Dương Phá Quân cũng không do dự, nhíu mày nói:

- Ba vừa nghe Tuyết Hoa nói, Dương Thần đã hạ quyết tâm, nếu như nhìn thấy Liệt Nhi, thì nó sẽ giết không tha. Ba biết, Liệt Nhi tuyệt đối đấu không lại Dương Thần.

Lâm Nhược Khê cười gượng gạo nói:

- Ba muốn con khuyên Dương Thần?

- Tuy rằng chuyện này rất mất mặt, nhưng ba làm cha, chỉ có thể đến đây cầu xin con.

Dương Phá Quân đau xót nói:

- Liệt Nhi cũng là một đứa trẻ đáng thương, ba biết nó đã phạm phải rất nhiều lỗi lầm không thể tha thứ, ba hi vọng Dương Thần có thể xét đến tình cảm máu mủ ruột già, tha chết cho Liệt Nhi...

Lâm Nhược Khê bất lực thở dài,

- Con cũng muốn giúp, nhưng một khi anh ấy đã hạ quyết tâm làm chuyện gì, thì hầu như sẽ không thể thay đổi được...

- Sở dĩ ba chỉ có thể đến đây cố gắng cầu xin con, vì bây giờ xem ra người có thể ngăn cản Dương Thần lúc này, chỉ có mình con...

Nhìn dáng vẻ đau khổ không còn gì để nói của Dương Phá Quân, Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy mềm lòng.

- Con... con chỉ có thể nói rằng con sẽ cố hết sức để khuyên anh ấy... nhưng nếu như Dương Liệt còn làm những chuyện hại đến chồng con, thì không chừng ngay đến cả con, cũng sẽ muốn nó chết đấy.

Lâm Nhược Khê nghiêm túc nói.

Dương Phá Quân cười trấn an,

- Xem ra con thực sự rất yêu Dương Thần, con có thể nói như vậy, thì ba đã vô cùng thỏa mãn rồi, Liệt Nhi có thể bước đi như thế nào nữa, thì đành phải xem bản thân nó thôi.

Lâm Nhược Khê gật đầu, nhưng trong lòng lại cảm thấy Dương Liệt tuyệt đối không còn cơ hội sống sót nào.

Dương Thần ngửa đầu nhìn ánh trăng, từng cụm, từng cụm mây lặng lẽ chậm rãi trôi qua, trên khuôn mặt không khỏi lộ vẻ tang thương.

- Ba đã thương lượng với Tuyết Hoa, đợi sau khi bà ấy cùng đi Trung Hải với các con, ba sẽ ở Yên Kinh giúp bà ấy lo liệu những chuyện của quỹ từ thiện ở đây, sau này cơ hội gặp mặt nhau cũng không nhiều nữa rồi.

Lâm Nhược Khê hơi ngạc nhiên nói:

- Mẹ vẫn quay về cùng chúng con sao?

- Sao, con không thích sống cùng với mẹ chồng con sao?

Dương Phá Quân cười nói.

Lâm Nhược Khê vội vàng lắc đầu.

Dương Phá Quân nói:

- Ba biết mình không có tư cách nói những lời này, nhưng, ba hi vọng những ngày tháng sau này, con có thể chăm sóc tốt cho Tuyết Hoa, và đặc biệt là Dương Thần, mặc dù Dương Thần dường như không cần ai phải quan tâm, chăm sóc đến nó, nhưng kỳ thực nó là người cần được quan tâm chăm sóc hơn ai hết...

Lâm Nhược Khê kinh ngạc nhìn Dương Phá Quân, bỗng nhiên nhận thấy trong ánh mắt người đàn ông này, có điều gì đó không thể nói nên lời được.

- Được rồi, nói nữa lại thành ông già lải nhải mất thôi.

Dương Phá Quân cười khoát tay với Lâm Nhược Khê.

- Ba đi đây, con cũng nghỉ sớm đi.

Nhìn bóng dáng của Dương Phá Quân xa dần, có cái gì đó tiêu điều ảm đạm xâm chiếm lấy cô, khiến cho Lâm Nhược Khê đứng yên lặng ở đó hồi lâu mới chậm rãi xoay người lại, có gì đó mơ hồ phảng phất trong căn phòng.

Chỉ là, điều mà Dương Phá Quân và Lâm Nhược Khê đều không biết chính là, có người không biết từ bao giờ đã nằm thu mình vào một góc trên mái ngói của phòng bên cạnh, ngửa đầu ngắm bầu trời...

Lúc Lâm Nhược Khê vừa bước vào cửa phòng, hai tay ôm lấy má xoa xoa vì lạnh.

Nhưng vừa muốn xoay người đóng cửa, thì đã thấy một bóng người đứng yên lặng ở đó từ bao giờ.

- Ay! Dọa chết em rồi đây! Anh về từ lúc nào vậy, sao không có chút tiếng động nào thế!

Dương Thần nhìn cô đỏ mặt trách móc, mỉm cười nhẹ nhàng sờ sờ lên khuôn mặt của Lâm Nhược Khê.

- Em còn tưởng hôm nay anh không về nữa chứ.

Lâm Nhược Khê vừa đóng cửa vừa nói.

- Sao nghe như có vẻ là rất muốn anh qua đêm ở bên ngoài vậy?

- Như thế tốt chứ sao, em có thể yên tĩnh mà ngủ.

Dương Thần đi về phía giường, cười quần áo ngoài ra, cười nhạt nói:

- Được rồi, là vợ chồng với nhau cả rồi, anh còn không biết em nghĩ gì sao, mau đi tắm rửa rồi đi ngủ thôi.

Lâm Nhược Khê còn muốn nói gì đó, nhưng lại nhìn thấy Dương Thần đi vào nhà tắm, nên lại thôi.

Đợi hai người tắm xong, Lâm Nhược Khê tưởng rằng Dương Thần nhất định lại muốn làm chuyện đó, nhưng lại phát hiện, Dương Thần yên lặng nằm ở đó, mắt mở trừng trừng nhìn trần nhà, ngây ngây dại dại.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới ý thức được, đêm nay, người đàn ông này có chút gì đó không giống với bình thường, nhưng không bình thường ở chỗ nào thì lại không nói được.

Lúc này, Dương Thần quay đầu lại, hỏi:

- Sao thế, sao chưa tắt đèn, còn muốn làm việc à?

- Há...

Lâm Nhược Khê chợt tỉnh ra, vội vàng tắt đèn ngủ.

Đợi đến khi phòng ngủ không còn ánh sáng, hai người có thể nghe được cả tiếng thở của nhau.

Được một lúc lâu, Lâm Nhược Khê mới lại ý thức được rằng, quả thật Dương Thần đang có tâm sự gì đó.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Lâm Nhược Khê không nhận được hiệu kỳ hỏi.

Dương Thần thở dài, xoay người lại, giơ tay ra, kéo Lâm Nhược Khê vào

lòng.

- Anh nghĩ về đời người.

- Lừa em.

Lâm Nhược Khê cười nhạt.

Cái tay của hắn hôm nay đúng là không giống với mọi hôm, mặc dù đang để trên mông mình, nhưng lại không hề sờ mó lung tung, cái đó của hắn cũng không hư đốn như bình thường.

Lâm Nhược Khê nhận thấy Dương Thần có tâm sự, nhưng không muốn nói cho mình nghe.

- Vậy thì đừng có hỏi em nữa, để em ôm anh ngủ một giấc bình yên đi.

- Uhm...

Cả đêm không nói năng gì, mai là tết Trung thu rồi đây.

Những chuyện xảy ra tối hôm qua, dường như không hề ảnh hưởng gì hết.

Lâm Nhược Khê sung sướng theo chân Dương Công Minh ra vườn rau, còn Dương Thần lại chạy đi tìm Lý Độn chơi bời ăn uống một trận, anh chồng Lý Độn thì không nở rời xa cái bụng càng ngày càng lớn của Đường Tâm, chưa tối đã vội chạy về nhà rồi.

Buổi tối, nhà họ Dương mới chính thức tổ chức Trung thu, sau bữa tiệc, Dương Thần lại dẫn Lâm Nhược Khê đến trung tâm thành phố Yên Kinh để xem lễ hội đèn lồng.

Sau khi bỏ lại mọi vất vả mệt nhọc của cả một ngày dài, bữa cơm sáng của ngày thứ hai, Quách Tuyết Hoa lại càng muốn về Trung Hải.

Lâm Nhược Khê cũng muốn về luôn để xem Lam Lam thế nào, cô bị nghiện làm mẹ mất rồi.

Nhưng vừa mới đi đến cổng nhà, nhìn thấy bóng người ở cổng, cả ba người đều có chút sững sờ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1047

Dầu Hết Đèn Tắt

Mấy gã vệ sĩ mặc đồ tây đen, đeo kính đen đứng cạnh mấy chiếc xe, nhìn thấy ba người bước đến, đều cúi chào rất lễ phép.

Dương Thần nhìn thấy bộ dạng của mấy người này, không giống người Hoa Hạ lắm, liền thử hỏi bằng một câu tiếng Hàn:

- Người Hàn Quốc?

Một gã vệ sĩ gật đầu, nói:

- Anh Dương, lâu rồi không gặp.

Dương Thần lúc này mới nhớ ra, đây không phải là mấy người của tập đoàn Tinh Nguyệt đến tìm Trinh Tú lần trước sao?

Quả nhiên, cổng nhà vừa mở, liền xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Park Jung Hoon vẫn phong độ như vậy, điều bộ cao quý, mặc một bộ âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, còn thắt một chiếc nơ con bướm màu đen, tóc rẽ ngôi, hất sang một bên.

- Anh Dương, tổng giám đốc Lâm, nghe nói hai người hôm nay sẽ về sớm, may mà vừa kịp lúc.

Dương Thần tiến lên phía trước bắt tay với “tên công tử bột” này, còn Lâm Nhược Khê chỉ gật đầu lấy lệ.

- Anh Park đến đây tìm Trinh Tú?

Dương Thần nhú mi hỏi.

Park Jung Hoon cười khỏ gật đầu,

- Ông nội như ngọn đèn sắp hết dầu trước gió, tôi vâng mệnh ông, hi vọng có thể dẫn em họ về Hàn Quốc, gặp mặt ông lần cuối.

- Chủ tịch Park... bệnh của ông ấy vô phương cứu chữa rồi sao?

Lâm Nhược Khê có chút tiếc nuối hỏi.

Là thương nhân, cô đương nhiên biết rất rõ về Park Sung, người đã sáng lập ra tập đoàn Tinh Nguyệt và xây dựng nó có được chỗ đứng như ngày hôm nay ở Châu Á, ông lão có thể đứng trong Top mười người giàu nhất Châu Á, quả thật là rất đáng kính nể.

Park Jung Hoon than thở:

- Ông nội bị ung thư gan, hơn nữa còn là giai đoạn cuối, các tế bào nhiễm bệnh đang lây lan ra khắp nơi, kỳ thực nếu như không phải vung tiền ra để duy trì mạng sống, thì chắc đã ra đi từ mấy tháng trước rồi.

Quách Tuyết Hoa nói:

- Nghe thôi đã thấy đau lòng rồi, chúng ta vào nhà nói tiếp đi.

Lúc này mọi người mới để ý, lại lục đục kéo nhau vào phòng khách.

Vú Vương và Trinh Tú đang ngồi trên sofa đặt trong phòng khách, sắc mặt Trinh Tú có chút ảm đạm, nhìn thấy mấy người Dương Thần mới miễn cưỡng nở nụ cười,

- Anh, chị, dì Quách, mọi người về rồi à.
- Ôi con bé Trinh Tú này, con không sao chứ.

Quách Tuyết Hoa vội vàng hỏi.

Trinh Tú cười lắc đầu,

- Không sao ạ.

Vú Vương cười khỏ nói:

- Lại còn nói không sao, sắc mặt khó coi như thế này rồi.

Lâm Nhược Khê giờ tay sờ chán Trinh Tú, nhìn xung quanh, rồi hỏi:

- Vú Vương, sao không thấy Lam Lam và Mẫn Quyên đâu?

Vú Vương trả lời:

- Chuyện ở đây tốt nhất không nên để cho Lam Lam nghe thấy, cho nên vú bảo Mẫn Quyên dẫn Lam Lam đi dạo rồi.

Lâm Nhược Khê hiểu, gật gật đầu, chỉ cần Lam Lam không bị ông nội mang đi là tốt rồi.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Park Jung Hoon mới nói:

- Trinh Tú, như thế này là làm khó em, hoặc cũng có thể khiến em không vui, nhưng hôm nay anh đến, thật sự rất mong muốn em có thể về Hàn Quốc cùng với anh.

- Tập đoàn Tinh Nguyệt cần em, gia tộc cần em, ông nội lại càng cần em... nếu như em đồng ý quay về, anh tin ông nội sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của em.

Trinh Tú im lặng không nói, mối thù của cha mẹ, với mối quan hệ với người thân, làm sao một cô gái vừa mới bước chân vào đại học có thể lựa chọn được.

Park Jung Hoon bắt lực nói:

- Anh biết nói như này, cũng không thể nào thuyết phục được em, hoặc năm đó ông nội đã làm một số chuyện quá đáng, khiến cho em không thể nào mà tha thứ được, nhưng đây là thỉnh cầu cuối cùng rồi đây.

- Lần trước anh đến, ông nội còn khá tỉnh táo, nên đã thu lại một đoạn băng, anh mang đến đây, để em xem.

Nói rồi, Park Jung Hoon đứng dậy, sau khi thủ hạ lấy ra một cuộn băng, bước đến chiếc tivi đặt ở phòng khách, nhét cuộn băng đó vào đầu.

Những người có mặt ở đây đều không nói năng gì, chỉ yên lặng đợi hình ảnh xuất hiện.

Trong nháy mắt, trên màn hình tivi xuất hiện một ông lão khuôn mặt như giấy dầu, nằm trên giường bệnh, tuy có vài phần tiều tụy, nhưng vẫn còn có nét gì đó của một thời oai phong lẫm liệt.

Giọng nói hơi run run của ông lão đang hấp hối, nhưng miễn cưỡng thì

vẫn có thể nghe được khá rõ ràng...

- Con à, Trinh Tú... ông là ông của con, Park Sung... ông biết, ông xin lỗi con, xin lỗi ba con, mẹ con... nhưng ông cầu xin con hãy tin ông, hãy đi đưa con gái mà ông yêu thương nhất khiến ông vô cùng đau khổ, không ngày nào mà ông không tự dằn vặt dày vò bản thân mình cả.

- Hai mươi năm qua, ông đã hối hận không biết bao nhiêu lần rồi, vô số lần đưa ra những phán đoán sai lầm... bây giờ ông đã không còn cơ hội để do dự nữa rồi, đây chính là hình phạt mà ông Trời dành cho ông...

- Thế nhưng ông vẫn không thể nào xóa bỏ được nỗi hổ thẹn của ông đối với cháu, ông biết cháu bây giờ sống ở Hoa Hạ rất vất vả, có thể cho ông cầu xin cháu được không, cầu xin cháu quay về gặp ông một lần...

Tập đoàn Tinh Nguyệt, vốn dĩ là của mẹ cháu, ông nội muốn giao nó cho cháu, Trinh Tú... tha thứ cho ông nhé...

Ông lão nói xong, nước mắt đã lưng tròng.

Tuy rằng ông nói bằng tiếng Hàn, nhưng Trinh Tú tuy không nói được nhưng vẫn có thể hiểu được hết.

Lúc này, đôi mắt của Trinh Tú cũng đầm lệ, dường như cũng cảm thấy vô cùng đau lòng, không thể kìm được nước mắt, nghẹn ngào xúc động.

Lâm Nhược Khê nắm chặt cánh tay Dương Thần, thấp giọng nói:

- Không phải anh rất lợi hại sao, có thể hồi phục rất nhanh cái gì đó sao, lẽ nào không còn cách nào để cứu ông Park Sung rồi sao?

Dương Thần cười khổ,

- Nếu như là bị trúng độc hay bị đả thương gì đó thì còn có cách, nhưng đây là bệnh liên quan đến các tế bào, lại còn là giai đoạn cuối, nó đã lây lan ra khắp nơi rồi, cơ thể người đã có những chuyển biến xấu, cùng lắm thì anh cũng chỉ có thể lấy ra được vài thứ, chứ không thể loại bỏ được tận gốc, chẳng lẽ lại làm cho người ta không có khí quản luôn à?

Lâm Nhược Khê cũng không hiểu lắm, nhìn bộ dạng đau khổ của Trinh Tú, lại càng đau lòng,

- Vậy... vậy phải làm sao bây giờ? Đúng rồi, chẳng phải là có cô Jane sao?! Cô Jane lợi hại như vậy, chắc hẳn y thuật của cô ấy cũng sẽ rất cao!

Dương Thần thở dài nói:

- Ý thuật của Jane thực sự là rất cao, nhưng cô ấy cũng không phải là thần tiên, nếu như mới phát hiện, hoặc đang ở giai đoạn giữa, với tay nghề của Jane có lẽ còn có khả năng cứu sống, nhưng lúc phát hiện ra đã là giai đoạn cuối rồi, ung thư gan giai đoạn cuối, cả thế giới này cũng không có ai có thể cứu sống được.

- Nếu như đến bệnh này mà còn có thể cứu sống được, thì người ta đã công bố liệu pháp điều trị từ lâu rồi, dù sao thì đây cũng là để tạo phúc cho nhân loại mà, nếu như quả thực có chuyện như vậy, thì thế giới này còn có người chết vì bệnh ung thư sao?

- Em cũng biết thế... nhưng... nhưng Trinh Tú nó...

Hai mắt Lâm Nhược Khê đỏ ngầu, không đành lòng nhìn Trinh Tú.

Dương Thần hít một hơi thật sâu, ngồi sát gần Trinh Tú, ôm lấy đôi vai đang run rẩy của cô.

Trinh Tú cuối cùng cũng không nhịn được, tựa đầu vào ngực Dương Thần, khóc nức nở.

Cả phòng khách đều nhuộm màu đau thương, vú Vương và Quách Tuyết Hoa đều lau nước mắt, dù sao thì Trinh Tú cũng giống như con gái của bọn họ vậy.

Đợi đến khi Trinh Tú bình tĩnh hơn một chút, Dương Thần vỗ vỗ lưng cô nói:

- Nếu như cảm thấy đau lòng như vậy, thì em quay về Hàn Quốc đi, bất luận sau này có như thế nào đi chăng nữa, thì chí ít cũng nên gặp mặt lần cuối.

Trinh Tú ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nói:

- Xin lỗi... anh!

- Sao phải nói xin lỗi?

- Anh và chị Nhược Khê giúp em nhiều như vậy, cho em đi học, cho em thi đại học, nhưng em lại phải rời khỏi đây nhanh như vậy...

Dương Thần mỉm cười,

- Con bé ngốc này, chúng ta gặp được nhau là do duyên phận, tất cả những chuyện này đều là muốn tốt cho em, về đến Hàn Quốc trở thành người thừa kế của tập đoàn Tinh Nguyệt, có tiền đồ hơn nhiều so với việc học đại học.

Park Jung Hoon ngồi bên cạnh nghe thấy như vậy, vô cùng vui mừng nói:

- Em họ! Em... em đồng ý trở về sao!? Tốt quá rồi!!! Ông nội cuối cùng cũng có thể yên tâm được rồi!

Trinh Tú nở nụ cười nhợt nhạt với Park Jung Hoon,

- Em cũng chỉ có thể làm được đến như vậy thôi, nhưng mấy chuyện liên quan đến tập đoàn Tinh Nguyệt, chắc chắn em không có cách nào để thừa kế đâu...

- Chuyện này em yên tâm, chỉ cần em quay về Hàn Quốc, anh chắc chắn sẽ mời những thầy cô giỏi nhất trên toàn thế giới về dạy em, anh tin rằng em vốn thông minh nhanh nhẹn, lại có dòng máu của nhà học Park chảy trong người, sẽ dễ dàng tiếp nhận được tập đoàn thôi.

Park Jung Hoon hưng phấn nói.

Trinh Tú nhìn thấy ánh mắt hấp tấp của Park Jung Hoon, không kìm được mà muốn rút lui.

- Dương Thần “hừ” một tiếng, trừng mắt nhìn Park Jung Hoon,

- Cậu vui mừng cái gì chứ, dọa Trinh Tú sợ rồi nó sẽ không quay về với cậu nữa đâu.

Park Jung Hoon ngượng ngùng gãi đầu,

- Thật xin lỗi, bởi vì đối với tôi mà nói em họ là người vô cùng quan trọng...

Dương Thần nghe thấy vậy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không tìm ra được nguyên do, chỉ đành nói:

- Nếu như để tôi biết được ở Hàn Quốc mấy người gây khó dễ cho Trình Tú, thì nhất định tôi sẽ không để cho mấy người sống yên ổn đâu đấy, biết chưa hả?

Park Jung Hoon sửng sốt, bị đe dọa rõ ràng như vậy, nhưng anh ta cũng tốt tính, vẫn cười tí mắt nói:

- Anh Dương yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không để em họ phải chịu oan ức đâu, em ấy là người thừa kế của gia đình chúng tôi mà.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1048

Khoảng Cách Không Xa, Tại Sao Lại Hết Hi Vọng.

Việc Trinh Tú trở lại Hàn Quốc như đã định sẵn rồi, hơn nữa việc không nên chậm trễ. Có trời mới biết được Hội trưởng Phác Xuyên có thể chống đỡ được bao lâu, vì vậy mới tức khắc chuẩn bị đồ đạc quay trở lại Hàn Quốc.

Cũng may Trinh Tú căn bản là không có đồ đạc gì cần thu dọn nhiều, tài sản của tập đoàn Tinh Nguyệt mấy chục tỉ, còn cần mang đồ đạc gì nữa chứ?

Vì vậy, chỉ nước mắt lưng tròng nói lời tạm biệt rồi ra đi.

Cuối cùng khi nói tạm biệt với Dương Thần, Trinh Tú hôn lên má Dương Thần một cái, khiến cho Dương Thần cảm thấy xấu hổ.

- Khóc cái gì, không phải là Hàn Quốc sao? Đến lúc đó đi thăm em cũng không phải là quá xa.

Dương Thần cười nói.

Trong mắt của Trinh Tú tràn đầy hi vọng:

- Thật sao? Anh Dương Thần, anh và chị Nhược Khê phải đến thăm em đây.

- Đừng có mà đến lúc đó là đại tiểu thư có tiền tài của tập đoàn Tinh Nguyệt rồi mà phớt lờ anh chị đây.

Dương Thần đùa giỡn nói.

Trinh Tú cong môi lên:

- Em không bao giờ, chỉ sợ anh Dương Thần ở bên ngoài không biết có bao nhiêu chị gái, em gái mà ngay cả nhà cũng không về thôi, chứ đừng nói là đến Hàn Quốc để thăm em.

Vừa nói ra câu này, Lâm Nhược Khê bèn liếc mắt Dương Thần nhìn một cái, còn Dương Thần thì cười với vẻ mặt đau khổ.

Cô gái này, muốn về nhà rồi mà trước khi đi còn trêu mình thế nữa.

Nhưng Lâm Nhược Khê cũng không tốn nhiều công sức để phản ứng lại Dương Thần, tiến lên trước ôm lấy Trinh Tú, cảm động nói:

- Không ngờ, nhanh như vậy mà đã sắp phải chia tay rồi. Nhưng ở đây mãi mãi sẽ là một ngôi nhà khác của em. Nhớ là về Hàn Quốc phải học hành chăm chỉ, muốn trở thành một người thừa kế hợp pháp thì không được lười biếng.

Trinh Tú gật đầu, có chút ghen ngạo, cũng không nói nên lời, ngàn lời cũng khó có thể bày tỏ lòng cảm kích của bản thân trong cuộc sống trước kia.

Sự giúp đỡ về vật chất không phải là sự cảm kích lớn nhất của cô gái này, mà sự âm áp về tâm hồn mà những người thân đã trao tặng mới chính là thứ

mà Trinh Tú không có cách nào cắt bỏ được.

Nhưng Hội trưởng Phác Xuyên ở bên kia của Hàn Quốc đã nói thời gian không còn nhiều, Trinh Tú cũng không thể ở lại lâu hơn được nữa, không bao lâu sau đã cùng đám người Park Jung Hoon ngồi xe rời khỏi ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô phía Tây.

Nhìn theo bóng dáng Trinh Tú rời khỏi, những người trong nhà đều cảm thấy buồn bã.

Nhưng đúng lúc này, ở phía không xa, một chiếc New Small Range Rover màu trắng chạy đến, vừa mới dừng lại thì cửa xe mở ra, từ bên trong truyền ra một tiếng hét rất đáng yêu.

- Mẹ!

Lâm Nhược Khê đang cảm thấy sầu não, nghe thấy tiếng gọi của Lam Lam thì lại cảm thấy vui vẻ trở lại.

Chỉ nhìn thấy Lam Lam mặc một chiếc áo thể thao màu xanh, có hình hoạt hình, mặc một chiếc váy bò ngắn màu xanh, giống như một con gấu trúc nhỏ nhắn lao ngay vào lòng Lâm Nhược Khê.

Nhảy từ khoảng cách bốn năm mét vào lòng Lâm Nhược Khê cũng không phải là một động tác mà một đứa trẻ bình thường có thể làm được.

Lâm Nhược Khê mở rộng cánh tay, ôm lấy cô bé vào lòng. Nếu không phải đã tu luyện một thời gian thì thân thể đã không được khỏe mạnh như vậy, nói không chừng còn bị ngã xuống đất.

- Lam Lam, nhớ mẹ không?

- Nhớ. Lam Lam muốn đến Yên Kinh thăm mẹ, nhưng vú Vương không cho.

Lam Lam hờn dỗi nói.

Dương Thần ở một bên cảm thấy hơi tủi thân. Cô bé chỉ nhớ mẹ, không nhớ cha, mặc dù mình và nha đầu đó giống như có ân oán với nhau.

- Đứa trẻ này, không phải nói con phải nghe lời vú Vương sao? Còn nữa, sau này chuyển động nhẹ nhàng một chút, không phải mẹ đã nói với con là không được dùng lực để chơi kiêu như vậy sao?

Lâm Nhược Khê nhéo nhéo khuôn mặt của cô bé, nói một cách ngọt ngào.

Lam Lam bá lấy cổ Lâm Nhược Khê, bĩu môi nói:

- Nhưng dì Sắc Vi nói là Lam Lam muốn chơi thế nào cũng được.

- Dì Sắc Vi?

Lúc này Lâm Nhược Khê mới đột nhiên định thần lại. Người lái chiếc xe này tất nhiên không phải là Mẫn Quyên.

Quả nhiên, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Sắc Vi từ trong xe bước xuống, mà quan hệ giữa Mẫn Quyên và Sắc Vi dường như rất tốt, còn cười nói vui vẻ.

Sắc Vi chỉ mặc một chiếc áo phong màu trắng đơn giản và một chiếc

quần bò, thả tóc, thoát nhìn thì thấy thiếu đi vài phần quyến rũ, nhưng ngược lại trông cô tràn trề sức sống, nghiêm nhiên đang có tư thế chơi đùa với đứa trẻ.

Điều khiến cho Dương Thần phải lóe sáng mắt chính là việc Sắc Vi không ngờ đã đột phá?

Dương Thần có thể cảm nhận thấy rõ, Sắc Vi trong vòng vài ngày đã đột phá, bước vào thời kỳ đầu của cảnh giới Tiên Thiên.

Có sự trợ giúp của bồ đề đan, kết hợp với thân thể của Sắc Vi, cũng có chút coi là liều mạng, tu luyện thực sự tiến triển rất nhanh.

Nhưng điều khiến Dương Thần cực kỳ vui sướng đó là khí chất trên người của Sắc Vi rõ ràng đã vượt qua ngưỡng Tiên Thiên thời kỳ đầu. Đó là một loại khí cơ có thể nhìn ra huyền cơ.

Hiển nhiên, cảnh giới của Sắc Vi đã vượt xa sức mạnh Tiên Thiên thực sự. E rằng có đủ linh khí và thời gian thì sau khi đạt đến được Tiên Thiên Đại viên mãn và bước vào thời kỳ Hóa Thần cũng sẽ không còn xa nữa.

Sắc Vi ý thức được Dương Thần đang nhìn mình một cách vui sướng, biết Dương Thần đã nhìn ra đột phá của mình, nên cũng vui vẻ chớp mắt với Dương Thần vài cái.

Tư thế này lại lọt ngay vào mắt Lâm Nhược Khê, khiến cô cảm thấy chua xót vô cùng.

- Cô Lâm, cô và anh Dương trở về đi. Hai ngày này Lam Lam thích đi đến chỗ của Sắc Vi chơi, chị Sắc Vi cũng vừa mới dẫn Lam Lam ra công viên gần đó.

Mẫn Quyên cười híp mắt nói.

Lâm Nhược Khê gật đầu, lạnh lùng nhìn Sắc Vi:

- Cảm ơn cô đã dẫn con gái tôi đi chơi.

Sắc Vi biết Lâm Nhược Khê nhất định sẽ không dễ chịu gì, nhưng cô vẫn không an tâm, mỉm cười nói:

- Lam Lam rất đáng yêu, dù sao thì tôi cũng rất nhàn rồi, dẫn con gái ra ngoài chơi cũng tốt. Nhưng cô thì bận bịu công việc suốt ngày, làm gì có thời gian dẫn bé đi chơi. Tôi dẫn cô bé đi cũng được mà.

- Ồ...

Dương Thần thở một hơi, lời này mà Sắc Vi cũng dám nói.

Toàn bộ thân thể Lâm Nhược Khê như phát run lên, giống như bầu trời ở cạnh bắt đầu có mưa đá.

Trận chiến giữa những người phụ nữ này không có đạn không có khói, nhưng cũng đủ khiến cho những người xung quanh phải đóng băng.

Dương Thần sờ lên mặt. Lúc này giúp ai không còn là vấn đề quan trọng nữa, dù sao ngày tháng vẫn còn dài, những người phụ nữ này cũng sẽ không đấu đá nhau chỉ một hai ngày, bản thân cứ im lặng giả bộ như không nghe thấy gì thì tốt hơn, đến lúc đó bên nào chịu uất ức thì đi đổ dành bên đó, nếu

không thì những ngày tháng tiếp theo sẽ không còn đường sống nữa.

Nhưng Lam Lam căn bản là không quan tâm đến những điều này, cười hi hi nói:

- Mẹ, dì Sắc Vi rất giỏi, có thể đưa Lam Lam lên cao ơ là cao, rồi Lam Lam nhảy qua, dì ấy ôm lấy.

Lâm Nhược Khê hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm đứa con gái nói:

- Con với cô ta chơi những trò này sao?

Lam Lam ý thức được dường như mẹ có chút không vui, đưa bàn tay nhỏ nhắn ra hỏi:

- Lam Lam không thể chơi sao?

- Đương nhiên là không thể! Bị ngã thì phải làm sao chứ.

Lâm Nhược Khê tự nói xong, tự thấy đỏ mặt, ai ngã chứ Lam Lam thì không thể ngã được.

Nhưng cùng với Sắc Vi chơi trò đó là không được, càng không thể chơi, mình cũng không có cách nào chơi với Lam Lam được.

- Con là con gái, nên chơi những trò chơi của con gái. Hôm nay mẹ dẫn con đi mua một số đồ chơi, những đồ chơi để chơi ở nhà, rồi sẽ mua cho con một con búp bê to như con gấu trúc, sau này không được phép ra ngoài tìm người khác dẫn con đi chơi.

Lâm Nhược Khê cao giọng.

Nhưng Lam Lam lại lắp bắp nói:

- Mẹ...Lam Lam muốn chơi xe hơi...điều khiển xe hơi.

- Đúng vậy, Lam Lam dường như không thích ở nhà.

Sắc Vi xen vào nói:

- Lam Lam, con có muốn gì mua cho con một đoàn tàu hỏa không?

Lam Lam vừa nghe được câu này liền gật đầu tấp lự, tràn đầy sự chờ mong.

Lâm Nhược Khê cắn môi, bắt chập sự khác nhau giữa nam và nữ:

- Được, Lam Lam muốn chơi cái gì, cái gì mẹ cũng mua cho con, nhưng nếu không được sự đồng ý của mẹ, không được cùng những dì khác ra ngoài chơi.

Lam Lam càng gật đầu mạnh hơn, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên má của Lâm Nhược Khê:

- Mẹ là tốt nhất.

Lâm Nhược Khê thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn Sắc Vi một cái, xoay người ôm lấy con gái trở về nhà.

Miệng Sắc Vi khẽ cười một tiếng. Đương nhiên cô ấy cũng biết không thể thực sự biến đứa bé đó thành con gái của mình được. Nhưng nói như vậy, có thể khiến cho Lâm Nhược Khê bối rối, điều đó làm cho tâm trạng của cô vui vẻ hơn.

Dương Thần không cùng Lâm Nhược Khê trở về, mà chờ đám người

Quách Tuyết Hoa sau khi bước vào phòng rồi, bước đến bên Sắc Vi, đưa tay ra nhéo người phụ nữ này một cái.

- Được lắm, Sắc Vi yêu dấu à, bốn tướng công đây không ở đó mà cũng không lười biếng.

Dương Thần cười hỏi:

- Cảm giác của cảnh giới Tiên Thiên thế nào rồi?

Sắc Vi chuyển ánh mắt:

- Nói thế nào nhỉ, giống như là tất cả các cảm quan đều mới mẻ một cách đặc biệt, nhưng em còn cảm thấy dường như vẫn còn chưa hết sức. Cho dù rõ ràng cảm thấy có thể làm tốt hơn, nhưng lại chỉ có thể xuất ra được một nửa sức mạnh.

- Đó là vì cảnh giới của em...Ai da, anh tưởng anh tu luyện như một kẻ biến thái, không ngờ người phụ nữ của anh cũng giống anh. Quả nhiên là như ý trời.

Dương Thần đắc ý nói.

Sắc Vi nghe thấy những lời này thì cảm thấy thoải mái, cười nói:

- Anh đứng với em ở bên ngoài như thế này, không sợ vợ anh ở trong nhà chạy ra gọi giày vò anh sao?

Dương Thần cười khỏ nói:

- Em còn chưa thấy rõ sao? Trong mắt Nhược Khê bây giờ chỉ có Lam Lam, có lẽ chưa đến bữa cơm tối thì thực sự không còn nhớ ra anh nữa. Đi thôi, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh, anh xem xem chân khí Tiên Thiên của em thực sự tu luyện đến mức nào rồi.

Sắc Vi nghi ngờ nói:

- Điều này cũng cần xem sao? Lẽ nào chân khí Tiên thiên còn có gì cần chú ý nữa sao?

Vừa trò chuyện, hai người vừa đi đến nơi thường ngày vẫn tu luyện ở phía sau của biệt thự ngoại ô phía tây.

- Cũng không hẳn như vậy, chỉ là sự lĩnh ngộ của em và cách sử dụng nó có sự khác nhau. Anh sẽ chỉ dạy cho em một chút, để cho em có thể nhanh chóng thông hiểu đạo lý. Hơn nữa, có thể anh phải ra ngoài một chuyến, đến lúc đó mặc dù anh có thể trong chớp mắt trở về được, và cũng sẽ phái người bảo vệ các em. Đương nhiên là các em tự bảo vệ lấy mình vẫn tốt hơn.

Sắc Vi sửng sốt:

- Không phải anh vừa từ Yên Kinh trở về sao? Sao lại còn phải đi xa nữa?

Dương Thần cũng không có gì giấu diếm, nói lại một lượt tình hình của mình đã trải qua ở Yên Kinh, đồng thời nói đến việc mình định lĩnh ngộ “Tam Muội Chân Hỏa”, tìm những tài liệu có liên quan đến việc luyện đan.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1049

Không Mưa Không Nắng.

Nói chuyện được một lúc như vậy là đã đến được núi.

Sắc Vi khẽ nhíu mày:

- Theo như những gì anh nói thì thế giới này rộng lớn như vậy, anh cũng không biết tài liệu luyện đan ở đâu, càng không biết chỗ nào có nó, như vậy khác gì mò kim đáy bể?

Dương Thần thở dài:

- Anh cũng đang buồn phiền vì chuyện đó đây, nhưng em xem hấp thu được tác dụng của linh đan, điều này tuyệt đối là một việc có phần nguy hiểm nhưng nếu như thành công thì lợi ích của nó sẽ rất lớn. Anh định đợi một thời gian nữa đi tìm một người, có lẽ cô ấy có thể giúp anh đưa ra một vài chủ kiến.

“ Cô ấy ” mà Dương Thần nói đương nhiên là Tiêu Chỉ Tình, chỉ là vừa mới trở về Trung Hải, nên không có thời gian đi thăm cô ta thôi.

Còn về việc Lâm Nhược Khê có phản cảm hay không thì Dương Thần cũng không quan tâm nhiều.

Sắc Vi cũng không hỏi người đó là ai, cũng không biết là trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng không muốn hỏi nhiều.

Gió trên núi thổi qua, luồng khí lạnh của tiết thu đang đến dần.

Đứng ở trên một ngọn núi xanh như vậy, mái tóc của Sắc Vi được gió thổi bay phấp phới.

- Ông xã, làm thế nào để em thử cho anh xem?

Sắc Vi hỏi.

Dương Thần chỉ vào ngực mình:

- Hãy nghĩ cách dùng chân khí Tiên Thiên của em để tấn công anh, muốn đánh thế nào thì đánh thế đó.

- Như vậy... sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Sắc Vi nhíu mày.

Dương Thần khẽ cười nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần không phải là chân nguyên quá mạnh, thì chân khí Tiên Thiên cũng không là gì đối với anh, da thịt anh rất dày.

Sắc Vi nghe thấy như vậy cũng không do dự nhiều, bắt đầu nín thở, điều khiến chân khí Tiên Thiên ở trong cơ thể mình...

Bỗng nhiên, một luồng khí màu xanh nhạt nhấp nhô như những đợt sóng phát ra, từ trên đỉnh đầu của Dương Thần hạ xuống âm âm.

Dương Thần cũng không tránh không nhường, mà giơ một tay lên, vận

chân khí Tiên Thiên.

Chân khí thuộc thủy của Sắc Vi giống như vô vàn những bọt nước, từ trong không trung bắn ra.

- Xong rồi?

Dương Thần hỏi.

Sắc Vi có chút thẹn thùng gật đầu:

- Em cũng không nề mặt gì cả, nhưng anh đã dùng chân chí Tiên Thiên cấp bảy để kết thành một luồng khí đó, trong chốc lát như vậy em đã bắt gọn được.

Dương Thần sờ sờ cằm:

- “Đạo” mà em lĩnh ngộ được thực sự có vài chỗ cần phải bàn nữa. Sự tấn công vừa rồi của em quá là đột ngột, giống như là thoát ần thoát hiện, hơn nữa tương đối có lực công kích.

Nếu như là những đối thủ tầm thường cùng cấp với em thì e rằng khó có thể thích ứng được, khả năng bị tấn công là rất lớn, còn em thì lại giữ thế chủ động.

Nhưng...cách tấn công như vậy, nếu như là người nhạy bén một chút thì sớm đã nhìn thấu hết, rất dễ tránh được, và dễ bị đánh lại.

- Em mới lĩnh ngộ được, luyện tập nhiều hơn nữa thì sớm muộn gì cũng có thể nghĩ ra cách tốt hơn.

Sắc Vi tự tin nói.

Dương Thần dẫn đo một hỏi:

- Sắc Vi yêu dấu à, anh cũng không thể chỉ tỉ mỉ cho em biết nên vận dụng “đạo” của em như thế nào, nhưng anh nghĩ em sẽ biết thiên biến vạn hóa.

Lúc đầu em cảm nhận được cảnh giới huyền diệu này như thế nào thì bây giờ sẽ phải nỗ lực cảm nhận theo hướng đó, sau đó vận dụng sự điều chỉnh chân khí Tiên Thiên, có lẽ như vậy sẽ có những kết quả đáng ngạc nhiên.

Sắc Vi yên lặng trầm ngâm một lúc, lập tức nhắm mắt lại, hai cánh tay mở rộng.

Dương Thần mỉm cười, xem ra người phụ nữ này đã nhanh chóng hiểu được ý của mình.

Dương Thần cũng không vội, ngồi xuống dưới đất, im lặng đợi Sắc Vi có thể lĩnh ngộ ra được điều gì không.

Cứ như vậy, qua khoảng hơn mười phút, Sắc Vi vẫn giữ tư thế đó, sắc mặt hiện rõ sự bình thản.

Nhưng khi Dương Thần sắp xuất thần thì tình hình ở trên đỉnh ngọn núi đột nhiên thay đổi.

Dương Thần giật mình, chỉ cảm thấy, ở giữa không trung như có vô vàn những mũi kim sắc nhọn, chân khí sắc nhọn đã bộc phát ra.

Không đợi Dương Thần ngẫm nghĩ, chân khí Tiên Thiên như mưa đó ầm

âm đồ xuống.

“Rầm rầm rầm!”

Âm thanh vang dội khắp mặt đất khiến cho cả đỉnh núi như rền vang.

Tất cả những chân khí như giọt mưa màu xanh đã biến ngọn núi thành một vùng biển màu xanh.

Nhưng đây lại là trận mưa xanh chí mạng.

Mặc dù phạm vi chỉ khoảng hơn trăm mét vuông, nhưng sức công phá sắc nhọn tập trung đó đủ để làm một sát thủ trong nháy mắt, cướp mạng của đối phương.

Dương Thần cũng bị những chân khí sắc nhọn này chạm vào da gây cảm giác tê dại, liền vận ngay một vòng tròn bảo hộ để tránh bị tấn công.

May mà đó chỉ là chân khí Tiên Thiên, nếu như là chân nguyên lực thì e rằng bản thân muốn chạy cũng chạy không thoát.

Mưa xối xả trong vòng năm sáu giây, nhưng đỉnh núi dường như đã bị rút mất một tầng, cỏ cây khắp nơi đều bị dập nát hết.

Chờ cho Sắc Vi mở mắt ra thì sắc mặt liền trắng bệch, đương nhiên đã tiêu hao không ít chân khí Tiên Thiên, nhưng nụ cười trên mặt người phụ nữ này chứng tỏ cô đã lĩnh ngộ được không ít.

- Em hiểu rồi. Em biết hôm đó em lĩnh ngộ được cái gì rồi! Mưa! Là thể của mưa! Mặc dù những hạt mưa này nhỏ bé, nhưng khi chúng cùng từ trên không rơi xuống thì có thể biến thành một lực công kích rất lớn, giống như là nước êm dịu. Nếu như dùng lực để đập nó thì nó sẽ dùng một lực khác mạnh hơn phản ngược trở lại. Nước thì êm dịu, nhưng lại cứng rắn.

Sắc Vi hưng phấn xông lên trước mặt Dương Thần, ôm lấy cổ Dương Thần nhảy sung sướng.

Dương Thần vỗ vỗ đôi hông của người phụ nữ này:

- Đừng vui mừng quá sớm. Nếu như em thực sự lĩnh ngộ được hoàn toàn thì sẽ không nói ra đạo lý đó như vậy. Lĩnh ngộ thực sự thì không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được. Còn nữa, em xem em xem, mới xuất có một chiêu mà đã mệt đến nỗi trắng bệch như tờ giấy rồi, tu luyện vẫn còn kém và xa vời. Hơn nữa lực công kích mưa rơi đó của em mặc dù có hiệu quả, nhưng vẫn chỉ là ở một phía. Anh muốn thấy nhiều không gian tiến bộ lớn hơn.

Mặc dù Sắc Vi cũng hiểu, nhưng đối với một tu sĩ mới học như cô mà nói thì thành quả như vậy đã đáng phấn khởi lắm rồi, nên nét mặt cười tươi như hoa.

Trong lòng Dương Thần rất mãn nguyện, chỉ đáng tiếc là những người phụ nữ khác còn chưa đủ sức mạnh để đạt đến cảnh giới như của Sắc Vi, nhưng cũng không được vội vàng.

Đến mức này thì Dương Thần cũng không đi không chế tư tưởng trong đầu của Sắc Vi nhiều, tình hình có vẻ cũng khá ổn rồi, sau đó cùng người phụ nữ đó xuống núi.

Sau khi gọi điện về nhà, Dương Thần trực tiếp lái xe đến chỗ của Tiêu Chỉ Tình.

Tiêu Chỉ Tình đúng lúc cũng đang ở nhà đợi, đối với việc Dương Thần đến cô ta cảm thấy vô cùng vui mừng.

Trên thực tế, đối với người phụ nữ này mà nói thì từ nhỏ đã sống trong ảo cảnh, bên người cũng không có gì gọi là tình cảm ấm áp. Sau khi ra ngoài, cũng không có bạn bè, có thể nói Dương Thần đã được coi là người thân thiết đặc biệt, mặc dù người đàn ông xấu xa này đã cướp đi mất thân thể của mình.

Đi đến khu chung cư của Tiêu Chỉ Tình, Dương Thần kiểm một chiếc sofa ngồi xuống, nhìn thấy trên mặt bàn đặt vài quyển tạp chí về máy tính, không khỏi cười nói:

- Xem ra cô thực sự rất thích máy tính. Tôi tưởng cô chỉ có hứng thú với những thứ cổ điển.

Tiêu Chỉ Tình nhâm nhi chén trà:

- Những thứ cổ điển tôi đã sớm học đủ rồi, máy tính ở thế giới bên ngoài rất thú vị, trình độ của các giáo sư ở các trường đại học ở Trung Hải quá thấp, những quyển tạp chí này tôi thấy rất cứng nhắc, những hacker thực sự còn thủ đoạn hơn nhiều.

- Nhìn ngoại hình bên ngoài của cô thực sự không giống với một người làm về kỹ thuật.

Dương Thần đánh giá nói.

- Thế nào, lẽ nào người ta giống với một tên lừa đảo sao?

Tiêu Chỉ Tình bĩu môi.

Dương Thần vò đầu cười cười, nghĩ đến lần trước, khi Tiêu Chỉ Tình đang ở dưới tầng, việc khiến sắc mặt của Tiêu Chỉ Tình trông rất khó nhìn, hỏi:

- Gần đây...trong trường học có gì hay sao?

Tiêu Chỉ Tình sững sốt, bỗng nhiên cúi đầu cười khỏ:

- Tôi... thôi học rồi, không đi đến trường học nữa.

- Tại sao? Cảm thấy không cần thiết phải học? Nhưng nếu như thế này thì chẳng phải cũng không cần đi học sao?

Tiêu Chỉ Tình lắc đầu:

- Không phải là nguyên nhân đó... Dù sao...thì cũng không muốn đi học, cũng may là tôi đã có kỹ thuật máy tính, không cần ra ngoài cũng có thể kiếm tiền, anh yên tâm đi, tôi không đến nỗi không có đủ tiền để trả tiền thuê phòng đâu.

Dương Thần nhìn sự nỗ lực của người phụ nữ này mỉm cười, cố ý tỏ vẻ không sao, trong lòng cũng cảm thấy chút gì đó, nhưng đồng thời cũng đã ra, không phải là không quan tâm đến biểu hiện của Tiêu Chỉ Tình.

Bản thân căn bản đã có quan hệ thân thể với cô ấy, lại còn có “tâm ý”,

nên khó có thể kết thúc được.

Làm bộ ho khan hai tiếng, Dương Thần nói:

- Hôm nay tôi đến chủ yếu là muốn hỏi về việc luyện đan của cô.

- Luyện đan? Anh muốn luyện đan?

Tiêu Chỉ Tình giật mình mở to đôi mắt.

Dương Thần sờ sờ mũi:

- Thế nào, dường như ngoài ý muốn của cô? Linh đan thực sự rất có hiệu quả với việc tu luyện. Tôi đã cho những người phụ nữ của tôi thử qua, tu luyện tiến bộ rất nhanh, vì vậy mới muốn làm chút.

- Tôi cũng biết đan được đối với những người tu luyện cấp thấp rất có hiệu quả, nhưng dường như anh không hiểu rõ lắm về điều kiện của luyện đan.

Tiêu Chỉ Tình cười khò nói.

- Điều này chẳng phải tôi đến để hỏi cô hay sao? Tôi nên làm thế nào mới có thể luyện được những thứ như bồ đề đan, thậm chí còn tốt hơn cả đan dược?

Dương Thần tràn đầy sự mong đợi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1050

Bố

Tiêu Chỉ Tình ngồi xuống, thần sắc trở nên khá nghiêm túc, nhẹ giọng nói:

- Luyện linh đan có ba cửa ải khó khăn, cửa ải khó khăn thứ nhất là nguyên liệu có thể luyện thành linh đan, cũng chính là số lượng linh đan vô cùng ít, đặc biệt là một số nguyên liệu để luyện linh đan hạng trung trở lên hầu như đã không còn.

Theo tôi được biết, năm mươi năm gần đây, Hồng Mông hay Tiêu gia chúng tôi am hiểu nhất về việc luyện đan cũng vậy, chưa từng chế được ra đan dược thượng hạng, lại càng không thể chế được đan dược cực phẩm, bởi vì không có dược liệu quý giá.

Cho dù là đám dược liệu bình thường, cũng không phải ai cũng kiếm được đủ số lượng, lần trước anh phát hiện được một ít dược liệu đó, đến luyện một lò đan dược cấp thấp cũng không được.

Dương Thần gật đầu nói:

- Tôi có nghe rồi, cùng lắm Hoa Hạ không có dược liệu, ở nước ngoài có khả năng sẽ có, dù sao ở nước ngoài cũng không có mấy tu sĩ luyện đan dược.

- Nước ngoài?

Tiêu Chỉ Tình suy tư nói:

- Cũng có thể, tôi chưa nghe nói qua có ai tìm dược liệu ở nước ngoài, hình như là có liên quan đến “hiệp ước các vị thần” của phương Tây, trong thế giới thần ảo có rất nhiều truyền thuyết, có người nói là e ngại chư thần ở phương Tây, có người lại nói là tuân thủ lời hứa năm đó, không xâm phạm lẫn nhau... tôi cũng không biết nên tin ai nữa.

Dương Thần cũng không nói những vấn đề này nữa, tiếp tục nói:

- Tôi sẽ cho người đến những nơi có khả năng tìm được linh dược, em nói xem, những chỗ như thế nào thì có khả năng tìm được?

- Cũng tốt, anh có thể cho người điều tra, nơi nào ít người lai vãng, nhưng cũng không quá hoang vắng, tốt nhất là nơi nào có nền văn minh cổ đại, bởi vì những nơi đó có một linh tính nhất định nào đó.

Dương Thần ghi nhớ, hỏi tiếp:

- Cửa ải khó khăn thứ hai thì sao?

- Cái này sẽ phiền đây.

Tiêu Chỉ Tình thở dài nói:

- Luyện đan cần một cái lò luyện vô cùng tốt, không phải vật tầm thường,

phải có thể chịu được lửa luyện “tam muội chân hỏa”, những lò luyện như vậy thường dùng nhiều ở thời cổ đại, dùng kim loại đặc biệt làm thành, ví dụ như sắt lạnh Bắc Minh, sắt đen vùng địa cực, vàng Thái Ất Tinh...

Mấy vật này, phần lớn dùng để luyện chế pháp bảo, nhưng một cái pháp bảo cần mấy lượng kim loại hiếm? Trong khi một cái lò luyện, tất cả đều làm bằng những kim loại quý giá này.

Theo tôi biết, lò luyện mà Hồng Mông có thể luyện đan được đều là từ cổ xưa truyền lại, không có hơn năm cái, mà ba cái của gia tộc ẩn thế, đã có hai cái của Tiêu gia chúng tôi, Lạc gia và Ninh gia chỉ có một cái, những cái khác dù có thì cũng đã cũ hỏng rồi...

Nói đến đây chắc anh cũng đã biết cửa khó thứ ba, chính là “tam muội chân hỏa”.

Đây chính là Thiên Hỏa trong kiếp thứ hai của Tam Dương Chân hỏa kiếp, trong thời gian luyện đan thông thường cần loại lửa này, nguyên liệu cần thiết vô cùng phức tạp, có thể nói, luyện đan loại trung hạ đẳng, nguyên liệu còn không quý giá bằng nguyên liệu tạo ra lửa này.

Thấy Dương Thần trầm mặc, Tiêu Chỉ Tinh cười nói:

- Giờ anh đã biết vì sao tôi không muốn anh nghĩ những việc này chưa, đây cũng không phải việc mình anh làm được.

Dương Thần cũng cười nói:

- Tôi đang suy nghĩ, “tam muội chân hỏa” không thành vấn đề, nhưng cái lò luyện đan đó nên tìm ở đâu đây?

Tiêu Chỉ Tinh buồn bực nói:

- Vì sao? Sao anh lại nghĩ thế?

Dương Thần đành phải đem chuyện hần chỉ còn cách “tam muội chân hỏa” một bước nữa nói ra đơn giản, nhưng cũng khiến Tiêu Chỉ Tinh ngạc nhiên vô cùng, bộ dạng ngây ngốc đáng yêu.

- Rốt cuộc anh tu luyện công pháp gì vậy, thật là quá nghịch thiên rồi, chưa từng nghe qua bao giờ... Nhưng nếu quả thật như vậy, nếu anh có thể làm được, tôi nghĩ tìm lò luyện sẽ không khó bằng tạo ra “tam muội chân hỏa” đâu.

Dương Thần lại hỏi ngược lại:

- Sao em lại không nhắc đến pháp môn luyện đan? Lẽ nào đó không phải một cửa ải khó khăn sao?

Tiêu Chỉ Tinh lắc đầu cười:

- Pháp môn luyện đan kỳ thực cũng không khác nhau gì nhiều. Ở Tiêu gia tôi đã thấy vài loại, đối với việc luyện đan, Tiêu gia cũng có nhiều kinh nghiệm, then chốt là phải nắm giữ được độ nóng của lò luyện, nhưng nếu chính anh có thể khống chế thiên hỏa thì lúc luyện đan đã đỡ đi nhiều rồi.

Dương Thần cuối cùng cũng nghe được một tin tốt, lại nói:

- Đợi tôi chọn xong những nơi tốt tìm được liệu, sẽ vừa tu hành, vừa tìm

kiếm, đến lúc đó em đi cùng tôi đi, tôi cũng không nhận biết được những được liệu nào có thể dùng được.

- Tôi? Đi cùng?

Tiêu Chỉ Tình có chút kinh ngạc.

- Đúng, làm phiền em rồi, nhưng cũng không có cách khác, dù sao tôi cũng không hiểu gì, tôi nghĩ được liệu không phải tùy tiện vài câu là có thể nói rõ được.

Dương Thần cười khổ nói:

- Nhưng em có thể yên tâm, đi cùng tôi, tôi rất biết cách sinh tồn, không có gì nguy hiểm cả, cũng sẽ không để em khổ sở gì trong quá trình tìm kiếm đâu.

Tiêu Chỉ Tình khoát tay vội nói:

- Tôi... tôi không phải sợ cái này, tôi chỉ là không ngờ anh lại đồng ý cho tôi theo...

Nói đến đây, Tiêu Chỉ Tình không khỏi đỏ mặt lên, cúi đầu.

Dương Thần cũng thấy có chút ngại ngùng, chuyện này đã nói rõ với Lâm Nhược Khê rồi, có lẽ cô ấy cũng khó chấp nhận, dù sao cũng là cùng Tiêu Chỉ Tình chỉ có hai người đi ra ngoài nhiều ngày.

Thế nhưng không có Tiêu Chỉ Tình, chắc chắn không thể tìm được đủ được liệu, cũng chỉ có thể kiên trì mà giải thích.

Buổi chiều hôm đó, Dương Thần thông báo cho Solon, bắt toàn bộ nhân viên trên thế giới tìm những nơi phù hợp điều kiện như Tiêu Chỉ Tình nói.

Dù sao cũng là những nơi ít người đến, tốt nhất nên là nơi có nền văn minh cổ đại, vạn năm chưa bị phá hoại gì nhiều, những điều kiện này gộp lại, nếu không lục soát từng địa phương, chắc chắn khó có thể phân loại rõ ràng.

Trong thời gian này, Dương Thần cũng có việc khác để làm.

Theo chót nhất là phải ngộ ra cảnh giới của “tam muội chân hỏa”, sau đó là dạy cho những người phụ nữ của mình tu hành, còn về việc trong quá trình tu luyện, nhìn gương mặt đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại của các cô, có nhìn được hay không... lại là chuyện khác.

Khiến Dương Thần nản lòng nhất là, ngoại trừ Sắc Vi và Thái Ngưng tiến độ khả quan ra, Lâm Nhược Khê và những người còn lại, Mạc Thiện Ny, Thái Nghiên, Lưu Minh Ngọc, An Tâm, Đường Uyển... đều là sau khi đạt đến đỉnh cao Hậu Thiên, khó có thể tiến xa hơn được nữa.

Nói vậy nhưng tốc độ này trong mắt người bình thường đã là quá nhanh rồi... những người phụ nữ này vốn không có căn cơ gì, chỉ trong mấy tháng đã đạt được đến đỉnh cao mà người luyện võ thông thường cả đời mới đạt được.

Nhưng trong mắt Dương Thần, đây vẫn là chưa đủ!

Thật ra, các cô gái này vì đột nhiên có được năng lực mới, nên cảm thấy cực kỳ hứng khởi, những việc như nhảy cao vài thước, tùy tiện chạy mấy

trăm mét trong mười giây, một quyền đánh ra mạnh tựa ngàn cân... đều là những việc trước giờ không dám tưởng tượng.

Đương nhiên, chỉ có nội lực không chưa đủ, Dương Thần còn phải phái các đội viện chuyên môn phụ trách bảo vệ các cô truyền lại cho họ những tuyệt kỹ hiệu quả nhanh chóng trong chiến đấu, cho dù đối phó với một tu sĩ không có cửa thắng, nhưng một người bình thường không thể làm tổn thương các cô được.

Lâm Nhược Khê nghĩ chính mình sau khi có được tổ chất và nội lực cực đỉnh của Hậu Thiên, hữu dụng nhất vẫn là không còn lo bị khinh dịch của Lam Lam làm mình ngã gục.

Trước đây Lâm Nhược Khê còn tăng ca sau khi hết giờ làm, buổi tối làm việc đến khuya, nhưng sau khi có Lam Lam, làm việc xong lại vội vàng đưa con gái đi chơi, đi dạo phố, còn nỗ lực học nấu ăn, để cho Lam Lam có thể ăn uống ngon lành.

Buổi tối lúc đi ngủ, cũng là cùng Lam Lam chung một chăn, Dương Thần tội nghiệp chui về phòng ngủ của mình, tâm tình có thể nói là “cực kỳ bi thảm”.

Cũng may ban ngày nhờ lý do “dạy luyện công”, Dương Thần cũng được qua lại không ít chỗ những người phụ nữ khác, Lâm Nhược Khê trong lòng không vui, nhưng cũng mắt nhắm mắt mở, để kệ Dương Thần.

Về phần công ty giải trí Ngọc Lôi, Dương Thần tuy là giám đốc, nhưng những công tác thường ngày đều đã giao cho Bát Nhã xử lý.

Bát Nhã dường như cũng thích công việc mới này, cùng với một vài công ty khác kết tình hữu nghị, trong lòng nữ Ninja máu lạnh, kỳ thực lại hướng tới những sinh hoạt bình thường của con người như vậy.

Đương nhiên, lúc rảnh rỗi Dương Thần cũng tham gia một ít quyết sách, đặc biệt là công việc về Tuệ Lâm, Dương Thần vẫn tự mình hỏi thăm.

Tuệ Lâm và đạo diễn Dư Thạc hợp tác điện ảnh đã đặt tên bộ phim mới là “Kiếm Tiên”, tên rất chất phác như dễ nhớ, mục tiêu là tạo ra một bộ phim lớn ở Hoa Hạ, tấn công Hollywood, tung ra toàn cầu.

Ngọc Lôi làm công tác đầu tư, tất nhiên phải bỏ vốn gốc, tiền quay phim và chế tác lên đến 10 tỷ!

Tất nhiên, nhờ chiêu bài của Tuệ Lâm và Dư Thạc, dù có không đạt mục tiêu cũng sẽ không đến mức bị lỗ vốn, nhưng cũng phải để cho giới bên ngoài cảm nhận được sự quyết đoán của Ngọc Lôi.

Lâm Nhược Khê đối với lần đầu tư này cũng có vẻ khá tùy ý, là để cho em gái mình dùng tiền, hơn nữa 10 tỷ này với cô mà nói cũng không nhiều lắm, bỏ ra thì bỏ ra thôi.

Cứ như vậy, đã đến hạ tuần tháng chín.

Trình Tú ở Hàn Quốc gọi điện thoại video về, cô bé sau khi trở về tập đoàn Tinh Nguyệt, nhận ông ngoại xong, khiến ông khỏe hơn rất nhiều, tinh

thần cũng tỉnh táo hơn.

Trong điện thoại, Trinh Tú có vẻ cũng không tệ, cũng khiến cho mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Bộ phim của Tuệ Lâm cũng đã bấm máy được mấy tuần rồi, Lâm Nhược Khê lo lắng không biết Tuệ Lâm có quen với cách làm việc ở trường phim không, việc quay phim có thuận lợi không, nhưng bản thân là tổng giám đốc, lại phải về nhà chăm sóc Lam Lam, thực sự không thể phân thân được, liền bảo Dương Thần bỏ thời gian đi xem tình hình.

Dương Thần cùn chưa nhận được báo cáo điều tra của Solon, ở Trung Hải cũng có chút nhàn nhã, vì vậy theo lời Lâm Nhược Khê, sáng sáng đi đến chỗ quay phim gần Trung Hải, hỏi thăm tình hình quay phim của Tuệ Lâm.

Sáng sớm trước lúc đi, Lâm Nhược Khê còn không quên nói:

- Buổi tối nhớ về nhà ăn cơm, hôm qua em mới học được món mới, ngô hầm sườn.

Dương Thần bĩu môi nói:

- Đó không phải đều là làm cho Lam Lam ăn sao, anh ở ngoài ăn mỳ sợi cũng được.

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái:

- Lại còn ghen với trẻ con, chẳng trách đến giờ Lam Lam vẫn không chịu gọi anh là bố.

Dương Thần nhát thời bị đả kích, ôm lấy ngực, bực bội quay người ra cửa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1051

Hôn

Nơi mà Tuệ Lâm quay phim cách Trung Hải không xa, nhưng bởi vì cần có phong cảnh tự nhiên, nên mới chọn một nơi phù hợp để quay phim.

Chỉ cần thuê một điểm như vậy để quay phim, đã tốn mất mấy trăm vạn NDT, làm cho Dương Thần có chút cảm thán khó trách mỗi năm cũng chỉ có mấy đạo diễn lớn mới có thể quay được mấy bộ phim nổi tiếng, người bình thường có thể làm được sao?

Đồng thời, Dương Thần cũng không khỏi khâm phục sách lược quay phim của đạo quốc nào đấy, tiết kiệm mà vẫn thu được lợi nhuận cao.

Suy nghĩ miên man, không biết đã đến nơi quay phim từ lúc nào, theo lối vào, đã thấy dán tấm biển “Khu vực quay phim < Kiếm Tiên >”

Dương Thần đỗ xe ở bãi đỗ xe, sau đó xách túi tảo, đi vào bên trong.

Túi tảo này mua được của một nông dân bày bán dọc đường, dù sao hai tay không đến thăm cũng không tốt, tốt xấu gì cũng phải có chút tâm ý.

Khe núi được ba ngọn núi vây quanh, tạo thành một khoảng đất trống, ở khu đất trống này, đã xây không ít nhà cửa dùng làm bối cảnh.

Bên ngoài những bối cảnh này, là một kiến trúc màu xám trắng, chính là cửa chính.

Dương Thần nhìn thấy, không ít phóng viên đều ở ngoài cửa chính, nhưng do bị cấm quay phim chụp ảnh, sợ tiết lộ những tình tiết quan trọng, cho nên bọn họ chỉ có thể chờ đợi trong vô vọng.

Dương Thần cũng không phải giống như năm đó vừa mới vào công ty cái gì cũng không biết, trước khi đi đã bảo Triệu Đằng chuẩn bị cho một cái thẻ ra vào của nhân viên.

Đi đến trước mặt bảo vệ, Dương Thần đưa ra tấm thẻ ra vào, thoải mái mà vào cửa, làm cho mấy gã phóng viên bên ngoài thêm thõng.

Đi vào sâu bên trong nơi quay phim, Dương Thần tìm người hỏi xem Tuệ Lâm ở đâu, sau đó hào hứng chạy tới.

Lâu rồi không gặp Tuệ Lâm, vừa vào đoàn làm phim là không về nhà, không biết cô nàng này ra sao rồi.

Cuối cùng Dương Thần cũng đã gặp được Tuệ Lâm đang nghỉ ngơi trong phòng hóa trang mới được dựng lên tạm thời.

Nhưng vừa nhìn, Dương Thần liền ngậy ra tại chỗ.

Chỉ thấy Tuệ Lâm đang ngồi trên chiếc ghế trang điểm, trên mái tóc đen nhánh có một chiếc kẹp tóc màu trắng, càng làm tăng thêm vẻ thanh tú.

Nhìn nghiêng, khuôn mặt được trang điểm tinh tế, hết sức thanh lệ thoát

tục, bên dưới chiếc cổ thon dài, là một bộ váy cổ trang màu trắng hoa văn bạc.

Vòng eo mảnh khảnh dùng dây lưng bằng ngọc, hoa văn nhẹ nhàng tú lệ, lộ ra phong cách cổ điển sâu sắc.

Trang phục như vậy, kết hợp với Tuệ Lâm, người sống từ nhỏ trên núi Nga Mi thanh tú, giống như tiên nữ trên trời.

Hạng mục lần nay chủ yếu do Dương Thần chiếu cố, nên cũng đã xem qua kịch bản.

Vai diễn của Tuệ Lâm là vai nữ chính, còn là một nữ kiếm tiên thiên phú trác tuyệt, không tuân theo mệnh lệnh của sư môn, cũng với nam chính là nhân vật trong Ma đạo chống lại tà ma.

Khó trách đạo diễn Dư Thạc cứ nhất định mời bằng được Tuệ Lâm đảm nhận vai diễn này, luận khí chất mà nói, diễn vai nữ kiếm tiên cô thích hợp nhất.

Nhưng Dương Thần vừa lại gần, lại phát hiện, không ngờ thấy Tuệ Lâm nhẵn mày, có chút râu rĩ không vui.

Có lẽ do đang suy nghĩ chuyện gì đến xuất thần, ngay cả tiếng bước chân của Dương Thần đi vào cũng không phát hiện ra, điều này hiển nhiên là không bình thường.

- Nghĩ gì vậy.

Dương Thần đi đến bên cạnh Tuệ Lâm, nhẹ nhàng nói.

Lúc này Tuệ Lâm mới giật mình ngẩng đầu lên, thấy người ở bên cạnh là Dương Thần, đôi mi thanh tú mới giãn ra, điềm nhiên đứng dậy cười nói:

- Anh Dương, sao anh lại đến đây.

- Ừm, mua cho em ít hoa quả.

Dương Thần đặt túi táo lên trên bàn.

Tuệ Lâm nhìn thấy túi táo bằng lưới thô kệch, bật cười:

- Đúng là phong cách của anh Dương, em còn chưa bao giờ nhìn thấy món quà nào dân dã như thế này đâu.

Dương Thần gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười nói:

- Có chút lòng thành, là chị của em bảo anh đến thăm em, anh lại không thể tay không đến, đúng rồi, em còn chưa nói vừa rồi ngăn người nghĩ cái gì vậy.

Tuệ Lâm vừa nghe thế, lại trở nên có chút buồn bã,

- Cũng... không có việc gì, chỉ là vấn đề đóng phim thôi.

Dương Thần thấy Tuệ Lâm có vẻ không muốn nói ra, liền hỏi:

- Có phải chịu áp lực gì rồi không? Nếu đúng như thế thì nói cho anh biết.

- Trời ơi, không có áp lực gì cả, chỉ là vấn đề đóng phim thôi mà.

Tuệ Lâm cười gượng.

- Anh Dương anh nói là chị em bảo anh đến thăm em? Vậy chẳng lẽ anh không muốn đến?

Dương Thần vẫn cảm thấy lạ lạ, nghe thấy vậy, trong lòng có chút khác thường.

Chuyện lúc trước ở Viên gia, đã thể hiện rõ thái độ của mình, hy vọng Tuệ Lâm không lún vào sâu, tuy rằng hơi tàn nhẫn, nhưng thà đau một lần còn hơn.

Nhưng bây giờ xem ra, cô vẫn không thể cắt được.

Đúng ra có cô gái xinh đẹp có tình ý với mình, thì là chuyện tốt, hơn nữa Tuệ Lâm càng ngày càng giống như một siêu sao xinh đẹp, nhưng đây lại là em gái của Nhược Khê, mình lại nợ tình quá nhiều, thực sự không muốn thêm nữa.

- Vợ chồng là một, chị em muốn đến thăm em, thì cũng là anh muốn tới thăm em.

Trong mắt Tuệ Lâm lóe lên một tia thất vọng, nhưng vẫn cố gắng gượng cười gật gật đầu.

- Đúng rồi, đây là tạo hình trong phim của em sao? Nhìn rất đẹp, xem ra bộ phim này chỉ cần dựa vào tạo hình này của em đã không sợ lỗ rồi.

Dương Thần cười nói.

Tuệ Lâm nghe Dương Thần khen mình đẹp, trong mắt mới hiện lên vẻ vui mừng,

- Em cũng rất thích, chỉ là mỗi ngày hóa trang phiền phức quá, ngày trước không biết, không ngờ đóng phim lại tốn sức thế, nếu không phải em có nội công, thật sự khó có cách nào nhanh như vậy thích ứng được.

Đang lúc hai người nói chuyện, một người phụ nữ trung tuổi chạy vào phòng hóa trang, còn đang nghe điện thoại.

Nhìn thấy Dương Thần cũng có mặt, cô ta có chút bất ngờ, rất nhanh nói xong điện thoại, lễ phép chào hỏi:

- Giám đốc Dương, anh cũng đến rồi.

Dương Thần còn nhớ rõ cô ta, là người đại diện mới, sau khi đã điều đội mà trước kia của Tuệ Lâm về Châu Âu, nhớ không lầm, hình như là Vu Mẫn.

- Tôi đến xem tiến độ quay phim thế nào, Tổng giám đốc Lâm cũng rất quan tâm đến Tuệ Lâm, sợ cô ấy phải chịu áp lực, cho nên đặc biệt đến xem thế nào.

Đối với cấp dưới, Dương Thần cố gắng nói đứng đắn chút.

Vu Mẫn biết Dương Thần và Lâm Nhược Khê có quan hệ vợ chồng, gia cảnh còn rất thần bí, nên không dám có chút chậm trễ.

- Giám đốc Dương, anh có thể đến đây thật tốt quá rồi, tôi đang có...

Vu Mẫn đang muốn nói cái gì, lại thấy Tuệ Lâm ở đằng sau đang nháy mắt ra hiệu.

Vu Mẫn ngẩn ra, không còn cách nào nói tiếp.

Dương Thần nhận ra sự khác thường, quay đầu lại nhìn Tuệ Lâm,

- Làm sao vậy, có chuyện gì sao không nói được?

Tuệ Lâm cắn cắn môi, biết rằng không giấu được Dương Thần.

- Giám đốc Dương, là như thế này.

Vu Mẫn thấy như thế, mới tiếp tục nói:

- Do một số tình tiết trong kịch bản có vấn đề, cho nên có nhiều ý kiến khác nhau, tổ đạo diễn hi vọng cô Tuệ Lâm có thể làm đúng theo kịch bản, cùng với nam chính có một cảnh quay hôn thân mật.

- “Cảnh hôn”

Dương Thần cau mày nói:

- Sao trước kia tôi không thấy có cảnh này?

Vu Mẫn cười khổ nói:

- Kỳ thật vẫn luôn có, nhưng lúc trước nói là, do diễn viên đóng thế sẽ đóng cảnh này, dù sao trong toàn bộ bộ phim, những cảnh quay “nóng” cũng chỉ có hai cảnh, một cảnh ở giữa, một cảnh ở cuối cùng, cho nên cũng không cần đóng thế, chỉ có vài giây mà thôi.

Nhưng một số thành viên khác trong tổ thành viên, từ đạo diễn Dư Thạc đến những người khác đều nói không nên dung diễn viên đóng thế, đây là sự tôn trọng đối với bạn diễn, Nam chính cũng không đồng tình với việc đóng thế, cho rằng như thế đối với anh ta không tôn trọng, người quản lý của anh ta vừa rồi còn cãi nhau với tôi.

Dương Thần lập tức hiểu rõ 7, 8 phần, lãnh đạm cười nói:

- Hừ, không chấp nhận, nếu như đã không chấp nhận, thì sao lúc đầu còn nhận đóng phim, chẳng lẽ trước đó bọn họ không xem kịch bản? Không xem yêu cầu?

- Đúng thế!

Vu Mẫn tức giận nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng đối phương hiện nay là minh tinh hạng nhất của Hoa Hạ, lại có rất nhiều người ủng hộ bọn họ, tôi cũng ngại không nói, vừa rồi còn thương lượng với cô Tuệ Lâm, có nên để công ty xử lý chuyện này không, nhưng Tuệ Lâm sợ làm phiền Anh và Tổng giám đốc Lâm, sợ hai người lo lắng, cho nên không để tôi nói, còn đang buồn bực.

Dương Thần có chút không vui nhíu mày nhìn Tuệ Lâm nói:

- Vừa rồi đến anh vào lúc nào mà em cũng không biết, là do đang nghĩ chuyện đó? Anh cùng với chị của em đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không cần việc gì cũng phải nhìn, như thế không phải khiến cho bọn anh không lo lắng, mà là làm cho bọn anh đau lòng!

- Nếu như Nhược Khê biết em bị cả đoàn làm phim ép phải đóng mấy cảnh này, em nghĩ cô ấy sẽ nghĩ như thế nào? Em có biết không, 90% chi phí đóng phim là của chị em, cô ấy bỏ ra 1 tỷ NDT không phải để bọn họ đến ức hiếp em.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1052

Cởi Sạch Quần Áo

Tuệ Lâm thấy Dương Thần dạy bảo mình không chút khách khí, lập tức cảm thấy vô cùng ấm ức và chua xót, nhưng cũng cảm thấy trong lòng có điều gì đó ấm áp, hốc mắt ướt sũng từ lúc nào không hay...

Tuy rằng có chút dữ tợn, nhưng như vậy chứng tỏ là anh ấy có để ý đến mình.

Vu Mẫn nhìn thấy vậy cũng không đành lòng, khuyên:

- Giám đốc Dương anh đừng giận, chuyện này cũng không thể trách Lâm tiểu thư được, cô ấy cũng là vì nghĩ cho đại cục, dù sao thì trong đoàn làm phim cũng có không ít kẻ lảm chuyện, nếu đắc tội với những người này, đừng nói đến việc bộ phim này không thể dựng được, nếu như sau này ai đó chạy khắp nơi nói luyên thuyên, đối với Lâm tiểu thư và công ty chúng ta thì đều có ảnh hưởng lớn, cô ấy cũng chẳng dễ dàng gì...

Dương Thần hừ một tiếng nói:

- Cũng bởi vì mấy người không chịu nhìn trước ngó sau, nên mới bị bọn họ dắt mũi!

Vu Mẫn nuốt nước bọt, không dám nói thêm câu nào.

Dương Thần suy nghĩ một lát, hỏi:

- Thế nam diễn viên chính kia tên là gì, ở đâu ra vậy?

Dương Thần cũng không quan tâm xem ngoài Tuệ Lâm ra còn diễn viên nào khác nữa, căn bản không thèm để ý đến diễn viên đối thủ là ai.

Vu Mẫn khản trương trả lời:

- Anh ta là Trương Khải Uy, năm nay hơn 30 tuổi, hai năm gần đây đã diễn được mấy bộ phim hiện đại và mấy bộ phim về đề tài cung đình, đang rất được dư luận quan tâm chú ý đến, nguyên nhân nổi tiếng lúc đầu, là do anh ta có đi lại với nhị tiểu thư của đại gia bất động sản họ Vương ở HongKong, tuy rằng sau này có chia tay, nhưng cũng đem lại cho anh ta chút danh tiếng.

- Kỹ thuật diễn của anh ta trong hai năm gần đây cũng không tệ, hơn nữa diện mạo và phong cách diễn đều phù hợp với yêu cầu của nhân vật nam chính, và nguyên nhân chủ yếu là hiện giờ anh ta đang rất được hâm mộ ở Hoa Hạ, cộng thêm cả mối tình đầu sóng gió nữa, rất nhiều người cho rằng anh ta là kẻ dám làm dám chịu, lại vô cùng bảnh bao, đặc biệt là những cô gái trẻ, đều thích anh ta đến điên cuồng.

Đạo diễn Dư Thạc cũng muốn mượn sức hút của anh ta, phối hợp cùng với Lâm tiểu thư, tuần nam mỹ nữ hợp tác với nhau, cứ như vậy thương vụ

diện ảnh này chắc chắn sẽ thu hút được sự quan tâm của rất nhiều người.

- Đạo diễn Dư Thạc đó có thái độ gì với cảnh nóng?

Dương Thần lại hỏi.

Vu Mẫn thở dài đau khổ nói:

- Đạo diễn Dư Thạc cũng đang thương lượng với một số đạo diễn khác, mọi người đều muốn Lâm tiêu thư trực tiếp đóng cảnh này, cảm thấy đó mới là thái độ chuyên nghiệp, hơn nữa nếu như là không đích thân đóng, đến lúc đó cũng không tiện giải thích với người xem. Đạo diễn Dư Thạc mặc dù lúc đầu đã đồng ý với chúng ta là sẽ dùng người đóng thế, nhưng bây giờ anh ta cũng đang ở trong thế khó xử.

Dương Thần cũng đã hiểu hết mọi chuyện, nói:

- Tôi biết rồi, bây giờ hai người đi cùng tôi, tôi muốn đi gặp cái đám người “có tinh thần nghề nghiệp đó”

Vu Mẫn hiểu được trong lời nói của Dương Thần có ngụ ý gì, cảm thấy lạnh buốt cả sống lưng.

Tuệ Lâm có vẻ hơi lo lắng, nhưng bị Dương Thần giáo huấn cho một bài rồi nên không dám lên tiếng, đành yên lặng theo ra khỏi phòng hóa trang.

Studio được xây dựng dưới một chân núi, các loại thiết bị đều đã được lắp đặt xong, dù sao thì đạo diễn Dư Thạc cũng là một đạo diễn đẳng cấp quốc tế, nên đội ngũ làm việc cũng như trang thiết bị tuyệt đối phải là hạng nhất.

Lúc này, một đám người đứng xúm lại xung quanh Dư Thạc, mồm năm miệng mười đang thảo luận chuyện gì đó.

Nhìn thấy Tuệ Lâm và Vu Mẫn đi cùng một người đàn ông trẻ tuổi lạ mặt, mọi người đều trật tự, có phần hơi bồn chồn.

Sau khi Dư Thạc nhận ra Dương Thần, có chút ngượng ngùng, cười xấu hổ đứng dậy bắt tay.

- Anh Dương, sao anh lại đến đây, anh đến mà cũng không thông báo trước một tiếng.

Dương Thần cũng bắt tay anh ta lấy lệ, khẽ cười nói:

- Tôi cũng không muốn đến, nhưng Lâm Tuệ nhà chúng tôi xảy ra chuyện rồi, sao tôi có thể không đến được chứ?

Dư Thạc thở dài,

- Tôi biết có thể anh Dương sẽ rất tức giận, nhưng xin chớ nóng vội. Xin anh tin rằng, tôi và các đồng sự của mình luôn lấy việc làm một bộ phim hay làm xuất phát điểm của mình, chuyện dùng người đóng thế, chắc chắn là sẽ gây ảnh hưởng đến chất lượng bộ phim, thế nên chúng tôi còn đang thảo luận.

- Đạo diễn, vị này là...

Một người có vẻ giống như lãnh đạo của đoàn làm phim tò mò hỏi.

Dư Thạc vội vàng giới thiệu:

- Mọi người làm quen với nhau một chút, vị này là giám đốc Dương của

công ty giải trí Ngọc Lôi.

Tất cả mọi người đều như chột hiểu ra, nhưng cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt.

Có thể đứng đây thảo luận bàn bạc với Dư Thạc, đều là những người có vai vế trong giới điện ảnh và truyền hình, nhà đầu tư cần họ, họ cũng chẳng cần phải nịnh bợ nhà đầu tư làm gì, thế nên cũng không quá để ý đến sự xuất hiện của Dương Thần.

Huống hồ, người đầu tư tiền thực sự là là tổng giám đốc Lâm Nhược Khê, Dương Thần chẳng qua cũng chỉ là một “người làm công” mà thôi.

Một gã chỉ đạo lập tức nói:

- Giám đốc Dương, anh đến thật đúng lúc, hy vọng anh có thể khuyên tiểu thư Lâm Tuệ. Mặc dù trong giới ca sĩ bây giờ cô ấy là “tiểu thiên hậu”, nhưng trong giới điện ảnh, cô ấy cũng chỉ là một người mới vào nghề thôi. Nghề này, cũng có những quy định riêng của nó, một khi đã là hậu bối, thì không nên kênh kiệu, vì nền nghệ thuật điện ảnh, đừng nói là hôn một cái, các diễn viên ngôi sao có vai vế rồi còn phải lộ toàn bộ trước ống kính đấy!

- Đúng vậy, chúng ta cũng không phải làm những chuyện không thể nhìn mặt người khác được, chỉ là quay một cảnh hôn, vậy mà cũng cần phải người đóng thế, như vậy sẽ bị hạn chế rất nhiều về mỹ cảm.

Lại một gã có vẻ là lãnh đạo có bộ râu rậm nói:

- Có thể tham gia được một bộ phim như thế này, là phúc phận của một người mới, cùng đừng làm khó mọi người, cô cứ kéo dài như vậy, mọi người cũng không có cách nào bắt đầu quay.

Một đám người bầu xung quanh, mỗi người nói một câu, không ít những người trong đoàn làm phim cũng đều tỏ thái độ mong chờ, đều hướng ánh mắt về phía Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm cúi thấp đầu, cắn môi, không nói được lời nào.

Ánh mắt Dương Thần toát ra cái nhìn lạnh lẽo, cười nhạt một tiếng,

- Tôi không biết trong đầu các vị chứa phân hay là nước tiểu nữa, lúc đầu một khi đã nói là dùng người đóng thế, thì nên tuân thủ lời hứa. Hơn nữa, tôi chưa từng nghe qua, có nữ hoàng điện ảnh nào mà phải dựa vào chuyện cởi bỏ hết quần áo của mình mới có thể trở thành nữ hoàng điện ảnh, còn nữa... mấy người tưởng là đến đây để dạy dỗ con bê non sao? Có phải là đã xem nhiều phim sex của HongKong rồi, tưởng là có thể đè đầu cưỡi cổ được người mới sao?

- Anh nói cái gì!? Anh... sao anh lại có thể thô lỗ như vậy! Sao anh có thể chửi người!?

Gã râu ria xồm xoàm bực tức nói.

- Miệng của mấy người phun ra toàn phân còn gì.

Dương Thần cười nhạt.

Dư Thạc nhất thời bị kẹt ở giữa hai bên, nên khuyên can cả hai:

- Giám đốc Dương, anh đừng giận, còn cả mấy thằng cha này nữa, các anh đang làm gì vậy, mọi người có gì thì từ từ nói!

Anh ta làm phim thì quả thật rất xuất sắc, nhưng xử lý những chuyện như này thì dở tệ, đúng là chẳng hiểu gì cả.

- Đạo diễn anh không cần phải nói nữa, anh ta làm như vậy rõ ràng là công kích người khác, chúng tôi muốn tố cáo anh ta! Tố cáo anh ta lên Ngọc Lôi.

- Đúng, chúng tôi không làm nữa! Hắn ta là cái thể loại du côn vô lại nào thế!?

Một đám người há mồm ra hét đến rất cổ bồng hòng, tức giận muốn lôi Dương Thần về Ngọc Lôi kiện cáo!

Mặt Dư Thạc trắng bệch, thế này thì lấy đâu ra chuyện dựng được phim nữa?

Lúc này, một người đàn ông dáng người khỏe khoắn, mặc một chiếc áo khoác màu xanh dương, bước ra từ một phòng hóa trang khác, người đàn ông này có đôi mắt rất sáng, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú.

Còn bên cạnh người đàn ông này, có mấy người đi cùng, dáng vẻ cũng rất khôi ngô, chắc là vệ sĩ.

- Mọi người đừng cãi nhau nữa, nghe tôi nói vài câu.

Tiếng nói của người đàn ông này quả thực có trọng lượng, lập tức thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người.

- Giám đốc Dương, anh ta chính là Trương Khải Uy.

Vu Mẫn đứng bên cạnh Dương Thần nói nhỏ.

Dương Thần thần nhiên gật đầu, nhìn người đàn ông này cũng thấy quen quen, hình như mình cũng đã từng nhìn thấy anh ta trên TV, quả thật bề ngoài cũng không tồi.

Trương Khải Uy cũng lễ phép nhìn Dương Thần gật đầu chào hỏi, cười cười, rồi nhìn Tuệ Lâm cười áy náy nói:

- Lâm Tuệ tiểu thư, khiến cho cô phải phiền lòng rồi. Xin lỗi, tôi rất tích cực với công việc, tôi luôn cảm thấy, một khi đã làm diễn viên, thì phải cống hiến hết mình cho khán giả.

- Thế nên, từ khi tôi bắt đầu đi diễn đến giờ, chỉ cần có thể làm cho hình ảnh tốt hơn, thì tôi sẽ tận lực mà làm.

- Tôi biết cô là nữ sinh, lần đầu tiên cô diễn cảnh hôn chắc chắn sẽ là rất khó khăn, nhưng hãy tin tôi, tôi là một diễn viên chuyên nghiệp, chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của mình, như vậy sẽ không gây ảnh hưởng đến những chuyện cá nhân khác.

- Tôi vô cùng trân trọng thỉnh cầu cô, có thể vì mọi người ở đây, lùi một bước, để chúng ta có thể diễn cho tốt bộ phim này?

Trương Khải Uy nói vô cùng thành khẩn, khiến cho không ít những người xung quanh phải vỗ tay tán thưởng, đặc biệt là mấy cô gái có mặt ở đây, hai

mắt đều đã sáng lên như đèn rồi.

- Thật không hổ danh là Trương Khải Uy a, tinh thần làm việc thật chuyên nghiệp! Một diễn viên như vậy mới đáng được tôn trọng!

Có người thán phục nói.

- Trời ơi... Khải Uy đẹp trai quá! Lâm Tuệ kia thì có đáng gì cơ chứ... lại còn bày đặt nọ kia, có nữ diễn viên nào đóng phim mà lại không hôn cơ chứ? Làm như mình là ngọc nữ không bằng...

- Trước đây tôi còn thích nghe cô ta hát, hóa ra cô ta là người như vậy, đóng phim lại còn không hợp tác, muốn giỡn cái gì cơ chứ...

Không ít nữ nhân viên có mặt ở đây bắt đầu thì thảo nói xấu Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm lập tức đỏ bừng mặt, bị mọi người nhìn chăm chăm như vậy, lại bị người ta châm chọc khiêu khích, mà không thể phản bác được.

Ánh mắt Trương Khải Uy thâm hiện lên vẻ đắc ý, nhìn khuôn mặt buồn bã ngượng ngùng của Tuệ Lâm, rồi lại có chút gì đó tham lam, nhưng tất cả những điều đó chỉ thể hiện lên trong giây lát.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1053

Thoạt Nhìn Thì Rất Từng Trãi

Bị nhiều người chỉ trích như vậy, với tính cách của Tuệ Lâm thì đương nhiên không thể chịu đựng được, mặc dù cô cũng đã hơn hai mươi mấy tuổi đầu rồi, nhưng hơn nửa quãng thời gian đó cô ở trên núi Thượng Thanh làm một tiểu ni cô, nói cho cùng thì vẫn có chút gì đó non nớt.

Đúng lúc này lại đứng trước mặt Dương Thần, theo bản năng cô liền hướng đôi mắt đầy trông mong của mình về phía Dương Thần, đôi mắt to tròn, đen lay láy, không nói năng gì.

Sau khi Dương Thần hờ hững liếc nhìn Trương Khải Uy một cái, quay đầu lại nói lớn với Dư Thạc:

- Đạo diễn Dư Thạc, bộ phim này đã đầu tư được tới chín phần, đều là do vợ tôi đầu tư, điểm này... chắc anh đã nói qua với đám người này rồi chứ.

- Vâng, anh Dương, nhà sản xuất và người phụ trách bộ phận tài chính đều có mặt ở đây.

Dư Thạc giới thiệu mấy người lãnh đạo của đoàn làm phim đang đứng xung quanh.

Một người phụ trách cau mày nói:

- Đạo diễn, vợ của anh ta là ai?

Dư Thạc nhỏ giọng nói:

- Phu nhân của giám đốc Dương là tổng giám đốc Lâm của công ty Quốc Tế Ngọc Lô, cũng là người đầu tư cho bộ phim của chúng ta.

Tất cả mọi người đều giật mình, nhìn Dương Thần bằng ánh mắt cổ quái, trong mắt bọn họ, thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể tưởng tượng được người thanh niên có tướng mạo bình thường này, lại là chồng của Lâm Nhược Khê.

Huống hồ, lại chỉ là một giám đốc của một chi nhánh của Ngọc Lô! Làm công cho vợ sao?

Dương Thần lơ đãng nói:

- Người chi tiền là chúng tôi, diễn viên là người của chúng tôi, muốn quay như thế nào, là chuyện của mấy người, nhưng những chuyện mà Lâm Tuệ nhà chúng tôi không muốn làm, thì sẽ không được làm, nếu như mấy người không muốn làm, thì cứ chiếu theo các điều khoản trong hợp đồng, mấy người có thể rời khỏi đây, mấy người không làm, thì sẽ có người khác làm.

Nghe thấy Dương Thần nói như vậy, trong đám người có kẻ nhếch miệng cười nhạo,

- Hừ hừ, đừng tưởng có mấy đồng tiền mà đã là giỏi, với danh tiếng của

đạo diễn Dư Thạc, có diễn viên nào mà không mời được cơ chứ? Máy người không đầu tư, sẽ có công ty khác đầu tư! Còn nữa, lịch làm việc của Khải Uy dày đặc, nếu không phải vì nể trọng danh tiếng của đạo diễn, và mối ân tình sâu sắc, không phải anh mời anh ấy đến đây là bởi anh ấy là diễn viên điện ảnh hàng đầu hiện nay sao?

- Đúng thế! Anh coi chúng tôi là quân cờ trong tay anh sao? Chúng tôi còn có thể làm nên chuyện ở Hollywood, đừng tưởng có mấy đồng tiền mà chúng tôi phải khom lưng nịnh bợ nhưng kẻ không hiểu biết như mấy người!

Trương Khải Uy lúc này lại giả vờ ngay thẳng khuyên can:

- Mọi người im lặng một chút, không nên làm tổn thương hòa khí. Chắc đây cũng là lần đầu tiên anh Dương hợp tác ở lĩnh vực điện ảnh, nên cũng không hiểu rõ tình hình cho lắm. Tôi cho rằng chuyện này chỉ là một chuyện nhỏ, mọi người đừng làm khó đạo diễn Dư Thạc.

- Khải Uy à, cậu quá lương thiện rồi, không được! Hôm nay nhất định chúng tôi phải lấy lại công bằng cho cậu! Rõ ràng là Lâm Tuệ không chịu hợp tác, muốn phá hỏng bộ phim, hơn nữa cô ta còn bài xích những người làm nghệ thuật chân chính, việc này chính là coi thường những người làm nghệ thuật như chúng ta! Coi thường chúng ta, xem chúng ta là cái gì!

Một phó đạo diễn lên tiếng.

Tuệ Lâm hai mắt đầm lệ, nước mắt lưng tròng lắc đầu,

- Tôi... tôi không có...

- Đừng bao giờ nói như vậy

Trương Khải Uy lại lo lắng nói:

- Lâm Tuệ tiểu thư dù sao đây cũng là lần đầu tiên, khó có thể tránh được áp lực.

Dư Thạc nhìn Trương Khải Uy đầy cảm kích, khẽ cắn môi, nói với Dương Thần:

- Anh Dương, có lẽ anh không biết, mặc dù tôi rất cảm kích khoản đầu tư của quý công ty, nhưng điều bộ phim này thiếu thực sự không phải là tiền. Cái mà bộ phim về tiên hiệp này cần là những kỹ năng đặc biệt và bối cảnh, động tác vân vân, thế nên cần phải có một đội ngũ hàng đầu thế giới.

- Đặc biệt là khâu chế tác hậu kỳ, chúng tôi dựa chủ yếu vào mối quan hệ của Khải Uy và công ty Light and Magic của Mỹ mới có thể kí được hợp đồng, nếu như không phải là Khải Uy, chúng tôi không có cách nào hoàn thành được theo đúng như dự tính, không nói đến trình độ hiệu đính trong nước, cho dù là những công ty khác của Mỹ, cũng không thể nào hoàn thành tác phẩm một cách mỹ mãn được.

Trương Khải Uy thì khiêm tốn khoát tay,

- Những lời này tôi không dám nhận đâu, đều là những chuyện tôi nên làm, có thể cùng đạo diễn xây dựng tiếng vang cho nền điện ảnh Hoa Hạ, bảo tôi quỳ xuống cầu xin thì tôi cũng cam tâm tình nguyện.

- Khải Uy quả thật là rất có lòng a...

- Đúng vậy, Ngọc Lôi mấy người có tiền, người ta có thể kết giao với công ty hàng đầu thế giới như Light and Magic, ai thêm để ý đến chút tiền của mấy người chứ? Nếu như không có quan hệ, thì tưởng rằng người ta đồng ý giúp đỡ Hoa Hạ làm phim điện ảnh sao? Hơn nữa còn có cả đạo diễn Dư Thạc nhân vật có tiếng tăm trong giới đạo diễn ở Mỹ.

Một người đáp lời.

Dương Thần nhíu mi, hỏi Vu Mẫn đứng bên cạnh,

- Light and Magic là cái gì vậy?

Vu Mẫn lúng túng giải thích:

- Là công ty hàng đầu thế giới về chế tác, tên tiếng Anh là Industrial Light&Magic “cướp biển vùng Caribbean” “chiến tranh giữa các vì sao” đều là những tác phẩm được họ dàn dựng, nghe nói đây là top 10 những bộ phim đạt hiệu ứng ăn khách nhất thế giới, Eight cũng được công ty này chế tác.

- Uhm... tôi biết rồi.

Dương Thần gật đầu, hai bộ phim vừa kể hẳn cũng đã từng xem qua.

- Hừ quả nhiên là kẻ ngoại đạo, đến Light&Magic cũng không biết, lại còn đứng chỉ trỏ cái gì nữa.

Một gã sản xuất nói.

Dương Thần híp híp mắt cười ranh mãnh nói:

- Theo như mấy người nói, chỉ cần cái công ty Light&Magic kia làm chế tác cho, thì cho dù Trương Khải Uy có không diễn thì cũng không sao, đúng không?

Mọi người hết thấy đều kinh ngạc, những lời này của Dương Thần có ý gì chứ?

- Sao, chẳng lẽ giám đốc Dương cũng có quan hệ tốt với Light&Magic?

Một gã cười chế nhạo nói.

Mọi người đương nhiên là không cho rằng như vậy rồi, Dương Thần còn không biết đến công ty Light&Magic là cái gì nữa cơ mà, làm sao có thể có quan hệ tốt với người ta được, thế nên tất cả mọi người đều cất tiếng cười châm chọc.

Những người có mặt ở đây đều là những người cốt cán trong giới làm phim của Hoa Hạ, cộng với cái vòng nguyệt quế của Dư Thạc, thật đúng là không phải lo đến chuyện tìm kiếm người đầu tư.

Lại nói, để cho Tuệ Lâm tự mình đóng “cảnh hôn” cũng không phải là suy nghĩ của Trương Khải Uy.

Tuệ Lâm bây giờ đang là một ngọc nữ chạm vào có thể bị bỏng tay của Hoa Hạ, nếu nụ hôn đầu tiên lại dành cho Trương Khải Uy, tất nhiên càng khiến cho Trương Khải Uy càng thêm nổi tiếng, nhưng cũng lại sẽ khiến cho chuyện cũ mà anh ta muốn chôn vùi bấy lâu nay lại được dịp bới lên.

Còn thông qua đoàn làm phim thì lại có được một cái có, dù sao thì Tuệ Lâm cũng là một ca sĩ, khả năng diễn được hết mình chắc cũng không nhiều, có thể gây ra càng nhiều áp lực thì càng tốt!

Những suy nghĩ này, những kẻ lười đời trong đoàn làm phim đều hiểu rất rõ, Vu Mẫn là một người đại diện có kinh nghiệm cũng hiểu rất rõ, Dương Thần đương nhiên cũng đoán ra được đến bảy tám phần.

Tuệ Lâm thấy nhiều người cười nhạo Dương Thần như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ bừng vì tức giận, ngẩng đầu lên nói với Dương Thần:

- Anh Dương, không cần, chúng ta không quay nữa! Bảo chị rút vốn đi, kê cho bọn họ đi tìm nhà đầu tư khác!

Dương Thần thoáng kinh ngạc nhìn Tuệ Lâm,

- Thật chứ? Em muốn như vậy?

Trương Khải Uy đứng bên cạnh liền nói:

- Lâm Tuệ tiểu thư, cô không nên kích động, mọi người đều đã ký hợp đồng với nhau rồi, hơn nữa còn phá vỡ hợp đồng trước thời hạn, không chỉ khiến tổn thất to lớn về tiền bạc, mà còn gây ảnh hưởng đến uy tín nữa.

- Tôi...

Tuệ Lâm cắn môi như cánh hoa, rồi lại nhìn Dương Thần,

- Anh Dương, phải đền rất nhiều tiền sao?

Dương Thần gật đầu

- Chắc là không ít, chi phí hợp tác lần này rất lớn, chắc khoảng vài tỷ trở lên.

- Thế... thế thì thương lượng với chị đi, bọn họ căn bản cũng không muốn chọc anh mà!

Tuệ Lâm sốt ruột nói.

Dương Thần sửng sốt, cảm giác của cô nàng này không phải là cảm giác phải chịu áp lực, mà là cảm giác lo lắng khi mình bị mấy tên đáng ghét này gây khó dễ.

Kết quả là, không ngờ cô ấy lại bảo vệ mình?

Dương Thần không khỏi vừa muốn cười lại vừa muốn khóc, tuy rằng đây là thứ tình cảm non nớt nhưng lại rất chân thành tha thiết, sao mình lại không nhận ra nhỉ, cô nàng này gặp phải chuyện như này mà sao lại ngốc như vậy chứ? Mình có thể gọi mấy chục chuyên gia đến phục vụ một mình cô ấy, một cái công ty Light&Magic thì có đáng gì cơ chứ?

Nhưng, cũng chính bởi lúc này trong đầu Tuệ Lâm đang bốc hỏa đang nghĩ rằng mình chính mình làm cho tình hình tồi tệ thêm, nên mới như vậy.

Giai nhân tình thâm, nhìn thấy khoản nợ như vậy nên cũng không dám nói gì nữa.

Dương Thần cảm thán vài câu, lấy điện thoại ra, bắt đầu bấm một dãy số.

Đợi khá lâu, điện thoại mới kết nối được.

- Chết tiệt! Hades! Anh không biết bây giờ ở Mỹ đang là buổi tối à! Anh không biết phụ nữ thức khuya sẽ ảnh hưởng đến da sao!? Anh không biết tôi ghét nhất là bị người ta gọi điện đánh thức sao!?

Tiếng hét the thé của Christine truyền lại từ đầu dây bên kia, không hề giống người phụ nữ hiền thực đoan trang của ngày thường chút nào, có thể tưởng tượng được người phụ nữ tóc vàng đỏ đang ngồi trên giường với bộ dạng hung hăng đến mức nào.

Nếu không phải thực sự đang nổi giận đùng đùng, thì bình thường người phụ nữ này thích mình là “Dương Thần” hơn.

Dương Thần nhếch miệng cười,

- Được rồi, cô không ngủ thì cô vẫn đẹp rực rỡ đấy thôi.

- Hừ, chuyện đấy còn phải nói sao.

Christine ngáp một cái,

- Nói đi, chuyện gì, nói nhanh tôi còn phải đi ngủ, không thì sẽ già hom xấu xí mất.

Thần tộc tuy rằng linh hồn rất khỏe mạnh, nhưng dù sao thì sau khi luân hồi, vẫn chỉ là một phôi thai trưởng thành bình thường, hơn nữa sau khi trải qua hơn vạn năm không ngừng tiến hành luân hồi, để có được hậu duệ cho mình... Mặc dù đám hậu duệ đó không phải là thần tộc, mà chỉ là người bình thường.

Cho nên, nếu không phải đã trải qua sự rèn luyện đặc biệt, thì đối với những người nghiệp dư như Christine mà nói, thì việc bảo vệ làn da vẫn là một chuyện rất quan trọng.

Đương nhiên, giống như Hermes lựa chọn việc lấy huyết tộc để luân hồi.

Dương Thần cũng không để bụng, sống đến mức không biết bây giờ mình bao nhiêu tuổi rồi giống như mấy người này, căn bản cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- Cô có quen với người của công ty Light&Magic chứ.

Dương Thần nói.

Tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều giống tai nghe, rồi ngơ ngác nhìn nhau, không biết Dương Thần đang nói chuyện với ai ở đầu dây bên kia, cũng may đại đa số mọi người đều nghe hiểu tiếng Anh, nên không đến mức là ngây người ra không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Còn Dư Thạc cũng có đôi chút hiểu biết về Dương Thần, nhớ rằng Quốc Tế Ngọc Lôi cũng đã từng mới được nữ hoàng Christine đẳng cấp thế giới đến dự tiệc, nên đại khái cũng đoán ra được vài phần, ánh mắt tỏ vẻ chờ mong.

Christine mơ mơ màng màng nói:

- Đương nhiên là quen, chính là công ty do Tiểu Kiều Trị - Lucas mở mà, hai bộ phim của tôi cũng được làm ở đó, lão già đó nhìn thì có vẻ rất từng trải, nhưng lại rất mê muội, nhưng nhân phẩm cũng không tệ chút nào, sao,

công ty đó đụng đến anh rồi sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1054

Ông Mày Nhịn Không Được!

- Quan hệ gì mà bắn mấy phát đại bác không tới, kéo anh vào làm gì? Chẳng qua là dạo này vợ anh có hứng thú đầu tư vào điện ảnh. Phần chế tác hậu kỳ nghe nói là phải do đích thân công ty đó làm mới đáng tin cậy, nhưng việc thuyết phục được công ty ấy nhận lời thì không phải đơn giản.

- Em cũng biết đó, anh đâu phải là người kiên nhẫn, nhất là với những thứ mình không có hứng thú.

- Nếu em đã có quen biết thì giúp anh nói với họ một tiếng, công ty giải trí Ngọc Lôi của Trung Hải Hoa Hạ muốn làm một bộ phim, phần hậu kỳ của phim mong họ ra tay giúp đỡ, tiền nong không thành vấn đề. Và nhớ dặn họ là đừng có lên mặt làm cao với anh...

Nghe Dương Thần nói một thôi một hồi toàn những câu khó hiểu, cả đoàn làm phim cứ đứng ngây ra.

Khẩu khí này, làm như công ty Light & Magic là do nhà anh ta mở ra vậy!?

Lời nói sau đó của Dương Thần càng làm cho họ phải lạnh cả sống lưng.

- Em cứ nói thẳng với họ cho anh. Nói rõ ràng, rành mạch, không cần nhiều lời, không giải thích dài dòng. Lập tức cử một đoàn tới đây kí hợp đồng, tiền khỏi lo, một đồng cũng không thiếu. Còn nếu dám cố tình trì hoãn thì cứ liệu hồn...

- Em cũng biết đấy, trước đây anh đã từng phá hủy tổng bộ của FBI đó. Anh nghĩ cái công ty Light & Magic này không khó phá hủy hơn cái tổng bộ FBI kia đâu.

Đầu bên kia, Christine cứ thế cười khanh khách không ngừng:

- Anh đúng là chẳng thay đổi chút nào cả, có điều thế mới đúng là anh. Được rồi, việc này quá đơn giản. Thực ra để Lucas đi hỏi chính phủ nước Mỹ, dùng tên anh để đăng kí thì không có gì khó khăn. Anh hiện giờ đang ở trong nhà trắng và lầu năm góc, thì cũng chẳng khác gì đám người kia.

Dương Thần nhếch mép, nói:

- Vậy thì tốt rồi. Em gọi điện thông báo trước một tiếng. Anh cúp máy đây, chúc ngủ ngon.

- Moaaaaa...

Christine hôn gió đánh chụt một cái qua điện thoại rồi mới cúp máy.

Dương Thần dứt điện thoại vào túi quần, quay sang nháy mắt với Tuệ Lâm, cười nói:

- OK rồi!

Tuệ Lâm lúng ta lúng túng há cái miệng nhỏ xinh ra, khuôn mặt không giấu nổi nét vui mừng:

- Em thiếu chút nữa thì quên mất, Dương đại ca bản lĩnh hơn người thế cơ mà.

Nói xong, Tuệ Lâm e thẹn quăn quăn lộn tóc.

Dư Thạc cười thăm dò, hỏi:

- Tổng giám đốc Dương, là... tiểu thư Christine phải không?

Dương Thần gật đầu:

- Người thông minh đấy.

Dư Thạc vừa nghe lập tức mặt đỏ bừng lên xấu hổ, lần này đúng là có mắt mà chẳng thấy núi Thái Sơn rồi, làm sao mình lại có thể đăng trí đến nỗi quên mất vị đứng trước mặt đây chính là người đã mời được tiểu thư Christine xinh đẹp tài giỏi đến Hoa Hạ cơ chứ?

Một nhân vật như vậy mà chỉ đơn giản là tổng giám đốc của một công ty thôi sao?

Tất cả đám nhân viên của đoàn làm phim đều xôn xao hết cả lên:

- Đạo diễn, Christine tiểu thư ư? Ai là Christine?

Dư Thạc cười đáp:

- Còn có thể là ai nữa đây? Trên đời mời được công ty Light & Magic này còn có người thứ hai hay sao?

Vậy là tất cả mọi người đều tỏ ra hết sức kinh ngạc, điều ngạc nhiên hơn là mặt Dương Thần vẫn không đổi sắc.

Trương Khải Uy cũng không khỏi kinh ngạc, ông có quen biết với một cổ đông của Light & Magic, đồng thời dựa vào danh tiếng một lần được làm khách mời tới Hollywood rồi ra sức lấy lòng mới có được giành được sự yêu thích và mến mộ của người Mỹ.

Thế nhưng với một nữ thần của Thế Giới như Christine, đừng nói là lôi kéo tình cảm, đến cơ hội gặp mặt gần như còn không có.

Người đàn ông đứng trước mặt tướng tá bình thường, lột sạch quần áo ra cũng chẳng khác gì mấy tên đi đánh giày ở bên đường mà chỉ cần gọi một cú đã có thể khiến cho người đẹp Christine ra tay giúp hắn?

- Tôi nhớ ra rồi. Lúc trước công ty quốc tế Ngọc Lôi không phải đã mời Christine làm trưởng ban giám của cuộc thi chọn ra “ngôi sao Ngọc Lôi” hay sao?

- Tôi nghĩ chỉ đơn thuần là quan hệ hợp tác, không nghĩ là còn có giao tình như vậy...

Một đám người lại lần nữa nhìn Dương Thần bằng con mắt tràn đầy ngạc nhiên và thán phục.

Mà Dương Thần lại vẫn bình thản và điềm tĩnh như không. Trong mắt hắn, trở thành “người của công chúng” mà không tỏ ra có gì ghê gớm, thế mới là có khí phách, phong độ, thế mới xứng danh cao thủ.

Thái độ ấy, sự tự tin và cả sự ngông nghênh ấy!

Vốn dĩ vô cùng khó coi, nhưng trong giờ phút này lại khiến cho người ta không khỏi trầm trồ và ngưỡng mộ.

Dương Thần bị mọi ánh mắt nhìn vào lâu như vậy thì cũng hơi gai gai người, liền lên tiếng:

- Bất luận các người tin hay không, mấy ngày nữa Light & Magic nhất định sẽ phái người đến ký hợp đồng, coi như phần hậu kì phim là đã hoàn thành rồi. Các người còn ai muốn bắt Tuệ Lâm diễn cảnh hôn thì lập tức xéo ngay cho ta, ông mày có thể mua ngay một công ty đặc hiệu đệ nhất thế giới thì cũng có thể phá sập một công ty điện ảnh đệ nhất thế giới đấy!

Lời này nếu nói ra khi này, có lẽ tất cả mọi người sẽ nghĩ Dương Thần là một kẻ điên, thế nhưng hiện giờ, không ai là dám hoài nghi tính chân thực của nó nữa.

Ai mà to gan tới độ dám chống đối với Dương Thần?

Thiên hậu đẳng cấp Thế Giới như Christine mà người ta còn có thể tùy tiện sai khiến, mình đã là cái quái gì?

Hơn nữa nếu ở lại trong đoàn làm phim, nịnh bợ Dương Thần vài câu biết đâu còn xơ múi được chút gì?

Đoàn làm phim mỗi người trong đầu đều đang có một suy tính riêng cho bản thân, không ai là dám nhắc đến vụ hôn hít kia nữa.

Dư Thạc trong lòng thầm than, đúng là vạn bất đắc dĩ.

Trương Khải Uy cúi đầu, vẻ mặt phút chốc thay đổi, ánh mắt vắn lên một tia ác độc nhưng rồi nhanh chóng áp chế lại được. Khi gã ngẩng đầu lên thì khuôn mặt đã được thay bởi lớp mặt nạ tràn đầy niềm cảm kích và vui sướng.

- Quá tốt rồi, có tổng giám đốc Dương thần thông quảng đại như vậy, việc quay phim của chúng ta nhất định sẽ vô cùng thuận lợi. Tôi thấy Lâm tiểu thư đã không thích cảnh quay ấy, vậy thì cứ theo kế hoạch ban đầu dùng người đóng thế đi, chỉ cần nắm được góc độ thì không thành vấn đề...

Mọi người nhiệt liệt hưởng ứng, vội hòa theo:

- Khải Uy nói đúng đó, với kinh nghiệm của đạo diễn thì hẳn là không có gì khó khăn.

Lần này không ai dám lên tiếng phản đối nữa, ai nấy đều tôn trọng quyết định không diễn cảnh hôn của Tuệ Lâm.

- Hi.

Dương Thần cười một tiếng làm tất cả mọi người ở hiện trường có thể lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Dương Thần nở nụ cười gian tà, liếc mắt sang Trương Khải Uy:

- Tôi phát hiện... anh có tài năng ứng phó hơn người. Đi với bụi mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy đó nhá, diễn xuất cũng khá đó.

Lập tức bầu không khí căng thẳng lại bao trùm cả hiện trường, cơ hồ còn

nghe thấy cả tiếng nuốt khan sợ hãi.

Tuệ Lâm đưa ánh mắt về khó hiểu sang nhìn Dương Thần, nhưng cô biết Dương Thần trước nay làm gì đều có lí của anh nên cũng không lên tiếng.

- Dương tiên sinh... Ngài hình như có hiểu làm gì đó về tôi thì phải.

Trương Khải Uy trong lòng có chút căng thẳng nhưng bề ngoài vẫn cố tỏ ra bình thản.

- Cút.

Dương Thần hờ hững nhả ra một chữ.

Trương Khải Uy mặt mũi tái xanh, run rẩy nói:

- Dương tiên sinh... Ngài... đây là ý gì...?

Dương Thần mặt không chút cảm xúc:

- Người nghe không hiểu tiếng người à? Ta bảo là CÚT!... Bộ phim này không cần người phải đóng nữa. Nếu không muốn mất bát cơm thì liệu hồn mà cuốn xéo ngay.

Cả đoàn không ai dám lên tiếng khuyên can. Đạo diễn Dư Thạc bèn đánh liều tiến lên phía trước:

- Tổng giám đốc Dương, làm như vậy không được hay cho lắm. Khải Uy cậu ta dù sao cũng là diễn viên nam chính, vả lại cũng có làm gì sai đâu...

- Đừng tưởng các người mưu tính chuyện gì ta không nhìn ra nhá, muốn mượn cảnh hôn của Tuệ Lâm nhà ta để tăng doanh thu phòng vé cho các người chứ gì? Các người tưởng chỉ có các người là thông minh thôi sao?

- Chúng... Chúng tôi không có ý đó! Dương Tổng anh đừng hiểu lầm người tốt như vậy.

Cả đoàn làm phim nháo nhác, đua nhau giải thích.

Trương Khải Uy cũng lên tiếng:

- Dương tiên sinh, anh có thể mắng tôi diễn không tốt, nhưng không có quyền sỉ nhục nhân cách của tôi như vậy. Trương Khải Uy tôi cũng có đạo đức và tư cách nghề nghiệp chứ! Tôi không thể chịu được sự khiêu khích và châm chọc như vậy. Đây là một sự xúc phạm! Nếu anh còn tiếp tục như vậy thì tôi sẵn sàng lôi anh và đám Ngọc Lôi các người ra tòa, phải dùng pháp luật để bảo vệ cho danh dự của tôi!

Dương Thần quay sang Tuệ Lâm nói:

- Làm sao đây, Tuệ Lâm, lời của gã này làm anh buồn nôn quá... Giờ anh muốn lập tức giết chết gã, em thấy sao?

Lời này nói ra trước mặt người khác thì chỉ như nói đùa, nhưng đối với Tuệ Lâm thì đúng là không thể xem thường.

- Không... Không được. Dương đại ca anh không thể giết người ở đây! Ở đây nhiều người, sẽ có ảnh hưởng không tốt với đoàn làm phim. Hơn nữa gã cũng không có làm gì sai. Chuyện này thôi bỏ qua đi.

Tuệ Lâm vội vàng khuyên can.

Tất cả xịu mặt xuống, Tuệ Lâm làm vẻ mặt cầu xin rất nghiêm túc, cho dù

Dương Thần có tài giỏi đến độ nào đi chăng nữa thì cũng không thể giết người bừa bãi được, ở đây còn có quốc pháp nữa chứ!

Trương Khải Uy trong mắt hần lên tia giận dữ, cao giọng nói:

- Dương tiên sinh, nếu anh còn đe dọa tôi, thì những vệ sĩ bên cạnh tôi quyết sẽ không để yên cho anh đâu. Mà tôi cũng cho anh biết, đám băng hữu của tôi không ít người có chức quyền, họ mà biết tôi phải chịu ầm ức thế này thì sẽ ra tay trượng nghĩa thay tôi đòi lại công bằng đó.

Dương Thần càng nghe càng ngứa tai, hít một hơi thật sâu, nói:

- Xem hần kia, một thằng chỉ biết đóng kịch không biết xấu hổ, lại còn coi mình là trời nữa chứ. Ta cũng cho mày biết, cái công ty chịu bỏ tiền ra thuê mày đến đóng chỉ là để kiếm lời thôi, còn trong mắt tao á, mày là một thằng nhãi chỉ biết khoe mông mà thôi.

- Lâm Tuệ nhà chúng ta lần đầu tiên đi diễn. Cho dù diễn xuất bình thường, tướng mạo bình thường đi nữa thì chỉ cần tài ca hát của cô ấy là đã đủ đá đít mày bay xa ba trăm dặm rồi. Mày tưởng mày có vài ba cái bọn fan phịch mà tài giỏi lắm sao, ghê gớm lắm sao?

- Mẹ kiếp... cái gì mà ra tay trượng nghĩa... ông mày nhịn không được rồi! Ông mày chịu không nổi nữa rồi, cuốn xéo đi thằng khốn!

Mất sau một hồi, Dương Thần đột nhiên biến mất trước con mắt kinh ngạc của mọi người. Và khi ai nấy còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì hần đã xuất hiện tại vị trí của Trương Khải Uy.

Một bàn tay hung hăng quất vào Trương Khải Uy không chút thương tình. “Bụp”

Một cái tát như trời giáng rơi xuống giữa mặt Trương Khải Uy. Đối với Dương Thần thì như vậy đã là nương tình, còn đối với một minh tinh chân yếu tay mềm như Trương Khải Uy thì cái tát ấy giống như là bị ngựa đá cho một phát đau điếng.

- Ai ya!

Hét lên một tiếng thảm thiết, trong lúc Trương Khải Uy còn đang ngơ ngẩn thì đã bị Dương Thần tóm lấy đá cho một phát, lăn tròn ba vòng rồi mới dừng lại.

Khuôn mặt bị ăn một cú tát như trời giáng nhất định là đã sưng vù lên như đầu heo, càng kinh dị hơn là mũi miệng đều bị đánh cho toé toét máu.

Mọi người vô cùng kinh hãi trước cảnh tượng như vậy.

Một nữ nhân viên buột miệng kêu lên:

- AAAAAA!!! Đánh người rồi!

Lúc này đám vệ sĩ của Trương Khải Uy mới kịp hoàn hồn, lập tức mặt mũi hầm hầm chuẩn bị sẵn sàng tư thế chiến đấu.

Đám vệ sĩ đã luyện sơ qua Taekwondo, Dương Thần căn bản không thêm bận tâm, hần thậm chí còn không thèm tránh né mà cầm luôn nắm đấm của bốn tên vệ sĩ, nhanh như cắt quăng bốn tên như quăng mấy bao cát.

- Phập! Bụp! Rắc!

Tiếng xương vỡ vang lên. Mấy tên vệ sĩ bị Dương Thần quăng xuống đau đến nỗi không kêu lên thành tiếng.

Thế rồi tiếng ồn ào bỗng chốc trở thành một bầu không khí lạnh lẽo chết chóc.

Mọi người lập tức đứng ngây ra, mắt nhìn chăm chăm vào Dương Thần rồi theo bản năng lùi lại phía sau vài bước.

Đây là người ư? Cảnh tượng trước mặt so với phim võ thuật thì còn sống động và mãn nhãn hơn nhiều!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1055

Nếu Có Người Muốn Hôn Em

Dương Thần đảo mắt một lượt, thấy không ai dám bước lên sinh sự nữa thì cười tươi, nói:

- Như vậy là phải rồi, mọi người tới đây làm việc thì cần phải biết tôn trọng lẫn nhau, đừng có chỉ biết hại người kiếm lợi về mình, các người nói xem đúng hay không?

Cả đám người gật lấy gật để, nghe rằng nở nụ cười nịnh nọt trông khó coi hết sức.

Trương Khải Uy bị đánh cho thâm tím cả mặt mày, đầu sưng vù lên như đầu heo. Hai mắt gã vẫn lên những tia máu.

Khó khăn lắm mới đứng lên được, lấy tay lau vết máu trên khóe môi, gã tức đến phát run cả người.

Chỉ thẳng vào mặt Dương Thần, Trương Khải Uy nói một cách oán giận:

- Mày dám đánh tao? Vậy thì mày chết chắc rồi! Mày biết người đứng sau hậu thuẫn cho tao là ai không? Mày cứ đợi mà ngồi tù đi con ạ. Fan hâm mộ của tao ở khắp Hoa Hạ, chỉ cần tao hô một tiếng là đủ cho mày chết đuối trong nước bọt rồi!

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Trương Khải Uy như thay cho câu nói “Đồ ngu!”

Người ta vừa hô một tiếng là có thể gọi thiên hậu Mỹ tới hỗ trợ rồi, người như mi đã là cái dít gì?

Dương Thần lập tức thu lại nụ cười ban nãy, thấy mấy tên vệ sĩ của Trương Khải Uy bây giờ đang nằm quần quai đau đớn trên mặt đất thì ngoắc ngón tay ra hiệu cho một nhân viên của đoàn phim đang đứng gần đó.

Người nhân viên kia sợ toát mồ hôi hột, cười mà khó coi hơn cả khóc, khom lưng tiến lại gần Dương Thần hỏi:

- Dương tổng... anh... anh có gì chỉ dạy ạ?

Dương Thần cười thản nhiên, vỗ vai gã đáp:

- Đừng căng thẳng thế anh bạn, tôi chỉ muốn mượn một cái máy ảnh dùng tạm thôi mà...

- Máy ảnh ư?

Dương Thần gật đầu, nụ cười của hắn rất quý dị...

Nửa giờ sau, mười mấy kí giả và tay săn ảnh đã có mặt đông đủ trước cổng trường quay.

Đã làm nghề này thì phải biết chịu khó chờ đợi, không chờ thì làm sao săn được tin hay?

Giữa lúc đám kí giả và thợ săn ảnh đang bàn tán xôn xao thì có mấy nhân viên từ trong trường quay bước ra, mang theo một chiếc máy chiếu phim.

Cho đến khi máy chiếu đã được lắp đặt xong, đám kí giả và thợ ảnh vẫn không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đám phóng viên bỗng ồn ào hết cả lên.

Đạo diễn Dư Thạc cùng một nhân viên quay phim cũng lần lượt bước ra.

Biểu cảm trên khuôn mặt của đạo diễn hết sức phức tạp, ra hiệu cho mọi người giữ im lặng, ông nói:

- Các vị, tôi biết giờ mọi người hẳn là đang rất thắc mắc. Thực ra chúng tôi đang muốn công bố một chuyện hết sức đáng tiếc.

Đám phóng viên vô cùng kích động, kiễng cả chân lên để nghe cho rõ.

Dư Thạc ngừng lại một chút rồi mới tiếp:

- Chúng tôi, quyết định thay đổi nhân vật nam chính.

- Hả????

Đám kí giả và thợ săn ảnh nhón nháo hết cả lên, đây quả thực là một tin hot! Bộ phim bom tấn đang rất được chờ đợi sẽ thay nhân vật nam chính? Phải chăng đây là một chiêu tạo scandal của nhà sản xuất để tăng sự chú ý cho bộ phim?

- Đạo diễn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy? Vì diễn viên nam chính có mâu thuẫn gì với đoàn làm phim hay còn có một nguyên nhân nào khác? Hay Trương Khải Uy không đủ khả năng đảm nhận vai diễn này?

Dư Thạc vỗ tay ra hiệu cho đám phóng viên yên lặng, sau đó ra dấu cho thủ hạ lấy ra một cuộn băng.

- Xin tất cả mọi người hãy yên lặng theo dõi đoạn băng ngắn này...

Các phóng viên tập trung tinh thần, chăm chăm nhìn vào màn hình không dám rời mắt ra.

Màn hình xuất hiện một cái đầu sừng vu như đầu heo cùng khuôn mặt bị đánh cho thâm tím nom hết sức có coi.

Các phóng viên nhìn kĩ lại mới nhận ra cái đầu heo đó chính là anh chàng diễn viên diễn trai, hào hoa - Trương Khải Uy! ?

Các phóng viên không khỏi kinh ngạc, không biết sao mà anh chàng lại bị đánh tới nông nỗi này.

Cảnh tiếp theo lại càng kinh dị hơn, Trương Khải Uy vừa khóc lóc thống thiết vừa kể ra bí mật chưa từng tiết lộ bao giờ của y.

- Tôi... Tôi cặp với nhị tiểu thư nhà họ Vương, mục đích là để cô ta bao dưỡng chu cấp cho tôi, đồng thời cũng giúp tôi được nổi tiếng hơn. Còn vụ lùm xùm với nữ minh tinh Mễ Dương thì thật ra đó là do chính tôi đã thuê người chụp lại cảnh chúng tôi đang nói chuyện với nhau rồi tung lên mạng... Tôi còn đã hít thử thuốc phiện, suýt thì bị tóm, phải chi ra chút tiền mới bịt miệng được mấy tên xung quanh không nói ra... Và... và tôi đã từng lên giường với một tay đại gia đồng tính...

Đúng là những tin giật gân, toàn bộ đều có liên quan đến Trương Khải Uy, đồng thời còn dính líu thêm cả mấy nhân vật đang nổi đình nổi đám nữa chứ. Một khi những tin này mà bị tiết lộ ra ngoài thì nhất định sẽ làm chấn động làng giải trí.

- Mọi người đừng nghĩ rằng tôi bị ép nói ra những lời này... Hôm nay tôi cố tình lợi dụng quan hệ bất chính của mình để bắt tiểu thư Lâm Tuệ đóng cảnh hôn với tôi. Thế là tôi đã bị Lâm tiểu thư vô công cái thế đánh cho như thế này...

- Tôi đã biết sai rồi, mong quý vị tha thứ cho những lỗi lầm của tôi. Tôi nguyện sẽ chấp nhận theo mọi phán quyết của pháp luật.

Những lời này của Trương Khải Uy đã làm mọi việc đầu vào đây, đúng là diễn viên có khác, y diễn thật đến nỗi làm cho chính Dương Thần tự dung có cảm giác như người ban nãy ra tay đánh y là Lâm Tuệ thật vậy. =)

Đám phòng viên trải qua hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, cứ đứng phỗng ra như đang trên mây.

Những tin nóng mà đám phòng viên chờ đợi đã được tung ra, chỉ có điều... đây toàn là những tin tức thật phản cảm.

Dư Thạc ho khan vài tiếng, cất giọng nói:

- Chúng tôi rất lấy làm thất vọng về những chuyện mà Trương Khải Uy đã làm, gã vì quá kích động mà ngất đi đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Quý vị yên tâm, chúng tôi đã đưa gã đến bệnh viện rồi.

- Lâm Tuệ tiểu thư vì muốn bảo vệ cho quyền lợi của mình mà có hành động đánh Trương Khải Uy, đây là điều có thể lí giải được. Bản thân tôi rất thông cảm, và cũng ủng hộ cô ấy. Hy vọng quý vị tiếp tục ủng hộ cho cô và vai diễn của cô. Còn nam diễn viên chính sẽ do công ty quốc tế Ngọc Lôi trực tiếp tuyển chọn và sẽ thông báo cho quý vị trong một ngày gần đây nhất. Cảm ơn tất cả quý vị.

Cả trường quay lúc này ồn ào ầm ĩ như một cái chợ vỡ, các kí giả đua nhau phỏng vấn Dư Thạc. Thủ hạ của gã phải đứng ra ngăn cản đám phóng viên để cho Dư Thạc lên xe rời khỏi trường quay.

Chuyện sau đó rất dễ thu xếp, chỉ cần bỏ ra chút thời gian mở một cuộc họp báo cho Tuệ Lâm thì tự khắc tất cả sẽ tin rằng Trương Khải Uy đúng là bị Tuệ Lâm đánh thật.

Danh tiếng của Trương Khải Uy đã tan tành mây khói, nếu khôn hồn thì y nhất định sẽ chọn cách cầm tiền mà cuốn xéo đi.

Dương Thần không muốn giết chết tên này, một là vì chuyện đã làm to ra như vậy rồi, cả công chúng đều đã biết, ra tay với y quả thực rất khó khăn; hai là với loại người như Trương Khải Uy thì cách trừng phạt như vậy còn đau đớn hơn cả cái chết.

Quan trọng nhất là còn có thể nhân cơ hội này quảng bá thêm hình ảnh của Tuệ Lâm, khiến cho cô giành được nhiều cảm tình hơn của khán giả.

Những người biết rõ sự thực sẽ không dám hé răng nửa lời, đương nhiên đương lạnh mà đặc tội với Dương Thần thì chẳng khác nào tự đi tìm đến chỗ chết.

Dương Thần ở lại trường quay ăn cơm trưa với đoàn làm phim, thân là tổng giám chế nên cũng phải tỏ ra quan tâm sát sao tình hình một chút, rồi còn bàn bạc việc tuyển chọn nam diễn viên chính mới nữa.

Cũng may mà những cảnh quay của Trương Khải Uy vẫn chưa nhiều, thay một diễn viên chính mới cũng không mất nhiều thời gian quay lại.

Dương Thần rất có hứng thú với việc chỉ đạo võ thuật cho phim.

Đoàn làm phim đã trông thấy từ đầu chí cuối việc Trương Khải Uy bị Dương Thần đánh cho tơi bời hoa lá nên khẳng định chắc chắn hẳn là con nhà võ, mà hẳn lại đem chuyện Tuệ Lâm là một người cũng biết võ thuật nói ra, vậy nhất định sẽ có rất nhiều sự thay đổi đây.

Người phụ trách chỉ đạo võ thuật của đoàn làm phim cũng là có chút danh tiếng, nhưng đứng trước Dương Thần và Tuệ Lâm thì chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi.

Dưới sự yêu cầu của Dương Thần, người chỉ đạo võ thuật của bộ phim lập tức được đổi thành Tuệ Lâm.

Nữ diễn viên chính đồng thời là chỉ đạo võ thuật, đây đúng là một điểm rất đáng lưu ý của bộ phim.

Đạo diễn Dư Thạc cảm thấy rất thích thú trước việc này, bởi trình độ võ thuật cao siêu của Lâm tiểu thư đây sẽ hoàn thành được rất nhiều cảnh đánh đá đòi hỏi độ khó cao mà trước đây năng lực của ông không dàn dựng ra được, bây giờ dưới bàn tay chỉ đạo của Lâm Tuệ đã có thể thực hiện rồi.

Đứng nói hết chuyện nọ chuyện kia, để ý thấy trời cũng đã xẩm xẩm tối, Dương Thần chợt nhớ Lâm Nhược Khê đã dặn mình phải về ăn món ngò hầm xương sườn do cô đích thân chế biến. Vậy là hẳn chào từ biệt đoàn làm phim.

-Dương đại ca, để em tiễn anh.

Tuệ Lâm thấy vậy, dịu dàng nói.

Dương Thần trông dáng vẻ cô như đang muốn nói riêng điều gì với mình, gật đầu đồng ý.

Hai người bước ra cổng, xung quanh không một bóng người, Tuệ Lâm vẫn đang mặc bộ quần áo đóng phim, cảnh tượng này tựa như cảnh nam nữ diễn viên trong phim đang đưa tiễn nhau mà lưu luyến mãi không rời, thật vô cùng lãng mạn!

- Cảm ơn anh, Dương đại ca. Nếu anh không đến, em cũng chẳng biết phải làm sao nữa.

Dương Thần cười khẽ, đáp:

- Em tiễn anh ra đây chỉ để nói câu này thôi ư? Giữa chúng ta đâu cần phải nói hai chữ “Cảm ơn” cơ chứ!

Tuệ Lâm cười then thùng:

- Đương nhiên là phải nói chứ, dù sao giữa chúng ta cũng có quan hệ gì đặc biệt đâu...

Dương Thần nghe vậy thì tỏ ra không được thoải mái.

Tuệ Lâm hít một hơi lấy hết can đảm, cao giọng hỏi:

- Dương đại ca, nếu sau này còn có người muốn hôn em thì anh có giúp em như thế này nữa không?

Dương Thần không chút suy nghĩ, nói luôn:

- Cần gì phải nói những câu thừa thãi đó. Không cần anh phải đến, em cứ cho gã đó một cú song phi là xong, có gì anh chịu trách nhiệm.

- Nhưng... em đâu thể cả đời như vậy được...

- Hả? Là sao?

Dương Thần tỏ vẻ khó hiểu.

- Em cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi... sớm muộn... có một ngày...

Lúc này Dương Thần mới hiểu ra ý của cô...

Phải rồi, chẳng hiểu đầu óc mình để đâu nữa, chẳng lẽ bắt người ta cả đời không được tiếp xúc với người đàn ông khác hay sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1056

Một Nghìn

Mình coi cô ấy là gì chứ? Dựa vào cái gì, mà lại không để cho người đàn ông khác hôn cô ấy?

Tuy rằng tự nhủ với mình như vậy, nhưng cũng không nghĩ nhiều làm gì, nhưng rõ ràng từ trước đến nay mình luôn nghĩ như vậy...

Dương Thần phát hiện, từ trước đến nay mình chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày Tuệ Lâm phải đi tìm một người bạn trai, phải xây dựng một gia đình cho riêng mình...

Mình, chưa từng nghĩ đến!

Bây giờ mới tỉnh ngộ ra, khiến cho Dương Thần ngồi ngây ra như phỗng, không có chút phản ứng nào.

Không biết từ khi nào, mình đã coi Tuệ Lâm như một người phụ nữ luôn ở bên cạnh mình...

Nhìn hai mắt đẫm lệ của Tuệ Lâm, Dương Thần cũng cảm thấy phải tự trách mình, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng khổ sở.

Trước mắt hiện lên cảnh Lâm Nhược Khê tan nát cõi lòng, và cảnh những người phụ nữ khác cũng đau khổ không kém, hẳn không thể lại làm những chuyện gây tổn thương cho các cô ấy nữa...

Đây là Tuệ Lâm, là người phụ nữ mà Lâm Nhược Khê coi như em gái mình, lúc đầu mình cũng đã nhận lời với Vân Miểu sư thái, làm sao có thể gây ra những chuyện như này được?

Suy nghĩ hồi lâu, Dương Thần cắn răng, cười miễn cưỡng nói:

- Nói linh tinh cái gì thế, nếu như em thực sự tìm thấy được người mà em thích, anh ta cũng thích em, lại là một người đàn ông ưu tú, anh đương nhiên phải chúc phúc cho hai người rồi. Chỉ có điều loại người như Trương Khải Uy, đương nhiên không thể để cho anh ta đụng vào người em được... nếu như em phải chịu oan ức gì, thì anh biết ăn nói như thế nào với chị em đây.

Thân thể mềm nhũn của Tuệ Lâm run lẩy bẩy, hai tay cũng run rẩy, cô đã hiểu được ý của Dương Thần, nhưng còn cảm thấy đau khổ hơn việc không hiểu rất nhiều lần.

- Em biết rồi..., tạm biệt anh.

Nói xong, cũng không đợi Dương Thần đáp lời, cô xoay người bỏ đi.

...

Đi ra khỏi đoàn làm phim, khởi động xe, quay tay lái, nhấn ga...

Chiếc X6 lướt êm ru trên mặt đất, quay đầu, không biết chạy ra khỏi nơi đó từ khi nào, lên thẳng đường cao tốc...

Trong lòng Dương Thần, tâm trạng nặng trĩu, giống như ngâm thủy ngân vậy, so với cảm giác lo lắng như bị lửa thiêu còn khó chịu hơn nhiều.

Xe lên đến đường cao tốc, xuyên qua một khu đô thị ven hồ, Dương Thần bị ánh sáng rực rỡ xung quanh làm cho bưng bít.

Không biết từ khi nào, mình lái xe đến gần nửa quãng đường là theo bản năng, cũng may là kỹ thuật lái xe của mình tốt, không thì không biết bây giờ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Dương Thần cố gắng không nghĩ đến khuôn mặt của Tuệ Lâm, đôi mắt của cô ấy, hít một hơi thật sâu, định nghe một bài hát, lấy lại tâm trạng.

Không thì, với khả năng quan sát của Lâm Nhược Khê, chắc chắn cô ấy sẽ phát hiện ra mình có điều gì đó không bình thường.

Đúng lúc này, tình hình đột nhiên thay đổi!

Lúc Dương Thần đang với tay ấn nút mở nhạc, thì đèn tín hiệu giao thông lại chuyển sang màu xanh, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người màu hồng nhạt!

Này!!!

Dương Thần không tự chủ được quát to, vội vàng đạp phanh, nhưng đôi phương đã đâm vào mình, với kỹ thuật lái xe của mình cũng không thể tránh được a!

Chỉ thấy cái bóng màu hồng nhạt đó đâm vào đầu xe mình lúc sang đường, người bắn ngược lại với lực rất mạnh, văng lên lối của người đi đường, còn lăn mấy vòng nữa!

Dương Thần coi như cũng đã được gặp loại “chán sống” rồi, có lẽ nào! Vừa mới nhắc tới “sự cố”, thì “sự cố” lập tức đến sao!?

Những người đi đường đều dừng lại xem, thậm chí có người còn chuẩn bị gọi điện thoại báo cảnh sát và gọi cấp cứu.

Dương Thần vội vàng mở đèn ứng cứu, sau khi dừng xe tại chỗ, mở cửa đi xem tình hình người đó.

Nhưng vừa xuống xe, chỉ thấy cái người bị đụng đang lăn lộn mấy vòng ở bên đường, nhảy vọt lên!

Bị đâm đến như vậy, lẽ nào không có chút xây xước nào?!

Những người đứng xung quanh cũng đều thở phào nhẹ nhõm, cho rằng thật là may mắn.

Còn Dương Thần, vừa lúc nảy tình hình cấp bách, không quan sát được tỉ mỉ, lúc này cẩn thận nhìn lại, nhất thời khuôn mặt trở nên cứng ngắc.

Áo màu hồng phấn, quần jean màu xanh, tóc dài, khuôn mặt xinh đẹp lạ thường, đường cong hoàn hảo, khiến cho hầu hết đàn ông đều phải dương to đôi mắt háo sắc của mình lên mà nhìn.

Lúc bị xe đụng vào, nếu là người bình thường, nếu không chết thì cũng phải bị trầy da chảy máu, nhưng Lạc Tiêu Tiêu quần áo chỉ hơi xộc xệch, tóc tai hơi rối một chút thôi, cái túi nhỏ cũng bị rơi trên mặt đất

Đứng dậy, Lạc Tiêu Tiêu sửa sang lại quần áo đầu tóc, quyết mồm, nếu không để ý, sẽ không phát hiện ra, trong mắt cô gái này vẫn còn nước mắt.

Ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt sừng sốt của Dương Thần, Lạc Tiêu Tiêu chớp chớp đôi mắt, đồng thời chỉ vào Dương Thần, hét lớn:

- Là anh?!

Trong lòng Dương Thần vang lên hai tiếng “lộp bộp”, tự nhận mình không may,

- Cô... không sao chứ.

Lạc Tiêu Tiêu dẫu mồm lên, nhìn Dương Thần, rồi lại nhìn xung quanh, đột nhiên “òà khóc”.

Dương Thần nhìn cô gái đột nhiên khóc nức nở như vậy, những người xung quanh cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, không muốn quan tâm đến cũng không được!

Vò đầu bứt tai, Dương Thần bước lên phía trước, vỗ vỗ vai cô,

- Này, cô không sao sao phải khóc, vừa lúc này là cô lao người vào xe tôi đây chứ, không phải tôi muốn đâm cô đâu nhá, đó là đèn xanh đấy!

Lạc Tiêu Tiêu ôm chặt lấy eo Dương Thần, dựa đầu vào ngực Dương Thần, nước mắt đầm đìa, làm ướt hết cả áo Dương Thần.

- Sao anh không nhận điện thoại của em! Đến địa chỉ cũng là giả nốt! Anh khinh thường em! Anh không thể không chịu trách nhiệm được!!

Những lời này vừa nói ra, những người xung quanh liền thay đổi cái nhìn về Dương Thần, tất cả mọi người đều cho rằng Dương Thần là “kẻ phụ tình”!

Một cô gái dễ thương hoạt bát như vậy, sao lại có thể nhẫn tâm độc ác bỏ rơi được cơ chứ?!

Lại nhìn đến xe của Dương Thần, BMW X6, quả nhiên, là loại công tử ăn chơi điển hình!

Dương Thần có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan, dở khóc dở cười, nên cũng đành để cho người qua đường chỉ trỏ mắng chửi.

- Cô nói gì đi chứ, khóc cái nỗi gì.

Lạc Tiêu Tiêu ghen ngào hồi lâu, mới ngẩng đầu lên nói:

- Anh tên Dương Thần đúng không...

Dương Thần gật đầu.

- Cô vẫn còn nhớ à?

- Em nói muốn làm bạn gái của anh, nên đương nhiên nhớ rồi... sao anh không nhận điện thoại của em...

Lạc Tiêu Tiêu làm bộ nũng nịu đáng yêu hỏi.

Dương Thần cười khổ nói:

- Tôi nói tôi đã kết hôn rồi, cô lại không tin, cô vẫn còn trẻ như vậy, đừng có đi giao du với những kẻ xấu, sống cho tốt đi được không?

Lạc Tiêu Tiêu buông Dương Thần ra, đôi mắt ngấn nước, dẫu mồm hỏi:

- Đàn ông các anh có phải tất cả đều giả dối như vậy.
- Giả dối? Sao lại nói như vậy?

Dương Thần hỏi.

Lạc Tiêu Tiêu lại nhìn về phía bờ hồ,

- Tôi vừa... nhìn thấy một bạn nam học cùng trường đang hẹn hò với một bạn nữ trong lớp tôi, lại còn hôn nhau nữa...

Dương Thần nghi hoặc,

- Chuyện này có liên quan đến cô sao?
- Đương nhiên là có liên quan!

Lạc Tiêu Tiêu quả quyết nói:

- Cậu bạn nam đó vừa kỳ trước nói thích em! Hơn nữa còn viết hơn trăm bức thư tình nữa!

Nghe bà cô này hét toáng lên như vậy, Dương Thần lại bị người đi đường nhìn đến mức muốn độn thổ, liền vội vàng kéo Lạc Tiêu Tiêu về phía bên hồ, tránh ánh mắt dòm ngó của những người xung quanh.

Cũng may đoạn đường này cũng không có cảnh sát giao thông, nên chuyện này có thể giải quyết một cách êm đẹp.

Lạc Tiêu Tiêu bị Dương Thần nắm lấy bàn tay nhỏ bé, mặt hơi ửng đỏ, đúng là cũng biết xấu hổ.

Đến bên hàng lan can bao quanh hồ, Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Vừa lúc này cô chạy bỏ ra, đâm vào xe của tôi, có phải vì nhìn thấy hai người đó hôn nhau không?

Lạc Tiêu Tiêu ra sức gật đầu:

- Thật đáng ghét! Rõ ràng là nói thích em, theo đuổi em lâu như vậy, không ngờ lại vụng trộm với cả bạn học cùng lớp của tôi!

- Cô thích cậu nam sinh đó?

Lạc Tiêu Tiêu lắc đầu

- Không thích, thế nên cậu ấy mới không trở thành bạn trai của tôi.

- Vậy sao cô khóc?

- Bởi cậu ta không thật lòng mà! Một khi đã theo đuổi em thì cũng phải có chút thành ý chứ! Hơn nữa sau lưng em lại còn vụng trộm với một cô gái khác, đúng là quá không tôn trọng em rồi!

- Người ta còn định, nếu như cậu ta viết một nghìn bức thư tình thì em sẽ cho cậu ta một cơ hội!

Lạc Tiêu Tiêu âm ức nói.

Một nghìn bức thư tình?! Dương Thần sắp ngất đến nơi rồi, đột nhiên cũng phát hiện đã đến lúc mình không thể ứng phó được nữa rồi.

- Tôi nói nghe nè, Lạc tiểu thư, nếu như cô thực sự đau lòng thì cứ việc tiếp tục đau lòng, muốn khóc thì cứ tiếp tục khóc, tôi còn phải vội về nhà ăn cơm, vợ tôi đang đợi tôi đây nè, còn nữa, à không, không bao giờ gặp lại

nữa!

Dương Thần khoát tay, vội vàng định rời đi.

Lạc Tiêu Tiêu cố sống cố chết nắm lấy ống tay áo Dương Thần

- Anh không được đi! Anh lại muốn bỏ em! Em lại không được nhìn thấy anh nữa rồi!

- Tôi... tôi với cô không có quan hệ gì, việc gì cô lại muốn nhìn thấy tôi!

- Anh đã nhìn thấy mộng của người ta còn gì nữa! Người ta không chấp nhận người đàn ông khác cũng là vì anh! Anh không thể không cần em!

Lạc Tiêu Tiêu nói chắc như đinh đóng cột!

Dương Thần vội vàng xoay người lại bịt miệng cô gái,

- Nhỏ tiếng một chút! Cô muốn mọi người trên thế giới này đều biết chuyện cái mộng của cô úp lên mặt tôi sao!?

Lạc Tiêu Tiêu “uhm uhm uhm” vài tiếng, chờ Dương Thần buông tay ra, mới nhăn nhó thè lưỡi nói:

- Dù sao thì sau này anh cũng sẽ lấy em làm vợ, chuyện này đối với hai vợ chồng cũng chẳng đáng kể gì mà...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1057

Sao Lại Kẹp Người Ta!

Đầu Dương Thần hình như đã bắt đầu nghe không ra nữa rồi, mình không sợ loại phụ nữ độc ác, chỉ sợ loại phụ nữ thích làm nũng thôi!

Lạc Tiêu Tiêu đứng trước mặt chính là loại vô cùng biết làm nũng, cô gái này không phải đang giả vờ, xem ra, quả thực tính tình cô ta là như vậy!

Nếu như là người đàn ông khác, chắc chắn là sẽ cảm thấy vô cùng thích thú, một em gái đáng yêu ngọt ngào như thế này cơ mà, khuôn mặt như thiên thần, dáng dấp đẹp mê hồn, nếu như mình mà chưa kết hôn thì chắc chắn cũng sẽ thích cho mà xem, nhưng bây giờ, mình làm sao mà “tiêu hóa” được cơ chứ!

Một mình Tuệ Lâm thôi mà thiếu chút nữa là phải cắt ruột rồi, thêm một Lạc Tiêu Tiêu nữa thì ruột gan mình chắc phải cắt làm mấy khúc ý chứ!

- Cô đừng có làm loạn lên nữa, tôi thực sự phải đi rồi, không vợ tôi lại gọi điện thoại dục bây giờ.

Dương Thần dùng lực đẩy Lạc Tiêu Tiêu ra khỏi người mình.

Dùng hết sức nắm chặt lấy Dương Thần, nhưng sức của Lạc Tiêu Tiêu làm sao có thể so được với sức của Dương Thần, đành để cho hắn đẩy ra.

Nhìn thấy Dương Thần cứ thế rời đi, Lạc Tiêu Tiêu tức giận dậm chân bình bịch xuống đất,

- Dương Thần! Nếu như anh dám bỏ em mà đi, em... em sẽ chết cho anh xem!

Làm gì có chuyện Dương Thần để ý đến cô ta, móc chìa khóa xe ra, bước nhanh đến chiếc xe của mình.

Lúc còn mấy bước nữa là đến được chỗ đỗ xe, đột nhiên nghe thấy có tiếng “tùm” ở phía sau!

Theo sau đó, là tiếng hét thất thanh của mấy người đi bộ ngang qua hồ!

Dương Thần kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy một đám bùn bọt nổi lên, Lạc Tiêu Tiêu đúng là đã nhảy thẳng xuống hồ rồi!

Phụ nữ thời xưa, một là khóc hai là làm loạn ba là thất cổ tự tử, hôm nay Lạc Tiêu Tiêu không thèm nói hai lời, mới chiêu thứ nhất mà đã “nhảy hồ” rồi sao!?

Phản ứng đầu tiên của Dương Thần là, tốt xấu gì thì cô gái này cũng có chút nội công, còn tưởng mình không biết sao? Nhảy xuống hồ mà có thể chết được sao?

Nhưng sau đó, nghe tiếng hét sột ruột của mấy người đứng trên bờ, Dương Thần mới phát hiện ra tình hình có gì đó không đúng!

Lạc Tiêu Tiêu này... hình như không biết bơi!?

Lúc trước mặt nước còn sủi bọt, nhưng bây giờ chỉ nghe thấy mấy tiếng “ùng ục ùng ục”, Lạc Tiêu Tiêu đứng chỉ còn có một bàn tay chới với dưới hồ.

- Cái cậu này, cậu còn đứng đó dương mắt nhìn sao! Cô gái ấy là bạn gái của cậu đúng không! Mau đi cứu cô ấy đi!!

Một ông già hét lớn.

Có mấy người đi dạo ngang qua cũng đã phát hiện ra chuyện này, cũng có người bắt đầu cởi bỏ áo ngoài, định nhảy xuống hồ cứu.

Nhưng vừa nghe ông lão hét lên như vậy, tất cả đều trợn mắt nhìn về phía Dương Thần.

Nam nữ cãi nhau, bạn gái cũng đã nhảy xuống hồ rồi, anh là bạn trai còn không nhảy xuống cứu người ta đi còn gì nữa?

Dương Thần chửi thề một tiếng, đúng là gặp quỷ rồi, người biết nội công không có nghĩa là sẽ biết bơi, mặc dù bản thân mình cảm thấy rất kỳ quặc, nhưng không thể thấy chết mà không cứu, đặc biệt là khi mọi người đang nhìn chăm chăm vào mình như thế này.

Kết quả là, sau khi lao người đến, nhún một cái, đã lao xuống hồ.

Chỗ Lạc Tiêu Tiêu nhảy xuống, bây giờ đã không còn nhìn thấy cô ta đâu nữa, Dương Thần lặn xuống sâu hơn một chút nữa, trong không gian đen kịt của nước hồ, sau khi cảm nhận một chút, liền tóm lấy được một cái cổ tay!

Khoảng cách cũng không xa, không cần dùng nhiều sức, Dương Thần đã nâng được cơ thể sưng nước của Lạc Tiêu Tiêu từ mặt nước lên bờ.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không ngừng chỉ trỏ, đại khái là mắng Dương Thần không phải, không ra gì.

Dương Thần cũng không để ý đến những người này, nhưng vừa mới bò lên, Dương Thần phát hiện ra mình đã sai.

Lạc Tiêu Tiêu lúc này đã uống không ít nước, ngất đi rồi, nhưng cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng, nhưng chiếc áo sơ mi dính hết vào người, khiến cho những đường cong, những chỗ cần lòi, những chỗ cần lồm hiện lên rõ mồn một, mấy ngọn đèn đường lại chiếu thẳng xuống, thế nên cô gần như đang khỏa thân vậy!

Phát hiện bất đắc dĩ của Dương Thần, khiến cho cái đó của mình cũng có phản ứng... mặc dù mình không hề mong muốn điều này.

Tuy nói rằng cô gái này không hề có quan hệ gì với mình, nhưng cũng không thể để người khác nhìn thấy cô ta như vậy được.

Dương Thần vội vàng ôm lấy cô, bế thẳng về phía xe của mình.

Sau khi để Lạc Tiêu Tiêu tựa người vào ghế, Dương Thần đang định vận nội công đẩy hết nước trong người cô ra, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy, cô thở phập phồng như cánh hoa, hơi thở dần dần ấm lên...

Giống như là... đang đợi để được hôn vậy.

Dương Thần lập tức ý thức được mình đang bị đùa giỡn, vừa rồi còn tương đối hỗn loạn, nên chưa quan sát được kỹ càng, thế nên giờ hai ngón tay ra kẹp lấy đôi môi của Lạc Tiêu Tiêu!

- Á, ay ya! Đau!

Lạc Tiêu Tiêu mở mắt ra, bực bội đập bàn tay trắng như tuyết của mình vào ngực Dương Thần.

- Anh làm gì vậy hả! Sao lại kẹp môi người ta!

Dương Thần cười giễu cợt

- Tôi còn muốn hỏi cô cơ đấy, cô chết đuối rồi còn gì, sao lại còn biết chu mỏ ra hả?

Lạc Tiêu Tiêu đỏ mặt, chớp chớp mắt nhìn Dương Thần,

- Em nhìn thấy trên phim truyền hình, không phải khi chết đuối, người ta phải làm hô hấp nhân tạo sao... em đợi anh làm...

Còn “hô hấp nhân tạo”!

Khuôn mặt Dương Thần trở nên cứng ngắc,

- Cô quả thật là rất thành thật.

- Đương nhiên rồi, từ nhỏ Lạc Tiêu Tiêu em đã rất thành thật, ba em nói, đây cũng là ưu điểm duy nhất của em! Mặc dù... em cảm thấy đây cũng chỉ là một trong số những ưu điểm của mình mà thôi.

- Được rồi, đúng là sau khi gặp gió rồi thì sẽ gặp mưa... thành thật? Thế mà còn lừa tôi là mình bị chết đuối?

Dương Thần cũng không có tâm trạng đâu mà tiếp tục đùa giỡn với cô nhóc này, tiện tay đẩy cô ra, rồi quay người đi về phía ghế có tay lái.

Lạc Tiêu Tiêu di chuyển ánh mắt của mình, cười duyên một cái, rồi mở cửa ghế ở tay lái phụ một cách rất tự nhiên, ngồi xuống!

Vì xe của Dương Thần là xe BMW, thiết kế cảm ứng, chỉ cần chạm nhẹ vào khóa trong phạm vi cho phép, là cánh cửa xe sẽ tự động mở ra.

Thế nên Dương Thần chưa kịp khóa cửa.

Sau khi cô nhóc Lạc Tiêu Tiêu này đắc ý ngồi xuống, còn thắt dây an toàn cho mình một cách rất tự nhiên nữa chứ!

Dương Thần sắp tức giận đến run người, từ trước đến nay chưa từng gặp một cô gái nào khó chơi như thế này!

Nếu như là trước đây, chắc chắn mình sẽ cho cô ta một cái tát, không thì vật đầu cô ta cũng nên.

Nhưng bây giờ mình đã không còn là sát thủ máu lạnh nữa rồi, cũng không thể vì chuyện này mà giết người được, huống hồ điều máu chột nhất là mình cũng không hề có ý định muốn giết cô ta.

Giống như một cô em gái nhỏ mà mình không quen đến làm loạn lên với mình, quả thật là rất phiền phức, nhưng cũng không thể dùng dao mà chém chết nó được.

Dương Thần mở cửa xe, lạnh giọng hỏi:

- Cô có ra hay không.

Lạc Tiêu Tiêu lắc đầu,

- Em muốn đi cùng với anh, anh đi đâu thì em đi đó! Nhà anh ở đâu? Em đi xem xem, lần sau sẽ biết đường đến!

Dương Thần đau đầu bóp bóp chán, nhìn sắc trời, đoán chắc mọi người ở nhà đã làm xong cơm tối, đang chờ mình về ăn rồi.

Tình hình này, e rằng vẫn còn phải lằng nhằng.

Dương Thần không muốn Lâm Nhược Khê khổ sở đợi mình rồi lại hiểu lầm, vì vậy rút điện thoại ra, muốn gọi điện thoại về nhà.

Nhưng vừa rút điện thoại ra, Dương Thần liền nhớ ngay ra đến vụ “nhảy hồ”!

Điện thoại ngâm nước rồi!!?

- Thôi xong! Chuyện quái quỷ gì vậy?!

Dương Thần chỉ cảm thấy ngày hôm nay đen đủi đến tận cổ, nhìn chiếc điện thoại không còn chút phản ứng nào, nếu như không phải là đồ Lâm Nhược Khê tặng, thì hẳn đã đập bể từ lâu rồi!

Lạc Tiêu Tiêu lén lè lưỡi, nhưng lại giả bộ như không nhìn thấy gì.

Dương Thần tức giận, nhét điện thoại vào túi, nắm tay lại, ánh mắt lạnh tanh nói:

- Tôi đếm đến ba, nếu như cô không ngoan ngoãn chui ra, thì tôi sẽ vứt cô xuống hồ đấy!

Kỳ thực hai người đều đã ướt như chuột lột rồi, nhưng Dương Thần cũng không câu nệ tiểu tiết, huống hồ nước hồ cũng không làm ảnh hưởng đến hai người, không nghĩ nhiều nữa...

Lạc Tiêu Tiêu nhìn sắc mặt kinh khủng của Dương Thần, cắn môi, rồi nhìn ra ngoài bằng ánh mắt vô cùng đáng thương, hét lớn...

- Mọi người mau đến đây mà xem a! Người đàn ông này không cần tôi lại còn đánh tôi!!! Anh ta muốn vứt tôi xuống hồ!!!

Đám người vừa lúc nãy đứng xem náo nhiệt cách đó không xa, lúc này nghe thấy tiếng hét thất thanh của Lạc Tiêu Tiêu, trong chốc lát đã xúm lại xem.

Dương Thần rút cuộc cũng đã hiểu cái gọi là “phụ nữ và tiểu nhân thì cùng một ruộc”, bất lực, mày còn có thể làm gì được nữa đây?

Không thềm để ý đến những người có mặt ở đây, liền lĩnh kéo cô ta ra?

Người ta là một cô gái đẹp như hoa như ngọc, lẽ nào không có người nào thềm muốn sao, trên đường chỉ có một mình mày, làm sao có thể nói rõ được quan hệ chứ!

Dương Thần không biết phải xử lí cô gái này như thế nào nữa, nghĩ đi nghĩ lại, tốt nhất cũng nên báo tin về nhà, tránh để đến lúc về Lâm Nhược Khê lại tức giận với mình.

Dương Thần nhìn xung quanh, tìm một cậu thanh niên trẻ tuổi, cười cầu

hòa nói:

- Người anh em, có thể cho tôi mượn điện thoại một chút được không?

Cậu thanh niên này liếc mắt nhìn Dương Thần, mĩa mai nói:

- Tôi nói nghe nè người anh em, tôi thấy anh đi BMW, tốt xấu gì thì cũng phải có chút phong độ, đừng có bạc đãi phụ nữ như vậy, cô ấy xinh đẹp như vậy, anh đối xử tốt với người ta một chút, đến lúc này rồi còn gọi điện thoại a, lẽ nào anh còn định gọi cảnh sát đến giải quyết tranh cãi dân sự sao?

Dương Thần muốn một đám đám cho anh ta chết luôn đi đỡ phải lải nhải nhiều, đây là cái thứ lí luận gì chứ!?

- Tôi không có ý đó, tôi muốn gọi điện thoại cho vợ tôi, cô ấy đang...

- Cái gì!? Anh còn có cả vợ sao!? Anh đã kết hôn rồi!? Kết hôn rồi lại còn “đầu độc” cô gái này sao!?

- Tôi... tôi... đúng vậy... nhưng tôi...

Dương Thần hết đường chối cãi, thôi coi như xong, hiểu lầm lớn rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1058

Top Năm Trăm Công Ty Lớn Nhất Thế Giới.

Một đám người lập tức nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng đáng ghét, đặc biệt là phụ nữ, giống như là họ đang có thâm thù đại hận gì với mình vậy.

Một bà lão lập tức lên giọng giáo huấn,

- Bây giờ chẳng trách được thói đời! Người đàn ông như cậu không ngờ lại có thể dám nói những câu như vậy trước mặt mọi người! Cậu tưởng rằng có mấy đồng tiền thì hay ho lắm sao!?

Dương Thần dở khóc dở cười, mình quả thật là có “bồ nhí” nhưng chắc chắn không phải là Lạc Tiêu Tiêu a!

Còn mấy cậu thanh niên thì đang lộ ánh mắt tinh ranh, tưởng rằng đây là cơ hội tốt để anh hùng cứu mỹ nhân.

- Vị tiểu thư này, tuy rằng tôi có hơi nghèo, nhưng tôi cũng có lý tưởng của riêng mình, hơn nữa tôi sẽ tuyệt đối một lòng một dạ với bạn gái của mình! Tin tôi đi, không đầy ba năm, tôi chắc chắn có thể vào được top 500 công ty lớn nhất thế giới... chí ít cũng sẽ là một bảo vệ! Chi bằng cô đi với tôi đi...

- Người đẹp, em có lạnh không? Anh mời em ăn cut cake nóng nhá?

Mấy cậu thanh niên này ra sức lấy lòng Lạc Tiêu Tiêu.

Dương Thần không nhin được nữa, xong! Có vẻ như không có ai muốn cho mình mượn điện thoại rồi, quay đầu lại nhìn Lạc Tiêu Tiêu nước mắt lã chã, giả vờ là một cô gái đang chịu ảm ức thiệt thòi, Dương Thần ngoài cười khổ ra, thì vẫn là cười khổ.

Lắc đầu, cũng không quản được đám người này, Dương Thần tức giận chạy lên xe, sau khi khởi động xe, liền rời khỏi chỗ này luôn.

Nhìn chiếc BMWX6 đẹp tuyệt trần rời đi, một đám thanh niên sớm đã chuẩn bị tâm lý, vẫn còn cố chửi bới vài tiếng...

- Đ*! Cutcake cũng không so được với BMW sao!? Biết là không nên tin vào tình yêu mà! Anh em giải tán giải tán thôi! ...

Cùng lúc đó, khi xe vừa mới rời đi, đôi mắt vừa rời còn đắm lệt của Lạc Tiêu Tiêu, ngay lập tức trở nên vui sướng, huýt sáo nhẹ nhàng khúc hát yêu thích.

-... mưa thì cứ mưa, ta đi vẫn cứ đi, giống như một viên đá quý lóe sáng, người thì phải có ước mơ...

Dương Thần liếc sang nhìn Lạc Tiêu Tiêu lúc này đang đắc chí vui mừng, bà cô nhỏ này hát hay hơn Lâm Nhược Khê.

Lại nói, phụ nữ hát hay hơn Lâm Nhược Khê có nhiều lắm...

Cụt hứng than thở:

- Được rồi, đừng có vui mừng nữa, coi như tôi chịu cô.

Lạc Tiêu Tiêu lúc này mới dừng hát, tủm tủm cười, nói:

- Rốt cuộc cũng chịu thua rồi sao? Hừ hừ, anh còn dám khi dễ với Lạc Tiêu Tiêu này nữa không! Em rất thành thực, nhưng cũng không phải là con ngốc!

- Ai bảo anh lần trước lừa em, em đã chôn trong chăn khóc mấy lần rồi đấy, khi dễ người ta, rồi lại còn lừa người ta nữa, vừa lúc này anh cũng nhìn thấy rồi đấy, có bao nhiêu đàn ông phát tín hiệu ra với em, nhưng người ta đâu có thèm để ý đến!

- Vậy thế sao cô lại để ý đến tôi?

- Cảm giác!

- Nói lung tung!

- Thật sự là cảm giác mà! Giống như đàn ông các anh thích một đội bóng, thích một câu thủ, thích một đạo lý gì đó a! Bất luận là sóng nhỏ hay gió to, cứ thích như vậy thôi, thì là không có lý do!

Dương Thần nhìn vẻ mặt từng trải của Lạc Tiêu Tiêu, trêu đùa:

- Không phải vì chuyện mộng của cô úp lên mặt tôi sao?

- ừm...

Lạc Tiêu Tiêu lại trở nên đăm chiêu, nghĩ một lát rồi nói:

- Cũng có thể, nhưng đây chỉ là môi lửa thôi, tóm lại vẫn là do hormone!

Dương Thần sắp bị cô gái này thuyết phục đến nơi rồi, đúng là câu nào cô ấy cũng có thể nói được, mà lại còn nó ra không chút do dự nữa chứ!

Tìm một khoảng trống để đỗ xe, sau khi đỗ xe, Dương Thần xem đồng hồ, bây giờ có về thì chắc chắn cũng đã muộn, tốt hơn hết là giải quyết cho xong chuyện của Lạc Tiêu Tiêu đã.

- Lạc tiểu thư, tôi cảm thấy chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc với nhau một lần, một khi cô đã thực sự không phải là một cô gái ngốc nghếch, thì nên hiểu những lời tôi nói không phải là chuyện vui đùa.

Dương Thần nói nghiêm túc.

Lạc Tiêu Tiêu dẩu miệng lên,

- Người ta cũng không phải đang đùa a... người ta vẫn còn là trinh nữ mà...

Dương Thần đơ hình, chuyện này thì liên gì đến việc cô có là trinh nữ hay không!? Mười mấy năm trước tôi cũng là giai tân a!

- Ý của tôi là, tôi thực sự là người đã có gia đình, hơn nữa tôi với cô cũng không hợp nhau, trước khi cô bị tôi ghét bỏ, thì chúng ta còn có thể làm bạn được với nhau, được chứ?

Dương Thần cũng không trông mong gì vào việc có thể giữ bỏ được cô ta, chỉ có thể ứng phó được ngày nào hay ngày đấy.

Lạc Tiêu Tiêu lại nói:

- Không phải anh nói, anh vẫn còn có người tình sao?

Dương Thần tức cười:

- Không lẽ cô muốn trở thành người tình của tôi?

- Không phải thế

Lạc Tiêu Tiêu nói:

- Một khi anh đã chẳng phải là người đứng đắn gì, vậy thì hãy để em làm vợ anh, để vợ anh làm tình nhân của anh như thế có được không?

- Tôi...

Dương Thần vừa muốn chửi ầm lên, nhưng lại bị Lạc Tiêu Tiêu ngắt lời.

- Không phải em muốn gây khó dễ cho vợ anh, bởi vì nếu như em là vợ bé, thì ba em sẽ đánh chết anh mất!

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lạc Tiêu Tiêu, Dương Thần sắp ngất đến nơi rồi, rồi hét lớn!

- Tôi căn bản là không muốn có quan hệ nam nữ với cô, sao cô cứ phải bám lấy tôi vậy!

Đột nhiên cao giọng lên như vậy, khiến cho tiếng ở trong xe trở nên vang khủng khiếp.

Lạc Tiêu Tiêu mở to đôi mắt to tròn, nhìn bộ dạng như sắp phát điên của Dương Thần, nhất thời ngây người ra không nói năng được gì.

Dần dần, mắt Lạc Tiêu Tiêu ướt dần, rồi hơi đỏ...

- Xin lỗi...

Dương Thần sờ lên khuôn mặt của cô,

- Không phải tôi muốn mắng cô, cũng không cố ý nổi nóng với cô, tôi chỉ là...

- Em biết!

Lạc Tiêu Tiêu dẫu miệng lên nói:

- Là anh không thích em...

Dương Thần ngạc nhiên, bậm môi, không biết phải mở lời như thế nào.

Lạc Tiêu Tiêu khịt mũi, ầm ục nói:

- Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên em thực sự thích một người đàn ông... em chỉ muốn anh cũng thích em thôi mà, không phải là ghét em, như vậy khó đến thế sao...

Trong lòng Dương Thần cảm thấy cay cay sống mũi, giống như đang mắc tội vậy.

Cô ấy vẫn chỉ là một cô gái yếu đuối cần được che chở mà thôi, có lẽ khi đối xử với mình như vậy, không chừng cũng chỉ là đang tự huyễn hoặc bản thân mình mà thôi, chứ không phải thực tâm muốn làm như vậy.

Sau khi do dự một lát, Dương Thần đã đưa tay ra, vuốt ve mái tóc của Lạc Tiêu Tiêu.

Lạc Tiêu Tiêu có chút khó chịu ngẩng đầu lên, đột nhiên cảm nhận thấy, quần áo, tóc tai vẫn còn đang ướt sũng của mình, đều khô lại trong nháy

mắt!

Dương Thần đang dùng thần lực, hút hết hơi nước trên người cô.

Dương Thần đã lĩnh ngộ được “Quỳ Thủy” thì những việc này chỉ giống như cái phẩy tay mà thôi.

- Ay, anh lợi hại quá!

Lạc Tiêu Tiêu chớp mắt nói:

- Không ngờ anh lại còn có thể không chế được cả nước, lẽ nào anh đã luyện tới kỳ Độ Kiếp rồi sao?

Dương Thần chột dạ,

- Cô... cô... rốt cuộc cô là ai?

Lạc Tiêu Tiêu dường như cũng đã phát hiện ra mình lỡ mồm, vội vàng lấy tay bịt miệng lại, xoay người mở cửa xe, sau đó cởi dây an toàn, rồi phóng như bay đi!

Không để cho Dương Thần hỏi nhiều, Lạc Tiêu Tiêu đã đóng sầm cửa lại, phóng nhanh ra khỏi bãi đỗ xe!

Dương Thần vẫn đứng ngây người ra, nhìn bóng dáng cô chìm dần vào trong bóng tối, tự cười nhạo mình:

- Nếu như sớm biết cô sẽ kích động như vậy thì đã không tốn nhiều công sức thế này rồi...

Không cần biết như thế nào, dù gì thì Lạc Tiêu Tiêu cũng bị mình “dọa cho bỏ chạy có cớ rồi”

Dương Thần khởi động xe lại một lần nữa, lái vội về nhà, mũi còn có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng mà cô để lại trên xe, đó là mùi gì đó rất thơm, lại có vẻ gì đó rất ấm áp, khiến cho tinh thần trở nên phấn chấn.

Thân phận của Lạc Tiêu Tiêu, khiến cho Dương Thần có đôi chút tò mò, nhưng cũng không muốn đi điều tra nhiều, dù sao cũng là chuyện “đánh rắn động cỏ” tuyệt đối không nên làm.

Sau đó, Dương Thần nghĩ đến việc mọi người ở nhà chắc đã chờ mình được một lúc lâu rồi, hơn nữa Lâm Nhược Khê còn không có cách nào để liên lạc với mình, đúng là loạn rồi mà!

Nửa giờ sau, Dương Thần đã về đến nhà, những ngọn đèn trong khu đều đã được bật sáng, cửa nhà khóa chặt.

Dương Thần đỗ xe xong, cẩn thận bước đến trước cửa, lấy chìa khóa ra, hít một hơi thật sâu, mới dám mở cửa.

Vừa bước vào phòng, liền ngửi thấy ngay mùi canh ngô, Dương Thần cũng không kìm được, hít một hơi đầy hương thụ.

Trong phòng ăn, tất cả những người phụ nữ trong nhà đều đã ngồi trước bàn ăn rồi.

Quách Tuyết Hoa, Vú Vương và Mẫn Quyên đều đang ngồi cùng nhau còn Lâm Nhược Khê thì đang gấp thêm xương sườn cho Lam Lam.

Trên cổ con bé quần khăn ăn, đang há mồm cắn miếng to, từ đó xương

chất như núi trước mặt con bé có thể thấy, ít nhất cũng phải ăn được một nồi xương rồi ---- đương nhiên Lâm Nhược Khê cũng sẽ không chỉ làm có một nồi.

- Ayya thơm quá a! Xem ra kỹ năng vào bếp của bà xã đại nhân đã được cải thiện rõ rệt rồi đó. Có một đứa con vào đúng là có tác dụng khích lệ lớn mà, ha ha...

Nhìn thấy không ai để ý đến mình, Dương Thần càng cố tỏ ra tự nhiên hơn, vừa ba hoa vừa ngồi xuống chỗ của mình.

Nhưng vừa ngồi xuống, Dương Thần mới buồn bực phát hiện ra rằng, trước mặt mình không có đôi đũa cái bát nào cả?

Hay thật, thế này khác gì bảo mình không về nhà.

Nhìn Lâm Nhược Khê hoàn toàn coi mình như không khí, rõ ràng là đang tức giận, dù sao thì lúc sáng cũng đã cẩn thận dặn mình về nhà ăn cơm sớm rồi, nhưng mình về nhà muộn cả tiếng đồng hồ, hơn nữa cũng không thèm gọi về một cuộc điện thoại!

Cuối cùng cũng chỉ có mẹ thương con, Quách Tuyết Hoa thở dài, hỏi:

- Dương Thần, con đi đâu vậy, mọi người đều đợi con lâu lắm rồi đấy, điện thoại gọi đến mười mấy lần cũng không được, con cũng không nói gì với mọi người một tiếng, thức ăn đều nguội hết cả rồi nè.

- Chú xấu xa! Lam Lam sắp chết đói rồi đây nè!

Lam Lam đang gặm xương sườn cũng không quên quay ra mắng mỏ Dương Thần một câu.

Lâm Nhược Khê cũng liếc nhìn Dương Thần một cái, nhưng cũng không hề tỏ thái độ gì, tựa như không thèm hỏi đến.

Vú Vương có chút lo lắng, nhưng cách làm của Dương Thần cũng khiến bà có chút không hài lòng, cho nên cũng chỉ ngồi đợi nghe Dương Thần nói mà thôi.

Dương Thần còn có thể thế nào được nữa đây, chỉ đành kể chuyện đụng phải Lạc Tiêu Tiêu trên đường về cho mọi người nghe mà thôi, cũng không quên kể chuyện chiếc điện thoại bị ngâm nước như thế nào.

- Mọi người xem, con thực sự không muốn tắt máy mà, chiếc điện thoại này đã bị ngâm nước lúc con nhảy xuống hồ mà...

Quách Tuyết Hoa cầm lấy chiếc điện thoại, bấm thử, quay đầu lại nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê à, hình như quả thật là Dương Thần không cố ý, điện thoại đúng là bị ngâm nước rồi.

Vú Vương cũng nghĩ lại chuyện lúc đó, gật đầu nói:

- Tiểu thư, cậu nói chắc là thật đấy, lúc đó tôi cũng đã gặp cô gái đó, cô ta rất thích bám lấy cậu, chắc hôm nay chỉ là trùng hợp thôi.

Lâm Nhược Khê cũng buông đũa, lạnh lùng hỏi:

- Em tin những chuyện này là thật, nhưng kỳ thực chuyện mà em muốn

biết là... tại sao lần đầu tiên cô ta gặp anh, cô ta đã nói là thích anh rồi?

Không thể không nói, vấn đề này đã khiến Dương Thần á khẩu.

Dương Thần trả lời thế nào đây? Nói là vì mông của người ta úp lên mặt mình sao? Chẳng phải muốn tự sát sao?

- Anh... chủ yếu là...

Dương Thần nhìn về phía vú Vương cầu xin sự giúp đỡ, nhưng vú Vương cũng không nói nên lời, dù sao thì bà ấy cũng cảm thấy xấu hổ.

- Cuối cùng em cũng hiểu rồi,

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Hóa ra nhà chúng ta còn có một người có thể khiến vạn người say đắm nữa cơ đấy, mỹ nữ mới gặp mặt lần đầu tiên, đã thích anh rồi, hóa ra anh có sức hút đến như vậy. Còn nữa, cho dù điện thoại của anh có bị ngâm nước đi chăng nữa, lẽ nào anh không thể mượn người khác được sao?

Dương Thần vội nói:

- Bà xã, anh cũng muốn mượn điện thoại a, nhưng người ta nói anh có “bồ nhí” thế nên không ai chịu cho anh mượn cả!

- Được rồi,

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên tức giận đứng dậy, hai tay run rẩy chống xuống bàn,

- Một khi anh đã thừa nhận như vậy rồi, thì không cần phải giả vờ với bộ dạng vô tội như vậy nữa!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1059

Lấy Đàn Tỳ Bà Mà Che Mặt

Nhìn thấy cô đột nhiên nổi giận như vậy, Dương Thần ngăn người ra, không còn khoa chân múa tay được nữa, miệng bắt đầu lắp bắp.

- Anh... chuyện này... đúng là anh có bồ nhí ở ngoài, nhưng cô ta không phải là bồ nhí của anh... ồ không đúng! Anh cũng không cặp bồ với người khác... anh chỉ... chuyện này... anh... ayo...

Dương Thần khóc không ra nước mắt, chuyện này nên giải thích như thế nào đây?

Lâm Nhược Khê hiển nhiên không muốn nghe tiếp nữa rồi, tức giận đến mức khuôn mặt như được phủ một lớp băng lạnh, sau khi hít một hơi thật sâu, quay người, đi thẳng lên lầu.

Quách Tuyết Hoa có gọi, nhưng Lâm Nhược Khê cũng không dừng bước, chạy như bay lên phòng, rồi đóng cửa “sầm” một tiếng.

Dưới lầu, Lam Lam chùi miệng, tức giận nói:

- Chú xấu xa, lại ức hiếp mẹ rồi!!

Mẫn Quyên vội vàng đến trấn an Lam Lam, sợ tiểu tử tông này mà tức giận lên thì sẽ đập đổ cả cái bàn này mất.

Dương Thần cũng không có hơi sức đâu mà đi đấu khẩu với cô nhóc này, vò đầu bứt tai, làm gì còn có tâm trạng mà ăn cơm nữa chứ, cảm giác uất nghẹn, oan ức trào lên.

- Thằng này, còn ngậy người ra đó làm gì nữa! Đi giải thích rõ ràng với Nhược Khê đi chứ! Nếu con không đi nói rõ ràng với nó thì mọi chuyện sẽ càng trở nên tồi tệ hơn đấy!?

Quách Tuyết Hoa vỗ vỗ vai Dương Thần nói.

Dương Thần ngẫm cũng thấy đúng, vội vàng phi lên lầu, đứng gõ cửa phòng đọc sách.

- Cốc cốc cốc...

Lâm Nhược Khê ở trong phòng căn bản là không thèm để ý đến, Dương Thần đứng ngoài chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của cô, chắc chắn là cô đang rất tức giận.

Dương Thần bất lực nhìn xuống dưới lầu, rồi tức giận buông tay xuống.

- Con thấy hay là để cô ấy bình tĩnh lại rồi nói chuyện sau, cô ấy không thèm gặp con...

Quách Tuyết Hoa và Vú Vương khổ sở nhìn nhau, lúc này có giải thích như thế nào đi chăng nữa thì cũng không có tác dụng gì, mặc dù Dương Thần lúc này cũng đang rất buồn, nhưng e rằng Lâm Nhược Khê sẽ không

chịu tin điều này.

Thế nhưng, cả hai người đều là những người từng trải, nhiều kinh nghiệm, chỉ cần nghĩ kỹ lại, nếu như Dương Thần thực sự có cái gì đó với cô gái kia, thì làm gì có chuyện về nhà ăn cơm như thế này, thế nên cũng không quá lo lắng, đợi khi nào Lâm Nhược Khê bình tĩnh lại, giải thích rõ ràng mọi chuyện là được rồi.

Bữa cơm tối, mới ăn được hơn một nửa đã coi như ăn xong rồi, cũng may Lam Lam cũng ăn được kha khá rồi, nên cũng không lãng phí lắm.

Dương Thần thở dài quay về phòng ngủ của mình, đang định tắm rửa thay quần áo, thì phát hiện trên chiếc máy tính đang mở của mình, có thư của Solon gửi tới.

Dương Thần hơi hốt hoảng, vội vàng mở ra xem, phát hiện Solon đã gửi cho mình không ít tài liệu, bởi cả ngày hôm nay mình không ở nhà, nên mới không phát hiện ra.

Sau khi mở Sky, ngồi đối diện với hắn là Solon đang đeo một cặp kính lão, hình như đang xem tài liệu gì đó.

Cũng đã quen mắt với ông lão có mái tóc màu đỏ rực này rồi, nhưng đột nhiên ông ta lại đeo kính, khiến cho Dương Thần không quen lắm... Solon cũng đã già rồi sao, lại nói, mình đã cứu ông ta để ông ta có thể sống được đến tận ngày hôm nay, cũng đã không ít năm rồi nhỉ.

Solon nhìn thấy Dương Thần cuối cùng cũng đã trả lời, cũng không quay đầu lại, cung kính gật đầu nói:

- Minh vương các hạ, văn kiện cổ mà ngài bảo chúng tôi tìm, đồng thời cũng lọt vào những chỗ xấu xa ở khắp nơi trên thế giới, chúng tôi đã tìm được 8 chỗ, tất cả những nơi và những tư liệu có liên quan, đều đã gửi cho ngài rồi đấy ạ.

Dương Thần gật gù đầu,

- Lát nữa tôi sẽ xem lại cẩn thận, mọi người vất vả rồi, giữa đường có gặp phải chuyện gì không?

- Cũng không thể coi là có chuyện gì được, nhưng tôi rất tò mò, Minh vương các hạ ngài tìm những chỗ như thế để làm gì? Đây đều là những nơi hoang vắng bởi không thích hợp cho việc sinh sống của con người, nên mới còn giữ lại được một số di tích cổ, nếu như là người bình thường, đến đây thì nhất định là chín phần chết một phần sống.

Dương Thần cười cười

- Nếu như đã là nơi mà người bình thường không thể đến được, thì mới có thể tìm được thứ mà tôi muốn tìm, nói cho ông nghe thì cũng không thể giải thích rõ ràng mọi chuyện ngay được, sau này tôi sẽ nói cho, tôi xem tài liệu trước.

Solon cũng không phải là người nhiều chuyện, lập tức ngắt cuộc thoại.

Dương Thần lấy tài liệu của 8 địa điểm đó ra, rồi lập tức xem xét một

cách tỉ mỉ kĩ càng.

Solon đã phái người đi điều tra cẩn thận, đọc hết được cái đồng này chắc cũng tốn không ít thời gian đây.

Sau khi đã xem hết mọi thứ, Dương Thần đại khái cũng chọn được nơi muốn đến đầu tiên, đương nhiên, trước khi đi còn phải hỏi ý kiến của Tiêu Chỉ Tình, vì thế lại liên lạc với Tiêu Chỉ Tình, nghe xem cách nghĩ của cô ta như thế nào.

Tiêu Chỉ Tình hôm nay bỏ học ở trường, cũng đang nhàn rỗi, nên rất nhanh sau đó đã nhận được ý kiến trả lời của cô.

Hai người không bàn mà đều nghĩ, ngoài khu vực ao đầm rộng lớn ở Châu Mỹ như lưu vực sông Amazon, rừng rậm Panama, thì nên lựa chọn những địa điểm như vùng phía bắc của Australia và vùng lục địa của Arnhem.

Nơi đó không chỉ là nơi có dấu tích đầu tiên của con người, mà hơn năm vạn năm trước là vùng đất có nền văn minh trên thế giới này, phù hợp với những lời nói của Tiêu Chỉ Tình, nơi thai nghén ra con người, mới có thể là nơi tích tụ nhiều linh khí nhất, mới có thể đến đó để tu luyện đan dược.

Cũng sắp sang tháng mười rồi, Australia nằm ở nam bán cầu, vùng cực bắc đang bước sang mùa hè, đặc biệt là vùng thuộc đai khí hậu nhiệt đới thảo nguyên như Anrhem, là nơi có vấn đề về nguồn nước, đợi đến khi đó mới đi thì chắc không chịu được, tốt hơn hết là vẫn nên đi sớm hơn một chút.

Tiêu Chỉ Tình đang nhàn rỗi ở nhà, hiển nhiên là đang rất nóng vội muốn đi, huống hồ là còn có Dương Thần đi cùng, có nguy hiểm gì thì cũng không cần phải lo lắng, nên cảm thấy vô cùng hào hứng.

Sau khi tắt máy tính, Dương Thần lại thở dài, mặc dù có thể Lâm Nhược Khê vẫn còn giận mình, nhưng tối nay mình cũng vẫn nên nói cho cô ấy biết chuyện mình phải đi xa một chuyến mới được, đặc biệt là phải nói rõ việc mình đi cùng với Tiêu Chỉ Tình.

Không cần biết Lâm Nhược Khê có vui vẻ chấp nhận hay không, chuyện này cũng không thể nhượng bộ cô ấy được, dù sao thì đây cũng là chuyện liên quan đến việc bù đắp cho những người phụ nữ khác như thế nào.

Ngồi suy nghĩ miên man một lúc lâu, Dương Thần mới cởi quần áo, bước vào phòng tắm, tốt nhất là nên tắm một cái rồi đi tìm Lâm Nhược Khê nói chuyện sau.

Cùng lúc đó, Lâm Nhược Khê ngồi ở phòng đọc sách.

Vú Vương bung đến cho cô một đĩa hoa quả, đặt lên bàn làm việc của cô, nhìn thấy cô lạnh lùng vùi đầu vào đồng tài liệu, không khỏi mỉm cười.

- Tiểu thư, vẫn còn giận sao?

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, bĩu môi nói:

- Vú Vương, vú không được nói giúp cho kẻ xấu xa đó, vú cứ giúp anh ta như vậy, càng ngày anh ta sẽ càng không coi người trong nhà ra gì đâu đấy!

Vú Vương cười khỏ nói:

- Làm gì có chuyện đó, vú Vương đương nhiên là phải giúp tiểu thư rồi, chỉ có điều thực sự là cậu không lừa cô đâu...

Lâm Nhược Khê hừ nhẹ một tiếng nói:

- Vú Vương sao mà vú biết được, anh ta có nhiều trò quỷ lắm, lúc đầu còn không nói tiếng nào mà vẫn có quan hệ với đám hồ ly tinh đó đấy thôi, Thiện Ny và Minh Ngọc là cấp dưới của con, mà cũng đều qua tay anh ta cả rồi đấy.

Vú Vương nghe thấy những lời nói chua xót, hờn dỗi này của Lâm Nhược Khê thì cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn cố nhịn, nhẹ nhàng nói:

- Thực ra, cô gái mà cậu nói đến hôm nay, sở dĩ bám lấy cậu như vậy, thực sự không phải là do cậu... lúc này vú ngại không dám nói ra, hôm đó, kỳ thực mọi chuyện là như thế này...

Vú Vương chậm rãi kể lại hiểu lầm giữa Lạc Tiêu Tiêu và Dương Thần ngày hôm đó.

Lâm Nhược Khê nghe xong, cũng biết những lời vú Vương nói đều là sự thật, cảm thấy có chút hối hận,

- Vú Vương, sao vừa lúc này ăn cơm vú không nói hết ra!

- Chuyện này...

Vú Vương ngại ngừng nói:

- Dù sao cũng là chuyện mặt với mũi, hơn nữa vừa lúc này lại có Lam Lam, vú làm sao mà nói ra được cơ chứ.

- Cô gái đó sao lại mặt dày như vậy chứ.

Lâm Nhược Khê bắt mắt chau mày lại, nhưng ánh mắt ánh lên sự hối hận.

Xem ra, quả thực là mình đã trách oan Dương Thần rồi, kỳ thực nếu bình tĩnh xem xét lại, nếu như giữa Dương Thần và cô gái đó thực sự có chuyện gì, thì chắc chắn anh ấy đã không vội vàng vàng về nhà ăn cơm như vậy.

Càng nghĩ, Lâm Nhược Khê lại càng cảm thấy đỏ mặt, nhưng cái lòng tự trọng từ nhỏ đã không chịu thua ai bao giờ của cô, không cho phép cô đi cầu xin Dương Thần tha thứ.

Vú Vương nhìn ra tâm tư của Lâm Nhược Khê, tủm tủm cười nói:

- Tiểu thư, đừng ngoan cố nữa, muốn đi xin lỗi thì đi đi, vợ chồng với nhau có chuyện gì đâu chứ?

- Con... con có muốn đi xin lỗi đâu chứ, hừ, anh ấy ức hiếp con bao nhiêu lần rồi, coi như con hiểu lầm anh ấy một lần cũng chẳng đáng gì.

Lâm Nhược Khê mạnh miệng nói.

Vú Vương thở dài,

- Nói thật, tiểu thư, hai vợ chồng với nhau, không có gì đáng quý bằng việc nhường nhịn người đàn ông của mình, đặc biệt là một người đàn ông như cậu, kỳ thực cũng không phải là không xứng với cô, cậu ấy không cãi cò

với cô là vì cậu ấy yêu thương cô, nên thỉnh thoảng cô cũng nên kiềm chế cơn tức giận của mình.

Lâm Nhược Khê nghe thấy như vậy, thì khuôn mặt đỏ bừng bừng, nóng râm ran, tâm trạng rối bời, bỏ bút xuống, đứng dậy, bước ra phía cửa.

- Vú Vương vú đi xem tivi đi, con đi ru Lam Lam ngủ...

Nói rồi, Lâm Nhược Khê chạy thẳng về phía phòng ngủ, rất vội vã.

Vú Vương giơ tay ra gọi nhưng không gọi được, nhìn rồi cầm lấy đĩa hoa quả, khẽ cười lắc đầu.

Còn Lâm Nhược Khê sau khi chạy đến phòng ngủ của mình, mới phát hiện ra Lam Lam đã ngoan ngoãn đi ngủ từ lúc nào rồi không hay.

Nhìn dáng ngủ ngon lành của Lam Lam, thực sự khiến người ta không kìm lòng được, cũng không biết tại sao, Mẫn Quyên nói bình thường Lam Lam có thể mấy ngày mấy đêm không ngủ, nhưng từ khi về ngủ với mình, giấc ngủ của Lam Lam giống như những đứa trẻ bình thường khác, có thể ngủ rất ngon, rất lâu.

Mẫn Quyên cười nói, là do Lam Lam sợ mẹ, nên mới ngủ ngoan như vậy.

Nhưng Lâm Nhược Khê luôn có một cảm giác kỳ lạ, là do Lam Lam ở bên cạnh mình, mới có thể yên ổn được một chút, mới có thể ngủ ngoan như vậy.

Đương nhiên, Lam Lam cũng không thể nói ra được hết nguyên do là tại làm sao, trong thế giới của trẻ thơ, muốn ngủ là ngủ, muốn ăn là ăn thôi.

Lâm Nhược Khê bước tới đầu giường, cúi người xuống hôn lên trán của cô bé.

Cái miệng nhỏ nhắn của Lam Lam chớp chớp, hình như là đang mơ gì đó, khuôn mặt đáng yêu như thiên thần.

- Bé ngốc, nằm mơ rồi còn ăn uống gì thế, cứ thế này, mẹ sợ rằng sau này con thực sự trở thành một cô bé mập đấy.

Lâm Nhược Khê trong lòng nghĩ ngợi.

Yên lặng bước ra khỏi phòng, trong đầu Lâm Nhược Khê vẫn còn vướng mắc chuyện làm thế nào để làm hòa với Dương Thần, càng nghĩ càng cảm thấy mình quá đáng, cũng không nghe người ta giải thích rõ ràng, cứ thế đổ oan cho người ta, tuy rằng với cái con người đấy, thì đã chẳng còn chút uy tín nào nữa rồi.

Không biết tự khi nào, Lâm Nhược Khê đã đi đến hành lang tầng hai, bước gần đến cuối hành lang, sau khi miễn cưỡng đẩy cánh cửa thủy tinh ra, liền bước ra sân thượng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1060

Mềm Không.

Cảnh núi ở gần khu biệt thự ngoại ô phía Tây đẹp tuyệt trần, không khí trong lành, có thể nhìn thấy được bầu trời đầy sao.

Trong màn đêm, chiếc sân trước nhà im ắng, hương thu nồng đậm, bóng cây lắc lư.

Lâm Nhược Khê dựa người vào lan can, trên người chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ mỏng màu trắng, nếu cứ đứng ở đây, sẽ bị gió thổi cho lạnh cóng mất thôi, nhưng, từ khi được Dương Thần truyền cho một ít nội lực, trở thành người tu luyện nửa vờ, cộng với việc sau khi có được chân khí ở đỉnh Thiên Hậu, thì chút gió lạnh này cũng không đáng kể gì.

Chỉ có điều, so với Sắc Vi, Thái Nghiên hay những người phụ nữ có công lực khác, tổ chất cơ thể của Lâm Nhược Khê còn tương đối, so với những người phụ nữ bình thường thì cũng không khác nhau là mấy, thực tế nếu có đi đánh nhau thì cũng không lấy đâu ra sức mà đánh.

Cũng may còn có Lưu Minh Ngọc, An Tâm, mấy người đó cũng không khác cô là mấy, Lâm Nhược Khê cũng không cảm thấy sốt ruột.

Đang lúc suy nghĩ xem phải làm hòa với Dương Thần như thế nào, đôi mắt của Lâm Nhược Khê chợt lóe lên, dưới ban công tầng một, đúng là có người đang ngồi một mình ở dưới đó.

Lâm Nhược Khê ngăn người ra, đúng là Dương Thần.

Lúc này Dương Thần cũng đang ngồi ở ban công lạnh lẽo, hai chân vắt chéo nhau, một tay đặt lên đầu gối, một tay cầm điều thuốc, hút một cách vô thức.

Đôi mắt nhìn xa xăm, Dương Thần đang suy nghĩ, nói như thế nào về việc của Tiêu Chỉ Tình với Lâm Nhược Khê để cô có thể chấp nhận được.

Cũng bởi vì đang mãi suy nghĩ như vậy, nên Dương Thần cũng không ý thức được việc Lâm Nhược Khê đang đứng ngay trên đầu mình.

Chuyện này lọt vào mắt Lâm Nhược Khê, lại được cô hiểu theo một nghĩa khác ---- anh ấy đang giận mình?

Lâm Nhược Khê cảm thấy chắc chắn là Dương Thần đang tức giận, phiền muộn, nên mới ngồi một mình hút thuốc như vậy.

Trong trí nhớ của mình, hình như Dương Thần chưa từng hút thuốc.

Lâm Nhược Khê hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói:

- Đừng có hút nữa, đêm hôm khuya khoắt như vậy rồi còn hút gì nữa chứ, giống như là đau khổ lắm không bằng ý.

Dương Thần lúc này mới phát hiện ra, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm

Nhược Khê dựa người vào lan can, nhếch miệng cười:

- Bà xã, không giận nữa à?

Suy nghĩ trong lòng Lâm Nhược Khê như vỡ tan

Rõ ràng là mình hiểu lầm anh ấy, nhưng anh ấy lại hỏi mình hết giận rồi sao.

Cảm thấy vô cùng ấm áp ngọt ngào, đồng thời Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy xấu hổ, ánh mắt cũng trở nên yếu đuối hơn.

- Không giận nữa rồi, em cũng không phải là người không nói đạo lý, vù Vương đã nói chuyện với em, thế nên không giận nữa.

Dương Thần hiểu, cũng không để ý nhiều:

- Đúng là phải ơn vù Vương nhiều nhiều, ay... thực ra cũng chẳng phải là chuyện gì to tát, chỉ là cô gái đấy hơi điên điên thôi, nhưng chắc sau này cũng sẽ không gặp lại nữa đâu, không sao.

Lâm Nhược Khê không khỏi bật cười,

- Cái cô tên là Lạc Tiêu Tiêu đó, mộng có mềm không?

Vừa hỏi xong, Lâm Nhược Khê không khỏi đỏ mặt.

Dương Thần cũng xấu hổ sờ sờ đầu, thiếu chút nữa là châm luôn điều thuốc lên tóc rồi,

- Cũng được... nhưng không mềm bằng của em...

- Hừ!

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Đừng có hút thuốc nữa, cho dù anh có hút thì cũng nên đổi loại tốt hơn đi, sao lại đi hút cái loại kém chất lượng như thế này chứ?

Dương Thần cười hì hì, sau khi hít một hơi, mới vút điều thuốc đi

- Quen rồi, bao thuốc này cũng không còn nhiều, nên hút cho hết thôi, vừa lúc cần có chuyện phải tập trung.

Lâm Nhược Khê thả lỏng người, hỏi:

- Nghĩ gì thế, có cần em giúp anh không?

Dương Thần thuận theo lời này, Dương Thần liền nói chuyện đi Australia với Tiêu Chỉ Tình tìm kiếm dược liệu cho Lâm Nhược Khê nghe.

Lâm Nhược Khê nghe lúc đầu không nói gì, nhưng nghe đến chuyện một mình đi cùng với Tiêu Chỉ Tình thì không khỏi nhú mày.

Tiêu Chỉ Tình... sao lại không phải người phụ nữ khác, người phụ nữ yếu đuối đó, phụ nữ nhìn còn phải mê, lại đã từng nảy sinh quan hệ với Dương Thần...

- Anh biết có thể em sẽ không chấp nhận, nhưng cũng hết cách rồi, chuyện này không thể làm qua loa được, dẫn theo cô ấy đi có thể giúp anh nhận biết một cách chính xác các loại dược liệu, còn về vùng đất Arnhem, chỗ đó tuyệt đối không phải là nơi du ngoạn sơn thủy gì, năm đó anh đi truy sát một tên trùm buôn bán thuốc phiện, đã từng đi qua đó, đấy đúng là một nơi khỉ ho cò gáy.

- Tuy rằng đối với anh mà nói, nói đó không có nguy hiểm gì, nhưng thời gian đi cũng không phải là ngắn, dẫn theo nhiều người đi, chỉ tổ đem lại thêm phiền phức mà thôi.

- Nhược Khê à, em coi như anh dẫn Tiêu Chỉ Tình đi chịu khổ đi mà, đồng ý nhá!

Lâm Nhược Khê nhìn chăm chăm vào Dương Thần, trong lòng cũng đang cân nhắc.

Cách tốt nhất, là đem theo cả mình nữa, nhưng không biết Dương Thần sẽ đi bao lâu, mình thì không nỡ lại để Lam Lam ở nhà, công ty cũng không thể không để mắt tới, thực sự là không thể phân thân được.

Huống hồ, không chừng tháng mười này ông nội của Lam Lam sẽ quay về, mình sao có thể rời đi được?

Như vậy, ngoài mình ra, nhất định phải gọi một người đáng tin cậy đến để đi cùng, để trông nom Tiêu Chỉ Tình mới được, mình không thể đứng dương mắt nhìn Tiêu Chỉ Tình và chồng mình ở một nơi mà chỉ có hai người được.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Nhược Khê nói:

- Anh dẫn cô ấy đi cũng được, nhưng phải dẫn thêm một người nữa đi cùng, không thì em sẽ không yên tâm.

Dương Thần sững sốt,

- Còn dẫn thêm một người nữa? Một người... cũng được, cũng không phải là chuyện gì to tát, nhưng dẫn theo ai bây giờ?

- Minh Ngọc.

- Hà?

Dương Thần run rẩy,

- Dẫn Minh Ngọc đi, bà xã, sao em lại để anh dẫn thêm một người phụ nữ khác đi như vậy?

Lâm Nhược Khê nói:

- Đương nhiên là muốn anh dẫn thêm một người phụ nữ đi rồi, chí ít, Minh Ngọc cũng sẽ không mong muốn Tiêu Chỉ Tình chiếm anh một lần nữa.

Dương Thần coi như cũng đã hiểu ra, Lâm Nhược Khê không rảnh để quản mình, lại để cho người phụ nữ khác quản mình, đúng thế, với lập trường của Minh Ngọc và những người khác, chắc chắn sẽ không muốn Tiêu Chỉ Tình lại xen vào một lần nữa.

Lâm Nhược Khê tiếp tục phân tích:

- Nếu như bàn về tố chất và võ công thì Thái Ngưng và Sắc Vi ở Yên Kinh đi thì hợp lý nhất, nhưng mấy cô ấy sẽ dung túng cho anh làm bậy, sẽ không quản lý anh chặt.

- Còn Nghiên Nghiên và Thiện Ny là chị em lớn lên cùng với em, lại còn làm chuyện đó sau lưng em, đương nhiên em không thể cho họ cơ hội được.

- Tiểu yêu tinh An Tâm thì không nói đến làm gì, Đường Uyển thì càng

không được... nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có Minh Ngọc là hợp lý nhất, hơn nữa còn biết phóng kim, tuyệt đối không thể dễ bị ức hiếp...

Dương Thần mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong đầu Lâm Nhược Khê vẫn còn chứa những suy nghĩ như vậy, quả nhiên đã hạ nguy hiểm xuống mức thấp nhất...

Lưu Minh Ngọc mặc dù cũng có quan hệ với mình, nhưng trong lòng rất tôn trọng Lâm Nhược Khê, thậm chí còn có chút gì đó sùng bái, cho nên, để cho Lưu Minh Ngọc đi theo quản lí mình, tuyệt đối là một lựa chọn chính xác.

- Đúng vậy, em càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Lâm Nhược Khê vỗ tay,

- Cứ quyết như vậy đi, em sẽ cho Minh Ngọc nghỉ dài dài, vị trí của cô ấy sẽ do phó trưởng bộ phận đảm nhiệm, còn cô ấy, sẽ thay em, ở bên cạnh anh trong chuyến đi tới Australia, chắc chắn sẽ khiến Tiêu Chỉ Tình mừng hụt đây!

Dương Thần cười gật đầu,

- Bà xã anh minh.

Lâm Nhược Khê đắc ý nhìn hắn bằng ánh mắt trêu tức,

- Đừng có trưng cái bộ dạng giống như đang chịu áp lực như vậy, tốt xấu gì thì em cũng đã để cho hai mỹ nữ đi cùng anh rồi đây.

Dương Thần ngẫm lại cũng thấy đúng, mình cũng không phải là đi du sơn ngoạn thủy gì, là đi làm việc mà, quản với không quản thì cũng có gì đâu.

Màn đêm buông xuống, Dương Thần nhẹ nhõm hơn một chút, chuẩn bị lên lầu đi ngủ.

Buổi đêm ngày hôm đó, nên dẫn theo hai người phụ nữ đi đến bán cầu bên kia...

...

Bắc Cực, dưới tấm băng lớn, trong phòng thí nghiệm.

Khoác lên người một chiếc áo choàng trắng, trong tay đang cầm một vật gì đó trong suốt với nút bấm màu xanh, đôi mắt gắt gao nhìn trừng trừng vào màn hình lớn với những con số hiện lên không ngừng, những dữ liệu về những phương trình hóa sinh phức tạp.

Những con số đó không ngừng biến hóa, nếu như rơi vào tay mấy nhà khoa học thì bọn họ cũng chỉ có thể há mồm nhìn như một lũ ngốc mà thôi.

Bởi vì những cái này còn là tổ hợp của vật lý, sinh học và hóa học vãn vãn đủ các ngành mũi nhọn, thậm chí là cả những khái niệm khoa học trong tương lai, đều đã vượt xa sự tưởng tượng của các nhà khoa học trên thế giới lúc này rồi.

Văn Thao liếm môi, ánh mắt càng ngày càng trở nên cuồng nhiệt, nói ni non:

- Không sai... không sai... Nghiêm Bất Vãn, quả thực là anh đã chết,

nhưng tôi vẫn muốn nói... anh đúng là một thiên tài!

Văn Thoá xoa xoa cặp đùi, quì xuống dưới đất, trước mặt một La Thúy San đang trần như nhộng.

Người phụ nữ xinh đẹp này không biết đã cời sạch quần áo của Văn Thao từ lúc nào, đang dùng đôi môi cháy bỏng của mình để “chiến đấu” với tên xấu xa này...

Nghe thấy Văn Thao hưng phấn nói những lời như vậy, La Thúy San mới há mồm ra, liếm liếm hỏi:

- Tên thôi tha, có được bước đột phá mới rồi sao?
- Vốn dĩ là năng lượng vật chất, vẫn có thể dùng được cách như thế này...

Văn Thao cười gian xảo, cũng không giải thích nhiều.

Lúc này, cửa phòng thí nghiệm mở toang, Ninh Quốc Đồng mặc một cây đen, khuôn mặt lạnh tanh bước đến.

Nhìn thấy Văn Thao đang ngồi dưới háng La Thúy San, Ninh Quốc Đồng nhướn mày, nhưng cũng không nói gì, mà vừa mở miệng đã nói:

- Dương Thần đã rời Trung Hải rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1061

Vốn Dĩ Là Hại Minh Mà.

La Thúy San nhìn thấy Ninh Quốc Đồng tới, mới vợ lấy đồng quần áo ở bên cạnh, chậm rãi mặc vào.

Văn Thao lại nhìn không chớp mắt vào màn hình, lạnh lùng hỏi lại,

- Thế sao, đi đâu?

Ninh Quốc Đồng trả lời:

- Vé máy bay đặt thì trạm đầu tiên là Singapore, nhưng trạm cuối lại là Brice Australia, nhưng theo tin tình báo của mạng lưới tình báo, thì Dương Thần đã chuẩn bị một máy bay trực thăng, chắc là sẽ bay đến những nơi khác nữa.

- Hắn ta... cần dùng đến trực thăng?

Văn Thao quay đầu lại hỏi.

Ninh Quốc Đồng nói:

- Hắn ta dẫn theo hai người phụ nữ cùng đi, trong đó có một người lai lịch bất minh, tên là Tiêu Chỉ Tình, người còn lại là một trong số những tình nhân của hắn, Lưu Minh Ngọc, cũng là con gái của hội trưởng hội Thanh Long ở Yến Kinh - Lưu Thanh Sơn. Chắc là vì nghĩ cho hai người phụ nữ này nên mới phải dùng đến máy bay.

Văn Thao nhú mày,

- Đúng là biết thương hoa tiếc ngọc a, hừ hừ, chỉ cần không phải đến Bắc Cực là được rồi, mặc kệ hắn ta.

- Anh không muốn hỏi xem hắn ta tới đó làm gì sao?

- Chắc chắn là không có liên quan đến chúng ta, biết thì để làm gì.

La Thúy San mặc xong quần áo, tò mò hỏi:

- Tiểu tử què, lẽ nào không phải bay đến Trung Hải một chuyến sao? Sao không đi bắt hết những người phụ nữ bên cạnh Dương Thần, để hắn ngoan ngoãn nghe lời!

Văn Thao ngậy người nhìn La Thúy San,

- Ý của phu nhân... nếu như đối phó với Dương Thần mà chỉ cần bắt hết những người phụ nữ bên cạnh hắn là xong, thì phu nhân quá coi thường hắn ta rồi.

- Đến Nghiêm Bất Vấn đích thân đi bắt người, đích thân đi giết một Đường Tâm nhỏ bé cũng còn không xong chuyện nữa là, rõ ràng là Dương Thần ở Châu Âu, nhưng chớp mắt một cái là có thể quay về Yến Kinh được! Phu nhân nói xem tốc độ của hắn là bao nhiêu?

- Chúng ta tự mình đi, không phải chỉ cần bắt lấy đám người ngu ngốc

đây là xong sao, tôi không tin không thể bắt được hai người trước khi Dương Thần kịp trở về!

Văn Thao lắc đầu,

- Không cần nói đến những thủ đoạn của Dương Thần mà chúng ta không thể ngờ nổi, hắn có quân bài tẩy nào không chúng ta cũng không dám bảo đảm. Cho dù có thực sự bắt được người đi chẳng nữa, không giết được Dương Thần, nếu chúng ta giết đi những người phụ nữ của hắn, thì chẳng lẽ chúng ta không bị chôn sống theo sao? Chúng ta không có nhiều hơn một cái mạng đâu, không thể lấy ra để đặt cược được!

- Nhưng... lẽ nào chúng ta không thể làm được gì sao?

La Thúy San không cam lòng nói.

- Đương nhiên là phải làm cái gì đó, nhưng không phải là bây giờ,

Ánh mắt Văn Thao hiện lên nét trầm ngâm,

- Khuyết điểm lớn nhất của Nghiêm Bất Vãn chính là anh ta quá tin tưởng vào bản thân mình, mặc dù đã giữ được mạng sống, nhưng đã khiến Dương Thần cảnh giác, sau này kỳ thực sẽ rất khó để đánh bại được hắn.

- Ưu điểm lớn nhất của chúng ta lúc này, chính là Dương Thần không biết được thực lực của chúng ta, thậm chí không biết đến sự tồn tại của chúng ta, nếu như đến một ngày chúng ta cần phải ra tay, thì ngày đó chính là ngày lộ diện của chúng ta, đồng nghĩa với việc mất đi một chiếc ô bảo vệ.

Nói rồi, Văn Thao quay lại nhìn vào cái màn hình máy tính với những thứ mà chỉ có anh ta mới hiểu được, cười nhạt nói:

- Dương Thần... là kẻ không thể nào để lại được, nếu không, muốn làm chuyện gì cũng đều phải nhìn trước ngó sau, bó chân bó tay, hơn nữa một khi chúng ta đã có thù với hắn, khi hắn nhìn thấy chúng ta, chắc chắn cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

- Thế nên... đã không làm gì thì thôi, một khi đã làm thì phải khiến trời long đất lở, phải khiến cho hắn không còn con đường sống!

Ninh Quốc Đống hừ nhẹ nói:

- Không nói đến Yên Kinh, trên thế giới này người muốn Dương Thần chết cũng không phải là ít đâu, Nghiêm Bất Vãn là một thiên tài còn thế, nhưng cũng còn chẳng nên cơm cháo gì, anh nắm chắc trong tay mọi chuyện thật sao?

Văn Thao nói một cách khinh thường,

- Nghiêm Bất Vãn đã là cái gì? Không phải anh ta đã chết trong tay của tôi sao! Thắng làm vua thua làm giặc... người nào tiến xa hơn người đây mới là người đạt được thắng lợi cuối cùng...

- Tôi bây giờ, đã nắm được hết những thứ trong đầu của Nghiêm Bất Vãn, thậm chí là những thứ mà Nghiêm Bất Vãn còn chưa kịp hiểu nữa, đợi đến khi tôi phát ra thứ sức mạnh không gì địch nổi này, thì chuyện đối phó với Dương Thần dễ như trở bàn tay!

La Thúy San hận Dương Thần đến tận xương tận tủy, nghe thấy Văn Thao nói như vậy, thì mỉm cười quyền rũ nói:

- Tiểu tử què, nói như vậy... chuyện lớn sẽ thành phải không?

Văn Thao nghe rồi ra cười nói:

- Để cho hắn đắc chí một thời gian, chúng ta bình tĩnh ngồi quan sát, tôi muốn lần gặp nhau tiếp theo của chúng ta, sẽ là ngày chết của hắn!

- Hi vọng có thể như vậy,

Ninh Quốc Đồng lạnh lùng nói, xoay người định rời đi.

La Thúy San thấy thế liền nói:

- Quốc Đồng, con định đi đâu?

Ninh Quốc Đồng dừng bước, quay đầu lại hỏi:

- Còn chuyện gì sao?

La Thúy San sững sốt, ánh mắt có chút sần nảo.

Kể từ lần mình bảo Ninh Quốc Đồng cưỡng hiếp Lâm Nhược Khê, nhưng không nói cho nó biết chuyện nó và Lâm Nhược Khê là hai anh em cùng cha khác mẹ, mặc dù cứu được Ninh Quốc Đồng về, hồi phục lại cơ thể thì không nói, thậm chí còn tiến hành cải tạo gen.

Thế nhưng, Ninh Quốc Đồng rõ ràng không coi mình giống như trước đây nữa rồi.

Thế nhưng... mình cũng đã là người chết đi sống lại, cũng làm sao có thể quay về quá khứ được?

Niềm tin để mình sống lại, ngoại việc muốn nhìn thấy tất cả những kẻ đáng chết đó chết chung một ngày thì cũng không còn gì khác nữa!

Nghĩ tới đây La Thúy San lộ vẻ buồn râu cười,

- Không có gì... con bận thì con đi đi.

Ninh Quốc Đồng gật đầu, lập tức rời đi.

Văn Thao đứng ở phía sau nhìn ánh mắt của La Thúy San, hờ hững nói:

- Đối với nó và Dương Liệt mà nói, học cách làm thế nào để không chế nguồn năng lượng của thần thạch mới là nhiệm vụ chính, tôi khuyên phu nhân không nên nghĩ nhiều, La Thúy San đã chết từ lâu rồi, phu nhân bây giờ, chỉ là phu nhân mà thôi!

La Thúy San quay người lại, nở một nụ cười quyền rũ với Văn Thao, nói:

- Tôi tưởng rằng, cậu sẽ nói tôi là con chó cái chứ!

- Hừ, hừ,

Văn Thao cười nham hiểm nói:

- Vậy thì cũng là một con chó mà tôi thích nhất...

Nói rồi, Văn Thao chộp lấy cái cổ của La Thúy San, hung hăng hướng về phía bàn, rồi đè cả người lên người La Thúy San...

Trong chốc lát, cả căn phòng thí nghiệm, tràn ngập tiếng thở hổn hển.

...

Australia, phía bắc bán đảo Arnhem.

Mặc dù chưa đến tháng mười, nhưng khí hậu thành phố duyên hải của Australia đã có chút khác thường.

Vùng Arnhem rộng tới tám vạn km vuông, thuộc đới khí hậu nhiệt đới thảo nguyên, khiến cho bầu không khí ở đây càng ngày càng trở nên oi bức khó chịu.

Đây là một trong những di tích lịch sử cổ nhất của nền văn minh thế giới cổ đại, đây cũng là một nơi nổi tiếng về việc không có sự tồn tại của con người.

Thổ dân Australia cách đây năm vạn năm cũng đã để lại những chứng tích chứng minh sự tồn tại của họ, đời sau của họ, vẫn sống trên mảnh đất này.

Thế nhưng, không có nghĩa nơi này có người đã từng sống lâu dài ở đây, thổ dân cũng không ngạc nhiên, cho dù chỗ ẩm không ngại dãi, cũng sẽ không lựa chọn vùng khí hậu cằn cỗi nhất của Arnhem để sống.

Hơn nữa cộng thêm với mấy chục năm phát triển thịnh vượng của Australia, không ít vùng đất xung quanh của Arnhem cũng đã được khai phá trở thành khu du lịch, các thổ dân đương nhiên sẽ đồng ý ở lại quê hương của mình để sinh sống và kiếm tiền trên chính mảnh đất quê hương của mình.

Đặc biệt là người da trắng đã ép buộc thổ dân phải thay đổi cách sống của mình, khiến cho thổ dân chính thống của Australia càng ngày càng ít đi, nên càng có ít thổ dân đồng ý sống ở những nơi khí hậu cằn cỗi như này.

Mà trên thực tế, trong vùng đất heo hút nhất của Arnhem, đã bị các sinh vật ghê gớm và dữ tợn, cùng với thiên nhiên khắc nghiệt bao phủ rồi còn đâu, cho dù là những thổ dân thực thụ nhất, cũng khó có thể sinh tồn ở đây được.

Thế nên vùng trung tâm của Arnhem, mới không có người sinh sống.

Nhưng, cái khoảng không dần dần bị con người lãng quên ấy, có một chiếc trực thăng bay qua khoảng không này vào một buổi sáng mây phủ và mặt trời ở tít trên cao.

- Đã vào tới trung tâm rồi, thảo nguyên, đang ở độ cao 273m so với mặt nước biển, nhiệt độ không khí là 93 độ F, máy bay bắt đầu giảm tốc độ...

Phi công báo cáo xong tình hình, đợi Dương Thần hạ lệnh.

Lúc này, Dương Thần đang bị Lưu Minh Ngọc ôm rất chặt, người cô dính sát vào người mình, vẻ mặt âm ỉ, còn Tiêu Chỉ Tinh ở bên cạnh thì có chút hưng phấn, đáng ngóng xem bên vai mình là cái gì.

Ba người mặc quần áo chuyên dụng, trên người đều là đồ đặc dùng để đi dã ngoại, trên lưng à một chiếc balo đựng đủ.

- Minh Ngọc bảo bối, không phải anh nói anh sẽ ôm em nhảy xuống sao, em sợ cái gì.

Dương Thần cười khổ sở nói.

Vốn dĩ đã nói xong xuôi đâu vào đấy rồi, muốn dẫn hai cô nhảy dù

xuống, nhưng cả hai người đều chưa từng chơi qua trò chơi mạo hiểm này, nên cũng muốn chơi thử cho biết.

Lúc đầu Lưu Minh Ngọc còn cảm thấy rất thú vị, rất muốn thử nhảy xuống, nhưng không ngờ, đến lúc thực sự phải nhảy xuống, thì lại cảm thấy sợ hãi đến mức cuống chân cuống tay.

- Đễ... ễ máy bay đáp xuống được không...

Mặc dù Lưu Minh Ngọc cảm thấy nói những lời như thế này trước mặt Tiêu Chỉ Tình thì rất mất mặt, nhưng thực sự thì trong lòng cô đang vô cùng sợ hãi.

Nhảy dù, nhìn thì có vẻ rất kích thích, nhưng khi thực sự nhảy xuống rồi, thì không phải ai cũng chịu được.

Dương Thần bắt đầu dĩ

- Ở dưới có rất nhiều thứ, thảo nguyên cũng không thích hợp để hạ cánh, vạn nhất nếu như đụng phải cây cối gì đó thì cũng không tránh kịp, nhảy dù là biện pháp an toàn nhất. Hơn nữa, anh đã chuẩn bị đầy đủ hết mọi thứ rồi, đột nhiên em nói không nhảy nữa không phải là mất công chuẩn bị sao!

- Hừ, sớm biết như này thì đã không đi rồi, thảo nào Lâm tổng không chịu đi, đây vốn dĩ là hại mình mà!

- Ha ha, đã nói với em bao nhiêu lần rồi, chuyến này đi không phải là để hưởng thụ, mà là đi chịu khổ với anh.

Dương Thần nhìn cô sắp khóc đến nơi rồi, lại cười sung sướng nói:

- Phi công, mở khoang máy bay ra!

Bất chấp sự gào thét phản đối của Lưu Minh Ngọc, nhiều năm rồi Dương Thần cũng chưa chơi lại trò này, nên có chút ngứa ngáy.

- Vù vù!!

Một cơn gió mạnh thổi vào trong khoang, cửa khoang máy bay đã mở.

- Thuận buồm xuôi gió, Minh Vương Các Hạ!

Dương Thần cười sáng khoái một tiếng, ra hiệu bảo Tiêu Chỉ Tình nhảy xuống trước.

Tiêu Chỉ Tình vốn rất dũng cảm, dù sao khi ở Mỹ thì cũng là một người phụ nữ chuyện gì cũng dám làm, nhảy dù tuyệt đối không phải là chuyện gì đó quá kích thích.

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Chỉ Tình nhẹ nhàng thả người xuống!

- Chắc chắc, em xem người ta kia, cô nàng này đúng là rất hăng hái.

Dương Thần vỗ vỗ lưng Lưu Minh Ngọc, rồi ôm chặt lấy cô, hét một tiếng thật to, rồi cũng nhảy xuống theo luôn!

Từ xa nhìn lại, giống như hai đóa hoa rực rỡ sắc màu vậy, rồi bất chợt mở cánh giữa không trung, từ từ hạ xuống...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1062

Thất Phu Đột Nhiên Biến Thành Học Sĩ

Lúc dòng khí mạnh mẽ thổi qua bên tai, sau khi trôi qua không biết bao nhiêu giây, Lưu Minh Ngọc mới chậm chậm mở mắt ra.

Dương Thần đang cười hì hì nhìn cô, cái vẻ mặt xấu xa đó hận không thể tiến lên cắn cho một cái mới được.

- Bây giờ còn sợ không?

Dương Thần nói to, bởi vì trong quá trình rơi, giọng nói sẽ bị át hết.

Lưu Minh Ngọc cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn, lại cúi đầu nhìn mặt đất từ từ đến gần hai người, trong lòng vừa sợ hãi, vừa cảm thấy có chút kích thích.

Thảo nguyên cỏ vàng và xanh hỗn loạn ấy, và một dòng sông nhỏ đơn độc phía xa, một sườn núi nhám thạch nhô lên, khiến cả tầm nhìn vô cùng rộng lớn.

- Rất tráng lệ...

Lưu Minh Ngọc trầm trồ một tiếng, nếu không phải thính lực của Dương Thần cực tốt, thì chắc không có cách nào nghe thấy.

Nơi này thực sự là một nơi có vẻ đẹp sinh thái tự nhiên, vô cùng tráng lệ, nhưng Dương Thần cũng rất rõ, người bình thường tới mảnh đất như này, chín phần chết một phần sống sót.

Vừa chạm dù xuống mặt đất, khí nóng ẩm ướt của mặt đất bốc lên hàm hậm.

Tiêu Chỉ Tình đã đáp xuống một khoảng trống cách đó không xa từ vài phút trước, sau khi bỏ dù ra, nhíu mày chạy lại nói:

- Sớm biết thì mang ít kem chống nắng tới, nắng như này chắc chắn bị tróc da.

Để thuận tiện đi lại, ba người chỉ có Dương Thần cõng một cái ba lô tương đối nặng, dùng để đựng một ít nước uống và đồ ăn dã ngoại, hai cô gái tuy mang túi nhưng đều trống rỗng cả, định dùng để đựng những dược liệu luyện đan nếu tìm được.

Lưu Minh Ngọc cũng chưa thích nghi được ngay vô thức vận chân khí lưu chuyển trong cơ thể, cuối cùng mới dễ chịu một chút.

Sau khi Dương Thần nhận thấy, lập tức nói:

- Minh Ngọc, đừng dùng quá nhiều chân khí, võ công của em vẫn chưa cao, nếu như lấy chân khí quý báu để hạ nhiệt độ, duy trì không bao lâu cơ thể sẽ nhanh chóng suy nhược. Chúng ta không phải một hai tiếng là rời khỏi đây, tìm dược liệu không chừng có thể cần ở đây hai tuần.

Lưu Minh Ngọc nghe xong có chút bất đắc dĩ, nhưng chỉ đành ngoan

ngoãn dùng vận công.

Thực ra Dương Thần nói như vậy cũng là vì để cơ thể của Lưu Minh Ngọc có được sự rèn luyện đầy đủ, dựa vào chân khí để đi lại, tóm lại là lười biếng, nếu như trong quãng thời gian tìm đường, có thể dùng cơ thể để tiến hành, điều đó đối với sự cường hóa của tổ chất cơ thể Lưu Minh Ngọc là vô cùng rõ ràng.

Muốn tiến vào Tiên Thiên cảnh giới, sự cường hóa của cơ thể cũng là một yếu tố không thể thiếu, giống như Thái Ngưng và Sắc Vi đều tập võ từ nhỏ, không hề có phương diện ngăn trở, gân mạch cực kì cứng cáp, những cô gái khác lại cần phải mài giũa.

Dương Thần lập tức để hai cô gái chờ một chút, sau khi hần chạy tới cầm lấy dù của Tiêu Chỉ Tình, lấy tay mở dù trên thảo nguyên.

Lại từ bốn phía tìm được một chút đá cuội, đặt lên trên dù.

- Dương Thần, anh làm gì đấy?

Tiêu Chỉ Tình hiếu kì hỏi.

Dương Thần phui phui bùn đất trên tay.

- Làm một cái kí hiệu để máy bay thấy, cũng giúp chúng ta ghi nhớ điểm xuất phát, lần này dù sao chúng ta cũng không mang thiết bị thông tin, nếu như phải nói tọa độ cụ thể để máy bay đến đón, thế thì sẽ tương đối phiền phức, vì thế cố định một điểm thì tương đối tiện lợi.

Bởi vì đến vội vội vàng vàng, Dương Thần cũng cảm thấy không cần thiết, vì vậy không chuẩn bị thiết bị liên lạc đặc thù gì, mà những điện thoại phổ thông kia, không nói đến vấn đề sạc điện, có tín hiệu hay còn còn phải nghỉ ngơi nữa.

Dương Thần cũng không rõ rốt cuộc có thể tìm thấy dược liệu hay không, lại có thể tìm được bao nhiêu, nếu như tìm được khá khá, vậy thì phải một chiếc máy bay tới đón cũng tốt.

- Vậy chúng ta đi về hướng nào?

Lưu Minh Ngọc lau lau mồ hôi trên trán hỏi.

Sau khi Dương Thần nhìn nhìn mặt trời, lại xem thời gian, xác nhận phương hướng một chút, nói:

- Bây giờ chúng ta ở sâu trong Arnhem, đi về phía bắc đi. Tám mươi phần trăm người Australia đều ở vùng duyên hải, nếu như chúng ta dọc theo đường này không tìm được dược liệu gì thì coi như du ngoạn trong lục địa.

- Đây nào có phải là du lịch, mới đứng một lúc thì cả người toàn mồ hôi, vừa dính vừa khó chịu.

Lưu Minh Ngọc hơi oán giận nói.

Tuy nói từ nhỏ cũng không phải thiên kim tiểu thư gì, nhưng dù sao cũng là người lớn lên ở thành phố, ở mảnh đất hoang dã như vậy, khiến Lưu Minh Ngọc khó tránh khỏi trong chốc lát không dễ dàng chấp nhận được.

Dương Thần vừa cười, giơ tay bẹo má cô, lại nhìn Tiêu Chỉ Tình khuôn

mặt bị phơi nắng đến mức hơi ửng đỏ, nói:

- Lên đường thôi, nếu như có phát hiện gì thì nói cho anh, anh không nhận biết được cái nào là dược liệu có thể luyện đan.

Tiêu Chỉ Tình thấy Dương Thần thân mật với Lưu Minh Ngọc như vậy, trong mắt hiện lên sự ghen tị, nhưng lập tức hé miệng cười gật gật đầu.

Lần này đột nhiên để Lưu Minh Ngọc đi cùng, Tiêu Chỉ Tình đương nhiên hiểu được nguyên nhân, nhưng cô dù sao cũng không có bất cứ lập trường nào để nói, chỉ có thể có chút âm ức mà chấp nhận.

Cũng may Lưu Minh Ngọc tuy từ chỗ Lâm Nhược Khê biết được lý do để cô ấy theo cùng, cũng không cố ý gây mâu thuẫn gì.

Đương nhiên, giữa hai người phụ nữ không quen, trong lòng đều có sự tính toán, khó tránh khỏi lúc nói chuyện lòng nghĩ một đằng nhưng miệng nói một nẻo.

Dương Thần thấy cũng không đề trong lòng, chuyện của phụ nữ, chỉ cần không quá kịch liệt, hẳn cũng không cần thiết chen chân vào.

Nhưng mà chừng mực nên có thì phải có, vẫn phải không chế khoảng cách với Tiêu Chỉ Tình một chút, tránh cho Lưu Minh Ngọc cảm thấy lúng túng, sau khi trở về cũng khó giải thích với Lâm Nhược Khê.

Buổi trưa ở Arnhem, sau khi hấp thu một lượng lớn nhiệt, nghiêm nhiên trở thành một cái lồng hấp.

Sông ngòi xung quanh dần dần nhiều lên, cộng với một chút cây nhiệt đới, khiến cho độ ẩm vô cùng nhiều.

Tiêu Chỉ Tình không ngừng lau mồ hôi, hơi khó chịu, nhưng vẫn rất chăm chú dừng lại nhận biết trước mỗi cây có điểm giống, điều này khiến trong lòng Dương Thần có chút bội phục, cô gái này nhìn thì dịu dàng nhưng cũng rất nghị lực.

Sau khi Lưu Minh Ngọc tu luyện, cơ thể tốt hơn một chút, trên đường đi thấy Tiêu Chỉ Tình rất nghiêm túc, cũng nỗ lực tìm kiếm, ấn tượng với Tiêu Chỉ Tình có chút thay đổi.

Gần đến chạng vạng tối, ba người đi tới dưới một vách núi nhỏ, Dương Thần ra hiệu hai cô gái ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Sau khi lấy hai bình nước từ trong ba lô ra, đưa cho Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình.

Lưu Minh Ngọc uống hai ngụm, bót khô cổ họng, thấy Dương Thần không uống, đưa bình nước của cô ra nói:

- Dương Thần, sao anh không uống? Cho anh này.

Dương Thần đẩy trở lại cười nói:

- Không phải cố ý tiết kiệm cho bọn em đâu, võ công của anh đã có thể tự do không chế lượng nước trong cơ thể, không nhất thiết phải bổ sung nước.

Cơ thể của bọn em còn ở giai đoạn người bình thường, ở nơi này, nếu mỗi ngày không thể uống gần một ga-lông nước, thì sẽ xảy ra các vấn đề say

năng.

Tiêu Chỉ Tình thở phì phò, cười nói:

- Nói cứ như anh không phải người ấy.

- Đây, sao em chửi thế.

Dương Thần nhướn mày nói.

Hai cô gái đều phì cười, không khí cũng trở nên ôn hòa hơn.

Sau khi nghỉ ngơi được một lúc, Dương Thần đứng dậy nói:

- Chúng ta đi tiếp một đoạn nữa, sông ngòi ở đây hơi nhiều, tìm một chỗ khô ráo để chuẩn bị qua đêm thôi.

Lưu Minh Ngọc ngạch niền nói:

- Vì sao phải tìm nơi khô ráo? Sông không tốt sao, lấy nước cũng tiện một chút.

- Ngàn vạn lần không được nghĩ sông ngòi ở đây quá đẹp để.

Dương Thần nói:

- Ở Arnheim, cá sấu sông ở đây chắc cũng phải hơn một trăm nghìn con, đám cá sấu này ăn thịt, con lớn có thể hơn một tấn, chỉ cần há miệng là có thể nuốt trọn cơ thể bọn em rồi.

Nghe nói như thế, hai cô gái run rẩy, lập tức đứng lên.

Dương Thần cười nói:

- Tuy có anh ở đây, bọn em không cần thiết lo lắng về sự an toàn, nhưng anh cũng không muốn lúc nào cũng đề phòng cá sấu. Hơn nữa, ở nơi nguồn nước phong phú, muỗi, rắn rết cũng nhiều.

Hai mươi lăm loại rắn độc nhất thế giới, Australia có đến hai mươi một loại, quãng đường đi này, không lúc nào anh dám nói lỏng quan sát tình hình mặt đất, bọn em cũng đừng sơ suất quá.

Tiêu Chỉ Tình nuốt nước bọt, hỏi:

- Dương Thần, sao cái gì dường như anh cũng biết thế?

Lưu Minh Ngọc cũng tràn đầy nghi vấn mà gật gật đầu, cảm thấy hơi thần kì, cái tên ở công ty chỉ chơi điện tử, ngủ gà ngủ gật, hóa ra ngoại trừ đánh nhau, còn có kiến thức khoa học tự nhiên.

Dương Thần bị các cô dùng ánh mắt phát hiện “Thất phu đột nhiên biến thành học sĩ” như vậy, có chút phiền muộn, bất đắc dĩ nói:

- Cái này cũng chẳng có gì, bọn em không biết anh từ nhỏ lớn lên như thế nào, nghiêm khắc hơn nhiều so với ở đây, lúc anh mười ba tuổi đã có thể ở trên núi Tây Ballia băng tuyết, một mình ở hơn một tháng, mạng sống không thua kém bất cứ ai.

Nhận biết đại đa số động vật thực vật trên thế giới này, hiểu được tình hình của chúng, học được cách lợi dụng chúng để sinh tồn như thế nào, là chương trình học bắt buộc, hơn nữa anh đã thấy thì không quên, những thứ này không làm khó được anh.

Chỉ tiếc anh không biết thực vật nào là vật liệu dùng để luyện thuốc, hơn

nữa cách gọi chắc chắn không giống với tên khoa học, nếu không một mình anh đến còn nhanh hơn nhiều.

Lúc giải thích cho hai cô gái, Dương Thần để hai người đeo ba lô, tiếp tục đi về phía bắc nhấp nhô.

Biết được phải sống ngoài trời mấy ngày, Lưu Minh Ngọc cảm thấy hơi sợ hãi:

- Dương Thần, không phải anh có thể mang bọn em bay sao, tại sao không đi tìm một nơi gần thành phố để ở?

Dương Thần nhún vai:

- Cái này em phải hỏi Chỉ Tình rồi.

Tiêu Chỉ Tình giải thích nói:

- Đám được liệu này không có cách nào phát hiện vào ban ngày, ví dụ mang theo ánh sáng đặc biệt, mà có một số lúc sáng sớm mới có thể hiển hiện diện mạo đặc thù, đợi sau khi mặt trời nhô lên sẽ lui về chỗ cũ, chính vì đám linh được này không phải bất cứ lúc nào đều có thể tìm thấy, mới vô cùng khó tìm. Nếu như chúng ta còn mất thời gian đến đến đi đi, vậy thì tỉ lệ tìm được càng nhỏ...

Đang nói, Tiêu Chỉ Tình bỗng nhiên “A” một tiếng, ánh mắt tập trung ở một chỗ nơi dòng sông nhỏ phía trước, ánh mắt dần dần lộ ra ánh sáng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1063

Kinh Kịch

Dáng vẻ của Tiêu Chỉ Tình khiến Dương Thần lập tức nghĩ tới gì đó, vui vẻ nói:

- Phát hiện ra cái gì rồi?

Tiêu Chỉ Tình kiểm chế hưng phấn.

- Còn chưa xác định, chúng ta tới gần một chút xem xem.

Vừa nói, cô tiên phong chạy tới gần chỗ bãi sông nhàn nhạt kia.

Một mảng cỏ tươi tốt trên bãi sông, mà mục tiêu của Tiêu Chỉ Tình lại là một gốc cây xấu xí bên bãi sông, na ná với cây khuyên diệp.

Dương Thần thấy vậy, vội vàng tiến lên phía trước kéo tay cô, giữ lấy Tiêu Chỉ Tình, nghiêm mặt nói:

- Đợi đã! Anh đã nói với bọn em rồi, không được đi trước anh!

Tiêu Chỉ Tình sững sốt, nhưng vẫn ngoan ngoãn lùi về phía sau Dương Thần.

Dương Thần cười nham hiểm, nói:

- Đứng đằng sau xem là được rồi.

Nói xong, trực tiếp đi tới chỗ sát bờ sông.

Ngay lúc Dương Thần mới vừa đặt chân lên bãi sông, thì đã có biến!

- Grao!!!

Tiếng rống nặng nề và tiếng sóng nước đan xen vào nhau, chỉ nhìn thấy một quái vật to lớn bỗng nhiên xông lên từ bãi cỏ!

Giống như một bóng hình lóe lên, mở rộng cái miệng lớn đầy máu, cắn thẳng về phía chân Dương Thần!

Tiêu Chỉ Tình và Lưu Minh Ngọc không hèn mà gặp cùng sợ hãi kêu lên, mặt cắt không còn giọt máu!

Một con cá sấu sông xanh pha lẫn đen to lớn, mắt thấy sẽ cắn Dương Thần, chân phải của Dương Thần lại phát ra lực trước!

- Âm!!

Một âm thanh vang lên, đầu ngón chân của Dương Thần trúng vào dưới cằm của con cá sấu sông!

- Ô ----

Thân hình khổng lồ sau một đòn đánh mạnh của Dương Thần, giống như cánh diều mà bay ra ngoài mấy thước, ầm ầm rơi xuống nước!

Sau khi nước bắn tung tóe, cá sấu sông giống như là phát điên mà phe phẩy đuôi chạy trốn, cái đầu đáng thương của nó không có cách nào tưởng tượng được nó đụng phải “Con môi” đáng sợ gì.

Dương Thần huýt sáo.

- Cái thứ này đúng là da dày thịt béo, anh tưởng rằng sẽ đá chết nó, tuy rằng không quá dùng lực nhưng có thể chịu được một đá của anh, sự to lớn hùng tráng của con cá sấu sông này cũng có thể thấy không tồi.

Một màn này lại dọa cho Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình sợ chết khiếp!

Lưu Minh Ngọc suýt chút nữa rơi nước mắt, xông lên đánh vào lưng Dương Thần một lúc, buồn bực nói:

- Anh còn có tâm tư huýt sáo! Anh thấy chơi vui lắm sao!? Anh có biết em sắp bị anh dọa cho đau tim không!?

- Hi hi.

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Làm mẫu cho bọn em thấy ở đây nguy hiểm nhiều thế nào, đã nói là có hơn một trăm nghìn con cá sấu sông đây, cá sấu là thợ săn bẩm sinh, tốc độ xuất kích mắt thường của con người không thể phân biệt được, mỗi nguồn nước ở đây đều phải kiểm tra mới có thể tới gần, hai em phải nhớ kĩ đấy.

Tiêu Chỉ Tình vỗ ngực, cảm kích nhìn Dương Thần, nói:

- Thế cũng không cần dọa bọn em như thế nha.

Dương Thần sờ sờ mũi, ngược lại hỏi:

- Lần sau sẽ không như vậy nữa, đúng rồi, em muốn kiểm tra cây này?

- Vâng!

Tiêu Chỉ Tình đi tới bên cạnh cái cây đó, chăm chú quan sát.

Dương Thần nhìn một lát, nhíu mày nói:

- Hơi giống cây khuyên điệp, nhưng vân lá lại không giống, hơn nữa vỏ cây hơn có màu hồng rậm nắng...

Tiêu Chỉ Tình cũng xác nhận gì đó, nói:

- Đây có lẽ là “Cây Cardinals”, là một loại tương đối phổ biến, nhưng là một dược liệu tương đối ít ỏi, ở Hoa Hạ rất ít thấy, là nguyên liệu để luyện ra một số đan dược tầm trung và thấp.

Dương Thần đầu tiên là vui vẻ, sau đó phiên muộn nói:

- Đây... Cả cây này cũng là dược liệu? Thế thì anh phải chuyển đi trước tiên mới được?

Tiêu Chỉ Tình lắc đầu.

- Cây Cardinals không phải dùng những thứ khác, chỉ cần điểm đầu của rễ cây là được rồi, không thể quá già, cần rễ mềm mại, rễ già thì không có loại dược tính đặc thù đó.

Dương Thần nghe đến mức như lọt vào trong sương mù, cái cách thức này đúng thật là nhiều, nhưng nếu chỉ cần rễ cây, thế dễ làm rồi, không phải đào rễ cây sao, với sức mạnh của mình thì chuyện này là thích hợp nhất rồi còn gì nữa!

Nhưng mà trong quá trình đào, Dương Thần cũng nghe ý kiến từ Tiêu Chỉ Tình, để lại một chút rễ cây, tránh cho ít vật liệu trực tiếp bị đào chết như

vậy, để lại cho cây một đường sống, lần sau có cần còn có thể đào.

Ngày đầu tiên nói chung có chút thu hoạch, khiến Dương Thần cũng thêm vài phần tự tin, dù sao cũng mới bắt đầu.

Buổi tối đi được một quãng đường, sau khi phát hiện không có thu hoạch gì, ba người liền tìm một cái hang khô ráo, đơn giản trải một chút vỏ cây làm nệm, tạm qua đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, ở nơi gần hang qua đêm, Tiêu Chỉ Tình lại tinh mắt phát hiện ra một loại dược liệu là “Long Kết” hấp thu sương sớm, khiến cô vui mừng không ngớt.

Dương Thần lại có chút buồn bực, loại thực vật này, trong ấn tượng hắn cũng đã từng gặp, nhưng vẫn không biết loại “Cỏ dại” này lại là dược liệu trong mắt tu sĩ.

Nhưng có thể khẳng định đó là, đất đai nguyên thủy ngoài Hoa Hạ, thực sự có không ít dược liệu bị tiêu hao.

Ba người màn trời chiếu đất bốn ngày, dược liệu trong túi dường như cũng đầy tám phần.

Trong ba túi, dược liệu chí ít cũng có mười mấy loại, dựa theo cách nói của Tiêu Chỉ Tình, đan dược có thể luyện chế nếu như tất cả đều được thì có hơn mười loại, hơn trăm cây. Đương nhiên, tiền đề là Dương Thần có thể lĩnh ngộ được Tam Muội chân hỏa, và luyện chế thành công.

Dương Thần tương đối xoắn xuýt đó là, hắn đối với Tam Muội chân hỏa còn thiếu một bước đột phá, mơ hồ chạm vào ngưỡng cửa, nhưng còn thiếu chạm vào ngưỡng cửa một bước chân.

Mà Arnhem đến được vùng duyên hải phía bắc, chí ít còn có một tuần hành trình, Dương Thần cũng không vội, có thể chứa nhiều thì chứa nhiều một chút, dù sao hắn cũng có Giới tử tu di giới có thể dùng, chỉ là vẫn luôn lo lắng dược liệu để bên trong có bị biến chất hay không, mới không dám tùy tiện để vào.

Trong bốn ngày này, da của hai cô gái rõ ràng bị phơi nắng đen đi rất nhiều, nhưng thể lực cũng trong sự rèn giũa của Dương Thần mà tăng lên rất nhiều.

Đặc biệt là bản thân tu luyện công pháp của Lưu Minh Ngọc, có chân khí bồi bổ gân mạch, sau khi dẫn dắt thích hợp, tổ chất cơ thể nâng cao rất nhanh, so với lúc mới đến thể lực rõ ràng tăng lên gấp đôi.

Đến buổi tối ngày thứ năm, hai cô gái đối với ngủ qua đêm ngoài trời đã vô cùng thành thục, tìm một chỗ dưới vách đá, tự mình dựa theo cách Dương Thần dạy, tách một chút vỏ cây, sau khi mang tới một chút cỏ, chặn đệm xong rồi, liền định đi ngủ.

Dương Thần cũng không cần những thứ ấy, nhìn ba túi dược liệu sắp đầy, suy nghĩ nói:

- Nước cũng không thiếu, nhưng thức ăn đã hết rồi, anh đang nghĩ ngày

mai có nên tới thành phố gần đây một chuyến không, đem một chút thực phẩm đến tiếp tục tìm dược liệu.

Lưu Minh Ngọc duỗi thắt lưng, lẩm bẩm nói:

- Thế còn không bằng anh gọi máy bay đến, chúng ta về thành phố là được, thế nào cũng phải đi một tuần sao?

Trong lòng Dương Thần cũng có chút nhớ người nhà ở Trung Hải, lần này vì sự uy hiếp của Nghiêm Bất Vấn, cũng không lo có người nước đục thả câu, nhưng cũng do không có thông tin, nên cứ cảm thấy không ổn.

Còn nữa chính là ông nội của Lam Lam cũng không biết có về Trung Hải không, ông ta đã đồng ý để Lâm Nhược Khê giữ Lam Lam lại, cũng nên trở về xác nhận một chút.

- Nói cũng đúng, thế thì đợi trời sáng, anh liền gọi máy bay tới.

Dương Thần quyết đoán nói.

Bầu trời sao trên thảo nguyên vô cùng mênh mông và lộng lẫy.

Dương Thần ngược đầu nhìn, rồi nằm xuống, đang muốn nhắm mắt lại, lại bỗng nhiên cảm thấy một sự nguy hiểm to lớn!

- Ai!?

Dương Thần chợt đứng dậy, thân ảnh thoát cái đã tới bên ngoài thảo nguyên mấy chục mét.

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình cũng bị dọa sợ, đứng dậy chạy ra bên ngoài, tình huống không rõ ràng.

Về mặt Dương Thần ngưng trọng, nhìn vào không trung hơn trăm mét phía trước.

Chỉ thấy một người mặc đồ đen, thắt đai lưng đen, mặt đeo một cái mặt nạ kinh kịch, là người thần bí tóc đen dài mặt nạ kim loại, đứng thẳng giữa không trung.

Hai tay Dương Thần khẽ nắm chặt, không là do tức giận, mà là... Căng thẳng!

Dương Thần không thể không căng thẳng! bởi vì người thần bí trước mặt, mang đến cho hắn cảm giác uy hiếp trước nay chưa từng có!

Dương Thần mơ hồ cảm giác được, hắn không phải lần đầu tiên xuất hiện cùng người thần bí này ở khoảng cách gần như vậy, nhưng trước đây người đó tuyệt đối không thi triển ra thực lực thực sự!

Hắn... Vậy mà hoàn toàn nhìn không rõ võ công của đối phương!?

- Anh là ai.

Dương Thần có thể cảm nhận được, người đến không tốt!

Tiếng nói người thần bí truyền ra, rõ ràng đã tận lực sửa đi, nghe có chút khàn khàn trầm thấp.

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là, cậu cũng rõ cậu không phải đối thủ của tôi...

Dương Thần hí hí mắt, không trả lời.

Mà Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình lại không hiểu ra làm sao, lại lo lắng vô cùng mà nhìn Dương Thần, hai cô làm sao còn không biết, người này là đến lôi thôi với Dương Thần!

- Tìm cậu đã mấy ngày cuối cùng cũng tìm được rồi.

Người đeo mặt nạ cười trầm thấp nói:

- Thời gian của tôi không nhiều, cho cậu hai con đường, con đường thứ nhất, giao ra “Vãng niệm dẫn sinh kinh”, con đường thứ hai, tôi không chế cậu, tự mình cướp đi “Vãng niệm dẫn sinh kinh” ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1064

Tử Điệp Huyền La

Dương Thần chửi thầm, số đúng là đen đủi.

Chi bằng đối phương để cho mình có chút cảm nhận gì đó còn hơn, bản thân mình hoàn toàn không nhìn ra được võ công của kẻ đang đứng trước mặt, chuyện này chẳng phải là chín phần chết một phần sống sao!?

Nếu như mình nắm được toàn bộ thần lực của “Thái Thanh” thì còn có cơ hội mà liều mạng được chứ, nhưng mình bây giờ, vẫn chưa hấp thụ được một phần của thiên thần lôi kiếp, thì làm sao mà có khả năng ứng chiến được?

Ánh mắt mặt nặng nề nhìn về phía sau, nơi Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình đang đứng, nói:

- Hai người cố gắng chạy càng xa càng tốt, không được lại gần đây, anh không có đủ sức để bảo vệ các em đâu...

Lưu Minh Ngọc còn muốn nói điều gì đó, nhưng Tiêu Chỉ Tình biết cân nhắc nặng nhẹ, vội vàng túm lấy Lưu Minh Ngọc, quay người về phía sau bỏ chạy.

Đợi đến khi hai người phụ nữ bỏ chạy, Dương Thần mới cảm thấy có chút yên tâm.

Mặc dù biết mình khó có thể địch nổi kẻ này, nhưng Dương Thần không có thói quen chịu thua!

Hơn nữa, đối phương đã phá bỏ quy định “hiệp ước giữa các vị thần”, không chừng nếu mình chỉ cần làm loạn lên một chút, thì biết đâu những vị thần khác cũng sẽ chạy đến đây.

Nhưng, dường như trong nháy mắt kẻ đeo mặt nạ đã có thể đọc được suy nghĩ của Dương Thần, cười nhạt nói:

- Người muốn dùng đến pháp tắc không gian, thu hút sự chú ý của các vị thần khác?

Dương Thần co người lại, không ngờ đối phương lại có thể đọc được suy nghĩ của mình như vậy?

- Người sẽ không có cơ hội đâu...

Nói rồi, xung quanh kẻ đeo mặt nạ phát ra một nguồn nguyên khí lạnh như băng, trong nháy mắt đã che phủ đến cả một vùng đất rộng lớn hình câu rộng đến mấy trăm mét vuông!

Dương Thần nhận ra ngay nguồn nguyên khí đặc biệt này, buột miệng nói:

- “Bắc Minh băng phách”?!

- Ô... người nhận ra rồi sao,

Kẻ đeo mặt nạ cất giọng cười sồn gai ốc nói:

- Công phu Bắc Minh băng phách này được tích tụ từ huyền băng, với chút pháp tắc không gian đó của người, căn bản là sẽ không thể có kết quả gì được... sẽ không có vị thần nào đến cứu người đâu.

Dương Thần cắn răng nói:

- Ông là người của nhà họ Yên? Là cha của anh em Yên Phi Vân?

Lần trước đánh nhau với Yên Phi Vân, Dương Thần biết được từ ba anh em nhà họ Yên, độc chiêu của nhà họ Yên chính là “Bắc Minh băng phách”

Vừa lúc này còn tưởng ông ta là người của nhà họ Lạc, không ngờ lại là người của nhà họ Yên! Chẳng lẽ Tam Nương vẫn chưa khuyên được cha của bà ấy sao!?

Nếu như người này thật sự là trưởng lão của Hồng Môn hội – Yên Vô Trần, thì mục đích đến đây của ông ta là gì? Chẳng lẽ tướng mạo của ông ta còn có điều gì kỳ lạ sao?

- Người hỏi nhiều quá rồi đây, câu hỏi cuối cùng dành cho người, giao hay là không giao?

Dương Thần nắm chặt tay,

- Có bản lĩnh thì tự đến mà lấy!

- Được, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Kẻ đeo mặt nạ hừ lạnh một tiếng, cánh tay vươn tới, rồi hạ xuống!

- Huyền băng tinh vũ!

Huyền băng xuất hiện từ bốn phương tám hướng, rồi vô số mũi băng hiện lên, dường như cả một vùng đất đều là mũi tên băng, nháy mắt đồng loạt phóng tới chỗ Dương Thần!

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình chạy được một quãng xa rồi nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cảm giác như ngừng thở luôn vậy!

Những chùm tia sáng màu xanh lam giống như mưa trút xuống, giống như hòn tên mũi đạn có thể lấy mạng người ta bất cứ khi nào, đang bủa vây lấy cái bóng nhỏ bé của Dương Thần!

Trong mưa băng, đối mặt với tu sĩ Hoa Hạ, pháp tắc không gian của Dương Thần cũng không thể làm gì được cả, chỉ biết dùng lực chống đỡ, Dương Thần cũng định dùng hai tay hút lại!

- Giải phóng, hàng rào không gian!

Thần lực của Dương Thần được huy động đến mức tối đa, bốn phía xung quanh đều đang phát ra lực để chống đỡ lại với trận mưa băng!

Mưa băng còn ẩn chứa nguyên lực, sau khi không ngừng bắn phá vào khoảng không gian hình bình hành, rồi dần dần xuyên thủng khoảng không đó bằng huyền băng!

Dương Thần âm thầm chịu đựng, nguyên khí của lão này, phải thực sự tiếp xúc thì mới biết được nó hung hãn và tàn bạo đến mức nào, rõ ràng là

cùng một chiêu “bắc minh băng phách” nhưng hoàn toàn không giống với lần giao chiến với anh em nhà họ Yên lần trước!

Xem ra, đôi phương ít nhất cũng là một người đã luyện đến Kiếp Kỳ! Không thì không thể có khả năng sản sinh ra lực lớn như vậy được!

- Khuyên người tốt nhất là đừng hi vọng gì về cái pháp tắc không gian đó, chẳng qua người mới chỉ là kẻ xuất gia tu được nửa đường thôi, cũng không thể dùng cái pháp tắc không gian đấy mà đối phó với ta được.

Kẻ đeo mặt nạ tốt bụng khuyên nhủ vài câu, nhưng trong mỗi câu nói lại tràn đầy sự kinh miệt.

Dương Thần nổi giận, gầm lên một tiếng, xuất ra chiêu nam minh ly hỏa!

Huyền băng bốn phía đang tan chảy, dần dần bay hơi thành nước hết, nhưng những mũi tên băng từ bốn phương tám hướng không ngừng bắn tới, khiến cho Dương Thần ứng phó không xuê!

Dương Thần không tin rằng đây chỉ là nội công bình thường, định dùng pháp tắc không gian để phá vỡ huyền băng!

- “Chấn động không gian!”

Lấy Dương Thần làm trung tâm, không gian bình hành giống như một cơn sóng biển lớn, không ngừng quấy đập, hướng ra bốn phía để nổ tung!

- Đùng đùng đoàng!

Huyền băng bị phá hỏng nặng, nhưng lại bất ngờ tập trung lại với nhau!

- Đã nói rồi, chút pháp tắc không gian này, vốn dĩ là chẳng đáng gì.

Kẻ đeo mặt nạ nhẹ nhàng cười nham hiểm

- Ta không phí công đi luyện công với người đâu, ngoan ngoãn mà giao tay ra chịu trời đi!

Nói rồi, chớp một cái, kẻ đeo mặt nạ đã đứng ở chỗ cách Dương Thần có mười mét!

Trên một cánh tay, đang lớn vờn một đám nguyên khí cổ quái màu đen!

Sở dĩ Dương Thần có thể cảm nhận được, bởi một khi đã nhiễm phải đám khí đó rồi, thì hậu quả tuyệt đối không thể tưởng tượng được!

- Hừ, coi như cũng tiện cho người, dù gì thì vẫn cần đến công phu của người, nên chưa thể giết người ngay được, ta vẫn không nỡ rời “tử điệp huyền la”!

Dương Thần nào dám để ông ta lại gần, tử điệp huyền la không biết là thứ gì, nhưng chắc chắn không phải là thứ tốt lành!

Dương Thần không ngừng dồn sức để mở rộng phạm vi bảo vệ, hóa ra cơn sóng Kuwai mà mới đây vừa mới lĩnh ngộ được, hình thành một tấm khiên dày chắn ở trước mặt! Rồi xuất chiêu đẩy cơn sóng Kuwai đi!

Huyền băng gần như bị cơn sóng Kuwai nuốt chửng lấy!

- Không biết lượng sức mình!

Một tiếng gầm rền vang không trung, kẻ đeo mặt nạ đó không hề tỏ ra sợ cơn sóng Kuwai, trái lại còn làm cho cơn sóng Kuwai bị đông cứng! Rồi một

mình xuyên thẳng vào trong cơn sóng Kuwai!

Dường như cơ thể ông ta giống như một quả đạn pháo vậy, đối mặt với cơn sóng lớn như vậy, cũng không hề e dè, cứ thế xuyên thẳng qua!

Bản năng chiến đấu của Dương Thần khiến cho ông ta nhất thời có phản ứng lui về phía sau, thực lực của mình thực sự là không thể phá vỡ được huyền băng, sau khi đụng phải hàng rào, thì đã biến thành kẻ bị rượt đuổi rồi!

Một chiêu tử điệp huyền la màu đen xuất ra, lượn lơ rồi quán chặt lấy người Dương Thần!

- Ách A!!!

Dương Thần không tự chủ được, kêu lên một tiếng vô cùng đau khổ, thân thể ngã xuống một cách cứng nhắc!

Có một đám khí màu đen lượn lơ xung quanh!

Dương Thần chỉ cảm thấy huyết đàn điền của mình đang bị một loại năng lượng quỷ dị nào đó phong tỏa, kinh mạch toàn thân cũng hoàn toàn mất đi sức lực, cơ thể đang thoái hóa với tốc độ chóng mặt, thậm chí, đến cả não của mình cũng không thể kiểm soát được nữa, tinh thần cũng dần dần mất kiểm soát!

Chỉ trong nháy mắt, Dương Thần liền cảm thấy, dường như bản thân mình đã bị bệnh vậy, máu trong cơ thể mình cứ như bị độc ngược hết ra ngoài vậy!

Dương Thần!!!

Lưu Minh Ngọc đứng từ xa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, bất chấp tất cả liền lĩnh chạy đến.

Nhưng Tiêu Chỉ Tình thì cố giữ cô lại cho bằng được, thậm chí ôm chặt lấy cô,

- Không được đi, cô mà đi thì chẳng khác nào đi vào chỗ chết!

- Cô... cô buông tôi ra!!

Lưu Minh Ngọc cố hết sức giằng tay Tiêu Chỉ Tình ra, Tiêu Chỉ Tình dù sao cũng không luyện võ, nên chẳng mấy chốc đã té nhào trên mặt đất.

Dương mất lên nhìn Lưu Minh Ngọc chạy đến chỗ của Dương Thần, Tiêu Chỉ Tình cũng không đành lòng, nên cũng cắn răng chạy theo.

Kẻ đeo mặt nạ nhìn thấy hai người phụ nữ đang chạy tới, cười nhạt một tiếng nói:

- Người phụ nữ của ngươi, đúng là rất chung thủy, đến lúc này rồi mà vẫn không chịu bỏ ngươi để chạy trốn. Nhưng đáng tiếc, hôm nay ngươi đã trở thành phế nhân rồi, e rằng sẽ khiến các cô ấy càng thêm tuyệt vọng mà thôi.

Dương Thần sắc mặt trắng bệch, thở phì phò, nhưng đến mở miệng ra nói cũng vô cùng khó khăn, chứ đừng nói đến chuyện tiếp tục chiến đấu.

Nheo đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào kẻ đeo mặt nạ, Dương Thần cảm thấy rằng lực phụ ngũ tạng của mình đang bị phá hủy dần vậy!

Mình, không ngờ cũng có lúc phải bắt lực!?

Nhìn thấy Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình chạy đến, Dương Thần dường như lấy hết chút sức lực cuối cùng của mình có, hét lên:

- Mau đi đi

Nhưng cũng không thể ngăn lại được bất cứ chuyện gì.

Kẻ đeo mặt nạ hừ nhẹ nói:

- Nói lời tạm biệt với người phụ nữ của ngươi đi, ta cũng không có tâm trạng giết người phụ nữ đi cùng ngươi đâu, theo ta đến một nơi, giao ra “vãng niệm diễm sinh kinh” mới là chuyện then chốt... ha ha...

Nói rồi, kẻ đeo mặt nạ chuẩn bị mang Dương Thần rời khỏi mặt đất.

Đúng vào lúc này, xung quanh kẻ đeo mặt nạ không khí như bị phong tỏa, thân hình nhanh như chớp đã biến mất khỏi nơi này.

- Pằng!

Một tiếng động giống như những tảng đá va đập vào nhau, nguyên khí ngưng tụ lại thành đám, chỗ đứng của kẻ đeo mặt nạ lúc này bây giờ đã chẳng còn gì!

Theo sau đó, là đám nguyên khí đang tan dần ra, cùng với một mùi hôi tanh nồng, từ từ tan ra...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1065

Vương.

Không chỉ có Dương Thần ngây người ra, mà kẻ đeo mặt nạ cũng cảm thấy hoảng hốt.

Mặc dù không nhìn thấy cái dáng dăng sau của kẻ đeo mặt nạ, nhưng có thể biết chắc rằng, đám nguyên khí màu đen giống như những mũi tên nhọn này, khiến cho gã phải chịu áp lực không nhỏ!

Toàn bộ huyết đạo trong người Dương Thần đều đã bị phong tỏa, tinh thần và sức khỏe đều suy yếu, huyết đan điền giống như một cục bùn, không hề có chút sức lực nào, giống như đã bị phế đi toàn bộ võ công vậy.

Hắn đã như vậy rồi, căn bản là không thể cảm nhận được thứ nguyên khí gì đang chiếu vào người mình, cũng không thể biết được loại võ công của đối phương.

Chỉ cảm thấy, một khoảng không khí tối tăm bức bối, đang bao phủ xung quanh...

- Thần thánh phương nào! Võ công lại cao siêu như vậy, đang nhẽ không nên sợ hãi, mà phải hiên ngang xuất hiện mới đúng chứ!

Kẻ đeo mặt nạ thấp giọng hỏi.

Màn đêm hư không, vọng đến tiếng cười sảng sặc, giống như tiếng cười của ma quỷ vậy.

- Người biết người không thể làm gì được ta mà, ta cũng không cần phải động thủ với người, mau rời khỏi đây đi, tránh thu hút sự chú ý của các thần khác, người thấy sao?

Kẻ đeo mặt nạ toàn thân run rẩy, chắc chắn là đang rất tức giận, nhưng hầu như cũng không dám làm gì kẻ thù thần bí đang đứng trước mặt mình.

Mặc dù nói không cảm thấy mình sẽ thua, nhưng vạn nhất mà không đối phó được với các thần, thì không thể bù đắp được thất bại rồi.

- Hừ, coi như người mạng lớn!

Kẻ đeo mặt nạ sau khi nhìn Dương Thần cười nhạt một tiếng, tuy không cam lòng, nhưng cũng đành biến mất trong đêm tối mịt mùng!

Sau khi kẻ đeo mặt nạ rời đi được mấy giây, thì đám nguyên khí cổ quái kia cũng nhanh chóng biến mất.

Dương Thần biết rằng, cả hai người đó, đều đã rời đi...

Dương Thần như lọt vào trong một đám sương mù, không biết người làm mình bị thương, càng không biết người đã cứu mình là ai!

Nhưng có một điều có thể chắc chắn, người vừa mới cứu mình, cũng không phải là người thành tâm cứu mình, chỉ là xuất phát từ mục đích gì đó

nên mới giữ lại cái mạng này của mình, không thì cũng đã chẳng để mình nằm ở đây.

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình đều chạy tới trước mặt hắn, gục xuống luôn bên cạnh Dương Thần.

Lưu Minh Ngọc ôm lấy Dương Thần, xóc người hắn lên dựa vào người mình, giờ tay vuốt lấy khuôn mặt tái nhợt của Dương Thần, nước mắt tuôn trào.

- Anh... anh làm sao vậy, anh nói gì đi chứ! Anh đừng có dọa em!

Dương Thần cố gắng khôi phục lại chút khí lực, giờ tay ra, lau nước mắt đang chảy trên khuôn mặt của Lưu Minh Ngọc.

- Khóc cái gì... người đàn ông của em vẫn chưa chết mà...

Lưu Minh Ngọc ôm chặt lấy Dương Thần

- Anh bị sao vậy, anh không được xảy ra chuyện gì đâu đấy... anh như thế này em rất sợ...

Chưa từng nhìn thấy vẻ tiều tụy của Dương Thần như thế này bao giờ, cô khó có thể giữ được bình tĩnh, chuyện này giống như mọi thứ đang dần sụp đổ vậy, một cảm giác bất an, đau khổ đang lớn vồn trong lòng cô.

Dương Thần thở dài nói:

- Anh cảm thấy... hình như là bị trúng độc rồi, nguyên khí và đầu óc đều nặng trịch trịch, không thể nào vận công được... chắc chết, chắc anh đã trúng phải “bách độc bất xâm”.

Tiêu Chỉ Tình đứng bên cạnh trợn mắt nhìn, lo lắng hỏi:

- Có phải anh trúng phải tuyệt chiêu gì rồi không? Ông ta đã làm gì với anh?

Dương Thần nhớ lại nói:

- Hình như... là cái gì... gọi là “Tử điệp huyền la” thì phải...

- Á...

Tiêu Chỉ Tình hai mắt trợn ngược, che cái miệng nhỏ nhắn lại, lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Dương Thần nhíu mày,

- Cô... có phải cô biết cái này đúng không...

Tiêu Chỉ Tình ngẩn ngơ nhìn Dương Thần, đôi mắt tràn ngập sự khó tin và đau xót...

...

Bắc Cực, nơi gần tòa nhà nguy nga tráng lệ được xây bằng băng tuyết.

Sau mùa thu, ở vùng phụ cận của Bắc Cực, bắt đầu bước vào tiết cực đêm (sáu tháng tối, sáu tháng sáng)

Lúc này, những ngôi sao trên bầu trời bắt đầu lóe sáng, soi sáng cả dòng sông băng, một bóng hình xinh đẹp lướt qua đây.

Một người mặc một bộ quần áo gió màu đen, trên những tảng băng lạnh buốt, lộ ra những hạt tuyết trắng muốt, dường như ánh trăng, ánh sao đang

soi theo bước chân người bước vậy!

Mái tóc đen dài như thác nước, tung bay trong gió, giống như đã chạm đến mặt băng lạnh giá rồi vậy.

Người phụ nữ này hình như đang đứng ngóng cái gì đó, đang suy nghĩ về cái gì đó, nhưng trên khuôn mặt đẹp tuyệt trần ấy lại không hề có chút cảm xúc nào.

Một bóng hình cao lớn mặc áo choàng đen, đã xuất hiện cách người phụ nữ này khoảng mười mét từ lúc nào.

Người mặc áo choàng đen hạ mũ xuống, nhưng khi chiếc mũ hạ xuống lại lộ ra một chiếc mặt nạ bằng sắt mạ vàng!

Tiếng cười sảng sặc quái dị truyền đến, kẻ mặt sắt cười với người phụ nữ đó rồi nói:

- Tên Dương Thần kia, thực lực quá kém, cô cho rằng hắn và người mà cô tiên đoán là cùng một người chứ?

Athena vẫn chưa xoay người lại, ánh mắt vẫn nhìn xa xăm, thản nhiên nói:

- Chưa chết sao?

Kẻ mặt nạ sắt không coi ra gì nói:

- Tên tiểu tử đó không ngốc chút nào, ông đây đỡ chút thủ đoạn, hắn biết mình không thể chống lại được, nên co giò chạy mất, tên Dương Thần đó chắc chắn đã bị thương, nhưng cơ thể hắn có “vãng niệm hợp sinh kinh” hộ thể, nên chắc không thể chết được.

- Không chết... là được rồi,

Athena lắc đầu,

- Thuật tiên đoán của tôi, chắc chắn là sẽ không có sai sót gì, chỉ là tương lai... cũng cần phải động chân động tay một chút, mới có thể có thời gian đến tương lai được.

Tên mặt sắt hừ lạnh,

- Tôi nghe “Vương” nói rồi, thuật tiên đoán của cô có thất bại, thì là do chính cô tạo nên mà thôi, sao cô không nói, là tự mình hủy hoại đi tài năng của mình?

- Láo xược!

Athena hét lên một tiếng, cái thần uy đáng sợ đó được bột phát lên tới đỉnh!

- Rầm rầm đoànng...

Cách đó hơn mười dặm, vẫn còn bị chấn động bởi thần uy, dòng sông băng bỗng nhiên vỡ toác ra, Athena giống như một viên đạn ở trung tâm, âm âm phá hủy!

Tên mặt sắt đứng cách đó hơn mười mét, vô cùng kinh hoàng trong nháy mắt đã nằm phục xuống đất, không còn chút sức lực nào hết.

Tên mặt sắt sợ hãi đến cực điểm, vội vàng đổi giọng cầu xin:

- Tiêu nhân... tiêu nhân biết lỗi rồi... đại nhân tha mạng!!

Trước đây gã ta cũng chưa tận mắt thấy được thủ đoạn của Athena, không ngờ sức mạnh của vị nữ thần này lại lớn như vậy, khiến cho mình không còn sức mà chống đỡ!

Tuy rằng nói là nỗi sợ hãi khiến cho mình không thể phát sinh ra nội lực để chống đỡ, nhưng cũng có thể thấy được, nếu như thực sự phải động thủ, thì e rằng chẳng cần Athena phải tung ra mấy chiêu, đã có thể giết mình một cách nhanh gọn không còn dấu vết rồi!

Athena thu lại sức mạnh của mình, nháy mắt đã không thấy đâu nữa rồi, giống như nước thủy triều rút xuống vậy.

- Hừ, phải biết rõ mình là cái gì đi! “Vương” của các người cũng không thể nào thắng nổi ta đâu, nếu ngươi còn dám đứng trước mặt ta luyện thuyên một lần nữa, thì ta sẽ biến ngươi thành một đồng tro bụi đấy!

Tên mặt sắt gặp người nhận lỗi,

- Tiêu nhân ngu dốt! Ngu xuẩn!!

Athena quay người lại hờ hững nói:

- Đứng lên đi, nhiệm vụ tiếp theo của ngươi, là thay ta, lần theo dấu vết của các thần tộc ở khắp nơi trên thế giới, còn nữa, phải nắm được tình hình phòng thí nghiệm ở Bắc Cực, tình hình nghiên cứu đá thần ngươi cũng phải nắm được, ngươi mà không nghe lệnh ta, thì đừng trách ta hạ thủ không nương tình.

Tên mặt sắt kinh hồn ngẩng đầu lên:

- Đại nhân, tiêu nhân có chút thắc mắc, ngoài đại nhân ra, tiêu nhân cũng đã được gặp người canh giữ núi Apollo là Poseidon, cũng là người của hội Hồng Mông, là địch thủ mấy đời của gia tộc đã mai danh ẩn tích, Ares và Venus kia thì, không bằng một người đang ở kỳ hóa thần.

- Tại sao đại nhân lại còn phải hao tâm tốn sức sử dụng sức mạnh của thần thạch, để làm sống lại những vị thần bình thường đó, e rằng có sống lại rồi thì cũng không thể dùng được a.

Athena cười nhạt,

- Không phải ngươi muốn nói, thần tộc kỳ thực ngoài ta với s ra, thì những người còn lại đều là đồ bỏ đi?

Tên mặt sắt không nói gì, nhưng quả thực là hần nghĩ như vậy, nếu như không phải vì sự tồn tại của Athena thì những cao thủ ở kỳ Độ Kiếp của Hoa Hạ, đã sớm vờ vét hết những kỳ châu dị bảo, làm gì có chuyện để cho Dương Thần đến Australia tìm được liệu luyện đan được như vậy chứ.

- Ngươi thực sự nghĩ rằng, bọn ta bây giờ là thực lực thực sự của bọn ta sao? Vậy thì đúng là quá buồn cười rồi,

Athena khinh bỉ nói:

- Ta nói thật cho ngươi biết, bọn ta bây giờ chỉ mới sử dụng đến chút sức mạnh cơ bản thôi, so với sức mạnh chiến đấu thực sự của ta thì còn chưa

dùng đến bốn phần, thực ra những thần khác, vốn dĩ không mạnh bằng ta và Zues, nên sức mạnh giữ lại được chắc cũng chỉ được hai, ba phần thôi.

- Cái gì!?

Tên mặt sắt kinh ngạc hét lên một tiếng, các thần chỉ giữ lại được hai ba phần sức mạnh sao?

Athena quay đầu lại, nhíu đôi lông mày tuyệt đẹp:

- Sao, người không tin phải không?

- Uhm... không... không phải.

Tên mặt sắt vội vàng lắc đầu,

- Đại nhân đã nói như vậy, thì đương nhiên chuyện đây là thật rồi.

Athena coi như chẳng đáng gì nói:

- Người không tin cũng không sao, dù sao kể từ sau khi chúng ta đến trái đất, sức mạnh cũng không ngừng giảm sút, đến ngày hôm nay thì đã giảm sút đến mức nghiêm trọng rồi.

- Đó là sự xỉ nhục đối với thần tộc, cũng là nỗi đau đối với thần tộc, không ai muốn nhắc đến điều này, chỉ buồn cười ở chỗ, đám người luyện võ của Hoa Hạ lại tưởng rằng sức mạnh của chúng ta chỉ có thế.

- Nhưng... cũng không lâu nữa đâu, đợi đến khi ta làm xong cái đó... thần tộc sẽ hưng thịnh trở lại, ngày đó sắp đến rồi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1066

Gió Cả Gặp Cỏ Cứng.

Xung quanh Athena, là một hàng rào nham thạch, đang phun trào.

Dương Thần ngồi xếp bằng bên đồng lửa, thần sắc không được tốt lắm, sắc mặt có vẻ khá hơn lúc trước một chút, chứ không còn trắng bệch nữa, nhưng vẫn vô cùng ảm đạm.

Lưu Minh Ngọc đang ngồi bên cạnh trên đám cỏ cây, lo lắng nhìn hắn, còn Tiêu Chỉ Tình thì lại đang nhắm tịt mắt lại, có chút gì đó như mơ hồ, sợ hãi.

Một lúc lâu sau, Dương Thần mới từ từ mở mắt ra được, sau khi hít một hơi thật dài, lắc đầu.

- Như này... không được sao?

Lưu Minh Ngọc hỏi một câu tối nghĩa.

Dương Thần cười khổ sở, nói:

- Vốn dĩ là không thể vận nổi nguyên khí, huyết đan điền giống như đang bị đá chặn lại vậy, gân mạch cũng không còn chút sức lực nào hết, cơ thể cũng rất yếu... giống như...

- Giống như biến thành một người bình thường, đúng không,

Tiêu Chỉ Tình nói nốt.

Dương Thần cắn môi, bắt đầu gật đầu,

- Cái thứ tử điệp huyền la đó... thực sự không có cách nào để giải độc sao?

- Tôi không biết,

Tiêu Chỉ Tình cố gắng nhớ lại rồi nói:

- Tôi chỉ tìm thấy trong sách cổ của nhà họ Tiêu một ít thông tin về loại độc dược này thôi, nhưng cũng rất sơ sài, không có gì nhiều.

- Chỉ biết là tử điệp huyền la là một loại độc trùng cổ, sau khi trải qua tinh luyện, thì biến thành một loại chất độc vô cùng đặc biệt, người sử dụng nó có thể dùng nguyên khí khổng chế độc trùng, biến nó thành khói, rồi sau đó dùng nguyên khí đánh vào cơ thể kẻ địch.

- Đặc điểm lớn nhất của loại độc này là, nó chỉ có hiệu quả với đối tượng có trình độ võ công bằng hoặc thấp hơn với người sử dụng nó mà thôi, bởi nó chịu sự ảnh hưởng của chân khí mạnh hay yếu, vậy mới có thể đưa loại độc này vào huyết đan điền của đối phương.

- Chỉ cần trúng tử điệp huyền la trong một ngày, thì huyết đan điền sẽ bị phong tỏa, đồng thời tứ chi sẽ không còn chút nguyên khí nào hết, khiến cho cơ thể con người ta luôn cảm thấy uể oải mệt mỏi, không có chút sức lực

nào.

- Cho nên có thể nói, đây là một loại độc có sức không chế vô cùng lớn...

- Đừng nói đến chuyện không còn chút sức lực nào hết, tôi chỉ cảm thấy, tôi bây giờ giống như những người bình thường đi bộ trên đường thôi.

Dương Thần cười tự giễu cợt mình,

- Từ lúc tôi biến thành sát thủ đến nay, bao nhiêu năm như vậy, tôi đã quên mất rằng, vốn dĩ mình cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, cảm giác này... đúng là không thể chống đỡ được.

Tiêu Chỉ Tình hai mắt đầm lệ nói:

- Anh còn cười được, anh có biết, may mà anh có một cơ thể đặc biệt, một dòng máu đặc biệt, nên mới có thể chống chọi lại tính độc của tử điệp huyền la không hả.

- Nếu như phải người khác, thì bây giờ đến nói còn không được ý chứ!

- Bây giờ anh có thể nói chuyện được như một người bình thường, thì đã là phúc tổ nhà anh rồi đấy!

Nghe Tiêu Chỉ Tình nói như vậy, Lưu Minh Ngọc cũng rung rung nước mắt, nhìn người đàn ông bên cạnh mình, mà trong lòng đau nhói.

Dương Thần nhìn thấy bộ dạng sắp khóc đến nơi của cả hai cô, vội vàng hỏi:

- Anh hỏi là hỏi cách giải quyết cơ? Thực sự là không có sao?

Tiêu Chỉ Tình lắc đầu, cắn răng nói:

- Không biết, sách cổ không đề cập bất cứ cái gì liên quan đến cách giải độc.

- Trên thực tế, tử điệp huyền la cũng không có nhiều, không ngờ đối phương có thể dùng một chất độc cổ xưa và quý hiếm như vậy để đối phó với anh, xem ra hẳn ta cũng không dám coi thường anh, lo lắng sẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, thế nên muốn không chệch anh 100% luôn.

Trong mắt Dương Thần lóe lên một cái nhìn nghiêm nghị, đúng vậy, nếu như không phải đột nhiên xuất hiện một dị nhân khác, thì chắc chắn mình không thể nào chạy thoát được,

Với thủ đoạn của đối phương, mình lại biến thành một người bình thường như thế này, e rằng bị bắt lại cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Đáng tiếc là không có cách nào xác định xem đối phương có phải là Yến Vô Trần của nhà họ Yến hay không, càng không thể xác định được kẻ thần bí kia là ai.

Nhưng, điều mình đang lo lắng lúc này không phải là những chuyện này, mà là chuyện mình đã bị mất hết võ công!

Sức lực, cơ năng cũng dần dần giống như người bình thường, đây mới thực sự là điều đáng sợ!

Bản thân mình không thể tổng khứ độc tố của tử điệp huyền la ra khỏi cơ thể được, xem ra chỉ có thể bước bước nào hay bước đấy thôi, tin rằng ông

trời sẽ không tuyệt đường sống của con người, chắc chắn có thể tìm ra được cách giải quyết!

Đương nhiên, việc đầu tiên cần làm là làm thế nào để mình có thể sống sót được đã!

Kẻ thù của mình thì nhiều thôi rồi, nếu mình cứ buông tay như vậy, chẳng sớm thì muộn cũng bị đám kẻ thù ấy phá cho tan cửa nát nhà thôi!?

Hơn nữa, nếu mình ngã xuống rồi thì những người phụ nữ bên cạnh mình sẽ ra sao?

Nghĩ đến đây, Dương Thần đã lấy lại tinh thần, ánh mắt tràn ngập sự quyết tâm, tuyệt đối không thể gục ngã được!

Tiêu Chỉ Tình không có cách nào, nhưng có thể hỏi mấy người Christine, cũng có thể để Jane thử bằng các phương pháp khoa học hiện đại khác xem sao, chỉ cần có hi vọng là sẽ không buông tay!

Lớn lên trong hoàn cảnh giày vò bản thân, trải qua không biết bao nhiêu lần thập tử nhất sinh, vũ khí lớn nhất của Dương Thần chính là ý chí bất khuất quật cường, chỉ cần có thể còn sống là có thể có được tất cả!

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình đứng ở bên cạnh, chỉ cảm thấy thoáng cái Dương Thần đã lấy lại được tinh thần, khiến cho các cô cũng cảm được nước mắt, nhìn hấn bằng ánh mắt kinh ngạc.

Bầu không khí của việc sa sút tinh thần lúc này, bây giờ đã được quét sạch hoàn toàn!

Dương Thần giơ tay ra, lấy ít củi khô vứt vào đồng củi, phúi phúi bụi, thông thả nói:

- Một khi nhất thời không thể giải quyết được vấn đề, thì việc quan trọng đầu tiên mà chúng ta phải làm đó là có thể còn sống mà trở về.

- Nếu như anh vẫn còn võ công, thì Arnhem không là cái gì, nhưng bây giờ anh đã không còn khả năng gì đặc biệt nữa rồi, mọi chuyện sẽ khác, chỗ này không thể ở lâu được.

- Chúng ta không có thức ăn, cũng không có phương tiện để gửi tin, đây là nơi không có người ở, muốn đợi có người đến tìm chúng ta thì là chuyện không thực tế, chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm ra vùng đồng bằng, tìm ra nơi có người sinh sống để còn tìm cách quay về.

- Tuy rằng giai đoạn này sẽ rất gian nan, nhưng cũng may anh vẫn còn sức khỏe của một người bình thường, với kinh nghiệm của anh, nếu như muốn dẫn hai người ra khỏi đây chắc chắn không có vấn đề gì.

- Đương nhiên, anh cũng phải nói một tiếng xin lỗi, vốn dĩ là một chuyến đi tương đối an toàn, chuyện này xảy ra khiến hai người phải chịu khổ không ít rồi...

- Dương Thần... anh...

Tiêu Chỉ Tình ngẩn ngơ cả người, vốn tưởng rằng Dương Thần đã mất đi hết võ công, cho dù không cam chịu, nhưng cũng sẽ mất hết tinh thần.

Không ngờ, người đàn ông này có thể lấy lại bình tĩnh rất nhanh, sẵn sàng đối mặt với nghịch cảnh!

Thậm chí, anh ấy còn không quên quan tâm đến cảm nhận của các cô lúc này nữa chứ.

- Sao lại nhìn anh như vậy, muốn anh phải gào khóc mới được sao? Anh nói cho các em biết, hai em cũng không cần phải sụt sà sụt sịt như vậy, chỉ cần anh còn sống, thì sẽ không từ bỏ bất cứ khả năng nào, sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ ra cách thôi.

Dương Thần cười nói.

Lưu Minh Ngọc khóc nức nở, ánh mắt dịu dàng nhìn vào đôi mắt kiên định của hắn, cảm thấy vô cùng tự hào.

Đây chính là người đàn ông mà mình cam tâm tình nguyện cúi đầu mà sống để được ở bên cạnh...

Đối với phụ nữ mà nói, người đàn ông lúc bình thường không đáng sợ, đáng sợ chính là khi người đàn ông đã mất đi lý trí, mất đi niềm tin.

Lúc này, Lưu Minh Ngọc cảm thấy cho dù phải chết bên cạnh người đàn ông này cũng không phải là chuyện gì to tát, nỗi xúc động đã choán lấy hết con tim của người phụ nữ này rồi.

Dương Thần nhìn thấy hai người phụ nữ đang ngơ ngác nhìn mình, mỉm cười,

- Đừng có ngây người ra như thế nữa, mặc dù phiền muội, nhưng còn mạng sống thì vẫn tốt hơn là chết, mau đi ngủ đi, ngày mai phải xuất phát từ lúc trời chưa nóng đây, đi ra đến vùng ven biển cũng phải mất bốn năm ngày, nghỉ ngơi tốt mới có thể có sức mà đi!

- Vâng.

Hai người phụ nữ đều ngoan ngoãn gật đầu, mặc dù Dương Thần đã mất hết võ công, nhưng vẫn là người đàn ông mà các cô luôn tâm phục khẩu phục.

Ba người đã trải qua một ngày mệt mỏi, công thêm việc bị thương nặng như vậy, thế nên việc mệt mỏi là điều không thể tránh khỏi.

Rất nhanh, hai người phụ nữ đã chìm sâu vào giấc ngủ mệt nhọc.

Dương Thần mở to mắt nhìn bóng đêm nhập nhèm, trong đầu nghĩ, ngoài việc tìm lại võ công đã mất, thì việc còn lại là phải lo đối phó với kẻ địch đang đứng chờ ở cửa.

Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, cũng không nghĩ ra được cách nào hay, chỉ có thể bước bước nào thì tính bước đấy mà thôi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1067

Hoạn Nạn Gặp Được Chân Tình. .

Một đêm trôi qua.

Vừa sáng sớm, ba người đã xách balo lên, những dược liệu đã kiếm được cũng không thể vớt đi được, nên cũng mang theo luôn.

Trước khi đi, Dương Thần nhét thêm ít than củi tối hôm qua đốt vào trong túi.

Lưu Minh Ngọc nhìn thấy như vậy, hiếu kỳ hỏi:

- Ông xã, anh không sợ mệt sao, sao đến cả than củi cũng mang theo là sao, mặc dù chúng ta không có thức ăn và nước uống, nhưng tốt xấu gì thì vẫn còn cái bật lửa a, lúc nào đốt lửa mà chẳng được.

Trước mặt Tiêu Chỉ Tình Lưu Minh Ngọc vốn không quen việc xưng hô với Dương Thần thân mật như vậy, nhưng kể từ khi xảy ra chuyện đêm hôm qua, cô liền cứ thế gọi.

Dương Thần cười giải thích:

- Không phải dùng để đánh lửa, chủ yếu là nguồn nước ở đây không sạch, sinh vật kỳ lạ và chất độc rất nhiều, chúng ta làm gì có công sức mà đi nhóm lửa đun nước, dùng than củi có thể lọc được nước sạch, hút hết độc tố, tránh khỏi nhiều tạp chất, bị tiêu chảy thì cũng không tốt mà.

Mất đi võ công, Dương Thần cũng không dám quá mạo hiểm, máu trong cơ thể mình còn có thể chống lại được độc tố, nhưng nếu như hai cô gái này mà bị làm sao, thì mình cũng không có cách nào mà cứu chữa được.

Lưu Minh Ngọc không ngờ Dương Thần lại có thể lo nghĩ chu toàn được như vậy, cô mỉm cười dịu dàng, cũng không hỏi nhiều nữa.

Theo hướng mặt trời, Dương Thần dẫn hai người phụ nữ đi về hướng bắc, nhưng mới đi được một đoạn, Dương Thần lại có một phát hiện rất bất đắc dĩ, bản thân mình mới đi thôi mà đã cảm thấy toàn thân rã rời rồi, cũng giống như hai người phụ nữ, toàn thân đã ướt sũng mồ hôi.

Khí hậu nhiệt đới thảo nguyên vừa nóng vừa oi bức, khiến cho Dương Thần cuối cùng cũng có thể cảm nhận được, tại sao người bình thường căn bản là không thể sống được ở đây, nơi này giống như một cái nồi luộc bánh chưng vậy!

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình đều chảy nhiều mồ hôi đến mức ra khô nứt nẻ tới nơi rồi, nhưng điều khiến các cô lo lắng hơn đó chính là sức khỏe của Dương Thần.

Dọc đường nguồn nước khan hiếm, lúc đi qua một dòng sông nhỏ đã cạn khô nước, Dương Thần cũng không còn để ý đến sự bức bối của hai người

phụ nữ nữa, quỳ hẳn xuống mặt đất, lấy tay thọc xuống dòng sông.

Lúc đào được hơn nửa mét, hai người phụ nữ kinh ngạc và vui mừng nhìn thấy, không ngờ lại có nước chảy ra từ đây.

- Một dòng sông bình thường nếu cạn nước chưa bao lâu, thì sẽ vẫn còn nước tích ở dưới, nhưng chắc là do gặp may, vận may của chúng ta cũng không tồi đâu...

Hai người phụ nữ vui mừng, chỉ là chưa nói mà thôi, thực tế cũng đã khát khô hết cả họng rồi.

- Em đào giúp anh!

Lưu Minh Ngọc ngồi sụp xuống bên cạnh Dương Thần, giơ hai tay ra, không để ý đến bùn đất bẩn thỉu, bắt đầu ra sức đào.

Tiêu Chỉ Tinh ngẩn ngơ, lập tức hé miệng cười, rồi cũng cúi xuống đào.

Đt thấy thế, không khỏi bật cười nói:

- Không cần hai người giúp, anh đào cũng sắp xong rồi.

Lưu Minh Ngọc dùng tay lau mồ hôi trên mặt,

- Anh đã trở thành người bình thường rồi còn đâu, không được lắm chuyện, không lẽ bọn em giúp anh đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh?

- Em... aya, anh không phải có ý đó, Dương Thần cười khò, bĩu môi nói:

- Minh Ngọc bảo bôi, em quét bùn lên mũi rồi kia kìa, muốn đắp mặt nạ sao?

Lưu Minh Ngọc lúc này mới để ý rằng tay mình bẩn, bực bội quyết ngang miệng, trừng mắt nhìn Dương Thần, rồi lại tiếp tục đào.

Mặc dù đây chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng Lưu Minh Ngọc dù gì cũng là một thiên kim tiểu thư thành phố, người ta trông như hễ ngồi đào bùn đất cùng với mình, Dương Thần cũng cảm thấy ảm lòng, chuyện này chứng tỏ cô không cảm thấy bực bội buồn phiền mệt mỏi vì mình đã trở thành một người bình thường.

Oan ức thì đúng là oan ức, nhưng Dương Thần tình nguyện biến chuyện này thành động lực phấn đấu.

Chỉ là, Tiêu Chỉ Tinh đối xử với mình như vậy, thực sự khiến cho Dương Thần cảm thấy có chút gì đó không đành lòng.

Đợi đến khi giếng thông nước rồi, bên trong nước không ngừng chảy ra.

Lưu Minh Ngọc nhú mày nói:

- Có nước rồi, nhưng làm sao mà lấy lên được, hơn nữa xem ra nước rất đục.

- Xem anh đây.

Dương Thần nhú mày, lấy ra một chiếc áo T shirt, sau khi mức nước đục ngầu ở trong giếng lên, dùng phương pháp lọc nước bằng than củi để lọc nước vào bình đựng, cuối cùng cũng có nước sạch để uống.

Hai người phụ nữ không ngờ lại có cả phương pháp lọc nước như vậy, cảm thấy vô cùng bội phục Dương Thần, hẳn ta đúng là có nhiều phương

pháp có thể sinh tồn được ở trong tự nhiên.

Uống đủ nước rồi, ba người còn đựng đầy nước trong ba chiếc bình lớn, rồi mới tiếp tục lên đường.

Mất đi võ công, Dương Thần liền chú ý nhiều hơn đến những bụi cỏ ven đường, may mà trên đường không gặp phải nguy hiểm gì.

Cứ đi như vậy cho tới tận chiều, khi mặt trời chuẩn bị xuống núi, lúc này bụng Tiêu Chỉ Tình bắt đầu phát ra “tiếng càu nhàu”

Bơi ba người đang ở một nơi hoang dã hoàn toàn không có tiếng động, nên vừa có tiếng thì ba người đã lập tức nghe thấy.

Dương Thần quay đầu lại nhìn, khiến cho Tiêu Chỉ Tình đỏ bừng mặt cúi đầu xuống, cắn răng ôm chặt lấy bụng.

- Ông xã, em cũng rất đói, tối hôm qua đã không ăn gì rồi, hôm nay lại đi một quãng đường dài như vậy.

Lưu Minh Ngọc nói.

Tiêu Chỉ Tình cảm thấy ngại, nghe thấy Lưu Minh Ngọc nói như vậy, biết là cô ấy cũng đang để ý đến cảm nhận của mình, không khỏi cảm kích nhìn cô.

Lưu Minh Ngọc cũng không còn định kiến với Tiêu Chỉ Tình như trước đây nữa, không còn cảm thấy cô là hồ ly tinh dụ dỗ Dương Thần nữa rồi.

Dù sao hồ ly tinh cũng sẽ không ở lại cùng với hai người trong cơn nguy hiểm tối hôm qua, cố gắng ngăn cản mình, giúp mình chạy trốn.

Còn bây giờ, vẫn đồng cam cộng khổ, còn chuyện Dương Thần mất đi võ công Tiêu Chỉ Tình chỉ cảm thấy đau lòng chứ không hề có bất cứ thứ cảm xúc nào khác, đây không phải là cảm xúc của một cô tình nhân.

Cùng là phụ nữ, nên Lưu Minh Ngọc có thể nhìn ra được, cô gái này thực sự là nghĩ cho Dương Thần.

Mặc dù có cảm giác gì đó không được tự nhiên cho lắm, nhưng Lưu Minh Ngọc vẫn muốn tin rằng, cô chỉ là một người bạn tốt, một cô gái lương thiện mà thôi.

Dương Thần gật gật đầu, mặc dù cơ thể mình đã giống như người bình thường, nhưng khả năng chịu đói của mình vẫn hơn các cô ấy nhiều, quên mất rằng hai cô không thể so bì được với mình.

Đúng vậy, chỉ uống nước suốt cả dọc đường, không bổ sung thêm nhiệt lượng, sớm muộn gì cũng không thể chống cự lại được.

Nhìn xung quanh một lúc, cũng không phát hiện ra có gì có thể ăn được, đến lúc nhìn thấy một cái cây thân xù xì, vỏ màu xám, ánh mắt Dương Thần chợt sáng lại.

- Đi theo anh,

Dương Thần vẫy vẫy tay, chạy đến bên cái cây đó.

Nhìn thấy, trên cành của cái cây này, mọc rất nhiều quả.

Dương Thần trèo lên cây, hái những quả này xuống,

- Hai người xem, đây là quả của cây đại không hoa, lá cây hình tròn, mặt dưới có lông tơ, để giữ hơi nước.

Quả của cây không hoa đều có thể hái xuống ăn, mặc dù nhìn thì không được ngon miệng cho lắm, hai người chịu khó vậy, quả này có thể bổ sung vitamin C, đi tiếp để anh xem xem có thể tìm thấy cái gì ăn được không.

Lúc này bụng đã kêu ầm ĩ rồi, hai người phụ nữ này còn quan tâm gì đến việc quả này có chua hay không, kiên trì ăn tới ba bốn quả liền, nếu như không phải vì đói thì thậm chí một quả các cô cũng không thể ăn hết ý chứ.

Dương Thần cũng thăm dò mấy cây khác, nhưng trong lòng cũng hiểu rất rõ, nếu như không được ăn đồ ăn có chất, thì cũng không thể kéo dài được tình hình, thế nên vẫn phải tiếp tục đi tìm.

Nhất thời, Dương Thần cảm thấy mình giống như lúc nhỏ sống cô độc một mình ở chốn hoang vu, nhớ lại lúc mình dùng hết bản năng sinh tồn của bản thân để sống sót.

Nhưng bây giờ, mình còn dẫn theo hai người phụ nữ nữa, lại mất đi võ công, sức khỏe lúc này còn không bằng chút nội công của Lưu Minh Ngọc, so với năm đó, hoàn cảnh còn tốt chán...

Sau khi đi được mười mấy km đường, ba người cuối cùng cũng có thể đến được một nơi gần sông, Dương Thần nhìn thấy trời chạng vạng tối, liền bảo hai cô đi tìm một chỗ để nghỉ qua đêm.

- Hai người chú ý an toàn cho chính mình, đi lấy một ít cỏ khô và vỏ cây làm đệm để ngủ, anh đi tìm xem con sông nhỏ kia có cái gì ăn được không.

Dương Thần nói.

Hai cô đương nhiên là không có ý kiến gì, mấy ngày trời sống hoang dã cùng với Dương Thần, nên rất nhanh đã thu gom được cỏ khô và vỏ cây, vừa làm đệm ngủ vừa làm củi đốt.

Còn Dương Thần thì chạy đến bên bờ sông, ngó nhìn xung quanh, bởi không có công cụ bắt cá nào nên cũng hơi bất tiện, mà ở đây cũng không có vẻ gì là có cá mú gì sống cả.

Nhưng trời không tuyệt đường sống của con người, Dương Thần dùng mắt quan sát, liền phát hiện ra một con rắn nước to như bắp tay, đang bơi về phía chân mình...

Dương Thần nhận ra đây là một loại rắn nước, không hề có độc, trên thực tế, đại đa số rắn nước đều không mang trong người kịch độc.

Huống hồ kể cả có độc thì cũng chẳng có gì đáng sợ đối với mình, liền vươn tay ra bắt lấy con rắn, cầm lấy con rắn quăng thẳng lên bờ!

Chuyện bắt rắn như thế này, Dương Thần vốn đã là một tay lão luyện rồi, sau khi nhẹ nhàng bóp lấy đầu con rắn, con rắn từ từ mở miệng ra, không hề dấy dụa.

Cũng không do dự nhiều, Dương Thần sau khi mở miệng cắn một phát cực mạnh vào đầu con rắn!

- Phì!

Đầu rắn bị cắn đứt, Dương Thần nhả cái đầu rắn xuống đất, kết thúc một sinh mạng, rồi cứ như vậy cầm về, cũng tiện.

Bởi không có dụng cụ gì, nên Dương Thần vì muốn tiết kiệm thời gian, đành dùng cách nguyên thủy nhất.

Cũng may hồi bé mình cũng không ít lần ăn thịt sống, cắn đầu rắn mặc dù rất ghê, nhưng cũng quen rồi, chỉ có điều nếu như để mấy người phụ nữ trông thấy, chắc chắn sẽ bị dọa cho phát ngất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1068

Hai Trăm Nghìn Con Chuột.

Mặc dù một con rắn thì hơi ít, nhưng tốt xấu gì thì cũng là thịt, Dương Thần hớn hở chạy về phía phiến đá lúc nãy, lúc gần đến nơi, thì nghe thấy tiếng hét kinh hoàng của Lưu Minh Ngọc!

Dương Thần rung mình, vội vàng chạy về đó xem sao.

Thế nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng bên cạnh phiến đá, Dương Thần gần như chết lặng.

Hắn nhìn thấy một con rắn đang phun nọc độc “phì phì” để phát tín hiệu, dường như sự xuất hiện của ba người đã khiến cho bọn rắn cảm thấy phản cảm, bất an, vô cùng giận dữ và chuẩn bị tấn công.

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình co rúm người vào bên cạnh đồng lửa, không ngừng lùi về phía sau.

- Hai người chôn xa xa một chút, đây là loại rắn đuôi chuông của Australia, nếu như chúng bị đánh động, thì với hoàn cảnh hiện tại chúng ta không thể nào mà tránh kịp đâu.

Dương Thần nghiêm mặt nói.

Nghe thấy Dương Thần nói như vậy, hai người phụ nữ ý thức được sự nguy hiểm lại lùi thêm mấy bước nữa, nhưng đã bị dồn đến đường cùng rồi, không còn đường để chạy nữa!

Dương Thần cũng không hề do dự, sau khi cảm xác con rắn quăng vào đồng lửa đang cháy, thì liền chạy về phía con rắn kia.

- Dương Thần anh làm gì vậy?

Tiêu Chỉ Tình vội vàng hét lên.

Dương Thần mỉm cười với hai người phụ nữ, tỏ ý rằng sẽ không sao, sau đó nhặt một cành củi khô ở dưới đất lên, rồi bước đến gần con rắn...

Giữa lúc Dương Thần đang định cầm cành củi đánh đập đầu con rắn, thì con rắn cũng phát hiện ra có người đến gần mình!

- Tốc!!!

Con rắn quay vút người lại, bay từ mặt đất lên, hung hăng tấn công cánh tay của Dương Thần!

Dương Thần căn bản là chưa kịp phản ứng thì cánh tay đã bị rắn cắn cho một phát rồi!

- Mẹ kiếp!

Dương Thần tức giận chửi đồng một câu, tuy rằng đã có chuẩn bị từ trước, nhưng cũng cảm thấy vô cùng bức bối!

Nếu là trước đây, mình vẫn còn thần cách, vẫn còn sức mạnh phi thường

và pháp tắc không chế không gian, thì cho dù tốc độ của con rắn này có nhanh hơn đi chăng nữa thì cũng khó có thể nhảy lên cánh tay của mình được!

Nhưng bây giờ, sau khi mình trúng phải điệp tử huyễn la, không chỉ mất đi võ công, mà tinh thần cũng uể oải, căn bản là không thể nào tỉnh táo được!

Nhưng Dương Thần cũng không định bỏ qua cho con nghiệt súc này, giờ cánh tay còn lại ra tóm lấy đầu con rắn, há mồm dùng hết sức mình cắn đứt đầu rắn!

- Hạp khách...

Sau khi nghe tiếng đứt lìa của đầu rắn, Dương Thần mới há miệng ra, kết thúc sinh mệnh của con rắn độc này!

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tính đứng ngây người ra một góc từ khi nào, lúc này đã lấy lại được tinh thần, sợ hãi chạy đến trước mặt Dương Thần!

Hai người bọn họ căn bản là không thể nhìn thấy được lúc con rắn tấn công Dương Thần, bởi tốc độ của loài rắn này không thể nhìn thấy bằng mắt thường được, lúc mà bạn tưởng mình mới bị rắn cắn một phát thì thực ra nó đã cắn bạn được ba bốn phát rồi!

Cái cảnh Dương Thần dùng miệng cắn một con rắn còn sống, mặc dù khiến cho hai người phụ nữ cảm thấy sợ hãi và kinh tởm, nhưng việc Dương Thần bị rắn cắn mới khiến cho hai cô cảm thấy kinh khủng nhất!

- Ông xã, anh sao rồi?

Lưu Minh Ngọc nâng người Dương Thần lên, bởi Dương Thần vì quá mệt mỏi nên đã té nhào xuống đất!

- Yên tâm... không chết được...

Dương Thần cũng vút luôn xác con rắn vào đồng lửa đang cháy, cười khổ nói:

- Mặc dù không còn võ công, tinh thần cũng uể oải không tỉnh táo, nhưng may mà cơ thể và máu cũng vẫn có thể chống lại được độc được, nghỉ ngơi một chút, chắc sẽ không sao đâu.

Mặc dù nói những ra những lời này, nhưng Dương Thần đã không nói cho cô biết, nọc độc của loại rắn này, mỗi một giọt độc chắc chắn sẽ khiến người phải chết, khiến cho hai mươi vạn con chuột phải bỏ mạng, tuyệt đối không phải là loại nọc độc mà con người có khả năng chống đỡ lại được!

Nếu người bình thường bị cắn, trong một thời gian ngắn, lục phủ ngũ tạng sẽ bị ăn mòn không ngừng, sẽ phải chịu một cái chết vô cùng vô cùng thâm!

Lưu Minh Ngọc nhìn sắc mặt vừa mới khá hơn được bây giờ lại trở nên trắng bệch của Dương Thần, tái cả người đi, khóc nức nở nói:

- Sao anh phải bắt rắn làm gì cơ chứ! Đuổi nó đi là được rồi mà!? Đến nước này rồi mà vẫn còn thích mạnh thích háo thắng, anh cắn con rắn như vậy mà không thấy kinh sao!?

Trong lời nói, khó tránh khỏi những lời trách móc về việc Dương Thần không biết giữ gìn cơ thể mình.

Dương Thần vất vả chỉ về phía hai con rắn đang nằm trên mặt đất,

- Một con rắn thì không đủ cho hai em bổ sung chất, trời cũng tối rồi, nếu không kiếp được món nào khác, thì đương nhiên chỉ còn lại rắn thôi...

Lưu Minh Ngọc không khỏi nín thở, mắt lại bắt đầu rung rung nước mắt, Tiêu Chỉ Tình đứng bên cạnh cũng giật mình nhìn Dương Thần.

Hai người phụ nữ này có thể nào cũng không thể ngờ rằng, Dương Thần thà để cho rắn cắn nhưng vẫn muốn giữ lại con rắn độc này, vì muốn hai người có thể được bổ sung năng lượng?

Cách làm như vậy, không thể không nói là “ngu” được, nhưng làm sao có thể bảo các cô động lòng được đây!?

Đặc biệt là Tiêu Chỉ Tình, Lưu Minh Ngọc là người tình của Dương Thần đã đành, mình chỉ là một kẻ ăn nhờ ở đậu, một kẻ cô độc đáng thương thôi mà.

Anh ta không nhưng không bỏ rơi mình trong hoàn cảnh khó khăn như thế này, vẫn còn nghĩ cho mình, sự chăm sóc này đối với một Tiêu Chỉ Tình từ nhỏ đã chịu nhiều đắng cay cảm thấy rất cảm động, dường như có cái gì đó đã tan chảy trong cô...

Không khỏi nhìn về phía Dương Thần, ánh mắt lại càng thêm phức tạp...

Nhưng Dương Thần cũng không để ý nhiều đến tâm tư hay suy nghĩ của các cô về mình, đây chỉ là bản năng mà thôi, lúc nào cũng mong muốn các cô được bình an trở về.

- Minh Ngọc bảo bồi, nếu như em không chê bản, thì cầm lấy đầu con rắn chôn xuống một cái hố nhỏ đi, đừng dùng tay không, loại rắn này chết rồi vẫn còn có độc đấy, anh sợ nếu không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện.

Dương Thần nói.

Tiêu Chỉ Tình vội nói:

- Để tôi, Minh Ngọc cô chăm sóc Dương Thần là được rồi.

Nói rồi, Tiêu Chỉ Tình liền nhặt một cành cây khô rồi đi chôn đầu con rắn, cô chỉ có thể giúp được chút chuyện nhỏ này mà thôi.

Dương Thần thở dài nói:

- Bây giờ anh không còn chút khí lực nào, để anh nghỉ ngơi một chút rồi sẽ làm hai con rắn này, nướng lên cho hai người ăn.

Lưu Minh Ngọc lắc đầu, lau nước mắt hỏi:

- Phải làm như thế nào, để em làm cho, anh nghỉ ngơi đi.

Dương Thần cười cười,

- Nếu như là anh, thì chỉ cần quăng vào lửa, nướng trực tiếp luôn là có thể ăn được rồi, nhưng chắc chắn hai người sẽ không ăn được da rắn và nội tạng của nó, cho nên đầu tiên là phải lột da rắn, sau đó móc nội tạng ra, dùng cành cây xiên dọc thân rắn rồi đem nướng là xong, nhất định phải nướng chín, loại

rắn này có rất nhiều kí sinh trùng, vạn nhất nếu ăn phải, thì sẽ khiến người ta bị miệng nôn trôn tháo, rất dễ xảy ra chuyện...

Nghe Dương Thần giải thích lằng nhằng như vậy, Lưu Minh Ngọc dờ khóc dờ cười, hẳn ta đã không còn sức mà nói chuyện nữa rồi, nhưng vẫn còn giảng giải rất kỹ càng tỉ mỉ, sợ rằng bỏ qua bất cứ chi tiết nào thì cũng sẽ làm hại đến hai người.

Không thể không nói, mặc dù lúc sống ở thành phố, người đàn ông này lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ, nhưng khi đến nơi không có người sinh sống như thế này, không ngờ lại có thể chu đáo đến như vậy.

Nhớ lại khuôn mặt không hề do dự của Dương Thần khi cắn con rắn lúc này, Lưu Minh Ngọc cảm thấy run sợ, không biết lúc nhỏ anh ấy đã sống như thế nào, mà lại có thể làm một chuyện kinh khủng như vậy với thái độ vô cùng bình thản chứ?

Nghĩ đến đây, lại càng cảm thấy yêu thương Dương Thần hơn, Lưu Minh Ngọc để Dương Thần nằm dựa vào gốc cây, sau đó dựa vào những lời nói của Dương Thần, xử lí 2 con rắn, rồi đem chúng nướng trên lửa.

Sau khi Dương Thần nghỉ ngơi được khoảng một tiếng đồng hồ, độc tố trong cơ thể cũng đã được giải hết, có thể hoạt động lại bình thường rồi.

Chỉ đáng tiếc máu của mình không thể làm gì được độc tố của điệp tử huyền la, nên Dương Thần cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Thịt rắn sau khi nướng xong, mặc dù không có tý gia vị nào, nhưng cũng phát ra mùi rất thơm, đối với hai người phụ nữ đang ôm bụng đói mà nói, hai người đều không hề cảm thấy kinh tởm, trái lại đều muốn ăn ngấu nghiến luôn xiên thịt rắn nướng.

Nhưng vừa nhìn thấy Dương Thần đứng dậy, vội vàng mang xiên thịt rắn nướng đến trước mặt Dương Thần.

Dương Thần khoát khoát tay,

- Anh không cần, anh quen với việc sống ở những nơi hoang dã như thế này rồi, mới có tý chút này vẫn chưa nhằm nhò gì, hai người đã không ăn gì rồi, ăn trước đi, đợi ngày mai lên đường, anh tìm cái gì đó ăn là được rồi.

- Nhưng...,

Lưu Minh Ngọc nhú mày,

- Anh ăn một chút đi, anh vừa trúng độc, không tốt cho sức khỏe mà.

Dương Thần cười cúi đầu cắn một miếng, nói:

- Như vậy được chưa, hai người ăn đi, anh đi xem xét xung quanh một lát, không chừng lại có thể tìm được cái gì đó có thể dùng bổ sung năng lượng.

Nói rồi, Dương Thần đứng luôn dậy, đi thẳng vào thảo nguyên mênh mông đen tối.

Dương Thần kỳ thực cũng cảm thấy rất đói, mất đi võ công, tổ chất cơ thể giảm đi, đồ ăn trở thành một thứ không thể thiếu được.

Nhưng hai cô ấy cần bổ sung chất hơn mình để còn có sức lên đường, nếu

mình ngồi cạnh đồng lửa nhìn hai người đẩy ăn thì chắc hai cô sẽ cảm thấy rất đau khổ, chẳng bằng đi xung quanh tìm kiếm cái gì đó còn hơn.

Nhìn thấy Dương Thần rời đi, Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình liếc nhìn nhau, hai người đều đọc được trong mắt đối phương sự bất đắc dĩ và cảm động.

- Xem ra anh ấy quyết tâm nhường cho chúng ta ăn.

Lưu Minh Ngọc miễn cưỡng cười,

- Vậy chúng ta ăn đi.

Tiêu Chỉ Tình gật đầu, há miệng ra cắn một miếng, tuy không vừa miệng, chua chua ráp ráp, nhưng so với thứ quả ăn lúc sáng thì còn ngon hơn nhiều.

- Anh ấy đối với các cô... đều tốt như vậy sao?

Không ngờ, Tiêu Chỉ Tình đột nhiên lại hỏi một câu như vậy.

Lưu Minh Ngọc đang cố gắng cắn một miếng thịt rắn, nghe thấy câu này, hơi run rẩy, rồi cười nhàn nhạt nói:

- Trước đây cũng không biết anh ấy còn một bộ mặt như thế này nữa, nhưng lúc nào cũng luôn bảo vệ chúng tôi.

- Tuy rằng bây giờ khiến tôi có thêm cơ hội để trải nghiệm, cũng hiểu thêm về anh ấy hơn... nhưng thà rằng tôi vĩnh viễn không có khoảng thời gian này còn hơn...

Tiêu Chỉ Tình chép chép miệng, cũng không hỏi nhiều nữa, im lặng ngồi tiếp tục ăn xiên thịt rắn nướng, nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu như có người đàn ông nào đối xử với mình như vậy, cho dù có phải chết ở đây, mình cũng cam lòng...

Ăn thịt rắn cũng chẳng phải là chuyện hay ho gì, hai người phụ nữ ngồi ăn đến hơn bốn mươi phút đồng hồ, mới ăn hết chỗ thịt rắn đó, mệt đến mức quai hàm mỏi nhừ, mới cảm thấy hơi hơi no.

Mà lúc này, xa xa trong bóng tối, Dương Thần cũng cực kỳ hứng thú quay về

Khiến cho hai người phụ nữ cảm thấy kinh ngạc chính là, hình như Dương Thần có thu hoạch gì đó, nhưng lại có bộ dạng vô cùng cổ quái, nhất là cởi sạch áo mặc ở trên người rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1069

Vũ Trang Phi Chính Phủ.

Đi tới gần, hai cô gái mới phát hiện, cái Dương Thần ôm chính là một đồng như là bùn đất, lại giống như thứ gì đó dính vào nhau.

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình bất giác đứng dậy, có chút sợ hãi không dám tiến gần đến Dương Thần.

- Ông xã, anh đang ôm cái gì đấy?

Dương Thần vút thứ đó xuống đất, ngay lập tức một đồng côn trùng ở trong đồng mảnh vụn lần lượt bò ra ngoài dưới ánh mặt trời!

- Á!!

Hai cô gái không kịp được mà vừa thét chói tai vừa ôm lấy nhau!

Nhìn kĩ mới phát hiện ra, trên ụ đất tràn đầy những khe hở, chính là tổ của côn trùng.

Dương Thần cười ha ha nói:

- Không sao, chỉ là một phần của tổ mối, không có lực sát thương đối với con người, đây chính là thứ tốt đấy!

- Tổ mối!?

Nhìn kĩ, bò trên đất dính thị là đám mối béo mập, thứ này cũng đã thấy trên TV, đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Lưu Minh Ngọc vội la lên:

- Anh rồi việc hay sao vậy lấy cái này ra để làm gì, muốn hù chết bọn em sao!?

Dương Thần lắc đầu, cười hì hì ngồi xuống, đột nhiên giơ tay tóm những con mối dưới đất, sau đó lè lưỡi ăn hết chỗ mối này!

- Á... Anh... Anh...

Hai cô gái mở to đôi mắt ngập nước, không thể tin được, nhú chặt mi nói không lên lời.

Tiêu Chỉ Tình càng cảm thấy buồn nôn, bất giác che miệng.

Dương Thần nhai kĩ đám mối, cau mày nuốt vào, sau đó tiếp tục tìm những con mối chạy trốn, tóm lấy cho vào trong miệng.

Vừa ăn vừa giải thích:

- Có cùng một khối lượng thì dinh dưỡng của mối gấp đôi dinh dưỡng của thịt bò, vì thế rất đáng ăn, bọn em chắc chắn không chấp nhận nổi, vì vậy anh ăn là được rồi.

Tuy rằng điều Dương Thần nói là lý luận dinh dưỡng khoa học, nhưng từ cảm tính, hai cô gái vẫn cảm thấy buồn nôn.

- Thế thì anh ăn xong thì về! Mang đồng mối này về làm gì!

Lưu Minh Ngọc lâu bầu nói.

Dương Thần nhún vai.

- Tổ mối được tạo thành bởi đủ loại hỗn hợp bùn đất và nước bọt của mối, dân bản xứ sẽ dùng mùi vị tạo ra sau khi đốt tổ mối, để xua muỗi hoang dã, anh thấy buổi tối chúng ta ngủ bị đủ loại côn trùng cắn thì liền ôm đồng này về.

Nghe Dương Thần nói như vậy, hai cô gái mới hiểu ra, lòng âm áp, dù gì Dương Thần cũng để lại cho bọn họ thứ dễ ăn nhất, còn hẳn ăn thứ côn trùng buồn nôn này.

Nhưng trong lòng thực sự khó mà chấp nhận được ngay lập tức, vẫn nhắm chặt mắt, không dám nhìn cái cảnh Dương Thần ăn mối.

Dương Thần cũng không để bụng, hành vi hẳn thấy rất có cảm giác hoài niệm này, trong mắt người bình thường chắc chắn cho rằng hẳn điên rồi.

Nhưng Dương Thần cũng hiểu rõ, với tình trạng cơ thể hiện nay của hẳn, muốn thuận lợi đưa hai cô gái rời khỏi Arnheim, thì phải tận hết sức lực mà sinh tồn như thế này, buồn nôn cũng được, bản thiêu cũng xong, tóm lại có thể sống được chính là đạo lý!

Tảng sáng ngày hôm sau, ba người lại xuất phát.

Đã có kinh nghiệm của vài ngày trước, hai cô gái đối với các hành vi “Cổ quái” của Dương Thần đã không thấy kinh sợ nữa rồi.

Dọc theo đường đi, Dương Thần dùng đủ kiểu phương pháp, bắt được một số ví dụ như rắn Papua, rùa châu Úc thì không cần nói nhưng đến bò cạp, nhện cũng không buông tha.

Lúc hai cô gái thấy cảnh Dương Thần vặt đầu một con nhện chân cao châu Úc, trực tiếp nuốt sống, thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

Cũng may Dương Thần cũng không ép buộc bọn họ cùng ăn các thứ “Protein” quý giá trong mắt hẳn, mà lấy một số loại thịt tương đối bình thường, làm chín rồi đưa cho hai người.

Đến ngày thứ tư, cách vùng duyên hải bắc bộ châu Úc cũng không xa nữa.

Ba người dừng lại ở bên một dòng sông, Dương Thần dùng cây dừa đại bên bờ sông, có gai giống như lưỡi câu, cùng với sợi rút ra từ túi, làm thành một cái lưới và cần câu cá.

Lại từ một khúc gỗ mục, đào được một chút sâu gỗ lim, một phần làm mồi câu, một phần hẳn trực tiếp ăn luôn.

Trang bị đơn giản như vậy lại giúp Dương Thần câu được hai con cá nheo, loại cá nước ngọt có thể sinh sôi ở các khu vực nước trên toàn thế giới này, Dương Thần cũng không thấy quá ngạc nhiên.

Sinh tồn đã ngoại mấy ngày này, khiến hai cô gái cũng sinh hoạt rất thành thực.

Đợi sau khi ăn xong cá nheo, lại có sức tiếp tục lên đường.

Lúc biết được nhiều nhất một ngày nữa là có thể rời khỏi Arnhem, Tiêu Chi Tình thở phào nhẹ nhõm, có chút tiếc nuối nói:

- Mấy ngày nay đều vội vã đi, cũng không thể thu thập được liệu hãn hoi được, tiếc quá.

Dương Thần cũng cười tự điều.

- Cho dù thu thập được cũng không có tác dụng gì, chỉ ít anh vẫn chưa nghĩ ra cách khôi phục võ công, càng miễn bàn tới lĩnh ngộ Tam muội chân hỏa nữa...

Tiêu Chi Tình bất đắc dĩ nói:

- Chuyện lĩnh ngộ này, cưỡng cầu không được, dù sao Tam Muội chân hỏa sao với Ly Hỏa cao thâm hơn rất nhiều, anh còn trẻ như này, võ công có thể đến được bước này đã rất hiếm có rồi.

Dương Thần biết đây chỉ là an ủi, nhưng cũng không muốn nói nhiều gì, tình hình của hãn hoi rõ ràng nhất, sự ảo diệu của Tam Muội chân hỏa, hãn hoi mơ hồ cũng có chút hiểu thấu đáo, nhưng vẫn thiếu một chút gì đó.

Nhưng tất cả đối với hãn hoi hiện nay không còn võ công mà nói, đều đã thành lý luận suông rồi.

Sau khi đi chặng đường tầm nửa ngày, nhiệt độ dần dần hạ xuống, cây cối cũng dần dần biến thành phong cảnh vùng duyên hải.

Tuy rằng không có bóng người, nhưng ba người đều cảm thấy cách nơi có người có lẽ không còn xa nữa.

Đúng lúc này, Dương Thần bỗng nhiên nhìn thấy, từ sau một sườn núi, có mấy chiếc xe việt dã đang tới, đi về phía ba người với tốc độ rất nhanh!

Đầu tiên, Dương Thần liền cảm thấy không bình thường!

Bởi vì ba chiếc xe việt dã kia, rõ ràng là xe việt dã quân dụng đã qua cải trang!

Mà theo sự hiểu biết của hãn hoi, vùng này căn bản không có quân đội đóng ở đây, nói cách khác, đám người này là vũ trang phi chính phủ!

Quả nhiên, khi ba chiếc xe việt dã tiến gần một vị trí nhất định, Dương Thần liền nhìn thấy, mấy tên đàn ông cơ thể tráng kiện trên đầu đội mũ, sắc mặt đều dữ tợn, không có ý tốt, cầm súng, tất cả đều mang sát khí mà nhìn ba người!

Lưu Minh Ngọc căng thẳng túm lấy cánh tay Dương Thần, trong lòng biết không có cách nào thoát được, lo lắng hỏi:

- Ông xã, có phải bọn họ muốn tới bắt chúng ta?!

Tim Dương Thần cũng nặng trĩu, nếu như hãn hoi có võ công, căn bản sẽ không để ý đám người này làm gì, nhưng hãn hoi hiện nay, ngoài kinh nghiệm thực chiến phong phú ra, căn bản không có khác biệt nhiều lắm so với người bình thường, làm sao bảo vệ được hai người phụ nữ bên cạnh?

Lưu Minh Ngọc thực sự có nội công thâm hậu không tồi, nhưng thiếu kinh nghiệm chiến đấu thực tế.

Mà những tên kia, từ khi thế có thể nhìn ra, rõ ràng đều có kinh nghiệm sa trường, lính đánh thuê hàng đầu.

Cho dù Lưu Minh Ngọc có kinh nghiệm thực chiến, cũng không thể có lợi trước nhiều súng như vậy!

- Trước tiên đừng nói gì, xem xem bọn họ rốt cuộc làm gì.

Dương Thần nắm chặt tay của cô.

Tiêu Chỉ Tình cũng run rẩy trốn sau người Dương Thần, sợ hãi không dám nói năng gì.

Đội ba chiếc xe việt dã đến gần, trực tiếp bao quanh ba người, một tên da trắng tóc vàng trong tay giơ khẩu súng trường ngắn G36C, hài hước mà nhìn ba người.

- Người da vàng, người Hoa Hạ? Người Nhật Bản? Người Triều Tiên?

Tên đó dùng khẩu âm không tiêu chuẩn, hỏi bằng tiếng Anh.

Dương Thần cũng nhìn không ra đây là người của tổ chức lính đánh thuê nào. Nhưng lập tức nhận ra, Dương Thần cũng không thể nói hấn là ai, bởi vì trong tình huống mất đi võ công, chẳng may đã có thù với đối phương, thế có mà bằng tự sát!

Vì thế Dương Thần biết rằng chắc chắn không thể để đối phương biết thân phận của hấn.

- Chúng tôi là người Hoa Hạ, bởi vì máy bay gặp nạn rơi xuống Arnheim, xin hỏi các vị có chuyện gì không?

Dương Thần cố gắng hết sức bình tĩnh dùng tiếng Anh hỏi.

Vẻ mặt tên đó chợt bừng tỉnh, ánh mắt lại liếc về phía hai cô gái bên cạnh Dương Thần, lóe lên vài phần tham lam.

- Anh bạn Hoa Hạ này, chắc đã rất mệt rồi, không bằng tôi mời cậu một chén... Hơn nữa... Thực sự không ngờ, ở nơi chết tiệt này, còn có cô gái xinh đẹp như vậy tới, tôi là Lian, hi vọng mời hai cô tới căn cứ của chúng tôi làm khách...

Lian cười lớn, lộ ra hàm răng vàng, trong đó hàm chứa ẩn ý, không nghĩ cũng biết!

Những tên lính đánh thuê khác cũng cười ha hả há miệng huyết sáo, ánh mắt đều gắn chặt trên người hai cô gái.

Cảnh này, khiến Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình đều có chút choáng váng, lập tức nắm chặt tay Dương Thần không buông.

- Ông xã, làm sao đây...

Lưu Minh Ngọc tuy có tu luyện nhưng dù sao vẫn chưa thực sự sử dụng.

Trong lòng Dương Thần một trận cười khở, thật đúng là gặp phải “Lính đánh thuê thôi chí” rồi, nói như vậy là vì đám lính đánh thuê này hoàn toàn không có đạo đức, không có kỷ luật và quy tắc, không từ điều xấu xa nào!

Nhưng tình huống lúc này, hấn đã mất đi võ công, ba người cũng không có cách nào thoát thân!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1070

Ra Về Đạo Mạo

Tuy rằng không biết tại sao ở một nơi như này lại xuất hiện lính đánh thuê, càng không thể biết được bọn chúng ở đây làm gì, nhưng Dương Thần biết, không thể địch lại sức của kẻ địch, quay đầu lại nhìn hai cô gái, tỏ ý không cần phải chống cự, cứ đi theo bọn chúng rồi tính sau.

Mặc dù đã mất đi tu vi, Dương Thần cũng chưa từng nghĩ rằng mình là loại ám sát vói chỉ biết khoe mẽ, những lúc như thế này thì lại càng phải bình tĩnh thì mới giải quyết được vấn đề.

Chỉ có thể thuận theo ý của bọn chúng, rồi tìm cơ hội chạy trốn hoặc phản kích, như vậy mới có khả năng sống sót.

- Vậy mời các vị dẫn đường.

Dương Thần thản nhiên cười nói.

Lian nhếch miệng cười, ra hiệu cho mấy tên thuộc hạ, lập tức đưa ba người này về chỗ chiếc xe Jeep.

Dương Thần và hai cô gái ngồi vào chiếc xe Jeep với mấy họng súng đã lên nòng sẵn đang chĩa thẳng vào người, chiếc xe Jeep rồ ga về hướng bắc nơi có trại của bọn lính đánh thuê đã dựng sẵn ở đó.

Sau khi ngồi xóc nảy khoảng hơn mười phút, ba người mới phát hiện, không ngờ đã đến được bờ bắc của vùng duyên hải rồi.

Cách đó không xa, là vách đá dựng đứng nằm bên cạnh đại dương mênh mông.

Còn ở một nơi khá cao nằm cạnh bờ biển, có 7, 8 cái lều dã chiến đã được dựng lên từ lúc nào không hay, chắc chắn chỗ đó là căn cứ của bọn lính đánh thuê.

Có rất nhiều tên lính đang cầm súng máy trên tay diễu qua diễu lại tuần tra, với số lượng bên ngoài thì chắc chắn chỗ này cũng phải có ít nhất hơn ba mươi người trở lên.

Điều khiến cho Dương Thần chú ý là, cạnh bờ biển là một cái vịnh nhỏ, ở đây có đỗ một con thuyền vận chuyển và hai con thuyền chiến, chắc đây là thuyền mà bọn lính đánh thuê này đem tới để làm công cụ chuyên chở.

Bình thường, nếu tìm một chỗ như này để đóng quân, lại có cả thuyền vận chuyển, với kinh nghiệm của Dương Thần đương nhiên có thể đoán được, đây hẳn là nơi giao dịch của chợ đen, đến nơi này để đợi đối phương tới lấy hàng.

Nói trắng ra là, bọn lính đánh thuê này đang buôn lậu thứ gì đó.

Chuyện này khiến Dương Thần có thêm chút hy vọng, bởi bọn lính đánh

thuê làm buôn lậu thì thường yếu hơn bọn lính đánh thuê tham gia chiến tranh.

Nhưng Dương Thần còn chưa kịp nghĩ ra đôi sách, thì ba người đã bị kéo xuống xe, bị lôi vào trong căn cứ.

Dưới ánh mắt tham lam của một đám lính đánh thuê đủ màu da, Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình vô cùng sợ hãi, nhưng chuyện đến nước này rồi, hai cô cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành bám sát theo sau Dương Thần.

Lian đi đến một cửa một chiếc trại màu xám, kéo tấm cửa rèm lên, cầm khẩu súng chỉ chỉ vào bên trong.

- Vào thôi, ba người bạn Hoa Hạ.

Lian cười tí mắt.

Dương Thần hỏi một cách rất ôn hòa và chân thành:

- Các người định xử lí chúng tôi như thế nào?

Lian giả vờ cười, nói:

- Tôi đã cho người đi thông báo với đại ca của chúng tôi rồi, đợi anh ta đến xem các người, rồi sẽ có biện pháp xử lí.

Nói rồi, dùng lực đẩy Dương Thần vào trong lều, hai cô gái đương nhiên cũng bị kéo sộc vào trong.

Vừa vào bên trong trại, bên ngoài đã có hai tên cầm súng đứng gác, căn bản là không có lối thoát nào dành cho ba người.

Lưu Minh Ngọc lo lắng nói:

- Bọn chúng có ý gì vậy, không giết chúng ta, cũng không nói rõ nguyên nhân đã giam chúng ta trong đây rồi.

- Một khi đã nói để chúng ta đi gặp đại ca của bọn chúng, thì chắc chắn hẳn ta là thủ lĩnh của bọn lính đánh thuê này, sau khi gặp xong, thì sẽ biết ngay thôi.

Dương Thần vừa nói, vừa nhìn xung quanh căn lều, không ngừng chau mày, phát hiện ra có rất nhiều điểm không thích hợp.

Căn lều này, không ngờ lại đựng đầy những thùng gỗ, hơn nữa những chiếc thùng gỗ này lại được làm rất khéo léo và hoàn mỹ, chắc chắn bên trong phải đựng thứ gì rất quý giá, chiếc thùng nào cũng được buộc rất chặt, dường như là sợ là sợ sẽ có tình huống bất ngờ xảy ra.

- Dương Thần, có phải anh đã phát hiện ra điều gì rồi không?

Tiêu Chỉ Tình to gan, không kìm được liền hỏi.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, đi đến bên cạnh một chiếc hòm gỗ nhỏ, cẩn thận mở nắp chiếc hòm đó ra.

Trong hòm, xuất hiện vô số những tờ báo, điều khiến Dương Thần bất ngờ chính là chữ viết trên báo đều là tiếng Hán.

Nói như vậy, chắc chắn những chiếc hòm này có liên quan đến Hoa Hạ rồi!

Sau khi nhắc một tờ báo lên xem, bên ngoài tờ báo còn bọc một lớp giấy bóng, để bảo vệ chúng tránh khỏi bị ẩm ướt.

Khi giở đến lớp bọc cuối cùng, Dương Thần mắt chữ A mồm chữ O, cuối cùng hẳn cũng hiểu tại sao bọn lính đánh thuê này lại cẩn thận đến như vậy rồi!

- Đây là...

Tiêu Chi Tình đứng ở đằng sau cũng nhìn thấy, vội vàng che cái miệng nhỏ của mình vào, không dám tin vào chính mắt mình.

Dương Thần gật đầu, thấp giọng nói:

- Nguyên Thanh Hoa, lại còn là Nguyên Thanh Hoa có vân Vân Long nữa chứ, là thứ hiếm có nhất trong nhữn thứ hiếm có, trên thị trường ít nhất cũng phải cần đến mười triệu thì mới có thể chạm được vào nó.

Lưu Minh Ngọc cũng giật mình, mặc dù cô không hiểu cổ vật, nhưng cũng đã từng nghe đến danh tiếng của Nguyên Thanh Hoa, nhất thời nói như mất giọng:

- Lẽ nào bọn chúng buôn lậu cổ vật!?

- Hơn nữa còn không phải là mức độ bình thường. Hai người nghĩ mà xem, nếu như bọn chúng còn có những cái lều khác, tại sao lại giam chúng ta trong cái lều này? Một cái lều bày đầy cổ vật? Vì vậy chỉ còn có thể có một khả năng, đó là những chiếc lều khác cũng đều giống như chiếc lều này, tất cả đều đang chứa những cổ vật vô giá!

- Bọn này làm ăn cũng không nhỏ đâu, chẳng trách anh thấy bọn chúng còn dùng cả một chiếc tàu vận chuyển, nhiều cổ vật như vậy, ít nhất cũng phải mười mấy tỷ. Cho dù không phải là Hoa Hạ, mà là quốc gia khác, mất đi nhiều cổ vật như vậy, chỉ cần chính phủ biết, chắc chắn sẽ dốc toàn lực đi tìm ở khắp nơi trên thế giới, bọn họ...

Đúng lúc Dương Thần đang nói, thì ở bên ngoài vọng đến một giọng nói.

- Quan sát cũng không tệ, không ngờ vẫn biết được đây là hàng gì.

Theo sau đó, là một gã đàn ông người Châu Á dáng cao gầy, mặc một chiếc áo rằn ri bó sát người, có mái tóc dài ngang vai, nói giọng phổ thông cực chuẩn tiếng vào.

Phía sau gã đàn ông này, là tên Lian đang đứng nhếch miệng cười.

Ánh mắt gã đàn ông này dừng lại trên cơ thể của Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chi Tình một lúc, rồi mới quay người sang nói với Dương Thần, ánh mắt như phát sáng:

- Người anh em, nghe Lian nói, ba người gặp sự cố máy bay nên mới phải lưu lạc ở Arhem phải không?

Nhưng Dương Thần lại hỏi một câu ngoài ý muốn của gã:

- Anh là người Hoa Hạ?

Gã đàn ông này hơi sững người, nhìn thấy Dương Thần không hề có chút sợ hãi nào, hơi suy nghĩ, nói:

- Xem bộ dạng của cậu, chắc chắn không phải là người của chính phủ đến do thám, không ngờ lại không biết tôi, tôi là thủ lĩnh của đội lính đánh thuê “Thứ Xà” tên là Kim Trạch, giới giang hồ thường gọi tôi là “Thứ Đầu”, sao, nghe qua rồi chứ?

Lúc hỏi câu này, hai con mắt giống như nọc độc rần rần nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không biến sắc của Dương Thần.

Dương Thần thản nhiên lắc đầu,

- Chưa, chưa nghe thấy bao giờ.

Đây là lời nói thật, có thể là tên thủ lĩnh của đội lính đánh thuê Thứ Xà này quá vô danh, hoặc cũng có thể hắn mới nổi, nên Dương Thần thực sự là chưa từng nghe danh.

- Chưa nghe thì thôi, tôi tin mấy người, chắc chắn mấy người không liên quan gì đến đám quân đang truy đuổi bọn tôi.

Kim Trạch cười híp mắt nói, gã cũng có thể nhìn ra, quả thực là Dương Thần không biết, một khi đã như vậy, gã cũng không cần phải lo lắng về việc đám người mình phái đi đã bị lộ tung tích.

Vừa nghe thấy như vậy, Lưu Minh Ngọc liền hỏi với sự mong chờ:

- Nói như vậy, các ông có thể thả cho chúng tôi đi?

- Đi?

Kim Trạch khoát khoát tay

- Vị tiểu thư xinh đẹp này, cô đúng là đánh giá cao phẩm chất của chúng tôi rồi đấy...

Dương Thần nắm chặt tay, thầm nghĩ quả nhiên là không có gì tốt đẹp cả, còn hai cô gái thì sợ đến tái mặt.

Kim Trạch cười hừ hừ nói:

- Anh em chúng tôi ở cái nơi khỉ ho cò gáy này mấy ngày để đợi giao dịch làm ăn, quả thật là rất vất vả, ngứa ngáy khó chịu lắm rồi.

- Lễ nào có hai vị tiểu thư sinh đẹp như vậy dâng đến tận cửa, người làm thủ lĩnh như tôi lại không cho anh em hưởng chút phúc sao, không cho bọn họ thay phiên nhau làm thịt các cô, thì sao có thể bỏ qua được cơ chứ?

- Đồ... đồ vô liêm sỉ!

Lưu Minh Ngọc không ngờ đối phương lại thốt ra những lời trơ trẽn và thô tục đến thế!

Tiêu Chỉ Tình cũng hốt hoảng đến thất sắc, bất an ôm lấy ngực theo bản năng.

Kim Trạch tiếc rẻ nói:

- Không nhin nổi nữa rồi, mặc dù nói mọi người đều là người Hoa Hạ, nhưng chúng tôi đều là những kẻ cướp của sống qua ngày, nên cũng chẳng quản chuyện con con này làm gì.

- Yên tâm đi, nếu như hai cô hầu hạ anh em chúng tôi tốt, không chừng có người đồng ý giữ hai cô ở bên cạnh, nếu như vậy, thì có lẽ hai cô sẽ không

phải chết sớm đâu...

- Anh không chỉ trộm cắp bảo vật quốc gia, lại còn cưỡng hiếp con gái nhà lành, anh không xấu hổ sao!?

Lưu Minh Ngọc nói đầy phần nộ.

Dương Thần cười khô liếc nhìn cô một cái, Lưu Minh Ngọc đúng là có dũng khí nhưng lại ngốc, nói như vậy chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa sao?

Nhưng cũng phải nói rằng, đến nước này rồi, đổ thêm hay không đổ thêm dầu vào lửa thì cũng chẳng có gì khác nhau cả.

Ánh mắt, đã lặng yên phân tích bốn góc, tìm cơ hội...

Quả nhiên, Kim Trạch nghe xong những lời này, trán liền nổi gân xanh!

- Xấu hổ? Ha ha!! Những kẻ ra vẻ đạo mạo như mấy người, tưởng mình là công tử, tiểu thư của giới thượng lưu như các người thì hiểu cái gì!?

Kim Trạch cười khẩy nói:

- Tôi có cái gì mà phải xấu hổ? Nếu như không phải lớn lên ở cái nước đó, thì người cha làm quan thanh liêm của tôi đã không bị tên tham quan chó đẻ kia hại chết! Em gái tôi cũng sẽ không bị đám súc sinh đó cưỡng hiếp rồi trở nên điên dại! Mẹ của tôi cũng sẽ không phải khóc đến mù mắt rồi uống thuốc ngủ tự sát!

- Ông mày đã nhập ngũ nhiều năm như vậy, ngày nào cũng uống gió tây bắc mà sống, ngày nào đêm nào cũng nhớ về gia đình, nhưng vừa về đến nhà thì đã chết hết mẹ nó rồi! Ông mày nhập ngũ là để bảo vệ đám súc sinh cả ngày chỉ biết ăn chơi nhảy múa đó!

- Mấy thứ cỏ vật chó đẻ này, nếu để trong bảo tàng thì cũng chỉ để cho đám súc sinh kia kiếm tiền bán vé mà thôi, chẳng bằng để ông lấy đi, bán cho bọn nước ngoài, nuôi sống gia đình của những người anh em khốn khổ này còn hơn.

- Lẽ nào nếu không làm người xấu, thì ông mày và những người anh em khốn khổ của ông mày cả đời này phải để cho người ta ức hiếp sao? Chết cha ông mày đi!!

Không chỉ có Lưu Minh Ngọc, Tiêu Chỉ Tình ngây người ra, mà Dương Thần cũng có chút biến sắc, đứng nhìn Kim Trạch đang nổi giận đùng đùng.

Gã đàn ông tóc dài này vẫn còn đang cười man rợn, cùng với khí thế độc ác của một con mãnh thú!

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình đều không nói nên lời, trong lòng biết rõ vạn lần ngàn lần là Kim Trạch không đúng, nhưng cũng cảm thấy đau lòng trước hoàn cảnh đáng buồn của gã.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1071

Thịt Cũng Non

Tục ngữ nói, người đáng hận thì tất có chỗ đáng thương.

Dương Thành thử dài, người như thế này, kỳ thực mình cũng thấy quá nhiều rồi, nếu như có một gia đình ấm áp hạnh phúc, thì ai thêm chạy đến đây dựng trại làm lính đánh thuê làm gì cơ chứ? Nên phản ứng cũng không đến nỗi như hai cô gái kia.

- Anh thấy mình rất oan ức, mà không thấy rằng mình rất ấu trĩ sao?

Dương Thành thử dài nói.

- Người nói cái gì?!

Kim Trạch nổi giận nói:

- Người câm miệng cho ta!

Dương Thành thử bản là không thêm để ý đến, cho dù mình có nói hay không nói thì đối phương cũng không chịu buông tha cho ba người bọn mình mà.

- Anh cảm thấy cả thế giới này đều đang mắc nợ anh, đất nước này, và cả những con người xung quanh anh nữa, thậm chí ngay cả đến ông trời cũng đang ngược đãi anh.

- Nhưng anh đã từng nghĩ, đám người mà anh căm ghét kia, những chuyện mà anh căm ghét kia, so với những chuyện mà anh đang làm bây giờ, căn bản là không đáng chút nào chưa?

- Những kẻ vì lợi ích của mình mà hại anh, quả thực là rất đáng hận, đáng chết, nhưng anh đâu có hướng mũi súng vào bọn chúng đâu, hơn nữa anh còn làm tổn hại đến lợi ích quốc gia, làm hại đến sinh mạng của những người vô tội khác...

Bộ mặt Kim Trạch co giật, đôi mắt như ngọn lửa, giống như đang muốn ăn thịt người vậy.

Dương Thành thử nhiên nói:

- Nếu cha mẹ anh còn sống, nhìn thấy bộ dạng lúc này của anh, chẳng khác gì bộ dạng của những kẻ đã hại họ, hại anh, thì còn đáng giận gấp trăm lần, làm những chuyện ác gấp cả nghìn lần như vậy, anh cảm thấy bọn họ còn muốn nhận một đứa con như anh nữa không. Anh và đám người đã giết cha mẹ anh, đám người mà anh oán hận có khác nhau là mấy đâu.

- Nếu như anh thực sự có bản lĩnh, thì hãy làm cho những kẻ có thù với gia đình anh phải trả giá, còn mình thì phải sống thật tốt, để cho người nhà anh cũng phải được hưởng những ngày tốt đẹp chứ.

- Anh bây giờ người không ra người, quỷ không ra quỷ, tự cho là đang trả

thù đất nước, giết hại người khác, lôi theo một đám ngốc khác chạy đến Quỷ Môn Quan, cái này gọi là đèn ơn báo oán đây sao, vậy thì tôi chỉ có thể nói các người chỉ là một đám nguời không biết kiên nhẫn và đang tự lừa dối bản thân mình mà thôi!

- Kết quả cuối cùng, chỉ là các anh và gia đình các anh sẽ xong đời. Có thể anh sẽ không tin những lời tôi nói, nhưng những gì tôi nói đều là sự thật.

Cuối cùng, Dương Thành trong lòng vẫn còn xúc động, nghĩ về những ngày tháng trước đây của mình, chẳng phải bởi vì hồi nhỏ quá khổ nên cũng đã làm không ít chuyện ngu xuẩn và bạo ngược đấy sao...

Còn Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình đã hiểu được điều gì đó, dương ánh mắt rạng rỡ nhìn dt.

Dường như lúc này, những nguy hiểm xung quanh đã không còn tồn tại nữa rồi, cái cảm giác thông dong không vướng bận gì của Dương Thành giờ cũng đã truyền sang cho các cô.

Kim Trạch đỏ bừng mặt rồi lại tái xanh, ánh mắt chứa nhiều cảm xúc, cuối cùng, cười nhạt một tiếng.

- Cho dù mày có nói như thế nào đi chăng nữa, thì ngày hôm nay ông mày cũng đã bước đến bước này rồi, cũng đã bung bét ra hết cả rồi! Xem ra mày cũng berp mép lắm, nhưng có tác dụng gì chứ? Đàn ông là phải dựa vào nắm đấm!

Lian đứng bên cạnh dường như đã không thể kiềm chế được nữa rồi, cười nhạt nói:

- Đại ca, để em bảo anh em dẫn hai con đàn bà này vào lầu cho anh trước nhá?

Kim Trạch vùng tay lên,

- Không cần, để các anh em đang đi tuần thay ca, nhường các anh em phải chịu vất vả trước!

Lian hăng hái gật đầu, vừa hô vọng ra bên ngoài, hai gã thanh niên trai tráng cầm súng lập tức vọt đến, định mang hai cô ra khỏi lầu.

- Đại ca, gã này thì nên xử trí thế nào đây?

Lian lại hỏi.

Kim Trạch cười gằn nói:

- Đây không phải là loại mà có người anh em thích sao, thằng này xem ra cũng còn trẻ, thịt cũng non, để tặng cho người anh em đó chơi đi!

Lian cất giọng cười đáng khinh, lưng thưng đi về phía dt,

- Một khi đại ca đã nói như vậy rồi, đến lúc đó mày phải hầu hạ hai anh em chúng tao thật tốt đấy... he he, đích thân tao dẫn mày đi!

Nhìn thấy Lian và hai gã có vũ khí tiến tới, hai cô gái bất giác đều trốn sau lưng dt.

Nghe thấy những từ ngữ dơ bẩn đó, khuôn mặt sinh đẹp của hai cô đỏ bừng.

Khoảnh khắc đó dường như kéo dài vô tận, hai cô gái không dám hít thở, Lưu Minh Ngọc sợ đến mức dường như bàn tay cô trắng như phấn, định nếu như đối phương hạ thủ thì sẽ liều mạng xông lên.

Dương Thàn yên lặng không biến sắc, yên lặng chờ Lian đến trước mặt mình... còn chưa đầy nửa mét nữa...

Đột nhiên!!! Dương Thàn động thủ rồi!!!

Tuy rằng đã mất đi võ công, cơ thể cũng giống như người bình thường rồi, nhưng những kỹ xảo đánh nhau và thân thủ thì vẫn giữ lại được!

Nhìn từ đầu đến chân, Dương Thàn thấy Lian không hề phòng bị, nên đã đánh gãy xương Lian luôn!

Á!!!!

Lian hét to một tiếng, lại không tự chủ được, phản xạ cũng không kịp, cánh tay đã trở nên bất lực!

Lúc này, Dương Thàn dùng một tay khác tóm lấy cây súng trường của Lian!

- Pằng pằng pằng pằng!!!

Đạn phi từ họng súng ra như mưa, Dương Thàn giơ súng lên, viên đạn trong gang tấc bay thẳng vào ngực Lian!

Máu tung tóe, Lian không tin được vào chuyện đang xảy ra với gã, hai mắt mở to, rồi ngã nhà xuống đất!

Có lẽ căn bản gã không nghĩ rằng Dương Thàn có sức đề kháng, hơn nữa động tác còn nhanh như vậy, Kim Trạch và hai gã lính gác cửa sợ đến đá cả ra quần!

Dương Thàn không chút do dự tiếp tục giơ súng lên, hướng thẳng vào phía hai tên lính gác cửa, một tràng đạn lại được bắn ra!

Với khoảng cách gần như vậy, lại căn bản là chưa kịp phản ứng, hai gã lính gác cửa đã ngã bổ nhà xuống đất!

Chuyện này cũng đã nằm trong tính toán của dt, đám lính đánh thuê này thực lực cũng không có gì ghê gớm, chỉ là mấy tên bộ đội đã từng được rèn luyện, mặc dù mình đã mất đi võ công, nhưng sức mạnh và tốc độ so với người bình thường, thì cũng có thể được đánh giá vào loại có kỹ thuật tham chiến tốt!

Sau phút náo loạn, Kim Trạch cuối cùng cũng đã tỉnh khỏi cơn mơ, sau khi chạy như bay ra khỏi lều, liền hét toáng lên gọi những tên lính đánh thuê khác đến bao vây căn lều này!

Đầu tiên Dương Thàn ngồi thụp xuống, nhặt hết súng đạn trên mặt đất lên, hôm nay mình chỉ có thể dựa vào súng ông, phải đảm bảo là không thể để súng đạn làm bị thương được!

Lại nói, rất nhiều năm rồi không đụng đến súng ống, cũng may cách dùng những thứ này đã ăn sâu vào trong tận xương tủy của Dương Thàn rồi, nên có thể lập tức ra tay được!

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình đều kinh hồn bạt vía, lo lắng nhìn dt.

- Ông xã, phải làm sao bây giờ?

Lưu Minh Ngọc nghe tiếng bước chân ở bên ngoài chạy đến, lại hoàn toàn không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, lo lắng hỏi.

Dương Thầntrầm giọng nói:

- Bọn họ chắc sẽ không tùy tiện tấn công đâu, bởi trong này đều là cổ vật quý hiếm, nếu như bị lạc đạn, chẳng khác gì tự tay đốt đi cả đồng tiền.

Đây cũng là lý do khiến cho Dương Thầncó chút yên tâm, bằng không quả thật cũng không biết nên làm thế nào, đối phương mà quăng vào một quả mìn, thì ba người mình chết chắc luôn!

Quả nhiên, bên ngoài vọng đến tiếng gào thét điên cuồng đầy phần nộ của Kim Trạch:

- Thằng tiểu tử thôi! Không ngờ mày vẫn còn có hai tay! Nhưng mày tưởng m có thể chạy thoát như vậy được sao!?

- Mày giết ba người anh em của tao, nợ máu phải trả bằng máu! Mày có giỏi thì cứ ở lý trong đó đừng có ra, chỉ cần mày dám lộ ra một đầu ngón tay thôi, ông mày cũng sẽ lột da chúng mà!

Tiêu Chỉ Tình nhỏ giọng hỏi gấp gáp:

- Dt, chi bằng cả ba người chúng ta đều cầm súng, liều chết bắn ra ngoài! Một khi bọn chúng không dám công kích chúng ta, thì chúng ta công kích bọn chúng trước, nếu như tất cả cùng ở ngoài, nếu chúng ta đánh bừa, không chừng có thể đánh chết hết bọn chúng đấy!

- Không được,

Dương Thầnnhíu mày nói:

- Nếu như chúng ta động thủ trước, tương đương với việc chúng ta ép bọn chúng phải ra tay, bọn chúng chắc chắn sẽ dùng những vũ khí hạng nặng như súng máy và lựu đạn, cho dù chúng ta có thể bắn chết được vài tên, nhưng bọn chúng cũng có thể làm chúng ta nổ banh xác.

- Vậy phải làm sao bây giờ?! Chẳng lẽ chúng ta chỉ còn cách chờ chết?!

Dương Thầnnghĩ ngợi, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra được cách gì.

Mất đi võ công, liên cảm thấy đến trí thông minh cũng không còn nữa rồi, Dương Thầnbất đắc dĩ phát hiện, làm một người bình thường không ngờ lại khó chịu như vậy!

Mình thì không nói làm gì rồi, ngay đến cả người phụ nữ của mình cũng không thể bảo vệ được! Cảm giác nhục nhã cứ luẩn quẩn trong đầu, khiến cho Dương Thầnbực bội đến mức không thể thở được!

Nhưng đến lúc này, bên ngoài lại yên tĩnh một cách đáng ngờ!

Dương Thầncó cảm giác, đối phương đang định làm một chuyện gì đó nguy hiểm!

Không đợi hán hiểu ra, bỗng nhiên có vài “trái kim loại” bay từ ngoài vào!

- Xì xì xì!!!

Từng đợt khói vàng trắng tràn ngập trại trong nháy mắt!

- Chúng dùng lựu đạn khói?!!

Dương Thành không tự chủ được hô lên, nhiều năm rồi không chiến đấu, không thể ngờ rằng đối phương vẫn còn chiêu này!

Lựu đạn khói sẽ khiến cho nước mắt chảy không ngừng, rồi giã gạo, cuối cùng sẽ dẫn đến tử vong vì trúng độc!

Vật như thế này, chắc chắn sẽ không làm hỏng các cỗ vật bày ở đây, đồng thời khiến cho ba người không tài nào phản kháng, sẽ dẫy gạo mà chết!

- Hết cách rồi, chúng ta lao ra thôi, hai người đi sau anh, nín thở!

Dương Thành không do dự nữa, liều chết xông ra, cũng chỉ có thể như vậy được thôi! Chỉ có thể hi vọng nội công của Lưu Minh Ngọc có thể phát huy được tác dụng, chỉ cần có thể đánh đỡ mình được khoảng mười tên, còn mình sẽ dùng súng bắn những tên còn lại!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1072

Tình Đẹp Nhưng Sẽ Biến Thành Hồi Ức

Nhưng, Dương Thần cũng hiểu rõ, đối phương một khi đã phải dùng đến lựu đạn hơi cay, thì chắc chắn là đã có chuẩn bị từ trước, có thể vừa bước ra, thì sẽ bị vô số cây súng bắn cho banh xác!

Cho nên, tuyệt đối không thể đi bằng lối cửa chính của lầu được!

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình đã hít phải đám khí độc này, nên khó có thể mở mắt ra được, chỉ đành ra sức gật đầu.

Dương Thần phi vọt đến một chỗ trống ở đằng sau lầu, bên ngoài lầu là những đợt bắn phá điên cuồng!

Đạn nã vào chiếc lầu khiến cho nó bị rách một mảng lớn, hai tên lính đánh thuê đang đứng đằng xa không may lại bị trúng đạn!

- Lao ra mau!!!

Dương Thần lăn mấy vòng, đồng thời lúc chiếc lầu bị bắn, trong quá trình lăn ra ngoài, lập tức có thể nhìn rõ ba tên có vũ khí đứng bên ngoài bao vây!

Đường đi của viên đạn súng trường không thể có bất kỳ đường bay dị thường nào được, lúc ba tên đó vừa mới lên cò súng, thì đã bị Dương Thần bắn trúng đầu!

Những thứ đỏ đỏ trắng trắng của não bắn tung tóe ra ngoài, giống như một đóa hoa nở bung ngay trên đầu người vậy!

Người chết rồi cũng không thể tin được, chỉ trong một khoảnh khắc như vậy mà Dương Thần có thể ngắm và bắn một cách chuẩn xác như vậy!

Chớp mắt đã có thể tiêu diệt được năm tên bám theo, sự tự tin trong lòng Dương Thần cũng tăng lên trông thấy, cuối cùng cũng có hi vọng!

Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tình đều chạy ra, hai cô không nhận được ho lên mấy tiếng, mọi thứ đều rất mù mờ, không rõ ràng!

- Hai người mau chạy về phía bờ biển! Minh Ngọc em dùng nội công dẫn Chỉ Tình chạy cùng, anh sẽ bọc hậu!

Dương Thần hét lớn!

Lưu Minh Ngọc dù sao thì cũng không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu thực tế, lúc này mới phản ứng lại, nắm lấy tay Tiêu Chỉ Tình, lấy hết sức bình sinh chạy thẳng ra phía bờ biển!

- Còn muốn chạy!? Không có cửa đâu!!!

Tiếng rống giận dữ ở hai bên vọng đến càng ngày càng gần, nhìn thấy Kim Trạch dẫn theo hơn hai mươi tên thuộc hạ, cuối cùng cũng không thèm để ý đến tất cả nữa, lấy chiếc xe Jeep, dùng súng máy trên chiếc xe đó, bắn phá đầy giận dữ về phía ba người!

- Nằm sấp xuống!!

Đồng thời Dương Thần cũng ngã lộn người xuống, túm lấy người của Lưu Minh Ngọc và Tiêu Chỉ Tinh! Một làn đạn bay qua đỉnh đầu của ba người!

Vừa ngừng lại được một giây! Lại có một làn đạn nữa bay sượt qua, Dương Thần cầm súng lên, ngắm thẳng vào bình xăng của chiếc xe Jeep gần nhất, hung hăng bắn một phát!

- ầm ầm!!!

Lửa cháy bùng khắp không trung, khói đen bốc lên nghi ngút, bốn tên lính cầm súng trên chiếc xe này giống như những viên đạn thịt, bị văng ra khỏi không trung!

Nghe thấy tiếng hét thảm thiết, Kim Trạch cũng bị dọa cho sợ chết khiếp, không ngờ kỹ thuật bắn súng của Dương Thần lại có thể ngắm trúng được cả một chiếc xe Jeep đang chạy như vậy!

Thế nhưng, gã cũng chẳng có tâm trạng đâu mà nghĩ xem rốt cuộc là thần thánh phương nào, chỉ còn một cách duy nhất đó là giết chết ba người bọn Dương Thần, nếu không thì sẽ phải trả giá!

- anh em xuống xe! Lùi về phía sau!!

Kim Trạch lo lắng về kỹ thuật bắn súng của Dương Thần quá chuẩn, nếu như tất cả các bình xăng của các xe đều cháy hết, như vậy thì quá là oan uổng rồi!

Còn lại mười mấy tên lính đánh thuê đủ mọi màu da, cũng vô cùng khiếp sợ, trong chốc lát mà chết mất bao nhiêu người như vậy, lại còn bị giết bởi một tên thư sinh nhỏ con nữa chứ! Sao mà có thể không sợ được cơ chứ?!

Nhưng, cũng bởi vì như vậy, nên tất cả mọi người sát khí đều nổi đến đỏ cả mắt, quyết tâm giết bằng được ba người bọn Dương Thần, băm ba người ra thành hàng trăm ngàn mảnh!!!

Nhất thời, tất cả mọi người đều phi đến nơi có vật có thể che chắn được, tảng đá, lều bạt, chỉ cần không để lộ thân người ra ngoài thì đều được, chỉ cần một con muỗi xuất hiện, thì lại bắt đầu điên cuồng bắn phá!

Mưa bom bão đạn, đạn vào nhau như giăng thiên la địa võng!

Vốn dĩ đây là một cơ hội tốt, Dương Thần biết bọn chúng chỉ bắn bừa mà thôi, có thể dùng kỹ thuật bắn của mình hạ gục vài tên, nhưng lần này Dương Thần ảo não phát hiện súng đã hết đạn rồi!!!

- mẹ kiếp! Minh Ngọc hai người nấp cho kỹ đừng có chạy lung tung đấy!

Dương Thần hét lên với hai cô gái một câu lúc này đối phương đang nấp, nếu không súng đạn vô tình, lỡ đâu mà bắn trúng các cô ấy thì lấy gì mà đền!

Dương Thần hung hăng vút khẩu súng về phía bọn người Kim Trạch, khom người xuống rồi chạy về phía một thi thể gần nhất, định lấy súng của tên đó tiếp tục chiến đấu!

Lưu Minh Ngọc bò dậy khỏi mặt đất, đang muốn kéo Tiêu Chỉ Tình đến nắp sau một phiến đá, một viên đạn xoẹt qua, khiến cho mặt cô trắng như tờ giấy!

- cẩn thận!!!

Lưu Minh Ngọc hét lên một tiếng, nhưng tất cả đã muộn!

Một tên lính đánh thuê ngã từ chiếc xe Jeep lúc này xuống, không ngờ vẫn chưa chết, lúc này nghiêng răng nghiêng lợi, cầm một quả lựu đạn ném về phía Dương Thần!

Dương Thần mất đi võ công, căn bản là không thể canh chừng được hết các hướng, nên không chú ý tới được, lúc Lưu Minh Ngọc hét lên, chỉ giật mình, rồi nhảy sang một bên theo bản năng mà thôi!

- Đoàn!!!!

Lựu đạn nổ, tạo ra một cơn chấn động lớn, khiến cho Dương Thần bị bắn ra xa, rồi lăn lộn mất mấy vòng!

- Tốt lắm!!!

Kim Trạch vừa kinh ngạc vừa vui mừng hét lên một tiếng,

- Hắn hết đạn rồi! Anh em giết hắn cho ta!!!

Dương Thần lăn lộn mấy vòng, mặt lấm lem đầy đất cát, cái cơ thể này hôm nay không thể chịu được sự đả kích lớn như vậy rồi, lục phủ ngũ tạng lộn tung phèo hết cả lên, đầu óc cũng quay cuồng!

Nhưng Dương Thần biết tuyệt đối không thể nằm lại ở chỗ trống trải bằng phẳng được, nhờ vào đám khói bụi mà quả lựu đạn đó phát ra, Dương Thần vừa bò vừa lăn vào một đồng súng trường gần nhất!

Đám lính đánh thuê điên cuồng bắn theo, những viên đạn cứ thế lướt qua người Dương Thần!

- Thành thịnh thành thịnh!!!

Hơn mười khẩu súng thần cứ điên cuồng nã đạn, mặc dù đa số đều trúng vào mặt đá, nhưng cuối cùng cũng có viên bắn trúng đích!

- Pằng chúu!!

Dương Thần cắn răng thật chặt, phát hiện ra phần bụng và chân của mình đều đã bị trúng đạn!

Tuy rằng cơ thể này vẫn có một độ dẻo dai nhất định, nhưng bây giờ đã mất đi sức mạnh bảo vệ cơ thể của Vãng Niệm Hợp Sinh Kinh, lại còn trúng độc Độc Tử Huyền La, nên khó có thể chống lại được vết thương do đạn bắn!

Dương Thần cảm nhận được máu đang chảy ra từ phần bụng và chân của mình, đặc biệt là viên đạn ở phần bụng, khiến cho cổ họng mình nhất thời thấy ngọt, rồi sau đó phun ra một ngụm máu tươi!

Người cứ lăn lộn như vậy, mặt Dương Thần đầy mồ hôi và bùn đất, lão đảo giảo tốc, rồi ngã xuống!

May mà trước mặt là một tảng đá, miễn cưỡng thì cũng có thể chắn cho

mình được một lúc, đạn của đôi phương nhiều như vậy, cộng thêm cả lựu đạn, chút phòng hộ này quả thật là chỉ như muối bỏ biển!

Nhìn thấy Dương Thần bị trúng đạn, Lưu Minh Ngọc quên cả hít thở, đôi mắt rung rung, không hề do dự lao thẳng đến chỗ Dương Thần!

- Minh Ngọc!!!

Tiêu Chỉ Tình thấy thế, không kịp được hét lên, nhưng Lưu Minh Ngọc cũng không quay đầu lại.

Cẩn rằng, Tiêu Chỉ Tình cũng không để ý đến chuyện gì nữa, cũng chạy thẳng về phía Dương Thần.

Giờ phút này đã không liên quan gì đến sống chết nữa rồi, đối với hai cô gái này mà nói, vốn dĩ đã không thể không chế được bước chân của mình nữa rồi!

Cho dù đây có là chuyện đâm đầu vào chỗ chết đi chăng nữa!

Dương Thần ý thức được việc hai cô gái này đến cứu mình, giật thót mình:

- Chạy về đi mau!!! Nguy hiểm!!!

Nhưng làm sao có chuyện Lưu Minh Ngọc chịu nghe lời hấn, cô biết, nếu là Dương Thần trước đây thì đừng nói là trúng đạn, đến cơ hội để nổ súng đôi phương cũng còn không có ý chứ!

Nhưng bây giờ, không ngờ Dương Thần lại bị cho những viên đạn này khiến cho không thể nhúc nhích được, nếu như mình không đi cứu anh ấy, thì anh ấy chết là cái chắc!

Lưu Minh Ngọc chỉ có thể đánh liều, đánh liều với nội công của mình có thể dẫn Dương Thần chạy được một đoạn, cho dù là phải nhảy xuống biển, thì cơ hội sống vẫn sẽ cao hơn là nằm ở đây nhiều!

Chạy đến trước mặt Dương Thần, Lưu Minh Ngọc vác Dương Thần lên, để Dương Thần ôm lấy cổ mình, mắt đỏ hoe nói:

- Đừng có cậy mạnh nữa! Nếu cứ như này tiếp thì sẽ không còn cơ hội sống đâu! Em sẽ dùng nội công chạy thật nhanh đến bờ biển, đây là hy vọng duy nhất của chúng ta, nếu chết thì tất cả cùng chết!!

Dương Thần giật mình nhìn cô gái đang vô cùng kiên quyết này, trong lòng giống như có lửa đốt, giống như bị axit găm nhăm vậy, nỗi đau xót lên đến tột đỉnh.

Kỳ thực với nội công của Lưu Minh Ngọc bây giờ, nếu như bỏ mình lại, thì cơ hội sống sẽ lớn hơn rất nhiều, nhưng cô lại chọn con đường “ngu ngốc” nhất.

Lại còn cả Tiêu Chỉ Tình không có chút võ công nào nữa, không ngờ cũng chạy đến, dùng sức cổ đỡ mình dậy, thở phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi, vô cùng đau khổ.

Cho dù là có đàn độn đi chăng nữa, thì cũng không thể không hiểu, tâm ý đáng quý không gì sánh được của hai cô gái...

Nhưng, bản thân mình đã bất lực, nhưng chẳng lẽ lại để hai người này chôn thân ở đây cùng với mình hay sao!?

Dương Thần đã không thể nói thêm được điều gì nữa rồi, ngàn cân treo sợi tóc, không thể làm được bất cứ chuyện gì nữa rồi!

Tất cả những chuyện này chỉ diễn ra trong vài giây, Lưu Minh Ngọc đã công Dương Thần tăng tốc chạy đến thẳng bờ biển rồi!

Kim Trạch dẫn theo đám lính đánh thuê cũng vọt theo sau, Dương Thần không còn vũ khí, thì bọn chúng cũng không còn gì phải sợ hãi cả!

Tiêu Chỉ Tình mắt nhìn đám mưa đạn phía sau, rồi lại dùng hết sức để chạy, sau khi quay đầu lại nhìn, ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng quyết tâm. Đột nhiên một bóng người lướt ngang qua, chạy tới phía sau lưng hai người!

Dường như cũng ngay vào lúc đó, một viên đạn cũng bay trúng ngay vào lưng Tiêu Chỉ Tình!

- Pằng!

Chiếc áo của cô dần dần bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, miệng phun ra một đồng máu, những giọt máu lạnh lẽo đó phun đúng vào gáy Dương Thần!

Hai người đều nhận ra Tiêu Chỉ Tình chạy đến đằng sau, rồi lại phát hiện ra mọi chuyện trở nên như thế này!

- Không!!!!

Dương Thần không kịp được mà phần nộ rống lên, Lưu Minh Ngọc cũng ngây người ra!

Nhưng những chuyện tiếp theo, khiến cho hai người cũng không thể tự lo cho mình được!

Kim Trạch đã đuổi đến trước mặt, rồi bỗng nhiên móc ra một quả lựu đạn, nghe răng cười rồi ném thẳng về phía hai người!

- Ông xã chạy mau!!

Lưu Minh Ngọc nghe thấy tiếng cười, nhìn thấy lựu đạn bay tới, dùng hết sức bình sinh, vận chân khí, đẩy Dương Thần ra chỗ khác!

Cô hiểu rất rõ, nếu như chạy cùng nhau, hai người chắc chắn không thể thoát khỏi phạm vi của quả lựu đạn này được!

Dương Thần chỉ cảm thấy cô lấy hết sức bình sinh của mình, đẩy mình bay xa tới mười mét, khiến mình lăn mấy vòng trên đất!

Trong lúc lộn lộn như vậy, màng nhĩ của Dương Thần rung lên một trận mãnh liệt!!!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1073

Lửa.

- Âm âm!!!

Lựu đạn sau khi nổ vang trời, một màn khói bụi mờ mờ mịt bốc lên, bóng dáng hai cô gái mờ mờ ảo ảo không có cách nào có thể nhìn rõ được!

Dương Thần ngơ ngàng đứng dậy, há mồm, mở to mắt, cánh mũi run run, rồi cảm thấy toàn thân run lẩy bẩy!

Bụng và chân đều đã bị thương, nhưng chuyện này hẳn đã sớm quên rồi còn đâu.

Dương Thần thậm chí còn không nghe thấy âm thanh bên ngoài, quỳ rạp xuống mặt đất, trong mắt ngoài khói bụi đang bốc lên, thì chỉ còn lại hai cơ thể mảnh mai trước mặt...

Sóng biển như đang vỗ mãi vào bờ đá ngầm.

Gió biển thổi thuốc súng tản ra cay nồng mũi, dường như mang đến những tiếng gào thét ngâm nga.

Trên mặt có cái gì đó ươn ướt, không biết là máu hay là nước mắt nữa.

Thế giới của Dương Thần, vắng lặng như đã chết...

Vừa hay lúc này, súng đạn cũng đã ngừng bắn phá.

Kim Trạch dẫn theo đám lính đánh thuê, vác súng, bước từ từ đến.

Kết cục đã định rồi, đối mặt với hai cô gái không biết sống chết ra làm sao và một kẻ đã trúng hai phát đạn, bọn chúng không cần phải lãng phí đạn dược nữa.

- Mẹ kiếp, toàn là máu thôi, lên xem hai đứa con gái đấy đã chết chưa, chặt đứt hai chân của thằng chó này luôn đi!

Kim Trạch quát tháo âm ỉ.

- Vâng, đại ca!

- Phải chặt bọn chúng làm tám khúc vứt xuống biển cho cá mập ăn!

- Những kẻ lúc nãy chưa chết lửa giận đang cháy bùng bùng, hận không thể rút gân lột da Dương Thần, đương nhiên là muốn tranh nhau bắn chết Dương Thần rồi!

Dương Thần ngoảnh mặt làm ngơ, cúi đầu thấp xuống, Tiêu Chỉ Tình nằm lạnh lẽo hiu quạnh ở nơi đó, dường như không liên quan gì đến hẳn...

Trong đầu hẳn không ngừng hiện lên khuôn mặt và nụ cười của hai cô...

...

Nhớ đến ngày đầu tiên tình cờ gặp cô ở trong văn phòng làm việc xa lạ, cô là người đầu tiên nắm lấy tay mình, bướng bỉnh gãi gãi vào lòng bàn tay mình, đôi mắt đẹp không ngừng chớp...

Nhớ lúc cô đến cảm ơn mình trong nhà ăn, cô bị khiêu khích thì vừa cảm thấy xấu hổ vừa cảm thấy xót xa.

Nhớ những đêm chạy nhanh dưới ánh sáng của những ngọn đèn...

Đêm hôm đó tại quán bar, nói rõ ràng mọi chuyện, ở quán rượu, giống như lửa đốt...

- Buổi tối hôm nay em thuộc về anh, sáng sớm ngày mai, anh vẫn là anh, em vẫn là em, được không?

Cô ngây thơ đại khờ mặt đỏ ửng lên hỏi mình...

...

Mạch suy nghĩ luân chuyển lung tung, hình như trên đường phố của Los Angeles, lại một lần nữa nhìn thấy, cô lén lén lút lút quan tâm đến mình.

Rồi bị hãm hại bởi quỷ kế của kẻ khác, không cam tâm nhưng tinh thần vẫn hoảng loạn...

Những hận thù khắc cốt ghi tâm, rồi kể ra thân phận thê lương vào đêm hôm đó...

Cô ấy luôn cô độc một mình, nhưng trên miệng lúc nào cũng nở một nụ cười mềm mại quyến rũ...

...

Tất cả những chuyện này, dường như đã mất đi ý nghĩa...

Trước mặt, là hai bóng hình xinh đẹp đang nằm ảm đạm trên vụn đàn sắc lẹm.

Cảm giác áp bức, không cam tâm, phẫn nộ, đau xót, tuyệt vọng và bi thương... từng loại cảm giác cứ đan xen vào nhau, tạo nên một mớ cảm xúc hỗn độn và phức tạp, khiến cho Dương Thần cảm thấy toàn bộ gân cốt trong cơ thể như đang nổ tung ra vậy!

Máu chảy không ngừng với tốc độ ngày càng nhanh, một cảm xúc cuồng bạo, khiến cho nơi sâu nhất tận đáy lòng, nơi sâu nhất của bộ óc, tất cả đều đang bị khống chế bởi cảm giác đau khổ, một lần nữa lại dâng trào mãnh liệt!

Xương cốt toàn thân, đang bị sức nặng của cơ thể đè lên, nên đang kêu “rắc rắc”!

Huyệt đan điền vẫn bị Điện Tử Huyền La khóa từ lúc đấy đến giờ, đang động đậy, dường như đang có dấu hiệu hồi phục lại, cơn tức giận được tích tụ lâu ngày, rốt cuộc giờ phút này đã dâng lên đến cao trào!

Dần dần, Dương Thần đã bắt đầu nhúc nhích, từ từ ngẩng đầu lên...

Đám lính đánh thuê đang muốn bắt lấy Dương Thần, bỗng nhiên cảm thấy một luồng sát khí phát ra từ người đàn ông này!

Đây chắc chắn là một loại nội công bản năng đáng sợ!

Với ý thức bảo vệ bản thân nguyên thủy, khiến cho quân cướp bóc, dừng bước không dám tiến lại gần!

Giống như một tấm màn đen, khuếch tán từ từ từ vết thương của người

đàn ông có khuôn mặt buồn thiu kia!

Cát bay, đá liệng!

Dương Thần trở thành trung tâm, một dòng khí mạnh quay xung quanh Dương Thần, rồi bắt đầu quán vào nhau!

Kim Trạch cũng ý thức được có cái gì đó không hợp lý, bởi vì gã tận mắt nhìn thấy, sau khi Dương Thần quay đầu lại, đôi mắt của hắn... đã biến thành màu đỏ tươi!

Điều khiến cho Kim Trạch và đám lính đánh thuê của gã sợ hãi hơn chính là --- ánh lửa!

Khó có thể tin được, trong hai tròng mắt của Dương Thần, lại là hai ánh lửa vàng rực rỡ đang nhảy múa!!

Bọn chúng không thể tin vào mắt mình, nhưng cho dù có dũng cảm đến đâu, thì bước chân cũng không thể không tự động lùi về phía sau!

Một cảm giác bị áp chế vô cùng lớn mà trước nay chưa từng cảm thấy, khiến cho tất cả không thể thở nổi!

Loại sát khí siêu việt này khiến cho người ta có cảm giác bị chấn áp, giống như một con kiến đang đối mặt với một con người to lớn vậy, lớn đến mức có thể vượt qua được giới hạn của con người!

Dương Thần lúc này đã không còn ý thức nữa rồi!

Căn bệnh này vốn đã được “Vãng Niệm Hợp Sinh Kinh” không chế, sau khi phát ra cơn thịnh nộ dưới mùi máu tanh, bộ não đã rơi vào trạng thái mất kiểm soát!

Mà đã lâu lắm rồi chưa từng giận dữ như vậy, giống như là một ngọn đuốc, khiến cho điệp tử huyễn la và hương niệm hợp chất sinh kinh dành giết nhau ở huyết Đan Điền!

Những kẻ hờ nộ bùng lên trong chốc lát, huyết Đan Điền được giải, giống như con mãnh thú mang sức mạnh của trời đất, giống như lửa cháy ngược ra biển, bùng cháy thành một cơn bão lửa!

Với sức mạnh trước đây chưa từng có của trời đất, chớp mắt là hồi phục được lại toàn bộ kinh mạch, lực đánh còn mạnh hơn nhiều so với trước, khiến cho kinh mạch được thông suốt, sức lực có thừa!

Võ công đã thoát khỏi gông cùm xiềng xích, Dương Thần lúc này đã trở thành một kẻ một thùng nhiên liệu không bao giờ cháy hết.

- Lửa như thế nào?

Mộc sinh hỏa, thạch kích hỏa, lôi nhiên hỏa!

Nhưng tâm con người cũng có thể biến thành hỏa!

Lấy tâm luyện thành hỏa, tâm là hỏa quân, thậm là hỏa thần, khí hải là hỏa dân!

Ba muội này, trở thành chân hỏa!

Dương Thần từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến, tam muội chân hỏa, là mình thiếu, chứ không phải do mình từng vứt bỏ chúng!

Bản thân mình không thể tiến thêm một bước, cũng không phải là không hiểu, không phải không tỉnh ngộ, mà là do bản thân mình không biết là mình không muốn tỉnh ngộ!

Nhưng lúc này, sự phần nộ đã xâm chiếm lấy hần, cũng không phí sức để phá đi sự tồn tại song song của Tử Điện Huyền La, Tam Muội Chân Hỏa thực sự đang dây dưa điên cuồng!

Tam Muội Chân Hỏa vốn là thứ đề dùng rèn mọi vật trong nhân gian, có thể chống lại Điện Tử Huyền La, vừa bốc lên, đã khiến cho cơ thể Dương Thần nóng bừng bừng cảm giác như sắp bốc hơi tới nơi rồi!

Đã không còn cái chất độc cổ quái đầy ở trong người nữa rồi, võ công của Dương Thần đương nhiên được hồi phục lại, hơn nữa, sức mạnh còn tăng lên gấp bội!

Tuy rằng vẫn còn cách tầng thứ hai của Cửu Thiên Thần Lô Kiếp một khoảng cách, nhưng dù gì thì cũng đã tiến được một bước dài rồi!

Nhưng giờ phút này, Dương Thần không hề để ý đến những thứ này...

Đôi mắt đỏ rực của Tam Muội Chân Hỏa nhìn về phía Kim Trạch và mười mấy tên lính đánh thuê, trong đầu Dương Thần chỉ có đúng một chữ:

GIẾT!!!!

Giống như là không muốn nhìn thấy đám người này thêm một giây một phút nào nữa.

Sức mạnh bản năng của Dương Thần, cộng với Tam Muội Chân Hỏa đang lượn lờ trên đầu giống như một con rồng lửa!

Khác với màu đỏ của Nam Minh Li Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa có màu vàng của kim loại, sáng như ánh mặt trời, như sức mạnh thì hơn Ly Hỏa gấp bội!

Đám người này căn bản là không thể lí giải nổi tại sao lại có chuyện khủng bố như vậy, hỏa long gào rít trong không trung, nháy mắt đã xuyên qua cơ thể của mười mấy tên!

Mười mấy tên trong chớp mắt đã hóa thành tro bụi, bay tứ tung trên mặt đất!

Không có bất cứ từ ngữ nào, cũng không hề có tiếng kêu gào thảm thiết nào, sau khi khôi phục lại võ công, việc tiêu diệt đám người này, đương nhiên là chuyện chẳng đáng gì rồi.

Lúc này khoảng không trước mặt đã hoàn toàn trống rỗng, lý trí của Dương Thần mới dần dần ý thức được.

Vãng Niệm Hợp Chất Sinh Kinh rất nhanh có thể khống chế được căn bệnh quái ác.

Đến lúc này, cứ tưởng rằng mình đã chữa được tận gốc căn bệnh quái ác đó, nhưng thực ra mới chỉ là khống chế nó được mà thôi, điều này khiến cho Dương Thần khó có thể dự liệu được, nhưng cũng dần dần hiểu ra, cái cơ thể này e rằng khó có thể thoát khỏi được căn bệnh đáng sợ đó, giống như là một

dấu vết, sau khi bị chiếu bởi thần quang, thì sẽ tồn tại mãi mãi.

Thế nhưng, Dương Thần cũng không muốn tổng khứ nó đi nữa rồi.

Sau khi chữa trị hai vết thương bị đạn bắn bằng tu vi xong, miệng vết thương cũng khép lại, viên đạn trong cơ thể cũng tan ra, tất cả những vết thương trên cơ thể đều đã không còn tồn tại nữa rồi.

Lúc này Dương Thần mới lắc mình, vọt đến bên cạnh Lưu Minh Ngọc, sau khi ôm lấy cô, Dương Thần lập tức kiểm tra khắp nơi trên cơ thể cô.

Điều khiến Dương Thần vui mừng chính là, vì có nội công bảo vệ, mặc dù có bị lựu đạn làm bị thương, nhưng Lưu Minh Ngọc chỉ bị thương phần mềm, và ngất đi mà thôi.

Sau khi truyền nội lực cho cô, vết thương nhanh chóng hồi phục lại như lúc đầu, chân khí trong cơ thể Lưu Minh Ngọc đã dần dần lưu thông trở lại, cô bắt đầu tỉnh rồi.

Hé mắt ra, Lưu Minh Ngọc nhìn thấy vẻ vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt của Dương Thần, giống như là đang nằm mơ vậy.

- Em... thế nào...

- Không cần nói gì vội, nghỉ ngơi đi, anh đi xem Chỉ Tình thế nào rồi!

Dương Thần không dám nán ná, Tiêu Chỉ Tình lúc này vẫn còn chưa biết sống chết ra sao.

Đối mặt với cô gái ngọc ngà đã dùng thân mình để đỡ đạn cho hai người, Dương Thần đã không còn nghĩ ngợi gì đến giữa mình và cô ấy đã xảy ra chuyện gì nữa, chỉ muốn dốc toàn lực để cứu lấy mạng sống của cô mà thôi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1074

Hồi Quang Phản Chiếu.

Sau khi buông Lưu Minh Ngọc ra, Dương Thần chạy đến bên Tiêu Chỉ Tình, cẩn thận ôm lấy cô, sau khi kiểm tra qua một lượt, lông mày nhíu đi nhíu lại mấy lần.

Cô không có chút võ công nào hết, không những bị đạn bắn bị thương nhiều chỗ, hơn nữa lại còn trúng cả lựu đạn nữa, bây giờ đang hấp hối rồi!

Mất đi một lượng máu lớn khiến cho sắc mặt của Tiêu Chỉ Tình vô cùng nhợt nhạt, cơ thể bắt đầu lạnh dần đi.

Nhưng Dương Thần tin rằng, chỉ cần đưa vào người cô đủ chân khí để cơ thể cô có thể hồi phục được, sau khi lấy đạn ra, chắc sẽ bảo vệ được tính mạng.

Không dám do dự nhiều, Dương Thần bắt đầu thi triển Vãng Niệm Hợp Sinh Kinh, để cầm máu và điều trị cho Tiêu Chỉ Tình.

Thế nhưng, chuyện khiến cho Dương Thần phải hoảng hốt đã xảy ra!

Ngoại thương mặc dù có thể nhanh chóng chữa khỏi, nhưng Tiêu Chỉ Tình bị nội thương rất nghiêm trọng, nội tạng cũng đã bị đạn bắn thủng, mặc dù đã được cầm máu, nhưng cũng không thể làm gì được hơn cả!?

Thậm chí, đừng nói là chữa trị, đến kiểm tra sâu hơn một chút cũng không được, tình trạng rất mơ hồ, dường như là do bị mất máu quá nhiều, nên đã cản trở quá trình dùng thần thức để kiểm tra tình hình của Dương Thần.

Dương Thần sững sốt trong chốc lát, lẩm bẩm nói:

- Lẽ nào là... Cữu Âm Huyền Mạch?!

Dương Thần lập tức liên tưởng đến vấn đề then chốt, chính xác thì mình đã dùng nội công để áp chế không cho hàn độc phát tác, bởi chân của cô ấy đã được điều trị, nhưng nói cho cùng, thì cũng không có tác dụng gì với kinh mạch của cô ấy, chỉ là bài trừ ít độc tố, đồng thời không chế huyết đan điền của cô ấy mà thôi.

Tình hình cơ thể là như vậy, các mạch chủ và các cơ quan khác, bởi vì Cữu Âm Huyền Mạch, nên căn bản là không thể dùng sức được!

Đây cũng là những gì mà Dương Thần làm để bảo vệ Tiêu Chỉ Tình, nên lúc đầu đã không loại bỏ hoàn toàn Cữu Âm Huyền Mạch.

- Không... không có tác dụng gì đâu...

Lúc này, Tiêu Chỉ Tình cố hết sức mở mắt ra, đôi mắt rung rung, ánh mắt ảm đạm nhìn Dương Thần.

- Cữu Âm Huyền Mạch, không thể áp chế được độc tố nữa rồi... muốn dùng chân khí để thay đổi... thì đó chẳng phải là Cữu Âm Huyền Mạch nữa

rồi...

Dương Thần lúc này đã ý thức được một cách rõ ràng, đây chính là chút hơi thở cuối cùng của Tiêu Chỉ Tình.

Máu trong cơ thể, đặc biệt là động mạch đã bị tổn thương, khiến cho tính mệnh của cô bây giờ giống như ngàn cân treo sợi tóc vậy!

Lưu Minh Ngọc cũng đã chạy tới, ý thức được Dương Thần đã không còn cách nào để cứu cô, mặc dù có chút không hiểu, nhưng cũng biết tình hình nặng nhẹ ra sao.

Thế nhưng, đôi mắt đỏ hoe của Dương Thần ôm lấy Tiêu Chỉ Tình nằm bất động, Lưu Minh Ngọc vẫn rất lo lắng hét to:

- Anh còn làm gì vậy! Mau cứu Chỉ Tình đi! Cho dù anh không cứu được, thì cũng phải đi tìm người đến cứu chứ!!

Dương Thần bỗng nhiên giật mình tỉnh ngộ!

Đúng vậy! Đi tìm người khác!

Nếu như thông qua điều trị bằng y học tiên tiến, tiến hành phẫu thuật với kinh mạch của Tiêu Chỉ Tình, đồng thời truyền máu, nói không chừng vẫn còn có thể cứu được!

Người đầu tiên mà Dương Thần nghĩ đến là Jane, năm đó vì não mình có vấn đề, nên mới gia nhập ngành y, những người làm trong ngành này hình dung Jane không thích hợp lắm, bởi trí tuệ của cô ấy đã vượt xa rất nhiều bậc thầy trong ngành rồi!

Bình thường mà nói, Jane thường không đích thân ở trong bệnh viện làm phẫu thuật hay khám bệnh, trừ phi là những kỹ thuật giải phẫu mới, những bác sĩ ngoại khoa khác e rằng vẫn chưa làm được, thì lúc này cô mới xuất hiện.

Nếu như Jane tiến hành cấp cứu cho Tiêu Chỉ Tình thì may ra còn kịp!

Dương Thần nghĩ vậy, rồi lập tức ôm lấy cơ thể Tiêu Chỉ Tình, nói với Lưu Minh Ngọc:

- Em ở đây đợi anh, bây giờ anh lập tức đi tìm Jane!

Lưu Minh Ngọc không chút do dự gật đầu, giục Dương Thần đi luôn!

Dương Thần biết cơ thể của Tiêu Chỉ Tình lúc này chắc chắn là không chịu được thời gian di chuyển dài, nên trước khi đi đã dùng nội công để bảo vệ cơ thể cô, như vậy mới có thể giữ cho cơ thể được cân bằng, rồi cấp tốc chạy về phía đông bắc!

Mục tiêu, chính là London Anh!

Từ sau khi tên độc ác nhà Rothschild bị thủ tiêu, Jane cũng đã quay trở lại Anh, dù sao thời gian ở Hoa Hạ cũng là một khoảng thời gian thú vị, lâu rồi không có gì hay ho nên cũng cảm thấy vô vị.

Đại đa số người mà mình biết cùng với những nghiên cứu của mình, đều đang nghiên cứu ở London, Jane vẫn còn cảm thấy rất hứng thú với đủ mọi mặt của khoa học, nên cũng không nghỉ ngơi quá lâu.

Đương nhiên tài liệu hợp tác hạng mục với Ngọc Lôi, Jane đã hoàn thành từ lâu rồi, sau khi giao cho Lâm Nhược Khê, thì cũng không cần phải xử lý thêm gì nữa.

Dương Thần biết chỗ nghiên cứu của Jane, nhưng trong thời gian này, nước Anh đang là sáng sớm, Jane chắc chắn vẫn còn đang ngủ nướng trong căn biệt thự nhỏ của mình, nên đã tốn thêm chút thời gian để liên lạc.

Tình hình vô cùng cấp bách, Dương Thần chỉ tốn năm phút đồng hồ để ôm Tiêu Chỉ Tình đến khoa cấp cứu, bệnh viện thánh Maria London.

Trong trí nhớ của Dương Thần, bệnh viện này cách nhà Jane gần nhất, và cũng là một bệnh viện tương đối nổi tiếng.

Dương Thần chưa bao giờ phải đi khám bệnh, đương nhiên cũng không rõ trình độ của bệnh viện như thế nào, nhưng nói chung có chút danh tiếng là được rồi.

Trước lúc đi gọi Jane đến, Dương Thần còn định để cho bác sĩ tiến hành cấp cứu cho Tiêu Chỉ Tình, tránh để lãng phí thời gian quý báu.

Hùng đông, bệnh viện yên tĩnh đến rợn người, không có người nào để mà chú ý đến một người đàn ông quần áo bụi bặm, lời thôi léch thếch, ôm một cô gái người đầy máu, mềm nhũn bước vào cửa khoa ngoại.

Dương Thần tung một cước đá văng cả cánh cửa, dùng tiếng Anh hét lên, lúc này bác sĩ và hộ lý có trách nhiệm mới kinh hoàng lật đật chạy ra.

Lúc mấy bác sĩ và y tá nhìn thấy một người đàn ông Châu Á, ôm một người phụ nữ Châu Á máu me khắp người, dĩ nhiên là cảm thấy giống như quỷ xuất hiện vậy, vô cùng kinh hãi, rồi sau đó mới ý thức được là cần phải tiến hành cấp cứu trước!

Dù sao cũng là những bác sĩ và y tá có kinh nghiệm làm cấp cứu nhiều năm, phản ứng trong nháy mắt, có người đi lấy xe đẩy, để Dương Thần từ từ đặt Tiêu Chỉ Tình xuống.

- Thưa ngài, vị tiểu thư đây bị sao vậy?

Một cô y tá hỏi với giọng khẩn trương.

Dương Thần lưu loát trả lời:

- Lưng bị trúng đạn ở nhiều chỗ, nội tạng bị thương bởi lựu đạn, mất máu rất nhiều!

Nghe thấy “trúng đạn”, rồi thì “lựu đạn” cô y tá ngây người ra trong chốc lát, ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì đẩy chiếc xe về phòng cấp cứu.

- Con hỏi ngài, hai người là khách du lịch hay là người nước Anh?

Một y tá trung tuổi hỏi.

Dương Thần đang sốt ruột, vừa nghe thấy nhưng câu hỏi mang tính chất hoài nghi như vậy, không kìm được gần giọng nói:

- Người Hoa Hạ! Hỏi nhiều như vậy để làm gì! Mấy người mau đi chuẩn bị tiến hành phẫu thuật đi, gọi bác sĩ đi!!

Bà y tá già nhìn Dương Thần bằng ánh mắt cổ quái, nhưng cũng không dám nhiều lời, dục cô y tá trẻ:

- Grace! Bác sĩ Giggs tới chưa?!

- Đã gọi rồi, đang trên đường tới!

Cô y tá nhỏ nhắn xinh xắn trả lời.

Xe đẩy đẩy tới cửa phòng phẫu thuật, bà y tá già bảo Dương Thần dừng bước, nói:

- Thưa ngài, mời ngài dừng bước, bác sĩ Giggs là một trong những bác sĩ cấp cứu của chúng tôi ở đây, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!

Dương Thần cũng biết không thể tùy tiện xông vào đó được, bản thân mình không giúp được gì, chỉ mang đến thêm phiền phức mà thôi, nên liền gật đầu để bọn họ vào trong đó luôn.

Cô y tá nhỏ nhắn tên Grace trước khi đóng cửa đã nói với Dương Thần:

- Thưa ngài, nếu như ngài thực sự lo lắng, thì hãy đến hành lang phía bên phải phòng phẫu thuật, ở đó có thể nhìn thấy được mọi chuyện diễn ra trong này, mong ngài có chuẩn bị tốt!

Dù sao cũng làm ở đây quanh năm suốt tháng rồi, các y tá đều có thể nhìn ra được tình trạng của Tiêu Chỉ Tình, nên cũng không nhìn được mà nói vài câu.

Dương Thần nào có tâm trạng mà đi xem quá trình phẫu thuật như thế nào, việc đầu tiên là phải chạy ra cửa, rồi đem Jane về đây giúp một tay!

Tuy nói rằng bác sĩ Giggs là một trong những bác sĩ khoa ngoại tốt nhất ở đây, nhưng Dương Thần cũng không thể nào yên tâm được!

Chỉ cần nghĩ đến chuyện Tiêu Chỉ Tình còn chưa biết sống chết ra làm sao, Dương Thần đã cảm thấy không thể chịu được rồi, mắt không ngừng đỏ hoe!

Đúng lúc Dương Thần định chạy đi, một người mặc bộ quần áo của bác sĩ phẫu thuật, đeo khẩu trang bước vào cũng với mấy y tá nữa, bước đi rất nhanh.

Nhìn thấy bộ dạng như có lửa đốt của Dương Thần, đôi mắt màu xanh xám của vị bác sĩ này ánh lên tia nhìn quái dị, nhíu mày, dẫn một đám người tiến về phòng phẫu thuật.

Còn Dương Thần căn bản là không rảnh để lo nghĩ đến vị bác sĩ này, vừa ra khỏi cửa đã phóng vụt về phía tòa nhà nhỏ.

Trong phòng phẫu thuật, các trợ thủ và bác sĩ gây mê đều đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.

Bác sĩ Giggs đã mang găng tay vào, nhìn vào Tiêu Chỉ Tình đã được cố định xong, hỏi:

- Tình hình bệnh nhân như thế nào?

- Lưng bị trúng đạn, bị lựu đạn làm bị thương, nội tạng xuất huyết, nhưng không biết là tại sao lại không kiểm tra được huyết áp!

Bà y tá già nhíu mày nói.

Giggs cất cao giọng nói:

- Cái gì? Không kiểm tra được huyết áp?

- Đúng vậy, bác sĩ Giggs...

Nhưng người đứng bên cạnh cũng đều lộ vẻ khó xử, bọn họ cũng vừa mới phát hiện, cái vấn đề làm vướng chân vướng tay này!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1075

Tận Lực Rồi.

Phía Tây Bắc bệnh viện thánh Maria, một khu biệt thự nhỏ tương đối yên tĩnh của London.

Căn biệt thự của Jane nằm một mình trong đám cây cối tươi tốt rậm rạp, mặc dù là nhân vật thuộc giới quý tộc của nước Anh, nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó, nên cũng không ai dám làm trái yêu cầu của Jane.

Giống như một cô gái trẻ giàu có, ban ngày thì đi đến phòng thí nghiệm nghiên cứu, thỉnh thoảng cũng quay về cung điện ở Wales ở mấy ngày, ban đêm thì ở lại đây hưởng thụ không gian yên tĩnh.

Trên thực tế, cũng không có người nào phải lo lắng đến sự an nguy của Jane, không nói đến việc bản thân Jane đã có những kỹ xảo chiến đấu tuyệt vời, những người mà dám có ý đồ xấu với Jane, hơn nữa sẽ bị chùn bước bởi Dương Thần thôi.

Nhưng đêm nay, giấc ngủ của Jane đương nhiên là không được trọn vẹn rồi.

Sau khi Dương Thần rời khỏi bệnh viện được vài giây, thì đã lập tức có mặt trên sân thượng tầng hai biệt thự nhà Jane rồi.

- Cốc cốc cốc,

Vài tiếng gõ cửa, trong phòng ngủ không hề có chút phản ứng nào.

Dương Thần cũng không dám kéo dài thời gian, dùng sức đẩy cửa vào, cái cửa cũ kỹ kiểu xưa đương nhiên là không thể chịu nổi rồi.

- Ai?!

Phòng ngủ thoáng thoáng mùi hương gì đó nhẹ nhẹ, một chiếc giường lớn mềm mại kê ở giữa phòng, một thân hình quyến rũ chui từ trong chăn ra, với tay bật chiếc đèn để cạnh đầu giường, tay lấy ra một vốc***!

Tuy rằng đang ngủ, nhưng sau khi được học cùng với cao thủ, ý thức tự bảo vệ mình của Jane được nâng cao rõ rệt.

Nhưng khi ngọn đèn sáng lên, Jane mặc một bộ váy ngủ bằng voan màu trắng, khuôn mặt lạnh tanh, bỗng chốc hóa thành ngậy đại.

- Dương Thần? Sao lại là anh?

Jane buông*** xuống, có chút kinh ngạc và vui mừng, nhưng nhìn thấy bộ dạng lờ lờ, nhếch nhếch của Dương Thần, còn có cả máu nữa, nên cũng cảm thấy không hiểu gì cả.

Có thể trong lòng lo lắng quá nhiều, Dương Thần thở phì phò, nuốt nước bọt, mở miệng nói những câu tối nghĩa...

- Jane, mau theo anh đến bệnh viện thánh Maria, ra tay cứu người!

- Cứu người?

Jane có chút mơ hồ, nhưng thấy Dương Thần vô cùng gấp gáp, theo bản năng cũng bật người gật đầu.

Nhảy xuống giường, sau khi xỏ chân vào đôi dép lê đi trong nhà, vội vội vàng vàng khoác chiếc áo gió màu xám lên người, rồi đeo lấy thắt lưng.

Lần thứ hai ngẩng đầu lên, trên mặt Jane đã lấy lại được vẻ nghiêm túc, cô đã có được 100% tinh thần nghề nghiệp.

- Mau đưa em đi đi!

...

Cùng lúc đó, trong phòng phẫu thuật của bệnh viện.

Giggs nhìn chăm chăm vào sắc mặt đã tái nhợt của Tiêu Chỉ Tinh, nghiêng răng nghiêng lợi một hồi lâu.

- Chết tiệt, đây là người nước ngoài mà!?

Giggs nói

Bà y tá gật đầu,

- Đối phương nói là người Hoa Hạ, đột nhiên chạy đến, cũng không có chút tin tức nào khác.

Giggs hừ lạnh,

- Lai lịch không rõ ràng, cả người đều là vết thương của súng đạn với bom mìn, chuyện này chắc chắn không đơn giản.

- Bác sĩ...

Hơi thở của bệnh nhân đã rất yếu...

Y tá Grace nhỏ giọng nhắc nhở.

Ánh mắt của Giggs hiện lên một tia kiên quyết,

- Huyết áp cũng không đo được, chắc chắn là đã mất máu quá nhiều rồi, có tiến hành phẫu thuật cũng không kịp nữa đâu, hơn nữa lại là người nước ngoài, và lại gã đàn ông đó cũng đã bỏ đi rồi, vậy thì chúng ta không nên gánh lấy chuyện nguy hiểm này làm gì, nếu như đụng đến dao kéo, chết rồi lại oán bệnh viện của chúng ta.

Sắc mặt của những người có mặt ở đây nhất thời không giống nhau, bọn họ làm ở phòng cấp cứu này cũng đã lâu, đại khái cũng hiểu được ý của Giggs.

Bệnh viện cũng có kiểm tra đánh giá của bệnh viện, nếu như bệnh nhân cấp cứu chết, thì sẽ bị thụt một bậc, hơn nữa với tình huống như thế này, thân phận và lai lịch của bệnh nhân quá đặc biệt, nếu như tiến hành điều trị, hậu quả có thể khó lòng tưởng tượng được.

- Người Hoa Hạ, đến nước Anh của chúng ta, xem bộ dạng của bọn họ là biết đóng không nổi viện phí rồi, bọn họ chắc chắn đến bảo hiểm y tế của nước chúng ta cũng không có, cứu được mạng còn đỡ, nhưng bây giờ căn bản là không thể cứu được nữa rồi, chết rồi còn để chúng ta phải chi trả tiền thuốc, kinh phí của khoa cấp cứu đã thiếu hụt rồi, để cho hai người Hoa Hạ

này lãng phí tiền, viện trưởng nhất định sẽ không bằng lòng đâu...

Giggs cất lời chửi bới, bắt đầu tháo găng tay ra.

Y tá Grace không chấp nhận được, hét lớn:

- Bác sĩ Giggs! Anh không thể làm như vậy được! Vị tiểu thư này vẫn còn chưa chết, chúng ta nên dốc toàn lực để cứu cô ấy!

- Grace!

Bà y tá già lo lắng sợ cô ấy nói những câu không nên nói.

Giggs tháo khẩu trang bịt mặt xuống, để lộ khuôn mặt tuấn tú nhưng hơi gầy của một người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi, cười quái dị nói:

- Cô là bác sĩ hay tôi mới là bác sĩ?

Bà y tá già vội vàng đỡ lời:

- Bác sĩ Giggs, mong anh đừng giận, Grace vẫn còn nhỏ, cô ấy mới mười tám tuổi, mới đến đây được nửa năm, cô ấy cũng rất xuất sắc, chỉ có điều không hiểu rõ tình hình mà thôi.

- Hừ.

Giggs lạnh lùng nói:

- Một khi tôi đã phán đoán là cô ta đã hết cách cứu, thì đương nhiên là tôi có lí do của tôi, đừng đến dao kéo chỉ tổ lãng phí thời gian, nếu như cô bất mãn, có thể dời đi, có bản lĩnh thì cô tự đi mà cứu cô ta.

- Đừng nên cho rằng mình là người cao thượng, đây là bệnh viện, không phải là viện phúc lợi, bệnh viện không phải là nơi làm phúc! Bệnh viện cũng phải nuôi người, cũng phải kinh doanh! Chỉ có kinh doanh tốt mới có thể cứu được nhiều người hơn! Cô thì hiểu cái gì chứ!?

Y tá Grace nghe xong những lời này, không muốn thừa nhận, nhưng bị ép đến mức không ngóc đầu lên nổi.

Nhìn Tiêu Chỉ Tình nằm ở đó giống như đã tắt thở vậy, nước mắt lưng tròng, nói không nên lời.

Giggs nhìn đám trợ lý, ai cũng tỏ vẻ ủ rũ, nói với khuôn mặt giận dữ căm tức:

- Tôi biết mọi người đều cảm thấy rất không cam tâm, nhưng mọi người dùng lí trí mà xác định lại tình hình đi, người bệnh đã mất nhiều máu như vậy, nếu như còn động dao kéo vào vết thương, rồi khâu lại, thì hoàn toàn không thể kịp được.

- Bệnh nhân này bất luận là tình hình bị thương hay là thân phận của cô ấy, đều không nên lãng phí sức lực làm gì. Đợi đến khi người đàn ông Hoa Hạ kia quay lại, nói với anh ta, chúng ta cũng hết cách rồi, không thể cứu được tính mạng người bệnh.

Vài người trợ lý sau khi đã trao đổi ánh mắt cho nhau, mới đồng ý gật đầu.

Trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ, cho dù có cứu thì tỉ lệ sống sót cũng không được là bao.

Giggs có chút gì đó không cam lòng nhìn y tá Grace đang nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng, khẽ cười một tiếng, rồi đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

Thế nhưng, cửa phòng phẫu thuật vừa mở, Giggs đứng ở đó, vẻ mặt ngơ ngác, vô cùng sửng sốt.

Những trợ lý và y tá chăm sóc bệnh nhân đều nhìn ra ngoài, sau đó ánh mắt cũng vô cùng sửng sốt và ngạc nhiên.

Nhìn thấy một nữ bác sĩ mặc một bộ quần áo phẫu thuật màu xanh lam, đang chạy tới cùng người đàn ông Hoa Hạ kia.

Nữ bác sĩ có khuôn mặt mỹ miều, dung nhan như một bức tranh, đôi mắt màu xanh lam khiến cho người nhìn phải mê đắm.

Khuôn mặt này, khiến cho những người có mặt ở đây đều cảm thấy quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra được là ai, càng không dám tưởng tượng ra là ai.

Nhưng có thể xác nhận là, người này tuyệt đối không phải là bác sĩ bệnh viện thánh Maria.

Người đến đương nhiên là Jane.

Đối với mấy bệnh viện ở London, Jane đương nhiên là rất quen thuộc rồi, nên rất nhanh có thể tìm ra chỗ để quần áo phẫu thuật, sau khi làm một số chuẩn bị khác, liền vội vàng chạy tới đây.

Trên đường tới, Dương Thần đã nói về tình hình vết thương của Tiêu Chỉ Tình cho cô biết, Jane cũng biết tình hình vô cùng cấp bách, nên cũng không hỏi gì nhiều.

Nhìn thấy cửa phòng phẫu thuật đột nhiên bị mở ra, một đám người đứng ở đó bất động, Jane nhíu mày hỏi:

- Giggs, đã làm xong phẫu thuật rồi sao?

Nghe thấy Jane đột nhiên nhắc đến tên mình, Giggs giống như thoát khỏi cơn mơ!

- Là... là... là... cô... Jane?!!

Tiếng “cô” này khiến cho tất cả những người có mặt ở đây như tỉnh cơn mê, cuối cùng cũng nhớ ra được người đứng trước mặt họ là ai!

Dĩ nhiên là nhân vật hàng đầu trong giới y học ở Anh, à không phải là trong giới y học của toàn thế giới mới đúng, công chúa Jane!?

Giggs chỉ là một bác sĩ ngoại khoa bình thường, là một trong những học trò của Jane, theo lí mà nói thì Jane sẽ không nhớ đến một người như anh ta, nhưng hầu như những người mà Jane đã từng gặp thì sẽ không quên, đương nhiên là sẽ vô thức nhớ được tên của từng học sinh.

Mà những y tá, trợ lý có mặt ở đây, ngoài Grace còn quá nhỏ, thì cũng đã từng gặp qua Jane một hai lần khi cô đến bệnh viện rồi.

Trên thực tế, đối với bọn họ mà nói, Jane giống như nữ thần ngự ở ngôi cao, là công chúa dòng dõi vương tộc, lại là một nhà nghiên cứu khoa học hàng đầu của Anh, là nhà nghiên cứu y học hàng đầu của thế giới, thậm chí

còn là cố vấn quân đội...

Danh hiệu của cô dài như hằng hà sa số, phần lớn mọi người đều không đi liệt kê những thành tích mà cô đạt được, bởi sẽ không có đủ thời gian mà đi liệt kê nó.

Hơn nữa, ngày thường Jane cũng rất ít khi xuất hiện, mọi người đều không thể thực sự có thể nhìn thấy cô trong cự li gần như vậy!

Thấy Giggs chờ người ra, Jane không khách sáo mà nói thẳng:

- Trả lời tôi, tình hình bệnh nhân ra sao rồi!

- Ừc... cô...

Giggs cười cứng nhắc nói:

- Chúng tôi đã tận lực rồi, nhưng... bệnh nhân đã ngừng hô hấp, lại mất máu quá nhiều, đựng đến dao kéo cũng đã muộn rồi...

- Cái gì?

Sắc mặt Dương Thần trầm xuống, đứng ngây người ra tại chỗ, cảm giác trong lòng đang bị vỡ vụn ra thành hàng trăm ngàn mảnh!

Jane cũng mở to hai mắt, ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.

Đám trợ lý và y tá cũng không dám lên tiếng, đều im lặng cúi đầu, đối mặt với Jane họ đều cảm thấy đến nói chuyện cũng vô cùng khó khăn, chứ đừng nói đến chuyện giải thích.

Đúng lúc này, cô y tá Grace vẫn nhìn từ lúc nãy đến giờ nói lớn:

- Bác sĩ Jane, bệnh nhân vẫn chưa chết! Còn chưa tiế hành cấp cứu! Là do bác sĩ Giggs lo lắng bệnh nhân là người Hoa Hạ, không có bảo hiểm để chi trả, xác xuất thành công lại không cao, thế nên đã bỏ cuộc!!

Câu này vừa nói ra, giống như sấm động giữa trời xanh, biến cả phòng phẫu thành phế tích!

Giggs hắng giọng, nổi giận nói:

- Cô... cô nói xấu tôi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Grace đỏ lên, kéo lấy cánh tay của Jane, khóc nức nở nói:

- Jane tiểu thư, tôi nghe nói cô rất lợi hại, cô mau đi cứu bệnh nhân đi! Mạch của cô ấy sắp ngừng đập rồi!

Đám trợ lý và y tá nhìn nhau, dĩ nhiên là không thể ngờ tới Grace lại to gan lớn mật đến mức này.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1076

Chính Là Bác Sĩ

Quanh co một hồi, Dương Thần lập tức tinh ý hiểu ra, quả nhiên Tiêu Chi Tình trên giường vẫn chưa tắt thở.

Trong lúc nhất thời, lửa giận bốc lên, Dương Thần mặt đặng đặng sát khí túm lấy cổ áo của Gus, túm hẳn lên cao.

Gus vừa nãy mặt mày còn đầy phần nộ, lúc này bất ngờ bị nhắc khỏi mặt đất, kinh hãi kêu cứu.

- Cầm thú! Mày cũng được gọi là bác sĩ à? Đồ khốn nạn, mẹ kiếp tao bóp chết mày!

Dương Thần gần như dùng một tay bóp nát đầu của Gus, đám y tá xung quanh kinh hãi kêu lên.

Đúng lúc này, Jane đứng bên cạnh nhanh chóng kéo tay Dương Thần.

- Dương Thần, dừng tay lại! Đây là bệnh viện!!

Jane sắc giọng quát lên.

Dương Thần không còn tâm trí nghe những lời này:

- Bệnh viện! Bệnh viện thì làm sao? Loại lang băm chết tiệt thấy chết không cứu này, giết nó mới có thể khiến cho nơi này thành bệnh viện được.

Jane cũng kiên quyết ra sức ngăn cản Dương Thần, mắt đỏ hoe nói:

- Đây là bệnh viện! Em là bác sĩ! Em không thể trơ mắt đứng nhìn bất kì ai trong bệnh viện này bị giết trước mắt em!!

- Jane, tránh ra!

Dương Thần mất kiên nhẫn, lửa giận khiến cho hắn không thể khống chế được mình nữa.

Jane lại cố gắng đấu lí:

- Anh muốn em cứu người phụ nữ của anh, thì không được phép giết người trong bệnh viện.

Câu nói này vừa nói ra mới khiến cho Dương Thần tỉnh táo lại.

Cố gắng nuốt giận, ném tên Gus đang sợ đến sắp tè ra quần ra ngoài hành lang.

Jane thở phào nhẹ nhõm, lập tức nghiêm mặt nói:

- Em biết anh rất tức giận, nếu muốn giết người, thì ra khỏi bệnh viện. Anh muốn giết hắn ta thế nào em cũng không nói nửa lời, nhưng đây là bệnh viện, em không cho phép có người chết trước mắt em.

Dương Thần nhìn thấy trong mắt cô là sự quả quyết không gì có thể lay chuyển được.

Hít thật sâu, Dương Thần vờ khấn cầu, nhẹ giọng nói:

- Cầu xin em...Lần này là anh cứu em...Nhất định phải cứu sống cô ấy... Anh không thể lại một lần nữa đứng nhìn một người con gái phải chết vì anh...

Cả người Jane run lên, dường như đã hiểu ra điều gì đó, khóe miệng nhếch lên cười khô sở:

- Hiểu rồi, em sẽ cố hết sức...

Nói xong, Jane cười với cô y tá Grace bên cạnh:

- Cảm ơn cô, đi vào cùng tôi, chúng ta bắt đầu làm phẫu thuật.

Động tác của Jane rất nhanh, không đợi Grace phục hồi tinh thần, đã bị cô kéo vào trong.

Cánh cửa phòng phẫu thuật lại lần nữa đóng lại, đèn bật sáng.

Dương Thần vô thức đưa tay vò tóc mình, quay đầu nhìn tên Gus đang hoảng hốt chạy trốn, cũng không còn tâm trạng để đuổi theo.

Giờ phút này, Gus sống hay chết, đã không còn là điều quan trọng nữa, điều duy nhất mà Dương Thần lo lắng chính là người phụ nữ đang làm phẫu thuật bên trong kia.

Mặc dù y thuật của Jane quả thực rất cao, mặc dù từ lúc bị thương đến bây giờ chỉ khoảng nửa tiếng đồng hồ, nhưng Tiêu Chỉ Tình lại bị thương nhiều chỗ, hơn nữa đều là vết thương nghiêm trọng, nửa giờ này, cũng đã đủ để lấy mạng cô rồi.

Cho nên, Dương Thần cũng không thể hoàn toàn tin tưởng vào Jane được.

Thậm chí Dương Thần còn nghĩ, cho dù có tàn phế cũng không sao hết, cho dù mãi mãi phải nằm trên giường cũng không sao. Bởi vì hắn sau này có thể chăm sóc cho cô, nhưng nhất định không được chết...

Có những việc đã xảy ra rồi mới khiến cho con người ta tỉnh ngộ, Dương Thần chưa từng nghĩ rằng người phụ nữ đang nằm trên bàn phẫu thuật kia lại có thể khiến cho hắn khôn đốn đến như vậy...

Dường như là tiếng máy móc đang bắt đầu hoạt động sau cánh cửa kia, Dương Thần chậm chậm đi về phía hành lang, cô y tá Grace nói với hắn rằng có thể quan sát tình hình ca phẫu thuật qua màn hình.

Thông thường thì đây là nơi cho những nhân viên không tiện vào trực tiếp quan sát ca phẫu thuật tham quan học hỏi, nhưng giờ nó đã trở thành nơi Dương Thần có thể hy vọng.

Cạnh giường mổ, Jane đang chỉ đạo nhóm mổ chính thức cấp cứu.

Người gây mê, người điều chỉnh máy móc, nhân viên hỗ trợ đều vô cùng khẩn trương, nhưng chỉ khi nhìn thấy ánh mắt chắc chắn của Jane, bản thân vốn nghĩ rằng việc cứu được là điều vô cùng xa vời, giờ lại thêm chút hy vọng mong manh.

Sau khi kiểm tra tình trạng của Tiêu Chỉ Tình, Jane giơ tay nói:

- Dao phẫu thuật...

Bác sĩ gây mê do dự nói:

- Bác sĩ Jane, bệnh nhân đã hoàn toàn mất hết ý thức, huyết áp cũng không cách nào đo được, mổ như vậy có hơi....

- Không cách nào kiểm tra huyết áp, là do động mạch bị vỡ máu chảy nhiều, đây là điều dễ hiểu. Mọi người chỉ cần làm theo chỉ thị của tôi thôi, theo sát các bước của tôi, cả nhóm cùng phối hợp, chỉ một mình tôi thì không thể hoàn thành được.

Giọng điệu của Jane vừa nhanh gọn vừa thành khẩn.

Mọi người không nghĩ Jane có thể phán đoán được nguyên nhân nhanh như vậy, trong lòng thấy yên tâm, nhanh chóng bắt đầu công việc.

- Người bệnh đang chảy máu trong, chúng ta phải tìm được động mạch bị vỡ, cầm máu, chuẩn bị mổ...

Jane ngưng thở, dao phẫu thuật hạ xuống, máy móc cũng như cùng lúc hoạt động, rất nhanh sau đó đã thấy nội tạng của Tiêu Chí Tình, máu chảy nhiều phía trong.

Trợ mổ nhíu mày, nói:

- Bác sĩ, máu chảy quá nhiều, không thể thấy rõ được.

Jane chậm rãi đưa tay:

- Mở máy... rửa dịch quản, tôi sẽ tìm vị trí bị vỡ.

Mọi người lên tiếng trả lời, bắt đầu kết hợp với các động tác của Jane, rửa dịch quản.

Giờ khắc này, trình độ phẫu thuật điều luyện của Jane được thể hiện, tập trung toàn bộ tinh thần, trước ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người, Jane đã tìm ra vị trí bị vỡ trong tình trạng máu không ngừng chảy.

- Gan của bệnh nhân bị tổn hại, ba chỗ, SR1, S4 và S6.

- Ba chỗ?

Mọi người kinh ngạc, một là khâm phục tốc độ và sự chuẩn xác trong các động tác của Jane, nhưng cũng ý thức được tình hình vô cùng nghiêm trọng.

- Nếu vậy, căn bản chưa kịp khâu lại thì máu đã chảy cạn rồi.

Dương Thần trên hành lang nghe thấy tất cả, mắt nhắm chặt, toàn thân run lên.

Trước bàn mổ, mắt Jane sáng lên, lúc này người con gái ấy như trở thành một người khác, hạ quyết tâm nói:

- Tôi sẽ dùng cách chặn động mạch tạm thời, sau đó sẽ khâu lại ba chỗ.

- Cái gì?

- Chặn động mạch tạm thời?

Mọi người lại bị làm cho kinh hãi không kịp được kêu lên, cái gọi là chặn động mạch tạm thời chính là cách tinh chuẩn, lấy động mạch gan và nang mật động thời kẹp lại, chặn máu chảy vào gan, động thời, khâu lại những chỗ bị tổn hại.

Nhưng bây giờ là ba chỗ cần khâu, một chỗ đã rất khó để có thể khâu lại rồi, ba chỗ thì gần như không có cách nào. Hơn nữa cách này không thể kéo

dài, cho nên, tốc độ khâu phải rất nhanh.

- Không còn thời gian đâu, nhanh!

Jane rất chắc chắn, sau khi nhanh chóng bắt tay vào chặn động mạch tạm thời, đưa tay nói:

- Kim khâu, số bốn mươi...

- Vâng! Một người lập tức lấy kim đưa lại.

Mọi người chỉ nhìn thấy Jane bắt đầu khâu các vết thương, động tác linh hoạt, nhanh đến mức khiến họ không dám chớp mắt.

Jane dường như đã khâu vô số mũi, cuối cùng cũng có thể nối liền gan lại thành một khối.

- Bốn...bốn phút? Chỉ dùng có bốn phút để khâu vết thương ở trung tâm?

Một trợ mổ nhìn đồng hồ kinh hãi kêu lên.

Jane ngoảnh mặt không để ý, hoàn toàn ở trong thế giới của mình, tiếp đó, vết thương thứ hai cũng chỉ mất ba phút là hoàn thành...

Đây ít nhiều cũng nhờ Dương Thần đã lấy viên đạn ra, nếu không cũng không thể tiến hành thuận lợi như vậy.

- Tình trạng huyết áp...

- Xuất hiện rồi, 80, 60!

Bác sĩ gây mê nói.

- Giúp tôi lấy gan ra, khâu nơi thứ ba..

Jane chỉ đạo.

Trợ mổ thứ hai cẩn thận lấy gan ra, tim của mọi người như run lên.

Máu chảy không ngừng.

- Sao vậy...sao lại ra nhiều máu như vậy?

Jane nhíu mày.

Đúng lúc này bác sĩ gây mê hô lớn:

- Không hay rồi, huyết áp đang hạ xuống, 40!

Dương Thần trên hành lang vừa dấy lên chút hy vọng, nhìn thấy tình cảnh này, hai chân như nhũn ra.

Jane chỉ đạo:

- Tăng lượng máu truyền, nếu đã cầm máu khó như vậy, thì hẳn còn vết thương khác.

- Vậy...vậy phải làm sao bây giờ?

Y tá Grace sốt ruột hỏi.

Jane chỉ đạo:

- Đặt máy hút dịch ổ bụng, hút máu ra, tôi sẽ tiến hành tuần hoàn tái tạo lại.

- Hả! Tuần hoàn tái tạo lại!

Mọi người lại một lần nữa nghẹn họng nhìn trân trối, bởi vì phương pháp phẫu thuật của Jane vô cùng liều mạng.

Cái gọi là tuần hoàn tái tạo lại cũng chính là để tranh thủ thời gian, tìm ra nơi chảy máu, nối các tĩnh mạch bên phải tim lại với nhau, kỹ thuật tự tạo ra

một vòng tuần hoàn máu khác, kĩ thuật này nhằm tìm ra bộ phận tĩnh mạch chảy máu, cho dù là bác sĩ nước ngoài có mấy chục năm kinh nghiệm cũng không dám mạo hiểm thử.

Jane cũng có chút do dự, với tốc độ mọi người không thể tưởng tượng được, đã bắt đầu dùng máy móc, tiến hành phương pháp tuần hoàn tái tạo lại...

- Tiêm vào khur giáp a-đrê-na-lin, 10cc...Cho tôi kéo...

- Vâng!

Cả nhóm mồ như bị lây nhiễm, ánh mắt tràn đầy quyết tâm, theo sát từng động tác của Jane, bắt đầu dốc toàn lực phối hợp...

Cuối cùng, với sự bình tĩnh, động tác hoàn hảo không một động tác thừa nào của Jane, đã nhanh chóng tìm ra hai nơi chảy máu khác, và tiến hành khâu lại...

Thời gian cứ thế trôi đi, bàn tay của Jane như vừa hoàn thành xong một tác phẩm nghệ thuật tuyệt hảo, những vết khâu không chút tì vết....

Trải qua thời khắc sinh tử, đến lúc ca phẫu thuật kết thúc, mọi người đều sững sờ.

- Bác sĩ, huyết áp của bệnh nhân, mạch đập đều tốt...

Không biết là ai đã báo cáo tình hình này, lúc ấy mọi người mới như bừng tỉnh.

Mọi người ngẩng đầu, trong mắt lấp lánh ánh cười nhìn Jane nhẹ nhõm bỏ khẩu trang xuống, không chút giấu diếm bày tỏ sự sùng bái và kính phục...

Mọi người đều học ngành y, ai cũng nhìn ra đây là một ca phẫu thuật tuyệt vời giành lấy sự sống từ hố tử thần.

Chí ít, Jane so với tên Gus đã bỏ ca phẫu thuật này thì không phải là một điểm hay nửa điểm, mà là trên trời và dưới đất.

- Mọi người vất vả rồi.

Jane nhẹ nhàng liếc mắt nhìn mọi người cười, cuối cùng mới ngẩng đầu, nhìn Dương Thần đứng ở hành lang cười ngốc nghếch, giơ ngón tay cái.

Dương Thần nhìn Jane từng chút từng chút kéo Tiêu Chỉ Tình từ Quỷ môn quan trở về, trong mắt cũng thấy hơi ươn ướt nhưng rất nhanh đã chớp chớp mắt mấy cái, nhìn về phía Jane gật gật đầu.

Người phụ nữ này, chưa từng làm hấn thất vọng...

Hắn, lại nợ cô một món nợ ân tình nữa rồi.

Y tá và các nhân viên đều xúc động rơi nước mắt, cảm giác tự hào dâng lên, vui cho bệnh nhân, cũng vui cho bản thân mình, càng vì phẩm chất cao quý của Jane mà cảm thấy kính phục.

Jane khẽ thở dài, nghiêm mặt nói:

- Có thể là do tôi thất trách, truyền thụ y thuật, nhưng lại không dạy học sinh lòng tin y học.

Nhưng tôi hy vọng...kinh nghiệm lần này, có thể khiến mọi người hiểu

được rằng, là người làm trong ngành y, không có bất kì bệnh nhân nào có thể nói là lựa chọn từ bỏ.

Nếu mọi người luôn có suy nghĩ như vậy khi làm trong ngành y, vậy thì, cũng bằng với việc đã giết chết bệnh nhân.

Chỉ cần bệnh nhân ở trước mặt mọi người, thì cho dù với bất kì lí do nào cũng phải dốc sức giúp đỡ, như vậy mới là y sĩ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1077

Làm Trâu Làm Ngựa

Trong phòng giải phẫu, trong mắt mọi người đều tràn đầy sự kích động, trong đêm muộn, đối với bọn họ mà nói, việc này đã khó có thể quên trong đời.

Nói xong những lời kia, Giản đi đến cạnh Grace đã khóc rồi tỉnh rồi mù lên, dặt bàn tay nhỏ của cô hỏi:

- Có thể cho tôi biết tên cô không?

- Tôi... tôi tên là Grace.

Cô y tá đỏ mặt, cặp mắt như sao nhìn Giản.

- Tên rất hay, tôi phải thay bệnh nhân cảm ơn sự dũng cảm của cô.

Giản cười nói.

Grace lắc đầu:

- Bệnh nhân là do bác sỹ Giản cứu, tôi... tôi chỉ là một y tá.

- Grace, nếu cô đồng ý, cô có muốn làm đệ tử của tôi không?

Giản thành khẩn, chờ mong hỏi.

Lời nói đột ngột giống như một quả bom lớn làm người khác vui mừng, khiến tất cả mọi người trong phòng đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô y tá!

Giản lại thu nhận cô ta làm đệ tử?!

Tuy rằng về tuổi tác Giản cũng chỉ ngang tầm với cô y tá kia, nhưng Giản làm thầy của Grace, cho dù làm thầy của bất cứ người nào trong giới y học đều không thành vấn đề!

Dù sao đây cũng là nói về thực lực thật!

Càng làm cho mọi người ở đây ao ước chính là việc Giản nói làm “học trò” của cô, không phải chỉ là thỉnh thoảng đi nghe mấy bài giảng, mà là đi theo Giản thật sự, làm đệ tử chân truyền của cô!

Không cần biết sau đó học được cái gì, chỉ cần có thân phận này, có thể khiến người trong giới y học phải xem trọng vài phần!

Grace cũng có chút mơ hồ, lau lau nước mắt, suy nghĩ một hồi, trong ánh mắt sốt ruột của mọi người, lại nhỏ giọng hỏi:

- Vậy... vậy nếu tôi trở thành học trò của bác sỹ Giản, còn có thể đi làm ở bệnh viện không?

Vấn đề này làm Giản ngây ra, không khỏi cười hỏi:

- Vì sao nhất định phải đi làm ở bệnh viện?

- Bởi vì... tôi không nỡ rời mọi người ở đây, tôi cũng thích đi làm ở bệnh viện.

Grace xấu hổ cúi đầu.

Mọi người cảm động nhìn Grace, mấy người y tá già lại càng rơi lệ.

Giản hài lòng gật đầu:

- Đương nhiên là được, vậy là quyết rồi, sau này tôi, cũng là sư phụ của cô, lát nữa tôi sẽ đưa cô những tài liệu cần thiết, sau này cô cứ đi làm ở viện như bình thường, nhưng thời gian rảnh tôi sẽ hướng dẫn cô học tập, cô cũng có thể đến viện nghiên cứu hay nhà tôi để tìm tôi...

- Thật ư?

Grace vui mừng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

- Đương nhiên rồi.

Giản lại cười nói:

- Nhưng học sinh tự tay tôi chỉ dẫn, cũng không được làm tôi mất mặt, nếu sau này cô không chịu khó học tập, làm tôi được nở mày nở mặt, tôi sẽ giận đó.

Grace có chút khiếp đảm:

- Tôi... nhưng tôi cũng không thông minh, tôi chỉ là một y tá nhỏ...

- Nếu cô là đại thiên tài, còn cần tôi dạy sao? Tôi coi trọng cô là vì cái tâm coi trọng người bệnh rất quý giá, hơn nữa cô còn rất trẻ, cô phải tin tưởng tôi, cũng cần phải tin tưởng bản thân, chỉ cần cô nỗ lực, tôi không ngại dạy cô không thành tài.

Giản nghiêm mặt nói.

Grace gật mạnh đầu:

- Vâng! Bác sĩ Giản, tôi nhất định sẽ cố gắng!

- Hả? Gọi tôi là gì?

-Ồ...

Grace ngơ ngác, sững sốt một lát mới cười ngọt:

- Sư phụ!

Sóng gió một hồi trong phòng phẫu thuật, cuối cùng cũng kết thúc trong bầu không khí vui vẻ.

Khiến mọi người có chút cảm thấy như mơ không chỉ có sự xuất hiện của Giản, mà còn có chuyện Giản thu nhận học sinh.

Mọi người ngoài việc ao ước, cũng chỉ bội phục và chúc phúc từ đáy lòng, ai bảo chỉ có mình Grace mới dám liều nói thật?

Đương nhiên rồi, tất cả mọi người không cần suy đoán nhiều, sự nghiệp của bác sĩ Giggs, chắc chắn đã đi tong.

Không cần Giản phải tự đi nói, bất kể ai báo chuyện hôm nay lên cấp trên, người trong viện cũng sẽ xử lý Giggs, giới y học sẽ cho đây là sự sỉ nhục, đều tranh thủ việc này làm Giản vui.

Trước mặt mọi người, cẳng cừu thương được đẩy ra, Tiêu Chỉ Tinh đã hô hấp ổn định, sắc mặt cũng hồng hơn.

Dương Thần đứng ngoài phòng phẫu thuật, cảm kích nhìn Giản:

- Anh không nói cảm ơn nữa, dù sao anh cũng không thể đền đáp ơn này.

Giản giả vờ ai oán, dùng tiếng Hán than:

- Ai bảo em mệnh khổ chứ, lúc bé được anh cứu một lần, cả đời này đành làm trâu làm ngựa, không ngừng trả ơn anh.

- Em... em nói vậy không phải làm anh càng khó xử sao.

Dương Thần cười khổ.

- Hừ.

Giản liếc nhìn Tiêu Chỉ Tình nói chua xốt:

- Em chỉ cần nghĩ đến người em phải cứu, lại là một người phụ nữ khác của anh mà em không biết, em đều giận mình không phải bác sĩ ngoại khoa giải phẫu...

- Hì hì.

Dương Thần cười nói:

- Sao lại thế, em là một bác sĩ chuyên nghiệp nhất, không thì sao anh lại cho em khám chứ.

Giản lườm hắn một cái:

- Thật là mặt dày, biết rõ người ta muốn cái gì, lại toàn đánh trống lảng.

Dương Thần khoan thai sờ sờ đầu:

- Tóm lại là cảm ơn em, còn muốn chúc mừng em, thu nhận được một tiểu đồ đệ, tuy rằng thoát nhìn hơi ngốc nghếch.

- Anh mới ngốc ấy, người như cô bé Grace, tâm địa lương thiện, đơn thuần, mới có thể đào tạo thành một thầy thuốc tốt nhất, cô ấy giờ chỉ là trong trạng thái chưa biết chuyên ngành, chỉ cần theo em học, không đến vài năm có thể tự mình trở thành một bác sĩ thiên tài ngoại khoa!

Giản đắc ý nói.

- Lại còn “cô bé”, em cũng không lớn hơn cô ấy mấy.

Dương Thần tám tắc nói.

Giản nhe răng:

- Em về ngủ đây! Mặc kệ anh, người bệnh này còn phải khôi phục nguyên khí, để cô ấy ở lại viện hai ngày. Nhân tiện bảo cô ấy không cần lo vết thương, kỹ thuật khâu của em đệ nhất thiên hạ, chắc chắn không để lại vết sẹo nào!

Nói xong, Giản phát phát tay, rời đi trước bao người đang cúi chào.

Dương Thần cảm động đứng một lát, thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nhớ đến Lưu Minh Ngọc còn đang chờ ở Úc, nhất định sẽ lo lắng!

- Cầu xin mọi người chiếu cố người phụ nữ của tôi, yên tâm, tôi không có gì nhiều, chỉ có tiền nhiều, dù là chăm sóc đặc biệt cũng không sao, tôi phải đi trước.

Dương Thần nói với đám bác sĩ, y tá ở đó.

Sau chuyện lần này, Dương Thần cũng suy nghĩ cẩn thận, nhìn rõ ràng, Tiêu Chỉ Tình là cô gái chẳng có công lực gì, lại có thể nỗ lực vì mình đến

thế, cùng chung hoạn nạn, không nỡ câu oán hận, nếu bản thân vẫn sợ này nọ, làm ra vẻ không hiểu cô thì thật đáng khinh.

Xin lỗi Lâm Nhược Khê là một chuyện, nhưng có một số việc vốn không thể lưỡng toàn, chỉ có thể lựa chọn theo trái tim.

Vì thế, tự mình nói ra cô ấy là người phụ nữ của mình.

Mà mọi người lúc này đâu dám tính tiền khám bệnh, đều là tùy tiện rạng sáng đã mời Giản, một người bác sĩ xuất sắc đến, nình bọ còn không kịp, tất cả đều không ngừng gật đầu đáp ứng.

Dương Thần chạy ra khỏi bệnh viện, nhanh như gió, trong ba phút đã về đến bờ biển bắc bộ châu Úc.

Mới qua ba tiếng đồng hồ, sắc trời đã tối.

Dương Thần rất nhanh đã thấy Lưu Minh Ngọc vẻ mặt lo lắng đang ngồi ở một khối đá ngầm, hai tay đặt trước ngực, nhưng là cầu xin cái gì.

Dương Thần hạ xuống phía sau cô, không khỏi cười nói:

- Bảo bối Minh Ngọc, lúc nào em lại theo đạo rồi?

Lưu Minh Ngọc vừa nghe, lập tức đứng dậy, sốt ruột chạy đến trước mặt Dương Thần, nắm tay hấn hỏi:

- Chỉ Tình sao rồi? Cô ấy không có việc gì chứ?

Dương Thần nhìn sự chân thành tha thiết trong mắt cô gái, gật đầu nói:

- Không có việc gì, anh nhờ Giản phẫu thuật cho cô ấy, đã qua cơn nguy hiểm, hiện giờ nghỉ ở London vài ngày, mới có thể khôi phục lại.

Lưu Minh Ngọc vui mừng khóc.

- Thật tốt quá... tốt quá... nếu cô ấy có chuyện gì thì cả đời em không thể tha thứ cho chính mình.

Dương Thần cố sức ôm sát cô gái trong lòng, dựa theo tiếng sóng biển rì rào, nhỏ nhẹ nói:

- Em cũng khổ cực rồi, đều là tại anh, hại hai em theo anh mấy ngày nay chịu nhiều khổ cực, nhưng sau này sẽ không như vậy nữa, anh thề, đây là lần cuối...

- Vâng!

Lưu Minh Ngọc lên tiếng, khuôn mặt đỏ hồng, ngẩng đầu lên nói:

- Chúng ta bây giờ làm gì? Mang được liệu về à?

Dương Thần mắt nhìn vãi bọt trên bãi đất, đang định nói gì, lại chợt cảm thấy có vật gì đó cổ quái...

- Đây là...

Lông mày Dương Thần nhướn lên, dần dần, trong mắt hiện ra sự hưng phấn vô cùng!

- Minh Ngọc, đi theo anh!

Nói xong, Dương Thần ôm Lưu Minh Ngọc bay vọt lên, đáp xuống một tấm lều bạt giữa bãi đất.

Mở tấm lều bạt, hai người bước vào.

Lưu Minh Ngọc đang buồn bực, không biết đây là sao, chỉ thấy Dương Thần chạy đến giữa lều.

Mà ở đó, chỉ để một cái rương gỗ lớn, cao một thước, rộng cũng gần một thước, là vật lớn nhất trong lều bạt.

- Ông xã, anh muốn xem vật bên trong à?

Lưu Minh Ngọc hiểu kỳ hỏi.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Anh cần gì xem... Nếu không nhầm thì đây chính là vật mà chúng ta tìm suốt bao lâu mà không thấy.

- A?

Lưu Minh Ngọc như bị mê hoặc.

Lúc này, Dương Thần đã động thủ, nạy miếng gỗ ở nắp rương ra, chiếc rương lập tức bật mở.

Trong tấm vải mềm mại đang bao bọc là một món đồ cổ buồn lậu, cũng loojhinhf đáng kỳ lạ!

Trước mắt, rõ ràng là một chiếc đỉnh đồng!

Chiếc đỉnh đồng này chạm khắc trên mặt những hoa văn tinh xảo, nhìn qua là thấy giống như mấy con rồng mây đang trở mình, nhưng nhìn kỹ, lại giống như vết cắn của đàn kỳ thú trong kinh Sơn Hải.

Mặt trên đỉnh đồng đều là màu xanh của đồng, nhưng có chút tổn hại, toàn bộ cái đỉnh đồng có một khí thế uy nghiêm.

- Vì lúc trước anh mất đi công lực, sau lại lo an nguy của Chỉ Tình, không để ý đến vật này... Linh khí tràn đầy, tuyệt đối không phải là một vật tầm thường!

Dương Thần giải thích:

- Nếu như anh không đoán sai, đây là vật theo như lời Chỉ Tình, là chiếc lò luyện bằng sắt đặc biệt tinh luyện, có thể chịu lửa Tam Muội Chân Hỏa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1078

Nhà Tôi Có Con Gái Mới Lớn.

Nghe nói thế, Lưu Minh Ngọc dẫu cái miệng nhỏ nhắn, có chút khó tin nói:

- Thế này chẳng phải là đi khắp nơi thì ko tìm được, chẳng tốn công gì lại tìm ra ư?

Dương Thần dờ khóc dờ cười:

- Đây là là không tốn công ư? Suýt nữa thì chúng ta đã xong đời rồi.

Lưu Minh Ngọc gật đầu, đây chỉ có thể coi là gặp may sau một chuỗi đen đui thôi.

- Vậy thì cuối cùng lần này hoàn thành nhiệm vụ vượt mức!

Cô hài lòng nói.

- Nhưng anh vẫn chưa xác định được, đợi Chỉ Tình bình phục, bảo cô ấy đến giám định một chút là được. Thứ này tạm thời anh sẽ cho người chuyển về đại bản doanh của anh, bố trí người canh gác.

- Đại bản doanh của anh?

Lưu Minh Ngọc có chút buồn bực.

Dương Thần nói chuyện ở Địa Trung Hải ra, Lưu Minh Ngọc mới biết, thì ra lúc đầu hôn lễ được làm ở đó, sắc mặt có chút không vui.

Dương Thần cũng nhìn ra được, lập tức nói:

- Đừng có như vậy, đó không phải là các em tự mình chọn sẽ không tham gia sao, hơn nữa, nếu như muốn, lúc nào cũng có thể đến đó nghỉ ngơi.

Lưu Minh Ngọc tất nhiên cũng sẽ không quá quan tâm việc này, nhưng lại nghi hoặc hỏi:

- Nhưng sao lại không chuyển về Trung Hải vậy?

Dương Thần nghiêm túc nói:

- Lần này người đeo mặt nạ tấn công anh, và cả người thần bí đã cứu anh, anh đều không biết họ là ai, nếu bọn họ có gan đến châu Úc, vậy thì trong nước chắc chắn rất nguy hiểm. Giữ lại bảo bối nhờ bị người khác đoạt mất, mất nhiều hơn được, vì thế anh nghĩ để ở nước ngoài an toàn hơn.

Mọi chuyện cứ như vậy được quyết định.

Dương Thần rất nhanh chóng lệnh cho Macedonia phái một đội Mossad đã xuất ngũ đến đây đem tất cả vật quý vận chuyển đi, vật nào nên trả lại Hoa Hạ thì đem trả, vật nào nên giữ lại, Dương Thần cũng sẽ không vô tư đem dâng nộp như vậy.

Sở dĩ không lệnh cho Solon gọi nhiều lính đánh thuê là vì hấn lo lắng cho những món bảo bối vô giá này, nên để cho đội đặc công Mossad lớn gan, cần

thận vận chuyển sẽ an toàn hơn, không có tổn thất gì.

Chiếc đỉnh đồng không biết tên gọi sẽ đưa về đất nước bị lãng quên. Trong tòa nhà lớn sang trọng của mình, dù sao cũng còn nhiều không gian rộng rãi, nếu muốn luyện đan, luyện ở đây sẽ tiện hơn.

Xử lý xong mọi việc, Dương Thần đưa Lưu Minh Ngọc ra chuyên cơ bay về Hoa Hạ, bảo cô không nên lo lắng về Tiêu Chỉ Tình, còn hẳn thì chạy đến bệnh viện thánh Maria, London.

Tiêu Chỉ Tình ở phòng bệnh đặc biệt đã được các bác sĩ chuyên môn chăm sóc, cô đã tỉnh lại, sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Dương Thần vào phòng, Tiêu Chỉ Tình muốn ngồi dậy, nhưng mới khê động dậy, vết thương ở bụng lại đau, cô không khỏi nhăn mặt.

- Nằm, nằm đi.

Dương Thần thương xót bắt cô lại nằm xuống.

- Đầu phải gặp lạnh đạo, sao em lại định đứng dậy đón tiếp hả?

Tiêu Chỉ Tình hé miệng cười cười:

- Em nghe nói, rạng sáng anh đã ôm em đến đây, lại bắt các bác sỹ tốt nhất thế giới đến đây, em phải cảm ơn anh...

- Cảm ơn cái gì, anh cũng chỉ có thể làm vậy cho em.

Dương Thần toát mồ hôi nói.

Tiêu Chỉ Tình cảm giác cách ăn nói của Dương Thần có gì đó khang khác, nhưng cũng không nói được ra là khác cái gì.

- Anh... anh không có chuyện gì chứ?

Tiêu Chỉ Tình chớp mắt hỏi.

Dương Thần sắc mặt hơi mất tự nhiên, nhìn ánh mắt thân thiết của cô gái, trong lòng vừa chua xót vừa ấm áp đan xen lẫn lộn.

Đã suýt thì mất mạng rồi, lại còn hỏi người khác có sao không trước...

Hơn nữa, cho dù nói là bản thân cho cô ấy cuộc sống thứ hai, cho cô ấy cảm nhận được sự ấm áp của nhân gian.

Thế nhưng tất cả những gì chính mình làm cho cô ấy, kỳ thực cũng chỉ là tiện tay mà thôi, không thực sự nghĩ tới việc hy sinh gì cho cô ấy.

Nhưng vì mấy việc tùy tiện đó, lại khiến cô gái này nỗ lực báo đáp hết khả năng.

Dương Thần lại càng hổ thẹn, bản thân đúng là đối với ai cũng hổ thẹn, chẳng trách trước mặt những người phụ nữ, chính mình không ngẩng đầu lên được.

Không tự chủ được, Dương Thần khom lưng, nhào người lên, tay vén nhẹ tóc mái của Tiêu Chỉ Tình, cúi đầu, hôn nhẹ lên trán cô.

Tiêu Chỉ Tình ngơ ngác nhìn Dương Thần, sau đó dần dần cảm nhận được một tia tình ý.

Có thể là quá đột ngột, hoặc có thể là do quá mức không thể tin được, dường như hô hấp ngưng lại một lát, viền mắt Tiêu Chỉ Tình hơi đỏ lên.

Lúc này tuy im lặng nhưng còn hơn nhiều lời nói, Tiêu Chỉ Tình không ngu ngốc, sao có thể không hiểu hàm ý của Dương Thần.

Trong phòng bệnh chỉ nghe tiếng thở của hai người.

Một lúc lâu, Tiêu Chỉ Tình dường như xấu hổ, đỏ mặt, ngại ngừng nói:

- Sau đó có chuyện gì rồi, anh kể cho em nghe đi...

Dương Thần mỉm cười, nhớ tới lúc đầu ở Los Angeles, Tiêu Chỉ Tình giả vờ quyến rũ hắn, so với sau này, vẫn là vẻ bất lực của cô gái nhỏ, xem ra cô cũng không thay đổi nhiều, dù sao thì cô cũng chưa đầy hai mươi tuổi.

Dương Thần kể lại chuyện mình phát hiện chiếc đỉnh đồng có linh khí, Tiêu Chỉ Tình lộ vẻ vui mừng.

- Chắc không phải là đỉnh đồng, đã có linh khí, đó chắc chắn là lò luyện đan, không sai đâu. Nếu như em đoán, đó là chiếc lò lâu không ai sử dụng, bên ngoài bám vào một ít kim loại khác. Dù sao những tu sỹ thời đại đỉnh đồng đó cũng không thể đúc được cái lò luyện đan theo như anh tả được.

Dương Thần kéo lại chăn cho cô gái, nói:

- Em đừng phí sức nữa, đợi dưỡng thương xong, anh dẫn em đi xem, giám định lại chút là được.

Nói rồi, Dương Thần truyền một ít lực thiên địa vào chỗ bị thương của Tiêu Chỉ Tình, tuy rằng lực thiên địa không thể giúp cô chữa lành, nhưng dù sao cũng là nguyên khí thuần khiết, ngoài những tổ chức kinh mạch, vẫn có tác dụng tốt.

Hai người còn nói thêm một chút, Tiêu Chỉ Tình nhân tiện nói:

- Em không sao rồi, anh về Trung Hải đi, nếu không người nhà lại lo lắng.

Bị nhắc tới việc này, trong lòng Dương Thần cũng vô cùng nhớ người thân, đặc biệt là người ông của Lam Lam, không biết đã về Trung Hải hay chưa. Không biết Lâm Nhược Khê có đang lo lắng đợi mình về không.

Có thể vì lần này thập tử nhất sinh, Dương Thần vô cùng mong muốn được thấy lại những người thân, muốn về nhà.

Vừa mới nhớ nhà, Dương Thần cũng không nán lại nữa, nói với Tiêu Chỉ Tình hiện giờ không thích hợp chịu một nhọc, hai ngày nữa sẽ đón cô, rồi đứng dậy về Hoa Hạ.

...

Tháng mười đã qua hơn một tuần lễ, sương lạnh về, nhiệt độ ở Trung Hải cũng giảm không ít. Tuy rằng không đến mức sáng sớm đóng băng, nhưng không khí ẩm của phía nam lại lạnh buốt vô cùng.

Đúng sáng thứ bảy, biệt viện Tây Giao, trong phòng khách nhà Dương Thần.

Lâm Nhược Khê lặng lẽ đứng đó, trên vẻ xinh đẹp, lạnh lùng lại mang theo vẻ giận.

Mái tóc đen dài của cô, phần đuôi tóc hơi xoắn lại, khiến cô lại thêm phần trưởng thành, quyến rũ. Một chiếc áo vest nhỏ màu xanh phong cách Âu Mỹ,

chiếc váy ngắn đen ôm lấy phần hông, làm nổi lên cặp chân thon dài và cơ thể mềm mại vô cùng.

Theo thời gian, từ cô thiếu nữ lột xác thành người phụ nữ, khiến cho sự quyến rũ tiềm ẩn bên trong cô được lộ ra ngày càng nhiều.

Nhưng lúc này, Lâm Nhược Khê đang cầm trên tay chiếc áo gió trẻ em màu xanh, đang “giăng co” với đứa nhỏ nằm bò trên sô pha!

- Lam Lam, còn không lại đây mẹ sẽ giận thật đó, lại đây!

Lâm Nhược Khê làm vẻ người mẹ nghiêm khắc nói.

Trên người Lam Lam chỉ mặc chiếc áo cộc, quần cộc, đúng là một bộ đồ thoải mái mùa hè, nó chu cái miệng nhỏ nhắn, nắm chặt sô pha, nhăn nhó nói:

- Không đâu, Lam Lam không lạnh, không mặc quần áo đâu, nóng lắm...

Bởi thể chất đặc biệt, Lam Lam vốn không sợ nhiệt độ thấp, vì vậy trước giờ luôn ăn mặc thoải mái.

Lúc đầu Lâm Nhược Khê chỉ cho là trẻ con bướng bỉnh, nhưng cẩn thận sờ sờ, cô bé này đúng là cơ thể không hề thay đổi nhiệt độ.

Thế nhưng, chuyện như thế tuyệt đối không nên xảy ra với một đứa trẻ bình thường.

Vì thế, để không làm mọi người lạ lòng, không để người khác nói Lam Lam khác người, Lâm Nhược Khê vẫn muốn Lam Lam có thể ăn mặc theo mùa như những đứa trẻ khác.

- Con... đứa bé này sao lại không nghe lời vậy? Mẹ đã nói rồi, trong nhà thì không sao, nhưng ra đường nếu như không mặc quần áo vào, mọi người sẽ không thích Lam Lam, Lam Lam chẳng lẽ không thích các bạn yêu quý mình à?

Lâm Nhược Khê dỗ dành.

Lam Lam chu môi nói:

- Thế thì Lam Lam không đi ra, Lam Lam chờ trời ấm rồi lại đi ra.

Lâm Nhược Khê bực mình, nhưng lại không nỡ mắng đứa nhỏ, đứng đó không biết làm sao cho phải.

Quách Tuyết Hoa đi tới, nói:

- Nhược Khê, con đừng ép nó, không mặc thì thôi, cùng lắm là không đưa Lam Lam ra ngoài chơi.

- Không phải! Mẹ...

Lâm Nhược Khê ca thán:

- Hôm nay không phải là đưa Lam Lam đi chơi, mà là có hẹn với hiệu trưởng nhà trẻ Vân Hoa, con định đi gặp cô giáo ở nhà trẻ bàn chuyện đi học cho Lam Lam.

- Đi nhà trẻ?

Quách Tuyết Hoa kinh ngạc nói:

- Sao chưa từng nghe con nói qua bao giờ, nhớ ông của Lam Lam trở về

thì sao?

Lâm Nhược Khê có chút thẹn thùng nói:

- Dù sao tháng mười cũng đã qua nhiều ngày, nếu ông của Lam Lam về thì cũng đã qua kỳ hạn, Mẫn Quyên cũng nói đã quá thời gian. Vì thế con định đề Lam Lam cứ đi nhà trẻ trước, đến lúc đó ông ấy trở về thật, cũng không thể bất chấp nói đem Lam Lam đi là đem đi được.

Quách Tuyết Hoa nhất thời không cười được nữa:

- Con à, đúng thật là, nghĩ mọi biện pháp để giữ lấy con gái.

Lâm Nhược Khê sắc mặt ửng hồng, cũng có chút ngại ngùng. Lúc đầu tháng mười, ông của Lam Lam không trở về, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn lo được lo mất, chỉ sợ bảo bối này một sáng thức dậy lại biến mất!

Hơn nữa, Dương Thần không có tin tức gì, cũng không cách gì liên lạc, lại làm Lâm Nhược Khê càng thấp thỏm.

Đang muốn tới lời Lam Lam bắt con bé mặc áo quần vào, chợt nghe tiếng cửa lớn bên ngoài mở ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1079

Người Con Gái Tại Khuê Phòng

Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa quay đầu lại, trông thấy một Dương Thần cả người tả tơi, mệt mỏi, thậm chí trên người còn có vết máu, hần đứng ở cửa cười ha ha.

- Con trai à, con...sao con lại trở thành thế này?

Người lên tiếng hỏi trước là Quách Tuyết Hoa, dù sao thì dáng vẻ của Dương Thần thế này cũng hơi khoa trương quá, nói khó nghe hơn thì là giống như vừa bò ra từ trong thùng rác vậy!

Lâm Nhược Khê lại để ý thấy trên bộ quần áo màu xanh tại sao lại có thêm cả vết máu nữa?

Chuyện sau đó khiến cho Lâm Nhược Khê không nói thêm được lời nào nữa...

Trước mắt nhòe đi, Dương Thần đột nhiên vọt tới sau lưng cô, dùng hết sức mình ôm chặt lấy cô.

Lâm Nhược Khê ngửi thấy một mùi hôi tanh từ người hần bốc lên, hai tay hần ôm chặt lấy cô, dường như muốn cô hòa làm một với thân thể của hần vậy.

Đang lúc định quát hần bỏ ra, thì miệng cô đã bị hần khóa lại, râu ria cứng cứng cọ vào da mặt, nhưng đáng sợ hơn cả là cái mùi tanh hôi xộc lên.

- Ừm, ừm...ừm, ừm!

Lâm Nhược Khê ngại đỏ chín mặt, đưa tay vuốt vuốt lưng Dương Thần, dường như cũng sắp rớt nước mắt.

- Ừm...a!

Sau khi kết thúc nụ hôn kì quái, Dương thần vỗ vỗ mông của cô, cười ha ha:

- Bà xã! Anh về rồi!

Lâm Nhược Khê giận dỗi giậm chân:

- Anh về thì về, lại làm cái gì vậy, hôi chết đi được!

Dương Thần sững sốt, nhìn thấy cô nhăn mũi cau mày, mới quay đầu nhìn Quách Tuyết Hoa phía sau, biết ý biết tứ, mấy hôm nay hần đã sống cuộc sống của người rừng, quả đúng là cả người toàn mùi hôi thối.

- Hi hi! Chỉ là vui mừng quá thôi ạ.

Dương Thần cũng chẳng thêm để ý tới, quay đầu nháy mắt với Lam Lam đang ngây ra trên sô pha.

- Tiểu Phì Nữ, cha con về rồi đây!

Lam Lam chu môi:

- Chú đúng là xấu tính, đã nói cháu không phải là Tiểu Phỉ Nữ mà!

- Được rồi, được rồi! Đừng nói thêm gì nữa, lên trên tắm rửa, thay quần áo, đem bỏ cái bộ quần áo này đi, rách rưới hết cả rồi!

Lâm Nhược Khê đẩy Dương Thần, giục hắn lên tầng.

Dương Thần âm ờ đi theo lên, còn quay đầu vẫy vẫy tay với vú Vương mới vừa từ bếp đi ra.

- Vú Vương! Tôi rất nhớ bà!! Mẫn Quyên vất vả rồi...Ồi! Bà xã à em đừng đẩy anh chứ! Anh đi tắm...anh đi tắm...hay là chúng ta cùng tắm?

- Đi chết đi!

Những người phụ nữ ở dưới tầng đều bị làm cho hồ đồ hết rồi, không ai hiểu là có chuyện gì nữa.

Sau khi Dương Thần bị lôi vào nhà tắm, vú Vương mới tỉnh lại, nghi ngờ nói:

- Tuyệt Hoa, cái này...cậu chủ bị sao vậy? Có phải bị kích động quá không?

Quách Tuyệt Hoa nhú mày, chăm chú suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu nói:

- Không giống, thằng bé này suy nghĩ đơn giản, ai bị cũng kích động chứ không đến lượt nó, tôi nghĩ có lẽ bên ngoài gặp phải chuyện không hay, nên về nhà cố ý đánh lừa chúng ta thôi.

Lâm Nhược Khê ngửi ngửi quần áo của mình, cau mày, cô cũng phải về phòng thay quần áo của mình.

Ông trời thương xót, Dương Thần là do trải qua cuộc thập tử nhất sinh, trở về nhà cảm xúc dâng trào, nhưng lại dọa cho cả nhà sợ hãi một phen.

Sau khi bị dọa cho một phen, Lâm Nhược Khê cũng quên luôn ý định đưa Lam Lam đến nhà trẻ, chỉ muốn biết được Dương Thần hành động như vậy là do nguyên nhân gì? Dù sao thì đây cũng chỉ là cách nghĩ của mọi người trong gia đình, còn thực sự Dương Thần mắc phải bệnh gì thì thực là khó đoán biết.

Đợi Dương Thần tắm rửa xong, thay quần áo xuống tầng, mọi người trong nhà mới ngồi lại một chỗ, lập tức hỏi han mấy ngày này Dương Thần sống ra sao.

Dương Thần cũng không hề giấu diếm, cuộc gặp gỡ tại Châu Úc được hắn thẳng thắn tường thuật lại.

Tuy Dương Thần nói về rất nhẹ nhàng, nhưng những chuyện này lại khiến cho Quách Tuyệt Hoa và Lâm Nhược Khê kinh hồn bạt vía.

Hai tên cao thủ lạ mặt, đánh mất tu vi, không cách vào xuyên không được, lại gặp phải bọn lính đánh thuê, còn bắt nhau một trận sống mái với chúng nữa.

Nghe đến Tiêu Chỉ Tình quên thân mình đỡ đạn cho Dương Thần và Lưu Minh Ngọc, Lâm Nhược Khê sau một hồi kinh ngạc, lại chuyển sang về suy tư phức tạp.

Quách Tuyết Hoa lại khó lòng kìm nén cảm xúc của mình, dù sao cũng có người dám chết vì con trai mình, bà thân là một người mẹ cũng không nghĩ ngợi quá nhiều:

- Thật không ngờ con bé Tiêu Chỉ Tình ấy lại là đứa trọng tình trọng nghĩa như vậy, nếu không nhờ có con bé, chắc con cũng không có khả năng chuyển nguy thành an như thế này được.

Vú Vương không biết làm sao liếc nhìn Lâm Nhược Khê một cái, song vẫn nói thêm:

- Tôi trước giờ vẫn biết cô Tiêu Chỉ tình là người tốt mà, xem ra quả đúng là như vậy.

- Đúng vậy, đợi con bé khỏe lên một chút, thì lựa dịp nào đó mời con bé đến ăn bữa cơm.

Quách Tuyết Hoa hơi do dự một chút, đưa tay vỗ vỗ vai Lâm Nhược Khê đang ngồi bên cạnh, cười nói:

- Nhược Khê, con xem thế có được không?

Lâm Nhược Khê đương nhiên hiểu rõ, đây chỉ là vì mẹ đã nể mặt của mình mà hỏi như vậy.

Tiêu Chỉ Tình có thể vì Dương Thần mà không tiếc hy sinh cả mạng sống của mình, bản thân cô không thể nói rằng không muốn liên quan gì tới cô ta cả.

Càng không cần nói với tính cách của Dương Thần chắc chắn sẽ không lựa chọn như vậy, bản thân cô cũng không thể nhẫn tâm đối đãi với Tiêu Chỉ Tình như vậy được.

Nói tóm lại, cô vẫn rất cảm ơn những gì cô ta đã làm.

- Vâng, con thấy như vậy cũng tốt ạ.

Lâm Nhược Khê gật đầu nói.

Mọi việc coi như đã quyết định như vậy, tuy không ai nhắc tới, nhưng ai cũng biết từ giờ về sau Tiêu Chỉ Tình đã không còn là người ngoài nữa rồi, đương nhiên, nếu nghĩ tới chuyện quanh Dương Thần lúc nào cũng có đầy hoa thơm cỏ lạ, Quách Tuyết Hoa cũng không nói thêm gì nhiều, tránh động chạm tới Lâm Nhược Khê, tránh quan hệ mẹ chồng nàng dâu trở nên căng thẳng.

Dương Thần đương nhiên rất thỏa mãn với kết quả như vậy, lúc này trông thấy Mẫn Quyên đang ôm Lam Lam chơi xe lửa, không kìm được hỏi:

- Mấy ngày này, ông nội của Lam Lam không về à?

- Không, đến một chút tin tức cũng không có, theo như dự định trước đó, thì Lam Lam sẽ giao cho chúng em chăm sóc.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần vui vẻ nói:

- Nếu đã như vậy thì tiết kiệm thêm một việc rồi, chỉ tiếc là không có cơ hội gặp người đó.

- Nhìn con vui chưa kìa.

Quách Tuyết Hoa giận dỗi nói:

- Con cũng không buồn nghĩ tới chuyện ngộ nhờ ông nội của Lam Lam xảy ra chuyện gì à? Đột nhiên biến mất lại giao Lam Lam cho chúng ta, thật không thể hiểu nổi.

Mẫn Quyên cách đó không xa nghe thấy vậy lo lắng hỏi:

- Cậu Dương Thần, ông chủ thực sự sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Dù sao cũng nhờ vào bố của Lam Lam, Mẫn Quyên mới có được một cuộc sống mới, nên cô vô cùng lo lắng.

Dương Thần cười khỏ:

- Làm sao tôi biết được chuyện này, cũng chẳng để lại chút tin tức gì cho tôi.

Mẫn Quyên dường như muốn nói thêm điều gì, nhưng lại lưỡng lự không nói, cuối cùng khẽ thở dài, lắc đầu không nói thêm gì.

Dương Thần trông thấy vậy nheo mắt hỏi:

- Mẫn Quyên, có phải cô giấu chúng tôi điều gì không?

Mẫn Quyên vừa nghe đã nhanh chóng lắc đầu:

- Không...không có, tôi chỉ lo lắng cho ông chủ thôi ạ.

- Vậy sao.

Dương Thần nhìn thấy Mẫn Quyên tránh ánh mắt của mình, trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng cũng không tiện truy hỏi. Huống hồ bản thân cũng không quan tâm đến chuyện đó, nên dừng lại đây.

...

Hàn Quốc, khu Gangnam thuộc Seoul.

Gia tộc họ Park sở hữu Tập đoàn Tinh Nguyệt sống tại khu căn hộ cao cấp, những người sống tại khu Gangnam này đều là những người giàu có, được trọng vọng.

Là nhà tài phiệt hàng đầu ở Hàn Quốc, thậm chí là cả trong phạm vi Châu Á, lão hội trưởng Park Chuan là một truyền thuyết sống.

Thế nhưng, anh hùng tuổi xế chiều, lại đột ngột phát hiện bị ung thư gan giai đoạn cuối, khiến cho không khí tang tóc bao trùm cả gia tộc họ Park.

Mà theo sau đó, chính là vấn đề về người thừa kế.

Ai sẽ kế thừa tập đoàn Tinh Nguyệt đây, trở thành người tiếp theo nắm giữ khối tài sản khổng lồ này đây?

Đa số mọi người đều đoán được, không phải là con thứ Park Ji Ji, thì là con trai thứ ba Park Ji Yeon của Park Chuan, cũng có thể là con nuôi của con thứ, tuổi trẻ tài cao - Park Jung Hoon.

Thế nhưng, điều mà họ không thể nghĩ tới đó là lão hội trưởng ở nơi xa xôi ngàn dặm, tận Trung Hải - Hoa Hạ, giống như mò kim đáy bể, tìm về cốt nhục của trưởng nữ Park Ji Yi, ngoại tôn Trinh Tú.

Để một thiếu nữ họ Từ chưa đầy 20 tuổi kế thừa gia nghiệp đồ sộ này,

quyết định này đã khiến cho vô số người nghĩ rằng lão hội trưởng đã hồ đồ mất rồi, nhưng không ai dám có nửa lời dị nghị.

Bởi vì, chỉ cần Park Chuan còn sống, ông chỉ cần nói một câu, đã có thể khiến ai đó chết không chỗ chôn thân.

Lúc này, sống trong căn hộ cao cấp hào nhoáng rộng cả nghìn mét vuông của dòng họ Park, tại một căn phòng phía Đông Nam, cánh cửa phòng bị một người mặc đồ đen trắng thành thực đẩy cửa bước vào.

Đây là một phòng ngủ lớn, toàn bộ đồ trang trí trong phòng giống như một thế giới thu nhỏ, vô cùng hiện đại, hào hoa, thậm trí nóc nhà còn làm bằng thủy tinh công nghiệp trong suốt, sử dụng điều khiển từ xa, dùng để quan sát các vì sao vào ban đêm.

Tướng mạo thanh tú, đồ trang sức trang nhã được người hầu chuẩn bị sẵn, cúi người trước nữ chủ nhân của căn phòng đang nằm ngủ trên chiếc giường lớn màu hồng đặt giữa phòng, cô bất giác khẽ mỉm cười.

Cô gái mặc bộ đồ trắng chấm bi hồng có vẻ mặt an lành, chu môi, mắt nhắm nghiền, dường như lưỡi biếng không muốn dậy.

Cô hầu nhẹ nhàng gọi:

- Tiểu thư Trinh Tú, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, cô mau dậy thôi, nếu không sẽ muộn học mất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1080

Sát Thủ Mặt Cười

Tuy ngôn ngữ mà cô người hầu sử dụng là tiếng Hàn, nhưng Trinh Tú vẫn có thể nghe hiểu, vì khi cô còn nhỏ mẹ cô cũng có dạy một chút.

Chỉ có điều, nếu cô nói tiếng Hàn thì không được tốt cho lắm, mấy ngày này trở lại Hàn Quốc, gia tộc đã mời một thầy giáo đến trực tiếp dạy dỗ riêng cho cô, không chỉ dạy cho Trinh Tú khẩu ngữ và chữ Hàn, mà còn dạy cả tiếng Anh.

Trở thành người thừa kế trong tương lai của tập đoàn Tinh Nguyệt, biết tiếng Anh là điều tất yếu, hơn nữa Trinh Tú tuổi còn nhỏ, có căn bản tốt, khi học sẽ không vất vả cho lắm.

Đây còn chưa là gì, vì muốn giúp Trinh Tú nhanh chóng nắm bắt được các quyết sách cao cấp của tập đoàn, tập đoàn còn cắt cử các cán bộ cốt cán luân phiên đến giảng dạy cho cô về quản lý, tiền tệ, ...Sau khi dạy xong, sẽ có giáo viên trực tiếp giám sát cô làm bài tập.

Đối với một Trinh Tú từ nhỏ không hề được tiếp xúc với những thứ này mà nói quả thực là khổ cực vô cùng.

- Chìm Jeong, tôi buồn ngủ lắm, cho tôi ngủ thêm chút nữa đi.

Trinh Tú nói bằng giọng mũi vẻ lười biếng, vẫn nằm im trên giường không nhúc nhích.

Cô giúp việcm Jeong cười cười nói:

- Tiểu thư Trinh Tú, cô Vivian đã nói rồi, bài hôm qua vẫn chưa giảng xong, nếu hôm nay cũng không hoàn thành nhiệm vụ, thì sẽ đi nói lại với hội trưởng.

- Tiểu thư Trinh Tú cũng biết đấy, Hội trưởng vì sự trở về của cô, mấy ngày nay sức khỏe đã khá hơn rất nhiều, có thể xuống giường đi được vài bước, bác sĩ cũng đã nói, việc có thể không chế được tế bào ung thư hay không có quan hệ rất lớn tới tinh thần của người.

Nếu như biết được tiểu thư Trinh Tú không nỗ lực học tập, ngủ nướng không chịu đi học, sẽ khiến cho Hội trưởng đau lòng, Hội trưởng yêu chiều cô như vậy, tuy sẽ không mắng cô, nhưng không biết chừng sẽ nằm liệt trên giường không dậy nổi nữa...

Trinh Tú vừa nghe, thì cảm thấy lạnh người, ảm ức ngồi dậy, xoa bóp hai thái dương, thở ra một hơi, hai mắt mở to.

- Được rồi...chìm Jeong, chẳng trách tôi nghe mọi người trong nhà nói chị là sát thủ mặt cười mà các quản gia trong nhà đều sợ, dùng nụ cười ngọt ngào ấy nói với tôi những lời nào nê, chẳng thà chị cứ lôi tôi dậy là được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1081

Tinh Nguyệt

Nghe được câu trả lời bình tĩnh như vậy, Trinh Tú cảm thấy không giống như nói đùa.

- Tại sao?

Trinh Tú vẻ mặt tò mò, mắt đảo liên hồi, suy đoán “Lẽ nào cô giáo lại bị vết thương tình ái, bị đả kích?”

Vẻ mặt Vivian liền biến sắc, thân thể liền run rẩy, hít một hơi sâu, trong mắt lộ vẻ khó hiểu, nói:

- Từ Trinh Tú, em vẫn chưa trải qua, sẽ không hiểu đâu. Mau ăn đi, cô không muốn ăn nữa.

Trinh Tú thì giống như vớ được vàng, kiên quyết nói:

- Điều này có gì mà không thể nói? Dù sao thì ở đây cũng chỉ có hai chúng ta nghe hiểu tiếng Trung. Cô ơi, cô đừng như vậy mà. Yêu đương không tránh được việc thất bại. Người đàn ông đó, nếu như không cần cô thì hẳn ta chính là kẻ có mắt mà như mù. Nghe em, cô về tìm một người đàn ông khác tốt hơn đi, còn hẳn ta thì đá đi cũng được.

Vivian nhìn vẻ mặt đầy căm phẫn của cô gái liền tự cười giễu bản thân:

- Làm sao em có thể xác định được... Cô là một người bị hại vô tội.

- Không phải sao? Chẳng phải cô giáo đá người đàn ông đó sao? Không đúng... Nói như vậy thì sao cô phải buồn nhỉ.

Trinh Tú nháy mắt vài cái mơ hồ.

Vivian khẽ thở dài một tiếng:

- Có một số chuyện... Cho dù người khác có tha thứ cho em thì em cũng không có cách nào tha thứ cho chính bản thân mình.

Trinh Tú ngây ra không hiểu gì, nghĩ một lúc mới nói:

- Cô giáo, có phải cô làm gì sai không? Vì vậy nên mới không muốn làm tổn thương người khác.

Vivian liền sững sốt, ngẩng đầu nhìn cô gái này, nhưng lại không nói gì.

Trinh Tú đưa môi ra, không quan tâm đến điều gì, xua tay nói:

- Haiz. Bình thường mà, là người thì ắt sẽ có lúc phạm sai lầm. Nếu như lần đầu uống canh nóng mà bị bỏng thì sẽ không muốn uống nữa. Như vậy chẳng phải cô đang tự tìm tội cho mình sao?

Nhìn thấy Vivian vẫn ngây người tại chỗ, Trinh Tú cũng không để ý nữa, vẫn tiếp tục nói:

- Cô giáo à, cô không biết chứ, trước kia khi em học trung học ở Hoa Hạ còn là một đứa con gái không tốt, nghỉ học giữa chừng. Những ngày đó,

đánh nhau, đua mô tô, móc túi trên xe bus, dù sao thì cũng xấu xa...

Trong mắt Vivian lộ vẻ kinh ngạc, cảm thấy có chút khó hiểu nhìn nhìn cô gái này.

- Sau đó, cuối cùng thì em cũng bị cảnh sát tóm. Lúc đó chị gái Cục trưởng trong Cục cảnh sát đã nói với em rằng, làm việc sai trái thì có thể tha thứ cho em, chỉ cần không tái phạm là được, cố gắng sửa chữa bản thân, mọi người sẽ yêu quý em. Lúc đầu em không tin, kết quả là sau đó em đụng phải chú nhà em bây giờ...

- Chú?

Vivian nhíu mày, khó hiểu.

- À...

Trình Tú nói:

- Dù sao thì ở Hoa Hạ cũng có một người rất quan trọng đối với em, xấu xa, vô lại, nhưng chú thì rất tốt, cũng không tính toán đến cái ví tiền và điện thoại mà em ăn trộm của chú ấy, sau đó còn giúp em đánh lũ người xấu tìm đến em nữa.

Lúc đó em cảm thấy, làm sai một số chuyện cũng không sao, chỉ cần có thể thay đổi thành con người mới, không làm cho những người mình yêu quý thất vọng thì cho dù là việc gì đi nữa cũng chẳng sao. Hà tất phải nghĩ nhiều như vậy. Là người thì nên nghĩ cho hạnh phúc của bản thân nhiều hơn.

Vivian lúng túng nhìn Trình Tú một lúc lâu mới cười nói:

- Tâm trạng của em thật tốt, cô không nhìn thoáng được như em, nhưng sau này cô sẽ cố gắng.

- Cô giáo à, cô khẳng định rằng trong lòng mình còn thích người đó sao?

Trình Tú tiến lên, hé miệng nói:

- Nếu không thì cũng sẽ không nhắc đến chuyện này, làm cho tâm trạng biến đổi lớn như vậy.

Vivian không nói gì, chỉ cúi đầu khẽ cười.

- Lại không nói gì.

Trình Tú cảm thấy bị mất hứng:

- Thôi vậy, em ăn sáng đây.

Nhìn Trình Tú đang đưa từng miếng cơm vào miệng, cuối cùng Vivian cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong mắt dường như vẫn còn tâm sự gì đó.

Đúng lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi từ ngoài cửa tiến vào, ở phía sau còn có hai trợ lý nữa.

- Chào Giám đốc.

Đám người hầu nữ Jeong liền lập tức khom người lại.

Người đến chính là Park Jung Hoon.

Vivian cũng đứng dậy gật đầu ra hiệu, dù sao đây cũng là Giám đốc đương nhiệm của Tập đoàn Tinh Nguyệt.

Trình Tú có chút không quen, nhưng cũng hét lên một tiếng “Anh”.

Vẻ mặt ôn hòa của Park Jung Hoon cười cười:

- Em gái, vẫn còn đang ăn sáng à, nhưng không được để cô giáo Vivian đợi lâu đây.

- Vâng, em đang ăn rất nhanh đây.

Nhưng lúc này Trinh Tú lại tỏ vẻ nghiêm trọng:

- Anh, lúc này chẳng phải là đang đi làm sao? Tìm em hay là đến tìm ông ngoại đây.

Park Jung Hoon cười nói:

- Anh đến thăm xem bệnh tình của ông ngoại thế nào rồi. Mặc dù là đã nhờ phúc của em gái mà mấy hôm nay tinh thần có tốt lên nhiều, nhưng anh vẫn lo lắng.

Trinh Tú gật đầu:

- Vậy anh không cần quan tâm đến em nữa đâu, lên trên đi.

Park Jung Hoon không lập tức bước lên trên, mà quay sang hỏi thăm lịch sự Vivian ở bên cạnh:

- Cô Vivian, không biết món ăn của người Hàn Quốc có hợp khẩu vị của cô không. Nếu như muốn ăn đồ Hoa Hạ thì cứ bảo người hầu làm nha.

- Giám đốc khách khí rồi. Tôi thực sự không vấn đề gì. Trinh Tú ăn cái gì thì tôi cũng có thể ăn cái đó.

Vivian đáp lại một cách lịch sự.

- Vậy sao?

Park Jung Hoon do dự một hồi, lại hỏi lại:

- Không biết cô Vivian có hứng thú tham gia bữa tiệc giao lưu buổi tối hôm nay của tập đoàn Tinh Nguyệt và công ty thông dụng của Mỹ không. Bữa tiệc tối nay mời không ít những người trong giới học thuật đến tham dự. Nếu như cô Vivian có hứng thú, thì đúng lúc tôi đang cần một bạn nhảy ...

- Giám đốc.

Vivian ngắt lời:

- Rất cảm ơn anh, nhưng tôi thực sự không thích những nơi náo nhiệt, tôi chỉ là một cô giáo, những thứ khác cũng không...

- Ồ...

Trong mắt Park Jung Hoon tràn đầy sự tiếc nuối, lưu luyến nhìn người phụ nữ này:

- Vậy thì đáng tiếc quá, tôi lên trên trước đây.

Park Jung Hoon đang muốn đi thì đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói:

- Em gái, lúc trước ông ngoại có nói với anh, trong thời gian gần đây có khả năng sẽ chính thức giao cổ phần của tập đoàn Tinh Nguyệt, xác định em làm người thừa kế. Bác gái sẽ giao cho Nguyệt Nha của em, em cũng chuẩn bị đi, đến lúc đó Tinh Thần trên tay của ông ngoại và Nguyệt Nha của em phải sát nhập vào với nhau mới có thể chính thức giao nhận được.

Trinh Tú vừa nghe liền bĩu môi:

- Nguyệt Nha? Là dây chuyền Nguyệt Nha bạch kim đó?

Park Jung Hoon gật đầu:

- Không sai. Sao vậy? Có vấn đề gì sao?

- À...

Trình Tú buồn rầu cắn môi:

- Anh... Em tặng dây chuyền đó cho người khác rồi.

Park Jung Hoon biến sắc, nhưng nhanh chóng cười hỏi:

- Tặng cho ai?

Trình Tú ngại ngùng:

- Tặng cho...

- Chờ chút.

Park Jung Hoon ngắt lời Trình Tú, bảo những người bên cạnh ra ngoài hết mới nghiêm túc nói:

- Nhỏ tiếng một chút, nói cho anh nghe thấy là được rồi. Đây là một việc rất quan trọng.

Trình Tú cũng có chút căng thẳng, đi đến bên cạnh Park Jung Hoon, thì thầm:

- Lúc đầu vì cảm ơn anh Dương Thần đã giúp em nên em đã tặng Nguyệt Nha cho anh ấy.

- Dương Thần?

- Vâng.

Trình Tú gật đầu.

Trong mắt Park Jung Hoon lộ lên một chút kỳ lạ, nhưng mau chóng nhe răng răng cười:

- Được rồi, anh biết rồi, sẽ thương lượng với ông nội một chút, em yên tâm đi. Nguyệt Nha dù sao cũng là tín vật di truyền quan trọng của gia tộc chúng ta, dù sao cũng phải lấy về, nhưng tuyệt đối phải làm việc một cách lịch sự.

Trình Tú nghe xong cũng tán thành, nhưng trong lòng lại đang trông mong điều gì đó, liệu có phải sẽ gọi anh Dương Thần từ Trung Hải đến. Mấy hôm nay nhớ rất nhiều, thỉnh thoảng lại gọi điện về Trung Hải, nhưng Dương Thần cũng không ở nhà.

...

Thành phố Trung Hải, khu biệt thự phía tây.

Lâm Nhược Khê đang ngồi ở trong phòng của mình, chậm rãi buông điện thoại xuống, vừa mới kết thúc xong cuộc gọi với Lưu Minh Ngọc.

Sau khi Lưu Minh Ngọc trở về Trung Hải thì cũng giống như khi đến đến châu Úc trước kia, thông báo cho Lâm Nhược Khê những tình hình gặp phải.

Nếu như theo cách nghĩ trước kia thì hơn một nửa là nói về chủ đề không bao giờ dứt, đó là Tiêu Chỉ Tình, nhưng cuối cùng thông tin truyền đến mà Lâm Nhược Khê biết lại chính là tin mà chính miệng Dương Thần nói ra,

thậm chí còn muốn Lâm Nhược Khê cảm thấy bất lực và cảm khái.

Khi Lưu Minh Ngọc định nói về những gian khổ trên đường đi thì lại bàn về quá trình thay đổi của Tiêu Chỉ Tình. Lâm Nhược Khê biết, chí ít thì tâm trạng của Lưu Minh Ngọc đã coi Tiêu Chỉ Tình như chị em.

Mà những lời Dương Thần nói lúc trước thực ra chỉ có một phần rất nhỏ. Thực ra Tiêu Chỉ Tình đã làm rất nhiều việc khiến cho mình không khỏi khâm phục cô ấy. Rốt cuộc Dương Thần mất đi tu luyện thì Lưu Minh Ngọc còn có nội công chống đỡ được mấy ngày sau đó. Còn Tiêu Chỉ Tình chỉ đơn thuần dựa vào thân thể mảnh mai đó, và nghị lực ngoan cường, đã đi đến chỗ không người đó, không chỉ gặp phải vô vàn khó khăn mà còn liều mình để cứu Dương Thần và Lưu Minh Ngọc nữa.

Lâm Nhược Khê không biết lúc này tâm trạng của mình rốt cuộc như thế nào, cảm thấy ảm ức, nhưng lại cảm thấy không có gì đáng ảm ức, ngược lại còn có chút chột dạ, nhiều hơn nữa là sự đau lòng và không cam lòng.

Nếu như lúc đó người ở bên cạnh người đàn ông ấy là mình thì sẽ không đau đầu như bây giờ, nhưng tại sao ông trời cứ trêu ngươi mình như thế?

Đang nghĩ đến việc này thì cửa phòng có tiếng người gõ cửa, từ bên ngoài vọng vào tiếng của vú Vương:

- Tiểu thư, mau xuống dưới đi, có chút chuyện chúng ta cần phải thương lượng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1082

Hoàng Đế Bù Nhìn

Lâm Nhược Khê nghe xong, vội vàng lau khóe mắt, không biết nó đã ướt nhoe từ lúc nào, trả lời:

- Tôi xuống ngay đây!

Điều chỉnh cảm xúc của mình đối với Lâm Nhược Khê mà nói không phải là điều gì khó, cô nhanh chóng đi xuống lầu.

Trong đại sảnh, Quách Tuyết Hoa đang thương lượng với Dương Thần điều gì đó, thấy Lâm Nhược Khê đi tới, vẫy vẫy tay nói:

- Nhược Khê à, mau lại đây, lúc nãy từ Hàn Quốc, anh họ của Trinh Tú có gọi điện thoại tới.

- Anh họ của Trinh Tú? Park Jung Hoon?

Lâm Nhược Khê có chút căng thẳng:

- Có phải Trinh Tú đã xảy ra chuyện gì rồi không?

- Không, Trinh Tú vẫn tốt, có thể xảy ra chuyện gì được chứ, không phải mới mấy ngày trước gọi điện nói sẽ nỗ lực học tập đây sao.

Quách Tuyết Hoa cười nói:

- Anh ta nói Trinh Tú đã bỏ quên một tín vật quan trọng ở Trung Hải, anh ta muốn mời gia đình chúng ta đến Hàn Quốc một chuyến, nhân tiện cảm luôn vật kia đi.

Dương Thần đưa ra mặt dây chuyền Nguyệt Nha vừa lấy từ trên lầu xuống, đặt trên lòng bàn tay nói:

- Chính là vật này, nghe nói là vật vô cùng quan trọng đối với tập đoàn Tinh Nguyệt, lúc ấy Trinh Tú không biết gì nên đã tặng cho anh làm vật kỉ niệm.

Lần này chúng ta đến đó, họ muốn cảm ơn chúng ta đã chăm sóc cho Trinh Tú, họ muốn khoản đãi chúng ta trong một vài ngày, nhân tiện tiễn Trinh Tú trở về.

Lâm Nhược Khê cũng nhớ từng nhìn thấy mặt dây chuyền này, hỏi:

- Phải lập tức mang qua đó à? Gấp gáp quá.

- Đây là cách nghĩ của con thôi.

Quách Tuyết Hoa nói:

- Anh họ của Trinh Tú nói, ngày 11 tháng 11, dòng họ Park có một bữa tiệc quan trọng, vậy tốt nhất đầu tháng 11 chúng ta sẽ cầm qua đó, cho dù không lập tức đi cũng phải đi.

Cả gia đình chúng ta đều đến đó thì có vẻ không thích hợp cho lắm, ta thấy tốt nhất là hai vợ chồng con qua đó thăm Trinh Tú, cũng sắp đến cuối

năm rồi, cũng nên đi nghỉ ngơi một chút, chẳng phải đến tuần trăng mật các con cũng chưa đi hay sao?

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần, nhìn thấy hắn cười tít cả mắt, vẻ mặt đầy mong chờ.

Lâm Nhược Khê đỏ mặt, dùng đầu gối nghĩ cũng biết Dương Thần nghĩ gì.

Nhưng...cho dù là thăm Trinh Tú, hay là đi Seoul Hàn quốc, cô đều vô cùng hứng thú, cô đã xem rất nhiều phim Hàn, nhưng chưa lần nào thực sự đến Hàn để cảm nhận tất cả những điều đó.

Hơn nữa, trải qua chuyện của Tiêu Chỉ Tình, Lâm Nhược Khê cũng không yên tâm để Dương Thần ở bên ngoài trong thời gian dài, cô là người khó từ chối người khác, thì có thể trách ai được chứ?

- Vâng...vậy chúng ta sẽ đi vào cuối tháng, em sẽ xử lý nốt công việc, rồi còn lo cho xong chuyện đến trường mầm non của Lam Lam, dù sao vẫn còn gần một tháng nữa mới đến ngày 11 tháng 11.

Dương Thần đột nhiên không có thêm ý kiến gì, thực ra hắn cũng muốn chờ thêm vài ngày đợi Tiêu Chỉ tình hồi phục lại, bắt tay vào việc luyện đơn.

Tuy rằng tu vi của hắn đã có tiến bộ rõ rệt, nhưng vẫn còn chưa đủ, cho nên việc tăng cường tu vi của hắn và những người phụ nữ của hắn là điều không thể lơ là...

...

Seoul Hàn Quốc, trong biệt thự nhà họ Park, thư phòng của Hội trưởng Park Chuan.

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa kính xuyên vào phòng, hàng triệu hạt ánh sáng nhỏ li ti nhảy múa khắp nơi, những vệt sáng loang lổ trên những tấm thảm trải sàn, càng làm nổi bật thêm vẻ phú quý cho cách bày biện của căn phòng.

Ông Park Chuan đang ngồi trên chiếc ghế da mềm mại, mặc bộ đồ ngủ màu đen dày có lông ở cổ, mái tóc hoa râm, đầu ông hơi cúi xuống, đôi mắt híp, ông ngồi nghiêng người, khiến cho mọi người không ai có thể đoán được ông đang làm gì.

Sau lưng ông, có hai người đang đứng, bên phải là một người đàn ông mặc âu phục, đeo kính gọng vàng, đang cười cười.

Một thanh niên khác, tướng mạo tuấn tú, vóc người cân đối, mặc một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay ôm sát người, để lộ ra đường nét cơ thể rắn chắc. Trong tay người thanh niên đang vôn vê ba quả bóng nhỏ.

Điều khiến cho người ta thấy lạnh lẽo chính là ánh mắt của người thanh niên không có chút sinh khí nào, sắc mặt tối sầm, không chút biểu cảm.

Ngoài ra, trước bàn sách của Park Chuan còn có hai người đàn ông và một phụ nữ.

Người phụ nữ thoát nhìn khoảng bốn mươi mấy tuổi, dung mạo không

được hài hòa cho lắm, nổi bật là cái mũi chĩnh hình quá độ khiến nó trở nên rất giả, trước ngực đeo một chuỗi hạt trân châu.

Người đàn ông trung niên khuôn mặt thật thà, hơi thấp, mặc bộ âu phục phẳng phiu, đang đứng cúi đầu.

Một thanh niên trẻ tuổi khác chính là anh họ của Trinh Tú Park Jung Hoon.

- Cha, sắc mặt của cha xem ra đã khá lên rất nhiều, xem ra bác sĩ đến từ Mỹ này quả thực y thuật cao minh.

Park Chuan cười mấy tiếng, nói:

- Cái này đều nhờ vào con bé Trinh Tú, nhìn thấy nó, ta như được nhìn thấy mẹ của nó năm đó, trong lòng thấy vui, thì bệnh cũng tự nhiên có chuyển biến tốt lên.

- Cha thật thiên vị, bao nhiêu năm nay, vẫn yêu mến chị cả như vậy.

Cô con gái nũng nịu nói.

Park Chuan liếc mắt nhìn

;

- Yi Yeon, khi chị con còn sống, từ nhỏ đã nhường nhịn con và anh con, chị con yêu thương các con, đương nhiên ta cũng yêu thương nó nhiều hơn.

Park Ji Yeon vội vàng cười nói:

- Con hiểu, con chỉ muốn trêu cha một chút thôi, con cũng rất quý Trinh Tú, con bé ấy rất hay xấu hổ, bảo nó gọi con là dì nó còn xấu hổ.

- Vậy sao, vậy con hãy quan tâm nhiều đến nó.

Park Chuan gật gật đầu:

- Hôm nay gọi các con đến, kì thực vì có một chuyện rất quan trọng, nên muốn nói trước với các con một tiếng.

Cả ba người đều lấy lại tinh thần, nín thở lắng nghe.

Park Chuan nghiêng đầu nhìn Park Jung Hoon, hỏi:

- Jung Hoon, ta dặn con mời gia đình Tổng giám đốc Lâm tới đây một chuyến, con làm thế nào rồi?

- Làm xong rồi, thưa cha.

Park Jung Hoon cung kính trả lời.

- Tốt...việc con đã làm ta rất yên tâm, thời gian con làm Giám đốc, đủ để ta hiểu rõ năng lực của con, sau ngày 11 tháng 11, ta sẽ cho con vũ đài lớn hơn nữa để con phát huy hết khả năng của mình.

Park Chuan nói.

Park vô cùng vui mừng, ngẩng đầu nhìn Park Chuan vẻ mong đợi.

Park cười hé miệng:

- Ta quyết định, sau một tháng nữa sẽ cho con đi Đức, phụ trách chi nhánh của tập đoàn Tinh Nguyệt ở Châu Âu...

Vừa dứt lời, mặt Park Jung Hoon như bị đông cứng, dần biến thành kinh ngạc, rồi trở lại vẻ bình thản, nhưng hai tay lại nắm lại thành hai nắm đấm.

Park Ji Yeon đứng một bên ánh mắt vẻ trêu chọc, đối với những người hiểu rõ về tập đoàn Tinh Nguyệt, tuy bề mặt, chi nhánh ở Châu Âu là một vũ đài lớn, là không gian rộng lớn để phát huy năng lực của bản thân. Nhưng thực chất lại chỉ giống như ông vua bù nhìn. Điều này đồng nghĩa với việc, cả đời này chỉ có thể sống ở Châu Âu, hoặc là rút lui, hoặc là mãi mãi rời xa tổng công ty.

Sự điều động này của Park Chuan, thoát nhìn thì là thưởng cho Park Yung Hoon, thực tế là kêu Park Jung Hoon từ bỏ vị trí mình đang nắm giữ.

- Vâng...cảm ơn cha.

Park Jung Hoon cúi đầu.

Ông không để ý nhiều tới dáng vẻ của Park Jung Hoon, mà quay mặt sang phía người trung niên nói:

- Hạo Minh, con là Phó giám đốc cũng nhiều năm rồi, Jung Hoon đi rồi, con sẽ thay nó làm Giám đốc. Đợi sau này ta đem vị trí Tổng giám đốc giao cho Trinh Tú, con phải phụ tá cho nó.

Liều Hạo Minh là con rể, có được đãi ngộ như vậy, đỉnh điểm rồi, tự đáy lòng vô cùng cảm kích.

Liều Hạo Minh xúc động quá, quỳ xuống đất:

- Xin cảm ơn cha.

Park Ji Yeon nhú mày nhìn nhìn đáng trọng phu quỳ rạp xuống đất, ánh mắt lướt qua tia xem thường.

- Ji Yeon ...

Park Chuan quay qua nhìn con gái thứ ba nói:

- Con sẽ tiếp tục phụ trách về tài chính, nhưng, nhưng con cũng sẽ kiêm cả chức Phó tổng giám đốc, giúp đỡ Hạo Minh trong công việc.

Park Ji Yeon cung kính cười đồng ý.

Nói xong những chuyện này, Park Chuan phẩy phẩy tay:

- Jung Hoon và Hạo Minh ra ngoài trước, Ji Yeon con ở lại, ta muốn nói với con mấy câu.

Park Jung Hoon và Liều Hạo Minh không dám nán lại lâu, lập tức ra khỏi phòng, Park Ji Yeon ánh mắt mong chờ nhìn cha.

- Cha, cha thật cao minh, con cũng đã sớm đã nhìn ra ý đồ xấu xa của tên nhóc ấy. Cha phái anh ấy đến Châu Âu thật là tốt.

Ji Yeon vui vẻ nói.

Park Chuan thở dài:

- Jung Hoon quả thực là một Giám đốc giỏi, con cũng không cần nói thêm gì. Anh trai con nhận Jung Hoon làm con nuôi, mấy năm nay luôn quản lý công việc ở Mỹ. Trong lòng ta cũng có chút hổ thẹn, cho nên sắp xếp cho Jung Hoon đến chi nhánh ở Châu Âu, cũng xem như là bù đắp cho cha con chúng.

Park Ji Yeon trong lòng thì coi thường nhưng trên mặt lại tỏ vẻ tán đồng.

- Ta bảo con ở lại, chủ yếu là muốn cho con xem một số thứ.

Park Chuan chỉ một số văn kiện đặt trên bàn.

Park Ji Yeon cẩn thận cầm lên, nuốt nước bọt, mới mở túi văn kiện ra.

Sau khi nhìn thấy tập tài liệu bên trong, Park Ji Yeon mới nhìn một cái, đã toát mồ hôi lạnh, thở gấp, cuối cùng quỳ rạp xuống đất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1083

Đáng Thương Quá.

- Cha... cha! Con... con biết sai rồi! Cha tha thứ cho con đi!!!

Park Chuan nhíu mày,

- Con đứng dậy, một người hơn bốn mươi tuổi đầu rồi, một khi đã dám làm chuyện này, thì cũng phải có gan mà gánh chịu!

Park Seong Yeon hai chân run rẩy đứng dậy, nước mắt chảy ròng ròng, miệng mếu máo.

- Con dựa uy cha để ngồi vào ghế trong bộ tài chính, rồi lại dùng hơn một trăm trăm triệu để đánh bạc, dùng tiền để mua danh tiếng và nuôi một lũ ăn bám, còn dùng tiền để Yeon Hui đi mua danh...

- Chuyện này cha không ngăn cản con, chỉ để cho luật sư Kim ghi lại tất cả không sót một chi tiết nào. Trên tay con chỉ là bản sao thôi, bản gốc của những tài liệu này, đều được luật sư Kim cất giữ ở nơi bí mật rồi.

Park Seong Yeon khóc không thành tiếng,

- Cha! Con biết sai rồi! Mong cha tha cho con lần này, lần sau con không dám nữa! Tốt xấu gì Nghiên Hi cũng là cháu gái cha! Một khi cha đã yêu thương Trinh Tú như vậy, thì cũng không thể không để lại cho Yeon Hui cái gì chứ!

- Vô liêm xỉ!

Park Chuan hét lớn, đôi mắt trợn tròn, trong nháy mắt ông đã để lộ ra sát khí của một con cọp,

- Con cháu của Park Chuan ta, nếu thực sự muốn nổi bật hơn người, thì phải biết sử dụng bản lĩnh của mình! Ta yêu thương Trinh Tú, không chỉ vì nó hiểu chuyện, mà là vì ta đã mắc nợ nó! Bởi vì đã để nó phải sống khổ sở, còn Yeon Hui một khi đã muốn trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng, có bản lĩnh thì tự mình đi mà giành lấy giải thưởng! Con có biết là chuyện như thế này khiến nhà họ Park chúng ta phải hổ thẹn như thế nào không?!

Park Seong Yeon không dám nói gì nữa, chỉ dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Park Chuan.

Một lúc lâu sau, Park Chuan mới bình tĩnh trở lại, mới nói:

- Con có thể yên tâm, nếu như chuyện này là do con làm, thì đương nhiên con phải đứng lên chịu trách nhiệm. Dù gì thì con cũng vì đưa con gái ruột thịt của mình, nên cha cũng sẽ không gây khó dễ cho con làm gì, ý của cha... con có hiểu không?

Park Seong Yeon giật mình, vội vàng nhếch miệng cười, nói:

- Con hiểu, cha, nhất định con và Hạo Minh, sẽ giúp Trinh Tú chèo chống

tập đoàn Tinh Nguyệt!

Park Chuan gật đầu, thở dài, có ý bảo con ra ngoài.

Park Seong Yoen lau mồ hôi lạnh, yên lặng rời khỏi phòng làm việc.

Ra khỏi phòng, sắc mặt của Park Seong Yoen tối sầm xuống, chửi thề hai tiếng, bất lực thở dài, rồi lại vội vã xuống lầu.

Vừa xuống tới lầu dưới, thì lại nhìn thấy Park Jung Hoon bước ra khỏi cửa.

Park Seong Yoen nhếch miệng cười nhạt, bước lên phía trước nói:

- Jung Hoon, đợi cô một chút.

Park Jung Hoon quay người lại, ôn hòa cười nói:

- Cô, có chuyện gì vậy?

- Cô hỏi cháu chút chuyện, tại sao... ông lại bảo cháu mời cả nhà tổng giám đốc Lâm từ Trung Hải đến?

Park Seong Yoen nhíu mày hỏi.

Park Jung Hoon nhún vai,

- Ông muốn cảm ơn cả nhà tổng giám đốc Lâm vì họ đã chăm sóc em họ lúc ở Hoa Hạ, cũng muốn tặng họ chút quà nữa.

- Thật vậy sao?

Park Jung Hoon nghiêm túc gật đầu,

- Đương nhiên.

Park Seong Yoen cười khẩy,

- Uhm, cháu không nói thật cũng không sao, nhưng cô phải cảnh cáo cháu, ông nội cũng không còn được mấy ngày nữa đâu, nhưng ông ta vẫn chưa lú lẫn chút nào, tốt nhất là cháu hãy để móng vuốt của mình cho sạch sẽ, ông ta mà tức giận lên thì, người thân cũng sẽ không nhận đâu.

- Cháu không hiểu cô đang nói gì, từ nhỏ cháu đã được cha Chong Moon nhận nuôi, lại ở bên cạnh ông nội bao nhiêu năm như vậy, một lòng một dạ muốn báo đáp công ơn của ông nội, không hề có bất cứ suy nghĩ nào khác.

Park Jung Hoon nói một cách vô tội.

- Được rồi, lòng dạ chúng ta như thế nào thì tự mình biết.

Park Seong Yoen cười nhạt nói, rồi vênh vác bước đi.

Nhìn cái bóng đang rời đi của Park Seong Yoen, vẻ ngây thơ trên khuôn mặt của Park Jung Hoon dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ vô cùng lạnh lùng, lẩm bẩm nói:

- Hừ, một tháng thôi... là đủ rồi...

...

Dương Thần ở Trung Hải cũng không nghĩ nhiều đến việc tập đoàn Tinh Nguyệt ở Hàn Quốc xa xôi cố gắng giữ bao nhiêu tin nội bộ.

Đối với Dương Thần mà nói, thời gian ba ngày chớp mắt đã trôi qua.

Trong ba ngày này, ngoại trừ việc dạy cho các cô tu luyện, còn phải dẫn An Tâm đến nhà giam mới.

Là cai ngục trong tù báo tin ra, An Tại Huân một ngày trước khi đôi nhà giam, thần trí của ông ta đã không còn minh mẫn nữa, bắt đầu rơi vào tình trạng hôn mê.

Dưới sự chuẩn đoán chính xác của bác sĩ, An Tại Huân bởi phải chịu đựng sự giày vò trong một thời gian dài, nên đã dẫn đến tâm thần.

Bây giờ ông ta đang nói năng lung tung, và căn bản là không thể nhận ra được mình, những đau khổ và kỳ vọng mà An Tâm đã phải trải qua đều đã hóa thành nước mắt hết.

Dương Thần vô cùng đau xót, hỏi An Tâm có muốn đi cửa sau không, bởi nếu như An Tại Huân tống vào tù như vậy, dù sao ông ta cũng phạm tội phản quốc, nếu không có gì bất ngờ, thì chắc chắn sẽ phải lĩnh án tử hình.

An Tâm cũng rất kiên cường, kiên quyết phản đối đề nghị này,

- Cha em đã làm quá nhiều chuyện sai trái, nếu như vì bệnh của ông ấy, mà lại thả ông ấy ra, thì sẽ không công bằng với những người vô tội trước đây từng bị ông ấy hại.

Cuối cùng, An Tâm vẫn đòi cho An Tại Huân một phòng giam có điều kiện tốt hơn, rồi lại bỏ ra một ít tiền nhờ người chăm sóc ông ấy, rồi kiên quyết rời đi.

Dương Thần bỗng phát hiện ra, cùng với thời gian, tính từ lúc gặp mặt, cái tính hoạt bát của An Tâm dần dần được thay thế bằng sự điềm tĩnh mất rồi.

Ở một nơi khác, Lâm Nhược Khê đang giúp Lam Lam xử lý đủ loại giấy tờ về thân phận, phải đưa Lam Lam đến một mẫu giáo cách nhà mình không xa lắm nhưng cũng phải có tiếng tăm một chút, nhưng mẫu giáo Vân Hoa chẳng hạn.

Tuy nói Lam Lam có tài năng thiên bẩm, nhưng sau này cũng phải tự lập, không thể sống với người lớn cả đời được, nên việc có thêm bạn mới là điều cần thiết.

Lam Lam thì đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, mặc dù bây giờ vẫn còn chưa thực sự muốn sống theo nề nếp quy củ cho lắm, vẫn cảm thấy mặc hơi nhiều quần áo một chút là thấy nóng, nhưng khi chơi cùng với các bạn khác, Lam Lam cũng tỏ ra rất vui vẻ.

Chỉ có điều, Lam Lam cũng có phiền muội, bởi sức của các bạn khác quá nhỏ, không cẩn thận thì có thể làm bị thương người khác, nên Lam Lam chỉ dám cẩn thận chơi đùa với các bạn mà thôi.

Cơm trưa và điểm tâm của cô bé cũng có vấn đề, Lâm Nhược Khê cũng đặc biệt cẩn thận, nếu như đói thì tối về nhà có thể ăn thêm, nhất định không được cướp đồ ăn của các bạn khác, nhưng khiến cho Lam Lam sắp rơi nước mắt đến nơi là việc cơm ở nhà trẻ ăn không đủ nó, quả thật là rất đáng thương!

Vốn dĩ Lâm Nhược Khê định mỗi sáng trước khi đi làm sẽ đích thân đưa

Lam Lam đi, nhưng trong nhà còn có Mẫn Quyên, cô bảo mẫu này càng ngày càng không có việc để làm rồi, nếu như chút chuyện nhỏ này cũng giành với cô ấy, thì e rằng Mẫn Quyên sẽ không đồng ý tiếp tục ở đây nữa.

Còn nữa, Lâm Nhược Khê mặc dù không bảnh chòe, nhưng biết nếu mình lái một chiếc Bentley đi đón con gái thì có vẻ hơi khoa trương, hơn nữa bản thân mình cũng rất ghét việc bị người khác soi mói, thế nên liền giao việc đưa đón Lam Lam cho Mẫn Quyên.

Mẫn Quyên đương nhiên là vui vẻ hài lòng rồi, nói cho cùng thì cô cũng đã quen với việc ở bên cạnh Lam Lam một năm nay rồi, đột nhiên không có việc gì làm nên cũng cảm thấy hốt hoảng.

Đặc biệt là vú Vương cũng cảm thấy chuyện này rất hợp lý, vú Vương đã làm người giúp việc ở cái nhà này hai ba mươi năm rồi, vú Vương chăm sóc Lâm Nhược Khê trưởng thành, còn Mẫn Quyên thì chăm sóc Lam Lam.

Thành phố rộng lớn như vậy, người giàu như thế này, nếu thực sự muốn tìm người giúp việc thì chẳng khó khăn gì, mình được nhờ phúc của Lam Lam và lão gia, nhưng cũng không thể lãng phí cơ hội quý báu này được.

...

Kèm theo còn có cả chuyện Tiêu Chỉ Tình hồi phục sức khỏe ở bên Anh nữa chứ.

Dương Thần một mình đi tới bệnh viện thánh Maria, dự định sẽ đưa Tiêu Chỉ Tình về Hoa Hạ.

Không ngờ, vừa bước vào phòng bệnh đặc biệt đã nhìn thấy Jane ngồi bên cạnh giường bệnh của Tiêu Chỉ Tình, đan nói đủ thứ chuyện với Tiêu Chỉ Tình bằng tiếng Anh.

Nhìn thấy vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Dương Thần, Jane đã đoán ra được suy nghĩ của anh, hé miệng cười nói:

- Sao, có thời gian đến đón người tình của anh hả, mà không có thời gian đến chào em một tiếng rồi hăng đi sao?

Tiêu Chỉ Tình nghe thấy Jane gọi mình là người tình của Dương Thần, khuôn mặt liền ửng hồng, nhưng lộ rõ vẻ sung sướng.

Dương Thần xấu hổ cười nói:

- Không phải là anh ngại đâu, mà là sợ là phiền em thôi.

- Em vốn dĩ là người cả ngành rảnh rồi, không có gì là phiền cả, em thấy là anh đang tránh em thì có.

Jane trừng mắt nhìn hắn.

Dương Thần vội vàng đánh trống lảng sang chuyện khác,

- Hai người đang nói chuyện gì vậy, sao lại giống như những người bạn đã quen thân với nhau từ lâu thế?

Tiêu Chỉ Tình có phần hưng phấn trả lời:

- Đang nói về máy tính, Jane quả thực rất lợi hại, hóa ra y thuật lại cao minh như vậy, còn biết rất nhiều về những thứ mà em chưa hiểu, em đang

nhờ cô ấy chỉ bảo thêm.

Dương Thần có chút đắc ý nói:

- Đúng thế, Jane toàn tài mà, y học là chính, nhưng những thức khác cũng không tệ chút nào đâu.

Jane ríu rít nói:

- Sao giống như là anh đang tự khen mình thế nhỉ, không giống đang khen em chút nào?

- Da mặt anh già, nhờ em mà được thơm lây!

Dương Thần nói.

- Anh thừa nhận cũng nhanh đấy

Jane bắt lực thở dài, đứng dậy với lấy chiếc áo khoác gió màu hồng phấn của mình,

- Hôm nay em đến cũng là để xác nhận lại tình trạng của Chỉ Tình, một khi em đã ra tay phẫu thuật, thì cô ấy đã là bệnh nhân do em phụ trách, em phải chịu trách nhiệm đến cùng. Xem ra bây giờ, cũng đã hồi phục đến bảy tám phần rồi, nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa mới có thể hồi phục hoàn toàn, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến chuyện quay về Hoa Hạ của anh.

Dương Thần hài lòng nói:

- Không sao là tốt rồi, em phải đi sao?

Jane gật đầu

- Em phải đi xa một chuyến, có một ca phẫu thuật khó, hai học sinh người mỹ của em hi vọng em có thể qua đó để giúp họ xử lý, em định sẽ đi sớm, khám xong cho bệnh nhân sẽ bắt tay vào chuẩn bị.

- Thù lao chắc không thấp đâu nhỉ, không thì em đã chẳng đồng ý đi.

Dương Thần cười giải thích.

Jane cũng không phủ định

- Thứ nhất phẫu thuật là một cuộc chiến, thứ hai tiền thì quả thật rất nhiều, kiếm được còn có thể đầu tư vào việc khác, tại sao lại không làm chứ?

Nói rồi, cô khoác áo lên người, vẫy tay, tặng một nụ hôn gió, rồi rời đi.

Tiêu Chỉ Tình nhìn Jane đẩy ngưỡng mộ, thì thào hỏi:

- Dương Thần, vì sao anh không chấp nhận Jane tiểu thư, em là phụ nữ mà còn mê nữa là, thông minh như vậy, tính tình lại tốt, con người cũng rất lương thiện, quan trọng hơn là cô ấy cũng rất xinh đẹp, anh không có lý do nào để từ chối cả?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1084

Thật Không Biết Ngượng

Dương Thần nghe xong đầu tê dại, dờ khóc dờ cười,

- Được rồi được rồi, em coi anh là thể loại gì thể, mặc dù quả thật là anh có hơi kém một chút, nhìn thấy người đẹp là nhìn không chớp mắt, nhưng cũng không đến mức trong đầu chỉ nghĩ toàn chuyện này. Anh đã quen Jane tám chín năm rồi, lúc đó cô ấy mới chỉ là một cô búp bê nhỏ thôi, anh nhìn cô ấy lớn lên, giống như một người anh cả chăm sóc đứa em gái của mình vậy, không có bất cứ ý gì khác, anh có thể làm bản miếng há cảo trắng sao?

- Em cũng đừng quản nhiều như vậy, mau đứng lên đi, anh sẽ xem tiếp đỉnh lô cho em, rồi sau đó dẫn em về nhà anh ăn cơm, mẹ anh và mọi người phải cảm ơn em nhiều đấy!

- Anh vội gì chứ, em còn phải chào y tá một tiếng đã chứ, Grace là học sinh của Jane cô ấy đã chăm sóc em rất tận tình, anh đợi em đi chào cô ấy một tiếng đã nhé.

Tiêu Chỉ Tình nói.

Dương Thần xoa xoa đầu,

- Em xem em kìa, sao không làm chuyện này trước lúc anh đến ý.

- Anh lại dục, anh có thời gian nói chuyện với Jane tiểu thư thì được! Sao lại quay ra so đo tính toán với em, đúng là coi thường người ta quá rồi! Em vừa mới hồi phục vết thương thôi đấy nhá! Á!

Dương Thần cười khỏ,

- Anh có so đo tính toán gì với em đâu?! Chỉ là bảo em sắp xếp thời gian không hợp lý thôi mà.

- Anh có thời gian tán gẫu thì được, còn không chịu cho người ta thời gian, đàn ông gì mà kém cỏi vậy.

Tiêu Chỉ Tình làm bầm, đứng dậy mặc quần áo, đây là bộ quần áo Jane mua cho, bởi bộ quần áo lúc cô mặc ở Arnhem đã rách nát hết cả rồi còn đâu.

Dương Thần cười nói:

- Ha ha, người trong nhà thì phải khác chứ, Jane là bạn mà, đương nhiên là không giống nhau rồi... cũng không phải anh có ý nói móc gì em, Tiểu Tình Tình, em đừng có giận nhá.

Tiêu Chỉ Tình dương mắt đứng nhìn Dương Thần

- Ai là Tiểu Tình Tình của anh, đúng là không biết xấu hổ...

Nhưng dường như mặt mình không nhẹn được, nên Tiêu Chỉ Tình vội vã quay người đi, cũng không nói lời nào nữa với Dương Thần, chỉ cảm thấy

tim đập thình thịch, tiếng “người trong nhà” khiến cho cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cảm thấy vô cùng mong chờ.

Cuộc sống khổ sở vất vả của mình, không ngờ cũng có ngày được sống êm ấm hòa thuận như này.

Bởi đang bị Dương Thần dục, nên sau khi chào tạm biệt với mấy cô y tá, cô liền theo Dương Thần lập tức trở về Trung Hải.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ của ngày cuối thu, Tiêu Chỉ Tình lưu luyến không rời nhìn nước biển xanh thẳm, nhưng cuối cùng vẫn bị Dương Thần kéo đi.

Con đường phía trước, Dương Thần cố ý bay với tốc độ chậm, kẻ đại khái cho Tiêu Chỉ Tình nghe thân phận, lai lịch của mình, đây coi như là cung cấp thêm chi tiết cho cô.

Tiêu Chỉ Tình nghe xong câu chuyện của hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không quá để tâm, dù sao mình cũng là người có xuất thân từ một gia tộc cổ đại, chỉ không ngờ Dương Thần lại có nhiều hồng nhan tri kỉ đến vậy thôi, nên cảm thấy có chút gì đó là lạ.

Nhưng nghĩ đến mình cũng là một trong số những người đó, nên Tiêu Chỉ Tình cũng không còn gì để nói.

Tiến vào đến tầng cổ bảo, cả tầng ngăm này đều nằm trong lòng núi, những bức tường đá kín như bưng, vô cùng khô ráo.

Cả một không gian rộng như một sân vận động, ngoài những bức điêu khắc quý giá ở trên tường ra, thì ở giữa chỉ là một đỉnh đồng xanh rất to.

- Cái mà anh nói đến có phải là cái đỉnh này không?

Tiêu Chỉ Tình nhìn cái đỉnh đồng cao hơn người, nghi ngờ hỏi.

Dương Thần vô cùng mong đợi

- Thế nào, nhìn ra cái gì không? Anh thì có thể dễ dàng cảm nhận thấy linh khí của chiếc đỉnh đồng này không gì sánh được a! Theo như anh đoán, bên trong chắc chắn phải có linh khí của bảo bối gì đó!

Tiêu Chỉ Tình lắc đầu

- Em chưa từng nhìn thấy cái đỉnh này trong sách cổ, hơn nữa những văn tự trên đỉnh cũng rất kỳ quái, giống như là thần chú cổ Thao Thiết vậy, nhưng Thao Thiết thì phải là thân dê mới phải, văn tự này nhìn không giống dê, các đường cong cũng nhiều hơn một chút, nhưng nếu như không phải là Thao Thiết... thì em cũng không nghĩ ra là cái gì.

- Ay, không cần biết là văn tự gì, em xem kim loại này có phải là loại kim loại mà em cho rằng là loại kim loại đặc biệt đấy không?

Tiêu Chỉ Tình gật đầu, tiến lên quan sát tỉ mỉ, cái miệng nhỏ nhắn hơi mấp máy,

- Dĩ nhiên là... U Minh Tử Kim!?

Mặc dù nói cả cái đỉnh đồng xanh đều à một màu xanh đậm, nhưng cô đã nhìn thấy được một số chỗ chưa bị bao phủ, căn cứ vào những gì cô được

học, thì lập tức có thể nhận ra ngay.

Dương Thần nhíu mi nói:

- Tử Kim? Tử Kim cũng được coi là một loại kim loại đặc biệt sao? Anh nhớ hình như ở Nga cũng có Tử Kim còn gì, nhưng cũng không có gì quá đặc biệt a.

- Anh nghĩ đi đâu vậy! Đây là U Minh Tử Kim! Sao có thể giống với Tử Kim bình thường đó được!? Truyền thuyết nói, loại Tử Kim này là do xương cốt của người xưa biến thành, nhưng cũng có truyền thuyết nói khác, cụ thể như thế nào thì không ai biết. Nhưng có thể chắc chắn rằng đây là loại kim loại hiếm gặp nhất, em cũng chỉ nhìn thấy ở nhà họ Tiêu một mẫu rất bé được làm thành lệnh bài, vô cùng quý hiếm. Không ngờ anh lại có thể tìm được một khối U Minh Tử Kim lớn như vậy, nếu như để cho những người đã luyện đến cảnh giới Ảo của Hồng Mông và những gia tộc khác biết được, thì chắc chắn bọn họ sẽ đều phát điên thôi!

Dương Thần cười sung sướng,

- Nói như vậy, nếu dùng cái đỉnh này để luyện đan thì sẽ không có vấn đề gì đúng không?

- Đương nhiên là không thành vấn đề gì, mặc dù chưa nghe nói U Minh Tử Kim có thể dùng để luyện đan, nhưng chắc chắn U Minh Tử Kim không sợ Tam Muội Chân Hỏa.

Tiêu Chỉ Tình nói.

Dương Thần đột nhiên sùng sốt, hiếu kỳ nói:

- Một khi U Minh Tử Kim này đến Tam Muội Chân Hỏa cũng có thể đối phó được, thì làm sao có thể đúc ra được cái gì?

Tiêu Chỉ Tình lắc đầu

- Thứ nhất em chưa từng nhìn thấy có người dùng nó để đúc đồ, nhưng em đoán thứ kim loại này chắc chắn sẽ bị phá bởi cách gì đó, chỉ là chúng có thể lựa chọn cách để rèn mà thôi, giống như đồng pháp bảo kia, đồng kim loại này cũng không dễ gì mà tan chảy ra ngay được, cũng phải thông qua việc lý giải, phân tích thành phần đã, mới có thể dần dần thay đổi hình thái.

- Giống như những kim loại đặc biệt khác, chắc chắn là phải rèn chúng trong một khoảng thời gian dài, rồi mới có thể tiến hành phân tích, mới có thể đúc được. Nhưng anh cũng không muốn hủy cái đỉnh này, muốn dùng những thứ đó làm gì.

Dương Thần cũng không nghiên cứu sâu, vội vàng đi thu thập linh dược, bỏ vào trong hồ lô, xoa xoa tay nói:

- Một khi đã tới, chi bằng em giúp anh phối hợp một chút đi, dược liệu đã chuẩn bị xong hết rồi, chúng ta về nhà trước, ngày mai anh quay lại bắt đầu luyện đan theo phương pháp.

Giọng Tiêu Chỉ Tình có chút khẩn trương nói:

- Hôm nay nhất định phải đến nhà anh ăn cơm sao?

- Sao, em không muốn đến?

Dương Thần buồn bã hỏi.

Tiêu Chỉ Tình cắn cắn môi

- Có thể lùi lại hai ngày được không, em vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý.

Dương Thần bưng tỉnh, tình cảm lại thay đổi rồi, cô vẫn chưa kịp thích ứng. Bất cười nói:

- Em cũng biết xấu hổ sao, ha ha, đương nhiên là được, vậy thì để anh nói với mọi người ở nhà một tiếng, đợi hai ngày nữa thì mới ăn vậy, mẹ anh nhất định muốn cảm ơn em, em chôn không thoát đâu!

Tiêu Chỉ Tình thở phào nhẹ nhõm

- Vậy để em giúp anh, chỗ dược liệu này đủ luyện mười mấy hũ ý chứ, nếu như anh có thể luyện thành công.

Nhà họ Tiêu vốn phát triển được bởi nghề luyện đan mà, nên Tiêu Chỉ Tình biết mọi thứ về đan dược từ hạ phẩm đến trung phẩm, còn những đan dược thuộc hàng thượng phẩm và cực phẩm, theo cách nói của Tiêu Chỉ Tình thì không có loại nào là không có cách để điều chế ra cả, chỉ là tạm thời chưa làm được mà thôi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Dương Thần gọi điện về nhà xong, Tiêu Chỉ Tình cũng đã chọn xong mười mấy loại dược liệu, phương pháp điều chế là hạ phẩm là Linh Xu Hoàn, Hồng Lộ Hoàn và Bồ Đề Đan mà Dương Thần đã có, trung phẩm là Long Vân đơn và Bát Cực đơn, theo cách nói của Tiêu Chỉ Tình thì phải tiết kiệm tối đa Linh Xu Hoàn, bởi nếu thất bại thì sẽ đổi được kinh nghiệm, nên tổn thất cũng sẽ không quá lớn.

“Linh Xu Hoàn” hay còn gọi là “Tỏa Linh Đan” là thứ chủ yếu trợ giúp những người luyện đến Tiên Thiên Kỳ có một chân khí vững chắc, “Hồng Lộ Hoàn” thì bổ sung thêm chân khí.

Còn “Long Vân Đơn” thuộc hàng trung phẩm thì lợi hại hơn nhiều, có thể tích tụ nguyên khí đồng thời tăng thêm nguyên khí ở kinh mạch, là sự trợ giúp vô cùng quý báu cho giai đoạn Hóa Thần.

“Bát Cực Đơn” thì không dùng để luyện đơn, trong thời gian ngắn nó có thể dùng để đả thông kinh mạch, khiến cho chân khí của người luyện công mạnh hơn rất nhiều, có tác dụng kỳ diệu trong khoảng thời gian ngắn, đương nhiên, nếu như võ công của anh quá thấp, chân khí vẫn chưa đủ, thì dùng thứ này chẳng khác gì tự sát.

Được Tiêu Chỉ Tình giải thích cho một loạt như vậy, Dương Thần mới hiểu ra rằng, không phải đan dược nào cũng có thể dùng để luyện công được, không khỏi kỳ vọng có thể luyện được một số đan dược đặc biệt.

Chỉ tiếc rằng, những loại đan dược này chỉ có tác dụng với các cô đang trong thời kỳ luyện công, với võ công của mình thì không có chút hiệu quả nào rồi.

Nếu như không phải vì phải về Trung Hải gấp, thì Dương Thần cũng sẽ

để Tiêu Chỉ Tình đi cùng mình, lần đầu tiên ở đây luyện công, có gì không hiểu thì còn có người giải thích cho mà nghe.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1085

Vũ Trụ Vô Định Siêu Cấp Thiểm Diệu Hoàn Tảo Thiên Hạ.

Dựa theo pháp môn của Yến Tam Nương cho mình, thông qua Tiêu Chỉ Tình xác nhận thì chính xác là pháp môn luyện đan thượng cổ có một không hai, bắt đầu điều động Thiên Địa Chi Lực ở trong cơ thể bản thân, hòa hợp với nguyên khí của đất trời vũ trụ, dần dần bao trùm lên đỉnh U Minh Tử Kim màu Thanh Đồng.

Lại nói tiếp, pháp môn luyện đan này đa phần là một phương pháp mà thông qua sự lĩnh ngộ của bản thân, được liệu khống chế Tam Muội Chân Hỏa tiến hành phân giải, giữ lại linh khí quý nhất, bắt đầu giao thoa.

Trong quá trình này, điều quan trọng nhất chính là dùng Tam Muội Chân Hỏa để rút ra khí đục ở trong, giữ lại những linh khí thuần khiết nhất, càng tinh khiết thì càng có thể làm tăng thêm hiệu quả và phẩm cấp của đan dược.

Làm thế nào để phân giải nhanh chóng và chuẩn xác khí đục, điều này đã có trong đạo lý của pháp môn luyện đan, cũng đã phân chia thành những vấn đề then chốt tốt xấu của pháp môn.

Sở dĩ Độ Kiếp Kỳ vừa có thể miễn cưỡng tiến hành luyện đan là vì uy lực của Tam Muội Chân Hỏa, đồng thời cũng không phải bất kỳ tu sĩ dưới Độ Kiếp Kỳ nào cũng có thể chạm đến được.

Nhưng điểm này, đối với Dương Thần mà nói thì lại hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Tam Muội Chân Hỏa của Dương Thần căn bản là tự phát ra từ bên trong cơ thể, thần thức có xuyên qua đó cũng hoàn toàn không tổn thương gì, ngược lại còn như cá gặp nước.

Không giống người như vậy khiến cho việc luyện đan của Dương Thần khác một trời một vực với những tu sĩ khác từ trước đến nay.

Các tu sĩ khác cần phải cẩn thận dùng thần thức để dẫn Tam Muội Chân Hỏa, mà Dương Thần thì lại dùng thần thức để dung hòa Tam Muội Chân Hỏa, sau đó hóa thành Tam Muội Chân Hỏa

Cho dù tên xấu xa có biết, dùng miệng thổi cầu khí đi một hướng thì nhất định cũng không cảm được cầu khí đúng chỗ.

Sở dĩ nói, những người luyện đan khác tận lực không chế Tam Muội Chân Hỏa, không để cho quá trình xảy ra bất kỳ sai lầm nào. Đối với Dương Thần mà nói thì lại không tiện đến.

Cũng chính như vậy, nên sau khi Dương Thần nghiên cứu xong pháp môn của Yến Tam Nương mới không căng thẳng đối với việc luyện đan, sớm đã định liệu trước được.

Còn Tiêu Chỉ Tình thì lặng lẽ đứng bên cạnh cổ vũ cho người đàn ông

này, chăm chú vào sự biến hóa của đỉnh lô.

Từ từ, đỉnh U Minh Tử Kim bắt đầu trôi nổi, lại được không chế với Thiên Địa Chi Lực của Dương Thần, toàn đỉnh lô đã hòa vào với thần thức của Dương Thần.

Dương Thần mở trừng hai mắt, đồng thời ngọn lửa màu bạch kim đang dấy lên trong mắt, Tam Muội Chân Hỏa ánh vàng rực rỡ, toàn bộ đỉnh lô đều cháy.

Tam Muội Chân Hỏa vừa xuất hiện thì đỉnh lô cũng phát ra một luồng ánh sáng sáng trong như ánh trăng.

Mà con thú khổng lồ cổ quái của gia tộc ở trên đỉnh lô dường như sống dậy đập ra ngoài, truyền ra thứ khói màu đen.

Theo lý thuyết thì màu đen không có quang sáng, nhưng chính xác thì từ bên trong Dương Thần nhìn thấy màu đen đang lượn lờ.

- A! Đây là...

Dương Thần rung mình một cái, dường như ý thức được điều gì đó.

Nhưng chưa kịp ngẫm nghĩ thì trong đầu dường như gặp phải một trận cuồng phong, đen trắng lẫn lộn, cuối cùng chuyển hóa thành một năng lượng u ám hư vô, cứ trôi nổi trong đầu.

Mà trong năng lượng đó, Dương Thần rõ ràng cảm nhận được sự thô bạo cuồng loạn, dường như là hung khí.

Theo sát sau đó là một con quái thú khổng lồ thấp thoáng.

Đường nét của con quái thú này mơ hồ, cũng không nhìn rõ được trực diện, chỉ thấy ảm ảm hiện hiện những cơ thịt rắn khỏe và thân thể vạm vỡ, ba đôi chân tràn uy lực hùng hồn, dường như có lửa cháy thiêu đốt tất cả.

Không đợi cho Dương Thần hiểu được việc này là sao thì con quái thú kia đã hóa thành một mảng to che mất bầu trời, dường như muốn nuốt hết thần thức của Dương Thần.

Mỗi nguy cơ đã khiến cho Dương Thần phản ứng trong chớp mắt, lập tức có ý ngắt dây nối thần thức, nhưng lại phát hiện ra không thể nào ngắt đứt được.

Trong thời gian cực ngắn đã bị hư ảnh của con quái thú nuốt mất, từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện vô số Thiên Địa Chi Lực, hình thành một uy thế dữ dội.

Trong kinh mạch của Dương Thần cũng có vô số Thiên Địa Chi Lực hình thành nên một bờ tường sắt, hoàn toàn không cho con quái thú kia có một chút cơ hội nào.

Con quái thú dường như cực kỳ sợ hãi Thiên Địa Chi Lực, trong phút chốc đã lùi bước lại, đồng thời hóa thành một năng lượng u ám, không có đan điền Dương Thần ở trong đó.

Sau một hồi, Dương Thần mới mơ hồ mở mắt ra, có thể cảm nhận thấy rõ ràng được mồ hôi lạnh toát ra.

Vẫn ở trong căn phòng Cổ Bảo Địa, nhưng điều khiến cho Dương Thần kinh ngạc chính là đỉnh U Minh Tử Kim trước mắt đã không thấy.

- Chỉ Tình...

Dương Thần liền nhớ ra có người ở bên cạnh, nên mau chóng quay người lại, nhưng chỉ thấy Tiêu Chỉ Tình nghẹn họng trân trối nhìn mình, con người mở to, như là nhìn thấy quỷ.

- Phù... Vẫn tốt, em không sao chứ.

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm:

- Em nhìn cái gì vậy, đỉnh này sao?

Tiêu Chỉ Tình nuốt cái ực, hít thở sâu, để cho bản thân bình tĩnh lại, nhưng sắc mặt thì vẫn trắng bệch, dường như bị dọa cho thất kinh hồn vía.

- Cái đỉnh kia...e rằng không phải đỉnh U Minh Tử Kim.

- Hả?

Dương Thần sững sốt:

- Là sao?

- Cái đỉnh này đã từng đốt được Tam Muội Chân Hỏa, sau khi Thanh Đồng bao bên ngoài bị bốc hơi hết thì cái hiện ra bên trong không phải là U Minh Tử Kim. Trước đó em cũng đã nhìn lầm.

Cái đỉnh này rốt cuộc là chất liệu gì, em cũng không có manh mối gì. Trong trí nhớ của em thì không có kim loại đặc biệt là kim loại không rõ màu sắc cả, nhưng nó chắc phải quý hơn U Minh Tử Kim rất nhiều. Nếu như không lầm thì chắc là một tiên khí thượng cổ mà mọi người không biết.

- Tiên...tiên khí?

Dương Thần giật mình, đó chẳng phải là pháp bảo mạnh nhất sao? Vội vàng hỏi:

- Làm sao em biết?

Giọng nói của Tiêu Chỉ Tình có chút run run:

- Anh có biết tiên khí và những loại pháp bảo khác nhau lớn nhất là ở đâu không?

Dương Thần lắc đầu:

- Làm sao anh biết được.

Tiêu Chỉ Tình gật đầu, giải thích:

- Tiên khí sở dĩ đặc biệt vì chỉ là phong ấn hoặc là thông qua luyện hóa thành dị thú thời kỳ thượng cổ, đúc thành pháp bảo mới có thể trở thành tiên khí, mà dị thú càng mạnh thì càng khó bị luyện hóa, vì vậy ngộ nở thành công thì cũng cực kỳ mạnh.

Trong dị thú còn phân thành các tầng khác nhau như mãnh thú, thần thú, nhưng cái đó lại quá xa vời. E rằng những dị thú thượng cổ này ngay cả hàng vạn năm trước khi các vị thần hạ giới đã không tồn tại nữa nữa rồi, chắc chỉ có những tiên nhân thời sớm nhất ở trong truyền thuyết được đối mặt với chúng...

Trong đầu Dương Thần hiện lên hình ảnh của những con dị thú cứ thoát ần thoát hiện, rùng mình một cái, lập tức tin đến bảy tám phần.

Tiêu Chỉ Tình lại nói:

- Tiên khí còn có ở một nơi đặc biệt, đó chính là khi tiên khí và chủ nhân có thể dung hòa vào làm một. Hơn nữa tiên khí bắt buộc phải nhận diện được chủ của nó thì mới có thể sử dụng được. Nếu như chủ nhân mà không chết thì tiên khí cho dù có bị người khác cướp mất thì cũng không có cách nào dùng được.

Mà tiên khí sau khi nhận chủ nhân sẽ không giống như các pháp bảo khác, nó chính là Nê Hoàn Cung có thể dung hòa với chủ nhân, và cùng chủ nhân tu luyện. Cũng có thể nói nếu như chủ nhân càng mạnh thì tiên khí cũng có thể biến đổi mạnh dần. Nếu như quá trình tu luyện của chủ nhân bị đình trệ thì tiên khí cũng chỉ có thể dừng bước.

Trước mắt Dương Thần như sáng ngời, lập tức kiểm tra bên trong đan điền của mình...

- Quả nhiên!

Dương Thần đột nhiên nhìn thấy, bên trong nguồn khí của đan điền, đỉnh lô thu nhỏ đang lóe ra một vàng sáng u ám, như một tầng sương mù dày đặc bao vây xung quanh.

Dương Thần chỉ suy nghĩ một chút là đỉnh lô lại thoáng hiện ngay trước mặt, hồi phục lại kích cỡ ban đầu.

- Xem ra chính xác là tiên khí rồi. Vừa rồi em nhìn thấy cả người anh giống như hóa thân thành quỷ, hung thần ác sát, xung quanh thân đều như một con thú hung hãn, gầm gừ rất cổ quái, em đoán là bên trong cái đỉnh lô này có phong ấn cái gì đó.

Sau đó lại nhìn thấy đỉnh lô biến mất, hẳn là anh đang phục tùng con quái thú ở trong đó, tiên khí này đã nhận anh làm chủ, như vậy anh có thể mạnh gấp đôi.

Muốn biết cả tiên khí mà Hồng Mông có cũng không quá một cái, chưa từng nghe qua là đã có ai dùng qua, gia tộc thượng cổ cũng ít đến nỗi đáng thương, nhiều nhất cũng là một hai cái, nhưng tiên bảo cũng phân ra loại cao và thấp. Cái đỉnh lô này của anh xem ra đã phong ấn một con quái thú vô cùng mạnh, không gian lớn không thể hạn lượng được.

Tiêu Chỉ Tình vui mừng nói.

Dương Thần cũng có cảm giác như là có một miếng bánh từ trên trời rơi xuống, gãi gãi đầu, cười nói:

- Cái này gọi là đại nạn không chết ắt sẽ có phúc. Lần sau lại để anh gặp tên đeo mặt nạ đó. Anh muốn thử xem có thể dùng đỉnh lô này để nhét tên đó vào đây luyện hóa không. Nếu không thì sao có thể nuốt cục giận này được.

Tiêu Chỉ Tình trừng mắt nhìn hắn, không có cảm giác gì đối với cách

nghĩ hung tàn của Dương Thần là muốn lấy người khác vào luyện đơn. Rốt cuộc cho dù bạn không làm người khác phải chết thì người ra cũng muốn tìm cách để giết bạn, chết thế nào thì cũng giống nhau cả thôi.

Sự tàn khốc và máu lạnh giữa những tu sĩ còn đáng sợ hơn nhiều so với sự nóng lạnh giữa tình người trong nhân gian. Ngay cả cha sinh mẹ đẻ cũng có thể lấy mình ra làm công cụ thử nghiệm thuốc, Tiêu Chỉ Tình sớm đã nhìn thấu rất nhiều điểm mâu chốt trong đạo đức ở trong mắt của những người thường.

Càng bởi vì từ nhỏ đã gặp nhiều, nên hôm nay mới chai lòng, ngược lại nếu như Dương Thần nương tay thì cô ấy mới lo lắng hơn.

- Haizz, Tiểu Tình Tình. Em nói xem anh nên gọi cái đỉnh lô này là gì bây giờ? Anh không quen tên đó, nhìn cũng không rõ.

Dương Thần sờ đỉnh lô hỏi.

Tiêu Chỉ Tình đảo mắt, nói:

- Không biết thì thôi. Linh hồn của con thú đó dù sao cũng không phải là người, linh trí có hạn, anh lấy đại một cái tên đi.

Dương Thần vuốt cằm:

- Chi bằng gọi nó là “Vũ trụ vô địch siêu cấp thiểm diệu hoành tảo thiên hạ uy chấn hồng môn định kiên khôn cự đỉnh”. Ai da, không được, không hợp vần...

Tiêu Chỉ Tình thấy chóng mặt:

- Đừng có ở đó mà luyện huyền nữa... mau luyện đơn đi. Cầm lấy tiên khí rồi cũng cần phải nâng cao tu vi thì mới được, nếu không thì chỉ là một cái áo cho người khác thôi. Đạo lý có tài mà bị sát hại, anh phải hiểu được.

Dương Thần không khỏi cười nói:

- Em thực sự giống như một cô giáo đôn đốc việc anh tu luyện vậy. Được rồi, vậy thì anh sẽ lùi xa một chút, để tránh lại dọa em.

Đến cuối cùng thì Dương Thần cũng không nghĩ ra nên gọi cái “đỉnh huỳnh” này như thế nào, đành phải ngoan ngoãn bắt đầu lò luyện đan đầu tiên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1086

Nàng Dâu Tốt.

Do việc nhận chủ của tiên đình và tâm ý của Dương Thần tương thông nên Tam Muội Chân Hỏa cũng lưu chuyển một cách khác thường. Mây bay nước chảy dường như đã loại bỏ được những tạp chất và khí đục, không cần tốn nhiều công sức.

Vốn tưởng rằng lần đầu tiên dựa theo pháp môn luyện đan là một việc gian nan, nhưng Dương Thần không những không cảm thấy có chút khó khăn nào mà ngược lại còn cảm thấy có rất nhiều điểm có thể dựa vào năng lực khống chế của mình với Tam Muội Chân Hỏa để tiến hành tăng cường sửa đổi việc tu luyện.

Thay đổi như vậy, không chỉ có thể luyện chế đan dược tốt hơn mà tốc độ cũng sẽ tăng gấp đôi.

Đương nhiên là đặc thù như vậy chỉ vì bản thân mà định chế pháp môn luyện đan, người ngoài không thể học được.

Tiêu Chỉ Tình đứng cách đó không xa quan sát, vẻ mặt mỉm cười lúc này đã biến sang vẻ giật mình.

Cô vốn tưởng rằng Dương Thần có thể luyện chế xong một lò trong hai tiếng đồng hồ đã là quá tốt rồi, nếu có thành công cũng không dám hi vọng xa vời, nhưng không ngờ chưa đến 40 phút mà Dương Thần đã chế xong một lò.

Mười viên Linh Xu Hoàn màu xanh lục bay lên từ trong lò, Tiêu Chỉ Tình không cần đến gần cũng biết thứ có màu xanh lục này tuyệt đối là Linh Xu Hoàn hạng cao cấp nhất.

Tiếp sau đó, Dương Thần dường như lên cơn nghiện, sau khi thu hồi lại 10 viên Linh Xu Hoàn lại thả dược liệu Hồng Lộ Hoàn thứ hai vào.

Lúc này tốc độ nhanh hơn, việc vận dụng Tam Muội Chân Hỏa dường như căn bản là không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần niệm trong đầu, tất cả mọi chuyện đều có thể khống chế được, giống như sớm đã được quy định, chỉ qua nửa tiếng đồng hồ thì 10 mấy viên Hồng Lộ Hoàn đã được bỏ vào trong túi.

Cuối cùng, Dương Thần cũng không quên bớt chút thời giờ chào Tiêu Chỉ Tình một tiếng:

- Tiểu Tình Tình, đói bụng thì ra ngoài gọi điện cho Ron, lão đó sẽ phái người mang đồ ăn đến. Anh vẫn phải luyện hai lò Long Vân Đan nữa.

Tên tiểu tử này không ngờ lại bắt đầu muốn luyện chế trung phẩm đan dược?

Tiêu Chỉ Tình thừa nhận đã bị xung đột nhiều lần, nên có chút miễn dịch. Ngay cả tiên khí cũng mạo muội, lại còn “Luyện đan tông sư” của “Thái điều cấp bậc”? Quân anh ấy ư? Chẳng phải vẫn là người đàn ông mà mình thích sao?

Sau hơn hai tiếng đồng hồ, Dương Thần đã luyện chế ra đan dược hạ phẩm và trung phẩm, nguyên liệu còn thừa lại đều được đem vào luyện chế hết, e rằng có thể có gần đến hai trăm viên linh đan.

Dương Thần cũng không định luyện xong toàn bộ số đó, theo như cách nghĩ của Tiêu Chỉ Tình thì phương pháp phối hợp đan dược có rất nhiều. Nếu như toàn bộ số đan dược muốn đem vào luyện chế cho vào cũng nhau thì khó có thể đảm bảo sau này cần số dược liệu này nữa, ngược lại còn thiếu.

Đồng thời, Dương Thần định tận dụng thời gian để đưa Tiêu Chỉ Tình đến một khu đất không người khác, nhưng phải xem có thể tìm được cách chế thượng phẩm không, thậm chí là dược phẩm quý.

Lúc này tu vi đang đầy mình, lại có tiên đỉnh trong tay, Dương Thần hi vọng tên đeo mặt nạ có thể đến lần nữa, cho dù có không địch lại thì chạy trốn tuyệt nhiên không thành vấn đề.

Sở dĩ phải khẩn trương vì Dương Thần cũng định đến tháng 11 trước khi đi Hàn Quốc có thể hoàn thành xong công việc này. Số đan dược đã luyện chế đủ sẽ đưa cho những người phụ nữ của hắn để tiến hành tu luyện. Như vậy thì bản thân hắn và Lâm Nhược Khê đi Hàn Quốc cũng sẽ không cảm thấy thời gian quý báu bị đình trệ.

Tiêu Chỉ Tình đương nhiên là không ý kiến gì. Mặc dù nói Dương Thần muốn cô giúp để cùng tìm dược liệu, nhưng chẳng phải cũng là đường đi của hai người sao?

Trong mắt, Tiêu Chỉ Tình vẫn cảm thấy mình dần thân vào cuộc sống của Dương Thần khá muộn, nên cũng không có ưu thế gì hơn so với những người phụ nữ khác, vì vậy cơ hội lần này phải nắm bắt lấy.

Khi hai người ra khỏi lô cốt cổ đó, đứng trên đỉnh núi, bầu trời đã đầy sao.

Hít lấy một luồng không khí trong lành, Dương Thần lấy ra một ít Linh Xu Hoàn và Hồng Lộ Hoàn đưa cho Tiêu Chỉ Tình, nói:

- Anh biết em vì Cửu Âm Huyền Mạch mà không có cách nào tu luyện được, nhưng số linh đan này cũng nên lấy để chăm sóc cho nhan sắc, nó có tác dụng phục hồi sức khỏe, bệnh nặng của em sẽ được trị khỏi, bản thân cũng nên dùng vài viên đi.

Tiêu Chỉ Tình rõ ràng bị ngây ra, trong mắt như có nước ứ đọng, cười, đẩy lại phía Dương Thần nói:

- Không cần, như vậy lãng phí quá, còn phải cho các chị em khác dùng để tu luyện. Em biết từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên, rồi lại từ Tiên Thiên đến

Hóa Thân đều cần một lượng linh đan lớn tích lũy mới có thể nhanh chóng đạt được.

Em bây giờ còn trẻ, đợi em ba mươi, bốn mươi tuổi rồi thì mới cần đến linh đan tu dưỡng nhan sắc, anh cứ đưa thuốc cho em là được rồi.

Dương Thần cười nói:

- Đợi em ba mươi, bốn mươi tuổi thì nhất định không cần đến linh đan để chăm sóc cho nhan sắc nữa. Trước đó anh nhất định sẽ nghĩ cách để giải quyết Cửu Âm Huyền Mạch của em, để cho em có thể tu luyện. Anh không tin rằng anh đã có thể áp chế được chất độc thì không thể tìm ra cách để cho em tu luyện được.

- Vậy em sẽ chờ, không chừng có thể được.

Mặc dù trong lòng Tiêu Chỉ Tình biết không có hi vọng gì nữa nhưng vẫn nhoen miệng cười:

- Ngộ nhớ đến lúc đó em đã đầu hoa râu rồi thì cũng sẽ không bỏ rơi em đấy chứ.

Dương Thần nheo má người phụ nữ này, nói:

- Cùng lắm thì anh cũng sẽ già cùng em, cho bọn họ trẻ là được chứ gì.

- Xùy!

Tiêu Chỉ Tình bật cười, cảm động trào nước mắt.

Đã hạ quyết tâm, Dương Thần cũng không tốn nhiều công sức trở về Hoa Hạ trước, mà gọi điện về nhà, nói với Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê là mình đã tìm được dược liệu ở trên đường.

Quách Tuyết Hoa căn dặn Dương Thần phải cẩn thận, nhắc nhở hẳn trước Tết Trùng Dương phải trở về, phải ở nhà để bái lạy tổ tiên, nhân tiện cũng có thể đến hôm đó mời Tiêu Chỉ Tình đến ăn bữa cơm cùng gia đình.

Cách hôm 23 là Tết Trùng Dương cũng còn đến 5 ngày nữa.

Dương Thần và Tiêu Chỉ Tình đang định tìm rừng mưa nhiệt đới Amazon ở Nam Mỹ, và rừng rậm nguyên thủy ở Việt Nam. Hai căn rừng nguyên thủy này mặc dù ở thời kỳ cận đại đã phải chịu không ít sự tàn phá nhưng vẫn còn vài khu rộng lớn thuộc khu vực ít người tìm đến được, hơn nữa cảnh lá xum xuê, động thực vật rất nhiều, Dương Thần định tìm trước một chuyến.

...

Mặt trời buổi chiều đã lặn, cách hôm Dương Thần rời đi, đến Luân Đôn đón Tiêu Chỉ Tình, đột nhiên trước khi đi lại thay đổi chủ ý sẽ tiếp tục tìm dược liệu ở bên ngoài, cứ như vậy cũng đã 4 ngày trôi qua.

Vào đúng buổi trưa, trong Hội nghị cấp cao diễn ra tại tòa cao ốc của Quốc Tế Ngọc Lôi.

Bên bàn hội nghị lớn là những người phụ trách cấp cao của các bộ phận đang chăm chú lắng nghe và ghi chép về bản báo cáo của Trưởng Phòng Phòng kiểm toán.

- ... Thông qua xác minh tháng này của chúng tôi thì dự án xây dựng

phòng triển lãm lịch sử của công ty BMW dự tính các khoản chi phí và lợi nhuận đã được nói đến ở nội dung trước, báo cáo hoàn tất.

Sau khi Trưởng phòng Phòng kiểm toán ngồi xuống thì ánh mắt của tất cả các lãnh đạo cấp cao đều hướng về phía Lâm Nhượng Khê.

Người phụ nữ lạnh lùng vẫn không thay đổi, khi làm việc luôn luôn như vậy, dường như không có bất kỳ một sự thay đổi nào do cuộc hôn nhân dẫn đến.

Nếu như là ngày thường thì nghe xong một bản báo cáo quan trọng như vậy, Lâm Nhượng Khê sẽ tỏ chút thái độ, sau đó cho toàn thể tiến hành bỏ phiếu biểu quyết.

Theo lý thì những cuộc biểu quyết như thế này sẽ do Hội đồng quản trị tiến hành, nhưng vì Ngọc Lôi dường như là công ty do một mình Lâm Nhượng Khê quản lý nên không có những cổ đông lớn khác. Quyền lực thực sự mà các vị lãnh đạo cấp cao kia có được xa hơn những chức vị tương đương khác trong công ty.

Mặc dù một số người chia hoa hồng từ số cổ phiếu của công ty, nhưng Lâm Nhượng Khê từ trước đến nay vẫn vui lòng phát tiền thưởng, vì vậy mà giá cổ phiếu cứ lên xuống thất thường. Còn những vị lãnh đạo cấp cao này thì hài lòng với thu nhập cao mà ổn định như vậy.

Huống hồ Lâm Nhượng Khê mặc dù khó gần, hơn nữa nhìn thôi mà trong lòng đã phát lạnh, nhưng thực ra cô ấy lại là một bà chủ rất anh minh, sẽ không quan tâm nhiều đến chuyện của bạn, vì vậy mọi người cũng đã quen.

Nhưng hôm nay, dường như Lâm Nhượng Khê không có bất kỳ thái độ nào với công việc như trước đó.

Khi bản báo cáo đã đọc xong, Lâm Nhượng Khê chỉ cầm chiếc bút bi, nhẹ nhàng viết vào bản văn kiện ở trên bàn, cúi thấp đầu, mân mê đôi môi, không có chút phản ứng nào.

Dường như không ai dám lên tiếng, không chừng hôm nay Tổng giám đốc xinh đẹp như tiên đó vì suy nghĩ, mà...đờ người ra?

Mạc Thiện Ny đã kết tình nghĩa hơn 10 năm với cô nên hiểu, ngồi ở bên cạnh Lâm Nhượng Khê, vừa nhìn một lúc là đã biết Lâm Nhượng Khê tâm hồn đang treo ngược cành cây.

Mạc Thiện Ny khẽ thở dài một tiếng, nói nhỏ giọng:

- Tổng giám đốc Lâm, có điều gì không hài lòng sao?

Lời nói này vừa đúng lúc Lâm Nhượng Khê đang trong vẻ suy nghĩ, đồng thời cũng khiến cô trở về thực tại.

Trong mắt Lâm Nhượng Khê quả nhiên hiện lên một chút xấu hổ, nhưng không biểu hiện rõ rệt trước cấp dưới của mình, khuôn mặt vẫn không biến đổi sắc thái, nói:

- Không có gì, tôi cảm thấy dự án này mặc dù doanh thu đã khá ổn, nhưng cuối cùng thì vẫn là lĩnh vực mà chúng ta chưa từng bước chân vào.

Trước mắt, ngành sản xuất thời thượng của chúng ta chính là ngành công nghiệp xe hơi, vẫn chưa được thuần thục lắm, lần này lại đề cập đến triển lãm xe hơi, bước đi này quá lớn, còn cần phải để một thời gian nữa xem thế nào đã.

Đó là quan điểm của tôi, nhưng xác suất lỗ vốn không quá lớn, vậy chủ yếu xem cách nghĩ của mọi người.

Tôi tuyên bố có thể biểu quyết, mọi người đồng ý chúng ta và tập đoàn Lý Thị hợp tác cùng công ty BMW trong dự án này thì giờ tay.

Mọi người nhìn nhau, mặc dù những gì Lâm Nhược Khê nói là nghe theo ý kiến mọi người, nhưng mọi người cũng không ngu ngốc, Lâm Nhược Khê rõ ràng không mấy vui vẻ gì khi cùng nhà họ Lý và công ty BMW hợp tác trong dự án này.

Mặc dù không rõ Lâm Nhược Khê sẽ phản ứng ra sao, cho dù dự toán thu nhập trên khá là khả quan, nhưng Lâm Nhược Khê từ trước đến nay không mắc sai lầm trong quyết sách quan trọng, nên tất cả mọi người đều lựa chọn việc im lặng không giờ tay.

Trong mắt Mạc Thiện Ny như hiểu ra gì đó, nhìn Lưu Minh Ngọc đang ngồi đối diện, hai người phụ nữ đều cảm nhận được, lần này e rằng là vì nguyên nhân riêng của Lâm Nhược Khê.

Tuy rằng không phải là quá hiểu biết, nhưng con người của Lý Kiến Hà hiển nhiên là chán ghét khi gặp phải Dương Thần.

Lâm Nhược Khê làm như vậy, hơn một nửa là vì sợ sẽ dẫn đến sai lầm của Dương Thần, dù sao nếu như hợp tác trong dự án này, đầu tư một khoản tiền lớn, thì sẽ có mối quan hệ hợp tác với Lý Kiến Hà, đây là một điều không thể tránh khỏi.

Vì vậy, cho dù biết rõ là sẽ kiếm được khá nhiều tiền, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn lựa chọn việc vứt bỏ.

Điều mà bọn họ không biết được chính là hôm đó Dương Thần trong phòng làm việc của Lâm Nhược Khê đã tức giận vì chuyện của Lý Kiến Hà, thực sự khiến cho Lâm Nhược Khê không dám động chạm đến vấn đề nhạy cảm này.

Sau khi hội nghị kết thúc, mọi người lần lượt rời khỏi phòng hội nghị, còn lại cuối cùng là Mạc Thiện Ny vẫn chưa đi, mà cầm lấy chiếc máy tính xách tay, khom lưng trước mặt Lâm Nhược Khê, mỉm cười nói:

- Nhược Khê, vừa rồi cô ngây người ra, nhất định không phải là đang nghĩ đến việc hợp tác này chứ?

Lâm Nhược Khê biết không thể giấu được, bất lực chau mày nói:

- Cô đã sớm biết rồi sao?

- Đang nghĩ đến anh ấy?

Mạc Thiện Ny cười nói:

- Cũng không phải lần đầu đi xa, đến nỗi cô phải phân tâm trong công

việc như thế sao? Cô càng ngày càng không giống như Lâm Nhược Khê mà tôi quen. Trước đó việc gia đình có lớn thế nào cũng không ảnh hưởng đến cô, có loạn đi nữa thì cô vẫn rất ổn. Bây giờ chẳng qua chỉ là việc Dương Thần đi với Tiêu Chỉ Tình một chuyến mà cô đã đến nỗi như thế này sao?

Lâm Nhược Khê có chút chột dạ, giống như bị kim xuyên qua.

Đúng vậy, sao mình có thể thay đổi như thế này được, trước kia không bao giờ vì tình cảm cá nhân để ảnh hưởng đến công việc.

Giống một mối làm ăn như vậy không thể mất, nếu như bỏ qua, bản thân không biết người khác sẽ nhìn ra sao, cho dù là Lý Kiến Hà, quan hệ làm ăn, dựa theo đó mà làm không mắc sai lầm là được.

Mạc Thiện Ny cười nói:

- Xem ra, sát phạt này quyết đoán thật. Một Lâm Nhược Khê chỉ biết đến lợi ích trên thương trường đã biến thành một nàng dâu tốt chân chính rồi.

- Thiện Ny! Cô đừng làm tôi tức giận nữa.

Trong lòng Lâm Nhược Khê đột nhiên có một chút sợ hãi, cũng không biết tại sao, sự thay đổi như vậy khiến cô ấy không kịp trở tay.

Mạc Thiện Ny cười nói:

- Xem ra, sát phạt này quyết đoán thật. Một Lâm Nhược Khê chỉ biết đến lợi ích trên thương trường đã biến thành một nàng dâu tốt chân chính rồi.

- Thiện Ny! Cô đừng làm tôi tức giận nữa.

Trong lòng Lâm Nhược Khê đột nhiên có một chút sợ hãi, cũng không biết tại sao, sự thay đổi như vậy khiến cô ấy không kịp trở tay.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1087

Kết Cục Của Cuộc Sống.

Mạc Thiện Ny cũng không ngờ rằng Lâm Nhược Khê lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, nên chỉ còn cách cười ôn hòa nói:

- Được rồi, tôi không nói nữa. Cô nhất định cũng có cách nghĩ của cô, đi xuống dưới cùng uống cốc cà phê nào, ăn chút bánh nữa. Tôi nghĩ cô cũng giống tôi, không thích ăn cơm lắm.

Hệ miễn dịch của hai người phụ nữ này với đồ ngọt tương đối thấp. Mặc dù Lâm Nhược Khê thích ăn nhất là viên gạo nếp, nhưng với những loại bánh gato khác thì vẫn thích hơn là ăn cơm. Bình thường một mình cũng không nghĩ sẽ uống cà phê ăn bánh ngọt, nhưng có Mạc Thiện Ny đi cùng thì lại khác.

Lâm Nhược Khê nhìn nhìn đồng hồ, hội nghị buổi chiều chính xác là phải hơn hai tiếng nữa mới bắt đầu, nên gật đầu ngay, nhướn đôi lông mày lên:

- Vậy cô đợi chút, tôi cất chút đồ rồi cùng cô xuống dưới.

Nói đến việc sau khi Dương Thần bị kẹt ở giữa thì mối quan hệ của hai người cứ ở trong tình trạng ôn hòa, có lẽ những ngày này Dương Thần cứ đi ra ngoài, nhưng ngược lại có nghĩa là có sức sống.

Mà cùng lúc đó, ở trong khu biệt thự phía tây.

Quách Tuyết Hoa nhìn thời gian, ngày mai chính là tết Trùng Dương, nếu như ở Yên Kinh thì phải thờ tổ tông. Nhưng Dương Thần cũng không biết khi nào có thể trở về, nên cũng không còn cần thiết nữa, căn bản là định ở nhà làm vài món ăn truyền thống để cúng tổ tiên.

Mặc dù nói tập tục là như vậy, nhưng thanh niên lại không quá để ý đến, nhưng Quách Tuyết Hoa lại được hun đúc trong khuôn khổ này, nên đối với con cái còn quan trọng hơn nhiều, một gia tộc cuối cùng thì vẫn phải cần những phép tắc quy củ mới thành.

Đặc biệt trong nhà hiện đang có Lam Lam, cũng hi vọng đứa trẻ này có thể nhận được sự giáo dục tốt.

Mà nhớ tới bà nội và mẹ của Lâm Nhược Khê, mồ mả đều ở Trung Hải, Quách Tuyết Hoa cũng chưa từng đến đó một lần, nên định sẽ dẫn Lâm Nhược Khê đến quét dọn mồ mả trước, cũng coi như là kết nối quan hệ với nhau.

Quách Tuyết Hoa đã hạ quyết tâm, bèn nói với vú Vương đang ngồi nói chuyện với Mẫn Quyên:

- Ngọc Lan à, tôi đi tìm Lâm Nhược Khê, xem nó nếu như rảnh thì cùng nó đến thăm mộ của người nhà nó, nhân tiện ngày mai là tết Trùng Dương

cũng muốn đi mua vài chút đồ ăn. Hôm nay chắc là Dương Thần không về, ngày mai cũng sẽ về thôi, đến lúc đó có hai cái dạ dày lớn như vậy, thiếu đồ ăn thì không được hay cho lắm.

Trong lòng vú Vương thầm nghĩ Quách Tuyết Hoa thật chu đáo, còn nhớ đến tết Trùng Dương đi quét mộ nữa. Mặc dù nói như vậy, nhưng ở miền Nam có rất nhiều vùng chỉ làm việc đó vào tết Thanh Minh.

- Vậy thì gọi điện cho tiểu thu trước, để tránh nhờ có việc bận lại không tìm được.

Vú Vương nhắc nhở.

Quách Tuyết Hoa lại cười lắc đầu:

- Vì sợ Nhượng Khê bận nên mới không gọi. Nó rảnh thì tốt, nếu như bận thì đừng làm phiền nó làm việc, để tránh về nhà rồi lại phải thức đêm trong phòng sách, vậy tôi cứ đi mua đồ ăn trước.

- Bà suy nghĩ thật chu đáo.

Vú Vương cười gật đầu, cũng cảm thấy làm như vậy rất thỏa đáng.

...

Quán cà phê ở dưới tòa cao ốc Ngọc Lôi, vốn là nhận thầu cho một công ty nhà hàng phương Tây, vì muốn cho nhân viên thuận tiện ăn uống, nhưng vào tầm bữa trưa thì lại không có nhiều người đến nơi này lắm.

Hai người lặng lẽ ngồi cạnh cửa sổ, Lâm Nhượng Khê và Mạc Thiện Ny mỗi người gọi một chiếc bánh ngọt, uống cà phê, hưởng thụ khoảnh khắc an nhàn trong công việc.

Chờ Mạc Thiện Ny gắp ăn xong, thì Lâm Nhượng Khê mới chỉ ăn chưa đến một nửa.

Nhìn cách ăn của Lâm Nhượng Khê từ tốn như vậy, Mạc Thiện Ny không nhịn được cười nói:

- Đúng là nữ thị dân không thể nào so sánh được với chính cung nương nương, ăn bánh ngọt mà cũng có được phong thái chuẩn mực.

Lâm Nhượng Khê ngậm miệng lại, nhìn cô một cách kỳ quái, sau khi từ từ nuốt miếng bánh xuống mới nói:

- Thiện Ny, cô nói như vậy không cảm thấy kỳ lạ sao?

- Kỳ lạ? Có cái gì kỳ lạ chứ.

Mạc Thiện Ny buồn bực.

Ánh mắt Lâm Nhượng Khê lưỡng lự, nhìn ra thành phố bên ngoài cửa sổ, và con đường mà hàng người đang đi.

- Thực ra tôi rất tò mò, người phụ nữ như Sắc Vi vốn không giống với những người phụ nữ bình thường khác, quan điểm về giá trị và kinh nghiệm từ nhỏ khiến cho cô ấy đồng ý không danh không phận đi theo một người đàn ông, có thể hiểu được.

Nhưng giống như cô và Nghiên Nghiên, rõ ràng là có thể có cơ hội để lựa chọn cuộc sống tốt hơn, thì tại sao lại hà tất phải đặt bản thân mình ở một vị

trí xấu hổ như vậy?

Mặc dù nói như vậy tôi cũng cảm thấy có chút tàn khốc, nhưng các cô nhất định sẽ không có cơ hội có được cái gì cả. Tôi thực sự nghĩ không được, sao cô có thể dùng giọng đùa cợt như vậy để nói về chuyện đó chứ.

Lâm Nhược Khê buồn bã nói.

Mạc Thiện Ny liền thu nụ cười lại, lặng lẽ nhìn Lâm Nhược Khê một hồi, cầm cốc cà phê lên uống một ngụm, rồi chậm rãi buông xuống.

- Cô đồng tình với tôi, đáng thương cho tôi, hay là trong lòng khinh thường tôi?

Mạc Thiện Ny cười hỏi.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Tôi không xem thường cô, cũng không đáng thương cho cô, không phải tôi muốn cãi nhau với cô, chỉ là chúng ta đã nhiều năm như vậy, trong lòng tôi có chút nghi hoặc mà thôi.

- Xét cho cùng, cô vẫn oán hận chúng tôi, oán hận Dương Thần, không phải sao?

- Lẽ nào cô không có suy nghĩ gì sao? Mặc dù tôi rất không muốn nói như vậy, nhưng cô đã cùng yêu một người đàn ông như vậy thì lẽ nào không suy nghĩ gì?

Mạc Thiện Ny trừng mắt nhìn:

- Dường như tôi đã hiểu tại sao hai ngày làm việc này cô lại phân tâm rồi, cô lo lắng Tiêu Chỉ Tình, cô lo lắng Dương Thần sẽ lại ra ngoài một chuyến nữa, dính dáng đến người phụ nữ khác.

- Tôi không có.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê né tránh:

- Anh ấy yêu ai tôi cũng không quản nói.

- Cô nói dối, rõ ràng cô rất để ý, và cũng rất không hài lòng.

Mạc Thiện Ny nói.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói:

- Cho dù như thế nào thì lẽ nào cô không để ý sao? Vì cô không kết hôn với anh ấy nên cô không quan tâm xem anh ấy rốt cuộc muốn có bao nhiêu người phụ nữ mới mãn nguyện? Cô cảm thấy như vậy cũng là một chuyện hạnh phúc?

Hai người đối diện nhau, trong mắt Mạc Thiện Ny dần dần lộ một vẻ bi ai.

- Lâm Nhược Khê, cô thay đổi rồi, tôi không ngờ cô lại có cách nghĩ đáng thương như vậy?

Mạc Thiện Ny thở dài.

Lâm Nhược Khê nắm lấy cái thìa, tay run run, cố gắng bình tĩnh:

- Tôi hy vọng cô có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, rốt cuộc là có ý gì...

Mạc Thiện Ny hít sâu một hơi, viền mắt có chút đỏ hoe, miễn cưỡng nở nụ cười:

- Cô biết không? Thực ra tôi rất ngưỡng mộ cô, cô xinh đẹp hơn tôi, học hành tốt hơn tôi, từ nhỏ đã sống trong một gia đình giàu có, có trí tuệ, tài năng, khí chất lãnh đạo, và quan trọng hơn là cô không vì những thứ bên ngoài và người khác làm lung lay bản tính của cô.

Cho dù có bị một nghìn người chỉ trách, cho dù có bị hàng vạn người chửi rủa là đồ thương nhân ngậm máu người thì cô vẫn ung dung, bình tĩnh, chưa bao giờ bị đánh bại, cho dù chồng của cô bên ngoài có người phụ nữ khác nhưng cô cũng không lo sợ, vì cô luôn có niềm tin vững chắc là nắm được tất cả mọi thứ trong tay.

Cô biết không, Lâm Nhược Khê như vậy thực sự đã khiến cho tôi rất ngưỡng mộ, lại khiến cho tôi không khỏi tiếc hận, bởi vì tôi biết, tôi không có khả năng thắng được cô. Không chỉ là tôi, mà cả Sắc Vi, An Tâm, mọi người chúng tôi đều không thắng nổi cô, bởi vì sức hấp dẫn của cô, cho dù là phụ nữ thì tôi cũng khó có thể chống cự được.

Cô cảm thấy tôi làm cánh tay đắc lực cho cô ở công ty thực sự đơn thuần chỉ xem cô là Tổng giám đốc thôi sao? Cô cảm thấy bỏ ra một chút ân tình là có thể khiến tôi phải báo đáp cả đời sao? Thực lực của tôi đi đến công ty khác, thậm chí là tự lập nghiệp thì cũng không có khó khăn gì?

Tôi ở lại Ngọc Lôi, chỉ vì cô, không phải người khác, mà chính là cô. Cô khiến tôi can tâm tình nguyện, cho dù cảm thấy vì một người đàn ông mà phải hổ thẹn, cũng muốn làm việc tiếp cùng cô.

Giọng nói của Mạc Thiện Ny không lớn, nhưng mỗi chữ đều rắn như đinh, hung hăng đâm thẳng vào trái tim của Lâm Nhược Khê, chảy máu, đau đớn.

Lâm Nhược Khê mở to mắt, bất thành linh trào nước mắt.

Mạc Thiện Ny cũng bị xúc động, mặt hơi đỏ lên, ngừng lại một lúc, mới tiếp tục nói:

- Cô của bây giờ đã khiến cho tôi cảm thấy có một chút không quen. Lâm Nhược Khê lặng lẽ chịu mọi áp lực dường như đã không còn tồn tại nữa rồi, chỉ còn là một thiếu phụ tự oán tự hận, đáng thương, suy nghĩ hồ đồ.

Nói xong, Mạc Thiện Ny đứng dậy, cầm lấy chiếc áo khoác màu trắng ở trên ghế, bắt đầu khoác vào người...

- Lâm Nhược Khê, bây giờ tôi mới phát hiện ra cô thực sự rất ngốc nghếch. Căn bản là cô không biết kết cục của cuộc sống là gì, càng không biết ý nghĩa đích thực của cuộc sống là gì. Cô sống ở trên đời này quả là hồ đồ. Cô chỉ cần biết được kết cục của cuộc sống, ý nghĩa đích thực của cuộc đời thì mới hiểu làm sao để sống, làm sao để hưởng thụ cuộc sống.

Đừng mang sự không hạnh phúc, bất an của cô đè lên người khác, như vậy sẽ dẫn đến những việc như hôm nay, không phải chúng tôi, càng không

phải Dương Thần, mà là cô.

Tình cảm không phải là học ở trong sách vở, càng không phải là thứ mà bản thân cô có thể tự hiểu được, mà phải dùng trái tim để lĩnh ngộ nó.

Tôi thấy, có một người đàn ông trong lòng yêu tôi, có thể thường xuyên gặp mặt, vì tôi mà đi khắp nơi để tìm thuốc, luyện đan, khiến cho tôi có thể níu giữ được tuổi thanh xuân, sống được lâu hơn. Điều này đã là một hạnh phúc không gì so sánh được rồi.

Được coi là một sự bảo đảm tốt nhất, chính là tin tưởng anh ấy. Khi anh ấy nhìn cô, khi anh ấy ở bên cạnh cô, khiến cho anh ấy hiểu rằng cô rất hạnh phúc, như vậy đã đủ rồi.

Lâm Nhược Khê, tôi nói cho cô biết, có lẽ trước đó tôi đã từng là một người phụ nữ đau khổ, nhưng bây giờ tôi đã chẳng sao rồi. Tôi biết làm thế nào cho bản thân thấy vui vẻ hơn, cũng biết làm sao có thể khiến Dương Thần hài lòng.

Nếu như trong lòng của cô cần người khác đến bù đắp thì sự tôn nghiêm của cô thì cũng cần người khác cho. Như vậy, tôi chỉ có thể nói là sớm muộn gì cũng có một ngày, có lẽ Dương Thần sẽ phát hiện ra việc lựa chọn cô làm người vợ duy nhất là một quyết định sai lầm.

Nói xong, Mạc Thiện Ny cầm lấy túi xách, quay người bước ra khỏi quán cà phê.

Lâm Nhược Khê nhìn theo bóng dáng màu trắng đó, ngây người ra.

Cúi xuống nhìn chiếc bánh ngọt đang ở trên bàn, Lâm Nhược Khê cũng không cảm thấy muốn ăn một miếng nào, trong lòng như có một con gì đó đang cắn xé, khó nói nên lời, sợ hãi và bất an.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu đen lại xuất hiện ở trong tầm mắt, đứng ngay chỗ bàn ăn.

Lâm Nhược Khê nhìn theo bóng dáng màu trắng đó, ngây người ra.

Cúi xuống nhìn chiếc bánh ngọt đang ở trên bàn, Lâm Nhược Khê cũng không cảm thấy muốn ăn một miếng nào, trong lòng như có một con gì đó đang cắn xé, khó nói nên lời, sợ hãi và bất an.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu đen lại xuất hiện ở trong tầm mắt, đứng ngay chỗ bàn ăn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1088

Buông Ra.

Lâm Nhược Khê ý thức được rất nhanh người đến là ai, định thần lại, lạnh lùng hỏi:

- Học trưởng Lý có việc gì sao?

Người đến chính là Lý Kiến Hà mặc một bộ tây phục màu đen, ăn mặc như vậy hiển nhiên là đang đi làm. Lý Kiến Hà có chút mệt mỏi, khí sắc cũng không được tốt, nhìn Lâm Nhược Khê với vẻ phức tạp một hồi, mỉm cười nói:

- Tôi có thể ngồi xuống chứ?

- Mời!

Lâm Nhược Khê nói rồi định đứng dậy:

- Tôi cũng phải đi rồi.

Lâm Nhược Khê tâm trạng cực kỳ tồi tệ không muốn Lý Kiến Hà nói bất cứ cái gì, làm bất cứ việc gì.

- Chờ một chút!

Lý Kiến Hà ngăn Lâm Nhược Khê lại:

- Chúng ta cần nói chuyện một chút.

- Nói chuyện gì?

- Vì sao muốn từ chối vụ hợp tác lần này, việc xây dựng khu triển lãm lịch sử BMW và việc kéo theo sản xuất xe hơi, không chỉ có lợi cho hai bên chúng ta, mà lợi ích của Ngọc Lôi các em và sức ảnh hưởng của nó sẽ được mở rộng hơn, điều này rất dễ để nhìn thấy.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới hơi ngẩng đầu, nhìn người đàn ông này một cách kỳ quái:

- Tôi không muốn làm là không muốn làm, công ty là của tôi, lẽ nào anh còn muốn ép nhau phải hợp tác sao?

Cơ thịt trên người Lý Kiến Hà như co quắp lại, lại khuyên ngăn Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, nghe lời tôi, ngồi xuống nghe tôi nói tỉ mỉ về việc hợp tác trong dự án lần này, em sẽ không có lý do gì để từ chối.

Lâm Nhược Khê thấy Lý Kiến Hà như đang cầu xin, cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng có một chút mềm lòng, dù sao cũng quen biết nhiều năm, mặc dù không nói đến việc quan hệ còn gần như vậy, nhưng tóm lại vẫn chỉ là tình nghĩa bạn học cũ.

- Được rồi, tôi chỉ cho anh thời gian 5 phút. Nếu như anh không thể thuyết phục được tôi thì việc này cứ như vậy đi.

Lâm Nhược Khê đã hạ quyết tâm là không đồng ý.

Nếu là lúc trước thì hơn một nửa sẽ suy nghĩ đến cảm nhận của Dương Thần, nhưng bây giờ thì Lâm Nhược Khê đã cảm nhận được, dự án hợp tác lần này có điều kỳ lạ không nhỏ...

Hai người cứ ngồi đối diện nhau như thế, Lý Kiến Hà sau khi chỉnh đốn lại tinh thần, mới bắt đầu khẩn thiết nói với Lâm Nhược Khê về kế hoạch xây dựng của mình.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh con đường ở ngoài quán cà phê lại có một chiếc xe màu trắng có rèm che đỗ ở đó.

Ngồi ở bên trong chính là Quách Tuyết Hoa-người đến Ngọc Lôi tìm Lâm Nhược Khê, nhưng lại được Triệu Hồng Yến cho biết cô ra ngoài, định đến chợ mua chút đồ ăn.

Quách Tuyết Hoa căn bản có chút tiếc hận, nghĩ thầm Lâm Nhược Khê đã ra ngoài thì nhất định có việc gì cần xã giao, định lái xe rời đi, ai biết vừa mới dừng xe, gặp đèn giao thông phải dừng lại, vô tình lướt mắt qua quán cà phê bên trái đường thì bắt gặp một hình bóng quen thuộc.

Đúng lúc quán cà phê ít người, thấy rõ Lâm Nhược Khê ngồi ở vị trí cửa sổ.

Quách Tuyết Hoa đang vui vẻ. Lúc này muốn xuống uống cốc cà phê, tiện có thể trực tiếp gọi Lâm Nhược Khê là được.

Nhưng không ngờ, Lâm Nhược Khê đang ngồi đối diện với một người đàn ông tướng mạo tuấn tú lịch lãm, mặc bộ tây phục màu đen.

Quách Tuyết Hoa vội vàng dừng xe ở ngang đường. Bà chưa bao giờ nhìn thấy Lâm Nhược Khê ngồi một mình uống cà phê với một người đàn ông khác, hơn nữa ở trên bàn hình như còn có bánh ngọt.

Như vậy, ít nhất cũng đã ăn hơn nửa chiếc.

Theo như những gì Quách Tuyết Hoa hiểu thì Lâm Nhược Khê không bao giờ có hứng thú cùng một người đàn ông ngồi uống cà phê ăn bánh ngọt.

Quách Tuyết Hoa là người từng trải, hiểu rất rõ, đối với cô thì khả năng giữa nam và nữ chỉ tồn tại tình bạn đơn thuần, chứ đừng nói đến việc Lâm Nhược Khê ngay cả bạn cùng giới cũng ít.

Không kìm được, trong lòng Quách Tuyết Hoa như dấm dút, thầm nghĩ không biết có phải bàn chuyện làm ăn không, nếu bàn chuyện làm ăn thì hà tất phải đến quán cà phê dưới tầng ngồi nói chuyện.

Nhìn một cách kỹ lưỡng thì người đàn ông mặc tây phục đó hẳn là một người thành đạt, khí chất toát ra một vẻ không tầm thường. Từ góc độ của một người phụ nữ mà nói thì so với một thằng con trai như thằng Dương Thần nhà mình còn hấp dẫn hơn rất nhiều.

Trong lòng Quách Tuyết Hoa thấp thỏm không yên, do dự có nên dừng xe tiếp ở đó tìm Lâm Nhược Khê hỏi xem người đàn ông đó là ai.

Làm mẹ đương nhiên là lo lắng cho hôn nhân của con trai mình. Mặc dù

Dương Thần có không ít người tình, nhưng mẹ cũng là người ích kỷ, con trai không chỉ có một người phụ nữ, bên ngoài thì nói vài câu chẳng ra gì, cũng đã chăm sóc Lâm Nhược Khê, nhưng trong lòng thì vẫn vui vẻ.

Hơn nữa Quách Tuyết Hoa vốn xuất thân từ gia đình của một gia tộc lớn có truyền thống, yêu cầu đối với một người con dâu phải hà khắc hơn nhiều so với một người con trai.

Nếu như thực sự Lâm Nhược Khê có hành vi gì vượt quá giới hạn thì Quách Tuyết Hoa kiên quyết không nhận.

Do ở bên đường thực sự không thể dừng xe nên Quách Tuyết Hoa định tìm một nơi đỗ xe, nhưng không ngờ khi khởi động máy thì cảnh tượng ở trong quán cà phê đã khiến cho đôi mắt của Quách Tuyết Hoa nhìn chằm chằm không dời mắt.

Người đàn ông đó không ngờ nắm tay của Lâm Nhược Khê.

...

Trong quán cà phê, Lý Kiến Hà nói hết lời lẽ, nhưng vẫn không cách nào thuyết phục được Lâm Nhược Khê.

Lý Kiến Hà hiểu ra, việc này không phải là do kế hoạch dự án có vấn đề gì mà là do nhân tố tình cảm cá nhân của Lâm Nhược Khê, có lẽ là vì mối quan hệ với Dương Thần.

Cấn rắng, bất chấp mọi thứ, Lý Kiến Hà nắm lấy đôi tay của Lâm Nhược Khê đang đặt trên mặt bàn.

Lâm Nhược Khê căn bản là không ngờ Lý Kiến Hà lại làm như vậy, cho dù trước đó ở trong đại học khi mà bản thân cũng có chút tình cảm với anh ta, nhưng giữa hai người chưa từng có đụng chạm gì.

Nhưng bây giờ, không ngờ ánh mắt của Lý Kiến Hà lại nhìn mình như vậy, đồng thời lại còn nắm lấy tay mình nữa.

- Nhược Khê, tôi biết em bận tâm đến Dương Thần, nhưng chúng ta làm việc trên thương trường, em chỉ cần đồng ý dự án lần này, cùng lắm tôi sẽ giao toàn bộ cho người dưới làm, tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa. Như vậy cũng không được sao?

- Buông ra.

Lâm Nhược Khê cố gắng vùng tay ra, nhưng sức mạnh của người đàn ông rất khỏe, bản thân không làm gì được. Mặt bắt đầu lạnh lại, tay run run.

- Chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, lần đầu tiên tôi hạ giọng cầu xin em, em cứ xem như vì tình nghĩa những năm đó mà giúp tôi lần này có được không?

- Tôi nói buông ra...

Giọng nói của Lâm Nhược Khê càng lạnh hơn.

- Vậy em nói cho tôi lý do đi.

Lý Kiến Hà khiêu khích.

- Lý Kiến Hà, tôi bảo anh buông tay ra, nhân lúc tôi còn chưa nổi điên.

Lâm Nhược Khê cố gắng đè nén cơn tức giận của mình lại.

Lý Kiến Hà chỉ có thể buông tay ra:

- Em thực sự không đồng ý.

- Những nhà đầu tư ở Trung Hải mặc dù không nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không chỉ có mình tôi. Phóng tầm mắt ra toàn Hoa Hạ thì mục tiêu để lựa chọn càng nhiều hơn. Nếu như anh xem trọng tầm ảnh hưởng của nhà họ Dương, vậy thì anh đừng có mơ mộng nữa. Tôi sẽ không dùng uy lực của nhà họ Dương để kiếm tiền đâu, vì vậy động cơ của anh rất đáng nghi.

Lâm Nhược Khê nói rồi định đứng dậy rời đi.

Nhưng Lý Kiến Hà lại đứng lên trước, quay sang chặn bên cạnh bàn của Lâm Nhược Khê, lại một lần nữa nắm lấy tay của Lâm Nhược Khê.

- Nhược Khê, chẳng lẽ tôi còn dám hại em sao? Cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám chọc giận nhà họ Dương...

- Buông ra...

Lúc này Lâm Nhược Khê không do dự gì nữa, phần nộ vùng tay ra.

Việc tu luyện trong thời gian gần đây, mặc dù có chân khí đỉnh núi Hậu Thiên nhưng Lâm Nhược Khê cũng không có kinh nghiệm sử dụng với người khác, lại không thích động chân động tay, vì vậy mới không nghĩ ra còn có thể làm như vậy được.

Lần này, sau khi phát chân khí ra, sức mạnh ở hai tay đã tăng lên nhiều, chút nữa đã làm cho Lý Kiến Hà bị kéo ngã xuống đất.

Lý Kiến Hà dường như cũng có chút sững sờ. Hắn ta có luyện qua Judo, sức mạnh căn bản là lớn hơn so với những người đàn ông khác, sao có thể bị Lâm Nhược Khê làm cho suýt ngã xuống đất được?

Lâm Nhược Khê cũng không muốn tốn nhiều công sức, sau khi lườm tên này một cái, xách túi rời khỏi quán cà phê.

Chỉ còn lại Lý Kiến Hà với vẻ mặt ngơ ngác đứng ở đó, không biết đang nghĩ cái gì...

...

Cách quán cà phê không xa, ở ngã tư đường, vẻ mặt Quách Tuyết Hoa hỗn tạp nhiều cảm xúc, trong mắt hiện rõ vài phần lo lắng.

Trong tay của bà là điện thoại di động chụp lại cảnh đúng lúc Lý Kiến Hà nắm tay Lâm Nhược Khê trong quán cà phê ban nãy.

Trong chớp mắt Quách Tuyết Hoa nhìn thấy cảnh đó, trong đầu bà ong ong, tim đập nhanh hơn, sợ những chuyện không tốt mà bản thân nghĩ lại là sự thật.

Trước tiên, Quách Tuyết Hoa lấy ra chiếc điện thoại để chụp cảnh đó lại, mặc dù cảm thấy chụp trộm con dâu và người đàn ông khác như vậy là không thỏa đáng nhưng Quách Tuyết Hoa biết, có bằng chứng xác thực mới có thể nói chuyện được, máu chột là còn muốn Dương Thần tin.

Nhưng là một trưởng bối, mình nên mở miệng hỏi Lâm Nhược Khê như

thế nào đây? Hỏi tại sao người đàn ông khác lại muốn nắm tay nó, lại còn biểu hiện xúc động nữa?

Sau khi suy nghĩ nát óc một hồi, Quách Tuyết Hoa quyết định không muốn nói chuyện này với Lâm Nhược Khê nữa, chờ cho Dương Thần về mới nói tiếp, dù sao đây cũng là vấn đề cần giải quyết giữa vợ chồng với nhau.

“ Bíp bip”.

Từ bên ngoài truyền đến tiếng còi xe ô tô.

Lúc này Quách Tuyết Hoa mới định thần lại, phía trước đã là đèn xanh, mau chóng lái xe đến siêu thị, lông mày chau lại, suy nghĩ mông lung...

“ Bíp bip”.

Từ bên ngoài truyền đến tiếng còi xe ô tô.

Lúc này Quách Tuyết Hoa mới định thần lại, phía trước đã là đèn xanh, mau chóng lái xe đến siêu thị, lông mày chau lại, suy nghĩ mông lung...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1089

Viên Đá Không Thể Ăn.

Trời gần nhá nhem tối, Quách Tuyết Hoa lái xe đi mua đồ ăn xong về đến nhà, vừa đúng lúc Mẫn Quyên đón Lam Lam từ nhà trẻ về.

Đứa nhỏ mặc một chiếc váy ngắn bò màu xanh, đi đôi tất màu đen giống như là thiên sứ giáng trần.

Lam Lam đã rất thân mật với Quách Tuyết Hoa, ngọt ngào gọi một tiếng “bà nội”, đôi chân nhỏ thoăn thoắt chạy lên phía trước, muốn giúp Quách Tuyết Hoa xách túi rau xanh.

Nếu như là một đứa trẻ của một gia đình bình thường thì tất nhiên không xách được như vậy, muốn xách cũng xách không nổi, nhưng Lam Lam lại rất đặc biệt, Quách Tuyết Hoa cũng mặc cho đứa nhỏ “tận hưởng”.

Còn Mẫn Quyên thì nhìn thấy nụ cười của Quách Tuyết Hoa có chút gượng ép, tò mò hỏi:

- Bà làm sao vậy? Sắc mặt dường như không được tốt lắm.

Quách Tuyết Hoa vội cười lắc đầu:

- Không có gì, có thể là đến tuổi này rồi đi chợ một lúc nên thấy hơi mệt thôi.

- Bà cũng chưa già lắm mà, nhìn vẫn còn trẻ lắm.

Mẫn Quyên nói những câu dễ nghe, nhưng Quách Tuyết Hoa chỉ tùy tiện ứng phó, trong lòng vẫn đang trầm ngâm.

Bước vào trong nhà, vú Vương cùng với túi rau xanh đi vào trong bếp, bắt đầu nấu bữa cơm tối, chuẩn bị cho ngày mai thờ cúng tổ tiên.

Trước đó vẫn còn rất tốt, tết Trùng Dương cũng muốn mời Tiêu Chỉ Tình đến nhà dùng bữa cơm gia đình, nhưng Dương Thần và Tiêu Chỉ Tình vẫn chưa về, khiến cho Quách Tuyết Hoa có chút lo lắng.

Suy nghĩ một hồi, Quách Tuyết Hoa không biết có nên gọi điện thoại. Mặc dù không chắc có thể gọi được những chỉ cần nghĩ đến chuyện ở quán cà phê là Quách Tuyết Hoa lại không được thoải mái.

Đang lúc do dự thì ở ngoài cửa nghe thấy tiếng động mở cửa. Giọng nói quen thuộc của Dương Thần đang vang vang ở bên ngoài.

- Ha ha... Mẹ! Vú Vương! Bà xã! Con về rồi! Người đâu? Tiểu phi nữ đâu rồi?

Phản ứng đầu tiên của Lam Lam đang ngồi ở ghế sofa trong phòng khách xem hoạt hình là tức giận đứng dậy, hai chân bật khỏi ghế sofa, chạy như tên bay về phía Dương Thần.

Dương Thần ôm ngay cô gái bé nhỏ, thì bị cái đầu nhỏ bé của Lam Lam

thụi vào ngực rất mạnh.

Sức mạnh “trọng quyền” này của Lam Lam kêu đến bộp một cái. Nếu như không phải Dương Thần có sức khỏe phi phàm thì e rằng đã bị đánh cho đến hộc máu rồi.

- Chú xấu xa, chú xấu xa! Không được phép gọi Lam Lam là tiểu phi nữ.

Dương Thần cười lớn. Bình thường nhìn thấy đứa bé chẳng có gì đặc biệt, nhưng lâu ngày không gặp như vậy thì trong lòng thấy nhớ nhung rất nhiều, thậm chí còn nhớ hơn cả Quách Tuyết Hoa.

Có lẽ đứa nhỏ này rất hợp với mình, càng ngày càng đáng yêu, không kìm được hôn một cái vào má của Lam Lam.

- Tiểu phi nữ dám đánh chú, chú sẽ ăn con.

Dương Thần giả vờ hung dữ.

Lam Lam thấy trên mặt ướt ướt, nghe thấy câu này thì lập tức giãy giụa hét lớn. Nhảy xuống từ trong vòng tay của Dương Thần, trốn đi rất xa, sợ hãi nhìn Dương Thần, đôi mắt tròn mở to.

Quách Tuyết Hoa từ trong nhà bếp đi ra, trước tiên là mừng rỡ, sau đó lại cười mắng:

- Đừng có hù dọa Lam Lam nữa, con dựa vào cái gì mà nói Lam Lam, con đã quên là ta dặn con trước ngày mai phải về sao?

Dương Thần nhức đầu:

- Con vốn là muốn ngày mai về, nhưng cảm thấy những thứ cần tìm cũng đã được kha khá rồi nên việc đi đến địa điểm mới để tìm cũng không còn cần thiết nữa, cho nên hôm nay về luôn. Đúng rồi, Tiêu Chỉ Tình có ghé qua, con đưa cô ấy về nghỉ ngơi trước.

Quách Tuyết Hoa gật đầu, hít sâu một hơi dài, hạ quyết tâm, tiến lên trước nói nhỏ:

- Con trai, cùng mẹ lên trên tầng, có chuyện ta muốn hỏi con.

Dương Thần cảm thấy kỳ lạ, sao lại có chuyện ngẫm giống nhau vậy, nhưng biết Quách Tuyết Hoa sẽ không đùa, liền lẳng lặng không nói gì mà đi lên trên.

Chờ cho Dương Thần vào trong phòng, Quách Tuyết Hoa còn cẩn thận khóa cửa phòng lại, vội vàng hỏi:

- Dương Thần, con có cảm thấy Nhược Khê gần đây có điểm gì kỳ lạ không?

Dương Thần sửng sốt:

- Gần đây? Cái gì gần đây? Máy hôm nay chẳng phải con ở bên ngoài sao? Nhược Khê làm sao ạ?

- Chính là... chính là chuyện Nhược Khê có gặp mặt người đàn ông lạ nào đó không?

Quách Tuyết Hoa hỏi.

Dương Thần thản nhiên cười:

- Làm sao con biết, cô ấy đi làm có thể gặp vài vị khách làm ăn, như vậy có tính không?

Quách Tuyết Hoa thở dài:

- Cái thằng này? Không để ý rồi, nên quan tâm nhiều hơn nữa xem có người nào xuất hiện cạnh Nhược Khê không mới phải...

Dương Thần cảm thấy có chút kỳ lạ, chau mày hỏi:

- Mẹ, mẹ có gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo với con. Có phải mẹ đã nghe thấy điều gì không?

Sắc mặt Quách Tuyết Hoa trông rất khó coi, rút điện thoại ra, lấy bức ảnh chụp được đưa cho Dương Thần xem.

- Người đàn ông này, con có quen không?

Dương Thần thờ ơ, chỉ liếc qua, ánh mắt như dừng lại.

- Lý... Kiến... Hà!

Quách Tuyết Hoa vừa nghe, vội vàng nói:

- Tên là Lý Kiến Hà sao? Con quen? Anh ta làm gì vậy? Tại sao...

- Mẹ!

Dương Thần ngắt câu hỏi của Quách Tuyết Hoa, sắc mặt trầm xuống, dồn dập hỏi:

- Làm sao mẹ chụp được bức ảnh này?

Quách Tuyết Hoa liền kể lại chuyện buổi chiều đi đến công ty không gặp được Nhược Khê, khi muốn rời đi thì gặp ngay sự việc này.

- Lúc đó, sau khi mẹ chụp xong cũng không dám nhìn, trên đường làn xe bị tắc rất đông, nên vội vàng rời khỏi. Mẹ thực sự muốn đi vào hỏi xem, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào. Nếu như mẹ hiểu lầm Nhược Khê thì sao? Như vậy sẽ khiến nó khó có thể sống tốt được, nhưng làm sao mẹ có thể yên lòng được chứ?

Quách Tuyết Hoa buồn phiền nói.

Dương Thần trả điện thoại di động lại cho Quách Tuyết Hoa, trầm ngâm một lúc, thở dài một tiếng, thả lỏng lông mày, cười nói:

- Con tin, vấn đề là ở tên Lý Kiến Hà đó. Hắn là học trưởng của Nhược Khê khi còn học đại học, chính xác là đã từng có quan hệ rất thân thiết, nhưng đã là quá khứ rồi.

Trước đó con cũng đã từng hiểu nhầm Nhược Khê, nhưng cô ấy nói là trong lòng đã không còn tư vương gì đến tên đó nữa. Con cũng tin cô ấy, nếu không tin thì mẹ có thể hỏi thẳng Nhược Khê xem buổi chiều gặp ai. Cô ấy nhất định sẽ không giấu diếm gì. Bởi vì việc này cũng không có gì đáng phải suy nghĩ nhiều.

Quách Tuyết Hoa bán tín bán nghi gật đầu:

- Hóa ra là học trưởng hồi đại học. Con đã quen biết như vậy thì tốt rồi, mẹ sợ đột nhiên lại xuất hiện thêm một người.

- Mẹ, mẹ cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa. Mẹ cũng không tin tưởng con

nữa rồi. Con có thể đảm bảo. Hơn nữa Lâm Nhược Khê cũng không phải hạng phụ nữ tùy tiện. Tính cách của cô ấy đơn thuần, không cần thận khiến cho Lý Kiến Hà động tay động chân.

Dương Thần an ủi.

Quách Tuyết Hoa nhìn Dương Thần một cái:

- Được rồi, con dâu của mẹ là tuyệt nhất, tốt nhất là như con nói, mẹ cũng hi vọng Nhược Khê không làm việc gì thẹn với lương tâm.

Mặc dù nói con đối với những người phụ nữ thực sự không làm được chuyện gì tốt đẹp, nhưng dù sao cũng là con trai của ta. Ta không thể để cho những người phụ nữ khác mang tiếng bất trung với con trai của ta.

Dương Thần cảm thấy có chút xấu hổ, lại có chút cảm động. Luân thường đạo lý gì đi nữa thì khi đứng trước tình yêu thương của mẹ cũng không là gì hết.

Sau khi tiễn Quách Tuyết Hoa xuống dưới, Dương Thần cũng tắm rửa, thay trang phục. Bao nhiêu ngày dầm mưa dãi nắng ở bên ngoài, bụi bặm cũng nhiều.

Khi màn đêm buông xuống, Lâm Nhược Khê cũng họp xong cuộc họp trở về nhà. Quách Tuyết Hoa nghe lời Dương Thần, không nhắc đến chuyện này nữa, vẫn cười nói bình thường với Lâm Nhược Khê.

Nhìn thấy Dương Thần xuống dưới, ánh mắt Lâm Nhược Khê có chút phức tạp nhìn ngắm một hồi, mỉm cười:

- Lại ăn cơm thôi, mấy ngày này vất vả cho anh rồi.

Dương Thần thấy được sự bất an trong ánh mắt của người phụ nữ này. Điều này khiến cho Dương Thần không khỏi nghĩ đến bức ảnh ở trong điện thoại di động, trong lòng có chút không thoải mái.

- Bà xã, anh tặng em một món quà.

Dương Thần kìm nén cảm xúc của mình lại, không được tự nhiên cho lắm, từ trong túi áo rút ra một vật màu xanh.

- Oa, thật đẹp!

Mẫn Quyên từ trong bếp kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Lâm Nhược Khê cũng thấy rất thích, đó là một miếng ngọc màu tím, khuôn đúc từ tự nhiên, thủy tinh hình lăng trụ, xung quanh là sắc tím. Dưới ánh đèn, toàn bộ đường viền tuyệt diệu tự nhiên tỏa sáng lung linh.

- Đây là thứ mà một người Brazil trong khi khai thác khoáng sản đã tìm được. Mặc dù không nhiều, nhưng cũng là hàng có giá trị thực, hơn nữa chính anh phát hiện ra. Anh nghĩ với một người làm việc nhiều với máy tính như em, đặt nó trên bàn làm việc, nó sẽ hấp thu phóng xạ, tốt cho sức khỏe của em hơn.

Dương Thần cười nói, đưa vật thủy tinh đó cho Lâm Nhược Khê.

Tiến gần thêm chút nữa, Dương Thần không quên thì thầm bên tai người phụ nữ:

- Nhưng anh phát hiện ra là liền lấy cắp nó, nếu không thì ở trước mặt không tặng cho Tiêu Chỉ Tình là không hợp lý, nhưng anh vẫn muốn chuẩn bị cho em một món quà. Nhiều ngày như vậy không ở nhà, nếu như quà cũng không mang về thì quá là tệ rồi, phải không?

Trong lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy vui mừng, nhưng lại nghĩ không dễ dàng gì để bị “lừa”. Chẳng phải mấy ngày này toàn cùng với người phụ nữ khác đi du ngoạn sao?

- Ừm, cảm ơn, em rất thích.

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê liền trở lại vẻ lạnh lùng, bề ngoài không một chút biểu cảm nhận món quà, đặt miếng ngọc lên cạnh bàn trà, tiếp tục bung thức ăn từ trong nhà bếp ra.

Quách Tuyết Hoa nhướn mày, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Vú Vương và Mẫn Quyên thì lại thích thú nhìn ngắm viên ngọc một hồi.

Duy chỉ có Lam Lam là rất hoài nghi, chu cái miệng nhỏ nhắn của mình, tự nói:

- Chú xấu xa tặng viên đá làm gì, viên đá đó lại không ăn được.

Dương Thần không nhịn được cười, điều này tự dung làm hắn cảm thấy như quay về một năm trước đó khi mới quen Lâm Nhược Khê. Biểu cảm và nụ hôn lạnh lùng này lâu lắm chưa được thử, đủ để bản thân thêm khát.

Nhưng may mà Dương Thần không chế cảm xúc rất tốt, như vậy mãi thì cũng quen, sau khi ngồi xuống, bắt đầu cầm miếng đùi gà lên gặm.

Quách Tuyết Hoa thấy đứa con trai không lo nghĩ gì của mình bắt đầu ăn thì âm thầm nghĩ ngợi, lại bất lực, quay đầu nhìn Lâm Nhược Khê đang bung thức ăn lên, trong mắt lộ vẻ lo lắng rõ rệt.

Dương Thần không nhịn được cười, điều này tự dung làm hắn cảm thấy như quay về một năm trước đó khi mới quen Lâm Nhược Khê. Biểu cảm và nụ hôn lạnh lùng này lâu lắm chưa được thử, đủ để bản thân thêm khát.

Nhưng may mà Dương Thần không chế cảm xúc rất tốt, như vậy mãi thì cũng quen, sau khi ngồi xuống, bắt đầu cầm miếng đùi gà lên gặm.

Quách Tuyết Hoa thấy đứa con trai không lo nghĩ gì của mình bắt đầu ăn thì âm thầm nghĩ ngợi, lại bất lực, quay đầu nhìn Lâm Nhược Khê đang bung thức ăn lên, trong mắt lộ vẻ lo lắng rõ rệt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1090

Có Cái Gì Mà Không Dám.

Sự trở về của Dương Thần khiến cho toàn gia đình được đoàn tụ cùng nhau dùng bữa cơm tối, cứ giống như một cuộc thi xem ai ăn nhiều hơn. Lam Lam không khỏi nhìn Dương Thần, nuốt từng miếng to một.

Căn bản là Quách Tuyết Hoa vẫn lo lắng đứa nhỏ này không biết có tiêu hóa được tốt không, kết quả là đến sau này mới phát hiện ra tất cả sự lo lắng đó đều thừa. Dạ dày của đứa nhỏ này với tố chất về sức khỏe của nó tốt hơn cả bình thường, không chừng ăn thép ăn sắt còn tiêu hóa hết.

Khi ăn được một nửa thì vú Vương đột nhiên nghĩ đến việc lúc trưa Quách Tuyết Hoa muốn kêu Lâm Nhược Khê cùng đi quét dọn mộ, bèn thuận miệng hỏi:

- Tuyết Hoa, tôi còn chưa hỏi hôm nay đi quét dọn mộ chưa?

Quách Tuyết Hoa ngẩn người ra, ánh mắt không được tự nhiên cho lắm nhìn về phía Lâm Nhược Khê.

Còn Lâm Nhược Khê thì nghi ngờ hỏi:

- Mẹ, quét dọn cái gì?

- À... buổi trưa mẹ có đi đến công ty tìm con, xem xem con có thời gian rảnh không, dù sao thì mai cũng là tết Trùng Dương, muốn cùng con đi đến thăm mộ của mẹ và bà nội con một chuyến, dù sao thì mẹ cũng chưa từng đến thăm lần nào.

Quách Tuyết Hoa cười giải thích.

Trong mắt Lâm Nhược Khê hiện lên một tia âm áp:

- Mẹ nên nói với con sớm hơn mới phải, buổi trưa con vừa mới xuống dưới quán cà phê dưới tầng lầu, thực ra có thời gian để đi.

Trong lòng Quách Tuyết Hoa chột dạ, không nhin được nói:

- Quán cà phê? Buổi trưa một mình đi đến quán cà phê sao? Làm sao mà ăn trưa được chứ?

Nghe đến vấn đề này, Dương Thần đang đưa ăn cùng với Lam Lam chột dưng dũa lại.

Quách Tuyết Hoa hỏi như vậy để xem động thái, Dương Thần hiểu rõ là muốn thử xem Lâm Nhược Khê có giấu diếm điều gì không.

Trong lòng Dương Thần thở dài một tiếng, không ngờ Quách Tuyết Hoa lại không yên tâm như vậy, nhưng đã hỏi rồi thì cũng chỉ có thể xem Lâm Nhược Khê nói ra sao.

Còn Lâm Nhược Khê thì hiện lên hình ảnh Lý Kiến Hà năn nỉ mình, ngẩn người ra, lắc đầu:

- Không phải, con và Thiện Ny đi cùng nhau, cô ấy nói muốn ăn bánh ngọt.

- Chỉ có Thiện Ny thôi sao? Không gặp người quen gì sao?

Quách Tuyết Hoa như vô tình hỏi.

Dương Thần cảm thấy hỏi như vậy cũng có chút hơi quá, giống như tra hỏi phạm nhân vậy.

- Mẹ, sao lại hỏi như vậy, còn có thể gặp ai được nữa chứ, đã nói là cùng Thiện Ny đi ăn rồi mà. Đúng không Nhược Khê?

Nhược Khê cười miễn cưỡng với Dương Thần, lòng bàn tay toát mồ hôi, trước đó Lý Kiến Hà có xuất hiện tại phòng làm việc, phản ứng mãnh liệt của Dương Thần khiến cô có chút sợ hãi, nên cô đã lựa chọn giấu chuyện gặp Lý Kiến Hà đi.

- Mẹ, sao đột nhiên mẹ lại hỏi chuyện này, con và Thiện Ny hai người đi với nhau, không gặp ai khác...

Lâm Nhược Khê cố gắng trấn tĩnh nói.

Cô vừa nói xong thì sắc mặt thoải mái của Dương Thần liền trở nên cứng nhắc, nắm lấy chiếc đĩa, suýt nữa thì bẻ gãy.

Quách Tuyết Hoa cũng không ngờ, kinh ngạc nhìn Lâm Nhược Khê, lập tức nhíu mày, sắc mặt trở nên khó coi, lộ vẻ tức giận.

Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng ý thức được điều gì đang xảy ra, nhưng lại cảm thấy có chút kỳ lạ:

- Mẹ, mẹ làm sao vậy? Có phải con nói sai điều gì không?

- Ta không biết con có đi cùng Thiện Ny hay không, nhưng sao ta lại nhìn thấy một người khác nữa.

Quách Tuyết Hoa nói rồi, lấy điện thoại ra, đưa bức ảnh chụp được cho Lâm Nhược Khê.

Trong mắt Lâm Nhược Khê hiện lên vẻ hoảng loạn, lúng túng nhìn một hồi, mới cẩn thận nhìn tiếp.

Những người khác trên bàn đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chuyện này là thế nào, sao đột nhiên không khí lại trở nên ngột ngạt như vậy.

Dương Thần buông chiếc đĩa xuống, sầm sầm sắc mặt nhìn Lâm Nhược Khê:

- Chuyện này là thế nào?

Lâm Nhược Khê nhìn bức ảnh ở trong điện thoại, rõ ràng là cảnh Lý Kiến Hà cầm tay mình, vì góc độ chụp được bức ảnh khiến cho người ta cảm thấy giống như hai người đang nắm tay nhau.

Sau một hồi, sắc mặt Lâm Nhược Khê trở nên trắng bệch, đồng thời đã hiểu Quách Tuyết Hoa sao lại hỏi hàm ý như vậy, và cũng hiểu sao Dương Thần lại nhìn mình với ánh mắt phức tạp như vậy.

Nhưng theo đó, ngoại trừ sự hoảng loạn ở trong lòng thì nhiều hơn cả là

sự uất ức và giận dữ.

- Mẹ... Mẹ... Sao mẹ có thể chụp con?

Lâm Nhược Khê không nhìn được đặt chiếc điện thoại lên trên mặt bàn.

Lần này, ngay cả Lam Lam cũng bị dọa cho sợ. Đứa trẻ dường như vì sự tức giận của mẹ mình mà co người lại, lo lắng ngồi ngây trên bàn.

- Tiểu thư... đây là.... chuyện này là sao? Đừng có kích động, người cùng một nhà thì nên nói chuyện nhẹ nhàng với nhau.

Vú Vương khuyên giải, vội vàng cầm chiếc điện thoại của Quách Tuyết Hoa lên xem.

Vừa nhìn thì không thấy sao, nhưng vú Vương lại nhận ra Lý Kiến Hà, sau khi suy nghĩ một hồi, nói:

- Đây chẳng phải là Lý Kiến Hà mà tiểu thư quen khi học đại học sao? Khi Tổng giám đốc còn ở thì tôi có gặp qua người này, sao tiểu thư lại gặp anh ta. Không phải anh ta đã kết hôn và đi nước ngoài rồi sao?

Vú Vương nói một cách vô ý, nhưng lại khiến cho Quách Tuyết Hoa nghe sang một nghĩa khác.

- Cái gì? Còn kết hôn nữa sao?

Sắc mặt của Quách Tuyết Hoa đanh lại:

- Nhược Khê, bức ảnh này chẳng qua là vừa đúng lúc nhìn thấy nên mới chụp, đứng ở bên đường không muốn nhìn cũng khó.

Nhưng vấn đề bây giờ là tại sao con lại lừa ta, lẽ nào lại có chuyện gì không thể nói sao?

Lâm Nhược Khê tức giận đến nỗi thân thể mềm nhũn ra, nước mắt không ngừng rơi xuống, khuôn mặt lạnh lùng, vành mắt đỏ hoe, bỗng nhiên đứng dậy.

- Mẹ, mẹ đang nghi ngờ con?

- Ta vẫn cho rằng con là một đứa trẻ trung thực, nếu như còn có thể thẳng thắn nói ra thì hà tất ta phải nghi ngờ con?

- Con cũng có nỗi khổ của riêng mình. Hơn nữa lẽ nào con không thể có bí mật riêng sao?

Lâm Nhược Khê đau khổ nói.

- Chuyện này thì có gì là bí mật chứ?

Quách Tuyết Hoa nóng giận, lớn tiếng.

Lâm Nhược Khê lộ vẻ đau buồn, cười lắc đầu:

- Con không ngờ, mẹ lại cho rằng con là một người như vậy... Sao mẹ có thể đối xử với con như vậy chứ?

- Vậy sao con lại đối xử với Dương Thần như vậy?

Quách Tuyết Hoa cũng phản lại:

- Con có biết lúc ta đưa bức ảnh cho Dương Thần, nó đã nói tốt giúp con, nó cũng khuyên ta nên tin con, nó đảm bảo con không có dính dáng gì đến người đàn ông đó. Nó còn không cho ta hỏi con nữa.

Còn con thì sao? Con cương quyết nói dối chúng ta. Uống công Dương Thần nói con trong sáng vô tư.

Lâm Nhược Khê thở mạnh, lạnh lùng nhìn Dương Thần:

- Hóa ra anh còn giúp em nói tốt sao? Thực sự cảm ơn anh. Nhưng anh đã xem qua rồi mà còn cảm thấy em trong sáng vô tư, vậy tại sao không nói với em. Tại sao anh lại để mẹ nói bóng nói gió tra hỏi em như vậy? Anh cảm thấy không tiện mở miệng hay là sợ em nói anh bụng dạ hẹp hòi?

Trong lòng Dương Thần hỗn tạp vô cùng, ngoại trừ sự thất vọng và đau lòng ra thì là sự bất lực.

Nhưng sự châm biếm của Lâm Nhược Khê lại khiến cho Dương Thần cảm thấy có lửa đốt trong lòng.

- Lâm Nhược Khê, em còn nói anh lợi dụng mẹ để thử em sao?

- Chẳng lẽ không phải sao?

- Em nói lại lần nữa xem nào...

- Có gì mà không dám chứ. Anh là đồ đê tiện.

Dương Thần đứng mạnh dậy, vẻ mặt tức giận, mặt đỏ bừng bừng nói:

- Trong lòng tôi luôn tin tưởng cô, nhưng trong mắt cô không ngờ tôi lại là một thằng đê tiện.

Quách Tuyết Hoa tức giận đến phát run, còn vú Vương đã ý thức được sự sai lầm từ sự vô tư của mình, nhanh chóng kêu Mẫn Quyên bế Lam Lam lên lầu, tránh được cuộc cãi vã nảy lửa này.

- Chơi đùa tôi như một con ngốc thì thú vị lắm sao?

Lâm Nhược Khê lạnh lùng trừng mắt nhìn Dương Thần, quay người đi lấy túi và áo khoác ở trên giá, đi thẳng ra khỏi phòng.

Sắc mặt Dương Thần lúc đỏ lúc trắng, hai tay nắm chặt nắm đấm, kêu “rắc rắc”.

Quách Tuyết Hoa lau nước mắt, nức nở nói:

- Dương Thần, con mau đuổi theo đi. Dù sao vấn đề cũng phải được làm rõ ràng.

Dương Thần thở một hơi dài, xoay người đuổi theo.

Xông vào trong gara, không đợi cho Lâm Nhược Khê nổ máy xe, Dương Thần đã tiến đến túm lấy tay người phụ nữ này.

- Cô muốn đi đâu?

- Buông tôi ra.

Đôi mắt đỏ hoe của Lâm Nhược Khê tràn đầy sự lạnh lùng.

- Cô muốn chạy trốn sao?

- Chạy trốn? Tôi chạy trốn thế nào đây?

Lâm Nhược Khê cười nhạt:

- Dù sao thì tôi cũng không biết đi đâu, nhưng chẳng phải anh đang quản tôi sao? Lần này là mẹ chụp ảnh, không biết lần sau thì ai chụp nữa đây?

- Cô đang nói linh tinh cái gì vậy? Mẹ chỉ tình cờ bắt gặp, từ trước đến

nay tôi chưa từng muốn quản cô.

Dương Thần buồn bã cao giọng nói.

- Có hay không thì bản thân anh là người rõ nhất.

Dương Thần chửi thề vài tiếng, không dám tin, nhìn người phụ nữ:

- Lâm Nhược Khê, hôm nay rốt cuộc cô làm sao vậy? Nếu như là hiểu lầm thì nên nói cho rõ ràng. Nếu như không phải cô gặp mặt Lý Kiến Hà, các người không phải nắm tay nhau thì sẽ không xảy ra những việc như thế này.

Cho dù là mẹ chụp vào lúc không thích hợp, nhưng vấn đề này lẽ nào là do mẹ tạo ra sao? Nếu như cô thẳng thắn nói ra thì lẽ nào cô cảm thấy tôi sẽ hiểu lầm cô sao?

Dương Thần chửi thề vài tiếng, không dám tin, nhìn người phụ nữ:

- Lâm Nhược Khê, hôm nay rốt cuộc cô làm sao vậy? Nếu như là hiểu lầm thì nên nói cho rõ ràng. Nếu như không phải cô gặp mặt Lý Kiến Hà, các người không phải nắm tay nhau thì sẽ không xảy ra những việc như thế này.

Cho dù là mẹ chụp vào lúc không thích hợp, nhưng vấn đề này lẽ nào là do mẹ tạo ra sao? Nếu như cô thẳng thắn nói ra thì lẽ nào cô cảm thấy tôi sẽ hiểu lầm cô sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1091

Chúng Ta Quen Nhau Sao?

Giọng Dương Thần càng lúc càng lớn, đến cuối cùng dường như đều vang vọng hết cả khu nhà.

Gió đêm khẽ thổi qua từng ngọn cây, làm tung bay mái tóc của người phụ nữ.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê cắt không còn giọt máu, mắt nhòa đi, lạnh lùng cười nói:

- Nếu như anh có thể cho tôi phóng khoáng với Lý Kiến Hào thì tôi cần giấu diếm làm gì chứ? Anh ta đến gặp tôi, việc này lẽ nào cũng là lỗi của tôi sao?

Tại sao anh cứ đổ hết trách nhiệm lên người của tôi vậy? Tại sao anh không nghĩ xem bản thân anh nếu như ở bên cạnh tôi, nếu như anh có thể bớt cái kính với tôi một chút, nếu như anh có thể chủ động rộng lượng hỏi tôi tất cả những chuyện này....

Nhưng anh lại cùng với những người phụ nữ khác đi khắp nơi, vừa về là lại hoài nghi tôi xem có dính líu gì đến người đàn ông khác hay không. Anh cảm thấy như vậy có công bằng với tôi không?

Dương Thần cũng tức giận:

- Cô tưởng tôi mạo hiểm ở bên ngoài chiến đấu sinh tử, tìm kiếm được liệu luyện đơn là vì ai chứ? Chẳng phải là tôi vì muốn cho cô có thể an toàn và xinh đẹp hơn sao?

Nếu như thực lực đến giai đoạn đó rồi mà không nhanh thì làm sao tôi có thể bảo vệ được các cô? Làm sao bảo vệ được những người thân khác? Làm sao bảo vệ được con?

Tiêu Chỉ Tình là người duy nhất có thể giúp tôi làm việc đó. Một người phụ nữ không có tu vi như cô ấy chạy đôn chạy đáo ở bên ngoài với tôi, trước đó còn suýt nữa thì chết, như vậy cũng không là gì sao? Tại sao cô lại khó chịu với chuyện này như vậy chứ?

- Vì tôi? Ha ha... Lẽ nào chỉ là vì tôi sao? Vì bất kỳ một người phụ nữ nào, anh cũng sẽ làm như vậy. Chẳng phải anh sợ nhất là yêu không đủ công bằng sao?

Đúng... Anh nói không sai, Tiêu Chỉ Tình thực sự có thể giúp đỡ anh, nên nói là người phụ nữ bên cạnh anh rất giỏi, tôi có là cái gì đâu cơ chứ? Bọn họ có thể không cần tính mạng vì anh, một người có địa vị là một người vợ chính thức như tôi thế này có thể sớm đã bị oán hận, bị coi thường ở sau lưng rồi. Chắc anh cũng đã không chịu đựng nổi tính tình của tôi rồi?

- Tôi căn bản là không có nghĩ như vậy?

- Nhưng anh đã làm cho tôi cảm giác như thế!

- Cô không tin tưởng tôi như vậy sao?

- Là anh không tin tưởng tôi trước! Nếu như anh không thể yên tâm về ân oán trước kia giữa tôi và Lý Kiến Hà, vậy thì tại sao anh không giết Lý Kiến Hà đi? Chẳng phải anh căn bản là không sợ giết người sao?

- Cô tưởng là tôi không dám?

Dương Thần nghiêng răng nói.

- Vậy thì anh đi giết anh ta đi. Nhìn thấy anh ta chết rồi sẽ còn nghi ngờ tôi nữa không?

Dương Thần giật mình, giết Lý Kiến Hà? Lúc nào cũng có thể, nhưng có giết anh ta hay không thì có gì khác nhau chứ?

Giọng nói của hai người không ngừng to lên, giống như đang rít lên từng tiếng.

Sau một hồi im lặng, Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Buông tay ra.

Lúc này Dương Thần cũng không nắm chặt nữa, trong đầu hỗn loạn, tâm trạng rối bời, đã khiến cho Dương Thần khó có thể kiềm chế bản thân.

Tâm tính lương thiện dường như bị phá vỡ, cơn bão bên trong dường như đã làm cho máu như muốn sôi sục lên, sự đau đớn khiến hần lộ rõ vẻ đờ đẫn.

Buông tay ra rồi, Lâm Nhược Khê liền rút tay lại, xoay người ra hướng chiếc xe.

Sau mười mấy giây, Lâm Nhược Khê đã vào trong xe, nổ máy. Đuôi xe mất hút luôn sau chỗ quẹo.

Dương Thần cảm thấy như bất lực, ngồi trên đất ôm đầu gối, muốn một mình yên tĩnh chờ đợi.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương từ trong chạy ra thì đã không nhìn thấy bóng dáng Lâm Nhược Khê và chiếc xe hơi đâu, biết là nhất định cô ấy đã tức giận và bỏ đi rồi.

- Dương Thần, con đang làm gì vậy? Rốt cuộc là thế nào?

Quách Tuyết Hoa vội vàng hỏi.

Dương Thần loạng choạng đứng dậy:

- Mẹ, vào trong nhà đi.

- Có phải...có phải mẹ đã làm sai điều gì không? Ai da... Sớm biết như vậy thì đã không nhiều lời.

Quách Tuyết Hoa không khỏi hối hận, bữa cơm tối không ngờ lại thành ra thế này.

Dương Thần cười khổ sở:

- Dù thế nào thì cũng không do mẹ đâu. Hai người chúng con vẫn còn có mâu thuẫn.

Vú Vương vỗ vỗ vai Quách Tuyết Hoa, an ủi, chau mày hỏi Dương Thần:

- Cậu chủ à, giờ cũng đã tối rồi, tiểu thư một mình lái xe ra ngoài, tôi không yên tâm.

Dương Thần nhìn thấy ánh mắt khẩn thiết của vú Vương, biết là muốn mình đuổi theo Lâm Nhượng Khê, đưa cô ấy về.

Nhưng Dương Thần biết rõ rằng, bây giờ trong đầu mình đang rất hỗn loạn, nhìn thấy Lâm Nhượng Khê không biết sẽ lại nói cái gì nữa.

Nhưng, Dương Thần vẫn quyết định lặng lẽ đi theo, cho dù không biết nói cái gì nhưng cũng không nên không quan tâm gì đến Lâm Nhượng Khê.

Dương Thần lái xe đuổi theo trong vô thức, bóng dáng đã biến mất dần trong màn đêm.

Đêm mùa thu hơi se lạnh, Dương Thần cũng muốn tĩnh lặng lại như gió, suy nghĩ xem giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trên đường cao tốc ở Trung Hải, ánh đèn xe ô tô chói mắt, gào thét như lóe ra những đường điện sáng lóa.

Lâm Nhượng Khê lái chiếc Bentley, phóng ga lao nhanh về phía trước, dường như chỉ có xe và gió bên ngoài thổi vào từng tiếng “ù ù”, sự đau khổ trong lòng có lẽ cũng vơi bớt đi.

Cũng không biết đã lái xe đi được bao lâu, Lâm Nhượng Khê cho xe rẽ vào con phố bên cạnh đường, tiến vào khu vực chợ đêm.

Tìm đại một nơi đỗ xe, Lâm Nhượng Khê cầm lấy túi xách, bước lên trên đường.

Có lẽ là vì trời khá lạnh nên người đi trên đường cũng không nhiều, thỉnh thoảng lại thấy vài cửa hàng nhỏ thu lại ở một chỗ không buôn bán gì.

Gió lạnh khê thổi, bụi trên đường tung bay lên từng đợt.

Lâm Nhượng Khê nắm chặt lấy cổ áo, rõ ràng bản thân không thấy lạnh, nhưng không biết tại sao lại phát run.

Nhìn thành phố với những tòa nhà san sát nhau, khắp nơi dường như đều là những chỗ có thể dung thân, nhưng Lâm Nhượng Khê lại cảm thấy mình giống như một kẻ lang thang không có nhà.

Vừa rồi còn đang ngồi ấm cúng ăn bữa cơm tối cùng gia đình, nhưng bây giờ đã biến thành kẻ lang thang ở trên đường lạnh giá này.

Vô tri vô giác, Lâm Nhượng Khê bước vào một quán bar đang sáng đèn, cô hơi do dự, nhưng vẫn đi vào.

Từ nhỏ đến lớn, vào những nơi như quán bar là rất hiếm, cô cũng tự biết mình không thích những nơi như vậy. Đối với quán bar cô cảm thấy không quen, nhưng hôm nay Lâm Nhượng Khê lại rất muốn có thể dùng cùn giết chết dây thần kinh.

Sau khi Lâm Nhượng Khê bước vào quán bar được vài giây, bóng dáng Dương Thần cũng từ từ bước ra từ đầu ngõ, lặng lẽ bám theo cô vào trong quán bar.

Trong đêm tối, cũng không có ai chú ý đến một nam và một nữ như thế

này, cùng mang theo tâm trạng phiền toái vào trong quán rượu.

Đèn trong quán bar cứ nhấp nháy không ngừng, tiếng động âm ỹ, mùi khói thuốc tràn lan, có chỗ thì cười đùa vui vẻ, có chỗ thì đang tức giận lộn xộn, trăm ngàn cảm xúc khác nhau cùng tụ lại ở một nơi nhỏ bé như thế này.

Lâm Nhược Khê ngồi ở một góc nhỏ trong quán, trên bàn là chai Whiskey.

Lâm Nhược Khê cũng không hiểu là rượu gì, chỉ hỏi xem có rượu nào nồng độ cao không.

Tay chống lên cằm, một tay khác tự rót đồ uống.

Vừa mới uống được hai ngụm thì Lâm Nhược Khê đã chau mày lại, thực sự không hiểu nổi tại sao đàn ông lại luôn thích uống rượu, thứ này thì có gì ngon chứ?

Nhưng không thể không nói, thứ còn này sẽ không khiến cho bạn thất vọng khi mà bạn cảm thấy mọi thứ đều vô vọng.

Trong cơn mơ hồ, Lâm Nhược Khê cảm thấy toàn thân như được thư giãn, mặt nóng dần, khóe mắt dường như có nước, nhưng thứ ươn ướt đó cũng theo hắt đi mất.

Có lẽ là vì tu luyện nên tử lượng của bản thân cũng khá lên nhiều, sau khi uống được một chai thì định uống tiếp chai thứ hai.

Hai chai rượu đã hết, Lâm Nhược Khê cảm thấy dạ dày mình nhưng có lửa đốt, trước mắt cuối cùng cũng bắt đầu có cảm giác mơ hồ.

Lúc này khuôn mặt của người phụ nữ đỏ bừng, nước mắt nước mũi tèm nhem, nhưng vẻ đẹp thì lại càng trở nên rạng rỡ hơn, khiến cho những người đàn ông xung quanh sớm đã chú ý đến cô.

Cuối cùng, Lâm Nhược Khê cũng gục trên bàn, khi cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến thì có một người đàn ông tuấn tú bước đến.

Người đàn ông này mặc một chiếc áo sơ mi hiệu Versace, cổ đeo một chiếc dây chuyền màu bạch kim, trong tay đang cầm điều thuốc, nhắc chén rượu lên, khuôn mặt hiện lên nụ cười hơi khế.

- Tiểu thư, tôi thấy cô chỉ có một mình, chi bằng cùng nhau uống đi?

Người đàn ông nói rất khéo léo, nhưng lại không lỗ mắng.

Lâm Nhược Khê liếc nhìn hắn ta một cái, nói hai chữ:

- Cút đi...

Mặc dù trong đầu đã cảm thấy mơ hồ, nhưng Lâm Nhược Khê cũng không mất đi ý thức.

Người đàn ông buồn bực, nhưng sớm đã chuẩn bị tinh thần, vẫn cố nói:

- Sống trên đời khó tránh khỏi trắc trở, cuộc sống là như vậy, sự nghiệp cũng thế, tình cảm cũng chẳng khác gì, không biết tiểu thư đây đã gặp phải chuyện phiền não gì vậy?

Lâm Nhược Khê không muốn đáp lời, cũng không biết bản thân đã uống được bao nhiêu, nhưng đã không muốn ở lại nơi đây nữa, vì vậy định đứng

dây rời đi.

Nhưng vừa mới đứng dậy thì Lâm Nhược Khê lại cảm thấy choáng váng, loạng choạng suýt nữa ngã xuống đất, cũng may chống được tay lên bàn.

- Cẩn thận. Tiểu thư, để tôi đỡ cô...

Người đàn ông đưa tay ra đỡ lấy thắt lưng của Lâm Nhược Khê.

Nhưng không đợi cho hắn ta đưa tay ra thì một bàn tay mạnh mẽ đã kéo cổ hắn ta ra, cho hắn ra đằng sau, rồi ngồi xuống ghế.

Người đàn ông này bị hoảng sợ, quay người lại nhìn, nhưng lại nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt đang nhìn hắn ta chăm chăm.

- Những lời nói nhắm đến đây là được rồi, ngoan ngoãn đừng có nhúc nhích gì, đây là người phụ nữ của tôi.

Dương Thần không biết từ lúc nào đã bước đến.

Trước đó vẫn ngồi ở một góc xa vừa uống rượu, vừa theo dõi Lâm Nhược Khê, Dương Thần cũng không muốn đến gần cản Lâm Nhược Khê uống rượu, vì hắn biết hai người đều cần rượu để giải tỏa sự khó chịu ở trong lòng.

Lâm Nhược Khê từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt như mơ màng, thấy hình dáng của Dương Thần thì thân nhiên cười lạnh lùng khiến cho những người xung quanh cứ đứng đó nhìn ngây ra.

Trong sự lạnh lùng đó có cả sự quyến rũ chết người, đủ để khiến cho những người khác phải tê dại.

- Ai nói tôi là người phụ nữ của anh, chúng ta quen nhau sao?...

Lâm Nhược Khê từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt như mơ màng, thấy hình dáng của Dương Thần thì thân nhiên cười lạnh lùng khiến cho những người xung quanh cứ đứng đó nhìn ngây ra.

Trong sự lạnh lùng đó có cả sự quyến rũ chết người, đủ để khiến cho những người khác phải tê dại.

- Ai nói tôi là người phụ nữ của anh, chúng ta quen nhau sao?...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1092

Em Muốn.

Cùng lúc nói xong câu đó thì rượu như ngấm dần vào người. Thậm chí Lâm Nhược Khê còn bước đi lảo đảo, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Người đàn ông xa lạ kia nghe thấy Lâm Nhược Khê nói như vậy thì sắc mặt liền trở nên vui mừng, vỗ vỗ vào vai Dương Thần:

- Người anh em, những người như cậu tôi đã thấy nhiều rồi, đừng có nhân lúc người ta mơ hồ mà làm càn. Đây là nơi công cộng, cơ hội của mọi người đều bình đẳng với nhau. Nếu như cậu có bản lĩnh thì sẽ khiến cho người phụ nữ này tình nguyện đi theo cậu.

Căn bản là Dương Thần không thèm để ý đến anh ta, tiến lên phía trước cầm lấy tay của Lâm Nhược Khê, chau mày nói:

- Tửu lượng không cao thì đừng có mà uống nhiều như vậy, hơi say say là được rồi, cùng anh về nhà thôi.

- Anh buông tôi ra... Anh là ai chứ, anh...

Lâm Nhược Khê lớn tiếng, hét lên, giãy giụa muốn thoát khỏi Dương Thần.

Nhưng Dương Thần lại nắm chặt lấy cô, làm sao có thể để buông cô ra được.

Nhìn thấy “con mồi” ngon lành trong buổi tối hôm nay bị người đàn ông khác ôm đi, người đàn ông lạ mặt liền lập tức ngăn lại:

- Bỏ vị tiểu thư này ra, hai người không quen biết nhau, cậu dựa vào cái gì. Đây gọi là bắt cóc sao?

Nếu như đi qua thì tên này có thể sẽ bị giết chết, nhưng hắn lại kiềm chế lại, đối với người bình thường Dương Thần cũng không có ý nghĩ sẽ động tay động chân.

- Tôi là chồng của cô ấy. Tôi chỉ nói với cậu câu này thôi, nếu không tin thì tôi đành phải động chân động tay.

Dương Thần thản nhiên nói.

- Còn là chồng nữa sao... Lừa ai chứ!

Người đàn ông kia cười nhạo.

Dương Thần thầm nghĩ có nói thật thế nào thì cũng không có ai tin.

- Tránh ra.

Dương Thần cũng không nói nhiều nữa là túm ngay lấy cổ áo của người đàn ông kia, nhắc tên này lên như một món đồ chơi, nhẹ nhàng ném lên ghế sofa.

Người đàn ông này liền kêu lên một tiếng khiến cho những người xung quanh cũng phải giật mình.

Dương Thần cũng không lảng nhãng nữa, đưa Lâm Nhược Khê đang say là lướt ra khỏi quán bar.

Ra khỏi cửa đã là nửa đêm, gió thổi vù vù, con đường vắng vẻ đến thê lương.

Ngoại trừ một vài hàng rong ra thì chỉ có một vài con cú đi kiếm ăn đêm, người đi đường loáng thoáng dưới ánh đèn đường hiu hắt.

Giống như bị không khí lạnh lẽo này kích động mà bộ não của Lâm Nhược Khê như được tỉnh táo hơn, ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt của Dương Thần ngay bên cạnh, khóc nức nở, chửi bới tùm lum.

- Đồ khôn! Dương Thần thôi tha... Anh buông tôi ra... Tôi...tôi bóp chết anh... tôi bóp chết anh...

Trong sự phẫn nộ đó, hai bàn tay của Lâm Nhược Khê đưa lên không ngừng đập vào ngực Dương Thần.

Véo mũi Dương Thần, véo má Dương Thần, túm tóc Dương Thần, bóp cổ Dương Thần, tất cả những cách này cứ như một đứa trẻ.

Dương Thần đưa người phụ nữ này bước đến chỗ đậu xe, mặc cho cô giãy vò sự ân hận trong lòng mình.

Thực ra uống cả buổi tối, nhưng bản thân sớm đã bình tĩnh trở lại.

Lâm Nhược Khê và Lý Kiến Hà tất nhiên sẽ không có chuyện gì, sự đau khổ và phẫn nộ của mình chủ yếu vì Lâm Nhược Khê không ngờ cũng giống như mình, không tin tưởng lẫn nhau, nên đã nói hết sự thật ra.

Nhưng ngược lại thì Lâm Nhược Khê hoàn toàn không biết mình bị chụp ảnh, không nói ra cái tên Lý Kiến Hà cũng là điều đương nhiên.

Lúc đầu mình vì Lý Kiến Hà mà tức giận với cô ấy trong phòng làm việc. Mặc dù cuối cùng thì vẫn tốt đẹp, nhưng việc này nhất định đã để lại ám ảnh trong lòng Lâm Nhược Khê.

Trách nhiệm của mình là không thể không chế tốt tình cảm của bản thân, trách nhiệm của Lâm Nhược Khê là không đủ tin tưởng lòng dạ của mình.

Ngoài ra còn thêm cách làm lén lút của Quách Tuyết Hoa thực sự đã cửa một nhát vào lòng tự trọng của Lâm Nhược Khê, cũng khó trách được Lâm Nhược Khê lại bị kích động như vậy.

Tất cả những chuyện này, Dương Thần thực sự cũng không muốn nghĩ nhiều thêm nữa. Lúc này nhìn thấy người phụ nữ này đau khổ như vậy, hẳn đã chuyển hết sự tức giận thành sự yêu thương.

Đột nhiên Lâm Nhược Khê không đánh nữa, thân thể Lâm Nhược Khê không biết tại sao lại mềm nhũn ra, đứng nguyên tại chỗ, bụng thấy khó chịu, vẻ mặt lộ vẻ ái ngại.

- Ừ...

Dương Thần lập tức ý thức được tình hình, hoảng loạn, vội vàng hỏi:

- Nhượng Khê, em sao vậy? Khó chịu ở đâu?

Lâm Nhượng Khê ngượng đỏ mặt, dường như bất chấp sự giầy vò của Dương Thần, khóc lóc nói:

- Em... Em muốn đi vệ sinh...

- Vệ sinh?

Dương Thần ngây ra một lúc, Lâm Nhượng Khê từ lúc ra khỏi cửa cho đến bây giờ đã uống nhiều rượu như vậy, lại bị gió lạnh thổi, nên muốn đi vệ sinh là điều dễ hiểu.

- Đây...đây là đường, không có nhà vệ sinh...

Dương Thần nhìn ngó xung quanh một lúc, nhưng vẫn còn một số người đi đường, đang nhìn hai người với ánh mắt kỳ lạ.

- Em... Em không nhịn được nữa rồi, em muốn đi vệ sinh...

Vì uống rượu nên lá gan của Lâm Nhượng Khê hoạt động nhiều hơn, chạy đến bên góc tường của một cửa hàng lưu niệm nhỏ bên đường, định đưa tay ra kéo quần xuống.

Dương Thần ngây ra, vội vàng chạy đến túm lấy Lâm Nhượng Khê:

- Em...em không nhịn được cũng không thể ngồi vệ sinh ở đây. Bao nhiêu người đang nhìn vào.

- Anh... anh đừng quản em nữa... Em muốn đi vệ sinh...

Lâm Nhượng Khê khóc toáng lên, như sắp phát điên.

Dương Thần từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy người phụ nữ này thảm hại như vậy, sau khi cắn một cái thì liền đẩy Lâm Nhượng Khê đến sau cái thùng rác.

- Em tiểu sau thùng rác này đi. Anh canh chừng cho em. Còn có gió, nếu đi tiểu ở đầu kia, chẳng lẽ em muốn toàn thân ám mùi nước tiểu sao?

Dương Thần nói xong, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Lâm Nhượng Khê, ngăn cản sự tò mò của những người đi đường.

Vì trời lạnh nên mùi cạnh thùng rác cũng không khủng khiếp lắm, nếu mà với nhiệt độ ấm áp của trời mùa hạ thì có lẽ sẽ rất khủng khiếp.

Lâm Nhượng Khê ở phía sau sớm đã bất chấp tất cả, ngay lập tức “giải phóng” “sự tích tụ” buổi tối của mình.

Dương Thần nghe thấy âm thanh của tiếng nước chảy ở phía sau, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Không ngờ lại có ngày mình giúp một người phụ nữ tiểu ở bên đường, mà người phụ nữ đó lại là vợ mình-một Lâm Nhượng Khê nho nhã, xinh đẹp.

E rằng cảnh tượng này cả đời sẽ nhớ mãi.

Một lát sau, phía sau có tiếng sột soạt kéo quần áo.

Cũng không cần quá lâu, Dương Thần liền nghe thấy một tiếng “oa”, người phụ nữ này không ngờ lại khóc.

“Hức hức...”

Dương Thần xoay mạnh người lại, liền thấy Lâm Nhượng Khê đã đứng

lên, hai tay chống lên tường, cúi đầu xuống, nước mắt không ngừng tuôn ra.

- Nhược Khê... Anh...

Không đợi Dương Thần nói điều gì đó, Lâm Nhược Khê càng khóc to hơn, rõ ràng có thể thấy sự uất ức trong lòng cô như muốn tuôn trào hết ra ngoài.

- Em bây giờ như vậy rốt cuộc là tại sao chứ... Bị mẹ hiểu lầm, bị chồng hoài nghi, còn bị mọi người nhìn lạnh nhạt. Em đã làm sai chuyện gì chứ, lang thang đến nửa đêm mà không dám về nhà.

Một người uống rượu ở bên ngoài, uống đến nổi say mềm như một con ma men, Em giống như một tù nhân bị bắt phải ngồi ngục, có nhà mà không thể về, không còn mặt mũi nhìn ai, còn tiểu trên đường nữa.

Từ lúc sống cùng anh, em cảm thấy mình như một người phụ nữ điên dại, như một con ngốc, ngốc từ đầu đến đuôi...

Trong chốc lát lo lắng vì anh, tức giận vì anh, bị anh làm cho khóc, bị anh cười chê, cứ như một con rối vậy...

Thiện Ny nói đúng... Em đã không còn là em, em đã không nhận ra em nữa rồi.

Em...em không thể cứ điên khùng mà sống tiếp như vậy được. Em là Lâm Nhược Khê, em không phải là cái máy chịu đựng của Dương Thần anh, không không phải là cái thùng rác giúp anh tìm kiếm cảm xúc được.

Anh có biết không... cứ nghi thần nghi quỷ như vậy, đột nhiên bị tổn thương và đột nhiên tức giận, thì em có chịu đựng nổi không...

Dương Thần đau buồn đứng nguyên tại chỗ, muốn đưa tay ra đỡ đỡ người phụ nữ này, nhưng lại ngập ngừng không dám.

Bước chân của Lâm Nhược Khê vẫn lao đảo, thân lắc lư, đổ nhào về phía Dương Thần, giống như một con gấu đổ nhào vào một cái cây.

- Ông xã...

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ bừng, mơ màng.

- Ủ, anh đây.

Dương Thần ôm lấy người phụ nữ, không để cho cô ấy ngã xuống.

Lâm Nhược Khê cười ngây dại, trên mặt ngẩn lệ, vì còn chút còn trong người nên tâm trạng của người phụ nữ này chuyển biến rất nhanh, lúc này lại hiện rõ vẻ được giải thoát, nói ngập ngừng:

- Em nói cho anh biết... Em gặp Lý Kiến Hà, nhưng là anh ta đến tìm em. Anh ta nói muốn bàn về chuyện hợp tác, còn cầu xin em, kéo tay em, nhưng em đã giật ra...

Trước kia ở trong trường học cũng rung động đôi chút vì anh ta, nhưng lẽ nào ngay cả một chút quá khứ như vậy cũng không được xảy ra sao, cũng không thể có sao?

Anh là người đàn ông em yêu thương nhất. Cho dù anh không toàn tâm toàn ý yêu em, nhưng em vẫn chịu đựng được, bởi vì anh là người đàn ông

đã lôi em ra từ địa ngục, đưa em đến chốn thiên đường, vì vậy... em sẽ yêu anh cho đến chết.

Em biết cách nghĩ của em là tham lam, bởi vì em đã từng phạm sai lầm, cũng đã từng bàng hoàng sợ hãi, vì vậy em có thể nhận nhận nhin được, em có thể lựa chọn việc quên đi những việc khiến em không vui.

Nhưng... nhưng nếu như anh thực sự yêu em thì chẳng phải trước tiên nên tin tưởng em sao?

Dương Thần run run tay, ôm chầm lấy người phụ nữ này, ghé sát vào tai cô, thì thầm:

- Anh tin em... là do anh không đúng, anh xin lỗi, anh xin lỗi...

Lâm Nhược Khê dựa vào ngực hắn đã ngủ say sưa, có nói gì cũng không nghe thấy nữa.

Dương Thần thở dài, từ từ xoay người, nhấc người phụ nữ này lên, công trên lưng hắn, từ từ đi về phía bãi đỗ xe.

Lâm Nhược Khê dường như kiệt sức, cũng mệt mỏi vì khóc lóc, được công trên lưng Dương Thần, thân nặng trĩu như được thả lỏng ra nhiều.

Dương Thần cảm thấy mỗi bước đi của mình đều nghe thấy tiếng chân bước, còn có thể nghe thấy cả trái tim của Lâm Nhược Khê đập từng nhịp.

Màn đêm lạnh lẽo và tĩnh mịch dường như chỉ có hai người, cử lặng lẽ như vậy bước trên đường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1093

Không Biết Xấu Hổ.

Sau khi đưa Lâm Nhược Khê đã say mềm về đến nhà, khuôn mặt đỏ bừng vì say rượu của cô khiến cho Quách Tuyết Hoa và vú Vương phải giật mình.

Căn bản là Dương Thần có thể giải được chất cồn trong người của cô nhưng nghĩ ngợi một lúc, có lẽ Lâm Nhược Khê cần chất cồn đó lúc này hơn, nên Dương Thần đã không làm gì cả.

Nhưng hai trưởng bối vẫn lo lắng cho đôi vợ chồng trẻ này, thao thức đến nửa đêm vẫn không ngủ được.

Còn Mẫn Quyên thì đã đưa Lam Lam đi ngủ trước, đứa nhỏ này không hiểu chuyện của người lớn lắm, mặc dù cảm thấy mẹ mình là lạ nhưng vẫn ngủ một cách ngon lành.

- Việc này... Dương Thần, sao người Nhược Khê lại toàn mùi rượu nồng nặc thế? Sao nó lại uống đến nổi thành thế này, như vậy chẳng ra làm sao cả.

Quách Tuyết Hoa sầm nảo hỏi.

Dương Thần đang cõng Lâm Nhược Khê lên trên lầu, dừng lại một lúc nói:

- Mẹ, đừng nói nữa, hôm nay cô ấy rất mệt, đã phải chịu sự uất ức mà không nói được gì, nên cô ấy mới phải uống rượu. Đợi cho Nhược Khê tỉnh táo lại thì mẹ hãy xin lỗi cô ấy nha. Mặc dù mẹ là trưởng bối, làm như vậy không được hợp lý cho lắm, nhưng dù sao thì chúng ta cũng là người sai, đúng không?

Ánh mắt Quách Tuyết Hoa nhìn Lâm Nhược Khê một cách phức tạp, rồi lại chuyển sang nhìn Dương Thần, nhìn thấy vẻ thành khẩn của Dương Thần, lại thở dài:

- Nói thực, mẹ là người ngoài cuộc, không tán thành cách làm này của con, là tiểu bối bị trưởng bối nói vài câu cũng là chuyện bình thường.

Mặc dù mẹ thực sự làm vậy là không đúng, nhưng lúc đầu cũng không phải mẹ cố ý muốn làm khó con dâu. Tính cách của Nhược Khê quá thẳng thắn, muốn nói vòng vo một chút. Dù sao thì mẹ vẫn là một người mẹ, cũng không phải là bà mẹ độc ác, một người phụ nữ không văn hóa không nghe giải thích, lẽ nào sẽ xảy ra những chuyện như thế này sao?

Hơn nữa nếu như mẹ xin lỗi nó thì mặt mũi của ta còn để đâu được chứ, trưởng bối chúng ta có sai một lần, hơn nữa không đơn thuần chỉ là lỗi của mẹ, việc này cũng phải xin lỗi sao?

- Mẹ, thời đại đã khác nhau rồi, mẹ vẫn còn phong kiến lắm. Nhược Khê thực sự bị hiểu lầm, nghĩ thấu đáo hơn một chút là sẽ hiểu, có ai mà dám

động đến người phụ nữ của con trai mẹ thì chẳng phải sớm đã chết rồi sao?

Dương Thần cười gượng.

- Xem con kia, nói gì vậy chứ, mẹ không phải là người cổ đại.

Quách Tuyết Hoa bất lực nói:

- Cho dù là vì thời đại bây giờ có khác nhau đi nữa thì mẹ cũng nghe con một lần, đợi Nhược Khê tỉnh lại, mẹ sẽ đi xin lỗi nó, cũng là vì thằng con trai như con, nếu không thì đã không đi xin lỗi con dâu rồi. Nhưng việc này, căn bản là mẹ không cố ý...

Vú Vương đứng bên an ủi:

- Tuyết Hoa, đừng như thế nữa, cha mẹ sao lại chấp con cái chứ. Tôi biết bà cảm thấy mình không làm sai chuyện gì, nhưng gia đình thì nên vui vẻ với nhau, nhượng bộ một lần đi, cũng không thể lạnh lùng như thế mãi được, đúng không?

Dương Thần cảm động cười với vú Vương, quay người tiếp tục công Lâm Nhược Khê lên trên.

Quách Tuyết Hoa bất lực thở dài:

- Thảo nào bây giờ lại có nhiều phim nói về quan hệ mẹ chồng nàng dâu thế. Nếu không phải tôi đã học qua đại học, không chừng còn thực sự giống như bà mẹ chồng trong phim ý chứ. Muốn thay đổi đến nỗi bản thân tôi cũng thấy chán ghét, đứa con trai do mình đứt ruột đẻ ra lại giúp người phụ nữ khác, cảm giác trong lòng thực sự rất khó tả...

Vú Vương ở bên cười cười, vỗ vỗ vai Quách Tuyết Hoa, nhưng lại hiện rõ vẻ bình tĩnh.

Sau khi đưa Lâm Nhược Khê vào trong phòng xong, Dương Thần phát hiện ra Lam Lam đang ngủ trên giường không giống như mọi hôm, xem ra là ngủ cùng Mẫn Quyên.

Như vậy cũng hay, sau khi cởi giày của người phụ nữ này xuống, đặt cô lên giường, cởi áo khoác ra, đắp chăn lên, động tác rất nhẹ nhàng.

Lâm Nhược Khê vẫn nhắm mắt trong miệng, cuộn mình lại, ngủ ngon lành, dường như căn bản là không ý thức được mình đã nằm trên giường.

Dương Thần ngồi ở mép giường, một tay vỗ vỗ nhẹ vào người Lâm Nhược Khê, mỉm cười ấm áp, nhìn khuôn mặt của cô, có một chút nhập thần.

Sau một hồi, Dương Thần bỗng nhiên phát hiện ra ở cuối giường có một con búp bê quen thuộc.

Nhìn cẩn thận mới nghĩ ra đó là con búp bê được tặng khi mình ăn bánh chèo, không ngờ Lâm Nhược Khê lại đặt ở cuối giường, thực sự không biết người phụ nữ này nghĩ gì, lẽ nào không dùng để gác chân sao?

Dương Thần không biết mình có đoán đúng được một nửa không nữa, một mặt lại nghĩ là dùng làm thứ gác chân.

Yên lặng cầm con búp bê bánh chèo trong tay, vỗ vỗ, nói nhỏ với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, em ngủ rồi à?

Lâm Nhược Khê không phản ứng gì. Thực ra thì đó là lời Dương Thần tự lẩm bẩm một mình.

- Xin lỗi, mặc dù đã nói rồi, nhưng anh vẫn muốn nói tiếp.

Dương Thần không kìm được cảm xúc nói tiếp:

- Anh là...một người đàn ông không có dã tâm gì cả, có lẽ cũng vì dã tâm quá xa xỉ, nên khi nhỏ đã cố gắng để sống, lớn lên rồi thì cố gắng báo thù.

Đến bây giờ, tất cả những thứ này chỉ còn là những thứ quý giá giữ lại bên mình, giữ lại người mà khiến anh hạnh phúc.

Nhưng có thể từ nhỏ đã thiếu đi tình yêu thương, nên anh thực sự khó có thể từ chối những tấm chân tình của người khác dành cho anh. Vì quá sợ hãi sẽ bị mất đi, quá lo lắng tất cả những thứ này không phải là sự thật nên anh mới không thể cự tuyệt.

Anh sợ, nếu như anh cự tuyệt thì những thứ mà anh đang có cũng sẽ mất hết...

Có lẽ em cảm thấy anh đang mượn cớ cho mình, nhưng anh chỉ có thể nói, mặc dù anh yêu tất cả bọn họ, nhưng trong mắt anh từ trước đến nay chỉ có em là vợ anh.

Em không cần cảm thấy những người phụ nữ khác được hạnh phúc hơn em, chỉ là anh tức giận nên mới nói như vậy. Nếu như anh có thể nói ra được lý do tại sao em mới là vợ của anh thì nhất định sẽ nói với em từng câu từng chữ, nhưng anh thực sự không nghĩ ra, vì không nghĩ ra nên anh mới có niềm tin vững chắc.

Anh đã từng yêu một người phụ nữ như vậy, còn là người lớn lên cùng anh, một người phụ nữ đã trải qua bao nhiêu cửa ải sinh tử, nhưng cho dù là lúc đó thì anh cũng không có được cảm xúc với cô ấy như khi anh gặp em.

Em biết không, nó giống như là cảm giác của số phận vậy, anh cảm thấy sống cùng em như là một định mệnh.

Dương Thần dừng lại một hồi, khẽ cười, thấp giọng nói:

- Thực ra anh vẫn mãi lo lắng không biết liệu có một ngày, em không chịu đựng nổi anh nữa mà rời bỏ anh.

Nếu như thực sự có ngày đó thì anh cũng sẽ vẫn yêu em. Anh đảm bảo chỉ có thể có ngày mà em không yêu anh, nhất định sẽ không phải là ngày mà anh không yêu em trước...

Có lẽ... hai chúng ta sẽ không có ngày sống đến bạc đầu, nhưng anh thực sự hi vọng có thể cùng em sống đến cuối đời.

Vô giác, ánh mắt Dương Thần trở nên ảm áp, hẩn xoay người hôn một cái lên má của người phụ nữ.

- Chỉ có nhân lúc em ngủ say thì anh mới dám nói những lời này, nếu như em tỉnh thì nhất định cảm thấy anh là đồ không biết xấu hổ, chỉ biết ngụy biện. Lâm Nhược Khê à, làm một người đàn ông bên cạnh em không phải là

chuyện dễ, làm chồng em lại càng không dễ dàng gì, nên khó tránh được việc uống đến nổi thành thế này.

Dương Thần đứng dậy, đi đến trước cửa phòng, ánh mắt ngừng lại, rồi tắt đèn.

Trong căn phòng chỉ còn lại bóng tối bao trùm.

Buổi sáng hôm sau, Dương Thần nằm im trên chiếc giường lớn của mình, nhiều ngày bên ba, lại gặp phải chuyện âm ỉ hôm qua khiến cho Dương Thần mệt đến nỗi ngủ say sưa.

“Âm âm âm”.

Cửa phòng có người gõ mạnh, cuối cùng cũng khiến cho Dương Thần phải mở mắt thức dậy.

- Gõ cái gì? Cửa không khóa.

Còn chưa nói xong thì cánh cửa đã được mở ra, không ngờ người bước vào lại là tiểu phi nữ Lam Lam đang tỏ vẻ tức giận.

- Mẹ nói, vào phòng phải gõ cửa.

Lam Lam đắc ý nói.

Dương Thần bĩu môi:

- Mẹ con không dạy con gõ cửa thì nên nhẹ nhàng chút à?

- Chưa dạy.

Lam Lam thản nhiên nói, xoay người bước đến chỗ giường Dương Thần, dùng sức kéo chăn ra:

- Chú xấu xa dậy đi, bà nội nói đợi chú xấu xa dậy mới có thể ăn sáng.

Lam Lam đói bụng rồi.

Dương Thần thâm thở dài, chuyện gì nữa đây, từ từ lấy chiếc áo khoác lên người:

- Được rồi, được rồi. con xuống trước đi, bụng đói thì ăn trước đi.

Lam Lam nhăn mặt lại:

- Chú xấu xa xấu hổ chưa kia, nhỏ như vậy, còn không to bằng của mẹ, Lam Lam mới là người không thèm nhìn chú.

Nói xong, vụt chạy ra ngoài.

Dương Thần ngây người ra, đồng thời cũng lo lắng về sự giáo dục ở trường mẫu giáo, đột nhiên cảm thấy trong nhà có một đứa nhỏ đúng là một việc rất vui mừng.

Đúng lúc này, trước cửa phòng, Lâm Nhược Khê đã trang điểm nhẹ nhàng, cột gọn tóc bước vào, trên tay ôm đồ dùng hàng ngày của Dương Thần.

Nhìn người đàn ông trên giường một cái, Lâm Nhược Khê đi đến chỉnh lại tủ quần áo đang bừa bãi.

Dương Thần cảm thấy Lâm Nhược Khê mặc dù vẫn lạnh lùng như hôm qua, nhưng có chút gì đó dịu dàng, nhưng không nói cụ thể ra được, dù sao cũng đã có sự thay đổi.

Nuốt một cái ực, Dương Thần hỏi:

- Nhược Khê à... Em không ghét anh sao?

Lâm Nhược Khê đứng lại một hồi, quay lưng về phía Dương Thần, nói một cách không cảm xúc gì:

- Ghét, nhưng ghét vẫn là ghét, dù gì thì anh vẫn là chồng của em.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1094

Thời Sự

Dương Thần vừa nghe xong những lời này, vui vẻ trở lại, lập tức không để ý đến xung quanh, ôm lấy eo cô từ phía sau, ấn xuống giường.

- Á!

Lâm Nhượng Khê kêu lên một tiếng, chưa kịp nói thêm gì đã bị Dương Thần hôn liên tiếp, chỉ có thể “um um a a” mấy tiếng.

- Ha Ha! Anh biết em sẽ tha thứ cho anh mà, đừng giả vờ lạnh nhạt nữa, giả vờ lạnh nhạt với người ngoài thì không sao, chứ giả vờ với người ngày ngày nằm cùng giường làm gì!

Lâm Nhượng Khê chỉ cảm thấy cả mồm đầy mùi rượu, dùng sức đẩy Dương Thần ra, đứng dậy chỉnh lại quần áo.

- Lát nữa em còn phải đi làm, anh làm đầu tóc, quần áo của em bù xù hết rồi này.

Lâm Nhượng Khê giận dữ nói.

Dương Thần vẫn cố tình kéo cô ngồi lên đùi mình, đặt cặp mông mềm mại xuống, vừa hay chính giữa có cậu nhỏ không chịu nằm yên.

- Em yêu! Nếu em không nói sẽ tha thứ cho anh, thì hôm nay anh không ăn sáng mà ăn em đây!

Dương Thần vẻ mặt hí hửng nói.

Lâm Nhượng Khê hít một hơi, dờ khóc dờ cười liếc nhìn hắn, vẻ mặt ngượng ngùng, cũng không dám cử động gì, vì cái vật cứng cứng phía dưới kia sắp sửa xuyên thủng váy để vào trong rồi.

- Anh đúng là đồ mặt dày, em sắp bị làm phiền chết đây, có thể không tha thứ cho anh sao?

Lâm Nhượng Khê nhịn cười nói.

Dương Thần ngây ra trong chốc lát mới chợt bừng tỉnh:

- Được lắm! Tối qua em giả vờ ngủ?

Lâm Nhượng Khê đắc ý căn môi:

- Thì sao nào, dùng chân khí khổng chế tim đập loạn xạ, anh không để ý tới đúng không?

Dương Thần vẻ mặt khó tả, bản thân hắn chỉ dựa vào nhịp thở của cô để đoán xem cô đã ngủ chưa, không chú ý tới sự thay đổi trên cơ thể và kinh mạch của cô.

- Không tồi không tồi, dùng chân khí có tiến bộ, nhưng sự tiến bộ này lại đem ra để lừa ông xã thì đáng đánh đòn!

Nói là làm, Dương Thần cười mấy tiếng, không quan tâm tới tiếng kêu la

của cô, một tay ôm chặt eo của cô, một tay đánh mấy cái vào mông cô.

Tuy rằng lực đánh không lớn nhưng lại giở trò khiến cho tiếng phát ra rất lớn.

Lâm Nhược Khê nửa ngồi nửa nằm, nói:

- Dương Thần, anh bỏ em xuống! Em...em sắp tức lên rồi đây!

Dương Thần lại tỏ vẻ vô cùng cảm khái, nhìn chăm chăm vào quần trong của Lâm Nhược Khê nói:

- Em xem em kia, sắp làm mẹ rồi còn mặc chiếc quần lót màu hồng, nhìn thấy nó không cởi ra không được...

Mặt Lâm Nhược Khê đỏ lựng lên, cô ôm mặt cúi thấp đầu.

Hai người vui đùa âm ỉ một hồi, không khí cũng chuyển biến tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Xuống dưới tầng, Quách Tuyết Hoa đang tết tóc cho Lam Lam, thực ra mái tóc hình quả dưa của Lam Lam cũng không cần thiết phải tết, nhưng đứa nhóc này thấy trong nhà trẻ nhiều bé gái có đuôi sam nên về nhà nũng nịu đòi tết đuôi sam.

Quách Tuyết Hoa lại chỉ sinh con một bề, không có con gái, bây giờ lại có cháu gái, liền chiều ý tết tóc cho Lam Lam, cũng chỉ là tết cho có mà thôi.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê xuống tới, Quách Tuyết Hoa vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn miễn cưỡng cười một cái:

- Mau ngồi xuống ăn đi!

Lâm Nhược Khê im lặng không nói gì, gật gật đầu, ngồi xuống ăn sáng.

Không khí giữa mẹ chồng nàng dâu có chút gượng gạo, vú Vương thấy vậy cũng không biết làm sao, cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không hay, vì vậy nên lấy điều khiển mở tivi.

Bật đến kênh thời sự buổi sáng, nghe thấy tiếng từ tivi phát ra, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

- Dương Thần à! Tôi nay Chỉ Tình có tới không?

Quách Tuyết Hoa hỏi.

Dương Thần gật đầu, lần trước đã nói tết Trùng Dương sẽ mời Tiêu Chỉ Tình đến ăn bữa cơm.

- Chiều tối con sẽ đi đón cô ấy.

- Đi sớm một chút, lần trước đến nhà, mẹ cũng chưa được gặp mặt, mẹ muốn cảm ơn cô ấy, nói chuyện với cô ấy nhiều hơn.

Quách Tuyết Hoa cười nói.

Dương Thần trong lòng cười khỏ, Quách Tuyết Hoa ngồi trước mặt Lâm Nhược Khê nói muốn nói chuyện nhiều hơn với Tiêu Chỉ Tình, không biết sẽ động chạm tới Lâm Nhược Khê hay sao.

Xem ra Quách Tuyết Hoa thấy Lâm Nhược Khê nhất định không hé răng, lại muốn đánh đòn công kích tâm lý, chắc cũng không có ý định xin lỗi.

May mà Lâm Nhược Khê cũng không có phản ứng gì, chỉ là trong lòng

thăm nghĩ gì đó, ngây ra một lúc.

Đúng lúc này, trên thời sự đột nhiên xuất hiện một cái tên rất quen...

- ...Rạng sáng ngày hôm nay, tại quán rượu Hilton ở Trung Hải cảnh sát đã phát hiện ra một người đàn ông uống thuốc độc tự sát, người này là Lý Kiến Hà trưởng nam của tập đoàn tài chính Lý Thị. Theo những cô đồng trong công ty dự đoán, lần tự sát này có liên quan tới việc tranh chấp quyền thừa kế với cậu em trai Lý Kiến Xuyên...

Không chỉ Dương Thần, đến cả Quách Tuyết Hoa và vú Vương cũng đều vô cùng kinh ngạc nhìn vào tivi, dừng mọi hoạt động, mọi người đều nín thở nhìn lên màn hình tivi.

Lâm Nhược Khê lại nhú mày, rồi nhếch môi cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng, nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi, sau đó cô lại tiếp tục ăn cháo.

Các tin tức thời sự trên tivi vẫn tiếp tục phát...

- Nghe nói tập đoàn tài chính Lý Thị có quan hệ hợp tác lâu dài và ổn định với công ty BMW của Đức và tập đoàn Stuart của Ý, đặc biệt sự hợp tác với BMW tại Hoa Hạ là chủ yếu.

Lần này tập đoàn Lý Thị và BMW đang cùng nhau xây dựng phòng trưng bày lịch sử xe hơi BMW tại Trung Hải, nhằm thúc đẩy kế hoạch tiêu thụ xe hơi BMW. Vốn dĩ dự định sẽ do Lý Kiến Hà tiếp nhận, tiến hành kêu gọi góp vốn đầu tư, nhưng kết quả tuyên bố thất bại.

Dự án này tới qua do người em ruột thịt của Lý Kiến Hà, Lý Kiến Xuyên tuyên bố. Đã đàm phán thành công với một trong những tập đoàn hàng đầu Trung Hải – tập đoàn Quốc Tế Ngọc Lôi. Ngọc Lôi sẽ hợp tác với Lý Kiến Xuyên trong dự án này.

Cảnh sát suy đoán, nguyên nhân chủ yếu khiến Lý Kiến Hà uống thuốc độc tự sát là do sự thất bại không thể cứu vãn trong cuộc chiến nội bộ của gia tộc, trong lòng chán nản...

Khi thời sự phát đến đây, Dương Thần và Quách Tuyết Hoa đều kinh ngạc nhìn Lâm Nhược Khê.

- Quốc Tế Ngọc Lôi?

Đây không phải là nơi làm việc của Lâm Nhược Khê hay sao?

Dương Thần đột nhiên có chút mơ hồ, nhăn mày hỏi:

- Nhược Khê, rốt cuộc là chuyện gì, sao em lại hợp tác với Lý Kiến Hà?

Quách Tuyết Hoa và vú Vương đều nhìn Lâm Nhược Khê bằng ánh mắt kinh ngạc và nghi ngờ. Theo những gì họ nghĩ, Lâm Nhược Khê đáng lẽ sẽ từ bỏ việc hợp tác với nhà họ Lý mới phải.

Lâm Nhược Khê buông đũa, khẽ cười:

- Xem ra Minh Ngọc đã làm xong mọi việc rồi, vậy thì em có thể nói ra rồi.

- Minh Ngọc?

Dương Thần càng sốt ruột.

Lâm Nhược Khê gật đầu:

- Vốn dĩ là nên từ bỏ dự án này, nhưng Lý Kiến Hà chiều qua đã tự mình đề lộ sơ hở, lại làm việc khiến em phật ý, cho nên...em cũng không nể mặt anh ta nữa, chỉ là không ngờ rằng sức chịu đựng của anh ta lại kém như vậy...

Dương Thân vẫn đang rất mơ hồ, thì Lâm Nhược Khê đem sự việc nói lại từ đầu đến đuôi.

Hóa ra, sau khi hội nghị ngày hôm qua kết thúc, Lâm Nhược Khê đích thực có vi chuyện với Dương Thân mà không có ý định hợp tác triển khai dự án này.

Nhưng lại không ngờ rằng, Lý Kiến Hà lại có thể nhanh chóng tìm ra chính xác nơi Lâm Nhược Khê đang ở, điều khiến cho Lâm Nhược Khê càng không ngờ tới đó là Lý Kiến Hà có thể vì muốn kéo cô đầu tư vào dự án này mà dám quỳ gối cầu xin cô.

Theo hiểu biết của cô về Lý Kiến Hà, cô nghĩ người đàn ông này không thể vì tiền mà đánh mất lòng tự tôn của mình, quỳ gối trước người khác.

- Em và Hồng Yến đều không nói sẽ đi đâu, làm sao anh ta có thể lập tức tìm ra em ngay khi hội nghị kết thúc chứ? Chỉ có một lí do duy nhất, đây là anh ta có tai mắt trong công ty.

Mà anh ta lại vì dự án này mà quỳ gối trước em, Trung Hải không phải chỉ có một mình công ty của em có thể bỏ tiền ra đầu tư, càng không nói đến anh ta quen biết với rất nhiều các xí nghiệp lớn khác. Tại sao anh ta cứ nhất định phải đến cầu xin em chứ?

Lúc đó em đoán, có lẽ anh ta đã đi đến đường cùng rồi, nếu không thì cũng sẽ không vứt bỏ cả tự tôn của mình...

Lâm Nhược Khê nghĩ xong những điều này, liền âm thầm tìm Lưu Minh Ngọc, Lưu Minh Ngọc trước đây là Trưởng phòng của Phòng Quan hệ công chúng, quan hệ rộng, sau khi tốn chút kinh phí đi điều tra ra, gia tộc họ Lý coi dự án lần này là cơ hội cuối cùng của Lý Kiến Hà.

Vốn dĩ năng lực của Lý Kiến Xuyên hơn Lý Kiến Hà rất nhiều, vài năm gần đây đã tiếp quản phần lớn các công việc ở Châu Âu, cho nên mới phái Lý Kiến Hà đến Hoa Hạ.

Nhưng thật không ngờ, Lý Kiến Hà lại vì nguyên nhân bản thân năng lực không đủ, đồng thời gây sự với vợ mình là Thân Nhã Hình, hai người chỉ còn là vợ chồng trên danh nghĩa.

Mất đi chỗ dựa là gia tộc của Thân Nhã Hình, Lý Kiến Hà như chim gãy cánh, gia đình càng ngày càng không hài lòng về anh ta.

Lần hợp tác này, kì thực chính phủ Hoa Hạ cũng không chấp nhận phê duyệt, vì xuất phát từ sự bảo hộ cho xe ô tô trong nước, hạng mục này của công ty BMW như đang đứng trước họng súng.

Đa số các doanh nghiệp có tiền nhưng đều không có khả năng hợp tác, chỉ

có mấy xí nghiệp lớn mà Lý Kiến Hà có thể liên hệ, nhưng lại bị Lý Kiến Xuyên âm thầm gây khó dễ nên cũng đều không chịu hợp tác.

Cuối cùng chỉ còn lại mỗi Ngọc Lôi của Lâm Nhược Khê.

Lý Kiến Xuyên là người thông minh, anh ta biết phía sau Ngọc Lôi có bệ đỡ là gia tộc họ Dương, vợ chồng Dương Thần sau lần xung đột với Lý Kiến Hà, thì không dám đến liên hệ, sợ sẽ tự châm lửa đốt mình.

- Sau khi Minh Ngọc nói với em những tin tức này, em liền kêu ông ta trực tiếp liên hệ với Lý Kiến Xuyên, nói với anh ta, nếu như phân chia lợi nhuận cho chúng em từ 4 lên 6, em có thể lập tức kí kết hợp đồng, hợp tác với anh ta.

Như vậy đồng nghĩa với việc Lý Kiến Xuyên có thể hoàn toàn loại bỏ vị trí của Lý Kiến Hà trong gia tộc của anh ta. Hơn nữa việc thông qua xét duyệt của chính phủ cũng dễ dàng hơn so với hợp tác với những xí nghiệp khác. Mặt khác ưu thế lớn nhất của em chính là lượng tiền mặt của chúng em rất lớn, lúc nào cũng có thể tiến hành đầu tư xây dựng và quan hệ với các cơ quan nhà nước cũng rất tốt, không có chuyện sẽ phiền não về vấn đề phê duyệt giấy tờ.

Tuy rằng Lý Gia sẽ kiếm ít đi một chút, nhưng việc thực thi dự án này tốt xấu gì cũng tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót. Hơn nữa Lý Kiến Xuyên còn có thể ngồi vững trên chiếc ghế của mình, còn em, em có thể tối đa hóa lợi nhuận cho công ty...

Xem thời sự hôm nay, có lẽ Minh Ngọc đã kí xong hợp đồng rồi, Lý Kiến Hà đã mất hết tất cả muốn tự sát cũng là điều bất đắc dĩ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1095

Trùng Dương

Sau khi Lâm Nhượng Khê nói xong, cũng không có biểu cảm gì, dường như tất cả những chuyện này căn bản không phải do cô âm thầm thúc đẩy vậy!

Quách Tuyết Hoa và vú Vương nghe đến ngây người, còn Dương Thần trong lòng thấy có chút ớn lạnh.

Trước đây chỉ cho rằng cho dù Lâm Nhượng Khê và Lý Kiến Hà không có chút cảm tình nào với nhau, nhưng tốt xấu gì cũng từng có quan hệ đồng môn với nhau.

Nhưng thật không ngờ, lần này Lý Kiến Hà không may rơi vào tình cảnh này, Lâm Nhượng Khê lại ra tay đánh rắn giập đầu, không chỉ thừa cơ kiếm lợi, mà còn tiếp tay khiến Lý Kiến Hà đang sống khỏe mạnh phải uống thuốc độc tự sát.

Bảo Dương Thần tin Lâm Nhượng Khê không thể đoán ra sau chuyện này Lý Kiến Hà sẽ ra sao, Dương Thần chắc chắn không tin. Vậy thì kết luận chỉ có một, giữa thương trường và kẻ thù, Lâm Nhượng Khê đã lạnh lùng lựa chọn lợi ích thương nghiệp.

Lý Kiến Hà e rằng đến chết, hắn ta cũng không ngờ rằng chính vì hắn ta đến cầu cứu Lâm Nhượng Khê nên mới thất bại thảm hại như vậy.

- A!

Dương Thần lắc đầu cười nói:

- Nếu đêm qua em nói ra tính toán với Lý Kiến Hà hoặc nói ra dự định của em với nhà họ Lý, mẹ cũng sẽ không hoài nghi em điều gì.

Quách Tuyết Hoa lần đầu tiên ý thức được về con người Lâm Nhượng Khê, lúng túng gật đầu:

- Con bé này, sao lại...sao lại giấu diếm những chuyện như vậy chứ? Nếu con sớm nói ra những chuyện này, làm sao mẹ lại đi tính toán mấy tấm ảnh này chứ!

Bà hoàn toàn tin rằng Lâm Nhượng Khê không hề có chút dính líu gì tới Lý Kiến Hà, vì Lý Kiến Hà đã bị cô gián tiếp hại chết rồi.

Lâm Nhượng Khê cười gượng nói:

- Tuy rằng con vốn không có ý định tính toán gì với Lý Kiến Hà, nhưng cũng chẳng phải việc tốt gì, nói cho cùng cũng là con đã hơi tàn nhẫn với anh ta, nếu như không phải vì tivi đã đưa tin, con cũng không định sẽ nói ra.

Mặc dù Lâm Nhượng Khê cười nói những lời này, nhưng Quách Tuyết Hoa vẫn thấy trong lòng có chút sợ hãi, bà muốn hoàn toàn gỡ bỏ hiểu lầm

này với cô con dâu.

Luôn cho rằng Lâm Nhược Khê rất ôn hòa, lương thiện, nhưng dựa vào trí thông minh của mình để quản lý cả một xí nghiệp lớn như vậy, thật không ngờ rằng khi làm ăn lại thâm sâu khó lường như vậy.

Nhưng, một người phụ nữ vốn đã quen với cảnh đấu đá trong các gia tộc lớn như bà, bà không cảm thấy hành động của Lâm Nhược Khê có gì không tốt, dù sao cũng là đối phó với người ngoài, nếu không cứng rắn, không sắc xảo, mới khiến cho bà phải lo lắng.

Dương Thần cũng không phải lần đầu bị Lâm Nhược Khê qua mặt, trước đây cũng có không ít việc Lâm Nhược Khê đã tự mình làm, khiến hấn lo lắng. Lần này cũng chỉ biết cười tự giễu mình, lại bị qua mặt.

Chỉ không ngờ rằng, người hại chết Lý Kiến Hà không phải là hấn mà lại là Lâm Nhược Khê.

Sau bữa sáng, Lâm Nhược Khê vẫn đi làm như bình thường, Lam Lam cũng được Mẫn Quyên đưa đi nhà trẻ.

Dương Thần thi triển công phu, dựa vào phương pháp phối hợp của Tiêu Chỉ Tình đưa cho, lần nữa trở lại tầng hầm của pháo đài cổ, tìm kiếm dược liệu, luyện linh đan.

Lần này tìm được rất nhiều dược liệu từ rừng Amazôn và rừng mưa nhiệt đới ở Việt Nam. Đáng tiếc là không thể tìm được thiên tài địa bảo để luyện cực phẩm linh đan.

Nhưng, vận may của Dương Thần tốt, những dược liệu tìm được, vừa hay có thể luyện được một lò Tiêu Vân Đan.

Đây cũng là loại đan dược mà ban đầu Lục Hoa Đình và Hác Trường Phong muốn cướp đoạt.

Lúc đó Dương Thần lừa chúng rằng hấn có, lần này thì thực sự có thể luyện ra được rồi.

Nhưng loại Tiêu Vân Đan này phải dùng cho Hóa Thần kì mới có tác dụng rõ rệt nhất, đồng thời tu vi cũng sẽ có tiến bộ lớn, cũng là loại trợ lực lớn cho quá trình tiến vào Độ Kiếp Kì.

Dương Thần dự định, sau khi luyện thành, đợi những người phụ nữ của hấn tiến vào thời kì Hóa Thần sẽ cho họ dùng, tránh đặc tính của thuốc quá mạnh, sẽ thành nguy hại.

Luyện đơn cả ngày trời, ngoài việc cho ra mấy chục viên Tiêu Vân Đan ra, Dương Thần còn luyện ra trên trăm viên đơn dược loại trung và loại kém.

Trong đó, điều làm Dương Thần thấy đặc biệt vui mừng đấy là qua nhiều lần luyện đơn, nội đan điền được nuôi dưỡng, lực thổ nạp thiên địa, nhờ có cái đỉnh lô thần kì này mà linh khí đã mạnh lên đáng kể.

Dương Thần có cảm giác này là bởi chiếc đỉnh lô này đang dần dần được nâng cấp, tăng uy năng của nó.

Biểu hiện rõ nét nhất là những đường chạm khắc trên mặt đỉnh càng ngày

càng rõ nét, mặc dù xung quanh tiên đỉnh đều bị ánh sáng sáng rực rỡ bao phủ, nhưng Dương Thần lại có thể cảm nhận được.

Dương Thần không biết chiếc tiên đỉnh này có thể thăng cấp đến mức độ nào, nhưng nó bây giờ chắc chắn không phải đang ở trạng thái tốt nhất.

Sau khi về tới Hoa Hạ, Dương Thần tặng cho Thái Ngưng ở Yên Kinh một ít, sau đó lại về Trung Hải chia cho những người phụ nữ của hắn.

Những đan dược trung đẳng và hạ đẳng này, nếu như đều đặn sử dụng mỗi ngày, Dương Thần tin rằng một ngày nào đó tu vi của họ sẽ đạt tới Hậu Thiên, đột phá Tiên Thiên.

Điều khiến Dương Thần cảm thấy vui mừng đó là tu vi của Sắc Vi đúng là được trời phú nên rất mạnh.

Chỉ mấy ngày không gặp, mà Sắc Vi đã vượt qua giai đoạn sơ cấp Tiên Thiên, tiến vào thời kì Tiên Thiên đại viên mãn.

Dương Thần tạo ra môn công pháp này, là do hắn có ngộ tính đặc biệt với sức mạnh Thiên Địa, do vậy mới vượt qua những công pháp thông thường đem tới hiệu quả tu hành cao.

Nhưng Sắc Vi lại có thể trong thời gian ngắn tiến bộ nhanh như vậy, là có liên qua mật thiết tới ngộ tính của cô.

Làm xong những chuyện này, Dương Thần mới lái xe tới nơi Tiêu Chỉ Tình ở, đón cô về nhà.

Tiêu Chỉ Tình đương nhiên trang điểm rất tỉ mỉ, khoác lên mình chiếc áo len có họa tiết hoa hồng, phối với chiếc váy da ngắn, tuy không có chiều cao người mẫu như Lâm Nhược Khê, nhưng đôi chân thon dài lại vô cùng quyến rũ.

Nhìn dáng điệu ngại ngùng e dè của cô khi bước vào cửa, Dương Thần muốn nói với cô rằng những người phụ nữ của hắn nhiều đến nỗi khiến mẹ hắn cũng cảm thấy mơ hồ, nhưng nghĩ lại lại thôi. Đối với Tiêu Chỉ Tình mà nói, đây là lần đầu cô chính thức gặp mặt người trong gia đình, vào một đại gia đình như vậy.

- Tiêu tiểu thư đến rồi à, mau ngồi đi.

Người đầu tiên nhiên thấy hai người là vú Vương, vú Vương vội vàng mời Tiêu Chỉ Tình ngồi xuống ghế sofa.

Tiêu Chỉ Tình cũng từng gặp qua vú Vương, nên nhanh chóng hỏi han, cười nói:

- Vú Vương, gọi con là Chỉ Tình được rồi, con không phải tiểu thư gì hết...

- Em đương nhiên là tiểu thư rồi, em ngồi xuống đi.

Dương Thần đứng bên cạnh nghiêm trang nói.

Tiêu Chỉ Tình nghe hàm răng trắng, liếc nhìn hắn một cái.

Quách Tuyết Hoa từ nhà bếp đi ra, Dương Thần giới thiệu với Tiêu Chỉ Tình, Tiêu Chỉ Tình ngọt ngào nói một câu:

- Con chào bác!

Quách Tuyết Hoa nhìn Tiêu Chỉ Tình rồi tò mò hỏi:

- Chỉ Tình, nhìn con... có lẽ con còn ít tuổi.

Tiêu Chỉ Tình đỏ mặt:

- Vâng...con còn chưa đủ 20 tuổi.

Quách Tuyết Hoa và vú Vương đều không khỏi kinh ngạc, rồi lại đồng loạt liếc nhìn Dương Thần, ý tứ rất rõ ràng:

- Con lại hạ độc thủ với một thiếu nữ.

Nhưng nói ra thì Tiêu Chỉ Tình là người tình ít tuổi nhất tính đến giờ của Dương Thần. Quách Tuyết Hoa thấy cô gần như con gái của mình vậy, nên ấn tượng đầu tiên cũng khá tốt.

- Hôm nay mời con đến đây, một là để cảm ơn con đã xả thân cứu Dương thần lúc còn ở bên châu Úc, hai là để chính thức gặp mặt, gần gũi nhau hơn, đằng nào sau này cũng sẽ là người một nhà.

Quách Tuyết Hoa nắm lấy bàn tay cô cười nói.

Tiêu Chỉ Tình ngượng ngùng lắc đầu:

- Là chuyện nên làm ạ...

- Cái gì gọi là nên làm chứ, con bé này, căng thẳng cái gì...

Quách Tuyết Hoa cười.

Vì phải chờ chuẩn bị cúng tổ tiên, Quách Tuyết Hoa và vú Vương không có nhiều thời gian nói chuyện với Tiêu Chỉ Tình, nhưng Tiêu Chỉ Tình lại ngoan ngoãn cùng vào bếp với hai trưởng bối, vừa nói chuyện, vừa giúp những việc đơn giản.

Đến khi trời tối, thì mọi người đã chuẩn bị xong một bàn đầy thức ăn, Quách Tuyết Hoa và Tiêu Chỉ Tình nói chuyện rất hợp nhau, vú Vương thì lúc nào cũng cười toe toét.

Sau khi Mẫn Quyên đón Lam Lam về, con bé cũng rất có cảm tình với Tiêu Chỉ Tình, bởi tuổi tác của Tiêu Chỉ Tình rất dễ gần gũi với Lam Lam.

Được biết con bé là đứa con gái được Dương Thần và Lâm Nhược Khê nhận nuôi, Tiêu Chỉ Tình có chút kinh ngạc, vì cô thấy Lâm Nhược Khê không giống kiểu phụ nữ sẽ nhận nuôi dưỡng trẻ con.

Lam Lam hồn nhiên hỏi:

- Cô Chỉ Tình, cô là dì mới của Lam Lam à?

Tiêu Chỉ Tình không hiểu gì, Mẫn Quyên bên cạnh thì thầm giải thích, Chỉ Tình mới xấu hổ gật đầu.

Lam Lam vỗ tay, vui vẻ nói:

- Lam Lam lại có dì rồi, có dì, mẹ sẽ lại mua đồ chơi mới cho Lam Lam!

Dương Thần đang ngồi trên ghế sofa xem tivi suýt chút nữa đã ngã nhào xuống đất, cái con bé này lại còn nhẽo nhẽo những người phụ nữ của hắn, rồi làm lí do đòi Lâm Nhược Khê mua đồ chơi.

Khi trời đã về đêm, Lâm Nhược Khê mới vội vội vàng vàng trở về, vừa

mới kí xong một bản hợp đồng lớn với Lý Kiến Xuyên nhà họ Lý, trước đây chưa từng gặp mặt, không cần phải đoán cũng biết Lâm Nhược Khê hôm nay rất bận rộn.

Về đến nhà nhìn thấy Tiêu Chỉ Tình đang ở đó, Lâm Nhược Khê sau khi cởi áo khoác, liền chào hỏi một cách rất tự nhiên.

- Trước đó đã có những chuyện không hay, bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, phải chạy ngược chạy xuôi cùng Dương Thần, thật vất vả cho cô quá.

Lâm Nhược Khê thản nhiên cười nói.

Tiêu Chỉ Tình thở phào nhẹ nhõm, vốn cho rằng Lâm Nhược Khê sẽ chẳng vui vẻ gì khi gặp cô, nên vội vàng lắc lắc đầu:

- Cảm ơn chị, chị Nhược Khê.

Có lẽ do đêm qua nghe Dương Thần nói những lời ấy, nên Lâm Nhược Khê tỏ ra rất hào phóng, còn trong lòng thực sự nghĩ gì, thì ai cũng không thể đoán biết được.

Sau khi Quách Tuyết Hoa bày biện đồ ăn xong, không biết lấy ở đâu ra một chiếc thảm lông, đặt trước bàn ăn, thắp hai ngọn nến, dự định sẽ cúng bái tổ tiên.

Trong căn nhà hào hoa hiện đại đầy đủ tiện nghi này, việc cúng bái theo kiểu truyền thống quả thực có chút kì quái, nhưng Lâm Nhược Khê và Tiêu Chỉ Tình lại cảm thấy rất mới mẻ.

- Đáng lí sẽ làm vào Đông chí, nhưng hôm nay chúng ta làm việc này rồi, Đông chí không cần phải làm nữa.

Quách Tuyết Hoa cười giải thích.

Dương Thần lần đầu tiên làm chuyện này, vừa làm vừa học, quỳ xuống tám thảm, bái lạy chiếc bàn không người ngồi, trong lòng thầm nghĩ mong các vị tổ tông phù hộ đừng để những người phụ nữ của hắn gây chuyện.

Lam Lam không hiểu gì cũng quỳ xuống, giập đầu, nhưng con bé chỉ thấy âm ỉ, không hiểu sao chỉ được nhìn chứ không được ăn.

Quách Tuyết Hoa thấy Tiêu Chỉ Tình đứng bên cạnh không nhúc nhích, liền cười nói:

- Chỉ Tình, con cũng được coi là một thành viên trong gia đình, con cũng đến bái lạy đi.

Tiêu Chỉ Tình vô cùng cảm động, từ khi trốn khỏi nhà, rốt cuộc bây giờ cũng có cảm giác thân thuộc của gia đình, giống như cây lục bình đã tìm được bến đậu.

Gật gật đầu, Tiêu Chỉ Tình là người cuối cùng quỳ lạy, cô rất thành khẩn khom lưng giập đầu cúi lạy.

Vào lúc này, vú Vương đứng phía sau cười không ngớt, bỗng hai mặt tối lại, khuôn mặt biến sắc.

- Cái này...cái này...

Cả nhà bị dọa cho một trận, thấy khuôn mặt vú Vương biến sắc, giống

như vừa trông thấy điều gì khủng khiếp lắm.

- Ngọc Lan, bà sao vậy?

Quách Tuyết Hoa ân cần hỏi han.

Tiêu Chỉ Tình hoang mang đứng dậy, nghĩ rằng bản thân đã làm sai điều gì đó.

Vú Vương tay run run, toàn thân cứng đờ, đi về phía trước, cố gắng trấn tĩnh lại hỏi Tiêu Chỉ Tình:

- Chỉ Tình...cô...cô quay người lại, để tôi nhìn...xem cổ của cô...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1096

Đôi Giày

Tiêu Chỉ Tình vẻ mặt nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn quay đầu, để vú Vương xem cổ của mình.!

Vú Vương tay run run, vén mái tóc phía sau của Tiêu Chỉ Tình ra, lộ ra chiếc gáy trắng nõn nà.!

Lúc này mọi người mới phát hiện, phía sau cổ của Tiêu Chỉ Tình có một cái bớt hình hoa mai.

Tuy cái bớt không lớn, chỉ bằng đầu ngón tay, thậm trí nếu không để ý kĩ sẽ không thấy được, nhưng vú Vương lại có thể lập tức nhìn ra.

- Vú Vương, cái bớt này lẽ nào là...

Lâm Nhược Khê dường như đã nhớ ra điều gì, vẻ mặt khó tin.

Vẻ mặt vú Vương bị kích động đến chuyển sang màu hồng, nắm chặt hai tay của Tiêu Chỉ Tình hỏi:

- Chỉ Tình, cha của cô...tên là gì?

Tiêu Chỉ Tình bị dáng vẻ của vú Vương làm cho sợ hãi, nuốt nước bọt, rồi mới nhỏ giọng nói:

- Tiêu Mặc Tranh...

Ánh mắt của vú Vương lướt qua tia kính ngọc, môi run run, không nói thêm gì, quay người, kéo tay Tiêu Chỉ Tình đi lên tầng.

Tiêu Chỉ Tình không kịp phản ứng gì, chỉ có thể chạy theo vú Vương.

- Ôi! Ngọc Lan, bà làm gì vậy?

Quách Tuyết Hoa nhìn thấy cảnh tượng này thì có chút hoang mang.

- Chúng ta đi theo xem sao.

Lâm Nhược Khê khuôn mặt nhăn nhó vội vã đi theo lên tầng.

Mọi người đứng trước cửa phòng của vú Vương, thấy Tiêu Chỉ tình đang đứng trước tủ quần áo, còn vú Vương mở tủ, cố sức tìm vật gì đó.

Một lúc sau, vú Vương lấy ra một chiếc hộp, lấy ra một bức ảnh được bọc trong giấy dầu.

Dương Thần đột nhiên có chút ấn tượng, lúc mới chuyển nhà, là do Thái Nghiên phát hiện ra bức ảnh này, vốn là vật cài trong giá sách của Tổng giám đốc.

Người trong ảnh dường như là người mà Lâm Nhược Khê và hắn đều quen biết, chỉ là Lâm Nhược Khê không muốn nhắc tới Thái Nghiên.

Sau đó bức ảnh được vú Vương giữ lại, Dương Thần cũng không biết được trên bức ảnh có gì.

- Chỉ Tình, cô xem, có phải là người đàn ông trong tấm hình này không?

Vú Vương đưa bức ảnh tới trước mặt Tiêu Chỉ Tình.

Tiêu Chỉ Tình liếc mắt một cái, lập tức bị dán chặt vào bức ảnh không rời.

Sau một hồi, Tiêu Chỉ Tình mới ngơ ngác thì thảo:

- Tại sao...tại sao cha, lại...lại ở trong bức ảnh?

Mọi người đều tiến lên phía trước, nhìn bức ảnh.

Chỉ thấy, bức ảnh được chụp trong một hoa viên, có vẻ như là sân trước căn nhà của Lâm Nhược Khê.

Một đôi nam nữ trong bức ảnh, người con trai anh tú khôi ngô, dáng vẻ thư sinh, có để râu, mặc chiếc áo sơ mi xanh, để ngói giữa.

Người con gái vừa nhìn đã có thể nhận ra, rõ ràng là vú Vương thời trẻ, có lẽ là bức ảnh được chụp lúc vú Vương mới mười mấy tuổi, bà lúc đó mái tóc dài, khuôn mặt mịn màng, đang cười hạnh phúc trong hoa viên.

Bức ảnh tuy đã vàng ố, nhưng rõ ràng là vú Vương và cha của Tiêu Chỉ Tình – Tiêu Mạc Tranh.

Lúc này, vú Vương đã có đáp án từ chính miệng Tiêu Chỉ Tình nói ra, đôi mắt đã đỏ hoe, nước mắt tự nhiên tuôn trào.

- Con gái của ta!!!

Vú Vương ôm chặt lấy Tiêu Chỉ Tình, đau thương và vui mừng xen lẫn nhau, tiếng khóc của bà dội thẳng vào tim những người đứng đó.

Tiêu Chỉ Tình mơ hồ, dường như không thể tin vào những lời mình vừa nghe thấy, cứ đứng ngây ra, để mặc má đầy nước mắt của vú Vương chảy ướt đầm chiếc áo cô đang mặc.

Quách Tuyết Hoa dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Dương Thần bên cạnh, Dương Thần nhún vai, buông tay, biểu cảm rằng mình hoàn toàn không biết việc này.

Lâm Nhược Khê trước cảnh tượng này cũng vô cùng xúc động, dường như đã nhớ lại chuyện gì đó, nhìn vú Vương bắt đầu lau nước mắt.

Mẫn Quyên đứng ở cửa ôm Lam Lam vẻ mặt không hiểu gì.

Vú Vương đã khóc rất lâu, sau đó mới nhớ ra cần phải nói gì đó, khuôn mặt đầm nước mắt nhưng nụ cười lại vô cùng rạng rỡ.

- Chỉ Tình à! Để con phải kinh hãi rồi. Là do mẹ không tốt, là mẹ không tốt...

Vú Vương cứ lặp đi lặp lại một câu, miệng cười không ngớt nói:

- Khi con ra đời, trên cổ đã có một cái bớt hình hoa mai. Lúc đó cha con là một người làm vườn, ông ấy nói ông ấy tên Mạc Tranh, chính là người đàn ông trong bức ảnh. Ta không ngờ rằng, đấy lại là tên thật của ông ấy. Ta và ông ấy đã sinh ra con, con là con gái của ta.

Tiêu Chỉ Tình mở to mắt, khuôn mặt trắng bệch, khuôn mặt phức tạp, cắn chặt môi dưới, ngây dại.

Lâm Nhược Khê đứng bên cạnh lo lắng Tiêu Chỉ Tình không tin, nên giải thích:

- Chỉ Tình, những điều vú Vương nói đều là thật. Lúc đó tôi còn rất nhỏ, nhưng vẫn nhớ, người đàn ông tên Mạc Tranh ấy, là do bà tôi mời về làm việc, chăm sóc khu vườn. Lúc đó, những người thường tới nhà tôi đều từng gặp ông ấy, nếu cô không tin có thể đi hỏi những người nhà họ Thái.

Sau đó bà tôi làm mối, vú Vương và Mạc Tranh kết hôn với nhau, sau khi có thai, thì trở về quê của vú Vương sinh ra cô. Kết quả vào một hôm trời đổ mưa, cô và Mạc Tranh đột nhiên biến mất.

Chúng tôi đã tìm kiếm rất lâu, nhưng những tư liệu về Mạc Tranh cũng đột nhiên biến mất. Dường như đã hoàn toàn bốc hơi, chỉ còn lại bức ảnh này, còn lưu lại trong thư phòng của bà tôi.

Dương Thần nghe đến những lời này, thì mơ hồ nhớ ra. Lúc Thái Nghiên mới đến nhà, hình như còn hỏi vú Vương “người đó” có trở lại không, lúc đó bản thân hắn cũng không để ý đến.

Hóa ra, vú Vương từng có quá khứ như vậy.

Chả trách Lâm Nhược Khê lại không thích khi Thái Nghiên nhắc tới chuyện cũ. Điều này đối với vú Vương mà nói, giống như con dao, cứa vào lòng bà.

Bị chồng lừa dối, đứa con gái mới sinh cũng mất tích theo, có thể sống tới giờ, quả thực đã vô cùng kiên cường.

Tiêu Chỉ Tình giọng run run, hỏi một câu không đầu vào đâu:

- Bà ...bà là...mẹ tôi?

- Ừm!

Vú Vương gật đầu xác nhận.

Tiêu Chỉ Tình rốt cục cũng không kìm được cảm xúc của mình “oa” khóc thành tiếng, ôm lấy vú Vương.

- Mẹ!

- Ôi! Ôi! Con gái của tôi!

Tận mắt trông thấy mẹ con nhận nhau, Quách Tuyết Hoa đã hiểu rõ mọi chuyện cũng cảm thấy vô cùng xúc động, lau khóe mắt ướm đầm nước mắt, khuôn mặt nở nụ cười mãn nguyện.

- Thật đáng vui mừng. Hóa ra Chỉ Tình lại là cô con gái thất lạc bao năm của Ngọc Lan, tình mẫu tử khó mà chia lìa, huyết mạch tương liên mà!

Quách Tuyết Hoa nói, lại quay sang nhìn Dương Thần ở bên cạnh, vô vố vai Dương Thần:

- Làm tốt lắm!

Dương Thần cũng thấy vui vẻ, không ngờ bản thân lại có thể câu được con gái của vú Vương từ Mỹ trở về đây.

Nói như vậy thì quả đúng là ý trời.

Vú Vương và Tiêu Chỉ Tình vừa khóc vừa cười ôm lấy nhau một lúc lâu mới dời nhau ra. Vú Vương nắm lấy tay con gái, chạy đến bên chiếc tủ.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, vú Vương lại mở tủ, mọi người nhìn

vào trong đó thì chết lặng.

Trong tủ chất đầy giày của trẻ con.

Những đôi giày này có đủ hình dáng, đủ cỡ, nếu bày ra ít cũng phải đến trăm đôi, đều còn rất mới.

Vú Vương nắm chặt tay con gái, vui vẻ nói:

- Chỉ Tình à! Mau xem, đây đều là giày mẹ mua cho con. Mặc dù không gặp được con, nhưng mẹ vẫn tin, một ngày nào đó con sẽ lại về bên mẹ.

Năm nào cũng vậy, cứ gần đến sinh nhật con, mẹ đều nghĩ, chân con gái của mẹ sẽ to cỡ nào, sẽ đi giày cỡ bao nhiêu? Mẹ đã mua giày theo từng mùa, theo một của từng năm, thuê người làm cho con chiếc giày đẹp nhất.

Con xem, đây là giày cho con đi nhà trẻ...đôi này màu hồng, đây là đôi giày nhảy cho con đi học nhảy khi học cấp một...còn đôi này, mẹ nghĩ con sẽ dậy thì khi học cấp hai, nên mua to hơn hai cỡ...

Đây, đây là bốn đôi giày mẹ đã mua cho con vào năm nay, con có thích không, có thấy nó hơi quê mùa không? Mẹ không biết con thích giày cao gót hay giày đế bằng, hơn nữa mẹ cũng không biết con gái mẹ cao thấp ra sao...

Nhìn những đôi giày đủ các lứa tuổi mà vú Vương mua cho Tiêu Chỉ Tình, trước mắt mọi người như được phủ bởi một tấm màn, vú Vương nhìn những đôi giày mới, tưởng tượng ra hình dáng con gái mình.

Tiêu Chỉ Tình căn bản không thể nghe rõ những gì vú Vương đang nói, che miệng, cố nén sự xúc động vào lòng.

Dương Thần rốt cục đã hiểu, tại sao lúc đó vú Vương đi mua giày, tại sao người bán giày lại hy vọng một ngày nào đó vú Vương không đến mua giày nữa.

Mỗi lần mua giày, là mỗi lần tâm hồn vú Vương bị dẫn vật, hy vọng mãnh liệt là vậy, nhưng trước mắt lại chỉ toàn là sương mù.

Không khí tạm lắng, Tiêu Chỉ Tình cầm một đôi giày mới mua năm nay, gạt nước mắt, cười ngọt ngào với vú Vương:

- Mẹ à! Con thích đôi này, con đi cho mẹ xem.

- Ừ!

Vú Vương cố sức gạt đầu, hé miệng cười, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1097

Vú Vương Là Phú Bà

Tiêu Chỉ Tình thử giày ở trong phòng vú Vương phải gần đến nửa tiếng đồng hồ mới xong, đi vào rồi lại cởi ra, những đôi giày vừa với chân có thể đi được hầu như đã đều thử qua một lần..

Thấy hai mẹ con vui vẻ như vậy, cũng không có người đến làm phiền, Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê càng bình luận..

Đến cuối cùng thì Lam Lam túm lấy tay của Quách Tuyết Hoa, nũng nịu nói:

- Bà nội, Lam Lam đói bụng rồi...

Bị đứa nhỏ này nhắc nhở, mọi người mới nghĩ ra là chưa ăn cơm tối.

Vừa mới nhận nhau xong, vú Vương và Tiêu Chỉ Tình đương nhiên vẫn còn có chuyện chưa nói xong, đứng lúc cũng xuống lầu vừa ăn vừa nói.

Sau khi chờ bữa cơm tối thì mọi người ngồi quây quần bên ghế sofa, nhắc đến chuyện đau thương của năm đó, vú Vương đương nhiên là cảm thấy vô cùng oán hận và căm thù Tiêu Mặc Tranh đến tận xương tủy.

Muốn đem bối cảnh khi đó của Tiêu Chỉ Tình và những chuyện đã trải qua bao nhiêu năm nói rõ ràng được cũng không phải là chuyện dễ, đặc biệt là đối với vú Vương mà nói thì có rất nhiều thứ muốn nhớ cũng không nhớ được.

Theo như dự đoán của Tiêu Chỉ Tình thì năm đó Tiêu Mặc Tranh cũng giống như rất nhiều đệ tử, ẩn trốn gia tộc đến hồng trần tu luyện.

Những đệ tử này đa số là đang ở thời kỳ đầu của Tiên Thiên, sẽ không gặp nguy hiểm gì ở nơi trần tục, hơn nữa khoảng cách đến thời kỳ Hóa Thần vẫn còn một đoạn, khá dễ dàng để cảm nhận bề dâu trần gian.

- Những đệ tử của gia tộc thượng cổ khi tu luyện ở hồng trần, có thể nói là hoạt động tự do, chỉ cần không ra khỏi Hoa Hạ là được. Cho dù là thiện hay ác, thương gia hay quân sĩ muốn làm gì cũng được, bởi vì những thứ này cũng được coi là một thử thách.

Nếu như lấy vợ hoặc lập gia đình, như vậy cũng không có hạn chế gì. Nếu như có thể sống hạnh phúc rồi sinh con đẻ cái ở trần tục thì tất nhiên đứa trẻ đó sẽ được mang về gia tộc thượng cổ. Bởi vì việc sinh đẻ của những tu sĩ thực sự không được dễ dàng, khi tu vi càng cao thì càng khó để sinh con, vì vậy mà có rất nhiều những đứa trẻ của gia tộc thượng cổ đều lập gia đình sớm khi còn trẻ.

Mà bởi vì số dân ở trong ảo cảnh này dù sao mới chỉ có 90 ngàn người mà thôi, mặc dù không ít những người tu luyện đến Hóa Thần thì sẽ tiếp tục

tu luyện tiếp, còn những số còn lại thì kết hôn sinh con để cái ở nơi ảo cảnh này. Nhưng cũng không phải ai cũng có thể tìm được một đối tượng thích hợp, muốn có con thì khi có cũng phải dựa vào những người trần tục mới có thể có được.

- Vậy mà lại có những cách làm vô cùng tàn nhẫn. Lẽ nào những đứa nhỏ đó là chỉ do một bên sinh ra sao? Cũng không thềm suy nghĩ đến cảm nhận của những người làm mẹ.

Quách Tuyết Hoa phẫn nộ nói.

Tiêu Chỉ Tình cười gượng:

- Nếu như phạm phải quy định của gia tộc thì tương đương với việc lựa chọn việc làm người bình thường, hơn nữa những đôi tình nhân bình thường, trong lòng nhất định không được đối xử bình đẳng, lại có không biết bao nhiêu người thực sự dự định sống cùng nhau lâu dài.

- Hơn nữa em còn Cửu Âm Huyền Mạch, e rằng năm đó tên đó càng muốn nhanh chóng đưa em trở lại gia tộc, dù sao thì thể chất này đối với nhà họ Tiêu cũng có tác dụng rất lớn.

Dương Thần cười lạnh nói.

Vú Vương hoài nghi:

- Cửu Âm Huyền Mạch gì cơ?

Tiêu Chỉ Tình do dự một lúc. Căn bản là cô không muốn để cho mẹ biết được mình được đối xử như thế nào ở nhà họ Tiêu, nhưng nghĩ đến việc sau này cũng không giấu được nên đã nói ra hết.

Vú Vương còn chưa nghe xong thì đã thức giận đến đỏ mặt tía tai, nghiến chặt răng, trong mắt lộ lên vẻ hung ác như một con báo:

- Tiêu Mạc Tranh... Đồ cảm thú...

Tiêu Chỉ Tình vội vàng ôm lấy vú Vương, nhẹ nhàng trấn an:

- Không sao đâu mẹ. Dương Thần đã giúp com ngăn chặn hàn độc đó rồi. Bây giờ thân thể con rất khỏe, cũng không giống như trước đây, sẽ không phát tác chất độc nữa đâu.

- Đây đều là định mệnh, là ông trời giúp con gái ta.

Vú Vương cảm động nhìn Dương Thần nói:

- Cậu chủ, tôi thực sự không biết nên cảm ơn cậu thế nào. Cậu đến gia đình này, không chỉ giúp đỡ tiểu thư mà còn giúp tôi tìm được con gái, thực sự không biết nói thế nào mới được...

- Hi hi...

Dương Thần không thay đổi sắc mặt mỉm cười vui vẻ:

- Vú Vương, sau này bà là một trong những mẹ vợ của tôi rồi. Người một nhà thì khách sáo làm gì. Mặc dù vốn là người một nhà, nhưng đã thân lại còn thân hơn.

- Đúng là con chẳng biết xấu hổ gì cả, lời này mà cũng nói ra lưu loát như vậy, nghĩ đến nửa ngày rồi đúng không?

Quách Tuyết Hoa cười mắng, gõ gõ vào đầu đứa con trai của mình.

Lâm Nhược Khê đang ôm Lam Lam, một tay đang sờ sờ lên má đứa con gái, thì bị Dương Thần làm cho kích động, ngậy người niết chặt má Lam Lam lại.

Lam Lam cảm thấy uất ức vô cùng. Nhưng cô bé vẫn ngoan ngoãn ngồi im.

Nhưng bất luận là thế nào thì nhìn thấy vú Vương và Tiêu Chỉ Tình nhận nhau, Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy rất vui mừng. Lâm Nhược Khê là người hiểu rõ nhất nỗi khổ mà vú Vương đã phải chịu đựng trong nhiều năm, nhìn thấy vú Vương đã vui vẻ trở lại, cô cũng không kìm được thiện cảm đối với Tiêu Chỉ Tình.

- Chỉ Tình, tôi nghe nói cô sống ở trong một căn hộ gần trường đại học Trung Hải? Chi bằng chuyển đến đây sống đi. Dù sao thì Trinh Tú nhà chúng tôi cũng về Hàn Quốc rồi, phòng của nó còn chưa dọn dẹp.

Lâm Nhược Khê đề nghị.

Điều này làm cho Dương Thần và Quách Tuyết Hoa vô cùng kinh ngạc. Xem ra đối với Lâm Nhược Khê mà nói thì thân phận con gái của vú Vương thực sự vô cùng quan trọng, không ngờ có thể khiến cho Lâm Nhược Khê từ bỏ được thành kiến, để cho Tiêu Chỉ Tình ở trong nhà.

Nhưng Tiêu Chỉ Tình cũng không giống như những người phụ nữ khác, có gia đình riêng cũng là một chuyện. Cô sống một mình, lẽ nào có mẹ rồi lại còn sống ở ngoài, như vậy quả là không thích hợp cho lắm.

Nhưng vú Vương thì lại vội vàng ngăn lại:

- Không được, tiểu thư, tôi biết cô rất tốt đối với tôi, nhưng như vậy là không hợp lý. Tôi không muốn làm cô khó xử.

Tiêu Chỉ Tình gật đầu:

- Chị Nhược Khê, em ở chỗ khác là được rồi, nếu không thì những chị khác nhất định sẽ có ý kiến.

Nói rồi quay sang nhìn Dương Thần, Dương Thần vuốt cằm, làm bộ không liên quan đến mình.

Lâm Nhược Khê chau mày nói:

- Vậy cũng không thể sống ở trong căn hộ đó được. Tôi không muốn vú Vương cứ phải chạy đi chạy lại.

Vú Vương mỉm cười nói:

- Tiểu thư, biệt thự ở ngoại ô phía tây chẳng phải còn trống rất nhiều phòng sao? Tôi mua một căn hộ cho Chỉ Tình ở là được rồi. Gần mười năm nay tôi chưa làm tròn nghĩa vụ của một người mẹ, mua một căn hộ cho Chỉ Tình cũng coi như là quà gặp mặt.

- Oa! Vú Vương có nhiều tiền như vậy sao?

Mẫn Quyên ở một bên kinh ngạc kêu lên.

Gần đây cô nghe nói ở bên ngoài, khu biệt ở ngoại ô phía tây đều là

những căn nhà to đẹp gấp vạn lần khu mình ở. Vú Vương không ngờ lại muốn mua một cái? Chẳng phải bà ấy là người giúp việc sao?

Lâm Nhược Khê cũng không ngạc nhiên lắm, cười nói:

- Mẫn Quyên, cô không biết rồi, thực ra với tiền lương bình thường thì vú Vương còn cao hơn cả tôi nữa đấy.

- Còn có chuyện này nữa sao?

Quách Tuyết Hoa cảm thấy tò mò.

Lâm Nhược Khê gật đầu:

- Lúc đầu bà nội làm hồng hôn nhân của vú Vương nên cảm thấy rất hổ thẹn với vú Vương, vì vậy mà trước lúc lâm trưg, bà muốn mỗi năm cho vú Vương 5 triệu đến 10 triệu tiền lương, căn bản là tài chính ở công ty phải điều chỉnh nên tiền lương của vú Vương được tính khác đi, lại còn không có thuế. Nếu lấy chỗ tiền lương này mang đi cho vay thì vú Vương và con sẽ không phạm pháp, vì vậy nhiều năm như vậy thì việc mua một căn nhà hơn triệu là một chuyện dễ dàng.

Vú Vương ngượng ngùng cười nói:

- Lúc đầu tôi có khuyên Tổng giám đốc, nhưng trước lúc bà ấy đi lại bắt tôi phải ký. Nhiều năm như vậy tôi cũng tích góp được chút ít, sợ rằng nhờ công ty có vấn đề thì sẽ đưa cho tiểu thư dùng, không ngờ bây giờ còn dùng mua nhà được.

Mẫn Quyên ước ao. Một người giúp việc cũng có thể trở thành tỉ phú như vậy sao? Bình thường thực sự không nhìn ra vú Vương là một phú bà?

Lâm Nhược Khê tỏ vẻ rất hào phóng:

- Như vậy cũng tốt, chỉ cần gần nhà một chút là được. Vú Vương nếu cảm thấy thuận tiện thì được rồi, chỉ bằng hãy lấy một chiếc xe hơi tốt trong kho xe mà đi, cũng coi như mà món quà tôi tặng cho Chi Tình. Đã là con gái của vú Vương vậy cũng coi như là em gái rồi, đúng không?

Dương Thần ở bên vui mừng khôn xiết, không ngờ Lâm Nhược Khê lại nói ra những lời như vậy. Căn bản không phải là thực sự muốn Tiêu Chi Tình ở đây, mà là sau khi chủ động nhắc nhở để Tiêu Chi Tình ở ngoài. Không ngờ Lâm Nhược Khê rộng lượng như vậy. Vú Vương và Tiêu Chi Tình cũng hơi e ngại đôi chút, lo lắng cảm nhận của Lâm Nhược Khê.

Đương nhiên, vú Vương có nhiều tiền như vậy, mua cho Tiêu Chi Tình một căn nhà riêng cũng là một chuyện đơn giản.

Dương Thần lâm bầm tính toán trên đầu ngón tay, những người tình ở gần có Sắc Vi, Mạc Thiện Ny, An Tâm, Đường Uyển, thêm cả Tiêu Chi Tình nữa, buổi tối lại phải chạy tới chạy lui, mục tiêu đã tăng lên năm, làm sao thể luân phiên được đây? Thực sự là sự phiền não của hạnh phúc?

May mà Thái Nghiên và Lưu Minh Ngọc ở xa một chút, khi mình đi hướng dẫn hai người phụ nữ này tu luyện thì có thể thân mật được, nếu không mà toàn bộ đều ở cạnh đây thì sẽ càng vất vả hơn.

Đột nhiên Dương Thần cảm thấy có Lam Lam ngủ cùng Lâm Nhược Khê cũng không phải là một chuyện tồi, để cho mình có thời gian an nhàn chút, không đến nỗi là lạnh nhạt hết với họ.

Nếu như Lâm Nhược Khê biết những suy nghĩ vô liêm sỉ mà người đàn ông này đang nghĩ thì sẽ “nổi điên lên”, e rằng Lam Lam đáng thương sẽ bị véo cho đỏ cả mặt lên mắt.

Vài ngày sau đó, vú Vương vui vẻ bù đắp tình cảm trong nhiều năm cho Tiêu Chỉ Tình, còn Dương Thần thì cứ phải chạy đi chạy lại giữa những người phụ nữ, đồng thời cũng hướng dẫn họ cách tu luyện, không tránh được bị kích động triền miên, sự nồng hậu đã thiếu đi trong sự bận rộn trước khi bù đắp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1098

Ngọc Lộ Kim Thu Tương Phùng

Cũng đã đến cuối tháng 10, nhìn đồng hồ một cái, Dương Thần liền gọi điện cho nhà họ Park ở Hàn Quốc, đưa Lâm Nhược Khê cùng đến Seoul, tiện đường mang theo dây chuyền Nguyệt Nha qua đó luôn.

Đối với một “chuyên gia về phim Hàn Quốc” như Lâm Nhược Khê mà nói thì việc đi đến Hàn Quốc thú vị hơn bất kỳ việc đi đến một quốc gia nào khác. Seoul lại có rất nhiều những nơi chụp ảnh của những bộ phim Hàn Quốc, đương nhiên Lâm Nhược Khê hứng thú vô cùng. Trước lúc đi, Lâm Nhược Khê đã quyết định sẽ ở lại Seoul chơi hai tuần, ngay cả địa điểm và lộ trình cũng đã lên kế hoạch cụ thể.

Dương Thần thì lại không có cảm xúc gì với quốc gia nhỏ bé này. Thành phố Seoul cũng đã đi qua vài lần, nên cũng quen thuộc hơn so với những thành phố lớn của các quốc gia khác. Nhưng đối với không khí lạnh lẽo của Hàn Quốc, một người lười nhác như Dương Thần thực sự cảm thấy mệt.

Bởi vì có liên quan đến vĩ độ tương đối cao, nhiệt độ ở Seoul thấp hơn nhiều so với nhiệt độ ở Trung Hải, đến nỗi sương cũng bị đóng băng, thỉnh thoảng còn có tuyết rơi.

Lúc chiều tà thì máy bay đã hạ cánh xuống sân bay quốc tế Incheon.

Người tới đón là Park Jung Hoon, nhìn thấy Lâm Nhược Khê và Dương Thần đến, Park Jung Hoon lộ rõ vẻ mừng rỡ, nhiệt tình lên trước bắt tay hai người, rồi yêu cầu thuộc hạ của mình mang hành lý của Lâm Nhược Khê.

- Em họ rất nhớ hai người, còn muốn đích thân phải đến đón, nhưng gia sư của cô ấy Vivian đang lên lớp, vì vậy chỉ có tôi đến đó hai vị.

- Cô giáo Vivian? Là giáo viên nước ngoài sao?

Lâm Nhược Khê tò mò hỏi.

Park Jung Hoon dẫn hai người vào trong xe, lắc đầu giải thích:

- Cũng không hẳn là người phương tây, mà là một cô giáo người Hoa Hạ nhưng lại tinh thông tiếng Anh và có sở trường về tiếng Hàn, là đệ tử do một giáo sư người Mỹ của ông nội tôi đề cử.

Dương Thần cười, nói với Lâm Nhược Khê:

- Thế nào? Trinh Tú trở về Hàn Quốc rồi mà em còn quản việc nó học tập nữa sao?

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hấn, không phản ứng gì thêm, chỉ là việc cô ấy quan tâm mà thôi.

Ngồi ô tô từ sân bay về khu chung cư cao cấp của nhà họ Park ở Keangnam Seoul. Khu đỗ xe của khu chung cư đã có hai chiếc xe sang trọng

đổ ở đó, rõ ràng là đã có người đến đợi từ sớm.

Sau khi được Park Jung Hoon dẫn vào bên trong, trong không gian phòng khách rộng thênh thang có không ít người đã đứng dậy nhìn.

Duy chỉ có một người ngồi ở đằng kia không đứng dậy, đó chính là ông già Park Chuan mặc chiếc áo khoác, chống gậy, trước kia có từng nhìn thấy ở trên Tivi.

Nhưng khí sắc của Park Chuan đã tốt lên khá nhiều, người đi đang đứng đối diện ánh mắt ôn hòa.

Điều khiến cho Dương Thần khá hứng thú đó chính là sau ghế sofa của Park Chuan là một người thanh niên mặc một bộ đồ màu trắng bó sát đang đứng, khuôn mặt không biểu cảm, dường như không nhìn thấy cái gì cả, trên tay đang vo vo ba quả bóng nhỏ.

Theo như kinh nghiệm nhiều năm của Dương Thần thì người đàn ông này mặc dù không có tu luyện nội công gì nhưng lại toát ra khí chất dũng cảm, gan dạ, có lẽ đó là vệ sĩ của Park Chuan.

Một đôi vợ chồng trung niên còn lại là Liễu Hạo Minh và Park Ji Yeon. Liễu Hạo Minh tương đối thấp, có chút không tương xứng với người vợ Park Ji Yeon, tùm tùm cười.

Một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi khác khiến cho Dương Thần và Lâm Nhược Khê cảm thấy ngạc nhiên, chính là Liễu Nghiên Hi.

Liễu Nghiên Hi vui vẻ chào mọi người, khuôn mặt được trang điểm hơi phớt hồng càng tỏa sáng hơn, mặc một chiếc áo V màu đen cao quý, kết hợp với chiếc khăn quàng cổ bằng nhung mềm mại, che ngang trước ngực, dưới mặc một chiếc quần jean bó sát làm tôn lên đôi chân dài tuyệt đẹp.

- Chào mừng hai vị, gặp được hai vị là một điều bất ngờ đối với tôi?

Liễu Nghiên Hi có vài phần cao ngạo cười nói.

Trước đó việc lựa chọn ngôi sao của Ngọc Lôi và buổi biểu diễn ở Trung Hải khiến cho Liễu Nghiên Hi và Dương Thần cùng với Lâm Nhược Khê cùng xuất hiện, nhưng hồi ức lại quãng thời gian này thì thực sự không có gì tốt đẹp cả. Lúc này Liễu Nghiên Hi cười mà như không cười chính là lời đáp lại tốt nhất.

- Nghiên Hi, phải lễ phép chứ.

Park Chuan từ tốn nói.

Lúc này Liễu Nghiên Hi mới thu ánh mắt lại, quay người gật đầu với Park Chuan:

- Vâng, thưa ông ngoại.

Park Ji Yeon thì lộ vẻ mặt tươi cười:

- Anh Dương, cô Lâm, lần đầu gặp mặt, tôi là Park Ji Yeon- dì của Trinh Tú. Đây là Liễu Hạo Minh-chồng tôi, và Nghiên Hi-con gái tôi. Lúc trước ở Trung Hải cũng nhận được sự chiếu cố của hai vị.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê lúc này mới hiểu ra, Liễu Nghiên Hi và

Trinh Tú đều như nhau, đều là cháu gái ngoại của Park Chuan.

Nhưng khác nhau ở chỗ mặc dù Trinh Tú còn nhỏ những lại là do trường nữ sinh ra, Liễu Nghiên Hi chỉ là con của thứ nữ. Mặc dù đều cùng huyết thống nhưng ở trong một gia đình giàu có của Hàn Quốc thì thứ tự địa vị tất nhiên là phải có.

Dương Thần nhớ đến cuộc tranh chấp lúc trước của Liễu Nghiên Hi và Park Jung Hoon trước cửa nhà mình, chắc là Liễu Nghiên Hi ái mộ Park Jung Hoon, nhưng chẳng phải bọn họ có quan hệ anh em sao? Nhất thời có chút tò mò.

Park Chuan kêu hai người ngồi xuống thì nghe thấy một tiếng hô quen thuộc từ trên lầu vọng xuống.

- Anh Dương! Chị Nhược Khê!

Trinh Tú mặc một chiếc áo len màu hồng nhẹ chạy từ trong phòng sách ra, phi nhanh xuống lầu.

Nhiều ngày không gặp, Trinh Tú trông xinh đẹp lên vài phần, hai má phính ra, kết hợp với một tóc dài ngang vai trông càng tỏa sáng. Chiếc áo len thân dài đã làm tôn lên vòng eo nhỏ nhắn và bộ ngực đầy đặn của cô, trông thật hấp dẫn.

Dương Thần nghĩ thầm trong bụng, huyết thống ngoại quốc của cô gái này càng hiện rõ, với việc ăn uống và thành phần dinh dưỡng trong thức ăn tốt như vậy thì cô trông đầy đặn xinh đẹp như những cô gái trong phim Hàn Quốc, vấn đề là còn chưa phẫu thuật thẩm mỹ.

- Cẩn thận một chút, cẩn thận một chút... Đừng để bị ngã đấy...

Park Chuan lo lắng nói lớn, vẻ mặt lộ vẻ quý mến.

Liễu Nghiên Hi ở bên nhìn thấy biểu hiện dịu dàng của ông ngoại đối với Trinh Tú ngược với khi đối xử với mình thì trong mắt hiện lên chút ghen tức.

Trinh Tú cười cười chạy đến, ôm chầm lấy cổ Dương Thần, rồi xoay người sang ôm Lâm Nhược Khê, vui vẻ nói:

- Khi anh chị đến, em muốn ra đón anh chị lắm, nhưng cô giáo của em không cho đi, sợ em không học hành cẩn thận.

Lâm Nhược Khê cũng nhớ cô bé nhiều. Dù sao Trinh Tú cũng đã sống ở nhà nhiều ngày như vậy, sớm đã như người nhà, véo một cái yêu thương lên má Trinh Tú:

- Trời tối rồi mà vẫn còn học sao?

- Vâng!

Trinh Tú nhõng nhẽo:

- Cô Vivian nghiêm khắc lắm, ông ngoại cũng không giúp em.

Park Chuan ngồi một bên cười lớn:

- Những thứ khác ông ngoại đều có thể giúp con, nhưng việc học tập thì không thể. Nếu không sau khi ông ngoại giao cho con, cái gì con cũng không biết thì chẳng phải hàng vạn người khác sẽ sống bằng niềm tin sao?

Trong lời nói dành cho Trinh Tú có cả tình yêu thương trong đó.

Bởi vì là tiếng Hàn Quốc nên Dương Thần phải dịch cho Lâm Nhược Khê, ndo vậy phải dịch rất nhanh.

Đúng lúc này, có một bóng dáng yếu điệu từ trên lầu đi xuống, thân mặc một chiếc váy liền áo có thắt lưng, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu đen, đôi chân thon dài trắng muốt lộ ra ngoài, làm tăng thêm vài phần gợi cảm.

Park Jung Hoon là người chú ý trước tiên đến hình dáng này, nói lên trên:

- Cô Vivian, vất vả rồi, hôm nay hãy ở lại đây dùng bữa tối với chúng tôi.

Vivian cười rụt rè, đang muốn từ chối thì nhìn thấy “hai vị khách” đang ngồi trong phòng khách, vẻ mặt tràn đầy sự kinh ngạc, mặt trắng bệch, con ngươi mở tròn, không dám tin vào mắt mình.

- Tinh...Tinh?

Dương Thần thiếu chút nữa đã không nhận ra người con gái trước mắt, chỉ vì cái tên Vivian này và tên Lý Tinh Tinh chả liên quan gì đến nhau, hơn nữa cách ăn mặc của Lý Tinh Tinh hoàn toàn mang phong cách Âu Mỹ, giống như một đại tiểu thư đài các vậy, hoàn toàn không giống như một nữ giáo viên trung học ngây ngô của năm nào.

Lâm Nhược Khê cũng phản ứng không kịp, giật mình:

- Hóa ra, cô Vivian mà mọi người nói là cô, Tinh Tinh, lâu lắm không gặp.

Đối với Lâm Nhược Khê mà nói, Lý Tinh Tinh đã từng dạy cô nấu nướng, lại còn cùng làm công tại Phúc Lợi Viện là một người bạn gái tốt mà cô quen sau khi trưởng thành.

Mặc dù vì quan hệ của Tăng Tâm Lâm mà hai người đã xảy ra vài chuyện không mấy vui vẻ, nhưng Lâm Nhược Khê không cảm thấy đó là lỗi của Lý Tinh Tinh. Muốn trách thì trách Tăng Tâm Lâm đã lợi dụng hai người.

Trong lòng Dương Thần cũng không biết đang cuộn trào như thế nào. Trước mắt, trong bộ não của hắn cứ thấp thoáng rất nhiều cảnh trong quá khứ. Lúc đầu khi vừa mới trở về Hoa Hạ, bản thân chán chường, cô đơn, từ việc quen biết với nhà họ Lý, nên đã quen với Lý Tinh Tinh.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, lại xa cách một năm trời, giờ gặp lại người con gái này mà trong lòng trào dâng bao nhiêu cảm xúc.

Cô ấy vẫn là cô ấy, nhưng lại xinh đẹp hơn, trưởng thành hơn, và có sức hấp dẫn hơn.

Sau sự kinh ngạc, Lý Tinh Tinh định thần lại, khoe miệng liền nở một nụ cười gượng gạo, mắt hơi nhòe đi:

- Anh Dương, chị Nhược Khê, lâu rồi không gặp.

Mọi người nhà họ Park ở bên đều có chút bức bối và kinh ngạc, sao ba người họ lại quen biết nhau chứ, hơn nữa xem ra lại còn có tình cảm, rõ ràng là quan hệ không bình thường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1099

Đêm Vũ Hội Ngư Long.

Hội trưởng Park Chuan lên tiếng trước, bảo mọi người có chuyện gì thì ngồi xuống nói, lại sai người hầu đi chuẩn bị thức ăn thiết đãi hai vợ chồng Dương Thần, để làm dịu bớt không khí gượng gạo của mọi người.

- Cô giáo Vivian à, cô đã là bạn của vợ chồng anh Dương thì hôm nay nên ở lại đây dùng bữa, ôn lại chuyện xưa.

Park Chuan cười nói.

Lúc này Lý Tinh Tinh không từ chối nữa, nhìn Dương Thần một cái, gật gật đầu:

- Cảm ơn Hội trưởng.

Còn Park Jung Hoon thì chau mày lại ngẫm nghĩ. Bởi vì anh ta đã đọc được những thứ mà anh ta tuyệt đối không muốn nhìn thấy từ trong ánh mắt của Lý Tinh Tinh.

Đó là một tâm trạng vui vẻ, nhưng trong sự vui vẻ đó lại có áp lực đè nén. Chính bởi vì bị đè nén nên mới chân thành sâu sắc một cách kỳ lạ như vậy.

Giống như là một bảo vật đã biến mất nhiều năm đột nhiên lại xuất hiện ngay trước mắt. Sự tưởng niệm đó mới khiến cho người ngoài cảm nhận được như vậy.

Park Jung Hoon có thể ý thức được, Dương Thần và Lâm Nhược Khê đương nhiên đều có thể cảm nhận được.

Nhưng trong lòng Dương Thần hơn cả là sự bất lực, Tuệ Lâm cũng được, Lý Tinh Tinh cũng được, đều là những người mà hắn không dám gặp, hơn nữa Lâm Nhược Khê còn đang ở bên cạnh hắn.

Còn Lâm Nhược Khê thì lại có cảm giác bất an. Mặc dù nhìn thấy Lý Tinh Tinh khiến cô rất vui vẻ, nhưng không có nghĩa là tình nguyện để chồng mình thiết tha với tình cũ. Nói rằng trước kia hai người không có tình cảm gì, Lâm Nhược Khê không tin, đồng thời cũng cảm thấy mình may mắn.

Trình Tú tò mò nhìn ba người. Cô vừa mới biết được cái tên Hoa Hạ của Vivian là Lý Tinh Tinh. Đối với lai lịch trước đây của cô giáo, cô cũng rất hiếu kỳ.

Mọi người tụ lại bên bàn ăn, người hầu lần lượt dọn lên những món ăn Hàn Quốc như trong cung đình. Một gia đình giàu có như nhà họ Park, mời một đại sư phụ của nhà hàng cao cấp về là một việc dễ như trở bàn tay.

- Anh Dương, lần này mời vợ chồng anh đến đây, một là để tham gia nghi thức truyền lại cho người kế thừa ở trong gia tộc chúng tôi, hai là phiên hai vị có thể mang vật tổ truyền của gia tộc chúng tôi đến, không biết hai vị có

mang đến không?

Còn chưa bắt đầu bữa ăn thì Park Chuan đã mỉm cười hỏi.

Dương Thần lấy ra từ trong túi áo một sợi dây chuyền bạch kim Nguyệt Nha, đến bây giờ Dương Thần cũng không rõ được vật này đặc biệt ở chỗ nào.

- Không sai. Chính là vật này.

Park Chuan vui mừng nói:

- Năm đó Nguyệt Nha mà tôi giao cho Trưởng nữ Ji Yi, cuối cùng cũng trở về nhà, Kim Chul, thay ta nhận lấy.

Người thanh niên tuấn tú đứng bên cạnh Park Chuan chính là Kim Chul, tiến lên trước cầm lấy Nguyệt Nha từ trong tay Dương Thần, lẳng lặng không nói tiếng nào.

Dương Thần có thể cảm nhận được, người thanh niên trẻ tuổi này ngoài đời với Park Chuan ra thì đều lạnh lùng với tất cả mọi người, không hề quan tâm.

- Ông ngoại, cho dù là đã lấy về rồi thì cũng nên đưa cho con chứ. Đây là vật duy nhất mà mẹ con cho con.

Trinh Tú bất mãn nói.

- Ha ha.

Park Chuan cười nói:

- Đừng nóng vội, đứa nhỏ này, đợi sau khi nghi thức giao nhận kết thúc thì Nguyệt Nha này và Tinh Thần trên tay ông ngoại đều sẽ đưa cho con. Ông ngoại có thể cho con bất cứ thứ gì...

Lúc này Trinh Tú mới hài lòng gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn rạng rỡ. Cảm giác được trưởng bối cưng chiều chính là thứ mà cô đã khát khao từ nhỏ. Lớn như bây giờ rồi, cuối cùng cũng đã được thỏa ước nguyện.

Đám người Park Jung Hoon và Park Ji Yeon ở một bên đều có những sắc mặt khác nhau.

Liễu Nghiên Hi hỏi ngọt ngào:

- Ông ngoại, Nguyệt Nha và Tinh Thần rốt cuộc là làm gì?

Nụ cười của Park Chuan biến mất, hờn nhẹ nói:

- Đến lúc đó thì các cháu sẽ biết, hỏi nhiều làm gì.

- Dạ...

Liễu Nghiên Hi ngoan ngoãn cúi đầu, trong mắt hiện lên vẻ u ám.

Park Ji Yeon ở bên vỗ nhẹ vào vai đứa con gái, ra hiệu đừng hỏi nhiều.

Trong cuộc nói chuyện vừa rồi, Lý Tinh Tinh rất yên tĩnh ngồi ở bên, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn Dương Thần, rồi mau chóng thu lại, hai tay đặt trên bàn nắm chặt vào nhau, có lúc thất thần.

Dương Thần cố gắng để cho bản thân được thả lỏng đôi chút, sờ bụng hỏi:

- Cụ lớn à, vẫn còn chờ người sao? Buổi trưa ở sân bay còn chưa ăn uống

gì?

Park Chuan nghe thấy cách xưng hô như vậy thì cơ mặt như co lại, “cụ lớn”? Cái này để gọi ai chứ?

- Vì hôm nay tôi có chút chuyện cần phải tuyên bố, nên còn đặc biệt mời vài vị khách quý nữa.

Park Chuan nói.

Vừa dứt lời thì bên ngoài đã nghe thấy tiếng xe chạy, sau đó lần lượt vài chiếc xe nữa cũng đến, dường như người đến không ít.

Trong sự nghênh đón của đám người hầu, dẫn đầu bước vào là một người đàn ông mặt chữ điền trung niên mặc bộ tây phục, đeo khuyên tai. ††

Sau người đàn ông này là một người đàn ông tuấn tú mặc một chiếc áo khoác màu xanh có hàng cúc bấm lớn, mặc quần jean, tóc vuốt keo, khuôn mặt trắng trẻo không râu. Trên tay người đàn ông này đang cầm một chùm chìa khóa của xe hơi thể thao Ferrari, xem ra xe ở bên ngoài đều là anh ta lái đến.

Cùng tới còn có một người đàn ông đeo chiếc kính màu vàng, tầm bốn mươi mấy tuổi gì đó, tóc hoa râm, mặc tây phục, trông nho nhã, trên tay mang một chiếc túi công văn.

Nhìn thấy mấy người này, ngoại trừ Park Chuan ra thì Park Ji Yeon, Park Jung Hoon đều lần lượt đứng dậy.

- Hóa ra là Hội trưởng Goo Chi Yong.

Park Chuan tươi cười hoan nghênh.

Goo Chi Yong cười lớn tiếng chào hỏi theo lễ nghi của văn bối, nói với Park Chuan:

- Chú Park, đến muộn xin lượng thứ. Cháu và Goo Yu đến sân bay đón Viện trưởng Leen đến Seoul, vì vậy mới đến trễ chút.

Người đàn ông mặc bộ tây phục màu trắng đứng phía sau cùng, đeo kính chính là Leen, cười nói:

- Từ lâu đã nghe danh của Hội trưởng Park Chuan, tôi là Leen, là bác sỹ ngoại khoa.

Nghe thấy Leen nói mình là bác sỹ thì mọi người đều có chút kinh ngạc, cảm thấy bữa tối hôm nay có chút kỳ lạ.

- Viện trưởng Lee khiêm tốn rồi.

Goo Chi Yong lại tiếp tục giới thiệu:

- Các vị, viện trưởng Lee chính là niềm vinh quang của đại Hàn dân quốc chúng ta. Anh ấy không chỉ là Viện trưởng nổi tiếng của Học viện y học Seoul, mà còn là thành viên quan trọng của khoa phẫu thuật và là cố vấn vinh dự ngoại khoa gan, và tim của Học viện y học Harvard Mỹ.

Mọi người cùng đồng thanh tán thưởng, còn Leen thì khiêm tốn xua tay, cười đến híp cả mắt vào.

Lâm Nhược Khê căn bản là muốn đứng dậy, nhưng lại bị Dương Thần

đẩy ngồi xuống:

- Không thấy em hồ đồ à, còn chưa nhìn thấy ông ngoại em chưa đứng dậy sao?

Lâm Nhược Khê ngẫm nghĩ một lúc cũng thấy phải, ra ngoài lại không phải là công việc của mình, nên ngoan ngoãn nghe lời chồng không động dậy gì.

Lúc này Park Chuan mới giới thiệu hai người Dương Thần:

- Anh Dương, cô Lâm, hai người ở Hoa Hạ có lẽ không quen. Nhà họ Goo chính là một gia tộc đi đầu về các thiết bị y dược, y tế, và thiết bị trong cách trường đại học của đại Hàn dân quốc chúng ta, có quan hệ hợp tác thân thiết với Bắc Mỹ và. Vị Goo Chi Yong đây là gia chủ đương nhiệm, còn Goo Yu là con trai của ông ấy.

Goo Chi Yong đều đổ dồn ánh mắt lên đôi vợ chồng nhà Dương Thần, đặc biệt là nhìn Lâm Nhược Khê không chớp mắt.

- Hai vị này... chẳng lẽ là bạn bè từ Hoa Hạ đến?

Goo Chi Yong hơi kiêu căng hỏi, dường như có chút khinh thường những người đến từ Hoa Hạ.

- Để tôi giới thiệu.

Park Jung Hoon cười nói:

- Vị này là tiểu thư Lâm Nhược Khê, là Tổng giám đốc của tập đoàn Quốc Tế Ngọc Lô ở Hoa Hạ, bên cạnh là Dương Thần-chồng cô ấy, hai người đều là khách quý ở Hoa Hạ của em họ Trịnh Tú nhà tôi.

- Quốc Tế Ngọc Lô? Chính là công ty thời trang của Hoa Hạ?

Goo Yu nhếch miệng cười hỏi, giọng nói đầy sự khinh thường.

Đối với công ty hàng đầu về y dược và giáo dục của nhà họ Goo mà nói, đừng nói là công ty thời trang kém cõi Quốc Tế Ngọc Lô kia, ngay cả những hãng nổi tiếng như Louis Vuitton, Hermes của Mỹ còn chưa là gì, cho dù người ta có không mặc hàng hiệu, nhưng không thể không đi học, không khám bệnh.

Lâm Nhược Khê cũng không nghe hiểu tiếng Hàn, quay đầu lại nhìn Dương Thần.

Sau khi nghe Dương Thần phiên dịch, Lâm Nhược Khê dùng tiếng Anh trả lời:

- Đúng vậy, từ đầu đến chân các vị đều là hàng của công ty chúng tôi, cảm ơn đã chiếu cố.

Câu trả lời này khiến cho Lý Tinh Tinh và Trịnh Tú suýt nữa thì bật cười, nhưng không nhận được việc nhìn biểu hiện cứng nhắc của tên Goo Yu đó.

Dương Thần phụ trách việc dịch từ tiếng Anh sang tiếng Hàn.

Goo Yu hừ lạnh một tiếng, định nói thêm gì đó nhưng bị cha anh ta Goo Chi Yong lại ra hiệu ngăn lại.

Park Chuan không lên tiếng, ánh mắt chú ý quan sát, nhìn Lâm Nhược

Khê có chút tán thưởng.

Lúc này, cửa lớn lại được đám người hầu mở ra, còn có những vị khách nữa lần lượt đến.

Cũng may tòa nhà của nhà họ Park rộng lớn, căn bản là không có cảm giác chật chội, ngược lại nhìn thì thấy số lượng người không phải là ít. ††

Người đến lần này là hai người đàn ông mặc tây phục màu trắng, cao to, đi giày da, mặc áo choàng, dường như không quen lắm với không khí của Hàn Quốc.

Đi sau hai người đàn ông này là một cô gái thon thả đang bước chậm chậm vào, mái tóc màu hồng phách của cô cứ thấp thoáng trong mắt mọi người, khiến họ lộ vẻ kinh ngạc.

Còn Dương Thần thì thả lỏng lông mày ra chút, ngạc nhiên thì thầm “Jane”?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 12

- [Chương 1100: Giẫm Lên Đầu Người Khổng Lồ](#)
- [Chương 1101: Thông Gia](#)
- [Chương 1102: Kẻ Lừa Đảo](#)
- [Chương 1103: Buồn Chết Mất Thôi](#)
- [Chương 1104: Tự Do Phóng Túng](#)
- [Chương 1105: Bắp Ngô Trên Cây](#)
- [Chương 1106: Kẻ Bệnh Hoan Máu Lạnh](#)
- [Chương 1107: Ở Hơi Mà Cũng Xinh Đẹp Như Vây](#)
- [Chương 1108: Tuần Trăng Mất](#)
- [Chương 1109: Hai](#)
- [Chương 1110: Batista](#)
- [Chương 1111: Cô Điện Rời Sao](#)
- [Chương 1112: Thực Sự Ngưỡng Mộ](#)
- [Chương 1113: Nhất Căn Hòa Sài](#)
- [Chương 1114: Giống Nhau Như Đức](#)
- [Chương 1115: Đánh Bại Cái Xác](#)
- [Chương 1116: Kế Hoạch Của Cô Ấy](#)
- [Chương 1117: Từng Bước Dẫn Dắt](#)
- [Chương 1118: Trước Kia, Bây Giờ Và Sau Đây.](#)
- [Chương 1119: Bắc Phù Dư.](#)
- [Chương 1120: Sự Việc Kỳ Bí.](#)
- [Chương 1121: Cô Hầu Nhỏ.](#)
- [Chương 1122: Khí Phách Dân Tộc](#)
- [Chương 1123: Mất Hết Hi Vọng](#)
- [Chương 1124: Ý Nghĩ Xấu Xa](#)
- [Chương 1125: Có Biến Thành Quỷ Thì Cũng Tới Tìm Tao](#)
- [Chương 1126: Lưu Luyến Và Cổ Cháp](#)
- [Chương 1127: Là Ai](#)
- [Chương 1128: Sự Diu Dàng Tàn Nhẫn](#)
- [Chương 1129: Thứ Quan Trọng Nhất Trong Cuộc Đời](#)
- [Chương 1130: Anh Còn Có Lòng Tự Tôn Không?](#)
- [Chương 1131: Ôm Chân](#)
- [Chương 1132: Những Người Phụ Nữ Của Dương Thần](#)
- [Chương 1133: Sao Và Bánh Bao](#)
- [Chương 1134: Chìa Khóa Vàng](#)
- [Chương 1135: Đã Hen Với Nó Rồi](#)
- [Chương 1136: Mở Ra](#)
- [Chương 1137: Đen](#)
- [Chương 1138: Mãi Dao](#)
- [Chương 1139: Mãnh Thú](#)
- [Chương 1140: Athena](#)
- [Chương 1141: Selene](#)
- [Chương 1142: Trái Tim Của Gaia](#)
- [Chương 1143: Còn Hai Điểm](#)
- [Chương 1144: Di Truyền](#)
- [Chương 1145: Anh Hồ](#)
- [Chương 1146: Một Hòn Than Một Tấm Vẻ](#)
- [Chương 1147: Con Không Thuộc Về Nơi Đây](#)
- [Chương 1148: Cây Thông Nô-en](#)
- [Chương 1149: Mùa Thu](#)

[Chương 1150: Buổi Sáng Mùa Đông](#)
[Chương 1151: Bì Chơi Xỏ](#)
[Chương 1152: Vui Vẻ Là Được Rồi!](#)
[Chương 1153: Anh Đã Gây Hoa Rồi](#)
[Chương 1154: Thật Là Trùng Hợp](#)
[Chương 1155: Ban Gái](#)
[Chương 1156: Anh Có Thể Cứu Em Mà](#)
[Chương 1157: Không Thể Không Có Cốt Khí Như Vây](#)
[Chương 1158: Viên Đan Nhỏ](#)
[Chương 1159: Con Nổi Nghiệp Cha](#)
[Chương 1160: Cô...](#)
[Chương 1161: Là Em Đã Hai Anh Ấy](#)
[Chương 1162: Không Kỹ Thuật](#)
[Chương 1163: Tiếng Mưa Gió Trong Đêm](#)
[Chương 1164: Mắt Dày](#)
[Chương 1165: Tuyệt Kiếm](#)
[Chương 1166: Ninh Nhược Khê](#)
[Chương 1167: Vô Cùng Phức Tạp](#)
[Chương 1168: Bất Lực](#)
[Chương 1169: Em Nói Không Có Rồi Mà](#)
[Chương 1170: Mẹ Thì Luôn Ích Kỷ](#)
[Chương 1171: Mẹ Chồng Nàng Dâu.](#)
[Chương 1172: Đến Thần Tiên Cũng Khó Thoát](#)
[Chương 1173: Hãy Diu Dàng Hơn Với Anh](#)
[Chương 1174: Bên Chiếc Gối](#)
[Chương 1175: Tình Người Và Vũ Khí](#)
[Chương 1176: Người Tốt Và Bọ Cạp Độc](#)
[Chương 1177: Mua Linh Hồn Của Quỷ](#)
[Chương 1178: Hôn Nhân Hợp Đồng](#)
[Chương 1179: Bức Quá Cũng...](#)
[Chương 1180: Người Nhà](#)
[Chương 1181: Xúc Xích](#)
[Chương 1182: Nhất](#)
[Chương 1183: Thấy Rõ Sự Thật](#)
[Chương 1184: Đã Lâu Không Gặp](#)
[Chương 1185: Thất Lưng](#)
[Chương 1186: Đây Goi Là Lãng Mạn](#)
[Chương 1187: Đừng Quá Đáng](#)
[Chương 1188: Ngựa Lớn Tức Giân](#)
[Chương 1189: Thêm Một Lát Cũng Tốt](#)
[Chương 1190: Mũi Chì Nhảy Thật](#)
[Chương 1191: Người Và Tiền](#)
[Chương 1192: Buồn Nôn Chết Mất](#)
[Chương 1193: Đêm Đông](#)
[Chương 1194: Thạch Trung Kiếm](#)
[Chương 1195: Thân Vương](#)
[Chương 1196: Dòng Máu Thuần Khiết.](#)
[Chương 1197: Cánh Cửa Địa Ngục](#)
[Chương 1198: Người Vẫn Không Hiểu](#)
[Chương 1199: Nghiệp Hỏa](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1100

Giẫm Lên Đầu Người Không Lỗ

Jane đang thích thú ngắm nhìn những đồ trang trí cổ điển theo phong cách Hàn Quốc trong nhà, nghe thấy tiếng nói quen thuộc, liền nhìn ra.

Thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê đang ngồi, đôi mắt xanh như ngọc chớp chớp, sự vui mừng và kinh ngạc xen lẫn:

- Dương Thần? Chị Lâm, sao hai người lại ở đây?

Jane mặc chiếc áo bò, cả người toát ra khí chất cả một cô gái phương Tây. Đôi boot cao cổ ôm lấy đôi chân thon dài, mang theo vẻ đẹp trẻ trung, năng động, lại pha chút tao nhã, kết hợp với dung mạo xinh đẹp kia, khiến cho không ít người có mặt ở đây phải ngưỡng mộ.

Park Chuan hơi hiếu kì hỏi:

- Cậu Dương Thần, hai người quen biết ư?

Mọi người đều tò mò nhìn Dương Thần, vì bọn họ cũng đều chưa từng gặp qua Jane, một cô gái da trắng đột nhiên xuất hiện một cách thần bí khiến cho bọn họ không thể không chú ý.

Dương Thần gật đầu:

- Chúng tôi là bạn lâu năm, thật không ngờ lại gặp lại nhau ở đây.

Trước đây khi Jane ở London, có nói với Dương Thần phải ra nước ngoài làm phẫu thuật, thật không ngờ lại gặp ở đây.

Một trong hai tên da trắng kia, là tên để râu giới thiệu:

- Hội trưởng Park Chuan, hai vị này được chúng tôi đặc biệt mời về từ Viện Khoa Học Hoàng Gia Anh. Ân sư của chúng tôi, cô Jane, đáng lí ra một tuần trước đã đến đây rồi, nhưng vì phải cứu chữa cho một vị tướng quân hải quân của Anh, nên đến muộn.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, một cô gái trẻ như vậy, lại có thể là ân sư của hai vị bác sĩ người Mỹ?

Jane cũng đã quen với việc mọi người nhìn cô một cách kì quái như vậy rồi. Nhưng vì tôn trọng người lớn tuổi, nên cô khom lưng chào hỏi Park Chuan:

- Ngài Park Chuan, trước khi đến đây, hai học trò của tôi là Vinson và Warren đã trao đổi qua với tôi về bệnh tình của ngài. Tôi cũng đã xem qua bệnh án, tôi cần chút thời gian nghiên cứu và phân tích, sau đó mới tiến hành làm phẫu thuật cho ngài được.

- Làm phẫu thuật?

Park Ji Yeon cau mày hỏi lại:

- Làm phẫu thuật gì? Với bệnh tình của cha tôi? ††

Những người khác cũng lộ vẻ kinh ngạc, vì căn bệnh ung thư gan giai đoạn cuối của Park Chuan theo lí mà nói chỉ có thể sống nhiều nhất thêm hai tháng nữa, cho dù có mổ cũng không có tác dụng gì.

Điều này chính bác sĩ ngoại khoa hàng đầu Hàn Quốc đã từng nói rồi. Hôm nay lại còn mời vị bác sĩ thần bí này tới làm phẫu thuật không biết để làm gì?

Park Chuan ra hiệu cho mọi người cùng ngồi xuống, thân nhiên nói:

- Các người chắc thấy kì lạ lắm, tại sao lão già này mắc ung thư gan giai đoạn cuối, các tế bào ung thư đã phát tán hết rồi, lại còn phải nhờ Winson và Warren giúp ta mời tới một vị bác sĩ nữa đúng không?

Mọi người đều im lặng lắng nghe.

Park Chuan cười gơ tay xoa xoa đầu Trinh Tú, gần đây Trinh Tú rất hay được ông ngoại xoa đầu, cô chu môi vẻ mặc kệ, đây là cách ông đối xử với một đứa trẻ, nhưng cô đã không còn bé nữa rồi.

- Ta phải thừa nhận sai lầm của ta, chính là...vì muốn đứa cháu ngoại của ta quay về, nên ta cố ý bảo với bác sĩ Winson và bác sĩ Warren nhờ họ nói rằng bệnh tình của ta rất nặng.

- Ôi!

Park Yi Yeon và Liễu Hạo Minh đều kinh ngạc ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt của Park Jung Hoon cũng có chút kì lạ.

Trinh Tú viền mắt đỏ hoe, không biết nên vui mừng hay nên tức giận nữa:

- Ông ngoại! Sao ông lại như vậy?

Park Chuan cười ha hả nói:

- Thực ra bệnh tình của ta thế nào ta cũng không rõ, hay để cho Winson và Warren nói đi. Tóm lại là ta hy vọng Trinh Tú sẽ trở về nhà, vì ta thực sự không thể chờ đợi quá lâu, hơn nữa, cũng không phải tuyệt đối có thể chữa trị khỏi được. Cho nên, mong mọi người hãy tha thứ cho tấm lòng lão già này muốn được ở bên cạnh cháu gái mình.

Dương Thần cầm một chiếc cang cua lên cắn, vừa ăn vừa nói:

- Tôi đã biết một người có thân phận như ngài, sao có thể vừa đi kiểm tra đã phát hiện ra là ung thư gan giai đoạn cuối chứ, đúng là kì lạ mà!

- Người Hoa Hạ đều không biết lễ nghĩa như vậy sao? Hội trưởng Park còn chưa ăn, sao anh lại có thể ăn trước chứ?

Goo Yu cười nhạt.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Ta đói rồi nên muốn ăn cơm, không phải nhà của cậu, cậu quản được sao? Hội trưởng Park Chuan cũng không nói gì, cậu từng nghe tới thái giám trong lịch sử Hoa Hạ chưa? Cậu chính là Hoàng Thượng chưa lo thái giám đã lo đấy!

- Cậu...

- Haiz! Goo Yu! Không được vô lễ với khách.

Goo Chi Yong bảo cậu con trai yên lặng, rồi quay sang Dương Thần cười cười:

- Cậu là khách, xin lượng thứ.

Park Chuan giả vờ như không nghe thấy gì, quay sang người đàn ông Mỹ để râu nói:

- Bác sĩ Winson, mấy ngày gần đây thật vất vả cho hai vị đã chăm sóc, chữa trị cho ta, thật vô cùng cảm tạ.

- Việc nên làm mà, hội trưởng Park đã đầu tư vào nhiều hạng mục giúp đỡ người nghèo, mua sắm trang thiết bị cho bệnh viện chúng tôi, chúng tôi cũng chỉ biết dốc sức đền đáp thôi. Chỉ đáng tiếc kĩ thuật của tôi còn non kém, đành phải mặt dày đi mời ân sư của mình. ††

Winson cười nói.

- Ha ha! Vậy xin hãy nói về bệnh tình thực sự của ta đi.

Winson gật đầu, giải thích với mọi người:

- Bệnh ung thư gan của Hội trưởng Park Chuan, qua chuẩn đoán ban đầu, qua xét nghiệm cho thấy là chứng sơ gan. Nhưng may mắn là, không phải không có cách chữa trị, sắp tới sẽ tiến hành cấy ghép gan, sẽ không có vấn đề gì lớn, nếu không cấy ghép thì nhiều nhất chỉ có thể sống thêm nửa năm.

- Cấy ghép gan? Vậy là ca phẫu thuật lớn rồi...

Park Jong Hoon vẻ mặt lo lắng.

Trình Tú cũng không để ý tới chuyện ông ngoại lừa cô nữa, biết rằng có cách chữa trị, trên mặt đầy vẻ mong chờ hỏi:

- Ông ngoại, vậy ông mau làm phẫu thuật đi!

- Haiz! Đừng vội, cháu gái à, đây chẳng phải là nguyên nhân ta mời tới hai vị bác sĩ này hay sao.

Park Chuan cười hiền hòa.

- Sở dĩ ta nhờ hai vị bác sĩ tìm giúp ta một bác sĩ giỏi, lại nhờ cả nhà họ Goo mời giúp ta bác sĩ giỏi, chính là vì ta hy vọng, ca phẫu thuật của ta sẽ thành công mỹ mãn. Ta cần 100% khả năng thành công. Cho nên, ta đã mời vị bác sĩ giỏi nhất tới làm phẫu thuật cho ta.

Lúc này mọi người mới hiểu, Park Chuan quả là người biết tính toán, không hổ danh là lão già đa mưu túc trí mấy chục năm tung hoành ngang dọc ở đời. Đến bệnh tình của mình cũng có thể đem ra làm công cụ đưa cô cháu gái trở về bên mình.

Winson và Warren đã mời rất nhiều danh y nội ngoại khoa gan từ California tới, nhưng họ đều không dám khẳng định chắc chắn, cuối cùng đành phải nhờ tới người ưu tú nhất trong số những người ưu tú.

Dương Thần lặng lẽ huých cùi trỏ vào Lâm Nhược Khê cười tủm tỉm nói:

- Vợ này, Park Chuan rất giống em, đều là loại người lẳng lặng tính kế...

- Ăn đi, nói nhiều.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng liếc nhìn hắn.

Goo Chi Yong ngồi ghế trên nói giọng chắc chắn:

- Hội trưởng, bác sĩ Leen có kỹ thuật cấy ghép gan hoàn hảo, hơn nữa ông ấy lại là bác sĩ hàng đầu Đại Hàn Dân Quốc chúng ta, ngài có thể hoàn toàn yên tâm. Đúng không bác sĩ Winson, bác sĩ Warren?

Winson và Warren nhìn nhau, sau đó cùng thẳng thắn gật đầu, Warren nói:

- Tôi ở California quả thực từng nghe danh bác sĩ Leen từng tốt nghiệp tại Harvard, cũng từng đọc báo cáo của ông ấy trên rất nhiều tạp chí, luận văn của ông ấy quả thực rất xuất sắc.

- Quá khen rồi! Tôi cũng từng nghe nói về hai vị, hai vị là hai bác sĩ trẻ tài năng rất có tiền đồ.

Leen đắc ý, liếc nhìn Jane đang thích thú quan sát âm thực ở Hàn Quốc, nói:

- Tôi cũng từng nghe nói nhiều lần về danh tiếng của cô Jane đây. Chỉ tiếc rằng cô chỉ nhận dạy ở Johan Hopkins, nếu có dịp cô đến Harvard tham quan, chúng tôi sẽ rất hoan nghênh.

Tuy nói rằng Jane có ảnh hưởng không nhỏ trên toàn thế giới, nhưng chủ yếu vẫn là hoạt động tại Anh, hơn nữa Jane còn rất trẻ, rất nhiều người nghe đồn nhưng không hoàn toàn tin tưởng.

Rất nhiều nhân vật hàng đầu về y học của Harvard, Colombia, Duke, nên càng không cần quan tâm tới Jane.

Nhưng người này đều có tài năng riêng trong lĩnh vực của họ nên không ai chịu phục ai.

Hơn nữa vị thế của học viện y học Harvard luôn có thứ hạng cao hơn Johan Hopkins trên thế giới.

Cho nên, lúc này Leen càng muốn đàn áp Jane hơn, nắm được cơ hội này, giống như đã loại bỏ được một đối thủ lớn, một bước lên trời.

Jane vẫn chăm chú quan sát các món ăn Hàn Quốc được bày ra trước mắt, nhưng với sự sắc xảo của cô lẽ nào lại không nhìn ra suy nghĩ của Leen. Có điều cô cũng không màng tranh chấp cái gì, cười nhẹ nói:

- Tôi rất lười biếng, đến đi học còn lười chứ đừng nói đến chuyện tham quan.

- Người trẻ tuổi, không nên vì chút danh tiếng này mà dương dương tự đắc.

Leen lấy thân phận trưởng bối nhắc nhở một câu, sau đó, lấy từ trong cặp ra mấy tấm phim chụp X-quang cười nói:

- Hội trưởng Park Chuan, tôi đã xem xét tỉ mỉ các tư liệu về bệnh tình của ngài, ca phẫu thuật cấy ghép gan của ngài tôi nghĩ cũng không phải vấn đề lớn gì.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1101

Thông Gia

Park Chuan lộ vẻ mặt vui mừng:

- Ô! Nếu đã như vậy thì mời mọi người dùng cơm trước, chúng ta vừa ăn, vừa nghe ý kiến của bác sĩ Lee. Bản thân lão không hiểu gì về phẫu thuật, nhưng thấy bác sĩ Lee tự tin như vậy, ta cũng cảm thấy an tâm nhiều,.

Mọi người hưởng ứng, đều bắt đầu cầm đũa, còn Dương Thần thì sớm đã ăn uống no nê rồi,.

Leen nói:

- Thực ra tỉ lệ thành công của ca cấy ghép gan này là rất cao, nhưng vẫn đề là cần phải nhanh chóng tìm được gan cấy ghép, sau đó, là xem tuổi tác của bệnh nhân và gan được hiến tặng có tương đồng hay không, cũng không có gì là khó khăn cả.

Vấn đề hiện nay của Hội trưởng Park Chuan đây là ngoài việc cần phải nhanh chóng tìm ra gan hiến tặng, chính là ngài đã qua tuổi 60, bệnh sơ gan sẽ trở nên rất khó điều trị. Tuy nhiên những việc này đối với tôi mà nói, tôi đều có thể khắc phục được.

Tôi dự định, sẽ dùng phương pháp mổ trực tiếp, dùng sự cẩn thận và tốc độ, xử lý tĩnh mạch gan. Tôi sẽ vô cùng cẩn thận, bởi nếu không may để chảy máu, máu sẽ chảy không ngừng. Quan trọng nhất là cắt bỏ toàn bộ khối u, giữ lại một đoạn ngắn giữa túi mật và huyết quản, cố định gan mới.

Nghe Leen tràn đầy tự tin nói về cách mổ của ông ta, mọi người tuy không được hiểu cho lắm, nhưng cũng thấy giật mình.

Còn hai học trò Winson và Warren nhìn thấy Jane vẫn chăm chú thưởng thức những chiếc vôi bạch tuộc thì trong lòng vô cùng sốt ruột.

Sự sùng bái của họ đối với Jane là vô cùng mãnh liệt. Leen tuy cũng là một bác sĩ nổi tiếng, nhưng bọn họ cảm thấy ông ta hoàn toàn không đủ khả năng tranh luận với Jane.

Cho nên, thái độ thờ ơ của Jane khiến họ rất sốt ruột, họ sợ Jane sẽ bị lép vế.

Bữa tiệc này, rõ ràng là vì Park Chuan muốn tiếp xúc trước với Leen và Jane, để so sánh xem ai đáng tin cậy hơn, dù sao thì với thân phận và tài lực của ông ta, đương nhiên có khả năng mời bác sĩ giỏi nhất. Cho nên ông ta hy vọng ca phẫu thuật sẽ không được phép có bất kì sai sót gì.

Sau khi Leen giảng giải xong, lại nói:

- Quá trình giải phẫu cụ thể thế nào, đợi tới khi tìm được gan hiến tặng, tôi sẽ nói tỉ mỉ hơn.

Park Chuan gật đầu, tỏ ý hài lòng, sau đó lại quay sang Jane hỏi:

- Vị này...là bác sĩ Jane đúng không. Cô có suy nghĩ gì về bệnh tình của ta?

Jane cầm cái xúc tua mực bỏ vào miệng, biểu hiện kì quái, dường như cách ăn uống này khiến cô có chút không quen.

Nghe thấy câu hỏi, cô liếm môi, sau đó mới thản nhiên cười nói:

- Tôi thấy bác sĩ Lee nói rất đúng, nếu xử lí thuận lợi thì việc trị liệu cũng không có vấn đề gì, không có gì cần phải bổ sung hết.

Leen tự đắc nói:

- Đây đều là những kinh nghiệm của tôi trong bao nhiêu năm làm nghề y, nói tóm lại, ca phẫu thuật cấy ghép gan của Hội trưởng Park chỉ cần là do tôi phụ trách thì chắc chắn không xảy ra sai sót gì!

Mọi người tỏ vẻ thất vọng trước Jane, vốn cho rằng cô gái xinh đẹp đột ngột xuất hiện khiến mọi người run rẩy này phải có y thuật cao siêu lắm, nhưng cuối cùng lại chẳng nói thêm gì, chỉ khẳng định thêm về cách nghĩ của Leen là đúng.

Là một học trò của cô, Winson khôn nhịn được, kề sát vào tai Jane nôn nóng nói:

- Sao cô có thể không nói gì như vậy được, như vậy chẳng phải chúng ta sẽ bị lép vế hay sao?

Jane vẻ không quan tâm nói:

- Bác sĩ Lee muốn cứu người, hơn nữa những gì ông ta nói thực sự là phương pháp trị liệu tốt. Chúng ta không phải tới để thi đấu, chỉ cần tốt cho bệnh nhân, sao ta lại phải tranh giành chứ? Sao nào, các cậu thiếu tiền ư?

- À...cũng không phải.

Winson thẹn thùng, nghĩ cũng thấy cô nói rất đúng, chỉ cần tốt cho bệnh nhân, sĩ diện thực sự không quan trọng, nhưng vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Còn cha con nhà họ Goo thì lại cố ý liếc nhìn họ một cái đầy ý tứ, nhếch miệng cười.

Trong buổi tiệc, mọi người nói cười, không khí dần trở nên náo nhiệt.

Dương Thần không nói gì, chỉ cắm đầu vào ăn uống, cũng không dám liếc mắt nhìn Lý Tinh Tinh một cái.

Lý Tinh Tinh có chút thất vọng nên chỉ ăn được mấy miếng, thỉnh thoảng Trinh Tú quay sang nói mấy câu với cô, cô mới cười nhẹ.

Trong bữa tiệc, Park Jung Hoon lại ân cần lấy canh gà cho Lý Tinh Tinh, nhưng Lý Tinh Tinh vì lịch sự mà chỉ uống mấy ngụm, sau đó tỏ ý không cần dùng thêm nữa.

Liễu Nghiên Hi thấy cảnh tượng ấy, ánh mắt độc ác đầy thâm ý quét một lượt qua Lý Tinh Tinh, Dương Thần và Park Jung Hoon, cười lạnh nhạt.

Ánh mắt của Goo Yu thì không ngừng lướt qua lướt lại giữa Lâm Nhược

Khê và Jane, tuy rằng hai cô có ngoại hình khá Tây, nhưng phần nhiều có vẻ có những thú với Jane hơn, có lẽ tại hẳn ta có tư tưởng kinh miệt người Hoa Hạ từ trong máu.

Vì Park Chuan trong người có bệnh, nên chỉ uống chút rượu, đa số là lấy trà thay rượu, nhưng sắc mặt lại có chút đỏ, có vẻ coi trọng Leen hơn, nên nhiều lần nâng cốc với ông ta.

Goo Chi Yong xem xét tình hình, sau đó mở lời với Park Chuan:

- Hội trưởng Park, có viện trưởng Lee do chúng tôi mời tới, ca phẫu thuật của ngài chắc chắn sẽ không xảy ra sai sót gì. Đợi tới khi sức khỏe của ngài hồi phục, cũng nên bớt chút thời gian tính đến chuyện hôn sự của hai nhà chúng ta, cũng nên có buổi gặp mặt chính thức chứ? Sự nuối tiếc năm đó của cha tôi, tôi không muốn nó lại xảy ra với tôi và con trai tôi.

Mọi người im lặng, lại chuyện gì đây? Giữa Park Ji Yeon và Liễu Hạo Minh đã từng có chuyện gì?

Park Chuan buông đũa, trầm ngâm trong chốc lát nói:

- Sự việc năm đó, là lỗi của nhà Họ Park chúng ta.

- Hội trưởng xin đừng nói như vậy, bây giờ có thể gặp được Trinh Tú-con gái của Ji Yi bình an trở lại nhà họ Park, tôi cảm thấy vô cùng vui mừng.

Goo Chi Yong ánh mắt yếu thương liếc nhìn Trinh Tú, nói:

- Các vị có lẽ không biết, cha của tôi và Hội trưởng Park từng là những người đồng chí vào sinh ra tử thời chiến tranh, sau khi xuất ngũ, đã giao ước sẽ tác thành cho con cháu sau này.

Chỉ tiếc, Ji Yi năm đó, cũng là mẹ của Trinh Tú, đã lấy một người Hoa Hạ...tôi không thể cùng Ji Yi kết nên mối lương duyên.

Bây giờ con trai Goo Yu của tôi cũng đã trưởng thành, cũng xứng đôi vừa lứa với Trinh Tú, tôi hy vọng có thể tiếp nối mối lương duyên này, hy vọng Hội trưởng Park tác thành.

Trinh Tú vừa nghe, lập tức đứng phắt dậy, đỏ mặt hét lớn:

- Tôi không lấy hẳn ta!!

- Trinh Tú...thật không biết phép tắc gì, mau ngồi xuống...

Khuôn mặt Park Chuan trở nên khó coi, dù sao đây cũng là chuyện mất mặt.

- Ông ngoại!

Trinh Tú vẻ mặt giận dữ và xấu hổ:

- Lẽ nào ông thực sự muốn gả con cho hẳn ta sao? Nhìn hẳn ta là thấy giống đời sau của tổ tiên rồi!

Trinh Tú nóng nảy, nói năng không kiêng nể ai.

Goo Yu hắng giọng, ánh mắt lạnh băng, nhưng rất nhanh đã bị áp chế xuống.

- Nghe lời nào!

Park Chuan lớn tiếng nói, sau đó liên tiếp ho khan.

Trinh Tú lúc này mới hoảng hốt, nhanh chóng ngồi xuống, vỗ vỗ lưng Park Chuan, có chút hối hận vì sự lỗ mãng của mình.

Park Chuan ra hiệu rằng mình không sao, nhẹ nhàng vuốt tay Trinh Tú, nói:

- Con bé này, vội cái gì, chỉ là nói thôi mà, còn chưa quyết định mà.

Goo Chi Yong không hề tức giận, cười nói:

- Trinh Tú, tuy rằng Goo Yu nhà ta tính tình chẳng ra làm sao, nhưng thực sự rất lương thiện. Trong số con cháu nhà họ Goo ta, có thể coi là đứa hiền chuyện nhất, lại có đầu óc kinh doanh, chắc chắn xứng đôi với cháu.

Trinh Tú hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác không quan tâm đến.

Park Chuan nói:

- Cậu Goo, chỉ bằng đề cao phẫu thuật của ta kết thúc rồi mới nói đến chuyện này được không? Trinh Tú mới về lại bên cạnh ta chưa lâu, ta không nỡ xa nó.

-Ồ! Đương nhiên là được rồi, tôi chẳng qua chỉ nhân cơ hội ngày hôm nay mọi người đang rất vui vẻ nói vậy thôi mà.

Goo Chi Yong vẽ mặt bình thản kết thúc câu chuyện.

Sau bữa cơm, cha con nhà họ Goo và Leen nhanh chóng ra về, sau đó vợ chồng Park Ji Yeon cũng ra về. Trong căn biệt thự, chỉ có Trinh Tú được ở lại, vợ chồng Dương Thần và Lâm Nhược Khê được coi như khách quý nên cũng được ở lại phòng khách.

Lý Tinh Tinh là người cuối cùng ra về, nên Dương Thần và Lâm Nhược Khê cũng đành phải tiếp chuyện cô.

Lý Tinh Tinh nói rằng mấy năm nay ngoài việc gửi một ít tiền về nhà, ngoài ra cũng không về nhà thăm vợ chồng họ Lý, tạm thời cũng không có dự định về Hoa Hạ.

Lâm Nhược Khê có chút tiếc nuối, đồng thời cũng có chút không đành lòng, cô và Dương Thần luôn thấy hổ thẹn với Lý Tinh Tinh, gánh nặng của cô ấy thật quá lớn.

- Tinh Tinh, tốt nhất cô nên bớt chút thời gian về nhà một chuyến đi. Lần trước tôi có gặp ông Lý trên đường, ông ấy vẫn làm trong cái sạp nhỏ ven đường, ông ấy tuổi cũng đã cao, còn từng phải trải qua ca phẫu thuật nghiêm trọng, hai vợ chồng không ai chăm sóc cũng không được.

Dương Thần nhớ tới lúc hắn và Sắc Vi gặp ông Lý trên đường, trong lòng cũng cảm thấy có chút xót thương.

Lý Tinh Tinh kinh ngạc, khổ sở cắn chặt môi:

- Khi tôi gọi điện cho cha, cha nói ông không đi bán hàng nữa, hóa ra là nói dối tôi.

Lâm Nhược Khê buồn bực, Dương Thần gặp ông Lý lúc nào, sao không nói lại với cô, nhưng cũng nói giúp vài câu khuyên nhủ:

- Nếu như cô lo lắng về chúng tôi, thì cô không cần phải bận tâm, năm đó

tiền cô đi Mỹ có nói, chúng tôi không trách cô, hơn nữa tôi cũng luôn coi cô là bạn tốt.

Lý Tinh Tinh cảm kích nhìn Lâm Nhược Khê:

- Chị Nhược Khê, cảm ơn chị, chỉ là tôi không thể vượt qua chính bản thân mình mà thôi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1102

Kẻ Lừa Đảo

Sau cuộc nói chuyện, tâm trạng của Tinh Tinh cũng khá hơn, cô rất cảm động, dường như nhớ lại tất cả những chuyện trước đây, bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn đan xen nhau thật khó tả.

Sau đó Lý Tinh Tinh tìm cơ ra về ngôi nhà của cô ở cạnh đó, vốn dĩ vì rất gần, nên Lý Tinh Tinh có thể đi bộ về, không cần đến người đưa đón.

Nhìn cô khoác chiếc áo măng tô đi khuất dần trong đêm tối, Dương Thần hít một hơi, quay người nhìn Lâm Nhược Khê, thấy cô cũng đang nhìn hắn.

- Sao lại dùng ánh mắt ấy, anh đã rất ngoan mà, đâu có làm gì chọc giận em đâu.

Dương Thần cười nói.

- Em giống đang tức giận lắm à?

- Vậy thì vì sao?

- Anh không nghe thấy Tinh Tinh nói à, chủ yếu là cô ấy không vượt qua được rào cản tâm lý của chính mình.

Lâm Nhược Khê thở dài nói.

Dương Thần gật đầu:

- Có, là do cô ấy không tha thứ cho bản thân mình, chúng ta cũng chẳng có cách gì.

Lâm Nhược Khê liếc hắn một cái:

- Anh thực sự không hiểu hay giả vờ không hiểu? Ý của cô ấy chính là cô ấy sợ phải về nước vì trong lòng không thể quên được anh. Trong lòng cô ấy vẫn còn nhớ tới anh, nhưng cô ấy biết không thể ở bên anh, cho nên không về nước, lựa chọn trốn tránh ở nơi xa.

Dương Thần ngạc nhiên, trước mắt hiện lên ánh mắt Lý Tinh Tinh trước lúc rời đi, người cứng đờ, cười khổ nói:

- Bà xã, chúng ta đừng nói tới chuyện này nữa. Tinh Tinh, cô ấy bây giờ còn rất trẻ, thành công trên con đường học hành, sau này không biết chừng tiền đồ của cô ấy sẽ rất rộng mở. Anh và cô ấy thực sự không nên đến với nhau, em cũng đừng nghĩ nhiều nữa.

- Nếu như không phải do vợ chồng ông Lý ngăn cản, anh có phải sẽ giấu em qua lại với cô ấy?

Lâm Nhược Khê đột nhiên hỏi.

Dương Thần ngẩn ra, hoang mang lắc đầu:

- Sao em lại nghĩ như vậy. Cho dù em không tin anh thì cũng nên tin vào Tinh Tinh chứ. Lúc đầu là do cô ấy bị Tăng Tâm Lâm xúi giục nên mới vậy,

chứ cô ấy tuyệt đối không phải loại con gái không biết chừng mực như vậy.

- Hừ! Xem anh bảo vệ cô ấy chưa kìa, không cần nghĩ cũng biết đáp án.

Lâm Nhược Khê tức giận đập lên chân Dương Thần một cái, rồi xoay người lên tầng.

Dương Thần cụt hứng, gặp phải chuyện như vậy thì dù có nói thế nào cũng thành đuôi lí, ai bảo mình đào hoa cho lắm vào chứ?

Nhưng lần này tới Hàn Quốc, cũng không ngờ rằng sẽ gặp lại Tinh Tinh. Vốn cho rằng người con gái ấy sẽ hoàn toàn biết mất khỏi thế giới của mình rồi, nhưng dùng một cái lại gặp lại, trong lòng lại dậy lên bao nhiêu cảm xúc và hồi ức.

Hơn nữa, Jane thật trùng hợp cũng tới Seoul, tuy rằng cô đến để chữa bệnh cho Park Chuan, nhưng cũng không thể không tới hỏi thăm vài câu được.

Dương Thần chỉ có một cái đầu nhưng lại có bao nhiêu là chuyện phải lo, chỉ hy vọng chuyến đi nghỉ tuần trăng mật này, sẽ không biến thành chuyến đi chữa đầy oán hận và ghen tuông của Lâm Nhược Khê.

...

Cùng lúc đó, trong phòng sách trên tầng hai.

Park Chuan ngồi trên ghế sofa, chậm chậm lật giở xem thành quả học tập của Trinh Tú trong mấy ngày qua. Ngoài việc học tiếng Hàn, chủ yếu là những bài tập liên quan đến quản lí.

Tuy Park Chuan không có bằng cấp gì, nhưng với chục năm kinh nghiệm lăn lộn trên thương trường đủ để ông trở thành người thầy giáo giỏi nhất. Chỉ cần chỉ dạy một số vấn đề chủ chốt, là có thể khiến Trinh Tú có nhận thức hoàn toàn mới và có tiến bộ rõ rệt.

Lúc đang giảng dạy cho Trinh Tú, ông phát hiện cô cháu gái không để ý tới bài giảng, phụng phịu đứng đờ ra bên cạnh ông.

- Haiz! Trinh Tú, đang nghĩ gì vậy? Ông ngoại khó khăn lắm mới có sức khỏe để giảng bài cho con.

Park Chuan có chút giận dữ nói.

Trinh Tú ầm ức bĩu môi nói:

- Ông ngoại, con không muốn lấy tên xấu xa đó.

Park Chuan khựng người, không nhịn được cười ha hả:

- Ta còn tưởng chuyện gì, hóa ra cháu gái ngoan của ta vẫn còn lo lắng về chuyện con con này. Con nghĩ xem, đến con còn có thể nhìn ra Goo Yu chẳng tốt đẹp gì, làm sao ta nỡ gả con cho cậu ta chứ?

Trinh Tú vừa nghe thế, lập tức trở nên vui vẻ:

- Vậy ông sẽ không đồng ý đúng không?

- Đương nhiên là không rồi.

Park Chuan bỏ tập giấy xuống, nắm tay Trinh Tú:

- Ông ngoại thương con còn không hết, làm sao có chuyện gả con cho tên

xấu xa thôi tới ngày rước chè trai gái được. Nhà họ Goo quả thực là một danh gia vọng tộc, ta và ông cậu ta quả thực là bạn tâm giao. Nếu như không giữ cho họ chút thể diện, ta cũng không còn mặt mũi nào gặp người nhà họ.

Con không nghe ông ngoại nói gì sao? Đợi ông làm phẫu thuật xong hẵng hay, bọn họ nôn nóng thế nào, chúng ta cũng không đồng ý. Xem họ làm được gì nào?

- Con biết ông không bao giờ làm con đau lòng mà!

Trình Tú cười hi hi, ôm lấy cổ Park Chuan, hôn lên má ông một cái.

Park Chuan cười lắc đầu:

- Bọn họ cho rằng ông ngoại già nên hồ đồ rồi, mời Leen đến làm phẫu thuật cho ta. Mặc dù ông ngoại quả thực cần một bác sĩ ngoại khoa giỏi, nhưng bọn họ nghĩ rằng chỉ dựa vào điều này, lại muốn ta nợ chúng một món nợ ân tình sao, vậy thì cũng thật coi thường Park Chuan này quá rồi.

Muốn phí làm phẫu thuật, phí thuốc men bao nhiêu, chúng ta sẽ trả cho họ không thiếu một xu. Nhưng muốn cháu gái của ta, thì chỉ có nằm mơ!

Trình Tú gật mạnh đầu:

- Đúng vậy! Bọn họ chắc chắn nghĩ rằng cưới con về đồng nghĩa với việc sẽ có được cả sản nghiệp nhà ta, đúng là xấu xa!

- Cái đầu nhỏ của con cũng rất sáng suốt đấy.

Park Chuan cười vui vẻ:

- Ôi! Con về là tốt rồi, con yên tâm, ông ngoại sẽ tìm cho con người chồng đẹp trai, tài giỏi, nhân cách tốt, đẹp toàn bộ bọn ngu xuẩn kia sang một bên.

Trình Tú vừa nghe, lại thấy có chút xấu hổ, khuôn mặt nhăn nhó:

- Ông ngoại, chuyện này con sẽ tự giải quyết. Bây giờ là thời đại nào rồi còn để cho người lớn quyết định chuyện này sao?

Park Chuan vừa nghe, liền hỏi:

- Lẽ nào, trong lòng con đã có ai rồi? Ông ngoại là người từng trải, đừng nghĩ sẽ lừa được ông.

Trình Tú đỏ mặt, lắc đầu lia lịa:

- Chưa có, ông ngoại đừng đoán bừa.

Park Chuan ánh mắt suy tư nói:

- Trình Tú, tình cảm nam nữ không phải trò đùa. Chỉ cần là người con thích, nhân phẩm tốt, trong sạch, cho dù có nghèo, xấu, hay gốc một chút cũng không vấn đề gì. Nhưng tuyệt đối không thể là kẻ đào hoa, hoặc là đã có gia đình, bởi hấn ta cho dù có thu hút con đến mấy, cũng không thể cho con hạnh phúc được.

Trình Tú khuôn mặt trắng bệch, miễn cưỡng lắc đầu:

- Ông ngoại đừng nói nữa, con sao có thể thích người như vậy được.

Park Chuan gật đầu:

- Ông ngoại tin ở con, mẹ con năm đó chính là nỗi đau đớn nhất đời ông.

Bây giờ nghĩ lại, cha con không có gì không tốt cả, nếu như con muốn tìm một người bình thường, ông ngoại chắc chắn sẽ ủng hộ con.

Trình Tú cười cười, nhẹ nhàng đồng tình.

...

Bên ngoài

Từng cơn gió lạnh thổi qua, những chiếc lá vàng rơi rụng, ánh đèn vàng thấp sáng khu Keangnam cũng trở nên hiu quạnh.

Bên ngoài căn biệt thự của nhà họ Park, trên con đường cạnh ngôi biệt thự, dưới ánh đèn, một người đẹp với mái tóc dài, chiếc khăn quàng cổ màu đen đang chậm chậm cúi đầu bước đi.

Lý Tinh Tinh thấy viền mắt mình có chút lạnh lạnh, bước đi chậm chậm, không hề biết mình đang đi đâu.

Vốn tưởng rằng, chỉ cần thời gian trôi đi thì mọi chuyện tự nhiên sẽ rơi vào quên lãng, nhưng ngay lúc gặp lại người đàn ông ấy, lại phát hiện ra rằng rõ ràng là đang trôi qua chính mình.

Hai năm trước khi mới quen biết người đàn ông ấy, là lần đầu tiên cảm nhận được chân tình, loại chân tình này giống như thứ rượu nếp lâu năm, để lâu dần hương thơm sẽ bay mất, nhưng lại khiến cho rượu trở nên ngọt hơn.

Lý Tinh Tinh nghĩ trái tim mình đã say rồi, càng kìm nén bản thân phải tỏ ra mọi chuyện đều là phù du, thì càng muốn đến ngắm nhìn anh hơn.

Nếu như không phải có Lâm Nhược Khê ở đó, Lý Tinh Tinh nghĩ bản thân cô chắc chắn sẽ chạy đến và ôm anh thật chặt.

Nói với anh rằng, cô nhớ nhưng anh đến thế nào, cô muốn gặp anh đến thế nào, cho dù tất cả đều không là gì với anh.

Nhưng tâm ý lương thiện của Lâm Nhược Khê đối với cô, khiến cô càng nghĩ như vậy càng cảm thấy tội lỗi.

Bản thân cô là một kẻ nói dối, không chỉ lừa dối bản thân, mà còn lừa dối cả người khác, nhưng đáng nực cười là... lại không thể lừa được ai.

Đúng lúc này, một chiếc xe hơi thương vụ đời mới tiến lại gần, dừng lại gần chỗ Tinh Tinh.

“Lạch xạch!”

Cửa xe mở ra, hai ba tên mặc áo đen từ trên xe nhảy xuống, Lý Tinh Tinh chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra đã bị chúng bắt lại, nhét dẽ vào mồm.

- Ừm ừm..

Một cô gái lòng đầy tâm sự, căn bản không thể hiểu vì sao mình lại bị bắt!

Hít vào thứ gì đó từ chiếc khăn bịt miệng, Lý Tinh Tinh không thể cử động, không thể kêu gào, cô dần dần chìm vào vô thức.

Đám người đó bế Lý Tinh Tinh lên xe, rồi nhanh chóng đóng cửa lại, mất hút vào trong màn đêm.

Xa xa, chỉ thấy tiếng chó sủa, chứ không một ai chú ý tới cảnh tượng vừa

xây ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1103

Buồn Chết Mất Thôi

Sau khi chiếc xe hơi ra khỏi khu dân cư, thì chạy về hướng về phía ánh sáng mập mờ của chợ đêm.

Tại chiếc ghế cuối xe, một kiều nữ với đôi chân thon dài, trong tay cầm một ly rượu vang, đây chính là người vừa rời khỏi bữa tiệc Liễu Nghiên Hi.

Liễu Nghiên Hi ánh mắt lạnh lùng, tỉ mỉ đánh giá Lý Tinh Tinh đang nằm trên ghế xe.

- Hừ, không xinh đẹp bằng mình, cả ngày giả bộ thanh cao, để dụ Park Jung Hoon cắn câu, thật đúng là hồ li tinh. Hóa ra còn có quan hệ với Dương Thần, đến cả người đã có vợ cũng quyến rũ. Park Jung Hoon, anh nhìn nhầm người rồi. Ha ha...

Liễu Nghiên Hi nói, cô ta đã sớm nhìn ra quan hệ mờ ám giữa Lý Tinh Tinh và Dương Thần. Điều này khiến cho hận thù trong cô tăng lên ngàn ngút.

Một gã tóc húi cua to cao có vẻ vừa nhận một cuộc điện thoại, quay đầu, vẻ mặt lạnh băng nói:

- Đại tiểu thư, quán bar đã sắp xếp xong rồi.

- Tốt.

Liễu Nghiên Hi uống cạn ly rượu trong tay, liếm môi:

- Kêu người thông báo cho Dương Thần, làm cho đẹp dễ vào...

- Vâng!

Tên đó lộ ra nụ cười độc ác nham hiểm.

Liễu Nghiên Hi giơ chân, vuốt ve Lý Tinh Tinh đang nằm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đạp thẳng vào mặt của cô.

Nhưng một lúc lâu sau, Liễu Nghiên Hi nhẫn nhịn:

- Hừ, xem ra vẫn còn có tác dụng, ta sẽ để lại khuôn mặt hồ li tinh của cô thêm một thời gian.

Nói rồi, Liễu Nghiên Hi lấy điện thoại, bấm một số điện thoại.

- Đối phương rất lâu sau mới nhắc máy.

- Chuyện gì...

Từ đầu kia vọng lại giọng bức bối của Park Jung Hoon.

Sự đố kỵ trên khuôn mặt Liễu Nghiên Hi càng lộ rõ:

- Anh vẫn không muốn nói chuyện với em sao?

- Nói nhanh đi, tôi đang làm việc.

Park Jung Hoon giọng lạnh băng.

- Làm việc, hứ! Anh mà làm việc cái quái gì, chẳng phải là đang tính toán

chuyện hôn sự của cô em họ Trinh Tú hay sao?

“Tút!”

Park Jung Hoon không đợi Liễu Nghiên Hi nói hết đã cúp máy.

Liễu Nghiên Hi giận giữ ném thẳng chiếc điện thoại đắt tiền vào cửa xe, khuôn mặt biến sắc, toàn thân run run.

- Được...Anh đã ghét bỏ tôi như vậy, thì tôi sẽ hủy hoại người phụ nữ mà anh coi trọng! Xem anh còn dám yêu thích cô ta mà ghét bỏ tôi hay không...

...

Tại tầng hai căn biệt thự nhà họ Park.

Dương Thần vẻ mặt bất lực nhìn người phụ nữ đang chăm chú cắm đầu vào chiếc laptop.

Lâm Nhược Khê tắm xong, cô mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa, ngồi trên chiếc giường lớn, để lộ ra đôi chân trắng như ngọc, bắt đầu đọc tài liệu qua phần mềm quản lí của công ty.

- Anh nói này...bà xã, giờ đã tới tận Hàn Quốc du lịch rồi, em không phải vẫn định làm việc tới sáng mới đi ngủ chứ?

Dương Thần dè dặt nói.

Lâm Nhược Khê không hề phủ nhận chỉ “ Ừm” một tiếng, cũng không biết có nghe thấy những lời ấy không nữa.

Dương Thần không nhịn được, đây chẳng phải là đang khiêu khích giới hạn của mình hay sao!

Nhân lúc Lâm Nhược Khê không chú ý, Dương Thần chui vào đầu kia của chiếc giường, túm lấy đôi chân trắng nõn của cô.

- Ôi! Anh làm gì thế?

Lâm Nhược Khê giật mình, rút chân về.

Nhưng Dương Thần đã nắm chặt rồi, nên cô không thể nhúc nhích được gì.

Vì cô từ nhỏ chưa từng làm việc nặng bao giờ, đi bộ cũng không nhiều lắm, nên đôi chân vô cùng mềm mại, sau khi tắm rửa thì càng trở nên trắng như ngọc.

Dương Thần chộp đôi chân của cô vuốt ve, khiến cho khuôn mặt Lâm Nhược Khê ửng đỏ, toàn thân mềm nhũn.

- Ai bảo em không chịu nghe lời, đã nói đây là cơ hội bù đắp tuần trăng mật cho em mà. Em lại chỉ nghĩ đến công việc, thật làm tổn thương tới lòng tự tôn của người làm chồng như anh quá.

- Anh còn muốn sĩ diện sao, hứ...

Lâm Nhược Khê chu môi.

Dương Thần giả bộ tức giận, vuốt ve lòng bàn chân của Lâm Nhược Khê.

- Ái! Á! Á.... á...buồn buồn buồn...Ôi!... Anh đừng...Ha ha...em...em buồn chết mất...

- Ông xã, anh tha cho em đi...Tha đi...Em không xem nữa...Em không

xem nữa...Ha ha....

Cô không chịu được sự trêu chọc này, lăn qua lăn lại, rồi lại giơ chân lên giày dũa, khiến cho chiếc laptop rơi xuống thảm.

Chiếc váy ngủ vốn dĩ khá rộng rãi, nhưng do cô liên tục lăn qua lăn lại, nên chiếc váy quần vào người, để lộ rõ những đường cong của cơ thể.

Lâm Nhược Khê không hề cố ý, khuôn mặt đỏ hồng, cười đến sắp rớt nước mắt rồi.

Dương Thần nhìn cô, tưởng tượng giống như là mỹ nhân ngư đang bơi lội vậy, ngọn lửa trong lòng bỗng cháy bùng hừng hực, cậu nhỏ cũng bắt đầu có phản ứng.

- Xem em còn dám không nghe lời chồng nữa hay không!

Dương Thần cười nham nhở, thoát cái đã đè lên thân thể của cô. Một tay cố sức lột bỏ chiếc áo trước ngực, một tay kéo chiếc quần ngủ xuống tới đùi.

Có lẽ do tính cách khá truyền thống, cũng có lẽ là do cách giáo dục của gia đình, mà Lâm Nhược Khê vẫn còn mặc bộ đồ ngủ khá là kín đáo.

Nhưng những điều này đối với Dương Thần đã quen nhìn rồi mà nói, thực sự có sức hấp dẫn rất đặc biệt, hơn nữa “chiếc vỏ” bên ngoài này khiến cho thứ được bao bọc ở bên trong càng trở nên gợi cảm, càng trở nên quý giá.

Sự tiếp xúc nóng hổi, ấm áp, mềm mại, khiến Dương Thần hận không thể hòa làm một với cơ thể mềm mại này.

Hai vợ chồng cũng khá lâu không làm tình trên giường, Dương Thần nắm bắt cơ hội cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Một tay lần vào thung lũng ở giữa, thỏa thích vuốt ve nơi mẫn cảm nhất của vợ, một lát sau Lâm Nhược Khê bắt đầu thở gấp, không chỉ có phần dưới trở nên ẩm ướt, đôi mắt cũng trở nên mơ hồ như đang bay.

Dương Thần trút bỏ trở ngại, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy chiếc eo mềm mại của Lâm Nhược Khê, không ngần ngại muốn đi vào chốn thiên đường mà ngày hằng đêm mong nhớ.

“Tinh tinh tinh!! Tinh tinh tinh!!...”

Chiếc điện thoại ở đầu giường đột nhiên kêu lên.

Mỗi một phòng trong nhà họ Park đều có điện thoại cố định riêng, điều này nhằm giúp cho khách khứa đến nhà cảm thấy tiện lợi.

Dương Thần bực bội, Giờ là lúc nào rồi còn có người tới bán bảo hiểm?

Lòng ngực Lâm Nhược Khê phập phồng, ánh mắt đa tình động lòng người, nhìn Dương Thần trèo qua lấy điện thoại. Giữa hai chân còn treo thêm một vật lớn, cô xấu hổ, chỉ quay mặt đi chỗ khác không nhìn.

Nhưng một làn gió ấm áp lướt qua cơ thể, Lâm Nhược Khê cảm thấy giữa hai chân có gì đó lạnh lạnh, như đang chọc tức bản thân, liền khép hai chân lại...

Dương Thần nén lửa giận trong lòng, bực bội nhắc điện thoại, chỉ định nói một hai câu rồi cúp máy, nhưng chưa nói được câu nào, giọng nói phát ra

từ đầu bên kia khiến hấn lạnh người...

- Là ngài Dương Thần đứng không, cô giáo Vivian đang trong tay chúng tôi. Nếu như ngài không muốn thấy cô ta thành chó mẹ, thì tốt nhất hãy ngoan ngoãn tới đây ngay...

Dương Thần hai tay run run, đợi đôi phương nói địa chỉ xong, mới dập điện thoại.

Lúc quay người, thấy Lâm Nhược Khê đang căng thẳng nhắm chặt mắt, cắn chặt môi nằm im, Dương Thần chỉ biết cười khổ.

Lâm Nhược Khê đợi một lát không thấy hấn động tĩnh gì, tò mò mở mắt, kinh ngạc há hốc mồm.

- Anh ... Anh sao lại... Sao lại không được?

Không được?

Dương Thần cúi đầu nhìn, chẳng phải sao! Bản thân cũng đã mềm nhũn rồi.

- Đừng nói linh tinh! Người đàn ông của em có thể bất lực sao?

Lâm Nhược Khê mở to mắt, cắn răng tự trách bản thân nghĩ chuyện không đâu!

- Vậy, anh sao thế? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?

Lâm Nhược Khê vờ trấn tĩnh lại hỏi.

Dương Thần cảm thấy cũng không cần phải giấu. Vừa xuống giường mặc quần áo, vừa nói:

- Tinh Tinh bị người ta bắt cóc rồi. Anh phải đi một chuyến xem rốt cuộc có phải là sự thật hay không. Em nghỉ trước đi, hoặc là đợi anh về. Nhưng anh cũng không chắc là mất bao lâu.

Nghe hấn nói nhẹ nhàng như vậy, Lâm Nhược Khê lập tức ngồi dậy:

- Cái gì? Tinh Tinh bị bắt cóc?

- Ừ.

Dương Thần cười nói:

- Anh cũng không chắc có phải thật hay không. Dù sao cũng phải đi một chuyến, em yên tâm, có anh đây thì sao xảy ra chuyện gì được.

- Em đương nhiên yên tâm về anh rồi. Nhưng Tinh Tinh, cô ấy căn bản không thể tự bảo vệ mình!

Lâm Nhược Khê sốt ruột nói.

Dương Thần nghi ngờ nhíu mày:

- Nhược Khê, em thực sự không để bụng anh đi cứu Tinh Tinh ư?

Lâm Nhược Khê giận giữ nói:

- Anh nói linh tinh cái gì vậy! Cho dù em không thích người phụ nữ khác gần gũi anh, nhưng cũng không phải loại người thấy chết không cứu chứ!

Hơn nữa, Tinh Tinh cũng đã vì quan hệ giữa hai chúng ta mà nhẫn nhịn. Anh nghĩ em không nhìn ra ư? Cô ấy lo lắng cho chúng ta, lẽ nào em lại vui mừng khi có người ức hiếp cô ấy hay sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1104

Tự Do Phóng Túng

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê có dấu hiệu sắp nổi cáu, Dương Thần vội vàng chịu thua.

- Em đừng giận, anh...anh chỉ thuận miệng hỏi thôi mà.

Dương Thần toát mồ hôi, hẳn thực sự đã nghĩ Lâm Nhược Khê rất lạnh lùng hà khắc, nhưng cô thực sự có chút lạnh lùng trên thương trường, nhưng đối nhân xử thế lại rất có tình người.

- Anh đừng đứng đây lôi thôi nữa, mau đi xem xem rốt cuộc là chuyện gì đi.

Lâm Nhược Khê giục.

Dương Thần biết không thể thoái thác được, nhanh chóng mặc quần áo, lặc nhẹ một cái đã nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Tuy rằng trong khuôn viên rộng lớn nhà họ Park có rất nhiều hộ vệ đi tuần tra, nhưng Dương Thần muốn tránh họ cũng rất dễ dàng, chỉ thoát cái đã không thấy bóng dáng trong sân đâu cả.

Lần thứ hai xuất hiện Dương Thần đã đứng bên ngoài đường cái, xuất hiện ở một góc khuất, ngồi trong một chiếc taxi.

Bảo tài xế đến quán rượu đã chỉ định, mặc dù khá quen thuộc địa hình ở Seoul, nhưng một quán rượu nhỏ thì Dương Thần không thể nhớ chính xác được nó nằm ở đâu.

Dương Thần cũng lười suy nghĩ, là do ai đã giở trò sau lưng, mặc dù đối phương có nói trước khi hắn đến nơi, Tinh Tinh chắc chắn sẽ an toàn, nhưng vẫn lo lắng không yên.

Mặc dù thời gian trôi qua cũng khá lâu rồi, nhưng không thể phủ nhận rằng người con gái này thực sự vẫn khiến trái tim hắn thổn thức.

Sau mười mấy phút, xe taxi dừng bên cạnh một con đường hẹp, bên đường chính là quán rượu BO'S mà người trong điện thoại đã nói.

Dương Thần đi tới cửa, đã có hai tên Hàn Quốc mặc vest đứng sẵn ở cửa, rõ ràng bên trong đã bố trí xong mọi việc, chỉ còn đợi Dương Thần bước vào trong mà thôi.

- Người Hoa Hạ?

Một trong hai tên dùng tiếng Hán hỏi.

Dương Thần gật đầu.

Hai tên đó lập tức nhường đường, nhìn Dương Thần lộ ra nụ cười quái đản.

Dương Thần không buồn để ý tới, chậm chạp bước vào quán bar.

Cả quán bar bao phủ không khí mờ mịt u ám, các góc ngách trong quán đều có mấy tên Hàn Quốc vẻ hung dữ đứng.

Chỉ có một ngọn đèn thấp sáng ngay chính giữa, các bàn đều trống, trên sàn có mấy vỏ chai nằm lăn lóc, dường như các vị khách ở đây mới dời đi chưa lâu.

Duy nhất, chỉ có quầy bar là đáng để chú ý tới nhất.

Một bóng dáng quen thuộc, một thân hình mảnh khảnh đang ngồi trên chiếc ghế cao cạnh quầy bar, đôi chân thon dài, đôi giày cao gót màu hồng như phát sáng.

Người con gái ấy tay cầm một điếu thuốc lá rất điệu nghệ, đang chậm chậm nhả từng vòng khói xanh.

Cô ta không quay đầu, thấy Dương Thần tiến lại gần, liền ngạo nghễ cười nói:

- Đến nhanh thật đấy, xem ra anh rất để tâm tới cái người tên Vivian ấy.

- Cô Liễu Nghiên Hi, tôi với cô cũng không có thâm thù gì.

Dương Thần tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế cao cạnh Liễu Nghiên Hy.

Liễu Nghiên Hy đẩy một ly Whiskey về phía Dương Thần, sau đó cầm ly rượu trước mặt mình, nâng ly với Dương Thần.

Ánh mắt Dương Thần lướt qua vẻ châm chọc, cũng rất tự nhiên cầm lấy ly rượu, cụng ly với cô.

- Đương nhiên giữa chúng ta không có thâm thù gì, tôi chỉ muốn mời anh tới uống rượu thôi.

Liễu Nghiên Hi nói, đôi môi đỏ mọng hé cười, uống cạn ly rượu màu hổ phách.

Thấy Dương Thần không uống, Liễu Nghiên Hi cười nói:

- Sao, anh đã dám đến đây rồi, còn lo lắng tôi sẽ hạ độc anh sao? Cho tôi xin đi, tốt xấu gì thì anh cũng là khách của ông nội, sao tôi lại có thể hạ độc anh cơ chứ?

Dương Thần nhún vai, sau đó uống cạn ly Whiskey, có lẽ vị không được ngon lắm nên nhíu mày.

Liễu Nghiên Hi cười nhạt, cầm điếu thuốc búng tàn.

- Tôi biết anh rất sốt ruột muốn gặp Vivian, nhưng trước đó, anh có thể nghe tôi tâm sự không...

Dương Thần trong lòng nghĩ không cần cô ta nói hấn cũng biết Lý Tinh Tinh đang ở nơi nào trong quán bar này, nhưng sau khi xác nhận không có nguy hiểm gì, hấn cũng muốn biết trong chiếc hồ lô của Liễu Nghiên Hi rốt cuộc bán thuốc gì.

- Đương nhiên, được nghe người đẹp thổ lộ tâm sự, tôi rất sẵn lòng.

Dương Thần cười nham hiểm.

Liễu Nghiên Hi tao nhã nghiêng đầu, nhìn hấn bằng ánh mắt quỵn rũ:

- Anh cũng chẳng có gì đặc biệt, thật không thể hiểu nổi, sao lại có nhiều

người phụ nữ có hứng thú với anh như vậy.

- Đàn ông khác phụ nữ, ngoại hình không phải là ưu thế, chỉ cần không quá tệ là được, chủ yếu còn phải xem những thứ khác.

Dương Thần thuận miệng nói.

Liễu Nghiên Hi gật đầu:

- Phụ nữ quả thật rất khác đàn ông. Phụ nữ chúng tôi, nếu phát hiện người đàn ông mình thích lại đi thích người phụ nữ khác, nhất định sẽ nghĩ rằng, có phải tại người ta xinh đẹp hơn mình không...

- Giống như mình tình hàng đầu Hàn Quốc như cô Liễu Nghiên Hi, trẻ đẹp, lại thông minh?

Dương Thần hỏi.

Ánh mắt Liễu Nghiên Hi hiện lên tia thâm độc, cười nhạo nói:

- Tất nhiên...ít nhất là có một người như Park Jung Hoon.

- Park Jung Hoon?

Dương Thần nghĩ quả nhiên là như vậy, nhưng vẫn tỏ vẻ kinh ngạc.

Tiếp đó, Liễu Nghiên Hi như đang dốc bầu tâm sự, cô kể toàn bộ chuyện ân ái lúc đầu giữa cô và Park Jung Hoon, cô đã trao cho hắn tất cả, cô cho rằng Park Jung Hoon thực sự yêu cô.

Thêm chút men rượu, Liễu Nghiên Hi nói ra toàn bộ tình cảm chân thành của cô.

- ...Anh có thể thấy rất hiểu kì rằng, Park Jung Hoon là cháu ngoại của ông, làm sao có thể nói chuyện yêu đương với tôi đúng không...Hừ! Nói cho anh hay, anh ta là đứa con được chú hai của tôi nhận nuôi, vợ chồng chú hai không có con, nên đã nhận con nuôi.

Park Jung Hoon vẫn là đứa cháu mà ông đích thân chọn, cho nên mọi người trong gia tộc rất coi trọng, không ai dám xì xào điều gì. Ông để anh ta bên cạnh bao năm, đảm nhận chức vụ giám đốc, càng chứng tỏ ông coi trọng anh ta đến mức nào. Nói thật là nếu tôi là ông, chắc chắn sẽ để Park Jung Hoon thay thế Trình Tú. Dù sao thì năng lực quản lí của Park Jung Hoon cũng hơn con nha đầu ấy...

Dương Thần lẳng lặng gật đầu, tuy cũng đã lờ mờ đoán được, nhưng bây giờ đã chính thức xác nhận Park Jung Hoon không phải máu mủ nhà họ Park, như vậy chắc chắn hắn ta trong lòng sẽ không bình lặng như biểu hiện ngoài mặt.

Liễu Nghiên Hi nói:

- Lúc đầu tôi cho rằng anh ta qua lại với tôi, là do thật lòng yêu tôi, cho nên dù cho mẹ tôi có phản đối, nhưng tôi vẫn ở bên anh ta.

Tuy chuyện này không được công bố, nhưng tôi luôn mong rằng có một ngày sẽ công bố với tất cả mọi người, để mọi người cùng chúc phúc cho chúng tôi. Tôi không ngại mọi người nói chúng tôi là tình yêu anh em, tôi chỉ quan tâm đến tình cảm anh ta giành cho tôi.

Nhưng...anh ta lại là kẻ lừa đảo!

Đến một ngày, anh ta đi điều tra, tìm hiểu, và chắc chắn rằng tôi không hề được truyền lại Nguyệt Nha! Tôi cũng không biết bí mật của Nguyệt Nha và Tinh Thần là gì, Park Jung Hoon liền không thèm để ý tới tôi nữa!

Nói đến đây, Liễu Nghiên Hi hận không thể bóp nát ly rượu trong tay, toàn thân căng cứng lại, có thể thấy cô đang vô cùng uất hận.

Dương Thần bất ngờ hỏi:

- Sao anh ta lại nghĩ Nguyệt Nha sẽ ở trong tay cô? Bí mật đó chẳng phải do gia tộc cô truyền lại hay sao?

Liễu Nghiên Hi hừ nhẹ:

- Nguyệt Nha và Tinh Thần chỉ truyền lại cho người trong gia tộc, là bí mật chỉ có gia chủ mới được biết. Nhưng Park Jung Hoon không chắc chắn là những thành viên trong gia tộc khác có biết về chuyện này hay không. Hơn nữa Park Jung Hoon đã tìm hiểu từ nguồn tin nào đó, rằng Nguyệt Nha đang nằm trong tay một văn bối.

Anh ta nghĩ rằng mẹ của Trinh Tú đã phản bội ông ngoại nên không thể cầm Nguyệt Nha đi được, cho nên nghi ngờ tôi giữ nó.

Chỉ tiếc, anh ta đã tính toán sai! Ông ngoại rất thiên vị dy Ji Yi, đây cũng là điều mà anh ta không ngờ tới. Anh ta đã không thể ngờ rằng bảo bối mà tổ tiên để lại, lại nằm trong tay con nhóc Trinh Tú...

- Cô nói với tôi nhiều như vậy, khiến tôi rất tò mò về Nguyệt Nha và Tinh Thần.

Dương Thần hăng hái đứng dậy.

- Tôi cũng muốn biết, nhưng đáng tiếc rằng tôi lại không biết, nếu không tôi đã nói cho anh rồi.

Liễu Nghiên Hi cười chua xót, rồi lại nhìn Dương Thần với ánh mắt kì quái, hỏi:

- Anh không sợ sao? Ở đây đều là người của tôi.

- Sao lại có thể không sợ chứ. Nếu như tôi về muộn, bà xã tôi sẽ nghi ngờ tôi lại làm chuyện gì xấu.

Dương Thần ngại ngùng day day trán.

Liễu Nghiên Hi cười không ngớt:

- Đàn ông Hoa Hạ đều nhất gan như vậy sao? Thật không hiểu nổi sao dì của tôi lại xem trọng chủng tộc các anh như vậy. Đến cả Vivian cũng vì anh mà không buồn để ý tới Park Jung Hoon.

Nhưng cũng tốt, nếu đã như vậy, thì Park Jung Hoon sẽ càng bị thua một cách thảm bại.

Hôm nay, tôi sẽ cho người đàn ông dám ngấm hoa nhưng không có gan ngắt hoa như anh, được tự do.

- Là ý gì?

Dương Thần vẽ mặt chẳng hiểu gì.

- Anh không cảm thấy, là trong người mình có chút kì lạ hay sao?

- Kì lạ?

Dương Thần hít một luồng khí lạnh, sờ khắp người:

- Hình như, hơi nóng...

- Nóng? Mới chỉ là bắt đầu thôi... Rất nhanh sau đó anh sẽ không còn biết thế nào là nóng nữa...

Dương Thần cả kinh:

- Cô... Cô hạ độc?

Liễu Nghiên Hi cười bí hiểm, không trả lời, chỉ nhẹ nhàng chỉ về phía sau.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1105

Bắt Ngộ Trên Cây

Bọn thuộc hạ nhận được tín hiệu. Phía bên phải của quầy bar, một căn phòng giống như là phòng làm việc của nhân viên quán bar được mở ra.

Đèn trong phòng khá sáng. Giữa đám người cao lớn mặc áo ngắn tay bó sát người, là Lý Tinh Tinh đang bị bịt miệng, ngồi trên một chiếc ghế, hai mắt đỏ hoe, bất lực lắc đầu nhìn Dương Thần.

Dương Thần có thể nhìn thấy trong tích tắc ánh mắt vui mừng của cô khi nhìn thấy hắn.

Sự xuất hiện của hắn, dường như đã khiến cô quên đi tình cảnh hiện tại, chỉ còn lại sự vui mừng.

- Tôi đã nói, trước khi anh tới đây, cô ta sẽ vẫn an toàn mà.

Liễu Nghiên Hi đắc ý cười, nói:

- Nhưng bây giờ anh đã tới đây rồi, anh thấy tôi nên xử lí hai người thế nào đây? o

Dương Thần chậm rãi đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi vào căn phòng có Lý Tinh Tinh đang bị nhốt, nói:

- Cô muốn thế nào? oN

Liễu Nghiên Hi cười nhạt:

- Anh có cảm thấy máu trong người đang chảy rất nhanh, đầu óc bắt đầu nóng lên, vô cùng khao khát được tiếp xúc với phụ nữ không? o

Dương Thần quay đầu:

- Lẽ nào, cô thích tôi? po Tuy tôi không ngại làm tình với người đẹp, nhưng đối với loại phụ nữ chỉ nhìn đã thấy buồn nôn như cô, thì tôi không muốn làm vậy bản khẩu súng của mình.

- Anh nói gì? po Ai thêm lên giường với anh chứ? Ko Ngu xuẩn! om Anh đến bản thân đã uống thuốc phải gì cũng không biết, lại còn dám mạnh miệng với tôi sao? oY

- Đúng rồi, cô vẫn chưa nói đã hạ độc gì với tôi? Ko

Dương Thần hỏi.

Liễu Nghiên Hi chỉ Lý Tinh Tinh nói:

- Hai người chẳng phải đang e ngại các quy tắc, mà không dám đến với nhau hay sao? om Tôi đã đặc biệt tặng anh loại thuốc gia tăng dũng khí, đợi lát nữa nhớ đừng có thương tiếc con tiện nhân này đây....

Nói rồi, một tên cao lớn tóm lấy Lý Tinh Tinh, đẩy ra khỏi phòng.

Lý Tinh Tinh hai mắt đầm lệ nhìn Dương Thần thì thảo.

- Anh! oY

Cũng không biết nói gì đó mà trong mắt cô tràn đầy hồi hận lẫn cảm kích.

- Khẩu vị của cô thật nặng quá! oN

Dương Thần không đành, tiếp tục nhìn Lý Tinh Tinh như vậy, liền quay sang Liễu Nghiên Hi hỏi:

- Thuốc kích dục cô cho tôi uống còn không? o

Liễu Nghiên Hi nhú mày:

- Anh biết đó là thuốc gì? oN

Dương Thần nhún vai thản nhiên cười nói:

- Sao tôi lại không biết được. Loại thuốc kích dục ấy trước đây tôi thường cho người khác uống, hương vị ấy dù hóa thành tro tôi cũng nhận ra.

Liễu Nghiên Hi khuôn mặt trắng bệch:

- Anh... sao anh...

- Sao lại không có dáng vẻ bị trúng độc vậy? om

- Không thể nào! om Sao anh có thể chống cự lại! o Không ai có thể kháng lại. Nếu cứ tiếp tục chống cự lại, thì huyết quản sẽ bị vỡ, chỉ có con đường chết! Ko

Dương Thần khẽ hừ một tiếng, không trả lời. Sau đó nhẹ nhàng nhấc một chiếc ghế ngấn lên, ném vào chiếc cửa kính sau quầy bar.

“Chuang.....! om! Ko! oN! om! oN”

Cửa thủy tinh vỡ vụn, phía sau có tiếng hét của phụ nữ, lần lượt bốn năm phụ nữ trang điểm lòe loẹt, quần áo mát mẻ chạy ra.

Bọn chúng dùng tiếng Hàn chỉ về phía Dương Thần chửi rủa.

Dương Thần gãi gãi lỗ tai, quay đầu nhìn Liễu Nghiên Hi đang hóa đá, hỏi:

- Sao? oY Muốn chụp hình tôi và đám đàn bà này sao, sau đó dùng để uy hiếp tôi? oN Cho xin đi, cô không biết ông đây là bậc thầy trong lĩnh vực này sao? po

Liễu Nghiên Hi chết đứng ngay tại chỗ. Cô ta hoàn toàn không hiểu nổi, tại sao Dương Thần vừa không trúng độc vừa phát hiện ra đám phụ nữ chộp búa cô giấu ở đó chứ? Ko

Cô vốn muốn nhân cơ hội này, vừa để báo thù Park Jung Hoon và Lý Tinh Tinh, vừa để khống chế Dương Thần, thông qua Dương Thần, cô ta có thể khống chế Trình Tú nhằm đạt được mục đích của mình.

Liễu Nghiên Hi biết rõ, tình cảm Trình Tú giành cho Dương Thần không bình thường chút nào. Nếu có thể khống chế được Dương Thần thì cô ta có thể chiếm được thế thượng phong.

Nhưng hiện tại, mọi chuyện không diễn ra như cô ta đã dự tính.

Tên này, rốt cuộc là ai? oN

Liễu Nghiên Hi luống cuống.

Bọn cận vệ của Liễu Nghiên Hi bắt đầu xúm lại xung quanh, chúng biết tình hình không ổn, nên đã chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đối phó với

Dương Thần.

Dương Thần đã không còn hứng thú chơi đùa với Liễu Nghiên Hi nữa. Những điều muốn biết cô ta đã chính miệng nói ra hết rồi, vậy tiếp theo, điều hấn nên làm chính là khiến cho cô ta nhận biết được đâu mới là vị trí của mình.

Tiếp đó Dương Thần đi thẳng tới chỗ của Lý Tinh Tinh.

- Nhanh ngăn hấn ta lại! om Bắt hấn lại! oN

Liễu Nghiên Hi chợt nhớ ra mình người đông thể mạnh, nhanh chóng ra lệnh.

Một đám vệ sĩ trông giống như đám quái thú ủa về phía Dương Thần.

Dương Thần ngại phải dùng tới tu vi để đối phó với đám người bình thường này. Chỉ cần dùng sức mạnh của bản thân thôi cũng đã đủ để đối phó chúng rồi.

Hấn vung tay, không đợi bọn vệ sĩ áp sát, đã tóm gọn năm đám của chúng, mượn điềm tựa đó, hấn bay lên, xoay tròn.

Giống như đang làm xiếc phi thân vậy, chỉ khác là đám người bên dưới đều ngã rạp.

Đám vệ sĩ chỉ cảm thấy năm đám của mình bị lực nào đó cản lại, hoàn toàn mất hết sức lực, nháy mắt một cái đã thấy đối phương bay lên không.

“Chuang! oN Bang bang bang.....”

Một loạt âm thanh đổ vỡ đến chói tai, tử rượu ở quầy bar bị đổ vỡ.

Đám vệ sĩ lại xông tới, bị Dương Thần lẳng từng tên từng tên một ra xa.

Dương Thần không giết người, cũng là vì nghĩ không muốn bị phiền toái.

Hơn nữa, một là đám người này vẫn còn có tác dụng, hai là giết người xong sau đó lại phải dàn xếp mọi chuyện. Bản thân hấn không sợ, nhưng cũng không muốn gặp phiền phức với đám quan chức Hàn Quốc, ba là bọn chúng chỉ là chó săn, không đáng tội chết.

Đám hỗn loạn trước mắt khiến cho Liễu Nghiên Hi thất sắc. Đám phụ nữ vốn được mời tới làm “diễn viên” cũng chỉ dám chui vào góc tường không động dậy gì.

- Đại tiểu thư! po Nhanh rời khỏi đây! Ko Tên này không dễ đối phó! Ko

Tên tóc húi cua có lẽ là thủ lĩnh của đám vệ sĩ, lấy thân mình che chắn cho Liễu Nghiên Hi, rồi hét lớn nói.

Dương Thần vừa nghe vậy, nhìn về phía hấn ta, cười nói:

- Hóa ra người là kẻ gọi điện cho ta.

Thấy Liễu Nghiên Hi bắt đầu chạy ra phía cửa, Dương Thần vui vẻ:

- Còn muốn chạy? Ko

- Bảo vệ tiểu thư! oN! o

Mấy tên vệ sĩ hét lớn, nhanh nhẹn, dũng mãnh cố gắng cản Dương Thần lại.

Nhưng trước khi chúng đến, Dương Thần đã không còn đứng tại chỗ nữa.

- Á! po! oN

Tiếng hét lớn của Liễu Nghiên Hi từ cửa vọng lại.

Bọn vệ sĩ quay đầu nhìn, thấy Dương Thần đang tóm lấy cổ Liễu Nghiên Hi, giận dữ nhắc bổng cô ta lên.

- Trò hay mới bắt đầu, rời khỏi sàn diễn sớm như vậy tôi sẽ không vui đâu. Cô chẳng phải là nữ chính sao, Liễu Nghiên Hi...Nữ...Ưu...

Dương Thần cười nham hiểm, ném Liễu Nghiên Hi lên chiếc xô pha trong quán bar, cô ta vừa rơi xuống đã khóc rống lên, nước mắt tuôn như mưa! oN

- Tiểu thư cô không sao chứ? oN

Tên thủ lĩnh chạy lại, sốt ruột hỏi.

Dương Thần chột hiệu ra điều gì hỏi:

- Quan tâm như vậy, có phải người đã thích chủ nhân của người rồi? Ko

Các cơ trên mặt tên tóc húi cua căng lên, hấn ta gân cổ lên nói:

- Người nói bậy bạ gì đấy? po

- Được rồi, được rồi. Ta không có hứng thú với tình cảm thâm kín của các người.

Dương Thần đi về phía trước, nói với một tên vệ sĩ:

- Đưa cho ta số thuốc kích dục còn thừa! o Ta biết các người vẫn còn. Nếu không ngoan ngoãn đưa ra, ta sẽ không khách khí đâu.

- Đàn ông của Đại Hàn Dân Quốc, có chết cũng không chịu khuất phục! oY

Tên tóc húi cua hét lớn, những tên khác cũng trợn mắt nhìn Dương Thần.

Dương Thần nhìn đám người trước mắt như nhìn một lũ ngớ ngẩn:

- Những lời này của các người, chẳng phải nên nói trên chiến trường mới đúng hay sao? Ko Giúp đỡ cô ta chụp hình nhằm giờ trò xấu xa, lại còn giả vờ khí phách quân nhân sao? om

- Người có giỏi thì giết hết bọn ta, nếu không thì đừng hòng ra khỏi Đại Hàn Dân Quốc này.

Tên tóc húi cua cho rằng Dương Thần sợ rồi nên ưỡn ngực nói lớn.

Những tên khác cũng mang dáng vẻ căm phẫn, nhổ nước bọt về phía Dương Thần mắng to.

Dương Thần giơ tay vẫy vẫy Lý Tinh Tinh.

Lý Tinh Tinh đang sợ hãi đứng đó không dám động đậy, thấy Dương Thần ra hiệu, dè dặt tiến lại gần.

- Anh...kêu em qua sao? Ko

- Đúng đúng.

Dương Thần nở nụ cười:

- Anh sợ em đứng đó bị máu làm bẩn...

- Á! o Vậy là ý gì...

Sự nghi ngờ của Lý Tinh Tinh trong chốc lát đã có đáp án.

Chỉ thấy Dương Thần trong nháy mắt, tiến lên ba bước, sau đó giơ ra đầu

tên tóc húi cua! Ko

“Khắc...Phịch! oY”

Chiếc đầu của hắn ta giống như bắp ngô vừa bị bẻ xuống khỏi cây ngô, trong không trung vẫn còn vọng lại tiếng bị bẻ gãy.

Máu tươi đỏ thẫm phun ra, bắn trúng chỗ Lý Tinh Tinh vừa đứng.

Máu bắn ra tung tóe, còn bắn cả lên khuôn mặt trắng mịn của Liễu Nghiên Hi, mấy tên xung quanh trợn mắt, há mồm, vẻ mặt kinh sợ đến tột độ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1106

Kẻ Bệnh Hoạn Máu Lạnh

Tận mắt trông thấy chiếc đầu của tên vệ sĩ bị ngắt ra, tấm thân không đầu đổ phịch xuống sô pha, Liễu Nghiên Hi đang nằm đó giống như vừa nhìn thấy quỷ, lập tức trở nên bần loạn.

Cô ta bị dọa cho không nói được tiếng nào, thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt vắn lên tia máu.

Lý Tinh Tinh ôm chặt lấy thân mình, đôi mắt nhắm nghiền không dám mở ra.

Dương Thần lúc này trông giống như tên đồ tể ở pháp trường. Hắn cầm cái đầu vừa ngắt xuống trong tay như cầm một quả bóng.

Dương Thần nhìn toàn cảnh, đã bắt đầu có người nôn mửa, toàn thân mềm nhũn, có kẻ tè cả ra quần, thì cười ha hả.

- Thế nào, chẳng phải nói thà chết không phục sao, chẳng phải nói ta có gan thì giết chết các người hay sao? dr Cái gọi là khí phách của nam tử hán Đại Hàn Dân Quốc đâu? r

Đám vệ sĩ liếc nhìn nhau, nổi sợ hãi đã chiến thắng cái mà chúng gọi là “tự tôn”. Hơn nữa tên tóc húi cua cũng đã chết rồi, chỉ huy đã chết rồi, bọn họ cảm thấy giữ được mạng sống là quan trọng nhất.

Trong lúc nhất thời, mấy chục tên Hàn Quốc to lớn quỳ rạp dưới chân Dương Thần, bắt đầu quỳ lạy, hai tay xoa xoa vào nhau không ngừng cầu xin sự tha thứ.

Liễu Nghiên Hi ngồi ở góc ghế sô pha, toàn thân không ngừng run rẩy, chỉ dám liếc trộm Dương Thần qua khóe mắt.

Dương Thần lạnh lùng hừ một tiếng, ném cái đầu người trên tay đến trước mặt Liễu Nghiên Hi.

- Á! r! r

Cô ta hét lên một tiếng, rồi ngất lịm đi.

- Cô! rC

Dương Thần nhìn tên vệ sĩ gần đó nhất vẫy vẫy tay:

- Biết số thuốc còn lại ở đâu chứ? jr

Tên vệ sĩ đó lập tức gật đầu, giống như gà mổ thóc vậy.

- Đem tất cả ra đây, cả các thiết bị chụp ảnh các người đã chuẩn bị cũng mang hết ra đây, đừng nói với ta là không có...

Dương Thần cười nham hiểm nói.

Đám vệ sĩ nào dám làm trái, chỉ hy vọng tên ác quỷ trước mắt cho chúng một đường sống.

Chỉ lát sau, mấy tên vệ sĩ đã đem số thuốc kích dục còn lại tới chỗ Dương Thần. Dưới sự căn dặn của Dương Thần, chúng cũng mang cả máy ảnh tới.

Lý Tinh Tinh sau khi cố gắng kìm chế nỗi sợ hãi của mình, liền nhỏ giọng hỏi:

- Anh Dương, chúng ta đi thôi, còn ở lại đây làm gì? r

Dương Thần quay đầu lại nói:

- Sao lại có thể đi được, anh là người nhận gì sẽ trả lại nấy. Nếu em muốn đi có thể đi trước, anh còn phải làm việc anh muốn làm.

Âm sắc trong giọng nói của Dương Thần rất lạnh lùng, dường như không buồn để ý tới Lý Tinh Tinh.

Trong mắt Lý Tinh Tinh lướt qua tia ngổ ngàng, vẻ mặt cô đơn.

Dương Thần cũng chẳng chú ý nhiều tới cô, hắng gọi một tên tới gần, căn dặn:

- Đem số thuốc này pha ra, mỗi người một cốc, riêng Liễu Nghiên Hi ba cốc.

- Hả? jr

Đám vệ sĩ sợ hãi, không biết nên làm sao mới được.

Ý tứ của Dương Thần bọn chúng rất cuộc đã hiểu, rõ ràng là muốn bọn chúng và cô chủ Liễu Nghiên Hi... làm cái việc mà ban đầu Liễu Nghiên Hi muốn Dương Thần và Lý Tinh inh làm.

Nhưng ban đầu là muốn Dương Thần diễn cảnh ân ái chốn thâm cung với đám phụ nữ chợ búa kia, nên không cần nhiều thuốc, bởi dù sao đây cũng là mục đích họ tới đây.

Chỉ khác là hắng đổi đám đàn bà ấy thành đám vệ sĩ.

Nghĩ kĩ lại, nữ minh tinh Hàn Quốc Liễu Nghiên Hi và một đám đàn ông cường tráng, lại kết hợp thêm bốn năm ả chuyên đứng đường. Cảnh tượng này, tốt xấu gì cũng bán được cả đồng tiền phí bản quyền.

Thấy tên vệ sĩ không dám nhúc nhích, Dương Thần không nhịn được cười nói:

- Các người muốn mất đầu sao? r Hay là giữ lại mạng, để cùng với cô chủ Liễu Nghiên Hi của các người có cuộc tình một đêm? rX

Vấn đề này thực sự không cần nghĩ nhiều, đám vệ sĩ cũng biết nên chọn cái nào.

Tuy rằng sau chuyện này, cả đời chúng cũng không thể làm vệ sĩ được nữa, nhưng tóm lại giữ được mạng sống vẫn là quan trọng nhất.

Chỉ lát sau, đám vệ sĩ đã làm theo yêu cầu của Dương Thần. Mỗi tên uống một li rượu pha thuốc, có tên phụ trách cho Liễu Nghiên Hi uống hết ba ly.

Dương Thần tự mình cầm máy ảnh, tìm góc thích hợp, bảo đám vệ sĩ lột sạch đồ của Liễu Nghiên Hi ra. Dưới ánh đèn, một thân thể trắng như ngọc lồ lộ giữa quán bar.

Đám phụ nữ kia lại càng nghe lời, sớm đã lột sạch quần áo trên người

mình, bắt đầu giao cấu với đám vệ sĩ. Có lẽ một ả phải quan hệ với hai ba tên vệ sĩ.

Đám vệ sĩ ban đầu còn cảm thấy ngại ngùng, nhưng sau khi thuốc đã ngấm, đầu óc quay cuồng, chúng làm gì còn để ý tới còn có người đang chụp ảnh nữa. Nhất loạt tách đám phụ nữ ra, hùng hổ chiếm lấy thân thể đám phụ nữ ấy.

Rất nhanh sau đó, đám vệ sĩ cầm khẩu súng của mình, điên cuồng tấu lên khúc nhạc mê loạn! r

Có vài tên vệ sĩ lớn gan, tiến về phía Liễu Nghiên Hi, hung hăng chiếm lấy miệng, chinh phạt cái thâm cốc phía dưới của cô ta.

Liễu Nghiên Hi vốn vẫn đang ngất lịm đi, dưới sự tác động của thuốc, vừa tỉnh lại, phát hiện ra bản thân trên dưới đều bị bốn tên vệ sĩ của mình phạm phạm, sự điên loạn bao trùm lí trí.

Do mê lực của Liễu Nghiên Hi đương nhiên hơn hẳn đám phụ nữ đầu đường xó chợ kia, nên đám vệ sĩ đều hi vọng được một lần hưởng thụ cái thân thể mềm mại ấy.

Không lâu sau, Liễu Nghiên Hi gào lên một tiếng bi thảm, một tên vệ sĩ từ phía sau, đâm thẳng vào thâm cốc của cô.

Nhưng cũng rất nhanh sau đó, thuốc bắt đầu có hiệu lực, khuôn mặt Liễu Nghiên Hi đỏ ửng, để lộ nụ cười khao khát, tất cả các tư thế kêu gọi rẻ tiền đều được cô ta thể hiện ra hết....

Dương Thần đứng bên cạnh vui vẻ chụp ảnh, bất giác đã chụp hơn nửa tiếng đồng hồ.

Do tác dụng của thuốc, đám vệ sĩ vẫn sung mãn giống như hổ báo, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Cả quán bar không ngừng vang lên âm thanh hoan lạc của cả nam lẫn nữ, tràn ngập thứ mùi khiến người ta buồn nôn.

Lý Tinh Tinh đỏ mặt, hoàn toàn không thể tin Dương Thần lại đối xử với đám người ấy như vậy! rC

Đây là lần đầu tiên cô thấy cảnh giết người tàn nhẫn như vậy, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy cách dằn vặt người khác độc ác như vậy! dr

Nhưng tất cả những điều này đều do một tay người đàn ông trong mộng của cô tạo nên.

Lý Tinh Tinh phát hiện, Dương Thần không giống những gì cô tưởng tượng, lẽ nào cô từ trước đến nay chưa từng biết đến con người thật của anh hay sao? jr

Thái độ lạnh lùng mà Dương Thần dành cho cô, luôn khiến cô nghĩ rằng đây là vì anh quan tâm tới Lý Tinh Tinh cô, cô bắt đầu thấy dao động.

Gần một giờ trôi qua, Dương Thần cảm thấy cũng chụp khá đủ rồi, đám người trước mắt hẳn cũng đã cạn kiệt sức lực rồi, nên hắn lấy thẻ nhớ ra.

Lúc này thuốc cũng đã hết hiệu lực với Liễu Nghiên Hi, toàn thân đầy

thương tích, bộ ngực chảy xệ, cả người toàn mùi của đàn ông.

Ánh mắt của Liễu Nghiên Hi hoàn toàn trống rỗng...

Cô ta hoàn toàn không ngờ tới, chỉ một suy nghĩ xấu xa của bản thân lại đòi lấy kết quả thảm khốc như vậy.

Cô ta không thể tưởng tượng nổi sau này sẽ đối mặt với người đời như thế nào, cô ta thậm chí còn muốn dùng một dao tự sát luôn cho rồi, nhưng.... cô ta rốt cuộc vẫn là sợ chết! r

Dương Thần bước tới trước mặt cô ta, nhẹ nhàng đưa ra cái thẻ nhớ, cười hiền lành nói:

- Tôi hy vọng cô sẽ ngoan ngoãn, nếu vậy, những tấm ảnh này sẽ chỉ được cất trong nhà của tôi mà thôi.

Nếu cô lại làm những chuyện khiến tôi phật ý, khiến Trinh Tú không vui. Vậy thì tôi chỉ có thể nói, rằng những tấm ảnh này ngoài việc gây bất lợi cho cô, còn với tôi thì chúng không có giá trị gì.

Nói xong, Dương Thần huýt sáo, thanh thoi đi ra ngoài quán bar.

Liễu Nghiên Hi nhìn Dương Thần đi xa, ngoài sự tuyệt vọng, ánh mắt cô ta còn để lộ cả khát vọng báo thù.

Cửa quán bar trước đó vẫn khóa chặt, đến lúc này mới mở ra.

Lý Tinh Tinh vội vàng chạy theo Dương Thần ra ngoài. Cô không muốn ở lại đây thêm giây phút nào nữa.

Đến con đường bên ngoài quán bar, lúc này đã không còn ai trên đường, chỉ có gió không ngừng thổi, khiến cho khung cảnh càng thêm lạnh lẽo.

Dương Thần vẫn bước đi phía trước, dự định tới ngã tư xe cô đi lại nhiều sẽ bắt một chiếc taxi.

Lý Tinh Tinh theo sau, lấy hết dũng khí, miễn cưỡng cười nói:

- Anh Dương, cảm ơn anh đã cứu em...

Dương Thần thuận miệng “ừ” một tiếng, sau đó quay đầu lại, mặt không biểu cảm:

- Không cần phải nhịn, tôi biết em rất sợ tôi, nghĩ tôi là tên bệnh hoạn máu lạnh, còn nghĩ tôi là kẻ biến thái thích ngược đãi người khác. Nhưng tôi không quan tâm, đây mới chính là con người thật của tôi. Chuyện ngày hôm nay trong thế giới của tôi, là chuyện hết sức bình thường.

- Sao...Sao có thể như vậy chứ? rX

Lý Tinh Tinh cố không cho nước mắt chảy ra, cố gắng cười nói:

- Anh Dương, là anh cố ý dọa em đúng không. Anh là người tốt. Anh còn giúp bố mẹ em, em biết anh là người có tâm lòng lương thiện.

Dương Thần khẽ cười:

- Cái đầu của em bị dọa cho hổng hết rồi à. Em thấy chuyện tôi đã làm với Liễu Nghiên Hi, giống với việc tôi làm lần đầu tiên hay sao? rX Tôi không sợ nói cho em biết, nếu không phải vì tôi đã kết hôn, thì hôm nay tôi sẽ là người đầu tiên chiếm lĩnh Liễu Nghiên Hi, sau đó mới ném cô ta cho

đám đàn ông đó. Haizz.... Tầm thân mềm mại ấy, thật đáng tiếc.

Lý Tinh Tinh đứng khựng lại, cuốc cùng không thể kìm được nữa khóc òa lên, hét lên với Dương Thần:

- Anh lừa em! r! dr

Dương Thần cười ha hả:

- Tôi lừa em? rC Tôi lừa em cái gì? rZ Là do em luôn nghĩ tôi quá tốt. Em không tin có thể hỏi Nhược Khê, cô ấy đã quen với việc tôi tùy tiện ngắt đầu người rồi. Trước đây em nghĩ tôi là người tốt, là do tôi không thể hiện trước mặt em.

Lý Tinh Tinh, tốt nhất em nên sáng suốt một chút, lúc đầu tôi không tiếp nhận em, bây giờ cũng không thể tiếp nhận em. Em quá bình thường, em và tôi không phải cùng một thế giới.

Nếu như em muốn hủy hoại cả cuộc đời này của em, em có thể ở bên cạnh tên đàn ông khôn nạn như tôi. Có lẽ, một ngày nào đó, tôi đổi khẩu vị, sẽ cần đến cơ thể của em cũng không biết chừng...

Hà hà, nói thật, cơ thể của em đã đầy đặn hơn một năm trước rồi đấy, khá là hấp dẫn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1107

Ợ Hơi Mà Cũng Xinh Đẹp Như Vậy

Lý Tinh Tinh không thể tin nổi những gì mà chính tai cô nghe được, đương nhiên đó đích thực là Dương Thần.

Trái tim cô mỏng manh như thủy tinh, trong chốc lát như vỡ thành hàng trăm mảnh, nát mịn thành bột.

Nước mắt cô rơi xuống, người phụ nữ này không ngừng lắc đầu, khóc không thành tiếng.

Dương Thần cố nén nỗi đau trong lòng mình lại, nghiêm mặt nói:

- Khóc cái gì, tôi không có làm gì em. Chẳng phải tôi đã đến cứu em rồi hay sao? Mau nhanh chân lên, tối quá sẽ không bắt được xe đâu.

Lý Tinh Tinh nức nở:

- Vậy...tại sao anh còn đến đây cứu em...

Dương Thần cười lớn nói:

- Tôi nói cho Tinh Tinh yêu quý rằng, cho dù tôi không thể làm người yêu của em, nhưng dù sao cũng là người quen cũ, bọn họ tìm đến tôi, nên tôi mới đi cứu em, nhân tiện giải quyết nốt phiền phức kia, cũng không có gì đáng phải nghĩ nhiều.

Trong mắt Lý Tinh Tinh như âm đạm hơn, đứng chết trân tại chỗ, không nhúc nhích gì, người như ngây ra.

Dương Thần không để ý nhiều đến cô nữa, mà quay sang vẫy một chiếc taxi, sau khi đưa Lý Tinh Tinh vào trong xe, dặn dò tài xế xong thì hắn sẽ quay trở lại nhà họ Park ở Keangnam.

- Đến đây rồi thì em tự về nha. Anh còn phải đi dạo một chút, không về cùng em được.

Dương Thần nói xong liền đóng cửa xe lại.

Lý Tinh Tinh như không thể nói nên lời, ngồi trong xe im lặng, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt, khiến cho người tài xế ngồi phía trước không đành lòng, đưa khăn tay cho cô lau nước mắt.

Sau khi chờ taxi đi rồi, Dương Thần mới lộ vẻ mặt buồn rầu đau khổ, tự cười chế giễu bản thân.

Trò đùa ngày hôm nay, chỉ hi vọng Lý Tinh Tinh có thể vứt bỏ được những hoài niệm trong lòng cô, hắn và cô ấy không có phát sinh bất cứ quan hệ thực chất nào, hơn nữa cô ấy còn trẻ, còn có nhiều con đường tốt đẹp phía trước để lựa chọn.

Dựa vào điều kiện hiện tại của Lý Tinh Tinh, thì cho dù có tìm một người trẻ tuổi nhiều tiền để lập một gia đình viên mãn thì cũng không phải là

chuyện khó.

Huống hồ, sau này nếu như cô thực sự đi Mỹ để học Tiến sĩ, cũng có thể được trường danh tiếng của Mỹ giữ lại làm nghiên cứu, như vậy tiền đồ sẽ rộng mở hơn.

Cùng với một người đàn ông luôn luôn ở biên giới giữa sự sống và cái chết như hắn, hơn nữa phụ nữ vây xung quanh lại rất nhiều, đối với cô ấy mà nói không có gì tốt đẹp cả.

Hơn nữa, bản thân hắn cũng không nỡ khiến cho Lý Tinh Tinh phải gặp nhiều sự đả kích, để tránh được việc một người phụ nữ có tiền đồ như vậy lại làm người tình của một kẻ như hắn, còn phải lo lắng sống chết, hà tất phải như vậy?

Dương Thần nghĩ đến những điều này, bất giác bước đi trên con đường, hít thở ít không khí trong lành, cứ thế bước đến những sạp hàng nhỏ ven đường bán những chiếc bánh ngọt mà bánh mật mang đậm phong cách Hàn Quốc, gói một chút mang về.

Sau khi gọi một chiếc xe, Dương Thần cũng quay trở về nhà họ Park.

Nhân viên bảo vệ của nhà họ Park nghi ngờ nhìn Dương Thần vừa trở về, bởi vì bọn họ không nhìn thấy Dương Thần đi ra.

Nhưng là khách quý đặc biệt của lão gia, nên những nhân viên bảo vệ này không dám hỏi nhiều, Dương Thần hỏi bọn họ có muốn ăn bánh ga-tô không, bọn họ liền cười lắc đầu.

Khi Dương Thần trở lại phòng, Lâm Nhược Khê đang ngồi trên giường một cách thích thú, đắp chiếc chăn lên, ôm đầu gối, hai mắt mở to, xem chương trình giải trí Hàn Quốc trên TV.

Dường như vì nhìn thấy những diễn viên Hàn Quốc yêu thích của mình mà Lâm Nhược Khê cảm thấy vô cùng thích thú.

Nhìn thấy chồng trở về, Lâm Nhược Khê vội hỏi:

- Thế nào, Tinh Tinh không sao chứ?

Dương Thần chớp mắt một cái:

- Nhìn bộ dạng của em không giống lo lắng cho lắm. Không sao, anh bắt xe cho cô ấy về rồi.

Lâm Nhược Khê vỗ vỗ ngực, gạt đầu hài lòng, lại hỏi tiếp:

- Anh mua cái gì vậy?

Dương Thần mở hai cái túi ra, hương vị thơm ngào ngạt của chiếc bánh ngọt phảng phất:

- Mua một chút bánh ngọt và bánh mật, coi như ăn đêm luôn.

Lâm Nhược Khê di chuyển, cô ấy thực sự có cảm thấy đói bụng, bữa tối chỉ chú ý lắng nghe mọi người nói chuyện mà chưa ăn no.

Hôn Dương Thần một cái vào má coi như khen ngợi, sau đó lấy đôi đũa trên tay Dương Thần, há to miệng, đút miếng bánh vào trong.

Về mặt Dương Thần u sầu:

- Căn bản là để cho anh ăn, sao em lại ăn hăng hái hơn cả anh vậy, ăn đêm dễ bị béo lắm.

- Ừm...

Lâm Nhược Khê nuốt miếng bánh, nói:

- Trước đây sợ... nhưng bây giờ sau khi luyện công, có ăn cái gì thì cũng không sợ béo nữa...

Dương Thần thầm nghĩ đến điều này, không chừng sau này người phụ nữ của mình lại biến thành một cái dạ dày lớn? Nhưng nhìn thấy Lâm Nhược Khê ăn vui vẻ như vậy, hẳn lại cảm thấy không có vấn đề gì nữa.

Sau khi ăn được kha khá, Lâm Nhược Khê sờ sờ vào chiếc bụng căng tròn của mình, ợ một cái thật đáng yêu.

- Ôi...

Dương Thần khoát tay, ngửi thấy hương vị của bánh ngọt trong miệng người phụ nữ này, không kìm được vẻ mặt đau khổ nói:

- Bà xã, chúng ta còn chưa đến 25 tuổi, em đừng làm cái hành động như một bà mẹ già có được không?

Sắc mặt Lâm Nhược Khê hơi ửng hồng, chu môi nói:

- Ai nói chỉ có làm bà mẹ già mới được ợ hơi, là người thì ai mà chả ợ hơi... Dù sao thì cũng chỉ có hai người chúng ta ở trong phòng, lẽ nào em còn phải giống như khi ở bên ngoài, không được ợ hơi sao?

Dương Thần thở dài nói:

- Vì vậy mới nói hôn nhân là năm mô của tình yêu. Người phụ nữ xinh đẹp bao nhiêu ngày tháng đó giờ cũng thành như thế này, thảo nào bây giờ người tình mới nhiều như vậy.

Lâm Nhược Khê đưa tay ra vỗ một cái bộp lên mặt Dương Thần:

- Anh vẫn còn mặt mũi mà nói sao. Cho dù em không ợ hơi trước mặt anh, trang điểm cả ngày như đi nhảy múa thì lẽ nào anh sẽ không đi tìm người tình sao?

Dương Thần ngượng ngùng giơ tay đầu hàng:

- Anh nói anh nói... Nhược Khê yêu dấu của nhà chúng ta có ợ hơi thì cũng rất xinh đẹp. Em vui chưa.

- Lại còn nịnh hót...

Lâm Nhược Khê lườm một cái, hừ nhẹ nói:

- Anh đừng tưởng rằng em không nhìn thấy. Hôm nay anh đi về sắc mặt hơi kỳ lạ, lại còn mua đồ ăn mang về nữa, có phải giữa anh và Lý Tinh Tinh đã xảy ra chuyện gì không?

Dương Thần ngạc nhiên, thầm nghĩ trong lòng sao cô ấy có thể nhìn ra chứ:

- Làm gì có chuyện gì. Anh đói bụng thì mua chút đồ ăn mang về thôi.

- Lại còn không thật thà à. Bộ não này của anh, em có nhắm mắt thì cũng nhìn thấy được rõ ràng. Nếu như thực sự không có chuyện gì thì anh phải

chạy như bay về nhà mới đúng, và tiếp tục làm chuyện ấy? Bây giờ lại ngoan ngoãn ngồi ở đây ăn đêm, rõ ràng là có chuyện nhưng lại để trong lòng.

Lâm Nhược Khê vẽ mặt đỏ bừng nói.

Dương Thần cảm thấy như mình không thể giấu nổi chuyện gì trước mặt Lâm Nhược Khê vậy, dờ khóc dờ cười.

Bởi vì mình không vội vàng về nhà để thân mật với cô ấy, nên cũng có thể bị cô ấy nhìn ra tâm trạng của mình.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì điều này cũng không có gì đáng giấu. Dù sao cũng không phải mình làm gì lén lút với Lý Tinh Tinh, hơn nữa lại còn cắt đứt hết với cô ấy.

Vì thế, Dương Thần thuật lại hết những chuyện xảy ra đêm nay.

Sau khi Lâm Nhược Khê nghe xong, im lặng một hồi lâu, rồi mới thở dài:

- Mặc dù lý trí của em cảm thấy anh làm vậy là không có gì sai, nhưng lại cảm thấy Lý Tinh Tinh thật đáng thương. Tối nay nhất định cô ấy sẽ khóc cả đêm cho mà xem.

Dương Thần giả vờ cười hỏi:

- Vậy ý của bà xã là muốn anh thân mật hơn với Tinh Tinh?

- Anh dám!

Lâm Nhược Khê nhéo tai Dương Thần.

Dương Thần làm bộ đau đớn, lớn tiếng cầu xin.

Lâm Nhược Khê lại có cảm giác rạo rức, vui sướng ở trong lòng, nên mới buông tay ra, trả lại chiếc tai nguyên vẹn cho Dương Thần.

Nhưng ngay sau đó, Lâm Nhược Khê lại lo lắng nói:

- Nếu như Liễu Nghiên Hi xấu xa như vậy thì khó có thể đảm bảo được cha mẹ cô ta-Liễu Hạo Minh và Park Ji Yeon sẽ không làm khó Trinh Tú, lại còn có Park Jung Hoon thực sự mưu mô, ngộ nhỡ Trinh Tú bị bọn họ lập mưu hãm hại thì sao?

Dương Thần nghiêm mặt nói:

- Bọn họ muốn đoạt quyền thừa kế của Trinh Tú để lấy được tập đoàn Tinh Nguyệt, đương nhiên sẽ không làm gì quá lộ liễu, nhất định là lặng lẽ hành động. Bởi vì nếu như bọn họ bị bại lộ, cho dù thực sự có được quyền thừa kế, cũng chỉ có tiếng mà không có miếng. Tóm lại bọn họ sẽ phải tuyệt đối bí mật.

Không phải chúng ta muốn đợi đến ngày 11 xem nghi thức Trinh Tú được giao nhận sao. Trong khoảng thời gian này, chúng ta hãy cứ nán lại ở Seoul, xem bọn họ có thể giở trò gì được, bọn họ cũng không thể đợi đến khi kết thúc nghi thức được.

- Nếu không thì chúng ta sẽ ra tay trước?

- A... Từ khi nào mà em hung ác như vậy.

Dương Thần cười lắc đầu:

- Không được. Dù sao bọn họ cũng là người thân của Trinh Tú, nếu như

không phải là cần thiết thì giống như Liễu Nghiên Hi hôm nay, không chế cô ta, so với việc giết cô ta có ích hơn nhiều, lại có thể khiến Trinh Tú có thể nhận được toàn bộ tập đoàn Tinh Nguyệt.

Hơn nữa, hội trưởng Park Chuan không đơn giản như những gì chúng ta nhìn thấy. Ông ấy đã có thể giả bệnh thì cũng có thể có kế hoạch khác đang che giấu. Ông ấy xem trọng Trinh Tú hơn bất kỳ ai khác, chúng ta cứ bình tĩnh theo dõi là được.

- Cũng đúng, chỉ cần hội trưởng Park Chuan phẫu thuật thành công thì với sức mạnh của ông ấy, có thể bảo vệ cho Trinh Tú không gặp bất cứ vấn đề gì.

Đôi vợ chồng nói chuyện hồi lâu, không biết đã đến tận nửa đêm. Đến cuối cùng, Lâm Nhược Khê mới dựa vào ngực Dương Thần ngủ thiếp đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1108

Tuần Trăng Mật

Dương Thần lẳng lẳng tắt đèn, nhẹ nhàng vuốt vuốt khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ này, khẽ mỉm cười trong bóng đêm.

Bỗng nhiên phát hiện ra, cho dù không làm gì thì vợ của mình nói chuyện cùng mình hồi lâu, vẫn ngủ ngon lành trên giường, đó cũng là một việc hạnh phúc.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi có tiếng người hầu gọi cửa thì hai người mới thức dậy, rửa mặt rồi xuống nhà dùng bữa sáng.

Mặc dù Dương Thần phải chú ý xem có ai làm gì bất lợi cho Trinh Tú hay không, nhưng cùng với Lâm Nhược Khê ở Seoul chơi hai tuần cũng là mục đích chủ yếu khi ở đây, ngủ nướng chút cũng không có gì to tát.

Ăn xong bữa sáng liền ra ngoài chơi. Lâm Nhược Khê còn đặc biệt đeo một chiếc kính râm, đi một đôi giày lười, mặc một chiếc váy lông dê màu hồng nhạt và đi một đôi tất giấy, làm lộ ra những đường cong hoàn mỹ.

Dương Thần đã nhìn quen cách ăn mặc của người phụ nữ nho nhã này, không khỏi sáng mắt lên. Lâm Nhược Khê ăn mặc như vậy phù hợp một cách khác thường với độ tuổi hơn hai mươi của cô.

Bên cạnh bàn ăn, Trinh Tú và Lý Tinh Tinh đang dùng bữa.

Lý Tinh Tinh thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê đi xuống, miễn cưỡng cười gật đầu một cái, nhưng viền mắt của người phụ nữ có chút quầng thâm.

Còn Trinh Tú thì sần nảo nói:

- Chị Nhược Khê, ông ngoại không cho em cùng với hai người ra ngoài chơi, thực sự là phiền chết đi được.

- Sau này em có thời gian ở Hàn Quốc mà. Bây giờ là giai đoạn quan trọng để em học cách quản lý công ty. Đương nhiên không thể thư giãn được rồi.

Lâm Nhược Khê nhéo nhẹ vào má Trinh Tú.

Về mặt Trinh Tú không vui, nói:

- Còn không bằng ở lại Trung Hải, trở về Seoul thật chẳng thú vị gì cả, ngay cả bạn bè cũng không có.

- Muốn bạn bè gì chứ, tìm anh nào đó kết hôn là có chồng rồi.

Dương Thần trêu đùa.

Trinh Tú giả mặt quỷ trước mặt hắn, hừ một cái, không để ý đến hắn nữa.

Trên bàn ăn, Lý Tinh Tinh ngồi im lặng ăn, không nói tiếng nào.

Mặc dù Dương Thần và Lâm Nhược Khê biết tại sao, nhưng cũng chỉ có

thể nén vết thương trong lòng lại, giả bộ như không thấy gì. Chỉ có như vậy mới có thể cắt đứt được những hoài niệm trong đầu của Lý Tinh Tinh.

Bữa sáng của người Hàn Quốc rất quan trọng, cũng giống như một gia đình giàu có như nhà họ Park, đương nhiên bữa sáng có đầy đủ mọi thứ.

Thứ không thể thiếu được chính là một bát canh ngao to, bên trong còn bỏ kim chi-một món ăn hàng ngày của người dân Hàn Quốc.

Đất nước của kim chi, đúng là danh bất hư truyền. Có rất nhiều gia đình Hàn Quốc bình thường trên thực tế có hai chiếc tủ lạnh, một cái dùng để đựng những đồ ăn thông thường, một cái chuyên dùng để đựng kim chi.

Ăn bữa sáng xong, Dương Thần cảm thấy bụng mình như toàn mùi vị của kim chi.

Chờ cho bữa sáng kết thúc, Dương Thần bèn đưa Lâm Nhược Khê ra ngoài dạo chơi, từ chối việc lão gia Park Chuan đã sắp xếp cho hai người tài xế và xe riêng.

Lâm Nhược Khê buồn bực sao Dương Thần lại muốn ra ngoài:

- Anh không nghĩ đến việc sẽ dùng gì để đi ư?

Dương Thần thờ dài nói:

- Em từ nhỏ vẫn chưa chịu khổ bao giờ, ngay cả ngồi tàu điện ngầm cũng không biết sao?

- Tàu điện ngầm?

Lâm Nhược Khê nháy mắt vài cái. Cô ấy thực sự không muốn đi.

- Một thành phố lớn của thế giới, tàu điện ngầm rất thuận tiện, giống như tàu điện ngầm ở Seoul, cần khoảng 1000 Won, dựa vào quãng đường đi dài hay ngắn để thu phí.

Dựa vào tỉ giá hối đoái thì 1000 Won tương đương với 5 nhân dân tệ, vừa nhanh lại vừa thoải mái, lại còn có thể tiết kiệm thời gian.

Dương Thần nói.

- Sao ngay cả mấy cái này mà anh cũng biết?

Lâm Nhược Khê hiếu kỳ nói.

Dương Thần vỗ vỗ ngực:

- Em không thấy anh là ông xã của em à...

- Chết đi!

Trong tiếng cười mắng, Dương Thần dẫn người phụ nữ này đến ga tàu điện ngầm, rồi bước lên tàu.

Ngồi trên tàu điện ngầm, Dương Thần còn không quên những kinh nghiệm tuyệt diệu của mình khi chu du khắp thế giới...

- Bà xã, em biết không? Người Nhật Bản khi đi tàu điện ngầm, toàn bộ đều xem di động. Người Hồng Kông khi đi tàu điện ngầm, đều xem báo. Người ở Đài Loan khi đi tàu điện ngầm thì nói liên tục. Người Hàn Quốc đi tàu điện ngầm là ngay thẳng nhất. Em nhìn bọn họ đi, mỗi người một khuôn mặt, nửa câu cũng không nói.

Lâm Nhược Khê nhìn đám người xung quanh đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm hai người, sau đó cô ý thức được lại rút người vào.

Trạm thứ nhất mà hai người đến là làng cổ Hanok của Nam Sơn mà Lâm Nhược Khê muốn đi.

Từ trạm tàu điện ngầm, hai người đi bộ vào trong làng cổ Hanok.

Nơi này là thành phố văn hóa điện ảnh. Mặc dù nói là cổ tích trăm năm, nhưng đối với người Hàn Quốc mà nói thì cũng tương đương với việc nó có ý nghĩa lịch sử riêng.

Ở xung quanh đều là chữ Hán cổ, ở thời cổ Hàn Quốc người ta dùng chữ Hán để viết.

Các ngôi nhà cổ, từ những người dân bình thường đến hoàng thân quốc thích đều là những thứ cần phải có.

Do những đoàn làm phim và bầu sô ở đây tương đối nhiều, thậm chí có hai bầu sô ăn mặc khá chất, tiến lên trên hỏi Lâm Nhược Khê có muốn đi theo con đường nghệ thuật hay không.

Điều này làm cho Lâm Nhược Khê cảm thấy rất kỳ lạ. Mặc dù hoàn toàn không có khả năng để đáp ứng họ.

Nơi đây chủ yếu là những nơi chụp ảnh của các đoàn làm phim Hàn Quốc. Được coi là fan của phim Hàn, Lâm Nhược Khê đương nhiên sẽ đến để nhìn tận mắt.

Ở bốn phía của một số tòa nhà cổ này là những bờ tường trong cung thời cổ. Những bờ tường này đặc biệt cao.

Dương Thần cười giật giật Lâm Nhược Khê:

- Tiểu thư Lâm, em có thể trèo thử lên bức tường này xem. Nếu như có thể trèo qua, thì Thérèse Raquin như em đã thành công rồi.

Nói những lời này xong đương nhiên không tránh được việc bị Lâm Nhược Khê hung hăng đám cho vài phát.

Khi nhìn thấy những trò chơi cổ, Lâm Nhược Khê lại tỏ vẻ thích thú vô cùng, đặc biệt là trò “Ném thẻ vào bình rượu”.

Trò chơi này cũng đơn giản, chính là ném những chiếc que dài giống như mũi tên và trong một số cái bình.

Trò này và trò chơi với búp bê trước kia của Lâm Nhược Khê giống nhau.

Nhưng việc này lại làm khổ Dương Thần. Mặc dù nói là Lâm Nhược Khê đã tu luyện được một thời gian, nhưng về độ chính xác và thiên phú hoạt động chỉ coi làm tạm được.

Ném bốn năm mươi cái mới vào một cái.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê đã nóng vội muốn về nhà, Dương Thần đã phải lảng lạng dùng tu vi của mình để di chuyển vị trí của những cái bình kia.

Do vậy mà Lâm Nhược Khê mới vào được mười mấy cái, dù sao thì cũng đã thỏa mãn nên không chơi tiếp nữa.

Đến tầm trưa, hai người ngồi ăn những món cung đình Hàn Quốc nổi tiếng trong một nhà hàng gần đó. Những người bình thường thực sự không có đủ tiền để tiêu pha như vậy, nên hai người cũng ăn chưa đến một cái bàn lớn.

Dạ dày Dương Thần cực lớn nên những nhân viên phục vụ phải tròn mắt ra nhìn.

Tối chiều, Dương Thần lại theo ý của Lâm Nhượng Khê, cùng đi đến trường đại học Ewha Womans nổi tiếng trên thế giới.

Đây chính là trường đại học nữ cổ nhất Hàn Quốc, cũng là trường mà rất nhiều những phu nhân nổi tiếng đã tốt nghiệp.

Bên ngoài trường đại học Ewha Womans là một chợ nữ sinh lớn. Ở đây là thiên đường của con gái, có rất ít nam sinh đi qua đây.

Sự tồn tại của Dương Thần ở đây như một kẻ mặt dày, do vậy hắn mới ngang nhiên cùng Lâm Nhượng Khê đi đến những cửa hàng của con gái.

Ở đây, có thể nhìn thấy rất nhiều những sản phẩm trang điểm mới lạ, cũng có thể ăn những chiếc bánh ngọt có nhân thịt, những chiếc bánh ngọt này là những đồ ăn vật đặc thù ở Hàn Quốc.

Lâm Nhượng Khê đến trước kiểm tra nguyên liệu, đặc biệt chạy đến một cửa hàng văn phòng phẩm ở chợ nữ sinh.

Những quyển sổ ghi chép Hàn Quốc thật đáng yêu, đủ các kiểu dáng, khiến cho Lâm Nhượng Khê không muốn buông tay, rõ ràng là bản thân không cần đến nhưng cũng mua một quyển loại to.

May mà Dương Thần còn mang theo Giới Tử Tu Di Giới, lên tìm một chỗ, bỏ những quà tặng ở trong túi to này vào trong đó mới có thể giải phóng hết được chúng.

Tối đến Dương Thần theo kinh nghiệm của bản thân dẫn Lâm Nhượng Khê đến chợ hải sản Noryangjin ở Seoul.

Ở chợ hải sản này, đại đa số người qua đường đều không ghé vào, mà những đoàn khách du lịch cũng không dẫn khách qua.

Những hải sản ở đây cung cấp cho toàn bộ thành phố Seoul, có thể nhìn thấy nó lớn cỡ nào.

Đi dạo trong chợ hải sản này, mua bán hải sản với ba cửa hàng, đối với Lâm Nhượng Khê mà nói cũng cực kỳ thú vị.

Thỉnh thoảng cũng bắt được những con cua cực lớn, những con tôm hùm to, hải trảng, cá muối, tất cả đều khiến người phụ nữ này thích thú. Dường như tất cả mọi người đều cố bán những thứ mới lạ này cho cô, còn Dương Thần thì đứng ngây một chỗ nhìn.

Mua xong một đồng hải sản này là có thể đi đến cửa hàng chế biến thực phẩm ở lầu hai, có thể được ăn hải sản trực tiếp nữa.

Rót một ít tương ớt vào, dùng chiếc đũa cuộn chiếc râu bạch tuộc còn tươi kia vào ăn, tuyệt đối là một cách hưởng thụ khó nói thành lời.

Cứ như vậy, ngày đầu tiên của tuần trăng mật đã qua như vậy.

Đến những ngày tiếp theo, hai người đi thử nghiệm cảm giác được đi tắm xông hơi nổi tiếng ở Hàn Quốc, phân biệt thành ba loại, một là Hoàng Thổ Mạc ở 75 độ, một loại là Hắc Thán Mạc ở 65 độ, Diêm Ba Mạc ở 45 độ, có thể khiến cho bạn đổ rất nhiều mồ hôi. Các loại khác nhau sẽ có những công năng khác nhau. Ví dụ như loại Hắc Thán Mạc chính là làm thanh tịnh tâm trí, giải trừ say rượu, còn loại Diêm Ba thì có thể tu dưỡng dung nhan.

Nhân tiện mua vài đồ trang sức ở trên đường. Trên du thuyền Hán Giang, được thưởng thức những đàn chim bay, di trú vào ban đêm. Còn trên đường thì được ăn đồ nước và uống rượu Soju...

Quãng thời gian vui chơi mà Lâm Nhược Khê không ngờ đến cũng đã nhanh chóng qua đi.

Sau một tuần hai người chơi bởi không biết chán, căn bản là lão gia Park Chuan không muốn quấy rối hai người, cuối cùng thì cũng phải người liên lạc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1109

Hai

Vốn tưởng rằng lão gia đã chuẩn bị tốt cho việc phẫu thuật. Khoảng thời gian này cũng sẽ không có gì quan trọng khác để làm, nhưng vì sự trở về của Trinh Tú nên đã mở một bữa tiệc chào đón.

Mấy ngày này vì sự trở về của Trinh Tú mà sức khỏe của Park Chuan đã tốt lên khá nhiều. Vì cuộc phẫu thuật mà khả năng điều chỉnh sức khỏe đã phát huy tác dụng.

Trước kia vì tình trạng sức khỏe không thể mở một bữa tiệc hoan nghênh kịp thời, phải kéo dài đến hai ngày mới lục tục chuẩn bị hoàn tất.

Bữa tiệc lần này, một là muốn những nhân vật xã hội trong giới thượng lưu ở Seoul có quan hệ thân thiết với nhà họ Park đến làm quen với Trinh Tú, sau đó là để tuyên bố Park Chuan chuẩn bị bước vào cuộc phẫu thuật ung thư gan, không giống như những tin đồn nhảm ở khắp nơi.

Đương nhiên, đây cũng là để tuyên bố với bên ngoài rằng, Park Chuan đã tìm thấy gan để thay thế, để khiến cho những cốt cán trong tập đoàn Tinh Nguyệt an tâm hơn.

Khi màn đêm buông xuống, bữa tiệc của tập đoàn Tinh Nguyệt được tổ chức tại một khách sạn 5 sao.

Bên trong phòng tổ chức tiệc, không khí vô cùng hoành tráng, khắp nơi đều là những người comle và đeo cà vạt, hoặc là những nhân vật thành công mặc áo bành tô, thêm vào đó là những cô gái mặc những chiếc váy áo dạ hội màu hồng, cũng có một số quý bà trẻ tuổi, ăn mặc quần áo sắc sảo mang phong cách Hàn Quốc.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê không thuộc tuýp người thích sự ồn ào và náo nhiệt, đôi vợ chồng trẻ này bước vào trong hội trường, cũng không có ai quen biết, tìm một chỗ yên tĩnh để ngồi, cầm hai ly rượu lên lặng lẽ chờ đợi.

Vì khí chất khác nhau nên đại đa số những người Hàn Quốc đều có thể nhận ra được, Dương Thần và Lâm Nhược Khê là người Hoa Hạ. Đa số đều có chút hoài nghi nhưng cũng không tiến lên trên để hỏi.

Cũng có một phần nguyên nhân vì Lâm Nhược Khê không thu hút ánh nhìn của người khác, cô chỉ mặc một chiếc váy liền thân màu đen, khoác thêm một chiếc áo khoác màu trắng bên ngoài, vì không được quyến rũ nên rất dễ khiến cho những người khác bỏ qua.

Park Chuan ngồi ở trung tâm bữa tiệc, nhận không ít những lời chúc của mọi người. Bên cạnh ông ấy là bố con nhà họ Goo- Goo Chi Yong và Goo

Yu, cùng với một bác sỹ tên Leen.

Lúc này, Park Chuan cũng sẽ không có thời giờ rảnh rỗi để chào hỏi hai vợ chồng Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Bỗng nhiên, có một người phụ nữ da trắng cao cao trong đám đông, đi thẳng đến chỗ Dương Thần và Lâm Nhược Khê, kéo một chiếc ghế ra để ngồi.

Kêu bồi bàn đưa cho một ly rượu, nhấp một ngụm lớn, như đang rất khát.

Jane mặc bộ dạ hội màu hồng, thoáng nhìn qua trông cô có vẻ bức mình, giờ tay ra phẩy phẩy lăm lăm:

- Sớm biết thì thế thì ăn mặc quần áo như khi đi làm giống chị Lâm cho rồi. Đàn ông Hàn Quốc dai như đĩa. Tiếng Anh đã chẳng nói được rồi lại còn nhiều lời. Em nói với họ rằng em có thể dùng tiếng Hàn để nói chuyện, vậy mà bọn họ lại còn giả bộ dùng tiếng Anh như là họ giỏi lắm ý. Thật tức chết đi được.

Nhìn thấy người đàn ông kia chớp mắt không ngừng với Jane, Dương Thần tỏ ra rất cảm thông, gật gật đầu:

- Không để ý đến bọn họ là được ý mà. Có lúc không lịch sự cũng không hẳn là chuyện xấu.

Jane nhướn mày nói:

- Khó mà làm được, em là thực nữ.

Lâm Nhược Khê không thể nhịn được cười:

- Jane, thực nữ thì sẽ không nói xấu sau lưng người khác như vậy đâu.

Jane che miệng lại, cười hì hì.

Dương Thần tò mò hỏi:

- Cuộc phẫu thuật của Hội trưởng Park Chuan rốt cuộc là do ai làm. Mấy ngày nay không phải là em đi kiểm tra ông ấy sao? Lẽ nào do Leen làm?

Jane tỏ vẻ bất cần nhún vai:

- Hội trưởng Park Chuan dường như không tin em lắm, có thể là do em còn quá trẻ, hơn nữa nhà họ Goo lại đảm bảo cho ca phẫu thuật của bác sỹ Lee. Bác sỹ Lee cũng chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật này nhiều hơn em.

Thực ra sau buổi tối ngày hôm đó, em đã không quan tâm rồi. Em cũng không phải là một kẻ thèm đi phẫu thuật, cũng không cần phải cướp việc làm của họ. Dù sao thì phẫu thuật gan cũng không phải là một cuộc phẫu thuật quá khó. Nếu như không phải là hai học trò của em đến mời em thì em đã không qua đó rồi.

- Vậy mấy ngày này em làm gì?

Dương Thần buồn bực.

Jane hưng phấn nói:

- Em đi đến một làng gần núi của Seoul, học cách làm thế nào để làm được kim chi ngon nhất.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê nhất thời nuốt nước bọt cái ực, có một

chút không hiểu việc này có gì thích thú.

- Không phải em nói là nhà họ Park trả em rất nhiều thù lao sao? Không phải là thù lao mà em muốn cao quá đấy chứ, vì vậy mà ông ấy mới lựa chọn việc chủ động đi mời bác sỹ Leen kia?

Dương Thần hỏi.

Jane nhíu mày gật đầu:

- Có thể, bởi vì theo lý mà nói thì cuộc phẫu thuật này ở nước Mỹ có thể tốn đến một triệu USD mới hoàn thành được. Nhà họ Goo cũng có thể vì Hội trưởng Park mà làm phẫu thuật miễn phí.

- Vậy em đòi thù lao bao nhiêu?

Dương Thần hiểu kỳ hỏi.

Jane giơ hai ngón tay ra.

- Hai triệu?

- Sao có thể chứ?

Jane đưa mắt:

- Hai triệu còn chưa đủ để em giúp ông ấy kiểm tra lưỡi, 20 triệu, hơn nữa lại còn phải là bằng Anh.

- Hả...

Dương Thần hít một hơi sâu, vậy chẳng phải là tương đương với hơn 200 triệu nhân dân tệ sao?

Đây nào phải là bác sỹ đi khám bệnh chứ. Đây rõ ràng là đi cướp tiền của người ta mà.

Lâm Nhược Khê cũng khó có thể tin được, không nhìn được, nói:

- Jane, em làm phẫu thuật sao lại đắt như vậy?

Jane thản nhiên nói:

- Điều đó cũng phải tùy từng người. Nếu như là dân khó khăn ở những vùng có chiến tranh thì chữa miễn phí, nhưng nhà họ Park lại là một gia tộc giàu có xếp thứ hai ở châu Á, 20 triệu bằng Anh cũng tương đương với thân phận của ông ấy, thực sự đối với ông ấy không là gì cả.

Hơn nữa, em và ông ấy cũng chẳng có giao tình gì, giá tình bạn cũng miễn rồi. Ông ấy chẳng phải muốn cuộc phẫu thuật phải thành công 100% sao? Em đảm bảo 100% là em không bao giờ thất bại.

Người phụ nữ này lắc lắc đầu ngón tay.

- Thảo nào ông ấy không chọn em. Với cái giá này của em, cho dù là cứu ông ấy thì ông ấy cũng sẽ học máu ra thôi.

Dương Thần cười khỏ, Lâm Nhược Khê ở một bên cũng gật đầu đồng ý.

- Không liên quan đến em. Căn bản là em không có hứng thú làm phẫu thuật như nhiều bác sỹ khác, đặc biệt lại còn muốn em từ xa xôi đến để làm. Chẳng qua là tuổi ông ấy đã cao, trước đó lại có làm một số cuộc phẫu thuật lớn, độ khó tăng lên chút, nên em mới đến.

Jane thản nhiên nói.

Lâm Nhược Khê hiểu kỳ hỏi Dương Thần:

- Ông xã, không phải anh có thể ngăn máu độc cho người khác rất nhanh không? Chỉ bằng anh thử chữa trị cho Park Chuan xem sao?

Dương Thần lắc đầu:

- Không thể được, anh không phải thần tiên. Anh chỉ làm được một số trị liệu thô thôi. Còn đây là cơ quan của người ra bị hỏng, lại là những bộ phận quan trọng nhất liên quan đến tính mạng của người ta. Không được phép làm sai một phần nào cả. Anh cũng không phải là bác sỹ, không hiểu lắm đối với việc trị liệu sinh lý.

Cũng giống như một chiếc xe, anh có thể rửa, thay dầu, nhưng anh vẫn không phải là nhân viên sửa chữa, càng không phải là một kỹ sư về ô tô. Nếu muốn thay động cơ xe, điều chỉnh hệ thống điện của xe thì phải mời kỹ sư đến.

Đang trò chuyện thì từ cửa của phòng yến tiệc có hai bóng người đang từ từ bước vào, thu hút sự chú ý của Dương Thần.

Nhìn tỉ mỉ, không ngờ là Park Jung Hoon và Lý Tinh Tinh!

Park Jung Hoon mặc một bộ comle màu trắng, trông rất khôi ngô tuấn tú, khí chất ung dung.

Còn Lý Tinh Tinh mặc một bộ dạ hội màu hồng, cạnh chiếc eo nhỏ nhắn có cài một chiếc nơ to, lộ ra một bộ ngực căng tròn, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Không ít người đều quay lại nhìn. Đối với một nhân vật chủ chốt của tập đoàn Tinh Nguyệt hiện nay như Park Jung Hoon, đại đa số mọi người đều quen thuộc với cái tên này.

Rất nhanh sau đó, không ít người đều bước qua chào hỏi Park Jung Hoon, cũng có người hỏi người đi bên cạnh Park Jung Hoon-Lý Tinh Tinh là ai. Đa số đều mỉm cười thiện ý.

Lý Tinh Tinh cười hơi rụt rè. Dưới sự giới thiệu của Park Jung Hoon, chào hỏi với những quý khách này.

Cảnh này khiến Dương Thần và Lâm Nhược Khê không kìm được nhìn nhau, đôi bên đều thấy được sự bất an trong mắt đối phương.

- Tinh Tinh, cô, sao giống như...

Lâm Nhược Khê không dám nói tiếp. Việc này đúng là ngoài dự đoán.

Dương Thần nhú mày, nhìn về phía Lý Tinh Tinh, đúng lúc Lý Tinh Tinh cũng quét ánh mắt qua Dương Thần.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, Lý Tinh Tinh chỉ ngừng lại một chút, rồi tiếp tục trò chuyện tiếp với những vị khách lạ mặt khác.

Trong mắt Dương Thần lộ vẻ lo lắng, nhìn thấy bộ dạng cười nói của Lý Tinh Tinh và Park Jung Hoon, không thể nào yên tâm được.

Mà lúc này, trong sảnh lớn, Park Jung Hoon và Lý Tinh Tinh đang đứng cạnh nhau, giống như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, không ít người bắt đầu

tiền lên chúc phúc hai người, không biết là thật hay giả.

Trong mắt Dương Thần hiện lên đầy sự phức tạp, cuối cùng thì lộ vẻ tức giận, đứng dậy định bước qua đó.

Nhưng Lâm Nhược Khê đã nhanh tay tóm lấy Dương Thần, vội vàng nói:

- Anh định làm gì?

- Cô ấy đang lấy hạnh phúc của mình để đánh cược, lẽ nào em muốn anh nhìn thấy cô ấy cứ bước sai tiếp sao?

Dương Thần cố nén sự tức giận lại.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê như trắng bệch ra:

- Lẽ nào anh muốn đi thẳng đến đó giết Park Jung Hoon sao? Anh dựa vào gì mà quả cô ấy? Tại sao anh lại lo lắng cho cô ấy, chẳng lẽ tất cả những gì mà anh nói với cô ấy trước kia đều là lừa cô ấy sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1110

Batista

Dương Thần kinh ngạc ngồi ngậy ra đó, bị Lâm Nhược Khê dội cho gáo nước lạnh, ngỡ ngác nói không ra lời.

Đúng vậy, mình lấy danh nghĩa gì, lí do gì để áp đặt chuyện Lý Tinh Tinh lựa chọn bạn trai của cô ấy chứ?

Là do bản thân hắn yêu cầu cô rời xa hắn càng xa càng tốt mà, giờ quay lại, lại muốn đi quản chuyện của cô ấy sao?

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần đã bình tĩnh lại, lời nói vô cùng thâm thúy:

- Thế này đi, em sẽ tìm cơ hội nói chuyện riêng với Tinh Tinh, nếu như anh nhúng tay vào, chỉ càng gây cho Tinh Tinh sự ác cảm mà thôi.

Dương Thần nhìn vợ thật lâu, cảm thấy suy nghĩ của Lâm Nhược Khê rất hợp lí, nên đành gật đầu:

- Vậy thì nhờ em, anh không muốn sau này gặp lại bác Lý, họ lại nói anh hại con gái họ.

- Vâng.

Lâm Nhược Khê gật đầu, vỗ vỗ tay Dương Thần.

Không lâu sau, chủ đề của bữa tiệc được bắt đầu.

Sau lời mở màn nồng nàn tình cảm của Park Chuan, trên sân khấu, Trình Tú, chủ nhân của bữa tiệc ngày hôm nay xuất hiện.

Thân hình trẻ con của Trình Tú khoác lên mình bộ lễ phục hình đuôi cá, trước ngực đeo một chuỗi hạt kim cương màu xanh lam, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, dưới ánh đèn, để lộ ra những nét quyến rũ của một người con gái mới lớn, làn da trắng muốt, mịn màng, khiến cho bao chàng trai trẻ tuổi phải ngậy ngậy.

Chính là rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, tuy rằng gen di truyền không phải lúc nào cũng chuẩn, nhưng thời gian lâu dần cũng có thể thấy được vài phần.

Liễu Nghiên Hi là minh tinh Hàn Quốc, không kể tới những nữ minh tinh khác, nhan sắc của cô đích thực vượt xa hị, huyết thống của Trình Tú và Liễu Nghiên Hi là một, căn bản trông giống như là chị em vậy, vẻ đẹp của Trình Tú trưởng thành theo thời gian, càng lúc càng lộ rõ.

Đương nhiên, Dương Thần không hy vọng trái tim của Trình Tú cũng đen tối như Liễu Nghiên Hi.

Nghe thấy những tiếng tán thưởng và tiếng vỗ tay trong hội trường, Trình Tú ngại ngùng chào hỏi mọi người.

Park Chuan cũng vô cùng hài lòng vì cô cháu ngoại bảo bối của ông nhận được những lời tán thưởng, ông đứng bên sân khấu cười lớn vẻ đắc ý.

Toàn bộ quang cảnh bữa tiệc, ngoài Liễu Nghiên Hi ra, già trẻ lớn bé nhà họ Park đều tới buổi tiệc.

Bất kể sau lưng họ nghĩ gì, biểu hiện bên ngoài đều vui vẻ chúc mừng Trinh Tú trở về.

Một lát sau, Park Chuan tỏ ý muốn mọi người im lặng, lần thứ hai bước lên bục phát biểu.

- Ngày hôm nay, ngoài việc tổ chức lễ chào đón cháu ngoại Trinh Tú của tôi trở về, tôi cũng muốn nhân cơ hội này, chính thức tuyên bố với mọi người một việc quan trọng.

Tôi tuyên bố, ngày mười một tháng này, sẽ chính thức tổ chức nghi lễ bàn giao cho người kế thừa gia tộc này, Trinh Tú sẽ chính thức trở thành người thừa kế hợp pháp của Tập đoàn Tinh Nguyệt, là người thừa kế gia tộc này.

Đến lúc đó, mong rằng các vị ở đây, sẽ cùng tới tham dự, xin cảm ơn!

Park Chuan nói xong, trịnh trọng khom lưng chào trên khán đài.

Các quan khách trong hội trường đang định vỗ tay chúc mừng, thì trước mắt họ lại diễn ra màn kịch hoàn toàn không được chuẩn bị trước.

Park Chuan vừa khom lưng cảm tạ, bỗng nhiên đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Park Chuan sắc mặt trắng bệch đau đớn, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, một tay ôm ngực, toàn thân run rẩy, rồi hôn mê bất tỉnh.

“Xôn xao!!”

Cả hội trường đồng loạt ồ lên!

Trinh Tú đứng bên cạnh kinh hãi, vội vàng hét lên, nhanh chóng chạy về phía Park Chuan, lo lắng không ngừng gọi:

- Ông ngoại!

Nhưng Park Chuan hai mắt trắng dã, đã ngất lịm đi rồi.

- Mau gọi xe cấp cứu! Mau gọi xe cấp cứu!!

Cô con gái thứ ba Park Ji Yeon đứng lên lúng túng hét lớn.

Park Jung Hoon vội vàng chạy lên sân khấu, lớn tiếng gọi Park Chuan, đầy vẻ lo lắng.

Đám vệ sĩ của Park Chuan nhanh chóng chạy lại lập thành một vòng tròn bảo vệ xung quanh.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê đứng dậy, Jane nhanh chóng bỏ ly rượu xuống, xách váy chạy lại.

Tại nơi cách khán đài gần nhất, Goo Chi Yong ra hiệu cho Leen đi xem thế nào, Leen sắc mặt nghiêm trọng, chạy lên khán đài hét lớn mình là bác sĩ, dẹp đám vệ sĩ sang một bên.

Leen đưa tay xem nhịp thở, nói:

- Mọi người đừng hoang mang, mạch hô hấp vẫn còn đập, sau khi đưa tới

bệnh viện tôi nhất định sẽ cứu chữa được cho Hội trưởng.

- Bác sĩ Lee, tình hình của ông tôi rốt cuộc là thế nào?

Park Jung Hoon vội vàng hỏi.

Leen nhíu mày nói:

- Tạm thời chưa thể xác định được, nhưng chắc hẳn không có liên quan tới khối u ở gan, sau khi đến bệnh viện cấp cứu, chúng ta tiến hành chụp phim chuẩn đoán mới xác định được.

Lúc này Jane chạy tới khán đài, đẩy mọi người ra, nửa ngồi nửa quỳ, đặt một tay lên ngực Park Chuan.

Người nhà họ Park đều biết Jane là một trong số những bác sĩ được mời tới để chữa trị cho Park Chuan, cho nên không hề ngăn cản.

- Bác sĩ Jane, cô phát hiện ra điều gì rồi sao?

Park Ji Yeon khẩn thiết hỏi.

Jane thở dài:

- Nếu đoán không nhầm, thì phiền phức lớn rồi...

Leen bất mãn nói:

- Bác sĩ Jane, không nên nói kiểu đe dọa như vậy, trước khi có chuẩn đoán chính xác, bác sĩ không được suy đoán bừa bãi như vậy.

Jane không quan tâm tới ông ta, nhanh chóng đứng dậy, chạy xuống khán đài.

Quan khách trong hội trường nghe ngóng động tĩnh, có người vẻ mặt lo lắng, có người thì lộ vẻ ả hê.

Yên tiệc đêm nay, kết quả phân cao trào nhất chính là tiếng xe cấp cứu dồn dập.

Park Chuan rất nhanh sau đó được đưa tới bệnh viện, người nhà họ Park cũng chạy theo, Trinh Tú không ngừng khóc, khiến người ta thấy thương hại.

Vì lo lắng cho Trinh Tú, Dương Thần và Lâm Nhược Khê cũng ngồi xe vệ sĩ chạy tới bệnh viện đại học Seoul, đây cũng là một trong những bệnh viện tốt nhất Hàn Quốc mà nhà họ Goo nắm giữ nhiều cổ phần nhất.

Sau khi nhóm người của Leen tiến hành chuẩn đoán, Park Chuan cuối cùng đã khôi phục lại ý thức, sau khi làm xét nghiệm CT, cắm ống dưỡng khí, ông được nghỉ ngơi tại phòng chăm sóc đặc biệt.

Phòng hội nghị nhỏ trong bệnh viện, người nhà họ Park, người nhà họ Goo và đoàn bác sĩ trị liệu chính thức bàn luận về bệnh tình của Park Chuan.

Jane cùng hai bác sĩ người Mỹ cùng tới bệnh viện, đứng cùng với đoàn bác sĩ của Leen, sau khi xem xong số liệu kiểm tra và phim chụp, sắc mặt vô cùng khó coi.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê ngồi một bên, cũng không tới lượt để họ lên tiếng, nên chỉ có thể ngồi yên lặng lắng nghe.

- Bác sĩ Lee, xin hỏi ông tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu không phải

là vấn đề về gan, vậy thì là vì sao?

Park Jung Hoon khẩn thiết hỏi.

Leen đẩy gọng kính lên, thờ dài vẻ nghiêm trọng:

- Ba năm trước Hội trưởng đã từng làm phẫu thuật Batista, có lẽ các vị ở đây đều nhớ.

- Phẫu thuật Batista?

Park Ji Yeon dường như đã nhớ ra điều gì đó, hỏi:

- Đây có phải là phẫu thuật tim?

- Đúng vậy.

Leen nói:

- Có lẽ do cuộc phẫu thuật Batista không thành công nên đã dẫn tới tình trạng như hôm nay.

- Ôi! Sao lại có thể như vậy chứ?

Cậu con rể Liễu Hạo Minh phần nộ đập bàn.

Trình Tú hai mắt đăm lẹ hỏi:

- Bác sĩ, phẫu thuật Batista là gì?

Leen tỏ vẻ uyên bác, nói đồng dục:

- Phẫu thuật Batista, là do một người Brazil phát minh ra, Batista là lấy tên của vị bác sĩ đó.

Loại phẫu thuật này, là nhắm vào cơ tim, làm cho tim phình lớn, sau đó cắt bỏ phần bị phình, rồi khâu lại, khiến cho tim bị thu nhỏ lại.

Có thể nói đây là loại phẫu thuật có độ khó cao trong y học, đối với trường hợp phải cấy ghép tim mới có thể cứu sống được bệnh nhân mà nói, thì đây là kĩ thuật chủ yếu.

- Không sai, ông thực sự đã từng làm phẫu thuật Batista, nhưng vị bác sĩ Mỹ năm đó nói ca phẫu thuật rất thành công mà!

Park Jung Hoon nói.

Jane hai tay khoanh trước ngực im lặng từ đầu đến giờ, sau một hồi lâu suy nghĩ, lúc này mới lên tiếng:

- Thực sự là đã thành công rồi, không phải sự thất bại ngay lúc đó của bác sĩ dẫn tới tình trạng này.

Ca phẫu thuật Batista ba năm trước, do tình trạng sức khỏe của Hội trưởng Park Chuan trong ba năm này luôn không được tốt, cho nên đã khiến cho tim gần đây bị xấu đi. Sau khi làm phẫu thuật Batista, tim không thể hoàn toàn khôi phục chức năng như ban đầu.

Hiện tại, chức năng của tim không được hoàn thiện, là do rất nhiều nguyên nhân khiến cho chức năng co bóp của cơ tim bị giảm sút, khiến cho việc bơm máu của tim cũng giảm sút, tạo thành tắc nghẽn tại tuần hoàn máu hoặc tuần hoàn phổi, dẫn tới tình trạng này.

Đám người ở đây nghe điều đó như lọt vào đám sương mù, hai vị bác sĩ người Mỹ Vinson và Warren ở một bên nhìn bậc thầy của mình đầy khâm

phục.

Leen tức giận vì bị Jane phản bác, bực bội nói:

- Phân tích của bác sĩ Jane, thực sự rất có lí, vậy xin hỏi bác sĩ Jane, đối với việc chức năng tim bị suy yếu thì có cách chữa trị nào?

Jane không buồn quay đầu lại, dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc liếc nhìn Leen:

- Bác sĩ Lee, ông không cảm thấy câu hỏi này rất vô nghĩa sao, tình trạng hiện tại, ngoài tiến hành cấy ghép tim ra, thì còn có cách giải phẫu nào khác để cứu trái tim đang chết dần kia sao?

- Tôi.... Cô....

Leen đỏ mặt tía tai, ông ta vừa dứt lời cũng đã phát hiện ra câu hỏi của mình là vô cùng ngu ngốc.

Goo Chi Yong lúc này mới cười nói:

- Bác sĩ Jane, tha lỗi cho người ngoài ngành như tôi nói câu này, tôi cảm thấy, cách nói này của cô không thỏa đáng.

Tuy tôi không phải là bác sĩ, nhưng theo như tôi được biết, nếu sau khi Hội trưởng Park Chuan làm phẫu thuật cấy ghép gan, lại phải làm cả phẫu thuật cấy ghép tim, với cường độ làm phẫu thuật như vậy, e rằng cơ thể của Hội trưởng hiện tại khó có thể chịu đựng được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1111

Cô Điên Rồi Sao

Nghe xong câu nói của Goo Chi Yong, không khí trong phòng trở nên yên ắng lạ.

Kì thực không có người học y nào có thể nghĩ được, với cơ thể của Hội trưởng Park Chuan, làm phẫu thuật cấy ghép gan cần có thời gian chuẩn bị khá lâu, và còn rất mạo hiểm.

Làm xong cấy ghép gan, lại phải lập tức làm phẫu thuật cấy ghép tim, liên tiếp thay ghép nội tạng trong cơ thể con người, cho dù là thanh niên trẻ tuổi khỏe mạnh cũng không thể chịu đựng nổi.

Jane nghe xong, ngược lại lắc đầu:

- Tôi vẫn chưa nói là sẽ làm phẫu thuật cấy ghép gan trước, rồi sẽ làm phẫu thuật cấy ghép tim mà.

- Hừ! Cho dù là làm phẫu thuật tim trước rồi sau đó làm phẫu thuật cấy ghép gan thì chẳng phải cũng như nhau sao?

Leen bất mãn nói.

Jane lắc đầu:

- Bây giờ chỉ có một cách duy nhất, chính là tiến hành cùng lúc cấy ghép cả tim và gan.

- Cái gì?

- Cô điên rồi sao?

- Cô gái như cô mà cũng đòi làm bác sĩ sao?...

Lần này, mấy tên bác sĩ trong đoàn của Leen cũng lớn tiếng nói.

Đương nhiên, phương án làm phẫu thuật này của Jane, đều khiến cho mọi bác sĩ đều cảm thấy là sai lầm tới cực độ.

Leen cười lạnh nói:

- Tiểu thư Jane, tôi không thể gọi cô là bác sĩ nữa rồi, lẽ nào cô không biết chức năng gan của người bệnh thiếu hụt, không thể tiếp nhận cấy ghép tim hay sao? Đây là cách làm trái với nguyên tắc, chỉ cần công bố, sẽ lập tức bị hủy giấy phép hành nghề!

Jane nói một cách không quan tâm:

- Nếu ông có thể nói ra phương án khác có thể cứu chữa cho người bệnh, vậy thì tôi không còn gì để nói nữa. Nếu như ông không còn cách nào khác, thì cho dù là ai lấy đi giấy phép hành nghề của tôi, tôi vẫn giữ nguyên cách nghĩ của mình.

- Hừ! Cô là một người phụ nữ điên!

Leen đập bàn nói:

- Ca phẫu thuật của Hội trưởng Park Chuan sẽ do tôi và người của tôi đảm nhận. Sau khi ca cấy ghép gan của Hội trưởng kết thúc, tôi sẽ nhanh chóng điều chỉnh sức khỏe của Hội trưởng, sau đó mới tiến hành cấy ghép tim, cô không cần phải tốn công vô ích nữa!

Ánh mắt của Jane phát ra tia lạnh:

- Nếu như trong đầu ông còn có tế bào não, ông nên ý thức được rằng, nếu trong một tuần không tiến hành phẫu thuật, thì trái tim của ngài ấy có thể chết bất cứ lúc nào.

- Vậy cũng không thể cùng lúc tiến hành hai ca phẫu thuật cấy ghép được! Trên toàn thế giới từ xưa tới nay chưa từng có ai làm phẫu thuật như vậy! Cô làm vậy là giết người!

Jane cười nhạt:

- Lịch sử là do con người tạo ra, ai nói chưa có ai từng làm, thì sẽ không có người thành công?

- Ý của cô là, cô có thể cùng lúc làm cấy ghép gan là tim sao?

Leen giống như vừa nghe xong một câu chuyện cười vậy.

Jane đưa tay vỗ vỗ vai cậu học trò Vinson:

- Học trò Vinson của tôi có thể làm được ca cấy ghép gan đơn giản, tôi sẽ cùng lúc đó tiến hành cấy ghép tim, còn học trò Warren của tôi có thể làm công việc của bác sĩ gây mê, chỉ cần phối hợp tốt, thì đây không phải ca phẫu thuật khó thành công.

Vinson và Warren đều bị Jane chỉ đích danh, ánh mắt lộ vẻ đau khổ, tuy rằng họ luôn kính phục và tin tưởng Jane, nhưng lí trí mách bảo họ, đây là ca phẫu thuật điên rồ.

- Nói bừa! Nói bừa!!

Leen giận dữ đứng dậy, nói nói Park Ji Yeon và mọi người:

- Các vị, tuyệt đối không thể tin vào lời nói điên rồ của cô ta! Tất cả những bác sĩ có kiến thức cơ bản nhất về phẫu thuật ngoại khoa đều biết, cô ta phát điên rồi!

- Ông gấp gì chứ, có phải làm phẫu thuật hay không, là do bản thân người bệnh quyết định, nếu ông dám bảo đảm chữa trị thành công, thì tùy ông muốn nói gì thì nói. Nếu như ông không dám bảo đảm, thì nói gì cũng vô ích.

Jane thản nhiên nói.

Leen đỏ mặt tía tai, tức giận nói không ra lời.

Trên thực tế, sau khi ông ta tỉ mỉ suy nghĩ về một loạt vấn đề, thì cảm thấy tính mạng của Park Chuan không có cách nào cứu vãn được.

Ngay lúc toàn bộ người trong gia tộc họ Park chìm trong yên lặng, Goo Chi Yong đứng dậy nói:

- Các vị, nếu bác sĩ Jane đã có cách nghĩ và năng lực riêng của cô ấy, vậy tôi cảm thấy, chỉ bằng chúng ta tới hỏi ý kiến Hội trưởng Park Chuan, có nên

áp dụng phương pháp của bác sĩ Jane hay không.

Cho dù cách thực hiện này có đi ngược với quy định phẫu thuật quốc tế, nhưng tình huống đặc biệt, chỉ bằng chúng ta cứ nên đi hỏi ý kiến Hội trưởng Park Chuan, như vậy sẽ không thành vấn đề.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Goo Chi Yong.

Ý tứ của người này, rõ ràng là đang định phủ sạch mối quan hệ.

Nghĩ lại thì Leen không chắc chắn về cách làm của mình, nên muốn đẩy ca phẫu thuật cho Jane.

Leen cảm thấy không thể giữ được thể diện nữa, mới nhanh chóng nói:

- Hội trưởng Goo, tôi...

- Bác sĩ Lee!

Goon nhanh chóng cắt ngang câu nói của Leen, hai đầu lông mày nhíu sát lại nói:

- Tôi nghĩ, ông cũng đã cố gắng hết sức rồi, bác sĩ Jane đã có kỹ năng giỏi như vậy, thì hãy để cho cô ấy làm đi.

Leen nuốt nuốt yết hầu, không cam tâm, nhưng cũng đành gật đầu, nói cho cùng, ông ta cũng chỉ là một con chó của nhà họ Goo.

Lâm Nhược Khê từ đầu đến giờ luôn thờ ơ, lúc này mới lo lắng hỏi Dương Thần:

- Anh này, có phải Hội trưởng Park không cách nào cứu được nữa không?

Dương Thần đắn đo một lúc nói:

- Theo lí mà nói, là không còn cách nào cứu được nữa, nhưng Jane đã mở lời, hẳn cũng có vài phần nắm chắc, nhưng phẫu thuật là thứ có thể thay đổi thất thường trong nháy mắt, nên anh cũng không dám chắc.

Kết của của cuộc bàn luận, là đợi đến khi Hội trưởng Park Chuan tỉnh táo hơn một chút, chiều mai, sau khi hỏi ý kiến ông, sẽ quyết định có do Jane tiến hành phẫu thuật hay không.

Mọi người ra về trong lòng vẫn còn đầy mối băn khoăn.

Trình Tú khóc đến nổi viên mắt sung húp, đỏ hoe, muốn ở lại bệnh viện chăm sóc ông ngoại, nhưng sau khi mọi người khuyên nhủ, cô hàm Jeong đã lái xe đưa cô về.

Goo Chi Yong đem theo một đám người về nhà họ Goo.

Ở lại trong phòng bệnh, chỉ có đám vệ sĩ không lúc nào rời phòng và Kim Chul.

Tuy rằng không ai thấy Kim Chul nói câu nào, nhưng Dương Thần có thể nhìn thấy ánh mắt kì lạ của cậu ta, nhìn thấy sự trầm mặc, tình cảm này, thân thiết hơn bất kì giọt nước mắt nào.

Đêm nay, hẳn là một đêm mất ngủ với nhiều người.

...

Tầng dưới một khu nhà trọ tại khu Keangnam.

Một bên là đèn đường, một chiếc BMW màu đen chạy chậm dần rồi dừng

lại, bước xuống là Lý Tinh Tinh, cô khoác chiếc áo bành tô lớn.

Park Jung Hoon cũng ân cần theo xuống xe, đưa Lý Tinh Tinh tới cửa nhà trọ.

Lý Tinh Tinh quay người, cười lịch sự:

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về, không còn sớm nữa, anh cũng mau về đi!

Park Jung Hoon dịu dàng đưa tay định ôm lấy cô.

Nhưng Lý Tinh Tinh đã có chuẩn bị trước nên cô lùi về sau một bước, khiến cho vòng tay của Park Jung Hoon rơi vào khoảng không.

Park Jung Hoon không giận, nói:

- Vivian, nói thực từ lúc em đồng ý thử đến với anh, anh mỗi ngày đều tràn đầy lòng nhiệt tình, không biết đến lúc nào mới có thể khiến em chính thức trở thành bạn gái của anh đây?

Lý Tinh Tinh cắn môi, miễn cưỡng cười nói:

- Còn cần...một chút thời gian để quen dần, dù sao thời gian chúng ta quen biết nhau cũng chưa lâu lắm.

- Không sao, anh có thể đợi, chỉ cần em đồng ý, lúc nào cũng có thể liên hệ với anh, anh sẽ lập tức đến bên em.

Park Jung Hoon dịu dàng nói.

Lý Tinh Tinh gật đầu:

- Vâng. Anh mau về đi, bên ngoài lạnh lắm.

- Được, vậy em cũng nghỉ sớm đi.

Park Jung Hoon cũng không nói gì nhiều nữa, vẫy vẫy tay, quay về xe, rồi phóng đi.

Đợi cho chiếc xe biến mất vào khúc quẹo, Lý Tinh Tinh mới từ từ ngẩng đầu, nhìn con đường vắng lặng, khẽ thở dài.

Đang định lấy chìa khóa mở cửa, cô bỗng nghe thấy một giọng nữ từ bên đường vọng lại.

- Tinh Tinh!

Lý Tinh Tinh quay người, liền trông thấy Lâm Nhược Khê trong chiếc áo khoác trắng đang chạy lại phía mình.

Lâm Nhược Khê đội một chiếc mũ lông, hai má hơi ửng đỏ, cô cười ngượng ngùng.

- Chị Nhược Khê...sao chị lại...

Lý Tinh Tinh vô cùng ngạc nhiên không biết phải nói gì.

Lâm Nhược Khê xoa hai tay vào với nhau, chỉ vào nhà trọ:

- Không ngại nếu tôi vào uống tách trà nóng chứ, lâu không nói chuyện với cô rồi, không dễ gì mới gặp lại ở Hàn Quốc, trò chuyện một lát không sao chứ.

Lý Tinh Tinh như nghĩ ra điều gì, do dự một lát, sau đó vẫn gật đầu:

- Vâng, mời vào.

...

Cùng lúc đó, trong chiếc BMW vừa rời khỏi nơi ở của Lý Tinh Tinh.

Park Jung Hoon tựa vào thành ghế, ngắm nhìn những ngọn đèn bên ngoài, khoe miệng khẽ cười đầy thâm ý, nhẹ nhàng đung đưa theo tiết tấu nhạc được phát ra từ trong xe.

Người lái xe cũng là trợ lý riêng của Park Jung Hoon, nhìn từ kính chiếu hậu thấy tâm trạng Park Jung Hoon rất tốt, nên hỏi:

- Thiếu gia, cô giáo Vivian ấy chẳng qua chỉ là một người Hoa Hạ, lại không có gia thế gì, hà tất phải hao tổn nhiều tâm trí như vậy để theo đuổi cô ta? Chơi xong thì vứt hay bán sang Việt Nam, vậy chẳng phải được rồi sao?

Park Jung Hoon cười một tiếng coi thường, nói:

- Nói như mấy người, chẳng qua cũng chỉ là đám đàn bà lăng lơ trong mấy quán bar, không có hứng thú... Vivian không phải là người phụ nữ bình thường, giống như ông nói đấy, người phụ nữ này hoàn toàn không có chỗ dựa gì cả, nhưng đối với một người đàn ông như tôi đây, lại nhiều lần từ chối, ông không cảm thấy là rất đặc biệt sao?

Người trợ lý sừng sốt, nhếch miệng nói:

- Còn có chuyện như vậy sao... Đến như tiểu thư Liễu Nghiên Hi, còn phải quỳ rạp dưới chân thiếu gia nữa mà.

- Hừ, càng là những người phụ nữ như vậy, mới càng khiến cho đàn ông có khát vọng chinh phục, đối với Vivian, thì không được hấp tấp vội vàng, mà phải từ từ tiếp cận mới được.

Tôi sẽ dần dần chinh phục trái tim của cô ta, rồi sau đó sẽ chinh phục cơ thể của cô ta, sau đó sẽ hủy hoại trái tim và cơ thể của cô ta, khiến cho cái gọi là tự tôn của cô ta hoàn toàn bị chà đạp... Ông không cảm thấy, như vậy sẽ rất có cảm giác chinh phục hay sao?

Park Jung Hoon cười nham hiểm.

Tên trợ lý cũng cười nham hiểm:

- Không hổ là thiếu gia, đến chơi gái cũng thâm thúy như vậy, ha ha... Tôi chỉ xin cậu sau khi chơi chán rồi, thì không nên lãng phí, cũng nên thưởng cho anh em chúng tôi cùng chơi chung với.

- Không có tiền bộ.

Park Jung Hoon đánh vào đầu tên lái xe:

- Những thứ tôi có, thì không thể thiếu phần các cậu được!

Đúng lúc này, điện thoại của Park Jung Hoon đổ chuông.

Park Jung Hoon cầm lên nhìn, nhíu mày, rồi mới bắt máy:

- Có chuyện gì?

Sau khi nghe xong, Park Jung Hoon lặng lẽ ngắt điện thoại, nói với tên trợ lý phía trước:

- Khoan hãy về nhà vội, tới quán bar Minh Động.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1112

Thực Sự Ngưỡng Mộ

Seoul về đêm nhiệt độ càng lúc càng giảm xuống, vừa vào trong phòng đã khiến cho người ta thấy ấm áp hơn hẳn.

Trong ngôi nhà trọ Lý Tinh Tinh ở, Lâm Nhược Khê bỏ mũ xuống, nhìn quanh một lúc, sau đó mới ngồi xuống ghế sofa.

- Có lò sưởi nên ấm thật, nơi này cho một người ở cũng khá là thoải mái.

Lâm Nhược Khê nhìn quanh một lát rồi nói.

Lý Tinh Tinh lặng lẽ pha hai cốc trà nóng, sau khi đặt hai tách trà lên bàn, cũng ngồi xuống đối diện với Lâm Nhược Khê.

- Là Hội trưởng Park sắp xếp chỗ ở này cho tôi, vì nó gần với nhà họ Park, nên tôi ở đây.

Lý Tinh Tinh cười nói.

- Vậy tại sao không ở ngay trong nhà họ Park?

Lý Tinh Tinh lắc đầu:

- Có lẽ do quy định của gia tộc lớn là vậy, dù sao tôi cũng chỉ là cô giáo, không phải khách quý cũng không phải người hầu.

- Ồ...

Lâm Nhược Khê gật gật đầu.

Hay người nói đến đây, thì không biết nói gì nữa.

Lâm Nhược Khê bung tách trà nóng, nhấp một ngụm, rồi chậm rãi đặt xuống.

Trong phòng khách yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng thở của hai người.

Một lúc lâu sau, Lâm Nhược Khê mới mở lời, cô thận trọng hỏi thăm:

- Tinh Tinh...Cô...có phải cô đang qua lại với Park Jung Hoon không?

Lý Tinh Tinh sớm đã có chuẩn bị, hỏi lại:

- Là do anh Dương bảo chị tới hỏi tôi sao?

Lâm Nhược Khê ngừng một lúc, sau đó mới cân nhắc nói:

- Là hai chúng tôi đều muốn hỏi.

- Tại sao?

- Bởi vì Park Jung Hoon không phải người bình thường, chúng tôi sợ cô bị vẻ ngoài của anh ta lừa gạt, lúc ấy sẽ bị tổn thương.

Lâm Nhược Khê khẩn thiết nói.

Lý Tinh Tinh như vừa được nghe một câu chuyện cười, thì thảo tự nói:

- Tồn...thương?

- Đúng vậy.

Lâm Nhược Khê gật đầu:

- Có lẽ cô cũng biết, Park Jung Hoon là con nuôi nhà họ Park, lúc trước vì tranh giành gia sản, đã từng có quan hệ qua lại với Liễu Nghiên Hi, kết quả sau khi biết được Liễu Nghiên Hi không giúp gì được cho cậu ta, thì cậu ta liền đá Liễu Nghiên Hi. Cô cũng đã thấy Liễu Nghiên Hi biến thành thế nào rồi đây.

Lý Tinh Tinh dường như không có chút xúc động nào, ngẩng đầu hỏi:

- Liễu Nghiên Hi là Liễu Nghiên Hi, tôi là tôi, tôi lại không thể giúp anh ta tranh giành gia sản, vì sao chị lại vợ dũa cả nắm như vậy?

- Nhưng... nhưng nhân phẩm của anh ta rất có vấn đề!

Lâm Nhược Khê sốt ruột nói.

Lý Tinh Tinh nhìn Lâm Nhược Khê thật kỹ rồi nói:

- Chị Nhược Khê... Vậy chị có biết không, anh Dương cũng ngắt đầu của một người xuống ngay trước mắt của tôi... Như cách nói của chị, thì anh Dương không chỉ là tội phạm giết người, mà còn là một người đàn ông hung hãn, thô bạo, nói anh ấy tâm địa độc ác, biến thái, cũng không có gì là quá cả...

- Sao cô có thể nói anh ấy như vậy được! Dương Thần không giết người bừa bãi, anh ấy vì bảo vệ cô!

Lâm Nhược Khê bất mãn nói.

Nhưng Park Jung Hoon cũng vì lợi ích của anh ta, mà lợi dụng Liễu Nghiên Hi để lấy gia sản, lẽ nào lại tàn nhẫn hơn kẻ giết người cắt đầu sao?

Lý Tinh Tinh phản bác.

Lâm Nhược Khê ngạc nhiên, lúc mới bắt đầu cô không hề nghĩ tới cuộc nói chuyện sẽ diễn ra như vậy.

Thấy Lâm Nhược Khê không nói gì, Lý Tinh Tinh tiếp tục:

- Tôi biết chị và anh Dương cũng vì muốn tốt cho tôi, lo lắng tôi bị Park Jung Hoon lừa gạt, chơi đùa, rồi bị tổn thương.

Thế nhưng chị Nhược Khê, chị có từng nghĩ, cho dù không có Park Jung Hoon, cũng sẽ có người đàn ông khác xuất hiện.

Tuy tôi nói có chút xấu hổ, nhưng nếu như tôi có vẻ ngoài bình thường, có lẽ có thể tìm được một người đàn ông bình thường, sống ổn định tới cuối đời.

Thế nhưng tôi có thể khiến cho Park Jung Hoon phải lấy lòng tôi, như vậy chứng tỏ ít nhất tôi cũng có sức hút của mình.

Có lẽ chị không biết, lúc đầu khi còn ở Trung Hải, nếu như không có anh Dương, tôi đã bị cha con Trần Đức Hải và Trần Phong của hội Tây Minh ở Trung Hải hại rồi.

Nếu như lúc đầu không có anh Dương, có lẽ lúc này tôi đã là vũ nữ hộp đêm rồi, vì cha mẹ tôi sức khỏe không tốt, gia đình tôi cần tiền, ngoài làm những công việc đó, tôi không còn lựa chọn nào khác...

Lâm Nhược Khê hai tay nắm chặt góc áo, cắn môi, cúi đầu.

Lý Tinh Tinh lau khóe mắt, miễn cưỡng cười nói:

- Chị Nhược Khê, chị từ nhỏ gia đình đã có điều kiện tốt, có lẽ không nghĩ tới những chuyện này. Kì thực có lúc tôi đi qua những vũ nữ hộp đêm, tôi đã nghĩ, thực ra có những cô gái xinh đẹp ở đó, lúc bắt đầu họ cũng không muốn như vậy.

Họ có lẽ cũng giống tôi, cũng từng là giáo viên, sinh viên, cũng có thể là công nhân viên chức, thậm chí có thể là tiểu thư nhà giàu, nhưng đối mặt với những thế lực không thể không thể chống lại được, lại không có thế lực gì như tôi, lẽ nào họ có thể làm gì khác sao?

Hôm nay cho dù là Park Jung Hoon, hay là Lý Trinh Tâm, Kim Trinh Huân, nếu tôi trở về Trung Hải, trở về bên cạnh cha mẹ tôi, thì tôi có thể lập gia đình sao. Vậy người con trai đến tán tỉnh tôi, tôi làm sao biết được anh ta rốt cuộc nghĩ gì? Tôi lại càng không dám bảo đảm, bản thân mình sẽ không bị người khác lợi dụng.

Nói đến đây, Lý Tinh Tinh tự cười giễu mình, nói:

- Đương nhiên, thực ra cái thế giới này cũng không đen tối đến như vậy, như vậy là xong, tôi chỉ nói về khả năng mà thôi. Nói đi nói lại, tôi chỉ thực sự cảm thấy...tôi thực sự ngưỡng mộ chị...

Lâm Nhược Khê im lặng nhìn cô gái, trong lòng dậy lên bao nỗi chua xót phức tạp.

Lý Tinh Tinh cười vẻ sâu thẳm nói:

- Chị Nhược Khê, chị có thể rộng lượng tới khuyên bảo tôi như vậy, là vì chị căn bản không cần phải lo lắng điều gì, chị luôn cảm thấy an toàn, không phải lo lắng trước sau, đã có anh Dương luôn bảo vệ chị, không để cho chị bị tổn thương, hơn nữa điều hiển nhiên.

Chị có thể tức giận anh ấy, có thể mắng anh ấy, có thể đưa ra những yêu cầu vô lí với anh ấy, anh ấy đều sẽ đáp ứng chị. Tôi cũng muốn tìm một người đàn ông đáng để tôi tin tưởng, đáng để tôi yên tâm, nhưng số của tôi không may mắn như chị, đa số phụ nữ vận may của họ cũng không bằng chị, cho nên, chị thật là hạnh phúc...

Lâm Nhược Khê hít thở thật sâu, nói:

- Nói như vậy, cô vẫn sẽ tiếp tục thử tiếp xúc với Park Jung Hoon?

Lý Tinh Tinh lắc đầu:

- Nếu anh ta muốn đến tìm tôi, tôi dựa vào cái gì để ngăn cản anh ta chứ? Tôi chỉ là tên vô danh tiểu tốt, anh ta là Giám đốc tập đoàn đa quốc gia, anh ta không giờ trò bĩ ỉ với tôi, tôi đã rất cảm kích rồi. Tôi dựa vào cái gì để cự tuyệt anh ta chứ?

Lâm Nhược Khê ghen lời, quả thực, nếu như chọc tức Park Jung Hoon, thì chỉ có Lý Tinh Tinh bị nguy hiểm mà thôi.

Lâm Nhược Khê định nói Dương Thần có thể giúp được cô ấy, nhưng nếu

nói như vậy, chẳng phải sẽ khiến cho Dương Thần và Lý Tinh Tinh dây dưa mãi không dứt hay sao?

Lý Tinh Tinh dường như mơ hồ đoán biết được diễn biến tâm lý của Lâm Nhược Khê, cười nói:

- Chị Nhược Khê, chị thấy đây, đây là một kết cục bế tắc. Bởi vì lập trường của chị, và lập trường của tôi không giống nhau. Cho nên, cho dù chị nói gì, thì sợi dây cứu hộ của chị, cũng chỉ gây ra tác dụng ngược lại với tôi mà thôi, nếu cứ như vậy, thì bế tắc này, sẽ càng ngày càng trở nên khó gỡ, đến cuối cùng, quan hệ giữa chúng ta, sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Lâm Nhược Khê nhìn Lý Tinh Tinh một hồi lâu, người con gái trước mắt khiến cho cô cảm thấy mơ hồ.

- Xem ra một năm nay, cô đã trưởng thành lên rất nhiều rồi. Tôi thực sự may mắn vì hôm nay người đến nghe cô nói chuyện, là tôi.

Lý Tinh Tinh nói:

- Không chỉ có phụ nữ, đàn ông cũng thích tự lừa gạt bản thân, nếu không phải anh ấy muốn đến khuyên tôi, e rằng chị Nhược Khê cũng sẽ không vội vàng đến tìm tôi một mình đâu.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Cái này không giống nhau, tôi nghĩ nếu Dương Thần tự mình tới đây, nghe xong những lời này, sợ rằng không kìm được, trái tim lại trở nên yếu mềm. May mà tôi đã ngăn anh ấy lại, tuy rằng trái tim của tôi đã trở nên mềm yếu rồi, nhưng may mà tận đáy lòng mình tôi vẫn có sự ích kỉ của mình.

Nói rồi Lâm Nhược Khê đứng dậy, chỉnh lại áo khoác, nói:

- Tôi đi đây, xem ra tôi đến đây cũng bằng thừa rồi. Nếu như cô đã biết mình đang làm gì, vậy thì đây là con đường mà cô lựa chọn. Trên thế giới này, những người phụ nữ đáng thương thì rất nhiều, chồng của tôi không có trách nhiệm bảo bọc những người phụ nữ cần sự che chở của anh ấy, tôi cũng không đủ sức để chấp nhận quá nhiều người nhiều người như vậy.

Tinh Tinh, cô phải tự mình giải quyết mọi chuyện cho thật tốt, nếu cần giúp đỡ, có thể tới tìm tôi, với tư cách là chị em tốt...

Nói xong, Lâm Nhược Khê quay người ra khỏi phòng khách, tiện tay đóng luôn cửa.

Lý Tinh Tinh ngồi trên ghế sofa, im lặng cúi đầu, ánh mắt như vừa được giải thoát.

Từ nhà trọ đi ra, Lâm Nhược Khê vừa đi ra tới đường, trong bóng tối phía trước, có một bóng hình quen thuộc đang chậm chậm bước tới.

Dương Thần mang nụ cười dịu dàng, đi về phía trước nhẹ nhàng ôm chặt lấy vợ.

- Ngoan vậy, còn tới đón em nữa à?

Lâm Nhược Khê để lộ vẻ mặt hết sức bình thường, hơn nữa còn có vẻ nhẹ

nhồm.

Đi song song bên cạnh, Dương Thần hỏi:

- Nói chuyện thế nào rồi?

- Tinh Tinh nói cô ấy biết mình đang làm gì, cô ấy cũng không còn là trẻ con nữa, nên để cô ấy tự lựa chọn con đường của mình không phải sao?

Dương Thần gật đầu nói:

- Có thể giúp được cô ấy, thì em giúp anh cố gắng giúp đỡ cô ấy, nếu như là Hội trưởng Park nói, để cô ấy trở về Trung Hải, hay đi Mỹ cũng được, dù sao cũng là người quen cũ, em cũng khó có được một người bạn tốt không phải sao?

Lâm Nhược Khê mỉm cười đồng tình, trong bóng tối, âm thanh nhanh chóng bị gió thổi tan đi.

...

Cũng trong đêm đó, trong thư phòng của nhà họ Goo ở khu Keangnam.

Goo Chi Yong ngồi trên chiếc ghế da xoay, tay cầm điện thoại, cười ha ha với người trong điện thoại dường như vừa nói chuyện gì đặc ý lắm.

Leen và Goo Yun đứng trước bàn sách, không dám gây ra tiếng động gì.

Chờ cuộc điện thoại kết thúc, Goo Chi Yong mới nói:

- Tim dùng để cấy ghép cho Hội trưởng Park đã có rồi, đợi quyết định xem ngày nào tiến hành phẫu thuật, sẽ lập tức tiến hành lấy tim từ bệnh viện tuyến dưới, sau đó sẽ nhanh chóng chuyển tới bệnh viện đại học.

Leen nhíu mày:

- Hội trưởng, thực sự sẽ để cho Jane tiến hành phẫu thuật hay sao? Như vậy chẳng phải sẽ để lỡ mất có hội khiến nhà họ Park chịu ơn chúng ta sao? Như vậy cũng sẽ có ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng bệnh viện chúng ta.

- Ngu ngốc!

Goo Chi Yong nói:

- Đồng thời làm cấy ghép gan và tim, lại là với một lão già cơ thể suy nhược như vậy, ông cảm thấy tỉ lệ thành công là bao nhiêu?

- Điều này....

Leen đỏ mặt hôi lạnh:

- Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không thể thành công được, nhưng thực tế, cho dù không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, chỉ dựa vào kỹ năng của một bác sĩ, tôi thấy không có tới 1% thành công.

- Vậy không phải xong rồi sao? Một ca phẫu thuật biết trước sẽ thất bại, chúng ta cần gì phải cố đâm đầu vào, như vậy chẳng phải là tự dẫn xác vào miệng rắn sao? Nếu Jane đã muốn làm, thì để cho cô ta làm, Park Chuan chết sớm như vậy, tuy có chút tiếc nuối, nhưng ít nhất cũng không phải chuyện gì xấu, chỉ cần nói nguyên nhân cái chết là do ca phẫu thuật của Jane thất bại là được rồi.

Goo Chi Yong cười lạnh lùng nói:

- Những gì chúng ta phải làm, chính là phải dốc toàn lực phối hợp, để có được sự biết ơn của nhà họ Park, tìm cơ hội liên hôn với nhà họ Park, như vậy là tốt rồi.

Goo Yun liếm liếm môi, cười tà nói:

- Cha, con bé Trinh Tú ấy quả thực lớn lên thật là xinh đẹp, so với mấy cô gái chỉ biết khoe khoang thì hơn hẳn, con nhất định phải lấy được cô ta.

- Không có tiền đồ, dựa vào hiệp ước liên hôn, lấy được Trinh Tú chỉ là bước đầu, tập đoàn Tinh Nguyệt không có lão hồ li Park Chuan, sớm muộn gì cũng là của chúng ta, tên tiểu tử phải biết nhìn xa trông rộng một chút.

Trong mắt Goo Yun tràn đầy sự hưng phấn, dường như tương lai tốt đẹp đang nằm trong tầm tay vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1113

Nhất Căn Hỏa Sài

Buổi sáng hôm sau, trong phòng bệnh của Park Chuan, ông đã tỉnh và ngồi dậy được.

Trước mặt Park Chuan là một chiếc bàn, trên bàn có ba kiện công văn, đang chờ ông kí tên.

Trong phòng bệnh, Goo Chi Yong và Leen đứng bên cạnh, Trinh Tú và Park Ji Yeon và những người khác trong gia đình cũng đứng cạnh đó, Dương Thần và Lâm Nhược Khê mới sáng sớm cũng đã tới đây.

Jane và hai học trò tỉ mỉ nói về ca phẫu thuật cần tiến hành.

Sau khi nói qua về ca phẫu thuật, Jane nói:

- Hội trưởng Park Chuan, ba tài liệu trước mặt ngài là bản cam kết đồng ý làm phẫu thuật, truyền máu và gây mê, chỉ cần sau khi kí tên xong, chúng tôi có thể lập tức tiến hành phẫu thuật cho ngài. Gan và tim dùng để cấy ghép, sáng sớm nay bác sĩ Goo xác nhận là đã có rồi.

Park Chuan thắc mắc nhìn Leen đứng bên cạnh rồi lại nhìn Jane, nói:

- Đột nhiên lại đổi thành bác sĩ Jane tiến hành làm phẫu thuật cho ta, có lẽ là do ca phẫu thuật này quá khó đúng không?

Leen đứng bên cạnh khuôn mặt đỏ bừng, câu nói này của Park Chuan, rõ ràng có ý rằng kĩ thuật của ông ta không bằng Jane.

Jane cười rạng rỡ, dường như cả phòng bệnh đều tràn ngập ánh sáng.

- Có khả năng là như vậy, không thể thì với phí để mời tôi tới làm phẫu thuật cao như vậy, những người có tiền cũng sẽ không tự nguyện mời tôi tới.

Jane chớp chớp mắt.

Park Chuan bật cười lớn:

- Hai mươi triệu bảng Anh đối với ta cũng không thành vấn đề.

Jane bỗng nhiên lắc đầu:

- Không phải hai mươi triệu, mà là bốn mươi triệu bảng Anh.

- Cái gì?

Park Ji Yeon và đám người bên cạnh đều kinh ngạc kêu lên, đến cả Goo Chi Yong và Leen cũng đều ngáy ra nhìn Jane.

Jane vẻ mặt vô tội nói:

- Lúc trước là hai mươi triệu, là làm cấy ghép gan, lần này lại thêm cả cấy ghép tim nữa, độ khó tăng lên gấp nhiều lần, công sức cũng phải bỏ ra nhiều hơn, tôi đương nhiên phải tăng giá rồi.

- Cô... Cô đúng là đồ mượn gió bẻ măng!

Park Ji Yeo kêu lên.

- Tùy cô nói thế nào cũng được, dù sao cũng không được thiếu một xu.

- Cô...

Park Chuan giơ tay ra hiệu mọi người trật tự.

Nhìn xoáy vào Jane, Park Chuan cười hai tiếng, nói:

- Được, bốn mươi triệu thì bốn mươi triệu. Nếu như cô thu phí thấp, như vậy chúng tôi cô không chắc chắn. Nếu như cô đã dám đòi cái giá này, tôi tin rằng cô có khả năng.

Chỉ là tôi muốn biết trước khi phẫu thuật, nếu như phẫu thuật thành công thì tôi có thể sống thêm mấy năm.

Jane hai tay khoanh trước ngực, nghĩ ngợi một lúc nói:

- Theo như bình thường người bệnh phải cấy ghép tim thì 80% chỉ có thể sống được khoảng trên dưới hai năm, nhưng nếu sau phẫu thuật, được chăm sóc cẩn thận, tim được cấy ghép không bị bài trừ, có thể hoạt động thống nhất với các bộ phận trong cơ thể, thì có thể sống trên mười năm cũng không vấn đề gì.

Nếu Hội trưởng Park Chuan muốn bảo đảm mình sẽ sống thêm được vài năm, thì hãy hỏi Dương Thần, có lẽ anh ấy có cách để ngài sống thêm nhiều năm đấy.

Cứu sống ngài, thì anh ấy không có khả năng, nhưng khiến cho tình trạng sức khỏe của ngài được ổn định để ngài có thể lâu hơn nữa, thì anh ấy có thể làm được.

- Dương Thần sao?

Park Chuan lúng túng tự lắm bầm, quay đầu nhìn về phía Dương Thần đang đứng cạnh cửa sổ.

Dương Thần cười hiền lành vỗ ngực một cái:

- Hội trưởng, tổ tiên nhà tôi có phương pháp bí truyền, người giang hồ gọi là “Nhất căn hỏa sài tam dạ bất đảo như lai thân côn nghĩ lực thần du hoàn”, năm đó dưới triều Tống Dương gia đã dựa vào phương thuốc bí truyền này để trấn hưng gia tộc. Qua thực tiễn chứng minh thì nó có tác dụng kéo dài tuổi thọ, xương cốt khỏe mạnh. Sau khi ca phẫu thuật của ngài thành công tôi sẽ bán cho ngài mấy viên, đảm bảo cho dù ngài có 80 tuổi cũng vẫn dũng mãnh như thường.

Cái tên dọa người khiến cho mọi người ở đó đều sững sờ, đồng thời khâm phục Dương Thần nói tiếng Hán quá giỏi.

Lâm Nhược Khê giật nhẹ tay áo chồng:

- Ông xã, anh đang nói cái gì vậy?

Dương Thần dùng tiếng Hán thuật lại.

- Nhà chúng ta đâu có thứ này?

Lâm Nhược Khê đầu lông mày run run.

- Ngốc à, không phải anh đang luyện đan à, loại đan dược dưỡng khí kém nhất ấy đem bán cho ông ta hai viên, sống thêm bảy tám năm cũng không

vấn đề gì, so với việc em bán quần áo thì kiếm tiền dễ hơn nhiều.

Lâm Nhược Khê mắt trợn ngược, thổi hất một cái lọn tóc trước trán, cúi kính.

Sau khi nói xong, Park Chuan lấy bút từ tay đám vệ sĩ, trình trọng kí tên lên ba bản văn kiện.

Kí tên hoàn tất, biểu hiện của Jane bỗng trở nên rất nghiêm túc, cầm bản văn kiện, cúi người chào Park Chuan.

- Cảm ơn ngài đã tín nhiệm, tôi đảm bảo sẽ không phụ kì vọng của ngài. Để tránh đêm dài lắm mộng, ca phẫu thuật sẽ bắt đầu vào hai giờ chiều nay.

Park Chuan cũng gật đầu một cái:

- Làm phiền cô rồi.

Không khí trong phòng tương đối trầm lắng, trên khuôn mặt mọi người đều hiện lên vẻ suy nghĩ, ca phẫu thuật này, có liên quan nhiều đến lợi và hại về thứ, vượt xa sự tưởng tượng của mọi người.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Park Jung Hoon vẻ khác thường hỏi Jane:

- Bác sĩ Jane, ông của tôi...sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nhìn vẻ khẩn thiết tới sắp khóc của Park Jung Hoon, không một ai có thể nghi ngờ sự chân thành của anh ta.

Jane tự tin nói:

- Tôi chưa từng thất bại.

Leen đứng một bên khinh thường hừ một tiếng, nhưng rất nhanh sau đó bị Goo Chi Yong lườm cho một cái liên không dám hé răng.

Sau khi mọi người ăn qua loa bữa trưa tại bệnh viện, nghỉ ngơi khoảng một giờ, Jane cùng hai học trò của mình Vinson và Waren, triệu tập nhóm mổ, rồi đi về phía phòng mổ.

Trang thiết bị phẫu thuật ở đại học y Seoul đều là những trang thiết bị tiên tiến hàng đầu thế giới, nên không hề có vấn đề gì, Park Chuan sau khi gây mê thì được đưa vào phòng mổ.

Mọi người còn lại thì vào khán đài trong phòng mổ, từ đây họ có thể nhìn rõ quá trình mổ phía dưới. Ca phẫu thuật này cũng thu hút không ít các bác sĩ trong bệnh viện tới quan sát.

Trước khi ca phẫu thuật bắt đầu, Goo Chi Yong đã gọi một cuộc điện thoại, dường như sau khi xác nhận xong chuyện gì đó, liền nói vào loa phía trước:

- Tim dùng để cấy ghép đã bắt đầu được cắt bỏ, trong vòng một giờ sẽ đưa tới đây, gan đã đưa tới, ca phẫu thuật có thể bắt đầu rồi.

Jane ở phía dưới gật gật đầu, cô đeo khẩu trang chỉnh tề nói:

- Lần phẫu thuật này, phải dựa vào kế hoạch, Vinson phụ trách cấy ghép gan, tôi sẽ phụ trách cấy ghép tim, Waren phụ trách gây mê, phải quản lí tốt giải phẫu xâm nhập rõ chưa?

Cái gọi là giải phẫu xâm nhập, nói đơn giản chính là trong quá trình làm

phẫu thuật, tiêu hao vật lí và tinh thần của người bệnh có liên quan tới sự thành công của ca phẫu thuật.

Mọi người đồng ý, ánh mắt căng thẳng, vì đây là ca phẫu thuật khó khăn nhất từ khi họ làm bác sĩ tới giờ, thậm chí còn là ca phẫu thuật chưa bắt đầu đã có cảm giác thất bại.

Mặc dù trong mắt đám bác sĩ nước ngoài này, Jane là tiêu chuẩn y học đỉnh cao nhất, nhưng họ vẫn không thể tin nổi.

Sau khi xác nhận, Vinson nói:

- Bắt đầu tiến hành cắt bỏ gan sống, kẹp, tuyến 60...

Ngay lập tức, Jane cũng nói:

- Tiến hành khuếch trương cơ tim, dao phẫu thuật...

Các y tá nhanh chóng đưa công cụ, trợ mổ cũng nhanh chóng lấy kẹp và băng gạc, trận chiến với tử thần chính thức bắt đầu.

Trên khán đài, Trinh Tú khuôn mặt lo lắng, xem ca phẫu thuật được tiến hành, bất giác hỏi Goo Chi Yong ở bên cạnh:

- Hội trưởng Goo, tại sao tim vẫn chưa tới, chẳng phải nên lấy ra sớm hơn hay sao?

Leen lúc này tỏ ra hiểu biết mọi chuyện giải thích:

- Tiểu thư Trinh Tú, tim dùng để cấy ghép, nếu cắt ra quá sớm, sẽ khiến cho các chức năng tim yếu đi, thậm chí là chết đi, cho nên lúc cắt bỏ tim, mới đưa tim tới, phối hợp tốt tiến độ phẫu thuật, mới là hợp lí nhất.

Trinh Tú cũng không hiểu lắm, nhưng nghe rồi cũng cảm thấy có lí.

Dương Thần cau mày nói:

- Sẽ không có... cái gì là không may chứ, tim không đưa tới chẳng hạn?

Goo Chi Yong khuôn mặt tối sầm:

- Cậu Dương Thần, tim và gan đều do nhà họ Goo chúng tôi phụ trách vận chuyển, nếu xảy ra chuyện, cậu cho rằng chúng tôi có thể trốn tránh trách nhiệm hay sao? Cho dù cậu có nghi ngờ sự kính trọng và chân thành của chúng tôi với Hội trưởng, cũng không nên đánh giá thấp khả năng của chúng tôi chứ.

Dương Thần nhún vai, nghĩ như vậy cũng đúng, nhà họ Goo chắc sẽ không dùng cách ngu ngốc như vậy để hại Park Chuan.

Quá trình phẫu thuật bên dưới vẫn diễn ra bình thường, tốc độ của Jane rất nhanh, khiến cho các bác sĩ cũng phải hoa mắt, Goo Chi Yong và Leen cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Jane hoàn toàn tập trung vào ca phẫu thuật, các động tác rất thành thạo.

- Cưa xương... cơ móc, backhand... dao...

Từng thiết bị phẫu thuật trong tay Jane đều trở nên linh hoạt, các động tác chính xác tới từng chi tiết nhỏ.

Điều này khiến cho Vison đang tiến hành cấy ghép gan ở bên cạnh vô cùng áp lực, sợ sẽ làm mất mặt cô giáo.

Đang lúc mọi người nín thở quan sát, Jane nói:

- Phát hiện dính liền...

- Cái gì?

Leen lập tức kêu lên, nhưng bác sĩ khác của bệnh viện đang quan sát sắc mặt cũng trầm xuống.

Trình Tú vội hỏi:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi người lại có biểu hiện như vậy?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1114

Giống Nhau Như Đức

Leen trầm mặc nói:

- Do phẫu thuật Batista lần trước, và cơ tim mãn tính không còn đầy đủ chức năng, có chuyển biến xấu đi, hiện tượng dính liền thậm chí có thể dẫn tới tắc cơ tim. Muốn cắt phần dính liền ra, cho dù y thuật của Jane có cao cỡ nào cũng phải mất ba giờ đồng hồ.

Bên cạnh lại có bác sĩ nói:

- Điều quan trọng nhất là nếu không thể hoàn thành việc cắt bỏ, thì không thể tiến hành cấy ghép tim.

Jane đang làm phẫu thuật, dường như tinh thần cô không hề bị dao động gì. Cô ngẩng đầu nói với trợ mổ:

- Cậu phụ trách cắt bỏ phần dính liền xung quanh, tốc độ cần nhanh, nhưng cũng cần phải hết sức cẩn thận.

Trợ mổ lập tức gật đầu, dù sao cũng là những bác sĩ nổi tiếng của Mỹ, tính chuyên nghiệp cao, lập tức lấy băng gạc và dao mổ, tiến hành cắt bỏ.

Ca phẫu thuật tiếp tục được tiến hành, Jane vừa thực hiện ca mổ, vừa là người chỉ huy.

- Ngừng hô hấp, PRESSURECHECK!

- Mau đóng thiết bị thở, huyết áp không có gì thay đổi!

Bác sĩ phụ trách điều chỉnh máy móc nói.

- Tạm thời cho nồng độ dưỡng khí tăng lên 1 đơn vị!

Jane chỉ đạo, sau đó nói với trợ mổ:

- Cậu cắt bỏ vách dưới.

- Vâng.

Từng giây từng phút trôi qua, trên khán đài, Leen đang xem giờ, nói:

- Ca phẫu thuật cấy ghép tim phải hoàn thành trong bốn tiếng, đây là tối đa, bây giờ còn hai tiếng rưỡi nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, đến lúc tim tới, cũng chưa thể xong được.

Trình Tú hai mắt long lanh đầm lệ, lo lắng nắm chặt hai tay, vẻ mặt khổ sở.

Cô hằm Jeong ôm lấy vai cô bé, khuôn mặt lo lắng.

Park Jung Hoon nhìn giờ, khóe miệng lộ ra nụ cười kì dị.

Phía dưới, Jane vẫn rất điềm tĩnh tiến hành phẫu thuật.

- Để tôi điều chỉnh IVC, tĩnh mạch dưới hơi nghẹt, viên đầu tiên....

Máy trợ mổ đổ mồ hôi lạnh, nhưng lại cảm thấy vô cùng khâm phục Jane, đối mặt với khó khăn như vậy nhưng không hề hoang mang.

Vinson bên cạnh cũng không bị ảnh hưởng gì, thuận lợi tiến hành cấy ghép gan.

- Bộ phận cấy ghép gan, kết thúc khâu động mạch gan, tiến hành tái tạo lại túi mật, nhíp, tuyến 40...

Jane hơi liếc Vinson, gật đầu về tán dương.

Vinson cười khở sau chiếc khẩu trang, cô giáo còn rảnh rỗi biểu dương mình, cho dù cấy ghép gan có thành công, nhưng bộ phận cấy ghép tim thì không hề thấy chút hy vọng nào.

Lúc này, Waren cao giọng nói:

- Đường ruột bắt đầu phình lên, giãn cơ...thưa cô, nếu cứ tiếp tục như vậy, cơ hội rất mong manh.

- Gấp cái gì, các cậu cho rằng tôi không biết à? Nhưng cho dù chỉ có một tia hy vọng, cũng phải dốc toàn lực ứng phó, là một bác sĩ, chỉ cần một tia hy vọng cũng không thể từ bỏ.

Những nhân viên trong phòng phẫu thuật nhìn Jane vẻ xúc động, niềm tin của nữ bác sĩ trẻ này đã truyền sang mọi người, sau đó tiếp tục chăm chú làm việc.

Trên khán đài, ánh mắt Leen có gì đó khác thường, ngây người nhìn các động tác của Jane.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại vang lên trong phòng làm mọi người giật mình.

Viện trưởng bệnh viện đại học nhận điện thoại, sau khi nghe điện thoại, lập tức đưa cho Goo Chi Yong.

Goo Chi Yong vừa nhận điện thoại, liền hét lên:

- Cái gì? Lũ ăn hại! Nhanh chóng xử lý chuyện này cho ta, Lập tức đưa nó về đây!

Mọi người vừa nghe thấy thế, lập tức có người hỏi lại:

- Có phải tim xảy ra vấn đề gì không?

Goo Chi Yong hắng giọng:

- Xe vận chuyển tim gặp phải tai nạn xảy ra trên đường, bây giờ đoạn đường đó đang bị tắc.

- Vậy...vậy phải làm sao? Thời gian sắp hết rồi, sao giờ mới báo tin?

Liễu Hạo Minh sốt ruột hỏi.

Trình Tú khuôn mặt trắng bệch, tiến lên phía trước chất vấn:

- Không phải lúc này ông nói sẽ tuyệt đối không xảy ra sai sót gì hay sao?

Rất nhiều người nhìn Goo Chi Yong bằng ánh mắt nghi ngờ, khiến cho khuôn mặt Goo Chi Yong càng trở nên khó coi hơn.

- Chết tiệt...cho dù các người có tin hay không, tôi thực sự không nghĩ rằng sẽ đột nhiên xảy ra tai nạn giao thông.

Goo Chi Yong nghiêng răng nói.

- Hội trưởng Goo, ông nói vậy mà tin được sao? Tại sao tự dưng lại xảy

ra tai nạn giao thông, mà không phải lúc khác? Có phải hơi quá trùng hợp hay không?

Park Jung Hoon giận giữ chặt vắn.

Goo Chi Yong cười nhạt nhìn Park Jung Hoon:

- Tôi cũng muốn biết...có phải có ai đó đang giở trò sau lưng hay không?

Không khí trong phòng trở nên ngưng đọng.

Leen đột nhiên cắn chặt răng nói vào microphone:

- Bác sĩ Jane, tim cây ghép gặp phải tai nạn xe trên đường, cả đoạn đường bị tắc, không thể đến kịp thời được, chú ý tình huống khẩn cấp!

Những người trong phòng mồ lạnh cả người, tin này như tiếng sét ngang tai, đúng là họa vô đơn chí.

Đến Jane cũng ngừng tay, nhìn xoáy vào đám người trên khán đài.

Kim Chul luôn im lặng bỗng nhiên tiến về phía trước nói:

- Là đoạn đường nào xảy ra chuyện, tôi sẽ lập tức tới đó.

- Gần phía nam cầu Dongjak, tôi đã phái người lập tức tìm con đường vận chuyển khác.

Goo Chi Yong nói.

- Không kịp, bảo họ đứng đợi ngay tại chỗ đó, tôi sẽ đi cùng trực thăng tới đó.

Kim Chul nói xong, quay người đi.

Goo Chi Yong vẻ mặt giận dữ, điều này chứng tỏ người nhà họ Park không còn tin tưởng ông ta nữa.

Dương Thần bước tới trước khán đài, ra hiệu cho Jane.

Loại kí hiệu mà bộ đội đặc chủng thường sử dụng, Jane cũng biết ý nghĩa của nó.

Sau khi hiểu chuyện, Jane gật gật đầu, lập tức tiếp tục tiến hành ca phẫu thuật.

Dương Thần đến bên cạnh Lâm Nhược Khê, nói:

- Anh ra ngoài một chuyến, chờ họ e rằng không kịp mất, em ở lại chăm nom Trinh Tú.

Lâm Nhược Khê cũng sốt ruột, nghe Dương Thần muốn đi lấy tim về, thì rất ủng hộ.

Trong phòng phẫu thuật, Jane sau một hồi trầm ngâm, liền nói với trợ mổ:

- Xử lí tĩnh mạch bằng SVC, cậu thực hiện đi...Vinson, tiến độ của cậu thế nào rồi?

Vinson nói:

- Vào giai đoạn khâu vết thương...nhíp...

Waren đứng một bên nuốt yết hầu nói:

- Cô giáo, tim có tới kịp không...

Jane liếc mắt nhìn cậu ta:

- Đừng nghĩ nhiều, tôi tin vào anh ấy.

- Anh ấy?

- Ừ.

Jane không giải thích gì nhiều tiếp tục:

- Không còn thời gian đâu, còn hai tiếng nữa, tiến hành tách đồng thời, dao....

...

Cùng lúc đó, phía nam cầu Dongjak, tại rừng cây nhiệt đới trong công viên thành phố.

Bóng dáng Dương Thần bước ra từ một lùm cây nhân lúc mọi người không chú ý.

Dù sao cũng là ban ngày, Dương Thần không muốn đột nhiên hiện ra giữa phố xá đông đúc, khiến cho mọi người náo động.

So với bọn người Kim Chul dùng trực thăng tới lấy tim, Dương Thần chắc chắn đến nhanh hơn nhiều.

Sau khi để thần khí quét qua tình hình xung quanh một lượt, Dương Thần lập tức tìm thấy xe gặp tai nạn trên đoạn đường tắc.

Sau khi nhanh chóng chạy tới đoạn đường đó, Dương Thần mới phát hiện là một chiếc xe hơi tự bốc cháy, làm cho giao thông gián đoạn.

Nhìn cảnh sát và xe cứu hộ ồn ã xung quanh, Dương Thần nhíu mày, tình huống này, trong hai ba giờ đồng hồ chưa chắc đã thông được đường, hơn nữa cho dù trực thăng có tới, từ trên không muốn tìm thấy chiếc xe vận chuyển tim, cũng phải mất không ít công sức.

Dương Thần không để ý tới đám người đó, chạy giữa dòng xe đang bị kẹt, ánh mắt không ngừng quét qua từng chiếc xe.

Dựa vào thần lực sắc bén, Dương Thần chỉ nhìn qua một lượt, đã tìm ra chiếc xe cứu hộ có dòng chữ của bệnh viện con.

Vọt tới trước chiếc xe vận chuyển màu trắng, Dương Thần gõ cửa.

Tài xế là một gã nhân viên bệnh viện mặc đồng phục bệnh viện màu trắng, bực bội nói:

- Cậu có chuyện gì không?

Dương Thần trực tiếp hỏi:

- Tôi là người nhà họ Park phái đến, tim cấy ghép ở đâu?

Tài xế vẻ mặt nghi hoặc:

- Lại là người nhà họ Park? Lúc nãy có người nhà họ Park tới đem tim đi rồi!

- Cái gì?

Dương Thần giật mình, lập tức hiểu ra là chuyện gì.

- Anh chắc chắn là người nhà họ Park chứ? Tên là gì?

- Là một thanh niên trắng trẻo, tên là Kim Chul nhà họ Park.

Lái xe nói.

Dương Thần nheo mắt hỏi:

- Anh ta rời khỏi đây bao lâu rồi? Đi hướng nào? Thùng đựng tim có hình dáng thế nào?

Tài xế có vẻ mơ hồ nhưng vẫn trả lời:

- Anh ta chạy về phía Tây, nói là xe ở đó, vừa đi cách đây hai phút, thùng có màu đỏ.

Dương Thần không thêm hỏi gì, quay người chạy về hướng Tây.

Kim Chul không thể tới đây trước hắn được, cái người đến đây trước lấy chiếc thùng đi, chính là cố ý muốn vu oan cho Kim Chul.

Nhưng sao lại không chọn người khác, mà lại chọn một vệ sĩ ít nói như Kim Chul?

Dương Thần chưa nghĩ ra được gì, trước một lối rẽ cạnh công viên phía trước, một vệt đỏ thu hút sự chú ý của Dương Thần.

Do tốc độ của Dương Thần quá nhanh, người đó còn chưa kịp chạy xa, đã lập tức bị vượt mặt.

Nhìn thấy bóng lưng quen thuộc, trên tay cầm một chiếc thùng đỏ, Dương Thần ngạc nhiên, người này giống hệt Kim Chul!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1115

Đánh Bại Cái Xác

Nếu như không biết rõ người trước mắt tuyệt đối không thể là Kim Chul, hơn nữa mặc dù người này tướng mạo và cơ thể đều giống, nhưng lại không có sát khí tiềm ẩn như Kim Chul, Dương Thần sợ sẽ giống như những người khác, cho rằng người trước mặt này là Kim Chul.

Lúc Dương Thần nhảy một cái tới trước mặt cái tên giống Kim Chul này, hắn ta đương nhiên bị Dương Thần dọa cho kinh hãi.

- Người là ai?

Tên đây hỏi.

Dương Thần mỉm cười:

- Quả nhiên là hàng giả, không biết hắn chính là chứng cứ rõ ràng nhất.

Kim Chul giả bất giác lùi lại hai bước, trong mắt lộ vẻ độc ác:

- Bất kể ngươi là ai, tốt nhất nên rút ngay!

Dương Thần nào có thời gian rảnh nói chuyện phiếm với tên này, Jane đang vội cần dùng tới tim, hắn nhảy một bước tới trước mặt tên đó.

Cướp lấy cái thùng màu đỏ trên tay tên đó.

Ánh mắt hắn ta lóe lên, nhếch mép cười, tay trái đột nhiên rút ra một con dao, đâm thẳng vào eo của Dương Thần.

Dương Thần sớm đã phát giác, nhưng cũng không buồn để ý tới, vẫn nhắm vào chiếc thùng màu đỏ.

Tên đó ánh mắt lộ vẻ kinh hãi, vì hắn ta phát hiện rằng sau khi chém vào người Dương Thần tay hắn cảm nhận được như vừa chém vào đá, mặc dù có hơi lồm xồm, nhưng tuyệt đối không có chút tổn hại nào.

Thân thể của tên này, dao găm cũng không thể chém đứt.

Hắn...là quái vật sao?

Hắn ta căn bản không đủ sức chống lại sự cướp đoạt của Dương Thần, còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị Dương Thần bóp cổ.

Dương Thần tỉ mỉ phân biệt, hắn ta hẳn đã sử dụng thuật che đậy, biến dung mạo ban đầu của hắn ta giống hệt như Kim Chul.

Loại thuật che đậy này, rất nhiều tổ chức biết sử dụng, là độc chiêu của Ninja Nhật Bản, nên tạm thời không thể biết được hắn ta người của tổ chức nào.

Dương Thần cũng không định xé rách lớp da mặt ngoài của hắn ta, đến lúc đây bị người ta thấy được, phát hiện có hai Kim Chul, tự khắc sẽ tin Kim Chul trong sạch.

- Bây giờ đến ta hỏi ngươi rồi, ngươi là ai?

Dương Thần lạnh giọng hỏi.

- Ta...ta là Kim Chul! Người dám động vào người nhà họ Park ta! Người chết chắc rồi!

- Ồ! Còn diễn kịch, người nghiện diễn kịch quá rồi.

Dương Thần siết chặt tay:

- Nếu người vẫn không nói, ta sẽ cắt đứt cổ của người.

Tên đó cắn chặt răng, trợn mắt nhìn Dương Thần, ánh mắt coi thường, rõ ràng là không định nói.

Xem ra là đã được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, không sợ chết.

Dương Thần không muốn tốn thời gian với hắn ta, đang lúc định bắt người đưa đi, thì ý thức được có gì đó không đúng.

Tên đó sau khi rùng mình một cái, miệng chảy ra một dòng máu đen...

Uống thuốc độc tự sát?

Dương Thần không ngờ lúc này hắn ta cắn chặt răng hóa ra là uống thuốc độc.

Đây rốt cuộc là tổ chức nào, lại có thể chấp nhận chết để hoàn thành nhiệm vụ.

Dương Thần biết loại độc này có thể giết chết người trong nháy mắt, không cách nào có thể cứu chữa được, nên hắn ném tên đó sang một bên, lập tức quay về bệnh viện.

Tin rằng sau khi cảnh sát tìm ra thi thể này, sự tình sẽ tự nhiên được sáng tỏ.

...

Bệnh viện đại học Seoul, trong phòng phẫu thuật.

Trên khán đài, mọi người ngồi đợi mà trong lòng nóng như lửa đốt, không ngừng xem giờ.

- Sao tim vẫn chưa được đưa về chứ, nếu cứ như vậy, đợi được tim về thì không thể tiến hành cấy ghép được nữa rồi.

Bác sĩ trong bệnh viện sốt ruột nói.

Leen trầm giọng nói:

- Hiện nay chỗ dính liền xem ra không thể xử lý được rồi, tim có về thì sao chứ, căn bản là không cách nào cắt bỏ được tim cũ ra.

Mọi người biến sắc, lắc đầu than vãn, phẫu thuật rõ ràng không còn chút hy vọng nào nữa rồi.

Trong phòng phẫu thuật, Vinson đang lấy viên dầu tiễn từ trợ mổ, cắt vết khâu cuối cùng.

Sau khi xong việc, Vinson thở phào:

- Cấy ghép gan đã hoàn thành xong, cô giáo, em ra trước đây, những việc còn lại trông chờ ở cô.

Jane gật đầu

- Cậu vất vả rồi.

Trợ mổ số một đang bận bịu cùng Jane tách rời dính liền, cũng trong lúc này, ngẩng đầu nói:

- Tiếp theo là phần dính bên thất trái, bác sĩ Jane nếu tốc độ nhanh chắc sẽ kịp.

Jane ngẩng đầu nhìn lên khán đài, sau đó đặt dụng cụ mổ xuống, nói:

- Tách dính liền hoàn thành.

Lời này vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc nhìn Jane, như có búa tạ đập trúng đầu tất cả mọi người ở đây.

- Jane...cô giáo! Dính liền bên thất trái còn chưa tách!!

- Đúng vậy, bác sĩ Jane, không phải cô nói là bác sĩ không đến phút cuối cùng thì không được bỏ cuộc hay sao? Lẽ nào cô đã bỏ cuộc rồi?

Leen và mọi người trên khán đài cũng sốt ruột, Leen nói vào Microphone:

- Jane, rút cuộc cô muốn làm gì, mau nhanh lên! Nếu như không tiến hành tách dính tâm thất trái sẽ thực sự không kịp đâu!!

Trình Tú khuôn mặt đầm lệ hỏi:

- Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao chị Jane lại không tiếp tục làm phẫu thuật nữa?

Leen lắc đầu, cau mày:

- Tôi không biết, với tình hình dính liền của thất trái này, thì không cách nào lấy trái tim cũ ra khỏi bệnh nhân, càng không thể nói tới làm cấy ghép, Jane rút cuộc đang nghĩ gì...?

Đúng lúc mọi người đang căng thẳng nhìn cô, Jane lặng lẽ nhìn mọi người, lo lắng nói:

- Chúng ta sẽ làm, hãy tin anh ấy, có thể nhanh chóng mang tim trở về sớm nhất.

Nói xong, Jane quay đầu nhìn đồng hồ, không nói gì thêm.

Lúc này tất cả mọi người đang bị thời gian dày vò, mọi người đều rơi vào trạng thái căng thẳng.

Mà Jane là người ở trung tâm của cơn bão, lại cũng là người bình tĩnh nhất.

Nếu như không phải vì dù có chạy vào phòng mổ cũng không làm được gì, thì Leen đã lập tức tiếp quản ca mổ này rồi.

Bất giác, năm phút đã trôi qua.

Phòng phẫu thuật đột nhiên mở ra, một ý tá cầm chiếc thùng đỏ chạy vào.

- Bác sĩ Jane! Tim! Tim tới rồi!

Mọi người lấy lại tinh thần, mở thùng, quả nhiên là tim làm cấy ghép, nhưng có lẽ do thời gian dài thiếu máu, nên hơi trắng.

Trên khán đài, bóng dáng Dương Thần cũng lập tức xuất hiện, làm biểu tượng “OK” với Jane trong phòng phẫu thuật.

Jane để lộ ánh mắt cười, nhìn Dương Thần gật đầu.

Lâm Nhược Khê bên cạnh nhìn thấy tất cả, trong mắt có gì đó rất phức

tạp.

Dương Thần và Jane có sự ăn ý đến kì lạ, khiến cho cô có chút ghen, nhưng lại không thể nói gì.

Goo Chi Yong buồn bực hỏi:

- Dương tiên sinh, sao tốc độ của cậu lại nhanh như vậy? Kim Chul đi trượt thăng tới đó, cũng không thể về sớm như vậy?

- Sao nào, nhanh thì không tốt sao?

Dương Thần cười hỏi lại.

- À...đương nhiên không phải vậy.

Goo Chi Yong lau mồ hôi, đầy nghi ngờ.

Park Jung Hoon ngồi phía sau nheo mắt, nhìn dáng người phía sau của Dương Thần, ánh mắt vô cùng gian xảo.

Leen và các bác sĩ khác lại không để ý vì sao Dương Thần có thể về nhanh như vậy, điều họ không hiểu nổi chính là Jane, vì họ biết, cho dù tìm về rồi, nhưng cũng không cách nào cắt bỏ được trái tim cũ, vậy thì có cũng như không.

- Jane...rốt cuộc cô nghĩ gì...

Leen và mọi người cau mày.

Chính ngy lúc này, sau khi hoàn tất chuẩn bị, rốt cuộc Jane cũng lên tiếng.

- Bây giờ chính thức bắt đầu, tiến hành PIGGYBACK, cấy ghép tim.

Xôn xao!

Lập tức có rất nhiều bác sĩ phát ra tiếng vỗ kinh ngạc, mọi nhân viên trong ca phẫu thuật cũng ngạc nhiên nhìn Jane.

Gân xanh trên trán Leen lộ ra rõ rệt, run rẩy đập vào tấm kính công nghiệp, gấp gáp hét lên:

- Vốn là như vậy!! Vốn là như vậy!!

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cái gì là PIGGYBACK?

Goo Chi Yong nghi hoặc hỏi.

Leen có chút kích động nhưng vẫn giải thích:

- PIGGYBACK, cũng là phương pháp cấy ghép song song hai trái tim. Kỹ thuật cấy ghép này, tôi chỉ mới nhìn thấy trên sách vở.

Cấy ghép tim thông thường, sau khi giữ lại tim phía bên trái, sau đó cắt bỏ tim cũ, thay vào tim mới. Còn PIGGYBACK, chính là để cho cả hai trái tim cùng tồn tại trong cơ thể.

Điểm tốt ở đây là sẽ giảm bớt sự mất máu, còn có thể tạm thời giữ cho trái tim mới không chết, giữ lại tim cũ có thể thực hiện chức năng phụ trợ, cho tới khi chức năng hoàn toàn hồi phục.

Viện trưởng đứng bên cạnh cũng gật đầu:

- Tôi nghe nói, loại phẫu thuật này chỉ có nước Anh từng thực hiện, nhưng vẫn chưa công khai. Lẽ nào...người đã thành công trong ca phẫu

thuật này chính là Jane?

- Nhưng...

Leen cau mày, nói:

- Cho dù là hai trái tim cùng tồn tại song song, nhưng dính liền không được giải quyết hoàn toàn thì cũng không cách nào hoàn thành được....

Các bác sĩ khác cũng gật đầu tán thành, nhưng vẫn có chút mong đợi những bước tiếp theo Jane sẽ làm như thế nào?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1116

Kế Hoạch Của Cô Ấy

Jane cũng không buồn chú ý tới suy nghĩ của mọi người phía trên, cô và mọi người phải tập trung tinh thần.

- Chuẩn bị thiết bị trợ tim, số 40...

Trợ mổ cũng cầm dụng cụ cầm máu, bắt đầu tiến hành công tác hỗ trợ.

- Hỗ trợ tim kết thúc!

Bác sĩ điều khiển máy móc nói.

- Bom! Dao điện....

Jane vừa làm phẫu thuật, vừa nói với trợ mổ:

- Phiên cậu chuẩn bị hai ống huyết quản nhân tạo dài 18mm.

Lời vừa nói ra, khuôn mặt mọi người lại đều vẻ nghi hoặc, không chỉ những người trên khán đài, trợ mổ cũng do dự:

- Bác sĩ, PIGGYBACK, theo sách nói, nối huyết quản giữa động mạch phổi, chẳng phải chỉ dùng một huyết quản nhân tạo là đủ rồi sao?

Jane ngược mắt, bất đắc dĩ nói:

- Bảo cậu làm thì cậu làm, không phải cái gì cũng làm theo sách, đừng có quá phụ thuộc vào sách, nếu không cả đời này cậu cũng chỉ là trợ mổ thôi, không làm người mổ chính được đâu.

Đúng lúc mọi người lòng đầy thắc mắc, Leen nhìn thấy rõ ràng trên màn hình hiển thị, vết rạch lớn của Jane trên màng phổi phía bên phải.

Không do dự, Leen run rẩy hô lên:

- Hóa ra là như vậy!

- Bác sĩ Lee, rốt cuộc là chuyện gì?

Lập tức có người tò mò hỏi.

Leen run tay chỉ vào màn hình hiển thị nói:

- PIGGYBACK vốn dĩ là đặt trái tim khỏe mạnh lên trên trái tim mang bệnh, trực tiếp khâu nối trái tim trên tĩnh mạch chủ và động mạch chủ lại, như vậy chỉ cần dùng một huyết quản nhân tạo là đủ.

Nhưng thứ mà Jane làm, là đặt tim khỏe mạnh vào phần không bị dính liền, đặt cách nơi đáng lý ra cần phải đặt một khoảng nhỏ, khâu động mạch chủ lại cũng cần có huyết quản nhân tạo.

- Hóa ra là như vậy, bác sĩ Leen quả là tinh tường, chúng tôi không phát hiện ra.

Có bác sĩ khen ngợi nói.

Leen cười khỏ nói:

- Chuyện này thì có đáng gì, căn bản không đáng để được nhắc tới trước

mặt Jane, tất cả chúng ta đều không thể đoán ra được kế hoạch của cô ấy... Từ lúc bắt đầu, Jane đã đoán ra không thể đủ thời gian để tách phần dính liền, cô ấy đoán biết được trạng thái của tim được hiến tặng, và không gian làm cây ghép. Uổng công chúng ta lo lắng sắp chết, hóa ra tất cả, đều nằm trong kế hoạch của cô ấy.

Mọi người kinh hãi, sau khi giải thích suy nghĩ của Jane, họ như bị trấn động.

- Vậy... vậy có phải ông ngoại của tôi sẽ được cứu?

Trình Tú hỏi đầy hy vọng.

Leen gật đầu nói:

- Nếu tất cả đều thuận lợi, thì sẽ không vấn đề gì.

Không ít người nhà họ Park thở phào nhẹ nhõm, Park Jung Hoon cười cứng nhắc.

Thời gian chỉ còn lại năm phút, màng phổi đã mở ra, trái tim chuẩn bị hoàn tất.

Tốc độ của Jane trở nên nhanh hơn:

- Kiểm đại động mạch chủ...chặn đường lưu thông máu, chặn tâm đình chỉ...bắt đầu cấy ghép, kéo nhọn...

Lấy tim từ chỗ trợ mổ, cẩn thận tiến hành cố định, bắt đầu khâu phía bên trái tim.

- Nhíp, số 40...

Trên khán đài, mọi người tim cũng đập nhanh hơn.

- Với tốc độ của Jane, có lẽ sẽ hoàn thành được, nhưng tim hiến tặng trải qua quá trình vận chuyển quá dài, các chức năng có lẽ sẽ bị tổn thương, nếu tim hiến tặng không chịu được, thì tất cả coi như phí công vô ích, hy vọng không xảy ra chuyện gì...

Leen phân tích nói.

Trong phòng phẫu thuật, Jane luôn tay.

- Tiến hành lưu thông máu...bắt đầu khâu lại động mạch phổi, số 40, nhíp...

- Máy hô hấp cho tăng lên, tải chậm lại, tiêm dưới da 500, thêm vào FFP...

Waren và mọi người đứng gần đó phát hiện, tốc độ của Jane càng lúc càng nhanh.

Đến cả những bác sĩ trên khán đài cũng có mấy vị há hốc mồm không nói được gì, họ đến hôm nay mới thấy kỹ xảo như vậy, đã làm chấn động sâu sắc sự hiểu biết của họ về y học.

Leen căng thẳng nắm chặt hai tay, ánh mắt không cam tâm, nhưng nhiều nhất là sự bất lực.

Kỹ thuật khâu nhanh tới hoa mắt, làm cho PIGGYBACK hoàn thành xong trước thời gian dự kiến.

Jane thông thả khâu lại, sau khi hoàn tất, nói với bác sĩ điều khiển máy móc:

- FLOWDOWN!

- Vâng! Cắt bỏ gián đoạn, BACKUP!

Sau khi nói xong, mọi người bắt đầu theo dõi tim, trông ngóng trái tim đập trở lại.

Lúc này toàn bộ phòng phẫu thuật như ngưng đọng, giống như sợ rằng sẽ làm phiền tới trái tim ấy.

Mấy giây trôi qua, đúng lúc mọi người càng lúc càng cảm thấy nguy hiểm, tim, đã đập trở lại!

- Thành thịnh thành thịnh...thành thịnh thành thịnh....

Dường như trong trái tim mọi người đều cảm nhận được tiếng tim đập.

- Thành công rồi! Thành công rồi!

Có người bắt đầu hét lên.

Đúng lúc mọi người trên khán đài bắt đầu thở phào nhẹ nhõm, thì một tiếng “tít.... tít...tít!” vang lên.

Trên điện tâm đồ, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh.

Waren nhìn, kinh ngạc:

- Là VT, tâm thất hoạt động quá nhanh!

- Cái này...rất cuộc là tình trạng gì? Chẳng phải ca phẫu thuật đã thành công rồi sao?

Trình Tú trên khán đài vừa mới vui vẻ được một chút đã lập tức như hóa đá.

Leen trầm giọng nói:

- VT quá nghiêm trọng rồi, thời gian thiếu máu quá dài, khiến cho trái tim này không thể dùng được...lúc trước đã lo lắng, quả nhiên đã phát sinh rồi...

- Vậy làm thế nào? Ông còn có thể cứu được không?

Trình Tú vẻ mặt khẩn thiết hỏi.

Leen lắc đầu:

- Tim cấy ghép, đến tim cấy ghép còn không sống được, thì cứu so được...

- Vẫn không thể vượt qua sao...

Lâm Nhược Khê có vẻ xót xa.

Dương Thần ôm vai cô thật chặt nói:

- Tin ở Jane, cô ấy nhất định có cách.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, thấy Dương Thần vẻ mặt vô cùng chắc chắn, tim như se lại.

Trong phòng phẫu thuật, mọi người đều hướng ánh mắt về phía Jane, ánh mắt tiếc hận, đối với mọi người mà nói, đây đã là vô vọng rồi.

Jane nhắm mắt trầm tư một lúc, đột nhiên mở lớn hai mắt, nói:

- 50 miligram A-xít clo-hy-đric, DC máy rung tim, 20J xung điện!

Tuy rằng cảm thấy không có khả năng thành công, nhưng bác sĩ điều khiển máy móc và trợ mỗ vẫn nhanh chóng làm theo.

- Bác sĩ, hoàn thành xung điện.

Jane đèn cầm lấy máy rung tim, sau khi gắn chặt vào tim, nói:

- Mọi người tránh ra...phóng điện.

Điện giật qua, điện tâm đồ có tần suất cực cao, VT không giảm.

- Bác sĩ như vậy không được...

Một y tá như sắp khóc.

Jane trong mắt có chút hoảng loạn noi:

- Lần thứ hai mở tim phổi nhân tạo, bơm!

- Vâng.

Lần thứ hai tim được mở ra, mọi người như sắp tuyệt vọng rồi.

- Cô giáo, lắp đặt VAD chứ!

Vinson trên khán đài nói với Jane.

- Thiết bị trợ tim?

Có người hỏi.

- Đúng, chuẩn bị cứu trái tim này.

Vinson nói.

- Nhưng cơ thể của Hội trưởng không thể chịu đựng nổi nữa rồi, vừa làm cấy ghép gan xong, cơ thể đã tới giới hạn rồi.

Leen phản đối phương pháp này.

Trong phòng phẫu thuật, trái tim vẫn đang đập, máu vẫn tiếp tục lưu thông.

Tất cả mọi người chăm chú nhìn Jane, nhưng lại thấy Jane tiếp tục dùng 20J xung điện, rồi lại dùng máy rung tim.

- Cô giáo, cô muốn làm gì?

Waren lo lắng nói.

Chỉ thấy, Jane sau khi làm động tác đó, liền bảo trợ mỗ đổi trợ mỗ khác.

Jane không trả lời, hơn nữa còn đưa tay vào bộ phận nào đó của trái tim vừa được cấy ghép.

Một lúc sau, Jane rút tay về, nói:

- Dừng tất cả các chức năng tim lại một lần nữa.

- Cái gì? Lại dừng lại? Cái này...là trái tim vừa cấy ghép sao?

Bác sĩ điều chỉnh máy tưởng mình nghe nhầm.

Jane trịnh trọng gật đầu xác nhận, không vấn đề gì.

Sau khi dừng hoạt động của tim vừa cấy ghép, Jane nói:

- Có thể để nhiệt độ như ướp lạnh để trị liệu mà.

- Có thể...

Bác sĩ điều khiển máy gạt đầu, lập tức chuẩn bị.

Jane giải thích với mọi người:

- Trong tim có một tiêu điểm, sau khi tim ngừng đập, mở cơ tim, tại đó để

hiệt độ thấp như trong tủ lạnh, có thể sẽ loại trừ được VT...

Leen trên khán đài nhíu mày:

- Tìm được nơi nhịp tim đập nhanh, dùng kỹ thuật cố định đông lạnh.

Đúng vậy, dùng kỹ thuật đông lạnh, có thể không làm tổn hại tới cơ tim, khóa chặt tiêu điểm, nhưng vấn đề là làm sao có thể tìm được tiêu điểm đó? Nếu có sai sót, sẽ làm trở ngại tới hệ thống truyền dẫn.

Liên quan tới vấn đề này, thì những người bên cạnh đã không thể lý giải được nữa, chỉ biết rằng tình hình trước mắt, giống như mò kim đáy bể, hy vọng xa vời.

Jane không chút do dự, sau khi lấy dao nhọn từ tay trợ mổ, thì bị Leen trên khán đài gọi giật lại.

- Bác sĩ Jane!

Leen hét lớn, nói:

- Cô...Cô biết tiêu điểm ấy ở đâu? Lẽ nào chỉ dùng tay là có thể biết được?

Jane ngẩng đầu nói:

- Tay của tôi có thể cảm nhận được sự co đập của trái tim, có chỗ bất thường, tôi chắc chắn tiêu điểm ở đó.

Nghe vậy, Leen giật mình.

- Thật sai lầm! Dùng tay người có thể cảm nhận được tiêu điểm sao?

- Vậy phải hiểu trái tim tới mức nào mới có thể làm được điều ấy chứ? Đừng đùa!

Nhiều bác sĩ phản đối, nói.

Nhưng, Jane không thêm đề ý tới họ, đã dùng dao quyết đoán rạch một đường.

Kế tiếp, Jane nhanh chóng sử dụng phương pháp đóng băng, sau đó khâu lại vết cắt.

- FLOWDOWN!

Theo lời nói của Jane, lại một lần nữa khôi phục lại các chức năng tim, mọi người còn căng thẳng hơn cả lúc này.

Rốt cục, lại một lần nữa nhìn thấy trái tim đập, một lát sau, trái tim đập ổn định lại.

- Trái tim bình thường, không có VT!

Bác sĩ phụ trách máy móc nói.

Mọi người lúc này đứng lên hoan hô, những bác sĩ trên khán đài dờ khóc dờ cười vỗ tay.

Leen vẽ mặt đầy kính phục, thì thào tự nói:

- Tôi vừa nằm mơ sao, cô ta có thể...

Các bác sĩ chuyên môn vừa hứng khởi vừa kính phục nhìn Jane, chỉ có các bác sĩ chuyên ngành mới có thể cảm nhận được, vị nữ bác sĩ trẻ tuổi này có bao nhiêu kỹ thuật khiến người khác phải run sợ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1117

Từng Bước Dẫn Dắt

Nhìn thấy mọi người đều vui vẻ nháy nhót, ánh mắt Jane như đang cười, nhưng vẫn lập tức nói:

- Ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc đâu, sau khi khâu lại hãy chúc mừng...

- Vâng!

Đám nhân viên trông hơn bốn tiếng liên tục đấu tranh đã hoàn toàn quên hết mệt mỏi, lại lần nữa ra sức hoàn thành nốt công việc cuối cùng.

Phẫu thuật sau đó, đã không còn gì khó khăn nữa, đối với Jane mà nói đương nhiên là nhanh chóng hoàn thành.

Trạng thái các số liệu của Hội trưởng Park Chuan đã an toàn, sau khi được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, mọi người chân thành vỗ tay tán dương Jane.

Jane cũng cảm ơn mọi người đã tích cực hợp tác, lại nói đùa sẽ phát lì xì cho mọi người, dù sao thì cô cũng được bốn mươi triệu bảng Anh tiền thù lao mà.

Trình Tú thấy ông ngoại bình an vô sự, thì vô cùng vui mừng, cô khó khăn lắm mới hóa giải ân oán với ông ngoại, mới hưởng thụ tình yêu thương của thân thân chưa được bao lâu, nếu phải nhìn ông rời xa, thì sẽ đau khổ biết chừng nào!

Bây giờ tuổi thọ của Park Chuan cũng được kéo dài, Trình Tú đương nhiên vô cùng cảm kích Jane rồi, còn về Park Ji Yeon và những người khác của nhà họ Park, họ đương nhiên cũng rất vui mừng, dù sao thì cũng là người thân trong gia tộc cả.

Park Jung Hoon cũng tỏ lòng biết ơn tới Jane, nhưng nụ cười lại vô cùng gượng gạo, nhưng người bên cạnh cũng không dễ gì phát hiện ra.

Sau khi ca phẫu thuật kết thúc thành công, mọi người dự định sẽ đến nhà hàng làm một bữa chúc mừng. Trước đó, Kim Chul luôn không thấy đâu đột nhiên trở về, mang theo mấy tên vệ sĩ, bên cạnh còn có một cảnh sát trẻ tuổi người Hàn Quốc và mấy cảnh sát viên, đột nhiên quay trở về.

Kim Chul không chút biểu cảm, dường như đã sớm nhận được tin Dương Thần đã sớm mang tim trở về rồi.

Sau khi đến trước mặt Dương Thần, Kim Chul khom người nói:

- Cảm tạ Dương tiên sinh.

Dương Thần cười hỏi:

- Đã tìm thấy tên trông giống hệt cậu rồi đúng không?

Viên cảnh sát trẻ tuổi có khuôn mặt không mấy thân thiện nói:

- Đây cũng chính là lí do chúng tôi tới đây, Dương tiên sinh, tôi là Trương Vân đội trưởng đội cảnh sát ở phân cục cảnh sát Seoul, tôi tới đây điều tra. Theo lời nói của lái xe bệnh viện con nói, anh là người tiếp xúc cuối cùng với phạm nhân, sau đó đã đuổi theo cậu Kim Chul. Xin hỏi tên phạm nhân giả mạo cậu Kim Chul, đang ở đâu?

Dương Thần sửng sốt:

- Không phải anh ta chết rồi à? Các người không trông thấy sao? Anh ta uống thuốc độc tự sát rồi.

- Ngài Dương Thần, xin thành khẩn trả lời câu hỏi của chúng tôi, nếu không thì khi ngài lấy được tim cây ghép, nhất định có trông thấy người đó, xin hãy nói cho chúng tôi biết anh ta đang ở đâu?

Trương Vân bắt mạch nhú mày.

Dương Thần chợt hiểu:

- Các người muốn nói, các người không phát hiện ra thi thể nào hay sao?

- Lễ nào cảnh sát chúng tôi lại đi nói dối hay sao, cậu Kim Chul cũng rất muốn biết tên phạm nhân đó sao rồi.

Trương Vân nói.

Dương Thần thầm kêu than, đối phương nhất định đã bố trí kế hoạch lấy tim cây ghép giữa đường, chắc chắn có người tiếp ứng, đối phương phát hiện Kim Chul giả không quay về, nên đã đem thi thể đi trước khi cảnh sát tới.

Lần này hay rồi, chết không đối chứng.

- Bởi vì tài xế nói là nhìn thấy cậu Kim Chul, xác định đã trông thấy cậu Kim Chul trước tiên, nhưng khi chúng tôi nhận được tin, chỉ có Dương tiên sinh mang tim cây ghép đi, chúng tôi không thể không nghi ngờ, Dương tiên sinh đã tham dự vào một vụ án vi phạm pháp luật.

Trương Vân dùng ánh mắt hồ nghi nhìn Dương Thần, nói:

- Nếu Dương tiên sinh đã không thể giải thích được, vậy xin theo chúng tôi về sở cảnh sát để lấy khẩu cung, để chúng tôi dễ dàng điều tra.

Trình Tú đứng một bên nóng nảy, vội vàng chạy lại phía Dương Thần, nói:

- Cảnh sát các người sao có thể bắt người lung tung được chứ! Anh Dương Thần đã cứu ông ngoại tôi!

Lâm Nhược Khê cũng không hiểu ra sao, không hiểu họ nói gì bằng tiếng Hàn, vội bảo Dương Thần dịch lại.

Nghe thấy Dương Thần chỉ ra ngoài một khoảng thời gian ngắn đã gặp phải chuyện kì lạ như vậy, Lâm Nhược Khê không khỏi lo lắng.

Mọi người đều ý thức được, phía sau có một âm mưu nào đó, vừa mới thờ phào nhẹ nhõm được một lúc đã lại như vậy.

Park Jung Hoon nói:

- Dương tiên sinh là khách quý của nhà họ Park chúng tôi, lần này lại giúp ông chúng tôi, đội trưởng Trương, cảnh sát không nên vô cớ bắt người

như vậy.

Trương Vân không hề nể nang:

- Hừ, không có bằng chứng xác thực, vậy Dương tiên sinh là người cuối cùng gặp mặt nghi phạm, chính là nghi phạm lớn nhất! Hy vọng mọi người hãy phối hợp với cảnh sát, cảnh sát của Đại Hàn Dân Quốc, sẽ không vì ngài là người nhà họ Park mà nhượng bộ đâu.

Những lời ngông nghênh này khiến cho Dương Thần thấy ngứa ngáy, tại sao người ở cái quốc gia này lúc nào cũng đeo bốn chữ “ Đại Hàn Dân Quốc” trên miệng như vậy, chuyện gì cũng lôi quốc gia vào.

- Được rồi, được rồi, chỉ là đi lấy khẩu cung thôi, cũng không phải chuyện gì lớn, tôi cũng tò mò vì sao lại không thấy người đâu nữa.

Sau khi tính toán một hồi Dương Thần cười nói:

- Mọi người không cần lo lắng, mau đi ăn tối đi, trời cũng tối rồi.

Sau khi nghe Dương Thần khuyên bảo, nhải chuyện gì lớn, nên cũng không nói thêm gì.

Lâm Nhượng Khê biết Dương Thần nhất định không thể chịu thiệt, mặc dù không vui vì chồng bị đưa tới đồn cảnh sát, nhưng cũng không còn cách nào.

Kim Chul làm hết trách nhiệm vẫn đi tới phòng bệnh, không hề có ý định đi ăn tối với mọi người.

Sau khi tạm biệt mọi người, Dương Thần ngồi trên một chiếc xe màu trắng rời khỏi bệnh viện.

Sau khi xe đi một vòng quanh đường cao tốc, rẽ vào một ngõ nhỏ, đi vào một khu công nghiệp ở phía nam Seoul.

Dương Thần ngồi phí sau không hề rằng, lúc này mới biết:

- Cảnh sát Trương Vân, cục cảnh sát sao xung quanh lại nhiều công xưởng như vậy?

Trương Vân và mấy cảnh sát viên phía trước không nói năng gì, hoàn toàn không thèm để ý tới.

Dương Thần cười nhạt, cũng không hỏi han gì nhiều.

Xe tới một bãi đất thi công trống trải, Trương Vân và mấy cảnh sát viên mở cửa đi ra, khuôn mặt hung dữ vầy vầy Dương Thần.

- Xuống xe đi, tới nơi rồi.

Sau khi Dương Thần ngoan ngoãn xuống xe, nhìn xung quanh nói:

- Không phải nói tới sở cảnh sát à?

Trương Vân nhe răng cười:

- Cục cảnh sát? Phải đi chứ, nhưng...chỉ có chúng ta đi, người thì không cần đi.

- Vì sao?

- Vì người sẽ lập tức được chết tại đây!!

Trương Vân vẻ mặt hung ác, hét lên:

- Ra tay đi!

Ba gã cảnh sát viên cao lớn không nói không rằng, xông thẳng về phía Dương Thần.

Mấy tên cảnh sát viên này đương nhiên cũng là những cao thủ taekwondo, lực đá qua vừa mạnh mẽ vừa quyết đoán.

Nhưng Dương Thần chẳng qua cũng chỉ trêu đùa với chúng, nào để ý tới, đưa tay tóm bừa, đã khổng chết được đòn tấn công của chúng.

Một tên đang đá tới, phát hiện ra Dương Thần đã tóm gọn cổ chân.

Sau một giây, Dương Thần đã túm ngược hấn lên, dùng thân thể hấn làm cây côn, quét về phía hai tên còn lại.

Vài tên cùng tấn công một lúc cũng không ăn thua gì, lại còn bị Dương Thần đạp thẳng xuống đất.

Trương Vân kinh hãi, vội rút súng định bắn vào Dương Thần

Hắn ta chưa kịp cầm chắc súng trong tay đã bị Dương Thần tóm lấy khẩu súng nhét ngay vào miệng hắn ta.

- Ô! Ô!

Trương Vân mở to đôi mắt căng đầy tia máu, sợ hãi giơ hai tay, ánh mắt cầu xin.

Dương Thần cười nhạt một tiếng, rồi đá hắn nằm rạp xuống đất, lăn mấy vòng rồi mới dừng lại.

Dương Thần nhìn một lượt bốn tên cảnh sát hỏi:

- Các người là đồng bọn của tên đã chết ấy?

Bốn gã biết rõ màn kịch đến đây là kết thúc, nhưng chúng cắn chặt răng, không chịu mở miệng.

Dương Thần sớm đã có dự liệu, tóm một tên cảnh sát gần mình nhất, bóp chặt cổ hắn ta.

- Các người rốt cuộc là thuộc tổ chức nào, ai chỉ huy, mục đích là gì, ta chỉ cho các người một cơ hội duy nhất, nói hay là chết?

Tên cảnh sát đó mặt trắng bệch, dường như sợ hãi thứ gì đó vô cùng ghê gớm, chỉ biết lắc mạnh đầu.

Dương Thần chán nản bĩu môi, đưa tên đó lên cao, dùng sức bóp mạnh vào cổ hắn ta.

“Phục!”

Tên cảnh sát như cây dưa thiếu nước, cổ nghẹo sang một bên.

Máu chảy xuống tay Dương Thần, hắn ta chết ngay tức khắc, hai mắt lòi ra.

Ba tên còn lại trong đó có cả Trương Vân, đều kinh sợ, chút nữa là ngất xỉu.

Dương Thần ném cái xác sang một bên, tiến lên phía trước hai bước, nhẹ nhàng tóm cổ tên thứ hai đưa lên cao.

Cả ba tên sớm đã bị dọa cho hai chân mềm nhũn, sắp tè cả ra quần rồi, làm gì còn sức kháng cự lại Dương Thần nữa.

- Người đã không cần thuốc độc tự tử, vậy thì không phải là tử sĩ rồi, vậy cũng câu hỏi như thế, người trả lời hay là chết?

Nụ cười của Dương Thần rất dịu dàng, giống như một người thầy giáo đang từng bước dẫn dắt cậu học trò nghịch ngợm vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1118

Trước Kia, Bây Giờ Và Sau Đây.

Tên cảnh sát bị Dương Thần chop lấy tay, trong mắt hiện lên sự sợ hãi, nhưng vẫn lắc đầu mạnh, toàn thân run lên bần bật.

- Tôi...xin tha cho tôi! Tôi thực sự không biết... Tôi không muốn chết!

Dương Thần thương tiếc thở dài:

- Nói với mày rồi, trả lời tao đi, hoặc là...

Chưa nói dứt lời, tay Dương Thần đã lại một lần nữa kết thúc hai mạng sống của hai tên cảnh sát này.

Cổ đã lìa khỏi thi thể, nát vụn, bị vứt sang một bên. Dương Thần cười tủm tỉm đi về hướng tên cảnh sát thứ ba.

Nhìn thấy hai đồng nghiệp của mình bị chết, tên cảnh sát thứ ba cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, nắm một nắm cát trên mặt đất, ném về phía Dương Thần, rồi cầm đầu cầm cổ chạy thục mạng.

Dương Thần phui phui bụi cát bay trước mặt, tức giận nói:

- Bỏ chạy à, lại còn ném cát ư. Mày đang đóng phim đấy sao, tưởng như vậy là có thể chạy thoát à.

Nói rồi, Dương Thần nhặt một hòn đá ở trên mặt đất lên, ném về phía tên cảnh sát thứ ba.

Hòn đá được ném đi như viên đạn được bắn ra khỏi súng, lao thẳng về phía ngực của tên cảnh sát này.

Sau khi đầu bị va chạm, viên cảnh sát này dường như bị mất thăng bằng, lao đảo ngã xuống.

Nhìn Dương Thần trong chớp mắt đã giết chết ba mạng người, cuối cùng trong lòng, nỗi sợ hãi đã xâm chiếm tất cả.

Từ trước đến nay, chưa bao giờ gã dám tưởng tượng sẽ có một kẻ giết không gớm tay đến như vậy, dường như mạng sống trong tay hắn chỉ như một món đồ chơi, muốn vứt đi lúc nào cũng được.

“Phịch!” Trương Vân quỳ rạp trước mặt Dương Thần, khóc thét lên:

- Tôi nói, tôi nói! Xin đừng giết tôi!

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Như thế này có phải ngoan ngoãn không, nói sớm chẳng phải đã xong rồi sao? Sao cứ phải đợi tao làm bần tay mới nói chứ?

Sắc mặt của Trương Vân trông còn khó coi hơn khóc, run rẩy nói:

- Tôi... Chúng tôi là người của “Bắc Phù Dư”. Mệnh lệnh của tổ chức chúng tôi được đưa ra, kêu chúng tôi phải nhân cơ hội này, dẫn cậu đến đây...rồi...rồi giết. Chúng tôi chỉ biết rằng cậu đã ngăn cản kế hoạch của tổ

chức chúng tôi, nhưng cụ thể kế hoạch là gì, không phải mỗi thành viên trong tổ chức của chúng tôi đều có thể biết...

Bắc Phù Dư?

Dương Thần nhíu mày, hẳn chưa từng nghe qua cái tên này.

- Chúng mày là cảnh sát thật?

- Đúng vậy, đúng vậy.

Trương Vân cúi thấp đầu:

- Chúng tôi là những cảnh sát được gài vào trong đội cảnh sát ở Bắc Phù Dư.

- Giống như chúng mày, những người được gài trong các cơ quan của Hàn Quốc cũng rất nhiều sao?

Dương Thần lại hỏi.

Trương Vân gật đầu:

- Hẳn là...không ít...

- Vậy thì làm sao chúng mày biết ai là người của tổ chức chúng mày?

- Cái này...Địa vị của chúng tôi quá thấp, cũng không rõ lắm, nhưng... nghe nói những nhân viên cảnh sát trong cục chúng tôi cũng là những nhân viên cấp trung của tổ chức.

Dương Thần hí mắt, như vậy thì Bắc Phù Dư này không phải là một tổ chức bình thường. Nếu như chỉ đơn thuần là một tổ chức xã hội đen, hoặc là một tổ chức đánh thuê, như vậy thì đã quá dễ để diệt trừ.

Nhưng Bắc Phù Dư rõ ràng là một tổ chức xã hội đen có thể lực ngầm trong Hàn Quốc. Tổ chức này thường khó để bắt được nguồn gốc của nó, bởi vì các quan chức bao che cho nhau.

Nhưng Dương Thần cũng không có cách nghĩ sẽ vì Hàn Quốc trừ bạo, chỉ là nếu như Bắc Phù Dư này muốn gây bất lợi cho nhà họ Park và Trình Tú thì hẳn mới chú ý đến.

Trương Vân nói xong, lộ ra một nụ cười thương xót:

- Ngài Dương, tôi...tôi bây giờ có thể đi được rồi chứ?

Dương Thần định thần lại, cười cười gật đầu:

- Đương nhiên rồi, để tao tiễn một đoạn.

Trương Vân vội vàng xua tay:

- Không cần, không cần, tôi tự đi được.

Nói xong, Trương Vân quay người bỏ đi, rất sợ dù chỉ ở lại một chút nữa thôi.

Dương Thần cũng không do dự hất bàn tay qua một cái, đập vào đầu Trương Vân.

Chiếc đầu này trong nháy mắt đã vỡ vụn, từng bộ phận trên cổ gãy đập thành một đống hỗn độn. Trương Vân đến chết cũng vẫn không hiểu được tại sao mình phải chết.

- Tao nói là tiễn mày một đoạn mà, chạy cái gì chứ. Không nói thì cũng

chết, nhưng tao cũng không nói là nếu nói rồi thì mày có thể sống.

Dương Thần lẩm bầm, vận Thiên Địa Chi Lực, cho đồng xác người này hóa thành tro bụi, bay theo cơn gió kia, không để lại dấu vết gì, chỉ còn lại vài vệt máu ở trên đất.

Nhìn chiếc xe cảnh sát ở phía sau, Dương Thần cũng không định dùng nó, thuận tay vứt vào đám cháy.

“ Ầm ầm!”

Chiếc xe cảnh sát nổ thành một đồng sắt vụn, ánh lửa trong không trung làm chói cả mắt.

Việc hủy dấu vết của đám thi thể này, Dương Thần cũng không định làm, nhưng làm như vậy thì có thể bớt được phiền phức, vì vậy nên hắn đã thu dọn sạch sẽ không còn dấu vết gì.

Chờ xử lý xong đồng rác rưởi này, Dương Thần mới cầm điện thoại lên, bấm số gọi cho Lâm Nhượng Khê.

Chiếc điện thoại này là chiếc mới đổi, lần trước bị Lạc Tiểu Tiểu làm rơi xuống nước, sau đó bảo người của đội Hải Ưng làm cho mình một chiếc điện thoại với nhiều chức năng đặc biệt, nhưng nhìn bên ngoài thì chiếc điện thoại này và chiếc máy ở vùng nông thôn chẳng khác nhau là mấy.

- Alô, bà xã à, anh xong việc rồi. Các em đang ăn cơm ở đâu đấy?

Lâm Nhượng Khê ở đầu dây bên kia cảm thấy hiệu suất làm việc của cục cảnh sát này rất cao, sau khi nói cụ thể nhà hàng liền nhanh chóng báo Dương Thần qua.

Dương Thần gác máy xuống, lại gọi điện cho Macedonia ở bên châu Âu. Những việc của tổ chức bí mật này để cho Macedonia- thủ lĩnh của gián điệp này làm là hợp lý nhất.

Macedonia ghi lại tên của “Bắc Phù Du” xong thì liền báo cáo những tin tức tối nay cho hắn.

Dương Thần lại gọi điện cho Solon, đúng lúc đang vào buổi sáng, giọng của Solon rất thuần chất.

- Minh Vương Các Hạ, có gì dặn dò không. Tôi đang muốn đi tắm.

Dương Thần cười nói:

- Tôi quản việc cậu tắm hay không sao. Dù sao thì người ngủ với cậu cũng là vợ cậu. Tôi hỏi cậu, Nam Triều Tiên, nói một cách chuẩn xác hơn là nơi cách Seoul của Hàn Quốc gần nhất, người của chúng ta có những ai?

Solon suy nghĩ một hồi nói:

- Có một đội quân đã chiến ở Bắc Triều Tiên là gần nhất, nhưng nếu như là Seoul thì e rằng người của chúng ta khó mà lặng lẽ đến đó được, bởi vì quan hệ Nam-Bắc đang rất căng thẳng, vùng biên giới được phong tỏa rất nghiêm ngặt.

Dương Thần suy nghĩ một lúc. Từ Bắc Triều Tiên đến Seoul, thực sự là hơi xa một chút, xem ra thì tự mình phải đích thân giải quyết việc ở đây rồi.

- Chết tiệt, tại sao cậu không sắp xếp vài người ở Hàn Quốc chứ?

Solon oan ức nói:

- Minh Vương Các Hạ. Ngài cũng không phải là không biết, tình hình ở Nam Bắc năm nào cũng căng thẳng, nhưng hai bên này lại không đánh nhau. Bọn họ không đánh nhau thì chúng ta không kiếm được tiền, sắp xếp người ở đó sẽ bị lỗ vốn, vì vậy ngoài việc bán vũ khí cho Bắc Triều Tiên ra thì chúng tôi không đầu quân vào bên đó.

Dương Thần buồn bực gác máy, thoát một cái, đã biến mất ở trên mặt đất.

Sau hơn một phút, Dương Thần lặng lẽ từ trong cái ngõ hẻm không có bóng người nào đi đến đường cái sáng ánh đèn.

Dựa theo bản đồ ở trong đầu, tìm đến nhà hàng cao cấp truyền thống mang phong cách Hàn Quốc mà nhà họ Park và nhà họ Goo cùng tổ chức yến tiệc.

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ, Dương Thần bước vào trong một gian phòng sang trọng, khá rộng rãi.

Mọi người nhìn thấy Dương Thần bình yên trở về, bất kể là thực lòng hay giả dối đều nhiệt tình mời Dương Thần ngồi xuống.

Park Jung Hoon nhìn thấy Dương Thần lại xuất hiện lần nữa thì ánh mắt lộ ra vài phần khó coi, nụ cười trên mặt như cứng ngắc lại.

Dương Thần cười thâm trong lòng. Tên này giấu thật kỹ, kế hoạch hết lần này đến lần khác đều thất bại, nhưng ngay cả nguyên nhân cũng không biết, đến cuối cùng vẫn một vẻ mặt đó.

Khi đi qua Park Jung Hoon, đưa tay ra vỗ vỗ vào vai, nói:

- Anh họ của Trinh Tú à, sao sắc mặt của cậu nhìn không được tốt thế?

Thân thể của Park Jung Hoon hơi run lên, cố gắng trấn tĩnh nói:

- Có thể là do mấy hôm nay hơi mệt, nhưng mà nhờ phúc của anh Dương mà cuộc phẫu thuật của ông ngoại tôi đã thành công, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Hi vọng là như vậy.

Dương Thần cũng không nói ra, đánh rắn động cỏ không bằng bắt hết một mẻ. Hắn thích thú nhìn xem rốt cuộc tên Park Jung Hoon này có kế hoạch gì.

Nói giỡn xong, Dương Thần ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhược Khê, còn bên kia của mình là Jane đã thay bộ váy màu lam có đính kim tuyến.

Màu sắc của trang phục và màu mắt của Jane trông rất hợp với nhau. Mái tóc dài màu hổ phách kết hợp rất tinh tế với màu da trắng nõn khiến cho Jane trông thật lung linh, toát ra khí chất rất cao quý, khác với những người con gái bình thường khác.

Dương Thần nuốt cái ực, lập tức thu ánh mắt lại.

Cô gái này cùng với sự lớn dần về tuổi tác thực sự càng ngày càng giống với mẹ cô ấy, bắt đầu khiến người khác phải mê đắm, thậm chí còn hơn cả Catherine.

Mặc dù nói vợ của mình không thua kém gì cô ấy, nhưng vì Lâm Nhược Khê dường như ngày ngày đều có thể nhìn thấy nên cũng thành quen, còn như với Jane, thỉnh thoảng mới gặp một lần, xinh đẹp khác trước.

Nhưng Jane lại không bỏ qua ánh mắt của Dương Thần, đặc ý mỉm cười một cái, ghé gần Dương Thần, dùng tiếng Ý nói:

- Đã thấy em đẹp như vậy, tại sao không nhìn nhiều hơn nữa? Hay là sợ vợ của anh ghen?

Do không ít người đều nhìn sang bên này nên Jane đã dùng một thứ ngôn ngữ mà người khác nghe không hiểu, khiến cho những người ở đây có chút mơ hồ.

Lâm Nhược Khê nhíu mày, tỏ vẻ không vui khi Jane dùng một thứ ngôn ngữ mà mình không hiểu nói với Dương Thần, nhưng lại giả bộ không nghe thấy, cũng không để ý thấy.

Dương Thần ngượng ngùng cười, hắn cũng không dám dùng tiếng Ý để trả lời, mà dùng tiếng Hán nói:

- Anh sợ gì chứ. Em đừng như vậy, Nhược Khê đã tức giận rồi kìa.

Lâm Nhược Khê vừa nghe thấy câu đó, liền quay đầu sang nói:

- Em tức giận cái gì cơ, anh đừng có nói linh tinh.

Dương Thần nhún vai, nói với Jane:

- Em nhìn đi.

- Đúng là nhất gan, có sắc tâm mà lại không có gan làm, rõ ràng là anh có cảm giác với em mà.

Jane dùng tiếng Ý nói.

Dương Thần dở khóc dở cười:

- Được rồi, coi như anh phục em, em hãy nói tiếng mà mọi người có thể nghe hiểu đi.

Jane bỗng nhiên đứng lên trước, hôn một cái vào má Dương Thần.

- Dương Thần thân yêu, đây coi như là lời cảm ơn. Hôm nay anh đã tìm thấy trái tim và mang về thật kịp thời, nếu không thì một người được coi là chưa từng thất bại như em cũng chỉ là chém gió. Em biết anh nhất định sẽ bảo vệ cho em, trước đây, bây giờ và sau này cũng vậy.

Lúc này Jane dùng tiếng Hán để nói, nhưng Dương Thần lại ước cô dùng tiếng ngoài hành tinh để nói thì tốt hơn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1119

Bắc Phù Dư.

Dương Thần cảm nhận sâu sắc được rằng một người phụ nữ quá thông minh, thực sự là một điều không tốt lắm, đặc biệt là một người như Jane, đã khiến mình nhiều lần phải bất lực.

Là do anh bảo để cho mọi người có thể nghe hiểu, mọi người nghe rồi, cũng nói rồi, anh còn hận ai chứ.

Dương Thần rõ ràng cảm nhận được, lúc này hai người phụ nữ ngồi hai bên của mình, một người ấm áp như hoa nở, một người thì lạnh giá như băng.

Cũng may là da mặt của Dương Thần cũng đủ dày, tự rót một chén rượu trắng tự uống, giả bộ như không có chuyện gì, cười nói:

- Chẳng phải là giúp chút chuyện con con sao? Cái gì mà bảo vệ với không bảo vệ chứ, anh cũng không phải là người mặc khổ đồ, dù sao người được cứu cũng là ông ngoại của Trinh Tú.

Trọng điểm của câu chuyện lập tức bị đổ dồn lên người của Park Chuan và Trinh Tú.

Nói xong, Dương Thần cười cười, nói với Lâm Nhược Khê ở bên cạnh:

- Em nói có đúng không, bà xã?

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái, hừ lạnh nói:

- Làm sao em biết trong lòng anh nghĩ gì chứ?

Dương Thần đỏ bừng mặt, nhưng cũng đã quen, không nên nói nhiều nữa, để tránh việc bị lỡ lời.

Jane không tiếp tục nói những lời công kích đến Dương Thần nữa, mà ngoan ngoãn dùng bữa tối.

Nhưng đợi sau khi bữa tối qua đi, trước khi chia tay, Jane lại nói một cách đầy hàm ý:

- Công việc ở đây kết thúc rồi, ngày mai em sẽ trở về Anh. Bây giờ em có thể xác định được, trong lòng anh có em. Dù sao lần trước anh làm loạn, Hòa Vương Thất của gia tộc không dám giúp em sắp đặt cuộc hôn nhân, cùng lắm cả đời này em không lấy chồng, xem anh nhẫn nhịn được bao lâu, anh cứ chờ xem.

Dương Thần ngây người ra, không nói nên lời, trong lòng rối loạn.

May mà Lâm Nhược Khê không nghe thấy những lời đó, nếu không thì Dương Thần không biết nên giải thích thế nào.

Đợi đến đêm trở về nhà họ Park, sau khi Dương Thần đóng cửa lại, bảo Lâm Nhược Khê cho mượn chiếc máy tính xách tay một lúc để dùng.

Lâm Nhược Khê tức giận cầm chiếc máy tính đẩy đến trước mặt Dương Thần, quay người đi tắm, cũng không nói tiếng nào.

Biết người phụ nữ này vẫn còn đang giận, Dương Thần đành bất lực thở dài. Sau khi mở máy tính lên, bắt đầu xác nhận tài liệu mà Macedonia gửi đến.

Sau khi xem xong đồng tài liệu có liên quan đến Bắc Phù Dư xong, Dương Thần liền chau mày lại.

Hóa ra Bắc Phù Dư này không chỉ là một tổ chức xã hội đen có quyền thế đơn giản như vậy, căn nguyên không ngờ có thể ngược dòng về thời đại Goryeo.

Bắc Phù Dư là phần phía Đông Bắc của châu Á, tiền thân của vương triều Goryeo, có thể nói là lão tổ tông của Nam Bắc Triều Tiên, tương đương với triều Tần ở Hoa Hạ.

Bắc Phù Dư ở thời Goryeo là một tổ chức tôn giáo, nhưng cùng với sự phân hợp của bán đảo Triều Tiên, tổ chức giáo phái này dần dần thành một tổ chức bí mật thâm căn cố đế ẩn trên mảnh đất này.

Sở dĩ gọi là “Bắc Phù Dư” là vì tôn chỉ của tổ chức, chính là sự huy hoàng trong thời kỳ bán đảo Triều Tiên khôi phục Bắc Phù Dư.

Nhưng Bắc Phù Dư cho đến nay là một góc của một quốc gia mà các thành viên từ đời này đến đời khác sát nhập vào, có người thuộc cấp bậc lãnh đạo quốc gia, có người chỉ là dân thường.

Hai con đường đen trắng, Bắc Phù Dư được tất.

Nghĩ đến đây, không ngờ là một tổ chức có bề dày lịch sử như vậy. Dương Thần biết, muốn diệt trừ tổ chức này là một điều không thể, bởi vì tổ chức này đã trở thành một bộ phận trong huyết mạch của bán đảo Triều Tiên.

Lúc này, Lâm Nhược Khê tắm xong, hương thơm tỏa ra ngào ngạt, tay cầm một chiếc khăn lau mái tóc vừa gội vẫn còn nhỏ nước, hiếu kỳ ngồi sang bên cạnh Dương Thần, nhìn vào dòng chữ hiện lên trên màn hình máy tính, lộ rõ vẻ tò mò.

- Bắc Phù Dư? Đây chẳng phải là một quốc gia trong lịch sử của Triều Tiên sao? Anh xem mấy tài liệu này để làm gì?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Dương Thần sững sốt:

- Nhược Khê yêu dấu, làm sao em biết quốc gia này thế?

- Em đã xem qua sách lịch sử về châu Á, em còn rất thích xem những thứ về lịch sử nữa.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần có chút bất ngờ, phần lớn thời gian hắn chỉ chú ý đến việc Lâm Nhược Khê có một bộ não rất đỉnh trong thương trường, nhưng không ngờ người phụ nữ này còn có kiến thức rộng như vậy, có thể mình không thể nói những thứ liên quan đến học thuật với cô ấy được, dù sao thì người ta

cũng đọc nhiều sách.

Dương Thần cũng không còn gì để giấu, kể lại những gì đã xảy ra sau khi mình rời khỏi bệnh viện ngày hôm nay.

Lâm Nhược Khê nghe xong, không khỏi lo lắng:

- Vậy rốt cuộc Bắc Phù Dư làm những thứ này là nhằm vào ai? Nếu như là nhằm vào anh thì còn tốt, cũng không cần phải sợ lắm, nhưng nếu như nhằm vào nhà họ Park thì sau này Trinh Tú làm sao sống ở đây được?

- Trước khi rời đi nhất định phải làm rõ nguyên nhân, mới có thể giải quyết được việc này. Tóm lại Park Jung Hoon nhất định sẽ có động thái, sẽ có chiêu sách gì đó.

Dương Thần nói, rồi lại cười hì hì:

- Bà xã, em nói em còn có sở trường về những thứ này sao? Nói cho anh xem thế nào, em cũng biết anh không đọc sách gì mấy.

Lâm Nhược Khê liếc nhìn hắn một cái:

- Ít ư, anh chỉ cần nhìn qua là không quên được rồi, muốn học mấy thứ này còn cần em phải nói sao? Hơn nữa, em cũng không so sánh được với cô công chúa Jane đó, người ta có thân phận cao quý, tài trí lại hơn người, giống như một thiên sứ thánh khiết vậy...

Răng Dương Thần như cắn phải đồ chua, sắp muốn rơi xuống đất, cười khổ nói:

- Được rồi, lại còn ghen nữa sao. Anh và Jane không có gì cả, anh chỉ nhìn Jane đang trưởng thành hơn thôi, còn có thể thế nào được nữa chứ.

- Nhìn Jane trưởng thành? Khi anh gặp Jane, cô ấy bao nhiêu tuổi, anh mấy tuổi?

- À... hình như là tám, chín tuổi gì đó. Còn anh mười ba, mười bốn tuổi.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nói:

- Vậy bây giờ em sẽ dạy anh một câu thành ngữ, cái đó anh không thể gọi là nhìn cô ấy trưởng thành, cái đó gọi là “thanh mai trúc mã”.

Nói xong, Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn, cầm chiếc điều khiển mở TV lên, không thèm quan tâm đến Dương Thần nữa.

Dương Thần cũng không tiếp tục minh oan cho mình nữa, trong lòng lẩm bẩm bốn chữ “thanh mai trúc mã”, giống như thật sự có một chút cảm xúc gì đó.

Mặc dù không phải là cùng lớn lên với Jane, nhưng sự ăn ý giữa hai người chính xác là có tồn tại.

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, âm thanh có vẻ rất gấp.

Dương Thần đi ra mở cửa thì nhìn thấy một người đàn ông da trắng mặc bộ đồ phục vụ đang đứng ở đó, cung kính hỏi:

- Anh Dương, cô Lâm, xin hỏi có chuyện gì xảy ra vậy?

- Anh là ai?

Dương Thần nhíu mày.

Người hầu đương nhiên ngây người ra, rồi lại lập tức cười:

- Tôi là người hầu ở đây, vì vừa rồi nghe thấy có âm thanh không bình thường nên tưởng đã xảy ra chuyện gì.

Dương Thần lại cười nhạt:

- Trong mắt của anh rõ ràng là có sát khí, hơn nữa con dao găm trong tay là có ý gì vậy?

“Tên người hầu” kinh ngạc vì Dương Thần không ngờ đã phát hiện ra sự bất thường của gã!

Nhưng không thể nào bắt được sơ hở của Dương Thần. “Người hầu này” cơ mặt nhăn lại căng thẳng, nhanh chóng giơ con dao găm về phía Dương Thần.

Dương Thần nhanh chóng đưa tay ra bắt lấy, ngăn đầu của con dao găm đâm vào mình.

Tên người hầu này hít một hơi, bởi vì tay Dương Thần không ngờ đã bắt được con dao mà không bị xây xước gì.

Lâm Nhược Khê ở trong phòng lộ vẻ kinh hãi, căng thẳng nhìn cảnh tượng ở cửa phòng, đột nhiên không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Dương Thần bắt lấy con dao găm, bẻ nát vụn, sau đó tóm lấy cổ của tên đàn ông kia, chất vấn:

- Mày là ai? Có phải là người Bắc Phù Dư phái đến không?

Tên đàn ông này có ý đồ muốn xé nát thứ gì đó, nhưng lần này Dương Thần sớm đã có chuẩn bị, đánh một chương cho tên đàn ông này hôn mê bất tỉnh, tránh được việc gã tự sát.

Chính vào lúc này, Dương Thần nghe thấy ở bên phòng tầng hai có tiếng đánh nhau.

Còn có người?

Dương Thần quay đầu lại nói:

- Nhược Khê, em cẩn thận chút nha.

Nói xong, Dương Thần thoát cái đã đi đến gian phòng có đánh nhau.

Đó chính là phòng của Trinh Tú.

Lúc này, một cô người hầu động tác rất mạnh mẽ đang đánh nhau với một gã đàn ông cũng là người hầu có thể lực cường tráng.

Cô người hầu này rõ ràng làm Jeong-người chăm sóc cho Trinh Tú. Dương Thần không ngờ người phụ nữ này là một cao thủ taekwondo, nhìn công lực của cô ấy rõ ràng là đạt đến cấp đai đen.

Cứ bay qua bay lại vài vòng, ngăn gã đàn ông kia tiếp cận Trinh Tú.

Mà kỹ thuật của tên người hầu này giống như kỹ thuật đấu vật trong quân đội, hung hãn và độc ác, đáng thương ở chỗ, tốc độ của y không sánh được với Jeong, và ở vào thế bất lợi.

Trong lòng Dương Thần thầm khen ngợi sự an bài của Park Chuan, bất cứ ai cũng không thể đoán được, xem ra người phụ nữ Jeong vẫn dịu dàng thường ngày không ngờ lại gánh vác nhiệm vụ vệ sĩ.

Nếu là sắp xếp vệ sĩ để bảo vệ Trinh Tú thì cũng không thể giống như Jeong được. Cả ngày có thể theo sát để bảo vệ, hơn nữa dễ dàng bị kích động mà tránh đi.

Dương Thần chen vào giữa, phóng lên trước giờ tay đập một cú mạnh vào tên đàn ông kia, khiến cho y hôn mê.

m Jeong thu chân lại, kinh ngạc nhìn Dương Thần một cái, nhưng lại lạnh lùng khom người lại:

- Cảm ơn anh Dương đã trợ giúp.

Trinh Tú run bần bật ở một góc nhìn Dương Thần, chạy tới ôm cổ Dương Thần.

- Anh Dương! Cuối cùng anh cũng tới, em sợ quá...

Dù sao cũng là thời khắc sinh tử, con gái thì luôn sợ hãi.

Dương Thần sờ đầu Trinh Tú:

- Chìm Jeong của em giỏi taekwondo như vậy, em sợ cái gì nữa.

Lúc này Trinh Tú mới nhìnm Jeong đã trở lại vẻ dịu dàng như trước, ủy mị nói:

- Ông ngoại nói không sắp xếp vệ sĩ gì bên cạnh em cả. Hóa ra chìm Jeong lại là vệ sĩ.

m Jeong khom lưng nói:

- Tiểu thư Trinh Tú đừng nóng giận, lão gia cũng vì muốn tốt cho tiểu thư.

- Hì hì.

Trinh Tú tiến lên trước ôm lấym Jeong:

- Tôi không tức giận, cũng may là nhờ có chị ở bên cạnh, nếu không e rằng nếu anh Dương đến không kịp thì tôi đã...

m Jeong đang muốn nói cái gì đó, nhưng bỗng nhiên rùng mình, sốt ruột nói:

- Không được rồi, trong nhà đột nhiên có mai phục, liệu ở bệnh viện có xảy ra chuyện gì không? Lão gia đang ở bệnh viện, Kim Chul ở bên chắc sẽ không có chuyện gì chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1120

Sự Việc Kỳ Bí.

Dương Thần cũng vừa nghĩ đến điều này, muốn qua bệnh viện để kiểm tra xem, nhưng lại lo lắng trong nhà vẫn có mai phục. Nếu như hắn không có ở đây, chỉ dựa vào Jeong thì chưa chắc có thể đảm bảo được sự an toàn cho Trinh Tú và Lâm Nhược Khê.

Mặc dù Lâm Nhược Khê có chân khí đỉnh cao của Hậu Thiên, nhưng kinh nghiệm chiến đấu vẫn còn thiếu nhiều, nếu như đối phương có sủng thì sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Đúng lúc này, trong phòng đối diện, Lâm Nhược Khê đột nhiên hét lớn:

- Ông xã! Có điện thoại gọi đến! Tìm anh đây!

Trong lòng Dương Thần có cảm giác bất an, trở về phòng nhận điện thoại.

- Anh Dương, thực sự khâm phục thân thủ của anh, không ngờ vẫn có thể sống được.

Từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói của một người đàn ông lạ.

- Người của Bắc Phù Dư?

- Xem ra anh còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của tôi nhiều, không ngờ có thể đoán ra lai lịch của tôi nữa.

Người đàn ông kia cười nham hiểm.

Dương Thần thở dài:

- Nói đi, muốn làm gì nữa đây?

- Có lẽ anh không biết, trước khi anh trở về nhà họ Park, chúng tôi đã chuẩn bị một món quà lớn để tiếp đãi anh ở trong bệnh viện và trong nhà của các anh...

Người đàn ông lạ kia lại cười nham hiểm, nói:

- Khả năng của anh Dương đây thật sự khiến chúng tôi cảm thấy khâm phục. Vì không gặp phải tổn thất gì quá lớn nên chúng tôi phải tiếp đãi anh một cách đặc biệt.

- Chúng mày chắc sẽ không cho người mai phục hết cả trong nhà và bệnh viện chứ.

Dương Thần nghĩ đến vấn đề này trước tiên.

- Trả lời đúng rồi đó.

Người đàn ông kia lộ rõ vẻ hưng phấn:

- Nhưng đủ để biến ngôi nhà này và bệnh viện thành trăm mảnh, cũng có thể cho nhà họ Park quy tiên hết. Thế nào? Có phải anh rất bị kích động không?

Dương Thần điên đầu xoa xoa mũi, lẩm bầm:

- Người Hàn Quốc chúng mày không phải là học cái trò xã hội đen này ở trong phim chứ? Không biết việc này rất lạc hậu sao?

- Hừ, lạc hậu? Làm sao? Quản nổi sao?

Người đàn ông kia cười khặc khặc:

- Anh Dương. Nếu như anh không muốn để toàn bộ những người trong cái nhà này bị tan nát hết, đặc biệt là người phụ nữ xinh đẹp của anh và tiểu thư Từ Trinh Tú, và cũng không muốn cái lão đang nằm viện kia không dậy nổi thì tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe theo lời của tôi.

Nếu như anh muốn thử sự can đảm của chúng tôi một lần nữa thì có thể dẫn những người khác trong nhà ra ngoài.

Dương Thần cười thâm trong lòng, nói thực thì cho dù có làm nổ tan căn nhà, trong chớp mắt hắn vẫn có cách để bảo vệ được Lâm Nhược Khê và Trinh Tú, thậm chí tình hình của Park Chuan trong bệnh viện còn sống hay đã chết, hắn cũng không quan tâm nhiều.

Đối phương nói như vậy, nhìn từ một vài góc độ thì Park Chuan bây giờ đã an toàn, chỉ không biết mình có bị mai phục nữa hay không mà thôi.

Dương Thần suy nghĩ một hồi, nghĩ ra kế sách, nói:

- Muốn tao phối hợp thế nào đây?

- Rất đơn giản, bây giờ bên ngoài cửa của nhà họ Park có một chiếc xe hiện đại có rèm che màu đen, anh chỉ cần tự mình lái chiếc xe đó đến khách sạn Myeong-dong là được rồi, đến lúc đó đương nhiên sẽ có người nghênh đón.

Dương Thần đồng ý luôn, sau khi gác điện thoại xuống, vẫy vẫy tay gọi Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê hiếu kỳ:

- Rốt cuộc có chuyện gì, là người của Bắc Phù Dư sao?

Dương Thần khẽ cười, ghé sát tai Lâm Nhược Khê nói vài câu.

Sau khi Lâm Nhược Khê nghe xong, nhú mày lại nói:

- Như vậy có thể được sao?

- Vậy còn phải xem khả năng diễn xuất của Tổng giám đốc Lâm thân yêu như thế nào đã. Anh tin em có thể lừa anh nhiều lần như vậy rồi, tuyệt đối xứng đáng được nhận giải Oscar.

Dương Thần nháy mắt.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái, gật đầu nói:

- Vậy anh cẩn thận một chút, đừng có để xảy ra sự cố.

Dương Thần đưa tay ra sờ mặt của người phụ nữ này, rồi xoay người đi ra phía cửa lớn.

- Anh Dương muốn đi đâu?

Trinh Tú nghi ngờ hỏi.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê thoát nhìn có chút lo lắng:

- Là tổ chức kia phái thích khách đến, nói đã gài thuốc nổ ở đây và bệnh viện. Nếu như Dương Thần không làm theo yêu cầu đến gặp bọn họ thì bọn họ sẽ cho nổ tung toàn bộ chúng ta.

- Cái gì?

Trình Tú vừa nghe đến điều này, vội vàng kêu lên:

- Sao có thể như vậy được chứ?

Nhưng đã không kịp để ngăn cản Dương Thần, Dương Thần chạy đến và đã ngồi vào trong chiếc xe có rèm che ở ngoài cổng lớn.

Mười mấy nhân viên bảo vệ trong và ngoài nhà họ Park đã đứng bên Trình Tú để bảo vệ. Bọn họ cũng không có khả năng để quản việc Dương Thần làm gì, chỉ ngăn không cho Trình Tú làm loạn.

Trong chớp mắt, Dương Thần đã nổ máy xe, cho xe chạy về hướng Nam.

Khi chiếc đèn ở đuôi xe biến mất thì có âm thanh hoảng hốt ở trong nhà truyền đến.

“Ầm!”

Một ánh sáng lóe lên, ở chỗ chiếc xe, đã phóng lên cao.

Trình Tú bất chấp sự ngăn cản của đám bảo vệ, xông ra cửa, nhìn thấy chiếc xe của Dương Thần lái đã biến thành một đồng sắt vụn.

- Không hay rồi, trong xe có gài bom.

m Jeong thất thanh nói.

- Anh Dương!

Trình Tú kêu lên một tiếng, nước mắt lập tức chảy ra, dường như nhìn ánh sáng lóe lên kia một cách tuyệt vọng, toàn thân như bất động tại chỗ.

Mặc dù Trình Tú biết Dương Thần có thân thủ cao cường, nhưng không thể tưởng tượng ra được có người lại gài bom ở trong xăng của xe.

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê trắng bệch đứng ở một bên, lão đảo, dường như vì vụ nổ vừa rồi mà không thể nói lên thành tiếng.

Không ít những tòa nhà bên cạnh cũng bắt đầu bật đèn lên, vì âm thanh của vụ nổ quá lớn.

Nhưng đúng lúc này, hai chiếc Chevrolet SUV màu đen đã đỗ trước cửa nhà họ Park, mười mấy tên mặt đồ đen, đeo kính râm, trong tay cầm súng, chĩa vào căn nhà.

Bị đám người mặc đồ đen hung ác này dọa cho sợ hãi, đám bảo vệ nhanh chóng lui xuống.

Một người bảo vệ trong đó nghĩ mình cũng có súng trong người, đang định nổ súng thì nghe thấy tiếng bắn “bàng bàng bàng”.

Còn chưa kịp rút súng ra, người bảo vệ này đã ngã lăn xuống đất.

Thoáng một cái, những người bảo vệ khác cũng không dám nổ súng, sợ người đầu tiên lĩnh đạn là mình, dù sao vũ khí của đối phương cũng mạnh hơn nhiều.

m Jeong hoảng loạn dang tay che trước Trình Tú:

- Các người rớt cuộc là ai?

Một tên có mái tóc màu vàng ở ngay trước nhe răng cười:

- Cô không cần biết, tất cả mọi người giờ tay lên, úp mặt vào tường, chúng tôi chỉ cần mang theo Từ Trinh Tú thôi.

Từ Trinh Tú đang trong sự đau thương, ngoảnh mặt làm ngơ, nước mắt vẫn chảy.

Lâm Nhược Khê lại nghe ra tên này chính là kẻ đã gọi điện cho Dương Thần.

- Đừng có mơ, tất cả mọi người bảo vệ tiêu thư. Nhất định không được để cho bọn chúng đạt được mục đích.

m Jeong hét lên với đám bảo vệ.

Nhưng đám bảo vệ sau khi nhìn nhau một lúc liền lảng lảng đi đến bên tường, nghiễm nhiên là bọn họ còn cần mạng sống.

Còn đám người hầu đương nhiên càng nhát gan hơn, sớm đã đi đến bên tường.

- Các người...các người... Uổng công lão gia lúc nào cũng đối xử tốt với các người, các người có phải là người không vậy? Các người thật có lỗi với sự hi sinh của anh Dương.

m Jeong tức giận đến đỏ mặt tía tai, cắn răng nói:

- Tiêu thư Trinh Tú, cô mau chạy vào sau cửa đi, nhanh lên.

Nhưng Trinh Tú lại như thờ ơ, như hoàn toàn phó mặc cho số phận vậy.

Lâm Nhược Khê ở bên nhìn thấy cảnh này, không kìm được sự quẫn đau trong lòng. Vì Trinh Tú cảm thấy Dương Thần không còn nữa, nên mới trở thành như vậy sao? Dương Thần ở trong lòng cô ấy quan trọng như thế nào?

- Hừ, đúng là đồ đàn bà phiền phức. Chúng ta làm việc có thể hạn chế khả năng giết người rồi, nhưng cô đã muốn tìm đến cái chết như vậy thì đừng có trách bọn này, anh em đâu, xông lên.

Lời nói vừa ngắt, ba tên mặc áo đen cầm súng tiến lên trước, chỉ cần m Jeong phản kích thì bọn họ nhất định không một chút do dự mà nổ súng ngay tức khắc.

Trong mắt m Jeong lộ ra một tia tuyệt vọng, bảo vệ Từ Trinh Tú ở phía sau, bắt chấp tất cả xông lên ba gã ở phía trước.

- Muốn chết à.

Hai tên mặc áo đen lập tức bóp cò.

“ Bàng bàng bàng bàng!”

Đạn văng khắp nơi, thậm chí có thể cảm thấy chiếc đèn lớn trong đại sảnh bị lắc lư.

Đám người hầu nhắm tịt mắt lại, nhưng cảnh tượng sau đó lại khiến bọn họ đều phải ngưng thở, tròn mắt như sắp long ra ngoài.

Chỉ thấy bóng dáng m Jeong bay qua một vòng, đả ngã hai tên đàn ông kia, không những thế những viên đạn kia không ngờ đã bay lên cắm vào trần

nhà.

Rõ ràng là đạn đã nhắm trúng vào Jeong, sao có thể chệch hướng được chứ?

Ngay cả Trinh Tú sau khi định thần lại cũng cảm thấy không thể tin nổi, chỉ có Lâm Nhược Khê ở bên nhìn xung quanh, có chút bất lực.

Nhưng Jeong lại không quan tâm nhiều như vậy, cô đã định liều mạng như vậy, căn bản là không có thời gian mà quan tâm đến “sự may mắn” đó.

- Tao sẽ liều mạng với chúng mày.

Tốc độ của Jeong đã đạt đến cực điểm, những động tác uyển chuyển mà nhanh nhẹn của người phụ nữ này, cộng thêm sức mạnh từ đôi chân đã khiến cô trông giống như một vận động viên ném tạ.

“Bàng bàng!”. Âm thanh của tiếng súng nổ liên tục vang lên, đồng thời cô xông về phía tên tóc vàng kia.

- Bắn!

Tên tóc vàng kia hét lớn, bắt đầu tập hợp bắn về phía Jeong.

Nhưng những viên đạn giết người này trước khi tiếp xúc được với Jeong, dường như đều bị một lực hút vô hình nào đó làm cho toàn bộ chúng đều bay về phía trần nhà.

Không đợi cho đám người kia phản ứng kịp, m Jeong đã giơ chân đi đôi giày cao gót của mình đập thẳng vào mặt mấy tên này khiến chúng máu chảy lênh láng, thậm chí có tên còn chết ngay tại chỗ.

Căn bản những tên này cũng không kém cỏi như vậy, đa số đều đã được rèn luyện qua về võ thuật Hàn Quốc hoặc là được luyện công ở một môn phái nào đó.

Nhưng toàn bộ đều dựa vào uy lực của súng ống, không kịp đả thương Jeong thì đã bị cô cho ngã trước. Trong khi đợi nổ súng phát hai thì đã không kịp tung đòn phản lại rồi.

m Jeong sau khi cho đám người kia ngã lăn trên mặt đất mới ngạc nhiên nhìn một lượt, không dám tin vào mắt mình, trong chốc lát làm sao mình có thể đả ngã đám người có súng này?

Tên tóc vàng cảm thấy như gặp phải quỷ, bên hông dường như vị thương, chân tập tễnh như muốn chạy thoát.

- Quỷ... có quỷ ở đây...

Tinh thần của tên đàn ông kia dường như đã hỗn loạn cực độ. Đây chính là một việc hết sức kỳ lạ.

Nhưng khi tên này muốn ra khỏi cửa thì đầu của gã mất thăng bằng như đụng phải một thứ gì đó.

Tên này quay đầu lại nhìn...

Rõ ràng là Dương Thần, đang cười và vẫy tay với gã, gã vừa với đụng phải đùi của Dương Thần.

- Ha, ta đã trở về.

- Quý!

Tên tóc vàng hít một hơi sâu, trợn tròn mắt, hôn mê bất tỉnh.

Dương Thần bực mình, không đợi gã nói bất cứ điều gì, nghe thấy tiếng hét của Trình Tú ở trong nhà liền chạy như bay đến, Trình Tú liền nhảy vọt lên ôm hân.

- Anh Dương! Hức hức... Em biết anh không chết mà...

Cô gái này khóc rống lên, nhìn thấy Dương Thần như từ cõi chết trở về.

Dương Thần cảm thấy có lỗi vỗ vỗ vai cô gái này:

- Anh chết rồi thì em còn khóc được, nhưng anh chưa chết em khóc cái gì?

Trình Tú không quan tâm gì nữa, ngẩng đầu lên, hôn một cái vào má Dương Thần.

Dương Thần ngây người ra, quay đầu nhìn về phía Lâm Nhược Khê đang ở trong phòng, bất đắc dĩ nhún vai một cái, cười khổ:

- Em nhìn thấy rồi đấy...là Trình Tú hôn anh, không phải anh hôn cô ấy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1121

Cô Hầu Nhỏ.

Bởi vì Lâm Nhược Khê đã biết trước Dương Thần cố ý giả chết, nên cũng không hứng thú gì lắm, nhưng nhìn thấy Trinh Tú vui buồn hỗn loạn như vậy, lại hôn Dương Thần một cái, trong lòng cô rối như tơ vò.

Trinh Tú dường như cũng cảm thấy hôn Dương Thần trước mặt Lâm Nhược Khê như vậy là không hay, vì vậy liền vội vàng đi sang một bên, lau nước mắt, nhìn Lâm Nhược Khê đầy tội lỗi.

- Chị Nhược Khê, em hơi bị kích động, không có ý gì khác đâu.

Dương Thần trầm nghĩ, em càng nói chẳng phải là càng ngốc hay sao?

Lâm Nhược Khê cười gượng một cái:

- Chị có nói gì đâu, một người thối tha như anh ấy, em còn muốn hôn là tốt lắm rồi.

- Đây, không ngờ lại có người nói xấu nha. Dù sao cũng chung giường chung chiếu, sao có thể nói anh thối được chứ.

Dương Thần mặc kệ.

Lâm Nhược Khê nhức đầu. Người đàn ông này còn tâm trạng mà quản những thứ này nữa sao, liền chỉ chỉ vào gã đàn ông tóc vàng đang nằm hôn mê bất tỉnh:

- Anh nên làm rõ trước xem đám người này rốt cuộc đến đây làm gì đi. Trong bệnh viện thế nào vẫn còn chưa xác định được, hơn nữa, căn phòng này liệu có bị gài bom không?

- Cái này còn cần phải nghĩ sao? Thuốc nổ nhất định là chưa chôn. Bọn họ đã cho tay chân đến đây thì thuốc nổ nhất định là gài ở chiếc xe mà anh lái rồi, hơn nữa, chôn thuốc nổ cũng là một kỹ thuật, phải cần thời gian. Bọn họ không có thời gian cũng chẳng có kỹ thuật, nên anh cũng muốn để cho chúng xuất hiện mới diễn màn kịch này.

Hơn nữa bọn họ đã đến để bắt Trinh Tú, nhưng không phải là đến giết Trinh Tú, chứng tỏ Hội trưởng Park Chuan ở trong bệnh viện cũng sẽ không sao, nếu không thì việc bắt Trinh Tú cũng không tác dụng gì, tác dụng duy nhất nhất định là để uy hiếp Hội trưởng Park Chuan.

Nếu như bệnh viện có thích khách thì chúng ta đã nhận được tin rồi.

m Jeong vừa rồi vẫn chưa kịp hoàn hồn, lúc này cuối cùng cũng không nhận được đành nói:

- Anh Dương, anh... anh không phải là...

Dương Thần chau mày nhìn cô người hầu này:

- Kỹ thuật taekwondo của cô thật lợi hại, tưởng tôi chết rồi sao? Ha ha, ai

bảo tôi mạng lớn chứ.

- Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Lâm Nhược Khê hỏi.

- Đương nhiên là phải đi tìm kẻ chủ mưu đứng sau rồi.

- Anh biết bọn chúng ở đâu?

Dương Thần bĩu môi nói:

- Mặc dù không dám chắc chắn 100%, nhưng trong cuộc điện thoại trước đó, tên đó đã nói tên khách sạn Myeong-dong là muốn lừa anh, muốn anh phải chết. Nếu như gã đó đặc biệt chỉ muốn tạo ra một địa điểm giả để bảo anh đi, khả năng không lớn lắm, vì vậy anh cảm thấy khách sạn Myeong-dong nhất định có vấn đề.

Lâm Nhược Khê mắt sáng ngời, không ngờ Dương Thần còn chú ý đến tình tiết đó, khiến cho cô không khỏi khâm phục trí óc của người đàn ông này, mà không phải là vũ lực.

- Anh Dương, liệu có nguy hiểm không?

Trình Tú lo lắng nói.

Dương Thần đưa tay sờ sờ đầu cô gái:

- Yên tâm đi, anh chắc chắn được mới nói như vậy. Cái tên tóc vàng này, các em hãy trối hắt lại, giữ lại có thể kiểm tra được. Ngoài ra, các em cũng nên làm rõ độ trung thành của những người hầu và bảo vệ trong nhà, cũng không nên giữ những người này lại.

Được Dương Thần nhắc nhở, Trình Tú và Jeong nhìn đám bảo vệ đang vô cùng xấu hổ và khấn nài một cách bất mãn.

Dương Thần cũng không muốn nán lại lâu. Mặc dù nói đối phương cho dù có nhận được tin là bên này đã bị tiêu diệt toàn bộ thì cũng không thể trong chớp mắt di dời địa điểm được, nhưng cũng không thể để sót con cá lớn được.

Sau khi rời nhà họ Park, Dương Thần nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Cạnh hồ bơi của khách sạn Myeong-dong Seoul, vì trời khá lạnh nên hồ nước này đã cạn khô.

Tại nơi mà không có ai đi qua này, bóng dáng Dương Thần sau vài giây đã xuất hiện.

Dù sao cách nhà họ Park cũng gần, Dương Thần lại quen với địa hình ở Seoul nên trong chớp mắt đã có thể tìm được.

Khách sạn Myeong-dong không lớn, chỉ là một kết cấu với những gian phòng theo phong cách cổ của người Hàn Quốc, kiến trúc trung tâm phân làm ba tầng, và có hai tầng ngầm.

Điều khiến cho Dương Thần có chút phiền não đó là cho dù người của Bắc Phù Dư có thực sự ở đây thì trong chớp mắt mình cũng không thể tìm được, nên đành phải tiến vào trước, kiểm tra lần lượt.

Cùng lúc đó.

Tầng ngầm thứ hai của khách sạn Myeong-dong chính là sông bạc ngầm của khách sạn.

Hàn Quốc cho phép đánh bạc trong sông bạc nên việc có sông bạc cũng không có gì kỳ lạ lắm.

Trong thế giới vàng son này, không nhìn thấy mặt trời, ánh đèn điện dường như chưa từng ngừng chiếu sáng, hoặc là được mặc định, hoặc là vẫn liên tục như vậy.

Những cô nàng xinh đẹp ân cần phục vụ đồ uống, cũng không chú ý đến những bộ phận trên thân thể của họ, đều chiều khách cho họ thỏa mãn dục vọng, nhưng nếu muốn mang những cô này ra khỏi phòng đó thì cần phải tốn không ít tiền.

Nhưng nơi sâu nhất của sông bạc này chính là nơi làm việc của các nhân viên, nhưng từ trước đến nay vẫn có người bảo vệ rất nghiêm ngặt, không có vị khách nào có thể đến gần nửa bước.

Tại một gian làm việc hào hoa, một người đàn ông da trắng trung niên mặc chiếc áo khoác màu đen, đeo cặp kính màu vàng, tóc bôi dầu bóng lộn đang cùng với một vài người đàn ông khác ăn mặc sang trọng chơi bài.

Bên cạnh mỗi người đàn ông là những cô gái phục vụ xinh đẹp, nói là đánh bài không bằng nói là chơi với những cô nàng này.

- Goh tiên sinh, có điện thoại.

Một gã đàn ông vội vã đi đến, đưa điện thoại của người đàn ông mặc áo khoác đen kia.

Người đàn ông được gọi là Goh tiên sinh kia một tay cầm bài, một tay vuốt đùi cô gái đang ngồi bên cạnh, nhíu mày nói:

- Ai, không biết lúc này tao đang đánh bài sao?

Người bồi bàn nói:

- Là Park Jung Hoon.

Goh tiên sinh dừng chơi bài lại, cười lạnh nói:

- Tên lang sói này, lẽ nào không yên tâm việc tao làm sao?

Mặc dù ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng tên Goh tiên sinh đó vẫn nhận điện thoại, hỏi:

- Giám đốc Park, sao vậy?

- Ông còn hỏi tôi hay sao? Goh Chai? Chẳng phải là ông chưa bao giờ thất bại sao? Ông đã nói bao nhiêu lần với tôi là ông không bao giờ thất bại rồi? Người của ông đã xong đời cả rồi.

Từ bên kia điện truyền đến giọng nói gằn gù của Park Jung Hoon.

Goh Chai rùng mình một cái:

- Người nói gì? Người của bọn tao làm sao?

Park Jung Hoon tức giận nói:

- Đám người ngu ngốc các ông, quả nhiên vẫn chưa biết gì. Cũng đúng,

người của ông xong đời cả rồi thì làm gì còn ai thông báo với ông nữa chứ.

Tôi nói cho ông hay, đám người tôi nay được phái đến nhà họ Park, toàn bộ bọn họ đã bị một cô hầu nữ nhỏ bé đánh bại cả rồi. Bây giờ đám người đó đều đã bị cảnh sát tóm, bọn họ biết căn cứ này của ông và cả Goh Chai ông nữa.

Ông không những không bắt được Trinh Tú mà ngay cả một tên Dương Thần ngáng đường kia cũng không giết nổi, đều làm lãng phí hết những gì tôi đã sắp đặt.

Bây giờ đừng nói là ông, mà cả tôi cũng bị nguy hiểm.

Sắc mặt Goh Chai sầm xuống:

- Làm sao có thể chứ... Người của tao phái đến, toàn bộ đều là quân đặc chủng đã xuất ngũ, hơn nữa còn cả tên đó qua đó nữa, làm sao có thể bị một người hầu nữ đánh bại hết chứ.

- Việc đã xảy ra. Ông còn mặt mũi mà nói nữa sao? Trước đó bảo các ông giả họa cho Kim Chul đã giết lão già đó, các ông cũng thất bại, bây giờ ngay cả một con đàn bà nhỏ bé cũng không đối phó nổi.

Bắc Phù Dư các ông đến đường cùng rồi, từ nay về sau đừng có liên lạc với tôi nữa, tôi cũng sẽ không liên lạc gì với các ông nữa.

Nói xong những lời này, Park Jung Hoon quăng điện thoại xuống.

Goh Chai tức giận hét lên một tiếng, ném điện thoại vào trán của cô gái ngồi bên cạnh, khiến cho cô gái này bị hôn mê bất tỉnh.

“Bàng!”

Goh Chai lật chiếc bàn trước mặt, hét lớn:

- Cút! Cút hết ra ngoài cho tao!

Mấy người cùng đánh bài biết không phải là đối thủ của Goh Chai, trong lòng dù không vui vẻ nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chạy ra ngoài, những cô gái xinh đẹp kia cũng sợ hãi chạy hết.

Sắc mặt Goh Chai tái nhợt vào, dấn dò tên bồi bàn:

- Bảo những người trong sòng bạc này trốn ra ngoài hết đi, nơi đây không còn an toàn nữa. Sau khi người đã đi hết, toàn bộ những văn kiện có liên quan cũng mang hết đi, rồi đóng cửa nơi này lại, không được để lại bất kỳ dấu vết gì.

- Nhưng... Goh tiên sinh... Như vậy có kịp không?

- Hiệu suất làm việc của cảnh sát có thể cao như vậy sao? Hỏi ra địa điểm này, chạy đến đây, ít nhất cũng phải mất một tiếng đồng hồ trở lên! Hơn nữa ở cục cảnh sát chúng ta cũng có tai mắt, có thể kéo dài được, chỉ cần không bị tóm tại trận thì cấp trên sẽ không trách tội chúng ta, mau đi làm việc đi.

- Rồi!

Vài tên thuộc hạ vội vàng dẫn những tay chân hung ác của Bắc Phù Dư trong căn cứ xông ra ngoài. Hóa ra còn có nhân viên quầy rượu, một vài nhân viên đang làm việc cũng đột nhiên khôi phục lại thân phận là người của

Bắc Phù Dư thực sự, lấy lý do khách sạn đã được bao hết rồi đuổi khách ra ngoài.

Có vài vị khách còn muốn đổi tiền mặt, nhưng lại bị ăn đòn, nên nhất thời không dám nói thêm nửa câu.

Những cô gái phục vụ kia cũng sợ hãi chạy theo dòng người, rời khỏi trong tiếng oán hận.

Goh Chai từ trong phòng làm việc lôi ra một số tiền mặt và châu báu lớn, và rút ra một túi văn kiện cơ mật, giấu vào trong áo khoác, cùng với đám người đó rời khỏi nơi đây.

Đúng lúc cả sòng bạc đang nháo nhác rời đi thì ở ngoài cửa lớn của sòng bạc, hai tên giữ cổng bị ném sang một bên trước mặt tất cả mọi người.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1122

Khí Phách Dân Tộc

Goh Chai ngược mắt nhìn, người đàn ông Hoa Hạ họ Dương đã từng nhìn qua ảnh đang đứng ở kia với vẻ mặt trêu ngươi, lẽ nào là Dương Thần? Goh Chai cũng không định nói bằng tiếng Hán.

Dương Thần bùi ngùi nói:

- Thật là, may mà mây nhắc nhở tao, tao đang thắc mắc sao lại có nhiều người từ thang máy dưới lòng đất đi lên vậy, hóa ra là chúng mây trốn ở trong sòng bạc, hại tao phải đi tìm cả nhà vệ sinh nữ, đúng là tội lỗi...

Goh Chai hừ lạnh một tiếng nói:

- Mây đến được đây cũng thật là nhanh, không ngờ biết tìm nơi đây trước tiên là mây, nhưng đến cũng thật đúng lúc! Nếu không phải là mây thì sẽ không gây ra nhiều chuyện như vậy.

Dương Thần vẽ mặt nghi ngờ:

- Tao và Bắc Phù Dư của chúng mây nước sông không phạm nước giếng, làm sao lại gây chuyện được chứ?

- Không cần giả bộ, nếu mây không cướp tim đang vận chuyển giữa đường về được thì Park Chuan sớm đã chết rồi! Mây còn hại chết bốn anh em cảnh sát của chúng tao, đến bây giờ ngay cả thi thể cũng không tìm thấy. Nếu không phải bị mây tàn sát giữa đường thì cũng sẽ không khiến tao chật vật như vậy! Mây thật đáng chết!

Goh Chai cười lạnh nói.

- Mây cũng thẳng thắn thật, bản thân làm gì cũng có thể nói ra được.

- Đáng tiếc, thiên đường có đường mà không đi, lại muốn vượt cửa xuống địa ngục. Cho dù mây tìm được căn cứ của chúng tao thì cũng có thể làm gì được chứ?

Goh Chai hất tay, khoảng 30, 40 tên thuộc Bắc Phù Dư đã giơ súng trong tay lên, bao vây xung quanh Dương Thần.

- Tao biết thân thủ của mây rất tốt, tối nay có thể khiến mây sống tiếp, cũng coi như là mây lợi hại, nhưng mây đã đến tận căn cứ của chúng tao thì tưởng sẽ có thể sống sót mà ra ngoài sao?

Dương Thần cũng không vội động thủ, nói:

- Vậy mây cảm thấy, tối nay làm loạn lớn như vậy, rút hết người ở căn cứ thì mây có thể được sống yên ổn sao? Bây giờ xem ra, hẳn mây cũng không phải là kẻ cầm đầu của Bắc Phù Dư.

- Goh Chai hèn hạ này là Trưởng ban ban Bắc Phù Dư ở Seoul.

Goh Chai đắc ý nói:

- Mày nói không sai, căn bản là tao cũng đang lo lắng không biết giải thích thế nào với người đứng đầu đây, nhưng mày đã xông đến đây rồi thì đúng là giúp ích cho tao.

Nếu tao có thể bắt sống mày, thì với một kẻ được coi là ân nhân cứu mạng nhà họ Park, người mà Từ Trinh Tú coi trọng, tao sẽ dùng mày để khống chế nhà họ Park, như vậy rất hữu ích...

- Tao dám một mình đến đây, mày cảm thấy là tao đang tự tìm đến cái chết sao?

Dương Thần bất đắc dĩ cười một cái.

Ánh mắt Goh Chai nghi ngờ nói:

- Tao biết mày nhất định không phải là một kẻ tầm thường, thì mới có thể trải qua nhiều chuyện như vậy rồi mà vẫn sống sót được, nhưng cái mà chúng ta so sánh không phải là thân thủ, mấy chục khẩu súng ở đây đang chĩa vào mày, tao khuyên mày nên ngoan ngoãn giơ tay lên và quỳ xuống.

Dương Thần sờ sờ cằm:

- Chúng ta đánh cược, thế nào nhỉ?

- Đánh cược gì?

- Nếu như tất cả chúng mày đều nổ súng mà tao chết thì đương nhiên không nói làm gì, nhưng nếu như tao còn sống thì mày phải nói cho tao biết tên cầm đầu Bắc Phù Dư của chúng mày là ai, thân phận thực sự của gã, hơn nữa còn phải nói cho tao biết ai thông đồng với chúng mày để đối phó với nhà họ Park, thế nào?

Dương Thần biết rằng, Bắc Phù Dư nhất định là có kỷ luật nghiêm khắc, nếu không thì cũng không khó khăn để tìm tài liệu về bọn họ như vậy.

Nếu như mình có thể thông qua Goh Chai biết được kẻ cầm đầu thực sự của Bắc Phù Dư là ai thì có thể có cơ hội.

- Mày nghĩ tao sẽ đánh với mày ván bài vô vị này sao?

Dương Thần nhún vai nói:

- Mày cũng thấy rồi đấy, bây giờ tao bị mấy chục khẩu súng vây quanh, với những kẻ được gọi là đàn ông Đại Hàn Dân Quốc như chúng mày, hơn nữa còn là đàn ông nằm trong tổ chức Bắc Phù Dư, chẳng lẽ lại nhát gan vậy sao?

Thốt ra những lời này, những gã đàn ông thuộc Bắc Phù Dư ở xung quanh đều hung hãn trừng mắt nhìn Dương Thần, giống như bị châm ngòi, trừng mắt phóng lửa vậy.

- Một tên Hoa Hạ ngu ngốc, khí phách của đàn ông Đại Hàn Dân Quốc chúng tao, lũ dân tộc nhát gan như bọn mày có thể thấy được sao?

- Vậy rốt cuộc mày có cược không?

Dương Thần cười thầm trong lòng. Biện pháp khích bác này đúng là hữu dụng. Những kẻ này sùng bái địa vị dân tộc của mình một cách mù quáng như bọn chúng nên mới ra nông nổi này.

Goh Chai nhe răng cười độc ác:

- Đánh cược, đương nhiên là có rồi, nhưng chúng ta hãy đổi cách đánh cược đi.

- Ô, cái gì?

Goh Chai lôi ra từ bên hông mình một khẩu súng lục, nhìn vỏ ngoài sáng bóng được thiết kế một cách tinh tế là có thể biết được đây không phải là loại súng thường ngày vẫn dùng.

Sau khi gỡ hết đạn ra, Goh Chai xoay vòng vòng, ra hiệu là không có viên đạn nào, sau đó lấy ra một viên đạn từ dưới lên, nhét vào trong súng.

Cuối cùng thì đạn cũng được gắn vào, nhưng cũng không biết là gắn ở vị trí nào.

- Bàn quay Nga?

- Không tôi.

Goh Chai cười nham hiểm nói:

- Thế nào, dám chơi không? Không phải mày cảm thấy bản thân rất can đảm sao? Vậy tao với mày sẽ xem xem, sự can đảm của đàn ông Đại Hàn Dân Quốc thế nào?

Dương Thần không kìm nổi cười một tràng lớn, hơn nữa không nói ra việc mình nghe thấy âm thanh chuyển động của ổ đạn kia là có thể đoán biết được vị trí của viên đạn. Cho dù mình không chú ý mà bị viên đạn bắn trúng thì cũng chỉ để lại một chút xây xước nhỏ mà thôi.

- Ai da, thật không hổ danh là đàn ông Đại Hàn Dân Quốc, hôm nay tao sẽ liều mạng, mày nổ súng trước hay là tao?

Goh Chai nói:

- Tao nổ súng trước.

Nói xong, Goh Chai không một chút do dự nhắm vào huyết Thái Dương của mình bóp cò.

“Cạch!”.

Không nổ đạn.

Những thuộc hạ ở xung quanh đều kính nể Goh Chai, ngẩng cao đầu chiến đấu, thật sự dấy lên lòng tự hào dân tộc.

Dương Thần híp mắt, bản thân coi thường tên Goh Chai này. Rõ ràng gã hiểu về khẩu súng lục mà gã mang bên mình, cũng đã có thể thông qua quy tắc âm thanh chuyển động của ổ đạn để phán đoán vị trí của viên đạn.

Gã đánh cược như vậy, rõ ràng là muốn dành viên đạn cuối cùng cho người khác.

Cách làm hữu dụng như vậy, một là giải quyết được đối thủ, hai là mua được lòng người, nâng cao thêm lòng tin của đám thuộc hạ, ba là không muốn gây ra tiếng động quá lớn, ảnh hưởng đến việc rút lui, một mũi tên trúng ba đích.

- Tới phiên mày.

Vẻ mặt Goh Chai cứng rắn, ném khẩu súng lục về phía Dương Thần.

Khóe miệng Dương Thần khẽ mỉm cười, trong chớp mắt cầm lấy khẩu súng lục ở góc độ mà khiến cho mọi người không thể nhìn được, xoay xoay ổ đạn một chút.

Sau đó, nhắm vào huyết Thái Dương của mình, nã một phát súng.

- Cũng không có gì.

Dương Thần nghĩ lại còn rùng mình, vỗ ngực một cái.

Goh Chai lại một lần nữa nhận lấy khẩu súng, nhắm vào mình bóp cò rồi lại ném lại cho Dương Thần.

Cứ như vậy được hai lượt, Dương Thần cuối cùng cũng đã nhận lấy lần bắn thứ năm.

Bọn đàn ông thuộc Bắc Phù Dư ở xung quanh đã rất ngưỡng mộ Goh Chai, trong ánh mắt đang sôi trào nhiệt huyết kia có thể thấy Goh Chai đang coi nhẹ sự sống và cái chết, đúng là một người đàn ông có khí phách.

Nhìn kẻ có trò sinh tử này, thực sự so với kẻ đang chơi kia còn căng thẳng hơn nhiều.

Còn trong lòng Goh Chai thì cười thâm, phát thứ năm, chính là viên đạn khiến cho Dương Thần chết mà gã đã tính toán.

Tồn năm phút để củng cố lòng người, một viên đạn này có thể khiến cho tên Hoa Hạ này như tự sát, đương nhiên là có lời.

Màn tiếp theo lại khiến cho Goh Chai không khỏi trợn mắt há mồm.

Dương Thần vừa mới nỏ súng nhắm vào huyết Thái Dương của mình. “Cạch!”, vẫn là khoảng không.

Vẻ mặt Dương Thần tỏ ra mình may mắn:

- Ai da, không ngờ sống sót rồi. Viên đạn cuối cùng, Goh Chai tiên sinh chơi đi.

Nói xong, Dương Thần ném khẩu súng về phía Goh Chai.

- Điều này... điều này sao có thể như vậy được chứ.

Goh Chai lộ vẻ mặt hung hãn:

- Mà chơi gian.

- Chơi gian? Súng là của mày, trò chơi là do mày đề ra, đạn là do mày lắp, lại còn do mày quyết định xem ai bắn trước. Ồ, chẳng lẽ đàn ông Đại Hàn Dân Quốc chúng mày đều là một lũ chơi xấu như vậy sao?

Dương Thần châm chọc cười nói.

Goh Chai đỏ bừng cả mặt, nhìn thấy tất cả đám thuộc hạ của mình đang nhìn chăm chăm mình, biết rằng nếu như đối ý thì không chỉ không mua được lòng người, mà ngược lại trong mắt tất cả mọi người, mình chính là một kẻ hèn nhát, dám nói mà không dám làm.

Nhưng, làm một kẻ nhu nhược còn hơn là bỏ mạng ở đây.

Goh Chai cắn răng một cái:

- Mày nghĩ tao ngu hay sao. Tao phải sống tiếp, còn phải cống hiến cho

sự phồn vinh của Đại Hàn Dân Quốc này. Cho dù kẻ khác có coi thường tao, nhưng tao cũng sẽ chịu đựng để hoàn thành sứ mạng của mình.

Lòng đầy căm phẫn như hô to khẩu hiệu, Goh Chai cầm khẩu súng lục nhắm ngay vào Dương Thần, cười gằn:

- Con heo Hoa Hạ ngu xuẩn, hôm nay sẽ là ngày chết của mày.

Gã đã hận Dương Thần vô cùng, cũng không muốn lãng phí thời gian, nhắm vào Dương Thần bóp cò.

“ Cạch!”

Không có viên đạn nào được phóng ra.

Goh Chai lại một lần nữa không thể tin được vào khẩu súng mình đang cầm, gỡ ổ đạn ra mới phát hiện thấy, không biết từ lúc nào ổ đạn đã trống không.

- Mày đang tìm cái này sao?

Dương Thần lấy ra từ trong túi một viên đạn sớm đã bị rút ra, ném về phía Goh Chai.

- Tao còn tưởng đàn ông Đại Hàn Dân Quốc chúng mày gan lớn cỡ nào chứ, sợ chết như vậy sao không nói sớm, một ổ đạn rỗng mà cũng có thể dọa chết được chúng mày.

Dương Thần nhếch miệng cười nói.

Goh Chai sắc mặt trắng bệch, dường như cảm thấy những người khác trong Bắc Phù Dư như đang nhìn mình khinh bỉ.

- Mày dám đùa giỡn với tao...

Goh Chai nghiêng răng, trừng mắt nhìn:

- Tất cả còn ngậy ra đó làm gì, nổ súng đi. Biến hẳn thành tổ ong vò vẽ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1123

Mất Hết Hi Vọng

Mặc dù nói là bị mất mặt nhưng đám thuộc hạ Bắc Phù Dư vẫn nỗ lực.

Ánh lửa bốn phía lóe lên, chỗ của Dương Thần đứng đã thành một đồng hồ đen, gạch men ở sân cũng khó tránh khỏi sự tàn phá này.

Nhưng khi đám người này bắn xong, lại ngạc nhiên phát hiện ra, Dương Thần đã biến mất tại chỗ.

Lúc này, từ chỗ Goh Chai phát ra tiếng kêu đau đớn, mọi người liền nhìn qua, thấy Dương Thần đã đến đằng sau Goh Chai từ lúc nào, dùng tay vặn cổ của Goh Chai.

- Hỏi mày lần cuối, kẻ cầm đầu của chúng mày và kẻ hợp tác với chúng mày là ai?

Dương Thần hờ hững nói.

Sắc mặt Goh Chai đỏ bừng lên, trong mắt hiện ra sự ngoan cố, đột nhiên dùng tay trái sờ sờ trong túi áo khoác, rút ra một khẩu súng lục.

- Chết đi!

Goh Chai tức giận, định nỗ lực về phía Dương Thần.

Nhưng Dương Thần đã không còn hứng thú chơi tiếp, đương nhiên sẽ không cho gã cơ hội như vậy.

Còn chưa đợi Goh Chai nhắm chuẩn, Dương Thần đã cướp lấy khẩu súng, đồng thời nhét nòng súng vào miệng của Goh Chai.

“A a a”.

Goh Chai trợn trừng hai mắt, con người với những tia đỏ hằn lên, tràn đầy sự tuyệt vọng.

Trong sự sợ hãi của đám thuộc hạ Bắc Phù Dư, Dương Thần không một chút do dự bóp cò súng.

“Bằng!”

Máu từ đầu Goh Chai bắn ra tứ phía.

Chiếc đầu của gã bị bắn xuyên thủng.

Sau khi tên Goh Chai này đã chết, Dương Thần quét mắt nhìn tất cả đám người ở đây, nói:

- Thủ lĩnh của chúng mày là ai? Ai liên lạc với chúng mày để đối phó với nhà họ Park, nói ra thì còn giữ được mạng, không nói thì chúng mày chắc chắn sẽ bị giết hết.

Lời nói lạnh lùng mà vang vọng như vậy, giống như bóng đè trong cơn ác mộng, khiến cho đám đàn ông Hàn Quốc này đều run rẩy.

Nhưng đối với tổ chức này, sự sợ hãi khiến họ căn bản không dám mở

mồm.

Đôi bên nhìn nhau. Mặc dù cảm thấy thân thủ Dương Thần xuất quỷ nhập thần, thật sự khủng khiếp, nhưng bọn họ cũng không hỗn loạn, sóng to gió lớn gì cũng đã gặp qua, đương nhiên đã nuôi dưỡng được lòng can đảm.

- Các anh em, hấn giết Goh tiên sinh, chúng ta phải liều mạng với hấn.

- Không tồi. Đợi chúng mày giữ được mạng sống thì hãy nói tiếp.

Dưới sự dẫn dắt của mấy tên cầm đầu trong đám người, tất cả bọn này đều bắn điên cuồng quanh Dương Thần.

Trong chớp mắt, toàn bộ căn cứ ngầm của sông bạc đều biến thành bãi hoang tàn. Tất cả bàn ghế, sàn nhà, gạch men đều bị nổ tung hết.

Bụi bay mù mịt trong không trung, Dương Thần sừng sững đứng im. Mặc dù sớm đã biết rất khó để có được đáp án, nhưng máu biến thành sông cũng không phải là dự tính ban đầu của hấn.

Khi tất cả những viên đạn ở đây muốn tiếp cận Dương Thần thì chúng đã bị một vòng kết giới bảo vệ ở bên ngoài.

Ở đây dù sao cũng là khách sạn sang trọng. Dương Thần cũng không muốn làm kinh hãi mọi người, khiến họ bỏ đi hết.

Sau khi thở dài một hơi, Dương Thần vung tay lên, dòng Thiên Địa Chi Lực bắt đầu xoay tròn rồi ngưng tụ lại như một cơn lốc, biến ba mươi tên Bắc Phù Dư này thành đồng tro tàn.

Đối phó với lũ người chưa từng tu luyện, mà kể cả là những người có tu luyện, thì thân thể của họ căn bản cũng không đủ sức để kháng cự lại sức mạnh của Dương Thần.

Mọi người hầu như không hề có bất kỳ đau đớn nào, cũng không có bất kỳ cảm giác nào, giống như là một vật hóa học bị phân giải, hóa thành một đám bụi.

Trong nháy mắt, toàn bộ sông bạc ngầm này trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại một mình Dương Thần.

Dương Thần nhìn quanh một lượt, nhặt một túi da mà Goh Chai định mang đi và chiếc điện thoại di động của gã từ trên mặt đất.

Trong chiếc túi da của Goh Chai, có một số lượng lớn những văn kiện và tài liệu có liên quan đến hoạt động kinh doanh của sông bạc ngầm này, và những tài liệu cho vay nặng lãi, nhưng lại có một xấp tài liệu khiến cho Dương Thần cảm thấy vui mừng.

Bởi vì... văn kiện đã được kí này chính là văn bản hợp tác đầu tư thương mại cho liên quan đến nhà họ Park.

Mà người kí tên, đích thị là Park Jung Hoon!

Từ nội dung đại khái của những dự án này có thể thấy, đó hấn là những hoạt động mờ ám của đại diện tập đoàn Tinh Nguyệt- Park Jung Hoon. Vì những thứ này rõ ràng là những giao kèo biểu xén tiền không bình thường.

Sau khi mở điện thoại của Goh Chai ra, Dương Thần xem lại nhật ký

cuộc gọi gần nhất, may mà vẫn còn, e rằng ở đây cũng không thể thiếu được phương thức liên lạc với Park Jung Hoon.

Lấy được những thứ này xong, Dương Thần cũng không lo lắng rằng không có cách để khiến Park Jung Hoon phải thừa nhận.

Cũng may mình đã đến kịp, không cho bọn họ thời cơ để xóa sạch dấu vết.

Làm náo loạn sông bạc như vậy, cảnh sát chắc hẳn đã tới đến đây. Dương Thần cũng không ở lại lâu, lảng lảng rời đi, đi đến bệnh viện của đại học Seoul.

Giao những tài liệu này cho cảnh sát hoặc là cho người khác, nhất định sẽ không an toàn, hay là cho Park Chuan thấy, để ông ấy giải quyết những việc trong nhà này.

Tính đến lúc này, Park Chuan chắc cũng đã tỉnh rồi. Dương Thần cũng định dùng Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh để giúp ông ấy điều trị một chút. Mặc dù làm phẫu thuật thì hẳn không làm được, nhưng phục hồi những cơ năng trong cơ thể đối với hắn lại là một việc dễ dàng.

Lúc này, trong biệt thự ở Keangnam, trong phòng khách ở dưới lầu.

Trán Park Jung Hoon thấm thía mồ hôi lạnh, lo lắng đi đi lại lại.

Một trợ lý vội vàng chạy vào trong phòng, nói:

- Giám đốc, người ở khách sạn Myeong-dong cho hay, khi cảnh sát đến, phát hiện ra đã có một cuộc đấu súng quyết liệt, Goh Chai đã bị bắn chết.

- Cái gì? Gã chết rồi ư?

Park Jung Hoon vội vàng hỏi:

- Những người khác thì sao?

Người trợ lý lắc đầu:

- Ngay cả xe của bọn họ cũng không thấy, chắc là bọn họ...đều chết cả rồi...

Park Jung Hoon run rẩy, trong mắt hiện lên vài phần âu lo:

- Người chết thì không sao, nhưng còn tập tài liệu trong tay gã đó sao rồi.

Người trợ lý cười khò:

- Tất cả văn kiện đều không tìm thấy. Tai mắt trong sở cảnh sát của chúng ta nói, trong túi giấy ở hiện trường, toàn bộ đều là những giấy tờ cho vay nặng lãi, không có liên quan gì đến chúng ta.

- Sao có thể như vậy được chứ! Những thứ như vậy, gã sẽ không cất ở chỗ khác.

Park Jung Hoon quay mạnh đầu lại:

- Camera ở hiện trường không nhìn thấy có người nào vào sao? Rốt cuộc là ai đã làm?

Người trợ thủ nói:

- Đây là một việc tồi tệ nhất... Từ camera của khách sạn Myeong-dong, chúng ta đã tìm ra được, vào lúc đó, người bước vào sông bạc chính là

Dương Thần...

Sắc mặt Park Jung Hoon cắt không còn giọt máu. Sau một hồi lâu, liền cười như điên như dại.

- Ha ha... Dương Thần! Lại là Dương Thần! Hắn chẳng phải đang ở nhà họ Park sao? Sao lại xuất hiện ở đó chứ?

- Bây giờ nói những điều này cũng đã muộn rồi.

Người trợ lý lo lắng nói:

- Giám đốc, việc này chúng ta làm thế nào đây... Nếu như Dương Thần mang những hợp đồng đã kí của chúng ta cho Hội trưởng thấy thì... chúng ta...chúng ta

- Đến đường cùng, đúng không?

Park Jung Hoon cười nhạt rồi một tiếng.

Người trợ lý cúi đầu, không cần nghĩ nhiều cũng biết, không chỉ không được ở lại tập đoàn Tinh Nguyệt, mà còn phải ngồi tù nữa. Bắc Phù Du không chừng còn vì việc này mà âm thầm hạ độc thủ.

Park Jung Hoon bỗng nhiên nói với vẻ mặt không một chút biểu cảm:

- Cậu đến phòng làm việc của tôi, mật mã kết sắt bên trong đó là sinh nhật là tôi và cha tôi. Tiền ở trong đó, cậu hãy mang đi và phân chia cho những người khác.

Người trợ lý sửng sốt, ngẩng đầu mạnh một cái lên:

- Giám đốc, đây là...

Trong mắt Park Jung Hoon không còn hi vọng gì nữa, tự cười giễu bản thân:

- Hết rồi, hết hoàn toàn rồi, một bước sai, sai mãi. Chỉ có thể nói là lão già đó may mắn, được tên họ Dương kia giúp đỡ.

Các cậu theo tôi mấy năm nay, những gì lấy được, tôi cũng sẽ không tiếc cho các cậu, chỉ còn việc có thể sống tiếp được hay không thì các cậu tự quyết định lấy.

Mắt người trợ lý như nhòe đi:

- Giám đốc, chúng ta đến bệnh viện cầu xin Hội trưởng đi. Dù sao thì ông ấy cũng nhìn cậu trưởng thành như thế nào.

- Cậu xin? Hừ, nếu như không phải vì giải thích với cha tôi rằng tôi không phải là đứa cháu có quan hệ huyết thống, thì tôi đã được coi trọng. Trong mắt ông ta, chỉ có Từ Trinh Tú mới là người thừa kế cần phải bảo vệ duy nhất mà thôi.

Bây giờ đi cầu xin ông ta chỉ có cầu xin ông ta tiến lên đường, ông ta sẽ cho tôi tự mình giải quyết.

Trong mắt người trợ lý đầy sự cay đắng:

- Vậy... vậy chúng ta làm thế nào? Hay là Giám đốc chạy trốn cùng chúng tôi đi! Tôi có quen một tên cầm đầu chum buôn lậu, gã có thể giúp chúng ta rời bến, tìm một hòn đảo nào đó để chờ những ngày này qua đi,

không chừng còn có thể làm lại từ đầu.

- Đừng có đùa nữa. Các cậu chạy là được rồi, nếu cùng tôi chạy e rằng sẽ chết đấy. Cậu tưởng một lão già như Park Chuan, cả đời ngang dọc châu Á có thể đùa được ư? Chỉ cần ông ta tỉnh lại thì căn bản là tôi không còn chỗ nào mà chạy nữa.

Được rồi, tôi muốn làm một việc cuối cùng cần phải làm. Các cậu cầm tiền rồi, tự phân nhau rồi chạy đi.

Nói xong, Park Jung Hoon cầm lấy chìa khóa xe ô tô ở trên bàn, khoan thai bước ra khỏi phòng.

Người trợ lý còn muốn nói gì đó, nhưng sắc mặt đã nhăn nhó lại, sau khi nghiêng răng một cái, chạy về hướng phòng làm việc của Park Jung Hoon ở trên tầng hai.

Nhưng còn chưa đợi anh ta chạy lên đến tầng hai thì đã một tiếng “Bàng” vang lên.

Sau một giây, người trợ lý sờ ngực mình, máu chảy ra lênh láng, xoay người lại nhìn, vẻ mặt bi thảm và phẫn nộ...

Park Jung Hoon đứng ở cửa, thối thối làn khói ở đầu khẩu súng, cười nhạt một tiếng.

- Bảo mày đi lấy thì mày đi lấy thật sao. Cho dù lão đây muốn chết thì chúng mày cũng sẽ phải chôn cùng ông.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1124

Ý Nghĩ Xấu Xa

Trong phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện, Park Chuan đang nằm trên giường, thiết bị truyền dịch trên người đã được gỡ ra.

Dương Thần ngồi ở bên giường, một tay nắm lấy tay của Park Chuan, giống như kiểu bắt mạch ở Hoa Hạ.

Kim Chul ngồi ở trong góc, cau mày, trong mắt hiện lên vài phần khó hiểu, nhìn Dương Thần đang tiến hành cái gọi là “điều trị khí công Trung Y”.

Dương Thần làm sao biết cái gì là khí công chứ, nhưng lại lười giải thích cho Park Chuan về công phu tu luyện của Hoa Hạ, lại không muốn tỏ ra quá thể tục, vì vậy mới cố ý bắt mạch Park Chuan, thông qua tiếp xúc, dùng Thiên Địa Chi Lực của Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh để dẫn vào cơ thể của Park Chuan.

Trước đó Dương Thần còn cho Park Chuan ăn một viên linh đan Hồng Lô Hoàn.

Loại đan dược này có thể làm tăng cường khí huyết trong cơ thể của những người tu luyện, trong một thời gian ngắn có thể hấp thụ một lượng linh khí lớn.

Phần lớn cơ thịt của Park Chuan như bây giờ đã suy yếu và hoại tử, Dương Thần cũng dùng linh khí của trời đất để truyền vào cơ thể ông, dùng Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh để tiến hành chữa trị.

Bởi vậy, sức khỏe của Park Chuan đã tốt lên nhiều.

Lúc đầu Park Chuan còn bán tín bán nghi với lời Dương Thần nói, nhưng vì trong nhà xảy ra nhiều chuyện, sau khi tỉnh lại cũng khó có thể được ngủ yên giấc, trước đó có nghe Jane từng nói, Dương Thần có cách để làm ông hồi phục sức khỏe một cách nhanh chóng, còn có thể kéo dài tuổi thọ, liền cho Dương Thần thử một lần xem sao.

Chờ Dương Thần bắt đầu vận công, Park Chuan suýt nữa đã nhảy ra khỏi giường.

Đan dược đã ăn kia hóa thành một thứ gì đó như đang chuyển động trong thân thể của ông, Dương Thần vừa mới chạm tay vào, thân thể ông như tê dại hoàn toàn, một cảm giác sáng khoái dễ chịu bắt đầu lan tỏa trong người ông.

Tiếp sau đó, có thể cảm thấy rõ ràng chỗ phẫu thuật và lục phủ ngũ tạng trong cơ thể của mình như bắt đầu tăng độ nhạy cảm rõ rệt.

Park Chuan đã quen với thể xác già yếu này trong nhiều năm, nhưng giờ

đây lại giống như hồi xuân, phản lão hoàn đồng, nhiều năm như vậy rồi mà chưa từng có cảm giác sinh lực tràn trề đến thế, điều này khiến cho Park Chuan cảm thấy thật thần kỳ.

Sắc mặt xanh xao xám ngoét của Park Chuan đang dần trở nên hồng hào hơn. Kim Chul ở một bên cũng không kìm được, tiến lên, trong tay đang xoay xoay ba quả bóng sắt không ngừng.

Trong mắt Park Chuan lóe lên tia sáng, nhìn Dương Thần, giống như là nhìn thấy “bảo ngọc hiếm có ở trên đời”.

Hoàng đế cổ đại cầu xin tiên nhân cho được trường sinh. Vì bọn họ không nở rời xa vinh hoa phú quý, quyền hành nắm giữ thiên hạ.

Park Chuan không phải hoàng đế, nhưng so với hoàng đế cổ đại thì cuộc sống của ông còn xa hoa hơn nhiều.

Đối với ông mà nói, có thể sống dài thêm vài năm, khỏe mạnh thêm một chút, có phải tiêu tốn bao nhiêu tiền bạc đi chăng nữa cũng đáng.

Vì vậy, bản lĩnh của Dương Thần khiến cho Park Chuan vô cùng động lòng.

- Dương tiên sinh... Cậu...rốt cuộc là cao nhân phương nào?

Park Chuan đã liên tưởng đến, liệu Dương Thần có phải là thần y gì đó ở Hoa Hạ không?

Dương Thần không chịu nổi cách gọi buồn nôn như vậy, nói:

- Hội trưởng Park Chuan, tôi chỉ biết một chút khí công, hiệu quả cũng chỉ có như vậy, ông muốn trường thọ trăm tuổi thì còn phải xem tạo hóa của ông nữa. Đan dược mà ông ăn cũng không phải là thứ miễn phí, sau này ông hãy đưa tôi tiền sau.

- Đưa...đưa..., loại đan dược này còn có sao? Nếu có thì tôi mua tất.

Trong mắt Park Chuan lộ vẻ tham lam.

Dương Thần cười thầm trong lòng. Thứ này mình có một đồng, nói thực thứ hạ phẩm này mình thực sự không coi trọng lắm. Số đan dược hạ phẩm đã luyện chế này, những người phụ nữ của mình cũng đã có đủ để ăn rồi, còn muốn làm thêm nhiều đan dược thượng phẩm và cấp phẩm nữa, tiếc là dược liệu khó tìm.

Nhưng Dương Thần vẫn làm bộ dạng khó nói:

- Linh đan này, là do tổ tiên chúng tôi truyền lại, còn thừa lại ba viên. Nếu Hội trưởng Park Chuan đây không phải là ông ngoại của Trình Tú thì tôi nhất định sẽ không lấy ra. Thực ra khí công này cũng phải dựa vào loại đan dược này trợ giúp mới có hiệu quả.

Park Chuan rất sợ Dương Thần không muốn bỏ ra thứ yêu thích, vội hỏi:

- Dương tiên sinh, tôi thực sự rất cần linh dược của cậu. Trình Tú nhà chúng tôi còn nhỏ, tôi còn phải trông chừng nó vài năm nữa. Nếu không thì thể này đi, cậu Dương đây cứ đưa ra một cái giá đi, tôi cũng biết nhà họ Dương không thiếu tiền, nhưng coi như là tâm ý của tôi, nhất định phải đưa

ra một cái giá.

Lúc này Dương Thần thu tay lại, thân thể Park Chuan đã hồi phục đến giai đoạn khỏe mạnh, có thể lập tức xuống giường mà chạy ra ngoài cũng không có vấn đề gì.

- Như vậy đi, Hội trưởng Park Chuan, ông đưa tôi 1 tỉ USD, tôi sẽ đổi cho ông lấy một viên.

Dương Thần ra vẻ không nỡ.

- Một viên?

Park Chuan đứng ngay dậy, cười lớn nói:

- Chi bằng tôi mua cả hai viên, tôi biết đây là bảo vật vô giá, như vậy, tôi sẽ đưa ra giá hơn 2 tỉ USD, là 3 tỉ USD để mua hết hai viên linh đan của cậu Dương đây.

Trong lòng Dương Thần mừng rỡ. Số tiền này kiếm thật dễ dàng! Bọn Solon sau này cũng không cần phải bán súng đạn nữa rồi, mà sẽ giúp mình đi khắp thế giới để kiếm thật nhiều tiền.

Nhưng Dương Thần cũng biết, linh đan này không thích hợp cho việc truyền ra ngoài nhiều, hơn nữa mình đã kiếm được chút tiền thì cũng thôi không trêu đùa nữa.

Thế là Dương Thần liền lấy ra một bình sứ nhỏ, lấy ra hai viên Hồng Lộ Hoàn ở bên trong giao cho Park Chuan. Park Chuan ra hiệu cho Kim Chul lấy ngân phiếu, đưa tờ tiền mặt trị giá 3 tỉ USD cho Dương Thần.

Thực ra Dương Thần định tặng đồng đan dược này cho Park Chuan, dù sao thì ông ta cũng là ông ngoại của Trinh Tú, nhưng đến bây giờ lại thành thế này.

Còn Park Chuan thì vui mừng vô cùng, cảm thấy thật dễ dàng. Đối với ông ấy mà nói thì 3 tỉ USD chỉ như mấy sợi lông.

Sau khi chữa trị cho thân thể Park Chuan khỏe mạnh xong, Dương Thần mới lấy hợp đồng có đề cập đến Park Jung Hoon ra, nói:

- Những tài liệu này, tôi đã xem qua. Tôi nghĩ Hội trưởng nên xem một chút, dù sao thì tôi cũng là người ngoài, không tiện giải quyết mấy việc gia đình các người.

Park Chuan nhận lấy mấy bản hợp đồng này, ánh mắt đảo qua một lượt, sắc mặt liền trầm xuống.

- Tôi sớm đã biết tên tiểu tử này làm không ít việc sau lưng tôi, nhưng không ngờ lại còn thông đồng với cả Bắc Phù Dư nữa.

Dương Thần vô cùng kinh ngạc nói:

- Hội trưởng biết Bắc Phù Dư ư?

Park Chuan cười khổ lắc đầu:

- Sao lại không biết, thực ra, một hai năm gần đây, tôi âm thầm đối nghịch với hội Bắc Phù Dư này, vì tôi có thực lực không tầm thường ở châu Á, nên ở Hàn Quốc bọn họ không làm gì được tôi.

Chỉ tiếc là thân thể tôi ngày càng suy yếu, ngoài tên vô liêm sỉ Park Jung Hoon ra thì tôi không tin tưởng khi dùng người ngoài, do vậy mới cho bọn chúng thời cơ.

Dương Thần phát hiện ra, sự việc còn vượt xa ngoài sức tưởng tượng của hắn.

- Cậu Dương à, có những thứ cậu không biết chứ. Bắc Phù Dư luôn hi vọng có thể thống nhất toàn bộ bán đảo Triều Tiên, do vậy mà không ngại gây chiến với Bắc Hàn Quốc.

Năm nay là Tổng tuyển cử ở Hàn Quốc chúng tôi, thuộc bên ủng hộ, tôi phải có một thái độ cứng rắn, nhưng không thể chủ động khai mào chiến tranh với Bắc Hàn Quốc. Vũ khí hiện nay không giống năm đó, đánh một trận, số người phải chết sẽ rất nhiều.

Còn Bắc Phù Dư ở bên đối lập, hi vọng có thể khơi mào xung đột này, sau khi dẫn đến các cuộc bạo động trong dân tộc sẽ tiến hành chiến tranh Nam Hàn Quốc. Có thể nói, bọn họ sẽ không từ một thủ đoạn nào để thống nhất toàn bộ bán đảo Triều Tiên.

Bên ủng hộ chúng tôi khác, bọn họ muốn thông qua việc cướp đoạt tài sản của tập đoàn Tinh Nguyệt để giáng một đòn công kích, điều này cũng không có gì là lạ.

Dương Thần chợt hiểu ra, hóa ra là tranh giành nhau trên phương diện chính trị, nhưng hắn cũng không có hứng thú gì về vấn đề của bán đảo Triều Tiên.

- Tôi chỉ hi vọng Trinh Tú sẽ không xảy ra chuyện gì, sức khỏe Hội trưởng đã hồi phục trở lại thì hãy mau chóng chủ trì đại cục đi.

Park Chuan gật đầu, đứng dậy, khoác chiếc áo trên tay Kim Chul vào người.

- Kim Chul, chuẩn bị xe về nhà, ngoài ra sai những người dưới lập tức đi đến chỗ thăng súc sinh đó, dẫn nó về cho tôi.

- Vâng!

...

Mà lúc này, dưới căn hộ mà Lý Tinh Tinh đang ở, một chiếc xe đua màu đen đang dừng lại.

Sau khi mở cửa xe, người bước xuống chính là Park Jung Hoon.

Park Jung Hoon mặc một chiếc áo khoác đen, tóc hơi lộn xộn một chút, khuôn mặt cau lại, nhiều hơn nữa là sự u ám trên đó.

Cầm điện thoại, Park Jung Hoon gọi điện cho Lý Tinh Tinh.

- Alô, là Vivian sao? Bây giờ tâm trạng anh đang rất tồi tệ, có thể gặp mặt em một chút được không, anh muốn nói chuyện với em.

Trong phòng của Lý Tinh Tinh, ánh đèn điện rõ ràng vẫn còn sáng, nhưng Lý Tinh Tinh lại nói từ tốn:

- Đã khuya rồi, em đã ngủ rồi.

Khóe miệng Park Jung Hoon cười nhạt một cái:

- Anh đang đứng dưới căn hộ của em, đèn phòng em vẫn sáng. Vivian, anh thực sự có nhiều điều muốn nói với em, hơn một tuần nữa, anh phải đi châu Âu công tác rồi... Cứ coi như đây là lần gặp mặt cuối cùng, được không?

Lý Tinh Tinh cảm thấy vẻ u sầu của Park Jung Hoon, hơn nữa còn nói là lần gặp cuối cùng.

Qua một lúc, Lý Tinh Tinh mặc một chiếc áo lông màu hồng nhạt đi xuống dưới lầu, mở cửa.

Thấy sắc mặt của Park Jung Hoon tái nhợt, Lý Tinh Tinh cũng cảm thấy người đàn ông này thật đáng thương:

- Bên ngoài lạnh lắm, vào trong hãy nói.

Park Jung Hoon lộ vẻ cảm kích, gật đầu, lẳng lặng theo sau Lý Tinh Tinh lên lầu.

Từ phía sau, dưới lớp áo lông màu hồng nhạt là đôi chân thon dài, trong mắt gã liền nảy ra ý nghĩ xấu xa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1125

Có Biền Thành Quỷ Thì Cũng Tới Tìm Tao

Sau khi vào trong căn hộ của Lý Tinh Tinh, Park Jung Hoon lảng lảng khóa cửa lại.

Lý Tinh Tinh cũng không chú ý nhiều, bước vào trong nhà bếp để chuẩn bị cho gã một bình trà nóng, vừa chuẩn bị vừa nói:

- Anh Park, anh có gì phiền não sao? Tôi thấy sắc mặt của anh không được tốt lắm.

Park Jung Hoon nhìn người phụ nữ đang đứng trong phòng bếp không có một chút chú ý nào kia, giống như một nguồn nước suối chưa từng bị vấy bẩn.

Vì mình nói là lần gặp mặt cuối cùng nên cô ấy đã bước xuống ngay, nửa đêm ra mở cửa.

Đây đúng là một người phụ nữ trong sạch mà mình chưa từng gặp từ trước đến nay, chỉ đáng tiếc là mình đã bước đến đường cùng, mất đi cơ hội để chính thức theo đuổi cô ấy.

Bỗng nhiên Park Jung Hoon có cảm giác phức tạp xen lẫn đau khổ đang ngập tràn trong đầu, tà tính cũng bị khống chế xuống.

Nhìn từ đằng sau lưng của Lý Tinh Tinh, Park Jung Hoon hơi run run hỏi:

- Vivian...Nếu như anh cứ theo đuổi em thì liệu có một ngày, em sẽ thực sự yêu anh không?

Thân thể Lý Tinh Tinh như mềm nhũn ra, yên lặng đứng im tại chỗ, lắc đầu.

Sự nhiệt huyết đang sôi trào trong lòng Park Jung Hoon đột nhiên bị hóa đá.

Sự lương thiện cũng bị đâm thủng.

- Vì...vì sao... Lẽ nào anh thực sự không xứng với em sao?

Park Jung Hoon không can tâm hỏi.

Lý Tinh Tinh xoay người, cười khổ:

- Không phải, thực sự thì em cũng không ghét anh, thậm chí em còn cảm thấy mình không xứng với anh. Nguyên nhân duy nhất khiến em không thể nhận tình cảm của anh là vì trong lòng em đã bị chiếm hữu hoàn toàn bởi một người khác...

Em không có cách nào giữ anh ở bên cạnh em dù chỉ một giây, bởi vì em thực sự không làm được, ngoài nghĩ đến người đàn ông đó ra thì...

Tha thứ cho em, em thực sự vô dụng. Có thể trái tim em quá nhỏ nhen, hơn nữa tính cách lại ương bướng, cho dù có ép bản thân phải quên đi thì

cũng chỉ giậm chân tại chỗ, càng nhớ nhung hơn mà thôi.

Park Jung Hoon thở sâu một hơi, sắc mặt sầm xuống.

- Người em nói là... Dương Thần sao?

Lý Tinh Tinh ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, nhưng lại lập tức đỏ bừng mặt, gật đầu không nói tiếng nào.

- Hừ...Hắn đối anh, ý nghĩa không giống nhau, không ai có thay thế được...

Park Jung Hoon bỗng nhiên ngửa cổ lên cười lớn, nhưng lại gằn giống như đang khóc.

- Dương Thần... lại là Dương Thần...Ha ha, kiếp trước rốt cuộc là tôi đã giết cả nhà họ Dương, hay là kiếp trước đã bằm cái đồ súc sinh đó thành đồng thịt nát...

Thấy Park Jung Hoon gằn như bắt đầu bị điên lên, Lý Tinh Tinh cảm thấy sợ hãi.

- Anh Park... Anh...

- Câm miệng.

Park Jung Hoon xông vọt lên phía trước, đứng ngay phía trước của Lý Tinh Tinh, hai tay đập mạnh xuống bàn, khóa Lý Tinh Tinh ở trong, không có người phụ nữ này thoát ra.

Lý Tinh Tinh thất sắc, run rẩy cúi đầu, tránh sự tức giận phả ra từ người của Park Jung Hoon.

- Sự nghiệp của tôi bị hủy hoại, tiền đồ của tôi bị hủy hoại, cuộc đời của tôi bị hủy hoại, tôi không còn gì cả. Đều do tên khốn Dương Thần đó hại.

Đến bây giờ tôi chẳng còn gì, niềm hi vọng duy nhất của tôi với một người phụ nữ cũng bị cướp mất, tại sao lại là Dương Thần chứ?

Cô nói đi, Dương Thần, hắn rốt cuộc có gì tốt chứ? Cô nói đi, cô nói đi, cô nói đi.

Lý Tinh Tinh đỏ hoe ở khóe mắt, nước mắt trực trào, cắn môi, không dám nói nửa lời.

- Tại sao cô không nói? Bây giờ trông tôi rất đáng thương, làm cô sợ sao? Ha ha... Tôi cũng không muốn dọa cô...

Vừa rồi chỉ cần cô nói một tiếng rằng sẽ có một ngày cô yêu tôi thì cho dù có là lừa tôi...thì tôi cũng sẽ không dọa cô...

Nhưng cô lại hủy hoại nốt tia hi vọng cuối cùng của tôi! Tại sao ngay cả cô cũng tàn nhẫn với tôi như vậy?

Nói đến đó, Park Jung Hoon bắt đầu khóc rống lên, tâm trạng hoàn toàn mất hết hi vọng, khiến cho tinh thần gã bắt đầu hỗn loạn.

Lý Tinh Tinh lấy hết dũng khí, nói:

- Anh Park, anh...anh đừng như vậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Anh Dương, anh ấy, anh ấy...

- Đừng có nhắc đến hắn.

Bỗng nhiên Park Jung Hoon nổi giận gầm lên một tiếng, nhe răng cười:

- Dương Thần đã cướp đi tất cả mọi thứ của tôi, hủy hoại mọi thứ của tôi, vậy thì tôi cũng sẽ hủy hoại cô.

- Anh...Anh muốn làm gì...

Hai chân Lý Tinh Tinh bắt đầu nhũn ra.

Park Jung Hoon cười nham hiểm nói:

- Đừng tưởng tôi không biết, tôi đã sớm phái người đi điều tra, Dương Thần thực sự rất quan tâm đến cô, không phải sao...Đã như vậy thì tôi sẽ hành hạ cô, cho dù có phải chết...cũng có thể khiến Dương Thần đau khổ cả đời.

Sắc mặt Lý Tinh Tinh trắng bệch, bắt đầu dùng sức cố gắng giãy dụa, muốn chạy thoát ra ngoài.

Nhưng lúc này Park Jung Hoon lại không hề thương hoa tiếc ngọc, làm sao cho Lý Tinh Tinh cơ hội?

Lý Tinh Tinh vừa muốn chạy ra khỏi phòng bếp thì lại bị Park Jung Hoon túm được chiếc áo lông đang mặc từ phía sau, làm cô té ngã trên mặt đất.

- A!!!!

Lý Tinh Tinh kêu lên một tiếng đau đớn, định đứng dậy chạy trốn, nhưng đã bị Park Jung Hoon chặn ở phía trước, gã đưa tay cởi hết đồ của cô.

Lý Tinh Tinh giãy dụa trong bất lực, sau khi xé toạc chiếc áo bên ngoài thì bộ đồ nội y bên trong lộ ra.

Thân hình thon thả mà đầy đặn của người phụ nữ này lộ ra ngoài khiến cho cơn thèm muốn của Park Jung Hoon trào dâng, gã hít hà.

- Đừng như vậy...đừng.... A! Anh Park...mau dừng tay lại...

Trong tiếng cười lớn của Park Jung Hoon, Lý Tinh Tinh như nổi điên, nước mắt dàn dụa, những thứ được che đậy bởi bộ đồ nội y trong chớp mắt đã lộ hết ra ngoài.

Dần dần, Lý Tinh Tinh bắt đầu khóc không thành tiếng, trong đầu chỉ toàn nghe thấy tiếng cười lớn của Park Jung Hoon.

Trong mắt người phụ nữ này, bắt đầu lộ ra tia tuyệt vọng.

...

Rời khỏi bệnh viện, Dương Thần ngồi trong chiếc xe của Park Chuan, ngáp dài một cái.

Còn Park Chuan thì ngược lại, cảm thấy như tràn trề sức sống, rất nhiều năm rồi chưa cảm thấy thoải mái như vậy, thân thể khỏe mạnh, khiến cho ông già như lão cảm thấy cực kỳ phấn khởi.

Kim Chul ngồi ở phía trước, sau khi nhận một cuộc điện thoại, liền quay đầu lại nói:

- Hội trưởng, người mà chúng ta phải đi đã hồi đáp, Park Jung Hoon đã giết chết trợ lý và vệ sĩ của anh ta, lái xe chạy mất rồi, nhưng chưa phát hiện ra là anh ta đã rời khỏi khu Keangnam, chắc là vẫn trong Keangnam.

Park Chuan nhíu mày:

- Hẳn là nó biết nó không thể chạy thoát được... Việc này tại sao chứ, mặc kệ những việc này, cậu sai người lập tức tìm kiếm nó. Rốt cuộc là nó đã bán đứng bao nhiêu, tôi muốn biết rõ ràng.

Kim Chul sau khi trả lời, liền tiếp tục gọi điện cho cấp dưới đi lục soát khu Keangnam.

Còn Dương Thần thì nhíu mày lại. Đối với tin Park Jung Hoon bắn chết trợ lý và vệ sĩ của mình, hẳn cảm thấy có chút khác thường.

Nếu như gã chỉ muốn chạy trốn thì hà tất phải làm điều thừa thãi này, như vậy sẽ chỉ càng làm mình gặp đen đui hơn thôi, làm gì còn cơ hội nào nữa chứ.

Gã làm như vậy, chẳng phải là hết đường rút sao?

Bỗng nhiên, trong đầu Dương Thần như có một tia điện xoẹt qua, hiểu ra cái gì đó.

- Dừng xe lại, mau dừng xe lại.

Dương Thần hét to, sự phán đoán trong lòng khiến hẳn cảm thấy bất an.

Sau khi người tài xế bị dọa cho đứng tim thì mau chóng dừng xe lại bên vệ đường. May mà trời tối nên ngoài đường xe cộ đi lại không nhiều, nên rất dễ để dừng xe.

- Cậu Dương, xảy ra chuyện gì vậy?

Bây giờ Park Chuan thể hiện thái độ ngang hàng ngang vế với Dương Thần.

Dương Thần không giải thích gì, mở cửa xe, phóng nhanh về phía trước, khuất bóng sau màn đêm.

Trong lòng Dương Thần nóng như lửa đốt.

Tên Park Jung Hoon đã bước đến đường cùng đương nhiên sẽ bất chấp tất cả mà làm những việc điên rồ. Gã biết mình đã không còn hi vọng gì nữa thì nhất định muốn dốc toàn lực để trả thù kẻ đã biến gã thành ra như vậy.

Và kẻ đó, không nghi ngờ gì nữa, chính là mình, mà người duy nhất để gã có thể làm tổn hại chỉ có Lý Tinh Tinh mà thôi.

Huống hồ Park Jung Hoon trước đó chưa có được Lý Tinh Tinh, lại còn rơi vào sự vô vọng, nhất định gã sẽ liều mạng lần cuối.

Cũng may tốc độ của Dương Thần có thể gọi là thần thánh nên trong chớp mắt đã đến được căn hộ của Lý Tinh Tinh, may mà trước đó Dương Thần đã cùng Lâm Nhược Khê tới đây.

Đứng ở dưới lầu, cảm nhận được điều gì đó, Dương Thần liền lập tức tìm ra được căn phòng có Lý Tinh Tinh và Park Jung Hoon.

Bất chấp là có quá nhiều những người khác trong căn hộ thì Dương Thần vẫn nhảy vào ban công, đập thẳng vào phòng khách.

Trên sàn nhà của phòng bếp, Lý Tinh Tinh bị Park Jung Hoon đè xuống, tóc tai lộn xộn, nước mắt tuôn trào, khuôn mặt ngây dại.

Nửa trên của người phụ nữ này dường như đã lộ hoàn toàn ra ngoài, bộ ngực đầy đặn, tròn trịa vẫn thường được chiếc áo ngực che lại, nay đã lộ hẳn ra.

Park Jung Hoon hôn ngấu nghiêng lên mặt rồi xuống cổ của Lý Tinh Tinh, đầu lưỡi di chuyển dần dần như đang thưởng thức một món ăn tuyệt hảo.

Mỗi khi nước mắt Lý Tinh Tinh trào ra thì Park Jung Hoon lại càng hưng phấn hơn, gã cười điệu cười quỷ quái.

Lý Tinh Tinh đã mất đi sức chống cự, hoàn toàn bất động trên mặt đất, bị Park Jung Hoon đè lên người.

Một tay còn lại của tên Park Jung Hoon này đang cố dùng sức để xé toạc chiếc quần dài màu đen đang bó sát vào thân thể của Lý Tinh Tinh, đôi chân dài nõn nà trông thật hấp dẫn lại hiện ra.

- Ha ha... Cô là của tôi... của tôi...

Mắt Dương Thần như đỏ ngầu, sự tức giận đến tột đỉnh đã khiến hắn rung mình một cái.

Park Jung Hoon sau khi nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ vụn thì từ từ quay đầu lại.

Nhìn thấy dưới ngọn đèn, Dương Thần đang đứng sừng sững ở đó, Park Jung Hoon liếm môi, cười nói:

- Hóa ra là mày... Tại sao lần nào cũng thế, những lúc tao không muốn mày xuất hiện thì mày lại xuất hiện. Tao vừa mới bắt đầu thưởng thức món ngon, lẽ nào mày không thể để tao thỏa mãn một lần sao...?

Dương Thần hoàn toàn không có ý muốn nói chuyện, xông lên phía trước, tóm lấy đầu của Park Jung Hoon, nhấc thân thể của Park Jung Hoon ra khỏi người Lý Tinh Tinh.

Đôi mắt hung hãn nhìn chằm chằm Park Jung Hoon.

- Hãy nhớ lấy ánh mắt này, có làm quỷ thì mày cũng phải đến tìm tao, tao sẽ giết mày.

Nói xong, hắn liền thả tay khiến cho Park Jung Hoon rơi xuống đất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1126

Lưu Luyện Và Cố Chấp

Bộ não của Park Jung Hoon sau khi bị bóp nát, máu me bắn tung tóe.

Với cảnh tượng máu me be bét như vậy, Dương Thần làm như không thấy, giẫm lên thân thể của Park Jung Hoon, dí vào lồng ngực của gã.

Sau khi giết gã đàn ông này, Dương Thần mới cảm thấy đầu óc mình bình thường trở lại.

Dương Thần liền ngồi xuống đất, đưa tay ra, chạm nhẹ vào người của Lý Tinh Tinh.

Mặc dù cô gái này vẫn chưa bị xâm phạm thực sự, mình đã đến kịp, nhưng tình trạng của cô ấy lại khiến Dương Thần bắt đầu sợ hãi.

Từ lúc bước vào cho đến bây giờ, Lý Tinh Tinh vẫn bị ngây dại với mọi thứ xung quanh.

Cô chỉ nhìn lên trần nhà, nước mắt đã cạn khô, vẻ mặt bình tĩnh một cách kỳ lạ, sắc mặt tái nhợt.

- Tinh Tinh...

Dương Thần run rẩy, ôm lấy Lý Tinh Tinh, miễn cưỡng cười nói:

- Không sao, anh ở đây rồi.

Khi nói chuyện, Dương Thần cởi chiếc áo khoác của mình ra, khoác lên người của Lý Tinh Tinh, rồi đỡ cô đứng dậy.

Lý Tinh Tinh từ từ quay đầu lại, ánh mắt trống rỗng, trông thật đáng thương.

Nhìn thấy Dương Thần ở trước mặt, Lý Tinh Tinh mấp máy môi, bỗng nhiên hít một hơi, rồi gục đầu xuống, hôn mê.

- Tinh Tinh!

Dương Thần thất thanh kêu to, vì tình hình trước mắt đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm dự đoán của hắn.

Vốn tưởng Lý Tinh Tinh sẽ ôm lấy mình khóc rống lên, cho dù có hung hăng cào xé mình, thì cũng có thể hiểu được, nhưng bây giờ Lý Tinh Tinh lại bị hôn mê.

Dương Thần vội vàng đỡ lấy Lý Tinh Tinh, thần thức thăm dò cơ thể của Lý Tinh Tinh, Thiên Địa Chi Lực của Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh bắt đầu được truyền vào trong cơ thể của Lý Tinh Tinh, với mục đích là tìm kiếm nguyên nhân.

Nhưng Dương Thần đã phát hiện ra, không phải do thân thể của Lý Tinh Tinh chịu tổn hại, mà ngược lại mọi thứ của cô ấy đều bình thường, ngoại trừ việc cô hơi bị suy yếu ra thì căn bản không thấy điểm gì khác lạ.

- Tại sao lại như vậy...

Trong lòng Dương Thần nóng như lửa đốt, biết rằng đây không phải là vấn đề mình có thể giải quyết được, đành ôm lấy Lý Tinh Tinh, chạy ra khỏi căn hộ.

Trong bóng đêm, xung quanh cũng không có ai nhìn thấy tất cả những chuyện đã xảy ra ở đây, Dương Thần cũng không có ý định gọi taxi, mà ôm Lý Tinh Tinh chạy vội đến khoa cấp cứu của bệnh viện đại học Seoul.

Những bác sỹ và y tá của khoa cấp cứu nhìn thấy Dương Thần ôm một cô gái xông vào bên trong giữa đêm hôm khuya khoắt như thế này cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

- Anh gì ơi, cô gái này làm sao vậy?

Dương Thần đặt Lý Tinh Tinh lên giường bệnh, nói:

- Hình như cô ấy bị kích động mạnh, không biết tại sao lại hôn mê, tôi có gọi thế nào thì cô ấy cũng không tỉnh lại, các cô hãy mau chóng kiểm tra cô ấy giúp tôi xem.

Dương Thần có thể hiểu được Lý Tinh Tinh chịu sự kích động mạnh như vậy, nên mới biến thành như thế này, hi vọng sau khi cô ấy tỉnh lại sẽ không xảy ra vấn đề gì khác.

Đợi Lý Tinh Tinh được đưa vào trong để chụp CT, Dương Thần mới bình tĩnh trở lại.

Lấy điện thoại ra, phát hiện mấy cuộc gọi nhỡ của Lâm Nhược Khê, trước đó vì quá vội nên chưa nhận cuộc nào.

Sau khi gọi lại, đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng nói đầy lo lắng của Lâm Nhược Khê:

- Ông xã, anh đi đâu vậy? Sao Hội trưởng Park Chuan đã trở về mà không thấy anh đâu?

Dương Thần thở dài, kể lại chuyện Park Jung Hoon đi đến chỗ của Lý Tinh Tinh.

- Tinh Tinh bây giờ đã hôn mê bất tỉnh, anh đang ở bệnh viện chờ xem, em không cần lo lắng, anh có thể xảy ra chuyện gì được chứ.

Lâm Nhược Khê không ngờ Lý Tinh Tinh lại bị liên lụy:

- Tinh Tinh, cô ấy...chắc không phải bị...

- Không có, may mà anh đến sớm một bước.

Dương Thần cười gượng. Việc này cũng thật nguy hiểm, nếu như mình chỉ đến chậm một phút thôi thì có thể cả đời này mình khó mà nhìn mặt Lý Tinh Tinh. Dù sao thì mình cũng đã lơ là Park Jung Hoon, không xử lý kịp thời.

Lâm Nhược Khê thở phào, nói:

- Vậy em nói với Hội trưởng Park Chuan để ông ấy đi giải quyết hậu quả, em sẽ sắp xếp để đi đến bệnh viện cùng anh.

Dương Thần vốn định bảo Lâm Nhược Khê đêm hôm khuya khoắt giá rét

như vậy không nên đi ra ngoài, nhưng nghĩ như vậy cũng không đúng, ngược lại sẽ khiến cho Lâm Nhượng Khê cảm thấy mình có ý gì khác với Lý Tinh Tinh, liền không phản đối.

Bởi vì đêm đến xe cộ qua lại không đông đúc, nên chỉ sau nửa tiếng Lâm Nhượng Khê đã đến bệnh viện.

Mặc dù có tu vi Hậu Thiên, nhưng thể chất của Lâm Nhượng Khê không khỏe mạnh bằng Dương Thần, vận công để chống lại cái lạnh là điều không thể, vì vậy vẫn ngoan ngoãn mặc một chiếc áo khoác lông dê, quàng thêm một chiếc khăn màu đỏ.

Khi bước từ bên ngoài vào, trên tay của Lâm Nhượng Khê còn bung hai cốc cà phê nóng hổi.

- Lúc đi trên đường em có mua, anh uống một cốc đi để hồi phục lại tinh thần, mặc dù em biết là anh không cần.

Dương Thần nhận lấy cốc cà phê, hít hà hương vị cà phê, cảm thấy trong lòng như thoải mái hơn, cảm động nhìn Lâm Nhượng Khê nói:

- Hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá, chút nữa em cũng về nhà sớm để nghỉ ngơi đi.

Lâm Nhượng Khê lắc đầu:

- Em phải xem Tinh Tinh thế nào đã, anh ở đâu thì em sẽ ở đó.

- Em còn lo lắng anh sẽ không chịu được mà tìm hoa bắt bướm sao?

Dương Thần cười quái dị.

Lâm Nhượng Khê tức giận lườm hắn một cái:

- Lo lắng thì có ích sao? Em lo lắng tình hình của Tinh Tinh. Phụ nữ cũng là người có nghĩa khí, bất kể có nói thế nào thì chúng em cũng có tình hữu nghị.

Đang lúc nói chuyện thì một bác sỹ cầm cặp giấy tờ chau mày bước đến.

- Là anh Dương sao? Tôi là bác sỹ chủ nhiệm Cheng Kwong, Hội trưởng Park Chuan đã liên lạc với chúng tôi. Xin lỗi, tôi từ nhà đến nên hơi muộn một chút, nhưng chúng tôi sẽ dốc toàn lực để cứu người bệnh. Bây giờ xin mời anh đến phòng làm việc của tôi nói chuyện.

Dương Thần không ngờ Park Chuan còn chu đáo như vậy, lại còn mời cả bác sỹ nữa, giúp mình đến nỗi mà bác sỹ tan làm rồi vẫn còn gọi họ đến.

Theo lý thì Park Jung Hoon phải để ông ấy xử lý, còn phải đi đối phó với cái đuôi còn lại của Bắc Phù Dư, nên rất bận rộn mới đúng chứ.

Không hổ danh là con cá sấu lớn trong thương mại ở châu Á, có thể đạt được vị trí cao như vậy quả nhiên là tỉ mỉ khác thường, một người như vậy ít nhất cũng khiến Dương Thần cảm thấy hài lòng.

Đi vào trong phòng làm việc của bác sỹ Cheng, hai vợ chồng Dương Thần ngồi trên ghế, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của bác sỹ Cheng, cảm thấy có chút bất an.

- Bác sỹ Cheng, có phải Tinh Tinh gặp nguy hiểm gì không?

Dương Thần thấp thỏm không yên, hỏi. Vì bản thân không có cách nào kiểm tra được Lý Tinh Tinh gặp vấn đề gì ở đâu.

Bác sỹ Cheng cười khổ:

- Nếu như nói tính mạng gặp nguy hiểm thì không có, nhưng vấn đề trước mắt càng khó giải quyết hơn.

- Vấn đề gì?

Bác sỹ Cheng hỏi ngược lại:

- Anh Dương, cô Lý này, khi được đưa đến đây có phải đã chịu sự xâm phạm nào không, tôi nghe y tá nói, quần áo cô ấy xộc xệch.

Dương Thần gật đầu:

- Có kẻ muốn xâm phạm cô ấy, nhưng đã bị tôi ngăn lại.

- Thảo nào... trong việc này, bộ não của cô Lý có phải bị va đập vào đâu không?

- Va đập?

Dương Thần nhíu mày, nghĩ đến cảnh lúc đó.

- Cô ấy bị ấn xuống sàn nhà, khi tôi đến, không biết tại sao cô ấy lại nằm dưới sàn nhà, có thể là bị va đập... Nhưng ngược lại lúc đó, ánh mắt cô ấy nhìn tôi, cũng trống rỗng.

Lâm Nhược Khê ở một bên lo lắng, bảo Dương Thần dịch cho cô ấy hiểu, khi nghe những lời này, mắt cô như sắp rơi lệ, cảm thấy thương tiếc cho Lý Tinh Tinh.

Bác sỹ Cheng thở dài, lại xác nhận lại phim đã chụp.

- Anh Dương, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, vấn đề của cô Lý bây giờ có thể không phải là vấn đề mà những bác sỹ chúng tôi có thể cứu giúp được.

- Cái gì?

Dương Thần giật mình.

Bác sỹ Cheng nói:

- Não của cô Lý đã gặp phải chấn động mạnh, vỏ não cũng chịu ảnh hưởng, mặc dù không nghiêm trọng, nhưng tinh thần lại chịu tổn thương. Đồng thời tinh thần và ý thức cô ấy bị kích động mãnh liệt, sau khi bị kích động, nhận thức, ý thức và tình cảm của cô ấy cũng bị hủy hoại nghiêm trọng.

Bây giờ cô ấy ngủ miên man như vậy, có thể sau khi tỉnh lại, tinh thần cô ấy sẽ chuyển biến xấu. Y tá của chúng tôi đã tiêm thuốc cho cô ấy, cả người cô ấy run rẩy, không ngừng hét lên, không có cách nào để nói chuyện bình thường, không chừng còn đụng chạm với người khác nữa.

Theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi, có thể cô ấy có trở ngại về tâm lý, hoặc là mắc chứng bệnh tâm thần sợ hãi cực độ.

Lúc này Dương Thần ngáy người ra, quên mất phiên dịch lại cho Lâm Nhược Khê, bởi vì sự kinh ngạc trong lòng khiến cho Dương Thần cảm thấy bị dẫn vật.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy sắc mặt của Dương Thần là biết tình hình có vẻ xấu:

- Ông xã, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, anh mau nói đi.

Dương Thần thở dài, nói lại chứng bệnh đó.

- Tại sao lại thành như vậy chứ...

Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng không kìm được rơi nước mắt.

Bác sỹ Cheng thở dài nói:

- Bình thường mà nói, chỉ gặp phải sự xâm phạm, sẽ không khiến cho tinh thần của nữ giới bị nghiêm trọng như vậy...

Theo suy đoán của tôi thì cô Lý hân là trước khi bị xâm phạm, tinh thần cô ấy đang ở vào trạng thái không ổn định, cũng có thể là đối với cuộc đời của mình, đối với tình cảm của mình, cô ấy đều rơi vào hoàn cảnh thất vọng và chán nản.

Bởi vì cô ấy căn bản không có thứ gì lưu luyến với cuộc đời nên cô ấy mới buông thả nội tâm của mình sau khi chịu sự đả kích, lựa chọn việc khép kín bản thân mình lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1127

Là Ai

Sau khi nói một lượt, bác sỹ Cheng nhìn vẻ mặt khác thường của Dương Thần, đành nói:

- Anh Dương, có phải...thực sự có việc đó xảy ra không?

Dương Thần nhấp một ngụm cà phê, cảm thấy cà phê không bỏ đường.

Hoàn cảnh của cô ấy, bản thân đã nghĩ qua, có thể sẽ thương tâm, nhưng không ngờ cô ấy lại tổn thương đến nỗi không còn muốn lưu luyến gì nữa...

- Bác sỹ, làm sao có thể thay đổi tình hình này? Chẳng lẽ cứ như vậy mãi sao?

Bác sỹ Cheng lắc đầu:

- Chúng tôi cũng không biết, có thể tình trạng sẽ tốt lên, cũng có thể càng ngày càng nghiêm trọng hơn...

Lâm Nhược Khê nghe thấy những gì Dương Thần vừa nói, trong lòng rối bời. Lúc đó trong căn hộ của Lý Tinh Tinh, những lời cô ấy nói với mình...

- ...Khi đối mặt với sức mạnh không thể nào kháng cự lại được, một cô gái không có gia cảnh nào như tôi, lẽ nào thực sự có thể dựa vào sức mạnh của mình để tránh những việc này sao... Tôi thực sự rất ngưỡng mộ cô...

Nghĩ đến những lời này, Lâm Nhược Khê cảm thấy áy náy trong lòng, có phải mình đã khiến cho Lý Tinh Tinh rơi vào tình cảnh như bây giờ?

Nhưng rõ ràng mình chỉ làm những việc nên làm thôi mà...

Nhưng tại sao lại đau lòng như vậy, chột dạ như vậy, tự trách bản thân như vậy?

Tất cả những thứ này bắt đầu lớn vồn trong đầu của Lâm Nhược Khê, khiến cô phiền muộn và bất an.

Lúc này, một bàn tay ấm áp nắm lấy bàn tay đang bất an của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên mới phát hiện ra, bác sỹ Cheng đã rời phòng làm việc, Dương Thần ở bên đang nhìn cô mình cách hiền dịu.

- Đừng có nghĩ linh tinh, việc này không có liên quan gì với em cả. Không phải em bảo Park Jung Hoon đến đó để hại người, ôm đồm trách nhiệm như vậy cũng không phải cách hay.

Trong lòng Lâm Nhược Khê tràn đầy nhiệt huyết, thấp giọng nói, sùt sùi:

- Em có phải là đồ máu lạnh không? Một người phụ nữ xấu xa...

Dương Thần ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt vuốt mấy sợi tóc của Lâm Nhược Khê, vỗ lưng cô nói:

- Nếu như em là một người phụ nữ xấu xa thì anh còn không bằng một tên

đàn ông xấu xa. Em không có làm sai gì cả, đó là định mệnh, không lường trước được. Tin anh đi, Tinh Tinh, cô ấy nhất định cũng sẽ không hận em đâu.

- Thật vậy sao?

- Ừm, đương nhiên.

Dương Thần dùng tay gạt nước mắt của cô, cười nói:

- Đi nào, đi xem Tinh Tinh thế nào rồi.

Lâm Nhược Khê hơi do dự nhưng vẫn gật đầu đứng dậy.

Hai người bước trong hành lang yên tĩnh của bệnh viện, đến phòng bệnh của Tinh Tinh. Một người y tá sau khi đã lắp thiết bị xong liền cười bước ra ngoài.

Lý Tinh Tinh nằm trên giường bệnh, mặt đang dần hồng hào trở lại, nhưng vẫn còn đang ngủ, hơi nhú mồm, giống như đang gặp phải cơn ác mộng gì đó.

- Ông xã, Tinh Tinh khi nào thì tỉnh lại?

Lâm Nhược Khê ngồi cạnh giường, nhìn Lý Tinh Tinh, vội vàng hỏi.

Dương Thần lắc đầu:

- Anh không rõ nữa, một mình cô ấy ở đây, không ai thân thiết. Nếu như ở Trung Hải thì còn có thể được vợ chồng lão Lý chăm sóc.

- Đêm nay chúng ta hãy đợi ở đây thôi. Đợi cho cô ấy tỉnh lại xem tình hình thế nào?

Lâm Nhược Khê đề nghị.

Dương Thần cũng đang có ý này, định xem xem tình hình cụ thể của Lý Tinh Tinh, suy nghĩ xem có mang cô ấy đến nơi khác để chữa trị hay không, hay là mang cô ấy trở lại Trung Hải.

Nhìn cô ấy nằm trên giường bệnh mê man bất tỉnh, cả đêm cứ thế trôi qua.

Bây giờ Lâm Nhược Khê cũng có thể giống như Dương Thần, điều chỉnh được thực khí trong cơ thể, đương nhiên sẽ không cảm thấy buồn ngủ.

Hai vợ chồng ngồi trên chiếc ghế dài nói chuyện mà không biết chán.

Lúc đó, Park Chuan gọi điện tới, hỏi thăm tình hình của Lý Tinh Tinh, ân cần muốn trợ giúp gì đó.

Đợi cho đến sáng, Lý Tinh Tinh cuối cùng cũng từ từ mở mắt ra, chỉ có điều ánh mắt của cô ấy vẫn còn trống rỗng và khác thường, dường như không ý thức được mình ở chỗ nào.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê vui vẻ trở lại, vội đi lên, nắm lấy tay của Lý Tinh Tinh.

- Tinh Tinh, cô tỉnh rồi, có khá hơn chút nào không?

Lý Tinh Tinh ngơ ngác nhìn Lâm Nhược Khê, không trả lời, chỉ ấp úng nói:

- Khát...

- Khát? Ồ, tôi rót nước cho cô.

Mặc dù Lâm Nhược Khê cảm thấy là lạ, nhưng vẫn rót cho cô ấy một cốc nước ấm, đỡ Lý Tinh Tinh dậy, kê cốc nước cạnh môi cô.

Lý Tinh Tinh từ từ mở miệng uống cốc nước, uống được một nửa thì ngừng lại.

Lâm Nhược Khê cẩn thận hỏi:

- Tinh Tinh, cô có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?

Lý Tinh Tinh chợt hỏi ngược lại:

- Cô là ai...?

Lâm Nhược Khê lập tức giật mình, thiếu chút nữa thì làm đổ cốc nước lên giường bệnh, khuôn mặt xinh đẹp chợt trở nên trắng bệch.

Dương Thần ở bên quan sát, vốn tưởng rằng tình hình của Lý Tinh Tinh không phải là quá tệ, nhưng câu nói kia đã khiến cho Dương Thần trầm xuống.

- Tinh Tinh, em không nhận ra bọn anh sao?

Dương Thần không kìm được, lên tiếng hỏi.

Còn Lý Tinh Tinh vừa rồi không nhìn thấy Dương Thần, bây giờ Dương Thần đột nhiên lại xuất hiện trước mặt, liền phát ra tiếng hét chói tai.

- A! ! ! Tránh ra, tránh ra!!

Lý Tinh Tinh giống như con nai con bị kích thích, không ngừng giãy dụa, hai tay ôm đầu, gục xuống giường.

Dương Thần ôm lấy Lý Tinh Tinh, không để cho cô ấy rơi xuống dưới đất, nhưng Lý Tinh Tinh lại khóc rống lên.

- Buông tôi ra! Oa! Buông tôi ra!

- Tinh Tinh, em bình tĩnh lại đi! Anh là Dương Thần, anh Dương của em đây, sao em...

Lâm Nhược Khê cũng không biết nên làm gì, tiến lên trước ôm lấy cánh tay của Lý Tinh Tinh, vội vã nói:

- Tinh Tinh, cô không nhận ra chúng tôi ư? Cô đừng khóc nữa...

Lý Tinh Tinh lại hoàn toàn không nghe thấy, khóc lóc muốn chạy trốn.

Lâm Nhược Khê dùng sức để ôm lấy lưng của Lý Tinh Tinh, nói với Dương Thần:

- Ông xã, anh ra ngoài đi! Tinh Tinh dường như rất sợ nhìn thấy anh.

Dương Thần cũng nhớ ra, dường như mình đã làm Lý Tinh Tinh bị kích động, nên gật đầu, vẻ mặt lo lắng mau chóng chạy ra khỏi phòng bệnh.

Quả nhiên, đợi Dương Thần ra khỏi phòng bệnh, bên trong liền yên tĩnh trở lại.

Lý Tinh Tinh giống như một con thỏ con bị sợ hãi, dàn dựa nước mắt, run rẩy ôm lấy Lâm Nhược Khê, sắc mặt trắng bệch.

Động tĩnh bên trong khiến cho các y tá đi làm buổi sáng phải chạy vào xem tình hình, lập tức đỡ Lý Tinh Tinh từ tay Lâm Nhược Khê xuống, để

cho cô ấy nằm nghỉ.

Cô y tá trung niên nói một chàng dài tiếng Hàn cho Lâm Nhược Khê, nhưng Lâm Nhược Khê hoàn toàn không hiểu gì, vì vậy liền kéo cô y tá ra khỏi phòng.

- Hai vị, bệnh nhân từ tối hôm qua tinh thần đã bất ổn, bác sỹ chẳng phải đã nói rồi sao? Bây giờ tình hình cụ thể của bệnh nhân còn phải cần đến bác sỹ đến chuẩn đoán chính xác lần nữa, xin đừng làm bệnh nhân quá kích động.

Dương Thần nghi ngờ nói:

- Y tá, vì sao cô Lý nhìn thấy vợ tôi lại không bị kích động, mà nhìn thấy tôi lại sợ hãi như vậy?

Y tá nhíu mày nói:

- Theo kinh nghiệm nhiều năm của tôi thì có thể bệnh nhân đã chịu sự kích động ghê gớm từ đàn ông, nên có rất nhiều cô gái khi đã chịu sự xâm phạm, tinh thần bất ổn thì sẽ không có cách nào đối mặt với đàn ông được nữa. Hi vọng anh đây có thể hiểu. Nếu như ở quá gần thì khó có thể đảm bảo bệnh tình của cô Lý đây sẽ không bị trầm trọng thêm.

Trong lòng Dương Thần quặn đau, không ngờ Lý Tinh Tinh lại bị tra tấn đến nỗi nghiêm trọng như vậy.

Lâm Nhược Khê cũng khó có thể quay đầu lại nhìn Lý Tinh Tinh ở trong phòng bệnh, cô ấy vẫn bị kinh hãi bất định, thở hổn hển, giống như một cô bé không có sự trợ giúp nào, chờ mong sự an ủi từ cha mẹ.

Một cô gái xinh đẹp, tốt bụng, tiền đồ rộng mở như vậy, rốt cuộc đã làm sai điều gì mà bị hại ra nông nỗi này?

Căn bản bây giờ cái gì cô ấy cũng không có, cô ấy vẫn im lặng chấp nhận tất cả mọi thứ.

Lâm Nhược Khê không đành lòng tiếp tục nhìn Lý Tinh Tinh, càng nhìn thấy cô ấy không chịu nổi như vậy thì càng trách bản thân, cho dù không phải trực tiếp thì mình cũng là nhân tố gián tiếp.

Dương Thần đã không còn cách nào an ủi sự đau thương của Lâm Nhược Khê được nữa, vì tình hình của Lý Tinh Tinh khiến hắn quá đau đầu.

Sau hơn một tiếng, những bác sỹ chuyên khoa thần kinh của bệnh viện đến chuẩn đoán cho Lý Tinh Tinh. Kết quả là bác sỹ nam không thể tới gần, cuối cùng vẫn là bác sỹ nữ đến kiểm tra.

Kết quả chuẩn đoán là con số không. Tinh thần của Lý Tinh Tinh quả thực đã hết thuốc chữa, bị sợ hãi đàn ông đến gần một cách tột độ, cũng vì bị kích động quá mạnh mà đã tự khép trí nhớ mình lại, không nhận ra được những người xung quanh.

Không chỉ có Dương Thần và Lâm Nhược Khê, mà cả Park Chuan, Trình Tú và những người khác nhà họ Park vội vàng đến bệnh viện thăm Lý Tinh Tinh, Lý Tinh Tinh cũng hoàn toàn không nhận ra.

Hơn nữa ngay cả Park Chuan đến gần, Lý Tinh Tinh cũng sợ hãi trốn trong một góc tối.

Nhìn thấy cô giáo vẫn điềm đăm nho nhã thường ngày biến thành một người đáng thương như vậy, giống như một con mèo Kitty chịu sự tổn thương ghê gớm, Trình Tú không kìm được rơi nước mắt, khóc lớn bên giường bệnh của Lý Tinh Tinh.

Lâm Nhược Khê điều chỉnh lại cảm xúc, tỉnh táo hơn, hỏi Dương Thần:

- Có cần nói với người nhà của Tinh Tinh không? Cô ấy như vậy có nên để cho vợ chồng lão Lý biết không?

Dương Thần lắc đầu:

- Không được, vợ chồng lão Lý tưởng Tinh Tinh đang sống rất tốt ở Mỹ. Nếu như biết Tinh Tinh bị mất trí nhớ đến nỗi mắc chứng sợ hãi tột độ như vậy thì làm sao mà chịu đựng nổi.

Bác sỹ ở đây đã nói là hết cách, anh có thể hỏi Jane, xem cô ấy có cách gì không.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1128

Sự Dị Dàng Tàn Nhẫn

Mặc dù Jane vừa mới quay trở lại Anh, nhưng Dương Thần bắt buộc phải nhờ tới Jane, vì những bác sĩ khoa thần kinh hàng đầu Hàn Quốc đều bó tay với bệnh tình của Lý Tinh Tinh.

Bọn họ đều đưa ra một đáp án chung là “thuận theo tự nhiên”, “phó thác cho số phận”.

Tâm bệnh thì phải cần đến tâm thuốc, Dương Thần cũng biết hết cách, nhưng vẫn là một vấn đề lớn nhất.

Lúc xế chiều, Dương Thần đích thân đi một chuyến, nhanh chóng đưa Jane quay về Hàn Quốc.

Với tu vi hiện tại của Dương Thần, đương nhiên có thể di chuyển trong chớp mắt, nhưng chuyện này vẫn khiến cho Jane cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cũng muốn theo học Dương Thần, nhưng cô cũng biết bản lĩnh kì diệu như vậy, không phải nói học là học được.

Phía bệnh viện đều biết tới Jane, nên đã rất phối hợp, giành cho Jane một không gian riêng để khám chữa bệnh cho Lý Tinh Tinh.

Lý Tinh Tinh trông thấy Jane biểu hiện như chưa từng quen biết cô.

Lý Tinh Tinh mặc trang phục bệnh nhân màu trắng đáng vẻ ngơ ngác.

Khoảng chừng hai tiếng đồng hồ, Jane dùng mọi cách để giao tiếp với Lý Tinh Tinh, giúp cô mở chìa khóa tâm lý, nhưng Lý Tinh Tinh vẫn giữ bộ dạng như cũ.

Cuối cùng, Jane bắt lực đi ra khỏi phòng bệnh, nhú mồm nói:

- Tình trạng hiện giờ của cô ấy, vô cùng phức tạp, cô ấy chọn đóng chặt lại một phần kí ức, cũng như tự sản sinh ra chứng sợ hãi đối với đàn ông, tình trạng tinh thần như vậy, nếu không thể chữa trị kịp thời, sẽ khiến cho cô ấy càng lúc càng lún sâu hơn, cuối cùng sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Dương Thần cười khổ nói:

- Anh cũng biết rằng rất cấp bách, nhưng nên chữa trị như thế nào đây? Các bác sĩ đều nói đã hết cách rồi.

- Chính xác là không phải không có cách, mà là không có một phương pháp nào có thể trị liệu thành công. Đối với những loại bệnh khủng hoảng về tinh thần thông thường, có thể dùng phương pháp thôi miên, dùng liệu pháp nhận thức, liệu pháp bắt buộc hoặc là trị liệu bằng cách xây dựng lại hoàn cảnh, ...

Em muốn thử điều trị bằng phương pháp thôi miên, nếu có thể dùng ám hiệu tâm lí, để giúp cho cô Lý có thể loại bỏ sự sợ hãi, thì là tốt nhất, nếu

như không được...thì em sẽ thử lại cách khác.

Nghe đến phải thôi miên, Lâm Nhược Khê không kìm được hỏi:

- Như vậy có nguy hiểm hay không?

Jane cười lắc đầu:

- Nếu có nguy hiểm, có thể nhanh chóng thoát khỏi thôi miên, tôi có kinh nghiệm trong phương diện này, yên tâm đi.

Đi theo Jane đưa Lý Tinh Tinh tới một căn phòng yên tĩnh để chuẩn bị điều trị bằng cách thôi miên, Dương Thần không hỏi han gì nhiều, bởi chuyện này hắn cũng không hiểu biết gì.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê dáng vẻ căng thẳng nhíu chặt mày, hắn vỗ vỗ vai cô nói:

- Nhược Khê, hay là em trở về nhà họ Park trước đi, ở đây cũng không có chuyện gì cần em giúp cả, để mình anh ở đây là được rồi. Nhân tiện bảo Trình Tú đừng lo lắng, chắc chắn sẽ có cách.

Lâm Nhược Khê biết Dương Thần nói không sai, cô ở lại đây, ngoài việc lo lắng ra, cũng chẳng giúp được việc gì.

Gật đầu, đang định nói lời tạm biệt, thì cô lại không kìm được hỏi:

- Ông xã, nếu Tinh Tinh cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ làm thế nào?

Dương Thần kinh ngạc một hồi lâu sau mới nói:

- Dù sao thì anh cũng gián tiếp có trách nhiệm, anh chỉ có thể đưa cô ấy về Trung Hải, nói với vợ chồng ông Lý, bất kể họ có hận anh hay không, anh cũng sẽ chăm sóc tốt cho cả gia đình nhà cô ấy.

Lâm Nhược Khê dường như sớm đã đoán biết được chuyện này, cười chua chát:

- Có những việc, rõ ràng lúc làm là đúng, nhưng kết quả lại không được như người ta mong muốn.

Dương Thần biết Lâm Nhược Khê nghĩ gì, cũng không phản bác điều gì, không phải chỉ vì Lý Tinh Tinh luôn chiếm một vị trí trong lòng hắn, mà hơn cả là trách nhiệm của một người đàn ông. Hắn không thể cứ đá cô tới nơi đất khách quê người, sau đó lại không ngó ngàng gì tới được.

Lâm Nhược Khê không nói gì thêm nữa, lặng lẽ rời khỏi, trở về nhà họ Park. Cô cũng cần phải trấn tĩnh lại, không khí trong bệnh viện khiến cho cô ngột ngạt đến không thể thở nổi.

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, Jane từ trong phòng làm việc tạm thời đi ra.

Dương Thần đứng ngoài cửa phòng chờ tin tức.

- Thế nào rồi?

Dương Thần sốt ruột hỏi.

Jane khuôn mặt trầm xuống, nói:

- Thất bại rồi, cô Lý căn bản không cách nào tiến sâu vào thôi miên, chỉ cần đụng tới chuyện đêm đó khiến cô ấy bị khủng hoảng, tinh thần của cô ấy lập tức trở nên rối loạn, tim đập nhanh, em cũng không dám thử nhiều.

Dương Thần tiến lên phía trước ôm lấy hai vai Jane, nói:

- Anh biết chuyện này rất khó khăn, nhưng xin em nhất định phải chữa khỏi cho cô ấy! Cô ấy mới hơn hai mươi tuổi, cô ấy đang ở trong giai đoạn tươi đẹp nhất của cuộc đời, bao nhiêu năm cô ấy luôn phải sống trong đau khổ, mang theo gánh nặng gia đình, cô ấy chưa được hưởng thụ điều tốt đẹp gì, chẳng lẽ lại phải sống nốt cuộc đời còn lại một cách vô thức như vậy sao?

Nhìn thấy hai mắt Dương Thần hơi đỏ lên, tâm trạng có vẻ hơi kích động, Jane bất giác lộ ra nụ cười chua xót.

- Tại sao anh có thể vì người con gái khác mà kích động đến như vậy, nhưng đối với em lại không có lấy một lần....

Dương Thần giật mình, lặng lẽ buông tay, lúng túng nói:

- Em và cô ấy không giống nhau, chúng ta là bạn tốt mà.

- Bạn tốt... hóa ra nhiều năm như vậy rồi, em đã làm bao nhiêu chuyện vì anh, anh vẫn cứ coi em là bạn....

Jane thì thầm, cắn chặt môi, cười gượng gạo.

- Nếu đã nhẫn tâm như vậy, tại sao anh lại cứ nói chuyện với em dịu dàng như thế?

Dương Thần trong lòng cuộn lên, đầu óc căng ra, cổ họng nghẹn lại, cảm giác khó thở.

Nhìn Jane ánh mắt cầu khẩn:

- Đã rất lâu rồi anh không thấy mệt như thế này, Jane, chuyện của chúng ta sau này hãy nói nhé, em hãy giúp anh trước đi, giúp cho Tinh Tinh trở lại bình thường đi được không?

Jane đưa tay lau khóe mắt, hít sâu một hơi.

- Trên thế giới này người có thể khiến cho Minh Vương giết người không chớp mắt phải cầu xin, có lẽ chỉ có mình Jane này thôi.

Dương Thần hậm hực nói:

- Cầu xin em anh chẳng có gì phải cảm thấy gánh nặng cả.

Jane bất lực lắc đầu:

- Cách không phải không có.

- Cách gì?

- Chị Lâm không ở đây sao?

Dương Thần nghi ngờ:

- Sao? Có liên quan gì tới Nhược Khê sao, anh bảo cô ấy về nghỉ ngơi rồi.

Jane gật đầu cười, nói:

- Em nhớ rằng trước đó đã từng nói, đối với những loại bệnh này, có thể dùng cách trị liệu hoàn cảnh và trị liệu bắt buộc.

- Phải làm thế nào?

Dương Thần hỏi.

Jane ngoắc ngoắc ngón tay về phía Dương Thần, để Dương Thần ghé tai lại gần.

Dương Thần cảm thấy bức bối, nhưng vẫn lại gằn, để nghe xem rốt cuộc Jane muốn nói gì.

Đợi Jane nói xong, khuôn mặt Dương Thần trở nên khổ sở, do dự nhe răng trợn mắt:

- Cái này...thảo nào em hỏi Nhược Khê có ở đây hay không, chuyện này có được không?

Jane nhún vai nói:

- Em chỉ có thể nghĩ được như vậy thôi, nếu anh cảm thấy không thích hợp, vậy thì phải dùng liệu pháp miễn tính, có thể từ từ đợi. Hoặc là đợi một ngày nào đấy cô Lý sẽ tự khôi phục lại, nhưng em nghĩ...càng để lâu sẽ càng nghiêm trọng, không thể tới gần bất kì người đàn ông nào, như vậy đúng là khó sống.

Dương Thần nhíu chặt mày, đúng như những gì Jane nói, để Lý Tinh Tinh trong môi trường mà xung quanh toàn con gái để điều trị trong thời gian dài, như vậy rất khó khăn, nhưng cũng chưa chắc đã hiệu quả.

- Nếu cứ kéo dài thêm, ai có thể đảm bảo được rằng nó sẽ không xấu đi, bởi vì hiện tại cô ấy mới đóng kín nội tâm của mình, ý thức dần sẽ bị phủ kín nhiều tầng, nếu như có thể kịp thời kéo cô ấy ra khỏi nơi ẩn nấp trong chính bản thân cô ấy, như vậy mới có thể cứu được cô ấy.

Jane bổ sung tiếp:

- Phương pháp này có vẻ hơi tàn nhẫn, nhưng trực tiếp, lại cũng là phương pháp có khả năng thành công cao nhất. Nếu như thất bại, cũng sẽ không gây tác hại xấu hơn bây giờ là mấy, nhưng phải nhớ, một khi bắt đầu, thì tuyệt đối không được vì thương hại cô ấy mà dừng lại giữa chừng.

Dương Thần cắn chặt răng trầm tư, cuối cùng dờ khóc dờ cười:

- Em như vậy chẳng phải đang dụ dỗ anh làm người xấu hay sao.

- Ranh giới giữa tốt và xấu, nếu như trong lòng anh có cô ấy, chấp nhận chịu trách nhiệm, như vậy thì không phải là xấu.

Jane ánh mắt trêu chọc:

- Ít nhất thì trong mắt em, anh chỉ là đang kìm nén mà thôi, cho anh cơ hội không cần phải nhẫn nhịn, không phải rất tốt hay sao?

Dương Thần dứt khoát nói:

- Vậy anh vào nhé.

Jane sửng sốt:

- Anh muốn vào đây sao? Đây là phòng làm việc của bệnh viện mà!

- Anh biết, vì anh biết đây là phòng làm việc, không phải nơi để ngủ, như vậy mới càng có cảm giác, càng giống với tình cảnh lúc ấy không phải sao.

Dương Thần nói.

Jane im lặng nhìn hắn, sau đấy nói:

- Anh kì thực lúc nào cũng là cảm thú, cho dù đã kết hôn rồi, nhưng cũng chỉ là giả vờ giả vịt, thực chất vẫn là cảm thú.

Dương Thần da mặt dày:

- Là em khiến anh hạ quyết tâm mà, nếu đã phải làm, thì phải làm cho giống một chút. Dù sao thì cả đời này anh cũng không có tư cách làm chồng, thà rằng bị sỉ nhục một lúc còn hơn là cả đời này mang cảm giác tội lỗi.

Jane nhú nhú mắt:

- Em luôn nghĩ, nếu như em cời hết trước mặt anh, có phải anh cũng sẽ hóa thành cầm thú hay không, hay cứ quyết định như vậy?

Dương Thần vừa nghe, đã hoảng sợ, nhanh chóng đi vào phòng làm việc, khóa trái cửa lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1129

Thứ Quan Trọng Nhất Trong Cuộc Đời

Lý Tinh Tinh vẫn luôn ngồi ngẩn ngơ trên ghế bị làm cho giật mình, đến khi nhìn thấy người xông vào phòng là một người đàn ông, khuôn mặt lập tức trắng bệch, môi run rẩy.

Dương Thần quay người, nhìn thấy cô đã bắt đầu trắng bệch, trong mắt đầy vẻ hoang mang không biết phải làm gì, sự kiên quyết và hung hăng lúc đầu giảm dần.

Tiến lên phía trước một bước.

- Á!!

Lý Tinh Tinh hét lên, nhảy xuống ghế, rúc vào sau chiếc ghế tựa không dám nhìn Dương Thần.

Dương Thần trong đầu hiện ra những lời Jane đã nói __ một khi đã bắt đầu thì không được dừng lại!

Nếu như chỉ vì khiến cho cô ấy thấy kinh sợ, mà dừng lại thì bệnh tình của Lý Tinh Tinh sau này sẽ càng nặng thêm.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Dương Thần trở nên cương quyết hơn, khuôn mặt hờ hững, đi thẳng về phía trước kéo chiếc ghế ra.

- Á! Đừng đến đây! Tránh ra!! Tránh ra!!

Lý Tinh Tinh lão đạo ngã xuống đất, hai chân đạp loạn lên về phía Dương Thần, thân hình co quắp lại.

Dương Thần dang hai tay, tóm chặt lấy hai chân của Lý Tinh Tinh, kéo về phía mình, sau đó xoay người đè lên.

Cô lập tức không thể nhúc nhích gì được, không ngừng dẫy dụa, khiến cho cơ thể của cô và Dương Thần càng trở nên gần nhau hơn, càng lúc càng cảm nhận được sự mạnh mẽ của người đàn ông.

Trong hơi thở, Dương Thần có thể ngửi thấy hương thơm trên cơ thể Lý Tinh Tinh, trộn lẫn với mùi thuốc của bệnh viện, vô cùng kích thích.

Ngực của hắn chạm vào ngực cô, sự chống cự mạnh mẽ, qua lớp vải thô, nhiều nơi nhấp nhô trên cơ thể như trên người.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lý Tinh Tinh trở nên trắng bệch, nhắm chặt mắt, hai hàng mi run rẩy, nước mắt giàn dụa, cô sợ tới mức không thể hét lên được nữa, dáng vẻ như chú mèo con bị thương, hai tay ôm lấy thân mình.

- Tinh Tinh, em thực sự không nhớ anh sao?

Dương Thần trầm giọng hỏi.

Lý Tinh Tinh nức nở, đôi mắt hé hé mở, nhưng lại nhanh chóng nhắm tịt lại, chỉ biết khóc nức nở.

- Anh là Dương Thần, là anh Dương của em đây...Lẽ nào em không nhớ sao, hai năm trước chúng ta đã quen biết nhau, ông Lý cha của em, cùng bán hàng ven đường với anh...Anh còn đến nhà em ăn cơm, anh còn cùng em tới cuộc họp mặt các đồng sự...Lẽ nào em không nhớ?

Dương Thần không cam tâm nói.

Lý Tinh Tinh dùng sức lắc đầu:

- Á.... anh tránh ra.... tôi không quen anh....

Dương Thần ánh mắt đau xót, cười khô:

- Tha lỗi cho anh, anh không nỡ nhìn thấy em tiếp tục như vậy...

Nói xong Dương Thần thô bạo hôn lên môi Lý Tinh Tinh.

Cô lập tức mở to mắt, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hãi, những giọt nước mắt tủi hờn tuôn lũ chã trên sàn nhà.

Đôi môi lạnh lẽo như kích thích Dương Thần, sự kích thích nhanh chóng lan khắp cơ thể, hormone nam tính bắt đầu nhún chìm hẳn, ánh mắt bắt đầu lộ dục vọng mãnh liệt.

Điều khiến Dương Thần không thể kìm chế được mình chính là ánh mắt hoang mang hoảng sợ của cô như hút hắn vào.

- Ừm...ừm...

Lý Tinh Tinh phát ra những thanh âm không rõ ràng, những âm thanh ấy như có mê lực đối với Dương Thần.

Cơ thể cô không được đầy đặn cho lắm, nhưng tỉ lệ đáng người lại rất chuẩn, đặc biệt là đôi chân dài, khiến cho cơ thể như một tác phẩm nghệ thuật.

Có lẽ là quan hệ trong thời gian dài, sự tiếp xúc của cơ thể trở nên mềm nhũn, mặc dù không quyến rũ như Tiêu Chỉ Tinh nhưng cũng rất khiêu khích.

Điều tuyệt vời chính là sự rụt rè sợ hãi của cô khi bị xâm phạm, càng khiến cho hắn thấy kích thích.

Dương Thần không còn để ý tới lúc này Lý Tinh Tinh nghĩ gì nữa, giống như những gì Jane đã nói, phải cố gắng khiến cho Lý Tinh Tinh nhớ lại kí ức đau khổ nhất, sau đó phá vỡ sự đau khổ ấy, như vậy mới có thể “ lấy độc trị độc”, đưa cô về trạng thái bình thường được.

Cho nên, hai bàn tay của Dương Thần bắt đầu xé rách quần áo của Lý Tinh Tinh, kéo tụt chiếc quần dài xuống dưới gối, sau đó là phá vỡ vòng phòng ngự cuối cùng.

Da thịt Lý Tinh Tinh lộ ra, mịn màng như lụa, Dương Thần chỉ sờ nhẹ một cái đã khiến cho chúng đỏ ửng lên.

Giữa khe hở giữa hai đôi chân dài có một đám cỏ mơn mớn.

Dương Thần bắt đầu dùng tay thăm dò vào, trêu chọc nơi nhạy cảm nhất của người con gái, cảm xúc non nớt, khiến cho một tay lão luyện như Dương Thần cũng không dám dùng nhiều sức.

Trong những cái hôn cuồng nhiệt nóng bỏng, cái lưỡi nhỏ thơm tho của Lý Tinh Tinh không ngừng bị Dương Thần đùa nghịch, cô đã hoàn toàn từ bỏ ý định phản kháng, hai mắt nhắm lệ, theo bản năng, cô phát ra những tiếng thở dốc “ ưm...ưm”

Phía dưới bị Dương Thần không ngừng gây sức ép, cô bắt đầu không chịu đựng được vận vẹo theo.

Dương Thần càng lúc càng thở mạnh, khi cây súng phía dưới của hắn như sắp nổ tung, Dương Thần không do dự tiến hành bước cuối cùng.

Tên đã lên dây, không thể không bắn.

Sau khi đỡ cơ thể của cô dậy, Dương Thần ngồi trên một chiếc ghế tựa bằng da, Lý Tinh Tinh ngồi trên đùi hắn, hai chân dang rộng.

Một cây cột thẳng tắp sừng sững ở giữa, như con sói đói lâu ngày, đã làm hết các bước chuẩn bị trước khi tiến thẳng vào hang ổ của con mồi.

Lý Tinh Tinh mặc dù vô cùng sợ hãi, nhưng cơ thể của cô lại không cách nào lừa gạt chính mình.

Một thứ nước dùng đục không ngừng chảy ra, ngấm ám thị rằng cô đã sẵn sàng để trở thành phụ nữ đích thực.

Gần ngay trước mắt hắn là bộ ngực đầy đặn hồng hồng của người con gái đang run rẩy.

Dương Thần vùi đầu vào giữa đó mà hít thở.

- Cho dù em có hận anh...anh cũng chấp nhận...

Dương Thần cắn răng quả quyết kéo cơ thể của Lý Tinh Tinh ngồi xuống giữa cái vật thẳng đứng giữa chân hắn.

Bụng quần đau, tám lá chắn mỏng manh ngăn cách hai năm như bị xé rách, mọi thứ như mở ra.

Thân thể mềm mại của Lý Tinh Tinh giật mạnh một cái, thứ cứng ngắc ở đó khiến cô đau đớn thốt lên.

- Á!! Bỏ...bỏ tôi ra!! Ồ...ơ!!

Nước mắt cô rơi như mưa, bản năng phòng vệ nơi cô như trời dậy, cô cắn vào cổ Dương Thần.

Dương Thần thể chất cứng cỏi, không sợ những vết cắn của Lý Tinh Tinh, nên hắn để mặc cô cắn xé.

Đôi bàn tay to lớn ôm lấy vòng eo bé nhỏ của Lý Tinh Tinh, bắt đầu chà sát, kéo hông của cô lên cao rồi hạ xuống, liên tục...

Những âm thanh không ngừng vang lên, âm đạo nhỏ hẹp của cô lưu thông dần trở nên dễ dàng hơn.

Lý Tinh Tinh cả người như mất đi khí lực, để mặc cho Dương Thần tự do đùa nghịch, thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh vừa như đau đớn vừa như sung sướng.

Giờ khắc này, bất kể là do tự nguyện hay do ép buộc, Lý Tinh Tinh cũng đã biết tới sự đau đớn và sung sướng lần đầu tiên trong cuộc đời của người

phụ nữ.

Dương Thần từ từ đem sức mạnh của thiên địa vận vào bên trong người của Lý Tinh Tinh, để chữa trị chỗ bị tổn thương, khiến cho Lý Tinh Tinh nhanh chóng cảm được máu, cả cơ thể và tâm hồn đều tập trung vào tiến vào hoan hợp.

Một tấm màn màu đỏ trong văn phòng làm việc, hai người thờ dục đan xen nhau, khoảng gần một tiếng đồng hồ.

Lý Tinh Tinh đã lên đỉnh ba lần, mới khiến cho Dương Thần dục hết sức lực.

Dương Thần phát ra âm thanh sảng khoái, buông lỏng eo của Lý Tinh Tinh, đồng thời rút “hung khí” ra khỏi cơ thể Lý Tinh Tinh.

Lúc này, chiến trường của hai người đã chuyển từ trên ghế lên bàn làm việc rồi, Lý Tinh Tinh ngồi trên bàn làm việc toàn thân đều có vết tích của cuộc ân ái.

Dương Thần nhắm mắt trấn tĩnh một lát, mới tiến lên trước, chậm rãi giúp cô đứng dậy.

Toàn thân cô mềm nhũn không chút sức lực, trong khoảnh khắc ngồi dậy, bỗng nhiên vung cánh tay, tát thẳng vào mặt Dương Thần.

- Bốp!!!

Âm thanh khô khốc.

Dương Thần không phải không phát giác ra, mà căn bản là không có ý tránh né.

Quay mạnh đầu, Dương Thần chăm chú nhìn khuôn mặt ửng hồng của Lý Tinh Tinh tràn đầy nước mắt, vừa khóc vừa cười nhếch miệng, run rẩy sờ lên khuôn mặt vừa bị đánh của hắn.

- Tinh Tinh...em...

- Súc sinh...

Lý Tinh Tinh cắn chặt răng, rít qua kẽ răng.

Trong mắt Dương Thần lướt qua vẻ thương cảm, rồi lại như vừa trút được gánh nặng, cười khổ:

- Em rốt cuộc...đã nhớ ra rồi.

Lý Tinh Tinh nhìn chằm chằm Dương Thần, cả căn phòng như đóng băng.

- Dương Thần...

Sau một hồi, Lý Tinh Tinh nhìn xoáy vào Dương Thần, cô gọi tên anh như gọi tên một người xa lạ.

- Từ hôm nay trở đi, Lý Tinh Tinh tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh và vợ anh nữa, tôi không còn mặt mũi nào, vì anh đã lấy đi thứ quý giá nhất trong cuộc đời này của tôi...

Nói đến đây, Lý Tinh Tinh nắm lấy tay phải của Dương Thần áp vào ngực của mình.

Mặc dù đè lên một nửa khuôn ngực của cô nhưng Lý Tinh Tinh vẫn không để ý.

- Anh...đã lấy mất trái tim tôi.

Dương Thần ngơ ngác nhìn cô, như kẻ ngốc.

Lý Tinh Tinh để lộ ra nụ cười rạng rỡ, hai hàng nước mắt lăn dài.

- Cho nên, tôi thực sự rất yêu anh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1130

Anh Còn Có Lòng Tự Tôn Không?

Màn đêm dần buông xuống, trong gian phòng lớn nhà họ Park đèn thấp sáng trưng.

Park Chuan sau khi về đến nhà, nghe hồi báo của cô giúp việc Eum Jeong, lửa giận bùng lên, ông gọi toàn bộ vệ sĩ trong nhà, làm một cuộc cách mạng lớn, nên hầu hết trong căn phòng lớn đều là những khuôn mặt lạ.

Tâm lòng trung thành của Eum Jeong giúp cô lên vị trí quản gia, nhưng công việc chủ yếu vẫn là chăm sóc cho Trinh Tú, và làm vệ sĩ cho cô.

Đến bữa tối, Park Chuan khó khăn lắm mới ngồi lại được trên chiếc ghế của mình, cùng ăn cơm với cô cháu gái Trinh Tú, tâm trạng cũng tốt hơn.

- Trinh Tú, ăn thử cua đế vương này, con gái ăn hải sản không béo, lại nhiều dinh dưỡng, nhìn con này, mấy hôm nay khí sắc không tốt lắm.

Park Chuan khuôn mặt tràn đầy yêu thương, gấp cho Trinh Tú các món ăn quý hiếm.

Trinh Tú miệng đầy thức ăn, bát trước mặt chất đầy như núi.

- Ông ngoại, cháu không ăn được nhiều như thế đâu, ông cũng cần dưỡng bệnh mà, ông ăn nhiều một chút đi.

Park Chuan cười ha hả, nói:

- Con xem cơ thể của ông này, cần gì tắm bổ? Y thuật của Dương tiên sinh thật cao minh, đúng là văn hóa của Hoa Hạ bác đại tinh thâm, ha ha...

Nói tới đây, Park Chuan nhìn về phía Lâm Nhược Khê:

- Cô Lâm, không có tin tức từ Dương tiên sinh hay sao? Cậu ấy luôn ở trong bệnh viện sao?

- Vâng, có lẽ lát nữa sẽ về.

Lâm Nhược Khê gượng cười, trong lòng khẽ thở dài.

Nhìn trên bàn toàn những món ăn đặc sắc của Hàn Quốc, nhưng cô lại không muốn ăn.

Lúc trời nhá nhem tối, Jane từ bệnh viện gọi điện cho cô, trong điện thoại có nói cần Dương Thần giúp đỡ điều trị, khiến Lâm Nhược Khê cứng đờ ngay tại chỗ.

Mặc dù Dương Thần là một kẻ vô lại, nhưng không phải loại người dám làm không dám nhận, phải để người khác nói chuyện hộ mình, cho nên cuộc điện thoại này, nhất định là do Jane chủ động gọi.

Mặc dù lí do mà Jane nói xuất phát từ việc nghĩ cho Lý Tinh Tinh mà nói tránh đi, nhưng không hề nghi ngờ gì nữa, đây chính là muốn Lâm Nhược Khê chuẩn bị trước, lựa chọn của Dương Thần, chính là sẽ không buông Lý

Tinh Tinh ra.

Kì thực trước lúc rời khỏi bệnh viện, Lâm Nhược Khê đã biết, trong lòng Dương Thần đã quyết, nhưng khi sự việc thực sự đi tới mức này, Lâm Nhược Khê vẫn cảm thấy oán giận, tâm tư tình cảm lẫn lộn, phức tạp, khiến Lâm Nhược Khê cảm thấy khó chịu.

Nếu như Lý Tinh Tinh quả thực cần tới phương pháp trị liệu cường bức mạnh như vậy để khôi phục lại trí nhớ, thì có lẽ trong lòng Lâm Nhược Khê sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, sẽ không cảm thấy áy náy.

Nhưng cái giá phải trả lại mang nặng tình cảm của Dương Thần, điều này khiến Lâm Nhược Khê cảm thấy tủi thân.

Nhưng nếu nói thực sự hận Dương Thần, Lâm Nhược Khê lại không thể hận được.

Đã trải qua nhiều lần như vậy, giữa hai người đã có không ít sự thay đổi vì những người tình của anh, càng ngày càng dựa dẫm vào anh, hiểu rõ hơn về sự trưởng thành cũng như hoàn cảnh của anh, sự tồn tại của những người tình của anh, dường như cũng trở thành điều hết sức bình thường.

Sợ rằng bản thân mình không muốn thừa nhận, thì ít nhất người trong nhà Quách Tuyết Hoa và vú Vương cũng đã sớm coi Mạc Thiên Ny, Sắc Vi, An Tâm là người nhà rồi, đến Lam Lam bé nhỏ cũng không quan tâm tới mặt mũi của người mẹ này nữa rồi.

Bản thân cô hiện tại, đã trở nên nhẫn nhục và chịu đựng, cô dần quen với việc quanh quẩn mình có những người con gái khác, mà không thể làm gì khác.

Nhưng cô luôn không cam tâm, sự mâu thuẫn như vậy, khiến cho Lâm Nhược Khê cảm thấy lo sợ.

Có lẽ đây là nút thắt vĩnh viễn cũng không gỡ bỏ được, Lâm Nhược Khê chỉ có thể nỗ lực không suy nghĩ nhiều về những chuyện này.

Đúng lúc Lâm Nhược Khê đang bất động, thì cửa có tiếng động.

Dương Thần gương mặt tươi cười đi vào, theo sau là Lý Tinh Tinh với chiếc áo gió đen và chiếc khăn quàng cổ màu đỏ.

Mặc dù thoát nhìn Dương Thần không có gì khác biệt, nhưng trong ánh mắt Lý Tinh Tinh lại không nén được vẻ ngượng ngùng và bất an.

- Dương tiên sinh đã trở về rồi sao, ồ, cô Vivian cũng đã bình phục rồi?

Park Chuan đáng vẻ vui mừng, nói.

Trình Tú nuốt nhanh thức ăn trong miệng, vui mừng đứng dậy, chạy tới ôm cổ Lý Tinh Tinh:

- Cô giáo, con biết ngay chú sẽ có cách mà. Bây giờ cô đã biết con là ai chưa?

Lý Tinh Tinh hơi gương gạo sờ mái tóc của Trình Tú, mặc dù chỉ lớn hơn Trình Tú có mấy tuổi, nhưng Trình Tú lại rất thích làm nũng trước mặt cô.

- Nhớ rồi, là Trình Tú lười biếng đây mà.

Lý Tinh Tinh cười nói.

Trình Tú ngây thơ cười gật đầu lia lịa.

Dương Thần chào hỏi Park Chuan, sau đó nghiêm túc tới cạnh Lâm Nhược Khê cười nịnh nọt:

- Vợ yêu, có nhớ anh không?

Lâm Nhược Khê nhìn rõ ràng là cái khuôn mặt “cầu xin sự tha thứ” cô hận không thể xé nát cái mặt ấy ra.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chẳng phải mới chia tay lúc chiều sao.

- Anh lại rất nhớ em, mấy ngày nay đây là lần chúng ta xa nhau lâu nhất. Trong đầu anh luôn hiện lên hình ảnh của vợ yêu, vợ này, anh đã chữa trị khỏi cho Tinh Tinh rồi, em cũng nên khen anh một tiếng chứ? Jane đã nghĩ mọi cách rồi, cuối cùng vẫn phải nhờ tới anh...

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Dương Thần, Lâm Nhược Khê cười lạnh:

- Không phải giả vờ, Jane đã gọi điện cho em rồi, nói rằng anh đã dùng cách trị liệu ép buộc, như vậy là có ý gì?

Lời nói của Dương Thần mắc kẹt trong cổ họng, khuôn mặt cứng nhắc, cười chua xót nói:

- Jane...thực sự đã nói hết rồi?

- Không thiếu một chữ, rất tỉ mỉ.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Dương Thần thấy lạnh sống lưng, mồm làm bắm gì đó nghe không hiểu, hai mắt nhắm chặt, hai tay chấp lại trước ngực.

“Phịch!”

Hai đầu gối quỳ xuống sàn.

Đừng nói là Lâm Nhược Khê, ngay cả Trình Tú, Lý Tinh Tinh, Park Chuan cùng đám người làm ở đó đều trợn mắt há hốc mồm.

Dương Thần quỳ một cách dứt khoát, Lâm Nhược Khê cũng không đoán trước được chuyện này.

- Anh...anh làm cái gì vậy?

Lâm Nhược Khê nóng nảy, làm như vậy trước mặt nhiều người như thế thật mất mặt.

Dương Thần dáng vẻ tội nghiệp, chu môi nói:

- Anh biết em nhất định sẽ rất giận, anh thực sự không tìm ra lí do gì để biện hộ cả, anh cũng không thể nói quan hệ giữa anh và Tinh Tinh là do anh bị ép buộc được.

Cho dù là vì dục vọng của cá nhân anh, hay là vì bệnh tình của cô ấy, anh vẫn cảm thấy những gì anh đã làm không sai, không hổ thẹn với lương tâm. Nhưng đối với em mà nói lại là sự tổn thương rất lớn.

Em chắc chắn sẽ nghĩ anh không biết xấu hổ, nhưng trước mặt em, anh thực sự không cần tới sĩ diện, tóm lại nếu bà xã muốn đánh muốn mắng gì

anh cũng nhận hết.

Nhưng vợ yêu à, anh cầu xin em, em đừng có chiến tranh lạnh với anh có được không? Nếu em năm bữa nửa tháng không nói chuyện với anh, như vậy còn khó chịu hơn việc em dùng dao chém vào người anh một nhát...

Lâm Nhược Khê tức giận, dùng sức đỡ Dương Thần dậy, mắng:

- Dương Thần đáng chết, anh...anh còn có tự tôn không hả! Mau đứng dậy đi!

Dương Thần để lộ vẻ mặt ngây ngô cười nói:

- Giống như việc em quen nổi giận với anh vậy, anh cũng quen với việc không cần sĩ diện trước mặt em rồi, cho dù hôm nay em có đập anh, anh cũng nhận hết...

Hay là em nói em muốn anh làm gì, thì em mới hết giận đây? Anh đi mua bánh gạo nắm cho em nhé? Hay là đi Châu Phi mua mỏ kim cương cho em? Em muốn gì anh cũng làm!!!

Em yêu, anh chỉ cầu xin em đừng có giận nữa được không...

Park Chuan và đám người hầu cho dù nghe không hiểu tiếng Hán, nhưng cơ bản cũng biết Dương Thần làm sai chuyện gì đó, đang cầu xin Lâm Nhược Khê tha thứ.

Mọi người cười một cổ quái, dù thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi, Dương Thần lại sợ vợ như vậy.

Trình Tú cười khàn khàn không ngừng, cô bé đã đoán được Dương Thần và Lý Tinh Tinh có vấn đề, Dương Thần chắc chắn bệnh cũ lại tái phát rồi.

Cô đáng vẻ hài hước đi tới bên cạnh Lý Tinh Tinh nói:

- Cô giáo, người tình của cô quỳ trước mặt chị Nhược Khê đều là vì cô, cô không định nói gì sao?

Lý Tinh Tinh vẫn chưa hết kinh ngạc, theo như cô thấy, Dương Thần là người đàn ông chân chính, vậy mà nói quỳ là quỳ trước mặt Lâm Nhược Khê.

Nam nhi dưới đầu gối là vàng, Lý Tinh Tinh cảm thấy hình tượng anh Dương trong cô hoàn toàn sụp đổ.

Tuy nhiên...một Dương Thần như vậy, lại có cảm giác gần gũi, chân thực.

Đồng thời, Lý Tinh Tinh cũng cảm nhận được, vị trí của cô và Lâm Nhược Khê trong lòng Dương Thần có khoảng cách rất lớn.

Chỉ có tình cảm chân thật mới có thể hoàn toàn vứt bỏ tự tôn của người đàn ông như vậy, tình nguyện quỳ gối, chứ không phải quỳ để tượng trưng.

Lý Tinh Tinh có cảm giác tự trách mình, cảm giác mâu thuẫn không thể tránh được, cô nắm chặt hai tay, hất quyết tâm, nhỏ giọng nói:

- Chị Nhược Khê, em biết chị nhất định rất ghét em, nhưng sau này em nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời chị có được không vậy....

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1131

Ôm Chân

Lâm Nhược Khê không biết làm sao với người đàn ông trước mặt, lại nghe thấy lời cầu khẩn chân thành của Lý Tinh Tinh, cô cũng thấy mềm lòng.

Nói ra thì Lý Tinh Tinh là người con gái yêu Dương Thần sớm nhất, còn cô chỉ vì một đêm hoang đường mà bắt Dương Thần kết hôn với mình.

Chuyện cho tới bây giờ với thân phận là một người vợ, có phẩm hạnh tốt, phải đối mặt với tình cảnh như thế này, sao có thể giống như mù la sát được.

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê lại càng nhìn Dương Thần một cách bức bối, đều tại tên xấu xa này, lại còn giả bộ cười ngây ngô, nếu không phải vì hắn, cô đã không rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Đang lúc Lâm Nhược Khê băn khoăn trăm trở không biết nên làm sao, hai chân siết chặt vào nhau.

Dương Thần đã nhào đến, ôm chặt lấy đôi chân thon dài của cô, cúi đầu lên cặp đùi nõn nà của cô.

- Anh...Anh làm gì vậy, bỏ ra...

Lâm Nhược Khê xấu hổ đỏ mặt, chuyện này giống như là đứa trẻ đang làm nũng mẹ vậy.

Mọi người đứng bên cạnh cũng ngây người, Dương Thần da mặt dày vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Lý Tinh Tinh sắp không thể phân biệt được, Dương Thần đang thành khẩn cầu xin hay là khoa trương đây.

Dương Thần vừa áp mặt lên cặp đùi của Lâm Nhược Khê mà hít hà, vừa nói một cách vô lại:

- Bà xã em không tha thứ cho anh, anh sẽ không đứng dậy.

Lâm Nhược Khê tức đến sắp rơi nước mắt:

- Anh đúng là đồ xấu xa, anh ôm chân em như vậy làm sao em có thể giận anh được chứ? Anh ức hiếp em!

- Vậy nếu anh buông chân em ra, em sẽ tha thứ cho anh đúng không?

Dương Thần vui mừng, nhanh chóng buông tay.

Lâm Nhược Khê tức giận quá đến bật cười, cắn chặt môi, cuối cùng thở hắt ra, không để ý tới Dương Thần mà nói với Lý Tinh Tinh:

- Tinh Tinh, đi theo tôi lên tầng chúng ta nói chuyện.

- Hà?

Lý Tinh Tinh sửng sốt, sau khi tỉnh lại, lập tức gật đầu đồng ý.

Lâm Nhược Khê không ở lại thêm, đi cùng Lý Tinh Tinh lên tầng, đi vào

phòng khách đóng cửa lại.

Dưới tầng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Dương Thần không biết đã đứng dậy từ lúc nào, ngồi vào chiếc ghế Lâm Nhược Khê đã ngồi trước đây, dùng đôi đũa của Lâm Nhược Khê gắp một gắp cải trắng cay bỏ vào miệng nhấp nhấp, sau đấy cầm thìa của Lâm Nhược Khê bắt đầu ăn canh.

Đám người Park Chuan ngơ ngác nhìn hắn, trong đầu chỉ hiện lên mấy chữ “không tìm không phôi”.

Dương Thần thấy mọi người đều nhìn hắn chằm chằm, Park Chuan và Trình Tú cũng không ăn cơm, hắn cười hi hi nói:

- Sao lại nhìn tôi, ăn cơm đi, tôi nghĩ Nhược Khê phải một lúc nữa mới xuống, tôi dùng bát và đũa của cô ấy được rồi.

Park Chuan cười cứng nhắc nói:

- Dương tiên sinh đúng là thay đổi trong nháy mắt.

-Ồ! Không như vậy thì biết làm sao được, bà xã thích được dỗ ngọt, nói đạo lý với phụ nữ chẳng khác gì tự mình chuốc khổ, ngoan ngoãn nhận sai, tự tôn cái quái gì, cái ấy chỉ để cho người khác nhìn thôi.

Giống như việc tôi ăn đồ ăn trong bát, nhưng nhìn đồ ăn trong nồi, muốn trong nhà ngoài nhà đều êm đẹp, thì phải mềm mỏng, suy nghĩ vì đại cục, đây gọi là tính kế lâu dài.

Đây là bài học của tôi qua vô số lần bị thê thảm mới có thể đúc kết ra được kinh nghiệm quý báu này, nếu mọi người có hứng thú có thể trao đổi và chia sẻ điều tâm đắc với tôi...

Nói xong, Dương Thần chào hỏi qua với đám vệ sĩ và đám người làm trong nhà, cũng không hề cảm thấy xấu hổ gì.

Trình Tú ngồi xuống, bĩu môi nói:

- Anh Dương càng ngày càng không biết xấu hổ, anh không lo lắng cô Vivian trên tầng bị chị Nhược Khê mắng à?

Dương Thần lắc đầu:

- Không có chuyện ấy, Nhược Khê có tức giận cũng sẽ nhắm vào anh, trước khi về đây anh đã nghĩ kỹ rồi, cho dù bảo anh làm trâu ngựa anh cũng làm hết.

- Dương tiên sinh, không thể nói như vậy được, nam tử hán đại trượng phu có bản lĩnh, năm thê bảy thiếp là chuyện thường, từ xưa tới nay đừng nói là chế độ một vợ một chồng, cho dù có là hôn nhân cũng không phải là thứ gì tất yếu.

Người đàn ông không có bản lĩnh, thì cho dù có một vợ cũng không thể chăm sóc tốt được, người đàn ông có bản lĩnh thì cho dù có mấy chục người phụ nữ, cũng có thể cho họ vàng bạc treo đầy người, sống sung túc, hơn nữa, chuyện nam nữ, không phải chỉ có một bên là được, cho nên Dương tiên sinh cũng không cần phải quá nghiêm túc.

Park Chuan khoát tay nói.

Dương Thần cười nói:

- Xem ra Hội trưởng Park lúc còn trẻ cũng rất phong lưu?

Park Chuan vội ho khan một tiếng, quay đầu nhìn Trinh Tú chớp mắt, lúng túng nói:

- Tôi chỉ có một vợ mà thôi, không đáng nhắc tới rồi, mời cậu dùng cơm.

- Ông ngoại, xem ra ông không ghét cách làm này của anh Dương?

Trinh Tú đột nhiên hỏi.

Park Chuan không ngờ Trinh Tú sẽ hỏi thẳng như vậy, do dự nói:

- Người có năng lực giống như Dương tiên sinh đây, có không ít cô gái yêu thích, như vậy cũng có thể hiểu được.

Mặc dù không hiểu rõ lắm về hoàn cảnh của Dương Thần, nhưng ánh mắt của Park Chuan đột nhiên trở nên sắc xảo, ông có thể nhìn ra, Dương Thần không bình thường như biểu hiện bên ngoài của hắn, huống hồ hắn còn có loại đan dược thần kì như vậy.

- Thật sao?

Trinh Tú mừng thầm, đôi mắt đẹp sáng long lanh.

Park Chuan nghi ngờ nhìn cô cháu gái:

- Trinh Tú, sao đột nhiên hỏi như vậy?

Trinh Tú dừng lại, le lưỡi, phùng miệng nói:

- Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi ạ.

Nói xong, Trinh Tú cúi đầu tiếp tục đánh chén các loại hải sản.

Tuy nhiên ánh mắt của Park Chuan lại lướt qua lướt lại giữa Trinh Tú và Dương Thần mấy lần, có chút ưu tư.

Trong mắt mọi người thì Dương Thần là “đồ vô sỉ”, “không tim không phổi”, nhưng lúc này hắn không hề bình thản như vẻ ngoài.

Tâm tư của hắn cũng theo lên tầng mất rồi, nghĩ tới Lâm Nhược Khê rốt cuộc sẽ nói gì với Lý Tinh Tinh đây.

Với những thủ đoạn của Lâm Nhược Khê, thì hẳn Lý Tinh Tinh sẽ không trụ được, mặc dù Lý Tinh Tinh nói sẽ ngoan ngoãn, nhưng làm sao có chuyện lại không suy nghĩ gì?

Hắn nhẫn nhịn không dùng thần thức đi thăm dò, Dương Thần cảm thấy nên tôn trọng quyết định của Lâm Nhược Khê.

Sau bữa tối, ở dưới lầu xem tivi được một lúc, thì trên tầng bắt đầu mới có động tĩnh.

Lâm Nhược Khê đưa Lý Tinh Tinh xuống tầng, tinh thần có chút mệt mỏi, nhưng không có vẻ tức giận.

Dương Thần nuốt yết hầu, nhìn Lý Tinh Tinh, cô cũng không có vết tích đã từng khóc, lúc ấy hắn mới thấy an tâm, vô cùng tò mò không biết Lâm Nhược Khê đã nói gì.

Dường như nghe thấy tâm tư của Dương Thần, Lâm Nhược Khê hừ nhẹ

nói:

- Không cần lo lắng, em sẽ không mắng người sau lưng anh đâu.

Dương Thần cười hì hì nói:

- Làm gì có, anh biết vợ anh là người khoan dung độ lượng mà.

Lâm Nhược Khê khẽ thở dài nói:

- Em đã nói chuyện với Tinh Tinh rồi, cô ấy cũng rất nhớ cha mẹ ở Trung Hải, cho nên cô ấy sẽ không tiếp tục học lên tiến sĩ nữa, về Trung Hải tiếp tục công việc dạy học. Chuyện này em không tiện giúp, anh nói với mẹ, nhờ mẹ dựa vào quan hệ tìm cho cô ấy một công việc ở sở giáo dục.

Lý Tinh Tinh vội nói:

- Không...không cần đâu, chị Nhược Khê, em đi dạy học ở trường cấp ba là được rồi.

- Không phải ngại, em là giáo viên, chẳng may gặp phải đám học sinh ngỗ nghịch hay là lãnh đạo xấu, thì tên này có thể yên tâm được hay sao.

Lâm Nhược Khê liếc mắt nhìn Dương Thần một cái:

- Đúng không?

Dương Thần ngượng ngùng gật đầu:

- Vẫn là vợ suy nghĩ chu đáo nhất, lát nữa anh sẽ bảo mẹ sắp xếp.

Một công việc bình thường ở sở giáo dục đối với Lý Tinh Tinh hoàn toàn không có vấn đề gì, ổn định, an toàn, không thể để cô không làm gì được, nhưng cũng không khiến cô quá mệt mỏi.

Với ảnh hưởng của nhà họ Dương, chuyện nhỏ này đáng gì.

Trong lòng Lý Tinh Tinh vô cùng cảm động, ánh mắt hơi ướt nói:

- Chị Nhược Khê, cảm ơn chị...

Lâm Nhược Khê vuốt vuốt bàn tay của Lý Tinh Tinh, nói:

- Sau khi về Trung Hải, nhớ phải tiếp tục dạy chị nấu cơm, chị đến nhà em làm, tránh ở nhà mẹ lại nói chị vụng về.

Lý Tinh Tinh gật gật đầu, cười ngọt ngào.

Trình Tú bên cạnh có chút không vui:

- Chị Nhược Khê, chị đưa cô Vivian đi rồi, thì em không có cô giáo nữa à?

- Em có thể đổi giáo viên mà, hoặc là đi học đại học, trường đại học nữ Ewha chẳng phải rất thích hợp với tiểu thư như em sao.

Lâm Nhược Khê cười nói.

Trình Tú cong môi, khuôn mặt oan ức.

Lý Tinh Tinh cũng có chút nuối tiếc cười với Trình Tú, sau đó đi tới trước mặt Park Chuan, cúi người nói:

- Cảm ơn Hội trưởng đã chăm sóc tôi trong thời gian qua, tôi đã quyết định về Trung Hải rồi, ở đây có cha mẹ cần tôi chăm sóc, tôi thuộc về nơi ấy, không thể hoàn thành công việc dạy dỗ cho Trình Tú, thành thật xin lỗi.

Park Chuan cũng không có cách nào, kì thực ông cũng đã đoán trước

được chuyện này, ông khoát tay nói:

- Không có gì đáng ngại, tôi sẽ nói với phía Mỹ, sau này hoan nghênh cô Vivian tới Hàn Quốc thăm Trinh Tú.

Mọi chuyện được giải quyết một cách thuận lợi, Lý Tinh Tinh sáng mai sẽ thu dọn hành lý, trở về Hoa Hạ.

Đối với người con gái một năm không về nhà, mong nhớ cha mẹ, lại thêm biết tin cha mẹ vẫn gặt cô tự làm lưng kiếm tiền, trong lòng cô vô cùng sốt ruột.

Sau khi đưa Lý Tinh Tinh về tới nhà cô thu dọn hành lý xong, Dương Thần không kìm được hỏi Lâm Nhược Khê.

- Nhược Khê yêu dấu, em đã nói gì với Tinh Tinh vậy, chỉ nói mỗi chuyện cô ấy về nước thôi?

Lâm Nhược Khê không quan tâm đi lên tầng vào phòng:

- Phải thì sao.

- Không thể nào, nói chuyện lâu như vậy, làm sao có chuyện chỉ nói mỗi chuyện ấy?

Lâm Nhược Khê mệt mỏi liếc mắt một cái:

- Em rất mệt, anh muốn biết thì đi hỏi Tinh Tinh đi.

Dương Thần không nói được gì đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, nghĩ về tới Trung Hải, nhất định sẽ hỏi Lý Tinh Tinh rốt cuộc hai người đã nói chuyện gì.

Nhân thời gian Lâm Nhược Khê đi tắm rửa, Dương Thần gọi điện cho Quách Tuyết Hoa, Quách Tuyết Hoa biết được cậu con trai của mình lại thần kì tới mức đem về cho bà thêm một cô con dâu, cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Nhưng đối với một cô gái từng học ở Mỹ lại có hai bằng thạc sĩ, lại lớn lên trong một gia đình giàu có, Quách Tuyết Hoa cũng khá hài lòng, luôn miệng nói sẽ sắp xếp cho Lý Tinh Tinh một vị trí thích hợp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1132

Những Người Phụ Nữ Của Dương Thần

Vì gọi điện thoại nên Dương Thần không biết được là trong một biệt thự phía tây ngoại ô Trung Hải, Quách Tuyết Hoa đang bận rộn làm việc khác, cho nên bà cũng không đi hỏi chi tiết mọi chuyện làm gì, vội vội vàng vàng cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Quách Tuyết Hoa chạy vào phòng khách, ngồi xuống cạnh một bàn mặt chược mới toanh.

- Ôi! Bây giờ có bàn mặt chược tự động thật là tốt, chiếc bàn này sửa lại thật tốt, nghĩ lại năm đấy ta ở nhà mẹ đẻ, thứ này vẫn chưa có, mỗi lần chơi xong tay tê chết được.

Quách Tuyết Hoa vừa nói vừa chia bài.

Cạnh chiếc bàn mặt chược mới tinh này là ba mỹ nhân mặc quần áo ở nhà, đây chính là Mạc Thiên Ny, An Tâm và Tiêu Chỉ Tình.

An Tâm cười khanh khách nói:

- Mẹ, mẹ hơi lạc hậu rồi ạ, mặt chược cơ đã sớm có rồi, cũng không phải thứ công nghệ cao gì.

Quách Tuyết Hoa hơi liếc nhìn An Tâm một cái:

- Cái con bé này, lại còn thừa hơi lo nghĩ chuyện mẹ lạc hậu nữa à? Con xem con kia, đã thua bao nhiêu tiền rồi, Tiêu Chỉ Tình mới học đánh chưa lâu, vậy mà cũng sắp thành cáo rồi đấy.

Nói xong, bà hài lòng nhìn Tiêu Chỉ Tình bên cạnh:

- Không hổ là con đẻ của Ngọc Lan, thông minh lắm.

Tiêu Chỉ Tình cười cười, nhắc đến mẹ đẻ khuôn mặt cô tràn đầy hạnh phúc:

- Đâu có ạ, mẹ vẫn là người đánh giỏi nhất.

Mạc Thiên Ny ngồi một bên không thể tiếp tục nhìn được nữa, nói chua chát:

- Mẹ, mẹ dễ bị mua chuộc quá, Tiêu Chỉ Tình học máy tính mà, đánh mặt chược cũng là một loại tính toán, cô ấy chỉ cần nghĩ bừa cũng biết nên đánh thế nào rồi, chẳng qua chỉ thả cho mẹ mấy bài thôi, mẹ đã khen cô ấy rồi....

- Ô ơ ơ!

Quách Tuyết Hoa hơi đỏ mặt, nói về không vui:

- Lại còn ghen tị nữa, Thiên Ny, con còn phải học hỏi An Tâm kia, đã thua mấy trăm nghìn rồi, vẫn ngoan ngoãn ngồi đây, con chưa thua xu nào, lại còn dám nói mẹ nhờ có Tiêu Chỉ Tình thả bài à?

Mạc Thiên Ny liếc nhìn An Tâm, bữu môi nói:

- An Tâm cũng đâu có ngoan gì, chỉ có mấy trăm nghìn thôi mà, đổi với một tiêu thư trong tay có mấy tỷ như cô ấy, thì có đáng gì. Con là người làm công ăn lương, thì làm sao để thua cả nghìn được...

Vì quen biết Mạc Thiên Ny cũng lâu rồi, Quách Tuyết Hoa cũng biết tính Mạc Thiên Ny, biết cô cũng chỉ có ý đùa mà thôi.

- Sợ cái gì, nếu như thua hết, thì đi xin thằng nhóc Dương Thần là được, thằng bé kín miệng, trước hôn lễ của nó, ta cũng không biết nó là đứa giàu nứt đố đổ vách.

Mấy người các con, không nên so bì với vị trí vợ cả của Nhược Khê, có nghĩ cũng không được nghĩ đến, nhưng nếu nói về tiền, châu báu, thì cho dù Dương Thần có chối, cũng cứ nói là mẹ đã phê chuẩn rồi.

Nhìn Quách Tuyết Hoa nói rất sáng khoải, Tiêu Chỉ Tình không nén được cười trộm:

- Mẹ, mẹ có dám nói như vậy trước mặt chị Nhược Khê không?

Quách Tuyết Hoa nghe vậy, tức giận nhéo má Tiêu Chỉ Tình:

- Con bé này, lại dám chế nhạo bà già này à, sao ta lại không dám chứ?

Nhưng Nhược Khê là vợ cả, sau này còn phải tiếp quản việc của ta, lo liệu việc trong gia đình, hơn nữa vì để Dương Thần không phải khó xử nên phải chung sống hòa thuận với nhau, các con cho rằng ta sợ nó sao?

Đang lúc Quách Tuyết Hoa và ba cô con dâu hàn huyên đủ thứ chuyện, thì vú Vương đi vào phòng khách.

Vú Vương bê một đĩa dưa đã cắt sẵn thành miếng, đặt cạnh Tiêu Chỉ Tình, vuốt ve đầu cô một cách đầy yêu thương nói:

- Đang nói chuyện gì vậy, sao lại náo nhiệt như vậy?

- Còn có thể nói chuyện gì được chứ, luyên thuyên quá.

Quách Tuyết Hoa trêu chọc, nói:

- Nhưng Ngọc Lan này, bà hơi thiên vị rồi đấy, ngày nào cũng chỉ biết chăm sóc cho một mình con gái, nếu Nhược Khê về nó sẽ đau lòng lắm đấy.

Vú Vương đỏ mặt:

- Nào có khoa trương như vậy, tiêu thư cũng là do tôi chăm sóc tới lớn, đều như nhau cả mà.

Tiêu Chỉ Tình cười hì hì nói:

- Mẹ, con thắng được ba trăm nghìn, chị An Tâm rất hào phóng! Lát nữa con sẽ lên mạng mua túi BV cho mẹ, con thấy một chiếc túi màu vỏ quýt rất hợp với mẹ.

- Mua cái gì BV, mẹ chỉ lên phố mua rau, hơn nữa túi hàng hiệu trong nhà nhiều lắm.

Vú Vương nhìn cạnh Tiêu Chỉ Tình đồng lớn đồng nhỏ tiền mệnh giá lớn, dờ khóc dờ cười:

- Ôi! Sao mọi người lấy ra nhiều tiền mặt thế, đây sắp trở thành sông bài ở Hongkong giống trên tivi rồi đấy.

Không chỉ có tiền mặt mặt, mà trong chiếc ví tiền còn có bảy tám chỉ vàng.

An Tâm chu môi nói:

- Mẹ nói phải lấy tiền mặt, không cho kí sổ.
- Đúng thế, không phải là không có tiền, lấy tiền mặt chơi mạt chược mới thú vị chứ, dù sao thì ai được cũng đều là người trong nhà cả mà.

Quách Tuyết Hoa thích thú.

Vú Vương bắt đầu dĩ thử dài:

- Nếu tiểu thư biết được, cô ấy vừa đi khỏi đã mua mạt chược cơ, lại đánh liền mấy ngày như vậy, sợ rằng sẽ dãi dài dài.

An Tâm lo lắng hỏi:

- Vú Vương, bà phải nói giùm tôi, tôi được mẹ gọi tới chơi thôi, tôi vô tội.
- Nhìn con kìa, thấy Nhược Khê là như chuột thấy mèo vậy, chỉ là Chủ tịch hội đồng quản trị thôi mà.

Quách Tuyết Hoa vừa cười vừa mắng:

- Được rồi, mạt chược cơ này là do ta mua, cũng là do ta gọi các con đến chơi cho đỡ buồn thôi.

Như vậy không tốt sao, các con ngày thường không có cơ hội gặp gỡ nhau, nếu đã là người một nhà rồi, đánh bài cho quen biết nhau, tránh sau này lại ghen tuông này nọ.

An Tâm cười ngượng ngùng gật đầu.

- Mẹ, mẹ đúng là suy nghĩ sâu xa.

Mặc Thiện Ny buồn cười.

Ba người con gái nhìn nhau mấy lượt, đều có thể thấy nụ cười của đôi phương.

Trên thực tế, mọi người đều biết tới sự tồn tại của nhau, cũng không có ý định tranh giành, một là với “sức chiến đấu hung hãn” của Dương Thần thì không phải chỉ một người là có thể thỏa mãn được hẳn.

Hai là dù có tranh giành thế nào, cũng không thể tranh giành với Lâm Nhược Khê được, cho nên cũng không có ý định ấy, an phận hưởng thụ hạnh phúc nhỏ nhoi của mình là đủ rồi.

Còn có một điểm quan trọng nhất đây là các cô đều đang theo Dương Thần tu luyện, biết rằng sau này mình có thể trẻ mãi không già, tuổi thọ tăng cao, như vậy mọi người đã khác hẳn với người bình thường rồi.

Mọi người cũng đi trên một con đường, đã thân thiết như vậy rồi, nên giữa mọi người chủ yếu là niềm vui.

- Đây là..

Quách Tuyết Hoa đang sờ bài thì đột nhiên nhớ tới điều gì, hỏi:

- Sao mấy hôm nay không trông thấy Sắc Vi và Minh Ngọc? Thái Nghiên phải đi bắt tội phạm thì không nói, Sắc Vi và Minh Ngọc thì bận gì được.

Mặc Thiện Ny, Sắc Vi và Lưu Minh Ngọc hàng ngày đều ở chung với

nhau nói:

- Sắc Vi rất có hứng thú với tu luyện, cô ấy nói mấy ngày nay cô ấy cảm ngộ được một chút con đường cảnh giới hóa thần, đang bế quan. Minh Ngọc đi công tác ở Paris, cô ấy làm ở ban quan hệ công chúng, khó tránh được chuyện đi công tác.

- Wa! Chị Sắc Vi thật là lợi hại!

Tiêu Chỉ Tinh là người hiểu các chi tiết về tu luyện nhất:

- Không phải mới tu luyện trong thời gian ngắn hay sao, đã cảm ngộ được cảnh giới Hóa thần rồi.

- Ủ, ông xã cũng từng nhắc tới, tư chất của Sắc Vi có lẽ cũng không thua kém gì anh ấy, có lẽ ngay đến Thái Ngung ở Yên Kinh cũng chưa chắc đã được như Sắc Vi.

Mạc Thiện Ny nói có chút ngưỡng mộ.

An Tâm hình như nhớ tới điều gì, tò mò hỏi:

- Mẹ, sao mẹ không tu luyện? Nếu như sau này chúng con cứ trẻ mãi thế này, nếu mẹ già mất rồi, chúng con sẽ rất đau lòng.

Quách Tuyết Hoa cười híp mắt nhìn An Tâm:

- Con bé này đúng là biết cách làm ta vui, ta thấy đừng gọi là An Tâm nữa, gọi là Khai Tâm đi.

Kì thực Dương Thần cũng đã nói chuyện này với ta rồi, nhưng vì ta và Ngọc Lan đều đã có tuổi rồi, tinh khí cũng không còn sung mãn nữa, không kịp để bắt đầu tu luyện từ đầu, cứ cưỡng ép sẽ khiến kinh mạch không thể chịu đựng được.

Cho nên nó chỉ bảo chúng ta uống đan dược, luyện chút công phu thổ nạp, như vậy có thể kéo dài tuổi thọ, cũng không suy giảm đến căn cơ.

Những việc này, Dương Thần cũng từng nói với Quách Tuyết Hoa và vú Vương, nhưng không phải chuyện gì cũng nói với các cô, cho nên mọi người cũng mới hiểu được.

Cũng không còn sớm nữa, Mẫn Quyên luôn ở trên tầng chăm sóc Lam Lam giờ cũng đã đi xuống tầng, đi vào phòng khách mà các cô đang chơi mạt chược

Quách Tuyết Hoa cười hỏi:

- Mẫn Quyên có muốn chơi một ván không?

Mẫn Quyên vội lắc đầu:

- Không không, con không chơi được.

- Ôi! Chỉ là người trong nhà lấy tiền trong nhà ra chơi cho vui thôi mà, cũng không phải là đánh bài thật.

Quách Tuyết Hoa cườì, hỏi:

- Lam Lam ngủ rồi?

Mẫn Quyên khẽ gật đầu:

- Ngủ rồi, vốn dĩ muốn Lam Lam ngủ ở giường của con, nhưng con bé

nhất định đòi ngủ trên giường mẹ nó, có lẽ ngủ thấy mùi của cô Nhược Khê nên cảm thấy dễ ngủ hơn.

Quách Tuyết Hoa gật đầu:

- Cũng không biết duyên cớ thế nào, đứa bé này đúng là có duyên với Nhược Khê, nếu như không phải biết hết sự tình, hẳn ai cũng nghĩ con bé do Nhược Khê sinh ra.

Nói tới đây, Quách Tuyết Hoa đảo mắt một cái nói:

- Các con cũng phải cố gắng, mặc dù Dương Thần rất đặc biệt, khó khiến cho các con mang thai, nhưng chuyện này không phải không thể, đừng có để Dương Thần đi tìm các con, các con tự mình chủ động đi.

Các cô khuôn mặt ửng đỏ, không biết nên nói gì, Quách Tuyết Hoa nói chuyện với các cô không chút kiêng dè gì.

Vú Vương phá vỡ không khí này, nói:

- Tuyết Hoa, lúc này cô gia gọi điện về đúng không? Nói gì vậy?

Quách Tuyết Hoa cười kì quái nói:

- Nói là ở Hàn Quốc gặp lại một người quen ở Trung Hải, tên là Lý Tinh Tinh, bảo ta sắp xếp cho con bé một công việc ở sở giáo dục, khi con bé về Trung Hải.

- Lý Tinh Tinh? Không phải cô ấy ở Mỹ sao?

Vú Vương nhớ tới Lý Tinh Tinh cười nói:

- Cô gia không phải lại....

- Còn có thể thế nào được, lại thêm cho ta một cô con dâu.

Quách Tuyết Hoa nói với mọi người:

- Các con lại có thêm một người chị em nữa, sau này nếu cứ tiếp tục như vậy, ta nghĩ trong nhà phải mua hai chiếc bàn chơi bài, mặc dù hiện tại hai chiếc cũng không đủ dùng.

Các cô ngơ ngác nhìn nhau, nếu quả thực có hai chiếc bàn chơi bài, mấy chục cô gái ngồi cùng với nhau, không biết quang cảnh sẽ thế nào...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1133

Sao Và Bánh Bao

Nhà họ Park, tại phòng khách trên tầng hai.

Sau khi Lâm Nhược Khê tắm xong, sấy khô tóc, cô mặc bộ quần áo ngủ bằng sợi bông, sau đấy không nói gì chui luôn vào trong chăn.

Dương Thần cũng nhanh chóng vào nhà tắm tắm rửa, vừa tắm rửa vừa cười hì hì nghĩ cách “biểu hiện” lúc lên giường.

Mặc dù buổi chiều đã làm với Lý Tinh Tinh hơn tiếng đồng hồ, nhưng Dương Thần sao đã thỏa mãn được. Huống hồ Lâm Nhược Khê rõ ràng là không được vui, đang dỗi hờn, Dương Thần thấy nếu cố gắng trong cuộc sống vợ chồng, thì có thể loại bỏ những điều không vui ấy.

Nhưng lúc vừa lên giường, Lâm Nhược Khê đã nghiêng đầu sang chỗ khác, lạnh lùng nhìn Dương Thần nói:

- Đi xuống.

- Hả?

- Em nói đi xuống.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói:

- Em chưa cho phép thì không được lên giường.

Nghe những lời không thể chống đối ấy, Dương Thần tỏ vẻ âm ỉ bò xuống giường, quỳ trên nền nhà.

- Em yêu, không cần phải nhẫn tâm như vậy chứ, anh đã quỳ trước mặt bao nhiêu người như thế rồi, em không thấy anh đáng thương sao?

- Là em bảo anh quỳ sao? Em bảo anh đứng dậy nhưng có vẻ anh không thích đứng dậy. Sao nào, bây giờ bảo anh ngủ sàn khiến anh thấy oan ức sao?

Dương Thần bị bức đến không nói được câu nào, lộ dáng vẻ vô tội, ngoan ngoãn nằm trên sàn nhà.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần ngoan ngoãn nghe lời nên không làm khó nhiều, hừ lạnh một tiếng, quay người đi, tắt đèn ở đầu giường đi ngủ.

Dương Thần nằm trên sàn nhà trần trọc hơn một tiếng đồng hồ, đến rạng sáng vẫn không thể ngủ được.

Hắn cũng không cảm thấy Lâm Nhược Khê quá đáng, bản thân hắn cũng đã chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh lạnh. Hôm nay Lâm Nhược Khê cũng không phải không nói chuyện với hắn như trước kia, hắn đã cảm ơn lắm rồi, nào dám hy vọng cô sẽ đối xử tử tế với hắn.

Ngược lại, sau khi trấn tĩnh lại, nghĩ kỹ, hôm nay sự sắp xếp của Lâm Nhược Khê với Lý Tinh Tinh thực sự đã khiến cho lòng hắn cảm thấy ấm áp.

Rõ ràng là hắn đã tự quyết định sau lưng cô, để phát sinh quan hệ nam nữ với Lý Tinh Tinh, Lâm Nhược Khê mặc dù có tức giận, nhưng vẫn rất lí trí không hề làm gì Lý Tinh Tinh, ngược lại còn khiến Lý Tinh Tinh yên tâm trở về Trung Hải, chăm sóc vợ chồng ông Lý.

Nghĩ lại thì vợ của hắn càng lúc càng độ lượng, cho dù là bị cưỡng ép cũng được, thực lòng chấp nhận cũng được, Dương Thần vẫn vô cùng cảm kích và cảm thấy có chút áy náy. Hắn chỉ có thể cố gắng những lúc ở trước mặt cô, nghe lời cô hơn khiến cho cô cảm thấy an tâm.

Lâm Nhược Khê đã có thể chăm sóc cho những người phụ nữ khác, hắn đương nhiên cũng nên quan tâm cô nhiều hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Thần chậm rãi bò lại gần chỗ Lâm Nhược Khê đang ngủ, quỳ trên sàn nhà cạnh đầu, cả người nằm sát trên mép giường.

Ánh sáng nhàn nhạt từ cửa sổ hắt vào chiếu sáng khuôn mặt của cô.

Mái tóc đen của Lâm Nhược Khê bông bênh như lụa, nhìn cô đẹp thoát tục như mỹ nhân trên Nguyệt cung.

Đôi môi đỏ hơi chu lên nổi bật giữa làn da trắng, đường cong khoe môi xinh xắn, khiến cho đôi môi của cô đặc biệt cuốn hút.

Hàng lông mi dài hơi run run, hơi thở nhẹ nhàng thơm tho khiến cho người đối diện có cảm giác ấm áp.

Dương Thần cứ lặng lẽ ngắm nhìn cô như vậy, hắn giờ bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của vợ yêu.

Sự xúc động truyền qua đầu ngón tay khi tiếp xúc với da thịt của cô.

Cánh mũi của Lâm Nhược Khê hơi động đây, đôi mắt đẹp chậm rãi mở ra, long lanh như có nước.

- Sao đã tỉnh rồi, không ngủ say sao?

Ánh nhìn Lâm Nhược Khê gợi cảm hướng vào người chồng bên mép giường, nỉ non:

- Nhìn bao lâu rồi....

Dương Thần trầm ngâm một chút rồi nói:

- Khoảng mười phút.

- Đẹp không?

- Rất đẹp!

Khoe miệng của Lâm Nhược Khê hơi cong như đang cười.

Dương Thần không thu tay lại, mà vẫn vuốt ve má của Lâm Nhược Khê.

Không kìm lòng được, Dương Thần thở dài nói:

- Nhược Khê, em biết không, có lúc nhìn em cảm giác như không có thật, em quá đổi xinh đẹp, em xuất hiện trong giây lát rồi có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Lý do em hiện diện trước mặt anh lúc này, là bởi vì anh đang mơ, thế giới của em giống như những vì sao ngoài cửa sổ kia vậy.

Anh tò mò muốn biết được trái tim của em có giành cho anh hay không,

nên anh cứ lặng lẽ ngắm nhìn mãi mà không hề thấy chán.

Đến bây giờ, chung sống với em lâu như vậy rồi, anh mới hiểu em rực rỡ tới mức nào, cho nên anh cảm thấy, một lúc nào đấy em sẽ rời xa anh...

Anh rất sợ, sợ em giống như sao băng, chớp mắt một cái là biến mất, sợ em giống như những vì sao kia sau khi lóe sáng thì biến mất hoàn toàn, cho dù như vậy thì em vẫn cứ xinh đẹp ...

Nghe những lời nói ngọt ngào của hắn, ánh mắt Lâm Nhược Khê có chút cảm động.

Đôi môi mấp máy, cô trầm giọng nói:

- Nếu anh...có thể luôn chân thành với em như vậy, thật là tốt biết bao...

Dương Thần không nén được cười:

- Không phải anh không chân thành, mà là em luôn không tin tưởng sự chân thành của anh.

- Ngụy biện!

Lâm Nhược Khê chu môi.

Dương Thần khẽ cười:

- Vợ yêu, có phải em hết giận rồi không? Anh thấy em cười rồi.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái, không nói gì, coi như là ngầm chấp nhận.

Dương Thần nhíu lông mày nói:

- Vậy có cần anh làm một việc khiến em cảm nhận được sự chân thành của anh hay không?

- Cái gì?

Lâm Nhược Khê tò mò, vẫn muốn nghe những lời đường mật của hắn.

Dương Thần cười ha hả:

- Còn khoảng ba tiếng đồng hồ nữa trời mới sáng, dù sao chúng ta cũng đã tỉnh rồi, chi bằng nhân lúc trời chưa sáng, lúc tình cảm đang nồng nàn, chúng ta cùng nhau....

Lâm Nhược Khê mới lúc này còn cảm thấy bầu không khí ngọt ngào ấm áp, bây giờ giống như bị đá vào một đồng phân chó vậy.

Giận tới mức ngồi phắt dậy, lấy gối đập liên tiếp vào mặt hắn.

- Dương Thần anh chết đi cho tôi!

...

Một đêm đầy phần nộ với những tiếng chửi bới, kêu gào rồi cũng qua.

Dương Thần không được thỏa ước nguyện của mình.

Nhưng may mà qua những lời mắng chửi, có thể thấy Lâm Nhược Khê đã tạm thời gỡ bỏ được khúc mắc, dù sao cũng không phải lần đầu cô tức giận vì chuyện vợ bé, Lý Tinh Tinh cũng không phải là cô gái đột nhiên nảy ra giữa chừng mà đã có quen biết từ lâu, cho nên cũng dễ dàng chấp nhận hơn một chút.

Sáng hôm sau, Park Chuan đến bệnh viện kiểm tra, những bác sĩ trong

bệnh viện như được chiêm ngưỡng một kì tích.

Bởi vì tình trạng cơ thể của Park Chuan giống như một người bốn mươi tuổi, căn bản hoàn toàn không giống cơ thể một ông già vừa làm phẫu thuật xong.

Biết được tin này, Park Chuan hoàn toàn tự tin có thể điều hành Tập đoàn Tinh Nguyệt thêm mười mấy năm nữa. Đương nhiên, nghi thức công bố người thừa kế vẫn giữ nguyên như vậy, công ty vẫn giao cho Trinh Tú.

Dù sao, lui về phía sau giữ chức Chủ tịch hội đồng quản trị, đồng thời để Trinh Tú xử lý công việc ở Tập đoàn Tinh Nguyệt là điều mà Park Chuan vẫn luôn mong mỏi.

Từ giờ tới lễ giao quyền quản lý ngày 11 tháng 11 không còn xa nữa, chỉ còn lại có một tuần, cả tập đoàn Tinh Nguyệt và gia tộc họ Park đều tất bật chuẩn bị cho buổi lễ.

Sau khi Lý Tinh Tinh trở về Trung Hải, Park Chuan không mời gia sư cho Trinh Tú nữa, mà để cho Trinh Tú vào học đại học nữ Ewha, cùng học với những tiểu thư nhà quyền thế khác ở Hàn Quốc, hy vọng Trinh Tú có thể mở rộng được quan hệ của mình.

Với thân phận người thừa kế Tập đoàn Tinh Nguyệt, cho dù Trinh Tú không để ý tới người khác, thì cũng có cả đám người tranh nhau tới nịnh nọt cô.

Tuy nhiên Trinh Tú không mấy hứng thú với đám người trong mắt chỉ có địa vị và tiền bạc này, đã số thời gian cô đều đi cùng với cô hầum Jeong, hoặc cùng nhau đi dạo quanh trường.

Nhân lúc Lâm Nhược Khê và Dương Thần còn ở Seoul, Trinh Tú muốn tuần cuối cùng này cùng hai người họ đi dạo quanh Seoul.

Một ngày trước khi diễn ra nghi thức giao nhận quyền quản lý, trong một quán ăn Hàn Quốc, ba người họ đã ăn chán các sơn hào hải vị rồi, nên Jeong đề xuất họ tới quán ăn bình dân này.

Lâm Nhược Khê khá thích thú với món kimbap, có lẽ vì hình dáng của kimbap gần giống với bánh gạo nắm, Lâm Nhược Khê nhón mấy miếng kimbap bỏ vào miệng trông giống như gà con mổ thóc vậy.

Dương Thần chỉ nhìn cô ăn, hiếm khi thấy dáng vẻ cô ăn ngon miệng như vậy, thật là đáng yêu.

- Bà xã, lại đây.

Dương Thần ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cho Lâm Nhược Khê tới gần hơn chút nữa.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy nụ cười là lạ của Dương Thần, lập tức nghĩ tới, không biết hắn muốn làm chuyện xấu gì, gần lại sao? Không phải muốn hôn chứ?

Mấy ngày nay đều không cho phép Dương Thần lên giường, Lâm Nhược Khê cảm thấy tên này náo hòng rồi, ở quán ăn cũng muốn hôn mình.

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê để lộ hai má lúm đồng tiền, thấp giọng nói:

- Em không lại, anh lại muốn làm chuyện xấu xa gì đúng không? Xung quanh nhiều người như vậy, cũng không đỡ mặt.

Dương Thần đỡ khóc đỡ cười, tự mình vươn về phía trước, đưa tay lên môi Lâm Nhược Khê, lấy xuống một hạt cơm...

- Em càng ngày càng ngốc, ăn kimbap mà cũng để cơm dính lên mặt, lại còn nghĩ vớ vẩn này nọ, để mấy người giặt đồ trong công ty của em biết được, sẽ cười ra máu mất...

Anh đang ăn cơm, em nghĩ là giống như kiều tham ăn như em hay sao? Còn làm cái gì mà chuyện xấu... Chắc chắc, chứng tỏ em đang muốn anh hôn em đúng không.

Dương Thần chớp mắt.

Lâm Nhược Khê xấu hổ đỏ mặt, chỉ muốn tìm cái lỗ để chui xuống, lại nhìn thấy Trình Tú cười trộm bên cạnh, khiến cô càng ngại ngùng.

Đúng là do cô nghĩ quá nhiều rồi, Lâm Nhược Khê không biết làm sao, chỉ biết há mồm, tức nghẹn.

Vẻ mặt của cô lại khiến Dương Thần thấy vui:

- Anh đã thấy tại sao Lam Lam lại nhận em làm mẹ, cái bộ dạng há miệng này giống hệt như tiểu mập, hai mẹ con đều có khuôn mặt tròn như bánh bao! Ha ha!

Nhìn Dương Thần cười ngặt nghẽo, Lâm Nhược Khê không kìm được, dùng cánh tay đang cầm kimbap đánh Dương Thần tới tấp.

- Dương Thần thôi! Đêm nay anh rút ra ngoài mà ngủ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1134

Chìa Khóa Vàng

Sau hai ngày vui chơi, tuần trăng mật ở Hàn Quốc lần này kết thúc cũng không đến nỗi ảm đạm.

Nhưng trước khi rời khỏi Hàn Quốc, Dương Thần và Lâm Nhược Khê vẫn phải tham gia vào buổi lễ giao nhận quyền điều hành của nhà họ Park.

Park Chuan sẽ rời khỏi ghế Hội trưởng, đồng nghĩa với việc từ bỏ thân phận Tổng giám đốc, giao lại cho Trinh Tú. Để một cô nhóc mới hai mươi tuổi ngồi vào ghế Tổng giám đốc một tập đoàn hàng đầu thế giới có vẻ hơi khoa trương, nhưng người ngoài đều biết, Park Chuan vẫn sẽ cầm tay chỉ dắt cho Trinh Tú. Trinh Tú chẳng qua mới chỉ học hỏi được chút ít trên lý thuyết, không thể biết hết được chuyện thương trường.

Điều khiến cho người ngoài cảm thấy tò mò nhất là nghi lễ tiếp nhận của nhà họ Park không phải chỉ có tài sản của công ty, mà còn bao gồm cả vật được truyền lại qua bao đời nhà họ Park – Tinh Nguyệt.

Một số người lớn tuổi trong các gia tộc lớn ở Hàn Quốc chỉ biết người thừa kế gia tộc họ Park là người duy nhất biết cách sử dụng Tinh Nguyệt, người khác hoàn toàn không biết gì.

Có người đoán phải chăng đây là báu vật hiếm có gì đây, có người đoán là phương thuốc dưỡng thân thần bí nào đây, còn có người đồn là tổ tiên nhà họ Park đã truyền lại một kho báu nào đó, nếu nhà họ Park có sa cơ thì vẫn có thể phát lên lại.

Nhưng, tất cả chỉ là đoán mò, không một ai biết bí mật thực sự được cất giấu là gì.

Ngày 11 tại khách sạn 罗酒 ở Seoul có cỗ phần của tập đoàn Tinh Nguyệt, cả lễ đường của khách sạn đều được nhà họ Park bao hết, tại nơi mà các quan chức Hàn Quốc tiếp đãi khách quý như nơi này mà nhà họ Park cũng bao hết, đủ để thấy sức ảnh hưởng của tập đoàn Tinh Nguyệt.

Dương Thần mặc bộ âu phục do Lâm Nhược Khê chuẩn bị, khi hai người xuất hiện trong lễ đường, lễ đường đã có khoảng một trăm khách quý, sớm đã tới đây.

Một ít phóng viên đến từ những toà soạn lớn, đã được sắp xếp để quay phim và chụp ảnh, lễ tiếp nhận của tập đoàn Tinh Nguyệt cũng được coi là tin tức xã hội quan trọng.

Đi qua những nhân viên phục vụ ăn mặc theo phong cách truyền thống của Hàn Quốc, cũng đủ để thấy được tính trang trọng của buổi lễ.

Vì trước đây Dương Thần đã đề nghị không cần thiết phải quan tâm tới

hai vợ chồng họ quá, nên Park Chuan cũng không tới hỏi thăm, để tránh gây sự chú ý.

Vào giữa trưa, giữa tiếng nhạc du dương, Park Chuan đi lên khán đài.

Nhìn lão Hội trưởng khuôn mặt đỏ hồng mặc âu phục, hầu hết tất cả mọi người đều phải kinh ngạc, bởi vì họ biết, Park Chuan mắc bệnh nặng mới bình phục lại, mọi người vốn nghĩ ông sẽ có dáng vẻ của người bệnh, nhưng không thể ngờ diện mạo của ông lại tốt đến như vậy.

Hình ảnh này, đủ để cổ phiếu trên mạng của tập đoàn Tinh Nguyệt tăng cao, dù sao thì Park Chuan cũng là người sáng lập, là trụ cột, sức khỏe của ông có ảnh hưởng rất lớn tới công ty.

Park Chuan lúc này vô cùng oai hùng, chỉ đảo mắt một lượt, các vị khách phía dưới đều im lặng, bất luận là người cùng tuổi hay hậu bối, đều tôn trọng im lặng lắng nghe.

Ngoài tiếng flash, và tiếng máy quay ra, thì cả hội trường đều im lặng.

- Chân thành cảm ơn các vị đã tới tham dự nghi lễ tiếp nhận của nhà họ Park chúng tôi ngày hôm nay, đồng thời hôm nay cũng chính là ngày công bố tiếp nhận chức vị Chủ tịch tập đoàn Tinh Nguyệt.

Những người quen biết tôi đều biết rằng tôi không thích nói những lời khách khí, cũng không thích vòng vo, cho nên chuyện phải công bố, tôi sẽ nói thẳng.

Park Chuan tôi dựa vào nguyên tắc thừa kế căn bản trong huyết mạch, quyết định giao chức vị tộc trưởng cho cháu gái trưởng Từ Trinh Tú.

Trinh Tú là con gái đẻ của Ji Yi - con gái cả của tôi, mặc dù nó họ Từ, nhưng đích thực là cốt nhục nhà họ Park chúng tôi. Hy vọng cả gia tộc có thể chấp thuận, Trinh Tú tuổi còn trẻ, cần sự dạy bảo của các vị, tôi cũng sẽ luôn theo sát đốc sức dạy bảo cho tới lúc người nối nghiệp đủ năng lực.

Mặt khác, tập đoàn Tinh Nguyệt là công ty chính của nhà họ Park, cũng là tâm huyết mười năm nay của Park Chuan tôi. Tôi đảm nhận trọng trách Chủ tịch tập đoàn hơn ba mươi năm nay, cũng đã mệt rồi.

Tôi đã cân nhắc hết về tài trí của tất cả các con cháu, và đã quyết định giao chức vị Chủ tịch cho Trinh Tú.

Các vị không cần lo lắng về việc Trinh Tú còn trẻ không đủ năng lực, lão già này hiện tại rất khỏe mạnh, sau khi lễ tiếp nhận kết thúc, tôi sẽ lui về phía sau, làm Chủ tịch hội đồng quản trị và tiếp tục chỉ đạo mọi công việc...

Những gì mà Park Chuan nói hầu hết đều giống như những gì mà mọi người nghĩ.

Lúc trước còn có người lo lắng Trinh Tú tuổi trẻ, không thể chịu được áp lực như vậy, nhưng bây giờ xem ra, lễ tiếp nhận chỉ là trên danh nghĩa, sức khỏe của Park Chuan tốt như vậy, hẳn là muốn “buông rèm nhiếp chính”.

Tuy nhiên, như vậy cũng cắt đứt những ý niệm của những người khác trong gia tộc, đồng thời cảnh cáo họ, đừng bao giờ để xảy ra chuyện như

Park Jung Hoon.

Nói xong, Park Chuan cười hiền hòa, vẫy tay với Trinh Tú sau khán đài, ra hiệu cho cháu gái lên khán đài.

Hôm nay Trinh Tú mặc một chiếc váy công chúa màu trắng có viền ren, ôm sát những đường cong nữ tính tuyệt vời trên cơ thể, vòng eo thon nhỏ, đôi mắt long lanh.

Mái tóc đen mượt xõa ngang vai, dưới ánh đèn vàng cô đẹp đến mê người, làn da trắng mịn, dung mạo mỹ lệ khiến cho những chàng trai trẻ bên dưới khán đài mắt sáng ngời.

Đám người này chơi bời chán với mấy cô diễn viên tầm mỹ rồi, đối với một mỹ nhân không động dao kéo như vậy thì quả thực không cách nào chống cự lại được.

Dưới khán đài, tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, tiếng hoan hô, trầm trồ không ngớt.

Rất nhiều người không khỏi thỏm thức, đây mới đích thực là xuất thân chìa khóa vàng, ai cưới được cô, không chỉ có được mỹ nhân mà còn có được cả núi vàng.

Mặc dù Trinh Tú cũng chưa từng nghĩ đến, từ khi cha mẹ qua đời, cô lớn lên ở cô nhi viện, sẽ có một ngày cô đứng trên khán đài trước bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ của những người trong giới thượng lưu, trở thành một người giàu có không phải làm gì vẫn có tài sản hàng trăm tỷ.

Nếu trước đây cô đã từng sa đọa, hút thuốc phiện, giết người, thì tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra, không thể gặp người muốn gặp, không thể có chuyện như ngày hôm nay.

Cuộc sống là sự hợp thành của những điều ngẫu nhiên và trùng hợp, nhưng cho dù có rơi vào bóng tối thì bản thân mình vẫn phải kiên trì, tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc..

Park Chuan rất hài lòng với sự tán thưởng của mọi người, mặc dù điều đó là giành cho Trinh Tú, nhưng ông vẫn vô cùng vui mừng.

Đối với một lão già không còn sống được bao lâu nữa mà nói, có thể truyền lại toàn bộ cho đứa trẻ mà mình yêu thương và tâm đắc chính là đã tạo ra được một tác phẩm nghệ thuật vĩ đại lúc cuối đời rồi.

Không cần nghi ngờ gì nữa, lao tâm khổ tứ tìm về Trinh Tú, mặc dù vẫn chưa tạo hình xong, nhưng đã có đầy đủ tiềm năng.

- Trinh Tú, chào hỏi mọi người đi.

Park Chuan cười nói.

Trinh Tú có chút căng thẳng, nhưng vẫn chào hỏi mọi người theo phép tắc, coi như chính thức ra mắt.

Park Chuan đặt tay lên vai Trinh Tú để cô bớt căng thẳng.

- Các vị, hôm nay tôi, thực ra vẫn còn một chuyện muốn công bố, trước đây tôi chưa từng nhắc tới...

Dưới khán đài lúc này lại dậy lên những âm thanh nghi hoặc, không hiểu trong hồ lô của Park Chuan chứa cái gì.

Trinh Tú cũng tò mò ngẩng đầu, trước đây ông chưa hề nói tới.

Park Chuan không động đậy, nhẹ nhàng nói:

- Để cho Trinh Tú của chúng ta có thể yên tâm, bắt đầu học quản lý công ty, tôi đã giúp con bé sắp xếp một cuộc hôn nhân mỹ mãn...

- Ôi!!

Cả hội trường xôn xao, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

Trinh Tú khuôn mặt trắng bệch nhìn Park Chuan, khó có thể tin được chuyện như vậy lại có thể diễn ra.

- Ông ngoại...Sao ông...

Không đợi Trinh Tú nói xong, Park Chuan hơi nhíu mày liếc cô một cái, thấp giọng nói:

- Có gì xuống dưới hãy nói.

Phía xa Dương Thần đang chán nản cũng bị thu hút hướng lên khán đài, Lâm Nhược Khê bên cạnh kinh ngạc hỏi:

- Ông xã, hôn nhân của Trinh Tú? Lẽ nào là hôn ước với nhà họ Goo?

Dương Thần lắc đầu:

- Có lẽ không phải, nếu không đã không nói ra một cách đột ngột như vậy.

Không biết vì sao, Dương Thần cảm thấy có chút căng thẳng, nhưng lại không biết vì sao lại căng thẳng.

Gần sát dưới khán đài là cha con Goo Chi Yong và Goo Yu, hai cha con họ ánh mắt sâu thẳm đầy bất mãn.

Park Chuan nói tiếp:

- Tôi tin rằng rất nhiều người đều biết, cố vấn pháp luật của tập đoàn Tinh Nguyệt chúng tôi, con trai của luật sư Kim, Kim Chul, cũng là vệ sĩ mà tôi vô cùng tín nhiệm.

Thay vì nói là một vệ sĩ, thì tôi luôn xem cậu ấy như cháu của tôi. Nhân phẩm, tài năng của Kim Chul tôi đều rất coi trọng, vừa hay Kim Chul và Trinh Tú tuổi cũng xấp xỉ nhau.

Nhà họ Kim mặc dù từ trước tới nay đều theo ngành luật, nhưng lại có quan hệ tốt với nhà họ Park tôi. Tôi và luật sư Kim đã làm bạn nhiều năm, hai chúng tôi đã quyết định lập hôn ước cho Kim Chul và Trinh Tú.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1135

Đã Hẹn Với Nó Rồi

Những lời này đã khiến cả hội trường như muốn nổ tung.

Không ai có thể ngờ được Park Chuan lại muốn người thừa kế trong tương lai của mình đính ước với Kim gia.

Đối tượng vẫn là Kim Chul - người vừa mới trở về từ trong quân đặc chủng.

Nhưng cũng có người thông minh chỉ cần suy nghĩ sâu xa hơn một chút nữa sẽ hiểu được rằng-gừng càng già càng cay.

Chiêu đính ước đó của Park Chuan quả thực quá hợp lý.

Mặc dù Kim gia không phải là một gia tộc giàu có gì, cũng không phải là một gia tộc đức cao vọng trọng gì, nhưng không ai dám khinh thường bọn họ.

Tổ tiên nhà họ Kim nghe nói là quan chức hình pháp từ thời Goguryeo, trong nhiều thế hệ đều làm công việc pháp chế. Phòng tư pháp của nhà họ Kim có trên khắp thế giới, và làm cố vấn pháp luật cho rất nhiều công ty lớn ở Hàn Quốc.

Một gia tộc có bề dày về lịch sử như vậy, một chỗ dựa vững chắc như vậy, không phải ai khác, chính là mạng lưới quan hệ và tình cảm được tính lũy trong kinh doanh qua nhiều thế hệ.

Kim gia không đắc tội với ai, ngược lại còn giúp đỡ rất nhiều gia tộc lớn khác, làm sao có thể không yêu quý được? Làm sao mà mọi người không nể tình được.

Hơn nữa, nhiều thế hệ của Kim gia chưa từng tiếp xúc với việc buôn bán, cũng không liên quan gì đến chính trị, giống như Kim Chul, cũng là một bộ đội đặc chủng mới trở về. Ở trong quân đội nhiều năm, rũ bỏ cơ hội trở thành quan chức, mà bỏ về nhà, nhưng lại không yêu thích việc làm luật sư nên đã lựa chọn công việc vệ sĩ, tuyệt đối không tranh giành lợi ích với bất kỳ ai.

Park gia bây giờ cho Trinh Tú là người thừa kế, điều đáng lo ngại nhất đương nhiên là sau khi đưa nhỏ này kết hôn và sinh con đẻ cái, liệu có bị những người đàn ông khác lợi dụng không.

Tìm bất kỳ một gia tộc nào cũng không thích hợp, chỉ có Kim gia-một gia tộc đời đời đáng tin cậy và là một gia tộc đã có quan hệ tốt đẹp với Park gia trong nhiều năm là an tâm nhất.

Mặc khác, Kim Chul thực sự là một thanh niên trầm mặc ít nói, tương mạo bất phàm, do Park Chuan đã nhìn thấy anh ta trưởng thành, về nhân

phẩm không còn gì để nói, thực sự rất xứng với Trinh Tú.

Về phần tình cảm giữa nam và nữ có cơ sở từ trước hay không, đối với phần lớn những người ở đây, điều đó không quan trọng.

Tình cảm nam nữ, trong xã hội thượng lưu coi trọng vật chất như thế này thì đó là một chuyện cười.

Mọi người đều hiểu rõ điều này, không khỏi nhìn về người thanh niên trẻ tuổi đang đứng sau hậu đài, im lặng không nói gì.

Kim Chul vẫn vẻ mặt lạnh lùng thường ngày, ăn mặc gọn gàng, áo sơ mi trắng, trên tay cầm quả cầu sắt, không ai biết trong đầu anh ta đang nghĩ cái gì.

Mà ở bên dưới, cha con nhà họ Goo sầm mặt lại, Goo Chi Yong tức giận lạnh lùng quay người rời khỏi hội trường, Goo Yu cũng theo cha rời khỏi đó.

Có vài người đã nhìn thấy cảnh này, cũng không chú ý nhiều, ngược lại trong lòng còn tỏ vẻ châm biếm.

Trên bục, Trinh Tú xinh đẹp đang đỏ bừng mặt, mọi người nghĩ rằng cô thẹn thùng, nhưng Trinh Tú lại đang tức giận và uất ức.

Kim Chul không phải là người mà Trinh Tú ghét, nhưng từ trước đến nay cô chưa từng nói chuyện nhiều với anh ta, sao đột nhiên lại có đính ước với anh ta được chứ?

Trước mặt nhiều người như vậy, Trinh Tú tỏ vẻ bất mãn, nhưng cũng không thể làm loạn ở đây được, chỉ có thể cắn răng, chau mày lại.

Sau khi nghe xong Dương Thần dịch, Lâm Nhược Khê ngồi ở bên dưới tỏ vẻ kinh ngạc.

- Sao có thể như vậy, làm như vậy quá là vô đoán rồi còn gì.

Lâm Nhược Khê phàn nàn nói.

Dương Thần cười khò:

- Gia tộc lớn chẳng phải đều như vậy sao? Lợi ích của cả gia tộc sẽ được đặt lên hàng đầu, có thể lựa chọn Kim Chul cho Trinh Tú đã tốt hơn nhiều so với cái tên Goo Yu kia rồi.

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái:

- Anh nói nghe sao mà nhẹ nhàng quá, chắc chắn trong lòng anh không thoải mái.

- Anh làm sao, việc này thì có liên quan gì đến anh.

Dương Thần thản nhiên nói.

Lâm Nhược Khê đương nhiên là không tin:

- Ít nhất, chẳng lẽ em lại không nhìn ra sao, trông anh khó chịu chẳng khác gì ăn phải một con gián chết.

Dương Thần nói thẳng thừng:

- Em thân yêu, em không thể nghĩ xấu cho anh như vậy, mặc dù quả thực anh là đồ xấu xa, nhưng đối với anh mà nói thì Trinh Tú chỉ như một người em gái mà thôi.

- Em có nói anh với Trinh Tú như thế nào đâu? Là anh tự nói ra đấy.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Dương Thần xì mặt xuống, chu môi, khỗ sở nói:

- Hóa ra em lại lờ anh vào...

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng trừng lớn con ngươi nói:

- Nếu như anh dám không buông tha cho cả Trinh Tú thì em...em...

Muốn nói điều gì đó, nhưng Lâm Nhược Khê lại không nghĩ ra nên nói cái gì? Ly hôn? Không đề ý tới hắn? Bản thân thấy hoài nghi không biết có làm được như vậy không.

Dương Thần dờ khóc dờ cười, giơ tay ra trước:

- Được rồi, được rồi, đừng thề nữa, anh và Trinh Tú thì có thể như thế nào được nữa chứ. Cô ấy cả ngày đấu võ mồm với anh, còn phân cao thấp nữa, có giống như đang thích anh không?

Trong lòng Lâm Nhược Khê thầm nghĩ, cũng bởi vì Trinh Tú đối xử với anh như vậy, nên cô mới có cảm giác lo lắng.

Nhưng những lời này, đương nhiên cô không nói ra, chỉ im lặng thờ dài.

Lâm Nhược Khê hi vọng có thể nhanh chóng rời khỏi Hàn Quốc.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, chào hỏi xã giao xong với các gia tộc và những chính khách của các tổ chức xã hội khác, mọi người cuối cùng cũng trở về nhà họ Park.

Dọc đường đi, Trinh Tú tìm mọi cách để Park Chuan thu lại quyết định đó, tức giận đủ đường, nhưng Park Chuan vẫn kiên trì, không có ý nhún nhường như thường ngày.

Mặc dù ngoài miệng nói là đính hôn, cũng không biết cụ thể là kết hôn vào ngày nào, nhưng việc này lại tạo nên một áp lực lớn trong lòng Trinh Tú, khiến cô cảm thấy khó thở.

Vừa mới vào đến đại sảnh tòa nhà lớn của nhà họ Park, Trinh Tú lập tức chạy đến trước mặt Dương Thần nũng nịu:

- Anh Dương, anh giúp em khuyên ông ngoại đi, ông ngoại rất nghe lời của anh mà.

Dương Thần lúng túng nhìn Park Chuan:

- Anh nói này, việc này người ngoài như anh không thể can dự vào, hơn nữa người ta là Kim Chul, là một người đàn ông thuần phác, đừng có làm tổn thương người ra như vậy chứ.

Nói xong, Dương Thần hướng ánh mắt đến Kim Chul vẫn đang im lặng kia.

Kim Chul trước sau như một ở bên cạnh Park Chuan, nói năng cẩn trọng, có lúc khiến người ta tưởng thần kinh của anh ta đã bị hoại tử rồi.

Trinh Tú tức giận vênh môi, nói với Kim Chul:

- Đây, Kim Chul. Anh nói gì đi chứ. Tôi và anh chưa bao giờ nói chuyện

hiều với nhau, anh cảm thấy chúng ta có thể kết hôn được hay sao? Anh đừng có việc gì cũng làm bộ nghe lời như vậy có được không?

Park Chuan nhíu mày:

- Trinh Tú, sao cháu lại bất lịch sự với Kim Chul như vậy, cậu ta là vị hôn phu của cháu đây.

Kim Chul vẫn không hề biểu cảm, thậm chí còn không phản ứng lại lời Trinh Tú nói.

Trinh Tú tức giận giậm chân, chỉ chỉ trỏ trỏ:

- Các người chỉ biết ức hiếp tôi. Tôi không quan tâm tới mấy người nữa.

Nói xong, cô chạy như bay lên lầu, nhân tiện còn đá bay đôi giày cao gót, thiếu chút nữa đã trúng người hầu.

Cô hằm Jeong liếc nhìn mọi người một cái, đành đi theo lên lầu, dù sao cô cũng là người chăm sóc cho Trinh Tú.

Kim Chul lặng im đứng đó nhìn lên lầu, trong ánh mắt hiện lên vài phần khó nói.

- Anh Dương, cô Lâm, làm hai người phải chê cười rồi. Mặc dù Trinh Tú ngoan ngoãn lành lợi nhưng với việc này, nó vẫn chưa thể chấp nhận ngay được.

Park Chuan bắt đầu dĩ lắc đầu.

- Hội trưởng, thực sự không cần gấp gáp như vậy đâu. Trinh Tú còn chưa đến 20 tuổi.

Lâm Nhược Khê không kìm nổi nói giúp một câu, cô vẫn thường ghét kiểu hôn nhân sắp đặt như vậy.

Park Chuan đương nhiên không đề ý:

- Đối với một gia tộc lớn như chúng tôi mà nói thì người thừa kế càng thành gia ổn định sớm thì càng tốt, như vậy chỉ có lợi chứ không có hại, dù sao thì có thể tốn nhiều thời gian đi học tập và làm việc, nếu như kéo dài quá lâu thì trái tim sẽ trở nên sắt đá.

- Nhưng nếu như Trinh Tú không thích Kim Chul, như vậy chẳng phải hại cả Trinh Tú lẫn Kim Chul sao?

Lâm Nhược Khê nói.

Park Chuan nhìn Kim Chul, cười hỏi:

- Kim Chul, thích Trinh Tú không?

Kim Chul cũng không trả lời thích hay không, nói:

- Tất cả theo sự sắp xếp của Hội trưởng.

Park Chuan dường như đoán trước được đáp án như vậy, cười nói:

- Đứa nhỏ này, mặc dù cha cậu là người cổ hủ, nhưng không đến nỗi cậu cũng cổ hủ như vậy chứ.

Ngược lại, Park Chuan lại nói với Dương Thần:

- Anh Dương, còn nhớ lúc trước cậu giúp tôi lấy tim về không, đôi phương là người của Bắc Phù Dư, cải trang thành Kim Chul đó.

Dương Thần ngạc nhiên gật đầu:

- Sao vậy?

- Trên thực tế, bọn họ làm như vậy không chỉ muốn vu oan giá họa, mà đồng thời còn là một chiêu thức cao siêu. Kim Chul là con duy nhất của luật sư Kim, trên tay của luật sư Kim có nắm giữ những tài liệu quan trọng của tập đoàn Tinh Nguyệt chúng tôi, và còn có cả tài liệu liên quan đến gia tộc chúng tôi nữa.

Những thứ này nếu như để người ngoài có được thì họ sẽ không chế hơn một nửa nhà học Park của chúng tôi. Và cũng muốn nhân cơ hội này để gia tộc chúng tôi không tin tưởng nhà họ Kim nữa. Đồng thời, khiến cho Kim Chul bị bắt, như vậy, Bắc Phù Dư sẽ có thể thông qua thế lực của những quan chức để lôi kéo nhà họ Kim vào phe họ.

Luật sư Kim chỉ có một đứa con trai là Kim Chul, tôi đã nhìn Kim Chul lớn lên, đối với gia tộc chúng tôi mà nói thì Kim Chul không chỉ là người mà chúng tôi yêu quý, mà cậu ta còn là một người không thể thiếu trong gia tộc của chúng tôi.

Cho nên, tôi thực sự rất cảm kích. May mà có anh Dương, Kim Chul và nhà họ Kim, hơn nữa là nhà họ Park chúng tôi không gặp họa...

Nói tới đây, Park Chuan nghiêm mặt lại, Kim Chul ở bên cạnh cũng vuốt cằm cúi đầu.

Dương Thần không ngờ, trong đó còn có nhiều môn đạo như vậy.

Trên thực tế Park Chuan còn chưa nói rằng luật sư Kim còn nắm giữ chứng cứ tham ô của con trai con gái của mình. Những thứ này sau này sẽ giao lại cho Trình Tú, Trình Tú chỉ cần có những tài liệu này thì những vấn đề như Park Ji Yeon sẽ không làm gì được cô ấy.

Park Chuan đã sắp xếp ổn thỏa hết mọi việc, chỉ cần thành hôn với nhà họ Kim thì Trình Tú có thể đứng một chỗ mà buông cần câu.

Mọi người ở trong phòng khách nói chuyện một lúc, Park Chuan cũng không có ý muốn nghỉ ngơi sớm như mọi khi.

Nhìn đồng hồ đã đến nửa đêm, Park Chuan đột nhiên dặn dò người hầu lên trên lầu gọi Trình Tú xuống.

- Hội trưởng, chắc Trình Tú đã ngủ rồi. Muộn như vậy rồi mà.

Lâm Nhược Khê kinh ngạc không biết Park Chuan định làm gì.

Park Chuan cười hiền hòa nói:

- Không, mặc dù nó giận tôi, nhưng việc chính thì sẽ không chậm trễ. Đây là một tính cách đáng quý của nó. Tôi đã hẹn với nó nửa đêm nay sẽ chính thức hoàn thành việc chuyển giao.

Chính thức chuyển giao? Dương Thần và Lâm Nhược Khê nhìn nhau, tỏ vẻ mơ hồ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1136

Mở Ra

Dương Thần nghĩ ngợi hồi lâu, e rằng việc này có liên quan đến “Tinh Nguyệt”. Nguyệt Nha mà lúc trước mình mang đến vẫn chưa xuất hiện, có thể là đợi đến một thời điểm nào đó, nội bộ nhà họ Park sẽ sử dụng.

Một lát sau, Trinh Tú vừa rời còn bấu môi hờn dỗi, quả nhiên đã cùng vớim Jeong đi xuống dưới lầu, cô khoác một chiếc áo khoác màu xám, đương nhiên là bộ dạng đang muốn ra ngoài.

Park Chuan cũng không trêu đùa với đứa cháu gái nữa mà cười nói:

-m Jeong không cần phải đi theo. Trinh Tú, cùng ông ngoại lên đường thôi.

Trinh Tú hừ nhẹ một tiếng không trả lời, lập tức đi ra khỏi cửa.

Park Chuan bắt đắ dĩ lắ đầu, nói với vợ chồng Dương Thần:

- Anh Dương, cô Lâm, hai người nghỉ ngơi sớm đi.

Nói xong, Park Chuan ra hiệu cho Kim Chul đi theo.

Bên ngoài tòa nhà lớn của nhà họ Park đã có một chiếc Mercedes-Benz G550 màu đen cùng với hai chiếc Mercedes-Benz GL hệ SUV chờ sẵn ở đó.

Ngoại trừ Kim Chul ra, Park Chuan còn dẫn theo mười mấy người vệ sỹ cao to khỏe mạnh.

Đợi ba người Park Chuan vào trong chiếc G550, ba chiếc xe liền chậm rãi chạy về phía Bắc, dần dần biến mất trong màn đêm.

Dương Thần vô cùng tò mò, lễ giao nhận của nhà họ Park rốt cuộc còn ẩn giấu bí mật gì, nhưng Park Chuan đã đặc biệt chọn lúc nửa đêm để xuất phát như vậy, lại còn mang theo khá nhiều vệ sỹ, nhất định là không muốn thu hút sự chú ý của người ngoài, vì vậy Dương Thần cũng không hỏi nhiều, tránh việc bị mất mặt.

Ngay sau đó, hai vợ chồng cũng an phận lên lầu tắm rửa và đi ngủ, nhưngm Jeong thì vẫn ngồi ở dưới lầu chờ Park Chuan và Trinh Tú trở về.

Sau một tiếng đồng hồ.

Ở phía Bắc của thành phố Seoul, tại khu vực được xây dựng ở nơi tương đối vắng vẻ gần với công viên quốc gia Bukhan.

Ba chiếc Mercedes Benz dừng tại một tòa nhà cao mười mấy tầng màu xám.

Tòa nhà cao tầng này nhìn có vẻ đã có chút niên đại, xung quanh đều là những ngôi nhà đã cũ kỹ, ẩn dưới ánh đèn ảm đạm.

Lúc này Trinh Tú cũng không còn tâm trạng nào mà giận Park Chuan nữa, sợ hãi hỏi:

- Ông ngoại, đây là đâu?

Park Chuan dẫn Trinh Tú xuống xe, cầm tay cô, hướng tới tòa nhà phía trước, nói:

- Đây là chi nhánh của chi nhánh ngân hàng Thụy Sĩ ở Hàn Quốc.

- Chi nhánh của chi nhánh?

- Đúng vậy. Chi nhánh của ngân hàng Thụy Sĩ ở gần trung tâm tài chính. Nơi đây là địa điểm làm việc sớm nhất của ngân hàng Thụy Sĩ. Mặc dù đã không còn chức năng nghiệp vụ nữa, nhưng vẫn được coi là một nơi để lưu trữ những đồ vật của các khách hàng tại ngân hàng Thụy Sĩ.

Nghe Park Chuan giải thích, mọi người đã bước đến tòa nhà lớn.

Vài nhân viên bảo vệ ánh mắt lạnh lùng sau khi kiểm tra xong giấy xác nhận, lại tiến hành lục soát người Park Chuan và Trinh Tú.

Sau khi làm xong, một nhân viên bảo vệ nói:

- Hội trưởng Park, tiểu thư Trinh Tú, cảm ơn đã hợp tác, hoan nghênh hai vị đã đến, nhưng rất thứ lỗi, chúng tôi không thể cho người khác vào được.

Park Chuan quay người lại nói:

- Kim Chul, cậu chờ ở bên ngoài, nơi đây chỉ có những khách hàng đã hẹn trước mới có thể vào được, các cậu không thể vào.

Kim Chul đương nhiên không có ý kiến gì, ánh mắt ra hiệu cho những vệ sĩ dưới, tất cả mọi người đều tản ra chờ ở phía ngoài.

Park Chuan dẫn Trinh Tú vào trong tòa nhà, một người đàn ông trung niên da trắng tóc vàng mặc tây phục đã chờ sẵn ở đó, trước ngực ông ta còn có một huy hiệu, trên huy hiệu có viết – Phó Tổng giám đốc chi nhánh ngân hàng Thụy Sĩ tại Hàn Quốc Donald.

- Hội trưởng Park, rất hân hạnh được gặp ông. Xin chào tiểu thư Trinh Tú.

Donald cung kính cúi chào.

Park Chuan khẽ cười nói:

- Ông Donald, xin mời dẫn đường, chúng tôi muốn xem vật phẩm số một.

- Được, xin mời hai vị...

Donald cũng không nói nhiều, dẫn hai người đi về phía đường thông đạo dài phía trong.

Được coi là một nơi khá thần bí để cất giữ những vật phẩm quý báu và tiền mặt châu báu của khách hàng tại ngân hàng Thụy Sĩ, nơi đây giống như một nơi đã cũ kỹ, nhưng trên thực tế lại được xây dựng rất kỳ công.

Gần như mọi góc độ đều có camera giám sát, thậm chí trong tòa nhà còn cất giữ rất nhiều vũ khí để ngăn ngừa việc bị đột kích bất ngờ.

Còn về độ kiên cố trong tòa nhà này, đương nhiên là có những loại thép hợp kim chắc chắn.

Đi qua vài khúc rẽ, Trinh Tú và Park Chuan theo Donald đi đến trước cửa của một chiếc cầu thang, lối vào đã có hai nhân viên da trắng mỉm cười đứng

hoan nghênh.

Sau khi Donald mời hai người vào trong thang máy, đóng cửa thang máy lại.

Trinh Tú phát hiện ra, chiếc thang máy này không ngờ không có một nút bấm nào.

Chỉ thấy Donald lấy từ trong túi ra một tấm thẻ từ, nhẹ nhàng chà xuống màn hình hiển thị trong thang máy, màn hình liền hiện lên hàng chữ tiếng Anh, yêu cầu dùng dấu vân tay và tròng mắt để mở khóa.

Donald ấn dấu vân tay của mình và đưa tròng mắt vào vào màn hình, sau khi quét một lượt, trên màn hình cuối cùng đã xuất hiện các tầng để lựa chọn.

Donald bỏ qua tất cả, chọn luôn mã số cuối cùng – G20. Sau khi chọn xong, thang máy cuối cùng cũng bắt đầu chuyển động, điều khiến cho Trinh Tú không ngờ chính là việc thang máy đi xuống.

G20? Chẳng lẽ chính là tầng ngầm thứ 20?

Trinh Tú không khỏi hoảng sợ, tòa nhà này nhìn có vẻ rất đơn giản, nhưng không ngờ phía dưới còn có cả tầng 20?

Đối với một cô gái từ nhỏ đến lớn chưa được trải nghiệm nhiều như Trinh Tú mà nói, những chuyện như vậy quá mức kinh ngạc, khiến cho cô quên mất mình đến nơi đây để làm gì.

Còn Park Chuan thì lại rất điềm tĩnh, đương nhiên trước kia đã từng đến.

Đợi xuống đến tầng ngầm thứ 20, thang máy cuối cùng cũng mở ra.

Phía trước là một khoảng rộng màu trắng, nền gạch men màu trắng, trần nhà màu trắng, bốn bức tường đều là màu trắng, cửa phòng bằng kim loại cũng màu trắng. Trên cửa phòng kim loại này cũng không ngoại lệ, có một màn hình hiển thị.

Ở trong này, cho dù một cây kim có rơi xuống thì cũng có thể bắt được.

- Hội trưởng, vật phẩm số một của nhà họ Park mà ông muốn xem đã ở trong phòng số 7 bên đó. Chỉ cần có dấu vân tay và tròng mắt của ông để mở khóa là có thể vào được. Tôi sẽ đợi hai vị ở trong thang máy, xin mời.

Donald vuốt cằm nói.

Park Chuan nói cảm ơn, sau đó dẫn Trinh Tú đi, hướng tới gian phòng số 7.

Đến trước cửa phòng, Park Chuan liền tiến hàng xác nhận dấu tròng mắt của mình qua hệ thống màn hình hiển thị, đây cũng là vòng kiểm tra cuối cùng để bước vào phòng.

Sau khi hệ thống báo thành công, Park Chuan liền mở cửa ra, vừa cười vừa nói với Trinh Tú đang tò mò:

- Tối nay, đợi xem xong bảo vật gia truyền của nhà chúng ta, ông ngoại sẽ bảo bọn họ nhập thông tin của cháu vào hệ thống, sau này cháu có thể đến mở cửa phòng này được.

Trinh Tú thấp thỏm gật đầu, trước kia Park Chuan chưa nói cụ thể là xem cái gì, nhưng bây giờ việc này cuối cùng cũng đã cởi bỏ được khúc mắc trong lòng cô.

Sau khi bước vào gian phòng, Park Chuan liền khóa cửa lại.

Trong phòng là hai chiếc ghế và một chiếc bàn hình chữ nhật dài. Trên chiếc bàn có một chiếc tủ bảo hiểm.

Park Chuan đi lên trước, nhập mật mã vào chiếc tủ bảo hiểm đó:

- Mật mã này là ngày sinh của ông ngoại, hôm nay sẽ đổi thành ngày sinh của Trinh Tú cháu.

Nói xong, chiếc tủ mật mã được mở ra.

Trinh Tú như ngừng thở, mở to mắt nhìn chăm chú vào đồ vật xuất hiện trước mắt, lộ vẻ nghi ngờ.

Đây là một chiếc hộp đá màu xám, thoát nhìn chỉ to như hai bàn tay, hình lập phương, giống như được làm thành từ tảng đá, nhưng lại giống như được làm thành từ kim loại.

Park Chuan nhìn thấy Trinh Tú có vẻ buồn bực, dường như cũng nhớ đến lần đầu tiên mình nhìn thấy, cũng mơ hồ như vậy.

- Đứa cháu ngốc nghếch này, đừng nhìn một cách đơn thuần như vậy. Đây là bảo vật bảo hộ cho nhà chúng ta từ nhiều đời nay, sau này cháu là chủ nhân của nó, lấy tay sờ thử đi.

Trinh Tú gật gật đầu, từ từ tiến lên, giơ tay cầm lấy chiếc hộp màu xám.

- A....

Trinh Tú hoảng sợ, buông tay ra:

- Lạnh quá, sao cháu lại cảm thấy còn lạnh hơn cả đá vậy? Sờ vào lại có cảm giác giống như đá, nhưng lại không giống...

Park Chuan cười nói:

- Không sao, cái này và thứ trong đó có liên quan đến nhau. Đến đây nào, nhìn ông ngoại mở nó ra.

Nói xong, Park Chuan lấy ra một chiếc hộp châu báu ở trong túi áo, sau khi mở ra, đồ vật bên trong rõ ràng là sợi dây chuyền Nguyệt Nha mà trước kia Trinh Tú có, ngoài ra còn có một vật nhỏ khác, trông giống như một Tinh Thần.

Tinh Thần đó sáng bóng, có hình sao năm cánh, dường như ánh sáng đang chuyển động.

Lúc này, Trinh Tú mới phát hiện ra phía trên của chiếc hộp màu xám có hai lỗ nhỏ, rõ ràng là đặt vừa khít hai đồ vật Nguyệt Nha và Tinh Thần.

Chẳng lẽ Nguyệt Nha và Tinh Thần là chìa khóa để mở chiếc hộp?

Park Chuan đặt Nguyệt Nha và Tinh Thần vào hai lỗ trên chiếc hộp đó.

Sau khi nhập vào thành công, chiếc hộp màu xám trông không rộng chút nào không ngờ từ giữa bắt đầu lộ ra một khe hở màu xanh lam.

- Trinh Tú, nhìn kỹ đi, đây là bảo vật thần thánh mà ông trời đã ban tặng

cho nhà họ Park chúng ta.

Tay Park Chuan cầm chiếc hộp, lời nói vô cùng trang trọng, rồi sau đó mới từ từ mở chiếc hộp ra...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1137

Đen

Khoảng khắc chiếc hộp được mở ra, dường như cả gian phòng như bị nhuộm bởi một vầng hào quang màu xanh lam.

Sau khi ánh sáng màu xanh đỏ tản ra mới dần dần lộ ra vật đích thực bên trong của chiếc hộp.

Trình Tú nuốt cái ực, không dám chớp mắt, đợi để nhìn rõ vật được đựng bên trong chiếc hộp, lập tức bị thu hút...

Đây là một thứ rất cổ quái, nhưng trên thực tế, Trình Tú không thể lý giải được thứ ở bên trong đó như thế nào.

Đây là một màu thủy lam long lanh, giống như là tinh thể tuyết, có màu xanh giống nước biển, càng giống với những loài động vật trong suốt đang chuyển động, lạnh thấu vào tận xương, nhưng lại không cảm thấy quá nhức mắt.

Mà trong thứ ánh sáng màu xanh trong suốt như đang sống kia là một viên bi nhỏ màu vàng, thu hút sự chú ý của người khác một cách khác thường.

Trình Tú cố gắng nhìn rõ viên bi màu vàng bên trong rốt cuộc là thứ gì, nhưng cũng không có cách nào tả nổi.

Giống như những vì sao trên bầu trời vậy, nhưng thứ màu sáng lóa mắt đó đột nhiên lại biến mất không thấy đâu nữa.

Thứ màu xanh và màu vàng đó kết hợp với nhau như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, khiến cho người khác phải nhìn không chớp mắt...

Sau một hồi, Park Chuan ở bên mới mở miệng nói:

- Cháu gái à, rất đẹp đúng không?

- Vâng...

Trình Tú thì thảo gật đầu.

- Năm đó, khi lần đầu tiên ông nhìn thấy, ông cũng đã nhìn rất lâu, không chớp mắt.

Park Chuan nói:

- Tổ tiên nhà họ Park chúng ta từ đâu có được thứ bảo vật này cũng đã không rõ nữa. Theo như cha ông nói thì tổ tiên chúng ta đã gặp được một vị thần minh ở trên núi, và vị thần đó ban cho nhà chúng ta bảo vật này.

Nhưng cũng chỉ là truyền thuyết, dù sao cũng đã quá lâu rồi, qua tay nhiều người, cũng không biết cụ thể như thế nào.

Bảo vật này được truyền từ đời này sang đời khác cũng không biết cụ thể là được sử dụng như thế nào. Nhưng, nhà họ Park chúng ta đã trải qua hàng

nghìn năm, cho tới bây giờ không có bất kỳ trở ngại nào có thể đánh bại chúng ta, giúp cho đời đời nhà chúng ta hưng thịnh.

Ông nghĩ, sâu bên trong đó chính là bảo vật này đã không tồn tại trong nhân gian, và đã phù hộ cho con cháu nhà họ Park chúng ta.

Nhà họ Park chúng ta không có gì là không nhận ra bí mật của người khác, nếu như nói phải có thì chỉ có bảo vật này – một thứ không thuộc về thế giới loài người...

Trinh Tú rớt cuộc cũng chú ý tới, run giọng hỏi:

- Ông ngoại...Bảo vật này...rớt cuộc là thứ gì?

Park Chuan cười khò lắc đầu:

- Trinh Tú, ông ngoại thật sự không biết. Thứ này cứ ở trong chiếc hộp, chiếc hộp này cũng không biết được làm từ chất liệu gì, nhà họ Park chúng ta cũng đã mời rất nhiều nhà khoa học tới, nhưng cũng không phân tích ra được chiếc hộp này là nguyên tố gì, còn về vật bên trong đó thì càng không có cách nào để dò ra được.

Vật chất màu xanh bên trong đó và viên bi màu vàng cũng không biết là thứ gì, nhưng ông ngoại tin rằng, thứ này không phải là một vật là có thể tìm ra được trên trái đất này. Rất có thể, nó là một viên thiên thạch rơi xuống không chừng...

Nhưng, một điều chắc chắn rằng, chỉ cần có nó ở đây thì nhà họ Park chúng ta từ đời này qua đời khác đều gặp dữ hóa lành. Lần này ông ngoại tìm được đường sống trong chỗ chết, có lẽ cũng do bảo vật này phù hộ...

Đối với lý lẽ này của Park Chuan, Trinh Tú cảm thấy không tin lắm.

Một cô gái như cô cảm thấy thứ này rất mơ hồ, nhưng cũng rất mê hoặc lòng người. Bởi vì theo như những gì Trinh Tú biết, Dương Thần có bản lĩnh mà người thường không biết, nhất định cũng biết có một vài chuyện mà người thường trên thế giới này không biết.

Có lẽ nếu đem thứ này đến chỗ Dương Thần thì có thể tìm được ra đáp án.

Nhưng Trinh Tú cũng biết đây là một bí mật quan trọng nhất của nhà họ Park, chính mình cũng nên tuân thủ nghiêm ngặt, không thể nói cho người khác biết được.

Nhà họ Park có bảo vật không tồn tại trên thế gian, thảo nào cần phải cất giữ một cách cẩn trọng ở tầng ngầm thứ 20 tại ngân hàng Thụy Sĩ như vậy, hơn nữa chỉ có gia chủ mới được biết.

Vật như vậy còn quý giá hơn nhiều so với vật báu vô giá ở đời thường.

Khi Trinh Tú đang bận rộn với việc cùng Park Chuan học cách nắm bắt các công việc ở nơi đây, thiết lập mật mã, thì trên phía trên tòa nhà của ngân hàng Thụy Sĩ, trong màn đêm yên tĩnh, một bóng đen đột nhiên xuất hiện.

Chiếc áo khoác màu đen bay phấp phới theo gió, dưới lớp áo choàng đen, ẩn sau lớp mặt nạ hung tợn đó không thể nhìn ra kẻ đó là ai.

Lúc này nếu là Dương Thần thì đương nhiên có thể phát hiện ra, kẻ này chính là kẻ mặc áo choàng đen đột nhiên cứu hắn ở Úc.

- Một việc nhỏ nhất, còn cần ta đây đích thân ra tay sao.

Kẻ mặc áo choàng đen hừ một tiếng, có vẻ không còn kiên nhẫn được nữa, nhưng lại không thể làm gì hơn.

Tay hơi đưa lên, tay áo cũng vung lên, chớp nhoáng giống như một con dao dài lướt qua, chém mạnh vào cạnh tường của tòa nhà.

“ Ầm!”

Trong tia lửa điện nhấp nhòang, tòa nhà không thể chống đỡ được chân nguyên lực mãnh liệt ẩn chứa bên trong đó, giống như bỏ một miếng pho mát, bảy tám tầng lầu lập tức bị đổ sụp xuống.

Những nhân viên bảo vệ bên ngoài, bao gồm cả Kim Chul, đều hoảng sợ biến sắc.

Tất cả những thứ này quá đột ngột, căn bản là không thể phản ứng kịp.

- Mau tránh ra.

Nhìn thấy lớp xi măng bắt đầu sập xuống, Kim Chul vọt văng hô to, khó tránh khỏi bộ dạng luống cuống, lập tức bay đến mở lối.

Kẻ mặc áo choàng đen cười quái dị vài tiếng, gã ẩn nấp quá giỏi, cũng không có ai chú ý tới sự tồn tại của gã.

Nhìn thấy những người phạm tục kia đang chạy thực mạng, kẻ mặc áo choàng đen thoát một cái đã tiến vào đến tầng một của tòa nhà, phía trước rõ ràng là cửa thang máy.

- Xem ra...không ở trong tòa nhà này, là bên dưới của tòa nhà này...

Làm sập hơn một nửa tòa nhà, cũng không tìm được người và vật muốn tìm, kẻ mặc áo choàng đen lập tức phát hiện ra phía dưới còn có tầng ngầm, vừa rồi chỉ là do kiến trúc của ngân hàng Thụy Sĩ quá tốt, thép hợp kim có trong thành phần xây dựng của hàng chục tầng, ngăn cản thần thức của gã, nên mới trở nên khó khăn khi dùng thần thức để tìm kiếm như vậy.

Kẻ mặc áo choàng đen bắn một sóng xung kích màu đen từ trong tay áo ra, dường như đường sóng này tạo thành một đường đạn, làm nổ tung cửa thang máy.

Cứ như vậy làm nổ tung bản thép hợp kim của các tầng, kẻ mặc áo choàng đen cảm thấy việc làm nổ tung thang máy này còn đơn giản hơn.

Nhưng trong một giây khi thang máy bị nổ, kẻ mặc áo choàng đen ý thức được tình hình tồi tệ sẽ xảy ra.

“Bíp Bíp Bíp Bíp!”

Tiếng chuông báo động kéo dài, vang khắp tòa nhà.

Không chỉ có như vậy, đèn báo động khắp tòa nhà đều sáng lên, bắt đầu chiếu rọi từng khu vực.

- Chết tiệt... Xem ra tốc độ còn nhanh hơn...

Kẻ mặc áo choàng đen biết sẽ có một đám người tới đây ngay, khoảng

cách từ đây đến khu vực nội thành không xa, hơn nữa âm lượng của chuông báo động khá lớn, có thể bao trùm lên phạm vi hơn mười dặm. Để đề phòng những trường hợp khẩn cấp, ngân hàng Thụy Sĩ tuyệt đối sẽ tích giữ một số lượng tiền lớn, dù sao cũng là nơi cất giữ, thậm chí còn là trung tâm của bọn họ.

Không chần chừ thêm, kẻ mặc áo choàng đen thoát cái đã vào trong thang máy, đập mạnh một cái xuống, thang máy lập tức bị xuyên thủng.

Kẻ mặc áo choàng đen bay xuống, hướng tới mục tiêu cần đến.

...

Trong tòa nhà lớn của nhà họ Park, trong gian phòng ở tầng hai.

Vì cơn giận với Dương Thần còn chưa nguôi ngoai, nên mấy ngày nay Dương Thần chỉ có thể nằm thảm thương trên chiếc đệm dưới đất, còn giả bộ rất thoải mái.

Căn bản là Dương Thần còn chưa ngủ, khi tiếng chuông báo động khẩn cấp truyền đến đây đã bị nhỏ đi rất nhiều, không còn nghe rõ được lắm.

Nhưng Dương Thần rất mẫn cảm với tiếng chuông báo động, cho dù không có tu vi như bây giờ thì cũng có thể cảm nhận được.

Nếu như là ngày bình thường, Dương Thần sẽ mặc kệ cảnh báo, nhưng hôm nay lại khác.

Cảnh báo này rõ ràng là từ hướng bắc truyền đến, hơn nữa lại còn trong đêm khuya, Park Chuan và Trinh Tú đang ở trên xe đi đến đó, còn chưa trở về.

Đột nhiên Dương Thần ngồi dậy, vội vàng mặc quần áo vào.

Tiếng động này khiến cho Lâm Nhược Khê đang nằm ngủ say trên giường cũng bị đánh thức, mơ mơ màng màng lau mí mắt, lẩm bẩm:

- Anh làm gì thế... Nửa đêm nửa hôm rồi, em vừa mới ngủ được một lúc...

- Hi hi, xin lỗi nha. Nhược Khê yêu dấu à, em ngủ tiếp đi, anh nghe thấy tiếng chuông báo động từ phía bắc truyền đến, anh ra ngoài xem tình hình thế nào, anh lo lắng đám người Trinh Tú xảy ra chuyện.

Dương Thần nói.

- Hừ, có thể xảy ra chuyện gì được, họ dẫn theo nhiều người như thế rồi mà. Không phải vì việc em bắt anh ngủ dưới đất mà anh bị làm sao đấy chứ, muốn ra ngoài tìm phụ nữ chứ gì.

Lâm Nhược Khê hoài nghi nói.

Dương Thần khóc không ra nước mắt, điều này mà cũng có thể nghĩ ra được, mình đi tìm phụ nữ sao? Vậy thì cũng phải có phụ nữ mới có thể tìm chứ.

- Anh trở về rồi sẽ giải thích với bà xã đại nhân sau nha. Bây giờ anh thực sự rất lo lắng...

Nói xong, Dương Thần vội vàng chạy từ ban công ra ngoài, thả người

nhảy phất một cái, biến mất trong màn đêm.

Lâm Nhược Khê ngồi dậy, buồn bực đập vào chần:

- Dương Thần chết tiệt, còn chưa nói rõ ràng mà đã đi rồi.

Nhưng cũng không tìm ra được lý do nào để quở trách tên mặt dày này, Lâm Nhược Khê đành đập chần vài cái, lại nằm xuống, thở phì phò đắp chăn ngủ tiếp, nhưng lại cảm thấy khó ngủ hơn trước.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1138

Mài Dao

Tại nơi cất giữ của ngân hàng Thụy Sĩ, Trinh Tú và Park Chuan vẫn còn ở trong gian phòng đó, vừa rồi còn đang thiết lập mật mã, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông báo động chói tai.

Trinh Tú sợ tới mức khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch:

- Ông ngoại, chuyện gì xảy ra vậy?

Park Chuan cũng hoảng sợ, nhưng lập tức trấn tĩnh lại, nhanh chóng phủ chiếc hộp lại, lấy Nguyệt Nha và Tinh Thần đem cất vào trong tủ bảo hiểm.

- Là cảnh báo, ngân hàng Thụy Sĩ có thể bị đột nhập rồi, chúng ta mau chóng ra ngoài thôi.

Hai người vội vàng chạy ra khỏi phòng, đang muốn chạy đến cửa thang máy thì đột nhiên lại chết trân tại chỗ.

Chỉ nhìn thấy ở lối vào của thang máy, Phó tổng giám đốc Donald vừa rồi còn tươi cười chào đón thì giờ đây chỉ còn là một cái xác.

Khuôn mặt Donald đầy hoảng sợ và tuyệt vọng, mở trừng mắt, máu chảy lênh láng.

Trên tay ông ta vẫn còn cầm một con dao, chỉ tiếc là dường như không kịp công kích lại thì đã bị chết thảm hại như vậy.

Mà ở cạnh thi thể của Donald, kẻ mặc áo choàng đen đeo mặt nạ răng nanh đang từ từ đưa ánh mắt sang bên này.

- Tìm được rồi... Giấu cũng kỹ thật...

Kẻ mặc áo choàng đen truyền đến giọng nói khàn khàn từ phía sau Trinh Tú và Park Chuan.

- Người... người là ai?

Park Chuan đã nhận ra mục tiêu của kẻ mặc áo choàng đen kia là gì, kinh hãi hỏi.

Kẻ mặc áo choàng đen cười quái dị, nói:

- Ông nội này cũng không có hứng thú với người phạm tội, ngoan ngoãn thì cắt ngay đi! Nếu lấy đi thứ đồ mà ông này cần thì đương nhiên các người không còn đường sống nữa đâu.

Kẻ mặc áo choàng đen thậm chí còn nói tiếng Hán, Park Chuan hoàn toàn không hiểu gì, nhưng sắc mặt Trinh Tú lại trắng bệch nói:

- Ông ngoại, gã đó dường như muốn cướp bảo bối của chúng ta.

Mặt Park Chuan xanh lại, tình hình trước mặt vượt ra khỏi tầm giải thích của ông, nhưng vẫn vội vàng đứng ra trước che thân cho Trinh Tú.

- Hừ.

Kẻ mặc áo choàng đen căn bản không quan tâm đến điều đó, trong chớp mắt gã đã đến được trước cửa phòng.

Một đường sáng màu đen lướt qua đập vào chiếc cửa bí mật lớn được làm bằng thép tinh, màn hình hiển thị vỡ tan tành, đồng thời chiếc cửa lớn làm bằng thép cũng bị méo xệch, bật tung ra.

“Két két két!”

Park Chuan và Trinh Tú, một già một trẻ hoảng sợ đứng nguyên tại chỗ, âm thanh bẻ thép nghe chói tai, khiến hai người bắt đầu sồn da gà.

Kẻ mặc áo choàng đen đá văng chiếc cửa chính, sau khi bước vào phòng liền cầm lấy chiếc tủ bảo hiểm đặt ở trên bàn.

Khinh thường cười một tiếng, kẻ mặc áo choàng đen hung hăng tách chiếc tủ ra, với sức mạnh khủng khiếp, gã tách tung chiếc tủ bảo hiểm ra.

Sau khi phần bên trong của chiếc tủ màu xám lộ ra, kẻ mặc áo choàng đen cười lớn rồi cầm lấy nó.

- Ha ha, lấy được mà chẳng cần tốn chút công sức nào.

Kẻ mặc áo choàng đen quan sát một lúc, quay đầu nói với Park Chuan:

- Lỗ khảm phía trên này chắc là Tinh Thần và Nguyệt Nha, ngoan ngoãn thì hãy giao nộp ra đây.

Sắc mặt Park Chuan xanh mét lại:

- Làm sao ngươi biết? Rốt cuộc ngươi là ai?

- Nhiều lời làm gì, nếu không giao ra thì ta sẽ tự lấy...

Trong khi nói chuyện, kẻ mặc áo choàng đen đã đến trước mặt của Park Chuan, tay áo của gã khề phất lên, chiếc áo khoác của Park Chuan liền bị xé rách tả tơi.

Chiếc chìa khóa Tinh Thần và Nguyệt Nha sáng long lanh bay ra, bị kẻ mặc áo choàng đen cuồn lấy.

Khi chiếc mặt nạ hung tợn tiến gần đến trong gang tấc, Park Chuan sợ tới mức hồn bay phách lạc, thần kinh của người già không thể đỡ nổi việc này, ông cảm thấy khó thở, sau khi hít lấy hít để một chút không khí thì liền rơi vào tình trạng hôn mê.

- Ông ngoại, cứu! Cứu!

Trinh Tú khóc lớn, một cô gái chưa đầy 20 tuổi sao có thể đối mặt với cảnh tượng khủng khiếp như vậy được. Cô đỡ Park Chuan lên khỏi mặt đất, nước mắt chảy đầm đìa, sợ kẻ mặc áo choàng đen kia sẽ giết hai người như giết Donald.

Kẻ mặc áo choàng đen lại không có tâm trạng đi giết mấy người thường này, dường như không muốn làm chuyện này quá ồn ào, ngoài việc giết Donald ra thì dọc đường đi, gã gần như chưa đả thương người nào.

Lúc này đã đạt được thứ muốn lấy, kẻ mặc áo choàng đen thoát cái định đi ra lối thông ở thang máy.

Nhưng chưa đợi kẻ mặc áo choàng đen xông lên khỏi tầng ngầm thì một

sức mạnh khủng khiếp từ trên rớt xuống, đánh thẳng vào đường thông đạo.

Lại gần một chút mới phát hiện ra một ánh lửa sáng quắc đang cháy rừng rực âm âm vọt vào trong.

- Tam Muội Chân Hỏa?

Kẻ mặc áo choàng đen rừng mình, nhanh chóng lui lại phía tầng ngầm.

Mặc dù với tu vi của gã sẽ không vì Tam Muội Chân Hỏa mà bị thương nặng, nhưng Thiên Hỏa này cũng không phải bình thường, nếu như phản ứng chậm một chút thì cũng sẽ vô cùng khó chịu, bị thương cũng là điều khó tránh khỏi.

Người đến kịp lúc đương nhiên là Dương Thần, Dương Thần cũng tìm ra cửa thang máy bị phá vỡ, rồi mới phát hiện ra kẻ mặc áo choàng đen dưới tầng ngầm không ngờ là quái nhân đã cứu mình lúc trước.

Đương nhiên Dương Thần cũng không cho rằng tên này có lòng dạ tốt gì, nếu không thì lúc đầu cũng sẽ không mang chiếc mặt nạ này, và cũng không ra tay gây chiến cướp giết đồ như bây giờ.

Kẻ mặc áo choàng đen lui vào giữa tầng ngầm, đợi nhìn ra người đến là ai, không khỏi cười một cách quái dị:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Minh Vương mà ta đã cứu.

Dương Thần nhìn xuống đồng hồ điện ở tầng ngầm, rồi lại đưa mắt nhìn sang bên Trinh Tú và Park Chuan, xác nhận cô không sao mới yên tâm một chút.

Còn Trinh Tú lại xúc động, nhìn Dương Thần, nghẹn ngào không nói nên lời.

Dương Thần nhìn Trinh Tú trấn an cô, gật gật đầu, sau đó đánh giá tỉ mỉ kẻ quái nhân dưới lớp áo choàng kia, cười nói:

- Để cảm tạ người lúc trước đã giúp ta, ta quyết định hôm nay sẽ trả hết ân tình cho người.

- Người muốn báo đáp? Vậy tại sao còn chặn đường ta?

- Sự báo đáp của ta chính là, nếu người làm khóc cô gái đó thì hôm nay ta sẽ không giết người, tha cho người một mạng, nhưng đồ vật thì người phải để lại.

Lúc trước Dương Thần ở trên đã nghe thấy tiếng động bên dưới, đã đoán biết được phần nào, tên này đến để cướp bảo vật gia truyền của nhà họ Park.

- Hừ, nực cười, còn thực sự tưởng danh hiệu Minh Vương của người ở trong mắt loài người tốt như vậy sao? Hôm nay ông đây không giết người đã là một ân huệ quá lớn lao rồi, ngay cả sức mạnh để giữ lấy mạng người còn chả có mà còn muốn tha mạng cho ta sao?

Kẻ mặc áo choàng đen cười lớn.

Dương Thần cũng không tức giận:

- Người có thể thử xem, xem có thể mang được thứ đó ra khỏi đây không?

Dương Thần đã tính toán sẵn trong đầu, cũng không phô trương thanh

thế, mặc dù bản thân hắn còn không nhìn ra được tu vi của đối phương, nhưng sau khi lĩnh ngộ được Tam Muội Chân Hỏa, lại luyện chế được loại đan dược trợ giúp mình tu luyện. Mặc dù hiệu quả của đan dược đó quá nhỏ bé nhưng cũng tiến bộ hơn trước khá nhiều.

Còn Tiên Đỉnh cổ quái đó đã kết hợp với bản mệnh Nguyên Thần của mình, trong đan điền không ngừng hấp thu và tinh luyện Thiên Địa Chi Lực.

Đồng thời, mấy ngày nay, Dương Thần cũng dần dần hiểu ra công dụng đặc biệt mà Tiên Đỉnh truyền đạt, dần dần thông suốt. Một vài tác dụng của Tiên Đỉnh vẫn chưa có cơ hội để thử nghiệm.

Tu vi của mình mặc dù còn dừng lại ở Thái Thanh Thần Lôi Kiếp, nhưng trình độ đó đã tăng được lên một bậc. Dù sao khoảng không gian trong Cửu Thiên Thần Lôi Kiếp là cực lớn, có thể có rất nhiều những không gian được nâng lên.

Đối với kẻ mặc áo choàng đen này, vừa hay là một cơ hội để mài dao tốt.

Kẻ mặc áo choàng đen nghe được lời đó, liền cười quái dị vài tiếng, nói:

- Xem ra có những kẻ không ném mùi đau khổ thì sẽ không hiểu được vị trí của mình ở đâu...

Nói xong, kẻ mặc áo choàng đen bay vút lên, dòng chân nguyên cổ quái màu đen dày như sương mù hình thành, bắt đầu vây quanh kẻ mặc áo choàng đen đó.

Dương Thần thần nhiên phóng Tam Muội Chân Hỏa, tốc độ chuyển hóa của Thiên Địa Chi Lực nhanh hơn rất nhiều so với trước kia, đối diện với chân nguyên u tối này, Tam Muội Chân Hỏa dường như có ý muốn chiến đấu, cháy rực lên một cách khác thường.

- Tên tiểu tử kia, ngươi sẽ hối hận vì nói mấy lời vô nghĩa đó...

Kẻ mặc áo choàng đen liền hóa thành một bóng đen, đan xen vào dòng chân nguyên màu đen của gã, hướng về phía Dương Thần.

Không gian màu trắng ở bốn phía làm nổi bật lên đường xung kích màu đen, như một dòng điện xẹt qua.

Dương Thần không dám khinh thường. Dù sao thực lực của đối phương cũng không lường trước được, nếu như là mình lúc đó ở châu Úc thì hoàn toàn không thể nào là đối thủ của gã.

Bây giờ, Tam Muội Chân Hỏa ở quanh thân liền kết thành một ngọn lửa với sức mạnh khủng khiếp.

Một màu đỏ thẫm rực rỡ ánh lửa, như một con mãnh thú đón lấy bóng dáng màu đen đang âm âm lao đến.

“Ầm!”

Một tiếng nổ inh tai nhức óc vang lên, toàn bộ tầng ngầm gần như sập đổ hoàn toàn.

Dương Thần hơi lùi lại một bước, Tam Muội Chân Hỏa lại kết thành một tầng nữa.

Kẻ mặc áo choàng đen cười lớn. Toàn bộ ánh sáng chói lóa vừa rồi không ngờ xuyên qua đồng đồ nát, hướng thẳng về phía thông đạo ở thang máy.

- Đáng chết...Muốn chạy trốn ư?

Dương Thần còn thực sự tưởng tên này muốn giáo huấn mình một bài học, nào ngờ căn bản là gã không hiểu chiến.

Điều mà Dương Thần không biết được chính là kẻ mặc áo choàng đen thực sự muốn đánh nhau, nhưng Dương Thần lại không phải là đối thủ mà gã có thể chủ động lựa chọn, nên đành phải nén giận bỏ chạy rồi tính tiếp.

Nhưng Dương Thần cũng không để cho kẻ mặc áo choàng đen kia được toại nguyện. Dựa vào tốc độ, hắn hoàn toàn không chịu thua, cùng với sự kết hợp sức mạnh của đất trời, đã khiến cho tốc độ của Dương Thần tăng lên trông thấy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1139

Mãnh Thú

Trong nháy mắt, Dương Thần đã mất tăm từ dưới tầng ngầm, rồi sau đó lại xuất hiện trước mặt kẻ mặc áo choàng đen, đứng ngang đường đi của gã.

Phía trên không của công viên quốc gia Bukhan, gió thổi lạnh thấu xương, một màu đen sâu thẳm.

Ngoại trừ ánh trăng sáng ở trên cao ra thì chỉ có những đám mây đang lượn lờ bay.

Sự xuất hiện của Dương Thần và kẻ mặc áo choàng đen, căn bản là không có ai phát hiện ra.

- Tu vi của ngươi không thua kém gì so với ta, tại sao phải chạy trốn chứ. Chẳng lẽ ngươi còn băn khoăn không thể động thủ với ta sao?

Dương Thần nghi ngờ trong lòng, hí mắt hỏi.

Kẻ mặc áo choàng đen phát ra tiếng gầm gừ, sự truy đuổi của Dương Thần đã khiến gã thực sự phát cáu:

- Tên tiểu tử kia... Đừng thử tính nhẫn nại của ông nội đây...

- Ta đã nói rồi, hãy giao lại thứ mà ngươi đã lấy rồi ta sẽ để ngươi đi.

- Xem ra không cho ngươi nằm xuống thì ngươi sẽ không bỏ qua.

Kẻ mặc áo choàng đen cười nham hiểm vài tiếng, lại phát chiếc áo choàng lên một lần nữa, dòng chân nguyên màu đen trút xuống như thủy ngân, như một tấm màn màu đen che phủ lấy bầu trời, điên cuồng hướng về phía Dương Thần.

Dương Thần đứng ở giữa dòng Tam Muội Chân Hỏa bao quanh, nuốt toàn bộ chân nguyên màu đen đang lao đến đó, không chịu thua kém.

Nhưng dần dần Dương Thần phát hiện ra, dòng chân nguyên mà kẻ mặc áo choàng đen kia tạo ra không dễ tấn công mình.

Khi ý thức được tình hình không ổn, Dương Thần đột nhiên phát giác ra, kẻ mặc áo choàng đen kia đã biến mất.

Nhưng chân nguyên của gã ở xung quanh vẫn đang di chuyển, Dương Thần tin chắc rằng kẻ mặc áo choàng đen này ẩn nấp trong đó.

Bên tai toàn là những tiếng kêu gào thảm thiết, như những tiếng kêu khóc thê lương của lũ quỷ, trong không khí lạnh thấu xương như vậy, điều đó cũng đủ để nuốt chửng trái tim của những kẻ nhất gan.

Tam Muội Chân Hỏa bao quanh Dương Thần dường như chính là khắc tinh của chân nguyên lạnh lẽo và u ám này, hấn xé tan dòng chân nguyên đó, nhưng vẫn không tìm ra được bóng dáng của kẻ mặc áo choàng đen kia.

- Ha ha... U Minh Quỷ Sát Vân Vụ của ta đây cứ từ từ mà thưởng thức

đi.

Trong không gian mờ ảo đó truyền đến giọng nói của kẻ mặc áo choàng đen kia.

Dương Thần hừ lạnh một tiếng, cố gắng tấn công lên khoảng không bên trên, như một cột lửa đỏ thẫm mãnh liệt xé dọc bầu trời.

Nhưng điều khiến cho Dương Thần cảm thấy không ngờ chính là cái gọi là Quỷ Sát Vân Vụ bất ly với hình ảnh, cùng với sự di chuyển của bản thân, nó cũng bay lên theo.

Kẻ mặc áo choàng đen kia dường như đang hưng phấn, cười quái dị nói:

- Đồ vô dụng, ông nội đây còn chưa ra tay, làm sao có thể để cho tên không biết trời cao đất dày gì như ngươi chạy trốn được chứ.

Dương Thần đang muốn nói, đã muốn ra tay thì nhanh lên, nhưng tình hình sau đó khiến cho hắn không mở miệng ra nói.

“Ầm!”

Một tiếng nổ vang trời phát ra từ trong đám Quỷ Sát Vân Vụ kia.

Thần kinh Dương Thần bị chấn động mạnh. Vụ nổ này không ngờ từ dưới thân thể mình truyền đến.

Dường như đám sương mù trong dòng lưu chuyển, đột nhiên lại xuất hiện một dòng chân nguyên lớn đậm thủng, giống như một tảng đá to rơi vào trong hồ nước, làm cho bọt bắn tung tóe.

Nhưng sức tàn phá của dòng chân nguyên màu đen này còn hung hãn hơn nhiều so với lúc trước.

Cho dù thân thể của Dương Thần có dẻo dai hơn rất nhiều so với những tu sĩ cao cấp khác thì cũng thất điên bát đảo.

Giống như từng thớ thịt trên thân thể bị vỡ nứt, máu me be bét, quần áo rách tươm.

- Chết tiệt...Thứ chó má gì vậy...

Dương Thần chửi bậy không ngừng, bắt đầu cố gắng nhanh chóng sử dụng Tam Muội Chân Hỏa, hướng tới đám sương mù kia.

Nhưng đám Quỷ Sát Vân Vụ bị kẻ mặc áo choàng đen khổng chế, gã niệm chú câu gì đó, đám sương mù liền theo chuyển động theo lệnh.

“Ầm Ầm Ầm”.

Những tiếng nổ lớn không ngớt của dòng chân nguyên màu đen khiến cho Dương Thần gặp khó khăn, nên hắn chỉ có thể vận đủ lượng Tam Muội Chân Hỏa để ngăn lại. Trong sự đối kháng của chân nguyên u ám đó, bất kỳ một chân nguyên lực nào cũng không thể so sánh được với Thiên Hỏa đương có ý chí muốn chiến đấu này.

Nhưng sức tàn phá của chân nguyên màu đen đó dường như không bao giờ ngừng lại, thân thể Dương Thần tung bay trong đám sương mù, không thoát khỏi được vòng bao vây đó.

- Ha ha...Đồ vô dụng, U Minh Quỷ Sát Vân Vụ của ta đây căn bản còn có

thể không chế sự chuyển động của dòng chân nguyên, và khí lạnh bao trùm dư thừa, bao ảnh của U Minh Quỷ Sát Vân Vụ là vô tận.

Tu vi của người mặc dù không thua kém gì ta, nhưng người vẫn còn quá non nớt, sức mạnh từ Độ Kiếp Kỳ trở nên, một tên tiểu tử như người có thể lĩnh ngộ được hết sao?

Kẻ mặc áo choàng đen cười lớn, thứ được gọi là chân nguyên bạo phát kia vẫn còn nổ vang trời.

Dương Thần cảm thấy mình như bị rơi vào một không gian địa lôi bao trùm, cho dù mình có bay lên chạy trốn như thế nào đi nữa thì cũng không thể tránh được những tiếng nổ vang ở xung quanh.

Ý thức được tình hình muốn đột phá được U Minh Quỷ Sát Vân Vụ là vô cùng gian nan, Dương Thần cũng không quan tâm, cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ khiến sự hồi phục của mình và những thương tổn phải chịu đựng là như nhau, đến cuối cùng khi trọng thương thì sẽ bị thua.

Nếu như không phải mấy ngày gần đây tu vi của Dương Thần tăng mạnh, lại lĩnh ngộ được Tam Muội Chân Hỏa thì thực sự không có cách nào bảo toàn được tính mạng.

“Đã không thể thoát ra thì ta đây sẽ hấp thu hết nó”.

Trong lòng đã quyết, Dương Thần cuối cùng lấy ra Tiên Đỉnh cổ quái mà bản thân chưa có cơ hội được sử dụng trong chiến đấu.

Một làn khí xám trong đan điền bắt đầu tỏa ra, đột nhiên truyền đến một cảm giác hưng phấn mãnh liệt.

Dương Thần có thể cảm nhận được, thú hồn trong Tiên Đỉnh đã bắt đầu chuyển động. Nó dường như cảm thấy hứng thú với U Minh Quỷ Sát Vân Vụ đen như mực ở bên ngoài.

Khi cự đỉnh màu xám đã được bỏ ra ngoài, kẻ mặc áo choàng đen ẩn sau màn sương mù cũng phải kêu lên một tiếng.

- Đây...Đây là...?

Không đợi kẻ mặc áo choàng đen kịp phản ứng, chiếc đỉnh này đã bắt đầu tàn sát một cách bừa bãi.

Dương Thần thông qua và kết nối tinh thần với con quái thú được sản sinh ra trong cự đỉnh đó, cảm nhận được trong cách dùng của cự đỉnh này có hai điểm mâu chốt, một là hấp thu, hai là luyện.

Chiếc cự đỉnh này không phải chỉ có tác dụng dùng để luyện chế đan dược, với cách hiểu trước mắt của Dương Thần thì chỉ cần ngâm một sự vật có linh khí, càng có nhiều linh khí, cho dù là thuộc tính gì đi nữa thì cũng có thể thông qua cự đỉnh này để hấp thu hết.

Nhưng linh khí đã hấp thu có thể luyện hóa thành thứ mà bản thân mình muốn hay không còn cần phải xem tạo hóa và thần thông của chủ nhân.

- Hấp thụ hết cho ta.

Dương Thần một tay nâng chiếc đỉnh lên, Thiên Địa Chi Lực liên kết thần

thức và con quái thú bên trong cự đỉnh khiến cho cự đỉnh không ngừng to lên.

Trong nháy mắt, cự đỉnh đã phình to ra, thân đỉnh còn to hơn so với cả thân thể của Dương Thần.

Lỗ hồng lớn của cự đỉnh đã hình thành một vòng xoáy ốc. U Minh Quỷ Sát Vân Vụ ở xung quanh vốn là linh khí âm hàn dày đặc trong trời đất.

Miệng đỉnh mở rộng, dường như đã đói khát lâu ngày, bắt đầu hấp thu toàn bộ linh khí U Minh được coi là thức ăn hoàn hảo kia.

U Minh Quỷ Sát Vân Vụ đen như mực cuối cùng cũng không thể nào tạo ra được nữa, bởi vì mây mù đã bắt đầu không chịu nổi sự khống chế của kẻ mặc áo choàng đen kia nữa.

- Không! Không! Không thể nào! Sao lại là con quái vật này.

Trong tiếng hét lớn của kẻ mặc áo choàng đen là sự hoảng sợ bên trong đó, đám sương đen bị gió lốc tạo ra từ miệng đỉnh hút vào.

Dương Thần cảm nhận được rõ ràng con quái thú trong đỉnh kia đang sôi trào nhiệt huyết, sát khí lộ ra như nuốt sống kẻ mặc áo choàng đen-ngọn nguồn của đám sương mù kia.

Nhưng nghe thấy tiếng la hét của kẻ mặc áo choàng đen, Dương Thần đột nhiên ý thức được, tên này dường như biết được lai lịch của chiếc đỉnh này.

Kẻ mặc áo choàng đen quá bất chấp, gã biết nếu như tiếp tục bị hấp thụ như vậy, chân nguyên của gã sẽ dần bị hao tổn.

Không hiểu được tại sao Dương Thần có được một thứ đã bị quên lãng trong quá khứ như vậy, dường như là pháp bảo quái vật trong truyền thuyết. Còn bây giờ gã chỉ biết, chuồn là thượng sách.

U Minh Quỷ Sát Vân Vụ bắt đầu bị hấp thụ, thân thể của kẻ mặc áo choàng đen cách Dương Thần mấy trăm thước cuối cùng cũng lộ diện.

Dương Thần thấy kẻ mặc áo choàng đen định xoay người bỏ chạy, làm sao hắn để cho gã được như ý?

- Nằm mơ à?

Dương Thần lẩm bẩm một câu, cự đỉnh ngoan ngoãn nghe lời lao đến phía kẻ mặc áo choàng đen.

Tốc độ bay của cự đỉnh còn kém xa so với kẻ mặc áo choàng đen kia, nhưng kẻ mặc áo choàng đen lại cảm thấy một lực hút cực lớn, như đang lôi kéo gã trở lại.

- A! Đừng! Đừng giết ta.

Kẻ mặc áo choàng đen cuối cùng cũng cảm thấy sự khủng hoảng cực độ, sự u lạnh của cái chết bắt đầu khiến gã lớn tiếng xin tha mạng.

Gã biết rõ, nếu như bị chiếc đỉnh kia hút vài thì ngay cả cơ hội để một nửa linh hồn chạy thoát còn không có.

Nhưng thân uy của chiếc cự đỉnh này vượt xa sự tưởng tượng của kẻ mặc áo choàng đen, thậm chí ngay cả Dương Thần cũng không ngờ được, trong

trận chiến thực sự, chiếc cự đỉnh này có một sức mạnh khủng khiếp chưa từng có từ trước đến nay.

Hấp thu một lượng lớn linh khí u ám của U Minh Quỷ Sát Vân Vụ, tinh lực của cự đỉnh dồi dào tới cực điểm.

Chỉ thấy trong không gian mờ ảo, bóng dáng của một con quái thú cực lớn vươn đôi cánh, từ trên đỉnh bay ra.

Con mãnh thú mở to chiếc miệng dính đầy máu, trong âm thanh gào rít đã khổng chế được kẻ mặc áo choàng đen, kéo gã vào gần miệng đỉnh, điện lửa bập bùng.

- Không! A!

Kẻ mặc áo choàng đen dùng hết chân nguyên để thử kháng cự lại, nhưng phát hiện ra chân nguyên sẽ chỉ bị hút vào như nước, không ngờ không có cách nào kháng cự lại được.

- Không xong rồi.

Dương Thần cũng không ngờ cánh tay này của mình lại hung hãn như vậy, nhưng vẫn muốn hỏi tin tức từ cự đỉnh này, càng muốn cầm lấy bảo vật từ tay của kẻ mặc áo choàng đen kia, nhưng không thể để cho kẻ mặc áo choàng đen kia bị cự đỉnh hút vào như vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1140

Athena

Cũng may cự đỉnh này đã nhận chủ, con quái thú bên trong đã cúi đầu xưng thần, liền cảm giác được Dương Thần không hi vọng luyện hóa kẻ mặc áo choàng đen kia, nên cự đỉnh chỉ hấp thu một vài phần khí lực.

Kẻ mặc áo choàng đen cảm thấy mình đang bị cự đỉnh hút, hòa thành linh khí thuần túy của đất trời, nhưng lại dừng lại, thân thể đang bị cự đỉnh hấp thu liền trôi nổi phía trên, không rơi xuống.

Dù mạng sống tạm thời được giữ, nhưng cảm nhận được con quái thú trong cự đỉnh kia đang chờ đợi, giống như muốn nuốt gã bất cứ lúc nào, kẻ mặc áo choàng đen không dám cự quậy.

- Tiểu... Ồ không! Minh Vương đại nhân! Đại thần! Xin tha mạng! Tiểu nhân thực sự không dám mạo phạm.

Kẻ mặc áo choàng đen bắt đầu kêu than. Sự thay đổi chóng mặt này khiến Dương Thần cảm thấy da mặt tên này còn dày hơn hẳn.

Vì mạng sống, biết là không có cách nào thắng được, không ngờ xoay phát 180 độ, bắt đầu xin tha mạng.

Trong lòng Dương Thần hơi khinh bỉ, thảo nào phụ nữ đều xem thường mình, nói mình không biết xấu hổ, quả nhiên những kẻ da mặt dày thật đáng ghét.

- Ta hỏi ngươi, ngươi có thể nhận ra chiếc đỉnh này là vật như thế nào không?

Kẻ mặc áo choàng đen vừa nghe đã kinh ngạc hỏi lại:

- Minh Vương Các Hạ...không biết đây là vật gì sao?

- Nói nhảm, ta biết thì hỏi ngươi làm gì. Mặc dù lão đây không biết cái này gọi là gì, nhưng ta biết nó có thể làm ngươi phải chết. Nói mau!

Kẻ mặc áo choàng đen bắt đầu run rẩy, vẫn còn nghi ngờ.

- Đây chính là cực phẩm tiên khí, là thứ ở trong truyền thuyết-Hỗn Độn Đỉnh...

- Hỗn Độn Đỉnh?

Dương Thần nhướn mày:

- Ngươi nói rõ một chút xem nào.

- Là là...

Kẻ mặc áo choàng đen giọng run run:

- Sở dĩ được gọi là thứ trong truyền thuyết là vì tiểu nhân cũng lần đầu tiên trông thấy chiếc đỉnh này.

Truyền thuyết nói, đây là Hỗn Độn Thú-là một trong bốn con mãnh thú

thời thái cổ mà những thái cổ đại thần thông hợp sức lại để giết, hồn của con quái thú không chết cũng không bị tiêu diệt, mà bị phong ấn trong Huyền Âm Minh Thiết Đỉnh Lô thời thái cổ.

Hồn Độn vốn là mãnh thú được trời đất nuôi dưỡng, sống thọ vô cùng, có thể nuốt được vạn vật, luyện hóa tất cả những vật có linh khí, dùng hồn của quái thú này để đúc thành đỉnh lô, một khi đã thành công sẽ trở thành cực phẩm tiên khí.

Chỉ có điều Hồn Độn Thú là một con quái vật mà không có ai có thể thu phục được, điều khiến cho người khác lo lắng là nó sẽ cản trở nguyên thần của tu sĩ, vì vậy nó mới bị các thái cổ đại thần trấn áp. Từ thái cổ về sau, chưa từng có ai thực sự gặp qua chiếc đỉnh này.

Xem ra...đây chắc chắn là Hồn Độn Đỉnh, nhưng thời gian qua đi, vật cũng thay đổi, con quái thú trong chiếc đỉnh này cũng suy yếu dần, e rằng chỉ có thể đạt đến tiêu chuẩn của trung phẩm tiên khí...

Dương Thần sau khi biết được cự đỉnh của mình là cực phẩm tiên khí, thì đột nhiên mất sáng ngời, nhưng lại nghe thấy chút mơ hồ:

- Thời kỳ thái cổ? Thời kỳ mà người nói là thời kỳ mà các vị thần giáng xuống trần gian sao?

- Dương nhiên không phải! Đó mới có vài vạn năm thôi... Thời kỳ thái cổ mà tiểu nhân nói là thời kỳ mà các nhân vật thần tiên thực sự tồn tại, cho đến ngày hôm nay khó có thể tính toán được số năm chính xác, thực sự đã quá lâu rồi...

Khi đó các đại thần thông mới là những tu sĩ chân chính đời non lập biển, nghe nói đã rời khỏi Trái Đất, tiến vào một thế giới khác, chỉ tiếc là không thể tận mắt nhìn thấy...

Những tu sĩ Hoa Hạ về sau đều dựa vào một số di tích động phủ còn sót lại của các đại thần thái cổ, rồi dần dần phát triển lên, người có tu vi cao nhất cũng không qua được Thượng Thanh Thần Lô Kiếp, thực sự khó có thể so sánh được với những tu sĩ thời thái cổ...

- Theo như những gì người nói thì chiếc đỉnh này từ sau khi bị phong ấn thì không ai dám dùng, cũng không có ai từng nhìn thấy. Làm sao người biết chiếc đỉnh này là Hồn Độn Đỉnh?

Dương Thần hoài nghi nói.

Kẻ mặc áo choàng đen nhỏ giọng cười nói:

- Tiểu nhân bất tài. Mặc dù tu vi thấp kém nhưng cũng có tuổi thọ hàng vạn năm, gần với thời kỳ thái cổ một chút, đối với những tin đồn ở thời kỳ thái cổ có biết được đôi chút.

Huống hồ...Hồn Độn Thú này tương truyền là một con quái thú có đôi cánh bằng thịt, khuôn mặt không rõ ràng, bốn chi đều ngắn và nhỏ, thân thể to lớn, đây là điều mà rất nhiều tu sĩ đều biết...

Hơn nữa nếu như đây không phải là Hồn Độn Đỉnh thì sao lại có thể có

được chân nguyên nuốt mọi vật như vậy, lại luyện hóa được sát khí của sinh linh...

Dương Thần giật mình:

- Người có tuổi thọ hàng vạn năm sao? Người rốt cuộc là cái gì?

Dương Thần biết tuổi thọ của các tu sĩ, cho dù là có đến Độ Kiếp Kỳ thì cũng không thể nào tới hàng vạn năm.

Các vị thần cũng không có tuổi thọ hàng vạn năm, hơn nữa dựa vào vòng luân hồi thì ở giữa thường sẽ tách ra hàng trăm năm để phục hồi Thần Cách mới có thể làm được đến suốt đời.

Nhưng tên này không ngờ cũng có tuổi thọ hàng vạn năm? Vậy chẳng phải gã đã trải qua cuộc chiến tranh giữa các vị thần và tu sĩ Hoa Hạ hàng vạn năm trước.

- Đây...

Đề cập đến thân phận của mình, kẻ mặc áo choàng đen do dự, dường như không dám nói ra, nhưng lại giống như rất khó nói.

- Nói ra thì rất dài dòng... Minh Vương Các Hạ chi bằng hãy tha cho tiểu nhân, những gì Các Hạ muốn biết tiểu nhân đã giải thích hết cả rồi.

Dương Thần giật mạnh một cái, hút thêm nguyên khí của kẻ mặc áo choàng đen vào trong đỉnh.

- Nói cho người biết. Người tưởng người có tư cách để mặc cả với ta sao?

Kẻ mặc áo choàng đen rơi vào thế khó xử, sớm biết như vậy thì vừa rồi nhân lúc có cơ hội, dùng U Minh Quỷ Sát Vân Vụ để cuốn lấy Dương Thần, rồi bỏ chạy mới đúng.

Rơi vào đường cùng, kẻ mặc áo choàng đen đành phải mở miệng...

- Tiểu nhân thực ra là...

Còn chưa nói ra thì gã đã bị một luồng hàn khí lạnh thấu xương đè nén xuống.

Giống như một tảng băng nhọn đâm xuống người, xuyên vào xương tủy của Dương Thần và kẻ mặc áo choàng đen.

Áp lực khủng khiếp này khiến cho Dương Thần biến sắc.

Trên bầu trời đen thăm thẳm, một giọng nói nữ lạnh như băng truyền đến.

- Hừ... Có một chút việc nhỏ như vậy mà làm cũng không xong, đồ vô dụng...

- Kẻ nào?

Dương Thần toát mồ hôi lạnh, chưa bao giờ cảm thấy một áp lực khủng khiếp như vậy.

So với việc trước kia tu vi vẫn chưa được nâng cao, đụng phải kẻ đeo mặt nạ thì điều này còn khủng khiếp hơn rất nhiều lần, quả thực khác một trời một vực.

Kẻ mặc áo choàng đen ngừng câu chuyện lại, vui mừng, vội vàng hô to:

- Athéna Các Hạ! Mau cứu tôi.

A.. thế...na?

Dương Thần đột nhiên giật mình tỉnh lại, sức ép này chẳng phải là sức ép từ Quy Luật Không Gian sao?

Chỉ có điều, Poseidon cũng chưa từng đạt tới cảnh giới này, vì vậy Dương Thần thiếu chút nữa đã không phản ứng kịp.

Một thần uy đơn thuần như vậy, Dương Thần lại được lãnh giáo một lần nữa, trăm sông đổ về một bể, bất luận là tu hành đến cảnh giới cực cao siêu thì cũng biết đó là sức mạnh chưa từng có.

Athéna này cho dù không cần động thủ thì Quy Luật Không Gian của cô ta cũng gây một sức ép rất lớn đến mình.

Kinh ngạc ngửa đầu lên, chỉ thấy được một người phụ nữ trông giống như nữ thần ban đêm, mặc một chiếc váy dài màu đen, không biết từ khi nào đã đứng lặng lẽ trên không.

Còn Dương Thần thì lần đầu tiên được nhìn thấy nữ thần chiến tranh, người được coi có quyền hành cao nhất, tương đương với chúa s.

Bộ tóc dài đen tuyền, buông xuống quá lưng, đôi mắt đen giống như biển xanh sâu thẳm, và một bộ váy được dệt bằng tơ màu đen, kết hợp với một làn da trắng như tuyết, cùng với một đường cong hoàn hảo.

Đôi chân trần nõn nà cứ ẩn hiện dưới lớp váy đang bay phấp phới, bàn tay trắng nõn chấp trước bụng, đẹp như tiên.

Vẻ đẹp của cô ta khó có thể miêu tả được, dường như đó là một chỉnh thể hoàn hảo, là sự kết hợp hài hòa giữa những ngũ quan, tạo nên một vẻ đẹp lung linh, huyền ảo.

Dương Thần tự nhận rằng mình có sức chống cự với người phụ nữ tuyệt đẹp này, đừng nói là Lâm Nhược Khê và Jane, kể cả những người phụ nữ như Christine cũng không thể sánh bằng vẻ đẹp của cô ta, những hồng nhan tri kỷ khác của mình cũng đều là xuân lan thu cúc, không có vẻ phong tình như vậy.

Vẻ đẹp của Athéna không thể nhìn thấy được, mà phải cảm nhận.

Không nói rõ được cô ta đẹp ở đâu, thậm chí không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung, nhưng chỉ cần nhìn vào mắt cô ta là có thể khiến tâm hồn mình phải run sợ.

Thậm chí Dương Thần còn hoài nghi, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của cô ta, có thể cảm nhận được vẻ đẹp của cô ta.

Có thể khẳng định rằng, vẻ đẹp đối với một nữ thần mà nói, chắc chắn chỉ là một thứ phụ, sức mạnh của cô ta căn bản không cần đến trang điểm.

Nhưng điều Dương Thần kinh ngạc chính là sự đặc thù ở vẻ đẹp của Athéna, đương nhiên đó là vẻ đẹp của người phương Đông.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, có nhiều vị thần luân hồi vào trong cơ thể của người phương Đông.

- Mặc dù vẫn còn rất tò mò là có thể đã nhìn thấy cô ở đâu đó, nhưng sự

xuất hiện của cô dường như không phải việc gì vui vẻ cho lắm.

Dương Thần cười khổ.

Ánh mắt của Athéna không có chút biểu cảm, nhìn Dương Thần như nhìn không khí, dường như không có tiêu điểm.

- Hades, người đã có Thần Cách, chính là một thành viên của Thần tộc, ta sẽ không giết người, Tên ngu xuẩn kia là người mà ta đã phái đến để lấy thứ ta cần, người hãy bỏ qua nó đi...

Dương Thần hí mắt hỏi:

- Nói như vậy, lần trước cứu tôi cũng là chỉ thị của cô? Cô đã nhận ra tôi là một thành viên của Thần tộc rồi thì tại sao cứu tôi mà vẫn phải lén lút?

Khuôn mặt của Athéna vẫn không một chút biểu cảm, thản nhiên nói:

- Ta không cần trả lời câu hỏi của người, người chỉ cần dựa theo những gì ta nói mà làm thôi, người không có sự lựa chọn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1141

Selene

Dương Thần lắc đầu, bắt đầu dùng Thiên Địa Chi Lực, chuẩn bị luyện hóa kẻ mặc áo choàng đen kia bất cứ lúc nào.

- Tôi biết, tôi có thể không phải là đối thủ của cô, nhưng ít nhất thì cô cũng phải cho tôi biết, thứ cô lấy là gì, tên đó là gì?

Dương Thần vốn tưởng rằng nói như vậy thì ít nhất Athéna sẽ suy nghĩ một chút để nói thứ gì đó.

Nhưng không ngờ, người phụ nữ cao ngạo này chỉ hừ lạnh một tiếng...

- Hừ, đồ ngu ngốc, ngươi tưởng ngươi là ai chứ...

Còn chưa dứt lời, vừa rồi còn vận Thiên Địa Chi Lực, mà bây giờ Dương Thần đã bị cứng đờ ở giữa không trung, hoảng sợ phát hiện ra mình không thể nhúc nhích.

Một nhà lao không gian kiên cố có đủ hàng trăm tầng, trong nháy mắt Athéna đã hình thành nên.

Quy Luật Không Gian của Athéna căn bản không thể tìm ra được.

Cũng có thể nói tốc độ quá nhanh.

Mặc dù Poseidon cũng có thể vận dụng được không gian hàng trăm tầng, nhưng cũng cần phải có quá trình, không giống như Athéna, chỉ làm trong khoảnh khắc.

Không gian song song xung quanh Dương Thần dường như là một không gian được xây bằng bê tông, không có một khe hở nào, là thứ mà từ trước đến nay Dương Thần chưa từng cảm nhận được.

Athéna không chỉ ép không gian song song này trong nháy mắt, thậm chí còn ép được độ dày của không gian.

Thiên Địa Chi Lực của Dương Thần trong nháy mắt mất đi cảm ứng, linh khí trời đất cũng không có cách nào kết nối được với Dương Thần.

Hỗn Độn Đỉnh kia sau khi mất đi sự khống chế thì lơ lửng ở trên không, chờ đợi chủ nhân triệu tập lại, nhưng vì thiếu đi sự khống chế mà kẻ mặc áo choàng đen ở trong đỉnh đã được giải phóng hoàn toàn.

Kẻ mặc áo choàng đen quét một luồng chân nguyên lực, cuối cùng cũng chạy thoát khỏi phạm vi khống chế của Hỗn Độn Đỉnh.

Nhìn thấy Dương Thần như một tên tù nhân không thể chống cự bị giam cầm ở trên không trung, không thể nhúc nhích, gã liền cười vài tiếng quái dị.

- Ha ha, thực lực của Athéna Các Hạ, ngươi có thể mạo phạm được sao? Thật không biết trời cao đất dày là gì!

Dương Thần ghen đỏ mặt, không ngừng phóng Thiên Địa Chi Lực ra, hi

vọng dùng hai Thiên Hỏa là Tam Muội Chân Hỏa và Quỷ Thủy để phá vỡ không gian hàn thủy xung quanh.

Xét cho cùng, sự lĩnh ngộ Quy Luật Không Gian của Athéna đã đạt đến trình độ cao mà bản thân khó có thể tưởng tượng được.

Giống như hai đội quân đối chọi với nhau, mình vẫn cầm súng trường, súng tự động đánh lục chiến, còn người ta cầm radar, đạn đạo, thậm chí là trực thăng ném bom.

Đôi bên đều dùng những vũ khí nhiệt, nhưng lại có tính chất khác nhau.

- Ngay cả Thái Thanh Thần Lôi Kiếp của tu sĩ Hoa Hạ nhà ngươi còn chưa hoàn toàn nắm vững hết được, không bằng mấy người của hai vạn năm trước, căn bản ngay cả ảnh hưởng đến lợi thế của ta cũng không có. Nếu như không nhìn ra thân phận Hades thì hôm nay nhất định ta phải nghiêm trị ngươi.

Lúc này Dương Thần không tức giận nổi, vì người phụ nữ này không phải nói khoác, mình thực sự không là đối thủ của cô ta.

Nhưng Dương Thần cũng không cảm thấy tủi nhục, mọi người đều sống được hàng vạn năm, lại là hai đại cao thủ đứng đầu của Thần tộc, bản thân mình thực sự muốn có thể trở thành vô địch thiên hạ, như vậy đúng là lấy khăn che mắt Thánh rồi.

Trong lòng lăm lăm, sớm muộn gì cũng phải tụt vấy người phụ nữ này xuống, nhưng lúc này lại nhận thức được rằng, ở lại trên núi này, lo gì không có củi đốt.

- Được rồi, được rồi! Tôi nhận thua! Tôi đầu hàng!

Dương Thần giơ hai tay lên, khoan thai cười khở.

Athéna dường như cũng không có hứng thú nhiều với Dương Thần, khẽ phẩy tay một cái, kẻ mặc áo choàng đen chợt hiểu ý.

Chiếc hộp u ám kia liền được giao cho Athéna.

Trong mắt Athéna, lần đầu tiên lộ chút biểu cảm, đó là một niềm vui sướng.

Từ từ mở chiếc hộp màu xám này ra, thấy thứ vật chất băng hàn màu xanh lam bên trong, lại nhìn đến viên bi màu vàng, Athéna không kìm được xúc động, khẽ run nhẹ.

- Đúng vậy... Chính là nó... Chính là nó! Astraios, quả nhiên ngươi làm được một việc tốt ... Đúng là có dã tâm thật. Không ngờ dùng đến trái tim của Arybia để đặt...

Athéna yên lặng lăm lăm vài cái tên, nhưng Dương Thần lại nghe được những thứ mơ hồ như đám sương mù.

Dương Thần tỉ mỉ giải những câu nói thuộc về thần thoại Hy Lạp. Mặc dù biết những thứ này chỉ là những thứ do các vị thần tạo nên, sau đó có người cải biên, rồi lại có những câu chuyện xưa mơ hồ không có thật.

Nhưng, rất nhiều tên của các Thần Minh, trên cơ bản không có tên người.

Astraios chắc là một Thái Thần Thần, tượng trưng cho các vì sao, còn rhybia là mẹ đẻ của y-một nữ thần có trái tim được làm bằng đá ở trong truyền thuyết.

Hiểu được ý của Athéna, bảo vật tổ truyền của nhà họ Park không ngờ có liên quan đến Thần tộc, hơn nữa, đây là thứ mà tên Astraios gửi đến, chiếc hộp này được tạo thành từ trái tim của rhybia.

Nói như vậy thì rhybia thực sự là có trái tim bằng đá?

Thứ phải gửi đến một cách đầy trắc trở này rốt cuộc là thứ gì?

Không đợi Dương Thần nghĩ kỹ, Athéna đã dùng một tay để âu yếm vật thể hàn khí màu xanh lam kia.

- Selene hóa ra ở đây...

Trong mắt Athéna chợt lóe lên, bỗng nhiên đưa tay lấy ra vật thể màu xanh lam bên trong.

Thứ vật thể hàn khí màu xanh lam kia bay lơ lửng giữa không trung, phát ra một thứ ánh sáng đẹp rạng ngời.

Lúc này Dương Thần cuối cùng cũng dựa vào việc tấn công không ngừng, dùng Tam Muội Chân Hỏa đốt hàng rào không gian mấy trăm tầng để thoát ra ngoài.

Cảm nhận thấy thứ ánh sáng màu xanh lam đang bay lơ lửng trên trời không ngờ lại phát ra một loại thần uy quen thuộc.

Đây là?

Không đợi Dương Thần xác nhận, thì một thần uy có tính chất tương tự và một thần uy quen thuộc khác từ hướng Tây đang di chuyển đến.

Alys tóc bạc bay phấp phới, mặc một chiếc váy được dệt bằng tơ, và Stern cởi trần, mặc một chiếc quần ngắn. Hai anh em nhà này không ngờ đã gõ bỏ được Quy Luật Không Gian, đi tới nơi này.

Alys vẻ mặt vô cùng vui mừng nhưng cũng có cả sự hoang mang, nhìn thứ ánh sáng màu xanh lam đang lơ lửng kia, hô lên một tiếng:

- Selene! Selene của ta.

Còn Stern thì lại kinh ngạc nhìn Athéna đang mặc chiếc váy màu đen:

- Là cô? Đã hơn 500 năm không gặp, cô thức tỉnh khi nào vậy?

Lại nhìn thoáng qua Dương Thần đang ngây dại ở bên cạnh:

- Hades? Người cũng ở đây? Các người, đây là...

- Apollo đừng nói nhảm nữa.

Athéna liếc nhìn hai anh em nhà này một cái.

- Artemis, Selene của người mất tích hơn hai vạn năm, là bị Astraios lấy trộm. Y dùng Selene của người, đóng băng trái tim của Gaia, còn giết chết mẹ của y là rhybia, rồi lấy trái tim của bà để chịu tải, chặn Đại Dự Ngôn Thuật của ta.

Mặc dù phải tốn không ít công sức, nhưng đến bây giờ vẫn bị ta đoán ra được kẻ có “trái tim của Gaia” là ai.

Bây giờ, người lấy Selene của người, ta muốn lấy “trái tim của Gaia”.

Alys, Artemis giật mình há hốc mồm, nhìn thứ nhỏ bé tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, thất thanh hỏi:

- Không ngờ đúng là “trái tim của Gaia”.

Nhưng phát tay một cái, vàng sáng màu xanh lam lập tức hút hồn bi màu vàng ở trong ra.

Giống như những kẻ lãng du đã lâu chưa trở về với mẹ, hưng phấn quần mây vòng quanh thân của Artemis, sau đó dòng nước màu xanh đỏ ngưng đọng thành một cây cung dài, cao bằng một người.

Thái Dương Chi Hỏa của cây trường cung này và Helios của Apollo ngưng tụ khác nhau, quanh thân toàn là những cột băng trong suốt, tạo thành một đôi cánh xinh đẹp như pha lê, hàn khí và thứ ánh sáng màu xanh lam lung linh tỏa ra làm người khác phải sợ hãi.

Đúng là thần khí của nữ thần Mặt trăng – thần cung Selene.

Dương Thần nhìn cây trường cung kia một cách đầy ngưỡng mộ, dù sao thứ này ít nhất cũng được gọi là thần khí, vẻ ngoài lại đẹp hơn nhiều so với một vài pháp bảo Hoa Hạ.

Uy lực Helios của Apollo rất phi phàm. Selene e rằng cũng không sánh được.

Nhưng trái tim của Gaia là thứ gì?

Gaia, Dương Thần đương nhiên biết đến, được coi là Thần Minh cấp tổ mẫu của các vị thần, có thể nói là Thần Minh sớm nhất. Cô ta được sinh ra từ Hỗn Độn, thậm chí còn là mẹ lớn.

Theo cách nói trong thần thoại sẽ là bà nội của s, tổ mẫu của Athéna.

Nhưng bây giờ Dương Thần lại không cảm thấy tình hình thực sự này và hệ thống của những câu chuyện thần thoại kia giống nhau.

Chỉ hận một nỗi là Hades cũng muốn chết một cách thoải mái, nhưng chưa được giải thích rõ ràng, cứ đi như vậy sẽ khiến cho đầu óc mình mơ hồ.

Athéna thấy trái tim của Gaia đã được giải phóng ra ngoài, hài lòng phẩy tay một cái, nhẹ nhàng cất trái tim của Gaia vào trong túi.

Stern cau mày nói:

- Athéna, Astraios phải nỗ lực phong ấn trái tim của Gaia như vậy, làm sao mà cô tìm ra nó?

- Tại sao tìm ra được ư? Apollo, câu hỏi của người, người không cảm thấy ngu xuẩn sao? Chúng ta năm đó bị thua, chẳng phải vì không có gan sử dụng trái tim của Gaia sao?

Chẳng lẽ người đã quên bộ dạng ban đầu của chúng ta? Thực lực của người không bằng bây giờ, người có cảm thấy thỏa mãn không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1142

Trái Tim Của Gaia

Đối mặt với câu hỏi ngược lại đầy lạnh lùng, không một chút biểu cảm của Athéna, Apollo và Artemis ngây người tại chỗ, không khỏi trầm tư.

Anh em hai người này ít khi trở nên trầm tĩnh, lần đầu tiên Dương Thần cảm nhận được hai người này không phải là không quan tâm đến Thần Minh, mà là những người già đã sống hàng vạn năm.

Trong mắt hai người giống như có vô vàn ký ức ủa về, đầy những đắng cay mặn ngọt.

Trong những năm tháng thăng trầm đó, bọn họ đã chứng kiến quá nhiều trận chiến, đầy mê man...

Trên thực tế, Dương Thần ở một bên cũng có chút bối rối.

Ý gì vậy? Thực lực của Apollo không đủ?

Chẳng lẽ sức mạnh của các vị thần, từ lúc sơ khai không phải như thế này?

Gió thổi lạnh thấu xương, bóng đêm đen như mực, nhiệt độ không khí giảm xuống đến mức cực điểm.

Sau một hồi yên tĩnh khá lâu, Apollo bỗng nhiên thở dài một cách đầy chua xót, nói:

- Athéna, thôi đi... Như vậy quá điên cuồng...

- Ngu xuẩn.

Trong mắt Athéna hiện lên sự thất vọng:

- Người tưởng trái đất không phải của chúng ta, mà là của loài người sao?

Trong vũ trụ, không có bất kỳ một thứ gì là của riêng cả, một chủng tộc hùng mạnh cũng có những nhược điểm của nó.

Cho dù chúng ta không hủy hoại trái đất này, nhưng sớm muộn cũng có một ngày, một chủng tộc thấp kém như loài người cũng sẽ kéo tinh cầu của mình vào tử cốc.

Giao những tinh cầu tương tự như vậy vào tay của những chủng tộc thấp kém đó để tiêu hao một cách từ từ, chỉ bằng để cho Thần tộc của chúng ta thống trị tuổi thọ còn lại của nó...

Artemis nhú mày nói:

- Nay, Athéna, sao cô lại độc đoán như vậy?

Cho dù cô có làm sống lại trái tim của Gaia, tất cả các Chủ Thần còn lại như chúng ta được khôi phục lại sức mạnh như ban đầu, đánh bại kẻ đó, cứu s ra, chiếm lấy tinh cầu này thì có ích lợi gì chứ?

Tộc người của chúng ta đã không tồn tại rồi, lẽ nào phải dựa vào những

người này đến phục hưng lại toàn bộ Thần tộc sao?

Athéna dường như ngây người nhìn hai anh em nhà này.

- Không cần theo lối suy nghĩ của các người, với thân phận của ta, tất cả đều sẽ nằm trong tầm kiểm soát của ta.

Tương lai sẽ không thay đổi, các người chỉ cần lặng im mà chờ đợi, chờ đợi thực lực được phục hồi, chờ đợi ngày Thần tộc được phục hưng lại...

- Chẳng lẽ... Đại Dự Ngôn Thuật của cô nhìn thấy được sự phục hưng của Thần tộc sao?

Apollo khó hiểu hỏi.

Trong mắt Athéna lộ ra một vẻ quái dị, dường như hướng đến anh em Apollo để truyền đạt cái gì đó, nhưng lại không nói ra.

Apollo và Artemis liếc nhau một cái, trong mắt hai người hiện lên một thứ cảm xúc hỗn tạp.

Athéna không muốn nhiều lời, cho dù là những người quen biết nhau hàng vạn năm cũng không có hứng thú nói nhiều.

Ra hiệu cho kẻ mặc áo choàng đen ở bên cạnh, rồi biến mất tại chỗ.

Kẻ mặc áo choàng đen cười quái dị vài tiếng, sau đó là một cơn gió xoáy quét qua.

Dương Thần thậm chí còn chưa kịp định thần, thì đã không cảm nhận được chút mùi nào của Athéna nữa, tốc độ của Quy Luật Không Gian cực nhanh, khiến người khác phải run sợ.

- Chết tiệt, thứ này lại bị lấy mất rồi, như vậy còn mặt mũi nào mà gặp Trinh Tú chứ.

Dương Thần buồn rầu vuốt mặt.

Stern và Alys dường như cũng đã quen với tính cách này của Athéna, nên cũng không cảm thấy bất ngờ.

Xoay người lại, Stern có chút tò mò nói:

- Hades, sao ngươi cũng ở đây? Xung đột gì với Athéna à?

- Sao lại chỉ có xung đột thôi chứ, còn bị nhốt vào một lúc rồi.

Dương Thần cười khổ nói.

Stern cười to, cùng với Alys nhìn Dương Thần một cách quỷ quái.

- Ngươi cũng to gan thật, người phụ nữ đó không phải là kẻ dễ chơi đâu, vui giận thất thường, làm việc độc đoán, không ai có thể khống chế được cô ta, ngươi không thể làm gì được cô ta đâu, không để ngươi sống dở chết dở đã là may cho ngươi rồi đấy.

Stern nói.

Dương Thần bĩu môi, vội vàng hỏi:

- Đừng có nói mấy lời vô nghĩa đó nữa. Các người hãy mau nói cho tôi biết “trái tim của Gaia” là thứ gì đi. Tại sao phải tốn nhiều công sức như vậy để giấu không cho Athéna tìm ra chứ? Hơn nữa, tại sao cô ta nói sức mạnh của các người không đủ?

Stern và Alys lộ vẻ khó xử, có chút đau thương, không nói gì.

Dương Thần bối rối:

- Này, đừng có mà tỏ vẻ đấy, còn muốn giấu tôi sao? Athéna nói tôi là một thành viên của Thần tộc.

Alys lắc đầu:

- Không phải, Hades, chúng ta không phải là không coi người là người một nhà. Thần tộc của chúng ta chỉ nhìn thấy Thần Cách, không nhìn xuất thân... Người đã thừa kế Thần Cách của Hades, đối với chúng ta mà nói người chính là người một nhà.

- Vậy tại sao còn giấu không nói?

- Bởi vì...rất đau thương?

Alys buồn bã buông tiếng thở dài, khóe mắt hơi ươn ướt nói:

- Tóm lại, người đừng có bắt chúng ta nói về chuyện trái tim của Gaia nữa, chuyện đó cách đây đã hàng vạn năm rồi, sau khi chúng ta đến trái đất đã không còn nghĩ về những hồi ức đó nữa.

Người yên tâm đi, cho dù Athéna có lấy được trái tim của Gaia thì thực ra cũng đã không làm gì được nữa rồi. Thực lực của chúng ta thực sự có liên quan đến trái tim của Gaia, nhưng nếu như thực sự có thể tìm lại được thì chúng ta sớm đã nỗ lực tìm rồi. Bây giờ, cô ta làm như vậy cũng chỉ là phí công mà thôi...

Dương Thần rõ ràng cảm nhận được hai anh em nhà này không muốn nhiều lời, nhưng nhìn bộ dạng sần sảo của hai người họ, hẳn lại không đành lòng truy hỏi thêm.

Nghĩ kỹ một chút, Christine cũng chưa từng nhắc tới những thứ này, xem ra thực sự đã rất lâu rồi, hơn nữa Thần tộc không muốn nói thêm về chuyện cũ.

Mặc dù đầy sự nghi ngờ, nhưng Dương Thần cũng biết không phải lúc nghĩ ngợi lung tung, có truy hỏi thêm cũng không tìm ra gì, nên bèn nói lời tạm biệt hai người, trở về đồng hoang tàn của ngân hàng Thụy Sĩ.

Trình Tú và Park Chuan còn đang ở dưới tầng ngầm, cũng không biết đã thoát khỏi khó khăn chưa.

Đội Dương Thần rời đi, Alys và Stern đều thở phào nhẹ nhõm.

- Chúng ta đã giấu Hades như vậy... có phải quá không công bằng với hắn không...

Alys có chút bất đắc dĩ hỏi.

Stern vỗ vỗ bả vai em gái nói:

- Việc này cũng là bất đắc dĩ, Athéna đã bảo chúng ta không được quấy rầy kế hoạch của cô ta, chúng ta và những người khác nên phối hợp với cô ta.

Anh nghĩ nếu như Poseidon và Aphrodite ở đây cũng sẽ lựa chọn việc tin tưởng Athéna thôi...

Dù sao Hades cũng còn quá trẻ tuổi, chắc hẳn sẽ không hiểu được, trong những năm tháng trường kỳ đó, mỗi ngày nhìn thấy người của mình chết đi, là một nỗi thống khổ vô cùng...

Alys âm thầm gật đầu, cúi đầu nhìn thần cung Selene ở trên tay, mỉm cười:

- Đúng vậy...hoan nghênh người trở về... người thân của ta...

Trên thần cung Selene, hàn quang lưu chuyển, ánh hào quang màu xanh lam tỏa ra, giống như muốn nhắm vào đầu đó...

...

Về tới bên ngoài của khu cất giữ của ngân hàng Thụy Sĩ, Dương Thần phát hiện ra, dưới sự chỉ đạo của Kim Chul, đã có những chuyên gia phụ trách đến giải cứu Park Chuan và Trinh Tú.

Sau khi Park Chuan hôn mê tỉnh lại, cảm thấy vô cùng đau đớn và hồ thẹn với tổ tiên khi làm mấy bảo vật gia truyền của nhà họ Park, liền khóc tại chỗ.

Cảm kích trước ơn cứu mạng của Dương Thần, Dương Thần cũng xấu hổ, mặc dù tu vi của bản thân tăng lên cực nhanh, nhưng thực lực của Athéna lại cao hơn mình bây giờ, nếu muốn đuổi kịp cô ta, e tăng không phải là chuyện một sớm một chiều, vì vậy cũng không thể giúp ông ấy lấy đồ về được.

Huống hồ vật đó căn bản là hai vật của Thần tộc. Mặc dù không rõ trái tim của Gaia được sử dụng như thế nào, nhưng nhìn thấy Athéna coi trọng nó như vậy thì chắc là một huyền cơ được cất giấu.

Trinh Tú thấy Dương Thần bình an vô sự, ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

An ủi ông ngoại, thực ra cô cũng không đau lòng lắm. Đối với việc bảo vệ một bảo bối đầy mê tín của gia tộc như vậy, cô không tin lắm.

Sau khi trở về nhà họ Park, Park Chuan nhanh chóng uống thuốc an thần để nghỉ ngơi. Tinh thần và thể xác của Trinh Tú cũng đã thấm mệt, cô cũng lên lầu đi ngủ dưới sự phục vụ của cô hầum Jeong.

Dương Thần trở về phòng mình, thấy Lâm Nhược Khê đang quần chăn, nằm trên giường giả bộ ngủ, không khỏi dờ khóc dờ cười nằm xuống đệm dưới đất.

Cũng không nói câu gì với cô mà lặng yên ngồi đó.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần vẫn không động tĩnh gì liền cố ý làm bộ xoay người, muốn nhìn xem rốt cuộc Dương Thần đang làm gì.

Thấy Dương Thần không ngờ ngồi đó, thờ dài nói:

- Dương Thần chết tiệt, Dương Thần thôi tha! Anh ra ngoài lâu như vậy, không nói nguyên nhân sao?

Dương Thần mở một bên mắt, nói:

- Anh sợ quấy rầy sự yên tĩnh của bà xã.

- Anh biết rõ là em đang đợi anh, đừng giả bộ nữa.

- Ha ha.

Dương Thần nghiêm mặt nói:

- Thực ra cũng không có gì, ông Park bị dọa...

Dương Thần kể lại sự việc, nhưng không nhắc đến việc của Athéna, tránh để cho Lâm Nhược Khê lo lắng, chỉ nói mình đã đánh kẻ mặc áo choàng đen chạy mất, đồ thì vẫn chưa lấy lại được.

Lâm Nhược Khê nháy mắt mấy cái:

- Tại sao mấy chuyện phức tạp đó cứ theo anh vậy.

Đối với những chuyện này, Lâm Nhược Khê đã coi như chuyện bình thường rồi, ngáp dài một cái, nằm xuống giường, mơ hồ hỏi:

- Anh ngồi làm gì vậy, không ngủ à?

Dương Thần gật đầu, nhắm mắt nói:

- Vừa rồi đánh nhau với kẻ mặc áo choàng đen kia, chân nguyên của gã khiến anh cảm thấy gì đó... Anh muốn lĩnh ngộ một cách kỹ càng...

Chân nguyên của kẻ mặc áo choàng đen đó chính là một loại hình thái chân nguyên chí âm trong trời đất, còn có một đặc tính ăn mòn nhất định, trải qua sự luyện hóa của Hỗn Độn Đỉnh đã khiến Dương Thần hiểu rõ.

Dương Thần suy nghĩ được Minh Thủy, có mang một chút hương vị như nhau.

Kẻ mặc áo choàng đen tất nhiên đã vượt qua Minh Thủy, chắc đã đến Nhược Thủy, nếu không cũng sẽ không vững vàng áp chế được mình khi mình không dùng Hỗn Độn Đỉnh.

Cho nên, có thể gợi ý cho Dương Thần như vậy, cũng không kỳ lạ gì.

Dương Thần đắm chìm trong thế giới của mình, cứ thế đêm tối dần qua đi...

Đợi cho đến lúc trời sáng, Dương Thần mới từ từ mở mắt, sau đó liền thấy trên chiếc giường lớn bên cạnh mình, Lâm Nhược Khê nằm ở giữa, mở to mắt, nhìn mình một cách hiếu kỳ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1143

Còn Hai Điểm

Dương Thần không nói không rằng, quay đầu, nhìn người phụ nữ đờ đẫn diện, mắt mở to, cứ như vậy khoảng hơn ba phút.

Lâm Nhược Khê bị Dương Thần nhìn chăm chăm, hai má tự dưng ửng hồng.

- Ồ...

Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Dương Thần lắc đầu:

- Còn hai điểm.

- Hai điểm...hai điểm nào?

- Hai điểm...trước ngực em...

Khóe miệng Dương Thần hiện lên một nụ cười đầy hàm ý, còn vươn cổ ra.

Lâm Nhược Khê ngây người ra một lúc, hơi cúi thấp đầu, hai má lúm đồng tiền ửng đỏ, ngượng ngùng.

Cổ của chiếc áo ngủ hơi rộng, vừa hay bên trong lại không mặc áo ngực, gò bồng đảo ẩn hiện sau lớp áo tạo thành một khe sâu, hai nhũ hoa lộ ra một cách đầy bí ẩn.

Cuộc sống của hai vợ chồng rất êm đềm, dáng người Lâm Nhược Khê càng ngày càng mê hoặc người khác, nhưng bình thường vẫn che đậy trái bái đó, nên “hai điểm đó” thực sự không thể nhìn thấy được.

- Anh...là đồ thói tha! Dương Thần, tôi đánh chết anh.

Lâm Nhược Khê vội vàng kéo cổ áo, dùng chiếc gối đập liên hồi vào người Dương Thần.

Dương Thần cười lớn đứng dậy, bỏ nhào về phía trước, ôm lấy người vợ ngã xuống giường, hôn tới tận mặt của người phụ nữ, hít hà hương thơm quyến rũ trên người cô, điều đó khiến cho hắn cảm thấy sảng khoái.

- Nhược Khê yêu dấu, tại sao khi anh muốn lĩnh ngộ một thứ gì đó thì lại lĩnh ngộ không ra...

Dương Thần hơi buồn rầu, rõ ràng cảm nhận được rất cả mọi thứ đều ở gần ngay trước mắt, nhưng lại không sờ vào được Minh Thủy.

Cũng giống như người phụ nữ tuyệt đẹp ở trước mắt, cô chỉ che thân mình sau một lớp vải mỏng, nhưng vì lớp vải mỏng đó mà hắn vẫn không thể sờ vào được thân thể thực sự của cô.

Lâm Nhược Khê cảm thấy bàn tay Dương Thần đang vờ vờ nhũ hoa của mình như đang đùa nghịch một quả nho nhỏ vậy.

Cô thở hắt hên bữu môi:

- Chỉ biết ức hiếp em thôi, anh xứng đáng bị như vậy.

Dương Thần ngồi dậy, giơ tay chỉ vào cô, chặc chặc vài tiếng, nói:

- Thế mới nói phụ nữ các em chỉ được cái tóc dài mà não thì ngắn, anh thân mật với em như vậy sao có thể nói là ức hiếp em được.

Cho dù có ức hiếp em một chút thì có thể so sánh với tu vi đã được nâng cao của anh sao? Nếu như anh đủ mạnh thì mới có thể bảo vệ được các em chứ, đúng là chẳng hiểu gì.

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái, tức giận nói:

- Nói ít thôi, không lĩnh ngộ được thì không lĩnh ngộ được, còn nhiều chuyện làm gì, xuống dưới ăn sáng thôi. Hôm nay nói vài lời cáo biệt với Hội trưởng Park, rồi chúng ta đặt vé máy bay về Trung Hải thôi.

- Sao vội vã trở về vậy? Còn chưa chơi được mấy ngày?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê vuốt vài sợi tóc, nói:

- Chỗ nào nên chơi thì đều đã chơi cả rồi, em nhớ Lam Lam, hai ngày này vẫn chưa gọi điện về, muốn trở về để tạo sự bất ngờ cho con bé.

- Lam Lam ở trong nhà trẻ, chắc sớm đã quên người mẹ này rồi.

- Anh mới quên ý! Đúng là đồ vô lương tâm, chẳng trách Lam Lam không muốn gọi anh là cha.

Lâm Nhược Khê bất mãn nói.

Dương Thần nhún vai, tranh cãi gì với bé mập đó thì mình thua là cái chắc, chứ đừng nói là chọc giận mẹ của nó.

Mấy ngày nay Lâm Nhược Khê đã mua một đồng đồ chơi và đồ ăn vặt Hàn Quốc cho Lam Lam, toàn bộ đều được cất trong mật thất. Dương Thần tự trầm trồ cái mật thất cất giữ những món quà mà Lâm Nhược Khê đã mua cho Lam Lam.

Khi xuống dưới, Park Chuan đang ăn bữa sáng với Trinh Tú, dù sao thời gian cũng không còn sớm nữa.

Park Chuan kêu hai người ngồi xuống, lại cảm ơn Dương Thần đã cứu giúp. Ông ấy càng ngày càng mơ hồ về lai lịch đích thực của Dương Thần, nhưng nhất định vẫn phải khen mới được.

Trong khi dùng bữa, Lâm Nhược Khê cũng nói về việc rời khỏi Hàn Quốc. Dù sao mục đích đến đây cũng đã đạt được, cũng đã xem xong nghi lễ giao nhận của nhà họ Park, biết Trinh Tú ở nơi xa xôi ngàn dặm này vẫn được yêu thương hết mực như vậy đương nhiên cũng khá yên tâm.

Còn Trinh Tú thì không nỡ rời xa hai người, nhưng cũng không nghĩ ra lý do gì để giữ hai người lại.

Park Chuan cũng rất thoải mái:

- Đã như vậy rồi thì chi bằng tôi sẽ giúp hai người đặt vé, cũng có thể coi như một chút tâm ý cuối cùng của tôi, không biết khi nào thì hai người đi.

Lâm Nhược Khê đang muốn nói ngày mai đi sớm, muốn chuẩn bị một chút, xem có gì cần mang theo không, nhưng điện thoại lại reo chuông.

Lâm Nhược Khê cười cười e ngại, nhận điện thoại, hóa ra là điện thoại từ nhà gọi đến.

- Alô... Mẹ à, sao vậy? Lam Lam xảy ra chuyện gì sao? Cái gì? Sao có thể...

Về mặt Lâm Nhược Khê có chút cấp bách, chau đôi lông mày lại, sau khi chào vài tiếng mới cúp điện thoại xuống.

Dương Thần đang dùng bữa, nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của cô, đành hỏi:

- Mẹ nói gì vậy?

- Là Lam Lam.

Lâm Nhược Khê buồn rầu nói:

- Lam Lam không chịu đi nhà trẻ. Cô giáo ở nhà trẻ nói muốn mời phụ huynh của Lam Lam đến. Lam Lam dường như đã xung đột gì đó với các bạn ở nhà trẻ thì phải...

- Bé mập đó chắc không phải muốn ngắt đầu đứa trẻ nhà người khác đấy chứ?

Dương Thần nhếch miệng cười ngây ngô.

- Anh nói linh tinh gì đấy? Anh nghĩ Lam Lam giống anh sao, động chân động tay một tí là đi ngắt đầu người khác à?

Lâm Nhược Khê bắt mẫn cất cao giọng, nhưng nghĩ đến hình ảnh đứa con gái mình lúc trước bị bắt cóc mà không khỏi nhúm mày, trong lòng lại bồn chồn.

Dương Thần co thân lại, đáng thương nói:

- Không có thì không có, sao em lại to tiếng như vậy. Cả nhà chỉ có anh là địa vị thấp nhất, vậy có muốn chiều về luôn không?

Lâm Nhược Khê bực bội thở dài:

- Chỉ có thể như vậy.

Lam Lam xảy ra chuyện, Lâm Nhược Khê cũng không muốn chờ đợi.

...

Buổi chiều, hai người vội vàng trở về Trung Hải. Khi đến ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô phía Tây, vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng la lớn của Lam Lam ở đằng kia.

- Không muốn, không muốn! Lam Lam không đi!

Cô bé ngồi trên ghế sofa, đôi chân mập ú không ngừng giãy dụa, đập vào ghế sofa, vênh môi lên tỏ ý không muốn.

- Ai da, cô tiểu tử tông này, không đi cũng phải nói cho bà nội biết tại sao chứ, rốt cuộc ở nhà trẻ đã xảy ra chuyện gì.

Quách Tuyết Hoa bất lực khuyên bảo, nhưng cô búp bê này tỏ vẻ không muốn nghe.

Vú Vương và Mẫn Quyên ở bên cạnh sốt ruột, nhìn vẻ ương bướng của

Lam Lam, cũng không biết làm thế nào cho tốt.

Nghe thấy chuông cửa, cả nhà quay đầu lại, nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê xách hành lý vào nhà, thở phào một cái.

Lam Lam thường ngày rất nghe lời Lâm Nhược Khê. Như vậy thì được cứu rồi.

- Mẹ mẹ mẹ...

Lam Lam vẻ mặt vui vẻ, đang giầy dựa trên ghế sofa liền nhảy phắt xuống, phi vào trong lòng Lâm Nhược Khê.

Nếu không phải vì tu luyện, Lâm Nhược Khê còn không đỡ nổi cục thịt pháo này.

Lam Lam bá lấy cổ của Lâm Nhược Khê, vẻ bịn rịn, không muốn rời.

Nhưng ngay sau đó, điều khiến cho cả nhà phải bất ngờ chính là, trong đôi mắt to của Lam Lam bắt đầu hơi ươn ướt, nước mắt rơi xuống.

- Ấy, sao lại khóc thế này.

Lâm Nhược Khê vuốt tóc đứa bé, tha thiết hỏi han:

- Lam Lam ngoan nào, xảy ra chuyện gì thì nói mẹ nghe nào, đừng khóc nữa...

- Nhược Khê, cuối cùng con cũng về rồi. Đứa nhỏ này hôm nay đã giầy nẩy hơn nửa ngày rồi, cô giáo ở nhà trẻ không ngừng gọi điện về nhà giục, nói là phụ huynh của những đứa trẻ bị Lam Lam đánh đã làm âm lên, còn muốn kiện lên tòa án nữa.

Quách Tuyết Hoa giận dữ nói.

- Những đứa trẻ bị đánh chết không?

Dương Thần hỏi thẳng.

Quách Tuyết Hoa trừng mắt nhìn hấn:

- Nói liên thiên gì đấy, nếu như chết thì bọn ta còn đứng đây mà đợi chờ nữa sao?

Lâm Nhược Khê đưa tay lau nước mắt cho cô bé, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, hỏi:

- Lam Lam, nói mẹ nghe nào, rốt cuộc là chuyện gì, mẹ tin Lam Lam sẽ không đánh người bừa bãi.

Lam Lam nhìn ánh mắt chắc chắn của Lâm Nhược Khê, ngập ngừng nói:

- Vương Cường đó đã túm tóc của Tiểu Nhã, Lam Lam chỉ giúp Tiểu Nhã đánh lại Vương Cường thôi... Bạn Vương Cường đó muốn gọi những bạn khác đến đánh Lam Lam, nên Lam Lam liền nhổ sạch tóc trên đầu của Vương Cường...

Nói xong những lời này, cô bé tỏ vẻ đáng thương cúi đầu.

Đám người Lâm Nhược Khê và Quách Tuyết Hoa đều đờ người ra, không ngờ sự việc lại như vậy.

Mẫn Quyên nhớ ra cái gì đó liền nói:

- Tôi nhớ ra rồi, cô bé Tiểu Nhã kia dường như là bạn gái tốt nhất hay

chơi với Lam Lam, còn bạn Vương Cường đó là đại vương gây sự trong lớp.

Cô ấy phụ trách việc đón Lam Lam, nên đương nhiên khá hiểu về những chuyện của Lam Lam.

Lâm Nhược Khê vỗ vỗ lưng Lam Lam an ủi:

- Bây giờ nói gì cũng vô dụng, đã đánh rồi thì thôi vậy, phải đi giải quyết thôi. Dù sao những đứa nhỏ đều là cốt nhục của cha mẹ chúng nó, cha mẹ của Vương Cường đó muốn kiện chúng ta cũng không có gì đáng trách cả.

- Vậy, Nhược Khê, con nghĩ xem nên làm thế nào?

Quách Tuyết Hoa hỏi:

- Hay là mẹ gọi một cuộc điện thoại cho Bộ giáo dục, bảo họ làm lắng vụ này xuống, rồi cho họ ít lợi là được.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Lam Lam đã là con gái của chúng ta thì khi xảy ra chuyện rồi, chúng ta phải giải quyết. Chẳng phải cô giáo nói muốn mời phụ huynh đến nhà trẻ một chuyện sao, chúng ta hãy qua đó thôi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1144

Di Truyền

Vừa mới vợ vàng từ Hàn Quốc trở về đến nhà, lại phải đến ngay nhà trẻ, không thể không nói rằng một ngày mà cứ phải xoay như chong chóng.

Lam Lam thì vẫn không muốn đi, nhưng bị Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn, nên con bé đành phải thu mình lại, ngoan ngoãn đi theo.

Còn Dương Thần thì không cảm thấy việc này nghiêm trọng lắm, chỉ là chuyện trẻ con đánh nhau, giựt tóc nhau thì có gì đâu chứ, đâu có phải ngắt đầu nhau.

Đương nhiên những lời này hẳn không nói ra ngoài miệng, nếu không kiểu gì cũng bị Lâm Nhược Khê thuyết giáo cho một phen.

Lần đầu tiên với thân phận là phụ huynh của đứa nhỏ, Dương Thần lái xe đưa Lâm Nhược Khê và Lam Lam đi đến nhà trẻ Vân Hoa ở ngay gần nhà.

Trước khi xuất phát đã gọi điện cho cô Hầu - chủ nhiệm lớp của Lam Lam. Cô Hầu dường như đang đau đầu nhức óc, vợ vàng bảo phụ huynh đưa Lam Lam đến.

Đồng thời, phụ huynh của Vương Cường cũng đang làm ầm ĩ lên, đã chờ từ lâu lắm rồi.

Khi đến nhà trẻ, vì là đến vào tầm chiều tối, trời mùa đông thường hay âm u, nên những đứa trẻ đã được cha mẹ của chúng đến đón về, chỉ còn lại vài phòng còn đèn sáng.

Lần đầu tiên Dương Thần đến nhà trẻ, nhìn đông ngó tây, nhìn thấy chiếc cầu trượt cũng cảm thấy mới mẻ, rồi đi đến phòng dạy học.

Lâm Nhược Khê trước khi đến đã hỏi rõ vị trí cụ thể của văn phòng làm việc, nên cũng nhanh chóng tìm được đường đến.

Đến trước cửa phòng làm việc của nhà trẻ, còn chưa bước vào trong thì đã nghe thấy một giọng nam đang nói lớn ở phía trong.

- Sao vẫn chưa đến chứ? Nhà đó muốn giỡn với chúng tôi sao?

- Anh Vương, xin anh chờ vợ, phụ huynh của em đó cũng đang trên đường tới rồi.

Giọng nói bắt đầu dĩ của một cô giáo nữ vang lên.

- Hừ, các người tưởng dễ lừa Vương An này sao? Tôi nói cho các người biết, hôm nay không cho tôi một câu trả lời thỏa đáng thì ngày mai, tôi sẽ bảo người kiện nhà trẻ của các người.

Lâm Nhược Khê và Dương Thần đứng ở ngoài cửa nhìn nhau, cùng nhíu mày. Nhà bên kia dường như không có vẻ hiền lành gì cả.

Nhưng hai người cũng không sợ việc đó, gõ gõ cửa, rồi Lâm Nhược Khê

đẩy cửa bước vào.

Lam Lam dường như có chút cẩn thận khi bước vào phòng làm việc của giáo viên, vội vàng kéo tay mẹ, nghiêng người núp ở phía sau lưng.

Trong phòng làm việc, trừ các cô giáo nữ ra thì còn có hai nhà dân con mình đến nữa.

Một nhà thì người đàn ông trông rất đầu gấu, mặc bộ tây phục dường như đã bị xé rách, đeo một chiếc đồng hồ vàng và một chiếc nhẫn vàng lớn, để râu quai nón, vẻ mặt dữ tợn. Người vợ thì mặc một chiếc áo da, đi một đôi boots cao, nhưng ngược lại lại làm cho thân hình béo núc ních càng lộ hơn, trên mặt không biết quét bao nhiêu lớp phấn trang điểm. mangaclub.vn

Đứa con trai của bọn họ là một đứa trẻ khá mập mạp, đầu đang quần băng, nhìn thấy Lam Lam bước vào thì đột nhiên chạy đến trốn ở sau lưng cha nó.

Một đôi vợ chồng khác trông khá lịch lãm, tầm trung niên, dẫn theo một cô bé có bím tóc xoắn, đang đứng co ro ở một góc.

Mọi người nhìn thấy Lâm Nhược Khê và Dương Thần dẫn theo Lam Lam bước vào đều ngừng mọi hoạt động lại, nhìn Lâm Nhược Khê, trong phòng làm việc nhất thời im lặng một cách kỳ lạ.

Có chút sợ hãi.

- Nghe thấy chứ, con trai của tôi căn bản không có làm gì con gái cô, là con gái cô đẩy ngã con trai tôi trước, hơn nữa còn đánh những bạn khác, lại còn nhổ sạch tóc trên đầu con trai tôi đến nỗi chảy cả máu! Nhà các người dạy con như vậy à?

Bà Vương quát vào mặt Lâm Nhược Khê, sự đồ kị trong mắt bà ta cũng dễ dàng hiểu được.

Nói xong, còn đưa ánh mắt sang chỗ Vương An. Từ khi Lâm Nhược Khê bước vào, Vương An đã nhìn chăm chăm Lâm Nhược Khê.

- Khụ khụ...

Vương An định thần lại, hôm nay mình phải tìm lại sự công bằng cho con trai mình:

- Đúng vậy, nhỏ như vậy mà đã ra tay hại người. Nếu các người không quỳ xuống giập đầu nhận sai, bồi thường tổn thất cho con trai chúng tôi thì hôm nay, các người đừng hòng rời khỏi đây.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói:

- Chuyện thì đã xảy ra rồi, là Vương Cường gây sự trước. Nếu như không phải Lam Lam nhà chúng tôi có bản lĩnh thì có thể sớm đã bị đám nhỏ đó đánh bị thương rồi. Trách nhiệm của việc này, đôi bên nên nhận lấy một nửa.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Cô giáo Hầu cũng vội vàng lên tiếng:

- Đôi bên hãy hiểu cho nhau một chút, dù sao bọn trẻ vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện nhiều. Tôi thấy, chỉ bằng như vậy đi, cô Lâm sẽ bồi thường tiền

thuốc men, bảo Dương Lam Lam xin lỗi Vương Cường một tiếng. Còn Vương Cường thì cũng xin lỗi Dương Lam Lam và Tiểu Nhã, hứa là sau này không ức hiếp con gái nữa, như vậy có được không?

Giải quyết như vậy cũng coi như đã công bằng. Dù sao làm lớn chuyện, đối với bọn trẻ cũng không phải là chuyện tốt, sau này còn phải học cùng nhau nữa.

Nhưng Vương An lại cười lạnh nói:

- Bồi thường tiền? Đừng hòng! Tưởng Vương An ta đây là ai chứ? Là người quan tâm đến chút tiền mọn đấy sao? Ông đây có mấy mỏ than các người có biết không? Tùy tiện đào than thì có thể tôi sẽ đập chết các người.

Ở trong sở cảnh sát tôi đây có người, không tin tôi sẽ dẫn người đến đập nát cái nhà trẻ này, xem có ai dám làm gì? Nếu không phải nhà trẻ của các người ở gần nhà thì tôi đã không đưa con tôi đến đây học.

Con tôi từ khi sinh ra chưa từng chịu sự oan ức như vậy. Đứa cháu nối dõi nhà họ Vương chúng tôi bị oan ức, nếu hôm nay không làm theo lời tôi, gặp đầu nhận sai thì tôi sẽ không để các người yên thân đâu.

Nói xong, Vương An còn vỗ vai của Vương Cường:

- Con trai, nhìn kỹ đi, đối phó với những loại người tự cho mình có học vấn này, nhưng lại vô trách nhiệm thì phải đánh, xem họ có phục hay không?

Vương Cường nghe được câu này thì gật đầu lia lịa, ánh mắt nhìn người cha đầy sùng bái.

Đám giáo viên ở một bên thì nhíu mày lại, có những bậc cha mẹ như vậy, thảo nào mà có những đứa trẻ còn rất nhỏ mà đã biết ức hiếp các bạn gái rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1145

Anh Hồ

Lâm Nhược Khê hơi nhú mào, dường như hoàn toàn không nghe được lời Vương An nói, hỏi:

- Tiền thuốc men hết bao nhiêu, chúng tôi sẽ chi trả hết. Nếu như còn yêu cầu gì khác thì chúng ta chỉ còn cách lên tòa án.

Bà Vương cười nói:

- Lỗi tại cô điếc à? Chồng tôi nói cô không nghe thấy sao? Dập đầu nhận sai đi, nhà chúng tôi thiếu tiền của các người sao?

- Chết tiệt, dám chửi bà xã của tôi sao?

Dương Thần đứng lảng lảng ở phía sau, vừa rồi còn đang ngáp, nhưng bắt đầu nghe thấy có người mắng nhiếc Lâm Nhược Khê thì liền chạy đến như tên bay.

Giơ chân phải lên, đá vào ngực bà Vương.

“Bốp!”

“Bốp!”

Một tiếng hét vang lên, thân thể bà Vương liền bay ngược ra, đập vào bàn làm việc.

Mặc dù Dương Thần không dùng sức thật sự, nhưng cũng đủ khiến bà Vương bị đá bay.

Dù sao giết người ở đây cũng không hay.

Mọi người đều ngậy người ra, không biết con gia súc nào từ đâu chạy ra đột nhiên đá người, lại còn rất dứt khoát.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Anh làm gì thế, đã đủ loạn rồi mà anh còn làm loạn thêm nữa sao?

Dương Thần cười lớn nói:

- Đây là hai chuyện khác nhau, chuyện của bọn trẻ thì bọn em cứ nói chuyện, nhưng bà ta lại chửi em, anh làm chồng em làm sao có thể nhẫn nhịn được chứ? Đây là vấn đề của nguyên tắc và thái độ.

Lâm Nhược Khê dờ khóc dờ cười, đã hiểu ra một điều, tên này đến đây chỉ quấy rối thêm.

- Anh... Anh là ai? Anh dựa vào cái gì mà đá tôi?

Bà Vương được Vương An nâng dậy, chỉ vào Dương Thần chửi ầm lên.

Dương Thần đắc ý chỉ vào Lâm Nhược Khê:

- Tôi là chồng của mẹ đẻ nhỏ, con heo mập xấu xí như bà ghen tị với bà xã tôi, tôi đá bà thì làm sao chứ?

- Anh nói cái gì? Tôi... Tôi sao phải ghen tị với cô ta?

Bà Vương bị đâm trúng tim đen liền lớn tiếng hét.

Những người khác thì vô cùng kinh ngạc. Bọn họ còn tưởng Dương Thần là trợ lý hoặc tài xế gì đó đi cùng, không ngờ lại là chồng của Lâm Nhược Khê.

Tướng mạo và khí chất của đôi này thật quá chênh lệch nhau.

Lâm Nhược Khê đẩy Lam Lam đến bên Dương Thần, nói:

- Anh đừng làm loạn nữa, đây là trường học, anh đưa Lam Lam ra xe đợi đi, em sẽ giải quyết việc ở đây.

Dương Thần có vẻ không muốn, nhưng thấy vẻ nghiêm túc của Lâm Nhược Khê thì đành cầm tay Lam Lam dắt ra ngoài.

- Đi? Đồ khốn các người còn muốn đi sao?

Vương An nổi giận đùng đùng, sầm mặt lại nói:

- Đáng lẽ các người chỉ cần đập đầu thì sẽ coi như xong, nhưng hôm nay ngay trước mặt ông này còn dám đá vợ của ông, chẳng khác gì đánh vào mặt thẳng này cả.

Dương Thần quay đầu lại nhìn:

- Sao? Người cũng muốn bị đá sao?

Cô Hầu vội vàng đến bên Vương An, khuyên nhủ:

- Anh Vương, chúng ta hãy bình tĩnh nói chuyện...

- Cút đi!

Vương An đẩy thân thể béo múp của cô Hầu ra, cười gằn nói:

- Vốn định cho các người một con đường sống, nhưng xem ra các người chán sống rồi.

Nói xong Vương An lấy điện thoại ra, bấm số di động.

- Alô, A Hồ à, anh gặp chút phiền phức. Ừm... nhà trẻ Vân Hoa, có tên đánh thương con trai anh, còn đánh chị dâu của chú. Ừm... không cần nhiều người, nhưng đủ mạnh là được, đến đập nát cái vườn trẻ này cho anh, dù sao cũng không thiếu các anh em.

Sau khi gác điện thoại xuống, Vương An cười sằng sặc, hí mắt nói với Dương Thần:

- Thích thì ở đây đợi tiếp cho tao, nếu không các người muốn chạy cũng được, nhưng sẽ chẳng thể chạy thoát đâu. Nhà của mày sớm muộn gì cũng có người đến phá. Ở Trung Hải này không có ai dám chơi Vương An này.

Dương Thần vui vẻ, dường như gần đây đã rất lâu rồi, mình không ở lại Trung Hải, thế giới ở đây cũng có không ít “Tân Đại Lão”.

Lâm Nhược Khê đã giận tím mặt, đối phương đột nhiên gọi người đến đập phá, một nửa trách nhiệm của việc này là thuộc về bản thân họ, nhưng lại không quan tâm đến các cô giáo.

- Ông xã, anh nói xem phải làm sao đây?

Lâm Nhược Khê hỏi Dương Thần, những việc giết chóc này, cô không muốn nhìn.

Dương Thần nhún vai:

- Đợi đi, anh rất muốn biết tên này lai lịch như thế nào?

Vương An hừ lạnh một tiếng nói:

- Xem ra mày cũng lì thật, nhưng lát nữa đừng có quá sợ hãi đấy.

Nói xong, Vương An đặc ý dẫn vợ và đứa con trai tên Vương Cường nghênh ngang đi ra ngoài phòng.

Cô Hầu và vài cô giáo trẻ khác bắt đầu run sợ, còn gia đình Tiểu Nhã thì núp ở phía sau, đi cũng không được, nhưng cũng không dám ở lại đây.

Không đến 10 phút, bên ngoài nhà trẻ Vân Hoa đã có vài chiếc MPV đến, một chiếc BMW màu đen đời 7 đi lên trước, đỗ trước cửa của nhà trẻ Vân Hoa.

Trên chiếc MPV, khoảng mười mấy gã đàn ông mặc áo khoác đen, tay cầm côn bước xuống, nhe răng cười độc ác, hùng hổ xúm lại.

Vương An hài lòng đi lên trước, bên trong chiếc BMW màu đen cũng có vài gã đàn ông mặc bộ đồ đen bước xuống.

Khung cảnh khiến các cô giáo trong nhà trẻ phải sợ hãi, ngược lại ánh mắt của Tiểu Lam Lam thì ngời sáng, hưng phấn vô cùng.

Tên cầm đầu là một gã đầu trọc, nhìn thấy Vương An liền cười lớn, bắt tay Vương An nhiệt tình.

- Ông chủ Vương, sao lại còn đứng ngoài đợi vậy. Tên tiểu tử này cứ để tôi dạy cho nó một bài học.

- Ai da, không sao. Hôm nay gọi anh em đến giúp đỡ đương nhiên anh phải ra đón tiếp rồi.

Vương An nói vài câu khách khí, nhưng trong lòng chỉ hời hợt.

Gã đầu trọc cười đầy nịnh nọt:

- Kẻ nào dám gây sự với ông chủ Vương vậy, tôi đây sẽ cho người đánh gãy chân chó của hắn ra.

Vương An chỉ về phía Dương Thần:

- Đó, chính là tên cậu tạp chủng đó, hắn dám giơ chân đá chị dâu chú, còn đánh con trai anh nữa.

Vì trời rồi, chỉ dựa vào chút ánh sáng của đèn chiếu đường, trước đó cũng không sao nhìn rõ được.

Gã đầu trọc lúc này được Vương An chỉ cho, mới nhìn về phía Dương Thần đang đứng cách đó không xa mỉm cười bí hiểm.

Không nhìn còn đỡ, nhìn rồi thì gã đầu trọc đứng chết trân tại chỗ.

- Thần... Thần... Thần ca?

Gã đầu trọc run kên, chân tay lạnh toát mồ hôi.

Lâm Nhượng Khê nhìn thấy gã đầu trọc hơi quen quen, nghe câu này thì gã đầu trọc quen Dương Thần, nên không khỏi tò mò nhìn về phía Dương Thần.

Dương Thần chặc chặc lắc đầu:

- Trương Hồ à, lẫn lộn cũng nhiều thật. Tôi nói này A Hồ, hóa ra lão mèo

già đầu trọc nhà người...

Bị chửi là “lão mèo già”, Trương Hồ cũng không dám nói nửa câu phản bác, tỏ vẻ mặt đau khổ.

- Ông xã, Trương Hồ là ai? Em thấy già quen quen.

Lâm Nhược Khê tò mò hỏi.

Dương Thần cười nói:

- Đương nhiên em thấy quen rồi, khi lần đầu tiên anh gặp em, chẳng phải em bị nhóm người này hạ độc sao?

Về sau, gã giúp Sắc Vi nằm vùng, bình Tây Minh hội, thế vị trí cầm đầu Tây Minh hội của Trần Đức Hải, vừa hay mảnh đất này là địa bàn của gã.

Lâm Nhược Khê giật mình nhớ ra. Đêm hôm đó mình bị mơ mơ màng màng, thiếu chút nữa đã quên mất, giờ nhớ ra, đương nhiên cảm thấy rất phản cảm với Trương Hồ.

Nhưng nếu như không phải tên này dùng thủ đoạn thì chắc sẽ không gặp phải Dương Thần.

Trương Hồ thấy bộ dạng của Lâm Nhược Khê, hít một hơi sâu, nghe thấy Lâm Nhược Khê gọi Dương Thần là “chồng”, đột nhiên hiểu ra chín tám phần.

Lau mồ hôi lạnh, Trương Hồ vẻ mặt đau khổ cười lớn:

- Anh Thần, chị dâu, thật sự khó có thể thấy hai người, là hiểu lầm thôi... Việc này là hiểu lầm thôi! Tôi mà biết gia đình anh Thần thì có mượn ba nghìn gan báo tôi cũng không dám đến.

Lúc này Trương Hồ bắt chập việc làm mất lòng Vương An, lợi ích quan trọng, nhưng mạng sống còn quan trọng hơn. Gã đã tận mắt nhìn thấy Dương Thần tiêu diệt hết người của Tây Minh hội, cũng hiểu rõ sự nguy hiểm của Dương Thần, sau này có thể tránh được việc tiếp xúc với Dương Thần.

Không ngờ hôm nay vì việc của Vương An mà suýt nữa đã “xử lý” Dương Thần, Trương Hồ hận một nỗi không thể làm thịt Vương An.

Vương An không hiểu chuyện gì, quắc mắt nhìn Dương Thần, nói:

- A Hồ, cậu có ý gì vậy, đây là người quen sao?

Trương Hồ muốn mắng tên óc heo này một trận, nhưng nghĩ đến gia cảnh nhà người ta, mình thực sự không dám, nên đành thấp giọng nói:

- Ông chủ Vương, hay là bỏ qua đi, hòa hợp là tốt nhất. Người này không dễ chọc đâu, hơn nữa còn là ân nhân của tôi.

- Không dễ chọc? Lai lịch của hắn là gì?

Vương An khinh thường hỏi.

Trương Hồ còn thực sự không biết rõ Dương Thần làm gì, chỉ nói:

- Tóm lại, anh Thần đây là người mà Hồng Kinh hội chúng tôi không ai dám đắc tội.

- Cút đi! Sợ cái gì chứ! Hồng Kinh hội các người là một tổ chức xã hội đen nhỏ ở phía Nam, có thể so sánh với thế lực của nhà họ Vương chúng ta

sao? Cậu có phạm sai lầm gì thì sẽ có người của anh đây bảo vệ, anh đây là ai biết không? Biết nhà họ Vương làm gì không?

Wương An hét lớn.

Trương Hồ biết tên đầu lừa này không nghe lời khuyên của mình, nên nói:

- Ông chủ Vương, anh thực sự không đồng ý bỏ qua, tôi cũng không ngăn cản được anh, nhưng tôi cũng không thể lấy tính mạng của tôi và anh em tôi ra làm trò đùa được, chúng tôi tuyệt đối không thể ra tay.

Nói xong, Trương Hồ vung tay lên:

- Các anh em, rút lui.

- Đợi đã.

Dương Thân đột nhiên hô to, khoát tay chỉ:

- Tại sao phải rút lui, việc còn chưa xong mà.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1146

Một Hòn Than Một Tấm Vé

Trương Hồ chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh toát sống lưng, cúi người tiến lên trước hỏi:

- Anh Thần, anh sẽ không tức giận thực sự chứ. Việc này là do chúng tôi có mắt mà như mù, anh độ lượng hãy tha mạng cho chúng tôi.

- Là do tôi đã quá lâu rồi không ở lại Trung Hải, thời thế thay đổi quá nhanh, Hồng Kinh hội bây giờ đã muốn làm chó săn giúp kẻ khác để kiếm sống sao?

Trương Hồ khổ sở nói:

- Việc này... Cũng không đến mức đó. Mặc dù so với thời điểm của Hội trưởng Tư Đồ năm đó có kém một chút, nhưng bây giờ Triệu lão đại cũng không tệ.

- Vậy thì tại sao tên này kêu người một tiếng là người đã đến bám đít nịnh bợ y?

- Anh Thần à, có điều này anh không biết chứ. Bây giờ dân xã hội đen chúng tôi thực sự không bằng với những kẻ có học, dân chúng dù sao cũng là những người dân lương thiện, dân xã hội đen chúng tôi thực sự đã phạm phải một việc lớn, ai cũng không thể đảm bảo cho cho bản thân mình được, quốc gia không đoái hoài đến chúng tôi thì cũng đành.

Trương Hồ nhỏ giọng nói:

- Ông chủ Vương này là một người có vai vế lớn, chúng tôi không thể động vào được, đành nịnh bợ thôi.

Vương An nghe thấy những lời thì thầm của Trương Hồ, tỏ vẻ không vui nói:

- Trương Hồ! Chú lẩn lộn chán rồi đúng không? Có tin tôi sẽ lập tức gọi điện báo cảnh sát đến bắt lũ đầu trâu các chú không?

Trương Hồ vừa nghe thấy liền sợ hãi, vội vàng khoát tay nói:

- Ông chủ Vương, tôi không nói xấu anh, tôi đi đây, tôi đi đây.

- Còn muốn chạy sao? Đừng hòng! Hôm nay chú không dẫn người đến cho tên cậu tạp chủng kia đập đầu trước mặt tôi thì tôi sẽ báo cảnh sát cho toàn bộ các chú đi tù.

Vương An nhếch miệng cười gằn nói:

- Chỉ cần tôi nói một câu thì đám người xã hội đen các chú sẽ chẳng có đường sống đâu.

Trương Hồ lập tức nhìn Dương Thần một cách đáng thương, vẻ cầu khẩn.

Dương Thần cười quái dị, nói:

- Đừng sợ, người cứ nghe tôi, thì người sẽ không sao cả.

Trương Hồ vội vàng gật đầu:

- Ai da, anh Thần, anh nói là phải làm đây!

- Người dẫn người lên đánh y đi!

- A!!!

Trương Hồ thất thanh kêu to.

- A cái gì mà a. Tôi nói người dẫn người lên đánh y, đánh cho y đến nỗi phải dập đầu cầu xin tha thứ.

Dương Thần nói.

Trương Hồ run rẩy muốn nói cái gì đó, nhưng lại không thể nói ra.

- A, đồ cậu tạp chủng, còn dám có bạo khí đó sao. Trương Hồ, chú còn ngây ra đó làm gì? Muốn ngồi tù hay là giúp tôi đánh hắn!

Vương An rống lên.

Trương Hồ nhìn Vương An, lại nhìn nụ cười đầy hàm ý của Dương Thần, trong lòng đang bối rối.

Giúp Vương An nhất định không được, vì Dương Thần thực sự có thể muốn mạng người. Mình mà chạy trốn thì sẽ đắc tội với hai bên, nhưng nếu không chạy thì...chỉ còn có thể tin Dương Thần.

Lúc trước cũng vì tin Dương Thần nên mới có vị trí như ngày hôm nay, Trương Hồ quyết định vẫn đánh cược một lần nữa.

- Các anh em, tiến lên đánh tên họ Vương này.

Trương Hồ cắn răng một tiếng, hét to. Đám thuộc hạ lập tức xông lên, không nói gì đến việc chào hỏi tên Vương An đó.

Quyền cước trong nháy mắt đều đập xuống người Vương An, Vương An hoàn toàn không có chuẩn bị, bị vài tên cao to ấn ngã xuống đất.

- A! Đánh người! Đánh người! Các người muốn tạo phản sao? Tôi sẽ kiện các người.

Bà Vương bắt đầu gào thét, nhưng cũng không dám tới gần.

Cô Hầu và những người khác trong nhà trẻ cũng bị dọa tới mức không dám nhìn nữa, tình hình trước mắt không phải là thứ mà bọn họ có thể xen vào.

Lâm Nhược Khê hơi nhíu mày, hỏi Dương Thần:

- Như vậy có làm sự việc thêm lớn không? Thực sự không cần đi đánh người như vậy.

Dương Thần lắc đầu:

- Con người anh có thù thì phải báo, y đã muốn phái người đánh anh thì đương nhiên anh sẽ phái người đến đánh y.

Trong mắt Lâm Lam tràn đầy sự hưng phấn, quơ quơ đôi bàn tay núc ních thịt, trắng nõn nà, dường như cũng muốn xông lên đánh người vậy.

Lâm Nhược Khê thấy cảnh tượng này, lập tức không vui, nói với Dương Thần:

- Anh xem anh xem, như vậy là làm hư trẻ con đây.

- Ha ha, sợ cái gì, tại sao em không nói đến việc Lam Lam còn biết đến chính nghĩa, bảo vệ bạn bè, đánh người không sao hết, quan trọng là đánh ai, điều quan trọng hơn nữa là bản thân không thể chịu đánh được.

Trong khi Dương Thần nói chuyện, Vương An ở trên mặt đất đã bị đánh đến nổi máu me be bét, mặt mày tả tơi, áo khoác bị xé rách toang.

Trương Hồ tự mình kéo Vương An đến trước mặt Dương Thần, vẻ mặt tức giận.

- Anh Thần, xem thế nào rồi, còn muốn tiếp tục đánh không?

Vương An sợ hãi, vội vàng lắc đầu, cầu xin tha thứ:

- Đừng đánh, đừng đánh, đánh nữa là chết đây.

Dương Thần cười mỉa mai nói:

- Không đánh cũng được, dập đầu nhận sai đi. Những gì tao cần không nhiều, dập đầu ba cái đi, thừa nhận chuyện này là do con trai mày khơi mào trước, thừa nhận các người vô lễ trước, thừa nhận chính các người tự chuốc lấy việc này.

Vương An vẫn không sao xoay người được, kiên trì nói:

- Tôi... Tôi là ủy viên Mặt trận tổ quốc chính thức. Các người không thể làm như vậy.

- Tao đá tên khốn khiếp như mày bây giờ.

Dương Thần đá Vương An ngã xuống đất:

- Tên khốn như mày là ủy viên Mặt trận Tổ quốc ư? Ai chọn mày? Tên khốn như mày chẳng phải làm buôn bán sao? Không phải chủ mỏ than sao? Chắc không phải đào than để xin một vé bầu chứ?

Đối với một người thường xem tin tức như Dương Thần mà nói thì, các chính thể và các hội nghị lớn của Hoa Hạ, hẳn hiểu biết tương đối rõ.

Trương Hồ ở một bên nói:

- Anh Thần, tên này thật sự là ủy viên Mặt trận Tổ quốc của thành phố Trung Hải, nhưng y dựa vào vị trí độc tôn của nhà họ Vương ở Sơn Tây. Anh trai của y là phó Bí thư trẻ nhất ở tỉnh ủy Sơn Tây, giống như tổ tiên nhà họ Vương, còn là đời sau của tướng quân khai quốc, rất có quyền thế.

Hai tháng gần đây, y đến Trung Hải, nói một cách khó nghe hơn một chút thì chính là sau khi lẫn lộn với đồng chiến tích về thì được thăng chức.

- Ừm... hóa ra là quan chức, còn là đời sau của quan thần khai quốc.

Dương Thần bưng tỉnh.

Vương An vội vàng gật đầu, trong mắt lộ ra tia hi vọng:

- Đúng đúng, thế lực của nhà họ Vương chúng tôi rất lớn. Nếu không phải là có chỗ làm quan thì tôi sẽ không tới đây. Sau này tôi làm quan lớn, ít nhất là cấp sở, nếu như các người hôm nay thả tôi ra thì sau này, tôi tuyệt đối sẽ đối tốt với các người.

Đã nói toạc ra, Vương An cũng không giấu diếm gì nữa, nói thật lớn.

- Tao thấy không có gì hay ho cả, trở về rồi thì mày sẽ ngay lập tức dẫn người đến bắt bọn tao chứ gì.

Dương Thần cười lạnh.

Vương An bị nhìn thấu tâm can, vội vàng cười tươi:

- Không đâu, làm sao tôi có thể như vậy... Chỉ bằng việc lớn này chúng ta hãy hóa thành việc nhỏ đi...

Sắc mặt Dương Thần tối lại:

- Mày đập đầu đi, hay còn muốn bị đánh một trận nữa?

Vương An giật mình, nhìn thấy Trương Hồ đã chuẩn bị ra tay một lần nữa, liền hét lớn:

- Tôi đập đầu, tôi đập đầu.

- Nhớ là vừa đập đầu vừa nhận sai đây.

Dương Thần nói xong, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu ghi âm. Mặc dù không cần thiết, nhưng có thể sau này tránh được nhiều phiền phức.

Trong mắt Vương An đầy sự hận thù, nhưng muốn được chạy thoát nên đành phải nói, vì thế ngoan ngoãn đập đầu ba cái, toàn bộ đều là do lỗi lầm của y.

Sau khi đập đầu xong, Vương An mới cẩn thận hỏi:

- Bây giờ, chúng tôi có thể đi được chưa?

Dương Thần nhìn sang Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê lấy ra từ trong túi áo một tờ chi phiếu, bên trên viết 100 nghìn nhân dân tệ, đi lên trước đưa cho bà Vương.

- Số tiền này là bồi thường tiền thuốc men cho con trai các người, chắc chắn là thừa đủ. Tôi xin lỗi vì việc con gái tôi đã làm, nhưng hi vọng các ngừng đừng làm gì khiến chúng tôi khó xử.

Bà Vương cầm lấy số tiền chữa trị, khiếp đảm gật gật với Vương An, dẫn Vương Cường, ba người vội vàng rời khỏi nhà trẻ.

Nhìn thấy sự việc đã xong, Trương Hồ vẻ mặt đau khổ đi lên nói:

- Anh Thần, người này chúng ta đã đánh rồi, nhưng Vương An này là một tên nhiều mưu mô, y nhất định sẽ nghĩ cách báo thù chúng ta. Anh là người tài cao gan lớn, không cần phải sợ, nhưng chúng tôi thì không làm gì được. Nếu như cảnh sát mà điều tra đến chúng tôi thì Triệu lão đại nhất định sẽ không bảo vệ được đám người chúng tôi.

Dương Thần vỗ vai gã đầu trọc:

- Yên tâm đi, người mà y muốn báo thù đầu tiên chính là tôi, vì vậy sẽ không tới lượt các người, đến lúc đó y sẽ xong đời.

Trương Hồ sửng sốt, do dự hỏi:

- Thật vậy ư? Thế lực của nhà họ Vương rất lớn. Tôi nghe nói nhà họ Vương có ảnh hưởng rất lớn ở trung ương.

- Chết tiệt, tôi nói được rồi là được rồi, cút đi.

Dương Thần không còn kiên nhẫn để giải thích thêm.

Trương Hồ không có cách nào khác, ngẫm nghĩ cũng không tìm ra cách gì khác, có thể bảo Trương lão đại gọi điện thoại liên hệ, vì thế liền dẫn người nhanh chóng rời đi.

Sau khi đám người đi hết, nhà trẻ mới yên tĩnh trở lại.

Lâm Nhược Khê kéo Lam Lam đi đến trước mặt cô giáo Hầu nói:

- Thật ngại quá, lại gây thêm phiền phức cho các cô rồi. Không biết kết quả như vậy, các cô có thể nhận không?

Cô Hầu và các cô giáo khác nào dám nói không hài lòng, đều cười gượng gật đầu. Bọn họ tận mắt nhìn thấy Lâm Nhược Khê viết tờ chi phiếu một trăm nghìn, số tiền này tương đương với số tiền lương một năm của bọn họ, người phụ nữ như vậy nhất định là một quý bà nhiều tiền.

Nhưng bọn họ không biết rằng chút tiền đó, đối với Lâm Nhược Khê không là gì cả. Nếu như đối phương đòi bồi thường một triệu thì cô cũng không có ý kiến gì.

Còn Lam Lam thì hưng phấn chạy đến trước mặt Tiểu Nhã, vui vẻ cười nói:

- Tiểu Nhã, sau này Vương Cường sẽ không ức hiếp bạn nữa, chúng ta lại có thể...

Chưa đợi Lam Lam nói xong, Tiểu Nhã dường như sợ hãi co người lại, trốn sau lưng mẹ, không dám thò đầu ra.

Lam Lam như bị điện giật, khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ đột nhiên tắt ngấm, đôi mắt đen mở to, ngạc nhiên...

Trông bộ dạng đứa nhỏ thật đáng thương, mọi người cũng ngây người ra, không khí có chút u ám.

Mẹ Tiểu Nhã gượng cười, kéo con gái đi ra:

- À, Tiểu Nhã, đừng trốn nữa, tại sao, đây là...

Nhưng Tiểu Nhã vẫn không dám thò mặt ra, dường như rất sợ nhìn thấy Lam Lam ở trước mặt.

Khuôn mặt của Lam Lam lộ rõ vẻ buồn rầu, nước mắt bắt đầu lăn xuống, khóc sục sịt:

- Tiểu Nhã... Bạn...Bạn đừng tỏ vẻ không quan tâm đến Lam Lam như vậy... Oa...

Nghe thấy tiếng khóc, Dương Thần cũng cảm thấy mũi lòng, dường như có một khối đá lớn đè nặng trong lòng mình, kí ức đau khổ lại ủa về...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1147

Con Không Thuộc Về Nơi Đây

Cùng lúc nghe thấy tiếng khóc thương tâm đó, Lâm Nhược Khê cảm thấy căng thẳng, cảm thấy khó thở, vội chạy tới trước ôm lấy Lam Lam, vỗ lưng nhẹ nhàng an ủi con bé.

- Lam Lam, Lam Lam đừng khóc nữa, Lam Lam ngoan, khóc sẽ không xinh đẹp nữa đâu...

Nhưng Lam Lam vẫn không ngừng khóc, ôm lấy cổ Lâm Nhược Khê, áp má vào cô, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Lâm Nhược Khê vừa sốt ruột, vừa không biết phải nói từ đâu, sao Tiểu Nhã lại trốn Lam Lam, chuyện này càng lúc càng cảm thấy khó hiểu.

Cha mẹ Tiểu Nhã cũng tỏ vẻ áy náy, nhưng lại không biết nói gì mới được.

Cô giáo Hầu bước lên trước cười khổ nói:

- Cô Lâm, có những lời có lẽ hai vị không muốn nghe, nhưng hôm nay Lam Lam không đi học, rất có thể là vì...các bạn nhỏ không chịu chơi với cháu.

- Là ý gì, tại sao...?

Lâm Nhược Khê ngạc nhiên.

Cô giáo Hầu thở dài, nói:

- Kì thực cũng không khó hiểu lắm. Hôm qua mặc dù Lam Lam vì Tiểu Nhã mà đánh nhau với Vương Cường, sau đấy Vương Cường đã tìm thêm rất nhiều bạn nam khác đến đánh Lam Lam, nhưng lại bị Lam Lam một mình đánh ngã hết.

Những bạn nam khác còn may mắn, chỉ bị đánh ngã, riêng Vương Cường bị Lam Lam nhổ tóc trên đầu chảy máu rất nhiều...

Cô nghĩ xem, con bé là con gái lại còn nhỏ như vậy, vậy mà lại mạnh như thế, đánh ngã hết các bạn nam, lại còn nhổ tóc Vương Cường, khiến da trên đầu Vương Cường bị bong tróc...

Chỗ chúng đánh nhau có rất nhiều máu, các cháu có thể không sợ hay sao?

Lâm Nhược Khê đứng ngơ ngác, lại nhìn Lam Lam đang không ngừng khóc, thì cảm thấy cõi lòng tan nát.

Dù là người lớn tưởng tượng tới chuyện ấy, cũng đủ thấy Lam Lam đau lòng như thế nào.

Rõ ràng là vì giúp bạn, rõ ràng bản thân bị người khác ức hiếp, lại phải tự mình giải quyết mọi chuyện, bảo vệ bạn...

Kết quả, những đứa trẻ khác đều sợ hãi mình, trốn không chơi với mình nữa, đến cả người bạn mà mình bảo vệ cũng trốn mình...

Đối với một đứa trẻ như Lam Lam luôn cố gắng hòa nhập với bạn bè mà nói, không dễ dàng gì mới gia nhập vào cái vòng ấy, vậy mà trong nháy mắt đã bị đá ra ngoài.

Càng nghĩ càng thấy đau lòng.

Không nghi ngờ gì nữa, đây hẳn phải là sự đả kích lớn lắm.

Lúc trước, cô bé Lam Lam vui tươi luôn ôm hy vọng mọi người vì sợ Vương Cường ức hiếp nên không dám chơi với mình.

Nhưng, hôm nay chuyện của Vương Cường cũng có thể coi là êm xuôi rồi, vậy mà Tiểu Nha vẫn không thèm nhìn con bé, không nói chuyện với con bé...

Cũng khó trách Lam Lam lại không đau đớn như vậy.

Chính Lâm Nhược Khê lúc bé cũng ít bạn bè, nhưng đây là do tính tình lạnh lùng, vậy mà vẫn có lúc cảm thấy đau lòng.

Giờ khác này, cô mới cảm thấy sự cô lập của con bé, đối với một cô bé con thì chuyện này giống như một nhát dao cứa vào tim vậy.

Thật sự cũng không còn cách nào khác, Lâm Nhược Khê chỉ còn cách cầu cứu Dương Thần:

- Ông xã, làm thế nào đây, Lam Lam đau lòng lắm.

Nhưng Dương Thần như đang chìm vào trong suy nghĩ của chính mình, không phản ứng gì.

Lâm Nhược Khê phải gọi nhiều lần Dương Thần mới tỉnh lại.

Nhìn Lam Lam đang khóc lớn, lại nhìn Tiểu Nhã sợ hãi không dám nói gì, khuôn mặt Dương Thần không biểu cảm nói:

- Để con bé khóc đi, đứa bé biết khóc dù sao cũng tốt hơn đứa bé không biết khóc.

- Cái gì, vậy cũng không cần an ủi con bé nữa sao.

Lâm Nhược Khê lườm hằn một cái, nghĩ đi nghĩ lại, sau đó nói với Lam Lam:

- Bảo bối, mẹ đưa con đi ăn cơm nhé? Lam Lam hôm nay muốn ăn gì? Cái gì mẹ cũng mua cho Lam Lam.

Nghe thấy được ăn cơm, tiếng khóc của Lam Lam cũng trở nên nhỏ hơn nhiều, cô bé sụt sùi chu môi nói:

- Thịt...

- Thịt? Thịt gì nào?

- Thịt bò...

Nhắc tới ăn Lam Lam rốt cuộc cũng nín khóc.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng thở phào, cũng không có cách nào khác với đồ ăn vật này nữa.

Tạm biệt cô giáo Hầu và mọi người, gia đình Tiểu Nhã cũng ra về, cả nhà

ba người Dương Thần đi tới một nhà hàng tây gần đây ăn bò bít tết.

Lam Lam vẫn không chịu cười, nhưng cũng không khóc nữa, nhưng ánh mắt đau lòng của con bé vẫn khiến cho người ta khó có thể an tâm được.

Chọn một chỗ yên tĩnh trong nhà hàng tây, Lâm Nhược Khê cũng bao hết mấy bàn xung quanh đây, để giúp Lam Lam có không gian lí tưởng để ăn uống.

Những nhân viên phục vụ trong nhà hàng đều biết họ là những khách hàng “xốp”, tự nhiên cũng không dám nói nhiều, thậm chí khi Lâm Nhược Khê chọn một miếng thịt bò bít tết hai mươi phân họ cũng không dám nói gì.

Lam Lam ngồi trên chiếc ghế được độn cao lên, hai tay hai đĩa, trái một miếng, phải một miếng khiến đám nhân viên từ xa nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Bình thường nhìn thấy con gái ăn ngon miệng như vậy, Lâm Nhược Khê sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng hôm nay, Lam Lam vừa ăn, khóe mắt vừa ngân ngấn lệ, khiến Lâm Nhược Khê như mắc nghẹn ở cổ họng.

Dương Thần khuôn mặt vẫn vậy, sau khi ăn năm phần thịt bò, thì không ăn nữa, ánh mắt dịu dàng nhìn Lam Lam, dường như có thứ gì đó chảy qua mắt.

Sau bữa cơm, Lâm Nhược Khê xoa đầu Lam Lam:

- Lam Lam ăn no chưa?

- No rồi.

Lam Lam xoa xoa cái bụng nhỏ của mình, đi theo sau không kìm được hỏi:

- Mẹ, tại sao các bạn đều sợ Lam Lam, các bạn không thích Lam Lam ạ?

Nhìn ánh mắt ngây thơ của con bé, sống mũi Lâm Nhược Khê cay cay, cổ không rơi nước mắt lắc đầu nói:

- Làm gì có chuyện ấy chứ, Lam Lam đáng yêu như vậy, lại bảo vệ Tiểu Nhã, là một đứa trẻ ngoan.

- Nhưng... Tiểu Nhã không chơi với Lam Lam...

Lam Lam thất vọng cúi đầu.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi chỗ khác, không nói gì, bồi rồi lau khóe mắt.

Ban đầu đã lo lắng tổ chất đặc biệt trong cơ thể Lam Lam, không biết có thể hòa nhập được với những đứa trẻ khác hay không, nhưng không ngờ sự việc lại tới mức này.

Dương Thần lúc này đứng dậy, bế Lam Lam khỏi ghế, quay đầu nói với Lâm Nhược Khê:

- Thanh toán đi, anh ra ngoài đợi em.

Nói xong Dương Thần bế Lam Lam ra khỏi nhà hàng.

Bảy tám giờ tối, cũng là thời gian thành phố rực rỡ xa hoa nhất.

Trung tuần tháng mười một, trời cũng âm u lạnh lẽo, rất nhiều cặp tình

nhân mặc những chiếc áo khoác dày, vội vã đi qua.

Dương Thần ôm Lam Lam đến ngồi ở một chỗ cạnh đường giành cho người đi bộ, ngồi cạnh Lam Lam trên chiếc ghế kim loại dài.

Phía sau là một bồn hoa lớn, hai bên người qua đường đi đi lại lại, những biển hiệu đủ các loại của các cửa hàng bật sáng trưng.

Trong đám người qua lại ấy, không một ai chú ý tới một người lớn và một đứa trẻ trong bóng tối.

Lâm Nhược Khê thấy hai người ngồi đó, liền ngồi lại trên một chiếc ghế dài gần đó, chỉ cho rằng Dương Thần muốn đưa Lam Lam đi dạo phố, nên không hỏi nhiều.

Lam Lam mở to hai mắt nhìn, nhìn đám người qua lại không ngớt, trong mắt con bé phát hiện ra những điều vô cùng mới mẻ về thế giới này.

Chỉ trong một thời gian ngắn, con bé đã tạm thời quên đi nỗi đau.

Cứ như vậy ba người yên lặng một lúc, Dương Thần đột nhiên ưỡn lưng thở phào một cái.

Quay đầu nhìn con bé, Dương Thần cười nói:

- Lam Lam, có muốn nghe chú xâu xa kể một câu chuyện không?

Lam Lam và Lâm Nhược Khê đều nhìn Dương Thần, Lâm Nhược Khê có chút ưu tư, còn Lam Lam thì gật đầu:

- Lam Lam muốn nghe chuyện.

Vuốt ve mái tóc của con bé, Dương Thần nói bằng giọng điệu bình thản.

- Trước đây, có một bé trai, nó tuy tuổi còn rất nhỏ, nhưng mạnh hơn rất nhiều những người lớn khác, nó có thể chạy rất nhanh, cũng có thể đập nát đá...tóm lại là rất lợi hại....

Cậu bé sống chung với những đứa trẻ vô cùng lợi hại khác, bọn họ mỗi ngày đều luyện tập, luyện tập làm cách nào để dùng súng giết người, dùng dao giết người, dùng nắm đấm giết người, dùng độc giết người...

Tóm lại, trong thế giới của cậu bé những việc cậu phải làm ngoài giết người, chính là không để người khác giết mình...

Nghe Dương Thần kể chuyện, Lam Lam như bị hút vào câu chuyện, còn Lâm Nhược Khê ý thức được rằng đây phần lớn là chuyện của chính Dương Thần.

...

- ...Bỗng nhiên có một ngày, cậu bé tới một cô nhi viện, phải giết một người tới đó làm từ thiện, người đó nói đi làm từ thiện nhưng thực chất là dùng tiền mua một số đứa trẻ trong đó, sau đó giờ trò đùa bại với những bé gái ấy....

Cậu bé giết tên xâu xa đó, cậu bé yêu thích cái cô nhi viện ấy.

Bởi vì nơi ấy có thật nhiều đứa trẻ như cậu, bọn họ chơi trò chơi, chơi đuổi nhau, lại không giết người, không đánh nhau, nhìn họ rất vui vẻ.

Cậu bé cũng muốn biết nụ cười như vậy làm sao để có được, cậu bé rất

ngưỡng mộ.

Cho nên, cậu bé xuất hiện trước mặt lũ trẻ ấy, nói cậu là con một nhà gần đây, hỏi lũ trẻ ấy có thể cùng chơi hay không, vì cậu bé không có bạn bè.

Lũ trẻ vui vẻ đồng ý, dạy cậu bé chơi thế nào, bắt bọ cánh cứng, nuôi rùa...chơi rất nhiều thứ.

Cứ như vậy, thỉnh thoảng buổi tối cậu bé đi giết người, buổi sáng chơi với lũ trẻ, họ trở thành bạn tốt của nhau. Đám trẻ còn cho cậu bé kẹo, cậu bé bỗng nhiên biết được, hóa ra thế giới này không phải chỉ có giết người, còn có những chuyện còn thú vị hơn.

Mãi tới một ngày, lại có một người tới cô nhi viện mua trẻ con, viện trưởng cô nhi viện nhìn có vẻ là người tốt, kì thực lại cùng một giuộc với lũ xấu xa kia.

Biết được mấy người bạn bị viện trưởng nhốt lại, chuẩn bị chuyển họ đi trong đêm, cậu bé rất tức giận, cậu bé hy vọng các bạn của mình không bị bán đi.

Cho nên, cậu bé không quan tâm tới lời quản giáo của cậu là không được phép tự ý hành động, cậu bé liền giết chết viện trưởng và những tên xấu xa ấy, thả những đứa trẻ kia ra.

Cậu bé vốn nghĩ rằng mọi chuyện đã trôi qua một cách êm đềm, không ngờ rằng hôm sau cảnh sát tới bắt cậu, còn dí súng vào cậu...

Cậu bé phát hiện, chính những đứa trẻ cậu cứu ra đã báo cảnh sát, cậu là kẻ giết người...

Nghe tới đó Lam Lam không kìm được nước mắt:

- Tại sao chứ? Cậu bé chẳng phải đã cứu bọn họ sao?

Dương Thần lắc đầu, chua chát nói:

- Đúng vậy, cậu bé đã cứu họ, nhưng họ sợ, họ sợ bên cạnh họ có một kẻ sát nhân, kẻ xấu mặc dù mua họ, nhưng ít nhất bọn chúng cũng không phải là kẻ giết người.

Nhưng, cậu bé lại là người có thể lấy mạng họ.

Đối với họ, cậu bé là một thế giới khác, cần phải tránh càng xa càng tốt...

Bất luận họ trước đây có chơi thân với cậu bé thế nào, khi họ phát hiện ra cậu bé nguy hiểm, họ sẽ tự động bảo vệ chính mình trước tiên, họ không cần phải biết cậu bé rốt cuộc là người thế nào.

- Vậy...cậu bé ấy sau này thế nào?

Lam Lam mông lung, nhưng đại khái vẫn nghe hiểu nên tò mò.

- Lúc ấy, cậu bé rất ngốc nghếch, cậu không hiểu tại sao những người bạn tốt như vậy, lại không thể hiểu cậu, rõ ràng cậu bé đã cứu họ, họ lại bán đứng cậu như vậy...

Ngay đúng thời điểm viên cảnh sát nổ súng, thì một bé gái cũng chỉ biết tới giết người như cậu bé xuất hiện.

Cô bé giết hết những cảnh sát ở đó, sau đó đi tới trước mặt cậu bé đang

sững sờ, nói với cậu bé “cậu không thuộc về nơi này” ...

Nhìn ánh mắt suy tư của Dương Thần, Lâm Nhược Khê lập tức hiểu ra, đây là chuyện xảy ra khi hắn mười bảy tuổi...

Lâm Nhược Khê cảm thấy lòng chua chát, nhưng cũng hiểu được hàm ý trong câu chuyện của Dương Thần...

- Sau đó thì sao...

Lam Lam chờ đợi.

- Sau đó, cậu bé ra đi, cậu bé không còn gặp lại những người bạn cùng vui đùa với cậu lúc nhỏ nữa, và không bao giờ còn chủ động kết bạn với bất kì ai nữa.

Cậu bé rốt cuộc cũng biết, chỉ có những người giống cậu, biết giết người, không sợ đổ máu, mới có thể hiểu được cậu...

- Vậy cậu bé hẳn rất đau lòng, rất cô đơn đúng không?

- Không đâu.

Dương Thần nói:

- Vì cậu bé rốt cục đã hiểu ra, sở dĩ cậu bé cảm thấy cô đơn, là vì cậu bé mạnh hơn những đứa trẻ khác. Sở dĩ cậu bé thấy đau lòng, là vì mọi người đều sợ hãi cậu.

Cậu bé mạnh mẽ, người khác sợ hãi cậu bé, thậm chí còn ngưỡng mộ cậu không bị ai ức hiếp cả, cậu bé tại sao phải buồn chứ? Cậu bé phải cảm thấy rất tự hào chứ, đúng không?

Lam Lam nhìn Dương Thần, chớp chớp mắt:

- Lam Lam hiểu rồi, vì Lam Lam lợi hại hơn những bạn khác, nên các bạn mới sợ Lam Lam, Lam Lam vẫn là đứa bé ngoan. Nhưng Lam Lam là đứa bé lợi hại hơn các bạn khác.

Dương Thần rốt cục cũng cười lớn tiếng, dựng ngón tay cái:

- Thật thông minh, Lam Lam nhớ nhé, ai bảo mẹ của Lam Lam đẹp hơn mẹ của những đứa bé khác chứ? Mẹ đẹp đương nhiên có thể sinh ra một đứa con lợi hại rồi, đúng không?

Lam Lam cười ngọt ngào, gật mạnh đầu:

- Vâng!

Lâm Nhược Khê bên cạnh thấy Lam Lam rốt cục cũng cười rồi, xúc động lau khóe mắt, nhân tiện nhéo cho Dương Thần một cái, cười nói:

- Nói lung tung cái gì đấy, đừng có dạy con bé những điều linh tinh đấy.

Lam Lam đột nhiên lao vào lòng Dương Thần, ôm cổ Dương Thần, “chụt” hôn lên má hắn một cái thật kêu, khiến Dương Thần sửng sờ.

- Còn có, ba của lam Lam nữa, ba của Lam Lam lợi hại hơn bất kì ba của bạn nào.

- Ha Ha, đấy là điều đương nhiên...

Dương Thần vừa tự đắc khen mình, đột nhiên trong đầu như có tia điện xẹt qua, tim đập mạnh, miệng lắp bắp:

- Đợi chút...Lam Lam...con...con vừa gọi chú là gì?

Lam Lam cười duyên nói:

- Ba ạ, bà nói chồng của mẹ gọi là ba.

Giống như chưa từng để ý tới cách xưng hô, chưa từng để ý tới chuyện của cô bé, như chưa từng ghen tị con bé gọi cô là mẹ...

Nhưng khi Dương Thần nghe thấy một tiếng “ba”, hốc mắt hấn hơi đỏ lên, trong lòng vô cùng ảm áp.

Hóa ra bản thân luôn rất để ý tới chuyện này.

Hấn ôm chặt Lam Lam, hấn yêu mến con bé không muốn rời tay, cọ cọ khuôn mặt lún phún râu vào khuôn mặt của con bé, Dương Thần không biết nên khóc hay nên cười.

- Tiểu mập gọi lại lần nữa nào!

Lam Lam chu môi:

- Ba không được gọi Lam Lam là tiểu mập.

- Ba...ba...ba... ha ha...ha ha...ba...

Dương Thần ôm Lam Lam, cứ ôm con bé như vậy cười ngô nghê.

Mọi người qua lại nghe thấy tiếng cười như điên dại ấy, rốt cuộc cũng chú ý tới họ, nhìn chăm chú, một cô bé con xinh như ngọc, một tên không ngừng cười ngốc nghếch, đa số họ đều cảm thấy hấn có vấn đề.

Lâm Nhược Khê nhìn hai cha con, một cười như kẻ ngốc, một ngây thơ đang có vẻ giận dỗi, trong thoáng chốc cô cảm thấy như ảo giác, trong trời đất bao la này, không gì ảm áp như giây phút này đây....

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1148

Cây Thông Nô-en

Cười vui vẻ một hồi lâu, cả nhà ba người cùng nhau đi tản bộ trên đường dành cho người đi bộ.

Nhưng vì người đi đường khá đông, Lam Lam lại nhỏ, Dương Thần phải bế con bé lên như vậy cũng giúp cho con bé đỡ mệt.

Các cửa hàng trên phố được trang hoàng đủ màu sắc, đặc biệt là vào dịp cuối năm này, mặc dù chỉ còn khoảng một tháng nữa là tới giáng sinh, nhưng một số cửa hàng đã bắt đầu bày bán các sản phẩm dành cho lễ giáng sinh.

Lam Lam vẫn còn ảo tưởng về ông già Noel, con bé cứ quẩn quýt lấy Dương Thần đòi hẳn kể về chuyện ông già Noel, Dương Thần đành phải từ từ kể về chuyện ông già Noel cho Lam Lam nghe, Lam Lam nghe rất say mê.

Khi đi tới bên ngoài một cửa hàng quà tặng, hai cây thông Noel lớn thu hút không ít người qua lại.

Lâm Nhược Khê nghỉ chân bên cây thông Noel, nhìn thân cây được trang trí bằng nhiều chiếc hộp nhỏ và nhiều ngọn đèn nhỏ sáng lấp lánh, khoe miệng cô nở nụ cười.

- Sao vậy? Lớn như vậy rồi mà nhìn thấy cây thông Noel còn mê mẩn vậy sao?

Lâm Nhược Khê khẽ hừ nhẹ một tiếng:

- Không được hay sao? Cây thông Noel đẹp như vậy! Đáng tiếc lúc em còn nhỏ, bà nội nói trang trí cây thông Noel rất tốn thời gian, chẳng qua cũng chỉ để nhìn, thà rằng mua quà Noel còn hơn, cho nên chưa từng trang trí cây thông Noel. Bây giờ nghĩ lại, bà nội thật là nghiêm khắc!

Dương Thần nhìn xoáy vào cây thông Noel, cười nói:

- Dù sao anh cũng không thích.

- Vì sao?

- Em đoán đi...

- Đi, ngoài việc không hứng thú ra thì không đoán được gì khác.

Lâm Nhược Khê lườm hẳn một cái.

Dương Thần cười hà hà:

- Gả cho một gã bán thịt xiên nướng đã là không hứng thú rồi. Đi thôi, đi thôi! Gần đây không phải có bách hóa thuộc quyền quản lý của Ngọc Lôi hay sao, đến tòa nhà bách hóa của em xem thế nào, mua ít đồ chơi cho con gái.

- Hay quá hay quá! Lam Lam muốn đồ chơi!

Lam Lam lập tức vui vẻ vỗ tay cười.

Lâm Nhược Khê bắt đầu dĩ thử dài:

- Cái con bé này, đã mua cho con nhiều đồ chơi như vậy rồi, nếu cứ như vậy, chắc mẹ phải mua căn phòng mới cho con đựng đồ chơi mất thôi.

Lam Lam cười khanh khách không ngừng, nụ cười ngây thơ khiến Lâm Nhược Khê không nói thêm được lời nào.

Đi một vòng quanh khu bách hóa, sau khi mua được rất nhiều đồ chơi và những bộ đồ đáng yêu, ba người mới trở về nhà.

Lái xe trên đường, Dương Thần đột nhiên nhận được điện thoại, là điện thoại của Thái Nghiên.

Nhìn hai mẹ con ngồi sau qua kính chiếu hậu, Dương Thần do dự nhấc máy.

- Nghiên Nghiên, sao vậy?

Lâm Nhược Khê nghe thấy Thái Nghiên gọi điện thoại tới, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên u ám, song cũng không nói gì.

Thái Nghiên có chút đau đầu:

- Dương Thần, tại sao anh lại kết thù kết oán với nhà họ Vương ở Sơn Tây.

- Nhà họ Vương ở Sơn Tây?

- Chính là cái tên Vương An ấy. Năm nay mới tới đây làm ăn, chính là tên mới được tuyển làm ủy viên của Mặt trận Tổ quốc ý.

Thái Nghiên sầm nộ nói:

- Hắn ta gọi điện tới đồn cảnh sát, nói anh nhờ tới xã hội đen đánh anh ta. Lam Lam còn đánh bị thương con trai của hắn ta, bắt em trước sáng mai phải xử lý vụ này, nếu không sẽ nói lại với người nhà anh ta.

Dương Thần hiểu ý cười, tên này đúng là phiền phức, lại còn báo cả cảnh sát, chẳng trách nói trong cục cảnh sát cũng có người.

- Nhà họ Vương kia có lai lịch thế nào, tên đó có vẻ khá là kiêu ngạo.

- Lai lịch đúng là không tầm thường. Mặc dù nói hiện nay Hoa Hạ có tứ đại gia tộc là hùng mạnh nhất, chính là tứ đại gia tộc ở Yến Kinh, nhưng trên thực tế, điều này chỉ xét về phương diện chính quyền trung ương mà thôi.

Nếu như nói về đất đai, thì còn có cả những gia tộc lâu năm hay những gia tộc là khai quốc công thần, thâm căn cố đế có thể lực hùng mạnh, dù sao thì trời đất bao la Hoàng đế lại ở xa, cường long chẳng qua cũng chỉ đè được đầu của rắn mà thôi.

Tổ tiên nhà họ Vương ở Trung bộ từng có lịch sử nhiều lần tiến hành cắt cử quân phiệt, hiện tại gia chủ của Vương gia là Vương Anh Lai, ông ta cũng là tướng quân cùng thời với cha của em, nếu nói về quan hệ có lẽ còn rộng hơn cả nhà họ Dương.

Mặc dù nhà họ Vương hiện tại cũng có khá nhiều nhân vật chủ chốt bắt đầu làm thương nhân, nhưng khoảng hai năm trước trưởng nam nhà họ

Vương mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã làm tới Phó bí thư tỉnh ủy, gia tộc vốn lại là dòng dõi tư sản giàu có, cho nên không ai dám động tới anh ta.

Thái độ của Yên Kinh hiện nay cũng phải nể mặt nhà họ Vương ba phần bảy, dù sao nhà họ Vương cũng có dòng dõi quân nhân, chỉ điều này thì đến Ninh gia, Lý gia cũng không bằng được.

Dương Thần huýt sáo:

- Lai lịch quả thực cũng không thường.

- Anh còn tâm trạng mà huýt sáo sao? Em đang lo lắng sắp chết đây, nhà họ Vương không phải anh muốn đè chúng xuống là đè được đâu, người ta thực sự có vũ trang quân đội đấy! Nói họ là thổ Hoàng đế cũng không sai đâu.

Thái Nghiên tức giận nói.

- O! Nghiên Cục trưởng của chúng ta chẳng phải xưa nay ghét kẻ ác như kẻ thù hay sao, một tên ác ôn như vậy, em giúp anh bắt tên đó lại vậy chẳng phải coi như xong rồi sao?

Dương Thần trêu chọc nói.

- Anh nghĩ em không muốn à? Cái tên Vương An ấy lẫn lộn thương trường bao năm kiếm được cả đồng tiền bên ngoài rồi, giờ về muốn chuyển từ thương nhân lên làm quan đấy.

Nhưng hậu thuẫn của người ta vững chãi, anh ta có quan hệ huyết thống gần với nhà họ Vương, anh họ của anh ta là trưởng nam nhà họ Vương, nhà họ Nghiên chúng em đến thực quyền quân đội còn không có, dựa vào cái gì để đấu với anh ta. Nếu cha em biết em động tới nhà họ Vương, chắc chắn sẽ bắt em ngoan ngoãn từ chức trở về Yên Kinh đấy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện tại ủy viên Mặt trận Tổ quốc thì ai chẳng làm được, đám ca hát diễn kịch cũng làm chính sự được, không biết là đại biểu của những người cuồng ca nhạc hay là đại biểu của những người cuồng điện ảnh đây.

Dương Thần mệt mỏi nói:

- Anh đâu có hiểu những chuyện này, nhưng anh thực sự không hơi sức chơi trò chơi thiếu năng này với bọn họ. Hay là anh tới Sơn Tây đánh họ một trận?

- Anh điên rồi? Chẳng may nhà họ Vương nổi giận thực sự, xảy ra bạo động thì làm sao? Anh có thể giết mấy nghìn mấy chục nghìn người hay không?

Dương Thần nghĩ cũng phải, phiền phức này đúng là không dễ xử lý, xem ra dùng sức với họ không được rồi.

Mặc dù không cam tâm, nhưng Dương Thần thấy tiết lộ thân phận nhà họ Dương với họ, hy vọng đối phương chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa lành là được, cho nên nói:

- Em nói với tên đó, anh là người gì đó của Dương gia, anh cũng không

có hứng thú cắt đứt đường làm quan của anh ta, đường ai nấy đi, bỏ qua mọi chuyện, không ai đung chạm tới ai.

Thái Nghiên ngẫm nghĩ một lát nói:

- Cũng được, nếu anh đã đồng ý nói thân phận của mình, vậy em sẽ nói với anh ta. Em sợ anh không thích dựa vào thân phận của mình để áp chế người khác, nên vẫn chưa dám nói.

Dương Thần còn đang muốn nói gì đó, nhưng Thái Nghiên bên kia hình như còn rất vội, cô vội vàng nói:

- Em không nói nhiều nữa đâu, có người bạn hẹn em ăn cơm, đợi cũng khá lâu rồi, hôm khác gặp anh nhé, bye bye...

Dương Thần chưa kịp nói thêm gì thì cô đã cúp máy.

Dương Thần có chút bất an nhú mày, hẳn có cảm giác không tốt, đã muộn như vậy rồi còn có bạn hẹn đi ăn cơm? Lại còn đợi rất lâu rồi? Không lẽ là đàn ông? Lần trước không phải có tên họ Vi nói là muốn hợp tác nhưng thực chất là đến của gái đây sao!

Mặc dù cũng thường xuyên gặp mặt cô, nhưng ngoài việc dạy các cô tu luyện và làm một số chuyện ám muội ra thì hẳn cũng không có nhiều thời gian bên cạnh họ, Dương Thần cảm thấy cần phải thâm nhập sâu hơn vào vòng giao tiếp của các cô rồi.

Lâm Nhược Khê ở phía sau lúc này mới hỏi:

- Là cái tên Vương An kia sao? Nhà họ Vương ấy rất khó đối phó sao?

Dương Thần quay đầu lại cười nói:

- Chuyện lớn đã có anh lo, yên tâm đi!

Về đến nhà, Quách Tuyết Hoa và vú Vương biết được sự việc đều thấy hoang đường hết sức.

Quách Tuyết Hoa cũng biết lai lịch nhà họ Vương, nhưng vẫn là nên nghĩ cho việc của Lam Lam trước, hỏi:

- Vậy sau này Lam Lam có đi học ở nhà trẻ Vân Hoa nữa không? Bọn trẻ nếu như vẫn không chịu quan tâm tới Lam Lam thì thật đúng là lạnh lùng quá.

- Lam Lam nghĩ thế nào, ngày mai có muốn đi nhà trẻ nữa không?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Lam Lam nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu:

- Phải đi, Lam Lam không thể chạy trốn, Lam Lam là đứa bé ngoan.

Lâm Nhược Khê vui mừng cười:

- Nếu như những bạn nhỏ khác không chơi với Lam Lam, Lam Lam phải đi nói với cô giáo, không được khóc nhè nữa đâu đấy.

Lam Lam gật đầu, nghịch con búp bê Barbie mới mua, sớm đã quên hết những chuyện không vui rồi.

Hai ngày sau đó, Lam Lam quay trở lại nhà trẻ, cũng không có nhiều chuyện phát sinh, dù sao thì lũ trẻ cũng dễ quên nhiều chuyện, cùng nhau

chơi đùa, tự nhiên cũng giống như lật sang một trang giấy khác vậy.

Chỉ có điều, Tiểu Nhã và một vài người bạn khác vốn chơi thân với Lam Lam, trong tiềm thức vẫn tự nhắc nhở không được tiếp xúc với Lam Lam, tóm lại là vẫn có chút ám ảnh.

Lâm Nhược Khê lại bắt đầu công việc như thường ngày, gần cuối năm rồi, những bách hóa thuộc quyền quản lý của công ty bận tối mắt tối mũi.

Dương Thần trước tiên đi thăm Lý Tinh Tinh ở bộ giáo dục, sau khi đưa Lý Tinh Tinh về nhà gặp mặt Quách Tuyết Hoa và mọi người, sau đó nói rõ về thân phận thật sự của mình cho cô biết.

Lý Tinh Tinh chưa từng nghĩ tới, một năm không gặp, thân phận của Dương Thần lại có sự thay đổi lớn đến như vậy, càng không thể tưởng tượng chính bản thân cô sẽ bắt đầu cái “tu luyện” đầy huyền ảo kia.

Tuy nhiên Lý Tinh Tinh cũng từng nhìn thấy không ít những hành động phi phạm của Dương Thần, nên cũng không bị sock lắm, tuy nhiên cô là người bắt đầu muộn nhất, có chút không theo kịp những người khác.

Dương Thần còn dự định tới nhà Lý Tinh Tinh thăm vợ chồng lão Lý, tốt xấu gì cũng là bố mẹ vợ của hắn, dù sao cũng phải gặp mặt một lần cũng không phải chuyện có thể giấu diếm được.

Nhưng Lý Tinh Tinh thấy nên để sau, cô thấy nên để hai người chuẩn bị tâm lý rồi hãy nói, tránh cơ thể của ông Lý phải chịu sự kích động. Dương Thần cũng cảm thấy có lý, nên để cho cô tự mình sắp xếp mọi chuyện.

Đợi sắp xếp ổn thỏa chuyện của ông Lý, sau đấy mới bắt đầu đi làm lại tại công ty giải trí Ngọc Lôi.

Là cấp trên, nhưng khi Dương Thần đi vào công ty có rất nhiều người còn thấy lạ.

Nhìn thấy Bát Nhã trong phòng làm việc, cô càng lúc càng giống một nữ ninja thuộc thành phần trí thức thành phố, cô mặc một chiếc váy ngắn màu đen trắng cân xứng, thoáng nhìn cơ thể cô vô cùng thu hút người đối diện, cô cứ cung kính cúi đầu trước hắn trong phòng làm việc.

Dương Thần bỗng nhiên có cảm giác áy náy, bản thân hắn cũng không biết hắn không có trách nhiệm, đường đường là người đứng đầu hội Bát Kỳ, vậy mà lại để ở đây làm thư kí cho hắn, toàn bộ công việc đều giao cho cô làm.

Bát Nhã từ nhỏ đã được huấn luyện, tạo cho cô sức chịu đựng sự mệt nhọc, khi nhìn thấy Dương Thần, trong đôi mắt đẹp ánh lên sự vui sướng và xúc động, hoàn toàn không có gì gọi là bất mãn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1149

Mùa Thu

Có lẽ do bị áp chế lâu ngày hoặc cũng có lẽ do càng ngày cô càng trở nên dịu dàng, Dương Thần có cảm giác muốn trấn an cô ninja từng chỉ biết tới giết người này.

- Mấy ngày nay vất vả cho cô rồi.

Dương Thần cười ngại ngùng, tiến lên phía trước dịu dàng vỗ nhẹ sau lưng cô.

Bát Nhã như bị điện giật, đột nhiên không biết làm sao, khóe mắt hoe đỏ, hơi ươn ướt, đứng cứng ngắc ở đó.

Dương Thần giật mình, tình huống này:

- Sao vậy?

Bát Nhã vội ngẩng đầu, then thùng cúi đầu thấp hơn:

- Rất xin lỗi, chủ nhân, tôi...tôi chỉ...xúc động quá thôi...

Dương Thần đỡ khóc đỡ cười:

- Điều này có gì mà cảm động, tôi phải xin lỗi cô mới đúng, cô đường đường là người đứng đầu hội Bát Kỳ, mặc dù tôi là ông chủ của cô, nhưng như vậy cũng thật thiệt thòi cho cô quá.

Bát Nhã mỉm cười lắc đầu:

- Không đâu, tôi đang hưởng thụ cuộc sống và công việc ở đây, vì các đồng nghiệp đều đối đãi với tôi như một người phụ nữ bình thường, tôi có thể cảm nhận được tấm chân tình của mọi người, cũng có thể cảm nhận được những niềm vui của những người bình thường.

- Cô có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, tôi còn lo lắng cô hận tôi, cho rằng tôi muốn chinh cô. Con người của tôi kì thực rất nhân hạ, có chút thành tích cũng là do bị bức bách, cô làm việc rất chăm chỉ, tôi phải khen ngợi cô điểm này đây, ít nhất là công việc ở công ty, tôi không có cô thì không được.

Dương Thần cười hà hà, nói.

Bát Nhã nhìn Dương Thần, nói một yếu ớt:

- Chủ nhân...anh thật tốt...

Dương Thần giật nảy mình, ánh mắt cô sao lại như thiếu nữ xuân thì như vậy chứ:

- Đừng nhìn tôi như vậy, nếu không tôi sẽ thấy rất ngại.

Bát Nhã gương mặt hơi ửng hồng, hé môi:

- Từ nhỏ tới lớn chưa từng có ai đối xử với tôi dịu dàng như vậy... Từ sau khi gặp được chủ nhân, tôi mới bắt đầu cảm nhận được niềm vui trong cuộc sống.

- Được rồi, được rồi, tôi thấy nổi hết da gà rồi!

Dương Thần cười một cách kì quái nói:

- Cô muốn hoàn toàn trở thành một cô gái trí thức thành phố sao, vậy tôi phải đổi người đứng đầu hội Bát Kỳ rồi, tôi không muốn hội Bát Kỳ biến thành một công ty chính đạo đâu.

Bát Nhã lắc đầu:

- Sẽ không đâu, đi làm rất thú vị, nhưng giết người cũng khiến tôi cảm thấy rất hứng thú.

Dương Thần thầm nghĩ cô nàng này đúng là vẫn có khẩu vị nặng, bản thân hắn đến nay đã có rất nhiều phụ nữ cũng đủ bận rộn rồi, không nên đụng vào những cô nàng có khẩu vị nặng như vậy nữa.

Đúng lúc Dương Thần ngồi xuống xem xét những việc lớn của công ty thời gian gần đây, thì có điện thoại.

Dương Thần vừa nhìn di động là điện thoại từ Yên Kinh, sau khi nghe điện quả nhiên là Dương Công Minh.

- Alô, ông già mới sáng sớm đã có chuyện gì vậy?

- Hừ, vẫn là cái bộ dạng ấy, thằng tiểu tử thối này không biết tôn trọng người lớn hơn một chút à.

Dương Công Minh không vui nói.

- Nếu vậy cháu sẽ nổi gai ốc đấy, không chừng ông cũng không muốn nghe.

Dương Thần cười nham hiểm.

Dương Công Minh cũng không có hứng thú câu nệ mấy chuyện ấy, nói:

- Ông già nhà họ Vương gọi điện cho ta, cháu đánh cháu ngoại ông ta sao?

- Khà...chuyện này cháu còn tưởng đã ổn thỏa rồi chứ, cháu đã bảo Thái Nghiên nói với tên họ Vương ấy cháu là ai rồi, gã còn phải thông báo về nhà sao?

- Chỉ là thông báo thôi sao, nhà họ Vương ở Sơn Tây lòng hành quen rồi, căn bản không hề coi các gia tộc ở Yên Kinh ra gì cả. Có lẽ cháu không biết, Tổng bí thư ra nước ngoài phỏng vấn, lão già nhà họ Vương đã tập hợp quân đội xung quanh đấy, chạy tới trước mặt ông ta đòi duyệt binh, chúng căn bản là Thỏ hoang để đấy.

- Nói như vậy, chúng muốn cháu phải bày tỏ thái độ mới được hay sao?

- Hà, Vương Anh Lai đích thân gọi điện tới, ngoài miệng thì khách khí, nhưng rõ ràng là muốn cháu đi một chuyến tới Sơn Tây, gặp mặt ông ta. Nói trắng ra, là phải ngoan ngoãn nhận sai, nhà họ Vương muốn áp chế nhà họ Dương ta.

Vốn dĩ cũng không có gì, nhưng quan hệ của lão già ấy lại rất rộng, lại có không ít xí nghiệp quan trọng nằm trong địa phận của lão ta. Nếu như lão ta muốn chặn đường làm ăn của chúng ta thì có rất nhiều cách để ra tay.

Dương Thần nheo mắt:

- Vậy ông định làm thế nào?

- Ta?

Dương Công Minh cười lạnh:

- Lão già hom hem như ta, hiện tại chỉ muốn có ba mẫu ruộng trồng rau, bắt sâu, đâu còn sức mà chạy tới chạy lui bắt hoàng thử lang nữa.

- Ý là cháu đi?

- Đây là do cháu nói, ta không bắt cháu làm gì cả, nhưng... ta cũng phải nhắc nhở cháu, nhà họ Vương đang đắp đê lồi bằng phân trâu, cháu muốn không va phải cũng không được, nhưng phải biết cách lấp nó lại, đừng cho nó cơ hội nổ vào mặt cháu...

Dương Thần cười nhẹ, cũng không buồn nghe tiếp, lập tức cúp máy.

Ngẫm nghĩ một lát, Dương Thần nói với Bát Nhã:

- Bát Nhã, coi như tôi cho cô nghỉ phép, thay tôi tới Sơn Tây một chuyến.

Bát Nhã có chút nghi hoặc:

- Chủ nhân, đi Sơn Tây làm gì? Nếu nghỉ ngơi thì không nên tới chỗ ấy.

- Nghỉ ngơi là phụ, tôi cần cô thay tôi...nhẹ nhàng xử lý một người, phải cho tên đó chết một cách thần không hay quỷ không biết, cô hiểu ý tôi chứ?

Dương Thần ánh mắt lạnh lùng.

Bát Nhã thì lộ vẻ hưng phấn:

- Rõ rồi...

Đối với Bát Nhã mà nói muốn cho một người “chết bất đắc kỳ tử” thì có vô vàn cách làm, chủ yếu là phải có đầy đủ hậu thuẫn, mà Dương Thần đã bảo cô động thủ, chứng tỏ là hẳn không thêm để ý tới hoặc là không tiện ra tay, cho nên mới cần tới cô nhẹ nhàng thủ tiêu tên đó.

Dương Thần cũng chính là nghĩ như vậy, nếu đã biết rõ là đụng tới nhà họ Vương sẽ phiền phức, chỉ bằng để một ninja thực hiện vụ ám sát.

Còn về Viêm Hoàng Thiết Lữ, vốn dĩ đề phòng động tĩnh ninja của hội Bát Kỳ, nhưng hiện nay tướng quân của Viêm Hoàng Thiết Lữ là Thái Vân Thành, bố vợ của hắn không thể đối đầu với hắn được?

Sau khi nói tỉ mỉ về yêu cầu cho Bát Nhã, Bát Nhã lập tức rời khỏi để chuẩn bị trước, còn về chuyện tìm trợ thủ đối với một ninja có đẳng cấp như Bát Nhã là điều không cần thiết.

Dương Thần nhìn những hoạt động của công ty gần đây, phần lớn được sắp xếp rất trật tự, lợi nhuận quý bốn tăng lên rõ rệt, Bát Nhã quả thực rất có năng lực quản lí.

Sắp trưa, Triệu Đằng mang theo một ít văn kiện lên văn phòng, cười nói:

- Giám đốc Dương, lúc này tổ quay phim có nói “Kiếm tiên” sắp đóng máy, theo thông lệ sẽ tổ chức buổi tiệc chúc mừng cho các nhân viên tổ quay phim và diễn viên, Giám đốc có chỉ thị gì không?

Dương Thần sững sốt:

- Là phim của đạo diễn Dư Thạc?

- Vâng.

Dương Thần không khỏi xúc động, đây là bộ phim đầu tiên của Tuệ Lâm, vậy mà cũng đã sắp quay xong rồi, mặc dù chế tác hậu kỳ có lẽ cần tới mấy tháng nữa, nhưng cũng có thể xem là thành công.

- Cậu đi sắp xếp đi, đến lúc ấy nói với tôi một tiếng, tôi nhất định sẽ tới.

Dương Thần cảm thấy nên biểu dương Tuệ Lâm, cũng phải khao tổ quay phim một bữa.

Triệu Đằng gật đầu, đúng lúc định ra ngoài, lại bị Dương Thần gọi lại.

- Đúng rồi, sao không nhìn thấy Vương Khiết?

Dương Thần không thấy trợ lý khác của mình.

Triệu Đằng mặt đỏ lên:

- Vương Khiết...cô ấy có bầu rồi, đang ở nhà.

Dương Thần vẻ mặt kì lạ, không kìm được cười:

- Chẳng lẽ hai người...

Triệu Đằng cười, nói:

- Hà hà, thời gian Giám đốc Dương không ở đây, chúng tôi đã về quê làm đám cưới...nếu không bụng của Vương Khiết lớn rồi, chưa kết hôn sẽ rất khó nói.

Dương Thần chặc chặc cảm thán, những thứ xung quanh mình đã thay đổi rất nhiều, chạy qua chạy lại, không chú ý tới, chỉ có thể chúc mừng Triệu Đằng, đồng thời bảo đảm rằng sẽ có thưởng cho hai vợ chồng vào cuối năm.

So với việc hấn đi trên con đường tu luyện, tương lai cuộc sống như một người bình thường, đối với Dương Thần mà nói gần ngay trước mắt nhưng lại xa tận chân trời.

...

Yến Kinh, Ninh phủ.

Ninh Quang Diệu khó có thời gian nhàn rỗi ngồi ở nhà đọc báo, uống trà, đang ngồi trên ghế trong thư phòng, bàn tay gõ nhẹ bàn, mày hơi nhíu lại, dường như đang cân nhắc gì đó.

Một người nhà họ Ninh đứng ở cửa thư phòng, báo cáo gì đó sau đấy yên lặng rút lui.

Ở bên cạnh chiếc ghế trong thư phòng có hai người mặc quần áo cổ xưa một màu xanh đen, một màu trắng.

Hai người đàn ông ước chừng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng vẻ mặt lại kiêu căng, giống như trong thư phòng này bọn họ mới là chủ nhân.

- Tìm lâu như vậy rồi vẫn không thấy tung tích gì của Ninh Quốc Đống, Ninh Quang Diệu, ông nuôi bọn này đúng là giá áo túi cơm, toàn một lũ rác rưởi.

Người mặc áo xanh đen nói.

Ninh Quang Diệu cười khò:

- Trưởng lão Ninh Tâm nói đúng, tôi nhất định sẽ tìm lúc chinh đồn lại bọn chúng.

Ninh Tâm hừ lạnh:

- Tứ Gia dặn ta và Ninh Đức chăm sóc cho ông, mặt khác cũng muốn xem xem liệu ông có thể chống đỡ được gia tộc này hay không.

Nếu ông vẫn không thể tìm thấy Ninh Quốc Đống, vậy không cần phải nghĩ cách kéo dài hương hỏa, chúng ta sẽ bồi dưỡng một người mới có khả năng kế tục Ninh gia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1150

Buổi Sáng Mùa Đông

Nói chuyện rất nhẹ nhàng và khéo léo, nhưng những gì lọt vào tai Ninh Quang Diệu lại giống như kim châm.

Ninh Quang Diệu toát mồ hôi lạnh, vội vàng đứng dậy, đi đến chỗ Ninh Tâm và Ninh Đức, chấp tay nói:

- Đúng, đúng... Quang Diệu hiểu rồi, nhưng xin hai vị cứ yên tâm, cũng xin hai vị hãy chuyển quyết tâm của Quang Diệu đến lão gia của nhà họ Ninh, tất nhiên sẽ không phụ lòng Ninh gia.

- Nói ngoài miệng thì không có tác dụng gì cả. Bây giờ ông không cả tìm được một chút manh mối nào của Ninh Quốc Đống, chẳng lẽ lại lấy vợ sinh con ở cái tuổi này, lại tốn mấy chục năm nữa để bồi dưỡng người thừa kế sao?

Nhưng ông là Thủ tướng, vợ thì vừa mới chết, Ninh gia ở thế giới này không thể có một tin tức xấu như vậy.

Ninh Đức thẳng thắn nói.

Ninh Quang Diệu híp mắt nói:

- Hai vị trưởng lão, quả thực không dám giấu diếm gì hai vị, tôi còn có một đứa con gái ruột nữa, là đứa con mà tôi và người tình đã sinh từ nhiều năm trước, cũng có thể coi nó như em gái ruột của Quốc Đống.

Bây giờ đứa con gái đó của tôi đã có một công ty nổi tiếng trong toàn quốc, về tài trí tuyệt đối vượt xa cả Quốc Đống. Trước đó tôi không dám nhận nó, là vì sợ Quốc Đống cảm thấy bất công, cũng sợ sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của nhà họ Ninh.

Nhưng nếu như thực sự không tìm được Quốc Đống, thì tôi có thể bảo đứa con của cô ấy là cháu của tôi, thậm chí cho nó là người thừa kế của tôi.

Mọi người căn bản sẽ không thực sự hiểu được hết nội tình của nhà họ Ninh, mà những gia tộc giàu có khác, đối với việc tôi nhận đứa con gái đó cũng nhất định không dám nói nửa câu. Như vậy, có thể giải quyết hoàn toàn được vấn đề người thừa kế.

- Bậy bạ! Đứa con gái mà ông và người tình sinh ra sao có thể không bị những gia tộc khác lên án được chứ?

Ninh Đức tức giận nói.

Ninh Quang Diệu vội xua tay, nói:

- Nếu như là trước kia thì đứa con gái đó sẽ không thể được, nhưng bây giờ, nó đã lấy Dương Thần-cháu ruột của nhà họ Dương, Dương Thần là người trời không sợ, đất cũng không sợ, lại có mối giao tình với Lý Độ của

nhà họ Lý, hơn nữa người của nhà họ Đường cũng tôn sùng hẳn.

Nếu lấy thân phận thiếu phu nhân của nhà họ Dương, và thân phận Chủ mẫu của Dương gia trong tương lai thì tạm thời có thể tiếp quản nhà họ Ninh, tuyệt đối không ai dám đối đầu. Nếu như ai dám đối đầu thì đồng nghĩa với việc đối đầu với Dương Thần.

Tương lai, đợi đưa con gái tôi sinh được một nam hai nữ, chỉ cần có tên của nhà họ Ninh thì chẳng phải có thể nối tiếp việc hương khói của chúng ta sao?

Ninh Tâm và Ninh Đức liếc nhìn nhau, có chút kinh ngạc.

- Còn có việc như vậy à. Nếu như thật sự như những gì ông nói, có thể kéo Dương gia vào cùng trận mạc với chúng ta, như vậy thì quá thuận lợi, chúng ta đương nhiên sẽ vui vẻ rồi.

Tứ gia từng dặn dò, bảo chúng ta phải đề phòng Dương Thần. Nếu như hẳn có thể thành người nhà của chúng ta thì đương nhiên là quá tốt rồi.

Dù sao, Ninh gia cũng cần phải nâng tầm ảnh hưởng không ngừng. Nếu như lại phải bồi dưỡng một thể thân mới thì cũng cần một khoảng thời gian khá lâu và tiền bạc tương đối nhiều.

Nếu như ông có thể tìm được người nối nghiệp thích hợp thì chúng tôi đương nhiên sẽ không làm khó ông.

Ninh Tâm nói.

- Nhưng, đưa con gái của ông có đồng ý nhận ông không. Ngộ nhớ bọn họ không muốn giúp ông thì chẳng phải ông sẽ công cốc sao?

Ninh Quang Diệu vội nói:

- Hai vị yên tâm, Quang Diệu rất hiểu con gái mình. Nó và mẹ nó giống nhau, cái khó qua nhất chính là cửa ải của tình thân. Điểm này, tôi chỉ cần làm khó một chút thì đảm bảo nó sẽ hồi tâm chuyển ý.

- Vậy tốt nhất là ông nên tranh thủ thời gian mà làm, tránh đêm dài lắm mộng.

Ninh Quang Diệu đã dự tính trước mọi việc, nói:

- Lúc này có một chuyện có thể kéo được mối quan hệ giữa tôi và Dương Thần. Vương gia ở Tây Sơn và nhà họ Dương đang có trục trặc, tôi hiểu rất rõ. Bọn dân thường như nhà họ Vương không để đâu lại được Dương Công Minh và Dương Thần.

Nhưng, nhà họ Vương là gia tộc có thâm căn cố đế, là một cây cỏ thụ có rễ cọc. Tôi định đợi nhà họ Dương ra tay, giữ sức giúp nhà họ Dương giảm bớt phiền toái.

Nhà họ Vương làm kinh doanh nhiều năm ở Sơn Tây, tài lực hùng hậu, trung ương sớm đã muốn động đến họ, khổ nỗi không có người tiên phong. Bây giờ có nhà họ Dương, chúng ta có thể thiết lập quan hệ gần gũi với Dương gia, cũng có thể kiếm chút lợi lộc.

Ninh Tâm và Ninh Đức nghe thấy những lời này, mắt liền bừng sáng,

không khỏi suýt xoa, nói:

- Ninh Quang Diệu, nói đến tuổi tác thì chúng tôi hơn ông mấy chục tuổi, nhưng nói đến mưu kế thì chúng tôi thực sự bái phục ông. Xem ra mặc dù mọi thứ hỗn loạn, nhưng tất cả đều ở trong lòng bàn tay của ông.

Ninh Quang Diệu khiêm tốn lắc đầu:

- Hai vị trưởng lão quá khen, Quang Diệu còn hi vọng hai vị chỉ giáo nhiều hơn nữa ý chứ...

...

Qua vài ngày, đã đến cuối tháng 11.

Mấy ngày nay, Dương Thần bỏ ra không ít thời gian ở công ty, chưa nói tới việc phải quản lý nhiều việc, nhưng cũng phải mở một số cuộc họp, tham gia một số hoạt động, thời gian còn lại phải điều chế thuốc.

Bát Nhã đã hoàn thành nhiệm vụ của cô được giao ở Sơn Tây, thần không biết quỷ không hay lấy đi tính mạng gia chủ nhà họ Vương – Vương Anh Lai.

Kết quả giám định pháp y cho biết nguyên nhân dẫn đến cái chết là do rối loạn tâm thần, tự bắn súng vào đầu, sự thực là Bát Nhã đã tiêm một loại thuốc vào người của Vương Anh Lai gây ra rối loạn tinh thần khiến cho não của Vương Anh Lai không ngừng đau đớn, khiến gã khó chịu trong một thời gian dài, nên đã nổ súng tự sát.

Loại thuốc này trên thế giới thực sự không có gì mới mẻ, chỉ là có rất ít người có thể tiêm thành công vào những nhân vật quan trọng, lại có thể thành công trong việc lui thân.

Vương Anh Lai chết rồi, người nhà họ Vương đương nhiên tưởng chuyện này có liên quan đến nhà họ Dương, nhưng không đợi Vương gia điều động quân đội chuẩn bị bạo động, thì đột nhiên đã gặp phải sự nghiêm trị về chính trị chủ đạo của nhà họ Ninh.

Trưởng tôn nhà họ Vương, Phó bí thư tỉnh ủy Sơn Tây bị điều tra ra là đã nhận hối lộ hơn 200 triệu, hơn nữa về bất động sản cũng bị lôi ra ngoài ánh sáng, khi gặp phải sự khiển trách của cộng đồng mạng thì đã bị bắt giam, chuẩn bị đưa lên tòa án hình sự xét xử.

Bình bại như núi đổ, gặp phải sự đả kích đồng thời của nhà họ Dương và nhà họ Ninh, đồng thời nhà họ Vương mất đi người tâm phúc, nên đã bắt đầu tiêu tiền để trừ họa, mười mấy năm lo sợ khó có thể phục hồi lại nguyên khí.

Dương Thần cũng không có hứng thú lắm với nhà họ Vương, nhưng thái độ của nhà họ Ninh khiến Dương Thần và Dương Công Minh đều không sao hiểu nổi.

Lúc này nhà họ Ninh đứng bên giúp sức, mặc dù không thể đứng ra quyết định được, nhưng cũng xóa bỏ được ý định trả thù của nhà họ Vương.

Bất kể như thế nào, lúc này Ninh gia lại đứng về phía của nhà họ Dương, có ý muốn lấy lòng.

Thậm chí Ninh Quang Diệu còn lên gọi điện thoại, bảo Dương Công Minh có yêu cầu gì thì cứ nói, nhất định ông ta sẽ tận lực để phối hợp. Điều này khiến cho một lão già thành tinh như Dương Công Minh nhất thời sẽ không đoán ra được dụng ý của ông ta.

Bất luận thế nào đi chăng nữa, sau khi trải qua việc của nhà họ Vương, Dương gia và Ninh gia trước đó có đối chọi nhau, nhưng đột nhiên hài hòa với nhau.

Chỉ sợ Dương Công Minh và Dương Thần đều cảm thấy sự việc không đơn giản, nhưng người ta tặng mình hoa đào, nếu mình không báo đáp bằng mận thì sẽ chẳng ra làm sao cả.

Sau khi Bát Nhã hoàn thành nhiệm vụ, Dương Thần cũng dựa vào những gì đã đề ra trước đó, cho cô ấy nghỉ một thời gian, tóm lại không chừng sẽ phải ở Trung Hải tiếp, Bát Nhã cũng đành phải trở về Nhật Bản, gặp những thuộc hạ hội Bát Kỳ đã lâu lắm không gặp.

Lúc này, Dương Thần đốc thúc những người phụ nữ khác phải tu luyện, cũng tranh thủ thời gian để điều chế đan dược. Tu vi của những người phụ nữ đa số đều đã được nâng cao, ngoài việc Lý Tinh Tinh vừa mới bắt đầu tu luyện ra thì dựa vào sự giúp sức của đan dược nên đã tăng lên nhanh chóng, tổng thể cũng không có nhiều thay đổi lớn.

Cục diện khiến cho Dương Thần không khỏi phải nóng vội, nhưng cũng không làm gì được.

Buổi sáng mùa đông, sương lạnh ngưng đọng.

Mặc dù đã sắp 6 giờ, nhưng trời vẫn hơi tối.

Ở biệt thự ngoại ô phía tây, trong tòa nhà mà An Tâm mua, trong phòng của phụ nữ, mùi thơm ngào ngạt ngập tràn trong không khí, khiến người khác phải say mê.

Trên chiếc giường lớn, An Tâm như một con mèo nhỏ nằm dựa vào ngực Dương Thần, vì lò sưởi bật, nên chỉ đắp một chiếc chăn mỏng cũng không cảm thấy lạnh.

Khuôn mặt của cô vì bị ép xuống nên làn môi mọng đỏ hơi khẽ hé ra, một ít nước từ trong miệng chảy trên ngực Dương Thần.

Cuộc vui vẻ hôm qua đã khiến cô tràn đầy tinh lực, không quan tâm gì đến tư thế ngủ của mình nữa, mệt mỏi nên nằm ngủ luôn.

Mấy ngày này được thanh thoi, Lâm Nhược Khê vẫn ngủ cùng Lam Lam. Dương Thần đương nhiên cũng không chịu được cảnh vườn không nhà trống, nên cứ tối đến là ra ngoài, đến phòng của những người phụ nữ khác.

Căn bản qua hơn một tiếng đồng hồ, Dương Thần mới tỉnh dậy, sau đó giả bộ phải về nhà ăn bữa sáng.

Việc này cũng không trông cậy người trong nhà không biết, nhưng không ai biết ý đó là gì.

Nhưng hôm nay, Dương Thần lại mở to mắt.

Đột nhiên ngồi phắt dậy, lột áo ngực của An Tâm ra.

- A!!

An Tâm đang ngủ say thì bị việc đó làm tỉnh giấc. Mặc dù còn trong chăn, nhưng rất buồn bực, nũng nịu oán hận:

- Ông xã à, anh làm gì vậy, người ta còn đang ngủ mà...

Dương Thần quay đầu, nhìn ngực trần như nhộng của An Tâm, khẽ run lên, cười hưng phấn nói:

- Anh cảm nhận được... Sắc Vi đã đột phá...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1151

Bị Chơi Xỏ

Gần nửa tháng, Sắc Vi luôn bế quan, chỉ nói cái gì mà đã lĩnh ngộ ra rồi, sau khi Dương Thần trở về cũng không quấy rầy.

Cô ngoài việc ở sau núi, thì chỉ ở trong phòng tĩnh tâm, Dương Thần cảm thấy thời gian này nên để cô tự mình hiểu ra mới tốt, đương nhiên, cũng có khả năng nghĩ không ra.

An Tâm dường như vẫn chưa tỉnh táo lại, chớp chớp mắt, chằm chằm lộ vẻ vui sướng.

- Thật sao? Sao chồng biết?

Dương Thần xoa xoa đầu cô, nói:

- Cô ngọc này, uy áp của Hóa Thần Kỳ, sao có thể cùng cấp với Tiên Thiên đại viên mãn được? Chỗ chúng ta đột nhiên xuất hiện một tu sĩ cấp Hóa Thần Kỳ, anh có thể không cảnh giác hay sao?

Dương Thần cảm nhận rất rõ ràng, uy áp đặc biệt của Sắc Vi, đã thành rồi. Mặc dù vẫn còn chút bóng dáng chân khí Tiên Thiên của Sắc Vi, nhưng đã đạt tới một tầng mới.

- Anh ra sau núi một chút, em ngủ một lát đi. Dương Thần cười hôn vào má của An Tâm một cái, nhanh chóng mặc quần áo, từ ban công nhảy ra ngoài.

Chớp mắt một cái, Dương Thần đã tới sau núi.

Bên vách núi, Sắc Vi mặc một chiếc áo mỏng màu xanh da trời, quần bò, mái tóc bay bay.

Cô yên lặng nhắm đôi mắt đẹp, dang hai tay đón gió, cảm giác như đang hưởng thụ làn gió lạnh.

Quyến rũ hơn nhiều so với trước đây, giây phút này Sắc Vi thoát tục như tiên nữ, từng động tác chuyển động đều có khí chất khiến cho người đối diện không dám khinh thường.

Đương nhiên Dương Thần chỉ cảm thấy cô gái trước mắt vô cùng cuốn hút mà thôi.

Nhận thấy Dương Thần đang ở sau lưng, Sắc Vi từ từ quay người lại, không cần nói gì, giây phút hai người lặng lẽ nhìn nhau là đã có thể chia sẻ được niềm vui sướng này rồi.

Nháy mắt một cái, Dương Thần đã đứng trước mặt Sắc Vi, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô.

- Có phải là cảm giác hay không? Đã tiến vào một thế giới hoàn toàn mới. Sắc Vi hé miệng cười, lắc đầu:

- Không phải.
- Đây là cái gì?
- Là một thế giới quen thuộc, nhưng là cảm nhận theo một cách khác.

Dương Thần gật đầu:

- Giữa người với người không giống nhau, ngộ tính lại càng khác nhau, “đạo” lĩnh ngộ được cũng khác nhau một trời một vực. “Đạo” của em, anh không thể hiểu được, người khác cũng không hiểu được, cho nên đây mới là “đạo” của em.

Tiến vào Hóa Thần Kỳ, tổ chất trong cơ thể của Sắc Vi cũng đã thay đổi, da thịt vô cùng mịn màng, kì thực đây là do đã được chân nguyên lực bảo vệ.

Giờ khắc này bàn tay Dương Thần lướt qua mặt, giống như là một loại chân nguyên thâm sâu khó lường làm lay động mặt hồ đang tĩnh lặng vậy.

Sắc Vi im lặng cảm nhận một lúc lâu sau, cười nói:

- Mặc dù từ lần đầu gặp mặt tới giờ đã hai năm rồi, mặc dù luôn cảm thấy anh luôn ở bên em....

Nhưng, là lần đầu tiên em có cảm giác gần như vậy. Mặc dù tu vi của em vẫn chưa bằng anh, nhưng em có thể cảm nhận được một chút tâm tư của anh, tâm tư của anh là thật, một phương diện chân thực nhất của anh, thật tuyệt.

- Nhưng đừng có hứng thú quá, em vừa tiến vào Hóa Thần Kỳ, nhưng không thể nghỉ ngơi như vậy được. Đúng lúc anh có ít đan dược trung phẩm, lúc trước em chưa tới Hóa Thần nên chưa dùng được, bây giờ cho em.

Dương Thần lấy từ Giới Tử Tu Di Giới ra hai bình sứ nhỏ, đây cũng là vì đan dược này mà đã cất công tới đặt ở cửa hàng đồ gốm sứ tốt nhất.

- Ở đây có năm viên Long Vân Đan và một viên Tiêu Vân Đan, em dùng Long Vân Đan trước, như vậy có thể nhanh chóng ngưng tụ linh khí thiên địa, cuối cùng mới dùng thượng phẩm Tiêu Vân Đan, như vậy có thể nhanh chóng đẩy mạnh tu vi Hóa Thần Kỳ.

Chỉ Tình nói, Tiêu Vân Đan trong Hồng Mông cũng được coi là bảo vật đấy, nếu như không phải vì trình độ luyện đơn của anh cao, cộng thêm may mắn thu thập được nhiều nguyên liệu thì chắc chắn sẽ không có thứ này đâu.

Sắc Vi cũng không chút khách khí nhận lấy, nhận món đồ mà người đàn ông của mình phải đổ máu và mồ hôi tạo ra, vốn đã là một việc vô cùng hạnh phúc, cô lại đặc biệt yêu thích tu luyện, đan dược gì gì đó đương nhiên là càng tốt rồi.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của cô, Dương Thần chỉ chỉ vào môi mình:

- Có được món đồ tốt cũng không biết biểu hiện chút gì đó sao? Thượng phẩm linh đan đều cho em rồi, đúng là phí công thương yêu em rồi.

Sắc Vi lườm hắn một cái, nhẹ nhàng bay một cái, ôm lấy cổ Dương Thần, hôn thầm thiết.

Vì đã tiến vào Hóa Thần Kỳ nên việc bay lượn cũng không phải chuyện

khó khăn gì, tự nhiên có thể dựa vào linh khí thiên địa mà bay thôi.

- Ông xã, có phải bây giờ em sẽ không già nữa hay không? Có phải có thể sống mấy trăm tuổi rồi không?

Sắc Vi hỏi một cách hứng khởi.

Dương Thần gật đầu, nắm tay cô, bắt đầu đi xuống núi.

- Đúng như vậy, hai ba trăm tuổi không vấn đề gì, cũng sẽ không già đi. Nhưng em cũng không thể lơ là, tranh thủ luyện tới cấp cuối của Hóa Thần Kỳ, đến Độ Kiếp Kỳ, cũng chỉ là một loại tích lũy tu vi, không liên quan nhiều tới ngộ tính.

- Vậy nếu như em tới Độ Kiếp Kỳ rồi, sẽ là Tam Dương Chân Hỏa Kiếp, vẫn là Lục Hợp Hàn Thủy, hay là Cửu Thiên Thần Lôi Kiếp đây?

Dương Thần suy nghĩ một lát, lắc lắc đầu:

- Anh cũng không chắc, nhưng Cửu Thiên Thần Lôi Kiếp, có lẽ sẽ không tới mức ấy... vì vấn đề thể chất và tuổi tác của các em đã không kịp tu luyện “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh” nữa rồi, cho nên quyền công pháp tu luyện này trên thực tế là công pháp do anh sửa chữa và tổng hợp.

Anh không biết môn công pháp này có thể đạt tới cảnh giới nào, dù sao em cũng là người đầu tiên bước vào cảnh giới Hóa Thần. Trước đây anh còn thấy lo lắng các em không thể đạt tới cảnh giới Hóa Thần, nhưng giờ thì yên tâm một nửa rồi.

Hai người nói chuyện, trao đổi một số điều tâm đắc khi tu luyện có vẻ rất tâm đầu ý hợp.

Sau khi Sắc Vi bước vào Hóa Thần Kỳ, toàn thân đều toát ra vẻ thoát tục, còn về chuyện Dương Thần đề cập tới chuyện hội Hồng Kinh đang xuống dốc, Sắc Vi cơ bản không có hứng thú quan tâm.

Đối với Sắc Vi mà nói, đứng trên đỉnh cao là người tu luyện đạt cấp Hóa Thần, cô nhìn hội Hồng Kinh được chính mình tạo ra đã sớm coi nó như phù du rồi.

Cũng giống như Dương Thần sớm không còn chút hứng thú nào xử lý chuyện với đám lính đánh thuê, sát thủ, ... nữa rồi.

Dương Thần thậm chí còn cảm nhận được, có lẽ là linh ngộ về “đạo” không giống nhau, Sắc Vi so với hần lúc ở Độ Kiếp Kỳ thì trong sạch hơn rất nhiều.

Nhưng Dương Thần vẫn quyết định tối nay hoặc tối mai dù thế nào cũng phải thân mật với Sắc Vi, hần chưa từng quan hệ với cô gái Hóa Thần Kỳ nào, nghĩ tới là cảm thấy ngứa ngáy rồi.

Nếu như Sắc Vi biết được người đàn ông bên cạnh mình đang nghĩ gì chắc chắn sẽ rất xem thường, đúng là thô tục.

Khi đi cùng với Sắc Vi về đến nhà, đúng lúc Mã Quế Phương đang tập bài tập thể hình trên bãi cỏ, làm động tác dẫn gân cốt.

Dù sao cũng là người sáu mươi tuổi rồi, mặc dù Mã Quế Phương rất thùy

mị thướt tha, nhưng đầu cũng bắt đầu có hai màu tóc.

Phương pháp tập luyện này kết hợp với phương pháp thổ nạp là do Dương Thần đưa cho bà ta, Quách Tuyết Hoa và một số trưởng bối khác, dù sao thì các trưởng bối cũng không kịp tu luyện, dùng đan dược dưỡng nhan kéo dài tuổi thọ, tráng nhân kiện thể cũng không vấn đề gì.

Những ngày này Dương Thần ở nhà, khi Quách Tuyết Hoa và Mã Quế Phương uống trà cũng thường gặp mặt, nhưng Sắc Vi thì liên tục bế quan mấy ngày này, nên cũng có chút nhớ nhung.

- Ôi, Sắc Vi, con trở lại rồi à!

Mã Quế Phương cười híp mắt tiến lên phía trước, quan sát một cách tỉ mỉ:

- Quái thật, con bé này mới mấy ngày không gặp mà lại xinh đẹp lên hẳn như vậy.

Lúm đồng tiền đẹp của Sắc Vi hơi ửng hồng:

- Cô Mã, làm gì có ạ, con cũng không trang điểm.

- Không phải nói đến dung mạo, mà là khí chất, cũng không đúng, không thể nói rõ là gì, lẽ nào con đã tu luyện thành rồi?

Sắc Vi gật đầu:

- Cũng có chút tiến bộ.

Mã Quế Phương khoát tay:

- Thôi đi, ta cũng không hiểu mấy chuyện này, mau vào đi, Thiện Ny đang làm bữa sáng. Dương Thần cũng vào nhà ăn sáng đi, dù sao ở nhà cậu cũng phải tranh giành với con gái, không cần phải vậy.

Dương Thần không ngừng kêu khổ, không ngờ hình tượng của hắn trong lòng mẹ vợ lại như vậy.

Khi vào đại sảnh, đã ngửi thấy mùi món trứng cuộn, có thêm chút mùi hành thoang thoang, khiến có dạ dày của Dương Thần cũng bắt đầu réo.

Mạc Thiện Ny mặc tạp dề đứng trong bếp, nhìn thấy Dương Thần và Sắc Vi đứng cạnh nhau, cô có vẻ kinh ngạc nói:

- Sẽ xong nhanh thôi, đợi chút.

Chỉ lát sau, Mạc Thiện Ny đã bày một bàn thức ăn đơn giản nhưng rất tinh tế.

Đối với sự thay đổi của Sắc Vi, Mạc Thiện Ny cũng hiểu Sắc Vi rốt cuộc cũng đã đột phá rồi, cô không kìm được hiếu kỳ hỏi Sắc Vi có cảm giác gì.

Nhìn Sắc Vi dáng vẻ thay đổi hẳn, Mạc Thiện Ny bỗng cảm thấy ảo não vì mình không chuyên tâm tu luyện, ngày ngày ở lại sau núi tu luyện, phải cố gắng thêm rồi.

Dương Thần gọi điện về nhà, nói hắn ở lại nhà Mạc Thiện Ny ăn sáng, nhưng lý do là mới sáng sớm đã phát hiện Mạc Thiện Ny đã đột phá cảnh giới, sau đó mới nhân tiện...

Quách Tuyết Hoa vừa nghe, đột nhiên nói:

- Thật sao, con bé Sắc Vi này thật tài! Dương Thần, đây đúng là chuyện

vui, chúng ta phải cùng nhau chúc mừng Sắc Vi mới được.

Dương Thần suy nghĩ:

- Chúc mừng? Mẹ nghĩ nên chúc mừng thế nào?

- Hôm nay không phải cuối tuần sao, đúng lúc không có việc gì, gọi An Tâm, Minh Ngọc, Chỉ Tình cùng tới nhà, chúng ta liên hoan một bữa, thế nào?

Quách Tuyết Hoa hào hứng nói.

Dương Thần vẫn có cảm giác là lạ, khẩu khí của Quách Tuyết Hoa không đơn giản chỉ là một bữa “liên hoan”.

Nhưng đề nghị này thì Dương Thần cũng không có lý do gì để phản đối, nói:

- Vậy mẹ nói với Nhược Khê một tiếng, xong thì bảo mọi người cùng đến.

Quách Tuyết Hoa “ừ” một tiếng rồi vội vàng cúp máy.

Dương Thần nói chuyện liên hoan với Mạc Thiện Ny và Sắc Vi, Sắc Vi cảm thấy hơi ngại, Mạc Thiện Ny và Mã Quế Phương thì dở khóc dở cười.

- Tiểu Thiện Thiện, mẹ, mọi người cười cái gì vậy?

Dương Thần nhất thời không hiểu ra gì, cảm giác như mình vừa bị chơi xỏ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1152

Vui Vẻ Là Được Rồi!

Mạc Thiện Ny và mẹ cô cười một lúc lâu, dường như cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Mã Quế Phương than thở:

- Dương Thần, cậu và Sắc Vi một người ở Hàn Quốc, một người thì bẽ quan nên không biết, mấy ngày nay Tuyết Hoa thấy bí bách, nhân việc của Sắc Vi, muốn tìm lý do để các cô con dâu cùng chơi mạt chược với bà ấy.

- Chơi mạt chược?

- Đúng vậy, cậu không biết, sảnh phụ nhà cậu có một bàn mạt chược, những ngày cậu và Nhược Khê đi Hàn Quốc, cứ ba ngày thì hai ngày đánh mạt chược, hơn nữa đều là dùng tiền mặt để đánh. Tôi tới đây hai lần, cảm giác như nơi ấy thành sông bạc rồi, nhìn thôi cũng thấy đau tim.

Mã Quế Phương lắc đầu cười.

Dương Thần lúc này mới nhớ đến, sảnh phụ nhà hắn quả thực có một cái bàn được phủ bằng một tấm vải đen, lúc trước chỉ cho rằng đây là cái bàn cũ không dùng tới thôi, không ngờ đây lại là bàn mạt chược.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy đánh mạt chược cũng không sao, như vậy các cô có thể gặp mặt nhau nhiều hơn, như vậy cũng có thể gần gũi nhau hơn.

- Sao trước đây không thấy mẹ nói tới nhỉ, chuyện này thì có gì mà phải nhịn chứ?

Dương Thần hỏi.

Mã Quế Phương liếc con rể một cái:

- Ôi! Cậu là con trai đương nhiên là không chú ý tới rồi. Cậu cũng không nghĩ rằng nếu một đám con gái về nhà đánh bạc, hơn nữa Tuyết Hoa đều coi chúng là con dâu như nhau, Nhược Khê sẽ nghĩ thế nào? Nói thế nào, thì nữ chủ nhân trong nhà cũng là Nhược Khê, quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng không thể làm căng được.

Dương Thần chợt ngộ ra gật đầu, quả thực dễ gây xung đột, dù sao thì Nhược Khê cũng không vui khi mẹ gần gũi với những cô con dâu khác, nhưng cũng không thể vì tránh chuyện này mà hủy buổi liên hoan, cho nên cũng không muốn ngăn cản.

Đúng lúc bữa sáng sắp xong, Dương Thần lại nhận được điện thoại, là điện thoại của Triệu Đăng.

- Alô, Triệu Đăng, cuối tuần mà cậu cũng gọi điện cho tôi làm gì?

Dương Thần ngạc nhiên.

Triệu Đăng cười nói trong điện thoại:

- Giám đốc Dương Thần, tôi biết ngay anh là người bận rộn hay quên mà, mấy ngày trước không phải đã nói rồi sao, hôm nay sẽ đi với mọi người tới KTV chúc mừng “Kiếm tiên” đóng máy rồi sao?

Dương Thần đột nhiên nhớ ra:

- KTV nào?

- Melody trên đường Thọ An, anh nhất định phải tới đấy, đấy là cái động tiêu tiền, nhưng an ninh khá tốt, dù sao thì cô Tuệ Lâm cũng sẽ tham gia, không thể để cho đám paparazzi kia bám theo được.

Dương Thần cũng từng nghe qua hộp đêm ấy, nó nằm ngay trên đoạn đường hoàng kim tại trung tâm thành phố Trung Hải, nếu không có ô dù lớn, thì chắc chắn không thể làm ăn ở nơi đó.

Cũng không có ý kiến gì, hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của họ, hẳn thì phải suy nghĩ xem nên chúc mừng Tuệ Lâm như thế nào, dù sao cô cũng đã vất vả diễn suất lâu như vậy, chúc mừng cô cũng là chuyện nên làm.

Sau bữa sáng, Dương Thần về nhà, tìm thấy Lâm Nhược Khê đang chơi xếp hình với Lam Lam, nói tới việc tối nay sẽ tới KTV chúc mừng Tuệ Lâm, hỏi cô có muốn cùng đi không.

Lâm Nhược Khê dường như sớm đã biết được chuyện của tổ quay phim, lắc đầu nói:

- Anh đi đi, mấy ngày nữa là buổi gặp mặt với các ký giả, đến lúc ấy sẽ chính thức tuyên bố, em sẽ xuất hiện tại buổi lễ ấy, hôm nay không đi, em cũng không thích KTV.

- Em không đi e rằng Tuệ Lâm sẽ buồn đấy.

- Tỉnh lại đi.

Lâm Nhược Khê nói không ngắc đầu:

- Em sớm đã gọi điện thoại cho Tuệ Lâm rồi, cũng chúc mừng cô ấy rồi, còn cần anh lo hay sao?

Dương Thần tự làm mình mất mặt, nhún vai, ngồi xổm cùng chơi xếp hình với Lam Lam.

Dương Thần xếp hình đương nhiên giỏi hơn Lâm Nhược Khê nhiều, rất nhanh đã cùng với Lam Lam xếp ra phi cơ và trực thăng khiến cho Lam Lam vui vẻ cứ vỗ tay cười.

Lâm Nhược Khê nhìn hai cha con cùng chơi đùa, ánh mắt dịu dàng, cô vuốt tóc con gái, nhẹ giọng:

- Ông xã, sau này anh...có dạy Lam Lam tu luyện không?

Dương Thần cười khẽ nói rất tự nhiên:

- Chắc chắn phải tu luyện rồi, nếu không thì con gái sẽ không thể sống lâu như bố mẹ được.

Hơn nữa tố chất của Lam Lam rất tốt, so với lúc anh còn nhỏ con bé còn có ưu thế Tiên Thiên, tuổi lại còn nhỏ, anh định sẽ truyền dạy cho con bé

Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh...Nói thế nào cũng là đưa con đầu tiên của chúng ta, anh cũng không thể keo kiệt quá được.

- Quả nhiên...

Ánh mắt Lâm Nhược Khê có chút phức tạp:

- Vậy tại sao mãi vẫn chưa dạy?

- Một là Lam Lam còn nhỏ quá, Vãng Niệm Diễn sinh Kinh không thể truyền dạy vào lúc này, ít nhất cũng phải đợi con bé học xong nhà trẻ.

Thứ hai là, anh không muốn con bé lạm dụng đan dược, vì Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh và công pháp anh tự sáng tạo ra không giống nhau, cần phải có căn bản vững chắc mới được, nếu không sẽ rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Ba là, hiện tại anh cũng không biết sẽ gặp phải đối thủ như thế nào, luôn có kẻ rình mò trong bóng tối Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh, nếu anh truyền cho Lam Lam, kẻ đó sẽ hạ độc thủ với Lam Lam, đề phòng bất trắc.

Hơn nữa một khi đã luyện công, chắc chắn sẽ rất vất vả, trong hai năm này thì cứ để con bé phát triển tự nhiên, hưởng thụ niềm hạnh phúc của một đứa trẻ.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, khẽ thở dài một cái:

- Em chỉ hy vọng Lam Lam có một cơ thể khỏe mạnh, có thể bảo vệ bản thân, những chuyện khác em cũng không có mong ước gì xa vời cả. Chỉ sợ sau khi tu luyện sẽ luôn đánh nhau như anh, cho dù có thắng thì tâm tư cũng không thể thanh thản.

Dương Thần có thể hiểu nỗi ưu tư của cô, nhưng cũng không còn cách nào khác, bản thân hẳn chỉ có thể nỗ lực hết sức che chở cho người thân trong gia đình và con cái không phải chịu đựng đau đớn.

Trước mắt nhìn thì có vẻ yên bình, nhưng Hồng Mông và gia tộc Ân Môn, thậm chí cả Athéna và một số thế lực khác chắc chắn cũng đang rục rịch, không biết sẽ mưu tính chuyện gì.

Chỉ có điều, mọi người đều không phải người bình thường, nếu không chắc chắn sẽ không dám ra tay, dù sao cũng còn chút thời gian, không cần phải vội.

Để Dương Thần ngồi chơi với Lam Lam, Lâm Nhược Khê vào bếp giúp một tay, dù sao buổi chiều những người khác cũng sẽ tới, Lâm Nhược Khê biết được Sắc Vi đã đột phá cảnh giới Hóa Thần, cũng có chút ngưỡng mộ, nên cô không phản đối buổi liên hoan này.

Buổi chiều, Sắc Vi và Mạc Thiện Ný tới nhà trước, sau đây là An Tâm, Tiêu Chỉ Tình, Lưu Minh Ngọc, cùng Lý Tinh Tinh cũng tới.

Đường Uyên dù sao tuổi tác cũng lớn hơn mọi người, lại có con gái Đường Đường đang học đại học phải quản lý, bình thường rất ít khi xuất hiện, Quách Tuyết Hoa cũng không gọi cô.

Còn về Thái Nghiên, mấy lần vì công việc nên thoái thác, Quách Tuyết Hoa cũng không được bằng lòng lắm, nên cũng không muốn tự làm xấu mặt

mình.

Chỉ một lát, trong nhà đã nhộn nhịp hẳn lên, nói nói cười cười, trăm hoa khoe sắc, khung cảnh đẹp không sao tả xiết.

Lam Lam thấy rất nhiều cô xinh đẹp tới nhà, người ôm, người hôn nhẹ lên má thì vô cùng vui mừng, các cô cũng không khiến con bé thất vọng, đều có quà cho Lam Lam khiến khuôn mặt con bé đầy vẻ thỏa mãn.

Hôm nay nhân vật chính đương nhiên là Sắc Vi - người vừa đột phá cảnh giới Hóa Thần, các cô đều trông thấy khí chất của Sắc Vi thay đổi rất nhiều, thì lại càng ngưỡng mộ hơn.

Nhưng không để cho mọi người hỏi Sắc Vi được nhiều về chuyện tu luyện, Quách Tuyết Hoa đã vui vẻ vỗ vỗ tay kêu mọi người dừng lại, nói:

- Khoan hãy hỏi đã, các con ai đi làm vài ván mạt chược với ta nào? mấy ngày không chơi rồi, chúng ta vừa chơi vừa nói chuyện.

Vừa nghe thấy mạt chược, An Tâm lập tức nói dịu dàng với vẻ mặt đầu khỏ:

- Mẹ... còn đánh nữa sao, hôm nay con không mang tiền...

- Con bé ngốc này, cũng không cần tới tiền, chúng ta chỉ chơi cho vui thôi.

Quách Tuyết Hoa nói.

Lâm Nhược Khê vừa bê trái cây đi ra nghe thấy mạt chược, không kịp hiểu chuyện gì, nói:

- Mẹ, nhà chúng ta có bàn mạt chược sao?

Quách Tuyết Hoa hơi ngại ngùng, đi lại sảnh, lật khăn đen đang phủ trên bàn mạt chược lên:

- Mấy ngày con và Dương Thần đi xa, mẹ có mua một bàn mạt chược, để họ tới nhà giúp mẹ giải khuây, Nhược Khê con không để tâm chứ?

Lâm Nhược Khê suy nghĩ nhanh nhẹn, chẳng trách hôm nay Quách Tuyết Hoa mời các cô tới nhà, cô cũng chẳng còn cách nào.

Lâm Nhược Khê được giáo dục từ nhỏ rằng đánh mạt chược không phải chuyện tốt đẹp, lãng phí thời gian, có khi còn bị coi là bài bạc, nhưng mẹ cô đã muốn chơi, cô cũng không thể phản đối.

- Vâng, chơi thì chơi ạ, mẹ vui là được rồi.

Lâm Nhược Khê miễn cưỡng cười.

Quách Tuyết Hoa vội vàng gạt đầu, sau đó vẫy tay gọi các cô vào.

Vì chỉ có một bàn mạt chược, các cô ồn ào một lúc, sau đó mới quyết định, nhân vật chính ngày hôm nay Sắc Vi - người biết cách khiến cho Quách Tuyết Hoa vui, An Tâm và người mới là Lý Tinh Tinh cũng nhập cuộc.

Nhưng Lý Tinh Tinh từ nhỏ tới lớn chưa từng chơi mạt chược, lại đặc biệt yêu thích Lam Lam, muốn chơi với con bé chứ căn bản không muốn vào bàn.

Vẫn là Mạc Thiện Ny nhanh nhạy, nói với Lâm Nhược Khê đang đứng

nhìn không chút biểu cảm:

- Nhược Khê, hay là chị tới chơi vài ván đi.

- Tôi?

Lâm Nhược Khê sững sốt, cau mày:

- Tôi không được đâu.

- Không biết chơi để tôi dạy chị, rất đơn giản, chị thông minh như vậy, sẽ học rất nhanh thôi. Nếu chị biết chơi, sau này có thể chơi với mẹ, như vậy mẹ cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán nữa.

Mạc Thiện Ny khuyên.

Lâm Nhược Khê nhìn những con bài đủ màu sắc, nghĩ tới chuyện các cô đều biết chơi, nếu cô không biết thì có vẻ hơi kém cạnh, nghĩ vậy nên gật đầu đồng ý.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1153

Anh Đã Gây Họa Rồi

Nhìn thấy đám người Lâm Nhược Khê cùng với Quách Tuyết Hoa bắt đầu chơi mật chược, Dương Thần cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng vẫn tốt hơn so với không khí ngưng ngưng trước kia.

Tiêu Chỉ Tinh và Lưu Minh Ngọc không chơi, mà cùng với vú Vương nói chuyện. Vú Vương rất yêu quý đứa con gái của mình, mặc dù gặp nhau trên cùng một mảnh đất, nhưng vẫn có chuyện chưa nói hết.

Nhìn thấy đám phụ nữ, già trẻ trong nhà vui vẻ hòa thuận, Dương Thần cũng phát hiện ra, đã là lúc ra ngoài để tham dự buổi tụ họp đêm.

Sau khi từ biệt vú Vương và Quách Tuyết Hoa, Dương Thần lái xe đi về hướng KTV Melody của trung tâm thành phố.

Nói là KTV, nhưng sự thực cũng không kém gì so với những hộp đêm xa hoa. Bốn vệ sĩ mặc áo đen khiến cho không ít những người bình thường phải chùn bước.

Dương Thần dừng xe lại, bước vào bên trong, Triệu Đằng đã đứng chờ sẵn ở đó.

- Giám đốc Dương, mọi người đang chờ anh, người của tổ kịch và người của bộ phận chúng tôi đều đã đến rồi.

Triệu Đằng vẻ mặt tỏa sáng, anh ta vô cùng hứng thú với những buổi tụ họp vui vẻ kiểu này.

- Phấn khởi đến như vậy sao?

Dương Thần cười nói.

Triệu Đằng vui vẻ nói:

- Giám đốc Dương, anh không biết chứ, ở những địa điểm như thế này, một bình Remy Martin đắt gấp 4 lần so với bên ngoài, bằng tiền lương của chúng ta vậy, nếu như không phải công ty bỏ ra thì cũng không dám đến những nơi này để tiêu sài.

Dương Thần không hiểu nhiều lắm về thị trường này, đi với Triệu Đằng trên hành lang dài, trên hành lang này có không ít khách ăn mặc quần áo chỉnh tề, giờ tay lên là lộ ra khí chất thuộc tầng lớp thượng lưu hoặc con nhà giàu.

Mà trên mỗi cánh cửa đều dùng những hoa văn cổ được trạm khắc bằng ngọc thạch, trải thảm lông Trung Đông mềm mại, dẫm chân lên là không nghe thấy tiếng động.

Ngọn đèn mờ ảo, nhưng ánh sáng mờ ảo như vậy vừa hay khiến cho một số người có thể làm một số chuyện nhỏ mà không e ngại gì.

Cô phục vụ đi tới đi lui, mặc bộ sườn xám, trang điểm xinh đẹp, thậm chí trông quyến rũ một cách khác thường.

Đi đến một gian phòng tên là “Lạc Hà Cô Vụ”, đẩy cửa vào, bên trong là một không gian vô cùng rộng rãi.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, trên chiếc sofa màu đỏ trông lóa mắt đã có ít nhất 20 người đang ngồi ở đó uống rượu, nói chuyện phiếm.

Mà một người đàn ông trung niên đang cầm một chiếc micro, hát một cách hưng phấn một bài hát mà Dương Thần đã nghe rất nhiều, nhưng lại không biết là bài gì, hiệu quả của âm thanh thật chói tai.

Mọi người thấy Dương Thần bước vào thì đều đứng lên, trong đó bao gồm cả đạo diễn mà hắn chưa từng gặp-Dur Thạc, đương nhiên còn có Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm vì khiêm tốn hết mức có thể, mặc một chiếc áo khoác màu đen, mái tóc mềm mại, trang điểm nhẹ, nhưng lại làm lòng người thấy say mê.

Dương Thần bước lên bắt tay mọi người. Trên thực tế, những nhân viên trong công ty này, Dương Thần cũng không thể nào quen thuộc hết được, không thể nhớ được tên họ, chỉ gặp là cười. Giả bộ kiểu quen thuộc này, Dương Thần rất giỏi.

Nói chuyện xã giao với đạo diễn Dur Thạc một lúc, hắn liền mời rượu mấy nhân viên trong tổ kịch.

Đợi ngồi đến bên cạnh Tuệ Lâm, Dương Thần nhìn cô từ trên xuống dưới, thân thiết hỏi han:

- Vất vả cho em rồi, sau này không phải chịu uất ức nữa chứ?

Tuệ Lâm nhẹ nhàng gật đầu:

- Mọi người rất tốt với em, nhưng đóng phim cũng rất khó, em cảm thấy sau này em hát thì tốt hơn.

- Ha ha, vậy phải xem phòng bán vé như thế nào. Nếu như vé bán không chạy thì em muốn đóng phim, anh cũng không để em đóng. Nếu như vé bán chạy thì em đã làm tốt hơn chị của em rồi, nên đóng thêm mấy bộ nữa.

Dương Thần trêu đùa.

Tuệ Lâm hừ nhẹ một tiếng nói:

- Chị sẽ không muốn em giúp chị ấy kiếm tiền. Chị ấy làm kinh doanh không phải để kiếm tiền, nếu như em không muốn đóng phim nữa thì chị ấy nhất định sẽ đồng ý.

- Xem em đặc ý chưa kia.

Dương Thần cười nói:

- Lần này làm xong việc, sau đó em nên nghỉ ngơi một chút, dù sao cũng đã bận rộn gần một năm rồi.

Tuệ Lâm lắc đầu:

- Còn chưa thể nghỉ ngơi được. Sắp sang năm mới rồi, tổ kịch Xuân Vãn đã liên lạc với em nhiều lần, muốn em biểu diễn một tiết mục, đoàn của em

đều nói phải đi, em cũng muốn thử một lần.

- Xuân Vãn mà em còn muốn đi nữa sao?

Dương Thần cũng đã xem không ít những báo cáo có liên quan đến Xuân Vãn, chau mày nói:

- Công việc đó không xứng đáng với những gì em bỏ ra đâu. Nghe nói những tiết mục hay đều sẽ bị tổ thẩm tra sửa chữa hoàn toàn rồi. Em cũng không thiếu sự nổi tiếng, thì cần gì chứ.

- Em hát thì có thể có gì đáng sửa chứ.

Tuệ Lâm nói:

- Em cũng muốn đi biểu diễn ở một sân khấu lớn, để cho những fan của em được vui vẻ, còn nữa, em muốn chứng minh cho bà nội em xem.

Nhìn bộ dạng tự tin của Tuệ Lâm, Dương Thần dần dần ý thức được, cô gái này đã chính thức tự mình trở thành một ngôi sao lớn rồi. Cô ấy bắt đầu có những mục tiêu và theo đuổi của riêng mình, có những chủ kiến riêng.

Tuệ Lâm như vậy, càng ngày càng khó che giấu được ánh hào quang làm cô ấy hoa mắt.

Đội các anh em hô hét xong một bài, mọi người đều vỗ tay mời Tuệ Lâm lên hát.

Tuệ Lâm cũng không tự cao tự đại, cho mọi người lựa chọn một bài có tiết tấu nhanh, dùng giọng hát đầy kỹ xảo của cô để thể hiện ca khúc, trông cô rất phong tình.

Đạo diễn Dư Thạc đang ngây ngất vỗ vỗ tay, nói:

- Tôi nghe người ta nói, ca sĩ chân chính, bất luận là hát bài gì, cũng đều có thể khiến bài hát đó để lại một dấu ấn trong lòng ai đó. Kỹ thuật hát của cô Tuệ Lâm, ứng dụng tình cảm của cô chắc hẳn đã là một ca sĩ chân chính rồi.

Mấy người ở tổ kịch và công ty vỗ tay không ngừng, trong khi đang chúc rượu thì cửa của căn phòng đột nhiên bị mở ra.

Một gã thanh niên trai tráng mặc một chiếc áo trắng bó sát người, mặt chữ điền, tóc ngắn xông vào cửa, ở phía sau còn dẫn theo vài gã đàn ông dáng vẻ lưu manh, một nhân viên phục vụ đang khuyên giải gì đó thì bị mấy người kia hất sang một bên.

Gã thanh niên trai tráng đeo dây chuyền bạc kia quét mắt quanh phòng một lượt, vừa nhìn thấy Tuệ Lâm, liền mừng rỡ:

- Quả nhiên là ngôi sao lớn Tuệ Lâm. Ha ha, hôm nay thật không uổng công.

Một nhân viên phục vụ nam đang vuốt tóc nói:

- Lôi gia, cô Tuệ Lâm là khách quý, xin cậu đừng quấy rầy họ.

Gã thanh niên họ Lôi kia bất mãn nhìn người phục vụ một lượt:

- Khách quý? Khách quý cái con khi ỷ. Tao nói cô ấy là ngôi sao thì cô ấy sẽ là ngôi sao, tao nói cô ấy là cô bé thì cô ấy sẽ là cô bé.

Lúc này Triệu Đăng đứng lên, phần nộ nói:

- Nhân viên phục vụ. Những người này là ai? Ở đây sao có thể để các người cho người vào làm loạn được.

Thời gian và địa điểm hôm nay là do Triệu Đăng sắp xếp, đột nhiên xuất hiện đám người gây sự kia, Triệu Đăng đương nhiên cảm thấy cực kỳ mất mặt.

- Này...

Người nhân viên phục vụ lúng túng nói:

- Xin anh bớt tức giận, thuộc hạ của Lôi gia vừa rồi không cẩn thận đã nhìn thấy cô Tuệ Lâm, nên Lôi gia đã tìm tới đây.

- Ta tên là Lôi Hoành, các người không biết, cũng không có quan hệ gì. Cha ta thích nghe giọng hát của tiểu thư Tuệ Lâm đây. Hôm nay đã bắt gặp rồi, cô Tuệ Lâm hãy cùng ta đến phòng riêng của chúng ta một chút.

Lôi Hoành vung tay lên nói.

Tuệ Lâm nhăn mày, cô ấy là nhân vật của công chúng, bây giờ cũng không tiện tự mình xử lý rắc rối này, nên đành nhìn Dương Thần.

Dương Thần buồn bực sờ tóc gáy, đang muốn đứng dậy thì đã thấy hai Giám đốc điều hành trẻ tuổi trong công ty đang ngà ngà, đi lên phía trước.

- Này, cậu kia, cậu nghĩ cậu là ai? Biết người đang ngồi là ai không? Cẩn thận chúng tôi báo cảnh sát đấy.

- Cút ra ngoài!

Lôi Hoành nhìn hai nhân viên quản lý Ngọc Lôi mặc tây phục, khinh thường cười một tiếng, nhướn cằm lên, hai gã thuộc hạ chạy vọt từ phía sau lên, đẩy ngã hai nhân viên quản lý của Ngọc Lôi xuống đất.

Hai nhân viên của Ngọc Lôi cũng chưa từng tập luyện qua, ngã xuống lăn hai vòng, còn bị hai gã kia đá cho hai phát.

- Đồ công tử bột, còn muốn báo cảnh sát nữa sao? Nói thêm nửa câu nữa thì ra sẽ cho các người đi đời!

Lôi Hoành dữ tợn tiến lên nói.

Nhân viên phục vụ ở một bên và những người khác ở trong phòng đều thất sắc, khẩu khí của Lôi Hoành không giống như việc chỉ có đe dọa.

Rốt cuộc Dương Thần vẫn phải đứng dậy, đi lên trước, kéo hai nhân viên của mình dậy, sờ sờ vào chỗ bị đá để xác định không bị thương tích gì, sau đó bảo hai người về chỗ ngồi.

Quay đầu nhìn Lôi Hoành, Dương Thần thở dài một tiếng:

- Hôm nay là một ngày vui vẻ, ở đây không thích hợp để dính máu me, tao không quan tâm chúng mày là ai, coi như chó điên lạc đường cũng được, cút ngay cho tao.

Lôi Hoành đột nhiên cười như điên như dại:

- Tao đã nói rồi. Lôi Hoành tao đây hôm nay đã đến tận đây để mời cô ta đi hát, nhưng vẫn có người ra sức khước từ? Xem ra, mày muốn ném mùi

đau khô...

“Bốp!”

Không đợi Lôi Hoành cười nói thêm, Dương Thần đã ra tay.

Đập mạnh một cái vào ngực của Lôi Hoành, tuy không ra tay thực sự nhưng cũng đủ để làm cho Lôi Hoành bị đánh bật ra cửa.

Lôi Hoành cao lớn đụng phải bờ tường cạnh hành lang, đập mông một cái rất mạnh, ngất ngay lập tức.

Mọi người choáng váng, hoàn toàn không nhìn thấy Dương Thần ra tay như thế nào.

Dương Thần nhíu mày:

- Bảo chúng mày cắt đi mà chúng mày lại còn nhiều lời, đúng là tự chuốc họa vào thân.

Nhân viên phục vụ ở bên toát mồ hôi lạnh, kêu to một tiếng:

- Anh gì ơi, anh đã gây họa rồi, tại sao anh lại đánh Lôi gia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1154

Thật Là Trùng Hợp

Dương Thần vỗ vỗ bả vai nhân viên phục vụ:

- Cảm ơn đã quan tâm, nhưng tôi cảm thấy các người nên lôi tên này ra ngoài trước, để tránh được việc làm tắc ngoài cửa.

Hai người đàn ông kia phần nộ, nhìn Lôi Hoành, xác nhận không có gì nguy hiểm đến tính mạng xong, đỡ Lôi Hoành đứng lên.

- Tên tiểu tử kia, có tí sức mạnh là đã không biết mình đã làm gì rồi à? Mà có biết Lôi gia của chúng ta có lai lịch như thế nào không? Tối nay mà đừng hòng ra khỏi đây một cách yên lành.

Theo lý mà nói thì Dương Thần mặc kệ những lời khiêu khích, nhưng quay đầu nhìn vào trong phòng, thấy mọi người bị hù dọa đến nỗi run rẩy, biết rằng nếu không giải quyết triệt để việc này thì hôm nay sẽ không thể nào chơi vui vẻ được.

Ngẫm nghĩ một chút, Dương Thần vẫy tay ra hiệu cho đám người Tuệ Lâm biết rằng không có vấn đề gì, rồi sau đó bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

- Các người ở phòng nào, dẫn đường trước đi, tao muốn qua đó.

Hai gã đàn ông sững sốt, nhìn Dương Thần như nhìn một thằng ngốc.

- Ha ha, đúng là một kẻ lỗ mãng, không ngờ còn muốn tự mình đến nữa. Được, theo chúng ta.

Nhìn thấy Dương Thần cùng hai gã đàn ông kia rời khỏi, nhân viên phục vụ vội vàng trốn đi, anh ta phải đi báo cáo cho Giám đốc biết, nhưng lại không thể lại xảy ra huyền ảo gì được.

Dương Thần cùng với hai gã đàn ông kia đến một gian phòng khác, sau khi mở cửa, ập vào mũi là mùi thuốc lá nồng nặc.

Trong căn phòng, khói bay mù mịt, tiếng cười của những đôi trai gái đến chói tai, căn bản là không có ai hát hò gì, đám người ở đó đang chơi bài, những gã đàn ông thì ôm lấy những phụ nữ vuốt ve, sờ soạng, làm đủ trò.

Trong đó, ngồi ở phía trong cùng là một gã đàn ông béo lùn, tóc hoa râm, mặc tây phục, ngâm xì gà, trông khoảng chừng 50 tuổi, đang ngạo nghễ nhìn những người khác chơi.

Trong lòng người đàn ông đó có ôm một cô gái nhỏ xinh, thoát nhìn đó là một cô gái khoảng chừng 20 tuổi, mặc một chiếc váy màu đen mỏng, cô đánh mắt màu tím đậm, trông vô cùng kiều diễm.

Mọi người nhìn thấy hai gã đàn ông ôm Lôi Hoành đang hôn mê vào trong phòng thì cùng ngừng mọi hành động lại, buồn bực nhìn hai gã đàn

ông kia.

- A Chính, A Hoàn sao vậy?

Một gã đàn ông trung niên lông mày rậm đứng dậy hỏi.

Trong đó có một gã hướng mắt về phía Dương Thần:

- Tam gia, Lôi gia bị tên tiểu tử kia hãm hại, đụng phải vách tường nên đã hôn mê bất tỉnh.

- Sao cơ? Không phải là đi mời Tuệ Lâm đến hát cho đại ca nghe sao? Sao lại ra nông nổi này?

- Chết tiệt, tên tiểu tử thôi kia, mày là ai? Chán sống rồi sao?

Lại có một gã nữa đứng lên, quát vào mặt Dương Thần.

Dương Thần giơ tay lên trước mặt quơ quơ, mùi thuốc lá và khói thuốc mù mịt trong phòng khiến cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

Trước khi tiến lên, Dương Thần quét mắt một lượt những người ở đây, thản nhiên nói:

- Trong số các người ở đây, ai là cha của tên tiểu tử này?

Tam gia kia phần nộ nói:

- Đồ khốn, còn dám vác mặt đến tìm đại ca đây à? Dám đánh A Hoàn, lão đây sẽ tính sổ với mày?

Nói xong, gã đàn ông trung niên liền xông lên, đám một đám vào mặt Dương Thần.

Dương Thần cũng không thèm nhìn, giơ một tay ra chụp lấy nắm đấm của gã, quăng Tam gia ngã gục xuống đất.

- Mẹ kiếp... dám đánh Tam gia?

Một vài gã đàn ông cũng quan tâm đến người phụ nữ đứng bên cạnh người đàn ông này, kéo cánh tay người đàn ông này lên, không ngờ là Thái Nghiên?

Thái Nghiên kẹp ghim lên mái tóc ngắn của cô, đeo thêm một chiếc kẹp nơ, mặc một chiếc váy tầng màu đen, gắn liền là chiếc áo được dệt bằng tơ, lộ rõ nét quyến rũ của cô, hoàn toàn không nhìn ra một cô cảnh sát nóng nảy trong bộ đồng phục thường ngày.

Lúc này, Thái Nghiên như một cô gái thuộc phần tử trí thức, kéo cánh tay của người đàn ông kia, cười nói thản nhiên.

Nhưng khi Thái Nghiên quay đầu lại, nhìn thấy Dương Thần ở phía đối diện, cô liền ngậy người tại chỗ, há hốc mồm, không nói nên lời.

Dương Thần liền nhớ tới việc Thái Nghiên vội vã đi ăn cơm cùng người khác hai ngày trước, lúc này lại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Dương Thần cũng không có cách nào để giải thích chuyện này.

Sắc mặt sầm xuống, trong mắt lộ vẻ tức giận, cố nén cơn kích động lại, Dương Thần trầm giọng cười lạnh nói:

- Thật là trùng hợp, ở đây mà cũng có thể gặp nhau được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1155

Bạn Gái

Thái Nghiên ngạc nhiên hô lên một tiếng, nhìn về mặt hung hãn của Dương Thần, ý thức được rằng mình đã kéo tay gã đàn ông kia, liền lập tức buông tay ra.

Hai tay che lấy miệng, run rẩy muốn nói gì đó, nhưng Thái Nghiên nửa chữ cũng không thể nói ra.

Gã đàn ông kia lại nhú mày:

- Nghiên Nghiên, ai vậy? Hai người quen nhau sao?

Nghiên Nghiên?

Dương Thần càng cười lạnh hơn:

- Được lắm, thân thiết thật, cảnh sát Thái Nghiên, chẳng lẽ cô không giới thiệu với tôi về bạn trai của cô sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của Thái Nghiên trắng bệch, nghe thấy Dương Thần gọi mình là “cảnh sát Thái Nghiên”, không cần nghĩ cũng biết trong lòng Dương Thần đã rất tức giận, lửa giận còn hùng hực đến nhường nào rồi.

- Không phải... Dương Thần, anh hãy nghe em nói... Em... Chúng em đến...

Đúng lúc này, đám thuộc hạ A Chính vừa rồi đỡ Lôi Hoành vào liền bước ra, nhìn thấy người đàn ông đi trên hành lang, đều cười chào hỏi.

- Chủ nhiệm Tiểu, ông đến rồi à? Đây là cô bạn gái mà ông đã nói sao? Ồ, trông thật xinh đẹp. Ha ha, ông chủ chúng tôi đợi ở trong, mời ông.

Lão Tam cười lớn nói.

Nhìn thấy Dương Thần ở một bên, đám người lão Tam coi như không nhìn thấy gì, dường như Chủ nhiệm Tiểu ở trước mắt quan trọng hơn cả.

Chủ nhiệm Tiểu cũng cười mấy tiếng chào hỏi, ra hiệu ánh mắt cho Thái Nghiên, nắm lấy tay của Thái Nghiên.

- Vị này, tôi và Thái Nghiên còn gặp nhau nhiều, lần sau có cơ hội hãy kết bạn nha.

Chủ nhiệm Tiểu mỉm cười gật gật đầu với Dương Thần, kéo Thái Nghiên vào trong.

Dương Thần ngơ ngác đứng yên tại chỗ, bên tai vẫn còn văng vẳng hai chữ “bạn gái”.

Chủ nhiệm Tiểu là ai? Tại sao Thái Nghiên lại là bạn gái của tên này?

Dương Thần siết chặt quả đấm, lần gần đây nhất mình ở cùng Thái Nghiên cũng chưa đến một tuần, tại sao lại nghĩ không nghĩ thông được việc, tại sao đột nhiên lại xuất hiện một người đàn ông như vậy?

Đang muốn quay người đi hỏi rõ, thì điện thoại di động trong túi liên rung.

Dương Thần lấy ra xem, đúng là một tin nhắn của Thái Nghiên.

- Đợi chút nữa em giải thích, đừng vào trong này.

Dương Thần nhìn tin nhắn chỉ ngắn gọn có vài chữ, liền cố nén cơn tức giận lại, để bản thân tỉnh táo hơn chút.

Mặc dù Thái Nghiên hấp tấp, nhưng cũng không đến nỗi cầu thả, người phụ nữ của mình thì phải tin tưởng trước tiên.

Nếu cô ấy nói sẽ giải thích, không ngại bảo mình phải chờ, cứ về phòng uống rượu với tổ kịch trước đã, rồi tính sau.

Chỉ có điều nghĩ tới việc Thái Nghiên tay trong tay với người đàn ông kia là Dương Thần cảm thấy bức tức.

Quay lại phòng, Tuệ Lâm lo lắng hỏi sự việc ra sao rồi, Dương Thần chỉ nói không có việc gì, mọi người lại tiếp tục cuộc vui.

Vì Tuệ Lâm còn muốn trở về Yên Kinh, đã chuẩn bị cho tiết mục của Xuân Vãn hai tháng trước, thời gian cũng không còn nhiều, cùng ngồi chơi đến hơn 10h tối liền vội vàng ra về, trước khi từ biệt cô đã bảo Dương Thần thay mình gửi lời hỏi thăm đến mọi người trong nhà.

Tuệ Lâm vừa đi, những người trong tổ kịch cũng lần lượt ra về, chế tác hậu kỳ của phim vẫn còn đang tiến hành, hi vọng sẽ khởi chiếu vào thời gian tết âm lịch.

Dương Thần ở lại cuối cùng, đợi đám người kia đi hết, liền vào trong xe ở bãi đỗ xe, lẳng lặng chờ Thái Nghiên và người đàn ông họ Tiểu kia đi ra.

Mãi cho đến nửa đêm, Thái Nghiên mới gọi điện lại.

Trong điện thoại, giọng nói của Thái Nghiên có chút vội vã và khẩn trương, nhỏ giọng nói:

- Dương Thần, em ra rồi, anh ở chỗ nào? Em sẽ lập tức qua đó.

- Bãi đỗ xe.

Dương Thần thản nhiên nói ngắn gọn, rồi cúp điện thoại xuống.

Một lúc sau, bóng dáng của Thái Nghiên bước đến, người phụ nữ này cũng không sợ lạnh, đôi chân thon dài chỉ đi có một đôi tất giấy mỏng, nhưng thoát nhìn sẽ làm cho người khác thấy cô là một người thích lạnh.

Dương Thần còn chưa từng nhìn thấy cách ăn mặc đầy nữ tính này của Thái Nghiên, nên không thể không nghĩ đến việc cô ở cùng với người đàn ông khác, cảm thấy không hài lòng.

Điều càng làm cho Dương Thần cảm thấy không vui, chính là Chủ nhiệm Tiểu kia không ngờ cũng đi theo.

Thái Nghiên nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Dương Thần tựa vào xe BMW, miễn cưỡng mỉm cười một cái, đi lên trước, nắm lấy tay Dương Thần.

- Anh thân yêu, anh sẽ không tức giận chứ? Em đang làm việc, không

phải như những gì anh nghĩ đâu...

Thái Nghiên giải thích một cách khổ sở.

Dương Thần liếc mắt nhìn Chủ nhiệm Tiểu ở sau cô, mà Chủ nhiệm Tiểu cũng đang nhìn Dương Thần một cách quái dị.

- Làm việc? Anh muốn nghe xem, làm việc gì mà cần tới em, đường đường là Cục trưởng cục cảnh sát mà lại phải làm bạn gái của người khác.

- Không phải, em và Tiểu Dã là bạn học thời đại học, em chỉ giả bộ làm bạn gái anh ấy, lừa người của tên Lôi Chính Phúc kia thôi.

Thái Nghiên vội nói.

Tiểu Dã lúc này cũng bước lên, mỉm cười nói:

- Xin chào, tôi tên Tiểu Dã, là bạn học của Thái Nghiên, tôi nghĩ cậu là người mà Thái Nghiên nói-bạn trai của cô ấy-Dương Thần. Tôi hi vọng cậu không hiểu lầm, mặc dù tôi cũng đang theo đuổi Thái Nghiên, nhưng bây giờ cô ấy thực sự không phải là bạn gái của tôi.

- Tiểu Dã! Đừng nói nữa... Anh... Ai da!

Thái Nghiên nóng nảy, hai má đỏ ửng lên.

Dương Thần giận quá hóa cười:

- Ha ha, tôi như một thằng hồ đồ vậy, lúc thì là bạn gái, lúc lại không phải, là công việc, cũng là chuyện tình cảm riêng, các người rốt cuộc đang nói gì vậy?

Thái Nghiên vội vàng nói:

- Dương Thần, anh đừng nghe nhầm nha. Anh còn không hiểu em sao? Làm sao em dám lảng nhãng sau lưng anh được, hôm nay thực sự là công việc. Em muốn thu thập chứng cứ phạm tội của Lôi Chính Phúc kia, nên đã cố ý mượn cơ hội để tới nơi này.

- Chứng cứ phạm tội?

Dương Thần nhú mày.

- Ừm.

Thái Nghiên gật đầu nói thêm:

- Em sẽ nói rõ sự tình cho anh nghe ...

Thái Nghiên bắt đầu kể lại một cách chi tiết từ đầu đến cuối cho Dương Thần.

Hóa ra ông chủ Lôi của nơi này tên thật là Lôi Chính Phúc, là một cường hào ở thôn Đả Vồng, thuộc thị trấn Lộc Sơn phía tây, thành phố Trung Hải.

Sở dĩ nói gã đó là thổ hào vì tên Lôi Chính Phúc này sớm đã là một tên xã hội đen, sau đó cũng không biết dùng thủ đoạn gì và gặp vận may như thế nào mà bắt được một mỏ đá, sau đó lại phát triển thành ông chủ khoáng sản, bắt đầu luyện luyện thép, dần dần trở thành kinh doanh lớn.

Nhưng mấy năm gần đây, Lôi Chính Phúc dựa vào tài nguyên bằng còn đường xã hội đen, làm một xưởng sản xuất giấy, ở trong thôn Đả Vồng, có thể gọi là Hoàng đế.

Nhà máy chế biến giấy vốn không được phép mở cửa, vì ô nhiễm quá nghiêm trọng, nước thải đổ ra bờ bãi. Nhưng người trong thị trấn của Lôi Chính Phúc còn liên hệ với người trong thành phố Trung Hải, bỏ qua vấn đề môi trường, cho phép gã mở cửa.

Lợi nhuận thu về một năm là hàng chục nghìn, tuyệt đối không phải bình thường như những gì dân chúng tưởng tượng, cũng vì mối quan hệ của Lưu Chính Phúc với cán bộ chính quyền, nên việc làm ăn của gã vững như Thái Sơn.

Nhưng dã tâm của Lôi Chính Phúc lại không dừng lại ở đó, gã còn gia nhập Đảng viên, chuẩn bị năm nay thông qua việc bỏ phiếu đại biểu thôn, trở thành trưởng thôn của thôn Đả Vồng.

Không vì cái gì khác, sau khi trở thành trưởng thôn, Lôi Chính Phúc có thể dễ dàng xây dựng thêm những xưởng chế biến giấy nữa, đồng thời đổ nước thải vào con sông ở trong thôn, làm giảm đi lượng nước sạch dùng cho sinh hoạt.

Căn bản là thôn ủy có phản đối cách làm này, còn cho người đi đệ đơn kiện, mặc dù Lôi Chính Phúc đã thông qua các mối quan hệ, không sợ bị tố giác, nhưng cũng không thể đạt được như những gì gã muốn, nếu như gã trở thành Trưởng thôn thì tất cả những vấn đề này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Dương thần biết xung quanh thành phố Trung Hải có nhiều thị trấn, không ít các thôn xóm. Vì Lâm Nhược Khê cũng đặt công xưởng của Ngọc Lôi ở những thị trấn xung quanh, dù sao thì sức lao động và đất đai đều rẻ.

Nhưng Dương Thần không hứng thú gì với việc đả kích bọn ác ôn trong các thôn xóm. Những việc như thế này đầy trên thế gian, mình cũng chẳng phải Bò Tát, quản sao nổi?

- Cho dù có việc này, tại sao em lại ở cùng tên đó, ăn mặc như vậy, lại còn làm bạn gái anh ta?

Dương Thần buồn bực hỏi.

Thái Nghiên giải thích:

- Tiểu Dã là bạn học của em, bây giờ anh ấy đang là Chủ nhiệm văn phòng thị trấn Lộc Sơn. Anh ấy là người của thôn Đả Vồng. Cha anh ấy phản đối việc bầu Lôi Chính Phúc làm Trưởng thôn.

Nhưng quan hệ của Lôi Chính Phúc quá nhiều, liên lụy đến nhiều cán bộ bảo vệ gã, vì vậy việc muốn lật đổ gã rất khó khăn. Lần trước họp lớp, Tiểu Dã biết em là Cục trưởng cục cảnh sát khu đồn tây Trung Hải, nên muốn nhờ em truy tìm căn cứ phạm tội của Lôi Chính Phúc.

Em không thể điều tra gã một cách minh bạch được, gã là người làm ăn, tiêu tiền một cách tùy tiện, không có gì phải nói.

Đúng lúc Lôi Chính Phúc muốn khuyên mỗi đại biểu các hộ gia đình bỏ phiếu cho gã, nhà Tiểu Dã không đồng ý, hôm nay gã đặc biệt mời Tiểu Dã đến nơi này để ăn uống.

Chúng em muốn lợi dụng cơ hội lần này, em giả bộ làm bạn gái của Tiểu Dã, cùng anh ấy đến gặp Lôi Chính Phúc, muốn ghi âm những khoản hối lộ của gã, sau đó sẽ kiện lên tòa án.

Dương Thân nhíu mày, nghe thấy có chút sững sờ, nhiều việc như vậy mà người phụ nữ này còn đi quản mấy việc ngoài nữa.

Mặc dù nói những thị trấn xung quanh cũng nằm trong phạm vi của Trung Hải, nhưng cô ấy là Cục trưởng ở khu tây, xa như vậy, chỉ có thể nói rằng chính nghĩa của Thái Nghiên quá mạnh mẽ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1156

Anh Có Thể Cứu Em Mà

Thái Nghiên thấy Dương Thần vẫn chưa tin bèn rút một cây bút nhỏ dùng để ghi âm từ bên hông ra, đưa đến trước mặt Dương Thần, nói:

- Anh xem đi, em thực sự đến để ghi âm. Vừa rồi người của Lôi Chính Phúc nhìn thấy chúng ta, em không thể giải thích nhiều cho anh được, tránh việc họ nghi ngờ.

Dương Thần sớm đã tin cô rồi, lấy tay đẩy chiếc bút lại phía cô:

- Được rồi, anh tin em. Nhưng người phụ nữ như em cũng quá là cương quyết rồi đấy, nhất thiết em phải gánh lên mình sao? Phái một cảnh sát nữ khác đến là được rồi.

- Hi hi.

Thái Nghiên vui vẻ nói:

- Làm gián điệp, cảm giác thích thú hơn nhiều, hơn nữa những tên kia đều là dân xã hội đen, em sợ rằng Tiểu Dã sẽ bị bọn họ hại, vì vậy em mới bảo vệ anh ấy.

Tiểu Dã đứng ở phía sau, nghiêm trang nói:

- Nghiên Nghiên, tôi là đàn ông, nên bảo vệ phụ nữ các cô mới đúng chứ.

Dương Thần nghe thấy câu này liền sờ da gà, cau mày nói:

- Đây, mặc dù cậu là bạn học của Nghiên Nghiên, nhưng kiểu xưng hô như vậy cũng đừng quá tùy tiện chứ. Đúng rồi, vừa rồi cậu nói gì cơ? Cậu đang theo đuổi Nghiên Nghiên. Vậy cậu đợi tôi chết đi, hay là muốn tuyên chiến với tôi?

Thái Nghiên kéo kéo vạt áo của Dương Thần:

- Ai da, anh đừng nói với anh ấy như vậy. Em bảo anh ấy đừng gọi em như vậy nữa rồi, anh ấy sẽ không làm vậy nữa đâu. Em đã từ chối anh ấy rồi.

Tiểu Dã bất động, nói:

- Anh Dương, anh vẫn chưa kết hôn với Nghiên Nghiên, nghĩa là tôi vẫn chưa thua, tôi sẽ cố gắng nỗ lực vì ước mơ của tôi.

- Ước mơ?

Dương Thần nhìn vẻ nghiêm túc của Tiểu Dã, có chút mơ hồ.

Thái Nghiên đỏ bừng mặt, dường như đã biết được điều gì đó.

Tiểu Dã nhìn chiếc BMW X6 sau lưng Dương Thần:

- Tôi nhìn xe của anh Dương đây thì đã biết anh Dương là người có tiền.

Tôi chỉ là một nhân viên công vụ xuất thân từ nông dân, không có nhiều tiền, cũng không có quyền lực gì, chức quyền của tôi cũng không bằng Nghiên Nghiên.

Nhưng, từ khi vào đại học tôi đã thích Nghiên Nghiên rồi, sau khi tốt nghiệp thì đường ai nấy đi, tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại, không ngờ tôi lại có thể gặp được cô ấy.

Mặc dù tôi biết mình không xứng với cô ấy, nhưng tôi không hi vọng, vì tôi không cố gắng mà trong tương lai sẽ cảm thấy hối hận.

Tôi sẽ không vì anh Dương là người có tiền mà từ bỏ việc theo đuổi cô ấy, trừ phi hai người kết hôn, như vậy tôi sẽ thực sự chúc phúc cho hai người, lặng lẽ rút lui.

Những lời này thực sự chân thành, mặc dù Thái Nghiên dựa vào Dương Thần, nhưng vẫn bậm môi, mắt hơi rung rung.

Dương Thần cũng không có nào tức giận với một người đàn ông như vậy. Mặc dù anh ta muốn theo đuổi Thái Nghiên đã khiến cho mình cảm thấy không thoải mái, nhưng người ta quang minh chính đại, tự tôn tự cường, còn mình có thể nói, mặc dù cũng đã bỏ ra nhiều sự chân tình, nhưng cũng chẳng to lớn vĩ đại gì, còn không thể cho Thái Nghiên một đám cưới.

So sánh như vậy thì mình mới là người đáng trách.

Nhưng tình cảm là một thứ giống như địa vị trong xã hội vậy, căn bản là không thể công bằng tuyệt đối được.

Thái Nghiên hiểu rõ, Tiểu Dã là một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu một người, nhưng cô lại không thể chọn Tiểu Dã.

Không phải vì địa vị, tiền bạc, thanh danh của Tiểu Dã không bằng Dương Thần, mà là vì việc hiểu Dương Thần, yêu Dương Thần, trải nghiệm cùng Dương Thần có những thứ khác lạ có thể đem lại cho cô, cô không thể động lòng được với một người đàn ông nghiêm túc bình thường như Tiểu Dã.

Dương Thần thở dài, hỏi Thái Nghiên:

- Hôm đó em nói có người mời em ra ngoài ăn cơm, em đã gác điện thoại xuống, là cậu ta mời em sao?

Thái Nghiên cũng không giấu diếm, gật đầu:

- Ừm, anh sẽ không giận chứ. Em đã nói với Tiểu Dã rất nhiều lần rồi, em sẽ không thay đổi chủ kiến của mình, nhưng anh ấy thì vẫn cứng đầu. Tiểu Dã là một người tốt, em không phải là không biết điều đó.

Thái Nghiên cũng thẳng thắn, đứng trước Tiểu Dã nói cách nghĩ của mình.

Trong mắt Tiểu Dã hiện lên một nỗi buồn man mác, cười chua xót nói:

- Nghiên Nghiên, anh luôn thích sự thẳng thắn của em, không giả bộ, nhưng em nói như vậy, thực sự khiến anh đau lòng.

Anh vẫn rất tò mò, người đàn ông có thể khiến Nghiên Nghiên thích là một người như thế nào, thậm chí anh còn hoài nghi, rốt cuộc có phải vì sự tồn tại của Dương Thần, nên bây giờ anh rất khó để chinh phục được em.

Dương Thần đột nhiên cũng không thể nào ghét con người này được, cười

nói:

- Không phải rất khó, mà là không thể thành công được, nhưng tôi rất ngưỡng mộ sự thẳng thắn của cậu.

Về việc cậu bảo Nghiên Nghiên giả danh làm bạn gái của cậu, giúp cậu tìm chứng cứ buộc tội tên Lôi Chính Phúc kia, tôi không cho phép còn có lần sau, cho dù muốn giúp cậu, cũng phải thông qua cách khác, mà không phải lôi cô ấy giả danh làm bạn gái cậu được.

Thái Nghiên cười nói:

- Làm sao vậy, ghen à?

Dương Thần nhíu mày:

- Đúng vậy, anh ghen.

Thái Nghiên vui vẻ sờ đầu Dương Thần:

- Tốt lắm, đừng ghen nữa. Em sẽ không làm vậy nữa đâu, hôm nay em và Tiểu Dã tiếp cận với tên Lôi Chính Phúc kia vài tiếng, cũng không tìm được tài liệu gì hữu ích. Con hồ ly này rất thâm hiểm, đối với một người bạn gái xa lạ như em rất thận trọng, nói ít hơn.

Dương Thần khẽ cười nói:

- Anh khuyên các em nên cẩn thận một chút. Tên đó không đơn giản đâu. Đã có thể lộ liễu mua quan hệ để mở một nhà máy gây ô nhiễm như vậy thì tai mắt của gã ở Trung Hải nhất định cũng rất nhiều. Hôm nay đột nhiên em xuất hiện, lại còn trong việc tư của gã, đương nhiên gã sẽ nghi ngờ.

Nếu để gã điều tra ra em là cảnh sát thì không chừng còn giáng lên người của Tiểu Dã, như vậy Tiểu Dã sẽ rất nguy hiểm.

Thái Nghiên nháy mắt vài cái:

- Vậy sao? Vậy... vậy phải làm sao?

- Làm sao anh biết.

Dương Thần nhún vai.

Tiểu Dã nói:

- Nghiên Nghiên, không cần phải lo lắng đâu. Tên Lôi Chính Phúc sẽ không dám tung hoành kiêu như vậy đâu. Dù sao anh cũng là nhân viên công vụ nhà nước, gã làm gì được anh chứ. Cuối tháng phải bỏ phiếu bầu Trưởng thôn, chúng ta cần tranh thủ thời gian để tìm chứng cứ, tuyệt đối không thể để cho gã toại nguyện được.

Trong nháy mắt Thái Nghiên lóe lên điều gì đó, ý chí quyết đấu dạt dào.

Dương Thần nhìn vào đôi nam nữ muốn “trừ gian diệt ác” kia, bỗng nhiên nghĩ, nếu như mình không có được trái tim của Thái Nghiên thì bọn họ quả thực rất xứng đôi.

Nói chuyện một lúc, thời gian cũng đã muộn, Dương Thần hỏi Tiểu Dã có cần đưa anh ta về không.

Nhưng Tiểu Dã vẫn rất khách khí, tự mình bắt xe, cười nói rằng mình vẫn còn tiền đi taxi.

Dương Thần cũng chỉ khách sáo, sau khi từ biệt Tiểu Dã, liền đưa Thái Nghiên về nhà.

Thái gia ở Trung Hải, cũng chỉ có một người con gái là Thái Nghiên, những người khác đều là người hầu và cảnh vệ trong quân đội, vợ chồng Thái Vân Thành không thường xuyên qua lại, nên thực sự rất yên tĩnh.

Trên đường đi, Dương Thần không khỏi tò mò hỏi Thái Nghiên, gần đây có phải đều bận rộn giúp Tiểu Dã kiện tên Lôi Chính Phúc kia không, vì Quách Tuyết Hoa đã nhắc nhiều lần, người con dâu như Thái Nghiên không thích hợp, không thể có thời gian để đoàn tụ như những người phụ nữ khác.

Thái Nghiên ngượng ngùng lè lưỡi nói:

- Ông xã, anh không biết chứ, tên Lôi Chính Phúc thực sự rất đáng ghét, gã vì muốn làm Trưởng thôn, từ đầu năm đã bắt đầu mua chuộc, gã mua chuộc hết các hộ trong thôn, trong thị trấn đó, còn những lãnh đạo có liên quan trong thành phố thì không cần nói làm gì nữa.

Một bàn tiệc rượu, ít nhất là 20 000 trở lên, thậm chí còn đắt đến hàng chục nghìn. Gã muốn tặng quà khách, chuyên môn làm một kho hàng, bên trong kho hàng toàn là rượu Ngũ Lương và Mao Đài, còn có gấu trúc, thuốc là Hoàng Hạc Lâu, đây đều là sự thật. Kho hàng đó nằm sau nhà của gã, em phải người đi điều tra rồi.

Gã còn tặng quà nhân dân trong thôn nữa. Những người nhận quà đâu dám không bỏ phiếu cho gã. Nếu như nhà nào dám không bỏ phiếu thì gã sẽ phái thuộc hạ đến đập phá nhà đó, đánh người nhà đó đến khi nào chịu bỏ phiếu thì thôi. Cứ như vậy, những người dân cũng trở thành người nhận hối lộ, cũng không dám tố cáo gã, đến cuối cùng tất cả mọi người đều nhận.

Cha mẹ của Tiểu Dã lúc đầu không chịu nhận quà, bị đánh cho đến nỗi phải nhận, sau này Tiểu Dã về nhà mới biết, nhưng không thể tố cáo Lôi Chính Phúc được, nên mới nhờ em giúp.

Gã chỉ mua chuộc, tặng quà, mà một năm cũng tiêu đến mấy triệu, nhưng sợ dĩ gã tiêu tiền như vậy, chính là chờ đến lúc gã được làm Trưởng thôn, một năm không là gì, có được đất của thôn, gã sẽ xây dựng thêm nhà máy chế biến giấy, và có thể kiếm lại được số tiền đó.

Em tin, nếu như có thể bắt được Lôi Chính Phúc thì thuộc hạ dân xã hội đen của gã cũng bắt được không chừng, những tên tham quan có liên quan đến gã cũng có thể bắt được một mẻ lớn.

Dương Thần nhìn Thái Nghiên sục sôi nhiệt huyết, dờ khóc dờ cười:

- Em đúng là cắt người lấy cựa. Ngộ nhớ những tên quan có liên quan quá nhiều thì em sẽ cực kỳ nguy hiểm, bố vợ đại nhân là tướng quân, cũng không thể tạo áp lực cho quá nhiều quan chức được.

- Chẳng phải có anh rồi sao?

Thái Nghiên nắm lấy cánh tay Dương Thần, cười nói:

- Trước kia em khẳng định là không dám, nhưng bây giờ có thiếu gia

Dương Thần thân yêu của chúng ta ở đây rồi, nếu em thực sự chống đỡ không nổi thì anh có thể cứu em.

Dương Thần hoàn toàn khâm phục. Người phụ nữ này bây giờ ỷ vào việc kiêu gì mình cũng phải giúp cô ấy, nên muốn làm chính nghĩa, làm việc mà coi trời bằng vung.

- Vậy em cũng không thể từ bỏ việc tu luyện được. Hôm nay Sắc Vi đã bước đến thời kỳ Hóa Thần rồi, các em cũng nên chăm chỉ hơn đi.

- Cái gì? Chị Sắc Vi đã đến Hóa Thần Kỳ rồi sao?

Thái Nghiên giật mình há hốc miệng, ngoan ngoãn gật đầu.

Mặc dù cô thích đánh nhau, đấu nhau rất kịch liệt, nhưng đối với việc cảm ngộ cảnh giới thì thực sự không giỏi lắm, xét cho cùng thì cô cũng thích hoạt động bộ não hơn.

- Còn nữa.

Ánh mắt Dương Thần đổ dồn vào người phụ nữ này, nói:

- Sau này trước mặt anh không được hấp tấp, cũng phải ăn mặc trang điểm cho giống phụ nữ một chút, hôm nay em mặc váy trông rất xinh.

Trong lòng Thái Nghiên mừng rỡ, được người đàn ông của mình khen đầy ngọt ngào, miệng cười gật đầu, xuy xét nên đặt mua vài bộ trang phục cho phụ nữ không.

Đưa Thái Nghiên trở về nhà, thời gian cũng đã đến hai giờ sáng, Dương Thần ngẫm lại mình cũng có nhiều ngày chưa qua đêm ở nhà, nên không dây dưa nhiều với Thái Nghiên nữa, chạy về nhà ngay.

Nhưng vừa về đến nhà, Dương Thần vốn tưởng toàn bộ đèn trong nhà đều đã tắt, nhưng lại phát hiện ra, trong nhà đèn vẫn sáng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1157

Không Thể Không Có Cốt Khí Như Vậy

Nếu như là bình thường, mấy người Quách Tuyết Hoa và vú Vương đều đi ngủ từ sớm, dù sao thì cũng 50 tuổi rồi.

Lâm Nhược Khê phải dỗ dành Lam Lam đi ngủ, cũng không giống như trước kia, thức khuya để làm việc.

Nhưng tối nay, dường như trong nhà rất đang náo nhiệt, khắp khu biệt thự cao cấp này, đèn vẫn sáng trưng.

Dương Thần đẩy cửa vào, lỗ tai hắn rất thính, nên đã nghe thấy ngay từ sảnh bên, có giọng nói của mấy người phụ nữ.

- An Tâm! Không được chơi xấu! Đánh rồi thì thôi! Tôi sẽ chặn!

Lâm Nhược Khê hô hét.

- A... Chị Nhược Khê... Chị bỏ qua cho em lần này đi mà...

An Tâm cầu khẩn.

- Tha cho em một lần rồi mà... Ngoan ngoãn mà đem bài cho chị...

- Ồ...

- Nhược Khê à, muộn thế này rồi, chúng ta chơi nốt ván này rồi giải tán nhé.

- Mẹ, mẹ đi ngủ trước đi. Chúng con không mệt.

- Ai nói đấy! Tôi buồn ngủ rồi đây này.

Mạc Thiện Ny uể oải nói.

- Thiện Ny, không cho cô giả bộ. Người tu luyện đã lâu như cô, có chút thời gian như vậy mà đã mệt rồi sao?

- Bà cô nhỏ của tôi ơi. Cô hãy từ bi đại bác chút đi. Mẹ tôi gọi điện giục tôi về rồi. Từ trước đến nay tôi chưa hề như vậy...

Giọng điệu của những người phụ nữ này nói chuyện khác lạ, vừa nói vừa nghe thấy âm thanh của tiếng mạt chược đánh.

Dương Thần cứng đờ người, rón rén đi đến bên cửa.

Trong sảnh, Lâm Nhược Khê đang rạng rỡ, vẻ mặt chuyên tâm vào đánh bài.

Người ngồi cùng bàn với cô ấy còn có Sắc Vi, vẻ mặt đang bất lực, An Tâm tỏ vẻ tội nghiệp, và Mạc Thiện Ny đang buồn ngủ.

Điều càng làm cho Dương Thần không nói được lời nào, chính là Quách Tuyết Hoa đang ngáp, ngồi bên cạnh một chiếc ghế, nhìn mấy người phụ nữ này đánh bài.

Chẳng lẽ mấy người phụ nữ này đánh mạt chược đến tận rạng sáng?

Quách Tuyết Hoa nhìn thấy Dương Thần trở về, cuối cùng cũng lộ vẻ

được giải thoát, cười đứng lên nói:

- Con trai à, con đã trở về. Mau chóng khuyên vợ của con đi, cô ấy đã dắt chúng ta đánh mặt chược mười mấy giờ rồi.

An Tâm cũng vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy, anh thân yêu, anh mau chóng khuyên chị Nhược Khê đi. Em thua hơn 8 triệu rồi... Thua mất hai ngôi biệt thự.

- Cái gì?

Dương Thần ngạc nhiên:

- Các em đánh bài bao nhiêu?

- Trên 2000, một ván lớn đến trăm ngàn. Nếu như Nghiên Nghiên ở đây thì chúng ta sẽ gỡ được hết.

Mạc Thiện Ny vội nói:

Dương Thần toát mồ hôi, ngưng ngưng nói:

- Thật sự là “có nhả hứng”. Thế nào đây? Nhược Khê, em cũng thật là, sao chơi lớn như vậy. Muộn như vậy rồi, để An Tâm về nhà thôi.

Lâm Nhược Khê khẽ hừ một tiếng, nói:

- Sợ cái gì, số tiền này chẳng phải đã nói rồi sao. Lẽ nào em thực sự có thể hỏi An Tâm cầm 8 triệu? Chỉ cần mấy triệu là được rồi.

- Là cô nói đấy nha.

Mạc Thiện Ny vội vàng nói:

- Tôi cũng không thua nhiều tiền như vậy. Tôi chỉ thua có hơn 2 triệu thôi.

- Vậy không được.

Lâm Nhược Khê vội nói:

- Thiện Ny, cô không thể nói là không có được. Thua là thua, cô đưa một phần mười chỗ đó đi. Nếu như cô không muốn tiêu tiền của mình thì hỏi tên xấu xa kia đi, dù sao tiền cũng không thể không tiêu.

Lâm Nhược Khê nói xong, bĩu môi về phía Dương Thần.

Dương Thần hít một hơi, không thể giải thích được, nói:

- Sao những gì anh nghe giống như chỉ có một mình Nhược Khê thắng vậy? Toàn bộ các em đều thua sao?

Quách Tuyết Hoa cười khổ nói:

- Chẳng phải sao? Sắc Vi thua một ít cũng là mười mấy nghìn., An Tâm thì như bị đá rơi trúng đầu, chơi mặt chược toàn thua. Nhược Khê hôm nay mới biết chơi, nhưng không biết tại sao, đánh như cáo già. Chúng ta muốn quân gì, thì nó liền không cho, nó xuất bài ra còn hừ hừ thực thực, chúng ta không thể đoán trước được, giữ yên lặng để chúng ta tính quân đánh.

Mạc Thiện Ny cũng đau đầu nói:

- Sớm biết như vậy đã không kéo Nhược Khê chơi rồi. Đánh mặt chược thôi mà đã trở thành buồn bán rồi. Cho dù bại nào không chơi được thì trong lòng vẫn muốn chơi.

Lâm Nhược Khê vui vẻ nói:

- Muộn rồi, ai bảo các cô muốn tôi ngồi xuống chơi. Hóa ra đánh mạt chược lại đơn giản như vậy. Sau này các cô đánh nhất định phải gọi tôi đây.

Nói đến đây, Lâm Nhược Khê mặt mày hớn hờ, cười sung sướng.

Dương Thần nghe Quách Tuyết Hoa kể lại, cuối cùng cũng đã hiểu được phần nào.

Hóa ra, buổi chiều, khi Dương Thần đã rời đi, Mạc Thiện Ny dạy Lâm Nhược Khê chơi mạt chược. Ý định ban đầu của Mạc Thiện Ny là để Lâm Nhược Khê dung hòa quan hệ với chị em, nhưng kết quả lại để mọi người khổ sở.

Mặc dù Lâm Nhược Khê không có sở trường hát hò, khiêu vũ và một số trò thể thao khác, nhưng đánh mạt chược là trò chơi cờ bạc cần kỹ xảo và vận may, lại trở thành trò chơi trí óc sở trường của cô.

Lâm Nhược Khê nhanh chóng phát hiện ra, đánh mạt chược trên bàn thì phải giữ cho sắc mặt không biểu lộ cảm xúc, hư hư thực thực để cho người khác khó nắm bắt, lạt mềm buộc chặt, thả con săn sắt, bắt con cá rô. Thực ra điểm này cũng giống như việc cô kinh doanh trên thương trường, rất điêu luyện.

Một khi có mưu kế gì làm ăn với cô thì người phụ nữ này sẽ nhanh chóng tìm được cửa, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh.

Không lâu sau, Lâm Nhược Khê không cần Mạc Thiện Ny dạy nữa, cô đã nhớ được hết quy tắc, chỉ cần bài không quá xấu thì cô đều có thể xoay chuyển được.

Chỉn cục diện chơi bài, ai đánh gì, ai không đánh gì, ai muốn ăn gì, ai muốn xuất gì, Lâm Nhược Khê đều có thể nhanh chóng tính ra, giống như một cái máy tính vậy.

Những người phụ nữ khác chỉ chơi cho vui, nhưng Lâm Nhược Khê lại là người có tính cách không chịu thua, đã chơi thì sẽ cố gắng thắng.

Giống như việc cô chơi, không phải chơi để bắt buộc phải thắng An Tâm, nhưng lần này, những người phụ nữ khác hoàn toàn không phải là đối thủ của cô.

Giống như An Tâm chơi để cho vui, lười động não, đã thua là rồi tinh rồi mù lên.

Mà Sắc Vi là dân xã hội đen, thường chơi đánh bạc kiểu này, thua cũng không nhiều lắm, nhưng muốn thắng Lâm Nhược Khê thì cũng phải vất vả nhiều.

- Con trai à, con không biết đấy thôi, vốn Chỉ Tình, Minh Ngọc đều đến lượt đánh, nhưng sau đó bọn họ không chống cự nổi, Chỉ Tình may mà có Ngọc Lan, mẹ cô ấy, cuối cùng cũng có thể về nhà nghỉ ngơi. Còn Minh Ngọc thì cha nó phái người đến đón nó. Tinh Tinh thì may mắn hơn chút ít, nó sẽ không đánh đến nỗi thảm hại, nên sớm đã trở về.

Chỉ còn lại mẹ, Sắc Vi, và mấy đứa này. Hôm nay mẹ thua hơn 300 nghìn rồi, tiền là chuyện nhỏ, nhưng mẹ thua đến nỗi phát sợ, hơn nữa muộn như vậy, nhưng Nhược Khê vẫn muốn đánh tiếp. Đánh nữa thì đến trời sáng mất.

Quách Tuyệt Hoa về mặt đau khổ, cố nén nhiều sự bất mãn.

Dương Thần sờ sờ cằm, nói với Lâm Nhược Khê:

- Được rồi, Nhược Khê à, em xem, mẹ nói như vậy, hôm nay dừng ở đây thôi, sau này không phải là không còn dịp nữa.

Lâm Nhược Khê không cam lòng nói:

- Em còn chưa chơi chán...

- Anh thấy em thắng không ngừng rồi, cảm thấy rất vui vẻ, như vậy là không được. Em đang cười sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác đấy.

Dương Thần khuyên nhủ:

- Nghe lời anh đi, đi ngủ thôi, làm mẹ sao có thể đánh bạc thâu đêm như vậy được.

Lâm Nhược Khê thấy mọi người đều nhìn mình một cách khẩn thiết, đành hậm hực thả bài trong tay xuống:

- Được rồi, vậy hôm nay dừng ở đây, hôm khác lại chơi tiếp.

Đám phụ nữ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là An Tâm, mệt đến nỗi sắp hóa thành nước rồi.

Dương Thần tiễn đám người Sắc Vi ra khỏi cửa, Mạc Thiện Ny nhỏ giọng nói:

- Ông xã, anh nói với Nhược Khê rằng, đánh mạt chược trong nhà cũng đừng đánh như kiểu buôn bán ngoài thương trường. Như vậy là làm người khác đau lòng đấy.

Chúng em đều cố ý nhường mẹ, để mẹ thắng một chút, cho mẹ vui vẻ hơn. Nhược Khê vừa mới đánh thì mẹ đã thua không ngừng, mẹ ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng rất khó chịu, mất hứng không muốn chơi.

Mẹ rất thích chơi mạt chược, không thể sau này cứ tránh Nhược Khê mà không chơi được?

Dương Thần xoa tay người phụ nữ này, cười nói:

- Em cũng thật là chu đáo, thảo nào làm mẹ anh vui như vậy.

Mạc Thiện Ny lườm hằm một cái:

- Những chuyện như thế này, đám người An Tâm cũng rất hiểu, mọi người đều nghĩ như vậy, chỉ có Nhược Khê là cứng nhắc, tính cách không chịu thua, phải đấu tranh đến cùng, hà tất phải như vậy.

Dương Thần thở dài, Mạc Thiện Ny nói lời này cũng là vì muốn quan hệ mẹ chồng nàng dâu tốt đẹp hơn.

Cũng không biết có nên nói với Lâm Nhược Khê một cách đơn thuần không. Người phụ nữ này thực sự quá nghiêm túc, nghiêm túc quá cũng không phải một việc tốt.

Sau khi tiễn những người khác trở về, Dương Thần trở lại lầu hai, thấy

Quách Tuyết Hoa đã nghỉ ngơi, liền đi tới gõ cửa phòng của Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê vừa mới chuẩn bị rửa mặt đi ngủ thì, mở cửa ra đã thấy Dương Thần đứng ở đó, tò mò nói:

- Ông xã, có việc gì thế?

- Cũng không có chuyện gì khác, muốn nói với em chuyện này, sau này đánh mặt chược đừng có mà tích cực như vậy nhá...

Dương Thần nói lại tóm tắt mấy lời của Mạc Thiện Ny nói, nhưng Lâm Nhược Khê sau khi nghe xong liền chau mày lại, dường như không cho là đúng.

- Em cảm thấy làm như vậy là không hay. Nếu như em biết rõ ràng rằng đánh quân nào mà để cho người ta không còn đường đánh, nếu không đánh thì chẳng phải gian dối ư. Cho dù là người trong nhà đánh mặt chược với nhau, cũng nên quang minh chính đại, thành thực mà đánh, nhường tới nhường lui, lại phải tăng thêm tiền cược, như vậy không phải là chơi nữa.

Hơn nữa, em cũng không thực sự muốn các cô ấy thua, muốn mẹ vui, thì bắt buộc phải nhường mẹ sao? Mẹ không thể không có cốt khí như vậy được. Nếu như mẹ là bậc bề trên, ngay cả một việc như vậy cũng tức em, như vậy em cảm thấy mẹ nhỏ mọn quá, em không làm gì sai.

Dương Thần nhìn vẻ mặt ngây thơ, như là một lễ đương nhiên của Lâm Nhược Khê, cười khỏ, về việc chơi trò chơi, bà xã của mình thực sự cố chấp.

- Em là một cô gái ngốc, chơi thôi, cần gì phải phân cao thấp chứ. Nói với em cũng vô dụng, được rồi, đi ngủ đi.

Dương Thần cũng không biết nên khuyên như thế nào, không muốn quản nhiều, lắc đầu trở về phòng mình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1158

Viên Đan Nhỏ

Hai ngày sau đó, mặc dù Quách Tuyết Hoa rất ngứa ngáy, nhưng lại không dám gọi mấy cô con dâu tới chơi mặt chược, dường như nghĩ tới việc cân não với Lâm Nhượng Khê là thấy đau đầu.

Nhưng làm mẹ chồng, dù sao cũng không thể nói thẳng ra trước mặt, bảo con dâu nhường cho mình thắng để cho bản thân được vui vẻ một chút, đành phải ngoài mặt giả vờ như không có chuyện gì, trong lòng thì ngầm phê bình một cách kín đáo.

Còn Dương Thần thì ngày ngày vừa chăm lo cho các cô chuyện tu luyện, vừa đi làm, dù sao mấy ngày này với hắn cũng vô cùng yên bình.

Người bận rộn nhất trong nhà có lẽ là bé mập Lam Lam, vì nhà trẻ nhân lúc trời chưa trở lạnh, tổ chức một buổi dã ngoại tham quan các loài động vật hoang dã.

Đối với Lam Lam luôn yêu thích gấu trúc mà nói, thì con bé đã đợi được đi sở thú từ rất lâu rồi, hơn nữa đây lại là lần đầu tiên con bé được đi dã ngoại với các bạn khác.

Mặc dù trước mắt chuyện đánh người khiến cho nhiều bạn nhỏ vẫn không dám tới gần Lam Lam, nhưng trẻ con nhanh quên, Tiểu Nhã và mấy bạn nhỏ khác cũng giống như vậy, chỉ mấy ngày sau đã bình thường như trước rồi.

Còn đứa con trai nhà họ Vương kia, vì sau khi trong nội bộ nhà họ Vương xảy ra chuyện nên đã rời khỏi Trung Hải.

Lúc trời còn sớm tinh mơ, Quách Tuyết Hoa đặc biệt chuẩn bị cho Lam Lam một chiếc ba lô khác lớn hơn, bên trong nhét đầy đồ ăn, với sức ăn của Lam Lam thì giải quyết đống đồ ăn vặt trong ba lô không thành vấn đề.

Sau khi Lam Lam chào tạm biệt người lớn trong nhà, con bé và Mẫn Quyên lên chiếc xe BMW X5 chuyên đưa đón con bé đi học.

Chiếc xe này gần đây Lâm Nhượng Khê đã đặc biệt chuẩn bị cho Mẫn Quyên, chủ yếu là để thuận tiện trong việc đưa đón Lam Lam, bảy tám trăm tệ tiền trang hoàng xe cũng do Lâm Nhượng Khê bỏ ra.

Mẫn Quyên cũng tranh thủ thời gian thi bằng lái xe, cô có thể lái một chiếc xe sang trọng như những người khác, ban đầu trong lòng cảm thấy có chút ngại ngùng, nhưng sau đây Dương Thần có nói một câu:

- Có Lam Lam ở đây cô sợ gì chứ.

Mẫn Quyên mới thấy an tâm.

Lam Lam không phải đứa trẻ bình thường, nếu như thực sự lúc lái xe có gặp sự cố gì, cũng không thể khiến cho con bé bị thương.

Mặc dù khá kì lạ, nhưng nói cho cùng, hai người ở cạnh nhau thì gần như là Lam Lam bảo vệ Mẫn Quyên.

Trên đường đi tới nhà trẻ, Lam Lam ngồi ghế sau không ngừng chu cái miệng nhỏ nhắn dễ thương giục Mẫn Quyên:

- Dì Mẫn Quyên nhanh lên chút! Nhanh lên đi! Lam Lam muốn đi sở thú!

Mẫn Quyên dờ khóc dờ cười hơi quay đầu về phía sau:

- Bà cô của tôi ơi, xe đợi ở cổng nhà trẻ cơ mà, chưa tới giờ thì chưa xuất phát, chúng ta tới nhà trẻ sớm cũng không làm được gì đâu.

Lam Lam đâu thèm nghĩ nhiều như vậy, trong lòng quá háo hức nên luôn miệng giục như vậy thôi.

Xe chạy từ biệt thự cao cấp ở ngoại ô phía tây, có một đoạn đường dài lối rẽ ngang dọc, bình thường rất ít người qua lại đây, nên dần dần bị bỏ quên, nhưng con đường này lại là con đường gần nhất để tới nhà trẻ Vân Hoa.

Mẫn Quyên chạy với tốc độ cao, lòng bàn tay đổ mồ hôi, mọi lần chạy trên con đường này ít xe qua lại còn tiện.

Nghe tiếng thúc giục của Lam Lam, Mẫn Quyên cũng nhấn ga mạnh hơn, nhưng chưa chạy được bao lâu, thì ngã tư phía trước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ô tô.

Mẫn Quyên nhanh chóng phanh lại, chiếc xe kia dường như không quan tâm tới quy tắc giao thông, muốn đi là đi.

- Bíp! Bíp!

Mẫn Quyên ấn còi, chiếc xe vẫn đứng chần giữa đường.

- Chuyện gì vậy, thật không ra gì.

Cô gái quê Mẫn Quyên cũng phải tức mình lắm lắm.

Lam Lam bấu môi, cũng cảm thấy vô cùng bất mãn với chiếc xe trước mặt.

Đúng lúc này, cửa xe sau của chiếc xe mở ra, ba tên ăn mặc kiểu lưu manh, vòng vèo đây mình, tóc nhuộm, hùnh hồ đi xuống.

Mấy tên chạy nhanh tới bên chiếc xe BMW, một tên tóc đỏ đập mạnh tay vào cửa xe bên Mẫn Quyên.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Tên đấy ngoắc ngoắc ngón tay:

- Mở cửa! Xuống xe!

Mẫn Quyên sợ tới mức mặt trắng bệch, run rẩy không biết làm sao, thì nghe thấy tiếng mở cửa xe sau.

Lam Lam tức giận, mở cửa xe sau, nhảy xuống!

Tiểu mập hai tay chống nạnh, mái tóc đen hàu đen tuyền bay bay trong gió sớm, giống như một tiểu tinh linh trong mùa đông lạnh.

- Sao mấy người lại cản đường chúng tôi? Lam Lam phải tới nhà trẻ! Mấy người mau cho xe ra chỗ khác đi!

Lam Lam tức giận kêu lên.

Tên tóc đỏ và mấy tên khác đứng sững, không ngờ con bé con này lại dám nhảy xuống xe.

Mẫn Quyên cũng không thể ngồi lì trên xe, vội mở cửa xe, nhảy xuống, ôm lấy Lam Lam, hỏi:

- Mấy người là ai? Sao lại chặn đường chúng tôi?

- Khắc khắc! Các người không cần biết làm gì, ngoan ngoãn ngồi sau, xe này để chúng tao lái!

Tên tóc đỏ cười gằn.

Lam Lam nghiêng nghiêng đầu, hỏi:

- Mấy người muốn lái xe? Muốn đưa Lam Lam tới nhà trẻ sao?

- Ha ha, nhà trẻ? Ranh con biết gì mà nói chuyện với ông đây, ngoan ngoãn lên xe không ông cho bạt tai bây giờ! Lên xe!

Tên tóc đỏ hung ác nói.

Mẫn Quyên thấy bộ mặt của ba tên đứng đằng sau vô cùng hung ác:

- Lam Lam, chạy mau! Đi tìm ba mẹ cháu đi!

- Còn muốn chạy!

Tóc đỏ liếc mắt một cái ngăm ra hiệu, một tên cao lớn lập tức đứng chặn trước mặt, tát một cái vào mặt Mẫn Quyên.

“Bốp” một tiếng.

Lam Lam tròn tròn mắt:

- Các người đánh cô! Các người là kẻ xấu!

- Giọng con nhóc này lớn thật, cho nó xiu luôn đi!

Tên tóc đỏ ra lệnh.

- Vâng!

Tên đây một tay nắm lấy áo Lam Lam, một tay đánh vào gáy con bé.

Tên này hạ thủ không chút lưu tình, ra đòn rất nặng, cho dù là người lớn cũng sẽ hôn mê bất tỉnh.

Nhưng khi Lam Lam bị đánh trúng thì dường như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Tên ra tay hạ thủ sững người:

- Ôi! Sao có thể như vậy, sao con nhóc này lại không bị gì cả?

Khuôn mặt Lam Lam tức giận đến đỏ bừng, đôi mắt đen long lanh tràn đầy sát khí.

Ánh mắt bất cần, hoàn toàn không ai có thể tưởng tượng nổi đây là dáng vẻ của một con nhóc.

- Các người dám đánh Lam Lam, mẹ cũng không dám đánh Lam Lam, các người đều là kẻ xấu! Lam Lam sẽ giết hết các người!

Tên tóc đỏ bị ánh mắt của Lam Lam dọa, nhưng lại nghĩ, chẳng qua cũng chỉ là một con nhóc còn học nhà trẻ, sợ cái cóc gì?

- Khắc, chúng mày nghe thấy không, con nhóc này nói sẽ giết chúng ta đấy?

Tên tóc đỏ cười nhạo.

Đại ca, cứ nhét nó vào xe đi, cứ như vậy sẽ có người đến đây, lúc ấy thì phiền phức lắm, ông chủ còn đang đợi chúng ta. Một tên khác nói.

Tên tóc đỏ gật đầu:

- Đem nhét cả hai đứa nó vào xe, đi thôi.

- Vâng!

Sau khi hai tên đó trả lời thì lập tức chuẩn bị bắt người.

Nhưng không đợi chúng chạm tới mình, Lam Lam đã ra tay trước.

Cô bé tiểu mập nhanh như chớp, hoàn toàn là sức mạnh của cơ thể, bình thường luôn phải cố kìm chế, giờ phút này đã bùng phát, căn bản không phải là điều mà mấy người bình thường này có thể trông thấy được.

- Phốc!

Một âm thanh xuyên qua, như tiếng vật gì đó xuyên qua một lớp giấy.

Đợi tới lúc mấy tên đó kịp phản ứng, thì chỉ còn biết cúi đầu nhìn bụng của mình.

Chỉ thấy năm tay nhỏ của Lam Lam trông như con bọ cánh cam, xuyên qua bụng lòi cả thận.

- Ối!

Tên đó kêu lên thảm thiết, hai mắt trắng dã, nhưng căn bản không có chút ảnh hưởng nào tới Lam Lam cả.

Hai chân con bé đạp một cái, cả thân mình như đạn pháo, nhảy lên, tai trái tung một quyền, gần như cùng lúc đánh vào ót của một tên khác.

- Rắc!

Một tiếng giòn tan vang lên, đầu tên đó bị đánh quay 180°, đầu lồm xuồng, cổ bị gãy.

Tên tóc đỏ thấy toàn bộ chỉ trong ba bốn giây, hai tay như đi mượn, tè ra quần, hai chân run lẩy bẩy.

Lam Lam không có ý dừng lại, đi tới trước mặt tên tóc đỏ, tung một cước.

- Á!

Bắp chân của tên tóc đỏ bị quét ngang, có thể nghe thấy cả tiếng xương gãy.

Mẫn Quyên muốn ngăn cản Lam Lam lại, nhưng đã không kịp nữa rồi, đến khi cô kịp định thần lại thì ba tên còn đồ đều bị Lam Lam đánh cho hai tên mất mạng, một tên tàn phế.

Cách đó không xa, tên lái xe duy nhất còn lại trên xe nhìn thấy đồng bọn đều bị con bé hạ gục, sợ hãi lập tức quay đầu xe, nhấn ga bỏ chạy không dám quay đầu lại.

Mẫn Quyên không quan tâm nhiều như vậy, trên đường máu bắt đầu chảy, cô lập tức chạy lên phía trước ôm lấy Lam Lam về mặt không vui, bế vào xe.

- Lam Lam ngoan, ngồi yên đây để cô gọi điện thoại.

Mẫn Quyên biết cô không thể làm chủ chuyện này được, rõ ràng là có người muốn đến bắt cóc Lam Lam, phải nhanh chóng báo cho Dương Thần biết, nghĩ vậy nên cô gọi điện thoại.

- Vâng.

Lam Lam bấu môi, gật gật đầu, vẻ mặt âm ỉ nhìn đồng hồ số trong xe.

Còn về vết máu loang lổ trên người, hai tên cướp chết nằm trên mặt đất, Lam Lam căn bản không chú ý tới.

Lúc này, vì vẫn còn sớm, Lâm Nhược Khê và Dương Thần vẫn chưa ra khỏi nhà, họ đang ngồi trên sofa xem tin tức cùng Quách Tuyết Hoa và vú Vương.

Dương Thần thấy di động của mình kêu, vừa nhìn biết là của Mẫn Quyên gọi, bình thường nếu có chuyện gì Mẫn Quyên đều gọi cho Lâm Nhược Khê, hôm nay lại gọi cho hắn.

Vừa nhận điện thoại, không để Dương Thần nói gì, Mẫn Quyên đã tuôn ra một tràng.

Dương Thần nhíu mày đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng, trầm ngâm:

- Hai người đang ở đâu, tôi sẽ tới ngay.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1159

Con Nổi Nghiệp Cha

Lâm Nhượng Khê nhìn vẻ mặt cứng đờ của Dương Thần, lo lắng hỏi han:

- Ông xã, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Dương Thần cúp điện thoại xuống, trầm giọng nói:

- Mẫn Quyên đưa Lam Lam đi, trên đường bị kẻ lạ chặn lại, định bắt cóc bọn họ.

- Cái gì?

Lâm Nhượng Khê bàng hoàng đứng dậy:

- Vậy bây giờ thế nào rồi?

Quách Tuyết Hoa và vú Vương cũng nhanh chóng nhìn lại.

Dương Thần trấn an cười nói:

- Đã bị con gái cưng của chúng ta giải quyết rồi. Anh sẽ đến giải quyết phần còn lại, yên tâm đi, Lam Lam không sao cả.

Lâm Nhượng Khê thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực:

- Vậy anh mau đi đi, anh nhanh lên nhá, chút nữa em sẽ đuổi theo.

Dương Thần cũng không chần chừ nhiều, cũng không lái xe, thoát cái đã ở trên con đường nhỏ đó, tìm được Mẫn Quyên và Lam Lam cũng rất dễ dàng.

Trong nháy mắt, Dương Thần đã xuất hiện ở nơi sự việc xảy ra.

- Anh Dương, anh tới rồi.

Mẫn Quyên cũng đã từng chứng kiến, việc Dương Thần bỗng nhiên xuất hiện cũng không có gì kỳ lạ nữa.

Dương Thần gật gật đầu, đi đến bên cạnh xe, giơ tay dắt Lam Lam từ trong xe ra, nhìn vẻ mặt rầu rĩ không vui của tiểu mập, vỗ vỗ nhẹ, xác định không có vấn đề gì, mới đưa mắt nhìn ba tên ở trên mặt đất.

Hai gã đàn ông đã bị Lam Lam giết chết, còn lại tên tóc đỏ, vì quá đau đớn nên đã hôn mê bất tỉnh.

Dương Thần nhìn “vết tích” của Lam Lam, thực sự có thể hạ thủ một cách tàn nhẫn như vậy, gần bằng cha của mình, đúng là “con nổi nghiệp cha”.

Mặc dù cách nhìn như vậy có hơi chút biến thái, nhưng Dương Thần thực sự hài lòng khi con gái mình giết người một cách quả quyết như vậy.

- Cha... Lam Lam muốn đi vườn bách thú...

Ánh mắt Lam Lam tội nghiệp, thời gian qua đi lâu như vậy rồi, đứa nhỏ sợ không đuổi kịp đoàn.

- Ai da, bộ đồ này dính toàn máu, làm sao đi đến nhà trẻ được.

Mẫn Quyên bất đắc dĩ nói.

Dương Thần cười cười:

- Không phải sợ, tốc độ của cha rất nhanh, sẽ đưa Lam Lam đi thay đồ, rồi lập tức phi đến nhà trẻ, chắc chắn sẽ đuổi kịp.

Lúc này Lam Lam mới vui vẻ trở lại, vỗ tay:

-Ồ ồ! Cha là nhất.

- Đúng vậy, nhưng Lam Lam à, sau này nếu như giết người thì tốt nhất dùng dùng cách máu me này, không cần làm bẩn quần áo, như vậy sẽ đỡ phải thay quần áo.

- Không dính máu me thì làm sao giết được kẻ xấu?

Lam Lam tò mò hỏi.

Dương Thần nhẹ nhàng nói:

- Ví dụ như bóp cổ của kẻ xấu, vặn vài vòng, hoặc là đập đá vào đầu họ, đều được.

Lam Lam mơ màng gật đầu:

- Lam Lam sau này khi nào muốn giết người sẽ thử.

- Ha ha, đúng vậy, đúng là con gái cha.

Dương Thần cười một cách ngây ngô.

Mẫn Quyên không còn lời gì để nói với cha con nhà này, lại còn nói về chủ đề này một cách nhẹ nhàng như vậy, ba tên cướp vẫn còn nằm trên mặt đất. Mặc dù “chưa toại”, nhưng cũng phải biết vì sao người ta đến nơi đây để chặn đường bắt cóc.

Dương Thần lúc này mới quay đầu nói:

- Mẫn Quyên, đợi Lâm Nhược Khê đến, bảo cô ấy liên hệ với Nghiên Nghiên. Ở đây vẫn còn dấu vết, điều tra sẽ không quá khó, tôi đưa Lam Lam về nhà thay đồ trước.

Bởi vì bây giờ những người phụ nữ này đều đã có tu luyện, Dương Thần sớm đã bảo người của tiểu đội Hải Ưng trở về châu Âu, dù sao người ta cũng có nhiều người nhà, sẽ nhớ họ nhiều.

Cho nên, điều tra chuyện này cũng đành phải làm phiền Thái Nghiên vậy.

Mẫn Quyên hiền lành gật đầu, hiểu ý.

Dương Thần nhân lúc xung quanh chưa có ai, lập tức quay về nhà, chạy đến phòng của Mẫn Quyên, quần áo của Lam Lam đều ở đây.

Thay đồ cho cô con gái nhỏ xong, liền lau vết máu trên mặt cho Lam Lam, xịt chút nước hoa, để che mùi máu tươi đi, làm mọi việc không đến 10 phút.

Sau đó, Dương Thần đã ôm Lam Lam chạy đến sân thượng của nhà trẻ Vân Hoa, như vậy cũng sẽ không xuất hiện đột ngột, khiến người khác nhìn thấy.

Mở cửa trên sân thượng ra, Dương Thần đưa Lam Lam xuống lầu dưới, vừa đúng lúc.

Lam Lam hoàn toàn không cảm thấy chút ảnh hưởng nào từ việc giết người vừa rồi, ngược lại còn cảm thấy buổi sáng hôm nay sáng khoái khác thường, trước lúc chia tay còn năn nỉ Dương Thần sau này cho cô bé bay nhiều hơn.

Dương Thần sao có thể nghe lời cô bé được, vỗ vào mông tiểu mập, bảo cô bé nhanh chóng đến phòng học, hòa vào những bạn khác, rồi sau đó hẩn lạng lẽ quay đầu trở về.

Lâm Nhược Khê làm theo ý của Dương Thần, gọi Thái Nghiên phái cảnh sát đến hiện trường giải quyết.

Hai người đàn ông đã tử vong, còn tên tóc đỏ thì được đưa đến bệnh viện, làm chút phẫu thuật nhỏ, sau đó là trị liệu.

Mặc dù Lam Lam giết người, nhưng dù sao cũng là một đứa trẻ, lại là “tự vệ”, vì vậy căn bản không là việc gì to tát.

Thái Nghiên đối với “đứa con gái nuôi” của mình, suýt nữa đã bị bắt cóc, đương nhiên cũng có chút bất mãn, sai người nhanh chóng điều tra tin tức về bọn cướp, đến thăm vấn trực tiếp ngay tại phòng bệnh.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê cùng đứng trong phòng bệnh, cũng không có tâm trạng đi làm nữa, thế nào thì cũng phải giải quyết xong việc đám người dám ra tay với con gái mình trước đã.

- Cậu không cần che giấu trước mặt chúng tôi, chúng tôi đã điều tra ra, trước kia cậu là thành viên bị trục xuất khỏi hội Đông Hưng - Mạnh Quân, hai thuộc hạ của cậu là A Trạch và Vương Phi cũng có không ít lần phải tiến hành ghi chép như thế này.

Tư liệu của các người, trên tay của cảnh sát chúng tôi đều đã lập hết hồ sơ. Nếu như cậu phối hợp điều tra với bên cảnh sát của chúng tôi, nói ra kẻ đứng sau sai khiến và âm mưu, thì khi kiện lên tòa cậu có thể được xử khoan hồng.

Nếu như cậu biết mà không nói thì chúng tôi đảm bảo, với thân phận của đứa nhỏ mà cậu bắt cóc, ít nhất cậu cũng phải ngồi tù 10 năm. Cho dù có để cậu chết thì cũng không có ai dám nói gì.

Thái Nghiên vẻ mặt lạnh lùng thăm vấn tên tóc đỏ, có nhiều chỗ phóng đại lên, nhưng lại rất hữu nghiệm.

Mạnh Quân còn đang đau đớn ở chân, nghe thấy cô nữ cảnh sát ở trước mặt nói những câu nghiêm túc như vậy, người liền run lẩy bẩy.

- Tôi... Thừa đồng chí cảnh sát, tôi chỉ là một kẻ làm ăn kiếm chút thu nhập. Ông chủ mướn tôi, bảo tôi dẫn các anh em đến bắt cóc đứa nhỏ này, chúng tôi liền làm theo. Chúng tôi chỉ kiếm chút tiền để sống, căn bản không biết đối phương mà ông chủ muốn bắt là người như thế nào.

- Vậy sau khi cậu bắt cóc, thì sau đó cậu muốn đưa đứa nhỏ đi đâu, địa điểm là gì?

Thái Nghiên chất vấn.

Mạnh Quân vội hỏi:

- Địa điểm là nhà máy gia công bánh ngọt đã bỏ hoang ở đường Nam Đình, ngoại ô phía Tây. Chúng tôi chỉ cần đưa đứa nhỏ đến đó là được, ông chủ sẽ phái người đến nhận.

- Chẳng phải cậu còn có một kẻ đồng lõa khác chạy trốn rồi sao, bây giờ tên đó đang ở đâu?

Mạnh Quân nghiêng lợi nói:

- Đúng rồi, thừa đồng chí cảnh sát. Gã tên là A Lỗ, gã không phải là người của chúng tôi, là người mà ông chủ phái đến giám sát chúng tôi làm việc. Gã nhất định biết kẻ đứng sau là ai. Mặc dù gã chạy mất, nhưng tôi có thể nói cho đồng chí cảnh sát biết biển số xe của gã, nhất định các người có thể tìm ra được tung tích của gã.

Kẻ tóc đỏ vội vàng, lúc quan trọng này, đảm bảo mình mới là người quan trọng nhất, vì vậy có thể nói ra toàn bộ.

Có biển số xe, Thái Nghiên tra trên mạng, phối hợp với đồn cảnh sát, nên có thể dễ dàng tìm ra được hướng đi của chiếc xe tải màu trắng kia.

Đội thu thập được tất cả những tài liệu xong, Thái Nghiên lập tức sau người bao vây toàn bộ Trung Hải để tìm ra chiếc xe đó.

Không lâu sau, phía dưới truyền tin lên, đã tìm được chiếc xe kia bị dừng lại ở một đoạn đường thuộc ngoại ô phía Tây, nhưng trong xe không có người.

Nhưng những tên côn đồ đó, đa phần đều có hồ sơ trong đồn cảnh sát, tên tài xế A Lỗ nhanh chóng đã được tìm ra từ đồng hồ sơ đó.

Sau khi được Mạnh Quân xác định chính xác là A Lỗ, Thái Nghiên liền ra lệnh truy nã. Toàn bộ thành phố Trung Hải điều tra tên A Lỗ này, chỉ cần tìm được gã là sẽ biết được ông chủ của gã là ai.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê nhìn bức ảnh chụp A Lỗ, vẻ lấm la lấm lét không giống người tốt, nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ có thể chờ Thái Nghiên đem người đi bắt gã về.

Lâm Nhược Khê không khỏi vui mừng, Lam Lam là một đứa trẻ không giống ai, đặc biệt là vào những lúc nguy hiểm, có thể trở nên mạnh mẽ như vậy, đúng là một chuyện vui.

Xử lý xong một loạt các sự việc, thì cũng đã đến giữa trưa.

Thái Nghiên đang định cùng Dương Thần và Lâm Nhược Khê đi ăn cơm thì điện thoại từ cục gọi đến.

Thái Nghiên nhận điện thoại, chưa nghe được mấy câu thì đã lặng lẽ chau mày, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê nhìn nhau, không hiểu chuyện gì, vừa rồi chẳng phải còn đang tốt đẹp sao, sao Thái Nghiên lại hồn bay phách lạc như vậy.

Thái Nghiên run rẩy buông điện thoại xuống, mắt đăm lẹ, nước mắt rơi

xuống.

- Nghiên Nghiên, đã xảy ra chuyện gì vậy? Cô đừng làm bọn tôi sợ...

Lâm Nhược Khê thấp giọng nói.

Thái Nghiên che miệng lại, nhưng vẫn không kìm được, khóc rống lên, hai hàng lệ rơi xuống, vẻ mặt lo lắng, nhìn Dương Thần nói:

- Tiểu Dã... Tiểu Dã... Anh ấy chết rồi...

Khuôn mặt Lâm Nhược Khê nghi hoặc, căn bản không biết Tiểu Dã là ai nhưng Dương Thần thì lại kinh ngạc, không dám tin.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1160

Cô...

Dương Thần cũng không quan tâm được quá nhiều, tiến lên ôm cổ Thái Nghiên, vỗ vỗ lưng cô:

- Đừng khóc nữa, còn đang ở trong bệnh viện mà. Cảnh sát trưởng sao có thể khóc tu tu như vậy được, mau nói xem đã xảy ra chuyện gì rồi.

Thái Nghiên nức nở, cố nén nước mắt lại, lau khóe mắt, ngẩng đầu lên nói:

- Trong cục nhận được điện thoại của cha Tiểu Dã, nói Tiểu Dã, anh ấy... Anh ấy bị người ta thất cổ giết...

- Thất cổ?

Mặc dù Dương Thần không quen lắm với Tiểu Dã, nhưng người ta cũng là một người đàn ông đường đường chính chính, không ngờ lại khuất nhục bị thất cổ giết, không khỏi lạnh lùng hỏi:

- Là tên Lôi Chính Phúc kia làm à?

Thái Nghiên lắc đầu:

- Còn chưa xác định được, nhưng hơn nửa là trước đó Tiểu Dã có nói với cha anh ấy, có việc gấp có thể điện thoại đến Cục cảnh sát tìm em, em không ngờ... lại xảy ra chuyện này.

Nói xong, Thái Nghiên xoa mặt, nghiêm mặt nói:

- Không được, em phải lập tức đi đến nhà Tiểu Dã một chuyến.

Dương Thần thấy cảm xúc của Thái Nghiên không ổn định, nhíu mày, nói với Lâm Nhược Khê ở một bên:

- Nhược Khê, em đến công ty trước đi, anh và Nghiên Nghiên đi một chuyến xem sao.

Mặc dù Lâm Nhược Khê không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng giết người cũng là một chuyện lớn, không hỏi nhiều, an ủi vỗ lưng Thái Nghiên, rồi bước đi.

Thái Nghiên cảm kích nhìn Dương Thần một cái, trong lòng đang đau đớn thì có một người đàn ông bên cạnh, làm cho cô an tâm hơn nhiều.

Hai người rời khỏi bệnh viện, Thái Nghiên lái xe của cô hướng đến thôn Đả Vồng ở thị trấn Lộc Sơn.

Thôn Đả Vồng cách Trung Hải không đến một tiếng đồng hồ đi xe, cũng vì không ít đoạn đường là đường tỉnh, nên cũng không thể lái nhanh được.

Trong thôn có một con sông chảy qua, ngoài ra còn có không ít các hồ nuôi trai và cá nheo. Hai năm nay vì Lôi Chính Phúc xây dựng nhà máy chế biến giấy, lại khai thác khoáng sản, quặng sắt, nên đã làm ô nhiễm nghiêm

trọng nguồn nước ở trong thôn, không ít cá đã chết, đất đai cũng không được phì nhiêu như trước.

Người dân trong thôn làm công trong xưởng sản xuất giấy của Lôi Chính Phúc, còn những người trẻ tuổi thì chạy đến Trung Hải để làm công, nên trong thôn toàn là người già và phụ nữ.

Nhà của Tiểu Dã ở cạnh đường, lúc này trong nhà của Tiểu Dã đã có mười mấy người dân đang đứng ở đó, xì xầm nói chuyện gì đó, cũng có tiếng khóc của phụ nữ và trẻ em.

Dương Thần và Thái Nghiên cùng đi đến, ở cửa đã có hai chiếc xe của công an xã ở đó.

Mấy viên cảnh sát nhìn thấy có xe cảnh sát từ Trung Hải đến, nhìn thấy quen mắt, nhìn lại lần nữa, một người phụ nữ xinh đẹp từ trong xe bước xuống, có vài phần buồn bực.

Cũng chỉ có bọn họ, Đồn trưởng đồn công an thị trấn Lộc Sơn-Trương Quốc Bình là nhận ra Thái Nghiên.

- Cục trưởng Thái, sao cô đến đây?

Trương Quốc Bình là một người mập mạp, bụng phệ, đi tới, nhiệt tình cười hỏi.

- Đồn trưởng Trương, vất vả cho các anh rồi.

Thái Nghiên miễn cưỡng cười nói, nhưng cũng chỉ đưa tay ra bắt tay với tên Đồn trưởng này, rồi nhanh chóng rút lại.

Trương Quốc Bình lập tức giới thiệu cho mấy viên cảnh sát cấp dưới:

- Vị này là Cục trưởng cục cảnh sát ở khu Tây thành phố Trung Hải-Thái Nghiên, là cấp trên của chúng ta, mọi người qua chào hỏi chút đi.

Vài viên cảnh sát đều kinh ngạc trước một lãnh đạo thành phố là một nữ cảnh sát xinh đẹp và trẻ tuổi như vậy, nhưng vẫn phải chào hỏi, không dám chậm trễ.

Nói đến đây, mấy viên cảnh sát này đa phần cũng chỉ vì kiếm miếng cơm, ở thành phố, làm việc ở cục cảnh sát mới là nhân viên công vụ quốc gia.

Thái Nghiên cũng không có tâm trạng nói chuyện nhiều với bọn họ, mà lập tức đi đến trước mặt cha của Tiểu Dã.

Cha Tiểu Dã và Tiểu Dã có bề ngoài giống nhau, nên rất dễ nhận ra, nhưng một người cha tóc đã hoa râm, mà con trai đột nhiên bị hại chết, tâm lực trở nên tiêu tụy, dường như cũng đã gần đất xa trời, sắc mặt vàng vọt.

Thái Nghiên từ trước đã nhận ra cha của Tiểu Dã, nhìn thấy dáng vẻ già nua, trong lòng cảm thấy chua xót, nắm lấy bàn tay của ông:

- Tiểu bá bá, bác nhất định phải kiên cường, cháu nhất định sẽ đòi lại công bằng cho Tiểu Dã.

Cha của Tiểu Dã ho khụ khụ vài tiếng, suy sụp cười nói:

- Cám ơn, Cục trưởng Thái, cô có thể tới đây, tôi đã rất cảm kích rồi.

Theo lý mà nói thì cái chết của Tiểu Dã cũng không đến lượt Thái Nghiên

phải từ thành phố chạy đến giải quyết, cho nên cha của Tiểu Dã chỉ ôm chút hi vọng đó mà gọi điện đến.

Thái Nghiên không biết an ủi như thế nào, người thì cũng đã chết rồi, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, làm sao có thể nói như vậy được.

Tìm được hung thủ! Trừng trị hung thủ!

Thái Nghiên kiên định, quay mạnh đầu về phía Trương Quốc Bình hỏi:

- Đồn trưởng Trương, tình hình cụ thể như thế nào, điều ra đến đâu rồi?

Trương Quốc Bình cười nói:

- Cục trưởng Thái, Chủ nhiệm Tiểu sáng sớm hôm nay do người dân đi đường phát hiện ra cậu ta đã treo cổ ở ban công trong nhà. Hiện trường chưa phát hiện ra manh mối nào, những manh mối tìm thấy không giống như cậu ấy bị sát hại, ngược lại giống như tự sát.

- Nói vậy, con trai ta làm sao có thể tự sát được!

Cha của Tiểu Dã lúc này đột nhiên phần nộ hét lên:

- Nhất định là do tên Lôi Chính Phúc kia phải thuộc hạ đến từ đêm qua để giết con trai ta. Chẳng phải gã muốn gia đình ta bỏ phiếu bầu cho gã là Trưởng thôn sao? Gã vì lá phiếu bầu đó mà giết con trai ta! Sao cảnh sát các người không đi bắt gã về đi chứ?

Những người dân xung quanh đều lộ vẻ phần nộ, mọi người thực sự cũng có thể đoán ra được, nhưng chỉ dám giận mà không dám nói.

Tiểu Dã dù sao cũng là con của Trưởng thôn Đả Vồng, ở đây toàn là cô chú anh ta, nhìn thấy cháu trai của mình bị hại chết, mọi người đều cảm thấy đau lòng.

Trương Quốc Bình không hài lòng, cau mày nói:

- Tiểu Kim Căn, công an chúng tôi phá án phải có bằng chứng. Hiện trường không phát hiện ra bất cứ dấu vết nào, lẽ nào Chủ nhiệm Tiểu-một người đàn ông đã tốt nghiệp đại học cảnh sát lại không phòng trước tai họa này sao?

Dương Thần ở một bên quan sát từ nãy đến giờ vội chen vào nói:

- Vậy các người nói anh ta tự sát, có tìm ra được động cơ tự sát không?

- Cậu là ai?

Trương Quốc Bình vừa rồi không chú ý nhiều đến Dương Thần, chỉ tưởng Dương Thần là cấp dưới của Thái Nghiên, nhưng bây giờ lại thấy không giống.

- Không cần phải quan tâm đến việc anh ta là ai, cậu hãy trả lời câu hỏi đó đi.

Thái Nghiên lạnh lùng nhìn Trương Quốc Bình.

Trương Quốc Bình thấy Thái Nghiên nói như vậy, đành ngoan ngoãn nói:

- Tạm thời chúng tôi chưa tìm được, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng phá án trong một tháng.

- Nói đùa à? Một tháng?

Thái Nghiên khiển trách:

- Hôm nay lập tức đi đến hiện trường kiểm tra dấu vân tay, kiểm nghiệm thi thể. Tôi cũng không tin không tìm ra được dấu vết nào của hung thủ. Vụ án này sẽ do tôi trực tiếp thay các người tiếp quản, toàn bộ các người hãy rút hết đi.

Thái Nghiên nhìn ra tên Trương Quốc Đồng này làm việc ở đồn công an thị trấn Lộc Sơn, chắc đã nhận hối lộ của tên Lôi Chính Phúc kia, rõ ràng muốn đè nén chuyện này xuống.

Trương Quốc Bình bỗng nhiên suy ngẫm, miệng méo mó cười:

- Cục trưởng Thái, cô là lãnh đạo cấp trên của yôi, nhưng cô cũng không thể quá đáng được. Chúng tôi đều làm theo quy trình, việc này không phạm gì vào nguyên tắc cả.

Cô không biết chứ, mặc dù đồn công an của chúng tôi tuy nhỏ, nhưng những việc như thế này thực sự không ít, đồn chúng tôi cũng đã làm hết khả năng rồi.

Nếu như cô cố ý đuổi chúng tôi, thì chúng tôi còn mặt mũi nào ở thị trấn Lộc Sơn này nữa. Trương Quốc Bình tôi là một nhân vật nhỏ, nhưng...cậu của tôi có thể sẽ cảm thấy tôi làm cho cậu ấy mất mặt, không còn chỗ nào mà đi nữa.

- Cậu của ngươi?

Thái Nghiên cười lạnh, là Giám đốc sở họ Chu của sở Công an sao? Cậu tương cậu của cậu là thủ trưởng của tôi thì tôi sẽ nể cậu sao?

Trương Quốc Bình hừ lạnh nói:

- Cục trưởng Thái, nước sông không phạm nước giếng, ở đây tôi có ba phần đất, vụ án này còn cần đến tôi quyết định.

- Trương Quốc Bình, cậu có một người cậu là Giám đốc sở công an, đời này cậu chỉ có thể làm được đến chức Đồn trưởng đồn công an ở thị trấn Lộc Sơn nhỏ bé này, cậu có biết tại sao không?

Trương Quốc Bình nhú mày, không hài lòng:

- Cục trưởng Thái cười nhạo tôi sao?

- Thôi đi, tôi nói cho cậu biết.

Thái Nghiên bỗng xắn tay áo, cười nhạo:

- Bởi vì cậu chỉ là một cái đầu heo.

Vừa dứt lời, Thái Nghiên liền đâm một nhát vào cái bụng phệ của Trương Quốc Bình.

“Bốp”!

Thậm chí có thể nghe được tiếng đánh trên bụng tên này.

Trương Quốc Bình trừng hai mắt lên, kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lão đảo lùi lại phía sau.

Thái Nghiên không nể mặt, lại nện cho một nhát vào mặt Trương Quốc Bình, khiến cho y tóa máu.

Những người dân ở đây và những cảnh sát khác đều ngây người ra, một nữ cảnh sát xinh đẹp oai phong không ngờ không nói tiếng nào, nói đánh là đánh.

Dương Thần ở bên quan sát cảm thấy rất vui, với tính cách dứt khoát, thích dùng bạo lực, mới khiến cho hắn trước kia nhanh chóng nhớ được cô.

- Hay lắm, đánh hay lắm.

Dương Thần lập tức vỗ tay, hét to.

Những người dân cũng cười ha hả vỗ tay, bình thường không ít người đã phải chịu uất ức từ tên Trương Quốc Bình này rồi.

Trương Quốc Bình bị đâm như vậy, nhất thời lão đảo, thở hồn hển, tựa người vào thuộc hạ của mình, chỉ vào Thái Nghiên quát:

- Đồ đàn bà thôi tha... Cô... Cô! Tôi, tôi phải đi báo cáo với lãnh đạo! Cô... tàn đời rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1161

Là Em Đã Hại Anh Ấy

Lau vết máu trên mặt, Trương Quốc Bình thấy hai chiếc răng của mình bị lung lay, tức giận đến hộc máu mồm, nhưng nếu như cứ đánh bừa với Thái Nghiên thì y thực sự không dám, y nghe nói Thái Nghiên đã từng được huấn luyện trong bộ đội đặc chủng.

Suy nghĩ một hồi, rút lui vẫn là hay nhất, đi tìm cậu mình-Giám đốc sở Chu, có cán bộ cấp sở làm ô dù, Cục trưởng cục cảnh sát thành phố như Thái Nghiên là cái thá gì được?

Hầm hằm nhìn Thái Nghiên một cái, Trương Quốc Bình xoay người vung tay lên, ra hiệu rút lui.

Nhưng không đợi cho y ra đến cửa, một bóng dáng thoát cái đã chặn ngay trước mặt y, chính là Dương Thần.

Trương Quốc Bình nhú mày, cười gằn nói:

- Tiểu tử kia, ngươi làm gì vậy?

Dương Thần vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Mày mắng người phụ nữ của tao là đồ đàn bà thói, mày còn dám nói người phụ nữ của tao là “thối” cơ đấy, vậy thì sao tao có thể để mày đi được?

- Thế nào, mày muốn đánh cảnh sát sao?

Trương Quốc Bình gân cổ lên nói.

Dương Thần thở dài, lắc đầu vài cái, đá một cước thẳng tắp vào giữa hai chân.

- A!!!!!!!!!!!!!!

Một tiếng kêu bi thảm vang lên, Trương Quốc Bình há hốc miệng, hai mắt long sòng sọc, lấy hai tay che lấy phần dưới của mình, cuộn người ngã trên mặt đất.

- Đồn trưởng...Đồn trưởng...

Vài viên cảnh sát thấy choáng váng, đôi nam nữ này thật là hung dữ.

Ở giữa hai chân của Trương Quốc Bình bắt đầu chảy ra một thứ chất lỏng, không biết là máu hay cái gì khác, một thứ mùi ghê tởm bay lên.

Vài viên cảnh sát lập tức đỡ Trương Quốc Bình đang toát mồ hôi lạnh, mặt trắng bệch ra khỏi cửa, nửa giây cũng không dám ở tiếp.

Cha của Tiểu Dã nhìn thấy thế, thở dài nói:

- Cục trưởng Thái, cậu thanh niên này, thực ra hai người không cần làm như vậy, làm như vậy sẽ chỉ gây thêm phiền phức cho hai người mà thôi. Tên mập họ Trương đó có ô dù che cho, cậu của y và tên Lôi Chính Phúc có quan hệ với nhau. Tên đó là chân chó theo sau, hai người hôm nay đánh y,

cậu của y nhất định sẽ bảo Lôi Chính Phúc hạ độc thủ với hai người, các người hãy mau chóng trở về thành phố đi.

Thái Nghiên cười trấn an nói:

- Không sao đâu, Tiểu bá bá, chúng cháu đang ước tên Lôi Chính Phúc kia đến tìm chúng cháu. Bác hãy nói đi, trước khi Tiểu Dã chết, có chuyện gì đặc biệt xảy ra không, có chứng cứ gì có thể chứng minh việc này có liên quan đến tên Lôi Chính Phúc kia không. Hôm nay cháu đến đây rồi, thế nào cũng phải bắt gã về.

Cha của Tiểu Dã thấy nhắc đến con trai mình, toàn thân lại phát run, thở dài nói:

- Tôi hôm qua, tên Lôi Chính Phúc kia lại dẫn người đến nhà của chúng tôi, yêu cầu chúng tôi phải nhận 50 nghìn của gã, tôi cương quyết không nhận. Nếu như nhận thì chẳng khác nào nhận hối lộ cả, sẽ trở thành một kẻ chung thuyền với gã?

Tôi và Tiểu Dã đã đuổi tên Lôi Chính Phúc đó ra khỏi cửa, Tiểu Dã còn nói, từ giờ đến cuối tháng không còn mấy ngày, bảo tôi và nó sẽ đi khuyên dân làng một lần nữa, không bỏ phiếu cho tên Lôi Chính Phúc kia.

Nhưng không ngờ...không ngờ đến sáng hôm nay...

Cha Tiểu Dã lại ghen ngào, không nói được tiếng nào.

Bác gái ở một bên tức giận nói:

- Tên Lôi Chính Phúc kia quá nhẫn tâm, nhà họ Lôi chúng nó cũng đã ở cái thôn Lộc Sơn này của chúng ta một vài năm rồi, cả đời này nhà gã không khác gì đồ cầm thú. Những gia đình bình thường không nhận hối lộ thì gã phải người đến đánh họ, ép họ, nên họ chỉ có thể nhận.

Còn những người không đánh được như Tiểu Dã-là nhân viên của nhà nước, thì gã cho người đến biếu xén quà. Tiền lì xì càng tặng càng nhiều, làm cho người ta không nhận không được. Tiểu Dã là một đứa con tốt, nó nói với chúng tôi rằng, để cho tên Lôi Chính Phúc kia làm Trưởng thôn thì đất đai của mọi người đều sẽ bị ô nhiễm, vì vậy đã làm cho tên Lôi Chính Phúc tức giận.

- Ai da, tên Lôi Chính Phúc đó, ở đâu cũng có người của gã, thôn chúng tôi có hai sinh viên đại học đi tìm lãnh đạo trong thành phố, nhưng lãnh đạo thì chưa thấy, đã bị người của tên Lôi Chính Phúc kia nhìn thấy, nói với Lôi Chính Phúc rằng có người đi tố cáo gã, trên đường trở về thị trấn đã bị thuộc hạ của Lôi Chính Phúc đánh cho đến nổi điên điên đại đại.

Bây giờ toàn thị trấn Lộc Sơn, Lôi Chính Phúc là to nhất, không ai làm gì được gã, những người như Tiểu Dã cũng rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn không thể động đến gã, Tiểu Dã thật đáng thương...

- Gã muốn để cho người trong thôn biết rằng, hoặc là bỏ phiếu cho gã, nếu không thì chỉ có đường chết.

Một ông lão phẫn nộ nói.

Nghe xong những lời này, sắc mặt Thái Nghiên như đóng băng, hỏi mọi người:

- Tiểu Dã, anh ấy...bây giờ đang ở đâu?

Cha của Tiểu Dã thấp giọng nói:

- Được đưa đến bệnh viện thị trấn rồi. Cục trưởng Thái, chỉ bằng các người dẫn theo tôi, tôi vẫn chưa đi thăm Tiểu Dã.

Trước kia bị người của Trương Quốc Bình đè ép ở đây, không có ai đưa cha của Tiểu Dã đi đến bệnh viện xem di thể của con trai.

Thái Nghiên nhẹ nhàng ra hiệu cho Dương Thần, dẫn cha của Tiểu Dã đến bệnh viện.

Vào trong bệnh viện, dưới sự chỉ dẫn của y tá, ba người cuối cùng cũng nhìn thấy Tiểu Dã ở trên giường bệnh, không còn một chút tức giận nào.

Vẻ mặt của Tiểu Dã rất thanh thản, bình tĩnh đến nỗi khiến cho lòng người phải tan nát.

Cha của Tiểu Dã nhìn thấy khoảng khắc của con trai, liền khóc bên giường bệnh, nước mắt tuôn trào.

Dương Thần thở dài, tâm trạng cũng trầm xuống.

Vài ngày trước, còn mới nhìn thấy một người thanh niên tuấn tú, cùng với Thái Nghiên bước ra từ trong nhà hàng, còn hung hăng giáo huấn hắn.

Thế mà bây giờ đã âm dương cách biệt.

Đối với Dương Thần mà nói, anh ta chỉ là một người xa lạ, một tình địch hoàn toàn không có khả năng cạnh tranh gì, sự nhỏ bé của anh ấy khiến cho Dương Thần thậm chí còn cảm thấy tâm trạng mình rất vô lý.

Nhưng đối với Thái Nghiên mà nói thì anh ta cũng là một bạn học đại học chung trường với nhau 4 năm, một người luôn ái mộ cô, chính trực, lương thiện, trẻ tuổi, tài năng.

Thái Nghiên nhìn Tiểu Dã mà ghen ngào, thấp giọng hỏi Dương Thần:

- Vì sao, vì sao ông trời luôn bất công với anh ấy như vậy... Rốt cuộc anh ấy đã làm sai điều gì? Anh ấy chỉ làm những việc mà anh ấy nên làm, không phải sao. Chẳng lẽ, người tốt đều được báo đáp như vậy sao?

Tiểu Dã còn trẻ như vậy, anh ấy đã rất cố gắng trong trường cảnh sát, thi làm nhân viên công vụ, anh ấy còn có nhiều ước mơ chưa thực hiện. Cuộc đời của anh ấy chẳng phải chỉ vừa mới bắt đầu thôi sao? Bao nhiêu kẻ đáng chết thì vẫn sống, tại sao Tiểu Dã lại phải ra đi trước chứ? Sao anh ấy lại có thể ra đi một cách vô nghĩa như vậy?

Dương Thần không thể nói được lời nào, tính mạng con người có lúc lại rất mong manh, khiến cho hắn hoàn toàn có thể coi thường, có khi lại đáng quý một cách kỳ lạ.

Khi thu lại mạng sống, Dương Thần chưa bao giờ suy nghĩ xem, những người này còn có câu chuyện gì khác ở đằng sau không, cuộc sống của họ liên quan đến cái gì.

Nhưng trước mắt, một tính mạng như vậy, lại khiến cho Dương Thần không kìm được sự tiếc hận.

Tính mạng con người không phải là thứ mà bản thân nó đã có giá trị, mà phải từng trải, mới có thể trở nên quý giá.

Một phút cảm động khiến cho Dương Thần đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình, trong một khoảng thời gian ngắn đã quên hết tất cả những gì xung quanh.

Hóa ra, sự vĩ đại của loài người không nhờ là vì sự nhỏ bé của hân.

Lúc này, y tá phụ trách việc xử lý thi thể của Tiểu Dã dường như muốn tiến lên, nhưng lại do dự, nói với cha Tiểu Dã:

- Bác à, con trai bác... khi chúng tôi thay đồ cho anh ấy, phát hiện ra đằng sau lưng anh ấy có một vết thương bị đâm bởi dao.

Cha Tiểu Dã đang nước mắt lưng tròng bỗng ngẩng đầu lên:

- Vết thương gì...

Dương Thần và Thái Nghiên cũng định thần lại, trước đó Trương Quốc Bình có nói là không có dấu vết của việc bị đánh đập, sao y tá lại nói là có vết thương.

- Sao có thể như vậy được, khi bệnh viện đưa con trai tôi đi, tôi không nhìn thấy vết thương nào cả.

Cha Tiểu Dã nói.

Y tá nhìn ra ngoài cửa, xác nhận không có ai, mới nhỏ giọng nói:

- Có, nhưng vì vết thương đã khép miệng lại, máu cũng không nhiều, lại bị che bởi quần áo, không cởi ra thì sẽ không nhìn thấy.

Chúng tôi phát hiện ra liền báo cho đồn công an, nhưng Đồn trưởng Trương ở đồn công an không cho chúng tôi nói với người nhà, nhưng chúng tôi cảm thấy như vậy quá thất đức, người nhà sao lại không được biết cơ chứ.

Trong lòng tôi cảm thấy khó chịu, tôi thấy thực ra người chết đã bị kẻ khác hãm hại, sao lưng anh ấy có người đã dùng dao biết chữ...

- Cái gì?

Thái Nghiên la lên thất thanh.

Dương Thần hí mắt lại, đi lên phía trước, cũng không quan tâm đến sự phản đối của y tá, nâng thi thể của Tiểu Dã lên, xóc quần áo anh ấy lên.

Những vết thương phía sau lưng anh ấy xuất hiện, cha của Tiểu Dã và Thái Nghiên đều đứng chết trân tại chỗ.

Chỉ nhìn thấy đằng sau lưng của Tiểu Dã, có người đã dùng sao nhọn khắc lên da, máu chảy ra thành một dòng chữ to: “Báo cảnh sát thì sẽ chết”.

Cha của Tiểu Dã toát mồ hôi lạnh, hai mắt long sòng sọc, ngất ngay tại chỗ, đương nhiên là do tức giận tột độ.

- Bác Tiểu.

Thái Nghiên kinh ngạc, sắc mặt trở nên trắng bệch, giúp y tá đỡ cha Tiểu

Dã dậy.

Y tá vội vàng gọi nhân viên chăm sóc đến, đưa cha của Tiểu Dã vào điều trị.

Thái Nghiên hồn bay phách lạc, nhìn thi thể của Tiểu Dã:

- Hóa ra... là em hại anh ấy... Sao em lại ngu xuẩn như vậy chứ... Là em hại anh ấy...

Dương Thần đau lòng, ôm lấy cô:

- Đừng có nói ngốc nghếch như vậy. Cho dù em có che giấu tốt đến đâu, cho dù không phải là em giúp anh ta, dựa vào tai mắt của Lôi Chính Phúc, thì sớm đã phát hiện ra em, và cho người ra tay với cậu ta.

Thái Nghiên nhắm chặt mắt lại, không dám liếc nhìn thêm nữa, vội vàng nắm lấy tay Dương Thần, run rẩy nói:

- Ông xã, có thể giúp em một chuyện không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1162

Không Kỹ Thuật

Dương Thần đã phân nào đoán được người phụ nữ này muốn làm gì:

- Nói đi.

- Em muốn giết người...

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Việc này không giống như những lời của một cảnh sát nên nói. Muốn giải quyết việc tư sao?

Thái Nghiên mặt lạnh như tiền, gật đầu, cũng không có biểu hiện vui vẻ gì:

- Từ nhỏ em tưởng...với những kẻ xấu thì phải đem chúng ra công lý, theo trình tự pháp luật, dùng pháp luật để bảo vệ chính nghĩa trong xã hội.

Nhưng đến bây giờ em lại phát hiện ra, ở xã hội này, không phải cái gì cũng có thể dựa vào pháp luật để giải quyết.

Trước kia em không nghĩ như vậy, vì những việc đó không xảy ra bên cạnh em, em còn quá ngây thơ.

- Không phải em ngây thơ, mà là những quy định của pháp luật không đủ sức răn đe, ít nhất là việc này, nó đã thua bởi đồng tiền, thua bởi quyền lực, và còn thua bởi dục vọng của con người.

Thái Nghiên im lặng một hồi, nói:

- Chúng ta đi đến nhà của tên Lôi Chính Phúc thôi. Em muốn tận tay thay Tiểu Dã...báo thù.

Dương Thần đương nhiên không cảm thấy kỳ lạ, chỉ cần Lôi Chính Phúc chết thì có thể khiến Thái Nghiên vui vẻ một chút, cho dù có giết cả nhà gã thì Dương Thần cũng không ý kiến gì.

Do căn nhà cao cấp của Lôi Chính Phúc ở thị trấn Lộc Sơn, nên Thái Nghiên sớm đã điều tra ra, sau khi hai người rời bệnh viện liền lập tức lên đường.

Trên đường đi, Thái Nghiên nhận được một cuộc gọi từ Cục cảnh sát. Sau khi nghe xong, không nói nửa câu liền cúp máy xuống.

Dương Thần nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Thái Nghiên, không khỏi cười nói:

- Là cậu gì đó của tên Trương Quốc Bình gọi điện đến phải không?

- Ừ.

Thái Nghiên vừa lái xe vừa nói:

- Tên Chu Chí Đông y vào việc mình là Giám đốc Sở công an, thông qua quan hệ cho vợ của lão vào làm trong ngân hàng Nông nghiệp Trung Hải,

mỗi năm đều tham ô rất nhiều, em sớm đã không coi trọng ông ta rồi.

- Vậy thì đừng quan tâm đến ông ta nữa, sao ông ta dám làm gì em chứ, nếu không anh sẽ đi lấy mạng ông ta.

Dương Thần thoải mái cười nói.

Thái Nghiên đưa ánh mắt nhìn người đàn ông ở bên, cuối cùng cũng nhoen miêng cười:

- Cuối cùng em cũng có thể hiểu, tại sao anh có thể trải qua được những nỗi đau mà người thường không thể nào chịu đựng được, mà vẫn có thể vui vẻ. Anh có thể làm đơn giản hóa sự việc, có thể giết những kẻ ngứa mắt, đúng không?

- Đừng nói quá lên như vậy chứ, giết người cũng không phải là ai anh cũng giết. Anh giết người, người khác không làm gì được anh, vậy mới là sự khác nhau về bản chất.

- Cho nên nói, em đang ở cùng với một người đàn ông tốt.

Thái Nghiên cũng bẽn lén theo.

- Em mới biết à.

Dương Thần cười cười.

Hai người cứ nói chuyện phiếm với nhau, cuối cùng cũng hóa giải được bầu không khí trầm trọng, một lúc đã đến nơi Lôi Chính Phúc ở.

Nhà ở Lôi Chính Phúc là căn nhà mà gã đã dùng tiền của mình để xây dựng, ước chừng xây một ngôi nhà với 5 tầng, rộng khoảng mấy trăm mét vuông. Mặc dù bên ngoài không đẹp lắm, nhưng thực sự căn nhà tốn rất nhiều tiền.

Hai mẫu đất đều thuộc Lôi gia, vườn hoa bên ngoài và bãi đỗ xe trông cũng rất xa xỉ.

Bình thường Lôi Chính Phúc làm không ít chuyện ác, trong nhà đương nhiên sẽ không chỉ có người nhà, mà còn có một đám thuộc hạ trông vô cùng hung tợn trực ở đó 24/24 giờ.

Vừa mới nhìn thấy xe cảnh sát của Thái Nghiên đi vào bãi đỗ xe, thì hai mươi mấy tên vệ sĩ nhìn hung hãn đổ ra, thậm chí còn có hai con chó săn lớn, hoàn toàn không có ý định nghênh đón.

Dương Thần và Thái Nghiên xuống xe, lập tức đi đến hướng cửa lớn.

Lúc này, em trai của Lôi Chính Phúc đã từng nhìn thấy trước kia-Lôi Hoành đã dẫn theo mấy tên thuộc hạ đi theo.

Nhìn thấy Dương Thần và Thái Nghiên, hơi sững sờ, Lôi Hoành cười gằn nói:

- Tôi tưởng là ai chứ, sao lại nhìn quen đến vậy. Đây chẳng phải là bạn gái của Chủ nhiệm Tiểu-Tiểu Nghiên hay sao? Sao hôm nay lại ăn mặc như thế này?

- Còn giả bộ cái gì nữa chứ, chẳng phải các người đã sớm điều tra ra tôi là cảnh sát rồi hay sao?

Thái Nghiên cười lạnh.

- Lời này tôi không hiểu, Tiểu Nghiên à, cô là cảnh sát à? Tôi nhìn thấy cô mặc đồ cảnh sát thì mới biết. Sao có thể nói là sớm điều tra ra rồi chứ?

- Đừng nói nhảm nữa, Lôi Chính Phúc ở đâu?

Thái Nghiên chất vấn.

Lôi Hoàn đưa hai tay ra trước ngực, đắc ý nói:

- Cô cảnh sát này, tự tiện xông vào nhà dân thì phải có lệnh kiểm soát. Anh trai tôi ở đâu thì liên quan gì đến cô.

- Người...

Dương Thần thấy Thái Nghiên tức giận, vội vàng ngăn người phụ nữ này lại, nói:

- Anh nói này Nghiên Nghiên, em vẫn còn chưa hiểu sao. Em còn muốn nói mấy lời vô nghĩa với bọn họ đến khi nào chứ?

- Vậy thì làm sao đây. Em muốn giết tên Lôi Chính Phúc kia.

Thái Nghiên khó hiểu, nói.

- Lôi Chính Phúc phải chết, những kẻ bên cạnh Lôi Chính Phúc cũng đừng hòng sống sót.

Dương Thần cười nói.

- A...

Thái Nghiên muốn nói gì đó, nhưng Dương Thần đã ra tay trước.

Chỉ thấy bóng dáng Dương Thần vụt qua, thoát cái đã ở trước mặt Lôi Hoàn.

Lôi Hoàn chưa kịp phản ứng gì thì cổ của tên này đã bị Dương Thần tóm được.

Toàn bộ thân thể của Lôi Hoàn bị Dương Thần nhấc bổng lên, bị bóp cổ đến tắt thở.

Dương Thần không nói nhiều, vung thân thể của Lôi Hoàn đi, ném về phía bậc thang, rơi xuống từ độ cao khoảng chừng 20, 30m.

Một đám khác nhìn thấy như vậy, không dám tin, trong nháy mắt, Lôi gia của bọn họ đã bỏ mạng.

Dương Thần vẫy tay về phía Thái Nghiên ở phía sau, ra hiệu cho Thái Nghiên đuổi theo.

Đám thuộc hạ kia không dám lại gần phía trước, đối với Dương Thần xuất quỷ nhập thần như vậy, bọn họ sợ tới mức sắp tè ra quần.

Dương Thần cũng không có hứng thú giết lũ rác rưởi này, dẫn Thái Nghiên đi vào trong, qua con đường ở vườn hoa đến trước cửa chính của tòa nhà.

Lôi Chính Phúc quả nhiên ở nhà, nhìn thấy em trai mình bị quăng vào cửa như vậy, gã khó thể điềm tĩnh, dẫn người xông ra ngoài.

Nhưng, còn có một kẻ khác đi ra cùng với Lôi Chính Phúc, khiến cho Dương Thần “a” một tiếng.

Người bên cạnh Lôi Chính Phúc là một người đàn ông vẻ mặt hoảng sợ, không ngờ là Vương An, con cháu nhà họ Vương mà hắn đã gặp ở nhà trẻ.

Dương Thần còn tưởng tên này đã về Sơn Tây, nhưng không ngờ lại chạm mặt ở đây.

Vương An nhìn thấy Dương Thần, vẻ mặt sầm lại, sợ tới mức định quay người bỏ chạy, nhưng lại không dám chạy thẳng, vẻ mặt đầy sự kinh hãi.

- A Hoành!

Lôi Chính Phúc phát hiện ra người em của mình đã tắt thở, cổ bị bẻ nát, nhất thời rống lên một tiếng.

Ôm lấy thi thể của Lôi Hoành, Lôi Chính Phúc vẻ mặt hung ác nói:

- Các người... Các người dám giết em trai tao?

- Sao này? Tiểu Dã phải chết thì em trai mày không phải chết ư?

Dương Thần cười châm chọc.

Lôi Chính Phúc nhìn Dương Thần:

- Tên đó gieo gió sẽ phải gặp bão... Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, dám liên kết với cảnh sát để lừa gạt tao...

Hừ, cũng không cần nói nhiều với mấy người, các người dám giết em trai tao thì tao cũng sẽ không sợ các người. Tao phải giết bọn chúng mày, còn ngây ra đó làm gì, xông lên.

Lôi Chính Phúc lớn tiếng ra lệnh, toàn bộ hai mươi, ba mươi tên thuộc hạ từ trong nhà xông ra, nhiều người như vậy liệu có giết được đôi nam nữ này.

Dương Thần cũng không cần ra tay, nhìn Thái Nghiên ở bên, những tên này giao cho Thái Nghiên xử lý là thích hợp.

Thái Nghiên đang tức giận đến tột độ, xông lên, giải quyết đám thuộc hạ.

Vốn tốt nghiệp ở trường huấn luyện đặc chủng, bây giờ lại có chân khí Hậu Thiên Đỉnh Phong, Thái Nghiên đánh dẹp được lũ này cũng chỉ trong vài phút.

Đám người này liên tục khua chân múa tay, một gã đàn ông ngây người nên bị đánh cho nước mắt nước mũi ròng ròng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Chỉ là Thái Nghiên, chứ không phải Dương Thần, chưa có tên nào phải chết, nhiều nhất cũng chỉ đánh cho tàn phế một chân.

Lôi Chính Phúc thấy đám thuộc hạ lần lượt ngã xuống, cuối cùng cũng ý thức được tình hình bất ổn, bất chấp việc Lôi Hoành đã chết, kéo Vương An ở bên cạnh bỏ chạy.

Nhưng Dương Thần đâu thể cho bọn chúng cơ hội chạy thoát, thoát một cái đã ngăn bọn chúng lại, giơ chân ra đá một nhát khiến chân của hai gã này bị gãy.

Vương An đau đớn kêu lên xin tha thứ, nhưng Dương Thần giơ chân lên đạp vào đầu y:

- Cái tên như người, chẳng phải đã về Sơn Tây rồi sao, tại sao còn ở đây?

- Tôi... Tôi có chút việc cùng làm ăn với ông chủ Lôi... Phải bàn bạc xong mới về Sơn Tây được... Đại thiếu gia Dương xin tha mạng.

Vương An gào khóc.

Dương Thần hí hí mắt, không tin lẫn, nhìn về phía Lôi Chính Phúc, nói:

- Những gì tên này nói là sự thật sao?

Lôi Chính Phúc có chút do dự, nhưng vẫn run rẩy gật đầu.

Dương Thần cười tà nói:

- Nếu mày nói cho tao biết sự thật thì tao có thể đồng ý chỉ giết một mình tên kia, tao sẽ không giết mày.

- Sự thật?

Lôi Chính Phúc mừng như điên.

Còn Vương An thì hô to:

- Lão Lôi! Anh không thể như vậy! Anh không thể đối xử với tôi như vậy được.

Lôi Chính Phúc cũng không thêm quan tâm, vội vàng nói:

- Tôi và Vương An có ý định làm ăn trong việc khai thác khoáng sản, nhưng lần này anh ta muốn tôi phải người giúp anh ta bắt cóc một cô bé, nhưng vẫn chưa làm được...

Dương Thần lộ ra sát khí, cười lạnh nói:

- Quả nhiên là như vậy, tao đã nói, kẻ thù không ngờ lại có ý định đánh vào con gái của tao... Sao nào, Vương gia các người muốn dùng con gái của tao để gây sức ép với tao ư? Còn nữa, một mình mày muốn làm như vậy?

Vương An mất hết can đảm, bất lực nói:

- Là một mình tôi... Gia tộc đã không cần tôi rồi, nên tôi liều một phen... Đại thiếu gia Dương, tôi biết tôi không sống được, cầu xin cậu đừng giết con trai tôi, tôi cầu xin cậu...

Dương Thần không để cho Vương An kịp nói tiếp, đập vỡ sọ tên này chỉ bằng một phát đá.

Dám động đến con gái mình, Dương Thần căn bản không có hứng thú nghe y cầu xin.

Nhưng Dương Thần tin rằng, việc này nhất định là do Vương An một mình làm nên mới như vậy. Vương gia đã bị Dương gia và Ninh gia liên kết với nhau để gây áp lực, sẽ không ngại thương tổn rằng bắt được con gái của hắn thì có thể sống tiếp được.

Lôi Chính Phúc cảm thấy buồn nôn, chỉ vì Dương Thần đã giẫm vỡ sọ của tên kia, thật sự ghê tởm, máu và óc pha lẫn lộn vào với nhau.

- Đại gia... Tôi... tôi có thể đi được chưa...

Lôi Chính Phúc cầu khẩn nói.

Dương Thần cười cười, nhìn về mặt lạnh lùng của Thái Nghiên, nói:

- Khó có thể được, tao nói rồi. Tao không giết mày không có nghĩa là

người phụ nữ của tao sẽ không giết mày.

- Người... Người đùa với tao à.

Lời Chính Phúc sắc mặt xanh mét lại, oán giận, sợ hãi đến cực độ, làm cho gã hận một nỗi không thể cắn lưỡi tự sát, trời đất như quay cuồng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1163

Tiếng Mưa Gió Trong Đêm

Bất giác ba ngày trôi qua, cuối tháng là ngày tuyển cử chức trưởng thôn của thôn Lộc Sơn.

Vốn dĩ ban đầu “Người đứng đầu” duy nhất là Lôi Chính Phúc, nhưng vì cậu ta lại chết bất đắc kì tử tại nhà, nên dân chúng đã đề cử trưởng thôn tiền nhiệm lên giữ chức.

Mọi người trong thôn cũng không rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, mọi người phân vân, nhưng khi Lôi Chính Phúc chết, thì có thể nói là ai ai cũng cảm thấy vui mừng trong lòng.

Cơ quan cấp trên phái người đi điều tra, Lôi Chính Phúc vi phạm quy định xây nhà xưởng, làm ô nhiễm môi trường, hơn nữa còn có hoạt động xã hội đen vi phạm pháp luật, mặc dù đã chết, nhưng gia sản vẫn bị tịch thu, những người bị tình nghi có liên quan, sẽ bị thẩm vấn, xét xử.

Nhà máy sản xuất giấy trong thôn Đả Vồng bị đóng cửa. Chính phủ chi tiền để xử lý khu vực bị ô nhiễm, bố trí công việc mới cho công nhân.

Thị trấn Lộc Sơn đã bắt giam Trương Quốc Bình, kẻ bị tình nghi đã nhận hối lộ và thi hành pháp luật một cách bạo lực.

Tại thành phố Trung Hải, cũng vì ảnh hưởng của Lôi Chính Phúc và Trương Quốc Bình của một trấn nhỏ, mà bị liên lụy, kéo theo một loạt các cuộc kiểm tra kỷ luật.

Nhưng điều khiến thành ủy Trung Hải thấy sợ đấy là chuyện ở thị trấn Lộc Sơn lại kinh động tới cả Thủ tướng Ninh Quang Diệu ở tận Yên Kinh xa xôi.

Ninh Quang Diệu lên nhậm chức ở nhiệm kì sắp tới, cần tranh thủ tạo dựng thanh danh, đúng lúc phải giết gà dọa khỉ, chính đồn lại không khí của đảng.

Sau khi ngồi máy bay suốt đêm tới Trung Hải, Ninh Quang Diệu lập tức cho Giám đốc sở công an Trung Hải – Chu Chí Đông, Cục trưởng Cục bảo vệ môi trường, cùng hơn mười quan chức khả nghi khác là tâm phúc của Lôi Chính Phúc đồng loạt từ chức.

Cơ quan cao cấp của Trung Hải có thể nói là đã có sự thay máu hoàn toàn. Nhưng cũng bởi vì chuyện của Lôi Chính Phúc quá ồn ào, không thể che đậy được nữa, trong thời điểm nhạy cảm này không ai dám đứng ra nói giúp ai câu nào.

Trong nhất thời, toàn bộ bộ máy đầu não của Hoa Hạ phải hứng chịu một trận phong ba, bọn quan chức càng thêm kính sợ Ninh Quang Diệu, các cơ

quan ngôn luận trên mạng thì ngày càng sẵn đón vị thủ tướng trẻ tuổi này của Hoa Hạ.

Vào lúc diễn ra một loạt các thay đổi không ngờ này, Cục trưởng cục cảnh sát phân cục phía Tây Trung Hải – Thái Nghiên chủ động từ chức, đây cũng có thể xem là chuyện hết sức bình thường.

Ngoài nội bộ trong cục có không ít ý kiến khác nhau, thì bên ngoài mọi người cũng đang bàn tán sôi nổi về việc lựa chọn người thay thế.

...

Biệt viện phía tây ngoại ô, tại nhà Dương Thần.

Mặc dù không phải là cuối tuần, nhưng Quách Tuyết Hoa cũng nhân lúc Lâm Nhược Khê đi làm, liền gọi Tiêu Chỉ Tình và Sắc Vi đang rảnh rỗi tới nhà, ba người thiếu một, cô con dâu tới đúng lúc lại chính là người vừa từ chức cục trưởng, tự cho mình một kì nghỉ dài ở nhà – Thái Nghiên.

Thoát khỏi bộ cảnh phục, vẻ ngoài của Thái Nghiên có vẻ trung tính, mái tóc thẳng mượt được cắt ngắn, cô mặc một chiếc áo len, kết hợp với quần bò, giữa mùa đông nhưng lại tràn đầy sức sống.

Trên bàn mặt chược, Thái Nghiên hiền nhiên còn vụng về hơn cả An Tâm, toàn dựa vào cảm tính, không ngừng tặng bài cho Quách Tuyết Hoa.

Khiến cho Quách Tuyết Hoa cười không ngớt, thắng liền mấy ván.

Vừa chơi bài, mọi người vừa nói chuyện phiếm, trên thực tế những cuộc gặp mặt như thế này diễn ra thường xuyên, hơn nữa các cô đều có tu luyện, lại cùng tu luyện một loại công pháp, mọi người coi nhau như người trong nhà, cho nên cảm giác vô cùng thân thuộc.

- Chị Nghiên Nghiên, sau này chị thật sự không làm cảnh sát nữa hay sao? Em nghe ông xã nói chị coi việc làm cảnh sát là một việc vô cùng vẻ vang mà?

Tiêu Chỉ Tình hiếu kì hỏi.

Thái Nghiên lười biếng vươn vai một cái:

- Đây là lúc trước, bây giờ cảm thấy không còn tí sức lực nào nữa rồi. Hơn nữa tôi lại ra tay giết Lôi Chính Phúc, theo luật thì tôi đã phạm pháp rồi, một người phạm pháp có thể làm cảnh sát hay sao!

- Không đến nỗi vậy chứ, chẳng qua chỉ là giết một tên cặn bã thôi mà.

Sắc Vi cười nói.

- Hừ, không làm nữa! Mệt rồi! Bí bách! Vô vị! Tôi định mấy ngày nữa về Yên Kinh, chăm sóc bố mẹ, nhận tiện hỏi chị tôi xem làm cách nào có thể tăng tốc độ tu luyện.

Nói xong, Thái Nghiên cười hi hi nói với Sắc Vi:

- Chị Sắc Vi, chị giỏi thật đấy, chị tôi từ nhỏ đã luyện nội công cũng chưa thể tiến vào Hóa Thần, chị lại thắng cấp trước, nói xem có gì tâm đắc?

Sắc Vi bắt đầu dĩ nhiên:

- Nếu có thể nói tôi sớm đã nói rồi. Bây giờ tôi càng lúc càng hiểu tại sao

ông xã lại nói chuyện cảnh giới. Cô lĩnh ngộ được chính là lĩnh hội được, không thể lĩnh ngộ được cũng không còn cách nào.

Tôi thực sự không biết nói thế nào, nói thế nào cũng thấy không đúng. Hơn nữa, tôi thấy “ đạo ” của mỗi người không giống nhau, nó chỉ có tác dụng với chính bản thân mình mà thôi.

Thái Nghiên chu môi:

- Thôi được rồi! Thần bí như vậy, tôi về Yến Kinh hỏi chị tôi.

- Coi con bé này cố chấp chưa kìa, chu mỏ như thế còn treo được cả lọ dầu đây! Nếu Sắc Vi có thể nói, làm gì có chuyện con bé không nói chứ. Dương Thần cũng không biết phải nói thế nào, thì Sắc Vi nói sao được chứ?

Quách Tuyết Hoa cười mắng.

Thái Nghiên cười hi hi nói:

- Mẹ, con chỉ đùa thôi mà...Ồi! Đúng rồi! Sao mẹ lại đã hồ rồi?

Quách Tuyết Hoa mở bài, vui vẻ gật đầu:

- Ai kêu cả ba con chơi mạt chược mà tâm trí cứ để đâu đâu, cũng không để ý xem bài của mẹ thế nào nữa.

Nhìn vẻ đắc ý của Quách Tuyết Hoa cả ba cô đều không nhịn được cười.

Lúc xẩm tối, Mẫn Quyên đón Lam Lam về tới, trong nhà bỗng trở nên rộn rã hơn hẳn.

Không lâu sau đấy, Lâm Nhược Khê cũng về tới, nghe nói Quách Tuyết Hoa nhân lúc cô đi làm gọi các cô tới chơi mạt chược đôi mắt bỗng trở nên u ám.

Nhưng nghe nói Thái Nghiên cũng ở đây, Lâm Nhược Khê cũng muốn tìm người bạn thân từ nhỏ tới lớn hàn huyên tâm sự, mấy hôm trước nghe chuyện của Thái Nghiên và Tiểu Dã, cô lo lắng Thái Nghiên sẽ đau lòng.

Nhưng Thái Nghiên là người có tính tình cởi mở, cô đã nhanh chóng quên đi những chuyện đau lòng để vui vẻ chấp nhận hiện thực.

Vú Vương sớm đã chuẩn bị cả một bàn ăn thịnh soạn, giữ các cô ở lại ăn cơm, dù sao thì cô con gái ruột Tiêu Chỉ Tình cũng ở đây, tâm tư vú Vương thế nào đều lộ rõ trên mặt.

Cũng như vậy, mẹ con Mặc Thiện Ny cũng được mời tới, mọi người đều hào hứng tham gia.

Cũng may diện tích khu biệt viện phía tây ngoại ô rộng rãi, cho dù có mười mấy người cùng ở đó cũng không hề thấy chật chội.

Lúc sắp ăn cơm, Lâm Nhược Khê không kìm được hỏi:

- Dương Thần đâu? Vẫn chưa về sao?

Quách Tuyết Hoa mỉm cười:

- Nhịn tới giờ mới hỏi, đúng là chỉ có mình con. Hôm nay Dương Thần bận tới nhà Tinh Tinh, giúp nhà thông gia chuyển nhà.

Lâm Nhược Khê lúc này mới chợt nhớ, bất giác gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Sau khi Lý Tinh Tinh trở về nhà, ngày ngày khuyên bảo động viên vợ chồng ông Lý, vợ chồng ông mới đồng ý trút bỏ gánh nặng, đồng ý mỗi quan hệ nam nữ kì quái của con gái và Dương Thần.

Thực tế là hai vợ chồng ông cũng không có cách nào phản đối, con gái đã trao tất cả cho người ta rồi, Dương Thần lại đột nhiên trở thành người có tiền có thế, họ sống chết cũng muốn con gái của mình có một danh phận, điều này giống như là lấy vải thừa che mắt thánh vậy.

Ngay sau khi Lý Tinh Tinh thông báo cho Dương Thần biết chuyện, Dương Thần vui mừng nhảy tung tung từ tầng hai xuống tầng một.

Lão Lý là người bạn đầu tiên mà Dương Thần quen biết sau khi về nước, đối với hắn, lão Lý luôn coi hắn như một người bình thường, điều này khiến một người cô độc như Dương Thần cảm thấy được an ủi rất nhiều, dường như là có thêm một niềm hy vọng mới.

Vì quan hệ với Lý Tinh Tinh, mà Dương Thần không thể gặp mặt ông một cách bình thường, điều này khiến Dương Thần cảm thấy rất đáng tiếc.

Lần này rốt cục vợ chồng lão Lý cũng đã gạt đầu. Dương Thần đương nhiên vui không tả xiết, ngay hôm sau đã chạy sang nhà lão Lý, uống với vợ chồng lão Lý đến tận khuya.

Tầng băng cuối cùng cũng đã tan, Dương Thần thừa thắng xông lên, hắn thấy nhà lão Lý vẫn là căn phòng nhỏ ở khu chung cư cũ, hắn nhanh chóng quyết định tìm một căn nhà ở gần Bộ giáo dục mới được xây dựng.

Thứ nhất thuận tiện cho vợ chồng lão Lý đi khám bệnh định kỳ, thứ hai là thuận tiện cho việc Lý Tinh Tinh vừa đi làm, vừa chăm sóc vợ chồng ông.

Đối với việc Dương Thần ra sức lấy lòng bố mẹ vợ, Lâm Nhược Khê mặc dù trong lòng thấy không thoải mái, nhưng bên ngoài lại tỏ ra rất ủng hộ.

...

Vì mấy người Sắc Vi đều đồng ý ở lại khu biệt viện ở ngoại ô phía tây, nên sau bữa tối, cả nhà cùng ngồi quây quần trên sofa, xem bộ phim Hàn Quốc đang “hot” thời gian gần đây.

Đương nhiên, Thái Nghiên không có hứng thú với loại phim tình cảm sướt mướt này, thật khó hiểu khi các cô gái khác đều thích nó, liền một mình lái xe đi.

Đến gần 11 giờ, mặc dù các cô đều rất hứng thú xem phim Hàn, nhưng cũng không thể xem cả đêm, Mạc Thiệu Ny và Sắc Vi tính về trước.

Đúng lúc các cô định đứng dậy, lông mày Sắc Vi nhíu lại, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Quái lạ! Có hai tu sĩ Hóa Thần đang ở đây, không biết là bạn hay là thù...

Các cô nhìn chăm chăm Sắc Vi, Quách Tuyết Hoa và vú Vương ngạc nhiên.

Tu vi của mọi người chỉ ở mức trung bình, còn Sắc Vi đã tiến vào thời kì

Hóa Thân, tự nhiên có thể cảm nhận được, không khí trở nên căng thẳng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1164

Mặt Dày

Không bao lâu sau, phía ngoài tòa nhà liền truyền đến tiếng xe ô tô. Nghe tiếng dường như không chỉ có một chiếc.

- Hình như có không ít người tới. Ít nhất có tới mười mấy người. Để tôi ra mở cửa.

Sắc Vi chủ động đi về phía trước cửa. Cô lo lắng về những vị khách không mời mà đến này.

Chờ khi đi tới cửa, sau khi hít sâu một hơi, Sắc Vi mới mở cửa ra.

Ngoài cửa, dưới màn đêm, Sắc Vi nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông trung niên đang tới gần, cô không khỏi ngẩn người.

Ninh Quang Diệu mặc áo khoác nhung màu xám, cổ da dê, trên mặt lộ ra một nụ cười âm áp. Ông ta đi giày da chậm rãi bước tới, chủ động gật đầu ra hiệu với Sắc Vi.

- Thủ... Thủ tướng Ninh?

Tuy rằng Sắc Vi không mấy hứng thú đối với chính trị, nhưng vẫn biết về những người lãnh đạo của quốc gia.

Sắc Vi hoàn toàn không có thể hiểu được, vì sao khuya như vậy, Ninh Quang Diệu lại tới nơi này.

Mà hai bên phía sau lưng Ninh Quang Diệu, lần lượt là hai người đàn ông mặc áo dài mỏng manh theo phong cách cổ xưa đang đứng. Điều này đã khiến Sắc Vi đặc biệt chú ý.

Hai người này tất nhiên là Ninh Tâm và Ninh Đức phụ trách bảo vệ cho Ninh Quang Diệu. Tuy nói theo lý, Ninh Quang Diệu còn cần bọn họ chú ý nhiều hơn, nhưng đi qua đi lại, cuối cùng vẫn là Ninh Quang Diệu dẫn đầu.

Đồng thời khi Sắc Vi chú ý tới hai người bọn họ, Ninh Tâm và Ninh Đức cũng cảm thấy có chút kinh ngạc nhìn Sắc Vi.

Bọn họ đều khoảng hơn trăm tuổi. Trong gia tộc, bọn họ thuộc về tư chất thường thường, cho nên đến tuổi như vậy mới tới Hóa Thần trung kỳ.

Nhưng, bọn họ đều sinh ra lớn lên trong ảo cảnh, từ nhỏ tu luyện, nếu thả ra ngoài thế tục, vậy cũng được coi là người có thể tung hoành ngang dọc.

Sắc Vi ở trước mặt, hiển nhiên mới hai mươi mấy tuổi, nhưng tu vi không ngờ đã tới Hóa Thần Kỳ. Đồng thời, mơ hồ khiến bọn họ cảm thấy, cô cũng không kém hơn bọn họ. Điều đó khiến bọn họ rất tò mò.

Kỳ thật, về điểm này ngay cả bản thân Sắc Vi cũng không biết rõ lắm.

Tuy rằng nói các cô tu luyện công pháp vô danh, chỉ do bản thân Dương Thần tập hợp sở trường của nhiều gia tộc, căn cứ vào Vãng Niệm Diễn Sinh

Kinh mà chỉnh sửa thành công pháp.

Nhưng, khi Dương Thần lấy "Đạo" làm gốc, lấy "Hóa Thân Thiên Địa" làm Đại đạo tu sĩ, mà sáng tạo công pháp, bản thân cũng đã không bàn mà hợp ý nhau, chỉ ở trong "Thiên địa".

Các cô gái ở trước Hóa Thân Kỳ, có lẽ còn không cảm thụ được sự khác nhau giữa công pháp của bọn họ và công pháp khác. Nhưng từ cảnh giới Hóa Thân Kỳ trở lên, theo cảnh giới nâng cao, công pháp Vô Danh có khả năng mang lại lợi ích cao siêu hơn so với công pháp của các đại gia tộc khác trong ảo cảnh!

Đây cũng chính là công pháp lúc trước Yến Phi Vũ muốn có từ Sắc Vi. Cô ta cũng mơ hồ thấy được công pháp mà Sắc Vi tu luyện tuyệt đối không tầm thường.

Nói ngắn gọn, từ trên điểm xuất phát, tuy rằng công pháp Vô Danh không bằng công pháp "Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh" nhất định có thể đạt tới Cửu Thiên Thần Lôi Kiếp, nhưng cũng nổi tiếng.

- Xin hỏi vị tiểu thư này, đây có phải là nhà của Lâm Nhược Khê- Chủ tịch công ty quốc tế Ngọc Lôi không?

- Hà.. ồ, đúng vậy, Thủ tướng Ninh.

Trong lòng Sắc Vi có vài phân lo lắng không yên, nên sau khi trả lời liền nhường đường.

Trong đại sảnh, các cô gái đều nhìn thấy người tới. Về mặt Mạc Thiện Ny liền cứng lại.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê trở nên trắng bệch. Trong đôi mắt đẹp lộ vẻ bối rối khó có thể che dấu. Thân thể mềm mại run rẩy. Tâm trạng khó có thể bình tĩnh được.

Mà Quách Tuyết Hoa lại ngạc nhiên, trong đó còn có phút ưu tư phức tạp. Hiện nay quan hệ giữa Dương gia và Ninh gia rất thâm thúy, bà không thể không cẩn thận hơn.

- Thủ tướng Ninh, vì sao ngài lại đến đây?

Ninh Quang Diệu nhìn Lâm Nhược Khê một cái thật sâu, sau đó mới cười ôn hòa nói:

- Tuyết Hoa ở đây sao? Nhiều ngày nay không gặp. Không cần khách khí như vậy. Đều quen biết nhiều năm như vậy, cứ thoải mái đi. Tối hôm nay, nhân lúc tôi ở Trung Hải có thời gian rảnh rỗi, nên qua thăm Nhược Khê...

Thăm Nhược Khê? Ninh Quang Diệu lại chỉ rõ ràng như vậy sao?

Quách Tuyết Hoa vừa nghe, liền thâm ý sâu sắc nhìn con dâu ngồi phía bên cạnh đang cắn chặt đôi môi không nói được lời nào.

Chuyện Lâm Nhược Khê là con gái ruột của Ninh Quang Diệu, vú Vương biết, nhưng nhưng phần lớn mọi người lại không biết. Nhưng sau đêm nay, xem ra tất cả mọi người sẽ biết thôi.

Ninh Quang Diệu rất tự nhiên bảo những người hộ vệ kia ở ngoài chờ,

không được vào nhà quấy rầy. Mà hai người Ninh Tâm, Ninh Đức lại thân nhiên đi vào trong phòng khách, nhìn xung quanh. Sau đó hai người khá hào hứng quan sát hai cô gái Sắc Vi và Lâm Nhược Khê.

Dù sao Ninh Quang Diệu cũng đường đường là Thủ tướng. Ngày thường mọi người cũng chỉ nhìn thấy được trên TV. Dương Thần là một chủ nhà mạnh mẽ, không sợ trời không sợ đất, chắc chắn sẽ không để ông ta làm gì đó bất ổn.

Các cô gái nhìn thấy Ninh Quang Diệu vào nhà, cuối cùng cũng trở nên thận trọng, thật cẩn thận không dám lớn tiếng nói chuyện.

- Mọi người không cần khẩn trương. Đều ngồi cả đi. Tôi thật sự chỉ đến thăm Nhược Khê thôi.

Ninh Quang Diệu nhắc lại một lần. Sau đó ông ta đi đến trước mặt Lâm Nhược Khê rồi dừng lại.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi chỗ khác. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh trước đó khi ở cô Yên Kinh, Ninh Quang Diệu đã nghiêng răng nghiêng lợi không thừa nhận mình. Tim cô liền giống như có người xát muối vào vết thương. Đôi bàn tay trắng nõn nắm chặt. Móng tay sắp cắt vào lòng bàn tay.

Thấy Lâm Nhược Khê hoàn toàn không có ý mở miệng, Ninh Quang Diệu dường như cũng không cảm thấy kỳ lạ. Ông ta tiếp tục cười nói:

- Nhược Khê. Đêm nay cha mang theo chân tâm thành ý qua đây. Con có thể nói chuyện với cha vài câu được không?

Lâm Nhược Khê run rẩy hít vào một hơi. Cô cảm thấy trong ngực rất khó chịu.

- Tôi không có gì muốn nói.

- Cha có.

Ninh Quang Diệu khản khoản. Thái độ của ông ta khiến các cô gái đang ở xung quanh đều cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Điều này sao giống như Ninh Quang Diệu đang cầu xin Lâm Nhược Khê cho mình cơ hội để nói chuyện riêng?

Lâm Nhược Khê thoáng ngẩng đầu, mắt cô nhìn về mặt Ninh Quang Diệu đầy tha thiết, cuối cùng vẫn mềm lòng.

- Đi sang phòng bên đi.

Lâm Nhược Khê nói xong, xoay người đi tới phòng bên trước.

Ninh Quang Diệu theo sát phía sau, vẻ mặt vui mừng.

Các cô gái cũng không đi cùng, nhưng đều buồn bực nhìn về phía Quách Tuyết Hoa.

- Mẹ, chuyện gì xảy ra vậy? Thủ tướng Ninh và chị Nhược Khê có quan hệ gì sao?

An Tâm không nhịn được hỏi.

Quách Tuyết Hoa thở dài, cũng không giấu diếm, nói sơ qua về chuyện năm đó.

- Cái gì? Nhược Khê là con gái ruột của Thủ tướng Ninh sao?

Sắc Vi kinh ngạc kêu lên thất thanh.

- Thật giống như đang nằm mơ.

Tiêu Chí Tình cũng thì thào.

- Các con là người một nhà, sớm muộn gì cũng phải nói cho các con nghe. Nhưng các con cũng đừng nói tới chuyện này trước mặt Nhược Khê. Con bé sẽ không vui.

Quách Tuyết Hoa nhắc nhở.

Các cô gái gật đầu đồng ý. Thật ra các cô có chút thương xót đối với những cảnh ngộ mà Lâm Nhược Khê gặp phải. Cho dù Mạc Thiên Ny hiểu Lâm Nhược Khê nhất, cũng không có cách nào tưởng tượng được, hoàn cảnh thân thể của Lâm Nhược Khê không ngờ lại trở trêu như vậy.

Cùng lúc đó, trong phòng bên, Lâm Nhược Khê nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, lưng quay về phía Ninh Quang Diệu.

- Thủ tướng Ninh, có chuyện gì nhanh nói đi. Trời đã khuya rồi.

Lâm Nhược Khê thờ ơ nói ra những lời lạnh lùng.

Ninh Quang Diệu không để ý, tiếp tục đầy thâm tình, lại thêm vài phần sám hối nói:

- Con gái, cha biết trong lòng con vẫn oán hận cha không ít. Hôm nay cha đến, nói tới cũng cảm thấy hổ thẹn. Kỳ thật sau khi cha đau khổ giãy dụa, quyết định nhận lỗi với con và người mẹ đã mất của con...

- Nhận lỗi? Hừ hừ...

Lâm Nhược Khê nghe đến đó, không khỏi nở nụ cười lạnh.

- Thủ tướng Ninh không nên nói đùa nữa. Tôi chẳng qua chỉ là con gái một thương nhân bình thường, một người kinh doanh không có địa vị gì, sao có thể chịu nổi lời nhận lỗi của Thủ tướng Ninh.

Ninh Quang Diệu thở dài:

- Cha thừa nhận, cha bị lợi ích làm cho mê muội. Cha vì danh tiếng của mình, làm những chuyện mà ngay cả heo chó cũng không bằng... Cha đều thừa nhận...

Nhưng! Nhược Khê, con là cô gái thông minh. Con cũng giống với mẹ con, đều là phụ nữ có trí tuệ lớn. Con nhất định có thể hiểu được một người đàn ông như cha, có địa vị xã hội có lực ảnh hưởng, cha phải suy tính, phải gánh vác rất nhiều thứ!

Những năm gần đây, áp lực bốn phía ép vào, có thể nói sớm đêm lo than thở, khó có thể sống bình yên. rất khó chịu. Nếu cha thuần túy chỉ là một người với hai bàn tay trắng, cha sao có thể nhẫn tâm không nhận con là con ruột của mình?

Cha phải đối mặt, là trên dưới hơn ngàn miệng ăn của Ninh gia, là đồng nghiệp đã nhiều năm ủng hộ cha như vậy, là nhóm phụ tá đi theo cha. Nếu cha vì vấn đề riêng tư mà liên lụy đến bọn họ, chẳng phải sẽ khiến bọn họ

thất vọng đau khổ sao?

Suy xét từ đại cục, cha tự nhận là cha cũng không làm sai.

Mặc dù như vậy, qua nhiều năm như vậy, cha vẫn âm thầm chú ý tới con, bảo vệ con. Thỉnh thoảng có sơ hở, nhưng chung quy nhìn con vượt qua mọi chông gai, đi tới ngày hôm nay, cha thật lòng rất vui.

Cha cũng không muốn tranh công. Tuy rằng cha không đứng ra nhận con, nhưng cha vẫn làm hết những gì mình có thể, để bảo vệ con trên thương trường, âm thầm giống như Lâm Chí Quốc, làm không ít chuyện.

Cha không hy vọng xa vời, làm chuyện này, có thể khiến con cảm kích cha... Nhưng cha thật sự rất hi vọng, con có thể cẩn thận suy nghĩ một chút, đứng ở góc độ của cha, nhìn sự tình rốt cuộc như thế nào.

Sau đó, con hãy cho cha một cơ hội lập công chuộc tội, thử tha thứ cho người cha đã từng ngu xuẩn, hiện tại lại mặt dày này... Có được hay không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1165

Tuyệt Kiếm

Sau khi Ninh Quang Diệu nói xong, hốc mắt đã hơi ửng đỏ, rung rung, đầy vẻ sám hối.

Lâm Nhược Khê đưa lưng về phía ông ta, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình. Cô trầm mặc một hồi lâu, mới khẽ thở ra một hơi, lạnh lùng nói:

- Không cần... Tôi đã không hận ông, thì nói gì đến chuyện tha thứ cho ông.

Hiện tại tôi sống rất tốt. So với trước kia, hiện tại tôi có thể làm chuyện tôi thích làm. Bên cạnh tôi có người thân, có chồng mình, còn có con của mình. Tôi đã thỏa mãn rồi.

Nếu Thủ tướng Ninh thật sự muốn tôi có được một cuộc sống tốt, mong ông về sau không nên lại tới tìm tôi nữa. Tôi không muốn có quan hệ gì với ông.

Trên mặt Ninh Quang Diệu chợt lóe lên chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại đầy đau thương.

- Nhược Khê, ngay cả nhìn cha một cái con cũng không muốn sao? Cha thật sự đã không có cách nào bù đắp được cho con nữa sao?

Con là con ruột của cha! Nếu con không tin cha thật lòng muốn làm một người cha tốt, cha đáp ứng con, mặc kệ con muốn cái gì, cha đều cho con!

Cha cũng không còn trẻ nữa, không còn có thể mình miễn được bao nhiêu năm. Cha chỉ mong có thể cố gắng hết sức bù đắp cho những thiếu sót của một người làm cha như cha.

Nếu con bằng lòng, cho dù con muốn cha giao lại vị trí gia chủ Ninh gia cho con, cha cũng không hề oán hận một câu!

Nghe Ninh Quang Diệu bất ngờ nói ngay cả "vị trí Gia chủ" cũng có thể giao ra, rốt cuộc Lâm Nhược Khê không thể không lộ vẻ xúc động.

Cô xoay người lại, nhìn về mặt kích động khẩn khoản của Ninh Quang Diệu. Lâm Nhược Khê có chút khó có thể kiềm chế được đôi môi đang khẽ mở.

Vị trí gia chủ của Ninh gia?

Một người đàn ông xem trọng địa vị quyền thế như vậy, bỏ ra nửa đời tâm huyết vì nó, không ngờ lại nói muốn nhường vị trí gia chủ cho mình?

Lâm Nhược Khê biết mình chắc chắn sẽ không muốn mấy thứ đó, nhưng ý nghĩa bao hàm trong đó, lại khiến cô bắt đầu mềm lòng.

Thở dài một tiếng, Lâm Nhược Khê mới nói:

- Tôi không cần mấy thứ kia. Ông để lại cho con ông đi. Tôi họ Lâm,

không họ Ninh.

- Không!

Ninh Quang Diệu quả quyết nói:

- Con là họ Ninh! Con là Ninh Nhượng Khê! Không phải họ Lâm! Nhượng Khê, con gái cha, con không thể nhận cha, nhận gia tộc này sao?

Cha hiểu rất rõ, con là ưu tú hơn nhiều so với Quốc Đống. Nếu con bằng lòng, cha thật sự có thể đưa vị trí gia chủ cho con! Cho con trở thành người giám hộ gia tộc có quyền thế nhất trong toàn bộ Trung Hoa!

Ông ta thể hiện tình cảm như thế, khiến Lâm Nhượng Khê có chút không thờ nổi.

Dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, khuya như vậy Ninh Quang Diệu lại qua đây, còn tỏ thái độ như vậy, có thể nói ra một vài điều có thể "làm người nghe kinh sợ".

Lâm Nhượng Khê lắc đầu, lau khóe mắt ướt.

- Tôi không biết. Ông không nên nói nữa. Tôi mệt muốn chết. Ông đi đi...

Thấy mặt Lâm Nhượng Khê lộ vẻ đau khổ giãy dụa, đáy mắt Ninh Quang Diệu thoáng mừng thầm, nhưng rất thâm trầm gật đầu.

- Được rồi, cha chắc chắn sẽ không ép buộc con. Mong con tự chăm sóc cho mình. Lần sau cha lại đến...

Cha...

Ninh Quang Diệu tự xưng một tiếng này, khiến thân thể Lâm Nhượng Khê khẽ run rẩy.

Gọi như vậy, thân thiết như vậy, mình đã nghĩ tới không biết bao nhiêu lần.

Ninh Quang Diệu nhìn Lâm Nhượng Khê có vẻ ngơ ngác đứng đó không nói gì, ông ta liền chậm rãi xoay người, cất bước đi ra ngoài. Nhưng chưa đi được hai bước, Ninh Quang Diệu dường như nhớ tới cái gì. Ông ta xoay người lại, cười ôn hòa nói:

- Hôm nay đã muộn rồi, con bé tên Lam Lam kia hẳn đã ngủ rồi.

Ha ha, cha sớm biết, con cùng Dương Thần đã nhận nuôi một bé gái. Lại nói tiếp, con bé cũng coi như cháu ngoại đầu tiên của cha. Lần tới, cha nhất định sẽ mang cho con bé ít quà.

Nói xong, Ninh Quang Diệu khôn ngoan, hai mắt lộ vẻ không nỡ nhìn Lâm Nhượng Khê thêm nữa, chậm rãi đi ra ngoài.

...

Trong phòng khách, trong khoảng thời gian này Quách Tuyết Hoa đã pha trà mời hai người Ninh Tâm và Ninh Đức.

Tuy nhiên hai người này cũng không có hứng thú uống trà, mà không ngừng quan sát các cô gái, đặc biệt là đối với Sắc Vi, lại vô cùng hứng thú.

- Thật ra cô gái nhỏ như cô có tu vi không tầm thường. Tuổi còn trẻ đã đạt đến Hóa Thần Kỳ. Cô là tán tu hay xuất thân là môn phái thế tục nào vậy?

Ninh Tâm cười quái dị hỏi.

Sắc Vi khẽ nhú mày.

- Nếu biết tôi đã vào Hóa Thần Kỳ, vì sao biết tôi còn trẻ tuổi? Cho dù hôm nay tôi đã trăm tuổi, trên khuôn mặt cũng sẽ không có gì biến hóa cả.

- Ha ha...

Ninh Đức cười nói:

- Chỉ riêng lời nói này của cô, cũng biết cô còn nhỏ tuổi. Hai người chúng tôi đã gần trăm năm tuổi, nhìn tuổi người, sao có thể nhìn bên ngoài. Qua thần thái, cử chỉ, ngữ điệu, khí chất và bước chân của cô, đều có thể thấy được tuổi thật sự của cô.

Nếu người tu hành chúng tôi nhìn bề ngoài để phân biệt tuổi thật, vậy có thể sẽ loạn hết.

Sắc Vi khẽ hừ một tiếng.

- Cho dù như vậy, các người hỏi tôi chuyện này để làm gì?

Trước kia, cô đã từng thiếu chút nữa thì bị Yến Phi Vũ mê hoặc, bị lừa đi lấy tâm pháp do Dương Thần truyền lại. Giờ phút này, Sắc Vi ứng phó đặc biệt cẩn thận.

- Cô gái nhỏ này, hẳn không phải là người của Tứ đại gia tộc chứ?

Ninh Tâm nheo mắt nói.

- Không phải thì thế nào?

- Ha ha, thật sự đúng là cả người đầy gai nhọn.

Ninh Tâm cười nói:

- Nếu cô không phải là người của Tứ đại gia tộc, vậy cô nên từ biệt người nhà của cô ở thế tục. Không tới vài ngày nữa, hẳn là cô không thể tiếp ở lại trong thế tục.

- Có ý gì vậy?

Sắc Vi nhú mày, đầy nghi hoặc.

Ninh Tâm và Ninh Đức cũng không nói nhiều, quay đầu lại cảm lấy chén trà, dường như không muốn trả lời.

Vừa vặn đúng lúc này, Ninh Quang Diệu từ trong phòng đi ra. Mắt ông ta nhìn Ninh Tâm Ninh Đức, ra hiệu có thể đi.

Quách Tuyết Hoa vẫn lo lắng đề phòng, vội vàng thoáng nhìn về phía Lâm Nhược Khê vẫn ở trong phòng không đi ra, xác nhận Lâm Nhược Khê không có chuyện gì, mới nhẹ nhàng thở phào.

Ninh Quang Diệu không quên nói lời từ biệt với Quách Tuyết Hoa.

- Tuyết Hoa, Nhược Khê đã thành con dâu của Dương gia các người. Tôi nhờ cô chiếu cố chăm sóc cho nó. Về sau nếu tôi có cơ hội, có thể sẽ còn đến thăm con bé nữa.

Trong lòng Quách Tuyết Hoa càng thêm hồi hộp. Bà không rõ rốt cuộc Ninh Quang Diệu có ý gì, nhưng vẫn miễn cưỡng cười gật đầu.

- Tôi sẽ nhớ. Bố chồng tôi cũng rất quý Nhược Khê.

Ninh Quang Diệu cảm thấy được an ủi, ông ta gật đầu.

- Có thể được Dương Công yêu mến. Tất nhiên là tốt rồi. Đáng tiếc Nhược Khê vẫn không chịu nhận tôi. Tôi đành phải chờ đợi thôi.

Quách Tuyết Hoa thân làm mẹ, suy bụng ta ra bụng người. Đau đớn lúc trước khi Dương Thần không chịu nhận mình, ký ức vẫn còn mới mẻ. Tuy rằng biết Ninh Quang Diệu làm không sai không ít chuyện, nhưng nghe Ninh Quang Diệu nói như vậy, vẫn không nhận được khuyên nhủ:

- Yên tâm đi, Nhược Khê không phải là đứa trẻ lòng dạ hẹp hòi. Con bé coi trọng tình thân hơn bất kỳ ai. Tôi nghĩ nếu như Thủ tướng ông thật lòng sẽ có một ngày con bé tiếp nhận ông.

- Tôi tất nhiên là thật lòng rồi.

Ninh Quang Diệu đầy vẻ bất đắc dĩ cười khổ, lại lần nữa nói lời từ biệt, sau đó chuẩn bị dẫn theo Ninh Tâm Ninh Đức rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Ninh Tâm và Ninh Đức, cùng với Sắc Vi, tất cả đều biến sắc!

- Vì sao lại có người...

Sắc Vi không nhận được thất thanh nói.

- Cái gì?

Quách Tuyết Hoa nghi hoặc.

Ninh Tâm cười ha hả nói:

- Vừa rồi còn nói cô bé chuẩn bị sẵn sàng, không ngờ nói đến là đến.

- Rốt cuộc là ai đến đây?

Quách Tuyết Hoa sốt ruột nói.

Mạc Thiện Ny, An Tâm và các cô gái vẫn chưa về. Bọn họ đều nhìn nhau. Các cô cảm thấy đêm nay gần như khó có thể ngủ được.

Đang lúc nói chuyện, các vệ sĩ của Ninh Quang Diệu canh gác bên ngoài chợt hét lớn!

- Người nào?

- Đứng lại!

Nhưng theo sát phía sau, cũng có thể nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết. Hiên nhiên các vệ sĩ đã bị người nào đó đánh ngã.

Cửa bị đẩy ra. Một bóng người xa lạ, công khai bước vào trong phòng.

Người này mặc một đạo bào với đường viền màu trắng và xám đan xen. Bên hông buộc một dây lưng lụa màu đỏ thẫm. Khuôn mặt oai hùng, cằm để râu. Mái tóc muối tiêu được búi lên.

Thoạt nhìn là một đạo sĩ cao lớn khoảng hơn bốn mươi tuổi. Sau lưng có dắt một thanh trường kiếm màu xám bạc, trán nhú lại có phần không kiên nhẫn đi vào nhà.

Mắt nhìn mọi người trong phòng, đạo sĩ dừng lại trên người Ninh Tâm và Ninh Đức một chút, có vài phần kinh ngạc, ngay lập tức lại nhìn về phía Sắc Vi, trong mắt thật ra có vài phần tán thưởng.

- Tôi còn tưởng là ai. Thế nào, sứ giả lần này của Hồng Mông được phái đến là Tuyệt Kiếm Đạo Nhân ông sao? Lúc trước, hòa thượng Thiên Âm mới chết, lần này lại phái một đạo sĩ tới. Xem ra Hồng Mông dự định thay đổi thử một chút sao? Ha ha...

Ninh Đức trêu đùa.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân? Sứ giả Hồng Mông?

Ở đây ngoại trừ Tiêu Chỉ Tình ra, những người khác đều đã biết được không ít chuyện trong ảo cảnh. Bọn họ cũng lập tức hiểu được người tới là người phương nào.

Tiêu Chỉ Tình không kịp phản ứng, nhưng lần này nhìn thấy Tuyệt Kiếm Đạo Nhân, khuôn mặt xinh đẹp chợt tái đi. Trong mắt cô chợt hiện lên vẻ suy tư. Cô yên lặng đẩy đẩy người mẹ mình đang ở bên cạnh.

- Tình Nhi, chuyện gì vậy? Người này tới đây làm cái gì vậy?

Vú Vương rất hoảng hốt lo sợ.

Tiêu Chỉ Tình ra hiệu vú Vương nói chuyện nhỏ giọng, lặng lẽ nói nhỏ bên tai vú Vương:

- Mẹ, không có thời gian giải thích, mẹ quay vào bếp, lấy điện thoại di động gọi điện cho cho chồng con, bảo anh ấy lập tức về nhà...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1166

Ninh Nhược Khê

Vú Vương là một người phụ nữ lớn tuổi, tất nhiên chắc chắn sẽ không bị chú ý mấy. Bà quay vào phòng bếp bận rộn một lúc, cũng sẽ không có người nào để ý.

Trong lúc cấp bách, sau khi Tiêu Chỉ Tình nói xong, nhanh chóng làm bộ như không có việc gì.

Vú Vương cũng là người nhanh trí. Bà lặng lẽ không lên tiếng giả vờ như nghi ngờ liếc mắt nhìn mọi người, sau đó liền lặng lẽ trở lại phòng bếp, coi như muốn pha trà đãi khách bình thường.

Trên thực tế, Tuyết Kiếm Đạo Nhân cũng không có hứng thú để ý đến mẹ con vú Vương. Ông ta chỉ đang tập trung chú ý vào Ninh Tâm và Ninh Đức.

- Người Ninh gia thật đúng là càng lúc càng to gan. Lại công khai ở chỗ thế tục như thế, không sợ nhà khác bắt măn sao?

Tuyết Kiếm Đạo Nhân cười lạnh nói.

- Tuyết Kiếm, đừng tưởng rằng tu vi của ông cao hơn chúng tôi một, là có thể giả vờ tài giỏi. Gia tộc Thượng Cổ chúng tôi vốn có người sẽ đến thế tục rèn luyện. Hai anh em chúng tôi ra một chút, cũng không có gì là quá đáng cả.

Thật ra ông đừng giống với người tiền nhiệm của mình, thiền sư Thiên Âm, xuất sư chưa đánh đã chết trước. Ha ha... Sứ giả Hồng Mông không ngờ bị người trong thế tục giết chết. Đây chính là chuyện hơn trăm ngàn năm qua mới nghe lần đầu.

Ninh Tâm châm biếm nói.

Gia tộc Thượng Cổ và Hồng Mông vốn là lạng lẽ phân cao thấp. Thật ra hai bên vốn không có thiện cảm với nhau, nói móc mọi thứ đều có thể.

- Hừ, bản đạo không có thời gian phí lời với hai người các người.

Tuyết Kiếm Đạo Nhân nhìn về phía Sắc Vi, cười nói:

- Vị nữ đạo này, cô đã bước vào Hóa Thần Kỳ, dương thọ tăng nhiều, đã không còn là kẻ phạm phu tục tử nữa. Cô ở lại thế tục cũng không có ý nghĩa gì, nên theo tôi đến Hồng Mông đi.

Trong lòng Sắc Vi nghiêm nghị, chợt nhớ tới lúc trước Tiêu Chỉ Tình đã từng nhắc qua. Tu sĩ bước vào Hóa Thần Kỳ đều đã tiến vào Hồng Mông.

Hoá ra, Tuyết Kiếm Đạo Nhân này tới vì muốn mình vào Hồng Mông!

Sắc Vi tất nhiên không có khả năng đồng ý. Cô lắc đầu nói:

- Đạo trưởng, tôi không ý định muốn vào Hồng Mông.

- Sao?

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân vừa nghe, không khỏi bật cười nói:

- Chỉ sợ là nữ đạo cô chưa biết được lợi ích khi tiến vào Hồng Mông thôi. Cô tuổi còn trẻ, tôi thấy chỉ sợ cô cũng là tán tu gặp được kỳ ngộ tốt mà thôi.

Cô còn chưa xác định rõ ràng, nếu cô vào Hồng Mông, có thể ở trong ảo cảnh, thu hoạch thêm linh khí thiên địa nồng đậm. Đồng thời, người trong Hồng Mông sẽ có phát linh đan theo số lượng quy định, thậm chí sẽ cấp pháp bảo cho cô.

Nếu cô cố gắng hết sức nhanh chóng nâng cao tu vi, đột phá Độ Kiếp Kỳ, vào Hồng Mông mới là chính đạo của con, ở lại thế tục, chỉ làm chậm trễ con đường của cô mà thôi.

Sắc Vi vẫn cười lắc đầu.

- Không được. Đạo trưởng, tôi không có hứng thú đối với điều này.

Sự kiên nhẫn của Tuyệt Kiếm cũng có hạn. Ông ta lập tức tỏ ra không hài lòng nói:

- Cho dù cô không có hứng thú, cũng nhất định phải theo tôi tới Hồng Mông! Một tu sĩ Hóa Thần Kỳ sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng với cân bằng thế tục.

Cho dù cô muốn ở lại thế tục tu hành, cũng phải sau khi cô theo tôi quay về Hồng Mông, được các trưởng lão phê chuẩn, ở xác định địa điểm tiến hành tu hành.

Nếu các tu sĩ Hóa Thần Kỳ trở lên như cô làm bây giờ vậy, kia trong thế tục này chẳng phải là loạn thành một đồng sao?

Cô còn không chịu ngoan ngoãn theo tôi đi vào, bản đạo không thể làm gì khác hơn là lấy tu vi cao hơn cô, ép cô về Hồng Mông!

- Dựa vào cái gì mà cô ấy nhất định phải đi Hồng Mông? Sắc Vi có thể tiến vào Hóa Thần Kỳ là vì sự cố gắng và bản lĩnh của cô ấy. Hồng Mông không giúp cô ấy, tại sao cô ấy muốn nghe theo Hồng Mông? Hơn nữa bọn họ chẳng phải cũng là Hóa Thần Kỳ sao? Vì sao bọn họ có thể tùy tiện sống ở thế tục?

Nghe không lọt tai, Mạc Thiện Ny chỉ vào Ninh Tâm và Ninh Đức, bắt bẻ thay cho Sắc Vi.

- Chỉ là một con nhóc tu vi Hậu Thiên, mà cũng dám nói chuyện với bản đạo như vậy. Hừ! Mặc dù bản đạo không mở sát giới, nhưng nếu cô bất kính như vậy, chớ trách bản đạo ra tay độc ác!

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân khiển trách.

Sắc Vi vội vàng kéo Mạc Thiện Ny ra phía sau người, ra hiệu cho chị em mình đừng nói chuyện.

Ninh Tâm ha ha cười nói:

- Chúng tôi là người gia tộc Thượng Cổ, Hồng Mông sao có thể quản được. Tôi nói này cô bé. Cô nghe theo Tuyệt Kiếm Đạo Nhân đi. Ông ta là Hóa Thần thời kì cuối. Hơn nữa với ngự kiếm thuật là sở trường của lỗ mũi

trâu. Cô chỉ là một Hóa Thần sơ kỳ, có phản kháng cũng vô dụng thôi.

Lúc này, Lâm Nhược Khê đã từ phòng bên đi ra. Cô nhìn thấy cảnh tượng này, cũng có chút bối rối, nhưng cô đang tâm tư rối loạn, cũng không có tâm tư nói điều gì.

Còn Ninh Quang Diệu lại lặng lẽ không lên tiếng đứng ở bên cạnh xem. Trong mắt chợt hiện lên vẻ suy tư, dường như đang tính toán cân nhắc điều gì.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân khinh thường nhìn hai người Ninh Tâm một cái, tiếp tục nói với Sắc Vi:

- Sứ giả Hồng Mông chúng tôi tiến vào Trung Hoa, phạm là tìm được tu sĩ đã tiến vào Hóa Thần Kỳ, đều phải dẫn về Hồng Mông, tiến hành thống nhất quản thúc. Trừ phi là Tứ đại gia tộc, hoặc là người của gia tộc Thượng Cổ, mới có thể thoát khỏi quyền quản lý của Hồng Mông. Những người khác cũng không được cãi lời! Đây là quy củ, cô nhất định phải tuân thủ!

- Nào có quy củ như vậy. Chẳng lẽ Hồng Mông các người còn có thể định ra giới luật của trời sao? Sắc Vi là con dâu tôi, thì chính là người của Dương gia chúng tôi!

Quách Tuyết Hoa rốt cuộc không nhịn được, đứng ra lớn tiếng phản bác nói.

Lâm Nhược Khê ở bên nghe liền chấn động. Trong đôi mắt mắt cô đầy vẻ ngạc nhiên nhìn bà.

Sắc Vi cũng thoáng ngây người, cảm động nhìn Quách Tuyết Hoa, yếu ớt gọi một tiếng "Mẹ", cũng chan chứa tình cảm hòa lẫn bên trong.

Quách Tuyết Hoa có chút áy náy nhìn Lâm Nhược Khê đứng cách đó không xa, nhưng vẫn ôm chặt tay Sắc Vi, vỗ vỗ.

- Con đừng sợ. Con chính là người của Dương gia. Xem ông ta nói thế nào!

Quả nhiên Tuyệt Kiếm Đạo Nhân là hí hí mắt, nói:

- Tứ đại gia tộc, là bốn lực lượng lớn nhất trong thế tục, đều có trong tư liệu cụ thể của Hồng Mông.

Hiện nay con dâu trưởng của Dương gia, được xác nhận là con gái của Ninh Quang Diệu, Ninh Nhược Khê... Chẳng lẽ, hiện nay ngay cả tình nhân cũng có thể tính là vợ sao?

Khi Tuyệt Kiếm đơn giản nói ra "con gái của Ninh Quang Diệu", mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Hồng Mông có tai mắt khắp nơi, hiển nhiên đã lan rộng toàn bộ Trung Hoa. Đồng thời tương đối hiểu biết đối với Tứ đại gia tộc. Không ngờ ngay cả một bí mật này cũng rõ ràng, thậm chí trực tiếp gọi Lâm Nhược Khê là "Ninh Nhược Khê"!

Sắc mặt Ninh Quang Diệu vui vẻ, có vài phần chờ đợi nhìn Lâm Nhược Khê đang đứng phía sau.

Còn Ninh Tâm và Ninh Đức lại nhìn nhau cười. Đây cũng chính là tin tức bọn họ hi vọng mau chóng có thể chứng thực.

Lâm Nhược Khê cúi đầu xuống, mái tóc đen giống như thác nước che lấp khuôn mặt của cô. Không ai nhìn thấy được vẻ mặt của cô lúc này.

Các cô gái khác lại lộ vẻ uất ức. Nhưng tuy rằng không cam lòng, cũng nhất định phải thừa nhận. Cho dù Quách Tuyết Hoa xem các cô là con dâu, trong mắt người đời, các cô lại không phải.

Nhưng lúc này, quan trọng nhất vẫn là không thể để Sắc Vi bị đưa đi!

Dù sao Sắc Vi cũng là người từ nhỏ lớn lên trong hắc đạo, thật sự bị chọc tới không có đường thối lui. Cô cũng không nhẫn nại nữa. Trong mắt cô đầy kiên quyết nói:

- Tôi sẽ không đi theo ông. Nếu ông muốn dẫn tôi đi, vậy thì ra tay đi.

- Cô chắc chứ?

Mặt Tuyết Kiếm Đạo Nhân lộ vẻ giận dữ.

- Là ông ép tôi. Tôi không có lựa chọn nào khác.

Nói xong, Sắc Vi lập tức đi về phía ngoài phòng.

- Chúng ta đi ra phía sau núi, không nên phá hỏng nhà.

Sắc Vi đã tiến vào Hóa Thần Kỳ. Cô đã vài lần lên so tài với Dương Thần, cũng hiểu rõ hiện tại mình có thể tạo thành lực phá hoại thế nào.

Tuyết Kiếm hừ lạnh một tiếng.

- Không biết điều. Được, vậy để bản đạo cho con nhóc như cô tâm phục khẩu phục!

Quách Tuyết Hoa muốn ngăn lại, nhưng bị Tiêu Chỉ Tình giữ chặt.

- Mẹ, vô dụng thôi. Chúng ta chỉ có thể tin tưởng vào chị Sắc Vi.

Quách Tuyết Hoa bùi ngùi thở dài. Bà đành phải cùng các cô gái khác đi về phía ngoài phòng. Cho dù không có cách nào ngăn cản, cũng phải đi nhìn thế nào.

Ninh Quang Diệu thoáng nhìn về phía Ninh Tâm và Ninh Đức hỏi ý. Hai người đều có tâm tình "Xem kịch vui". Bọn họ là người đầu tiên đi ra ngoài.

...

Trong một nhà trọ hoàn toàn mới ở nội thành Trung Hải. Gần tới nửa đêm, cũng chỉ có một ngọn đèn còn sáng.

Trong nhà trọ được trang hoàng tinh xảo. Trên mặt bàn đặt đầy các loại thức ăn và vỏ chai rượu. Hiên nhiên vừa có người uống đến mức cực kỳ thoải mái.

Giờ phút này, vừa trên sô pha, lão Lý đầu đã tương đối trọc, mặt đỏ như lửa, say khướt gục đầu ngủ.

Lão Lý vốn không uống được rượu, nhưng sau khi quen biết Dương Thần, dùng linh dược hạ phẩm của Dương Thần cho, thân thể cũng tốt hơn rất nhiều. Không chỉ khỏe mạnh hơn, mà sức sống cũng trở nên dồi dào.

Ông ta cảm thấy cao hứng, sau khi ăn cơm với Dương Thần xong lại uống

đến khuya, mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Bên kia, Dương Thần vẫn cười tà, ôm Lý Tinh Tinh chỉ mặc chiếc áo mỏng ở trên đùi, một bàn tay tén lút tiến vào ngực cô, nắm lấy phần mềm mại, nhẹ nhàng gầy một điểm đỏ.

- Ôi... Đừng...

Hai cánh tay ngọc ngà của Lý Tinh Tinh ôm lấy cổ hắn, trong đôi mắt đẹp có chút bất đắc dĩ và ngượng ngùng, hé mở môi đỏ mọng, từ trong cổ họng phát ra tiếng ngâm khe khẽ.

Nhưng Dương Thần làm sao nghe lời. Tay kia đã sớm vói vào trong quần cô, dần dần tới khe hở giữa hai bên mông cô, chuẩn bị từ phía sau tới vị trí riêng tư của cô...

- Anh... Anh đúng là đồ tồi... Cha em còn đang ở đây...

Đôi má lúm đồng tiền của Lý Tinh Tinh ửng đỏ.

- Ha ha, lão Lý sớm bị anh chuốc say khướt rồi. Yên tâm đi, mẹ em cũng đang ngủ. Anh có thể thấy được.

Dương Thần liếm môi.

- Hơn nữa, Tinh Tinh yêu dấu à, em không cảm thấy ở trước mặt cha em bị ông xã em đặt trên sô pha, làm chuyện ân ái, thì rất kích thích sao?

Trong con mắt Lý Tinh Tinh tràn đầy vẻ mờ mịt.

- Em sớm đã nhìn thấu, anh chính là một kẻ xấu xa... Trước kia em đã nhìn nhầm anh...

- Vậy cũng đã muộn rồi. Em đã là của anh.

Dương Thần đắc ý nói xong, nhân tiện cúi đầu, chui vào trước ngực Lý Tinh Tinh, dùng mũi ngửi ngửi mùi hơi sữa.

Lý Tinh Tinh mới ở Hàn Quốc bị phá thân không bao lâu, còn rất chịu sự trêu chọc. Dương Thần tùy ý chạm vài cái, mà thân thể mềm mại đã không còn nửa phần khí lực, trên người nhuộm một ráng hồng, chỉ có thể để mặc Dương Thần đùa bỡn vỗ về thân thể thanh xuân của mình.

Nhưng thời điểm Dương Thần chuẩn bị cởi quần bò của vợ, từng bước thân thiết với vợ, thì điện thoại di động đặt trên bàn chột đồ chuông.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1167

Vô Cùng Phức Tạp

Dương Thần khó khăn dừng động tác trên tay lại, quay đầu nhìn qua. Số hiển thị trên điện thoại di động đúng là số điện thoại của vú Vương rất ít khi gọi tới?

Sao khuya như vậy rồi vú Vương lại đột nhiên gọi điện thoại tới làm gì?

Dương Thần không thể không coi trọng. Hắn hậm hực nhưng vẫn buông Lý Tinh Tinh ra. Tay phải rời khỏi trước ngực cô, cầm lấy điện thoại di động trên bàn trà lên.

Lý Tinh Tinh khẽ thở ra hơi thở ẩm ướt. Trong đôi mắt phượng của cô lộ vẻ tức giận, cũng có vài phần mất mát. Cô yếu ớt rúc trong lòng hắn cũng không lên tiếng.

- Alô, vú Vương, có cái...

Không đợi Dương Thần hỏi xong, vú Vương ở đầu điện thoại bên kia dùng giọng nói gấp rút thì thầm:

- Cậu à, không tốt rồi. Thủ tướng Ninh đến đây... Còn có một đạo sĩ kỳ quái nữa... Tình Nhi bảo tôi gọi điện bảo cậu nhanh chóng trở về!

Sắc mặt Dương Thần lập tức lạnh xuống. Một chút tàn khốc chợt hiện lên. Hắn ngồi phắt dậy, khiến Lý Tinh Tinh đang ở trong lòng hắn sợ hết hồn.

- Anh Dương làm sao vậy?

Dương Thần cúp điện thoại, giúp Lý Tinh Tinh kéo lại quần áo. Sau đó hắn liền đứng dậy.

- Tinh Tinh, em đỡ lão Lý vào nhà đi. Anh phải đi về trước. Trong nhà xảy ra chút việc gấp.

Lý Tinh Tinh vừa nghe, cũng không hỏi nhiều. Cô nghiêm mặt gật đầu.

- Vậy... anh Dương, anh cẩn thận.

Dương Thần khẽ cười an ủi cô. Sau đó hắn liền xoay người ra cửa...

...

Ngon núi phía sau biệt thự phía tây ngoại ô. Gió lạnh thấu xương. Gió thổi qua bóng cây, mang theo từng tiếng động "xào xạc".

Một bầu trời đen như đầm nước, không có nổi một ánh trăng sao.

Dưới chân núi, Ninh Tâm, Ninh Đức thản nhiên khoanh tay đứng nhìn. Ninh Quang Diệu cũng ở bên cạnh xem. Nhưng ông ta không nửa điểm tu vi, cũng không thấy được tình hình trên đỉnh núi.

Các cô gái Mạc Thiện Ny và An Tâm, Tiêu Chỉ Tình lo lắng cho Sắc Vi, đều cùng Quách Tuyết Hoa chạy cả ra. Lâm Nhượng Khê đi cuối cùng, thần thái phức tạp. Dường như cô còn chưa phục hồi lại tinh thần.

Trên đỉnh núi, thường ngày Dương Thần cố ý xây dựng một cái sân cho các cô gái tu luyện. Lúc này từ phía xa có thể nhìn thấy hai bóng người đang đứng.

Sắc Vi mặc áo len màu vàng nhạt trong gió đêm có vẻ có chút yếu ớt, bị gió thổi khê động, khiến dáng người mềm mại của cô gái càng có vẻ mỹ lệ khác thường.

Đạo sĩ đứng ngạo nghễ đối diện cô, hai tay khoanh ở trước ngực, chính là Tuyệt Kiếm Đạo Nhân.

- Không ngờ được, chỉ vì muốn dẫn một văn bối Hóa Thần sơ kỳ về Hồng Mông, bản đạo còn phải động thủ hàng phục. Cũng được, nếu cô không chịu theo tôi rời đi, vậy cô cứ thoải mái tấn công. Bản đạo sẽ khiến cô tâm phục khẩu phục!

Mặc dù Sắc Vi có chút khản trương, nhưng cô cũng không sợ hãi. Sau khi cô tiến vào Hóa Thần Kỳ cũng đã so chiêu với Dương Thần vài lần, trong lòng cũng đã an tâm phần nào.

Trên thực tế, bởi vì Dương Thần cũng yêu quý người phụ nữ của mình, lo lắng sẽ làm Sắc Vi bị thương, nên không đánh thẳng tay. Điều này khiến Sắc Vi cũng không rõ ràng, rốt cuộc thực lực của mình cao tới đâu.

Lần này có Tuyệt Kiếm Đạo Nhân hiển nhiên là một đối thủ có tu vi cao hơn mình, Sắc Vi thực sự có chút hưng phấn.

- Nếu Đạo trưởng đã nhường như vậy, văn bối cũng không khách khí nữa.

Sắc Vi vừa nói xong, chân nguyên trong cơ thể lập tức tăng cường ngưng kết. Trong phạm vi một dặm, linh khí mờ mịt một mảnh, bắt đầu rung lên vận chuyển theo một quy luật nhất định!

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nhíu mày.

- Sao, đây là pháp môn gì vậy...

Không đợi gã nghĩ ra, gã liền cảm thấy một dòng linh khí âm u lạnh lẽo, giống như thác nước, từ trong hư không trút thẳng xuống!

Ầm!!!

Một dòng thác màu xanh thẫm, giống như một dòng nước mạnh giội thẳng vào vị trí Tuyệt Kiếm Đạo Nhân vừa đứng, khiến một khối núi đá bị vỡ thành mảnh nhỏ!

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân bay lên trời, né tránh cũng rất nhanh. Trong lúc sợ bóng sợ gió một hồi, nhìn dòng thác màu xanh thẫm kia tan đi, trong lòng gã đầy ngạc nhiên kinh sợ!

Đó cũng không phải là dòng nước, mà là linh khí thuộc tính Thủy. Cô gái này có thể đột nhiên ở giữa không trung hội tụ thành dòng linh khí!

Cô gái này mới vừa mới nhập môn Hóa Thần sơ kỳ, có thể nhảy bén không chế sử dụng được linh khí thuộc hệ thủy trong trời đất?

Sắc Vi thấy một đòn không trúng, liền nhắm mắt lại, đắm chìm trong thế giới chỉ có một mình cô.

Bốn phía trở nên u ám, chỉ có vô số những tia sáng màu xanh lam lóe lên.

Sắc Vi biết, mình có khả năng cảm nhận được linh khí nước, có thể sử dụng tất cả linh khí nước trong phạm vi một dặm này.

Lúc trước, trong cơn mưa to cô đã hiểu ra được một chút nguồn gốc của đạo, khiến Sắc Vi lĩnh ngộ được "Đạo". Xu hướng cũng giống như cơn mưa lớn.

Đây là cảm ngộ của nàng, cũng là tâm tính của cô.

Tất cả linh khí hệ thủy, đều hóa thành "xúc tu" của Sắc Vi, dễ dàng nắm giữ được phương vị của Tuyệt Kiếm Đạo Nhân trên bầu trời!

- Chính là chỗ đó!

Sắc Vi căn bản không cần mở mắt, vẫn có thể thấy được Tuyệt Kiếm Đạo Nhân giữa không trung. Linh khí hệ thủy từ bốn phương tám hướng hội tụ lại giống như vô số những lưỡi dao sắc bén!

Những "Mưa bụi" li ti giống như muốn cắt da thịt gã, khiến gã trở thành một cái sàng thịt!

Tốc tốc tốc!

Vô số ánh sáng màu lam giống như một trận mưa sao lóe lên trong khoảnh khắc, nhưng lại là cuồng phong bão táp!

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân hoảng sợ biến sắc. Gã lại không thấy được cô phóng ra bất kỳ pháp môn nào. Những linh khí hệ thủy này giống như tương thông với tâm linh của Sắc Vi, không chút nương tay công kích về phía gã!

Nhưng dù sao tu vi của Tuyệt Kiếm Đạo Nhân cũng là Hóa Thần thời kì cuối, cao hơn Sắc Vi không chỉ một đoạn.

Gã vận dụng chân nguyên khí cương xung quanh người, hóa giải "mưa dao" do linh khí hệ thủy tạo thành!

- Hay cho một hậu sinh văn bối! Quả nhiên thật sự có vài phần bản lãnh. Một khi đã như vậy, bản đạo sẽ không nương tay nữa!

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân hét lớn một tiếng, trường kiếm sau lưng "vút" một tiếng đột nhiên bay ra khỏi vỏ!

- Xem phi kiếm của tôi đây. Thiên Ti Vạn Lũ!

Phi kiếm này tản ra một màu trắng nhạt, quay xung quanh Tuyệt Kiếm Đạo Nhân. Phi kiếm bay càng lúc càng nhanh!

- Thiên Ti Vạn Lũ, phân tán!

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân giơ thẳng kiếm lên cao, vẽ một ký hiệu kỳ lạ, điểm vào trong Thiên Ti Vạn Lũ.

Vút!

Phi kiếm vốn chỉ từ một thanh, trong nháy mắt tách ra. Giống như ảo ảnh, Phi kiếm ở trước mặt Tuyệt Kiếm Đạo Nhân hóa thành vô số thanh kiếm xoay nhanh như chóng chóng, giống như thực sự có muôn vàn kiếm quang bắt đầu quay chung quanh!

Sắc Vi lập tức cảm thấy kiếm khí đang tiến về phía cô, giống như bất cứ

lúc nào cũng có thể nuốt cô vào trong!

- Thiên Ti Vạn Lũ, Bạch Lang Thúc!!

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân chỉ kiếm về phía Sắc Vi. Vô số phi kiếm giống như dòng chảy ánh sáng, từng dòng từng dòng ánh sáng nối đuôi nhau đánh về phía Sắc Vi!

Sắc Vi không dám sơ suất. Trong hư không, cô lại cô đọng rất nhiều linh khí hệ thủy, nặng nề rơi xuống!

Một "Màn mưa" ánh sáng màu xanh lại được khởi động. Vô số hạt mưa, va chạm với ánh sáng phi kiếm màu trắng, phát ra những đốm lửa màu trắng và xanh đan xen!

Linh khí và kiếm khí đâm vào nhau, gây ra sự chấn động, khiến phía sau núi đều rung chuyển!

Ầm ầm!!!!

Dưới chân núi, mọi người thấy được trên đỉnh núi những tia sáng va chạm vào nhau rồi bắn ra bốn phía, đều có chút trợn mắt há hốc mồm.

Ninh Tâm và Ninh Đức liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy khiếp sợ.

- Chẳng qua cô bé kia chỉ mới là Hóa Thần sơ kỳ sao? Không ngờ cô ta có thể khiến Tuyệt Kiếm Đạo Nhân rút Thiên Ti Vạn Lũ của gã ra?

- Tuy rằng Thiên Ti Vạn Lũ không phải là pháp bảo khó lường, nhưng cũng là một pháp bảo phi kiếm hạ phẩm có uy lực không tầm thường. Xem ra, hẳn là công pháp tu luyện của cô bé kia cũng đủ có khả năng công kích mạnh mẽ...

- Nhưng dù sao cô ta mới là Hóa Thần sơ kỳ, sao có thể khiến Tuyệt Kiếm Đạo Nhân đang ở Hóa Thần thời kì cuối phải thận trọng như vậy? Hay là công pháp của cô ta thực sự huyền bí như thế?

Ninh Tâm và Ninh Đức lén trao đổi với nhau. Cả hai hạ quyết tâm, phải báo cáo lại với gia tộc về chuyện kỳ lạ này.

Mà Lâm Nhược Khê và các cô gái khác nhìn Sắc Vi và Tuyệt Kiếm Đạo Nhân chiến đấu bắn tia lửa ra bốn phía, đều có vài phần lo lắng và hâm mộ.

- Hoá ra... chị Sắc Vi thật sự lợi hại như vậy. Về sau chúng ta cũng có thể như vậy không? Hóa Thần Kỳ chiến đấu chính là như vậy sao?

An Tâm giật mình nói.

Tiêu Chỉ Tình cũng xem có chút mê mẩn.

- Không ngờ được công pháp do ông xã sáng chế ra lại có lực chiến đấu mạnh như thế. Tôi còn tưởng rằng chị Sắc Vi căn bản không có cách nào chống cự.

- Ôi, các con còn nói chuyện này để làm gì. Vì sao đến giờ Dương Thần còn chưa về vậy? Nếu Sắc Vi bị thương thì làm sao bây giờ? Không thể trở mắt nhìn Sắc Vi bị mang đi được!

Quách Tuyết Hoa sốt ruột kêu to.

Nhưng chung quy Dương Thần vẫn chưa xuất hiện.

Trên đỉnh núi, Sắc Vi thôi động vô số màn mưa đang say sưa giao chiến với vô số dòng ánh sáng phi kiếm của Tuyệt Kiếm Đạo Nhân.

Cũng đúng lúc này, Sắc Vi và Tuyệt Kiếm Đạo Nhân đều giỏi dùng các loại chiêu thức đa dạng mê loạn, che giấu chiêu số sát khí. Giờ phút này hai người đánh tới mức hoa cả mắt, chói lọi không gì sánh được!

Tuy rằng Sắc Vi không thể thật sự khiến Tuyệt Kiếm Đạo Nhân bị thương, nhưng những trận mưa linh khí hệ thủy giống như mưa dao, thực sự cũng khiến Tuyệt Kiếm nhất thời khó có thể công kích thành công, công thủ vẹn toàn.

Mà ánh sáng phi kiếm của Tuyệt Kiếm Đạo Nhân không ngừng cố gắng đột phá tầng tầng lớp lớp phòng thủ của Sắc Vi lại luôn thất bại trong gang tấc!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1168

Bất Lực

Cuối cùng Tuyệt Kiếm Đạo Nhân then quá hóa giận. Dù sao tu vi của mình cũng là Hóa Thần thời kì cuối. Đối phó với Sắc Vi chỉ là một Hóa Thần sơ kỳ, còn trong tình trạng Sắc Vi không có pháp bảo, Sắc Vi chỉ bằng vào phương pháp kết nối linh khí hệ thủy trong trời đất đầy quỹ dị kia, không ngờ lại đánh với gã tới mức giằng co chẳng phân biệt được được thắng thua!

Dưới cơn thịnh nộ, tay phải và tay trái của Tuyệt Kiếm Đạo Nhân cầm kiếm đan vào nhau thành chữ thập.

- Chớ trách bản đạo ra tay ác độc. Văn bối như cô thực khiến người ta căm phẫn!

Thiên Ti Vạn Lũ bỗng nhiên được thu hồi toàn bộ tới bên cạnh Tuyệt Kiếm Đạo Nhân, hình thành một rào chắn giống như tường đồng vách sắt, phát ra ánh sáng màu trắng chói lọi!

- Hãn Hải Lan Càn Bách Trọng Băng, Cuồng Lan Thức!

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nổi giận gầm lên một tiếng. Vô số phi kiếm với ánh sáng lung linh, trong nháy mắt ngưng kết thành mười kiếm quang cao chừng bảy tám mét, lớn tới mức một người ôm hết!

Kiểm quang ngoan ngoãn quay chung quanh Tuyệt Kiếm Đạo Nhân, lơ lửng trên cao, trông rất đồ sộ!

Mười thanh phi kiếm này hình thành uy hiếp khiến người ta sợ hãi, cao siêu hơn cả lúc trước!

Tuy rằng nói nó chỉ là pháp bảo trung hạ phẩm, uy lực bản thân nó là có hạn, nhưng bởi vì Tuyệt Kiếm Đạo Nhân có sở trường về ngự kiếm thuật, pháp bảo như vậy ở trên tay gã, phát huy uy lực gần giống với pháp bảo trung phẩm cao nhất!

Sắc Vi cảm thấy áp lực đột nhiên tăng mạnh. Vừa rồi cô đối phó cũng đã có chút lộn xộn. Giờ phút này cũng hiểu rõ, với tu vi của mình hiện nay, cho dù có thể kịp thời dùng linh khí hệ thủy ngăn cản, cũng là không đỡ được nổi!

- Để cô hiểu được, uy nghiêm của Hồng Mông là không thể chống lại!

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân cười đắc ý. Gã đẩy kiếm chỉ. Mười thanh phi kiếm liền ầm ầm đánh về phía Sắc Vi!

Sắc Vi tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể không ngừng bay ngược trở lại. Cô cố rắc những làn mưa linh khí phía trước người, cố gắng ngăn cản sự đả kích của kiếm quang. Nhưng tất cả giống như trang giấy mỏng manh,

trong nháy mắt đã bị xé rách!

Chung quy cũng bởi vì tu vi kém hơn. Cho dù mình đạt tới Hóa Thần trung kỳ, cũng tuyệt đối không đánh bại được tên lỗ mũi trâu này!

Mười thanh phi kiếm giống như tên lửa đạn đạo có hệ thống định vị, hướng về phía thân thể nhỏ bé của Sắc Vi, dần dần nuốt cô vào bên trong!

Tuy rằng Tuyết Kiếm Đạo Nhân cũng không có ý muốn giết chết Sắc Vi, nhưng nếu trúng một chiêu này, Sắc Vi chắc chắn sẽ bị trọng thương. Gã đưa cô về Hồng Mông, cô cũng không có lực phản kháng.

Chẳng lẽ mình thật sự sẽ bị đánh trọng thương, bị bắt đi Hồng Mông sao?

Sắc Vi không cam lòng nghĩ, nhưng cũng bất lực...

Nhưng đúng lúc này, một thân hình giống như quỷ mị, xuất hiện ở phía trước người Sắc Vi!

Hắn giống như một mũi tên nhọn bắn thẳng đến, căn bản không để cho người ta có chút suy nghĩ, đã ngăn cản ở đằng trước!

- Ông xã?

Khoảng khắc Sắc Vi nhận ra người đến là Dương Thần, mười kiếm quang rất lớn, đã giống như cái đỉnh hình chữ thập, hung hăng đâm vào trên người Dương Thần!

Ầm!!!

Ánh sáng lung linh bắn ra bốn phía, kiếm khí tràn đầy!

Sau khi một loạt ánh sáng trắng mạnh mẽ bắn ra, Dương Thần cũng ngạo nghễ đứng, hoàn toàn không bị lay động dù chỉ nửa phân!

Cho dù là tuyệt kiếm tâm đắc của Tuyết Kiếm Đạo Nhân, trước mặt Dương Thần đã đạt được Cửu Thiên Thần Lôi Kiếp sơ kỳ, vẫn không đáng để nhắc tới.

Dương Thần vốn có thân thể nhanh nhẹn dũng mãnh khác thường, trúng phải một chiêu này, căn bản không cần bất kỳ biện pháp phòng hộ nào.

Sắc mặt Tuyết Kiếm Đạo Nhân trắng bệch, không thể tin được nhìn Dương Thần đang thản nhiên mỉm cười, trong lòng hoảng sợ khó có thể nói lên lời!

Cho dù cao thủ Độ Kiếp Kỳ trong Hồng Mông, cũng có rất ít người dám dùng thân thể đỡ ngự kiếm thuật của mình. Trừ phi là những cao thủ Thiên Giai siêu cấp cao thủ và mấy trưởng lão Địa Giai lợi hại kia.

Người trẻ tuổi này chắc hẳn là Dương Thần người cháu đích tôn do Dương gia nhận về. Nhưng trăm nghe không bằng một thấy. Tu vi và thân thể của tiểu tử này lại mạnh đến nước này sao?

Mà dưới chân núi, người có thể thấy Dương Thần dùng thân thể đỡ được một đòn sấm sét này, cũng chỉ có Ninh Tâm và Ninh Đức.

Hai người đều lộ vẻ kinh ngạc. Lần đầu bọn họ thật sự nhìn thấy Dương Thần, đã kinh sợ tới mức nói không ra lời.

Sắc Vi thở dài một tiếng, nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Dương Thần, liếc

mắt đưa tình với chồng.

- Em còn tưởng rằng ông xã không cần em, vừa rồi đã rất sợ đấy.

Dương Thần cũng không để ý tới Tuyệt Kiếm Đạo Nhân. Hắn cười tùm tùm xoay người, ôm lấy thắt lưng mềm mại của Sắc Vi.

- Sao lại như vậy được. Anh đã về sớm, tuy nhiên nhìn gã muốn động thủ, lại vừa vận mượn gã đến giúp em tích lũy kinh nghiệm chiến đấu thực tế thôi. Thế nào, vừa rồi trong quá trình giao đấu, em học được không ít nhỉ?

Về mặt Sắc Vi lộ rõ "Quả thể", nhưng gật đầu nói:

- Ủ, thực chiến quả nhiên vẫn phải đấu tu vi. Tuy nhiên em tin rằng, nếu em tới Hóa Thần trung kỳ, gã chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của em.

- Đó là điều tất nhiên. Công pháp do anh sáng chế, so với bọn họ tốt hơn nhiều so với những công pháp tầm thường khác.

Dương Thần có vài phân đắc ý.

Lại nói tiếp, hắn tự mình nghĩ ra công pháp vô danh này, nhưng sau khi Sắc Vi bước vào Hóa Thần Kỳ, Dương Thần mới phát hiện ra chỗ huyền bí của nó.

Công pháp bình thường, xác nhận không ngừng nâng cao chân nguyên, cảm ngộ thiên đạo, nâng cao cảnh giới chịu lực và mượn càng nhiều linh khí trong trời đất.

Nhưng Dương Thần mượn "Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh" suy nghĩ ra công pháp, tuy rằng không thể đạt được mục đích giống như "Hóa Thân Thiên Địa", nhưng đối thiên địa chi đạo lại có trình độ lý giải tương đối cao.

Căn cứ vào tâm tính, ngộ tính, cơ duyên của bản thân người tu luyện, khi tiến vào Hóa Thần Kỳ, sẽ có một loại cảm ngộ đặc biệt tính chất "Đạo" với tính chất đặc thù.

Sắc Vi chính nhờ mượn cảm ngộ trong mưa lớn, có thể nhận biết cực kỳ nhạy bén trước sự rung động của linh khí hệ thủy, và phù hợp với linh khí hệ thủy với mức độ rất cao.

Tuy rằng uy năng của nó không bằng sức mạnh của thiên địa, nhưng đã cao hơn tu sĩ bình thường rất nhiều.

Lúc trước Sắc Vi sử dụng một loại "đạo" này, diễn hóa ra chiêu số giống như mưa to tầm tã, Dương Thần cũng đã cảm thấy kỳ lạ.

Cuối cùng, hai người cùng hợp lại, gọi "đạo" mà Sắc Vi sở hữu được này là "Vũ lạc chi đạo".

Tuy rằng Sắc Vi vừa mới bắt đầu, lĩnh ngộ của cô đối với "đạo" này còn đang trong giai đoạn sơ cấp, nhưng hắn tin tưởng tu vi của vợ mình được nâng cao, cô sẽ vận dụng "Vũ Lạc Chi Đạo" càng thêm thuần thục.

Dương Thần còn rất chờ mong, sau khi những cô vợ của mình tiến vào Hóa Thần Kỳ, sẽ có những "đạo" với hình thức đặc thù như thế nào?

Ngay khi hai người còn đang anh anh em em, Tuyệt Kiếm Đạo Nhân đã bị Dương Thần hoàn toàn coi thường. Sắc mặt gã đỏ ngầu.

- Dương Thần, cậu đã đến rất đúng lúc. Cô bé này đã bước vào Hóa Thần Kỳ. Cô ta lại không phải là người của Tứ đại gia tộc. Dựa theo quy tắc của Hồng Mông, nên vào ảo cảnh. Hôm nay nếu cậu thức thời, thì đừng vội ngăn cản bản đạo chấp hành sứ mạng sứ giả Hồng Mông!

- Ha ha, quý củ? Chẳng lẽ Hồng Mông đặt ra quý củ, Dương Thần tôi và vợ của Dương Thần tôi sẽ phải tuân thủ hay sao?

Dương Thần cười lạnh quay đầu lại nhìn.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân hí mắt nói:

- Chẳng lẽ cậu còn muốn đối đầu với Hồng Mông?

- Còn chưa đến mức đó. Cho dù tôi có cuồng vọng mấy, cũng không có khả năng đối địch với toàn bộ Hồng Mông. Tôi tin tưởng, trong Hồng Mông vẫn còn có vài cao thủ có thể thắng được tôi.

Dương Thần nói.

- Một khi đã như vậy, còn không mau mau giao người!

Tuyệt Kiếm quát lớn.

Dương Thần cười tà.

- Dựa theo “Chư Minh Thần Ước”, tu sĩ Trung Hoa không được bước ra khỏi địa giới Trung Hoa. Ông là sứ giả Hồng Mông, hẳn là trước khi xuất hiện đã sớm hiểu rõ điều này có phải không?

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân vài phần mơ hồ, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Không sai. Chính là như thế. Nhưng bản thân cậu còn có cả Thần Cách của Minh Vương trong chư thần. Thật ra là một trường hợp đặc biệt.

- Tốt, một khi đã như vậy, đêm nay tôi sẽ đưa vợ tôi ra khỏi Trung Hoa. Nếu cô ấy không ở Trung Hoa, chung quy ông không thể đưa cô ấy đi Hồng Mông được?

Dương Thần vui mừng nói.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân sững sốt. Gã cũng không nghĩ tới điều này.

Nếu Sắc Vi thật sự không ở trong Trung Hoa, gã lại không thể ra khỏi Trung Hoa. Dù sao dựa theo cách nói của Hồng Mông, ra khỏi địa giới Trung Hoa, có bị chư thần giết chết, cũng chẳng trách ai.

Hơn nữa, Hồng Mông chỉ quan tâm tới Trung Hoa, cũng không để ý tới địa giới khác.

- Hừ, cậu có lòng tin như vậy, thì cứ đưa người phụ nữ của cậu ra khỏi Trung Hoa. Cô ta chắc chắn sẽ không bị chư thần gây thương tích chứ?

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân hỏi.

Dương Thần nhún vai.

- Vậy thì có thể làm sao bây giờ? Nếu ở lại Trung Hoa, ông quay về Hồng Mông báo cáo, nói tôi không phối hợp. Vậy chẳng phải tôi sẽ đối địch với toàn bộ Hồng Mông sao? Tôi nào có bản lĩnh này. Thật ra đi ra nước ngoài, tốt xấu gì tôi cũng một trong mười hai Chủ Thần. Tuy rằng hiện nay không gian pháp tắc của thần tộc có chút hoang phế, nhưng dù sao bọn họ cũng

phải cho tôi chút mặt mũi chứ?

Sắc Vi vừa nghe hẳn nói muốn đưa cô ra khỏi Trung Hoa, cô lập tức có chút không hài lòng. Nhưng cô cắn môi, cũng không lên tiếng.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân suy nghĩ, như thế không vi phạm quy củ của Hồng Mông. Dù sao Sắc Vi ra khỏi Trung Hoa, là do Dương Thần mang ra ngoài, vậy không phải là chủ động gây sự với tu sĩ Trung Hoa.

Quan trọng là, Sắc Vi chẳng qua chỉ là một tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ. Đối với Hồng Mông mà nói, nhiều hay bớt một người, cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.

- Được, nếu cậu đã nói như vậy, ngày mai tôi sẽ đến xác nhận. Nếu cô ta vẫn còn ở đây, vậy có thể sẽ không dễ nói chuyện như vậy nữa.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nói.

Dương Thần gật đầu.

- Tốt, ngày mai thì ngày mai. Đêm ngày mai, ông có thể tìm kiếm khắp Đại Trung Hải, toàn bộ Trung Hoa tùy ông tìm kiếm.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Sắc Vi một cái thật sâu, sau đó mới khôi phục Thiên Ti Vạn Lũ lại nguyên trạng, chân đạp phi kiếm, hóa thành một đường ánh sáng bay đi.

Chờ sau khi Tuyệt Kiếm Đạo Nhân đi rồi, hai bàn tay Sắc Vi nhất thời dùng sức đâm vào ngực Dương Thần. Hiện tại cũng không cần làm bà vợ tốt nữa.

- Em không đi! Dựa vào cái gì mà anh muốn em một mình trốn ra nước ngoài?

Sắc Vi chu môi bất mãn nói.

Dương Thần vội cười ha hả ôm cô, giọng ôn hòa dụ dỗ nói:

- Sắc Vi yêu dấu, đừng nóng giận. Anh làm vậy không phải là ngộ biến từng quyền lừa gạt gã sao? Anh làm sao bỏ em bơ vơ một mình ở nước ngoài được?

- Thật sao?

Sắc Vi nửa tin nửa ngờ.

- Đương nhiên, anh mà sợ bọn họ, thì cầu cho anh cả đời này đều bất lực!

Dương Thần vỗ ngực nói.

Sắc Vi nhẹ nhàng thở ra, gật đầu cười nói:

- Em tin rồi. Ngay cả lời thề bất lực anh cũng nói ra được, vậy chắc chắn anh sẽ không gạt em.

Khóe miệng Dương Thần liền run rẩy, cười khổ nói:

- Chi tiết cụ thể, đợi lát nữa anh sẽ nói cho em biết nên làm như thế nào. Dù sao đi nữa tuyệt đối sẽ không có hại. Chúng ta xuống núi trước đã. Còn có việc phải xử lý đây.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1169

Em Nói Không Có Rồi Mà

Chuyện mà Dương Thần nói, đương nhiên còn cần phải hợp với đám người Ninh Quang Diệu nữa.

Lúc trước máu lạnh của Ninh Quang Diệu khiến cho Dương Thần không thừa nhận người đàn ông này là bố vợ của mình nữa.

Đối với Dương Thần mà nói, Ninh Quang Diệu chỉ là một phiên phúc muốn giết mà không thể giết. Bây giờ ông ta chủ động tìm đến đây, hơn nữa lại còn tiến một bước, Ninh gia chủ động hành động của mình, không thể không khiến cho Dương Thần phải cẩn thận đối phó.

Đặc biệt là Dương Thần vừa mới về liền cảm thấy Ninh Tâm và Ninh Đức hiển nhiên đều là cao thủ Hóa Thần trung kỳ.

Công khai hành động ở thế tục như vậy, lại cùng với Ninh Quang Diệu, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là người mà Ninh gia thuộc gia tộc Thượng Cổ phái đến.

Nghĩ như vậy, chỗ dựa vững chắc của Ninh gia ở thế tục không ngờ là gia tộc Thượng Cổ. Dương Thần không thể không xem xét kỹ lại thực lực của Ninh gia một lần nữa.

Đến dưới chân núi, Quách Tuyết Hoa và những người phụ nữ khác chạy ra đón.

Quách Tuyết Hoa lộ vẻ cực kỳ lo lắng cho tình hình của Sắc Vi, nhìn từ trên xuống dưới, âm giọng hỏi Sắc Vi có bị thương hay không?

Sắc Vi cảm kích cười lắc đầu. Quách Tuyết Hoa coi trọng mình như vậy, từ trước đến nay Sắc Vi chưa từng ngờ tới. Dù sao mình cũng chỉ là người tình, nhưng trải qua việc tối ngày hôm nay, đã gần gũi được với mẹ chồng hơn nhiều.

Trong mắt Lâm Nhược Khê lộ vẻ u oán, nhưng tình hình vừa rồi thực sự nguy hiểm, cũng cố gắng không nghĩ nhiều nữa.

Dương Thần nhìn thấy cảnh này, trong lòng khẽ thở dài, nhưng vẫn để cho Quách Tuyết Hoa và những người phụ nữ khác trở về trước đã.

Ở lại dưới chân núi, Dương Thần lạnh lùng gọi Ninh Quang Diệu lại.

Ninh Quang Diệu dường như sớm biết Dương Thần sẽ không dễ dàng để ông ta đi như vậy, nên cùng với Ninh Tâm và Ninh Đức đứng lặng lẽ ở đó chờ đợi.

Nhìn thấy những người phụ nữ kia đã đi xa, Dương Thần mới nói lạnh lùng:

- Tôi còn nhớ, trước kia ông đã từng nói hai lần rằng, ông sẽ không nhận

Nhược Khê là con gái của ông. Tôi nói không sai chứ?

Ninh Quang Diệu khiêm tốn cười cười:

- Dương Thần à, tôi thừa nhận tôi đã từng nói không ít những lời sai lầm, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, ruột rà máu mủ dù gì cũng là thật.

- Đừng có nguy biện nữa. Mặc dù tôi còn chưa xác nhận được ông định làm gì, nhưng tôi khuyên ông tốt nhất hãy tránh xa người phụ nữ của tôi ra.

Ông đã từng làm cô ấy bị thương, khó khăn lắm cô ấy mới có một cuộc sống mới, có thể cười tươi như vậy, nhưng ông lại đến để giày vò cô ấy...

Nếu ông thực sự có lương tâm thì hãy nghĩ đến trách nhiệm của một người cha. Ông làm như vậy chẳng phải cứ lần này lần khác đến khiêu chiến với sức chịu đựng có hạn của cô ấy hay sao, ông nên để cho cô ấy được bình yên sống một cuộc sống vui vẻ.

Ninh Quang Diệu lắc đầu:

- Tôi không cho phép cậu nói những lời như vậy. Tôi là cha ruột của Nhược Khê, tôi có quyền gặp mặt con gái tôi. Tôi biết cậu rất có thực lực, nhưng cậu không thể phủ nhận việc tôi là cha nó.

Huống hồ, Ninh gia chúng tôi không sợ người nhà họ Dương các người. Cậu đừng tưởng cậu mạnh là tôi sẽ sợ cậu. Tôi sẽ không từ bỏ cốt nhục của tôi đâu.

Ninh Quang Diệu lộ vẻ chính nghĩa, dựa vào huyết mạch, quyết không nhường một bước.

Dương Thần liếc mắt sang nhìn Ninh Tâm và Ninh Đức ở bên cạnh, trong mắt lộ ra vẻ đen tối như một con báo sắp xò ra.

Ninh Tâm và Ninh Đức đều là Hóa Thần trung kỳ, còn kém xa so với Dương Thần, không bằng cả Tuyệt Đạo Kiếm Nhân, đương nhiên trong lòng hơi run sợ.

Nhưng sau lưng có con quái vật to lớn của Ninh gia chống đỡ như vậy, bọn họ như được mọc cánh, hồn nhiên nhìn thẳng Dương Thần mà không chút sợ sệt.

- Cậu thanh niên này, tư chất của cậu tốt, tu vi lại cao, nhưng cũng đừng tưởng cô ấy là vợ của cậu, nói là vợ của cậu, nhưng cũng là huyết mạch của Ninh gia chúng tôi.

Mặc dù cô ấy chỉ là người cùng họ với Ninh gia chúng tôi, nhưng Ninh gia chúng tôi cũng sẽ không coi thường cô ấy. Quang Diệu thực sự đã phạm phải nhiều sai lầm, nhưng Ninh gia chúng tôi vẫn sẽ ủng hộ quyết định này của ông ấy.

Nếu như vậy còn vô lễ với chúng tôi thì Ninh gia chúng tôi quyết không bỏ qua cho cậu đâu.

Ninh Tâm cười lạnh nói.

Dương Thần hận một nỗi không thể lập tức lấy Hồn Độn Đỉnh ra để cho mấy tên này vào trong luyện thành linh khí để dùng làm linh đan. Nhưng gia

tộc Thượng Cổ thực sự không phải đơn giản như vậy.

Mình đã đụng phải cao thủ muốn cướp Vãng Niệm Diển Sinh Kinh của mình, mặc dù không xác định được đó có phải cùng một người hay không, cũng không xác định được có phải tất cả đều là Lạc gia hay không, nhưng chắc chắn đó là cao thủ mà gia tộc Thượng Cổ phải đến.

Nếu như mình chỉ có một mình thì đã tốt, đánh không được thì có thể chạy, nhưng còn liên lụy đến cả người nhà, dù sao cũng phải suy nghĩ cho gia đình nữa.

Dương Thần cắn răng, thực lực của mình hôm nay quả thật sẽ không theo kịp được những kẻ địch trong tương lai. Hồng Mông và gia tộc Thượng Cổ đã tích lũy trên vạn năm, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

Vì kế hoạch hôm nay, có lẽ chỉ có vượt qua Thượng Thanh Thần Lôi Kiếp của Cửu Thiên Thần Lôi Kiếp đệ nhị mới có thể phân cao thấp với bọn họ được.

Nhưng Thượng Thanh Thần Lôi Kiếp trước mắt còn là điều quá xa vời, hơn nữa thực sự muốn đụng được thì có thể chống lại được hay không cũng là vấn đề. Mấy cao thủ hai vạn năm trước đó chưa chắc đã kém mình, người ta đều bị chém thành mây bụi, mình thực sự có thể ư?

Nghĩ đến đây, thực sự sốt ruột nhưng lại chưa có cách nào.

Thở dài một tiếng, Dương Thần nói với Ninh Quang Diệu:

- Tốt nhất là ông hãy chân thành. Nếu như không phải thì cho dù ông có thực lực vững chãi như thế nào, tôi muốn giết một mình ông cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Nói xong, Dương Thần cũng không thêm đề ý đến ánh mắt tức giận của Ninh Quang Diệu, thoát một cái đã biến mất tại chỗ.

Ninh Tâm và Ninh Đức nhìn Dương Thần rời đi, lẩm bẩm nói:

- Tuổi của tên tiểu tử này còn trẻ như vậy mà đã có tu vi cao đến kinh ngạc, hơn nữa rõ ràng hắn có địch ý với Ninh gia chúng ta. Xem ra phải nhanh chóng nói cho Gia Chủ biết thôi, đề phòng trước vẫn tốt hơn.

Trong mắt Ninh Quang Diệu u ám, bỗng nhiên nói:

- Ninh Tâm trưởng lão, chẳng phải có thể phái hai cao thủ trong gia tộc để phế tu vi của hắn sao?

- Hừ hừ.

Ninh Tâm nhếch miệng nói:

- Quang Diệu, ông thật sự có dã tâm. Nói thế nào đi nữa thì đó cũng là chồng của con gái ông.

- Mạng của hắn có thể giữ lại, nhưng bản lĩnh của hắn thực sự sẽ là hậu họa về sau.

Ninh Quang Diệu lo âu nói.

- Vô phương. Ông không biết, tu vi của Độ Kiếp Kỳ tăng lên, không phải đơn giản như Hóa Thần Kỳ. Tu sĩ Hóa Thần Kỳ chỉ cần đủ thời gian là có

thể tiến vào được một nửa của thời kỳ Hóa Thần cuối, hơn nữa cũng không kém nhiều.

Nhưng Độ Kiếp Kỳ, chân nguyên cần tăng lên, nhưng lại rộng ra. Cho dù ông có thể điều khiển hạc như năm đó, tên tiểu tử này chưa có duyên lớn, cũng có thể được sự giúp sức của một khối lượng lớn các linh đan cực phẩm, chưa chắc có thể tăng tu vi lên được bao nhiêu.

Hơn nữa tên tiểu tử này có lai lịch cổ quái, chúng ta tùy tiện mời cao thủ trong gia tộc ra tay với hắn, khi thắng thua chưa phân rõ thì điều này đã vượt qua sự can thiệp của ảo cảnh, cũng sẽ khiến cho hai gia tộc khác và Hồng Mông cho rằng chúng ta có dã tâm quá đà.

Đến lúc đó nếu trước sau đều có địch thì vị trí vững chãi thứ nhất của Ninh gia chúng ta trong gia tộc Thượng Cổ rất dễ lung lay, vì vậy chỉ cần chú ý tới hắn thì hắn sẽ không làm gì được.

Ninh Tâm nói.

- Đúng vậy, hưởng hồ Ninh gia chúng ta có Tam Tiểu Thư trấn thủ, thu nạp tên tiểu tử này bất cứ lúc nào cũng có thể.

Ninh Đức cười nhạo nói.

Ninh Quang Diệu tán thành. Ông ta cực kỳ tin phục Tam Tiểu Thư, nhưng ở trong lòng vẫn không nén được nỗi ưu tư.

...

Dương Thần vẫn chưa về nhà ngay, mà đi đến nhà của Sắc Vi, dặn dò Sắc Vi vài câu, đương nhiên là có liên quan đến việc ứng phó với Tuyệt Kiếm Đạo Nhân, rồi sau đó mới về nhà.

Đang lúc muốn rời đi, mặt của Sắc Vi ngây ra, Dương Thần không khỏi đắc ý. Nếu như kế hoạch của hắn thành công thì sau này ứng phó với Hồng Mông sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Khi bước vào nhà, dưới lầu chỉ có Quách Tuyệt Hoa trong phòng bếp không biết bận gì, nhìn thấy Dương Thần trở về, vội ngẩng đầu hỏi:

- Con trai, người của Ninh gia không làm khó con chứ?

Dương Thần cười nói:

- Là con chủ động tìm họ. Sao họ có thể làm khó được con chứ. Mẹ yên tâm đi, con chỉ cảnh cáo ông ta không được làm tổn thương Nhược Khê mà thôi.

Quách Tuyệt Hoa bắt lự than vài tiếng:

- Cũng không biết con bé Nhược Khê nghĩ gì trong lòng. Một người sống nửa đời người như mẹ rồi cũng không thể nhìn ra trong lòng nó đang nghĩ gì nữa.

Dương Thần tự nhủ trong lòng, nếu có đoán được thì mình cũng sẽ không bị lừa nhiều lần như vậy, rồi lắc đầu cười cười, đi lên lầu.

Đi vào trong phòng Lâm Nhược Khê, Dương Thần gõ cửa.

Phải đợi một lúc Lâm Nhược Khê mới ra mở cửa, nhìn thấy Dương Thần

đứng ở cửa, về mặt tái nhợt nói:

- Nhỏ giọng một chút, Lam Lam đang ngủ. Có chuyện gì không?

Dương Thần hơi đau lòng, dịu dàng nói:

- Bà xã, em không sao chứ. Ông ta có nói gì làm tổn thương em không?

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Không.

- Nhìn sắc mặt khó coi của em kìa. Nếu như Ninh Quang Diệu bắt em làm cái gì đó thì em cứ nói với anh, sau này anh sẽ chặn ông ta ở ngoài cửa.

- Em nói là không có rồi mà. Anh đừng có nhắc đến ông ta nữa có được không!

Lâm Nhược Khê bực tức, trợn mắt nhìn Dương Thần.

Dương Thần kinh ngạc, không biết sao giống như cô đang không vui vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1170

Mẹ Thì Luôn Ích Kỷ

Lâm Nhược Khê cũng ý thức được lời nói vừa rồi của mình không được hay cho lắm, nhưng chỉ cần nhắc đến Ninh Quang Diệu, không biết tại sao tâm trạng cô lại vô cùng rối loạn, một thứ cảm giác đau đớn và chua xót cứ len lỏi trong người.

Thở dài một tiếng, người phụ nữ miễn cưỡng mỉm cười, cúi đầu áy náy nói:

- Em rất xin lỗi, em Không phải em giận dữ với anh đâu. Em biết anh quan tâm đến em. Cảm ơn, nhưng em...hôm nay thực sự em không muốn nói chuyện, chúc anh ngủ ngon...

Nói xong, Lâm Nhược Khê liền đóng cửa lại.

Dương Thần đứng chờ đợi ở cửa một lúc, cắn môi, lập tức tự cười khinh thường bản thân, rồi mới trở về phòng mình.

Vừa mới trở về trong phòng không được bao lâu thì Quách Tuyết Hoa liền gõ cửa bước vào, trên tay còn bung bát gì đó nóng hôi hổi, lan tỏa mùi thơm.

- Mẹ, đây là cái gì vậy?

Dương Thần đang định đi tắm, nhưng ngửi thấy hương vị này tinh thần liền tỉnh táo lại.

Quách Tuyết Hoa nhìn Dương Thần tròng trành, bất đắc dĩ, cười nói:

- Nấu canh gà cho con đó, có cả hạt sen nữa. Muộn như vậy con mới trở về, mẹ liền hâm nóng lại cho con.

Trong lòng Dương Thần cảm thấy vô cùng ấm áp. Thực ra, vì bản thân căn bản là da dày thịt béo, hơn nữa những thứ có thể hưởng thụ được hầu như đều có thể làm được, vì vậy Quách Tuyết Hoa nghĩ cho mình cũng là một việc tốt.

Nhưng Quách Tuyết Hoa vẫn thỉnh thoảng làm chút gì đó ăn, chút gì đó uống, làm điểm tâm, làm bữa ăn khuya cho mình, tuy rằng đơn giản, nhưng cũng chan chứa tình yêu thương ở trong đó.

Bản thân đã sống được hai mươi mấy năm, cũng gần một năm nay mới cảm nhận được điều này. Cho dù cảnh giới có cao như thế nào thì đối với tình cảm của mẹ cũng không có gì có thể nào thay thế được.

Nhận bát canh gà, Dương Thần há miệng húp từng ngụm, hương vị khác so với bình thường, không khỏi hỏi:

- Mẹ, mẹ đã bỏ gì vào trong vậy?

- Cũng không có gì, có một ít hươu nhung, một ít đông trùng hạ thảo, một

ít tạp thất tạp bát, để bổ sung dinh dưỡng cho con.

Quách Tuyết Hoa hiền hòa cười nói.

- Con đâu cần bổ dưỡng gì nữa chứ, để giải quyết con đói thôi.

Dương Thần biết rằng, những thứ thuốc bổ mà người nhà họ Dương tặng, giống như đông trùng hạ thảo, lộc nhung, mật gấu, sơn sâm, nhất định sẽ không giống như những thứ hàng giả ở trên thị trường.

Những thứ lễ vật quý báu này, người bình thường sẽ dùng rất tiết kiệm, nhưng Quách Tuyết Hoa lại bỏ hết vào trong nồi hấp cách thủy nấu cho Dương Thần ăn, dù sao Dương Thần ăn rất nhiều.

- Đương nhiên cần phải bổ dưỡng rồi, có khỏe mạnh thể nào thì bổ dưỡng vẫn có lợi hơn, hơn nữa mẹ còn muốn con để cho mẹ ôm đứa cháu béo tròn nữa chứ, vì vậy đã đi hỏi lão trung y về những phương thuốc phối hợp tốt cho kiện thận của người đàn ông.

Quách Tuyết Hoa nhỏ giọng nói.

Dương Thần thiếu chút nữa đã phun ra, hóa ra đây là thứ thuốc để giúp nam giới cường tráng hơn, đành cười khỏ nói:

- Mẹ, người đàn ông khác có thể cần, nhưng con trai của mẹ thì không cần đâu.

Hơn nữa, chẳng phải con đã nói với mẹ rồi sao. Bây giờ con chưa có cách nào để cho những người phụ nữ của con mang thai được, vì tu vi của con và tổ chất thân thể so với các cô ấy mạnh hơn rất nhiều, ăn gì cũng chẳng có tác dụng gì đâu?

- Mẹ biết.

Quách Tuyết Hoa vỗ vai Dương Thần:

- Nhưng Sắc Vi chẳng phải đã đến Hóa Thần Kỳ rồi hay sao? Tốc độ tiến vào cảnh giới của nó nhanh như vậy, không chừng có thể tiếp nhận được của con?

- Sắc Vi?

Dương Thần ngạc nhiên, hóa ra Quách Tuyết Hoa đã có chủ ý, thảo nào càng coi trọng Sắc Vi hơn trước kia. Việc này mà để cho Sắc Vi biết được thì thực sự không biết nên khóc hay nên cười.

Dương Thần thở dài nói:

- Mẹ, mặc dù tiến triển của Sắc Vi rất nhanh, nhưng tu vi con trai của mẹ lại tăng nhanh hơn nhiều, hơn nữa con đã lên đến Độ Kiếp Kỳ, còn tăng cao hơn nữa.

Tiến bộ của Sắc Vi thực sự vẫn không có ảnh hưởng gì lắm, khả năng để cho cô ấy có thể mang thai là rất nhỏ.

- Khả năng không nhiều, nhưng vẫn lớn hơn so với Nhược Khê.

Quách Tuyết Hoa bỗng nhiên liếc mắt, có chút oán giận hừ một tiếng.

Dương Thần ngăn người ra, không ngờ Quách Tuyết Hoa lại đưa đề tài này lên người Lâm Nhược Khê, dường như còn có nhiều bất mãn với đứa

con dâu này.

Dương Thần không khỏi hỏi:

- Mẹ, sao mẹ có thể nói Nhược Khê như vậy. Chuyện tu vi căn bản là do căn cốt và tư chất của mỗi người, không thể muốn là được.

Con cũng không thể vì tốc độ tu luyện của Sắc Vi tăng nhanh mà phá lệ với Sắc Vi được, như vậy là không công bằng với những người khác.

- Hừ, mẹ cũng không muốn thiên vị, nhưng những việc cần làm, thái độ biểu hiện khiến cho mẹ không thể không thiên vị.

Quách Tuyết Hoa dường như đã nhẫn nhịn từ lâu, nói không ngừng:

- Vừa rồi con đứng trước cửa phòng của Nhược Khê, là muốn an ủi nó à?

Dương Thần ngơ ngác gật đầu:

- Mẹ đứng ở bên dưới nhìn thấy hết rồi sao?

- Đương nhiên, thấy bộ dạng lo lắng của con chẳng phải là đi an ủi nó sao? Nhưng nó thì sao chứ? Căn bản là không quan tâm đến phản ứng của con, còn để con đứng ngoài cửa như vậy, cuối cùng lại đóng cửa.

Nếu đã ngủ chung với nhau rồi, sao ở trong cùng một nhà lại mỗi người ngủ một chỗ? Khả năng sinh con thấp, cả ngày lại còn đóng cửa, mẹ nghĩ thay con nên cũng thấy tức giận.

Dựa vào cái gì mà con trai mẹ có nhiều người phụ nữ thích như vậy, chẳng phải vẫn để một người phụ nữ không hiểu chuyện như nó là vợ lớn hay sao?

Nếu đã gả cho gia đình giàu có thì phải hiểu được, những thứ mà nó có được đều là giấc mộng của những người phụ nữ khác, vậy thì cũng phải tỏ chút biết ơn chứ.

Mẹ cũng không hi vọng xa vời rằng con dâu của mình có thể làm chút chuyện vì mình, nhưng nó luôn làm mẹ cảm thấy không biết nó có yêu con trai của mẹ hay không?

Quách Tuyết Hoa càng nói càng kích động, càng nói về sau thì hai mắt bắt đầu rung rung, không đành lòng nhìn Dương Thần.

Dương Thần bưng bát canh gà lên, cười ngây ngô:

- Cũng không đến nỗi nghiêm trọng như vậy chứ... Nhược Khê, cô ấy chẳng phải tính tình vẫn như vậy sao? Thực ra trong lòng cô ấy rất quan tâm đến con.

Hơn nữa Lam Lam chẳng phải thích ngủ cùng mẹ của nó hay sao? Mẹ con bọn họ ngủ cùng nhau, con cũng không làm sao cả.

Hơn nữa, như vậy cũng không phải là không tốt. Buổi tối thực ra con cũng có thể chạy ra ngoài để ngủ, sẽ không lạnh lòng với những người phụ nữ khác.

Còn về chuyện sinh con... Dù sao vẫn không có cách nào.

- Con còn nói giúp cho nó sao?

Quách Tuyết Hoa mắt hình viên đạn nhìn đứa con trai:

- Nếu Nhược Khê đã là con dâu của Dương gia chúng ta thì đương nhiên nó phải là người sinh con đầu tiên chứ, nếu không thì thực sự lo lắng. Sau này con sẽ giúp mẹ của đứa nhỏ, còn giúp cả vợ? Con không thấy phiền sao?

Còn nữa, mẹ không tin nếu như hôm nay Thiện Ny và Sắc Vi, thậm chí là An Tâm, Minh Ngọc làm vợ của con, nếu bọn họ chưa sinh con mà nhận nuôi trước tiên, thì chẳng phải nói chuyện phòng the có vấn đề rồi còn bị lao lực nữa sao? Việc này mà truyền ra ngoài thì mọi người sẽ tưởng bọn họ kết hôn giả?

- Mẹ.

Dương Thần nghiêm mặt nói:

- Mẹ nói không đúng rồi. Mặc dù Lam Lam là con nuôi, nhưng con thực lòng coi nó là con ruột của con. Nó cũng là đứa con đầu tiên của con và Nhược Khê, bất luận sau này con có bao nhiêu đứa con thì điều này mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Quách Tuyết Hoa bực bội gật đầu:

- Được được rồi, mẹ biết Lam Lam là một đứa trẻ tốt, mẹ cũng rất thích Lam Lam, coi nó là cháu gái của mình.

Nhưng Lam Lam dù sao cũng là con gái, chẳng có huyết thống với Dương gia chúng ta. Ông nội của con đã có thể tỉnh táo sau nhiều năm như vậy, con nhẫn tâm như vậy khiến cho những bậc tiền bối như ông con cứ trông mong mãi mà không có đứa cháu nối dõi sao?

Nhìn Quách Tuyết Hoa sắp khóc, Dương Thần cảm thấy trong lòng như có ong châm, cúi đầu thở dài:

- Con hiểu rồi, mẹ, con đồng ý với mẹ. Con sẽ nghĩ cách để mau chóng nâng cao tu vi của các cô ấy.

Quách Tuyết Hoa nhìn sâu thẳm vào Dương Thần, vỗ vỗ bả vai của Dương Thần:

- Con trai, mẹ biết, trong lòng con thích nhất là Nhược Khê. Mặc dù không rõ tại sao, nhưng con lại thích nhất, mẹ cũng sẽ cố gắng để bao dung với nó.

Nhưng, những người mẹ trên khắp thế gian này đều ích kỷ. Nói cho cùng thì con dâu là người của nhà khác, con trai mới là con của mình. Mẹ thực sự không thể chịu được việc con bị đối xử như vậy ở trước mặt con dâu.

Có lẽ bản thân con không làm sao, nhưng trong lòng người làm mẹ như mẹ, có lúc lại cảm thấy không vui, giống như tim đang rỉ máu...

Rõ ràng là con có bản lĩnh như vậy, rõ ràng sẽ không thiếu những cô gái khác sẽ thích con, dựa vào cái gì mà phải chịu đựng cảnh lạnh lùng như vậy?

- Được rồi, mẹ.

Dương Thần đứng dậy, không muốn tiếp tục nghe nữa, tâm trạng như hồ nước bị ném một tảng đá lớn xuống, cười nói:

- Mẹ đừng nói nữa, con biết mẹ đau lòng.

Sau này con sẽ quan tâm đến việc gần gũi với Nhược Khê hơn. Không còn sớm nữa, mẹ đi ngủ trước đi, thức muộn quá sẽ có nếp nhăn đấy.

Quách Tuyết Hoa muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị Dương Thần đẩy ra khỏi cửa, đành phải từ bỏ.

Đợi sau khi căn phòng yên tĩnh trở lại, Dương Thần mới thở phào. Ăn nốt chỗ canh gà còn lại, rồi nằm lên giường, cũng chẳng muốn đi rửa mặt nữa.

Thoạt nhìn, mặc dù bản thân có thể làm tốt được cả hai bên, nhưng mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu vẫn không ngừng tăng lên, nên bớt chút thời giờ để nói chút chuyện với Lâm Nhược Khê.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1171

Mẹ Chồng Nàng Dâu.

Vì đã hẹn với Tuyệt Kiếm Đạo Nhân, Dương Thần cũng không vội xử lý vấn đề trong nhà, sau khi tỉnh dậy ngày hôm sau, theo thường lệ đi làm.

Đọc tin tức, lên mạng đánh game với người em họ Việt Dã, nhưng thật ra lại vui vẻ vô cùng.

Viên Dã học cùng đại học với Đường Đường, thời gian rảnh rỗi không ít, dù sao cuộc sống đại học đối với một người hiếu động như Đường Đường mà nói cũng rất hấp dẫn.

Điều khiến Dương Thần có chút buồn bực là Đường Uyển lại giống như Lâm Nhược Khê, thuộc túp người yêu công việc, vẫn chưa thân mật với cô ấy, cũng may Đường Uyển khá xem trọng chuyện tu luyện, dù sao muốn kéo dài tuổi thọ, vĩnh viễn níu giữ tuổi thanh xuân thì phải vất vả.

Khi sắp đến bữa trưa, Dương Thần đang định gọi đám thuộc hạ Triệu Đằng cùng đi ăn cơm, nhưng không ngờ lại nhận được điện thoại của Lưu Minh Ngọc.

Dương Thần nhận điện thoại, cười hỏi:

- Minh Ngọc yêu dấu, đang lúc đi làm gọi cho anh chắc phải khó lắm.

Lưu Minh Ngọc hừ một tiếng nói:

- Em cũng không muốn đâu, nhưng hôm nay em bận đến mấy cũng phải bỏ chút thời gian. Em biết anh nhất định là đang nhàn rồi, vì vậy hãy mau chóng đón em đi.

- Đón em? Đi đâu?

- Đừng hỏi nhiều nữa, mau tới đây đi.

- Chậc, lại còn chơi trò với anh sao.

Dương Thần bất đắc dĩ cười một cái rồi cúp điện thoại xuống, vội vàng vàng chạy xuống lầu, lái xe xuống đối diện tòa nhà Ngọc Lôi, đón Lưu Minh Ngọc đang đứng đợi ở đó.

Lưu Minh Ngọc mặc một bộ trang phục công sở, phía dưới đi một đôi tất da chân màu trắng, quàng một chiếc khăn lụa màu đỏ, đang mùa đông cũng không thấy lạnh, lộ vẻ vô cùng xinh đẹp.

Dù sao tu luyện cũng đến một trình độ nhất định, có thể chịu được cái lạnh hoàn toàn không còn là vấn đề nữa, vì vậy rất thuận tiện cho việc cô có thể mặc những bộ trang phục khá mát mẻ.

Điều khiến Dương Thần hiếu kỳ đó là trên tay cô còn cầm theo một chiếc túi khá lớn màu đỏ, giống như đang đựng quần áo vậy.

Đợi cô lên xe xong, Dương Thần rất lịch sự giúp cô thắt dây an toàn, nhân

cơ hội có chạm vào bộ ngực căng tròn của cô, rồi cười lớn nói:

- Minh Ngọc yêu dấu, thơm quá.

- Đừng lằng nhằng nữa, đi thôi.

Lưu Minh Ngọc lườm hắn một cái.

- Còn chưa nói sẽ đi đâu?

- Đi đến nhà em, cha mẹ em gọi điện giục em đến.

Lưu Minh Ngọc nói.

Dương Thần sùng sốt:

- Cha mẹ em? Họ có chuyện cần tìm chúng ta sao? Sao anh không biết?

Vợ chồng Lưu Thanh Sơn để cho mình đến nhà của họ, đây không phải là lần đầu tiên, nhưng lần gần đây nhất, đối với cha mẹ vợ, cho dù là chuyện không quan trọng, thì những ngày bình thường cũng không tới.

Dù sao Lưu Thanh Sơn bây giờ cũng đang gấp rút đưa đứa con trai duy nhất của mình tiếp quản Thanh Long hội, không có thời gian rảnh rỗi mà ngồi tán gẫu với con rể được.

- Sớm đoán được anh không có lương tâm rồi, anh mau lái xe đi, đến thì sẽ biết liền.

Lưu Minh Ngọc thúc giục, vẫn như cũ thừa nước đục thả câu.

Dương Thần bĩu môi, nhún chân ga, hướng tới căn biệt thự phía bờ biển mà Lưu Thanh Sơn mua.

Lưu Minh Ngọc thường ở trong căn hộ xa hoa đó một mình, không hay về nhà. Như vậy, đang lúc đi làm như thế này mà về nhà ăn cơm trưa là một việc hiếm thấy.

Trên đường đi, Dương Thần hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô cũng vui vẻ nghe nhạc mà không trả lời, khiến cho Dương Thần hận một nỗi không thể dừng xe ngang đường vào buổi trưa như thế này.

Hơn nửa tiếng sau, chiếc xe dừng ở bên ngoài ngôi biệt thự, vừa mới xuống xe, mùi mặn của biển đã ập ngay vào mũi, Dương Thần cảm thấy hơi sùng sốt.

- Mẹ, sao mẹ cũng đến đây?

Dương Thần kinh ngạc nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đi chiếc Audi màu trắng đang mặc một chiếc áo choàng lông thú màu đen, đó chính là Quách Tuyết Hoa.

Quách Tuyết Hoa ít khi trang điểm như thế này, còn đeo một chiếc vòng tay, tay kia cầm một chiếc hộp lễ vật màu đỏ.

Thấy Dương Thần hỏi như vậy, Quách Tuyết Hoa bắt đầu dĩ thử dài:

- Một đứa con rể ngốc nghếch như con còn thực sự bị Minh Ngọc nói trúng rồi. Con không biết hôm nay là tổ chức lễ mừng thọ năm mươi tuổi cho mẹ của nó sao?

Dương Thần ngây người một hồi lâu, sờ sờ trán, lắc đầu hỏi:

- Hóa ra là như vậy, con thực sự không biết. Tại sao hai người không nói

với con sớm hơn?

- Ngày sinh nhật của bề trên đương nhiên là con phải tự biết chứ, nhớ được mới càng tốt. Điều này sẽ làm cho con khắc sâu trí nhớ hơn, cũng nhắc nhở con sau này không được quên.

Lưu Minh Ngọc cười cười đưa hộp lễ vật màu đỏ cho Dương Thần, nói:

- Quà này cứ nói là anh tự mua, là chiếc áo gió hiệu..... tặng cho mẹ em.

Đừng làm lộ, mẹ em có thể không phóng khoáng. Nếu như biết được quà này là em giúp anh chuẩn bị thì bà ấy sẽ cảm thấy không được vui vẻ đâu.

Dương Thần ngơ ngác cầm món quà, cùng với hai người phụ nữ bước vào trong nhà.

Trong nhà, để đơn giản hóa bữa tiệc mừng thọ, vợ chồng Lưu Thanh Sơn đã sắp xếp xong đồ ăn, chờ ba người.

Vợ chồng Lưu Thanh Sơn nhìn thấy Quách Tuyết Hoa bước vào cửa, lập tức ra nghênh đón, mời Quách Tuyết Hoa ngồi xuống, mẹ Lưu tự mình bung nước trà. Hôm nay là mừng thọ bà ấy, để bà ấy tự mình bung trà mời, Quách Tuyết Hoa cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Ở đây ngoài việc hi vọng con gái sau này có thể sống tốt ra thì đương nhiên cũng bao hàm một chút cách nghĩ của Lưu Thanh Sơn.

Giống như một gia đình giàu có như nhà họ Dương, một gia tộc có bối cảnh là xã hội đen như vậy khác nhau một trời một vực.

Như trước kia, tuyết nhiên sẽ không dám leo lên, nhưng bây giờ Lưu Minh Ngọc và Dương Thần đã kết mối quan hệ như vậy, đương nhiên ông ta sẽ tìm cơ hội vào sinh nhật của vợ đặc biệt mời Quách Tuyết Hoa đến dự.

Đơn thuần mời Quách Tuyết Hoa đến, hiển nhiên phải âm áp, cũng sẽ không đi rêu rao khắp nơi, khiến cho nhà họ Dương cảm thấy không thoải mái.

Trong lòng Quách Tuyết Hoa hiểu được đạo lý này, nhưng cũng không sao. Khi Lưu Minh Ngọc mời bà đến, bà liền đồng ý ngay.

Trên thực tế, giữ gìn tốt mối quan hệ với cha mẹ của vợ cũng là điều để Quách Tuyết Hoa phải quan tâm.

Đứa con trai Dương Thần không có gì cần phải để tâm, ngược lại chăm sóc tốt những người phụ nữ ở bên cạnh Dương Thần cũng khiến Dương Thần vui vẻ hơn nhiều.

Trên bàn cơm, Quách Tuyết Hoa và vợ chồng Lưu Thanh Sơn vừa nói vừa cười, mẹ Lưu cũng có thể coi là người biết ăn nói, khen Dương Thần hết lời. Ví dụ như làm thế nào để bảo vệ Minh Ngọc, làm sao cứu được Lưu Thanh Sơn và Lưu Thanh Hào, điều đó khiến cho bà ấy cảm kích vô cùng.

Cha mẹ đương nhiên thích nghe người khác khen con cái của mình, Quách Tuyết Hoa cũng không ngoại lệ.

Không lâu sau, Quách Tuyết Hoa cùng với mẹ Lưu đã thân với nhau đến

nổi không còn gì để giấu diếm nữa, bạn bè bằng tuổi cũng không nhiều, Quách Tuyết Hoa thiếu mấy một cô bạn gái cùng tuổi.

Dương Thần và Lưu Minh Ngọc cũng không ngờ, hai người mẹ lại có thể nói chuyện được như vậy.

Lưu Thanh Sơn ở bên nhìn vợ mình và Quách Tuyết Hoa ríu rít như vậy, cười không ngừng. Có chỗ dựa là Dương gia, ông ấy càng an tâm khi để Lưu Minh Hào tiếp nhận Thanh Long hội.

Sau bữa cơm, Quách Tuyết Hoa và mẹ Lưu chơi mạt chược và mặc quần áo, trang điểm, giống như một người bạn lâu năm.

Đợi đến lúc xế chiều, khi phải về nhà, Quách Tuyết Hoa đã đồng ý với mẹ Lưu hôm khác nhất định phải đến nhà họ Lưu để đánh mấy ván nữa, đồng thời bà cũng mời mẹ Lưu đến nhà mình chơi.

Dương Thần căn bản cảm thấy có chút không ổn, dù sao trong nhà cũng không phải chỉ có mình và Quách Tuyết Hoa, Lâm Nhượng Khê có thể sẽ cảm thấy không thoải mái ở trong lòng.

Nhưng mẹ của Lưu Minh Ngọc cũng là mẹ vợ của mình, nếu như phản đối, có thể sẽ khiến cho những người phụ nữ này thất vọng.

Nghĩ tới những thứ này, Dương Thần cũng không nói gì.

...

Vào bữa tối, Quách Tuyết Hoa còn vui vẻ nói chuyện với vú Vương về mẹ Lưu trong bữa ăn, cười xưng là thông gia, nói chuyện rất ý tứ, hơn nữa cũng rất thẳng thắn.

Lâm Nhượng Khê mới biết ban ngày Dương Thần và Quách Tuyết Hoa có đi đến nhà Lưu Minh Ngọc để dự lễ sinh nhật của mẹ Lưu.

Trong mắt cô không khỏi hiện lên vẻ đau thương.

Dương Thần vẫn chú đến đến vẻ mặt của vợ mình, nhìn thấy cảnh đó, trong lòng thấy nhói đau, đưa tay vỗ nhẹ sau lưng của Lâm Nhượng Khê, quay đầu nói với Quách Tuyết Hoa:

- Mẹ, mẹ đừng nói nữa, ăn cơm thôi. Mẹ cứ nhắc mãi đến việc này, Nhượng Khê sẽ rất nhớ mẹ của cô ấy đấy.

Quách Tuyết Hoa ngẩn người ra, nhìn Lâm Nhượng Khê, áy náy xấu hổ cười nói:

- Mẹ xin lỗi, mẹ thực sự không cố ý, con đừng giận mẹ nhé, mẹ không có ý gì khác đâu, đơn thuần chỉ nói như vậy thôi...

Tiết Tử Tĩnh chết sớm, Lâm Nhượng Khê cũng không thể giống như Lưu Minh Ngọc, có một người mẹ, còn có thể tổ chức sinh nhật, còn có thể được coi là mẹ vợ, trong lòng cảm thấy đau xót cũng là điều khó tránh khỏi.

Nghe Quách Tuyết Hoa xin lỗi, Lâm Nhượng Khê lập tức lắc đầu cười nói:

- Không sao đâu mẹ à, con không giận mẹ đâu.

Quách Tuyết Hoa miễn cưỡng cười gật đầu nói:

- Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi...

Vừa nói như vậy, bầu không khí trên bàn ăn lập tức trùng xuống, ngoài việc Lam Lam căn bản miễn dịch với chủ đề của người lớn ra, tiếp tục đánh chén con gà nướng trước mặt, thì Quách Tuyết Hoa và Lâm Nhược Khê không ăn uống gì nữa.

Dương Thần đang muốn nghĩ cách gì đó để có thể làm giảm không khí chết chóc trong nhà đi, may nhĩu lại, nhìn ra bóng đêm bên ngoài.

Tuyết Kiếm Đạo Nhân, quả thật đến.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1172

Đến Thần Tiên Cũng Khó Thoát

- Dương Thần, ý cậu là sao? Đừng nói là muốn trở thành kẻ địch của Hồng Mông này chứ?

Một làn hơi lạnh nhẹ nhẹ truyền vào trong phòng, Dương Thần cười nhẹ buông bát đĩa, ý bảo mọi người trong nhà đừng lo lắng, sau đó thần nhiên đứng dậy ra ngoài.

Trong màn đêm, Tuyệt Kiếm Đạo Nhân lưng đeo phi kiếm Thiên Ti Vạn Lũ, đứng sừng sững trên bãi cỏ.

Mặc dù chỉ dựa vào tu vi thì không phải là đối thủ của Dương Thần, nhưng Hồng Mông lại có chỗ dựa vững chắc như núi thì anh ta cũng không có gì phải sợ Dương Thần.

- Đạo trưởng đến sớm quá, có muốn vào ăn bữa cơm hay không?

Dương Thần vừa cười vừa mời.

- Ăn tối?

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nhú mày:

- Cậu đã là tu vi Độ Kiếp Kỳ rồi, sớm đã có thể dùng linh khí thiên địa làm làm mệnh nguyên, sao lại vẫn ăn thứ ngũ cốc dung tục kia?

Dương Thần buông tay:

- Không ăn thì không ăn, làm gì có cái đạo lý ấy. Thích làm gì thì làm nấy, thích ăn thì ăn, không ăn thì thôi, làm gì phải tìm hiểu nhiều lý do như vậy?

- Đừng đánh trống lảng.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nghiêm túc nói:

- Tại sao cô gái kia còn chưa rời khỏi Hoa Hạ? Tôi đã điều tra ra cô ta vẫn ở đây.

Dương Thần nhìn về phía Sắc Vi trong nhà, hỏi ngược lại:

- Tại sao phải rời khỏi Hoa Hạ?

- Đây là quy tắc mà Hồng Mông lập ra! Những người có tu vi Hóa Thần trở lên tại Hoa Hạ, ngoài bốn đại gia tộc và những gia tộc Thượng Cổ không thuộc quyền quản lý ra, đều phải chịu sự quản thúc của Hồng Mông.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân bình thản nói.

Dương Thần không do dự hỏi lại:

- Đạo trưởng, tôi có một chuyện chưa hiểu, tại sao Hồng Mông nhất định phải quản lý tất cả những tu sĩ có tu vi Hóa Thần trở lên, đưa họ vào Ảo cảnh? Lẽ nào thực sự vì lo sợ sẽ ảnh hưởng tới sự cân bằng của thế giới hay sao?

Vấn đề này, Dương Thần cũng đã hỏi Tiêu Chỉ Tình, nhưng cô từ nhỏ đã lớn lên trong gia tộc Thượng Cổ, cũng không hiểu biết nhiều về Hồng Mông, chỉ biết qua loa đại khái, là có chút quan hệ với “Thượng cổ đại trận” của phong ấn s.

- Đây cũng không phải điều gì bí mật, nói với cậu cũng không vấn đề gì. Có lẽ cậu cũng biết, Hồng Mông chúng ta tồn tại là để bảo vệ gốc rễ của Hoa Hạ.

- Nghe nói rồi, chẳng phải là tầng bảo vệ cuối cùng hay sao.

- Không hẳn là vậy.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nói tiếp:

- Những điều mà cậu biết, chỉ là bên ngoài. Hồng Mông chúng ta bảo vệ gốc rễ quan trọng nhất, chính là Hồng Mông nội thượng cổ đại trận. Trong đại trận đó, có đệ nhất cao thủ s của thần tộc bị phong ấn. Hồng Mông chúng ta trải qua nhiều thế hệ, các tu sĩ Huyền Giai trở lên, hoặc ít hoặc nhiều, đều đúng thời kì dâng hiến chân nguyên của mình cho đại trận, vì gìn giữ uy lực cho đại trận.

Cho nên, tránh việc số lượng tu sĩ không đủ, Hồng Mông sẽ không ngừng thu nạp các tu sĩ tiến vào Hóa Thần, tiến hành tu dưỡng họ trong Hồng Mông, tranh thủ thời gian bồi dưỡng ra những tu sĩ có tu vi cao thâm, để duy trì uy lực cho đại trận.

Dương Thần sững sốt, không nghĩ tới quả nhiên là có liên quan tới s.

Chẳng trách Hồng Mông lại tích cực thu nạp các tu sĩ Hóa Thần như vậy, chẳng may đại trận vì không đủ chân nguyên mà không thể trụ vững được, s thoát ra, kết hợp với các cao thủ Athéna, không biết chừng sẽ tiêu diệt sạch các tu sĩ cũng nên.

Dù sao các tu sĩ Hoa Hạ hiện nay cũng không thể bằng được các tu sĩ của hai nghìn năm trước.

Nhưng, lại có một vấn đề nữa khiến Dương Thần không thể không hoài nghi.

Thượng cổ đại trận kia, thực sự có thể dựa vào các tu sĩ ngày càng yếu ớt này để duy trì phong ấn cả vạn năm nay của s hay sao?

Hơn nữa với thủ đoạn của Athéna, thực sự sẽ sợ hãi đám người Hồng Mông này hay sao?

Athéna không phải loại nhát gan, cô ta nhất định có lý do để không động thủ gì, âm thầm mưu tính gì đó.

Hắn luôn cảm thấy những chuyện này có gì đó rất nguy hiểm.

- Bàn đạo biết cậu có Thần Cách của Minh Vương, nhưng cho dù cậu đã quay lại Dương gia, thì cũng vẫn được coi là người của Hoa Hạ. Nếu cậu muốn nói với những người bạn trong thần tộc của cậu cũng không vấn đề gì, đây là quyền tự do của cậu, chỉ có điều, như vậy cũng không có nghĩa lý gì.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân đặc ý nói.

Dương Thần vội khoát tay:

- Tôi chỉ hiểu kì mới hỏi vậy, hoàn toàn không có ý gì khác.

- Như vậy là tốt nhất..

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nói:

- Ban đầu, bản đạo cũng đã nghĩ tới mối quan hệ của cô gái đó với nhà họ Dương, nếu như cô ta rời khỏi Hoa Hạ, cũng có thể xem như ngoại lệ, bản đạo có thể bỏ qua cho cô ta. Cô ta chẳng qua cũng chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, nguồn chân nguyên có hạn, Hồng Mông chúng tôi cũng không thiếu những tu sĩ như vậy.

Nhưng nếu như cô ta vẫn ở lại Hoa Hạ, bản đạo với tư cách là sứ giả của Hồng Mông nếu như không bắt cô ta về, vậy chẳng phải sẽ phá vỡ quy tắc của Hồng Mông hơn vạn năm nay sao? Bản đạo gánh không nổi trọng trách như vậy. Hôm nay, bản đạo nhất định phải đưa cô ta về Hồng Mông.

Dương Thần thấy Tuyệt Kiếm tiến về phía Sắc Vi, lập tức lên tiếng:

- Khoan đã! Đạo trưởng, chi bằng chúng ta cùng làm một vụ giao dịch, thế nào?

- Giao dịch?

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nhíu mày, ánh mắt đầy thắc mắc.

- Đúng vậy, theo như tôi được biết, Đạo trưởng là sứ giả của Hồng Mông, như vậy có phải nếu như trong Hồng Mông có người ra khỏi Ảo cảnh, thì đều phải thông báo cho đạo trưởng biết, đúng không?

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân gật gật đầu:

- Nên nói là, nếu như không có những tình huống đặc biệt, thì người trong Hồng Mông sẽ không ra khỏi Ảo cảnh. Còn nếu như thực sự có chuyện, để tránh bị hiểu lầm, nhất định phải thông báo cho bản đạo biết.

- Vậy thì đúng rồi.

Dương Thần cười nham hiểm nói:

- Đạo trưởng, vậy ông có thể nhượng tay một chút, để người phụ nữ của tôi ở lại bên cạnh tôi, coi như nể mặt tôi sao? Dù sao Đạo trưởng đưa cô ấy đi thì người trong Hồng Mông cũng sẽ không hay biết gì.

Còn đến khi nào có người khác ra khỏi ảo cảnh, Đạo trưởng nói với tôi một tiếng, tôi sẽ lập tức đưa cô ấy rời khỏi Hoa Hạ.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân hừ lạnh:

- Bản đạo tuyệt đối sẽ không làm việc ảnh hưởng tới thanh danh của một sứ giả Hồng Mông.

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của đạo sĩ, Dương Thần cười thầm, trên tay không biết từ lúc nào đã lấy ra thứ gì đó có hương thơm nồng nàn, phát ra vòng ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân lúc này còn đứng thẳng người, giờ đầu bỗng nhiên cúi thấp xuống, hai mắt mở to nhìn viên đan hoàn sáng lấp lánh trên tay Dương Thần, nuốt yết hầu một cái “ực”.

- Đây...đây là...Tê Hà Đan?

- Đạo trưởng quả nhiên tinh tường, chính là Tê Hà Đan, có thể giúp tu sĩ Hóa Thần kỳ nhanh chóng chuyển hóa linh khí thành chân nguyên, chỉ trong mấy ngày tốc độ luyện tập sẽ tăng gấp 10 lần. Hơn nữa còn có thể lấy đi tạp chất trong linh khí, chính là loại trung phẩm linh đan.

Tê Hà Đan này cũng là trung phẩm linh đan mà gần đây Dương Thần đã chế ra, nó cũng không có tác dụng gì với tôi cả, nhưng đối với tu sĩ Hóa Thần kỳ lại có hiệu quả vô cùng lớn.

Tôi được biết từ chỗ Tiêu Chỉ Tình, các tu sĩ Hồng Mông hiện nay “nghèo” hơn các gia tộc Thượng Cổ rất nhiều, đặc biệt là tu sĩ Hoàng Giai, có hạ phẩm đan dược đã được coi là tốt lắm rồi, còn nếu có trung phẩm đan dược thì coi như là “đại phú đại quý” rồi.

Thượng phẩm đan dược thì thật không dám tưởng tượng.

Dương Thần nắm bắt được tâm lý này, nên chỉ lấy ra một Tê Hà Đan, chắc chắn sẽ dụ dỗ được Tuyệt Kiếm Đạo Nhân.

- Đạo trưởng, chắc chắn tôi sẽ không để cho ông giúp không công cho tôi. Đây chỉ là một chút thành ý, hy vọng có thể tạo được mối quan hệ tốt đẹp với Đạo trưởng. Dù sao cũng không phải là chuyện phản bội Hồng Mông, chỉ là giữa bạn bè với nhau, giúp nhau chút việc cón con, có lẽ cũng không phải là chuyện không thể đúng không?

Dương Thần đưa qua đưa lại Tê Hà Đan trước mặt Tuyệt Kiếm Đạo Nhân, cười ngọt nói.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nhìn chằm chằm không chớp mắt viên đan dược sáng óng đầy điểm lệ kia. Vừa nhìn đã biết người luyện đan là bậc thầy chính tông rồi, đan dược sáng lấp lánh, công hiệu ắt hẳn không tầm thường.

- Sao cậu có thể...có được trung phẩm đan dược này.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân cảnh giác nói.

Dương Thần sớm đã có chuẩn bị:

- Đạo trưởng có lẽ không biết, tôi là người có thể ra vào Hoa Hạ một cách tự do, đương nhiên có thể thu thập được rất nhiều nguyên liệu quý hiếm. Yên Phi Linh của Hồng Mông Yên gia đã từng sống nhiều năm tại nhà họ Dương tôi. Trước khi rời đi, cô ấy đã tặng cho tôi một cuốn môn pháp luyện đan, là một chiếc đỉnh lô nhỏ, tôi dựa vào đó mà luyện ra một ít đan dược.

Nếu không thì, Đạo trưởng nói xem làm sao tôi có thể tiến bộ nhanh tới như vậy được?

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân suy nghĩ, quả thực rất mơ hồ, nghe nói trưởng lão Yên Vô Trần là cao thủ trong số cao thủ của Thiên Giai, con gái của ông Yên Phi Linh đã trở về Hồng Mông, hơn nữa quả thực trước đó đã từng ẩn thân tại Dương gia...Với bản lĩnh của Yên gia, có phương pháp luyện đan và đỉnh lô nhỏ là chuyện bình thường, xem ra tên tiểu tử này nói đều là thật.

Nếu như ông ta giấu chuyện của Sắc Vi cũng không có gì là tổn thất, cũng

không có nguy hiểm gì, lại còn có được đan dược của hắn, tăng tu vi của bản thân. Nếu vận may tốt, không biết chừng ông ta có thể từ Hóa Thần thời kì cuối tiến vào Độ Kiếp Kỳ.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân suy tính một lát, nói:

- Muốn dùng chút ân huệ này để bản đạo làm những chuyện lừa gạt người khác như vậy, thật là khiến người khác thấy khó chịu.

Ý tứ rất rõ ràng, một viên đan dược quá ít.

Dương Thần trong lòng cười nhạo, chuyện nhận hồi lộ thể này, đừng nói là tu sĩ, đến thần tiên cũng khó tránh được.

- Đạo trưởng, luyện chế đan dược, nguyên liệu khan hiếm, thật không dễ dàng gì. Tôi khó khăn lắm mới luyện chế ra được loại đan dược có phẩm chất tốt như vậy.

Dương Thần vẻ mặt nhăn nhó, đau đớn lấy ra một viên Tê Hà Đan và mấy viên Linh Xu Hoàn phẩm chất kém hơn ra.

- Đạo trưởng, chỉ có bấy nhiêu thôi, sau này mỗi năm tôi sẽ đưa cho Đạo trưởng mấy viên, thế nào?

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nhận mấy viên đan dược từ tay Dương Thần, lập tức giấu kỹ, mặt không đổi sắc nói:

- Cậu Dương Thần, cậu cũng không thể coi bản đạo như tên ăn mày nhận đồ bố thí chứ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1173

Hãy Dịu Dàng Hơn Với Anh

Đúng là đồ mũi trâu không biết xấu hổ, tham lam quá mức.

Dương Thần cố ý để lộ ánh mắt giận dữ:

- Đạo trưởng, nếu như vậy mà vẫn không chịu giúp tôi chuyện này, vậy chi bằng tôi để người phụ nữ của tôi rời khỏi Hoa Hạ cho xong! Sau này tôi cũng không dám tặng ông đan dược nữa! Ông cũng thật khinh người quá! Ông nghĩ số đan dược này từ trên trời rơi xuống hay sao?

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân vừa nghe, nào còn ý định để con vẹt đã cho lên nồi đun bay mất dược! Nếu chẳng may Dương Thần thực sự đưa Sắc Vi ra nước ngoài, ông ta chẳng phải sẽ mất cả chì lẫn chài hay sao!

Còn về chuyện ức hiếp Dương Thần, thì tuyệt đối không dám. Một là đánh không lại Dương Thần, hai là chuyện tốt thế này, càng ít người biết ông ta càng có lợi.

Vì vậy ông ta vội vàng cười lấy lòng, nói:

- Người anh em, đùa thôi mà! Đùa thôi mà! Bản đạo trưởng nhiên rất vui được giúp đỡ cậu.

Dương Thần thầm trút dược gánh nặng, cuối cùng cũng ổn thỏa rồi.

Bản thân hắn cũng phải lao tâm khổ tứ, dù sao hắn cũng từng giết hai người của Hồng Mông, nếu giết cả sứ giả Hồng Mông, nếu Hồng Mông không phát hiện ra là hắn làm thì năng lực quả thực quá kém rồi.

Cho nên, không chế được sứ giả Hồng Mông mới là cách làm ổn thỏa nhất, nhẫn nhịn bây giờ trời sẽ sống yên bình lặng.

Đồng thời sau này nếu có người của Hồng Mông ra ngoài, hắn sẽ là người đầu tiên biết chuyện.

Trước khi đi, Tuyệt Kiếm Đạo Nhân còn hiếu kỳ hỏi:

- Người anh em, có chuyện tốt như vậy sao không nói với người anh này một tiếng từ hôm qua, mà phải đợi tới hôm nay mới nói?

Tên mũi trâu này, đã bắt đầu thấy người sang bắt quàng làm họ rồi.

Dương Thần liếc mắt:

- Đạo trưởng, hôm qua...Nhưng mà có người nhà họ Ninh ở đó, lẽ nào ông muốn để cho người nhà họ Ninh biết sao?

- Thì ra là thế, người anh em quả nhiên suy nghĩ chu đáo.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân như tỉnh ngộ, chấp tay bái phục Dương Thần, rồi lướt nhẹ đi.

Tuyệt Kiếm Đạo Nhân vừa đi, Sắc Vi mới từ trong nhà đi ra, nháy mắt một cái đã tới cạnh Dương Thần, cười duyên dáng nói:

- Chuyện đã thành rồi?

- Đây là điều tất nhiên, ông ta cũng không có lý do gì để từ chối.

Dương Thần đắc ý nói.

Sắc Vi gật đầu, nghiêng đầu ngắm Dương Thần:

- Không ngờ anh ngoài chuyện đánh nhau, cũng rất biết dùng đầu óc đấy.

Dương Thần vờ giận dữ, nhéo má cô. Không biết là cô đang khen hắn hay đang chế giễu hắn nữa.

Coi như chuyện này trước mắt cũng đã giải quyết xong, Dương Thần thở phào nhẹ nhõm.

Vào trong nhà hắn kể lại mọi chuyện, Quách Tuyết Hoa là người luôn lo nghĩ cũng thấy yên tâm.

Qua bữa tối, Quách Tuyết Hoa, vú Vương và Mẫn Quyên xem phim truyền hình, còn Lâm Nhược Khê giám sát Lam Lam làm bài tập.

Trên thực tế, Lam Lam học rất nhanh, điều khiến Dương Thần ngạc nhiên đây là Lam Lam đã nhìn thấy thứ gì là không bao giờ quên, thơ ca, văn tự, tiếng Anh, dường như chỉ nhìn qua một lần, nghe qua một lần là nhớ hết.

Điều này khiến Dương Thần rất tò mò, cha mẹ đẻ của con bé tiểu mập này rốt cuộc là ai, hắn cũng từng dùng thần quang, làm biến dị gen, mới có được bản lĩnh như vậy, Lam Lam lại chưa từng làm vậy, lẽ nào thực sự là thần đồng?

Mặc dù Lam Lam tư chất thiên phú rất tốt, nhưng lại lười biếng, đối với chuyện làm bài tập, vẽ tranh, làm thủ công đều không có hứng thú, không có người giám sát, chắc chắn sẽ chạy đi chơi, xem phim hoạt hình, cho nên luôn cần có người bên cạnh giám sát.

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân Dương Thần không dám dạy cho Lam Lam công pháp tu luyện sớm như vậy.

Đi tới bên cạnh hai mẹ con, nhìn Lam Lam chu miệng, nhanh chóng chép lại văn tự, chữ lớn hơn cả ô vuông.

Dương Thần bất đắc dĩ sờ lên mặt, con bé này viết chữ còn ẩu hơn cả hắn.

Lâm Nhược Khê dường như cũng rất khổ tâm, nhưng nghĩ lại dù sao sau này cũng là máy tính viết, nên cũng không cần phải quá nghiêm khắc.

Dương Thần đưa tay vỗ nhẹ vào vai Lâm Nhược Khê, ra hiệu rằng ra ban công nói chuyện, Lâm Nhược Khê có chút nghi hoặc, nhưng vẫn gọi Mẫn Quyên lên giám sát Lam Lam, sau đó mới đi theo Dương Thần lên tầng.

Đi tới ban công tầng hai, không gian yên tĩnh, gió thổi lạnh lạnh, Lâm Nhược Khê sửa lại lọn tóc bị gió thổi:

- Sao vậy, có chuyện gì, sao phải ra đây nói chuyện?

Dương Thần sắp xếp lại suy nghĩ, nói chuyện hôm qua Quách Tuyết Hoa nói với hắn ra, là chuyện không hài lòng với Lâm Nhược Khê, hắn nói hết tất cả nội tình sự việc.

-... Em cũng không nên oán hận mẹ, mẹ cũng không cố ý nhắm vào em,

bây giờ em là mẹ của Lam Lam, có lẽ cũng hiểu phần nào tâm tư của người mẹ.

Anh thì không sao, tính tình em thế nào anh hiểu hết, nhưng mẹ lại không nghĩ vậy, mẹ luôn muốn chúng ta giống vợ chồng một chút.

Lâm Nhược Khê lặng lẽ cắn môi, ánh mắt hơi đảo qua đảo lại, sau đó mới nói:

- Em hiểu rồi, em đi xem Lam Lam thế nào, để con bé học thêm một lát rồi cho con bé ngủ một mình, em sẽ sắp xếp phòng cho con bé. Nhiều nhất là một tuần, sau này chúng ta sẽ ngủ chung một phòng.

Dương Thần cười nói:

- Em làm như vậy là đúng đấy, nhưng em cũng đừng cho rằng anh vì được ngủ chung một giường với em mà vui mừng như vậy...

- Em biết!

Lâm Nhược Khê ngắt lời Dương Thần.

- Nếu như ngủ cùng em, sau này nửa đêm đi tìm người phụ nữ khác cũng không tiện cho lắm, anh nghĩ rằng em không biết hay sao? Em cũng không nghĩ anh sẽ thấy vui. Hơn nữa vợ chồng ngủ chung giường cũng là chuyện bình thường mà.

- Quan trọng là bà xã Nhược Khê em phải đối xử với anh dịu dàng hơn một chút, ít nhất là trước mặt mẹ em cũng phải quan tâm tới anh hơn một chút, như vậy mẹ mới vui, mới càng quý mến em.

Dương Thần khuyên.

Lâm Nhược Khê hơi không vui nói:

- Em thừa nhận rằng có nhiều chỗ em chưa làm tròn trách nhiệm, nhưng nếu em dịu dàng với anh, quan tâm tới anh như vậy chẳng phải là làm cho mẹ xem thôi sao, lẽ nào em quan tâm tới anh chỉ là diễn kịch thôi sao?

Dương Thần vội vàng cười xoa xoa tay:

- Không phải là ý này, anh luôn hy vọng em và mẹ có thể sống hòa thuận với nhau, hai người một người là người mẹ duy nhất của anh, một người là vợ, anh giúp ai cũng không được hay cho lắm, anh không thể bênh ai bỏ ai được, cho nên có thể sống hòa thuận thì hãy sống hòa thuận với nhau một chút.

Em xem, mẹ cũng đã đem vòng Phượng Tường trao lại cho em rồi, trong lòng cũng đã ngầm công nhận em rồi, chỉ có điều cũng khó tránh được vài điều bất mãn. Sau này, khi em nói gì, làm gì với anh, riêng tư hai người thì không sao, nhưng trước mặt mẹ, thì cố gắng để ý một chút, có được không?

Lâm Nhược Khê nghe những lời thăm thía này của Dương Thần, dửng dưng vẻ chân thành, trong lòng không hiểu sao có chút xót xa.

Thẹn thùng cúi đầu:

- Ông xã, có phải em rất không hiểu chuyện đúng không, phải để anh lo lắng cả những chuyện như thế này....

Dương Thần thản nhiên cười nói:

- Có gì là không được chứ, anh đã làm nhiều việc có lỗi với em như vậy, để em thỉnh thoảng trút giận cũng là chuyện nên làm mà, anh chỉ sợ tình cảm gia đình xấu đi, như vậy anh sẽ rất phiền lòng, cũng không thể giống như ra ngoài thấy chuyện không thuận mắt là giết sạch hết được, cho nên em yêu à, em giúp anh đi.

Lâm Nhược Khê nhìn vẻ mặt cười cười vô lại của Dương Thần, sẵn giọng:

- Nói cứ như em coi anh là chỗ xả giận vậy, đáng thương như vậy, rõ ràng là anh làm em giận.

Nghe những lời mắng yêu của vợ, Dương Thần như trút được gánh nặng, cảm giác bức bối khó chịu trong nhà mấy ngày nay dường như cũng đã bay đi đâu hết.

...

Hôm sau, Dương Thần tới công ty làm việc như thường lệ, Bát Nhã vẫn đang ở Nhật Bản, Dương Thần cũng không có ý định lập tức triệu cô về làm công cho hắn, hắn trong thời gian ngắn cũng sẽ không rời khỏi Trung Hải, dù sao ở bên cạnh các cô, tăng thêm tình cảm gia đình cũng là điều cần thiết hiện nay.

Bất giác, đã tháng mười hai rồi, cũng sắp đến Giáng sinh, năm mới, tết Nguyên Đán, ...một loạt những ngày lễ lớn, cả thành phố bận rộn hẳn lên.

Khi đang lái xe tới công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, Dương Thần tình cờ phát hiện, đối diện với tòa nhà Ngọc Lôi có mấy chục người, họ giơ một biểu ngữ, dường như đang biểu tình cái gì đấy.

Có điều có lẽ do người ít, dòng xe cộ qua lại tấp nập nhưng không ai chú ý tới, bảo vệ của Ngọc Lôi thì không động đậy gì, vẫn đứng yên tại chỗ, coi họ như không tồn tại.

Dương Thần tò mò, tiến vào phòng làm việc, gọi điện cho Lâm Nhược Khê, cô đến công ty sớm hơn hắn, chắc chắn có nhìn thấy.

- Có chuyện gì vậy, Dương Thần...

Nghe thấy Lâm Nhược Khê gọi tên mình, Dương Thần có thể đoán được chắc chắn đang ở cùng nhân viên nào đó trong công ty, cô hay xấu hổ mà.

- Phía dưới khu nhà Ngọc Lôi có mấy người đang biểu tình, có chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì à?

Dương Thần ân cần hỏi.

Lâm Nhược Khê trầm ngâm một lúc, nói:

- Đừng quan tâm tới họ, kệ họ la hét, trời lạnh, họ không đứng lâu được đâu.

Nói xong, cô cúp máy.

Dương Thần đầu đầu, tối qua mới nói phải đối xử dịu dàng với mình hơn, vậy mà lại đột nhiên ngắt điện thoại.

Dương Thần đành phải gọi Triệu Đằng để hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Triệu Đằng tỏ ra khó hiểu khi Dương Thần không biết chuyện này, nói:

- Giám đốc Dương, Tổng giám đốc Lâm không nói với anh sao? Hai người không phải là vợ chồng hay sao?

- Nói nhầm, nếu tôi biết sao phải hỏi cậu làm gì?

Dương Thần cảm thấy có chút thẹn thùng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1174

Bên Chiếc Gối

- Ô.

Triệu Đăng cười xấu hổ nói:

- Đó là những nhân viên Bách Niên Bách Hóa, bọn họ đang kháng nghị, cho rằng Ngọc Lôi dùng thủ đoạn hèn hạ để tiến hành thu mua công ty của bọn họ.

- Bách Niên Bách Hóa? Chính là công ty bách hóa chuyên bán những sản phẩm ổn định giá sao?

Dương Thần vẫn còn nhớ, bách hóa đó là một công ty bình thường ở Trung Hải, là công ty có lịch sử tương đối dài.

Triệu Đăng gật đầu nói:

- Đúng vậy, Bách Niên Bách Hóa là một doanh nghiệp dân doanh lâu đời ở Trung Hải, người sáng lập-Tổng giám đốc Tôn là một thương gia có tiếng, nhưng mấy năm gần đây, Tổng công ty Ngọc Lôi chúng ta dưới sự lãnh đạo của Tổng giám đốc Lâm đã mở rộng được thị trường rất nhanh, dường như 50% bách hóa ở Trung Hải đều dưới cờ của Ngọc Lôi.

Ngọc Lôi mà Tổng giám đốc Lâm tạo ra bước đầu đã hình thành, như toàn bộ các sản phẩm thời trang trên đường, Bách Niên Bách Hóa không chịu bị thu mua, không chỉ là thương hiệu, bao gồm cả đất đai cũng không chịu chuyển nhượng.

Bách Niên Bách Hóa sản xuất cho dân bình thường, hoàn toàn không hòa hợp với con đường sản xuất thời trang mà Ngọc Lôi đang đi, vì vậy thu mua hoàn toàn là điều cần thiết, bằng không sẽ là một cái gai trong mắt.

Giá cả của Ngọc Lôi tăng lên, nhưng Tổng giám đốc Tôn vẫn không chịu chuyển nhượng, đã đến cuối năm rồi, lại không thu mua, kéo dài kế hoạch cho năm sau, cho nên... quan hệ vẫn trong giai đoạn căng thẳng.

- Vậy bọn họ kháng nghị Ngọc Lôi là có ý gì?

Dương Thần ngây người nói.

Triệu Đăng lúng túng một lúc, nói:

- Bắt đầu từ đầu tuần, đài truyền hình liên tục đưa tin có liên quan đến Bách Niên Bách Hóa, tin tức về giả mạo sản phẩm khá nhiều, đoạn tin tức dài 3 phút, nói là phóng viên của đài truyền hình chụp trộm được một số sản phẩm giả mạo.

Quảng cáo này căn bản khiến cho Tổng giám đốc Tôn phải hộc máu mồm, với Bách Niên Bách Hóa phải chịu sự đả kích rất lớn, căn bản bọn họ phải xoay quanh vấn đề tiền bạc, làm loạn như vậy, ngân hàng bắt đầu vội

vàng muốn thu hồi chỗ tiền cho vay.

Bách Niên Bách Hóa cho rằng Ngọc Lôi đã để lộ tin tức cho đài truyền hình, có âm mưu chèn ép bọn họ, vì vậy một số công nhân lâu năm có gan lớn đã chạy đến Tổng công ty Ngọc Lôi để kháng nghị...

Dương Thần cuối cùng cũng hiểu được phần nào. Những việc này nếu như nói là việc không liên quan đến Ngọc Lôi thì Dương Thần cũng không tin lắm.

Nếu như thực sự động đến Lâm Nhược Khê thì Dương Thần cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ. Dù sao người phụ nữ một khi đề cập đến chuyện thương trường thì rất máu lạnh.

Còn nhớ lúc trước ở thị trấn Bình Sơn, Lâm Nhược Khê đã thắng thắn với mình rằng, thực sự đã để lộ chuyện cán bộ thu mua nhà máy.

Sau khi suy nghĩ, Dương Thần hỏi:

- Triệu Đăng, là Ngọc Lôi âm thầm lộ chuyện của công ty với đài truyền hình sao?

Triệu Đăng ngượng ngùng sờ sờ mũi:

- Nói thực, Giám đốc Dương, tôi cảm thấy điều này không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định Ngọc Lôi của chúng ta có liên quan đến việc này, chỉ cần cho bên đài truyền hình tiền cao, đưa một chút tin tức giả cũng không vấn đề gì.

Cùng lắm qua hai tuần thì hẵng nói sau, chỉ thị đó là của một số người có ác ý với Bách Niên Bách Hóa, nên đã xin lỗi mọi người.

Đài truyền hình dù sao cũng xin lỗi, mọi người cũng sẽ không so đo nữa, nhưng trong khoảng thời gian này, Bách Niên Bách Hóa nhất định sẽ bị suy sụp, bị hủy hoại với những thứ khác, càng sớm đồng ý với việc thu mua của Ngọc Lôi, đó là sự lựa chọn tốt nhất.

- Ý của cậu là bà xã tôi ý thế ức hiếp người?

Dương Thần cười nói.

Sắc mặt Triệu Đăng trắng bệch, vội vàng khoát tay nói:

- Anh nói đùa chứ. Thương trường này giống như chiến trường, việc quân cơ không thể dối trá. Nếu như thực sự là kế hoạch của Tổng giám đốc Lâm thì tôi sẽ ra sức ủng hộ quyết định của Tổng giám đốc Lâm.

Dương Thần cười một tiếng:

- Được rồi, được rồi. Tôi cũng không trách cậu đâu, ra ngoài đi.

Triệu Đăng vội vàng ra ngoài, vẫn không quên lau mồ hôi lạnh.

Dương Thần quay đầu lại, nhìn xuống dưới lầu, vẫn còn mười mấy bóng dáng của những người kháng nghị, khẽ thở dài một tiếng.

...

Mấy ngày sau đó, Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng khuyên Lam Lam tự ngủ ở phòng của cô bé, còn cô thì đến ngủ cùng phòng với Dương Thần, thử cho cô con gái ngoan ngoãn bắt đầu ngủ.

Phòng trong nhà được bố trí giường đôi, giường của Lâm Nhược Khê rất rộng, một mình Lam Lam nằm trên chiếc giường rộng rãi, còn nghiêng mình, xoay đủ hướng, cái bụng trời phú căng phều, trông đáng vẻ rất đáng yêu.

Quách Tuyết Hoa thấy hai vợ chồng cuối cùng cũng ngủ cùng nhau, có chút vừa lòng, cười nhiều hơn.

Nhưng Quách Tuyết Hoa cũng rất bận rộn, trước đó có nói sẽ uống trà đánh mặt chược với mẹ của Lưu Minh Ngọc, quả thật nói đến là đến.

Đầu tiên đến nhà họ Lưu chơi một ngày, cách một ngày, không ngờ dẫn theo mẹ Lưu và vài người phụ nữ cùng tuổi mới quen, cười cười nói nói đi vào trong nhà đánh mặt chược đến nửa ngày.

Xế chiều, Lâm Nhược Khê và Dương Thần về nhà, nhìn thấy vài thím đột nhiên xuất hiện ở đây, đều trợn mắt há mồm.

Lâm Nhược Khê vốn thích con gái im lặng, bên tai vừa nghe thấy mấy âm thanh huyền ảo, lại có một đoàn không quen biết gì đến nhà thì liền cảm thấy cực kỳ phản cảm.

Nhưng khi ở trước mặt Quách Tuyết Hoa, Lâm Nhược Khê vẫn mỉm cười, đơn giản sau khi ứng phó liền chạy ngay lên lầu.

Nhưng Quách Tuyết Hoa làm sao mà không cảm nhận thấy đứa con dâu đang xem thường mấy người phụ nữ này, trong lòng có chút không hài lòng, nhưng cũng không nói gì.

Nhưng, ban đầu định giữ mấy người phụ nữ này ở lại ăn cơm, thì sau đó liền đổi sang mời họ đến nhà hàng ăn cơm, cũng coi như nhượng bộ một bước.

Tối đến, ở trong phòng ngủ của Dương Thần.

Những tiếng kêu than cứ lảng vảng quanh người như một bản tấu chương.

Lúc này, Dương Thần ghé sát vào người yêu, một bàn tay mò mẫm lên trên đỉnh núi đầy đà, nhẹ nhàng nhào nặn tuyệt phẩm của tạo hóa, vuốt ve những sợi tóc của người phụ nữ.

Hai người quần lấy nhau, những tiếng kêu rên nhẹ nhàng của Lâm Nhược Khê truyền ra ngoài cũng khiến người khác khó có thể kiềm chế được mình, Dương Thần quần lấy lưỡi của người phụ nữ như trêu đùa.

Lâm Nhược Khê căn bản không có cách nào hiểu được mình đang làm gì, cả người cô cứ lơ lửng như những đám mây. Sức mạnh cường tráng của người đàn ông cứ dồn dập từng nhịp, lao thẳng vào trung tâm của khoái cảm, khiến cho tinh thần của cô như bị ma túy điều khiển.

Cả thân thể cô như lạc vào chốn bồng tiên, đung đưa, sung sướng, ngất ngây.

Dương Thần cũng cố ý kiên trì kéo dài chút thời gian, mặc dù khả năng bền bỉ đã kéo dài khoảng một tiếng đồng hồ, với những người đàn ông khác thì không thể sánh kịp, nhưng Dương Thần lại cảm thấy như vậy là quá

ngắn.

Điều này cũng bởi vì, uy lực chỗ đó của Lâm Nhược Khê thực sự mạnh mẽ hơn nhiều so với những người phụ nữ khác, Dương Thần cảm thấy có một lực hút rất lớn từ chỗ đó của cô, khiến cho bản thân như bị sai khiến, muốn mau chóng thỏa mãn cơn thèm muốn. M-a-n-g-a-C-l-u-b. V-n

Đồng thời, lại bị Lâm Nhược Khê cưỡng chế, mỗi đêm nhiều nhất là một lần, không được nhiều hơn. Điều đó khiến Dương Thần quý trọng từng phút giây hưởng thụ.

Cuộc sống vợ chồng của Lâm Nhược Khê mặc dù không có nhiều bất ổn, nhưng cũng nên có giới hạn, không phải muốn đến là đến.

Cho nên, mặc dù Dương Thần cảm thấy khó chịu, Lâm Nhược Khê cũng bảo người đàn ông này phải đảm bảo trước, chỉ có thể một lần, không được bắn nhiều đạn hơn.

Nhưng sự thật chứng minh, cho dù có quy định là một lần, sau mỗi lần kết thúc, Lâm Nhược Khê mềm nhũn người đến cực điểm, nói lỏng toàn bộ xương cốt.

Cuối cùng sau khi Dương Thần rút ra, mới xuống dưới nghỉ ngơi.

Lâm Nhược Khê nằm úp vào lòng Dương Thần, thở hổn hển, hờn dỗi nói:

- Anh không thể nghỉ ngơi một ngày sao, việc này thực sự có gì mà khiến anh phải ham muốn như vậy chứ?

Dương Thần cười tà, vuốt trượt từ lưng cô xuống dưới:

- Em thân yêu, em chẳng phải cũng rất nhập cuộc sao? Anh phóng ra còn không nhiều bằng em?

- Không...không được phép nói. Anh không xấu hổ à...

Lâm Nhược Khê mặt đỏ bừng, hai lúm đồng tiền cũng ửng đỏ.

Dương Thần vỗ vỗ hông cô, thịch rung lên lay lẩy.

- Lần trước mẹ nói, em phải nhanh chóng mang thai một đứa. Chẳng phải anh đang giúp em sao?

- Việc này không phải là việc mà em có thể quyết định được, hơn nữa em cảm thấy Lam Lam chính là con của chúng ta rồi.

Lâm Nhược Khê chu mỏ nói.

Dương Thần vuốt ve gương mặt cô, nói:

- Bề trên thì luôn muốn con cháu đầy nhà. Em nên hiểu cho tâm trạng của họ chứ.

- Hiểu cho tâm trạng của bề trên...

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên u oán nói.

- Em sao vậy?

Dương Thần sững sốt.

Lâm Nhược Khê vòng vòng tay lên ngực người đàn ông, buồn bã nói:

- Ông xã, anh tìm lúc nào đó nói với mẹ đi, có thể đừng bảo người khác đến nhà chơi mà chực được không? Giọng của những thím đó thật lớn,

chẳng có văn hóa gì cả, sao mẹ lại muốn chơi cùng họ chứ?

- Ai da, mẹ cũng cảm thấy cuộc sống nhàm chán, muốn vui vẻ một chút thôi.

- Vậy thì cũng phải tìm đúng người chứ. Mẹ Lưu là mẹ của Lưu Minh Ngọc thì không nói làm gì, nhưng những thím khác, căn bản là chẳng quen biết gì, đến nhà mà chẳng xấu hổ gì cả.

Hơn nữa...em thấy cứ chơi mạt chược trong nhà là việc không nên, em sợ Lam Lam sau này sẽ học theo, cũng sẽ ham chơi mạt chược.

Dương Thần hỏi ngược lại:

- Tại sao muốn anh đi nói? Em không thể nói thẳng với mẹ được sao? Có ý kiến gì thì cứ nói thẳng, đều là người nhà mà.

- Em... em sợ mẹ tức giận. Gần đây mẹ mới đôi tốt với em một chút, dù sao thì mẹ cũng yêu anh như thế, anh làm bộ như anh không thích, giúp em đi mà...

Nghe giọng điệu cầu xin như vậy, mặc dù Dương Thần cảm thấy không ổn, nhưng cũng đành đồng ý, dù sao Lâm Nhược Khê ít khi cầu xin mình, cũng không nên từ chối.

Sáng sớm hôm sau, ăn bữa sáng trên bàn.

Dương Thần ngẫm nghĩ một lát, cười với Quách Tuyết Hoa nói:

- Mẹ, có thể mời mẹ sắp xếp chút việc không?

Quách Tuyết Hoa không khỏi cười nói:

- Nói gì vậy, cái gì mà sắp xếp chứ. Đứa con trai của mẹ lại làm chuyện gì xấu à?

- Không phải.

Dương Thần ngưng ngừng nói:

- Gần đây mẹ luôn mời người khác đến nhà chơi mạt chược, con cảm thấy hơi loạn, có chút phiền, hơn nữa việc này cũng có ảnh hưởng không tốt đến Lam Lam, sau này mẹ có thể đừng mời mấy thím đó đến nhà chơi được nữa không?

Quách Tuyết Hoa đang bóc quả trứng luộc, ngừng lại, nụ cười trên mặt liền biến mất, cười lớn nói:

- Đứa con trai này, không phải là thấy mẹ chơi với mấy người đó thì khiến con cảm thấy mất mặt chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1175

Tình Người Và Vũ Khí

- Ô.

Dương Thần vừa nghe, vội vàng khoát tay nói:

- Sao con lại có ý như vậy được chứ, chẳng phải còn có mẹ vợ của con nữa hay sao? Con không thể nói rằng bà ấy làm con mất mặt được.

Quách Tuyết Hoa cười đầy thâm ý, ánh mắt ngăm nhìn Lâm Nhược Khê đang giữ im lặng ở một bên, mới nói:

- Mẹ biết, con muốn nói đến thái độ đúng mực, văn hóa gì đó. Những bà cô đó thực sự không được học, cũng không hiểu lắm quy củ của xã hội thượng lưu.

Có thể trong mắt những người trẻ tuổi như các con thì bọn họ có thể bị một số người coi thường.

Nhưng mẹ sống mười mấy năm này, vào Nam ra Bắc, tạo ra bao nhiêu cái Phúc lợi viện, kéo nguồn tài trợ, các kiểu người đều đã từng gặp qua, mọi tình huống cũng đều được thử nghiệm.

Lúc trước khi mẹ còn trẻ, cũng cảm thấy những thím này chẳng có văn hóa, nói chuyện thì cứ âm âm, uống trà thì há mồm to như đàn ông, đặc biệt còn hay nói bậy.

Nói xong, Quách Tuyết Hoa hỏi Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, con cũng cho rằng như vậy?

Lâm Nhược Khê đang húp cháo, chiếc thìa trong tay liền ngừng lại, gượng cười, không biết là nên gạt đầu hay nên lắc đầu.

Quách Tuyết Hoa dường như cũng không muốn để cho cô trả lời, tiếp tục nói:

- Nhưng, tuổi tác ngày càng già đi, mẹ mới dần dần phát hiện ra, trước đây, những người quen biết ở Yên Kinh giống như mẹ, xuất thân từ những gia đình giàu có, là những người được gả vào những gia đình có nhiều tiền. Mặc dù văn hóa của họ cao hơn, nói gì cũng suy trước tính sau, lời nói nhỏ nhẹ, nhưng.... ngược lại không có ai là chân thật, đều khiến cho mẹ cảm thấy rất mệt mỏi.

Những mệnh phụ phu nhân ở cùng nhau, nói gì cũng vòng trước ngoá sau, căn bản là không nói thẳng ra, bọn họ còn tưởng là mẹ truyền đạt ý của cha con, của ông con, nên nói với mẹ rất nhẹ nhàng, không dám nói nửa lời cầu xin.

Cuộc sống như vậy, bạn bè như vậy, tình trạng như vậy, thực sự quá mệt mỏi...

Cho nên sau này mẹ rất ít khi về Yên Kinh. Ngoài việc ngẫu nhiên trở về thăm ông nội và ông ngoại của con ra, một năm nay, dường như mẹ ở bên ngoài, quen đủ các dạng người.

Mẹ phát hiện ra, thực sự những bà cô mà mẹ cho rằng họ nhà quê, họ không có tố chất khi mẹ còn trẻ, thì họ thường là những người rất nhiệt huyết. Mặc dù bọn họ cũng thích tiền, thích địa vị, nhưng họ không che giấu, sẽ không cảm thấy điều này có gì đáng xấu hổ.

Muốn bọn họ quyên tiền cho quỹ của mẹ, cho Phúc lợi viện, thì hơn một nửa các bà cô đó không muốn, nhưng muốn bọn họ giúp việc gì đó ở cô nhi viện, mua đồ ăn cho những đứa trẻ thì bọn họ rất thích thú.

Các bà cô đó nói chuyện sẽ không suy nghĩ nhiều, còn động tay động chân, thỉnh thoảng chụp mẹ một cái, cười âm lên, ôm bụng mà cười, đánh mạt chược, sau khi thua, nói không vui là không vui...

Với những người trẻ tuổi như các con thì các bà cô ấy thật khó mà chịu đựng nổi, rất phiền phức. Nhưng với mẹ, họ là một số người chân thành và đáng yêu nhất ở trong xã hội này.

Nếu như Nhược Khê con cảm thấy mẹ dẫn họ về nhà, con không thể chấp nhận thì sau này mẹ sẽ ra ngoài chơi với bọn họ. Nhưng mẹ không hi vọng trong lòng con khinh thường bọn họ, được chứ?

Nói xong câu cuối cùng, Quách Tuyết Hoa hỏi thẳng về phía Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê hơi khẽ cười, có chút ngượng ngùng, không biết vì sao, Quách Tuyết Hoa chỉ nói với mình câu này.

Chẳng lẽ bà có thể nhìn ra được, là mình nhờ Dương Thần nói những lời này sao?

Còn Dương Thần nghe xong có chút ngẩn người, không thể ngờ được, Quách Tuyết Hoa đột nhiên nói như vậy.

Từ sau khi ở cùng nhau, hơn một năm nay, Quách Tuyết Hoa rất ít khi lấy thân phận trưởng bối ra để giáo huấn điều gì, nhưng lần này, lại khiến cho Dương Thần thực sự có một chút cảm động và xúc cảm.

Bị Quách Tuyết Hoa nói như vậy, những bà cô huyền não đó thực sự còn có vài phần đáng yêu.

Vú Vương ở bên cũng cười nói:

- Tuyết Hoa nói rất đúng, tôi thường xuyên đi chợ mua đồ, những thím ở đó có quen tôi, ở gần với họ mới cảm thấy vui và có chút tình người. Cao nhĩ ở những người đó không có, nhưng tôi vẫn rất thích họ đến nhà chơi, khá vui vẻ.

Dương Thần cười khổ nói:

- Mẹ, thực ra con cũng không có ý khinh thường mấy bà cô đó. Chỉ là ở trong nhà có chút ồn ào, có thể ít hoạt động ở nhà hơn thôi.

Quách Tuyết Hoa khẽ hừ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nhìn đứa con:

- Thực sự mẹ biết con nói những lời này không phải là ý của con, con nói những lời này là do Nhượng Khê nhờ con nói với mẹ.

Lâm Nhượng Khê ngạc nhiên nhìn mẹ chồng, mặt ửng đỏ.

- Mẹ, mẹ...

Dương Thần không hiểu gì, chẳng lẽ Quách Tuyết Hoa đã nghe trộm được chuyện tối qua?

- Con đây.

Quách Tuyết Hoa lắc đầu thở dài:

- Đứa con như con, trước kia có thể bán thịt dê nướng nửa năm ở chợ, con thì khác gì mấy bà thím đó chứ? Chẳng phải vợ của con muốn con đến thuyết phục ta, nên con đành mở miệng nói sao?

Dương Thần giật mình, nói như vậy thì những lời của mình thực sự không có khả năng.

Sau khi Lâm Nhượng Khê hiểu được, càng cảm thấy ngượng ngùng hơn, không biết nên mở miệng thế nào.

Về mặt Quách Tuyết Hoa có vài phần không hài lòng, lạnh lùng nói:

- Nhượng Khê, lấy chồng của con ra để làm vũ khí sử dụng, nhắm vào mẹ chồng, đó không phải là một việc làm ngay thẳng.

- Con...Mẹ... Con không có ý đó.

Lâm Nhượng Khê lắp bắp, đầu óc quay cuồng.

- Quách Tuyết Hoa ta đây là một bà mẹ chồng không biết đạo lý sao? Con nói với ta, cảm thấy trong nhà rất âm ỉ, sợ ảnh hưởng tới Lam Lam, cứ nói thẳng với ta, lẽ nào ta sẽ chửi con sao?

Lâm Nhượng Khê uất ức lắc đầu:

- Không phải...

- Người một nhà, có gì nói đấy. Nếu con muốn làm một việc gì lớn, ta cũng có thể ngay lập tức chấp nhận. Tại sao con còn xem ta như một bà mẹ chồng không biết đạo lý chứ?

Quách Tuyết Hoa khó nén nổi bức bối trong lòng.

Dương Thần nhìn Lâm Nhượng Khê sắp chảy nước mắt, đau lòng nói:

- Mẹ, mẹ đừng nói nữa, sau này con sẽ không giúp Nhượng Khê chuyển lời đến mẹ nữa. Cô ấy chủ yếu cũng là tôn trọng mẹ, không dám mở miệng.

- Được được được, nghe lời của con đi. Dù sao trong lòng của con, vợ của con vẫn quan trọng nhất...

Quách Tuyết Hoa có vài phần trách móc, cầm quả trứng luộc trong tay, tiếp tục bóc.

Dương Thần bối rối nhìn vợ mình, lại nhìn sang mẹ mình, cuối cùng bất lực nhìn về phía vú Vương, ánh mắt nhờ vú Vương tìm lời nào đó để hóa giải không khí này.

Nhưng vú Vương cũng bất lực buông tay, trên mặt gượng cười không nói gì.

Nhưng còn Lam Lam thì hoàn toàn không hiểu người lớn đang nói chuyện gì, mọi việc trở nên rắc rối, tiểu mập cũng cảm thấy mất hứng, bữa cơm sáng ở trước mắt cũng mất phần hấp dẫn đi.

Ăn không ngừng, cho đến cuối cùng cầm một quả trứng to ăn, uống xong bát cháo lớn, bụng căng tròn.

- Dì bảo mẫu, Lam Lam muốn đi nhà trẻ.

Mẫn Quyên sớm đã chuẩn bị, đứng dậy cầm túi sách Kitty màu hồng của Lam Lam, rồi dắt tay Lam Lam nói tạm biệt mọi người trong nhà, đi ra ngoài.

Sau khi Lam Lam đi rồi, Quách Tuyết Hoa thở dài:

- Chuyện sáng sớm hôm nay thực sự khiến cho trẻ con cũng phải chê cười.

Lâm Nhược Khê đau khổ nói:

- Mẹ.... sau mẹ con sẽ không như vậy nữa, con sai rồi.

- Những lời con nói rất đúng, là mẹ nghĩ không chu toàn, nhưng con phải nói trước mặt mẹ, không phải là bảo Dương Thần thay con nói, biết không?

Quách Tuyết Hoa bình thản nói.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, mấp máy môi.

Đang lúc này, bên ngoài vọng vào tiếng ô tô, vì trong nhà im lặng nên nghe thấy rất rõ ràng.

- A, sao vậy, Lam Lam quên mang gì à?

Vú Vương nghi ngờ nói.

Dương Thần nhú mày nói:

- Không phải, là một chiếc xe khác, xem ra có khách đến nhà rồi.

Quả nhiên, một lúc sau đã có người bấm chuông cửa.

- Sáng sớm thế này có ai đến chứ.

Vú Vương buồn bực nói, đứng dậy ra mở cửa.

Sau khi mở cửa, đứng ở bên ngoài là hai người đàn ông, một già một trung niên, trông giống như hai cha con.

Người đàn ông trung niên mặc tây phục, nhú mày, dắt theo cha của mình.

Ông già kia cũng chừng 70 tuổi, tóc hoa râm, dáng người cao gầy, hơi còng lưng, mặt một bộ quần áo thể thao, trầm mặt xuống.

- Anh này muốn tìm ai vậy?

Vú Vương cười hỏi.

Ông già trịnh trọng nói:

- Tôi tên Tôn Hải, là Tổng giám đốc của Bách Niên Bách Hóa, đây là nhà của Tổng giám đốc Lâm của công ty Quốc Tế Ngọc Lôi đúng không?

Vú Vương giật mình:

- Tổng giám đốc Tôn của Bách Niên Bách Hóa, sớm đã nghe tiếng ông. Tôi cũng vừa ở chỗ Bách Hóa. Không sai, đây là nhà của Tổng giám đốc Lâm, mời vào.

Vú Vương nhiệt tình gật đầu, nhưng hai cha con Tôn Hải vẫn không nhúc nhích, đứng im ở cửa.

- Không cần, đường đường là nhà của Chủ tịch Quốc tế Ngọc Lô, không phải là nơi mà những nhân vật của những công ty nhỏ bé như chúng tôi có thể vào, sợ làm bẩn khu nhà cao cấp này của Tổng giám đốc Lâm. Hay là mời Tổng giám đốc Lâm ra đây gặp chúng tôi đi.

Tôn Hải cười châm biếm nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1176

Người Tốt Và Bọ Cạp Độc

Vú Vương gật đầu một cách khó hiểu, cười gượng, nhân lúc thấy cha con Tôn Hải tới đây cũng không phải vì có thiện ý gì, bà đành phải nhìn vào trong phòng một cách bất lực.

- Tiểu thư, là hai cha con Tổng giám đốc Tôn của Bách Niên Bách Hóa, họ có việc tới tìm cô, không tiện vào...

Lâm Nhược Khê lúc này còn hơi sững người, nghe thấy vậy, liền quay mạnh đầu, khuôn mặt phủ lớp sương lạnh, lạnh lùng nói:

- Bảo họ đi đi, tôi không có gì cần nói với họ hết.

Quách Tuyết Hoa sau khi hết sững sốt thì tỏ vẻ vui mừng, nói:

- Là Tổng giám đốc Tôn sao?

- Mẹ, mẹ quen sao?

Dương Thần hỏi, Lâm Nhược Khê cũng nghi ngờ nhìn qua.

Quách Tuyết Hoa dọn dẹp lại đồ đạc, đứng dậy, nhìn Lâm Nhược Khê vẻ không vui lắm nói:

- Sao có thể bất lịch sự với khách như vậy được, Tổng giám đốc Tôn đương nhiên là mẹ quen rồi, giao tình mười mấy năm nay rồi mà.

Nói xong Quách Tuyết Hoa nhanh chóng đi tới cửa.

Hai cha con họ Tôn trông thấy Quách Tuyết Hoa cũng vô cùng kinh ngạc.

- Bà Quách, sao bà lại ở đây?

Tôn Hải ban nãy còn có vẻ buồn phiền, giờ lại hỏi bằng giọng hết sức dịu dàng.

Quách Tuyết Hoa cười tiến lên phía trước, nắm lấy tay Tôn Hải:

- Sao lại không ở đây được, đây là nhà của tôi, con trai, con dâu của tôi đều ở đây.

Hai cha con Tôn Hải đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng là không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, Dương Thần và Lâm Nhược Khê cũng đi ra, trong ánh mắt Dương Thần có chút ưu tư, trong lòng có dự cảm chuyện không lành sắp xảy ra, chuyện của Bách Hóa Bách Niên xem ra càng lúc càng trở nên nghiêm trọng rồi.

Lâm Nhược Khê khuôn mặt đầy phức tạp, cắn nhẹ môi, xem ra không gặp hai cha con này không được rồi. Nhưng nếu gặp rồi, cô lại thấy chuyện này thật khó xử lý.

Tôn Hải lúc này mới kịp phản ứng, nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê đi ra, lập tức run rẩy chỉ Lâm Nhược Khê nói:

- Bà Quách, ý bà là Tổng giám đốc Lâm của Quốc Tế Ngọc Lôi là con dâu bà?

Quách Tuyết Hoa ngây ra một lúc, sau đó gật đầu:

- Ô, đúng vậy, ông có hiểu lắm gì với Nhược Khê nhà tôi hay là có chuyện gì khác?

- Hiểu lắm? Hừ...

Tôn Hải cười lạnh vài tiếng, rồi như bị khó thở, ho khan vài tiếng.

Con trai ông ta nhanh chóng đỡ lấy ông ta, hộc mắt đỏ hoe vỗ vỗ lưng cho ông ta:

- Bố, bố đừng kích động quá, con đã nói là không cần phải tới đây rồi mà, sức khỏe của bố...

- Đừng lo.

Tôn Hải một tay đẩy nhẹ con trai ra, khuôn mặt như bị bệnh đỏ lên:

- Bà Quách, tôi không biết, hóa ra Tổng giám đốc Lâm là con dâu của bà. Hôm nay biết rồi, thì cũng dễ nói chuyện hơn một chút.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê lạnh lùng, biết Tôn Hải định nói gì, nên ngay lập tức cắt ngang:

- Tổng giám đốc Tôn, tôi rất kính trọng ông vì ông là bậc tiền bối trên thương trường, chuyện công việc nên nói tại công ty, đây là nhà riêng, tôi không muốn ông lôi cả người nhà tôi vào chuyện của công ty.

Tôn Hải hừ lạnh nói:

- Tổng giám đốc Lâm, Lâm Nhược Khê cô cũng biết tôi là tiền bối của cô sao? Tuổi tác của tôi cũng xấp xỉ tuổi ông của cô rồi, cô thực sự cũng biết kính trọng tôi sao? Chuyện công việc thì phải giải quyết ở công ty à? Ha ha, tận đáy lòng cô làm những việc xấu xa như vậy, lại còn muốn nói chuyện công việc hay sao?

Tôi cho người tới công ty của cô, lần nào cũng các cô cũng giải quyết qua quýt rồi thôi. Tôi đích thân tới, thì cô bận họp cả ngày, gặp cô quả là khó quá đấy! Nếu như không phải sáng sớm tôi đã tới nhà cô, thì tôi có thể gặp cô sao?

Thấy dáng vẻ tức giận của Tôn Hải, Quách Tuyết Hoa nhú mày nhìn Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, con nói đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Tổng giám đốc Tôn lại tức giận như vậy?

- Mẹ, đây là chuyện của công ty, con đã cho người xử lý rồi, mẹ hãy tin con, đừng bận tâm làm gì.

Lâm Nhược Khê cố nén giận cười nói.

Quách Tuyết Hoa thở dài:

- Mẹ biết, đây là chuyện công ty, nhưng chuyện này lại liên quan tới Tổng giám đốc Tôn, lại khiến ông ấy tức giận tới như vậy, mẹ không quan tâm không được.

- Mẹ, Tổng giám đốc Tôn và mẹ có quan hệ gì vậy?

Dương Thân bực bội hỏi.

- Sao lại nói mẹ và Tổng giám đốc Tôn có quan hệ gì, mẹ và ông ấy là bạn bè lâu năm, quen biết nhau cũng đã mấy chục năm nay rồi, mẹ và Tổng giám đốc Tôn là hai người chủ chốt trong quỹ phúc lợi.

Quách Tuyết Hoa nói:

- Năm ấy, khi mẹ mới xây dựng quỹ phúc lợi, thiếu rất nhiều tiền, nhân lực, vật lực.

Bách Hóa Bách Niên của Tổng giám đốc Tôn năm đó có quy mô rất lớn, ở Trung Hải này, Tổng giám đốc Tôn là người đầu tiên chịu bỏ tiền ra, quyên tiền giúp mẹ, còn giúp mẹ rất nhiều thứ khác, lại giúp mẹ tìm một số ông chủ lớn ở Trung Hải giúp mẹ xây dựng quỹ.

Có thể nói, cả Trung Hải này, ít nhất trên 50 cơ quan phúc lợi nhận được sự giúp đỡ của ông ấy.

Mấy năm trước, mặc dù thu nhập của Bách Hóa Bách Niên có giảm sút, nhưng số tiền quyên góp hàng năm vẫn đứng trong top đầu, ông ấy đến một căn nhà riêng cũng không có, vẫn ở tại công ty.

Tổng giám đốc Tôn là doanh nhân chân chính luôn tạo phúc cho mọi người, mẹ học được rất nhiều điều từ ông ấy. Một người tính tình tốt như ông ấy, lại đột nhiên giận dữ như vậy vì gia đình ta, nói Nhược Khê làm chuyện có lỗi với ông ấy, mẹ có thể không quan tâm được hay sao?

Dương Thân đột nhiên lại nhìn Tôn Hải một lần nữa, lão già này mặc một bộ thể thao cũ giản dị thời kiểu cũ, đôi giày của ông ta cũng không bóng loáng hay là của thương hiệu gì, trán đầy nếp nhăn, hiển nhiên đã trải qua nhiều phong ba trong cuộc sống, quả thực mới nhìn thì thấy hoàn toàn không giống với ông chủ của một công ty bách hóa, hơn nữa lại là một ông chủ lớn của Trung Hải mấy chục năm.

Một người làm việc tốt một ngày, hai ngày, một năm, hai năm thì không có gì đáng nói, nhưng đáng quý là cả đời dốc hết sức lực làm việc thiện.

Một người như vậy, quả thực đáng kính nể, chẳng trách Quách Tuyết Hoa lại vui mừng như vậy khi ông ta tới nhà.

Tôn Hải khoát tay, mặt toát mồ hôi nói:

- Bà Quách không phải nói tốt về tôi như vậy, tôi cũng không ham cái hư danh ấy, đây đều là những chuyện nên làm, tiền có nhiều đến mấy cũng không mang được vào quan tài.

Hôm nay tôi đến, là muốn đòi sự công bằng, muốn Lâm Nhược Khê, Tổng giám đốc Lâm phải nhận lỗi về những hành động của mình, và làm sáng tỏ sự trong sạch của tôi cả một đời.

Lâm Nhược Khê vẻ lạnh lùng, giống như chưa hề nghe thấy gì.

Quách Tuyết Hoa thấy Lâm Nhược Khê không thêm quan tâm tới ông ta, cũng bắt đầu thấy giận:

- Nhược Khê, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi, nói cho mẹ biết.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi chỗ khác:

- Con không có gì để nói cả.

- Con....

Quách Tuyết Hoa giận xanh mặt:

- Thái độ này của con là sao? Người lớn hỏi con, con cũng phải biết trả lời chứ?

- Mẹ, mẹ đừng kích động, Nhược Khê cô ấy nhất định có nỗi khổ riêng.

Dương Thần toát mồ hôi lạnh, lập tức đỡ lấy vai Quách Tuyết Hoa khuyên ngăn.

- Khổ tâm? Sao tôi không nhìn thấy?

Quách Tuyết Hoa quay đầu trực tiếp hỏi con trai của Tôn Hải:

- Tôn Bằng, sức khỏe của cha cháu không tốt, cháu nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tôn Bằng vẻ mặt phức tạp nhìn Lâm Nhược Khê, thấy bố gật đầu mới nói:

- Là như vậy, bác Quách, Ngọc Lôi muốn thu mua Bách Hóa Bách Niên, nhưng bố tôi nhất quyết không chịu bán. Kết quả là tuần trước, trên ti vi có tin rằng có một kẻ giả đã lên lút điều tra tại Bách Hóa Bách Niên, phát hiện có hàng giả, tin tức này mấy ngày nay lan truyền đi rất nhanh.

Mặc dù các mặt hàng tại Bách Hóa Bách Niên chúng tôi là giành cho những người có thu nhập trung bình, nhưng chúng tôi mười mấy năm nay đều làm ăn chân chính, mới có được danh tiếng như ngày hôm nay. Tin tức này đã làm cho giá cổ phiếu của công ty chúng tôi rớt giá thảm hại, vốn dĩ vốn quay vòng đã rất khó khăn rồi, ngân hàng lại hối thúc chúng tôi trả nợ, rõ ràng muốn lấy mạng chúng tôi rồi.

Chúng tôi đã điều tra, tên phóng viên kia là do có người cố ý sắp xếp, sau khi đem hàng giả tới bách hóa chúng tôi, lại giả vờ như tìm thấy hàng giả từ đây.

Với quan hệ và danh tiếng của cha tôi tại Trung Hải, không có ai ác ý muốn hãm hại chúng tôi, ngoài Quốc Tế Ngọc Lôi có khả năng và động cơ này ra, thì khắp Trung Hải không có công ty nào khác có thể làm những chuyện tổn hại tới người khác như vậy.

Lâm Nhược Khê khuôn mặt lạnh lùng, cả người toát ra khí chất khác hẳn với vẻ ngoan hiền lúc ăn sáng, cô lạnh giọng:

- Nếu như các người có chứng cứ, hãy đến tòa tố cáo tôi, nếu như không có chứng cứ, thì mời đi cho.

- Chứng cứ? Ha ha.

Tôn Hải cười:

- Chỉ cần là người có não, thì đều có thể đoán ra ai là người đứng đằng sau màn kịch này.

Sao rồi, Lâm Nhược Khê, âm mưu quỷ kế năm ấy nuốt lấy cả hơn nửa sản nghiệp nhà họ Hứa, năm nay lại muốn nuốt nốt sản nghiệp nhà chúng tôi hay sao?

Tôn Hải tôi là một doanh nghiệp cón con, nếu thực sự được cô đề ý tới, thì hãy quang minh chính đại mà giành lấy, dùng loại thủ đoạn ti tiện như vậy, hủy hoại danh tiếng cả đời của tôi, rồi cuộc tâm địa của cô xấu xa tới mức nào đây?

Quách Tuyết Hoa không thể nghe thêm được nữa:

- Tổng giám đốc Tôn, ông hãy bình tĩnh lại đã, tôi muốn hỏi, chuyện này chưa chắc là do con dâu tôi làm?

- Bà Quách, tôi biết bà là người tốt, nhưng sao bà lại có đứa con dâu tâm địa thâm độc như vậy cơ chứ? Bà có biết không, cô ta trong giới thương nhân ở Trung Hải này, được ví như là con bọ cạp có độc, mỗi năm cô ta đều thu mua không biết bao nhiêu các doanh nghiệp lớn nhỏ, khiến cho ai ai cũng thấy bất an...

Tôn Hải nói.

Cả thân mình Quách Tuyết Hoa run rẩy, miễn cưỡng cười, hỏi Lâm Nhược Khê:

- Con à, con nói thật với mẹ xem, đây cũng không phải là tòa án, mẹ chỉ muốn biết, đối với chuyện của Bách Hóa Bách Niên, con có phải là người chỉ điểm hay không...?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1177

Mua Linh Hồn Của Quỷ

Câu hỏi này vừa thốt ra, Dương Thần lập tức ngăn lại:

- Mẹ, sao mẹ có thể hỏi thẳng Nhược Khê câu hỏi như vậy được? Như vậy sẽ làm tổn thương cô ấy đấy.

- Sao lại không thể? Chuyện này có gì phải giấu dếm hay sao? Làm người quang minh chính đại, nếu như không làm gì thì cứ thẳng thắn mà nói ra. Mẹ cũng không cần bằng chứng gì, mẹ chỉ muốn nghe con dâu mẹ nói một câu rằng nó không làm chuyện ấy mà thôi.

Lâm Nhược Khê tự cười bản thân, khóe mắt hoe đỏ, hỏi:

- Mẹ, vậy mẹ cho rằng là do con làm hay sao?

Quách Tuyết Hoa im lặng, nhúu mày, không nói gì.

- Bà xã, hay là em nói ra đi, không cần biết là có phải do em làm hay không, anh đều chấp nhận hết.

Dương Thần có chút sốt ruột.

Lâm Nhược Khê hít một hơi thật sâu, nhìn Dương Thần hỏi:

- Trong lòng anh cũng nghĩ rằng là do em làm đúng không?

- Anh....

Dương Thần nhìn sâu vào mắt cô, muốn nói “không phải”, nhưng chợt nhớ tới những chuyện trước đây và gần đây nhất là chuyện của Lý Kiên Hà, thì nhất thời không nói được gì.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê thoáng qua tia ảm đạm, có chút thất vọng, nhưng chỉ trong chớp nhoáng, cô lập tức quay về phía cha con Tôn Hải nói:

- Tôi không có chứng cứ, cũng không biết trả lời, rốt cuộc có phải là tôi làm hay không thì những gì cần nói tôi cũng đã nói hết rồi. Trong chuyện này, tôi sẽ đợi Tổng giám đốc Tôn tới ký kết với Ngọc Lôi của chúng tôi.

Sau khi câu nói này thốt ra cả Dương Thần và Quách Tuyết Hoa đều cảm thấy vô cùng thất vọng.

Vẻ mặt và phong thái của Lâm Nhược Khê rõ ràng đều không để cho bản thân cô có cơ hội được biện hộ cho chính mình, mặc dù không trực tiếp thừa nhận, nhưng cũng chẳng khác nào thừa nhận.

Mà thái độ như vậy lại khiến cho Tôn Hải giận dữ quát tháo:

- Câu này của cô chính là đã thừa nhận! Hay cho một văn bói! Nghĩ lại Tổng giám đốc của Ngọc Lôi năm đó mặc dù là nữ, nhưng lại là nữ anh hùng không thua kém gì các đấng mày râu, một tay gây dựng nên Ngọc Lôi lớn mạnh, khiến cho giới doanh nhân tại Trung Hải vô cùng kính nể.

Thật không ngờ bà vừa rời xa thế giới này, giao Ngọc Lôi vào tay cô, cô

khiến Ngọc Lôi như con sư tử hung hăng đang đói khát, đến đâu cũng cắn người, ăn thịt người! Rốt cuộc là cô có tấm lòng của một doanh nhân hay không đây!

Cô kiếm nhiều tiền như vậy, ở nhà lớn như vậy, đi xe xịn như vậy, nhưng lại muốn những gia đình bình thường khác phải ăn sương uống gió, lẽ nào cô không sợ báo ứng hay sao?

Sâu trong con người trong suốt của Lâm Nhược Khê là sự lạnh lùng nghiêm nghị:

- Tổng giám đốc Tôn, tôi nể ông là bậc tiền bối, nhưng xin ông hãy nói năng cẩn trọng, đừng có nhắc tới bà nội của tôi.

- Tôi phải nói!

Tôn Hải tức giận tan thở khóc lóc, một tay nắm chặt lấy tay Quách Tuyết Hoa khẩn thiết, nói:

- Bà Quách, bà không biết chứ chuyện này đối với toàn thể nhân viên Bách Hóa Bách Niên từ trên xuống dưới quan trọng tới mức nào đâu!

Các sản phẩm của Bách Niên của chúng tôi đều có giá cả trung bình khá ổn định, còn thứ mà Ngọc Lôi bán là những thứ xa xỉ, giá cả cao ngất ngưỡng!

Nếu như Bách Niên của chúng tôi bị thu mua, Tôn Hải tôi cũng già rồi, không còn sống được bao lâu nữa cũng không đáng lo.

Nhưng, những nhân công mà tôi thu nhận từ khắp nơi về, lại không có bằng cấp gì, họ hoàn toàn không có chút khái niệm gì về sản nghiệp, đến lúc ấy chẳng phải sẽ bị đuổi hết khỏi công ty hay sao?

Đây đều là những hộ gia đình bình thường! Họ khó khăn lắm mới bầu vịu lại được cái thành phố này, nếu cắt đứt đường sống của họ thì thật là quá độc ác!

Quách Tuyết Hoa nghe những lời bi thương ấy, trái tim nhân từ thương xót cho những số phận ấy trời dậy, bà quay về phía Lâm Nhược Khê nói:

- Nhược Khê, con cứ nhất định phải ra tay độc ác như vậy sao? Cứ nhất thiết phải thu mua Bách Hóa Bách Niên mới được hay sao?

Lâm Nhược Khê trả lời như cái máy:

- Giá trị của Bách Hóa Bách Niên trên thị trường chẳng qua cũng chỉ có 13 tỷ, con đã bỏ ra 15 tỷ, giá như vậy là quá cao rồi.

Theo như cách kinh doanh và quan niệm của Tổng giám đốc Tôn, thì bộ phận nghiên cứu thị trường của chúng ta cũng đã tính toán được là chỉ có thể duy trì thêm khoảng 5 năm nữa, sau đó sẽ không cách nào quay vòng vốn mà phá sản.

Đến lúc ấy, những nhân viên ở đó phải tay trắng rời công ty, so với việc ấy, chi bằng tôi cho ông tiền, ông có thể phân phát cho họ, để họ tới nơi khác, chẳng phải sẽ tốt hơn hay sao?

- Cảm ơn!

Tôn Hải chỉ Lâm Nhược Khê, thở gấp, nói:

- Cô thì biết cái gì! Cô có biết không? Từ khi tôi thành lập Bách Hóa Bách Niên tới nay, cũng đã hơn 40 năm rồi, nó cũng giống như sinh mạng của tôi, giống như linh hồn của tôi!

Cô cho rằng có tiền là có thể mua được mọi thứ hay sao? Có tiền là có thể đổi được tình cảm mà những lão nhân công giành cho tôi mấy chục năm nay hay sao? Có tiền là có thể đập lên đầu mấy lão già này hay sao?

Tôi cho cô biết, Lâm Nhược Khê, cho dù ngày mai Bách Hóa Bách Niên của tôi có phá sản, tôi cũng sẽ không khuất phục trước cô! Tôi không thể đem bán linh hồn của tôi cho một ma nữ như cô được?

Lâm Nhược Khê cười nhạo:

- Được, nếu ông đã nói như vậy, tôi thực sự muốn so tài với ông, chúng ta cứ chờ xem, nếu như 15 tỷ không đủ, tôi sẽ cho ông 16 tỷ, 16 tỷ không đủ thì 20 tỷ!

Tôi không tin linh hồn của ông lại đắt hơn giá tiền mà tôi đưa ra.

- Câm miệng!!

Tiếng quát nghiêm khắc này không phải là của Tôn Hải, mà là của Quách Tuyết Hoa.

Một tay của Quách Tuyết Hoa giơ cao như muốn tát cho Lâm Nhược Khê một cái.

Nhưng trong khoảng khắc, lại kiềm chế được hành động của mình chỉ giơ tay lên cao.

Dương Thần lúc này mới kịp phản ứng, vì bản thân hắn cũng đang bị những lời nói độc ác của Lâm Nhược Khê làm cho u mê, không dám tin những lời này là do Lâm Nhược Khê nói ra.

Về mặt Quách Tuyết Hoa đau đớn buồn bã vì không tin được chuyện này, chỉ biết lắc đầu bất lực, hai mắt đầm lệ nói:

- Sao con lại là đứa con như vậy, sao con có thể nói ra những lời máu lạnh như vậy được?

Lâm Nhược Khê khuôn mặt không đổi sắc, dường như tất cả chuyện này không liên quan gì đến cô cả, cánh tay đang giơ lên của Quách Tuyết Hoa cũng không ảnh hưởng gì tới cô.

- Khi ta thấy con chơi đùa với đám trẻ ở cô nhi viện, ta cảm thấy mặc dù nhìn con có vẻ lạnh lùng, nhưng tấm lòng lại lương thiện ấm áp.

Nhưng hôm nay, sao con lại đứng trước mặt ta phá vỡ mọi điều ta biết về con?

Nhược Khê, con có biết không, con đã đâm một dao vào trái của mẹ rồi đấy!

Quách Tuyết Hoa khuôn mặt đau khổ hạ tay xuống, quay mặt về phía Tôn Hải, cúi người:

- Xin lỗi, Tổng giám đốc Tôn, tôi thực sự không ngờ mọi chuyện lại đến

nước này. Cách làm của ông là đúng, không thể không lo cho những người công nhân ấy được. Ông yên tâm đi, tôi sẽ không để cho con bé mua lại Bách Hóa Bách Niên đâu.

Nói xong, Quách Tuyết Hoa lạnh giọng nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, đừng có cứng đầu như vậy nữa, bỏ kế hoạch thu mua Bách Hóa đi, nếu không thì sau này đừng gọi ta là mẹ nữa, nhà họ Dương ta cũng không nhận đứa con dâu máu lạnh như vậy.

- Mẹ! Mẹ làm gì vậy, đừng làm mọi chuyện đến mức không thể cứu vãn như vậy nữa.

Dương Thần bắt mắt bảo vệ Lâm Nhược Khê.

- Có phải con bị quỷ ám rồi không? Cô ta đã làm ra những chuyện như vậy rồi, con còn bảo vệ cho cô ta được sao? Nếu như cô ta coi con là chồng, coi ta là mẹ thì cô ta có nói chuyện với thái độ ấy hay không?

Quách Tuyết Hoa tức giận nói.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên cười lạnh lùng, nói:

- Nếu như chúng ta không mua, thì cũng có người khác mua, chuyện thu mua là điều tất nhiên. Cho dù mọi người đều phản đối, con cũng không thay đổi cách làm của mình.

Nếu như không muốn nhận con, thì coi như duyên phận của chúng ta đã cạn, dù sao...con ở lại đây cũng sẽ khiến mọi người xấu hổ mà thôi...

Sau khi nói xong, Lâm Nhược Khê có vẻ hồ hững, cô căn bản không nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Dương Thần, tự mình trở về phòng.

- Tổng giám đốc Tôn, các người đi đi, lúc nào tôi cũng hoan nghênh các người đến ký tên....

Tôn Hải tức tới ngất xỉu, cả thân thể dựa vào cậu con trai.

Quách Tuyết Hoa cũng không có thời gian để tiếp tục giận Lâm Nhược Khê, bà tiến lên phía trước đỡ Tôn Hải, nói với Tôn Bằng:

- Đừng nói gì nữa, mau đưa Tổng giám đốc vào bệnh viện! Nếu cứ như vậy sẽ xảy ra chuyện mất.

Tôn Bằng gật đầu, cùng Quách Tuyết Hoa đỡ Tôn Hải lên xe, đưa vào bệnh viện.

Quách Tuyết Hoa nhìn chiếc xe rời xa, về tới cửa, mắt nhìn Dương Thần đang đứng ngây người, thở dài:

- Dương Thần, đừng đứng ngây ra đấy nữa, mẹ biết con cũng không tin vào những chuyện vừa xảy ra trước mắt, mẹ cũng không muốn tin những chuyện này là sự thật, nhưng con hãy tỉnh lại đi, chuyện này dù sao cũng phải đi tới hồi kết.

Dương Thần hít một hơi thật sâu cùng Quách Tuyết Hoa vào nhà.

Sau khi vào đến phòng, chỉ thấy vú Vương lo lắng đi vòng vòng, Dương Thần hỏi:

- Vú Vương, Nhược Khê đâu?

Vú Vương lo lắng nói:

- Trên tầng, cũng không biết là đang làm gì. Cậu Dương Thần, đã lâu lắm rồi tôi chưa trông thấy vẻ mặt hoàn toàn xa cách với thế giới bên ngoài này của tiểu thư rồi. Sao chuyện này lại trở nên như vậy chứ? Lúc này ăn sáng vẫn còn tốt cơ mà...chuyện này....

- Vú đừng lo lắng quá, chúng ta từ từ nói chuyện, tôi nghĩ có lẽ do hôm nay tâm trạng của Nhược Khê không tốt, những lời nói ra đều là trong lúc tức giận.

Dương Thần an ủi.

Vú Vương miễn cưỡng gật đầu, nhưng trong lòng bà biết mọi chuyện không dễ dàng như vậy.

Không lâu sau, Lâm Nhược Khê rút cuộc cũng đi ra, nhưng khi xuống tầng, trên tay là một chiếc vali lớn màu đỏ, tay bên kia cầm một tờ giấy.

Dương Thần suy nghĩ muốn hỏi Lâm Nhược Khê sao lại nói những lời như vậy, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của cô như vậy, không kìm được kêu lên:

- Lâm Nhược Khê, em như vậy là có ý gì?

- Đừng có quát lên với tôi như vậy, anh dựa vào cái gì.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói, sau khi đặt vali xuống đất, cô đưa tờ giấy trên tay về phía Dương Thần, Quách Tuyết Hoa và vú Vương.

Dương Thần chỉ liếc mắt một cái đã ngây ra như khúc gỗ.

- Hợp đồng kết hôn?

Quách Tuyết Hoa đọc lên, lập tức tái mét:

- Giữa hai người là hợp đồng hôn nhân sao?

Vú Vương cũng trợn mắt mồm há hốc, vội che miệng, không thể tin vào mắt mình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1178

Hôn Nhân Hợp Đồng

Dương Thần và Lâm Nhược Khê đều giữ im lặng, tờ giấy trên tay Lâm Nhược Khê chính là tờ hợp đồng hôn nhân đã được ký tên ở quán cà phê.

Thời gian trôi đi, thậm chí Dương Thần cũng chẳng còn nhớ nữa, mình đã từng ký một văn bản như vậy tại một quán cà phê.

Dương Thần cũng chưa từng nghĩ rằng, Lâm Nhược Khê lại giữ tờ giấy đó.

- Em nghiêm túc chứ...

Dương Thần xanh cả mặt, lửa giận bùng vọt lên.

Vốn tưởng Lâm Nhược Khê chỉ cáu giận, Dương Thần cũng muốn làm gì đó cho người phụ nữ này vui vẻ, nhưng không ngờ Lâm Nhược Khê lại làm hành động đả thương người khác như vậy.

Trên thực tế, tờ giấy này, không quan tâm là nó có nội dung gì, chuyện đó cũng chẳng còn quan trọng nữa, bất luận là chuyện riêng tư của vợ chồng hay là vấn đề tài sản.

Đối với hai người như bây giờ mà nói thì đã mất đi ý nghĩa rất nhiều.

Nhưng tờ giấy này cũng khiến cho quan hệ hai người từ vợ chồng quay về người dung qua đường.

Ý nghĩa bao hàm này mới là điều khiến Dương Thần giận dữ nhất.

- Anh sai rồi, từ trước đến nay em chưa từng nghiêm túc...

Trong mắt Lâm Nhược Khê như có nước ứ đọng, cười châm chọc nói:

- Lúc đầu em hỏi anh, lẽ nào anh không cần đọc tờ giấy này mà ký tên luôn sao?

Anh rất tự tin mà không thèm nhìn, nói anh không nhìn cũng biết trên đó viết gì, vậy bây giờ em sẽ để anh nhìn rõ, điều khoản trong đây, viết rõ ràng, bất cứ lúc nào em cũng có thể cắt đứt quan hệ hôn nhân.

- Nói vậy tức là...em muốn ly hôn?

Dương Thần giận quá cười lớn.

- Đúng vậy, em đã chịu đủ rồi, em không cần một người đàn ông không tin em, một người đàn ông phong lưu làm chồng của em. Căn nhà này coi như là tiền đền bù cho anh trong điều khoản, cho các anh ở lại, em đi.

- Lâm Nhược Khê, vì chuyện này mà em muốn trở mặt với anh, em điên rồi sao?

Dương Thần đỏ bừng mặt giận dữ hét lên.

- Đừng có gào lên với em như thế. Em vốn là một người phụ nữ điên rồ ác độc. Em điên thật cũng không cần anh lo. Anh không xứng.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói không một chút nhường nhịn.

Nhìn thấy hai người ở bên cãi nhau và tờ hợp đồng hôn nhân ở bên cạnh, Quách Tuyết Hoa giận đến mức ngực phập phồng, chân run lên, dựa vào vú Vương mới không lao đảo ngã xuống đất.

- Ai da, Tuyết Hoa đừng kích động như vậy. Chuyện này... chuyện này rốt cuộc là thế nào...

Vú Vương cũng không biết nói từ đâu, vẻ mặt lo lắng.

- Các người... Các người coi đây là cái gì? Một hôn nhân có hợp đồng, coi chuyện kết hôn là trò đùa sao?

Quách Tuyết Hoa nước mắt chảy ròng ròng, tình cảm bị lừa gạt khiến bà run rẩy.

- Nếu không thì, chẳng lẽ con thực sự vì chuyện hồ đồ trong một tối, mà giao cả đời mình cho một người đàn ông chỉ mới quen biết trong vòng chưa đầy một ngày sao?

Lâm Nhược Khê hờ hững đáp lại.

- Con nói dối.

Quách Tuyết Hoa không kiềm chế được:

- Con dâu của Dương gia chúng ta có thể là một người bình thường, có thể là một thương nhân, nhưng không thể là một kẻ lừa dối.

Được ... Con đã tuyệt tình như vậy, con muốn đi thì đi đi, nhưng chiếc vòng Phượng Tường trên tay con hãy trả lại cho ta ngay.

- Trả thì trả.

Lâm Nhược Khê không chút do dự, gỡ chiếc vòng Phượng Tường trên tay xuống, đi xuống dưới.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê hành động như vậy, Quách Tuyết Hoa muốn hộc máu mồm.

Lâm Nhược Khê liếc nhìn Quách Tuyết Hoa một cái, hít sâu một hơi, xoay người, kéo theo vali đi thẳng.

Sắc mặt Dương Thần sầm xuống, đứng nguyên tại chỗ, nắm chặt hai nắm đấm, căn bản không muốn nhìn người phụ nữ kia.

- Cậu chủ... cậu... cậu mau ngăn tiểu thư lại đi.

Vú Vương hét to.

Dương Thần đứng bất động:

- A... cô ấy đã muốn giẫm đạp giày xéo lòng tôi như vậy thì tôi cũng không muốn cầu xin nữa, muốn đi thì đi. Dương Thần tôi đây cần phụ nữ, lẽ nào còn muốn tôi dập đầu quỳ gối cầu xin cô ấy sao?

- Ấy, hà tất phải vậy chứ...

Vú Vương sốt ruột, đỡ Quách Tuyết Hoa đến ghé sofa, rồi vội vàng đuổi theo.

Chặn trước mặt Lâm Nhược Khê, vú Vương thở phì phò nói:

- Tiểu thư, cô đừng tức giận nữa, nhà ở đây còn đi đâu nữa.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi chỗ khác, lau nước mắt:

- Vú Vương à, bà không cần ngăn cản tôi đâu. Dù sao tôi bây giờ cái gì cũng không nhiều, nhưng có nhiều tiền nên có thể mua được một căn nhà để ở.

- Vậy cũng không được...Sắp hai năm rồi, tờ hợp đồng này là cái gì chứ? Đã sống với nhau thật lòng thật dạ như vậy, vợ chồng với nhau hai năm, nói dứt là có thể dứt ngay sao?

- Tôi ở lại đây, chỉ làm cho mẹ con họ thêm chán ghét và ngờ vực mà thôi, đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Vú Vương xúc động vỗ ngực:

- Còn tôi đây, tiểu thư, còn tôi đây. Tôi đã nhìn cô lớn lên, sao tôi có thể bỏ mặc cô được chứ? Còn có Lam Lam, Lam Lam về nhà tìm mẹ thì làm thế nào? Đứa nhỏ đó vừa mới có được mẹ, cô sẽ không bỏ rơi nó chứ?

Nghe thấy hai chữ “Lam Lam”, Lâm Nhược Khê như mềm nhũn người ra nói:

- Một thời gian nữa tôi sẽ đến đón nó, cứ nói trước với Lam Lam rằng mẹ nó đi công tác ở một nơi rất xa.

Vú Vương, bây giờ tâm trạng tôi đang rất hỗn loạn, bản thân tôi cũng không thể lo tốt cho mình được, không có cách nào mang nó theo được...

Yên tâm đi, tôi cũng chẳng phải còn nhỏ nữa, tôi có thể chăm sóc tốt cho mình. Bà còn có Chỉ Tình phải chăm sóc, cô ấy không thể tu luyện, chỉ là một cô gái bình thường, không cần phí tâm nhiều vì tôi đâu.

Vú Vương đau buồn thở dài, biết Lâm Nhược Khê quyết rời đi, đành năn nỉ lần cuối, bảo cô hãy thông báo cho bà biết địa chỉ khi cô chuyển đến chỗ mới, lúc đó bà mới có thể yên tâm được.

Cuối cùng Lâm Nhược Khê cũng không cưỡng lại được vú Vương, gật đầu đồng ý.

Trong phòng, Dương Thần đang đứng lặng yên ở bậc thang, sắc mặt tái nhợt, bước trở lại bên ghế sofa.

Nhìn thấy Quách Tuyết Hoa đang lau nước mắt, vẻ mặt mệt mỏi, Dương Thần bèn ngồi sang bên cạnh, ôm lấy vai của mẹ.

- Con xin lỗi, mẹ...

Hai mắt Quách Tuyết Hoa đầm lệ, ngẩng đầu lên nói:

- Con trai ngốc, con có gì cần phải xin lỗi chứ. Mẹ biết tờ hợp đồng đó nhất định là con sợ có lỗi với người ta nên mới ký.

Trong lòng Dương Thần cười khỏ, quả nhiên những người làm mẹ trong thiên hạ đều nghĩ những điều tốt đẹp nhất về con mình.

Thực ra bản thân cũng làm nhiều việc sai lầm, nhưng Quách Tuyết Hoa lại lấy tất cả những cái sai đó đổ lên người Lâm Nhược Khê.

Nhưng lúc này, Dương Thần cũng không muốn nói đến chuyện của Lâm

Nhược Khê nữa. Người phụ nữ lạnh lùng đó đã tuyệt tình, khiến trái tim Dương Thần tan vỡ, thậm chí bắt đầu hoài nghi, tình cảm mà mình có với người phụ nữ đó có phải là tình yêu giữa vợ với chồng không nữa.

Tối hôm qua hai người vẫn còn chung giường chung gối mà hôm nay đột nhiên mỗi người một ngả.

Dương Thần cảm thấy lòng dạ của người phụ nữ này còn muốn tàn nhẫn hơn với mình.

Ít nhất hẳn không thể làm những việc khiến trái tim người phụ nữ của mình tan vỡ.

Quách Tuyết Hoa bình tĩnh lại, nhìn thấy Dương Thần ngây người ra không nói gì, biết trái tim Dương Thần đang đau khổ, lập tức lòng yêu thương trỗi dậy, cầm tay đưa con trai, cố gắng cười nói:

- Con trai, đừng nóng giận, cũng đừng buồn. Con đã làm nhiều thứ vì nó như vậy, mà nó còn chưa cảm thấy thỏa mãn, con nên trân trọng bản thân mình hơn.

Con là trưởng tôn của Dương gia chúng ta, con có bản lĩnh như vậy, muốn một người vợ tốt hơn cũng không phải không tìm được. Con xem, Thiện Ny, An Tâm, những người phụ nữ bọn họ càng hợp làm vợ với con hơn. Nếu như con đồng ý, mẹ sẽ trở về nói với ông nội con, chẳng phải chỉ là việc đổi con dâu giả sao? Dương gia nhà chúng ta sẽ không cứng đầu như vậy?

- Mẹ, sự việc mới xảy ra, mẹ muốn làm gì nữa? Nhược Khê, cô ấy nói muốn ly hôn, cũng chỉ là nói ngoài miệng thôi. Trên luật pháp thì chúng con vẫn là vợ chồng, hơn nữa, việc của Bách Hóa Bách Niên chưa chắc đã do Nhược Khê làm.

Dương Thần cười khổ nói.

- Hừ.

Quách Tuyết Hoa hừ lạnh nói:

- Con còn nghĩ đến nó, nói tốt cho nó nữa à. Nó đối xử với con như vậy, con còn muốn giúp nó sao?

- Không phải con nói tốt cho cô ấy, con rất tức giận việc cô ấy không quan tâm đến tình cảm mà làm những việc như vậy, nhưng con cũng không hi vọng sẽ có hiệu quả.

Quách Tuyết Hoa mắt đỏ ửng, thì thầm:

- Nếu không phải vì nó là con gái của Tử Tĩnh thì làm sao ta có thể nhẫn nhịn được đến bây giờ, nói không được, chửi không được, còn nhớ năm đó khi bà nội con giáo huấn ta, vậy mà nó còn không biết thế nào là may mắn nữa.

Thông cảm cho việc nó đi làm, ta còn không bắt nó làm việc nhà, nhưng nó chẳng thèm hiểu chuyện, chẳng thèm biết trân trọng, căn bản là không biết hiếu kính bề trên như thế nào, cũng không biết làm thế nào để chăm sóc

người đàn ông của mình...

Dương Thần vỗ vỗ đùi Quách Tuyết Hoa:

- Được rồi, được rồi. Mẹ, đừng nói nữa, con ra ngoài trước đây.

Nhìn thấy Dương Thần đứng dậy, Quách Tuyết Hoa vội la lên:

- Đi ra ngoài? Đi đâu?

- Con phải đi tìm Thiện Ny, có thể cô ấy sẽ biết việc của Bách Hóa Bách Niên.

Dương Thần nói.

- Con không lừa ta chứ? Không phải là chạy tới thuyết phục cầu xin nó chứ?

Quách Tuyết Hoa lo lắng hỏi.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Mẹ yên tâm đi. Lúc này, bất luận kết quả có ra sao thì con sẽ không giống như trước kia, đến xin cô ấy tha thứ, con cũng có lòng tự tôn của mình...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1179

Bức Quá Cũng...

Sau khi Quách Tuyết Hoa an tâm, Dương Thần lập tức rời nhà, đi đến nhà của Sắc Vi và Mạc Thiện Ny.

Vì thời gian còn sớm, nên Mạc Thiện Ny vừa mới ăn xong, đang định đi làm, thì nhìn thấy Dương Thần đến.

Đến một cách đột ngột như vậy đã khiến cho Mạc Thiện Ny đang đi ra ngoài phải giật mình, nhìn thấy rõ Dương Thần rồi, mới buồn bực nói:

- Ông xã, anh làm gì vậy, sao hấp tấp thế.

Dương Thần nhìn thấy Mã Quế Phương đang ở trong phòng bếp, theo bản năng hỏi:

- Sắc Vi đâu? Sao có mỗi mẹ và em?

- Không phải anh tặng cho Sắc Vi một ít linh đan trung phẩm sao? Mấy ngày này cô ấy đều cố gắng để tăng tu vi, thật chẳng hiểu nổi, lẽ nào tu luyện có thể giống như nghiện thuốc phiện như vậy sao?

- Vẫn là Sắc Vi hiểu chuyện nhất, biết là sẽ giúp anh một tay.

Dương Thần vừa lòng cười cười, xem ra trước mắt cơ hội sớm nhất là sẽ bước vào thời kỳ cuối của Hóa Thần, thậm chí còn đột phá Độ Kiếp Kỳ, cũng sẽ là Sắc Vi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là mình phải không ngừng cung cấp đan dược, đây cũng là “tài nguyên hậu cần” mà Hồng Mông và gia tộc Thượng Cổ không có được.

- Còn chưa nói việc gì sao, sáng sớm tinh mơ như vậy sao anh chạy tới đây.

Mạc Thiện Ny hỏi.

Dương Thần cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, kéo người phụ nữ xuống ghế salon, hỏi:

- Biết tin của Bách Hóa Bách Niên chưa?

- Ừm.

Mạc Thiện Ny gật đầu:

- Mấy ngày này đều có nhân viên của Bách Hóa Bách Niên đến kháng nghị, đương nhiên biết rồi. Anh hỏi làm gì?

Dương Thần trịnh trọng hỏi:

- Tiểu Thiện Thiện. Anh biết em sẽ không lừa anh. Hãy nói sự thật cho anh biết, đứng sau chuyện này chính là kẻ đã đưa tin giả có phải người của Ngọc Lôi không?

Mạc Thiện Ny hơi sững sốt, vẻ mặt phức tạp nhìn Dương Thần, quay đầu

đi chỗ khác, hỏi ngược lại:

- Ông xã, anh muốn hỏi em là... việc này có phải do Nhược Khê sắp xếp hay không, đúng không?

- Có thể nói như vậy...

Mạc Thiện Ny có phần nghi ngờ nói:

- Vì sao đột nhiên lại hỏi chuyện này? Anh ở nhà chẳng phải có thể hỏi thẳng Nhược Khê sao?

Dương Thần buồn bực thở dài, cũng không muốn giấu diếm, liền kể lại chuyện sáng sớm cha con Tôn Hải và Tôn Bằng đến tìm, kết quả là náo loạn với Lâm Nhược Khê một hồi, bây giờ Lâm Nhược Khê lấy việc kết hôn theo hợp đồng ra làm lý do, rời nhà đi.

Sau nghi Mạc Thiện Ny nghe xong, giật mình cười gượng, khóe mắt hơi đỏ, kích động nhìn Dương Thần, vỗ vỗ ngực hấn.

- Anh muốn giết anh à! Sao anh có thể xúc động như vậy chứ? Sao anh có thể đối xử với Nhược Khê như vậy! Anh thật là quá xấu xa! Nhược Khê đã quá đáng thương rồi. Bây giờ sao đến cả anh và mẹ anh đều đối xử với cô ấy như vậy chứ?

Dương Thần được Mạc Thiện Ny thông suốt cho một hồi, vội cầm lấy tay của cô:

- Tiểu Thiện Thiện, em kích động cái gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại xấu xa?

Mạc Thiện Ny buồn bực thở dài:

- Em nên sớm đoán được sẽ xảy ra chuyện, không ngờ lại nghiêm trọng như vậy...

- Ôi! Thiện Thiện yêu dấu, em đừng có cuống lên như vậy chứ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em hãy nói cho anh biết, có phải Nhược Khê làm không là được rồi.

Mạc Thiện Ny duỗi bàn tay trắng ngần ra, véo tai Dương Thần, nũng nịu khiển trách:

- Đương nhiên không phải Nhược Khê làm rồi! Tổng giám đốc Tôn là bạn tri kỷ khi còn sống của Tổng giám đốc trước đó, Nhược Khê vẫn rất tôn trọng Tổng giám đốc Tôn.

Không phải là anh không biết Nhược Khê thường xuyên đi cô nhi viện thăm trẻ nhỏ. Mỗi năm cô ấy cũng quyên góp rất nhiều tiền cho Phúc lợi viện. Tổng giám đốc Tôn là bậc tiền bối mà cô ấy rất tôn kính, sao có thể âm thầm làm việc này với Bách Hóa Bách Niên của Tổng giám đốc Tôn được chứ?

Hơn nữa, bây giờ Ngọc Lôi rõ ràng là thu mua Bách Hóa Bách Niên, hoàn toàn có thể biết được, cho dù Nhược Khê có dùng thủ đoạn nào đi nữa cũng không thể dùng thủ đoạn tàn ác như vậy được? Việc này chẳng phải là để cho người khác thấy Ngọc Lôi chúng ta âm thầm làm điều mờ ám sao?

Dương Thần nghe xong kinh ngạc, bất chấp bị Mạc Thiện Ny véo tai.

Đúng vậy, tại sao mình không nghĩ đến điều đó chứ. Kế hoạch của Lâm Nhược Khê chủ yếu là im hơi lặng tiếng, căn bản khó lòng đề phòng được.

Như vậy thì việc này rõ ràng là quá mức, ai cũng có thể đoán được do Ngọc Lôi làm, như vậy quá lộ liễu rồi.

Chỉ tiếc, người trong cuộc thường mê muội.

Dương Thần đã nhìn thấy rất nhiều lần Lâm Nhược Khê dùng mưu để giải quyết đối thủ, lần đầu tiên không dám tin, Lâm Nhược Khê không làm chuyện này.

- Việc đó... việc đó rốt cuộc là do ai làm?

Dương Thần hỏi.

Mạc Thiện Ny lau nước mắt, thở dài nói:

- Chuyện này, Nhược Khê đã để chính em đi xác minh. Em đến đài truyền hình một chuyến, tốn khá nhiều tiền, nhưng cuối cùng cũng tìm ra chân tướng...

- Đã tìm được đó là ai?

Mạc Thiện Ny gật đầu, nói:

- Kẻ làm chuyện này, không phải ai khác, chính là người mà sáng nay anh đã gặp, con trai độc nhất của Tổng giám đốc Tôn-Tôn Bằng.

- Tôn Bằng? Con trai của ông ấy?

Dương Thần ngạc nhiên.

- Không sai.

Mạc Thiện Ny nghiêm mặt nói:

- Ngay từ đầu em không thể hiểu được, nhưng sau khi nói với Nhược Khê, cô ấy đã giúp em phân tích, em đã hiểu được...

Dương Thần ngơ ngác nói:

- Nhược Khê nói như thế nào?

- Cô ấy nói, Bách Hóa Bách Niên tuyến đường dân sự, nhưng bây giờ dù sao kinh tế Trung Hải cũng ngày càng phát triển, các thương trường lớn quốc tế như Wal-Mart sau khi độc chiếm thì những thương hiệu hàng hóa quốc tế nhiều hơn so với bọn họ, giá cả và tốc độ nhập hàng cũng không thể cạnh tranh được. Ngành kinh doanh chủ yếu của bọn họ càng ngày càng nhiều sự cạnh tranh và thử thách hơn.

Có thể nói, Bách Hóa Bách Niên đã đi đến đường cùng, khó có thể xoay chuyển được. Vì những cải cách của Tổng giám đốc Tôn quá chậm, ông ta không chịu từ bỏ những chiếc lược cũ kỹ, kiên quyết tiến vào nhân dân, kết quả là chỉ có bị đào thải.

Một công ty Bách Hóa như vậy cũng khiến cho Ngọc Lôi chúng ta có hứng thú thu mua lại để tiến hành cải tạo xây dựng tổng thể theo hướng sản xuất thời trang, cũng có thể biết được kết quả là Tổng giám đốc Tôn cố chấp không chịu bán, như vậy thì chỉ có chờ phá sản.

Nhưng Tổng giám đốc Tôn đã coi Bách Hóa Bách Niên như tính mạng của mình, kiên quyết nhất định không chịu bán, tình hình còn kéo dài như vậy khiến cho con trai độc nhất của ông ta là Tôn Bằng nhấp nhồm không yên.

Tôn Bằng nhất định biết cha mình sẽ không đồng ý bán, vì vậy nhìn thấy giá tiền mua lại của Ngọc Lôi đến con số 1.5 tỷ, sẽ không thể chờ lâu hơn nữa. Anh ta không muốn tương lai sẽ là một cục diện bị phá sản, cho nên anh ta bắt cha mình phải bán...

Dương Thần cuối cùng đã hiểu được:

- Nói cách khác, Tôn Bằng vì muốn có được một số tiền lớn, nên đã liên lạc với phóng viên, cho nên mới dễ dàng tiến hành đưa tin giả như vậy? Sau đó, giới kinh doanh ở bên ngoài sẽ không thể ngờ được đó chính là người của nhà họ Tôn làm chuyện này.

Mạc Thiện Ny gật đầu nói:

- Đúng vậy. Thực ra chuyện này, nếu như có ai đó đi điều tra một cách tử tế thì có thể phát hiện ra, nhưng trước mắt người biết được chân tướng chỉ có hai người là em và Nhược Khê. Bây giờ em lại nói với anh.

- Tiểu Thiện Thiện... Những gì em nói đều là sự thật chứ?

Dương Thần nuốt một cái, nói.

Mạc Thiện Ny nhướn mày lên:

- Sao? Ngay cả em mà anh cũng không tin sao? Mạc Thiện Ny em chưa bao giờ lừa anh cả.

- Không không...

Dương Thần xấu hổ cười nói:

- Chẳng qua anh cảm thấy rất buồn bực, nếu Nhược Khê đã sớm điều tra ra là Tôn Bằng làm, tại sao lại không làm sáng tỏ việc này? Nếu như cô ấy có thể trực tiếp nói ra, bảo em đến nhà của anh làm chứng, thì anh và mẹ anh căn bản sẽ không nghi ngờ cô ấy, sẽ không xảy ra chuyện gì cả?

Mạc Thiện Ny nghe nói như thế, không khỏi hít một hơi, chua xót nói:

- Đây cũng là vì em cảm thấy không đáng cho Nhược Khê... Anh đúng là xấu xa, Nhược Khê thật đáng thương...

- Ý gì vậy...

Dương Thần khó hiểu.

- Chẳng lẽ anh không phát hiện ra, sức khỏe của Tổng giám đốc Tôn Hải thực sự không thể khỏe như vậy sao?

Mạc Thiện Ny chán nản nói:

- Sức khỏe của Tổng giám đốc Tôn mấy năm này rất không ổn định, khó thở, là do ông ấy bị huyết áp cao...

Dương Thần liền nhớ tới việc Tôn Bằng đưa Tôn Hải đến bệnh viện, gật đầu.

Mạc Thiện Ny nói:

- Thực ra, em khá khâm phục Nhược Khê đấy. Lúc đó em muốn nói ra, tuyên bố với bên ngoài việc này là do con trai Tôn Hải-Tôn Bằng làm, không có liên quan gì đến Ngọc Lôi, muốn lấy lại danh dự cho Ngọc Lôi chúng ta.

Nhưng Nhược Khê lại nói với em, tuổi tác của Tổng giám đốc Tôn cũng đã cao, không còn sống trên đời này được mấy năm nữa. Hơn nữa, Tổng giám đốc Tôn luôn lấy con ông ta-Tôn Bằng làm niềm vinh dự, cho rằng Bách Hóa Bách Niên chính là một đại gia đình hòa thuận, mọi nhân viên đều là người thân của ông ấy...

Nếu để cho Tổng giám đốc Tôn biết được người ra tay với Bách Hóa Bách Niên mà ông ấy coi trọng như tính mạng của mình là con trai duy nhất của ông ấy thì ông ấy sẽ thế nào chứ? Sự đả kích này chẳng phải quá lớn sao?

Ông ấy nhất định sẽ cảm thấy rất có lỗi với nhân viên, cũng sẽ mất hết can đảm, những tia hy vọng cuối cùng đều tiêu tan hết.

Ngộ nhỡ, bệnh cao huyết áp tái phát thì ngay cả tính mạng cũng khó có thể giữ được...

Trong lòng Dương Thần như dậy sóng, nghe được những câu này, lại nghĩ đến ánh mắt tuyệt vọng của Lâm Nhược Khê...

- Cô ấy... cô ấy sợ Tôn Hải không chống đỡ nổi, cho nên...mới không chịu làm sáng tỏ việc này?

Người phụ nữ này sao lại ngốc như vậy chứ, lại còn làm những việc này vì người ngoài sao?

Dương Thần cảm thấy đầu óc mình như sắp nứt toạc ra, nhớ tới hình ảnh Lâm Nhược Khê bỏ đi, hít một hơi sâu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1180

Người Nhà

Mạc Thiện Ny mắt đỏ, buồn bã nói:

- Nhược Khê thực sự khá cố gắng, thực ra sự việc lần này sẽ là một sự đả kích lớn với danh tiếng của Ngọc Lôi và nhân viên của chúng ta, nhưng cô ấy vẫn nể tình, bảo em nhất định phải giữ bí mật, sợ chân tướng sự việc sẽ bị Tổng giám đốc Tôn biết được...

Dương Thần vò đầu bứt tai, vẻ mặt dờ khóc dờ cười:

- Anh thực sự khâm phục bà cô này rồi. Cho dù cô ấy không thể nói thẳng trước mặt Tôn Hải thì cũng có thể nói riêng với anh chứ.

Hơn nữa, sao lại nói những lời nóng nảy như vậy... lại còn chọc giận tất cả mọi người chứ.

Biết sức khỏe của lão Tôn kia không tốt, mà còn nói những lời như tra tấn ông ta, thì sao có thể khiến mẹ và anh tin tưởng cô ấy chứ.

Mạc Thiện Ny hừ nói:

- Vì ai lại bị oan uổng như vậy, nói mấy lời tức giận như vậy thì sao có thể có tâm trạng nghĩ đến người khác chứ. Em nghe anh nói như vậy, là có thể cảm nhận được, vừa rồi trong lòng Nhược Khê rất tức giận, người khác nghi ngờ cô ấy đã đánh, sao anh có thể dễ dàng không tin tưởng cô ấy chứ?

- Xì, sao lại trách anh?

Dương Thần cao giọng nói:

- Nếu không phải trước đó cô ấy giấu anh nhiều lần như vậy, thì anh lại khó khăn để tin cô ấy như vậy sao?

Huống hồ chuyện này anh cũng cảm thấy đó là tác phong của cô ấy, chẳng phải cô ấy nói thương trường sẽ không nhắc đến tình cảm sao? Làm sao anh biết được đột nhiên cô ấy thay đổi như vậy chứ?

- Anh...

- Được rồi được rồi.

Mã Quế Phương từ trong phòng bếp đi ra, ngắt lời Mạc Thiện Ny nói.

Bất đắc dĩ nhìn hai người một cái, Mã Quế Phương nói:

- Sáng sáng đã tới đây, chẳng lẽ lại định cãi nhau sao? Có chuyện gì thì bình tĩnh mà nói, đều là người một nhà, vội cái gì chứ?

Dương Thần ngượng ngùng gật đầu với mẹ vợ:

- Mẹ nói rất đúng ạ, con đã quá kích động...

Mã Quế Phương thở dài, tiến lên vỗ vỗ vai Dương Thần:

- Dương Thần, ta ở trong phòng bếp đã nghe cả rồi, ta không có văn hóa gì, cũng không hiểu chuyện lắm, nhưng ta tin, đã là người một nhà thì sẽ

không có gì không giải quyết được cả.

Ngạn ngữ có câu, ai đeo chuông vào thì người đó phải cỏi, hơn nữa, vấn đề vợ chồng cãi nhau không phải vấn đề lớn, nhượng bộ một bước, lần này con sai, không thể đổ trách nhiệm toàn bộ lên Lâm Nhược Khê được, nên nói chuyện lại với nhau xem.

Mạc Thiện Ny gật gật đầu:

- Đúng vậy, ông xã à, anh nên tìm Nhược Khê về đi, bây giờ chắc cô ấy đang ngồi một mình khóc lóc đấy.

- Em quả là hào phóng, anh còn tưởng cô ấy muốn ly hôn với anh thì em sẽ vui mừng chứ.

Dương Thần bĩu môi.

Mạc Thiện Ny nheo mắt nhìn người đàn ông này một cái, trợn trừng mắt nói:

- Anh nói cái gì vậy, em sẽ không làm mấy việc kiểu ném đá xuống giếng thế đâu.

- Anh đùa chút thôi mà.

Dương Thần vuốt ve bàn tay trắng nõn của cô, chưa xốt nói:

- Anh không phải là không xuống mặt, vừa rồi anh nói hết lời rồi, hơn nữa luôn chạy đi cầu xin tha thứ, anh cũng không thể làm mình mất mặt mãi được.

- Vậy qua hôm nay rồi hãy nói, đợi Nhược Khê bình tĩnh lại, mới có tâm trạng nghe anh giải thích, rồi anh sẽ đi tìm cô ấy xin tha thứ.

Mạc Thiện Ny đề nghị.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, cũng đành phải như thế, nghĩ đến việc còn phải đem chân tướng sự việc nói cho Quách Tuyết Hoa biết nữa, liền vội vàng chạy về.

Đợi Dương Thần đi rồi, Mã Quế Phương ngăn Mạc Thiện Ny đang muốn ra ngoài, dặn dò:

- Con gái à, mẹ thấy, với tính cách của Tổng giám đốc Lâm có thể bỏ nhà đi một lần, e rằng lần này cũng sẽ không dễ nguôi giận đâu, quay đầu lại chẳng phải là một việc dễ dàng gì.

Trên mặt Mạc Thiện Ny lộ vẻ ưu tư, gật đầu:

- Mẹ, con biết, nhưng... mẹ nói những thứ này để làm gì, có cách gì sao?

- Con bé ngốc này, sao có cách gì chứ. Chỉ là mẹ bảo con nhân lúc này, hãy đến bên cạnh Tuyết Hoa, biểu hiện một chút, giúp đỡ việc nhà chẳng hạn, nói chuyện với bà ấy, tự nhiên một chút là được.

Mã Quế Phương híp mắt cười nói.

Mạc Thiện Ny định thần lại, nhú mày nói:

- Mẹ, con hiểu ý của mẹ, nhưng làm vậy chẳng phải bảo con phải bắt nạt bắt nghĩa sao? Vừa rồi con còn khuyên Dương Thần tìm Nhược Khê về, làm sao bây giờ có thể...

- Ôi, đứa con ngoan của ta à, mẹ có thể đứng trước mặt Dương Thần, bảo

nó đừng đi sao? Như vậy chẳng phải quá nhỏ mọn sao? Để cho nó đi rồi, Dương Thần mới cảm thấy con rất độ lượng.

Có thể nói như vậy, nhưng nếu như Dương Thần và Tổng giám đốc Lâm kia thực sự ly hôn, con và Sắc Vi gần với Tuyết Hoa nhất, con lại có xuất thân rõ ràng hơn, đương nhiên cơ hội của con lớn hơn rồi.

Mã Quế Phương vuốt nhẹ tóc của cô con gái.

Mạc Thiện Ny ngậy người nhìn mẹ mình, có một chút gì đó khó có thể tin được:

- Mẹ... Sao mẹ có thể nói với con những lời như vậy chứ, căn bản con không có ý định thay thế vị trí của Nhược Khê.

Hơn nữa, tại sao con có thể nhân lúc Nhược Khê đau khổ như vậy mà làm mấy việc phản bội cô ấy chứ? Con đã phản bội cô ấy một lần, cả đời này sẽ không còn lần nào nữa. Hơn nữa, từ nhỏ mẹ chẳng phải đã dạy con, phải hiểu thế nào là lòng biết ơn sao?

Mã Quế Phương lộ vẻ khó xử, cúi đầu:

- Con gái à, mẹ biết như vậy là không đúng, nhưng mẹ làm vậy cũng như việc Tuyết Hoa hi vọng đứa con trai mình là Dương Thần không bị thiệt thòi. Những người làm mẹ ở thiên hạ này không hi vọng con cái mình bị đối xử không công bằng.

Mẹ cũng không hi vọng con gái mẹ cả đời này chỉ có thể là người tình, không mang một chút danh phận nào. Cho dù Dương Thần đối với chúng ta rất tốt, muốn gì được nấy, nhưng nếu như phụ nữ chỉ là tình nhân thì mãi mãi sẽ là một điều hối tiếc.

Mẹ biết con rất trung thành với Nhược Khê, nhưng đã bước một bước như vậy thì bước thêm một bước nữa... cũng chỉ coi như một bước hồ đồ, cũng không có gì cả.

Mạc Thiện Ny lạnh lùng:

- Mẹ, con không có hứng thú nghe tiếp đâu, nếu mẹ chỉ muốn nói với con những việc đó thì con thực sự tức giận rồi đấy. .. Được rồi, con đi làm đây.

Nói xong, cô bước nhanh ra khỏi cửa.

Mã Quế Phương búi người thở dài, thì thào lầm bầm:

- Đứa con ngốc nghếch, cho dù mẹ có làm điều ác thì cũng hi vọng sẽ tốt cho con mà thôi...

...
Về đến nhà, Dương Thần kể lại sự thật một lần nữa cho Quách Tuyết Hoa.

Quách Tuyết Hoa sau khi nghe xong, vẻ mặt trở nên cực kỳ phức tạp, trong mắt có chút hối hận, có chút tự trách, nhưng cũng có chút không vui và oán giận, nhưng cuối cùng vẫn là sự mệt mỏi.

- Không ngờ, sự tình lại như vậy, là ta trách nhầm Nhược Khê.

Quách Tuyết Hoa lắc đầu thở dài, vỗ đùi Dương Thần:

- Dương Thần, mẹ xin lỗi con.

- Có gì mà phải xin lỗi chứ. Con chẳng phải cũng do dự sao? Chỉ có thể nói rằng con không đủ hiểu người phụ nữ của mình.

Dương Thần an ủi Quách Tuyết Hoa, cười cười:

- Mẹ, mẹ cũng không cần phải tự trách mình đâu. Con nghĩ rồi, đợi hai ngày nữa Nhược Khê nguôi giận thì con sẽ đi xin lỗi cô ấy, nói rõ sự tình, có thể hóa giải được mà.

- Nhưng chẳng phải các con kết hôn theo hợp đồng sao? Nhược Khê nói những lời đau lòng, tàn nhẫn như vậy, nó còn muốn thừa nhận cuộc hôn nhân này sao?

Dương Thần nghiêm mặt nói:

- Việc này sao có thể do cô ấy tùy tiện quyết định được. Có những việc thì nhân nhượng cho cô ấy được, nhưng việc hôm nay, lúc bắt đầu con thực sự có chút tùy tiện, nhưng sau này con kết hôn là thực sự nghiêm túc, nếu không thì sao phải tốn công sức đi Địa Trung Hải chứ?

- Nói như vậy, con vẫn muốn nhận Nhược Khê làm vợ con?

Quách Tuyết Hoa hỏi.

Dương Thần không chút do dự gật đầu:

- Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, con rất rõ việc, đối với con mà nói ai là người khó dứt nhất. Hơn nữa, việc kết hôn của chúng con, mọi người đều đã biết cả, sao có thể nói ly hôn là ly hôn được chứ. Như vậy sẽ không tốt với thanh danh của Nhược Khê.

Trong mắt Quách Tuyết Hoa lộ vẻ ưu tư, nhưng vẫn bắt đầu gật đầu.

Dương Thần chờ mãi ở nhà cũng bức mình, sau khi nói xong, thì đi đến công ty.

Đợi trong nhà yên tĩnh trở lại, Quách Tuyết Hoa đi đến chỗ điện thoại, cầm điện thoại lên gọi về Dương gia ở Yên Kinh.

Trong thư phòng Dương gia ở Yên Kinh.

Thời tiết lạnh và khô, Dương Công Minh cũng không tốn nhiều thời gian để an nhàn ở bên ngoài, mặc dù uống đan dược của Dương Thần cho, sức khỏe có tốt lên nhiều, nhưng tuổi cũng đã cao, khó mà đi lại thuận tiện được.

Ngồi trên chiếc ghế Thái Sư êm ái, Dương Công Minh cầm quyển sách trong tay, yên lặng lật xem, bên cạnh là một bình trà thơm hôi hôi, hiển nhiên là người hầu cầm đến.

Lúc này, một cô người hầu tầm trung niên cầm điện thoại di động đến, khom người nói:

- Lão gia, là thiếu gia Dương ở Trung Hải gọi điện đến.

Từ sau khi Yên Tam Nương đi rồi, Dương Công Minh đành phải tìm người hầu thay thế, mặc dù cũng thích hợp nhưng vẫn có chút không quen.

- Lấy qua đây.

Dương Công Minh nhận điện thoại:

- Alô, là Tuyết Hoa à.

Quách Tuyết Hoa ở đầu dây bên kia hơi kinh ngạc:

- Cha, sao cha biết con gọi đến.

- Ha ha, thằng tiểu tử Dương Thần làm gì có tâm chứ. Nếu có chuyện gì nó cũng sẽ chạy thẳng đến Yên Kinh, Nhược Khê thì không dám, chỉ có con mới dám gọi điện.

Quách Tuyết Hoa ở đầu bên kia điện thoại hiểu ý cười cười, mấp máy môi, nói:

- Cha...Con...có chuyện...phải nói cho cha biết...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1181

Xúc Xích

Dương Công Minh thân nhiên cười cười:

- Có việc gì cứ nói thẳng, giọng nói của con có vẻ rất bất ổn.

Quách Tuyết Hoa "Ừ" một tiếng, sắp xếp lại suy nghĩ, mới kể lại chuyện xảy ra sáng sớm hôm nay, bao gồm cả chuyện hợp đồng hôn nhân của Dương Thần và Lâm Nhược Khê.

Nghe xong những lời này, Dương Công Minh ngồi trên ghế, nhưng không nói gì, trầm ngâm một hồi.

- Cha.

Quách Tuyết Hoa nhin không được nói:

- Chuyện này, con nghĩ thế nào cũng cảm thấy quá đáng, chúng con coi hôn nhân đại sự là chuyện quan trọng như vậy, đặc biệt là chuyện hôn nhân của Dương gia, sao có thể làm như vậy chứ, hôn nhân đâu phải trò đùa.

- Chuyện này có gì sao, không phải đã công khai rồi sao. Chỉ là người nhà chúng ta biết thôi. Hơn nữa, hợp đồng hôn nhân cũng không có lợi ích pháp luật, giấy kết hôn của chúng, hôn lễ của chúng mới là ván đã đóng thuyền.

Hơn nữa, Nhược Khê chẳng phải đã ra ngoài ở rồi sao? Chuyện này cũng không phải chuyện gì to lớn lắm.

- Cha, nhưng...nhưng vấn đề là thái độ của Nhược Khê, con thì không quan trọng, nhưng con không muốn Dương Thần bị đối xử như vậy, con đau lòng lắm...

Dương Công Minh thở dài:

- Dương Thần, nghĩ thế nào...

- Nó còn có thể nghĩ thế nào được chứ, nó bảo là qua hai ngày nữa thì đi cầu xin Nhược Khê tha thứ. Con thực sự không hiểu nổi, những việc khác mà đứa trẻ này làm đều rất thẳng thừng, sao cứ gặp phải chuyện liên quan đến phụ nữ, đừng nói còn là những người phụ nữ thích nó, con gái ở Yên Kinh nhiều vô kể, sao cứ phải giữ mãi một cái cây chứ.

Quách Tuyết Hoa phàn nàn nói.

Dương Công Minh cười lớn vài tiếng:

- Đây là chuyện tốt, chứng tỏ nó có lòng kiên trì của nó, nó đã ở nước ngoài hơn 20 năm, tất cả đều là gió tanh mưa máu, trong máu của nó có quá nhiều ác khí.

Đại khai đại hợp, chuyên quyền độc đoán, đúng là bản tính đàn ông, nhưng đối với chuyện gia đình, đối với những người đời sau đều không tốt đẹp gì, nhược điểm của nó chính là không thể bỏ rơi phụ nữ, mà đó cũng là

mẫu chốt vẫn đề để nó trưởng thành hơn.

- Cha, như vậy là ý gì?

Quách Tuyết Hoa có chút nghi hoặc.

- Con có thể đặt mình vào đó mà nghĩ, lúc đầu, Phá Quân làm những chuyện khiến con thất vọng, con chẳng phải vẫn không bỏ nó được sao? Tình cảm vợ chồng đã có, không thể nói dứt là dứt được.

Thanh niên cãi nhau, phân ly là chuyện bình thường. Con là người bề trên, mặc dù là mẹ, là mẹ chồng của chúng, nhưng con cũng không thể thiên vị như vậy được.

Nhược Khê từ nhỏ đã không có mẹ, lại thiếu tình thương của cha, đối với chuyện mẹ chồng nàng dâu, nó không có nhiều, con phải quan tâm nó nhiều hơn, thông cảm cho nó nhiều hơn, hoàn cảnh gia đình nó khiến tính tình nó kỳ lạ như vậy, nhưng trái tim thì rất lương thiện.

Nhược Khê là một đứa trẻ ngoài việc xuất thân không rõ ràng ra thì những điều kiện khác chẳng phải đều làm con rất thỏa mãn đó sao, hơn nữa, những người phụ nữ khác mặc dù có thể thương yêu Dương Thần, nhưng chưa chắc đã quản được nó.

Quách Tuyết Hoa nghe xong, trong lòng cũng có chút bối rối, nhớ lại chuyện một năm trước với Lâm Nhược Khê. Mặc dù có rất nhiều điều bất mãn, nhưng cũng khó có thể đánh mất sự âm áp đó.

- Vậy, cha nói đi, con nên làm gì? Muốn con đi xin lỗi và cầu xin tha thứ với Nhược Khê sao?

Quách Tuyết Hoa hỏi.

Dương Công Minh có vẻ hơi mệt mỏi, thở dài:

- Con đó, hồ đồ thật. Quan hệ vợ chồng đời này mà con trộn lẫn với trước kia sao. Bình thường Dương Thần cứ phớt lờ, nhưng trong lòng của nó đã có tính toán cả rồi.

Cụ thể thế nào, con phải tự suy nghĩ đi, cha nói với con câu này... người cùng con đi hết quãng đường đời này không phải là con trai con, mà chính là con dâu con đó...

Quách Tuyết Hoa cảm điện thoại lặng im một lúc lâu, cuối cùng cũng cười:

- Cảm ơn cha... Con biết phải làm gì rồi.

- Ha ha.

Dương Công Minh cười hiền hòa nói:

- Có chuyện, ta cứ muốn nói với con, là chuyện có liên quan đến đứa bé đó.

- Lam Lam?

- Không sai.

Dương Công Minh nói:

- Khi nào con trở về thì hãy dẫn theo đứa bé đó về nữa. Ta muốn gặp đứa

chất gái của ta.

Quách Tuyết Hoa bật cười nói:

- Đúng là chẳng có gì giấu được cha cả. Con tưởng cha sẽ tức giận vì chuyện này.

- Chẳng phải con đang nói mấy lời vô nghĩa sao. Nhược Khê làm hộ khẩu cho đứa bé đó, họ của nó cũng lấy là họ Dương, lẽ nào Dương gia chúng ta đột nhiên nhiều hơn một người thì có thể coi là chuyện nhỏ sao? Ta có thể không biết được sao?

Ta đã thông qua rồi, đương nhiên cũng thừa nhận đứa bé đó là người của nhà họ Dương, thật khó khi tứ đại đồng đường, ta còn phải quan sát nữa.

Quách Tuyết Hoa rung rung:

- Cảm ơn cha, cha, con biết cha sẽ giúp con mà... Cảm ơn...

...

Chạng vạng tối, Dương Thần buồn bã ỉu xiu từ công ty về nhà. Cả ngày này muồn đi gặp Lâm Nhược Khê, lòng nóng như lửa đốt, không thể không bị dày vò được.

Nhưng vừa bước vào nhà, liền thấy vú Vương đang kéo hai hòm hành lý to ra khỏi cửa.

- Vú Vương, bà đi đâu vậy?

Vú Vương ngẩng đầu, cười gượng nói:

- Cậu chủ, không phải tôi đi đâu cả, tôi mang những đồ này cho tiểu thư, cô ấy chỉ mang mấy đồ đơn giản, mấy ngày mùa đông này, tôi phải mang đến cho cô ấy nhiều chút.

- Nhược Khê chuyển đến đâu?

Dương Thần vội vàng hỏi.

Vú Vương hé miệng cười nói:

- Yên tâm đi, tiểu thư sẽ không bỏ mặc bản thân đâu. Hôm nay cô ấy đã mua một căn nhà ở Nam Sơn, rất thanh tịnh, bảo an tốt, sẽ không sao cả.

Dương Thần gật gật đầu, hẳn biết khu biệt thự Nam Sơn, xa hơn một chút so với khu biệt thự ở ngoại ô phía tây, nhưng cũng là khu của người giàu, chủ yếu những căn nhà ở đó đều dựa vào Nam Sơn, đường uốn lượn, bao quanh đều là cảnh đẹp của núi non.

Giao thông ở đây không tốt lắm, nhưng môi trường và diện tích khá rộng.

Dựa vào tính cách thích sự yên tĩnh của Lâm Nhược Khê, lựa chọn nơi này để ở là rất hợp lý.

Đợi hỏi vú Vương rõ ràng số phòng mà Lâm Nhược Khê đã mua, Dương Thần mới để vú Vương đi, còn mình thì chưa đi vội, hai ngày cuối tuần mới đi tìm người phụ nữ này nói chuyện.

Chán nản ngồi trên ghế sofa, mở ti vi, Dương Thần mở kênh tin tức.

Vừa hay tin tức đưa tin mới nhất ở Trung Hải. Trong đó, tin tức Ngọc Lôi thu mua Bách Hóa Bách Niên với giá khá cao rõ ràng nhất.

Xem ra, mặc dù Lâm Nhược Khê rất dễ dao động tình cảm, giận dữ rời nhà đi, nhưng chuyện của công ty thì vẫn không thể không quan tâm, những việc cần làm đều đã làm hết.

Đúng lúc này, Mẫn Quyên đón Lam Lam trở về.

Chiếc cặp to của Lam lam do Mẫn Quyên cầm, còn trên tay của đứa nhỏ là một đồng xúc xích được rán xém cạnh, vừa bước vào cửa đã thấy mùi thơm phảng phất.

Dầu trên miệng Lam Lam chứng tỏ cô bé đã ăn không ít trên đường về nhà, đứa nhỏ này luôn rất hài lòng về những quán hàng ăn vặt ở ngoài trường học.

Lâm Nhược Khê cho Lam Lam rất nhiều tiền tiêu vặt. Dù sao với dạ dày khỏe mạnh của Lam Lam cũng sẽ không khiến cô bé bị đau bụng, Mẫn Quyên mua bất cứ thứ gì mà đứa nhỏ này muốn ăn, may mắn thân hình của đứa nhỏ không có nhiều biến đổi.

Nhìn thấy đứa con gái, Dương Thần vừa mới hoang mang liền lập tức tức giận.

Vỗ vỗ tay, gọi:

- Tiểu mập, lại đây cha ôm một cái nào.

Lam Lam lè lưỡi, làm mặt quỷ, nhưng vẫn nhảy căng lên ở độ cao ba thước, phất cái lên đùi Dương Thần.

Nhảy lên và hạ xuống từ độ cao này, những đứa bé gái bình thường sẽ không có khả năng làm được.

Dương Thần nâng bụng nhỏ nhỏ của Lam Lam lên, xoa xoa bắt thịt chân tay, cảm giác thật là dễ chịu.

- Cha, mẹ vẫn chưa về sao?

Lam Lam hỏi.

- Ừm...

Dương Thần nghĩ ngợi một lúc, nói:

- Mẹ phải ra ngoài làm một chút việc, có thể mấy ngày không về nhà.

Mẫn Quyên đứng ở một bên, khẽ thở dài một tiếng, cô đã biết được chuyện gì đã xảy ra từ vú Vương, nhưng một mình cô cũng không thể quản được việc này, chỉ phụ trách việc chăm sóc cho Lam Lam.

Trong mắt Lam Lam lộ ra vẻ phức tạp của một đứa nhỏ:

- Có phải Lam Lam không ngoan, vì vậy mẹ không cần Lam Lam nữa...

- Con gái ngốc nghếch, nghĩ gì thế, Lam Lam ngoan như vậy, lại nghe lời như vậy, sao mẹ có thể không cần Lam Lam được chứ.

Dương Thần cười nói.

Lam Lam chu môi nói:

- Trước kia mẹ cũng nó đi một nơi rất xa, nhưng mãi mà không về, bây giờ Lam Lam tìm được mẹ rồi, không thể để mẹ đi lần nữa đâu.

Lòng dạ Dương Thần như bị cào xé, đau đớn, ánh mắt đầy mong chờ của

đứa nhỏ khiến hắn rạn nứt trái tim.

- Sẽ không có chuyện đó đâu. Cha đảm bảo, mẹ chỉ đi một vài ngày, rồi sẽ lại trở về thăm Lam Lam mà.

Dương Thần gờ ngón tay út ra:

- Nào, chúng ta ngoắc tay với nhau, một trăm năm cũng không thay đổi.

Lúc này Lam Lam mới vui vẻ ra mặt, móc ngoéo với Dương Thần, sau đó hôn lên miệng Dương Thần một cái.

Đứa nhỏ đau lòng rất nhanh, vui cũng rất nhanh, lập tức bắt đầu ăn xúc xích, còn lẩm bẩm vài bài hát học ở nhà trẻ.

Dương Thần sờ sờ khuôn mặt đầy dầu mỡ của đứa nhỏ, dở khóc dở cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1182

Nhất

Lúc này Quách Tuyết Hoa từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Dương Thần nằm ôm Lam Lam xem tivi, cha con vui vẻ cười nói, ánh mắt toát lên vẻ vui mừng.

Nghĩ ngợi một chút, Quách Tuyết Hoa tươi cười đi về phía ghế sofa, ngồi xuống, giơ tay ra hướng về phía Lam Lam.

- Lam Lam ngoan, ra bà nội bế nào.

Lam Lam nhắc người lên, rồi ngồi lên đùi Quách Tuyết Hoa, chiếc xúc xích trên tay ăn cũng gần hết rồi, liếm liếm đôi môi bóng nhẫy, hỏi:

- Bà nội ơi, chiều nay ăn cơm với gì thế?

- Đúng là đồ ham ăn, chỉ biết có mỗi ăn thôi, nhà bình thường chắc không nuôi nổi con đâu.

Quách Tuyết Hoa véo yêu vào mũi cháu gái:

- Hôm nay ăn cà rốt hầm xương sườn, có rất nhiều rất nhiều xương sườn.

Môi Lam Lam cong lên:

- Xương sườn không ngon, chỉ toàn xương thôi, không có thịt, Lam Lam chỉ thích ăn thịt thôi.

- Xương ăn không hết còn thừa lại có thể cho chó, tốt hơn nhiều chứ.

Quách Tuyết Hoa cười nói.

Hai mắt Lam Lam lúc này sáng lên, ra sức gật đầu.

Dương Thần thấy Quách Tuyết Hoa cười đùa với Lam Lam, trong lòng cũng cảm thấy thanh thản hơn nhiều. Đang muốn đi tắm một cái thì bị Quách Tuyết Hoa gọi lại.

- Con trai, ngồi xuống.

- Mẹ, còn có chuyện gì sao?

Dương Thần lúng túng nói.

Quách Tuyết Hoa bảo Mẫn Quyên dẫn Lam Lam đi chơi, một mình ngồi đối diện với Dương Thần, ngắm nhìn hần hoi lâu, rồi cười nói:

- Mẹ đã cho người đi đặt vé máy bay về Yên Kinh, mai sẽ bay.

- Về Yên Kinh?

Dương Thần sửng sốt, chau mày nói:

- Mẹ, mẹ sợ con trách mẹ sao, chuyện lần này con cho rằng không phải là lỗi lầm của riêng ai cả, là mẹ nghĩ cho con, con có thể hiểu được mà.

Quách Tuyết Hoa lắc đầu,

- Mẹ biết con rất lý trí, mẹ rất mừng. Nhưng... mẹ cảm thấy đã đến lúc nên quay về Yên Kinh rồi. Dù sao thì ông nội con cũng cần phải có người

chăm sóc, hơn nữa đã lâu mẹ cũng không sống cùng cha con rồi, còn cả ông ngoại con nữa, mẹ cũng đã lâu không gặp gỡ họ hàng bên ngoại...

Dương Thần chưa từng nhìn thấy người nào bên ngoại, chủ yếu cũng là do không có hứng thú, bọn họ không đến thăm mình, thì mình cũng không muốn đi thăm hỏi.

Nghe Quách Tuyết Hoa nói như vậy, mặc dù cảm thấy phân nửa nguyên nhân là do chuyện này nên mới quyết định như vậy, nhưng lí do cũng rất rõ ràng.

- Nếu mẹ nghĩ như vậy, con cũng không còn gì để nói, dù sao đi lại cũng thuận tiện mà.

Dương Thần nói.

- Ông nội của con nói đúng, dù sao mẹ cũng là người của thời đại trước, cũng đã năm mươi mấy tuổi đầu rồi, cho dù là nhờ hồng phúc của con nên mới sống lâu thêm được vài chục năm, thì cũng nên sống cùng chồng mình mới phải.

Dương Thần à, mẹ quyết định phải đi, nhưng chuyện của con và Nhược Khê, mẹ cũng vẫn sẽ phải bận tâm đến đấy.

Mặc dù mẹ có lỗi với Nhược Khê, nhưng mẹ cũng không thể chạy theo con dâu của mình để xin lỗi được. Dù sao thì cũng không phải là một mình mẹ sai. Nhưng... chung quy cũng nên biểu đạt chút tâm ý.

Nói rồi, Quách Tuyết Hoa lấy ra chiếc vòng tay Phượng Tường đã bị Lâm Nhược Khê tháo xuống, đưa vào tay Dương Thần.

- Chiếc vòng tay Phượng Tường này, lúc nào gặp Nhược Khê, thì con đưa cho nó, bảo nó rằng, mẹ đã về Yên Kinh rồi. Chiếc vòng này, là do đích thân mẹ tặng nó, cho dù nó không cần, thì mẹ cũng sẽ không đưa nó cho bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Nó vĩnh viễn là con dâu của mẹ. Bất luận là nó có oán giận mẹ, hận mẹ hay không, thì con hãy cứ nói với nó, mặt mẹ mỏng, không thể đứng trước mặt mà xin lỗi nó được.

Dương Thần nhìn nụ cười áy náy của Quách Tuyết Hoa, trong lòng thở dài, nhưng cảm thấy có gì đó ấm áp.

Có thể nói ra những lời này, đối với Quách Tuyết Hoa mà nói đã là nhượng bộ rất lớn rồi.

- Con hiểu rồi, con sẽ chuyển lời cho Nhược Khê.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Quách Tuyết Hoa vui mừng cười nói:

- Vẫn còn một chuyện nữa, ông nội con, ông ấy muốn gặp Lam Lam, muốn vun đắp tình cảm với đứa cháu nội, con và Nhược Khê chắc không phản đối chứ, dù sao Lam Lam cũng đã lấy họ nhà chúng ta rồi mà.

Dương Thần đương nhiên là cảm thấy không có gì lạ. Dương Công Minh vốn dĩ cũng không phải là người để ý đến chuyện huyết thống này nọ, ông ấy

làm như vậy cũng chỉ muốn kéo Lâm Nhược Khê lại gần hơn, củng cố thêm tình cảm gia đình.

- Chuyện này phải hỏi ý kiến Lam Lam, nhưng cô bé mập đó, chỉ cần bảo nó ở Yên Kinh có vừa có đồ ăn ngon, vừa có nơi để chơi, thì chắc chắn nó sẽ đi cùng mẹ thôi.

Dương Thần cười thích thú nói.

Quách Tuyết Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, giờ tay nắm lấy tay Dương Thần thật chặt, trịnh trọng nói:

- Đừng làm mẹ thất vọng, mẹ hi vọng nhà chúng ta, vĩnh viễn là một gia đình đầy đủ!

Dương Thần không nói gì thêm nữa, chỉ gật gật đầu đồng ý.

...

Sáng sớm tinh mơ hôm sau Quách Tuyết Hoa đã ăn xong bữa sáng, rời khỏi Trung Hải về Yên Kinh, cùng đi còn có Lam Lam và bảo mẫu Mẫn Quyên.

Mặc dù nói nhà họ Dương không thiếu kẻ hầu người hạ, nhưng chăm sóc việc ăn uống ngủ nghỉ của Lam Lam, thì chỉ có Mẫn Quyên mới quen làm mà thôi.

Lam Lam đã xin phép nghỉ ở nhà trẻ, đó là chuyện cực kỳ đơn giản, Quách Tuyết Hoa là người có tiếng tăm trong cả nước, xin nghỉ phép cho cháu mình thì có gì đáng nói đâu chứ.

Ba người đi rồi, trong nhà chỉ còn có hai người là Dương Thần và vú Vương.

Dương Thần cũng cảm thấy không cần phải gây thêm chuyện trong nhà nữa rồi, để cho vú Vương đến ở với con gái Tiêu Chỉ Tình mấy bữa, ban ngày rảnh rỗi thì đến khu nhà cao cấp Nam Sơn thăm Lâm Nhược Khê.

Dương Thần thấy mình ngày ba bữa có nơi ăn uống là tốt rồi, buổi tối cũng không quan trọng ngủ ở đâu.

Nhưng đến trưa, Mã Quế Phương đến nhà thăm, mới biết Quách Tuyết Hoa dẫn Lam Lam về Yên Kinh rồi, ánh mắt toát lên vẻ tiếc nuối, nhưng cũng chỉ đành lặng lẽ rời đi.

Hai ngày, Dương Thần cảm thấy dài như một năm, trong lòng muốn đi thăm vợ, thậm chí còn chẳng nghĩ gì đến việc thân thiết với những người phụ nữ khác.

Đây cũng là suy nghĩ khiến chính Dương Thần cũng cảm thấy kỳ lạ.

Bình thường kể cả lúc tình cảm vợ chồng tốt đẹp, thì trong đầu mình cũng luôn nghĩ đến những người phụ nữ khác. Nhưng bây giờ vợ đã không thèm để ý đến mình nữa rồi, thì trong đầu mình lại có suy nghĩ như vậy.

Hai ngày chậm chậm trôi qua, cuối cùng cũng đến cuối tuần.

Buổi sáng Dương Thần tính toán xem lúc nào Lâm Nhược Khê dậy, lái xe đến khu nhà cao cấp Nam Sơn, bảo vệ ở đó hỏi tên và số nhà, sau khi nhớ

được thông tin rồi, mới cho Dương Thần vào.

Lâm Nhược Khê mua một căn nhà rộng hơn 400 mét vuông, ở nơi sâu nhất trong sườn núi, cách đó không xa còn có thác nước và ruộng bậc thang trồng hoa nhân tạo, cảnh vật vô cùng mỹ miều.

Cảnh sắc ở khu nhà cao cấp này, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tham quan chiêm ngưỡng, nhưng thực ra chỉ có những người lắm tiền nhiều của mới dám bước chân vào đây thôi.

Sau khi dừng xe lại, Dương Thần đi đến chiếc cổng lớn, nhấn chuông.

Một lúc lâu, mới nhìn thấy Lâm Nhược Khê thông qua chiếc máy camera gắn bên ngoài.

Cô mặc đồ ngủ, tóc hơi rối, đôi mắt thâm quầng, chứng tỏ giấc ngủ của cô không được tốt lắm, bộ dạng mơ mơ màng màng, rõ ràng không nhìn rõ người trong camera là ai.

Đầu óc Lâm Nhược Khê chưa được tỉnh táo lắm, một lúc lâu sau mới bình thường trở lại, nhìn thấy rõ là Dương Thần, hừ mạnh một tiếng, rồi tắt ngay camera đi!

Dương Thần vẻ mặt tươi cười đứng ở cửa, không ngờ lại bị đóng sập cửa không cho vào.

Gãi gãi đầu, do dự một lát, lùi lại vài bước, nhìn nhìn phong cách xây dựng của hai tòa nhà.

Nhìn thấy chiếc ban công, Dương Thần nhảy phát lên trên luôn.

Ban công rất rộng, còn có rèm chống nắng và vài cái bàn trang trí mang phong cách Châu Âu, rất tao nhã.

Nhưng không đợi Dương Thần bước vào phòng, Lâm Nhược Khê vẫn mặc đồ ngủ lạnh lùng bước ra.

Dương Thần vui vẻ cười nói:

- Bà xã, em vẫn chịu ra gặp anh à? Em mặc đồ ngủ đi ra ngoài sẽ bị lạnh đấy...

- Đi khỏi nơi này ngay, tôi không muốn gặp anh.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng ngắt lời.

Dương Thần sắc mặt khổ sở,

- Anh nói... tốt xấu gì thì em cũng phải nghe anh nói mục đích anh đến đây chứ, hai ngày rồi, em cũng nên bớt giận chứ.

- Bớt giận, tôi không giận, tại sao phải bớt giận? Đối với một số người thì không đáng để tôi phải giận?

Lâm Nhược Khê hừ nhẹ nói.

Đối mặt với thái độ của cô như vậy, Dương Thần muốn tranh cãi cũng khó, cũng không thèm để ý gì nữa, lấy chiếc vòng Phượng Tường ra, rồi đưa đến trước mặt Lâm Nhược Khê.

- Anh không cần biết em có giận anh hay không, điều mà anh muốn nói đó là, mẹ dẫn Lam Lam về Yên Kinh rồi, trước khi mẹ đi, bảo anh đưa cái

này cho em.

Da mặt bà ấy mỏng, cảm thấy có lỗi với em, nhưng không thể đối diện với em mà nói lời xin lỗi được. nhưng chiếc vòng Phượng Tường này chỉ giao cho một mình em thôi, cho dù em không chịu đeo nó, thì bà cũng sẽ không tặng nó cho bất cứ ai khác.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê đầy phức tạp, nhìn chiếc vòng tay, cảm thấy ngạc nhiên, nhưng cô vẫn đứng bất động.

Dương Thần nắm lấy cổ tay cô, đeo chiếc vòng vào tay cô.

Lâm Nhược Khê rung rung nước mắt, sau khi lấy lại tinh thần, dứt khoát tháo chiếc vòng ra, nhét vào tay Dương Thần.

- Tôi không cần, anh đem về đi, cái này để đưa cho con dâu nhà họ Dương, giữa tôi và anh chỉ là hợp đồng hôn nhân mà thôi, tôi không muốn làm một người con dâu giả.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi chỗ khác, lau nước mắt, làm bộ dạng như sẽ không quay đầu lại nữa.

Dương Thần cảm thấy thật nhức đầu:

- Nhược Khê, anh nói nghe nè, chúng ta cũng không còn là trẻ con nữa rồi, đều đã là người lớn hết cả rồi, đều đã là cha là mẹ hết cả rồi, anh xin em đừng có tùy tiện như vậy nữa được không, sao em lại bướng bỉnh như vậy chứ?

Một ngày là vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa. Hai ngày nay anh luôn nhớ đến em, em không thể thông cảm cho anh một chút sao?

Anh thừa nhận là anh đã hiểu lầm em, nghi ngờ em, nhưng trước đây em đã làm rất nhiều chuyện mà không nói cho anh biết, anh nghi ngờ cũng là có nguyên nhân của nó mà!

Em chưa từng giấu diếm anh, chưa từng hoài nghi anh điều gì sao? Chúng ta giống nhau mà, mẹ đã nhún nhường em như vậy rồi, lẽ nào em không biết suy nghĩ như vậy?

Hợp đồng hôn nhân? Mẹ kiếp, anh đã tiêu cả tỷ bạc, mời nhiều người đến dự lễ cưới của chúng ta, đã cưới em về rồi, em thực sự coi anh là thứ nhất được ở trên trời đấy à?

Lâm Nhược Khê vô cùng tức giận quay đầu lại:

- Ý của anh là, anh đã tiêu rất nhiều tiền vì tôi, nên tôi phải ngoan ngoãn nghe lời anh? Có cần tôi phải bán cả gia sản đi để trả lại tiền cho anh không?

- Anh... em... em biết là không phải anh có ý đó mà!

Dương Thần cũng cảm thấy bức bối:

- Điều anh muốn nói là, ngay từ khi bắt đầu chuyện này, nếu như em nói cho anh biết trước, thì anh sẽ nghi ngờ em sao?

- Chuyện này không phải là chuyện ngày một ngày hai, các người nghi ngờ tôi, lần trước là chuyện của Lý Kiến Hà, lần này cũng thế, nếu như thực sự tin tưởng tôi, thì sẽ không giúp người ngoài ức hiếp tôi!

Còn nữa, một khi đã cảm thấy tôi không hiểu chuyện, không có giáo dục, rõ ràng luôn cảm thấy không hài lòng với tôi, thì việc gì tôi phải mặt dày mà tiếp tục sống với anh nữa.

Tôi rời đi rồi, không phải anh sẽ càng tự do đi tìm người phụ nữ khác sao?

Dương Thần sờ trán, cảm thấy lửa giận đã bốc lên ngùn ngụt rồi, chột cao giọng quát:

- Lâm Nhược Khê! Sao em lại như vậy? Anh bao dung với em, nhường nhịn em, là vì anh yêu em, không phải là vì anh sợ em!

- Yêu tôi? Ha...

Lâm Nhược Khê đau khổ nhìn người đàn ông đứng đối diện mình, run run nói:

- Anh yêu tôi, nhưng anh đã từng nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa? Rất cuộc nó như thế nào chưa?

Anh có biết không, trên thế giới này, chỉ có những thứ sau khi biết rồi, mới biết là không có thì tốt hơn, anh chính là một trong số đó!

Ánh mắt Dương Thần nhìn chằm chằm vào cô, giọng nói rất cứng rắn:

- Nhưng, đối với anh mà nói, trên thế giới này có rất ít người, có rất ít chuyện, sau khi có được rồi khiến cho mình cảm thấy rất hạnh phúc, em chính là một trong số đó.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1183

Thấy Rõ Sự Thật

Ánh mắt sáng quắc của Dương Thần khiến Lâm Nhượng Khê quyết tâm kìm nén tất cả mọi thứ.

Giống như một cái giếng sâu chứa đầy băng, một cục đá rơi xuống, cũng sẽ bị đóng thành băng mà thôi.

Nhìn hồi lâu, Lâm Nhượng Khê thở dài, mấp máy đôi môi mỏng, nói:

- Anh đúng là con người rất ích kỷ.

- Anh thừa nhận, thế nên anh tuyệt đối sẽ không để em ly hôn đâu, anh càng không thể để em rời xa anh. Anh sẽ không quỳ xuống để cầu xin, cũng sẽ không vì chuyện này mà xin lỗi đâu.

Nếu như em không chịu quay về, thì đó là quyền của em, nhưng, em là vợ anh, chuyện này sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

- Anh dám đối xử ngang ngược với tôi như vậy sao.

Lâm Nhượng Khê nghiêng răng nói.

- Anh chỉ muốn em nhìn cho rõ.

Dương Thần nghiêm mặt nói:

- Em cảm thấy mẹ đẻ những người khác đến nhà chơi, là mẹ có lỗi với em, em cảm thấy mọi người nghi ngờ em hai lần, là cố ý ức hiếp em, em không cảm thấy mình quá hà khắc với mọi người rồi sao?

Em có thể dỡ cái tính bướng bỉnh của mình ra với anh, anh có thể tươi cười dễ dàng em, nhưng vì cái tính bướng bỉnh của mình, mà em làm ảnh hưởng đến tâm trạng của bao nhiêu người khác, chẳng lẽ điều này cũng là một đặc quyền?

Muốn nói gì thì nói, anh cũng là chồng em, bà ấy là mẹ chồng em, chúng ta là người một nhà, có nhất thiết phải gây gổ với nhau như vậy không?

- Anh...

Lâm Nhượng Khê buồn rầu nói:

- Tôi biết, từ trước đến nay trong lòng anh chưa bao giờ cảm thấy thực sự có lỗi cả.

- Anh chỉ nói thật mà thôi.

- Vì tôi biết, những lời anh nói đều là sự thật, nên tôi mới cảm thấy đau lòng!

Lâm Nhượng Khê nói xong, xoay người lại, bước thật nhanh về phòng, còn phải vịn vào tấm cửa kính.

Dương Thần đứng trên ban công nhìn theo bóng dáng cô, cũng không đuổi theo.

Gió buồn lạnh thổi đến, Dương Thần hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi quay người lại, nhảy xuống lầu.

Xem ra Lâm Nhược Khê vẫn chưa thể chấp nhận được thực tế khó khăn này, Dương Thần cũng không có ý định thúc ép cô.

Trong lòng cảm thấy phiền muộn, Dương Thần lái xe một mạch đến một siêu thị nhỏ ở ngoại ô thành phố, mua một hộp thuốc rẻ tiền đã được sản xuất từ lâu, chậm rãi hút, cho đến lúc về đến tận nhà.

Vị cay cay của thuốc, khiến cho đầu óc của Dương Thần bình tĩnh lại hơn nhiều, quả nhiên mình có tiền nhưng cũng không thể hơn được người sinh ra đã ngậm vàng trong miệng, không quen hút những loại thuốc tốt đắt tiền, mà lại thích mùi vị của loại thuốc rẻ tiền này.

Vốn dĩ định về nhà chơi điện tử cả ngày để giải sầu, nhưng không ngờ vừa về đến nhà Đường Uyển lại gọi điện tới.

- Anh yêu, anh đang ở đâu thế?

Giọng Đường Uyển ngọt ngào.

Dương Thần cười khò:

- Giọng điệu này của em giống như là biết được gì đó vậy?

- Anh không biết người làm kinh doanh thì nắm bắt thông tin rất nhanh sao? Huống hồ lại là chuyện của người đàn ông của mình nữa chứ, sao rồi, cãi nhau với chính cung nương nương một trận, nghe nói hai người tách ra ở riêng rồi hả?

Dương Thần bực bội nói:

- Sao em biết? Thiện Ny nói sao?

- Hừ, Thiện Ny đâu phải là người lắm chuyện như vậy, sao lại có thể nói chuyện này chứ, chỉ là, lúc về nhà, định đi sang nhà anh chơi, kết quả là không có đến một người ở nhà, gọi điện thoại cho vú Vương, nên mới biết chuyện.

Sao, còn muốn gạt bộn em sao? Anh không biết những người phụ nữ luôn xem Lâm Nhược Khê là “kẻ địch” vẫn luôn mong chờ ngày này sao?

Đường Uyển cười duyên dáng nói.

Dương Thần cuối cùng cũng bị cô chọc cười rồi:

- Vậy thì em vẫn phải đợi một trận nữa, đợi đến khi ly hôn nữa.

- Hừ, em thấy chưa đây mấy ngày là lại quay về sống cùng nhau thôi, tốt nhất là nên biết kìm hãm tâm trạng của mình

Đường Uyển cười nói:

- Anh đi dạo phố cùng em được không, đã lâu rồi anh không đi cùng em.

- Lắm chuyện, lần đó chẳng phải em nói là không rảnh sao.

Dương Thần đảo cặp mắt trắng dã, rồi nói luôn:

- Em đang ở đâu, anh đi với em.

- Ở nhà, con bé Đường Đường đi Los Angeles cùng với Viên Dã rồi, bảo là muốn đi Disneyland. Một mình em cô đơn thật đáng thương.

Dương Thần thở dài, đột nhiên cảm thấy mình “đã già” rồi, hóa ra bây giờ thanh niên hên hò còn có thể đi Disneyland, sao trước đây mình không nghĩ đến chuyện này nhỉ? Hôm nào đó có thể đưa bé mập Lam Lam đi chơi mới được.

Đứng trước nhà Đường Uyên, đợi một lúc, mới thấy cô trang điểm hơi đậm, mặc một chiếc áo len màu xám, một chiếc váy bó màu đen, đầu đội một chiếc khăn lụa màu đỏ, bước ra.

Dáng người đầy đặn, gợi cảm phong tình, khuôn mặt giống như thiếu nữ hai mươi mấy tuổi, mỗi lần bộ ngực của cô lắc lư, là Dương Thần đều muốn giơ tay ra mà tóm lấy, khiến cho máu trong người sôi lên sùng sục.

- Nhìn gì thế, lái xe đi.

Đường Uyên cười mắng, khuôn mặt hơi đỏ.

Dương Thần cười cười ngại ngùng, gật gật đầu.

Ngồi trong xe, Đường Uyên hít hít mấy hơi, nhíu mày nói:

- Sao trong xe lại nồng nặc mùi thuốc lá vậy, anh hút thuốc ở trong xe à?

- Ủ.

- Đả kích lớn như vậy sao? Trước đây anh không hút thuốc mà.

Đường Uyên không vui nói:

- Em tưởng rằng anh là một người đàn ông coi được, không giống với những người đàn ông khác, hóa ra năng lực điều tiết cũng bình thường thôi.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Em cũng độc ác quá đấy... được, không hút nữa, em muốn đi đâu?

Biết là cô quan tâm mình, nên Dương Thần không hề cảm thấy tức giận.

Đường Uyên ngẫm nghĩ một chút

- Trời lạnh, đừng đi trên phố, tìm một trung tâm thương mại, buổi trưa còn có thể ở đó ăn trưa luôn.

Dương Thần đương nhiên là không có ý kiến gì, lái xe thẳng đến một trung tâm thương mại lớn của Trung Hải, chủ yếu vì ở đó có một nhà hàng rất ngon.

Mặc dù Đường Uyên là một người phụ nữ không thiếu thứ gì, nhưng trời sinh phụ nữ ra đó có sở thích mua sắm điên cuồng rồi, đủ thứ quần áo, túi xách, trang sức vẫn có thể khiến cô vui cả ngày.

Nếu như ngày bình thường, Dương Thần sẽ không có ý tưởng đi mua sắm cùng phụ nữ trong đầu, chuyện này chẳng bằng việc nằm ườn ở nhà chơi điện tử, nhưng hôm nay tâm trạng không tốt, lại còn nợ Đường Uyên một bữa, nên mới ngoan ngoãn đi cùng cô.

Những cửa hàng rực rỡ, Đường Uyên đi thẳng đến những cửa hàng bán đồ xa xỉ những cửa hàng bình dân như Paris Family, Martin, Lancome, cô không thèm để ý tới.

Kéo tay Dương Thần, Đường Uyên cười cười nói nói cầm lên đủ thứ quần áo, khua chân múa tay, một bộ quần áo hàng trăm nghìn, một cái túi máy

trăm nghìn, những cô bán hàng đứng bên cạnh thì phục vụ vô cùng cẩn thận chu đáo.

Dương Thần không thể hiểu được về thời trang, mấy món đồ của Chanel, Gucci cảm thấy cứ kỳ kỳ quái quái thế nào ý, nhìn còn chẳng bằng mấy món đồ bình dân.

- Anh nói nghe nè Tiểu Uyên, nếu em thực sự muốn mua đồ, thì xuống tầng giới mua cũng được mà, mấy thứ này mặc được mấy hôm chứ, mua về cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Dương Thần đề nghị.

Đường Uyên vừa cẩn thận xem xét kỹ càng từng bộ quần áo, vừa nói:

- Chuyện này anh không hiểu được đâu, lúc em đi bàn chuyện làm ăn, nếu như không mặc hàng hiệu trên người, thì người ta sẽ nói em là giả tạo đấy, người hiện đại bây giờ, thì mặt mũi cũng là một yếu tố quan trọng đấy.

Dương Thần bĩu môi:

- Đó là người khác, em đã có nhiều lợi thế như vậy, cần gì phải khoác mấy thứ hàng hiệu này lên người làm gì, có tiền hay không thì cũng đâu liên quan đến quần áo đâu.

Lại nói, từ lần đầu tiên nhìn thấy Đường Uyên, thấy cô lấy việc mua sắm làm thú vui của cuộc đời mình, mua một số lượng lớn Land Rover, chiếc xe đó thậm chí còn nhiều tiền hơn cả chiếc Bentley của Lâm Nhượng Khê.

- Lợi thế gì chứ, nếu như không có những người phụ nữ như em, thì những công ty hàng hiệu đã phá sản từ lâu rồi, công ty của vợ anh Lâm Nhượng Khê liệu mỗi năm có thể thu được lợi nhuận gấp bội không?

Đường Uyên sảng giọng.

- Làm gì mà khoa trương như vậy chứ? Lợi nhuận gấp bội?

Dương Thần cũng phần nào nắm được quy mô của quốc tế Ngọc Lôi, nên cảm thấy hơi kinh ngạc.

Đường Uyên lườm hắn một cái:

- Vừa nghe là biết anh không hề quan tâm gì đến sản nghiệp nhà mình, từ năm ngoái Ngọc Lôi đã ký kết được hợp đồng hợp tác với hai thương hiệu nổi tiếng là Pula và Hermes rồi.

Lợi nhuận mà những sản phẩm này đem lại, gấp mấy chục lần, thậm chí là cả trăm lần ý chứ. Bằng không anh cho là tại sao cô vợ yêu quý của anh sao lại nhiều tiền như thế chứ, quanh năm suốt tháng đi thu mua các công ty khác?

Dương Thần giật mình, đúng là mình cũng không hiểu rõ về chuyện của công ty lắm, thở dài nói:

- Quả nhiên phụ nữ kinh doanh rất có nghề, nhưng vợ mình cũng còn phải học hỏi nhiều nhiều.

Đường Uyên cười khanh khách, Dương Thần bực bội nói:

- Em cười cái gì?

- Cũng không có gì, chỉ có điều anh nói cô ấy kinh doanh rất có nghề, em chỉ cảm thấy thực ra cũng không có gì giỏi giang, đương nhiên rồi, chắc chắn là người nổi bật, nhưng cô ấy có được ngày hôm nay, chắc chắn liên quan rất lớn đến việc cô ấy là con gái của Ninh Tổng thống.

Đường Uyên nói.

- Có ý gì chứ?

Dương Thần nhíu mày.

Vừa kéo Dương Thần đi, Đường Uyên vừa thanh thoi nói:

- Bọn em là người làm ăn, phải cân thiên thời địa lợi nhân hòa, nhân hòa là điều kiện đơn giản nhất, dùng học vấn của mình nhưng cũng là năng lực mà mình có được.

Địa còn thì còn phải xét đến vận may, nếu như ban đầu Ngọc Lôi không đi theo con đường thời trang này, thì có thể sẽ không được như ngày hôm nay, tệ hơn có thể không sống sót được cũng nên.

Khó khăn nhất chính là thiên thời, bình thường, thiên thời chính là chính sách mà chính phủ đưa ra, điều đó tương đương với thánh chỉ của thượng đế.

Dựa theo chính sách, thì làm ăn không sợ không có cơ hội, chỉ sợ không được chính sách nâng đỡ thôi, cho dù anh có đầu tư bao nhiêu tiền bạc vào đấy cũng không có nghĩa lý gì. Chỉ cần có chính sách, không sợ không có người đến đầu tư.

Nghe những lời phân tích của Đường Uyên, Dương Thần cuối cùng cũng tỉnh ngộ.

- Ý của em là, Ninh Quang Diệu đã đứng sau lưng trái đường cho Ngọc Lôi, thế nên... Nhược Khê mới có được như ngày hôm nay?

- Vâng...

Thần sắc của Đường Uyên đột nhiên trầm xuống, cô nói:

- Anh nên cẩn thận với nhà họ Ninh, cẩn thận với Ninh Quang Diệu, bao nhiêu năm qua mặc dù ông ta không nhận Lâm Nhược Khê, nhưng những chuyện ông ta làm, nếu bị lộ ra, có thể sẽ khiến Lâm Nhược Khê cảm thấy cảm kích rất nhiều đấy.

Nếu như vợ của anh nhận người đàn ông đó là cha, chỉ sợ... mọi chuyện sẽ trở nên phiền toái hơn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1184

Đã Lâu Không Gặp

Thấy cô bỗng nhiên nghiêm túc khác thường, Dương Thần không khỏi tò mò hỏi:

- Sao đột nhiên lại nói những chuyện này với anh?

Đường Uyển thở dài nói:

- Trước đây không cho anh biết vì em vội quá, ngoài chuyện làm ăn, còn phải điều tra một chút về bí mật của tứ đại gia tộc.

- Bí mật?

Vốn dĩ là muốn dựa theo lời ông nội em trước khi chết, để điều tra xem đám người của Hồng Mông hại chết cha em là ai, nhưng... kết quả em lại phát hiện ra, bí mật của nhà họ Ninh, không ngờ lại là một gia tộc ân môn.

Dương Thần hơi ngạc nhiên,

- Làm sao em biết được? Trước đây anh đã từng gặp qua hai nhân vật Hóa Thần của nhà họ Ninh nên mới biết đây.

- Cái gì? Người nhà họ Ninh đã xuất hiện rồi sao? Xem ra... nhà họ Ninh không nhịn được nữa rồi, quyết tâm nhúng tay vào chuyện thế tục rồi.

Đường Uyển nói.

Trước đây, lúc Dương Thần và Nghiêm Bất Vãn quyết chiến một trận sống mái, quả thật có nghe Đường Triết Sâm nhắc đến chuyện này, nhà họ Đường và Hồng Mông có không ít ân oán, con trai của ông ta là Đường Luân bị Hồng Mông hại chết, nhưng chi tiết cụ thể thế nào thì không ai biết được.

Lần này Đường Uyển dựa vào những gì Đường Triết Sâm để lại để điều tra lại một lần nữa, cuối cùng cũng đã hiểu ra được phần nào.

- Em dựa vào những tài liệu mà ông nội em cất giấu, đã tìm ra được một quyển sổ, bên trong viết về mối quan hệ của nhà họ Đường và Hồng Mông.

Sở dĩ nhà họ Đường không thể tranh giành quyền lực chính với ba đại gia tộc còn lại, mà phải dồn hết tinh lực đầu tư vào việc kinh doanh là vì, thực ra nhiều thế hệ nhà họ Đường đều là người của Hồng Mông, cung cấp nhân lực, vật lực cho Hồng Mông.

- Hồng Mông còn cần một gia tộc phàm trần cung cấp cho họ những thứ đó sao?

Dương Thần nghi ngờ nói.

- Đương nhiên.

Đường Uyển kéo Dương Thần ngồi xuống chiếc ghế dài:

- Anh nghĩ mà xem, người của gia tộc ân môn có thể luyện võ, lịch luyện ở thế giới trần tục này, đều là nhờ của cải vật chất được đưa vào từ thế giới

này.

Hồng Mông sao có thể chỉ phái một sứ giả ra bên ngoài được cơ chứ, bọn họ, nói cho cùng cũng chỉ là những người sống trên trái đất này mà thôi, đặc biệt là những đứa trẻ được sinh ra trong ảo cảnh. Bố mẹ của bọn chúng có thể là tu sĩ, nhưng bọn chúng cũng không thể lập tức không ăn không uống được.

Hơn nữa, những người luyện đan được của Hồng Mông, chế tác ra được một số bảo pháp, nhất định phải cần đến nguyên liệu. Em không rõ là ảo cảnh lớn đến đâu, nhưng chắc chắn nguồn nguyên liệu sẽ có hạn, điều này đương nhiên dẫn đến việc phải đi tìm nguồn tài chính rồi. Cùng với mùa trồng khua chiêm đi vơ vét khắp nơi, thì đương nhiên cũng phải tìm nguồn lực cố định nữa chứ.

- Cho nên, Hồng Mông đã dựa vào nhà họ Đường, nhà họ Đường cũng vì như vậy, mặc dù chủ yếu là do làm ăn kinh doanh, nên mới có thể trở thành một trong tứ đại gia tộc, đúng không?

Dương Thần lúc này mới hiểu ra.

Đường Uyên gật đầu:

- Đúng vậy, ít nhất là cho đến lúc ông em còn sống, thì trước đó, nhà họ Đường đã phục vụ cho Hồng Mông được hơn trăm năm rồi, nhưng lúc ông nội em mất, nhà họ Đường lại liên quan đến Nghiêm Bất Vãn, giết chết sứ giả của Hồng Mông, chỉ sợ trong một thời gian ngắn thì Hồng Mông sẽ không tin tưởng nhà họ Đường như trước nữa rồi.

Chỉ có điều, Hồng Mông muốn tìm một gia tộc có thực lực, có tiền, có quyền như nhà họ Đường, giúp bọn họ vơ vét của cải trong một thời gian ngắn cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Thế nên, tuần trước, sứ giả của Hồng Mông đã đến nhà họ Đường, tiến hành nói lại quan hệ, bây giờ trong gia tộc, em và Đường Hoàng bằng vai phải lứa với nhau, chuyện này cả hai người bọn em đều biết.

- Em nói... Tuyệt Kiếm Đạo Nhân?

Dương Thần hỏi.

Đường Uyên lại ngẩn người ra,

- Sao anh biết?

Dương Thần kể chuyện trước đây Tuyệt Kiếm Đạo Nhân tìm Sắc Vi, rồi chuyện bị mình hối lộ nói một mạch cho Đường Uyên biết, khiến cho Đường Uyên không thể không cười.

- Đúng là Tuyệt Kiếm Đạo Nhân, lão đạo sĩ đó giống như đồ gà mờ vậy, nhưng có điều gã không phải là người chúng ta có thể chống lại được, nên em và Đường Hoàng tỏ ra rất cung kính và nghe lời hắn.

Lúc này bọn em mới biết, nhà họ Đường chúng em chỉ có một người làm chủ cả gia tộc để điều hành mọi việc, công việc chính của nhà họ Đường là vận chuyển nguyên liệu.

Tên Tuyệt Kiếm Đạo Nhân đó đã hạ lệnh trong nội bộ Hồng Mông, để cho nhà họ Đường tiếp tục quản lý công việc đó, Hồng Mông có yêu cầu gì, thì sẽ thông qua tên đó đến nói, sau đó bọn em sẽ phụ trách chuyển đi, đến biên giới của ảo cảnh.

Dương Thần gật gật đầu, lại hỏi:

- Vậy nguyên nhân qua đời của cha em, em đã điều tra ra chưa? Sao ông nội em lại nói là Hồng Mông hại cha em?

Đường Uyên thở dài:

- Em không biết, ông nội không ghi chép lại chuyện này, trong ấn tượng của em, chỉ nhớ cha em thần kinh không bình thường, cuối cùng đã giết chết mẹ em rồi tự sát... Những chuyện này, mấy năm trước em còn không dám nhớ lại. Trong ký ức của em, cũng chưa từng xuất hiện người của Hồng Mông.

Nói rồi Đường Uyên lắc đầu

- Không nghĩ đến những chuyện đó nữa, em còn chưa nói hết, biết được những gì ông nội ghi trong sổ, thì thấy rằng hóa ra trong những gia tộc ẩn môn có nhà họ Tiêu, nhà họ Lạc thì khá yếu, chỉ có nhà họ Ninh là mạnh nhất. Có thể nói người tài rất nhiều.

Nhà họ Đường và Hồng Mông đã có quan hệ hơn trăm năm với nhau, nhà họ Ninh ở Yên Kinh là một chi nhánh của gia tộc ẩn môn. Sở dĩ nhà họ Ninh có thể một gia tộc có quyền lực cao nhất vì chuyện này có liên quan rất lớn.

Dương Thần bực bội nói:

- Chuyện này anh cũng có thể nghĩ ra, nhưng nó thì có liên quan gì đến Nhược Khê cơ chứ?

- Đương nhiên rồi!

Đường Uyên nói, mặc dù nói chỉ có một mình Ninh Quang Diệu, chỉ có một mình nhà họ Ninh, nhưng dù sao cũng là nơi thế tục, hay nói cách khác trên mặt danh nghĩa, thì Ninh Quang Diệu chính là kẻ một mình nắm trong tay cả một gia tộc lớn.

Nhà họ Ninh là gia tộc ẩn môn, điều mà Ninh Quang Diệu bắt buộc phải làm, đó chính là kéo dài huyết mạch của mình, là bình thường hay là con ngoài dã thú, thì vẫn cứ phải làm.

Nhưng, đứa con độc nhất của Ninh Quang Diệu là Ninh Quốc Đống đã mất tích từ lâu rồi, mặc dù nhà họ Ninh đã bùng nổ tin tức, nhưng những người như chúng ta làm gì có chuyện không biết được.

Nếu nhà họ Ninh vẫn không tìm được Ninh Quốc Đống, vậy thì chẳng phải Ninh Quang Diệu không có người kế tục sao? Anh thấy một gia tộc ẩn môn có lịch sử cả vạn năm như vậy, có để cho một Ninh Quang Diệu không có con nối dõi tiếp tục cai quản nhà họ Ninh không?

Trong đầu Dương Thần như vang lên một tiếng sấm rền, ánh mắt sắc lạnh, cười nhạt nói:

- Anh nói nè, Ninh Quang Diệu vội vội vàng vàng đến nhận cha con, hóa ra là để tìm người nối nghiệp, để củng cố địa vị của ông ta.

- Sao? Ninh Quang Diệu đã đến tìm Lâm Nhược Khê rồi sao?

Đường Uyên hỏi.

Dương Thần gật đầu:

- Hôm đó là hôm anh gặp được hai người luyện đến Hóa Thần Kỳ, chính Ninh Quang Diệu đã đến nhà anh, nói muốn nhận Nhược Khê. Chỉ là ông ta đã làm quá nhiều chuyện ghê tởm, nên Nhược Khê không chịu tiếp nhận ông ta.

Trên mặt Đường Uyên toát lên vẻ ưu tư, nói:

- Chỉ sợ bây giờ không nhận, sau này vẫn sẽ mềm lòng mà nhận thôi, đến lúc đó Ninh Quang Diệu sẽ lợi dụng Lâm Nhược Khê, nói không chừng còn lợi dụng cả anh nữa. Dù sao bây giờ anh cũng đã bị Hồng Mông và những gia tộc khác chú ý rồi, bất luận là kẻ nào cũng sẽ không giám tùy tiện bước vào ảo cảnh đầu.

Có thể Ninh Quang Diệu vốn dĩ là người phàm, nhưng vẫn là đại diện của nhà họ Ninh, vì lợi ích của mình chuyện gì ông ta cũng có thể làm được, ai cũng có thể biến thành vật hi sinh đấy...

Trong lòng Dương Thần tuy mơ hồ cảm thấy lo lắng, nhưng nghĩ tới chuyện bữa tiệc ở Yên Kinh lần trước, Lâm Nhược Khê đã khóc lóc van xin mình tha cho Ninh Quốc Đống, nên lại gượng cường nói:

- Không thể nào, Nhược Khê không phải là người không biết phân biệt đúng sai.

Đường Uyên thản nhiên cười cười nói:

- Hy vọng là như thế.

- Được rồi.

Dương Thần đứng dậy, vươn vai:

- Đi cùng em là để giải tỏa tâm trạng, đừng nói đến những vấn đề nghiêm trọng nữa, tiếp tục đi thôi

Đường Uyên cũng không muốn suy nghĩ nhiều, kéo tay Dương Thần, mặt mày hí hửng tiếp tục đi dạo.

Cứ đi như vậy cũng mất đến nửa ngày, Dương Thần cảm thấy tâm trạng của mình cũng vui đi một nửa rồi.

Buổi đêm, hai người vào một nhà hàng ở bên trong trung tâm thương mại, hôm nay Dương Thần không phải về nhà ăn cơm, Đường Uyên cũng ở một mình, thật đúng là vừa hay đi ăn cơm được với nhau.

Sau khi gọi vài món, Đường Uyên bỗng đưa ra đề nghị:

- Chúng ta uống chút rượu đi, bên ngoài trời khá lạnh, uống rượu là hợp nhất.

Dương Thần khẽ cười nói:

- Anh biết, hôm nay em đến tìm anh, lời anh đi dạo phố là muốn trấn an

anh, nhưng anh không có ý định mượn rượu giải sầu đâu.

- Ai bảo là uống vì anh. Em cũng muốn thoải mái một chút không được sao?

Đường Uyển sẵn giọng nói.

Dương Thần cũng không có ý kiến gì nữa, lập tức sai phục vụ mang lên một chai rượu hơn năm mươi độ, cũng không cần là rượu Mao Đài, Ngũ Lương Dịch, rượu bình thường là được rồi, dù sao cũng là quán nhỏ, không có nhiều rượu quý lắm.

Đường Uyển hình như không quen uống rượu trắng, nhưng cũng không muốn đổi, uống một ngụm rồi ăn thêm mấy miếng, vẻ mặt của cô giống như mèo ăn phải ớt vậy, không nhin được lại tiếp tục uống khiến cho Dương Thần phải phì cười.

- Uống không quen thì thôi đừng uống nữa, nhìn bộ dạng của em kìa.

Dương Thần cười nói.

Đường Uyển liếm liếm môi, nhúu đôi lông mày đen nhánh nói:

- Bình thường thì chỉ uống rượu vang, champagne, nhưng thỉnh thoảng cũng uống mấy loại rượu mạnh như thế này, không sao, nếu như uống say rồi thì cũng đã có anh đưa em về, không sợ bị người xấu bắt đi.

Dương Thần không nói gì, lắc lắc đầu, cũng để cho cô muốn uống bao nhiêu thì uống.

Nhưng rượu mới được nửa tuần, lúc Dương Thần đang khuyên Đường Uyển không uống nữa, thì đột nhiên ở cửa nhà hàng xuất hiện hai người một nam một nữ, khiến Dương Thần khó chịu vô cùng.

Người đàn ông cao ráo, bảnh trai, người phụ nữ nhỏ nhắn, xinh xắn, có má lúm đồng tiền.

Dương Thần đã cảm nhận được hai người này từ lâu, vì người đàn ông đang luyện tới kỳ cuối của Tiên Thiên, gã có Tiên Thiên chân khí, gương mặt vô cùng hồng hách.

- Thiên Long, Diệp Tử?

Dương Thần nhìn thấy hai vợ chồng Long Tổ tới, thì cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đã lâu không gặp hai người này rồi.

Đường Uyển liếc nhìn hai người đó, hoàn toàn không quen biết, nên lại tiếp tục uống tiếp mà không nói tiếng nào.

- Dương thiếu gia, đã lâu không gặp, vẫn phong độ như xưa, ồ không đúng, phải là càng ngày càng phong độ hơn xưa mới đúng.

Thiên Long cười ha hả nói.

Diệp Tử thì đưa ánh mắt tò mò nhìn Đường Uyển, bọn họ là người của Long Tổ, nên đương nhiên biết Đường Uyển:

- Anh Dương, Đường đại tiểu thư, chúng tôi quấy rầy bữa ăn của hai người, hai người không trách chúng tôi chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1185

Thất Lưng

Đường Uyển ngồi ngẩn người ra, nghe thấy Diệp Tử nhắc đến tên mình, cô uống hơi ngà ngà say rồi, nên không nghĩ ra được là tại sao hai người này lại quen mình.

Dương Thần cười khở sở nói:

- Mỗi lần hai người xuất hiện thì đều chẳng có chuyện gì hay ho cả, lần này lại sao rồi?

- Dương đại thiếu gia, đừng có nói khó nghe như vậy, chúng tôi cũng không phải là sao chổi mà.

Thiên Long thoáng cười ngượng ngùng nói:

- Kỳ thực, chúng tôi đến đây hôm nay, chủ yếu là muốn nghe ngóng một chút, gần đây Dương thiếu gia có cảm thấy Trung Hải có gì đó khác thường không?

- Khác thường? Khác thường ở chỗ nào?

Dương Thần cảm thấy không thoải mái.

Diệp Tử hiếu kỳ nói:

- Anh Dương, thuộc hạ của anh, không báo cáo với anh sao? Gần đây có rất nhiều nhân vật không biết an phận đến Hoa Hạ đấy, hơn nữa tất cả đều chạy đến Trung Hải này.

- Tôi làm gì có thuộc hạ này, thuộc hạ nọ. Tiểu đội Hải Ưng không có nhiệm vụ gì, nên tôi cho bọn họ về Châu Âu hết rồi, bây giờ chỉ còn một mình tôi ở Trung Hải thôi.

Dương Thần bĩu môi nói.

- Không ngờ quả thật là Dương đại thiếu gia đã đuổi hết người đi rồi, chẳng trách.

Thiên Long ra vẻ đã hiểu ra mọi chuyện.

- Hai người rốt cuộc đang nói chuyện gì vậy? Rốt cuộc là kẻ nào đã đến đây?

Dương Thần nhú mày hỏi.

Trên mặt Diệp Tử thể hiện rõ vẻ ưu tư nói:

- Thạch Trung Kiếm của Anh và những băng đảng xã hội đen khác của Châu Âu, đúng rồi cuộc họp của bọn xã hội đen lần này không chỉ có người của Camarilla đến, mà còn có người của ma đảng Spinkle Bakes, ngoài ra còn có một tổ chức nhỏ tập hợp những người dị năng, nhưng thực ra cũng không đáng sợ lắm.

Dương Thần bực bội hỏi:

- Bọn chúng đến Trung Hải làm gì? Chẳng lẽ lại muốn đá Thần? Không phải chứ? Tôi không còn thứ đây từ lâu rồi mà.

- Đương nhiên là không phải, cho dù đá Thần thực sự có ở trong tay của anh Dương, thì bọn chúng cũng nào dám động thủ với anh.

- Vậy thì là vì cái gì?

Thiên Long và Diệp Tử đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Diệp Tử nói ra bốn chữ:

- Thất, lưng, thôi, miên.

Dương Thần đầu tiên cảm thấy hơi sững sốt, nhưng rồi lại thấy hơi quen tai, rồi cẩn thận nghĩ lại, lúc này mới ngạc nhiên nói:

- Cô nói là món thần khí trong truyền thuyết của Aphrodite, “thất lưng thôi miên”?

Trong thần thoại Hy Lạp, nữ thần sắc đẹp Venus có một thần khí khiến các thần cũng khó cưỡng lại được sắc đẹp của cô đó chính là chiếc thất lưng màu vàng của cô.

Nghe nói Venus đã từng dùng nó để mê hoặc thần s và các vị thần khác, không chế tâm trí của họ, sau đó mở cuộc thi sắc đẹp để đo dung nhan với Athéna và Hera, kết quả, tất cả các thần đều cho rằng Venus là người đẹp nhất.

Đương nhiên, chuyện này chỉ là truyền thuyết cổ xưa mà thôi, đây chỉ là câu chuyện người dân hư cấu để giải thích một số hiện tượng không thể giải thích được, để hình thành một số hình thức tín ngưỡng thôi.

Từ trước đến giờ, Dương Thần chưa từng nghe Christine nhắc đến cô thực sự có thần khí nào giống như chiếc “Thất lưng thôi miên”, kể cả lúc thần Hades nói chuyện với mình, cũng chưa từng thấy ông ta nhắc đến chuyện này.

Đối với các vị thần đã sống mấy vạn năm, có hay không một món thần khí như vậy cũng không phải là một chuyện quan trọng.

Huống chi, Dương Thần thấy với thần lực như vậy của Christine, nếu như thực sự có món thần khí đó, thì cũng không thể không chế nổi s và những vị thần khác.

- Hai người nói, bọn họ đều đi đến những vùng phụ cận Trung Hải, chẳng lẽ “đ thất lưng thôi miên” lại xuất hiện ở Trung Hải.

Dương Thần hỏi.

Thiên Long lại thở dài nói:

- Trước mắt thì vẫn chưa xác định được, kỳ thực tin tức này do ai cũng cấp thì vẫn chưa điều tra ra được.

- Vậy sao bọn chúng biết?

- Có người đã up lên một video ghi lại hình ảnh dùng thất lưng thôi miên không chế bộ đội đặc công, gửi đến hội nghị của bọn xã hội đen, còn gửi đến tất cả các tổ chức lớn nhỏ của bọn xã hội đen nữa. Hơn nữa nơi quay đoạn

video đó chính là quân khu Giang Nam, gần với Trung Hải.

Diệp Tử nói.

Dương Thần nhíu mày nói:

- Hai người đã xem rồi sao? Đoạn video đó đâu? Cho tôi xem.

Câu chuyện kỳ quái này khiến cho Dương Thần cảm thấy rất có hứng thú.

Thiên Long đã chuẩn bị từ trước, lấy di động ra, mở một đoạn Video dài chưa đầy 20s.

Trong video có một bóng đen mờ mờ, không chế chiếc thất lưng ở trên không, ánh sáng lấp lánh của chiếc thất lưng vào, nhẹ nhàng chuyển động vài cái, đã dễ dàng khiến một chiến sĩ đặc công khai hết ra toàn bộ mọi chuyện giống như là một tên ngốc vậy. Sau đó lấy súng bắn vào đồng đội.

Đoạn video rất ngắn, nhưng quả thực là đã xảy ra ở khu căn cứ quân sự ở Giang Nam.

Viêm Hoàng Thiết Lữ làm thế nào cũng không thể tìm thấy bất cứ thông tin gì về bóng đen mờ mờ xuất hiện trong đoạn băng, vốn dĩ định dấu chuyện này đi, chứ không muốn đoạn băng này rơi vào tay những tổ chức quốc tế khác.

- Người sử dụng chiếc thất lưng này, sau khi phát đi đoạn video này, còn tuyên bố, gã vô tình có được món thần khí này, nhưng gã cũng không không chế được, có ý muốn bỏ cuộc, nên đã đem chiếc thất lưng này dấu ở một nơi ở Hoa Hạ, nếu như ai có thể tìm được, thì người đó chính là chủ nhân kế tiếp của nó...

Thiên Long cười khở sở nói.

Dương Thần trầm ngâm một lát, ngón tay gõ lên trên mặt bàn:

- Quái lạ, theo lý mà nói, nếu như thực sự là thất lưng thôi miên, thì đáng lẽ Aphrodite phải cảm nhận được chứ nhỉ? Sao cô ấy lại không có phản ứng gì. Còn nữa, thần khí của các thần, theo lý mà nói, thì không phải ai cũng có thể sử dụng được, bình thường, thì phải có thần cách cơ, cái bóng đen đó rốt cuộc là ai... gã làm như vậy có mục đích gì?

- Những chuyện này chúng tôi đều không biết, nhưng một thứ thần khí có thể mê hoặc được các vị thần, thần khí có thể khống chế được tâm trí, chắc chắn sẽ có sức hấp dẫn rất lớn, hơn nữa chiếc thất lưng ánh vàng đó và những tài liệu ghi chép về nó, quả thật không có sai biệt gì nhiều, rất giống nhau.

Dương thiếu gia, anh nghĩ mà xem, Tử Thần Chi Kiếm ở Pháp, Chén Thánh ở Trung Hải, đây đều là những thần khí bình thường, mà đã có biết bao nhiêu người vỡ đầu chảy máu rồi, lần này còn là thần khí khống chế được cả 20 vị thần đấy!

Thạch Trung Kiếm và những tên trong hội nghị của bọn xã hội đen đã biết được sự việc kỳ quái này rồi, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn vàng này đâu!

- Nhưng cho dù bọn chúng có tìm được rồi thì có chắc là sẽ giữ được hay không?

Dương Thần mỉm cười nói.

Thiên Long lắc đầu:

- Với tình hình trước mắt, bọn chúng chắc chắn cho rằng, một khi bóng đen kia có thể sử dụng được, thì vẫn chưa bị Venus lấy đi, vậy chắc chắn bọn họ cũng có thể làm được.

Đặc biệt là đời thứ ba của Huyết tộc, bọn họ có một nửa là thần cấp và một số năng lực đặc biệt, chắc chắn bọn chúng hi vọng, đoạt được bộ thần khí này, bọn chúng có thể phá được gông cùm, thực lực sẽ mạnh hơn gấp nhiều lần. Đến lúc đó, với năng lực vốn có của bọn chúng, có lẽ còn có thể khiêu chiến được với các thần cũng nên.

Dương Thần không nhin nổi cười nói:

- Việc này tôi thấy cũng chỉ giống như một cái bẫy mà thôi, tôi thấy hai người đừng hao tâm tốn sức đến hỏi tôi làm gì, cứ để cho bọn chúng muốn làm gì thì làm đi.

Diệp Tử cười lấy lòng nói:

- Anh Dương, bây giờ anh đã là trưởng tôn của nhà họ Dương rồi, cũng nên giúp chúng tôi một tay chứ, lần này có tên pháp sư Thạch Trung Kiếm, lại còn có cả mấy tên kỵ sĩ bàn tròn nữa thì vẫn có thể đối phó được, nhưng nếu là bọn người của Huyết tộc, chẳng may có mấy tên quái dị sống đến mấy vạn năm xuất hiện, thì người của Viêm Hoàng Thiết Lữ chúng tôi cũng chỉ chịu chết mà thôi.

- Đi, đi, đi, đến chuyện của vợ tôi tôi còn chưa giải quyết xong nữa đây nè, làm gì còn thời gian mà đi giải quyết hộ chuyện thượng vàng hạ cám nhà các vị, chủ nhân của chiếc thất lung người ta còn chẳng có phản ứng gì, thì tôi đâm đầu vào làm gì cơ chứ.

Dương Thần lập tức từ chối, hắn không muốn lội xuống vũng nước đục, chuyện như thế này, ở bên nào cũng không có lợi gì hết.

- Vậy... anh Dương anh hỏi giúp chúng tôi nhưng vị ở bên Mỹ, nếu như Christine tiểu thư có nhã ý, thì hi vọng cô ấy có thể xuất hiện, không bọn người Huyết tộc mà xuất hiện để tranh giành chiếc thất lung này, nếu như xảy ra chiến tranh ở Trung Hải, thì chúng tôi cũng khó lòng mà chống đỡ.

Diệp Tử cầu khẩn.

Dương Thần nghĩ chuyện này cũng không có gì, nên gật đầu đồng ý:

- Được, tôi sẽ gọi điện hỏi cô ấy.

- Bây giờ gọi luôn đi, càng sớm càng tốt

Diệp Tử vội vàng nói.

Dương Thần không nói gì, bắt đắ dĩ rút điện thoại ra, bấm số của Christine.

Sau khi máy thông, Christien liền cất tiếng hỏi:

- Hades có phải cậu định hỏi tôi chuyện chiếc thắt lưng thôi miên không? Chiếc thắt lưng đó của tôi thực sự không bị ai đánh cắp hết!

Nó vẫn luôn ở chỗ của tôi, không cần phải hỏi nữa được không? Chiếc thắt lưng trong đoạn video đó giống hệt với chiếc thắt lưng của tôi, nhưng tuyệt đối không phải là nó!

Trên thế giới này có nhiều người dị năng, giống như tên pháp sư Thạch Trung Kiêm vậy, những tên này đều có thể khống chế được tâm trí của người khác, thế nên tại sao mọi người lại cho rằng chính chiếc thắt lưng đó lại là nguyên nhân chứ!

Dương Thần khoan thai cười nói:

- Kích động như vậy làm gì chứ, tôi chỉ thay mặt Viêm Đoàn Thiết Lữ hỏi cô thôi mà, chính bọn họ không dám hỏi nên mới nhờ tôi đây chứ. Tôi đã nói rồi thần khí của cô sao có thể để cho kẻ khác sử dụng mà cô không biết chứ.

Christine nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Trước anh đã có Poseidon, Artemis, Hermes, bọn họ đều gọi điện thoại đến hỏi tôi, khiến tôi không tài nào ngủ được.

Mấy người cũng đừng đi lo chuyện này nữa, bọn chúng muốn tìm thì cứ để cho bọn chúng tìm, tuy nhiên nếu để cho tôi biết kẻ nào dám lấy danh nghĩa của tôi giả thân giả quỷ thì tôi sẽ lột da gã!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1186

Đây Gọi Là Lãng Mạn

- Người cô nên ghét chính là Rafael đó. Gã chính là thủ lĩnh của ma đảng Sprinkle Bakes, còn chẳng phải sai những thuộc hạ Huyết tộc của gã cùng với người của Camarilla đến Trung Hải rồi sao.

Dương Thần cười nói.

Rafael được nhắc đến đương nhiên là Tộc trưởng của tộc Tzimisce, đồng thời cũng là nông thần Hermes từng gặp qua vài lần.

Christine dường như không muốn nói thêm:

- Gã chính là một tên kỳ quái u ám như vậy. Gã sẽ không để cho thuộc hạ của mình biết gã có Thần Cách đâu.

Hades, ta có thể nói rõ cho người biết rằng, thần khí của Chủ Thần chúng ta đều có liên quan đến Thần Cách của mình. Đây cũng là lý do tại sao lúc trước, khi Selene vừa xuất hiện ở Hàn Quốc thì Artemis liền lập tức có thể cảm nhận được, cho dù khoảng cách có là nửa địa cầu.

Trong tất cả các thần khí chỉ có một thần khí, cũng là thứ đã mất tích, căn bản nên thuộc về “Mũ giáp tàng hình”, thực ra là vương miện, nó là thứ mà không thể dùng bất cứ cách nào cảm nhận được.

Vì thứ thần khí này căn bản là thứ để che giấu không cho ai cảm nhận được, vì vậy, chỉ là người sử dụng mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, đây cũng là một ngoại lệ duy nhất trong thần khí.

- Thảo nào... Hades trước không thể tìm về được, hóa ra là không thể cảm nhận được.

Dương Thần giờ mới hiểu được.

Christine ngáp một cái:

- Được rồi, ta còn cần phải ngủ một chút đã. Người ở Hoa Hạ có rảnh rồi thì giúp ta quan sát một chút, thực sự muốn tìm được kẻ nào đang cố ý làm ra vẻ huyền bí thì nói cho ta biết, ta sẽ đích thân đi xử lý tên đó, đừng tưởng có thể trốn được ở Hoa Hạ thì chúng ta không dám đi giết người.

Dương Thần cười lên vài tiếng, rồi cúp điện thoại xuống.

Thiên Long và Diệp Tử ở bên, cũng đã hiểu được phần nào, đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần chiếc thắt lưng đó không phải là thứ có thật thì cũng không dễ dàng xảy ra xung đột lớn.

- Một khi đã như vậy thì chúng tôi đi trước đây. Nếu chúng tôi tìm ra được tên đầu sỏ thì chúng tôi sẽ nói với anh Dương một tiếng.

Thiên Long nói.

Dương Thần vội xua tay:

- Xin đừng, việc này không có liên quan đến tôi, tạm biệt.

Tiền Thiên Long và Diệp Tử đi, Dương Thần mới bình tĩnh lại để suy nghĩ. Nhưng chuyện này có nghĩ thế nào thì cũng không có đầu mối, không thể hiểu được rốt cuộc là nhắm vào người nào để làm những chuyện như vậy, nếu đơn giản thì cũng không ngồi đây để đoán rồi.

Cứ như vậy thời gian đã trôi qua khoảng nửa tiếng đồng hồ, thức ăn trên bàn không biết từ lúc nào đã đầy đủ hết.

Lúc trước Đường Uyên không có chen vào nói, một mình tự rót rượu uống, không ngờ uống đến nổi mặt đỏ bừng, say lờ đờ, dáng vẻ ngơ ngác.

- Sao em lại uống thành thế này chứ, không uống được thì đừng uống.

Dương Thần bật cười nói.

Đường Uyên chu miệng, mùi rượu bốc lên:

- Lâu lắm rồi không được thoải mái uống rượu như vậy, uống uống uống, nhiều hơn nữa...rượu trắng, mang rượu trắng lên tiếp đi...

Dương Thần không phản đối được, gấp cho Đường Uyên chút đồ ăn, cười nói:

- Được rồi, đừng chỉ có uống rượu, ăn chút gì đi, sau đó thì về thôi.

Đường Uyên cắn môi, cười cười, một tay chống lên cằm, một tay cầm đũa, từ từ gấp đồ ăn.

Dương Thần sau khi ăn hết hơn một nửa chỗ đồ ăn ở đây thì đưa người phụ nữ này rời khỏi nhà hàng.

Không khí ở trên đường cực kỳ lạnh, cái rét khiến xương cốt lạnh thấu.

Đường Uyên đi lảo đảo, hai chân đi như vấp vào nhau, loạng choạng bước bên trái rồi lại ngã sang bên phải, thỉnh thoảng lại va phải cái gì đó.

Dương Thần muốn giơ tay đỡ người phụ nữ này, nhưng bị Đường Uyên hất ra.

- Không cần đỡ em... tự em đi được.

Đường Uyên ngậy thơ cười nói.

Dương Thần dở khóc dở cười:

- Trông em say quá rồi, có muốn anh giúp em giải rượu không, chút việc nhỏ này anh vẫn có thể làm được.

Người phụ nữ liền cong miệng lên:

- Em rất khỏe, em không say, vui mà...

Cứ lảm bảm như vậy, nói chuyện, Đường Uyên đi lắc lư ở phía trước, Dương Thần đi theo ở phía sau.

Những người đi trên đường nhìn thấy cảnh này liền mỉm cười, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy say đến nổi đi lảo đảo ở trên đường đúng là một cảnh hay.

Dương Thần bất đắc dĩ, lo lắng người phụ nữ này bị ngã, đi đến trước mặt Đường Uyên, cúi người:

- Được rồi, đừng thế nữa, lên lưng anh đi, anh sẽ cõng em.

Đường Uyên đẩy Dương Thần sang một bên, một tay chỉ thẳng về con đường ở phía trước, tay kia chống vào eo.

- Em đã nói rồi mà, em không say, em nói cho anh biết... Đường Uyên em đây chính là người uống như vậy đây, cũng có thể một mình trở về... Em không cần đàn ông công, phụ nữ cũng có cốt khí của phụ nữ...

- Còn nói là không say à.

Dương Thần than thở lắc đầu, nhưng cũng buồn cười.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng say khướt của Đường Uyên như vậy, bình thường rất lý trí, nhưng lúc này lại ngây ngô vì say rượu, trông thật đáng yêu.

Đường Uyên đương nhiên không biết có nhiều nụ cười trêu chọc, sau khi lại bước thêm vài bước, cuối cùng cũng lao đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

May thay Dương Thần đưa tay ra đỡ được, không để cô lảo nhảo nhiều, công ngay cô lên lưng.

Hai bắp đùi tròn đầy của cô kẹp chặt vào hông Dương Thần, Đường Uyên cũng không thể nhúc nhích thêm được, dán chặt thân mình vào thân người đàn ông, đôi môi đỏ mọng khẽ hở, mùi rượu tỏa ra, vẫn tự nói...

- Dương Thần...

- Ủ?

- Anh thân yêu à...

- Ở đây...

- Ông xã...

- Anh ở đây, nói đi.

Dương Thần cũng không muốn giúp người phụ nữ này giải rượu, chắc lâu lắm rồi Đường Uyên chưa được thoải mái như vậy, nên uống rượu thoải mái đến độ dễ say như vậy.

Đường Uyên nhẹ nhàng cười, híp mắt lại.

- Em nhớ Tiểu Giác....

- Đường Giác?

- Ừm... Ông xã, em muốn đi Nga...

- Muốn đi thăm em trai đúng không, nhưng một người trưởng thành như cậu ta, đi đến đó làm ăn cũng không sao.

Dương Thần nói.

- Nó mới không phải... Nó vụng về như vậy, lại còn tưởng mình thông minh, nếu không phải em che chở cho nó từ bé thì nó sớm đã bị người ta dẫn vào con đường hư hỏng rồi...

Đây chính là cái gọi là lời nói thật sau khi uống rượu. Mặc dù trước đó đã nhìn thấy Đường Uyên đối xử với em trai ruột Đường Giác, lúc nào cũng quở trách, thuyết giáo đủ điều, dù sao cha mẹ cũng mất thì chị em là người thân duy nhất, giờ này Đường Giác đang ở Nga, trong lòng Đường Uyên rất nhớ cậu ấy.

- Nhiều năm như vậy, vất vả nhiều rồi, chắc không phải lúc nào cũng nhớ mong cha mẹ em đây chứ.

Dương Thần âm giọng nói.

Đường Uyên nói:

- Không nhớ.

- Khi còn nhỏ, chẳng phải nhớ họ sao?

- Không phải... Khi Đường Giác còn nhỏ, không nhớ rõ, nhưng em thì rất nhớ cha mẹ.

Chẳng qua...em cũng biết, nhớ rồi cũng không thể gặp được họ, nên không muốn nhớ nữa.

Dương Thần bước chân chậm lại, yên lặng quay đầu nhìn Đường Uyên, nhìn ánh mắt cô lơ đãng khi nói chuyện giống như những lời nói vô nghĩa vậy.

- Không được phép thương hại em...

Đường Uyên bỗng nhiên cong miệng lên nói.

- Anh không thương hại em.

Dương Thần dịu dàng cười nói:

- Chỉ là anh cảm thấy em cũng không dễ dàng gì. Nhưng yên tâm đi, sau này em chăm sóc cho Đường Giác và Đường Đường, anh sẽ chăm sóc cho em.

- Hi...vậy thì tốt rồi. Em... thà rằng bị người ta ghét, chứ không chịu để cho người ta thương hại.

Nói xong, dường như cô cũng đã rất buồn ngủ, gối đầu lên vai Dương Thần, nhắm mắt ngủ.

Dương Thần khẽ cười, tiếp tục bước chậm đến bãi đỗ xe.

Màn đêm yên tĩnh cứ lặng lẽ trôi qua.

Ánh sáng buổi sớm mùa đông chiếu rọi vào căn phòng, khúc xạ lên tầng nhà, lung linh như ánh đèn pha lê.

Không khí trong phòng ngập mùi thơm của người phụ nữ, trên chiếc giường trắng tinh, mềm mại, Dương Thần từ từ tỉnh dậy.

Tối qua Dương Thần cũng không trở về, đưa Đường Uyên về nhà xong liền tắm rửa, ôm người phụ nữ trong lòng, như ôm một chiếc gối lớn, cứ thế ngủ một cách thoải mái.

Đường Uyên tỉnh dậy sớm, nằm trong lòng Dương Thần, chớp chớp mắt, giống như có gì đó tò mò nhìn hắt.

- Nhìn gì vậy, anh chưa đủ đẹp sao.

Dương Thần cười đùa.

- Tối qua anh...không làm gì em sao?

Đường Uyên đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Dương Thần cứng đờ:

- Em thẳng thắn thật, sao lại hỏi như vậy. Em ngủ như heo ý, mà trông anh đói khát như vậy sao?

- Sao không đánh thức em, anh chẳng phải có thể giải rượu cho em sao?
- Anh cảm thấy em uống say thật đáng yêu, nên không nhất thiết giải rượu cho em nữa.

Dương Thần cười cười đụng mũi vào mũi cô.

Vẻ mặt Đường Uyên vui mừng:

- Em tưởng anh thích nói thẳng, hóa ra cũng biết lãng mạn đấy.

- Đây cũng gọi là lãng mạn sao?

- Đúng vậy.

Dương Thần bĩu môi, hơi hơi trầm ngâm, nói:

- Nếu như vậy...Tiểu Uyên à, anh thương lượng với em chút chuyện.

- Cái gì?

- Sau này, em đừng uống rượu trước mặt người khác, ít nhất thì cũng không được uống rượu có nồng độ cao, muốn uống cũng chỉ có thể uống trước mặt anh thôi.

Dương Thần nói.

Đường Uyên nháy mắt mấy cái, ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Khó tránh được việc uống rượu, nhưng có thể hứa với anh rằng em sẽ uống ít hơn, nhưng tại sao anh lại nói những lời này?

Dương Thần lộ vẻ mặt chua chát:

- Vì anh không muốn để cho người khác thấy bộ dạng đáng yêu của em.

Hai má cô bắt đầu đỏ ửng lên, bặm môi.

- Đừng nói nữa, em xấu hổ lắm. Em đã 40 tuổi rồi, còn đáng yêu cái gì...

Dương Thần nghiêm mặt nói:

- Đừng nói đến chuyện tuổi tác trước mặt anh, anh nói cho em biết, có lẽ trước kia khi em chưa tu luyện, tuổi của em là một chuyện, nhưng anh tin, có thể kéo dài được tuổi thọ của em thêm vài trăm năm cũng không phải là chuyện khó.

Nếu như đột phá đến Độ Kiếp Kỳ thì thậm chí là 1000 năm cũng không thành vấn đề gì. Em cảm thấy tuổi tác sẽ là hàng trăm năm, 40 năm là cái gì chứ?

Đường Uyên hơi hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cô không ngờ được chuyện này. Đúng vậy, nếu như tuổi thọ của cô không phải là 70, 80 tuổi như người bình thường, mà là hàng trăm tuổi thì hà tất phải để ý đến chuyện tuổi tác làm gì?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1187

Đừng Quá Đáng

Thời gian trên giường trôi qua rất nhanh. Mặc dù Dương Thần còn muốn thân mật nữa, nhưng Đường Uyên lại có hội nghị vào buổi sáng, đành phải để cô đi.

Đang định lái xe đi mua đồ ăn sáng mang đến công ty ăn, thì Dương Thần mới đột nhiên nhớ ra, bây giờ Lâm Nhược Khê đang một mình chuyển nhà đến đó ở, như vậy cô ấy sẽ tự mình làm bữa sáng sao?

Còn nữa cô ấy vẫn như trước kia, một ngày ba bữa là đã loạn hết cả rồi.

Mặc dù nói bây giờ đã có tu vi cơ bản nhất định, nhưng dù sao còn chưa bước vào cảnh giới Tiên Thiên, sức khỏe vẫn cần phải được chăm sóc nhiều.

Dương Thần không thể không khâm phục mình, thực sự là hấn càng ngày càng tỉ mỉ hơn với người phụ nữ này, làm việc gì cũng đều có thể nhớ đến người phụ nữ của mình.

Bây giờ khiến vợ tức giận, bất luận có chăm sóc quan tâm thế nào cũng đều sai.

Sau khi mua đồ ăn sáng ở một quán ven đường, Dương Thần lập tức đi đến tòa nhà Ngọc Lôi, đi thang máy lên tầng cao nhất.

Ra khỏi thang máy, vừa muốn đi đến phòng làm việc của Chủ tịch thì trong phòng trợ lý ở trước, Triệu Hồng Yến bước ra.

Lâu không nhìn thấy Triệu Hồng Yến, người phụ nữ này vẫn không có gì thay đổi, khí chất tự tin hơn trước rất nhiều, đương nhiên sức hấp dẫn cũng tăng thêm vài phần.

Trên tay Triệu Hồng Yến còn cầm một túi đồ ăn sáng, gồm mấy món ăn và sữa. Đang định mở miệng, nhìn thấy người đến là Dương Thần thì Triệu Hồng Yến thoáng sợ hãi lùi lại.

- A... Là anh à, em còn tưởng là Tổng giám đốc Lâm đến cơ.

Hai người từ lúc có quan hệ xác thịt đến giờ, gặp mặt nhau càng ngày càng ít, lâu như vậy vẫn chưa gặp, đột nhiên đôi nam nữ này chạm mặt nhau, liền cảm thấy ngượng ngùng.

Dương Thần cũng nghiêm chỉnh mà nói:

- Nhược Khê đâu rồi, cô ấy chưa tới à?

Triệu Hồng Yến ngại ngùng cười nói:

- Anh và Lâm Tổng xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Lâm Tổng đột nhiên nói là chuyển đến chỗ ở mới, bây giờ đi làm muộn hơn trước, vì đường xa.

- Đừng nói nữa.

Dương Thần cũng không muốn nói nhiều, đặc biệt là việc xấu trong nhà:

- Đây là điểm tâm mà em chuẩn bị cho Nhược Khê sao?

- Vâng, Lâm Tổng bảo em chuẩn bị...

Triệu Hồng Yến không dám nhìn thẳng Dương Thần, mặt hơi đỏ.

Bị người phụ nữ này nhìn với ánh mắt ngượng ngùng như vậy, Dương Thần không chịu được nuốt ực một cái, bầu không khí quá ngượng ngùng, sáng sớm tinh mơ gặp một người phụ nữ đã phát sinh quan hệ với mình.

Hóa ra còn có thể nói đơn giản một chút, nhưng lại không nói ra thành lời được.

Trước đó gặp nhau vài lần, Triệu Hồng Yến còn có thể nói chuyện bình thường với mình, nhưng cách bây giờ đã khá lâu rồi, đương nhiên có sự thay đổi, căn bản là có yếu tố tình cảm gây áp lực nên không thể nói chuyện bình thường.

Khi hai người không biết tiếp tục nói với nhau như thế nào thì cửa thang máy mở ra, Lâm Nhược Khê từ bên trong bước ra.

Người phụ nữ đang xách túi vừa mới bước ra đã gặp ngay cảnh một đôi nam nữ đang đứng đối diện nhau, không khỏi giật mình tại chỗ.

Chỉ liếc nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng của Triệu Hồng Yến một cái, căn bản không cảm nhận được bầu không khí ở hành lang lúc này, Lâm Nhược Khê có thể ý thức được rất nhiều, nên không khỏi lạnh mặt.

- Tổng giám đốc Lâm, cô tới rồi à.

Triệu Hồng Yến thở phào một cái, tiến lên trước, đưa bữa sáng ra trước mặt Lâm Nhược Khê:

- Thứ cô cần tôi mua rồi đây.

Lâm Nhược Khê dường như không nhìn thấy Dương Thần, nhận chiếc túi đó, rồi hướng thẳng tới văn phòng.

Trong chớp mắt Dương Thần ngăn lại, nhếch miệng cười nói:

- Nhược Khê, anh cũng mua, em cầm lấy ăn một chút đi.

Lâm Nhược Khê khẽ cười nói:

- Anh chắc là mua cho em chứ?

Dương Thần sững sốt:

- Em có ý gì vậy?

- Em thấy Hồng Yến chắc là chưa ăn, anh đừng tiêu phí vì em, anh có thể coi như em không nhìn thấy gì.

Lâm Nhược Khê liếc mắt nhìn Dương Thần một cái, vượt qua mặt.

Dương Thần giật mình hiểu ra, lập tức thở dài một hơi, lớn tiếng nói:

- Lâm Nhược Khê, cho dù em muốn bức mình với anh thì cũng đừng nên quá đáng như vậy! Anh vừa mới đến đây thì gặp Hồng Yến, cho dù em cảm thấy anh không phải là loại gì tốt đẹp, cũng không cần nói Hồng Yến như vậy.

Lâm Nhược Khê quay phắt người một cái, nhú mày, vẻ mặt tức giận nói:

- Sao em dám tức giận với anh chứ? Anh nghe thành gì vậy? Không phải

trong lòng anh nghĩ xấu nên mới tức giận như vậy chứ?

- Anh...

Sắc mặt Dương Thần đỏ bừng lên, không thể nào ngờ được, chỉ là một chuyện nhỏ mà cũng thành ra cãi nhau.

Một mặt sự hoài nghi đối với Lâm Nhược Khê cảm thấy oán giận, nhưng thực sự thì mình và Triệu Hồng Yến đã từng có quan hệ với nhau, nếu như mình phủ nhận chuyện mình có quan hệ với Triệu Hồng Yến thì sẽ cắn rứt lương tâm...

Trong cuộc chiến này, Dương Thần không biết nên mở miệng như thế nào.

Triệu Hồng Yến cũng vội vội vàng vàng bước lên giải thích:

- Tổng giám đốc Lâm, cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ là vừa mới gặp Dương Thần thôi, anh ấy mang bữa sáng cho cô, tôi và anh ấy... thực sự... thực sự... không có gì...

Nói đến đây, Triệu Hồng Yến cúi đầu xuống, mắt hơi đỏ.

Dương Thần nhìn thấy trong đôi mắt của cô là sự đau đớn, quyết định bước lên trước, cầm lấy tay Triệu Hồng Yến, đưa cho cô toàn bộ bữa sáng.

- Cầm lấy đi, đã có người không thêm như vậy thì sẽ có người tiếc.

Dương Thần cũng không quan tâm Triệu Hồng Yến có từ chối hay không, nhét vào tay cô.

Trong ánh mắt lạnh thấu xương của Lâm Nhược Khê, Dương Thần cũng không thêm quay đầu lại mà đi đến cửa thang máy.

Về mặt Triệu Hồng Yến đầy áy náy, thấp giọng nói:

- Tổng giám đốc Lâm, cô đừng tức giận với Giám đốc Dương nữa. Anh ấy thực sự mang bữa sáng đến cho cô, bữa sáng này là chuẩn bị cho cô, cô cầm lấy đi.

Nhìn túi thức ăn bữa sáng mà Triệu Hồng Yến mang tới, Lâm Nhược Khê hững hờ đưa trả lại cho Triệu Hồng Yến.

- Cái này cô cầm lấy đi, hôm nay tôi không ăn uống gì cả.

Nói xong, Lâm Nhược Khê với sắc mặt tái nhợt bước vào phòng làm việc.

Triệu Hồng Yến kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, nhìn hai túi thức ăn trong tay, trong đầu hiện lên cảnh Dương Thần đưa cho mình lại chột dạ...

...

Cùng lúc đó, trong phòng khách của Dương gia ở Yên Kinh.

Trên bàn cơm, bày biện đủ các loại đồ ăn vặt và món khai vị buổi sáng, bánh mì, bánh ngô.

Mà thứ đặc biệt nhất chính là một mâm vịt nướng lớn, vịt nướng đương nhiên đã sai người xử lý qua, gói thịt vịt lại, trám một ít tương là có thể ăn được.

Bên bàn, ba người lớn một đứa trẻ đang ngồi dùng bữa, đó chính là Dương Công Minh, vợ chồng Dương Phá Quân và Quách Tuyết Hoa, cùng

với Lam Lam mà Quách Tuyết Hoa dẫn về nhà họ Dương.

Mâm vịt nướng này có khoảng ba con vịt, mùi xì dầu thơm phức, đặt ở trước mặt Lam Lam.

Cô bé tiểu mập một tay cầm vịt, một tay chấm tương ăn một cách ngon lành, căn bản không cần nhai mà nuốt luôn.

Nếu không phải nhà bếp của Dương gia toàn cao lương mỹ vị thì thực sự không thể cho cô bé này ăn ba con vịt vào sáng sớm như vậy được.

Dương Công Minh cầm bát cháo, húp hai ngụm, híp mắt cười, nhìn đứa cháu cố gái ở trước mặt, thái độ ôn hòa.

Còn Quách Tuyết Hoa thì hơi bất đắc dĩ, thỉnh thoảng nhắc nhở đứa nhỏ phải ăn chậm lại một chút.

Sắc mặt Dương Phá Quân là kỳ lạ nhất, đừng nói tới việc thích, cũng đừng nói tới việc ghét, chỉ nhìn đứa bé này một cách kỳ lạ, dường như có chút không đỡ được, nhìn Lam Lam đến ngây người ra.

- Lam Lam, vịt nước thực sự ngon vậy sao?

Dương Công Minh cười hỏi.

Lam Lam gật đầu, dịu dàng nói:

- Cụ nội à, Lam Lam thích lắm, bữa trưa cũng được ăn thịt đúng không?

- Còn muốn ăn nữa à, cháu vừa mới đến Yên Kinh được vài ngày mà sắp ăn được 20 con vịt rồi, không được phép ăn nữa.

Quách Tuyết Hoa trừng mắt nhìn.

Lam Lam cong cái miệng đầy mỡ lên, vẻ mặt uất ức.

Dương Công Minh vội ngăn lại:

- Ai da, Tuyết Hoa, trẻ con muốn ăn thì cho chúng ăn, cũng không phải Dương gia nhà ta không cung cấp nổi, chỉ cần đứa nhỏ này ăn mà không đầy bụng thì không sao cả.

- Cha, như vậy là không tốt, khi ở Trung Hải, chúng con đều tận lực để cho Lam Lam không ăn quá nhiều, một đứa nhỏ sao có thể ăn nhiều như vậy, sau này lớn rồi thì phải làm sao chứ.

Quách Tuyết Hoa lo lắng nói.

- Chẳng phải trẻ con nhà người khác đều muốn chúng béo khỏe sao? Những gia đình khác vì không có nhiều đồ ăn cho những đứa trẻ, mà các con còn không cho chúng ăn sao. Ta nói cho các con biết, sau này không được cấm Lam Lam ăn nữa, trời sinh đứa nhỏ này ra đã như vậy rồi thì nên dùng cách đặc biệt để giáo dục nó.

Dương Công Minh nói.

Vẻ mặt Quách Tuyết Hoa bất lực, cũng đành phải đồng ý.

Lam Lam cười ngọt ngào nói:

- Cụ nội thật tốt.

- Ha ha, Lam Lam à, hôm qua cháu nói muốn đi xem ngựa, cụ nội sẽ cho con đi xem. Đã chuyển một số con ngựa đến chuồng ngựa, hôm nay cụ nội

sẽ dẫn cháu đi cưới ngựa.

Lam Lam vừa nghe thấy như vậy liền lập tức nhảy cẫng lên, chạy đến bên Dương Công Minh, ôm lấy ông, hôn lên má ông:

- Cụ nội thật là giỏi, mẹ chỉ mua cho cháu một con ngựa đồ chơi, không cho Lam Lam con ngựa sống.

Nghe đứa cháu gái nói vậy, Dương Công Minh rất vui vẻ, vuốt ve khuôn mặt đứa nhỏ, rồi để cho Lam Lam tiếp tục ăn sáng, nói với Dương Phá Quân:

- Phá Quân, ta bảo con phái người mang ngựa đến, đến đúng giờ chứ?

Dương Phá Quân cung kính gật đầu:

- Cha, tối hôm qua mới đưa đến, chọn được những con ngựa từ trường đua, nhưng...cha chiều đứa nhỏ này như vậy, cái gì cũng đáp ứng hết thì không tốt đâu.

- Sao nào? Cháu cố gái của ta thì không được chiều sao? Người của gia đình tôn nghiêm này, cha mẹ đi làm, những bậc bề trên như chúng ta yêu thương những đứa cháu thì sao nào. Hơn nữa đứa cháu gái cần được nuôi dưỡng, ta thấy Lam Lam rất hiểu chuyện.

Dương Công Minh nói.

Dương Phá Quân có vài phần cho là không đúng, đối với việc giáo dục những đứa nhỏ như vậy, ông ta đương nhiên không đồng ý, nhưng lại không dám làm trái với điều của cha, chỉ thấp giọng thở dài.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1188

Ngựa Lớn Tức Giận

Dương Công Minh nhìn thấy tâm tư của đứa con trai, không vui cho lắm, nói:

- Đừng tưởng không có quan hệ huyết thống thì không phải là con cháu ta. Tên tiểu tử thôi Dương Liệt là con trai ruột của con, mà nó còn phản bội nhà họ Dương ta, huyết thống? Không đáng tin cậy!

- Cha, Liệt Nhi vẫn chưa tìm thấy, làm sao biết rằng chính nó phản bội Dương gia chúng ta chứ? Có lẽ nó có nỗi khổ riêng?

Dương Phá Quân vội ngăn lời giải thích của đứa con trai.

- Lòng dạ nhỏ mọn, khó thành châu báu được.

Dương Công Minh sa sầm mặt xuống nói.

Quách Tuyết Hoa nghe rất lộn tai, cũng không phải không đúng, nhưng ngay cả Dương Phá Quân cũng bị quở trách, bà cũng không tiện mở miệng.

Đợi sau khi ăn gần xong, Dương Công Minh mới nói:

- Hai người các người, đợi lát nữa rồi đi cùng ta, dẫn theo Lam Lam đến chuồng ngựa, các người chẳng phải cũng đi cưới ngựa sao? Đến lúc đó cũng phải luyện tập gân cốt một chút.

Quách Tuyết Hoa khó xử nói:

- Cha, hôm nay sợ không được rồi, con đã hứa với mẹ, trở về để chúc sinh nhật đứa cháu họ.

- Ô, là con trai của anh cả con-Quách Dược hả?

- Không ngờ cha vẫn còn nhớ rõ.

Quách Tuyết Hoa gật gật đầu.

- Được rồi, được rồi, nên về nhà mẹ đẻ, thăm gia đình, đã như vậy thì không ép con nữa. Đợi lát nữa đi đến kho cất đồ, mang theo vài món quà nhỏ để tặng, đừng xấu hổ, nếu không thì mất mặt nhà chúng ta lắm. Còn ông già như ta thì không thể tự mình đến chúc mừng được.

Dương Công Minh khẽ cười nói.

Quách Tuyết Hoa vội khoát khoát tay:

- Sao có thể để cha đích thân như vậy được, chỉ là sinh nhật của một đứa cháu mà thôi. Có tâm ý của cha như vậy thì cha mẹ con chắc chắn sẽ rất vui mừng.

- Tuyết Hoa, tôi cũng đi cùng bà.

Dương Phá Quân lên tiếng nói.

Nhưng vừa nói ra thì Dương Công Minh đã trừng mắt nhìn:

- Hừ, con đi làm gì? Một người từ trước đến nay không bao giờ tham gia

mấy hoạt động kiểu này, hôm nay chắc không phải vì không muốn ở cùng lão già này nên muốn chạy đây chứ?

Dương Phá Quân vội vàng khoan thai cười nói:

- Cha, sao con làm vậy được chứ. Được rồi, con không đi nữa, không đi nữa...

Bất đắc dĩ nghiêm mặt lại, Dương Phá Quân nhìn cô bé tiểu mập vẫn còn đang ăn ngon lành con vịt nướng, ánh mắt xúc động...

Cái miệng nhỏ nhắn của Lam Lam không ngừng nhai, đối với một người ông nội mà bản thân mình không hay nói chuyện cùng như Dương Phá Quân mà nói, lại nhìn mình một cách kỳ lạ như vậy, Lam Lam cũng không hiểu nổi, nhưng đứa nhỏ này căn bản là không quan tâm nhiều.

Sau khi ăn trưa xong, Quách Tuyết Hoa đi chọn vài món quà, ngồi xe đi đến nhà mẹ đẻ.

Quách gia ở Yên Kinh, cũng không xa lắm, nhưng Quách Tuyết Hoa muốn đi thăm cha mẹ sớm hơn.

Còn Dương Công Minh sau khi về nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng nũng nịu của Lam Lam, đứng dậy nắm tay đứa nhỏ dẫn đến chuồng ngựa.

Tuy Dương Phá Quân không muốn lắm, nhưng cha đã có lệnh thì ông ta cũng đành phải đi theo.

Chuồng ngựa nằm ở bên trong căn biệt thự lớn của nhà họ Dương, là phạm vi của gia đình.

Đối với một người già không có nhiều việc để làm lắm như Dương Công Minh mà nói thì đây là một thú vui lớn, vì vậy, ngựa trong chuồng bình thường cũng không nhiều, ngược lại những con khác như chim cầm, các loại thú rất nhiều.

Đa số những loài thú quý hiếm đều rất biết nghe lời chủ nhân. Với niềm vui của người lớn, Dương Công Minh tuổi đã cao, cũng không có nhiều sức lực mà ngày ngày đến chăm sóc chúng, chỉ thỉnh thoảng ghé thăm chúng, lấy chúng làm niềm vui.

Ngồi xe đi một đoạn đường ngắn, sau khi đến chuồng ngựa, trong không khí lập tức tràn ngập mùi của cỏ xanh và một ít phân động vật.

Nhưng Lam Lam không có gì là không quen, ngược lại nhìn thấy những loài động vật lớn ở bốn phía của chuồng ngựa, ánh mắt như lóe lên.

Qua sự giới thiệu của người chăm sóc những con vật này, Dương Công Minh và Dương Phá Quân cũng đi sau đứa nhỏ, cùng quan sát.

Lam Lam nghe rất chăm chú, dường như đều nhớ hết tất cả các loại động vật, thỉnh thoảng còn tò mò hỏi thêm vài thứ, nhưng đại đa số những câu hỏi đều khiến Dương Công Minh không khỏi bật cười.

- Chú à, con khổng tước này nhiều lông như vậy, liệu có ngon không?

- Chú, con hồ ly này hôi như vậy chắc là không ngon đúng không ạ?

- Con chim này bé như vậy chắc không thể ăn được...

Người chăm sóc những con thú nghe thấy những câu hỏi này thì mồ hôi chảy ròng ròng, đúng là “Tướng môn hồ nữ”, còn nhỏ tuổi như vậy mà cái gì cũng dám ăn.

Đi lòng vòng một giờ, mọi người mới bước vào sân giữa, đến nơi những con ngựa khỏe được chọn lựa đang thở phì phò, dịu dàng ăn cỏ.

Dương Công Minh hỏi nhân viên ở bên:

- Con ngựa này, an toàn chứ?

- Vâng ạ thưa Thủ trưởng, những con ngựa mà chúng tôi lựa chọn đều là những con ôn thuận nhất, tiêu thư Lam Lam mà cưỡi lên sẽ không xảy ra gì cả.

- Vậy thì tốt rồi.

Dương Công Minh đi lên trước, sờ cảm đứa nhỏ:

- Lam Lam, để chú này ôm cháu lên, cưỡi con ngựa nhỏ này nha.

Lam Lam lắc đầu, ngọt ngào cười nói:

- Cụ nội à, Lam Lam muốn tự mình cưỡi.

Nói xong, cô gái nhỏ nhảy hai chân lên, cao gần hai thước, rơi bịch xuống lưng của con ngựa.

Cảnh tượng này khiến cho mọi người xung quanh phải há hốc mồm, không thể ngờ rằng một đứa nhỏ mới chỉ có 4, 5 tuổi mà đã có được thần thái như vậy.

Mặc dù Dương Công Minh và Dương Phá Quân sớm đã nghe Quách Tuyết Hoa nói Lam Lam từ khi sinh ra đã có tố chất khác người, nhưng vẫn không thể ngờ được, cô bé lại đặc biệt như vậy.

Con ngựa con kia cũng hoảng sợ, kêu lên một tiếng, bốn chân bắt đầu chạy loạn.

- A!! Tiểu thư Lam Lam! Cẩn thận!

Người nhân viên lập tức toát mồ hôi lạnh, trước đó khi chuẩn bị thì cũng không thể ngờ được Lam Lam đột nhiên lại nhảy lên ngựa kiểu đó, làm cho con ngựa hoảng sợ.

Nhưng Lam Lam lại cười khanh khách, tiếng dây cương không ngừng vang lên, lúc này cô bé thực sự vui mừng.

- Chạy đi, ngựa con. Chạy đi, chạy đi!!!

Con ngựa trắng bị Lam Lam không ngừng quất dây cương, liền hoảng sợ vô cùng, bốn chân chạy như bay.

Chiếc mông không ngừng nảy lên, như muốn hát Lam Lam ngã xuống đất.

Dương Công Minh điềm tĩnh, hô lớn:

- Mau sai người giữ chặt con ngựa đó lại! Không được để cho cháu cố gái ta bị ngã!

- Cha! Người làm sao đuổi kịp được ngựa!

Dương Phá Quân cười khỏ nói.

- Vậy làm sao bây giờ! Nghĩ cách gì đi.

Dương Công Minh tức giận nói.

Một vài nhân viên ở bên lập tức lớn tiếng hét lên, bảo Lam Lam ôm chặt lấy, cũng không quan tâm tới việc con ngựa đó sẽ làm Lam Lam ngã, chuẩn bị xông lên tóm con ngựa đó lại.

Nhưng sự kinh động của con ngựa dường như một mối lửa, những con ngựa khác cũng bắt đầu loạn dần.

Khi con ngựa trắng xông ra khỏi chuồng ngựa thì một con ngựa đen to khỏe dường như cũng không chịu nổi, dùng sức giật đứt sợi dây, thoát ra ngoài.

Xùy xùy xùy!

Con ngựa đen như lên cơn điên xông ra ngoài, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, đã đuổi kịp được con ngựa trắng.

Lam Lam dùng sức giật vào cổ con ngựa trắng:

- Mau chạy đi! Con ngựa đen kia sắp bắt kịp mày rồi! Chạy mau!

Nhưng sức mạnh của Lam Lam đột nhiên lớn như vậy, con ngựa trắng căn bản là bị sợ hãi không ngừng, bị giật mạnh cổ, đầu óc bắt đầu hoa, loạn choạng xông đến chỗ Dương Công Minh và Dương Phá Quân.

- Thủ trưởng! Thủ trưởng mau tránh đi!

Vài nhân viên vừa hay đuổi kịp con ngựa này, còn chưa đến đã phải quay về, bị quay gập như vậy, hồn bay phách lạc.

Nhưng dù sao Dương Công Minh đi đứng cũng không được thuận lợi cho lắm, muốn tránh ra nhưng lại bị con ngựa đuổi theo.

Sắc mặt Dương Phá Quân trầm xuống, chuẩn bị đứng che trước mặt cha mình, đỡ lấy con ngựa kia xông lên.

- Phá Quân! Tránh ra!

Dương Công Minh kêu to.

Tất cả những việc này đều xảy ra trong chớp mắt, căn bản không có thời gian suy nghĩ.

Trong chớp mắt, con ngựa trắng cuối cùng chân cũng mềm nhũn ra, hơn nữa bị Lam Lam đánh đến nổi hôn mê, ngã soài xuống đất, trượt đi một khoảng lớn.

Lam Lam “A!” một tiếng, rơi như bay xuống, mũi chân gập xuống đất, suýt bị thương.

Mọi người vừa mới thở phào, phát hiện ra cô bé này căn bản không bị nguy hiểm gì. Nhưng con ngựa đen theo sát phía sau lại khiến tất cả mọi người đều không đành lòng nhìn.

- Lam Lam!

Dương Công Minh vội tới, cô bé không phản ứng gì, đứng về hướng con ngựa đen đang xông đến.

Cô bé chỉ tò mò muốn xem con ngựa đen hùng hổ kia, đợi cho con ngựa

sắp đến nơi thì Lam Lam nắm nắm đầm lại, lấy đà nhảy.

Phịch! Suu tầm by Jiuzhaigou

Thân thể nhỏ đi đập vào bụng con ngựa, chỉ nghe thấy tiếng con ngựa hét lên, lão đảo bay ra ngoài.

Thân thể con ngựa đen bị quăng mạnh xuống đất, ngực bị một lỗ thủng lớn.

Bốn chân co quắp lại, mắt lơ lơ.

Tiểu Lam Lam rơi xuống đất, toàn thân đều là máu ngựa, lè lưỡi, liếm môi vẫn còn dính máu nóng.

- Con ngựa lớn hư thật! Ai bảo người ức hiếp ngựa trắng nhỏ. Lam Lam đánh chết người.

Tất cả mọi người đều im lặng, ngoài tiếng gió đang gào thét bên tai mọi người.

Không chỉ có đám nhân viên, mà ngay cả Dương Phá Quân cũng phải há hốc mồm, sắc mặt trắng bệch.

Dương Công Minh mất sáng ngời, kèm theo vẻ ngạc nhiên, nhìn cô bé tiểu mập trên mặt và người toàn máu ngựa, nở một nụ cười hài lòng...

Một lúc sau, các nhân viên mới bao quanh, xử lý hiện trường con ngựa trắng, cùng với con ngựa đen đã chết.

Nhưng sự chú ý của mọi người lại tập trung vào Lam Lam, sự chấn động trong lòng khiến cho họ như sắp phát điên.

Đây mới chỉ là một đứa nhỏ còn đi nhà trẻ? Chỉ nghe nói thân thủ của nó bất phàm, nhưng sự thực thì quá là nghịch thiên.

Lam Lam hơi mất hứng, chu miệng nhỏ của mình ra, đi đến trước mặt Dương Công Minh:

-Cụ nội à, Lam Lam phải đi tắm đây, hơi quá...

- Ha ha...

Dương Công Minh không một chút tính toán ôm lấy đứa nhỏ:

- Lam Lam, mặc dù con ngựa đen đó xấu xa, nhưng cũng không thể đánh chết được, sau này phải nhớ rõ, không được giết động vật, biết chưa?

Lam Lam chớp mắt:

- Cũng giống như giết kẻ xấu. Cha con nói, không thể vì một chút xấu mà giết người được, phải giết kẻ xấu lớn, đúng không ạ?

Dương Công Minh sững sốt, nhưng gật đầu:

- Đúng vậy.

Lam Lam tỏ vẻ hiểu gật đầu, “Ồ” lên một tiếng:

- Cụ nội à, con ngựa đen đó chết rồi, buổi tối chúng ta ăn thịt ngựa đen thôi.

Mọi người chỉ cảm thấy trận gió đau tai thổi qua, nhìn cô bé hồn nhiên, không ít người bắt đầu run rẩy chân tay.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1189

Thêm Một Lát Cũng Tốt

Màn đêm từ từ buông xuống thành phố Trung Hải, tại ngôi biệt thự ở ngoại ô phía tây.

Một cô gái xinh đẹp mặc một chiếc váy liền thân cổ tròn màu đen đang đứng bên lề đường, vì thời tiết gần như là không độ, nên cô gái không ngừng run lên tại chỗ, chà hai bàn tay vào với nhau, hít thở.

Sau khoảng vài phút, một chiếc BMW màu đen cuối cùng cũng chiếu ngọn đèn vào cô, chậm rãi dừng lại.

Cô gái sau khi nhìn thấy chiếc xe, khuôn mặt liền nở một nụ cười, chạy đến bên chiếc xe.

Dương Thần từ trong xe bước xuống, trên tay cầm một chiếc túi lớn, khi thấy người phụ nữ đã đứng chờ sẵn ở bên ngoài, đặc biệt khuôn mặt cô còn bị gió lạnh thổi cho đỏ ửng, đột nhiên bất mãn nói:

- Tình Nhi, sao lại đứng ngoài chờ làm gì, không biết trời đang rất lạnh sao?

Tiêu Chỉ Tình cười hì hì, tiến lên ôm lấy Dương Thần, sau đó kéo tay hắn:

- Không sao, hít thở một chút không khí trong lành cũng tốt mà.

- Cô bé ngốc!

Dương Thần dờ khóc dờ cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, giọng ấm áp:

- Em không thể tu luyện, cơ thể bẩm sinh đã nhiều âm hàn, phải chú ý giữ gìn sức khỏe, cứ đứng ngoài gió lạnh như thế này, anh sẽ thấy rất đau lòng đấy.

- Thật không? Suu tầm by Jiuzhaigou - MangaClub. Vn

- Đương nhiên là thật rồi.

Dương Thần hôn lên môi cô.

Tiêu Chỉ Tình ngượng ngùng hé miệng cười nói:

- Em cũng không biết là tại vì sao, dù sao cũng đã một ngày không gặp anh rồi, em rất nóng lòng muốn gặp được anh. Hôm nay anh nói đến nhà em ăn tối, em rất vui. Em muốn ở bên ngoài đợi anh tối, sau đấy, muốn anh nhìn thấy em sớm hơn một chút, muốn được gặp anh nhiều hơn một chút.

Dương Thần vô cùng cảm động, thật hết cách với cô, đành nắm lấy đôi tay nhỏ bé lạnh cóng của cô đi vào nhà.

Ngôi nhà này vốn là do vú Vương bỏ tiền ra mua cho con gái, hiện nay cũng không còn ai, vú Vương và Tiêu Chỉ Tình cùng sống với nhau ở đây, đây cũng là nơi mấy ngày nay Dương Thần hay lui tới nhất.

Đi vào trong nhà, đồ đạc trong nhà được bày biện phần lớn giống như nhà hẳn, chỉ là có vẻ đơn giản hơn một chút.

Vú Vương cũng vừa bung hai đĩa thức ăn ra, nhìn thấy Dương Thần, bà cười híp mắt:

- Cậu tới rồi, chỉ còn có mấy món, để tôi bê ra nốt là được rồi.

Dương Thần gật đầu, đặt túi nilong lên bàn:

- Vú Vương, ở đây còn có một ít thức ăn, hâm nóng lại một chút là được.

- Ông xã, anh mua cái gì vậy, thơm quá.

Tiêu Chỉ Tình hiếu kì nhìn túi đồ trên tay Dương Thần.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Không có gì, chỉ là một ít bún thập cẩm cay, hôm nay trời lạnh, anh thấy trên đường tới đây nên mua, có cả đồ sống, có đồ chín.

- Bún thập cẩm cay là cái gì?

Tiêu Chỉ Tình vẽ nghi hoặc.

Dương Thần và vú Vương đều sửng người.

- Tình Nhi, con chưa ăn bún thập cẩm cay bao giờ à?

Vú Vương hỏi thẳng.

Tiêu Chỉ Tình mơ hồ gật đầu, nhỏ giọng:

- Con mới vừa từ ảo cảnh ra được mấy năm, lại bận trốn ra nước ngoài, vẫn chưa ăn nhiều những món ăn ở đây....

Ánh mắt vú Vương đề lộ vẻ thương yêu trìu mến, bà gượng cười nói:

- Cũng đúng, mẹ cũng không nghĩ ra chuyện này, thật khổ cho con quá! Bao nhiêu năm qua vẫn chưa được hưởng cái gọi là hạnh phúc.

- Ở đây có những gì, mai anh và Tình Nhi sẽ ra ngoài ăn cả ngày, tìm một chợ đêm đồ ăn hay cái gì đại loại thế ăn một bữa.

Dương Thần cười ha hả nói.

- Vậy thì phải cảm ơn cậu rồi, Tình Nhi được ở cạnh cậu chắc sẽ vui vẻ lắm đây.

Vú Vương cảm kích tự đáy lòng.

Tiêu Chỉ Tình cũng gật đầu đồng ý, lòng đầy mong đợi.

Dương Thần trong lòng thầm than, vui vẻ là được rồi, sao phải bày vẽ như vậy, chẳng phải đều vì muốn cho mọi người vui vẻ hay sao. Đáng tiếc không phải ai cũng dễ dàng vui vẻ như Tình Nhi....

Vú Vương nhanh nhẹn, mở nồi lẩu ra, đem nhúng bún cay và các nguyên liệu ăn kèm.

Lúc sắp ăn cơm, đột nhiên có người bước vào nhà.

- Ô! Thơm quá! Tôi tới muộn rồi, tới muộn rồi...Vú Vương! Chỉ Tình! Tôi lại tới rồi...

Người vừa vào cửa đã lớn tiếng ấy không ai khác, chính là An Tâm, cô mặc một chiếc áo khoác nhung, trên tay xách một chiếc túi Dior lớn bước vào.

An Tâm vừa vào cửa, thấy Dương Thần cũng ở đây, le lưỡi, ngượng ngùng, sau đấy mỉm cười duyên dáng:

- Ông xã, anh cũng ở đây à, anh cũng tới ăn chực giống em hả?

Dương Thần nửa như cười nửa như không nhìn cô:

- Ý của em là em hay tới đây ăn chực hay sao?

- Cô ấy nói ở nhà ăn cơm một mình chán, lúc trước là em nấu cơm cho cô ấy ăn. Đến lúc mẹ tới nấu cơm cho em, thì cô ấy lại càng thích tới đây ăn hơn, nhưng mấy ngày nay bận quá, nên chưa gặp nhau lần nào.

Tiêu Chỉ Tình nói.

Vú Vương dường như cũng sớm biết được chuyện này, dịu dàng nói:

- Có lẽ cậu không biết, An Tâm và Tình Nhi rất hợp nhau, cô ấy hay đưa Tình Nhi đi mua sắm, lại còn dạy Tình Nhi cái gì mà trang điểm ấy, tình cảm rất thân thiết.

- Chính là như thế, là em đã bỏ sức lao động ra đấy, không phải là đến ăn không đâu.

An Tâm cười hi hi, đặt cái túi lớn đựng toàn đồ mỹ phẩm xuống đất, sau đấy ngồi luôn xuống cạnh Tiêu Chỉ Tình.

Dương Thần tự thấy hẳn đã không quan tâm chu đáo tới các cô, cũng không biết bình thường ai thân thiết với ai. Hôm nay nghĩ lại, Sắc Vi và Mạc Thiện Ny sống cùng nhau nên quan hệ thân thiết hơn, An Tâm và Tiêu Chỉ Tình tính cách gần giống nhau nên cũng hợp nhau hơn.

Không biết sau này sẽ thế nào, những người phụ nữ khác của hắn có xây dựng mối quan hệ tốt với nhau hay không, nhưng có thể khẳng định rằng, cái không khí càng lúc càng giống một đại gia đình thế này chính là điều mà Dương Thần luôn mong đợi.

Sau khi bắt đầu ăn cơm, Tiêu Chỉ Tình và An Tâm cứ ríu ra ríu rít dường như mãi không hết chuyện để nói với nhau. Tiêu Chỉ Tình trước đây không có chị em, nên không ai nói chuyện với cô về mấy chuyện của con gái cả, cô đối với rất nhiều thứ của con gái như trang sức, mỹ phẩm, quần áo...không biết phải phối hợp với nhau thế nào, mặc dù rất hiểu kì những lại biết rất ít.

Vừa hay An Tâm là tiếp viên hàng không, lại xuất thân trong gia đình giàu có, cái gì cũng biết, tính tình hoạt bát, chuyện thì nhiều nói mãi cũng không hết, hai người hợp nhau, quả thực thân như chị em ruột.

Đến giữa bữa ăn, Tiêu Chỉ Tình đột nhiên nghĩ ra thuận miệng hỏi:

- An Tâm, mấy hôm trước sao chị phải đi vậy, em cứ nghĩ chị đi công tác xa chứ?

An Tâm bĩu môi:

- Đừng nói nữa, phiền chết được, bị giám đốc lấn đám người trong công ty ép hợp, hợp...sắp làm đầu chị nổ tung rồi.

- Chuyện làm ăn có gì không tốt à?

Dương Thần quan tâm hỏi.

An Tâm thở dài:

- Ủ, công ty xuất hiện đối thủ mới, sau khi được một công ty nước ngoài đầu tư, thêm vào dự án khách sạn năng lượng sạch, An Thị vốn chỉ chuyên tâm vào ngành khách sạn, lần này dự án của bọn họ được nhà nước ủng hộ, nếu dự án của họ triển khai thuận lợi, thì cổ phiếu của An Thị chắc chắn sẽ rớt giá thảm hại....

- Có nghiêm trọng như vậy không, chẳng phải ngày trước toàn bộ sản nghiệp nhà họ Liễu đều thuộc về nhà họ An đấy sao, ở Trung Hải này còn có công ty có thể đấu được với công ty nhà em hay sao?

Dương Thần hỏi.

- Đương nhiên là có rồi, thương trường như chiến trường, hiện nay bao nhiêu công ty cứ tách ra lại sát nhập vào, rất có khả năng sẽ xuất hiện một công ty mới lớn mạnh, chỉ cần có nhân tài, có quan hệ, thì có gì không được.

Điểm mấu chốt chính là dự án của họ được chính phủ ủng hộ, cho nên phải ứng phó một cách đặc biệt cẩn trọng. Đến giờ cũng không nghĩ ra cách gì, là em trốn đi đấy chứ, nếu không thư giãn một chút, chắc em ngất luôn ở công ty.

An Tâm chớp chớp mắt.

Tiêu Chỉ Tinh vội đưa tay giật nhẹ ống tay áo của Dương Thần:

- Ông xã, anh xem chị An Tâm đáng thương quá! Giúp chị ấy đi! Chẳng phải anh có rất rất nhiều tiền à, hay là mua lại công ty ấy thế nào?

Dương Thần nhướn mày vờ giận nói:

- Nói linh tinh, chuyện này cũng có thể làm hay sao? Bọn họ cũng không phải ác ý bày ra âm mưu quỷ kế gì hãm hại mình, người ta đường đường chính chính cạnh tranh trên thương trường, không biết là âm mưu hay dương mưu, không hề làm trò dối trá gì. Nếu anh y mình nhiều tiền, chèn ép họ, thì có khác gì loại cướp bóc.

Cho dù có mua lại công ty ấy, vậy sau này thì sao? Anh có thể mua hết những công ty đối thủ hay sao? Nếu không thể thắng được người ta, thua thì thua, cho dù không có công ty, thì anh nuôi có sao đâu.

- Được rồi, được rồi, em chỉ nói thôi mà, công ty nhà An Tâm dù sao cũng được truyền lại đời này qua đời khác, nếu thực sự không còn nữa thì thật đáng tiếc.

Tiêu Chỉ Tinh nói.

An Tâm bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Trước đây em cảm thấy việc buôn bán, quản lý công ty không có gì khó, nhưng sau khi làm Tổng giám đốc, mới phát hiện hóa ra không đơn giản như vậy, rất nhiều việc cảm thấy lực bất tòng tâm.

Cho nên em rất khâm phục chị Nhược Khê, năm chị ấy lên làm Tổng giám đốc còn nhỏ hơn em bây giờ mấy tuổi, vậy mà có thể khiến công ty ngày một phát triển, quá lợi hại!...

Nhắc tới Lâm Nhược Khê, khuôn mặt Dương Thần lộ ra vẻ chua xót, cười tự giễu mình.

Vú Vương trông thấy vậy, hỏi han:

- Cậu Dương Thần, tôi vẫn chưa hỏi cậu, tôi đi cũng mấy ngày rồi, tiểu thư đã về nhà chưa?

An Tâm và Tiêu Chỉ Tình cùng nhìn qua, các cô ngoài miệng không nói ra, nhưng trong lòng cũng cảm thấy nhớ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1190

Mũi Chì Nhảy Thật

Dương Thần lặng lẽ hít một hơi dài, ngẩng đầu, nhú mày lại, nói:

- Vú Vương, bà thấy đấy...trong khoảng thời gian ngắn này Nhược Khê sẽ không trở về đâu...

Vú Vương kinh ngạc há hốc mồm:

- Câu này...đã xảy ra chuyện gì sao?

Dương Thần cũng không giấu diếm, đem chuyện buổi sáng ngày hôm qua tìm Nhược Khê thì bị bỏ rơi, buổi sáng hôm nay vì chuyện thức ăn sáng mà cũng cãi nhau thuật lại một lượt.

- Vú Vương, tôi thực sự không nghĩ ra cách gì, tôi thực sự nghĩ không thông được, tôi chỉ đơn thuần nhớ cô ấy, muốn mang cho cô ấy chút đồ ăn sáng, đi đến hành lang thì gặp Hồng Yến, cũng không phải là chuyện mà tôi có thể tự mình điều khiển được.

Tôi không thể gặp người ta, thì quay đầu bước đi sao? Tôi vì ai mà đi. Nhược Khê, trong lòng cô ấy nhất định rất rõ, nhưng tại sao cứ phải như vậy với tôi?

Dương Thần buồn rầu nói, An Tâm ở một bên và Tiêu Chỉ Tinh lộ vẻ phức tạp, hiểu được cảm giác nhưng không thể nói thành lời.

Vú Vương yên lặng trầm tư một hồi, dịu dàng nói:

- Cậu chủ, tôi biết đối xử với cậu như vậy, trong lòng cậu rất oán giận, nhưng cũng như cậu nói, trong lòng tiểu thư nhất định cũng rất hiểu, ý của cậu đối với cô ấy là ý tốt.

Nhưng đôi khi người phụ nữ suy nghĩ một việc gì đó, không phải họ suy nghĩ việc đó đúng hay sai, trách nhiệm thuộc ai, những thứ này thực sự chỉ là thứ yếu...

Dương Thần lúng ta lúng túng hỏi ngược lại:

- Vậy phải nghĩ đến cái gì?

- Thái độ.

Vú Vương nói.

- Thái độ?

- Đúng vậy, thứ mà phụ nữ càng để ý hơn chính là thái độ của người đàn ông đối với họ.

Vú Vương cười nói:

- Có thể có chút khoa trương, nhưng tôi cảm thấy tiểu thư tức giận với thiếu gia như vậy, rất là vô lý. Mặc dù cô ấy sai một phần, nhưng thái độ của thiếu gia với cô ấy cũng là một phần trách nhiệm.

Ví dụ như, mặc dù thiếu gia đi xin lỗi cô ấy, nhưng không nói với cô ấy một tiếng, mà đến thẳng nhà, sau đó tự cho rằng như thế tiểu thư nhất định sẽ nguôi giận, ngoan ngoãn trở về, cậu làm tiểu thư cảm thấy trong lòng khó chịu.

Cũng như tính tình từ nhỏ đến lớn, tiểu thư đặc biệt thích sĩ diện, thực ra nói năng chua ngoa nhưng trong lòng lại như đậu hũ, cậu chủ chỉ cần biết thái độ đúng mực, khách khí, thì tiểu thư nhất định sẽ không kháng cự nhiều.

Cũng như buổi sáng hôm nay, cậu chủ chỉ cần cười hi hi, đừng cứng đầu mà đôi chất, biện giải với cô ấy thì tiểu thư cũng sẽ bớt giận hơn, trong lòng cô ấy thực sự hiểu nhầm cậu chủ mua bữa ăn sáng này đến cho trợ lý Triệu sao?

Dương Thần chỉ cảm thấy đột nhiên hiểu ra, giống như...sự thật đúng là như vậy. Mình thực sự đã quá lời một chút, cảm thấy Lâm Nhược Khê tức giận, chỉ cần nũng nịu một chút là cô ấy sẽ đổi ý để trở về. Mặc dù thành khẩn xin lỗi cũng không sao, cảm thấy rất hợp lẽ.

- Có lý...

Dương Thần xấu hổ cười nói:

- Nhưng vú Vương à, bây giờ tôi và Nhược Khê như phân ra từng tầng, không dám tìm cô ấy như trước kia, không biết cô ấy giận tôi nhiều không.

An Tâm vẫn nghe từ nãy giờ đột nhiên nháy con ngươi:

- Nếu không thì...em đi thăm chị Nhược Khê vậy?

- Em đi?

Dương Thần bật cười nói:

- An Tâm yêu dấu, không phải em sợ nhất là gặp Nhược Khê sao?

An Tâm cong miệng lên:

- Sợ thì cũng có chút sợ, nhưng thực ra người mà chị Nhược Khê không để ý nhất là em, em dễ bắt nạt mà... Em có thể giúp chồng đi xem xét tình hình thế nào, sau đó anh sẽ thuận lợi để hỏi chuyện cô ấy hơn.

- Hỏi Nhược Khê chuyện gì?

Dương Thần ngạc nhiên nói.

An Tâm ngưng ngưng cắn môi:

- Ồm...thì là...thì là chuyện công ty. Em nghĩ chị Nhược Khê làm việc chăm chỉ như vậy, nhất định cô ấy có cách giúp em xoay chuyển cục diện.

Dương Thần mỉm cười, nhưng nghĩ lại thì cách này cũng hay. Nếu như Lâm Nhược Khê nhất định giúp đỡ An Tâm thì chứng tỏ, trong lòng người phụ nữ này không thực sự hận mình.

Sau bữa tối, Dương Thần cùng với hai người phụ nữ và vú Vương xem kịch truyền hình, sáng mai An Tâm còn có cuộc họp nên phải về sớm.

Dương Thần chủ động tiễn An Tâm, ôm cô một cái, âm giọng nói:

- Anh biết em lúc nào cũng vui vẻ, không muốn biểu hiện áp lực ra ngoài, nhưng việc kinh doanh của gia tộc đứng trước khó khăn, nhất định em khó

mà chịu đựng được. Nếu như rất mệt thì cứ nói ra, anh là người đàn ông của em, không phải là việc gì cũng không thể làm.

An Tâm cười cười, dựa vào ngực Dương Thần một hồi:

- Em biết, nhưng em cũng cảm thấy không thể chuyện gì cũng dựa vào anh, như vậy em sẽ cảm thấy mình vô dụng.

Trước kia khi còn nhỏ, không hiểu chuyện, cảm thấy cha cái gì cũng không tốt, vì vậy bỏ nhà ra đi, không muốn quan tâm đến chuyện công ty nữa, cũng không muốn làm ăn.

Nhưng bây giờ sự lo lắng của hàng nghìn người như vậy đang nằm trong tay em, mới phát hiện ra hóa ra lúc đầu cha rất mệt mỏi, chỉ tiếc là ông không còn nữa, nhưng em hi vọng, có thể tiếp tục gìn giữ lại doanh nghiệp mà cha đã truyền lại.

Yên lặng ôm nhau một lúc, Dương Thần dần buông cô ra, néo vào khuôn mặt nhăn nhui của cô:

- Không cần sợ hãi, ngày mai đến thăm Nhược Khê, cô ấy sẽ đối xử thân thiết với em hơn là với những người khác, nếu không cũng sẽ không trừng mắt mà ức hiếp em đây. Bất kể ra sao, cô ấy.... mấy chuyện như hát hò nhảy múa không biết làm, nhưng chuyện làm ăn thì nhất định rất giỏi, chí ít thì anh bị cô ấy lừa hết rồi.

An Tâm vênh môi:

- Em biết, dù sao thì cũng coi như em dễ bắt nạt nhất.

Dương Thần cúi đầu hôn lên đôi môi của cô, cười nói:

- Họ ức hiếp em, anh rất thương em.

Nói xong, Dương Thần lấy ra từ trong túi áo một tờ tiền mười tệ nhăn nheo, nhét vào tay An Tâm.

An Tâm nhíu mi:

- Ông xã, anh đưa tiền cho em làm gì?

- Ồ, anh muốn để em đi mua chút viên gạo nếp để ăn, trấn an những vết thương lòng của em.

Dương Thần bật cười:

- Đương nhiên rồi, nếu như không hợp khẩu vị thì em hãy mua cho chị Nhược Khê của em... Nhớ là mua viên gạo nếp của Triệu Ký, dưới tòa nhà Ngọc Tông là chi nhánh, nhất định không được nói là anh bảo em đi mua nha, tránh được việc Nhược Khê nổi ghen.

- Viên gạo nếp? Nhưng...nhưng em không thích ăn...

Nói được một nửa, An Tâm dần dần cũng nghe hiểu, nhìn vẻ mặt cứng nhắc của Dương Thần, bật cười:

- Hóa ra muốn mượn cơ em đi thăm vợ cả của anh. Hừ, em còn tưởng anh thực sự quan tâm đến em chứ...Không có mặt mũi nào để tự mình mang qua nên mới mượn tay em, người ta đã như vậy mà còn muốn lợi dụng người ta, ông xã, anh quá xấu xa rồi đấy.

- Em nhìn em xem, anh đã nói rồi, em ăn trước, không thích thì tặng lại cho Nhược Khê mà. Anh định để em ăn trước mà.

Dương Thần mặt dày nói.

- Hừ, vậy tại sao còn đưa em tiền, cho dù công ty em có xảy ra vấn đề thì cũng không đến nỗi không có chút tiền nào, anh phải đưa nhiều một chút, đưa em vài trăm triệu đi, em sẽ mua lại công ty của đối thủ cạnh tranh.

- Đương nhiên là vấn đề thành ý của anh, tiền chỉ là thứ yếu, hơn nữa dù sao cũng là tiền lương của em...

Dương Thần vỗ mông cô nói:

- Được rồi, được rồi, em yêu đầu à, em cũng mau về nghỉ ngơi đi, chúc em ngủ ngon...

Mặt Dương Thần đỏ lên, vội vàng quay đầu chạy về phòng, hôm nay hẳn nhất định sẽ đến phòng của Tiêu Chỉ Tình ngủ...

Buổi sáng hôm sau.

Tầng cao nhất của tòa nhà Quốc Tế Ngọc Lôi, cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ cửa.

- Mời vào!

Lâm Nhược Khê đang vui đầu bên bàn làm việc, nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính đang đầy rẫy những số liệu, hoàn toàn không để ý gì bên ngoài.

Sau khi mở cửa, Triệu Hồng Yến đi tới, mỉm cười nói:

- Tổng giám đốc Lâm, cô An đến đây, nói là có việc muốn gặp cô.

- Tiểu thư An? Tiểu thư An nào? Hôm nay tôi có hẹn trước với khách hàng sao?

Lâm Nhược Khê nghi ngờ, cuối cùng cũng quay đầu lại.

Triệu Hồng Yến lắc đầu:

- Là tiểu thư An Tâm của tập đoàn An Thị, cô ấy...

- Không gặp!

Lâm Nhược Khê dứt khoát cắt đứt lời của Triệu Hồng Yến, lạnh lùng nói.

Triệu Hồng Yến kinh ngạc đứng ở đằng kia, đang muốn gật đầu:

- Ồ, vâng.

Nhưng vào lúc này, An Tâm xách một chiếc túi nilong đột nhiên xông vào.

- Tinh tinh tinh! Chị Nhược Khê! Là em mà. Tại sao có thể không gặp em chứ. Em mang thứ này đến thăm chị nè.

An Tâm cười hì hì chạy vào văn phòng, Triệu Hồng Yến muốn ngăn cũng không ngăn được.

- Oa, chị Nhược Khê à, văn phòng của chị rộng thật. Một mình chị ở đây mà không cảm thấy trống trải sao, có muốn em mua chút hoa cỏ gì đó giúp chị trang trí không?

An Tâm rất tự nhiên ngồi lên ghế sofa, há mồm nói liền thoảng.

Lâm Nhược Khê nhíu mày, người đã bước vào thì không thể đuổi ra. Ra hiệu cho Triệu Hồng Yên, lặng lẽ ra ngoài và đóng cửa lại.

Sắp xếp lại giấy tờ trên bàn làm việc, Lâm Nhược Khê mới bước đến bên ghế sofa, đang định hỏi, thì liếc mắt về phía chiếc túi của An Tâm đặt trên bàn trà, nuốt cái ực.

- Viên gạo nếp?

- A.... Chị Nhược Khê, mũi chị nhạy thật, không mở ra mà cũng có thể ngửi được mùi của viên gạo nếp.

An Tâm giật mình nói.

Lâm Nhược Khê trợn mắt:

- Ngủ ngốc, trên bao bì có viết mà.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1191

Người Và Tiền

An Tâm mới phản ứng lại:

- Ô, em cũng không chú ý.

Lâm Nhược Khê hắng giọng một cái, cố ý không nhìn vào gói to kia:

- Nói đi, sáng sớm qua đây, tìm tôi có việc gì.

- Ha ha, thì muốn tới thăm chị Nhược Khê thôi.

An Tâm đặt hai tay trên đùi, cười ngượng ngùng.

- Đừng lãng phí thời gian của tôi, có chuyện gì nói nhanh.

Lâm Nhược Khê nhướn mày lên nói.

An Tâm căng thẳng, nhỏ giọng hỏi:

- Chị Nhược Khê, sao chị không trở về? Chị từ bi mà, bớt giận nha...

Lâm Nhược Khê nhìn An Tâm trong chốc lát, bỗng nhiên cười dài hỏi ngược lại:

- Cô thật sự hi vọng tôi trở về mà còn muốn hỏi?

An Tâm sững sốt, lập tức nói:

- Đương nhiên là thực sự hi vọng như vậy rồi. Chị Nhược Khê cãi nhau với chồng, bọn em cũng không dễ chịu gì? Dù sao thì trong lòng em cũng nặng như chì, luôn cảm thấy khó chịu.

- Tại sao lại như vậy, nếu như tôi ly hôn với Dương Thần, chẳng phải các cô còn có cơ hội sao?

Lâm Nhược Khê lại hỏi.

An Tâm chưa xót cười cười:

- Có cơ hội, nhưng cơ hội không là thứ mà chúng em thực sự mong đợi. Chị Nhược Khê, em thực sự hi vọng chị và chồng hòa hợp lại với nhau, điều này không chỉ là mình em, mà cả với các chị như chị Sắc Vi cũng đều mong muốn như vậy.

Chị hãy suy nghĩ kỹ lại đi, trước kia khi ông xã ở nước ngoài và về đến Hoa Hạ đều không thiếu gì phụ nữ, nhưng khi anh ấy gặp chị Sắc Vi, gặp Tinh Tinh, đều không có ý sẽ ở cùng nhau.

Em nghĩ anh ấy không phải là người quá coi trọng mối quan hệ nam nữ bình thường, chỉ có người phụ nữ mà anh ấy thực sự yêu thương thì anh ấy mới đồng ý sống cùng cô ấy thôi.

Những người chúng em, không ai khiến anh ấy xây dựng được tổ ấm gia đình, chỉ có chị là làm được, vì vậy chúng em cho dù có yêu anh ấy, cũng sẽ không tranh giành với chị, chị bớt giận đi mà. Bên ngoài ông xã không biểu hiện gì, nhưng trong lòng nhất định đang có gánh nặng đè lên.

Lâm Nhược Khê lặng yên nghe xong một lát, hồi lâu, mới nói:

- Cô rất thẳng thắn.

An Tâm cộc lốc cười cười:

- Em biết em không thông minh như chị, vì vậy vòng vo cũng chẳng ích gì, chị bằng cứ nói thẳng suy nghĩ của mình.

- Tôi thích ăn viên gạo nếp, là anh ấy nói cho cô đúng không?

- Đúng vậy đúng vậy.

An Tâm gật đầu:

- Tiền để mua viên gạo nếp còn do anh ấy nhét vào tay em, anh ấy còn giả vờ nói rằng muốn mua viên gạo nếp cho em ăn, nhưng em căn bản là không thích ăn viên gạo nếp.

- Cái gì?

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên cao giọng, đứng phắt dậy, thở phì phò nói:

- Cô có gì đặc biệt hơn người, dựa vào cái gì mà không thích ăn viên gạo nếp. Cô có biết viên gạo nếp đáng yêu nhường nào không, rất là ngon đấy.

An Tâm bị kinh hãi, giật mình một cái, sợ run người:

-Em...Em...Ý của em là...em chưa từng ăn... viên gạo nếp...

- Hừ, cô chưa từng ăn cũng không nên nói linh tinh, tôi ghét nhất những người không thích ăn viên gạo nếp.

Lúc này Lâm Nhược Khê mới bình tĩnh ngồi xuống, dường như có điều gì đó.

An Tâm vỗ ngực một cái, cười nói:

- Em cũng cảm thấy viên gạo nếp rất đáng yêu. Hi hi. Nhưng quan trọng là chị Nhược Khê thích là được rồi, em cố ý mua nhiều vị hơn. Ông xã nói, chị thích ăn viên gạo nếp của Triệu Ký, hôm nay em đến sớm để mua đấy.

- Lại còn giả vờ giả vịt nữa...Hừ...

Trong mắt Lâm Nhược Khê lộ vẻ vui mừng, nhìn lướt qua túi to kia, sau khi mở ra, bên trong là một hộp viên gạo nếp.

Từng viên tròn tròn, nhiều màu sắc đang sờ sờ ở đằng kia, chờ người đến ăn.

Trong ánh mắt căng thẳng của An Tâm, Lâm Nhược Khê dùng hai tay cầm lấy một viên, như nâng niu một món bảo vật, từ từ đưa vào miệng.

- Ai dô....

Cắn một miếng, cô cảm thấy vô cùng sung sướng, rạo rực vui vẻ hẳn lên.

An Tâm thậm chí cảm thấy, nếu như có người đàn ông nào mà giống như viên gạo nếp này thì Lâm Nhược Khê sẽ yêu anh ta đến chết.

Ngay khi An Tâm không biết có nên tiếp tục nói chuyện không nữa, muốn chờ Lâm Nhược Khê ăn xong một viên thì Lâm Nhược Khê đã mỉm cười, nhìn lại.

- Nói đi, tôi biết cô có chuyện khác muốn đến tìm tôi.

- À...

An Tâm lúng ta lúng túng hỏi:

- Nhượng Khê, sao chị biết...

- Vì nếu như đến đề khuyên tôi, thì người lựa chọn đầu tiên nên là vú Vương, giống như những gì cô nói, cho dù tôi có tức giận, cô đã đến đây rồi, nhất định là muốn nói gì đó, đương nhiên cô có nguyên nhân khác.

Lâm Nhượng Khê hừ nhẹ một tiếng, ăn tiếp.

An Tâm thở một hơi dài, tự mình lắm bầm, đúng là không có gì có thể giấu được, đột nhiên cảm thấy Dương Thần rất đáng thương, với những người phụ nữ như vậy, chỉ số thông minh cao là một điều không tốt đẹp gì.

Nhưng những gì cần hỏi vẫn phải hỏi, An Tâm hí mắt cười nói:

- Chị Nhượng Khê, thực ra công ty em xảy ra chút chuyện, em biết nên làm gì bây giờ, vì vậy muốn chị giúp em nghĩ cách.

Lâm Nhượng Khê quay đầu nhìn An Tâm:

- Tập đoàn An Thị nhà cô kinh doanh chủ yếu về khách sạn và ẩm thực, khác xa so với ngành sản xuất kinh doanh của chúng tôi, cô hỏi tôi?

- Chẳng phải em thực sự đã không nghĩ ra cách gì nữa rồi sao?

An Tâm tội nghiệp nói.

Lâm Nhượng Khê tiếp tục nhai viên gạo nếp, cũng không có ý dừng lại, mơ hồ nói:

- Vậy cô...nói...

An Tâm vội vàng nói lại vấn đề một lần nữa.

-Bây giờ em rất lo lắng, đợi bọn họ thực hiện xong dự án khách sạn nguồn năng lượng sạch thì bọn em sẽ không còn sức nữa rồi. Đến lúc đó ngành kinh doanh chủ yếu của chúng em sớm muộn gì cũng bị đánh sập.

Lâm Nhượng Khê im lặng nghe xong, vừa lúc ăn xong viên gạo nếp, mút đầu ngón tay, lau miệng.

Nhìn những viên gạo nếp khác trong hộp với ánh mắt vẫn chưa thỏa mãn, Lâm Nhượng Khê tạm thời nhẫn nhịn nói:

- Việc thực hiện dự án công nghệ cao này nhất định là phải do người phụ trách chuyên nghiệp làm, nếu không thì không có cách nào làm hiệu quả được.

Giám đốc của dự án này chính là nhân vật trung tâm của dự án, anh ta và đoàn của anh ta mới là trung tâm của vấn đề, cô phải đánh sập kế hoạch của bọn họ, phải bắt tay vào làm Giám đốc của dự án đó.

An Tâm gật gật đầu:

- Em biết, nhưng hoàn toàn là vấn đề gay go mà chúng em bây giờ phải đối mặt. Giám đốc của dự án này trước đó là người của tập đoàn An Thị chúng em, sau đó vì không được bố em tin tưởng nên đã đi nước ngoài chuyên tu, kết quả bây giờ bị công ty của anh ta thuê, lại được hỏi đáp cao, dự án này chính là do anh ta phụ trách.

Trước kia em còn chưa hiểu lắm, nhưng mấy người già trong công ty nói

với em, lần này anh ta rõ ràng có ý định muốn thôn tóm nhà họ An chúng em, muốn trả thù cho việc năm đó chúng em đã không coi trọng tài năng của anh ta.

Lâm Nhược Khê lộ vẻ hiểu, suy ngẫm nói:

- Xem ra với thân phận là cô đã mua viên gạo nếp cho tôi, tôi có thể dạy cô một cách, nhưng cuối cùng có làm được hay không thì phải xem vận may của cô như thế nào.

An Tâm giật mình, nháy mắt mấy cái:

- Chị Nhược Khê, chị thực sự có cách sao? Em vừa mới nói xong thôi mà.

- Cũng không phải vấn đề gì quá khó giải quyết lắm, chuyện gì cũng đều phải nhìn đôi thủ mới có thể phán đoán dễ khó, đôi thủ của cô chẳng qua là một người cao ngạo, tham vinh hoa phú quý, lòng dạ tiểu nhân, loại người này rất dễ đối phó.

Lâm Nhược Khê nói.

An Tâm vẻ mặt nghi hoặc:

- Là giám đốc của dự án lần này sao? Anh ta rất đáng ghét, nhưng anh ta có ý định đối phó với chúng em, chúng em bây giờ đang rơi vào hoàn cảnh bất lợi.

Lâm Nhược Khê lắc đầu:

- Tôi hỏi cô, công ty đối phương cho anh ta những lợi gì?

- Sau khi thực hiện được hiệu quả, sẽ cho anh ta chức vị Phó tổng giám đốc công ty, sẽ được chia 20% hoa hồng của dự án là cùng lắm.

An Tâm nói.

Lâm Nhược Khê nói:

- Nếu như cô muốn lôi anh ta từ công ty của đối phương về tập đoàn An Thị, thì cần phải có một cái giá?

An Tâm nhíu mi:

- Chị Nhược Khê, chị nói muốn mời anh ta về sao? Vậy...e rằng hơi khó, anh ta rất hận An Thị chúng em...

- Cô nói sai rồi, người nào cũng có khuyết điểm, trên thương trường, thì con người càng khó hoàn mỹ.

“Nhân tài” vĩnh viễn không địch nổi “tiền tài”. Nếu như cô bị thua bởi nhân tài, thì chỉ trách cô không có đủ tiền tài mà thôi.

Vì vậy từ cổ chí kim, thương gia coi trọng tiền tài, chỉ nghe nói “Thương nhân trục lợi”, chứ không ai nói “thương nhân trục nhân”.

An Tâm ngơ ngác hỏi:

- Vậy... vậy chị Nhược Khê, chị nói em phải trả giá gì... để cho anh ta bỏ công ty đó về An Thị của chúng em?

Nói tới đây, An Tâm chợt phát hiện, ánh mắt Lâm Nhược Khê nhìn mình hơi kỳ lạ.

Đột nhiên trong lòng sợ hãi, An Tâm ôm lấy ngực, hoảng sợ nói:

- Chị... không phải chị muốn em...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1192

Buồn Nôn Chết Mất

- Cần cô cái gì?

Lâm Nhược Khê bị bộ dạng của An Tâm làm cho kinh ngạc

An Tâm vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Chị Nhược Khê, mặc dù em thừa nhận... là em có lỗi với chị, nhưng em thật sự không phải loại phụ nữ chuyên đi dụ dỗ đàn ông... Nếu chị bảo em dùng sắc đẹp để có được hạng mục đó, em tuyệt đối sẽ không làm.

Em cảm thấy, cho dù chị có không thích em thế nào đi nữa, cho dù em ngốc hơn chị, thì chị cũng không thể coi em là con ngốc như vậy...

Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng hiểu, sau khi tỉnh táo lại, bình tĩnh thấp giọng mắng vài câu.

- Đầu óc cô có vấn đề hay sao mà có suy nghĩ đấy? Tôi nói gì sao! Hơn nữa, cô cho rằng cô đi bán nhan sắc là có thể làm được việc sao? Cô cũng quá ngây thơ rồi!

An Tâm ngây ra một hồi lâu, hai má đỏ hồng, ấp úng nói:

- Vậy, cái kia là có ý gì?

Lâm Nhược Khê thở dài.

- Ý của tôi là để cô tự mình nghĩ xem cô có thể cho anh ta điều kiện gì.

An Tâm “ồ” một tiếng, tỉ mỉ suy nghĩ một lát, lắc đầu.

- Em nghĩ, điều kiện em có thể cho anh ta cũng tương đương với điều kiện mà bây giờ anh ta đã có được, đây có thể là hạng mục hơn hai tỉ, anh ta vừa khởi công hạng mục là có thể trở thành tỉ phú rồi, còn có vị trí Phó tổng giám đốc Thường vụ, thật không thể cho thêm được nữa, bằng không khác gì để anh ta làm Chủ tịch Hội đồng quản trị rồi

Lâm Nhược Khê sớm đã đoán được nên cũng không cảm thấy kì quái, lại nói tiếp:

- Vậy cô đã từng cho người liên hệ với anh ta chưa, hỏi anh ta xem anh ta cần điều kiện như thế nào mới đồng ý quay về An Thị?

- Cái này thì không có, đây căn bản không có cách nào nói chuyện, đến nói chuyện hợp tác bọn họ còn không đồng ý, một chọi một, chúng ta quả thực không thể cho thêm được nữa.

An Tâm bắt đầu dĩ nói.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu.

- Nếu như vậy thì cô hãy cử người liên hệ thử xem, trực tiếp tìm người phụ trách kia, đi thẳng vào vấn đề hỏi anh ta xem cần điều kiện gì mới đồng ý quay về An Thị.

- Vậy anh ta không phải là lời lớn rồi sao?

- Hãy nghe tôi nói hết.

Lâm Nhược Khê không vui nói.

- Ồ...

An Tâm cúi đầu.

Lâm Nhược Khê đứng dậy, bước đi thong thả, tiếp tục nói:

- Đợi sau khi cô liên lạc với người đó, cho dù là anh ta tchâm biếm thế nào, nói móc như thế nào cô đều phải đối đãi thật tốt với anh ta, tỏ ra vẻ muốn cầu cạnh anh ta.

Sau đó, bất luận anh ta ra cái giá thế nào, ngoại trừ việc thay thế cô giữ chức Chủ tịch Hội đồng quản trị ra thì tất cả mọi điều kiện, như công ty cổ phần, chức vị, chia hoa hồng, tất cả đều đáp ứng hết!

- Hả? Đó không phải...

An Tâm vội vã muốn mở miệng.

- Hãy nghe tôi nói hết!

Lâm Nhược Khê bắt măn vì bị cắt lời.

- Ồ...

Lâm Nhược Khê bắt đắc dĩ thở dài, tiếp tục nói:

- Chỉ cần anh ta đưa ra điều kiện, các cô đều đáp ứng, cho dù là khoa trương thế nào thì cũng phải gặp mặt, kí hợp đồng chứ.

Mấy người hẹn anh ta đến một nơi rất bí mật, khiến anh ta buông lỏng cảnh giác, còn cô sẽ tự mình qua đó để đàm phán với anh ta, cô phai nhớ rõ, ăn mặc thật xinh đẹp, càng hấp dẫn càng tốt, hơn nữa lúc gặp anh ta, phải giữ vẻ mặt luôn mỉm cười, giống như vẻ hợp tác rất vui vẻ.

Đợi đến lúc anh ta kí hợp đồng với cô, lúc anh ta hạ bút, cô liền cắt ngang, nói với anh ta, cô cảm thấy không thích hợp, đổi ý rồi.

An Tâm nghe đến đó, không hiểu ra sao.

- Chị Nhược Khê, nếu là như vậy thì em làm nhiều việc như vậy không phải là phí công sao? Anh ta chỉ càng thêm phần nộ, càng muốn báo thù An Thị chúng em mà thôi.

Lâm Nhược Khê thần bí cười.

- Đương nhiên không đơn giản như vậy rồi, trước khi làm tất cả những cái này, cô cần hỏi lộ một vài phóng viên và biên tập của một vài tờ báo tài chính vừa và nhỏ.

- Tìm những người đó làm gì?

An Tâm buồn bực.

- Đương nhiên là để chụp hình lúc cô ký tên hiệp ước rồi, xung quanh sớm đã bố trí máy chụp ảnh, sau khi chụp ảnh xong liền tiến hành tuyên truyền, những tấm ảnh sử dụng còn phải là hình ảnh anh ta đang ký hiệp ước.

Lâm Nhược Khê cười nói.

An Tâm suy nghĩ, một lát sau, rốt cục nghĩ thông suốt mấu chốt, cái

miệng nhỏ nhắn khẽ cười, đôi mắt tròn tròn.

- Ô! Em hiểu rồi! Nói như vậy, người đó sẽ không thể có được sự tín nhiệm của nội bộ công ty chúng ta, hơn nữa vì anh ta có quan hệ với An Thị, lại còn có em ở trong ảnh đó nữa, về mặt còn tỏ ra đã thành công thì bọn họ sẽ lập tức tin, anh ta đã ký kết hợp đồng với chúng ta, định chơi trò ăn gian.

- Không sai.

Lâm Nhược Khê gật đầu nói:

- Hạng mục lớn liên quan đến sự tồn vong của công ty này, bọn họ sẽ không dám có chút sơ sẩy, trong giai đoạn mấu chốt này, anh ta có thể coi là người tổng phụ trách, gặp mặt anh ta, còn ký kết một vài thứ, cho dù anh ta có ký thành hay không, thì đều sẽ khiến công ty bọn họ hoài nghi.

Hơn nữa, đội của anh ta cũng sẽ cảm thấy, anh ta đang phản bội, nếu tôi đoán không sai, sau việc này, nội bộ của anh ta sẽ xuất hiện chia rẽ. Đến lúc đó, điều kiện mà anh ta có được ở bên đó sẽ giảm xuống, hoặc là... bị đuổi đi. Mà một người kiêu ngạo như anh ta sẽ không thể nhẫn nhịn để người khác hoài nghi mình, có lẽ sẽ tự mình chạy đến đây.

Đợi đến lúc đó, cô lại cho anh ta một điều kiện tương đối hợp lí, để anh ta quay lại An Thị, ủy thác trọng trách, tiếp tục làm hạng mục của anh ta, như vậy cho dù là bất mãn với cô thì anh ta chỉ có thể ngoan ngoãn làm thuê cho cô, hơn nữa đội của anh ta cũng sẽ có một bộ phận cùng sang đây.

Dù thế nào, công ty của các cô kỳ thực về tiền tài hay kinh nghiệm, thậm chí là mạng lưới quan hệ chính phủ, đều mạnh hơn những đối thủ cạnh tranh, anh ta cũng sẽ không cự tuyệt một sân khấu lớn như vậy, không phải sao?

An Tâm vui mừng từ trên ghế nhảy dựng lên.

- A!! Quá đúng! Tại sao em lại không nghĩ đến chứ, em có thể đưa điều kiện, nhưng em cũng có thể tạm thời không cho nữa! Chị Nhược Khê, chị thật thông minh, em muốn hôn chị...

An Tâm vô cùng vui mừng chạy lên, ôm cổ Lâm Nhược Khê hôn liên tục vài cái.

Đến cuối cùng, thậm chí giữa môi còn hôn thật nồng nhiệt.

Lâm Nhược Khê mở to mắt.

- Haha, em muốn đi nói cho đội PR của chúng ta biết, lập tức đi mua chuộc mấy tờ báo nhỏ, tung hết những tư liệu ở An gia trước đây của tên kia, chiêu này nhất định có thể dùng được.

An Tâm vui tươi hơn hờ nói

Lâm Nhược Khê cảm giác trên môi mình vẫn còn chút nước miếng ngọt ngọt, bị phụ nữ hôn ác như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên, khuôn mặt cô không khỏi ửng hồng, thẹn thùng.

Nghe thấy An Tâm nói như vậy, cô bật người phủ quyết nói:

- Không được! Cô có thể đi mua những ký giả kia, nhưng tuyệt đối không thể mua những giới truyền thông này.

- Vì sao?

An Tâm buồn bực.

- Bởi vì cô vừa mua lại, bọn họ đã có thể điều tra ra, sau lưng những báo chí truyền thông kia là An gia các cô, vậy bọn họ còn có thể tin báo đài sao? Cho nên, chỉ mua người, không mua công ty, hơn nữa, nơi mà mấy người đàm phán có thể rất yên tĩnh, rất bí mật, nhưng không thể là phòng kín, bởi vì nơi đó không giống nơi để người khác có thể chụp ảnh được, vậy rõ ràng là có người cố ý sắp đặt, không được tự nhiên.

Lâm Nhượng Khê nhắc nhở.

An Tâm hít sâu một hơi, cổ quái nhìn Lâm Nhượng Khê.

Bị như vậy nhìn chằm chằm, Lâm Nhượng Khê sờ sờ mặt mình, nghi ngờ nói:

- Cô nhìn tôi như vậy làm gì? Chẳng lẽ mặt tôi có gì sao?

- Không phải...

An Tâm lắc đầu, cảm thán mà nói:

- Em đang nghĩ, may mà chúng ta cùng làm trong ngành khách sạn ẩm thực đây, nếu như em buôn quần áo thì công ty nhà em đã sớm bị chị mua rồi... Chị nghĩ quá chu toàn rồi, hơn nữa còn trong thời gian ngắn như vậy...

Lâm Nhượng Khê không cho là đúng.

- Tôi nghĩ cô sẽ nói tôi độc địa chứ, kỳ thực cũng không phải kế hoạch rất cao thâm, chỉ là chút thủ đoạn mà thôi, chủ yếu là người đó dễ đối phó, khuyết điểm quá rõ ràng rồi.

An Tâm ôn nhu cười cười, lại giang hai cánh tay ôm lấy Lâm Nhượng Khê.

- Cảm ơn chị Nhượng Khê, em biết mặc dù chị vẫn thường ức hiếp em nhưng trong lòng chị vẫn rất thương em...

Lâm Nhượng Khê nhanh chóng ôm lấy vòng eo mềm mại của An Tâm đẩy ra.

- Buồn nôn chết đi được, từ sau không được phép ôm tôi, càng không được phép hôn tôi.

An Tâm lè lưỡi, hiển nhiên không cho là quan trọng.

Sau khi bàn bạc tỉ mỉ về quá trình thực hiện kế hoạch xong, An Tâm bước chân nhẹ nhàng đem làn gió thơm mát rời khỏi phòng làm việc.

Lâm Nhượng Khê nhẹ nhàng thở ra, nói thật, độ tuổi của An Tâm cũng không ít hơn mình là mấy, nhưng lại luôn cảm thấy cô ta giống như một đứa trẻ vẫn chưa trưởng thành vậy, có chút khiến người khác nổi da gà nhưng cũng rất sáng khoái.

Bản thân giúp đỡ An Tâm, giúp tình nhân của tên vô lại kia lại vẫn cảm thấy vui vẻ, mình rốt cuộc thật sự coi An Tâm là em gái hay là... thật sự coi tình nhân đó là người của mình sao?

Quay đầu lại, nhìn hai hộp gạo nếp viên, trong mắt Lâm Nhượng Khê lộ ra một vài suy nghĩ phức tạp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1193

Đêm Đông

Hạ tuần tháng 12, qua mấy ngày nữa là Giáng Sinh, thời khắc màn đêm buông xuống, những khu đất giữa những dãy núi càng tỏa ra khí lạnh rừng mình.

Cây cối trơ trụi xen kẽ giữa rừng tùng bách chan màu xanh tốt, ở phía xa xa, dường như trên tấm màn màu xanh kia điểm xuyết lên rất nhiều đốm chấm màu vàng.

Lâm Nhược Khê tan tầm đi ra mở cửa chiếc xe Bentley màu đỏ, chậm rãi quay lại tòa nhà lớn mà mình mới chuyển đi không bao lâu.

Khu dân cư này khá yên tĩnh, trên đường gần như không thấy mấy chiếc xe qua lại.

Dọc theo đường đi, nhìn chiếc xe bay nhanh vượt qua từng đồi núi xanh thẳm, Lâm Nhược Khê cảm thấy trong lòng cũng nặng nề, có chút bị đè nén.

Cứ dờ dẫm như vậy theo bản năng đi về nhà, Lâm Nhược Khê rút chìa khóa, vừa định bước xuống xe hơi thì tỏ ra sững sốt.

Chỉ thấy, bên ngoài tòa nhà của mình xuất hiện một chiếc Audi A8, chiếc xe có rèm che màu đen rất lạ, yên tĩnh đậu ở đấy, dường như đến đây được một lúc rồi.

Lâm Nhược Khê lập tức ý thức được điều gì đó, nhưng lại cảm thấy không có khả năng.

Nếu trong thế giới cổ đại mà nói, người đó xứng đáng được xưng nhật lí vạn cơ, làm sao có thể có nhiều thời gian như vậy, lúc người khác ăn bữa tối chạy đến khu hẻo lánh này làm gì.

Nhưng không lâu sau, người trên xe Audi đã bước xuống.

Ninh Quang Diệu trên người khoác một chiếc áo khoác nhung màu đen, quàng thêm cái khăn xanh ở cổ, thở ra hơi thở màu trắng, từ trên xe bước xuống.

Thấy Lâm Nhược Khê không xuống xe, Ninh Quang Diệu vẫn lộ ra nụ cười ấm áp, vẫy tay với Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê theo bản năng dờ dẫm, đợi đến lúc phục hồi tinh thần thì trong lòng lại hiện lên một cảm giác cổ quái, do dự một lát, vẫn có chút không muốn xuống xe.

- Nhược Khê, tan làm rồi à? Ha ha, cha vừa mới nói với trợ lý, lúc này đáng nhẽ con phải về rồi, nói về là về ngay.

Ninh Quang Diệu đi lên trước, dường như rất quen thuộc cười nói.

- Ông tới làm gì?

Ánh mắt Lâm Nhược Khê nhìn sang hướng khác, thản nhiên hỏi.

Ninh Quang Diệu cũng không thèm để ý, cười ha hả mà nói:

- Cha không phải lo lắng cho con sao, muốn qua đây thăm con một chút, thấy con vẫn khỏe là cha an tâm rồi.

- Lo lắng cho tôi?

Lâm Nhược Khê có chút nghi hoặc.

Ninh Quang Diệu thở dài nói:

- Con không nói thì cha cũng biết, con với Dương Thần không phải xảy ra mâu thuẫn nên ra ở riêng sao. Việc này con cũng không nên oán giận cha vì đã thăm dò chuyện này, từ bé đến lớn, cha gần như đều quan tâm con.

Lâm Nhược Khê hơi hơi không vui nói:

- Thủ tướng, việc này không đến lượt của ông lo.

- Cái này làm sao cha có thể không quản chứ! Con là con gái của cha, làm sao cha có thể để con bị người của Dương gia ức hiếp chứ! Con chuyển ra ngoài là rất đúng, con gái của Ninh Quang Diệu không thể bị uất ức được! Cha biết nhất định là bọn họ vu oan cho con, con rất lương thiện, những điều này Ninh Quang Diệu ta biết rất rõ.

Lâm Nhược Khê đột nhiên cảm giác trong lòng có chút hốt hoảng, Ninh Quang Diệu ôn hòa như vậy, làm cho cô càng ngày càng khó chống đỡ.

- Đủ rồi, không cần phải nói nữa, việc của tôi tôi lo, tự bản thân tôi sẽ giải quyết.

Lâm Nhược Khê quả quyết nói:

- Thủ tướng Ninh, ông vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đi, sau này cũng đừng vì một người ngoài như tôi mà đích thân tới như vậy.

Sắc mặt Ninh Quang Diệu trắng bệch.

- Con gái, cha thật sự rất muốn quan tâm con, con thật sự không muốn nói chuyện với cha dù chỉ vài câu sao?

Lâm Nhược Khê im lặng không nói, cắn chặt môi dưới.

Lúc này, phía sau Ninh Quang Diệu, đi tới một gã trợ lý thân mặc tây phục.

- Thủ tướng, buổi tối còn có hội nghị khẩn cấp, nếu không đi sân bay, sẽ không kịp bay về Yên Kinh

Ninh Quang Diệu cau mày nói:

- Anh không thấy tôi đang nói chuyện với con gái sao?

- Nhưng... cái này...

Về mặt trợ lý sốt ruột nói.

Lâm Nhược Khê theo bản năng ngẩng lên đầu, thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi mềm lòng.

Không ngờ buổi tối Ninh Quang Diệu còn có cuộc họp nhưng vẫn tranh thủ thời gian đến Trung Hải thăm mình một chút.

- Thủ tướng Ninh, công vụ quan trọng, mời ông hãy đi trước đi.

Lâm Nhược Khê thoáng uyển chuyển nói

Về mặt Ninh Quang Diệu tôi sàm, cuối cùng phải bắt đắ dĩ nói:

- Được rồi, nếu con nói vậy, lần sau cha sẽ quay lại thăm con. Nếu con phải chịu uất ức thì cứ nói với cha, lần trước không phải cha đã đưa số điện thoại liên lạc cho con rồi sao.

Con không cần lo cho cha có đang làm công vụ hay không, dù bận thế nào, cha vì con làm chút chuyện cũng không hề có chút gánh nặng nào. Nếu con có thể chủ động liên hệ với cha, cha sẽ vô cùng vui mừng, thật đó...

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Ninh Quang Diệu, Lâm Nhược Khê khó có thể từ chối, khẽ gật đầu.

Ninh Quang Diệu cũng là vui mừng quá đổi.

- Vậy... vậy cha về Yên Kinh trước đây, nếu con rảnh rồi thì đến Ninh gia chơi, lần trước cha đã có nói, nếu con đồng ý, cha có thể giao cả Ninh gia cho con! Cha không phải chỉ nói bừa, đây là sự thật!

- Thủ tướng Ninh!

Cơ thể Lâm Nhược Khê có chút run rẩy, cố gắng kiềm chế bản thân.

- Đừng nói nữa, mau đi đi.

Ninh Quang Diệu cười xấu hổ, gật gật đầu, bước nhanh về phía chiếc xe.

Không lâu sau, chiếc xe Audi rút cuộc cũng chậm rãi rời khỏi tòa nhà, dần biến mất trên quốc lộ.

Lâm Nhược Khê cảm giác mình rất mệt, từ khi tu luyện môn công pháp mà Dương Thần dạy, rất ít khi cô cảm thấy mệt mỏi như vậy.

Nhẹ nhàng bám vào thân xe, làn gió lạnh trên núi thổi qua khuôn mặt kiêu diễm, cô ngẩng mặt lên nhìn bầu trời mênh mông.

Bất giác, cũng không biết đã qua bao lâu, cô cảm thấy hốc mắt có chút ướt ướt, lạnh lạnh.

Lâm Nhược Khê giơ tay lau, hít thở sâu một hơi khí, sau đó mới đi vào nhà.

...

Cùng lúc đó, Trung Hải vào ban đêm phồn hoa nhất là chỗ chợ đêm bên sông, Dương Thần đưa Tiêu Chỉ Tình đi dạo xung quanh.

Hôm qua đã nói trước là phải đưa nữ nhân đi ăn các loại đồ ăn chưa ăn qua, Dương Thần cũng nhớ rất rõ, không muốn nuốt lời.

Còn về Tiêu Chỉ Tình mà nói, thành phố phồn hoa về đêm nghĩ đến vẫn có chút sợ hãi, chỉ vì cô có rất nhiều thứ trên thế gian này hoàn toàn không hiểu, cũng không biết những đồ ăn vặt rất cuộc là cái gì.

Mỗi khi nhìn thấy cửa hàng nào có hứng thú, Tiêu Chỉ Tình đều dừng lại, đòi Dương Thần mua cho cô ăn thử.

Nếu như ăn ngon thì mua thêm một ít, còn nếu cảm thấy ăn không ra sao liền đưa hết cho Dương Thần, cũng không lãng phí.

Khẩu vị của Dương Thần cũng thoải mái, hoàn toàn không để ý, cái gì

cũng ăn.

Nhìn Tiêu Chỉ Tình vẻ mặt hạnh phúc, Dương Thần cũng thấy rất đáng.

Trong đầu nhớ tới việc, lúc trước đưa Lâm Nhược Khê đi ra ăn tôm hùm, Dương Thần không khỏi cảm thán, chuyện này nếu để cho Lâm Nhược Khê biết, phỏng chừng lại tức giận.

Lúc đi từ một cửa hàng thịt lửa nướng ra, Tiêu Chỉ Tình cảm thấy khó mà nuốt nổi thứ đang cầm trên tay.

Tiêu Chỉ Tình cẩn thận nhìn Dương Thần.

- Em cần?

- Ừ, ăn đi, ném thử xem cái thứ mà có “ tên kỳ lạ” rốt cuộc ngon hay không.

Dương Thần cười nói.

Tiêu Chỉ Tình nuốt nước bọt một cái, mở to miệng, cắn một miếng nhỏ.

- Ôi, em nhả nhận như vậy để làm gì, cắn ít như vậy làm sao có thể nếm được mùi vị chứ, cho tất cả bánh mì và thịt vào gặm đi, miệng há lớn chút...

A---

Tiêu Chỉ Tình có chút lo lắng nhìn đám người qua lại bên cạnh, nói:

- Há miệng to quá, có phải rất khó coi không? Trên đường này...

Dương Thần vui vẻ, không hề sợ mất mặt, đơn giản cầm que thịt xiên trên tay nữ nhân, há to miệng cắn một cái, sau đó lại trả lại cho Tiêu Chỉ Tình.

- Được rồi, người đẹp, anh ăn một miếng to rồi đến lượt em đây, em cảm thấy mất mặt thì anh với em đều như nhau đi.

Tiêu Chỉ Tình bật cười, cũng không có cái gì e dè, há to miệng mà bắt đầu cắn, tuy rằng hương vị Hà Bắc này cảm thấy rất bình thường, nhưng hương vị trong lòng lại khiến thức ăn đi vào miệng cũng ngon hơn nhiều.

Hai người vừa cười vừa nói chuyện, không bao lâu sau, Dương Thần nhướn mày, dừng chân lại.

Tiêu Chỉ Tình lúng túng đứng lại.

- Ông xã, làm sao vậy?

Dương Thần có chút phiền chán nói “ Hừ” một tiếng, xoay người, nhìn về hai thân ảnh đang đi theo phía sau hai người.

Chỉ thấy một thiếu niên mặc áo khoác đen, gương mặt tuấn tú, và một thiếu nữ tướng mạo đáng yêu, kẹp chiếc nơ cánh bướm màu đỏ, tóc cuộn lên cao, đang theo sát hai người ở phía sau.

Thiếu niên da trắng vẻ mặt lạnh băng, dáng vẻ trẻ con, cùng một ánh mắt đầy thù hận, thoạt nhìn có chút cổ quái.

- Đây, tiểu tử kia, tôi cố ý làm bộ không phát hiện ra các người, là do tôi không thèm để ý tới các người, các người có lẽ không biết tốt xấu... Sự nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn, hôm nay tôi đưa người phụ nữ của tôi đi dạo, không muốn tay dính máu.

Dương Thần dùng tiếng Anh bắt đầu nói.

- Hừ, ác ma, hôm nay tao đến báo thì cho cha tôi, nếu mày không muốn để tao theo mày thì hãy tìm một nơi nào không có người bình thường, quyết đấu với tao.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1194

Thạch Trung Kiềm

Cậu thiếu niên luôn mồm hét “ác ma” “ác ma”, đương nhiên là trước đây đã từng gặp gỡ Dương Thần, pháp sư trừ tà của Thạch Trung Kiềm – Prince.

Vì cha của cậu ta là Winslet năm đó đã bị Dương Thần chém chết, cậu bé này luôn nung nấu ý định trả thù trong đầu. Cho dù lúc ở Pháp cũng đã thấy được thực lực của Dương Thần, nhưng cậu bé vẫn không từ bỏ ý định báo thù.

Dương Thần mặc dù biết Thạch Trung Kiềm là người Hoa Hạ, nhưng hẳn cũng không ngờ được rằng, cậu nhóc này cùng với vị hôn thê Emma của cậu ta lại đem nhiều phiền toái đến cho mình như vậy.

- Ông xã, bọn chúng là ai vậy? Sao lại muốn quyết đấu với anh?

Tiêu Chỉ Tình mơ mơ hồ hồ hỏi.

- Không cần phải để ý đến bọn chúng, chúng ta tiếp tục đi thôi.

Dương Thần dắt tay cô, tiếp tục hướng về phía chợ đêm.

Nhưng Prince không hề có ý định rút lui, còn Emma thì theo sát ở phía sau.

Vốn dĩ chơi cũng vui, nhưng đột nhiên lại xuất hiện hai cô cậu này, nên Tiêu Chỉ Tình cũng không còn tâm trạng nữa, nên cũng không cảm thấy tự nhiên như trước.

Dương Thần nhận ra được sự lo lắng của cô, cũng không muốn chơi tiếp nữa, nhất thời cảm thấy bức bối, xấu hổ quay ra nói với Tiêu Chỉ Tình:

- Tình Nhi, hôm nay chúng ta dừng ở đây thôi, hôm khác anh sẽ đưa em đi chơi bù, hai đứa nhóc này hôm nay không được dạy cho vài bài học thì sẽ không biết chữ “đau” viết như thế nào đâu.

Tiêu Chỉ Tình đương nhiên là không có ý kiến gì rồi, cô cũng không muốn ăn, cũng không muốn làm gì cả, tất cả đều đã bị ánh mắt lạnh như băng của hai đứa trẻ đó làm hỏng hết cả rồi.

Hai người tới bãi đỗ xe lấy xe, trên đường về, chiếc ô tô của Prince cũng theo sát phía sau.

Mãi cho đến khu biệt thự ở vùng ngoại ô, Dương Thần mới hơi giật mình khi không cắt đuôi được tên nhóc này.

Lúc Dương Thần xuống xe, hai đứa nhóc cùng xuống xe cùng một lúc, Dương Thần cười khổ sở nói:

- Kỹ thuật lái xe của thằng nhóc này cũng không tồi, xem ra quyết tâm sống mái với mình một phen rồi đây, nhưng lúc trước cậu cũng đã nhìn thấy thực lực của tôi khi ở Pháp rồi đấy, tôi có thể nói cho cậu biết, bây giờ tôi

mạnh hơn lúc đó rất nhiều rồi, cậu cảm thấy cậu có cơ hội thắng được tôi, báo thù cho cha cậu không?

- Tiểu Prince của nhà tôi cũng đã mạnh hơn trước rất nhiều rồi! Đừng có coi thường người khác quá đáng như vậy!

Emma đứng bên cạnh cũng mạnh miệng lên tiếng bênh vực cho Prince.

- Phụ nữ thì im mồm đi, chuyện này không đến lượt cô nói! Ai là người nhà cô!

Prince tức giận trách mắng, quay sang hừ lạnh nói với Dương Thần:

- Sau chuyện lần đó, tôi đã không quản ngại khó khăn để nghiên cứu về tâm Linh Ma Pháp, bây giờ tôi đã mạnh hơn tra tôi gấp mấy trăm lần! Chính là vì ngày hôm nay đến để tiêu diệt kẻ ác ma như anh!

Dương Thần cười quái dị, cất giọng nói:

- Thạch Trung Kiếm các người lần này đến Hoa Hạ, chắc không phải là để cho cậu báo thù đâu, tôi thấy hai cô cậu đến đây, chắc là lén lút đến đúng không? Không sợ người đứng đầu tổ chức của hai người dạy dỗ sao?

Prince sắc mặt đỏ ửng, hiển nhiên là bị nói trúng tim đen rồi, nhưng vẫn cố ra vẻ điềm tĩnh nói:

- Nói nhảm, tôi ra chiêu đây!!!

Vừa nói dứt lời, Prince vung hai tay lên, xung quanh người cậu ta hiện lên một vàng sáng, giống như Phật quang của Phật vậy, ánh sáng này sáng như ánh sáng mặt trời...

Dương Thần hơi kinh ngạc, tròng mắt nhìn, ma pháp không phải là dị năng, phương pháp vận dụng nguồn năng lượng này, chỉ là thuần túy sử dụng các yếu tố bên ngoài, thông qua các quy luật phổ thông, để đạt tới mục đích của mình.

Thế nên mới nói, đó là sự khác biệt lớn nhất của người dị năng và pháp sư, không cần biết bản thân có thể sản sinh ra được bao nhiêu năng lượng để biến hóa, điều quan trọng nhất là lực tinh thần.

Điều này cũng khiến cho rất nhiều pháp sư được trời phú cho ma pháp cực cao, tiến bộ thần tốc, ví dụ điển hình nhất chính là cậu nhóc Prince đang đứng trước mặt.

So với lần cậu ta có thể vận dụng nguyên tố ở Pháp, thì lần này cậu ta đã mạnh hơn rất nhiều, quả đúng như lời cậu ta nói, đã mạnh hơn cha cậu ta gấp cả trăm lần rồi!

Chỉ tiếc với tốc độ tiến bộ của Dương Thần, thì cậu nhóc này vẫn chưa là gì.

Nếu như là lúc Dương Thần đang ở giai đoạn Tiên Thiên, thì đây sẽ là một rắc rối không nhỏ, nhưng bây giờ hắn đã luyện qua kỳ Hóa Thần rồi, đang tiến vào kỳ Độ Kiếp rồi.

Một nguyên thần, từ lâu đã vượt qua sức tưởng tượng của những pháp sư ma pháp người phương Tây này rồi, loại ma pháp không chế tinh thần này,

bây giờ chỉ giống như là gãi ngứa mà thôi!

Dương Thần ung dung thi triển một vòng bảo hộ mang sức mạnh của trời đất, dẫn Tiêu Chỉ Tình ra sau vòng tròn bảo hộ, Dương Thần lại tiếp tục thi triển chiêu thức, hướng thẳng về phía Prince.

Prince mang theo ánh mắt hưng phấn, tinh thần kích động của hệ ma pháp tinh thần, đến màu xanh lam của con người cũng tỏa ra ánh sáng màu bạch kim.

Trước ngực Prince phát ra một dải hào quang, rồi lan từ từ ra khắp người.

- Đúng rồi... cứ tới gần nữa đi... tên ác ma này... tôi sẽ khiến anh tự tay giết chết mình!

Prince lâm bầm, không ngừng tăng cường sức mạnh không chế tinh thần của mình.

Nhưng, dần dần Prince phát hiện ra, Dương Thần đã tiến đến rất gần rồi, nhưng ma pháp của cậu ta không ngờ lại không hề có chút tác dụng nào!

Về mặt Dương Thần xem ra rất tinh táo, không có vẻ gì như bị loại ma pháp này không chế cả.

Lúc Dương Thần hoàn toàn đứng trước mặt Prince rồi, trên khuôn mặt nở nụ cười quái dị, Prince hai tay run rẩy, không còn tâm trí đâu để tiếp tục thi triển ma pháp nữa.

- Sao... sao... sao lại có thể như thế được... sao anh lại...

Prince sắc mặt trắng bệch, cảm giác tuyệt vọng vô cùng bỗng nhiên trào lên.

Nếu trước đây chạy đến tìm Dương Thần, thì còn có thể coi là còn nhỏ chưa làm được chuyện gì, nhưng với thực lực bây giờ của mình, thì đáng lẽ ra phải gây phiền toái lớn cho Dương Thần mới đúng chứ?

Nhưng bây giờ mọi chuyện lại trở nên như thế này, bản thân mình giống như đang làm một chuyện cực kỳ nực cười vậy, giống như đang chơi trò tập làm người lớn vậy!

Tên quái vật này, không ngờ hoàn toàn không chịu ảnh hưởng gì hết!

Dương Thần khẽ thở dài một cái, bàn tay to vươn ra phía trước, tóm lấy cổ áo của Prince, nhẹ nhàng nâng lên cao.

Giống như nhắc một con gà con vậy, Dương Thần nhìn sắc mặt bắt đầu tái xanh của cậu nhóc pháp sư, nhếch miệng cười,

- Coi như cậu may mắn đấy, không gặp tôi năm đó, nếu như là hai năm trước, cái loại tên nhóc đến báo thù cho cha như cậu ý mà, chắc chắn tôi đã diệt cỏ diệt tận gốc rồi...

- Anh... anh muốn như thế nào...

Giọng Prince run run, nhưng trong ánh mắt thể hiện sự vô cùng phẫn nộ.

Dương Thần đang định mở miệng nói, thì Emma đứng bên cạnh đã động thủ rồi!

Thoạt nhìn Emma rất duyên dáng, nhưng trong nháy mắt, trong cổ họng

cô đã phát ra tiếng hét trầm, giống như tiếng mảnh thú gầm vậy, cả người giống như một trái đạn pháo, hướng về phía Dương Thần!

- Grum!!!

Cánh tay mảnh mai của cô thiếu nữ, không biết lấy đâu ra sức mạnh kinh hoàng như vậy, mang theo một trận cuồng phong, chém về phía Dương Thần, còn cánh tay kia thì cướp lấy Prince!

Dương Thần không khỏi kinh ngạc, nhưng cũng không muốn ngăn lại, mặc cho sức mạnh tương đương với mấy trăm kg phát ra từ cánh tay Emma chém xuống tay mình!

- Pang!!!

Sau khi chém xuống, Emma lập tức bị dội ngược trở lại, lao đảo, suýt chút nữa thì ngã quy xuống.

Sức mạnh trong cơ thể Dương Thần khiến cho người ta phải hoảng sợ, cho dù lực tương đương với mấy trăm kg, thì cũng không khiến hấn bị sút mẻ chút nào!

Dương Thần huýt sáo.

- Tôi vẫn luôn nghĩ, cô gái này luyện ma pháp gì ở Hiệp hội ma pháp Merlin chứ, chắc hẳn cô là người sử dụng pháp thuật Druid, vừa rồi có phải là sức mạnh của loài gấu hoang không?

- Anh... làm sao anh biết?

Emma hoảng hốt quay sang nhìn Prince, khuôn mặt đỏ bừng chứng tỏ vẫn chưa hết tính trẻ con.

- Chuyện này à... ai bảo tôi đã giết quá nhiều người dị năng rồi chứ, đám người của Thạch Trung Kiềm tôi cũng đã giết không ít, nên đương nhiên là phải biết rồi.

Dương Thần ngưng ngừng nói.

- Ác ma!

Đôi mắt của Prince đỏ thẫm, những vằn quai đầu về phía Emma hô,

- Phụ nữ, cô mau chạy đi! Hấn sẽ giết chúng ta đây!

- Không! Tôi sẽ không bỏ tiểu Prince ở đây!!!

Emma quật cường lắc đầu.

Dương Thần thấy vậy có chút bực mình

- Này, tôi nói sẽ giết hai đứa lúc nào hả?, nhóc con, đừng có mà ăn nói lung tung được không hả, bây giờ tôi cũng đã làm bố trẻ con rồi, nên cũng không có chuyện đi giết mấy đứa trẻ miệng còn hôi sữa như hai đứa đâu.

Đúng lúc Dương Thần định thả Prince xuống, thì phía đằng xa có hai chiếc xe màu đen hiệu Mercedes-Benz hệ SUV lao đến như bay.

Chính là đám người của Thạch Trung Kiềm, phát hiện ra Emma và Prince lén lút bỏ đi, nên đã vội vã đi tìm.

Dương Thần đã từng gặp Laura ở Pháp, một thân hình gợi cảm khoác lên mình một bộ quần áo da gió màu đen, tóc vàng hơi xoắn, khuôn mặt nghiêm

túc, dẫn theo mấy tên lâu la đi cùng, vội vàng bước xuống xe.

- Minh Vương Các Hạ, Xin hãy nương tay!

Laura cười cầu hòa, dưới chân bụi bay tít mù, trong chốc lát đã đi đến trước mặt Dương Thần rồi.

- Các hạ, Prince chỉ là một đứa trẻ, nó vẫn chưa tới 18 tuổi, xin ngài dơ cao đánh khẽ, tha cho nó tội lỗi mãng bốc đồng, đợi đến khi nào nó trưởng thành, ý thức được sự thấp kém của mình, thì đương nhiên nó sẽ không dám tìm đến ngài để gây phiền toái nữa.

Nói thì là nói vậy, nhưng đám tay chân của tôi ta mặt mũi vẫn rất căng thẳng, lúc nào cũng sẵn sàng xông vào ứng cứu.

Dương Thần cười nhạt, tiện tay ném Prince về phía bọn chúng,

- Người trả lại cho các người, nơi này là của ta, mau mau rút đi!

Laura thở phào nhẹ nhõm, lập tức nói cảm ơn Dương Thần, đồng thời trừng mắt nhìn Prince, khiến cho cậu nhóc chỉ biết cúi đầu im lặng, cô ta cũng không dám ở lại lâu, nhanh chóng rời khỏi đây.

Biết rõ chọc giận Dương Thần không phải là chuyện giỡn chơi, Laura dẫn theo đám thủ hạ, mau chóng rời khỏi.

Đến lúc hai chiếc xe không còn thấy bóng dáng đâu nữa, Tiêu Chỉ Tình mới bước lên phía trước, giọng nói có phần nghi ngờ hỏi:

- Ông xã, sao đám người của Thạch Trung Kiềm lại có thể tự do hoạt động ở Trung Hải như vậy, đám người của Viêm Hoàng Thiết Lữ không đứng ra quản sao? Lẽ nào bọn họ đều đã đến Hoa Hạ rồi, hay là bọn họ sợ đám người của Thạch Trung Kiềm?

- Ai bảo là bọn họ không quản? Bọn họ muốn mượn tay anh, để giải quyết đám người này, nhưng đáng tiếc... anh không làm chuyện này.

Dương Thần cười híp cả mắt, quay đầu về phía căn biệt thự, chỗ lùm cây, nói:

- Ra đi, đã lâu rồi không gặp, sao lại cứ phải trốn tránh như vậy.

Tiêu Chỉ Tình kinh ngạc quay đầu lại, thấy một người chậm rãi bước ra, không khỏi cảm thấy tò mò.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1195

Thân Vương

Một ông già mặc áo sơ mi màu xám, nhìn không ra ông ta đã bao nhiêu tuổi rồi, khuôn mặt hài hòa, nhìn thế nào cũng không giống với người của Viêm Hoàng Thiết Lữ.

Nhưng người này chính là người mà Dương Thần đã không gặp cách đây rất lâu rồi.

Ông ta là một trong 8 lão nhân, sau khi Lâm Chí Quốc rời đi, vẫn trụ lại ở Yên Kinh cố gắng sóc lại nhà họ Lâm đang trên bờ vực thẳm.

Dương Thần đoán rằng, nếu như Viêm Đoàn Thiết Lữ không đủ người thì cũng không dám làm phiền đến ông già này.

- Dương thiếu gia quả đúng là tiến bộ rất nhanh, từ xưa đến nay cũng không có ai bì kịp.

Ông già áo xám cười ha hả nói.

Dương Thần cảm thấy nghi ngờ, nhíu nhíu mi nói:

- Kỳ lạ thật, sao tôi không thể nhìn ra được tu vi của ông?

Người đàn ông áo xám này không giống với ông ta của trước đây, nhưng Dương Thần không thể nào diễn tả được cảm giác cổ quái đó, chỉ cảm thấy không thể nào nhìn thấu được ông ta.

Người đàn ông áo xám thản nhiên cười:

- Già rồi, khó tránh khỏi có chút cảm ngộ, nên chẳng có gì kỳ quái cả. Tu vi là một chuyện, khó tránh khỏi có nhiều cách giải thích khác nhau, giấu đi tu vi của mình cũng không phải là chuyện gì khó.

Dương Thần gật đầu, câu này cũng có lý, nhưng cũng cần phải nghiên cứu rất nhiều

- Muốn đánh bọn người của Thạch Trung Kiếm, thì mau đuổi theo đi, tôi còn phải về nhà ăn cơm.

Nói rồi Dương Thần kéo tay Tiêu Chỉ Tình vào nhà, bỗng nhiên người đàn ông áo xám gọi giật lại.

- Dương thiếu gia, cậu không hiểu kỳ chuyện người của Thạch Trung Kiếm sao, tại sao lại vội vàng vội vàng rời đi như vậy, bây giờ phải đi xử lý chuyện gì sao?

- Chuyện này đâu có liên quan gì đến tôi đâu, chỉ cần không gây chuyện ở nhà tôi là được rồi.

Dương Thần tỏ vẻ bất cần nói.

Người đàn ông áo xám thấp giọng cười nói:

- Cách đây 10 phút có tin rằng, nói là thân vương Udinese của tộc Bruch

– Tam đại Huyết tộc của Camarilla, đã dùng Ma huyết dò xét thuật của Huyết tộc để tìm ra vị trí của chiếc thắt lưng thôi miên, bây giờ đang dẫn người đến tìm rồi.

- Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra, nói những câu vô nghĩa này với tôi làm gì.

Dương Thần quay người lại nói.

Người đàn ông áo xám thở dài:

- Vị trí của mục tiêu chính là Nam Sơn ở Trung Hải.

Dương Thần bất giác cảm thấy rùng mình!

Nam Sơn?!

Chỗ đó chẳng phải là chỗ Lâm Nhược Khê đang ở sao?

Lúc này chắc chắn Lâm Nhược Khê đã quay về biệt thự rồi, nếu như thật sự xảy ra một trận chiến lớn ở đó, thì cho dù Nam Sơn chỉ có một ngọn núi, thì diện tích cũng phải lên đến mấy chục km vuông, như vậy thì sẽ khó đảm bảo an toàn!

Dương Thần quyết định rất nhanh, quay sang nói với Tiêu Chỉ Tình:

- Tình Nhi, em về trước đi, em nói với mẹ là không cần phải chờ anh, anh phải đi xem tình hình như thế nào đã.

Tiêu Chỉ Tình cũng hiểu được sự tình khẩn cấp đến mức nào, nên lập tức gật đầu.

Dương Thần quay sang nói với người đàn ông áo xám đầy cảm kích:

- Cảm ơn ông đã nói cho tôi biết, khi nào rảnh sẽ mời ông uống vài chén.

- Mau đi đi, tuy rằng không phải là máu mủ của nhà họ Lâm, nhưng dù sao ta cũng đã nhìn con bé lớn lên.

Người đàn ông áo xám nói đầy ẩn ý.

Dương Thần cũng không nói gì thêm, chớp mắt đã biến mất rồi.

Người đàn ông áo xám đứng đó, nhìn bụi bay tứ tung, bất giác khòe miệng nở ra một nụ cười quỷ dị...

...

Khu biệt thự Nam Sơn.

Vì khu biệt thự nằm ở trong núi, nên không khí có vẻ lạnh hơn.

Hệ thống sưởi đã được bật, khiến cho mỗi góc nhà đều trở nên ấm áp hơn.

Lâm Nhược Khê chậm rãi bước ra từ phòng tắm, chân đi đôi dép lê gấu trúc, trên người mặc một bộ váy ngủ màu trắng, đi ra phòng khách ở dưới lầu, mở tivi.

Sau khi mở tivi, cô cũng chẳng buồn chuyển kênh, chỉ cho nhỏ volum đi thôi, sau đó ngồi lên sofa, cầm di động lên xem.

Trên màn hình di động hiện lên một tin nhắn, khiến Lâm Nhược Khê do dự cắn cắn môi.

- Con à mẹ đang ở Yên Kinh, mẹ cũng không biết lúc này con và Dương Thần ra sao rồi. Mẹ không tiện gặp con để nói câu “xin lỗi”, nhưng mẹ đã

bảo Dương Thần đem chiếc vòng Phượng Tường trả lại cho con, hi vọng con có thể tha thứ cho bà mẹ chồng đang lo lắng cho hai đứa.

Lam Lam đến Yên Kinh khiến cho ông nội rất vui, nhưng con bé cũng nhớ ba mẹ, muốn về Trung Hải với hai đứa, nếu con đồng ý, thì gọi điện cho mẹ, không thì gửi tin nhắn cũng được, hẹn rõ ngày giờ, đến sân bay đón Lam Lam.

Tin nhắn của Quách Tuyết Hoa, được gửi đến từ trưa.

Nhưng Lâm Nhược Khê vẫn chưa biết nên quyết định như thế nào.

Trong đầu cô đang suy nghĩ lung tung, bên tai cô văng vẳng tiếng gọi “mẹ” của Lam Lam.

Nghĩ đến con gái, Lâm Nhược Khê đúng là vẫn chưa thể không chế được bản thân, đôi mắt đỏ hoe, cho dù đã vài ngày không gặp, tưởng là có thể dễ dàng không chế cảm xúc của mình, nhưng sự thật thì không phải như vậy.

Chuyện này đã gây đến tận bây giờ, ai cũng có lỗi lầm của mình, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, khiến cho con gái không có ba mẹ, như vậy thì đúng là không có lương tâm rồi.

Lâm Nhược Khê bắt đầu lung lay, rồi lập tức bấm số điện thoại của Quách Tuyết Hoa.

Chuông vừa mới đổ được một hồi, đầu dây bên kia đã thấy Quách Tuyết Hoa nghe máy, cười dài nói:

- Nhược Khê, tan làm rồi à con?

- Vâng...

- Vừa hay, mọi người cũng đang ăn cơm, để Lam Lam nói chuyện với con nhé.

Quách Tuyết Hoa nói chuyện rất tự nhiên, không hề có bộ dạng giải thích gì hết.

Lâm Nhược Khê không thể không khâm phục mẹ chồng mình, kỳ thực bà vẫn còn có tâm tư và thủ đoạn đấy, chỉ nói có mấy câu đơn giản như vậy, mà mọi xấu hổ đều đã được giải quyết xong hết rồi.

Bên kia đột nhiên vọng đến tiếng cười gượng gạo của Quách Tuyết Hoa...

- Ai da, tiểu tử tông của tôi, tay đầy dầu mỡ như thế mà cầm điện thoại sao! Ai da... bà nội đưa cho con, không cần phải vội! Cẩn thận ngã đấy...

Còn cả tiếng cười vui vẻ của Dương Công Minh vọng vào.

Lâm Nhược Khê bật cười, không cần nghĩ cũng biết, Lam Lam vội vàng muốn nói chuyện, cả miệng cả tay đầy dầu mỡ vội lấy chiếc điện thoại.

- Mẹ! Lam Lam nhớ mẹ...

Lam Lam cuối cùng cũng đã cầm được chiếc điện thoại, nũng nịu nói.

Lâm Nhược Khê sống mũi cay cay, cố kìm nén, cười nói:

- Mẹ cũng nhớ Lam Lam, cục cưng có muốn về nhà không?

- Vâng! Lam Lam đã ăn rất nhiều thịt vịt nướng rồi, Lam Lam không muốn ăn nữa, Lam Lam muốn về nhà, mẹ đến đón Lam Lam được không...

Nghe những lời nói ngu ngơ của con gái, Lâm Nhược Khê không khỏi cảm thấy vô cùng thỏa mãn, không nổi lòng nào từ chối.

Nói chuyện đến chừng hơn 10 phút, rồi cuối cùng mới lưu luyến hẹn Quách Tuyết Hoa, cho người dẫn Lam Lam đến Natividade để về Trung Hải, lúc đó Lâm Nhược Khê sẽ đi đón Lam Lam.

Từ đầu đến cuối Quách Tuyết Hoa cũng không nhắc gì đến chuyện về Trung Hải, chuyện này khiến Lâm Nhược Khê thở phào nhẹ nhõm, cho dù bản thân mình không còn giận Quách Tuyết Hoa nữa, nhưng trong một thời gian ngắn như vậy mà phải gặp mặt nhau, thì cả hai bên cũng sẽ cảm thấy ngượng ngùng không thoải mái.

Cúp điện thoại, Lâm Nhược Khê đứng dậy đi về phía phòng bếp, tuy rằng không cảm thấy đói lắm, nhưng dù sao thì vẫn phải ăn chút gì đó, đi theo víu Vương học nấu ăn một thời gian như vậy, chí ít thì mình cũng làm được một số món đơn giản.

Nhưng vừa bước được mấy bước, cô bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Lâm Nhược Khê bước về phía cửa, mở máy quay ra, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của mấy người đàn ông phương Tây xa lạ.

Những người đàn ông này, tóc bạc trắng, khuôn mặt dài, da trắng bệch nhưng nhẵn nhụi, đôi lông mày tràn đầy vẻ kiêu căng.

Một dự cảm bất thường dâng lên, Lâm Nhược Khê trù trừ nên hay không nên báo cảnh sát, đám người này quần áo nhìn có vẻ cổ quái, tất cả đều mặc áo choàng và áo da, nhìn không có vẻ gì là người lương thiện cả.

Nhưng không đợi Lâm Nhược Khê nghĩ xong, người đàn ông có mái tóc bạc trắng bỗng nở một nụ cười coi thường, khẽ vươn tay ra, hướng về chiếc khóa an toàn của cánh cửa, nhẹ nhàng vuốt xuống...

- Pằng!!!

Cánh cửa chống trộm mỏng manh giống như một tờ giấy, bị tách ra làm hai trước lực tấn công của người đàn ông này!

Lâm Nhược Khê vô cùng kinh ngạc, vội vàng chạy đi, hoảng hốt nhìn đám người kỳ quái xông vào nhà mình.

Người đàn ông tóc bạc thân nhiên liếc nhìn Lâm Nhược Khê một cái, khi thấy phần cổ trắng mịn của Lâm Nhược Khê, ánh mắt hơi dừng lại, hiện lên vẻ ham muốn.

- Các người... các người là ai!?

Lâm Nhược Khê cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Không kẻ nào trả lời, người đàn ông tóc bạc dùng thứ tiếng Anh bản xứ nói:

- Bao vây căn phòng này lại, phải lật tung từng thóc đất lên cho ta! Mau!

- Vâng!!

Một đám người áo đen xông vào như cơn lốc xoáy, cả căn phòng là

những bóng đen di động!

Lâm Nhược Khê tận mắt chứng kiến ngôi nhà của mình bị xới tung hết lên, tức giận đến mức mặt cắt không còn giọt máu, nhưng chỉ dám nghiền răng mà không dám lên tiếng.

Đúng lúc này từ bên ngoài vọng đến tiếng cười quái dị, vô số những cái bóng giống như thầy ma bước vào trong phòng.

Dẫn đầu là một tên đàn ông có mái tóc đen dài, buộc đuôi ngựa, khuôn mặt tuấn tú, thoạt nhìn cũng chỉ tầm hai mươi ba mươi tuổi là cùng, trên người mặc một bộ quần áo được trang trí bởi những hoa văn rất quý phái.

- Udinese cảm ơn anh đã dùng ma huyết dò xét thuật để kiểm tra giúp tôi, nhưng những chuyện còn lại để chúng tôi tự lo liệu là được rồi

Người đàn ông này nói giọng trêu tức.

Người đàn ông có mái tóc bạc dường như cũng không cảm thấy kỳ quái

- Mũi thính như mũi chó, Hein sao các anh lại rong rã kéo nhau tới đây? Raffaello đâu?

Hein cười giọng trầm âm nói:

- Đối phó với mấy tên rác rưởi như các người đâu cần Raffaello phải ra mặt, chiếc thắt lưng thôi miên, đương nhiên là phải thuộc về bọn ta rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1196

Dòng Máu Thuần Khiết.

Cùng với thái độ kiên định quyết giữ vững lập trường của Hein, mười mấy người Huyết tộc của tộc Lasombra và hàng chục cao thủ Huyết tộc của tộc Bruch đã bắt đầu lộ sát khí.

Chân tướng hung tàn của Huyết tộc đã bộc lộ, răng nanh của Huyết tộc bắt đầu nhe ra.

Dưới bóng đêm đen như mực ở bên ngoài cửa sổ kia, giữa rừng núi âm u, các sinh vật hắc ám giống như cơn ác mộng.

Lâm Nhược Khê ngậm chặt miệng đứng trong phòng khách, hoảng sợ muốn kêu lớn, nhưng lại lấy tay bịt miệng lại, cố gắng nhắm tịt mắt lại để không phải nhìn.

Một người phụ nữ từ nhỏ đã không dám cả xem phim kinh dị thì sao có thể chịu đựng được cảnh này, trong nhà bỗng nhiên có nhiều ma cà rồng như vậy.

- Thất lung thôi miên còn chưa tìm được, sao người phải vội như vậy?

Udinese cười châm biếm.

Hein bỗng nhiên hừ lạnh nói:

- Không cần giả bộ, người dùng thuật dò xét từ bình độ thánh khí, chắc không sai được. Các người đã không tìm được ở trong phòng này thì nên xuống tầng ngầm của phòng này xem.

Nói xong, bỗng nhiên Hein dùng hai tay kết lại một vòng quang huyết sắc dài 5, 6 thước.

Đám mây mù màu đen lượn lờ khiến cho vàng quang đó trông rất ảo diệu.

- Mau tránh ra cho ta! Huyết Phá Trảm!

Hein bỗng nhiên hóa thành một tay huyết kiếm thật lớn, chém mạnh xuống.

Ầm!

Toàn bộ căn phòng bị sập xuống bởi Huyết Sắc Quang Vân, tất cả cửa sổ và cửa chính đều bắn ra ngoài.

Một dòng khí cuộn cuộn, mang theo các đồ vật dụng trong nhà hỗn độn thành một đồng.

Dưới tác dụng của Huyết Phá Trảm-huyết thuật cao cấp như vậy, cả đại sảnh bị chém thành hai phần.

Lâm Nhược Khê hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, sàn nhà bằng đá cẩm thạch của mình, ngay cả bùn đất cũng bị hất tung lên, thành một rãnh khoảng ba bốn thước.

Trong không gian toàn bụi đất kia, trong khe rãnh đó, một vật có ánh sáng lấp lờ hiện ra.

Điều cực kỳ cô quái đó là rõ ràng vật có màu vàng rực rỡ được chôn dưới đất, lại được bao phủ bởi một vàng sáng lại không có một chút bụi bặm nào.

Tất cả Huyết tộc đều lộ ánh mắt thèm muốn, vì hoa văn trên chiếc thắt lưng đó giống hệt với hình họa tiết trên chiếc thắt lưng thời miên Venus.

- Quả nhiên ở trong này. Ha ha! Chiếc thắt lưng thời miên thần khí!

Hein bỗng nhiên cười lớn.

Udinese cũng không kiềm chế được kích động, nhưng vẫn không dám tùy tiện cướp đoạt:

- Người cười cái gì, đây cũng không phải là chuẩn bị cho người.

- Udinese, ta biết các chiếc sĩ của tộc Bruch các người rất mạnh, nhưng tộc người Lasombra của chúng ta so với các người còn mạnh hơn nhiều.

- Hein, muốn đánh thì tộc Bruch của chúng ta tuyệt đối không sợ các người. Nhưng trước đó, chẳng phải nên tiêu diệt những con sâu bọ tầm thường này sao?

Udinese cười thâm hiểm nói.

Hein bỗng nhiên hừ khế một tiếng:

- Nhìn đi, để thuộc hạ của người hay là để người Lasombra của chúng ta...

Hai tên này gần như đồng thời ra hiệu, vài tên Huyết tộc cao cấp ở phía sau tản ra.

Gần một giây sau, từ bên ngoài cạnh bãi đỗ xe, trong khu rừng ở xung quanh bắt đầu phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

- Bọn họ phát hiện ra chúng ta rồi! Mọi người giết hết Huyết tộc đi!

Cũng không biết ai hét lên, lần lượt phản ứng lại, các tổ chức khác nhau xúm lại ở khu biệt thự Nam Sơn tiến lên cướp lấy chiếc thắt lưng thời miên, và cũng bắt đầu giao chiến.

Bọn họ vốn là muốn nhân trận giao tranh của hai đại Huyết tộc lớn để ngư ông đắc lợi, nhưng bọn họ lại đánh giá thấp nhân vật mà Huyết tộc phái đến lần này.

Đừng nói Thân vương Udinese và Hein, cho dù Huyết tộc có công tước và hầu tước khác đi nữa cũng không kinh khủng như những gì mà bọn người này tưởng tượng được.

Những người dị năng và các cao thủ bí thuật liên minh lại với nhau, và điên cuồng chiến đấu với Huyết tộc cao cấp.

Nhưng đáng tiếc là những người này lại hoàn toàn không phải là đối thủ của Huyết tộc, những vết thương thông thường đối với những người có da thịt dày, và có khả năng hồi phục nhanh chóng như Huyết tộc mà nói thì không là gì.

Dường như mỗi một người dị năng có chuẩn bị trước trong một giây sau

bị người của Huyết tộc xuất hiện ngay sau lưng bẻ gãy cổ, dùng Huyết Trảo moi lấy tim.

Trong nháy mắt, xung quanh căn biệt thự liền biến thành một lò sát sinh, máu me bê bết, mùi nồng nặc.

Mùi máu tươi như vậy khiến cho Lâm Nhược Khê ở trong phòng cũng có thể ngửi thấy được, cô cảm thấy buồn nôn, nhưng nhóm người Huyết tộc kia bắt đầu đồ đồng tử lên, hưng phấn tột độ.

- Huyết tộc của ba gã công tước, tám gã hầu tước và bá tước... Udinese, Camarilla các người cứ như là sợ Sabbath của chúng ta vậy? Còn bao nhiêu tên cao thủ như vậy nữa?

Hein bỗng nhiên nhìn quang cảnh chết chóc, hưng phấn nói.

- Sợ? Hừ, người đang nói gì vậy? Hein, người chẳng phải cũng dẫn theo Racy và Saca sao? Hai người bọn họ thực lực còn mạnh hơn nhiều so với ba gã công tước của ta.

Udinese trêu tức nói.

Hein bỗng nhiên cười quái dị, ánh mắt liếc về phía phòng khách, nơi có Lâm Nhược Khê đang sợ run bắn người lên.

- Người phụ nữ tâm thường như thế này... có mùi vị cũng không tồi...

Hein bỗng nhiên liếm đôi môi đỏ chót.

Udinese nhướn mày, thoát một cái xuất hiện ở sau lưng Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy lạnh gáy, cũng đã bị Udinese nhéo yết hầu từ phía sau.

Tiếp theo sau đó, Udinese cúi đầu xuống, dùng mũi hít hà phần cổ trắng nõn nà của Lâm Nhược Khê, ở đó có thể thấy rõ mạch máu màu xanh nổi lên.

Dường như nghe thấy tiếng máu tinh khiết đang lưu thông, Udinese vô cùng sau mê.

Nước mắt Lâm Nhược Khê theo khóe mắt lăn xuống, mặc dù cô có nội lực tiên đỉnh của Hậu Thiên, nhưng như vậy cũng chẳng khác gì một người bình thường ở trước mặt của thân vương Huyết tộc bán thần cấp.

Người phụ nữ không hề có sự chống cự nào, thậm chí có thể tưởng tượng ra, nếu như bản thân phản kháng một chút thôi thì cổ của mình cũng bị cắn đứt.

Cái chết đang gần kề, trong đầu Lâm Nhược Khê lại tràn đầy các suy nghĩ khác nhau.

Người mình yêu, nếu như mình chết rồi thì hấn đau lòng ra sao?

Con gái của mình, nếu như mình chết rồi thì có khóc không ngừng không?

Quả nhiên bản thân vẫn quá cứng đầu chẳng? Nếu như không phải chuyển đến đây thì lúc này sẽ đang ở nhờ vui vẻ dùng bữa tối.

- A... Quá thom, đã hơn một trăm năm nay không xuất hiện một dòng

máu thuần khiết như vậy. Hein, người phụ nữ này là ta nhìn thấy trước, đợi ta giết người rồi, thì sẽ từ từ thưởng thức...

Hein bỗng nhiên cười nhạt:

- Vậy cũng phải xem xem, người có còn mạng để mà thưởng thức món ăn này không?

Nói xong, Hein bỗng nhiên xoay người ra hiệu cho Ma Diễm đỏ đen, cùng là tam đại Huyết tộc, có thể nắm chắc hơn Ma Diễm cao cấp của Huyết Diễm cũng chẳng có gì là lạ.

Ma Diễm đỏ đen giống như ác ma nhảy múa, trong nháy mắt liền cắt nát trần nhà và chạm đến tất cả các kết cấu của tòa nhà.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ cần Ma Diễm thôi nơi này một hồi thì toàn bộ sẽ bốc hơi hết.

Nhưng bỗng nhiên Hein không có một sự băn khoăn nào về việc phá hoại này, nói:

- Saca, Racy, dẫn theo hai người các người, cùng chơi với đôi anh em tốt của Camarilla chúng ta một chút... Udinese các hạ, ta đến đối phó là được rồi...

- Vâng! Thân vương các hạ!

Những người dị năng ở bên ngoài sớm đã bị giết sạch, tiếp đến hai nhóm người của Huyết tộc sớm đã bị giương cung lên.

Hai gã công tước của Huyết tộc mặc áo gió màu đen lập tức ra tay, dẫn theo vài người của mình cùng với đám công tước và hầu tước của tộc Bruch xông lên.

Nhất thời, Huyết Thuật màu đỏ tươi và bóng dáng cuồng bạo của Hắc ám đối đầu nhau, ở bốn phương tám hướng của căn biệt thự, tiếng va chạm giao chiến không ngừng vang lên.

- Udinese, tiếp chiêu đi! Ma Diễm khát máu!

Bỗng nhiên bóng dáng của Hein di chuyển đến trước mặt của Udinese, trên tay là Ma Diễm khát máu cùng với một ngọn lửa đỏ rực, hung hăng hướng tới mặt của Udinese.

Loại Huyết Thuật cao cao này đã có thể hút máu của Huyết tộc cấp Thân vương, càng không cần nói đến những Huyết tộc bình thường, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản được.

Udinese sớm đã vút Lâm Nhược Khê sang một bên, gã cũng không muốn con mồi của chính mình bị hút cạn máu.

Lâm Nhược Khê như một con rối cứ bị ném từ bên này sang bên kia, đụng vào mặt tường và sàn nhà bằng đá cẩm thạch lạnh toát.

- A!!!

Xương cốt toàn thân như muốn gãy rụng, đau đớn vô cùng, nhưng cô vẫn không chịu khuất phục, cắn răng từ đất rồi lại bay lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Udinese có mái tóc bạc kia.

Lâm Nhược Khê đã quyết định, nếu như bị hút cạn máu cho đến chết thì chỉ bằng trong lúc này đâm đầu vào tường chết luôn.

Nhưng lúc này, Udinese đối mặt với Ma Diễm khát máu, gã cũng không đỡ, mà sớm đã dự đoán ra, lùi lại vài bước, đánh một phát rồi đột ngột phóng ra hai Ma Diễm cháy rừng rực, hình thành Huyết Lang.

Bỗng nhiên Hein cũng không chịu nhường, đỡ đòn cắn xé của hai Huyết Lang Ma Diễm kia, hợp với cú công kích của hai cú đánh, Ma Diễm hóa thành một đạo trường tiên, hướng về phía của Udinese.

- Người cho rằng người thoát được sao? Cho dù là tốc độ, bất kể các người đứng đầu Sargeras thì cũng không là đối thủ của ta. Ngoan ngoãn mà đón nhận cái chết đi!

Hein bỗng nhiên nhẹ răng cười nham hiểm.

Sắc mặt của Udinese sầm xuống, càng ngày khoảng cách từ Ma Diễm kia đến mình càng gần, mặc dù bản thân có thể dự đoán được, nhưng vì tốc độ không bằng nên sẽ bị Hein không chế được.

- Đừng quá đắc ý!

Udinese rút từ vạt tay áo ra một bình nước bằng đồng thau, quay người lại, đánh úp trường tiên Ma Diễm kia. Miệng của bình nước này rất lớn, hình thành một thể năng lượng tối đen như mực, hút toàn bộ Ma Diễm kia vào trong bình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1197

Cánh Cửa Địa Ngục

- Độc bình ư? Khốn kiếp...

Thấy toàn bộ Ma Diễm của mình bị hút sạch, Hein liền lên tiếng rủa.

Mười ba thánh khí của Huyết tộc, đa phần đều do những nhân vật tâm cỡ thân vương nắm giữ, giống như Lilith – dòng dõi Huyết tộc thuần bốn đời, nếu như không có phụ thân là thân vương như Sargeras thì không thể nào có cơ hội nắm giữ đồ đao trong tay.

Thứ đồ mà Udinese có lại chính là độc bình – một trong số thánh khí.

Chiếc bình hình cầu kiểu cổ bằng đồng thau có một cái ống nhỏ, phía trên đỉnh là nắp bình hình tròn dẹt, những chỗ nhìn không có chút gì đặc biệt lại mang một sức mạnh kinh hoàng.

Dựa vào năng lực của người sử dụng, độc bình hút máu tinh khiết hình thành nên những Ma Diễm, đây là một công dụng đặc biệt điển hình của độc bình.

- Muốn dựa vào Ma Diễm để thắng ta ư? Xem ra ngươi quá xem thường ta rồi, cho ngươi thử để xem Ma Diễm của ta thuộc cấp nào nhé!

Udinese nhẹ răng cười độc ác, những giọt máu ánh sắc kim nhạt chảy ra từ đầu ngón tay.

Độc bình kia dường như ngửi thấy một thứ thức ăn quá hấp dẫn, năng lượng thể màu đen trên miệng bình nhanh chóng nuốt sạch thứ chất nước ấy.

Không xong rồi!

Hein bỗng nhiên như ý thức được điều gì, bất chợt lùi lại, cả thân mình phi thẳng lên không trung.

Khu nhà hiện đại giờ phút này đã bị Ma Diễm và huyết thuật của những cao thủ Huyết tộc phá hủy tan tành thành một đống hỗn độn hầu như không có một chút trở ngại, đừng nói đến trần nhà mái bằng, đến những nóc nhà cũng bị đốt cháy thành tro bụi!

Trong miệng Udinese lăm lăm từ gì, trong mắt ánh lên một tia lạnh lùng quỷ dị, gã đột nhiên hét lên một tiếng, một dòng năng lượng mịt mờ rậm rạp đen kịt hiện lên từ phía sau lưng gã.

Ngay sau đó, Udinese thúc giục độc bình, từ trong bình phun ra một màn những hạt máu vừa đỏ vừa đen.

Những hạt huyết châu đã hút được năng lượng thể giống như những đám mây dày đặc bỗng chốc trở nên thay đổi dị thường.

Quác Quác!!!

Á!!!

Những tiếng kêu quái dị của những loài dã thú chim muông bất giác truyền đến bên tai.

Chỉ nhìn thấy năng lượng thể màu đen tuyền đột nhiên sau khi bị tinh huyết luyện qua độc bình đánh vào liền biến thành một đàn kèn kèn đen trũi, nhìn hung hăng như một bầy sói xám, thậm chí dữ dằn như những con gấu đen háu chiến.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những con mãnh thú do năng lượng thể màu đen hình thành nên đôi mắt vẫn lên những tia máu đỏ lờm hung tợn, toàn thân đen sì như mực.

Phóng tầm mắt nhìn, ước chừng một đạo quân gần sáu trăm con mãnh thú đã được hình thành chỉ trong giây lát.

- Xem tốc độ của nhà ngươi nhanh hơn hay tốc độ những đứa con của độc bình nhanh hơn!

Udinese tùy tiện cười lớn, vỗ tay đôm đốp, bầy dã thú năng lượng thể đen sì sì bay ầm ầm về phía Hein đang ở trên không trung và những cao thủ đối thủ công tước, hầu tước của gia tộc Lasombra.

Làm như thế chỉ trong một lát đã có thể lợi dụng độc bình cải tạo được nhiều mãnh thú chiến đấu cũng tiêu hao một lượng máu huyết tương đối, gương mặt của Udinese hiện lên phần nào suy kiệt, nhưng lại vô cùng phấn khích.

Gã phóng tầm mắt nhìn, chiếc thắt lưng phía trong vẫn yên lặng không động tĩnh, hiện ra nụ cười của kẻ chiến thắng.

Trong khi đó Hein ở trên không trung lại bị thương nhẹ, sau lưng vươn ra một đôi cánh do Ma Diễm hình thành để tăng tốc độ.

Trong tay cầm hai thanh đao ánh sáng do huyết thuật ngưng tụ thành, chém liên tục dồn dập.

Nhưng những con kèn kèn do năng lượng thể hình thành không chỉ có sức chiến đấu hung hãn, hơn nữa một khi bị đánh nát thì nhanh chóng được tái tạo lại.

Điều càng nguy hiểm hơn nữa là những con vật này lại có thuộc tính hút máu của độc bình, một khi đánh lấy thì sẽ nhanh chóng làm suy yếu thân thể của Hein.

Những công tước và bá tước khác cũng liên tục than vãn, vốn là đối thủ của tộc Bruch, bọn họ còn chiếm thế thượng phong, nhưng cho đến bây giờ phải quyết chiến sinh tử với một bầy mãnh thú hung hãn, bọn họ liền lập tức thoái lui.

Nhìn thấy đám thuộc hạ của mình không chống đỡ nổi, Hein vô cùng giận dữ.

- Được! Udinese! Nếu ngươi đã ra tay như thế thì ta cũng sẽ không nung tay với ngươi nữa đâu!

- Ha ha! Hein, chuyện xảy ra đến mức này ngươi còn ở đó mà nói suông!

Người sao có thể làm khó dễ ta được! Ta khuyên người tốt nhanh là nhanh chóng rút mau đi! Thần khí là của Camarilla chúng ta đây!

Hein hừ một tiếng lạnh lùng, găm lên giữa không trung, vọt người quay trở lại, đôi cánh do Ma Diễm hình thành xoay chuyển trên không trung tạo ra sức mạnh khủng khiếp!

- Đao huyết phá viêm!

- Đoàng!

Một lưỡi đao ánh sáng với những vằn sóng huyết phóng ra, đánh tan tác mười con năng lượng thể!

Tuy rằng những con năng lượng thể có thể nhanh chóng tái tạo lại nhưng cũng giữ khoảng cách nhất định với Hein.

Chỉ nhìn thấy trên tay của Hein không biết từ lúc nào lại có thêm được một chiếc chìa khóa ánh vàng có độ dài chừng một bàn tay, không biết đã được rửa tội bao nhiêu năm, bản thân chiếc chìa khóa mang theo cảm giác tang thương chết chóc, những hoa văn phức tạp trên chiếc chìa khóa tỏa ra vàng sáng màu đỏ tươi.

Đồng thời với lúc Hein tung chìa khóa lên, chiếc chìa khóa bắt đầu ngừng lại lơ lửng trên không trung.

Từng vòng sáng màu đỏ sẫm bắt đầu tỏa ra từ chiếc chìa khóa, rồi mở rộng dần ra!

Lúc này, xung quanh chiếc chìa khóa tạo thành một vùng riêng, khiến những con mãnh thú năng lượng thể màu đen khó có thể tiến lại gần.

- Đây là chìa khóa hung tàn ư? Tại sao nó lại nằm trong tay của nhà người?

Udinese nhìn rõ chiếc chìa khóa, khóe mắt lập tức như muốn nứt ra!

- Ha ha ha ha! Thật không ngờ! Raffaello các hạ liệu sự như thần! Ông ta đã sớm đoán được người sẽ mang độc bình tới nên đã đặc ý tạm thời giao chìa khóa hung tàn cho ta sử dụng.

- Raffaello khôn kiếp!!!

Udinese găm lên, vậy là lại không làm nên chuyện gì rồi!

Chìa khóa hung tàn, là thánh khí nhỏ nhất và tinh xảo nhất trong mười ba thánh khí của Huyết tộc, tác dụng của nó là độc nhất vô nhị, nó là chiếc chìa khóa mở cánh cửa địa ngục!

Cánh cửa địa ngục một khi được mở ra thì tất cả năng lượng thể của chốn nhân gian sẽ e sợ lùi lại, vì đó là địa hạt của quỷ Satan!

Căn cứ vào lịch sử của các chư thần, với vị trí của quỷ Satan, mặc dù không biết thực sự có tồn tại hay không, nhưng từ giây phút chiếc chìa khóa hung tàn xuất hiện, cánh cửa địa ngục chưa bao giờ hoàn toàn đóng lại!

Không từng khiến cho những lão làng của Huyết tộc đã sống hàng ngàn hàng vạn năm không thể nào đoán ra, có lẽ Satan là một thần minh ở tầng cao hơn, nếu không thì làm sao có thể tạo ra một thế giới địa ngục như thế!

Đương nhiên, không tính đến chuyện chìa khóa hung tàn có thể triệu tập sức mạnh của Satan để chiến đấu, nhưng uy năng của ác ma địa ngục không phải thân vương của Huyết tộc có thể ngăn cản được!

- Hãy mở ra nào cánh cửa địa ngục!!!

Cùng với tiếng gọi to của Hein, chiếc chìa khóa trên lưng chừng không trung xoay nhẹ 1800.

- Âm...

Âm thanh ù ù vang lên vọng lại trong không gian đêm u ám, một cánh cửa bằng đồng thau tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ lửa với vẻ thâm trầm quý dị hiện lên chính giữa bầu trời đêm.

Khe hở trên cánh cửa lớn từ từ mở rộng ra, từ bên trong có thể nhìn thấy ngọn lửa màu đen đang cháy bùng bùng, những tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc điên cuồng vang lên!

Nhóm người Huyết tộc cảm thấy một sức ép vô cùng lớn truyền tới từ phía cánh cửa địa ngục.

Lâm Nhược Khê đang nép mình trốn ở một góc ngói trên mặt đất, nhìn thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một bày quái thú năng lượng thể, rồi lại xuất hiện thêm một cánh cửa địa ngục thì đã sợ tới mức đến cả thở mạnh cũng không dám.

Cô gái cơ bản chẳng thể hiểu tất cả những sự việc đang xảy ra ngay trước mắt, chỉ hi vọng cơn ác mộng này mau chóng qua đi.

- Ác ma... phụ thể!

Hein bỗng nhiên cười lớn, toàn thân căng lên phản kích.

Cùng lúc đó, một bóng dáng khổng lồ mơ hồ tiến ra từ phía cánh cửa địa ngục.

Cơ bản không nhìn thấy rõ bóng dáng vừa xuất hiện là ai, cái bóng liền nhập vào thân thể của Hein.

Trong cổ của Hein phát ra âm thanh quái dị giống như bị tê liệt, toàn thân giống như một đám bông gòn phình to dần lên, sau khi quần áo bị xé rách từng mảnh, những bắp thịt mỗi lúc càng nổi lên cuồn cuộn.

Ở trên đầu gã bỗng mọc lên hai chiếc sừng, sau khi toàn bộ quần áo bị rách toạc, hiện ra những cơ bắp tỏa ra thứ ánh sáng đen tuyền.

- A a a a...

Hein kêu lên một tiếng như thể vô cùng đau đớn, gã dồn lực từ vai xuống hai nắm tay, toàn thân mở ra hình cánh cung rồi mở ra thật mạnh!

- Bùm!

Một đôi cánh ác ma vô cùng lớn hiện ra sau lưng Hein, rộng chừng bảy tám thước, khi đôi cánh vỗ lên mang theo những trận cuồng phong.

Hein tóc tai bù xù lúc này cuối cùng chấm dứt nghi thức nhập ma, nắm chặt bàn tay với những chiếc móng tay đầy vảy, cảm nhận được nguồn sức mạnh vô biên trong cơ thể mình, chìa ra những chiếc răng nanh, gã cười lớn

hung phấn!

- Tốt rồi... Udinese... Ta phải bàn bạc tử tế với người!

Udinese đối mặt với đại kinh địch, sắc mặt hung dữ:

- Hừ, với sức mạnh của người trong vòng một lát có thể tiêu diệt mọi thứ ta đây vẫn chưa được nếm mùi đấy!

- Thật sao? Vậy thì người có thể thử ngay bây giờ đây.

Hein vừa dứt lời, đôi cánh liên vỗ mạnh, dồn lực tiêu diệt năng lượng thể thành bụi cám!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1198

Người Vẫn Không Hiểu

Những năng lượng thể ban nãy không thể chống cự được giờ không thể chịu nổi một đòn tấn công.

Hein đắc ý cười lớn, toàn thân giống như một luồng ánh sáng, sau khi bay xuống gần mặt đất thì lập tức lại quay thành một góc 90 độ hướng về phía Udinese.

Udinese cảm thấy tư thế này có chút bất thường, lập tức triệu tập hai tên năng lượng thể dừng mãnh chắn lại ở phía trước.

Nhưng Hein coi như chẳng có vật gì ngăn cản, toàn thân thể không lồ đập tan hai con năng lượng thể, lập tức đánh một đòn ngay bụng của Udinese.

- Rầm.

Giống như một trái bộc phá phát nổ, Udinese đau đớn hét văng lên, sau khi bay vút lên cao đã đập nát hai bức tường, lại ầm ầm xệt qua khe nứt trên mặt đất rồi mới có thể tạm dừng lại được.

Hein sau khi hạ cánh xuống hẳn, ngay khi Udinese vừa mới nhóm người dậy gã liền đã bay ngay lại, cho Udinese một đòn vào sườn trái.

Sức mạnh của ác ma đã được bổ sung thêm, Hein vốn mang trong mình nguồn sức mạnh một nửa lai thần của ba đời Huyết tộc.

Cơ thể của Udinese còn chưa kịp hồi phục được một chút nào lại chịu lực tấn công này hoàn toàn ở thể bất lợi.

Trên tay mặc dù có một thánh vật như độc bình, nhưng độc bình lại có tác dụng về kỹ thuật bức giết trong chiến đấu tập thể, đối mặt với thánh khí dừng mãnh sử dụng kỹ thuật chiến đấu độc lập thì không thể phát huy tác dụng gì.

Sau mấy đòn tấn công mạnh liên tục, toàn thân Udinese đã rơi vào tình trạng mơ màng.

Mặc dù sức mạnh của Huyết tộc ba đời có thể tự khôi phục lại, gã ta có thể nhanh chóng hồi phục hoàn toàn, nhưng sự suy sụp của gã lúc này có thể dễ dàng nhìn ra.

Rất nhanh, Udinese bắt đầu run lên bần bật.

Bởi vì sử dụng độc bình, thân thể của Udinese quá yếu nên năng lực khống chế suy giảm, năng lượng thể bắt đầu tiêu biến nhanh chóng, những cao thủ của gia tộc Lasombra lại chiếm được thế thượng phong.

- Xem ra thắng thua đã được phân rõ ràng rồi, gia tộc Bruch của các người từ nay về sau nếu đều toi đời thì xem ra sẽ đi xuống thôi... Chậc chậc, nơi này cũng chẳng phải là Châu Âu nên không ai đến cứu được đâu.

Hein bỗng nhiên cười ha ha, cũng không vội ra đòn kết liễu với Udinese,

lắc mình một cái chạy đến bên Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê đáng vẻ kinh hãi đưa mắt nhìn ác ma cao lớn Hein, run run hốt hoảng không dám ngẩng đầu.

- Grừ grừ, tiểu thư đừng sợ, cô sẽ nhanh chóng không phải sợ hãi nữa đâu... Ta sẽ thật dịu dàng mà hút máu trong người cô...

Hein bỗng nhiên cười u ám, một cánh tay đưa ra, móng ta phía trên nhanh chóng mọc dài ra.

- Bắt!

Hein nắm chặt lấy eo của Lâm Nhược Khê nâng lên mạnh mẽ.

Vì móng tay quá sắc nhọn, cho dù chỉ là ôm chặt lấy thôi cũng đã đủ làm rách phần da bên hông của cô gái.

Máu tươi đỏ làm ướt đầm chiếc váy ngủ màu trắng...

Lâm Nhược Khê bị đau khê kêu lên, cô cắn môi, ý đồ giãy ra, nhưng phát hiện ra làm thế sẽ càng bị đau hơn, dường như bất kỳ lúc nào cơ thể cô cũng có thể bị móng tay của ác ma đâm xuyên.

Người thấy mùi máu của cô gái, đôi mắt vẫn đỏ màu máu của Hein hằn lên những tia độc ác tàn nhẫn.

- Ta đã nói trước rồi... Con môi này tối nay thuộc về ta!

Udinese, người cứ ở đây mà xem cho kỹ ta dùng bữa ăn tuyệt hạng này, sau đó sẽ đến lượt nhà người đấy!

Nói xong, Hein há miệng thật rộng, dưới ánh trăng đêm, răng nanh của gã nhìn vô cùng sắc lạnh.

Lâm Nhược Khê cảm nhận được hơi thở của mình đã như ngừng lại, nếu như chiếc răng nanh kia cắn vào cổ mình thì chắc chắn sẽ làm cổ mình đứt lìa chỉ trong chốc lát.

Vốn không dám mở mắt, cho dù có muốn tự sát thì cũng muốn mắt rồi.

Trong tiếng cười điên dại, Hein cuối cùng cắn vào cổ Lâm Nhược Khê một cách bất ngờ.

- Á!!! Không!

Trong giây phút tất cả người của Huyết tộc đều chứng kiến cảnh tượng này, Hein bỗng nhiên hét lên một tiếng kêu thảm thiết tới cực điểm!

Lại ngay sau đó, tất cả người của Huyết tộc phát hiện ra một bóng dáng không hề cao lớn không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Hein.

Trong khi đó cánh tay vẫn đang ôm Lâm Nhược Khê của Hein bỗng nhiên bị người đó dùng tay không chặt đứt!

Phần từ vai đến khuỷu tay cơ bắp cuộn cuộn và được gắn vảy phòng hộ của ác ma không rõ đã bị một lực mạnh đến mức nào chặt đứt, toàn bộ cánh tay bị đứt rời khiến Hein đau đớn tới độ phi thân rút lui.

- Người... Người là ai? Tại sao người lại ở đây?

Chỗ bị đứt trên cơ thể của Hein nhanh chóng mọc lại da thịt mới, khả năng phục hồi năng lực của Huyết tộc là vô cùng mạnh.

Nhưng cái mà gã sợ không phải là bản thân bị đứt lìa một cánh tay, tay thì có thể lại mọc ra cái mới, nhưng vấn đề là gã hoàn toàn không cảm giác được vừa mới có người đến bên cạnh mình.

Điều càng kinh khủng hơn nữa là, người đàn ông Châu Á này đến bất ngờ ra tay với gã thì gã cũng không hề có một chút cảm nhận gì.

Sức mạnh bí mật của hơi thở và tốc độ nhanh như điện xẹt hung tàn đến tột đỉnh, điều này khiến máu trong huyết quản của Hein sôi lên sùng sục.

Dương Thần, khuôn mặt lạnh lùng như mặt hồ băng ngàn năm, không trả lời câu hỏi của tên ma cà rồng.

Cánh tay bị rời ra đã nhanh chóng teo quắt lại, bị Dương Thần lẳng xuống mặt đất.

Toàn thân Lâm Nhược Khê cứng đờ, dường như một nửa hơi thở đã rơi hẳn xuống đất, ngây ngẩn nhìn người đàn ông đang đứng ngay trước mặt mình.

Tuy rằng vô cùng hi vọng người đàn ông này sẽ xuất hiện, giống như không biết bao nhiêu lần đã cứu mạng cô, nhưng khi nhìn thấy tận mắt thì lại là một cảm xúc khó nói khác.

Mùng như điên dại? Hay ngạc nhiên cực độ? Không thể tin được.

Lâm Nhược Khê không biết bản thân mình phải hình dung những điều này như thế nào, chỉ biết bật khóc nức nở...

Nhìn thấy được khuôn mặt này coi như đã vượt qua được ranh giới giữa âm và dương, vượt qua cả ngàn năm cách trở.

Dương Thần dường như không chút động lòng với tiếng khóc nức nở của cô gái, cũng không đỡ cô từ mặt đất lạnh băng ngời dấy, giống như không hề có chút phản ứng.

Trong khi đó, trong mắt của tất cả mọi người trong Huyết tộc, từ cách ăn mặc đến tướng mạo người đàn ông này hoàn toàn là của một người Châu Á bình thường, nhưng càng lúc hắn càng giống với một hổ đen, tất cả những con vật hắc ám đều bắt đầu hội tụ lại xung quanh hắn.

Một thứ sát khí còn thâm trầm hắc ám hơn cánh cửa địa ngục ban nãy, thậm chí đó là một khí tàn bạo, một thứ tử khí khiến những sinh vật hắc ám kia bắt đầu run sợ.

Tất cả những công tước có mặt ở chốn này đều là những cao thủ dày dạn kinh nghiệm nhiều năm, trong những năm tháng dài, họ đã hiểu được tận tường rằng thứ sát khí ở nơi này không phải là thứ vốn có trên đời, mà đó là do việc liên tục sát sinh ngưng tụ lại mà thành.

Trong khoảng thời gian mấy phút, tất cả những người thuộc Huyết tộc như Hein và Udinese đều bắt đầu nghĩ ra, hình dáng của một nhân vật...

Giống hệt như người đàn ông ở trước mắt này, rất giống!

- Là Minh Vương ư?

Udinese là người đầu tiên thốt lên một tiếng nghi ngờ, tất cả những người

thuộc Huyết tộc đứng ngay phía sau cũng đột nhiên bừng tỉnh!

Hein nghe thấy Udinese hét như thế ngay lập tức cũng đã xác nhận được những suy nghĩ của mình!

Dù sao ông ta cũng là một thân vương của Huyết tộc, Dương Thần cũng đã không ít lần qua lại với Huyết tộc rồi, họ đương nhiên nhận ra hình dáng của Dương Thần, chỉ có điều người này xuất hiện đột ngột như vậy nhất thời khiến cho bọn họ không kịp nghĩ ra.

Đã xác nhận được sự thật, Hein lập tức có chút chột dạ, mặc dù lúc này đang trong thân thể của ác ma, nhưng thực lực của gã về lý mà nói cũng không khác gì thân mình, nhưng dù sao thứ mà gã phải đối mặt lúc này là một chủ thần đích thực.

- Thì ra là Minh Vương Các Hạ... Không biết vì nguyên cớ gì mà ngài lại tới đây chém đứt một cánh tay của tôi. Sabbath chúng tôi và các vị chủ thần chắc chắn chẳng hề có chút thù hận nào.

Hein dò hỏi.

Dương Thần đứng nguyên tại chỗ, gió núi gào thét thổi chiếc áo khoác bay phấp phật, khuôn mặt lạnh lùng thâm trầm vẫn không hề có một chút thay đổi.

Dương Thần giơ tay trái lên, ngoắc đầu ngón tay gọi Hein.

- Lại đây, nhận chết!

Đơn giản hai từ, nói thật chậm rãi, trầm thấp, khiến cho Hein biến đổi hoàn toàn sắc mặt.

- Minh Vương Các Hạ, xin đừng đùa như vậy, mặc dù tôi tôn trọng ngài, nhưng cũng không có nghĩa là Sabbath của chúng tôi lại chịu nhục như thế đâu! Chúng tôi không phải đàn độn đến mức để cho kẻ nào giết cũng chịu. Cho dù ngài muốn trừng phạt tôi cũng phải có lý do!

Hein đột nhiên cười nói:

- Chẳng lẽ bởi vì Ái Thần các hạ thích chiếc thắt lưng thôi miên? Nếu như vậy thì chiếc đai lưng ở ngay dưới khe núi kia, Minh Vương Các Hạ chỉ bằng đi lấy nó cho Ái Thần các hạ? Sabbath chúng tôi cũng không phải không có không được, mọi người không nên chỉ vì chuyện này mà chém giết lẫn nhau.

Dương Thần giống như không nghe thấy gì, tiếp tục ngoắc đầu ngón tay:

- Lại đây, chịu chết...

Một cảm giác áp lực ngày càng lớn, giống như sóng thần núi lở ập lên đầu của Hein!

Cho dù có đứng cách ở xa thì những ma cà rồng khác cũng có thể cảm thấy được Dương Thần lúc này giống như một trái núi vĩ đại muốn nghiền nát Hein!

Một tâm lý bất lực khiến cho những người trong Huyết tộc vừa cảm thấy nhục nhã, vừa không dám động tĩnh dù chỉ một chút!

Trong sự run rẩy, Hein cuối cùng không thể chịu đựng sự sợ hãi mỗi lúc một lớn hơn trong lòng, gầm lên một tiếng man rợ, giang rộng hai cánh, bay vụt đến chỗ Dương Thần nhanh như một tia sáng!

- Người ép người quá đáng!

Tư thế của Hein giống như một thiên quân, hai cánh của ác ma đập liên hồi với tốc độ kinh hoàng gần như khiến cho những người khác trong Huyết tộc không thể nhìn thấy rõ ràng, sức mạnh khủng khiếp của ác ma địa ngục mang một ngọn lửa địa ngục mãnh liệt!

- Âm âm!!!

Ma Diễm địa ngục trong phút chốc mở ra thật rộng, tựa như một quả cầu ánh sáng đen định nuốt chửng nơi Dương Thần đang đứng.

Một đợt chấn động khiến người ta thấy sợ hãi, khiến cho Udinese cùng những người khác trong Huyết tộc không dám nhìn thẳng.

Sau một trận cát đá bay rào rào, mặt đất cẩm thạch cứ dần dần nứt toác từng mảng, ngay cả đất bên trong cũng bị nung khô cháy.

Sau khi tất cả qua đi, tất cả những người của Huyết tộc mới dám mở mắt ra.

Có thể thấy được cảnh tượng ngay trước mắt có thể làm rung mình ngay cả những người gan dạ nhất.

Một cánh tay nhỏ yếu như của một người bình thường vươn ra thẳng tắp, tay kia giống như một chiếc gông xiềng dùng để giam cầm dưới địa ngục khóa chặt cứng đầu của Hein.

Sự tàn độc và sức mạnh địa ngục kinh hoàng không hề làm người đó bị thương. Ngay cả người con gái bình thường phía sau hắn cũng không hề hấn gì.

Tất cả những điều này, thật giống với những gì hắn đã nói:

- Lại đây, nhận chết!

Hein đã không còn cách nào suy nghĩ đến tình cảnh của mình được nữa, gã đã liều mạng dồn toàn lực của bản thân cũng như của ác ma thì triển đòn lửa địa ngục, đến chỗ Dương Thần thì bị một bàn tay đã sẵn sàng chuẩn bị bóp chặt lấy đầu.

Dương Thần vẫn không hề di chuyển dù chỉ một bước, lực đâm xuyên của mũi nhọn cả chục phân chẳng hề có chút tác dụng nào với Dương Thần.

Bóp chặt đầu của Hein, Dương Thần lạnh lùng lên tiếng:

- Ta chỉ bảo ngươi lại đây thôi, không bảo ngươi làm điều gì khác nữa cả.

Hein ý định đưa đầu thoát khỏi cánh tay Dương Thần nhưng không thể nào thoát ra được.

Trong nỗi kinh hoàng, cánh tay ác ma của Hein hướng về phía cơ thể Dương Thần.

Nhưng tay phải của Dương Thần cũng chụp tới trong chớp mắt, nắm được và xé toạc.

- Á!!!

Máu tươi bắn tóe ra ào ào.

Một bên cánh của Hein bị Dương Thần bẻ quặt tay ra phía sau.

- Xem ra ngươi vẫn không hiểu...

Dương Thần nghiêng đầu buông một câu lạnh lùng, rồi lại hút chiếc cánh còn lại của Hein, Hein không có cách nào để không chế, chiếc cánh thứ hai lại bị hút tới.

- H... hr!!

Lại là tiếng xé toạc, Hein lạnh toát, không còn sức để kêu đau nữa, bộ mặt vằn vẹo xấu xí.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1199

Nghiệp Hỏa

Những người trong Huyết tộc sinh tồn bằng việc uống máu tươi cũng bị cách ra đòn hung tàn của Dương Thần làm hoảng sợ đến mềm nhũn cả chân.

Đây chắc chắn là phụ thể của ác ma Huyết tộc ba đời, cho dù có bị đạn xuyên giáp hay bị bom công nghệ khoa học hiện đại của loài người tấn công cũng không có hề hấn gì.

Trước mặt các chư thần mà không chịu được một đòn tấn công? Hay chỉ vì sức chiến đấu của một mình Minh Vương cũng đã đạt tới cảnh giới vô biên không thể tưởng tượng?

Sức mạnh của ác ma vẫn cực kỳ lớn, sau khi bị Dương Thần bẻ gãy đôi cánh, gã bắt đầu mọc ra một đôi cánh mới.

Nhưng Hein vẫn hầu như không có cách nào thoát ra khỏi cánh tay của Dương Thần, giống như một sinh vật bé nhỏ đang bị bắt lực hoàn toàn đang phải đối mặt với một gã khổng lồ có uy lực vũ bão, hoàn toàn không có cách gì để chống trả.

Ánh mắt lạnh lùng của Dương Thần nhìn theo đôi cánh đang từ từ mọc ra, hơi nhíu mày.

- Thật phiền phức...

Dương Thần thốt lên một câu, cánh tay trái vươn ra rút thẳng ra một chiếc đỉnh Hỗn Độn từ phía trong đan điền.

Khi những người trong Huyết tộc nhìn thấy một chiếc đỉnh phát ra thứ ánh sáng ánh lên sự mù mịt tối tăm đang lớn dần lên trong không trung, lớn dần lớn dần thành to như mộ căn nhà hình tròn, giống như bất cứ khi nào cũng có thể đáp xuống, tất cả đều há hốc mồm ngạc nhiên.

Đây là thứ gì?

Đây cũng là lần đầu tiên Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần lấy ra thứ tiên khí này, cô cũng ngây ngẩn nhìn, hai mắt nhòa lệ, không thể không suy nghĩ tại sao thái độ của Dương Thần đối với mình lại lạnh lùng như vậy.

Đây cũng là ý tưởng bất chợt của Dương Thần, nếu chiếc đỉnh Hỗn Độn này có thể nuốt chửng luyện hóa tu sĩ, vậy những người khác thì sao? Ví dụ như những tên Huyết tộc này, cũng là những dị thể trên thế giới, đỉnh Hỗn Độn nếu có thể nuốt những kẻ này, sau đó Dương Thần lại dùng Tam Muội Chân Hỏa để luyện thì sẽ có hiệu quả như thế nào?

Những suy nghĩ nhỏ bé này trong đầu Dương Thần khiến Hein sợ hãi tới cực độ.

Sau khi người đàn ông trước mặt gã đột nhiên hiện lên một nụ cười cổ

quái thì chiếc đỉnh khổng lồ đang bay phía trên đầu gã dường như vang lên một tiếng gầm như của loài mãnh thú.

- Chúc mừng ngươi trở thành ma cà rồng đầu tiên được ta luyện hóa...

Sau khi nhẹ nhàng buông một câu, Dương Thần giục già chiếc đỉnh Hỗn Độn, hất quay người, hạ xuống thật mạnh.

Hein chỉ cảm nhận được một sức hút kinh hoàng không thể nào cưỡng lại đang không chế cơ thể của gã, cho dù có cố gắng đến đâu cũng không có tác dụng gì.

- Không được!

Nơi cửa đỉnh xám xịt mịt mờ, những con mãnh thú lúc ẩn lúc hiện, không kịp đợi để hưởng thụ miếng mồi hấp dẫn này.

Trong nháy mắt, toàn thân ác ma Hein đã bị hút vào bên trong đỉnh, không hề nhìn thấy một chút động tĩnh nào nữa.

Dương Thần không chút do dự làm bùng cháy ngọn lửa màu bạch kim Tam Muội Chân Hỏa đẩy vào phía trong đỉnh Hỗn Độn khiến thân thể của Hein nhanh chóng bị luyện hóa hầu như không còn một dấu tích.

Udinese và những Huyết tộc khác đứng vây xung quanh chỉ nghe thấy những tiếng gào thét rất nhỏ của sự sợ hãi đến cực điểm phát ra từ trong đỉnh, sau đó không còn một chút động tĩnh nào của Hein nữa.

Cánh cửa địa ngục giữa không trung cũng chịu chung số mệnh với Hein, lặng lẽ khép lại.

Thánh khí chìa khóa hung tàn của Huyết tộc mặc dù là một vật phi phàm nhưng cuối cùng cũng không thắng nổi sức mạnh của Tam Muội Chân Hỏa và đỉnh Hỗn Độn, bị chôn vùi cùng với sự ra đi của Hein.

Luyện hóa xong một Huyết tộc cấp thân vương, Dương Thần lập tức cảm nhận được một cảm giác huyền hoặc từ bên trong đỉnh Hỗn Độn.

Đây là một làn khí hắc ám, mênh mông, hung hãn, có lẽ vì lí do cơ thể thứ hai của ác ma, ác ma địa ngục chưa kịp ra khỏi thân thể của Hein nên cũng bị hóa luyện, cả Ma Diễm địa ngục cũng trở thành tặng phẩm đi kèm.

Điều khiến Dương Thần cảm thấy đáng tiếc là, Huyết tộc dù sao cũng là sinh linh, nên hầu như không hề có bất cứ linh khí nào được hóa luyện, không có tác dụng gì với tu vi của hắn.

Nhưng điều khiến Dương Thần thấy vui mừng là, cảm nhận được thuộc tính hắc ám của Ma Diễm địa ngục và Huyết tộc khiến Dương Thần có một dự cảm, bản thân hắn có lẽ... đã chạm đến bên trong của Tam Dương Chân Hỏa Kiếp, điều quan trọng nữa là đã chạm tới cảnh giới của Hỏa Nghiệp.

Điều khiến Dương Thần càng cảm thấy vui mừng hơn nữa là một mắt xích luôn bị thiếu của Minh Thủy thường xuất hiện trong dự cảm chính là cảm giác đi cùng với âm dương.

Cách sử dụng phụ thể như của ác ma mặc dù trong một thời gian ngắn có thể làm tăng sức mạnh của bản thân nhưng đồng thời cũng ăn mòn tâm trí

của chính bản thân ác ma.

Sự dũng mãnh của Minh Thủy vừa ăn mòn được thân thể của tu sĩ lại có thể ăn mòn được Nguyên Thần.

Hiểu được những điều này, Dương Thần giơ cao tay, một nguồn sức mạnh mãnh liệt như hội tụ thiên địa ngưng kết giữa không trung, trong giây lát hóa thành một chất lỏng kì lạ lững lờ trôi.

Loại chất lỏng này mang một làn khí hắc ám mờ nhỏ phía trong một màu xanh lam đậm, nhưng nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

Nó không lạnh như băng, cũng không nóng rực như lửa, vẫn bình thản di chuyển trên không trung giống như một đám nước chết.

Nhưng những Huyết tộc khác đang nhìn từ đằng xa cũng có thể cảm nhận được, thứ chất lỏng này chắc chắn cực kỳ nguy hiểm.

- Minh Thủy... Minh Thủy... Ha ha!

Một cảm giác vui sướng bất ngờ và mãnh liệt khiến Dương Thần khó kìm lòng cười lớn.

Thấy tình hình càng lúc càng xấu đi, Udinese nhân lúc Dương Thần đang vui mừng, thận trọng tiến lên phía trước, cúi khom người cười nói:

- Minh Vương các hạ, cảm tạ ơn cứu mạng của ngài, tôi xin phép dẫn người rời khỏi nơi này không làm phiền ngài nữa.

Udinese nói xong, lập tức định lui gót quay đi.

Nhưng Dương Thần lại thản nhiên gọi y lại:

- Đừng nhúc nhích, còn chưa xong việc!

Vẻ mặt Udinese cố gắng tỏ ra điềm tĩnh:

- Dám hỏi Minh Vương các hạ có gì chỉ bảo?

Đỉnh Hỗn Độn vẫn xoay tròn trên không trung, Dương Thần có chút thờ ơ biến Minh Thủy trên không trung thành nhiều hình dạng khác nhau, đùa nghịch thứ đồ vừa mới đạt được.

- Người phụ nữ trên mặt đất là ai trong số các người đã đánh?

Dương Thần thờ ơ hỏi.

Udinese sắc mặt xám lại, sớm đã đoán ra, sự giận dữ của Dương Thần có liên quan đến người phụ nữ kia, quả nhiên đúng là như vậy.

- Là tôi... là tôi...

Trong khi Udinese còn đang do dự, một công tước của tộc Sabbath liền đứng ra lên tiếng:

- Minh Vương các hạ! Chính là Udinese! Ông ta mới là tên đầu sỏ làm bị thương cô ấy!

Gia tộc Lasombra đã mất đi một thân vương Hein, đương nhiên cũng phải tìm cách tự bảo vệ mình.

Cách tốt nhất lúc này là để Dương Thần giết chết Udinese, chỉ có cách đó mới có thể an toàn.

Mặt Udinese hoàn toàn biến sắc, gã tức giận hét lớn:

- Nói láo! Vết thương của cô ấy đều là do Hein gây ra! Là vì gã muốn hút máu của cô ấy.

Huyết tộc Bruch hiểu được rằng điều gì quan trọng lúc này, vội vàng lên tiếng ủng hộ Udinese.

Ngay sau đó, hai bên bắt đầu lao vào cãi cọ gay gắt.

Ánh mắt Dương Thần ngày càng trở nên u ám, cuối cùng, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh lùng.

- Các người... thực ra không cần phải tranh cãi!

- Minh Vương các hạ! Thực sự không phải là tôi! Udinese vừa lắc đầu vừa chậm chậm lùi bước...

Dương Thần nhếch miệng nói:

- Thực ra ta không quan tâm rốt cuộc là ai... Dù sao thì tất cả các người đều phải chết...

Một câu nói nhẹ nhàng đơn giản khiến cho tất cả người của Huyết tộc đều lặng ngắt như tờ.

Dường như không một kẻ nào dám tin vào câu nói với nụ cười nửa miệng của người này, cũng không ai dám nghi ngờ khả năng có thể xảy ra chuyện đó.

- Minh Vương các hạ! Ngài không được làm vậy! Không phải ngài có hợp tác với Camarilla của chúng tôi hay sao? Lẽ nào ngài đã quên hầu tước Lilith của chúng tôi cũng là bạn của ngài?

Udinese thử nêu ra các mối quan hệ.

- Bạn ư?

Dương Thần giống như vừa nghe được một câu chuyện cười:

- Đến người phụ nữ của ta mà các người còn không tha, đến người phụ nữ của ta mà còn có kẻ dám hút máu mà còn dám nói là bạn ư?

- Chuyện này...

Udinese á khẩu không biết phải tiếp tục nói như thế nào.

Trong khi đó những Huyết tộc khác nhìn nhau, trong lòng dường như có chung một suy nghĩ – bỏ chạy!

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu của tất cả người trong Huyết tộc.

Đến cơ thể thứ hai của ác ma Hein cũng không có cách nào trốn thoát thì bọn họ ở lại nơi này cũng có nghĩa là sẽ chết hay sao?

Điều đáng hận là Dương Thần vẫn không thu lại đỉnh Hỗn Độn, chính là để chờ đợi khoảnh khắc này.

Chính vào lúc tất cả người của Huyết tộc không hện mà cùng cấp tốc bỏ chạy thì đỉnh Hỗn Độn phát ra một tiếng nổ lớn!

Một sức hút khủng khiếp như vô số nanh vuốt xúc tu bắt đầu lan tràn từ cửa đỉnh, kéo lấy tất cả Huyết tộc.

Thân hình đen sì của toàn bộ người Huyết tộc không ngừng gãy giữa

nhưng vẫn bị một sức mạnh vô hình nhét thẳng vào trong đỉnh!

Dương Thần vung tay lên, một sợi xích do Minh Thủy kết thành buộc chặt lấy Udinese.

Udinese kêu lên thảm thiết, không ngừng giãy đạp, dưới sự ăn mòn của Minh Thủy, thân thể đã hàng nghìn năm nay chưa từng bị hủ hóa trong phút chốc hóa thành một bãi nước.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, tất cả Huyết tộc đều bị Dương Thần tiêu diệt sạch sẽ, không để lại một chút dấu tích.

Sau khi luyện hóa tất cả Huyết tộc, Dương Thần thu hồi đỉnh Hỗn Độn, làm tản ra những Minh Thủy trên không trung.

Tất cả lại quay trở lại về bình yên.

Sau khi hút thở sâu, Dương Thần quay người, cúi đầu, mắt nhìn về hướng cô gái trên mặt đất đang cắn răng chịu đau cố gắng đứng dậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 13

[Chương 1200: Thiên Sơn](#)
[Chương 1201: Thanh Sam Vong Tuyết Cười Nghìn Dặm](#)
[Chương 1202: Không Lớn](#)
[Chương 1203: Một Hai Ba](#)
[Chương 1204: Khẩu Vị Lớn Như Vây Sao](#)
[Chương 1205: Anh Điên Rồi Sao?](#)
[Chương 1206: Ăn Khớp Với Nhau](#)
[Chương 1207: Ảnh Vùi](#)
[Chương 1208: Ai Đa](#)
[Chương 1209: Cuộc Liên Hoan](#)
[Chương 1210: Caesar](#)
[Chương 1211: Nữ Hoàng Chào Đón Mùa Xuân](#)
[Chương 1212: Khi Thần Thông](#)
[Chương 1213: Vây Kín Bốn Bề](#)
[Chương 1214: Tiếng Xấu](#)
[Chương 1215: Hung Ác](#)
[Chương 1216: Dũng Khí](#)
[Chương 1217: Người Có Thể Làm Gì](#)
[Chương 1218: Người Cũng Muốn](#)
[Chương 1219: Thừa Nước Đục Thả Câu](#)
[Chương 1220: Bắt Bí](#)
[Chương 1221: Những Năm Tháng Sôi Động.](#)
[Chương 1222: Bạch Kim](#)
[Chương 1223: Những Người Khách La](#)
[Chương 1224: Thí Thần Giả](#)
[Chương 1225: Gà Móng Đỏ Và Con Chim Non](#)
[Chương 1226: Người Thần Đều Tức Giân](#)
[Chương 1227: Không Kích Thích](#)
[Chương 1228: Gió Ven Biển](#)
[Chương 1229: Nữ Thần Báo Thù](#)
[Chương 1230: Không Nhìn Được Nửa Rồi](#)
[Chương 1231: Cho Người Thêm Ba Vạn Năm Nữa](#)
[Chương 1232: Ngoài Dự Đoán](#)
[Chương 1233: Trăm Cánh Tay](#)
[Chương 1234: Để Lại Một Tay](#)
[: Chương 1235](#)
[: Chương 1236](#)
[: Chương 1237](#)
[Chương 1238: Bất Công](#)
[Chương 1239: Chỉ Ít Có Một Người Con Trai.](#)
[Chương 1240: Bao Cô](#)
[Chương 1241: Nguyên Khí Thuần Âm.](#)
[Chương 1242: Càng Cua](#)
[Chương 1243: Chưa Gặp Qua Chúng Em](#)
[Chương 1244: Ai Thoải Mái Hơn](#)
[Chương 1245: Máu Của Titans](#)
[Chương 1246: Lãng Nhục](#)
[Chương 1247: Không Được](#)
[Chương 1248: Chân Thân](#)
[Chương 1249: Vây Khốn](#)

[Chương 1250: Hồn Đôn Vs Lôi Hỏa](#)
[Chương 1251: Quát Tháo](#)
[Chương 1252: Bất Tử Bất Diệt](#)
[Chương 1253: Lá Chắn Aegis.](#)
[Chương 1254: Cho Dù Cô Có Vô Địch Thiên Hạ](#)
[Chương 1255: Sĩ Tâm Vọng Tưởng](#)
[Chương 1256: Mẹ Chơi Ăn Gian](#)
[Chương 1257: Con Gái Chúng Ta Là Thiên Tài](#)
[Chương 1258: Bàn Giao Hưu Sự](#)
[Chương 1259: Chuyên Gánh Nặng Đường Xa.](#)
[Chương 1260: Cứu Long Khoa](#)
[Chương 1261: Cầm Ghét Thế Tục.](#)
[Chương 1262: Tình Cha Con.](#)
[Chương 1263: Phấn Hồng Giai Nhân.](#)
[Chương 1264: Cầm Đường Xuân](#)
[Chương 1265: Mất Bò Mới Lo Làm Chuồng](#)
[Chương 1266: Cuộc Hôn Nhân Trẻ Thơ](#)
[Chương 1267: Một Cặp Trời Sinh](#)
[Chương 1268: Đầy Tháng Đắm Máu](#)
[Chương 1269: Ngôn Ngữ Của Gấu](#)
[Chương 1270: Mẹ Tôi](#)
[Chương 1271: Trở Mặt](#)
[Chương 1272: Lễ Vật Của Tù Trưởng](#)
[Chương 1273: Muốn Cô Đêm Nay](#)
[Chương 1274: Diễn Kịch](#)
[Chương 1275: Mưa Gió Sắp Đến](#)
[Chương 1276: Đầy Sóng Gió](#)
[Chương 1277: Mất Hết Tính Người](#)
[Chương 1278: Bản Thân Chân Thực](#)
[Chương 1279: Con Ác Mộng Trong Đêm](#)
[Chương 1280: Thần Hồn Nát Thần Tính](#)
[Chương 1281: Đại Nghĩa Diệt Thân.](#)
[Chương 1282: Thất Sao](#)
[Chương 1283: Người Chết Là Người Chết](#)
[Chương 1284: Có Phải Rất Thất Vọng Không](#)
[Chương 1285: Rèn Luyện Thân Thể](#)
[Chương 1286: Dê Be Be](#)
[Chương 1287: Câu Cá](#)
[Chương 1288: Giết Sói](#)
[Chương 1289: Cô Bé Kia Nói Với Cha](#)
[Chương 1290: Bất Tử](#)
[Chương 1291: Kim Thiềm](#)
[Chương 1292: Duê Kim Kiếm Khí](#)
[Chương 1293: Nghịch Thiên](#)
[Chương 1294: Không Có Tư Cách](#)
[Chương 1295: Dưa Vào Cái Gì Để Đấu Với Ta](#)
[Chương 1296: Chuyên Điện Rồ](#)
[Chương 1297: Tháp](#)
[Chương 1298: Hi Sinh](#)
[Chương 1299: Chớp Mắt Vạn Năm](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1200

Thiên Sơn

Sau khi eo của Lâm Nhược Khê bị thương đã chảy rất nhiều máu, vì vết thương bị rách nên cũng có rất nhiều máu ứ đọng.

Vì vậy mà khiến cho mỗi động tác của cô đều không dễ dàng.

Thấy Dương Thần xoay người lại, Lâm Nhược Khê không lên tiếng, chỉ im lặng đứng thẳng người.

- Nơi này... đã không thể sống được nữa rồi!

Im lặng hồi lâu, cuối cùng Dương Thần cũng lên tiếng bằng giọng trầm trầm.

- Vâng.

Cả tòa nhà to lớn đã bị trận chiến ban nãy hủy hoại nham nhở, còn tệ hơn cả mức bị san thành bình địa, hơn nữa bốn bên đều là xác người và máu tươi chảy lênh láng thành sông.

- Em đừng vội động dậy, để anh chữa vết thương cho em trước đã...

Dương Thần giơ tay ra, định đỡ lấy cô gái, nhưng vừa mới giơ tay thì đã thấy có chút run rẩy.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần cứ đứng đơ một chỗ, biểu hiện không giận dữ, cũng không phẫn nộ, mà là... có chút mơ hồ hoảng loạn.

- Anh bị sao vậy... Tay anh đang run lên kìa.

Lâm Nhược Khê bắt chập vết thương trên người, không kìm nổi bèn quan tâm hỏi han.

Dương Thần cúi thấp đầu, trong mắt dường như hơi ướt, không muốn để cô gái nhìn thấy.

Nhưng Lâm Nhược Khê lại nhìn thấy rõ ràng tất cả, sau sự ngạc nhiên, cô bắt đầu cảm thấy bất an:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải là đang có nguy hiểm gì hay không?

Dương Thần hít một hơi, cười bằng vẻ chua xót tới cực điểm:

- Nguy hiểm... Có thể có nguy hiểm gì được nữa, còn gì có thể nguy hiểm hơn việc suýt nữa thì em sẽ chết?

Lâm Nhược Khê ngẩn người, hiểu rõ ràng tất cả.

Là vì bản thân cô vừa phải trải qua nguy hiểm, đến bây giờ Dương Thần vẫn nghĩ đến mà thấy sợ.

Hắn đối xử với cô lạnh lùng, chính là để che giấu cảm giác hoảng sợ bất an trong lòng hắn.

Trong trí nhớ của Lâm Nhược Khê chưa từng nhìn thấy Dương Thần khó

lòng không chế nước mắt của mình như lúc này, chuyện này chắc hẳn phải khiến hắn thấy sợ hãi, khiến tim hắn hoang mang lắm nên mới khiến hắn dè dặt cẩn thận như vậy.

Dương Thần cười tự giễu mình:

- Em có biết không, nếu như anh chỉ đến muộn mười mấy giây nữa thôi thì vừa nãy em đã trở thành cái xác khô rồi...

Vì sao chuyện này lại xảy ra với em? Tại sao rõ ràng là anh vẫn sống mà anh lại không thể nào chăm sóc em thật tốt?

Anh chẳng lẽ vô dụng như vậy ư? Hơn hai năm trước, anh đã tận mắt chứng kiến một người anh yêu và đưa con trong bụng cô ấy rời xa anh...

Anh... Anh thực sự đã không còn tin tưởng, sau khi trải qua những chuyện như thế mà vẫn có thể đứng dậy...

Lâm Nhược Khê, coi như anh xin em, anh cầu xin em cho dù để cho anh có phải chết trước, em cũng đừng bao giờ chết trước mặt anh có được không?

Nhìn ánh mắt vô cùng tha thiết của Dương Thần, một cảm giác áy náy khiến Lâm Nhược Khê cũng thấy khó chịu.

- Thực ra em...

- Đừng nói bất cứ điều gì nữa.

Dương Thần ngắt lời cô, lấy từ chiếc nhẫn Giới Tử Tu Di chiếc vòng tay Phượng Tường bị Lâm Nhược Khê từ chối nói:

- Anh biết, em thấy anh rất ích kỷ, dựa vào cái gì mà đã làm sai lại còn yêu cầu này nọ.

Anh không cầu xin em có thể tha thứ cho anh, cũng không dám đảm bảo còn có khiến cho em tức giận thêm nữa hay không, nhưng anh cầu xin em, ít nhất chỉ cần em đeo chiếc vòng này vào, ít nhất cũng khiến anh an tâm hơn một chút, cũng là tốt cho em, không phải như vậy hay sao?

Lâm Nhược Khê nhìn thật sâu vào mắt Dương Thần, lần này cô không từ chối nữa, cô nhận lấy chiếc vòng rồi đeo vào tay.

Đúng lúc này, phía đầu xa xa trên con đường núi có mấy chiếc xe đang chạy như bay đến, chính là người của Thạch Trung Kiềm với vẻ vội vã gấp gáp, nhưng cũng đã muộn rồi.

Tất cả những cuộc chiến diễn ra nơi này chẳng qua cũng chỉ kéo dài trong khoảng mười phút, Dương Thần có thể trong chớp mắt đi tới nơi này, nhưng người của Thạch Trung Kiềm phải tốn không ít công sức.

Laura và một đoàn người xuống xe, nhìn thấy những xác chết nằm la liệt trên mặt đất thì hoảng sợ lùi bước, hơn nữa khi nhìn thấy khe nứt lớn trên mặt đất, chiếc thất lung tỏa ánh sáng màu vàng rực rỡ đang nằm yên dưới đó thì không khỏi lộ vẻ kích động.

Nhưng, Dương Thần đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này lại khiến cho đám người Laura vừa kinh ngạc vừa có vài phần ước đoán.

Trên mặt đất lại đều là xác chết, người còn sống ở nơi này chỉ còn có Dương Thần, bọn họ không thể không đổ lỗi màn giết chóc này cho Dương Thần.

Dương Thần biết suy nghĩ của tất cả những người này, nhưng hắn cũng không buồn giải thích, số người mà hắn đã giết đã nhiều như biển rồi, cơ bản hắn không ngại mang thêm tiếng hung tàn.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy những người lạ mặt có chút nghi ngờ, nhưng Dương Thần đã kéo cô lại, sử dụng “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” bắt đầu nhanh chóng chữa trị vết thương trên người cô.

- Chết tiệt, chúng ta đến muộn rồi, tên ác ma này... Hắn đã giết tất cả mọi người!

Prince chửi âm ỹ.

Laura mắng:

- Câm mồm, Prince, người nào loạn còn chưa đủ sao?

- Thật kì lạ, tại sao không hề có thi thể của một tên ma cà rồng nào? Lẽ nào huyết tộc đều bỏ chạy cả?

Lại có người buồn bực lên tiếng.

Khi tất cả những người có mặt đều đang còn do dự thì Dương Thần đã chữa lành vết thương của Lâm Nhược Khê, bước chân về phía khe nứt.

Trong ánh mắt căng thẳng của tất cả mọi người, Dương Thần khoát tay, chiếc thất lung thôi miên bay lên rơi vào tay Dương Thần.

Hơi cân nhắc một lát, Dương Thần không khỏi cười một tiếng:

- Mặc dù ta không biết chiếc thất lung này là do ai đặt ở dưới này, nhưng ta báo cho các người biết, đây là một thần khí giả mạo, về bề ngoài hào nhoáng nhưng tác dụng thì chẳng có gì.

Đám người của Thạch Trung Kiềm đều im lặng không lên tiếng, rõ ràng đều không tin, chỉ có điều sợ hãi sức mạnh của Dương Thần mà không dám làm bừa.

Dương Thần nhìn bọn họ bằng ánh mắt châm chọc, bỗng nhiên ném chiếc đai lưng lên ngọn lửa Nam Minh Ly Hỏa.

- Âm!

Chiếc thất lung thôi miên lóng lánh ánh vàng lại bị đốt thành tro bụi không chút tiếc thương.

Tất cả người của Thạch Trung Kiềm đều kinh ngạc, không ngờ Dương Thần lại hành động như vậy.

Dương Thần phui tay, cười nói:

- Tốt rồi, mặc dù ta không biết ai đã làm ra màn kịch độc ác lần này, nhưng tôi chẳng ngại mà nói cho các người biết, lần này các người phí công trốn chạy rồi, người của Viêm Hoàng Thiết Lữ vẫn đang theo dõi các người đây.

Ta khuyên các người mau chóng trở về Anh Quốc, để tránh quốc gia xảy

ra chuyện không hay, dù sao chuyện lần này, khó chắc có phải là kẻ điếu hổ li sơn hay không, các người nên biết rằng, đêm dài lắm mộng.

Đám người Laura đều hiểu chuyện này nên cùng nhau gật đầu, tiến lên phía trước khom người chào Dương Thần.

- Đa tạ Minh Vương các hạ đã báo cho biết, chúng tôi sẽ rời Hoa Hạ ngay bây giờ.

Cả đám người không dài dòng lời thôi, sau khi lên xe lập tức nhanh chóng rời đi.

Lâm Nhược Khê tiến lên phía trước, nhìn những xác chết nằm la liệt, cô cảm thấy vô cùng ghê tởm:

- Nơi này phải làm thế nào bây giờ? Có cần gọi cảnh sát đến giải quyết không?

Dương Thần lắc đầu:

- Em yên tâm, người của Viêm Hoàng Thiết Lữ sẽ đến dọn dẹp, chúng ta quay về thôi.

Vì Lâm Nhược Khê vẫn mặc váy ngủ nên Dương Thần không chút do dự, ôm lấy cô vào lòng rồi dùng công phu chuyển dịch đưa cô quay trở về biệt viện ngoại ô phía Tây.

Sau khi về đến nhà, hắn gọi điện cho vú Vương, vú Vương được biết Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng về nhà, vô cùng mừng rỡ, chỉ thấy hơi có phần buồn bã, vì thân nương lại phải sống cách xa với mình.

Nhưng đối với vú Vương mà nói, bà đã quen sống cùng với Lâm Nhược Khê, cũng không nỡ trách cứ cô.

Sau khi Lâm Nhược Khê lên đến tầng hai, phân vân đứng giữa phòng của mình và Dương Thần, cuối cùng lựa chọn đi về phòng của Dương Thần.

Tuy rằng mấy hôm trước cãi nhau, hôm nay vừa về đã ngủ cùng nhau, có chút xấu hổ, nhưng chỉ cần Lâm Nhược Khê vừa nghĩ tới Dương Thần liền nghĩ tới vẻ thống khổ của hắn, vậy là lại thấy mềm lòng.

Sau khi về phòng tắm gội, thay quần áo, Lâm Nhược Khê phát hiện Dương Thần không hề lên lầu.

Sau khi cô đi ra hành lang tầng hai mới phát hiện ra, Dương Thần đang ngồi một mình trên sofa phòng khách.

Cũng không bật đèn, không mở vô tuyến, chỉ ngồi yên lặng như thế, hai tay ôm đầu, chống khuỷu tay lên đầu gối, yên lặng trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Trong ánh sáng hiu hắt, bóng của người đàn ông dường như bị bóng tối nuốt chửng.

Lâm Nhược Khê cảm thấy khóe mắt cay cay, không biết vì sao, thậm chí hi vọng lúc này người đàn ông ấy chạy vụt lên trên này trêu đùa cô với vẻ mặt cười vui, trêu chọc cô một hai câu.

Nhìn dáng vẻ suy sụp của hắn, Lâm Nhược Khê phát hiện ra, cô không

thích một Dương Thần nghiêm túc như vậy.

- Anh... không ngủ được à?

Lâm Nhược Khê cắn môi hỏi.

Dương Thần ngẩng đầu, quay lại mỉm cười, sắc mặt có chút mệt mỏi:

- Em đi nghỉ đi, anh đang nghĩ một số chuyện, anh muốn cho tâm trạng mình bình tĩnh lại.

- Có phải là anh đang giận em? Em biết tính tình em không tốt...

Lâm Nhược Khê khẽ nói.

- Đừng nghĩ nhiều, lí do là của riêng mình anh, không liên quan gì đến em đâu.

Dương Thần an ủi cô.

Lâm Nhược Khê không thể nói thêm điều gì, nhìn người đàn ông mấy lần rồi yên lặng quay người trở về phòng.

Đêm nay, hai con người ấy đều chẳng thể chìm vào giấc ngủ, mỗi người đều ôm những mối tâm tư riêng.

Cũng trong đêm này, ở dãy núi Thiên Sơn phía Tây Bắc Hoa Hạ...

Băng tuyết trắng tinh ánh lên thứ ánh sáng màu bạc như nó ngàn năm vẫn thế.

Ngoại trừ một số dân du mục Tây Tạng và số ít những người leo núi thì nơi này xa hẳn thế giới loài người, giống như một vùng cấm địa tách biệt với thế giới.

Trên một ngọn núi, đột nhiên hiện lên bóng dáng xinh đẹp của chiếc áo đạo sĩ, một đôi chân trần trắng hơn cả tuyết nhẹ nhàng đặt lên lớp băng tuyết giá lạnh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1201

Thanh Sam Vọng Tuyết Cười Nghìn Dặm

Mỹ nhân mặc áo xanh dường như người con gái khoan thai bước ra từ trong những bức tranh cổ, dáng vẻ thướt tha, dù là mặc bộ áo rộng thùng thình nhưng vẫn không giấu được khuôn ngực và cặp mông tròn đầy với vòng eo thon thả.

Mái tóc cô gái búi cao cài trâm Bảo Châu ánh lên màu xanh ngọc, dưới đôi mắt sáng long lanh như hai vì tinh tú trên bầu trời là chiếc mạng che mặt bằng voan mỏng.

Nhưng cho dù chỉ là một bóng dáng thấp thoáng mơ hồ thì cũng có thể thấy được dung mạo yêu kiều của cô.

Ngay khi cô gái vừa dừng bước chân thì có một bóng đen cùng lúc đó cũng rơi xuống bên kia mặt núi, cách cô gái khoảng vài thước.

Người đàn ông khoác trên mình chiếc áo khoác màu đen, mái tóc vàng tung bay, dung mạo tuấn tú, người này chính là thân vương của tộc Tzimisce, Raffaello, hay cũng chính là Hermes.

Sau khi mê mẩn ngắm nhìn cô gái mấy lần, Hermes cười xấu xa:

- Cách ăn mặc của cô, ta thích đấy!

Cô gái nhìn y bằng ánh mắt lạnh lùng:

- Sự việc giải quyết tới đâu rồi?

Hermes nhún vai:

- Thất bại rồi, cho dù là ngôn thuật tiên đoán của Athéna cũng không thể nào đoán ra được sự xuất hiện của một thứ phẩm đặc thù là thất lưng thôi miên, quả là nước cờ đó còn cao hơn chúng ta một bậc.

Cô gái khinh thường nói:

- Chẳng qua là do may mắn mà thôi!

Hermes cười quá dị mấy tiếng:

- Cô thì sao? Chắc hẳn đã bắt được kẻ đó rồi?

Trong mắt cô gái áo xanh lộ ra vẻ lạnh lùng:

- Kẻ đó vô cùng giao hoạt, phải chắc chắn bắt được y, nhưng muốn bắt được y... thì khó càng thêm khó, có điều sớm muộn tôi cũng sẽ tóm được y thôi.

- Vậy cô phải tranh thủ thời gian, Athéna đã tìm ra được trái tim của Gaia, kế hoạch của bà ta tuy có nhiều trắc trở nhưng cuối cùng vẫn được bà ấy tiến hành. Nếu đợi đến khi bà ấy phát động thực hiện triệt để toàn bộ kế hoạch thì đến lúc đó chúng ta sẽ không còn có cơ hội nữa.

- Anh cho rằng kế hoạch của bà ta có thể thuận lợi như vậy sao? Bà ta

cũng chỉ giữ lại được có ba phần sức mạnh mà thôi, ngôn thuật tiên đoán của bà ta cũng đã sớm bị bại lộ rồi, nếu không thì bà ta sẽ không cần đích thân xuất đầu lộ diện để lập lại trật tự đâu!

- Tôi chỉ sợ ngộ nhỡ bà ta thành công rồi, chẳng phải là lại cười lên đầu lên cổ cô, tôi, và những kẻ như chúng ta hàng ngàn ngàn năm hay sao?

- Sợ gì, cảnh giới quy luật không gian của bà ta có cao hơn nữa, cuối cùng rất khó để thăng cấp cao hơn, trong khi đó sức mạnh của chúng ta đã hoàn toàn khác trước, không hẳn là phải sợ bà ta.

Công pháp của tu sĩ Hoa Hạ không tầm thường, lại có những tiên khí lưu truyền từ thời thượng cổ, tất cả những tiên khí đó đều không dễ đối phó.

Huống hồ, chúng ta không giống với bà ấy, bà ta cần có trái tim Gaia vì muốn khôi phục lại trạng thái của thời kỳ toàn thịnh, nhưng chúng ta, có trái tim Gaia hay không cũng chẳng có gì quan trọng.

Hermes cười cổ quái:

- Nói như vậy cũng đúng, nếu không thì cô lại làm cho bà ta một món đồ thứ phẩm, tôi lại chơi bà ta lần nữa?

- Không cần thiết, mặc dù bà ta không giết được anh nhưng cho anh vào vòng luân hồi thì không phải việc gì khó khăn, với thực lực của anh thì phải tu luyện ít nhất 60 năm nữa, đến lúc đó thì anh có sợ chuyện gì cũng muộn rồi, một vừa hai phải thôi.

Hermes khẽ hừ một tiếng, không biết nói gì.

Cô gái nheo mắt:

- Đúng rồi, vậy ý của Apollo và Poseidon thì sao?

Hermes khinh thường nói:

- Một đám người sợ Athéna, muốn phản đối mà cũng không dám, để cho bọn họ giúp ta nhất định là điều không thể, tôi đoán có giả vờ điều gì cũng không biết, đứng yên mà quan sát thay đổi cục diện thôi.

Cô gái gật đầu:

- Như thế là có thể rồi, nói cho cùng, cho dù Athéna có đáng chết đến thế nào đi chăng nữa thì cũng là chuyện của bà ta, bà ta muốn tái sinh trái tim Gaia thực ra tôi cũng không có ý phản đối, nhưng... cho dù có muốn khôi phục Thần tộc cũng không nên là cái thế cục của hàng chục nghìn năm trước mới phải!

Hermes im lặng nhếch miệng cười, trong mắt ánh lên một tia sáng khác thường.

...

Sáng sớm hôm sau, vú Vương đã ở trong nhà chuẩn bị bữa sáng, nhìn thấy Lâm Nhược Khê đi xuống liền vui vẻ nói:

- Tiểu thư, cuối cùng thì cô cũng đã trở về rồi, tôi vừa mới xem bản tin buổi sáng nói rằng Nam Sơn đêm qua xảy ra hỏa hoạn, căn nhà mà cô mua chắc rằng sẽ được tiền bồi thường, may mà cô cũng trở về rồi, sau này chúng

ta đừng để gây mâu thuẫn rồi chuyển ra nữa nhé!

Hỏa hoạn ư?

Lâm Nhược Khê sững sốt rồi lập tức hiểu ra đó chỉ là Viêm Hoàng Thiết Lũ tiêu hủy xác chết xóa bỏ dấu tích mà thôi.

Về chuyện căn nhà nguy nga hơn chục triệu có được bồi thường hay không, Lâm Nhược Khê cũng không để tâm lắm.

Nhìn xung quanh, thấy Dương Thần không ở nhà, bất giác cô hỏi:

- Vú Vương, Dương Thần đi đâu rồi ạ?

Vú Vương bất đắc dĩ nói:

- Tôi cũng đang bức mình đây, mới sáng sớm đã chẳng thấy đâu, tôi còn tưởng cậu ý vẫn ngủ cùng cô cơ đấy!

Trong lòng Lâm Nhược Khê không khỏi cảm thấy hụt hẫng, mặc dù Dương Thần nói không trách cô, chỉ là trong lòng hấn đang rất hỗn loạn.

Nhưng cho dù như thế nào thì Lâm Nhược Khê vẫn cảm thấy hấn đang giận cô.

Bình thường sáng nào cũng ngồi ở đây, cùng nhau ăn sáng, nhưng bây giờ thì đến cùng nhau ăn thôi mà cũng không muốn nữa...

Lâm Nhược Khê thấy hơi đau lòng.

Vú Vương khuyên:

- Chi bằng tiểu thư gọi điện cho cậu hỏi xem. Có thể cậu ấy có việc gấp phải ra ngoài.

Lâm Nhược Khê gật đầu, cầm lấy di động, nhưng vừa quay số lại dừng luôn, đặt điện thoại xuống.

- Thôi, anh ấy nhất định là có việc, không thể cái gì cũng quản lý anh ấy được.

Lâm Nhược Khê miễn cưỡng cười.

Vú Vương cũng không quá chú ý:

- Cũng phải, không thể quản cậu ấy chặt quá, thật không dễ dàng gia đình mới được đoàn tụ.

- Vú Vương, ngày mai cháu phải đi ra sân bay đón Lam Lam, đến lúc đó vú chuẩn bị món gì ngon ngon một chút, nhưng đừng nhiều dầu mỡ quá, mẹ nói mấy ngày hôm nay Lam Lam ở Yên Kinh toàn ăn thịt, cháu không muốn nó biến thành con heo mập đâu.

Lâm Nhược Khê bất đắc dĩ cười nói.

Vú Vương tự nhiên vô cùng vui vẻ, vội liên tục gật đầu:

- Tôi biết rồi, tôi cũng nhớ Tiểu Bảo Bồi lắm, cứ giao cho tôi. Tiểu thư, hôm nay không phải cô phải đi làm sao, ăn sớm một chút đi.

Lâm Nhược Khê gật đầu cười ngồi xuống, cầm lấy thìa, vừa há miệng thì bất giác lại nhìn chỗ ghế trống Dương Thần vốn hay ngồi, im lặng một lúc...

...

Yên Kinh, sân lớn nhà họ Ninh.

Mặc dù mùa đông này Yên Kinh đã có mấy lần tuyết rơi nhưng hôm nay mặt trời vẫn rực rỡ ấm áp, đánh thức những người còn đang ngái ngủ.

Trong đại sảnh, Ninh Quang Diệu và hai người Ninh Tâm, Ninh Đức đang ngồi xung quanh bàn, nhâm nhi tách Đại Hồng Bào, cũng là thú vui sau bữa trưa.

- Chỗn thế tục, quả nhiên làm khổ người tu hành, hồng trần quá mê hoặc, có quá nhiều thứ phù hoa hấp dẫn, thật sự khiến người ta phải hao mòn đạo tâm...

Ninh Đức gõ gõ tay lên mặt bàn đá, cảm khái nói.

Ninh Quang Diệu tiếp lời:

- Huynh trưởng Ninh Đức, hứng thú với việc tu thân dưỡng trí cũng là biểu hiện của việc thuận theo tự nhiên, cũng không cần phải quá câu nệ.

- Ha ha, quả vậy... Không hổ là bậc nhân tài, nói rất có lý!

Ninh Đức cầm lấy tách trà, nhấp môi hai lần.

Ninh Tâm có phần khinh thường khẽ hừ một tiếng:

- Chúng ta ở đây tu thân dưỡng trí không có gì để nói, nhưng Quang Diệu này, con gái của cậu và con trai nhà họ Dương rốt cuộc là thế nào đây? Nếu như hai đứa nó chia tay thật thì chuyện sát nhập hai gia đình đúng là sẽ lộn xộn lắm.

Ninh Đức nghe thấy thế cũng cau mày lại, nhìn Ninh Quang Diệu bằng ánh mắt hồ nghi.

- Hai huynh trưởng yên tâm, tôi vẫn luôn âm thầm theo dõi chuyện này mà.

Ninh Quang Diệu cười híp mắt:

- Kỳ thực, con gái tôi và Dương Thần đã kết hôn được gần hai năm rồi, với kiểu thay người yêu như thay áo của Dương Thần khi ở nước ngoài thì có thể kiên trì được như thế này đã nói lên được rất nhiều vấn đề rồi.

Lần này bọn nó mâu thuẫn với nhau, đối với chúng ta mà nói thì càng có lợi. Ngày hôm đó tôi vội vàng đi Trung Hải gặp Nhược Khê, nó đương nhiên sẽ cảm thấy được tình cảm ấm áp giữa lúc khó khăn.

Tin tức sáng nay truyền đến nói Nhược Khê đã trở về nhà, cứ như thế thì chắc hẳn là chuyện nhỏ hóa thành không có rồi, lại tốt đẹp như trước.

Tình cảm vợ chồng của hai đứa nó được duy trì, tôi lại lợi dụng cơ hội để quan hệ gần gũi hơn, như thế là đẹp cả đôi đường.

Ninh Tâm và Ninh Đức cũng vui mừng như đón may.

- Như vậy thì tốt, thằng nhóc nhà họ Dương quả không đơn giản, cũng không biết là luyện lại công pháp gì, đến vợ nó tuổi còn trẻ như thế mà cũng đạt được tu vi như vậy. Nếu như có thể nắm chắc được nó, kéo nó về nhà họ Ninh, làm con rể của Ninh gia, tốt nhất là bắt nó giao hết công pháp ra, như thế thì sẽ đem lại lợi ích vô cùng lớn cho nhà họ Ninh chúng ta.

- Quang Diệu, tạo dựng được mối quan hệ tốt với con rể của cậu là một

bước vô cùng quan trọng của cậu đây, không chỉ giúp cho địa vị của cậu trong nhà họ Ninh mà còn vô cùng quan trọng với con đường tu hành đại đạo của toàn Ninh gia. Chúng tôi không có khả năng giống trông mở cờ trong thiên hạ, nên đành phải nhờ vào cậu thôi.

Ninh Tâm trịnh trọng nói.

Trong lòng Ninh Quang Diệu cười lạnh, chuyện này không nói ta cũng biết, cho đến giờ Dương Thần đã bắt mẫn với ta quá nhiều rồi, hơn nữa Dương Thần không giống Lâm Nhược Khê có thể dùng tình thân lừa gạt, thực sự là mấy người này chỉ biết đứng mà chỉ tay năm ngón thôi.

Nhưng mặt ngoài, Ninh Quang Diệu vẫn giả vờ ngọt nhạt để khiến hai người đó yên tâm, tự bản thân thì cố gắng dốc toàn lực để hoàn thành kế hoạch lớn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1202

Không Lớn

Một ngày bận rộn qua đi, thành phố Trung Hải bước vào giờ tan tầm, vì đang là mùa đông nên trời tối rất nhanh, rõ ràng đồng hồ mới chỉ là vào thời điểm chạng vạng tối, nhưng ánh sáng đã tắt ngấm từ bao giờ rồi.

Từ thang máy của công ty quốc tế Ngọc Lôi bước ra, Lâm Nhược Khê lặng lẽ bước vào đại sảnh của công ty, đi qua trước mặt đám nhân viên, tất cả mọi người đều cung kính mỉm cười cúi chào cô.

Lâm Nhược Khê thản nhiên gật đầu như bình thường, cũng không nói gì, nhưng đám nhân viên cũng đã quen với thái độ này rồi, cũng biết bà chủ của họ rất cao ngạo.

Nếu như là nửa năm trước, Lâm Nhược Khê có thói quen đi thẳng thang máy xuống hầm để xe, chứ không muốn đi lên đại sảnh, đi qua trước mặt nhân viên.

Nhưng thói quen này cũng đã bị thay đổi mất rồi, cũng coi như một phần tính cách trong cô đã thay đổi.

Lâm Nhược Khê không thể không thừa nhận, tính cách của mình bây giờ khác xa với tính cách của mình trước đây, dường như từ lúc quen với Dương Thần, đặc biệt là sau khi kết hôn, có rất nhiều thói quen của cô dần dần bị thay đổi, đám nhân viên cũng không giống với trước đây nữa rồi, họ nhìn thấy mình không giống như nhìn thấy Diêm Vương nữa, đến liếc nhìn một cái cũng không dám.

Lâm Nhược Khê không biết thay đổi này là tốt hay xấu, nhưng ít nhất thấy đám nhân viên sùng bái mình như vậy, trong lòng cũng cảm thấy vui vui.

Sự nghiệp cũng đã xây dựng được đến như bây giờ, đối với một người phụ nữ mà nói, tiền bạc, danh lợi đều là những thứ ngoài thân, đặc biệt là những phu nhân đài các, phải dựa vào người đàn ông của mình để anh ta mua cho mình những thứ mình thích, còn Lâm Nhược Khê lại trở thành người bán những thứ đó.

Chỉ có nhìn thấy càng nhiều người vì sự nghiệp của mình trở nên giàu có, trở nên hạnh phúc, Lâm Nhược Khê mới tiếp tục có động lực để phấn đấu nơi thương trường.

Nếu như mất đi cảm giác thành công này, thì Lâm Nhược Khê cũng không dám tưởng tượng, sao mình lại có một người chồng không bình thường như vậy, sao mình lại trở thành một cái bình hoa di động như vậy chứ...

Thế nên, không cần biết gia đình, cuộc sống, sinh hoạt cá nhân xảy ra chuyện gì, cô chỉ có thể toàn tâm toàn trí dồn sức vào công việc mà thôi, và chưa bao giờ thôi có dã tâm mở rộng Quốc Tế Ngọc Lôi cả.

Ngồi vào trong xe, sau khi khởi động xe, vẫn như mọi khi Lâm Nhược Khê cho xe chạy dọc theo con đường cao tốc hướng về phía ngoại ô.

Dòng xe cô rất hỗn loạn, Lâm Nhược Khê phải dầm phanh liên tục... trong đầu bất giác nghĩ đến việc Dương Thần đã về nhà hay chưa.

Hôm nay có nhiều lúc cô cảm thấy bất an, muốn gọi điện thoại cho người đàn ông đó, rốt cuộc đã đi đâu rồi, sao không đi làm, nhưng lại sợ anh ta mất tâm mất tích, không nghe điện thoại.

Một cảm giác lo lắng dâng lên, khiến Lâm Nhược Khê cảm thấy vô cùng đau lòng, cảm thấy ảm ức, cảm thấy mất mát.

Lúc chiếc xe đang dừng ở ngã tư đường, Lâm Nhược Khê không tự chủ được bất giác nhìn ra tia hồng tía ngoài cửa sổ xe. Nước mắt rơm rớm.

Bên ngoài có những cặp đôi yêu nhau đang sánh vai bên nhau tình tứ, tay trong tay, vai kề vai, vô cùng thân mật.

Tối mai là đêm giáng sinh rồi, các trung tâm mua sắm đã tiến hành những đợt giảm giá từ đầu tháng, thậm chí những người dân nghèo khó của thành phố Trung Hải cũng đã bắt đầu đổ dồn về trung tâm thành phố để mua sắm.

Nếu là trước đây, khoảng thời gian mà Lâm Nhược Khê quan tâm nhất chính là Giáng Sinh, trong đợt này công ty sẽ tung ra những đợt khuyến mãi lớn, nhằm thúc đẩy lượng hàng tiêu thụ.

Nhưng bây giờ, Lâm Nhược Khê cũng không còn quá mặn mà với những kế hoạch này nữa rồi, nếu như giữa hai người không xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ lúc này, cũng đã đang nắm tay nhau cùng đi dạo phố rồi cũng nên.

Giống như những ngày đi hưởng tuần trăng mật ở Hàn Quốc vậy, không hề có bất cứ phiền não nào, cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau chơi đùa.

Cô vô tình thấy, những bông tuyết đang nhẹ nhàng bay bên cửa sổ, mặc dù chỉ là thừa thớt vài bông, nhưng quả thật là tuyết đã rơi rồi.

Không ít người đi đường cảm thấy rất thích thú với chuyện này, Giáng Sinh có tuyết rơi, đúng là một chuyện rất khó tin với một thành phố phương Nam.

- Bíp bip!!!

Đằng sau là tiếng còi xe giục giã.

Lâm Nhược Khê giật mình, lúc này mới ý thức được rằng đã chuyển sang đèn xanh từ lúc nào, không ngờ mình mãi nghĩ những chuyện này mà gây cản trở giao thông rồi!

Vội vàng nhấn ga, cố gắng không nghĩ ngợi lung tung nữa.

Về đến khu biệt thự ở ngoại ô phía Tây, vừa bước vào cửa, Lâm Nhược

Khê lập tức nhìn khắp xung quanh, xem có bóng dáng của Dương Thần không.

Nhưng được một lúc rồi, chỉ thấy vú Vương từ trên lầu đi xuống, trong tay còn cầm một chiếc túi nylon lớn màu đen, không biết bên trong đựng gì.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê đứng ngăn người trong phòng khách, liền hỏi:

- Tiểu thư, tiểu thư nghĩ gì vậy, sao về nhà rồi mà không nói tiếng nào vậy?

Lâm Nhược Khê rớt cuộc cũng không kiềm chế nổi nữa rồi, đôi mắt đỏ hoe, nghẹn ngào rơi lệ, ôm chầm lấy vú Vương khóc nức nở.

Vú Vương hoảng sợ, vỗ vỗ lưng cô

- Ôi tiểu thư, cô sao thế này, ai ức hiếp cô à? Có chuyện gì không hài lòng à? Sao lại khóc thế này?

- Uhm...

Lâm Nhược Khê hai mắt nhắm lại, ngẩng đầu lên

- Vú Vương, Dương Thần anh ấy thực sự không muốn gặp lại tôi nữa rồi.

- Hả?

Vú Vương sững sờ, không kịp phản ứng.

- Anh ấy vẫn giận tôi... chắc chắn anh ấy cảm thấy tôi rất quá đáng, không chịu nổi tôi, nên không thèm để ý đến tôi nữa...

Lâm Nhược Khê nghẹn ngào nói.

Vú Vương gượng cười nói:

- Tiểu thư, làm gì có chuyện đó.

- Có mà! Vú thấy đấy, từ sáng đã không thấy bóng dáng anh ấy đâu rồi, tôi về nhà cũng không thấy đâu, chắc chắn anh ấy không muốn nhìn thấy tôi, nên đã trốn đi mất rồi...

Lâm Nhược Khê đôi mắt rung rung, lau nước mắt như một đứa trẻ.

- Sao lại không về? Chẳng phải là vừa về xong đây sao?

Vú Vương kinh ngạc nói.

Tiếng khóc của Lâm Nhược Khê bị chặn lại, lúng túng nhìn vú Vương.

- Vừa... vừa mới về à?

- Đúng là vừa về mà!

Vú Vương đỡ khóc đỡ cười:

- Vú vừa mới đem quần áo của cậu đi giặt mà, cũng không biết là cậu đã đi đâu, nhưng quần áo thì đủ loại vết bẩn, lại còn cả bùn đất nữa chứ, không biết bộ quần áo này có giặt sạch nổi không nữa!

Nói xong, vú Vương còn mở chiếc túi nylon màu đen ra cho Lâm Nhược Khê xem, quả đúng đều là quần áo của Dương Thần, tất cả đều bị dính bẩn hết.

Lâm Nhược Khê nước mắt lưng tròng nhìn vú Vương, rồi lại nhìn túi quần áo trong tay bà, vẻ mặt vô tội nhìn về phía chiếc cửa phòng mở toang gần cầu thang.

Lập tức cảm giác thẹn thùng áo tới, mặt đỏ bừng bừng giống như trái đào vậy.

- Cậu đang tắm, tiểu thư đừng nghĩ linh tinh nha.

Vú Vương vỗ nhẹ vào vai Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cúi đầu, cảm thấy mình giống như bị chơi khăm vậy, đầu óc mình bị sao vậy? Chưa biết rõ trắng đen thế nào mà đã khóc bù lu bù loa hết lên rồi.

Nếu nói đến vấn đề tình cảm, thì chỉ số thông minh của phụ nữ giống như một sợi chỉ thẳng tắp, trước đây Lâm Nhược Khê không tin, nhưng lúc này cũng đã bắt đầu bán tín bán nghi rồi.

Dương Thần vốn dĩ có rất nhiều điều cổ quái, không gặp nhau một ngày thì có gì là to tát đâu cơ chứ.

- Tôi, chuyện đó... vú Vương vú xuống lầu trước đi...

Lâm Nhược Khê thấy mình ngốc nghếch như vậy, có chút ngượng ngùng, giống như chú nai con phóng nhanh như bay lên phòng.

- Ôi tiểu thư, tiểu thư cẩn thận một chút, chạy cái gì mà chạy chứ.

Vú Vương buồn cười lắc lắc đầu.

Đợi Lâm Nhược Khê vào phòng rồi, vú Vương mới thở dài, mang quần áo bẩn của Dương Thần đi giặt.

Xử lí xong vài việc vặt, mới lặng lẽ đi về phía chiếc tủ kính đặt ở phòng khách.

Mở cánh cửa thủy tinh ra, vú Vương lấy ra một chiếc hộp, bên trong là cuốn album gia đình, những bức ảnh khi Lâm Nhược Khê còn nhỏ, bà chủ tịch bé Lâm Nhược Khê, vú Vương và Tiết Tử Tĩnh ở cạnh nhau, trừ khuôn mặt không chút biểu cảm của Lâm Khôn ra, thì mọi thứ đều thực sự rất ấm áp.

Vú Vương lấy tay sờ lên gương mặt của từng người, lẩm bẩm:

- Lão phu nhân, lúc bà ra đi, để tiểu thư lại cho tôi chăm sóc, tưởng rằng, kết hôn rồi, sẽ trưởng thành hơn, nhưng xem ra mấy hôm nay, tiểu thư vẫn có vẻ chưa lớn... khóc giống như đứa trẻ một hai tuổi vậy...

Vú Vương tự nhủ rồi cười, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoài niệm.

...

Còn Lâm Nhược Khê thì đang bước đi bước lại trong phòng, khuôn mặt đỏ bừng bừng, không ngừng bước đi bước lại.

Đúng là không còn mặt mũi nào mà xuống gặp vú Vương nữa rồi, chuyện này đúng là mất mặt quá. Cũng không nhớ rằng mình đã khóc như vậy cách đây bao lâu rồi.

Nghĩ đến chuyện mình nói những lời như vậy, đến chính Lâm Nhược Khê cũng cảm thấy xấu hổ, hận không thể cho thời gian quay ngược trở lại!

Tất cả những chuyện này đều là do Dương Thần vô lại!

Đúng vậy, chính tại anh ta mất tích, nên mới hại mình nghĩ lung tung bậy

bạ!

Đúng lúc này, vang lên tiếng gõ cửa.

Lâm Nhược Khê còn tưởng vú Vương lên, sửa sang lại đầu tóc cho khỏi nhếch nhác, nén cảm xúc của mình xuống, bình thản ra mở cửa.

Nhưng vừa mở cửa, thấy Dương Thần vừa mới tắm rửa sạch sẽ không mặc một chiếc áo len mỏng màu la, đứng ở cửa, nhìn mình nhếch miệng cười ngây ngô.

Nhìn thấy bộ dạng phát hí hửng đến phát ghét của người đàn ông này, Lâm Nhược Khê không khỏi cảm thấy sùng sốt.

Dương Thần chưa cười xong đã lập tức hỏi

- Nhược Khê bảo bối, sao em nhìn trông giống như vừa khóc xong thế? Sao mắt lại đỏ hoe thế kia?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1203

Một Hai Ba

- Em... em có khóc đâu, vừa lúc nãy đi về thì bị cát bay vào mắt.

Lâm Nhược Khê thuận miệng nói dối, nhưng cảm thấy mặt mình đang nóng bừng bừng.

Tuy rằng tâm trạng đang rất phức tạp, nhưng cô vẫn muốn biết rốt cuộc hôm nay Dương Thần đã đi đâu, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn bình tĩnh cố gắng không chế cảm xúc của mình, hỏi:

- Sao thế? Có chuyện gì sao?

Dương Thần mặc dù cảm thấy tò mò, nhưng cũng không hỏi nhiều:

- Đương nhiên là có chuyện rồi, lúc nãy anh đã nói với vú Vương rồi, hôm nay dẫn em đi ăn nhà hàng, ngày mai Lam Lam về rồi, sẽ không còn thời gian riêng cho hai chúng ta nữa đâu.

Lâm Nhược Khê cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cảm giác như có cái gì đó không đúng.

Tối qua Dương Thần còn cố chấp như vậy, một mình ngủ ở sofa cơ mà, về mặt tối sầm, khiến cho mình đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ như in, sao hôm nay thái độ đã thay đổi đến 180 độ thế này rồi? Còn hẹn mình cùng đi ăn cơm nữa chứ?

Mặc dù giữa vợ chồng cùng nhau ra ngoài ăn cơm thì cũng chẳng phải là chuyện gì to tát đặc biệt, nhưng hẹn hò vào lúc này, thì quả thực có gì đó rất kỳ lạ.

Lâm Nhược Khê không kìm được hỏi:

- Anh... có phải anh có chuyện muốn nói với em đúng không?

Dương Thần mặt hơi biến sắc, cười gượng gạo nói:

- Làm gì có... em đừng có đoán bậy...

- Bộ dạng của anh như này, rõ ràng là có việc muốn lừa em.

Lâm Nhược Khê tức giận nói.

Dương Thần buồn rầu gãi đầu nói:

- Đi ra ngoài rồi nói, đứng đây nói không tiện.

Lâm Nhược Khê không thể không nghĩ đến cái ngày hôm đó ở quán cà phê, lúc hai người muốn li hôn, cộng với cả việc ngày hôm qua nữa, Lâm Nhược Khê đã phát hiện ra, Dương Thần muốn mình phải lựa chọn rõ ràng.

Cảm giác bất an, khiến cho Lâm Nhược Khê đứng ngây người ra ở cửa.

Dương Thần cũng cố gắng tỏ ra tự nhiên nhất có thể, cẩn thận dụ dỗ:

- Bà xã, em đừng nghĩ nhiều, anh đã đặt bàn rồi, chúng ta mau đi thôi.

Gã này có vẻ rất vội, sợ Lâm Nhược Khê không đồng ý.

Lâm Nhược Khê thở dài, hôn nhân không phải cứ muốn là được, nếu như Dương Thần thực sự cảm thấy không thể nào chịu nổi mình được nữa, thì mình cũng không thể mặt dày mày dạn mà níu kéo người ta được, đó không phải là phong cách xử lý của mình.

Tuy rằng cảm thấy rất đau lòng, nhưng Lâm Nhược Khê vẫn gật đầu:

- Thì đi, xa không? Cần phải trang điểm không?

Dương Thần lắc đầu,

- Không xa, chừng vài phút là tới thôi, không cần phải trang điểm cũng đã rất xinh đẹp rồi.

Nhìn bộ dạng vui sướng của Dương Thần, Lâm Nhược Khê có chút bức bối, vẻ mặt này không giống với vẻ mặt sẽ nói những câu nặng nề, người đàn ông này rốt cuộc muốn làm chuyện gì đây?

Theo như lời của Dương Thần, thì Lâm Nhược Khê cũng không cần phải mang túi đi, chỉ cần đi ra cửa, vú Vương cũng đã biết trước rồi, nên cũng không hỏi nhiều, chỉ cười rồi nói tạm biệt với hai người.

Ra đến ngoài, Lâm Nhược Khê đang định đi đến gara, thì Dương Thần đã giữ cô lại.

- Không cần phải lái xe, chỗ này đi bộ cũng đến.

Dương Thần cười nói.

Lâm Nhược Khê sững sốt,

- Vì sao?

- Bởi vì... hôm nay chúng ta sẽ ra nước ngoài ăn cơm.

Dương Thần nháy mắt với cô.

Lâm Nhược Khê không hiểu mọi chuyện ra làm sao cả, không để cho cô hỏi thêm câu nào, Dương Thần đã ôm ngang lấy người cô rồi!

- Yaaaaa, anh làm gì vậy? Rốt cuộc là đi đâu thế?

Lâm Nhược Khê ôm chặt lấy người đàn ông này theo bản năng.

Dương Thần nhíu lông mày, huyết sáo, cười gian xảo nói:

- Tới rồi sẽ biết, nhưng đừng ôm chặt quá. Mặc dù hơi nặng sẽ bay chậm hơn một chút, nhưng thực ra cũng sẽ rất nhanh đấy, nếu như nhìn từ trên cao xuống, móng nở hoa thì trông sẽ rất khó coi đấy.

Nói rồi, bóng Dương Thần lóe lên, ôm cô rồi biến mất.

Mặc dù bình thường vì không muốn gây sự chú ý, nên hắn vẫn thường lái xe ra ngoài. Nhưng hôm nay tình hình đặc biệt hơn một chút, Dương Thần cũng không muốn nghĩ nhiều đến những vấn đề như thế này, nên lập tức đã sử dụng sức mạnh của thiên địa, bay thẳng đến nơi cần đến.

Nếu như có một mình, thì bay vòng quay trái đất cũng chỉ mất tầm hơn 10 phút, nhưng bây giờ có thêm cả Lâm Nhược Khê, nên cũng phải nghĩ đến khả năng chịu đựng của cô, cho nên mới bay chậm hơn bình thường một chút.

Dù là như thế, nhưng chỉ trong khoảng một phút đồng hồ sau, hai người

đã đến được nơi cần đến.

Trên đường Lâm Nhược Khê nhìn thấy không biết bao nhiêu là mây, thậm chí cả những ngôi sao lấp lánh nữa.

Bởi vì có Dương Thần bảo vệ, nên cô cũng không phải chịu áp suất không khí, không tiếp xúc quá gần với cảnh vật xung quanh, cũng không ngờ là nhanh như vậy đã đến rồi.

Lấy lại tinh thần, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Đây là một mảnh rừng thông rậm rạp, từng bách lá kim, không biết đã sống bao nhiêu năm trong mảnh rừng này, đứng cạnh nhau san sát.

Từ đây nhìn lên bầu trời, chỉ thấy bầu trời một màu đen sẫm, ánh sao lóe sáng, dải ngân hà như một dải lụa từ từ chảy xuống.

Trong không khí mùi bùn đất ngai ngái, hơi lạnh len lỏi, cả mặt đất đều được tuyết phủ trắng xóa.

Tuyết rất xốp, khiến cho Lâm Nhược Khê vừa rơi xuống đã cảm nhận được độ lún của tuyết.

Lâm Nhược Khê xoay người, xung quanh không có lấy một bóng người, vô cùng hoảng sợ, tuy nhiên cảnh quan lại đẹp đến mê hồn.

- Đây... đây là đâu? Không phải anh nói là đi ăn tối sao?

Lâm Nhược Khê lúng túng hỏi.

- Hokkaido.

Lâm Nhược Khê há miệng thở dốc, vô cùng kinh ngạc không biết nên nói gì.

Nhìn kỹ cảnh tuyết đêm tuyết đẹp này, cảm thấy không thể không nghi ngờ, không thể không nghĩ đến việc nếu đến ban ngày thì cảnh vật ở đây còn trắng lè đến mức nào nữa.

Dương Thần cầm bàn tay trắng nõn của cô, chậm rãi bước tới rừng từng bách.

- Tối hôm nay đến đây, là để ăn tối, nhưng trước khi đi ăn tối, anh sẽ cho em xem một số thứ.

Dương Thần có chút tự đắc nói.

- Anh còn giấu cái gì nữa vậy?

Lâm Nhược Khê nhỏ giọng nói, nhưng cũng bước theo Dương Thần.

Nếu như là trước đây, Lâm Nhược Khê chỉ mặc quần áo rét bình thường, thì chắc chắn sẽ không thể nào chịu được cái lạnh ở đây, nhưng bây giờ đã có Hậu Thiên Đỉnh Phong chân khí, nên cái lạnh này cũng không thấm vào đâu.

Đi vào trong rừng từng bách, chỉ nghe bên tai văng vẳng tiếng gió núi ngân nga, và cả tiếng bước chân hai người trên tuyết nữa.

Sự yên tĩnh này khiến cho tâm trạng của Lâm Nhược Khê cũng tốt lên nhiều, cũng không nghĩ ngợi linh tinh nữa, chuyện mà Dương Thần định nói

với mình tốt cũng như xấu cả thôi.

Đi đến một bãi đất trống rộng lớn. Dương Thần bỗng nhiên dừng lại.

- Sao vậy, đã tới chưa?

Lâm Nhược Khê nghi ngờ nhìn bốn phía xung quanh, trời vẫn tối đen như mực, và không thể nhìn thấy gì hết.

Dương Thần hít một hơi thật sâu, xoay người, hai tay âu yếm vuốt lên mặt Lâm Nhược Khê:

- Cô Lâm Nhược Khê, phiền cô nhắm mắt lại, chờ tôi đếm đến 3 mới mở mắt ra được không?

Lâm Nhược Khê lờm hẩn một cái, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt vào.

- 1... 2... 3!

Dương Thần búng tay. Lâm Nhược Khê cảm giác trước mắt mình có gì đó phát sáng, cẩn thận mở mắt ra...

Lâm Nhược Khê mở to đôi mắt to tròn ra nhìn, lúc này mọi thứ đã biến đổi trong nháy mắt!

Hay nói cách khác, đã hoàn toàn mê muội rồi!

Cây thông Noel!

Nhiều quá, nhiều cây thông Noel quá!

Toàn bộ đất trống xung quanh không ngờ lại là cây thông Noel, dùng để trang trí cho một cây thông Noel rất lớn!

Chỗ cây này, ít nhất cũng phải có đến 40, 50 cây, tất cả đều được trang trí bằng đèn neon rực rỡ, giống như cái cây có phép thuật trong chuyện cổ tích vậy.

Khoảng đất này lập tức được chiếu sáng bằng những ngọn đèn, và bừng sáng như một mảnh đất vàng!

Trên cây thông Noel còn được trang trí bởi vô số hộp quà, tất, sao, rôi và một loạt những thứ đáng yêu khác, khiến Lâm Nhược Khê không kịp nhìn.

Điều khiến Lâm Nhược Khê rung động, đó chính là những cây thông Noel này được sắp xếp rất có quy luật!

- Đã nhìn ra rồi chứ?

Giọng nói của Dương Thần văng vẳng bên tai kèm theo một nụ cười tươi rói, hỏi.

Lâm Nhược Khê ngây ngô nhìn về phía hắn, đầu óc của cô bây giờ đã không còn bình thường nữa rồi, rốt cuộc chuyện này là sao?

Dương Thần có chút buồn bực “Chậc chậc” hai tiếng rồi nhắc nhở Lâm Nhược Khê lên cao!

“Vút” một tiếng hai người đã bay lên cách chỗ lúc nãy đứng khoảng 200 m, quan sát những cây thông Noel ở phía dưới!

Lâm Nhược Khê lúc này cuối cùng cũng đã thấy được lí do tại sao những cây thông này lại được sắp xếp như vậy! Hóa ra là một hình trái tim!

- Thấy rõ rồi chứ?

- Vâng!

Lâm Nhược Khê ngo ngoe gật đầu.

Dương Thần lúc này mới nhảy xuống, rồi từ từ buông cô ra.

- Thế nào? Quà giáng sinh anh tặng em, rất có thành ý đúng không, anh đã tận tay trang trí cho từng cây một đấy, tốn mất cả một ngày trời đấy!

Vẻ mặt Dương Thần rạng ngời, cười để lộ hàm răng trắng bóng.

Lâm Nhược Khê trong lòng vô cùng xúc động, nhớ tới việc sáng nay không thấy Dương Thần đâu, nhớ tới túi quần áo bẩn Dương Thần đưa cho vú Vương, tất cả là vì lặn lội làm việc ở đây...

Chẳng lẽ anh ấy, không ngờ cả ngày lặn lội ở Hokkaido để trang trí cho nhiều cây thông Noel vậy sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1204

Khẩu Vị Lớn Như Vậy Sao

- Anh... hôm nay anh đến đây để làm mấy cây thông Noel này sao?

Lâm Nhược Khê vẫn còn chút nghi ngờ hỏi, chuyện này đúng thật là không thể tin nổi.

Lần trước hai người dẫn Lam Lam đi dạo phố còn mạnh miệng nói là không thích cây thông Noel cơ mà.

Dương Thần cũng không hề do dự gạt đầu:

- Đương nhiên rồi, nơi này khá hoang sơ vắng vẻ, là một phần núi của Hokkaido, nhưng anh cũng đã phải dùng máy bay trực thăng để vận chuyển một đồng đồ trang trí đến đây, vốn dĩ định để họ giúp anh làm chuyện này.

Nhưng anh nghĩ, nếu như để người khác đụng vào, thì mấy cây thông này cũng chẳng khác gì mấy cây thông trên phố cả, nên anh mới đích thân ra tay.

Ha ha, nhưng anh cũng không có nhiều khái niệm về thiết kế trong đầu, mấy dải màu này đúng là rất khó để kết hợp với nhau, đèn điện thì dễ rồi, nhưng cũng không biết nên sắp xếp thế nào cho đẹp, nhưng anh cũng phải nghĩ cả ngày đấy!

Nghe Dương Thần chậm rãi nói, Lâm Nhược Khê đã hoàn toàn tin chuyện này là sự thật rồi.

- Tại sao anh lại làm như vậy? Chẳng phải anh nói là anh không thích cây thông Noel sao?

- À...

Dương Thần khẽ cười:

- Hôm đó nói với em là anh không thích cây thông Noel, là thật, bây giờ anh cũng không thích.

- Vậy tại sao lại...

Dương Thần nhìn cô:

- Bà xã, em có biết tại sao anh không thích cây thông Noel không?

Lâm Nhược Khê lắc đầu

- Hôm đó anh không nói cho em biết...

Dương Thần hít một hơi thật sâu:

- Anh không thích cây thông Noel, cũng không thích lễ giáng sinh, là vì, lễ giáng sinh là sinh nhật của người khác, đó chính là sinh nhật của Jesus.

Một sinh nhật của người khác, tại sao cả thế giới lại phải chúc mừng, sao anh lại phải vui mừng hạnh phúc vì sinh nhật của người khác cơ chứ?

Ánh mắt của Dương Thần toát lên vẻ suy nghĩ, có gì đó như đau lòng, như đang đắm chìm trong hồi ức mờ mịt.

- Từ nhỏ, không nên nói là từ lúc anh hiểu chuyện, mỗi lần đón giáng sinh, anh đều cảm thấy rất khó chịu, là những ngày tháng dài lê thê...

Khắp thế giới mọi người đều vui sướng chúc mừng, giống như mọi người đều không chú ý đến ý nghĩa của ngày này vậy.

Chỉ có những người giống như anh, mới đơn độc một mình trong bóng tối, lặng lẽ nhìn cả thành phố náo nhiệt, nhìn những ngọn đèn được thắp lên trên khắp những cây thông trên thế giới.

Trong những ngọn đèn đó, không có cái nào thuộc về anh, anh hận không thể nào phá hết những cây thông trên phố. Tiếc là anh không thể làm như vậy được.

Lời nói của anh giống như con dao băng băng lạnh giá, cứa vào ngực Lâm Nhược Khê.

Nhưng không đợi Lâm Nhược Khê mở miệng, Dương Thần đã lại nở nụ cười rạng rỡ, giống như cái cảm giác đau khổ đó chưa hề tồn tại vậy, hoàn toàn không ảnh hưởng gì hết vậy.

- Nhưng, bây giờ anh sẽ thử xem trang trí cây thông Noel thì sẽ có cảm giác như thế nào, cũng sẽ thích cây thông Noel, cũng thích lễ giáng sinh.

Bởi vì vợ anh thích, em thích, nên anh cũng sẽ cố gắng thích, không có nguyên nhân cũng sẽ thích.

Em nói, lúc nhỏ em thích cây thông Noel, nhưng bà nội không cho trang trí, cũng không mua cho em, vậy bây giờ anh đã là chồng của em rồi, anh sẽ bồi thường cho em số cây thông không được chơi trong suốt hai mươi mấy năm qua!

Tất cả những cây thông ở đây đều là để dành cho vợ anh-Lâm Nhược Khê, giành cho hai mươi mấy lễ giáng sinh đã qua của em. Hi vọng em thích!

Đương nhiên rồi, em không thích cũng phải thích, em không biết anh phải treo lên những ngọn cây đầy đồ treo quà lên một như thế nào đâu.

Dương Thần vuốt vuốt tóc, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Lâm Nhược Khê cảm thấy hốc mắt mình tự dưng nóng lên, không thể kiềm chế được nước mắt đang bắt đầu chảy ra.

Tâm lý có sự thay đổi lớn, kéo cô từ bờ vực thảm đến bến bờ hạnh phúc, cô không thể chỉ dùng hai tiếng “Cảm Động” để miêu tả tâm trạng của mình lúc này được.

Dương Thần kinh ngạc nhìn cô:

- Này này, Nhược Khê bảo bối, em cảm động thì cũng không cần mím môi mà khóc như thế chứ! Anh vì muốn em được vui cơ mà, muốn làm em cười nên mới tặng em một ngạc nhiên như thế này cơ mà!

- Đáng ghét!

Lâm Nhược Khê không kiềm chế nổi, đánh liên tiếp vào ngực Dương Thần, nhưng những cú đánh đầy vô cùng mềm mại và ngọt ngào.

- Anh có biết vừa lúc này em lo lắng như thế nào không hả! Sáng sớm ra anh đã mất tâm mất tích rồi, không cả ăn sáng với em, cũng không thèm nhắn nhủ gì, em còn tưởng rằng anh không thèm để ý tới em nữa...

Em... em còn tưởng rằng anh không cần em nữa rồi, anh không thích em nữa rồi... anh có biết là em sợ đến mức nào không hả...

Dương Thần ngạc nhiên trong chốc lát, cười khô, hình như mình đã chơi trò bí mật quá thì phải.

Tuy nhiên, sự ngốc nghếch của Lâm Nhược Khê cũng rất đáng yêu, quả thật cũng thấy buồn cười.

Rồi vươn tay ra nắm lấy hai tay cô, dịu dàng nói:

- Không phải lúc nào anh cũng nghĩ đến chuyện làm em vui, làm em hạnh phúc sao, thấy em vui vẻ đón Giáng sinh như vậy là anh vui rồi.

Thôi mà, đừng khóc nữa, anh còn định treo mấy đôi tất ở giường của em nữa đây, giả vờ làm quà Giáng sinh như trước đây ý.

Nhưng anh nghĩ, nếu như quả thật có ông già Noel, thì cũng không thể nào tặng quà Giáng sinh cho bạn Lâm Nhược Khê của chúng ta được.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Dương Thần, Lâm Nhược Khê ngừng khóc, không kìm nổi, mở đôi mắt to tròn hỏi:

- Sao lại không thể tặng quà cho em...

Dương Thần lấy tay lau nước mắt cho cô, cười nói:

- Bởi vì ông già Noel sẽ không tặng quà cho đứa trẻ khóc nhè.

Lâm Nhược Khê bĩu môi:

- Là anh chọc em khóc.

- Anh chọc em khóc là em khóc sao? Em biết nghe lời từ bao giờ vậy?

Dương Thần bĩu môi nói.

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nói:

- Quá đáng...

- Hì hì, em yêu, Giáng sinh vui vẻ.

Dương Thần ôm lấy cô vui vẻ cười nói.

Lâm Nhược Khê cố nén cười, giả vờ tức giận nói:

- Không được ôm em, em còn đang tức đây, em ghét anh!

- Anh thích ôm em, anh muốn em vui vẻ, vì anh yêu em!

- Em hận anh, Dương Thần.

Dương Thần cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của cô, thản nhiên mỉm cười.

- Anh yêu em, Nhược Khê.

Trong rừng thông rạo rờ ánh đèn, những lời nói nhẹ nhàng của người đàn ông không ngừng vang vọng.

...

Ngày hôm sau, dưới ánh nắng chan hòa tươi tắn.

Màu tuyết trắng xóa, màu tùng già xanh biếc.

Giữa rừng bách tùng, trong một ngôi biệt thự kiểu thế kỷ 20, mặc dù

mang những nét hiện đại, nhưng vẫn có chiếc lò sưởi được xây từ xưa.

Lúc này, lò sưởi đang phả ra hơi ấm, còn trong phòng khách, một đôi nam nữ đang cuộn mình trong một chiếc chăn len rất lớn, hai người ôm nhau rất chặt.

Đương nhiên bọn họ chính là Dương Thần và Lâm Nhược Khê trong rừng bách tùng tối hôm qua.

Một khi đã đến Hokkaido dùng bữa tối, thì Dương Thần đương nhiên sẽ không để Lâm Nhược Khê ôm bụng đói đi về rồi.

Hắn đã sai người mang đồ ăn đến phòng từ sớm rồi. Sau khi hai người vào phòng, thì một bàn tiệc đầy món Nhật đã hiện ra trước mắt.

Uống một chút rượu nhẹ, tình nồng lại đến, hai người cũng đã không sinh hoạt vợ chồng nhiều ngày rồi, nên cũng không câu nệ gì nhiều, ngã vào đồng chăn mềm mại, mây mưa ân ái đến tận nửa đêm...

Vốn dĩ Lâm Nhược Khê cũng không thể nào chiều được người đàn ông lúc nào cũng dồi dào tinh lực này, luôn luôn tìm cách kìm hãm hắn, nhưng có lẽ vì quá vui vì món quà mà Dương Thần tặng nên cũng không còn cảm gì nữa.

Kết quả là đến lúc kiệt sức mới được ngủ, mà cô cũng không biết là ngủ như thế nào nữa...

- Uhm...

Mặt trời đã lên cao, lúc Lâm Nhược Khê mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, mới bắt đầu nhúc nhích người theo bản năng.

Cánh tay Dương Thần ôm chặt lấy người cô, hai người không một mảnh vải che thân, ngực áp ngực, khiến cho Lâm Nhược Khê cảm thấy có chút xấu hổ, đồng thời cũng thấy hơi bức mình.

Nhưng lúc Lâm Nhược Khê muốn vùng dậy thoát khỏi vòng tay của Dương Thần, thì lại nghe thấy tiếng ngáy!

Hai má ửng hồng, Lâm Nhược Khê hận không thể cắn một nhát chết tên vô lại này!

Vì cái đó của hắn vẫn ở trong người mình!

Lâm Nhược Khê cũng không biết là Dương Thần cả đêm không rút nó ra, hay là sáng nay mới lén lút nhét nó vào, tóm lại cô cự mình cũng không dám cự, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Lúc này Lâm Nhược Khê tiến thoái lưỡng nan, cách lựa chọn đáng xấu hổ nào đi chăng nữa thì đều cũng khiến cô phát điên mất thôi!

Đột nhiên cô phát hiện khóe miệng Dương Thần hơi nhếch lên.

- Anh... anh tỉnh rồi! Anh giả vờ ngủ!

Lâm Nhược Khê cố gắng dùng sức đẩy Dương Thần ra.

Dương Thần cười ha hả, rút cuộc không kìm nổi nữa liền mở mắt ra, nhìn bộ dạng then thưng của Lâm Nhược Khê một cách sung sướng.

- Anh... anh còn dám cười! Anh cười cái gì! Mau rút cái thứ xấu xa của

anh ra đi!

Lâm Nhược Khê giãy dụa, nhưng một bàn tay của Dương Thần đã đè xuống hông của cô, càng dẩy dụa thì lại càng bị đè mạnh hơn!

- Rút ra làm gì, Nhược Khê bảo bối, buổi sáng phải siêng năng tập luyện thì mới có lợi cho sức khỏe! Cái eo nhỏ này của em rất tuyệt, cứ xoay tiếp đi, sắp bị cả người em nuốt hết rồi, anh không ngờ khẩu vị của em lại lớn như vậy đây.

Dương Thần cười gian ác.

- Anh... khẩu vị của anh mới lớn ý! Là anh cố sức nhét vào chứ! Em... em sắp không xong rồi...

- Thật sao? Sao anh không cảm thấy em như vậy nhỉ, hình như là còn muốn anh vào sâu thêm chút nữa, coi khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của em nè.

Dương Thần nháy mắt nói.

- Ánh... á! Không!!

Lâm Nhược Khê còn muốn chửi mắng vài câu, nhưng đã bị Dương Thần nghiêng người đè xuống mất rồi.

Cặp chân thon dài của cô bị Dương Thần kéo dãn ra.

- Bà xã, tối hôm qua anh còn chưa ra đạn thì em đã ngủ mất rồi, anh không muốn đánh thức em dậy nên mới cố nhịn đấy, sáng nay chúng ta cũng sẽ không làm việc khác nữa, em để anh nộp nốt số thuế phải nộp tối hôm qua đi! Không thì anh sẽ khó chịu lắm đấy!

Dương Thần nói xong mở miệng hôn lên chiếc môi xinh xắn đầy mùi đàn bà của Lâm Nhược Khê, dùng lưỡi sục sạo khắp miệng cô, rồi cuốn lấy chiếc lưỡi xinh xắn của cô!

Đồng thời dùng lực ở phần eo, ý chí chiến đấu dâng trào, đã vào được thêm 3 phân nữa rồi, sắp đến nơi rồi.

- Uhm...

Miệng Lâm Nhược Khê đã bị chặn lại rồi, không thể phát ra tiếng kêu, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ, đôi mắt đẹp mở to, cả người lâng lâng như ở trên mây, xương cốt dường như đã tan ra hết cả rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1205

Anh Điên Rồi Sao?

Đến giữa ngày, hai vợ chồng vẫn quán quýt nhau trong căn nhà gỗ, thời gian trôi qua thật nhanh.

Đến lúc xong việc, toàn thân Lâm Nhược Khê giòn mềm như xốp, hận không thể đứng dậy cầm dao cắt phăng cái đố của Dương Thần đi! Đó là cái thứ gì vậy? Đúng là không phải là người mà!

Còn Dương Thần thì cảm thấy vô cùng đặc ý, tinh thần sảng khoái khác thường, phân nửa năng lượng trong người đã được giải phóng, quả thực là thoải mái đến tận xương tận tủy.

Nhân tình thế thái, cứ khoái lạc như này có phải hay không, cho dù không biết trước được tương lai, nhưng vẫn nên hưởng thụ cái cảm giác này, tuyệt đối không thể buông tay được.

Hai người tắm rửa, ăn một bữa trưa nhẹ, Dương Thần vừa ăn cơm, vừa nhìn Lâm Nhược Khê cười rất gian.

Lâm Nhược Khê không cần nghĩ cũng biết trong đầu con người này đang nghĩ thứ xấu xa gì, cười xấu hổ.

Vì buổi chiều còn phải về Trung Hải để đón Lam Lam về nhà, nên không thể ở đây lâu được, hai người dặt tay nhau ra cửa.

Vừa bước ra ngoài, đã thấy ánh mặt trời rạng rỡ chiếu rọi, hơi nước mờ mịt rừng tuyết, những cây bách tùng cao lớn, bầu trời giống như một hồ nước xanh thẳm, cảnh rừng bách tùng của Hokkaido quả thật là vô cùng tráng lệ.

Lâm Nhược Khê hít thở bầu không khí trong lành, lưu luyến không muốn rời đi, đứng từ xa nhìn những cây thông Noel tối hôm qua, rồi lại liếc mắt nhìn về căn biệt thự gỗ.

- Em thích nơi này à?

Dương Thần cười hỏi.

- Vâng.

Lâm Nhược Khê khẽ gật đầu:

- Nơi này rất yên tĩnh và cũng rất đẹp.

- Còn cả hồi ức đặc biệt vui vẻ nữa đúng không?

Dương Thần nháy mắt nói rồi cười vui vẻ.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái:

- Anh không thể không dung tục một chút được à, em đang thật lòng khen ngợi nơi này mà.

- Anh nói gì nào? Chỉ là em nghĩ bấy bạ đấy chứ.

Dương Thần nhún vai.

- Em... hừ, mặc kệ anh.

Lâm Nhược Khê bĩu môi nói.

Dương Thần ôm chầm lấy cô, thì thầm bên tai:

- Sau này, nếu rảnh rồi muốn đến nơi này, thì cứ nói với anh, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể đến đây được. Nơi này vốn dĩ là của anh, bình thường anh để Bát Nhã trông nom nó.

Lời này đương nhiên không phải là nói dối rồi, quả thật Dương Thần chính là chủ nhân của nơi này, lúc người đứng đầu hội Bát Kỳ, lão già Tokugawa đã mua nơi này để dốc tâm tu hành.

Bây giờ ông ta đã chết, dĩ nhiên nó đã thuộc về Bát Nhã, là sản nghiệp của Bát Nhã, thì tự nhiên sẽ trở thành của Dương Thần thôi.

Lâm Nhược Khê sáng cả hai mắt, nghĩ như vậy cũng đúng, dù sao cũng có tiền, cho dù không phải là của mình, thì mua là được rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Nhược Khê bỗng không kiềm chế nổi, phì cười, thản nhiên nói:

- Em dần dần hiểu ra rồi, tại sao bây giờ trên mạng chỉ toàn những tin kiểu như phụ nữ chỉ thích tìm những người đàn ông có tiền, không cần biết người ta có sự nghiệp hay không, đều muốn bám chặt lấy, đặc biệt là vật chất.

Ngẫm lại cũng đúng, có tiền, muốn mua gì là có thể mua được, muốn sống ở đâu thì sống, đòi người vốn ngắn ngủi mà, đương nhiên là phải được hưởng thụ thứ tốt nhất rồi, đôi lại là em em cũng thích người đàn ông có tiền.

Dương Thần nhíu mày:

- Bà xã, em còn xem cả mấy tin nhảm nhí này sao?

- Phụ nữ vốn là nhảm nhí mà, đó là thiên tính rồi, giống như loại đàn ông thối như anh, có bản lĩnh thì cũng không hiểu được một số chuyện.

Lâm Nhược Khê hừ nhẹ nói.

Dương Thần cười xấu hổ:

- Không phải anh là người rất đáng yêu sao? Vì món quà giáng sinh cho em mà trèo lên trèo xuống cả một ngày trời đấy, cũng đừng có so đo nhiều như thế chứ.

- Anh dám tặng em một món quà giáng sinh, nhưng có dám nói sẽ bỏ hết đám hồ ly tinh kia không?

Lâm Nhược Khê nói giọng điệu trêu tức.

Sắc mặt Dương Thần trở nên khó coi:

- Chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa được không, ngoài chuyện này ra, chuyện gì anh cũng có thể đồng ý với em, không thì để anh đi mua cho em một viên kim cương thật lớn được không! Hay là... chẳng phải em và Lam Lam thích gấu trúc sao, anh sẽ đi mua mấy con về nuôi trong nhà nhé.

- Anh điên rồi sao? Mua mấy con gấu trúc về nuôi ở trong nhà?

Lâm Nhược Khê dờ khóc dờ cười, chuyện như vậy mà anh ta cũng có thể nghĩ ra được.

Dương Thần tỏ vẻ vô tội:

- Chuyện này cũng có gì đâu, cùng lắm thì mua luôn cả một vườn thú là được mà.

- Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, mau đưa em về Trung Hải đi, còn phải đi đón Lam Lam nữa.

Lâm Nhược Khê cũng không có hứng thú nói đến những chuyện như thế này, mặc dù không cam tâm, nhưng cũng không thể không thừa nhận, nhưng mình bây giờ đã dễ dàng chấp nhận mọi thứ hơn trước kia rất nhiều rồi.

Dương Thần đang định gật đầu, thì bỗng nhiên sững sốt, quay người lại nhìn.

Chỉ thấy một cô gái dáng cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trong tuyết, lác mình một cái đã xuất hiện trước mặt hai người, mềm mại xoay người cúi chào.

Bát Nhã mặc một chiếc áo da màu trắng, tóc buộc đuôi ngựa, giống như một quả đào chín mọng, bờ hông đầy đặn, bộ ngực căng tròn, nhìn vô cùng quyến rũ.

- Chủ nhân, phu nhân, hai vị muốn về Hoa Hạ sao?

Bát Nhã mỉm cười hỏi.

- Đúng vậy, chúng tôi về Trung Hải còn có việc, lần này đến đây cũng không phải là để nghỉ ngơi, sao vậy, cô có việc gì sao?

Ánh mắt Bát Nhã hiện lên sự tiếc nuối:

- Vâng, xin hỏi chủ nhân có gì dặn dò không ạ?

Nhìn ánh mắt buồn rầu của Bát Nhã, thiếu chút nữa là sẽ nói ra câu “xin hãy dẫn tôi đi cùng” Dương Thần có chút bất đắc dĩ, đây chẳng phải là mình lại phạm sai lầm rồi sao?

Cái lối suy nghĩ kiêu ngạo tài của Bát Nhã, Dương Thần hiểu rất rõ, nếu như không trao thân cho Dương Thần thì sẽ không cam tâm.

Nhưng nếu mình có thể ăn được quả đào chín này thì đã ăn từ lâu rồi, đâu có để đợi tới tận bây giờ đâu.

- Uhm... tạm thời thì không có việc gì hết, dù sao thì cô cũng là người đứng đầu Bát Kỳ, cứ tiếp tục ở lại Nhật Bản đi, nếu có việc chắc chắn tôi sẽ liên lạc với cô.

Dương Thần kiên nhẫn nói.

Lâm Nhược Khê như đang thoáng quan sát Bát Nhã, rồi kéo tay Bát Nhã cười nói:

- Bát Nhã, cảm ơn sự sắp xếp của cô, cũng cảm ơn sự quan tâm giúp đỡ của cô cho Ngọc Lôi trước đây, nếu như cô không ngại, mong cô có thể làm Giám đốc thông tấn xã cho Ngọc Lôi ở Nhật Bản trong thời gian sắp tới.

Bát Nhã sững sốt:

- Phu nhân, cô... cô để cho tôi làm Giám đốc thông tấn xã sao?

Dương Thần cũng giống như tên hòa thượng lùn không sờ nổi lên đầu mình, chỉ biết đứng ngây người ra ngơ ngác nhìn.

Đúng vậy, tôi đã cân nhắc cẩn thận năng lực của cô rồi. Trong những ngày cô ở Ngọc Lôi, công ty giải trí Ngọc Lôi đã có được những bước chuyển biến rất lớn, hơn nữa còn rất ổn định. Tôi đang lo lãng phí nhân tài, các bộ phận của chúng ta ở Âu Mỹ và Châu Âu đã tương đối với môi trường rồi, chỉ còn Nhật Bản thì vừa mới xâm nhập thị trường chưa được bao lâu, nên cần một người ưu tú lãnh đạo.

Lâm Nhược Khê nói.

- Tôi...

Bát Nhã có chút do dự, nhìn Dương Thần.

Lâm Nhược Khê lại tiếp tục cười nói:

- Nếu như cô trở thành Giám đốc thông tấn xã của công ty, thì tôi sẽ trực tiếp phụ trách, các cuộc họp cao cấp của công ty, cô cũng được tham dự, đến lúc đó cơ hội gặp mặt cũng nhiều.

Bát Nhã mừng rỡ, tuy rằng không hiểu vì sao Lâm Nhược Khê lại dành cho mình cơ hội tốt như vậy, nhưng rõ ràng đây chính là cơ hội để mình có thể thường xuyên đi lại giữa Nhật Bản và Hoa Hạ.

- Tôi... tôi rất vui, tôi sẽ cống hiến hết mình cho phu nhân!

Bát Nhã cảm kích nói.

Sắc mặt Dương Thần còn đang cứng ngắc, đây là chuyện gì vậy? Kiểm tra xem sức chịu đựng của mình như thế nào a? Nếu Bát Nhã đến Hoa Hạ đứng trước mặt mình lắc lư, lại còn đá lông nheo này nọ, thì sao mình chịu được?

Nhưng hắn cũng không dám phản đối, vừa lúc này còn nói là ngoan ngoãn phục tùng 100% đây.

Chuyện coi như đã được bàn bạc xong, sau khi Lâm Nhược Khê giải thích ngắn gọn với Bát Nhã, rồi bảo cô ta khi nào về đến Hoa Hạ thì sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Mấy phút sau, Dương Thần hăng hái ôm cô trở về Trung Hải, nửa đường, Dương Thần thật sự không kìm nổi, tùm tùm cười hỏi:

- Bà xã, quân cờ này của em rốt cuộc có mục đích gì vậy? Có thể nói cho anh biết được không?

Lâm Nhược Khê hé miệng nói:

- Hóa ra là không chịu nổi nữa rồi.

- Haiz, em còn không biết sao, anh không thông minh bằng em mà, anh đương nhiên là muốn hỏi rồi.

- Vâng...

Lâm Nhược Khê chậm rãi nói:

- Thứ nhất Bát Nhã thực sự là người tài, hơn nữa không phải là một người

tài bình thường. Thứ hai, cô ấy rất nghe lời, dễ không chế. Thứ ba, cứ để cô ấy ở Nhật Bản nhớ anh thì sẽ có ngày cô ấy tìm đến anh làm chuyện dở đại. Chi bằng để cô ấy thỉnh thoảng tình cờ được nhìn thấy anh, như vậy cô ấy sẽ nhận được thôi.

Dương Thần nghe xong cảm thấy vô cùng sững sốt, vội vàng nuốt nước bọt, hoàn toàn không nói được gì nữa rồi.

Hơn 10 phút sau, hai người trở về biệt thự phía tây ngoại ô ở Trung Hải.

Lúc vào trong nhà, hai người đã thấy vú Vương đang hí hục chuẩn bị một bàn đầy thức ăn rồi.

Thấy hai người về, vú Vương mỉm cười, xoa xoa tay vào tạp dề:

- Tiểu thư, cậu chủ, hai người đã về rồi đấy à? Hôm qua đi chơi có vui không?

Lâm Nhược Khê hơi đỏ mặt, gật gật đầu:

- Vú Vương trong nhà không xảy ra chuyện gì chứ?

- Có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Vú Vương nói được một nửa, lại vỗ đầu nói:

- Đúng rồi, con bé Trinh Tú sáng nay gọi điện đến, nhưng hai con không ở nhà, vú hỏi nó có chuyện gì, nó nói là nhớ hai đứa.

- Như vậy... chắc cũng không liên quan đến chuyện mấy ngày hôm nay rồi, con gọi điện thoại nói chuyện với nó sau vậy.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần cười đùa:

- Chắc không phải con bé đó muốn bỏ hôn, chạy đến Trung Hải đấy chứ.

- Sao có thể như vậy được, em thấy cậu Kim đó cũng là người đáng tin cậy mà, Trinh Tú cũng là người biết nặng nhẹ mà.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần lại không cho là như vậy, chuyện này thì liên quan gì đến đáng tin với không đáng tin? Mặc dù muốn Trinh Tú đi lấy chồng, nhưng cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng bản thân mình thì có thể làm được gì chứ?

Sau khi chuẩn bị xong, hai người lái xe ra sân bay, rồi đến thẳng phía cổng nội địa.

Không phải đợi lâu, đã nhìn thấy đoàn người bước ra từ máy bay vừa mới hạ cánh, một bóng dáng nhỏ nhỏ hồng hào chạy như bay giống hệt một viên đạn thịt, xoay tròn như lốc xoáy, trong chớp mắt đã đứng trước mặt hai người.

Đúng là Lam Lam kẹp một chiếc kẹp tóc màu đỏ, vẻ mặt vui mừng nhảy cẫng lên, nhào vào lòng Lâm Nhược Khê.

Những hành khách đứng gần đó cũng có chút sững sờ, không ngờ cô bé này lại nhanh nhẹn đến vậy!

- Mẹ... Lam Lam rất nhớ mẹ...

Lam Lam nũng nịu nói, hôn chùn chụt lên mặt Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng ôm lấy Lam Lam, mới xa nhau có mấy ngày, cũng cuống quýt hôn lên trán cô bé, vừa cười vừa mắng:

- Con là đứa bé không nghe lời, lúc về Yên Kinh đã ăn bao nhiêu đồ ngon, mà bây giờ lại nặng như này hả?

Dương Thần còn chưa kịp quan sát xem cô nhóc mập này đã lên được bao nhiêu cân, chỉ đứng để ý đến người đi cùng Lam Lam.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1206

Ăn Khớp Với Nhau

Dương Thần cảm thấy lạ, vì người đưa Lam Lam về không phải là Mẫn Quyên, mà là một người phụ nữ khác.

Bước chân của người phụ nữ này rất nhanh nhẹn, cứ như là đi không chạm đất vậy, tốc độ cũng khá nhanh, dường như đi lại rất tự nhiên, nhưng chỉ mấy bước chân đã bước xuyên qua đám người đang đứng nhón nháo ở đây.

Mặc một chiếc áo choàng bằng Kaki màu xám kiểu Anh dài đến đầu gối, phối với một chiếc khăn quàng cổ cũng màu xám, hai tay đút trong túi áo, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản ở đằng sau. Nhìn cô ta cùng lấm cũng chỉ mới hai mấy tuổi là cùng, nhưng tính cách có vẻ trầm tính, điềm đạm, chắc chắn, đồng thời còn phảng phất nét gì đó rất thanh tú.

Đi đến gần, Lâm Nhược Khê cũng đã phát hiện ra, không kìm được liền cất tiếng hỏi:

- Chị Thái Ngung, sao chị lại...

Người phụ nữ đi tới đúng là Thái Ngung, ánh mắt dịu dàng nhìn Dương Thần, giơ tay ra vuốt ve mái tóc mềm mại của Lam Lam, rồi mới quay ra cười cười với Lâm Nhược Khê.

- Lam Lam và Mẫn Quyên không quen ngồi máy bay lắm, cũng vừa hay chị có việc phải đến Trung Hải, nên đi cùng bọn họ luôn.

Thái Ngung dịu dàng nói.

Lâm Nhược Khê đương nhiên không cho rằng nguyên nhân Thái Ngung đến đây chỉ đơn giản có vậy, trước tiên, chắc chắn lúc ở Yến Kinh Quách Tuyết Hoa đã trao đổi rất nhiều với Thái Ngung, hơn nữa, bộ dạng thân thiết của Lam Lam với Thái Ngung...

- Mẹ, dì Thái Ngung thật là lợi hại, có thể bay cao ời là cao, giống hệt cha vậy.

Lam Lam hưng phấn nói.

- Chỉ biết có bay với bay thôi à, buồng bình quá.

Lâm Nhược Khê véo mũi con gái cười nói.

Dương Thần thì vui mừng nhíu mày:

- Anh còn đang không biết tại sao bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một tu sĩ hóa thân, hóa ra là em, Ngung Nhi, sao đột nhiên em lại đến đây? Sao không nói trước với anh một tiếng?

Lâm Nhược Khê ngăn người ra:

- Chị Thái Ngung đã luyện đến kỳ hóa thân sao?

Thái Ngưng mỉm cười gật đầu:

- Mới từ tối hôm trước thôi, thực ra cũng ở đại viên mãn lâu rồi, bao nhiêu đan dược như vậy, mà còn không có bước đột phá nào thì đúng quả thật là hồ thẹn, muốn đến Trung Hải cũng là để mọi người có sự ngạc nhiên mà.

- Đúng là niềm vui bất ngờ, ha ha, thế này là em và Sắc Vi đều đã luyện đến kỳ hóa thân rồi, cứ như vậy có thể tự chỉnh sửa công pháp cho mình rồi, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu.

Tuy nhiên... uy áp Hóa Thân trên người em khác rất nhiều so với Sắc Vi, không nói rõ ra được, mặc dù là cùng một quyển công pháp, nhưng dường như vẫn có điểm không giống nhau trong cách lĩnh ngộ.

Dương Thần nói.

- Em đã nghe Nghiên Nghiên nói rồi, nhưng đáng tiếc là vẫn chưa có cơ hội gặp Sắc Vi, vì trong lúc em luyện “Mạn Thiên Hoa Vũ” có đôi chút lĩnh ngộ, nên mới có đột phá. Chắc là do cách lĩnh ngộ của mỗi người khác nhau, nên hiệu quả đạt được cũng khác nhau.

Thái Ngưng nói.

- Thì ra là thế, anh đang muốn tìm một cái gì đó mới mẻ, cái mà Sắc Vi lĩnh ngộ được là “Vũ Lạc” còn ám khi thủ pháp ngộ đạo của Ngưng Nhi chắc chắn là không giống rồi.

Dương Thần hưng phấn nói.

Trên thực tế, trong lòng Dương Thần đồng thời cũng có một ý nghĩ khác, đó chính là, Thái Ngưng đã đột phá tiến vào kỳ hóa thân, thế chẳng phải cuối cùng hai người cũng có chung một quan đạo sao, có lẽ cũng đã kết hợp được với nhau rồi.

Nghĩ đến màu đỏ thắm của thú vui tình dục, lại quay sang nhìn cô gái như nước chảy mây bay thế này, trong lòng Dương Thần như có lửa đốt.

Lâm Nhược Khê trong lòng cũng khởi có chút ghen tỵ, cô cũng hiểu rất rõ, hóa thân có nghĩa là có thể trẻ mãi không già, giống như Sắc Vi và Thái Ngưng vậy, tự ngấm lại bản thân mình, nếu như muốn ở bên cạnh Dương Thần lâu nhất, mà đến Tiên Thiên cũng không qua nỗi thì quả thật là mất mặt quá!

- Chị Thái Ngưng, một khi đã quay trở về Trung Hải, thì cũng không cần gọi Nghiên Nghiên vội đâu, đến nhà em ăn bữa cơm đã, vú Vương đã làm rất nhiều món đợi chúng ta ở nhà rồi.

Lâm Nhược Khê cười trừ, nói.

Mặc dù là Thái Nghiên đi công tác, nhưng ở Trung Hải cũng đã lâu nên cũng quen rồi, vì ở Yên Kinh cũng không lâu, đa số thời gian vẫn là ở Trung Hải.

Thái Ngưng cũng không khách khí, dịu dàng cười gật đầu đồng ý.

Còn Lam Lam vừa nghe đến ăn đã lập tức liếm môi thêm thuồng, nhìn

đến mức khiến Lâm Nhược Khê cảm thấy đau đầu, con nhà người ta đồ ăn cũng không ăn được mấy hạt cơm, con nhà mình thì đúng là chả khác gì Trư Bát Giới!

Về đến khu biệt thự phía Tây, vì lúc đi đã gọi điện cho Thái Nghiên, nên cùng lúc đấy, Thái Nghiên cũng đã lái chiếc xe màu vàng nhỏ của mình tới.

Nhìn thấy chị, đương nhiên là cảm thấy rất hưng phấn rồi, xông lên ôm chầm lấy Thái Ngưng, rồi vui vẻ cười nói:

- Chị, sao chị đến đây mà không nói trước một tiếng, may mà em không phải lên lớp, không thì đã không có cơ hội đến đón rồi!

- Gặp nhau cũng chẳng khó khăn gì, thông báo trước làm gì.

Thái Ngưng thần nhiên cười nói.

- Lên lớp? Lên lớp gì thế?

Dương Thần không hiểu hỏi:

- Nghiên Nghiên em đi học rồi à?

- Học cái gì chứ? Không phải em đã từ chức rồi sao, bây giờ đang làm giảng viên ở trường cảnh sát.

Thái Nghiên lườm hần một cái.

- Sao anh không biết nhỉ?

Dương Thần ngạc nhiên, cô gái này đúng là không chịu ngồi yên đến một phút.

Thái Nghiên bĩu môi nói:

- Bao nhiêu chị em vây quanh anh như vậy, anh bận rộn như vậy, làm gì mà quan tâm được đến em.

Dương Thần hơi xấu hổ, đành giả bộ cười ngây ngô.

Lâm Nhược Khê hắng giọng ho khan vài tiếng:

- Thôi không đứng ngoài cửa nữa, vào nhà rồi nói.

Thấy chồng mình cười cười nói nói với những người phụ nữ khác, đương nhiên là sẽ không muốn nhìn nữa rồi, nhưng có lẽ vì trước đây đã trải qua đủ thứ chuyện, nên cảm giác ghen tuông cũng không còn giống trước kia nữa rồi.

Vú Vương thấy đột nhiên hai người còn về cùng cả hai chị em nhà họ Thái, nên cũng cảm thấy ngạc nhiên, vui mừng, bảo mọi người ngồi xuống để bà mang thức ăn lên.

Lúc ăn cơm Dương Thần mới nhớ ra hỏi:

- Ngưng Nhi, lần này em đến Trung Hải chắc không chỉ vì việc đưa Lam Lam về đây đúng không?

Không đợi Thái Ngưng trả lời, Thái Nghiên ngồi bên cạnh liền cười nói:

- Ai bảo anh không để ý đến chị của em, nên chị ấy đành phải lặn lội tới đây thôi.

- Nghiên Nghiên đừng nói lung tung.

Thái Ngưng cười mắng, rồi nói:

- Là ba em ông ấy... nói để em đến tìm anh, để anh sắp xếp cho em một nơi an toàn.

Dương Thần hơi sững sốt, rồi hình như nhớ ra điều gì đó, nói:

- Để tránh không phạm phải quy định của Hồng Mông đúng không?

Theo như quy định, Thái Ngung không phải là người của một trong bốn đại gia tộc, mà lại luyện được đến kỳ hóa thân, như vậy thì phải ra nhập và Hồng Mông.

Nhưng Sắc Vi đã phá bỏ quy định này, Thái Vân Thành đương nhiên cũng không muốn con gái cưng của mình ra khỏi nhà, đến lúc đấy có muốn về cũng không được nữa rồi. Hơn nữa Thái Nghiên từ nhỏ đã chẳng mấy khi ở nhà rồi, vừa mới hai mươi mấy tuổi đầu, lại tiếp tục không được ở nhà mà phải đến Hồng Mông hội, nên hai vợ chồng ông bà đương nhiên là không bằng lòng rồi.

Cho nên, đành phải để Thái Ngung đến tìm Dương Thần, ý tứ thì rất rõ ràng rồi, hai đứa con gái đều giao cho cậu rồi, không thể không đưa vào cảnh thế được.

Dương Thần cười khỏ, ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Ngung Nhi, nếu em không ngại, thì anh sẽ để em sống ở nước ngoài, dù sao thì cũng đã luyện đến kỳ Hóa Thân thì việc đi đi về về Hoa Hạ cũng không phải là chuyện khó khăn gì, nếu như đụng phải tuyệt kiếm đạo nhân. Chỉ cần em ở địa bàn của anh, thì mấy vị thần khác cũng sẽ không để bụng đâu.

Dương Thần nói như vậy, là ám chỉ các quốc gia lưu vong, ngoài ở Trung Hải, phong cảnh hợp người, lại ít người, rất thích hợp với Thái Ngung.

Thái Ngung cũng không nói gì thêm, vui vẻ nhận lời.

Thái Nghiên thì cảm thấy có chút không công bằng.

- Cái gì vậy, sao lại để chị đi ra nước ngoài? Sao phải trốn đám người Hồng Mông đó chứ? Nếu là em, cho dù là mấy tên kiếm mề kia đến, thì em cũng sẽ đánh cho bọn chúng tàn đời luôn!

- Tạm thời cứ nhìn một chút đã, cũng chẳng phải là lưu đày gì, muốn về là về được ngay mà, mấy tên tuyệt kiếm đạo nhân kia cũng không có cách nào để ép Ngung Nhi đi mà. Huống hồ cũng không phải là phạm tội gì, chỗ đó của anh rất đẹp, không tin em cứ hỏi Nhược Khê mà xem, cô ấy đã từng đến rồi.

Dương Thần cười nói.

Hai mắt Thái Nghiên phát sáng, quay đầu hỏi Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, có phải chỗ đấy rất đẹp đúng không? Có phải là chỗ lần trước tổ chức hôn lễ của cậu đúng không?

Lâm Nhược Khê lập tức nhớ đến Đại Thành Bảo nơi có rất nhiều phụ nữ sinh sống, không kìm nổi liếc xéo Dương Thần một cái, nhưng vẫn gật đầu, quả thực thì nơi ấy đúng là rất đẹp.

- Thế thì em cũng đi, làm bầu bạn cùng với chị, coi như là nghỉ phép luôn. Thái Ngưng hững hờ nói.

Dương Thần cũng chiều ý các cô, đang định nói cụ thể về địa điểm đó, nhưng đột nhiên hắn lại quay đầu nhìn về phía cửa.

Thái Ngưng cũng cảm nhận được điều gì đó, hăng hái theo sát sau.

Cửa cũng không khóa, lúc này có người mở cửa từ bên ngoài bước vào, thân nhiên tiến về phía mọi người, quả đúng là Sắc Vi rồi.

Vừa vào tới cửa, ánh mắt của Sắc Vi liền tập trung về phía Thái Ngưng, rồi như chợt hiểu ra điều gì đó, cô cười nói:

- Tôi đột nhiên cảm nhận thấy một tu sĩ Hóa Thần ở đây, hóa ra là chị Thái Ngưng.

Tuy rằng hai người không thân thiết với nhau lắm, nhưng cũng biết nhau.

- Chúng ta cũng không hơn kém nhau là mấy, không cần gọi tôi là chị đâu.

Thái Ngưng mỉm cười nói.

Hai người đều đã bước vào kỳ Hóa Thần, nhưng vẫn tương đối tinh táo khiêm tốn, nhìn đối phương cũng không thấy gì là gai mắt, đồng thời cũng tò mò rất cuộc đối phương đã luyện đến trình độ nào rồi.

Với mối quan hệ như vậy, hai người cùng một con đường tu luyện, nên không khỏi liên quan đến nhau.

- Sắc Vi, vừa rồi em đi đâu vậy? Sao bây giờ mới về?

Dương Thần thuận miệng hỏi.

- Thì em tìm một ngọn núi yên tĩnh để tu luyện thôi, bây giờ đi đi lại lại cũng chỉ trong nháy mắt thôi, đương nhiên là phải tìm một nơi tuyệt vời để tu luyện rồi.

Sắc Vi nói, có chút tò mò nhìn Thái Ngưng:

- Vậy tôi gọi cô là Ngưng Nhi nhé, một khi chúng ta đã cùng luyện một quyển công pháp, chỉ bằng chúng ta ra ngoài cùng đàm đạo một chút đi.

- Đàm đạo? Ăn cơm đến nơi rồi mà, còn đàm với đạo cái gì nữa.

Dương Thần nói.

Thái Ngưng cũng cảm thấy vô cùng sảng khoái nói:

- Được thôi, tôi cũng vừa mới bước vào kỳ Hóa Thần, cũng chưa từng thử qua, thế chúng ta đi đâu để đàm đạo đây?

Dương Thần bất lực đứng giương mắt nhìn, hình như khóe môi Lâm Nhược Khê hơi nhếch lên, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Dương Thần, trong lòng cô rất vui mừng, rất tò mò, nếu như Thái Ngưng và Sắc Vi đánh nhau thì ai sẽ lợi hại hơn ai đây?

- Thế thì đi ra ngọn núi sau nhà đi, chỗ đó tương đối kín đáo, không làm ảnh hưởng tới ai.

Sắc Vi nói.

Hai cô kẻ tung người hứng. Thái Ngưng lập tức đứng dậy, theo Sắc Vi ra

sau nhà.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1207

Ảnh Vũ

Các cô ấy vừa đi, trong phòng của Thái Nghiên, đám người Lâm Nhược Khê tự nhiên cũng không còn những suy nghĩ, bọn họ đều lục tục ra ngoài, chỉ còn lại vú Vương và Mẫn Quyên cùng tiếp tục ăn, hứng thú của tên tiểu tử kia trong việc ăn cơm hiển nhiên lớn hơn so với việc nhìn các dì đánh nhau.

Dưới bầu trời đêm, phía sau núi gió bắc lạnh vi vu.

Thái Ngưng và Sắc Vi đã đứng im ở hai đầu đỉnh núi, sâu trong đôi mắt của hai người đều có vẻ chờ đợi.

Dương Thần dẫn Lâm Nhược Khê và Thái Nghiên đứng ở một đoạn khác của đỉnh núi, yên lặng chờ đợi hai người phụ nữ ra tay.

Dần dần, chân nguyên trong cơ thể của hai người phụ nữ bắt đầu phóng xuất ra ngoài, vì thể chất của họ không giống nhau, chân nguyên của Sắc Vi là vàng sáng màu lam, mà chân nguyên của Thái Ngưng lại là vàng sáng màu vàng nhạt, nhưng nếu phân biệt cẩn thận, lại không thể nhìn thấy sự ổn định của sắc màu chân nguyên.

Hai người phụ nữ đều không có phép màu trên cơ thể, họ sử dụng đều là sự lĩnh hội của bản thân với “đạo”, tiến hành một chiêu thức độ rất phù hợp.

Sắc Vi đánh đòn phủ đầu, hai cánh tay mở ra trong nháy mắt theo bốn phương tám hướng, ừn ừn kéo đến một tảng lớn linh khí trong suốt óng ánh ngưng đọng, giống như vô số vụn băng ngọc trai, khung cảnh có chút hùng tráng!

- Ngưng Nhi, tôi không đùa.

Một Thái Ngưng thân nhiên từ trước đến nay vào giờ phút này cũng có chút hưng phấn:

- Yên tâm, cứ tiến đi.

Sắc Vi không nhiều lời, vung tay lên, tất cả những linh khí trong suốt gào thét lên hướng về vị trí Thái Ngưng đang đứng âm âm lao tới!

Đón trận mưa tầm tã này, Thái Ngưng cười mỉm, thân hình không nhúc nhích.

Dương Thần đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, không kìm được sửng sốt, có một chút bất ngờ.

Sắc Vi đang rất tò mò, tại sao Thái Ngưng căn bản lại không có một chút động thủ phòng ngự hay có ý tiến công, một giây sau mới ý thức được sự bất thường!

Một luồng lá chắn thủy linh sau lưng Sắc Vi bỗng nhiên ngưng tụ!

- Âm!

Tiếng nổ vang lên, chỉ thấy một vầng sáng màu vàng kim nhạt tỏa ra một mảng linh khí hỗn loạn trên sự hỗn độn của thủy linh!

Mà vị trí ban đầu của Thái Ngung, con người “Thái Ngung” đó, lại hóa thành một luồng ánh sáng lấp lánh màu vàng kim, lóe ra trong chớp mắt rồi tiêu tan!

- Không ngờ trong chớp mắt lại lưu lại ảo ảnh, mấu chốt là tốc độ cực nhanh, Ngung Nhi đã hiểu được chữ “đạo”, quả nhiên có sự khác biệt lớn với Sắc Vi.

Dương Thần lâm bầm.

Lâm Nhược Khê bên cạnh và Thái Nghiên lại xem ra có chút căng thẳng, tại sao điều này không giống như luận bàn, ngược lại, giống như một sự thật chẳng?

Kì thực điều mà hai người không biết đó là, mặc dù thủ đoạn của Thái Ngung và Sắc Vi đều đã được sử dụng, lại không sử dụng một lượng thúc đẩy chân nguyên lấy thực đánh thực, cho dù là thực trúng chiêu, cũng sẽ không ai bị thương.

Bóng dáng của Thái Ngung vào giờ phút này trong không trung bỗng nhiên thoáng hiện, sau khi quay một vòng tròn bay vọt lên thật nhanh, cũng không biết sao, bỗng nhiên ảo hóa rất nhiều hình ảnh!

Giống như bị phục chế vô hạn, toàn thân Thái Ngung đều tỏa ra một luồng sáng vàng rực lờ mờ, luồng sáng vàng rực phản xạ hỗn loạn, giống như vô số đóa hoa màu vàng!

Mà những đóa hoa này cũng bắt đầu rơi xuống mặt đất từng mảng màu vàng lộn xộn, giống như những cánh hoa dần dần bay lả tả!!!

- Đẹp quá... Đây là cái gì...

Thái Nghiên không kìm nổi hỏi.

Dương Thần cũng cảm thấy một niềm vui vô hạn:

- Có lẽ nguyên nhân là vì sử dụng ám khí, đây đều là những linh khí kim loại, trông rất dịu dàng, nhưng đều là kiến huyết phong hầu, cực kì lợi hại.

Chính vào thời điểm Dương Thần nói chuyện, tất cả những Thái Ngung trên bầu trời đều huy động song chưởng, giống như một Thiên Nữ Tán Hoa bình thường, đem những cánh hoa màu vàng lộn xộn rắc đều khắp nơi!

Sắc Vi lại không rảnh để thưởng thức những hình ảnh tuyệt mỹ này, sau khi vận khởi một vòng bảo hộ thủy linh bảo vệ toàn thân, đem vô số linh khí trong suốt ngưng tụ lại hình thành một luồng thủy long cương quyết. Hướng lên bầu trời để phá vỡ khí thế tấn công của mây!

Lam Long điên cuồng nhảy múa bên trong, những cánh hoa màu vàng bắn ra vô số những tia lửa tung tóe, những mảng lớn ảo ảnh phân thân của Thái Ngung trên bầu trời đều bị cắn nát!

Cùng lúc đó, sau khi rất nhiều những cánh hoa màu vàng sắc bén rơi vào

từ phía thân thể của Sắc Vi, giống như những cánh hoa nhỏ bé êm dịu, lại phát ra những âm thanh mài giũa lưỡi mác sắc bén!

Cũng may Sắc Vi liên tục chuyển vận chân nguyên, nói chung là gắng gượng kháng trụ!

Vào lúc những gì mắt thấy còn lại là ảo ảnh cuối cùng của Thái Ngung, Sắc Vi lại đột nhiên đổi chiêu, điều này có chỉ số thông minh càng cao, đột nhiên số quả huyền thủy hình chớp liền rơi xuống!

Một mảnh kim lam phá sập khung cảnh, chấn động đến gần như toàn bộ đỉnh núi cũng bắt đầu lay động!

Nhưng khi tất cả những ảo ảnh bị xé nát, lại không có một cái nào là thật thân!

- Nguy rồi!

Sắc Vi kịp phản ứng trong nháy mắt, bóng dáng hơi hẫ nghiêng người một cái!

Cũng tại nơi này trong nháy mắt, một luồng ánh sáng lung linh màu vàng kim từ thân thể chọt lóe lên!

Chỉ thấy trên tay Thái Ngung mang một vòng tròn màu vàng kim, sững sờ chém vỡ lá chắn bảo vệ Sắc Vi!

Sắc Vi vốn tưởng rằng mình nhanh chóng né tránh màn công kích trong chớp nhoáng này, vừa muốn quay người đánh trả, lại có thêm ba luồng ánh sáng màu vàng kim đến từ ba hướng khác, lần lượt xen kẽ bay đến!

- Tất cả đều là ảo ảnh?

Sắc Vi hoảng hốt trong nháy mắt, bản năng lấy thân mình làm điểm đầu tiên, từ giữa không trung rơi xuống một luồng thủy linh xung kích uy thế cuộn cuộn!

- Âm!!!

Tất cả ảo ảnh tiếp xúc nhau trong nháy mắt bị đánh nát, chỉ còn lại còn lại một luồng ảo ảnh màu vàng kim nhạt trôi dạt từ chỗ đó gấp rút quẹo thật nhanh, rơi về nơi xa xa.

Khung cảnh trong thời khắc này trấn tĩnh trở lại, hai người phụ nữ vẫn giữ vững chỗ đứng ban đầu của mình, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trấn tĩnh được một lúc lâu, Dương Thần mỉm cười vỗ tay tán thưởng:

- Rất tốt, đừng đánh nữa, hai người đều không thể làm gì được nhau.

Sắc Vi và Thái Ngung cũng đều hiểu rất rõ lòng nhau, một người bất không được, một người công không phá, ngược lại thật sự là không ai làm gì được ai, trừ phi lực chân nguyên của một trong hai người đột nhiên tăng mạnh đến một tầng cao mới.

Hai người phụ nữ cười thân mật với nhau, cùng nhau đi đến, với tay nắm chặt một cách tâm đầu ý hợp, nắm tay thật chặt.

- Kỳ thực nên xem là tôi thua, dù sao từ trước đến nay tôi đều không có

khả năng đánh cô trực tiếp.

Sắc Vi cười nói.

Thái Ngung lắc đầu:

- Không tính, tôi cho dù đụng tới cô, cũng sẽ bị chặn ở bên ngoài, chẳng khác gì là không có hiệu quả, phương thức công kích của tôi dường như dựa vào kỹ xảo, không như cô có thanh thế to lớn như vậy.

Hai người khen ngợi lẫn nhau, có chút ý nghĩa chạm trán ngăn ngừa hay không, cả hai bên đều là những người phụ nữ có hứng thú lạ thường với con đường tu luyện, cùng một chủ đề đương nhiên không ít.

- Ngung Nhi, em nói, lúc em đang luyện tập thủ pháp ám khí sinh ra ngộ đạo, vậy vừa rồi em nhanh chóng biến thành ảo ảnh giống như người thật cũng là từ thủ pháp Mạn Thiên Hoa Vũ phát triển mà nên chăng.

Dương Thần hỏi.

Thái Ngung gật đầu:

- Đúng vậy, vào lúc em phát huy thủ pháp Mạn Thiên Hoa Vũ...cảm giác toàn thể con người em trong nháy mắt bắn ra ám khí, giống như là một loại liên hệ cổ quái...cùng với sự cảm nhận được ám khí trong khoảnh khắc đó... em nói cũng không rõ ràng, nhưng sau đó liền phát hiện em giống như bước vào một lĩnh vực hoàn toàn mới.

- Thật hâm mộ chị, chị à, không biết đến tháng nào năm nào em mới có thể được như chị...

Thái Nghiên chán nản bỏ nhào lên người Thái Ngung.

Thái Ngung bắt đầu dĩ sờ lên sợi tóc của em, khẽ than rồi cười:

- Sớm muộn gì em cũng sẽ lợi hại hơn chị thôi.

- Hi hi, mặc dù em biết chị đang an ủi, nhưng em sẽ nghe một cách thật sự!

Trận luận bàn này, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, mọi người lập tức về đến nhà, Sắc Vi cũng đi theo, cùng với Thái Ngung giao lưu nhiều hơn về những điều tâm đắc.

Biết được Dương Thần đang định giúp Thái Ngung ra nước ngoài bố trí một chỗ ở, tránh né những phiền não ở Hồng Mông, đôi mắt của Sắc Vi lập tức tỏa sáng.

- Nếu không em cũng đi, vừa hay có thể làm một người bạn, dù sao bây giờ ở nhà đã có Thiện Ny và dì Mã, vừa vặn hai mẹ con.

Sắc Vi đề nghị.

Thái Ngung không nghĩ tới Sắc Vi sẽ nói như vậy, nghĩ lại, đề nghị này cũng không tồi, hai người sống cùng nhau, nhất định sẽ không cô đơn, còn đều là những người đi lại tự nhiên thoải mái.

Dương Thần trong lòng sớm đã có ý nghĩ như vậy, dù sao ra nước ngoài kỳ thực an toàn hơn so với việc ở lại Hoa Hạ. Ở lại Hoa Hạ, người của ẩn thế gia tộc lại càng dễ ra tay, ra nước ngoài, cũng là để có thể giảm bớt đi không

ít phiền toái.

Hiện giờ Sắc Vi chủ động đề cập, Dương Thần nào dám không đáp ứng đạo lý này, lập tức hứa sau khi Sắc Vi thu xếp chuẩn bị xong, ngày một sẽ đưa cô và Thái Ngưng cùng đi.

Vừa nghe đến ngày một, Sắc Vi có chút khó hiểu:

- Ngày mai không được sao? Chúng em cũng không có gì phải chuẩn bị mà.

Dương Thần gãi đầu ngượng ngùng, nhìn Lam Lam bới cơm ở đằng kia, lại nhìn vào sắc mặt điềm tĩnh của Lâm Nhược Khê.

- Ngày mai không phải là Giáng Sinh sao, nhà trẻ phải tổ chức liên hoan, cha mẹ phải đưa những đứa nhỏ đến tham gia vào các trò chơi, vân vân...., nếu như anh thiếu sự tận tâm, ai đó sẽ nổi đóa với anh đó...

Sắc Vi và Thái Ngưng đều giật mình, không khỏi cười nhìn về phía Lâm Nhược Khê, nhưng trong mắt vẫn có mấy phần ngưỡng mộ, dù sao thì thân tử hoạt động như vậy, các cô hiện giờ còn không có tư cách tham gia.

Nhìn bộ dạng Dương Thần dáo dác nói chuyện, Lâm Nhược Khê tới, đỏ mặt nói:

- Nói cái gì đó, em lại không lấy vòng trang sức đổi lấy anh!

Đang lúc Dương Thần phải tiếp tục đùa thêm mấy câu, bỗng nhiên sững sốt, nghi ngờ nhìn ra phía cửa.

Không bao lâu sau, âm thanh của một chiếc xe truyền đến.

- Trễ thế này, còn có ai đến nhà chúng ta?

Vú Vương buồn bực nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1208

Ai Da

Dương Thần đứng dậy, trực tiếp đi ra phía cửa, cười nói:

- Là Tuệ Lâm, con bé này tại sao trở về mà cũng không báo trước một tiếng, không phải đã nói sắp xếp tiết mục chương trình xuân buổi tối tại Yến Kinh sao.

Cửa vừa mở ra, quả nhiên là một Tuệ Lâm mang áo khoác màu trắng đang đứng ngoài cửa, cô gái dường như bị gió mạnh đẩy trở lại Trung Hải, bên người cũng không có một ai.

Đám người Thái Ngưng nhìn thấy Tuệ Lâm cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, cũng đều cười mỉm nhìn sang.

Tuệ Lâm vừa mở miệng hét lên:

- Anh Dương!

Liền nhìn thấy trong phòng lại có nhiều người như vậy, thè ra phần lưỡi, có chút ngượng ngùng cười nói:

- Mọi người đều đang chào mừng đêm Giáng Sinh à?

- Không có, vừa ăn cơm xong, mọi người đang nói chuyện phiếm mà.

Dương Thần hỏi:

- Sao đột nhiên em lại trở lại, không phải em đã nói phải chuẩn bị tiết mục sao?

Tuệ Lâm đi theo vào nhà:

- Lúc này không phải cách năm mới còn có gần hai tháng sao, tổ đạo diễn còn chưa quyết định được tiết mục, tuyển ca sĩ và dàn vũ đạo phối hợp cũng khó, đúng lúc Giáng Sinh, em liền nói với người đại diện về Trung Hải đợi mấy ngày, ở đó dù gì thì cũng đang phải đợi.

Lâm Nhược Khê cũng có chút nhớ nhung người em gái này, nên nắm lấy tay Tuệ Lâm, cười nói:

- Về là tốt rồi, sớm đã nói với em không cần phải liều mạng với công việc như vậy, ban đầu chị mở công ty giải trí đó là để em có một môi trường làm việc tốt, không phải là muốn em kiếm cho công ty bao nhiêu tiền.

Tuệ Lâm lắc đầu:

- Không phải vậy, em cũng rất thích công việc này, có thể nhìn thấy rất nhiều người yêu thích âm nhạc, đi cùng với họ cũng cảm thấy rất vui.

Hai chị em trò chuyện, cũng theo đó mà ngồi xuống.

Bởi vì Tuệ Lâm hiện giờ đã là một tiểu thiên hậu nổi tiếng trong giới ca hát, Sắc Vi cùng Thái Nghiên không được gặp cô nhiều, cũng không có nhiều vấn đề để hỏi, trong lúc nhất thời ngọn lửa Bát Quái dấy lên, chủ đề

thảo luận trong phòng đều xoay quanh ngành giải trí, những câu chuyện mang chút hỗn tạp.

Dương Thần nhìn các nữ nhân nhất phái “Tuồng Hòa”, trong lòng có chút đắc ý, cảnh tượng này thật hài hòa.

Chẳng qua Dương Thần vẫn còn thiếu điểm tâm, Tuệ Lâm quả thực rất được quan tâm, điều này không sai, nhưng mấu chốt là, Lâm Nhược Khê còn rất thích Tuệ Lâm.

Bởi vậy, những người phụ nữ như Thái Nghiên tự nhiên muốn thông qua điều đó để cải thiện thật tốt mối quan hệ với Tuệ Lâm, cũng liền tự nhiên mà rút ngắn khoảng cách với Lâm Nhược Khê, có thể nói là một công đôi việc.

Nói đến ca hát, sân khấu, Tuệ Lâm như một cái máy hát, vừa mới đến nhà là một mỗi đều tan thành mây khói, nói đến nổi miêng như phun hoa sen.

Lam Lam bên cạnh ngồi trên đùi của của Mẫn Quyên, vốn định ợ một cái, híp nửa mắt nhỏ, chuẩn bị ngủ thiếp đi, đột nhiên nghe thấy dì bé Tuệ Lâm nói đến biểu diễn, ngọt được mở mắt ra, dịu dàng nói:

- Dì bé! Dì dạy Lam Lam hát được không!

Tuệ Lâm vừa nghe, không khỏi ngạc nhiên vui mừng nhìn sang:

- Lam Lam thích ca hát à?

Lam Lam gật gật đầu:

- Thích, ngày mai Lam Lam còn muốn đi nhà trẻ biểu diễn cho các bạn xem nữa, hát bài “hai con hổ”, còn muốn nhảy nữa!

- Lợi hại vậy sao, vậy Lam Lam biết hát không?

Tuệ Lâm cũng rất vui khi nói chuyện cùng với đứa nhỏ.

Lam Lam trống miêng:

- Biết thì biết, nhưng cảm thấy hát không hay bằng các bạn nhỏ khác, mà bọn Tiểu Nha nhảy cũng khá đẹp, Lam Lam ở nhà ông nội cũng đã luyện tập qua.

- Trẻ con đừng quấy rối, bài hát “hai con hổ” lại còn phải để dì Tuệ Lâm dạy sao? Bài hát đơn giản như vậy ai cũng biết.

Dương Thần xoa lên má con gái.

Lam Lam khó chịu, vênh môi nói:

- Cha nói dối, mẹ sẽ không hát...oh a....!!!

Nói xong lời cuối cùng, hai tay múp của Lam Lam nhanh chóng che miêng lại, đôi mắt trông mong nhỏ giọng nói:

- Đúng rồi, mẹ không cho Lam Lam nói ra...

... Suu tâm by Jiuzhaigou - MangaClub. Vn

Căn phòng lặng ngắt như tờ.

Vào thời điểm mà ánh mắt mọi người đều hướng vào Lâm Nhược Khê, người phụ nữ rất điềm tĩnh đứng lên, giờ tay khẽ vuốt âu yếm cái đầu nấm của Lam Lam.

Lâm Nhược Khê nhìn về phía trên rất bình tĩnh, khuôn mặt không chút

thay đổi:

- Tôi đi tắm, mọi người tiếp tục đi.

Nói xong, người phụ nữ dường như không có chuyện gì quay người đi lên lầu, chỉ có điều dù bước chân như thế nào cũng có điềm giống như đang chạy.

Tất cả mọi người đều hết sức nhin để không bật cười, chỉ có điều vú Vương và Mẫn Quyên có chút khó xử, vẻ mặt rất quái lạ.

Vào thời điểm mọi người tưởng rằng Lâm Nhược Khê trở về phòng, người phụ nữ này lại đột nhiên chạy đến lan can, hướng về phía lầu dưới tức giận hô to!

- Dương Lam Lam! Tối nay không được phép ngủ với mẹ nữa!

Nói xong, người phụ nữ này đóng cửa “phịch” một tiếng!

Lần này, mọi người rốt cục không kìm nổi bật cười lớn, vú Vương cười đến nỗi chảy cả nước mắt, đối với bà mà nói, giống như nhìn một đứa trẻ lớn xung đột với một đứa nhỏ thông thường khá thú vị.

Lam Lam chu cái miệng nhỏ nhắn, đáng thương nhìn về Tuệ Lâm:

- Di bé, Lam Lam ngủ với di được không ạ, đi tìm mẹ chắc chắn sẽ bị đánh đòn.

- Con bé này, làm phản nhanh quá.

Tuệ Lâm dùng ngón tay chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái:

- Mẹ của con đêm nay bị con chọc tức đến nỗi ngủ không yên rồi!

Vừa mới về Trung Hải đã gặp trò cười này, trong lòng Tuệ Lâm cũng cảm thấy rất vui, khắp căn phòng nhất thời vui vẻ hòa thuận, đương nhiên, chỉ có Lâm Nhược Khê rồi rầm trồn trong phòng không chịu đi ra.

Mãi đến khi đêm đã khuya, Sắc Vi và chị em Thái gia mới ai về nhà nấy, còn Tuệ Lâm tự nhiên là quay về căn phòng vốn được chuẩn bị cho mình, cùng đi theo một cách vội vội vàng vàng còn có Lam Lam.

Tiểu nữ oa đêm nay quần quýt lấy Tuệ Lâm dạy ca hát, chỉ tiếc rằng giọng hát thiên phú nghe như thế nào cũng đều có chút con đường của một ai đó, dạy không tốt cho lắm.

Dương Thần nhớ tới việc phải gọi điện thoại cho Trinh Tú ở bên kia, chỉ sợ Lâm Nhược Khê không có lòng dạ thanh thản, dứt khoát bản thân bắm một cái.

Người nhận điện thoại không phải Trinh Tú, mà là đầy tớ Ân Tĩnh, nghe thấy là Dương Thần, Eum Jeong có chút ngượng ngùng cho hay, Trinh Tú đã đi ngủ rồi, đầu sao hôm sau còn phải đi học.

Dương Thần nghe được điều này không có vấn đề gì, được rồi, liền cúp điện thoại, đi lên lầu hai, gõ cửa phòng Lâm Nhược Khê.

Bà xã vì vấn đề thiên phú âm nhạc, bị người nhà cười nhạo một hồi, mặc dù cũng không phải là một việc lớn, nhưng cuối cùng cũng phải quan tâm một chút.

Lúc Lâm Nhược Khê mở cửa, khuôn mặt trầm xuống:

- Có chuyện gì, có chuyện gì mau nói, em muốn ngủ.

Vừa nghe là biết cô vẫn còn giận, Dương Thần có chút buồn cười:

- Lời nói của trẻ con mà, đừng như vậy nữa em yêu.

- Làm cha cũng đã đủ để không đáng tin cậy rồi, trẻ con lại càng là sói mất trắng, khiến cho mẹ xấu mặt trước mọi người...yêu thương hoài phí rồi.

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nghiêng lợi.

Dương Thần đi lên ôm lấy người phụ nữ, cũng không để ý Lâm Nhược Khê đẩy ra, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô:

- Được rồi, tức giận không tốt cho sức khỏe. Anh nói em rồi, bình thường điềm tĩnh như vậy, sao gặp phải một sự việc nào đó đã giống như một đứa trẻ thế kia.

- Anh nói em cố tình gây sự sao?

- Đương nhiên không phải!

Dương Thần cười ha hả nói:

- Anh muốn ngủ cùng với em. Đêm nay Lam Lam ngủ cùng với Tuệ Lâm rồi.

- Em không có tâm trạng làm chuyện đó...

Lâm Nhược Khê nhú mi.

Dương Thần cười quái dị nói:

- Anh đã nói muốn ngủ cùng với em. Anh không nói muốn làm những chuyện khác mà, Lâm Nhược Khê yêu dấu của anh, tại sao em cứ nghĩ đến đi ngủ là thế nào cũng phải làm những động tác khác vậy?

- Anh...

Lâm Nhược Khê mặt đỏ tai hồng, xấu hổ mang chút phần nộ dẫm lên mu bàn chân Dương Thần:

- Mọi người đều kết hội bắt nạt em!

Dương Thần cười ha ha, để tay sau lưng đóng cửa lại, một tay ôm lấy Lâm Nhược Khê, đi đến bên giường:

- Tối nay anh sẽ ôm em ngủ, bảo bối của anh, nhưng tối nay đừng tè dầm, anh không thể thay tã đâu nha...

- Hừ, không được một câu dễ nghe, không cần anh thay.

Lâm Nhược Khê vừa muốn cười lại vừa khó chịu, dùng đầu đụng vào ngực Dương Thần, cũng là để hưởng thụ cái ôm ấm áp.

Đêm Giáng Sinh cứ trôi qua bình an như vậy, ít nhất đối với Lâm Nhược Khê mà nói, đêm nay Dương Thần rất yên phận.

Sáng sớm tinh mơ hôm sau, Lam Lam phấn khởi lạ thường, cô bé vội vàng trở lại để đón cuộc liên hoan lễ Nô – en ở nhà trẻ, hôm nay còn phải lên sân khấu biểu diễn, làm sao có thể không xúc động.

Mặc chiếc áo may ô nhỏ nhưng đỏ trắng, kẹp một bím tóc nhỏ, lúc ăn sáng còn ngân nga “hai con hổ”.

Lâm Nhược Khê cố ý mặc trang phục mùa đông thư nhàn một chút, cũng không trang điểm, chỉ sợ nhà trẻ có nhiều người, người già chăm chú nhìn sẽ không được tự nhiên, Dương Thần càng lôi thôi lếch thếch nhưng thật ra rất đúng nhịp.

Hiếm khi được ba mẹ cùng đưa đến nhà trẻ, trong lòng Lam Lam rất vui, thế giới của trẻ con luôn khờ dại mà dễ dàng thỏa mãn.

Tuệ Lâm nhìn một gia đình ba người, đồng thời có chút ngưỡng mộ, trong lòng cũng có chút cô đơn, chỉ có điều khóe miệng vẫn mỉm cười như cũ.

Cùng Lam Lam đến, Tuệ Lâm càng ngày càng cảm thấy mặc dù Lâm Nhược Khê và Dương Thần đều rất quan tâm chiều chuộng bản thân, bản thân ở gia đình này, chỉ là một người ngoài mà thôi.

Có lẽ bản thân nên ở lại Yên Kinh, ở cùng với bà nội...

- Tuệ Lâm.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên hô một tiếng.

- À?

Tuệ Lâm từ trong suy nghĩ đi ra, có chút phân nghi hoặc:

- Sao vậy chị.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1209

Cuộc Liên Hoan

- Em không nên ngồi ở nhà cả ngày và cũng không có việc gì để làm, cùng anh chị đưa Lam Lam đến tham gia hoạt động ở nhà trẻ đi, em là dì bé của nó mà.

Lâm Nhược Khê mỉm cười nói.

Tuệ Lâm kinh ngạc, ngờ ngác có chút không hiểu.

- Như vậy không ổn lắm, hôm nay là mời người nhà mà, hơn nữa em... em hiện giờ có thể mang đến cho hai người đôi chút bất tiện.

Tuệ Lâm trong lòng ngửa ngáy, nhưng vẫn nên thẳng thắn nói ra những sầu lo.

- Không phải đã trở thành đại minh tinh nên không bằng lòng ra ngoài với anh chị chứ.

Lâm Nhược Khê cười giỡn nói.

- Đâu có, chị biết là không phải như thế mà, em chỉ sợ mang đến phiền toái cho hai người.

Tuệ Lâm bất đắc dĩ thở dài.

Dương Thần đại khái có thể hiểu được ý của Lâm Nhược Khê, sợ Tuệ Lâm cảm thấy cô đơn, có cảm giác bị chia lìa. Thế nên anh cười và nói:

- Nếu bọn anh là người nhà của em, thì không thể nói là phiền toái, phiền toái chỉ khi đối với người ngoài mà nói thôi, người một nhà với nhau, không thể có phiền toái được.

Người một nhà sao... Tuệ Lâm trong lòng phức tạp liếc mắt nhìn Dương Thần, lập tức mỉm cười gật đầu.

...

Nửa giờ sau, Dương Thần lái xe, chở một nhỏ hai lớn ba người phụ nữ, đi đến nhà trẻ Vân Hoa.

Nhà trẻ đã được trang trí thành một thế giới rộn rã của Giáng Sinh và năm mới, khắp nơi là những hình hoạt hình rực rỡ và những linh kiện mang phong cách của Giáng Sinh, tuy rằng vài ngày trước có tuyết rơi, cũng may đều đã tan hết.

Chẳng qua, bởi vì thời tiết âm hàn, bọn trẻ mặc dù từ sáng sớm đã chơi đến mức nóng rực lên, nhưng đều mặc những bộ quần áo dày đặc, một đám tiểu bất điểm tròn vo, nhìn cũng đáng yêu khác thường.

Mấy người Dương Thần đưa Lam Lam vào nhà trẻ, Lam Lam rất nhanh liền tìm thấy những cô bạn cậu bạn nhỏ thân thuộc của mình, cô bé thích thú gọi, liền chạy đi tới.

Tuy rằng sự kiện đánh nhau lần trước làm cho không ít đứa trẻ sợ Lam Lam một chút, nhưng tính cách của Lam Lam thật sự rất dễ để có thể kết bạn, hơn nữa những đứa trẻ đối với một sự việc thường rất dễ quên, Tiểu Nhã và vài đứa nhỏ rất nhanh liền cùng chơi với Lam Lam.

Để che dấu tai mắt người, Tuệ Lâm rất cẩn thận đeo một chiếc khẩu trang, lại mặc một chiếc áo khoác màu xám mộc mạc, như vậy cũng là để làm cho người ta không dễ dàng nhận ra.

Nhà trẻ lần này tổ chức cuộc liên hoan, tự nhiên muốn làm rất nhiều dự án trò chơi, những dự án này đơn thuần dựa vào bọn trẻ thì không có cách nào để hoàn toàn lí giải và tiến hành, vì vậy nên mời các phụ huynh của các gia đình đến tham gia cùng chúc mừng.

Cô giáo Hầu nhìn thấy vợ chồng Dương Thần, nụ cười có vẻ nhiệt tình khác thường:

- Bố mẹ Lam Lam đều đến rồi à, tôi còn lo lắng hai người bận công việc mà không đến được, không biết vị này là..

Nói xong quay sang hỏi Tuệ Lâm.

- Chào cô, tôi là dì bé của Lam Lam.

Tuệ Lâm nhẹ giọng gật gật đầu.

- Ô, là như vậy, chào mừng chào mừng, hình như cô đang bị cảm lạnh, giữ gìn sức khỏe nhé.

Cô giáo Hầu mặc dù cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng vẫn rất thân mật chào hỏi.

Lâm Nhược Khê cũng hỏi thăm một cách khách khí:

- Cô giáo Hầu, Lam Lam nhà chúng tôi dạo này không gây ra chuyện gì chứ.

- Đương nhiên là không rồi! Lam Lam rất biết điều, rất hiểu chuyện, tôi nghĩ nguyên nhân là do sự giáo dục tốt của gia đình.

Cô giáo Hầu nhanh chóng vỗ ra một câu nịnh bợ, cô cũng không ngốc, có mối quan hệ tốt với những người phụ huynh này, tuyệt đối có lợi cho bản thân.

Lâm Nhược Khê rất hài lòng với câu trả lời như vậy, những việc khác cô có thể xử bằng lý trí, nếu như là người khác nói con gái của mình không tốt, chắc chắn người ta có vấn đề.

Cuộc liên hoan buổi sáng và giữa trưa là thời gian cho những hoạt động tự do, các thầy cô giáo xung quanh phụ trách quản lý các trò chơi, ví dụ như dán mũi, ném thẻ vào bình rượu, những trò chơi mang tính kỹ xảo, cũng có những trận đấu như nhảy dây, trận đấu vòng phần phạt mang tính tiêu hao thể lực.

Vì hoàn thành một số trò chơi, đạt được danh hiệu đệ nhất, là có thể dành được những món quà mà trẻ con đều thích như búp bê lớn và socola nên Lam Lam tham gia rất hăng say.

Tuy nhiên, dưới yêu cầu của Lâm Nhược Khê, giống như nhảy dây, bắn khí cầu, vòng phần phạt đối với tố chất thân thể của Lam Lam mà nói, căn bản là nắm chắc danh hiệu thứ nhất trong trò chơi thi đấu thể thao, Lam Lam đều kiểm chế xuống một chút.

Theo như những lời mẹ nói, chỉ cần nắm được danh hiệu thứ nhất là được rồi, căn bản không cần phải sử dụng toàn bộ sức lực!

Dù là như thế, cô bé tiểu mập này gần như hoành hành ngang ngược với những hành động vĩ đại trong toàn cuộc liên hoan, vẫn làm các vị phụ huynh khác phải than rằng như thế là đủ rồi!

Dương Thần cảm thấy điều này rất bình thường, cũng chẳng có cảm giác gì, có thể Lâm Nhược Khê lại vì đứa con gái của mình mà cảm thấy rất tự hào, trong mắt đều là thần thái.

Tuệ Lâm cũng bị cuốn hút bởi sự tung bừng và những hoạt động tràn ngập sự khờ dại của trẻ thơ, ở bên cạnh Lam Lam cổ vũ, còn giúp con bé cầm lấy giải thưởng, bận kinh khủng.

Không ít những cha mẹ của các đứa trẻ đến thỉnh giáo Lâm Nhược Khê và Dương Thần, làm sao để có thể dạy dỗ được một đứa con gái có tố chất thân thể đáng khâm phục như vậy.

Dương Thần cũng không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào, Lâm Nhược Khê lại có tính không hay đáp lời, đành thuận miệng ứng phó nói:

- Nếu như con của mọi người một bữa cơm có thể ăn hơn mười tảng thịt bò, như vậy có thể làm được rồi.

Dương Thần kỳ thực đã ít nói rồi, nhưng các vị phụ huynh khác vẫn xem anh như một người không đứng đắn.

Sau khi ở nhà trẻ ăn một bữa cơm trưa giản đơn, cuối cùng cũng đến buổi chiều, thời điểm mà những đứa trẻ biểu diễn.

Trong lễ đường nhà trẻ, các vị phụ huynh và những đứa trẻ ngồi ở thính phòng, những đứa trẻ sắp biểu diễn thì ngồi ở phía sau khán đài chuẩn bị.

Lâm Nhược Khê từ sớm đã cầm trên tay chiếc máy ảnh, nhưng phát hiện ra chỗ ngồi này chụp ảnh quá xa, vừa vặn nhìn thấy phía trước có một chỗ trống, liền nói với Dương Thần:

- Em lên phía trước chụp ảnh, anh cùng với Tuệ Lâm ngồi ở đây nhé.

- Không thì để anh đi, kỹ thuật chụp ảnh của anh rất tốt.

Dương Thần chủ động nói.

Lâm Nhược Khê không chịu:

- Không được, nhất định phải để em chụp mới có một kỷ niệm ý nghĩa.

Dương Thần không nói gì, điều này có gì mà phân biệt, nhưng anh biết rằng vợ hôm nay rất hào hứng, cũng không nói gì thêm.

- Chị rất đầu tư nhé.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê vào trong đám người ngồi xuống, Tuệ Lâm ngồi một bên cười nói.

Dương Thần cũng không khỏi xúc động, kỳ thực ngoài việc bận bịu đi làm, Lâm Nhược Khê đóng vai một người mẹ so với một người vợ còn xứng đáng với chức vụ hơn nhiều.

Nhưng đây có lẽ là điểm mà bản thân thích ở cô ấy.

Sau khi biểu diễn bắt đầu, bọn nhỏ trên sân khấu bắt đầu hát và nhảy, các loại trang phục rực rỡ sắc màu nhiều vô kể.

Với tư cách là một trong những nhà trẻ lớn có tiếng ở Trung Hải, nhà trẻ Vân Hoa sẵn sàng bỏ không ít tiền cho những hoạt động mang tính đánh vào danh tiếng này.

Hiệu trưởng của nhà trẻ này còn rất thân mật để cho những đứa trẻ thông minh lanh lợi cầm lấy hoa quả và kẹo mềm, đi lại giữa các chỗ ngồi của các vị phụ huynh, cho các vị phụ huynh thưởng thức những viên kẹo ngọt.

Cô bé gái kẹp hai bím tóc sừng dê nhỏ trên đầu, khuôn mặt đáng yêu đi đến trước mặt Dương Thần và Tuệ Lâm, lập tức ngọt ngào nói:

- Cô và chú ăn kẹo!

- Chú không thích ăn ngọt, chú không dùng nha.

Dương Thần xoa đầu cô bé nói.

Cô gái vênh môi:

- Không được! Không ăn cháu sẽ tức giận!

Hiện tại đứa trẻ còn rất mãnh liệt, Dương Thần không nói gì, đành phải cầm một viên kẹo đưa vào miệng.

Tuệ Lâm tuy rằng cũng không có hứng thú với đồ ngọt, nhưng vẫn cầm một viên.

Kết quả đứa bé lo lắng Tuệ Lâm lừa gạt mình, nhìn chăm chăm vào Tuệ Lâm nói:

- Cô, cô ăn cho cháu xem, cô đưa vào miệng đi...

Nói xong, cô bé còn làm mẫu há to miệng.

Tuệ Lâm không chịu nổi ánh mắt khờ dại của đứa trẻ này, xem tứ phía cũng không ai nhìn vào bên này, liền tháo khẩu trang, nhét viên kẹo vào miệng nhai nhai và nuốt.

- Như vậy đã được chưa!

Tuệ Lâm cười hỏi.

Đứa bé cười ngọt ngào, gật gật đầu, lúc này mới chạy đi.

Lúc này, trên sân khấu đột nhiên vang lên âm nhạc bài hát “hai con hổ”.

Vừa nghe đến Lam Lam bắt đầu diễn, Tuệ Lâm không quan tâm đến những cái khác, giương mắt nhìn lên.

Chỉ nhìn thấy Lam Lam và những đứa nhỏ cả trai cả gái khác mặc quần áo con rối in hoa văn hình con hổ nhảy ra, trên khán đài bắt đầu biểu diễn những vũ đạo rất ngây ngô.

Dương Thần không kìm nổi phá lên cười, cũng không biết như thế nào, liền có một cảm giác ê ẩm chạy trốn tán loạn giữa mũi.

Nói không rõ là hạnh phúc, thỏa mãn, rõ ràng là một hình tượng rất sung sướng, Dương Thần lại cảm thấy trong mắt có chút ươn ướt.

Lâm Nhược Khê đứng ở phía trước, cũng không để ý đến việc ngăn trở người đằng sau xem biểu diễn, cầm máy chụp ảnh không ngừng vỗ tay, thỉnh thoảng còn hướng về Lam Lam vẫy vẫy tay.

Nghệ thuật hát của Lam Lam quả thực không được tốt cho lắm, nhưng giọng hát non nớt dù sao cũng rất thú vị, cô bé cũng không quan tâm đến nào là chuẩn âm, biểu diễn sung sướng khác thường.

Khúc đầu tiên kết thúc, một đám các bạn nhỏ rời khán đài, những người lớn đều dành cho họ những tràng pháo tay hoan hô nhiệt liệt.

Dương Thần nhìn sang Tuệ Lâm bên cạnh vỗ tay, không đeo cả khẩu trang, vội vàng đeo lên cho cô.

Tuệ Lâm thoáng như mộng tỉnh, vội vàng giúp mình kéo lên, lo lắng nhìn tứ phía, thấy không có ai chú ý mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Giáng Sinh này, mọi thứ xem ra đều tràn đầy hòa bình và ấm áp, sung sướng.

Chẳng qua đám người Dương Thần không ai ngờ tới, ngay tại phía bên khán đài một điểm bố trí thiết bị chụp ảnh, một người đàn ông trong tay có chiếc điện thoại di động, lại lặng yên chụp lại liên tiếp những bức ảnh...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1210

Caesar

Một ngày ở nhà trẻ thám thoát trôi đi, mãi đến lúc chạng vạng tối, cùng với dòng người ra về, trong không trung mờ mịt lại bắt đầu có tuyết rơi.

Lam Lam chơi cả ngày vừa bước lên xe, không nói câu gì mơ mơ màng màng nằm trong lòng Lâm Nhược Khê ngủ, chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn, dường như còn đang nghĩ về nhà sẽ ăn cái gì.

Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm ngồi ở phía sau xe, trên tay Tuệ Lâm cầm chiếc camera phát lại hình ảnh trên sân khấu chiều nay vừa quay được, phát đi phát lại, cảm giác rất thú vị, cũng không cảm thấy ghét, còn đặc biệt tắt âm thanh để không làm Lam Lam tỉnh giấc.

Dương Thần ngồi một mình phía trước lái xe, nhìn vào gương chiếu hậu thấy hai người phụ nữ ngồi đằng sau cười mỉm và tư thế ngủ của đứa con gái đáng vẻ ngây thơ, trong lòng không khỏi nhộn nhạo những con sóng âm áp.

Cảm giác thỏa mãn hạnh phúc bình thường như vậy, có phải là niềm tha thiết ước mơ của bản thân lúc đầu về nước, ít nhất thì hiện giờ cái mùi vị này thật sự đang làm cho người ta say đắm, nếu như ở đó không có người nhìn chăm chú vào mình, nếu như không có ai làm phiền toái đến mình, vẫn có thể bình tĩnh qua đi là tốt rồi.

Từ lúc chào đời cho đến nay, lần đầu tiên lễ Giáng Sinh trôi qua trong nháy mắt có chút lưu luyến.

Hôm sau, sẽ đưa Thái Ngưng và Sắc Vi đến một quốc gia bị lãng quên.

Bởi vì đã nói với Ron từ trước, lão nhân đã chuẩn bị đầy đủ tất cả những đồ vật mà hai người phụ nữ yêu cầu, thậm chí ngay cả một người hầu gái chuyên phụ trách chăm lo những việc vụn vặt hàng ngày cũng đã bố trí xong.

Sắc Vi và Thái Ngưng mang theo những đồ dùng nhỏ theo thói quen của bản thân, cũng không mang theo hành lý gì.

Xuất phát từ Hoa Hạ, đưa hai người phụ nữ cấp tốc bay đến Địa Trung Hải, cũng chỉ cần hơn 10 phút, Dương Thần lần đầu tiên đi cùng với người phụ nữ của mình cùng dùng phương thức bay sử dụng tu sĩ như vậy, có cảm giác tuyệt vời.

Tuy rằng đến nơi đã là ban đêm, nhưng vì tu vi của hai người phụ nữ tới rồi Hóa Thân Hậu, ban đêm cũng như ban ngày bình thường đều có thể nhìn thấy rõ ràng, cho nên cũng không ngại để hai người phụ nữ thưởng thức phong cảnh tuyệt vời này.

- Mọi người đến thật đúng lúc, mùa đông ở Địa Trung Hải ôn hòa, nhiều mưa, tuyết đối không cảm thấy khô ráo, âm u, lạnh lẽo, mọi người xem như

đến để hưởng phúc.

Vừa xuống đến mặt đất, Dương Thần liền cười nói.

Sắc Vi và Thái Ngưng quả thực đã bị hấp dẫn bởi phong cảnh dịu dàng uyển chuyển của nơi này, trong mắt tràn ngập thần thái, vốn vì tránh né Hồng Mông mà ra nước ngoài, chung quy có chút không phải là hương vị, nhưng xem ra bây giờ, đích thực là một mũi tên trúng hai đích, đến để hưởng thụ nghỉ ngơi.

Giẫm lên bãi cát mềm mại, Dương Thần dẫn hai người phụ nữ chậm chậm men theo bờ biển, đi theo hướng pháo đài của mình, nơi đó, Ron đã mở rượu sâm banh chờ đợi tây bụi trần.

- Ông xã, anh nói nơi này tất cả đều là của anh?

Sắc Vi trên tay cầm một khối vỏ sò vừa nhặt hỏi.

Dương Thần có chút đắc ý:

- Tất cả chỗ này và vùng biển xung quanh, không những là của anh, mà còn có hải quân tư nhân của anh nữa, những mảnh đất này là những mảnh đất màu xám tro, bất cứ quốc gia nào cũng có thể tới gần và dò xét, trên bản đồ có thể sẽ không tìm thấy.

- Các Chư Thần khác đều những lãnh thổ riêng như vậy, hay là chỉ có ông xã mới có?

Thái Ngưng hiểu kỳ nói.

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, bữu môi nói:

- Kỳ thực anh cũng không rõ lắm, trái đất nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, còn sót lại những Chủ thần này, mỗi Chủ thần đều có ít nhất hơn hai vạn năm sinh mệnh, nhất định bọn họ đối với mỗi vùng hẻo lánh của địa cầu đều đặc biệt quen thuộc, nếu như muốn một vùng lãnh thổ riêng như vậy, chắc chắn rất dễ dàng, chỉ là xem họ có đồng ý hay không.

Anh nghe Christine nói, cô ấy ở Canada có một vùng lãnh thổ riêng, Poseidon ở xung quanh Hawaii có lãnh địa của gã, những cái khác anh cũng không biết, sự yêu thích của mỗi người không giống nhau, chưa chắc đã để ý đến những cái này.

- Nói như vậy, em cảm thấy Hồng Mông của Hoa Hạ khá đáng thương, đều trốn ở bên trong một thế giới huyền ảo, không một chút tự nhiên phóng khoáng.

Sắc Vi chậm chạp nói.

- Có thể là lực uy hiếp của Athéna thật sự quá lớn, dù sao thì tu hành cũng không dễ, không một ai muốn thất bại trong gang tấc.

Thái Ngưng nói.

Dương Thần trong lòng thầm nghĩ, nếu các Chư Thần thật sự chỉ giữ lại 20% đến 30% thực lực, thì đừng nói đến Athéna, người nào tùy tiện đi ra thì đều có thể tàn sát mất một tu sĩ Hoa Hạ.

Có lẽ Hồng Mông cũng kiêng kỵ những thứ mà bản thân không biết, mới

liên tục co đầu rút cổ trong ảo cảnh chứ, cái gì mà không muốn ảnh hưởng đến trật tự thế tục, có lẽ cũng là lấy cớ.

Bất tri bất giác, vừa đi vừa nói chuyện, ba người đã đi đến pháo đài khổng lồ.

Sắc Vi và Thái Ngưng đều có vẻ hơi kinh ngạc nhìn Dương Thần theo như lời anh nói về “Khu chung cư”, đây là một con quái vật khổng lồ, quả thực giống như một pháo đài quốc vương trong những chuyện cổ tích.

Dương Thần kéo tay hai người phụ nữ, thoải mái mà nhảy lên núi cao, bên ngoài tòa thành, Ron mặc âu phục cổ màu đen đeo nơ đã mang theo vài người bạn cũ sống ở đây cười hí hóp chờ.

- Minh Vương các hạ, hai vị phu nhân xinh đẹp, hoan nghênh đã về đến nhà!

Ron rất lịch sự nghiêng người chào, đặc biệt dùng tiếng Hán để nói.

Dương Thần vỗ vỗ lên bả vai lão nhân, chào hỏi mấy người quen, đây đều là từ đoàn lính đánh thuê của bản thân và các chiến hữu cấp dưới thuộc tổ chức ZERO lui tới, tình cảm của hai bên như dùng máu tươi đổ bê – tông, cũng không cần phải nhiều lời.

Sắc Vi và Thái Ngưng nghe thấy có người gọi mình là “Phu nhân” không khỏi đỏ mặt, nhưng cũng cảm thấy rất ngọt ngào.

Đây còn là lần đầu tiên hai người phụ nữ cảm nhận được bóng dáng còn lưu lại của cuộc sống trong quá khứ của Dương Thần với khoảng cách gần như vậy, những người đàn ông này đều trông rất hòa thuận, nhưng tràn ngập hơi thở là dòng ý chí kiên cường giàu lòng hi sinh, khiến hai người phụ nữ không khỏi có chút thận trọng, không biết nói gì nữa.

Đợi đến khi vào pháo đài, trong một nhà ăn lớn, mọi người sau khi ngồi xuống, những người hầu nữ lục tục dùng đĩa ăn bằng giấy bạc đựng những phần cao lương mỹ vị, khuôn mặt mỉm cười bắt đầu phục vụ.

Đám người Ron cũng không cảm thấy có gì ngờ vực đối với hai người phụ nữ xa lạ mà Dương Thần đưa tới, họ hỏi thăm một cách thân mật, khiến Sắc Vi và Thái Ngưng rất nhanh chóng cảm thấy nhẹ nhàng, thư giãn.

- Hai vị phu nhân, tôi đặc biệt mời đến một vị đầu bếp xuất thân từ Hoa Hạ và một vị đầu bếp người Pháp, cùng đảm nhiệm công việc ở nhà bếp ở đây, hai vị phu nhân bất kể muốn ăn món ăn gì chúng tôi đều có thể mang tới.

Ron vui mừng hơn hờ nói.

- Cảm ơn ngài Ron, ngài rất có lòng.

Thái Ngưng chân thành nói.

- Ha ha, thành viên của chúng tôi không nhiều, có thêm thành viên mới gia nhập, chúng tôi đều rất chân thành tiếp đón, huống chi hai vị là người yêu của Minh Vương các hạ, tự nhiên cũng là những nữ chủ nhân của nơi này rồi.

Ron nói như rót mật vào tai vậy.

Hai người phụ nữ không khỏi để lộ sắc mặt hơi ửng hồng, nói ra thì cả hai người đều không phải là vợ chính thức của Dương Thần, làm sao có thể gọi là nữ chủ nhân được, chẳng qua trong mắt những người nước ngoài này, chỉ cần là người bên cạnh Dương Thần, đều có thể được gia nhập và đội ngũ nữ chủ nhân.

Dương Thần nhìn thấy hai người phụ nữ và những người bạn cũ ở đây có thể trò chuyện hợp như vậy, trong lòng cũng cảm thấy yên ổn đôi phần.

Rượu quá nửa tuần, đám người Ron đã uống đến nổi sắc mặt đỏ hồng, giọng nói cũng cao sang sảng khác thường, không khí có vẻ hết sức vui mừng.

Một người vạm vỡ có bộ râu quai nón tên Callejon, là một gã người Bắc Âu, từng là một trong những người phụ trách Hải Ưng ở Bắc Âu, hiện giờ đã qua tuổi bảy mươi, đã sống ẩn cư được năm, sáu năm.

Lúc này giờ cái ly rượu nho bằng bạc lên nhấc miệng nói với Dương Thần:

- Minh Vương các hạ, cuối tuần này là “đại hội Caesar”, hay là ngài ở lại thêm mấy ngày, nếu không thì mang theo cả người nhà của ngài cùng với chúng tôi đi xem đám tiêu tế tử hiện giờ ở mức độ nào đi!

Dương Thần nhướn lông mày:

- Đại hội Caesar? Đúng rồi, đã qua bốn năm rồi, năm nay địa phương nào tổ chức?

- Không xa, ngay tại vùng biển đối diện, gần quê nhà Ron, ha ha.

Gã cười là một lão già gầy nhom.

- Đảo Sicily? Nói như vậy, Ron, anh cũng có chút bận rộn rồi, đừng để bị người khác trộm mất kho bạc của mình.

Dương Thần cười giỡn nói.

Ron rung đùi đắc ý:

- Tôi đã lâu không quản lý việc kinh doanh của gia đình rồi, theo bọn họ mà làm đi.

Sắc Vi có chút nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi Thái Ngung:

- Bọn họ đang nói cái gì thế?

Thái Ngung cũng lắc đầu:

- Bọn họ nói tiếng Ý, tiếng Nga, tôi chỉ có thể nói tiếng Anh và tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha, những lời này tôi nghe không hiểu.

Ron cũng rất thân thiết giúp đỡ mọi người phiên dịch:

- Hai vị phu nhân, chúng tôi đang nói đến “Đại hội Caesar”.

- “Đại hội Caesar” là cái gì?

Sắc Vi tràn đầy tò mò.

- Ha ha, đơn giản mà nói, chính là trên khắp thế giới, nếu ai cảm thấy quân lính đánh thuê của mình có đủ bản lĩnh thì đến để cùng tham gia so đấu

trong hội đánh lộn, sở dĩ lúc đầu gọi là “Đại hội Caesar” là vì để tưởng niệm kỵ binh tinh nhuệ của Đại Đế cổ Rome Caesar, tỏ ý tôn trọng.

Đại hội Caesar thời cận đại, cũng có thể gọi là “Đại hội lính đánh thuê”, mọi người cảm thấy kinh phí thuê của bản thân phải nâng cao, vậy thì ngay tại nơi so đấu này phải đạt được thứ bậc cao, đây cũng là để đoàn quân đánh thuê mới có thể nâng cao bậc thang danh vọng.

Khi Đại hội Caesar được tổ chức ở Thế chiến II, do quân đánh thuê quá đông mà phải dừng việc tổ chức lại, nhưng sau Thế chiến II, đặc biệt là thập niên gần đây, cứ cách bốn năm lại tổ chức một lần.

Sự kiện lớn vậy, những người tham gia không chỉ là những khách hàng lớn trên thế giới núp ở hậu trường kia, mà còn có đại biểu của các nước được phái đến để xem những đội quân đánh thuê nào đáng được trả giá cao.

Cho nên, bất kì một đội quân đánh thuê có tiếng nào cũng đều đến tham gia, nếu không sẽ bị cho là không có thực lực, như vậy sao còn có thể có nguồn thu nhập.

Nghe đến những cái này, một người vốn xuất thân ở xã hội đen như Sắc Vi cũng được, hay một người bản thân là một thành viên của tổ chức đặc biệt của quốc gia như Thái Ngung cũng được, lập tức đều có một hứng thú mãnh liệt.

Đôi mắt hai người phụ nữ sáng lên, cái này so với biểu diễn múa hát gì gì đó còn có ý nghĩa hơn nhiều! Lính đánh thuê trên khắp thế giới đến đánh lộn? Quá là kích thích.

- Ngài Ron, bốn năm trước đội quân lính đánh thuê nào đã giành được quán quân?

Sắc Vi hỏi.

- Là Hải Ưng, hiện nay mạnh nhất trên thế giới không phải là hai đội quân Hải Ưng và Bảo Cát sao?

Thái Ngung liền nói.

Nhưng Ron lại bắt lực lắc đầu:

- Phu nhân, thật đáng tiếc, quán quân lần trước không phải là Hải Ưng của Minh Vương các hạ, cũng không phải là Bảo Cát của chiến thần bộ hạ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1211

Nữ Hoàng Chào Đón Mùa Xuân

Thái Nghiên và Sắc Vi ngơ ngác nhìn nhau, đáp án như vậy khiến các cô có chút bất ngờ.

- Trên thực tế, chính ở nửa thế kỷ nay, tuy rằng Hải Ưng được xếp hạng thứ nhất, thứ hai trong bảng xếp hạng của các lính đánh thuê trên thế giới, nhưng duy chỉ có trong đại hội Caesar, từ trước đến nay chưa từng chiến thắng đội quân đánh thuê kia.

Ron tiếp tục bắn ra những cái nút.

Những món ăn ưa thích của Sắc Vi đều bị treo ngược lên rất cao, lòng hiếu kỳ của cô đối với quá khứ của Dương Thần và những lĩnh vực được tiếp xúc này thực sự rất lớn, lôi tay áo của Ron:

- Ngài Ron, ngài đừng hấp dẫn chúng tôi nữa, mau nói đi, là đội quân nào?

Dương Thần nghe thấy Sắc Vi đã bắt đầu nũng nịu, có phần chịu không nổi, nói thay Ron:

- Là một gia tộc lính đánh thuê có tên Cyclops, trước khi anh xuất thân, bọn họ đã là cái tên đầu tiên trong Đại hội Caesar rồi.

- Cyclops có nghĩa là gì?

- Cook Billups, theo truyền thuyết, là gia tộc người khổng lồ một mắt do Thần sinh ra, là kẻ thù của Thần khổng lồ Titan, họ có dị năng đặc biệt tạo ra các loại thần khí.

Ron giải thích:

- Đương nhiên rồi, gia tộc đó mặc dù rất thần bí, cũng không có ai biết trụ sở chính của họ ở đâu, nhưng cũng không phải là người khổng lồ một mắt trong truyền thuyết, họ đều là những người bình thường.

Chẳng qua mỗi người trong gia tộc bọn họ đều có những dị năng và thể phách hùng mạnh, hơn nữa tính tình độc ác tàn nhẫn, có người nghi ngờ họ là những con cháu mang một dòng máu đặc biệt. Điều này không có gì là lạ, giống như báo châu Mỹ ở Nam Mỹ, dòng máu của pháp sư có tài năng tu luyện ma pháp tự nhiên rất mạnh. Mà thanh kiếm trong đá của các vị ma pháp sư đều là tương truyền.

Có thể bởi vì người của gia tộc Cyclops bướng bỉnh không chịu thuận phục, lại cực kỳ tự phụ, cho nên tuy rằng các lần trước bọn họ đều là quán quân nhưng lại không có chủ thuê nào mong muốn bỏ tiền mời bọn họ, một là giá cả cao ngất trời, hai là căn bản bọn họ không nghe lời, nghe nói đã từng có ông chủ mời bọn họ, bọn họ lại nhận tiền của kẻ địch, lật ngược thế

cờ giết ông chủ, có thể nói là tiếng xấu rõ rệt.

Tuy nhiên, bởi vì Đại hội Caesar không bàn về lính đánh thuê chân chính hay là lính đánh thuê đen, đều có thể tham gia, vì vậy cho nên tư cách của họ vẫn luôn được bảo lưu, nhưng những người trong nghề cũng không muốn nhắc tới bọn họ, tự nhiên đa số những người bên ngoài không biết đến.

- Đường như rất kinh khủng.

Sắc Vi cắn cánh hoa, ngoài miệng nói những lời này, trong đôi mắt lại lóe lên điều gì đó, hiển nhiên rất muốn xem, lại quay lại hỏi Dương Thần:

- Ông xã, lần trước anh có tham gia không? Chẳng nhẽ anh cũng không phải là đối thủ của họ?

Dương Thần liếc mắt:

- Em nghĩ quá nhiều rồi, anh không có tư cách tham gia, thứ nhất anh chưa bao giờ là lính đánh thuê, thứ hai anh có Thần Cách, không thể chủ động tham gia công việc liên quan đến quan hệ quốc tế này được.

Những người tham gia đều là quân tinh nhuệ của Hải Ưng, người có dị năng bình thường căn bản không thể là đối thủ, nhưng Cyclops thực sự toàn là những cao thủ đầy đủ cả về dị năng và cơ thể, thua cũng là chuyện bình thường.

- Cũng may Đại hội Caesar cấm giết người bừa bãi, cho nên Cyclops tuy rằng thỉnh thoảng đánh cho một vài đối thủ tàn phế nhưng cũng không khuấy động bất kỳ rắc rối nào.

Người đàn ông vạm vỡ Callejon cười khúc khích nói:

- Minh Vương các hạ, ngài thấy thế nào, tuần tới đi quan sát một chút chứ? Nghe nói lần này, Hải Ưng ra mắt một một vài tên tiểu tử mới, thân thủ rất tốt, khả năng giao phong chính diện với Cyclops có chút phần thắng.

Dương Thần kỳ thật cũng không có nhiều hứng thú lắm, với những gì bản thân nhìn thấy bốn năm về trước mà nói, những người Cyclops, sau khi kết hợp dị năng với cơ thể, ít nhất thì thực lực với trình độ cao thủ ở Tiên Thiên Đại Viên Mãn, khả năng còn bảo lưu lại, chính bản thân lúc trước nếu không gỡ bỏ phong tỏa, không dựa vào Quy luật không gian, khả năng cũng không đánh được bọn họ.

Cho nên, người của Hải Ưng cứ cho là thực sự đã mạnh hơn rất nhiều, cũng gần như không có chút phần thắng nào.

Nhưng nhìn thấy hai người phụ nữ đều nhìn mình với đôi mắt trông mong, không khỏi cười nói:

- Hai người có hứng thú sao?

Thái Nghiên và Sắc Vi đều gắng sức gật đầu.

- Vậy thì hãy đi đi, nhưng anh không thể ở đây chờ đợi một tuần được, hai người hãy ở đây đợi trước, một tuần sau anh quay lại đưa hai người đi.

Dương Thần cũng không hy vọng Lâm Nhược Khê đổ hết bình giám chua trong nhà đi.

Hai người phụ nữ vui mừng nhíu mày, đã không thể chờ đợi hơn nữa đại hội vào thời điểm năm mới nữa rồi.

Ăn cơm xong, Dương Thần dẫn hai người phụ nữ đi một vòng lớn quanh pháo đài của mình, khi nhìn thấy căn phòng xa hoa rộng lớn như vậy trong pháo đài, cùng với chiếc giường rộng, hai người lúc này giống như ngày đầu Lâm Nhược Khê tới đây, đều nghĩ đến một mẫu chốt trong đó, chẳng qua hai người phụ nữ có ý tức giận, chỉ là đều thẹn thùng xấu hổ tim đập dồn dập.

Giới thiệu xong những đồ vật cất giữ của bản thân và hàng loạt những thiết bị bên trong, sau khi cùng với Ron nói chuyện một chút về những vấn đề cần lưu ý trong cuộc sống sau này, xem ra đã khá ổn rồi, liền ôm lấy hai người phụ nữ nói lời từ biệt.

Lúc ôm Thái Ngưng, Dương Thần cố ý cắn vào tai Thái Ngưng nói:

- Lần tới anh quay lại sẽ ăn thịt em.

Sau khi Thái Ngưng nghe rõ ý đó, đầu tiên là sửng sốt, sau đó mặt đỏ tai hồng, nhanh chóng rút về sau lưng Sắc Vi.

Dương Thần đắc ý cười xấu xa, lắc mình một cái liền biến mất từ trên cao.

Về đến Trung Hải, đã là ban ngày.

Dương Thần nhìn đồng hồ, vừa đúng lúc phải đi làm, cũng không vào nhà, lấy xe đi thẳng tới công ty.

Sau khi đến công ty, Dương Thần có cảm giác đi qua toàn bộ phòng làm việc lớn không khí có gì đó khác lạ với tinh thần phấn chấn phần vinh vốn có trong văn phòng, các nhân viên đều có chút áp lực, nhìn thấy mình là Giám đốc, ánh mắt có chút phức tạp.

Sau khi Dương Thần đi vào phòng làm việc của mình, Triệu Đằng đã đi lòng vòng trong đó từ bao giờ, rõ ràng có bộ dạng của cái trán bốc lửa.

- Giám đốc! Cuối cùng anh đã đến rồi!

Triệu Đằng kêu to.

- Có chuyện gì thế? Tại sao cả công ty đều trông như người đã chết vậy?

Dương Thần buồn bực.

Triệu Đằng vỗ đùi:

- Giờ mới biết anh chẳng hay biết gì, vừa rồi gọi điện báo cáo cho Tổng giám đốc Lâm, cô ấy nói đợi anh quay lại, đến phòng làm việc của cô ấy nói chuyện một chút, tôi đang đợi để kể sự tình cho anh đây.

- Nhược Khê để tôi đi đàm luận?

Dương Thần chau mày.

Khi Lâm Nhược Khê làm việc rất ít khi gọi hắt đi, chính là không muốn để mọi người trong công ty nhìn thấy hai người nói chuyện phiếm với nhau, xem ra sự việc lần này rất nghiêm trọng.

Triệu Đằng đã kéo Dương Thần đến bên bàn làm việc, chỉ vào máy tính, lại chỉ vào một chồng tạp chí Lá cải và báo chí trên bàn.

- Ngài xem, Giám đốc Dương, chuyện này gây ra vụ ồn ào lớn rồi!!

Dương Thần mắt hướng về mục tiêu, sắc mặt âm trầm xuống....

Một đám tiêu đề không được in đậm màu đen mà là kiểu chữ màu đỏ, rõ ràng, lòi loẹt, kinh sợ con mắt!

“Tiểu nữ hoàng Tuệ Lâm can tâm làm vợ ba, nhà trai nghi ngờ do địa vị của công ty”!

“Nữ hoàng Tuệ Lâm xuất hiện ở một nhà trẻ, nghi ngờ đã có con từ trước”!

“Vì sao Tuệ Lâm trở nên nổi tiếng nhanh như vậy? Động lực phía sau là anh ta!”

“Lâm Nhược Khê, Tổng giám đốc Quốc Tế Ngọc Lôi tự bạt tai, dưới cò nữ hoàng Tuệ Lâm nghi là cùng chồng mình cấu kết...”

“Nữ hoàng Ngọc nữ nghênh đón mùa xuân? Cùng người đàn ông thần bí bại lộ!...”

Những tiêu đề này, căn bản đều phụ thêm một hay nhiều tấm ảnh, những tấm ảnh này, đều là những tấm ảnh lúc Tuệ Lâm ngồi ở ghế phụ huynh trong nhà trẻ, miệng đang nhai cái gì đó, mà Dương Thần ở bên cạnh lại giúp cô đeo khẩu trang.

Hai người thân thiết mỉm cười, nghiêm nhiên như là tình nhân.

Tay Dương Thần có chút run rẩy, thiếu chút nữa là một tay đập vỡ cái bàn.

- Bậy bạ...bậy bạ...nói hươu nói vượn!! Thằng khỉ này lấy cái tin tức quỷ quái này ở đâu ra vậy? Không muốn sống nữa sao?

Dương Thần trong cơn giận dữ, phôi như muốn nổ ra!

Nếu những thứ này chỉ thuần túy nói hấn không tốt như thế nào thì cũng được thôi, nhưng những bài báo này lại liên lụy đến cả Lâm Nhược Khê, lại còn tố cáo Tuệ Lâm thành ra một người phụ nữ xấu, ai cũng có thể lấy làm chồng.

Loại người ưa bị người khác giẫm đạp lên cảm giác điên cuồng, Dương Thần căn bản không còn biết dùng từ gì để nói!

Thế nào cũng không ngờ tới, ngày hôm đó chỉ là một chút thời gian ngắn ngủn bỏ khẩu trang xuống liền đã bị người khác chụp lại được, cẩn thận mấy cũng có sai sót, thật sự là biết vậy chẳng làm còn hơn!

Triệu Đằng chưa xót nói:

- Giám đốc Dương, tôi tin tưởng mọi người trong sạch...

- Nói nhảm!! Ai dám không tin tưởng tôi giết!!!

Dương Thần gào thét, mặt đỏ tía tai.

Triệu Đằng bị chấn động đến điếc cả lỗ tai:

- Anh bớt giận, giám đốc Dương, làm như vậy không thể giải quyết được vấn đề gì, tôi vừa phái người đi điều tra căn nguyên của những bài báo này, là một vài kẻ săn ảnh của tạp chí Lá cải, được lấy ra từ một chiếc điện thoại

của một cá nhân chụp ảnh trộm nào đó.

Chỉ sợ vào thời điểm trong nhà trẻ có rất nhiều người, có người nhân lúc đó đã sử dụng điện thoại di động để chụp trộm, sau đó đem bán cho những kẻ săn ảnh của tạp chí Lá cải với giá cao.

- Ngọc Lôi chúng ta có mối quan hệ với giới truyền thông chính quy, bọn họ cũng biết bối cảnh của chúng ra không thể trêu vào, tuyệt nhiên không dám, vậy nên tất cả những thứ này đều từ Inte và báo chí lá cải ở đầu đường cuối ngõ đăng lên đó.

Chỉ có điều chính là vì như vậy, chúng ta cũng không có cách nào kịp thời ngăn chặn, hiện giờ không chỉ truyền ra từ Trung Hải, Inte, đặc biệt là những loại blog cá nhân, blog nhỏ, thực tế là không thể thu lại được, chỉ sợ dùng không được bao lâu, cả nước hay thậm chí là nước ngoài đều sẽ nhìn thấy những tin tức và những bức ảnh này...

Chúng ta nên lập tức nghĩ cách thu hồi lại danh dự của tiểu thư Lâm Tuệ, còn cả sự thanh bạch của anh và Tổng giám đốc Lâm mới được!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1212

Khỉ Thần Thông

Dương Thần vắt óc suy nghĩ, thở hắt hắt mấy hơi, làm cho mình bình tĩnh lại, lạnh giọng hỏi:

- Tiểu thư Tuệ Lâm hiện giờ đang ở công ty sao?

Triệu Đăng lắc đầu:

- Không có, hiện giờ tình thế rất căng thẳng, giới truyền thông khắp Hoa Hạ đều đang đuổi theo tiểu thư Tuệ Lâm, báo vừa ra, chúng tôi liền bao một máy bay riêng đưa cô ấy về nhà tại Yên Kinh, ở đó có thể là nơi an toàn nhất rồi đây.

- Vậy là tốt rồi, nhất định không được để cái đám ruồi muỗi kia nhìn chăm chăm vào cô ấy, giờ tôi sẽ đến tổng công ty, mọi người bất luận là phải bỏ ra bao nhiêu tiền cũng phải khiến cho giới truyền thông chủ lưu làm hết sức để viết một vài bài báo tích cực.

Ngoài ra, bắt cho tôi cái ngọn nguồn về đây, nhất định phải khiến cái đầu đầy cặn bã này trở nên rõ ràng, không phải ai cũng có thể làm loạn linh tinh được.

Giọng nói của Dương Thần có chút u ám.

Toàn thân Triệu Đăng giật mình một cái, sợ đến nỗi không ngừng gật đầu, gần như cũng không dám tưởng tượng nếu như để cho Dương Thần biết truyền thông lá cải nào đăng tin đầu tiên, những đám người đó sẽ rơi vào cảnh ngộ như thế nào.

Vội vã chạy tới phòng làm việc của Lâm Nhược Khê, người phụ nữ này đang gọi điện thoại.

- Vâng, tốt... Cảm ơn mẹ... Con không sao...

Sắc mặt của Lâm Nhược Khê hiện rõ chút tiều tụy, môi hơi có vẻ trắng bệch, nhìn Dương Thần đi vào, sau khi trả lời vài câu liền cúp điện thoại, thở một hơi thật dài.

- Tìm mẹ giúp?

Dương thần đến bên người phụ nữ, vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê miễn cưỡng mỉm cười:

- Đúng vậy, em cũng không quen biết những người ở Tổng cục Phát thanh Truyền hình và Tổng cục Báo chí và Xuất bản, mẹ có thể nói chuyện với họ, kêu gọi giúp đỡ từ giới truyền thông, cố gắng đè nén sự việc xuống.

Dương Thần gật đầu, những chuyện này đúng là cần phải dựa vào những mối quan hệ, nếu không thì cũng không thể để ai dám nói những điều không

hay liền đi giết người đó, miệng lưỡi thiên hạ thật không thể giữ được, có thể không chế một vài tạp chí lớn, nhưng tạp chí trên thế giới có hàng ngàn hàng vạn, em làm sao có thể chú ý hết được.

- Không nghĩ tới sự tình lại có thể như vậy, hôm đó cũng trách anh không quan sát cẩn thận, không chú ý có người lấy đi động chụp ảnh chúng ta.

Dương Thần áy náy hỏi han:

- Nhược Khê, em sẽ không hiểu làm điều gì chứ, anh chỉ kéo hộ chiếu khẩu trang cho Tuệ Lâm, cô ấy đang ăn kẹo nên quên mất.

Lâm Nhược Khê nhú mi, không vui:

- Anh nghĩ em là cái gì, giờ là thời điểm so đo những điều này sao? Giờ cần quan tâm nhất là Tuệ Lâm, cô ấy hiện giờ bị ngàn người chỉ trích, những người vốn ủng hộ cô, những người không thích cô hiện giờ đều ở đó mà nghi ngờ, mà chửi rửa cô. Cô ấy còn trẻ như vậy, lại đơn thuần như vậy, em sợ cô ấy chịu không nổi, làm sao bây giờ...

Nói rồi nói, hốc mắt của Lâm Nhược Khê đã ươn ướt, tự trách:

- Lúc đầu em lo lắng giới giải trí rất loạn, nếu không chế không tốt sẽ làm Tuệ Lâm tổn thương, không ngờ chuyên môn bản thân xử lý một công ty lại có thể để xảy ra việc này... Hay là do em gọi cô ấy đi cùng tới nhà trẻ nên mới xảy ra chuyện này... Em thật có lỗi với cô ấy...

- Đừng nói như vậy, em cũng là người tốt, nếu như không xảy ra chuyện đáng buồn này, không phải Tuệ Lâm sẽ rất hài lòng với công việc của cô ấy sao?

Dương Thần khuyên giải an ủi, làm hết sức dẫn dắt sự chú ý của người phụ nữ, nói:

- Thông báo cho nhà trẻ rồi chứ, chắc chắn sẽ có người đến đó phỏng vấn các thầy cô giáo.

Lâm Nhược Khê nói:

- Em đã để cho Minh Ngọc phụ trách rồi, đối với việc quan hệ xã hội cô ấy rất lành nghề, không chế không khó. Nhưng vấn đề là hiện giờ giới truyền thông cả nước nhiều như vậy, đặc biệt là có một số đối đầu với Ngọc Lôi chúng ta, họ sẽ mượn tình thế này, chắc chắn họ sẽ không nghe chúng ta mà hành quân lặng lẽ, đến lúc đó vẫn liên tục tranh cãi âm ỉ, đẩy lên lòng hiếu kỳ của dân chúng, nếu không làm ồn ào sự việc lên họ sẽ không bỏ qua đâu, đến lúc đó, chúng ta làm sao để kết thúc và làm sáng tỏ.

Dương Thần cũng là một cái đầu hai cái lớn, chuyện như thế này anh chưa từng xử lý qua, căn bản là manh mối không rõ ràng.

Đúng lúc đó, có tiếng Triệu Hồng Yến gào thét từ bên ngoài...

- Aaa! Phu nhân! Người không thể như vậy được! Không thể...

Dương Thần nghe thấy, bất thần, bỗng nhiên cảm thấy có người đang đến, nhú mi cười trong đau khổ nói:

- Tới nhanh thật.

Cánh cửa bị ai đó dùng lực đẩy ra, cái khóa cửa cũng bị phá hỏng!

Vân Miêu sư thái với chiếc áo khoác và bộ quần áo màu lam ung dung, vuốt mái tóc, thoát nhìn đoan trang xinh đẹp khác thường, nhưng giờ phút này lại hùng hù hù hù, mắt phượng dữ dằn, nghiêm nhiên là tới để nổi giận rồi!

Triệu Hồng Yên đi theo phía sau, thế nào đi nữa cũng không thể ngăn được, áy náy quay lưng với Lâm Nhược Khê, đành lui ra ngoài.

Lâm Nhược Khê sững sốt, sau khi nhìn thấy Vân Miêu, định nói điều gì đó liền nhìn thấy Vân Miêu nhanh chóng lao tới giáng xuống một cái tát!

- Bốp.

Một tiếng vang nhỏ, lại không phải là Lâm Nhược Khê bị tát, mà Dương Thần đã ngăn lại, một tay bắt được mảnh khước của Vân Miêu.

Đôi mắt Vân Miêu lộ ra sắc màu hung dữ, cười lạnh nói:

- Ta cũng đã quên rồi, ngươi, tên tiểu tử thời này còn ở đây, sao nào? Vợ của ngươi mà trừng phạt không được, thì cháu gái bảo bối của gia đình ta nên chịu ức hiếp đúng không?

- Sư thái, cháu biết bà rất phần nộ, bọn cháu cũng đang rất tức giận, cháu cũng không nghĩ tới bà lại có thể đến đây nhanh như vậy, nhưng đánh vợ của cháu là không được.

Dương Thần hết sức bình tĩnh và hòa nhã, với tình huống đặc biệt này, việc sư thái muốn đánh Lâm Nhược Khê cũng không khó để lý giải.

Lâm Nhược Khê hoảng sợ, nhưng vẫn vội vàng túm lấy tay Dương Thần:

- Đừng ra tay, ông xã, anh để em nói.

- Nói, hừ, cô còn có gì để nói!

Vân Miêu chất vấn.

Lâm Nhược Khê thở dài:

- Lâm phu nhân, cháu biết bà hận cháu đã để cho Tuệ Lâm bước vào giới văn nghệ sĩ, việc lần này cháu cũng có trách nhiệm, nhưng cháu nhất định sẽ dốc toàn lực để lấy lại danh dự cho Tuệ Lâm, xin bà hãy tin tưởng cháu, cháu thật lòng muốn tốt cho Tuệ Lâm.

Vân Miêu hừ lạnh nói:

- Nói những điều vô nghĩa này, cô nói đi, cô có cách gì để có thể lấy lại danh dự cho Tuệ Lâm nhà chúng tôi? Hiện giờ bên ngoài đã ồn ào huyên náo, khắp Hoa Hạ đang lan truyền những thứ có không kia đây!

Tuệ Lâm từ nhỏ đã theo tôi đến Nga Mi Kiyonaga, đưa trẻ thiện lương đơn thuần như vậy, cô lại đột nhiên khiến cho mọi người ở khắp nơi trên cả nước đều nhìn con bé với con mắt coi thường, con bé, cô cảm thấy nó sẽ chịu đựng nổi sao? Nếu là cô cô có chịu nổi không?

Uổng công con bé luôn mồm gọi một người ngoài như cô là “chị”, một người chị như cô liệu có xứng đáng với con bé? Cô có biết mọi người ở bên ngoài đang nói những gì không? Nói con bé phá hoại hôn nhân của các

người! Còn vụng trộm sinh ra một đứa con!

Cô nghĩ nếu những lời nói đó đến tai Tuệ Lâm, con bé sẽ đau khổ như thế nào!?

Lúc đầu tôi đã nói, đừng có hát, không cần phải lên TV, đừng bước chân vào giới giải trí! Các người lại không nghe! Giờ thì tốt rồi! Tuệ Lâm, một cô nương thanh bạch của gia đình chúng tôi đã bị các người hãm hại! Các người hài lòng rồi chứ?

Từng lời chất vấn gào thét vang vọng trong phòng làm việc.

Dương Thần không còn lời nào để nói, nghĩ đến Tuệ Lâm vào giờ phút này một mình ở Yên Kinh, trong lòng có cảm giác đau âm ỷ.

Mà đôi mắt của Lâm Nhược Khê cũng đang đỏ dần, phải cố nén lắm mới không làm rơi nước mắt.

- Rất xin lỗi, Lâm phu nhân, chỉ là cháu không muốn để Tuệ Lâm cảm thấy cô đơn nên cháu đã mời cô ấy cùng đi với bọn cháu đến nhà trẻ để xem đứa nhỏ biểu diễn, cháu thật không nghĩ tới sự tình lại có thể trở nên như vậy, nếu bà muốn mắng muốn đánh, cháu sẽ nhận hết vì thực sự cháu cũng có trách nhiệm.

Vân Miểu cười nhạt:

- Lâm Nhược Khê, tôi biết cái đầu của cô rất sáng, nhưng không cần phải khoe khoang trước mặt một người già như tôi! Không phải cô quan tâm đến Tuệ Lâm cũng như bao nhiêu người phụ nữ khác muốn chia sẻ chồng của mình chứ! Sự việc lần này không phải là cô cố ý bôi xấu danh tiếng của Tuệ Lâm nhà chúng tôi chứ?

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu mạnh, lập tức dùng lực để lắc đầu:

- Không...Không phải! Cháu thực sự không có! Cháu chưa từng nghĩ như vậy!

Dương Thần trầm giọng nói:

- Sư thái, bà nói như vậy là hơi quá đáng rồi, cháu biết bà rất tức giận, nhưng bà cũng không thể nói bừa một cách lung tung như vậy được!

- Ta nói bừa? Tốt lắm, vậy ta hỏi người, người có thích Tuệ Lâm nhà ta không? Người đối với Tuệ Lâm có thật sự là một chút cảm tình cũng không có?

Vân Miểu quay đầu nhìn về phía Dương Thần.

Dương Thần ngạc nhiên, ngờ ngác một lúc, nói:

- Tuệ Lâm là một cô gái tốt, nhưng cháu thật sự không có ý đó với Tuệ Lâm.

- Hừ, người không có ý đó, chính là nói không loại bỏ việc thích mà không dám, con trai là như vậy, những thứ ăn không được mới là những thứ tốt nhất.

Vân Miểu khinh thường nói.

- Sư thái, vấn đề hiện tại không phải là cái đó, bà ở đây mắng chửi hạ thấp

giá trị của vợ chồng cháu, không bằng hãy nghĩ cách làm sao để giúp Tuệ Lâm thoát khỏi tình cảnh khốn khó này!

Dương Thần cũng có chút buồn bực.

Vân Miêu hét lớn:

- Còn cần người nói? Chẳng nhẽ còn phải dựa vào cái gì mà chị với anh rề ra về đạo mạo như các người! Ta hôm nay đến đây chính là muốn nói cho các người biết, tối mai ta sẽ đưa Tuệ Lâm quay lại Nga Mi, từ nay về sau sẽ không liên quan đến các người nữa! Về sau đừng có tiếp xúc với Tuệ Lâm nhà chúng ta! Biến đi cho ta càng xa càng tốt!

- Lâm phu nhân, bà không thể làm như vậy được, càng như vậy, thanh danh của Tuệ Lâm càng khó xoay chuyển, giấu được nhất thời, nhưng có thể giấu được cả một đời sao? Là vấn đề cần phải được giải quyết!

Lâm Nhược Khê sốt ruột nói.

Đang lúc tranh chấp, một bóng dáng màu xám tro từ thang máy bước ra, những bước chân rất vội, đã vào tới phòng làm việc.

Lão nhân mỉm cười với Dương Thần và Lâm Nhược Khê, sắc mặt điềm đạm, đúng là áo màu xám tro.

- Phu nhân, việc này không nên trách vợ chồng Dương Thần và Lâm Nhược Khê, hay là chúng ta hãy quay lại Yên Kinh trước, chăm sóc thật tốt cho Tuệ Nhi mới là điều quan trọng, đây chính là dòng độc đỉnh của Lâm gia.

Áo xám tro khuyên nhủ.

Từ sau khi Lâm Chí Quốc rời đi, áo màu xám tro vẫn ở lại Lâm gia như trước, hỗ trợ Vân Miêu tiếp tục quản lý.

Vân Miêu hiển nhiên đặc biệt giữ thể diện trước mặt áo xám tro, mặc dù cơn tức giận vẫn chưa nguôi ngoai, cũng miễn cưỡng gật gật đầu, sau khi trừng mắt hung hăng nhìn Lâm Nhược Khê và Dương Thần, quay người rời đi thật nhanh.

Nhìn thấy Vân Miêu rời đi, Dương Thần hồ thẹn nói với áo xám tro:

- Thật cảm ơn, lần trước cũng may mắn nhờ tiền bồi báo cho hay, mới có thể kịp thời cứu được Nhược Khê, lần này lại phiền bác đến giải quyết.

Áo xám tro vừa nghe, lộ sắc mặt nghi ngờ:

- Lần trước? Dương thiếu gia đã nói là lần nào?

Trong lòng Dương Thần nghĩ, lão già này trông cũng không đến nỗi ngu ngơ mà tại sao quên nhanh như vậy?

- Chính là việc chiếc thắt lưng thôi miên lần trước, chẳng phải ông nói Huyết tộc đi đến Nam Sơn sao?

Dương Thần nói.

Người đàn ông mặc áo xám chau mày, suy nghĩ một hồi, vẫn không hiểu:

- Nói thế nào nhỉ, lão già này đã hai tháng chưa rời Yên Kinh, lần này vì đi cùng phu nhân nên mới đến, tại sao lại liên quan đến chuyện chiếc thắt

lưng thôi miên chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1213

Vây Kín Bốn Bề

Trong đầu Dương Thần “vù” một tiếng, chờ người ra xác nhận lại lần nữa, áo xám tro không hay nói giỡn nên không thể nào không tin được, việc này rất kỳ quặc!

Kỳ thực này Dương Thần cũng buồn bực, làm sao lần trước tu vi của áo xám tro lại không có cách nào để nhận ra, lần này lại có thể nhìn ra tu vi của áo xám tro chính là ở cảnh giới Tiên Thiên, vốn còn tưởng áo xám tro đặc biệt không che giấu gì, không ngờ lại không phải là một người!

Áo xám tro biết được, thậm chí có người giả mạo bản thân để truyền tin cho Dương thần, cũng sững sốt rất lâu:

- Có thể giấu được cặp mắt và cảm giác của người, sức mạnh này có thể thấy tuyệt đối không kém Dương thiếu gia, trừ phi là người trong ảo cảnh, hoặc là một trong các Chư Thần, mà lại giỏi về kỹ thuật mê ảo một cách dễ dàng, như vậy mới có thể làm được.

Dương Thần sàng lọc thật nhanh trong đầu những đối thủ đã từng gặp qua, đột nhiên nhớ ra, cái tên thần bí Raffaello, Hermes, không phải am hiểu về kỹ thuật mê ảo sao!

Còn nhớ rõ trước đây chính mình muốn giết chết Dương Liệt, còn bị hắn ta cưỡng ép kéo vào ảo giác. Sự tích nhìn thấy 17 liền dừng tay!

Nếu là Hermes, thực lực của hắn ta quả thực không thua kém bản thân, hơn nữa Song rắn pháp trượng của hắn ta có thể coi như thần linh cũng phải bị kéo vào mộng cảnh, hắn ta chỉ cần phát huy một chút ma thuật đặc biệt, chỉ trong một thời gian ngắn đã lừa được bản thân mình cũng không có gì là khó.

- Đại khái tôi biết được là ai làm rồi, chẳng qua còn chưa hiểu được dụng ý của hắn ta.

Dương Thần lẩm bẩm nói.

Áo xám gạt đầu, cũng không hỏi nhiều là ai:

- Dương thiếu gia cẩn thận thì hơn, hiện giờ ở Hoa Hạ trông như gió êm sóng lặng, nhưng so với quá khứ mấy chục năm kia, hai năm qua những sự việc đã xảy ra thật sự nhiều lắm, đặc biệt là từ sau khi Dương thiếu gia trở lại Hoa Hạ, những sự việc kỳ quái lại liên tiếp xuất hiện.

Rất dễ nhận thấy, có không ít thế lực và con người đều đang rục rịch, đáng tiếc hôm nay không tiện nhiều lời, còn phải đi theo phu nhân quay lại Yên Kinh, sau này còn có dịp gặp lại.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê cũng lễ phép nói lời từ biệt lão nhân,

cảm tạ những lời khuyên của lão.

Tuy rằng Vân Miêu tạm thời quay lại Yên Kinh, nhưng sự việc vẫn chưa chấm dứt, tin tức lá cải vừa truyền ra như vậy, cũng không phải do con người gây ra liền có thể không chế.

Suốt buổi chiều, Lâm Nhược Khê đều bận rộn xử lý các loại vấn đề đập vào mặt, sự việc vốn của công ty giải trí con nên giao cho Dương Thần xử lý, những chuyện lần này liên lụy đến chính bản thân cô, nếu không đứng ra, khó tránh khỏi bị mọi người đàm tiếu.

Việc khiến Lâm Nhược Khê buồn rầu nhất là một vài tiểu truyền thông mạng inte, mượn những tài liệu này để bắt đầu các loại lăng xê.

Trong thời gian vài giờ đồng hồ, trên mạng inte đã có những quan điểm bất đồng, có người nói Tuệ Lâm là người thứ ba, lại có người nói Tổng giám đốc của Ngọc Lôi mới là người thứ ba, đứa bé rốt cuộc là của ai, người đàn ông này có phải là cấp cao của Ngọc Lôi...

Cao thủ có mưu đồ lợi hại nhất lại là người đã ghép ảnh của một bé gái không quen biết với bức ảnh của Tuệ Lâm, nhất thời gây nên sóng to gió lớn!

Những tin tức này khiến cho Dương Thần phải khâm phục sức tưởng tượng của kẻ tạo ra lời đồn này, mặc kệ thật giả hay không, có liên quan đến người nổi tiếng tự nhiên sẽ thu hút được lượt xem.

Nhìn bộ dạng Lâm Nhược Khê vừa thâm tím vừa buồn bực, Dương Thần rất đau lòng, mặc kệ sự phản đối của cô, vừa tan việc liền dắt tay Lâm Nhược Khê ra khỏi phòng về nhà.

Lâm Nhược Khê ban đầu còn định tăng ca để xử lý việc này, nhưng không lay chuyển được Dương Thần, thực tế lại không có kinh nghiệm xử lý công việc ở phương diện này, đành phải giao cho Lưu Minh Ngọc làm, về nhà yên tĩnh một chút cũng tốt.

Nhưng vừa ra khỏi phòng làm việc, liền thấy Triệu Hồng Yên đi ra từ thang máy với dáng vẻ vội vàng.

- Không xong rồi, Tổng giám đốc Lâm, bên ngoài công ty xảy ra chuyện rồi.

Triệu Hồng Yên lo lắng nói.

Lâm Nhược Khê trên khuôn mặt vốn đã mệt mỏi sợ run lên:

- Chuyện gì...

- Có rất nhiều người hâm mộ cuồng nhiệt trong đám fan hâm mộ của tiểu thư Tuệ Lâm ở ngoài đó hô khẩu hiệu, kéo băng biểu ngữ, bọn họ...bọn họ đang mắng chửi...

- Mắng tôi?

- Dạ...

Triệu Hồng Yên thật khó mở miệng.

Dương Thần đại khái cũng đoán được tình huống như thế nào, những

người hâm mộ hơn nửa cho rằng Lâm Nhược Khê là người chen chân vào, hoặc cho rằng Lâm Nhược Khê cố ý bôi nhọ Tuệ Lâm, định làm đóng băng Tuệ Lâm.

- Không cần quan tâm đến bọn họ, chúng ta về nhà đi.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng bất lực, đành yên lặng gật đầu, nói với Triệu Hồng Yến:

- Cô bảo với bảo vệ đừng làm hại bọn họ, bọn họ hô đến khi mệt thì sẽ tự giải tán thôi, để bọn họ cố gắng hết sức không cư xử thô bạo.

- Tôi biết rồi, Tổng giám đốc Lâm, chị hãy về nghỉ ngơi trước đi, những việc ở công ty tôi sẽ thông báo cho chị.

Hồng Yến cũng có chút không đành lòng, khuyên nhủ.

Lâm Nhược Khê khẽ cười cười với Hồng Yến, dựa vào Dương Thần, đi chậm chậm về phía thang máy.

Triệu Hồng Yến quay lại nhìn hai người bước đi, hình ảnh của Lâm Nhược Khê, lần đầu tiên trong mắt cô hiện rõ sự tiêu tụy và mệt mỏi kinh khủng như vậy....

Ngôi thang máy đi thẳng xuống ga - ra ngầm, Dương Thần kéo tay cô đi về điểm dừng xe ngày xưa.

Nhưng còn chưa bước ra khỏi thang máy, liền có âm thanh chạy bộ dồn dập tới từ nhiều hướng khác nhau!

- Răng rắc răng rắc!...

Từ xa xa đã cảm nhận được âm thanh của đèn flash, máy ảnh.

Dương Thần vừa nghĩ tới nỗi băn khoăn, cũng không chú ý lắm, không ngờ trong Ga - ra đã có hơn chục tên cầu thủ đợi hai người xuống lầu!

Dù sao Lâm Nhược Khê cũng là nhân vật đã từng xuất hiện trên tạp chí tài chính và truyền hình, đám cầu thủ đã tìm hiểu tư liệu liền nhận ra được ngay, lén lút trà trộn vào đầu Ga - ra, vừa nhìn thấy Lâm Nhược Khê xuống lầu liền bật người xông tới!

- Tổng giám đốc Lâm, vị này chính là chồng của cô sao?

- Tổng giám đốc Lâm, cô có thể nói một chút về sự kiện lần này, cô có ý kiến gì không?

- Vị này, anh có phải là người đàn ông thần bí của tiểu thư Tuệ Lâm không...

Một bầy cầu thủ bắt đầu điên cuồng kích động đặt vấn đề, bao vây chặt như nêm cối, thật sự sốt là họ không để cho hai vợ chồng đi thêm một bước nào.

Lâm Nhược Khê hoảng sợ, theo bản năng núp mình trong lòng Dương Thần, quay lưng về phía bọn cầu thủ, vừa xấu hổ vừa tức giận, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng cảm thấy bị sỉ nhục như vậy, dường như cô ấy là một người thứ ba không thể lộ ra ngoài ánh sáng, sau khi bị đào lên, phải đối mặt với sự

nghi ngờ từ khắp nơi.

Sắc mặt Dương Thần lập tức trầm xuống, trong mắt đã tràn đầy mây đen dày đặc, nhẹ nhàng ôm lấy vợ, lạnh giọng nói:

- Cút ngay!

Đám câu tử cũng đều là những kẻ lười đời, nghe được Dương Thần nói thẳng “Cút”, ngược lại lại vui vẻ, đây chính là nói tục! Lại có thể thêm mắm thêm muối rồi!

- Vị này, anh làm như vậy thật vô lễ với nhà báo chúng tôi, chẳng lẽ là chột dạ sao?

Lại có một gã câu tử giơ bút ghi âm, chờ mong hỏi.

Dương Thần nhanh như tia chớp nắm lấy cái bút ghi âm của hắn, một tiếng bốp nát “Răng rắc” trong tay!

- Tôi đếm tới ba, nếu không cút ngay, các người cũng không phải đi nữa.

Cổ họng Dương Thần dường như đã ẩn một lưỡi dao sắc bén.

Đám câu tử đương nhiên sẽ không tin, vài tên câu tử sau khi nhìn thấy ngược lại còn mỉm cười.

Một tên câu tử mái tóc dựng thẳng cười tà nói:

- Vị này, phải chăng anh là Dương Thần, chồng của Lâm Nhược Khê Tổng giám đốc của Ngọc Lô, anh đối xử với chúng tôi như vậy, chúng tôi rất khó để có thể viết báo. Hai người phối hợp một chút, mọi người đều là vì kiếm miếng cơm, hai người cho chúng tôi một chút tin tức nhỏ, chúng tôi cũng báo cáo kết quả công tác tốt mà....

- Tổng giám đốc Lâm, cô là một người phụ nữ mạnh mẽ, tại sao không thẳng thắn với chúng tôi một chút, lẽ nào cô thật sự là người thứ 3 trong truyền thuyết sao? Bởi vì ghen nên mới bôi nhọ tiểu thư Tuệ Lâm như vậy?

Lâm Nhược Khê cắn vào môi dưới, tựa vào ngực Dương Thần, nước nở làm rung động cả vai anh, cũng làm thấm ướt hết ngực của người đàn ông rồi...

Cô rất rõ những việc như thế này, không phải chỉ cần giải thích thì người ta sẽ tin, bởi vì thứ mà giới truyền thông muốn là điểm bão mà không cần phải có chân tướng sự việc.

Thứ làm cô thương cảm vô cùng là chuyện này còn liên lụy đến Tuệ Lâm, nội tâm áy náy và uất ức làm cô khó có thể đứng lên kiên cường như trước kia.

Nhưng Dương Thần không như vậy, sự nhẫn nại của Dương Thần đã lên đến cực điểm.

Chính là đám người này ở đó sinh sự tung tin đồn nhảm, sợ thiên hạ không loạn, nếu không phải là bọn chúng ở đó mà lảng xê một cách không hề có ranh giới của đạo đức cũng sẽ không khiến cho sự tình lớn đến mức này!

Vân Miêu sư thái là bà nội của Tuệ Lâm, theo sư môn thượng mà nói thì

còn là sự thúc của mình, bản thân đương nhiên không thể tùy tiện ra tay, nhưng đám người kia không thân cũng chẳng quen lại đến để sờ râu hùm, vậy là tự tìm đường chết rồi.

- Cho các người sống lại không muốn, vậy thì hãy đi chết đi.

Sau khi Dương Thần vừa nói xong câu này làm cho đám cầu tử cười nhạo, một giây sau, tất cả đám cầu tử đều giật mình mở to mắt!

Chỉ nhìn thấy một đám sương mù màu đen của chất lỏng màu xanh đậm lượn lờ, đột nhiên xung quanh Dương Thần hình thành một thứ giống như một loại sinh mạng ngoại ngữ, nhưng lại tản ra làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Đây chính là Minh Thủy mà Dương Thần mới lĩnh ngộ được gần đây, mặc dù nói đối phó với những loại người bình thường này như giết gà mổ trâu, nhưng phương thức này lại là phương thức có hiệu quả nhất và không để lại tai họa về sau.

Không đợi bọn cầu tử kịp phản ứng, Minh Thủy đã nhanh chóng tản ra, bám vào cơ thể của từng tên cầu tử!

Khi Dương Thần không chế tinh chuẩn xuống, tất cả những Minh Thủy vừa kịp rơi xuống người đám cầu tử cùng các thiết bị của chúng, đồng thời cũng không làm tổn hại đến các sự vật khác.

Bọn cầu tử vốn còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, dù sao thì đây là thân vương của liên Huyết tộc đều có thể ăn mòn thiên thủy, là người phạm làm sao có thể chịu đựng?

Lâm Nhược Khê ý thức được sự yên tĩnh từ bốn phía, quay đầu lại nhìn, không khỏi sửng sốt phát hiện bốn phía đến ngay cả một nửa người cũng không còn nữa, đến một dấu vết chứng tỏ đã từng có người xuất hiện cũng không còn!

- Anh... Anh đều... giết hết bọn họ rồi à?

Lâm Nhược Khê ngốc nghếch hỏi.

Dương Thần khẽ hừ một tiếng:

- Để cho bọn họ được chết một cách nhanh chóng là đã lấy rẻ bọn họ rồi.

Trong mắt Lâm Nhược Khê có chút thổn thức, nhưng cũng không như ngày xưa lại quả trách Dương Thần tùy tiện giết người.

Cùng với sự tu luyện và kinh nghiệm, tâm tính của người phụ nữ cũng dần dần thay đổi.

Không tự chủ được, một vài ý nghĩ chưa từng nghĩ đến hiện lên trong đầu Dương Thần, làm cho cô ấy nhập thần.

Dương Thần cũng không quan tâm đến vẻ mặt ngơ ngác của cô, kéo tay cô tiếp tục đi về điểm đỗ xe, nhưng vừa đến chỗ cái xe Bentley màu đỏ, Dương Thần liền nhíu chặt lông mày.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1214

Tiếng Xấu

- ...Mẹ nó...thật quá “chuyên nghiệp” đấy.

Dương Thần không kìm nổi phải chửi mẹ nó, bọn cậu tử này vì không để cho hai người dễ dàng rời khỏi nên đã xì lốp xe Bentley của Lâm Nhược Khê!

Thật không thể biết được tại sao đám người kia lại có thể thần thông quảng đại như vậy, đến cả chiếc xe nào là xe của Lâm Nhược Khê chúng cũng mò ra rõ ràng được.

Sau khi Lâm Nhược Khê chú ý tới, cũng không biết nên cười hay khóc, nói nhẹ:

- Thôi được rồi, anh ngồi xe của anh đi.

- Vậy còn muốn qua đường à, không sợ có người ngăn đón sao?

Dương Thần cười nói.

- Anh không thể lái xe một mình đến đây đón em ư?

Nhược Khê lườm anh một cái.

- Hóa ra còn có thể như vậy, Nhược Khê yêu dấu của anh thật thông minh!

- Được rồi, đừng đùa em nữa.

Lâm Nhược Khê biết anh muốn đùa cho vui, nhưng thực sự không có cách nào làm cho tâm trạng tốt lên được.

Sau hơn mười phút, hai người rốt cục đã tránh được vòng vây của những người hâm mộ điên cuồng, vòng quanh đường cao tốc về nhà.

Trên đường, Lâm Nhược Khê giữ im lặng, cúi đầu nghĩ ngợi chuyện gì.

Dương Thần nhìn thấy bộ dạng của cô rất nghiêm túc suy tư, cũng không quấy rầy, chỉ còn ưu phiền vì chuyện của Tuệ Lâm.

Sau khi về đến nhà, đúng lúc Lam Lam từ nhà trẻ trở về, trên tay con bé cầm hơn mười xiên thịt dê nướng, trên tay Mẫn Quyên còn có một túi gà liều.

Cứ hoạt bát như vậy, cái miệng dầu mỡ còn đầy bột thì là cay.

Nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê bước từ trên xe xuống, Lam Lam lập tức ngượng ngùng thè lưỡi ra, gương mặt cúi xuống hơi đỏ lên chán chường đi vào nhà.

Tuy rằng Lâm Nhược Khê không ngăn cản con gái ăn thức ăn ở những quán ven đường, nhưng mua một đồng như vậy phải nói là quá nhiều lần không cho đấy.

Mẫn Quyên không nghĩ rằng còn sớm như vậy mà Lâm Nhược Khê đã về

tới nhà rồi, khuôn mặt lộ vẻ lúng túng, tiến lên phía trước giải thích:

- Tổng giám đốc Lâm, thịt gà này là tôi mua cho tôi, mong cô đừng hiểu nhầm.

Lâm Nhược Khê không có tâm trạng nghĩ đến những việc này, sau khi đi lên phía trước gọi Lam Lam, cô bé con bé từ trên mặt đất lên.

Con người Lam Lam mở tròn ra, nhỏ giọng nói:

- Mẹ, Lam Lam về sau sẽ nghe lời mẹ, không mua nữa...mẹ đừng giận...

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên cười dịu dàng:

- Thịt dê xiên nướng có ngon không?

Lam Lam gật đầu theo bản năng, nhưng lập tức nghĩ là không đúng, lại vội vàng lắc đầu.

- Thích ăn thì cứ ăn, mẹ chỉ muốn con là một đứa con ngoan, mẹ không phải không cho con ăn, sau này muốn ăn cái gì cứ nói với cô Mẫn Quyên để cô ấy mua cho con nhé, tuy nhiên không được tiêu tiền hoang phí, mua rồi thì phải ăn hết, con hiểu không?

Lâm Nhược Khê nghiêm mặt nói.

Dương Thần và Mẫn Quyên ở bên cạnh đều ngăn người, đây là thái độ gì của Lâm Nhược Khê vậy, sao lại đột nhiên thay đổi 180 độ, hào phóng như vậy.

Lam Lam vui mừng nhướn mày, cười ngọt ngào gật đầu:

- Mẹ thật tốt!

Lâm Nhược Khê xoa xoa khuôn mặt con gái, hỏi:

- Lam Lam còn có mấy ngày nghỉ đông?

Con người của Lam

Lam đi lòng vòng:

- Còn có sáu ngày!

- Vậy nghỉ đông rồi, mẹ sẽ đưa Lam Lam đi chơi được không, đi mọi nơi ăn mọi thứ thật ngon.

Lâm Nhược Khê nói.

Hai con mắt Lam Lam tỏa sáng, nhưng lập tức lại có chút nghi ngờ:

- Mẹ không đi làm sao?

Lâm Nhược Khê cười thần bí:

- Nếu như Lam Lam nghe lời, mẹ sẽ không đi làm nữa, mẹ sẽ đưa Lam Lam đi chơi.

- Lam Lam nhất định sẽ nghe lời!

Cô bé tiểu mập Lam Lam nói một cách chính thức.

Nghe Lâm Nhược Khê nói như vậy, Dương Thần tiến lên hỏi:

- Em thật sự sẽ cho phép mình nghỉ?

Thời gian của ả cuối năm luôn là thời gian bận rộn nhất của Lâm Nhược Khê, làm sao có thể đột nhiên đưa con gái đi du lịch?

Lâm Nhược Khê với gương mặt mang một ý nghĩ sâu xa nhìn anh một

cái:

- Vào nhà trước đi, đợi đến tối em sẽ kể lại tỉ mỉ cho anh.

Dương Thần nghe lạ lạ, dường như Lâm Nhượng Khê đã quyết định làm một cái gì đó, trong lòng có chút không thể tin, nhưng cũng gật gật đầu không vội hỏi.

Vào trong căn nhà ấm áp, nói chung là giống như vào một cảng tránh gió, bỏ đi sự phòng bị bên người, bỏ đi sự huyền ảo từ tứ phía.

Trong nhà có con bé, chỉ có thể làm cho không khí sung sướng ấm áp lạ thường.

Lâm Nhượng Khê sau khi tắm nước nóng, ăn cơm cùng gia đình, tâm trạng thư thả lên nhiều.

Sau khi xem TV một lát, Lam Lam cũng ngủ say, Mặc Quyên ôm cô bé lên lầu ngủ, mà Dương Thần thì bị Lâm Nhượng Khê gọi vào phòng.

Dương Thần sớm đã chờ để nghe xem Lâm Nhượng Khê rốt cuộc muốn nói với mình cái gì, nhưng cô dường như cũng chưa vội nói, bước đi thông thả trong sân, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn vào không trung.

Nhìn bầu trời đêm với hằng hà sa số ngôi sao, trong cái lạnh giá của mùa đông, hơi thở cũng tỏa ra từng trận sương trắng.

Lâm Nhượng Khê đã trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên thở dài.

- Ông xã, có phải anh đã từng nói qua, ngoài việc muốn anh buông tha những người phụ nữ khác, cái gì anh cũng đều nghe theo em...

Dương Thần sững sốt, tại sao anh lại không nghĩ tới, mở đầu không ngờ lại là một câu nói như vậy.

Châm chọc một lát, khoan thai nói:

- Nói thì nói như vậy, nhưng không thể cái gì cũng nghe theo em được.

- Nói chuyện với em mà không tính toán gì hết sao?

Lâm Nhượng Khê nhíu mi, nhìn anh có vẻ giận.

Dương Thần khoát tay, lúng túng cười nói:

- Ví như em muốn rời xa anh, anh không thể đáp ứng được, ví như em muốn ức hiếp những người khác, anh cũng không thể ngồi xem và mặc kệ, chỉ có thể nói, tuyệt đại bộ phận anh đều có thể ủng hộ em.

- Đã biết rõ anh không hào phóng như vậy.

Lâm Nhượng Khê nghiêng qua liếc anh một cái:

- Vậy em hỏi anh, nếu như trong việc đưa Quốc Tế Ngọc Lôi vào hoạt động, không cần biết em có quyết sách gì, có phải anh đều không phản đối em không?

Dương Thần không chút suy nghĩ:

- Đó là đương nhiên rồi! Công ty vốn là của em và bà nội một tay xây dựng phát triển mà, nói trắng ra là sự nghiệp của em, trước giờ anh chưa từng nghĩ mình sẽ nhúng tay vào, không phải sao?

Lâm Nhượng Khê gật đầu, hít một hơi thật sâu, nói:

- Vậy nếu như...em nói, em muốn rời chức, giao chức tổng giám đốc cho người khác, anh cũng sẽ ủng hộ em sao?

Dương Thần giật mình, ngơ ngác nhìn cô một lúc lâu, mới cười khỏ sở nói:

- Anh cũng vừa đoán ra có phải em có tâm tư ẩn giấu, không nghĩ tới... em lại có thể nghĩ như vậy?

Lâm Nhược Khê cười chua xót nói:

- Em thật sự mệt mỏi, em cũng là lực bất tòng tâm, nói cho cùng, không phải là em không có tim không có phổi, em có thể máu lạnh với người ngoài, nhưng em thật sự không biết đối mặt với bản thân trong công việc như thế nào.

- Là vì chuyện của Tuệ Lâm sao?

Dương Thần hỏi.

- Đó chỉ là một nguyên nhân.

Lâm Nhược Khê có chút oán hận nói:

- Ở công ty, Thiện Ny cũng tốt, Minh Ngọc cũng tốt, họ đều là những nhân vật rất trọng yếu, em không thể rời bỏ bọn họ, nhưng chỉ cần em nghĩ tới bọn họ và anh còn có cấp quan hệ đó, em không cảm thấy thoải mái trong lòng...

Một mực, bởi vì họ còn muốn làm việc cùng em, em còn phải gắng hết sức để kiềm chế tâm tình của mình, giả vờ như không có chuyện gì, anh tưởng điều này dễ dàng lắm sao?

Mặt Dương Thần đỏ lên, kỳ thực trước kia anh đã từng nghĩ đến vấn đề này, còn tưởng rằng Lâm Nhược Khê từ sớm đã không để ý, nhưng không ngờ rằng, cô vẫn luôn phải chịu đựng.

Lâm Nhược Khê tiếp tục nói:

- Còn nữa, nếu theo như lối suy nghĩ của một người ngoài cuộc, sự việc của Tuệ Lâm lần này, đúng là nên giấu đi người nghệ nhân này một thời gian, qua ít nhất nửa năm đến một năm trở lên, lại tìm cơ hội tái nhậm chức.

Nhưng em không thể làm như vậy, bởi vì em không những là Tổng giám đốc của công ty, còn là chị của Tuệ Lâm...Em làm sao có thể máu lạnh mà đối xử với cô ấy như thế được, làm như vậy bằng với hủy hoại tiền đồ của cô ấy rồi.

Về công, em không thể để cho công việc của nhiều viên chức trong công ty bị người ngoài lên án, bị công chúng phỉ báng, về tư, em lại không thể làm những việc hại đến Tuệ Lâm...

Em thật sự không biết nên đối mặt với sự việc tiếp theo có khả năng xảy đến như thế nào, em mệt mỏi rồi. Em muốn nghỉ ngơi...

Dương Thần nhú mày, đi lên nhẹ nhàng ôm lấy bả vai cô, vỗ vỗ, than thở nói:

- Anh có thể hiểu được tâm trạng của em, nhưng...Nếu như em rút lui,

cho dù là giao chức tổng giám đốc cho người khác thì đối với sự việc lần này của Tuệ Lâm cũng chỉ là vô bổ, những người đó chỉ có thể nói em không chịu nổi áp lực, cho nên em đã sợ mà rút lui.

- Em biết, nên em định mở một cuộc họp báo, chính thức công bố quan hệ của chúng ta, để mọi người biết, Tuệ Lâm vô tội, tiến hành giúp Tuệ Lâm làm sáng tỏ. Theo trách nhiệm làm tổn hại hình tượng của công ty lần này, trách nhiệm làm tổn thương Tuệ Lâm, đổ hết lỗi lên người em, nói như vậy, em cũng thuận lý thành chương rút lui khỏi ghế Tổng giám đốc.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương Thần vừa nghe xong, phản đối:

- Em có trách nhiệm gì, đây đều do cái đám lăng xê kia nói lung tung mà thành!

- Nhưng cuối cùng cũng phải có một người đến chịu tiếng xấu thay cho người khác, dù sao em cũng không có ý định tiếp tục làm, coi như cuối cùng là vì Tuệ Lâm mà làm chút việc nhỏ đi, bù lại phần ách này với cô ấy cũng tốt mà.

Lâm Nhược Khê nói.

Dương thần chỉ cảm thấy quyết định của cô ngốc hết mức, nhưng lại để một con người không kiên nhẫn quyết định, chính xác, sự việc nếu không tìm một người đến chịu tiếng xấu thay cho người khác thì sẽ không chấm dứt, trừ phi từ nay về sau Tuệ Lâm biến mất khỏi tầm mắt mọi người, nói cách khác, sẽ khó có thể ngẩng đầu lên.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra từ bên trong, vú Vương bỗng nhiên chạy đến, sốt ruột hô lên:

- Tiểu thư, mau đến đây! Xảy ra chuyện rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1215

Hung Ác

Hai vợ chồng sợ hãi giật bắn mình, sao lại xảy ra chuyện.

- Vú vương, đừng nóng vội, có chuyện gì thế?

Dương Thần nói.

Vú vương cuống cuống không biết bắt đầu từ đâu:

- Tôi nói không rõ ràng, mau vào xem TV! Tin tức trực tiếp đó!

- Tin tức trực tiếp?

Lâm Nhược Khê ngẩn ra, vội vã chạy nhanh vào phòng.

Đợi đến khi hai người vào trong phòng, màn hình TV đang phát sóng tin tức buổi tối.

Tin tức buổi tối của những ngày bình thường tuy rằng đủ các loại, nhưng phần lớn là tổng kết những sự kiện trong và ngoài nước xảy ra vào ban ngày, nhưng hôm nay, bởi vì đột nhiên phát sóng một tin tức mãnh liệt, đặc biệt cử phóng viên tiếp cận hiện trường, bắt đầu phát sóng trực tiếp!

Một người mặc quần áo chính quy của phóng viên cầm microphone đứng trước màn ảnh, sau lưng là hội trường của một hội nghị, những phóng viên ngồi đầy, các nhà nhiếp ảnh đứng đầy, đèn flash sáng lên từ bốn phía.

- Quý vị khán giả đang ngồi trước màn ảnh truyền hình thân mến, hôm nay chúng tôi phát sóng trực tiếp là vì một sự kiện mà ngày hôm nay cả trong và ngoài nước đều quan tâm rộng rãi, cuộc họp báo làm sáng tỏ đời sống cá nhân của nữ hoàng trong giới ca sĩ mới nổi Tuệ Lâm.

Sau khi bức ảnh vô cùng thân mật của Tuệ Lâm và người đàn ông thần bí được truyền bá rộng khắp trên inte, lại liên lụy đến hôn nhân của vợ chồng Tổng giám đốc công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, cư dân mạng hết sức phân vân.

Tiểu thư Tuệ Lâm thông qua người đại diện đạt được sự đồng thuận cùng với đài truyền hình mở cuộc họp báo này, sẽ làm sáng tỏ chân tướng tình hình sự việc vì những người hâm mộ và cư dân mạng rộng khắp...Đứng trước TV, sau khi Lâm Nhược Khê nghĩ đến điều gì đó, lập tức khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, đôi môi run rẩy, một tay nắm chặt áo của Dương Thần:

- Chuyện gì vậy? Tại sao lại có cuộc họp báo này? Tại sao em lại không biết?

Dương Thần cũng không thể hiểu nổi quay đầu lại:

- Đừng hỏi anh, anh cũng không biết, trước giờ chưa có ai thông báo cho anh.

- Chẳng lẽ lại là chính Tuệ Lâm...

Lâm Nhược Khê làm bầm không dám nghĩ tới.

Vú Vương bên cạnh vẻ mặt lo lắng:

- Rốt cuộc chuyện này là thế nào, vợ chồng thiếu gia và thiếu thư cũng không biết sao ạ? Là Tuệ Lâm giấu hai người làm?

- Chỉ có thể là khả năng đó, cô ấy tự đi liên hệ cuộc họp báo này, thật là một cô bé ngốc nghếch...

Đầu óc Dương Thần lộn xộn, không biết phải làm sao cho đúng.

- Không được! Tôi không cho phép cô ấy làm chuyện điên rồ này!

Lâm Nhượng Khê nhanh chóng chạy tới bên bàn trà, cầm lấy điện thoại của mình bấm số của Tuệ Lâm.

Điện thoại gọi tới rất nhanh, nhưng người nghe không phải là Tuệ Lâm, mà là Vu Mẫn-người đại diện cho Tuệ Lâm.

- Để Tuệ Lâm nghe điện thoại! Dừng ngay cuộc họp báo này lại!

Lâm Nhượng Khê tức giận nói.

Vu Mẫn ở đầu dây điện thoại cũng khổ không thể tả:

- Tổng giám đốc Lâm, giờ thật sự không kịp nữa rồi, các phóng viên đều đã đến đây, không thể dừng lại được...

- Tại sao các người lại có thể không thông qua quyết sách cấp cao của công ty mà đã làm chuyện như thế này! Các người không sợ sẽ bị sa thải sao?

Lâm Nhượng Khê với cảm xúc ít có bắt đầu không khống chế được.

Vu Mẫn buồn bã nói:

- Tôi cũng không muốn, nhưng Lâm tiểu thư lén lút cùng với đài truyền hình đạt thỏa thuận, chúng tôi ngăn cản không kịp...Cho nên chúng tôi không dám báo cáo với giám đốc Dương, tôi rất xin lỗi công ty...

Sự tình đã không còn con đường sống để quay về nữa rồi, phóng viên đã bắt đầu.

Tuệ Lâm mặc đồng phục âu phục quý bà toàn thân màu đen, ngồi trên bàn tiệc, có vẻ cực kỳ trang trọng, trên mặt không bôi phấn trang điểm, trông có vẻ tương đối tiêu tụy nhưng lại để lộ ra vẻ mỉm cười.

Cô gái so với lúc đầu mới từ Nga Mi trở về đến Trung Hải đã trưởng thành lên rất nhiều, chững chạc lên rất nhiều, nhưng cũng có đa phần xã hội mang đến cho cô những cảm xúc tang thương.

Giống như trong quá khứ, là khuôn mặt thuần khiết, miệng cười có chút ngượng ngùng.

Từ màn hình trực tiếp, có thể nhìn thấy người đứng ở một bên sau đài là Vân Miêu sư thái đang chạy vội về Yến Kinh.

Sắc mặt của Vân Miêu sư thái vào giờ phút này phức tạp mà nghiêm túc, nhưng sẽ không có ai biết được, vị phu nhân thoát nhìn qua trông bộ dạng thướt tha này lại là bà nội của Tuệ Lâm.

Cuộc họp báo làm sáng tỏ lần này không có người chủ trì, Tuệ Lâm định đóng vai trò là người dẫn đầu, đến đối mặt với phóng viên khắp nơi, khán

giả ở mọi nơi đang đứng trước màn hình TV.

Đợi đến khi bầu không khí đã yên tĩnh, giọng Tuệ Lâm rõ ràng:

- Đã để mọi người đợi lâu, sự việc xảy ra ngày hôm nay, khiến cho tôi không thể không mở cuộc họp báo lần này. Tuy rằng thời gian không lâu, nhưng tôi đã có rất nhiều những hiểu biết sâu sắc.

Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ là không cần phải nói gì nhiều, mọi người có gì nghi vấn, thì xin mời từng người cho ý kiến, tôi sẽ đem toàn bộ chân tướng sự việc kể lại cho mọi người.

Bảo vệ hiện trường phải khống chế sự huyên náo chen lấn của phóng viên, cuối cùng Tuệ Lâm chọn một phóng viên, tiến hành đưa ra câu hỏi.

- Lâm Tuệ tiểu thư, xin hỏi người đàn ông trong tấm ảnh là ai, anh ấy có quan hệ gì với cô, cô đến nhà trẻ để làm gì?

Tuệ Lâm cười, nói:

- Người đàn ông trong tấm ảnh là anh rể của tôi, sở dĩ tôi bước vào giới ca hát là vì tôi rất thích ca hát, thích âm nhạc.

- Chị gái của tôi chính là Lâm Nhược Khê, Tổng giám đốc công ty Quốc Tế Ngọc Lôi, tuy rằng chúng tôi không phải là hai chị em ruột, nhưng chị rất thương tôi, trước đây chị có trình độ rất cao như vậy là vì tôi, sáng lập nên công ty giải trí Ngọc Lôi.

Chị và anh rể tôi có một cô con gái, đang học ở nhà trẻ Vân Hoa đó, hôm đó đúng vào dịp lễ Giáng Sinh, bọn trẻ có buổi biểu diễn, chị tôi đã mời tôi cùng đến xem cô bé biểu diễn.

- Về phần tôi và anh rể, cũng không có quan hệ gì khác.

Lập tức lại có phóng viên hỏi:

- Vậy xin hỏi Tuệ Lâm tiểu thư, vận may nhanh chóng của cô, nguyên nhân là lúc trước Ngọc Lôi chọn lựa ngôi sao hay bởi vì chị gái của cô là Tổng giám đốc Ngọc Lôi, vì thế nên mới dễ dàng giành được quán quân như vậy?

Vấn đề như vậy, không hề nghi ngờ là có ý khiêu khích, làm cho không ít nhân viên làm việc đều trợn trừng mắt về cùng một hướng.

Tuệ Lâm cười thản nhiên:

- Tôi nghĩ, loại nghi ngờ này nhất định sẽ có, hiện tại có, về sau cũng sẽ có. Dù sao tôi cũng còn rất trẻ, vận may của tôi đến rất nhanh. Chính xác, con đường thành công của tôi, nếu như không có sự ủng hộ mạnh mẽ của chị thì rất khó có thể có được thành tích ngày hôm nay.

Tôi chỉ có thể nói, những người thích nghe tôi hát, nhất định có lí do họ thích nghe, tôi có tư cách đoạt quán quân hay không, tôi nghĩ trong lòng khán giả cũng có kết luận.

Các phóng viên nghe được câu trả lời như vậy, cũng đều đồng ý gật đầu, tuy rằng đều là những người làm việc trong giới truyền thông, nhưng trong bọn họ cũng có không ít người thích nghe Tuệ Lâm hát, phải có sự bồi

dưỡng nhân tài, bản thân cũng phải có năng lực mới có thể đi đến ngày hôm nay.

Trước máy truyền hình, Lâm Nhược Khê nhìn thấy tất cả, cảm động đến nỗi hai mắt ngấn lệ, cũng yên ổn phần nào.

Có lẽ, thái độ thành khẩn của Tuệ Lâm, quả thực có thể cứu vãn sự khủng hoảng này.

Đột nhiên, một gã trông bên ngoài có vẻ cười nhưng bên trong không cười đứng dậy, hỏi:

- Lâm Tuệ tiểu thư, theo như tôi điều tra, khi cô đang quay bộ phim “Kiếm tiên” từng gây ra sự kiện đổi vai diễn lâm thời nam diễn viên chính Trương Khải Uy, còn tạo ra các loại gièm pha Trương Khải Uy, cho biết là cô đã chống lại các quy tắc ngầm, từ chối diễn xuất khi phải hôn cho nên đã đánh Trương Khải Uy, đúng không?

Hiện trường có không ít người ồn ào đứng lên, sự việc này không ngờ lại đột nhiên bị nhắc tới, chẳng nhẽ còn có người bên trong?

Sự kiện Trương Khải Uy là sự kiện của một tháng trước, nhưng với mọi người kí ức hãy còn mới mẻ, nói thật, không ít phóng viên từng trải vẫn còn cảm thấy sự tình hết sức kỳ quái, dù sao thì nhóm kịch đa phần là có ý giấu đầu hở đuôi.

Chỉ tiếc là trước khi Trương Khải Uy bị nhốt trong nhà giam, cũng không có cách nào phỏng vấn.

Tuệ Lâm bị căng thẳng theo bản năng, bởi vì liên lụy đến việc này còn có Dương Thần, nhưng vẫn gật đầu:

- Uhm, đúng là như vậy...

Nam phóng viên cười khinh thường, nói thật to với tất cả mọi người:

- Các vị, tuần trước, vừa may tôi có dịp phỏng vấn Trương Khải Uy, người vì mắc bệnh mà được tạm thời ra khỏi nhà giam đến bệnh viện. Bởi vì anh ấy bị viêm phổi, cơ thể suy nhược, nhưng anh vẫn mang trong mình tâm tình chính danh, nói cho tôi biết một vài tin tức dơ bẩn của Ngọc Lôi, cùng với Lâm Tuệ và cái người được gọi là anh rể kia, một bí mật không thể để cho ai biết!

- Xoạt!

Toàn bộ hội trường đều náo loạn lên với những tiếng động lớn, tất cả đều để đèn flash chụp nghiêm mật khác thường, đây chính là một điểm bão tin tức đặc biệt lớn!

Trước TV, Lâm Nhược Khê nhìn về phía Dương Thần, vẻ mặt nghi hoặc, nhưng Dương Thần mở to mắt kinh ngạc, dù thế nào cũng không thể nghĩ tới có thể vượt ra một việc như thế này!

Trương Khải Uy? Thăng cha đó không ngờ có thể đến gây rối vào lúc này!!

Vốn tưởng là một trang đã qua rồi, lại đến lúc máu chót này chôn xuống

cái họa ngầm!

Tuệ Lâm khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, không nghĩ tới có thể tự nhiên đâm ngang như vậy, thân thể mềm mại không khỏi run rẩy.

Nam phóng viên đặc ý lấy ra một cái đĩa CD, nói:

- Đây là một phần bản ghi âm, bên trong có âm tần và video tôi đã phỏng vấn Trương Khải Uy, tất cả đều là tư liệu độc nhất vô nhị. Vốn là muốn công khai vào thời gian thích hợp, chỉ vì Quốc tế Ngọc Lôi thật sự gia đại nghiệp đại, chúng ta không thể trêu vào!

Nhưng hiện tại, vì để cho những người đồng hành không bị lợi dụng, đông đảo quần chúng và những người hâm mộ không bị bịt mắt, giám đốc thông tấn xã chúng tôi quyết định công bố công khai Ngọc Lôi đáng ghê tởm, Tuệ Lâm và anh rể hung ác của cô ta!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1216

Dũng Khí

Nam phóng viên này cũng có mưu tính ngầm, trước tiên là nói về Trương Khải Uy hiện giờ bị viêm phổi phải đi chạy chữa, bệnh tình nghiêm trọng, sau đó đem cái đĩa CD ra, dậy lên lòng hứng thú ngay trước mặt mọi người.

Trong tình huống này, quần chúng thường là những kẻ đồng tình yếu ớt, lại mang bộ dạng có bằng chứng, lập tức hướng gió lại chuyển sang vị trí có lợi với gã.

- Rốt cuộc là chứng cứ gì, không bằng bây giờ tại hội trường mở ra cho mọi người cùng xem!

Lập tức có người bắt đầu đánh trống reo hò mà hét lên, những âm thanh hưởng ứng cũng nối liền thành một dải.

Vân Miếu sư thái một mực yên lặng đứng ở bên cạnh hội trường, vốn tưởng rằng sự việc đã có thể lắng xuống, còn cảm thấy vui mừng vì cháu gái của mình đã trưởng thành, lại không nghĩ đến việc nhảy dẫu ra một tên hề làm xáo trộn mọi việc!

Trong lúc nhất thời, Vân Miếu sư thái thở lên chân mày, quay đầu lại lặng lẽ báo cho đội trưởng đội bảo vệ, người đội trưởng này hiểu ý, chỉ huy hai nhân viên bảo vệ hiện trường chuẩn bị mời những phóng viên gây rối kia ra ngoài.

Nhưng không đợi đến khi hai nhân viên bảo vệ tới gần, nam phóng viên liền chỉ vào nhân viên bảo vệ đó và hô to:

- Mọi người thấy chưa! Bọn họ phải gọi bảo vệ đến đuổi chúng ta ra! Đây là biểu hiện của có tật giật mình!!

Lúc này, phóng viên toàn hội trường bắt đầu hận thù sôi sục, hội trường hỗn loạn!

Vân Miếu thái sư mặt tối sầm, không nghĩ tới sự tình lại có thể khó giải quyết như vậy, làm gấp cũng không biết phải làm sao mới tốt.

Lúc này Tuệ Lâm đứng dậy, cất cao tiếng nói:

- Mời mọi người giữ trật tự, tôi đồng ý để mọi người xem bằng chứng ở trong chiếc đĩa đó, tôi cam đoan, nếu là sự thật, tôi sẽ không bịa chuyện trước mặt nhiều người như vậy, dù sao thì sự kiện đó ở hội trường có không ít người có thể làm chứng.

Các phóng viên lúc này mới yên tĩnh trở lại, mà tên nam phóng viên kia lại cười lạnh lùng, bộ dạng hiên ngang lẫm liệt đi lên, nhét chiếc đĩa vào thiết bị phát hình, mở máy chiếu.

Rất nhanh, trên màn hình lớn xuất hiện một video, trên màn hình rõ ràng

là Trương Khải Uy đang ngồi trên giường bệnh, truyền từng giọt nước biển, sắc mặt tái nhợt.

Tiếng nói của Trương Khải Uy cực kì yếu ớt, nhưng vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Trong lúc phỏng vấn, có tiếng của nam phóng viên hỏi:

- Anh Trương, anh có thể khôi phục lại thực trạng lúc đầu ở hiện trường quay phim không?

- Có thể.

Trương Khải Uy mệt mỏi gật đầu diễn giải:

- Ngày hôm đó, việc quay phim của chúng tôi vốn thuận lợi, nhưng bởi vì đến màn hôn lại nổi lên cuộc tranh luận có nên để diễn viên tự mình diễn xuất hay không. Tôi cho rằng, ông kính đó nếu dùng diễn viên thay thế, căn bản sẽ mất đi vẻ đẹp của hình ảnh, cho nên tôi mới đề nghị có thể căn cứ vào tinh thần công hiến cùng diễn với Tuệ Lâm tiểu thư...

Tôi là một diễn viên chuyên nghiệp, tôi rất phản cảm với những người mang theo cả tình cảm cá nhân trong lúc diễn. Tôi cảm thấy, đã lựa chọn điện ảnh để diễn xuất, mỗi diễn viên đều nên giao bản thân mình cho điện ảnh, cho đạo diễn, mà không phải vì cá nhân mà hủy hoại điện ảnh...

Trương Khải Uy nói đến nổi mắt bắt đầu ngán lệ, có vẻ cực kỳ oán giận.

Ở hiện trường không ít phóng viên có vẻ thông cảm và ca tụng, dù sao bọn họ cũng đều là giới giải trí trà trộn, biết được diễn viên có rất nhiều điểm không dễ dàng gì.

- Tôi không ngờ tới, bởi vì ý kiến phản đối gian lận của tôi, Tuệ Lâm tiểu thư liền từ chối quay phim, điều càng làm cho tôi cảm thấy tức giận chính là đột nhiên có một người con trai tự xưng là giám đốc công ty giải trí Ngọc Lô, anh ta cầm một món quà đến ghé thăm Tuệ Lâm, đến thăm phim trường, kết quả sau khi biết chuyện tổ làm phim chúng tôi đang tranh luận về cảnh hôn, anh ta liền dùng thủ đoạn vũ lực cưỡng ép hành hung tôi...

Tôi chỉ là một nghệ sĩ, không có hậu trường lớn đằng sau, bọn họ liên hợp lại áp bức tôi, nếu không làm theo yêu cầu của bọn họ, quay video vu oan giả dối, liền sẽ đánh tôi tàn phế ngay tại chỗ...

Về sau tôi mới biết, người con trai này không chỉ là giám đốc công ty giải trí Ngọc Lô, còn là chồng của Lâm Nhược Khê, Tổng giám đốc Ngọc Lô, lúc đó tôi còn rất bức mình vì sao hắn lại có thể một mình đến thăm Tuệ Lâm, hơn nữa hai người còn rất thân thiết, hắn lại vì chuyện của Tuệ Lâm mà cư xử thô bạo với tôi, tôi thật sự không ngờ tới...

...

Phía xa, trước máy truyền hình ở Trung Hải, Lâm Nhược Khê nhìn thấy một màn như vậy, khuôn mặt xinh đẹp đã trắng bệch.

Dương Thần chau mày, hận không thể lập tức tới Yên Kinh đập tan hội trường, nhưng bản thân lại không thể làm được như vậy, nếu dùng thủ đoạn

cứng rắn, sẽ chỉ khiến cho sóng to gió lớn.

Mình có thể không sợ người trong thiên hạ, mặc kệ cái gì mà trong sạch không trong sạch làm theo ý của mình. Nhưng điều này không đại diện, Lâm Tuệ có thể, người nhà cũng có thể.

- Gã nói...là sự thật?

Lâm Nhược Khê run giọng hỏi.

Dương Thần thở một hơi thật sâu, lắc đầu nói:

- Nửa thật nửa giả, sự tình là hần nhảy lên, gã đòi hôn Tuệ Lâm bằng được, nhưng trước đó bọn anh đã nói, không cho phép biểu diễn một cách thân thiết như vậy, lúc đó gã còn đùa giỡn với anh, anh đánh gã. Không ngờ tên này bị bệnh nặng, thật là cái gì cũng đều dám nói.

Lâm Nhược Khê cũng không hoài nghi nhiều, dù sao cô vẫn nhớ rõ lúc kí vào hiệp ước, có nói rõ không được để cho Tuệ Lâm diễn những vai thân thiết.

Về phần hoài nghi Dương Thần và Tuệ Lâm có gian tình, cô hiểu rất rõ, tự nhiên cũng không nghĩ nhiều, lúc đó Dương Thần đi thăm phim trường, thậm chí còn là do cô đề cập trước.

- Vậy giờ phải làm sao, Tuệ Lâm ở bên kia bất lợi rồi.

Lâm Nhược Khê lo lắng nói.

Lông mày Dương Thần nhăn lại, nhất thời không thể đưa ra chủ ý.

- Không biết, dù cho bây giờ có nói cái gì, ngọn gió đầu cũng sẽ đều thổi về hướng bất lợi cho Tuệ Lâm thôi, có nói gì thì mọi người cũng không tin...

...

Hiện trường buổi họp báo tại Yến Kinh, sắc mặt Tuệ Lâm cũng cực kì lúng túng, đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của tất cả các phóng viên ở đây, và những ngọn đèn flash không ngừng nháy, trong mắt cô giờ phức tạp khôn kể.

Tên phóng viên nam đã phát xong video đó đặc ý nói:

- Tốt lắm, Tuệ Lâm tiểu thư, chứng cứ này của tôi ở đây có phải là thật hay không, tất cả những người ở đây đều là những người trong nghề có thể phân biệt thật giả, mọi người đều rất rõ ràng.

Tôi thật sự rất ngạc nhiên, cô với cái tên “anh rẻ” đó thật sự chỉ có chút quan hệ đó sao? Vì sao hần có thể một mình đến thăm phim trường? Vì sao chỉ vì cảnh diễn hôn của cô mà lỗ mǎng ngược đãi một nghệ sĩ nổi tiếng như tôi giữa thanh thiên bạch nhật?

Theo như tôi được biết, hôm đó cô còn thân mật một mình đưa tên “anh rẻ” đó ra khỏi nhóm làm phim, lúc ấy có không ít người trong nhóm làm phim làm nhân chứng, quan hệ của hai người đúng là không bình thường mà.

Nam phóng viên quạt gió thổi lửa, khiến cho không khí của hội trường lắng xê đến cực điểm, những truyền thông giải trí khác vốn cũng lười quan tâm thật giả, tóm lại bão điểm càng to, tin càng nóng mới là đạo lý cứng rắn!

Vân Miêu sư thái đứng ở bên cạnh hội trường mắt đã ngậm sát khí quyết

định lần này buổi họp báo kết thúc, cho dù là bị bên ngoài nghi ngờ, bà cũng phải tự tay làm thịt tên phóng viên nam này!

Nhìn thấy cháu gái bảo bồi duy nhất của mình lại phải chịu nhiều ánh mắt chằm biếm mỉa mai như thế, Vân Miêu sư thái thậm chí còn có thể cảm nhận được trái tim của mình đang rỉ máu.

...

Trước TV, hay tay Dương Thần nắm chặt.

- Nhược Khê, anh phải đến Yên Kinh, cứ như vậy, Tuệ Lâm sẽ không chịu nổi mất, sự tình do anh mà nên, nên anh nhất định phải đi giải quyết.

Dương Thần nói.

Nhưng không đợi đến khi Dương Thần đi, Lâm Nhược Khê đã dùng hết sức giữ chân người đàn ông lại, sốt ruột nói:

- Anh muốn đến hiện trường? Anh điên rồi sao? Nếu bây giờ anh đi đến đó, chưa nói đến việc anh sẽ bị mọi người nghi ngờ tại sao chỉ trong nháy mắt anh đã đến Yên Kinh, một khi anh đến đó, chỉ có thể thêm dầu vào lửa! Anh có thể bịt miệng tất cả mọi người sao? Bọn họ sẽ tin những lời anh giải thích sao?

Dương Thần giật mình, không phải anh không biết bản thân đi cũng chỉ là một sự thật uống công vô ích, nhưng nhìn thấy những điều trong TV, Tuệ Lâm một mình phải đối diện với truyền thông như vậy, trái tim bị co giật không cưỡng lại được.

Rõ ràng cô ấy chưa đạt được điều gì từ bản thân, đạt được chỉ là những lần từ chối trong im lặng, bản thân chỉ làm cho cô ấy không ngừng tổn thương.

Nhưng hiện tại, cô lại vì chính mình mà gặp phải sự chửi rủa giễu cợt của nhiều người như vậy.

Dương Thần bỗng nhiên có chút mê man, thái độ của bản thân với Tuệ Lâm rốt cuộc là đúng hay sai, là vì tốt cho cô hay là đang hại cô?

...

Không đợi đến khi mạch suy nghĩ trong đầu Dương Thần trở nên rõ ràng, hiện trường buổi họp báo, Tuệ Lâm lại đang rơi vào trạng thái trầm mặc, dùng dùng đứng lên.

Trước mặt tất cả các máy chụp ảnh và giới truyền thông, Tuệ Lâm như đối diện với từng nòng súng từng lỗ châu mai, để lộ như mây thanh gió nhẹ một nụ cười mỉm hơi ngượng ngùng nhợt nhạt.

Hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều bị nụ cười đột ngột mà thanh lịch của cô làm cho cảm thấy hoang mang và kinh ngạc.

Tuệ Lâm thở dài, mấp máy môi mỏng hướng về mọi người, hơi cúi đầu.

- Tôi rất xin lỗi, để những người luôn ủng hộ tôi cảm thấy bối rối. Tôi biết, vài ngày nữa, có thể tôi sẽ không còn cách nào để lại được hoạt động trên sân khấu, trên màn hình.

Nhưng tôi hi vọng mọi người có thể im lặng lắng nghe tôi trình bày xong về quan hệ của tôi với chị dâu, anh rể, có lẽ mọi người sẽ có thể lý giải được tại sao lại xảy ra tất cả những chuyện đó.

Sau khi dừng lại một chút, Tuệ Lâm dường như đẩy lên tất cả mọi dũng khí, đón tất cả mọi người, nói rõ ràng:

- Đúng vậy, tôi thích anh rể.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1217

Người Có Thể Làm Gì

Cả hội trường yên tĩnh như chết, đến tiếng của một cái kim rơi cũng có thể nghe được.

Không ai có thể ngờ tới, tại nơi đầu sóng ngọn gió này, trên ngọn lửa đang bốc bùng hực này, người con gái lại nhẹ nhàng băng quơ giội lên một thùng dầu như vậy.

Ngay cả Vân Miêu sư thái bên cạnh trong vòng một khoảng thời gian ngắn ảo tưởng rằng, cô cháu gái của mình có phải đã bị trường hợp như vậy làm cho sợ hãi, điên rồi!?

Sau vài giây lặng ngắt như tờ, trong hội trường phát ra những âm thanh tuyệt đỉnh như sóng thần!

Ở phía xa tại Trung Hải, trước màn hình TV, Dương Thần và Lâm Nhược Khê cũng lúng túng không nói nên lời.

Vú Vương giật mình che miệng há to, vẻ mặt vô cùng yêu thương và rối rắm nhìn Tuệ Lâm trên TV.

Dương Thần cảm thấy tim mình như bị ai bóp chặt, hung hăng nhéo một cái, hơi thở trở nên khó khăn!

Thân thể mềm mại của Lâm Nhược Khê bên cạnh nhẹ nhàng run rẩy, cắn chặt môi rướn, bỗng chốc quay người bước lên lầu.

- Tiểu thư, cô đi đâu vậy?

Vú Vương lo lắng hỏi.

- Nghỉ ngơi.

Sau khi Lâm Nhược Khê thản nhiên nói câu này, cũng không quay đầu lại bước vào phòng của mình.

Dương Thần không một chút cử động đứng yên tại chỗ, cũng không rảnh để quan tâm xem trong lòng Lâm Nhược Khê rốt cuộc có ý nghĩ như thế nào, trong đầu của mình, cũng đã loạn lung tung lên rồi.

Mà giờ phút này, Tuệ Lâm đứng trong hội trường là trung tâm của sự chú ý dường như đã trút bỏ được gánh nặng, nhẹ nhõm đi nhiều.

Đối mặt với mọi cái nhìn, Tuệ Lâm cười nói:

- Tôi không muốn che che giấu tình cảm của bản thân, bởi vì bản thân tình cảm tôi vốn không thể không chế được.

Từ rất lâu rồi, khi lần đầu tiên được gặp anh rể, tôi đã rất tò mò về anh, thời gian ở cùng nhau lâu dần liền biến thành thích.

Nhưng hi vọng mọi người không phải dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn tôi, tôi biết rất rõ, chị và anh rể đối với tôi rất tốt, giống như với một người em

gái thông thường.

Tôi chưa từng mơ một giấc mơ không phải của mình, anh rể của tôi cũng không hề vượt qua cái giới hạn nào đó, con người không được làm từ gỗ, sao có thể nói là cắt đứt mọi tình cảm liền có thể cắt đứt ngay được.

Ngày hôm đó, anh rể của tôi vì cảnh diễn hôn, ra sức đánh Trương Khải Uy, cũng xuất phát từ việc bảo vệ tôi, mà không hề có ý gì khác.

Nếu mọi người không chịu tin, có thể mời đạo diễn Dư Thạc và nhân viên làm việc tại hiện trường lúc đó làm chứng, trước giờ tôi chưa từng chủ động theo dết.

Ở điểm này, tôi không thể nhượng bộ, bởi vì việc này không chỉ có liên quan đến phẩm chất đạo đức của tôi, mà còn liên quan đến công việc của chị gái tôi, đức hạnh của anh rể tôi.

Từ hôm nay trở đi, tôi không còn là ngôi sao ca nhạc, không còn là diễn viên, càng không phải là một người nghệ sĩ, tôi chỉ là Tuệ Lâm, một cô gái bình thường không cần phải lo lắng đến thanh danh, không cần che giấu tình cảm của chính mình...

Nói đến đây, Tuệ Lâm lặng lẽ lùi lại một bước, cúi người chào thật sâu, liền bỗng bệnh nhẹ nhàng bước xuống bậc.

Mãi đến khi Vân Miểu che cho cô đi vào hậu trường, các phóng viên mới nhào tới như điên muốn hỏi thêm nhiều nữa.

Nhưng các vệ sĩ đã bị hạ mệnh lệnh chết, tuyệt đối không buông tha bất cứ kẻ nào còn dám đi quấy rối.

Đi vào hành lang thông ra phía sau, Vân Miểu ôm lấy bả vai cháu gái, triu mến và vui mừng nói:

- Tuệ Nhi, cháu làm rất đúng, đợi lát nữa bà nội sẽ cử người thanh toán tên phóng viên gây sự kia.

Tuệ Lâm lắc lắc đầu, khẽ cười nói:

- Không cần nữa, bà nội, cháu đã nói sau khi rút khỏi làng giải trí, bọn họ muốn ra sao thì ra, những ngày này sẽ dần đi vào quên lãng mà.

- Cháu thật sự...không hát?

Vân Miểu có chút kinh ngạc.

- Dạ.

Tuệ Lâm gật đầu.

Sắc mặt Vân Miểu phức tạp, bùi ngùi thở dài:

- Nói ra cũng lạ, vốn phản đối cháu hát, Lâm gia nhà chúng ta mặc dù không được như trước, nhưng cũng có mặt mũi trong nhân gian, cháu là một tiểu thư khuê các, ra ngoài làm diễn viên để làm gì.

Nhưng sau đó, bà nội phát hiện cháu trên sân khấu thực sự rất vui vẻ, cũng cảm thấy rất tuyệt.

Hiện giờ, đột nhiên cháu nói không hát nữa, bà biết đây là việc cháu thích nhất, cháu vứt bỏ như vậy, cháu không cảm thấy tiếc nuối sao?

Tuệ Lâm găng cười, lắc lắc đầu:

- Cháu không tiếc, cháu đã trải nghiệm qua rồi, đã đủ rồi.

- Hừ, nên trách tên Dương Thần kia! Đã không chịu đón nhận cháu, lại đổ lên đầu cháu bao nhiêu chuyện như vậy! Giờ cũng tốt, trốn ở Trung Hải đến bóng người cũng không thấy đâu, để cô gái như cháu một thân một mình đối mặt với một bầy sói đói...

- Bà nội, việc này sao có thể trách Dương Thần, anh ấy là vì cháu mà, chắc chắn anh ấy cũng không chịu nổi.

Tuệ Lâm vội vàng nói.

- Đã vậy rồi còn nói đỡ cho tên tiểu tử hỗn xược kia.

Vân Miêu bất đắc dĩ thở dài:

- Tuệ Nhi, vậy tiếp theo cháu muốn như thế nào, không hát nữa rồi, dù sao cũng phải tìm một việc nhỏ để làm đi.

Tuệ Lâm hơi cúi đầu một lúc lâu, âm thanh sâu thẳm nói:

- Bà nội, cháu muốn về Nga Mi thanh tu một thời gian, để bản thân yên tĩnh một chút...

Vân Miêu dường như cũng sớm đoán được, không có gì bất ngờ, gật đầu nói:

- Cũng tốt, cũng lâu rồi bà không về sơn môn, cháu quay về vừa đúng lúc chăm sóc một chút, Thục Sơn chúng ta hiện giờ nhân khẩu tàn tạ, cứ tiếp tục như vậy, khó tránh khỏi việc biến mất, sau khi cháu quay lại, tĩnh dưỡng bản thân, cũng dạy nhóm sư đệ tiểu muội của cháu tập võ một chút.

- Dạ, vậy bà cũng保重 nhé.

Tuệ Lâm nhẹ nhàng ôm lấy người thân duy nhất.

Đôi mắt Vân Miêu hơi đỏ lên, miễn cưỡng cười vỗ vỗ lưng cháu gái:

- Yên tâm đi, cháu xem bà nội còn khỏe như vậy, qua một thời gian bà sẽ về Nga Mi thăm cháu.

Tình cảm dịu dàng của hai bà cháu có vẻ hòa thuận vui vẻ ấm áp trong hành lang.

Lão nhân mặc áo bào xám yên lặng đứng ở phía sau, vẻ mặt thẫn thờ, thương tiếc than thở.

...

Sau khi kết thúc buổi trực tiếp trên TV, trận phong ba này dần dần biến thành một loạt các cuộc đối đầu trên inte.

Có người ủng hộ Tuệ Lâm dám nghĩ dám làm, lại có người cho rằng Tuệ Lâm lãng xê ác ý, nhưng trên thực tế, Tuệ Lâm đã lựa chọn rời khỏi giới văn nghệ, lại làm cho tin tức càng thêm nặng ký.

Đã đứng ở độ cao như vậy, đột nhiên nói đi là đi, thậm chí đã sắp trình diễn tại đêm liên hoan tết âm lịch cũng dứt khoát vứt bỏ, rất nhiều người đã hoàn toàn tin tưởng vào sự thanh bạch của Tuệ Lâm.

Một người phụ nữ có thể nói vứt bỏ danh lợi và địa vị là vứt bỏ, sao có

thể ý thể ức hiếp người, huống chi, chỉ cần lấy thanh danh của Tuệ Lâm, cũng đã không cần phải lãng xê rồi.

Tuy nhiên, sự tình tạp nham này, Dương Thần lại không suy nghĩ nhiều.

Sau khi đứng yên một cách ngơ ngác rất lâu, Dương Thần yên lặng lên lầu, gõ cửa phòng Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê không mở cửa, ở trong phòng nhẹ giọng nói:

- Em không biết gì hết, không nghe thấy gì, em cần nghỉ ngơi.

Tuy rằng bị ngăn cách bằng một cánh cửa, Dương Thần vẫn nghe rất rõ cô đang nói gì.

Sống cùng nhau lâu như vậy, tâm tư của Lâm Nhược Khê, Dương Thần hiểu rất rõ.

Cô không muốn đối mặt với tất cả, cũng vừa không muốn cản trở quyết định của Dương Thần.

Thời gian này, nếu Dương Thần không đến Yên Kinh thăm Tuệ Lâm một chút, tâm cô không đành lòng, nhưng sự ích kỷ của cô lại không đành lòng với chính mình.

Cho nên, đơn giản chỉ cần giả vờ như không biết gì, cho dù là giả bộ, cũng dễ hơn so với việc坦然 nhiên mà đối mặt.

Dương Thần không do dự hơn nữa, sau khi ra cửa, trực tiếp chạy đến Yên Kinh với tốc độ nhanh nhất.

Tìm thấy tu vi của Vân Miêu sư thái và áo xám tro cũng không phải việc khó, sau khi góc bí mật xuất hiện, Dương Thần lập tức đi tới bãi đỗ xe.

Vân Miêu và áo xám tro đang bàn chuyện gì đó, đi từ hướng của hội trường ra.

Khi nhìn thấy Dương Thần đứng lặng hồi lâu bên chiếc xe, hai người sững sờ trong chốc lát.

- Tuệ Lâm đâu?

Dương Thần hỏi thẳng vào vấn đề, tìm một vòng ở gần đây đều không tìm thấy Tuệ Lâm.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Dương Thần, Vân Miêu cuối cùng đã bình phục một chút sự phẫn nộ.

- Người đến muộn rồi, con bé đã ngồi xe đi từ sớm rồi.

Vân Miêu nói.

- Đi đâu?

Dương Thần kinh ngạc hỏi.

- Về Nga Mi, con bé muốn thanh tu một thời gian, còn bảo ta nói cho các người biết, công việc của nó sẽ ngừng lại hết.

Vân Miêu坦然 nhiên nói.

Dương Thần có chút bức bối, cảm giác áy náy với Tuệ Lâm càng mãnh liệt hơn, bản thân trước còn từng nói với cô ấy về việc làm sao để vượt qua khó khăn, không ngờ cuối cùng Tuệ Lâm lại là người hy sinh!

- Cháu đi tìm cô ấy, không thể để cô ấy đi một mình như vậy được.

Không đợi Dương Thần xuất phát, Vân Miêu liền hô to một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Người tìm Tuệ Lâm để làm gì? Người có thể đem tới cho Tuệ Lâm hạnh phúc à? Người có thể khiến cho Tuệ Lâm ngẩng đầu lên trước mặt mọi người sao!? Người có thể làm gì cho nó?

- Cháu...

Dương Thần ngơ ngác đứng yên tại chỗ, nói không nên lời.

- Cái gì người cũng không thể làm, lúc này Tuệ Lâm cũng sẽ không hi vọng người đi tìm nó, nó là một con bé biết điều, nếu người muốn để nó thanh thản một chút thì để cho nó một mình về Nga Mi đi.

Vân Miêu thở dài yếu ớt, bảo cho áo xám tro lập tức đi về hướng xe, xé qua người Dương Thần.

Mãi cho đến khi xe của Vân Miêu đã đi, Dương Thần đứng đó cũng không thể phục hồi lại tinh thần.

...

Cùng lúc đó, ở Bắc Cực xa xôi.

Đúng là tháng của cực đêm, trên dải băng dài đằng đằng bao la bát ngát, không gian tối om, đầy sao rực rỡ, giống như toàn bộ Bắc Cực luyện thành một mảnh, tự thành một thế giới.

Nhưng ở dưới tầng băng kè sát điểm Bắc Cực, từng do Nghiêm Bất Vân tạo thành một phòng thí nghiệm khổng lồ, không khí kỳ dị khác thường.

Hàn quang chói đỏ rực chiếu lên toàn bộ phòng thí nghiệm như ban ngày, màn hình máy tính lớn nhúc nhích các loại số liệu và tin tức phức tạp.

Ở trung tâm phòng thí nghiệm, trên một cái bàn giải phẫu cơ thể khổng lồ, chi chít ống dẫn và đường dây lắt nhắt, đang hấp thụ một khối cơ thể nam giới.

Bốn phía của bàn giải phẫu là dụng cụ thí nghiệm khoa học kỳ dị đứng phân biệt do bốn cái cọc kim loại màu xám bạc tạo thành, giống như là bốn cái cột nước vắn vẹo do bốn đầu hội tụ mà thành!

Điểm hội tụ của bốn cột nước do một đoàn năng lượng mờ nhạt không ngừng cô đọng mà thành!

Nhưng người con trai này có thân thể to lớn, trần như nhộng, tứ chi bị cố định ở đằng kia, hoàn toàn không thể gãy ra được!

Người này rõ ràng là Dương Liệt!

Tuy rằng vẫn còn ý thức thanh tỉnh, nhưng Dương Liệt hận không thể hôn mê đi!

Chỉ vì một đoàn năng lượng u ám đục ngầu lơ lửng trên bàn giải phẫu đang vận sức chờ phát động để ăn mòn anh!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1218

Người Cũng Muốn

- Đừng căng thẳng, sẽ không có chuyện gì đâu, đây cũng là vì muốn tốt cho người thôi, ha ha...

Tiếng cười buồn u ám của một người đàn ông vang lên, khoác một chiếc áo khoác màu trắng toàn vết bẩn, vô cùng bẩn, tóc tai bù xù, bộ râu dài dày đặc cả mặt vì lâu không được cắt sửa.

Bộ dạng của Văn Thao, nếu soi gương, chỉ sợ chính gã cũng không nhận ra chính bản thân mình.

Cơ thể Văn Thao, ngoại trừ cái áo khoác màu trắng, những chỗ khác không một mảnh vải, bắp thịt trên người có vẻ cực kỳ kiên lạnh, nhưng lại tựa hồ như không có mỡ, đường vân xương sườn cực kỳ rõ ràng.

Ngực Văn Thao, rõ ràng là một đám năng lượng mờ mịt, nếu phân biệt cẩn thận, có thể tinh tường phát hiện, đó chính là kết tinh của năng lượng phản vật chất, cũng chính là đá Thần!

Giống như Nghiêm Bất Ván ban đầu, Văn Thao mượn kỹ thuật để lại của Nghiêm Bất Ván, sau khi dung hợp bản thân với đá Thần, lực lượng có được sau đó cũng đã không ngừng cải tạo kỹ thuật về sau, vượt xa Nghiêm Bất Ván ban đầu!

Giờ phút này, bốn dụng cụ thí nghiệm khoa học cổ quái kia phát tán ra năng lượng phản vật chất, tất cả đều là do thân thể của Văn Thao phát tán ra ngoài!

Vận dụng năng lượng phản vật chất đã trở nên quen tay, thậm chí trông như liên tục không ngừng!

- Người...Rốt cuộc người muốn làm cái gì!?

Dương Liệt sắp điên rồi, anh vốn trốn ở Bắc Cực tu luyện, hôm nay đột nhiên Văn Thao tìm anh đến đây, sau khi cưỡng ép khống chế được anh, đặt anh trên bàn giải phẫu này!

Bị năng lượng phản vật chất đè lên, Dương Liệt căn bản không thể nhúc nhích!

Anh tưởng rằng sự tu luyện của bản thân làm sức mạnh đã có một bước nhảy vọt về chất, thật không ngờ, tốc độ tiến bộ của Văn Thao còn kinh khủng hơn!

- Ha ha...không phải người muốn trở nên cường tráng sao, đây là kết tinh nghiên cứu mới nhất của ta – thiết bị lột xác phản năng lượng! Chỉ cần ta dùng đá Thần thúc giục nó, nó có thể làm cho năng lượng phản vật chất của ta mạnh lên ít nhất ba trăm lần, dùng để thay đổi tổ chức lại chuỗi gen của

người!

Chỉ cần thành công lần đầu tiên, chuỗi gen phản vật chất của ta một khi bị mở ra, về sau ta sẽ có thể muốn làm gì thì làm!

Văn Thao cười hết sức đắc ý, thậm chí trong mắt hắn tràn đầy cả tia máu màu đỏ, tất cả đều điên cuồng!

- Vậy... Vậy là ý gì...

Dương Liệt run giọng hỏi.

- Làm sao ta biết được...

Văn Thao nhếch mép:

- Theo như lời suy nghĩ của Nghiêm Bất Vãn, loại lột xác này sẽ làm cho thể thực nghiệm rút cuộc biến thành như thế nào, còn chưa biết được, đương nhiên rồi, dù là như thế nào, kết quả thực nghiệm nhất định sẽ có ích cho ta, giải thích thế nào người cũng không thể hiểu được.

- Người... Sao người có thể lấy ta làm thể thực nghiệm!! Chúng ta không phải là đồng bọn sao!?

Dương Liệt phần nộ rít gào.

Văn Thao ngửa đầu cười to:

- Đồng bọn? Người cũng muốn? Người chẳng qua là một con chó do ta nuôi dưỡng! Người cho rằng người còn cao hơn con chó cái kia sao? Nực cười!

Tiếng nói vừa dứt, Văn Thao mở mạnh hai tay ra, đá Thần trên ngực hắn trong ý niệm thúc giục của hắn bộc phát ra mạnh mẽ ánh sáng màu tro lóa mắt.

- Chi chi chi chi...

Bốn đầu năng lượng ngưng tụ phóng ra năng lượng phản vật chất, không ngừng phát ra, cuối cùng đã đến sát biên giới có thể chấp nhận được!

- Âm âm!

Một cột sáng của năng lượng phản vật chất chiếu xạ từ đám năng lượng đó, trong nháy mắt nuốt sống cơ thể Dương Liệt!

Biểu hiện ngũ quan trên khuôn mặt Dương Liệt nhất thời bị cứng lại, cả thân hình cũng đã bị bao phủ rất nhanh!

Trên băng nguyên hắc ám, một cột sáng mờ mịt mang tính hủy diệt từ dưới tầng băng bị vỡ vỡ mà thoát ra, làm vỡ tan tành một tầng băng lớn!

Ước chừng hơn một phút đồng hồ, thanh âm vỡ toang dần dần chìm xuống.

Phòng thí nghiệm đã bị phá hủy hơn nửa, khắp nơi là ngọn lửa và điện hỏa hao phí bùng lên, chỉ có bên trong năng lượng phản vật chất ở giữa, tất cả mọi thứ bình yên không tổn hao gì.

Chiếc giường lớn Dương Liệt vốn nằm bên trên, đã hoàn toàn không còn chiếc giường phẫu thuật, cũng không còn bóng dáng của Dương Liệt!

Còn lại là một đám năng lượng tối tăm mờ mịt!

Văn Thao đứng bên cạnh, hai tay run run, đem đám năng lượng lớn nhỏ như cái bóng rỏ đặt lên bàn tay.

Chậm rãi, đám năng lượng giống như một vũng nước suối, cuối cùng tuôn về đá Thần trên ngực gã!

- Thành công rồi...Ta thành công rồi!

Văn Thao mừng rỡ như điên, sau khi tất cả năng lượng được hút vào đá Thần, thân thể Văn Thao bỗng nhiên mấp máy một trận, tất cả tế bào giống như bắt đầu chuyển động.

Một giây ngắn ngủn sau, Văn Thao đã biến thành một dáng người và dung mạo của Dương Liệt!

“Dương Liệt” cười kỳ lạ, tiện tay bắt lấy một tảng băng, ước chừng trên trăm tấn băng tuyết đã bị tiêu tan bởi một cỗ năng lượng phản vật chất.

Bước nhảy vọt “Dương Liệt” đã đến được băng nguyên Bắc cực hắc ám.

Hai bóng hình lúc này rất tự giác đi về phía sau “Dương Liệt”, chính là La Thúy San với quần áo đỏ và Ninh Quốc Đống với phong cách phương Tây.

Đứng ở vùng đất cực hàn này, điều này đối với tình mẫu tử đã không như ban đầu, không một chút xu hướng cảm thấy lạnh giá.

Sau khi nhìn thấy một Dương Liệt với chiếc áo khoác trắng, trong mắt Thúy San hiện lên một chút khiếp sợ, lập tức cười khanh khách nũng nịu:

- Gã què thân yêu của em, anh cuối cùng đã thành công rồi, giờ em nên xưng hô là Dương thiếu gia sao?

Văn Thao quay người lại, tiện tay tóm lấy, La Thúy San kinh hãi hô lên, liền rơi ngay vào trong tay gã!

Sức mạnh cường đại của cánh tay nắm lấy toàn bộ thân thể nở nang đầy đà mềm mại của La Thúy San, giống như muốn đè ép cô.

Nhưng La Thúy San vốn không một chút lạ lẫm, mà còn dùng cái lưỡi thơm tho liếm láp đôi môi đỏ mọng, vẻ mặt mê hoặc.

Ninh Quốc Đống nhìn thấy một màn như vậy, mặt không biểu cảm, trong mắt anh, người phụ nữ này từng là mẫu thân của mình giờ đã không còn một chút quan hệ.

Tuy nhiên Văn Thao giờ phút này không có ý quan hệ.

- Để các người đi Yên Kinh điều tra, điều tra xong rồi sao?

Văn Thao lạnh giọng hỏi.

- Đã điều tra xong, Ninh gia hiện tại có hai người, một là Ninh Tâm, một người đàn ông trung niên Ninh Đức, chuẩn bị nhận được sự tôn sùng, ngay cả Ninh Quang Diệu cũng phải nhún nhường bọn họ, không có gì bất ngờ xảy ra, có chăng là tu sĩ do Ninh gia trong ảo cảnh phái đến.

Ninh Quốc Đống trả lời.

- Tốt lắm, miếng mồi ngon đưa tới miệng, đương nhiên phải hưởng thụ.

Văn Thao cười lạnh.

La Thúy San ngập ngừng nói:

- Gã què à, chúng ta sẽ đi Ninh gia sao? Không bằng việc anh ăn thịt Ninh Quang Diệu, làm thủ tướng của một quốc gia chơi bởi xem sao?

- Ngu xuẩn.

Văn Thao cười nhạo nói:

- Em tưởng rằng Ninh Quang Diệu ngu ngốc sao? Cái tên Ninh Tâm, Ninh Đức yếu thế, liền có thể tùy ý trừ khử? Em tưởng dễ gạt người của ẩn thế gia tộc hay sao? Việc mạo hiểm này nên để người khác làm, ta giờ là Dương Liệt, một thân phận như vậy, sao có thể lãng phí?

- Anh nói là...

Sóng ánh sáng La Thúy San lưu chuyển, bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, ngạc nhiên vui mừng cười quyền rũ nói:

- Gã què à, anh thật thông minh!

Văn Thao cười lạnh, cúi đầu ngửi cái cổ trắng ngần mịn màng của người phụ nữ. Hương thơm ngào ngạt đậm đặc, nhưng trong ánh mắt không mấy ham muốn dục vọng

- Tốt lắm, ở Bắc Cực đủ rồi, chúng ta... về Yên Kinh!

...

Trên một dòng sông băng cách phòng thí nghiệm mấy cây số, một người mặt sắt mang hắc bào chứng kiến mọi chuyện xảy ra.

Ngay thời điểm ba người Văn Thao cấp tốc rời khỏi Bắc Cực, một bóng dáng màu đen sâu thẳm tĩnh mịch lướt qua không khí mỏng xuất hiện phía sau hắc bào.

Hắc bào lập tức xoay người, cúi người thật sâu:

- Athéna các hạ, ngài đã tới.

- Ừ.

Athéna trả lời thần nhiên, nhìn về phương xa, nói:

- Gã thành công rồi...

Hắc bào gật đầu:

- Đúng vậy, đúng như lời ngài nói, gã đã mở chuỗi gen thực bào, gã ăn thịt Dương Liệt, biến thành bộ dạng của Dương Liệt, sức mạnh cũng tăng lên nhiều.

- Tốc độ còn chậm một chút, xem ra... vẫn còn có sự chênh lệch với Nghiêm Bất Vấn.

Athéna có chút thương tiếc đánh mất đi quân cờ Nghiêm Bất Vấn.

Hắc bào cười khắc khắc, nói:

- Tiểu nhân xem ra, Nghiêm Bất Vấn tuy rằng có thiên phú về nghiên cứu, nhưng tên Văn Thao càng có dã tâm và chơi liều, đợi một thời gian nữa tất thành họa lớn, không hiểu tại sao các hạ lại muốn tiểu nhân giữ lại gã, gã đã hoàn thành việc nghiên cứu, không phải là sứ mệnh đã kết thúc sao?

- Thành quả nghiên cứu của gã, tất nhiên là ta cần, nhưng con người gã tồn tại còn có giá trị khác, người không cần hỏi nhiều.

- Vâng.

Hắc bào ngoan ngoãn nói.

Athéna ngăm nhìn phòng thí nghiệm từ xa, nói:

- Thiết bị gã để lại, người giúp ta đem đến một nơi an toàn, những thứ khác hủy diệt toàn bộ, sau đó người đến Yến Kinh giúp ta theo dõi gã là tốt rồi.

Nhớ kỹ, không có lệnh của ta, không được để lộ ra dấu vết, không lâu sau đó, Dương Thần sẽ tới Yến Kinh, người đừng để hắn phát hiện...Bằng không, ta sẽ không cứu được người thêm lần nữa...

Mồ hôi lạnh của hắc bào chảy ròng ròng, anh không muốn lại bị đình Hồn Độn “ăn” mất, sau khi cuống quýt đồng ý, nhanh chóng bay về hướng phòng thí nghiệm, với bản lĩnh cao cường của anh, vận chuyển và ẩn dấu một cái gì đó thật sự quá dễ dàng.

Chẳng qua, Athéna ngày càng thần bí, hơn nữa thực sự là mỗi bước đi đều có thể coi là cực chuẩn, với sự từng trải vạn năm của cô, thật sự là không thể đoán được người phụ nữ này rốt cuộc nghĩ cái gì, thật sự vừa kinh vừa sợ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1219

Thừa Nước Đục Thả Câu

Trung Hải, tại biệt viện phía tây ngoại ô.

Đã là ngày thứ hai kể từ khi Dương Thần từ Yên Kinh trở về, vào bữa sáng.

Trên bàn ăn, ngoài Lam Lam vẫn ăn uống hồn nhiên như mọi hôm ra, thì Lâm Nhược Khê, vú Vương và Dương Thần đều không có tâm trạng để ăn uống.

Thực ra, Dương Thần cả đêm không ngủ, ngồi trên ghế sofa tại phòng khách suy nghĩ cả đêm.

Đi tìm Tuệ Lâm? Hay là để cô tự về núi Nga Mi?

Dương Thần phát hiện, trái tim của hắn vẫn đang dao động, chưa thể dứt khoát được.

Lâm Nhược Khê ăn được một nửa, rồi bất chợt buông đũa, nói với Dương Thần:

- Tuệ Lâm đã về núi Nga Mi rồi đúng không?

Dương Thần sững sốt:

- Sao em biết?

- Cô ấy nhắn tin cho em, nói em không phải suy nghĩ nhiều, lại nói xin lỗi công ty của em.

Ngữ khí của Lâm Nhược Khê rất bình thản, nhưng ánh mắt lộ vẻ buồn buồn.

Dương Thần cười tự nhiên:

- Sao cô ấy không nhắn tin cho anh?

- Anh muốn đi tìm cô ấy?

Lâm Nhược Khê đột nhiên hỏi.

Dương Thần ngạc nhiên, ngờ ngác không biết nên trả lời thế nào.

- Nếu anh muốn đi, em sẽ không ngăn cản anh.

Lâm Nhược Khê nói rõ ràng từng chữ một.

Dương Thần thở dài:

- Anh biết em sẽ không ngăn cản anh, bởi vì cô ấy là Tuệ Lâm, nhưng cũng chính vì vậy mà anh không thể đi được.

Lâm Nhược Khê cười gượng:

- Em không biết là nên vui, nên thấy tiếc nuối hay nên thấy đau lòng đây?

- Đừng nghĩ nhiều nữa! Không ai làm sai điều gì cả, con người sống trên đời luôn có những chuyện không như ý mình, nhưng cái chính là phải vượt qua được nó. Tuệ Lâm còn trẻ, có lẽ cô ấy đã nghĩ thông suốt được nhiều

chuyện tron lúc tu luyện.

Dương Thần an ủi.

Lâm Nhược Khê thăm thở dài, đây không phải là chuyện Tuệ Lâm có nghĩ thông hay không, mà vấn đề là trong lòng anh rốt cuộc đã nghĩ gì về chuyện của Tuệ Lâm.

Đương nhiên, Lâm Nhược Khê cũng không nói ra, vị trí của cô hiện giờ khá miễn cưỡng, cô đành chỉ biết im lặng.

Lắc lắc đầu, Lâm Nhược Khê đưa tay xoa đầu Lam Lam, sau đó đứng dậy chuẩn bị đến công ty.

Dương Thần nói một cách ngây ngô:

- Em không ăn nữa sao? Công ty có việc gấp gì sao?

- Không. Là em có hẹn, hơn nữa cũng phải chuẩn bị nhiều thứ cho cuộc họp.

Dương Thần giật mình, nói:

- Bà xã, không phải em thực sự muốn rút lui đấy chứ?

Lâm Nhược Khê gật gật đầu:

- Không phải hôm qua đã nói với anh rồi sao, anh còn nói sẽ ủng hộ quyết định của em mà.

- Nhưng cũng không gấp như vậy chứ, dù sao em cũng phải chọn người kế nhiệm phù hợp chứ. Ngọc Lôi là một tập đoàn xuyên quốc gia lớn, người có năng lực, lại quen thuộc với công việc của công ty đâu phải dễ tìm.

Dương Thần cảm thấy người con gái này đúng là làm việc gì cũng nhanh gọn.

Lâm Nhược Khê cười thần bí:

- Nếu như anh hiếu kì, có thể xuống tổng bộ, người kế nhiệm em đã chọn rồi, chiều hôm nay sẽ tới công ty.

Nhìn thấy cô còn thừa nước đục thả câu, Dương Thần có một dự cảm bất thường, có cảm giác như bản thân lại bị “đùa giỡn” rồi!

Bất luận thế nào, Ngọc Lôi lớn như vậy lại đột ngột thay đổi người đứng đầu, đây là một sự kiện chấn động.

Đặc biệt là chuyện của Tuệ Lâm, khiến cho ngành giải trí của Ngọc Lôi bị đả kích, khiến cho cổ phiếu của Quốc Tế Ngọc Lôi rớt giá vài điểm.

Đương nhiên, vì công ty giải trí của Ngọc Lôi không phải là nguồn thu chính, cho nên không có ảnh hưởng lớn đến cả Quốc Tế Ngọc Lôi.

Nghĩ lại thì Lâm Nhược Khê đang ở trong giai đoạn phong độ đỉnh cao, lại đột ngột rút lui hẳn cũng khiến cho người ngoài cảm thấy tò mò.

Vì tối qua Lâm Nhược Khê cũng đã họp mặt những người chủ chốt của Ngọc Lôi tại Hoa Hạ, cho nên mới sáng sớm đến công ty, những nhân vật chủ chốt này đã ngồi yên vị tại phòng hội nghị.

Trong đó đương nhiên cũng có cả Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc, nhưng cả hai cô cũng không rõ Lâm Nhược Khê định làm gì, cho nên với

những câu hỏi của đồng nghiệp họ cũng chỉ biết lắc đầu.

Đôi chủ tịch đối với những công ty khác mà nói có lẽ là chuyện cần phải vô cùng thận trọng, nhưng ở Ngọc Lôi, nói khó thì là khó, nói đơn giản thì là đơn giản.

Mọi quyền hành của Ngọc Lôi hầu hết đều nằm trong tay Lâm Nhược Khê, cô nói không làm nữa, thì không ai có thể ngăn cản, không ai có quyền xen vào.

Điểm mấu chốt là Lâm Nhược Khê tình nguyện nhường ghế Tổng giám đốc cho ai, điều này ảnh hưởng tới đãi ngộ của toàn bộ nhân viên của Ngọc Lôi, nên tự nhiên được mọi người quan tâm tới.

Mười giờ, Lâm nhược Khê xuất hiện đúng giờ tại phòng họp, vừa nhìn thấy cô khuôn mặt bình thản bước vào phòng mọi người trong phòng, kể cả các nguyên lão cũng nhất loạt đứng dậy đón tiếp.

Vài năm lẫn lộn chốn thương trường, đã khiến cho cô gái trẻ Lâm Nhược Khê có được ảnh hưởng nhất định tới những người có mặt tại đây.

Dương Thần không tham dự hội nghị cấp cao của công ty, mà chỉ lặng lẽ đứng ở cửa phòng họp, chờ đợi “sự bất ngờ” của Lâm Nhược Khê.

Triệu Hồng Yến đi theo sau Lâm Nhược Khê, tâm trạng phức tạp, cô là một trong số những người biết được ý định từ bỏ ghế chủ tịch của Lâm Nhược Khê sớm nhất, vì vậy cô phụ trách liên hệ với người phụ trách các phân công ty đến tham dự cuộc họp này.

Cũng chính vì vậy mà Triệu Hồng Yến luôn ở trong trạng thái mơ hồ, nếu như Lâm Nhược Khê không làm chủ tịch nữa, vậy trợ lý như cô sẽ ra sao?

- Mọi người ngồi đi.

Lâm Nhược Khê đưa tay ra hiệu mời mọi người ngồi.

Cả căn phòng im lặng tới mức đến tiếng lá rơi cũng có thể nghe thấy được, mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn Lâm Nhược Khê.

Lâm nhược Khê trầm ngâm một lúc, sau đó mới khẽ cười, nói:

- Tôi biết mọi người hiện giờ trong lòng đang rất phức tạp, nhưng chuyện này không ảnh hưởng gì tới điều tôi sắp tuyên bố sau đây.

- Tôi muốn từ chức, xóa bỏ chức vụ Tổng giám đốc Quốc Tế Ngọc Lôi.

Cả căn phòng bắt đầu nhốn nháo, các nguyên lão có vẻ như vẫn không thể tin được điều này, chỉ biết nhìn Lâm Nhược Khê.

- Tổng giám đốc Lâm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, công ty hiện nay chẳng phải đang phát triển rất tốt hay sao, làm sao có thể thiếu cô được.

- Đúng vậy, Tổng giám đốc Lâm, có chuyện gì khó khăn cứ nói với chúng tôi, Ngọc Lôi chúng ta đã trải qua nhiều sóng gió như vậy, có gì đáng sợ chứ?

...

Có người không kìm được đã bắt đầu khuyên ngăn Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, ra hiệu cho mọi người im lặng:

- Tôi không làm chủ tịch nữa, không có nghĩa tôi sẽ hoàn toàn từ bỏ Ngọc Lôi, đây là công ty mà bà tôi đã bỏ ra bao nhiêu mồ hôi nước mắt mới gây dựng được. Từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, nó giống như ngôi nhà thứ hai của tôi... Tôi sẽ không vứt bỏ ngôi nhà của mình.

Điều tôi muốn nói là, mặc dù tôi từ bỏ ghế Chủ tịch, nhưng cổ phần của công ty tôi vẫn sẽ nắm trên 50%, tôi vẫn sẽ là Tổng giám đốc của công ty, chỉ có điều... Vì một số chuyện cá nhân, tôi không thể như những năm trước, ngày ngày tới công ty làm việc được.

Mọi người trong phòng hội nghị lúc này mới yên tâm được đôi chút, nhưng vẫn có người nghi hoặc không thể hiểu nổi.

- Tổng giám đốc Lâm, cô chỉ làm Chủ tịch hội đồng quản trị, là do áp lực công việc quá lớn ư?

Lâm Nhượng Khê cười:

- Rất nhiều nguyên nhân, tôi nghĩ mọi người cũng đã nghe nói, hiện tại tôi không chỉ kết hôn rồi, mà đã có một đứa con rồi, tôi muốn giành nhiều thời gian hơn để ở bên cạnh con gái, nhìn con bé khôn lớn.

Còn nữa, chồng tôi cũng không muốn tôi suốt ngày chỉ biết có công việc, tôi cũng nên giành nhiều thời gian hơn bên gia đình.

Mặt khác, tôi thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, thực sự nên để cho bản thân có thời gian nghỉ ngơi, hiện nay vừa hay lại là thời kì hoàng kim của Ngọc Lôi, tôi cũng không còn nhiều việc để làm nữa, cũng là lúc nên nhường lại chức vụ này rồi.

Các nguyên lão thì thầm ghé tai nhau nói điều gì đó, đối với lý do kiểu này, họ cũng có thể hiểu được, dù sao đa số những người ngồi đây cũng đều là các bậc làm cha, làm mẹ.

- Nhưng Tổng giám đốc Lâm, nếu cô từ chức, vậy ai sẽ là người tiếp nhận chức vụ này? Người này chắc chắn phải là người hiểu rõ về Ngọc Lôi, có kinh nghiệm làm việc ở Ngọc Lôi, hơn nữa phải có năng lực.

Có người hỏi.

Lâm Nhượng Khê nhìn lên đồng hồ treo tường, nói:

- Người tiếp nhận chức vụ này hẳn cũng đã đến rồi, mọi người đợi một lát.

Trước ánh mắt nghi ngờ của mọi người, có lẽ khoảng hai phút sau, người luôn đứng lặng lẽ cạnh cửa đột nhiên đứng thẳng dậy...

Khi Dương Thần nhìn thấy đôi nam nữ từ thang máy bước ra, lập tức mồm há hốc.

Người con trai mặc âu phục chỉnh tề, thắt cà-vạt đỏ, khuôn mặt sáng sủa, người con gái mặc dù tướng mạo bình thường, nhưng chiếc cổ cao khiến cô trở nên kiêu sa.

Tiết Minh và Ngô Nguyệt?

Dương Thần không sao nghĩ tới chuyện đôi uyên ương đã biệt tăm biệt

tích tại Mỹ, bây giờ lại trở lại đây.

Không chỉ có Dương Thần, khi Tiết Minh và Ngô Nguyệt bước vào phòng họp, những người khác cũng đều sững sốt.

Tiết Minh nhìn Dương Thần cười một cách khó hiểu, cười như đang ngại ngùng, còn Minh Nguyệt thì lễ phép cúi người như muốn cảm ơn.

- Đây... Đây chẳng phải là... phó tổng giám đốc Lý đấy sao?

- Còn có cả trợ lý Ngô, chẳng phải nói đã đi Mỹ rồi sao?

Nhưng vị lãnh đạo cấp cao bình thường của Ngọc Lôi hết sức kinh ngạc, còn những người biết rõ sự tình từ đầu như Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc thì chỉ lộ vẻ mặt nghiêm túc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1220

Bắt Bí

- Đã lâu không gặp, anh Dương, hy vọng sự xuất hiện của vợ chồng chúng tôi không làm anh cảm thấy không thoải mái.

Tiết Minh Hòa nói rất cẩn thận, dường như sợ chọc giận Dương Thần.

Sau khi Dương Thần quay lại nhìn đôi vợ chồng vài lần, anh nhìn thật sâu về phía Lâm Nhược Khê bên trong phòng hội nghị.

Trong đôi mắt của Lâm Nhược Khê thể hiện rõ tâm trạng căng thẳng, ánh mắt cầu xin nhìn về phía Dương Thần.

Thở dài bất lực, Dương Thần cười tự giễu, cũng không đáp lời Tiết Minh Hòa, quay thẳng đầu bước về phía thang máy.

Cái hội nghị này, anh đã không còn hứng thú nghe và nhìn thêm nữa.

Chẳng trách mấy lần tự hỏi mình, có phải đưa ra quyết định gì đều sẽ ủng hộ cô, hóa ra người phụ nữ này gọi đến thay thế Tổng giám đốc không phải là ai khác mà chính là Tiết Minh Hòa!!

Dương Thần không thể không khâm phục Lâm Nhược Khê, cái đầu này quả thật rất dễ dùng.

Thứ nhất, Tiết Minh Hòa có thời gian làm việc ở Ngọc Lôi đủ dài; thứ hai, anh ta hiểu rất rõ công việc của mình, cũng đã từng chứng kiến thực lực của Dương Thần không dễ lung lay, không dám thay lòng đổi dạ; thứ ba, Ngô Nguyệt trở lại công ty sẽ nảy sinh hiệu quả điều chỉnh li hợp rất tốt, vợ chồng triệu hồi chỉ có thể tăng cường phối hợp quản lý cấp cao.

Điểm quan trọng nhất là Tiết Minh Hòa rút cuộc theo huyết thống là anh họ của Lâm Nhược Khê, hiện giờ gọi anh ta từ Mỹ trở về trụ sở chính Ngọc Lôi, cho dù là không thực sự biết ơn, cũng coi như là nửa người một nhà.

Phải đem Ngọc Lôi giao cho người ngoài, Lâm Nhược Khê cũng không mong đợi lắm.

Dương Thần không thán phục không được, vợ của mình xem ra đã sớm an bài tất cả những người kế vị, nếu không cũng không thể nói là muốn về hưu liền lập tức tìm vợ chồng Tiết Minh Hòa về, trước kia chắc chắn có liên lạc, nhưng không nói với mình mà thôi.

Đây không phải lần đầu tiên bị Lâm Nhược Khê lừa gạt, nhưng Dương Thần vẫn cảm thấy không dễ chịu, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, rời khỏi càng sớm càng tốt.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Dương Thần quay đầu bước đi, để lộ ra một chút mất mát và lo lắng nhưng ngay lập tức lấy lại tinh thần, gọi Tiết Minh Hòa và Ngô Nguyệt vào phòng hội nghị.

Tiết Minh Hòa và Ngô Nguyệt có chút xấu hổ, nhưng vẫn chào hỏi mọi người rất thân thiện.

Lâm Nhược Khê đề tất cả mọi người ngồi xuống hết, giới thiệu:

- Mọi người xem thấy không tôi, đây chính là anh Lý Minh Hòa trước đây đã từng đảm nhiệm chức phó tổng giám đốc của công ty chúng ta, nhưng họ thật của anh ấy là Tiết, Tiết Minh Hòa, hiện tại đã thay đổi.

Năng lực làm việc của anh, trước đây mọi người đều đã công nhận, anh ấy cùng với trợ lý Ngô trở lại công ty, cũng là một chuyện may mắn của công ty chúng ta.

Sau khi tôi giải nhiệm, chỉ có thể tham dự vào hội đồng quản trị của công ty, chức Tổng giám đốc trực tiếp điều hành sẽ giao cho anh Tiết Minh Hòa, về phần trợ lý Ngô, cô sẽ đảm nhiệm chức trợ lý Tổng giám đốc.

Triệu Hồng Yên nguyên trợ lý tổng giám đốc sẽ thay thế Lưu Minh Ngọc tiếp nhận chức vụ Trưởng ban Quan hệ xã hội, Lưu Minh Ngọc được thăng chức làm phó tổng giám đốc thứ hai, cùng cấp với Mạc Thiện Ny...

Lâm Nhược Khê báo cáo đơn giản nhanh chóng một loạt sự thay đổi các nhân viên cấp cao, làm cho tất cả mọi người tiếp nhận không kịp.

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc, Triệu Hồng Yên cũng có đôi chút ứng phó không kịp, đặc biệt là Triệu Hồng Yên, nghe tin chính mình được thăng lên cấp trưởng ban, quả thực cảm thấy như đang mơ!

Nhưng từ trước đến giờ, Lâm Nhược Khê nói một là một, hai là hai, cho nên già mồm cãi láo căn bản không cần thiết, sự việc cứ như vậy được quyết định rồi.

Đợi sau khi hội nghị chấm dứt, sau khi các viên chức cấp cao đều lục tục rời khỏi, Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc mới đến đi cùng Lâm Nhược Khê và vợ chồng Tiết Minh Hòa.

- Lâm Nhược Khê, chị quyết định làm như vậy, đã nói qua với Dương Thần chưa?

Mạc Thiện Ny lo lắng nói.

Lâm Nhược Khê khẽ thở dài:

- Anh ấy nói bất kể tôi làm gì anh đều sẽ ủng hộ tôi, nhưng dường như cũng có chút tức giận.

- Đương nhiên sẽ không vui rồi, ban đầu anh đối với chị như thế nào, giờ chị lại làm như vậy...

Tiết Minh Hòa xấu hổ nói:

- Rất xin lỗi cô, phó tổng giám đốc Mạc, kỳ thực tôi và Nguyệt Nhi cũng là mặt dày trở về, dù sao thì cũng từng làm nhiều chuyện ác như vậy.

- Hừ, biết là tốt rồi, anh còn là họ hàng với Lâm Nhược Khê, nếu không lúc đầu Dương Thần đã sớm giết chết anh rồi.

Lưu Minh Ngọc không vui nói.

Tiết Minh Hòa và Ngô Nguyệt cười lúng túng, cũng không thể nói gì hơn.

Lâm Nhược Khê hòa giải nói:

- Được rồi, đừng nhắc chuyện trước kia nữa, về sau, khi tôi không còn ở công ty, chăm sóc thật tốt Ngọc Lôi là được rồi. Chỉ là tôi không hy vọng huyết mạch duy nhất trong gia tộc của mẹ tôi lại lưu lạc ở hải ngoại.

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc nhìn nhau, đều có chút thốn thức.

- Nhược Khê, nếu chị từ bỏ chức vị Tổng giám đốc, vậy tôi ở lại nơi này làm phó tổng giám đốc cũng không có ý nghĩa gì, chờ thêm vài ngày nữa, tôi tìm người kế vị, cũng từ bỏ công việc luôn, chị không thể cự tuyệt tôi được.

Mạc Thiện Ny nói.

Lâm Nhược Khê khẽ cười nói:

- Tôi biết ngay cô sẽ nói như vậy, Minh Ngọc đâu? Cũng muốn từ chức sao?

Lưu Minh Ngọc gật đầu:

- Tôi cũng sẽ bàn giao xong mới đi, tôi thật không muốn rớt lại phía sau mọi người trên con đường đó.

Tiết Minh Hòa và Ngô Nguyệt vẻ mặt buồn bực, đều không biết “rớt lại phía sau trên con đường đó” là có ý gì.

Mặc dù nói rằng trong quá khứ có không thoải mái, nhưng nếu đã trở lại thì cũng phải biểu hiện cho phù hợp một chút, vậy nên dưới sự đề nghị của Lưu Minh Ngọc, mọi người liền quyết định ra ngoài ăn một bữa cơm giản đơn, tất cả là để một lần hòa giải quan hệ.

Nhưng khi vừa xuống đến lầu dưới, Tiết Minh Hòa và Ngô Nguyệt lại đi trước, hướng về phía quán cà phê ở đại sảnh dưới lầu trong khu nghỉ ngơi.

- Sao vậy, còn muốn uống cà phê nữa sao?

Mạc Thiện Ny nghi ngờ nói.

Ngô Nguyệt hơi ngượng ngừng nói:

- Không phải vậy, phó tổng giám đốc Mạc, là vì chúng tôi phải mang theo con của chúng tôi.

- Con của hai người?

Mạc Thiện Ny sững sốt.

Lâm Nhược Khê giải thích:

- Lúc đầu, khi Ngô Nguyệt xuất ngoại đã mang thai rồi, sau đó sinh con ở Mỹ.

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc đều có chút kinh ngạc, nhưng cũng càng hiểu rõ hơn về ý định của Lâm Nhược Khê khi tìm vợ chồng Tiết Minh Hòa về Ngọc Lôi. Dù sao thì nói thế nào đi nữa, đứa bé đó là cháu họ của Lâm Nhược Khê, cha của nó mặc dù từng phạm sai lầm một cách hồ đồ, nhưng bản thân đứa trẻ là vô tội.

Lâm Nhược Khê cũng hy vọng cháu của mình có thể quang minh chính đại hơn, có cha mẹ với sự nghiệp của họ.

Nhưng khi mấy người đi đến khu nghỉ ngơi mới phát hiện, Dương Thần

vừa xuống lầu lúc này, không ngờ cũng đứng ở đằng kia.

Trước mặt Dương Thần đúng là một chiếc xe trẻ con, Dương Thần đang cười dang tay trêu chọc đứa bé trắng mập đang ngồi trong xe.

Tóc đứa trẻ rất dày, trông rất thông minh, bị Dương Thần chọc đến nỗi không ngừng cười “khanh khách”.

Một bên còn có vài nhân viên lễ tân nữ xinh đẹp của Ngọc Lôi cũng đều nhìn đứa bé cười không ngừng.

- Ông xã...

Lâm Nhược Khê không khỏi sợ run lên gọi, không hiểu tại sao Dương Thần lại ở đây.

Dương Thần ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt từ từ thu lại, nhìn người phụ nữ một cách phức tạp:

- Quả nhiên anh đoán không sai, đây là con của Tiết Minh Hòa và Ngô Nguyệt.

Lâm Nhược Khê thật cẩn thận gật gật đầu:

- Làm sao anh biết?

- Có ai không có việc gì mà lại đẩy một chiếc xe trẻ con tới tổng công ty? Trừ phi không còn cách nào khác nên vội vàng chạy tới.

Dương Thần nhìn về phía Tiết Minh Hòa, thờ dãi:

- Con của anh rất giống anh, sau này đối xử tốt với mẹ con họ một chút, đừng phạm sai lầm một cách ngu ngốc nữa.

Tuy rằng Tiết Minh Hòa lớn tuổi hơn rất nhiều so với Dương Thần, nhưng nghe Dương Thần nói vậy, vẫn rất thành khẩn gật đầu, thậm chí có chút cảm kích.

Nhìn thấy Dương Thần dường như đã bớt giận, Lâm Nhược Khê hỏi dò:

- Ông xã, cùng bọn em đi ăn cơm trưa đi, anh muốn ăn gì bọn em đều nghe hết.

Dương Thần khẽ hừ một tiếng, liền quay người đi ra ngoài.

Một vài nhân viên của Ngọc Lôi đứng xung quanh nhìn thấy cảnh này, lập tức trợn mắt há hốc mồm, tình cảm của tổng giám đốc Lâm thậm chí lại sợ cả chồng của cô!

Lâm Nhược Khê cảm thấy có chút xấu hổ, thầm mắng vài câu, bước nhanh chân theo sau, níu cánh tay Dương Thần nói nhỏ:

- Anh làm gì thế, không phải tối qua anh nói em làm gì anh cũng đều sẽ ủng hộ sao, em cũng không để anh phải vứt bỏ những người phụ nữ khác, chuyện này chúng ta không ai làm tổn hại ai, anh nhẫn tâm nhìn cháu họ của anh lưu lạc ở nước ngoài sao?

Dương Thần làm ra vẻ nói:

- Sớm biết em muốn gọi họ trở về thì lúc đầu anh còn tốn công tốn sức để làm chi? Bà con là bà con, mãi mãi đều quan trọng hơn một người chồng như anh...

Lâm Nhược Khê đã nhìn ra người đàn ông này đang cố tình nung nấu cơ hội muốn “bắt bí” bản thân cái gì đó, hơn nữa lại là một sự việc nhiều sắc màu...

Khuôn mặt đỏ bừng, Lâm Nhược Khê cắn răng kiềm chế nói:

- Được rồi, lần này xem như em sai, không công bằng với anh, làm sao anh không tức em được?

Trong lòng Dương Thần âm thầm đắc ý, kỳ thực lúc đầu hắn nhìn đứa bé đó, cũng đã không còn tức Lâm Nhược Khê nữa rồi, đây cũng chỉ là nắm lấy cơ hội, nói ra hành trình tiếp theo của bản thân.

- Em đã cầu xin anh như vậy, vậy được thôi...cuối tuần anh muốn đến đảo Sicily ở Italy, đưa Sắc Vi và Ngưng Nhi đi chơi một tuần, khả năng là... không có thời gian đưa em và Lam Lam đi chơi...cho nên...

Dương Thần phát hiện, bản thân còn chưa nói xong, khuôn mặt của người phụ nữ đã nhanh chóng kéo đến mây đen dày đặc, không khỏi đột nhiên ngừng lại lời nói, lúng túng hít một luồng khí lạnh...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1221

Những Năm Tháng Sôi Động.

Dương Thần nhanh chóng thay đổi đề tài câu chuyện, cười hòa nhã nói:

- Đương nhiên rồi, nếu em không đồng ý, thực ra cũng có thể thương lượng...

- Em đồng ý, đương nhiên là em đồng ý rồi.

Lâm Nhược Khê mặt không cảm xúc nói:

- Anh đi đi, dù gì thì mẹ góa con côi chúng em không có anh cũng không đến nỗi chết đói không tìm thấy đường đi, cùng lắm thì em nói với Lam Lam bố của con đã đưa các cô của con đi chơi rồi, không thể đi cùng con được.

Dương Thần kéo dài khuôn mặt, cười khổ sở nói:

- Bà xã à, làm sao em có thể dạy con như vậy được, cô bé tiểu mập sẽ hiểu lầm đó.

- Đây cũng không phải là hiểu lầm, anh phải đưa những người phụ nữ khác đi chơi mà.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê thẳng tắp nói.

Dương Thần không dám đối diện với người phụ nữ, gãi gãi đầu:

- Em không biết rằng, bên phía đảo Sicily có không ít những người bạn cũ của anh đều hy vọng anh đến thăm, anh cũng không thể quá lạnh lùng với cái tâm của những người bạn cũ đúng không? Em cứ thư thả một chút trong vòng một tuần, anh ở bên đó giải quyết xong sẽ về ngay.

Lâm Nhược Khê hí mắt:

- Tại sao Sắc Vi và Thái Ngưng có thể đi, còn em và Lam Lam thì không thể đi?

Dương Thần nhanh chóng xua tay:

- Cái này thì không thể được, ở đảo Sicily bên đó chủ yếu là xem trận đánh nhau trong đại hội lính đánh thuê, tính tình của Lam Lam không phải em không biết, ở bên đó khắp nơi là những người hung hãn và hiếu chiến, một khi em đi thì không thể tránh khỏi việc sẽ gây ra không ít chuyện.

Lâm Nhược Khê vừa nghe thấy như vậy, cũng hiểu được ý của Dương Thần, trong lòng thấy bình an một chút, nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ không vui.

Dương Thần nhìn thấy bộ dạng khẽ vênh môi của người phụ nữ, trong lòng biết rằng sẽ nhanh chóng bị thuyết phục, đang định nói vài lời dễ nghe nhưng di động lại rung lên.

Cầm điện thoại ra liền nhìn thấy, đúng là Quách Tuyết Hoa gọi tới.

Dương Thần nghe điện thoại:

- Alo, mẹ à, có chuyện gì thế ạ?

Lâm Nhược Khê nghe được là mẹ chồng gọi tới, cũng tập trung lắng nghe.

Một lát sau, sắc mặt của Dương Thần có chút khó coi, bình tĩnh lại giọng nói trả lời vài câu liền cúp máy.

- Sao em lại nghe được là chuyện của Dương Liệt?

Lâm Nhược Khê lo lắng hỏi.

Dương Thần cũng không phủ nhận, gật đầu nói:

- Mẹ nói, Dương Liệt trở lại Dương gia rồi, anh ta nói phải thay đổi để trở thành một con người mới, đã lại một lần nữa tiến vào khu vực quân sự nhậm chức rồi, lão nhân đề cho bọn anh một tháng để có thể đến Yên Kinh sớm một chút, phải đi Yên Kinh, lễ mừng năm mới trước sau đều sẽ có không ít việc phải làm.

- Vậy... vậy ý của anh là gì, anh sẽ không thật sự muốn giết chết Dương Liệt chứ?

Lâm Nhược Khê thấp thỏm nhìn người đàn ông.

Dương Thần trầm mặc không nói, trong lòng, đối với việc cố chấp giết Dương Liệt mà nói, kỳ thực đã không còn như lúc ban đầu rồi, một là sự trưởng thành của bản thân cũng không quá quan tâm tới Dương Liệt, hai là bản thân càng thêm đề ý đến con người này, càng không hy vọng làm loạn đến mức quá nóng nảy.

Nhưng trong mơ hồ, Dương Thần lại cảm thấy lúc này đây Dương Liệt bỗng nhiên trở về, lộ ra vẻ cổ quái, mặc dù không thể nói được là cổ quái rất cực ở đâu.

Thở dài thật sâu, Dương Thần nói:

- Đợi đến khi về đến Yên Kinh đi, anh phải xem xem, nó rốt cục muốn chơi trò gì, nếu thực sự muốn an phận làm người, anh cũng không muốn động thủ giết người, ít nhất thì không thể để cho Lam Lam sau khi lớn lên biết rằng cha của mình giết chết người em có quan hệ máu mủ với mình, đúng không?

Lâm Nhược Khê cuối cùng cũng thở ra nhẹ nhàng, để lộ ra một tia cười yếu ớt:

- Xem ra ông xã của em đã trưởng thành lên rất nhiều.

Mặt Dương Thần đỏ lên, hơi ngượng ngùng, nhưng bản thân từ khi kết hôn đến nay có một cô con gái, quả thật tâm lý đã có chút thay đổi, nhanh chóng cười ha hả nói:

- Vậy quay lại chủ đề vừa rồi, em yêu, em thương anh, cho anh vài ngày nghỉ, đến khi anh gấp rút trở về, đến khi chúng ta đưa Lam Lam về Yên Kinh chơi, chơi như thế nào thì tùy hai người, được không?

Lâm Nhược Khê biết có níu chặt cũng không níu được, chỉ đơn giản lườm anh một cái, gật gật đầu, nhưng cảnh cáo nói:

- Nếu anh dám cho mẹ con em leo cây, thì anh sẽ phải tự gánh lấy hậu quả!

Dương Thần liên tục đồng ý, nghĩ thầm rằng đến lúc đó, nếu chẳng may đại hội chưa kết thúc, bản thân có làm cho đấu trường nổ thì cũng phải quay lại!

Mấy ngày sau, công tác bàn giao của Ngọc Lôi cũng hoàn thành thuận lợi, Tiết Minh Hòa vừa lên đảm nhiệm, cũng sắp xếp mọi việc một cách gọn gàng.

Vị trí giám đốc công ty giải trí ban đầu Dương Thần do Triệu Đăng trực tiếp đảm nhiệm, dù sao thì về sau Dương Thần cũng không có nhiều thời gian đi quản lý.

Lâm Nhược Khê vừa giải nhiệm, liền đem toàn bộ sinh lực vùi đầu vào việc luyện tập và chăm sóc con gái, vú Vương cũng rất vui mừng, đối với bà mà nói, giống như nhìn con gái và cháu gái ngày ngày bên nhau.

Theo thời gian, những người phụ nữ nhân nhả như Tiêu Chỉ Tình, Lý Tinh Tinh, Thái Nghiên, An Tâm cũng đến nhà ngồi, chơi mạt chược, lại ngày càng náo nhiệt.

Sau khi An Tâm biết được Lâm Nhược Khê từ chức, cũng suy nghĩ muốn tìm một người thừa kế để quản lý An Thị, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không một ai đáng tin, đành tạm thời từ bỏ.

Duy chỉ có bảo mẫu Mẫn Quyên có chút lo lắng bị khai trừ, dẫu sao ngày càng nhiều thời gian Lam Lam không cần đến một người bảo mẫu như cô đến chăm sóc, may mà vú Vương giữ cô lại giúp đỡ việc nhà làm cho Mẫn Quyên cũng thấy an tâm.

Vài ngày sau khi Dương Thần chỉ điểm mấy người phụ nữ, nhanh chóng đến đại bản doanh ở Địa Trung Hải đúng hẹn, Sắc Vi và Thái Ngung đã đợi được một tuần, một ngày nữa thôi, đại hội Caesar sẽ khai mạc.

Những ngày ở đây, Sắc Vi và Thái Ngung ngoài việc tự mình chuyên tâm tu luyện, vẫn cùng những người dân ở đây đánh thành nhất phiến.

Tuy rằng thường xuyên không hiểu được tiếng nói ở đây, nhưng sau khi hai người phụ nữ tiến vào Hóa Thần Kỳ, có trí nhớ siêu nhiên, học ngôn ngữ này tự nhiên không có gì khó khăn.

Đặc biệt bởi vì đại đa số cư dân trên đảo đều theo bộ đội đặc chủng, lính đánh thuê, đoàn người áo xám tro giải ngũ ZERO, càng làm cho Sắc Vi và Thái Ngung cảm thấy có thể tìm được tiếng nói chung.

Tài nghệ khéo léo tốt bậc của hai người phụ nữ cũng làm cho đám trẻ con hiếu động xuất thân ham thích vật lộn đánh nhau hết sức yêu thích, chỉ điểm cho bọn trẻ, cũng trở thành một hoạt động có ý nghĩa.

Nói tóm lại, hiện giờ nếu như để hai người phụ nữ đi, cũng có chút luyến tiếc.

Mà với tư cách là “hướng dẫn viên du lịch” với “địa vị tuyệt đối” của

hành trình trên đảo Sicily lần này, lão nhân Ron tự nhiên hăng hái đảm nhiệm chuẩn bị tất cả mọi việc.

Hôm Dương Thần tới, đã chuẩn bị tốt máy bay tư nhân sang trọng, đợi Dương Thần và hai người phụ nữ khởi hành.

Từ đất nước bị di vong đi đi tới đảo Sicily, lộ trình cũng gần nửa giờ, có thể coi là một cái nháy mắt, nhưng dù sao cũng là một hành trình chủ yếu là vui chơi giải trí, cho nên Ron vẫn rất chú trọng đến phẩm chất.

Với tư cách là một đảo Địa Trung Hải có số dân đông nhất, đảo Sicily ở phía tây nam bán đảo Apennini.

Trong lịch sử, người Hy Lạp cổ, đế quốc La Mã, đám người Byzantium, Norman, đều từng thống trị nơi này, cùng với sự phân tách của vương quốc Sicily, người Tây Ban Nha vào ở trên đảo, đến hậu kỳ, mới có vương quốc Italy thu nhận đảo Sicily, hiện giờ, đảo Sicily đã giành được quyền tự trị.

Nơi này luôn được người đời biết đến, phần lớn là vì Mafia Italy phân bố trên khắp hòn đảo này.

Các gia tộc Mafia, tổ chức thành một “bóng chính phủ”, bọn họ gần như song song với chính phủ chính quy, nanh vuốt của bọn họ khổng chế cả hòn đảo dưới lá cờ của chính mình.

Ở đây, pháp luật trống rỗng và nhạt nhòa, pháp quy trực lợi của Mafia, ích lợi inte mới là sự bảo đảm tin cậy nhất.

Gia tộc Konstantin của lão nhân Ron thuộc gia tộc Mafia Italy, một trong những gia tộc cổ xưa nhất và hùng mạnh nhất.

Chẳng qua, Ron đã giải nhiệm chức tộc trưởng trong nhiều năm, tuy rằng trong gia tộc vẫn coi trình độ của anh thuộc địa vị cao nhất, nhưng lão nhân cũng không coi bối cảnh của Mafia là một việc quan trọng nữa rồi.

Trên máy bay, về đủ loại phong thổ nhân tình mà Ron chậm rãi kể, Thái Ngưng và Sắc Vi đều bị mê hoặc, nhưng tò mò nhất vẫn là liên minh Mafia.

- Ngài Ron, tôi nghe người trên đảo nói, anh vẫn là Hội trưởng vinh dự trọn đời của liên minh Mafia? Kể cho chúng tôi nghe anh làm như thế nào đi, hình như rất lợi hại.

Sắc Vi từ đáy lòng muốn hỏi cho rõ ràng một chút, hội Hồng Kinh của cô ở trước mặt gia tộc Mafia Italy có thể không là gì, quá nghiệp dư rồi! Người ta là hắc bang có mấy trăm năm lịch sử kế thừa mà!

Ron có vẻ rất bình thản, cũng không cảm thấy quá giỏi, cười ha hả nói:

- Sắc Vi phụ nhân, ở đây tất cả đều gán công cho Minh Vương Các Hạ vĩ đại, kỳ thực nếu không phải năm đó Minh Vương Các Hạ ra tay giúp đỡ, Mafia chúng tôi khả năng đã mai danh ẩn tích theo đảo Sicily rồi.

- Chồng tôi? Anh ấy đã làm gì?

Thái Ngưng tò mò nói với Ron, có chút thôn thức:

- Hai vị phụ nhân, trên thực tế, trong liên minh Mafia của chúng tôi những gia tộc lâu năm này, trong gần vài thập niên đã dần dần xuống dốc

rồi, rốt cuộc phạm vi mà chúng tôi có thể hoạt động quá nhỏ, người đời đa số không để cho chúng tôi tồn tại.

Năm đó, chính phủ Italy tìm đúng thời cơ, liên hợp nước Pháp và Anh, phái bộ đội đặc chủng đa phương, đổ bộ tác chiến, có tham vọng một lần hành động quyết sạch lực lượng chính của gia tộc Mafia chúng tôi. Tuy rằng chúng tôi biết được thông tin, nhưng vẫn khó mà ngăn cản hỏa lực mãnh liệt của bọn họ.

Cô phải biết rằng, khi cơ quan quốc gia buộc phải đi vào hoạt động, có vài bận tâm lúc thường sớm đã không còn là gì rồi.

Nhưng vào thời điểm lực lượng chủ yếu của chúng tôi gần tan tác do đạn dược và nhân lực không đủ, Minh Vương Các Hạ đột nhiên xuất hiện!

Đôi mắt Ron tỏa ra một tia tinh quang:

- Đến nay tôi có nằm mơ vẫn nhớ rất rõ, hình ảnh Minh Vương Các Hạ đứng trước mặt chúng tôi, trong mưa bom bão đạn, bẻ gãy những thanh súng thép, sau khi lật ngược mấy chiếc xe thiết giáp, trực tiếp xông thẳng vào phía sau quân đội Anh quốc bọn chúng, một tay vịn đầu tên quan chỉ huy...

Hình dáng đó làm những lão già chúng tôi nhiệt huyết khuấy động khắp người, càng không phải nói đến sự sùng bái cuồng nhiệt của những người trẻ tuổi năm đó...

Lúc đó vì đúng lúc tôi là Hội trưởng liên minh, lại thành công vượt qua một lần nguy cơ như vậy, mới có vinh hạnh dành được cái hư danh hội trưởng vinh dự...

Đôi mắt đẹp của Sắc Vi và Thái Ngưng đều tỏa sáng, cảm xúc mê mông nhìn về phía Dương Thần, nhưng người ngồi sau hai tay đang cầm que tăm không ngừng chọc vào những hoa quả vùng nhiệt đới trên cái mâm kia đưa vào miệng.

Bị hai người phụ nữ nhìn chăm chăm như vậy, Dương Thần theo bản năng chọc lấy hai miếng thanh long, đưa lên miệng hai người phụ nữ, cộc lốc cười hỏi:

- Muốn ăn sao?

Sắc Vi và Thái Ngưng đột nhiên cảm thấy, sự thật và tưởng tượng, sự khác biệt quả thực rất lớn...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1222

Bạch Kim

Tuy rằng cảm thấy con người này thực sự không đứng đắn lắm, đang bàn luận về “công tích lớn lao” của hắn, tại sao chỉ quan tâm tới bản thân như một “con quỷ chết đói” mà ăn thanh long như vậy được.

Tuy nhiên khi vừa đưa đến miệng, hai người phụ nữ vẫn cắn vào miếng thanh long.

- Ăn nữa không? Hương vị không tồi.

Dương Thần hỏi.

Sắc Vi nuốt một cái, liếc mắt nhìn Dương Thần:

- Đang nói anh đó, lại còn không mau kể cho bọn em nghe, em và Ngung Nhi đều rất thích nghe những câu chuyện về quá khứ của anh.

Dương Thần khoát tay:

- Có gì để kể đâu, cũng không phải chuyện gì vui để kể.

Thái Ngung quay đầu hỏi Ron:

- Ngài Ron, năm đó anh quen Dương Thần như thế nào? Tại sao có thể từ Hội trưởng Mafia lại trở thành quản gia của anh ấy?

Ron vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Phu nhân, nói thật, đây cũng là điều tôi muốn hỏi Minh Vương các hạ, nhưng anh ấy cũng không chịu nói cho tôi biết.

Trên thực tế, trước chiến dịch của liên quân tam quốc xâm chiếm đảo Sicily lần đó, tôi vốn không quen Minh Vương các hạ, Mafia chúng tôi và các hạ gần như chưa từng xuất hiện cùng lúc.

Lúc đó Minh Vương các hạ đột nhiên xuất hiện, chúng tôi cũng hoảng sợ, nhưng dù như thế nào, đều là dựa vào anh ấy mới đánh lui được bộ đội tinh nhuệ của Anh quốc, theo sát là đánh tan bộ đội Italy và nước Pháp.

Hai người phụ nữ ngơ ngác nhìn nhau, các cô cũng không nhận ra, Dương Thần lại là sứ giả bảo vệ chính nghĩa... Mặc dù Mafia và chính nghĩa không có quan hệ gì.

- Ông xã, trước đây tại sao anh lại giúp đỡ ngài Ron?

Sắc Vi tò mò hỏi.

Dương Thần sờ sờ lên mũi:

- Có gì để hỏi đâu, khả năng là hôm đó anh uống say nên muốn giết người lung tung...

- Không được nói dối, khi anh nói dối anh thường thích sờ lên mũi.

Sắc Vi túm lấy cái mũi Dương Thần cười mắng.

Dương Thần bị hai người phụ nữ ngây ngô nhìn chăm chăm như vậy,

nghĩ lại những năm đã qua, nói thì nói thôi, liền nói:

- Thật ra thì cũng là đánh bậy đánh bạ...

- Đánh bậy đánh bạ?

Ron cũng đang lắng nghe, anh ấy cũng rất nghi hoặc về nguyên nhân của tình huống đột nhiên xảy ra năm đó.

Dương Thần gật đầu:

- Khi đó, đúng lúc anh đã đồng ý với Catherine... cũng chính là mẹ của Jane, giúp mẹ con họ giải quyết việc truy sát của hoàng thất Anh, đồng thời cướp lấy địa vị vương quyền của Anh quốc.

Vừa lúc quan chỉ huy của bộ đội đặc chủng phụ trách việc truy sát, cũng là người phụ trách việc công kích đảo Sicily. Hôm đó đúng lúc anh tìm được gã, gã đang chỉ huy bộ đội của mình đọ sức với Mafia.

Anh làm sao có thể chờ đến khi bọn họ đánh xong mới giết, thời gian rất quý giá, anh còn phải chạy về Anh quốc đánh nhau với đám người gươm trong đá kia, vậy nên anh không nghĩ nhiều, giết đã rồi tính sau!

Sắc mặt Ron rồi rầm, anh cuối cùng cũng hiểu ra rốt cuộc vì sao năm đó Dương Thần không chịu nói rốt cuộc tại sao anh lại giúp bọn họ, hóa ra giúp bọn họ thực sự chỉ là “tặng phẩm bổ sung”.

Liên tục cười khò, Ron cũng không biết nói sao cho phải, nhưng có ân chung quy là có đại ân, anh cũng không thể lưu tâm nhiều như vậy.

Sắc Vi và Thái Ngưng thì không kìm nổi cười khanh khách không ngừng, loại mặt dày này, làm những chuyện xằng bậy mới giống tính cách của Dương Thần có thể làm được.

Đang lúc chuyện trò vui vẻ, mọi người đã đến thủ phủ của đảo Sicily, Palermo.

Palermo được Dante, một nhà thơ vĩ đại thời kỳ đầu của văn hóa phục hưng ví là thành phố Hồi giáo đẹp nhất trên thế giới, ở đây, khắp nơi là phong cảnh kiến trúc Ả-rập tuyệt mỹ.

Sau khi máy bay hạ cánh, Fidero, tộc trưởng đương nhiệm gia tộc Konstantin, cũng chính là con cả của Ron, đã phái vài chiếc xe Bentley màu đen yên lặng chờ đợi bên ngoài sân bay.

Tướng mạo của Fidero rất giống Ron, hai hàng ria mép của quý ông, còn đeo một cặp kính gọng vàng, nhìn thế nào cũng không giống một người đứng đầu của gia tộc Mafia.

Khi bóng dáng của Dương Thần với chiếc áo sơ mi hoa xuất hiện trước mặt nhóm người Mafia, Fidero và mấy người là con cháu của gia tộc Konstantin, dễ nhận thấy ánh mắt có chút khẩn thiết.

- Minh Vương các hạ, chào mừng ngài một lần nữa đến thăm đảo Sicily.

Fidero khom lưng chào, phía sau một đám đàn ông mặc đồ Tây đen cũng đều khiêm nhường làm theo.

Những người đi ngang qua xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng không có

gì lấy làm lạ lắm, ở đảo Sicily, đặc biệt trong Mafia, cấp bậc rõ ràng là rất bình thường, trên con đường lớn đột nhiên có người quỳ xuống cũng không có gì to tát cả.

Dương Thần phát tay:

- Fidero, anh và ba của anh tới đây là được rồi, tôi miễn đi.

Ron đứng bên cạnh cười ha hả nói:

- Minh Vương các hạ, bọn tiểu tử này đang bày tỏ sự tôn kính với ngài, nếu không có ngài, bọn họ sớm đã thành những vong hồn rồi.

Dương Thần nhún vai, biết những người kia mấy năm liền không sửa chữa sai lầm, là sửa không được, cũng không quản nhiều.

Sắc Vi và Thái Ngưng đi cùng lên xe, tò mò nhìn phong cảnh Palermo bên ngoài cửa sổ xe, nơi này có các loại phong tình đặc sắc phong phú như Goth, Rome, khiến hai người phụ nữ không kịp nhìn hết.

Trên đường phố, trên chợ, du khách và cư dân địa phương tung bồng trò chuyện, đủ loại người với đủ loại trang phục, một thế giới dung hòa từ mọi nơi.

- Trông cũng không có gì đặc biệt, như một thành phố du lịch, nơi này thật sự là địa bàn của Mafia sao?

Sắc Vi khó tin nói.

Dương Thần bật cười:

- Sắc Vi yêu dấu của anh, em tưởng đây là Mafia như trên TV sao, người ta cũng phải sống, ai lại thích sống cùng chướng khí mù mịt, họ cũng hi vọng nơi họ sống thật đẹp, thật thanh tĩnh, Mafia chẳng qua là một kẻ thống trị khác trên đảo, không phải là một tổ chức khủng bố. Chẳng qua, so với chính phủ thông thường, họ có khuynh hướng dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Ron tán thành nói:

- Đúng vậy, Sắc Vi phu nhân, trên thực tế, nơi đây hơn nửa là do liên minh Mafia chúng tôi phụ trách bảo vệ và kiến tạo, đối với chúng tôi mà nói, đây là nhà của chúng tôi, không được khoa trương như mọi người vẫn tưởng tượng.

Thái Ngưng hỏi:

- Hiện giờ chúng ta đang đi đến nhà ngài Ron sao?

Ron lắc đầu:

- Thái Ngưng phu nhân, gia tộc Konstantin của chúng tôi ở Caltanissetta Trung Bộ, chúng tôi đến Palermo, chủ yếu là bởi vì ngày mai tổ chức khai mạc đại hội Caesar tại “trường đấu thú” ở bến cảng này. Hiện tại chúng ta đang đến khách sạn Federico mà chúng ta đã đặt trước đó rồi.

- Trường đấu thú? Đó không phải ở Rome sao?

Thái Ngưng buồn bực nói.

- Haha, đó là trường đấu thú Rome nổi tiếng nhất, trên thực tế, khắp nơi

trên thế giới còn có nhiều trường đấu thú khác, trường đấu thú Palermo chúng tôi cũng là một trong số đó, nhưng được kiến tạo độc lập trên bến cảng, bình thường dùng cho việc huấn luyện trong nội bộ Mafia chúng tôi, khi có đại hội caesar thì nó lại trở thành trường đấu thú.

Ron giải thích.

Nghe Ron giải thích, hai người phụ nữ vô cùng kỳ vọng hành trình của ngày mai, dường như sự kiện lớn của một thế giới khác làm trái tim con người đập theo nhanh hơn.

Sau hơn mười phút, Fidero ngồi ở phía trước xe nhận được điện thoại, sau khi dùng tiếng Ý nói vài câu, sắc mặt liền ngưng trọng cúp điện thoại.

- Fidero, khách sạn bên đó xảy ra chuyện gì?

Ron từ phía sau nghe được chuyện gì đó liền hỏi.

Fidero cung kính quay người lại gật đầu nói:

- Vâng, thưa cha, ông chủ của khách sạn Federico nói, có người chiếm đoạt căn phòng thượng khách mà chúng ta đã đặt trước đó, còn uy hiếp nếu như dám đuổi họ đi, sẽ giết hết toàn bộ nhân viên làm việc ở khách sạn.

Khuôn mặt thường ngày tường hòa của Ron lập tức tối sầm lại:

- Ai mà to gan như vậy!

- Không rõ lắm, ông chủ khách sạn nói, là một nhóm người lạ mặc áo choàng màu trắng, đeo mặt nạ màu vàng kim, giọng nói nghe không ra là ở đâu, nhưng có mấy người muốn đến hỏi ông chủ về lính đánh thuê xuất đầu lộ diện kia, liền bị đánh cho tàn phế ngay tại chỗ rồi ném ra ngoài, thực lực dường như không phải người bình thường.

Fidero nói.

- Áo choàng màu trắng? Mặt nạ màu vàng kim?

Lông mày Ron nhăn lại, phiền não hỏi Dương Thần đang nằm nửa thân trên ghế:

- Minh Vương các hạ, trong trí nhớ của tôi, không có một đoàn lính đánh thuê nào mặc loại trang phục này, anh có biết không?

Dương Thần hí húp nửa mắt, miễn cưỡng nói:

- Chưa từng gặp, có thể là đoàn lính đánh thuê mới...

Ron gật đầu, nếu Dương Thần chưa từng gặp, thì chỉ có thể là đoàn lính đánh thuê mới thôi.

Thái Ngung nhíu mi hỏi:

- Vì sao bọn họ lại muốn chiếm đoạt gian phòng của chúng ta? Là nhằm vào chúng ta sao?

Ron lắc đầu:

- Chưa chắc, Thái Ngung phu nhân, cô không biết rằng, khách sạn Federico mà một trong những khách sạn sang trọng nhất ở Palermo, căn phòng thượng khách của họ gần như tương đương với tượng trưng của địa vị.

Những ngày gần đây, chính khách từ các nơi trên thế giới, ông trùm, và những đoàn lính đánh thuê hùng mạnh hội tụ ở đây.

Trong thời gian đại hội Caesar, nhân vật có thể vào căn phòng thượng khách của khách sạn Federico đều là vạn người chọn một đấy, tượng trưng cho sự cao quý.

Cho nên nói rằng bọn họ làm như vậy, rất có khả năng là để chứng minh cho địa vị của họ, chứng tỏ sức mạnh của bản thân với tất cả mọi người, bày tỏ không sợ dã tâm của bất cứ kẻ nào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1223

Những Người Khách Lạ

Nghe Ron giải thích xong, Thái Ngung và Sắc Vi đều có chút căng thẳng, cũng không phải là sợ hãi, chỉ là vừa mới tới đây đã xuất hiện dấu hiệu của bạo lực, quả thực rất kích thích!

Fidero ngồi ở phía trước lại rất bất an, lần này anh phụng theo mệnh lệnh của cha, sắp xếp cho chuyến hành trình đại hội Caesar của Dương Thần, nhưng vừa mới bắt đầu, đã gặp phải một đám người lạ đến quấy rối, chỉ sợ Dương Thần sẽ đem tội lỗi giáng xuống đầu anh.

- Cha, phòng thượng khách mà chúng ta đã đặt trước ở khách sạn Federico tổng cộng có ba gian, ngoại trừ Minh Vương các hạ và hai phu nhân.

Còn có hai gian dành cho các chiến sĩ tinh nhuệ Hải Ưng đến dự thi lần này, con lo rằng sau khi các thành viên của Hải Ưng đến nơi, sẽ xảy ra mâu thuẫn mạnh mẽ với đối phương.

Ron cau mày:

- Con đừng lo lắng, việc này cũng không trách con. Chúng ta nhanh chóng đến đó, đội viên của Hải Ưng có lẽ còn chưa tới.

Sắc Vi hỏi:

- Ngài Ron, có phải lần này một bên của chúng ta phải toàn bộ là các thành viên của đoàn lính đánh thuê Hải Ưng không?

Ron mỉm cười giải thích:

- Phu nhân, tuyển chọn nhân viên là do Solon quyết định, tuy rằng quân đội lấy danh Hải Ưng, nhưng các thành viên nội bộ là đủ loại bộ đội dưới trướng của Minh Vương các hạ, bao gồm cả sát thủ của ZERO.

Chẳng qua, chúng ta không có khả năng làm tổn thương người một nhà, đó là lý do tập kết trong một đội ngũ, mỗi một kì đại hội Caesar đều tuyển ra từ trong các bộ đội có sự tiến bộ nhanh nhất, thực lực tương đối mà nói phải xếp vào các chiến sĩ hàng đầu.

- Thời điểm tôi ở Trung Hải, tôi từng quen và chung sống với phân đội Moline của Hải Ưng, Moline của Hải Ưng được coi là chiến sĩ ở cấp bậc nào vậy?

Sắc Vi tò mò hỏi.

Ron ngẫm nghĩ một chút, nhìn thấy Dương Thần ngủ gà ngủ gật không nói gì, bản thân đành tiếp tục nói:

- Đội trưởng Moline phụ trách công việc ở phương diện Bắc Âu, kỳ thực am hiểu nhất chính là hạng mục chỉ huy tác chiến trên tuyết, còn về phương

diện chiến đấu, cũng là người xuất sắc nhất trong Hải Ưng, nhưng chưa đạt được mức chiến sĩ đứng đầu trong Hải Ưng, càng không đạt được trình độ sát thủ cao nhất trong ZERO.

Dù sao, có rất nhiều chiến sĩ đứng đầu, ngoại trừ kỹ xảo chiến đấu xuất sắc, bản thân vẫn là người có dị năng hoặc một vài người thừa kế của lực lượng cổ xưa, sức mạnh của bọn họ kỳ thực đã vượt qua nhân loại bình thường.

Vừa nghe thấy vậy, Sắc Vi lộ vẻ vui mừng, cô hiểu rất rõ sức chiến đấu của những người của Moline tại thời điểm phát huy toàn bộ sức mạnh, lại không được coi là mạnh nhất, cũng có chút nóng vội đi gặp Dương Thần, đại diện cho đội ngũ.

Dương Thần nhìn người phụ nữ hăng hái vui mừng như vậy, trong lòng thấy xúc động, người với người quả nhiên không giống nhau, cùng là phụ nữ, Lâm Nhược Khê luôn khuyên mình đừng giết người đánh nhau, nhưng nếu là Sắc Vi, đoán chừng là nghĩ rằng muốn giết thì giết cao thủ, dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Về phần khách sạn Federico, đám người áo choàng trắng kia rốt cuộc muốn làm gì, Dương Thần cũng không để tâm lắm, sóng to gió lớn gặp nhiều rồi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng.

Không lâu sau, chiếc xe Bentley đã tới khách sạn Federico kiến trúc tráng lệ.

Nơi đây đã là bờ biển, nắng chiều yên lặng, gió biển mang theo vị mặn nhàn nhạt, bầu không khí thoải mái ôn hòa.

Ngoài khách sạn, rất nhiều những chiếc xe thời cổ, thể hiện rằng nơi này có tiết tấu cuộc sống thong thả mà cổ điển.

Một bức tranh cuộn tròn yên bình, nếu không phải là vết máu còn lưu lại sau những trận đấu bên ngoài khách sạn, cùng với rất nhiều khách du lịch tham quan khách sạn và lính đánh thuê với thể trạng cường tráng, cũng không có vẻ trông không hài hòa như vậy.

Đám người Dương Thần vừa xuống xe, liền gặp vài chiếc xe cứu thương đang chở bảy tám người bị thương, đặt những lính đánh thuê tràn đầy máu me lên và đi.

Ông chủ khách sạn là một người Ả Rập có cái bụng tương đối to, không ngừng cầu nguyện Thánh A La, hy vọng phù hộ cho những lính đánh thuê vì khách sạn của anh ta mà xuất đầu lộ diện.

- Hassan, tình hình thế nào?

Fidero bước tới trước.

Hassan, ông chủ khách sạn rõ ràng rất quen thuộc với Fidero, vẻ mặt đau khổ:

- Thánh A La phù hộ, Fidero tiên sinh, mọi người cuối cùng cũng tới rồi. Thứ lỗi cho tôi bất lực, không có cách nào bảo vệ căn phòng thượng khách

của mọi người. Những người đó thái độ ngang ngược, làm tôi không thể không nghĩ cho sinh mạng của công nhân viên của tôi.

- Không có ai chết chứ?

Hassan rất vui mừng vỗ ngực một cái:

- Vâng, mặc dù vài chiến sĩ lính đánh thuê bị thương, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Khả năng những người đó cũng quan tâm đến quy định giết người trước đại hội Caesar sẽ bị tước bỏ tư cách dự thi.

- Vậy là tốt rồi...

Fidero nhẹ nhàng thở ra.

- Bọn họ đâu?

Ron tiến lên trước hỏi.

Hassan nhìn thấy Ron, lập tức xoay người cung kính:

- Ô, tốt quá rồi, Hội trưởng Ron, ngài cũng tới! Xin ngài giải quyết cho chúng tôi, bọn họ đang ở trong phòng thượng khách.

Ron gật đầu, quay người nói với Dương Thần:

- Minh Vương các hạ, tôi dẫn người tới, tìm bọn họ nói rõ ràng, có lẽ họ không đến nổi vì căn phòng đó mà làm tình địch với liên minh của Mafia trên toàn đảo.

Dương Thần thực ra không đồng ý, nhưng lão nhân hiển nhiên là muốn giữ thể diện cho mình, cũng không thể bác đi thể diện của địa chủ.

- Hay là giao cho chúng tôi đi!

Đúng lúc này, một chiếc xe thương vụ Jeep màu đen vừa chạy đến, một vài người cả nam cả nữ thân hình khác nhau xuống xe.

Một người đàn ông da trắng to lớn đầu trọc, để lộ một hàm răng vàng, nụ cười rạng rỡ hô lên.

Phía sau người đàn ông đầu trọc là một người có màu da lúa mì xuất hiện ngay sau, người phụ nữ Á châu thon thả có mái tóc đen, cùng một người đàn ông da trắng trẻ tuổi có đôi mắt tam giác trông như cái hồ bơi công cộng và mái tóc dài.

Trái ngược rõ ràng nhất là một cô gái da trắng, mái tóc vàng kim, mặt phấn hồng dễ thương cùng một người đàn ông da đen cao gầy cùng tiến lại gần, ánh mắt cực kỳ khiêu chiến.

Năm người này mặc quần áo khác nhau, giống như một đoàn khách du lịch hoàn toàn không bắt nhịp với nhau đến đây để nghỉ ngơi.

Năm người không hẹn mà gặp đi tới trước mặt Dương Thần, đàn áp kích động, đến khi họ khom lưng cúi chào, mọi người mới dần hồi phục tinh thần.

- Minh Vương các hạ, rất vinh hạnh được đón tiếp anh đến xem lần tham gia thi đấu này của chúng tôi.

Người da trắng đầu trọc có chút khản trương cười nói.

Dương Thần rất quan tâm nhìn ba người đàn ông và hai người phụ nữ vài lần:

- Mọi người chính là quân tinh nhuệ được tuyển từ Solon đến tham gia cuộc thi lần này?

- Vâng, Minh Vương các hạ, là chúng tôi, nếu anh không tin, tướng quân Solon sẽ tới đây muộn một chút, đến lúc đó ngài sẽ biết ngay thôi.

Người phụ nữ da trắng không sợ Dương Thần, cực kỳ hào hứng nói.

Đầu trọc nháy mắt ra hiệu cho người phụ nữ này không được vô lễ, sau đó nói với Ron:

- Ron tiên sinh, cho phép tôi giới thiệu, tôi là Đội trưởng đội ngũ này, tên tôi là Nasri, đến từ bộ phận Đông Âu của Hải Ưng.

Chúng tôi được biết thông tin, phòng của chúng tôi bị chiếm đoạt, vậy nên chúng tôi đến để đoạt về.

Trước đó Ron cũng chưa từng thấy Solon tuyển năm người này, biết họ là đội quân tinh nhuệ tham gia thi đấu, vậy nên bọn họ phải đi giải quyết sự kiện lần này, cũng không thể nói gì thêm.

Nasri đầu trọc đi đến trước mặt ông chủ Hassan, sau khi hỏi rõ về vị trí cụ thể của căn phòng, liếc về phía một cái ban công của tầng năm.

Ngay trong ánh mắt của vài chiến sĩ lính đánh thuê vây xem, cơ thể dường như vung về của Nasri nháy một cách nhẹ nhàng, liền xông thẳng lên ban công gần hai mươi mấy tầng!

Tuy nhiên tổ chất cơ thể ở điểm này, vẫn chưa đủ để làm cho mọi người quá kinh ngạc, không ít lính đánh thuê lòng đầy tò mò xem Nasri có thể thẳng được đám người lạ kia không.

Sau khi Nasri đi vào ban công, đẩy thẳng cánh cửa thủy tinh bên ngoài, nhưng trong nháy mắt vừa định bước vào, lại nghe anh ta gầm lên một tiếng giận dữ!

- Oh!!

Một thân ảnh màu trắng, vào thời điểm Nasri gần bước vào, giống như ánh sáng lấp lánh ngay chính giữa lòng ngực của anh!

Cơ thể của Nasri giống như đạn pháo từ tầng năm đánh bay lan can bay ra!

Sắc mặt của đám người Ron và Fidero đều biến sắc, thân thủ này, quả nhiên không phải là đối thủ mà Mafia bọn họ có thể đối mặt, tốc độ nhanh đến nỗi không có cách nào nhận ra!

Tuy nhiên Nasri rõ ràng là bị mất cảnh giác, bị đánh rơi xuống nhưng không bị thương, trong ánh mắt kinh ngạc của không ít người xem, sau khi thân hình của Nasri ổn định giữa không trung, hai chân với thể lực mạnh rơi xuống đất!

- Phịch!

Sau một tiếng vang như bị bóp nghẹt, hai chân Nasri đạp vỡ bùn đất trên nền!

Mà phần ngực bị đánh trúng, áo đã bị rách một mảng, nhưng cơ thể lại

không một chút tổn thương.

Hai mắt Dương Thần tỏa sáng, mặc dù chỉ là hình ảnh trong nháy mắt, nhưng anh đã nhìn không bỏ sót – không ngờ, người đàn ông đầu trọc trông lố mãng kia lại là một người có dị năng...

Mà bóng dáng màu trắng kia, rõ ràng không làm tổn thương gì cho Nasri, trôi nổi trong không khí rồi cũng bay xuống từ tầng năm.

Hai căn phòng thượng khách khác ở tầng năm cũng cũng theo đó mà rơi xuống bốn thân ảnh với áo choàng màu trắng, mặt nạ màu vàng kim.

Lần này, đám người Dương Thần mới thấy rõ cách ăn mặc của những người lạ này.

Nói là áo choàng màu trắng, nhưng kỳ thực còn có hoa văn cổ quái màu thếp vàng, như là miêu tả những kí hiệu phức tạp nào đó, dưới cái mũ là chiếc mặt nạ màu vàng kim, chỉ lộ ra hai con mắt, vốn nhìn không đến nửa khuôn mặt!

Tuy nhiên, điều khiến Dương Thần chú ý, lại không phải là cách ăn mặc cùng chiếc mặt nạ trên người họ mà là hình xăm cùng một màu trên mu bàn tay của mỗi người bọn họ...RQ

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1224

Thí Thần Giả

- DEICIDE...

Một hình xăm màu đỏ tươi chói mắt!

- Thí... thần... giả...

Dương Thần thì thảo từng chữ một, Dương Thần cũng sẽ không khờ dại mà nghĩ bọn họ giống như những thanh niên trẻ nhàn chán khoác lác với nhau về trang phục và các bộ vị trên người nữ nhân.

Ron ở một bên quan sát, cũng là một lão già thành tinh, rất nhanh thấy được mấy hình xăm trên tay những người kia, sắc mặt lập tức xanh mét!

Thí thần?! Khẩu khí thật lớn! !

Mấy năm trước, khi Dương Thần hạ gục Minh Vương cướp lấy Thần Cách, cũng chưa dám nói tới thí thần, bởi vì lúc ấy bản thân chưa thực sự đủ sức để chịu đựng được Thần Cách, chỉ là gặp được cơ duyên, đúng lúc Minh Vương muốn tự giải thoát mình mà từ bỏ Thần Cách.

Cái gọi là “Thí thần thành thần” thực ra là cách gọi được truyền lưu bên ngoài và đã khoa trương lên nhiều mà thành, bản thân Dương Thần cũng chưa bao giờ cảm giác được là mình đã thí thần.

Trên thực tế mà nói, từ ý nghĩa nào đó thì đạt đến cấp bậc mười hai vị Chủ thần của Thần Minh, thì không thể nào chết được, trừ phi bản thân buông tha việc luân hồi, tự nguyện truyền lại Thần Cách hoặc là tán đi thần thức.

Chủ thần là những tồn tại siêu nhiên của thần tộc, không chỉ có Quy luật không gian đã tu luyện đến tầng thứ cực cao, tinh thần lực của bản thân cũng rất mạnh mẽ, chính là để bảo tồn bản thân cùng Thần Cách và thần thức để tiến hành luân hồi.

Mà độ mạnh yếu của Quy luật không gian cùng tinh thần lực cao hay thấp, cũng quyết định thời gian dài hay ngắn để một chủ thần thức tỉnh sau luân hồi.

Nắm tên áo bào trắng mặt vàng trước mắt này, lại lấy DEICIDE làm hình xăm chung, khiến cho Dương Thần không khỏi tò mò về lai lịch của bọn họ.

Lúc này, Nasri rơi xuống đất, nhếch miệng cười:

- Xuống vừa đúng lúc, tránh được việc phá hủy gian phòng của chúng ta.

Nói xong, gã đàn ông đầu trọc này lại lần nữa giống như khẩu súng không nòng xoắn như đạn pháo mà vọt tới, để lại một vết dài mà lao lên với một trận kinh phong, mỗi bước chân đạp xuống đều có tiếng chấn động của mặt đất.

Lúc này gã áo bào trắng ở giữa mới thản nhiên giơ tay lên, nắm tay thành trảo!

- Phịch!

Nasri vừa đến trước mặt năm người kia khoảng một mét, bỗng nhiên lập tức bị bắn ngược trở lại.

- Á!!!!!!!

Nasri kêu lên một tiếng đau đớn, gã cũng hoàn toàn không nghĩ tới, lại có một cái tường khí vô hình tồn tại ở đó.

Bởi vì lực phản lại quá lớn, trực tiếp khiến gã bị kéo lê một đoạn dài trên mặt đất, đem xi măng trên mặt đất cuộn cuộn xoáy lên tạo thành một khe rãnh.

Tuy nhiên bên trong thân thể Nasri vẫn như bình thường, không một chút tổn thương, chỉ có đôi giày hàng hiệu của gã đã không còn đế nữa.

Các lính đánh thuê xung quanh được một trận kinh hô, bọn họ căn bản không thể thấy rõ quái nhân áo bào trắng kia làm như thế nào, trong màn điện quang hỏa thạch, Nasri liền vọt tới trước như đạn bắn!

Đồng tử của Dương Thần không khỏi co rút lại, hàng rào không gian.

Cái này tuy chỉ là cách vận dụng không gian cơ bản, thế nhưng cũng đã là vận dụng Quy luật không gian rồi!

Mấy tên kia, có thể vận dụng được Quy luật không gian!?

Mặc dù thủ pháp không quá giống với thần tộc, phương thức hình thành cũng tương đối kỳ lạ, nhưng đúng là sức mạnh của không gian!

Nhưng, trên người những người này lại không cảm giác được bất cứ một chút hơi thở của thần tộc nào, cũng không có Thần Cách, bọn chúng rốt cuộc là người như thế nào!?

Nếu những người bình thường cũng có thể sử dụng Quy luật không gian, vậy thì “Chư thần minh ước” thật sự là có thể vứt đi rồi, không kể nơi nào cũng có thể tùy ý gỡ bỏ phong ấn, như vậy thì mới có thể bảo vệ được chính mình!

Mấy tên áo bào trắng đều hướng ánh mắt dưới mặt nạ vào Dương Thần ở bên này, phần lớn đều là mang theo vẻ quỷ dị và trêu tức.

Nasri liên tục hai lần bị đánh trở về, cũng không biết là vì sao lại như thế này, tuy rằng không bị thương. Nhưng cũng thực sự buồn bực vì bản thân đã quá mất mặt rồi.

Một tên tóc dài màu trắng có đôi mắt tam giác cười quái dị nói:

- Nasri, có cần giúp đỡ không, xem ra ngươi giống như là đang rất lao lực, lần đầu tiên xuất thủ trước mặt Minh Vương các hạ lại mất mặt như vậy, như thế nào có thể giải thích với Solon tướng quân đây?

- Ngươi rút đi..., Dimont, ta còn chưa dùng hết sức mạnh!

Nasri căm tức nói.

Đang lúc khí thế trên người Nasri không ngừng dâng lên, đang lúc muốn

cùng mấy tên gia hỏa kia tiếp tục, thì bóng dáng Dương Thần vẫn yên lặng này giờ chợt lóe lên, đi tới bên cạnh gã, vỗ vỗ vai Nasri.

Khí thế Nasri chợt hạ xuống, nghi hoặc hỏi:

- Làm sao vậy, Minh Vương các hạ, chẳng lẽ ngài muốn đích thân động thủ sao? Cái này không thể được! Bọn chúng đâu có là gì chứ!

Dương Thần thản nhiên cười cười:

- Coi như là thế đi, ý ta là, nếu ngày mai bắt đầu thi đấu rồi, ngộ nhỡ đánh chết người sẽ bị hủy bỏ tư cách, đến lúc đó thì mất nhiều hơn được, nếu bọn họ cũng tới dự thi, vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ đụng phải, hôm nay các người đừng làm bại lộ thực lực quá sớm.

Nasri ngẫm lại, xử lý đối thủ trên đấu trường, cũng sẽ có cảm giác thành tựu hơn:

- Nhưng...các hạ, gian phòng của chúng ta làm sao bây giờ?

Dương Thần quay đầu lại hướng ông chủ của khách sạn vẫy vẫy tay:

- Hassan, khách sạn này của ông, thời điểm hiện tại, mỗi một phòng khách xây dựng tiêu tốn khoảng bao nhiêu?

Hassan buồn bực, nhưng vẫn phải trả lời:

- Ước tính khoảng một trăm ngàn Euro.

Dương Thần gật gật đầu, bỗng nhiên vươn người nhảy lên, đi vào phòng khách quý trên ban công, nhẹ nhàng tiến vào.

Năm tên quái nhân áo bào trắng vừa thấy như thế, cũng lập tức theo sát nhảy lên, căn bản là mặc kệ bọn Nasri ở tầng dưới.

Khi tất cả còn đang nghi hoặc rốt cuộc là Dương Thần muốn làm cái gì, thì một tiếng nổ kịch liệt vang lên, chỗ phòng khách quý kia đã bị phá hủy!

- Âm, âm...!!

Một ngọn lửa đỏ chói liên từ ban công và cửa sổ bùng lên như phun ra một con hỏa xà. Khiến tất cả mọi người giật nảy mình!

Mấy tên quái nhân áo bào trắng đang muốn đi vào, cũng là trong khoảnh khắc đó bị hỏa xà nuốt mất!

Dưới lầu, ông chủ Ả rập Hassan lúc này mới bừng tỉnh, kinh hô một tiếng, thế nhưng không kịp tới để ngăn trở rồi.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được nhiệt độ mãnh liệt, đám người Nasri đều cảm thấy có chút khó chịu.

Không nghĩ tới việc Dương Thần phá hủy hết cả ba gian phòng kia.

Mà trên ban công, khi mọi người thấy ngọn lửa bắt đầu tắt dần, tất cả lại kinh ngạc phát hiện năm tên quái nhân áo bào trắng lông tóc không chút tổn thương đang lơ lửng trên không trung, bọn chúng làm thế nào mà tránh thoát được ngọn lửa nóng rực khi này?

Dương Thần sau khi biến gian phòng khách quý thành một đồng chất thải công nghiệp liền đi ra, đúng là mấy tên này không có bị thương, bản thân cũng không thấy kỳ quái, chính mình cũng chỉ dùng một chút Nam Minh Ly

Hỏa, bị bọn họ dùng hàng rào không gian ngăn trở cũng là bình thường.

- Được rồi, hiện tại phòng đã thành như vậy, các người muốn ở, ta cũng không ngăn cản.

Dương Thần buông tay nói.

- Hades, người là một kẻ nhu nhược, không dám trực diện đối mặt với chúng ta sao?

Tên áo bào trắng đứng đầu dùng thứ tiếng Anh không chuẩn của mình cười nói.

Dương Thần cũng khẽ cười:

- Ta một khi đã động thủ, thì các người sẽ phải chết, vậy thì cũng sẽ liên lụy đến các tuyến thủ dự thi của ta rồi, dù sao mấy ngày này, các người cũng sẽ không rời khỏi đảo Sicily, nên ta cũng không vội.

- Khẩu khí của người cũng ghê gớm thật, không nhìn thấy hình xăm trên mu bàn tay của bọn ta có ý gì sao?

- Thí thân sao?

Dương Thần cười tà nói:

- Ta vốn lần này đến đại hội Caesar là vì muốn cùng người phụ nữ của ta đến đây giải trí, nhờ có sự xuất hiện của các người mà khiến ta ít nhiều có chút mong đợi, vậy thì ta sẽ chờ xem.

Nói xong, Dương Thần nhẹ nhàng bước xuống lầu.

Năm tên áo bào trắng kia cũng không có ý tứ đuổi theo, bọn chúng hiển nhiên cũng không có vội vã nhất thời.

Sau khi đi xuống, Dương Thần liền nói với Ron:

- Cấp cho Hassan bốn mươi vạn Euro, chúng ta đi.

- Minh Vương các hạ! Cứ thế bỏ qua sao?

Nasri không cam lòng mà hỏi lại.

- Ngu ngốc, người muốn mất tư cách dự thi sao? Nếu chẳng may không thể dự thi, giá trị của chúng ta sau này sẽ bị hạ thấp xuống, người muốn tất cả anh em căm hận chúng ta sao?

Tên tóc dài Dimont lườm hắt một cái.

Ron nhanh chóng thanh toán cho Hassan một tờ chi phiếu, sau đó đi tới hỏi:

- Minh Vương các hạ, nếu nơi này không thể ở, vậy chúng ta đến một khách sạn khác ở bờ biển Cassano đi, nơi đó có gia tộc bọn tôi đầu tư, tuy rằng khoảng cách tới sân đấu hơi xa một chút, nhưng điều kiện không kém nơi này là mấy.

Fidero ở một bên lại có chút vội:

- Cha, như vậy phương tiện đi lại sẽ có chút khó khăn a.

Ron nhú mày:

- Vì sao?

Fidero không nói chuyện, mà ánh mắt liếc qua Thái Ngung và Sắc Vi vẫn

im lặng từ trước tới giờ, trong mắt có vài phần lo lắng.

Ron đột nhiên nhớ tới cái gì, cẩn thận đứng lên suy nghĩ.

Sắc Vi và Thái Ngưng vẫn có chút tò mò với mấy tên quái nhân áo bào trắng, cũng không chú ý tới vẻ mặt cổ quái của cha con Ron.

Dương Thần cũng hiểu được, vỗ vỗ bả vai nhỏ bé của Fidero, mang theo thâm ý mà cười nói:

- Chớ có suy nghĩ quá nhiều, người phụ nữ của ta cũng không phải kẻ bình thường, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Cha con Ron lúc này mới hơi có vẻ xấu hổ gật đầu, mời đám người Dương Thần lên xe, Nasri và năm tên đi dự thi, tự nhiên cũng cùng đi tới.

Đám người bên ngoài khách sạn Federico tản đi, năm tên áo bào trắng vẫn đứng trên tầng cao nhất của khách sạn, nhìn theo đoàn xe Dương Thần rời khỏi.

- Erskine, cứ như vậy thả hãn rời đi sao, hãn giống như là không lo ngại chúng ta chút nào.

Một gã áo bào trắng lên tiếng hỏi.

Gã áo bào trắng ở giữa cười lạnh một tiếng:

- Một Chủ thần thay đổi giữa chừng, tự nhiên không có năng lực gì... Không nên gấp, trò hay vẫn chưa bắt đầu, chờ bọn hãn đến đông đủ, giải quyết một lần, chẳng phải là nhanh hơn sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1225

Gà Móng Đỏ Và Con Chim Non

Trên đường đi tới khách sạn Cassano, Dương Thần không nói một câu nào chỉ yên lặng ngồi sau, ngồi ở phía trước hai cha con Ron và Fidero đều có chút không đoán được chủ nhân rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Qua một lúc lâu, Dương Thần bỗng nhiên mở miệng nói:

- Đi kiểm tra cho tôi, tên của những người trong đội ngũ dự thi, cả tên của đội ngũ nữa, cả lai lịch, càng tỉ mỉ càng tốt, trước khai mạc đại hội ngày mai nói cho tôi biết.

- Vâng, Minh Vương các hạ.

Fidero gật đầu, trên thực tế, ông ta cũng đã sớm phái người đi điều tra.

Dương Thần lại là phối hợp lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của Christine, bây giờ ở nước Mỹ còn đang là buổi sáng, vị đại minh tinh này rất nhanh sẽ nhận điện thoại.

- Hades, lại đi đâu vậy, vì sao số điện thoại của cậu lại hiện là không biết.

Christine cười hỏi.

- Đảo Sicily.

-Ồ... Cậu còn có hứng thú đi nhìn đại hội Caesar? Định khích lệ thuộc hạ của cậu sao, bọn họ sẽ có áp lực đó.

Christine trêu chọc nói.

Dương Thần khẽ thở dài:

- Hiện tại tôi cũng không có tâm trạng đi quản chuyện đại hội Caesar, cô đoán xem tôi vừa mới nhìn thấy cái gì?

- Cái gì? Người đẹp sao?

- Tôi không đùa giỡn với cô.

Dương Thần bắt đầu dĩ nói.

- Tốt... Cậu nói đi, tôi đang nghe đây.

Christine cười nói.

Dương Thần lúc này mới lên tiếng:

- Tôi đụng phải năm tên khoác áo bào trắng mang mặt nạ vàng, bọn chúng tham gia vào đại hội Caesar lần này, nhưng... bọn chúng sử dụng chính là Quy luật không gian, hơn nữa không có Thần Cách...

Christine ở đầu bên kia điện thoại lập tức không phát ra thanh âm nào nữa, qua gần một phút đồng hồ, nữ nhân mới lên tiếng, giọng điệu có chút nghiêm trọng nói:

- Cậu xác định là... bọn họ sử dụng là Quy luật không gian? Và không có Thần Cách?.

- Trừ phi thực lực của bọn họ đạt tới mức tôi căn bản không thể đoán ra, nhưng thật đúng là tôi không nhìn ra, cho nên tôi nghĩ, cô cùng những người khác nên đến xem qua.

Dương Thần nói.

Christine lên tiếng nói.

- Tôi sẽ cùng đám người Poseidon nói chuyện xem...

Dương Thần nhú mày.

- Từ miệng của cô, giống như là biết chút gì đó?

Christine thanh âm cười khẽ nói.

- Cũng không xác định, nói ra cũng chẳng có tác dụng gì, đợi chúng tôi nhìn thấy tận mắt, sẽ nói cho cậu biết.

Nói xong, cũng không đợi Dương Thần hỏi cái gì nữa, Christine trực tiếp cúp điện thoại.

Dương Thần có chút buồn bực, luôn cảm giác người phụ nữ này càng ngày càng mơ hồ, giống như có chuyện gì đó cô ý lừa gạt mình, nhưng cũng không thể cưỡng ép cô ấy mở miệng nói ra được.

Dù sao các Chủ thần cũng đã sống từ rất lâu rồi, bọn họ khẳng định biết rất nhiều những thứ trong quá khứ mà chính mình không biết, Dương Thần cũng không trông cậy vào một lần có thể giải đáp hết tất cả mọi đáp án, chỉ hy vọng chuyến đi đảo Sicily lần này, không có xảy ra bi kịch gì.

Đang lúc Dương Thần hơi lộ vẻ u sầu, một bàn tay lạnh lạnh và mềm mại bỗng nhiên túm lấy má mình nhéo nhéo rồi kéo vài cái.

Dương Thần gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, quay lại, nhìn thấy Sắc Vi đang cười dí dỏm với mình.

- Không được mặt mày nhăn nhó như vậy, không phải còn có chúng em ở đây sao, nếu quả thật có gì ngoài ý muốn, em sẽ cùng Ngung Nhi bảo vệ anh.

Người phụ nữ nghiêm túc nói.

Dương Thần mỉm cười, cuối cùng không kìm nổi cười lớn lên, quay đầu nhìn lại Thái Ngung đang mỉm cười không nói gì, có lẽ là chính mình buồn lo vô cớ rồi, vẫn là tiếp người phụ nữ của mình đi chơi vui vẻ mới là chuyện quan trọng nhất.

Không lâu sau, mọi người đã đi tới khách sạn Cassano, ở đảo Sicily nhiệt độ không khí ban đêm chênh lệch rất lớn so với nhiệt độ không khí ban ngày, gió biển thổi vào trên mặt mọi người, đã tương đối ẩm ướt.

Khách sạn trang trí đèn nê ông sáng loá, cả một đoạn đường ven biển, đâu đây các loại xe sang trọng, dưới đèn đường, không ít người đẹp phong tình vạn chủng đang kéo tay người đàn ông của mình, ở chỗ đó đi bộ cười đùa.

Bầu không khí ở đây hiển nhiên so với không khí ở khách sạn Federico trước kia càng thêm cởi mở, ồn ào náo động, Thái Ngung và Sắc Vi nhạy cảm đã nhận thấy được ở nơi này có một cái gì đó rất đặc biệt.

Cả một đám phụ nữ người nào cũng quyến rũ mê người, cả người xịt đầy nước hoa, mặc quần áo phần lớn lộ ra khe rãnh thật sâu, cặp mông nảy nở cùng đôi chân dài đi qua đi lại, làm cho sự cởi mở càng thể hiện rõ rệt.

Không ít khách khứa lui tới nơi này, bất luận nam hay nữ, đều đưa ánh mắt hoặc nhiều hoặc ít lên trên người hai người phụ nữ, chỉ vì ở nơi này thực sự không thiếu người đẹp, nhưng vẻ đẹp của hai người phụ nữ này, thật sự rất "Thuần khiết".

Dương Thần mỗi tay nắm lấy một người, cũng không kiêng dè mà nói:

- Đừng cảm thấy kỳ quái, trên đảo này nổi danh là vùng đất cởi mở, không khác gì khách làng chơi, khách sạn Cassano là tụ điểm chính ở nơi này.

Italy vốn là đất nước có nhiều phụ nữ, ở một địa phương mà Mafia một tay che trời này, các cô gái đến đây sẽ không khác gì như cá gặp nước.

Một mặt hướng về khách sạn đi tới, về mặt hai nữ nhân đều có chút không tin nhìn Dương Thần.

- Anh giống như đối với nơi này vô cùng quen thuộc vậy.

Sắc Vi có chút ghen tuông hỏi.

Dương Thần về mặt trấn định nói:

- Anh chưa đến bao giờ, đều là nghe Ron nói thôi, anh đã dám mang bọn em tới chỗ này, làm sao dám chọc giận các em đây, Ron, ông nói có đúng hay không?

Ron rất thân thiết mà cười gật gật đầu.

- Hai vị phu nhân, Minh Vương các hạ làm sao lại thích những loại con gái dung tục này, hai người chớ hoài nghi ngài ấy, đều là tôi nói cho ngài ấy nghe đấy.

Sắc Vi cùng Thái Ngưng lúc này mới có chút an lòng, nếu trước kia Dương Thần thường xuyên tại đây làm gà móng đỏ, hai nàng đều cảm thấy có chút ghê tởm rồi.

Con gái ở Balkan được nhiều người tìm đến, con gái ở Địa Trung Hải vô cùng lãng lợ, thấy thế nào cũng có chút uốn éo, chỉ cần thấy các cô mấy người vây quanh một người đàn ông có tiền rồi tụ tập lại đi dạo, có thể nhìn ra cuộc sống của các nàng phóng đảng như thế nào rồi.

Thấy hai người phụ nữ cuối cùng cũng không có tiếp tục truy vấn, Dương Thần lặng lẽ nhíu lông mày nhìn Ron, mà Ron cũng đã nhận thấy mà trừng mắt nhìn lại, một già một trẻ rất là ăn ý.

Trong khách sạn ngoại trừ có rất nhiều phụ nữ bên ngoài trông rất chói mắt ra, những công trình khác như bể bơi, phòng tập thể dục, sông bạc, cái gì cần có đều có, và cũng rất xa hoa, ở trong này đừng nói một tuần, cho dù là một tháng cũng có thể sống rất đầy đủ.

Tiến vào một gian phòng cổ Hy Lạp xa hoa lãng mạn, trên vách tường treo đầy các bức họa nói về anh hùng thời cổ đại hay phong cảnh thiên

nhiên, cách bài trí mọi thứ đều mang phong cách cổ xưa mà không kém phần tinh xảo.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường cùng một cái chăn, rèm treo cửa sổ theo gió biển thổi vào nhẹ nhẹ, cảnh tượng giống như trong mơ vậy.

Hai người phụ nữ vừa nhìn thấy trong phòng chỉ có duy nhất một cái giường, không khỏi xấu hổ đỏ mặt đứng lên, đừng nói Thái Ngưng là một con chim non, cho dù là Sắc Vi đã từng cùng Mạc Thiện Ny không ít lần "Chung một giường" cũng không chịu nổi.

- Chúng ta... đêm nay ngủ tại đây?.

Sắc Vi không kìm nổi hỏi.

Dương Thần cười quái dị nói:

- Ài, không có biện pháp, bây giờ là giờ cao điểm, hết phòng rồi.

- Gạt người à.

- Gạt người thì gạt người, dù sao các em đêm nay một người đều trốn không thoát.

Dương Thần giả bộ nghiêm túc nói.

Thái Ngưng không khỏi khản trương cùng trong lòng bàn tay đỏ mồ hôi lạnh, cách chơi này đối với thân kinh của cô mà nói, rất... rất kích thích!

Từ nhỏ đã là loại con gái ngoan ngoãn, không nghĩ tới sẽ có một ngày đụng phải chuyện như vậy! Còn không thể kháng cự!

Dương Thần nhìn ra Thái Ngưng đang khản trương, tiến đến bên tai nàng hì hì cười nói:

- Ngưng Nhi, em đừng sợ, có cả Sắc Vi nữa mà, cô ấy rất có kinh nghiệm về phương diện này đây, có thể chỉ dạy cho em luôn.

- Anh... Anh không biết xấu hổ!.

Dù là Thái Ngưng xưa nay điềm tĩnh, cũng bị trêu cho mặt đỏ tía tai, dùng sức hướng trên người Dương Thần đánh mấy phát.

Sắc Vi vừa nghe, mới biết được Thái Ngưng vẫn còn là gái trinh, đối với Dương Thần tên gia súc này không ngờ còn bày đặt không ăn người đẹp luôn mà để đến tận bây giờ, cảm thấy kinh ngạc, đồng thời trong lòng nổi lên một chút ý nghĩ xấu xa.

- Hoá ra Ngưng Nhi còn không có bị người khác gây họa, hì hì, Ngưng Nhi em yên tâm, chị sẽ ở bên cạnh cẩn thận nhìn em, đồng thời chỉ dạy luôn.

Sắc Vi cũng cười nói.

- Đi, cô còn không lớn hơn tôi đây!

Thái Ngưng cảm giác lần này mình xong đời rồi, không ngờ bị một nam một nữ này liên kết lại khi dễ mình.

- Đợi qua đêm nay cô so với tôi mới lớn hơn, hiện tại cô chỉ là em nhỏ thôi.

Tay Sắc Vi cực kỳ nhanh đặt trên hông Thái Ngưng mà nhéo một phát!

Thái Ngưng trúng chiêu, cũng không chịu thua, trải qua mấy ngày nay

thật quá nhàm chán, hai người phụ nữ vui đùa âm ỉ cùng nhau không ít lần, cũng không mắc cỡ nữa, trực tiếp hướng ngực Sắc Vi chụp tới!

Trong lúc nhất thời, hai người phụ nữ ở trong phòng nhảy lên nhảy xuống, cũng may trần nhà ở đây cao, mới không bị đụng đầu vào vách.

Dương Thần cảm thấy chẳng biết phải làm sao, cũng chỉ biết nhìn cảnh đẹp ý vui, chỉ tiếc nếu cởi hết quần áo mà nhảy, vậy thì hay rồi, không khỏi mong cho bữa tiệc tối nay nhanh kết thúc, để trở về cưỡi ngựa xách thương ra trận...

Đúng lúc này, ngoài cửa có người gõ cửa.

- Vào đi.

Dương Thần ra hiệu cho hai người phụ nữ trước tiên nên an phận.

Người tiến vào là Ron, sắc mặt Ron tương đối cực xúc bất an, miễn cưỡng cười nói:

- Minh Vương các hạ, Solon anh ta đã đến... Macedonia, Edward mấy người bọn họ cũng đã tới, đang chờ gặp ngài.

-Ồ, muộn như vậy mới đến.

Dương Thần nhìn sắc mặt của Ron rất không thích hợp, hỏi:

- Ông làm sao vậy, có chuyện gì giấu tôi phải không?

Ron cười khổ, giống như lấy hết dũng khí mà nói:

-Tôi hy vọng... Ngài đợi lát nữa có thể nhớ lại tình cảm nhiều năm qua, đừng giết chết Solon tướng quân...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1226

Người Thân Đầu Túc Giận

Nhìn Ron đột nhiên nói ra một câu cầu xin như vậy, lông mày Dương Thần đen lại, sắc mặt sầm xuống.

- Xem ra. . . Lại xảy ra sự tình chết tiệt gì rồi.

Dương Thần cười nhạt một tiếng, cũng không hỏi nhiều.

- Đi, ông đã không tiện nói cho tôi biết, tôi đây tự mình đi xem thế nào.

Thái Ngưng cùng Sắc Vi cũng muốn đi theo, nhưng Dương Thần lại khoát tay, âm giọng nói:

- Các em lần này không nên đi tới chỗ bọn họ, có khả năng phải hỏi một số vấn đề giữa cánh đàn ông, các em ở đó, không thích hợp cho lắm.

Hai người phụ nữ cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngược lại không để ý, dù sao cũng không có hứng thú đi xem, tự mình đi chơi vẫn tốt hơn.

Theo sự dẫn đường của Ron, Dương Thần đi vào một gian phòng giành cho khách quý trong khách sạn, trên nền nhà trải thảm Ba Tư mềm mại, đã đứng không ít người quen.

Ngoại trừ một thân quân phục hải quân của Solon, Macedonia với cái bụng phệ, Edward cùng với vài tên trong Zero của gã, trong tòa nhà cao tầng của Hải Ưng, tất cả đều cung kính đứng ở bên trong.

Sau khi nhìn thấy Dương Thần, sắc mặt mọi người đều trở nên nghiêm túc gật đầu thăm hỏi, cũng không có nói nhiều lời.

Dương Thần quét mắt, ánh mắt rơi xuống một góc nhỏ rồi dừng lại.

- Jane?

Ở đó có một cô gái xinh đẹp quỳ ở trên mặt đất, hai tay bị trói lại, mặc quần áo blue của bác sĩ, rõ ràng là Jane.

Thế nhưng, cái người tên Jane này, lại dùng ánh mắt không coi ai ra gì nhìn Dương Thần.

Dương Thần tiến lại gần nhận thấy được có chỗ khác thường, sau khi tỉ mỉ quan sát, mới lắc đầu nói.

- Không, người không phải là Jane, tuy rằng hình dạng người và Jane giống nhau như đúc, nhưng ánh mắt, phong thái, nét mặt, cùng Jane khác biệt.

Mọi người ở đây đều đưa mắt nhìn nhau, âm thầm cảm thán, quả nhiên Dương Thần chỉ liếc mắt đã nhìn ra được.

- Đây là chuyện gì? Đây là ai?

Dương Thần đã phỏng đoán ra vài phần sự việc, Ron không dám mở miệng nói ra, không khỏi thận trọng đứng lên.

Bị ánh mắt sáng quắc của Dương Thần đảo qua, tiềm thức mọi người đều kinh hoàng, mơ hồ có một cổ tử uy áp bao phủ trong lòng mỗi người, không ai dám ngẩng đầu lên.

Solon tiến lên trước một bước, tóc màu đỏ rực chứng tỏ đây là một người kiên cường vậy mà lúc này lại trịnh trọng quỳ rạp xuống đất!

- Minh Vương các hạ, là ta thất trách, công chúa Jane, bị kẻ khác bắt cóc rồi!

Giống như một tia sét đánh ngang tai vậy, Dương Thần lập tức bước mạnh tới, một tay nhắc bổng cổ áo của Solon lên!

Thế hình Solon cao to khôi ngô là thế mà lúc này xem ra có chút yếu đuối không chịu nổi.

- Cậu nói sao... nói ta nghe một lần nữa coi?

Một bên đám người Macedonia đều sốt ruột muốn đi lên khuyên can, nhưng lại bị Ron lắc đầu ngăn lại.

Solon xấu hổ, xong nhanh chóng khôi phục lại nói:

- Đúng vậy. . . công chúa Jane, bị kẻ khác bắt cóc rồi. . .

- Đồ khốn! Jane không phải đang ở Anh sao? Cô ấy ở nước Anh mà cậu cũng để cô ấy bị kẻ khác bắt cóc? Cậu rốt cuộc là làm cái gì? Tôi cho cậu chỉ huy nhiều người như vậy, tất cả đều dùng để trang trí sao? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Dương Thần hai tròng mắt lộ hung quang, giống như dã thú ăn thịt người, gầm thét cơ hồ đem toàn bộ phòng khách chân cho run rẩy.

Mọi người sắc mặt trắng bệch, đã lâu lắm rồi không thấy Dương Thần nổi giận đến mức phát hỏa như vậy.

Nhưng không ai cảm thấy bất ngờ, bởi vì thân phận của Jane đối với Dương Thần mà nói, quả thực quá mức đặc biệt.

Thời điểm Dương Thần còn là một thiếu niên, cô gái mà hắn quen nhiều năm qua hầu như chỉ xem cô là đứa nhỏ, nhưng dần dần trưởng thành một cô gái xinh đẹp, cô ấy luôn là người đứng phía sau bày mưu tính kế cho hắn, chữa trị ốm đau kiêm luôn chức bác sĩ, nhiều lần vì Dương Thần mà nỗ lực, trợ giúp, không thể kể hết được.

Chỉ cần Dương Thần có việc cần nhờ, Jane đều đem hết toàn bộ sức lực để hoàn thành yêu cầu của Dương Thần, mà lại không cần báo đáp.

Nếu nói là cần báo đáp lại đại ân năm đó, thì cũng đã trả hết nợ rồi, dù sao trong đầu Dương Thần cũng mắc bệnh không tiện nói ra, nếu không có Jane bên cạnh không chế, Dương Thần sớm đã đem tất cả mọi thứ hủy diệt rồi, nhưng Jane lại chưa bao giờ có chút không vừa lòng nào.

Tình cảm như vậy, không chỉ có Dương Thần, coi như là những người bên cạnh Dương Thần, cũng tự đáy lòng kính nể và hâm mộ

Nếu nói trên thế giới này người nào mà Dương Thần mắc nợ nhiều nhất, có lẽ cũng chỉ có Jane mà thôi.

Nguyên nhân chính là như vậy, Solon chịu trách nhiệm bảo vệ Jane, giờ đây xảy ra chuyện nên không dám đối mặt với ánh mắt của Dương Thần, thanh âm trầm thấp nói:

- Đúng vậy là do tôi thất trách, đối phương phái người âm thầm bắt cóc công chúa Jane, rồi lại an bài một người khác để tiến hành đánh tráo.

Cho tới tận hôm nay, vốn muốn dẫn công chúa Jane cùng tới tham gia đại hội Caesar, nhưng cái tên giả mạo công chúa Jane này đột nhiên không kịp phản ứng, nên tôi mới cảm thấy hoài nghi. . . Bởi vì cô ấy cho dù có bận rộn nhiều tới đâu, cũng sẽ không quên ước định với ngài. . .

Dương Thần một tay nhắc Solon ném trên mặt đất, loại tâm trạng này, cho dù là lão chiến hữu nhiều năm, Dương Thần cũng không nể mặt mà cho qua.

- Người đàn bà kia, người nói là người giả mạo Jane?.

- Đúng vậy.

Solon từ trên mặt đất đứng lên, gật đầu nói:

- Minh Vương các hạ, tôi hôm nay tới muộn, một là không có mặt mũi nào đối mặt với ngài, hai là để cho người mau chóng đi thăm dò bối cảnh của cô ta. Chúng ta phát hiện, cô ta là nữ gián điệp của Nga, đã từng chịu sự quản lý của tổ chức khủng bố Hắc Quả Phụ, nhưng đã phản bội.

Khuôn mặt cô ta đã trải qua phẫu thuật Nano, phối hợp với kỹ thuật ghép mặt 3D hiện tại còn chưa chính thức xuất hiện trên thế giới để tiến hành nguy trang. Kỹ thuật rất cao siêu, hẳn là do một tổ chức đặc thù tiến hành thí nghiệm rất nhiều lần, mới thành công trong vụ đánh tráo này.

- Ý của người là. . . Người vẫn chưa tìm được Jane?

Dương Thần ánh mắt rét lạnh.

Solon cam chịu gật đầu, cảm thấy rất xấu hổ.

Một bên Macedonia đứng ra giảng hòa, nói:

- Minh Vương các hạ, tôi đã phái tất cả thủ hạ của Mossad trong phạm vi toàn bộ châu Âu thăm dò, nếu biết được dấu vết nào sẽ lập tức trình báo lại, tôi tin tưởng rất nhanh sẽ có manh mối.

Dương Thần không để ý đến, mà là hướng về phía Edward hỏi.

- Catherine biết chuyện này rồi sao?.

Edward bắt đầu dĩ cười nói:

- Cô ấy còn không có biết, cô ấy ở Wales, hơn nữa thời gian này đều bận rộn với lễ mừng tất niên, cũng không có thời gian gặp mặt em họ. Chúng ta cũng tạm thời không có nói cho cô ấy biết.

- Như vậy cũng được, âm thầm tăng quân số để bảo vệ tốt cho cô ấy, để phòng ngừa bọn người kia ra tay với cả hai mẹ con nàng.

Nói xong, Dương Thần duỗi tay ra, một cỗ lực lượng to lớn đem người phụ nữ bị trói trên mặt đất túm tới trên tay hắn, bóp ở cổ nữ gián điệp này.

Kẻ giả mạo "Jane" về mặt khinh thường, cho dù sắc mặt bị ngẹt thở tới đỏ

thăm, căn bản cũng không có ý tứ mở miệng.

- Tôi biết, các người đều trải qua huấn luyện đặc công, biết các loại phương pháp tự sát, cũng sẽ giữ bí mật tuyệt đối, không khai ra nửa lời, nhưng tôi nói thật cho cô biết, tôi không có tâm trạng, cũng không rảnh để đi tra vấn cô, nếu như cô nguyện ý phối hợp, thì gặt đầu, còn không muốn, tôi ngay bây giờ sẽ vất đầu của cô xuống.

Tay kia của Dương Thần, đã bao trùm toàn bộ sọ não của nữ gián điệp.

Người giả mạo lại lộ ra một vòng châm chọc vui vẻ.

- Hades, người là một tên Ác Ma, cho nên đã rước lấy sự nổi giận của cả thần và người, ta đã tham gia hành động lần này, sẽ không nghĩ tới việc sống sót trở về. Người giết ta đi, ta sẽ tại dưới địa ngục, chứng kiến tất cả mọi người bên cạnh người, lần lượt từng người một đi theo ta xuống đó!

- Muốn chết à.

Dương Thần không chút do dự, tay phải dùng một chút lực, chỉ nghe thấy thanh âm “Răng rắc” của đầu khớp xương vỡ vụn, trước mắt cái người giả mạo Jane này, đầu đã bị vụn xuống đất!

Một chùm máu đỏ bắn tại trên gương mặt của Dương Thần, dường như đôi mắt kia cũng đã bị nhuộm thành màu đỏ thẫm.

Máu tươi nhuộm đỏ cả thẫm, mùi tanh tràn ngập phòng, lông mày đám người Solon không khỏi nháy nhẹ, phản phát Dương Thần trước mắt, đã trở về cái thời kì giống như ma quỷ tàn nhẫn khát máu vậy.

Chẳng qua lúc đó còn có Seven cùng Jane ở bên cạnh không chế, nhưng lúc này lại không có một ai ở bên cạnh cả..

Trong lòng mọi người vừa lo lắng vừa sợ hãi, bất an, nhưng ai cũng không dám vào lúc đó đối với Dương Thần nói ra ý kiến gì.

Coi như thời điểm mọi người cho rằng Dương Thần chuẩn bị nổi trận lôi đình, thì Dương Thần lại yên lặng lau đi vết máu trên mặt của mình, đưa tay cầm lấy đầu nữ thi thể, ném tới trước gót chân Macedonia.

- Đi, kiểm tra đo lường dấu vân tay của cô ta, DNA, xác nhận là từ lúc nào cô ta bắt đầu xuất hiện ở sở nghiên cứu của Jane, phán đoán rõ ràng xem Jane đã bị đánh tráo vào ngày nào.

Nếu bọn chúng đưa một người giả mạo để thay thế đánh lừa chúng ta, đã nói lên là vì bọn chúng cần tranh thủ thời gian, bọn chúng nhất định là bắt Jane phát minh ra trang thiết bị kĩ thuật, mới phải làm như vậy, bởi vậy, tạm thời Jane hẳn là không nguy hiểm tới tánh mạng.

Mà đối với những người này mà nói, Jane rất có giá trị, nhất định là dùng để chế tạo vũ khí cùng trang bị có chút đặc biệt, nghiêm ngặt kiểm tra đoạn thời gian gần đây xem trên phạm vi thế giới có những tài liệu về chế tạo vũ khí nào đang được lưu thông, tìm được điều gì khả nghi lập tức nói cho ta biết!

Nghe xong Dương Thần phân tích, đám người Macedonia trước mắt sáng

ngồi, chính xác, nếu như nói đơn thuần để áp chế bọn họ, vậy bắt giữ Jane cũng không cần phải dùng người giả mạo để thay thế, có thể thấy được đối phương kỳ thực chỉ muốn kéo dài thời gian mà thôi, chỉ là lần này dụng phải đại hội Caesar, Jane phải đi xa nên mới bị bại lộ chân tướng!

Mọi người vốn tưởng rằng Dương Thần không cách nào không chế sự tàn nhẫn trong não mình, lại không nghĩ đến, Dương Thần tuy rằng trong cơn giận dữ, nhưng vẫn ôn định rồi suy nghĩ cách giải quyết

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1227

Không Kích Thích

Macedonia đồng ý một cách nhanh gọn, sai người dọn dẹp thi thể của người phụ nữ đầy máu kia, dẫn theo người và ngựa của mình lập tức rời khỏi nhà khách. Anh ta rất hiểu, nếu như Jane thực sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không phải là việc đùa, với Dương Thần là không đùa được, để hắn nổi giận lôi đình thì có thể sẽ dùng tới cách Chu liên cứu tộc, dọn sạch sẽ châu Âu.

Edward chủ động đề nghị:

- Gia tộc Rothschild chúng ta sở hữu kim loại hiếm, nguyên tố mà quốc tế ngầm giao dịch đều đã đọc qua, tôi sẽ đi điều tra xem, hi vọng có thể giúp chút gì.

- Tổ nhất người hãy tìm bí mật đằng sau Jane, âm thầm điều tra lại những dự án nghiên cứu của Jane trong thời gian ngắn nhất, thu hẹp hết sức phạm vi lại.

Dương Thần đề nghị.

- Rồi.

Edward cũng mau chóng rời khỏi.

Dương Thần trầm ngâm trong giây lát, quay người lại, nhìn người đàn ông mặc bộ quân phục tóc đỏ.

Solon mặt trắng bệch, đứng yên tại chỗ, chờ Dương Thần xử lý.

- Solon, tốt nhất là người nên giác ngộ. Nếu như Jane không thể trở về bình yên thì người cũng đừng hòng thoát được. Ta sẽ không giết chết người, nhưng sự sỉ nhục này sẽ theo người đến nửa đời còn lại, cho đến lúc chết.

Solon đứng yên, chào theo nghi thức quân đội:

- Minh Vương các hạ, mạng của một già một trẻ nhà tôi xin giao cho ngài, tôi cảm thấy xấu hổ với lời đã hứa với ngài, không thể bảo vệ được công chúa Jane, tôi xin gánh toàn bộ trách nhiệm, xin ngài hãy cho tôi có cơ hội lấy công chuộc tội, tôi nhất định sẽ tìm ra chỗ của công chúa Jane trong thời gian ngắn nhất.

- Hi vọng người sẽ không làm ta thất vọng thêm lần nữa.

- Tuân lệnh.

Solon vung tay lên, mấy người trong biệt đội Hải Ưng và Zero cùng cúi đầu chào rồi mau chóng rời khỏi.

Sau khi đám người đó đã đi rồi, Ron mới tiến lên, nhỏ giọng nói:

- Minh Vương các hạ, thực ra...nếu như đối phương thực sự có năng lực tác chiến cực kỳ cao thì Solon có thể sẽ không phải là đối thủ...

Dương Thần hí mắt nói:

- Người cho là ta không hề nghĩ đến điều đó sao?

- Không không... Tôi biết, Minh Vương các hạ thực sự không trách cứ quá nhiều Solon, nếu không đã không dễ dàng thả anh ta đi như vậy.

Ron cười nói.

Dương Thần hít một hơi nói:

- Ta chỉ hi vọng cho bọn họ thấy hồi chuông cảnh báo... Tên nữ gián điệp người Nga kia không phải hạng thường. Ta đã giết rất nhiều người, kẻ muốn uống máu của ta, ăn thịt của ta đầy trên khắp thế giới này. Người thân của bọn họ, anh em, bạn bè, người yêu của bọn họ đều muốn lấy mạng của ta.

Mặc dù ta đã về ở ẩn gần ba năm, thậm chí rất nhiều người đã quên mất những việc mà ta đã làm, nhưng, kẻ địch có mối thù thâm niên sẽ không vì thời gian mà xả hết mối hận thù trong lòng.

Có một câu ngạn ngữ của Hoa Hạ như thế này “Quân tử báo thù, mười năm không muộn”. Cho dù bọn họ không đợi được 10 năm, 3 năm, 5 năm, thì cũng không có gì.

Mặc dù kẻ địch bình thường căn bản là không có mối nguy hiểm gì, nhưng kẻ địch trong tối, ta ngoài ánh sáng, nếu như bọn họ thực sự có thái độ buông lỏng như vậy để đối mặt với thế cục hiện tại thì sẽ giống như lần này, bị kẻ khác âm mưu.

Ron gật đầu:

- Tôi nghĩ lần này, hơn một nửa là kẻ đứng đằng sau đã lợi dụng thế lợi thù địch với ngài để tiến hành kế hoạch phục thù. Chỉ không ngờ rằng bọn họ đã đến thẳng London, ra tay với công chúa Jane.

- Chuyện người không ngờ còn rất nhiều.

Dương Thần nặng nề thở dài, hỏi:

- Được rồi, vậy năm tên mặc áo bào trắng đã điều tra đến đâu rồi?

- Fidero vừa mới điều tra tư liệu, tôi đang muốn đưa cho ngài.

Ron giao tập giấy cho Dương Thần.

Dương Thần cầm lên nhìn, không khỏi nhíu mày, cười châm biếm:

- Thực sự là bí ẩn...

Sở dĩ nói như vậy là vì Dương Thần phát hiện ra, trong tư liệu này, ngoại trừ biết được việc 5 tên này chính là những Thí thần giả, lấy danh nghĩa đoàn để thi đấu, tên của năm tên này không ngờ dùng mã số để thay thế, cũng chính là mã số tham gia thi đấu của tất cả mọi người.

Vừa hay, cách giấu tên như vậy lại thuộc sự cho phép của đại hội Caesar. Vì rất nhiều lính căn bản không tên không họ.

Mấy tên này không để lộ tên thật, điều này không thể không khiến Dương Thần đau đầu, thực sự là không có cách nào tìm ra.

- Xem ra đều đã có chuẩn bị rồi.

Dương Thần cười khẽ một tiếng, giơ tay đốt tờ giấy thành đống tro.

Ron cẩn thận hỏi:

- Minh Vương các hạ, cần phải người đã giám sát hành động của bọn họ không? Tôi lo lắng bọn họ và sự mất tích của công chúa Jane có liên quan đến nhau.

- Không cần.

Dương Thần gạt bỏ.

- Phải người đi chỉ để nộp mạng mà thôi. Những tên đó ta cũng không nhìn ra được, đợi những Chủ thần khác có người đến, để xem bọn họ làm gì cũng chưa muộn.

Sau khi dọn dẹp một loạt xong, mặc dù trong lòng Dương Thần muốn mau chóng tìm thấy Jane, nhưng lại không thể mù quàng mà mò tìm cả thế giới này được.

Dù sao Jane cũng không có tu vi, cũng không có cách nào dễ dàng cảm nhận được tin tức của cô, huống hồ đối phương đã gây nhiều rắc rối, sao có thể bị phát hiện dễ dàng được?

Vì vậy những điều Dương Thần có thể làm cũng chỉ có thể đợi đám người Macedonia mang tin tức về, chờ rút gọn được phạm vi sẽ dễ dàng tìm kiếm hơn.

Trước đó, Dương Thần cũng không hi vọng áp lực trong lòng mình lại gây ảnh hưởng đến hai người phụ nữ đang vui vẻ chơi ở đây, vì vậy đặc biệt căn dặn đám người Ron không được nói chuyện của Jane cho Sắc Vi và Thái Ngung biết.

Khi Dương Thần đang muốn trở về phòng thì lại nhận được tin báo của Fidero, Sắc Vi và Thái Ngung đã vào trong sòng bạc của khách sạn Cassano.

Dương Thần ngạc nhiên, không ngờ hai người này đã nhanh chóng tìm được địa điểm chơi bài.

Sòng bạc ở khách sạn Cassano được hoạt động công khai. Mặc dù là địa bàn của Mafia, nhưng chính vì vậy mà không ai dám phá hoại những quy củ trên bàn bạc.

Ngoại trừ những con cò lớn, tiến vào bên trong, đủ các loại bài đều có, những cô nàng nóng bỏng cũng nhiệt tình phục vụ khách đến.

Cho dù bên ngoài là ngày hay đêm thì cũng không ảnh hưởng đến nơi đây, khách đến đây sẽ chơi cho đến khi túi tiền sạch sẽ.

Cùng đi với cha của Ron, Dương Thần đã nhanh chóng tìm được Black Jack, Sắc Vi và Thái Ngung trên bàn, hai người phụ nữ này đang cùng với một đám già trẻ gái trai với đủ loại trang phục hết sức chăm chú.

- Được rồi, Sắc Vi, bài được rồi, không cần nữa.

Thái Ngung đương nhiên sẽ đóng vai trò là quân sư, bản thân thì không tham gia chơi.

Nhưng lời khuyên của quân sư này nói rằng Sắc Vi đừng đặt nhiều, hoặc là hỏi bài cần quân gì:

- Sợ gì, to gan một chút mới có thể thắng to.

Chờ lấy được bài, Sắc Vi bặm môi, vội vàng nhìn, bật người lên, có chút đau khổ.

- Cái gì. Những tên này không phải cô ý chọn chứ! Sao lại xấu vậy?

Sắc Vi thở một hơi vút bài xuống, còn mấy vị khách bên cạnh thì bật cười sung sướng.

Một lão già đầu bạc ra một đôi 21 điểm, đắc ý chỉ tay vào Sắc Vi:

- Cô gái, cô còn quá non rồi, đừng phí công nữa, phải biết từ bỏ.

Sắc Vi chút nữa đã nổi điên:

- Nói khoác ít thôi, tôi không tin hôm nay tôi không thắng được! Tiếp nào.

Nhưng người chia bài lại nói với vẻ ái ngại:

- Thưa cô, cô không đủ tiền...

Lúc này Sắc Vi mới phát hiện ra, đã hết sạch mấy vạn Euro.

- Hừ, gia tài nhiều như vậy cũng bị em cho thua sạch. Anh nói này Sắc Vi yêu dấu, ở đây đều là dân cờ bạc chuyên nghiệp, em tưởng với kinh nghiệm cờ bạc trong giới xã hội đen ở Trung Hải là có thể thắng được bọn họ sao?

Dương Thần dở khóc dở cười, hai người phụ nữ này không ngờ lại quá chuyên tâm không phát hiện ra mình đã đứng ở phía sau các cô từ lúc nào rồi.

Máu xã hội đen của Sắc Vi quả nhiên có gen di truyền rất mạnh. Cho dù tu vi có đến Hóa Thần Kỳ nhưng không thể miễn dịch được những gì liên quan đến cờ bạc, đặc biệt lại hoạt động rất tích cực.

- Ông xã, anh đến đây lúc nào vậy?

Mặt Sắc Vi đỏ lên, nhưng nhanh chóng đã lay lay cánh tay của Dương Thần:

- Anh đến vừa đúng lúc, mau đưa tiền cho em đi. Lúc ra nước ngoài, trong thẻ của em không còn nhiều tiền lắm, bây giờ không còn tiền để chơi tiếp.

Dương Thần thích tính cách thẳng thắn của Sắc Vi, có gì cần thì nói thẳng luôn, cho dù là những thứ tầm thường như tiền.

Ra hiệu cho Ron, ông già này nhanh chóng sai Fidero đi đổi tiền, Fidero làm ngay tức thì, tiêu tiền cho phu nhân là một cơ hội tốt để nịnh nọt.

Dương Thần quay sang Thái Ngưng hỏi:

- Ngưng Nhi, sao em không chơi?

Thái Ngưng ngại ngùng lắc đầu:

- Em xem Sắc Vi chơi thôi. Em không có hứng thú với thứ này.

- Á, cô không có hứng thú, vậy cô phải nói sớm chứ, bây giờ lại làm tôi cảm thấy có lỗi.

Sắc Vi buồn rầu nói.

Dương Thần cười nói:

- Em chuyên tâm như vậy, còn quan tâm đến người khác nữa sao?

Sắc Vi ngượng ngùng, cũng không để ý tới vì cô chơi rất hăng say.

Dương Thần kéo Thái Ngưng sang một bên, nói:

- Anh và Ngưng Nhi ra ngoài đi dạo một chút, Sắc Vi yêu cầu của anh cứ chơi từ từ nha, anh biết em không có hứng thú với những phong cảnh lãng mạn.

Sắc Vi gật đầu lia lịa, cô hứng thú với bàn bạc hơn rất nhiều so với mấy cảnh sắc thiên nhiên. Trước đó ở Trung Hải cùng với Quách Tuyết Hoa chơi đánh mạt chược đã bị người khác đánh giá, không chút kích thích nào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1228

Gió Ven Biển

Chờ Sắc Vi lấy lại đủ số vốn, Dương Thần liền lôi kéo Thái Ngung đi ra khỏi sông bạc, đi đến bãi biển về đêm làm mê người bên ngoài khách sạn.

Trên bãi cát mềm mại màu vàng nhạt, đám đầu đi tới hầu hết đều là những cặp nam nữ, thế nhưng so với cách ăn mặc mát mẻ của phụ nữ phương Tây, thì Thái Ngung lại mặc áo sơ mi với quần short jean, có vẻ rất là bảo thủ, không hợp lắm.

Cũng bởi vậy, không ít du khách đi ngang qua, đều vô ý thức thoáng nhìn qua Thái Ngung vài lần.

Thái Ngung thấy là lạ, tay nắm lấy Dương Thần cũng ướt mồ hôi, ngông nghênh đi lại trong mắt mọi người, còn nắm tay nhau, cô vốn là có chút mất tự nhiên, còn bị coi là ngoại tộc, vậy càng khản trương hơn.

Dương Thần còn tưởng Thái Ngung sốt rồi, nhưng vừa nghĩ có lý nào Hóa Thần Kỳ rồi con không thể khống chế nhiệt độ cơ thể, nhìn nhìn người phụ nữ có ánh mắt né tránh, mới hiểu ra, không khỏi cười nói:

- Ngung Nhi, em để ý đến họ làm gì, từ nhỏ hoàn cảnh sống đã khác nhau, văn hóa khác nhau, bọn họ thích để lộ thân thể nhiều không có nghĩa là đẹp đâu.

Thái Ngung nháy mắt mấy cái, hỏi:

- Vậy anh thích lộ nhiều hay lộ ít?

- Hừm...

Dương Thần giả vờ đắn đo:

- Ở trước mặt anh thì nhiều chút, ở trước mặt người khác thì ít chút.

Thái Ngung buồn cười, quay đầu đi chỗ khác, khóe miệng cũng mím môi:

- Thật nhỏ mọn.

- Đây sao là nhỏ mọn, đây nói rõ anh quan tâm đến người phụ nữ của mình.

Dương Thần chính nghĩa nói:

- Vậy anh xem, bạn gái của những người kia đều ăn mặc hở hang như thế, sao không thấy số đàn ông ấy không vui thế.

Thái Ngung nói:

Dương Thần cười nguy hiểm nói:

- Em nói sai rồi, những người đàn ông đó đương nhiên là không ngại rồi, em cho là trong số bọn họ có được bao nhiêu người dẫn bạn gái mình đi dạo ở đây nào?

- Ý gì?

Thái Ngung hỏi.

- Vừa rồi không phải nói với em rồi sao, đây là một trong những làng chơi hot nhất đảo Sicily, số đàn ông này phần lớn đều là đến tìm niềm vui, số phụ nữ này đều là mở cửa kinh doanh, đương nhiên phải mặc sao cho hấp dẫn chút.

Thái Ngung không khỏi mở to hai tròng mắt, khuôn mặt đỏ lên, vừa nghĩ tới những cô gái xinh đẹp đi ngang qua mình, không ngờ đều làm công việc đó, liền có chút cả người không được tự nhiên.

- Vậy... Chúng ta trở về đi.

Thái Ngung nhỏ giọng nói.

Dương Thần buồn bực:

- Sao phải về sớm vậy, em yên tâm đi, với cái tính của Sắc Vi, đêm nay không thua mấy triệu thì không chịu dừng lại đâu, anh dẫn em tới nhà hàng hải sản phía trước ăn hải sản ngon nhất vùng này, lát nữa đi dạo ở chợ đêm trong thành, thưởng ngoạn cảnh đêm, còn hơn là ở trong khách sạn.

Thái Ngung nghe xong, cũng là mắt lộ ra vẻ chờ mong, còn hàm hồ hỏi:

- Vậy... vậy bọn họ có xem em như... như loại phụ nữ đó không...

Dương Thần ngơ ngác sừng sốt một hồi, mới chợt hiểu ra nguyên nhân, không khỏi cười ha ha.

- Ôi ông trời ơi! Anh bảo này Ngung Nhi bảo bối, em là quá ngốc hay là quá ngây thơ, trước không nói em quan tâm cái này làm gì, chỉ nói trang phục của em, cũng không thể khiến người ta cho em là loại người đó đâu.

Vốn tưởng rằng nói như thế thì qua ải, nhưng Dương Thần vẫn quá xem thường sự tích cực của phụ nữ.

- Ý của anh là cách ăn mặc của em qua xấu ư.

Thái Ngung hơi nhú mào, lộ ra vài phần nghiêm túc.

Dương Thần xấu hổ khoát khoát tay:

- Không phải, không phải, ý của anh là nói, cách ăn mặc của em là con nhà đứng đắn, khác hẳn đám phụ nữ phù phiếm kia.

- Em biết em không biết ăn mặc, quen rồi.

Thái Ngung lắc đầu:

- Anh không cần lừa em, em tự biết mình mà.

Dương Thần nhìn người phụ nữ bỗng nhiên có chút suy sụp, không khỏi nhớ tới, từ lúc mới gặp Thái Ngung cho đến bây giờ, người phụ nữ này đều luôn ảm đạm, tự bao bọc lấy mình, như dòng suối lúc nào cũng yên tĩnh, hình như ngoại trừ lần cự tuyệt hôn ước ở Thái gia, biểu lộ với mình ra, chưa từng thấy cô có nhiều dao động tâm trạng kịch liệt.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, cô và Lâm Nhược Khê rất giống nhau, đa số thời gian đều yên tĩnh, thanh nhã, nhưng khác nhau chính là, Lâm Nhược Khê tuy rằng bề ngoài rất lạnh lùng, nhưng sâu trong nội tâm, lại là một cô nữ sinh mơ hồ thích viên gạo nếp, thỉnh thoảng còn có thể làm ra hành động

cực kỳ ấu trĩ.

Nhưng Thái Ngung, trong nội tâm cũng im lặng, quy củ, như là cô gái từ nhỏ đã là học sinh ba tốt đến giờ.

Dù cho tham gia công việc của Viêm Hoàng Thiết Lữ, nhưng là hơn phân nửa chấp hành nhiệm vụ, không tiếp xúc một số thứ của xã hội, khiến cho thế giới nữ tính trong cô tương đối bảo thủ.

Ngay khi Dương Thần lặng lẽ không biết làm thế nào mở miệng, Thái Ngung cũng bỗng nhiên điềm tĩnh cười:

- Em nói anh nghe một bí mật.

- Ừm? Bí mật gì?

Dương Thần hiểu kỳ nói.

Thái Ngung khuôn mặt hồng hồng, như là thì thầm nói:

- Kỳ thực mỗi lần em chấp hành nhiệm vụ, cần mặc một số váy áo, lễ phục, đều là do Nghiên Nghiên giúp em chọn, em ấy còn cho em mượn mặc luôn, em ấy cười nhạo em lấy đồ của em gái mặc.

Dương Thần đỡ đầu, trong lòng cũng không thể nói rõ tư vị gì:

- Bản thân em không có váy áo, lễ phục sao hả?

Thái Ngung lắc đầu:

- Không có, bởi vì em mười một tuổi đã đi Đường Môn rồi, luyện công trong môn phái sao có thể mặc váy chứ, về Yên Kinh gia nhập Bát Bộ Chúng, cũng rất ít khi cần mặc váy áo các loại, cũng không ai dạy em trang điểm thế nào, làm thế nào chọn y phục, em kỳ thực cũng không biết thế nào là thời trang, hợp thời, cho nên chỉ đành hỏi Nghiên Nghiên, hỏi người khác mất mặt lắm.

Nghe cô tự thuật như thế, Dương Thần kéo tay nàng, tiếp tục tản bộ hướng đến nhà hàng trên biển.

Gió biển thổi phát qua gương mặt của hai người, mái tóc của Thái Ngung bị thổi như gợn sóng màu đen, mang theo mùi thơm thoảng qua.

- Hồi nhỏ em thấy con gái nhà người ta mặc váy hoa, váy công chúa, thì rất ước ao, nhưng bởi vì chúng em là đứa trẻ xuất thân từ quân khu, cho nên cha chưa bao giờ cho phép em mặc váy, cũng không cho phép mẹ mua cho. Vì việc này, em còn nhớ mẹ em và cha cãi nhau một trận, nói là sau này con gái không lấy được chồng lại tại ba hết...

- Ngung Nhi, sự phụ của em không phải trang điểm rất đẹp đấy sao, bà ấy không dạy em trang điểm sao?

- Sự phụ hả... không có, sự phụ em ghét nhất là đàn ông, thường nói với em, đàn ông trong thiên hạ không phải thứ tốt, ngay cả anh của người cũng rất ít phản ứng lại. Người nói con gái không cần trang điểm, chỉ cần mạnh hơn đàn ông, thì đàn ông sẽ trở nên ngoan ngoãn nghe lời.

Thái Ngung nói đến đây, có chút u oán liếc nhìn Dương Thần:

- Thế nhưng em lại tìm được một người mạnh hơn em.

Dương Thần nhún vai:

- May là em chưa bị sư phụ em bóp méo nhân cách, tìm được anh là phúc khí của em, đàn ông khác làm sao dẫn em tới chỗ đẹp thế này để nghỉ mát chứ, hơn nữa còn có một đám người giành thanh toán cho em.

Thái Ngung trong mắt hiện lên một tia cười kỳ quái, nói:

- Ông xã, anh biết không, anh không lừa được em đâu.

- Có ý gì, sao đột nhiên nói như vậy.

Dương Thần dừng chân.

- Khi anh mới về nước, Viêm Hoàng Thiết Lữ liền nhận được tin tức, cân nhắc hồi lâu, mới phái em người có kinh công giỏi nhất lại giỏi ẩn nấp đến bí mật theo dõi. Mặc dù trước khi gây náo động quy mô lớn ở Trung Hải, em chỉ là ngẫu nhiên đi xem, nhưng xem như là đã theo dõi anh từ sớm rồi.

Thái Ngung cười nói.

Dương Thần gật đầu:

- Anh đương nhiên biết, anh cũng không quản nhiều, anh chỉ biết là có người đang âm thầm theo dõi anh, không tới một tiếng thì rời khỏi. Thế nhưng từ sau khi hội Hồng Kinh và Tây Minh chống đối nhau, thì thường xuyên hơn.

- Đó chính là em.

Nói đến đây, Thái Ngung có chút cảm khái nói:

- Đêm hôm đó, chính... chính là đêm anh và Nhược Khê phát sinh quan hệ, em có mặt thì tốt rồi.

Dương Thần cười quái dị nói:

- Sao, Ngung Nhi muốn, nếu như ngày đó anh không ở cùng Nhược Khê, thì em có cơ hội nhanh chân đến trước ư?

- Không phải, em có nghĩ thế đâu! Em chỉ là không muốn Nhược Khê bị anh ức hiếp mà thôi, nói như thế nào cũng là quen biết từ nhỏ mà.

Thái Ngung thở dài nói:

- Thế nhưng có lẽ mọi việc đều là ông trời an bài, hơn nữa cho dù ngày đó em thực sự ở đó, cũng có lẽ sẽ chọn không đi ngăn cản, dù sao đây là ngoài chức trách của em.

Dương Thần trầm nghĩ, tình huống đêm hôm đó uống rượu vào, lại nhìn thấy một mỹ nữ cực phẩm, Thái Ngung thật sự đi ra, phỏng chừng là cả hai cô đều bị chính mình đè ra giường.

Thế nhưng Dương Thần cũng không dám nói ra như vậy, Thái Ngung với tính cách bảo thủ thế này, sao có thể chịu được kích thích này.

- Mặc kệ nói như thế nào, tuy rằng thời gian chúng ta ở với nhau rất ngắn, nhưng em có thể hiểu anh còn hơn bản thân anh, bởi vì em đã quan sát anh hai năm rồi.

Thái Ngung hơi đắc ý nói.

Dương Thần không kìm nổi cười.

- Được rồi, vậy em muốn nói cái gì?

- Anh có việc cố ý giấu em và Sắc Vi, hơn nữa trong lòng anh hiện nay rất sốt ruột, rất thấp thỏm.

Thái Ngưng nói dứt khoát.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1229

Nữ Thần Báo Thù

Dương Thần với nụ cười cứng ngắc ở đó, cuối cùng chỉ có thể tự chế giễu:

- Anh còn tưởng rằng anh che giấu rất tốt.

- Khi anh có chuyện ở trong lòng, nụ cười thường khuyếch đại hơn so với bình thường, âm vực cũng cao hơn, ánh mắt không tập trung, bước chân nặng trịch, em chỉ cần liếc mắt qua một cái là biết hết:

Thái Ngung nói thẳng.

Dương Thần hơi chu môi, không ngờ Thái Ngung lại hiểu mình như vậy:

- Em vẫn... quan sát anh như vậy sao?

- Ừm.

- Vì sao, vì sao lại phải quan tâm đến thói quen của anh như vậy?

Dương Thần không khỏi tò mò hỏi:

- Chắc không phải...trước kia khi chúng ta quen nhau, em đã có ý với anh rồi chứ.

Thái Ngung ngây người ra, mới phát hiện mình có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không phủ nhận, mặt hơi ửng đỏ gật đầu.

Dương Thần cũng không ngờ lại như vậy, tò mò hỏi:

- Tại sao? Lẽ nào cái dáng vẻ bán thịt dê xiên nướng của anh rất hút hồn sao?

- Không phải...

Thái Ngung lúng túng.

- Em yêu, em nói cho anh biết đi.

Dương Thần vuốt mặt cô.

Thái Ngung bị Dương Thần làm như vậy không chịu đựng được nữa, hất tay Dương Thần ra rồi mới nói:

- Lúc trước em nghe thấy bọn họ nói chuyện, anh là một người rất độc ác và tàn bạo, giết người không chớp mắt. Nhưng khi em âm thầm quan sát anh thì phát hiện ra, ngoài việc anh bán thịt ven đường thì những lời người bán hàng rong ven đường nói đều là nói khoa trương.

Nhưng những lời cha anh nói lại là thật, trên người không có tiền, lại còn đến quán rượu tìm phụ nữ, lúc đó em thực sự cảm thấy anh quá kém cỏi, làm sao có thể là Minh Vương hô mưa gọi gió như vậy được.

Cho đến ngày hôm đó, lần đầu tiên anh ra tay, còn giúp Sắc Vi chạy trốn khỏi đám người hội Tây Minh, nhưng em cảm thấy...anh thực sự rất lợi hại. Nhưng cách ra tay của anh rất thiện ý, hơn nữa anh cũng không yêu cầu Sắc

Vì cho anh cái gì, em đã rất hiếu kỳ về anh. Chẳng phải anh thích người đẹp sao? Tại sao lại không cưỡng bức Sắc Vi, rồi cuộc những lời bọn họ nói là thật hay là những gì em nhìn thấy là thật.

Sau này em mới biết được, trước kia anh còn cầm tiền đưa cho Tinh Tinh đi học, không còn tiền nữa mới đi bán thịt xiên. Khi anh bị đám tiểu tử gian xảo của nhà họ Trần kia lừa anh cũng không ra tay, lại còn giúp cha mẹ Tinh Tinh, nhìn thấy những việc này làm cho em rất muốn biết, anh rốt cuộc là người như thế nào...

Một người phụ nữ khi bắt đầu có suy nghĩ muốn đi tìm hiểu một người đàn ông chính là lúc khoảng cách của người phụ nữ đó đến độ yêu người đàn ông đó không còn xa nữa.

Dương Thần không ngờ mình vô tình đã bị Thái Ngung âm thầm quan sát trong mười mấy năm qua, chỉ vì mình làm những việc theo sở thích của bản thân.

Nhìn thấy Thái Ngung cảm thấy xấu hổ, Dương Thần cũng không hỏi nhiều nữa, cười nói:

- Được rồi được rồi, anh biết rồi.
- Vậy anh vẫn chưa nói cho em biết anh giấu cái gì?

Thái Ngung hỏi.

Dương Thần cũng không giấu diếm nữa, kể lại chuyện Jane bị bắt cóc.

Thái Ngung rất hiểu tầm quan trọng của Jane, sau khi nghe xong không kìm được lo lắng nói:

- Vậy thì rất nguy hiểm, công chúa Jane là một nhân vật mà cả thế giới đang tranh giành, không dám động vào. Cô ấy biết quá nhiều khoa học kỹ thuật, nếu như cô ấy bị người khác lợi dụng thì cso tểh sẽ trở thành một phiền phức lớn đối với cả thế giới.

- Trí tuệ của Jane không ai có thể ngăn cản được, cô ấy nhất định có cách để bảo vệ chính mình. Anh chỉ hi vọng sẽ nhanh chóng tìm được đầu mối.

Dương Thần thở dài, lập tức nhếch miệng cười nói:

- Được rồi, lo lắng nhiều cũng không có ích gì. Trước khi tìm thấy Jane, anh muốn đi chơi với người đẹp, đi ăn cơm nào.

Thái Ngung bắt lực với thái độ lạc quan của Dương Thần, nhưng cô cũng không vội vàng được, đành cười gật đầu.

...

Cùng lúc đó, ở trong một căn cứ bí mật.

Dưới ánh đèn sáng trưng, là một không gian cực lớn được bao bởi thép hợp kim.

Sau khi một tấm thép từ từ mở ra, một người đàn ông da trắng tóc màu hạt dẻ với bộ trang phục thực nghiệm bước vào. Người đàn ông này có vẻ gầy yếu, nhưng ánh mắt thì sáng ngời, mang một cặp kính đen, trông rất thanh tú.

Trong gian phòng kín mít đó chỉ có một chiếc ghế cũ.

Người phụ nữ đang ngồi trên ghế cũng mặc một chiếc áo trắng dài, tóc che mất nửa khuôn mặt, trông có vẻ tiêu tụy, môi hơi trắng bệch, nhưng con ngươi màu ngọc bích vẫn sáng ngời.

Người phụ nữ rõ ràng là Jane.

- Cô giáo à, tôi đến thăm cô đây.

Người đàn ông nói.

Jane ngẩng đầu, trong mắt khó nén một tia thất vọng:

- Jerry, dừng tay lại đi.

Jerry cười ha hả:

- Cô giáo à, nhiều ngày như vậy rồi, cô vẫn còn đang nằm mơ sao? Dừng tay? Hai năm trước khi tôi vái cô làm cô giáo, đều luôn trông chờ đến ngày này, bây giờ cô lại bảo tôi dừng tay lại sao? Cô cũng biết rằng tôi chưa bao giờ có suy nghĩ đó.

- Cậu là một trong số những học trò mà tôi quý mến nhất. Mặc dù tôi đã từng hoài nghi đôi chút về phương hướng nghiên cứu của cậu, nhưng tôi vẫn lựa chọn rằng sẽ tin tưởng cậu. Nhưng thật không ngờ cậu lại làm những chuyện khiến tôi phải thất vọng.

Jane nói trong sự tiếc nuối vô vàn.

Trong mắt Jerry hiện lên một chút áy náy, nhưng lập tức nói:

- Cô giáo à, tôi muốn hỏi cô một lần nữa, nguyên tố hợp thành cuối cùng của Fury là cái gì?

Jane thở dài một hơi:

- Cậu vẫn còn ngoan cố như vậy sao. Tôi tưởng, đợi khi cậu biết sự sinh ra của Fury cũng có nghĩa là khi đó cậu sẽ dừng tay lại.

- Tại sao lại phải dừng tay lại? Tôi đã theo cô hai năm, cuối cùng tôi cũng tìm thấy thứ tôi muốn, tại sao lại phải dừng lại?

Jerry có chút kích động nói.

- Dừng làm mối thù hằn làm mù hai mắt cậu, Jerry à.

Jane lắc đầu nói:

- Cậu hiểu rõ rằng, nếu như Fury được chế tạo ra thì sẽ có hậu quả như thế nào mà. Ba năm trước sau khi tôi thiết kế khung hệ thống, cũng không có ý định nghiên cứu ra nó.

Đây chính là tội ác đối với cả loài người, không phải là thức mà những người làm khoa học như chúng ta nên làm. Nếu như ai đó chế tạo ra nó thì người đó chính là tội nhân của loài người.

- Nhưng cô vẫn còn giữ bản hệ thống thiết kế nó, chẳng phải sao?

Jerry cười lạnh nói:

- Cô giáo Jane kính mến à, cô là thần tượng của tôi đấy. Từ trước đến giờ cùng cô đi nghiên cứu học tập, tôi càng ngày càng sùng bái cô hơn.

Cô thích người học trò như tôi, điểm quan trọng nhất chính là chúng ta có

điểm chung. Chúng ta đều không nỡ rời bỏ những thành quả khoa học vĩ đại, cho dù nó hủy hoại loài người.

Mặc dù cô luôn miệng nói không muốn tạo ra Fury, nhưng chẳng phải cô vẫn âm thầm cất giấu nó sao? Tôi không tin, trong não của cô lại không bằng một thứ điên rồ hơn thế này.

Jane yên lặng nhắm nghiền hai mắt:

- Xem ra cho dù tôi có nói gì đi chăng nữa thì cậu cũng không dừng tay lại. Đã như vậy thì cậu đi đi, cho dù tôi có chết ở đây thì cũng sẽ không để cho cậu hoàn thành Fury đâu.

- Cô giáo à, cô tưởng rằng cô không nói cho tôi biết thứ cuối cùng hợp thành là cái gì thì tôi không có cách nào phá giải bí mật này sao? Trên thế giới này có lẽ dùng hoàn thiện thứ cân bằng này cũng không có nhiều hơn 10 nguyên tố, cùng lắm tôi thử từng cái một. Mặc dù tốn không ít thời gian, nhưng kiểu gì cũng thành công.

Jerry đắc ý nói:

- Cô ngoan ngoãn thì hợp tác cùng tôi, với tài nghệ của cô nhất định tôi sẽ trọng dụng cô, hà tất phải làm không công cho một thứ ác ma.

Jane khẽ nở nụ cười, như có ý châm chọc.

- Tại sao cô lại cười?

Jerry nhú mày, cảm thấy kỳ lạ.

- Ác ma mà cậu nói, anh ấy đã giết rất nhiều người, tôi có thể hiểu. Có không biết bao nhiêu người muốn tìm anh ấy để báo thù, nhưng bây giờ cậu đang làm gì? Cậu tưởng cậu tạo ra Fury thì có thể giết chết anh ấy sao? Cậu có biết thực lực của anh ấy thực sự rất mạnh không?

- Chuyện này không cần cô quan tâm. Cho dù không giết chết được hắn thì tôi cũng phải giết hết sạch người thân của hắn. Để cho hắn phải ném mùi sinh ly tử biệt.

Jerry trừng mắt nói.

- Các cậu làm như vậy còn tàn ác hơn cả ác ma. Dương Thần, anh ấy chỉ là giết rất nhiều người, còn các cậu thì giết sạch cả nhân loại.

Jane trách cứ nói.

Jerry hừ lạnh:

- Cô giáo à, sự an nguy của thế giới cô đừng bận tâm. Đợi tôi tìm ra nguyên tố cuối cùng thì cũng là lúc chúng ta sáng tạo ra trật tự thế giới mới.

- Cậu quá ngây thơ rồi Jerry.

Jane ngẩng đầu lên nói:

- Nếu như với mức độ như vậy cũng có thể làm cô giáo của cậu, vậy thì tôi còn là Jane được nữa sao? Nếu như nguyên tố cuối cùng là nguyên tố tồn tại trên thế giới này thì... Fury quá dễ để tạo rồi.

Jerry đánh mặt lại, thất thanh hét lớn:

- Chẳng lẽ là.... nguyên tố nhân tạo sao?

Jane hé miệng nói:

- Cậu đã đoán được? Không sai. Trên thế giới này ngoài trừ tôi ra, không có ai biết được nguyên tố cuối cùng là gì, các cậu mãi mãi cũng đừng hòng biết được.

Jerry háng giọng, gã đã làm việc nhiều ngày như vậy, không ngờ lại phí công vô ích.

Cuối cùng, khóe miệng Jerry hiện lên nụ cười thâm độc:

- Cô giáo à, xem ra sự khác biệt giữa tôi và cô quá lớn. Không ngờ cô có thể vượt ra ngoài phạm vi thế giới này.

Nhưng không sao, nếu như cô không phối hợp với chúng tôi chế tạo ra nguyên tố cuối cùng...vậy thì.. đám trẻ nhỏ ở giáo đường Thánh Maria...có thể...sẽ không còn thấy ánh dương của ngày mai nữa...

Jane vội ngẩng đầu, không thể tin được, nhìn chăm chăm Jerry:

- Cậu điên rồi sao? Bọn chúng chỉ là trẻ con...Bọn chúng vô tội...Bọn chúng là những đứa bé mắc bệnh ung thư, còn nhỏ như vậy, sao cậu có thể...

- Tôi đương nhiên có thể. Nếu đã không có cách nào chữa khỏi bệnh ung thư cho những đứa bé đó thì cho bằng hãy để tôi đưa chúng đi gặp thượng đế sớm một chút, chẳng phải sẽ làm giảm nỗi đau đớn hơn sao?

- Jerry...Cậu điên rồi...Cậu đã không còn là học sinh của tôi nữa... Không phải.

Mắt Jane dăm lệ.

Còn Jerry thì nhe răng cười:

- Cuối cùng tôi hỏi lại cô một lần nữa, phối hợp hay chống đối?

Jane hít một hơi dài, nhắm mắt lại hồi lâu nói:

- Tôi biết rồi...Tôi theo cậu...Tôi sẽ nghiên cứu ra nó...

Jerry nghe thấy như vậy không khỏi cười như điên:

- Cô giáo à, mặc dù cô lợi hại hơn tôi một chút, nhưng dù sao cô cũng còn quá trẻ.

Cuối cùng tôi quả nhiên vẫn thắng cô! Ha ha! Fury! Fury của ta!!

Trong mật thất, tiếng cười sắc nhọn của người đàn ông vang lên như tiếng khóc thảm thiết.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1230

Không Nhịn Được Nữa Rồi

Đảo Sicily, đã về đêm.

Thuyền trên biển vẫn chuyển động, giống như những ngôi sao đang di động ở trên biển.

Trong nhà hàng cạnh biển, Dương Thần gọi một bàn hải sản lớn. Không ít những vị khách ở xung quang đều liếc nhìn, chỉ vì chiếc bàn lớn dành cho mười người thì chỉ có hai người Dương Thần và Thái Ngung.

- Ngung Nhi, em ăn đi, nhìn anh ngây ra đó làm gì.

Dương Thần giơ một ngón chỉ về chiếc đĩa lớn ở trước mặt Thái Ngung.

Thái Ngung bị nhiều ánh mắt của những người xung quanh nhìn vào thì có chút xấu hổ:

- Anh thật là, gọi nhiều như vậy, ăn hết được sao?

- Đừng quan tâm những thứ đó, anh chỉ muốn cho em thưởng thức hết tất cả mọi thứ, chỗ còn lại sau khi em ăn xong anh sẽ ăn hết.

Dương Thần cười tươi nói.

Thái Ngung tự đáy lòng rất muốn hưởng thụ khoảng thời gian chỉ có hai người như vậy, thấy Dương Thần xếp bàn ăn của mình thành một ngọn núi nhỏ, thì cũng cười tươi bắt đầu thưởng thức.

Hai người trò chuyện, nói về những chuyện trước kia của cả hai mà không có đề tài gì cả, nhưng càng ngày càng ăn ý.

Xét về bối cảnh, mặc dù Dương Thần từ nhỏ đã lớn lên ở nước ngoài, nhưng dù sao đa số những thứ mà hắn tiếp xúc đều là thế giới ngầm dưới lòng đất, về điểm này, trong những người phụ nữ này, Thái Ngung là người có thể hiểu được nhất. Bắt đầu nói như vậy thì phát hiện ra khá nhiều chủ đề chung.

Đối với thực lực bí mật, những đoàn quân các loại của các nước trên thế giới, Thái Ngung đều cực kỳ hứng thú. Điều này khiến cho Dương Thần nói mãi, giống như đôi bạn hồng nhan tri kỷ vậy.

- Ngung Nhi àm hau là đợi anh đi bảo Ron làm một chiếc du thuyền, rồi chúng ta sẽ đi biển một đêm.

Dương Thần liếm thịt của con cá ngừ, nhếch miệng cười nói.

Thái Ngung ăn rất từ tốn, nhấp môi nói:

- Đi biển? Tại sao? Chẳng phải nói là đi dạo phố sao? Hơn nữa Sắc Vi còn đang ở trong quán rượu mà.

- Ai da, em không hiểu Sắc Vi rồi, đêm nay cô ấy sẽ thâu đêm, chơi đến tận trời sáng luôn. Dạo phố thì đợi ngày sau đi cũng được mà, còn đêm nay

sẽ là thế giới của hai chúng ta, làm việc chính thôi.

Dương Thần cuối cùng cũng nở một nụ cười có vẻ rất thâm trường.

Ở phương diện này Thái Ngung còn khá ngây thơ, hao tâm tốn sức một hồi mới phản ứng kịp, vậy “việc chính” là gì.

Người phụ nữ không khỏi e thẹn, chiếc đĩa trên bàn đã cứ cắm mãi vào đĩa thức ăn:

- Sao đột nhiên anh lại nói những chuyện này...

- Lần trước trước khi về Hoa Hạ anh chẳng phải đã nói rồi sao?

Dương Thần đưa một chân ra cọ nhẹ vào chân kia của Thái Ngung:

- Nếu như em không đồng ý thì trở về quán rượu là được rồi, nhưng có thể Sắc Vi sẽ ở bên cạnh nhìn...

- Hả?

Thái Ngung ngẩng mạnh đầu lên, cuống quýt lắc đầu:

- Đừng, mắt mắt lắm!

Cô ấy với phần tính cách bảo thủ có thể tưởng tượng ra, lần đầu tiên của mình lại bị người phụ nữ khác ở bên cạnh nhìn chăm chăm sao.

- Em yêu à, theo anh thôi. Lần trước em đã nhìn ở Đường môn rồi, nhìn đến bây giờ chắc không nhìn nổi nữa rồi.

Dương Thần vẽ mặt rất thèm muốn.

Thái Ngung không nhìn được bặm môi một cái:

- Nghiên Nghiên nói quả nhiên không sai, lại còn giả bộ, trong đầu thực ra đã có ý này rồi. Đúng là không biết xấu hổ mà, anh ngày ngày đều nhớ đến sao?

- Đó là bởi vì Ngung Nhi của anh có sức hút mãnh liệt, đã như vậy thì tức là em đã đồng ý rồi.

Dương Thần cười hi hi:

- Anh lập tức kêu Ron đi làm chiếc thuyền đó đây.

Thái Ngung thấy đáng vẻ kích động của người đàn ông này thì không biết nên cười hay nên tức giận, nhưng trong lòng cũng vẫn mong chờ, rốt cuộc hai người đến tận bây giờ vẫn chưa từng đi quá giới hạn.

Phụ nữ quanh Dương Thần rất nhiều, nhưng Thái Ngung cũng không để tâm chuyện này. Khi cô âm thầm quan sát Dương Thần, dường như đã rất hiểu nguyên nhân phát sinh mối quan hệ của Dương Thần và những người phụ nữ này.

Thái Ngung cũng rất hiểu, những người chị em này đã vứt bỏ dư luận bên ngoài, lựa chọn cùng yêu một người đàn ông.

Có thể là vì từ nhỏ đã sinh ra trong môi trường rời bỏ những đạo đức thế tục, điều mà Thái Ngung quan tâm nhiều hơn chính là mối quan hệ của mình và người mình yêu, còn những thứ khác không quá để tâm.

Nếu vẫn chưa đi quá giới hạn một lần, Thái Ngung luôn cảm thấy tất cả vẫn chưa xác định.

Khi Dương Thần lấy điện thoại ra gọi cho Ron, trước cửa nhà hàng lại đột nhiên có một đoàn người và ngựa đi vào, trông rất hùng dũng.

Người dẫn đầu là Solon với mái tóc màu hồng.

Solon dường như có chút kích động, sau khi đi vào trong nhà hàng thì đi thẳng đến bàn của Dương Thần. Chủ quán và các vị khách khác không dám nói nửa câu oán giận, chỉ cần thấy khí thế của biệt đội người và ngựa này thì biết không phải người mà bọn họ có thể trêu chọc, bị quấy rối đến việc làm ăn thì bọn họ cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi.

- Minh Vương Các Hạ, đã có manh mối rồi.

Solon gật đầu nói.

Dương Thần đã sớm bỏ điện thoại xuống, vừa mới có dáng vẻ trêu đùa, ngay lập tức biến mất đáng vẻ đó, dường như trong nháy mắt đã biến thành người khác, lộ bản chất.

Thái Ngưng thiếu chút nữa đã không thích ứng kịp, dường như một người đàn ông vẫn thân thiết đột nhiên biến thành một người đàn ông trông có vẻ tàn khốc.

- Tìm được Jane rồi?

- Tạm thời vẫn chưa có vị trí chính xác của công chúa Jane, nhưng đặc công Mossad của Macedonia đã tập hợp tin tình báo, Bắc Hàn gần đây lên lút thông qua con đường Đông Nam Á, chuyển hướng hợp tác với tổ chức khủng bố ở Đông Âu, bọn họ tham gia thử nghiệm vũ khí hạt nhân kiểu mới.

Nghe nói cuộc thử nghiệm vũ khí hạt nhân này sớm đã được khởi động từ hơn một năm. Nếu như không phải Bắc Hàn đột nhiên gia nhập trong khoảng thời gian ngắn thì khó mà tìm được kẽ hở nhanh như vậy.

Solon nói.

- Bắc Hàn...Thử nghiệm vũ khí hạt nhân...Đông Âu...

Dương Thần hí mắt lại:

- Những điều người nói nghĩa là, Jane có thể bị bắt đi để giúp bọn họ hoàn thành cuộc thực nghiệm?

- Có khả năng lớn là như vậy, vì chúng tôi đã điều tra được bán đảo Triều Tiên từ xưa đã có một tổ chức ngầm, Bắc Phù Dư là một trong số những chiến lược trong kế hoạch lần này. Bọn họ đã giao dịch vũ khí của quân đội Mỹ và phòng thực nghiệm ngầm, mua khá nhiều khoáng thạch của những nguyên tố hiếm, bí mật nhập cư trái phép đến châu Âu, mới thúc tiến việc gia nhập liên minh đột ngột như lần này.

Nhưng những khoáng thạch nguyên tố này theo như học trò của Jane nói thì trên thế giới này nhà khoa học có thể sử dụng thành thạo rất ít, mà công chúa Jane lại là người nổi bật nhất trong lĩnh vực này.

Vấn đề then chốt là nữ gián điệp của chúng ta sau khi chết, mẫu AND đã xuất hiện trong thời gian nghiên cứu, tiến hàng tính toán, đến bây giờ cũng đã được gần ba tuần rồi, mà có một tên là thành viên của phòng thực

nghiệm-Jerry, cũng là học trò của công chúa Jane. Tên này sau khi xin nghỉ ba tuần trước đã không trở về đúng hạn.

Chúng ta bây giờ không có cách nào điều tra ra bằng chứng có liên quan đến cuộc hành trình của tên này, tôi nghi ngờ tên này đang là gián điệp nội bộ, rất có thể công chúa Jane bị những người mà tên này hợp tác bắt cóc mất.

Dương Thần nghe thấy ba chữ “Bắc Phù Dư”, nhất thời không nghĩ ra được gì nữa, không ngờ đến Bắc Phù Dư ở Hàn Quốc cũng quấy rối, không ngờ lại còn có dã tâm lớn như vậy. Mặc dù không biết mục đích mà bọn họ đầu tư rót cuộc là để nhằm vào thực lực như thế nào, nhưng tuyệt đối mưu đồ không phải nhỏ.

- Người nói nhiều như vậy, rốt cuộc thu nhỏ phạm vi đến bước nào rồi?

Dương Thần nhíu mày nói.

Solon cúi đầu nói:

- Minh Vương Các Hạ, vì việc vận chuyển khoáng thạch là có giới hạn, sau khi tiến vào Đông Âu thì đã được chợ đêm ngấm ngấm giao dịch phân tán. Chúng tôi không có cách nào truy tìm được cái nào là thật, cái nào là dẫn đường, vì vậy e rằng đợi khi điều tra ra thì cũng không kịp để tìm thấy công chúa Jane.

- Vậy người đến tìm ta để làm gì?

Dương Thần nhất thời không kìm được tức giận.

Solon kiên trì, nói:

- Chúng ta tuy rằng không làm sao tìm được công chúa Jane kịp lúc, nhưng có thể nhanh chóng tìm ra được con đường khác nhau. Nếu như...dựa vào những hiểu biết của ngài về địa hình ở châu Âu, cộng tên tốc độ di chuyển của ngài có thể thúc tiến nhanh cuộc tìm kiếm của chúng ta.

Dương Thần cuối cùng cũng hiểu ý của Solon. Thực sự nếu như chính mình đích thân đi tìm kiếm thì mình khác gì mấy công cụ tìm kiếm cứ bay qua bay lại, trôi dạt lợi suất. Quan trọng là mình có thể tự mình quan sát được tin tức trong phạm vi lớn, nhanh hơn rất nhiều so với mấy tên thuộc hạ chậm chạp này.

Chỉ cần nghĩ đến Jane bây giờ đang bị giam cầm ở một nơi tối tăm là Dương Thần đã không chịu đựng được, đứng dậy nói:

- Nếu đã như vậy thì các người hãy lấy điện thoại để gửi cho ta tọa độ cụ thể, ta sẽ lên đường truy tìm manh mối.

- Để ngài phải đích thân ra tay, thật là xấu hổ quá, nhưng...

- Được rồi.

Dương Thần xua tay:

- Người đến tìm ta là đúng rồi.

Nói rồi, Dương Thần nhìn Thái Ngưng đầy thẹn thùng:

- Xin lỗi, Ngưng Nhi...Xem ra đêm nay anh không thể cùng em được rồi...

Trong lòng Thái Ngung có tránh khỏi đau buồn, vừa rồi vẫn còn đang tình cảm là bây giờ người đàn ông này lại chạy đi đâu không biết, nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Không sao, tìm công chúa Jane quan trọng hơn, có cần em giúp bọn anh tìm không?

Dương Thần lắc đầu:

- Em không biết nhiều về địa hình ở châu Âu, ngôn ngữ cũng không thạo, nên không thể tìm ra căn cứ được đâu. Em hãy ở quán rượu nghỉ ngơi tạm đi, hoặc là tìm Sắc Vi chơi, ngày mai xem đại hội Caesar khai mạc và thi đấu, Ron đã sắp xếp cả rồi, anh đi trước đây.

- Ừm, vậy anh đi cẩn thận nha.

Thái Ngung cũng không nói gì thêm, chỉ thở dài trong lòng.

Mặc dù khá ngượng, nhưng Dương Thần vẫn vội vàng ra đi, nhận mục tiêu đầu tiên từ tay Solon chính là đảo Gotlands thuộc vùng biển Baltic.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1231

Cho Người Thêm Ba Vạn Năm Nữa

Cùng lúc đó, trong căn phòng thực nghiệm của căn cứ bí mật.

Jane mang một loạt các thiết bị bảo hộ thực nghiệm như găng tay và kính mắt, khuôn mặt không một chút biểu cảm đang làm thực nghiệm.

Trong gian phòng thực nghiệm to đùng, bày đủ các loại dụng cụ tiên tiến, không thua kém gì các dụng cụ thí nghiệm được quốc gia cấp phát, có thể thấy nguồn tài chính đầu tư cho nó là rất lớn.

Jane đứng trước chiếc máy tính, tay gõ bàn phím, một phương trình phức tạp chạy trên màn hình, mà tương ứng với nó, trong bể kính cực lớn ở phía trước, máy móc đang khổng chế.

Ở bốn phía của phòng thực nghiệm là vài người đàn ông mặc áo dài trắng, trông chừng một người.

Jerry với mái tóc màu hạt dẻ đang nhìn vào những số liệu phức tạp trên màn hình lớn.

Nếu như không phải là người nghiên cứu có đầy đủ năng lượng hạt nhân thì căn bản không có cách nào để hiểu được, giờ khắc này những việc mà Jane làm là một thành quả nghiên cứu khoa học đáng sợ.

-Quá tuyệt diệu. Từ trước đến nay tôi không thể ngờ rằng, thậm chí có thể dùng loại phương pháp tiến hành phản ứng nhiệt hạch này... uy lực của fury, hóa ra chế tạo như vậy.

Jerry quay đầu một cách cứng ngắc, đôi mắt đằng sau cặp kính sáng quắc nhìn về phía Jane, tràn đầy vẻ sùng bái cùng một ít phức tạp.

Vẻ đẹp bên ngoài của người phụ nữ này đã khó có người phụ nữ nào có thể so sánh được, càng đáng hâm mộ chính là, trí tuệ của cô quả thực vượt qua hẳn giới hạn của con người!

Có người đàn ông nào có thể xứng đôi với một phụ nữ như vậy.

-Cô giáo, nếu như cô không đứng về phía tên ác ma đó... Thật là tốt biết bao...

Jane coi như không có nghe thấy, đột nhiên dừng động tác trên tay lại, xoay người đi về phía một bàn thí nghiệm, trên tay bắt đầu điều chế một ít thuốc hóa học.

-Cô giáo, Cô như thế là có ý gì, vì sao không tiếp tục nữa?.

Jerry bất mãn nói.

Jane lúc này mới ngẩng đầu lên, bĩu môi nhìn ống thủy tinh kia.

-Phản ứng nhiệt hạch muốn hoàn thành còn cần một ít thời gian, tôi cần xác nhận một ít nguyên tố có độ tinh khiết cao, cái này sẽ ảnh hưởng trực

tiếp đến kết quả sau cùng các nguyên tố có thể hợp thành hay không.

Jerry hoài nghi nhìn Jane đang tiến hành phối hợp những thứ kì quái, nói thật tuy rằng gã cũng là chuyên gia ở phương diện này, nhưng so sánh với Jane vẫn còn kém rất xa.

Chẳng qua dù cho không biết Jane nói có đúng sự thật như vậy hay không, Jerry cũng sẽ tin tưởng, dù sao Jane sẽ không dám cầm sinh mệnh của hơn trăm người bệnh vô tội mà nói giỡn.

-Cô giáo, cô tốt nhất không nên giở trò gì, cô hiểu rất rõ ràng, trong vòng 3 ngày mà không có thành quả, sẽ có hậu quả như thế nào.

-Không cần cậu nhắc nhở.

Jane cũng không ngẩng đầu lên ứng phó câu nói kia, tay vẫn cứ tiếp tục điều phối, trong đầu không ngừng loé sáng, hình ảnh kia vĩnh viễn không thể phai mờ.

Ở trong giáo đường Italy ngày đó, tại thời khắc nguy hiểm có một thiếu niên trông rất ngây ngô, khác hoàn toàn so với người đàn ông của bây giờ, tên này đã không còn giống như trước đây, đem chính mình cứu ra khỏi vực sâu...

...

Thời điểm đi ra khỏi nhà hàng hải sản, đi theo bên người Thái Ngung chỉ có lão già Ron.

Mặc dù Thái Ngung hết lần này đến lần khác nói với Ron, không cần phục vụ niềm nở như thế, nhưng lão lại bảo vô cùng thích công việc của người quản gia này, làm mọi việc đều hết sức mình, làm cho Thái Ngung có chút bất đắc dĩ.

-Thái Ngung phu nhân, cô muốn quay về khách sạn, hay là ở đây đi dạo một vòng quanh chợ? Nếu cần, tôi có thể gọi thêm hai cô gái, theo cô đi dạo phố, coi như hướng dẫn du lịch luôn.

Ron nhiệt tình đưa ra sáng kiến.

-Không cần, Ron tiên sinh, tôi quay về khách sạn chơi cùng Sắc Vi vậy.

Thái Ngung dịu dàng nói.

Ron cười nói:

-Tôi biết cô đột nhiên rời khỏi Minh Vương các hạ nhất định là cảm thấy có chút mất mát, tôi chỉ hy vọng cô cùng Sắc Vi phu nhân đều vui vẻ với chuyến du lịch lần này.

Thái Ngung mỉm cười thân thiện.

-Thực sự không cần, tôi đâu phải người phụ nữ không thể sống khi không có người mình yêu, thực ra tôi là một người rất thích tự lập.

Ron cũng mừng rỡ nói.

-Thái Ngung phu nhân, cô cùng Possedon đại nhân rất giống nhau, nhưng cô trông có vẻ thành thực chừng chạc hơn nhiều.

-Possedon?

Thái Ngung hơi ngẫm nghĩ một chút.

-Đang nói Nhược Khê sao?

Ron gật đầu.

-Đúng vậy, chỉ tiếc lần này cô ấy không có tới.

Thái Ngung trong lòng thâm than thở, sợ rằng mấy người bọn Ron, còn không biết, người mà bọn họ tôn kính sùng bái Minh Vương đại nhân, là một người vợ vô cùng nghiêm khắc, cho nên lần này mới không mang Lâm Nhược Khê qua đây.

Một già một trẻ, cứ như vậy đi trên lối đi bộ dải đá cuội ven biển, đang muốn trở về khách sạn, đột nhiên Thái Ngung cảm thấy một cỗ uy áp quen thuộc, từ đằng trước tiến lại.

Mặc dù đôi phương đã có thu liễm, nhưng khoảng cách gần, vẫn sẽ nhận ra được.

Nhìn về phía trước, một người đàn ông đang đi tới, tóc quăn màu đen, con ngươi màu lam, trên mặt mang theo vẻ cương nghị, có một hình xăm đồng màu, sải bước qua đây, rất có tư thế của một người bất cần đời.

-Hades đâu rồi.

Người đàn ông đó nhìn Thái Ngung, mở miệng hỏi.

- Ares?

Thái Ngung trước kia khi ở lần Ấn Độ Brahma tấn công Trung Hải, đã nghe qua tên của cái người vô cùng hiếu chiến này, gặp mặt lần nữa, ngược lại dễ dàng nhận ra.

Ares vốn đang nhìn Ron, bị Thái Ngung gọi tên, cau mày quay sang quan sát Thái Ngung.

-Cô biết tôi?

Thái Ngung không nói lời nào, ngược lại trong lòng đối với Ares xuất hiện ít nhiều kinh ngạc, dù sao trước đó Dương Thần đã từng nói chuyện với Christine, người sau đã nói sẽ liên hệ với các Chủ thần khác tới nơi này nhìn qua một chút.

Sau khi Ron biết đây là Chiến thần ngay tức khắc cung kính nói:

-Chiến thần các hạ, Minh Vương các hạ đi biển Ba Lan rồi, có khả năng hai ngày tới sẽ ở Châu Âu, ngài ấy đang đi tìm một người vô cùng quan trọng.

-Cái gì, hắn không ở trên đảo. Chẳng trách tìm không được hắn.

Ares vài phần không vui.

-Hừ, vốn còn muốn cùng hắn đánh một trận, xem ra đêm nay không được rồi.

Thái Ngung giờ đây đã tiến nhập vào Hóa Thần Kỳ, cũng không cảm thấy mình không bằng Chiến thần này, lập tức nói:

-Dù có được đánh thì sao, người ở Trung Hải đã bại dưới tay Dương Thần rồi, hiện tại thực lực của anh ấy đã khác xa lúc trước, người nhất định không

phải đối thủ.

Ares xem thường nói:

-Đàn bà như cô thì biết cái gì, ta trước kia còn chưa đem hết toàn lực, lại quá khinh địch, ta mà biết hẳn có nội công Hoa Hạ cùng với võ học, hay sử dụng pháp môn tu hành của tu sĩ Hoa Hạ, thì ta cũng sẽ không khinh địch.

Cái gì mà Tiên Thiên chân khí chứ... Một vị thần như ta đã từng cùng những tu sĩ của Hoa Hạ có tu vi Hóa Thần Kỳ, Độ Kiếp kỳ đều đánh qua hết sạch.

Tuy rằng pháp môn của những tên đó đều cổ quái, nhưng sau lần kia ta trở về đã chuyên tâm tu luyện, tới bây giờ đã nghĩ ra không ít phương pháp để đối phó với những pháp môn cổ quái đó, đang nghĩ tìm hấn thử xem sao.

Thái Ngung trong lòng khinh thường, Dương Thần cũng đề cập qua, người này mặc dù rất máu chiến, nhưng thực lực lại đếm ngược từ dưới lên trong các chư thần, nhưng biết người này tính tình cuồng ngạo, nên cũng không muốn cùng gã tranh đấu.

Nhưng đúng vào lúc này, từ phía sau truyền đến tiếng cười thích thú giống như chuông bạc.

-Ha ha, chết cười, lâu như vậy không gặp, Ares người lúc nào cũng thích khoe khoang vậy.

Thái Ngung quay đầu lại, chỉ thấy một người mặc áo somi thân hình cao to tóc vàng đẹp trai, ôm một người mặc váy tơ tằm màu bạch kim, một người đẹp vô cùng quyến rũ với mái tóc dài màu bạc, từ trên bãi cát chậm rãi đi tới.

-Hừ, Artemis, Apollo, các người cũng tới sớm đấy.

Ares tức giận nói.

Stern có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai.

-Sau khi Christine cho chúng ta biết, chúng ta cũng chỉ có thể qua đây, đây cũng không phải là việc nhỏ, chấm dứt ân oán, tại sao có thể thiếu huynh muội chúng ta được.

Thái Ngung đã có chút không hiểu rồi, thế nào ngay cả huynh muội Apollo và Artemis cũng tới, những chư thần này cũng chỉ được nghe nói qua một chút, không ngờ tới lại có thể giống như con người ở trước mặt mình nói chuyện phiếm.

Alys ngược lại rất nhiệt tình cùng Thái Ngung lên tiếng chào hỏi:

-Này, người đẹp, cô là phụ nữ của tên Hades kia sao? Ha ha... Trên người của cô có khí tức người tu hành, xem ra thực lực không kém đây.

Lấy tư cách một trong những chư thần là Hỏa thần cùng Nguyệt thần, đối với huynh muội bọn họ sẽ hoàn toàn không đem một Hóa Thần Kỳ như Thái Ngung để vào mắt.

-Còn cần người nói sao, nếu cô ta không phải phụ nữ của Hades, dựa theo Chư thần mình ước, tu sĩ ra khỏi Hoa Hạ, chính là địch nhân của chúng ta, tôi sớm động thủ rồi.

Ares hừ lạnh nói.

Thái Ngưng nhất thời không phục nói:

-Người có thể thắng tôi hay không, còn không biết được đâu.

-Cô nói cái gì?

Ares thanh âm cất cao lên, tức giận chất vấn.

Stern bất đắc dĩ bước lên giảng hòa.

-Được rồi được rồi, nếu là nữ nhân của Hades, coi như là người mình rồi, Ares à, tính tình này của người cho dù có cho thêm ba vạn năm nữa cũng sẽ không đổi được. Chúng ta hay là trở về khách sạn chờ Hades, chờ Poseidon, Hermes bọn họ mấy người đều tới đông đủ, nên thương lượng xem như thế nào chào hỏi lão bằng hữu của chúng ta đây.

-Hừ, ta nể mặt người một lần.

Ares trừng mắt nhìn Thái Ngưng, sau đó xoay người rời khỏi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1232

Ngoài Dự Đoán

Khoảng không trên biển Na Uy, tuy là cách xa nghìn dặm nhưng gió bắc vẫn thổi rét buốt.

Trên đại dương mênh mông bát ngát, chỉ có từng mảng mây trắng đơn bạc, phản chiếu trôi lơ lửng trên mặt nước.

Một buổi tối trôi qua, Dương Thần ở khắp các vùng khi ho cò gáy của Bắc Âu tập trung tìm tòi cả đêm, cho đến tận buổi trưa mới đứng bất động ở khoảng không trên biển, cuối cùng cũng đã ngừng lại.

Từ vùng biển Baltic, đến Stockholm, Oslo của Thụy Điển, lại đến Bergen của Thụy Sĩ, dọc đường tất cả có tất cả tám điểm, tất cả là do tổ chức khủng bố kia cố tình xáo trộn để không thể tìm ra bọn họ.

Dương Thần vèn vèn chỉ tìm được một vài địa điểm căn cứ quân sự đặc thù của một số quốc gia, cũng không thấy một sự tồn tại của một phòng thí nghiệm bí mật vũ khí hạt nhân nào, nếu không phải tự mình đi tìm, sợ rằng thủ hạ của chính mình còn có thể xảy ra xung đột vì mục tiêu sai lệch, đến lúc đó, thực sự là tiền mất tật mang.

Nếu không phải năng lực cảm giác của Dương Thần rất mạnh, tốc độ lại cực nhanh, không khác gì phương pháp lục soát quen thuộc, sợ rằng phải trên dưới hai ngày, mới có thể tra rõ toàn bộ.

Thế nhưng, vẫn là quá chậm.

Dương Thần lấy điện thoại di động ra, điện thoại di động này đã được cải tiến đặc biệt có thể nhận tín hiệu được gửi đến từ đám người Solon trong phạm vi toàn cầu tiếp.

-Solon, kế tiếp còn có bao nhiêu điểm.

Dương Thần hỏi.

Đầu kia cũng là một Solon đã một đêm không nghỉ ngơi lập tức trả lời:

-Minh Vương các hạ, đi về phía bắc biển Na Uy, có Weierweike, lại đi về phía tây, có đội thuyền đi trước rồi Iceland, Nuuk của đảo Greenland, mà phía nam, có Rotterdam của Hà Lan, Leipzig của Đức, Marseilles của Pháp, Lodsch của Ba Lan, vân vân...

Dương Thần sau khi nghe xong, nghiêng răng nói:

-Chết tiệt, bọn họ cố ý phân tán điểm ra, đi tìm hết những điểm này, phỏng chừng phải mất một tuần.

Solon lại nói:

-Minh Vương các hạ, thuộc hạ cho rằng, chúng ta thực ra có thể bỏ qua một số điểm, tỷ như những điểm ở nước Pháp chẳng hạn, khoảng cách cực kì

gần so với Địa Trung Hải, mật độ dân số lại cao, không thích hợp cho ẩn dấu, bọn họ chọn những nơi như thế để tiến hành thử nghiệm vũ khí hạt nhân xem ra rất nhỏ. Hơn nữa, theo logic mà nói, lính đánh thuê của chúng ta lại dễ dàng lục soát, bọn họ sẽ không dám mạo hiểm như thế.

Không bằng ngài trước đi về phía tây lục soát, tôi chỉ huy người phía dưới, đi lục soát các vùng phụ cận của thành thị Bắc Âu?

Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, bác bỏ nói:

-Không, vừa vận tương phản, chúng ta tìm theo hướng từ vĩ độ thấp cho đến vĩ độ cao, các vùng phụ cận và một số khu vực của các thành thị Địa Trung Hải, sẽ ưu tiên lục soát trước.

Solon sững sốt, nói:

-Tôi cho rằng, bọn họ đang đánh lạc hướng chúng ta, cố ý để chúng ta cho rằng địa điểm đây không có khả năng, nhưng thật ra lại chính là căn cứ bí mật?

-Cũng không phải đơn giản như vậy.

Dương Thần phân tích nói:

-Tôi cũng được cậu nhắc nhở, mới nhớ tới. Một căn phòng thí nghiệm, không có khả năng chỉ có vài người xây dựng nên. Muốn cho một đám người đầy ắp ẩn núp kín càng trong hơn hai năm, như vậy, biện pháp tốt nhất chính là đem những người này che giấu trong những nơi thật đông người.

Đó là lí do, tôi cho rằng càng những khu vực nào sầm uất, trái lại càng thích hợp để thành lập phòng thí nghiệm. Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của tôi, thế nhưng còn hơn con ruồi đâm đầu tìm lung tung, chúng ta chỉ có thể đánh cược một lần.

Solon ở đầu bên kia điện thoại liên tục gật đầu.

-Ngài nói rất có lý, tôi lập tức triệu tập đội ngũ hướng về phía nam lục soát.

Sau khi Dương Thần cúp điện thoại, lập tức chạy tới vùng phụ cận Marseilles nước Pháp, mặc dù đang là ban ngày, đột nhiên xuất hiện ở một chỗ, không cẩn thận sẽ làm một số người kinh sợ, nhưng Dương Thần cũng không quản được nhiều thứ như vậy.

Chẳng qua tốc độ di chuyển của hắn, sợ rằng tuyệt đại đa số mọi người cho là xuất hiện ảo giác mà thôi.

Trong lòng còn đang băn khoăn về sự tình bên đảo Sicily, đại hội hắn là đã khai mạc rồi, còn về Christine nhất định cũng đã thông báo cho mấy chủ thần, chỉ hy vọng sẽ không xảy ra động tĩnh gì quá lớn, chỉ ít trước khi mình quay lại.

...

Cùng lúc đó, trên bến cảng Palermo ở đảo Sicily lúc này, xuất hiện một tòa thành vĩ đại trên mặt biển bắt chước theo kiểu trường đấu thú, bên trong đã ầm ĩ tiếng người.

Trường đấu thú trông vô cùng to lớn này, toàn bộ đều do đá hoa cương rất nặng xây thành, nguyên bản chỗ này là thêm lục địa kéo dài ra tạo nên một dải đất lớn, nhưng vẫn có thể chịu được sức nặng của trường đấu thú..

Thiết bị bên trong trường đấu thú đều đã được cải cách hoàn toàn, quanh năm Mafia tiến hành bảo vệ, cho nên cực kỳ hiện đại hoá, ngoại trừ mang theo phong cách của thời kì cổ Rome như các bức tranh vẽ trên cát cùng họa tiết trang trí ra, tất cả cái khác đều hiện đại hoá giống như sân vận động vậy.

Các binh đoàn lính đánh thuê, trùm lớn, đại gia tộc, cùng với một ít nhân vật quan trọng trong quân đội các quốc gia, chính khách, tất cả đã ngồi vào ghế trên khán đài..

Khán đài trên ba vạn chỗ ngồi, đã tràn đầy không một chỗ trống, thậm chí không ít binh đoàn lính đánh thuê cùng các chiến sĩ nói chung, chỉ có thể đứng trên hành lang nhỏ.

Trừ ngày đầu tiên dự thi có không ít lính đánh thuê tinh nhuệ ra, toàn trường mang một bầu không khí giống như là nơi tụ hội của những người đam mê bóng đá vậy, các loại ngôn ngữ các loại khẩu âm cùng âm thanh tiếng động lớn, làm người ta đình tai nhức óc.

Ở bên trong một căn phòng dành cho khách quý phía trên trường đấu thú, Thái Ngưng cùng Sắc Vi đã sớm ngồi vào ghế, bên cạnh cũng xuất hiện không ít người, có anh em Stern cùng Alys đến từ tối hôm qua, có Christine, Ron cùng con trai của ông là Fidero thì lại là cẩn thận đứng ở bên cạnh hầu hạ.

-Thế nào còn không đấu võ, khai mạc đã kết thúc được một giờ rồi.

Sắc Vi có chút sốt ruột

-Có muốn tôi cùng cô đi đánh bạc hay không, đỡ phải ngồi chờ đợi?

Thái Ngưng trêu đùa.

Sắc Vi cắn môi dưới, khuôn mặt không khỏi tức giận nói.

-Hừ, cô cứ chê cười tôi đi, không phải chỉ toàn thua sao, có cái gì to tác đầu, nơi đây đều là dân chuyên nghiệp cờ bạc, thắng được mới là lạ.

Đánh bạc từ tối hôm qua đến tận sáng nay, Sắc Vi đã đem mấy trăm vạn Euro thua sạch sẽ, nhưng đối với người đã không còn quá coi trọng tiền tài như cô, ngược lại tâm trạng không chịu ảnh hưởng quá lớn.

-Đúng, Christine tiểu thư, à... Tôi có nên gọi cô là Venus hay không nhỉ?.

Sắc Vi do dự mà nhìn sang.

Một bên Christine đang cùng Alys cầm một quyển tạp chí mới, hai người đang bình phẩm từ đầu đến chân, hoàn toàn không có nửa điểm đáng đáp của một chủ thân.

Nghe được Sắc Vi gọi mình, Christine tựa như cười nhìn sang, người đẹp mang trên người quần áo giản dị cùng mái tóc vàng, chỉ cười thôi mà cũng khiến cho phụ nữ như Sắc Vi phải chói mắt.

-Cũng được, miễn là đừng gọi tôi là Venus trước mọi người là được.

Christine nháy mắt mấy cái.

Đã từng ở Trung Hải nên Sắc Vi có tiếp xúc qua, vì vậy cũng không phải quá xa lạ gì.

Sắc Vi gật đầu.

-Tôi muốn hỏi, các cô biết mấy người mặc áo choàng trắng giống như quái nhân kia sao? Vì sao tôi thấy các cô không có phản ứng gì?.

Christine đưa tay chỉ chỉ vào một căn phòng đối diện dành cho khách quý, nơi đó có ba người đàn ông với các tư thế ngồi khác nhau, rõ ràng là một thân quân phục hải quân của Poseidon, tây trang giày da của Hermes cùng Ares.

Ba vị Chủ thần nam giới này, cũng không cam tâm tình nguyện ngồi chung một phòng cùng mấy người nữ giới. Thế nhưng cho dù đã ngồi riêng trong một gian phòng, ba người biết nhau đã mấy vạn năm rồi, cho nên trò chuyện không quá mấy câu.

-Cô xem, bọn họ cũng đang chờ, chúng ta cũng phải thấy được mấy người kia lên sân khấu, sau đó chúng ta mới có thể xác nhận. Hơn nữa, Hades cũng không có ở đây, liên lạc lại không được, mọi người chúng ta không tới đông đủ, nếu thật sự đụng phải đối thủ cũ, chưa chắc đã xử lý dễ dàng đâu.

Nghe Christine nói như thế, Sắc Vi càng tỏ ra hiếu kỳ, mấy tên quái nhân kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, trong lòng thì lại trông mong Dương Thần nhanh chóng tìm được Jane rồi trở lại bên này, trong lòng luôn luôn có dự cảm xấu, không biết đại hội lần này sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngay trong lúc mọi người đang buồn chán, chủ trì hội trường đứng trên đài rồi cục phát ra thông báo, vòng thi đấu thứ nhất sắp bắt đầu.

Bởi vì đội ngũ dự thi rất nhiều, cho nên ngày đầu tiên, chủ yếu các đoàn các đội đấu loại với nhau, mỗi đội một lần lên sân khấu tối đa sáu người, sau khi hai bên đấu võ, bên nào thắng lợi sẽ đi vào ngày thi đấu thứ hai.

Đại hội Caesar cấm ở trên lôi đài đánh chết đối thủ, nhưng nếu là "Tử vong ngoài ý muốn", hoặc là "Tàn tật" gì đó, cũng sẽ không bị xóa bỏ tư cách, cái này trước khi thi đấu cũng đã ký lên văn kiện rồi.

Trên thực tế, các lính đánh thuê có dũng khí tới thi đấu, thì là một mười phần năm chắc thắng lợi, chung quy ai mà chả có bản lĩnh chạy trốn, muốn đánh chết, cũng không phải dễ dàng gì, cho nên lần đại hội trước ở trên lôi đài bị đánh chết, vẫn là số ít.

Lần lượt, trung tâm trường đấu thú được phân ra làm ba khu vực thi đấu, theo đó mỗi đội ngũ đều tự đi ra sáu người thi đấu.

Điều khiến Sắc Vi cùng Thái Ngưng hơi có thất vọng chính là tiểu đội tinh nhuệ của Hải Ưng không có xuất hiện tại vòng thứ nhất, thế nhưng, rất nhanh sau đó hai người trước mắt sáng ngời, có một gã mang áo choàng màu trắng đi lên đài, chỉ một người, mà lại đối đầu với năm đối thủ.

Luật tất nhiên có cho phép lấy một địch năm, nhưng như thế này hiển

nhiên là hoàn toàn coi thường đối thủ.

Mà bất luận là Christine, anh em Stern cùng Alys, hay là ba thần minh trong phòng khách quý phía đối diện, trong nháy mắt khi nhìn thấy người mặc áo bào trắng, rốt cục sắc mặt nghiêm túc mà đứng lên.

-Không ngờ thật sự là bọn họ... Bọn họ tại sao lại trở về đây...

Hermes không khỏi lẩm bẩm nói.

-Hừ, đây không phải là đúng lúc sao, lúc trước không xử lý được bọn họ, lần này triệt để giải quyết bọn họ đi.

Ares lại là xoa tay nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1233

Trăm Cánh Tay

Poseidon vẻ mặt ngưng trọng, đối với sự cuồng vọng của Ares bên cạnh thì nhường mảy.

-Giải quyết bọn họ? Người cho người là Zeus hay là Athéna? Bọn họ còn không làm được, người có thể chắc?

Hơn nữa bọn họ nếu có thể trở về, nhất định có tiến triển đặc biệt gì đó, nếu không nắm chắc thành công, làm sao dám cao giọng mà xuất hiện ở trước mặt chúng ta.

Ares khinh thường nói:

-Poseidon, ta thấy người càng sống càng rút lui, càng sợ hãi rút rè, bọn họ chẳng qua chỉ là tầng lớp hạ lưu của Thần tộc, một đám loạn thần tặc tử, cho dù có qua hai vạn năm, cũng không thay đổi được bản chất vốn có!

Hermes cười u ám nói:

-Các người đừng cãi cọ nhau nữa, không bằng ngồi mà suy nghĩ đi, làm thế nào để thông báo cho Athéna nữ nhân kia biết, giờ đây lại không có Zeus, Hera, Hephaestus, Dionysus cũng không biết đã thức tỉnh chưa. Nếu như cô ta cũng không tới, thật không biết làm cách nào để khống chế cục diện này.

-Hừ, người không phải vẫn ghét Athéna sao, luôn muốn chứng minh bản thân mạnh hơn so với cô ta mà.

Ares cười trào phúng nói.

-Ghét thì vẫn ghét, nhưng đối mặt với kẻ địch chung, chung quy vẫn nên đứng về một trận tuyến.

Hermes theo lẽ phải nói.

-Đạo đức giả.

-Hừ, tùy người thích nói như thế nào cũng được.

Hermes hoàn toàn không để ý.

Bốn phía hội trường đã vang lên đủ các loại tiếng hoan hô cùng tiếng hét chói tai, đối với đội ngũ mang tên DEICIDE vô cùng xa lạ này, không ngờ chỉ phái một đội viên để xuất chiến, có đang tự đánh giá mình quá cao không?

Cũng vào lúc này, đã làm cho đối thủ là lính đánh thuê đến từ châu Phi, năm thành viên kia nổi lửa giận vì bị miệt thị, lập tức vọt tới chỗ quái nhân mặc áo bào trắng!

Năm tên lính đánh thuê Châu Phi này tổ chất thân thể rất mạnh, tuy rằng phương thức công kích lỗ mãng, đơn thuần chỉ là sử dụng quyền chưởng,

nhưng tốc độ lại rất nhanh và mạnh, chiêu thức thì ác độc hướng về các bộ vị trên người địch nhân!

Người mang mặt nạ vàng vẫn đứng yên tại chỗ, cũng không có ý tứ động thủ.

Đến lúc năm tên lính đánh thuê chạm mạnh vào thân thể gã, người mang mặt nạ vàng vẫn vững vàng đứng đó, không nhúc nhích tí nào!

Năm tên lính đánh thuê lúc này mới nhận thấy được một tia quỷ dị, bọn họ đã dùng hết lực lượng vốn có, toàn bộ đều đánh trúng vào mặt, ngực và bên hông của người mang mặt nạ vàng.

Thế nhưng, lực lượng giống như một đi không trở lại, hoàn toàn không có nửa điểm tác dụng!

Loại hiện tượng dị thường này, làm cho bọn họ hoàn toàn không biết nên phản ứng tiếp theo như thế nào.

Cũng đúng lúc này, phía người khoác áo bào trắng truyền đến một tiếng hừ nhẹ, theo sát đó năm tên lính đánh thuê cảm thụ được một cỗ tử lực lượng đang dâng trào, từ phía người khoác áo choàng trắng tỏa ra!

Đây đúng là một loại thuần túy của lực đàn hồi, giống như đánh vào một quả bóng cao su vậy, sau đó bóng cao su sẽ phản tác dụng lại lực đánh!

Năm người có làm thế nào cũng không ngờ tới, nhìn vóc người gã trông bình thường, mà lại có lực lượng hùng hãn như vậy!

Có điều, năm tên lính đánh thuê vẫn còn đang không hiểu chuyện gì, đã bị chân bay ra khỏi lôi đài!

Bên sân trọng tài lập tức tuyên bố DEICIDE bước vào vòng tiếp theo, mà mấy vạn khán giả trên khán đài cũng đều phải giật mình, phát sinh các loại tiếng kêu sợ hãi.

Người mang mặt nạ vàng căn bản không để ý tới những thứ này, mà là ngẩng đầu lên, hướng về phía mục tiêu liếc mắt.

-Sáu Chủ thần ngồi trong phòng khách quý, tự nhiên biết mục tiêu của gã là mình, chẳng qua ánh mắt đó lại tràn ngập vẻ khiêu khích, hoàn toàn coi thường.

-Không sai rồi, thực lực như vậy, ánh mắt như thế, cảm nhận không được bất cứ sóng năng lượng tinh thần nào, chính là bọn họ.

Stern nhíu mày nói.

-Nhưng nếu bọn họ đi ra rồi, vì sao phải tới tham gia thi đấu trong một đại hội như vậy, mục tiêu của bọn họ, không phải là chúng ta sao?

Alys nghi hoặc khó hiểu.

Stern lắc đầu.

-Tạm thời còn không rõ, thế nhưng nếu cùng bọn chúng khai chiến, sẽ không nhẹ nhàng giống như hai vạn năm trước, nếu mà ảnh hưởng đến mọi người, có khả năng sẽ khiến thế giới lâm vào khủng hoảng, chúng ta hay là yên lặng theo dõi chúng thì hơn.

Sắc Vi cùng Thái Ngung ở bên cạnh nghe được lại mơ hồ, nhìn không được hỏi:

-Bọn họ rốt cuộc là ai, hiện tại đã xác nhận được rồi có thể nói cho chúng tôi biết chứ.

Christine ở bên cạnh thở dài, miễn cưỡng cười hỏi:

-Các cô có nghe nói qua... Người không lò, chủng tộc này chưa?

-Người không lò.

Thái Ngung suy nghĩ một chút.

-Tôi nghe nói quán quân mấy lần trước của đại hội Caesar, chính là một gia tộc lính đánh thuê tên là Cyclops, gia tộc này còn có tên gọi khác là gia tộc người không lò một mắt.

-Cô nói không sai, nhưng người không lò một mắt, chỉ là một loại trong người không lò, bọn họ còn có họ hàng gần là centimani, dựa theo ý nghĩa về mặt Hán ngữ, chính là người không lò trăm cánh tay.

Christine giải thích:

-Truyền thuyết về người không lò, con người cũng có viết đến trong một số câu chuyện thần thoại từ xưa đến nay, trong đó có chút giả tạo, nhưng có chút lại là sự thật.

Gia tộc Cyclops kỳ thực là hậu duệ của tộc người không lò, gần như là kế thừa huyết mạch của người không lò, cũng đã có thể vượt lên đứng đầu trong hàng ngũ lính đánh thuê trên thế giới rồi.

Mà người không lò một mắt và người không lò trăm cánh tay chân chính, đều có chung một tổ tiên, mà tổ tiên của bọn họ, lại có quan hệ gần với Thần tộc chúng ta, nhưng đây là chuyện thật lâu trước kia rồi, phát sinh khi còn ở quê nhà chúng ta, cũng chính là trên Hỏa Tinh.

Bộ tộc người không lò có lực lượng siêu việt như Thần tộc chúng ta, nhưng lực lượng tinh thần lại không bằng, cho nên năng lực vận dụng không gian pháp tắc yếu kém, tự nhiên không phải là đối thủ, thời gian qua đi, vẫn là chủng tộc có tư cách thấp do Thần tộc sai bảo.

Sau khi Hỏa Tinh vô pháp sinh sống, Thần tộc chúng ta đã đi tới địa cầu, người không lò một mắt và người không lò trăm cánh tay cũng có một ít cường giả đi tới đây, bọn họ lúc đó đứng cùng một trận tuyến với chúng ta, người không lò còn trợ giúp Hephaestus, giúp chúng ta chế tạo không ít thần khí, người không lò trăm cánh tay cũng diệt đi không ít tu sĩ Hoa Hạ để trợ giúp chúng ta.

Chỉ là giữa đường, bọn họ phát hiện, bản thể của Thần tộc, khó có thể sinh sôi nảy nở con cháu đời sau, cần mượn thân thể nhân loại để tiến hành luân hồi, đã nổi lên phản tâm, dù sao tộc nhân chúng ta càng ngày càng ít, mà tuổi thọ cùng năng lực sinh sôi nảy nở của bọn họ đều mạnh hơn chúng ta, cũng đã có cơ hội để thoát khỏi sự trói buộc của chúng ta. Trước đó cũng đã tích lũy nhiều ân oán lớn rồi, càng làm cho bọn họ không hề nguyện ý

chịu đựng thêm nữa.

Trong bọn họ có sáu gã là nhân vật có thực lực cực mạnh, lúc đó đã hướng Zeus đưa ra yêu cầu chia đều thế giới bên ngoài Hoa Hạ, nếu không bọn họ sẽ tiến đánh Hoa Hạ.

Zeus căn bản không cho bọn họ có cơ hội đàm phán, dùng sấm sét trấn áp bọn họ, đồng thời đưa bọn họ nhốt vào dị độ không gian, cũng chính là vết rách trong không gian bình hành, loạn lưu trong không gian.

Theo lý thuyết, lấy Quy luật không gian cùng tinh thần lực của bọn họ, phải là không cách nào thoát ra khỏi, không nghĩ tới đã hai vạn năm rồi mà bọn họ vẫn có thể đi ra được.

-Nghe cô nói như thế, bọn họ hình như cũng không mạnh, Zeus chỉ có một người đã đối phó được bọn họ rồi?

Sắc Vi lập tức nói.

Christine bắt đầu dĩ cười cười.

-Nếu như thật có thể đối phó, lúc trước Zeus có lẽ đã trực tiếp giết chết bọn họ rồi, bọn họ thực sự quá mức cường hãn, cho dù sấm sét của Zeus, cũng vô pháp tiêu diệt bọn họ. Sau cùng rất bất đắc dĩ, mới phải giam giữ bọn họ vào dị độ không gian.

Chúng ta tuy rằng không sợ bọn họ, nhưng cũng không nên đánh nhau, hay là làm to chuyện, hướng hồ bọn họ có thể đi ra cũng đã khó mà lý giải, có lẽ là bọn họ có năng lực đặc biệt gì đó, nếu không cũng sẽ không trắng trợn mà đi tìm chúng ta như vậy.

-Nghe nói Zeus là người mạnh nhất trong các cô, ngay cả tên đó cũng không có biện pháp giết chết bọn họ sao?

Thái Ngưng khó tin nói.

Christine cùng anh em Stern đưa mắt nhìn nhau, hai bên có vẻ khó mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Alys nói:

-Nếu như thực lực của chúng ta giống như ở trên Hỏa Tinh, bọn họ nào dám có nửa điểm phản kháng, chỉ tiếc... Chúng ta đã không còn thực lực như lúc ban đầu nữa rồi.

- Tức là sao?

-A, các cô đừng hỏi nhiều nữa, hay là nhanh liên lạc với Hades, để cho hắn sớm một chút trở về đi.

Christine cười nói.

Hai người phụ nữ cũng đã nhận thấy mấy người kia biết cái gì đó, nhưng lại không chịu mở miệng, tuy rằng cảm thấy buồn bực, nhưng cũng không muốn hỏi nhiều nữa.

...

Vùng trời Bavaria, nước Đức.

Trên khoảng không nước Pháp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1234

Để Lại Một Tay

Một căn phòng thí nghiệm, đặc biệt là nơi dùng để thử nghiệm vũ khí hạt nhân, nếu không ngừng vận chuyển nguồn năng lượng từ bên ngoài vào, tất nhiên sẽ khiến người khác hoài nghi, nhưng nếu sử dụng năng lượng nhiệt, hầu như lấy hoài không cạn, lại có thể lặng yên không một tiếng động!

Solon cũng không khỏi khâm phục Dương Thần vậy mà lại có thể nghĩ tới những thứ này.

Dương Thần cũng không muốn cùng Solon phỏng đoán quá nhiều, một cái lắc mình liền rơi xuống phía dưới một vùng bỏ hoang phía ngoại thành.

Tuy rằng khu Bavaria của nước Đức trên thế giới là khu vực kinh tế phát triển mạnh mẽ, công nghiệp phát đạt, nhưng cũng có không ít địa phương lộ ra chút hoang vu, đặc biệt là những khu vực khai thác hết quặng mỏ.

Dương Thần sau khi hạ xuống, lập tức tản ra thần thức, cẩn thận mà xem xét trên mặt đất cùng dưới mặt đất.

Không đầy một lát, trong đầu Dương Thần một mảnh mừng như điên!

Quả nhiên tại một vị trí khoảng 1 km về phía trước, có một cái kết cấu dễ nhận thấy có chút khác biệt với các khu vực dưới mỏ than khác, không có gì bất ngờ xảy ra, chính là mục tiêu mình cần tìm!

...

Mà 10 phút trước đó, dưới mặt đất trong căn cứ thí nghiệm.

Đứng ở trong vòng bảo hộ trước phòng phóng xạ, Jane ánh mắt bình tĩnh mà nhìn vào bên trong phòng thực nghiệm, máy móc đang chuẩn xác tiến hành lắp ráp thành quả cuối cùng.

Máy móc toàn bộ đã được tự động hoá như cánh tay con người, trước đó đã chế tạo hoàn thành hai vật thể màu xám bạc, cao cỡ nửa người lớn hình giọt nước.

Jerry vẻ mặt vẻ kích động, trong mắt tràn đầy tham lam nhìn thành quả đã được tạo ra, giống như điên cuồng mà si ngốc cười ngây dại.

-FURY. . . Rốt cục ra đời rồi, cô giáo, trong nội tâm cô nhất định cũng rất kích động đúng không. Đây là kiệt tác phá vỡ văn minh của cả nhân loại! Cho dù là thần minh, cũng không có khả năng có được lực lượng cuộn cuộn vĩ đại như thế, không phải sao.

Jane sắc mặt hờ hững,

- Đến lúc này tôi vẫn không nghĩ là mình sẽ chế tạo ra nó, nó chỉ là trong tưởng tượng của tôi, nếu như cậu còn muốn tôi là thầy của cậu, nghe tôi khuyên một tiếng, nhất định không được sử dụng nó.

-Ha ha!

Jerry cười lớn một tiếng, sau đó ngón tay ấn xuống một nút trên bảng điều khiển.

Hai quả FURY đã được hoàn thành, lập tức bị máy móc từ bên trong lấy đi, chuyển vào một thông đạo khác.

-Yên tâm đi cô giáo, nếu như cái tên Ác Ma kia ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ, tôi đương nhiên không cần sử dụng “Nữ Thần báo thù” của chúng ta, chẳng qua trước đó, chúng ta phải sản xuất đủ để phá hủy thế giới, chúng ta xuất vốn chính là để chờ lúc này. Chờ sau khi hoàn thành, chúng ta mới có thể cùng toàn bộ thế giới đàm phán về tiền vốn.

Jerry nhếch miệng cười nói.

Jane sâu kín thở dài,

-Tuy rằng tôi không biết cậu đến cùng nghe lệnh của ai, rốt cuộc là tổ chức gì, nhưng uy lực của FURY không phải con người có thể khống chế được, các người sẽ phải hối hận.

-Cô giáo, à không, có lẽ tôi nên gọi cô là Jane tiểu thư, tôi mới phải là người khuyên cô, đừng làm bộ làm tịch nữa.

Jerry quỷ dị cười nói:

-Cô biết không, trong mắt tôi, kỳ thật cô và tôi là cùng một loại người!

Chúng ta đều là những người nghiên cứu khoa học bằng tất cả tâm huyết, linh hồn của chúng ta có một điểm chung, chính là đam mê nghiên cứu! Cực hạn của con người, thăm dò nguồn gốc của vũ trụ, chính là bản chất sinh tồn của chúng ta!

Cô nếu như không mong muốn chế tạo ra Fury, để phá vỡ cực hạn vũ khí hạt nhân của nhân loại, thì tại sao nhiều năm như vậy, còn đem khái niệm FURY mô tả ra ngoài, hơn nữa còn một mực bảo vệ! ?

Cô nghiên cứu y học, chuyên về giải phẫu, không phải là phương pháp trực tiếp nhất để bắt người thí nghiệm sao? Tất cả những con người ngu xuẩn đó, ở trong mắt tôi và cô, kỳ thực đều là vật thí nghiệm, bọn họ chẳng qua chỉ giống như con chuột bạch bị nhốt trong lồng, không có gì khác nhau!

Cho dù không phải dùng FURY để hủy diệt thế giới! Tôi nghĩ trong nội tâm của cô, cũng sẽ rất chờ mong FURY có thể xuất hiện hiệu quả chứ?

Jane ngẩng đầu lên, trong mắt đã mang một ít hơi nước.

-Tôi thật sự không nghĩ tới, cậu lại mang sứ mạng của mình để đối xử với tôi như vậy.

Tôi học y, lúc ban đầu cũng chỉ là vì trợ giúp cho người đàn ông tôi yêu khỏi phải chịu sự thống khổ. Tôi thiết kế FURY, chỉ là muốn dùng nguyên lý của nó, để lợi dụng tăng cường năng lượng hạt nhân, nhưng bởi vì quốc gia lại lợi dụng nó để chế tạo vũ khí mà tôi phải vứt bỏ nó.

Cậu nói đúng, nghiên cứu khoa học đã đi vào sâu trong ruột thịt của tôi, nhưng đây không phải là tất cả, trên cái thế giới này có rất nhiều thứ đáng

giả để chúng ta cảm phần, nhưng cậu không nên trở thành nô lệ của thù hận và cảm phần.

-Ít nói với tôi những lời vô nghĩa này đi! Jane, cô quá thanh cao rồi, ở trong lĩnh vực nghiên cứu, cô là cô giáo của tôi, nhưng ở chỗ này, cô chỉ là tù nhân của tôi! Tôi mới là chủ nhân của cô!

Jerry bỗng nhiên nhe răng cười, bước lên trước vài bước, từng bước đến gần thân thể của Jane.

Định ôm lấy eo của Jane!

Tuy rằng mặc áo dài, theo đó nhiều ngày không nghỉ ngơi, thân thể suy yếu, nhưng bản năng của Jane vẫn nhanh chóng né tránh.

-Jerry! Cậu muốn làm cái gì?

-Làm cái gì?

Jerry xót xa cười tà nói.

-Thật vất vả mới có thể thả lỏng, có thể báo cáo kết quả công tác rồi, một cực phẩm mỹ nhân như cô mà tôi không hưởng dụng, chẳng lẽ còn lãng phí tặng cho người khác sao?.

-Cậu... Tôi là cô giáo của cậu đó!

Jane khó có thể tin nhìn tên học sinh của mình.

-Cút chó! Cô giáo gì chứ! Cô so với ta còn nhỏ hơn ba tuổi, nếu không phải vì kỹ thuật trên tay cô, tôi còn phải bái cô làm thầy sao? Tỉnh lại đi, ở đây không có cô giáo và học sinh, chỉ có một người đàn ông, và một thiếu nữ sắp trở thành phụ nữ!

Jerry mặt mày hớn hở từng bước tới gần.

Jane dù sao cũng học tập qua không ít võ để tự vệ, tiến lên một bước, đang muốn động thủ đem Jerry ném xuống đất, nhưng là ngay tức khắc không dám nhúc nhích.

Jerry từ trong túi áo bỗng nhiên móc ra một cây súng lục màu bạc, chĩa về trán của Jane, lắc lắc nói.

-Xin lỗi, tôi biết cô rất dũng mãnh, cho nên sớm chuẩn bị súng rồi. Nói thật cho cô biết, bên ngoài phòng thí nghiệm còn có hơn mười người bảo vệ thực lực cũng không yếu hơn so với cô, cô trốn không thoát đâu.

Jane xiết chặt nắm tay, cắn môi dưới, trong mắt vừa bi phần vừa đau thương không gì sánh được.

-Còn lo lắng cái gì, nhanh cởi quần áo, tôi còn đang rất vội, phải giao thành quả cho tổ chức nữa.

Jerry tham lam nhìn từ trên xuống dưới vóc người uyển chuyển của Jane.

-Tôi để được một lần với cô, thế nhưng phải đợi ba năm rồi, ngày hôm nay rốt cục cũng có thể thưởng thức cô, cô nên biết điều để cho tôi hưởng thụ.

-Cậu có gan thì một phát bắn chết tôi đi.

Jane ánh mắt lạnh đi, rét buốt nói

Jerry cười nhạo.

-Nếu như cô muốn chết, được thôi, nhưng nếu như cô không phối hợp với tôi, tôi đây có thể sẽ ở thánh Maria cô nhi viện bên kia, bố trí người đặt các loại bom. Nga, được rồi, còn có một số trường học mà cô đã đầu tư, tôi cũng sẽ 'Chiếu cố' một chút.

-Đê tiện.

-Nhanh, cởi đi!

Jerry mắt trở nên dữ tợn.

Jane hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên vẻ đoạn tuyệt, bỗng nhiên từ trong túi áo móc ra một ít bông, nhanh chóng cho vào trong miệng.

Sau khi hút một ít thứ gì đó trong bông, Jane mới đem chỗ bông đó phun ra.

-Cô làm cái gì vậy?

Jerry thất thanh kêu sợ hãi.

Jane khinh thường cười khế.

-Không phát hiện sao, tôi cho dù chết, cũng sẽ không cho tên tiểu nhân đê tiện như cậu chạm vào người tôi, nếu như cậu thích bị dính độc tố trong thi thể của tôi, tôi đây cũng tùy cậu.

Nói xong, sắc mặt của Jane nhanh chóng trở nên khó nhìn, môi cũng dần dần trắng bệch, hô hấp dồn dập, yếu ớt mà ngã trên mặt đất.

Jerry mở to đôi mắt tràn ngập tơ máu, không thể tin được, thì thào tự nói:

-Tại sao có thể như vậy... Trên người của cô như thế nào lại có độc.

Trong giây lát, Jerry nhớ lại hôm qua, Jane có nói cần tự tay tiến hành kiểm tra một ít nguyên tố hóa học.

Lúc đó chính mình xem còn không hiểu chuyện gì, có chút hoài nghi, Jane đang điều chế thuốc hóa học làm gì, lúc này nghĩ lại, cũng chính khi đó, Jane mới có thể dưới sự giám thị của chính mình, đã đem độc tố điều phối ra!

Cô ấy không ngờ đã sớm dự đoán đến chính mình có thể sẽ đối với nàng cảm thấy hứng thú, cho nên mới một mình điều chế như vậy!

Jerry càng nghĩ càng giận, chính mình không ngờ vẫn bị lừa gạt, xông lên phía trước, không chút lưu tình nào một cước đá vào bụng người phụ nữ đã vô lực ngã trên đất!

-Hự.

Jane kêu thảm, thân thể bị đá cho lăn vài vòng, đau đớn khiến thân thể Jane co quắp lại, trên mặt đầy mồ hôi, mái tóc màu hổ phách ướt đầm, cực kì thảm hại.

Nhìn người phụ nữ đang sắp chết, Jerry tự nhiên cũng không còn có hứng thú nữa, trong lòng cũng không khỏi thương tiếc và ân hận, sớm biết rằng như vậy thì không nên vội vã, len lén bỏ thuốc Jane, sẽ dễ dàng hơn nhiều!

-Được, không nghĩ tới tính tình của cô lại mạnh mẽ như vậy, tôi nhìn lầm

cô rồi.

Jerry cười lạnh một tiếng.

-Thì thể của cô, ta sẽ không có hứng thú, thể nhưng, dã thú bên trong rừng Hessen, không biết chừng lại đối với cô cảm thấy hứng thú đó.

Sợ rằng ai cũng sẽ không nghĩ đến, một người phụ nữ đứng trên đỉnh kim tự tháp của thế giới như cô, lại chết ở trước mắt tôi, lại còn bị ném cho dã thú ăn thịt nữa chứ!

Jerry cũng không muốn nhìn nữa, đem súng lục bỏ vào trong túi áo, hừ lạnh một tiếng, định xoay người rời khỏi phòng thí nghiệm.

Nhưng vừa muốn cất bước, chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn, cửa phòng thí nghiệm được làm từ thép hợp kim, bỗng nhiên bị phía bên ngoài làm cho nổ tung rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1235

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1236

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1237

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1238

Bất Công

Thành Palermo đảo Sicilian đã về đêm.

Trường đấu thú trên biển, ngọn đèn dầu tuy rằng vẫn sáng rực, nhưng đã tiêu điều vắng lặng.

Trận đấu ngày đầu tiên đã kết thúc không mấy hồi hộp, lính đánh thuê hùng mạnh của khóa trước đều thắng cấp suông sẻ, bắt đầu ngày mai mới là trận so đấu mạnh mẽ thật sự

Trên ban công lộ thiên bên ngoài khách sạn Cassano, một người đàn ông trung niên mặc trang phục đầu bếp màu trắng, đội chiếc mũ đầu bếp, nghiêm túc cầm lưỡi dao trên tay, rất linh hoạt nhanh chóng thái mỏng con cá hồi trên thớt.

Mỗi lát cá hồi giống như được cắt bởi máy cắt kim loại thông thường, độ ngay ngắn của nó làm người xem phải trở mắt đứng nhìn, độ dày vừa may có thể từ từ tan ra và dung hòa trong miệng.

Những người giúp việc của hai khách sạn lục tục đem bữa ăn hải sản theo quy cách đã được làm sẵn bày lên một chiếc bàn dài không xa.

Bên cạnh chiếc bàn dài, Christine đang giơ ly rượu sâm banh trong tay, cụng ly với Sắc Vi đang ngồi rất gần.

Sau tiếng vang lanh lảnh, hai người phụ nữ cười rất ăn ý, uống một hơi cạn sạch ly sâm banh.

Khuôn mặt hai người phụ nữ đều đã hơi ửng đỏ, hiển nhiên là thức ăn còn chưa kịp bày lên hết, đã uống được không ít rượu cồn.

- Aphrodite, xem ra cô không một chút lo lắng, uống rượu đến thỏa thích thì thôi.

Ares uể oải dựa lưng vào ghế đối diện, nét mặt có chút khinh thường.

- Tại sao lại không chứ, tôi đến đây, có thể coi là một kỳ nghỉ.

Christine trả lời như không.

Vừa nói, Christine quay người lại, nói với người đầu bếp phía bên kia:

- Poseidon, anh vẫn chưa làm xong ư? Tôi không thể chờ đợi được nữa, muốn khởi động rồi.

Đầu bếp Poseidon ngẩng đầu nhú mày:

- Trước khi tôi chưa làm xong, không được phép chạm vào đồ ăn, nếu không thì đừng ai ăn nữa.

Christine chỉ có thể nhún vai, buồn chán xoay người sang chỗ khác.

Thái Ngưng ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào Poseidon đang nấu ăn đã lâu, dù thế nào cũng không hề nghĩ đến, hóa ra Poseidon trong khi là một

lính hải quân giải ngũ, anh còn là một đầu bếp ở Hawaii.

Nhìn Poseidon chăm chú nấu ăn, đúng là được mở rộng tầm mắt.

- Christine tiểu thư, tại sao nhất định phải chờ anh ấy làm xong mới có thể ăn?

Thái Ngưng không khỏi hiểu kỳ nói.

- Để tôi trả lời cho cô.

Alice cũng đang sốt ruột chờ đợi bữu môi nói:

- Việc ăn uống với Poseidon là một việc rất nghiêm túc, chỉ cần anh ấy muốn chăm chú làm một bữa ăn ngon, thì nhất định phải đợi anh ấy bày hết đồ ăn lên bàn, sau khi hoàn thành “tác phẩm” của anh ấy thì mới có thể ăn, nếu không anh ấy sẽ cảm thấy tác phẩm của mình chưa hoàn mỹ.

- Nói một cách đơn giản, anh ấy rất cố chấp trong việc nấu ăn, một đầu bếp theo chủ nghĩa hoàn mỹ cố chấp điên cuồng.

Stern nháy mắt mấy cái trêu đùa.

Thái Ngưng và Sắc Vi nghe xong không nhịn được cười, bọn người kia theo lý thuyết đều đã sống mấy vạn năm rồi, đều là đồ cổ rồi, nhưng nhìn thế nào thì họ cũng đều là một đám người có tính cách cổ quái, những thằng nhóc bất cần đời.

Nhưng nếu suy xét từ một góc độ khác, kỳ thực cũng không khó lý giải. Dù sao thì năm tháng dài đằng đẳng vô cùng, nếu các chư thần không làm gì đó để giết thời gian, bồi dưỡng các loại hứng thú, chỉ sợ là không có sự sinh tồn, cũng sẽ không chỉ có một Hades.

Sau mười mấy phút chờ đợi, Poseidon cuối cùng cũng hoàn thành nốt đĩa sashimi còn lại, sau khi bày lên chiếc bàn dài, toàn bộ bữa tiệc hải sản lộ ra một màu sắc rực rỡ, cực kỳ mê hoặc lòng người.

Poseidon còn đặc biệt mang chiếc điện thoại di động ra, chụp lại bức ảnh toàn bộ đồ ăn trên mặt bàn, sắc mặt rất đắc ý.

Sau khi vài vị chủ thần khác diễu cợt và trêu chọc, Poseidon mới ngồi xuống, tỏ ý rằng mọi người có thể bắt đầu, đồng thời cho tất cả những phục vụ khác lui ra.

Bữa tối này, còn do Christine khởi xướng lúc chiều, các chư thần lúc đó tuy rằng có tình yêu và lòng thù hận, cũng có không ít người đấu tranh công khai hoặc ngầm ngầm, cũng không bao giờ đoạn tuyệt.

Có thể nói rốt cuộc vẫn là cùng một gia đình, là những người bạn cũ, ít khi được đoàn tụ, cùng ăn một bữa ăn cũng là lẽ phải.

Thái Ngưng và Sắc Vi có thể tham dự, một phần nguyên nhân là mối quan hệ với Dương Thần, một nguyên nhân khác là sự khẳng định về thực lực của các chư thần đối với họ.

Dẫu sao cũng là những nhân vật đã từng chiến đấu với các tu sĩ Hoa Hạ, có lẽ có thể cảm nhận được rõ ràng bầu không khí hai người phụ nữ làm họ thấy “chán ghét”.

- Hermes, đến hải đảo rồi, anh không thể cởi bộ âu phục màu đen ra được sao? Anh không cảm thấy rằng bộ dạng này rất không thích hợp sao?

Christine uống đến nổi mắt say lơ lơ, chỉ vào Rafael đang ở phía đối diện nói.

Rafael cầm lấy chiếc khăn ăn màu trắng lau miệng một cách thanh nhã:

- Yên tâm đi, Huyết tộc không có nhiệt độ cơ thể.

- Ai quan tâm anh nóng hay không, hơn nữa không phải anh chỉ cần hút máu là được sao? Hà tất phải ăn cơm như chúng tôi làm gì?

Rafael cười khê:

- Đây là sự khăng định với tay nghề của Poseidon.

- Không cần anh khăng định, chính là hoàn mỹ.

Poseidon nói một câu khoa trương với ngữ điệu chậm rãi.

Sắc Vi và Thái Ngưng ngơ ngác nhìn nhau, mấy người này không chỉ có tính tình cổ quái, mà còn có da mặt đặc biệt dày

Ares ăn như hổ đói, làm cho thức ăn trước mặt anh ta biến mất một cách đặc biệt nhanh chóng, sau khi đã ăn được kha khá, tên Chiến thần tóc dài này mới tự mình đứng lên, đi về phía ban công.

- Ares, anh muốn đi đâu?

Stern nhíu mày hỏi.

- Còn phải hỏi sao?

Ares quay đầu.

- Giờ không phải là lúc đi tìm bọn họ, anh cho rằng chỉ dựa vào một mình anh có thể làm gì bọn họ?

Ares cười nhạo:

- Tôi không có thời gian ở lại đây cùng mọi người ăn đến mười hai giờ đêm, cũng không có hứng xem hết đại hội lính đánh thuê của loài người, tôi đến đây là để tìm vài trận đánh lộn với họ.

- Hê, lão đệ, cậu muốn bị đánh vào luân hồi sao?

Hermes trêu chọc nói.

- Vậy thì làm sao, không đánh thì sao biết có được hay không.

Ares xem thường nói:

- Tôi đối với việc bọn họ có mưu mô quỷ kế tàn nhẫn gì, rốt cuộc tôi hoàn toàn không có hứng thú, mọi người không dám đi, tôi dám!

Đối với con người này, Stern và Christine đều cau mày lại, quả thực không thể dùng lý lẽ để khuyên răn.

Giữa lúc này, mọi người nhận thấy được điều gì đó, đều hướng về bầu trời phía bắc, nhưng Thái Ngưng và Sắc Vi đều lộ vẻ vui mừng.

Công phu trong chớp mắt, hình ảnh của Dương Thần đã rơi xuống tám ván gỗ của ban công, trên tay còn cầm một cái hộp vuông, một cái hộp lớn bọc bằng vải lụa màu xanh.

- Hades đáng ghét, cuối cùng anh cũng đã trở về, còn tưởng anh sợ quá bỏ

chạy rồi!

Christine cười khanh khách nói.

Dương Thần “chép chép” môi dưới, nhìn vào mắt của tất cả mọi người có mặt:

- Mọi người đến thật đông đủ, thời gian tôi vắng mặt, có lẽ không xảy ra chuyện gì. Xin lỗi, bởi vì tôi đã đến xứ Welsh, nên trì hoãn lại.

Bởi vì còn muốn nhanh chóng quay về xứ Welsh, tham gia buổi lễ long trọng mừng năm mới, nên Dương Thần cũng đưa hai người phụ nữ quay về hoàng cung ở Welsh.

Jane tuy rằng rất không cam lòng, nhưng còn có chút nhớ nhung người mẹ chưa chính thức Catherine của mình, cũng bảo với Dương Thần đợi đến khi hoạt động của năm mới kết thúc, liền sẽ đi tìm hắn

Dương Thần không thể tránh khỏi việc còn phải gặp mặt Catherine, trò chuyện một chút, vậy nên mãi đến tận đêm mới nhanh chóng quay về đảo Sicilian.

- Tạm thời không có, nhưng đợi sau khi tên này đi chịu chết, sẽ không biết có hay không nữa.

Stern nhìn Ares bĩu môi.

Dương Thần có chút mơ hồ, nhưng vẫn đi về phía Sắc Vi và Thái Ngung đưa cái hộp trên tay cho Thái Ngung.

- Cho em này, Ngung Nhi, đây là món quà do anh đặc biệt mang về tặng em.

Dương Thần vui mừng hơn hờ nói.

Thái Ngung có chút sững sờ, sau khi từ từ tiếp nhận, trừng mắt nhìn:

- Quà ư? Không phải anh đi tìm công chúa Jane sao? Sao lại có thể...

- Jane đã an toàn rồi, món quà này coi như anh chuộc lỗi không thể cùng em ăn hết một bữa tối hoàn chỉnh, cầm rồi thì không thể trách anh nữa.

Dương Thần nói.

- Em vốn không trách anh.

Thái Ngung mỉm cười nhìn chiếc hộp:

- Đây là cái gì thế?

Dương Thần ép khéo:

- Giờ không được mở ra, đợi đến khi về phòng hãy xem.

Thái Ngung mừng khắp khởi “dạ” một tiếng, không ngờ rằng Dương Thần ra ngoài cứu một người con gái khác còn nghĩ đến việc mua cho mình một món quà, không khỏi cúi đầu e lệ, còn hi vọng bữa tối nhanh chóng kết thúc.

- Anh à, anh thật không công bằng, tại sao lại chỉ tặng quà cho Ngung Nhi?

Sắc Vi tức giận nhéo miếng thịt bên hông Dương Thần.

Dương Thần xấu hổ cầm lấy tay Sắc Vi:

- Lần sau, lần sau anh sẽ mua cho em, chủ yếu là khi anh tìm thấy món quà này, lại chỉ có một cái.

- Thật không?

- Đương nhiên, anh làm sao có thể nói dối bảo bối Sắc Vi của anh được.

Dương Thần vội vàng hôn lên mặt người phụ nữ.

Sắc Vi cũng không mấy tích cực, nghe Dương Thần nói như vậy, cũng liền vui vẻ cười, chỉ là hơi tò mò Thái Ngưng rốt cuộc đang cầm cái gì.

Tặng quà xong, Dương Thần mới hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Christine cũng kể qua một lần câu chuyện về thân phận của người khổng lồ và Ares muốn đi tìm bọn họ.

Sau khi nghe xong, Dương Thần không thể không xúc động, bản thân phải bù lại một chút lịch sử của chư thần, không ngờ gia tộc của người khổng lồ lại thực sự tồn tại.

Chỉ là giống như các chủ thần khác, Dương Thần không ngờ rằng, đám người này tại sao lại muốn tham gia đại hội Caesar, có phải sau lưng còn âm mưu giấu diếm cái gì.

Nghĩ tới đây, Dương Thần quay sang Ares nói:

- Tôi khuyên anh đừng đi, tôi hạ thủ một cách đơn giản với người của bọn họ, mặc dù không biết được thực lực chính xác, nhưng tôi biết rằng anh đi thì ngay cả một chiêu cũng đánh không nổi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1239

Chí Ít Có Một Người Con Trai.

- Anh khinh thường tôi?

Ares hờn giận nói:

- Hades, đừng tưởng rằng lần trước anh thắng tôi, tôi sẽ yếu hơn anh rất nhiều, chỉ là tôi không rõ anh dùng cái gọi là “Nội công” là pháp môn của tu sĩ Hoa Hạ, nên mới sơ ý mà thôi.

- Anh đã nói như vậy, vậy thì tôi cũng không còn gì hay hơn để khuyên anh nữa, nhưng anh tự tìm đường chết thì không sao, liên lụy đến việc chúng tôi bị xem thường thì không được đâu.

Dương Thần giả vờ suy nghĩ nói:

- Hay là như thế này, không phải anh đang tìm người để đánh nhau sao? Vừa may mọi người ở đây, anh tìm Rafael đánh một trận xem sao?

Rafael uống được một ngụm rượu nho, lập tức phì ra, vội vàng dùng khăn ăn lau miệng, để lộ ra hai cái răng nanh.

- Chết tiệt, Hades, anh chơi tôi à? Ai muốn cùng đánh nhau với thứ hàng này?

Nhưng mắt Ares lại sáng ngời, có chút hưng phấn, thực sự, nói cho cùng, chỉ là anh ấy ngửa tay, còn việc đánh nổi hay không, anh cũng không quan tâm!

Dương Thần nheo mắt:

- Ha ha, người áo xám lần trước là do cậu giả mạo phải không?

Rafael vẽ mặt bối rối:

- Người áo xám? Người áo xám nào cơ?

- Anh càng không có một chút lỗ hổng nào, giả bộ cái gì cũng không biết, lại càng không hợp lý, bởi vì những tên thuộc hạ kia của anh nhất định là do anh phái tới.

Dương Thần hết sức khẳng định chiếc áo xám nhãn hiệu giả lần trước là do Hermes đóng vai:

- Mặc dù tôi không biết được rốt cuộc tại sao anh lại mang một chiếc đai lưng giả rất quyến rũ ra, nhưng đây không phải anh chỉ chọc một mình tôi.

- Cái gì?

Christine giận dữ đứng dậy:

- Hermes! Chiếc đai lưng giả lần trước là trò quỷ của anh?

- Aphrodite, anh tin lời của anh ấy nói như vậy sao? Tôi hà tất phải làm một việc nhạt nhẽo như vậy?

Hermes buông tay như người vô tội nói.

Christine lại càng thêm tức giận:

- Đừng nói nữa! Hades không phải là người nói năng tùy tiện không có căn cứ, anh ấy khẳng định như vậy là có lý do của anh ấy!

- Mấu chốt chính là, Hermes, chúng ta đã quen nhau được hơn ba vạn năm rồi, một khi anh đã nói dối, liền sẽ vô cùng bình tĩnh! Anh coi chúng tôi là đồ ngốc à?

- Anh...

Hermes nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn về phía đám người Poseidon:

- Còn mọi người? Cũng nghĩ rằng việc đó là do tôi làm? Mọi người thử suy nghĩ kỹ một chút xem, tôi có động cơ gì? Nó có lợi gì cho tôi?

Stern và Alys không nói gì, nhưng nét mặt lại có ý “đừng giả bộ nữa”.

Poseidon một mình nhâm nhi ly sâm banh:

- Hermes, kỹ xảo gạt người của anh, đã không còn là trò ảo thuật cao siêu gì rồi.

Hermes tức giận đến nổi sắc mặt tái nhợt, giận dữ đập bàn:

- Được, mọi người đã hiểu tôi như vậy, tôi thừa nhận, là tôi làm! Tôi buồn chán, muốn chơi đùa, sao nào? Không được sao?

- Khả khả, Hermes, anh rốt cuộc đã làm những việc xấu xa gì, chơi bất kỳ thủ đoạn nào, tôi không quan tâm, nhưng nếu như anh đã rất tức giận, hay là cùng tôi đấu vài trận, thế nào?

Ares thừa cơ nói.

Hermes cũng buồn bực đến cực điểm, nói to:

- Đấu thì đấu! Coi như tôi xui xẻo chơi đùa với người điên rồ như anh!

Cuối cùng sau khi hung hăng trừng mắt nhìn Dương Thần, từ chân của Hermes liền mở ra một đôi cánh, bóng dáng nhanh chóng bay về hải dương xa xôi.

Tốc độ của Ares tuy rằng không nhanh bằng anh ấy, nhưng cũng lập tức theo kịp.

Hai người tất nhiên muốn chiến một trận chiến quyết liệt, nếu không tìm một hải vực trống trải, khó tránh khỏi việc hủy diệt một diện tích lớn.

- Aphrodite, Hermes lợi dụng chiếc đai lưng của anh, anh không đến giúp Ares đánh hắn?

Alys cười trêu ghẹo nói.

Christine lại thu lại vẻ mặt giận dữ, trở lại như thường nói:

- Tôi sẽ không đi, tôi cùng Ares hiệp lực, đoán chừng cũng sẽ cùng anh ta đánh một trận năm năm, nếu không phải phối hợp diễn kịch với Ares, tôi sẽ lười quản việc anh ấy lợi dụng tên tuổi của tôi làm gì.

- Cho dù nói gì, để cho Hermes làm cho tên điên đó giảm bớt nhiệt khí, chung quy tốt hơn việc hiện giờ tuyên chiến với người không lồ.

Stern nói.

Dương Thần cũng chưa từng chính thức đối mặt với người khổng lồ,

không khỏi hỏi:

- Mọi người định làm gì, yên lặng xem diễn biến sao?

- Bọn họ rõ ràng cố ý dẫn chúng tôi đến đây, nếu không cũng sẽ không tới khách sạn mà anh vốn muốn ở, họ không trực tiếp hạ thủ với anh, chính là muốn chờ đợi sự tề tụ của chúng tôi, rất rõ ràng, bọn họ muốn tạo ra một cuộc chiến lớn.

- Thời gian này, nếu như chúng ta tùy tiện động thủ, có thể sẽ chui vào giữa cái bẫy của bọn chúng, như vậy không bằng đợi xem xem, bọn họ rốt cuộc muốn chơi trò bịp bợm nào, dù sao, Athéna còn chưa tới, chúng ta cũng không dám nói có một trăm phần trăm thắng lợi.

Poseidon lắc lắc chén rượu, phân tích nói.

- Anh thật tràn trề lòng tin với Athéna.

Dương Thần bất đắc dĩ cười nói.

- Anh cũng từng biết đến thực lực của cô ấy, chẳng lẽ không nên sao?

Poseidon khó nhọc nhếch mép cười.

Trong đầu Dương Thần giật mình một cái, nhớ ra những việc trải qua lúc đầu vào buổi tối hôm đó ở Hàn Quốc, có chút ngứa ngáy da đầu.

Cũng không biết sự tự tin của gia tộc người khổng lồ đến từ đâu, dám thách thức các chư thần.

Thời gian còn lại, Dương Thần cùng vài người khác hàn huyên trò chuyện đơn giản, ăn vài thứ, liền đứng dậy định đưa hai người phụ nữ về phòng, Thái Ngung vẫn đôi mắt tha thiết mong chờ nhìn xem món quà là cái gì.

Nhưng Sắc Vi bỗng như nhớ tới cái gì đó, nói:

- Anh à, trước đó em từng hẹn, muốn cùng Christine đi dạo chợ đêm trên đảo, anh cùng với Ngung Nhi về nghỉ ngơi trước đi, em về muộn một chút.

Vừa nói, người phụ nữ trừng mắt nhìn có thâm ý.

Dương Thần không khỏi cảm động, quả nhiên không hổ là người phụ nữ đã theo anh hai năm, tâm tư tinh tế thông thấu, còn có thể tạo không khí cho người đàn ông của mình.

Thái Ngung cũng nhận thức và hiểu được, là Sắc Vi cho hai người cơ hội tạo nên một không gian riêng tư, vừa cảm kích vừa xấu hổ.

Không cần nghĩ cũng biết, sau khi trải qua vài lần cắt đứt, đêm nay Dương Thần sẽ làm gì.

Dương Thần tự nhiên không có gì khấn trương, định đặc nắm tay Thái Ngung, quay lại căn phòng thượng khách, một tay kia của Thái Ngung ôm chặt hộp quà lớn.

Trên hành lang yên tĩnh, giẫm lên chiếc thảm mềm mại, Thái Ngung thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của mình, đầu óc cũng mơ mơ màng màng, vừa chờ đợi vừa thấp thỏm không yên.

Dừng lại trước cửa phòng, vận tay nắm cửa mạ vàng, Dương Thần vừa bước vào phòng, liền chủ động đẩy Thái Ngung vào cửa, dấy lên nhiệt huyết

như lửa, hôn thật sâu lên môi người phụ nữ.

Không phải lần đầu tiên Thái Ngung hôn, bị sự nhiệt tình của người đàn ông thiêu cháy, hôn đến tận cùng khả năng, chỉ là có vẻ có chút cứng nhắc và không lưu loát, dường như lí luận và thực tiễn không kết hợp chặt chẽ với nhau.

Chỉ ít sau mười phút, đôi môi đỏ mọng của người phụ nữ bị Dương Thần cắn xé đến nổi hơi sưng lên, lúc này hai người mới dừng lại, đôi môi màu hồng tươi như quả anh đào tươi mới.

Thái Ngung thở gấp, con người ẩm ướt si mê nhìn người đàn ông, bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Anh, em có thể xem món quà trước được không...

Dương Thần không nhịn được cười, vào giây phút này người phụ nữ này trông lại có chút dễ thương hồn nhiên.

- Ừ, đương nhiên là có thể.

Dương Thần buông chiếc eo thon của người phụ nữ ra, để Thái Ngung đi đến bên chiếc bàn, xé miếng lụa trên hộp, lộ ra bên trong một cái hộp gỗ sồi lịch sự tao nhã theo phong cách cổ xưa.

Thái Ngung hít một hơi thật sâu, cẩn thận từng li từng tí mở nắp hộp...

Sau khi nhìn thấy rõ thứ đồ bên trong, Thái Ngung lúng túng hồi lâu, mới lấy lại được tinh thần, lại có chút nghi hoặc nhìn về phía Dương Thần.

- Đây là... quần áo?

- Nói một cách chính xác, là anh mua cho em một bộ váy, một bộ váy đặc biệt.

Dương Thần cười nói.

- Váy?

- Đúng vậy.

Dương Thần đi lên phía trước, cầm lên một chiếc vòng hoa đan màu sắc rực rỡ, sau khi giúp Thái Ngung vuốt ve mái tóc mềm mại, đội lên mái tóc của người phụ nữ.

Ngũ quan của Thái Ngung vốn mềm mại tinh tế, sau khi đội lên đầu chiếc vòng hoa, làm nổi lên một chút thanh tú và đẹp đẽ khác thường, mang một chút phong tình của châu Âu.

- Mặc nốt những thứ còn lại đi, để anh giúp em.

Dương Thần cầm bộ váy màu xanh nhạt lên nói.

Thái Ngung gật đầu, tuy rằng hơi xấu hổ, nhưng ngoan ngoãn cởi bỏ bộ quần áo giản dị trên người, chỉ còn lại chiếc áo ngực và quần lót, để mặc cho Dương Thần mặc lên người bộ váy trong chiếc hộp.

Khi bàn tay của người đàn ông chạm đến làn da mỏng manh của mình, toàn thân Thái Ngung không tránh khỏi bị kích thích run lên, mặt đỏ ửng.

Nhưng Dương Thần dường như nghiêm túc khác thường, trong mắt không một ý nghĩ bất chính, nhìn vào người phụ nữ màu trắng thuần tuyệt

mỹ trước mắt, như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Chiếc váy này được làm cực kỳ tinh xảo, cổ áo mở, thắt lưng, tay áo, măng – sét đều được trang trí với đường viền hoa màu trắng, kiểu dáng tạp dề, trong cái thanh lịch mang chút trang trọng, viền váy dùng họa tiết thêu để trang trí.

Một đôi tất lụa màu trắng, phác thảo nên đôi chân thon thả của người phụ nữ, kết hợp hoàn mỹ cùng chiếc váy, tăng thêm đôi chút quyền rũ.

- Đây là trang phục dân tộc của khu vực Bavaria nước Đức, trang phục truyền thống của người phụ nữ ở đây hiện giờ đã rất ít lưu truyền, thường thì trong những ngày lễ tết đặc biệt, mới mặc lên những chiếc váy rực rỡ sắc màu, anh phát hiện được ở một thị trấn nhỏ thuộc biên giới nước Đức, chỉ tiếc rằng đây là lễ phục thủ công, chỉ có một bộ này, nhưng... dường như ông trời chủ ý muốn để anh tặng em.

Dương Thần giải thích.

Thái Ngưng nhìn bộ váy của mình từ trên xuống dưới, thậm chí có thể ngửi thấy hương hoa thoang thoảng.

Quay một vòng thanh nhã, làn váy nhẹ như khiêu vũ, như một đóa hoa hải đường nở rộ.

- Thích không?

- Vâng, thích ạ.

Thái Ngưng không một chút che giấu sự vui mừng của bản thân.

Dương Thần một tay ôm sát người phụ nữ như chim sơn ca vào lòng, khẽ nói vào tai cô:

- Ngày đó em nói, từ nhỏ em đã rất ngưỡng mộ con gái của các gia đình khác, có thể mặc những chiếc váy đẹp...

- Ngưng Nhi, điều anh muốn nói với em là, từ nay về sau, trên thế giới này, ít nhất có một người con trai, sẽ luôn luôn mua cho em những chiếc váy đẹp.

- Em sẽ không phải ngưỡng mộ những người con gái khác, sẽ không phải mượn của em gái mình, sẽ không phải lo lắng không có lễ phục để mặc... bởi vì anh sẽ mua cho em rất nhiều rất nhiều váy, làm cho em trở thành một người phụ nữ thật xinh đẹp...

Từng lời nói được thốt ra rõ ràng như rót vào tai Thái Ngưng, Thái Ngưng sau những phút đầu ngây người, dần dần khóe mắt nóng bừng, ươn ướt.

Khóe miệng dâng lên một nụ cười ngọt ngào, Thái Ngưng cảm thấy chiếc váy trên người dường như nóng lên, tan ra cùng với da thịt của mình, không bao giờ muốn xa cách nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1240

Bao Cô

Chợ đêm ven biển thành Palermo, vừa về đêm, ánh sáng đèn màu chói mắt chiếu rọi lên các loại hoa văn trang trí của phong cảnh Địa Trung Hải đậm đà, làm cho toàn bộ chợ đêm với gió thổi trên biển thoát nhìn giống như một đất nước trong đồng thoại.

Nghệ sĩ đường phố giẫm chân theo nhịp trống, cao giọng ca hát, hay nhảy những điệu hip – hop mang phong cách hiện đại, cũng có những điệu nhảy samba, cha – cha – cha, tùy theo nhịp điệu, lời kéo không ít khách du lịch cũng đông đưa theo nhịp.

Trong dòng người náo nhiệt, những người bán hàng rong sử dụng lưu loát các loại ngôn ngữ mang khẩu âm là lạ, bắt chuyện với du khách đến từ khắp nơi trên thế giới, đôi khi do mặc cả thương lượng mà gây ra xung đột, càng làm cho những tiếng người xung quanh thêm ồn ã.

Trong một cửa hàng chuyên kinh doanh đồ dùng của phụ nữ, một Sắc Vi với áo dây màu tím, quần jean bó sát đứng trước một dải áo tắm phụ nữ màu sắc rực rỡ, ngược lên phía đầu, cắn đôi môi đỏ mọng, cẩn thận ngắm nhìn từng chiếc, trông rất chăm chú.

Do nguyên nhân văn hóa địa phương, đồ lót phụ nữ được bán ở đây đa số mang tập quán dân tộc và màu sắc tôn giáo, nhưng lại kết hợp tương đối hoàn mỹ với phong cách thời trang tiên phong của thế giới, làm cho Sắc Vi có chút hối hận vì đã tới chậm, những bộ quần áo này thực sự làm cô cảm thấy rung động.

- Thế nào? Muốn mua áo tắm à?

Christine đeo một chiếc kính râm rất to cùng một chiếc mũ lưỡi trai màu hồng nhạt từ phía sau đi đến, cười mỉm hỏi.

Dù sao cũng là ngôi sao khổng lồ có sức ảnh hưởng trên phạm vi thế giới, Christine để có thể ra ngoài dạo phố, không chỉ có tình trạng điếm, còn tốn không ít thời gian để ăn mặc sao cho không cùng phong cách, mới dám ra ngoài.

- Ủ, những bộ áo tắm này thật đẹp, màu sắc rất tươi đẹp, cảm giác không thích hợp với tôi.

Sắc Vi có chút tiếc nuối.

Về việc mặc quần áo mà nói, Sắc Vi có thiên hướng bảo thủ, cũng không phải là không dám mặc, mà là trước kia quen với việc là chị cả của hắc bang, ăn mặc hở hang quá, chỉ có thể làm cho mọi người nhìn giống như em út, không uy nghiêm.

Thế nhưng, đến hôm nay đã từ bỏ những trách nhiệm đó, Sắc Vi dù sao vẫn là người phụ nữ trẻ hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, rốt cuộc vẫn rất có hứng thú với những bộ quần áo mạnh dạn này.

- Để tôi đoán, là muốn mặc cho Dương Thần ngắm phải không?

Christine tinh nghịch hỏi.

Sắc Vi quay đầu:

- Không phải vậy, sau này tôi sẽ thường xuyên ở Địa Trung Hải, không mua vài bộ áo tắm sao được.

- Yo yo, còn xấu hổ, nói thật, cô vì Thái tiểu thư mà khiêm nhượng như vậy, để họ có thời gian ở bên nhau, kỳ thực trong lòng cảm thấy vui đúng không?

Christine xinh đẹp trừng mắt nhìn.

Sắc Vi bị nói toạc nỗi lòng, mặt không khỏi đỏ lên, có chút mất tự nhiên nói:

- Tôi thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là sợ Ngưng Nhi xấu hổ mà thôi, hơn nữa đến đây dạo phố cũng không tồi, không phải cô đã hẹn tôi sao.

Christine nhìn cô đầy thâm ý một hồi, làm cho Sắc Vi xấu hổ, cuối cùng chỉ có thể giậm chân lên đất một cái.

- Thôi được rồi, tôi thừa nhận có chút ghen tị, nhưng không phải có ý không vui nha, đây đều là do tôi tự nguyện, vốn người phụ nữ việc gì phải làm khó người phụ nữ, sau này ngày còn rất dài, Ngưng Nhi cũng không phải loại người thích xem thường, chung sống hòa bình với nhau khá tốt.

- Người phụ nữ thẳng thắn càng có sức hấp dẫn.

Christine vươn tay chỉ ngoéo cái cằm sáng bóng của Sắc Vi một cái:

- Tiểu mỹ nhân, đây là một lão mỹ nhân đã sống mấy vạn năm tư vấn cho cô.

Sắc Vi nhe răng, bĩu môi, lập tức hiếu kỳ hỏi:

- Đúng rồi, Christine, chư thần của mọi người đều sử dụng thân thể luân hồi thức tỉnh của loài người, vậy hình dạng ban đầu của mọi người, chắc chắn đều không phải như thế này rồi.

- Đương nhiên.

- Vậy lúc đầu mọi người trông như thế nào? Chính là cơ thể của mọi người, cơ thể của mọi người chắc chắn cũng đẹp một cách đặc biệt chẳng?

Sắc Vi hiếu kỳ hỏi.

Sắc mặt của Christine hơi cổ quái nở nụ cười:

- Tôi cảm thấy, nếu như hôm đó cô nhìn thấy bộ dạng ban đầu của tôi, cũng chính là cơ thể của tôi, lúc đó chắc chắn không phải là một việc đáng vui mừng.

- Vì sao?

- Đêm nay cô ngủ với tôi, tôi sẽ nói cho cô biết.

Christina bỗng liếm đôi môi đỏ mọng nói một cách mê hoặc.

Sắc Vi run cầm cập một trận, đảo cặp mắt trắng dã:

- Không cần đâu, tôi cũng không cần biết.

Christine không ngừng cười khanh khách, dường như đựng phải một sự việc rất hài lòng, một tay túm lấy tay Sắc Vi:

- Lại đây, không đùa với cô nữa, tôi chọn cho cô vài bộ tuyệt đối có thể thu hút ánh mắt của con quỷ háo sắc Dương Thần.

Chưa kịp thanh minh, Sắc Vi đã bị kéo đến trước một dải những đồ nội y thú vị.

Nhìn vào những bộ mà Christine chỉ vào quả thực được tạo nên từ những sợi dây và vải mỏng, những đồ mặc như không mặc này làm Sắc Vi cảm thấy xấu hổ.

Thế nhưng khi Christine cầm lên một bộ vải voan mỏng màu đen, sử dụng những sợi tơ lụa màu bạc phác thảo nên những hoa văn phong cảnh nơi đất khách quê người, khi chiếc áo ngực được tô điểm thêm đường viền hoa lụa, cảm quan thẩm mỹ thuần túy, Sắc Vi đã muốn mua bộ này rồi.

- Thế nào, có đúng là rất mê hoặc lòng người không? Cứ coi như là con gái, nhìn thấy cô mặc bộ này, còn không nhìn được mà muốn cùng cô sinh con.

Christine nói một cách trịnh trọng.

- Thôi nào, con gái với con gái làm sao có thể sinh con.

Sắc Vi bĩu môi.

- Ha ha ha ha...tiêu mỹ nhân Sắc Vi, cô thật dễ đùa, người ta nói đùa mà còn tưởng thật như vậy.

Christine dường như đắm chìm vào sự thích thú khi đùa Sắc Vi.

Sắc Vi không để ý tới sự trêu chọc của cô, bản thân lại cầm lên một bộ đồ nội y nho nhỏ màu da, hỏi nhỏ:

- Bộ này... thực sự có thể thu hút ánh mắt của anh ấy?

Christine lắc lắc ngón tay:

- NO, NO, không phải là thu hút ánh mắt, con quỷ háo sắc Dương Thần đó, ngay cả những người hầu nữ của nhà tôi còn không bỏ qua, người đẹp như cô anh ấy vốn đã muốn nhìn chăm chăm, chẳng qua, mặc bộ này lên, thì có thể làm trống rỗng tâm can của anh ấy thôi.

Sắc Vi lại nghe thấy một điểm then chốt trong câu nói này.

- Cái gì? Hầu nữ của nhà cô?

- Á...

Christine che miệng, ngay cả bản thân cô còn không chịu nổi cái miệng không ngăn cản của mình, xấu hổ cười nói:

- Cũng không có gì, chỉ là khi đến nhà tôi chơi, để cho người hầu nữ nhà tôi giúp anh ấy làm một chút hoạt động.

Sắc Vi hít một hơi thật sâu, rồi thở dài ra:

- Được rồi, sớm biết tên vô lại đó thích yêu lén, tôi cũng không phải là vợ

cả, mặc kệ anh ấy!

Christine nhún vai, người phụ nữ này lại thấy dễ chịu.

Đang nói chuyện, hai người phụ nữ bắt đầu chọn lựa so sánh từng bộ, Christine là đại hồng nhân thời thượng, tự nhiên đều thuộc như lòng bàn tay tất cả những phong cách thường thức, mặc dù tất cả những trang phục gợi cảm này không phải thuộc nhãn hiệu nổi tiếng nào, cô ấy cũng có thể nói rõ ràng mạch lạc, làm Sắc Vi hận không thể mua một giỏ lớn.

Khi Sắc Vi hăng hái hùng hục định cuối cùng chọn vài bộ tính tiền, một sự cảnh giác làm cô chớp mắt cau mày!

Bốp

Tay Sắc Vi hướng về sau túm chặt, một bàn tay định chạm vào hai bên hông của cô, liền đứng lúc bị túm lại!

Christine cũng nhúu mày nhìn, chỉ là ánh mắt dưới chiếc kính râm người khác cũng nhìn không rõ.

Quay đầu lại, mới nhìn thấy, đây là một người đàn ông gốc Á có khuôn mặt vuông vức, vóc dáng béo lùn, người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, ống quần to thẳng có hoa văn, đeo cặp kính cận thị gọng vàng.

- Ha ha, tiểu thư, bóng lưng tuyệt mỹ của cô làm tôi khó mà kiềm chế nổi, xin thứ lỗi, cô thực sự quá đẹp, từ cái nhìn đầu tiên tôi đã nhìn thấy cô trong một đám người đông đúc.

- Người Nhật Bản?

Tiếng Anh mang theo khẩu âm Nhật Bản mạnh mẽ, Sắc Vi gắng gượng có thể nghe hiểu được.

- Thả đại nhân của chúng tôi ra!

Hai tên vệ sĩ có dáng dấp cao lớn của người đàn ông Nhật Bản bước đến, ra hiệu cho Sắc Vi buông tay ra.

Sắc Vi hừ lạnh một tiếng, buông bàn tay béo múp ra, không một chút khách khí dùng tiếng Anh nói:

- Cút ngay!

Người đàn ông trung niên Nhật Bản đó lại quả mắng trách cứ hai tên vệ sĩ của mình, ưỡn mặt ra, nhìn chằm chằm từ trên xuống dưới vào bộ ngực của Sắc Vi cùng đôi chân nhỏ, hỏi:

- Tiểu thư, tôi biết các cô có rất nhiều người, thích làm ra vẻ là con nhà lành, thích nâng giá lên cao, nhưng cô không lừa được tôi đâu.

- Nhìn những bộ nội y cô chọn, có thể biết được cô là người phụ nữ như thế nào, tôi hiểu giá cả thị trường của các cô, nói đi, chỉ cần giá cả hợp lý, tôi tình nguyện trả tiền một tuần, bao cô!

Mặt Sắc Vi dường như sương lạnh, tức đến nỗi đem hàm răng nhai nát vụn, tên này lại làm cho bản thân trở thành hàng hóa đem bán.

Christine lại không nhịn được cười nói:

- Sắc Vi cô hỏi hân, một ngày một trăm triệu ông ta chịu không?

- Cô còn cười? Giờ tôi muốn giết chết hẳn rồi!

Sắc Vi nghiêng răng nói.

Người đàn ông Nhật Bản lúc này mới chú ý đến Christine, tuy rằng đeo kính râm, nhưng từ dáng vẻ và phong độ của Christine, liền có thể biết được không phải vật phàm.

Hai con mắt người đàn ông lập tức tỏa ra ánh sáng, trơ mắt ra hỏi:

- Hai người cùng đi sao? Tốt quá rồi, tôi muốn hết thì sao? Tôi có thể trả một trăm ngàn Euro một ngày!

Ảnh hưởng đến bản thân, trong đôi mắt đẹp sau cặp kính râm của Christine không khỏi xuất hiện ánh sáng lạnh:

- Một trăm ngàn? Tôi trả anh một trăm ngàn, anh để tôi cắt một chân, thế nào? Con lợn béo đến từ Nhật Bản?

- Hồn xược! Loại gà ti tiện như cô dám mắng tôi? A! ——

Không đợi người đàn ông Nhật Bản kịp giậm chân giận giữ hét xong, một bên chân của Christine đã đá cho anh ta ngã lộn trên đất, hét thảm một tiếng!

- Tôi không chỉ phải mắng anh, thật sự tôi còn muốn đá anh!

Lục phủ ngũ tạng của người đàn ông bị đá không ngừng khuấy động, cũng may Christine không có muốn làm lớn sự việc lên, mới giữ được cái mạng nhỏ.

Tận mắt nhìn thấy ông chủ của mình bị đánh, hai gã vệ sĩ Nhật Bản ngay lập tức giận dữ, sau khi một người đỡ người đàn ông béo lùn dậy, một người còn lại xông lên làm ra vẻ muốn tóm lấy Christine!

Tuy rằng các chư thần không giải phong ấn, trong tình huống không dùng không gian pháp tắc, chỉ có thể lực loài người, nhưng dưới tác dụng cường hóa lực tinh thần lớn mạnh, vốn không chế tí mĩ chính xác đến cực độ, nói là siêu nhân cũng không quá đáng, cường độ và độ nhạy cảm, còn mạnh hơn người thường rất nhiều.

Người đàn ông Nhật Bản mặc dù được huấn luyện bộ đội đặc chủng chuyên nghiệp, nhưng không đợi đến khi tới gần Christine, liền đã bị Christine giơ cao đôi chân sấm sét đập lên vai, xới cả đất lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1241

Nguyên Khí Thuần Âm.

Tận mắt nhìn thấy người phụ nữ đột nhiên hung bạo, người đàn ông trung niên Nhật Bản sợ đến nỗi sắc mặt hoảng hốt như thiếu ăn, nhìn thấy bản lĩnh này đã biết hai người phụ nữ này không phải là gái gì hết, bản thân tìm sai rồi.

Vừa nghĩ đến trên đảo còn có rất nhiều lính đánh thuê không muốn sống, lập tức liền nghĩ đến vụ này, người đàn ông nào còn tâm trí tiếp tục giành thế diện?

- Đi nhanh đi.

Ôm lấy ngực, người đàn ông gọi hai vệ sĩ, ảo não đi ra từ đoàn người đông đúc.

Từ phía khách du lịch xung quanh truyền đến tiếng cười vang, mấy người Nhật Bản này không quan tâm nổi nữa, vội vàng chạy trốn.

Một đoạn nhạc đệm nhỏ như vậy, mặc dù làm Sắc Vi và Christine có chút phiền muộn, nhưng không hại đến đại thể, đợi khi đám người tản đi, hai người phụ nữ tiếp tục mua đồ cho mình.

Nhưng bị người đàn ông trung niên tòi tẹ kia nói như vậy, Sắc Vi cũng không dám mua những thiết kế khoa trương quá mức, trong lòng lại tự hỏi, nên tìm thời điểm nào để mặc vào thử hiệu quả...

...

Trong căn phòng thượng khách của khách sạn Cassano, giai điệu của đàn vi – ô – lông du dương vang vọng bên trong, khúc nhạc đến từ bộ phim “Roméo và Juliette”.

Chương nhạc duy mỹ, làm cho trái tim của con người cũng có thể đắm chìm trong sự dịu dàng nhẹ nhàng.

Trên quầy rượu trong gian phòng, bày một chai Lafite năm 82.

Trên tay Thái Ngưng đang cầm ly thủy tinh đế cao, cái miệng nhỏ nhắm nháp, khuôn mặt đỏ bừng, dung mạo hàm chứa làn sóng xuân, nhìn mãi người đàn ông đang mỉm cười.

Khi Thái Ngưng mở miệng nói muốn uống rượu, Dương Thần sợ hãi hồi lâu, đến cuối cùng mới cười mạnh mẽ, mở một chai rượu nho.

Dù thế nào Dương Thần cũng không nghĩ đến, ngay thời khắc tình nồng vừa rồi, khi bàn tay của anh cởi bỏ chiếc váy của người phụ nữ đến nửa thân người, người phụ nữ lại căng thẳng tột độ

- Lại uống hai ngụm nữa, uống hai ngụm nữa là được rồi.

Thái Ngưng xấu hổ nói nhỏ.

- Không sao, lần đầu tiên mà, khó tránh khỏi căng thẳng, em muốn uống hết một chai anh đều sẽ đợi.

Dương Thần làm ra vẻ nghiêm chỉnh nói.

Thái Ngưng gần như sắp khóc, đến thời cơ quyết định, bản thân có thể vì xấu hổ mà căng thẳng toàn thân cứng đờ như một khúc gỗ.

May mà dưới tác dụng của rượu còn, bản thân hiện giờ đã nhẹ nhàng đi rất nhiều, không khống chế hết khả năng tinh thần của bản thân, cho rượu còn làm tê liệt thần trí của chính mình, thả lỏng bắp thịt toàn cơ thể.

Một bản nhạc kết thúc, căn phòng lại một lần nữa yên tĩnh.

Thái Ngưng thở hắt ra, buông ly rượu xuống, rượu còn chưa uống được một nửa.

Chậm rãi, Thái Ngưng chủ động tiến lên trước ôm lấy người đàn ông:

- Bế em lên giường đi.

Trong lòng Dương Thần thầm nghĩ cuối cùng cũng vào chủ đề chính rồi, bộ dạng giả như không có gì, nhưng trong lòng ngứa ngáy ai có thể biết được?

Tiện tay gạt công tắc của mấy cái đèn điện, ánh đèn dần dần tối đi, tia sáng từ cửa sổ chiếu rọi vào, làm cho căn phòng như mờ ảo.

Dương Thần ôm ngang thân thể mềm mại của người con gái đẹp, đến bên chiếc giường lớn êm dịu, cúi người dịu dàng buông người phụ nữ từ trong lòng xuống.

Giờ khắc này, đã không còn cần bất kỳ một mảnh khố dư thừa nào, rượu còn vừa rồi, chính là liều thuốc mời giục tốt nhất, nhưng Dương Thần vẫn hi vọng có thể cho người phụ nữ một đêm đầu tiên hoàn mỹ hết khả năng, nên cúi đầu tinh tế hôn lên má, lên trán, lên làn môi mỏng của người phụ nữ.

Trong cái hôn ẩm ướt nóng bỏng triền miên, cổ họng Thái Ngưng bắt đầu tản mát ra âm thanh nhẹ nhàng đến mê người, loại âm sắc non nớt này, như khóc như tỏ, vô cùng cuồng dã câu dẫn hormone đàn ông.

Tay Dương Thần bắt đầu dần dần dùng sức, cách một lớp áo váy, sau khi vuốt ve núi đôi mềm mại nhẵn mịn của người phụ nữ, liền cởi bỏ toàn bộ vật che chắn kia ra.

Cùng khóa thân, chỉ còn lại một đôi tất màu trắng, không phải không muốn cởi ra, mà thuận theo đôi tất vuốt ve đôi chân nhỏ nhắn của người phụ nữ, cảm giác trượt êm như lụa mà chắc nịch này, làm Dương Thần thích thú khác thường.

Thái Ngưng đã vô tri vô giác, nhưng cảm nhận nói với cô ấy, hành động được nghiền ép dưới sự cường tráng, được khiêu khích các bộ phận nhạy cảm, quả thực có một sức hấp dẫn không thể nói nên lời.

Khi “cây súng thép” của Dương Thần đứng thẳng chắc nịch, chạm đến xung quanh nụ hoa non nớt của người phụ nữ, không khí trên giường dường như đều nhuộm thành màu phấn hồng.

Cơ thể Thái Ngung cứng đờ chắc nịch, lại nhẹ nhàng thả lỏng ra, dường như chuẩn bị nghênh đón một khoảnh khắc thiêng liêng.

Dương Thần có thể cảm nhận được rõ rệt, chỗ đó của người phụ nữ đã làm cho “đầu súng” của mình ẩm ướt hoàn toàn, xem ra thời gian động tình đã đủ rồi.

- Ngung Nhi, vào đây...

- Ừm...

Không biết câu nói “Ừm” của người phụ nữ có ý nghĩa gì, nhưng Dương Thần mặc kệ nó có ý nghĩa gì, bản thân đan đã lên nòng, không thể không tiến.

Đầu pháo cực đại tiến vào trong nháy mắt, hai cánh tay ngọc của Ngung Nhi đều quấn chặt sống lưng to lớn của Dương Thần.

Con đường mòn uốn khúc của Thái Ngung sâu và hẹp khác thường, nhưng tính đàn hồi lại vượt xa sự tưởng tượng của Dương Thần, có thể là do nguyên nhân từ nhỏ đã luyện công lại có tu vi Hóa Thần Kỳ, còn có một luồng nguyên khí thuần âm, thuận theo vận mệnh của Dương Thần, dung hòa với lực thiên địa bên trong đan điền của Dương Thần.

Dương Thần biết rằng đây chính là nguyên nhân lúc đầu Đường Lộ Di không cho bản thân đụng chạm vào Thái Ngung.

Nguyên khí thuần âm Tiên Thiên, chính là dựa vào chúng, Thái Ngung mới có thể nhanh chóng và thuận lợi nhập vào Hóa Thần.

Nhưng hôm nay, những nguyên khí thuần âm này lại bị đan điền của Dương Thần hút lấy, hiện giờ đã tiến vào Hóa Thần Kỳ của Ngung Nhi, tác động rất nhỏ, trái lại có thể do có lực thiên địa trong cơ thể Dương Thần nuôi dưỡng những dương nguyên của quá khứ, nhưng đối với tu hành của Thái Ngung càng có ích.

Đương nhiên, thủy dung như vậy, tác dụng tương hỗ phát triển, cũng chỉ có lần đầu tiên giao hợp mới có hiệu quả, Dương Thần cũng sẽ không khờ dại cho rằng, chỉ có yêu trên giường, mới có thể làm tu vi tiến triển cực nhanh.

Song tu tất nhiên có thể tìm ra công pháp và nguyên lý, nhưng như Dương Thần hiện giờ, lại không có cách nào tìm đến con đường đó.

Tất cả những điều này đều là thứ yếu, Dương Thần với tư cách là một người đàn ông “có kinh nghiệm”, rất rõ ràng, người phụ nữ hưởng thụ thời khắc này mới là điều quan trọng.

Con người trong suốt ẩm ướt của Thái Ngung nhảy lên màu nâu vàng vô biên, hai chân thon dài bị đẩy ra nhẹ nhàng run lên, chỉ là vì, thứ rất to ấy đã húc vào cánh cửa ngậy thơ đã được niêm phong hai mươi mấy năm của bản thân...

- Ngung Nhi, đau sao?

Thái Ngung không đau, giờ đôi chân đẹp quấn quanh hông của hắn, cặp

mông trắng như tuyết hành động mạnh mẽ liều lĩnh đến gần, mặc cho tiếng kêu đau đớn hỗn loạn vang vọng trong phòng, Dương Thần đã thăm dò đến cuối cùng.

Khoái cảm chặt chẽ ở nửa thân dưới, nước thủy triều nhấn chìm tất cả các dây thần kinh.

Dương Thần theo phản xạ tiến lên trước một chút, đưa một bộ phận vận mệnh thừa ra bên ngoài nhét hết vào trong.

- Á.

Thái Ngung lúc này rốt cục đã ngân lên một tiếng đau đớn, cô vẫn không dám nhìn thẳng vào cái đó của người đàn ông có bao nhiêu vốn, vốn tưởng rằng đã ăn hết vào trong rồi, không nghĩ là đánh giá thấp rồi.

Trong lúc nhất thời, vành mắt của người phụ nữ thấm dần nước mắt, cũng không biết là đau hay là khoan khoái nữa, hoặc là cả hai.

Dương Thần áy náy hôn lên nước mắt của người phụ nữ:

- Anh xin lỗi, trong người em quá dễ chịu...

Thái Ngung nhìn hẩn cười thản nhiên, sắc mặt trắng bệch một chút do đau đớn, mái tóc xanh tỏa ra trên ga trải giường màu trắng tinh trông như mây, cảnh tượng trong nháy mắt này đủ để làm cho tất cả đàn ông phải điên dại.

- Không sao đâu, sẽ hồi phục rất nhanh thôi, em không phải là người phụ nữ bình thường mà...

Dương Thần mỉm cười, quả thực là như vậy, một chút tổn thương nhỏ này, rất nhanh Thái Ngung sẽ hồi phục, bản thân nếu chân chừ lưỡng lự, sẽ bỏ lỡ ngày đẹp trời, cảnh đẹp, người đẹp

- Vậy anh bắt đầu nhé?

- Vâng, đừng để em phải tiếc nuối.

Thái Ngung cắn môi đỏ mọng, ánh mắt như hai làn nước mùa xuân.

Dương Thần cười tự tin, coi như đã thổi lên kèn lệnh chiến đấu, gầm nhẹ một tiếng, tay chân quất roi mặc ý làm càn, tiếng thở dốc nặng nề dữ dội ngày càng vang dội trên giường...

Cùng với âm thanh mềm mại liên tục không ngừng của Thái Ngung, như hoa mai nở rộ, Dương Thần cũng không biết bản thân đã cuồng dã bao lâu, cuối cùng cũng truyền sinh khí vào...

Thái Ngung bị lăn qua lăn lại đến nỗi tóc mai đầy mồ hôi, mềm nhũn trên giường, tưởng như bản thân đã chết đi rồi, lần này cô ấy đã hiểu được, tại sao cô em gái không sợ trời không sợ đất của mình đỏ mặt nói, Dương Thần khi ở trên giường là đáng ghét nhất...

Thái Ngung thực sự nghi ngờ, vừa rồi làn sóng tuôn trào đó, nếu là người phụ nữ bình thường, sớm đã bị sốc mấy lần rồi.

Khăn trải giường không thể dùng được nữa, khắp nơi đều ướt hết, còn có mùi vị làm người ta xấu hổ.

Dương Thần bế người phụ nữ vào phòng tắm, kì cọ sạch sẽ, thay khăn trải

giường, để cho Thái Ngung có thể nghỉ ngơi hồi phục một chút, chủ yếu là tu dưỡng tâm trạng, tốc độ hồi phục sẽ cực nhanh.

- Lực chân nguyên dường như mạnh lên một chút.

Nghỉ ngơi một lát, Thái Ngung đứng dậy có chút ngạc nhiên nói.

Kinh nghiệm của Dương Thần vô biên, nung ngực người phụ nữ, làm cho Thái Ngung hờn dỗi một trận.

- Đó là tất nhiên, cuối cùng thì tu vi độ kiếp kỳ của em đã giúp đỡ anh, nhưng không tăng thêm lợi ích cho em.

Dương Thần cười bất đắc dĩ, bản thân muốn đạt đến sự nâng cao tu vi lôi kiếp lần thứ hai, nhưng cái gọi là lượng hải hà, chân nguyên thuần âm của Thái Ngung, chỉ là hạt cát trong sa mạc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1242

Càng Cua

Trung Hải, phía đông làng du lịch Bích Vân, nơi đây là một chốn nghỉ ngơi được xây dựng trên bờ biển quanh co khúc khuỷu.

Bên trong làng du lịch có đủ kiểu khách sạn cửa hàng, siêu thị bách hóa, cùng với các loại phương tiện giải trí, một năm bốn mùa đều mở cửa chiêu đãi các đoàn người từ khắp các nơi đến thả lỏng thư giãn.

Hơn một năm trước đây, chủ nhân ở đây chính là đại gia tộc đứng thứ hai Trung Hải - Liễu gia một trong những sản nghiệp quan trọng, nhưng ngày hôm nay nơi này sớm đã đổi tên sang họ "An".

Trong công viên dành cho trẻ em của làng du lịch, trừ các loại phim hoạt hình đáng yêu dí dỏm cùng rất nhiều búp bê trẻ em, máy chơi game cỡ lớn, xe bay, xe quay tròn tất cả đều có đầy đủ.

Đại bộ phận gia đình mang con mình đến đây để nghỉ ngơi, sau khi đem con mình mang vào các khu vui chơi, các bậc cha mẹ cũng có thể ở các quán cà phê bên cạnh thư giãn, hoặc trong quán đánh bạc, chuyện trò vui vẻ với nhau.

Thời điểm buổi sáng lúc ánh sáng mặt trời chói lọi nhất, ánh nắng nhàn nhạt gieo trên ban công bằng gỗ của một quán cà phê nhỏ.

Bởi vì lúc này đang là mùa đông, tuy rằng nhiệt độ không khí ban ngày cũng chỉ hơn mười độ, không tính là lạnh, nhưng những khách tới nơi này thư giãn ăn mặc đều có chút kín đáo.

Bên cạnh ban công một thân ảnh đang tựa vào mặt bàn, Lâm Nhược Khê mang một chiếc kính râm màu trắng, che lại một ít dung nhan của nàng, mái tóc được bó lại đơn giản, mặc một thân áo khoác màu nâu nhạt, áo khoác England trông vô cùng gọn gàng, mặc một chiếc quần màu xanh da trời, đem cặp đùi đẹp thon dài bao lại, đi đôi giày thể thao màu sắc rực rỡ làm cho mùa đông ở chỗ này tăng thêm vài phần sắc sảo.

Trên tay người phụ nữ đang cầm một chén trà quý hương nóng, tay kia đang vẫy vẫy đối với hai thân ảnh một lớn một nhỏ ở dưới lầu cách đó không xa.

Tại bãi đậu xe trong khu vui chơi, Lam Lam mặc một thân áo len màu vàng, đang cùng Đường Đường một thân quần áo thể thao cùng nhau chơi đùa vui vẻ, bởi vì trò xe bay này có thể cho cả người lớn cùng trẻ con lên chơi, nhưng thật ra lại tiện nghi cho Đường Đường vẫn còn chưa hết tính trẻ con, đi tới chỗ Lam Lam nghênh ngang mà chơi đùa.

Thấy Lam Lam vô cùng cao hứng, không biết bao nhiêu lần cùng Đường

Đường chơi đi chơi lại trò này, Lâm Nhược Khê vài phần bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Một màn này, cũng làm cho mấy người khác đang ngồi xem phải bật cười.

Bởi vì nhà trẻ đã được nghỉ hè, mà Lâm Nhược Khê lại vừa lúc từ chức, bắt đầu đem trọng tâm đặt vào con cái cùng gia đình, trước đó không có thời gian cùng những người thân cận xung quanh gặp gỡ, nhưng bây giờ lại có rất nhiều thời gian.

Ngày hôm nay vốn là An Tâm muốn mời Lâm Nhược Khê, Lam Lam cùng vú Vương đến làng du lịch Bích Vân chơi, dù sao mỗi nguy của An thị lần trước cũng là do Lâm Nhược Khê chỉ cho một chiêu biến nguy thành an.

Bất quá, đúng lúc hai vợ chồng Viên Hòa Vĩ cùng Dương Tiệp Dư cũng muốn nhân dịp Lam Lam được nghỉ hè, gọi hai mẹ con Lâm Nhược Khê cùng nhau tụ lại một chỗ, chơi vài ngày, vì vậy mới gặp nhau tại cùng một nơi.

Cuối cùng An Tâm thống nhất, mọi người cùng tụ hội với nhau trong làng du lịch, nói đến nói đi cũng là người một nhà, cũng không quan trọng việc ai mời ai.

Hai vợ chồng Viên Hòa Vĩ biết được Dương Thần nhận nuôi một đứa con gái, đồng thời Dương Công Minh còn thừa nhận đứa cháu này, suy cho cùng cũng không phải người ngoài, dù sao đây cũng là đứa nhỏ đầu tiên đời thứ tư của Dương gia.

Bất kể như thế nào, cũng phải làm cho Lam Lam gọi mình là bà cô cùng ông dượng, tóm lại muốn chậm rãi làm quen với đứa trẻ này.

- Đứa nhỏ này, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không nhớ, thật hết cách!

Lâm Nhược Khê không khỏi nói.

- Có thể trước đây nó chưa từng chơi trò này bao giờ nên mới thế, trẻ con đều như vậy, ham chơi cũng là bình thường.

Dương Tiệp Dư ngồi bên cạnh hé miệng cười nói.

Viên Hòa Vĩ vài phần trêu chọc mà vỗ vỗ vai con trai mình Viên Dã nói:

- Tiểu Dã, con cũng nên quán Đường Đường đi, nó cũng đã lớn rồi, mà vẫn còn cùng trẻ con đi chơi xe bay.

Viên Dã cùng Đường Đường cũng là theo chân qua đây giúp vui, nghe cha mình nói như vậy, Viên Dã vẻ mặt đau khổ nửa thật nửa giả nói:

- Con không quán được, mẹ cô ấy cũng không quán được nữa là con.

- Thật không có tiền đồ, sớm biết rằng như thế năm đó ta đã sinh thêm một đứa nữa!

Dương Tiệp Dư cười khở lắc đầu, lại nghĩ tới cái gì, hỏi Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, cháu cùng Dương Thần thương lượng tốt chưa, lúc nào quay về Yên Kinh mừng năm mới?

Lâm Nhược Khê gật đầu.

- Anh ấy nói một tuần sau sẽ trở về, còn có năm ngày nữa đến lúc đó đi may ra còn kịp.

- Ah, vậy thì thật là tốt, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp nhau ở Yên Kinh, đều người một nhà xem ra rất náo nhiệt đây.

Dương Tiệp Dư cười dài nói.

Lâm Nhược Khê giờ mới biết hai vợ chồng Viên gia cũng trở về Dương gia để mừng năm mới, trong lòng không khỏi hơi thả lỏng ra một chút, tại Yên Kinh mà có người quen biết cũng sẽ dễ chịu đi rất nhiều.

- Cháu nên chuẩn bị sẵn sàng đi, tết năm nay sẽ không thoải mái như các năm trước đâu, đặc biệt là các loại thăm hỏi cùng thăm viếng, tất cả đều là những người có danh tiếng, không chỉ là dòng họ bên Dương gia chúng ta, còn có bà ngoại cùng chị dâu bên Quách gia, đến lúc đó các cháu phải đi thăm hỏi hết, có thể sẽ mệt đấy!

Dương Tiệp Dư nói ra những điều cần dự phòng.

Lâm Nhược Khê nghe được có chút khẩn trương.

- Bên Quách gia có rất nhiều người sao?

- Dương gia ta thực ra nhân khẩu cũng không nhiều, phần lớn tập trung ở các gia tộc lâu đời ở Yên Kinh, người rất nhiều

- Quách gia không tính là nhiều người, nhưng cũng không ít đâu, nói chung, đến lúc đó cháu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, có một số việc nhìn không vừa mắt, hay việc không liên quan đến mình thì tốt nhất mở một con mắt nhắm một con mắt mà cho qua.

Dương Tiệp Dư rất có ý tứ nói.

Lâm Nhược Khê nghe được như lọt vào trong sương mù, chỉ biết ngơ ngác gật đầu.

Trong thời gian trò chuyện, Đường Đường đã nắm bàn tay nhỏ của Lam Lam đi đến.

Hai người một lớn một nhỏ, vẫn còn đang tranh chấp cái gì đó, Tiểu Lam Lam còn có chút không tin.

- Tranh chấp cái gì vậy, không định ăn cơm à!

Dương Tiệp Dư hiếu kỳ hỏi.

- Con bảo Lam Lam gọi con là chị, nó lại gọi con là thím.

Đường Đường buồn bực nói.

Lam Lam chẳng chặc mà dụi dụi nói:

- Mẹ nói phải gọi là thím.

- Nhưng ta còn trẻ như vậy, xinh đẹp như vậy, sao có thể gọi là thím được?

Đường Đường tràn đầy không cam chịu nói.

Một đám người nghe được đều mỉm cười, con bé kia thật đúng là đủ loạn, gọi Đường Uyên là "chị", hôm nay người đáng gọi là "chị" thì lại không chịu gọi, thật đúng là "Không biết lớn nhỏ".

- Đừng nghịch nữa, Đường Đường, nào có ai như con đi nói dối một đứa trẻ, cũng không thể để Lam Lam học giống như con không biết lớn nhỏ.

Dương Tiếp Dư không vui nói.

Đối với người mẹ này, Đường Đường vẫn có chút sợ, le lưỡi, khoan thai cười không tranh giành nữa.

Lúc này, An Tâm một thân áo vét màu trắng trông vô cùng lão luyện từ trong quán cà phê đi ra, với tư cách là chủ nhà, nàng tất nhiên phải vội vàng chuẩn bị đủ loại nhậu nhẹt chơi bời.

Thấy mọi người đều đến đông đủ, An Tâm lập tức dẫn mọi người đến dùng cơm tại một nhà hàng cơm Trung Quốc gần đó.

Nhà hàng đối diện với mặt biển, tầm nhìn vô cùng khoáng đạt, cửa sổ rất lớn làm bằng kính thủy tinh công nghiệp trong suốt, khiến mọi người cảm giác giống như mình đang ăn trên mặt biển vậy.

Chờ đủ loại hải sản tươi sống cùng một ít điểm tâm được mang lên, Lam Lam bắt đầu chuẩn bị đánh chén một bữa lớn, bé mập chơi từ sáng cho tới tận trưa, nếu không vì Đường Đường nhắc là đã có thể ăn cơm, sợ nó còn quên không ăn cơm trưa luôn.

Còn chưa bắt đầu ăn món chính, Lam Lam cũng đã nhanh chóng uống hết ba bát vây cá, sau đó cầm lấy một con cua biển lớn, nhìn qua nhìn lại, muốn ăn thịt cua bên trong nhưng lại cảm thấy phiền phức khi lột vỏ, vì vậy đem cua biển đặt vào trong bát của Lâm Nhược Khê, giương mắt nói:

- Mẹ, Lam Lam muốn ăn càng cua, giúp Lam Lam lột vỏ cua.

Lâm Nhược Khê đang lột vỏ một con tôm he, nghe được câu nói của con gái, hơi nhíu mày.

An Tâm bên cạnh lập tức ôn nhu cười nói:

- Đưa đây Lam Lam, dì lột vỏ cho con.

Cũng không đợi An Tâm cầm lấy cua biển, Lâm Nhược Khê liền trực tiếp cắt lời.

- Không cần.

An Tâm sững sốt, nghe thanh âm của Lâm Nhược Khê, tựa hồ không vui vẻ.

- Cũng không phải không có sức, sức lực con còn lớn hơn so với mẹ, nhỏ như vậy đã muốn lười biếng, muốn ăn thì tự mình lột đi.

Lâm Nhược Khê nói, đem cua biển thả lại vào trong bát của Lam Lam.

Lam Lam nhất thời lộ ra vẻ mặt đáng thương, nhưng cũng may tựa hồ cũng bị Lâm Nhược Khê nói nhiều lần như vậy rồi nên không khóc không quấy phá, bé mập ngồi đó rung đùi đắc ý mà liếm liếm môi, dứt khoát cầm lấy thìa xúc bào ngư không cần lột vỏ cho vào miệng.

Vợ chồng Viên Hòa Vĩ cùng Dương Tiếp Dư hai mắt nhìn nhau, hai người mỉm cười gật đầu, bọn họ còn tưởng rằng Lâm Nhược Khê sẽ nuông chiều con gái như ông trời, mới từ chức tổng giám đốc về nhà chăm sóc con

cái, nhưng xem ra suy nghĩ của Lâm Nhược Khê vẫn là sáng suốt, không có nuông chiều gì cả.

Đường Đường ở một bên nhìn thấy một màn này, con mắt lại là xoay chuyển, sau khi cầm lấy một càng cua rồi lột vỏ, lấy ra thịt cua béo ngậy bên trong, đưa đến trước mắt Lam Lam lắc qua lắc lại.

Ánh mắt Lam Lam ngay lập tức bị hấp dẫn, vẻ mặt chờ mong mà nhìn Đường Đường.

- Thế nào Lam Lam, muốn ăn không?

Lam Lam gật đầu mạnh một cái, đang cắn được hơn nửa bào ngư đều dừng lại.

- Thím Đường Đường cho Lam Lam ăn có được hay không?

- Kêu một tiếng chị đi thì sẽ cho bé toàn bộ chỗ này, chị nói lời giữ lời.

Đường Đường cười híp mắt nói.

Những người khác trong bàn đều là vẻ mặt cứng ngắc, con bé kia thực sự rất biết giầy vò người khác, mọi người có chút dở khóc dở cười, nhưng đều vài phần chờ mong nhìn Lam Lam, dù sao đây cũng không phải vấn đề quá nghiêm túc cho nên cũng muốn xem đứa nhỏ này phản ứng như thế nào?

Lam Lam quay đầu lại nhìn Lâm Nhược Khê mặt không chút thay đổi, tựa hồ xác nhận mẹ không nói cái gì.

Thấy bộ dạng Lâm Nhược Khê giống như ngoảnh mặt làm ngơ, Lam Lam lại nhìn lại thịt cua trước mắt, bé mập chép chép miệng, tựa hồ đang đấu tranh tư tưởng, đứng về phía mỹ thực hay là đứng về phía người ba không có mặt ở đây.

Nghĩ một hồi lâu, Lam Lam rốt cục suy xét người ba không có mặt lúc này là không đáng tin cậy, vì vậy nhỏ giọng kêu:

- Chị Đường Đường.

- A!

Đường Đường hài lòng mà hoan hô một tiếng, đắc ý hướng Viên Dã vỗ tay, tựa như muốn nói nàng đã thắng, thế nhưng cũng không quên đem tất cả thịt cua cho Lam Lam.

Viên Dã sờ soạng mặt mình, nhìn Lam Lam đang tung bừng ăn uống, cười nói:

- Anh Thần cũng thật đáng thương, một càng cua mà cũng mua được con anh ấy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1243

Chưa Gặp Qua Chúng Em

Đảo Sicily, thành Palermo.

Đại hội Caesar nghênh đón ngày thi đấu thứ hai, từ ngày đấu loại đầu tiên kết thúc, vài ngày kế tiếp sẽ là những cuộc đọ sức chân chính giữa các đoàn lính đánh thuê.

Dương Thần quay trở lại mang theo tin tức Jane đã được cứu và quay trở về xứ Wales, khiến cho mọi người cùng cấp dưới đều cảm thấy vô cùng phấn khởi.

Solon hai ngày qua tóc bạc đi không ít, bất quá sáng sớm ngày thứ hai cùng với Dương Thần đi xem trường đấu thú, vẫn phải lộ ra bộ dáng tươi cười.

Nhưng Dương thần cũng không có để cho bọn họ dừng điều tra sự kiện này, rốt cuộc là tổ chức nào đứng sau bày ra kế hoạch bắt cóc Jane, âm thầm chế tạo FURY, Dương thần cần phải nắm được tất cả.

Chắc chắn là có Bắc Phù Dư tham gia, đây là một đầu mối không thể nghi ngờ, Dương thần cũng để cho đám người Macedonia dùng hết khả năng âm thầm theo dõi tìm được càng nhiều thế lực liên quan càng tốt, một mẻ bắt gọn.

Theo Dương Thần thấy, phạm là thế lực nào dám uy hiếp đến người phụ nữ của mình, căn bản không có con đường sống.

Tới tận buổi trưa cuộc chiến giữa các đoàn lính đánh thuê mới bắt đầu, trong khi đó Dương Thần cùng Thái Ngưng, Sắc Vi đã ngồi trên khán đài trong phòng khách quý từ lâu rồi.

Đối với hai người Christine cùng Sắc Vi suốt đêm ở bên ngoài đi chơi, Dương Thần phải bồi phục năng lực mua sắm của người phụ nữ, sáng sớm quay về khách sạn, trong tay túi lớn túi nhỏ, đủ để chứa đầy thùng xe.

Thấy đội viên Hải Ứng vẫn chưa xuất chiến, Dương Thần không khỏi tò mò hỏi người phụ nữ vẫn còn vẻ mặt hồng hào, vẫn đang chìm đắm trong hưng phấn khi đi mua sắm vào buổi tối hôm qua.

- Sắc Vi bảo bối, em tối hôm qua mua mấy thứ gì đó?

Sắc Vi có chút xấu hổ mở miệng, ánh mắt né tránh.

- Thì... Mua một ít đặc sản trong vùng.

- Đặc sản?

Dương Thần nháy mắt, nói:

- Em đối với những thứ đó cảm thấy hứng thú?

- Sắc Vi để lấy lòng anh đã mua rất nhiều nội y sexy, còn có kiểu dáng ô

lưỡi đặc biệt táo bạo nữa đó!

Không đợi Sắc Vi nói gì, một bên "Bạn xấu" Christine đã không che giấu mồm miệng mà bắt đầu tiên hành yêu sách.

- Christine!

Sắc Vi tức giận đến lúm đồng tiền đẹp đỏ bừng, vội vươn tay che lại miệng rộng của người phụ nữ này!

May đây cũng là phòng dành cho khách quý, hiện tại cũng chỉ có huynh muội Stern, đều tính là người quen, nếu là Ron, Solon hay những người khác, Sắc Vi sợ sẽ điên lên mất.

Christine lại ý thức được bản thân đã lỡ mồm, trước lúc trở về đã đáp ứng Sắc Vi là không được nói, không khỏi lè lưỡi, im lặng rút lui.

Thái Ngưng lại là ánh mắt có chút ý tứ nhìn Sắc Vi, khóe miệng mang theo ý cười, nhưng nàng cũng sẽ không nghĩ Sắc Vi cố ý làm gì mình, chỉ đơn thuần cảm thấy thú vị.

Trên mặt Dương Thần hiện lên nụ cười, bàn tay vuốt vuốt cái eo mềm mại của Sắc Vi.

- Hóa ra là như vậy, cái đó thì nên mua, càng nhiều càng tốt.

- Em... em cũng không phải mua rất nhiều...

- Anh biết, anh cũng chỉ nói như vậy thôi mà.

Dương Thần tiểu ý càng ngày càng đậm, tiến đến bên tai người phụ nữ, nhỏ giọng nói:

- Đợi lần đi chơi tới mặc cho anh xem có được hay không?

Sắc Vi cảm thấy cổ mình càng lúc càng nóng như lửa đốt, người trong phòng này có ai mà không nghe được anh đang nói cái gì, còn cố ý nói nhỏ như vậy làm gì.

Chỉ cảm thấy cả người đều tê tê dại dại, ma xui quỷ khiến thế nào mà người phụ nữ lại nhẹ nhàng gật đầu.

- Thật ngoan, đến lúc đó anh sẽ đánh giá mặt hàng kỹ càng.

Dương Thần lúc này mới vẻ mặt thỏa mãn.

Ngồi bên cạnh Alys đang tựa ở trên vai Stern, nhìn biểu tình vô sỉ kia của Dương Thần, nhin không được cười khanh khách nói:

- Hades, ta thực sự vô pháp lý giải, diện mạo người xấu xa như vậy, người phụ nữ của người sao lại thích người nhỉ.

Dương Thần không để ý, mặt không đỏ tim không nhảy, hướng phía nàng lung lay ngón tay.

- Giống như anh em ruột các người vậy, thường xuyên chơi trò mập mờ, căn bản không thể hiểu tình cảm hồn nhiên của chúng ta.

Mấy người nói chuyện tào lao một lúc, trong sân trên lô đài, cuối cùng cũng đến phiên Hải Ứng thi đấu.

Đối thủ của trận đấu loại lần này, là lính đánh thuê Odin đến từ Bắc Âu, quanh năm hoạt động tại những vùng xung quanh cực Bắc, thành viên phần

lớn là bộ đội tinh nhuệ cùng các chiến sĩ xuất ngũ của Báo Biển, cũng có lẽ là dị năng giả Bắc Âu.

Bởi vì quan hệ tới thời gian, tại mười sáu trận trước đây đều là một hồi định thắng bại.

Lính đánh thuê Odin phái lên đài một gã người da trắng trông vô cùng cường tráng, cầm theo một món vũ khí kim loại giống như súng vậy, dễ dàng nhảy lên lôi đài, tốc độ nhanh kinh người.

Mà đội viên Hải Ứng được phái lên, lại là một người có màu da tiểu mạch, vóc người nhìn rất nhỏ nhắn, tóc đen mềm mại giống như con gái Đông Nam Á, tướng mạo bình thường, mặc một thân áo da màu đen, trên tay cầm theo hai thanh đoản đao sắc bén cùng mấy món ám khí.

Thi đấu trong đại hội Caesar, cũng không phải không được sử dụng vũ khí nóng, nhưng hầu như không có người nào muốn sử dụng, thứ nhất, vũ khí nóng sẽ ảnh hưởng đến tình hình quan sát của nhân viên bên sân, phải sử dụng biện pháp phòng hộ đặc thù.

Thứ hai, đối với những cấp bậc giao đấu ở đây, đặc biệt đa số tuyển thủ có dị năng đặc thù cùng tuyệt kỹ thời gian, đạn kì thực rất khó có được tác dụng, mà từng binh sĩ tác chiến, là lính đánh thuê tối thường cần muốn tiến hành, cho nên vũ khí lạnh càng thể hiện được thực lực chân thực của bọn họ.

- Trên đài đối chiến, là lính đánh thuê Wies của Odin, đánh với, lính đánh thuê Lâm của Hải Ứng!

Theo lời giới thiệu thành viên của ban tổ chức, tràng diện lại bắt đầu náo nhiệt lên, toàn trường vang lên khắp các tiếng gọi ầm ĩ giống như biển động vậy.

Thành viên nữ tên Lâm này, thực ra đến từ tổ chức sát thủ ZERO, nhưng lấy tư cách của tổ chức sát thủ, ZERO không được phép tham dự, cho nên Lâm cũng chỉ có thể tạm thời lấy thân phận đội viên của Hải Ứng để tham gia.

Một tiếng chuông vang lên, đối chiến bắt đầu!

Lâm đánh đòn phủ đầu, bất động thanh sắc mà lấy tốc độ cực nhanh, giống như rắn mà di động tới gần Wies, hai thanh song đao như là cánh chim quét qua hai đạo khí vô hình.

Cây súng phía sau Wies chẳng biết lúc nào đã gở xuống, trong giới lính đánh thuê, các loại binh khí hình thù kì quái đều rất bình thường, chỉ cần mình yêu thích là được.

Súng trong tay tạo ra một vòng tròn hoa lửa, Lâm bỗng nhiên chuyển động lùi lại, sau khi tránh khỏi phạm vi tác động của súng, thân thể cực nhanh mà hạ thấp xuống, như là một bóng ma từ trên mặt đất xẹt qua, tốc độ lại nhanh hơn rất nhiều, trong nháy mắt đi tới trước mặt Wies!

Thân ảnh Lâm hiện ra trong nháy mắt, tay phải của Wies cũng rất nhanh cầm lấy chuôi súng kéo một phát, đột nhiên lấy ra một cái xiềng xích màu

bạc!

Leng keng...!

Hai thanh dao lưỡi màu bạc từ phía dưới tấn công lên, vừa lúc bị xiềng xích màu bạc ngăn trở!

Lâm không nghĩ tới cái súng này còn có cơ quan khác, thân ảnh ngay tức khắc tránh đi!

Trong nháy mắt nàng tránh đi, cái súng kia cũng đúng lúc nương theo phản lực đi vòng vèo tới, thiếu chút nữa thì bắn trúng thân thể nàng!

Chỉ là một cái che mắt, tốc độ cũng nhanh đến mức làm cho khán giả kích động mà hô to lên, rất nhiều người không nhìn pha quay chậm, căn bản không biết rốt cuộc phát sinh cái gì.

Wies hét lớn một tiếng, cầm lấy dây xích, đem khẩu súng có thể co duỗi giống như roi dài, nhưng so về quỹ đạo với của roi càng thêm khó lường trước, tựa như vô số đường cong màu bạc nhảy múa cuồng loạn trên mặt đất.

Lâm xem ra khó có thể tới gần địch thủ, trong mắt hàn quang lóe ra, sau khi xông lên, thân ảnh bỗng nhiên biến mất trên lôi đài!

Toàn trường tiếng hô ầm ĩ hơi dừng trong một chút, mọi người còn đang tưởng là mình hoa mắt, cũng không ít cao thủ kinh nghiệm phong phú, cũng phát hiện có chỗ cổ quái!

Tại trên lôi đài đột nhiên nhiều thêm bảy tám thân ảnh, từ trên mặt đất lấy phương thức bao vây đối thủ, hướng tới gần Wies đang giữa lôi đài!

- Ảnh thuật?

Ngồi trên khán đài Dương Thần cũng là sửng sờ một chút.

Ở chỗ mấy người hiển nhiên đều có thể thấy rõ rốt cuộc phát sinh cái gì, Thái Ngung vốn là thiên phú về tốc độ, không khỏi nói:

- Chỉ dùng thân pháp đặc thù, cùng thuật ám sát cực nhanh đã hình thành nên tình cảnh đó!

- Đúng vậy, mấy năm trước anh từng tại ZERO nhìn thấy qua một đại sư ám sát sử dụng qua, thi triển đến mức cực hạn, thân ảnh thật giống như che trời phủ đất, xem ra đó là sư phụ của cô ta, nhưng Lâm còn trẻ như vậy không biết có thể phát huy được bao nhiêu phần.

Dương Thần khen ngợi gật đầu.

Đang lúc nói chuyện, thân ảnh của Lâm đã từ phía sau Wies tập kích lên, dao hai lưỡi mang theo một vết cắt lớn, chém xéo từ dưới lên trên mà Wies lúc này cũng đã che lại vị trí động mạch trên cổ.

Wies xoay người lại đã không còn kịp, nhưng ngoài dự đoán của mọi người là trên tay dây xích run lên, khẩu súng từ bên trên vuông góc hạ xuống!

Chỉ cần Lâm dựa theo quỹ đạo công kích như cũ, cho dù lúc đó dao có đặt ở trên cổ Wies thì hai bên cũng chỉ lưỡng bại câu thương, bởi vì đối thủ bên kia cũng trốn không được một chiêu này.

Thấy thế, Lâm mặt không chút thay đổi tay trái giơ lên một con dao găm khác, trở tay chém mạnh!

Một tiếng kim loại vang lên, khẩu súng kia bị dao găm đánh bay!

Cùng lúc đó, tay phải đang cầm dao găm của Lâm cũng đứng vững trên cổ Wies.

Wies không nghĩ tới kết cục lại có thể như vậy, chính mình vẫn đánh giá sai tác dụng kì diệu của song đao, thấy thắng thua đã định, rất có phong độ thân sĩ mà cúi đầu chịu thua.

Toàn trường bộc phát ra tiếng vỗ tay sôi nổi, Lâm cố gắng hạ thấp mình mà thu dao găm lại, đi xuống lồi đài.

Mắt thấy Hải Ứng lại tiếp tục thuận lợi thắng cấp, cũng đến thời gian nghỉ trưa, Dương Thần vốn cũng không có nhiều hứng thú lắm khi xem những trận đấu, đối với hắn mà nói cũng không có gì kích thích, cho nên bật người dậy vỗ vỗ cái mông chuẩn bị rời đi.

Huynh muội Stern cùng Christine cũng chỉ là đến xem tình huống của tộc người khổng lồ, giờ cũng không có gì để nhìn, tự nhiên cũng định rời khỏi.

Mấy người đang muốn đi ra ngoài ăn một bữa cơm, nhưng vừa ra khỏi phòng khách quý thì từ cửa hàng lang trước mặt đi đến mấy người, khiến cho Sắc Vi cùng Christine đều ngừng lại.

Chỉ thấy được, một người mặc tây trang đeo cà- vạt, đặc biệt thân thể có chút ục ịch của người châu Á, đang đi theo mấy người đàn ông da trắng, nói chuyện với nhau về cái gì đó, mà mấy người bọn hắn rõ ràng là nhân vật quan viên có tai tiếng vì theo sau có một lượng lớn vệ sĩ bảo vệ.

Người đàn ông trung niên này, rõ ràng là người tối hôm qua đụng chạm tại cửa hàng nội y, còn bị Christine đánh ngã, mà ngay cả vệ sĩ phía sau hắn, cũng vẫn là hai người tối qua.

Thời điểm đám người đó đi qua, người đàn ông Nhật Bản vẫn còn có chút hứng thú mà nhìn trên người Sắc Vi một chút, nhưng rất nhanh sai bước mà đi.

- Sao vậy, các em biết hắn?

Dương Thần buồn bực mà hỏi, Thái Ngưng, huynh muội Stern cũng không rõ ràng cho lắm.

Christine cùng Sắc Vi cũng đều nhú mày, rơi vào nghi hoặc, cả hai đều cảm thấy có chút gì đó không đúng!

- Cũng có gọi là biết.

Sắc Vi do dự mà nói:

- Thế nhưng... người kia, sao giống như chưa từng gặp qua chúng em vậy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1244

Ai Thoải Mái Hơn

Thấy bộ dạng đám người Dương Thần hoàn toàn không hiểu gì hết, Sắc Vi mới đem chuyện xảy ra vào tối hôm qua nói đơn giản một lần.

- Có phải là người nọ xấu hổ, cố ý tỏ ra không quen biết hay không?

Thái ngung nói.

Christine cùng đám người Stern lắc đầu, hiển nhiên không nghĩ có loại khả năng này.

- Phải biết rằng chúng ta đã sống mấy vạn năm, có dạng người gì chưa thấy qua, không có khả năng có người ở trước mặt chúng ta giả vờ giả vịt mà chúng ta một chút cũng không nhìn ra.

Christine cau mày nói:

- Hơn nữa, xem biểu hiện của hắn tối hôm qua, cũng không phải một người giỏi ngụy trang.

- Nếu nói chuyện bị ta đập một cước hắn còn có thể giả bộ, nhưng vệ sĩ của hắn làm sao có thể không nhận ra chúng ta. Hiện tượng như vậy, đã nói rõ là có nguyên nhân gì đó, để cho bọn họ thật sự không nhớ rõ chúng ta.

Trong lúc nhất thời, nghi vấn đặt ra khiến mọi người đứng yên ở cửa, nhưng thật ra đều có chút không hiểu gì?

Dương Thần ngược mắt nhìn camera trong hành lang, trực tiếp lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Ron.

- Ông xã, anh định làm gì?

Sắc Vi hỏi.

Dương Thần chỉ chỉ camera.

- Lúc này bọn họ có đi qua đây, để cho Ron điều tra một chút thân phận của mấy người này, có thể biết được một ít tin tức đặc biệt.

Mặc dù chưa chắc đã tra ra được sự tình gì, nhưng Dương Thần cảm thấy phía sau có chút kỳ quái.

Chờ sau khi phân phó cho Ron, Dương Thần mới dẫn mọi người hướng về một nhà hàng Italy để ăn chút cơm trưa, sau khi ăn xong có thể đi ra bờ biển phơi nắng hoặc tắm nắng.

Thế nhưng vừa tới bờ biển, đã nhìn thấy rất nhiều phụ nữ mặc áo tắm chậm rãi đi qua, cặp mông đung đưa qua lại, Dương Thần không khỏi nhớ tới Sắc Vi đã mua một đồng sản phẩm mới.

Vừa vặn Sắc Vi cũng liên tưởng ra gì đó mà nhìn sang, hai người bốn mắt giao nhau, làm cho mặt Sắc Vi hiện lên chút ửng đỏ.

- Bảo bối, anh thấy em có vẻ mệt mỏi, không bằng đi về nghỉ ngơi trước

đi, tắm rửa, thay quần áo... Ừm... Ăn mặc đẹp một chút, rồi ngủ một giấc, em tối hôm qua không phải không ngủ sao...?

Dương Thần mang vẻ mặt quan tâm, bộ dạng đứng đắn giống như rất quan tâm đến sức khỏe của Sắc Vi vậy?

Thái Ngưng bên cạnh nghe được vô cùng xấu hổ, cùng Dương thần tiếp xúc gần gũi lâu ngày, mới phát hiện người đàn ông này quả thực vô lại tới cực điểm, chỉ là đã lên thuyền hải tặc thì cũng chỉ biết chung sống cả đời mà thôi.

Sắc Vi thấy mấy người Christine đều hướng về phía mình lộ ra nụ cười quái dị, tức giận đến mức nghiến răng, dứt khoát quyết định quay về, nghĩ ngược lại chính mình mua về cũng là để cho người đàn ông ngắm nhìn, mặc sớm hay mặc muộn đều như nhau.

- Em trở về trước, anh lát nữa quay về sau nhé!

Sau khi Sắc Vi quyết định liền ôm cổ Dương thần hôn một phát, xoay người trở lại khách sạn.

Dương Thần thấy thế vui mừng không ngớt, lại tiếp cận Thái Ngưng hỏi:

- Ngưng Nhi, hay em cũng đi theo Sắc Vi đi, chờ một chút nữa anh đi tìm các em.

Thái Ngưng chưa chịu được kích thích như vậy, có chút dao động sợ hãi mà lắc đầu:

- Anh đi đi, em hơi nể một chút, không quấy rầy hai người... ngủ.

Dương Thần hơi có chút tiếc hận, còn muốn khuyên nữa thì điện thoại vang lên, đúng là Ron gọi tới.

Dù sao ở đây Mafia chính là chúa tể, Ron muốn tra những tài liệu này cũng vô cùng nhanh.

Chờ sau khi nghe xong báo cáo của Ron, vẻ mặt Dương Thần lộ ra vài phần suy tư.

Tuy rằng nhìn như rất tùy ý, nhưng đám người Stern cùng Christine đều ý thức được chuyện này có cái gì đó, lúc này đều đã nhìn sang.

Khóe miệng Dương Thần nổi lên một tia cười quái dị.

- Cái người Nhật Bản kia gọi là Hương Xuyên Trung Thọ, là người đứng đầu của bộ phòng vệ đặc thù Nhật Bản, chịu trách nhiệm đại diện cho Nhật Bản tới tham gia đại hội lần này, cũng chính là người phụ trách bên phía Nhật Bản. Hai người bên cạnh hắn, một người là phó cục trưởng Penny của cơ quan tình báo Bồ Đào Nha, một người khác là trưởng khoa Röhm của khoa phòng ngự và bảo vệ bí mật Italy.

- Khó trách, vệ sĩ của hắn lại gọi hắn là đại nhân.

Christine gật đầu nói.

- Vì sao người của bộ phòng vệ đặc thù Nhật Bản lại có mặt ở chỗ này? Đại biểu cho Nhật Bản đến tham dự không phải là đội tự vệ một phương sao?

Thái Ngung buồn bực nói.

Dương Thần giải thích:

- Người đứng sau đại hội Caesar đã đưa ra chủ ý muốn các quốc gia đang phát triển cùng các quốc gia phát triển liên hợp các tổ chức lại, đương nhiên ở đây đại bộ phận là Nato cùng các quốc gia Châu Âu.

Mà ở bên trong những quốc gia này, chuyên ngành phụ trách tham dự, đều là chuyên ngành ngầm của các quốc gia, quân đội chỉ là đến xem thi đấu, mà không phải là người thật sự chỉ đạo phía sau màn. Cho nên nói, mấy người bọn họ, chính là đại biểu đại diện cho nước mình đến tham dự đại hội Caesar.

- Nếu là như vậy, tôi qua Christine tiêu thư đá hấn, hấn sẽ không dễ dàng mà bỏ qua mới phải chứ.

Thái Ngung khó hiểu.

- Ngung Nhi, em không hiểu rồi, càng là cái dạng làm công tác ngầm kia, cho dù có chịu thiệt cũng phải nuốt vào trong bụng, chí ít không thể mang mặt mũi của mình ra ngoài sáng mà tranh giành được.

Dương Thần cười cười, theo đó suy nghĩ nói:

- Anh hiện tại hiểu kỳ nhất, chính là tại nguyên nhân gì, mà hấn lại đột nhiên không nhớ rõ mình đã gặp qua các em tôi hôm qua.

Stern nói:

- Nếu như nói chuyện này có liên quan đến người khổng lồ, cái này sợ rằng không đơn giản, mục đích bọn họ dẫn chúng ta đến nơi này, hấn là có quan hệ.

- Thế nhưng loại sự tình xóa đi ký ức này, đám người kia có thể làm được sao?

Christine không thể tin nói.

- Bất kể như thế nào cũng phải điều tra những quan viên đặc thù của các quốc gia này, có tiếp xúc cùng với người khổng lồ hay không, Hades, việc này phải dựa vào người rồi, vì chỗ này thủ hạ của người là nhiều nhất.

Alys cười nói.

Dương Thần buông hai tay, loại sự tình này hấn tự nhiên phải làm rồi.

Chờ sau khi giao cho đám người Ron cùng Macedonia điều tra sự tình, Dương Thần mới kích động trở về khách sạn, hấn đã rất khẩn trương muốn nhìn Sắc Vi nếu mặc đồ gợi cảm sẽ trông như thế nào.

Người phụ nữ quả nhiên nói lời giữ lời, bảo nàng tắm thì nàng tắm thật, chỉ là Dương Thần hình như trở về hơi sớm, Sắc Vi còn chưa kịp mặc lên một đồng mảnh vải gợi tình màu sắc rực rỡ.

Sắc Vi phòng miệng nói:

- Em còn chưa kịp mặc cái gì đây này.

- Không sao, em cuốn khăn tắm cũng rất đẹp.

Dương Thần đã lười chờ lâu, mũi người thấy mùi thơm của cơ thể người

phụ nữ cùng hương thơm sữa tắm, kích thích tổ bắt đầu điên cuồng tiết ra.

Dương Thần ngồi ở một bên trên mặt giường lớn, hướng người phụ nữ vẫy tay.

- Đáng ghét, làm gì phải gấp như vậy?

Sắc Vi trong miệng lâm thâm, nhưng vẫn cuộn khăn tắm ngồi vào trong lòng ngực của hắn.

Hai người ở cùng một chỗ, Sắc Vi có vẻ tự tại hơn rất nhiều, vẻ quyến rũ giờ khắc này vô cùng tự nhiên mà hiển lộ ra.

Người phụ nữ cuộn khăn tắm quanh hông trở lên, trực tiếp buộc lại ở trước ngực. Đem hai quả tròn tròn trước ngực trực tiếp nhô lên hai điểm hồng hồng, sau đó ngồi trên đùi Dương Thần chuyển qua chuyển lại, như là bất cứ lúc nào cũng có thể đem bộ ngực đưa đến bên miệng người đàn ông.

- Sắc Vi bảo bối, em càng ngày càng giống hồ ly tinh đó.

Dương Thần bất đắc dĩ mà tìm từ thích hợp nhất để hình dung về cô, ôm cái eo nhỏ của cô.

- Em mà là hồ ly tinh thì Ngung Nhi là cái gì?

Sắc Vi cười tươi hỏi.

- Ngung Nhi à...cũng là hồ ly tinh.

- Hừ, chúng em trong mắt anh đều là hồ ly à.

- Đúng, một ổ hồ ly tinh.

Dương Thần đắc ý nói.

Sắc Vi giả vờ giận, bàn tay nhỏ tại chính giữa bắp đùi nở nang của mình bắt được cái tên nào đó không thành thật.

Dương Thần hít vào một hơi khí lạnh, cái tay đó cầm lấy cậu nhỏ của mình thật là dễ chịu.

Phía dưới khăn tắm của Sắc Vi một đôi cánh hoa sớm đã mở rộng ra, nắm lấy tên kia, nhắm ngay khe dít hơi giờ lên một chút...

Khi bờ hông hạ xuống thì hai người đều không tự chủ được thở mạnh, có chút cảm giác bay bổng, nàng có kinh nghiệm lâu như vậy, nhưng vẫn bị năng lực của tên này kích thích mạnh mẽ.

- Không được nhúc nhích.

Sắc Vi uốn ngực ngửa đầu ra phía sau nhìn hắn, đầu ngón tay bị hắn cúi đầu dùng miệng ngậm lấy, cái lưỡi to của người đàn ông mềm nhũn nhưng ở giữa lại có chút thô ráp, đầu ngón tay truyền đến cảm giác ngứa ngáy làm cho lòng nàng đôi chút tê dại.

Dương Thần vừa nghe lời này liền để lưng khẽ dựa vào thành giường, ngưng việc mút đầu ngón tay nàng, sau đó thoải mái thở ra một hơi, hai tay giờ ra ý bảo đem quyền chủ động giao cho nàng.

- Vậy mới ngoan.

Sắc Vi khéo miệng phần chân hắn lên, hông hơi nâng lên một chút, chỉ là lần nhắc lên này, đã để cho Dương Thần thấy rõ phong cảnh giữa hông

nàng, còn chưa kịp cảm thán, lại bị nàng nặng nề ngồi xuống, kích thích thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Bàn tay trắng nõn của nàng vươn ra xa mà túm, lập tức một cái điều khiển từ xa bay vào trong tay Sắc Vi, Sắc Vi đem âm nhạc trong TV mở ra, trực tiếp thả người đóng đưa theo giai điệu.

Vòng eo Sắc Vi bắt đầu đóng đưa qua lại nhẹ nhàng, phối hợp với hai cánh tay trơn tuột, giống như rắn nước lắt lư qua lại.

Động tác của nàng rất nhanh đuổi kịp tiết tấu âm nhạc, khi thì cấp bách khi thì trì hoãn, lúc nhanh lúc chậm, trong miệng hừ nhẹ theo giai điệu, sau khi trải qua mấy phút tập thể dục, mới quay đầu hướng Dương Thần nói:

- Ông xã em cùng Ngưng Nhi ai thoải mái hơn?

Mặt Dương Thần lúc này đã đỏ bừng giống như uống rượu, nhưng đó là do cực khoái đem lại, sao có thể mới miệng nói gì được nữa.

- Em... thoải mái...

Dương Thần còn chưa ngất đi, thời điểm đôi mắt một người phụ nữ, đương nhiên chỉ cần làm cho nàng vui là đủ, người phụ nữ cũng không phải so thắng thua, chỉ là nhất thời hài lòng.

Sắc Vi tự nhiên rất vui vẻ, xem ra về vấn đề đó mình càng ngày càng giỏi hơn, đầu ngón tay tại phần eo hấn véo hai cái, cảm nhận sơ qua sát khí từ thân thương của hấn, theo vòng eo đóng đưa, tay đưa lên trên ngực kéo một phát, khăn tắm tuột ra, rơi xuống mặt đất.

Vẫn đang ngồi thoải mái trên chiếc ghế dựa, bởi vì nàng đang đưa lưng về phía hấn, Dương Thần chỉ có thể nhìn thấy cánh tay nàng nhấc lên, từ bên sườn của nàng lộ ra một khuôn tròn mềm mại, cái loại cảm giác muốn lăm lăm rồi mà không được như thế này, khiến Dương Thần bứt rứt nắm tay đi nắm tay lại, cuối cùng vẫn đành phải buông ra, không ngay lập tức đi vuốt ve quả bóng nhỏ căng tròn mềm mại kia cho đã tay được.

Cô ấy nói mình không được cử động, tạm thời cứ để cho cô ấy chơi lâu một chút đi.

Chừng hơn nửa canh giờ sau, Sắc Vi hừ nhẹ đã đổi thành tiếng rên lớn, nhu tình mật ý dày đặc từ trong thân thể nàng tràn ra lênh láng làm cho cả phòng đều tràn ngập khí tức hoan lạc.

Dương Thần thấy thế, gian tà mà khéo léo điều chỉnh thân thể của mình, sau khi đem người phụ nữ từ trên người mình để xuống phía dưới, cả thân thể toàn bộ dề lên.

- Anh... bảo để cho em chủ động mà!

Sắc Vi nhú lông mày hờn dỗi nói.

- Anh sợ em mệt mà, thôi để người đàn ông của em chịu khổ thay em đi.

Dương Thần đem môi anh đào của người phụ nữ ngậm lấy, tùy ý mà càn quét trong miệng nàng, cũng bắt đầu đối với thân thể nàng phát động tấn công mãnh liệt.

Trải qua vài lần mưa gió, rèm cửa sổ trong phòng bị đóng lại, cũng không biết quang cảnh bên ngoài lúc này là dạng gì nữa.

Cửa phòng lúc này bị người mở ra, Thái Ngưng đi vào, trong nháy mắt ngửi thấy một mùi nồng đậm làm cho người khác phải xấu hổ.

Mà khi thấy trên giường quần áo tán loạn, cùng vô số quần áo lót đủ loại kiểu dáng, Thái Ngưng nhìn tới chiếc giường lớn bên trong kia, nhất thời có xung động muốn tông cửa ra ngoài.

Sớm biết như thế thì nàng đã tản ra thần thức kiểm tra trước rồi mới đi vào.

Sắc Vi lúc này mới mặc lên áo lót màu Violet cùng quần lót có đường viền hoa, đồng thời vẫn không rút lui, dạng mông ra trực tiếp ngồi ở giữa hai chân Dương thần, dùng mông lớn di chuyển qua lại.

Mặt Dương Thần vẫn vùi ở giữa núi non tuyết trắng, dùng tay vuốt vuốt chút vải vóc còn sót lại, xúc cảm cực kỳ mê người.

Nghe được tiếng nói của Sắc Vi có chút yếu ớt là có thể phán đoán ra, hai người vừa rồi rốt cuộc chiến đấu hăng hái bao lâu.

Nhưng bởi nguyên nhân đã tiến nhập vào Hóa Thần Kỳ, mặc dù hoạt động liên tục lâu như vậy nhưng vẫn chưa đến mức không dậy nổi.

Thấy Thái ngưng bước vào cửa, ngây ngốc đứng nhìn, Sắc Vi như nhìn thấy cứu tinh, vươn cánh tay ngọc ra.

chị... chị thật không chịu nổi...

Sắc Vi lúc này mang giọng điệu cầu xin.

Thái Ngưng cắn môi đỏ mọng, tiến cũng không được lui cũng không xong.

- Hai người... hai người sao còn chưa kết thúc, trời đã tối...

Dương Thần thoải mái cười nói:

- Cũng tại Sắc Vi bảo bối không chịu nhận thua, anh đương nhiên phải tiếp đến cùng chứ.

- Không phải đâu anh ấy xấu lắm ức hiếp chị.

Sắc Vi nỉ non nói.

Thái Ngưng đối với việc này có chút dờ khóc dờ cười.

- Được rồi, nhanh mặc quần áo vào đi, Christine bảo em tới gọi hai người, tộc người khổng lồ bên kia có động tĩnh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1245

Máu Của Titans

Gia tộc người khổng lồ có được thông tin nhanh như vậy khiến Dương Thần bất ngờ, nhưng đã là một việc cấp bách, Dương Thần cũng đành kiểm chế nhanh chóng để cho Thái Ngung đang nằm trên giường, tắm một cái, mặc quần áo sạch sẽ trước khi đến phòng hội nghị.

Đám người Poseidon và Christine đã ngồi hết trên ghế của phòng hội nghị đang thảo luận điều gì đó.

Dương Thần chú ý tới ở trung tâm bàn hội nghị có đặt một tờ giấy viết thư, bên trên sử dụng kiểu chữ màu đen để viết nên những chữ nguệch ngoạc như gà bới, hoàn toàn nhìn không ra là ngôn ngữ của nước nào.

- Đang nói chuyện gì thế, trên này là gì vậy?

Dương Thần cầm lấy bức thư, nhú mày hỏi.

Ánh mắt Christine quái dị liếc xuống nửa thân dưới của Dương Thần, mới mỉm cười nói:

- Muốn học sao? Văn tự của Thần tộc chúng tôi.

Dương Thần sững sốt, chẳng trách bản thân xem không hiểu gì, lắc đầu nói:

- Không cần nữa, những ngoại ngữ mà tôi biết đã đủ dùng rồi, cô hãy nói cho tôi biết bức thư này nói về cái gì đi.

- Rất đơn giản, thủ lĩnh của người khổng lồ một mắt, Michael Waters, gửi giấy mời, sau khi kết thúc thi đấu tại đại hội Caesar vào sáng ngày mai, mời chúng ta một bữa liên hoan tại phòng ăn của hội trường, nói là cuộc gặp mặt sau hai vạn năm.

Poseidon phụng phịu nói.

- Bỗng nhiên chủ động muốn nói chuyện như vậy, trước đó tại sao không liên lạc.

Dương Thần nghi hoặc nói.

Stern chống tay, nhẹ nhàng vuốt cằm, lo lắng nói:

- Đây cũng là điểm mà chúng tôi không thể giải thích nổi, họ đã không chủ động trả thù, lại xuất hiện nghênh ngang như thế, rốt cuộc là tại sao?

- Quan tâm nhiều như vậy làm gì, để tôi nói, đã mời chúng ta đi, hơn nữa là muốn kết thúc hận thù cũ, muốn đánh thì đánh, nếu như ngoan ngoãn cúi đầu xưng thần, thì sẽ tha cho cái mạng nhỏ của chúng.

Ares khinh thường nói.

Vài chư thần khác có chút bất lực nhìn anh ta, rõ ràng không còn biện pháp nào với tính nết thô lỗ của Ares.

Dương Thần suy nghĩ một chút, hỏi:

- Mọi người đang lo lắng, nếu như chiến đấu thật sự, chưa chắc đã là đối thủ của mấy người họ?

Hermes cười khắc khắc nói:

- Nếu là thời gian ở Hỏa Tinh, thì ngay cả một đầu ngón tay của chúng tôi họ cũng không đấu lại nổi, một mình tôi có thể làm thịt toàn bộ bọn họ.

- Nhưng giờ khác rồi, nếu không có sự tham gia của một trong hai người là Athéna và Zeus, chúng ta có phát huy toàn bộ năng lực cũng chưa chắc đã hạ gục được bọn họ, đương nhiên, tự bảo vệ mình là cách khôn ngoan nhất.

- Không phải còn có tôi sao, Sắc Vi và Ngưng Nhi cũng đều có thực lực của Hóa Thân Kỳ, hợp sức như vậy, còn đến nỗi phải sợ bọn họ?

Dương Thần nhún vai.

- Hades, anh nhìn người không lồ đơn giản quá rồi.

Alys bắt đầu nói:

- Bất kể là người không lồ một mắt, hay là người không lồ trăm tay, từ bẩm sinh bọn họ đã có ưu thế đối với tu sĩ Hoa Hạ rồi, bởi vì họ có huyết mạch nguyên tổ nhất của Thần tộc chúng tôi, máu của Titans.

- Máu của Titans?

- Không sai.

Alys liếc nhìn những người khác, thấy không ai ngăn cản cô nói, mới tiếp tục:

- Máu của Titans là huyết mạch Thần tộc cổ xưa nhất của chúng tôi, cũng là nơi phát ra năng lượng cổ xưa và hùng mạnh nhất của chúng tôi, chúng tôi giờ đây chỉ bảo lưu lại chưa tới hai đến ba thành thực lực, là bởi vì huyết mạch Titans của chúng tôi đã bị niêm phong rồi.

- Mà gia tộc người không lồ vì là nhánh huyết mạch nguyên tổ của chúng tôi, cho dù là vì thiếu hụt chủng tộc, bọn họ không có thần cách, không thể coi là thần linh, cho nên huyết mạch Titans của họ không thuần khiết bằng của chúng tôi, uy lực không lớn như vậy, lại vì lý do không đủ tinh khiết, nên chưa bị niêm phong.

- Chờ một chút.

Dương Thần nói xen vào:

- Tôi luôn muốn biết, nếu huyết mạch Titans đã mạnh như vậy, tại sao lại phải niêm phong? Có phải có quan hệ với trái tim của Gaia không?

- Cái này...

Alys do dự, đôi mắt lộ ra một cảm giác đau buồn.

- Anh đừng hỏi nữa, điều này đã không còn quan trọng rồi, đối với chúng tôi mà nói, là sự đau xót vĩnh viễn trong lòng chúng tôi.

Christine vội vàng tiếp tục câu chuyện:

- Để tôi giúp Alys nói tiếp, huyết mạch Titans, đồng thời làm cho bọn họ kế thừa được năng lực bẩm sinh cực kỳ lớn mạnh, sức chống đỡ của cơ thể, làm cho bọn họ đối với lực chân nguyên của tu sĩ Hoa Hạ mà nói, cũng

không phải quá đáng sợ.

- Bởi vì lực chân nguyên của tu sĩ Hoa Hạ, kỳ thực cũng là một loại nguyên tố hóa học trong vũ trụ, các anh gọi nó là linh khí, bản chất thực tế là trăm sông đổ về một biển. Anh phải biết rằng, ngoại trừ Zeus năm đó sử dụng sấm sét có thể trấn áp bọn họ, lại đưa bọn họ vào không gian dị độ ra, không một ai trong chúng tôi có thể làm được, cho dù Athéna, trong tình huống niềm phong huyết mạch Titans, cũng không có cách nào giết chết bọn họ.

- Vậy nếu như bọn họ liều mạng, chẳng phải chỉ có thể bị đánh đến luân hồi sao?

Dương Thần cười khở sở nói.

- Cũng không đến mức, chưa đề cập đến, bọn họ rút cuộc có ý động thủ hay không, cho dù thực sự là để báo thù, chung quy chúng ta có nhiều người, hưởng hồ một mình anh đã kiêm tu không gian pháp tắc và công pháp của Hoa Hạ, hẳn là sẽ có hiệu quả không thường, chỉ tiếc rằng anh chưa đạt đến cảnh giới của mấy tu sĩ trên lôi kiếp Thượng Thanh hai vạn năm trước, nếu không, anh sẽ có sức uy hiếp rất lớn với họ.

Poseidon nói.

Dương Thần thầm nghĩ trong lòng, bản thân cho dù không có trình độ như đại tu sĩ hai vạn năm trước, dù sao cũng còn có Hỗn Độn đỉnh kè sát cơ thể, ai thắng ai thua còn chưa biết.

Trái lại bọn người kia, cho dù là Christine, đều giấu giếm che đậy chuyện về huyết mạch Titans, dường như sợ bản thân sẽ biết được điều gì, quả thực rất khả nghi, chỉ tiếc rằng họ đều là lão hồ li đã sống mấy vạn năm, sao có thể bị bản thân mình làm bại lộ.

Thái Ngưng và Sắc Vi nghe được những tin bí mật về Thần tộc này, đa số cảm thấy mới lạ, cũng không có nhiều cảm giác, dù sao thì trong phe cánh, họ chỉ là tu sĩ, là người phụ nữ, trong mắt chỉ có sự an nguy của Dương Thần.

Sau khi bàn bạc nghị định, con người lo lắng chu toàn – Poseidon còn đặc biệt dặn dò Hermes, để anh ấy âm thầm kiểm tra một chút, trường đấu thú của đại hội Caesar có bị ai đó động chân động tay qua hay không, để phòng ngừa gian lận.

Với tốc độ cực nhanh và tính cách giao hoạt của Hermes mà nói, đây có lẽ là việc vặt không có gì khó khăn. Đối mặt với kẻ địch chung, Hermes cũng phối hợp, vui vẻ đáp ứng.

Sau một đêm qua đi, ngênh đón đại hội Caesar của ngày hôm sau, hành trình thi đấu ngày thứ ba.

Đây đã là trận đấu thứ ba mươi hai, có thể đứng trên đài đều là những tổ chức lính đánh thuê ngăm nổi tiếng thế giới, tất cả những quan viên quan trọng của nước chủ nhà phía sau màn cũng đều xuất hiện trên khán đài.

Trong số hàng chục ngàn khán giả đang ngồi khắp hội trường, cũng có rất nhiều người là lính đánh thuê đã bị đào thải nhưng chưa rời đi, có thể nói là thanh thế to lớn, không khí sôi nổi cực độ.

Giống như mấy hôm trước, Poseidon và Hermes, Ares sử dụng một gian ghế ngồi dành cho thượng khách, nhưng Dương Thần dẫn theo hai người phụ nữ, cùng với Christine ngồi một gian.

Trước khi trận đấu bắt đầu, Dương Thần nhận được báo cáo từ Macedonia, phát hiện Hương Xuyên Trung Thợ của Bộ phòng vệ đặc biệt Nhật Bản chưa tiếp xúc với Cyclops và gia tộc người khổng lồ, các quan viên của các nước khác, cũng chưa tiếp xúc qua với họ.

Chẳng qua, những quan viên này lại tham gia một hội nghị bí mật lâm thời vào tối hôm qua, chỉ là do thời gian gấp gáp, cũng không biết được cụ thể thương lượng cái gì.

Dương Thần lập tức có dự cảm, mấu chốt của sự việc này, có lẽ tập trung ở hội nghị bí mật tối hôm qua, hiện giờ xem ra, đi điều tra cũng muộn rồi.

Trong lúc Dương Thần đang suy nghĩ, Solon bỗng nhiên gọi điện tới.

- Minh vương các hạ, tình hình không bình thường!

Giọng điệu Solon tương đối vội vàng.

- Là ý gì?

- Anh xem thông báo giao đấu vòng tiếp theo!

Dương Thần ngẩng đầu, nhìn vào biển phụ đề kỹ thuật số to lớn, bất ngờ hiển thị: “Vòng tiếp theo, Hải Ưng vs Thí Thần Giả.

- Sao lại có thể như vậy, không phải phải đến vòng bán kết mới có thể có khả năng gặp được bọn họ sao?

Dương Thần sững sờ nói, bản thân đã xem qua bảng giao đấu, Hải Ưng với tư cách là hạt giống phải đến hậu kỳ mới có thể gặp Thí Thần Giả của người khổng lồ, nhưng người tham gia thi đấu của gia tộc Cyclops lại ở một bên, chỉ đến trận chung kết mới có thể gặp.

- Có người đã lén lút sửa đổi, đồng thời phía chính phủ lên tiếng rằng do bảng giao đấu ban đầu có sai sót, điều này căn bản là trò đùa! Họ cố ý muốn để chúng ta đấu với Thí Thần Giả trước!

Solon tức giận nói.

Dương Thần cau mày, xem ra tiết mục sắp được trình diễn, chính là không biết những tên kia bán thuốc gì trong cái hồ lô.

Nhưng sự việc đã không thể xoay chuyển được, muốn đội viên của Hải Ưng bỏ trận đấu, đó là khinh nhờn bọn họ, thà rằng chết trận trong bất hạnh, cũng sẽ không bỏ cuộc, đây là dòng máu đã chảy trong xương của họ.

Sau khi đám người Christine cũng chú ý tới điểm này, thần sắc có chút nghiêm trọng.

Năm đội viên của Hải Ưng lại không sợ hãi hồn nhiên lên võ đài, họ biết được lịch trình thi đấu thay đổi, chỉ cảm thấy hăng hái, có thể chiến đấu

trước với mấy tên bất kính này, người không biết thì không sợ.

Đối với việc tướng quân Solon đã nhắc nhở bọn họ về việc nhìn thấy tình hình bất thường, lập tức bản thân bỏ cuộc xuống võ đài, đội viên của Hải Ưng lại không mấy quan tâm.

Trong tiếng hoan hô như sét đánh của khán giả toàn hội trường, Big Top đoạt giải quán quân lần này, năm tên khổng lồ mặt vàng kim áo trắng của Thí Thần Giả đều rất bình tĩnh bước lên võ đài.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1246

Lăng Nhục

Đối diện với năm tên áo trắng mặt vàng kim, Nasri đầu trọc dẫn đầu năm đội viên Hải Ưng, cũng không dám sơ suất, trong tích tắc trước khi lên đài, đã định ra thật kỹ càng sách lược phân công hợp tác, từng chiêu đánh về phía năm người đối phương.

- Hades, anh khẳng định để họ lên chưa?

Christine lo lắng nói.

Dương Thần mặt không chút cảm xúc nhìn về võ đài phía dưới, ánh mắt tỏa ra những cảm xúc phức tạp:

- Không để cho bọn họ lên so với việc để bọn họ chết, càng tàn khốc hơn.

Christine mở tròn miệng hơi ngạc nhiên, lập tức không nói thêm gì nữa.

Trên võ đài, Nasri đầu trọc đã xắn tay áo lên, nắm tay bao cát lớn nắm chặt đến nỗi giống như âm vang của hạt đậu nổ, nhe răng cười nói:

- Ha ha, không ngờ sớm như vậy đã được gặp, cần phải trông thấy điều lệ thực sự rồi.

Năm tên khổng lồ mặt vàng kim đối diện lại không một ai mảy may có ý mở miệng nói.

Tên mặt vàng kim dẫn đầu vươn tay ra, hướng về đám người Nasri, khinh thường ngoắc đầu ngón tay —— phóng ngựa lại đây.

Thấy thái độ kiêu ngạo đầy khiêu khích như vậy, năm thành viên của Hải Ưng tự nhiên bị tức giận, họ trước đó cũng biết rằng, bọn họ là những nam tử tồn tại vì tín ngưỡng thông thường, đang chiến đấu ở trên cao, nào có đạo lý không liều mạng dốc toàn lực tìm lại thể diện?

- Lâm, Mila, Brett, Dimon, lên đi!

Dưới sự ra lệnh của Nasri, sát khí toàn thân của bốn chiến sĩ khác cũng đột nhiên bùng nổ, hướng về phía năm người đối diện nhanh chóng tấn công!

Lâm ngày hôm qua đã đánh một trận chính danh, lần này cũng không giấu dốt, bóng dáng liền hóa thành ảo ảnh vô hình, dường như có một đường viền lóe ra trong không khí, hướng về phía đối diện nhanh chóng đến gần!

Toàn thân Dimon, người đàn ông tóc dài mắt hình tam giác tản ra tầng tầng lớp lớp sương dày đặc, sau khi lẩm nhẩm câu thần chú nào đó, hai mắt đỏ thẫm, giống như dã thú hung tàn, bắt thít trên người phòng lên, trong tiếng gầm gừ, cũng đánh vào chính diện!

Bản thân Nasri cuối cùng cũng lộ ra đặc thù dị năng giả, sau khi quần áo trên người do sự giãn nở của bắt thít mà vỡ tung, lộ ra thân hình hùng tráng, trên da dường như có ánh sáng của thạch anh đang lưu chuyển, hai chân

mạnh mẽ đập đất, thân hình âm âm bay qua như một quả đạn pháo hình người!

- Ảnh thuật, ma hóa của tín đồ Satan, tinh thể hóa dị năng...

Stern nhìn thấy thủ đoạn của mấy người này, không khỏi “tâm tắc” nói:

- Hades, nhóm người dưới tay của anh, quả là những người hiểm thấy.

Đối với chư thần trong dòng lịch sử, có hiểu biết sâu rộng mà nói, những dị năng và kỹ năng đặc biệt này, họ đều đã từng tiếp xúc trong quá khứ, tự nhiên liếc mắt nhận ra được.

- Chỉ tiếc rằng đôi phương không phải loài người, nếu không, bọn họ đã có một phen gọi là.

Christine lại thở một hơi dài.

Quả nhiên, trong năm tên mặt vàng kim, một tên dẫn đầu bước lên một bước, ngang thân ngăn ở đó, có tư thế của một kẻ làm quan cả họ được nhờ.

Không đợi ba chiến sĩ Hải Ưng trước mặt đánh tới bên mình, một chân của anh ta hướng về mặt đất nhẹ nhàng đập mạnh...

Ầm!

Một khoảng cách đã phá vỡ đá hoa cương cứng lạnh trên mặt đất, bắn tung một số lượng lớn các hạt đá!

Lại là một chân quét ngang, một mảng mưa đá lớn như châu chấu, tựa như bom, bắn nhanh về phía ba người Nasri!

Thế tiến công vốn khí thế như cầu vòng, toàn bộ bị những hòn đá mạnh như đạn phá giáp này ngăn chặn bên ngoài, ba người tức khắc ngừng lại, chỉ có thể né tránh ngăn cản.

Đúng lúc này, ba người rất phối hợp nhanh chóng né sang hai bên, khoảng không xuất hiện một khe hở.

Brett da đen cao gầy đứng ở phía sau, khôn ngoan lạnh lợi bữu môi, sau khi không chế lòng ngực, dường như hét lên một nốt nhạc!

Bang bang bang! Âm âm!

Một lượng lớn đá hoa cương giống như bom Napalm, trong nháy mắt bị nổ tung!

Sóng âm công kích!

Không ít lính đánh thuê có kiến thức ở đây đều nhìn ra điểm này, loại dị năng này là kỹ năng càn quét cực kỳ khó khống chế, hiển nhiên, Brett có thể để sóng âm tập trung tại một phiến đá hoa cương này, làm cho những viên đá bị chấn động vừa khéo nổ tung đến vị trí của tên mặt vàng kim, là một sự tôi luyện cực kỳ khắc khổ!

Nhưng tên mặt vàng kim hoàn toàn không bị ảnh hưởng, chỉ là sau khi mơ hồ truyền ra một tiếng cười nhạt, thân hình chợt lóe lên mạnh mẽ!

Lực lượng cường đại, khiến tên mặt vàng kim đơn thuần lấy bước chân bắn ra, dường như di chuyển xuất hiện trong nháy mắt trước mặt Brett da đen!

Một ngón tay, dường như nhẹ nhàng bắn vào cổ họng của Brett!

- Á!

Brett hét thảm một tiếng, ôm chặt bộ vị của cổ họng, loạn choạng rút lui.

Ở bên người Brett, Mila, người phụ nữ xinh đẹp da trắng vẫn chưa có cơ hội ra tay, trong đôi mắt nổi lên hai vầng ánh sáng màu lam!

- Đóng băng khu vực!

Một khối hàn băng lớn không theo quy tắc hình thành trong nháy mắt trước mặt Mila, đem tên mặt vàng kim đỏ phong tỏa bên trong!

Hàn băng đủ cao bằng hai người, to khỏe như một cây gỗ lớn, tản ra luồng khí lạnh lẽo, quả thực làm người ta mở rộng tầm mắt, chưa hiểu ra làm sao thì thành linh xuất hiện!

Mọi người lúc này mới nhìn ra, người đẹp vốn đứng phía sau liên tục không sử dụng chiêu nào, lại là một pháp sư!

Tuy rằng ma pháp từ trước đến nay luôn ở gờm trong đá tại Anh, lĩnh vực chủ yếu của hiệp hội ma pháp Merlin, nhưng không tiêu biểu, cao thủ có dị năng cổ xưa ở đại lục Âu Châu am hiểu về ma pháp, các tổ chức khác thì không.

Mila với tư cách là thiên tài ma pháp trẻ tuổi, chính là một trong những người đó!

- Cơ hội tốt! Tiến lên!

Nasri thấy Mila nắm bắt thành công khe hở làm đông cứng tên mặt vàng kim, lập tức kêu gọi Lâm và Dimon tấn công ba góc vào hàn băng, đồng thời nỗ lực hợp sức từ ba hướng đục lỗ hàn băng, làm đối thủ bị thương nặng!

Nhưng năm người rõ ràng đều không chú ý tới, bốn tên mặt vàng kim khác, thậm chí còn chưa có ý ra tay giúp đỡ.

Tên mặt vàng kim bị đóng băng, cũng không nhúc nhích, chỉ lặng lẽ đợi ba người đánh gọng kìm.

Leng keng!

Trong nháy mắt hàn băng kiên lạnh bị đánh tan, nắm đấm của ba người, như lưỡi dao sắc bén, cũng không đánh trúng vào tên mặt vàng kim phía trong băng!

Điều khiến ba người sợ hãi chính là, tên này lại không có cách nào đánh vào trong, giống như một khối tường đồng vách sắt, thậm chí so với nó, sự phòng ngự càng hoàn mỹ!

- Kết thúc rồi?

Tên mặt vàng kim khinh thường cười khê, lập tức, hơi hợt xòe tay ra, nắm thẳng vào chuôi lưỡi dao của Lâm đang ở phía trước giật về!

Lưỡi dao sắc bén vô cùng đó, đối với tay của gã khó mà gây ra tác dụng tổn thương nhỏ.

Chỉ thấy sau khi tên mặt vàng kim cầm lưỡi dao lên, nhanh như chớp chém một vòng!

- Lâm!

Không biết ai kinh hô một tiếng, máu tươi từ hai cánh tay của Lâm phun ra, hai cánh tay của Lâm trong nháy mắt đã không còn phản ứng, chém rụng!

Lâm mở to hai con mắt, con người co rút lại, lòng trắng mắt phóng to ra, không thể tin được, hai cánh tay của mình đã lìa khỏi cơ thể!

Nhìn thấy đồng đội bị cụt tay, Dimon, con người đã ma hóa hai mắt đỏ thẫm, há miệng như phát điên, hướng về phía cổ tên mặt vàng kim cắn xé!

Nhưng bàn tay của tên mặt vàng kim không biết từ khi nào đã chụp chắc hàm dưới của Dimon, sờ nhẹ nhàng!

Rắc rắc!

Tiếng vỡ vụn của xương, hàm dưới của Dimon bị vụn vỡ vụn hoàn toàn, trong tiếng kêu gào thê thảm, bọt máu phun ra, bị ném thẳng về võ đài phía xa, như một con chó chết bị ném đi.

Thủ đoạn tàn nhẫn làm người ta ghê tởm, làm cả hội trường im lặng một phen sợ hãi.

Nhưng tên mặt vàng kim lại không có ý định dừng tay lúc này, ánh mắt trên đùa và hung tàn dưới bộ mặt giả dối, đã ngắm về phía cô gái trẻ Mila vì đau lòng mà đang sưng sờ.

- Đôi mắt to lại tỏa sáng của cô, tôi rất thích, tặng cho tôi... Thế nào?

Âm thanh như muốn đóng băng máu trong cơ thể làm toàn thân Mila rùng mình!

- Mila cẩn thận!

Trong tiếng hét lớn né tránh của Nasri, hai ngón tay của tên mặt vàng kim, đã đâm vào con mắt đang tròn tròn của Mila, rõ ràng là chuẩn bị móc đôi mắt đó ra!

Trong nháy mắt khi mọi người không dám nhìn cảnh tiếp theo, một thân hình màu trắng, như ảo giác đứng trước Mila, nắm chặt hai ngón tay của tên mặt vàng kim!

- Đủ rồi...

Tay của Dương Thần nắm chặt lấy ngón tay của tên mặt vàng kim, mặc dù Dương Thần đã dùng gần như toàn bộ sức lực, nhưng tay của tên mặt vàng kim, vẫn không có ý bị tổn thương.

Toàn hội trường ô lên, với việc một người đàn ông lạ đột nhiên xuất hiện trên lôi đài, phần lớn mọi người đều hoàn toàn lạ lẫm, vốn không biết là ai, nhưng theo phán đoán của tốc độ chuyển động, cũng là một nhân vật cực kỳ kinh khủng!

- Minh vương các hạ!

Nasri và Mila vẫn có thể phản ứng bình thường, cực chẳng đã mà khóc, trong nháy mắt giữa biên giới của sự sống và cái chết, Dương Thần đột nhiên đứng trước mặt họ.

Dương Thần có chút áy náy liếc nhìn bọn họ:

- Tôi biết điều này với mọi người không phải là một việc đáng mừng, nhưng cho dù tôi nhìn thấy mọi người chết, cũng không thể nhìn thấy mọi người bị lãng nhục.

- Ha ha...

Tên mặt vàng kim cười lạnh:

- Hades, anh tưởng tôi có hứng thú xử lý những con rệp nhỏ này ư? Nhưng, anh công khai phá vỡ luật thi đấu giữa chúng như vậy, cũng không thích hợp cho lắm.

- Nếu như lãng nhục đối thủ đã thua cuộc, là luật thi đấu, thì ta đến giết sạch các ngươi, cũng có thể trở thành luật thi đấu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1247

Không Được

Tên mặt vàng kim chỉ hơi cúi đầu, nhìn hai ngón tay còn bị Dương Thần nắm chặt:

- Anh khẳng định muốn nắm nó suốt? Anh chắc cảm thụ được, mặc dù sức mạnh của anh vượt xa loài người, nhưng so với chúng tôi, còn kém rất xa.

- Không thử làm sao biết.

Dương Thần còn chưa dứt lời, tay trái đã trộn lẫn sức mạnh mười thành, âm âm nện vào bụng tên mặt vàng kim!

Bang!

Âm thanh chấn động lắng xuống, sức mạnh mà nắm tay mang theo, khiến người ta sợ hãi biết bao.

Nhưng càng làm người ta thần phục là cơ thể của tên mặt vàng không nhúc nhích tí nào, chỉ là áo khoác bị quyền phong mạnh mẽ xé bay!

Dương Thần mở to hai mắt, khó tin, một nắm tay của bản thân, coi như là mười tầng xe thiết giáp, cũng có thể xuyên thủng, đây là sự rèn luyện “vãng niệm diễn sinh kinh” của bản thân, lời thần Thái Thanh từng rèn luyện qua!

Không chỉ có Dương Thần, Thái Ngung và Sắc Vi đang nhìn lên khán đài cũng giương mắt chờ đợi, họ vốn không thể tưởng tượng, đối phương lại có thể không một chút sợ hãi nắm tay của Dương Thần.

Không đợi Dương Thần phản ứng, ánh mắt tên mặt vàng kim lộ ra một màu châm biếm, một nắm tay phải, tựa như chùm tia sáng nện vào bụng Dương Thần!

Ầm!

Thân thể Dương Thần giống như một viên đạn pháo nhanh chóng bay thẳng ra ngoài, thậm chí tiếng rên trong cổ họng còn chưa kịp phát ra, đã như bị đánh bay hơn trăm thước, hung hăng nện xuống hàng rào nham thạch của trường đấu thú!

Ầm ầm!

Đá bắn tung tóe, trong một lỗ thủng cực lớn, Dương Thần kịp thời vận hành lực thiên địa giữ ổn định thân hình, mới loại trừ một phần lực lượng.

Mặc dù như vậy, Dương Thần vẫn thở hổn hển, theo phản xạ sờ lên bụng mình, chiếc áo sơ mi sợi đay màu trắng đã bị xé nát.

Nội tạng với sức mạnh dời sông lấp bể đã cùng với ruột gan và dạ dày đều lộn tùng phèo, nếu không phải lực thiên địa trong cơ thể Dương Thần nhanh chóng chữa trị, bản thân có lẽ đã do nội thương mà phụt máu.

- Ông xã!

Hai người phụ nữ rốt cục đã không kiềm chế nổi, cũng bắt cháp bầy ba hai mươi một, bay trực tiếp từ trên khán đài xuống, đến trước mặt Dương Thần, muồn dang tay đỡ người đàn ông ngồi dậy từ trong hố.

- Anh thế nào rồi, có bị thương không?

Thái Ngưng lo lắng hỏi thăm.

Dương Thần xua tay tỏ ý không cần, cười đau khổ nói:

- Không sao, chỉ là anh muốn đơn thuần sử dụng sức mạnh thử một chút, xem ra thực sự không phải là đối thủ...

- Sao anh không dùng chân nguyên bảo vệ cơ thể? Đã nói là họ có huyết mạch của Titans, mạnh hơn nhiều so với các chư thần.

Sắc Vi oán giận bất mãn nói.

Dương Thần nhếch miệng:

- Huyết mạch này quả thực tà môn, tổ chất cơ thể này, thảo nào những thứ đó của bọn họ và hậu duệ hỗn huyết mà loài người sinh ra đều không phải là thứ mà lính đánh thuê của loài người có thể đối kháng.

Nhìn thấy Dương Thần đã ra trận tuyên chiến, cả hội trường cũng bắt đầu hỗn loạn, dù sao thì tình huống đột ngột này làm cho hầu hết mọi người phải gãi đầu.

Các chư thần Christine và Poseidon cùng gật đầu ăn ý ra hiệu, cũng không bận tâm nhiều đến điều gì, toàn bộ sáu vị chủ thần đều xuống lôi đài.

Năm tên mặt vàng kim cũng không thừa thế truy kích Dương Thần, mà thông thả đứng bên cạnh, yên lặng chờ đợi cái gì đó.

- Hai vạn năm không gặp, mọi người đã thay đổi đến nỗi tôi không nhận ra rồi.

Tên mặt vàng kim dẫn đầu có chút xúc động nói.

- Không cần giấu đầu lòi đuôi nữa, Arie Erskine, giọng nói của anh chưa hề thay đổi.

Vẻ mặt Poseidon nghiêm trọng.

Arie Erskine khẽ cười, ra hiệu hai bên cho mấy tên mặt vàng kim bên cạnh, sau khi gật đầu, chậm rãi bỏ mặt nạ xuống.

Sau khi năm người khổng lồ bỏ mặt nạ xuống, cởi áo choàng ra, những người ở hiện trường mới nhìn rõ dung mạo thực sự của năm người gọi là “Thí thần giả” này.

Ngoài dự đoán của mọi người, năm người khổng lồ này, đều có tướng mạo rất bình thường, thậm chí, ngoại trừ sự sắc sảo hiển nhiên ra, thậm chí có thể gọi họ là thô kệch mang chút xấu xí.

Màu da đều hơi mang chút đồng cổ, tóc trên đầu tương đối thưa thớt, thậm chí là hoa râm, thoạt nhìn giống như những người già hói đầu.

Nhưng tại hội trường này, không một ai dám khinh thường năm người có dung mạo xấu xí này, bởi vì sức mạnh mà năm người này có được!

Lúc này Dương Thần nhẹ nhàng xoa lên cái bụng bị đánh của mình, đến bên các chư thần, nhân tiện ra hiệu cho Nasri và Mila của Hải Ưng đem những người bị thương ra ngoài.

Christine chu đáo giúp hắn tiếp nhận:

- Anh xem, ba người trong bọn họ, đều là tam đại cường giả của người khổng lồ trăm tay, Arie Erskine, Ketuo Si, Guge Si, và hai người còn lại là người khổng lồ một mắt Stetson Ropes và Akis. "

- Trăm tay, một mắt?

Dương Thần nhướng mi:

- Nhìn không ra có một trăm cánh tay, mắt cũng chẳng phải có hai sao?

Arie Erskine dẫn đầu nhe răng cười:

- Hades mới đúng là dốt đặc cán mai, anh thực sự dốt đặc đến đáng thương, thật tiếc, thần cách của Minh vương, sau một thời gian di truyền như vậy, đến hôm nay đã ngã xuống rồi.

- Ha ha, Arie Erskine, khẩu khí quả không nhỏ, anh tưởng rằng trở về từ không gian dị độ, thì có thể thay đổi bản chất Thần tộc kém cỏi của các anh sao?

Ares cười châm chọc.

Trong mắt năm người khổng lồ đều phát ra hung quang, sự tức giận nhanh chóng dâng lên.

- Thần tộc kém cỏi...

Arie Erskine cười giận dữ:

- Một thần tộc kém cỏi, đám người hèn nhát giả dối các ngươi ngay cả huyết mạch Titans cũng đều vứt bỏ, giờ có tư cách gì nói chúng tôi là thần tộc kém cỏi? Trong cơ thể chúng tôi, huyết mạch của Titans vẫn đang chảy như xưa, so với các ngươi, chúng tôi mới là thần minh chân chính!

- Hãy bớt sàm ngôn đi, cho dù chúng tôi có niêm phong huyết mạch Titans, các ngươi có thể làm gì? Lại đây, cùng lão tử đấu vài chiêu, xem các ngươi có tiến bộ hay không?

Chiến ý của Ares từ sớm đã dâng trào mãnh liệt, hưng phấn nhìn về phía năm tên khổng lồ ngoắc ngoắc ngón tay, thần uy trên người dâng lên điên cuồng, nghiễm nhiên là định giải phong!

- Ares, anh điên rồi? Ở đây còn có mấy vạn người phàm!

Christine ngăn cản nói.

- Efuluodi Intuit, hai vạn năm trước chúng ta đã không còn gì để nói rồi, ngày hôm nay lẽ nào anh còn mong đợi vấn đề giải quyết hòa bình? Là bọn họ tìm đến cửa, ngoại trừ việc nghênh chiến ra, chúng ta không còn lựa chọn nào khác!

Đôi mắt của Ares bùng lên ánh chớp, trong tiếng rống giận dữ, trường đấu thú to lớn dường như cũng cùng với thần uy của giải phong bắt đầu rung lên!

Nhưng, chính trong nháy mắt Ares giải phong, toàn bộ thần uy, lại đột

nhiên uể oải:

- Sao có thể?

Ares mở to mắt hồ mờ mịt, toàn thân ngơ ngác đứng tại chỗ, dường như khó có thể tin được.

Mà năm người không lộ, lại đều mỉm cười kỳ dị.

- Tên điên, sao đột nhiên anh lại dừng lại?

Hermes nghi ngờ hỏi.

Ares nhìn hai tay của mình, siết chặt nắm tay:

- Tôi... Tôi không có cách nào... Giải phong?

- Cái gì?

Poseidon và Stern sắc mặt kinh ngạc.

- Đúng vậy, không gian pháp tắc... hình như mất hiệu lực rồi, tôi cũng không biết tại sao, không gian bình hành vô pháp nảy sinh liên hệ với thần cách của tôi, lực tinh thần cũng không có cách nào điều động pháp tắc.

Ares cau mày.

- Sao có thể?

Hermes hoàn toàn không tin, bản thân cũng thử huy động thần cách, tinh thần lực bỗng nhiên tăng vọt, so với động tĩnh của Ares, thậm chí vượt qua nó!

Nhưng, bất luận tên thân vương Huyết tộc này có cố gắng thế nào, đến khi răng nanh nhọn hoắt lộ rõ, mở miệng lớn đầm máu, vẫn không có cách nào hoàn thành giải phong!

Không chỉ có Hermes, Poseidon và Apollo, Artemis, sau khi thử nghiệm, cũng đều sững sờ khó che giấu sự choáng váng.

Dương Thân yên lặng cũng thử giải phong, nhưng cũng như các chư thần khác, không gian này dường như đã trở thành một không gian phong tỏa độc lập, khó có thể có bất kì động tĩnh gì!

Không gian pháp tắc mất tác dụng?

Điều này có ý nghĩa gì? Trong lòng chư thần hiểu rõ nhất!

Nếu như nói chư thần có không gian pháp tắc, là có thể vung vẩy lưỡi dao của Thượng đế mà thu hoạch, sự tồn tại ở tít trên cao, vậy nên, sau khi mất đi không gian pháp tắc, chư thần chẳng qua là người phạm cực kì mạnh mẽ, đồng thời có được uy lực của thần khí phi phạm của người bình thường!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1248

Chân Thân

- Không cần phải ở nơi này phí công, ưu thế mạnh hơn chúng tôi, lúc này đã không còn gì rồi.

Arie Erskine không thêm đếm xỉa, vuốt ve đám râu thưa thớt của mình.

- Chết tiệt, vì sao lại thành như vậy?!

Ares nổi trận lôi đình.

Người khổng lồ trăm tay hài hước nói:

- Các người vẫn khuôn phát hiện ra, Buruntes không có ở đây cùng chúng ta.

Chư thần đưa mắt nhìn nhau đều ý thức được, tình huống này vượt quá xa dự liệu của bọn họ.

- Buruntes là ai?

Dương Thần nghi ngờ hỏi.

Christine lo lắng trả lời:

- Là đại ca của ba gã khổng lồ một mắt, cũng là người mạnh nhất trong số bọn chúng. Chúng tôi vẫn cho rằng gã là người của gia tộc Cyclops, nhưng hiện tại xem ra không phải đơn giản như vậy.

- Các người rốt cuộc làm cái gì?

Hermes giận dữ hét.

- Không nên gấp, trò hay chỉ vừa mới bắt đầu.

Arie Erskine đánh một cái, không lâu sau, toàn bộ bên trong trường Đấu Thú vang lên tiếng nháo nhác của mọi người rồi từ từ bắt đầu yên tĩnh trở lại.

- Ma pháp Tinh Thần Hệ!

Alys kinh hô.

Đám người Dương Thần lúc này mới chú ý, mấy vạn khán giả và nhân viên công tác trong đây không phải tự nhiên yên tĩnh, mà là bị lực lượng nào đó sau khi điều khiển, ánh mắt và biểu cảm lộ ra vẻ cực kỳ chết lặng.

Ngay cả các chính khách quan viên quốc gia ngồi trên khán đài cũng đều là ánh mắt ngây dại, đã bị thứ gì đó khống chế.

Nếu không phải các chư thần, Thái Ngưng và Sắc Vi ở đây đều có hồn phách và tinh thần lực mạnh mẽ, cũng sẽ không bị khống chế.

Trong nhiều người ở đây, pháp sư Mila đi xuống đài, cũng không chế được ma pháp Tinh Thần hệ, giữa sân còn một lính đánh thuê dị năng giả hùng mạnh đều đã ý thức được tình huống không ổn.

Dương Thần bỗng nhiên nhớ tới chuyện Sắc Vi và Christine gặp lúc

trước:

- Xem ra, lúc trước người Nhật Bản đột nhiên mất đi ký ức, là bởi vì sớm bị các người dùng ma pháp khống chế đại não!

- Các người hẳn là may mắn, đám quan viên Nhật Bản kia giống như đồ con lợn, vậy mà lại lộ ra chân tướng.

Arie Erskine nói:

- Nếu không phải bởi vì sợ các người sau khi phát hiện ra vấn đề rồi chạy trốn, chúng ta còn dự định đợi đại hội Caesar kết thúc động thủ lần nữa. Nhưng hiện tại chúng ta không có thời gian chờ bọn Athéna đến, chỉ có thể giết các người trước rồi đến những người khác.

Nghe ý tứ của Arie Erskine, người khổng lồ vẫn chậm chạp không có động tĩnh, nhưng vì muốn hấp dẫn càng nhiều chủ thần đến đông đủ, đây là cách xử lý duy nhất?

Lời nói tùy tiện này thực khiến cho các thần có mặt không ngừng phẫn nộ, nhưng bởi vì bị phong tỏa bởi không gian dị thường nên chỉ đành tự thấp thỏm trong lòng.

Đúng lúc này, một thân ảnh khôi ngô từ bên ngoài trường đấu thú bay vào, nặng nề rơi xuống đất.

Người đàn ông toàn thân cơ bắp chỉ mặc một cái quần đi biển, nửa trên ở trần, có tướng mạo tương tự cùng những tên người khổng lồ khác.

- Buruntes? Rốt cuộc người đang làm cái gì?

Hermes chất vấn.

Buruntes khinh miệt liếc mắt nhìn,

- Không có gì, chỉ là hoàn toàn giam cầm phạm vi không gian này mà thôi.

- Làm sao có thể, các người không có năng lực như vậy!

- Ha ha.

Buruntes phóng túng cười nói:

- Cái này cũng phải cảm ơn các người, cảm ơn Zeus đã ban tặng! Chẳng lẽ các người không hiểu kỳ chúng ta làm thế nào mà từ trong khe hẹp không gian về tới đây sao?

Chư thần đều mù mờ không rõ, điều này hoàn toàn vượt qua phạm vi nhận thức của bọn họ.

- Trước khi các người chết, ta sẽ hào phóng cho các người một cái chết rõ ràng.

Buruntes cười lạnh nói:

- Các người nhất định không biết, quy luật của dị độ không gian...

Quy luật của dị độ không gian?

Chư thần sắc mặt trắng bệch, đột nhiên nghĩ tới điều gì.

- Trong khoảng thời gian hai vạn năm, anh em chúng ta vẫn truy tìm phương pháp trở lại thế giới này. Rốt cục, trong lúc chúng ta không ngừng

thăm dò đã phát hiện, dị độ không gian cũng có quy luật cầm giữ!

- Cho dù là giữa không gian đồng cấp có khe hở bình thường, quy luật không gian tồn tại phương thức cực kỳ bất đồng. Nhưng, quy luật vẫn luôn tồn tại!

- Chỉ có điều, chúng ta thừa nhận, lực tinh thần của chúng ta không bằng các người, đối với độ nhạy bén của quy luật không gian rất thấp cho nên lĩnh ngộ và nắm giữ quy luật dị độ không gian đã hao tổn không ít thời gian.

Nghe được lời nói của Burutes, Chư thần đã mơ hồ hiểu được tất cả chuyện này.

Nếu như từ một quy luật không gian khác đến quy luật không gian này, đích xác có thể làm được, sau khi làm nhiều loạn không gian, khiến cho quy luật không gian này mất đi hiệu lực!

Poseidon mắt lộ ra hàn quang,

- Nếu như vậy, với lực tinh thần của các người cũng không thể nào làm nhiều loạn không gian song song này, không gian có tính bền dẻo của riêng nó, các người không có khả năng làm nhiều loạn vận tác bình thường của nó!

- Người nói không sai, Poseidon!

Burutes nhếch miệng cười nói:

- Nhưng các người chớ quên, các người bây giờ căn bản không phải là đối thủ của chúng ta, thậm chí một vài nhân loại hùng mạnh đều có thể tạo thành uy hiếp đối với các người.

- Trước khi dị độ không gian mất đi hiệu lực, các người chính là cá trong chậu, để cho chúng ta tùy ý trêu chọc...

- Đúng rồi, một điểm quan trọng là, điều kiện tiên quyết để quy luật ở không gian các người mất đi, nếu các người chết trận thì cũng không thể hoàn thành luân hồi trong không gian song song, nói cách khác là... thật sự sẽ chết!

Nói tới đây, năm tên người khổng lồ khác đều cất tiếng cười to. Bọn chúng đã chờ đợi giây phút báo thù này lâu rồi.

- Vậy cũng chưa chắc.

Dương Thần lúc này bước lên trước hai bước. ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’ trong khi vận chuyển, uy lực Độ kiếp kỳ trong cơ thể chợt phóng thích!

Sức mạnh của trời đất không hề dựa vào quy luật của không gian, bất luận không gian bị đóng cửa hay không đều có thể tự do thông suốt!

Hội tụ sức mạnh của trời đất, với tốc độ cực nhanh ngưng tụ thành một màn sương đen lượn lờ màu xanh đậm, quanh quẩn xoay trên khoảng không!

- Cho dù không có không gian pháp tắc, các người cũng không chắc có phần thắng.

Dương Thần nói xong, năm đám đột nhiên vung xuống!

Minh thủy giữa không trung nháy mắt hóa thành vô số mũi tên nhọn, bắn về phía sáu gã người khổng lồ!

Đám người Poseidon hiềm nhiên cũng cảm thấy thoáng kinh ngạc với tu vi trưởng thành cực nhanh của Dương Thần, tuy còn chưa bằng thần lôi Thượng Thanh tu được cao độ mà hai vạn năm trước bọn họ được chứng kiến, nhưng cũng là tương đương tiếp cận!

Đủ để thấy được, phương pháp Dương Thần tu được, cũng là độ cao bắt đầu có chút không theo chuẩn mực!

Sáu gã người khổng lồ sớm đã có phòng bị Dương Thần, lấy tốc độ cực nhanh tránh được lượng lớn mũi tên Minh thủy, nhưng vẫn bị một số tên nhỏ khác tản ra rơi vào thân thể bọn chúng!

Quần áo đám người khổng lồ lập tức bị ăn mòn một các triệt để, tuy dùng lực lượng hùng mạnh, nhưng lực kháng cự nguyên tố của huyết mạch Titan vẫn khiến Dương Thần có chút khiếp sợ!

Chỉ thấy mũi tên Minh thủy rơi xuống đến thân thể người khổng lồ liền hóa thành làn khói nhẹ, lưu lại cũng chỉ là một nốt lấm tấm đen thui, cũng không thể tạo thành thương tổn quá lớn đối với những tên người khổng lồ này.

Phải biết rằng, ngay cả thân thể của Huyết tộc thân vương cũng bị Minh thủy hoàn toàn ăn mòn!

- Ha ha, sớm đã biết công pháp của Hades mới nhậm chức kiêm tu sĩ Hoa Hạ, sáu người chúng ta sẽ chơi đùa thật vui vẻ với người!

Arie Erskine nhe răng cười độc ác, cởi ra quần áo rách rưới, hai mắt giận mở to, thân thể bắt đầu bành trướng!

Theo tiếng rống giận dữ của Arie Erskine, phần lưng của gã cũng bắt đầu phồng lên những khối thịt mới, những khối thịt đó nhanh chóng từng cục duỗi dài, cuối cùng dần biến thành cánh tay trắng kiện!

Mười mấy giây đồng hồ ngắn ngủi, Dương Thần nhìn cũng có chút sửng sồ, Thái Ngưng và Sắc Vi bên cạnh lại càng cảm thấy buồn nôn!

Lại lần nữa nhìn về phía Arie Erskine, một người đàn ông vừa rồi còn chưa đến hai thước, đầu và thân thể của gã gần như hoàn toàn không tương xứng, thân cao không ngờ đã gần bằng ba bốn tầng nhà bình thường, nghiêm nhiên có hình thái của Arie Erskine, mà cánh tay hai bên rậm rạp giống như xúc tu của loài bò sát, không ngừng sinh trưởng

Người khổng lồ trăm tay, nhưng lại luôn che dấu chân thân?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1249

Vây Khốn

- Đừng ngó ra nữa, Hades bọn họ thật sự muốn động thủ rồi.

Christine nhanh chóng nhắc nhở.

- Dám coi thường chúng ta.

Ares giận đến run người, hình xăm đồng mâu trên mặt thoáng chốc biến mất, một ánh sáng lóe ra, thần khí dài hơn ba thước đã nắm chắc ở trong tay Ares!

Mặc dù trong không gian bị giam cầm bởi thần khí của chư thần, mặc dù không có cách nào phát huy ra uy lực lớn nhất nhưng cũng không bởi vậy mà không thể sử dụng.

Trước đây, trường kiếm này thiếu chút nữa thì đem Dương Thần đưa đi luân hồi, nhưng lúc này, kẻ thù chĩa mũi nhọn vào, lại là kẻ thù vạn năm, người không lồ!

- Hắc hắc, Ares, lẽ nào ngươi đã quên, bàn tay Ares của ngươi là do chúng ta giúp ngươi rèn, hiện tại lại muốn dùng nó để đối phó chúng ta? Buồn cười...

Làm một lão đại của người không lồ một mắt, Buruntes trào phúng cười, cơ thể cũng vì vậy mà bắt đầu bành trướng.

Chớp mắt Buruntes xé rách quần áo, cũng đã tới độ cao hơn mười thước.

Người không lồ trăm tay khác biệt chính là đầu của gã cũng phóng to lên, độ lớn quỹ dị dung hợp với hai con mắt, hình thành một con mắt lớn như đèn lồng!

Một đạo sấm sét trống rỗng chợt hiện lên, chỉ thấy một thiết chùy của người không lồ xuất hiện trên tay Buruntes!

Thiết chùy này cực kỳ cổ xưa, kim loại trên đầu kim chúc chùy thậm chí còn lớn hơn cả khí cầu, mặt trên chỉ có một vài họa tiết thô, qua gió sương, nhìn không ra chất liệu, còn một ít vải màu trắng quần lầy.

- Hống!!!!

Buruntes điên cuồng hét lên, tiếng gầm điếc tai giống như tiếng động rầm rĩ của oán hận chất chứa mấy vạn năm, hoàn toàn phát ra cuộc chiến quy mô lớn!

Cự chùy hung hăng đập xuống mặt đất!

Ầm ầm !!!

Mắt thường của người có thể thấy được sóng xung kích cuồng liệt cuộn sạch tất cả!

Toàn bộ trường Đâu Thù đều bắt đầu đất rung núi chuyển, mặt đất lồm

xuống phía dưới tạo thành một cái động!

Trường Đấu Thú bởi vì như vậy mà không ngừng rung động, đất đá không ngừng rơi xuống, bụi bặm bay lên!

Cảm thụ được chiến ý cuồng dã của đại ca, bốn gã to lớn khác cũng phóng ra chân thân của mình, ngay tại chỗ biến thành bâng nhiên cự vật!

Đôi mắt với trận thế cuồng dã của người khổng lồ, Ares sớm đã không kiềm chế được dẫn đầu vọt tới!

Bởi vì không cách nào sử dụng Không Gian pháp tắc, Ares chỉ có thể sử dụng sức mạnh thuần túy, hung hăng bổ về phía yết hầu của Buruntes!

Nhưng Buruntes chỉ khẽ hừ một tiếng, cự chùy trong tay âm âm nện xuống!

Cây búa giống như ngọn núi nhỏ, ở trong tay gã linh hoạt giống như món đồ chơi trẻ em!

Leng keng! !

Ares không nhịn được lực phản tác dụng cực lớn, hai cánh tay tê dại, trường thương bị đánh bay, cùng với đó là thân thể bị lảo đảo xuống mặt đất!

- Ares! !

Christine kinh hô một tiếng, kim quang trên tay lóe ra, đai lưng thật sự mị hoặc đã phóng ra

Một tia sáng kim sắc giống như tơ lụa thực nhanh phóng qua quần lấy thân thể Ares, kéo trở về từ mặt đất!

Bang

Thân thể Ares rời khỏi mặt đất trong nháy mắt, cự chùy theo đó nện xuống đất!

Chư thần sắc mặt tái nhợt, nếu Christine không phản ứng nhanh chóng, vung ra đai lưng với tốc độ cực nhanh, Ares đã sớm biến thành thịt nát rồi!

Rốt cuộc, chư thần không có Không gian pháp tắc, chỉ có thể dựa vào lực lượng bình thường để di động, tốc độ quá chậm!

- Cảm ơn...

Ares sắc mặt khó chịu đứng dậy, triệu hồi trường thương quay về, nhẹ giọng nói nhỏ với Christine một câu.

Christine nhăn đôi mi thanh tú lắc đầu,

- Đừng lỗ mãng như thế, hiện tại ngoại trừ Hades, thực lực chúng ta phát ra đều không theo kịp bọn họ.

Tuy bình thường rất ghét người điên hiếu chiến, nhưng mặc kệ thế nào, trước mặt quân địch, chư thần còn có tình hữu nghị đồng tộc.

Mắt thấy thế cục như nước với lửa, đám người Poseidon và Hermes cũng không dám kiêu ngạo

Một quang sáng màu xanh hiện lên, Tam Xoa kích cũng rơi xuống tay Poseidon, Hermes cũng đảo mắt móc ra Song Xà trượng, hai cánh cũng đã xòe ra.

Apollo và anh em Alte sắc mặt ngưng trọng, mơ hồ đề lộ uy nghiêm, một ngọn lửa đỏ thắm cùng dòng nước lạnh màu lam ngưng kết trong tay bọn họ, hai cây thần cung, Ouse và Sailer cũng đã được nắm chặt trong tay.

Tuy rằng Không gian pháp tắc bị hạn chế, chư thần hoàn toàn rơi vào hoàn cảnh xấu, nhưng những việc trải qua lớn hơn vô số chiến dịch nhỏ, tín niệm của chư thần thường kiên định dị thường!

Tinh thần của đám người không lồ có hạn, không có khả năng duy trì không gian phong tỏa lâu, vì thế bọn họ cần cố gắng giữ vững

- Tới đi, xem các người chống đỡ được bao lâu!!

Ouse trên tay Apollo ngưng kết ra một mũi tên hùng hùng thiêu đốt, mang theo một ánh kim quang bắn về phía sáu gã người không lồ

Tên trong không trung phân thành các nhánh, chuẩn xác lao về phía vị trí hiểm yếu yết hầu của người không lồ

Nhưng người không lồ rõ ràng không quá coi trọng, tùy ý đón đỡ, cự chùy trong tay giờ lên, mũi tên lửa chỉ bay nhẹ qua rồi dễ dàng hóa giải thế tiến công.

Hermes nương hai chân phi cánh bay lên trời, tốc độ cực nhanh theo đường vòng bay về phía sau, màu vàng của song xà trượng sáng lên, lóe ra quang mang đỏ tươi!

Đúng lúc huyền thuật kỹ dục của Hermes bắt đầu thi triển, vậy tới gần cánh tay của người không lồ trăm tay, phảng phất phía sau như có mắt, hai cánh tay sau lưng cực nhanh hạ xuống!

Thi pháp của Hermes bị cắt đứt, lưng thi triển ma điểm cánh dấy lên một đôi cánh của Huyết tộc thân vương, khó khăn lắm mới né được ra!

- Thực xin lỗi, hiện tại các người căn bản không có khả năng uy hiếp, chúng ta còn chưa có thời gian xử lý đám phệ vật các người, vậy thì để những tên lính đánh thuê này chơi với các người vậy.

Erschine nhe răng cười, hơi hơi làm một động tác tay về phía sau, mấy vạn lính đánh thuê trên toàn sân như bị điên hướng về phía chư thần ở trung tâm.

Những lính đánh thuê này phần lớn đều về mặt si ngốc, nhưng chí ít đây cũng là điều cực kỳ xúc phạm đối với chiến sĩ, không ít dị năng giả, thế tiến công giống như thủy triều, khiến chư thần trong lúc nhất thời cảm thấy tay chân luống cuống!

Số ít lính đánh thuê có thể chống lại ma pháp tinh thần, còn lại đều loạn lên giống như nước lũ, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Mất thấy những người đó vừa mới nãy còn ngồi xem bây giờ lại không biết sống chết xông tới, chư thần bắt đầu dĩ đành nghênh chiến.

Poseidon và Ares một người quơ Tam Xoa kích, một người cầm quét thường thương. Tuy rằng đối phó với những người này không phí khí lực gì những cũng khó mà thoát khỏi!

- Còn chưa xong hay sao!! Những người này đều thành ma rồi sao?

Ares giận dữ hét lên.

Sailer trên tay Artemis liên tục bắn ra hơn mười mũi hàn băng, giống như hơn mười phiến băng vụn, đem bọn lính đánh thuê đông lạnh lại mới giảm bớt được một chút thế tiến công.

- Bọn họ sớm đã có dự mưu, chúng ta hiện tại không thể giết hết những người này, đến lúc đó toàn bộ tổ chức lính đánh thuê trên các quốc gia sẽ nổi giận, phát tiết lên những quốc gia đứng sau đại hội Caeser này.

- Thực là một toan tính hoàn hảo, là dự định đến lúc đó sẽ trở thành thủ hộ của những quốc gia này, làm cho bọn họ coi chúng như chúa cứu thế?

Christine oán giận nói.

- Cho dù không phải chúa cứu thế, chí ít cũng dự định sẽ thay thế địa vị của chúng ta trong xã hội loài người.

Hermes gian tà cười, liếm liếm máu ở khóe miệng, ông ta cũng không có ý lưu tình, phàm là những người xông lên thì một người cũng không để lại!

- Bọn họ đều bị ma pháp tinh thần khống chế, nhất định có người nào ở sau lưng tiến hành phát ra ma pháp tinh thần ở phạm vi lớn,

Poseidon trầm giọng nói với Dương Thần:

- Hades, ở đây chỉ có người không bị Không gian pháp tắc ảnh hưởng, tốc độ di chuyển của chúng ta quá chậm, chỉ có thể dựa vào người để đi tìm người thi triển ma pháp kia!

- Đừng có nói dễ dàng như vậy, chúng ta còn chưa bắt đầu!

Một trong những người khổng lồ một mắt chẳng biết từ bao giờ đã tới đối diện, giơ lên bàn chân to vĩ đại hung hăng giẫm xuống!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1250

Hỗn Độn Vs Lôi Hỏa

Đất rung núi chuyển trong hỗn độn, thiết chùy lớn trong tay Stetson bỗng nhiên đập về vị trí Dương Thần!

- Làm sao có thể?

Dương Thần vội vàng lóe lên, cảm nhận được đao cắt giống như gió mạnh xẹt qua, ngực cũng như sóng lớn ngất trời!

Nhưng những người khổng lồ này sau khi biến lại bản thể tốc độ vẫn y nguyên như thiểm điện! Đây chính là phải tiêu hao sức lực lớn hơn vừa rồi không biết bao nhiêu lần mới có thể làm được!

Sau khi phát hiện sức chiến đấu to lớn của người khổng lồ từ xa đánh tới, Dương Thần không dám kinh suất liên tục lắc mình mấy lần, khi cự quyền của hai gã người khổng lồ hiện lên, không quên hô lớn:

- Sắc Vi! Ngưng Nhi! Hai em tìm người đang thi triển pháp thuật! Nhất định đang đứng bên cạnh trường Đấu Thú

Giờ khắc này, hai người phụ nữ đang giúp chư thần đẩy lùi lính đánh thuê cũng không bị không gian phong tỏa trời buộc, để hai cô đi tìm rồi lại quay lại!

Sắc Vi và Thái Ngưng nhanh chóng đồng ý, thả người bay vọt lên, từ hai phía lục soát toàn bộ hội trường.

Nhưng đám người khổng lồ phản ứng cực nhanh, người khổng lồ một mắt Aki và người khổng lồ trăm tay Tuosi, ý thức được hai người định làm gì nhanh chóng lao tới ngăn trước mặt!

Thân thể người khổng lồ vô cùng to lớn, lại linh hoạt thuần biến, rất nhẹ nhàng có thể chặn lại mọi người ở trường Đấu Thú, đúng là cản thận chặt chẽ!

- Hai nữ tu sĩ, hừ hừ, thật là kinh hỉ ngoài ý muốn.

Aki âm hiểm cười, cự chùy trong tay hướng tới trước mặt Sắc Vi!

Giống như một vách núi đổ sụp xuống muốn nhấn chìm thân thể Sắc Vi!

Sắc Vi không cam lòng tỏ ra yếu kém, ngưng kết ra thủy linh hộ thuẫn cực lớn vừa vận cùng lúc va với cự chùy, nhưng không chịu được áp lực của cự chùy, thân ảnh giống như một ánh sao băng rơi xuống!

- Sắc Vi!

Thái Ngưng cảm thấy bất ổn, sau khi phóng ra chùm tia sáng màu vàng kim, như thiểm địa phi tới bên cạnh Sắc Vi, ra sức nâng thân hình Sắc Vi lên.

- Còn có thời gian giúp người khác?

Tuosi đối với chùm sáng chân nguyên máu ánh kim căn bản không nhìn, hơn mười cánh tay ngưng tụ thành một nắm quyền hướng về hai người con gái!

Công kích như núi hô biển gầm, cũng làm mất đi tốc độ cực nhanh của Thái Ngung, trong khi liên tục tránh né lại phân ra mấy cái huyền ảnh mê hoặc Tuosi mới có thể khó n mà phân thắng bại.

Cùng lúc đó Dương Thần lại bị ba gã người khổng lồ vây kín, Buruntes và Erskine hai người hợp tác liên tục ra chiêu với Dương Thần.

Dương Thần không ngừng triệu hồi Tam Muội chân hỏa và Minh Thủy, Hỏa long quanh quần chạy tới chạy lui qua lại không ngớt, trong lúc rít gào nỗ lực cắn xé thân thể đám người khổng lồ

Thế nhưng Dương Thần bất đắc dĩ phát hiện, khí lực của những người khổng lồ này hoàn toàn có khả năng chống lại Tam Muội chân hỏa, đồng thời, thiết chùy của người khổng lồ không biết được chế tạo bằng chất liệu gì mà có thể hiệu quả thu nạp lửa của Tam Muội chân hỏa, nóng hổi sáng rực, tấn công ngược lại vào Dương Thần.

Không hổ là người khổng lồ trải qua hai vạn năm tu luyện, đã có thể chống lại thiên thủy thiên hỏa trên diện rộng, càng không nói đến những lực công kích khác!

Tâm Dương Tàn dần dần trở nên trầm trọng, cuộc chiến gian nan hơn nhiều so với bản thân hán tướng tượng.

Mặc dù nói bản thân còn đòn sát thủ Hỗn Độn đỉnh, nhưng trong khi giằng co chiến đấu mà thi triển ra Hỗn Độn đỉnh, Dương Thần cảm thấy có chút hão huyền, cũng không biết Hỗn Độn thú hồn có thể chế trụ sáu gã cự nhân hay không!

Cũng may Dương Thần đủ mạnh, bị ma sát va chạm vài lần nhưng có thể cấp tốc chữa trị, cuối cùng không gặp phải vết thương nào.

Còn lại một gã người khổng lồ Gyges, dẫn theo lính danh thuê loài người như thủy triều lên hàng loạt hướng về phía vài chư thần tạo áp lực, không có không gian pháp tắc của chư thần, bất luận thi triển thần khí thế nào đối với Gyges, quái vật lớn này cũng không bị chút tổn thương!

Đám người khổng lồ nắm thiết chùy trong tay, tàn phá hủy hoại toàn bộ trường Đấu Thú, trường Đấu Thú hiện tại hầu như không thể nhìn thấy tướng mạo ban đầu!

Từng khối đá bay, động sâu lời lổm, khung cảnh điêu tàn!

Mùi lửa rực cháy, đóng băng lạnh lẽo, tên bay tán loạn lúc có lúc không lưu truyền, thủy long qua lại vấy vùng...

Trường Đấu Thú phảng phất như địa ngục Tu La, ai cũng bất chấp người bị mình giết là ai, cũng không ai nhớ rõ mình đã giết chết bao nhiêu người!

Mặt đất nhuộm thành màu đỏ máu tươi, mùi tanh dày đặc trong trường Đấu Thú làm cho người ta muốn nôn mửa!

Mấy vạn lính đánh thuê giăng co, đảo mắt một cái thì có mấy nghìn người chết!

Tiếng đập, tiếng vỡ, tiếng nổ, tiếng kêu thảm thiết, tiếng rống lên, tiếng cười ha hả...

- Hades! Tìm cơ hội bắn bị thương Buruntes! Sắp xếp của gã, nhất định gã là trung tâm không gian phong tỏa!

Vẻ mặt nhuộm máu của Poseidon, ngay cả chòm râu cũng bị máu tẩm ẩm ướt cao giọng hô to với Dương Thần.

Nhưng vừa hô lên, một khắc sơ sẩy, một cánh tay của Gyges đâm trúng vào thân thể Poseidon!

Ầm!

Poseidon giống như đạn pháo bay về sau hơn trăm thước, Tam Xoa kích xẹt qua mặt đất mang theo một vết tích dài, khó khăn lắm mới có thể ổn định.

Không được nghỉ ngơi chỉnh đốn, Poseidon lại bị hơn mười lính đánh thuê vây đánh, chỉ có thể tiếp tục giết chóc đầm máu!

Thân thể của chư thần ngày một tổn hại, chỉ có thể tuyển chọn luân hồi, nhưng tình hình hiện tại, luân hồi cũng không cách nào làm được, vì vậy, đây chính là thời khắc sinh tử!

Đã không còn ai rảnh rỗi bận tâm nhắc nhở người khác, ngay cả Christine cũng vội vàng lợi dụng đai lưng mị hoặc bắt những lính đánh thuê, tiến hành chống lại công kích của những lính đánh thuê khác!

Mỹ nhân tóc vàng thanh nhã cao ngạo xưa nay, giờ khắc này toàn thân đều là tàn tích, tóc rơi tung, tất cả đều là vết máu!

Lúc này đây lính đánh thuê tham gia đại hội Caesar hầu như đều thành vật hy sinh của người không lồ, thành tử sĩ của bọn chúng!

- Đến lúc nên kết thúc chiến đấu rồi!

Buruntes trong tiếng cười giờ lên cự chùy trong tay, điên cuồng gào thét một tiếng, cự chùy dấy lên một ngọn lửa đỏ đậm.

- Hades cẩn thận! Đó là Thiên Thần Lôi Hỏa!

Christine chú ý tới một màn này kinh hoàng nhắc nhở.

Thiên Thần Lôi Hỏa?!

Dương Thần trong nháy mắt phản ứng lại, theo bản năng phát ra hàng loạt nước Quỷ thủy hướng tới trước mặt cự chùy, giống như một vòi rồng!

Nhưng cự chùy cũng sống mái chống lại, thời khắc này nước có thể dập tắt được lửa thì quả thực là buồn cười!

Ầm

Lôi Hỏa cự chùy vẫn là không oanh tạc tới phạm vi chỗ Dương Thần, ngọn lửa và dòng điện trực tiếp khiến những người bất hạnh chung quanh bốc hơi hoặc trực tiếp chùng khô!

Sắc mặt Dương Thần trắng bệch, hần bỗng nhiên nghĩ tới đây là cái gì!

Đây lẽ nào là lửa sử dụng lúc người khổng lồ giúp chư thần chế tạo thần khí?!

Tuy rằng lôi điện trong phương diện này không bằng Thái Thanh Thần Lôi bản thân đã từng cảm thụ qua, nhưng cũng đủ khả năng khiến mình thấy nặng nề, càng đáng sợ là, ngọn lửa này mang theo tính hòa tan rất mạnh, Dương Thâm thậm chí không dám tưởng tượng cự chùy của đám người khổng lồ này rèn từ cái gì mà thành, dĩ nhiên nó đều không thể hòa tan!

Burutes liên tiếp vung lên vài búa, Dương Thần đã đủ mệt mỏi, càng khiến Dương Thần căm tức chính là Arskine và Stetson luôn luôn tận lực vây bản thân trong phạm vi nhỏ, khiến không gian tránh cũng không ngừng thu nhỏ lại!

Dương Thần căm hận nghiêng rằng, loại thời gian này, cái khí thế kiêu ngạo mà kỳ cục của Athena thế nào mà không hiện ra? Cô ta không phải rất lợi hại sao?

Lẽ nào cô ta đoán được hôm nay tới không phải là đối thủ, muốn tránh khỏi một kiếp này?

Dương Thần cũng không biết hình dung tâm tình lúc này ra sao, tuy rằng cảm thấy có chút nguy hiểm, nhưng cũng không quản được nhiều, thần lực của đám người khổng lồ cũng không biết có thể chống đỡ được bao lâu, nếu lại buông xuống, có chủ thần bị hủy diệt, vậy là quá muộn rồi!

- Hỗn Độn đỉnh!

Dương Thần trong lòng mặc niệm, tâm linh Hỗn Độn đỉnh tương thông trong đan điền, cảm thấy được sự kêu gọi, trong nháy mắt thoáng hiện lên trong không trung!

Cự đỉnh xuất hiện thấy gió có xu hướng bành trướng, mắt thấy chỉ bằng nắm tay, bốn chóc trướng lên to cỡ căn phòng nhỏ.

Cự đỉnh xoay tròn, màn khí lượn lơ u ám, hoa văn mặt trên giản đơn lộ phong cách cổ xưa mơ hồ chạy ra quang mang đỏ sậm, ngăn nắp không ít so với ngày trước, giống như sau khi nhận chủ là Dương Thần, Hỗn Độn đỉnh cũng từ từ mà hồi phục sức sống.

Burutes và mấy người khổng lồ vì sự xuất hiện đột ngột của cự đỉnh này mà sửng sốt trong chốc lát, nhưng rất nhanh đã nghĩ đến đây là pháp bảo của tu sĩ Hoa Hạ.

Những người khổng lồ này cũng là thân kinh bách chiến, vừa nhìn đã biết cự đỉnh bất phàm, không dám khinh thường

- Xem người còn có động tác võ thuật gì đẹp mắt!

Burutes cũng không vội mà tới gần, Lôi Hỏa cự chùy trên tay lại phóng ra, lần này so với lần trước hùng mạnh hơn, lôi hỏa hung tợn trút xuống phía Dương Thần!

Hai mắt Dương Thần cũng đã biến đỏ đậm, rống giận phóng ra cự đỉnh, thú hồn hỗn độn hồn trong đỉnh mơ hồ truyền đến tiếng rít gào từ viễn cổ, cự

ảnh lò mờ, cần nuốt lời hỏa mà tiến!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1251

Quát Tháo

Mãnh thú hỗn độn điên cuồng, vượt xa sự tưởng tượng của mọi người. Trong nháy mắt vừa mới chạm vào lõi hỏa kia đã khiến người ta sợ hãi. Cái miệng lớn đỏ lòm không chút khách khí nuốt lửa vào bên trong!

Tất cả thú ảnh hỗn độn từ hình dáng mờ ảo, biến thành một đám đỏ thẫm, mơ hồ còn có ánh lửa màu vàng loé ra!

- Đây là quái vật gì vậy?

Không chỉ có sáu gã khổng lồ nhất thời sửng sốt, ngay cả trong mắt các chư thần cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Cho dù là các tu sĩ hùng mạnh từ hai vạn năm trước, cũng chưa từng sử dụng loại pháp bảo này, cũng chưa từng thấy loại mãnh thú này.

Nhưng trong lòng Dương Thần lại rất vui mừng. Không ngờ được Hỗn Độn này thật sự là "Ai đến cũng không cự tuyệt", cái gì cũng có thể nuốt vào!

Lõi hỏa thiên thần bị cắn nuốt vào, cùng lúc Hỗn Độn hút vào, Dương Thần cũng cảm nhận được một loại trải nghiệm trước nay chưa từng có.

Loại lõi hỏa này giống như loại lửa chí dương, rực rỡ nhất mà hắn từng cảm nhận trước đó. Có thể nói nó hoàn toàn trái ngược với ngọn lửa ma địa ngục tà ác hung tàn, âm hiểm độc ác.

Hai loại dị hỏa thiên địa, một chính một tà. Trong đầu Dương Thần chợt vang lên. Hắn vẫn bước trong một ngưỡng kia, bỗng nhiên có chuyển biến tốt!

Nghiệp hỏa?

Phật gia lấy nghiệp hỏa của U Minh độ hóa trăm ác trong thế gian. Ngọn lửa này không phải thiêu đốt da lông bên ngoài, mà là ba hồn bảy vía, tâm linh của người ta!

Phàm là vạn vật trong thế gian, có ai không có chút tà niệm, có ai không có một bộ mặt nếu lộ ra sẽ có chút xấu hổ.

Nhưng chính tà thiện ác, ai là người đánh giá?

Thế nào là chính? Thế nào là tà?

Với cái gọi là chính đạo mà nói, cái gọi là tà đạo chính là nghịch thiên mà làm, tất nhiên là làm ác.

Với cái gọi là ma đạo mà nói, cái gọi là chính nghĩa đó chính là mua danh chuộc tiếng, cũng là làm ác.

Nếu đều là ác, vậy thế nào mới là "Thiện"?

- Ta làm thiện, đó là thiện. Ta làm ác, đó là ác. Con người vốn không

phân thiện ác, có phân chia chỉ là tâm con người. . .

Một cảm giác thông suốt đột nhiên xuất hiện, khiến trong tròng mắt Dương Thần sáng quắc giống như có hai ngọn lửa đỏ như máu bùng cháy!

Mà nói những điều này thì dài dằng dặc, nhưng thật sự chỉ diễn ra trong chớp mắt!

Burutes mắt thấy không công được, lại dùng hai cây búa âm âm nện xuống. Hai luồng lôi hỏa lần lượt đánh về phía Dương Thần và Hỗn Độn!

Mà Stetson cũng theo sát phía sau, trực tiếp lách qua thú ảnh Hỗn Độn, tiến về phía thân đỉnh, một cây búa giống như gió bão sấm sét nện xuống!

Dương Thần hiểu được Nghiệp hỏa, chính là lúc hào khí ngất trời. Mắt thấy hai mặt đều có địch, lại hoàn toàn không sợ hãi không chế đỉnh lớn Hỗn Độn, va chạm với cái búa đang âm âm nện xuống!

Keng!!!

Tiếng kim loại vang lên, chấn động đến mức cả một mảng nổ mạnh!

Chiếc búa lớn trong tay Stetson đánh xuống lại bị Hỗn Độn thú hồn phong ấn trong cái đỉnh lớn chấn động đến mức tuột tay bay ra ngoài!

Chiếc búa lớn rơi xuống, trực tiếp đập vào bên cạnh trường đấu thú. Âm một tiếng, đã tạo ra một lỗ thủng cực lớn, đồng thời đè chết không biết bao nhiêu mạng người!

Thú ảnh Hỗn Độn kia giống như bị lôi hỏa này làm tức giận, càng thêm kích động, điên cuồng gào thét ở bên trong, lại xông tới tấn công Burutes, hoàn toàn thả lỏng lao tới cắn xé!

Lôi hỏa vốn đang tấn công về phía Dương Thần, sau khi bị thú ảnh Hỗn Độn cắn nuốt, lại nhào về phía thân thể to lớn của Burutes!

- Đừng can rời!!

Arie Erskine luôn ở bên cạnh tìm cơ hội, lúc này thừa cơ từ bên cạnh nhảy vào, chục cánh tay lớn hướng về phía thú ảnh Hỗn Độn!

Nhưng rõ ràng y đã đánh giá sai bản chất của Hỗn Độn. Vừa mới bỏ một cái, những cánh tay lớn rơi vào bên trong thú ảnh, khó có thể rút ra!

- Tại sao lại như vậy?

Hai mắt Arie Erskine trợn trừng, tơ máu hiện lên. Y cảm nhận được, một lực lượng quý dị, đang cắn nuốt cánh tay của mình!

Một tiếng rống lớn vang lên.

Hỗn Độn ngửa mặt lên trời gào thét. Hai mắt thú ảnh dần hiện ra màu đỏ rực!

Dương Thần nhận thấy được, trăm cánh tay của người khổng lồ này đang từ từ bị xâm chiếm. Máu bên trong cũng bị Hỗn Độn nắm lấy và hút vào!

Chính loại máu này khiến Hỗn Độn càng nhanh chóng tăng trưởng lực rắn chắc của Hỗn Độn!

Huyết mạch Titan! ? Chẳng lẽ là huyết mạch Titan kích động sự điên cuồng của mãnh thú Hỗn Độn?

Không chờ Dương Thần ngẫm nghĩ, Buruntescùng Stetson những tên khổng lồ khác lại tận mắt nhìn thấy Arie Erskine cũng bị cắn nuốt. Bọn họ vội vàng tới tìm cách cứu viện!

Giờ phút này, trong tình huống bọn họ chiếm ưu thế, nếu như mất đi một tên đồng bọn, rõ ràng mất nhiều hơn được. Cho nên năm tên người khổng lồ còn lại gần như cùng lúc sử dụng tất cả vốn liếng tấn công về phía Dương Thần!

Bởi vậy, thật ra đã khiến các chư thần khác thở phào một hơi, đều nhìn về phía Dương Thần khó nói lên lời!

Bọn họ cũng không biết Dương Thần còn cất giấu một vũ khí hung thần ác sát sắc bén như vậy!

Rốt cuộc Thái Ngưng và Sắc Vi đã có thể tránh khỏi sự giáp công của người khổng lồ. Hai người lại liếc mắt nhìn nhau, ăn ý gật đầu.

Hai cô đều tin tưởng, Dương Thần có biện pháp chu toàn. Điều các cô muốn làm, là mau chóng tìm ra tên thi triển ma pháp tinh thần hệ kia. Nói cách khác, hiện trường còn lại chưa tới vạn lính đánh thuê, tất cả đều bị hi sinh hầu như không còn!

Đây đã là chốn Tu La, không thể hoàn toàn trở thành địa ngục!

Ngay khi hai cô phân công nhau tìm kiếm tất cả các góc trong trường đấu thú, Dương Thần đối mặt với sự tấn công của năm tên người khổng lồ còn lại. Hắn cũng bất chấp cảm nhận về sự biến hóa của đỉnh lớn Hỗn Độn, không chút do dự thôi thúc Nghiệp hỏa mới vừa lĩnh ngộ!

Trong Thiên hỏa, Nghiệp hỏa lấy đốt cháy hồn phách nguyên thần là chính, Dương Thần biết, hiệu quả nguyên tố thương tổn đối với những người khổng lồ rất ít. Hắn chỉ hy vọng, Nghiệp hỏa này công kích hồn phách từ bên trong, có thể có hiệu quả!

Một ngọn lửa xinh đẹp đỏ như máu từ trong lòng bàn tay Dương Thần nháy ra!

Theo lực lượng của đất trời không ngừng thôi thúc, trong chớp mắt, ngọn lửa này biến thành một đóa hồng liên đỏ như máu rộng tới vài trượng!

Nghiệp hỏa hồng liên từ trong tay Dương Thần bay ra, không ngừng xoay tròn, Những cánh hoa hồng liên do nghiệp hỏa ngưng kết thành nháy lên thiêu đốt, giống như hoa tự nở tự tàn, đẹp đến đáng kinh ngạc!

Đám người khổng lồ không quan tâm Dương Thần lấy ra cái gì, cánh tay lớn buông xuống, lôi hỏa thiên thần cuộn cuộn đến, giống như núi lở sóng thần mạnh mẽ tấn công tới, muốn xé Dương Thần thành từng mảnh!

Nghênh đón cơn sóng dữ của năm tên người khổng lồ, Dương Thần giống như một con thuyền cô độc trong biển rộng.

Chỉ có Nghiệp hỏa hồng liên trước mắt hắn vẫn sáng lập loè, giống như vĩnh viễn không bị dập tắt!

Dương Thần xoay chuyển sức mạnh thiên địa của toàn thân, đồng thời

thôi thúc Nghiệp hỏa, không chế thú lớn Hỗn Độn, vọt mạnh về phía những người không lò này!

Tiếng rống gầm lên! !

- Người không lò thì thế nào! ? Khỏi thịt lớn, ăn hết hân luôn

Dương Thần cười một cách điên cuồng, hoàn toàn không để ý tới kết quả của sự va chạm. Hắn chỉ cảm thấy vô cùng sảng khoái. Thế nào cũng phải luyện hóa mấy tên không lò này!

Thú lớn Hỗn Độn cảm nhận được ý chí chiến đấu mãnh liệt của chủ nhân, chúng lớn hơn vừa nãy gấp mấy lần, không ngờ thật sự cắn nuốt tất cả lôi hỏa thiên thần kia, đồng thời đẩy lùi thế tiến công của năm tên người không lò. Cái miệng há lớn, mở tới mức cực hạn!

- Nghiệp hỏa hồng liên, đốt thân độ ách!

Cánh hoa Nghiệp hỏa hồng liên giống như mưa hoa từ trên trời rơi xuống trên người đám người không lò. Đám người không lò vừa mới bị mãnh thú Hỗn Độn cắn xé giữ lại, có thể nói là ngay người chờ trúng chiêu!

- Đáng ghét! Chuyện gì thế này?

- Tại sao quái vật kia cắn nuốt chúng ta?

Ngao! !

Burantes trúng chiêu đầu tiên, rống lên một tiếng kêu đau đớn giận dữ. Sau khi Nghiệp hỏa chạm vào thân thể y, đã bắt đầu thiêu đốt hồn phách y!

Giống như sâu trong linh hồn không ngừng bị cạo xuống từng miếng thịt. Cảm giác sống không bằng chết này, khiến người không lò sợ run!

Sau khi đám người không lò bắt đầu bị thiêu đốt, liên tục phát ra những tiếng kêu thảm thiết không dứt. Tiếng kêu cực kỳ bi thảm, cuồng loạn đau khổ khiến các chư thần ở đây đều cảm thấy khiếp sợ!

Dương Thần cũng không ngờ được Nghiệp hỏa này lại bá đạo đến mức như thế!

Chẳng qua điều Dương Thần nhất thời không ngờ được nhất chính là Nghiệp hỏa này vừa vặn nhằm vào lực tinh thần rất yếu của bộ tộc người không lò, lại không có công pháp tu hành, không có cách nào chống đỡ được khi nguyên hồn chịu cắn nuốt.

Từ một góc độ nào đó, nói lực sát thương của Nghiệp hỏa đối với người không lò tăng lên tới trăm phần trăm cũng không phải là quá đáng!

Tuy nhiên, trong lúc nhất thời Hỗn Độn hấp thu sáu gã người không lò, ngược lại có trở ngại. Đám người không lò vốn đã rất to lớn, rất khó bị luyện hóa hết. Giờ phút này sáu người đã bắt đầu điên cuồng lôi kéo, khiến mãnh thú Hỗn Độn bắt đầu run rẩy gào thét!

Dương Thần không ngừng thôi động Nghiệp hỏa, thiêu đốt hồn phách của những tên người không lò này, nỗ lực khiến những người không lò này tan vỡ. Nhưng cái đỉnh hỗn độn không ngừng bị khiêu chiến, Dương Thần lại đành phải phân tâm khống chế đỉnh lớn!

Trong lúc nhất thời, tình hình khó giải quyết. Trận chiến trở thành tình trạng giằng co!

Đột nhiên, mãnh thú Hồn Độn tựa hồ đã nhẫn nại đến cực hạn. Hai con mắt lóe ra vài luồng hào quang đỏ như máu, gào thét, phát ra ảo ảnh u ám đục ngầu, bao phủ khắp mặt đất trường đấu thú đỏ nát!

Bởi vì cuộc đại chiến vừa nãy, mấy vạn lính đánh thuê trong sân đều đã chết thảm. Trong sân, máu chảy thành sông, tứ chi nội tạng bị xé rách nằm rải rác khắp nơi, chất cao thành núi!

Hồn Độn tựa hồ cực kỳ hứng thú đối với rất nhiều máu huyết của con người. Sau khi cuốn qua, máu huyết và những thi thể này đều hút sạch. Tất cả bị khô quắt lại, chỉ còn lại da bọc xương!

Máu huyết của hơn vạn lính đánh thuê cường tráng đến từ các nơi trên thế giới giống như một viên thuốc thập toàn đại bổ, cho mãnh thú Hồn Độn hưởng thụ toàn bộ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1252

Bất Tử Bất Diệt

Cảnh tượng này, không chỉ làm cho các chư thần ở hiện trường và những người khổng lồ khó nén sự khiếp sợ, ngay cả Dương Thần cũng sợ hết hồn hết vía!

Đó cũng không phải tự bản thân không chế, là bản thân Hỗn Độn đưa ra quyết định!

Tên nghiệt súc này, cuối cùng thực sự vẫn có được ý thức của mình, có thể đi thôn tính máu huyết của linh hồn sống!

Tên hắc bào trước đó từng nói, Hỗn Độn chính là đại thần thượng cổ kết hợp chém giết hủy diệt, hủy hoại thân thể, nhưng không cách nào thật sự hủy diệt linh hồn, mới bắt đầu đem phong ấn luyện hóa vào trong Hỗn Độn đình.

Dương Thần vốn tưởng rằng đó chỉ là điều vô nghĩa, sao lại có thể luân lạc tới mức bị phong ấn?

Nhưng hôm nay xem ra, Hỗn Độn quả thật bất tử bất diệt, trải qua hàng vạn năm bị phong ấn, hiện giờ lại vẫn có thể có ý thức, trong trận chiến, nắm lấy cơ hội bổ sung cho thực lực của chính mình!

Cũng ngay trong lúc Dương Thần choáng váng, dáng vẻ khí thế độc ác của Hỗn Độn, dường như tương đối bất mãn với sáu người khổng lồ dám cự tuyệt bị bản thân thôn tính, cái miệng lớn dính máu lại một lần nữa với tốc độ nhanh gấp bội từng bước xoi tái cơ thể của những người khổng lồ!

Khi càng ngày càng nhiều huyết mạch Titan bị Hỗn Độn hấp thu, Dương Thần bỗng nhiên chấn động tâm thần, cảm thấy một sự hung tàn mãnh liệt, điên cuồng, thác loạn, hung ác, oán giận...

Đủ loại cảm xúc tiêu cực hắc ám, bắt đầu xâm nhập vào đầu óc thần kinh của mình!

Dương Thần thậm chí có thể nhận thấy được, chính mình giống như bị một đám vực sâu hắc ám hấp dẫn, bắt đầu không ngừng đau quặn bụng dưới!

Mãnh thú Hỗn Độn khổng lồ vừa gặm nuốt cơ thể của người khổng lồ, dường như lại vừa cười ha ha với bản thân, châm chọc sự yếu ớt của chính mình, mà còn dám liều lĩnh khống chế nó!

Dần dần, ý thức của Dương Thần bắt đầu mơ hồ, não trương phồng lên, một loại triệu chứng đã rất lâu rồi không xuất hiện, làm Dương Thần không có cách nào ngăn cản mà lâm vào bên trong sự cuồng bạo...

- Ánh mắt của Hades...

Christine vẫn chú ý cận kề tới tình trạng của Dương Thần, lập tức phát

hiện ra có cái gì không đúng.

Các chư thần cũng đồng thời nhìn sang, khi nhìn thấy hai con người của Dương Thần biến thành màu đỏ sẫm, khuôn mặt không còn chút màu sắc, bốn phía cơ thể lại có màn sương đen dày đặc mờ hồ lượn lờ, lập tức đều có một dự cảm bất thường...

Một khắc sau đó, các chư thần cuối cùng cũng ý thức được, dự cảm này cụ thể là cái gì!

Chỉ thấy bàn tay lớn của Dương Thần tê liệt khua múa, Hỗn Độn đỉnh xoay tròn với tốc độ cao, lại phát tán ra một lượng lớn hình ảnh quái vật màu đen tương đối nhỏ, hướng về phía những lính đánh thuê của loài người vẫn còn sống ở khắp hội trường đánh tới!

- Hades! Anh điên rồi?

- Dừng tay!

Dương Thần vốn không nghe thấy tiếng gào thét của đám người Christine, khóe miệng nổi lên một nụ cười quỷ dị hung ác.

Những hình ảnh quái vật cuồng loạn này, tựa như những con sâu hút máu, tất cả những lính đánh thuê bị hình ảnh quái vật lượn lờ xuyên qua, đều bị hút cạn máu huyết, trở thành cái xác khô!

Cùng với sự múa loạn của lũ quỷ, những chiến sĩ lính đánh thuê thân thể cường tráng, trong sự vô thức hoàn toàn, đã bị nuốt sạch!

Nếu là những người bình thường, cũng khá ổn, hiện giờ những lính đánh thuê có mặt ở hiện trường, vốn là quân tinh nhuệ, khí huyết tràn đầy, đối với Hỗn Độn mà nói, đây chính là thức ăn bổ dưỡng!

Những con thú khổng lồ Hỗn Độn phát ra những tiếng hét điên cuồng phấn kích, dường như chất chứa cơn thịnh nộ vô số năm, cuối cùng cũng có thể phát tiết, tựa như trái tim của vương giả tàn bạo đã yên lặng quá lâu, cuối cùng cũng có thể sống lại!

Không chỉ có những người khổng lồ đang bị xoi tái sợ hãi, các Thần cũng đang rất sợ!

Có thể nói với loại không hề có chút nhân tính này, tàn sát vạn người trong nháy mắt, căn bản giống như biến từng sinh mạng thành những đồ ăn thuần túy!

Những người khổng lồ bị khiếp đảm, đâu còn tâm trạng phân phối tinh thần lực để không chế không gian pháp tắc dị độ này, rất nhanh, toàn bộ không gian xung quanh bị phong tỏa, cũng theo đó mà vỡ tan!

Một khi nhận thấy không gian pháp tắc lại lần nữa hồi phục, chư thần không chút do dự cùng lựa chọn gỡ bỏ phong tỏa, bay lên không trung!

Nếu còn lưu lại ở trường đấu thú, các chư thần đều lo lắng, con quái vật đó có thể ăn cả bọn họ hay không!

Tuy rằng vào giờ phút này các chư thần đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng không ai lựa chọn việc rời đi, dù sao thì bọn họ không ít thì nhiều cũng đều

dựa vào sức chống đỡ của Dương Thần, mới có thể thoát khỏi nguy hiểm, không thể nhìn thấy tình trạng tối tăm mù mịt này của Dương Thần liền rời đi ngay.

Lúc này, hai bóng hình xinh đẹp từ bên ngoài trường đấu thú bay tới, chính là Thái Ngưng và Sắc Vi.

Trên tay Sắc Vi, còn mang theo một thiếu niên người da trắng đầu đội mũ giáp kim loại, người thiếu niên này, rõ ràng là có mối thù giết cha với Dương Thần, pháp sư tinh thần hệ tài năng xuất chúng của gương trong đá, Prince!

Giờ phút này, Prince đã bị đánh ngất đi, giống như con gà con bị xách theo.

- Tại sao lại có thể như vậy, ông xã anh ấy bị làm sao vậy...

Sắc Vi thì thào hỏi.

Christine lo lắng lắc đầu:

- Chúng tôi cũng không rõ, dường như con quái vật mà pháp bảo thả ra, sinh ra tác dụng phụ với Hades, hẳn hiện tại có lẽ không thể không chế được chính mình...

Hermes một tay đoạt lấy Prince trên tay Sắc Vi, lộ ra chiếc răng nanh:

- Chết tiệt, chính là tên tiểu tử này đã phóng thích ma pháp tinh thần hệ sao?

- Hermes, không nên làm hại nó, cho dù muốn giết cũng phải hỏi rõ ràng.

Poseidon giọng trịnh trọng nói.

- Chiếc mũ giáp trên đầu nó, xem ra giống như một phương tiện đặc chế nào đó, có lẽ dựa vào nó để khuếch tán biên độ tăng trưởng pháp thuật tinh thần hệ của nó.

Apollo nói.

- Giờ mọi người nói những thứ đó còn có tác dụng gì? Mau nghĩ biện pháp đi, Dương Thần anh ấy phải làm thế nào?

Thái Ngưng không kìm nổi tức giận nói.

Nhưng các chư thần lại ủ rũ mặt mày, nhất thời trong một thời gian ngắn căn bản không có chủ ý.

Phía dưới, giờ phút này Dương Thần giống như một pho tượng tử thần màu đen đặt mình vào đám cháy mãnh liệt, mặt không chút thay đổi nhìn vào tất cả những gì xảy ra.

Trong Hỗn Độn đỉnh không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết như quỷ khóc sói gào, dường như vô số hồn phách bên trong bị luyện hóa hấp thu.

Hình dáng của mãnh thú Hỗn Độn cũng càng ngày càng rõ ràng, so với lúc đầu mới hiện lên, càng to lớn hơn, màu xám xịt dần dần dày đặc, vô cùng đục ngầu.

Một đôi mắt đỏ tươi như chiếc đèn lồng, cũng bắt đầu trở nên càng diêm dúa lòe loẹt, rất sống động...

Cùng với Hỗn Độn không ngừng nuốt sạch hơn vạn máu huyết tươi sốt

của các linh hồn sống, lại không ngừng hấp thu huyết mạch Titan, bản năng hấp thu và luyện hóa, trở nên phát ra càng hùng mạnh!

Sáu gã người khổng lồ lúc đầu còn có thể vô tư giằng co, nhưng đến giờ, lại vùng vẫy giãy chết, trông thấy nửa thân người đều bị nuốt sống đến hầu như không còn!

Đám người Buruntes và Arie Erskine tuyệt đối không thể ngờ tới, trận tác chiến trù hoạch đã lâu lần này, lại có thể có một kết cục chấm dứt bị coi như đồ ăn như thế này!

Nhưng cho dù bọn họ có oán giận và không cam chịu cỡ nào, đều chỉ có thể sợ hãi mà kêu gào đau đớn, những tiếng gào thét buồn bã mãnh liệt tựa như những con thú mệt mỏi đang kêu khóc buồn thảm!

Lực thiên địa mệnh mông, lúc này trở thành nguồn tài nguyên thô nhưỡng liên tục không ngừng của Hỗn Độn đỉnh, Hỗn Độn đỉnh trở nên đen trầm phát sáng, như núi Thái Sơn vút lên trời cao, ngạo mạn không chịu nổi.

- Không được, tôi phải đi ngăn cản anh ấy... Anh ấy sẽ bị Hỗn Độn đỉnh không chế triệt để!

Khuôn mặt xinh đẹp của Sắc Vi trắng bệch, không muốn chờ đợi hơn nữa, liền nghiêng mình hướng xuống dưới bay đi.

Thái Ngưng cũng không ngăn cản nhiều, cùng bay đến chỗ Dương Thần.

- Không cần đi!

Christine muốn hét to, nhưng không kịp.

Hai người phụ nữ vừa đến xung quanh cơ thể Dương Thần, liền cảm thấy một lực hút cực lớn, từ Hỗn Độn đỉnh truyền đến!

- Ông xã! Mau dừng tay! Mau tỉnh lại đi!

Đồng thời với tiếng kêu gào thét sắc nhọn của Sắc Vi, cô không ngừng phát ra lực chân nguyên ổn định thân hình.

Thái Ngưng thử tới gần Dương Thần, tuy rằng cực kỳ gian nan, mới có thể không bị Hỗn Độn nuốt vào, nhưng người phụ nữ vẫn cắn răng, nắm lấy tay Dương Thần từ bên cạnh!

- Ông xã... Mau... Mau dừng lại...

Hai tròng mắt Thái Ngưng đỏ lên, thử dùng lực chân nguyên tiến vào cơ thể Dương Thần, bình ổn lực thiên địa trong cơ thể Dương Thần, nhưng không ngờ, vừa mới tìm kiếm xâm nhập, dường như đã dẫn đến sự bất mãn mãnh liệt của mãnh thú Hỗn Độn khổng lồ!

Con mãnh thú Hỗn Độn hình như đã coi Thái Ngưng như một món ăn ngon, bắt đầu ném thử chân nguyên mà Thái Ngưng phát ra!

- Dừng...

Thái Ngưng kinh hô một tiếng, Dương Thần đã thực sự quay lại, một tay nắm lấy cái cổ của cô ấy!

Khuôn mặt Dương Thần với màn sương đen dày đặc bao phủ, khóe miệng nhẹ răng cười độc ác, dường như hoàn toàn không quen biết người con gái

trước mặt, từ trong cơ thể của Thái Ngung, bắt đầu hấp thụ chân nguyên vào bên trong cơ thể mình!

Nhìn thấy vẻ mặt hoàn toàn không quen biết của người đàn ông, nước mắt Thái Ngung chảy xuống như vỡ đê, tâm cảnh cực kỳ đau buồn, làm cô ấy lãnh đạm, căn bản không còn cách nào để nảy sinh ý niệm phản kháng.

Sắc Vi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mặt không còn chút máu, nhưng bất kể cô có gọi như thế nào, Dương Thần cũng không có ý thu tay lại!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một bình phong che chở màu bạc hình tròn khổng lồ thình lình rơi xuống, phương thức phá vỡ không gian bá đạo, cắt vào đến bên trong đầu lâu của linh hồn thú dữ Hỗn Độn đỉnh!

Sau khi cái lá chắn lớn mang quang sáng màu bạc rơi xuống, nổ ra vô số tia lửa lôi điện, tựa như vô vàn tiếng sấm sét vang lên, tràn ngập ra một mảnh điện xà màu vàng xanh đang đập, thoáng chốc không trung tỏa sáng!

- Ngoàm

Con mãnh thú Hỗn Độn kêu thảm một tiếng, cũng bị cái lá chắn sấm điện khổng lồ màu bạc bất thình lình xuất hiện làm cho kinh sợ, cuối cùng cũng nhả ra, nôn ra sáu người khổng lồ không hoàn chỉnh!

Dù là như thế, sáu người khổng lồ cũng đã ngắc ngoải, chông chát trên mặt đất, những tiếng kêu vang dội liên tiếp, làm dậy lên một mảng lớn bụi mù!

- Lá chắn Aegis?

- Athéna?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1253

Lá Chắn Aegis.

Các chư thần chợt nhìn về phía trước, đột nhiên thoáng hiện một người phụ nữ váy đen tóc đen, một đôi chân tuyết trần trụi, dung nhan khó mà thấy rõ ràng, tóc đen bay lên, đứng duyên dáng.

Sự xuất hiện của cô, dường như khiến cho nắng gắt trên trời cao cũng mất đi ánh sáng rực rỡ.

Người phụ nữ này, kiêu căng lạnh lùng như hàng vạn năm đã có, dường như hành động long trời lở đất, sự cắt ngang với xu thế như lời đing, vốn hoàn toàn không liên quan tới cô.

Ánh mắt mọi người phức tạp khó mà nói nên lời.

Dù cho người phụ nữ này có tính cách riêng, thói quen làm người ta chán ghét cỡ nào, cũng không thể phủ nhận, khi tất cả những người ở hiện trường đều đã chịu bó tay, cô lại có thể giải quyết dứt khoát!

Đây là tư cách mà cô có thể tự hào!

Sự xuất hiện của Athéna, rõ ràng là không phải ý nghĩ nông nổi.

Nhìn thấy hòn đảo nhỏ tan tành vụn nát, gần như bị đánh chìm, trong mắt cô không có chút bất ngờ nào, mà ánh mắt nhìn về phía sáu người khổng lồ trên mặt đất kia, lại càng không một chút kinh ngạc nào.

Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng phát một cái, lá chắn Aegis biến hóa huyền ảo thành màn ánh sáng tia chớp khổng lồ, lại biến hóa huyền ảo thành một quang sáng lấp lánh màu bạc, quay về trước mặt Athéna.

Tám lá chắn vĩ đại cao chừng hơn nửa thân người, độ rộng ngưng thực, tạo hình theo phong cách cổ xưa, nhìn không ra là chất liệu gì, giống như cái khiên khổng lồ bằng giáp nặng của các chiến sĩ Thập tự quân thời cổ đại.

Cả vật thể màu bạc được chạm khắc với hoa văn lá ôliu, lá chắn Aegis tỏa ra một hào quang màu xanh bạc sáng rực, so với thân thể mềm mại nhỏ nhắn của Athéna, hoàn toàn không tương xứng, nhưng lại một mực cực kỳ ngoan ngoãn lơ lửng trước mặt Athéna, hình thành nên một bức tranh hài hòa kỳ lạ.

Athéna hờ hững ngăm nhìn Hỗn Độn đã bị đánh lui, ánh mắt lạnh lùng đối mặt với con mãnh thú này.

Một màn sương đen dày đặc của thú hồn Hỗn Độn lượn lờ, sau khi một đôi mắt đầy máu có chút không cam lòng nhìn về phía Athéna một hồi, dường như cảm nhận được bản thân tạm thời không đủ năng lực, thấy tốt thì lấy, cuối cùng vẫn phải thu hồi lại đing trong lặng lẽ.

Dương Thần với thần chí mơ hồ vào giờ phút này tựa như đã bị tiêu tan hết sức lực của toàn thân. Sau khi buông lỏng Thái Ngưng, cơ thể đột nhiên

rơi xuống!

Thái Ngung nhanh chóng phản ứng kịp, giữ lấy Dương Thần, chậm rãi rơi xuống đất.

Nhìn thấy Dương Thần đã hôn mê, khuôn mặt như một tờ giấy trắng, người phụ nữ vào giờ phút đầu tiên cũng bất chấp sự suy yếu chân nguyên của bản thân đang trôi đi, cực kì hoảng sợ.

- Ông xã, anh hãy tỉnh dậy đi! Anh thấy thế nào rồi?

Sắc Vi cũng lập tức bay xuống dưới, nhưng cho dù có lay động Dương Thần thế nào, cũng không có phản ứng gì.

Hai người phụ nữ sử dụng thần thức kiểm tra tình trạng bên trong cơ thể Dương Thần, nhưng lại khiến các cô không hiểu ra sao.

Hơi thở kinh mạch trong cơ thể của Dương Thần hoàn toàn bình thường, thậm chí so với trước đó, còn mạnh lên mấy phần, nhưng không biết tại sao, Dương Thần lại không có cách nào tỉnh lại, thậm chí ngay cả thần thức cũng không mấy may phản ứng.

Trong lúc nhất thời, hai người phụ nữ cũng không biết làm sao cho phải, may thay hai người phụ nữ đều có thể đơn độc một phương, nhìn thấy hơi thở của Dương Thần đều đều, rất nhanh liền trấn tĩnh lại, nhìn về phía sáu người khổng lồ trong hội trường.

Chỉ thấy đám người khổng lồ Buruntes đang cố gắng đứng dậy, nhưng đã bị Hồn Đột nuốt mất rất nhiều phần cơ thể và máu huyết, đám người khổng lồ đã suy yếu tới cực điểm, cho dù đứng lên, cũng thở hổn hển, lưng la lung lay, thậm chí không ít bộ vị của cánh tay và cơ thể đã không còn trọn vẹn.

Dù vậy, để đề phòng trường hợp ngộ nhỡ, Thái Ngung nâng Dương Thần lên, cùng với Sắc Vi bay lên không trung.

- Hades thế nào rồi?

Christine ân cần hỏi han.

Sắc Vi lắc đầu, cười khổ sở nói:

- Không biết, anh ấy vẫn chưa tỉnh lại, nhưng có vẻ không bị thương.

Sau khi Athéna thần nhiên liếc mắt về phía Dương Thần, ánh mắt nhanh chóng quét về phía sáu người khổng lồ, trong đôi mắt lạnh, lóe ra thần thái mang ý vị sâu xa.

- Chết tiệt... Athéna, tôi đã sớm đoán được là cô cố ý! Rõ ràng cô đã sớm biết được tất cả những gì sẽ diễn ra ở đây, tại sao phải đến vào thời điểm này! Là vì muốn xem chúng tôi làm trò cười sao? Hay là mong đợi chúng tôi đều chết hết?

Sau khi Hermes tiện tay ném Prince cho Christine, lớn tiếng gầm lên giận dữ với Athéna.

- Không phải mọi người còn chưa chết sao?

Athéna thần nhiên nói.

- Cô nói cái gì vậy? Cô chỉ mong sao chúng tôi bị đám dân nghèo kém cỏi

này giết chết? Cô đừng quên, trong chúng tôi chỉ cần thiếu đi một người, chỉ sợ cô cũng không còn cách nào hồi phục trái tim Gaia!

Hermes tức giận tới mức run lên.

Ánh mắt Athéna đột nhiên phát lạnh:

- Đừng khiêu chiến với sự chịu đựng của tôi, tôi còn chưa truy cứu anh cùng mấy người phụ nữ ti tiện kia mưu đồ vụng trộm chuyện của tôi, đã quá khoan dung với anh rồi, đừng tưởng tôi không biết, tôi từ sớm đã thức tỉnh rồi.

Các chư thần khác thảng thốt một hồi, từ lời nói của Athéna đã mơ hồ đoán ra được điều gì, nhưng lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hermes vừa thu lại cơn thịnh nộ trên mặt, cười tà nói:

- Đại Dự Ngôn thuật của cô không phải là không gì không làm được sao? Sao vậy? Không tìm được cô ấy?

Athéna hừ lạnh:

- Sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

- Ha ha, tôi thấy... Là bởi vì tinh thần lực của cô còn chưa khôi phục, căn bản không có cách nào có thể tìm kiếm được một người thực lực cường đại như cô ta chẳng, cũng phải... Chính cô hiện giờ, thật sự cũng chưa chắc đã là đối thủ của cô ta.

Hermes có chút đắc ý nói.

- Cái thứ nhất gan không ra gì đó, tôi vốn không có hứng thú biết cô ta ở đâu, nếu cô ta thực sự có đủ tự tin để đánh bại tôi, cũng sẽ không rút lại liên tục như vậy, ngấm ngấm làm những thủ đoạn nhỏ này.

Apollo cau mày nói:

- Mọi người đang nói gì thế? Tại sao chúng tôi đều nghe không hiểu.

- Không có gì, các anh cũng không cần phải hiểu.

Sau khi Athéna liếc bọn họ một cái, vung tay lên, lá chắn Aegis đang lơ lửng trước mặt sau một tia sáng trắng liền tiêu tan.

Nhìn thấy màn này, Poseidon tiến lên phía trước nói:

- Vừa rồi đỉnh không lồ mà Hades gọi ra, cùng với con thú khổng lồ đó, là quái vật gì vậy? Sao chúng tôi chưa bao giờ nhìn thấy?

- Bất kể là cái gì, có thể làm cho Athéna cô sử dụng một món thần khí mới có thể trấn phục, có lẽ là khá hóc búa.

Ares hơi thôn thức nói.

Athéna không nói gì, chậm rãi bay xuống từ không trung, đối mặt với sáu gã người khổng lồ.

- Athéna... Người phụ nữ nham hiểm như cô, không ngờ lại mượn gió bẻ măng, có gan thì đợi mấy anh em chúng tôi khôi phục lại, đại chiến một trận!

Ares không cam lòng rít gào nói.

- Các người đã sắp chết rồi, khôi phục như thế nào?

Athéna khinh thường nói.

- Chúng tôi vẫn chưa thua! Tới đây!

Burantes nổi giận, muốn cầm lấy cái chùy khổng lồ trên mặt đất, nhưng thiếu một lượng lớn huyết mạch Titan, vốn đã không đủ lực lượng để nhấc cái chùy khổng lồ đó lên!

Mặt đám người khổng lồ tối tăm u ám, bọn họ tuyệt đối không ngờ tới, lại bại trên tay tân Minh Vương mà trước đó rất coi thường.

Khóe miệng Athéna nổi lên một tia cười lạnh, đột nhiên duỗi cánh tay ngọc, trong lòng bàn tay, hiện lên một điểm sáng màu vàng đất, tản ra ánh quang nhẹ nhàng mờ mịt.

- Trái tim của Gaia?

Các chư thần và người khổng lồ đều sửng sốt, nhưng sau khi người khổng lồ nghĩ tới điều gì, lộ ra một vẻ sợ hãi sâu sắc!

- Không... Không thể... Tại sao trái tim của Gaia lại ở trong tay cô?

Burantes kinh hô, lùi lại theo bản năng.

Các chư thần bỗng dừng nghĩ tới điều gì, nhìn Athéna một cách phức tạp khác thường.

Athéna nhẹ nhàng thúc giục trái tim Gaia, thổi hướng về phía người khổng lồ, trái tim Gaia dường như ngửi thấy một loại hơi thở mê người trên cơ thể người khổng lồ, tốc độ càng lúc càng nhanh tới lần theo dấu vết.

Trong nháy mắt khi trái tim Gaia đụng chạm tới Gyges, người khổng lồ gần nhất, Gygesgằm lên thê thảm!

- Không!

Nhưng cho dù Gyges có kêu gào thảm thiết như thế nào, cũng không thể thay đổi được vận mệnh của anh ấy!

Cơ thể trái tim Gaia phát ra một đám ánh sáng sương mù màu vàng đất, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Gyges!

Rất nhanh sau đó, Gyges giống như bị phân giải thành vô số điểm sáng, trong đó trộn lẫn vô số đường nét màu đỏ, giống như một đám khói rực rỡ bị hấp thu vào trái tim Gaia trông dường như rất nhỏ bé.

Một vật to lớn khổng lồ rõ ràng trước mặt, liền bị nuốt sống trong nháy mắt!

Nhưng vẫn chưa kết thúc, sau khi trái tim Gaia say sưa nhể nhại ăn hết một người khổng lồ, lại một lần nữa đánh về phía năm người khổng lồ còn lại!

Đám người khổng lồ Burantes và Arie Erskine phát ra tiếng kêu rên buồn bã, nhưng vốn không có cách nào né tránh đám ánh sáng sương mù của trái tim Gaia kia, toàn bộ đều bị bao phủ!

Tất cả năm người khổng lồ trong sân, toàn bộ đều hóa thành điểm sáng và sợi tơ màu đỏ, rót vào trái tim Gaia!

Sau khi đám người khổng lồ biến mất, trong sân trống rỗng một mảnh, như chưa từng xuất hiện.

Mấy cái chùy không lồ, cũng theo người không lồ mà ra đi mãi mãi, hóa thành một đồng cát vụn, biến mất theo làn gió, dường như để tưởng niệm chủ nhân từng sở hữu của chúng.

Các chư thần nhìn thấy tất cả những điều này, sắc mặt đều có chút khó coi, hai nữ chủ thần Christine và Alys lại càng cực kỳ buồn rầu nhìn mọi thứ xảy ra.

- Phùuu....

Poseidon thở dài một hơi, khàn khàn giọng hỏi:

- Athéna, cô thực ra vẫn luôn chờ đợi giờ khắc người không lồ bị thua cuộc này chẳng, có thể dùng huyết mạch nguyên tố Titan của bọn họ, khôi phục lực sinh mệnh của trái tim Gaia.

Sau khi Athéna thu hồi trái tim Gaia, lặng lẽ xoay người, vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Sao? Chẳng lẽ, mọi người muốn tôi sử dụng một trong số mọi người, để kích hoạt trái tim Gaia sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1254

Cho Dù Cô Có Vô Định Thiên Hạ

Nghe nói như vậy, các chư thần sắc mặt khác nhau.

Poseidon nhíu mi:

- Đương nhiên tôi không có ý đó, nhưng cô đã sớm biết tất cả những gì sẽ diễn ra ở đây, tại sao lại có thể khoan thai đến muộn?

- Tôi làm việc, không có bất kỳ lý do gì phải giải thích cho bất kỳ ai.

- Ha ha, quả là ngạo mạn không chịu nổi trước sau như một khiến người ta chán ghét.

Alys ở bên cạnh đảo cặp mắt trắng dã.

Đám người Poseidon lại nhíu mày, đối với thái độ của Athéna, ngược lại đã thấy nhưng không thể trách.

- Sự tình đã kết thúc rồi, sự khôi phục của trái tim Gaia, vừa mới bắt đầu, không còn chuyện gì nữa, tôi đi trước.

Athéna cũng lười phản ứng với những lời châm chọc, càng không có ý phiếm thêm vài câu, quay mình định rời khỏi.

- Đứng lại!

Sắc Vi đột nhiên lắc mình ngăn trước mặt cô, vành mắt đỏ, trong mắt vẫn hiện ra những tia trong suốt nhè nhẹ.

- Có việc gì thế?

Athéna lạnh lùng hỏi.

Sắc Vi khẽ cắn răng, hít một hơi thật sâu, cười lạnh hỏi:

- Không phải cô cảm thấy cô rất lợi hại sao? Cảm thấy tất cả những gì cô làm, đều rất vĩ đại, chúng tôi đều nên cảm ơn cô đã cứu mạng chúng tôi?

- Cô muốn nói cái gì?

Athéna hơi nhíu mi.

- Tôi muốn nói, nếu như cô thực sự sớm đã biết tất cả những gì sẽ xảy ra ở đây, vậy chắc chắn cô cũng biết, mấy vạn người ở đây đều sẽ chết, mấy vạn tính mạng đang sống sờ sờ ở đây vào một ngày nào đó cũng sẽ tan thành tro bụi phải không?

- Tôi không rảnh nghe cô nói những lời nhảm nhí này.

Athéna có chút không kiên nhẫn.

Sắc Vi cười khê:

- Những lời nhảm nhí, đúng vậy, mọi người đều chết hết, đương nhiên là những lời nhảm nhí. Tôi nghe ông xã nói, cô một lòng muốn phục hưng chủng tộc của mình, vì niềm tin này, cô kiên trì được mấy vạn năm.

- Tuy rằng trước đó tôi chưa từng gặp cô, nhưng tôi cảm thấy, cô là một

người phụ nữ cực kì xuất sắc, hùng mạnh, tín nhiệm, kiên định...

- Nhưng đến giờ, tôi mới phát hiện từ đầu đến cuối tôi đã sai rồi.

- Cái mà tôi nhìn thấy, là một người phụ nữ tự tư tự lợi, đạo đức giả, để có thể đạt được mục đích của bản thân, lợi dụng bàn tay của người khác để nhặt lấy thành quả thắng lợi, sau đó không quan tâm tới những cái chết oan của mấy vạn người.

Tất cả mọi người thở ra một luồng khí lạnh, đều giật mình nhìn Sắc Vi.

Khi Sắc Vi lớn tiếng trách cứ những lời này xong, gần như mọi người đều không dám tin vào lỗ tai mình.

Trên người Athéna tán phát ra từng trận áp lực uy hiếp làm cho người ta sợ hãi, giống như một quả bom hạt nhân lấy cô làm trung tâm bất cứ lúc nào đều có thể nổ tung, nhưng lại im lặng không lên tiếng.

Sắc Vi hồn nhiên không chút sợ hãi:

- Có lẽ trong mắt cô, loài người là dị tộc, tính mạng của loài người nhỏ bé không đáng kể, nhưng cô chưa từng nghĩ, cơ thể mà cô đang chiếm đóng, cũng là một con người!

- Cô, một cái thứ dựa vào việc chiếm giữ cơ thể loài người mà tồn tại, dựa vào điều gì mà xem thường loài người?

- Dương Thần anh ấy mới sống được hai mươi mấy năm, anh ấy không biết rốt cuộc trong mấy vạn năm mọi người đã chịu bao nhiêu dày vò, bao nhiêu đau khổ, nhưng anh ấy chính vì đạt được thần cách, liền đối đãi với mọi người như người một nhà.

- Rõ ràng anh ấy có thể có cơ hội rời đi, không e ngại không gian phong tỏa, nhưng anh ấy vẫn dốc hết toàn lực mà chiến đấu tới cùng! Cứ coi như anh ấy không cẩn thận xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thiếu chút nữa đã gây ra sai lầm, anh ấy cũng không làm việc gì có lỗi với mọi người!

- Nhưng cô thì sao? Biết rõ là đồng tộc của cô đang rơi vào nguy hiểm, giờ phút cuối cùng cô mới khoan thai đến muộn, còn bày đặt làm ra vẻ đáng đáp của Chúa cứu thế, cô giả bộ cái gì?

Athéna yên lặng nhắm mắt lại, một lúc lâu sau, áp lực uy hiếp trên người rơi xuống.

- Tương lai là điều không thể thay đổi, nên chết, thì sẽ chết, không nên chết, sẽ không chết, tôi làm việc, không cần thiết phải giải thích với bất kỳ ai, nể mặt của Hades, nên tôi không giết cô, nhưng tốt nhất là cô vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mắt tôi.

Nói xong, Athéna vút lên trời cao, vút qua cơ thể của Sắc Vi...

Sắc Vi mãnh liệt quay người lại, thét to với bóng dáng mái tóc đen đang bay lên:

- Cô cho rằng không có tim không có phổi lạnh lùng vô tình sẽ là thần sao? Cho dù cô có vô địch thiên hạ, cô cũng mãi mãi là một con người! Chẳng qua cô là một nữ ma đầu từ đầu đến cuối mà thôi.

Athéna không lưu lại nữa, trong giây lát bóng dáng liền biến mất giữa tầng mây, như chưa từng tới.

Hết xong những lời này, Sắc Vi không thể ngăn những giọt nước mắt rơi xuống, bả vai rung động, vừa nức nở, vừa đến bên Thái Ngung, nhìn Dương Thần vẫn hôn mê bất tỉnh, sững sờ rơi nước mắt.

Các chư thần đều cúi đầu nhìn cô, hoặc ít hoặc nhiều, Sắc Vi cũng nói lên một chút tiếng lòng của họ.

Rất nhiều chuyện, với chính bản thân bọn họ mà nói, đều đã thành thói quen, nhưng một khi bị Sắc Vi nói ra, cũng có vẻ có chút không hợp với đạo làm người.

Christine tiến lên phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai Sắc Vi:

- Đừng buồn nữa, Hades sẽ không sao đâu, Athéna, người phụ nữ này luôn như vậy, từ trước đến giờ không có ai có thể trị cô ấy, còn có cách nào nữa.

Sắc Vi lau khô nước mắt, miễn cưỡng cười cười:

- Ừ, tôi biết.

- Chúng ta hãy xuống xem một chút, xem trên đảo còn có người sống hay không, rồi nghĩ cách làm cho ông xã tỉnh lại.

Thái Ngung đề nghị, những người khác cũng không ý kiến.

Mọi chuyện coi như là đã kết thúc rồi, đại hội Caesar lần này rơi vào tình cảnh như vậy, là điều mà không ai ngờ tới.

Sau một hồi tìm tòi, Sắc Vi và Thái Ngung cuối cùng cũng thấy được một vài việc đáng được ăn mừng, đám người Ron, Solon, bởi vì không ở trong hội trường, cũng không vì ma pháp tinh thần mà xông vào hội trường, may mắn thoát khỏi khó khăn.

Chỉ có điều, năm chiến sĩ của tiểu đội Hải Ưng, hải cốt đã hoàn toàn không còn, làm người ta nắm cổ tay thốn thức.

Các quan viên của mỗi quốc gia, lại do cố tình không cho phép bọn họ đi vào mảnh đất nguy hiểm, vẫn còn sống sót, cuối cùng cũng sẽ không khiến cho quốc tế đại loạn.

Sau khi Prince tỉnh lại, ý thức được nghiệp chướng mà bản thân phạm phải, thẳng thắn nói rằng do bản thân lúc đầu sốt ruột muốn báo thù, từng nghe những lời mê hoặc của những người khổng lồ, quên mình phục vụ bọn họ.

Nhưng, sau khi biết được là phóng ra ma pháp tinh thần đối với các chiến sĩ lính đánh thuê toàn hội trường, Prince từng cự tuyệt, nhưng, người khổng lồ lại bắt được Emma, vị hôn thê của anh ấy để uy hiếp.

Prince cuối cùng vẫn dựa vào tâm tính hiếu kỳ, thi hành mệnh lệnh của người khổng lồ, nhưng không ngờ, lại gây ra đại họa lớn như vậy.

Về việc trừng trị Prince, cái chết đã không thể đơn giản mà giải quyết vấn đề, cuối cùng, vẫn giao Prince cho quan viên chính phủ các nước hậu trường

đại hội Caesar, khó tránh khỏi đưa ra tòa án quân sự.

Dương Thần vẫn không tỉnh lại, theo sự đề nghị của đám người Ron, Sắc Vi và Thái Ngung cuối cùng quyết định, hay là đưa Dương Thần về Anh quốc trong đêm.

Ở Wales, Jane vốn còn đang giúp người mẹ Catherine lựa chọn lễ phục cho lễ mừng năm mới, tuyệt đối không nghĩ tới, Dương Thần hôn mê bất tỉnh lại được hai người phụ nữ ôm đến đưa vào!

Sau khi biết được tất cả những chuyện xảy ra ở đại hội Caesar, sắc mặt Jane cực kỳ ngưng trọng, cô hiểu rõ nhất bệnh nhiều năm không tiện nói ra của Dương Thần là vấn đề nghiêm trọng như thế nào, lập tức để hai người phụ nữ đưa Dương Thần vào trong viện nghiên cứu gần đó.

Các loại máy móc điều trị tinh vi do Jane tự mình nghiên cứu chế tạo ra, ban đầu chính là để giúp trị liệu quái chứng não bộ của Dương Thần, vốn tưởng rằng sau khi tu vi của Dương Thần tăng trưởng từng ngày, sẽ phủ đầy bụi mà không cần dùng tới, không ngờ, vẫn còn có tác dụng.

Trong sự chăm sóc không ngừng nghỉ ngày đêm của ba người phụ nữ, Dương Thần dường như lại không có mảy may dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

...

Cùng lúc đó, trong một mảnh hỗn độn hư vô, nguồn sáng ngưng tụ ở trung tâm, hai bóng dáng giống nhau như đúc, đã đứng yên đối diện rất lâu, rất lâu rồi.

- Người là ai?

Dương Thần sững sờ nhìn về phía trước mặt, người đàn ông giống như hình ảnh phản chiếu trong gương, thì thào hỏi.

- Ta chính là người...

Tên Dương Thần đó cười đầy tà mị nói.

- Người không phải là ta, nhưng trên người của người có một hơi thở quen thuộc.

Dương Thần hí mắt.

- Ha ha, hơi thở trên người của người, ta cũng rất quen thuộc.

- Tại sao người lại giống ta như đúc? Tại sao ta lại ở đây?

Dương Thần chỉ nhớ sau khi một lượng lớn sức mạnh mới tràn vào bên trong cơ thể, cơ thể liền không nghe theo sự sai bảo, một mảng trống không trong não, tình hình chiến đấu thế nào rồi? Sắc Vi, Thái Ngung, hai người họ vẫn khỏe chứ?

Dương Thần kia cười tà:

- Không cần lo lắng, ta đã giúp người giải quyết rồi.

- Là người... giúp ta?

Dương Thần nghi ngờ nói.

- Không đúng, là ta tự giúp ta.

Người đàn ông nói:

- Người là ta, ta chính là người.

- Không!

Dương Thần chợt nghĩ đến cái gì:

- Người nói là người đã giúp ta giải quyết rồi, người là Hồn Độn?

Hồn Độn ngửa đầu cười ha ha:

- Cuối cùng người cũng nghĩ ra rồi, thế nào? Cậu bé Dương Thần, bản tôn cho người sức mạnh, có thơm ngọt không? Có sáng khoái không?

Sắc mặt Dương Thần ngưng trọng:

- Người đem ta đến đây, là có ý gì? Người có ý thức của mình?

Hồn Độn khinh thường nói:

- Phong ấn trong đỉnh nhỏ bé, có thể làm khó dễ được ta ư? Đám gọi là thượng tiên đại phạt ra vẻ đạo mạo, chỉ có thể đánh lén bản tôn, cho dù hủy diệt thân thể của ta, lại có thể thế nào?

- Bản tôn chính là nguyên khí hồn độn trung sinh, nguyên bản bất tử bất diệt, muốn ra ngoài, chỉ là bỏ một chút thời gian, nhưng hơn mười vạn năm này, đối với bản tôn mà nói giống như thoáng qua như mây khói!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1255

Si Tâm Vọng Tưởng

Dương Thần sau khi nghe xong, hơi sững sốt một chút, lập tức liền nở nụ cười nhẹ, giống như nghe được một truyện cười vậy.

- Người cười cái gì.

Hỗn Độn không vui mà nhú mày nói.

- Tôi chỉ là đang cười... Người cũng đã nhiều tuổi như vậy rồi, sao vẫn còn thích chơi cái trò tự mình an ủi mình này

Dương Thần lắc đầu, có chút cảm khái.

- Nói vậy! Bản tôn làm sao có thể tự mình an ủi mình chứ, đây vốn là sự thực!

Dương Thần hỏi ngược lại:

- Nếu người thực sự lợi hại như lời người nói, vì sao hơn mười vạn năm qua, lại bị phong ấn trong cái đỉnh này mà không thể thoát ra được. Còn nữa, người nếu thật lợi hại như vậy, trước thực lực tuyệt đối thì bất cứ mưu kế gì đều không thể thực hiện được, mà giờ người đã bị phong ấn, cũng đã chứng minh là thực lực của người còn chưa đủ cường đại.

Hỗn Độn mặt lộ vẻ giận dữ.

- Người cũng biết, nếu không phải bản tôn giúp người, người sớm đã bị người khổng lồ kia chém thành trăm mảnh rồi!

Dương Thần không cho là đúng, ngẩng đầu lên nói:

- Người đừng quên, người bất quá chỉ là kiện pháp bảo trong thú hồn mà thôi, tôi mới là chủ nhân của người, người cũng do ta quản lý, cũng chính là bổn phận của người!

- Một người trẻ tuổi như người mà... Dám... Dám...

Hỗn Độn tức giận đến sắc mặt đỏ lên.

Dương Thần phiến chán khoát khoát tay.

- Ai nha, người sao lại biến thành hình dạng như vậy để nói chuyện với tôi, tôi đẹp trai anh tuấn như thế mà khuôn mặt lại bị người chà đạp, giờ lại có biểu tình gì đây...

Hỗn Độn đánh ra một quyền vào hư không, chỉ vào Dương Thần ngay cả nửa câu đều không nói nên lời.

Dương Thần cười tà nói:

- Ta tuy rằng không biết hiện tại mình đang ở đâu, nhưng khẳng định là chưa có tỉnh lại, người lại không khôi phục thần thức cho ta, chắc chắn là có chuyện gì muốn cùng ta phân trần, nếu nói theo lý lẽ thì người phải cầu xin ta mới đúng, như thế nào khuôn mặt lại giận giữ thế kia làm ta sợ, như thế ta

không thể thực hiện được rồi. Ta ngay từ nhỏ đôi sợ hãi cũng đã chết lặng rồi, cái chữ ‘sợ’ này, căn bản không biết viết như thế nào.

Hồn Độn áp chế lửa giận, hừ nhẹ nói:

- Người nói không sai, nhưng bản tôn cũng không phải cầu xin người cái gì, mà là cho người một cơ hội.

- Cơ hội?

- Cho người cơ hội tung hoành ngang dọc khắp gầm trời, đập phá hư không, chân chính vô địch khắp thiên hạ!

Dương Thần cười nhạo. - Chính người cũng chưa từng chân chính vô địch thiên hạ, làm thế nào để cho ta đạt được đây?

- Người có thể! Bởi vì người sở hữu môn công pháp kia, chính là khai thông trời đất của Vô Thượng pháp điện! Tuy rằng không biết ai là nhân vật tài tình sáng chế ra nó, nhưng môn công pháp này, thực sự có thể so với pháp môn đứng đầu của thời kì thượng cổ!

- Nếu không phải nhìn ra người có môn công pháp hộ thân này, bản tôn cần gì phải trợ giúp người? Nhưng trái đất bây giờ linh khí quá loãng, kém rất xa so với thời kì thượng cổ, người nếu muốn đạt đến tu vi chịu được Thượng Thanh thần lôi kiếp, e rằng khó không khác gì lên trời, nếu muốn vượt qua được nữa thì khó khăn càng thêm khó khăn!

- Nhưng nếu người nguyện đem thân thể của người giao cho bản tôn, chỉ cần hồn phách bất tử bất diệt của bản tôn trong thú hồn không chết, lúc đó thôn phệ vạn vật to lớn đều có thể, chắc chắn có thể trong khoảng thời gian ngắn tăng vọt tu vi! Đến lúc đó, đột phá Thượng Thanh thần lôi kiếp, thậm chí Ngọc Thanh thần lôi kiếp, chính thức luyện hư hợp, người với trời dung hòa làm một, lại còn có gì khó sao?

Dương Thần hí hí mắt.

- Theo như lời người nói, trong khoảng thời gian ngắn tăng vọt tu vi, hẳn là phải đi thôn phệ những nhân loại cường đại mới được, đúng không?

Hồn Độn không cần nghĩ ngợi nói gì nói ngay:

- Cá lớn nuốt cá bé, đó chính là quy luật của trời đất!

- Cút con mẹ người đi!

Dương Thần thanh âm tăng cao nói:

- Tôi Dương Thần tuy rằng không phải thứ tốt lành gì, nhưng cũng sẽ không phải người không biết phân rõ trắng đen, để tăng tu vi của chính mình mà phải đi ăn thịt người! Trách không được tên súc sinh như người lại bị phong ấn, đáng đời!

- Người dám chửi ta! ?

Hồn Độn rống lên giận giữ.

- Chửi người thì làm sao!? Người nếu thật có bản lĩnh, thì trực tiếp đánh tay đôi với tôi đi, lão tử cho dù cả đời không tỉnh lại, cũng sẽ không giao thân xác cho người! Người chẳng qua chỉ là một tên đầy tớ của ta, còn dám

si tâm vọng tưởng chiếm cơ thể của chủ nhân, quả thực là trò hề mà!

Hồn Độn giận dữ quá hóa cười.

- Hừ, tốt! tốt! Người đã nói như vậy, bản tôn cũng sẽ không nóng lòng trong lúc nhất thời nữa. Với tu vi của người, sớm muộn gì cũng sẽ cạn sạch, người nếu có can đảm đời này đừng có nhờ vào lực lượng của bản tôn! Bằng không, chờ đến lúc bản tôn khôi phục lại tu vi của mình, người sẽ không còn có cơ hội để chọn lại lần nữa đâu...

- Hắc hắc, còn dám làm ta sợ, ta còn chưa cảm tạ người vì đã báo cho biết, hóa ra lợi dụng người lại có thể đi đối phó được Cửu Thiên thần lôi kiếp, đến lúc đó tu vi của ta cũng tùy thời tăng trưởng mạnh lên, đến lúc đó ai ăn ai cũng không biết được.

Dương Thần ngạo nghễ nói.

Hồn Độn cười quỷ dị, cũng không nói lời nào nữa, thời gian trôi qua thân ảnh liền tiêu tán trong hư không...

...

Nửa đêm tại London, nước Anh

Tại bên trong căn phòng nghiên cứu chuyên dụng của Jane, Dương Thần đã nằm đó ba ngày ba đêm.

Trước đó tại xứ Wales, Jane đã tiến hành kiểm tra qua một lượt, nhưng không phát hiện được đầu mối nào, không thể làm gì khác hơn là để cho Thái Ngưng cùng Sắc Vi đi theo tới căn phòng nghiên cứu ở London, nơi đó có nhiều thiết bị để tiến hành kiểm tra đo lường.

Chờ đến lúc phát hiện ra trong não Dương Thần đã mắc bệnh không tiện nói ra, cũng đã có dấu hiệu bị nặng thêm, hơn nữa về sau sẽ đặc biệt phức tạp. Jane xưa nay cũng đã luyện được lòng tin cho chính mình, nhưng khi đối mặt với căn bệnh này vẫn không khác gì một thách thức cực độ.

Chứng bệnh kì lạ này giống như là linh hồn của người chết vậy, bám vào bên trong đại não Dương Thần, không có cách nào để mà suy nghĩ.

Sắc Vi cùng Thái Ngưng bởi vì trong người đã có tu vi, mấy ngày nay không ngủ không nghỉ cũng không có vẻ mệt mỏi gì, nhưng Jane lại có vẻ tinh thần và thể lực tiêu tụy trông thấy, suy cho cùng không ngừng mà suy nghĩ, còn phải dứt bỏ phiền nhiễu của tình cảm cá nhân, quả thực rất hao tâm tổn trí.

Một thân khoác áo trắng blue, Jane đang quan sát những con số không ngừng nhảy lên trên đường cong điện đồ, nâng cằm lên, mặt mày ủ rũ.

Một bên nằm trên giường bệnh, Dương Thần nằm yên lặng ở nơi đó, giống như vài ngày qua vẫn chưa tỉnh lại, hô hấp đều đều.

Lúc này, một bàn tay nhẹ nhàng mà vỗ vỗ vào vai Jane, Jane quay đầu lại, chỉ thấy Sắc Vi đang khẽ mỉm cười nhìn về phía chính.

- Nghỉ ngơi một chút đi, cô xem hai vành mắt cô đều thâm lại rồi kìa, thân thể ông xã cũng không đến mức nguy hiểm lắm, hẳn là không có việc gì đâu

Sắc Vi an ủi nói.

Jane than nhẹ lắc đầu, miễn cưỡng cười nói:

- Tôi ngủ không được, căn bệnh này của anh ấy mỗi một lần phát tác, đều nghiêm trọng hơn so với lúc trước, tình huống lần này trước đây tôi cũng chưa từng gặp qua, tôi thực sự không thể nào mà yên tâm được.

Sắc Vi nhớ lại cái lần Dương Thần chỉ vì mình, mà ở trong bữa tiệc làm ra sự tình đại khai sát giới, sau đó Dương Thần mới ngất đi, những ký ức này hiện lên trong đầu vẫn còn rất mới mẻ, mỗi lần nghĩ đến đều là hãi hùng khiếp vía, cho dù biết đó là do suy nghĩ yêu thương nồng đậm của anh ấy với mình, nhưng nghĩ lại vẫn cực kỳ sợ hãi.

- Bệnh này của ông xã, bị từ khi nào vậy?

Sắc Vi không khỏi hỏi.

- Ít nhất mười năm rồi, anh ấy khi còn bé đã vào trong ZERO và trở thành vật thí nghiệm đời đầu tiên, may mà dựa vào tu luyện môn công pháp của Hoa Hạ nên mới còn sống, chẳng qua vẫn chưa thể trị khỏi hoàn toàn

Jane sầu não nói:

- Tôi lúc đầu học y chính là để có thể chữa khỏi căn bệnh này cho anh ấy, nhưng không nghĩ tới... Tôi vẫn không thể làm được gì.

Sắc Vi mấp máy đôi môi đỏ mọng, rốt cục nhịn không được hỏi:

- Vậy... Theo ý của cô, ông xã anh ấy khi nào mới tỉnh lại? Sau này có còn nguy hiểm hay không?

Jane bất lực lắc đầu.

- Tôi thực sự không thể giải thích rõ cho cô được, căn bản khoa học không có biện pháp nào để giải thích chuyện này. Nhưng tôi biết, nếu như không có biện pháp để trị tận gốc, sau này cứ mỗi một lần tái phát, sẽ rất khó để khôi phục, đến sau cùng... có khả năng sống không bằng chết.

Hai người phụ nữ nói đến đây, trong nháy mắt phảng phất đều hít thở không thông.

Im lặng trong một lúc lâu, Thái Ngưng từ ngoài cửa đi vào, thanh âm nhẹ nhàng nói:

- Đừng bi quan như thế chứ, dù cho chúng ta có như vậy cũng không thể thay đổi được gì, chúng ta phải tin tưởng anh ấy, không phải sao.

Sắc Vi cùng Jane yên lặng gật gật đầu, thực sự cũng chỉ còn cách này.

- Ai ôi... Ngủ nhiều thoải mái thật...

Đột nhiên, có tiếng người vang lên phảng phất như mấy năm không được nghe vậy, thanh âm của sự kinh hãi từ trên giường bệnh truyền xuống.

Ba người phụ nữ đều giật mình nhìn lại, chỉ thấy Dương Thần đang chậm rì rì tự mình ngồi dậy, hốc mắt không khỏi đều đỏ lên.

- Hắc hắc

Dương Thần duỗi cái lưng mỏi, cười cười tự giễu.

- Hình như tỉnh lại hơi chậm thì phải, vẫn cứ là Ngưng nhi tương đối hiểu

chuyện, nên mới tin tưởng ở anh, anh sao có thể cam lòng khi không được nhìn thấy các em đây.

- Anh còn nói!

Sắc Vi tiến lên phải khó khăn lắm để kiềm chế cảm xúc mà đặt đôi bàn tay trắng như phấn lên vai Dương Thần.

- Anh có thể tỉnh lại sớm hơn một chút được không! Mấy ngày nay anh có biết chúng em lo lắng như thế nào không?

Dương Thần dùng đầu vùi vào bộ ngực của Sắc Vi, mềm mại và cũng rất thoải mái.

- Anh biết sai rồi, lần sau sẽ tỉnh lại sớm hơn một chút.

- Anh vẫn còn có lần sau! ?

- A... không, không có lần sau

Dương Thần ngây ngô cười, trong ngực lại là một trận thổn thức.

Tuy rằng trong lúc cùng Hồn Độn giằng co, thực lực bản thân đã rất mạnh, nhưng để có thể khống chế được Hồn Độn ở thế giới thật, đúng là một điều khó khăn. Dù sao chính mình sau này cũng không biết phải chiến đấu với đối thủ mạnh như thế nào.

Nếu như thực sự không có cách nào mà còn phải sử dụng Hồn Độn đỉnh, vậy Hồn Độn khẳng định sẽ tiếp tục khôi phục thực lực, bản thân chỉ vì đối địch với kẻ thù, mà lại giúp nó khôi phục sao...

Nhưng việc này Dương Thần cũng không dự định nói cho người phụ nữ của mình biết, để tránh cho các nàng nơm nớp lo sợ, bản thân dù bị đánh chết cũng sẽ không dùng Hồn Độn đỉnh một lần nữa.

Nhiệm vụ cấp bách bây giờ của Dương Thần là trông mong có thể có cơ hội tìm được một kiện pháp bảo để thay thế Hồn Độn đỉnh hay không, mà còn phải là pháp bảo an toàn, nhưng vấn đề ở đây là pháp bảo cấp thấp thì lại không chịu được Thiên hỏa, Thiên thủy; mà tiên khí cao cấp thì chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1256

Mẹ Chơi Ăn Gian

Nhìn ba người mặt mày ủ dột, Dương Thần cũng không đành lòng đem những chuyện không hay ra kể, bèn tìm cách làm vui lòng các nàng.

Hắn ôm hôn các nàng, khuyên nhủ an ủi rồi chộc cho các nàng cười, cười thành tiếng rồi Dương Thần mới coi là thở phào nhẹ nhõm, lại nghĩ tới căn bệnh mình đang mắc, thật là không dễ chịu gì.

Khi Jane hỏi tới trong lúc hôn mê có xảy ra chuyện gì lạ không, Dương Thần cũng không có nói ra chuyện Hỗn Độn đình, chỉ nói lúc ấy đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không nhớ rõ xảy ra chuyện gì.

Jane lại đem một ít số liệu giải thích cặn kẽ cho Dương Thần nghe, để cho Dương Thần hiểu rõ, bệnh của hắn đang càng ngày càng nghiêm trọng hơn, xem ra Hỗn Độn đình thật sự là muốn mạng của hắn mà.

- Jane vẫn không thể dùng biện pháp khoa học để trị bệnh của anh sao?

Dương Thần vót vát hy vọng, hết sức kìm chế nội tâm đang nổi sóng.

Jane bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nói :

- Em muốn lắm chứ, nhưng chỉ thuần túy theo y học nghiên cứu thì rất khó có đột phá, em đối với công pháp của Hoa Hạ cũng không hiểu rõ lắm, không có biện pháp tìm ra anh rốt cuộc xảy ra vấn đề gì.

Dương Thần chợt vỗ đầu một cái.

- Anh thiếu chút nữa đã quên rồi, lần trước chưa kịp dạy em, lát nữa anh sẽ truyền cho em công pháp mà anh nghĩ ra. Mặc dù anh không thể ở bên cạnh hướng dẫn cụ thể, nhưng em thiên tư cực cao, mà em lại hiểu rõ ngôn ngữ Hoa Hạ, lĩnh ngộ hẳn không khó lắm. Có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi Ngưng Nhi cùng Sắc Vi, các nàng đều định cư ở ForgottenRealms.

- Thật sự..... có thể dạy em sao? Hoa Hạ không phải là rất chú trọng việc giữ bí mật cho những môn công pháp này sao?

Jane có chút vui mừng, nàng còn tưởng rằng Dương Thần cũng không có ý niệm dạy nàng, dù sao nàng cũng là một cô gái phương Tây, lại vừa mới xác định quan hệ xong.

- Em coi anh là cái gì, anh có thể nhẫn tâm nhìn em từng ngày một già đi sao? Em suy nghĩ quá nhiều rồi, anh chủ yếu vẫn là hy vọng người phụ nữ của mình có thể kéo dài tuổi thọ, vĩnh viễn thật xinh đẹp.

Dương Thần vui vẻ nói.

Một bên Sắc Vi cùng Thái Ngưng thì mặt lại lộ vẻ nghi hoặc, Sắc Vi mấy phần chưa xốt nói.

- Ông xã Anh và Jane đã thân mật như vậy từ khi nào? Có phải là

lúc cứu Jane, anh đã.....

Jane ngược lại hào phóng nói.

- Đúng vậy, tôi còn phải giả chết, suýt nữa thì chết thật, nếu không anh ấy cũng chưa chịu thú nhận với tôi đâu

Sắc Vi cùng Thái Ngung nhất thời kinh ngạc nhìn về phía Jane, không thể tưởng tượng nổi một người phụ nữ cao nhã đường này mà cũng có những tính toán chi li như vậy.

Dương Thần đương nhiên không muốn “mất mặt” thêm nữa, lập tức nói vấn đề chính, truyền thụ cho Jane toàn bộ nội dung của môn công pháp vô danh kia.

Jane đúng là trí nhớ siêu quần, học thuộc rất nhanh, mặc dù không có căn cơ tu luyện, nhưng lại có thể hiểu được nội dung mà Dương Thần nói.

Dương Thần không quên từ trong nhẫn tu di giới lấy ra mấy bình Bồ Đề Đan, Linh Xu Hoàn để tăng tốc độ tu luyện, lại cầm ra một lọ trung phẩm Long Vân Đan kín đáo đưa cho Jane, những thứ này tuy đối với tu sĩ trong Hồng Mông cũng khá trân quý, nhưng Dương Thần không thiếu, không cần keo kiệt với phụ nữ của mình.

Đôi mắt đẹp của Jane sáng lên, có thể kéo dài tuổi xuân chính là mê hoặc lớn nhất của mỗi một người phụ nữ

Quan trọng hơn, nếu như tu luyện cùng một loại công pháp với Dương Thần thì sẽ tăng khả năng chữa được căn bệnh bất trị của hắn

Nhìn mọi việc đã được an bài tốt, Dương Thần mới nhớ tới, mình còn phải trở về Trung Hải, cùng Lâm Nhược Khê cùng Lam Lam cùng nhau trở về Yến Kinh, cũng không biết chuyến đi này đã trải qua bao nhiêu lâu.

- À Ngung nhi a, anh hôn mê được bao nhiêu ngày rồi?

- Tính đến bây giờ là bốn ngày

Thái Ngung hơi có chút đau thương nói

Dương Thần bấm ngón tay tính toán, không phải vừa đúng lúc cần phải trở về hay sao, bèn vỗ đùi nói.

- Anh phải trở về Hoa Hạ đây, còn phải mang Nhược Khê cùng Lam Lam trở về Yến Kinh, Sắc Vi bảo bối, Ngung nhi, hai em trở về ForgottenRealms trước đi, vài ngày nữa anh sẽ trở lại thăm các em, nếu các em muốn trở về Trung Hải thì cứ việc trở về, với tu vi của các em bây giờ, nếu ẩn nấp thật tốt, Hồng Mông cũng sẽ khó mà phát hiện ra các em

Các cô cũng hiểu, mặc dù không cam tâm, nhưng cũng không có ý định giữ Dương Thần lại.

Dương Thần vừa muốn đi, lại nghĩ tới cái gì, gãi đầu một cái, ngượng ngùng nói.

- Ba người các em nhớ giữ kín chuyện anh hôn mê ba ngày ba đêm cùng bệnh cũ tái phát, đặc biệt là sau này vạn nhất có đụng phải Nhược Khê các cô ấy, nếu có người hỏi tới chuyện những ngày qua của anh, thì nói anh bị

thương nhẹ nhưng đã khỏi rồi, tránh cho các cô phải lo lắng

Sắc Vi không khỏi trong mũi có chút cay cay, u oán nói:

- Đầu anh trong lúc này còn nghĩ được những chuyện đấy hay sao.?

- Nghe lời đi, giữ bí mật cho anh

Dương Thần nghiêm mặt nói

Sắc Vi chu mỏ một cái.

- Biết rồi

Thái Ngưng cùng Jane ánh mắt mấy phần âm đạm, cũng gật đầu theo

Dương Thần lúc này mới sang sảng cười một tiếng, lắc mình từ sở nghiên cứu rời đi.

Mặc dù vừa mới tỉnh lại, nhưng một thân tu vi không những không lùi mà còn tiến tới, Hồn Độn đỉnh hấp thu rất nhiều tinh nguyên, cũng đồng thời khôi phục khí huyết cho mình, Dương Thần cảm thấy rất thoải mái

Đối với khoảnh khắc vô tình tàn sát mấy vạn người, trong lòng Dương Thần nói không có cảm giác là gạt người, tuy nói là do Hồn Độn không chế mình, nhưng nói lại vẫn là mình giết người

Tuy nhiên, bản thân hắn mười mấy năm qua trên tay cũng đã nhuộm vô số máu tươi, người giết sớm đã đếm không hết, đối với việc tàn sát, gây thù chuốc oán, đã không còn cảm giác quá tội lỗi

Những người này chết đi, nhưng lại giúp tu vi của hắn được tịnh tiến, và lại mọi chuyện cũng đã được an bài, Dương Thần chỉ hy vọng, cố gắng không để thảm kịch như vậy xảy ra một lần nữa.

Trở lại Trung Hải cũng chỉ là chuyện chớp mắt. Đang tháng Một, Trung Hải lạnh như băng, ban ngày mà gió thổi lạnh đến thấu xương.

Dương Thần trực tiếp hạ xuống ban công, đẩy cửa kiếng ra, xuyên qua căn phòng, vòng qua hành lang lầu hai, đi tới cửa phòng Lâm Nhược Khê.

Có thể nghe được, Lâm Nhược Khê cùng Lam Lam đang ở trong phòng, đang giữa trưa, cũng không biết hai mẹ con nhà này đang làm cái gì.

Vì muốn tạo bất ngờ, Dương Thần cố ý ản núp hơi thở, dĩ nhiên là không ai có thể nhận ra được.

Vừa tới cửa, Dương Thần liền nghe giọng Lam Lam đang duyên dáng kêu to.

- Mẹ chơi ăn gian, không cho ăn gian!

- Ai ai muốn chơi ăn gian? Vốn là mẹ để trượt tay thôi

- Hừ ! Mẹ đã đi sai bảy lần ! Lam Lam không tin mẹ ! Mẹ gạt người !

- Mẹ đang suy nghĩ mà, cho nên mới không chú ý để lỡ tay.

- Gạt người ! Lêu lêu mắc cỡ !

- Mẹ gạt người khi nào ! ?

- Chính là gạt người ! Hôm qua mẹ còn nói là ghét ba !

- Vốn là ghét mà ! Ai da, nhắc tới ba con làm gì, nhanh lên một chút, mẹ

để ở chỗ này, tới phiên con đó !

- Mẹ thua rồi ! Không chịu đâu ! Lam Lam không chơi nữa ! ! Lam Lam muốn đi xem voi ! ! Xem voi ! ! Oa ! ! !

Vừa nói, Lam Lam vừa bắt đầu than vãn khóc lớn

- Con Con bé khóc nhè này ! Mẹ đã nói là phải thắng mẹ mới được đi cơ mà ! ?

- Mẹ đã thua năm lần rồi ! Mẹ nói chuyện không đáng tin gì hết ! Oa

.....

Đứng ở ngoài cửa, Dương Thần đầu óc choáng váng, không hiểu tình huống bên trong thế nào, cũng không quản được quá nhiều, bèn đẩy cửa đi vào.

Nghe thấy có người vào, Lâm Nhược Khê cùng Lam Lam đều ngây ngẩn cả người.

Hai mẹ con đang mặc đồ ngủ màu trắng, vừa nhìn cũng biết là Lâm Nhược Khê mua, ngực áo có được in hoạt hình thật to.

Lúc này, Lâm Nhược Khê đang loạn một nùi, ngồi xếp bằng ở trên giường, Lam Lam thì đang nằm trên giường, lăn lộn khóc lớn.

Giữa hai mẹ con để một bàn cờ tinh xảo con cờ có từ tính nam châm, thích hợp để đem lên giường chơi.

Dương Thần cuối cùng cũng hiểu đoạn đối thoại vừa nãy

người phụ nữ này, vậy mà lại đi đánh cược với con mình, lấy phần thưởng là dẫn nó đi chơi? !

Lại còn thua mà không chịu nhận.?

Dương Thần dở khóc dở cười, trong lúc nhất thời đứng ở cửa lắc đầu, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Lâm Nhược Khê trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, nhưng ý thức được ngay là có chuyện gì đó không đúng, nhìn lại bàn cờ, rồi lại nhìn quần áo trên người mình, không khỏi thẹn thùng đỏ hết cả mặt, hận không được ngay tức khắc chui vào gầm giường !

Thật đáng chết. Không sớm không trễ, lại nhằm ngay lúc này để trở về là sao !

Lam Lam quệt tay lau nước mắt một cái, phi thân xuống giường, bay thẳng vào người Dương Thần, dúi dúi tảng thịt vào người hắn.

Mới một tuần lễ không gặp, cảm giác như bé mập này đã lớn hơn một chút.

- Ba, mẹ chơi ăn gian ! Thua nhưng không nhận, không dẫn Lam Lam đi xem voi oa oa oa

Dương Thần vừa nhẹ nhàng vỗ đầu con gái, lay động an ủi, vừa thở dài rồi nói với Lâm Nhược Khê:

- Con nó muốn xem voi thì em dẫn nó đi đi, cần gì phải chơi trò này?

- Mà chơi thì chơi, còn toàn thua. Thua thì thua rồi, lại không chịu nhận,

em làm vậy là thành tấm gương xấu cho con đó, còn dám chê anh sao

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1257

Con Gái Chúng Ta Là Thiên Tài

Lâm Nhược Khê tức giận dùng hai tay ôm lấy đầu mình, lại dùng lực hướng trên giường vỗ một cái, mặt mày lúng túng, xua tay nói.

- Ai nói em không dẫn con đi chơi. Em chỉ là muốn thắng một ván. Thua nhiều như vậy. Thật mất hết cả mặt mũi rồi.....

Dương Thần thấy gương mặt quật cường của người phụ nữ này, chợt nhớ tới một tình cảnh tương tự trước kia.

Không phải trước đây khi cùng An Tâm chơi ném bóng cũng như vậy sao? Nhược Khê cũng liên tục thua, rồi cũng liên tục muốn chơi lại, chơi tới thắng mới thôi.

Lần này chơi cờ với Lam Lam, chắc là lại giống lúc đấy rồi.

- Cái đó Nhược Khê à, anh nghĩ nếu như em chơi nghiêm túc thì loại cờ này sao làm khó em được?

Dương Thần ôm Lam Lam ngồi trên giường, nhíu lông mày hỏi.

Lâm Nhược Khê liếc hần một cái.

- Anh nói vậy là sao. Em chơi với con rất nghiêm túc mà.

- Những chuyện suy tính đường đi nước bước này không phải là sở trường của em sao, cũng không cần phải thi triển võ công hay ca hát gì, em làm sao mà thua con được?.

Dương Thần không tin nói.

- Không cần vòng vo Tam Quốc làm gì, ý anh là em chỉ giỏi mưu mô hại người, ca hát thì dở tệ, thân thể yếu đuối, tiếp thu công pháp chậm chứ gì?.

Lâm Nhược Khê thở phì phò nói.

- Anh tưởng rằng chơi cờ với Lam Lam đơn giản lắm sao? Con nó vừa biết chơi là em đã chẳng thể thắng nổi nó rồi.

- Thật ư?

Dương Thần nghi ngờ nhìn về phía bàn cờ caro màu hồng kia.

Nhìn lướt qua, Dương Thần liền phát hiện có điểm khác thường.

Trên bàn cờ, quân đen toàn bộ tập trung ở bên trong, bên ngoài bị bao vây bởi quân trắng, giống như đang chơi cờ vây vậy, quân trắng đang muốn nuốt chửng toàn bộ quân đen.

Quân đen có nhiều nước để đạt hàng 5, nhưng đều bị chặn. Quân trắng thì có quá nhiều cách đánh để kết liễu, muốn chặn cũng chặn không hết.

Nghiêng về một phía,, hoàn toàn nghiêng về một phía,.

- Em nói là em mới dạy Lam Lam chơi caro sao?.

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê gật đầu.

- Đúng.

- Là khi nào?

- Vào tối hôm qua, trên đường đón con về em ghé qua siêu thị, mua cái bàn cờ này, dạy nó chơi rồi ngủ ngay. Sáng nay thì anh biết rồi đó, chơi toàn bị thua

Lâm Nhược Khê buồn bực nói

Dương Thần mắt lộ ra vẻ suy tư, nghiêng đầu, nhìn bé mập đang ôm trong ngực, con bé này vẫn còn đang ẵm ẵm đây mà.

- Lam Lam, chơi caro với ba nha, thắng được ba, ba dẫn Lam Lam đi xem voi ngay

Dương Thần cười hỏi

Lam Lam chu cái miệng nhỏ nhắn, chu ra tới mức có thể treo vào đó một chiếc bình.

- Hừ, Lam Lam không muốn chơi. Người lớn nói lời không biết giữ lời gì cả

- Mẹ khác, ba khác, ba hứa với con mà

Dương Thần nghiêm túc nói

Lâm Nhược Khê vừa nghe vậy, giận tím mặt, nhéo vào hông Dương Thần một phát.

- Anh nói gì đấy? Bộ lời em nói không có giá trị hay sao.

Hai cha con không hện mà cùng nhìn sang, Lâm Nhược Khê đang dùng ánh mắt bén như dao cạo nhìn hai người

Lâm Nhược Khê mặt mũi đỏ hồng, tức giận điên lên, hai cha con nhà này hùa nhau ăn hiếp mình đây mà.

- Được, được, được.....

Nói liên tục ra ba chữ “được”, Lâm Nhược Khê cắn môi nói.

- Hai cha con các người hay lắm, tôi là người nói mà không biết giữ lời, để xem cha con các người chơi với nhau thế nào.

Dương Thần toét miệng cười một tiếng, vợ chồng sống với nhau hai năm, cũng biết Lâm Nhược Khê không phải là tức giận, chỉ là tính khí hơn thua kiêu trẻ con mà thôi

Lấy bàn cờ tới, để cho Lam Lam trở lại trên giường, Dương Thần bắt đầu một ván cờ mới.

Dương Thần cầm quân đen đi trước, hướng về giữa bàn cờ đánh ra.

Lam Lam theo sát không chút nghĩ ngợi, liền đặt cờ trắng xuống bàn cách bốn đến năm ô, hoàn toàn không để ý tới quân cờ của Dương Thần.

Dương Thần khẽ cau mày, lại đặt tiếp con cờ thứ hai.

Lam Lam lại rất nhanh đặt một con cờ khác, cách con cờ đầu tiên khá xa.

Giống như là Lam Lam không hề có ý muốn nối lại thành hàng 5, chẳng qua là đặt cờ lung tung mà thôi.

Dương Thần khoe miệng hiện lên một tia vui vẻ, đây cũng thật là có ý tứ mà, con bé này, xem ra đúng là có nhiều điểm đặc biệt cần phải khám phá.

Khi Dương Thần đem quân đen nối lại thành hàng ba, Lam Lam cuối cùng cũng phải đem một quân cờ trắng để chặn lại.

Dương Thần tiếp tục đặt cờ, kéo dài đường thẳng, tiến hành bố trí thế cờ tiếp.

Lam Lam nghe cái đầu nhỏ nhẩn nhìn một chút, lại bắt đầu đem quân trắng đặt loạn xạ trên bàn cờ.

Lâm Nhược Khê ở bên cạnh nhìn, khẽ cau mày, nàng mới vừa rồi cũng là không hiểu Lam Lam định làm gì, giờ đứng bên cạnh mà nhìn, xem ra cũng không khác là bao.

Cứ như vậy, Dương Thần không ngừng thử kéo dài ra thành hàng 4, còn Lam Lam lại đánh như cũ, chỉ khi Dương Thần nối thành hàng 3 mới đặt một con cờ chặn lại, những lúc khác, toàn bộ đều đặt loạn xạ bên ngoài.

Lập tức mấy phút sau trôi qua, Dương Thần cầm con cờ trên tay ném trở về hộp đựng cờ.

- Thế nào, thắng hay thua?

Lâm Nhược Khê đang nhìn đầy chờ đợi.

Dương Thần lắc đầu.

- Anh thua rồi.

- Thua.?

Lâm Nhược Khê sửng sốt, mới phát hiện, không biết từ lúc nào, những con cờ trắng đặt không theo thứ tự của Lam Lam đã xếp thành 2 hàng 4 rồi.

Mình đứng ngoài nhìn cũng không nhận ra con bé đã thắng.

Nhìn lại Lam Lam phía đối diện, khuôn mặt mập mạp dễ thương đang làm ra vẻ chờ đợi, nhìn về phía Dương Thần.

Dương Thần cười sờ sờ mái tóc hình nửa quả dưa hấu úp ngược của con gái rồi nói.

- Được rồi, ba đã nói là giữ lời, nhà mình đi Yên Kinh một chuyến, dẫn con đi vườn thú Yên kinh xem voi có được hay không?

Lam Lam “Vâng” một tiếng rồi cười duyên, nhào vào ngực Dương Thần, hôn một cái lên mặt hắn.

- Ba tốt nhất. Tốt hơn mẹ nhiều.

- Con cái con bé này.

Lâm Nhược Khê lại bị làm cho tức giận đến gần chết.

- Lúc ba con không ở đây ai dẫn con đi chơi? Trở mặt nhanh như vậy. Đúng là gió chiều nào theo chiều đó mà.

Lam Lam rụt đầu lại, chui chui vào trong ngực Dương Thần, làm bộ như không có nghe thấy.

Dương Thần cười lắc đầu một cái, vỗ vỗ cái mông nhỏ của con gái rồi hỏi:

- Lam Lam, nói cho ba nghe, lúc đánh cờ caro con suy nghĩ điều gì?

- Nghĩ điều gì

Lam Lam vẽ mặt mơ hồ

- Chính là, Lam Lam cho là nên đặt cờ xuống như thế nào?

Dương Thần giảng giải.

Lam Lam ngoe đầu sang một bên, suy nghĩ một hồi, nói.

- Lam Lam cũng không biết, Lam Lam ngay từ đầu muốn nói thành hàng bốn năm, nhưng bị mẹ chặn lại, Lam Lam liền lười, không thèm suy nghĩ tới chuyện nói thành hàng bốn hàng năm nữa.

- Cho nên Lam Lam liền đem chặn đường cờ của mẹ lại, dù sao chỉ cần cờ của mẹ không thể nói thành hàng 4 hay năm thì Lam Lam tùy tiện để chỗ nào cũng được, hơn nữa để tùy tiện như vậy mà lại có thể đột nhiên thắng mẹ đây

Lâm Nhược Khê ở bên nghe thấy vậy, cũng cảm thấy khó hiểu, đứa trẻ này lại là nghĩ ra cách đánh cờ như vậy, khó trách mình không thể nhìn ra, căn bản là con bé đặt cờ loạn hết cả lên.

Dương Thần vẽ mặt thần bí, nở nụ cười khanh khách rất sáng khoái.

- Anh cười như vậy là sao?

Lâm Nhược Khê nghi ngờ.

- Lại muốn trêu em à

Dương Thần vui vẻ nói:

- Con gái chúng ta là một thiên tài, ít nhất trước mắt xem ra, ngộ tính của nó là cực cao

Lâm Nhược Khê không hiểu.

- Anh nói vậy là có ý gì

Dương Thần đem Lam Lam thả vào trên giường, giải thích.

- Người bình thường chơi caro, cho dù là cao thủ đi nữa, rốt cuộc cũng phải suy nghĩ làm sao để vừa chặn được cờ của đối phương, vừa âm thầm nói cờ mình thành 2 hàng 4, hoặc là âm thầm nói hàng ba rồi chờ sơ sót của đối phương.

- Nhưng Lam Lam lại không nghĩ như vậy, con bé chỉ nghĩ đến việc chặn đối phương lại, còn lại thì cứ đặt cờ chỗ nào cũng được

- Nhìn như vậy giống như con bé sẽ khó mà thắng được, nhưng ngược lại cũng khiến cho đối phương rối trí vì chẳng biết con bé đang nghĩ gì mà lại đặt cờ lung tung như vậy

- Cuối cùng, chỉ cần Lam Lam chặn được đối phương như vậy, nếu như nó không thể vô tình nói thành 2 hàng 4 thì đối phương cũng không thể thắng con bé.....

- Như vậy có hai tác dụng, vừa làm cho tâm mình bình tĩnh, chỉ lo việc chặn đối thủ lại, ngược lại cũng khiến cho đối thủ rối loạn, thật là vẹn cả đôi đường.

- Nói cách khác, con bé đã tìm ra một chân lý là chỉ cần giữ cho mình luôn chặn được đối phương đúng lúc thì mình không thể thua được

Lâm Nhược Khê nghe xong mặt mày sừng sốt, nhìn gương mặt ngây thơ của Lam Lam, có chút không tin nói:

- Không đến nỗi kỳ bí như vậy chứ, Lam Lam chẳng qua là do lười, nên mới có thể nghĩ ra cách đánh cờ như thế thôi

Dương Thần không đồng ý, cười thở dài nói:

- Trên cái thế giới này, rất nhiều cuộc cách mạng, cải cách hay phát minh mới, đều do người lười biếng làm ra đó

- Đánh caro chỉ là chuyện nhỏ, nhưng từ chuyện này mà suy ra, cũng có thể lý giải thành, làm ngược lại cách đánh bình thường, đổi cả góc độ, chỉ tập trung vào suy tính nước cờ của đối phương.

- Không chỉ kỳ bí, đó chính là biết nắm bắt thiên thời địa lợi nhân hòa, cực kỳ đơn giản, nhưng nhiều người lại không làm được. Không cưỡng cầu, không ý mạnh hiếp yếu, chỉ thuận theo tự nhiên, quy về căn nguyên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1258

Bàn Giao Hậu Sự

Lông mày Lâm Nhược Khê nhíu lại suy nghĩ trong chốc lát, hơi lầm bầm nói:

- Đâu có nhiều đạo lý giảng giải như vậy, đứa trẻ làm sao có thể nghĩ ra mấy thứ này?

- Lam Lam đương nhiên sẽ không nghĩ ra những thứ này, tận lực suy nghĩ cũng không được coi là ngộ tính, nói như vậy kỳ thực cũng hơi một chiều và thô thiển, cảm ngộ chân chính chỉ có thể dùng đầu mới lĩnh hội được

Dương Thần nói.

Nghe trong câu nói của Dương Thần có chút ý tứ, Lâm Nhược Khê không khỏi hỏi:

- Ông xã, anh là định... dạy Lam Lam tu luyện sao?

Dương Thần khẽ giật mình, mỉm cười nói:

- Bị em đoán trúng rồi

- Nhưng lần trước không phải anh đã nói, muốn để cho Lam Lam lớn hơn một chút mới dạy nó tu luyện sao

Lâm Nhược Khê khó hiểu hỏi.

Dương Thần thầm nghĩ trong lòng, nếu là lúc trước, thật đúng là phải chờ Lam Lam lớn lên vài tuổi mới dạy, nhưng hiện tại bản thân trong đầu đang chứa một quả bom hẹn giờ đã bắt đầu hoạt động lại, chính mình phải tận dụng khả năng nhanh nhất mà đem tất cả mọi thứ truyền thụ lại cho Lam Lam mới được.

Khó có được người nào như Lam Lam có được ngộ tính không tòi, nếu có thể sớm tu luyện một chút sẽ rất nhanh có thành quả, nói không quá trong tương lai còn có thể đạt được một số tác dụng to lớn.

Nhưng Dương Thần cũng sẽ không định cứ nói thẳng ra như thế, mà lại nói:

- Anh thấy ngộ tính của Lam Lam rất không tòi, vậy dạy sớm một chút cũng không sao, Vãng Niệm Diển Sinh Kinh cũng không cần phải tiêu phí phần lớn thời gian tu luyện thì công pháp mới tiến bộ được, mấu chốt chính là xem căn cốt của bản thân cùng ngộ tính, tu luyện sớm một chút, tự nhiên cũng có lợi, chỉ ít Lam Lam có thể dùng để tự bảo vệ mình.

Lâm Nhược Khê tán thành gật gật đầu, dù sao nàng cũng là suy nghĩ cho an toàn của con bé, có thực lực mạnh cũng không phải điều gì quá tồi tệ.

Dương Thần quay đầu nhìn về phía bé mập, cười nói:

- Lam Lam, từ hôm nay trở đi, ba sẽ dạy con luyện công, con ngày

thường không phải vẫn hỏi ba làm thế nào có thể bay sao, con cứ dựa theo những lời ba nói mà làm theo, sau đó Lam Lam có thể tự mình bay rồi.

Trong đôi mắt to tròn của bé mập phát ra ánh sáng

- Thật ư? Vậy ba nhanh dạy con đi!

- Trước không nên gấp, con phải đáp ứng ba, không được nói cho người khác biết con đang tu luyện công phu, lại càng không biểu diễn trước mắt bất cứ kẻ nào, ba dạy công phu cho con, đặc biệt không thể để người xa lạ nhận ra được, biết không

Dương Thần nghiêm túc nói.

Lam Lam nhỏ giọng hỏi:

- Mẹ cũng không thể nói sao?

Dương Thần ngạc nhiên, chính mình đang không biết nên giảng giải thế nào, thì Lâm Nhược Khê ở bên cạnh quả quyết nói:

- Không cho nói! Mẹ sẽ không hỏi con, con cũng không được nói lại với mẹ, càng không thể nói ra với bất cứ kẻ nào!

Dương Thần có chút ý tứ nhìn về phía Lâm Nhược Khê cười cười, mà Lâm Nhược Khê chỉ là gật gật đầu như đã hiểu.

Lam Lam tuy rằng vẻ mặt ngây ngô khó hiểu, nhưng thấy ba mẹ mình đều có vẻ mặt nghiêm túc như thế, cũng ngoan ngoãn mà đáp ứng.

Sau khi dọn dẹp phòng bị kĩ càng cho bé mập, Lâm Nhược Khê rất biết ý mà đi ra khỏi phòng, để cho Dương Thần và Lam Lam ở cùng một chỗ, bắt đầu truyền thụ.

Dương Thần cũng không phải cảm thấy Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh này không thể để cho Lâm Nhược Khê nghe thấy, dù sao cũng là người một nhà, cũng không có gì phải giấu diếm cả.

Chỉ là, đến lúc đó sợ sẽ ảnh hưởng tới công pháp tu luyện của bản thân Lâm Nhược Khê, thứ hai cũng lo lắng bị người khác lợi dụng, từ chỗ Lâm Nhược Khê thu hoạch một ít công pháp.

Chỉ vì công pháp mà bị người khác truy sát đến tận châu Úc, loại sự tình này, Dương Thần cũng không hy vọng phát sinh trên người phụ nữ của mình.

Sau khi tĩnh tâm lại, Dương Thần bắt đầu truyền thụ môn công pháp bản thân tu luyện mấy chục năm cho con gái lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn đầy chăm chú cùng khát vọng.

Nói đến cũng như số phận an bài đã cho mình một người con gái, tuy rằng là con nuôi, nhưng lại là một người trời sinh có thiên phú tốt.

Bắt đầu nói từ căn cốt, Lam Lam so với chính mình hồi bé còn phải cường đại hơn nhiều, ngộ tính càng không phải nói, lúc mình bằng tuổi nó, sao có thể đánh thắng cờ caro với loại người dùng đầu óc thông minh như Lâm Nhược Khê.

Càng làm cho Dương Thần vui mừng chính là, Lam Lam tuy rằng ăn

hiều ham chơi, nhưng đầu óc quả thực thông minh, đã gặp qua là không thể quên được, nghe mà không quên, chính mình chỉ nói một lần pháp quyết khó hiểu như vậy, suốt chín tầng mà nó đã nhớ kỹ không sai biệt lắm.

Sau khi đọc lại lần thứ hai, Lam Lam đã thuộc lòng.

- Lam Lam, nhớ kỹ lời ba nói, không nên sốt ruột, Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh là phải dựa vào cảm ngộ và lý giải, chứ không phải là điên cuồng mà tu luyện

- Mặc kệ con lý giải ra cái gì, cũng không cần đi quán đúng hay sai, cũng không cần suy nghĩ là thành công hay thất bại, con nghĩ như thế nào thì cứ như thế mà luyện

Lam Lam dù sao vẫn còn nhỏ, cho dù thông minh hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi nhưng vẫn cứ mơ mơ màng màng.

- Vậy có chỗ Lam Lam không hiểu, có thể hỏi ba được không?

- Không thể, bởi vì ba cũng không nói rõ được, suy nghĩ của mỗi người chính là khác biệt như vậy, nhưng hãy nhớ kỹ, Lam Lam, không nên nghĩ rằng nó rất khó mà từ bỏ không luyện nữa.

- Con phải luôn tin tưởng, trên cái thế giới này, chỉ cần chúng ta còn chưa chết, có thể thắng được con, vĩnh viễn chỉ có bản thân con.

Dương Thần ánh mắt sáng ngời, giữ khuôn mặt của bé mập nói xong những lời này, Lam Lam chớp chớp mắt, tựa hồ đang tự hỏi cái gì, rất im lặng.

Hai cha con ngồi trong phòng truyền thụ, bất tri bất giác cũng đã trôi qua một giờ.

Thời điểm Dương Thần từ trong phòng đi ra ngoài cửa, chỉ thấy Lâm Nhược Khê đã thay một bộ đầm màu tím nhạt đeo đai lưng, đứng ở ngoài cửa dựa vào lan can

Thấy Dương Thần đi ra, cô không khỏi hỏi:

- Thế nào rồi?

Thật giống như đem con mình đi thi vậy, phụ huynh lúc nào cũng đề cập đến tình hình thực tế, huống chi Lâm Nhược Khê cũng biết, đối với con gái đang sống trong gia đình mà nói, tương lai cũng khó tránh khỏi sẽ có các loại chuyện xảy ra, có tu vi cường đại trong người, sẽ quyết định con mình có thể an toàn vượt qua hay không.

Dương Thần cười quái dị nói:

- Bà xã đại nhân, em hỏi như thế để cho anh trả lời em thế nào đây, cái gì gọi là thế nào rồi?

- Ai da, chính là Lam Lam có thể nghe hiểu không? Nó có cảm thấy rất khó hay không?

Lâm Nhược Khê sốt ruột hỏi.

Dương Thần bĩu môi, thở sau hít vào một hơi, mới nói:

- Anh cũng không biết bé mập kia rốt cuộc cảm ngộ được bao nhiêu, dạy

thì cũng đã dạy hết rồi. Nhưng anh muốn nói, anh khi còn bé cũng không thông minh bằng nó, vậy mà cũng có thể tự mình tìm tòi không tới mười năm đã luyện tới tầng thứ bảy, trải qua kỳ ngộ, đột phá đến Hóa thân.

- Lam Lam hiện tại đã có anh hỗ trợ một lượng lớn đan dược như vậy, chỉ cần nó ngộ tính có thể, đến tầng thứ bảy hẳn không khó, về phần tầng thứ tám, thứ chín, và tiến nhập vào Hóa Thân Kỳ, vậy thì phải xem vận mệnh của nó rồi.

- Anh không thể đem kinh nghiệm lĩnh ngộ của anh truyền thụ cho Lam Lam được sao, kỳ ngộ của anh là cái gì, nói cho Lam Lam nghe một chút Lâm Nhược Khê kiến nghị nói.

Dương Thần cười khổ.

- Kỳ ngộ của anh, một cái là giành tình cảm chân thành cho một người đã chết, một cái là tự mình đã chết qua một lần, em nói... Anh biết truyền thụ cho Lam Lam thế nào đây?

Lâm Nhược Khê có chút sừng sốt, sắc mặt vài phần ảm đạm.

- Anh nói... Là Thập thất sao?

Dương Thần mới phát hiện mình nói có chút đường đột, vội vàng cười nói:

- Đừng suy nghĩ nhiều, lúc trước không phải anh đã nói cho em nghe rồi sao, người nào mà không có một đoạn quá khứ chứ, có đúng hay không?

Lâm Nhược Khê mặt trắng không còn chút máu:

- Em cũng đâu nói gì, anh vội vã giải thích làm gì.

- Ha ha, đúng thế, đúng thế...

Dương Thần vội vàng nói sang chuyện khác:

- Anh đã nói cho Lam Lam biết, Vãng Niệm Diển Sinh Kinh phân thành chín tầng: Vô Niệm, Vong Ngã, Hữu Quy, Cùng Đồ, Mạc Ván, Liễu Ám, Ly Trần, Sinh Tử, Vãng Sinh.

- Chín tầng này, một tầng so với một tầng khó khăn gấp mấy lần, 'Hữu Quy' là khảm thứ nhất, 'Liễu Ám' lại là một khảm khác, hễ là nó có thể đột phá một đạo khảm, anh đã rất thỏa mãn rồi, bất luận nó có cái mong muốn gì, cứ đột phá một tầng thì sẽ anh mang nó đi ăn uống no nê.

- Anh cũng không trông mong trong vòng vài năm nó sẽ bước vào trình độ trên cả cảnh giới 'Ly Trần', chỉ mong nó có thể kiên trì bền bỉ

Lâm Nhược Khê cau mày.

- Anh nói ra tên của những tầng này, em nghe còn cảm thấy là lạ, thực sự là làm khó Lam Lam rồi.

- Cái này rất bình thường, Vãng Niệm Diển Sinh Kinh yêu cầu chính là ngộ tính thiên phú của người luyện, càng yêu cầu mạnh hơn những cái khác, chỉ hy vọng anh không nhìn lầm, Lam Lam nếu có thể truyền thừa cho thế hệ sau này, anh cũng không phụ lòng với đại thúc năm đó đã truyền thụ cho anh ân tình này, dù sao cũng không thể để môn công pháp này thất truyền được...

- Nói cho cùng cũng giống như anh giao lại việc hậu sự vậy, cũng không phải anh sau này cũng không thể truyền nữa

Lâm Nhược Khê mất hứng nói.

Dương Thần khoan thai cười cười, nhưng trong lòng hơi hơi có chút thôn thức, mình lơ đãng thiếu chút nữa làm lộ chuyện.

Hai vợ chồng cũng không đi quấy rầy Lam Lam đang ở trong phòng ngộ công pháp, đi xuống dưới nhà chuẩn bị ăn cơm trưa, lại bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi Yên Kinh vào ngày mai.

Vú Vương không biết từ chỗ nào mang tới một ít tiền lì xì đưa cho Lâm Nhược Khê, lại bảo Lâm Nhược Khê phải cầm hết chỗ tiền này, nói là tiền mừng năm mới, đi thăm người nhà, thấy trẻ con cùng trưởng bối đều phải đưa để thể hiện tâm ý.

Tình cảnh như vậy, khiến cho Dương Thần cảm thấy rất là đặc biệt, chính mình vậy mà cũng có một ngày, cho tiền lì xì cho người thân —— tuy rằng tất cả tiền đều là Lâm Nhược Khê bỏ ra.

- May cho anh là quay trở về không quá muộn, bằng không có khả năng phải bỏ qua rượu đầy tháng của Lý gia rồi

Lâm Nhược Khê một bên bận việc, một bên nói.

Dương Thần không khỏi hỏi.

- Cái gì rượu đầy tháng?

Lâm Nhược Khê nghiêng qua liếc hắn.

- Đường Tâm sinh con trai sắp sửa đầy tháng rồi, thời điểm Lý Độn gọi điện thoại tới, anh vừa vặn không có mặt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1259

Chuyện Gánh Nặng Đường Xa.

Dương Thần cẩn thận nghĩ lại, thời gian từ lúc Đường Tâm mang thai đến bây giờ, xác thực cũng lâu rồi, hóa ra cũng đã sinh hạ được một đứa bé

Đứa bé này tuy rằng nói là người của Lý gia, nhưng nói đi nói lại cũng vẫn là hương khói của Nghiêm Bất Vấn kia.

Nghiêm Bất Vấn tên quái nhân này coi như là chính mình cũng không được y để vào trong mắt, thế nên mới bị chết thê thảm, nhưng cũng là bởi vì y chọn làm đối thủ là mình, nói về phương diện khác, thật đúng là người có thể cùng Jane đo sức về trình độ thiên tài.

Thế nhưng, Lý Độn tên này cũng rất độ lượng, yêu một người con gái, ngay cả trong bụng cô ấy có con của người khác cũng có thể chấp nhận, Dương Thần tự than thở là bản thân không làm được.

Nghĩ lại những thứ này, mới thấy thời gian trôi qua thật vội vã.

Mãi cho đến tận ban đêm, Lam Lam mới bung cái bụng nhỏ, bữu môi, từ trên tầng đi xuống dưới nhà.

Dương Thần đi lên trước ôm lấy con gái, cười tán dương:

- Không tệ, một mình tại trong phòng suy nghĩ lâu như vậy, đến tận bây giờ mới đi xuống, thật nghe lời.

Lâm Nhược Khê cũng có chút khen ngợi nhìn con mình, khó có được lúc nào bé mập này lại chăm chú đối với chuyện tình khô khan như vậy.

Lam Lam chớp chớp đôi mắt to, khuôn mặt hồng hào phơn phớt đỏ, nhỏ giọng nói:

- Lam Lam vừa rồi suy nghĩ một chút, nhưng không nghĩ ra được, lại cảm thấy mệt nhọc, nên ngủ quên mất, hiện tại con đói bụng rồi...

-...

Dương Thần đột nhiên cảm giác được, giáo dục con cái là một chuyện gánh nặng đường xa.

Buổi sáng hôm sau, một nhà ba người đi tới Yên Kinh.

Lái xe tới đón ba người nhà Dương Thần, đúng là Viên Dĩ, tên này từ sau khi tham dự kinh doanh cùng với nhà mình, lại càng trở nên thành thực hơn, từ phong thái bây giờ cho thấy, giống như là một người đứng đầu, không giống cái người trẻ tuổi năm nào mộng tưởng chơi ma thú nữa.

Viên Dĩ lần này đi theo hai vợ chồng Dương Thần trở về Dương gia, mục đích cũng chính là muốn nhân cơ hội này đối với ông ngoại Dương Công Minh biểu hiện ra thật tốt.

Tuy rằng là cháu ngoại nhưng nói về mặt huyết thống, cùng cháu nội như

Dương Thần cũng không có gì khác nhau, nhưng đặt vào trên địa vị xã hội mà nói, Viên Dã dù sao cũng là họ Viên, muốn được Dương gia làm hậu thuẫn chống đỡ phía sau, bản thân vẫn cần phải nỗ lực một chút.

- Thần ca, lễ mừng năm mới còn một tháng nữa là tới, những người thân như chúng ta khó có được thời gian rảnh rỗi dài như vậy để tụ tập lại

Viên Dã lái xe, tỏ ra rất là hưng phấn mà nói.

Dương Thần cũng không cảm thấy đây là chuyện vui về gì, riêng cái việc đi thăm hỏi và bị người khác viếng thăm, cũng đủ mệt mỏi rồi.

- Trong nhà không có việc gì à.

Dương Thần thuận miệng hỏi.

Viên Dã gật đầu.

- Công việc thật không có, thế nhưng vợ cùng cậu tâm tình đều có vẻ không tốt lắm, gần đây hình như vì chuyện của anh họ Dương Liệt mà cãi nhau rất nhiều lần, làm cho ông ngoại cũng phải tức giận quay về.

- Dương Liệt?

Dương Thần nhíu mày.

- Hắn làm sao vậy.

Viên Dã thở dài nói:

- Anh họ Dương Liệt hắn đã quay trở về, hiện giờ đang công tác ở quân khu, vốn có biểu hiện rất tốt. Nhưng anh ta gần đây lại cùng một số ít cậu ấm ở Yên Kinh cùng nhau ăn chơi đàng điếm, mặc dù nói là không ảnh hưởng tới công tác của anh ta trong bộ đội, nhưng về vấn đề tác phong, cậu rất không hài lòng, nói anh ta... có hành vi quá phóng túng, đại khái có ý tứ như vậy.

- Thế nhưng vợ lại nghĩ, biểu hiện của anh ta cũng giống như anh trước kia, hơn nữa đi quán bar, hộp đêm, trung tâm giải trí cũng không tính là chuyện gì lớn, cho rằng nam nhi phải giao tiếp dần với các mối quan hệ xã hội, điều kiện tiên quyết là không gặp rắc rối, còn đâu không nên quản quá nhiều. Đó là nguyên nhân mà hai người mâu thuẫn với nhau.

Lâm Nhượng Khê nghe đến đó, hí hóp mắt đẹp nhìn về phía Dương Thần.

- Xem ra các anh quả thực có quan hệ huyết thống, đều háo sắc như nhau.

Dương Thần đối với việc đem mình cùng với Dương Liệt so sánh rất không vui, nhưng cũng không thể nói cái gì hơn, mấy cái chỗ này, chính mình trước đây cũng đi không ít.

Bốn người ngồi xe hơn mười phút từ trong dòng xe cộ bị tắc, cuối cùng cũng đi tới cửa lớn Dương gia.

Lam Lam lần trước đã trở về một lần, cho nên đặc biệt hưng phấn, vừa xuống xe liền giống như chú chim nhỏ chạy nhanh vào cửa chính Dương gia, lớn tiếng hô

- Thái gia gia

Trong đại sảnh của Dương gia, Dương Công Minh cùng mọi người cũng

đã đứng đó chờ sẵn.

Chúng kiến Lam Lam buộc bím tóc đang nũng nịu chạy tới, Dương Công Minh buông chén trà trong tay xuống, vẻ mặt vui tươi đứng dậy, một tay tiếp được chắt gãi đang nhảy đến.

- Lam Lam, nhớ Thái gia gia rồi phải không?

Dương Công Minh hòa ái hỏi.

- Nhớ lắm

Lam Lam dùng sức gật đầu.

- Lam Lam còn muốn ăn thịt vịt nướng...

Dương Công Minh vô cùng mừng rỡ, sờ sờ khuôn mặt nung núc thịt, chỉ cảm thấy đây thực sự là một đứa trẻ vui vẻ dễ mến.

Tất cả người trong sảnh không khỏi đều cười ra tiếng, ngay cả một ít hạ nhân cũng đều che mặt cười trộm.

Ở bên cạnh Quách Tuyết Hoa cũng là một thời gian dài không gặp Lam Lam, nên rất nhớ con bé, đi tới xoa nắn đôi tay của bé mập, cười mắng:

- Lúc nào cũng nghĩ đến ăn là đầu tiên, yên tâm đi bà nội đã chuẩn bị cho cháu ba con vịt nướng to dùng rồi.

Lam Lam liếm liếm môi, cái miệng nhỏ nhắn đã bắt đầu nuốt nước bọt.

Chờ sau khi Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê tiến đến, tự nhiên tránh không được một phen chào hỏi thân thiện, hai vợ chồng Viên Hòa Vĩ, Dương Tiếp Dư lại càng tự nhiên, Quách Tuyết Hoa một thời gian dài không gặp con trai lớn, cũng là từ trên xuống dưới nhìn rồi lại sờ sờ, dường như rất sợ hấn gầy đi vậy, hoàn toàn quên con của mình chính là một tu sĩ.

Dương Phá Quân là người bình thản nhất, chỉ qua loa mà gật gật đầu, xem như bắt chuyện qua, nhưng so với sự lạnh lùng của quá khứ thì đã thay đổi rất nhiều. Ngược lại thời điểm khi nhìn Lam Lam, người trên danh nghĩa là ông nội này, ánh mắt lại nhu hòa đi không ít.

Dương Công Minh buông Lam Lam xuống, tiến lên vỗ vỗ vai của Dương Thần.

- Không tệ, cháu đã kịp thời quay về, ngày mai Lý gia tổ chức rượu đầy tháng, hai vợ chồng các cháu đại biểu cho Dương gia chúng ta đi đi.

- Thay chúng ta? Mọi người không đi? Mọi người không có thời gian để đi sao?

Dương Thần sững sờ nói.

Dương Công Minh khẳng định nói:

- Đây không phải là vấn đề có thời gian hay không, chỉ cần đi cho có mặt là được rồi, các gia tộc khác cho dù là đi toàn bộ, cũng chưa chắc đã bằng một mình cháu.

- Lời này con ngược lại thích nghe, kiểu như ông khó có được lúc khen con vài câu.

Dương Thần ha ha nói

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Quách Tuyết Hoa, vẫn là lộ ra vài phần xấu hổ, dù sao trước cũng là do mình gây mâu thuẫn với bà nên mới thúc đẩy Quách Tuyết Hoa trở lại Yên Kinh, mặc dù một già một trẻ đã thông qua điện thoại hòa giải, nhưng khi gặp mặt nhau thì lại bất đồng.

- Nhược Khê à, nghe nói con từ chức tổng giám đốc rồi?.

Quách Tuyết Hoa mở miệng trước hỏi.

Lâm Nhược Khê bộ dáng tươi cười có chút không lưu loát.

- Vâng ạ.

- Như vậy cũng tốt, con gái nên lấy gia đình làm trọng, con cái lớn lên rất nhanh, nếu như bỏ lỡ thì sau này hối hận cũng không kịp, làm một người mẹ đúng mực cũng không phải dễ dàng gì.

Quách Tuyết Hoa tự đáy lòng khen ngợi nói, cô tự nhiên không mong muốn, con dâu là người luôn lấy sự nghiệp làm trọng giống một nữ cường nhân hơn là một người mẹ.

Dương Tiệp Dư ở bên cạnh cười dài nói:

- Chị dâu, Nhược Khê cũng không thể cứ mãi làm người mẹ đúng mực được, cô ấy không phải là chủ tịch của Ngọc Lôi sao, cái người tên Tiết Minh kia nói trắng ra cũng là người thay cô ấy làm công. Nếu muốn đưa ra quyết sách to lớn gì, cũng do chủ tịch Nhược Khê của chúng ta định đoạt

- Vậy cũng tốt, nước phù sa không nên để chảy vào tay người ngoài, một công ty xuyên quốc gia lớn như vậy, lại là của bà nội con truyền xuống, dù sao cũng không thể nói bán thì bán, đúng không.

Quách Tuyết Hoa cũng tỏ ra rất hiểu biết.

Trong lòng Lâm Nhược Khê cũng trầm tĩnh lại, bà hình như cũng đã không để ý đến những chuyện trước kia rồi.

- Thật ra hệ thống công ty cũng đã vận hành và thao tác thuần thục rồi, đó cũng là lí do con yên tâm nhường lại vị trí chủ tịch cho Tiết tổng, hẳn có kinh nghiệm tại nước Mỹ và Hongkong, lại có trợ lý đã làm việc cùng con ba năm, thông thường sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Viên Hòa Vĩ vui đùa nói:

- Nhược Khê, cháu không làm ở công ty kỳ tài đó thật lãng phí rồi. Cháu nếu cảm thấy buồn chán, có thể tới Viên thị chúng ta làm phó tổng giám đốc cao cấp hoặc công việc khác, chúng ta cũng sẽ đem tiền lương của cháu tăng lên gấp đôi.

- Anh ít nói giỡn đi, Thiếu phu nhân của Dương gia còn cần anh phát tiền lương sao.

Dương Tiệp Dư cười mắng.

Mọi người nghe xong cũng đều vui vẻ, nhưng ngược lại Lâm Nhược Khê xấu hổ mà đỏ bừng mặt.

Nhìn thời gian cũng đã muộn, Dương Công Minh hỏi:

- Tuyết Hoa, yến tiệc trưa nay chuẩn bị xong chưa, đừng để Lam Lam của

nhà chúng ta đói bụng đó.

Quách Tuyết Hoa cung kính nói:

- Ba, chuẩn bị tốt rồi, nhưng... Liệt Nhi còn chưa có trở về, còn không có thấy thân ảnh nó nữa.

- Hừ, tiểu tử thối kia khẳng định lại say rượu bên ngoài rồi, cũng không biết bây giờ đang ở trên giường với con nào nữa.

Dương Phá Quân chỉ tiếc rên sắt không thành thép hừ lạnh nói.

- Anh sao có thể nói con như vậy, anh lại không thấy, sao đứng ở nơi này nghe người khác nói rồi đoán mò.

Quách Tuyết Hoa bất mãn nói.

Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê liếc mắt nhìn nhau, không nghĩ tới vừa mới đến nơi, thật sự vì chuyện của Dương Liệt mà gây nên mâu thuẫn thật.

Đúng lúc này, Dương Thần nghe được bên ngoài có tiếng xe, hơi chút cảm giác được, nhướn mày, xoay người nhìn phía bên ngoài cửa lớn.

- Không cần chờ đâu, nó đã trở về.

Không lâu sau, mọi người chỉ thấy người đi vào khoác trên người quân phục chính là Dương Liệt, đang tóc tai rối bời, ngáp ngắn ngáp dài, bước đi xiêu vẹo hướng đại sảnh đi tới.

Dương Thần có thể rõ ràng nhận thấy được, tu vi của Dương Liệt cũng không có tiến bộ gì, cũng chỉ có thân thể do rèn luyện mà mạnh mẽ, thế nhưng không biết vì sao, cảm thấy có chỗ không đúng, có cảm giác như có vật gì đó ngăn cách vậy, không có cách nào cảm giác được.

Mà Dương Liệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong đại sảnh sắc mặt mỗi người mỗi khác, rất là sáng khoái cười một tiếng, hai tay mở ra có chút nhiệt tình.

- Anh hai chị dâu, hoan nghênh về nhà!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1260

Cửu Long Khoa

Đối với lời ân cần hỏi thăm coi như không có việc gì xảy ra của Dương Liệt, Dương Thần và Lâm Nhược Khê khó tránh khỏi có chút miễn cưỡng.

Dương Thần mặt không chút cảm xúc gật đầu, cũng không muốn nhiều lời.

Dương Liệt dường như không để ý, vẻ mặt ung dung cười, sau khi đi vào trong nhà, ánh mắt rất nhanh rơi xuống người Dương Công Minh đang ôm Lam Lam.

Hơi sững sờ, Dương Liệt bật cười nói:

- Đây chính là cháu gái bảo bối của em à, tên là Lam Lam đúng không? Đến đây cho chú ôm một cái đi.

Lam Lam mở to đôi mắt đen lung liếng, từ khi Dương Liệt xuất hiện vẫn đang ngó nhìn, nhưng tiểu tử Dương Liệt vừa muốn đi đến ôm lấy thì khăn trương quay đầu túm chặt Dương Công Minh.

Hai cánh tay Dương Liệt đang đưa ra cũng rơi vào khoảng không, cứng ngắc giữa không trung, có chút xấu hổ.

- Lam Lam, sau vậy?

Dương Công Minh hỏi

Cái miệng nhỏ bé của cô lẩm bẩm:

- Không muốn ...

Quách Tuyết Hoa cười dài nói:

- Lam Lam ngoan, đây là chú con.

Lam Lam vẫn liên tục lắc đầu, đôi mắt biểu lộ vẻ kinh hoảng.

Cảnh tượng này khiến Dương Thần và Lâm Nhược Khê không khỏi có chút nghi ngờ, Lam Lam từ trước đến nay mơ mơ màng màng, lá gan cũng lớn không sợ ai, có ai muốn ôm gần như đều không cự tuyệt, vậy mà bây giờ lại không muốn ôm.

Mất thấy không để cho ôm, Dương Liệt liền để tay xuống, bật cười nói:

- Khả năng là trên người cháu có mùi rượu, trẻ con không thích.

Dương Công Minh có chút thâm ý nhìn mắt Dương Liệt cười cười nói:

- Được rồi, có thể là do không thích mùi vị trên người cháu, vào trong ăn cơm đi.

Mọi người tự nhiên đồng ý, duy chỉ có Quách Tuyết Hoa vài phần tiếc nuối, cô thấy, nếu Lan Lan có thể đến gần Dương Liệt một chút, Dương Thần cũng sẽ giao lưu nhiều hơn với em trai.

Chờ sau khi mọi người ngồi xuống, Dương Phá Quân không chờ dọn cơm

liền bất mãn nói:

- Tiểu tử thôi, lại đi lêu lổng ở đâu?

- Cha, con chỉ là xã giao thôi, cũng không phải lêu lổng gì, nếu lêu lổng thì sao có thể về chào mừng anh hai chị dâu.

Dương Liệt vô tội nói.

Dương Công Minh dùng ánh mắt nói với con trai, trong khi ăn cơm dừng cãi nhau mới có thể khiến Dương Phá Quân ngừng việc đặt câu hỏi.

Trong lúc dùng cơm, lớn lớn nhỏ nhỏ ngồi ở đó không tránh khỏi phải mời rượu Dương Công Minh, nhưng Dương Công Minh đem tâm tư đổ lên việc nói chuyện phiếm với cháu gái, cũng chẳng có phản ứng gì cả.

Lam Lam ngay từ đầu đã ăn vẹt quay, giống như cái gì cũng không sợ nữa rồi, cái miệng nhỏ nhắn phình lên, môi miệng béo tròn dính đầy xì dầu, bộ dáng ăn uống tốt vô hạn kia chọc cho Dương Công Minh trong lòng vui vẻ

Lâm Nhược Khê có chút tranh công vụng trộm giơ tay lên với Dương Thần, ý tứ rất rõ ràng, lúc trước quyết định nhận nuôi Lam Lam của cô sáng suốt cỡ nào, hình ảnh một già một trẻ vui vẻ hòa thuận này, cho dù ai nhìn thấy cũng cảm thấy đau khổ trong lòng.

Trong đầu Dương Thần còn nghĩ đến vẻ cổ quái của Dương Liệt, nhiều mặt ngờ vực, cũng không đặt tâm tư trong buổi tiệc, chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó một chút.

Ăn được phân nửa, Dương Liệt bỗng nhiên hướng một chén về phía Dương Thần,

- Anh, em mời anh một ly, trước kia là em trai không hiểu chuyện, lần này quay về Yên Kinh thay đổi triệt để để nghiêm túc ở lại trong quân doi658 cống hiến, hy vọng anh bỏ qua hiềm khích mà giúp đỡ.

Lời nói của Dương Liệt có chút dừng cảm và khiêm tốn, lại không có bối mốt, Dương Thần không tỏ ra thế nào, lại khó chịu, chỉ nâng chén cùng anh ta.

- Một nhân viên nhân hạ như anh, chỉ thêm chọc cười, cũng không cần phải khách khí.

Dương Liệt khoát tay nói:

- Sao có thể nói như vậy, đại ca căn bản không bận tâm đến người làm chuyện bình thường, em hiểu. Kỳ thật lúc trước sau khi Nghiêm Bất Ván chết, em luôn tự hỏi những chuyện mình làm, cẩn thận ngẫm lại, phát hiện là bản thân quá đáng, đại ca vẫn luôn mắt nhắm mắt mở bỏ qua, hạ thủ lưu tình, em quả thực rất cảm kích.

Nghe được những lời này của Dương Liệt, Quách Tuyết Hoa ở bên cạnh khoe mắt cũng bắt đầu ướm, cười nói với Dương Thần:

- Dương Thần, nghe thấy chưa, em trai con biết điều rồi, hai đứa là anh em ruột, về sau cố gắng quan hệ cho tốt, mẹ cũng hy vọng con dạy dỗ thêm em trai mình.

Dương Thần cười khỏ, tất cả đều có vẻ tốt đẹp như thế, nhưng vì sao bản thân lại càng cảm thấy không chân thực.

- Mẹ, mẹ yên tâm, anh không phải là người tính toán chi li.

Dương Liệt vừa nói vừa cười với Dương Thần:

- Anh, hôm qua em tình cờ gặp Quách Dực, cậu ta nghe nói anh và chị dâu trở về, bảo hôm nay muốn đến gặp mặt, trước kia đều không có cơ hội, nhờ em chuyển lời đến anh.

- Quách Dực? Là ai?

Dương Thần không hiểu ra sao.

Quách Tuyết Hoa vội nói:

- Đứa ngốc, họ Quách thì là em họ con, đương nhiên là người nhà bên ngoại. Quách Dực là con trai của anh trai mẹ, cậu của con, cùng tuổi với Liệt Nhi, đang làm bên Kiểm toán, là một đứa bé có năng lực.

Ngay khi đang nói chuyện, người hầu ở bên ngoài chạy đến thông báo.

- Lão gia, Quách Dực thiếu gia đến.

Dương Công Minh ha hả cười:

- Đúng là tuổi trẻ nôn nóng, tới cũng thật sớm, để cậu ta vào.

Chỉ chốc lát sau, một người mặc tây trang màu trắng đeo cà vạt vân đỏ, áo mũ chỉnh tề hípc mắt đi đến, trên tay còn cầm một cái hộp gỗ, dường như là quà tặng.

Đầu tóc được chải chuốt bóng loáng, mặt trắng không râu, vóc dáng cao chùng mét bảy mét tám, âm thanh nghe bùi tai.

- Trời ơi, thật ngại quá, nóng lòng nên đến sớm, ông nội Nguyên soái đừng để ý nha!

Quách Dực rất biết lấy lòng đi đến trước mặt Dương Công Minh lộ ra vẻ mặt xin lỗi.

Dương Công Minh rõ ràng biết rõ người này,

- Dực rồi dực rồi, đã nói với cháu rồi, đừng có gọi ông nội Nguyên soái, nghe mà chóng mặt.

- Nhưng ông chính là lão Nguyên soái mà, cha mẹ vẫn luôn dạy cháu, phải xin ông chỉ giáo nhiều hơn, chỉ là cháu cũng không dám quá mạo muội.

Quách Dực tràn đầy nghiêm túc nói.

Người dù sao cũng không phải thánh nhân, đều thích nghe tán dương.

Dù đây là những lời nịnh hót Dương Công Minh thường nghe, nhưng vẫn bồi nịnh nọt như vậy, trong lòng dù có biết đây chỉ là một chút thủ đoạn cũng vẫn cảm thấy vui vẻ.

- Ông nội Nguyên soái, đây là một lễ vật nhỏ, khi đến vội vàng nên chưa chuẩn bị tốt, hy vọng ông sẽ thích.

Quách Dực thừa cơ đưa cái hộp lên.

Dương Công Minh cũng không quá khách khí, mở hộp gỗ ra, bên trong là một hộp trà màu hồng, chỉ có điều chữ đề tặng không thấy có nửa điểm đồ

vân.

- Đại hồng bào Cửu Long khoa của núi Vũ Di chính tông, lễ vật này của cháu không giống là chưa chuẩn bị tốt.

Dương Công Minh cũng là người biết nhìn đồ, sau khi nhận ra không khỏi hí hóp mắt.

- Biết ông là người thích thưởng trà, mới nhờ bạn mang từ núi Vũ Di về, mà vẫn không có cơ hội đưa cho ông,

Quách Dục rất tự nhiên đặt cái hộp xuống bên cạnh.

Đối với thứ này có tiền chưa chắc đã có được, Dương Công Minh đương nhiên rất thích, ánh mắt nhìn Quách Dục tăng lên rất nhiều.

Quách Dục nín nọt Dương Công Minh xong mới quay lại nhìn Dương Thần và Lâm Nhược Khê, ánh mắt không khỏi dừng lại trên mặt Lâm Nhược Khê, khó khăn mới có thể rời đi.

Bị người xưng là em họ nhìn chăm chú như vậy, Lâm Nhược Khê không khỏi cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt ửng đỏ, trong lòng oán giận nhưng lại không nói gì.

Khóe miệng Quách Dục khẽ nhếch lên, trong mắt chợt lóe lên vẻ tham lam, năm sáu giây sau bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Đây là anh Dương Thần và chị dâu đúng không, khi đi khảo sát ở Trung Hải nghe nói không ai có thể hơn đệ nhất mỹ nhân thương giới Trung Hải - Chủ tịch Phi Ngọc Lô, chỉ tiếc chị dâu công tác bận rộn không có cơ hội gặp mặt, hôm nay được mở mang đầu óc, ha ha, anh họ thật có điểm phúc.

Nói thì như vậy nhưng thật ra là để che dấu thất thố xấu hổ của mình, mặt không đỏ, tim không nhảy, không có sơ xuất gì.

Nhưng Dương Thần làm sao bỏ qua vài giây tình huống chân thực đó, dám nổi tà tâm với người phụ nữ của mình, Dương Thần đối với người này không có nhiều cảm tình.

- Biết là phúc của anh thì cũng đừng có tròng mắt ra nhìn như vậy chứ.

Nghĩ đến Quách Tuyết Hoa, Dương Thần chủ động đem ý tưởng này nhìn xuống không thể hiện ra ngoài.

Không khí lập tức ngưng tụ, không ai nghĩ Dương Thần lại không khách khí như vậy, hơn nữa còn dưới tình huống lần đầu gặp mặt.

Lâm Nhược Khê xấu hổ ở dưới bàn lấy tay tóm quần Dương Thần, vì cô mà xảy ra mâu thuẫn cô cảm thấy rất không hay, lại nói bị người khác nhìn chăm chú không phải lần một lần hai, chỉ có điều đây là họ hàng mới phá lệ cảm thấy xấu hổ.

Sắc mặt Quách Dục tái nhợt, thấy Dương Công Minh cũng không có ý muốn nói giúp mình, trong lòng biết Dương Thần có địa vị nhất định trong nhà, tuyệt đối không phải là người mình có thể chống đối, hậm hực nói:

- Anh họ đừng hiểu lầm, chị dâu thực không giống người thường, có chút không không chế được.

- Đúng vậy, Dương Thần, là khen vợ con đẹp, người nhà cả đưng quá kích động.

Quách Tuyết Hoa nói đỡ, dù sao cũng là con của anh trai mình, nhưng bà có chút tiếc rèn sắt không thành thép.

Dương Thần không để ý tới, tiếp tục ăn cua trên tay.

Con người Quách Dực đảo một vòng, bật cười nói:

- Anh họ, kỳ thật em cũng mang theo một phần quà tặng cho anh và chị dâu, chờ dùng cơm xong cùng em ra ngoài xem một chút.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1261

Căm Ghét Thế Tục.

Nhìn thấy Quách Dục vẻ mặt thành khẩn muốn lôi kéo bộ dạng phải tặng quà, mặc kệ là thật hay giả, giờ tay không đánh người có bộ mặt tươi cười.

Bữa trưa ăn cũng đã xấp xỉ rồi, Dương Thần liền gật đầu đáp ứng.

Hơn mười phút sau, Dương Công Minh mang theo Lam Lam đi vào trong đình viện, hai cụ cháu chuẩn bị đi đánh một giấc, Lam Lam ăn no bụng cũng có chút buồn ngủ, ngoan ngoãn đồng ý.

Lâm Nhược Khê không nghĩ tới con gái mình lại được Dương Công Minh thương yêu đến thế. Nhớ lúc trước Lam Lam đến đi ngủ cũng phải có người trông coi, hiện giờ càng ngày càng thích ngủ, thật không biết có phải là hướng đi cực đoan hay không.

Hai vợ chồng đi cùng Dương Liệt, đi tới bãi đỗ xe bên ngoài tòa nhà, xem xem quà gặp mặt của Quách Dục.

Vừa đi vào đến sân, Viên Dã đi theo phía sau “Oa” lên một tiếng.

Trước mắt là một chiếc xe Ferrari màu đỏ hai chỗ, hai cánh cửa xe mở ra, đường nét vô cùng trơn tru

- Chiếc Ferrari này là loại nào, sao lại chưa từng thấy qua, đẹp quá.

Viên Dã cũng là người yêu xe, hai mắt sáng lên không kìm nổi hỏi.

- Ferrari 599 kỷ niệm đặc biệt số lượng hạn chế, Saaperta.

Không đợi Quách Dục giới thiệu, Dương Thần đã thốt ra.

Quách Dục hơi kinh ngạc, sau khi sửng sốt ngay lập tức hỏi:

- Không hổ là anh họ Dương Thần, có hiểu biết nha! Tháng trước em mới có được chiếc xe này, cho mấy người bạn của em xem, có thể vừa nhìn đã biết, cũng chỉ có Dương Thần anh! Người trong nghề, người trong nghề!

Dương Thần thầm nghĩ, chỉ là mình đã từng nhìn thấy không quên được mà thôi, sao phải đặc biệt nhớ tới.

Tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt Lâm Nhược Khê sáng lên khi thấy chiếc xe này, biết người phụ nữ này cũng thích xe liền có chút hứng thú đối với lễ vật này.

- Nếu tôi nhớ không lầm, xe này được giới hạn sản xuất trong phạm vi 80 chiếc, không dúc hết sức lực và giá tiền lớn thì không thể có được, cậu cũng thật có thủ đoạn, tốn không ít tiền.

Dương Thần thuận miệng hỏi.

Quách Dục đặc ý nói:

- Cũng không nhiều, chỉ tầm bốn triệu.

- Bốn triệu?

Dương Thần nhíu mày,

- Làm sao có thể, xe này cho dù là ở Châu Âu cũng không có giá đó.

Nói xong lời này, Dương Liệt ở bên cạnh, Viên Dã đi theo Quách Dục đều lộ ra vẻ mặt vài phần là lạ, hiển nhiên đều biết được chút gì đó.

Ánh mắt Quách Dục lộ ra tia cười tà,

- Anh họ, anh từ nước ngoài trở về, không hiểu một ít môn đạo của chúng ta.

- Như thế nào?

Dương Thần phát hiện bản thân còn nhiều thứ chưa biết.

Quách Dục nói:

- Hiện tại chúng ta mua xe, nào có ai cùng người và cùng thương gia mua, người giàu có ở trong quốc nội đều mua xe tốt từ nước ngoài, cái gì mà Ferrari, Koenigsegg, Aston Martin, muốn cái gì có cái đó!

- Những chiếc xe này, trên cơ bản lai lịch cũng không đúng, chúng ta chỉ cần bảo bạn bè ở bên hải quan hỗ trợ một cái, muốn xe gì liền có thể trực tiếp đem xe khấu trừ!

- Đến lúc đó, đến thẳng ngọc cũng không dám lộ liễu hỏi hải quan, trừ phi có quan hệ, vậy phải bán mặt mũi cho bọn họ, quan hệ không đủ sâu, bọn họ cũng không đáng vì vài chục triệu đổi chọi với quốc gia, có phải không?

- Còn chúng ta, được lợi tổn ít tiền, mua được từ bên hải quan, lại có được quan hệ, cái này so với bản thân tốn trên chục triệu tiền mua xe tiết kiệm được nhiều hơn!

Nghe được Quách Dục chậm rãi nói về con đường mua xe, Dương Thần giật mình, bản thân quả nhiên là vào ‘Hào môn’ rồi, hóa ra tiền có thể tiết kiệm như vậy!

Theo lý thuyết của Quách gia, tuy cũng chính là nhà làm quan, nhưng nếu không phải Quách Tuyết Hoa gả vào Dương gia, cũng chỉ là cuối gia tộc hạng hai ở Yên Kinh, hiện giờ cũng chỉ là gia tộc hạng hai tầm trung.

Nhưng, tiểu tử Quách gia có thể y vào tầng quan hệ trong nhà đạt được đặc quyền, thật có chút ý muốn cáo mượn oai hùm.

Dương Thần cũng không cho rằng, Dương Công Minh mấy ông cụ đó, không biết đám tiểu tử này ở dưới làm những trò gì, chỉ có điều, nhân tính âm u, không phải nói diệt trừ là có thể diệt trừ.

Rất nhiều người căm ghét thế tục, là bởi vì chính mình không có cơ hội ngồi trên vị trí kia, bản thân không có cơ hội ‘tục’ thì thôi, bằng không, có lẽ càng ‘tục’.

Dương Thần đột nhiên cảm thấy, nếu như nói chiếc xe này là ‘Cướp đoạt’, bản thân nghe sẽ thấy thoải mái hơn một chút.

- Anh Thần, anh hãy nhận đi, Quách Dục cũng không thiếu xe, em thấy chị dâu rất thích.

Viên Dã đã quen nhìn thấy việc này, cười nói.

Dương Thần quay đầu nhìn vợ,

- Bà xã, em thích không?

Lâm Nhược Khê cũng thành thật,

- Thích cũng thích, nhưng bốn triệu là quá đắt, lần đầu tiên gặp mặt đã nhận lễ vật đắt như vậy thì thật không tốt.

- Ai, cái này có đáng gì, xe sang xứng giai nhân thôi! Xe đẹp như vậy, đương nhiên phải để mỹ nữ như chị dâu lái....

Quách Dục kích động nói được một nửa, mới đột nhiên ý thức được bản thân diễn đạt khinh suất, ngại ngùng cười cười dừng lại.

Dương Thần nhú mày, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Như vậy đi, xe này Nhược Khê em cứ nhận, tuy nhiên em phải đưa cho cậu ta một chiếc xe giá giống như vậy.

Lâm Nhược Khê liên tục gật đầu, mỉm cười nói:

- Ừ, cách này hay, em có rất nhiều xe mới chưa từng dùng qua.

- Cái này... không đáng mà.

Quách Dục cười cười, ý tứ này không phải là không muốn thiếu nợ nhau, phải sạch quan hệ sao.

- Sao, chú lo lắng nhà chúng tôi không có xe tốt?

Quách Dục vội vàng lắc đầu,

- Sao có thể, anh họ nói đùa rồi, chị dâu là một đại phú hào trong nước, nhất định còn có tiền hơn một công chức nhỏ như em.

Dương Thần cười quái dị nói:

- Cậu cũng tự biết mình là công chức nhỏ.

Sắc mặt Quách Dục lúc trắng lúc đỏ, cảm giác bị châm chọc đến đau chân, tự nhiên chịu khổ nhưng chỉ có thể cười nhận lỗi.

Dường như đã nhẫn nại tới một mức độ, vẻ mặt Quách Dục có vẻ rất cứng ngắc, sau khi đưa chìa khóa xe cho Lâm Nhược Khê, Quách Dục cáo từ rời khỏi.

Về việc Lâm Nhược Khê nói muốn đưa xe đến nhà anh ta, anh ta cũng không có nhiều tâm tư cẩn thận nghe.

Tuy sắp chia tay, nhưng Quách Dục vẫn làm bộ dạng rất mong chờ, hẹn hai vợ chồng Dương Thần ngày mai gặp nhau ở tiệc rượu đầy tháng Lý gia.

Quách Dục vừa đi, Viên Hòa Vĩ vẫn luôn không nói lời nào đi tới, đã hiểu cười cười vỗ bả vai Dương Thần,

- Chú biết cháu chồng đối ác liệt tác phong quan liêu của thế hệ sau, tuy nhiên sau này cháu phải thích ứng, dù sao tốt cũng không ít, cùng lắm thì theo chân bọn họ làm bạn là được rồi.

Dương Thần nhún vai,

- Kỳ thật cháu cũng không để tâm gì, chẳng qua chỉ cảm thấy hơi châm chọc. Khi bán thịt dê xiên nướng ở Trung Hải, làm sao lại có nhiều hắc đạo

thu phí bảo hộ của các quán nhỏ như vậy, lại không có ai đến quán. Hiện tại xem ra, phí bảo hộ người nghèo trả còn ít, phí bảo hộ của những người có tiền trả, quả thật không ít.

- Hiện tại biết, chúng ta làm kinh doanh, đi làm tốt quan hệ với chính phủ quan trọng như nào, nói trắng ra là, Viên gia không phải cũng dựa vào Dương gia mới có thể ổn định đến hiện tại sao.

Viên Hòa Vĩ xấu hổ cười nói.

Dương Tiệp Dư nghe xong giả vờ cả giận nói:

- Tốt, anh kết hôn với em là vì việc buôn bán của anh hả!

Viên Hòa Vĩ sắc mặt quần bách, khẩn trương thừa nhận sai lầm để lấy lòng, Viên Dã đi theo bên cạnh cũng xấu hổ, vì cha bị vợ quán mà cảm thấy vô cùng đau đớn, cảm giác của bọn họ không phải là như vậy sao...

Trái lại là Dương Liệt, đi theo ngay từ đầu đã không nói được lời nào.

Dương Thần chú ý tới, Dương Liệt khó mới có thể lộ ra một ít vẻ mặt vô cùng chân thực.

Đây là vẻ mặt phức tạp, tựa như hồi ức ngưng tụ, căm hận, chua xót, phần nộ, đủ loại cảm giác lẫn lộn.

- Chú đang nghĩ gì?

Dương Thần không khỏi chủ động hỏi một câu.

Dương Liệt xoay đầu lại, ánh mắt không e dè cùng Dương Thần ở một chỗ.

- Em nghĩ, thế giới này, thần có thật sự tồn tại không.

...

Khóe miệng Dương Thần khẽ cười,

- Chú cảm thấy như nào.

- Anh không phải được gọi là thần linh sao, anh trai.

Dương Liệt cười quái dị hỏi lại,

- Có cảm giác mình là thần không?

Dương Thần không chính diện đáp lại mà chỉ nói:

- Phương thức nói chuyện và vẻ mặt của chú bây giờ, không giống Dương Liệt mà anh từng biết.

- Người đều sẽ thay đổi, phụ nữ là thiên biến thành, đàn ông kỳ thật càng biến thiên, hơn nữa là thay đổi một cách triệt để hơn.

- Anh có thể lý giải thành, chú thay đổi hơi quá rồi.

Dương Thần gât gao nhìn chăm chăm con người Dương Liệt, mong chờ nhìn thấy bất cứ một phản ứng đặc biệt nào.

Nhưng kết quả lại khiến Dương Thần thất vọng, Dương Liệt bình thản hít thở thật sâu, khóe miệng khẽ nhếch lên,

- Có lẽ là em suy nghĩ quá nhiều, em chỉ là một nhân loại tầm thường, ngay cả nhân vật như anh trai còn phải thuận theo vận mệnh hôm nay, đi thích ứng thực tế như vậy, em làm sao có thể có ý muốn gì, thế giới này lại

không phải dễ dàng thay đổi như vậy, buồn cười... buồn cười...

Nói xong, Dương Liệt quay lưng lại, yên lặng quay về phòng, bóng dáng lưu lại là một chút biểu lộ tang thương...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1262

Tình Cha Con.

Hậu viện Dương gia, trong phòng ngủ Dương Công Minh.

Sau khi ăn xong mang theo Lam Lam đi vào trong hậu viện được vài bước, hai cụ cháu đi vào trong phòng ngủ định làm giấc ngủ trưa.

Có loại đan dược Dương Thần đưa tới, Dương Công Minh tuy rằng không có tu vi gì, nhưng là càng già càng dẻo dai, một tay ôm bé mập hơn nửa canh giờ cũng không thấy phiền hà gì.

Lam Lam đã mơ mơ màng màng ngủ, cái đầu nhỏ dựa vào Thái gia gia, cái miệng nhỏ nhắn nức nở.

- Lam Lam à, sao lại buồn ngủ như vậy, tối hôm qua ngủ không ngon sao?

Dương Công Minh yêu thương nhìn mặt chất gái.

Lam Lam lắc đầu,

- Không phải, cha dạy Lam Lam luyện công, nói Lam Lam không thể lười biếng, ăn cơm xong liền bắt đầu nghĩ, suy nghĩ nhiều liền cảm thấy buồn ngủ.

- Ah...

Dương Công Minh đại khái cũng đoán được Dương Thần truyền thụ công pháp gì cho con gái, tuổi còn nhỏ, cho dù trời sinh căn cốt hơn nữa nhưng lĩnh ngộ công pháp phức tạp như vậy vẫn là rất tiêu hao suy nghĩ, khó trách đứa nhỏ này thích ngủ hơn so với trước kia.

Dương Công Minh cũng không hỏi chuyện luyện công nhiều, đi tới cái giường rộng của mình tà tà nằm xuống, để Lam Lam dựa vào người mình ngủ.

Một bên nhẹ vỗ lưng Lam Lam, một bên nhẹ giọng thuận miệng hỏi:

- Lam Lam, vì sao vừa rồi cháu không để cho chú Dương Liệt ôm một cái...

Lam Lam ngập ngừng than thở,

- Lam Lam sợ... chú giống người xấu...

Âm thanh đã trở nên rất nhỏ, hiển nhiên là muốn ngủ rồi.

Dương Công Minh yên lặng nhắm mắt lại, khóe miệng giữ kín như bưng nổi lên ý cười.

- Là như vậy... người xấu... ha ha, đứa trẻ ngoan... đúng là đứa trẻ ngoan... ngủ đi...

Giống như lời độc thoại, Dương Công Minh tiếp tục nhẹ nhẹ vỗ, đồng thời cũng yên tâm bắt đầu nghỉ ngơi.

Chỉ trong chốc lát, phòng ngủ chỉ còn lại tiếng hô hấp đều đều...

...

Yến Kinh, dinh thự Ninh gia.

Hai nữ hầu của Ninh gia ở hậu viện quét lá rụng, vừa làm việc vừa nhẹ giọng nói chuyện, dù sao phía sau hai người cũng là thư phòng của Ninh Quang Diệu, Thủ tướng ở bên trong làm việc, các cô cũng không dám lớn tiếng.

- Này, cô nói xem mấy ngày này thiếu gia đều đã trở về, vì sao còn không đi làm.

Một nữ hầu nhỏ giọng tò mò hỏi.

Một nữ hầu lớn tuổi khác thôn thức nói:

- Cô thì biết cái gì, thiếu gia còn chưa phục chức, làm sao mà đi làm được.

- Chưa phục chức? Vì sao? Lẽ nào còn không cho Đại thiếu gia của Ninh gia chúng ta đi làm?

- Ai biết, nghe nói là Thủ tướng cố ý không cho, hình như có người nghe thấy buổi tối Thủ tướng mắng thiếu gia một trận, dù sao lần này thiếu gia trở về Thủ tướng cũng không mấy vui mừng.

- Chuyện này cũng kỳ quái, thiếu gia Quốc Đống là người duy nhất của Ninh gia ta, Thủ tướng coi như trách cậu ấy mất tích không có tin tức cũng không nên hờ hững như vậy chứ.

Cô hầu gái buồn bực.

Hầu gái lớn tuổi vẽ mặt nhiều chuyện nói:

- Tôi cho cô biết, cô cũng đừng nói ra ngoài, tôi nghe vệ sĩ lão Chu nói, lần trước Thủ tướng đi Trung Hải, kỳ thật không phải đi họp, là đi gặp con gái riêng của ông ấy, Thủ tướng hình như thích cô con gái riêng kia hơn.

Nghe nói như vậy, hai mắt cô hầu gái mở thật to, vẽ mặt si ngốc đứng một bên.

Hầu gái lớn tuổi khinh thường nói:

- Xem cô kia, gia đình giàu có có con gái riêng thì làm sao, đại thiếu gia của Lý gia nghe nói cưới tiểu thư Đường gia, ngay cả đứa nhỏ trong bụng cũng không phải là cốt nhục đâu!

- Dân chúng bình thường nào biết được Thủ tướng của chúng ta rốt cuộc có mấy người con gái riêng, rốt cuộc ai là vợ chính, coi như là có người biết, thì với thể lực của Ninh gia này, ai dám nói huyền thuyên?

- Đến lúc đó thật sự vứt bỏ thiếu gia Quốc Đống, phù chính con gái nuôi kia, chỉ cần tiểu thư kia có bản lĩnh, ai dám làm trái ý Thủ tướng?

- Không... không phải...

Cô hầu gái sợ hãi bấu môi ra phía trước.

Hầu gái lớn tuổi quay đầu lại, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Ninh Quốc Đống chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau các cô, ánh

mắt lạnh như băng nhìn.

- Đại... Đại thiếu gia... Tôi... Tôi chỉ là...

Không đợi hầu gái giải thích, Ninh Quốc Đồng cũng đã quay đầu đi, hướng về phía thư phòng của Ninh Quang Diệu.

Lúc này, Ninh Quang Diệu thẳng sống lưng, đang ngồi trên ghế làm việc trong thư phòng, nhanh chóng lật xem văn kiện trong tay, hiệu suất phê duyệt cực cao.

Bên ngoài thư phòng truyền đến tiếng nói của con trai.

- Cha, con có việc muốn gặp cha.

Ninh Quang Diệu khẽ cau mày, bỏ xuống công việc đang làm trong tay,

- Vào đi.

Sau khi cửa mở ra, một thân tây trang, Ninh Quốc Đồng có chút tư thế oai phong hùng hừng phấn chấn đi đến, bước đi trầm ổn, khí vũ hiên ngang.

Nhưng chính là như vậy giống như thoát thai hoán cốt, so với lúc trước càng thêm vẻ tự tin cũng không thể khiến Ninh Quang Diệu giãn mày.

- Có chuyện gì, cha rất bận.

Ninh Quang Diệu không kiên nhẫn nói.

Ánh mắt Ninh Quốc Đồng thản nhiên nói:

- Cha, hôm nay con đi gặp vài đồng sự và bạn cũ, mới biết ngày mai là đầy tháng của đứa nhỏ Lý gia, con thấy cha công vụ bề bộn, con muốn thay Ninh gia tới đó.

Bốp

Ninh Quang Diệu giận dữ đập bàn khiển trách:

- Ai cho con đi gặp đám bạn bè hư hỏng đấy?! Đã nói với con bao nhiêu lần! Không được ta cho phép, không được tùy ý ra ngoài!!

- Cha, con chỉ đi gặp mấy người bạn, không có gì đặc biệt chứ.

Ninh Quốc Đồng vô tội nói.

- Hừ, đi gặp bạn, nếu bọn họ hỏi con, trước kia con đi đâu, con cũng sẽ nói với bọn họ lý do là trước kia con bị mất trí nhớ sao?!

- Con đến hiện tại cũng không chịu nói thật cho ta biết, con rút cuộc đi đâu, làm gì, sức khỏe của con vì sao lại hồi phục, con nghĩ rằng ta ngu xuẩn, sẽ bị tiêu tử con lừa?

Ninh Quốc Đồng nghiêm mặt nói:

- Cha, con không lừa cha, con thật sự không nhớ gì cả, mặc kệ cha tin hay không, sự thật chính là như thế. Con chỉ là thấy kỳ quái, vì sao làm một đứa con trai, sau khi thân thể khiếm khuyết kỳ tích khôi phục lại, mà ngược lại cha vì vậy mà không vui.

- Đừng có nói những lời này! Con nếu thật sự coi cha là cha ruột thì nói cho ta biết mục đích trở về lần này của con là gì, con rút cuộc ở cái chỗ quỷ nào cùng ai! Ta rõ ràng phái vệ sĩ theo sát con, con làm sao mà có bản lĩnh thoát khỏi tầm mắt của bọn họ?

- Con cứ như vậy là để toàn bộ người ở Yên Kinh biết con đã trở về, không phải là muốn ta hồi phục chức vị cho con sao, con nghĩ rằng ta sẽ đồng ý? Nói cho con biết, không làm rõ mọi chuyện thì con sẽ cứ phải ngoan ngoãn ở trong nhà đợi! Ta sẽ để hai chú bác Ninh Tâm, Ninh Đức để ý con, xem con làm như thế nào mà ra ngoài!

Ninh Quốc Đồng nhíu mày,

- Nếu cha không tín nhiệm con như vậy, con đây cũng không thể nói gì hơn... Tuy nhiên, yên hội ngày mai ở Lý gia...

- Không cần con quan tâm, tự ta đi biểu quà Lý gia, cái nhà này, còn chưa đến phiên con đảm đương, trước kia không thể, hiện tại không thể, sau này, cũng chưa hẳn là con! Cút ra ngoài!!

Hai tay Ninh Quốc Đồng không khỏi nắm chặt, nhưng rất nhanh liền buông ra, yên lặng cúi đầu xoay người ra khỏi phòng.

Đúng lúc này, Ninh Tâm và Ninh Đức vừa vặn từ bên ngoài đi tới, khi đi qua trước mặt Ninh Quốc Đồng, hai người đều có chút thâm ý nhìn mắt Ninh Quốc Đồng.

Nhưng Ninh Quốc Đồng giống như hoàn toàn không có cảm giác, chỉ lễ phép gật đầu một cái rồi thản nhiên rời khỏi.

Ninh Quang Diệu nhìn thấy Ninh Tâm và Ninh Đức, sắc mặt như âm u gặp trời sáng, trở nên tươi cười nói:

- Hai vị trưởng lão, lời vừa mới nói chắc hai vị cũng đã nghe được, không biết có thể phiên hai vị trong giữ nghiêm tử kia.

- Được, yên tâm đi, chúng tôi sẽ lưu ý.

Ninh Tâm tùy ý nói:

- Anh làm cũng không tệ, Ninh Quốc Đồng hiện tại đã lộ ra vẻ cổ quái, trước khi chưa làm rõ chuyện gì đã xảy ra, cậu ta tạm thời không thể bồi dưỡng làm người nối nghiệp, để cậu ta đi ra ngoài, chị sợ sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta.

Ninh Quang Diệu gật gù đầu, lại nói:

- Tôi nhận được tin tức, Dương Thần và Nhược Khê đã từ Trung Hải quay về Dương gia, dự đoán thời gian qua năm mới đều ở Yên Kinh, nhưng tôi cảm thấy vẫn là sớm qua cho tốt, cho nên đêm nay muốn tới Dương gia thăm Nhược Khê. Không biết hai vị trưởng lão có vinh hạnh đi một chuyến? Dù sao Dương Thần người này vui buồn thất thường.

- Tất nhiên sẽ vậy, chúng tôi cũng chính là muốn nhắc nhở anh điểm này mới đến, hiện tại Lâm Nhược Khê là mục tiêu số một, anh phải nhanh chóng đổi họ của cô bé thành 'Ninh' mới được, trước kia anh đã cố gắng rất nhiều, không nên thời giấc mấu chốt buông lỏng.

Ninh Đức nhắc nhở.

Ninh Quang Diệu lộ ra một chút định liệu, ý cười nói,

- Hai vị yên tâm, Quang Diệu có tự tin, trong vòng năm nay sẽ khiến

Dương Thần không thể là kẻ địch của Ninh gia chúng ta.

Thư phòng truyền đến tiếng cười của ba người đàn ông.

Mà bên ngoài thư phòng, trên đường nhỏ của hành lang, Ninh Quốc Đống lẻ loi đứng một mình, đã cách thư phòng hơn 10m nhưng vẫn có thể nghe được đối thoại trong thư phòng.

Chỉ chốc lát sau, trong mắt lộ ra hung quang, hiện lên nồng nặc hận ý.

- Ninh Quang Diệu, cho ông cơ hội sống, đây chính là tự ông không cần, ông vô tình đừng trách người làm con như tôi vô nghĩa.

Khóe miệng Ninh Quốc Đống toét ra ý cười tàn nhẫn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1263

Phấn Hồng Giai Nhân.

Đêm khuya, khu giải trí phồn hoa nhất Yên Kinh, từng ánh sáng đèn đuốc đan xen rực rỡ, gần tới đêm khuya cũng là nơi bắt đầu một ngày mới của nơi này.

Màu sắc ánh sáng muôn hồng nghìn tía, lóe ra trống ngực trong vô số đám người, trêu đùa thần kinh người qua đường.

Nhưng, thật sự có thể ở trong câu lạc bộ xa xỉ, quán ăn đêm phải là người tiêu phí rất tốt, đương nhiên không thể là người ở bên ngoài gió lạnh thổi nhìn ngọn đèn.

Trong này, có một nơi gọi là ‘Phấn hồng giai nhân’ – câu lạc bộ giải trí xa hoa, chính ở con đường hoàng kim dành riêng cho người đi bộ, bề mặt nhìn như không lớn, nhưng trước cửa có bốn gã vệ sĩ mặc tây trang to lớn, đứng trong giá rét giữ vững mặt tiền.

Mà phàm là ra vào gara dưới mặt đất câu lạc bộ, hơn phân nửa đều là siêu xe tốc độ nhãn hiệu lâu đời ở Âu Châu, cấp bậc này cũng đã khiến cho một ít người tự nhận là phú hào cũng cảm thấy sợ.

Giờ khắc này, một trong những gian phòng lớn của Phấn hồng giai nhân, những vũ điệu dường như làm cho cả căn phòng lâm vào rung động.

Trong phòng u ám, dưới ngọn đèn và ánh huỳnh quang, ghế sa lon màu hoa hồng, những bóng người đang giằng co một chỗ.

Nửa người mình trần ở trên, một người thanh niên chỉ mặc chiếc quần xi-líp hình tứ giác màu sắc hoa văn rộng thùng thình, nằm trên một cô gái trẻ tóc dài cuộn sóng, con ngươi long lanh, môi hồng răng trắng, thở ra hương thơm của rượu, toàn thân giống như mỹ nhân rắn dán chặt lấy người thanh niên.

Nếu cẩn thận nhìn sẽ phát hiện, nửa dưới của người con gái đã sớm không còn đến một mảnh vải, thân trên chỉ còn áo lót màu trắng cùng với áo ngực hồng nhạt.

Một đôi núi non phóng khoáng chen nhau cọ xát lên cánh tay người thanh niên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt hết cánh tay.

- Quách Đại thiếu gia, hôm nay không vui sao? Có phải không thích Thi Thi nữa rồi.

Cô gái tên Thi Thi nũng nịu hỏi.

Cô dốc sức làm nũng lấy lòng hồi lâu phía dưới mới được như vậy, nhưng người thanh niên này lại không có ý tứ muốn bắt đầu.

Người thanh niên một tay cầm rượu đỏ, hơi hơi nhấp miệng, mắt liếc nhìn

nhìn tiểu mỹ nhân khiêu khích mình đã lâu.

Khuôn mặt trái xoan này, dáng người này, tùy tiện lăng xê lên trên mạng cũng có thể làm dậy lên ngọn lửa, thậm chí trở thành mơ ước của không ít tiểu tử nghèo.

Nhưng phụ nữ như vậy, trong tay của tên già đời phong nguyệt như anh ta đã không có lực hấp dẫn gì nữa rồi.

Rập theo một khuôn khổ, thừa lúc tuổi còn trẻ kiếm tiền bằng xác thịt thôi.

- Ha ha, Thi Thi, em hôm nay không có bản lĩnh từ Quách Dục mua được vé Birkin rồi, hôm nay anh ấy gặp siêu cấp mỹ nhân, vậy nên không có hưng thú với tiểu mỹ nhân em nữa rồi.

Ở bên kia, một người đàn ông trẻ tuổi tóc húi cua ngậm xì gà cười tà nói.

Bản thân người đàn ông này lại chơi rất vui vẻ, hai chân đã mở rộng, tùy ý để một người phụ nữ nhuộm tóc đỏ uyển chuyển trên người.

Mùi mồ hôi đầm đìa của phụ nữ, một bờ mông đầy đặn không ngừng phập phồng, muốn ép khô hàng của người đàn ông này.

Nhưng trên bàn trà phía trước có bày nhiều viên thuốc màu lam, nhưng hiển nhiên cho cô thêm rất nhiều phiền toái, là không có cách khiến cho người đàn ông mềm xuống.

Tuy nhiên, chỉ cần nghĩ đến Đại thiếu gia như vậy mỗi lần cho tiền bo là mấy vạn, sẽ không do dự mà càng thêm ra sức vắn vẹo vòng eo, ngóng trông lần tới còn có thể được gọi đến cô.

Trong mắt Thi Thi hiện lên ý khinh thường,

- Hừ, cái gì chứ, chị em nhà ai câu mắt linh hồn nhỏ bé của Quách Đại thiếu gia rồi, thiếu gia nói ra, Thi Thi không tin thực đẹp đến vậy.

Quách Dục khinh miệt liếc cô ta một mắt:

- Tiểu thư Chương Uyển Thi, em thật sự là tốt nghiệp hệ thạc sĩ tài chính kinh tế Yên Đại sao?

Thi Thi kiêu ngạo hơi ngửa đầu,

- Đương nhiên rồi, em còn có bằng tốt nghiệp đấy, lúc học đại học còn được học bổng toàn phần, bằng không sao xứng được ở chỗ này hầu hạ vài vị đại gia.

- Nhưng anh thấy kiến thức của em cũng không hơn cô gái nông thôn là mấy.

Quách Dục chậm biếm nói.

Trong mắt Thi Thi ánh lên chút giận dữ, nhưng lập tức cố nén lại, chuyển thành hờn dỗi,

- Ghét thật, Thi Thi sao lại giống con gái nông thôn rồi, con gái nông thôn như hoa ngọc được như này sao?

- Em trừ con mắt, bộ ngực lớn một chút, thì đầu óc giống như hạch đào.

Quách Dục chặc chặc thở dài.

Thì Thì tức đến nổi sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, nhưng biết rõ các đại gia ở trong này đều không dễ đối phó, đành phải cắn răng nuốt vào trong bụng, ra vẻ chu môi tức giận nũng nịu khóc.

- Quách thiếu gia ức hiếp người, Thì Thì không quan tâm người nữa.

Nói xong, người phụ nữ cũng không quan tâm phía dưới không mặc gì, trực tiếp chạy ra khỏi phòng, không quên đóng cửa.

Quách Dục cũng không động tĩnh, tiếp tục nhếch môi uống rượu đỏ, nghĩ về nỗi băn khoăn trong lòng.

Người tóc xoắn đang ôm ấp mỹ nhân bên cạnh, lúc trước còn đang ôm hôn, lúc này tò mò nói:

- Tôi nói này Quách Dục, chị dâu Lâm Nhược Khê mà cậu thích, thực sự đẹp như trong truyền thuyết không?

- Trước kia tôi cũng nghe mấy anh em làm quan ở Trung Hải nói qua, nói là rất ít công khai lộ diện, chỉ gặp một lần, là một lãnh mỹ nhân, đáng tiếc vẫn không có cơ hội thấy.

- Thấy thì thế nào, đó là người phụ nữ của Đại thiếu gia nhà Dương gia, nghe nói đến cả bá vương Lý gia đều biết vâng lời, cậu đi chạm thử xem, còn không bị trực tiếp đánh vỡ đầu?

- Cho dù là không thể động vào, nhìn thấy để dưỡng mắt là được rồi.

Người thanh niên tóc quăn hừ nhẹ nói.

Quách Dục chán ghét liếc nhìn hai đứa bạn hư hỏng một cái,

- Làm trên người chị dâu các cậu đi, chị dâu tôi là loại để cho hai con chó một năm bốn mùa động dục các cậu nghĩ tới sao?

- Thật sự nghĩ rằng ông đây ngoài phụ nữ thì không làm gì được sao? Các cậu có biết, các cậu hiện tại có thể cùng tôi ở đây dùng phòng riêng tốt nhất, cùng phụ nữ tốt nhất là dựa vào cái gì không?

Hai người kia lúc này mới cười làm lạnh, tóc húi cua nói:

- Đương nhiên là dựa vào Quách Dục Đại thiếu gia ngài rồi.

- Thôi lắm! Dựa vào cha tôi có người em được gả vào Dương gia! Dựa vào công phẩm hàng năm của Quách gia được Dương lão gia kia đồng ý nhận.

Quách Dục mắng.

- Dạ dạ dạ, Quách Đại thiếu nói đúng, chúng ta là dựa vào Dương gia.

Tóc quăn cười hì hì nói.

Quách Dục nhấp rượu đỏ nhếch miệng nói:

- Các cậu phải biết rằng, Dương lão gia kia không còn sống tốt được mấy năm nữa, thừa lúc ông ta còn tỉnh táo, có thể dựa vào, nhưng ông ta xong đời rồi, Dương gia chính là rơi vào tay Dương Thần.

- Nhưng hiện tại, anh họ đó của tôi có ấn tượng không tốt với tôi, các cậu nghĩ xem, nếu như sau này Dương gia không để ý chúng ta nữa, tôi cũng được, các cậu cùng tôi lăn lộn cũng được, đừng nói có người bán đứng

chúng ta hay không, kẻ thù bên ngoài sẽ bỏ qua chúng ta sao?

- Hả? Sao có thể như vậy?

Tóc húi cua buồn bực nói:

- Gây ra mâu thuẫn gì rồi?

- Tới địa ngục đi!

Quách Dục mắng:

- Hôm nay tôi cố ý đến tặng quà, chẳng qua chỉ nhìn người phụ nữ kia vài giây, Dương Thần liền nhìn tôi không vừa mắt! Tôi chưa nói rõ lý lẽ! May mắn đầu óc nhanh nhạy đề sự việc này xuống.

Tóc quăn hỏi:

- Vậy đã nhận quà chưa? Nhận rồi chứng minh không có vấn đề gì.

Quách Dục quỷ dị cười,

- Nhận thì nhận rồi, chiếc xe đỏ 599, nó chiếm được niềm vui của chị dâu.

Hai thanh niên nhẹ nhàng thở ra, lộ vẻ tươi cười,

- Nhận là tốt rồi, chứng minh không quá để ý.

- Các cậu thì biết cái gì, tôi còn chưa nói hết.

Quách Dục vẽ mặt âm trầm nói:

- Mặc dù là nhận, nhưng chị dâu cũng nghe lời anh họ, đáp tặng tôi một chiếc, các cậu đoán xem chàng vạng hôm nay đưa tới chiếc xe chị ấy tặng là gì.

- Xe gì?

- One – 77!

- A!!!

Hai người đều đồng thanh hô lên.

- Aston Martin One – 77. Chiếc xe đó mua phải bốn mươi triệu! Chiếc Ferrari kia mua không tới bốn triệu?

Tóc quăn kinh hô.

- Ai, tuy nhiên cũng chẳng kỳ quái, chủ nhân của Ngọc Lôi, tài sản trên trăm tỷ, chị ấy nhiều tiền hơn tôi.

Quách Dục cười lạnh nói:

- Các cậu bây giờ hiểu rồi chứ, đây là phỉ sạch quan hệ với tôi, chúng ta vừa không người nào có quyền, lại không có nhà ai có tiền, làm nô tài còn chưa đến lượt chúng ta.

Khung cảnh trong nháy mắt lạnh xuống, ngay cả hai cô gái đang dốc sức lấy lòng đàn ông đều phát hiện không khí không đúng.

Cô gái tóc tím đỏ thậm chí còn phát hiện, người đàn ông tóc húi cua ở dưới thân không biết từ khi nào đã mềm nhũn xuống.

- Cái này cũng chưa chắc, người một nhà, nói cái gì mà nô tài chứ.

Lúc này một tiếng cười nhẹ truyền vào trong phòng, một người đàn ông cao lớn mặc áo sơ mi lộ ra bộ ngực to lớn lười biếng đi tới.

Trong lòng còn ôm một giai nhân đầy đà thoải mái, cô gái này toàn thân

váy dài màu đen, bộ ngực đầy đặn dâng lên như lúc nào cũng muốn bung ra, khuôn mặt ánh quang uyển chuyển mang theo sự mơ màng.

- Anh Liệt, chị La?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1264

Cẩm Đường Xuân

Quách Dục nhìn thấy đôi nam nữ này, lập tức ra vẻ lấy lòng, đứng dậy cười hì hì, đặt ly rượu xuống, vội vàng rót rượu cho hai người.

Hai người bạn hư hỏng cũng lập tức đẩy hai người phụ nữ trên người xuống, đứng dậy tươi cười chào đón.

- Ngồi xuống ngồi xuống, đến đây chơi đùa, thả lỏng một chút là được rồi.

Dương Liệt xua tay, ra hiệu cho mấy người ngồi xuống

Người phụ nữ được mọi người xưng là La tỷ mỉm cười hỏi han:

- Mấy vị thiếu gia chơi thế nào, có điều gì không hài lòng có thể nói với bà chị này.

- Ha ha, mấy cô bé này trông không tồi, nhưng sao có thể thú vị bằng La tỷ được.

Quách Dục lại không có chút kính nể nào với vị phu nhân xinh đẹp này, ánh mắt không ngừng phiêu loạn trên thân thể người phụ nữ đẹp, vẻ tham lam bộc lộ cả trong lời nói.

La tỷ cười khanh khách, tiến lên phía trước, một tay nhận lấy ly rượu vang đỏ trên tay Quách Dục, tay kia ôm lấy cái đầu của Quách Dục, chậm rãi ngồi xuống.

Ngẩng cái cổ trắng nõn thon dài, La tỷ nháp một hớp rượu vang đỏ, lại để cái đầu của Quách Dục dựa lên bộ ngực mềm mại chắc nịch của cô.

Cúi xuống, La tỷ khẽ hé đôi môi đỏ mọng, đem rượu ngon trong miệng mớm qua cái miệng đã mở sẵn của Quách Dục.

Cảnh tượng đẹp đẽ này, làm cho người đàn ông tóc quăn và đầu húi cua ở bên cạnh đều cứng người lại, nuốt nước miếng, rõ ràng đang ảo tưởng bản thân là Quách Dục trong giờ khắc này.

- Ha ha...Quách thiếu thực sự lấy được lòng của chị, đây coi như một phần thưởng nhỏ vậy.

La tỷ cười híp mắt, nhẹ nhàng dùng ngón tay lau vệt rượu bên khóe miệng Quách Dục, lại đưa vào trong miệng của mình, mút sạch sẽ.

Quách Dục tuy rằng cảm thấy người như đang trên mây, nhưng vẫn không quên chú ý tới Dương Liệt, đứng dậy hỏi:

- Anh Liệt, điều anh vừa nói, là có ý gì vậy?

Dương Liệt thản nhiên ngồi trên ghế sofa, sau khi ngoắc ngoắc ngón tay hướng về La tỷ, La tỷ liền ngoan ngoãn mềm mại nằm lên cơ thể anh, nhẹ nhàng hôn lên gò má bên tai Dương Liệt.

- Không phải cậu đang lo lắng, khi anh tôi nắm quyền hành, cậu sẽ lẫn lộn không nổi tại Yên Kinh sao?

Quách Dược khoan thai cười nói:

- Anh Liệt, hàm ý trong câu nói này của anh, chẳng lẽ lại là...

- Nói thế nào nhỉ... Cậu cũng là em họ của tôi, tình bằng hữu ăn nhậu chơi bời cũng không nông cạn, sao tôi có thể nhìn cậu bị anh tôi ruồng bỏ được.

Một tay Dương Liệt nhẹ nhàng xé chiếc cổ áo sâu của La tử, ép ra một quả cầu tròn màu trắng phấn bên trong, giống như nựng một món đồ chơi của trẻ em, nặn ra đủ mọi hình dạng.

Quách Dược nhìn thấy mà thèm, trong đầu lại hết sức suy nghĩ ý nghĩa trong câu nói này của Dương Thần, sau một thời gian ngắn, cười ha hả nói:

- Anh Liệt, nói thật ra, tôi cảm thấy, anh mới là hạt giống tốt, anh cả tuy rằng lớn hơn vài tuổi, nhưng kỳ thực không quen cái vòng luẩn quẩn Yên Kinh của chúng ta, lại chưa chính thức vào bộ đội, tôi cảm thấy, lão Nguyên soái thiếu chút cân nhắc.

Dương Liệt mỉm cười, ánh mắt khó lường nói:

- Một gia tộc, không phải dựa vào một người mà tạo nên, nếu những người thân quan trọng nhất đều không ủng hộ, như vậy chắc chắn không thành được.

- Tiểu tử ngươi, từ trước đến giờ rất biết làm việc, cậu cũng biết, cha tôi luôn luôn đứng về phía tôi, hiện giờ mẹ tôi vẫn đang đứng ở chính giữa, để mẹ tôi có thể giúp đỡ bên nào, gia đình cậu đóng vai trò rất quan trọng, điểm này... Chắc cậu hiểu được.

- Hiểu! Hiểu!

Quách Dược dường như nhìn thấy niềm vui bất ngờ nào đó:

- Anh Liệt, về điểm này anh yên tâm, cha mẹ tôi đều ủng hộ anh, về phía bác gái, cha tôi nhất định sẽ nói giúp anh!

Dương Liệt khoát tay:

- Không cần gấp gáp như vậy, kỳ thực tôi cũng muốn để cậu an tâm, để cho cậu biết, không cần ủy khuất chính mình, dù sao... Còn có tôi, không phải sao?

- Ha ha, chính xác là như vậy.

Quách Dược giống như vừa uống thuốc an thần:

- Anh Liệt nói không sai, sau này tôi nhất định sẽ theo sát bước chân của anh, tôi đã nói, lần này anh trở về, sao càng có mùi vị đàn ông, còn có thể câu được La tử, loại thượng hạng như vậy, quả nhiên là trí dũng song toàn.

Dương Liệt ngửa đầu cười mấy tiếng, mặc dù đang cười, nhưng lại làm cho đám người Quách Dược cảm thấy có chút kỳ dị.

Bỗng nhiên, Dương Liệt giơ tay đẩy ra, người phụ nữ đẹp La tử giống như một thứ đồ chơi, bị đẩy sang cơ thể Quách Dược, làm cho Quách Dược ngã lộn xuống chiếc ghế sofa đối diện.

- Cậu đã cảm thấy con chó cái này là loại thượng hạng như vậy, từ trước đến nay tôi luôn là người hào phóng, không đòi xử tệ bạc với anh em trong nhà, các cậu cứ việc, tôi nhìn.

Dương Liệt cười tà

La tử bị nói như vậy, cũng không một chút bất mãn, chỉ hờn mát ngậm khế một tiếng:

- Hừ, muốn tôi chơi với mấy vị thiếu gia này, cũng không cần phải ném tôi đi mà, người ta cam tâm tình nguyện...

Nói xong, bắt đầu áp đôi môi đỏ mọng nóng bỏng vào ngực Quách Dục, cái lưỡi mềm nhẵn, bắt đầu liếm theo tuyến ngực.

Chỉ chốc lát sau, La tử đã giật bỏ chiếc quần tứ giác của Quách Dục xuống, lấy ra cây gậy bên trong, lưỡi bắt đầu lượn vòng, từ từ thưởng thức.

Quách Dục cũng không khách khí, cũng không phải lần đầu tiên tiếp xúc với vật phẩm tuyệt diệu này, vào trạng thái rất nhanh, hai tay thoải mái nắm lấy đầu của La tử, dùng lực kích thích sống lưng.

Người đàn ông đầu húi cua và tóc quần căn bản đã không còn hứng thú quan tâm đến cô nàng bên cạnh, phân công nhau xông lên, giật chiếc váy đen trên người La tử.

Phía dưới của La tử vốn trống không một mảnh, bỏ chiếc váy xẻ tà, cặp mông đầy đặn tròn lẳn tuyệt vời, thánh địa đào nguyên, nhìn không sót một cái gì, khe nước đọng đó, dường như tràn đầy sự quyến rũ vô tận.

Cả ba đều là những người thanh niên trẻ tuổi tràn đầy khí huyết, đối với người phụ nữ trưởng thành này càng khó mà ngăn cản, rất nhanh liền tiền hậu giáp kích mà đánh chiếm thành trì.

La tử cũng là người không từ chối ai bao giờ, sau khi để cho phân thân của Quách Dục đi vào cơ thể, kêu gọi người đàn ông tóc quần tiến vào bên trong cơ thể từ phía sau...

- Ow ——

Thanh âm ngâm nga dễ chịu của người phụ nữ, khiến thần kinh của ba người đàn ông phấn khích thẳng tới cực điểm.

Người đàn ông tóc húi cua không có chỗ để tiến vào, định nhảy qua đầu Quách Dục, hướng về phía hơi thở mùi đàn hương từ cặp môi đỏ mọng của La tử, thậm chí không tiếc rẻ nuốt vài viên thuốc, để tránh bị kềm cỏi.

Hình ảnh hương diễm ba nam một nữ, trong mắt Dương Liệt, cũng là một hình ảnh bình thường chẳng can hệ gì, lặng yên nhìn, trong mắt lại không một chút ý nghĩ xấu, dường như chỉ là xem một cảnh tượng trong thế giới động vật.

Sau nửa giờ, thân thể ba người đàn ông đã bị ép khô, ăn đêm xa hoa hàng năm, làm cơ thể của bọn họ vốn đã không có thực, nếu không phải là dựa vào các vị thuốc, sớm đã đỡ không nổi.

La tử cũng là một cao thủ, sau khi làm ba người thanh niên trẻ gục xuống,

vẩy vẩy mái tóc dài rối tung, đầu lưỡi liếm một cái, nuốt trọn những thứ sền sệt bên khõe miệng, lại cười híp mắt quay về bên cạnh Dương Liệt.

- Thật vô dụng, một chút thời gian như vậy đã mệt gục xuống, ngủ như lợn chết.

- Mấy hôm nay chơi không ít, xem cô làm với ba người đó, tay nghề cao hơn chút rồi.

Dương Liệt nựng chiếc cằm của La tỷ cười hỏi.

- Ai bảo anh ít đến thăm tôi như vậy, mấy tên tiểu tử đó đến đây, miệng còn hôi sữa, nhìn thấy tôi đều chảy nước miếng, thật nghi ngờ có phải còn bú mẹ nữa không, tôi không chăm sóc bọn họ, sao có thể kinh doanh tốt được.

Một tay La tỷ, vẫn đang du tẩu giữa hai chân Dương Liệt:

- Bọn họ thật sự quá yếu, những cậu phú gia công tử này, đều là một đám tôm tép yếu xiu, hôm qua bảy người chơi với một mình tôi, còn chẳng lợi hại bằng một mình anh què như anh.

Dương Liệt cười nhạo nói:

- Con chó cái cô càng ngày càng không biết xấu hổ, gần năm mươi tuổi rồi, đừng tưởng tôi giúp cô thay đổi khuôn mặt, đổi lấy một khuôn mặt càng hấp dẫn xinh đẹp, liền tưởng rằng bản thân đã hồi xuân.

- Chơi thì có thể, cô chủ cô ăn mặc càng giống, càng không dễ để lộ. Tuy nhiên, công việc chính tôi giao cho mọi người, cũng đừng làm sai.

Đôi mắt La Thúy San quyen rũ như tơ nói:

- Yên tâm đi, không thể có sai sót được, tôi đã thu xếp cơ bản rồi... Còn nữa, thông tin truyền đến từ Quốc Đông, Ninh Quang Diệu không có ý định cho hãn cơ hội nữa, gã ta đã quyết tâm cho con tiện nhân Lâm Nhược Khê kia quay lại Ninh gia.

- Thật sao...

Dương Liệt hí mắt:

- Nếu như vậy, Ninh Quang Diệu cũng không còn giá trị lợi dụng rồi.

- Có cần giết gã ta không? Hay là ăn thịt anh ta? Mặc dù còn có hai người là Ninh Tâm và Ninh Đức, nhưng với bản lĩnh hiện giờ của tên què anh, giết họ là một việc dễ như trở bàn tay.

La Thúy San kỳ vọng nói.

Dương Liệt hừ nhẹ nói:

- Tôi đã sắp xếp sẵn rồi, cô chỉ cần làm theo cách tôi nói.

- Thật là, mọi người cái gì cũng đều nghe theo anh, anh đừng cứ để cái gì đến cuối cùng mới nói.

Giọng La Thúy San chán ngán u oán.

Dương Liệt liếc cô một cái, bỗng nhiên đứng dậy, đỡ người phụ nữ lên vai.

- Oh

La Thúy San nhõng nhẽo cười:

- Làm gì vậy? Muốn đổi phòng ư? Dù sao thì ở đâu cũng như nhau mà...
- Đi rửa sạch, nếu không bỏ đây sẽ chê cô bẩn.

...

Cũng trong cùng một đêm tối, Dương Thần bên ngoài đại viện, một chiếc Audi màu đen chậm rãi dừng lại.

Ninh Quang Diệu với chiếc áo khoác dày màu đen, buộc một chiếc khăn quàng cổ màu xám, xuống xe, cùng xuống xe còn có hai người Ninh Tâm và Ninh Đức.

Khi bảo vệ trực ban ở cổng phát hiện ra là tướng, đầu tiên là sững sốt, ngay lập tức cúi chào nói:

- Thủ tướng, Nguyên soái đã nghỉ rồi ạ.

Ninh Quang Diệu rất kính nể lễ phép mỉm cười:

- Tôi cũng không tới để gặp Dương lão nguyên soái, có thể báo cho thiếu phu nhân của các anh một tiếng là tôi, Ninh Quang Diệu đến thăm cô ấy một chút không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1265

Mất Bò Mới Lo Làm Chuồng

Mấy người cảnh vệ ở đây rõ ràng không hiểu ra sao cả, không hiểu tại sao Thủ tướng Ninh lại muốn gặp Lâm Nhược Khê.

Nhưng dù sao cũng là tôn thần, người ta khách sáo, không có nghĩa là thực sự có ý muốn hỏi bọn họ, hay là phái người lập tức vào thông báo, đồng thời cung nghênh nhóm người Ninh Quang Diệu vào cửa.

Ninh Tâm và Ninh Đức là tu sĩ của Hóa Thần Kỳ, trước khi còn chưa tiến vào Dương gia, Dương Thần vốn chuẩn bị lên giường ngủ tại hậu viện, liền đã phát hiện ra.

Lâm Nhược Khê đang lật xem máy tính bảng, một số văn bản tài liệu do thuộc hạ gửi tới, những thứ này lại không phải việc trên thương trường, mà là trong các đại gia tộc giàu sang quyền thế ở Yến Kinh, một vài tư liệu của các nhân vật chủ yếu.

Dù sao thì ngày mai, khi tiệc rượu đầy tháng của Lý gia bắt đầu, sẽ phải lục tục giao thiệp với không ít các gia tộc ở Yến Kinh, Lâm Nhược Khê cũng phải tạm thời nước đến chân mới nhảy, ghi nhớ một vài nhân vật chủ yếu, tránh việc đến lúc đó lại làm trò cười.

Nhìn thấy người phụ nữ mặc bộ quần áo ngủ bằng bông, bộ dạng cầm chiếc máy tính bảng ngồi trên giường học thuộc lòng để ghi nhớ, Dương Thần liền cảm thấy có chút trêu chọc.

- Vợ yêu, đã nhớ được bao nhiêu rồi?

Dương Thần tiến tới bên tai người phụ nữ hỏi.

Lâm Nhược Khê cho thẳng một chương đầy cái đầu của Dương Thần ra, đầu không xoay chuyển:

- Đừng làm phiền em, hôm nay không làm loạn với anh nữa, còn chưa xem hết đây.

- Ninh Quang Diệu đến rồi.

- Ah...

Lâm Nhược Khê không kịp phản ứng.

- Anh nói, Ninh Quang Diệu đến rồi.

Dương Thần nói lại từng chữ một.

Máy tính bảng của Lâm Nhược Khê trên tay bỗng nhiên tuột ra, sững sờ quay đầu lại, đôi mắt ướt có chút không kịp xoay sở đề phòng nhìn Dương Thần.

Trầm mặc một hồi, vừa đúng lúc bên ngoài phòng truyền tới âm thanh của thuộc hạ.

- Thần thiếu gia, Thiếu phu nhân, Thủ tướng Ninh của Ninh gia đến rồi, nói là muốn gặp mặt Thiếu phu nhân.

Dương Thần cho thuộc hạ rời đi trước, lập tức đứng dậy bắt đầu mặc quần áo, vừa mặc, vừa phát hiện, Lâm Nhược Khê vẫn còn đang ngẩn người.

- Về mặt như vậy làm gì, đây cũng là một việc không thể tránh khỏi.

Trên mặt Dương Thần có chút thâm ý cười.

- Em... Em có cần ra ngoài...?

- Sao lại có thể hỏi như vậy, còn không phải bản thân em nên quyết định sao?

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê hơi có vẻ lo lắng không yên:

- Nếu anh không muốn em gặp ông ấy, vậy em sẽ không ra nữa.

Động tác trên tay của Dương Thần ngừng lại. Tiếng cười khẽ, lập tức nghiêm mặt nói:

- Lâm Nhược Khê, ông ấy là cha đẻ có quan hệ huyết thống với em, bất kể anh có đối xử với ông ấy như thế nào thì vị trí của ông ấy mãi mãi không thể thay đổi.

- Trước kia khi em bảo anh đi gặp mẹ, chính miệng em nói, quan hệ máu mủ là không thể đoạn tuyệt, anh biết điều này đối với em quan trọng như thế nào.

- Bất kể ông ấy đã làm gì, anh cũng không thể phản đối em đi gặp mặt ông ấy, anh chỉ có thể cố gắng hết khả năng để không làm em bị tổn thương, chỉ vậy thôi.

Lâm Nhược Khê mấp má môi dưới, lập tức khẽ gật đầu:

- Em hiểu rồi, cảm ơn anh, ông xã...

Dương Thần lắc lắc đầu bắt đầu đi:

- Mau dậy đi, em muốn mặc quần áo ngủ ra ngoài sao? Mặc dù anh không ngại.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê quẫn bách, vội vã đứng dậy thay quần áo.

Đợi đến khi vào tới tiền sảnh, Ninh Quang Diệu đã đứng đợi trong phòng khách, đi qua đi lại, dường như có chút khẩn trương, lo lắng Lâm Nhược Khê không chịu ra.

Đã là đêm khuya, bộ mặt phong trần mệt mỏi, quả thực làm một vài thuộc hạ nhìn thấy đều có chút chua xót.

Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, vị Thủ tướng này là người rất bận rộn sau khi đã làm việc cả một đêm, đặc biệt lại vội vàng đến Dương gia.

Khi Lâm Nhược Khê và Dương Thần cùng xuất hiện, vẻ mặt Ninh Quang Diệu hóa thành một khuôn mặt kinh ngạc vui mừng và xúc động.

- Nhược Khê à, cuối cùng con cũng đồng ý gặp cha, cha còn lo lắng con sẽ không chịu gặp.

Ninh Quang Diệu vừa mở miệng, khiến cho những thuộc hạ đang rót trà

sợ tới mức bình trà rơi xuống mặt đất.

Không ít những người hầu, bảo vệ của Dương gia cũng đều nghe thấy hết - Cha?

- Thủ tướng Ninh tự xưng là “cha”?

Tất cả đám người hầu đều giật mình nhìn Lâm Nhược Khê, bọn họ từng tưởng rằng Thiếu phu nhân cũng là giới tinh hoa của Dương gia, nhưng ở gia đình quyền thế Dương gia này, thương nhân chung quy cũng khó có thể lên được mặt bàn

Nhưng hôm nay, đám người hầu mới phát hiện, nơi này hóa ra vẫn cất giấu một mối quan hệ chấn động như vậy!

Nhưng, tầng quan hệ này tuy rằng làm người ta kinh ngạc, ngược lại cũng không đến nỗi làm thuộc hạ của Dương gia mất đi sự không chế, dù sao thì trong gia tộc quyền thế, con riêng nhiều vô số kể, thời đại bây giờ không thể so với thời kỳ đầu lập quốc ngày xưa, chỉ cần cha mẹ thừa nhận, thì việc lên bàn cũng không có gì khó khăn.

Dương Thần hí hí mắt, Ninh Quang Diệu rõ ràng không còn che giấu mối quan hệ cha con của ông với Lâm Nhược Khê, nhưng điều này rốt cuộc là có ý gì, thật sự vẫn còn khó suy xét.

Lâm Nhược Khê cũng có chút không được tự nhiên, nhưng giờ phút này, nhìn thấy vẻ mặt của Ninh Quang Diệu ân cần và vui sướng không chút tỳ vết, lại thêm bộ dạng tiêu tụy chạy tới lúc đêm khuya của ông, thực sự làm trái tim của cô cũng mềm yếu đi đôi chút.

Như phảng phất có một sự ám áp bao vây, làm cô cảm động, lại rất hài lòng.

Ninh Quang Diệu đến trước mặt, muốn với tay nắm chặt lấy tay của Lâm Nhược Khê, nhưng vừa với được một nửa, liền cảm thấy có chút ngưng ngừng thu về, lúng túng cười nói:

- Cha xin lỗi, Nhược Khê, mấy hôm nay cha bận, nên không thể nhanh chóng đến thăm con, không làm phiền các con nghỉ ngơi chứ?

Lâm Nhược Khê bị ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh làm cho khuôn mặt có chút xấu hổ:

- Dạ... Không ạ.

- Uh, vậy thì tốt rồi.

Ninh Quang Diệu không ngừng quan sát con gái, dường như nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ, quay lại hí hí mắt cười với Dương Thần:

- Dương Thần, cảm ơn con đã không ngăn cản hai cha con gặp mặt.

Dương Thần cười tà nói:

- Tại sao tôi lại phải ngăn cản, lẽ nào ông có thể làm việc gì xấu sao?

Ninh Quang Diệu bật cười ha hả:

- Trò đùa này không thể làm bừa bãi, chỉ là cha đã lớn tuổi rồi, càng ngày càng nhớ con gái, trước kia không thể gặp nhiều, giờ liền muốn tốt nhất hằng

ngày đều có thể gặp mặt.

- Như vậy cũng không được, cô ấy đã được gả vào nhà tôi, thì là của tôi rồi.

Dương Thần nói trực tiếp.

Bộ dạng của Ninh Quang Diệu dường như lại rất hài lòng:

- Nhìn thấy các con ân ái như vậy, cha cũng yên tâm rồi, đúng vậy, cha nghe nói các con nhận nuôi một đứa bé tên Lam Lam, đã được đưa vào gia phả của Dương gia, vậy đó chính là cháu gái chính thức của cha, Lam Lam đang ở đâu? Có thể cho ông ngoại gặp mặt được không?

- Ông đã điều tra thật rõ ràng,

Dương Thần bĩu môi nói.

- Đây không phải là điều tra, từ khi Lâm Nhượng Khê còn nhỏ, cha đã luôn chú ý tới sự trưởng thành của nó, việc lớn như vậy, chắc chắn là cha biết rồi, đó cũng là sự quan tâm đầy thiện chí của cha, các con đừng hiểu nhầm.

Ninh Quang Diệu ôn hòa nói.

Lâm Nhượng Khê kéo tay Dương Thần, tỏ ý không sao, mới nói với Ninh Quang Diệu:

- Lam Lam đang ngủ trong phòng với ông nội rồi, người già nghỉ ngơi rất sớm, đêm nay hãy thôi đi.

Ninh Quang Diệu giật mình:

- Nếu là ở chỗ Dương công, vậy không quấy rầy nhiều nữa, như vậy đi, cha để quà lại, ngày mai các con hãy đem cho cháu ngoại của cha nhé.

Nói xong, Ninh Quang Diệu ra hiệu cho đám trợ thủ sau lưng đưa lên hai cái hộp một to một nhỏ.

- Trong cái hộp to màu đỏ này, là vài bộ quần áo mới để mặc trong dịp năm mới mà cha đã chuẩn bị cho Lam Lam, cha biết là các con không thiếu, nhưng cũng là một chút tấm lòng của cha, cũng không nghĩ ra cái gì có thể tặng được nữa.

- Ngoài ra bên trong chiếc hộp màu vàng nhỏ này, là cha để cho một bậc thầy làm bánh ngọt của khách sạn chuyên tổ chức tiệc trọng thể đặc biệt làm, viên gạo nếp hai tầng, là tặng cho Lâm Nhượng Khê ăn.

Ninh Quang Diệu giới thiệu xong, đem cái hộp lớn viên gạo nếp đưa vào tay Lâm Nhượng Khê.

Dù thế nào Lâm Nhượng Khê cũng không ngờ tới, một người cha mà bản thân không được gặp mấy lần, lại làm tổn thương mình bao nhiêu năm như vậy, có thể tặng gạo nếp mà mình thích ăn nhất.

Không chỉ có bản thân người phụ nữ, ngay cả Dương Thần cũng rất khâm phục, Ninh Quang Diệu tặng quà thật sự là tặng rất chuẩn xác:

- Đúng điểm quan trọng!

Hốc mắt Lâm Nhượng Khê hơi đỏ lên, ươn ướt, nhìn vào món quà viên gạo nếp trên tay, có chút thẹn thùng, lại hiện ra sự ngọt ngào hạnh phúc.

Ông ấy thực sự luôn quan tâm đến sự trưởng thành của mình, bằng không cũng không thể nào ngay cả mình thích ăn cái gì đều biết được.

Một ý niệm trong đầu như vậy, làm cho người phụ nữ nhất thời có chút không kiềm chế được nước mắt.

Ninh Quang Diệu lại bùi ngùi:

- Tuy rằng vào tiệc rượu đầy tháng của Lý gia ngày mai lại có thể gặp được các con, nhưng đêm nay vẫn không kìm nổi muốn đến đây một chuyến, không nói nhiều thêm nữa, cha muốn mời vợ chồng các con, đem cả Lam Lam, sau đêm giao thừa năm nay, quay về Ninh gia một chuyến. Cha đã không muốn đợi nhiều thêm nữa, cha muốn nhanh chóng để cho tất cả mọi người ở Yên Kinh biết được, Ninh Quang Diệu cha có một cô con gái, ... Có được không?

- Tôi thấy cho dù không đến Ninh gia, ông cũng có thể rải rác thông tin này ra ngoài mà.

Dương Thần cười nói.

Ninh Quang Diệu cũng không phủ nhận, đột nhiên nói:

- Trước đây cha đã làm sai nhiều điều, nhưng cha nghĩ, mất bò mới lo làm chuồng, vì thời gian chưa muộn, cha tin rằng, Lâm Nhược Khê sẽ hiểu được cha.

Dương Thần nhìn vợ bên cạnh, Lâm Nhược Khê đã ngăn người mà nước mắt lưng tròng, không khỏi nhướn mày, đánh được con bài thân tình này, cũng làm cho người phụ nữ ngậy ngốc đi rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1266

Cuộc Hôn Nhân Trẻ Thơ

Ninh Quang Diệu dường như đã xác định được chuyện này, cũng không dây dưa dài dòng nhiều, sau khi cười cười, lại nhìn Lâm Nhượng Khê mấy lần, liền xoay người mang theo Ninh Tâm và Ninh Đức rời đi.

Dương Thần nhìn bộ dạng đã mất đi linh hồn của Lâm Nhượng Khê, biết là nói gì cũng vô dụng, có lẽ con bài thân tình này, đối với Lâm Nhượng Khê mà nói, mãi mãi là điểm yếu không có cách nào bảo vệ.

Giống như Tiết Minh Hòa, bất kể làm bao nhiêu chuyện làm tổn thương đến cô ấy, người phụ nữ luôn luôn chỉ một thời gian trôi qua, lại từ từ tha lỗi cho những điều đó.

Đêm nay nhất định khiến cho Lâm Nhượng Khê khó ngủ, nhưng cũng may hiện giờ không thể vì mất ngủ mà ảnh hưởng đến tinh thần, hôm sau tới Lý gia dự tiệc, cũng không thể dễ lỡ.

Sáng sớm tinh mơ trong lúc dùng cơm, Dương Công Minh biết được thông tin tồi qua Ninh Quang Diệu ghé thăm từ đám thuộc hạ, cũng không có gì bất ngờ, trái lại Dương Phá Quân và Quách Tuyết Hoa, thoáng chút dăm chiêu.

- Cha, cách làm này của Thủ tướng Ninh, rõ ràng là muốn Lâm Nhượng Khê nhận tổ quy tông quay về Ninh gia.

Dương Phá Quân nhú mi nói.

Dương Công Minh đang vui tươi hơn hờ nhìn Lam Lam gặm từng miếng từng miếng cái bánh bao thịt, nói như không có gì:

- Nhận thì nhận đi, cũng không phải là chuyện gì mất mặt.

- Nói thì như vậy, nhưng không phải gần đây Ninh Quốc Đống đã quay về Ninh gia sao? Ông ta làm như vậy, dụng ý rất đáng cân nhắc.

Dương Phá Quân lo lắng.

Quách Tuyết Hoa lại nói:

- Điều đó không phải càng tốt sao, điều đó càng nói rõ rằng không có vấn đề gì mới đúng.

Dương Công Minh cười dài quay đầu nhìn về phía Lâm Nhượng Khê:

- Con à, con có đồng ý quay lại Ninh gia không?

Lâm Nhượng Khê trong lòng vẫn thấp thỏm, nghe thấy ông cụ hỏi mình, trầm ngâm một lát, khẽ lắc đầu:

- Con cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy rất không quen.

- Ha ha, mặc kệ con có ra quyết định gì, con chỉ cần nhớ kỹ, Thủ tướng Ninh là cha đẻ của con.

- Nhưng, con hiện giờ cũng là vợ người, là mẹ người, là con dâu của Dương gia, người thân, cũng không phải chỉ có một bên, con hiểu không?

Dương Công Minh thông dong nói.

Lâm Nhược Khê quan sát khuôn mặt con gái đang ăn sáng, gật gật đầu:

- Dạ, con biết rồi.

Sau bữa sáng, Dương Thần cho người lái xe lui, tự mình lái xe, một gia đình ba người lập tức tiến về phía Lý gia.

Dù sao thì môi trường giao với Lý Độn rất tốt, Dương Thần cũng không dám đi trễ.

Lam Lam mặc quần áo mới trắng mịn, tâm trạng rất tốt, đi được nửa đường, đứa nhỏ bỗng mở miệng nói:

- Cha, có phải hôm nay đến vườn bách thú xem voi không ạ?

Dương Thần vỗ trán một cái, thiếu chút nữa không nghĩ tới, còn đồng ý với Lam Lam sau khi đến Yến Kinh sẽ đưa con bé đi xem voi.

Lâm Nhược Khê sờ sờ đầu con gái:

- Lam Lam ngoan, hôm nay phải đến nhà chú Lý, sau này mình sẽ đi xem voi.

Lam Lam chu môi:

- Không phải đã nói đến Yến Kinh sẽ đi xem voi sao? Cha và mẹ lại lừa con.

- Sao lại lừa! Nhất định sẽ đưa con đi, đừng gây ồn ào nữa.

Thần sắc Lâm Nhược Khê lộ vẻ nghiêm túc, nghiêm nhiên lại trở thành một người mẹ nghiêm khắc.

Cái miệng nhỏ nhắn của Lam Lam dẹt xuống, dường như vừa nhận một sự ủy khuất lớn.

Dương Thần liếc nhìn kính chiếu hậu, nhìn thấy nước mắt của cô bé mập đã rơi xuống khóe mắt rồi, không nhịn được cười nói:

- Được rồi, hôm nay sau khi ăn xong bữa trưa, cha sẽ dẫn con đến vườn bách thú, cha sẽ không lừa gạt Lam Lam.

- Thật ư?

Lam Lam từ buồn hóa vui.

- Không được.

Lâm Nhược Khê bác bỏ thẳng nói:

- Hôm nay cũng không thể tùy tiện đi được, đầy tháng con đầu lòng của Lý gia, đã nói là yến tiệc một ngày, chúng ta lại có tình bằng hữu, sao có thể thất lễ ăn một bữa trưa liền rồi đi ngay?

- Tên tiểu tử Lý Độn cũng không phải đã chết não, nói với anh ta một tiếng là được rồi.

Dương Thần nhún nhún vai:

- Phong bao lì xì của em lớn một chút, không phải là một phần tâm ý sao.

Lâm Nhược Khê vẫn cảm thấy không thỏa đáng:

- Vườn bách thú lúc nào cũng có thể đi được, sao cứ phải đi hôm nay, không thể chiều con như vậy được.

Dương Thần lắc đầu, nghiêm mặt nói:

- Lần này là thua cá cược với Lam Lam, đã nói là đến Yên Kinh liền sẽ đi vườn bách thú, không thể nói mà không giữ lời.

- Làm cha mẹ không thể lừa gạt con cái, ít nhất thì con gái Dương Thần anh sau này sẽ phải nói lời giữ lời, Lam Lam cũng không phải là người mơ hồ, con bé cũng hiểu được.

Lâm Nhược Khê ghen lời, không ngờ Dương Thần lại có thể nói ra những đạo lý này, lại nhìn lại vẻ mặt tội nghiệp của con bé, dù biết đây là giả bộ, trái tim cũng mềm nhũn ra rồi.

- Thật bái phục hai cha con, cái gì cũng đối đầu với tôi, cứ như vậy, chưa đến ba mươi tuổi đã thành thiếu phụ luống tuổi có chồng rồi.

Lâm Nhược Khê giả bộ tức giận thở dài.

Dương Thần quay đầu trừng mắt nhìn, cười mờ ám nói:

- Sao có thể như vậy được, nếu cần, mỗi buổi tối anh sẽ làm dịu em, bảo bối.

- Xéo! Bỉ ối... Ngay trước mặt trẻ con mà nói những gì đấy!

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê ửng đỏ, chỉ sợ Lam Lam hiểu, vội vàng nhìn con gái.

Lam Lam nào biết được làm dịu là cái gì, chỉ biết rằng cuối cùng cũng dành được thắng lợi, vui vẻ bỏ nhào vào chỗ ngồi đối diện, nhảy lên ôm lấy cổ Dương Thần, không ngừng cười khanh khách ngọt ngào.

Dương Thần nhìn thấy thân thể của cô bé tiểu mập chắn trước mắt mình, không ngừng làm âm ỹ như vậy, trong lòng cười khở, nếu không phải bản thân có thể cảm giác được tình hình giao thông mà lái xe, người cha đã sớm bị cô con gái này làm cho xảy ra tai nạn rồi.

Khi đến tòa nhà của Lý gia, bên ngoài đã có rất nhiều cảnh vệ phụ trách điều hành, cũng ngay ngắn trật tự.

Khách mời đa số thuộc dòng dõi quý tộc của Yên Kinh và từ các nơi khác tới, những người bồi bàn phục vụ cũng đều đã qua đào tạo cấp quốc gia, gọi người như tắm gió xuân.

Cha con Lý Vân Bằng và Lý Độn, đã ở bên trong cửa tiếp đón khách mời, đa số là hàn huyên khách sáo, nhưng lại là nghi thức không thể tránh khỏi.

Dương Thần đem theo vợ đến, lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt lén lút chú ý.

Không ít người vẫn rất kinh ngạc, không ngờ Dương gia chỉ phái đến ba người này, tin tức như vậy là đã rõ ràng rồi, Dương Công Minh đã quyết định hướng đi trong tương lai cho Dương gia.

Cha con Lý gia tự nhiên không thấy quá kỳ lạ, sau khi rất tự nhiên bỏ qua những vị khách khác, mỉm cười cùng đi với Dương Thần.

- Lão Dương, anh thật không có lòng rồi, tôi tự mình gọi điện tới đó, anh đã không ở thì thôi, tại sao đến uống rượu đầy tháng con tôi, cũng không biết chở đến vài xe tiền sữa bột.

Lý Độn mặt mày hớn hờ nói.

- Sao anh không đi ăn cướp? Còn mấy xe tiền sữa bột.

Dương Thần nhận lấy một cái hồng bao lớn từ trên tay Lâm Nhược Khê, nhét vào tay Lý Độn:

- Chỉ có chừng này, về những chuyện hư hỏng khi cậu mời khách mà mời mì sợi, tôi cho cậu coi như cát nhắc.

Lý Độn nhếch mép vui mừng, đem phong lì xì nhét thẳng vào túi quần:

- Đại ca để tôi đem tiền biếu sung vào công quỹ, phong lì xì này coi như anh tặng tôi, chính tôi đã nhận rồi.

Lý Vân Bằng cũng đã quen với tính tình vô lại của đứa con, lắc lắc đầu cười, nhìn cô bé tiểu mập trong lòng Lâm Nhược Khê, hỏi:

- Dương Thần, đây chính là con của hai người?

Không đợi Dương Thần trả lời, đã nghe thấy Lam Lam ngọt ngào nói:

- Ông Lý!

Lý Vân Bằng sùng sốt, lập tức cười ha hả nói:

- Thật là một đứa bé ngoan, sau này đến Yên Kinh, đến nhà ông chơi nhiều hơn nhé.

- Lão Dương, con gái anh trông không tồi, hay là cùng con trai tôi đính một cuộc hôn nhân trẻ thơ đi.

Mắt Lý Độn đột nhiên bốc lên ánh tà gian nói.

Lâm Nhược Khê đang ôm đứa nhỏ theo bản năng ôm thật chặt con gái trong lòng, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi, nếu là người ngoài nói như vậy thì không sao, nhưng tên tiểu tử Lý Độn có lẽ thực sự có ý niệm điên cuồng này.

Cuộc hôn nhân trẻ thơ của một bé gái đã đi nhà trẻ và một đứa trẻ sơ sinh? Nghĩ thôi đã đủ kinh khủng rồi.

Dương Thần hận không thể mở cái sọ não của Lý Độn xem xem cái đầu này cấu tạo như thế nào, không chút do dự nói:

- Cút đi! Con gái tôi không gả cho nhà nào hết!

Lý Độn cười ha hả nói:

- Không vội, không vội, con gái lớn không giữ được.

Nhìn thấy bộ dạng dương dương đắc ý của tên tiểu tử này, Dương Thần đột nhiên có một ý niệm trong đầu nhanh chóng quay về nhà sinh một cậu con trai.

Đang lúc này, Đường Uyển ôm trong lòng một thằng nhóc mập mập, duyên dáng đi tới, một người phụ nữ mặc chiếc váy nhung cổ tròn màu hồng rượu vang, khuôn mặt tươi cười vui sướng.

Dương Thần cũng vài ngày không gặp Đường Uyển, nhưng nghĩ cũng đúng, em gái Đường Tâm sinh con, cô dù sao cũng phải quay lại Yên Kinh.

Sau khi Đường Uyên hướng về phía Dương Thần lặng lẽ trừng mắt nhìn, lại đưa tay sờ sờ lên hai má của Lam Lam:

- Lam Lam, có nhớ dì không?

Lam Lam lập tức cười ngọt ngào gật gật đầu, những ngày ở Trung Hải cũng gặp mặt Đường Uyên không ít, con bé này hiển nhiên đạt được rất nhiều lợi ích.

Lâm Nhược Khê hơi chau mày chưa xót, nhưng cũng không biết phải làm sao, chỉ hận đứa con gái này quá hăng hái tranh giành, cho một ít đồ ăn là có thể bị mua chuộc.

- Đều đứng ở cửa làm gì, Lý lão mời mọi người vào, nên vào chỗ ngồi rồi.

Đường Uyên vỗ nhẹ nhẹ vào cái mông nhỏ của cháu trai, cười mỉm nói.

Ai biết được tên tiểu tử này có lẽ đói bụng rồi, cơ thể nhỏ giầy dụa, đầu hướng về một bên ngực cao ngất mềm mại của Đường Uyên, không ngừng đê xuống, muốn bú sữa mẹ.

Đường Uyên lập tức đỏ mặt, ôm nới lỏng đứa trẻ một chút, nhưng một bãi nước miếng của ngực không thể che giấu được, quần áo vốn bó sát vào giờ phút này cực kỳ dễ thấy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1267

Một Cặp Trời Sinh

- Tiểu tử thôi, ngay cả cái lợi của dì cũng chiếm.

Đường Uyên giả vờ giận.

- Ha ha, chị, dáng người của chị quá đẹp, con trai em nhất định đã tưởng rằng ở chỗ đó của chị cũng có.

Lý Độn cũng không che đậy cái miệng, nói đến nỗi Đường Uyên muốn cắn cái miệng anh ta lại.

Nhưng nói cũng không sai, dung nhan của Đường Uyên do quan hệ của tu luyện càng ngày càng mỹ lệ, nhưng vóc người vẫn cuộn trào sóng lớn mãnh liệt, quả thực sẽ khiến cho trẻ con hiểu lầm.

Mấy người nói nói cười cười, vào đến nội sảnh của Lý gia, mặc dù khách khứa rất đông, do tiệc rượu đầy tháng, để có thể lưu truyền được phong tục của gia tộc, vẫn ở trong sân lớn của Lý gia, có thể ngồi vào vị trí trong nội sảnh, cũng chỉ có một vài nhân vật có thân phận hiển hách nhất.

Dáng dấp của Đường Tâm so với lần đầu tiên gặp cô, đã thành thực và thùy mị lên rất nhiều, sinh đứa bé không lâu, khuôn mặt mượt mà khác thường, vóc dáng cũng hơi biến dạng, nhưng xem ra khí sắc vô cùng tốt, được Lý gia chăm sóc không tồi.

Nhận lấy con trai đang đói bụng từ tay chị Đường Uyên, Đường Tâm cũng bắt chập việc ăn cơm, đứng dậy ra sân sau cho đứa trẻ bú.

Tên mặt dày Lý Độn còn muốn đi theo sau nhìn một chút, lập tức bị Lý Mạc Thân ho khan một tiếng kéo lại.

Không khí của hiện trường có vẻ rất vui mừng, mặc dù khách mời tới phần đa mỗi người đều có một mục đích, nhưng ít nhất thì ngoài mặt cũng chỉ là ăn mừng đầy tháng của đứa bé.

Gần tới lúc khai tiệc, mọi người vẫn luôn chờ đợi một vị khách mời quan trọng cuối cùng, rốt cục cũng tới.

Ninh Quang Diệu tự mình tới cửa, chỉ đi cùng với vài tên vệ sĩ, từ rất xa đã chào hỏi Lý Mạc Thân, lại cùng hàn huyên rất thân mật với những người thân trong gia tộc khác, có vẻ có chút bình dị gần gũi.

Ngay khi tất cả mọi người để cho Ninh Quang Diệu nói vài câu với Lý Mạc Thân, ai dè Ninh Quang Diệu chưa nói được hai câu, liền đến trước mặt Lâm Nhượng Khê.

Lâm Nhượng Khê vẫn ôm Lam Lam, hơi nén thấp tầm mắt, nhìn thấy Ninh Quang Diệu đến gần, lại vô cùng căng thẳng, cắn môi.

- Đây có phải là Lam Lam không?

Ánh mắt Ninh Quang Diệu dừng lại trên người cô bé mập, vẻ mặt cung chiêu, dang hai tay ra, khẩn cầu nói:

- Nhược Khê, có thể cho cha ôm một cái không?

Vì hành động này của Ninh Quang Diệu nghiêm nhiên đã thành trung tâm chú ý của toàn hội trường, nên hai câu nói này, cũng lọt vào tai của đa số khách mời.

Trong lúc nhất thời, không ít người đều toát ra một luồng khí lạnh! Ngay cả cha con Lý gia, cũng để lộ chút kinh ngạc.

Tuy rằng Lý gia trấn giữ cục an ninh, sớm biết cha đẻ của Lâm Nhược Khê là ai, nhưng không ngờ, Ninh Quang Diệu lại không giấu diếm mà vui lòng công khai như thế.

Lam Lam mở to đôi mắt đen láy, hơi mơ hồ nhìn Ninh Quang Diệu, hình như không hiểu lắm tại sao bác này lại quen biết mình.

Lâm Nhược Khê trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn đưa Lam Lam cho Ninh Quang Diệu.

- Chà chà.

Ninh Quang Diệu ôm lấy Lam Lam, run lên hai cái:

- Thật nặng quá, con bé này thật biết nghe lời, không sợ người lạ.

Lam Lam nghiêng đầu, hiếu kỳ hỏi:

- Bác ơi, bác tên gì ạ?

- Ông không phải là bác, ông là cha của mẹ cháu, là ông ngoại của cháu.

Ninh Quang Diệu điềm đạm nói

Không khí toàn hội trường vào thời khắc này có vẻ ngưng đọng lại, chưa ai từng nghĩ rằng, đến dự bữa tiệc rượu đầy tháng của trẻ con, lại có thể nghe được nội tình của nhà quyền thế lộ ra như vậy!

Nhìn thấy mọi người trong toàn hội trường cũng không dám thở mạnh, Lý Mạc Thân hí hí mắt, tiến lên phía trước cười ha hả nói:

- Thủ tướng Ninh, thật phải chúc mừng hai cha con ông đoàn tụ, lại vui mừng có một đứa cháu ngoại, nhưng hôm nay là tiệc rượu đầy tháng cháu đích tôn của Lý mỗ tôi, mọi người cũng không nên giành sự nổi bật thái quá.

Chủ nhân của Lý gia hòa giải như vậy, cũng tương đương với việc chỉ hướng gió cho tất cả mọi người trong hội trường.

Đúng vậy, con gái riêng thì sao? Đó cũng là con dâu của Dương gia, thuận theo ý của Thủ tướng Ninh, lại chú ý tới bộ mặt của Dương gia, tóm lại là không có điểm xấu.

Trong lúc nhất thời, không ít người đến chúc mừng, cũng bắt đầu khen ngợi dung nhan tuyệt hảo của hai mẹ con, hòa theo những âm thanh không dứt bên tai.

Lâm Nhược Khê vốn không có hứng thú nghe những lời nịnh hót khó chịu, bị Ninh Quang Diệu nhận một cách công khai như vậy, làm cô nhất thời không thể thích ứng kịp.

Cho dù thế nào, những khách mời quan trọng đã đến đông đủ, tiệc rượu đầy thán của Lý gia chính thức bắt đầu.

Đường Tâm cho con bú xong, cũng theo ra và ngồi vào chỗ, đối với ơn cứu mạng trước đây của Dương Thần, cô cũng không dám lãng quên, rất trịnh trọng mời Dương Thần một ly rượu.

Ninh Quang Diệu lại không ngừng gấp rau cho Lam Lam, dường như đối với đứa cháu ngoại mới lần đầu tiên gặp này, không còn gì vui hơn.

Cảnh tượng này, khiến Lâm Nhược Khê nhìn vào ánh mắt của cha đẻ, càng ngày càng phức tạp.

Qua ba tuần rượu, chính là thời gian từng bừng náo nhiệt của yến tiệc linh đình, nhưng tại một chỗ ngồi cách mấy bàn tiệc, có người bất chợt vỗ mạnh lên mặt bàn một tiếng “Bốp” !

- Đồ khốn khiếp! Anh dám thử nói lại một lần nữa!

Tiếng rít gào bức tức của một người con trai.

Sự âm ỉ này, lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh, trong mắt Lý Mạc Thân lộ ra một vẻ giận dữ, đây là trong tiệc rượu đầy thán của Lý gia, còn có người dám gây chuyện, chính là đơn thuần ỉa vào mặt ông ấy.

- Đứng dậy xem xem.

Lão nhân đứng dậy nghiêm túc, lại hướng về mọi người nói:

- Các vị, để các vị chê cười rồi.

Đám người Dương Thần cũng đứng dậy theo, Dương Thần cảm thấy, âm thanh đó hơi quen thuộc.

Đến bên bàn tiệc đó xem, bất ngờ nhìn thấy, cậu em họ Quách Dục mà hôm qua mới nhận ra, hai tay đang túm cổ áo của người đàn ông mặc âu phục in hoa, người đàn ông đó có mái tóc uốn cong, để râu quai nón, mang phong cách Tây.

Hai người vào giờ phút này đều mặt đỏ tía tai, do uống rượu, cũng do sự nổi giận tạo nên.

- Anh họ, anh tới rồi, tên tiểu tử này vừa mới nói xấu anh và chị dâu!

Quách Dục trong lòng đầy căm phẫn hô lớn.

Dương Thần và Lâm Nhược Khê hai mắt nhìn nhau, bọn họ hoàn toàn không biết người đàn ông tóc quăn này, cũng không biết từ đâu dựng lên.

Lý Vân Bằng quan sát hai mắt của Quách Dục, nói:

- Anh là Quách Dục của Quách gia chăng? Trước tiên hãy bỏ tay ra đã.

- Đã nghe thấy chưa? Đồ ngu xuẩn, buông tôi ra!

Người đàn ông tóc quăn khinh thường đẩy ra, đẩy Quách Dục ngã thẳng xuống đất.

Quách Dục liền vội vàng đứng dậy phẫn nộ, ra vẻ còn muốn nhào tới, lại bị cảnh vệ của Lý gia ngăn lại.

- Anh là Lương Chân của Lương gia chăng? Tại sao anh lại xung đột với Quách Dục?

Lý Vân Bằng liếc mắt một cái đã nhận ra.

Lương Chấn khinh thường nói:

- Tôi chỉ nói vài câu thực lòng mà mọi người đều biết, anh ta liền bùng lên trái tim của một kẻ nô tài, muốn thừa cơ nịnh hót, đơn giản vậy thôi.

Một vài khách khứa cùng bàn, vẻ mặt cổ quái, tựa hồ coi như không nghe thấy những lời Lương Chấn vừa nói.

- Lương gia là thế nào vậy?

Dương Thần bất giác hỏi Lâm Nhược Khê ở bên cạnh.

- Em... Em làm sao biết được.

Lâm Nhược Khê buồn rầu nghĩ:

- Hôm qua em đã xem hết tất cả tài liệu, vài gia tộc họ Lương dường như không có nhân vật số một như vậy.

Nhưng Đường Uyên ở bên cạnh lặng lẽ tới tiếp cận, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói:

- Đó là con thứ của Lương tư lệnh thuộc quân khu tỉnh Quảng Châu, Lương gia đã có hơn trăm năm lịch sử, trước kia là quân phiệt, sau đó vào giai đoạn trước của thời kỳ lập quốc mới chuyển đổi, lại có tình bằng hữu với hoàng thất Anh quốc, vậy nên ở đó có thể coi là nửa chuyên chế, không dễ chọc ghẹo.

- Ô, thì ra là thế, tiểu Uyên, em quả thực cái gì cũng biết.

Dương Thần giật mình sáng tỏ, lại nhìn về phía Lâm Nhược Khê đang kìm nén bức bối bên cạnh, cảm thấy cực kỳ đáng trên chọc, cười nói:

- Bà xã, em xem tư liệu của em chưa đủ nhiều, hôm nay về nhà hãy xem hết cả nước đi.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn hắn, cảm giác thua Đường Uyên, thật ảo não.

- Nếu là lời nói thật, thực sự mà nói, thì không có cái gì là không thể nói, hôm nay là địa bàn của Lý gia chúng tôi, tuyệt đối sẽ không cho phép vị khách nào chịu nhục. Chỉ bằng giờ anh nói ra, mọi người sẽ bình luận phân xử.

Chủ trì Lý Vân Bằng nói.

Lương Chấn cười khẽ một tiếng, liếc mắt sang Quách Dục, lại nhìn sang đám người Dương Thần, nói:

- Những thứ khác trước tiên không đề cập tới, dựa vào cái gì, tôi đại biểu cho Lương gia chúng tôi đặc biệt bay từ tỉnh Quảng Châu đến đây, tạo sĩ diện cho Lý gia mọi người, mọi người lại để bản công tử ngồi cùng với những người thuộc gia tộc hạng hai của Yến Kinh này.

- Chẳng lẽ mọi người cho rằng, bốn mươi vạn - ba quân chủng bộ đội của Lương gia chúng tôi là đồ trang trí? Hay là mọi người cảm thấy, chỉ có gia tộc đứng đầu của Yến Kinh mới tài trí hơn người?

Những lời nói này vừa phát ra, sắc mặt của những người ngồi cùng bàn

lúc trắng lúc xanh, nhưng những gia tộc hạng hai của bọn họ thật sự không thể sánh kịp Lương gia, đành im hơi lặng tiếng.

- Nếu là những chuyện này, cháu Lương cũng không cần so đo nhiều như vậy, chúng tôi đối đãi với mỗi một vị khách, cũng không phải là qua loa, chỉ có điều suy cho cùng vẫn là yến tiệc tại gia, không có cách nào để bày hết tất cả các bàn tiệc vào nội sảnh, đồng thời cũng không phải là nhìn vào địa vị gia tộc gì.

Lý Vân Bằng nói.

- Chú Lý, đừng nghe anh ta nói lung tung! Vừa rồi anh ta nói xấu anh cả và chị dâu! Nói những lời vô cùng khó nghe! Không tin bác bảo tên tiểu tử này nói lại một lần nữa xem!

Quách Dực tức giận nói.

Nhìn bộ dạng găng đầu lý của Quách Dực, Dương Thần cũng cảm thấy không thể tin nổi, nếu như đây là diễn kịch, thì diễn quá giống, nếu không giúp anh ta ra tay, cũng thấy có lỗi.

Lương Chấn hừ lạnh một tiếng:

- Bản thiếu gia không phải con rùa rút cổ, những điều vừa nói, giờ nói lại một lần nữa thì làm sao? Tôi nói đứa con hoang của Dương gia, lấy một cô vợ cũng là con hoang, một cặp trời sinh, điều này chẳng lẽ không phải mọi người đều biết sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1268

Đầy Tháng Đẫm Máu

Không ít khách mời toát ra một luồng khí lạnh, trong lúc nhất thời, toàn bộ tiệc rượu đều im lặng.

Cái gan của Lương Chấn cũng khá được, thân thể của Dương Thần và Lâm Nhược Khê đều có chút quanh co, có thể nói là không ít người trong lòng đều biết rõ, nhưng trong điều kiện tiên quyết không có lợi, cũng không cần thiết phải mạo hiểm chọc giận Dương - Ninh hai gia tộc, đi nói ra trực tiếp!

Những lời vừa nói ra, như nước đã đổ đi, chỉ cần nhìn một chút giờ phút này, sắc mặt u ám của Ninh Quang Diệu, liền có thể biết được, tình trạng tâm lý của chủ nhân Dương gia.

- Sao vậy? Mọi người đều không dám nói? Thật là những kẻ đáng thương vừa giả dối vừa hèn nhát, trong lòng mọi người rõ ràng đều coi thường bọn họ, nhưng lại ở đây nịnh hót, mọi người sống như vậy, không thấy mệt mỏi sao?

Lương Chấn khinh miệt nói.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê ảm đạm một hồi, tuy rằng cảm thấy rất tức giận, nhưng những lời Lương Chấn nói kỳ thực cũng không sai, rất nhiều người trong hội trường, trong lòng nhất định đang lén chế giễu cười nhạo thân thể của mình.

Dương Thần hơi đau lòng dang tay ôm lấy bờ vai của người phụ nữ, mặc dù trái tim như lửa đốt, nhưng không biết tại sao, chỉ cảm thấy ở đó có cái gì không đúng.

- Tên tóc vàng, nơi này là Lý gia, cũng tha thứ cho cậu ở đây giương oai chửi bới loạn?

Lập tức có người bắt đầu thổi phồng, thừa cơ hội muốn nịnh bợ Lý gia.

Lý Vân Bằng ra hiệu cho mọi người im lặng, sắc mặt bình thản nói:

- Cháu Lương, tôi thấy có thể anh đã uống nhiều rồi, hay là hôm nay hãy rời hội trường đi nghỉ ngơi trước đi, đợi đến khi tỉnh lại, lại đến đàm phán.

- Sao? Mọi người muốn lén bịt miệng tôi? Chẳng qua tôi nói vài lời chân thực, mấy trăm người ở hội trường hôm nay, chẳng lẽ mọi người có thể để một chút tin tức cũng không được lộ ra?

- Tôi nói cho mọi người biết, chính là tôi đã nhìn thấy mọi người được gọi là những nhà quyền thế ở Yên Kinh khó chịu!

- Lý gia các ông ra vẻ đạo mạo như vậy, còn khoa chiêng gõ trống mà tổ chức tiệc rượu đầy tháng, còn ai không biết Đường Tâm, con dâu của các

ông trước kia Nghiêm Bất Vãn đã dùng qua? Ai không biết đứa bé kia là giống nòi của Nghiêm gia?

- Các ông còn không biết xấu hổ mà mời các vị khách đến yến tiệc lớn như vậy, các ông còn xứng đáng là một trong “tứ đại gia tộc”? Tôi nhờ vào! Nếu không phải cha tôi để tôi đến đây, tôi cũng ngại mà đến đây bề mặt!

Nói năng hùng hồn đầy lý lẽ không kiêng nể, làm cho khách mời xung quanh cũng thiếu chút nữa là không nhận ra người thanh niên này!

Nói anh ta có gan đã không còn đủ để so sánh rồi, quả thực là vô cùng to gan lớn mật.

Sắc mặt Đường Tâm tức giận đến trắng bệch, nhưng lại không lời nào để nói, từ khi được gả vào Lý gia tới nay, những người trong nhà đều không phân biệt đối xử với cô và đưa trẻ trong bụng, nhưng cô cũng luôn luôn đóng vai một nhân vật con dâu Lý gia chăm chỉ khác thường, chính là để mọi người không nói xấu.

Nhưng thật không ngờ, lại có người nói ra, thậm chí là nói ra vào ngày ăn mừng như vậy!

Bước chân Đường Tâm mềm nhũn, thiếu chút nữa là lão đảo ngã xuống đất, may mà được người hầu nữ của Lý gia đỡ lấy từ đằng sau.

Đường Uyên ở bên cạnh vội vã đi tới dắt lấy em, chân mày lá liễu dựng lên, đôi mắt đẹp hung hăng trừng mắt nhìn tên ngông cuồng tự cao tự đại Lương Chấn, chỉ hận hôm nay không phải ở Đường gia, bằng không cũng sẽ đi tới quất vào mặt của hắn.

- Tâm nhi!

Lý Độn nhìn thấy giọt nước mắt trong suốt của vợ, sắc mặt bi thương trắng bệch, càng giận không kềm được!

- Con mẹ mày... Ngay cả vợ tao cũng dám nói, hôm nay tới Lý gia chúng tao là để gây sự đúng không? Nói với lão Dương, lão Dương khinh thường không thèm đập nát mày, mày làm Lý Độn tao cũng phát cáu!

Nói xong Lý Độn xắn tay áo Âu phục, ra vẻ muốn vùng mạnh nắm tay

Mặc dù nói Lý Độn đã có tu vi Tiên Thiên Đại viên mãn, nhưng đối phó với Lương Chấn xem ra hoàn toàn không có tu vi, anh chỉ muốn sử dụng sức mạnh nắm đấm đơn thuần một chút!

Mắt Lương Chấn lộ ra một chút hoang mang, tức giận lớn tiếng hỗn hển nói:

- Anh dám thử động thủ! Cha tôi là Lương Thắng Xuyên! Cha... Cha tôi có quân đội!

Lý Độn bị chọc tức, đâu còn chú ý tới những thứ đó, đang muốn tiếp tục tiến lên phía trước, liền bị Lý Mạc Thân giữ lại!

- Đứng lại! Quay về!

Lý Mạc Thân phẫn nộ quát một tiếng, trong mắt tràn đầy sự mãnh liệt.

Lý Độn giật mình một cái, cuối cùng vẫn đánh không lại thể lực của lão

nhân, suy sụp tinh thần, lặng lẽ quay về.

- Đồ không có não! Nói động thủ liền động thủ, anh coi đây là chiến trường biên giới Tây Tạng hay là ranh giới bờ sông Đông Bắc?

Lý Mạc Thân khiển trách.

Lý Độn xoắn cái đầu, thanh âm buồn bực không nói.

Lương Chấn lại đắc ý cười to:

- Sao vậy? Sợ rồi à? Không phải rất vênh váo muốn đánh nhau sao? Tôi ăn ngay nói thật, một câu cũng không lừa dối! Hôm nay tôi đến Lý gia ăn cơm, ngày mai đã chết rồi, vậy thì cũng không thoát được quan hệ với Lý gia các người! Cha tôi nhất định sẽ báo thù cho tôi! Tốt nhất các người chú ý một chút! Bảo vệ thật tốt sự an toàn của ta!

Nói xong, Lương Chấn đi đến trước mặt Dương Thần và Lâm Nhược Khê, cười lạnh khinh thường một tiếng, chợt xoay người nghênh ngang định rời khỏi.

- “Tứ đại gia tộc, chẳng qua chỉ thế mà thôi, cũng chỉ có thể lừa bịp được người ở Yên Kinh.

Trước khi đi, Lương Chấn tiếp tục khiêu chiến thần kinh của mọi người.

Lý Mạc Thân nhẹ nhàng vung tay lên, lập tức mấy người lính đặc chủng mang y phục hàng ngày từ bên ngoài tiến vào, ngăn Lương Chấn lại.

- Có ý gì? Muốn giết người diệt khẩu sao?

Lương Chấn quay đầu lại.

- Con cái làm chuyện sai trái, người lớn phải ra mặt thay nó xin lỗi, cậu chủ của Lương gia, hôm nay hãy ở lại Lý gia chúng tôi đã.

Lý Mạc Thân nói.

Lương Chấn cười khẩy nói:

- Các người dựa vào cái gì mà giữ ta lại? Còn muốn để cho cha ta đến xin lỗi? Nằm mơ đi! Một đám nuôi con hoang, lẽ nào còn sợ người ta nói sao?

Trong mắt Dương Thần hiện lên một tia sáng, đột nhiên trong lúc mọi người không để ý, bóng dáng chợt lóe lên, một tay từ đằng sau đã tóm lấy cái cổ Lương Chấn.

- Cậu thực sự tên Lương Chấn sao?

Bị bàn tay Dương Thần tóm tới, cơ thể của Lương Chấn bị giơ lên.

Hai cánh tay Lương Chấn liều mạng tách bàn tay Dương Thần ra, nhưng lại không nhúc nhích tí nào, mặt đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Đúng vậy... Thiếu gia ta chính là... Tạt chủng... Người buông tay ra!

- Xem ra quả thật người không sợ chết, chính là bộ não ngu ngốc.

Mắt Dương Thần lộ ra sát khí, lại thả tên khua môi múa mép này ra, thì bản thân sẽ là đồ vô tích sự.

Lý Vân Bằng lúc này vội vàng đi lên, vỗ vai Dương Thần hạ giọng nói:

- Dương Thần, đừng kích động, Lương Thắng Xuyên không phải là loại lương thiện, nếu làm hấn nóng nảy, áp lực lên Dương gia của cậu sẽ rất lớn.

- Thật không?

Dương Thần lẩm bẩm, bỗng nhiên bàn tay để không bên trái một phát tát vào đầu Lương Chấn!

- A! ! !

Không ít những người phụ nữ ở hiện trường đều phát ra những tiếng thét chói tai!

Trong tình huống tất cả mọi người đều không chuẩn bị tâm lý, Dương Thần lại cho một chương đập vỡ cái đầu của Lương Chấn!

Máu từ động mạch cổ Lương Chấn trào ra, tựa như suối phun, Dương Thần nắm lấy cái cổ, cũng đã bị bóp méo biến dạng.

Trên mặt đất, một vật trắng hồng, tản ra nhiệt khí, thậm chí còn rơi xuống bát đĩa của một số bàn ăn.

Lý Vân Bằng đứng bên cạnh Dương Thần kinh hãi nhất, ông ta ngây ra như phỗng nhìn Dương Thần, giống như vừa làm một việc nhỏ nhặt không đáng kể, vứt thi thể trên mặt đất, yên lặng lắc lắc tay.

- Dù sao cũng có vài người tưởng rằng, giết một người phải nghĩ đến rất nhiều hậu quả, thực ra giết người là giết người, người chết rồi, chuyện kể tiếp, lúc khác nói.

Ngữ điệu Dương Thần rất bình thản, nhưng lại tựa như tiếng trống trong trái tim của rất nhiều người xung quanh.

Một người đàn ông trẻ tuổi, vừa mới từ một con cừu non dịu dàng, trong nháy mắt hóa thành con sư tử mạnh mẽ hung bạo.

Lý Mạc Thân và Ninh Quang Diệu đều híп mắt, mỗi người đều có chút suy nghĩ, nhưng Lý Độn lại nhếch mép hưng phấn, hướng về Dương Thần giờ ngón tay cái.

Dương Thần quay đầu lại nói:

- Bà xã, bé con gái, không phải còn muốn đến vườn bách thú xem voi sao?

- À?

Lâm Nhược Khê suýt không kịp phản ứng, nhưng lập tức “ah” một tiếng.

Người phụ nữ nhú lông mày, tuy rằng cảm thấy ghê tởm, nhưng cũng may đã quen hơn so với ngày xưa rồi, xoay người ôm lấy Lam Lam.

Cô bé tiểu mập lại có chút hưng phấn nhìn cha giết người, chớp hai mắt, không một chút sợ hãi.

Dương Thần hướng về phía Lý Vân Bằng cười:

- Chú, ở đây mọi người hãy thu dọn nhé, nếu Lương gia có ý kiến, hãy bảo bọn họ tới tìm cháu.

Nói xong, Dương Thần tự mình ra ngoài cửa, nhưng nơi mà hắn đi qua, tất cả khách mời đều cuống quýt theo bản năng lui ra hai bên mở đường.

Lý Vân Bằng và Lý Mạc Thân trao đổi ánh mắt, đều khẽ cười khổ sở, nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

Nếu Dương Thần đã làm như vậy, nhất định đã có tính toán của hắn, Lý gia cũng không cần phải buồn lo vô cớ nhiều như vậy.

Thi thể rất nhanh liền được đám đặc công khiêng đi, tiệc rượu cũng sớm chấm dứt, nhưng không có bất kỳ đại biểu của một gia tộc nào cảm thấy không vui, tiệc rượu đầy tháng lần này, quả là rất kích thích, rất phong phú!

Nhưng tất cả mọi người đang bàn bạc sau lưng, nếu Lương gia biết được người con thứ được phái đến bị giết, sẽ cư xử thế nào, khi Lý gia bố trí ổn thỏa thi thể không đầu ở trong nhà xác bệnh viện quân khu, lại xuất hiện một màn quỷ dị...

Khi nhà xác đúng lúc không một bóng người, trên chiếc giường đơn ở giữa, thi thể không đầu của Lương Chân, từ trong các lỗ máu từ các cọng lông nhỏ, tiết ra những sợi tơ màu xám bạc nhỏ li ti.

Những sợi tơ này, vốn không thể bị bắt bởi dụng cụ theo dõi của nhà xác, nhanh chóng xuyên thấu qua khe hở của gạch men sứ trên mặt đất, ngấm vào lòng đất, nhanh như chớp...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1269

Ngôn Ngữ Của Gấu

Trong một khu rừng xanh hóa không bóng người cách bệnh viện quân khu mấy dặm, sợi tơ màu xám từ dưới đất trời lên.

Những sợi tơ này, dần dần hội tụ lại một chỗ, sau khi rơi xuống mặt đất, nhanh chóng hòa hợp, phồng lên, dần dần đắp nặn nên một hình người!

Chưa đến chốc lát, Dương Liệt thân người mặc quân phục, sắc mặt cười tà dị, đã đột ngột xuất hiện trong rừng.

Dương Liệt lắc lư đầu, vặn vẹo cơ thể, xương toàn thân kêu “ken két”.

Dường như sau khi đã điều chỉnh cơ thể, Dương Liệt tùy tiện ra khỏi cánh rừng.

- Ha ha...

Tiếng cười quyến rũ từ phía sau cánh rừng truyền đến, một chiếc Porsche 911 màu đỏ lửa, La Thúy San đeo một cặp kính râm Gucci đường vân hoa văn to, đôi môi đỏ mọng khẽ mở nói:

- Ăn thịt người thú vị đấy chứ, sao anh lại thay đổi trở lại?

Dương Liệt mở cửa chậm rì rì ngồi vào ghế lái phụ:

- Cơ thể của Lương Chấn, để người của Lương Gia đến nhận xác, để lại cho bọn họ rồi.

- Thật đáng tiếc, bị hủy rồi sao?

La Thúy San tiếc nuối nói:

- Kỳ thực tôi thấy cơ thể đó tương đối tốt, trắng trẻo.

Dương Liệt chìa bàn tay, ngón tay nựng cằm dưới của người phụ nữ:

- Sao? Thích gã bảnh bao nào? Có cần tôi ăn hộ không? Để anh ta ngày ngày ở bên cạnh cô?

La Thúy San thè ra cái lưỡi đỏ, liếm liếm ngón tay Dương Liệt, dưới kính râm, đôi mắt quyến rũ như tơ:

- Không cần nữa, đã bị anh ăn rồi, gã bảnh bao đã thành người chết rồi, nhưng tôi vẫn phải sống.

- Hừ, con chó cái.

Dương Liệt cười nhạo một tiếng:

- Cô muốn tìm đàn ông tôi không quản, nhưng tốt nhất cô đừng bỏ lỡ công việc chính.

- Yên tâm đi, tất cả đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, chỉ đợi cá cắn câu thôi.

Khóe miệng La Thúy San vẽ lên một đường cong vĩnh viễn.

...

Vườn bách thú ngoại ô phía nam Yên Kinh, cách nội thành ước chừng gần hai giờ xe chạy.

Mặc dù vào mùa đông, cũng may ánh mặt trời rực rỡ, buổi chiều tới nơi, vừa lúc ánh nắng chiếu ấm áp, vừa may đến một nơi đẹp.

Mặc dù sau khi giết người ở Lý gia, trên người trên tay đều dính không ít máu loãng, nhưng điều này lại không ảnh hưởng tới Dương Thần, dùng lực thiên địa tùy ý phân giải một chút, quần áo liền rực rỡ hẳn lên.

Sau khi Dương Thần mua xong vé cho một gia đình ba người, cùng với Lâm Nhược Khê dắt tay Lam Lam, vào khu vườn.

Lâm Nhược Khê để tránh chói mắt, còn đặc biệt đeo một cặp kính râm, tuy nhiên vừa nhìn thấy, ngược lại có vẻ tướng mạo và khí chất của Dương Thần, cực kì không tương xứng với hai mẹ con.

Có ý như tên tiểu tử ở một thị trấn nhỏ ở nông thôn, cưới một cô vợ trẻ thời thượng trong nội thành.

Vì đúng dịp nghỉ đông, trong vườn bách thú, những du khách là phụ huynh dẫn con nhỏ đến tham quan rất nhiều.

- Cha, Lam Lam muốn xem voi!

Bước đi lanh lợi, cô bé tiểu mập đã gấp gấp không thể đợi hơn.

- Biết rồi, không phải mình đang đi sao?

Dương Thần nhìn vào đám người chen chúc, dứt khoát một tay ôm lấy Lam Lam, để đưa bé cười lên cổ mình.

Lam Lam hào hứng ôm lấy đầu ba, cảm giác cười ngựa làm cô bé có chút đắc ý, vẻ hưng phấn trên khuôn mặt non nớt mập mạp.

Lâm Nhược Khê bắt đầu dĩ nói:

- Anh chiều con bé như vậy, về sau nó sẽ rất khó dạy.

- Không phải từng nói con gái phải nuôi dưỡng nhiều sao? Hơn nữa đưa con đi chơi, cười cổ cha thì có sao?

Dương Thần nói, nắm lấy bắp chân béo ục ục của Lam Lam, dùng miệng nhẹ nhàng cắn, chọc cho Lam Lam cười vui một trận.

Tìm bản đồ, khi đến quầy voi, lại phát hiện bên ngoài lan can, rải rác rất ít người, mà trong khu hoạt động của voi, đến nửa bóng dáng cũng không có.

Dương Thần tán thần thức để cảm nhận, mới phát hiện, xung quanh đích xác là một con voi cũng không có.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Lam phồng lên, trong mắt tràn đầy sự thất vọng:

- Voi đâu rồi? Không có voi.

Dương Thần nhìn xung quanh, vừa lúc thấy một người chăn nuôi của vườn bách thú, liền hỏi thăm, mới biết được, bởi vì mùa đông của Yên Kinh rét lạnh, toàn bộ voi được chuyển đến nơi ấm áp qua mùa đông.

Trong sự tiếc nuối, Dương Thần đành cười với con gái:

- Lam Lam, mùa đông ở đây không có voi, nhưng ở đây có gấu bắc cực,

còn có con hổ lớn, có muốn đi xem không?

Lam Lam chu môi ủy khuất:

- Tại sao mùa đông lại không có voi?

- Vừa rồi không phải chú ấy đã nói sao, voi sợ lạnh, đến phương nam sống qua mùa đông rồi.

Lâm Nhược Khê xoa xoa cái miệng nhỏ nhắn cong lên của con gái.

Lam Lam nghi ngờ nói:

- Vậy các chú ở trong vườn bách thú không để cho voi mặc quần áo sao?

Dương Thần và Lâm Nhược Khê hơi nhúc nhích đầu, đứa bé này thực sự vấn đề gì cũng muốn biết hết.

- Voi không thích mặc quần áo.

Dương Thần thuận miệng bịa vài câu chuyện, nhưng tò mò hỏi:

- Lam Lam, nói cho cha biết, tại sao con lại muốn xem voi như vậy?

Về mặt Lam Lam thành thật, âm thanh như trẻ đang bú nói:

- Bởi vì voi đối với Lam Lam khá tốt, trước kia có một con chó lớn hư hỏng muốn cắn Lam Lam, bị voi đuổi đi rồi, voi còn cho Lam Lam cười lên người nữa!

Dương Thần nghe xong càng buồn bực:

- Cô bé mập, không được lừa cha, chuyện xảy ra bao giờ? Sao con lại từng cười voi? Con chó lớn hư hỏng con gặp ở đâu?

Lam Lam nghiêng cái đầu nhỏ mơ mơ màng màng suy nghĩ một chút:

- Lam Lam không biết là ở đâu, ở đó có cây cỏ rất cao, rất cao, ông mặt trời thật to, thật to, có rất nhiều ngựa con, con cừu nhỏ...

- Ông nội cũng biết đó, nhưng ông nội không nhìn thấy, ông nội chỉ ở đó nhìn thấy Lam Lam, Lam Lam không lừa cha, con chó lớn đó rất hư, Lam Lam cảm viên đá đập vào nó, nó còn chạy tới.

Nghe đứa trẻ nói một chuỗi những hồi ức kỳ quái, Dương Thần ý thức được, điều này có thể lý giải một mấu chốt của thân thể Lam Lam.

Nhưng Lam Lam còn nhỏ như vậy, sao con bé có thể có kinh nghiệm ở cùng với một con voi hoang dại, hơn nữa, theo sự miêu tả của Lam Lam mà suy đoán, rất có thể là thảo nguyên, đất rừng châu Phi hoặc Nam Á, nhưng con bé nói về “con chó lớn hư hỏng”, có thể là động vật ăn thịt như các loài lang sói.

- Lam Lam, khi đó chỉ có một mình con sao? Bên cạnh không còn ai khác sao?

Lâm Nhược Khê cũng ý thức được tính quan trọng của manh mối, lập tức truy vấn.

Cô nhóc bỗng nhiên nhìn cô một cách kỳ lạ, nói xa xôi:

- Mẹ không nhớ ư? Là mẹ đã nói mẹ phải đi một chút, tý nữa sẽ quay lại tìm Lam Lam. Nhưng Lam Lam rất đói, nên liền đi tìm thức ăn... Mẹ đừng giận Lam Lam, từ nay về sau Lam Lam sẽ không chạy lung tung nữa.

- Mẹ?

Lâm Nhược Khê chỉ vào mình kinh ngạc, nhưng lập tức nghĩ đến, có thể Lam Lam vẫn hiểu lầm tưởng rằng bản thân là mẹ ruột của con bé.

Lam Lam cũng không chút nghi ngờ, gật cái đầu nhỏ một cách chắc chắn.

- Con bé ngốc.

Lâm Nhược Khê cố nén nước mắt, cười chua xót, ôm lấy Lam Lam, quay đầu nói với Dương Thần:

- Không biết ai lại nhẫn tâm như vậy, sao có thể để con rơi vào nơi đó.

Dương Thần nhìn Lam Lam có chút suy tư, lập tức cười:

- Chắc chắn sẽ có một ngày biết được chân tướng, chúng ta hãy đi xem gấu bắc cực đi.

Lam Lam cũng không vì bài nhạc đệm này mà quấy rầy hứng thú, lập tức hoan hô vui vẻ muốn đi xem gấu.

Trong quầy gấu Bắc Cực, người xem khá đông, trong khu vực rào chắn thủy tinh ngăn cách, khối băng và hòn non bộ nhân tạo, kiến tạo nên môi trường sống tốt đẹp cho gấu bắc cực.

Nhìn thấy gấu bắc cực khổng lồ đang đi lại khoan thai ở đằng kia, Lam Lam ghé vào rào chắn, chớp hai mắt, hỏi:

- Cha ơi, gấu bắc cực đang nghĩ gì, tại sao nó không nhìn qua đây?

Lâm Nhược Khê xinh đẹp cười nói:

- Con bé ngốc, gấu bắc cực nghĩ gì, cha của con làm sao có thể biết được?

Dương Thần lại nhướng mi nói:

- Sao cha lại không biết? Cha còn nói chuyện với gấu bắc cực rồi đó!

- Thật ư?

Lam Lam nhìn Dương Thần vui bất ngờ.

Lâm Nhược Khê lại có chút kinh ngạc, không nghĩ ra, chẳng lẽ Dương Thần cũng hiểu được ngôn ngữ của loài gấu?

Dương Thần hắng giọng một cái, bỗng nhiên nổi khí, hướng về mười mấy con gấu bắc cực phía trên, lớn tiếng hét lên!

- A! A! A ——

Giọng hô của Dương Thần thật sự rất cao, nhưng lại giống tiếng cồng chiêng bị hỏng, cực kỳ khó nghe, rất nhanh làm cho mười mấy du khách xung quanh ghé mắt nhìn sang!

Lâm Nhược Khê coi như đã rõ, đây đâu phải là “ngôn ngữ của gấu”, đây rõ ràng là tiếng hét tùy tiện vớ vẩn!

Nhưng cũng chính tiếng hét đó, đã thu hút sự chú ý của gấu bắc cực, những con gấu đó, thực sự điều động cơ thể, nhìn về phía Dương Thần nghi hoặc, dường như không hiểu loài người đang làm gì.

- Oa! Cha thật sự có thể nói chuyện với gấu bắc cực!

Lam Lam vỗ tay vui vẻ, năn nỉ nói:

- Cha ơi cha ơi! Dạy Lam Lam làm thế nào để nói chuyện với gấu đi!

Dương Thần cười đắc ý:

- Rất đơn giản, cha hô một tiếng, Lam Lam liền hô theo cha, phải càng hô to càng tốt, nếu không gấu bắc cực sẽ không nghe thấy, con biết chưa?

- Dạ!

Lam Lam lập tức gật đầu.

Kết quả là, Dương Thần tiếp tục hét lớn “A A”, Lam Lam cũng dùng giọng non nớt rồng lên “A A”.

Hai cha con một lớn một bé, hai thanh âm làm cho tất cả những khách du lịch xung quanh đều liếc nhìn, cười cười nói nói, chỉ chỉ trỏ trỏ có chút hài hước và không nói gì.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê ửng đỏ, cảm giác một gia đình ba người bị nhìn như nhìn khỉ, thật sự quá mất mặt!

Nhưng Dương Thần và Lam Lam lại không chút xấu hổ, vẫn hét đến đắc ý thì thôi, những con gấu bắc cực đó cũng nhìn chằm chằm hai cha con rất phối hợp, lại đang tự hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Lâm Nhược Khê cuối cùng không chịu nổi bị nhìn như khỉ như vậy nữa, túm túm tay áo Dương Thần:

- Được rồi! Đừng hét nữa!

Dương Thần quay đầu, buồn bực nói:

- Tại sao? Không nhìn thấy Lam Lam rất vui vẻ sao?

- Tất cả mọi người đều đang nhìn kìa! Thật xấu hổ chết đi được!

Lâm Nhược Khê hạ giọng nói.

Dương Thần xem xét ánh mắt và những nét mặt đang cười nhạo từ bốn phía, khoát tay không hề gì:

- Sợ gì, đây không phải là bệnh viện, hét to cũng không phạm pháp!

- Đưa con bé đi chơi, cũng phải biến mình thành trẻ con, nếu không sao có thể cùng con bé chơi đùa? Anh chỉ muốn con gái anh được vui, những người khác cười anh, liên quan gì đến anh?

Nói xong, Dương Thần tiếp tục cùng Lam Lam kêu loạn “A A”.

Lâm Nhược Khê bị nói đến sững sờ, nhìn nét mặt hưng phấn của Dương Thần, lại nhìn nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt đỏ bừng của cô bé mập, rốt cục vẫn phải bại trận.

Bản thân dường như thực sự đã bị hai cha con đánh bại, hoàn toàn không dậy nổi.

Tuy nhiên, nhìn con gái tươi cười ngọt ngào khoan khoái, cùng bộ dạng khoa trương ngang ngạnh của Dương Thần, Lâm Nhược Khê đột nhiên cảm thấy tê tê đại đại trong lòng, một vùng ấm áp, dường như có một cảm giác hạnh phúc lạ thường, bao trùm từng tầng từng tầng lên cô.

Cũng không biết đã hét được bao lâu, hai cha con làm cho những du khách khác cảm thấy bối rối, rốt cục phải rời trận địa, đi tới núi hổ.

Trên đường đi, Dương Thần lại một tay ôm lấy Lam Lam, một tay cầm

vài xâu mứt quả bọc đường, bản thân ăn một miếng, cho Lam Lam ăn một miếng. Đương nhiên, vẫn là Lâm Nhược Khê chi tiền, Dương Thần không có thói quen mang theo tiền khi đi ra ngoài.

Khi Dương Thần đưa xâu mứt quả bọc đường đến bên miệng Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê cảm thấy xấu hổ trước đám đông, nhưng Dương Thần ba lần bảy lượt nhét vào, người phụ nữ đành há mồm cắn một cái.

Hương vị chua chua ngọt ngọt, khiến Lâm Nhược Khê vừa yêu vừa hận, trừng mắt nhìn người đàn ông tự nhiên phóng khoáng hơn ai hết, thở phì phì nói:

- Thật phục anh, đưa con gái đến vườn bách thú, mà giống như đưa anh đi vậy!

- Ha ha.

Dương Thần nháy mắt nói:

- Bảo bối Nhược Khê của anh, anh biết, có phải em cảm thấy làm vợ anh rất mất mặt, nhưng cũng rất hạnh phúc không?

- Đúng vậy thì làm sao, thật muốn vứt bỏ anh, nhưng con người xấu xa anh cuối cùng vẫn có cách để làm em không rời xa được.

Bản thân Lâm Nhược Khê có chút phiền não.

- Đó chính là ưu điểm của anh!

- Đánh một chày gỗ nhét một quả táo phải không?

Lâm Nhược Khê đảo cặp mắt trắng dã.

- Sai.

Dương Thần lại nhét xâu mứt màu đỏ vào miệng người phụ nữ, cười rạng rỡ:

- Là một xâu mứt quả bọc đường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1270

Mẹ Tôi

Đêm khuya, hậu viện Dương gia, trong trẻo nhưng lạnh lùng u tĩnh.

Dương Liệt khoác áo khoác quân trang, đi lại hơi lổ mang, vừa phát ra điệu hừ hừ mơ hồ không rõ vừa đi về phía nơi ở của mình.

Người làm và lính cảnh vệ thay nhau canh gác đêm ở các vị trí khác nhau, thấy trạng thái của Nhị thiếu gia như vậy cũng không phải mới một hai ngày, nên không có biểu lộ ra bất cứ kinh ngạc gì.

Dương Liệt đi đến giữa cửa, mắt hiện lên tia dị sắc, trong phòng đèn đang mở, hiển nhiên có người đang ở bên trong chờ.

Dương Liệt đẩy cửa ra, người đang ngồi ở bên trong là Quách Tuyết Hoa.

Đã là gần hai giờ sáng, Quách Tuyết Hoa giống như chuẩn bị lên giường ngủ, bên ngoài áo ngủ mặc một cái áo khoác dày.

Thấy Dương Liệt đi vào, Quách Tuyết Hoa lộ ra nụ cười ôn hòa, đứng lên nói:

- Về rồi à, mẹ đang nghĩ, bình thường con cũng quay về vào giờ này. Chậc chậc, toàn thân mùi rượu, cho dù là người luyện công cũng không nên uống loạn như vậy, cha con gặp con lại bị nói.

Quách Tuyết Hoa liên miên cẩn thận, xoay người lấy chung gốm sứ trên bàn.

Nở nắp ra, mùi xông vào trong mũi.

- Liệt Nhi, đừng đứng ngây ngốc nữa, đến uống canh gà đi, con không phải thích nhất súp mẹ nấu sao. Mẹ cho thêm vài miếng gừng giúp con tỉnh rượu, thoải mái một chút.

Quách Tuyết Hoa giống như tự nói tự vui hơn hờ đưa súp đã chuẩn bị cho Dương Liệt vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, nhú mày.

- Mẹ, mẹ có chuyện gì sao?

Dương Liệt hỏi.

Quách Tuyết Hoa sửng sốt,

- Cái gì gọi là có chuyện gì, đang chờ con uống súp, đưa con ngốc.

Dương Liệt vẫn không thể nào tin được,

- Chỉ là... chờ con để cho ăn uống canh?

Quách Tuyết Hoa bất đắc dĩ lắc đầu,

- Con là bị cha nói cho u mê rồi đúng không? Ai, mẹ cũng không giống ông ấy, cả ngày giáo huấn con. Kỳ thật ba con cũng là muốn tốt cho con, con đừng quá để ý. Mẹ chỉ là lâu rồi chưa nấu canh cho con, đêm nay muốn chờ con uống một bát rồi mới đi ngủ.

Nói xong, Quách Tuyết Hoa kéo Dương Liệt tới ghé ngồi, ngồi xuống:

- Đừng suy nghĩ lung tung, đã hai giờ rồi, uống xong rồi đi tắm nước nóng.

Dương Liệt lẳng lẳng nhìn bát canh gà, bên trong hỗn tạp các loại dược liệu Đông y mùi thơm ngát, vẫn còn nóng, hơi nước làm ẩm ướt cả mặt, ẩm áp dị thường.

Ngẩng đầu lên, Quách Tuyết Hoa đang chờ mong nhìn mình uống, Dương Liệt lại phát hiện, tay mình có chút run nhẹ.

Hít thở thật sâu, Dương Liệt cầm lấy thìa, bắt đầu múc uống.

- Thế nào, mùi vị có được không, có nhạt không?

Quách Tuyết Hoa cười ngồi bên cạnh hỏi.

Dương Liệt cứng ngắc lắc lắc đầu,

- Không, vừa lắm.

Bản thân Dương Liệt cũng không ý thức được, âm thanh anh ta có chút khàn khàn.

- Vậy là tốt rồi, ai, mẹ cũng thật xin lỗi con, năm ngoái cũng quá rối loạn, xảy ra nhiều chuyện, đều đổ lên đầu cha và anh con, cả với con, con từ núi Côn Lôn trở về, mẹ không thể ở bên cạnh con nhiều, Liệt Nhi đừng giận mẹ.

Quách Tuyết Hoa lăm lăm cảm khái nói.

Dương Liệt tiếp tục uống canh, khẽ gật đầu.

Quách Tuyết Hoa rất tự nhiên đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng Dương Liệt,

- Con trai, trước khi kết hôn đều có chút phản nghịch, mẹ biết con bản tâm không xấu. Con về sau, phải dùng tâm nhiều hơn, chớ đối nghịch với ba và ông nội con, con phải ngoan một chút, hiếu thuận một chút, bọn họ chắc chắn sẽ không để con chịu ủy khuất.

Dương Liệt cảm thấy tim mình như bị cái gì nắm chặt, thật sự đau nhức, chua xót trong mắt, lại có chút ướt át, nhưng anh ta nhất định phải cố nhịn.

Người phụ nữ bên cạnh này, bà hoàn toàn không nghĩ tới, bản thân tuy rằng có được thân thể con trai bà ta, nhưng hoàn toàn không phải con trai bà!

Bản thân là hung thủ giết con trai bà ta! Huyết hải cừu nhân!

Nhưng, bà lại đem tình thương của một người mẹ rót vào bản thân mình!

Bà rất ngốc, rất ngu xuẩn, nhưng hoàn toàn không có biện pháp nào khiến cho Dương Liệt bật cười.

- Còn chờ gì nữa, uống nhanh đi, không đủ thì trong bếp vẫn còn, cha con và ông nội con đều ngủ rồi, không cần lo lắng sẽ đột nhiên có người tới tìm con thuyết giáo.

Quách Tuyết Hoa cười dài nói.

Dương Liệt gật gật đầu, miễn cưỡng khẽ động khóe miệng, coi như vô ý hỏi han:

- Mẹ, anh và chị dâu quay về chưa?

Nhắc tới Dương Thần, Quách Tuyết Hoa có chút đau đầu nói:

- Chưa, buổi chiều mẹ cũng gọi điện thoại tìm nhưng thế nào cũng không liên lạc được.

- Chưa về nhà, xảy ra chuyện gì sao?

Ánh mắt Dương Liệt lóe lên hỏi.

Quách Tuyết Hoa khẽ thở dài,

- Anh con, hôm nay yên lành tham gia tiệc đầy tháng ở Lý gia, kết quả là giết chết tiểu tử Lương gia ở tỉnh Quảng phái tới! Hiện tại Tư lệnh Lương Thắng Xuyên đã nổi trận lôi đình, bảo là muốn Dương gia chúng ta và Lý gia giao anh con ra.

Dương Liệt có chút kinh ngạc,

- Sao lại xảy ra chuyện này? Lương gia không dễ chọc, vậy phải làm sao bây giờ?

- Mẹ nào biết cụ thể như nào, cha con và ông nội con cũng không kể lại tỉ mỉ, bọn họ phái người liên hệ, cũng liên hệ bổ sung. Nhưng anh trai con cũng không phải người bình thường, nhất định không có chuyện gì, mẹ cũng không quá lo lắng.

- Anh con là người thường xuyên làm ra chút chuyện khiến người ta hết hồn, lại rất tàn bạo, giống như hôm nay đưa mẹ con chị dâu con ra ngoài cả ngày, đến bây giờ vẫn chưa về, đoán chừng là ở bên ngoài chơi đùa một nên qua đêm bên ngoài rồi, nhưng không liên lạc được thì thật sự là đau đầu.

Quách Tuyết Hoa thở dài nói.

Khóe môi Dương Liệt chợt lóe lướt qua ý cười trào phúng.

Quách Tuyết Hoa cảm thán chuyện Dương Thần vài tiếng rồi cười hỏi:

- Liệt Nhi, anh con đã kết hôn rồi, con cũng có rồi, con có để ý con gái nhà ai không, mẹ nói chuyện giúp con?

Dương Liệt sững sốt, lập tức lắc đầu,

- Không có.

- Đúng rồi!

Quách Tuyết Hoa vỗ trán một cái

- Con không phải là thích cô bé Lâm Tuệ nhà Lâm gia sao, kỳ thật cũng tốt, mẹ cũng biết rõ con bé, chỉ có điều con bé hình như quay về núi Nga Mi thanh tu, cũng không biết khi nào thì quay lại, hay là mẹ đi liên hệ bà con bé?

- Mẹ, thật sự không cần, đều đã qua rồi.

Dương Liệt ứng phó nói.

Quách Tuyết Hoa tiếc nuối gật đầu,

- Vậy được rồi, mẹ cũng không có ý ép con kết hôn. Con gần đây có thể về nhà, quay về trong quân đội, mẹ cũng thấy đủ rồi. Mẹ biết trong lòng con vẫn trách mẹ, lúc trước cùng anh con ở Trung Hải, không để ý tới cảm nhận của con.

- Nhưng, Liệt Nhi à, anh con khi còn nhỏ rất khỏe, có thể còn sống quay về

trước mặt mẹ, thật là đại ân ông trời cho, khi nó vết thương chồng chất lại cổ giả bộ không sao, mẹ thế nào cũng không thể không ở bên cạnh nó.

- Các con đều là cốt nhục của mẹ, mẹ chỉ hy vọng sau này hai con đều sống tốt, không hề có ý thiên vị ai, nếu anh con tôn trọng con, mẹ cho dù liều mạng cũng kiên quyết sẽ không ngồi yên không quan tâm.

Lời nói Quách Tuyết Hoa tuy nhẹ nhàng nhưng chắc như đinh đóng cột.

Dương Liệt cảm thấy đầu óc mình rất bối rối, một loại cảm xúc bức bối khiến anh ta cực kỳ khó chịu, lại không thể phát tiết, nghẹn cứng trong lòng không thông được.

Người phụ nữ trước mặt không có nửa phần quan hệ, nhưng lại khiến tâm tư mình rối loạn

- Mẹ, con biết rồi, mẹ nghỉ ngơi sớm một chút đi.

Dương Liệt cười nói.

Quách Tuyết Hoa lúc này mới “Ồ” một tiếng,

- Đúng rồi, mẹ không nói nhiều nữa, Liệt Nhi đi tắm rửa rồi ngủ sớm một chút, mẹ đi đây.

Nhè nhẹ vỗ bả vai Dương Liệt, Quách Tuyết Hoa cười ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Chờ Quách Tuyết Hoa đi xa, Dương Liệt buông thìa trong tay xuống, yên lặng đứng dậy.

Đến bên cửa sổ, Dương Liệt nhìn ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ, hốc mắt đỏ bừng, huyết sắc che kín, cái trán hằn lên gân xanh.

Ngón tay hai bàn tay vì dùng sức quá mạnh, móng tay khảm vào da thịt chảy máu.

Nhưng, phản vật chất năng lượng màu xám bạc, trong nháy mắt không ngừng chữa trị, thậm chí hấp thu toàn bộ máu.

Khóe mắt Dương Liệt hiện ra lệ quang, bên môi nổi lên nụ cười mang đầy sự chua xót và trào phúng, giống như tự giễu cười:

- Hừ hừ...

- Mẹ... ha ha... mẹ tôi... sớm đã chết rồi....

...

Sự kiện đâm máu ở tiệc đầy tháng Lý gia khiến nhiều gia tộc quyền quý ở Yên Kinh đều bịt kín một tầng bóng ma.

Mấy đại biểu do Lương gia phái đến, sau khi đi suốt đêm đến Yên Kinh, sự việc lại được đẩy lên đầu ngọn sóng.

Sáng sớm, trong tiền sảnh Dương gia, vài người đến từ Lương gia cùng với các gia tộc thân với Lương gia tại Yên Kinh đang ngồi.

Dương Công Minh khí định thần nhân ngồi trên ghế chủ tọa, đối diện là một đám hoặc là quân trang hoặc là tây phục lòng đầy căm phẫn, có vẻ rất là thông dong.

Một gã Tướng quân râu cá trê nghiêm nhiên là tư thế người cầm đầu cao

giọng nói:

- Dương lão Nguyên soái, mặt tướng thay mặt Thư lệnh Lương đến đòi công đạo, Tư lệnh Lương quân vụ bận rộn không thể ra bắt. Nhưng có nói, nhất định phải bắt Dương gia giao ra hung thủ Dương Thân kia, bằng không, bốn trăm ngàn quân nhân Hoa Hạ dưới trướng Lương gia tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với loại ban ngày ban mặt làm việc hung ác.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1271

Trở Mặt

Dương Phá Quân đứng bên cạnh Dương Công Minh, mặt lộ ra vẻ giận dữ nhưng cũng không dám thể hiện quá mực, dù sao lúc này cũng là Dương gia đuổi lý.

Thấy cha vẫn không mở miệng, Dương Phá Quân trả lời:

- Tham mưu Lưu, tôi, Tư lệnh Lương chỉ sợ rằng có nhiều hiểu lầm, yến hội ở Lý gia hôm qua, có không ít khách ở đó đều nhìn thấy Lương Chấn khiêu khích trước, gây ra thảm kịch hơn phân nửa là nhất thời lỡ tay, cũng không cố ý.

- Lỡ tay? Ha ha.

Tham mưu Lưu râu cá trê trả lời lại một cách mỉa mai:

- Sáng sớm hôm nay tôi đã nhìn qua thi thể Lương thiếu gia, quả thực khiến người ta giận sôi! Khổ hình chặt đầu, đây là lỡ tay?

- Chứ không phải Dương gia các người ý vào bốn đại gia tộc hàng đầu, thực sự nghĩ rằng khắp thiên hạ đều sợ các người sao? Còn muốn sau khi hành hung giết người khiến tôi làm bộ như mờ mịt vô tri sao?

Dương Phá Quân mặt như mực nước, nói không ra lời. Dương gia lần này bị động như vậy cũng là bởi vì tự biết có chút đuối lý, dù sao cũng là tùy ý giết chết người ta, coi như là người ta đã làm sai trước, nhưng cũng làm hơi quá đà chút.

Lương gia là thế gia tay cầm thực quyền quân quyền ở phương Nam, Dương Phá Quân thực không dám làm cứng quá mức

Lúc này, Dương Công Minh khẽ thở dài một cái nói:

- Ta già rồi, rất nhiều chuyện của người trẻ tuổi ta cũng không xen nào nữa. Các người muốn ta giao Trưởng tôn của ta, ta cũng không làm được, nó cũng không nghe lời ta. Nó muốn theo các người hay không còn phải hỏi qua nó mới được.

- Lão Nguyên soái, lời này sai rồi.

Tham mưu Lưu nghiêm mặt nói:

- Ngài là ông nội của Dương Thần, sao lại không thể can thiệp? Huống hồ, ngài vẫn không giao Dương Thần ra, thì xin miễn cho tôi tội bất kính với Tướng lĩnh ngài, tôi cảm thấy trái tim băng giá.

Dương Công Minh khẽ cười vài tiếng, giang tay ra,

- Nói thật, cháu nội Dương Thần kia, hôm qua sau khi rời đi đến bây giờ vẫn chưa quay lại, chúng ta cũng không thể liên lạc được với nó, thật muốn để các người thấy nó cũng khó khăn.

Tham mưu Lưu hí mắt cười nói:

- Lão Nguyên soái, không phải tôi không tin nhiệm ngài, chỉ có điều lần này thay Tư lệnh Lương đến hỏi công đạo, chúng tôi nhất định phải tận tâm tận trách. Bởi vì cái gọi là thanh quan khó đoạn việc nhà, cho dù lão Nguyên soái nói, Dương Thần không ở trong nhà, chúng tôi cũng nhất định phải dẫn người lục soát mới có thể an tâm.

Nói xong, Tham mưu Lưu ra hiệu cho vài tên quan quân khác, lập tức có người đứng dậy hướng về phía hai đội chiến sĩ phía ngoài cửa hô:

- Các người, phân chia nhau hành động, cẩn thận điều tra hậu viện! Không được bỏ qua bất cứ ngõ ngách nào!

Mắt hai đội quân sĩ mang ý đồng ý, một bàn tay Dương Công Minh bỗng nhiên vỗ mạnh lên mặt bàn!

BÓP

Mọi người cả kinh, có chút kinh ngạc.

- Buồn cười.

Thần thái hòa ái trên mặt Dương Công Minh, giờ phút này trở thành hư không, hóa thành mây mù dày đặc, ngựa chiến nửa đời hùng hồn khí phách, thời khắc này rốt cục đã phát ra.

Dương Công Minh chậm rãi đứng dậy, trong đôi mắt già nua lóe ra điện quang khiến cho người ta sợ hãi.

- Chỉ là một Tham mưu trưởng quân khu, cho người vài phần mặt mũi người liền dám đến Dương gia này cáo mượn oai hùm, người cho Dương gia ta là gồi thêu hoa hả?

- Đừng nói bây giờ là Lương Thắng Xuyên, kể cả người chết có là Lương Bá Thành – cha y, thì trước mặt lão già này cũng phải cung kính gọi một tiếng Thủ trưởng!

- Đám chim non còn chưa mọc lông sinh trưởng trong năm thái bình, ý vào báng súng cầm cũng chưa chắc còn thực cho rằng mình có thể tính là quân nhân?

- Bốn trăm ngàn binh lính quân khu là quân đội nhân dân do quốc gia nuôi dưỡng! Sao lại là của Lương gia hả? Lương Thắng Xuyên còn muốn tạo phản làm Hoàng đế hay sao?

- Nếu dám làm càn ở Dương gia, đừng trách lão già này trở mặt!

Dương Công Minh lớn tiếng răn dạy, trong nháy mắt bốn phương tám hướng trong tòa nhà của Dương gia đột nhiên tuôn ra mấy chục quân nhân khôi ngô sừng sực trên vai, đạn đã lên nòng. Vây quanh Tham mưu Lưu và những quan quân này cùng với hai đội binh lính bên ngoài, kéo chốt bảo hiểm trên súng, hung thần ác sát trừng mắt nhìn bọn chúng.

Đám vệ quân Dương gia đều là bộ đội mấy đời theo Dương gia, hơn nửa đều là xuất ngũ từ chiến trường về, lại tiếp tục cống hiến vì Dương gia, có một nửa là từng trải qua mưa bom bão đạn dẫm dẫm.

Đám người Tham mưu Lưu sắc mặt trắng bệch, vốn tưởng rằng Dương gia lần này đuối lý muốn lui nhường vài bước, tranh thủ dàn xếp ổn thỏa, không ngờ, Dương Công Minh dù dần dần già đi, nội tâm lại hồng hách như cũ!

Dương Phá Quân một hơi hơi ôm lấy bên bóng dáng già nua của cha, lại như vô cùng cao lớn hùng tráng, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc ngẩn người.

Trong trí nhớ của ông ta, chỉ có lúc còn nhỏ, trong thời ngây thơ đã từng thấy qua cha mình một thân quân trang cao lớn như vậy.

Năm tháng vội vàng, hơn mười năm qua đi, phong sương trên mặt cũng gây ra vô số dấu vết.

Nhưng, cốt khí của ông lão lại vẫn như cũ, giữ lấy tư thế hào hùng nhanh nhẹn dũng mãnh nhiệt huyết, khiến người khác không dám chút khinh dãi.

- Lão... lão Nguyên soái bớt giận.

Tham mưu Lưu khăn trương lau mồ hôi lạnh, gượng cười nói:

- Mặt tướng nhất thời hồ đồ, tuyệt đối không dám có ý mạo phạm, Dương gia nhiều thế hệ trung lương, lại là khai quốc công thần, Tư lệnh Lương của chúng tôi từ trước đến nay luôn kính trọng, mặt tướng cũng là tôn thờ!

- Cút!!

Giọng nói Dương Công Minh như chuông đồng, khí thế như trường hồng.

Đám người Tham mưu Lưu như được đại xá, nào dám lưu tại nơi này thêm nữa, đây dù sao cũng là địa bàn của người ta, Dương Công Minh nói từ 'giết', đám quân vệ này quyết không có nửa phần chân chừ mà bóp cò.

Bên mình tuy rằng đều là người có chức quyền, nhưng dù sao cũng là tay trái gà không chặt, nói trắng ra là, vẫn là con hồ giấy dựa vào Lương gia.

Rất nhanh, đoàn người mang theo hai đội binh lính xám xịt rời khỏi đại viện Dương gia.

Đợi đoàn người đi rồi, Dương Công Minh mới phát phát tay, quân vệ thường trú tản mát trong nhà.

Trong mắt Dương Công Minh lóe ra một chút mệt mỏi, khẽ thở dài, đi tới hậu viện.

- Cha, cha không sao chứ.

Dương Phá Quân đi sát theo thân thiết hỏi han.

- Không có gì đáng ngại.

Dương Công Minh phát phát tay,

- Tiểu tử Dương Thân kia cho ta những đan dược kia để điều trị, thân cốt ta chống đỡ được hơn mười năm nữa là chuyện không thành vấn đề.

Dương Phá Quân nhíu mày nói:

- Tiểu tử kia thật sự là quá không kiêng nể gì, bỏ lại đám mục nát này rồi bản thân chạy mất dạng. Cha, cha đem Dương gia giao cho nó, thật sự thích hợp sao?

Dương Công Minh chậm rãi quay đầu, nhìn con trai mình, ánh mắt long lanh nói:

- Con biết không, nếu vừa rồi đứng ra quát lui đám người kia, không phải lão già này mà là con. Như vậy thì ta cũng sẽ không đem Dương gia cách một đời giao cho Dương Thần.

Dương Phá Quân toàn thân giật mình, thật lâu sau mới then thùng cúi đầu,

- Con biết sai rồi, là con vô dụng, rất xin lỗi cha, lại để cha thất vọng rồi.

Dương Công Minh lắc lắc đầu,

- Đây không phải là lỗi của con, người với người, tóm lại đều không giống nhau. Con chỉ là không thích hợp ngồi ở vị trí này chứ không phải con không tốt. Dương Thần đứa trẻ đó có nhiều điểm chưa thành thực, nhưng nó không phải là kẻ hữu dũng vô mưu, nó có được thứ mà người làm cha như con không có, ta mặc kệ nó chơi đùa như nào!

Nói xong, Dương Công Minh lại tiếp tục đi tới hậu viện, đi vào trong hoa viên, gọi người châm một bình trà xanh nóng hằm hập.

Chờ lão già ngồi xuống, Dương Phá Quân vài phần lo lắng nói:

- Cha, có cần con báo cho gia đình em gái quay về Trung Hải sớm một chút, chỉ sợ Lương gia sẽ không từ bỏ ý đồ, Lương Thắng Xuyên lần này phái người tới đây cũng chỉ là để thăm dò, kế tiếp chỉ sợ sẽ không ít việc.

Dương Công Minh khoát tay áo,

- Không cần, nếu ở nhà mà còn không an toàn thì đi đâu cũng giống nhau. Việc con trai Lương Thắng Xuyên tuy lớn, nhưng mấu chốt là tìm lại mặt mũi cho Lương gia, sẽ không vì thế mà vô cớ gây sự lung tung, tất nhiên là tới nhà chúng ta đòi người.

Dương Phá Quân gật gật đầu, đang chau mày suy nghĩ đôi sách thì chợt nghe thấy tiếng bé gái cười vui từ bên ngoài truyền vào.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy Dương Thần ôm Lam Lam cùng Lâm Nhược Khê đi vào hậu viện.

Chỉ có điều, cách ăn mặc của cô bé không chỉ khiến Dương Phá Quân mà còn khiến nhiều người hầu ở Dương gia cảm thấy quái dị.

Cũng không biết từ chỗ nào, Lam Lam đội một cái nón cỏ lớn, trên khuôn mặt mập ú còn có một ít đường vân màu sắc rực rỡ, rất giống kiểu trang điểm của người Anh diêng.

Lâm Nhược Khê cũng có chút thất hại, trên khuôn mặt thanh lịch không biết ai vẽ vài đường gạch màu đỏ xanh, coi như là hóa trang mẹ con với Lam Lam!

- Thái gia gia!

Lam Lam như một viên thịt nhỏ nhảy nhót lăn lông lốc nhảy xuống, lại nhảy lên đùi Dương Công Minh, khiến chút nữa đẩy ngã Dương Công Minh đang ngồi trên ghế.

- Chao ôi, cháu cháu, Tiểu Lam Lam đi chỗ nào chơi, sao tối hôm qua không về nhà.

Dương Công Minh thấy mũ rơm thô trên đầu chặt gái không khỏi buồn bực hỏi.

Lam Lam ngọt ngào cười nói:

- Vườn bách thú, voi sợ lạnh không ra ngoài, cha mang Lam Lam đi đến một nơi gọi là Châu Phi - nơi ở của voi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1272

Lễ Vật Của Tù Trưởng

Châu Phi??

May là Dương Công Minh nhìn quen những trường hợp này rồi nhưng nghe trả lời thế vẫn thấy hoài nghi mình đã già lỗ tai không dùng được nữa rồi.

Lại thấy bộ mặt đặc ý của Dương Thần và vẻ mặt bất đắc dĩ ảo não của Lâm Nhược Khê liền biết được lời của bé con là thật

Thời gian một buổi tối, từ Yến Kinh đến Châu Phi, buổi trưa liền quay về, với tốc độ của Dương Thần thì không thấy phiền, chỉ có điều cách làm này quả thật khoa trương.

- Thái gia gia, đây là mũ một ông da đen tặng cho Lam Lam.

Cô bé mập bỏ mũ xuống, đội lên đầu Dương Công Minh, đây hiển nhiên là mũ rơm được làm thủ công, còn tản ra mùi thơm ngát của cỏ dại.

Dương Phá Quân sắc mặt khó khăn nói:

- Gây ra cục diện hỗn loạn rồi còn có lòng thanh thản đi Châu Phi? Không thể tưởng tượng nổi!

Lâm Nhược Khê hơi ngượng ngùng cúi đầu, nhưng Dương Thần lại hồn nhiên không có cảm giác cười ha hả nói:

- Ông nội, mũ cỏ này là tù trưởng dân bản xứ Nam Phi tặng đấy, ông sống đến tuổi này rồi nhưng chưa bao giờ nhận được món quà như này nhỉ.

Dương Công Minh vài phần bất đắc dĩ nói:

- Tên tiểu tử này, liếc mắt một cái không thấy đâu, thì ra là chạy xa như vậy. Cháu đi thì thôi, sao lại còn kéo cả Nhược Khê đi, trên mặt hai đứa đều tèm lem rồi.

- Như vậy sao được, làm mẹ không theo kịp sẽ phá hư hài hòa gia đình.

Dương Thần giơ tay véo nhẹ khuôn mặt Lâm Nhược Khê,

- Đây là chất lỏng làm từ thực vật để chống muỗi ở Châu Phi, cháu thấy còn khá thời trang đấy.

Lâm Nhược Khê mở tay Dương Thần ra,

- Em nói không cần nữa rồi anh còn không cho em lau đi! Ông nội, anh ấy bắt nạt cháu!

- Anh sao lại bắt nạt em, dẫn em đi cưỡi voi hoang dã, những người chồng bình thường có nhiều tiền hơn cũng không làm được đâu? Có thể thu phục được loài voi Châu Phi hoang dại sao?

- Còn nói nữa, em nói không muốn anh cứ bắt em cưỡi, thôi đến chết mất! Còn có đám sâu lớn bò lên tay, làm em sợ muốn chết!

Hai vợ chồng trẻ cứ như vậy mỗi người một câu đầu khẩu, Dương Công Minh cũng có chút nhức đầu, Dương Phá Quân lại tức đến đỏ mặt.

- Được rồi, Nhược Khê à, cháu đưa Lam Lam đi tắm đi, thay quần áo sạch sẽ, Dương Thần ở lại đây, ta có chuyện muốn hỏi cháu.

Dương Công Minh quát bảo ngưng lại nói.

Lâm Nhược Khê trong lòng sơ sơ đoán được là chuyện gì, tuy nhiên loại chuyện đàn ông phải đối mặt trong gia tộc, cô tự nhiên sẽ không nhiều lời, ôm con gái đi về phòng ngủ.

Bị Dương Thần kéo đi Châu Phi nửa ngày, nếu không phải là tu vi tinh thâm thì thật đúng là sẽ mệt mỏi suy sụp.

Hai mẹ con vừa đi Dương Công Minh liền nói:

- Lương gia đã phái người sáng sớm đến nhà làm náo loạn một hồi, cháu nói một chút, hôm qua cháu nghĩ như nào.

Dương Thần nhướn mày

- Thật sao, đáng tiếc không về kịp, bằng không có thể giết vài người.

- Con còn dám giết? Con đây là muốn cùng Lương gia kết mối tử thù không thể xoay chuyển mới thôi sao?

Dương Phá Quân khiển trách.

Dương Thần cười ha hả,

- Tử thù? Con trai họ con cũng giết rồi, Lương gia bọn họ không phải đã có tử thù với chúng ta rồi sao. Giết một người cũng là giết, trăm người cũng là giết.

Dương Phá Quân chỉ vào Dương Thần, á khẩu không trả lời được, tay cũng run lên.

Dương Thần không rảnh để ý, khẽ cười nói:

- Ông nội, ông đừng lo lắng, cháu cũng không điên. Tiểu tử hôm qua rõ ràng là chờ cháu đến giết gã, cháu liền làm như ý gã. Về phần tiếp theo rốt cuộc đến khúc nào thì hát khúc đó, chúng ta chỉ cần để ý nghe là được rồi.

Dương Công Minh hí hí mắt, cầm chén trà bên cạnh bàn, hơi hơi nhấp miệng lại từ từ buông.

- Ta biết rồi, những cái khác ta không quản, cháu muốn giết ai đó là chuyện của cháu, nhưng Dương gia này là tổ tông lưu lại, ta không thể để mất nó... Cháu hiểu chứ?

Dương Công Minh mắt sáng quắc nói.

Khóe miệng Dương Thần khẽ nhếch, giơ tay vỗ vỗ vai ông nói,

- Không hổ là người cầm binh đánh giặc, lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn ngoan độc.

Dương Phá Quân ở một bên không hiểu một già một trẻ này ra sao, hiển nhiên không thể giải thích vì sao, rốt cuộc đang giao lưu cái gì.

Đúng lúc này, điện thoại của Dương Thần rung lên.

Dương Thần lấy ra thấy là Lý Độn, vừa mới tiếp điện thoại chợt nghe

thấy có giọng rống lên bên trong.

- Bà mẹ nhà cậu chứ! Lão Dương cậu chạy đủ xa nha! Tôi hôm qua gọi hơn một trăm cuộc điện thoại không được!

Dương Thần cười khỏ,

- Nào có khoa trương như vậy, có chuyện gì gấp.

- Ha ha, việc gấp thì không có.

Lý Độn ngưng ngưng nói:

- Tôi nay có rảnh không?

- Tôi?

- Khụ khụ...

Lý Độn giả vờ giả vệt nói:

- Hôm qua người anh em họ Quách Dục không phải khá trọng nghĩa sao, cậu đi rồi, tôi cùng cậu ta còn tán gẫu, tiểu tử này không tệ, còn nói phải mời tôi đi câu lạc bộ giải trí vui đùa một chút... Tôi nghĩ, loại giao lưu tình cảm giữa đàn ông, hưởng thụ cuộc sống về đêm phải gọi anh em cùng đi, cho nên muốn hỏi lão Dương cậu có đi cùng không?

Trong mắt Dương Thần hiện lên một tia hài hước,

- Cậu muốn đi thì đi, sao nhất định phải gọi tôi, còn nữa, tôi nhớ cậu không có hứng thú gì với mấy nơi như thế.

Lý Độn khoan thai cười,

- Cậu không biết, lão gia nhà ta quản rất chặt, nếu chỉ có tôi đi khẳng định là không được, nếu cậu cũng đi thì được rồi. Lại nói, em họ cậu trọng nghĩa như vậy, hai người không chút nể mặt nhau, cậu không xấu hổ vì phụ một mảnh tâm ý của cậu ta sao?

- Tôi không ngại, cậu ngại thì cậu đi.

Dương Thần vô lại cười nói.

Lý Độn rút cuộc không chống đỡ được,

- Được lắm, tôi gặp hạn rồi, coi như tôi xin cậu, cậu đi đi, tôi trước kia ở bệnh viện với Tâm Nhi chờ sinh, sau đó lại bồi ở cũ đều muốn điên đầu! Khó có cơ hội được đi ra ngoài hóng gió cậu thương xót chút đi.

Dương Thần không khỏi cười ha ha, chọc cho Dương Công Minh và Dương Phá Quân ở bên cạnh buồn bực.

Dương Thần vốn không có ý cự tuyệt, chỉ muốn nghe lời nói thật xem chuyện vui

Trên thực tế, Dương Thần càng để ý chính là, lời mời này do Quách Dục khởi xướng, tiểu tử này rút cuộc là có ý gì khác không, Dương Thần cũng có chút tò mò.

Sau khi quyết định, Dương Thần đắn đo trước với Lâm Nhược Khê một tiếng.

Đối với việc Dương Thần muốn đi hội sở giải trí, Lâm Nhược Khê nghe mà cảm thấy là lạ, nhưng đã không phải một người, cô cũng không tiện ngăn

trở, chỉ bảo Dương Thần đừng qua đêm bên ngoài, ý tứ rất rõ ràng.

Sau bữa ăn tối, Quách Dục tự mình lái xe vào đại viện, đón Dương Thần đi tới điểm hẹn.

- Anh họ, bà chủ của Phần hồng giai nhân là chị La có quan hệ rất tốt với em, mỗi lần đều sắp xếp một cô gái xinh đẹp nhất, tốt nhất, hơn nữa rượu đều là chính phẩm nhập khẩu, tuyệt đối hợp miệng anh.

Quách Dục có vẻ bị kích động.

Dương Thần thuận miệng hỏi:

- Cậu chỉ gọi Lý Động và tôi?

- Không.

Quách Dục lắc đầu,

- Lý đại ca không nói với anh? Anh Dương Liệt cũng tới, kỳ thật em còn gọi Viên Dã, nhưng tiểu tử đó sợ vị hôn thê ghen nên không dám đến, ha ha!

Dương Thần gật gật đầu không nhiều lời nữa.

Chờ đến Phần hồng giai nhân, chỉ thấy Lý Động đã chờ ngoài cửa, dưới ánh đèn nê ông người đàn ông một mắt trong gió rét nhắm vào không ít cô gái đứng ở đầu đường huyết gió huyết sáo chói tai.

- Lão Dương, tôi rất ít tới chỗ như này, có chút khân trương.

Lý Động mặt băng bó nói với Dương Thần.

- Vậy còn đến.

Dương Thần cười nói.

Lý Động chặc chặc miệng,

- Tôi cũng là đàn ông, dù sao cũng là ở nhà không làm gì, mà có cậu đi cùng, lá gan của tôi cũng lớn hơn!

Khỏe miệng Dương Thần cười cười, tên này giống với nam sinh, có sắc tâm mà không có gan.

Dương Liệt hình như còn chưa tới, dưới sự dẫn dắt của Quách Dục, ba người đi vào trong hội sở.

Không ít nhân viên phục vụ và khách quen làm động tác tiếp đón với Quách Dục, Quách Dục nhắm trúng một cô trang điểm xinh đẹp mặc sườn xám hồng xẻ tới tận hông.

- Ôi, Quách Đại thiếu, hôm nay lại mang đến Đại thiếu gia nhà ai.

Cô gái đôi mắt quyến rũ nhìn Dương Thần và Lý Động, càng thêm chú ý tới Lý Động, chớp chớp ánh mắt như quang điện.

- Đừng nói nhảm, đều là chủ nhân em không trèo lên được, chị La không phải sớm đã sắp xếp xong xuôi sao, đưa bọn anh đến phòng riêng.

Quách Dục hắng giọng nói.

Cô gái mặc sườn xám dáng người chập chờn dẫn ba người đi vào hành lang có ngọn đèn mờ, trải thảm mềm mại tiêu sái, hai bên vách tường treo bức tranh nghệ thuật, càng khiến cho không khí nơi này thêm phần phần sắc.

- Anh Thần, anh Lý, chúng ta đi tới phòng có suối nước nóng ngâm, sẽ rất

thoải mái, kêu thêm vài cô bé mát xa mát xa.

Quách Dược nghiêng đầu sang chỗ khác, nhếch miệng cười nói.

Đúng lúc anh ta nhiệt tình giới thiệu làm cái gì, một nữ phục vụ mặc trang phục nữ bộc dường như đi đường có chút không xong, bước chân lảo đảo cọ vào người Quách Dược.

Cọ xát này chưa xong, chiếc khay trên tay nữ phục vụ còn đảo đảo, nước trên ly thủy tinh sóng ra ngoài, hương vị cốc tai tràn ngập đổ vào người Quách Dược!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1273

Muốn Cô Đêm Nay

- A! ! Rất xin lỗi rất xin lỗi! ! ! Tôi không phải cố ý...

Nữ phục vụ hoảng sợ kêu lên, vẻ mặt lúng túng đứng ngăn người tại chỗ.

- Mẹ nó! Cô muốn chết à!

Quách Dục vẻ mặt kinh ngạc, vô cùng phần nộ nhìn rượ trên người mình, tây trang và áo sơ mi của y toàn bộ đã bị nhuộm ướt sũng.

- Xin lỗi là xong sao? Cô có biết một bộ Armani của ta bằng số tiền nửa năm cô làm ở chỗ này không?

Quách Dục nắm lấy cổ áo nữ phục vụ, giận dữ hét lên.

Vành mắt cô gái bắt đầu đỏ lên, lộ ra một khuôn mặt thanh xuân, không đến mức diễm lệ quyến rũ, nhưng lại lộ ra sự thanh thuần cùng chất phác chỉ có ở thiếu nữ tuổi thanh xuân. Long mi tinh tế hơi cong, đôi môi đỏ mọng hơi mỏng, bộ dạng hoảng sợ ai nhìn thấy cũng cảm thấy đáng thương.

Cô nàng mặc sườn xám đứng bên cạnh vội giảng hòa, cười nói:

- Quách đại thiếu gia, ngài bớt giận, tiểu cô nương này vừa mới đến, là sinh viên làm công, khả năng do ngày hôm nay làm việc quá mệt mỏi, cho nên mới không cẩn thận...

Quách Dục dường như không nghe thấy mấy lời này, một đôi mắt nổi giận đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô bé đang khóc nức nở, ánh mắt dần dần có chút khác thường, có chút thất thần.

- Xin... Xin lỗi... tôi sẽ đền cho ngài, ngài đưa tôi bộ quần áo đó tôi giặt sạch có được hay không?

Cô gái yếu ớt hỏi.

Dương Thần cũng không nói lời nào, yên lặng nhìn, mà Lý Độn thì có vài phần đồng tình, đưa tay vỗ vỗ vai Quách Dục.

- Được rồi, không phải chỉ một bộ tây trang thôi sao, sao lại phải cáu gắt với một cô bé, thả ra đi.

Quách Dục lúc này mới hồi phục tinh thần, vội buông cô bé này ra, cười nói:

- Dạ dạ, Lý đại ca nói đúng.

Cô nàng sườn xám ngay lập tức hiểu rõ, Lý Độn mới là đại nhân vật ở đây, tranh thủ thời gian cười quyến rũ nói:

- Đa tạ ngài thông cảm, Lý tiên sinh, chờ lúc nữa ta nhất định sẽ kính ngài mấy ly rượu ngon. Tiểu Ly, còn không cảm tạ vị khách này?

Hóa ra cô gái này tên là Tiểu Ly, vội vã lau nước mắt, liên tục mà cúi mình.

- Cảm ơn ngài, đều là tôi không tốt.

Một sự việc nhỏ cuối cùng cũng cũng không còn ảnh hưởng đến hứng thú của mấy người, chờ sau khi vào ngồi trên ghế sofa sang trọng, lập tức có vài em nhân viên phục vụ xinh đẹp ra hầu hạ ba người đi vào bên trong phòng tắm nước nóng.

Tắm ở suối nước nóng, lại khiến cho Lý Độn có chút không thích ứng, có mấy lần cô gái phục vụ dùng tay xoa bóp trên cơ thể cường tráng của y, thiếu chút nữa làm cho y phải nhảy lên khỏi hồ.

Dương Thần vui vẻ cười ha ha, Lý Độn không khỏi sắc mặt đỏ lên, cố gắng áp chế vẻ không được tự nhiên, làm ra bộ dáng không sao cả.

Trở lại trong phòng KTV thì Dương Liệt đã ngồi ở trên ghế sa lon, tự mình đốt một điếu thuốc lá, sương khói mù mịt

Nhìn thấy mấy người Dương thần đi ra, Dương Liệt cười tự nhiên:

- Anh, Lý huynh, nhân viên phục vụ ở chỗ này được chứ?

Lý Độn cùng Dương Liệt cũng đã gặp mặt không ít lần, qua loa mà ứng phó hai tiếng.

Dương Thần tùy miệng hỏi:

- Chú giống như thường đến nơi này?

- Cũng là do Quách Dược quen biết với người chủ chỗ này, coi như quen thuộc.

Dương Liệt nói, cầm lấy một chai Whiskey đã được mở sẵn rót rượu, nói:

- Quách Dược, gọi món ăn đi.

- Yên tâm đi, Liệt ca, La tỷ đã mang thức ăn ngon đến đây cả rồi.

Quách Dược cười hì hì nói.

Lý Độn vừa nghe có chút buồn bực

- Gọi món ăn? Cơm tôi không phải đã ăn rồi sao?

Lúc này, cửa phòng được mở ra, một thân thấp nhỏ mặc váy dài eo đeo đai hông, đúng là một người phụ nữ phong tình vạn chủng, dẫn một đội đủ mười người, toàn các cô gái xinh xắn ăn mặc đủ các loại áo tắm hai mảnh, đi vào giữa phòng.

Bởi vì trong phòng này cực kỳ rộng rãi, thoáng cái tiến vào mười mấy người, cũng không có một chút cảm giác hỗn loạn nào.

Nhìn một hàng người cười nói tự nhiên, mà lại toàn là các cô gái tuổi còn trẻ, Lý Độn cuối cùng cũng hiểu, "Gọi món ăn" là có ý gì.

La tỷ cười khanh khách, dịu dàng đi qua chào hỏi

- Dương thiếu gia, Quách thiếu gia, hai vị này chính là hai vị ngài nói Dương đại gia cùng Lý đại thiếu gia sao, thất kính rồi. Hơi tới chậm chút, chủ yếu là phải chọn những cô gái tốt nhất đến mà.

- Bốn vị đại gia nhìn xem, một đội mặc đồ tắm mát mẻ này, tất cả đều là học sinh sinh viên, mới mẻ mơn mớn lắm, cho nên có chút xấu hổ, các vị đại gia cảm thấy như thế nào?

Dương Thần quét mắt tới những cô gái này, cũng không phải cỡ đẹp diễm lệ, ngũ quan cũng không tinh xảo cho lắm, bộ dáng gầy mập có đủ, tất cả đều rất đặc sắc, nhưng thật ra lại phù hợp với khẩu vị của không ít người.

Lý Độn thì lại là nuốt nuốt nước miếng, đến gần bên tai Dương Thần nhỏ giọng nói:

- Lão Dương, ta lần đầu tiên làm chuyện này, thật là để cho ta tùy tiện chọn sao?

- Lời thừa, chú thích, cho dù chọn bà chủ cũng có thể.

Dương Thần hướng La tử mà bĩu môi.

Nhắc tới cũng kỳ quái, La tử thoát nhìn cũng ba mươi tuổi rồi, tướng mạo Dương Thần chưa từng nhìn thấy qua, cũng không biết vì sao, luôn luôn có cảm giác quen thuộc không nói nên lời.

Tản ra thần thức tỉ mỉ xem xét, trên người La tử cũng không có nửa phần tu vi, tố chất thân thể cũng rất tầm thường.

Nhưng, chính là bởi vì tất cả đều quá bình thường, lại cho mình cảm giác rất đặc biệt, làm cho Dương Thần dấy lên vài phần hứng thú.

Lý Độn liếm liếm môi, cầm lấy chai rượu rót ra, tựa hồ muốn nhờ rượu làm cho mình bạo hơn, bồi rồi mà nói:

- Ta trời sinh đã không thích hợp đi ra ngoài tìm thú vui, ta nghĩ cho dù chọn ai cũng giống như đang hại con gái nhà người ta vậy?

Dương Thần mắt trợn trắng nhìn:

- Những người này tới là vì túi tiền của chú, chú nếu như chỉ cho tiền mà không chiếm tiện nghi của các nàng, các nàng còn mong được thế

- Vậy không được, hôm nay tới nơi này không phải là vui vẻ sao, miễn cho lão bị người phía sau nói vợ quản nghiêm, thật mất mặt! Chứ ít thì hôm nay, không thể để cho hai thằng em anh xem thường

Lý Độn đang lúc đấu tranh, Quách Dục ở một bên lại làm cho Lý độn không có hứng thú, vỗ vỗ tay, nói:

- La tử, nhóm này quá non, ta cùng hai vị đại ca đều không có hứng thú, đổi nhóm khác!

- Yes Sir!

La tử cũng sáng khoái, ra hiệu, một nhóm người đẹp mặc đồ tắm cứ như vậy lục tục đi ra ngoài, theo sát mà nối đuôi nhau vào, là một nhóm các cô gái phong tình ăn mặc sồn sồn.

Những cô gái này hiển nhiên so với nhóm trước quen thuộc hơn không ít, không chỉ là vẻ đẹp cùng ánh mắt, bộ dáng cũng đầy đặn hơn rất nhiều.

- Hai vị đại gia, đây chính là một nhóm có học thức cao nhất ở chỗ chúng tôi, đều là thạc sĩ đại học cùng nghiên cứu sinh chính hiệu, chúng tôi cũng không nói quá, các ngài nếu muốn thi vào trường nào đó, các nàng khẳng định sẽ không khiến các ngài thất vọng.

- Nhưng, dù sao người ta đi làm kiếm cũng không ít tiền, cho nên so vừa

đám các cô gái vừa rồi chào giá cao hơn một chút, nhưng mấy đại gia nhất định là không để ý đến mấy con số đó, đúng hay không?

La tử cười dài mà giới thiệu nói.

Lý Độn thấy thế mắt tỏa sáng, mặc dù nói y cũng không có quá nhiều tâm địa gian xảo, người đẹp có thể ăn được, tóm lại vẫn cứ thích.

Dương Liệt lại sáng khoái mà đưa tay ngoắc ngoắc, ôm lấy hai cô nàng tóc dài bồng bênh, hai người này bắt đầu như chim nhỏ nép vào trong người y.

- Lý đại ca, anh vẫn còn không thích, chỗ của La tử còn rất nhiều người, anh muốn ba mươi mấy, hay bốn mươi? Nữ bác sĩ? Gái Tây tóc vàng? Hay là vị thành niên? Mặc kệ cái dạng gì, đều có thể tìm cho ngài!

Quách Dược tà ác mà cười nói.

Lý Độn ho khan hai tiếng, trong lòng lại là kinh hoàng, nếu như chọn một cô vị thành niên, chính mình thật đúng là không ra tay nổi. Vì vậy đưa tay ra, ôm lấy hai cô nàng có bộ dáng tươi đời đầy đặn, khuôn mặt óng ánh sắc hồng.

Dương Thần nhìn mà cảm thấy buồn cười, bàn về khuôn mặt, hai cô nàng này cùng Đường Tâm thuộc về cùng một loại hình, Lý Độn tìm nửa ngày, vẫn cứ là ưu tiên chọn thể loại nào giống vợ mình một chút.

- Dương thiếu gia, ngài thích người nào? Hay là ta đổi cho ngài một nhóm khác nhé? Chỗ này của chúng ta mới tới một ít bà chủ gia đình, không chừng ngài sẽ thích đó.

La tử nháy mắt mấy cái, mập mờ mà cười nói.

Dương Thần thản nhiên mà cười nói:

- Bà chủ gia đình cái gì, ta không có hứng thú, thế nhưng, bà chủ quán như cô, ta ngược lại rất có hứng thú.

La tử bộ dáng tươi cười cứng đờ lại, tựa hồ không nghĩ tới Dương Thần sẽ nói như vậy.

- Ha ha... Dương thiếu gia nói giỡn sao, ta cũng đã nhiều tuổi rồi, vả lại trong quán cũng đâu thiếu người.

- Ta đây mặc kệ, buổi tối hôm nay cô phải đi theo ta, nếu như cô không chịu, ta ngay bây giờ đập nát cái quán này của cô!

Dương Thần mặt không chút thay đổi nói.

La tử ánh mắt giống như vô ý mà dừng tại trên người Dương Liệt, sau đó vài phần vô lực mà ủy khuất nói:

- Vậy được rồi, không lay chuyển được những đại gia như ngài, thực sự là, người ta đã nhiều tuổi như vậy còn muốn lăn qua lăn lại...

Sau khi bảo những cô nàng khác rời khỏi đây, La tử dáng người lả lướt đi tới bên người Dương Thần ngồi xuống, chủ động mà đem nửa thân thể dán tại trên người Dương Thần.

Một lượng lớn son phấn như lan như xạ theo hơi thở đi ra, thân thể mềm

mại không xương.

Chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể từ bên trên trông thấy chỗ cổ thấp kia, khe rãnh thật sâu, bộ ngực tuyết trắng, vẻ phong tình của người đàn bà hiển lộ không sót một chút nào.

Quách Dược mặt chứa thâm ý mà cười tà nói:

- Ánh mắt anh họ đúng là tinh tường, La tử chính là người tuyệt nhất nơi này.

La tử gắt giọng:

- Quách đại thiếu gia, đừng tổn hại danh dự của ta, ngài đêm nay sao không chọn một người cùng chơi?

Quách Dược bỗng nhiên đứng dậy, nhếch miệng cười nói:

- Chỗ các người không phải có một người làm công tên là Ngô Tiểu Ly sao, mang nàng đến một gian phòng đơn sát vách cho ta, ta hiện tại muốn cô ta...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1274

Diễn Kịch

La tử nghe xong, lập tức có chút khó xử nhú mày nói:

- Quách đại thiếu, không phải tử tử không nể mặt mũi của ngài, ngài cũng không phải không biết, những tỉ muội khác của chúng ta ở đây thì dễ nói, Nhưng những cô gái làm công thuần túy kia, ta cũng không thể cưỡng ép các nàng làm việc mình không thích

- Vô nghĩa, thêm một ít tiền, đầu năm nay còn có người làm công không chịu bán sao?

Quách nhảy khinh thường nói.

- Quách lão đệ, đừng làm vậy, người ta chỉ là ra làm công với làm nhân viên phục vụ, người làm như vậy chính là phạm pháp.

Lý Độn khuyên nhủ.

Quách Dục sắc mặt có chút khó nhìn, cười làm lạnh nói:

- Lý đại ca, anh có lẽ ít tới những chỗ như thế này, cho nên không rõ lắm. Những thứ này đàn bà giả bộ con gái thanh thuần ta thấy nhiều lắm rồi, kỳ thật cho thêm mấy đồng, có cái gì mà chả làm được.

- Hơn nữa, những người đàn ông giống như chúng ta, đều là sinh vật chủ động, bên ngoài nơi phồn hoa, người đàn ông không có năng lực chính là người đàn ông chỉ một lòng với người phụ nữ.

- Người đàn ông có năng lực, phải không ngừng mà chinh phục, bất kể là dùng cứng rắn hay là mềm dẻo, Game Over rồi tiêu sái rồi đi cũng là cả một kỹ thuật, nếu tuyển chọn mặt hàng mà chỉ cần đem mông đặt lên, vậy thì quá không có ý nghĩa.

Lý Độn nghe vậy vẫn cứ cau mày, bắt quá mắt nhìn Dương Thần bên cạnh, cũng không có ý định cùng Quách Dục tranh giành cái gì.

Dương Thần bị Lý Độn nhìn có cảm giác là lạ, hình như "Sinh vật chủ động" đang nói đến là đang ám chỉ mình

- La tử, ta mặc kệ những thứ khác, đêm nay ta muốn chơi Ngô Tiểu Ly kia, vừa rồi ta có hỏi qua, cô nàng là đi ra từ một thôn trong núi Thiểm Bắc, tại Yên kinh đi học, nàng nếu biết điều, cùng lắm thì bỏn thiếu gia thưởng cho nàng một công việc ổn định ở Yên Kinh, cái này so với nàng làm công nhiều năm ở đây tốt hơn nhiều

Quách Dục đắc ý nói.

La tử cũng không khuyên nhiều nữa, cười khanh khách cầm lấy điện thoại gọi cho bảo vệ trong quán, sau khi nói xong hai tiếng, liền hướng Quách Dục nhảy mắt mấy cái, ý bảo đã thành.

Quách Dược hướng về phía Dương Liệt nháy mắt ra hiệu, vui sướng hài lòng ra khỏi cửa, hướng về một gian phòng đơn bên cạnh đi tới.

Nhìn xem hết thấy mọi chuyện phát sinh, Dương Thần cũng không mở miệng nửa câu, mà là tiếp nhận rượu vang La tử đưa tới, sau khi uống mấy ngụm, hỏi:

- Người đẹp, cô ở nơi này buôn bán bao lâu rồi?

La tử cười duyên rũ nói:

- Dương đại thiếu gia, vì sao lại hỏi vấn đề không một chút thú vị như vậy, làm ăn nhiều phiền phức, chúng ta uống rượu chơi đoán số không tốt hơn sao?

- Ta nếu cứ muốn biết thì sao?

Dương Thần cười nói.

La tử u oán cong miệng lên

- Đã vài mươi mấy năm á.

- Thật sao, La tử thoát nhìn rất trẻ tuổi, không biết mười năm trước nơi này có một quán ăn đêm tên là "Kim sắc đại thánh", La tử còn nhớ rõ không vậy?

Dương Thần nhàn nhạt hỏi.

La tử lộ ra một ít thần sắc nhớ lại:

- Mơ hồ có chút ấn tượng, chẳng qua không quá nhớ rõ, Dương đại thiếu gia không phải cũng rất trẻ tuổi sao, sao lại nói về chuyện của mười năm trước? Là muốn nghe được cái gì?

Dương Thần thở dài nói:

- Ta có một người sư phụ, họ Tống, hắn từng ở nước ngoài nói với ta, hắn quen biết với người yêu cũ ngay tại một quán ăn đêm ở Yên kinh tên là "Kim sắc đại thánh", đã từng nhờ ta tìm cô ấy, chỉ tiếc, sau khi tới nơi này thì lại không thấy cái cửa tiệm kia đâu.

- Thật sự xấu hổ, tử tử không giúp được gì rồi.

La tử dùng bộ ngực ma sát trên cánh tay Dương Thần, ánh mắt hữu ý vô ý liếc qua Dương Liệt đang ngồi ở bên kia, mà Dương Liệt giống như phảng phất không nghe thấy cái gì vậy. Tiếp tục vui đùa cùng hai cô nàng bên cạnh.

La tử thấy Dương Liệt không có phản ứng gì, mềm giọng nói:

- Dương đại thiếu gia, ngài nếu thường đến, tử tử có thể giúp người hỏi thăm một chút, tại đây ta cũng rất quen thuộc, không ít người già ta đều quen biết!

- Vậy thì rất cảm ơn La tử.

Dương Thần cười có phần thâm ý.

La tử trong mắt hiện ra một vòng nghi ngờ, nhưng vẫn là cười làm lành cùng Dương Thần cạn một ly.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới thanh âm chạy trốn dữ dội.

ẦM

Cửa bị người dùng lực đẩy ra, một thân ảnh mềm mại xông tới.

- La tử! La tử cứu em! !

Chỉ thấy người tên Ngô Tiểu Ly ăn mặc quần áo nhân viên phục kia lao đảo chạy ào vào phòng, gục tại trước mặt La tử, hai mắt nhắm lệ mà cầu khẩn nói:

- La tử, bảo vệ muốn bắt em! Chị nhanh nói cho bọn hắn biết, em chỉ là nhân viên phục vụ thôi đi! !

Tiểu cô nương khuôn mặt trắng tinh, nước mắt khóc đầy mặt, ngược lại lộ ra vẻ điềm đạm cùng đáng yêu.

Hai gã bảo vệ thân mặc tây phục to lớn đi tới, Quách Dục đi theo phía sau chửi bậy.

- Con mẹ nó, tiểu tiện nhân, còn dám mắng lão tử?

Quách Dục hung tợn xông lên hai bước, một tay tóm lấy y phục Ngô Tiểu Ly, muốn kéo ra bên ngoài.

Ngô Tiểu Ly liều mạng né tránh, nhưng hai gã bảo vệ lại trực tiếp nhấc nàng lên, làm cho nàng căn bản vô lực chống cự.

Mắt thấy Ngô Tiểu Ly đang khóc lóc bị bảo vệ mang đi, La tử sắc mặt đạm mạc, coi như hoàn toàn cùng nàng không quan hệ.

Lý Độn đang bị hai cô nàng rót rượu, có chút không kịp phản ứng, chờ một lúc mới hô lên:

- Đây! Quách Dục, chú thả cô gái kia ra mau!

Quách Dục bị kêu như thế, mặt lộ vẻ khó chịu, cất tiếng cười vang nói:

- Lý đại ca, hôm nay đi ra ngoài chơi, anh cũng không thể làm ta mất nhã hứng chứ?

- Anh đó mà gọi là nhã hứng sao? Anh đang cưỡng bức con gái người ta đó? Con gái người ta không làm thì anh lại đi cưỡng bức.

Lý Độn cau mày nói.

Quách Dục bỗng nhiên đưa tay nhéo một cái ở dưới cằm của Ngô Tiểu Ly, tiến đến bên tai Ngô Tiểu Ly nói nhỏ hai câu.

Sau đó, Quách Dục hỏi:

- Tiểu Ly, cô nói thật cho vị đại gia này biết, cô có nguyện ý đi theo ta hay không?

Ngô Tiểu Ly chứa đầy nước mắt, khóc nức nở, nhưng vẫn nhẹ gật đầu.

Lý Độn nhất thời có chút há hốc mồm

- Đây, em gái, em không phải uống lộn thuốc chứ? Em đừng sợ, nói thực cho ta biết, hắn có phải bắt ép em cái gì hay không?

Ngô Tiểu Ly cắn răng, sống chết lắc đầu.

Quách Dục lập tức cười nói:

- Lý đại ca, anh xem, huynh đệ ta sớm nói, hiện tại những cô gái này, chỉ cần cho ả mấy chỗ tốt là lập tức đồng ý bất cứ điều kiện gì ngay, ngài cứ chơi vui vẻ, ta tới gian phòng bên cạnh cùng cô nàng vui vẻ đây.

Mắt thấy Quách Dục đem người đi, Lý Độn vẫn còn có chút không được tự nhiên.

Dương Liệt lười biếng khuyên nhủ:

- Lý thiếu gia, anh cũng đừng phí tâm nữa, đây đều là lựa chọn của con gái người ta, không phải muốn tốt cho nàng sao.

- Không được.

Lý Độn suy nghĩ một lát, vẫn cứ lắc đầu, hướng về phía Dương Thần bên cạnh nói:

- Lão Dương, Quách Dục là em họ của anh, anh đi quản chuyện này đi, cái này rõ ràng là ức hiếp cô gái kia, ta nhìn không được!

Dương Thần khẽ cười nói:

- Còn nói tối nay đi tìm thú vui, ta thấy ngươi là gây phiền toái cho ta đó.

Mặc dù nói như vậy, nhưng nhìn về mặt Lý Độn, Dương Thần cũng chỉ biết đứng dậy, hướng phòng bên cạnh đi tới.

La tử tranh thủ thời gian đứng dậy, có chút lo lắng theo sát phía sau, tựa hồ sợ xảy ra đại sự gì đó.

Dương Thần vừa mới đi đến bên cạnh cửa một gian phòng, chợt nghe được bên trong đã truyền đến tiếng khóc rống không cách nào kìm chế cùng tiếng hét chói tai của Ngô Tiểu Ly kia.

Dương Thần ánh mắt ra hiệu, La tử đứng sau lưng đành phải phân phó bảo vệ cửa lui ra.

Đẩy cửa ra, đối diện trước mặt liền thấy được, dưới ngọn đèn lò mờ, trên một cái giường lớn hai thân ảnh đang quay cuồng.

Quách Dục đã đem một thân trang phục của Ngô Tiểu Ly xé rách tung toé, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng, trước ngực một khối thịt mềm mại đã phơi bày trong không khí.

Nghe được tiếng mở cửa, Quách Dục nghiêng đầu lại, sau khi nhìn thấy Dương Thần, lập tức sững sốt:

- Thần ca, anh... anh làm thế nào vào được?

Dương Thần đi ra phía trước, một tay tóm lấy Quách Dục từ trên giường kéo xuống, mặt lạnh nói:

- Cút ra ngoài, muốn chơi thì tìm những người phụ nữ... đứng đắn cùng người đùa đi.

Quách Dục sắc mặt tối sầm, nhưng giận mà không dám nói gì.

- Được, Thần ca anh đã nói như thế rồi, ta nể mặt mũi của ngài, nói như thế nào cũng là anh em bà con.

Nói xong, hừ lạnh một tiếng, Quách Dục đi ra khỏi phòng, mà La tử thì là cười làm lành dè chừng đi theo an ủi.

Trên giường Ngô Tiểu Ly đang ôm hai đầu gối mình, run rẩy không ngừng nước mắt rơi như mưa, đôi mắt mở to nhìn Dương Thần, hàm hồ mà nói:

- Cảm ơn, đại ca...

Dương Thần ngồi vào mép giường, cười hỏi:

- Ta ngay từ đầu luôn cảm thấy cô đang diễn kịch, nhưng nhìn tình huống bây giờ, lại phát hiện tình cảnh của cô không giống làm bộ, đó là lí do ta chịu ra tay giúp cô.

Ngô Tiểu Ly lau nước mắt, ưu tư mà nói:

- Cái gì... diễn kịch...

- Không có gì.

Dương Thần nhìn chăm chăm vào cô gái một lát, cũng không thấy gì đặc biệt, đành phải cười cười.

Tuy rằng Dương Liệt cùng La tử, Quách Dục kia đều đầy chỗ khả nghi, nhưng cô bé này hoàn toàn không có nửa điểm đặc biệt, theo vóc người của nàng cùng cách đi đứng ăn nói, cùng với các loại thân thể đặc thù, Dương Thần thậm chí có thể rõ ràng đoán được, nàng vẫn là một xử nữ!

Có thể là chính mình suy nghĩ nhiều, chuyện như vậy chỉ là trùng hợp, tại sao có thể là bẫy được?

Thấy Dương Thần muốn đứng dậy đi ra ngoài, Ngô Tiểu Ly nhỏ giọng cầu khẩn nói:

- Vị đại ca kia, có thể nói cho ta số điện thoại của ngài hay không, ta muốn tìm ngày để cảm ơn ngài, cha ta nói, có ơn không báo sẽ gặp báo ứng.

Câu nói cuối cùng của cô gái lại trở nên có chút quê cha đất tổ, cái này lại để cho Dương Thần có chút dở khóc dở cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1275

Mưa Gió Sắp Đến

Nhìn cô gái vẻ mặt quật cường cùng bộ dạng chân thành, Dương Thần cũng chỉ có thể đem số điện thoại di động nói lại một lần, bằng không thì tiểu cô nương này sẽ không chịu để cho mình đi mất.

Trở lại trong phòng, Dương Liệt cùng Lý Độn ngược lại là chơi hết mình, Quách Dục tuy rằng không quá cam tâm tình nguyện, nhưng cũng là tìm hai cô nàng tiếp rượu, mượn rượu giải sầu.

La tử lại gọi tới vài cô nàng mặc đồng phục, cùng Dương Thần uống rượu, mãi cho đến tận nửa đêm.

Lý Độn dù sao cũng có một thân tu vi, sẽ không bị say, nhìn thời gian cũng không còn sớm, liền đứng dậy giục Dương Thần đi về.

Nơi tiêu phí xa xỉ như vậy, cái tên keo kiệt như Lý Độn tất nhiên không có ý định bỏ tiền của mình ra, cũng may Quách Dục sớm có chuẩn bị, đặt xuống mấy tập tiền màu đỏ giá trị lớn, mấy cô nàng tiếp rượu mới vui vẻ ra mặt.

Từ trong Phấn Hồng Giai Nhân rời đi, Lý Độn tự mình lái xe về nhà, mà Dương Thần thì đang ngồi trên xe của Quách Dục trở về Dương gia.

Mới vừa đến nhà, Lý Độn đã gọi điện thoại qua.

Trong điện thoại, Lý Độn thanh âm lộ ra rất là đứng đắn.

- Lão Dương, ta xem như là cùng người "phá án", lần này coi như phá lệ, người không biết ta gạt Tâm nhi khó chịu thế nào đâu.

Dương Thần một mạch đi về phía hậu viện, một bên mỉm cười nói:

- Ta nghĩ người cũng rất sung sướng đó, dù sao không phải tiền của người.

- Ít châm chọc đi, ta tuy rằng không nhiều tiền bằng anh, nhưng ta dầu gì cũng cha của người.

Lý Độn tự hào hô vài câu, ngược lại hỏi:

- Nói trở lại, người phát hiện được cái gì khả nghi chưa?

- Có, nhưng không nhiều lắm.

Dương Thần bĩu môi nói:

- Ít nhất, cái người La tử kia hiển nhiên không phải bà chủ chính thức của quán đó, cho dù bộ dáng giống bà chủ trước kia, nhưng cũng không phải là cùng một người.

- Vì sao?

- Chú biết, ta lúc buổi tối nói 'Kim sắc đại thánh' là cái gì không?

- Tôi nào biết được, anh không phải nói giúp sự phụ tìm người sao?

Lý Độn buồn bực.

- Đừng khờ khạo thế chứ?

Dương Thần cười nói:

- Ta đi trên đường, dùng di động tra xét tư liệu về "Phấn Hồng Giai Nhân", 'Kim sắc đại thánh' là cái tên của quán đó năm năm trước, cái người "La tử" kia ngay cả tên của quán mình năm năm trước cũng không biết, lại còn nói mình đã làm vài chục năm, mấy tư liệu của quán xem ra là chưa học kĩ, hẳn là thời gian thế thân không dài.

- Thế nhưng, La tử luôn vụng trộm xem sắc mặt Dương Liệt, tuy nhiên Dương Liệt lại che dấu khá tốt, nhưng La tử lại không biểu hiện tốt như vậy, nhưng điều này cũng không thể nói lên quan hệ của bọn hắn đến cùng có nhiều mật thiết hay không được.

Lý Độn sửng sốt.

- Vậy anh sao không đem cái người tên "La tử" bắt lại? Hung hăng lắm vãn! Không chừng ả và Dương Liệt, hoặc là Lương gia đều là cùng một đám!

- Lương gia cũng tốt, La tử cũng tốt, thậm chí Dương Liệt, Quách Dục, ta cũng không cảm giác được là người vạch ra phía sau màn, bàn cờ này còn chưa đánh ra hết nước, ta nếu như đánh rắn động cỏ quá sớm, làm sao có thể bắt hết một mẻ đây?

Lý Độn cười hì hì nói:

- Chỉ sợ đến lúc đó khẩu vị của anh không đủ lớn, ta... Ôi, ta không thèm nghe anh nói nữa, con của ta giống như đang khóc, ta cúp đây!

Không nói thêm câu nào, Lý Độn liền cúp điện thoại.

Dương Thần liên tục cười khỏ, tựa hồ thẳng này lúc ở trong quân đội thì như mãnh tướng, bây giờ lại biến thân trở thành siêu cấp vú em, nhưng mình cũng có chút hâm mộ, dù sao nghiêm khắc mà nói, chính mình mặc dù có đứa con gái, nhưng đứa con gái này vừa xuất hiện đã lớn rồi, thật đúng là chưa trải nghiệm qua giai đoạn nuôi dưỡng cục cưng.

Bất tri bất giác, đi tới bên ngoài phòng của mình ở hậu viện, trong phòng đèn vẫn sáng, hiển nhiên Lâm Nhược Khê còn đang chờ mình trở về.

Dương Thần cũng không suy nghĩ nhiều nữa, gấp rút bước chân vào trong phòng.

...

Bên trong Phấn Hồng Giai Nhân, trong một gian phòng xa hoa lộng lẫy.

Dương Liệt nằm ở trên mặt giường lớn, ngoài miệng ngậm điều thuốc, thở ra từng tầng khói trắng.

La Thúy San toàn thân không mặc gì cả, xụi lơ trên mặt đất bò vào giữa hai chân của người đàn ông, chiếc lưới màu hồng phấn thơm tho, vẫn còn mềm mại quăn quít lấy tiểu đệ hùng tráng của Dương Liệt.

Nhìn vẻ mặt mê say của người phụ nữ, trong mắt Dương Liệt hiện lên

một ít hàn mang, bỗng nhiên cong một chân lên, trên bụng La Thúy San dùng sức giẫm mạnh!

- Á...

La Thúy San kêu thảm một tiếng, kinh hoảng kinh ngạc lại mang theo vài phần sợ hãi mà nhìn Dương Liệt.

- Tiểu tử què, ta đã làm sai cái gì, tại sao lại đá ta...

Dương Liệt oán hận lắc đầu, nói:

- Nói người là chó cái, đầu óc của người hần là heo nái... đã nói với người vài lần, phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng. Người có biết hay không, Dương Thần vừa rồi hỏi người 'Kim sắc đại thánh', là tên của cửa tiệm này năm năm trước.

- Người chẳng lẽ trước đó cũng chưa từng tra qua sao? Ta không phải đã đem thân thế của "La tử" này cho người nắm giữ sao?!

- Cái... gì?

La Thúy San khẽ giật mình, ủy khuất mà nói:

- Ta... Ta đã tra xét tư liệu của người này, nhưng ta không nghĩ tới phải xem lịch sử của quán này, lại là chuyện của năm năm trước... Cái kia... Hần vì cái gì không vạch mặt ta?

Dương Liệt hừ lạnh nói:

- Hần không giống người ngu xuẩn như vậy đâu. Hần chỉ không đoán được, đến cùng ai mới thật sự là người vạch ra phía sau màn, hần lại rất kiêu ngạo, nhận thức sự tình gì hần đều phải hiểu biết rõ ràng rồi một lần hành động định càn khôn. Cho nên, không đến cuối cùng, hần sẽ không để sơ hở.

- Người như thế nào hiểu rất rõ hần?

- Bởi vì ta không phải Nghiêm Bất Vấn thứ hai.

Dương Liệt miệt thị cười nói.

La Thúy San hí hí mắt.

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Dương Liệt nhe răng cười.

- Nên làm cái gì thì cứ như thế mà làm, cứ tiến hành theo kế hoạch cũ, mấy quân cờ này của ta, chính là muốn để cho hần biết rõ, nhưng lại không thể không tiếp nhận xếp đặt như vậy.

Nhìn thấy bộ dạng tươi cười âm độc của Dương Liệt, La Thúy san trong mắt cũng toát ra lửa báo thù, phảng phất vừa mới bị đối đãi tàn bạo, cũng không sao cả.

...

Sáng sớm hôm sau, Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê đi vào phòng ăn, Lam Lam đã ngồi vào bàn cơm, bưng lấy một bát súp thật lớn đựng cháo yến mạch.

Nhưng bởi vì điểm tâm phần lớn là thức ăn chay, lông mi bé mập có chút nhú lại, ăn không phải rất tận hứng, nhưng trên nguyên tắc phải nhét đầy cái

dạ dày, vẫn là ra sức ăn lấy ăn để.

Khiến cho Dương Thần cảm thấy ngoài ý muốn chính là, ngồi trong bàn ăn chỉ có Quách Tuyết Hoa, Dương Công Minh cùng Dương Phá Quân đều không thấy đâu, về phần Dương Liệt, vừa sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

- Mẹ, lão đầu tử đi đâu?

Dương Thần ngồi xuống, một tay sờ lên đầu con gái, một tay cầm lên bánh bao, tùy miệng hỏi.

Mặt Quách Tuyết Hoa lộ vài phần lo lắng, cười lớn nói:

- Sáng sớm, quân khu Yên kinh cùng mấy tướng quân của quân ủy, ra nhà chúng ta nghị sự, chỗ quân khu Tây Nam của Lương gia giống như xảy ra chuyện gì đó.

Dương Thần chau mày:

- Chuyện của Lương gia, vậy tại sao không đến gọi con.

- Tính tình của con tại quân đội cao tăng và Yên kinh cũng đã truyền ra, những người kia đều cảm thấy sát khí của con quá nặng, sợ con càng làm cho chuyện thêm lớn lên, tự nhiên muốn tận khả năng tránh con trấn an Lương gia

Quách Tuyết Hoa thở dài nói.

Dương Thần cười lạnh, ngậm trong mồm một cái bánh bao, liền xoay người đi ra ngoài.

Những lời này, chắc chắn Dương Phá Quân không cho nói, nhưng Quách Tuyết Hoa hiển nhiên biết rõ dấu điểm không được chính mình, cho nên vẫn là nói ra chi tiết.

Lâm Nhược Khê thấy Dương Thần muốn đi ra ngoài, muốn nói lại thôi, nàng mặc dù đại khái biết chuyện xảy ra, nhưng dù sao đây là đại sự của cao tăng Hoa Hạ, một nữ thương nhân như nàng, cũng không muốn thêm phiền phức, nhưng trong nội tâm tóm lại vẫn cứ bất an.

Giờ này khắc này, bên trong đại sảnh tiếp khách của Dương gia.

Sau khi Dương Công xem xem chi tiết một phần tư liệu điều tra cầm trên tay, đem mấy trang giấy hướng mặt bàn vỗ một cái, sắc mặt có chút âm trầm.

Lão nhân ngồi ở trên ghế hàng đầu, đúng là Lý Mạc Thân, với tư cách người đứng đầu cục An Toàn và phó thủ tướng, tin tức của y phát ra tự nhiên tinh chuẩn nhanh chóng hơn so bất cứ người nào.

- Dương Công, trước hôm nay, bộ binh, không quân kể cả tỉnh Tây, cùng năm tỉnh lớn nam, bắc, đều đã đi tới tỉnh Quảng, ngày mai vào lúc giữa trưa, duyệt binh sẽ bắt đầu.

Lý Mạc Thân không nhanh không chậm mà nói.

- Hừ, hửn chỉ là một Tư lệnh quân khu, lại vượt qua chức quyền, tự chủ trương, vô duyên vô cớ điều động hơn mười vạn quân đội, mang đi duyệt binh, rõ ràng là muốn tạo áp lực cho chúng ta.

Một gã tướng quân quân ủy bực tức nói.

- Đây chỉ là tạo áp lực, hắn đây là nhân cơ hội lúc con của hắn chết thảm, lấy một cái cơ tốt, để cho chúng ta nhìn thấy uy tín của Lương gia hắn tại quân khu, chiếu theo tình huống bây giờ, nếu như hắn cùng mấy quốc gia Nato thông đồng, nói chúng ta đưa ra chính sách ức hiếp tàn bạo, cho dù không bị hắn chơi chết, quân đội của Hoa Hạ chúng ta cũng phải bóc một lớp da

Lại một gã tướng quân quân khu đập ghế dựa nói.

Dương Phá Quân sắc mặt khó chịu nổi hồ thẹn nói:

- Chư vị, đều là do đứa con bất hiếu của ta, nếu không do hắn cả gan làm loạn coi trời bằng vung, cũng không trở thành tình cảnh huyên náo như bây giờ.

Vài tên tướng quân đang ngồi trên ghế đều lên tiếng an ủi vài câu, để cho Dương Phá Quân không cần quá tự trách, nhưng hiển nhiên biểu lộ của y đã có chút bực bội, đối với Dương Thần gây ra cục diện như vậy, rất là bất mãn.

- Tôi hình như chưa từng nói cần ông đến chịu tội thay tôi à, tôi cũng không có chút ý tứ nào muốn nhận tội.

Gặm nửa cái bánh bao, Dương Thần thản nhiên đi vòng qua phòng khách, ánh mắt trên tức nhìn những tướng lĩnh mặt đen có mặt ở đây, thò tay cầm lên mấy phần tư liệu mà Dương Công Minh đã đọc qua kia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1276

Đầy Sóng Gió

- Tôi nghe nói quân đội chủ lực của quân khu đó, do lão nhân năm đó vào thời điểm kháng Nhật, trèo đèo lội suối, trốn đạn pháo tại căn cứ địa ở hậu phương tổ chức và thành lập.

- Lúc đó mới đến người lãnh đạo đời thứ hai, hồn của quân lính đến giờ chắc chắn vẫn thuộc về gia tộc của bọn họ, quân đội nghe thấy tên họ Lương đó cũng chẳng có gì lạ, sao mọi người lại kinh ngạc đến mức như vậy?

Sau khi Dương Thần tùy ý lướt nhanh qua báo cáo, nói như không hề gì.

- Hừ, anh thì biết cái gì! Anh có biết, nó sẽ xảy ra những phản ứng dây chuyền nào không! Không nói đến việc sẽ làm quần chúng nhân dân ở năm tỉnh bàng hoàng, nếu cứ bỏ mặc anh ta tiếp tục làm như vậy, những quân khu khác, đặc biệt là những chúa đất của quân khu Tây Bắc, cũng theo đó mà duyệt binh, vậy thì trung ương chúng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại? Cái quốc gia này rốt cuộc sẽ nghe theo ai?

Một vị tướng quân của trung ương giận dữ hét.

Dương Thần nhét mẩu bánh mì còn lại vào miệng, nhai nuốt, cầu nhàu hỏi Dương Công Minh:

- Lão già... Ông nói... Vấn đề này thực sự lớn như vậy ư?

Dương Công Minh nhắm mắt lại, hơi trầm tư một lát, nói:

- Lưu tướng quân nói cũng có lý, Lương Thắng Xuyên ỷ vào thân phận cha của ông ấy là Lương Bá Thành, người sáng lập quân đội, đã tác oai tác quái ở phía Nam mấy chục năm, cũng chưa từng thực sự chịu thua ai. Vốn là đời thứ hai, khi những người già trong quân đội cùng với vợ và con gái chết, quân đội cũng không hề bám dính ở bên cạnh Lương gia, thật tiếc rằng... Sự tình diễn ra quá sớm, ông ấy còn đang đánh cuộc

- Lão Nguyên Soái nói thật chính xác, cục diện như ngày hôm nay, tôi kiến nghị lập tức phái một đại biểu đến tỉnh Quảng Châu khuyên nhủ một phen, thăm dò chừng mực của Lương gia, hơn nữa xin bỏ qua mặt tướng đã nói thẳng, sự việc này, cháu đích tôn của ngài khó chối được sai lầm!

Lưu tướng quân lòng đầy căm phẫn trừng mắt nhìn Dương Thần.

- Sao? Muốn tôi chịu trách nhiệm?

Dương Thần tự cười chế giễu:

- Mọi người muốn để tôi lấy mạng đèn mạng? Hay muốn tôi đến giải quyết chuyện này?

- Giải quyết? Ngài đang đùa gì vậy? Chuyện này chỉ cần thuận miệng mà nói liền có thể giải quyết sao? Nếu không phải là chúng tôi kính trọng

Dương gia và Dương lão Nguyên soái, thì sớm đã trối tên tiểu tử không biết chừng mực như anh vào trong lao rồi.

Lưu tướng quân vừa hô một cái, vài sĩ quan khác cũng hòa theo, một đám người có ý kiến thống nhất, đứng về ưu thế của đạo lý, hoàn toàn không để ý đến những cái khác.

Dương Thần nhún vai:

- Lương Chấn chết rồi, cùng lắm là tiếp tục đưa cả nhà Lương gia xuống âm phủ để chăm sóc anh ta, như vậy, cuộc duyệt binh ngày mai cũng có thể hủy bỏ rồi, không phải tất cả đều vui sao?

Một sĩ quan trung ương có thân thể khá béo cười nhạo nói:

- Ha ha! Buồn cười chết đi được! Dương gia quả thật có danh vọng cực cao, nhưng không phải bất kỳ một gia tộc nào cũng đều e ngại, anh tưởng rằng Lương gia dễ đối phó vậy sao?

- Chẳng lẽ anh muốn mượn lực ảnh hưởng của Dương gia để đánh một cuộc nội chiến? Làm cho quân khu Yên Kinh và quân khu Giang Nam, tất cả đều đầu tư binh lực, khiến cho hơn nửa dân chúng Hoa Hạ sống một cuộc sống bấp bênh sao?

- Nếu như chỉ binh sĩ đánh bất ngờ, lại càng nằm mơ giữa ban ngày! Không cần nhắc đến những cao thủ bí mật hộ vệ, chỉ cần ba nghìn bộ đội đặc chủng của quân khu tỉnh Quảng Châu được bày biện ra bên ngoài, quanh năm tác chiến ở vùng biên giới Nam Á, tinh nhuệ, nhanh nhẹn dũng mãnh, thì cho dù anh có bản lĩnh, có thể địch nổi ba nghìn dũng sĩ?

Một đám tướng lĩnh quan viên đều nhìn Dương Thần âm ức, hận không thể lập tức trối Dương Thần lại đem đến tỉnh Quảng Châu, đổi lại sự an tâm, nhưng lại không chịu nổi Dương Công Minh chậm chạp không chịu tỏ thái độ.

Lý Mạc Thân cúi đầu uống trà, nhưng mặt lại không chút thay đổi, nhất trí trong hành động với Dương Công Minh một cách khác thường.

Dương Thần lơ đãng, chuyện này cũng không cần thiết phải giải thích với đám người kia, định bảo đầy tớ tiền ngưỡng người đó về, lại nghe thấy có đầy tớ tiến vào tiền sảnh đến thông báo.

- Thái lão gia, cha và anh cả của phu nhân đến rồi, dường như có việc gấp!

Dương Công Minh nhướng lông mày:

- Nhà thông gia đến rồi sao?

Dương Phá Quân có chút buồn bực:

- Mới sáng sớm, cha và anh vợ đến đây làm gì?

Dương Thần vốn muốn tiễn khách lại lộ vẻ suy tư, mơ hồ như chính mình đã bỏ lỡ cái gì.

Nói ra, đây cũng là lần đầu tiên Dương Thần nhìn thấy cha và anh cả của Quách Tuyết Hoa, cũng chính là ông ngoại và cậu của mình.

- Dương Công Minh! Ông trả cháu của ta đây!

Một giọng nói thô ráp đầy khí chất từ bên ngoài hét vào phòng, tất cả quan viên trong phòng đều rùng rợn tinh thần.

Chỉ nhìn thấy một ông già đầu hoa râu, tầm vóc cao lớn, tiến vào phòng khách mặt đỏ thẫm, nhưng người đàn ông trung niên đi sau lưng rất giống ông ta, lại giống như vừa mới khóc, đôi mắt đỏ hoe.

Dương Thần từng nghe Quách Tuyết Hoa nói, ông ngoại tên Quách Nghị, người cậu này tên Quách Tuyết Long, cũng chính là cha của Quách Dục.

Dương Công Minh lại rất ôn hòa với người thân, từ từ đứng dậy, hỏi:

- Ông thông gia, hà cớ gì nói ra những lời như vậy?

- Còn giả vờ giả vịt? Để thằng cháu bất hiếu Dương Thần lăn ra đây! Để chính miệng nó nói cho ông biết nó đã giết em họ của nó tàn nhẫn thế nào! Cháu trai ruột của ta!

Quách Nghị giận dữ hét.

Mọi người đều nhìn về phía Dương Thần khiếp sợ, cũng lập tức phát hiện, trên ông tay áo của Quách Nghị và Quách Tuyết Long, rõ ràng là treo lụa đen.

Cha con Quách Nghị lúc này mới nhìn thấy Dương Thần, chỉ nhìn lướt qua như vậy, đôi mắt lập tức đều bốc lửa.

- Tốt lắm... Cậu chính là Dương Thần đúng không...

Quách Nghị giận quá thành cười nói:

- Ông ngoại ta và cậu lần đầu tiên gặp mặt, không ngờ lại chính là chuyện như vậy, thật sự làm tôi không thể không báo phục cậu, cháu của lão Dương gia, thật sự càng ngày càng có tiền đồ!

Dương Thần hỏi:

- Ý mà hai người vừa nói là... Quách Dục đã chết?

- Ha ha! Cậu còn phải hỏi sao? Tối hôm qua chính tay cậu đã giết chết thằng cháu đáng thương của tôi còn sống sờ sờ ngay trên xe, cậu còn có mặt mũi để hỏi sao?

Đôi mắt Quách Nghị đỏ bừng.

Dương Phá Quân sắc mặt tái nhợt, da thịt trên mặt có chút co giật:

- Cha, chuyện này e rằng có chút hiểu lầm, Dương Thần không có lý do nào giết chết Quách Dục.

- Các người tưởng rằng tôi và cha tôi có thể bịa chuyện, đến đây để vu oan cho những người thuộc Dương gia các người sao?

Quách Tuyết Long lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại, sau khi mở một tấm ảnh, bày ra trước mặt mọi người.

Lập tức mọi người lạnh thấu xương!

Chỉ thấy trên màn hình, rõ ràng là cảnh tượng một thảm kịch trong xe, đầu của Quách Dục, bị một lực lớn đập vỡ, toàn bộ thi thể không đầu, ngã vào tay lái, máu đỏ tươi thấm ướt cả ghế ngồi.

- Phương thức giết người này, giống y hệt cái ngày người đôi xử với Lương Chân! Hơn nữa ông trời có mắt, để chúng tôi tìm thấy trên ghế ngồi phía trước của xe dầu vân tay của một người đàn ông khác, sau khi tiến hành so trên máy tính ở sở cảnh sát, tìm ra thông tin là dấu vân tay của cậu! Giống như đúc!

Quách Tuyết Long gầm lên.

Lần này, ngay cả bản thân Dương Thần cũng không hiểu ra sao cả.

Dấu vân tay của mình? Giống như đúc?

Đồn cảnh sát có tư liệu về dấu vân tay của mình là rất bình thường, dù sao thì lấy mẫu cũng không khó, thu thập cũng là điều cần thiết, nhưng vấn đề là, người giết Quách Dược tuyệt đối không phải là mình, nhưng tại sao lại có dấu vân tay của mình ở ghế ngồi đằng trước? Bản thân thực sự ngồi ở ghế sau để cùng về.

Dương Thần không cho rằng chuyện này là cha con Quách gia cố ý hãm hại mình, đối với bọn họ mà nói thì không có lợi gì.

Nhìn thấy cả đám tướng quân quan viên ở đây đều nhìn vào mình hơi sợ hãi, hơi kiêng dè, hơi phần nộ, Dương Thần cảm thấy có chút không ổn.

Quách Tuyết Hoa nghe tin cha và anh cả đến, dẫn Lâm Nhược Khê và Lam Lam, đúng lúc này đi ra từ phía sau nhà, còn chưa đi đến, đã nghe thấy tiếng hô to của Quách Nghị.

Hai mắt Quách Tuyết Hoa dầm lệ đi đến trước mặt Quách Tuyết Long, cầm lấy chiếc điện thoại, nhìn vào thi thể không đầu của Quách Dược, lão đảo lúi lại hai bước, dường như sắp ngất đi!

- Tuyết Hoa!

Dương Phá Quân nhanh chóng tiến lên phía trước đỡ lấy vợ, trợn mắt nhìn chằm chằm vào Dương Thần, bực bội.

Lâm Nhược Khê ôm Lam Lam đứng ở một bên, mắt mở trừng trừng nhìn sự tình không ngờ lại thái quá như vậy, nhìn Dương Thần vô cùng lo lắng, nhưng lại không giúp được gì, chỉ có thể lo lắng suông.

Quách Tuyết Hoa nhìn Dương Thần đau đớn, lẩm bầm nói:

- Con... Nói cho mẹ, đây không phải là sự thật, con không giết em họ của con... Đúng không?

Dương Thần không chút do dự gật đầu:

- Con không giết anh ta, con bảo đảm.

- Cậu nói không giết thì sẽ không giết? Dấu vân tay có thể lừa người sao? Cách giết người cũng quá giống rồi chẳng? Ngoài cậu ra, ai có thể cho một chương dứt khoát nhanh gọn mà đập vỡ đầu một người thế kia?

Một quan viên cười lạnh nói.

Lý Mạc Thân trầm mặc đến giờ phút này, cuối cùng cũng mở miệng ra nói:

- Mọi người nghe tôi nói, sự việc này cực kỳ kỳ lạ. Muốn giết một người,

lại là một cậu em họ thân thích, điều này thế nào cũng có nguyên nhân, hiện giờ chỉ là nhìn thấy dấu vân tay, động cơ giết người ở đâu? Tôi nghĩ cháu Dương và Quách Dược, trước kia cũng không có thù hận gì lớn?

- Lý gia chủ, anh tưởng rằng Quách mỗ tôi không phân rõ phải trái đúng sai sao? Trước khi đến đây, tôi đã nghĩ đến một động cơ.

Quách Nghị vô cùng đau đớn nói:

- Tôi đã điều tra vào tối hôm qua, mấy người thanh niên bọn họ đến một quán ăn đêm, gọi là Phấn Hồng Giai Nhân, bảo vệ trị an của quán ăn đó đều chứng thực, cháu trai Quách Dược của tôi, cùng với tên nghiệp chương Dương Thần, vì một nữ nhân viên tên Ngô Tiểu Ly mà tranh đoạt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1277

Mất Hết Tính Người

Tôi biết điều này đối với Quách gia mà nói là làm nhục gia phong, nhưng cháu của tôi lại vì vậy mà bị giết, làm tôi cũng không thể chú ý nhiều như vậy được!

Quách Nghị nghiêng lợi nói.

Quách Tuyết Hoa dốc sức liều mạng lắc đầu:

- Không phải vậy, cha, chắc chắn cha đã hiểu lầm chuyện gì, Dương Thần không phải đưa con như vậy, con là mẹ của nó, con hiểu rất rõ nó không thể quá xúc động như vậy được!

- Câm mồm!

Quách Nghị khiển trách:

- Chính là “đưa con quý hóa” của mày sinh ra, đã giết chết cháu ruột của mày! Nhân chứng vật chứng đều ở đây, động cơ cũng rất rõ ràng, sự việc trước đó nó chỉ vì vài câu bất hòa mà giết chết Lương Chấn trước mặt bao nhiêu người ở Yên Kinh, còn có thể lấy logic của người thường để bàn sao? Rõ ràng nó hung ác như ma, mày còn có gì để nói?

- Con...

Quách Tuyết Hoa nhìn cha hai mắt đầm lệ, lại nhìn sang Dương Thần, thở gấp, cơ thể mềm nhũn, ngất đi!

- Tuyết Hoa!

Dương Phá Quân kinh hãi, nhìn Dương Thần căm tức, lập tức dẫn người hầu đỡ Quách Tuyết Hoa về phòng nghỉ ngơi.

Cảnh tượng như vậy, Dương Phá Quân không cho rằng để Quách Tuyết Hoa tỉnh lại là một chuyện tốt.

Dương Thần nhìn thấy Quách Tuyết Hoa cũng không có gì đáng ngại, thờ dài, ngược lại tò mò hỏi:

- Lão già, ông vừa nói đến nhân chứng? Nếu vật chứng là dấu vân tay, vậy nhân chứng là ai?

- Hừ, nếu người đã muốn nói hết ra những thủ đoạn người làm, vậy thì cầu cũng không được.

Quách Tuyết Long tiếp diễn câu chuyện, quét một vòng đám người từ bốn phía, cao giọng nói:

- Quách gia chúng tôi phái người đến điều tra Phán Hồng Giai Nhân, mới biết được, tôi hôm qua, đưa con trai Quách Dược không ra hôn của tôi, thích một cô gái bung bê rượu, quyết dọn vệ sinh tên Ngô Tiểu Ly.

- Thật không ngờ, lúc đó Dương Thần cũng thích cô Ngô Tiểu Ly đó, còn

túm lấy cậu con trai tôi từ trên người cô ta, lúc đó có vài tên bảo vệ ngoài cửa, đều nghe thấy và nhìn thấy, cảnh Dương Thần bảo con trai tôi cút ra khỏi cửa.

- Chúng tôi đã hỏi Ngô Tiểu Ly, chính miệng cô ta nói, vốn đang vui đùa âm ỉ với con trai tôi, cuối cùng Dương Thần bắt cô ta phải tuân theo sự chi phối và điều khiển, cô ta sững sốt không chịu, liền tức giận trút vạ lên người cậu con trai Quách Dược của tôi!

Nghe thấy như vậy, Lâm Nhược Khê đứng ở một góc, sắc mặt hơi khó coi, nhìn về phía Dương Thần, lại nhìn thấy Dương Thần có chút bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn mình.

Lâm Nhược Khê sững sốt, lập tức liền bình thường trở lại, với tính cách của Dương Thần, nếu thực sự muốn một người con gái, nào có người con gái nào có thể phản kháng, huống hồ, loại con gái ở đó, đối với hắn nào có sức hấp dẫn.

Chỉ có điều, hai cha con Quách gia đã bị cơn tức giận che đậy lý trí, thêm vào đó tất cả mũi nhọn đều chỉ vào Dương Thần, căn bản không thể nghe lời giải thích của những người khác.

Lâm Nhược Khê một tay ôm Lam Lam, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé béo núc của con gái, hướng về phía Dương Thần quơ quơ, tỏ ý ủng hộ.

Cô bé tiểu mập ngơ ngác không biết mẹ mượn tay cô để làm gì, chỉ nhìn thấy Dương Thần đang nháy mắt với hai mẹ con, liền cười ngọt ngào.

- Vu không, cậu hãy tìm đứa con gái họ Ngô đó đến đây, chúng ta hỏi cho ra nhẽ.

Dương Phá Quân lúc này lên tiếng nói.

- Sao? Còn không tin? Được, con bé đó với tư cách là nhân chứng, đang ngồi ở đồn cảnh sát, tôi lập tức bảo cảnh sát đưa cô ta đến đây một chuyến.

Quách Tuyết Long nhanh nhẹn, lập tức lấy điện thoại ra gọi điện.

Nhưng chưa nói được hai câu, sắc mặt Quách Tuyết Long tái mét.

Nhẹ nhàng trả lời vài câu, sau khi cúp điện thoại, Quách Tuyết Long trầm giọng nói:

- Cô Ngô Tiểu Ly đó ở đồn cảnh sát, vừa lặng lẽ tự mình uống thuốc độc tự sát, cấp cứu vô hiệu.

Toàn bộ quan viên có mặt lúc đó không khỏi ồ ào, ánh mắt đều nhìn về phía Dương Thần.

Dương Thần không khỏi cười lạnh:

- Sao? Có phải mọi người đang nghĩ, từ sớm tôi đã biết tất cả những chuyện này, liền mua chuộc người của cảnh sát, để cô Ngô Tiểu Ly đó uống thuốc độc tự sát, liền có thể chết mà không có đối chứng? Mọi người không nghĩ rằng lý do này quá gượng ép sao?

- Thằng nhóc vô liêm sỉ! Công lao to lớn mấy đời của Dương gia, quang minh lỗi lạc, đến thế hệ của ngươi, đột nhiên lại xuất hiện tên nghiệp chương

ngươi! Chẳng lẽ mọi chuyện cho tới giờ, ngươi còn chối cãi sao?

Quách Nghị tức giận đến nổi mặt đỏ tía tai.

Dương Phá Quân nhìn thấy tình cảnh này, còn muốn giải thích vài câu, nhưng bị Dương Công Minh nhẹ nhàng lôi lại, ra hiệu chớ có lên tiếng.

Tất cả quan viên và tướng quân ở đây, vốn đã bất mãn với chuyện Dương Thần gây ra cho Lương gia, đến giờ phút này lại nhìn thấy Dương Thần vì một người con gái mà hại chết chính em họ của mình một cách cay độc, sắc mặt lại càng không tốt.

- Dương công, nếu như ông cứ khăng khăng giữ lấy đứa cháu Dương gia mang dấu tích tà ác, là con quỷ giết người này, cho dù chúng tôi có kính trọng ngài, cũng không thể ngồi yên không quan tâm đến! Hàng trăm nghìn quân đội của quân khu Bắc Kinh và quân khu Giang Nam này cũng khó mà tin tưởng và nghe theo!

- Đúng vậy, ngài Dương Công tất nhiên đã biết, từ sau khi Dương Thần quay lại Hoa Hạ, luân phiên là kẻ địch với Tăng gia, Lỗ gia, trước đó lại làm bị thương bộ trưởng Trần của Trần gia, hầu như đều ỷ vào bối cảnh của Dương gia mà hoàn toàn không sợ, Yên Kinh này cũng không phải chỉ có Dương gia là thống trị lớn nhất, đừng trách tướng lĩnh chúng tôi không để ý đến tình cảm và thể diện!

Một đám quan viên bắt đầu tầng tầng lớp lớp tạo áp lực, đủ loại câu chữ đều nhằm thẳng vào Dương Thần, nhưng thật ra cũng có lý có căn cứ.

Dương Công Minh dường như không có động tĩnh gì, vững như núi Thái Sơn.

Ngồi trên ghế, sắc mặt bình thản, ngược lại Dương Phá Quân đứng một bên lại gấp đến độ không biết phải làm sao cho phải.

- Nói xong chưa?

Sau khi đợi đám người trách cứ một phen kịch liệt, Dương Thần ngáp một cái, hỏi.

Thấy không ai đáp lại, Dương Thần nhếch miệng nói:

- Nếu nói xong rồi thì rút đi, nếu còn không đi, con quỷ sát nhân điên cuồng tôi có thể lại muốn giết người đây.

- Giết? Có gan thì giết chết tao đi! Tên nghiệt súc!

Quách Nghị nổi giận quát.

Dương Thần không chút do dự tiến lên phía trước túm lấy cái cổ của ông, một tay giơ cái thân thể có chút khôi ngô lên cao!

Mặc cho Quách Nghị trợn trừng mắt kêu la, cánh tay của Dương Thần giống như cốt thép khóa lại làm ông ta không thể động đậy.

- Buông ra! Tên nghiệt tử! Ông ấy là ông ngoại của ngươi!

Dương Phá Quân sốt ruột hô to.

Dương Thần cười ha ha nói:

- Ông ngoại? Một lão già hẻm hẻm lần đầu tiên gặp mặt đã không phân

biệt nổi trắng đen, nói ta là tên súc vật, tưởng rằng ông tức giận mà được sao? Kính già yêu trẻ? Đó là dành cho những người có bộ óc còn tỉnh táo minh mẫn, ta đã là con quỷ sát nhân rồi, là một người điên rồi, giết ông ngoại là cái quái gì?

Phản đông những người có mặt đều là quân nhân, giờ phút này cuối cùng cũng phát hiện, Dương Thần không phải nói ngoa.

Trên người Dương Thần, trong đôi mắt, đều tản ra sát ý nghiêm nghị, không chỉ đối với Quách Nghị trên tay mà đối với tất cả mọi người đều đã như lưỡi đao áp sát cổ họng!

Không ít người sắc mặt trắng bệch, nghĩ đến cái chết thảm của Lương Chấn và Quách Dược, chân liền nhũn ra.

- Ông xã! Đừng!

Lâm Nhược Khê lúc này mới cuống quýt chạy tới, bắt chập trường hợp này, cô thân nữ một mình can thiệp.

- Ông xã, nếu anh giết ông ấy, đợi lát nữa mẹ tỉnh lại sẽ rất đau khổ.

Lâm Nhược Khê thấp giọng khuyên nhủ.

Dương Thần đang chuẩn bị dùng lực lấy tay vặn vỡ cổ họng lại nhẹ nhàng buông ra, nhìn vẻ mặt ngây thơ của Lam Lam, lại nhìn ánh mắt tha thiết của Lâm Nhược Khê, không khỏi thở dài.

So với Quách Tuyết Hoa, điều mà Dương Thần càng quan tâm chính là Lam Lam, dù sao vẫn là trẻ con, giết chết kẻ ác trước mặt con bé cũng xong rồi, nhưng giết chết người thân có quan hệ máu mủ, chung quy lại hơi kịch liệt quá mức.

- Nếu vợ tôi đã tới đây cầu xin, vậy hôm nay sẽ tha cho các người.

Dương Thần một tay ném Quách Nghị ra, thản nhiên nói.

Một đám quan viên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn thấy Dương Thần đã thu lại sát ý, vội vã giả bộ điềm tĩnh đi ra ngoài.

Cha con Quách gia cũng bị dọa đến mức khiếp sợ, sau khi nhìn Dương Thần thù hận, mặt xám xịt chạy ra ngoài.

Đợi đến khi yên tĩnh, chỉ còn lại Lý Mạc Thân vẫn ngồi ngay ngắn.

Ông đứng dậy, sau khi liếc mắt nhìn Dương Thần thật sâu, nói:

- Sự tình hiện giờ đã không còn là việc mà những người già chúng tôi có thể không chế được, mặc dù không biết cậu rốt cuộc định làm gì, nhưng chính cậu hãy tự giải quyết cho tốt.

- Yên tâm đi, tôi biết mọi người cũng khó khăn, dám làm dám chịu, tôi cũng không cảm thấy quá phức tạp.

Dương Thần nói.

Lý Mạc Thân gật gật đầu, sau khi trao đổi ánh mắt với Dương Công Minh, bước chân nhàn nhã đi ra ngoài.

Cảnh tượng ồn ào náo loạn vào sáng sớm, cuối cùng cũng tạm thời dịu đi, nội bộ Dương gia không ít người lo lắng tiêu tụy, biết rõ tình thế sẽ ngày

càng nghiêm trọng, nhưng lại không có cách nào ngăn cản.

Nhưng rõ ràng là, hung danh mất hết tính người của Dương Thần trong xã hội thượng lưu ở Yên Kinh, nội bộ cấp cao của quân đội, đều đã triệt để xoa lên một tầng máu đỏ và tẩm tối, khắp nơi đều cảm thấy bất an.

Với tư cách là trung tâm của toàn thế cục, bản thân Dương Thần lại không một chút cảm xúc kịch liệt, Dương Công Minh cũng không để những người khác quấy rầy hắn.

Sau khi ăn cơm trưa, Dương Thần ở trong phòng dạy Lam Lam một vài vấn đề về việc tu luyện, thân nhiên tự đắc.

Lam Lam tuy rằng vẫn ăn tham và ngủ ngon như trước đây, nhưng để có thể nhanh chóng bay lượn, cũng không lười biếng việc tu luyện.

Chưa qua vài ngày, cô bé tiểu mập đã “Vô niệm” chương đầu tiên của “Vãng Niệm Diển Sinh Kinh”, tu luyện đến cảnh giới Đại viên mãn, sắp bước vào tầng thứ hai “Vong ngã”.

Dù sao thì có đan dược của Dương Thần ủng hộ, tiến độ của Lam Lam như vậy, cũng là hợp tình hợp lý, điều này làm cho Dương Thần có chút ngưỡng mộ sự may mắn của cô bé tiểu mập, có thể phân bổ lên người cha có thể luyện đan của mình như vậy.

Dựa vào tố chất cơ thể từ bẩm sinh đã vượt trội hơn người của Lam Lam, căn cốt, Dương Thần tin rằng, nếu có tu vi giống mình, con gái của mình sẽ càng hùng mạnh hơn.

Tuy nhiên, dù sao lam lam cũng còn nhỏ, con đường tu luyện trong tương lai không đoán trước được, có thể vượt qua bản thân hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Sau khi giảng giải cho tên tiểu tử nhỏ một vài thuật ngữ tối nghĩa không hiểu rõ, Dương Thần ra khỏi phòng, lại nhìn thấy Lâm Nhược Khê đang ngồi lê loi trên ghế đá trong sân, chống cằm ngẩn người nghĩ điều gì.

Dương Thần ôm lấy người phụ nữ từ phía sau, tiếp cận bên tai cười hỏi:

- Nữ sĩ Lâm Nhược Khê, từ sau khi em từ chức ở nhà nuôi con, anh thấy thời gian em ngây người ngớ ngẩn càng ngày càng nhiều, không phải là sau khi không đi làm nữa, trí lực rút lui trở thành ngu ngốc rồi chứ?

Lâm Nhược Khê vênh môi, để tay sau lưng néo cánh tay của Dương Thần:

- Anh mới trở thành ngu ngốc đó, em đang nghĩ, sự tình thật kỳ lạ, anh không phát hiện ra có rất nhiều chỗ nghĩ không thông sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1278

Bản Thân Chân Thực

Em nói là vân tay của anh, tại sao lại xuất hiện trên cơ thể Quách Dục?
Dương Thần cười nói.

- Đây là một điểm đáng ngờ, dù sao thì dấu vân tay không thể nào làm giả, mà những người của Quách gia lại không thể nói chuyện nhảm nhí, rốt cuộc là tại sao?

Lâm Nhược Khê khó hiểu nói.

Dương Thần tìm một chiếc ghế ở bên cạnh và ngồi xuống, từ từ nói:

- Còn nhớ trước đây Nghiêm Bất Ván từng làm một nhóm thể vô tính không? Chính là dùng tế bào của anh để nhân bản ra một đám người nhân bản.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê lộ ra một tia kinh ngạc:

- Anh nói là Nghiêm Bất Ván? Không phải ông ấy đã chết sao?

Dương Thần lắc đầu:

- Anh cũng không nói nhất định là Nghiêm Bất Ván, cho dù Nghiêm Bất Ván thực sự đã chết, không có nghĩa là những thành quả thí nghiệm của ông ta đều đã biến mất. Dù sao thì trước giờ chúng ta cũng chưa từng nhìn thấy phòng thí nghiệm của Nghiêm Bất Ván ở đâu, không phải sao?

- Làm sao em biết được, có một vài chuyện mọi người không nói cho em, nếu còn có loại khả năng này, vậy thì cũng có thể biện minh được rồi.

Dương Thần cười nói:

- So với chuyện này, thứ càng làm anh buồn bực là, người con gái tên Ngô Tiểu Ly đó, không ngờ thực sự đã thiết lập cho anh một cái bẫy, thật không ngờ, anh lại bị một cô gái trẻ tuổi như vậy lừa gạt.

- Hừ, nhất định là đã chơi quá vui rồi, nên hoa mắt.

Lâm Nhược Khê mết mồm nói.

Dương Thần cười khỏ:

- Anh không chơi gì cả, có một “nữ gián điệp” ngồi rành rành bên cạnh, nào còn hứng thú gì?

- Nữ gián điệp?

Dương Thần kể một cách đơn giản sự tình tối hôm qua đến thăm dò La tỷ.

Lâm Nhược Khê sau khi nghe xong, không hiểu nói:

- Nếu anh đã biết người phụ nữ đó giờ trò quỷ sau lưng, tại sao không bắt cô ta về tra khảo?

- Bắt cô ta? Nhưng cô ta là một con tiểu tốt, hướng hồ vô căn vô cớ, nếu như cô ta không muốn sống mà tự sát, lại đổ lên đầu anh thêm một tội danh

vô cớ giết hại đàn bà con gái, cần gì chứ?

Dương Thần xòe tay.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, hỏi tiếp:

- Vậy tiếp theo phải làm sao? Em nghe nói Lương gia muốn duyệt binh? Nếu đúng là như vậy, nhất định càng có nhiều người đổ trách nhiệm lên đầu anh, trách gia đình chúng ta.

- Duyệt binh?

Dương Thần hừ nhẹ:

- Vậy thì ông ta cũng cần phải có một cái mạng để xem mới được.

- Ông xã, không phải anh sẽ...

Lâm Nhược Khê không dám nói tiếp.

Dương Thần cười cười không hề che giấu, lấy điện thoại di động ra, nói:

- Một Lương gia tầm thường, lại muốn làm nội bộ Hoa Hạ huyền náo đến long trời lở đất, điều này về tình về lý, sự nhúng tay của anh chỉ có thể thúc đẩy sự ổn định trong nước, giết vài người để đổi lấy thái bình, anh nghĩ cho dù người của Hồng Mông nhìn thấy, cũng sẽ không cảm thấy anh làm sai điều gì.

Đang lúc Dương Thần định gọi điện đến Macedonia, điều tra cụ thể vị trí của người Lương gia, lại nhìn thấy trong điện thoại chẳng biết từ bao giờ có người lạ gửi tới liên tiếp những tin nhắn.

Mở tin nhắn, sau khi đọc hết những đoạn tin nhắn, khuôn mặt Dương Thần để lộ ra sự thư thái và thương tiếc nhẹ nhàng.

- Sao vậy? Ai gửi tin nhắn cho anh vậy?

Lâm Nhược Khê hiểu kỳ nói.

Dương Thần đưa điện thoại tới trước mặt Lâm Nhược Khê, lúc này người phụ nữ mới phát hiện, đây là một tin nhắn nặc danh.

- Cảm ơn anh đã đồng ý giúp đỡ một người phụ nữ xuất thân từ một sơn thôn nghèo như tôi, xin lỗi, vì cha mẹ cùng em trai vẫn còn đang đi học của tôi, tôi cần phải phối hợp với bọn họ.

- Bọn họ dùng kim tiêm có virus AIDS để lây nhiễm virus cho tôi, chỉ cần phối hợp với bọn họ, cuối cùng khi chết đi, gia đình tôi có thể nhận được một số tiền lớn, tôi cũng không thể làm liên lụy đến người nhà của tôi.

- Tôi biết anh là người tốt, nhưng mỗi con người đều phải tranh thủ vì bản thân và gia đình, xin lỗi, xin lỗi...

Cho dù không có chữ ký, cũng rất rõ ràng, đây là tin nhắn của ai gửi tới.

Những tin nhắn này, hiển nhiên là được gửi tới từ sáng sớm tinh mơ, người con gái chỉ gặp mặt một lần đó, chỉ chưa đến hai giờ đồng hồ, đã chết đi đúng như dự đoán.

Lâm Nhược Khê sau khi xem xong, viền mắt phỉm hồng, trả điện thoại cho Dương Thần, cắn cắn môi, nói:

- Em biết tại sao anh không nhìn ra sơ hở, bởi vì không phải cô ấy diễn,

cô ấy thực sự đang sợ hãi, thực sự rất ngỡ ngàng, thực sự không muốn thỏa hiệp nhưng lại bất lực, chỉ là cô ấy đang diễn một vai diễn về bản thân chân thực nhất.

Dương Thần yên lặng gật đầu, không kèm nổi cười nói:

- Anh thật sự hiếu kỳ, đôi thủ lần này rốt cuộc là ai, thủ đoạn không chế của con người này, thực sự so với Nghiêm Bất Vấn còn khôn ngoan hơn.

...

Tòa nhà Ninh gia tại Yên Kinh, trong thư phòng của Ninh Quang Diệu.

Nhìn rồi lại nhìn những tư liệu tình báo trên tay, một lúc lâu sau mới đặt xuống, Ninh Quang Diệu vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng gõ hai cái vào bàn đọc sách, lặng im suy nghĩ.

Hai bên đối diện, Ninh Tâm và Ninh Đức bung chén trà nhỏ, liếc nhau một cái, cả hai đều có chút không kiên nhẫn.

- Quang Diệu, tại sao ông lại kè cà không lên tiếng? Chẳng lẽ tin tình báo này lại có vấn đề?

Ninh Tâm hỏi.

Ninh Quang Diệu phục hồi lại tinh thần, cười nói:

- Trưởng lão, cũng không phải như vậy, tin tình báo này vẫn là người thân cận của Ninh gia chúng ta đưa tới, tất nhiên là chuẩn xác không có sai lầm.

- Nếu chuẩn xác, cũng chính là nói, không bao lâu nữa Dương gia sẽ có đại họa lớn cận cửa, lúc này đề cập tới cuộc đấu nội bộ của Dương gia, Dương Thần có tình thân ràng buộc, chưa chắc đã chống đỡ được, thời gian này, nếu như Ninh gia chúng ta hết mình một phen, Dương Thần nhất định sẽ đội ơn đội nghĩa, đến lúc đó, còn kéo theo cả Lâm Nhược Khê, cũng sẽ nhìn người cha như ông với một cặp mắt khác.

Ninh Quang Diệu trong lòng khinh thường, hai vị tu sĩ này thì hiểu cái gì, bên ngoài miệng lại cười xòa nói:

- Trưởng lão nói rất có lý, nhưng điều mà Quang Diệu đang nghĩ là, nếu như Ninh gia của chúng ta có bản lĩnh đạt được những tin tình báo bí mật này, vậy thì Lý gia có được toàn bộ mạng lưới tình báo hùng mạnh nhất của Hoa Hạ, làm sao một động tĩnh nhỏ lại không phát hiện được, nếu nói Dương gia không biết những thứ này, là bởi vì nhằm vào Dương gia mà cố ý tránh đi, Lý gia không biết, thì nói không xuôi rồi.

- Những lời này nghe có lý.

Ninh Đức cau mày nói:

- Không phải Lý gia và Dương gia qua lại thân thiết sao? Tại sao lại lần nữa không lên tiếng?

- Quang Diệu cho rằng, Lý gia không lên tiếng như vậy, ngược lại lại là một cử chỉ thông minh.

- Tại sao?

Ninh Tâm cau mày nói.

- Hai vị trưởng lão thử nghĩ xem, hai cha con Quách gia hôm nay mới sáng sớm đã đến làm loạn Dương gia, là ông ngoại, cậu ruột của Dương Thần, nhưng không ngờ lần đầu tiên gặp mặt, đã trở thành mối tử thù, ngay cả Quách gia đã hận Dương Thần đến tận xương tận tủy, còn chưa nhắc đến những gia tộc phải chịu thiệt thòi do Dương Thần.

- Có thể tưởng tượng Dương Thần hiện giờ, ở Yên Kinh có thể gọi là vô số kẻ thù, gia tộc có quá nhiều sự thấp thỏm lo sợ, muốn đi theo xu thế lần này, để Dương Công Minh vứt bỏ Dương Thần.

- Nhưng nhiều gia tộc và thế lực hợp sức bao vây tấn công như vậy, Dương Thần mặc dù hiện giờ không thể ngăn cản, trừ khi không quan tâm đến sự an nguy của những người thân khác mà làm cho Yên Kinh máu chảy thành sông, bằng không hẳn cũng chỉ có thể chịu thua.

- Đến lúc đó, Ninh gia chúng ta cũng được, Lý gia họ cũng được, tham gia vào, chỉ có thể trở thành đối tượng bao vây tấn công của các thế lực lớn, thành thì cũng thế mà thôi, giúp cũng không thành, chỉ có thể làm rớt uy tín của chúng ta.

- Còn một điều nữa, đó là trước kia Tứ gia đã từng giải thích, đối với binh quyền của Dương gia, cũng nên làm một số hạn chế, nếu lần này có thể làm cho Dương Thần rời khỏi Dương gia, thì Dương gia sẽ không thể nắm binh quyền quá chặt như hiện nay...

Ninh Tâm và Ninh Đức lúc này mới gật gật đầu chột hiệu.

- Vậy theo ông, lần này sẽ không quan tâm nữa? Có làm tổn thương thái quá trái tim của cô con gái ông không?

Ninh Đức lo lắng nói.

Ninh Quang Diệu khoát tay, cười nói:

- Không sao, tôi đoán nhiều nhất là nửa ngày nữa, Dương gia nhất định sẽ chú ý đến sự tập hợp của các thế lực khắp nơi, đến lúc đó, Dương gia tự nhiên sẽ biết được sự phát sinh của tất cả. Tôi sẽ đợi đến lúc chàng vạng tối, gửi một tin nhắn cho Lâm Nhượng Khê, để nó chú ý bảo trọng, đồng thời truyền đạt ý muốn để nó quay về Ninh gia.

- Nhượng Khê tất nhiên có thể hiểu được tâm ý của người cha ruột như tôi, bất kể nó có đồng ý quay về Ninh gia hay không, đều không sao cả, tôi nghĩ, dù thế nào, Dương Thần cũng không thể để vợ nó bị tổn thương.

- Ha ha, hay! Hay! Như vậy, Dương Thần không sao cũng tốt, nếu thực sự rời khỏi Dương gia, vậy thì Ninh gia chúng ta sẽ lên lút thu nhận vợ con bọn họ, càng nắm bắt sự gia tăng đáng kể!

Nhìn thần sắc vui mừng của Ninh Tâm và Ninh Đức, trong lòng Ninh Quang Diệu cười lạnh, trên thực tế, ông cũng rất mong chờ, sau khi xếp đặt từng vòng một cái bẫy dành cho Dương Thần, Dương Thần sẽ có phản ứng như thế nào.

...

Đêm khuya, nội bộ quân khu tỉnh Quảng Châu, đại viện của Lương gia.

Thời khắc đặc biệt, chiến sĩ bộ đội đặc chủng quân khu tầng tầng giới nghiêm, làm cho bốn phía của đại viện giống như một Thiết Dũng Trận, gió thổi không lọt.

Bên ngoài thậm chí còn đỗ hơn mấy chục chiếc xe tăng, xe thiết giáp sẵn sàng xuất phát, giống như chuẩn bị ra trận.

Ngoại trừ vài cây gỗ sam cao lớn phát ra những tiếng vang “xào xạc” theo cơn gió lạnh, toàn bộ quân khu lộ vẻ yên tĩnh mà trang nghiêm.

Lúc này, một hàng chiến sĩ bộ đội đặc chủng ở cửa đại viện, chợt nghe thấy tiếng bước chân được truyền đến từ hơn mười thước phía trước.

Không ít người thậm chí còn hoài nghi mình bị hoa mắt, hoàn toàn không thể lý giải nổi, vô tri vô giác, bóng dáng một nam thanh niên trẻ tuổi dần dần hiện rõ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1279

Cơn Ác Mộng Trong Đêm

Đứng lại! Cậu là ai?

Chiến sĩ bên ngoài đại viện giơ súng mini trên tay, nghiêm chỉnh đối đãi.

Người thanh niên trẻ tuổi với áo khoác rộng thùng thình tới gần, tướng mạo chưa thể nói là trưởng thành, ánh mắt lộ ra chút quỷ dị.

Khỏe miệng cong lên một cái, người thanh niên nói:

- Nói cho tư lệnh của các người biết, Dương Thần tôi đến tìm ông ấy.

Dương Thần?

Một đám quân lính nếu như trong quá khứ chưa từng biết đến cái tên này, hai ngày nay lại vang dội như sấm bên tai!

Đây chính là đại thiếu gia của Dương gia tại Yên Kinh đã giết chết đứa con thừa tướng!

- Cậu vào bằng cách nào? Dựa vào cái gì để chứng minh cậu là Dương Thần?

Một quan viên đứng đầu hoài nghi nói.

Dương Thần nhú nhú mày, có chút thờ dãi.

Bỗng nhiên!

Bóng dáng Dương Thần chợt lóe lên, đã đứng sau lưng hàng chiến sĩ quân đặc chủng, sau khi đoạt lấy súng từ trong lòng một quân nhân ngay sát, hướng về mười mấy quân nhân phía trước bắn phá một trận!

Đùng đùng đùng đùng! !

Tia lửa văng khắp nơi, một đám chiến sĩ còn chưa kịp phản ứng, đã bị bắn đến nổi lão đảo ngã quỵ ngay tại chỗ, chết thảng thối!

Ba quân sĩ còn sót lại, gào thét tên Dương Thần, theo bản năng tránh né về phía sau vật ngăn che.

Tiếng động lớn này, làm kinh hãi những quan binh khác trong đại viện.

Trong tiếng ồn ào của toàn bộ đại viện Lương gia, rất nhiều quân lính đuổi theo về phía cửa lớn.

Dương Thần không thèm đếm xỉa tới những binh lính còn sót lại, sau khi bóng dáng chợt lóe lên, biến mất từ cửa lớn.

Khi lại một lần nữa xuất hiện, Dương Thần đã vào tới phòng tiếp khách lộng lẫ trong đại viện của Lương gia.

- Dương Thần?

Lương Thắng Xuyên mặc bộ quân phục với mái tóc chải tóc bóng loáng lạnh cả người, phình cái bụng, đứng giữa phòng tiếp khách, vừa bị căng thẳng do tiếng động bên ngoài.

Nhìn thấy người thanh niên trẻ tuổi đột ngột xuất hiện, Lương Thắng Xuyên liếc một cái là có thể nhận ra!

Dù sao cũng là kẻ thù đã giết chết đứa con mình yêu thương, Lương Thắng Xuyên từ sớm đã có rất nhiều tài liệu về Dương Thần, đương nhiên, cũng không bao gồm các tư liệu bí mật của Dương Thần tại hải ngoại mà Viêm Hoàng Thiết Lữ nắm giữ.

Xung quanh phòng tiếp khách, bảy tám tướng quân cùng mặc quân trang giống nhau đang ngồi, vốn cùng với Lương Thắng Xuyên thảo luận cuộc duyệt binh ngày mai, lúc này nghe được người đến là Dương Thần, đều hoảng sợ đứng dậy.

Sau khi Dương Thần liếc mắt tất cả mọi người một lượt, nhếch miệng cười tà nói:

- Những binh lính ngu xuẩn của ngươi, đều chạy ra ngoài cổng hết rồi, ở đây chỉ còn lại mấy người các ngươi, còn có lời gì trần trời không?

- Cậu... Sao cậu có thể ở đây?

Lương Thắng Xuyên sắc mặt trắng bệch, tình huống trước mắt hoàn toàn vượt ra ngoài ranh giới suy nghĩ của ông ta.

Dương Thần nhìn lên chiếc đồng hồ kiểu cũ treo trên vách tường:

- Haz, cho các ngươi cơ hội nói lời trần trời, thì chỉ hỏi một vài vấn đề nhằm chán, thời gian rất quý giá, nếu các ngươi đã không có gì để nói, vậy thì ta sẽ động thủ.

Nói xong, hai đồng tử của Dương Thần thoáng chớp chuyển thành màu xám bạc, sau khi bóng hình chớp sáng liên tục, bàn tay tát lên trán vài tên tướng quân ở xung quanh!

Bập bập bập

Sau vài tiếng vang giòn tan liên tục, toàn bộ những tên tướng quân có mặt ở đó đã biến thành những thi thể không đầu, quỳ gối ngã xuống đất!

Trong toàn bộ gian phòng, máu và óc bay khắp nơi, mùi hôi thối bao phủ.

Lương Thắng Xuyên nhìn thấy cảnh tượng này, đã hoàn toàn không nói nên lời, dù là tác phong của ông ta dũng mãnh, cũng khó mà chịu đựng được sự tấn công tinh thần và thị giác như vậy!

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?

Lương Thắng Xuyên bị dọa tới mức mặt mày tái mét.

- Ta?

Người thanh niên trẻ tuổi nhe răng cười độc ác:

- Ta đương nhiên là “Dương Thần” ...

Ngay sau đó, cơ thể của “Dương Thần” cũng dần dần hóa thành một đám màu xám bạc, giống như một cái bóng, bao phủ toàn bộ cơ thể của Lương Thắng Xuyên!

Trong chớp mắt, cơ thể của Lương Thắng Xuyên dần trở nên mờ nhạt, giống như dần dần tiêu tan, lại giống như hòa làm một thể với “Dương

Thần”.

Sau vài giây đồng hồ, ‘Dương Thần’ đã không còn trong phòng tiếp khách, chỉ thấy “Lương Thắng Xuyên”, nguyên vẹn, không tổn thương.

Bóp bóp nắm tay, hoạt động gân cốt, Lương Thắng Xuyên quét mắt một vòng những tử thi xung quanh, trong mắt hiện ra một tia cười lạnh.

Lúc này, một đám binh lính cuối cùng đã kịp phản ứng, dưới sự dẫn dắt của sĩ quan phụ tá tham mưu, sau khi xông vào phòng tiếp khách, liền nhìn thấy ngay “Lương Thắng Xuyên” một mình đứng trơ trọi, còn những tướng quân khác thì đột tử tại chỗ.

- Tư lệnh! Ngài không sao chứ? Đây đều là do Dương Thần làm sao?

Một tướng sĩ không chịu nổi sự buồn nôn, vội vàng hỏi.

Lương Thắng Xuyên bình tĩnh phát tay ra hiệu dừng ngại, trầm giọng xuống nói một cách cực kỳ bi ai:

- Tên tiểu tử Dương Thần đó quả thực hung tàn, cũng may Lương gia ta không dễ chọc, tạm thời anh ta không dám giết ta, sợ sẽ dẫn đến đại loạn tướng sĩ của năm tỉnh chúng ta. Nhưng không ngờ rằng, lại để cho anh ta nắm được cơ hội giết những vị tướng quân này, để tỏ rõ uy lực của bản thân với ta.

- Tư lệnh! Dương gia thật khinh người quá đáng! Dương Thần ỷ vào bản lĩnh phi phàm mà coi trời bằng vung! Chúng ta tuyệt đối không thể khuất phục!

Vài vị tướng sĩ trung thành và tận tâm nhìn thấy tình trạng thê thảm trước mắt, lòng đầy căm phẫn nói.

Lương Thắng Xuyên gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta hiển nhiên không thể khuất phục, nhưng hấn ta đến vô hình đi vô tích, vẫn phải bàn bạc kỹ hơn.

Nói xong, ra lệnh cho một vài quân sĩ thu dọn những thi thể trong phòng, đem đi hỏa táng cẩn thận, điều này làm cho tình cảm bi phẫn càng phát ra dày đặc.

- Lương tư lệnh, tên Dương Thần này tuy rằng khó đối phó, nhưng Dương gia dù sao cũng đã cầm rảnh, binh lực của chúng ta ở phía Bắc, không đến nửa ngày nữa liền có thể tiếp cận thành Yến Kinh, không bằng liên kết với tư lệnh Uông thuộc quân khu Yến Kinh, tiến hành áp bức Dương gia, bắt buộc bọn họ phải giao Dương Thần ra, bắt con quý đó đền tội!

Một tên tham mưu đề nghị.

Lương Thắng Xuyên lắc đầu nói:

- Tư lệnh Uông của quân khu Yến Kinh, là phe phái thân với Dương gia, ông ta sao có thể cùng một phe với chúng ta, chinh phạt Dương Thần.

- Tư lệnh, ngày hôm nay đã khác với ngày xưa, hiện giờ trong thành Bắc Kinh, người người bất an, không ít gia tộc chỉ mong sao Dương Thần cút ra khỏi Dương gia, thậm chí chết không yên lành! Chúng ta điều động và sắp

xếp cuộc duyệt binh quân đội, chẳng phải là để không phải chịu uất ức sao?

- Chỉ cần kể lại tình hình thực tế đêm nay cho tư lệnh Uông, tôi tin rằng ông ấy sẽ hiểu, Dương gia mà ông ấy vốn trung thành, sau này nếu như giao vào tay con quỷ giết người, quang cảnh sẽ như thế nào!

- Nếu cứ trung thành một cách ngu ngốc, sớm muộn gì sẽ có một ngày, Dương Thần nhìn ông ta không vừa mắt, liền sẽ đâm đầu vào đại họa!

Nghe được chỉ thị của các vị tham mưu như vậy, Lương Thắng Xuyên sau một hồi tựa như cân nhắc đắn đo, gật đầu nói:

- Được rồi, tôi sẽ liên lạc với tư lệnh Uông của quân khu Yến Kinh, mọi người thay tôi lấy lại Video quay lại cảnh vừa rồi Dương Thần xông vào cửa từ máy giám sát, cùng với những bức ảnh tại hiện trường này, chuẩn bị thật tốt, giao cho tư lệnh Uông!

- Vâng!

Sự đồng ý vang lên rầm rầm từ các tướng sĩ quân khu, trong mắt đốt lên lửa giận hừng hực.

Khóe miệng Lương Thắng Xuyên tràn ra một tia cười mỉm âm u lạnh lẽo, chợt lóe lên rồi biến mất.

...

Sáng sớm, sắc trời sáng lên khoan thai, từ phương Đông hiện ra một màu trắng bạc, tầng mây dày đặc, giống như một bầu trời mây.

Lúc đi ra từ trong phòng, Dương Thần còn nhìn thấy thần sắc có chút phức tạp trên khuôn mặt của Lâm Nhược Khê.

- Vẫn đang nghĩ về tin nhắn mà người đó gửi cho em?

Dương Thần hỏi.

Lâm Nhược Khê cũng không phủ nhận:

- Em đang nghĩ, ông ta bảo em cẩn thận, rốt cuộc là có ý gì...

- Còn có ý gì nữa, Dương gia hiện giờ chỉ vì anh mà trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích ở thành Yến Kinh, anh cảm thấy hay là em về Ninh gia lần trốn, chịu khổ cùng một người chồng như anh thật sự rất thua thiệt.

Dương Thần rung đùi đắc ý nói.

Lâm Nhược Khê lườm hắn một cái:

- Anh còn có lòng dạ thanh thản mà nói giỡn, buổi tối lại còn ngủ ngon như vậy, hôm nay Lương gia phải duyệt binh rồi, rốt cuộc anh định thế nào?

- Yên tâm đi, trước khi ông ta duyệt binh, anh chỉ cần không chế tên họ Lương đó, ông ta tự nhiên sẽ không thể tham gia, ông ta không tham gia, trận duyệt binh này sẽ giống như một trò cưỡi, còn có ý nghĩa thực tế gì để mà nói nữa?

Dương Thần nhẹ nhàng và khéo léo nói.

Hai mắt Lâm Nhược Khê tỏa sáng:

- Hóa ra anh nghĩ như vậy, em còn tưởng anh muốn...

- Tưởng rằng anh muốn giết sạch người của Lương gia?

Dương Thần cười đau khổ nói:

- Tuy rằng anh rất muốn, nhưng nếu không phải thực sự bế tắc, anh cũng không bằng lòng làm như vậy, cuối cùng sẽ kích thích hứng thú chống lại hàng loạt, làm ồn ào tới mức lòng người bàng hoàng cũng không nên.

Hai người trò chuyện, khi sắp vào tới nhà ăn, lại nhìn thấy một gã đầy tớ vội vã chạy tới, khom người nói:

- Thần thiếu gia, lão thái gia mời ngài đến tiền sảnh nghị sự.

Dương Thần đau đầu sờ sờ lên trán, xem ra mới sáng sớm đã xảy ra vấn đề rồi, nhưng cũng không bỏ lỡ, bước nhanh tới tiền sảnh.

Dương Công Minh mấy ngày nay tinh thần cũng có chút mệt mỏi, lúc này đang nhíu chặt đôi lông mi trắng, nhìn vào vài tấm hình được in ra trên mặt bàn trà.

Dương Phá Quân vẻ mặt u ám, cùng với vẻ mặt mang thần sắc thẫn thức của Dương Liệt, giữ im lặng ở bên cạnh.

Dương Thần tiến lại gần xem xét, mới thỉnh thoảng phát hiện ra, người đàn ông đang đứng ở cửa cầm súng bắn phá trong tấm ảnh lại chính là mình!

Mà trong những bức ảnh khác, một đám thi thể không đầu, lại cực kỳ giống phương pháp mà bản thân đã đánh chết Lương Chấn!

Càng tồi tệ hơn là, bản thân Dương Thần cũng không biết, chính mình đã đến những nơi xa lạ đó giết người như thế nào?

- Lương Thắng Xuyên, bốn tiếng rưỡi trước, khi đang ngủ trong nhà, bị người bắn chết rồi.

Dương Công Minh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng một cách mệt mỏi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1280

Thần Hồn Nát Thần Tính

Trong lòng Dương Thần hơi rét lạnh, đồng thời khó có thể tin, trong lòng cũng dâng lên một lượng khí, hiển nhiên bản thân lại bị tính trước một bước.

- Lão gia, ông sẽ không nghĩ cháu nửa đêm đến tỉnh Quảng để giết một ô người chứ.

Dương Công Minh lắc đầu,

- Ta tuy già nhưng không ngu xuẩn như vậy. Ta tin đó không phải là cháu, tuy rằng người kia và cháu có bộ dạng giống nhau như đúc.

- Nhưng ta tin cũng vô dụng, hiện tại hình ảnh chụp được đều truyền ra toàn bộ Yến Kinh, những người khác đều cho rằng cháu vụng trộm chạy đến tỉnh Quảng để làm một loạt chuyện này.

Dương Phá Quân bên cạnh có chút bất mãn nói:

- Hơn nữa xét theo thời gian cũng không có biện pháp chứng minh không ở đó, dù sao khi đó tất cả mọi người đều đã ngủ.

- Cha, con tin anh sẽ không làm loại chuyện này, đây rõ ràng là khiến cho lòng người Đại quân khu và Yến Kinh bàng hoàng.

Dương Liệt bỗng nhiên đứng dậy ra sức ủng hộ nói.

Ánh mắt Dương Thần lấp lánh nhìn Dương Liệt, Dương Liệt cũng là vẻ mặt thần nhiên, còn có chút căm phẫn.

Lúc này, một vệ sĩ Dương gia từ bên ngoài chạy vào, khẩn trương nói:

- Nguyên soái, bên ngoài đại viện của chúng ta đều bị phong tỏa rồi.

- Cái gì?

Dù là Dương Công Minh trải qua trăm trận chiến cũng không ngờ tới sẽ có tình huống như vậy!

Dương gia bị phong tỏa rồi?

- Nói rõ ràng!

Dương Phá Quân đen mặt truy thanh nói.

- Vâng.

Vệ sĩ cố gắng tỉnh táo lại nói:

- Vừa rồi một đội quân của chúng ta theo thông lệ đi tuần tra phát hiện, bên ngoài cách Dương gia khoảng năm mươi km bị cài hàng rào và có một lượng lớn binh lính canh gác, kín không kẽ hở!

- Từ dấu hiệu quân áo của quân đội đó có thể thấy, hẳn là quân khu tinh nhuệ nhất Yến Kinh – Bộ đội Bộ tư lệnh pháo binh! Hơn nữa súng máy, pháo, hỏa tiễn và vũ khí hạng nặng đều là số lượng lớn, giống như đã lần lượt chuyển tới! Từ xa nghe có tiếng giống như là xe tăng!

- Bộ pháo binh Uông Sĩ Ba?

Dương Phá Quân kinh ngạc nhìn Dương Công Minh,

- Cha, đó không phải là học sinh cha dẫn dắt sao? Làm sao có thể...

Dương Công Minh sắc mặt âm trầm,

- Cho dù là học sinh của ta, nhưng đôi cánh cứng cáp rồi, con cho là thật sự có thể cái gì cũng nghe theo ta sao?

- Mọi người nói Uông Sĩ Ba là Tư lệnh quân khu Yên Kinh?

Dương Thần hỏi.

- Không sai.

Dương Công Minh gật đầu,

- Xem ra có một số người không muốn tiếp tục chờ thêm nữa, nên đến rất cuộc cũng phải đến.

Dương Liệt lộ ra vẻ mặt buồn rầu,

- Ông nội, Tư lệnh Uông có phải có chỗ nào hiểu lầm rồi không, hay là bị người khác lợi dụng, có cần cháu ra ngoài hỏi cho rõ ràng không?

- Cháu nhậm chức ở quân khu, một chút tin tức cũng không có?

Dương Công Minh hí hóp mắt hỏi.

Dương Liệt lắc đầu, quả quyết nói:

- Không có, mấy ngày hôm nay cháu cũng không thấy Tư lệnh Uông, không biết ông ấy từng tiếp xúc với người nào.

Dương Công Minh trầm tư một chút nói:

- Phá Quân, con gọi điện thoại cho Uông Sĩ Ba hỏi rõ ràng, xem cậu ta có ý gì.

- Vâng, cha.

Dương Phá Quân lập tức gọi người đưa điện thoại tới, nhưng gọi điện thoại tới cũng trực tiếp bị tắt máy.

- Con mẹ nó, súc sinh Uông Sĩ Ba này, gã không nghe!!

Dương Phá Quân không kìm nổi chửi bới nói.

Không khí trong đại sảnh ngưng trọng, không ít người hầu và vệ sĩ Dương gia đều từng là quân nhân trải qua lửa đạn đã xuất ngũ, thời điểm này, bọn họ đều phá lệ căng thẳng, nhưng lại không có chút sợ hãi.

Vợ chồng Viên Hòa Vĩ và Dương Tiệp Dư cũng chạy tới, mấy ngày nay bọn họ ở lại Yên Kinh vội vàng thăm hỏi làm tốt quan hệ xung quanh, lại không ngờ sáng sớm hôm nay lại không có cách nào để ra ngoài nữa.

- Cha, anh, sao lại thế này, vừa rồi bọn con lái xe đi ra ngoài, kết quả bị một đồng quân đội lớn ở đó, căn bản không để bọn con đi, còn lấy súng ra uy hiếp.

Dương Tiệp Dư bất mãn nói.

Viên Hòa Vĩ thấy không khí không đúng, kéo kéo áo vợ hỏi:

- Có phải động tĩnh của Lương gia quá lớn.

Dương Phá Quân gật gật đầu với em rể hỏi:

- Viên Dã đâu rồi, bảo nó cứ ở trong đó đừng ra ngoài.

- Tiểu Dã hôm qua ở lại Đường gia, em đã bảo nó tạm thời đừng quay về, hẳn là không có việc gì.

Dương Tiệp Dư nói.

Dương Công Minh đứng dậy nói:

- Vợ chồng các con đợi ở hậu viện, không được kích động, đi nói cho Tuyết Hoa, Nhược Khê ở lại trông con, không cần tự mình luống cuống ở đầu trận tuyến.

Dứt lời, Dương Công Minh cất bước đi ra cửa trước.

- Cha, cha đi đâu vậy?

Dương Phá Quân vội hỏi.

Dương Công Minh quay đầu, sắc mặt trầm tĩnh nói:

- Nếu đã không nghe điện thoại, thì rõ ràng không cần nhiều lời nữa, rất nhanh sẽ thấy rõ sự việc, bên ngoài hẳn là có không ít người đang chờ. Nếu đã không phải là khách thì cần gì phải ở trong phòng chờ? Mấy người các con theo ta ra ngoài!

Chỗ ở của Dương gia là khu vực ngoại ô có nhiều hộ gia đình của Yên Kinh, hoàn cảnh nơi này vốn im lặng, cùng với diện tích khổng lồ, kiến tạo nên công trình kiến trúc.

Nhưng hôm nay, mảnh đất trông mênh mông như vậy lại được quân đội lớn đến vây công, mang đi sự tiện lợi.

Sau khi sơ tán một ít dân chúng, toàn bộ đại viện Dương gia trong phạm vi một hai dặm đường đã thành vòng vây, cho dù là hỏa lực oanh tạc cũng không nhiều loạn được dân chúng, càng không nói đến truyền thông bị phong tỏa, căn bản không dám tham dự đến ván cờ của tầng lớp này.

Trên trăm hỏa pháo, hơn mười hỏa tiễn bốc xếp và xe tải vận chuyển bốc xếp, hơn một ngàn quân vũ trang đầy đủ đã đợi lệnh, súng máy phong tỏa từng vị trí, thậm chí xa xa còn có một số lớn đang tập kích, tìm kiếm mục tiêu trong đại viện.

Nhiệt độ không khí vào tháng một vẫn còn lạnh lẽo, ánh mặt trời chiếu xuống, nòng pháo sáng lóe ra hàn quang rạng rỡ.

Một mảnh sát khí nghiêm túc tràn ngập toàn bộ lãnh địa Dương gia, thần hồn nát thần tính!

Ngoài cửa chính đại viện Dương gia là một mảnh đất rộng làm chỗ để xe, các phiến đá làm nền chỉnh tề, xanh biếc đứng vững cao vút.

Mà giờ khắc này, nơi này ngoại trừ mấy chiếc xe ngoại thừa thớt, đối diện hơn mười mét dừng bảy tám chiếc xe bọc thép.

Hai bên xe bọc thép có hơn mười chiếc xe tăng, pháo đầu cũng thẳng tắp nhắm ngay vào đại viện Dương gia.

Không hề nghi ngờ, nếu giờ phút này tất cả vũ khí và hỏa lực xung quanh kia đồng thời phóng ra, toàn bộ Dương gia trong nháy mắt sẽ hóa thành tro

tàn!

Khi đám người Dương Thần và Dương Công Minh cùng hộ vệ Dương gia đi đến cửa lớn, một cảnh tượng bên ngoài khiến mọi người có chút phản ứng không kịp.

- Thế sự khó lường, không ngờ già rồi còn phải trải qua một kiếp thế này đây. Xem ra ta quả thật già rồi, lần này, là có người vô cùng hiểu rõ Dương gia chúng ta mà lên kế hoạch mưu đồ bí mật, không ngờ sự việc xảy ra rồi mới nhận được tin tức.

Dương Công Minh nhíu mày nói.

Dương Thần bất động thanh sắc mà tản ra thần thức, quét mắt nhìn phạm vi vài dặm, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

- Không chỉ là trước mặt, ít nhất có hơn ba mươi người đang tập kích vây quanh từ các điểm khác nhau, chỉ sợ người ở trong viện cũng không an toàn.

Dương Thần cười khổ nói.

Dương Công Minh ánh mắt lâm liệt,

- Tiểu tử thôi, cháu đã viết giấy cam đoan với ta đấy, bên ngoài mặc kệ như nào, trong nhà không thể loạn được. Chắc không phải bây giờ sẽ nói với ta, cục diện như vậy vượt qua dự tính của cháu chứ.

- Cái này... có một chút.

Dương Thần ngượng ngùng sờ sờ cái mũi,

- Tuy nhiên chắc chắn sẽ có cách.

- Hừ! Thời điểm này rồi còn ngồi nói mát!

Dương Phá Quân vẻ mặt buồn bực,

- Ngàn vạn cái sai đều là mầm tai họa do con gây ra! Con ở bên ngoài tùy ý làm bậy, bây giờ gây ra kiếp nạn này cho Dương gia, còn ở đó cười được?

Nói mát? Sao lại có cảm giác làm cái gì cũng không được chỉ biết nói lời bịa đặt là ông mới đúng...

Trong tâm Dương Thần lặng lẽ nói thầm, cũng lười để ý đến lời trách cứ của Dương Phá Quân.

Dương Liệt ở một bên lại rất an phận không nói lời nào, chỉ là chân mày nhíu lại, dường như đang lo lắng vì gia tộc này.

Lúc này, xa xa phía góc trời truyền đến tiếng ù ù của máy bay trực thăng.

Ở hai bên máy bay trực thăng Hắc Ưng, lần lượt mỗi bên có trực thăng hộ vệ có vũ trang, nhìn có chút trang trọng.

Chờ ba máy bay trực thăng đáp xuống đất, quân nhân xung quanh nhanh chóng hình thành trận hình hộ vệ.

Cửa khoang sau của máy bay trực thăng Hắc Ưng mở ra, vài tên quân trang thẳng tắp bước xuống.

Gã Tướng lĩnh đi đầu sa sầm mặt, mày rậm mắt hổ, thân hình cao hơn, tuổi vào khoảng năm mươi, còn giữ lại chòm râu hai bên.

Ở trên quân hàm quân phục lục quân của ông ta là một ngôi sao vàng năm

cánh.

Tư lệnh các đại quân khu Hoa Hạ, từ phi là tình huống đặc thù thì bình thường đều là cấp Đại tá, Thiếu tướng, Sư đoàn trưởng. Người đàn ông trước mắt này hiển nhiên chính là Tư lệnh quân khu Yên Kinh Uông Sĩ Ba.

Sau khi Uông Sĩ Ba nhìn thật sâu đám người Dương Công Minh, ra hiệu cho những quân sĩ hộ vệ phía trước tránh đường, bước từng bước ngang nhiên hướng về đám người Dương Thần.

Một gã Tham mưu phía sau đuôi tới khuyên can nói:

- Tư lệnh, Dương Thần kia cực kỳ ác độc hung tàn, hay là...

- Dương Thần có tàn nhẫn hơn nữa, thì ân sư quang minh lỗi lạc của ta tất nhiên sẽ không dung túng hấn hại ta.

Uông Sĩ Ba trầm giọng nói.

Đám người Tham mưu đành phải từ bỏ, mắt thấy Uông Sĩ Ba lướt qua khỏi khoảng cách mấy chục mét, đi tới trước mặt mấy người Dương gia.

Nhìn ông lão mái tóc hoa râm trước mắt, Uông Sĩ Ba rất cung kính cúi đầu nói:

- Ân sư, học sinh lần này vô lễ mạo phạm, thật sự cũng là việc bất đắc dĩ, tình thế bức bách. Nghĩ chắc ân sư cũng hiểu dụng ý việc mang bộ đội tới đây lần này của học sinh.

Đôi con ngươi của Dương Công Minh hiện lên vài phần tang thương, nhìn Uông Sĩ Ba chốc lát rồi nói:

- Ta từng nói qua, hòng pháo quân đội, vĩnh viễn phải hướng về phía biên ngoại. Thật không ngờ, ngươi lại đem nó để chĩa vào gia môn của lão già này.

- Nội loạn bất bình, lấy gì ngăn địch.

Ánh mắt Uông Sĩ Ba như điện hướng về phía Dương Thần thần sắc lạnh nhạt,

- Dương Thần việc xấu đầy rẫy, gần đây lại huyên náo Yên Kinh, gây gió tanh mưa máu lại tỉnh Quảng, lòng người bàng hoàng, không đưa hấn đi trăm trù, pháp lý khó dung!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1281

Đại Nghĩa Diệt Thân.

- Trảm trừ? Ha ha...

Dương Thần không kìm nổi bật cười ra tiếng, ánh mắt khó lường nhìn Ông Sĩ Ba:

- Ông khẳng định rằng chỉ dựa vào đám người các ông, có thể giết được tôi?

Ông Sĩ Ba sắc mặt không thay đổi:

- Nhớ lại tình cảm của ân sư, có thể giao cậu cho tòa án quân sự để tiến hành thẩm lí và phán quyết, xét tình hình cụ thể để xử lý, nhưng, nếu cậu dám miệt thị uy nghiêm của quân đội Hoa Hạ ta, vậy hãy thử lỗi cho chúng tôi không khách khí!

Đang lúc giương cung bạt kiếm, vài chiếc xe jeep quân dụng màu đen từ xa đi tới.

Sau khi quân đội bảo vệ khu vực ngăn lại, người trong xe liền giơ ra một quyền chứng nhận màu đen, quân đội lập tức cho đi.

Mấy chiếc xe jeep màu đen chạy tới trước cửa lớn của Dương gia, từ trên xe bước xuống, rõ ràng là Thái Vân Thành dẫn vài tên đặc công của Viêm Hoàng Thiết Lữ.

Thái Vân Thành mặc bộ quân phục, sắc mặt căng thẳng không tự nhiên, bát bộ chúng gồm Thiên Long, Hỏa Pháo, Dạ Lang và thành viên của Long Tổ đi theo sau anh ta, cũng có tình bằng hữu với Dương Thần.

- Thái Vân Thành, anh tới làm gì vậy?

Ông Sĩ Ba nhíu mày hỏi.

- Ông tư lệnh, trước khi thẩm kích chưa gây thành, hạ lệnh rút quân thôi.

Thái Vân Thành có chút áy náy nhìn vào mắt Dương Thần, sau đó khuyên giải Ông Sĩ Ba.

Ông Sĩ Ba bất mãn hừ lạnh một tiếng:

- Đơn vị đặc thù của cậu, dường như không hề liên quan tới quyền lực bộ đội chính quy chúng tôi, cậu càng không có quyền đến ra lệnh cho tôi.

- Tôi không ra lệnh cho ông.

Thái Vân Thành thở dài:

- Lúc này đây thực sự không thể không ra mặt can thiệp, tôi không muốn nhìn thấy hiện tượng thương vong thê thảm và nghiêm trọng diễn ra trong quân đội thuộc đất nước của chúng ta.

- Ý cậu là, một tên Dương Thần nhỏ mọn, chúng tôi cũng không bắt được sao?

Giọng Uông Sĩ Ba hết sức trầm trọng.

Thái Vân Thành cười đau khổ:

- Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, không nói đến điểm đáng ngờ của sự việc lần này ngồn ngang trăm mối, dựa vào một chút quân lực lúc này, đối với Dương Thần là không có hiệu quả.

Dương Thần đi lên phía trước vỗ vỗ bả vai Thái Vân Thành:

- Vẫn là bố vợ của tôi hiểu tôi nhất, cái tên Uông tư lệnh đầu gỗ đó, bản thân bị người khác sử dụng làm vũ khí mà còn không biết.

Thái Vân Thành thầm mắng tên tiểu tử này đúng là yêu tinh gây rắc rối, về công, biết rõ rằng quân đội tiếp cận lúc này là chịu chết, nhất định phải ngăn cản, về tư thì sao? Hai đứa con gái bảo bồi đều bị tên tiểu tử này câu mất, một đứa còn bị đem ra nước ngoài đến giờ cũng không biết ở đâu, Thái Vân Thành hận không thể mắng đến tám đời tổ tông “thằng con rể trộm cướp” này!

- Nói hươu nói vượn! Uông Sĩ Ba tôi chỉ tin vào những điều mắt thấy tai nghe! Các cậu sợ Dương Thần, dung túng cho hắn làm xằng làm bậy! Quân đội chúng tôi tuyệt đối không cho phép chủ nghĩa khủng bố cực đoan này tàn sát bừa bãi ở Hoa Hạ!

Uông tư lệnh nghiêng răng nghiêng lợi:

- Thái Vân Thành, tốt nhất cậu hãy đem người của cậu cắt đi thật xa! Hôm nay chúng tôi nhất định phải để cho Dương Thần trả giá thật nhiều, đừng tưởng rằng tin đồn thật lợi hại thì chúng tôi sẽ lo sợ, chúng tôi phải cho các cậu biết rõ, thế nào mới là quân nhân chân chính!

Thái Vân Thành ảo não:

- Uông Sĩ Ba! Tại sao ông lại phiền phức như vậy? Ông không nghĩ người truyền tin tức sau lưng đó là người của gia tộc nào à? Gần đây ở Yên Kinh, câu chuyện về Dương Thần được truyền đi ngày càng nghiêm trọng, không phải là vài tên chân tay của Tăng gia, Lỗ gia trước kia sao? Còn có Trần gia, lần trước bộ trưởng Trần chịu nhục ở Dương gia, là vì ngăn cản Dương Thần thượng vị không thành, vẫn ghi hận trong lòng, đầu óc của ông chẳng lẽ một chút năng lực phán đoán cũng không có sao?

- Đó cũng là tùy việc mà xét, ai truyền bá tin tức, cũng chỉ là thứ yếu, Dương Thần giết chết cha con Lương tư lệnh, còn tàn sát cả mấy viên quan chỉ huy của quân khu tỉnh Quảng Châu và rất nhiều đội quân anh em, điều này đã dẫn tới sự bất mãn của quan binh quân khu! Thiên tử phạm pháp, cùng tội với thứ dân! Huống hồ, Dương Thần còn giết cả em họ, Quách gia đã phân rõ giới hạn, chẳng lẽ điều này còn phải hoài nghi sao?

- Ông... Sự tình còn chưa điều tra rõ ràng, ông dựa vào cái gì mà khẳng định là Dương Thần làm?

- Cậu sai rồi, sự tình đã rõ ràng hết mức!

Uông Sĩ Ba bỗng nhiên hướng về quân đội phía sau vung tay ra hiệu, vài

quân sĩ lập tức mở hai chiếc xe thiết giáp.

Dưới ánh mắt có chút nghi hoặc của mọi người, bên trong xe thiết giáp, mấy người già và người trung niên không phải là quân nhân lục tục xuống xe.

- Lão Tam, lão Lục, bọn họ...

Dương Công Minh lúc này mới nhận ra những bóng dáng đó, bùi ngùi thở dài nói:

- Xem ra, quyết định bắt gia tộc ta giao Dương Thần ra, dẫn tới sự phản kháng rất mãnh liệt nhỉ.

- Trốn trong xe thiết giáp, xem ra bị làm cho sợ hãi rồi.

Dương Thần cười nhạo nói.

- Hừ, cậu cũng thừa nhận, bản thân đã dùng những thủ đoạn ngang ngược nào để đối phó với bọn họ rồi.

Uông Sĩ Ba trừng mắt nhìn Dương Thần, sau đó lại dùng những lời lẽ chính nghĩa nói với Dương Công Minh:

- Ân sư, trong chi thứ của Dương gia, có không ít người trẻ tuổi cũng nhậm chức trong quân đội, mấy người già này, cũng trần thuật lại hàng loạt những hành vi bạo ngược trong quá khứ của Dương Thần. Điều này làm cho tôi kiên định phải quyết tâm rút hết khỏi u ác tính này!

- Buồn cười! Không phải bọn họ muốn chiếm đoạt địa vị của bốn gia chúng ta sao? Uông tư lệnh, đây dường như là vấn đề nội bộ của Dương gia chúng tôi.

Dương Phá Quân oán giận nói.

Uông Sĩ Ba lắc đầu:

- Bọn họ thực sự là họ hàng thân thuộc của Dương gia, nhưng cũng là quần chúng nhân dân mà chúng tôi phải bảo vệ, con cái của bọn họ cũng là đồng nghiệp trong quân đội của chúng tôi, về tình về lý, về công về tư, sự xử quyết Dương Thần, là không thể tránh khỏi.

- Uông tư lệnh, thật sự không có đường sống vẹn toàn sao? Anh của tôi rất có khả năng là bị oan uổng.

Dương Liệt lúc này đi lên phía trước, nói một cách vô cùng rõ ràng.

Uông Sĩ Ba nhìn vào mắt Dương Liệt vui mừng:

- Dương Liệt, gần đây cậu quay lại quân đội, biểu hiện đều rất xuất sắc, tôi biết cậu muốn giúp anh của mình, nhưng Dương Thần đã phạm phải quá nhiều sai lầm không thể tha thứ, tôi không thể không quan tâm mà trở mặt đứng nhìn.

Nói xong, Uông Sĩ Ba lại trịnh trọng khom người chào Dương Công Minh, nói:

- Ân sư, tôi không có ý định khiêu khích địa vị của Dương gia, nhưng nếu ân sư vẫn không chịu buông tha Dương Thần, vậy thì tôi và quân đội của tôi, trong vòng mười phút nữa, tiến hành hành động bạo lực, bắt giữ Dương

Thần, mời suy nghĩ kỹ... Dù sao...

Uông Sĩ Ba nhìn vào mắt Dương Liệt có chút thâm ý:

- Châu đích tôn của ân sư, kỳ thực không chỉ có một người, vì đại nghĩa diệt thân, vẫn có thể coi như là anh hùng... Tôi, nói đến thế thôi.

Nói xong những lời này, Uông Sĩ Ba quay người bước thật nhanh hướng về phía quân đội của mình.

Đám người Thái Vân Thành vẻ mặt bất đắc dĩ, Dương Công Minh và Dương Phá Quân, đều nhìn vào mắt Dương Liệt có chút thâm ý.

Dương Liệt vẻ mặt phiền muộn, có vẻ rất vô tội, chỉ có thể liên tục cười khổ.

- Lần này hay rồi, tứ bề khốn đốn, trước mặt sau lưng đều có địch.

Dương Thần gãi gãi đầu, ngây ngô cười nói.

- Con còn mặt mũi mà cười? Thời gian mười phút, con còn không nắm chặt cơ hội đi giải thích rõ ràng? Nếu không phải con làm, chung quy có thể đưa ra một vài lý do rồi chẳng?

Dương Phá Quân trừng mắt giáo huấn.

Dương Thần bĩu môi:

- Cha còn chưa hiểu sao? Đây là một nhóm người đã thông đồng với nhau, muốn cho con không thể trở mình, nói đơn giản muốn con cút xéo, nói khó nghe một chút, tốt nhất là con chết ở đây.

- Nếu không phải con gây ra nhiều chuyện như vậy, rước lấy nhiều kẻ thù như vậy, ai có thể vô duyên vô cớ mà đến gây hấn với Dương gia chúng ta?

- Được rồi được rồi.

Dương Thần sốt ruột khoát tay:

- Ngàn sai vạn sai, không phải là bị một đám binh sĩ cầm họng pháo hướng vào sao? Con đi nói với bọn họ một chút, lập tức không sao mà.

Nói xong, Dương Thần nện bước chân chậm rì rì hướng về phía quân trận đối diện.

- Dương Thần! Không nên kích động!

Thái Vân Thành tiến lên phía trước níu lấy cánh tay Dương Thần.

- Con nói cha vợ này, con còn chưa nói gì, cha gấp cái gì?

Dương Thần quay đầu lại nhếch miệng cười:

- Hơn nữa, nếu con có kích động, cũng không ai cản nổi, không phải sao?

Thái Vân Thành sắc mặt trắng nhợt, buông tay Dương Thần ra một cách cứng đờ, thở dài, ra hiệu cho đám người Thiên Long quay lại xe.

Nhìn thấy Dương Thần đi về phía quân đội, Thiên Long sốt ruột hỏi han:

- Tướng quân, đề cậu ấy đi sao? Có thể ...

- Chúng ta không có quyền hạn lộ mặt can thiệp một cách rõ ràng, rời khỏi đây, đồng thời liên hệ với bộ công an, duy trì giới nghiêm của giao thông trong phạm vi mười dặm ở xung quanh, nhanh.

Thái Vân Thành ra lệnh.

Đám người Thiên Long không dám lễ mễ, lập tức lên ô tô rời đi.

- Cha, không đi ngăn cản tên tiểu tử kia sao?

Dương Phá Quân thấp thỏm không yên, nói.

Dương Công Minh hí mắt nhìn một lát, lắc đầu:

- Dạy phía dưới, không có mệnh lệnh của ta, những người trong gia tộc, không ai được phép tự tiện hành động.

Dương Phá Quân không biết làm sao, đành đáp ứng.

Dương Liệt đứng một bên, sắc mặt có chút khản trương, cũng trầm mặc không nói.

Vô tri vô giác, Dương Thần đã vào được vòng vây của hơn mấy chục súng liên thanh, hai bên và phía trước đều là xe tăng và xe thiết giáp.

Uông Sĩ Ba không hề sợ hãi đứng đối diện với Dương Thần, hỏi:

- Đến để thú tội sao?

Dương Thần lắc đầu, cười không nói.

Uông Sĩ Ba mắt như lôi điện, cao giọng nói:

- Tôi biết thân thủ của cậu cực cao siêu, thậm chí vượt xa so với tưởng tượng của chúng tôi, để không tạo nên quá nhiều thương vong, trước khi tôi đến đây đã bố trí đại đội bắn tỉa tinh nhuệ nhất, bố trí xung quanh toàn Dương gia.

- Cho dù bản lĩnh của cậu có lớn, nếu cậu dám động thủ, tôi sẽ ra lệnh cho tay súng bắn tỉa, bắt đầu tiến công, đến lúc đó, cho dù cậu có thể chiến đấu với chúng tôi, thì nữ thân quyến trong gia đình cậu, và những tên vệ sĩ vô tội của Dương gia, không ai có thể cứu nổi nữa...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1282

Thật Sao

- Ông lấy vợ và con gái của tôi để uy hiếp tôi?

Dương Thần cười tà hồi.

- Chỉ cần cậu làm cho binh lính của tôi bị thương tổn ít nhất, cậu cho rằng đó là uy hiếp cũng được, hèn hạ cũng được, việc quân cơ không nề dối trá, tôi không sao cả.

Uông Sĩ Ba nói.

Dương Thần ngấm nhìn lão Tam, lão Lục, những bà con thân thích thuộc chi thứ trong Dương gia của mình, hỏi:

- Trừ bọn họ ra, hẳn là còn có không ít người đoàn kết lại để đối phó với tôi, nếu ông đã bố trí một cách chu toàn như vậy, không bằng việc ông hãy kể cho tôi nghe về những người đó, những thế lực nào, thế nào?

Uông Sĩ Ba cười lạnh:

- Cậu muốn đi trả thù? Hay là nói hiện giờ muốn sát hại những họ hàng thân thích này của cậu? Cậu tưởng rằng tôi sẽ để cho cậu toại nguyện sao? Cậu hiện giờ bản thân còn khó bảo toàn, tôi không để cho cậu tự sát, là đã một sự nhượng bộ rất lớn rồi.

- Cho dù ông không nói, tôi cũng biết, chuyện này hẳn là không thể thoát khỏi mối quan hệ với Dương Liệt rồi chẳng?

Ánh mắt Dương Thần gắt gao nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Uông Sĩ Ba.

Uông Sĩ Ba để lộ ra một vẻ kinh dị không thể nhìn ra, nhưng vẫn bị Dương Thần bắt được.

- Tôi không rõ những lời đó của cậu là có ý gì, chẳng lẽ cậu còn hoài nghi, anh em ruột của cậu muốn làm hại cậu? Tôi khuyên cậu đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Uông Sĩ Ba nói.

Dương Thần bẻ ngón tay, đếm từng ngón, nói:

- Ngoài trừ lão Tam, lão Lục, Trần gia, Tăng gia, Lỗ gia, Quách gia, ngoài ra hẳn là còn có một vài tướng lĩnh quân khu, Ồ... Còn bao gồm cả một tư lệnh là ông trong đó, xem ra những người muốn lấy cái mạng của tôi ở Yên Kinh có không ít.

- Điều này chỉ có thể chứng minh hướng đi của lòng người, cậu có ngày hôm nay là tự chuốc vạ vào thân.

Uông Sĩ Ba nghiêm mặt nói.

Dương Thần bỗng nhiên lùi hai bước, hướng về phía của Uông Sĩ Ba nở

nụ cười, sau đó hắng giọng một cái.

- Các bà con bô lão! Các anh chị em! Mọi người vất vả rồi!

Trong ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, Dương Thần dắt cổ họng, quát to lên vang dội!

Âm thanh của Dương Thần lan rộng ra một dặm xung quanh một cách quỷ dị, từng binh lính đều có thể nghe được rõ ràng, nhưng lại không chói tai.

Đám người Dương Công Minh đứng bên ngoài đại viện Dương gia, cùng với đám vệ sĩ của Dương gia cũng không có cách nào lý giải nổi dụng ý trong lời gào thét này của Dương Thần.

Dương Thần hô xong, còn rất thân mật giờ tay hướng về phía quân đội tam diện vẫy vẫy, cử chỉ thân thiện.

- Dương Thần! Đây là thái độ gì vậy? Thời hạn mười phút sắp đến rồi, tốt nhất cậu hãy thành thật một chút!

Uông Sĩ Ba cảm thấy giống như bị đạp chân lên mặt, cực mất thể diện.

- E hèm...

Dương Thần không thèm để ý đến ông ta, tiếp tục gào thét:

- Tôi biết mọi người tham gia quân ngũ cũng không dễ dàng, trong nhà trên có già, dưới có trẻ, có người còn chưa có vợ, ở nhà còn có bạn gái chờ các cậu về cưới!

- Mọi người đều còn trẻ tuổi, đến từ năm sông bốn biển, nhưng sinh mạng trẻ tuổi của mỗi người đều là những bảo vật quý giá!

- Tôi cũng tin tưởng, mọi người đều có năng lực phán đoán của mình, mệnh lệnh quân đội như núi không rời, nhưng cũng phải phân biệt là vì quốc gia hay vì lợi ích cá nhân của một người nào đó!

- Mọi người đối với tôi, không thù không oán, hôm nay lại hướng súng nhắm vào tôi, chẳng qua là nghe theo mệnh lệnh của tên tư lệnh đầu heo này!

- Nơi này là Yên Kinh! Nơi này là thủ đô của Hoa Hạ! Súng thép trên tay mọi người, hỏa lực bên mình, là vũ khí để bảo vệ quốc gia! Chứ không phải là hung khí để đồng bào tàn sát lẫn nhau!

- Dương Thần tôi trước giờ nói một là một, hai là hai, hôm nay có oán báo oán, có thù báo thù, người muốn hại tôi, tôi vừa mới biết rõ, nhưng mọi người, là vô tội!

- Tôi sẽ đếm ba tiếng, nếu mọi người bỏ vũ khí xuống, quay đầu bước đi, hôm nay tôi cam đoan người đó sẽ an toàn, đồng thời đợi đến khi quân khu Yên Kinh thay đổi tư lệnh, mọi người sẽ trở thành những người lính có công tiêu diệt người lạm dụng quân quyền!

- Nếu mọi người không đi, muốn cùng với cái thứ giả nhân giả nghĩa này tạo phản, vậy thì mọi người sẽ là kẻ thù của tôi, nếu ai muốn nổ súng vào tôi, thì hậu quả... Hãy tham khảo Lương Chấn...

Ngữ điệu của Dương Thần nhẹ nhàng, từng câu từng chữ rõ ràng, làm cho

hơn nghìn quân lính bắt đầu có những thần sắc khác nhau.

- Cha, nó điên rồi chẳng? Nó muốn động thủ với quân đội? Không nghe thấy có tay súng bắn tỉa ở đó sao?

Dương Phá Quân kinh hãi nói.

Dương Công Minh ngăn cản đưa con kích động, nói:

- Không cần lo lắng, nó đã nói như vậy, nhất định đã nắm được gì đó.

Dương Liệt đứng một bên quay đầu ngăm nhìn đại viện với ánh mắt tà dị, hiện lên chút suy tư.

Uông Sĩ Ba cười hô hô nói:

- Tốt lắm Dương Thần! Không ngờ vào lúc này cậu còn tới quấy nhiễu tâm tư quân lính của ta? Cậu cần phải biết rõ, hiện giờ toàn bộ Dương gia, chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng, hỏa pháo và tên lửa đạn, cùng với một lượng lớn đạn xuyên thấu, sẽ đốt cháy Dương gia thành một bó đuốc! Cậu dựa vào cái gì mà ngông cuồng như vậy?

Dương Thần không thèm để ý, đưa một bàn tay lên, giơ ra ba ngón tay.

- Ba!

Giọng nói như chuông đồng hồ, chấn động đến nỗi gây xôn xao cả một dặm xung quanh.

Cơ mặt Uông Sĩ Ba nhúc nhích, ánh mắt muốn phun ra lửa.

- Hai!

Âm thanh này, hét lên đến nỗi hơn trăm vệ sĩ và đám người hầu của Dương gia, đều run sợ trong lòng.

Ánh mắt Dương Thần dần dần lạnh như băng, hai ngón tay, giảm bớt đến ngón tay cuối cùng.

- Một.

Sau khi thần nhiên nói ra chữ cái cuối cùng, sắc mặt Dương Thần bình tĩnh, tuy nhiên vẫn không có một binh lính nào bỏ vũ khí trên tay xuống.

Uông Sĩ Ba nhìn thấy Dương Thần không làm gì, cơ thể bị kích thích đến run rẩy rồi cục cũng bình phục trở lại, cười ha ha nói:

- Cậu đếm xong rồi, tôi thấy, trò hề này cũng nên kết thúc, người đâu! Bắt lấy hắn!

- Vâng!

Hai tên binh lính khôi ngô lập tức xông lên, chuẩn bị xoay ngược tay của Dương Thần để bắt giữ.

Nhưng cơ thể của Dương Thần, người bình thường nào có thể lay động, vốn không thèm nhìn sức mạnh cánh tay của hai người, Dương Thần nện bước chân đi về phía chiếc xe thiết giáp gần nhất.

Bên trong chiếc xe kia, chính là hai người họ hàng thân thích thuộc chi thứ của Dương gia, lão Tam và lão Lục.

Hai tên lính gắng hết sức khống chế Dương Thần, nhưng cho dù có túm lại thế nào, Dương Thần vẫn không chút nhúc nhích, hai người lại bị kéo về

phía chiếc xe thiết giáp, chạt vật không chịu nổi!

- Tiến lên! Tiến lên! Ngăn cản hắn!

Trong tiếng hét lớn của Uông Sĩ Ba, lại có bảy tám tên lính xông lên, định ấn cho Dương Thần ngã xuống đất.

Nhưng Dương Thần quyết tâm, phải dùng sức mạnh thuần túy, khiến cho bọn người kia cảm nhận được sự sợ hãi trần trụi, lại làm sao có thể gặp được như vậy.

Không đợi những người kia đến trước mặt, mỗi tay của Dương Thần đã nhấc bổng hai tên lính bên cạnh lên, xoay người một vòng càn quét!

Hơn mười tên lính bị nện một cách tích cực, toàn bộ bị chấn động ngã xuống đất!

Nhìn thấy Dương Thần đã đi đến trước mặt chiếc xe bọc thép vận chuyển, đón lấy thân xe đối diện, hai cánh tay của Dương Thần lại giống như đạn xuyên thép thông thường! Cắm thẳng vào bên trong hộ giáp!

Ầm ầm

Thanh âm vỡ tan của xe thiết giáp, khiến tất cả quân lính ở bên cạnh đều kinh hãi khiếp sợ!

Theo sát sau, hai tay của Dương Thần nhẹ nhàng hướng về hai bên kéo xé!

Rắc rắc rắc ——

Tám bảng thép chống đạn ước chừng dày hơn tám millimet, lại giống như tờ giấy Tuyên Thành mỏng manh, bị Dương Thần tay không xé rách!

Gần như có thể nghe được hàng loạt âm thanh phát ra khí lạnh, không ai hy vọng những gì nhìn thấy trước mắt là thật, thà rằng đây chỉ là một cơn ác mộng!

Dương Thần mặc sức dùng nắm đấm đập phá vài quả, sau khi kéo tám bảng thép còn dư lại, một chân tàn nhẫn đập!

Ầm!

Một lượng lớn linh kiện điện tử nguyên chiếc và đài điều khiển trong xe bị Dương Thần trực tiếp đá thành chất thải công nghiệp!

Cuối cùng, hai người họ hàng thân thích thuộc chi thứ của Dương gia gồm lão Tam, lão Lục cũng lộ ra khuôn mặt sợ hãi đến cực điểm!

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Hôm nay các ngươi đến đây để xem cảnh tượng náo nhiệt của ta, chính là sai lầm lớn nhất và ngu xuẩn nhất của các ngươi.

- Uông tư lệnh! Cứu tôi!

- Tha mạng cho tôi!

Một đám già trẻ bị nhốt trong xe, cuối cùng cũng phát ra tiếng la khóc thảm, cảnh tượng trước mắt, giống như một cơn ác ma đang xé rách chiếc ô của bọn họ, muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ bất cứ lúc nào!

Dương Thần đưa tay cầm lấy một khẩu súng máy từ trên tay một binh

lính gần nhất, người lính đó do hoảng sợ đến ngớ ra, cũng không có bất cứ một phản kháng nào, liền giao nộp khẩu súng.

Dương Thần ước lượng sức nặng của súng, gật gật đầu, sau đó liền đem họng súng nhắm ngay vào đám người trong xe.

Bọn họ không có đường rút lui, nghênh đón bọn họ, chỉ có đạn!

Loại sợ hãi cận kề cái chết khủng bố này, khiến mấy người trong xe đã tè cả ra quần, mùi hôi thối tràn ngập, lại hoàn toàn không biết.

- Dừng tay! Cậu dám nổ súng, tôi sẽ làm cho tay súng bắn tĩa nổ súng vào những người trong Dương gia!

Uông Sĩ Ba cuối cùng cũng kịp phản ứng, mặt đỏ ngầu giận dữ hét.

Dương Thần quay đầu lại hướng về ông ta, cười miệt thị:

- Thật sao?

Vừa dứt lời, ngón tay liền bóp lấy cò súng!

Đùng ùng ùng ùng! ——

Trong sự tóe lên của tia lửa, viên đạn của súng máy nhanh chóng tiêu hao, băng đạn bay tóe!

Bảy tám người thuộc chi thứ của Dương gia bên trong xe, dưới viên đạn xuyên qua, bọt máu bay tứ tung!

Dương Thần vốn không nhìn, trong mắt lại tràn đầy hứng phấn điên cuồng, khẩu súng trên tay trực tiếp bấm nhỏ thi thể của đám người đó!

Trong xe bị nhuộm thành một màu đỏ tươi, giống như một hang động ma!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1283

Người Chết Là Người Chết

Tất cả mọi người đều ngây người, đây là loại thần kinh gì, có thể giết chóc đến cực kỳ bi thảm như vậy?

- Người... Người... Đồ điên... Bọn họ là những người thân có quan hệ máu mủ với người! Người là con quỷ giết người!

- Con quỷ giết người? Ha ha, ha ha...

Dương Thần ngửa đầu cười to:

- Quỷ thì sao? Người thân thì làm sao? Bọn họ muốn ta chết, chẳng lẽ ta còn phải làm Bồ Tát cứu rỗi bọn họ? Gần đây đã làm người tốt đủ rồi, nên quay về với bản thân ta rồi. Sao? Mới có như vậy, các người đã sợ rồi hả? Ta mới bắt đầu mà...

Dương Thần ném khẩu súng máy sau khi bắn xong đã hết đạn trên tay, xoay người đi về phía Uông Sĩ Ba, bước chân so với trước đó còn nhẹ hơn mấy lần.

Uông Sĩ Ba cuối cùng cũng ý thức được, Dương Thần vốn không phải đang phô trương thanh thế, hắn nói giết là giết!

Giết người với hắn mà nói, căn bản cũng không phải chuyện gì cần suy tính nhiều!

Giết người, chính là sự hô hấp của hắn, tự nhiên như thế!

- Tôi không tin ngay cả vợ con cậu cũng không cần!

Uông Sĩ Ba lui về, đồng thời ra lệnh:

- Phóng tín hiệu!

Cách đó không xa, mấy tên lính lập tức phóng đạn tín hiệu!

Vài ánh lửa màu đỏ phi lên trời, tín hiệu truyền thống như vậy phóng ra, cũng là để phòng ngừa có người trong lúc tác chiến quá nhiều thông tin vô tuyến điện.

Dương Thần cười nhạo một tiếng, vốn không lưu tâm.

Cũng ngay trong chớp nhoáng vừa rồi, điều mà không ai nghĩ tới là, ở một góc tại hậu viện của Dương gia, một thanh kiếm cao ba thước màu xanh giống như cầu vồng thu thủy, chợt bay lên trời!

Phi kiếm này có ánh sáng rực rỡ khắp thân, giống như đường vân của nước, màu xanh đậm trên kiếm càng giống như bảo thạch màu lam!

Cùng lúc với tín hiệu được phát ra, phi kiếm vút lên trời cao, sau khi xoay tròn một cái với tốc độ cực nhanh, reo xuống một tầng huyền băng khổng lồ màu xanh thẳm!

Những lưu quang này lóe ra, tản ra huyền băng mang khí lạnh, tạo nên

một thành lũy khổng lồ, đem toàn bộ Dương gia và những người thuộc Dương gia, bao bọc trong cái lồng băng khổng lồ đó!

Cảnh tượng này, nói là phức tạp, nhưng cũng chỉ ngăn ngùn trong vài giây đồng hồ, có thể nói ngưng tụ thành băng trong nháy mắt!

Theo sát đó là tay bắn tia từ bốn phương tám hướng, bắn tới đạn được xuyên giáp!

Quỹ đạo nguyên bản của viên đạn được này bị ngăn cản bởi vòng bảo hộ huyền băng, chỉ có thể cào ra một ít vụn băng trên lồng băng, phát ra âm thanh va chạm vỡ vụn!

Đám người trước công chính Dương gia, bao gồm cả Dương Công Minh trong đó, đều có chút kinh ngạc.

Cảnh tượng trước mắt quả thực rực rỡ quá mức, mà những viên đạn từ lồng băng chảy xuống, lại càng mĩa mai vô cùng!

- Đó... Đó là cái gì?

- Hình như là băng...

Toàn bộ quân đội bắt đầu hỗn loạn, cảnh tượng như vậy, hoàn toàn vượt qua phạm vi lý giải của bọn họ!

Dương Liệt đứng cùng một chỗ với Dương Công Minh, lại cố ý để lộ chút khiếp sợ, khóe mi cũng là một vùng trời u ám.

“Huyền thủy”, thanh phi kiếm này trước kia, sau khi Dương Thần giết chết hai anh em Hách Trường Phong và Lục Hoa Đình, phi kiếm đoạt được, vốn là phẩm cấp trung hạ, Dương Thần nhìn cũng không thuận mắt.

Hơn nữa, sử dụng thanh phi kiếm này, khả năng sẽ làm bại lộ sự tích mà bản thân từng giết chết hai tên đặc phái viên Hồng Mông, nên Dương Thần vẫn không sử dụng.

Có thể tình huống vừa rồi, Dương Thần biết rằng, so với việc dùng “vũ khí nguy hiểm” Hỗn Độn đỉnh, không bằng việc sử dụng “Huyền thủy” của thanh phi kiếm này.

Sự phòng ngự của thanh phi kiếm này mạnh hơn so với sự công kích của nó, đặc tính ngưng kết huyền băng trong nháy mắt, Dương Thần dưới sự vận dụng tu vi như vậy, vượt xa so với Hách Trường Phong trước đây.

Mặc dù để bao trùm một diện tích lớn, tường huyền băng tương đối yếu ớt, đối phó với tu sĩ tuyệt đối không đủ, nhưng cũng đủ để ngăn cản những viên đạn của các tay súng bắn tia này.

Chỉ cần chú ý không bị đạo nhân tuyệt kiếm đó phát hiện, sẽ không có gì to tát.

Cho nên, Dương Thần sau khi phát hiện ra tay súng bắn tia, âm thầm lặng lẽ gọi thanh phi kiếm đó ra, để nó ở trong đại viện bí mật đợi lệnh, tốc độ phi hành của phi kiếm, người thường không thể chú ý tới được.

- Sao có thể... Tay súng bắn tia do tôi bố trí...

Hai chân Uông Sĩ Ba bắt đầu nhũn ra, cho dù ông soái lĩnh nhiều năm,

cũng chưa từng gặp phải đối thủ không tuân theo quy tắc thông thường như vậy.

Bản thân vất vả giới hạn nước cờ của Dương Thần, bùa hộ mệnh, cứ như vậy bị phá giải?

- Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Nổ súng! Mau! Toàn bộ nổ súng!

Uông Sĩ Ba bắt đầu chạy thật nhanh về phía sau, để cho các binh sĩ chặn ở phía trước, một đám quan tham mưu đi theo, đều run sợ đi theo ông ta trốn ở phía sau.

Rất nhiều súng máy cuối cùng đã bắt đầu hướng về phía Dương Thần, tập trung nổ súng, bắn đạn.

Như cơn mưa tầm tã, toàn bộ đều rơi xuống cơ thể Dương Thần!

Nhưng cơ thể Dương Thần tựa như Vạn lý trường thành cao lớn đứng lặng im trong cơn mưa to, mấy nghìn năm cũng không ngã xuống, viên đạn làm cho quần áo của hắn nát vụn, vẫn không có cách nào lay động một phân một millimet của nó!

Viên đạn có thể xuyên thủng bảng thép dường như chỉ đang gãi ngứa cho hắn, làm tăng thêm một lượng lớn dày đặc khói thuốc súng và bụi công nghiệp.

Cũng không biết ai là người đi đầu đầu tiên, đạn tên lửa và hỏa pháo cũng theo đó mà bắt đầu phóng đủ, chẳng qua, đường nhắm chuẩn là đại viện Dương gia.

Một lượng lớn đạn pháo giống như vô số mưa sao băng, rơi xuống huyện băng, làm tràn ra một mảng lớn hoa lửa, vô cùng đồ sộ!

Không ai dám tin, bản thân lại nhìn thấy đạn pháo gần trong gang tấc, biến thành pháo hoa ngay trước mắt!

Vòng bảo hộ của huyện băng mặc dù nhiều nơi đã sinh ra vết nứt, nhưng kết cấu hình cầu, khiến nó gánh vác uy lực một cách cân xứng, trong một thời gian ngắn, vốn không thể có dù là một chút xói khả năng công phá!

Kỳ quan tráng lệ trước mắt, khiến hơn trăm người già trẻ của Dương gia, đều thở dài thán phục, nhưng cũng tràn đầy lòng hăng hái, thậm chí bắt đầu trợ uy cho Dương Thần!

Những tên thân vệ của Dương gia vốn đã từng nhuộm máu trên chiến trường, nếu không phải sức chiến đấu còn thua kém, cũng mong sao bản thân có thể xông lên liều mạng với Uông Sĩ Ba, sao có thể khách khí.

Dương Công Minh có chút thâm ý nhìn những người trong gia tộc đang vui mừng phấn khởi xung quanh, khóe mắt lộ ra sự vui vẻ.

Sắc mặt của Dương Liệt lại có chút u ám khó mà không chế, nhìn Dương Thần đang tàn sát trước mặt, lại có chút do dự.

Trong tiếng súng và lửa đạn dữ dội, Uông Sĩ Ba không ngừng lùi lại, nhưng dù thế nào cũng không thể rút ngắn khoảng cách của bản thân với

Dương Thần.

Những binh sĩ che mặt đặng phải Dương Thần, tất cả đều không thể chống lại một hiệp, không phải bị đánh nát lồng ngực, mà bị cắt đứt cổ, đập vỡ trán.

Trong sự tung tóe của bọt máu, Dương Thần hiên ngang bước đi, máu tươi nhuộm hồng cả nửa thân người hắn, như một huyết nhân!

Dần dần, các binh sĩ không dám tới gần Dương Thần nữa, bình phong che chở trước mặt Uông Sĩ Ba càng ngày càng mỏng!

Không ai có thể nghĩ đến một cái chết vô ích, không ai dám hoài nghi, lời cảnh cáo mới đây của Dương Thần là ăn nói lung tung!

Bước chân Uông Sĩ Ba như nhũn ra, cuối cùng đã đổ ngược trên mặt đất!

- Tư lệnh!

Vài tên tham mưu còn muốn kéo lại, nhưng nhìn thấy Dương Thần gần trong gang tấc, vội vã chạy thẳng một mạch.

Thời điểm Uông Sĩ Ba bò người lên, Dương Thần đã ở trước mặt hướng về phía ông ta mỉm cười tà dị.

Giờ phút này, không một ai tiếp tục nổ súng, gần như mọi ánh mắt đều hội tụ trên người Dương Thần.

Viên quan tư lệnh không lâu trước đó còn phô trương hết mực, giờ phút này xem ra càng giống một con dã thú đáng thương bị bao vây vào trong thung lũng chết, cho dù có là chó vầy đuôi mừng chủ, cũng khó mà bảo toàn tính mạng!

- Cậu... Cậu... Đừng tới đây!

Bàn tay Uông Sĩ Ba run rẩy, chỉ vào Dương Thần:

- Cậu bình tĩnh một chút, Dương Thần, tôi là Uông Sĩ Ba! Tôi là tổng tư lệnh của quân khu Yên Kinh! Nếu tôi ngã xuống, cậu có biết phía sau có bao nhiêu người sẽ ảnh hưởng đến không?

- Uông gia chúng tôi tuy rằng không phải một gia đình giàu sang quyền quý truyền thống nào, nhưng cũng không phải dễ bắt nạt! Nếu cậu giết tôi, chỉ có thể gây cho cậu thêm nhiều phiền phức! Nếu đầu óc cậu đủ thông minh, thì nên nói chuyện với tôi một chút!

Uông Sĩ Ba với khuôn mặt xanh lét cố gắng nghĩ ra đủ mọi biện pháp, nhưng cũng không có cách nào nhìn thấy nửa phần do dự trong ánh mắt Dương Thần.

Ánh mắt Dương Thần lộ ra một vẻ bi ai:

- Ông nói xong rồi?

- Tôi...

Uông Sĩ Ba không kìm nổi rống lên:

- Chẳng lẽ cậu thực sự muốn giết tôi? Cậu điên thật rồi sao? Cậu tưởng rằng cậu có thể giết hết tất cả những người muốn chống lại cậu? Cậu có biết nhiều người chết đi như vậy, sẽ tạo nên những ảnh hưởng lớn như thế nào

không? Chẳng lẽ cậu không sợ hậu quả sẽ như thế nào sao?

Một tay trái của Dương Thần, đã tóm lấy cái cổ của Uông Sĩ Ba không một chút khách khí, vừa dùng lực một chút, tên thiếu tướng này đã bị nhấc lên, mặt đỏ bừng nói không nên lời.

- Trước khi ông chết, tôi nói cho ông một chuyện, các ông ngu ngốc cho rằng, các ông có thể thắng tôi, là bởi vì, các ông sợ có người chết. Tôi không giống các ông, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ sợ người chết.

- Bởi vì trong mắt tôi, người chết chính là người chết, bọn họ không thể hại chết tôi. Cho dù giết chết bao nhiêu người, thì ít nhất những người đã chết rồi, sẽ không thể uy hiếp được.

- Nhưng nếu có một vài người còn sống, cho dù chỉ là tiềm ẩn bên trong, thì cũng gọi là có cơ hội muốn lấy mạng người đấy. Cho nên, tôi thà rằng những người trước mắt đều đã chết rồi, cũng sẽ không cho phép có một vài người còn sống, ví dụ như ông...

Uông Sĩ Ba cũng không nghe rõ ba chữ cuối cùng, bởi vì một tay trái của Dương Thần, đã bắt được cái sọ não của ông ấy, nhô lên!

Máu chảy như suối, một cái đầu người, bị vút bỏ lên cao trong ánh nắng, rưới máu tươi rơi xuống...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1284

Có Phải Rất Thất Vọng Không

Khi cái đầu người chết không ngấm mắt rơi xuống mặt đất vẽ lên một đường máu, tất cả các quân sĩ mới giật mình bừng tỉnh!

Thật giống như từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, phát hiện cảnh kinh khủng trong mơ thật sự tồn tại, trong mắt mọi người lộ ra chứng cuồng loạn sợ hãi thật sâu.

Chết như vậy ư?

Đường đường một Tư lệnh quân khu, nhân vật cấp bậc Thiếu tướng, cứ như vậy... bị chặt đầu?

Dương Thần nói cho bọn họ biết tất cả như bọn họ đã thấy, bởi vì hắn đã đem thi thể không đầu của Uông Sĩ Ba ném xuống đất.

Trên tay Dương Thần nhỏ xuống máu loãng, rất hiển nhiên, tất cả không phải máu của bản thân hắn.

Đứng trước Đại viện Dương gia, Dương Phá Quân sắc mặt trắng bệch, run rẩy môi,

- Cha, nó... nó giết chết Uông Sĩ Ba? Bây giờ... giờ phải làm sao?

Trong mắt Dương Công Minh sau khi hiện lên tia đau xót, thay đổi thành trầm tĩnh như nước,

- Người đầu đã chết, còn có thể làm sao.

- Nhưng...

Dương Phá Quân nhe răng, đầu óc đều bị rối loạn.

Dương Công Minh đưa một tay ra gọi một Thân vệ Dương gia tới dặn dò vài câu, người nọ lập tức gật đầu, chạy vào trong viện.

Dương Liệt ở bên cạnh hít thở, sắc mặt cứng ngắt.

Ở phía trước, ánh mắt Dương Thần giống như mũi đao đảo qua bộ đội ở hai bên.

- Tư lệnh của các người đã chết rồi, các người muốn bồi gã làm loạn đảng đưa ma, hay là cải tà quy chính, làm quân nhân trung hiếu với quốc gia?

Khóe miệng Dương Thần hơi cười nhạt khiến các quân nhân ở gần đó không rét mà run.

Bỗng nhiên, vài Tham mưu Phó quan vừa rồi còn nấp phía sau chạy lên phía trước, lớn tiếng hô to.

- Dương thiếu gia! Chúng tôi đều là bị ép buộc! Mạt tướng kiên quyết ủng hộ Dương thiếu gia tiến vào Quân khu Yến Kinh, trở thành Tư lệnh mới của chúng tôi!

Một gã Tham mưu run rẩy nghiêm mặt cười làm lạnh.

- Đúng vậy, Ông Sĩ Ba này lạm dụng chức quyền, đều là vì tư lợi cá nhân, Dương thiếu gia giết rất được! Tôi nguyện ý trung thành với Dương thiếu gia! Đi theo làm tùy tùng cho Dương thiếu gia!!

Lại có một gã Phó quan mắt híp nghênh hợp nói.

Dương Thần nhú mày, bỗng nhiên từ một tên lính bên cạnh hấn giựt lấy cây súng, nổ súng liên tục về phía hai gã quan quân!

Đùng đùng đùng...

Trong khi mọi người khiếp sợ đến cực điểm, hai gã quan quân vừa mới còn vuốt mông ngựa đã trực tiếp bị bắn thành cái sàng!

Hai người dường như đến chết đều không rõ, vì sao Dương Thần phải giết chúng, run rẩy ngã xuống, chết không nhắm mắt!

Dương Thần mặt không chút cảm xúc tùy tay quăng súng ra, cao giọng nói:

- Lời nói vừa nói đã nghe rõ chưa? Ta nói là, trung hiếu với quốc gia! Không nói các người phải trung hiếu với ta! Sao, các người cho ta là Ông Sĩ Ba? Các người nghĩ ta cũng là phản quốc, muốn tạo phản?

Vài tên quan quân còn sót lại sợ tới mức mặt xanh mét, vuốt mông ngựa cũng có thể đưa đến họa sát thân?

Dương Thần vui giận thất thường, giết người không chớp mắt, làm cho bọn họ hoàn toàn mất hết can đảm, sợ tiếp tục nhiều chuyện nói sai nửa câu.

Phịch!

Đột nhiên có vài tên quan quân ngã quy xuống đất, đầu không ngẩng nổi lên!

- Dương thiếu bớt giận! Tôi nguyện ý trung thành với quốc gia! Kiên quyết đấu tranh với đám quân phản loạn!! Quyết không thỏa hiệp!!

Một đám quan quân rất nhanh hồi phục lại tinh thần, gần như mang theo cả tiếng khóc gào thét ra các loại lời thề.

Mất thấy đã hết hy vọng, ngay cả các trưởng quan cũng bắt đầu kêu cha gọi mẹ cầu xin tha thứ, quân đội từ trên xuống dưới tự nhiên không còn bất cứ tính cách gì, hơn một ngàn tên lính vốn trong lòng run sợ đã bắt đầu có người buông vũ khí.

Khi thấy số binh lính buông vũ khí càng ngày càng nhiều, phạm vi không ngừng mở rộng, không quá lâu sau, tất cả các binh lính đã trở nên rời rạc, trận hình vậy công tự nhiên mất đi hiệu lực.

Đại viện Dương gia trên không, Huyền thủy phi kiếm chẳng biết đã biến mất từ lúc nào, bị Dương Thần che dấu, Huyền băng hộ trảo đã không còn.

Đây hết thấy, thật giống như hoa trong gương, trắng trong nước, như chưa từng tồn tại, khiến cho không ít binh lính đều cho là mình mơ một giấc mơ.

Thái Vân Thành dẫn theo người của Viêm Hoàng Thiết Lữ, không chế được toàn bộ thế cục, khi quay lại phát hiện toàn bộ đã bị Dương Thần hoàn toàn trấn áp, không khỏi có chút hãi hùng.

Nhưng Thái Vân Thành cũng đã nghĩ tới kết quả bất nhất, quả nhiên là nhân vật không sợ trời không sợ đất, giết chết Uông Sĩ Ba.

Khi Uông Sĩ Ba còn sống, anh làm quân nhân của đất nước, cũng đứng ở vị trí nhất định, công bằng.

Nhưng hôm nay Uông Sĩ Ba không thể nhìn được Dương Thần, người cũng mất, vậy anh ta cũng không thể đầu óc mù mịt dám bắt mẫn với Dương Thần, dù thế nào đi nữa, tư tâm vẫn phải có.

Đồng thời liên tục cười khỏ, Thái Vân Thành là quan chỉ huy cao nhất ở đây, chỉ huy quân khu đoàn pháo binh lâm thời tự động trở về.

Về phần Dương Thần, cả người hơn nửa phảng phất ngâm trong máu loãng, bộ dạng quần áo tả tơi, loại thời điểm như này ai cũng không dám tiếp xúc nhiều.

Một vài công tác giải quyết hậu quả cũng giao cho Dương Phá Quân, ông dẫn theo một đám Thân vệ Dương gia tiến hành xử lý.

Trở lại Đại viện Dương gia, ánh mắt Dương Thần trực tiếp tập trung trên người Dương Liệt.

Dương Liệt giờ phút này thoát nhìn tràn đầy sùng kính, không có chút mất tự nhiên nào,

- Anh, may là anh gan dạ sáng suốt hơn người, xem ra quân khu Yên Kinh lần này hoàn toàn bị Dương gia chúng ta khống chế rồi.

- Vậy sao?

Dương Thần bỗng nhiên tiến lên một bước dài, một bàn tay kéo cổ áo Dương Liệt, nhẹ nhàng nhắc cậu ta lên!

Mọi người trong Dương gia một mảnh kinh hô, mà Dương Liệt lại lộ ra vẻ kinh hoàng.

- Có phải rất thất vọng không? Bao nhiêu nỗ lực đều uổng phí? Không ngờ chuyện gì tao cũng làm được?

Dương Thần hô hô nói.

- Em... anh... em không rõ anh đang nói gì? Em cái gì cũng không làm!

Dương Liệt vô cùng ủy khuất.

Dương Thần cười lạnh,

- Tuy tao không biết rốt cuộc mày có vấn đề ở đâu, nhưng không có nghĩa là tao nhất định phải tìm được đáp án, tao bây giờ động thủ giết mày, thà rằng giết lầm cũng không bỏ sót, mày thấy thế nào?

- Thần thiếu gia! Đừng kích động!

- Đúng vậy, Thần thiếu gia, hai người là anh em ruột!

Một đám Thân vệ Dương gia và người hầu bắt đầu khuyên bảo, mà Dương Công Minh đứng ở một bên ánh mắt lóe ra, yên lặng không nói.

Lúc này, âm thanh của Quách Tuyết Hoa từ cửa truyền tới, kinh sợ la lên một tiếng, bước chân bay nhanh.

- Dương Thần! Đừng làm tổn thương em trai con!

Quách Tuyết Hoa đẩy đám người chạy ra, trong lúc chạy tốc có chút tán loạn, bà cũng là vừa vịn đi ra ngoài, chợt nghe tới nói Dương Thần động thủ với Dương Liệt liền lập tức chạy tới.

- Mẹ, con không sao, mẹ mau khuyên anh.

Dương Liệt cố gắng duy trì vẻ điềm tĩnh cười khò.

Quách Tuyết Hoa dùng sức túm tay Dương Thần, nhưng túm thế nào cũng không động, không khỏi đỏ mắt, vài phần cầu xin nói:

- Dương Thần, mẹ xin con, em trai con trước kia làm sai rất nhiều chuyện, nhưng bây giờ nó đang sửa lại! Con dù thế nào cũng phải cho nó cơ hội! làm sao có thể vô duyên vô cớ làm hại nó?

Trong mắt phụ nhân chỉ có đau xót và ưu sầu, bất đắc dĩ, ánh mắt trong suốt đó khiến lòng Dương Thần khó có thể khắc chế mà mềm nhũn.

Có một số việc, giải thích cho phụ nữ nghe là không có ý nghĩa, đặc biệt là những khi dính líu đến tình mẫu tử, tình mẹ khiến bà xem nhẹ tất cả.

- Dương Thần, cháu nói em trai cháu ở sau lưng giờ trò, nhưng nếu như không lấy ra được chứng cứ, lại tùy ý làm bị thương em trai cháu, về tình về lý đều không thể nào nói được.

Dương Công Minh lúc này đi tới nói.

Đây cũng là cho một lối thoát, Dương Thần tự nhiên sẽ hiểu. Nói thật, biểu tình Quách Tuyết Hoa ở bên cạnh như vậy, hẳn cũng không động thủ được.

Tuy hơi có chút không cam lòng, nhưng đúng như lời Dương Công Minh nói, tiểu tử này thật sự rất bí mật, mặc dù bản thân biết cậu ta chắc chắn có vấn đề, nhưng lại tìm không ra chứng cứ!

Khẽ hừ một tiếng, Dương Thần buông tay ra, tạm thời chỉ có thể buông tha Dương Liệt.

Quách Tuyết Hoa thấy thế thì như trút được gánh nặng, có chút vui mừng nhìn Dương Thần.

Dương Thần không muốn nói thêm điều gì, lập tức đi vào trong viện, hẳn cần tắm rửa, đổi một bộ quần áo.

Dương Công Minh cũng ngăn lấy Dương Thần, trầm giọng nói:

- Vừa rồi ta đã phái người liên hệ Lý gia, Lý Mạc Thân vừa trở về, cái ông ta đồng ý đã điều tra ra, tất cả tham dự đều nhằm vào cháu, tiến hành bắt giữ gia tộc và cá nhân, sau khi báo cho chúng ta tin tức sẽ tiến hành âm thầm xử lý.

Dương Thần vừa nghe liền cười tà nói:

- Sớm đã biết được tin tức rồi, liền chờ mà xem chúng ta sẽ làm thế nào đi.

Dương Công Minh lơ đãng:

- Bất kể thế nào, Lý gia đồng ý dùng tài nguyên Cục an toàn và Giám điệp của bọn họ để âm thầm giúp cháu diệt trừ người phát động, ngoài trừ Quách

gia, sợ ảnh hưởng đến cảm tình của mẹ cháu ra, những người khác, chắc có lẽ đều không thể lên tiếng, làm thứ gì nữa rồi...

- Là sợ cháu tự mình động thủ giết, sẽ tạo thành gió tanh mưa máu thì có.

Dương Thần có chút hứng thú tẻ nhạt,

- Được rồi, dù sao cháu cũng không có hứng giết những người già yếu.

Nói xong liền bỏ rơi những người trong Dương gia còn đang hưng phấn gặp đại nạn không chết, Dương Thần đi vào hậu viện.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1285

Rèn Luyện Thân Thể

Vừa đi tới hậu viện, mới phát hiện, Lâm Nhược Khê sắc mặt nghiêm chỉnh nôn nóng đi qua đi lại, chỉ thiếu không giống trẻ con cắn móng tay.

Thấy Dương Thần đột nhiên đi vào, cô lúc đầu là sắc mặt vui vẻ, nhưng theo sát phía sau nhìn Dương Thần toàn thân nhuốm máu giống ăn mày đầu đường liên ngơ ngác không nói ra lời.

Dương Thần rất tự giác nâng tay áo lên, ngửi ngửi mùi trên người mình, quả thật không được tốt cho lắm, thậm chí một số chỗ cũng dính một ít máu và thịt, không khỏi xấu hổ cười.

- Cái này... có chút mắc ói, không sao, anh đến phòng khác tắm.

Thấy Dương Thần quay người đi, Lâm Nhược Khê khăn trương chạy tới trước, nín ống tay áo hắt.

- Nghĩ gì thế, sao phải đi phòng khác, muốn để người trong nhà nói em ghét bỏ anh phải không? Ở cùng anh lâu như vậy, em sớm quen rồi, không phải là máu và thịt sao, theo em vào trong!

Cô quyết không buông tha, khiến tâm tư Dương Thần không khỏi trở nên nhu hòa, cũng không cự tuyệt.

Sau khi vào trong phòng tắm, Lâm Nhược Khê cởi quần áo rách trên người Dương Thần xuống, giặt đến nỗi tay của bản thân cũng niêm lại, rồi lại nhanh nhẹn chạy ra bên ngoài cầm quần áo tắm vào.

Dương Thần mở vòi phun ra, bắt đầu tắm, nhìn thấy Lâm Nhược Khê không hề e dè mà ra ra vào vào, căn bản không nhìn toàn thân mình đang trần truồng, không khỏi cười xấu xa nói:

- Ai, nhớ tiểu cô nương ngày nào vào cửa phòng còn then thùng, bây giờ đã biến thành bộ dạng này.

- Sao vậy.

Lâm Nhược Khê đang thu dọn quần áo bẩn, còn chưa kịp phản ứng lại.

- Chẳng trách người ta nói hôn nhân là phần mộ của tình yêu, xem tình huống này, về sau cũng chỉ có thể làm mẹ trẻ con rồi, chắc chắn.

Dương Thần vẻ mặt tiếc hận cười giỡn nói.

Động tác trên tay Lâm Nhược Khê dừng lại, lúc này mới ngẩng lên tức giận nhìn hắt,

- Đàn ông chính là không có tự trọng, đối với anh tốt một chút anh liền không biết khiêm tốn à? Nếu không sau này em ngủ cùng Lam Lam.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Bảo bối Nhược Khê, anh không phải hay nói đùa sao, đừng tưởng thật.

Mà, Lam Lam đâu?

Lâm Nhược Khê lườm hắt một cái,

- Còn không phải bởi vì không cho nó đi ra ngoài sao, chờ trong phòng Thái gia gia liền ngủ mất, vẫn chưa dậy nữa. Thật là, từ khi tu luyện với anh, đứa nhỏ này càng ngày càng ham ngủ, ăn sáng xong liền có thể tiếp tục ngủ, khiến cho người ta lo lắng.

- Dù sao cũng còn ngủ, lao động trí óc quá nhiều, não bộ dưới tình huống chưa dậy thì hoàn toàn vẫn là rất căng thẳng, thích ngủ cũng là bình thường.

Dương Thần có chút cảm thán,

- Anh năm đó là muốn ngủ đều không được ngủ, lo lắng ngủ rồi sẽ chết đi không tỉnh dậy được nữa, luôn vì ý nghĩ có thể được sống mà phải tu luyện...

- Con bé hiện tại muốn cái gì có cái đó, cũng không cần lo lắng có người sẽ làm hại nó, so với anh lúc nhỏ hạnh phúc hơn nhiều rồi. Nghĩ lại, anh nửa năm đầu mới về nước con thả lỏng được một chút, nhiều năm như vậy, thật đúng là mệnh lao碌... Trước kia là vì mình, bây giờ là vì mẹ con em...

Trong lúc nói liên miên cần nhả những lời này, cũng vô tình tắm sạch sẽ rồi.

Lâm Nhược Khê im lặng đứng bên cạnh nghe, đưa tới một cái khăn lông và quần áo tắm.

Dương Thần chậm rãi mặc vào rồi quay vào phòng ngủ, yên tĩnh ngồi trên giường.

Vừa mới ngồi xuống, trong đầu lại hiện lên bóng dáng Dương Liệt, đây là thứ khó có thể rút ra, chung quy chính là họa lớn trong lòng.

Nhưng làm quá mức lộ liễu sẽ khiến Quách Tuyết Hoa gặp rắc rối.

Có lẽ, mình nên tìm một cơ hội, lặng lẽ giết chết...

- Nghĩ gì thế?

Âm thanh nhẹ nhàng của Lâm Nhược Khê bỗng nhiên cắt đứt suy nghĩ của Dương Thần.

Ngẩng đầu thấy Lâm Nhược Khê vẻ mặt lo lắng nhìn mình, Dương Thần mới mỉm cười nói:

- Không có gì, chỉ là nghĩ mấy người kia sẽ giải quyết hậu quả như nào.

Lâm Nhược Khê chớp mắt mấy cái, sau một hồi cân nhắc ngồi xuống bên cạnh Dương Thần, ánh mắt đưa tình nói:

- Em biết em không nên hỏi chuyện bên ngoài, em chỉ muốn nghe lời nói thật của anh.

- Cái gì?

- Chúng ta bây giờ không phải có rất nhiều kẻ thù sao? Có phải rất nguy hiểm không?

Lâm Nhược Khê không yên tâm mở to mắt.

Dương Thần thoải mái vỗ vỗ ngực mình cười,

- Không phải đã có anh ở đây sao, sợ cái gì.

- Vậy anh phải đồng ý với em, nếu thật sự có chuyện gì, ít nhất phải nói cho em biết, em không phải loại phụ nữ ngu xuẩn không có lý trí, em cũng có sức phán đoán.

Lâm Nhược Khê vô cùng nghiêm túc nói.

Dương Thần đột nhiên cảm giác được người phụ nữ này có lúc nghiêm túc, môi hơi vênh, lông mi lấp lánh, thêm một chút ngốc nghếch đáng yêu, không kìm lòng được liền vươn tay trái, muốn vuốt ve hai má Lâm Nhược Khê.

Nhưng vừa mới khoát tay, đưa ra một nửa, Dương Thần không khỏi nhú nhú mày.

Ở kẽ móng tay phải của mình vẫn có một tia màu đỏ, hiển nhiên là máu lọt vào bên trong, trong lúc nhất thời không thể hoàn toàn rửa sạch.

Thậm chí, trên tay còn mơ hồ tản ra mùi sữa tắm trộn với máu.

Chỉ cần nghĩ đến ban nãy, chính bàn tay này còn bóp nát cổ một người, dính các loại máu, Dương Thần liền cảm thấy bàn tay này hết sức dơ bẩn.

Nổi lên một tia tự chế giễu, Dương Thần thu bàn tay về gật gật đầu,

- Anh biết rồi, nhất định sẽ nói cho em biết.

Lâm Nhược Khê đột nhiên giơ tay, túm lấy tay trái vừa mới buông ra của Dương Thần đưa đến mặt mình, không chút do dự dán lên.

Dương Thần ngờ ngác không kịp phản ứng, liền cảm thấy bàn tay mình đã áp lên má phải mềm mại của phụ nữ.

- Sao phải buông tay, cũng không phải không cho anh chạm, chê em bẩn sao?

Lâm Nhược Khê chu môi.

Dương Thần cười khỏ,

- Không phải, trên tay anh còn có chút mùi máu tươi, trong móng tay cũng bẩn.

- Em có nói em để ý sao?

Lâm Nhược Khê chất vấn, đôi mắt lại có chút phiếm hồng.

- Ách...

Dương Thần không biết nên nói gì mới tốt.

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng cọ xát khuôn mặt, như thể khiến cho Dương Thần dán vào chặt hơn một chút.

- Anh biết không, mặc kệ trên tay anh dính thêm bao nhiêu máu tươi, chạm vào bao nhiêu thi thể dơ bẩn, trong mắt em, trong lòng em, đây vĩnh viễn là đôi tay kéo em đi dạo phố, đôi tay thay em đỡ viên đạn lạnh, đôi tay đánh thức ý niệm ngu xuẩn trong đầu em, ôm em ngủ, đôi tay ôm con gái...

- Em vĩnh viễn không cảm thấy nó dơ bẩn, vì nó là tay của chồng em, tay của người em yêu...

Lời nói giống như mưa xuân nhẹ nhàng khiếm hốc mắt Dương Thần oánh

nhuận.

Đề che dấu xấu hổ, Dương Thần cúi đầu cười cười,

- Lâm Nhược Khê, ai đưa kịch bản cho em?

- Em rất nghiêm túc.

Lâm Nhược Khê cố chấp nói.

Dương Thần nhìn bộ dáng ngơ ngác của người phụ nữ này cảm thấy đặc biệt dễ bắt nạt, lại là khi sau một hồi máu tanh giết chóc, nội tâm âm u lạnh lẽo, cần gấp một loại nhu tình ấm áp mềm mại.

Một tay Dương Thần dứt khoát nhấc Lâm Nhược Khê lên đầu gối, tay kia thì ôm lấy eo của cô quăng về chính giữa chiếc giường!

- A!

Lâm Nhược Khê kêu lên một tiếng, liền phát hiện Dương Thần đã ép lên trên người mình!

Sau khi lập tức ý thức được người đàn ông này muốn làm gì, Lâm Nhược Khê khẩn trương đưa hai tay chống đỡ cái miệng Dương Thần đang muốn hôn xuống, duyên dáng nói to:

- Đừng mà! Ban ngày ban mặt, còn chưa tới trưa, hơn nữa em còn chưa tắm!

- Vợ anh đều không chê tay anh ô uế, anh sao có thể ghét bỏ vợ chưa tắm đây, hơn nữa, bảo bối Nhược Khê của anh chỗ nào cũng thơm!

Dương Thần cười ha ha, đầu đã mặc kệ ba nghìn hai mươi một cửa ải nhét vào giữa ngực và cổ Lâm Nhược Khê, tùy ý hôn lên.

Lâm Nhược Khê không có cách nào khác, cũng chỉ có thể tùy ý hắn, chỉ là buồn bực vừa mới thay một bộ quần áo, chút nữa lại phải thay.

Chính lúc này, Dương Thần lại im bất động lại, vẻ mặt cổ quái nhìn về phía cửa phòng ngủ.

Lâm Nhược Khê đang muốn hỏi điều gì, lại nghe thấy tiếng cửa ‘ồn ào’ bị người dùng lực đẩy ra!

- Mẹ mẹ mẹ mẹ! Cha quay lại rồi sao?

Cô bé mập giống như quả bóng tròn cứ như vậy mà lăn vào phòng, thịt trên mặt còn nảy lên.

Giờ phút này, Lam Lam mở đôi mắt to ngập nước, nghiêng cái đầu, nhìn cha mẹ hai người chồng lên nhau trên giường, đầu đầy dấu chấm hỏi.

- Cha, mẹ, hai người đang chơi gì vậy?

Lam Lam rốt cục không kìm nổi hỏi.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê đỏ hồng, hận không thể chui xuống gầm giường! May là vẫn còn mặc quần áo, bằng không thì xong rồi!

Dương Thần lại rất điềm tĩnh nói:

- Cha và mẹ đang vận động, rèn luyện thân thể.

- Rèn luyện thân thể? Vậy Lam Lam cũng muốn!

Nói xong, Lam Lam nhảy lên trên giường.

Dương Thần vội vã dừng lại, giơ tay ngăn chặn nói:

- Lam Lam ngoan, loại vận động này phải lớn mới có thể chơi... Bây giờ Lam Lam đi ra ngoài tìm Thái gia gia chơi đi, trước khi cha mẹ ra khỏi phòng thì không được đi vào.

Lam Lam có chút không vui, vênh đôi mắt trông mong nhìn Dương Thần, vài phần đáng thương, giống như đang nói cô bé bị ghét bỏ.

Lều nhỏ phía dưới quần Dương Thần lúc này sắp nứt vỡ rồi, quả thực muốn hỏng mất!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1286

Dê Be Be

Lâm Nhược Khê có thể cảm nhận được giờ phút xấu hổ và ghen khuất của Dương Thần, không kìm nổi hé miệng cười trộm, cũng bất chấp tình cảnh của mình.

Dương Thần cắn răng, vỗ trán, nói với Lam Lam:

- Ngoan ngoan đi ra đi, nghe lời, như thế buổi tối cha mới chuẩn bị cho con một con dê nướng nguyên con!

- Dê nướng nguyên con là cái gì?

Hai mắt Lam Lam tỏa sáng.

- Chính là đem nguyên một con dê be be nướng lên, thơm thơm, đặc biệt ngon.

Dương Thần cười nói.

Cô bé nhỏ mập liêm liêm môi, liên tục không ngừng dùng sức gật đầu,

- Cha nói phải giữ lời đấy! Lam Lam đi tìm Thái gia gia chơi!

Vụt đi nhanh như chớp, Lam Lam chạy ra ngoài, sợ Dương Thần nuốt lời đâu còn chú ý được cái khác?

Sắc mặt Lâm Nhược Khê không khỏi có chút buồn bực, đứa nhỏ này thật sự rất dễ bị gạt gẫm, chỉ cần cho ăn ngon là nghe lời, thật không biết nên khóc hay nên cười.

Dương Thần hùng hùng hổ hổ nhanh chóng xuống giường khóa cửa lại.

- Đứa nhỏ gấu, xem ra phải dạy dỗ thật tốt! Ra ngoài không biết đóng cửa lại!

Sau khi xong việc liền khăn trương vờ quay lại giường, vừa thân thiết ôm Lâm Nhược Khê vừa cởi đồ của mình.

Trong chốc lát, trong phòng ngủ tràn ngập giọng nhu mềm, xuân ý nồng đậm.

Mà trong lúc Dương Thần cởi quần, trong lúc chuyện gì cũng lười để ý đến, không ít gia tộc trong thành Yên Kinh lại đang gặp phải các loại tẩy trừ bí mật.

Khắp nơi vốn định hợp sức tạo áp lực cho Dương gia, thúc đẩy Dương Công Minh làm ra quyết định, và còn thuyết phục Uông Sĩ Ba làm người giao phong chính diện, dẫn dắt quân đội vây công.

Thật không nghĩ đến, bọn họ có dũng khí vượt qua, nhưng Dương Thần lại càng mãnh liệt!

Không chỉ có quân khu pháo binh tinh nhuệ nhất kinh sợ không dám có nửa điểm câu kinh, Uông Sĩ Ba không hiểu sao lại chết không!

Kể từ đó, khắp nơi bên trong đều ở địa thế đại loạn, mất đi chỗ dựa về vũ lực, đám cán bộ bình thường đó cũng sẽ không thể tiếp tục có thực lực đối phó với Dương gia nữa.

Sau khi Lương Thắng Xuyên của Lương gia chết đi, tranh đoạt quyền lực nhiều mặt càng tăng thêm, căn bản không rảnh để bận tâm đến thế cục ở bên này của Yên Kinh.

Ngồi trong gian phòng trống, Lý gia lấy danh nghĩa Cục an ninh thẩm tra, bắt giữ không ít nhân viên có mưu đồ bí mật sau lưng, đồng thời đem một vài cán bộ vốn không xuất hiện trước mắt công chúng, trực tiếp âm thầm dùng chuyện ngoài ý muốn để xóa bỏ.

Vốn rất nhiều nhân viên chưa từng lộ mặt, có chỗ đe dọa và căm thù đối với Dương gia, cũng trong kế hoạch này mà sa lưới, đảo ngược cục diện cho Dương gia.

Mãi cho đến buổi chiều, Dương Thần mới tinh thần sáng khoái đi ra từ trong phòng, Lâm Nhược Khê ngượng ngùng đi theo ra, tầm mắt thấp, bước đi vẫn hơi chút nhũn ra.

Lúc đi vào hậu hoa viên, chỉ thấy Dương Công Minh đang ôm Lam Lam ngồi bên bàn đá, nói cái gì đó, Lam Lam hết sức chăm chú lắng nghe.

- Nói cái gì vậy, cái gì mà đánh thắng đánh thua...

Thấy vợ chồng Dương Thần đi tới, trên mặt Dương Công Minh hiện lên chút bất đắc dĩ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Lam tràn đầy hưng phấn,

- Cha, Thái gia gia kể chuyện xưa cho Lam Lam nghe! Có thật nhiều thật nhiều người đánh nhau, cuối cùng Thái gia gia mang người của mình đánh thắng những người xấu đó!

Vừa nghe là biết chuyện đánh giặc, Dương Thần cũng nghĩ không ra Dương Công Minh có thể nói chuyện xưa gì cho trẻ con nghe.

Dương Thần đi lên sờ sờ đầu con gái, cười nói:

- Thái gia gia con chỉ biết thổi phồng, con liền coi như thật mà nghe.

- Hừ! Không biết lớn nhỏ.

Dương Công Minh lắc đầu đặt Lam Lam xuống đất, đứng dậy động gân cốt.

Lúc này, một gã tới tứ tiến đến, khom người nói:

- Lão gia, người ở khách sạn gọi điện tới hỏi, hỏi chúng ta có ăn kiêng cái gì không.

Dương Công Minh nhìn chắt gái nói:

- Nói với bọn họ, hương vị gì cũng làm một chút, không đáng ngại.

Dương Thần buồn bực nói:

- Mọi người đang nói gì thế?

- Cháu còn hỏi ta?

Dương Công Minh không khỏi tức giận,

- Còn không phải cháu nói buổi tối cho Lam Lam ăn dê nướng nguyên con, ta đi đâu tìm dê đây? Không báo khách sạn sớm chuẩn bị, buổi tối làm sao kịp ăn dê nướng nguyên con?

Dương Thần lúc này mới chợt nhớ tới chuyện này, vui vẻ nói:

- Ông cũng thật đề tâm, cháu thiếu chút nữa đã quên rồi, vậy cũng bớt được một việc, haha.

Dương Công Minh đột nhiên lộ ra nụ cười quái dị, khom người nói với Lam Lam:

- Lam Lam à, tối nay cháu tới phòng cha mẹ ngủ, để cha cháu kể chuyện xưa cho cháu nghe, chuyện nó đánh nhau khi xưa vui hơn so với chuyện của Thái gia gia rất nhiều, để nó kể cho cháu nghe nhiều một chút.

Lam Lam vừa nghe, hai mắt nhất thời tỏa sáng nhìn Dương Thần, giống như ước gì đêm mau mau xuống.

Khóe miệng Dương Thần co giật một trận, ông lão này rõ ràng là ‘trả thù’ chính mình, rõ ràng là khiến mình buổi tối không thể phong lưu khoái hoạt. Nhưng nếu không kể, chẳng phải là mất mặt trước mặt con gái sao?

Lâm Nhược Khê luôn luôn im lặng nghe, giờ phút này lại giống như Lam Lam, có chút mong chờ nhìn Dương Thần, rất tò mò không biết Dương Thần sẽ kể chuyện gì cho con gái.

Dương Công Minh làm ra bộ dạng cái gì cũng không biết, cầm lấy chén trà nhấp mấy ngụm rồi từ từ nói:

- Người trẻ tuổi, cơ thể tốt, nhưng nên hạn chế chút, vẫn là có chỗ tốt...

...

Hậu viện Dương gia, ở bên ngoài phòng Dương Phá Quân và Quách Tuyết Hoa

Sau khi chân chừ bước chân một lát, Dương Liệt rốt cục vẫn phải đứng ở cửa phòng, hít thật sâu một hơi rồi gõ cửa phòng.

Chỉ chốc lát sau, Quách Tuyết Hoa mở cửa, nhìn thấy là Dương Liệt liền cười hỏi:

- Liệt nhi sao vậy, không phải nói cùng cha con đi ra ngoài xử lý công chuyện sao.

Dương Liệt cúi đầu cười cười:

- Đã dọn dẹp gần ổn lắm rồi, những chuyện còn lại con cũng không giúp được gì.

Quách Tuyết Hoa gật gật đầu,

- Sao lại nghĩ đến tìm mẹ, có chuyện gì sao?

- Cũng... không có gì, chỉ là muốn xem mẹ đã tốt hơn chút nào chưa, bởi vì chuyện của em họ Quách Dực và chuyện lúc sáng, đã dọa mẹ hoảng sợ không ít.

Dương Liệt thân thiết hỏi han.

Quách Tuyết Hoa vui mừng cầm tay con trai,

- Biết con có lòng, không có chuyện gì đâu, mẹ vừa nghỉ ngơi một lát, đã tốt hơn nhiều rồi. Còn không phải tính tình kích động kia của anh trai con, lại khiến mẹ lo lắng.

Ánh mắt Dương Liệt phức tạp nhìn người phụ nữ trước mắt, cắn chặt răng nói:

- Mẹ, mẹ phải đặt thân thể của mình ở vị trí đầu tiên, không cần quá lo lắng, chú ý giữ gìn bản thân.

Quách Tuyết Hoa nghe mà cảm giác là lạ, cười nói:

- Sao tự nhiên lại nói những lời này, hình như không giống con trai ta.

- Người đều sẽ thay đổi.

Dương Liệt có chút cảm thán nói:

- Có nhiều lúc, cho dù không muốn thay đổi, nhưng có một số việc khiến người ta bất đắc dĩ phải quyết đoán, thay đổi quỹ đạo vốn có.

- Càng ngày càng không đảm bảo rồi, Liệt Nhi, có phải có chuyện gì khó xử không? Nói với mẹ, mẹ không thể giúp con, ông và cha con, cùng lắm thì đi cầu anh trai con, chung quy vẫn có thể giúp con.

Quách Tuyết Hoa quan tâm hỏi han.

Dương Liệt lắc đầu,

- Không, con chỉ là thuận miệng nói một câu, mẹ nếu đã không có việc gì thì con an tâm rồi, con ra ngoài làm việc trước, việc trong quân khu con cũng phải đi xem.

Quách Tuyết Hoa cũng không muốn cậu ta nghĩ nhiều, vỗ vỗ bả vai Dương Liệt:

- Đi đi, không cần lo cho mẹ.

Dương Liệt xoay người đi ra ngoài triều viện, sau khi đi vài bước liền khoan thai xoay người, vẫy vẫy tay với Quách Tuyết Hoa.

- Tạm biệt, mẹ.

Quách Tuyết Hoa cũng vẫy vẫy tay, có chút vui vẻ đối với đứa con đột nhiên lễ phép này.

Vào khoảnh khắc Dương Liệt xoay người lại lần nữa, trong đôi mắt ôn nhu chợt lóe lên ánh hào quang màu xám bạc, vẻ tàn nhẫn đột nhiên hiện lên!

...

Chạng vạng tối, tại một đỉnh núi bí mật ở ngoại ô Yên Kinh, bên trong đình gỗ trên đỉnh núi.

Dương Liệt đứng chấp tay, nhìn khu dân cư dày đặc dưới chân núi và trung tâm thành phố Yên Kinh nơi xa, ánh mắt mờ ảo.

Một bộ quần áo gió đen, La Thúy San đồ trong màu đỏ dáng người lả lướt đi lên sườn núi, nhìn bóng dáng người đàn ông, lộ ra nụ cười có chút chờ mong.

- Đều chuẩn bị xong rồi?

Dương Liệt thở dài hỏi.

La Thúy San cười khanh khách nói:

- Tối nay, Ninh Quang Diệu sẽ ở quán trà gần đây gặp vài cán bộ nước Đức xử lý công việc, thời gian khoảng mười một giờ đêm. Nhưng ông ta sẽ tới vào khoảng 8h, nếu muốn động thủ, thời gian thừa để dùng.

- Rất tốt...

Dương Liệt gật gật đầu.

La Thúy San cười híp mắt hỏi:

- Anh què, anh thật sự quyết định rồi? Vứt bỏ thay thế địa vị Dương Thần, cơ hội tiếp quản Dương gia?

- Hừ.

Dương Liệt cười nhạo,

- Cơ hội? Bỏ ra nhiều ngày như vậy, tụ tập một đám người, đến cuối cùng cũng chỉ là một đám ô hợp. Lần này không thể vứt Dương Thần ra ngoài, vậy thì sau này càng không có cơ hội.

- Hôm nay nếu không phải Quách Tuyết Hoa ngăn lại, hẳn nhất định sẽ vạch mặt anh, anh không tin hẳn ngoan ngoãn dừng tay, sẽ phải âm thầm đối đầu với anh.

- So với việc chờ đến lúc chính diện đối đầu với hắn, để lộ thân phận, không bằng thừa lúc hắn chưa kịp quyết định đánh hạ Ninh gia...

- Mặc dù như vậy, nhưng Dương Thần vẫn sẽ ở lại Hoa Hạ, trở thành trở ngại. Nhưng ít ra, có nguồn tài nguyên như Ninh gia, chung quy vẫn là tiến được một bước dài.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1287

Câu Cá

- Anh quyết định không chế Ninh gia là có thể chèn ép Dương gia, ngăn chặn Dương Thần? Hình như lão tặc Ninh Quang Diệu đến bây giờ vẫn chưa làm được, còn muốn quang minh chính đại kết thân với Dương gia.

La Thúy San xì nói.

Dương Liệt bóp bóp nắm tay nói:

- Anh muốn xây dựng trật tự mới, vận mệnh mới, cũng không phải không thể áp chế Dương gia, nếu không đối phó chính diện được Dương Thần, lợi dụng anh ta làm chút chuyện chưa hẳn là không thể.

Con mắt La Thúy San di chuyển, khẽ cười nói:

- Anh Què, em có thể xin anh đồng ý một chuyện không.

- Nói.

- Tối nay anh nhất định là phải đi khống chế Ninh Tâm, Ninh Đức, còn bên Ninh Quang Diệu... Có thể để em và Quốc Đống đi xử lý, yên tâm, bọn em nhất định sẽ giữ lại nguyên vẹn thân thể của ông ta, sẽ không ảnh hưởng đến việc anh ăn ông ta.

Trong mắt La Thúy San ánh lên ngọn lửa oán độc.

Dương Liệt xoay người lại, có chút hài hước nói:

- Chỉ cần không hỏng, trên thân thể tàn tật một chút cũng được. Chờ anh ăn lão ta rồi, cũng có thể chữa trị, em có thể suông sẽ phát tiết lửa giận của em trên người lão ta, anh không để ý.

La Thúy San lập tức hưng phấn xông lên trước, ôm lấy Dương Liệt, hôn lên mặt y mấy cái:

- Em biết mà, Tiểu Què đối với em tốt nhất!

Dương Liệt cười lạnh,

- Dù sao cũng chỉ là một thứ sắp trở thành thi thể, để các em vui đùa một chút cũng không sao.

...

Sau khi vào đêm, sương phòng ở hậu viện Dương gia.

Trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ của Dương Thần và Lâm Nhược Khê, Lam Lam mặc bộ quần áo ngủ bông màu lam điểm chút hoa, sau khi tắm nước nóng, toàn bộ cơ thể bé nhỏ như cái bánh bao sữa mới mẻ, trắng trắng mềm mềm, thơm ngào ngạt.

Lâm Nhược Khê nằm nghiêng ở một bên giường, một tay nhẹ nhàng vuốt lưng con gái, một tay để trên đầu, trên mặt vài phần ý cười bướng bỉnh nhìn Dương Thần.

Dương Thần ngồi xếp bằng ở đối diện, mắt to trừng mắt nhỏ với Lam Lam, sờ sờ tóc, thâm mắt Dương Công Minh mấy trăm lần, đây là chủ ý gì chứ?

Chớp chớp mắt to, Lam Lam mong chờ hỏi:

- Cha còn chưa nghĩ ra ư, Lam Lam muốn nghe chuyện cũ.

- Cha nói này cô bé mập, con một buổi tối ăn bốn cái đùi dê, chẳng lẽ không cảm thấy rất no, rất buồn ngủ?

Dương Thần đôi mắt trông mong hỏi.

Lam Lam lắc đầu như cái trống lắc,

- Lam Lam không buồn ngủ, Lam Lam chưa ăn no, chưa muốn ngủ!

Chưa ăn no?

Dương Thần hỏi hận vì mình đã ăn hết chỗ còn lại của con dê kia, không để lại cho con ranh này.

Sờ sờ cằm, Dương Thần đành nghiêm mặt cười nói:

- Hay là để mẹ con kể cho con trước?

- Em kể cho con nhiều rồi, chuyện ở Trung Hải cũng kể, hôm nay là buổi biểu diễn dành riêng cho người làm cha như anh.

Lâm Nhược Khê trực tiếp ném gánh nặng lại.

Khuôn mặt Dương Thần co giật, nhìn con gái lòng đầy kỳ vọng, lại không đành lòng khiến con thất vọng.

Lại một lần nữa, khiến Dương Thần cảm nhận được, kỳ thật làm cha có tiền có thể còn chưa được, còn phải kể chuyện, cái này dễ sao?

Dương Thần cũng không đọc qua truyện cổ tích gì, lúc nhỏ nghe chuyện nhi đồng đều là những câu chuyện vụn vặt. Hơn nữa truyện xưa, chỉ sợ Lam Lam không thích nghe, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nói một chút về kinh nghiệm của mình.

- Không thì, cha kể chuyện trước đây sống sót ở Alaska Mỹ, trong lãnh địa của sói?

- Alaska Mỹ là đâu?

Lam Lam hỏi.

- Chính là một nơi rất xa, nơi đó rất lạnh, khắp nơi đều là băng tuyết, không có gì ngon, người bình thường nếu lạc đường sẽ rất dễ dàng bị chết.

Dương Thần đáp.

Lam Lam nháy mắt mấy cái:

- Lãnh địa sói là cái gì?

- Chính là bốn năm mươi con sói tuyết khỏe mạnh xấu xa ăn cô bé quàng khăn đỏ, phạm vi đi săn của chúng hơn một ngàn km!

- Nhiều sói già xấu xa như vậy muốn bắt cha ăn thịt sao?

- Đúng vậy, tuy nhiên còn có những đứa trẻ khác tuổi tầm như cha, nhưng đều vào khoảng mười một mười hai tuổi.

- Ô!

Lam Lam bị khơi lên hứng thú, dùng sức gật đầu.

Ngẫm nghĩ một chút, Dương Thần hoài nghi bé con có một vài chỗ không thể lý giải được, hỏi:

- Lam Lam biết hơn một ngàn km là rộng như nào không?

Lam Lam rất nhanh nghiêm túc trả lời:

- Là rất lớn! Rất lớn! Rất lớn!

- Xìiii!

Lâm Nhược Khê nằm bên cạnh không nhịn được bật cười, thấy vẻ mặt rối rắm của Dương Thần, phá lệ muốn cười.

Dương Thần làm bộ ho khan hai tiếng,

- Bạn nhỏ Lâm Nhược Khê, bạn cũng nên nghiêm túc chút, phụ huynh đang kể chuyện xưa, phải chuyên tâm lắng nghe.

Lâm Nhược Khê ghen cười, gật gật đầu,

- Kể nhanh đi, em cũng muốn nghe.

Dương Thần xê dịch thân cốt, duỗi chân cho thoải mái một chút, sau khi sửa sang lại dòng suy nghĩ, mắt biểu lộ vài phần xa xôi suy nghĩ.

- Bây giờ nghĩ lại, vẫn cảm giác mình còn sống là một kỳ tích...

...

Phía Bắc Alaska, dãy núi Brooks.

Trên bầu trời xanh thẳm, núi tuyết quanh co khúc khuỷu, trắng đen khắp nơi đan xen, vẽ lên một bức tranh tráng lệ.

Nhưng các chuyên gia học giả đều biết nơi này, đây là vực sâu tử vong!

Đất đai cằn cỗi đón cái rét lạnh nhất mùa đông, mặc dù là đoạn đường ở chỗ trũng, nhiệt độ cũng gần dưới -10 độ.

Theo độ cao so với mặt nước biển, có nhiều chỗ đạt tới -10 độ cũng không ngạc nhiên, có vài mạch nước ngầm bí mật hình thành trên mảnh đất trống rỗng, hàn khí càng khiến người kinh sợ!

Khu vực này của Alaska không có người sinh sống, ngẫu nhiên có nhà thám hiểm đi qua, cũng không dám ở lâu. Bởi vì nơi này ngoại trừ có vài đàn hươu, thì có rất nhiều bầy sói!

Trên một con sông băng, băng đông lại thành một tầng dày, khiến người và động vật có thể thoải mái đi qua.

Một người mặc áo da màu đen, bên ngoài bọc một tầng lông thú từ bờ sông đi tới.

Đây là một thiếu niên da trắng tóc nâu, trên mặt còn có ít tàn nhang, tuổi ước chừng cũng mười một mười hai, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ lạnh lùng, âm trầm, cẩn thận khó có thể lý giải hơn so với các bạn cùng lứa.

Thiếu niên cầm vũ khí màu trắng, ánh mắt đảo qua toàn bộ tầng băng, giống như đang phòng bị cái gì, khi xác định không có thứ gì đặc biệt xung quanh, thiếu niên mới đi về phía giữa sông.

Từ nơi này đi tới cảng, thoát ly khỏi khốn cảnh này, cậu ta nhất định phải

qua sông, vượt qua dãy núi.

Thiếu niên đi rất cẩn thận, tai nghe tám hướng, tay nắm chặt dao găm quân dụng, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

Bởi lực ma sát nhỏ của mặt băng, chẳng may nếu có người tập kích từ xa hoặc là bày sới tấn công, đối với bản thân chính là bất lợi lớn!

Cái rét lạnh trên cánh đồng hoang vu huấn luyện sinh tồn, tới đều là những người sống sót từ sân huấn luyện ngầm Siberia, tuổi tác sắp xỉ cao thủ mưu sinh, cao thủ máu tanh, hẳn không dám khinh thường chút nào!

Chỗ mặt sông đều có vài lỗ thủng, những lỗ thủng đó hiển nhiên là của những người qua sông trước, vì muốn bắt cá mà đục nó.

Thậm chí ở giữa một lỗ thủng còn có hai cây sợi thực vật được bện thành dây câu đơn sơ, dùng thân cành tuyết tùng ở kia làm cần câu.

Vì đề phòng kẻ nứt trong lớp băng kết lại, người nọ còn bỏ thêm vài nhánh lá cây vào trong lỗ thủng, cũng để che dấu.

Đều là người tới huấn luyện dã ngoại cùng nhau, người thiếu niên da trắng vẫn rất nhanh nhìn ra kia rốt cuộc là cái gì, làm công cộ dã ngoại câu cá đơn giản, đó là kỹ xảo bắt buộc!

Cần câu không được thu lại, có hai loại khả năng, một là chủ nhân đã không chờ được đi trước, hai là chủ nhân kia còn chưa quay lại, đang ở nơi khác kiếm ăn!

Bất kể là loại khả năng nào, người thiếu niên này đều sẽ không từ bỏ cơ hội thu hoạch thức ăn này!

Tại vùng núi băng tuyết hoang vắng này, bất luận là thứ đồ ăn gì đều vô cùng trân quý! Phải sống sót mới có thể đi ra khỏi khu vực tử vong này!

Thiếu niên da trắng có chút kích động, sau khi xác nhận bốn phía trong phạm vi vài trăm thước chủ nhân chưa quay lại, nhanh chóng bỏ nhào về bên cạnh lỗ thủng kia, nhanh chóng quăng vật đang che ở phía trên.

Lúc nắm lên cán gỗ kia, thiếu niên da trắng lộ ra nụ cười vui sướng.

Nặng trĩu, bên dưới hẳn là có cá!

Khi cậu ta dùng sức cầm lấy cần câu, trong nháy mắt cũng chợt phát hiện có chút không đúng!

Dưới sông hình như có cái gì?

Nhưng, ý thức của cậu ta đã không tới kịp!

Một bàn tay tái nhợt từ dưới mặt nước băng trong nháy mắt đã giữ ở sau mặt băng, tay kia thì nhanh như tia chớp vọt mạnh tới cổ họng thiếu niên da trắng!

Là ánh sáng của một chiếc dao găm, khi thiếu niên da trắng chưa kịp phản ứng thì cổ họng đã bị xuyên thủng!

Toàn bộ những chuyện xảy ra này chỉ diễn ra trong vòng một giây!

- Khặc... khặc...

Thiếu niên da trắng trừng lớn hai mắt, cảm xúc phẫn nộ và hối hận chợt

lóc lên rồi ngửa ra sau ngã xuống mặt băng.

Cậu ta đến chết mới hiểu được, cần câu này không phải câu cá mà là câu anh ta...

Sau khi cậu ta chết, một thiếu niên tóc đen cả người trần như nhộng từ trong lỗ thùng bò lên, khó có thể tưởng tượng nghị lực như nào mới khiến hắn cởi hết tất cả quần áo, ở dưới mặt băng chờ ‘Con mồi’ mắc câu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1288

Giết Sói

Vừa leo lên trên mặt băng, thiếu niên bất chấp toàn thân phát run, giống như rét đông lại, nhào tới thi thể thiếu niên da trắng kia.

Thiếu niên tóc đen một ngụm cắn xé động mạch ở cổ họng người thiếu niên da trắng kia!

Hắn cần uống máu! Uống máu tươi nóng hằm hập!

Tại thời khắc này, ở mảnh đất này, không có gì viên phẩm tiếp tế tốt hơn so với máu nóng của động vật!

Mặc dù, đây là máu người!

Thiếu niên da trắng bởi vì chưa hoàn toàn chết, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn biến mình thành vật để hưởng dụng!

Mãi đến một khắc khi nào bộ dừng lại, đôi mắt của thiếu niên da trắng mở trừng trừng.

Thiếu niên tóc đen sau khi uống vào lượng lớn máu tươi, thân thể cuối cùng không còn đông cứng, nhanh chóng cởi quần áo của thiếu niên da trắng, lấy một nội y chất bông lau lau nước đọng trên thân thể, sau đó mới mặc quần áo vào.

Trên thực tế, từ hơn nửa canh giờ trước, hắn đã phát hiện mấy trăm mét phía sau lưng, có một người thiếu niên da trắng cũng tiến hành huấn luyện sinh tồn ở gần đó, liền nhanh chóng ẩn nấp nhanh bước chân đuổi tới sông băng trước, rồi hoàn thành một loạt bố cục này.

Thiếu niên tóc đen biết, nếu đến tối mà mình vẫn không tìm thấy đồ ăn để bổ sung năng lượng thì hôm nay không thể đi ra khỏi sông băng được.

Cho nên, giết thiếu niên da trắng, biến anh ta thành đồ ăn là đường ra nên làm nhất, so với việc tìm động vật, câu cá, thậm chí đối kháng với bầy sói, giết người trực tiếp hữu hiệu hơn!

Trước tiên là không biết thực lực của đối phương, cùng với tiến hành chính diện không biết thắng bại thì thiết lập cạm bẫy cũng không biết thắng bại nhưng lại có được tỷ lệ một kích giết chết lớn nhất!

Cho dù là đánh cuộc hắn cũng nhất định phải đánh cuộc một lần!

Vì nâng cao xác suất thành công, thiếu niên tóc đen cởi sạch quần áo của chính mình ném xuống sông băng, bảo đảm bản thân trong nháy mắt từ dưới nước xông lên sẽ không bị lực cản hạn chế.

Kết quả, hắn thành công! Hắn biết, có được thi thể này, tỷ lệ sống sót sẽ được nâng cao hơn một mảng lớn!

Liên tục làm một vài động tác thể dục vận động, người thiếu niên tóc đen

ăn một chút bộ phận chất béo trên người thi thể, lại uống thêm chút máu, đảm bảo mình có thể vượt qua đêm nay.

Cuối cùng, thiếu niên chém ra hai khối thịt nạc trên thi thể rồi nhét vào bọc hành lý tùy thân giản dị, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Thi thể còn sót lại cũng không có ý muốn giữ cho những người cùng đi khác, hắn trực tiếp ném xuống dưới sông.

Dù sao, trong khi huấn luyện ở đây, người sống sót càng ít, khả năng bản thân bị uy hiếp càng ít.

Đối với việc mới ăn một nửa thịt người, thiếu niên tóc đen sớm đã quen, không có cảm giác gì. Sau khi thông qua phương vị của mặt trời để xác định phương hướng thì tiếp tục đi tới dãy núi ở bên kia bờ sông.

Sắc trời vào hơn ba giờ chiều, mà đã bắt đầu trở tối, không quá một giờ nữa sẽ vào đêm.

Trên bầu trời đầy sao rực rỡ, giống như châu báu làm đẹp trên tơ lụa màu đen, nếu không phải khí hậu đặc biệt lạnh, thiếu niên thậm chí còn muốn nghỉ chân ngắm một chút.

Sau khi cảm thụ hướng gió, thiếu niên tính toán tìm một nơi cản gió, đào một hang nhỏ để trú qua đêm.

May mắn, nơi này có không ít cây cối, có thể cung cấp cành lá để làm ‘giường’, không đến mức quá ẩm ướt

Nhưng khi thiếu niên đi tới khu vực leo lên trên sườn núi, phản ứng bản năng nhiều năm qua đã khiến hắn hơi nghiêng thân về bên trái!

Xoẹt

Một trận gió mạnh từ bên phải xẹt qua, dưới ánh sao, một đường sáng như hàn quang lướt qua bên người mình!

Một bóng dáng mau lẹ như báo đen từ trên cây tà tà trượt xuống tiến hành ám sát!

Mai phục?

Thiếu niên tóc đen kịp phản ứng trong nháy mắt rút ra dao găm bên hông, không lùi mà tiến lên tấn công về phía thân ảnh kia!

Keng keng!

Liên tục vang lên vài tiếng dao găm đụng nhau, tia lửa kim loại văng khắp nơi khiến thiếu niên tóc đen ý thức được đối phương tuyệt đối không đơn giản!

Bất kể là phản ứng hay kỹ xảo đều cực kỳ lưu loát rõ ràng, chính là cao thủ trong số ít những bạn cùng tuổi!

Chẳng qua, trên lực đạo, đối phương rõ ràng có chút không nguy hiểm, dường như khí lực không đủ, chỉ có thể dựa vào việc giảm bớt một vài lực kỹ xảo để đối kháng với chính mình.

Trong bóng đêm, dựa vào ánh sáng yếu ớt, thiếu niên đột nhiên phát hiện, dáng người yếu điệu mạnh mẽ trước mắt này có chút quen thuộc?

- Số 17?

Thân ảnh kia hơi khựng lại, vừa lúc dao găm khúc xạ ánh sáng vào mặt cô, lộ ra một tấm thanh xuân non nớt của cô gái, khuôn mặt xinh đẹp lại cực kỳ thanh tú.

17 lạnh lùng hừ một người,

- Số 13, coi như mạng mày lớn.

Dao găm của 13 còn đang nắm chặt,

- Nói thế nào cũng từ một trại huấn luyện sống đi ra, làm gì mà bức bách nhau như vậy, giữa mày và tao rất khó phân cao thấp, nếu phải phải thực sự người sống ta chết, khả năng không còn nhiệt lượng để qua đêm nay rồi.

- Đừng gạt tao, trong người mày có hai miếng thịt người, coi như tao không qua được thì mày cũng không thể qua.

17 lạnh lùng thốt.

13 hí mắt,

- Mày đều nhìn thấy rồi?

- Bởi vì thấy, mới đáng để tao mai phục đối phó mày.

17 đến gần hai bước,

- Hiện tại tao cái gì cũng không có, qua đêm thể lực càng khó đuổi kịp, cùng với việc chờ chết, không bằng đấu một lần... cùng lắm là bị mày ăn.

- Chúng ta ở Siberia thiếu chút nữa đã ăn đối phương, bây giờ muốn diễn lại lần nữa sao? Mày không chán sao?

- Cho mày hai lựa chọn, cho tao đồ ăn, hoặc là quyết một trận tử chiến.

Bên trong lời nói của 17 tràn đầy quyết tâm đập nổi chìm thuyền.

13 nhếch miệng cười nói:

- Dựa vào cái gì, hiện tại thể lực của mày đã giảm xuống rõ rệt, khí lực không bằng một phần của tao, tao cùng lắm thì liều chết với mày, ăn hai miếng thịt, lại cắt thêm thịt của mày. So với đấu cùng tao, tao khuyên mày hãy đi tìm xem trong núi có dã thú hư thối hay không, hoặc là con trùng nào đó, có thể cứu mày một mạng.

- Ít nói nhảm, trên mặt đất tao không phải đối thủ của mày, nhưng tốc độ và tính linh hoạt của tao lại hơn mày một bậc, ở loại địa hình này, mày chưa chắc có thể thắng.

17 khinh thường nói.

- Rõ là một cô bé hung hãn.

13 có chút bất đắc dĩ, nói thật nếu đánh cùng cô bé này, hẳn tuy rằng không sợ nhưng cũng hiểu được sẽ không dễ chịu.

17 lại không nghĩ nhiều hơn phải chịu rét nữa rồi, thể lực của mình chậm rãi hạ xuống, nhưng hưng phấn lại nổi lên, liền hướng tới tấn công 13!

Dao găm của hai người nhanh như kinh hồng, cuồng loạn nhảy múa trong rừng, bóng dáng cao thấp không ngừng gập ghềnh trên mảnh đất, hạ bàn làm cho ổn định đều hao phí rất nhiều thể lực.

17 thông qua các loại cây cối và chướng ngại vật quần quanh đánh cho 13 khó giải quyết.

Nhưng tiếp tục như vậy, chính cô ta cũng rõ, có thể kiên trì không nổi thêm vài phút đồng hồ nữa rồi.

Bỗng nhiên!

Trong núi truyền đến vài tiếng rống khiến cho người ta sợ hãi!

- Húuuu!!!

Tiếng hét mang theo vài phần thê lương bi thương khiến cho đôi nam nữ thiếu niên này nhanh chóng tách ra.

- Sói?

17 mở to mắt.

- Không, là bầy sói.

13 trầm mặt như nước.

Rất nhanh, từ trong núi truyền đến rất nhiều tiếng bước chân vội vàng chạy, một đám bóng dáng hùng tráng từ mấy phương xúm lại!

Alaska là một nơi trong số ít trên thế giới giữ lại khu vực của bầy sói, mà bầy sói đó trong lúc vận động ở núi, quả thực như giẫm trên đất bằng!

Nơi này, là vương quốc của chúng!

Khi nhìn thấy mắt sói lóe ra tia sáng hung ác khát máu, xuất hiện ở bốn phương tám hướng, hai người đều biết, phiền toái lớn rồi!

- Nhiều hơn 30 con sói, thậm chí có khả năng lên đến 50 con, cái này không dễ xử lý.

13 cười khò.

17 theo bản năng lui lại mấy bước, đồng thời phòng bị bầy sói, cũng thật cẩn thận nhìn 13.

- Mà chạy được sao?

- Nói đùa gì vậy? Bàn chân chúng leo núi cũng nhanh như trượt băng, chúng ta phải leo lên trên? Cái đầu tiêu bị cắn nát chính là chân!

13 buồn bực nói.

17 mặt không đổi sắc,

- Nếu ngay cả mày cũng không trốn được, vậy chỉ có một con đường, cùng tao giết sói, chúng ta hợp tác là phương pháp có cơ hội sống sót duy nhất.

- Ha ha, cô bé, vừa rồi còn muốn giết tao, bây giờ lại muốn hợp tác với tao, mày thấy tao sẽ tin sao?

- Mày không có lựa chọn khác, hơn nữa nếu mày không phải ngu xuẩn mà nói, hẳn là hiểu được cái khác trong đó.

17 lạnh giọng nói:

- Giết sói, tao có đồ ăn, cũng không cần mạo hiểm tử chiến với mày.

13 huýt sáo, bỗng nhiên từ trong túi tiền lục lọi lấy ra thứ gì đó rồi ném cho 17.

17 một tay cầm lấy, nắm trên tay, lập tức ngửi được mùi tanh.

Vừa thấy, là một quả cầu trònnát dính dính.

- Đây là...

- Là mắt của người kia, mắt có nhiều protein hơn thịt mấy lần, mày nên ăn trước, bổ sung năng lượng, giết hết sói chúng ta nướng thịt ăn....

17 không do dự nhiều, trực tiếp há mồm ngậm vào, cắn vài miếng, tròn mắt tuôn ra toàn nước, nhưng vẫn bị cô cưỡng ép nuốt xuống.

Trong mắt 13 hiện ra tia dị sắc, nhìn khuôn mặt quật cường lại thanh tú kia, cười nói:

- Thật dũng mãnh, tao thích.... Tấn công!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1289

Cô Bé Kia Nói Với Cha

Bầy sói ngửi được mùi máu tươi do 17 cắn vỡ nhỡ cầu bắn tung tóe, phát ra âm thanh trầm thấp, càng phát ra công kích đầy cuồng vọng.

Hơn mười con Tuyết Lang thay nhau công kích tuyệt đối giống như ác mộng uy hiếp tính mạng, bầy sói nơi đây nói về tính cuồng bạo cùng kỹ xảo chiến đấu so với con người còn muốn mạnh hơn gấp nhiều lần.

Trong nháy mắt một con Tuyết Lang to lớn đánh về phía 17, 17 liền cúi người xuống, dao găm quân dụng trên tay vung ra một đường vòng cung, đâm thẳng vào bụng con sói trắng!

- Húuu...!!

Thanh âm xương cốt cùng cơ bắp bị cắt đứt, khiến cho con Tuyết Lang này gào thét một trận!

Máu loãng từ phía dưới bụng bắn ra, nhuộm đỏ trên khuôn mặt 17!

Tanh hôi! Nóng bỏng!

Mà một tiếng hét thảm này, tựa hồ cũng đã phát động huyết tính của cả bầy sói!

Không đợi 17 đem cây dao găm từ trong cơ thể Tuyết Lang rút ra, lại có vài con Tuyết Lang khác hướng tới các bộ vị như đầu, cánh tay cùng chân cắn tới!

Mà bên kia, 13 cũng không dễ chịu gì, cũng bắt đầu phát động tấn công với mấy con Tuyết lang!

Loại đối kháng này cùng con người bất đồng, dã thú chỉ thuần túy cắn xé cùng các chiêu trí mạng, căn bản không có suy nghĩ dư thừa gì, cũng không thể đầu cơ trục lợi, phải toàn lực ứng phó bảo vệ các bộ vị yếu hại này!

- A..

17 kêu lên một tiếng đau đớn, một con sói chạy xung quanh, do không kịp phòng bị nên đã cắn vào cánh tay nàng!

Mày là nàng mặc một chiếc áo dệt bằng da lông, làm cho nanh sói không có biện pháp tạo thành thương tổn, 17 chịu đựng đau nhức, sau một hồi liền xuyên thủng một con mắt của Tuyết lang!

- Ô ô...!!

Bầy sói phát ra tiếng kêu thảm thiết, cũng phát ra tiếng rống đầy phẫn nộ.

Hai người luôn luôn di chuyển rất nhanh, mặt trên của băng tuyết cùng mặt đất không ngừng trơn trượt, thân thể cân bằng khá khó khăn, làm cho quá trình chiến đấu vô cùng gian khổ!

Vô ý thức, hai người từng bước dựa lưng vào nhau, đối mặt đánh úp lại

bầy sói, giúp đỡ nhau bỏ khuyết những lỗ hồng trí mạng!

Chỉ cần hơi sơ sẩy một chút, có thể sẽ bị cắn đứt động mạch, chẳng sợ thể lực gần như cạn kiệt, hai người một nam một nữ mười mấy tuổi, cũng không dám thả lỏng một chút nào.

Dần dần, bầy sói đã không còn được hai mươi con, thi thể đầy mặt đất, làm cho bầy sói biết khó mà lui.

Hai người đều đã giết đỏ cả mắt rồi, toàn thân máu chảy đầm đìa, lúc này cũng không rõ chính mình là do bị thương hay là máu do bầy sói lưu lại nữa.

Nghe tiếng bước chân của bầy sói đã chạy xa, hai người mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn mặt đất tràn ngập thi thể, 13 thở hỗn hển, vui mừng nói:

- Thịt này muốn ăn cũng không dễ, nếu phải nhóm lửa thì tương đối phiền toái, nếu mày không ngại, không bằng tạm ăn sống, thế nào?

17 không lên tiếng, sắc mặt tái nhợt, bước chân của nàng có chút không lưu loát hướng về thi thể của một con sói gần nhất.

Bỗng nhiên, 13 đưa bàn tay từ phía sau sờ lên cánh tay trái của cô gái.

Vù vù!!

Hàn quang chợt lóe, 17 chợt quay người lại, dao găm xẹt qua đầu ngón tay của 13!

- Híttt...

13 vội thu hồi tay, phần nộ mắng:

- Điên hả! Mày làm gì vậy!?

Cánh tay 17 đang run rẩy, nhiệt độ không khí ban đêm rét lạnh, cả ngày đã liều mạng chạy trốn, rồi lại cùng đàn sói chiến đấu, đã làm cho thể lực của nàng sắp khô kiệt!

- Là mày muốn chạm tao trước, nên là tao hỏi mày muốn làm gì?.

Cô gái ánh mắt vẫn như cũ tràn ngập cảnh giác cùng sát khí, điều này cũng đã nói lên vì sao nàng có thể vượt qua vô số đứa con trai, đó là nguyên nhân lớn nhất nàng sống đến hôm nay, cứng cỏi tới cực điểm cùng hung ác!

13 thở dài, nhìn ngón tay đang chảy máu, nếu không phải mình mau rút tay lại, khả năng sẽ bị mất nửa ngón tay.

Vừa cười khò, 13 vừa nói:

- Tao chỉ là nhìn thấy cánh tay áo của mày bị sói cắn, muốn giúp mày nhìn xem miệng vết thương có lớn hay không, nếu lớn, tốt nhất là ngồi im một chỗ nghỉ để dưỡng thương, có thể bởi vì mày bị tê mà không cảm giác thấy.

17 sợ run một chút, hồ nghi nhìn nhìn chàng trai, lại thôi lui vài bước, sau khi bảo trì khoảng cách an toàn, mới quay đầu xem cánh tay của mình.

Quả nhiên, có một chỗ bị sói cắn, máu thịt mơ hồ, chính là chỗ bị nanh sói kia làm rách.

Tuy rằng thoát nhìn thực không đến nỗi mất mạng, nhưng 17 không giống

như những cô bé thông thường khóc lóc khi bị thương, chỉ cần xử lý khẩn cấp, sẽ không có việc gì.

Trong bóng đêm, ánh mắt 17 lần thứ hai nhìn về phía 13, tên này đã bắt đầu đi ra chỗ thi thể của một con Tuyết Lang, một bên lột da, một bên ăn thịt sống.

- Vì cái gì, phải nhắc nhở ta bị thương

17 nhìn không được hỏi, trong lòng không hiểu sao nổi lên một tia lo lắng khác thường.

13 quay đầu lại, nhai lấy thịt tươi, cả miệng nhầy nhựa máu me.

- Nếu không có mày, hôm nay tao cũng không chống lại được nhiều sói như vậy, xem như mày đã giúp tao. Vả lại, mày cũng không đủ thể lực tạo thành uy hiếp đối với tao, quan tâm mày một chút cũng không sao cả, không chừng còn có thể kết giao bằng hữu?

- Tao không cần mày quan tâm, lại càng không muốn làm bằng hữu của mày

17 mặt lạnh lùng nói.

- Đã nhìn ra.

13 có chút bất đắc dĩ giơ lên ngón tay bị thương.

- Mày là cô bé này thực nhanh nhẹn dũng mãnh.

...

Ngọn đèn đầu giường làm cho người ta cảm thấy ấm áp, trên mặt giường lớn, một nhà ba người cũng đang trong câu chuyện xưa tràn ngập máu tanh cùng dã man, chìm đắm hơn một giờ.

Dương Thần ôm đầu gối, đỉnh cằm tựa trên đó, ngồi ở trên giường, bản thân ngồi đó ảm kể, thậm chí đã quên chính mình đang kể chuyện xưa cho con gái nghe.

Trong mắt hiện lên rất nhiều tang thương, làm cho hắn chìm đắm trong hồi ức, cơ hồ đã quên đang ở chỗ nào.

Dương Thần thậm chí không chú ý tới, Lam Lam hơn mười phút trước, đã mơ màng ngã quy ở trên gối đầu mình, ngủ say.

Tiểu mập giống như một con heo nằm úp sấp ở đằng kia, hai má ép xuống, bĩu môi, ngủ thật sự rất ngon.

Cũng không phải đối với chuyện xưa ba ba kể không thích, mà là có nhiều nghi vấn cần phải tự hỏi, nghĩ nghĩ rồi mệt mỏi, cũng liền ngủ say luôn.

-.... Con biết không, lúc ấy cha kỳ thật rất muốn nói cho cô bé kia biết, không cần giả bộ, cô bé rõ ràng rất cô đơn, bởi vì cha biết, cô bé kỳ thật là đang xấu hổ.

- Những đứa nhỏ như bọn cha, đều không có người nào quan tâm, nhưng bởi vì cha đã từng được một đại thúc dạy anh công phu quan tâm qua, cho nên cha biết, kỳ thật những câu nói đơn giản như vậy, lại thực có thể mua

được lòng người.

- Nhưng nói thật, cha cũng chỉ là tùy tiện nói ra, thật sự không quan tâm đến cô bé lắm, mà cô bé giống như thật bị cha lừa gạt, có chút mất tự nhiên.

- Tận cho đến hết một đêm đi qua, bọn cha mới tách ra cũng không cùng một đường, cô bé đột nhiên nói một câu với cha, cha mới phát hiện, cô bé kỳ thật cũng không ngốc

Dương Thần giống như làm bầm lâu bầu, nói tới đây, dừng một chút, ngẩng đầu hỏi:

- Lam Lam, con có biết cô bé kia nói cái gì....

Hỏi một nửa, Dương Thần mới phát hiện, con gái đã ngủ say từ lúc nào rồi.

Có chút dở khóc dở cười, Dương Thần cũng có chút mất hứng, chính mình thật sự đang nói lại chuyện xưa, mặc dù có chút không thích hợp đối với trẻ con.

Thế nhưng! Đúng vào lúc này, lại có người trả lời!

- Anh về sau tốt nhất không nên quan tâm cô bé khác, bởi vì các cô sẽ không giống như tôi, một đao kia chỉ cố ý xẹt qua đầu ngón tay của anh...

Lạnh như băng, vô cùng rõ ràng nhưng lại mang theo ý nhị uyển chuyển nhẹ nhẹ, một câu này đã khắc sâu ở trong đầu Dương Thần hơn mười năm trước, bỗng nhiên lại vang lên bên tai một lần nữa?

Thậm chí ngay cả ngữ điệu cùng cảm tình cũng giống nhau như đúc!

Đồng tử Dương Thần một trận kịch liệt co rút, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao đặt tại trên người người phụ nữ nằm nghiêng trên giường kia!

Những lời này, vậy mà lại là Lâm Nhược Khê nói ra! ?

Giờ này khắc này, biểu tình của người phụ nữ có chút mờ mịt, trong đôi mắt tràn ngập nước, đầy một mảnh mây mù, thần thái thông dong, ả ả có chút tang thương.

- Nhược. Nhược Khê. Em. Em sao lại.

Dương Thần mở to hai mắt, khó có thể tin, thậm chí hoài nghi chính mình nghe nhầm.

Mà Lâm Nhược Khê giống như là vừa từ trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê tỉnh lại, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vài phần mê mang.

Theo đó nhìn thấy Dương Thần kích động, thậm chí trong con mắt mang theo tơ máu đang lờm chính mình, càng phát ra một ít vẻ sợ hãi.

- Ông..... ông xã, anh sao. nhìn em như vậy?

Lâm Nhược Khê ngồi dậy đi tới hỏi

Dương Thần nuốt nuốt cổ họng, dùng hết khả năng làm cho chính mình trấn định, cẩn thận nhìn lại biểu tình của Lâm Nhược Khê, đã không còn thấy cái loại khí chất đặc biệt như vừa rồi.

- Nhược Khê, em sao biết được, cô bé muốn nói cái gì?

Dương Thần hết sức hòa nhã hỏi han.

Lâm Nhược Khê hồi tưởng lại, tựa hồ có chút vất vả, lắc đầu, nói:

- Em cũng không biết, vừa rồi anh hỏi, em đột nhiên liền nói ra một câu như vậy, làm sao vậy, thật sự là câu nói kia sao?

Dương Thần nhìn thấy bộ dáng ngơ ngác của người phụ nữ, cảm thấy được chính mình có chút nghi thần nghi quỷ, mặc dù Lâm Nhược Khê cùng 17 về các phương diện có chút giống nhau, nhưng bị nàng nghĩ đến cũng không có khả năng.

Tuy rằng vẫn cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng Dương Thần cũng không muốn đi nghiên cứu nhiều hơn.

Lâm Nhược Khê chưa xốt nói:

- Kể cho con gái nghe về chuyện xưa của mình, có vẻ rất thú vị nhỉ?

Dương Thần lúc này mới cảm thấy xấu hổ, khoan thai cười nói:

- Bà xã bớt giận, lần tới anh sẽ chú ý, tuyệt đối không kể chuyện xưa cho nó nghe, hắc hắc...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1290

Bất Tử

Quán trà Lê Viên phía nam ngoại ô Yên Kinh, mặc dù tên gọi nghe có chút quê cha đất tổ, nhưng những người muốn bước vào đây không phải ai cũng được, phải có thẻ hội viên mới được phép tại chỗ này ăn chơi.

Khác với các quán khác ở chỗ chính là Quán trà Lê Viên lấy phong cách mộc mạc tươi mát, làm cho đại đa số chính khách cùng nhân sĩ văn nhĩ rất thích đến đây.

Ninh Quang Diệu cũng không phải rất thích nơi xa trung tâm thành phố như này, phải đi xe mất nhiều thời gian, nhưng y lại có chút chung tình với đồ ăn nơi này.

Làm thủ tướng của một quốc gia, Ninh Quang Diệu ăn uống gì đều cần cảnh vệ kiểm tra qua, xác nhận không có độc, mới có thể hưởng dụng, việc này khiến rất nhiều thức ăn đưa đến trước mặt y đã nguội lạnh.

Thức ăn ở quán trà Lê Viên phần lớn là món ăn tươi sốt hợp khẩu vị, điều này làm cho y không bởi vì vấn đề thức ăn, mà cảm thấy không thoải mái.

Ngồi lên vị trí của y bây giờ, so với người bên ngoài tất nhiên là không có tự do, kết quả là những đoạn thời gian nhỏ nhỏ dành cho bản thân hưởng thụ y đều đặc biệt quý trọng.

Bất quá Ninh Quang Diệu cho tới bây giờ vẫn cảm thấy con đường mình đang đi có gì đó sai lầm, không đứng trên quyền lực cao, mới có thể cảm thấy được sinh mệnh là quý giá chừng nào.

Chân chính đứng ở vị trí cao như y, hơn mười triệu con người biết được sự tồn tại của y, loại cảm giác thành tựu này, làm cho y khó có thể kháng cự!

- Thủ tướng, xin mời từ từ dùng.

Hai nữ phục vụ đem một bàn thức ăn lên, cười mỉm rồi lui ra ngoài

Ninh Quang Diệu ngồi một mình, trên bàn cơm trước mặt, ước chừng có hơn mười món ăn ngon quý và lạ.

Nếu những hình ảnh này mà bị đưa ra ngoài, khẳng định sẽ bị quần chúng chỉ trích lên rằng người lãnh đạo quá xa xỉ.

Chẳng qua những tờ báo chân chính ở đây, người nào dám có dũng khí viết ra?

Cần kiệm mộc mạc? Chỉ những câu đó mới có thể tự dối lòng viết ra.

Bất quá, một người ăn cơm, chung quy vẫn có gì đó cô đơn.

Vốn mình có thể mang theo người phụ nữ đi dùng cơm, hoặc là mang theo một đứa con, thì cũng sẽ không có ai dám nhiều lời.

Chỉ là giờ đây, chính mình đã tự tay đưa tang người vợ, mà đứa con trai

độc nhất kia lại trở về một cách quý dị, làm cho y cực kỳ khả nghi, cũng rất không hài lòng

Những ý niệm này cũng chỉ thoáng lóe qua, Ninh Quang Diệu biết, chính mình còn không quá năm mươi tuổi, phụ nữ? Con cháu? Cũng không phải vấn đề gì to tát.

Bản thân hiện nay nắm trong tay chính trị, càng nhiều quyền lực tối cao, đang chờ đợi mình đi hưởng thụ!

Chậm rãi cầm lấy chiếc đĩa, Ninh Quang Diệu bắt đầu từ tốn nuốt.

Mà ở sát vách, trong một gian phòng trang nhã của quán trà Lê Viên, Ninh Tâm cùng Ninh Đức hai trưởng lão Ninh gia, lại không có hứng thú ăn cơm.

Sau khi Ninh Quang Diệu an bài cho bọn họ một ít thức ăn cùng hương trà, cũng không muốn đi quản bọn họ muốn làm gì.

Tuy rằng sớm biết trước có tu sĩ Ninh gia tồn tại, gia tộc của chính mình có nguồn gốc thần thánh một phương, nhưng Ninh Quang Diệu lại không có tâm tư đi tu luyện, theo đuổi cái gọi là trường sinh bất lão kia.

Thậm chí, nếu không có sự xuất hiện của Dương Thần, gây ra một loạt các tình huống liên quan đến tu sĩ, y cả đời này cũng không bao giờ nghĩ đến gặp mặt người trong gia tộc.

Thứ nhất Ninh Quang Diệu biết, làm đệ tử thế tục của gia tộc, rất khó có cơ hội tiến vào bản tông tu luyện, thứ hai, Ninh Quang Diệu cũng không cho rằng mỗi người đều có thể tu luyện ra thành quả thiên phú gì.

Dù cho thành công bước vào Hóa Thần kỳ, nhưng không có một thân bản lĩnh, hơn nữa phần lớn cuộc đời chỉ có thể sống ở trong ảo cảnh, đây cũng không phải sự tình tốt đẹp gì.

Ngược lại mấy lão già kia có tu luyện đến thế nào đi nữa cũng khó trốn khỏi một chữ "Tử", Ninh Quang Diệu cảm thấy, cuộc sống của một người bình thường so với bọn họ còn có ý nghĩa cùng đặc sắc hơn nhiều.

Ăn uống được một nửa, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Ninh Quang Diệu nhíu mi, loại thời điểm này y rất ghét có người quấy rầy.

- Ai?

Người ở bên ngoài không có trả lời, mà là trực tiếp mở rộng cửa.

Ninh Quang Diệu nhất thời ý thức được tình huống không ổn, bởi vì cảnh vệ của mình vậy mà không có đứng ra ngăn cản?

Lúc này một thân tây trang chỉnh tề - Ninh Quốc Đống đi vào trong phòng, bên người dẫn theo một người đàn bà với khuôn mặt điểm lệ nhưng lại vô cùng xa lạ, Ninh Quang Diệu không biết sao trong lòng một trận rung động.

- Quốc Đống?

Ninh Quang Diệu hoài nghi nhìn người đàn bà đang đứng một bên mỉm

cười quỷ dị, không biết sao, lần đầu tiên gặp, nhưng lại cảm thấy quen thuộc.

- Cô ta là ai? Cảnh vệ bên ngoài đâu?

- Yên tâm đi, bọn họ rất tốt, một kích mất mạng, chết rất nhẹ nhàng.

Mỹ phụ tiến lên phía trước nói.

- Người rót cuộc là ai?

Ninh Quang Diệu theo bản năng thần kinh căng thẳng

La Thúy San một thân quần đỏ, bên ngoài khoác áo gió màu nâu nhạt, thoát nhìn xinh đẹp hàng vạn hàng nghìn lần.

- Hi hi, ông xã thân ái à, hơn mười năm vợ chồng, như thế nào ngay cả vợ mình cũng không nhận ra được?

Ninh Quang Diệu bỗng nhiên đứng dậy, trừng lớn mắt

- Là cô?

La Thúy San ngược lại liếc nhìn cười to

- Ha ha ha ha, lúc này mới nhận ra? Ninh Quang Diệu, người không phải vẫn muốn tìm ta sao? Không nghĩ tới hôm nay ta lại tới tìm người chứ?

Ninh Quốc Đống hừ nhẹ nói

- Mẹ, không cần cùng hắn nói nhảm nhiều, hắn đã sợ sắp đá ra quần rồi.

- Súc sinh! Người vậy mà lại thông đồng cùng với người đàn bà chết tiệt này đến đòi phò tá?

Ninh Quang Diệu rốt cục hiểu được tình huống của giờ phút này, Ninh Quốc Đống quả nhiên là có chuẩn bị mà về, âm thầm cùng La Thúy San cấu kết đến đòi phò tá chính mình!

Chỉ tiếc mình chỉ là một người bình thường, không thể sớm mà đem tiêu tử quỷ dị này không chế.

Càng chủ yếu vẫn cho rằng, có Ninh Tâm Ninh Đức ở đây, cho dù biết rõ La Thúy San không chết, có thể ở sau lưng phá rối, chính mình cũng không phòng bị chút nào.

Nhưng bây giờ...

- Các người đã làm gì Ninh Tâm Ninh Đức hai vị trưởng lão? Không có khả năng, các người chắc chắn không phải đối thủ của bọn hắn!

Ninh Quang Diệu lui hai bước hỏi

- Chúng ta không phải đối thủ, không có nghĩa là người khác không được, Ninh Quang Diệu, người tính toán cái gì cũng đều cho là chuẩn, người quá tự phụ, cho nên, người vĩnh viễn có điểm sơ hở.

La Thúy San chậm rãi cất bước về phía trước.

Ninh Quang Diệu nuốt cổ họng, thân thể không ngừng run rẩy, từ trong mắt La Thúy San, y thấy được lửa giận báo thù của người bị bệnh tâm thần.

Đang lúc Ninh Quang Diệu ngóng trông Ninh Đức cùng Ninh Tâm hai người đến cứu mình, nhưng đột nhiên lại nghe từ bên ngoài phòng truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết!

Thân ảnh của Ninh Tâm cùng Ninh Đức, đúng là bị lực lượng gì đó tác

động mạnh mẽ mà văng ra, hung hăng đập xuống phiến đá trên mặt đất!

Dương Liệt cước bộ thoải mái, chậm rì rì từ bên ngoài phòng đi vào, trên tay nhẹ nhàng nâng một khối cầu không ngừng lóe ra ánh quang màu xám bạc.

Lực chấn áp của năng lượng phản vật chất, làm cho Ninh Tâm cùng Ninh Đức cực kỳ sợ hãi, hai người đều có tu vi hóa thần trung kỳ, nhưng giờ phút này tựa hồ có vẻ rất bất lực.

Cả quán trà Lê Viên cùng những người cảnh vệ và nhân viên phục vụ, tựa hồ đã bị tàn sát hết căn bản không phát ra bất cứ thanh âm gì.

- Dương Liệt?

Ninh Quang Diệu trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không rõ như thế nào lại là gã

Dương Liệt quay đầu, nhìn vào mắt Ninh Quang Diệu, lộ ra một nụ cười tà

- Ninh thủ tướng, người nhận nhầm người rồi

Ninh Quang Diệu đồng tử một trận co rút lại, nghe giọng nói, bỗng nhiên tỉnh ngộ

- Người không phải Dương Liệt, người là. Văn Thao?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều sự tình đều đã thông suốt, Ninh Quang Diệu thất thanh hô to nói:

- Trách không được cái tên Dương Liệt lỗ mãng kia lại có thể gây ra nhiều sự việc đến như vậy, hóa ra người là tên què? Nô tài chết tiệt, lúc trước ta tha cho người một mạng, hôm nay người lại kết hợp cùng hai mẹ con chó điên này đến hại ta?

Văn Thao nhún vai

- Thủ tướng, người hẳn phải cảm kích ta mới đúng, trước đó không biến thành người, mà là biến thành Dương Liệt, ta đã thật lòng báo ơn đối với người rồi, về phần mẹ con các nàng, nhân quả báo ứng, đều là do người tự chuốc lấy.

- Đồ vô liêm sỉ

Lúc này, Ninh Tâm cùng Ninh Đức từ trên mặt đất đứng lên rồi đột nhiên vận lực chân nguyên, hai người đều tự gọi ra một loại pháp bảo cho riêng mình, một gương đồng trên mặt có hình bát quái cùng một phi kiếm có chuôi màu xanh tím.

- Hừ, còn muốn phản kháng?

Văn Thao nhếch miệng cười nói

Chỉ thấy Ninh Tâm thúc dục chân nguyên, ở giữa chiếc gương đồng có hình bát quái kia ngưng kết ra một cột sáng màu vàng, điểm hội tụ của cột sáng dần dần biến nhỏ, ầm ầm hóa thành một đạo bạch kim tỏa ra chùm ánh sáng có nhiệt độ cao!

- Mãnh liệt kim quang!

Ninh Tâm hét lớn một tiếng, chùm tia sáng trong nháy mắt liền giống như một đạo cầu vòng, xuyên qua trước ngực Văn Thao!

Mà Ninh Đức cũng không chịu yếu thế, phần nộ thúc dục phi kiếm có chuôi xanh tím kia, mang theo một ánh tím, chém vào cổ Văn Thao!

Hai người mất thấy Văn Thao bị pháp bảo gây thương tích, nhất thời mừng rỡ, chỉ cảm thấy vừa rồi chẳng qua là không có phòng bị tốt, nên mới bị lực lượng quỷ dị của y đánh văng ra.

Giờ phút này vừa lời pháp bảo ra, y lại không phải đối thủ?

Nhưng một giây sau, hai người cũng ghen hòng nhìn trần trời!

Chỉ thấy Văn Thao mặt mang ý cười nghiền ngẫm, chỗ miệng vết thương xuyên qua ngực kia, trong nháy mắt liền phục hồi như cũ, ngoại trừ quần áo bị tổn hại ra, nửa điểm vết thương cũng không có!

Mà chỗ bị chém ở cổ kia, sau khi phi kiếm chém vào y lại dùng tay trực tiếp rút ra, theo sát đó miệng vết thương cũng phục hồi như lúc ban đầu!

- Sao. Như thế nào được. Không có khả năng! Chẳng lẽ hẳn là Bất Tử Chi Thân?

Ninh Tâm hoảng sợ

Văn Thao thì lại khinh miệt nhìn phi kiếm màu xanh tím trên tay, sau khi tám tắc cảm khái hai tiếng, trên tay nổi lên một nguồn năng lượng phản vật chất màu bạc, đem phi kiếm bọc lại!

Ninh Đức ra sức thúc dục chân nguyên, nhưng sao cũng không có biện pháp làm cho phi kiếm kia nghe lời quay trở lại trong tay lão!

Tuy rằng chỉ là một thanh phi kiếm cấp thấp được tạo ra từ sắt thép bình thường cùng kháng thạch tím, nhưng đối với lão loại pháp bảo này cho dù người nào đến Hóa thân trung kỳ trong Ninh gia, cũng không xứng được nhận một pháp bảo như vậy.

Mất thấy phi kiếm bị người khác cầm, có thể nào không nóng nảy?

Văn Thao nhìn Ninh Đức đang sốt ruột với vẻ mặt thống khổ, cười ha ha

- Hình như chân nguyên lực của tu sĩ các ngươi, không thể nào điều khiển được pháp kiếm này, tuy rằng không ngon miệng lắm, nhưng coi như đồ ăn khai vị đi, ta ăn trước vậy.

Đang khi nói chuyện, không ngờ chỉ một lát, phi kiếm kia đúng là bị năng lượng phản vật chất như tầm ăn dâu, hóa thành một dòng ánh sáng chảy nhẹ nhàng, biến mất không thấy đâu!

Ninh Đức cùng Ninh Tâm thấy thế suýt ngã xuống đất, để rên pháp bảo này ít nhất phải cần đến Nam Minh Ly hỏa, năng lượng màu xám bạc kia rốt cuộc là cái gì? Vậy mà có thể dễ dàng phân giải cắn nuốt pháp bảo?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1291

Kim Thiềm

Nhưng, giờ phút này bọn họ cũng không còn tâm tư dư thừa mà đi suy nghĩ

Sau khi đem phi kiếm kia cẩn nuốt sạch sẽ, Văn Thao liếc mắt nhìn La Thúy San cùng Ninh Quốc Đồng đang đứng trong phòng, nói:

- Các người nếu như muốn cùng thủ tướng Ninh ôn lại chuyện xưa, tốt nhất nhanh lên một chút, ta ăn xong hai tên này, sẽ ăn hẳn.

Nói xong, thân ảnh Văn Thao hóa thành một đoàn năng lượng phản vật chất màu xám bạc, không khác gì thủy ngân, biến thành dòng chảy, hướng phía Ninh Tâm cùng Ninh Đức mà tới.

Ninh Tâm cùng Ninh Đức đã sớm luống cuống chân tay, muốn bay lên khỏi mặt đất, lại phát hiện những sợi tơ màu bạc kia sớm đã chiếm giữ trên không!

Bọn họ biết rõ thân thể của mình không thể nào kiên cố như phi kiếm kia được.

Cho nên, điều duy nhất có thể làm, chính là vận đủ chân nguyên, hình thành một vòng bảo hộ, đem những năng lượng phản vật chất màu bạc đón đỡ lại bên ngoài!

Nhưng cho dù là chân nguyên lực, năng lượng phản vật chất cũng vẫn như cũ xoi tái không tha!

Văn Thao từ con Chip sinh vật ở bên trong người Nghiêm Bất Ván, thu hoạch được rất nhiều tin tức, tối trọng yếu nhất tất nhiên là thay đổi tiến hóa cách sử dụng năng lượng phản vật chất.

Năng lượng phản vật chất của ngày hôm nay đã khác xưa rất nhiều.

Nếu nói lúc trước Nghiêm Bất Ván cùng Dương Thần giao đấu, năng lượng phản vật chất vẫn chỉ là đạn đạo bình thường điên cuồng công kích, còn năng lượng phản vật chất của ngày hôm nay chính là pháo bắn theo quỹ đạo điện từ, giống như sự dung hợp giữa khoa học tràn đầy kỹ thuật cùng bạo lực hoàn mỹ.

Văn Thao không giống như Nghiêm Bất Ván, đem Thần Thạch bố trí trong cơ thể mình, năng lượng phản vật chất của Thần Thạch đã sớm dung hợp làm một với thân thể y rồi!

Y, chính là năng lượng thể phản vật chất!

Trong phòng, La Thúy San cũng không có ý định trì hoãn quá lâu, dù sao chân nguyên lực phóng thích, dễ dàng hấp dẫn các tu sĩ khác, trong đó có Dương Thần đang ở Yên Kinh.

Nếu mà đưa Dương Thần tới, trông thấy hết thấy cái đoàn năng lượng kia “Ăn tươi” Ninh Quang Diệu. Vậy thì đã mất đi ý nghĩa vốn có rồi.

- Quang Diệu Honey, thật sự rất xin lỗi, xem ra em phải đem những tổn thương đã chịu, trả lại hết cho anh rồi. . .

La Thúy San khoe miệng lộ ra một tia cười tàn nhẫn, trải qua cái tạo thân thể, lao nhanh tới phía Ninh Quang Diệu!

Keng

Bỗng nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên.

Một trào sắc bén của La Thúy San, không ngờ bị một đường sáng màu vàng nhạt đón đỡ tại bên ngoài!

Một đường sáng kia, bao trùm toàn bộ người Ninh Quang Diệu, giống như một đạo Phật Quang phổ chiếu, bảo hộ lấy bản thân y!

- Đây là...

Tình huống trước mắt, ngoài dự liệu của La Thúy San cùng Ninh Quốc Đống, càng làm cho Văn Thao bên ngoài đang chậm rãi xoi tái Ninh Đức cùng Ninh Tâm, cũng trở tay không kịp!

Ninh Quang Diệu nhẹ nhàng thở ra, nhìn ánh sáng đang vây quanh mình, cười sang sảng nói:

- Như thế nào, không nghĩ tới à? Các người cho rằng, ta đường đường là gia chủ Ninh gia, đại biểu cho Ninh gia ở thế tục, sẽ bị hại chết dễ dàng như vậy ư?

- Từ lúc Dương Thần đối với ta có địch ý, trong tộc cũng đã phái người bí mật đưa tới bùa hộ mệnh, nó có thể cảm ứng được nguy cơ sinh tử, làm ra phản ứng. Chỉ là không nghĩ tới, lần này lại dùng cho các người.

Nói xong, Ninh Quang Diệu từ trong vạt áo móc ra một thứ giống như ngọc thạch phi thúy, đây là một mặt ngọc Thiềm Thừ, đang tản ra kim quang nhàn nhạt!

- Chết tiệt, còn có món này. . .

Ninh Quốc Đống mắng một tiếng, hắn tại Ninh gia đã điều tra lâu như vậy, sao cũng không nghĩ tới, một mặt ngọc Ninh Quang Diệu tùy thân mang theo, lại là một kiện pháp bảo!

Ninh Quang Diệu nhe răng cười nói:

- Cái này không chỉ là một ngọc phù hộ thân, còn là một thứ cảnh báo đến bên trong gia tộc Ninh gia, trong tộc một khi tiếp thu tin tức ta gặp nạn, lập tức sẽ phái người tới đây, các người muốn ở chỗ này dùng chân sao?

Đang ra sức chống cự Ninh Tâm cùng Ninh Đức thấy thế đại hỉ.

- Là "Kim Thiềm bùa hộ mệnh" ? Ha ha, Quang Diệu làm tốt lắm! Nói cho các người biết, pháp bảo này tuy là trung hạ phẩm, nhưng bởi vì ba tháng mới có thể sử dụng một lần, lực lượng cơ hồ có thể so với phòng ngự tiên khí!

- Không cần nửa nén hương thời gian, cao thủ của Ninh gia chúng ta sẽ

đến, các người nếu không muốn bị cao thủ Ninh gia chúng ta diệt, tốt nhất thức thời chạy mau còn kịp!

Ninh Tâm đe dọa nói.

La Thúy San hận đến nghiến răng, mà Ninh Quốc Đông cũng thử ra sức công kích, nhưng lại không có cách nào gây ra ảnh hưởng gì đối với ánh sáng kia.

Văn Thao lửa giận hừng hực, không nghĩ tới Ninh Quang Diệu lại cáo giả như vậy, lại suy đoán mang pháp bảo như vậy, mà chưa từng để lại nửa điểm dấu vết!

Nhưng tên đã trên đây, không bắn không được!

Chạy tới một bước này, nếu như sai sót bỏ lỡ cơ hội tốt, vậy thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ rồi!

Mạo danh Dương Thần, làm thất bại kế hoạch của Dương gia, nếu như ngay cả Ninh gia cũng không cách nào cướp được, vậy việc xử lý cục An Toàn cùng vụ Lý gia cùng với Đường gia làm chủ kinh thương, căn bản không có lực hấp dẫn gì nữa!

Bản thân đã hao tổn tâm cơ nhiều như vậy, sao có thể để một pháp bảo bỏ đi phá hư mọi chuyện!?

- Ta ăn các người trước! Rồi phá cái pháp bảo kia!

Văn Thao gào thét, năng lượng phản vật chất chuyển thành một mảnh ác liệt, Ninh Tâm cùng Ninh Đức vốn đã khổ không thể tả được, bây giờ lại cảm thấy vòng bảo hộ bằng chân nguyên yếu ớt tới cực điểm, cuối cùng phá thành từng mảnh nhỏ!

Một mảnh năng lượng màu xám bạc tức thì bao vây, hai gã tu sĩ, rốt cuộc không phát ra nửa điểm tiếng vang. . .

...

Trong phòng ngủ phía hậu viện Dương gia.

Vừa tắt đèn ở đầu giường, Dương Thần chuẩn bị nằm xuống ôm vợ con ngủ, nhưng lại giật mình một cái ngồi thẳng tắp dậy...

Lâm Nhược Khê bị hành động này làm hoảng sợ, mơ mơ màng màng hỏi:

- Lại sao thế? Ngại ngủ sớm không được à?

- Có chân nguyên lực đang cực lực khuếch tán, hình như là tu sĩ đánh nhau, ngay tại trong phạm vi Yên Kinh.

Dương Thần cau mày nói.

Lâm Nhược Khê sửng sốt

- Cái kia. . . Là gần chỗ chúng ta sao?

- Không phải, khoảng cách cũng không gần.

Dương Thần trầm tư, nói:

- Anh đi xem một chút, hẳn chỉ là chân nguyên lực của Hóa Thần Kỳ, anh đi xem tình huống, dù sao cũng sẽ không có sự tình gì.

Lâm Nhược Khê biết rõ gần cũng không gần được, gật gật đầu, bảo

người đàn ông dừng kích động, chờ hần trở về.

Dương Thần tùy tiện mặc một bộ y phục, liền đi chân trần đi ra khỏi phòng, thân ảnh lóe lên, đã mau chóng bay tới trên không trung nam ngoại ô Yến kinh.

Mới vừa đến nơi, chỉ thấy được một đoàn năng lượng vô cùng quen thuộc, lại là năng lượng thể cường hoành màu xám bạc, đang điên cuồng bao phủ một cột sáng tỏa ra kim sắc nhạt!

Hai bên phòng ốc bởi vì lực lượng tản ra cực lớn, đã bị san thành bình địa, trên mặt đất chỉ còn lại cột sáng này khốn khổ chèo chống.

Bên trong cột sáng kia, rõ ràng là Ninh Quang Diệu sắc mặt đã trắng bệch.

Năng lượng phản vật chất!? Sao xuất hiện ở chỗ này !?

Mà khi chú ý tới Ninh Quốc Đồng cùng một người đàn bà xinh đẹp đứng bên cạnh, Dương Thần rốt cuộc hiểu rõ cái gì đang diễn ra.

Mặc dù đối với Ninh Quang Diệu cũng không chào đón gì, nhưng dù sao cũng là cha ruột của Lâm Nhược Khê, Dương Thần cũng không thể trở mặt nhìn y chịu chết.

Trên tay đột nhiên dâng lên một đoàn Tam Muội Chân Hỏa màu bạch kim, lòng bàn tay hướng phía đoàn năng lượng vụn vẹo màu xám bạc kia, Thiên Hỏa hóa thành một ánh lửa, nhanh chóng mà oanh toạc!

Oành

Một tiếng tiếng nổ chấn động vang lên, lại không phải oanh tạc đến chỗ năng lượng thể phản vật chất kia, mà là hung hăng đánh trúng vào đằng sau cột sáng!

Đúng là sớm có dự đoán, bị tránh ra! ?

Năng lượng thể phản vật chất một hồi mang tất cả bay lên không, sau khi hóa thành bộ dáng Dương Liệt, hướng phía Dương Thần đứng đối diện nhếch miệng cười lạnh.

Ninh Quang Diệu bị dọa suýt nữa hồn rời khỏi xác thì lại thầm hô mạo hiểm, may mắn cái bùa hộ mệnh Kim Thiềm này quả thật có thể so với pháp bảo tiên khí hộ thân, mặc dù ảm đạm rất nhiều, nhưng vẫn chưa bị kích vỡ!

Chứng kiến Dương Thần đã lảng không, Ninh Quang Diệu vui mừng quá đổi, biết rõ mạng của mình hơn phân nửa đã được bảo vệ!

- Quả nhiên là người, người không phải Dương Liệt, tuy rằng không biết người tại sao có thể có cái thân thể chứa đựng năng lượng phản vật chất này, sao có thể che dấu thực lực của mình, nhưng ít ra Dương Liệt còn chưa đủ trình độ để trừ tính hết thảy mọi việc.

- Haha ha ha, sắp thành lại bại, xem ra ta vẫn xem thường Ninh Quang Diệu cái lão hồ ly kia rồi.

Văn Thao ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng

- Mà thôi, bị người chạy đến chứng kiến, cái này biểu diễn cũng không

nổi nữa rồi.

- Người sớm nên nghĩ như vậy.

Dương Thần mặt không biểu tình mà nói:

- Nếu như dựa vào những thủ đoạn này của người có thể cướp được Dương gia, hoặc là quyền lực của Ninh gia, như vậy hai gia tộc cũng sớm bị diệt rồi.

- Thật sao?

Văn Thao mỉm cười nói:

- Ta chỉ có thể cảm thán, ta thời vận bất lực, hết lần này tới lần khác lại để một nhân tố bất lợi như người ở trong nước. Nếu như đệ tử của đại gia tộc nào cũng giống như Dương Liệt, Ninh Quốc Đống, chỉ cần dùng tài trí của ta, cướp lấy hai đại gia tộc, cũng không phải vấn đề gì khó.

- Ta có thể lý giải thành người đang khích lệ ta không? .

- Không, ta chỉ là nói, người là người may mắn mà thôi

Văn Thao buông tay.

- Vậy người vẫn không có ý định đem thân phận chân thật của mình nói cho cái người may mắn như ta biết hay sao?

Dương Thần mặt híp lại nói.

Văn Thao cười tà.

- Thân phận của ta? Ha ha, người không thấy sao, ta chính là Dương Liệt.

..

- Không! Hắn không phải Dương Liệt !!! Dương Thần con hãy nghe cha nói! Hắn chính là cái tên què, tên là Văn Thao đó. Chỉ có hắn mới có thể cùng con tiện nhân La Thúy San kia ở cùng một chỗ, chỉ có hắn mới có khả năng nghĩ ra những quỷ kế này! Cha nhớ được giọng điệu của hắn lúc nói chuyện, chính là hắn !!!

Đứng tại bên trong cột sáng, Ninh Quang Diệu chửi ầm lên, thiếu chút nữa chết trong hung hiểm, đã để cho người đứng ở vị trí cao tầng quốc gia như y giận không kiềm chế được!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1292

Duệ Kim Kiểm Khí

Trong đầu Dương Thần cũng phải ngừng một lúc mới kịp phản ứng, cái người què kia là ai.

- Hóa ra là người... Không nghĩ tới, người có thể sống đến bây giờ

Dương Thần có chút cảm khái.

Văn Thao cười lạnh nói:

- Sao nào, người cảm thấy ta giống như loài bò sát, bị người giết chết chỉ bằng một cước sao? Lúc trước khi người đem mũ chó cái đưa đến trước mặt của ta có thể nào cũng sẽ không nghĩ tới, một thằng đàn ông tàn tật tại chân cầu sẽ có một ngày giống như người, cao cao tại thượng đứng trên trời

- Hừ hừ, người cùng bọn họ đều giống nhau, đều mang theo cái loại ánh mắt cao cao tại thượng này, trong mắt các người, chúng ta chỉ là một đám hèn mọn.

- Nhưng ta muốn nói cho người biết, kỳ thật các người cũng chỉ là một thành viên trong đám chúng ta, một đám động vật xấu xí tự xưng là nhân loại, chẳng qua là chụp vào vài bộ quần áo sang trọng che đi sự bản thủ bên trong mà thôi.

- Ta vốn cho là, người người căm hận là ta, mới sắp đặt thiết kế nhiều kế hoạch không thú vị như vậy, nhưng hiện tại xem ra, người đối với những người chúng ta đều hận đến thấu xương?

- Hận các người? Các người không xứng! Ta chỉ bắt tội bay coi như thịt đùn trong nồi, muốn kẹp như thế nào, thì kẹp như thế đó.

Dương Thần cười khẽ.

- Người thoát nhìn rất tự tin, ta có thể cảm giác được, người dùng chính là năng lượng phản vật chất, xem ra người đã thông qua Nghiêm Bất Vấn lấy được thành tựu, hiện tại ta rất ngạc nhiên người làm như thế nào để đạt thành tựu cho tới hôm nay, nhưng người xác thực rất không tầm thường.

- Nhìn thấy chưa, người bây giờ lại dùng cái loại giọng điệu khinh miệt để nói chuyện với ta... Ta rất chán ghét giọng điệu này của đám người các người, hơn nữa, người quản được sao? Người cho rằng người có thể thắng ta?

Văn Thao âm thanh cười lạnh nói:

- Các người những thứ gọi là tứ đại gia tộc, Yên Kinh hào phú, thế gia hào môn Hoa Hạ, hết thảy chỉ là một đám mua danh chuộc tiếng bại hoại!

- Tại bên trong quốc gia này, các người tự xưng là danh môn quý tộc, cảm thấy đứng trên tầng cao của xã hội thì có thể dễ dàng bóp chết những con

rệp! Bị ta ăn tươi cũng là vinh hạnh cho các người đó!

Dương Thần đang muốn nói cái gì đó, lại phát giác được một cỗ uy áp lăm lăm từ phía tây chân trời truyền đến.

Trong chớp mắt, một gã mặc áo bào dài màu trắng, phong độ nhẹ nhàng, tóc dài, đã đi tới trên không trung của Lê Viên.

Người đàn ông mặc áo bào trắng mặt như quan ngọc, hai đầu lông mày mang theo vài phần ngả ngớn khinh thường, mắt híp lại nhìn Ninh Quang Diệu đang bị nhốt trong cột sáng kia, lại nhìn Dương Thần cùng Văn Thao, như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Tứ gia! ? Tứ gia ngài đã tới?

Ninh Quang Diệu nhận ra người này, đúng là người lúc trước mang đến Ninh Tâm cùng Ninh Đức tới Ninh gia - lão Tứ.

Dương Thần cũng đại khái đoán được lai lịch người này, từng nghe Tiêu Chỉ Tình giới thiệu qua, hiện tại nắm quyền Ninh gia là huynh muội bốn người, lão Tứ tên là Ninh Chính Thuần.

Nói về tu vi thì có thể phân biệt ra như vậy. Đều là Tam dương chân hỏa kiếp trung kỳ, tuy nhiên chỉ cao hơn so với Ninh Tâm cùng Ninh Đức, còn so với mình thì lại kém khá xa.

- Đồ vô dụng, tình cảnh này mà đã khởi động Kim Thiềm bùa hộ mệnh.

Ninh Chính Thuần mắt liếc nhìn La Thúy San cùng Ninh Quốc Đồng đang dùng ánh mắt ác độc ở đằng kia, cười lạnh nói:

- Bọn hần cũng có thể gây bất lợi đối với người?

Ninh Quang Diệu lập tức nói:

- Đúng vậy! Xin Tứ gia ngay tại chỗ hành quyết hai người này!

Ninh Chính Thuần ngấm nhìn Dương Thần, nhếch miệng nói:

- Ta nhận ra người, là tiểu tử của Dương gia, người ở bên trong ảo cảnh của chúng ta cũng rất có thanh danh, ta nhìn không ra tu vi của người, xem ra hoàn toàn chính xác danh bất hư truyền.

- Hôm nay ta ra ngoài chỉ là để bảo hộ chu toàn cho người Ninh gia ở thế tục, hiện tại hần không có việc gì, ta cũng không tiện ra tay, không bằng người thay ta chém giết ba người này, thế nào?

- Ở đâu chạy đến tạp chủng, khoa tay múa chân, người cho rằng người là ai!?

Không đợi Dương Thần nói cái gì, Văn Thao huy động cánh tay, một đạo năng lượng thể phản vật chất trắng kiêu, thế như chẻ tre bắn về phía Ninh Chính Thuần!

Ninh Chính Thuần sớm có phòng bị, xuất ra một thanh ngọc kiếm trắng tuyền thon dài, thẳng tiến!

Bạch ngọc kiếm này tuy rằng được chế tạo từ phi kim loại, lại tràn ngập linh khí kim loại sắc bén!

Một đạo duệ kim kiếm khí màu trắng như là bọt nước, từ trên thân bạch

ngọc kiếm vọt lên, lại hóa thành một luồng sóng hung mãnh, cùng năng lượng phản vật chất kia âm âm đụng vào nhau!

Bành bành bành !!...

Hết đợt sóng này tiếp nối một đợt sóng khác, liên tục mấy tiếng tiếng nổ mạnh về sau, năng lượng phản vật chất cuối cùng cũng bị kiếm khí cắn nát tại chỗ, nhưng Ninh Chính Thuần cũng bị chấn động rơi xuống mặt đất!

Loạng choạng lui lại mấy bước, Ninh Chính Thuần hoảng sợ biến sắc, tuyệt đối không nghĩ tới tên đàn ông tướng mạo xấu xí xa lạ này lại tiện tay thi triển ra thực lực mạnh như vậy!

- Haha! Chỉ có chút bản lĩnh ấy, mà lại đi tới cứu Ninh Quang Diệu! ? Ta cho ngươi chết cùng bọn họ vậy!!

Văn Thao lòng tin lập tức tăng nhiều, liên tục hai đường sáng phản vật chất, hướng xuống Ninh Chính Thuần trên mặt đất liên tục oanh tạc!

Dương Thần vốn có cơ hội ngăn cản, nhưng Ninh Chính Thuần kia cùng mình cũng không có quan hệ gì, với lại muốn nhìn một chút thủ đoạn của Văn Thao, nên hãn chưa chịu ra tay.

Ninh Chính Thuần lúc này đang mệt mỏi đối phó, không khỏi hồi hận chính mình chủ quan, đáng lẽ nên mang một số trở thủ, hoặc mời cao thủ đứng đầu trong gia tộc đến mới có cơ hội thắng!

Lão lúc này đang trốn chạy, không rảnh bận tâm đến Ninh Quang Diệu phía sau, một chùm sáng lại đâm vào cột sáng màu vàng này!

Sau một tiếng nứt toác nổ mạnh, cái cột sáng phòng hộ kia, đúng là bị nện vỡ tan tành!

Ninh Quang Diệu đã mất đi lá chắn bảo hộ, nhất thời cực kì hoảng sợ!

Mà cùng lúc đó, La Thúy San cùng Ninh Quốc Đống trước đó không cách nào phá được, lại lộ ra vẻ mừng như điên!

- Phụ thân đại nhân, là cha vứt bỏ ta trước, lựa chọn cái loại nghiệt chủng kia, lần này đừng trách con trở mặt!

Ninh Quốc Đống động lại oán giận độc ác nhiều ngày, rốt cục tại thời khắc này đã được bộc phát, thân ảnh hóa thành một tàn ảnh, hướng phía Ninh Quang Diệu đánh tới!

- Cẩn thận!!

La Thúy San lại phát ra một tiếng hét thê lương, thân ảnh đuổi theo Ninh Quốc Đống, nhào tới trước mặt y!

Ninh Quốc Đống bước chân dừng lại, đột nhiên phanh lại!

Phụt

Một âm thanh đâm xuyên thanh thúy vang lên, chỉ thấy một chùm tia sáng màu trắng sắc bén, giống như tia la-ze, lúc này vừa vắn xuyên thủng ngực La Thúy San!

Xa bên cạnh, Ninh Chính Thuần thối lui một khoảng cách lớn, đang dựng lên hai cây kiếm chỉ, phát ra một chiêu Duệ kim kiếm khí để cứu Ninh

Quang Diệu!!

Trong tích tắc này, Ninh Quốc Đống giống như ngây dại, nhìn người phụ nữ trước mắt trước ngực đã bị xuyên thủng mở ra một lỗ thủng máu thịt lẫn lộn, mở to đôi mắt, không có nửa điểm phản ứng...

Thời gian phẳng phát động lại, lại giống như đang lùi lại...

Trên bầu trời Văn Thao nhìn thấy một màn này, cũng không có nhiều cảm xúc, hai mẹ con La Thúy San cùng Ninh Quốc Đống sau khi kế hoạch thất bại, cũng đã mất đi giá trị lợi dụng, y tự nhiên cũng không muốn đi quản.

Ninh Quang Diệu thì là thở mạnh một hơi, cũng may Ninh Chính Thuần chưa quên, luôn chú ý an nguy của mình, cuối cùng cũng tạm thời hữu kinh vô hiểm, lão cười lạnh đối với người phụ nữ đang nằm dưới đất.

Dương Thần không nghĩ tới trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đã xảy ra một màn kịch quá mức kịch tính, không nghĩ tới La Thúy San đã không còn là La Thúy San ngày nào, lại có thể xả thân đi cứu Ninh Quốc Đống cũng đã không phải người con của ngày trước.

Tuy rằng sau khi bị cải tạo thân thể có được năng lực cường đại tự phục hồi như cũ, nhưng loại kiếm khí tràn ngập Duệ kim chân nguyên này, hiển nhiên không phải là thứ mà thân thể bọn chúng có khả năng chữa trị.

Lưu lại tại ngực đại lượng kiếm khí, để cho miệng vết thương của La Thúy San không ngừng mở rộng, máu tươi không ngừng tuôn trào, căn bản không có ý định dừng lại.

Mặc dù cũng đã đến Tam dương Độ Kiếp trung kỳ bình thường, nhưng người kia cũng đã vượt qua Hóa Thần Kỳ, cho nên sức mạnh tuyệt không giống như suy nghĩ của bọn hắn.

Ninh Quốc Đống vô ý thức xông lên, ôm lấy La Thúy San đã ngã xuống đất, vành mắt đỏ lên, hét lớn:

- Mẹ đây là vì cái gì !? Mẹ làm gì phải cứu con !? Mẹ điên rồi sao !?

La Thúy San run rẩy tay, ý muốn sờ má của Ninh Quốc Đống, nhưng lại bị kiếm khí ở ngực từng bước xâm chiếm, đau đớn từng đợt.

- Đứa con ngốc... Ta là mẹ con mà...

La Thúy San suy yếu nói.

Ninh Quốc Đống nước mắt sao cũng không ngăn được rơi xuống, rơi xuống ngực La Thúy San, nhưng lại trực tiếp xuyên qua thân thể của bà, rơi xuống mặt đất...

- Mẹ... Mẹ biết rõ... Con ghét bỏ mẹ... Chê mẹ bản... Đã... Đã không hề xem mẹ là... Mẹ của con...

La Thúy San lộ vẻ sầu thảm cười nói:

- Nhưng mẹ... mẹ vĩnh viễn... xem con là... con trai mẹ...

Người phụ nữ nói đến chữ cuối cùng, do máu chảy quá nhiều, khó có thể duy trì, đầu tuy chưa ngã nhưng đã không còn sống.

- KHÔNG....!!!!!!

Ninh Quốc Đồng khàn giọng hô to, khỏe mắt như muốn nứt, tuyệt vọng, hồi hận, thống khổ, các loại cảm xúc hỗn tạp, lại để cho y cảm thấy muốn điên luôn!

Thế nhưng dưới cục diện trước mắt, cũng không có người nào đi đến quan tâm lòng của y tan thành mảnh nhỏ cỡ nào.

La Thúy San chết đi, chỉ như một lá chắn vô ý.

Văn Thao liên tục thúc giục mấy đạo cột sáng chèn ép Ninh Chính Thuận bên trong, năng lượng phản vật chất trên người bắt đầu cuộn cuộn, vô số sợi tơ màu xám bạc, giống như ngàn vạn lần sóng to, từ bốn phương tám hướng, hướng Ninh Chính Thuận bọc lấy!!

Cùng lúc đó, có càng nhiều năng lượng phản vật chất hướng phía Dương Thần vây quanh. Tạo thành xu thế vây kín, trong nháy mắt định thôn phệ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1293

Nghịch Thiên

Dương Thần không chút hoang mang, quanh thân ngưng tụ một tầng quỹ thủy xanh thẳm, sau khi đón đỡ năng lượng phản vật chất đang không ngừng sinh ra vây đánh, dùng toàn bộ lực lượng thiên địa đẩy lui năng lượng phản vật chất đang tiến hành ăn mòn chậm chạp kia..

Dương Thần cũng không trông cậy vào tiêu hao hết tất cả năng lượng phản vật chất, chỉ muốn tạo ra thời cơ trong nháy mắt.

Phá vỡ một đoàn ánh sáng màu bạc đan xen nhau, rồi xé mở ra một đạo khe hở hẹp dài, Dương Thần bay thẳng tới chỗ thân thể Văn Thao, một nắm đấm dứt khoát đập vào trên ót Văn Thao!

Bành!

Toàn bộ xương đầu bị nện vỡ trở thành từng mảnh, máu thịt bay ra, thậm chí có thể chứng kiến bằng mắt nổ tung thành tương.

Nhưng cả người Văn Thao trong khoảnh khắc đó lại hóa thành vô số năng lượng thể màu xám bạc, chảy nhỏ giọt như suối chảy, lại lần nữa từ phía trên không trung hội tụ, phục hồi thành hình như cũ!

Trong tiếng cười đắc ý, thân thể Văn Thao hóa thành vô số mũi tên nhọn, phảng phất giống vô số mũi tên tiễn tháp, hướng phía Dương Thần điên cuồng mà kích xạ!

Mũi tên liên tục được phóng ra nhìn thì có vẻ dày đặc cùng nhỏ bé, nhưng trong mỗi một cái đều ẩn chứa năng lượng tương phản với thế giới.

Loại năng lượng này hoàn toàn không cách nào bị thiên địa lực lượng đồng hóa, Dương Thần biết rõ, nếu mà bị nó đánh trúng, khí lực của mình cũng rất khó trong thời gian ngắn tiến hành khôi phục!

Văn Thao đúng là biết được điểm này, lại hồn nhiên không sợ Dương Thần đối với y phá hủy đả kích, điên cuồng mà tấn công bạt mạng.

Trong lúc nhất thời, Dương Thần cũng không có biện pháp tốt gì để xử lý, không ngừng sử dụng Nam Minh Ly hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, thậm chí Minh Thủy, Nghiệp Hỏa, thay nhau oanh tạc, nhưng vẫn không cách nào ngăn chặn thế tiến công của Văn Thao!

Tại bên trong một mảnh trắng xóa, màu hồng đỏ thắm, màu đỏ như máu cùng màu xanh da trời không ngừng đan xen vào nhau, thân thể Văn Thao không ngừng mà bị phân giải, oanh tán, nhưng căn bản không ảnh hưởng tới việc ngưng tụ của y!

Càng làm cho Dương Thần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi chính là, Văn Thao cũng không có ý định vứt bỏ thân thể Dương Liệt.

Cái này đã nói lên, y cũng không phải là chiếm giữ thân thể Dương Liệt, mà là đã đem thân thể Dương Liệt dung hợp với cơ thể mình!

Mà ở phía dưới, Ninh Chính Thuần đang đối mặt với một số nhỏ năng lượng phản vật chất do Văn Thao phân ra, ở bên trong không ngừng tránh né, dùng bạch ngọc kiếm kia huy động ra sóng kiếm khí, khó khăn lắm mới tiêu hao được một ít, lộ ra vẻ chật vật.

Vốn Ninh Quốc Đống đang ôm thi thể La Thúy San khóc rống, thấy tình cảnh này, nhất thời mắt đỏ lên, gắt gao nhìn thẳng Ninh Quang Diệu đang không có ai bảo vệ!

Kim Thiềm bùa hộ mệnh mất đi công hiệu, Ninh Quang Diệu chẳng khác gì một khối thịt mặc cho người chém giết!

- Điều là ông... Ông hại chết mẹ của ta... Ta phải giết chết ông!!!

Ninh Quốc Đống điên cuồng mà nhào tới, lúc này Ninh Chính Thuần phía xa xa đang cố hết sức đối phó với năng lượng phản vật chất, nhưng vẫn dốc sức liều mạng chém ra một đạo kiếm sóng, hướng phía Ninh Quốc Đống cắt qua!

Lão đến đây với mục đích chính là vì bảo toàn người phát ngôn, người không chế quyền lực của Ninh gia ở thế tục, làm sao có thể để người khác vô lễ?

Bốc

Duệ kim kiếm hiện lên bên cạnh thân thể Ninh Quốc Đống, vô cùng sắc bén đã cắt đứt nửa cánh tay của Ninh Quốc Đống.

- A...

Ninh Quốc Đống kêu thảm một tiếng, nhưng vì thân thể đã được cải tạo, lập tức bắt đầu sinh trưởng ra tứ chi hoàn toàn mới!

Ninh Quang Diệu đã lui rúc vào một góc, tim đập tận cổ họng, nhìn Ninh Quốc Đống không muốn sống lao tới giết mình, đầu óc không ngừng chuyển động, sắc mặt tái nhợt rống lớn nói:

- Quốc Đống !! Con điên rồi sao! ? Bà ta đã không phải là mẹ của con! Bà chết rồi !!

- Tiện nhân này cùng cái tên què xấu xí kia ở cùng một chỗ, là ả từ bỏ ta, cũng từ bỏ con!! Cái chết của ả là trừng phạt đúng tội !! ả không biết xấu hổ, vứt bỏ tôn nghiêm của Ninh gia chúng ta, súc sinh cũng không bằng! Càng không xứng làm mẹ của con! Ta mới là cha ruột của con !!

Ninh Quốc Đống ngũ quan vặn vẹo, âm thanh hung dữ cười nói:

- Không biết xấu hổ? Tôn nghiêm? Ông cho rằng mẹ nguyện ý vứt bỏ ư! ? Nếu như không phải ông vứt bỏ mẹ, đi theo người phụ nữ khác đây dựa không rõ, lại sinh ra nghiệt chủng vô liêm sỉ đi theo đàn ông, mẹ sẽ làm ra nhiều chuyện như vậy, gặp phải nhiều mầm tai họa như vậy sao! ?

- Ông cho rằng mẹ từ một người phụ nữ cao cao tại thượng, cuối cùng phải rơi xuống thân phận một con chó cái bị mọi người chà đạp, ai cũng có

thể cười lên, là mẹ muốn sao! ?

- Điều là ông !! Là cái tên không bằng cảm thú như ông, là người hại chết mẹ của ta! Ông còn dám nói là cha ta? Nhỏ vào! Chó má !! Ta giết ông!!!

Ninh Quốc Đống không khác gì một con sói điên lao tới chỗ Ninh Quang Diệu, người kia giống như là cừu non bất lực, căn bản không biết làm sao!

Xa bên cạnh Ninh Chính Thuần đã bị khắc chế đến sít sao, tuy rằng rất muốn cứu, nhưng lại không nghĩ ra phương pháp nào!

Đột nhiên, Ninh Quang Diệu nhớ tới cái gì, mạnh mẽ hô to:

- Dương Thần !! Ta là cha vợ của con! Con không thể trơ mắt nhìn ta chết

Mặc dù Dương Thần trên bầu trời vẫn không ngừng chiến đấu nhưng vẫn không quên quan sát tình huống phía dưới, chẳng qua nếu không phải nghe thấy tiếng la, hẳn ước gì Ninh Quang Diệu "Không cẩn thận" quên mất mình.

Thế nhưng mà... Y thật sự là cha đẻ của Lâm Nhược Khê

Dương Thần không dám tưởng tượng nếu như Lâm Nhược Khê biết rõ chính mình nhìn thấy Ninh Quang Diệu chết mà không cứu, sẽ có thái độ gì đây.

Cho dù Lâm Nhược Khê không biết rõ tình hình, chính mình chỉ sợ cũng trở thành phiền phức khó chịu trong lòng người phụ nữ.

Hắn cho dù muốn giết, cũng phải giết quang minh chính đại.

Tuy rằng cảm thấy ủy khuất, nhưng Dương Thần vẫn là phân ra một đạo Ly Hỏa, đuổi tới bên người Ninh Quốc Đống đang lao tới trước mặt Ninh Quang Diệu, giống như một đạo lưu quang, đốt lên thân thể Ninh Quốc Đống!

- A...!

Ninh Quốc Đống kêu thảm ngã xuống đất, ý đồ dập tắt lửa trên người đang không ngừng ăn mòn, để làm cho thân thể của y có thể nhanh chóng chữa trị, không có việc gì như cũ.

Mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo toàn thân Ninh Quang Diệu, nhìn thấy một màn này, y lộ ra tiếng cười tàn nhẫn!

- Nghiệt súc, đáng đời nhà ngươi bị chết cháy !! Cả cha ruột của mày mà cũng dám phản bội! Đi theo con mẹ mày xuống Địa ngục đi!!

Ninh Quang Diệu bị dọa cho không nhẹ, bỗng nhiên vọt tới bên cạnh La Thúy San, hung hăng đập mấy cước vào thi thể ả, tựa hồ không cần dùng nhiều lời ác độc, dùng hành động là nhanh nhất để làm nguôi đi lửa giận trong lòng y.

Ninh Quốc Đống cố gắng bò về hướng y, nhưng Nam Minh Ly hỏa là Thiên Hỏa ngay cả tu sĩ Hóa Thần Kỳ cũng khó mà chịu được, y há có thể chịu được sao?

Chẳng mấy chốc, toàn bộ thân thể Ninh Quốc Đống cũng đã tan thành mây khói!

Chúng kiến hết thấy mọi chuyện phía dưới, Dương Thần hận không thể

dùng một mồi lửa đem Ninh Quang Diệu đốt luôn!

Nhưng loại sự tình này cũng chỉ có thể ngấm lại, dù sao La Thúy san cùng Ninh Quốc Đồng cũng không phải cái loại lương thiện gì, bản thân vì bọn họ làm thịt Ninh Quang Diệu, không bằng không cứu còn hơn.

Nhưng nghĩ đến tương lai Ninh Quang Diệu lại muốn tiếp cận Lâm Nhược Khê, Dương Thần trong lòng lại nặng nề.

- Hừ, người còn có lòng dạ thanh thoi đi quản chuyện của người khác?

Văn Thao phóng đầy trời mưa tên, biết được cũng không có nhiều tác dụng, nhưng đối với việc Dương Thần phân tâm rất là bất mãn, tựa như lại bị đối xử khinh miệt, lửa giận lại lần nữa tăng vọt!

- Ít nhất với thủ đoạn của người, còn không để cho ta cảm thấy ứng phó rất khó khăn.

Dương Thần cẩn thận mà nói.

Văn Thao bỗng nhiên quý dị cười cười.

- Cho người một cơ hội, cùng ta hợp tác như thế nào đây?

- Hợp tác cái gì?

- Cùng ta đứng chung một chỗ, phá vỡ cái thế giới mục nát này !!

Văn Thao cuồng nhiệt cao giọng hô.

Dương Thần sững sờ, buồn bực chỉ chỉ chính mình.

- Người nói muốn cùng ta? Phá vỡ thế giới?

- Đúng vậy, người không phải Minh Vương, không phải một trong những Chư Thần sao? Mặc kệ có phải "thần" hay không, thần chẳng phải nên đi thay đổi thế giới sao?

Văn Thao không chút khách khí nói.

- Ta nhìn người hoàn toàn khác hẳn Nghiêm Bất Vãn.

Dương Thần chặc chặc thở dài:

- Ít nhất Nghiêm Bất Vãn chỉ là có chút điên cuồng, người thì là một người điên.

- Ta nhìn người mới giống đồ con lợn đó! Căn bản không xứng được gọi Minh Vương! Cũng không xứng với một thân bản lĩnh và địa vị kia!

Văn Thao huy động năm đám, giận dữ hét lớn:

- Cái gì... mà thần?! Với tư cách thần thì phải nên tạo phúc muôn dân trăm họ! Nhưng những Chư Thần như các người, chỉ biết đầu đuôi lười biếng, không để ý tới thế sự, lại bày ra một bộ dạng thế ngoại cao nhân dối trá!

- Tựa như cái gọi là tràn đầy văn minh cổ, lại tràn đầy vô số truyền thừa, có vô số tu sĩ quốc gia ở bên trong, những hào phú này, những đại gia tộc này, những quý tộc này, nhân viên quan trọng đều đồng dạng như nhau, đều là chương ngại vật của cái thế giới này! Ngưng kết thế tội tệ!

- Ta lúc đầu chỉ là một đứa con nhà nghèo bình thường, ta chỉ muốn thi lên đại học, để cho cha mẹ ta nghèo cả đời có thể hưởng phúc lúc tuổi già! Nhưng cũng bởi vì đám cầu quan chết tiệt kia, rõ ràng gia tài bạc triệu, lại

cướp đoạt mất cơ hội duy nhất được lên đại học thay đổi vận mệnh nửa đời sau của ta!

- Còn có cái tên thủ tướng chó má Ninh Quang Diệu trên mặt đất kia, chỉ biết sống an nhàn sung sướng, với lại lừa gạt dân chúng!

- Hắn ngay cả vợ và con trai của mình đều có thể tùy ý giết chết chà đạp! Không từ thủ đoạn!? Người cho rằng đây là việc con người nên làm sao?!

- Đường gia một nhà trung liệt, thì lại vì Hồng Mông thần bí kia tận tâm tận lực, con trai của lão nhân kia lại bởi vì người trong Hồng Mông, huyền ảo rồi nổi điên chết như thế nào cũng không biết! Người cảm thấy Hồng Mông có bao nhiêu chính nghĩa?!

- La Thúy San, chỉ muốn có một người chồng yêu mình quan tâm mình, yêu chiều cô ta thêm chút không được sao? Cho dù không thích cô ta bị người khác cười lên, sắp xếp chỗ cho cô ta ẩn cư không được sao? Chẳng lẽ nhất thiết phải giết cô ta diệt khẩu? Cũng bởi vì cô ta đã từng là thứ ghê tởm sao?

- Mà một đám thần, một đám tu sĩ, cái thứ nhân loại thích cầm quyền, người dựa vào chính mình chém giết cho tới hôm nay, chẳng lẽ lại cam tâm trong này nước chảy bèo trôi! ?

- Sao không cùng ta, quét sạch cái thế giới mục nát và sa đọa này, đem tự do và quyền lực thực sự trao vào tay người bình thường

- Ta tin tưởng, sẽ có một ngày, tất cả người bình thường, đều có thể tìm được lực lượng thuộc về mình, đều có thể có được lực lượng chống lại Thần Ma quỷ quái !!"

- Mãi mãi sẽ không chịu bất cứ thế lực nào, bất cứ kẻ nào áp bách, bóc lột và tàn sát!

- Nếu như Chư Thần, Hồng Mông, thật sự đại biểu công bình cùng chân lý thế gian, vì sao thế đạo bất công như thế?

- Người bị ổi muốn làm gì thì làm, lại để cho người thiện lương thuần khiết chịu nhục và tổn thương, đi đến tuyệt cảnh không chết không ngừng nghỉ!

- Nếu như sinh linh thế gian cuối cùng cả đời chỉ biết trở thành những quân cờ cho bọn súc sinh dơ bẩn kia, như vậy thần linh tồn tại - giá trị nằm đâu? ! Hồng Mông - tác dụng thế nào?

- Nếu như ngay cả nguyện vọng hòa bình chất phác cũng không thể thực hiện... Như vậy, cùng ta phá vỡ hết thảy, nghịch thiên sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1294

Không Có Tư Cách

Văn Thao hò hét khản cả tiếng, giống như phải là phải lay động trời đất này, tuyên truyền giác ngộ!

Tiếng hét ra giống như khí dâng trào đọng lại trong lồng ngực vài vạn năm, ối chao khiếp người!

Trên bầu trời gió thổi tiêu điều, sao sáng lấp lánh, trời cao mênh mông, thân ảnh của hai người mờ ảo ngung lập.

Giờ khắc này, sự im lặng đặc biệt khiến người khác phát run.

Trầm mặc hồi lâu, Dương Thần vẫn không chút biểu tình mới thở dài một hơi, sau khi cúi đầu cười khẽ thì lắc lắc đầu.

- Có lẽ tao nói mày là người điên chưa đủ, mày không chỉ là một kẻ điên mà còn là tên nhát gan...

Đúng vào lúc hào khí ngất trời, Văn Thao nghe lời nói như vậy thì hận không thể xé nát Dương Thần!

- Mày nói tao nhát gan! Ha ha, mày có phải trời vừa tối đã bắt đầu nằm mơ rồi không?

Văn Thao cười nhạo nói.

Dương Thần cũng không giải thích, tay hấn lại lần nữa dấy lên Nghiệp hỏa màu máu hùng hực,

- Tóc chiến tóc thẳng đi, lúc đầu là tao cho mày cơ duyên đi đến ngày hôm nay, nhân quả báo ứng, rước lấy mọi chuyện hôm nay, để tao chấm dứt.

- Mày cho rằng, băng vừa lửa của mày có thể gây tổn thương cho tao?

Văn Thao khinh thường nói.

- Không đâu rõ ràng một trận, làm sao biết?

Dương Thần không nói thêm lời, thúc dục sức mạnh thiên địa của Thiên quân bên đàng hướng về phía Văn Thao thổi đi!

Một tay dấy lên Nghiệp hỏa, tay kia lại dâng lên một tầng Minh thủy màu xanh đen quanh quẩn, thế như chẻ tre xông về phía Văn Thao!

Vài vòng lửa Nghiệp hỏa gào thét quẩn vòng quanh thân Dương Thần đồng thời gào về hướng Văn Thao, Minh thủy còn lại hóa thành giao long trong biển, phá không vây kín!

Băng hỏa lưỡng trọng thiên điên cuồng tấn công, đem nửa bầu trời nhuộm thành một màu đỏ lam cùng với cảnh quan tráng lệ!

Tầng linh khí lớn hình thành rung động tầng mây, âm thanh trầm đục như vô số châu đạn hạt nhân trên không trung không ngừng bùng nổ!

Không trung từng khúc vỡ tung, giống như bất cứ lúc nào đều có thể hình

thành khe nứt thời không, nuốt người vào đó

Cảnh đẹp tráng lệ, cũng là lao tù không trung trí mạng!

Một lượng Cửu thiên thần lôi Độ khiếp sợ kỳ uy áp, khiến Ninh Chính Thuần ở một bên xem cuộc chiến kinh hoàng trọn mắt!

Anh ta thậm chí không dám tưởng tượng, nếu hơn mười đạo đỏ lam kia lần lượt thay đổi, đụng vào thân thể chính mình sẽ là cái chết như nào!

Tu vi của người trẻ tuổi kia vượt xa sự mong đợi của anh ta, nghĩ đến trước đây đối đầu với anh ta liền cảm thấy một trận hoảng sợ!

Coi như cao thủ đứng đầu trong gia tộc tới cũng chưa chắc có thể chống đỡ được! Công pháp biến thái của hắn rốt cuộc là học được ở nơi nào, trẻ tuổi như vậy lại có thể có được thành tựu này?

Nhưng! Dương Thần lại không cảm giác được thể công hung mãnh của mình, có thật sự sinh ra hiệu quả gì.

Chỉ thấy vô số thiên hỏa và huyền thủy sau khi khiến thân thể Văn Thao tách rời rồi vỡ vụn, vẫn như cũ không thể cản trở được vô số năng lượng phản vật chất trên không trung toán loạn tuôn ra.

Năng lượng của phản vật chất đó căn bản diệt cũng không hết, vô cùng no đủ, vô cùng vô số, lặp đi lặp lại ngưng tụ và phân tán!

Dương Thần biết rằng, tu vi khi xưa của hắn không bằng bây giờ, nếu hiện tại gặp được Nghiên Bất Vấn lúc đó, nhất định có thể dùng thiên hỏa và huyền thủy để nghiền nát giết chết trong nháy mắt!

Nhưng Văn Thao trước mắt, lại có sức mạnh mạnh hơn đối với lực lượng thiên địa, hồn nhiên không sợ!

Có lẽ nguyên nhân đều không phải là tu sĩ, Nghiệp hỏa loại thiên hỏa này có lực sát thương cực kỳ lớn đối với hồn phách, lại không có ảnh hưởng gì đối với Văn Thao?

Ánh sáng tiêu tan, thân thể Văn Thao lại một lần nữa ngưng tụ, thân thể Dương Liệt lại một lần nữa hiện lên!

- Ha ha, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, một khi mày đã khăng khăng một mực như vậy thì tao phải thôi quyết chương ngại vật! Mày không chết, lòng tao khó có thể bình an! Xem ra thủ đoạn của mày cũng dùng xong rồi, hiện tại tao liền cho mày biết thực lực thật sự của tao!

Tiếng nói của Văn Thao vừa dứt, cả người hóa thành thể năng lượng, sau một trận bành trướng kịch liệt lại ngưng kết vào cùng một chỗ, lại một trận vặn móp méo dần dần kéo dài ra...

Trong nháy mắt, không đợi Dương Thần kịp phản ứng, ở giữa không trung tạo thành một chỗ trống lóc xoáy!

Dương Thần tính mượn sức mạnh của thiên địa nhưng lại phát hiện, đã uổng phí!

Dường như toàn bộ thế giới trong nháy mắt biến thành trạng thái chân không, tất cả linh khí đều không tồn tại, trong cơ thể mình ngoại trừ Vãng

niệm diễn sinh kinh vẫn còn đang chuyển động, thì không thể mượn dùng sức mạnh vô cùng vô tận của thiên địa đến ngăn địch được nữa!

Càng làm cho Dương Thần kinh hãi chính là, thân thể của bản thân không ngờ không còn nghe sai khiến nữa, bắt đầu bị hút vào lốc xoáy kia!

Mặc cho Dương Thần thôi thúc như nào, cơ thể vốn có sức mạnh thiên địa cũng không thể thoát khỏi trói buộc, loại lực hút này lớn như lỗ đen trong vũ trụ!

- Không tác dụng đâu! Dương Thần! Năng lượng phản vật chất của tao đã trải qua sự lột xác, tiến hóa đến mức độ mà hoàn toàn không thể giải thích!

- Mà mày nghĩ với thực lực khi đó của Nghiêm Bất Vấn, tao sẽ tới đây mạo hiểm? Chẳng lẽ đến trước mặt mày tìm cái chết?

- Tao của bây giờ, mạnh hơn so với Nghiêm Bất Vấn không biết bao nhiêu lần! Lốc xoáy năng lượng phản vật chất này, sẽ mượn kẽ nứt của không gian dị dạng và không gian song song, khiến cả linh hồn của người hoàn toàn dập nát!

- Dù mày có được thần cách có thể luân hồi, nhưng dưới tình huống linh hồn bị tao khống chế, mày chỉ có thể chờ chết!

- Nếu tao không ăn được mày, không dùng được mày, thì sẽ phá hủy mày!!

Bên trong lốc xoáy màu xám bạc, khuôn mặt Dương Thần bắt đầu vặn vẹo, lời kéo, dùng hết khí lực để ổn định thân hình mình. Nhưng tốc độ lốc xoáy năng lượng phản vật chất kia vẫn như cũ, giống như tằm ăn rồi ăn mòn sức mạnh thiên địa của chính mình!

Dương Thần thậm chí có thể tưởng tượng, nếu như mình không thể kết nối với thiên địa, tiếp tục bị cắn nuốt như vậy, không mất bao nhiêu thời gian nữa, thân thể của mình sẽ như hình thức năng lượng, bị phân giải triệt để!

Một loại tình trạng không hề chống đỡ cảm xúc khiến Dương Thần vừa tức giận vừa cảm thấy kinh hãi!

Bản thân không ngờ lại sợ suýt, vốn tưởng chỉ cần không phải đối mặt với cao thủ đứng đầu trong Huyền Cảnh thì bản thân có được thực lực tuyệt đối. Thật không ngờ, lần đầu tiên giao phong chính diện với Văn Thao đã cường hãn như vậy!

Ngay cả gã cũng có thể thoát thai hoán cốt, chỉ sợ thật sự muốn liều chết với cao thủ bên trong Huyền cảnh, khó càng thêm khó!

Mất thấy chính mình đang rơi xuống chỉ sợ sẽ vô lực hồi thiên, nội tâm Dương Thần giãy dụa, chẳng lẽ lại phải bắt đắc dĩ sử dụng Hỗn Động đỉnh?

Nếu quái vật không khống chế được, ngược lại khống chế chính mình, chẳng sợ một chốc nữa thật sẽ không biết sẽ làm ra loại chuyện gì...

Chính trong lúc nội tâm Dương Thần giằng co, Văn Thao hóa thành thể năng lượng cũng không ngừng cười hô hô!

Người đàn ông cảm thấy cảm chắc được thắng lợi, khinh miệt thì thầm:

- Dương Thần, mày thắng nhiều người như vậy, thế thì đã sao... Cuối cùng không phải là thua bởi tay tao sao?

- Mày có biết tại sao mày phải bại bởi tay tao không? Trước khi chết tao cho mày biết, mày tồn tại quá nhiều điểm yếu đuối mới có thể có ràng buộc...

- Thế giới chính là một khu rừng rậm cá lớn nuốt cá bé, cao thủ thật sự chỉ biết dùng bản năng của động vật mới để bản thân mình sống sót được càng tốt hơn.

- Hy sinh lợi ích của bản thân để người khác sống tốt thì chính là ý tưởng ngu xuẩn đến cực điểm!

- Sợ đầu sợ đuôi, khiếp ý, ràng buộc, thương xót, yếu đuối... tất cả đều khiến mày chết trong tay tao!

- Tao vốn tưởng mày sẽ không giống bình thường, nhưng xem ra mày làm kẻ mạnh, còn không đủ tư cách!! Làm đối thủ của tao, càng không có tư cách!!

Trong tiếng cười điên dại, Văn Thao lại một lần nữa gia tăng tốc độ lưu động của năng lượng phản vật chất, lốc xoáy giống như biết thành một vòi rồng, mắt thấy sẽ đem toàn bộ phạm vi 10km bao trùm lấy!

Ninh Chính Thuần trên mặt đất thấy không đúng, bất chấp tất cả hóa thành một đạo bạch quang mang theo Ninh Quang Diệu rời khỏi hiện trường.

Văn Thao chuyên tâm đối phó Dương Thần, cũng không phân tâm để ý tới, dù sao đuối giết hai người này dễ dàng hơn rất nhiều so với giết chết Dương Thần!

Sức mạnh thiên địa chống đỡ trên người Dương Thần càng ngày càng loãng, dần dần sẽ tan vỡ.

Mắt thấy thắng lợi đang ở trước mắt, Văn Thao muốn toàn lực thi triển một thế công cuối cùng, bỗng có một tia cảnh giác!

Đột nhiên!

Một cặp mắt thật lớn màu đỏ tươi từ trong trung tâm lốc xoáy kia thoáng hiện!

Theo sát sau là một thú ảnh khàn đục màu xám triển khai hai đôi cánh bằng thịt, phát ra tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc, từ giữa tàn sát bừa bãi mà ra!

- Đây... đây là cái gì?

Văn Thao trong lúc khiếp sợ cảm thấy lốc xoáy năng lượng phản vật chất của mình không có cách nào tiếp tục cắn nuốt Dương Thần nữa, ngược lại bị một lực hút to lớn đến tột đỉnh bắt đầu không ngừng hút vào trong!!

Thật giống như vốn đuối theo dòng sức đánh một con dã thú, đột nhiên đảo mắt, tình thế đột biến, chính mình bị dã thú đuối theo, còn bị đuối theo cắn thịt!

Một tiếng gầm điên cuồng rống giận của Dương Thần truyền ra trong thời

khắc này, sau đó là hai mắt đỏ sẫm của hắn giống như một pho tượng Chiến thần Địa ngục. Một cánh tay trắng kiện vác lên Hồn Độn đỉnh giống như một sườn núi nhỏ, vững như núi Thái Sơn đứng bất động ở trung tâm lốc xoáy.

- Mày nói ai... không có tư cách?

Dương Thần hỏi lại, âm thanh từng chữ một trầm thấp u lãnh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1295

Dựa Vào Cái Gì Để Đấu Với Ta

Văn Thao dường như có thể nhìn thấy, phía sau người đàn ông này vẫn luôn có một cái đầu thật lớn giống như mãnh thú trong dãy núi, bụng đói kêu vang đang nhìn chính mình, đôi mắt hung tàn kia đã nhanh chóng muốn nuốt luôn mình!

Lốc xoáy năng lượng phản vật chất sau khi bị cưỡng ép không chế được, Văn Thao ổn định thân hình, nhưng đỉnh lớn này lại truyền đến lực hút mãnh liệt, lại gọi gã ở giữa không trung bước đi khó khăn!

- Chết tiệt... đây rốt cuộc là quái vật gì...

Văn Thao cả người run rẩy, cảm thấy một loại cảm giác sợ hãi khó có thể kháng cự được.

Gã rõ ràng có thể cảm nhận được, nếu như bị mãnh thú này ăn hết, bản thân chắc chắn không còn nửa đường sống!

Dương Thần tiếp tục nện bước chân hướng từng tác từng tác một về phía gã.

Mỗi một bước đều giống như đập vào trong lòng Văn Thao, giẫm phải nhịp trống nặng nề, kích động uy dương!

- Có lẽ mày nói không sai, thế giới này có quá nhiều bất công, mày đáng được thông cảm, mày đáng được bi thương, đáng được thương xót... Nhưng trong mắt tao, mày càng ghê tởm, càng buồn cười hơn!

- Mày nói tham quan hại cuộc đời mày, vậy mày vì sao lại có ý đồ biến thành Ninh Quang Diệu để đến thay đổi tất cả. Mày nói La Thúy San là một người phụ nữ khổ, vậy vì sao mày còn muốn lợi dụng cô ta rồi vứt đi như đôi giày? Mày tại sao không thật lòng yêu cô ta, tại sao không đi cứu cô ta?

- Mày nói Hồng Mông và Chư Thần nhìn sinh linh thiên hạ như chó rơm, vậy mày vì đạt được mục đích mà tàn sát nhân sinh, thậm chí muốn ồn ào ra binh động võ, máu chảy thành sông, nhân từ ở đâu ra?

- Mày nói không sai, Dương Thần này quả thật không mạnh... Tao có thương xót, có nhát gan, có vương bận, có ràng buộc...

- Tao sẽ có tư lợi, không có hoành đồ đại chí, càng không thể thay đổi nguyện vọng vĩ đại của thế giới này...

Nói tới đây, Dương Thần cách Văn Thao chưa đầy ba thước.

Thú ảnh hỗn độn phía sau Dương Thần giống như sóng thần, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt hết Văn Thao!

Thanh âm của Dương Thần giống như sóng lớn, mênh mông mãnh liệt!

- Nhưng!! Tao chưa bao giờ lùi bước, chưa bao giờ phủ nhận, càng không

bao giờ mưu toan che dấu yếu điểm của mình! Dối trá của mình! Ích kỷ của mình!

- Tao chính là tao, là Dương Thần lúc trước đứng trước mặt Văn Thao què, là Dương Thần hiện tại đang đứng trước mặt kẻ nhát gan Văn Thao, đều là tao!!

- Mà thì sao? Mà căn bản không dám dùng bản thân mình để đối mặt với thế giới tàn khốc này!

- Mà chỉ là người tránh phía sau đủ loại người, mượn danh nghĩa người khác, tự mình đeo lên một cái mặt nạ thẳng hề!!

- Dùng sự hèn mọn và đáng thương của mình, lại cố gắng phủ nhận tín ngưỡng bị bóp méo để đổ dành sự bất lực vô căn cứ của mình!

- Chính là một người tự ti, là tên tiểu tử miệng nói toàn lời lẽ nhảm nhí, đến bây giờ còn giấu mình bên trong thân thể người khác, không dám gặp kẻ đáng thương, nhát gan mỗi ngày. Mà, dựa vào cái gì mà đấu với tao?

Sắc mặt Văn Thao trắng bệch, không ngừng lắc đầu,

- Không... không phải... tao không phải như vậy... mà nói vậy!

- Có phải hay không cũng không sao, bởi vì hôm nay tao muốn liều mạng với mày.

Hai tròng mắt Dương Thần chợt lóe lên hào quang mãnh liệt, khí thế hung ác của Hồn Độn đỉnh tụy rằng hung hăng ngang ngược, nhưng coi như ở trong phạm vi không chế được.

Vung tay lên, Hồn Độn đỉnh kia mở ra miệng to như chậu máu, điên cuồng triển khai lực hút đối với Văn Thao!

Hồn Độn này vốn là thứ ăn sạch vạn vật, chẳng sợ năng lượng phản vật chất kia là năng lượng trái với thiên địa, nhưng cũng khó thoát khỏi phạm vi của Hồn Độn lực, đương nhiên cũng không thể nào trốn thoát!

Văn Thao ý thức được tình huống không ổn, bất chấp trong lòng hoảng loạn và không cam lòng, đem toàn lực phát ra năng lượng phản vật chất khổng lồ, thử trốn chạy về hướng Tây Nam!

Nhưng Hồn Độn đỉnh không dễ đối phó như vậy, Dương Thần một lần nữa thúc dục, Hồn Độn đỉnh lại một lần nữa gia tăng lực độ cắn nuốt!

Bên trong tiếng gào thét của cự thú, thân hình Văn Thao giương nanh vuốt bắt đầu dần dần vô lực, cục diện giằng co dần dần nghiêng về phía Dương Thần...

Nhưng đúng vào lúc này, Dương Thần cảm thấy đầu mình một trận kịch liệt đau đớn.

- HỪ!

Khó chịu hừ một tiếng, Dương Thần cảm thấy một lượng thú tính loạn lưu, ý đồ xâm chiếm đầu óc chính mình!

Hồn Độn quả nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định, vừa mới phóng ra một lực mạnh dũng mãnh liền có ý đồ thừa cơ cắn trả!

Dương Thần khẩn trương chuyển động “Vãng niệm diễn sinh kinh” rồi tiến hành áp chế, nhưng cũng chính sơ sẩy trong chớp nhoáng này đã cho Văn Thao cơ hội!

Văn Thao tuy rằng buồn bực vì sao lại như vậy, chiến ý cũng đã vỡ, thậm chí liều mạng chạy trốn, nào dám quay đầu lại nghĩ nhiều?

Trong lúc nhất thời, Văn Thao đem toàn lực thi triển năng lượng phản vật chất, ý muốn sinh tồn mãnh liệt khiến gã rút cuộc đã tránh thoát trói buộc của Hồn Độn đỉnh!

Nhưng gã lại hết sức hăng hái chạy trốn, Dương Thần ổn định lại mãnh thú càn rỡ trong óc, lại một lần nữa phát động thần uy Hồn Độn đỉnh!

- Chạy đi đâu!

Dương Thần nổi giận gầm lên một tiếng, chiếc cổ lớn của đỉnh giống như một cái lồng ghê gớm lóe ra máu tanh, ầm ầm xé rách bóng dáng Văn Thao...

Đột nhiên!

Một đạo năng lượng màu xám bạc từ thân thể Dương Liệt bắn ra!

Thi thể Dương Liệt đã chết đang bị Hồn Độn đỉnh hút vào, trong nháy mắt liền bị phân giải thôn tính!

Văn Thao rốt cục ý thức được, không mang theo bất cứ trói buộc gì, chạy trốn dưới hình thức năng lượng thể đơn độc mới có đường sống, cho nên cắn răng buông tha thể xác đã bị chiếm này!

Dương Thần nhất thời không kịp phản ứng, dù sao thi thể Dương Liệt bị cắt nuốt vẫn còn chút biến hóa trong lòng, nhưng sau khi lấy lại tinh thần liền hô to, mắc mưu!

Người này lại vẫn chơi trò kim thiên thoát xác, thừa lúc bản thân nhất thời chậm chạp chạy mất hút!

Nhưng Dương Thần nào có thể buông tha cho tên đầu sỏ gây chuyện này, cho dù chạy thoát nhưng thần thức lại có thể tìm thấy tung tích gã.

Chùm tia sáng năng lượng phản vật chất kia cho dù nhanh hơn nữa cũng không đến nỗi Dương Thần không đuổi kịp nổi.

Không chút do dự, Dương Thần thu lại Hồn Độn đỉnh, cũng hóa thành một đạo lưu quang gắt gao đuổi theo!

Trời đêm mênh mông, băng gió phủ vào mặt.

Văn Thao sợ hãi ý thức được tình huống không ổn, tốc độ của mình không đủ để trốn thoát, nếu như muốn thoát khỏi Dương Thần thì phải nghĩ ra biện pháp khác.

Biện pháp tốt nhất chính là lấy cái gì đó để uy hiếp khiến Dương Thần ngoan ngoãn bỏ đi, nhưng mình vừa chạy đã bỏ xa địa khu Yên Kinh, từ đâu có thể tìm được người có thể uy hiếp hắn?

Bỗng nhiên! Trong đầu Văn Thao chợt lóe lên tà quang, theo phương hướng bản thân tùy ý chạy trốn nhớ tới người đàn ông ở xa phía Tây Nam

Hoa Hạ, không phải vừa hay có thể làm con tin?

Dù sao cũng thôn tính được Dương Liệt, cướp lấy phần nhiều trong trí nhớ của Dương Liệt, Văn Thao bật người tập trung vào mục tiêu!

Không quá vài phút, Văn Thao đã điên cuồng bay đến không gian tỉnh Xuyên!

Nơi xa, chính là Nga Mi tú giáp thiên hạ!

Từ xa nhìn lại, hai ngọn núi mờ mịt nguy nga giống như họa mi.

Vác núi dốc đứng hiểm trở, quái thạch lởm chởm khí thế hùng vĩ ngang trời xuất thế.

Mặc dù là ban đêm, mây mù lại dày đặc, mưa bụi bay bay, mây mù tràn ngập trong núi, biến hóa hàng nghìn hàng vạn, đem núi Nga Mi nổi bật lên với dáng vẻ thướt tha mềm mại.

Mất thấy bóng dáng Văn Thao không ngờ buông thả xuống, thần kinh Dương Thần cũng một trận căng thẳng!

Đây là Nga Mi? Thục Sơn?

Không cần nghĩ nhiều Dương Thần cũng có thể biết tên quê điên cuồng này muốn làm gì.

Y nhất định sau khi cướp được trí nhớ của Dương Liệt đã biết đến Như Hà dừng chân ở phái Thục Sơn phía sâu sau núi Nga Mi, chỗ ấy tuy bí mật, nhưng đối với người có khả năng phi thiên độn địa mà nói, cũng khó tiến vào.

Mà ở nơi đó, Tuệ Lâm chính bởi vì đau lòng, cùng các sư đệ sư muội của mình thanh tu!

Gã sẽ xuống tay với Tuệ Lâm?

Dương Thần nghĩ một chút, lại đổ thêm dầu vào lửa, giống như ma điên hai mắt bốc lửa.

Mình đã khiến cô gái đơn thuần lương thiện kia mất đi nhiều thứ, lại hại cô lẻ loi chạy đến Thục Sơn làm bạn với thanh đèn, lần này nếu như lại để tai họa kia đả thương cô, bản thân thật sự là không bằng heo chó!

Thục Sơn không phải chỉ có ngọn núi Nga Mi là cao nhất, vẫn còn các ngọn núi lớn thay tên đổi họ ở tỉnh Xuyên.

Theo lời nói của Vân Miêu sư thái, tổ sư Thục Sơn cũng có không ít người kinh tài tuyệt đỉnh, sáng lập ra môn phái ít nhất mấy ngàn năm, nếu không có đệ tử cận đại sa sút thì tất nhiên sẽ dùng trận pháp hộ núi để ẩn núp.

Nhưng hiện giờ, phái Thục Sơn cũng là ở một nơi bí mật sau núi, dựa vào quan hệ của chính phủ để phong tỏa thông lộ với đám người thế tục, mới có thể khiến cho hiếm ai biết.

Dưới bầu trời đêm, mây mù tản ra.

Trong phái Thục Sơn thanh tịch, nhà đá phong cách cổ xưa đỉnh đen tường xanh, các đình đài lầu các ngói đỏ chỉnh tề sắp xếp phân bố, mơ hồ

vây thành trận hình Thái Cực Âm Dương.

Mà ở trong môn phái, một tòa tháp Bát Quái cao mấy chục thước màu đen xám bén nhọn, như đã trải qua lễ rửa tội mấy ngàn năm, không giận mà uy, sừng sững không ngã.

Giờ khắc này, trong đại điện của một tòa nhà trung tâm phần sau núi, bốn người mặc quần áo giản dị, đội mũ ni cô đang yên lặng tụng kinh.

Mưa lạnh trong núi kéo dài dường như rất phù hợp với tâm tình điềm nhiên của bốn nữ tăng.

Chính tại lúc này, một đạo lưu quang màu xám bạc ầm ầm chọt lóc lên, lao thẳng vào nữ ni cô đứng đầu trên đại điện!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1296

Chuyện Diên Rồ

Dung nhan thanh lịch của nữ ni cô kia như hải đường, vừa lộ ra chút kinh hãi, lúc đang muốn đứng lên liền bị một cánh tay lạnh như băng gắt gao kèm ở cổ!

- A!

Năng lượng phản vật chất màu xám bạc hóa thành dây xích, buộc chặt toàn bộ tay chân nữ ni cô!

- Tuệ Lâm sư tỷ?

- Người là ai? Mau buông sư tỷ ra!

Ba nữ đệ tử trong phái sau một trận kinh hãi cuống quýt đứng dậy, sắc mặt tràn đầy nghi ngờ và giận dữ hô to.

Tuệ Lâm vừa thẹn vừa giận, ngẩng đầu liếc mắt nhìn ác nhân phía sau, khuôn mặt đàn ông xa lạ dữ tợn này, cô căn bản chưa bao giờ thấy qua, rốt cuộc là có lai lịch gì?

Bản năng phòng vệ khiến Tuệ Lâm vận khởi nội công Thục Sơn, hình thành một tầng chân khí bảo hộ, ý đồ thoát khỏi.

Nhưng cảnh giới Tiên thiên này cũng không đủ nội lực để khiến Văn Thao có nửa phần lay động, giống như trâu đất xuống biển bị phân giải.

Nhưng càng làm cho Tuệ Lâm sợ hãi chính là, không ngờ tay chân đều bị lực lượng quái dị này phong tỏa, bản thân giống như thành cá nằm trên thớt, mặc cho người ta chém giết!

Người này rốt cuộc vì sao biết chỗ của Thục Sơn? Vì sao lại tới đây bắt cô?

Nghi vấn đó trong một giây sau khi Dương Thần xuất hiện ở đại điện đã khiến Tuệ Lâm tỉnh ngộ!

- Dương đại ca?

Tuy giờ phút này, người đàn ông này hung thần ác sát cả người mơ hồ huyết quang. Nhưng, Tuệ Lâm khó có thể khắc chế tình cảm mừng như điên loạn của mình, vui mừng và tình cảm tưởng niệm khiến hốc mắt cô đã bắt đầu ẩm ướt.

Ba nữ đệ tử còn lại trong đại điện đầu đầy dấu chấm hỏi, căn bản không phân nổi đây rốt cuộc là tình huống gì.

- Buông cô ấy ra, mày làm như vậy, chỉ có thể khiến lát nữa chết càng thảm hại hơn thôi...

Sau khi Dương Thần chú ý tới phản vật chất trên tay chân Tuệ Lâm cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Không thể không nói, Tên què thành công rồi.

Nếu như gã bắt là người khác, cho dù phải giết hại người của một thành Dương Thần cũng sẽ không bị áp chế mà ngừng động thủ.

Nhưng, gã cố tình bắt Tuệ Lâm! Một người phụ nữ bản thân tuy rằng đã từng cự tuyệt nhưng trong nội tâm lại không thể không để ý!

Văn Thao sau khi ý thức được điều gì rồi cuộc lộ ra một chút giọng điệu trì hoãn cười lạnh, một tay kiềm chế chiếc cổ trắng mịn của Tuệ Lâm, thản nhiên nói:

- Mày nghĩ rằng tao sẽ quan tâm đến chết thảm sao.... Dù sao cũng đều là chết, bắt cô ta, tao còn có cơ hội sống. Nếu như mày thật sự đủ độc ác thì tao đây trước khi chết, sẽ kéo theo người phụ nữ mày yêu thích để chôn cùng!

Người phụ nữ yêu thích?

Không đợi Dương Thần nói gì, khuôn mặt xinh đẹp của Tuệ Lâm cũng đỏ lên, nhin không được,

- Người nói vậy! Người rút cuộc là ai! Tôi không thể là người phụ nữ Dương đại ca thích...

- Ha ha! Tiểu thư Lâm Tuệ, theo tôi được biết, cô trong mắt toàn bộ fan hâm mộ, đều luôn mong mỏi cô có thể từ trạng thái nghỉ ngơi trở lại trạng thái công tác, xuất hiện trước mặt họ.

- Nhưng vạn người mê à, sao có thể tự coi nhẹ mình như vậy, không hề biết có bao nhiêu thanh niên đem cô trở thành tình nhân trong mộng họ...

- Huống chi, tôi chẳng qua là nói thích, chưa nói hẳn yêu cô, cô yêu hẳn, cô kích động gì nào? Có thể là tình cảm anh em thôi.

Văn Thao châm biếm nói.

- Người...!

Tuệ Lâm ghen cháy hai má, sóng mắt lưu chuyển, không dám nhìn Dương Thần.

Tuy rằng biết loại mặt dày này rất không nên rồi rắm, nhưng con gái lại rất tích cực.

Dương Thần cảm thấy từng đợt đau đớn trong lòng, hít thở sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Mày cho là như vậy thì mày có cơ hội sống? Mày nghĩ rằng tao không có cách nào cứu cô ấy?

- Thật sao? Nếu mày có biện pháp, không ngại thử xem, tao xem là mày giết tao nhanh hơn, hay là tao giết người phụ nữ này nhanh hơn... Chắc chắc... Dựa vào tu vi mà nói, cô ta đến hóa thân cũng không thể, mày nên rõ ràng, tao giết hai gã tu sĩ trung kỳ hóa thân của Ninh gia cũng là chuyện chỉ vài giây...

Văn Thao nhếch miệng âm hiểm cười nói.

Nghe mấy lời này, Tuệ Lâm rất nhanh ý thức được đã xảy ra chuyện gì, tuy bản thân không rõ người này rút cuộc là ai, nhưng nhất định là hạng

người khiến Dương Thần hận thấu xương.

- Dương đại ca... anh... anh không cần để ý đến em! Anh truy đuổi gã như vậy, gã nhất định là người làm rất nhiều chuyện xấu, anh nhất định phải giết gã, em không sao...

Tuệ Lâm chịu đựng bị xiềng xích giữ ở cổ, cố gắng la hét nói.

- Cái gì không sao? Anh không cho em nói chuyện, em câm miệng cho anh!!

Dương Thần mãnh liệt răn dạy, hai mắt đỏ thắm trừng mắt nhìn Tuệ Lâm.

Cô gái nhỏ bị chấn động hô hấp cứng lại, thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Dương Thần nhắc chân, bắt đầu đi hướng về phía Văn Thao, uy áp Độ Kiếp kỳ khổng lồ, bắt đầu như núi thờ sóng thần đi về phía Văn Thao.

Cảm nhận được ý đồ chậm rãi đánh vào tâm lý bản thân của Dương Thần, Văn Thao vẫn hồn nhiên không sợ, gã rất rõ ràng, động tác càng chậm như vậy, càng chứng minh người này rất quan trọng với Dương Thần!

Cười lạnh một tiếng, Văn Thao bỗng nhiên phân ra một dòng năng lượng màu xám bạc, xẹt qua phía trước thân thể ba nữ ni cô phía trên!

- Sư muội!

Tuệ Lâm hét lên một tiếng, nước mắt tràn mi mà ra!

Bước chân Dương Thần cũng dừng lại, cũng không dám tùy tiện bước thêm nửa bước!

Bởi vì, ba nữ đệ tử phái Thục Sơn không học qua tu vi gì, ngay cả nửa điểm phản ứng cũng không có, dưới tình huống đó thành ra ngơ ngẩn phân giải không thừa lại một chút!

- Nhìn thấy chưa, kế hoạch của tao là thất bại trong gang tấc, chỉ vì mày còn mạnh hơn tao dự đoán. Nhưng không có nghĩa là những người khác có thể đỡ nổi công kích của tao...

- Tuy tao không bằng mày, nhưng chênh lệch cũng không quá lớn, trước khi mày giết chết tao, tao không có cách nào khác đành giết chết người đẹp tiểu thiên hậu hát hay này.

Văn Thao cười gằn nói.

- Mày uy hiếp tao.

Dương Thần cực kỳ giận dữ, lại sợ kẻ điên này làm tổn thương đến Tuệ Lâm, chỉ có thể thu hồi tất cả uy áp.

Văn Thao càng trở nên đắc ý,

- Uy hiếp mày thì sao, dù sao chuyện ngày hôm nay thất bại, mày nhất định có thể đem từng cái cọc ghi vào đầu tao. Tao trong mắt mày, không thể không chết, đuổi đầu co đầu đều là một đao, làm gì để ý đến việc làm thêm vài chuyện ác?

- Mày rút cuộc muốn thế nào.

Dương Thần nắm chặt tay, móng tay thậm chí còn đâm vào trong thịt, trong đầu không ngừng tìm kiếm phương thức cứu viện

Văn Thao giả bộ suy tư một lát,

- Như vậy đi, muốn mày tự sát gì đó, mày nhất định không thể làm. Tao cũng không yêu cầu cao, mày chỉ cần ngoan ngoãn bỏ đi là được, tao sẽ để một tia năng lượng phản vật chất trên người mày, chờ mày đi tới chỗ tao biết rằng đó là khoảng cách an toàn, tao đây tự nhiên sẽ thả tiểu thư Lâm Tuệ.

- Mày nghĩ rằng tao là đứa trẻ ba tuổi? Nếu như vậy, mày chỉ sợ không những không thả người, mà còn ẩn nấp trong cơ thể người khác, không biết chừng ngày nào đó sẽ đâm một đao vào sau lưng tao.

Dương Thần âm thanh lạnh lùng nói.

- Vậy thì thế nào, máu chốt là mày không có lựa chọn, Tuệ Lâm ở trong tay tao, trừ phi mày không quan tâm đến sống chết của cô ta!

Văn Thao vừa nói vừa độc địa bóp cổ Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm khóc đỏ hai tròng mắt, nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống, vì bản thân, cũng vì mấy sư muội.

Cô ghen ngào, ánh mắt sau khi đột nhiên trở nên kiên định, âm u hiện ra một nụ cười thản nhiên,

- Dương đại ca... em... không thể liên lụy anh...

Dương Thần đang do dự không biết có nên mạo hiểm một lần, nếu như bỏ qua Văn Thao, Tuệ Lâm làm con tin có thể có cơ hội sống sót lớn một chút.

Nghe được lời nói này của cô gái, trong đầu vang lên “Ong” một tiếng, nghĩ đến gì đó...

- Đừng làm chuyện điên rồ!!!

Dương Thần nổi giận gầm lên một tiếng.

Nhưng lời nói ra đã không còn kịp nữa!

Phốc!

Một ngụm máu đỏ tươi từ miệng Tuệ Lâm phun ra, nhuộm hồng hai má trắng muốt của cô gái, nhỏ xuống mặt đất.

Giống như một đóa hoa sen trắng bị nhuộm đỏ, buồn bã nở rộ.

Điều Dương Thần lo lắng nhất quả thật lập tức xuất hiện!

Tuệ Lâm hẳn là thúc dục nội lực của bản thân, tự mình cắt đứt tâm mạch của bản thân để tự sát?

Văn Thao ở phía sau cũng không kịp đề phòng, sao cũng không nghĩ ra, người con gái nhìn mềm mại dịu dàng lại làm ra chuyện nguy hiểm này, quả quyết dùng tính mạng của bản thân để đổi lấy thắng lợi của một người đàn ông?

Cũng chính trong nháy mắt thất thần như vậy, thân ảnh Dương Thần động mạnh, đánh tới trước mắt Văn Thao chưa kịp chuẩn bị!

Nhiều năm huyết chiến khiến Dương Thần có được, cho dù cuộc chiến quyết liệt gặp phải đột biến, cõi lòng động lớn, cũng không bao giờ bỏ qua cơ hội!

Phanh!

Một tiếng nổ vang, Dương Thần xen lẫn sức mạnh thuần túy vào trọng quyền thiên địa, đập vào ót Văn Thao!

Văn Thao nhất thời ngẩn người, đầu một lần nữa lại bị đánh cho đập nát!

Thừa lúc này, Dương Thần tóm lấy thân thể Tuệ Lâm như không có xương, một thân máu tươi trên tay, lắc mình rơi xuống một khoảng đất trống cách đó không xa.

Không đợi thân thể Văn Thao một lần nữa hóa thành thể năng lượng để chạy trốn, Dương Thần gọi ra Hỗn Độn đỉnh, cao cao nhẹ nhàng dựng lên!

Lần này, lửa giận của Dương Thần căn bản khiến hắn lười khắc chế bản thân sử dụng Hỗn Độn đỉnh, mãnh thú so với lúc trước càng thêm bừa bãi mà không hề, gần như bao phủ nửa đỉnh núi phái Thục Sơn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1297

Tháp

- Grừ ——

Trong tiếng rít gào trầm thấp, Hồn Độn mở cái miệng lớn dính máu, tựa như vô số răng nanh sắc bén, muốn cắn nát Văn Thao đã hóa thành thể năng lượng!

Văn Thao đã sử dụng tất cả năng lượng phản vật chất, nhưng trong tình huống không có cách nào thu được tiếp viện từ bên ngoài, năng lực của bản thân chung quy có hạn.

Thân hình màu xám bạc, bắt đầu dần dần tan thành mảnh nhỏ, xé bay như những mảnh màu bạc bay phát phơ.

- Không! Tôi không thể chết được... Tôi còn có rất nhiều việc phải làm... Không!...

Trong tiếng gào thét, Văn Thao khàn cả giọng, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản lòng tham không đáy của con mãnh thú Hồn Độn!

Hồn Độn có thể cảm nhận được rất rõ ràng, nếu ăn hết “tinh hoa cô đặc” của năng lượng phản vật chất, sự hồi phục của bản thân có thể đạt được ích lợi cực lớn!

Nhưng!

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, dị biến nổi lên!

Ngay cả Dương Thần cũng không thể phát hiện trước, ở giữa Thục Sơn phái, cái tháp Bát Quái màu đen tương mạo xấu xí đó, đúng là hoạt động rồi!

Cái tháp cao màu đen xám, dường như nhận được sự vẫy gọi kỳ diệu nào đó, trải qua mấy nghìn năm lịch sử tang thương, tháp già nua nhưng lại lâu bền không suy yếu, nguy nga chấn động!

Vô số tia sáng mờ màu vàng bắn ra từ vô số khe hở khắp thân của tháp đen, chiếu sáng đỉnh núi, chiếu rọi trời cao!

Trên bầu trời, không biết từ khi nào mây đen tập trung lại từ bốn phương tám hướng, cuồn cuộn ngưng kết thành những sóng mây rộng lớn mạnh mẽ!

Một cột sáng phi thường bắn ra từ đỉnh tháp, xuyên suốt trời cao!

Mây đen vây quanh chùm tia sáng cấp tốc chuyển động, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy thiên lôi cuồn cuộn, màu tím lam bốc lên, giống như một cơn lốc xoáy có thể hủy diệt trời đất!

Mãnh thú Hồn Độn vốn định nuốt sạch Văn Thao, nhưng lại cảm giác được điều gì đó, bỗng nhiên thu lại dáng vẻ bề vệ, rút về bên trong Hồn Độn đỉnh!

Dương Thần nhảy dựng kinh ngạc, quay lại nhìn, mới phát hiện tình

huống quỷ dị mà chấn động!

Trên Hồn Độn đỉnh, lại truyền đến một chút sợ hãi, một chút bất an!

Hồn Độn đã sợ hãi?

Dương Thần vô cùng kinh ngạc, bởi vì cho đến nay, Dương Thần cũng chưa từng cảm nhận được, Hồn Độn từng có lúc sợ hãi!

Nó đang sợ hãi cảnh tượng thiên địa chấn động này, hay là sợ hãi cái tháp đen không ngừng rung động đó?

Văn Thao cách đó không xa, sau khi tiêu hao một lượng lớn năng lượng phản vật chất, cơ thể suy yếu, nhưng không hiểu sao đại nạn không chết, khiến anh ta cũng mừng rỡ như điên!

Thừa lúc Dương Thần không chú ý, Văn Thao hóa thành một dòng lưu quang, ý đồ thoát khỏi khu vực Thục Sơn này.

Nhưng, tình huống hiển nhiên lại không đơn giản như vậy!

Ầm!

Cơ thể của Văn Thao trong nháy mắt chạm vào sườn núi, liền bị một lực lượng vô hình bắn ngược trở lại!

Ziiiiiiiiziiiiiii!

Dòng điện lôi quang màu xanh tím thông thường, tràn ngập bốn phía thân núi, hẳn là có một bức tường ốp bao phủ Thục Sơn, vô tri vô giác đã hình thành!

- Đó là thứ quỷ gì vậy....

Dương Thần lúc này cũng bất chấp tên Văn Thao đó đang muốn trốn chạy hay định làm gì, vội vã nâng Tuệ Lâm đang nằm trên mặt đất, chỉ sợ người phụ nữ rơi vào bất trắc.

Sau khi kiểm tra một cách đơn giản tim mạch của Tuệ Lâm, phát hiện tim mạch của Tuệ Lâm mặc dù đứt gãy, nhưng cũng may có nội công của Thục Sơn bảo vệ thân thể, trong một thời gian ngắn sẽ không mất máu quá nhiều.

Dương Thần lập tức chuyển vận lực thiên địa tiến vào bên trong cơ thể Tuệ Lâm, dùng sự mạnh mẽ của “Vãng niệm diễn sinh kinh” khôi phục công pháp, tiến hành giúp đỡ, chữa trị một cách đơn giản tim mạch bị tổn thương của Tuệ Lâm.

Dù sao thì cũng không phải là vết thương phức tạp gì, chỉ là vấn đề kinh mạch thuận tụy, Dương Thần có thể giải quyết nhanh chóng.

Tuy nhiên, Tuệ Lâm do suy yếu, cũng đã bất tỉnh, không có cách nào cảm nhận được bên ngoài đang có những biến đổi long trời lở đất.

Những đệ tử còn lại trên Thục Sơn, tuy rằng cũng đều bình tĩnh, nhưng căn bản không dám chạy tới, dị tượng trên không của môn phái này, khiến các cô run sợ trong lòng.

Sau khi Văn Thao liên tục tiến lên vài lần, phát hiện ra vẫn không có cách nào thoát khỏi phạm vi của Thục Sơn, cảm thấy nhụt chí và bất an một hồi.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài tháp đen lại bắt đầu bong ra từng mảng

biểu bì màu đen, lộ ra thân tháp màu xám xanh cổ kính bên trong!

Vô số ký hiệu của những đường hoa văn phức tạp mà tinh xảo lần lượt trải rộng trên thân tháp.

Những ký hiệu này lóe ra hào quang màu đỏ vàng, lấp lánh rạng rỡ, mơ hồ truyền ra những câu thần chú dường như đã từ rất lâu đời.

Trên bầu trời, rải ra những mảng vàng rực lơ mờ, rõ ràng là ban đêm, nhưng lại như ban ngày!

Không đợi Dương Thần kịp phản ứng, từ bốn phía của cái tháp cao thần bí kia, ánh sáng vàng lại ngưng kết thành những xiềng xích trong suốt vững chắc như giao long!

Những xiềng xích này nhanh như tia chớp, còn kèm theo lực hút mạnh mẽ, hướng về phía Dương Thần và Văn Thao uốn lượn mà đi!

Dương Thần vừa nhìn thấy đúng là nó đến để trói chặt bản thân, mới giật mình chính mình còn đang ôm Tuệ Lâm!

Nhưng vừa định ném Tuệ Lâm xuống, liền đã bị xiềng xích xích lại toàn bộ!

Cho dù Dương Thần có dùng lực thiên địa để tấn công xiềng xích đó thế nào, nó vẫn lù lù bất động, thậm chí càng siết càng chặt!

Sợ làm bị thương Tuệ Lâm, Dương Thần đành thôi.

Trên thực tế, Dương Thần đã không còn cách nào để suy nghĩ trót lọt, tất cả những việc này rốt cuộc là thế nào!

Hỗn Độn đỉnh đã sớm biết được không thể trốn chạy, ngoan ngoãn rút vào bên trong đan điền của Dương Thần, không một chút động tĩnh.

Xa xa, sự vùng vẫy của Văn Thao cũng hoàn toàn không dùng được, cũng bị xiềng xích xích lại, kéo về phía thân tháp...

Dần dần, Dương Thần nhìn thấy bản thân cách cái tháp khổng lồ đó càng ngày càng gần, mãi đến khi bị một đám ánh sáng màu vàng nuốt lấy...

Cảnh tượng long trời lở đất này, phát sinh trong đêm tối, ngoại trừ một vài đệ tử trong phái Thục Sơn, hoàn toàn không bị ai phát hiện.

Nhưng đến sáng sớm hôm sau, các đệ tử trong phái Thục Sơn thật cẩn thận đi ra xem chừng, lại không thấy cái tháp khổng lồ đó có chút động tĩnh gì.

Mọi người không thể không coi tất cả những việc này là một sự kiện linh dị.

Điều duy nhất khiến các bậc già trẻ trong phái phải sợ hãi, là không thấy sư tử Tuệ Lâm đâu, ba người nữ đệ tử cũng đã biến mất rồi!

Tuy nhiên, tất cả những điều này, những đệ tử trẻ tuổi trong phái cũng không có cách nào giải quyết, đành đi thông báo cho Vân Miếu sư thái tại Yên Kinh nơi xa.

Trải qua những hình ảnh như một giấc mơ đêm nay, các đệ tử nhìn vào cái tháp cổ kính màu xám đen dường như trước giờ chưa từng nhúc nhích,

mơ hồ đều sinh ra một sự sợ hãi khó nói nên lời...

...

Bắc Cực, dưới lớp băng, trong không gian tĩnh mịch trong lòng đất, một nơi hoàn toàn bí mật, chẳng biết từ bao giờ đã được vận hành.

Rất nhiều máy móc có trí tuệ và năng lực tiên tiến quý dị, tiến hành đủ loại kiểm tra đo lường và điều tiết số liệu một cách gọn gàng ngăn nắp.

Trong một nơi thực nghiệm rộng lớn, trên một cái bàn tròn được chế từ băng, một quang sáng màu vàng đất, trôi nổi giữa không trung, lóe ra dịu dàng.

Trên bàn, có mấy đầu dò tựa như lỗ kim, không ngừng phóng ra năng lượng phản vật chất nhẹ nhẹ, dường như đang tiến hành một sự cân bằng nào đó.

Một người mặt sắt mặc hắc bào, nằm trên một cái giường băng, nhìn vào một cái TV vệ tinh quốc tế tiếp nhận hình ảnh, có vẻ vô cùng buồn chán.

Anh ta cũng không có hứng thú với những sản phẩm khoa học kỹ thuật của loài người, nhưng đành bất đắc dĩ, ngoài thời gian thu thập một vài tin tình báo, những lúc khác cũng chỉ có thể đóng giữ dưới tầng băng.

Dù có bướng bỉnh không chịu thuận phục thế nào, anh ta vẫn không dám cãi lại tử lệnh của Athéna.

Bỗng nhiên, một bóng dáng tao nhã mặc quần lụa mỏng màu đen, đột ngột xuất hiện trong phòng thí nghiệm.

Hắc bào vội vã lăn một vòng xuống mặt đất, âm thanh cung kính, nói:

- Ngài tới rồi ạ, tất cả đều bình thường, trái tim Gaia đang từng bước sống lại thành công...

Dung nhan khó thấy rõ của Athéna, không có chút cảm xúc nào đáng nói, thần nhiên nói:

- Không cần người nói, ta cũng biết rồi.

Hắc bào cười cứng vài tiếng, không biết nói sao cho phải, nên nín hót nói:

- Ngài thật không hổ là một nữ thần trí tuệ, những thiết bị ở đây, vừa nhìn đã biết so với những thứ mà Nghiêm Bất Vấn và Văn Thao làm ra cao siêu gấp bao nhiêu lần, nếu không phải quý nhân ngài bận rộn, cũng không tới phiên bọn họ làm lâu như vậy.

Athéna nện bước chân nhẹ nhàng, đi lại trong phòng thí nghiệm, nhìn, thần nhiên nói:

- Để cho bọn họ làm, bọn họ mới có thể thực sự lý giải nguyên lý, nếu ta tự thân động thủ, bọn họ có một hơi cũng không ăn được miếng mỡ béo, chẳng khác gì rác rưởi.

- Vâng vâng... Ngài suy xét thật chu toàn.

Hắc bào cười xòa, sau đó chuyển sang dò dẫm, hỏi:

- Các hạ, tại sao mọi người không lấy những thứ bên trong phòng thí

nghiệm do Nghiêm Bất Vần sáng lập, những thứ đó không phải đã tồn không ít công sức mới có thể hoàn thành sao? Chẳng lẽ không dùng nữa?

Athéna vừa điều khiển một vài thiết bị, vừa thuận miệng nói:

- Thẻ nhân bản nguyên bản, ta cũng muốn lưu lại một chút, để làm cho trái tim Gaia trong giai đoạn hồi phục, đem thần cách được tìm đến từ mọi nơi trên thế giới, bơm vào bên trong thẻ nhân bản, làm cho một nhóm thần tộc sống lại sớm một chút, hiệp trợ sự khôi phục của trái tim Gaia.

- Tuy nhiên Nghiêm Bất Vần, cũng không phải là một tên biết nghe lời, dạy mãi không sửa, khiến hắn lãng phí không ít thẻ nhân bản và thần cách, kế hoạch của ta cũng không cần thiết phải tiến hành nữa...

- Kỳ thực kế hoạch đó cũng chỉ là một suy nghĩ thêu hoa trên gấm, chỉ cần hấp thu đủ huyết mạch Titan từ những người khổng lồ, lại có được lực lượng thần cách của chủ thần, nhất định cũng đủ để phục hồi trái tim Gaia rồi.

- Hóa ra là như vậy...

Hắc bào giật mình, nhưng vẫn có chút ảo não, sớm biết rằng điều đó không cần thiết, bản thân lúc đầu hà tất phải nhìn chăm chăm, thiếu chút nữa thì bại lộ trước thời hạn.

- Người dường như không hài lòng lắm với cách làm của ta?

Athéna quay đầu lại, lạnh giọng hỏi.

Hắc bào vội vàng lắc đầu, cười ha hả nói:

- Sao có thể như vậy được, các hạ, chỉ là tôi đối với cái gì cũng thấy hiếu kỳ mà thôi.

- Hừ, nghĩ là người liên tục trông coi ở đây, ta mới nói thêm với người vài câu, kỳ thực người căn bản không cần biết hết.

Hắc bào trong lòng thầm mắng, tính cách của người phụ nữ này quả thực đáng ghét, nếu không phải là thực lực quá mạnh, thực sự hận không thể lột sống da cô ta! Nhưng mặt ngoài đành cười xòa, nói một cách cẩn thận:

- Các hạ, tiểu nhân có một chuyện vẫn luôn lo lắng, mời các hạ chỉ bảo sai lầm.

- Nói đi.

- Tên Văn Thao đó biết được sự tồn tại của các hạ, nhất định có thể đoán được, ở Bắc cực chúng ta có trụ sở bí mật, anh ta hiện giờ đang giao phong chính diện với Dương Thần, nếu chẳng may tiết lộ cho Dương Thần, có thể gây phiền toái hay không?

Hắc bào lo lắng nói.

Athéna cười khẽ một tiếng, suy nghĩ nói:

- Người sai rồi, anh ta trước giờ không biết đến sự tồn tại của ta.

- Đó... Là ý gì?

Hắc bào buồn bực:

- Không phải anh ta đã chiếm được Chip sinh vật của Nghiêm Bất Vần

sao?

- Đúng là như vậy, nhưng anh ta không phải là bản thể của Nghiêm Bất Vần, vì vậy không thể đem chuyên môn từ thể nhân bản của Nghiêm Bất Vần mà thiết kế ra chip sinh vật, cắm vào khu vực não của bản thân anh ta một cách hoàn hảo, có mặt mã gen sinh vật đó.

- Những điều Văn Thao có thể làm, chỉ là thông qua máy tính, lấy ra những thông tin lý luận có thể số liệu hóa từ bên trong Chip, điều này mặc dù đủ để ứng phó với việc anh ta liên tục phát triển trên kỹ thuật nghiên cứu khoa học của Nghiêm Bất Vần, nhưng không có cách nào đạt được thông tin hồi tưởng, thông tin tình cảm phức tạp của Nghiêm Bất Vần, bởi vì những thông tin này, không thể dùng số liệu để cắm vào.

Hắc bào sừng sốt, đúng là chính bản thân anh ta buồn lo vô cớ, người phụ nữ này sớm đã nghĩ đến, chính mình còn lo lắng Dương Thần đột nhiên tìm đến, chính mình chống đỡ không nổi.

Athéna lại tự mình nói như thì thào:

- Về điểm kỹ thuật này so với Nghiêm Bất Vần, Văn Thao lợi dụng năng lượng phản vật chất sau khi lột xác, sau khi bản thân hóa thành thể năng lượng, tiến hành cắn nuốt người, thêm một bước phát triển mới.

- Lúc đầu anh ta nuốt Dương Liệt, có thể có được tin tức về trí nhớ và tình cảm của Dương Liệt, đây chính là sự tiến bộ không hề nhỏ từ kỹ thuật nghiên cứu khoa học của Nghiêm Bất Vần.

- Ha ha, tên tiu tử què này khá thông minh, nhưng sau khi chuyện về Yến Kinh bị bại lộ, chỉ sợ đã bị Hỗn Độn đình của Dương Thần ăn sạch rồi.

Hắc bào cười tà vui sướng khi người gặp họa.

Athéna quay người lại, nhìn vào trái tim Gaia càng ngày càng tràn đầy sức sống, váy đen nhẹ chuyển, lộ ra một nụ cười đầy thâm ý...

Tuy rằng nhìn không rõ dung nhan kia, nhưng hắc bào cũng bị cảnh sắc nhân gian diễm lệ tuyệt vời này hấp dẫn, trông ngây người...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1298

Hi Sinh

- Không ... Không ... Ông xã, anh không thể như vậy... Không!

Trong mờ tối, tiếng thét chói tai của Lâm Nhược Khê vang lên, mạnh mẽ bùng tỉnh từ trong cơn mơ!

Sau nghi ngời dậy trên giường, Lâm Nhược Khê theo bản năng sờ vào hai má nhẵn mịn, vẫn còn có mồ hôi lạnh nhỏ xuống, cơ thể càng giống như bị dội nước lạnh...

- Hóa ra là nằm mơ... Thật may...

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường trong phòng ngủ, đã năm giờ sáng rồi.

Quay đầu nhìn hai bên giường, Dương Thần vẫn chưa về, trống rỗng.

Lâm Nhược Khê nhăn nhó đôi lông mày kẻ đen, có chút dự cảm bất thường, dù sao Dương Thần chỉ nói có tu sĩ ở Yên Kinh, cho dù có đánh nhau, cũng không thể lâu như vậy.

Tuy nhiên, nghĩ đi nghĩ lại, thực lực của Dương Thần có lẽ không thể có nguy hiểm gì, tự mình an ủi như vậy, cũng có thể an tâm.

Về cơn ác mộng đó, mọi người thường nói giấc mơ là ngược lại, người đàn ông của mình hẳn là đang rất bình an mới đúng.

Sau khi hít một hơi thật sâu, thả lỏng tâm tình, Lâm Nhược Khê duỗi tay vuốt ve Lam Lam vẫn đang ngủ rất ngon bên cạnh.

Cô bé tiểu mập hoàn toàn không bị tiếng kêu sợ hãi của mẹ làm cho thức giấc, cô bé có chất lượng giấc ngủ cực tốt, còn mở cái miệng hồng ục ục như con lợn con, nằm sắp ngủ say xưa.

Điều khiến Lâm Nhược Khê cảm thấy bất đắc dĩ chính là, nước dãi của cô bé chảy đến nỗi như giặt ga giường, nhưng cô bé hoàn toàn không phát hiện.

Nếu là nước dãi của người ngoài làm thấm ướt chính chiếc giường của mình, Lâm Nhược Khê nhất định sẽ cảm thấy ghê tởm tới cực điểm, nhưng nước dãi của con gái mình, cũng không cảm thấy có gì bẩn, ngược lại cảm thấy có chút đáng yêu.

Tuy rằng chưa từng sinh ra con bé, nhưng Lâm Nhược Khê lại càng ngày càng cảm thấy, bản thân đã chuẩn bị tốt để làm một người mẹ, cũng không qua quá trình học hành gì, mà đã quen việc nuôi con bé.

Không còn buồn ngủ, Lâm Nhược Khê đi đến phòng vệ sinh, cởi chiếc áo ngủ đã ướt, sau khi tắm nước nóng, thay một bộ áo váy sạch sẽ đơn giản.

Trước kia còn xem xét nhiệt độ không khí để mặc quần áo, từ sau khi tu luyện, ăn mặc càng ngày càng tùy tiện.

Vì thời gian còn sớm, những người khác trong Dương gia còn chưa thức dậy, Lâm Nhược Khê nhàn rỗi không có việc gì, mở laptop ra, vào hệ thống quản lý của Quốc tế Ngọc Lô, dùng quyền hạn tối cao của mình để lật mở giai đoạn gần đây, tư liệu đưa vào hoạt động của các phân bộ lớn trên toàn cầu.

Mặc dù nói là giao vị trí Tổng giám đốc điều hành cho Tiết Minh Hòa, nhưng Lâm Nhược Khê trước giờ quen giữ nghề, nhóm nhỏ Athéna do bản thân tổ chức, vẫn thuộc về chuyên môn quản lý của bản thân.

Chức năng của nhóm nhỏ này hiện giờ càng giống CIA, vào giờ quy định sẽ tập hợp tất cả tài liệu cơ mật trọng yếu của phân bộ Ngọc Lô, rất nhiều tài liệu, Tiết Minh Hòa cũng không hiểu biết toàn bộ.

Dù sao cũng là di sản quý báu nhất mà Tổng giám đốc cũ để lại, Lâm Nhược Khê cũng không muốn bản thân sau khi nghỉ việc, Ngọc Lô có sơ xuất gì.

Tuy nhiên, về cơ bản có chút khuyết điểm nhỏ nhất, Lâm Nhược Khê cũng sẽ không nói với Tiết Minh Hòa, để tránh gánh nặng cho anh ta, trừ phi có vài vấn đề mang tính chiến lược đi nhằm hướng, nếu không Lâm Nhược Khê cũng chỉ mắt nhắm mắt mở.

Sau khi đã xem được tầm tạm, sắc trời cũng đã sáng rực, đám người hầu trong phủ lục tục làm việc.

Lâm Nhược Khê thấy thời gian đã không còn sớm, sau khi tắt máy tính, đến bên giường bế toàn bộ cơ thể nhỏ của Lam Lam lên.

Lam Lam theo bản năng ôm lấy mẹ như một con gấu túi, mơ mơ màng màng vẫn còn buồn ngủ.

- Bé heo lười, trên người toàn nước dãi, xấu hổ quá xấu hổ quá, mẹ dẫn con đi tắm rửa.

Lam Lam chép chép cái miệng nhỏ còn buồn ngủ than thở:

- Mẹ, ăn sáng rồi sao...

- Chỉ biết ăn thôi, tắm rửa trước, sau đó, thay quần áo ngủ.

Lâm Nhược Khê đến phòng vệ sinh, đặt Lam Lam vào bồn tắm, cởi bộ quần áo ngủ của con bé.

Sau khi đợi đến khi cởi hết, cơ thể trắng ngần của cô bé tiểu mập lộ ra, toàn thân đều núc ních thịt, ngay cả khớp xương cũng được bao trùm bởi thịt mềm non nớt, giống như đứa trẻ sơ sinh bình thường.

Rất khó tưởng tượng, con bé núc ních thịt này, có thể dễ dàng đánh xuyên qua cơ thể người lớn.

Lâm Nhược Khê rất thích tắm cho con bé, một nguyên nhân lớn nhất chính là vuốt ve cơ thể của con bé quả thực rất dễ chịu, cũng không có gì lạ khi Dương Thần cứ nấn bóp khuôn mặt của Lam Lam.

Tuy rằng ý vào cô bé chưa hiểu chuyện nên làm như vậy, làm cha mẹ có chút “phi đạo đức”, cũng bất chấp mà muốn những thứ này.

Tắm rửa xong, thay chiếc áo lông sạch sẽ, và chiếc quần yếm màu xanh hoa văn bộ phim hoạt hình ưa thích, Lam Lam cuối cùng cũng đã tỉnh lại, cực kỳ hứng thú cùng với Lâm Nhược Khê ra cửa phòng, đến thẳng nhà ăn.

Mặc dù hiểu kỳ tại sao không nhìn thấy cha, nhưng quen rồi, nên Lam Lam cũng không hỏi nhiều.

Lâm Nhược Khê lại suy nghĩ làm sao để giải thích cho Dương Công Minh và các bậc cha chú, việc Dương Thần “đêm không về ngủ”.

Nhưng, vừa vào nhà ăn, Lâm Nhược Khê liền phát hiện, sự tình có lẽ không cần bản thân giải thích nữa...

Không khí trong nhà ăn có chút áp lực, ngưng trọng.

Ngoại trừ Dương Công Minh, Dương Phá Quân và Dương Tiệp Dư đang ở bên ngoài, còn có vị khách —— Ninh Quang Diệu!

Còn chưa có ai đụng qua điểm tâm phong phú trên bàn, rõ ràng là sau khi Ninh Quang Diệu đến, mọi người đều không kịp ăn.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê dẫn Lam Lam đi ra, Dương Công Minh khuôn mặt sần sùi tươi cười:

- Nhược Khê, cháu ra rồi, đang định bảo người hầu đến gọi hai mẹ con cháu, Dương Thần đã trở về chưa?

Lâm Nhược Khê cảm nhận được ánh mắt tràn đầy tình yêu thương từ Ninh Quang Diệu, dù sao vẫn cảm thấy khác thường, là lạ.

- Vẫn chưa ạ, buổi sáng cũng không nhìn thấy anh ấy, tối hôm qua sau khi rời khỏi đây đã không thấy bóng dáng đâu rồi, sao ông biết vậy?

Lâm Nhược Khê hiểu kỳ nói.

- Là Thủ tướng Ninh qua nói, tối hôm qua ở gần quán trà Lê Viên, có bè đảng phản tặc của Nghiêm Bất Vãn, muốn giết tổng giám đốc Ninh, may thay Ninh gia có cao thủ bảo vệ, nhưng Dương Thần cũng ngăn chặn tên phản tặc này.

Dương Tiệp Dư nói.

Lâm Nhược Khê giật mình, hóa ra trận đấu đó là vì có người muốn giết Ninh Quang Diệu, nhìn Ninh Quang Diệu không kìm nổi chút lo lắng, người đàn ông trung niên ngoại trừ sắc mặt có chút mệt mỏi, dường như cũng không bị thương gì.

- Thủ tướng Ninh nói, Dương Thần đuổi theo tên phản tặc ra ngoài, cũng không biết cụ thể thế nào, buổi sáng qua đây hỏi thăm một chút, không ngờ vẫn chưa quay về.

Dương Tiệp Dư than thở.

- Yên tâm đi, thực lực vượt trội của Dương Thần, nếu đối phương chạy trốn, tất nhiên là không có khả năng làm tổn thương anh ta, có thể là gặp phải một chút phiền toái, hoặc vui chơi mù quáng bên ngoài rồi.

Viên Hòa Vĩ an ủi nói.

Lâm Nhược Khê nhú mi, xem ra sự tình khá phức tạp, mong sao Dương

Thần dường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì tốt, nhưng dù thế nào cũng không thể hồi phục lại cảm giác thấp thỏm của chính mình.

Ninh Quang Diệu lúc này thở dài nói:

- Kỳ thực, hôm nay tôi đến, còn có một tin khác, liên quan đến Dương Liệt...

- Liệt nhi? Nó làm sao vậy?

Dương Phá Quân hỏi.

Ninh Quang Diệu do dự một chút, lắc lắc đầu:

- Sớm muộn gì mọi người sẽ biết, Dương Thần tối hôm qua cũng tận mắt nhìn thấy... Dương Liệt anh ta... Bị kẻ ác lợi dụng, không tự chủ được, tối hôm qua... Hi sinh rồi...

Loảng xoảng

Tiếng vỡ vụn trong trẻo, truyền đến từ một bên cửa của nhà ăn.

Khoảnh khắc mọi người đang khiếp sợ, nhìn về phía ấy...

Chỉ nhìn thấy, Quách Tuyết Hoa vừa bung đĩa bánh ngọt tinh xảo đi ra, sắc mặt trắng bệch, đứng ở đó hồn bay phách lạc, dường như đã hóa đá rồi...

- Tuyết... Tuyết Hoa...

- Chị dâu! Chị...

Sau khi Dương Phá Quân ý thức được sự gay go của tình huống, không kịp hỏi rõ ràng rốt cuộc tại sao Dương Liệt lại hi sinh, đứng dậy chạy đến bên người vợ của mình.

Quách Tuyết Hoa một tay ôm ngực, trên miệng hô tên Dương Liệt, dường như không thể thở được, hai mắt đảo lộn, ngất đi!

Vài tên người hầu phía sau nhanh chóng dìu phu nhân, trong phòng đại loạn!

Lâm Nhược Khê nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Lam Lam, không nói được lời nào, nhìn về Dương gia đang hỗn loạn trước mắt, mê dại, mặt cắt không còn giọt máu...

Lam Lam mở to đôi mắt mơ hồ, nhìn xung quanh, dường như muốn xem xem bóng dáng của ai quay về...

...

Không biết đã bao lâu, từ trong bóng tối, chậm rãi mở mắt.

Um tùm, cây cối dày đặc, khe hở giữa các nhánh cây, nhìn thấy là không trung, không trung xanh thẳm mà tinh khiết, mây trắng nhẹ nhàng bay.

Bên tai, là gió nhẹ từ từ khe khẽ, có thể ngửi được chút mùi của cỏ xanh và bùn đất.

Tuệ Lâm cảm giác ngực vẫn còn có chút đau đớn, hô hấp hơi khó khăn, nhưng cảnh tượng trước mắt, lại làm cho cô không thể không giật mình mà cố gắng ngồi dậy.

- Em đã tỉnh? Còn đau không?

Thanh âm quen thuộc vang lên từ bên cạnh.

Thân thể mềm mại của Tuệ Lâm run lên, quay người lại, nhìn thấy Dương Thần, một mình tựa vào một cây gỗ lớn không lồ chọc trời cao ít nhất sáu bảy mươi mét, nhìn mình cười dài.

- Anh Dương... Dương...

Tuệ Lâm theo bản năng vuốt ngực của mình, tâm mạch của mình hẳn là đã bị chính mình đánh gãy, hiện giờ trong người tuy rằng chân khí có chút yếu ớt, nhưng nó đã được chữa lành rồi.

Biết là Dương Thần cứu, Tuệ Lâm rất vui mừng và cảm kích, nhìn quanh khu rừng già rậm rạp bốn phía, tò mò hỏi:

- Anh Dương, hiện giờ chúng ta đang ở đâu?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1299

Chớp Mắt Vạn Năm

Điều khiến Tuệ Lâm không ngờ là, Dương Thần trực tiếp lắc đầu.

- Không biết, anh chỉ nhớ, bị cái tháp ở giữa phái Thục Sơn, dùng dây xích buộc lại, lực lượng đó rất thần bí, mạnh đến nỗi anh căn bản không thể kháng cự, sau đó chỉ chớp mắt, liền rơi vào nơi kỳ lạ cổ quái này rồi.

- Bởi vì trên người em bị thương, anh điều dưỡng cho em, muốn đợi em tỉnh lại rồi thương lượng làm thế nào.

- Anh nói là... Tháp Tỏa Yêu của phái Thục Sơn chúng em?

Tuệ Lâm nháy nháy mắt nói.

Dương Thần lập tức lấy tinh thần, vui vẻ nói:

- Tuệ Lâm, không ngờ em biết được lai lịch của cái tháp đó, gọi là Tháp Tỏa Yêu phải không? Vậy em có biết đây là chuyện gì không?

tuệ lâm lại lập tức khoát tay, mù tịt nói:

- không phải, chỉ là lúc em còn nhỏ, từng nghe bà nội nói, lịch sử của tháp này rất xa xưa rồi, xưa đến nỗi trong điển tịch của thục sơn chúng em cũng không ghi lại chính xác, nghe đồn gọi là Tháp Tỏa Yêu.

- Nhưng người đứng đầu phái cũng không mấy ai từng nghe qua tên này, từ trước tới giờ chúng em chỉ coi như là di tích của các tổ sư, đối đãi cẩn thận.

- Về việc tại sao chúng ta lại bị kéo đến đây, ra ngoài bằng cách nào, em cũng không biết nữa...

Dương Thần buồn bực một trận, cười đau khổ nói:

- Xem ra gặp phải phiền phức rồi, nơi này to lớn đến kỳ lạ, nhưng lại tràn đầy cổ quái.

- Sao vậy?

Tuệ Lâm nhìn quanh bốn phía, đứng dậy nói:

- Em cảm thấy không có gì đặc biệt, ngoài những cái cây dường như tuổi đã rất cao ra, cảnh sắc ở đây thật đẹp.

Dương Thần vỗ vỗ trán, cô bé này cũng thật ngây ngô:

- Cô bé ngốc, em không cảm thấy kỳ lạ sao? Nếu nơi mà chúng ta vào là tháp tỏa yêu, vậy thì không gian trong tháp sao có thể to như thế này? Tại sao lại có bầu trời? Cây cối ở đâu ra? Tất cả những thứ này đều giống như trong một khu rừng nguyên sơ bao la bát ngát.

- Anh đã nói với em như vậy, anh dùng thần thức dò xét một chút, vốn không phát hiện được dù chỉ một chút biên giới, diện tích nơi này đoán chừng một triệu cái Thục Sơn cũng không chứa đầy. Cái tháp đó phải to bao

nhieu, có thể đặt một nơi rộng lớn như vậy?

- Càng quan trọng là, anh có thể cảm nhận được, mức độ loãng của linh khí ở nơi này, đã vượt xa cấp bậc tầm thường, ở đây gần như không có chút linh khí nào!

- Lực thiên địa mà anh có thể sử dụng, gần như đều là đan điền trong cơ thể anh có sẵn, căn bản không có cách nào giống như ở bên ngoài, điều động linh khí trong thiên địa để anh có thể sử dụng.

- Trong tình huống như thế, cho dù là anh muốn mang theo em gấp rút bay đi, cũng sẽ do sự tiêu hao chân nguyên trong cơ thể, không thể không thường xuyên dừng lại vận công khôi phục, hơn nữa nhất định phải ăn rất nhiều đan dược, nếu không linh khí quá loãng ở nơi này, phải hao phí rất lâu mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Tuệ Lâm lúc này mới hiểu ra, nhưng cô gái xem ra lại không căng thẳng và lo lắng, cười nói:

- Không sao, cùng lắm thì chúng ta đi bộ lên đường, chung quy có thể tìm ra một vài manh mối xuất hiện.

- Em cũng thật biết nghĩ thoáng, nói em lạc quan, hay nói em vô tư mới đúng?

Dương Thần bất đắc dĩ thở dài.

Tuệ Lâm nháy mắt mấy cái:

- Anh Dương, anh đang rất lo lắng sao?

- Đương nhiên là lo lắng, chúng ta ở đây, có trời biết bên ngoài như thế nào, các chị của em sẽ lo lắng

Dương Thần buồn bực nói.

Cô gái lộ chút xấu hổ:

- Ah... Là em không tốt, làm liên lụy đến anh rồi, vậy chúng ta nhanh chóng lên đường thôi, tránh việc các chị em lo lắng.

Dương Thần buồn bực nói:

- Tuệ Lâm, em thật sự không lo lắng, bà đến tìm em nếu như không tìm thấy, cũng sẽ rất sốt ruột sao?

Mặt Tuệ Lâm đỏ hồng, hàm răng khể cắn lại, nói:

- Em biết như vậy là không đúng, nhưng em nhìn thấy Dương Thần anh... Liền đã rất vui...

Nói xong, dường như bản thân cũng khó mà tin rằng có thể nói ra những lời đó, cái cảm của Tuệ Lâm cũng nhanh chóng dán lên ngực rồi.

Cô gái mặc bộ quần áo xanh của nữ tu, vẻ mặt e thẹn muốn nói lại do dự, thực sự làm rung động lòng người.

Dương Thần nhìn cô gái có chút phức tạp, sao có thể không cảm nhận được tình ý trong lời nói, không kìm nổi sự thương tiếc nhẹ nhẹ đang dâng lên, than thở nói:

- Em nói em, em sao lại ngốc như vậy, cho dù muốn dùng khổ nhục kế

làm tên què đó phân tâm, cũng không nên lấy tâm mạch của mình ra đùa chứ, nếu không phải anh nhanh chóng chữa trị cho em, trước đó em thực sự đã đi gặp Diêm vương rồi.

- Dạ... Lần sau em sẽ chú ý.

- Còn có lần sau? Dương Thần cao giọng.

Tuệ Lâm vội vã dùng sức lắc đầu, cương quyết nhìn Dương Thần.

Dương Thần đi lên phía trước, duỗi ngón tay ấn ấn vào trán Tuệ Lâm:

- Thật sự càng ngày càng ngốc, thảo nào em không thân với chị gái, trông bộ dạng em ngốc như vậy, sớm nên biết là không thân rồi!

Tuệ Lâm lần này không vui, cảm giác bị người mình thích xem thường, phồng miệng nói:

- Không phải vậy mà, bà nội nói thiên phú tu luyện của em không tồi, nhận thức cũng rất tốt.

- Được rồi được rồi, nói em hai câu còn chưa hài lòng, đã hỏi phục phân nào rồi, nhanh chóng lên đường thôi, anh không đem theo em bay nữa, để tránh tiêu hao quá nhiều tu vi, khi gặp nguy hiểm chân nguyên trong cơ thể không đủ.

Dương Thần cười nói.

Tuệ Lâm cười hai gò má hồng hào, dùng sức gật gật đầu:

- Dạ!

Mặc dù trò chuyện tùy thích như vậy, khiến không khí thoải mái lên nhiều, nhưng Dương Thần kỳ thực cũng thiếu tự tin.

Không biết mình đang ở chỗ nào, càng không biết phải đi ra như thế nào, quả thực là nhúc nhích.

Tuệ Lâm rõ ràng lại không quá để ý đến tình cảnh này, rất lạnh lợi ở bên cạnh, thỉnh thoảng lén nhìn một cái, dường như chỉ cần có Dương Thần ở bên, những thứ khác đều không quan trọng nữa.

Vô tri vô giác, đi ước chừng đã được ba ngày.

Trong thời gian này, Dương Thần phát hiện, nơi này có lẽ là Địa Cầu, dù sao cũng có mặt trăng, mặt trời và các ngôi sao, chẳng qua, muốn bay lên cao, lại phát hiện ra trên bầu trời có một bức bình phong che chắn cường đại ngăn cản, vốn là không gian khép kín.

Rừng nguyên sơ chọc trời khổng lồ này, dường như lớn đến nỗi không có biên giới, hơn nữa lại hoang tàn vắng vẻ.

Điều đáng mừng là, nơi này có không ít dã thú, chim muông, tuy rằng đa số các loài động vật trông đều rất kỳ lạ, không giống những loài động vật đã từng nhìn thấy khi đi dã ngoại trong quá khứ, nhưng chung quy có thể làm một chút thức ăn cho Tuệ Lâm.

Dương Thần tuy rằng chưa từng đi học, nhưng sách thì đọc đến đâu nhớ đến đấy nên đã đọc được không ít, về lịch sử của những sinh vật tự nhiên này, cũng hiểu biết không ít, dưới con mắt của Dương Thần, động vật ở đây,

có liên hệ nhất định với rất nhiều sinh vật cổ đại, mang đặc thù của đa số sinh vật cổ đại, nhưng những loài sinh vật cổ đại này lại chưa từng tiếp xúc với văn minh nhân loại.

Nói cách khác, thời gian xuất hiện của những sinh vật này, rất có thể đã sớm vượt qua trục thời gian sinh vật mà loài người đã thăm dò được.

Ngay cả thực vật ở nơi này, cũng đều to lớn khác thường, đồng thời thực vật xuất hiện ít có khả năng làm cho bản thân có thể nhận ra được.

Khi Dương Thần nhìn thấy một “cây vạn tuế” to lớn, thân cây hình cột trụ, tán rộng, đồng thời lộ ra một lượng lớn các bào tử, rốt cục không kìm nổi há hốc miệng, hơi giật mình.

Tuệ Lâm nhìn thấy Dương Thần dừng chân ngăn người nhìn vào cây, không khỏi hiếu kỳ nói:

- Anh Dương Thần, cái cây này làm sao vậy?

- Anh nghĩ, e rằng chúng ta thực sự đã vào một nơi ngăn cách với nhân thế rồi.

Dương Thần cười chua xót không tả nổi.

Tuệ Lâm vẻ mặt nghi hoặc, cô chỉ cảm thấy thực vật và động vật ở đây đều rất kỳ lạ, Dương Thần nói có thể là sinh vật cổ đại, vậy thì đúng rồi, cũng không có cảm xúc đặc biệt gì.

Dương Thần biết rằng cô gái này không có khái niệm đó, đành phải giải thích nói:

- Anh có thể vững tin, cái cây trước mặt anh, là thực vật thuộc họ mộc lan sớm đã được chứng minh là tuyệt chủng trên trái đất.

- Họ thực vật này, các nhà khoa học cho rằng cuối thời Bạch kỷ hơn sáu mươi triệu năm trước, nó đã bị cho là tuyệt chủng.

- Tuy rằng anh không cho rằng thực vật ở đây đều ở vào thời kỳ Bạch kỷ, dù sao thì cũng có rất nhiều thực vật giống những loài thực vật đã xuất hiện mấy vạn năm gần đây, nhưng anh nghĩ, thời đại mà chúng ta bị lưu lại, e rằng đã vượt xa so với tưởng tượng của chúng ta.

Tuệ Lâm trợn mắt há hốc mồm, trong cái đầu nhỏ của cô vốn không thể suy nghĩ, mấy vạn năm là khái niệm gì, càng không thể nói đến sáu mươi triệu năm...

Đúng lúc này, Dương Thần động tai nhảy bén, trong mắt lóe lên một niềm vui bất ngờ, một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tuệ Lâm.

- Đi theo anh, phía trước dường như có thay đổi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 14

- [Chương 1300: Tím](#)
- [Chương 1301: Tháp Thông Thiên](#)
- [Chương 1302: Cửu Phẩm](#)
- [Chương 1303: Mua Người](#)
- [Chương 1304: Nước Sâu](#)
- [Chương 1305: Tiểu Yêu Nữ](#)
- [Chương 1306: Sâu Trong Rừng Trúc](#)
- [Chương 1307: Sáu Mươi Năm](#)
- [Chương 1308: Phong Hoa Tuyết Đại](#)
- [Chương 1309: Ngọc Tuyết Ngưng](#)
- [Chương 1310: Đèn Can Dầu](#)
- [Chương 1311: Hành Hung](#)
- [Chương 1312: Cổ Long Huyền Hư](#)
- [Chương 1313: Sống Không Bằng Chết](#)
- [Chương 1314: Quỷ Mi](#)
- [Chương 1315: Xuất Quỷ Nhập Thần](#)
- [Chương 1316: Không Có Kề Hờ](#)
- [Chương 1317: Long Vương](#)
- [Chương 1318: Phòng Tối Nhu Tình](#)
- [Chương 1319: Không Đỏ Mắt](#)
- [Chương 1320: Đấu Với Yêu Long](#)
- [Chương 1321: Nội Giới - Ngoại Giới](#)
- [Chương 1322: Ác Mộng Và Đồ Long](#)
- [Chương 1323: Thăm Dò Và Phát Hiện](#)
- [Chương 1324: Chia Tay Ba Ngày](#)
- [Chương 1325: Cầm Ngộ](#)
- [Chương 1326: Huyết Ma Long Cốt](#)
- [Chương 1327: Đại Hội Thông Thiên](#)
- [Chương 1328: Đánh Trục Diên](#)
- [Chương 1329: Cửu Vs Cửu](#)
- [Chương 1330: Thông Thiên Đại Biến](#)
- [Chương 1331: Cốt Nhục](#)
- [Chương 1332: Thiên Hành Kiện](#)
- [Chương 1333: Nghịch Lân](#)
- [Chương 1334: Tầng Một](#)
- [Chương 1335: Vào Tháp](#)
- [Chương 1336: Biến Hoá Kỳ La](#)
- [Chương 1337: Một Đêm Trở Lại Trước Khi Giải Phóng](#)
- [Chương 1338: Anh Ho Ăn Cướp](#)
- [Chương 1339: Lạnh Nhạt](#)
- [Chương 1340: Chết Vắn](#)
- [Chương 1341: Đừng Xem Lão Công Là Đồ Ngốc](#)
- [Chương 1342: Cứ Như Vậy Bi Chính Phục](#)
- [Chương 1343: Số 1](#)
- [Chương 1344: Dao Tắc Hải Hoa](#)
- [Chương 1345: Bánh Bao Có Táo Đỏ](#)
- [Chương 1346: Tàn Binh](#)
- [Chương 1347: Thẻ Xác Và Tinh Thần Đầu Mệt](#)
- [Chương 1348: Phó Cục Trưởng](#)
- [Chương 1349: Tìm Chủ Tích Của Các Người](#)

[Chương 1350: Thấy Không Rõ Chính Minh](#)
[Chương 1351: Trời Đưa Đất Đầy Là Sao Mà Buổi Tối](#)
[Chương 1352: Căn Bản Nhìn Không Thấy](#)
[Chương 1353: Nằm Mông](#)
[Chương 1354: Bể Tắc](#)
[Chương 1355: Không Phải Không Giúp](#)
[Chương 1356: Tên Diên Dương Gia](#)
[Chương 1357: Thế Giới Tân Cũ](#)
[Chương 1358: Bão Táp Đêm 30](#)
[Chương 1359: Có Tin Không](#)
[Chương 1360: Là Đơn Thuần, Là Ngốc](#)
[Chương 1361: Không Thể Nhìn Được Nửa](#)
[Chương 1362: Không Lừa Lời Nói](#)
[Chương 1363: Vui Vẻ Chia Tay](#)
[Chương 1364: Dã Tâm](#)
[Chương 1365: Tin Tốt, Tin Xấu](#)
[Chương 1366: Mừng 1 Tết Ăn Gây](#)
[Chương 1367: Tiểu Phản Đồ Dễ Nuôi](#)
[Chương 1368: Tuổi Trẻ Đầy Hứa Hen](#)
[Chương 1369: Anh Sẽ Được An Toàn](#)
[Chương 1370: Sục Sôi](#)
[Chương 1371: Không Hề Thấp Kém](#)
[Chương 1372: Thỏ Phi Từ Trên Núi Nào Đó Xuống](#)
[Chương 1373: Tiền Trảm Hâu Tấu](#)
[Chương 1374: Mậu Thuần Của Vú Vương](#)
[Chương 1375: Lập Lờ Nước Đồi](#)
[Chương 1376: Trung Chính Bình Hòa](#)
[Chương 1377: Nhà Bình Thường](#)
[Chương 1378: Không Phải Thứ Tốt](#)
[Chương 1379: Bát Diên Linh Lung](#)
[Chương 1380: Tin Nhắn Quấy Rối](#)
[Chương 1381: Lão Phu Trở Lại Tuổi Thiếu Niên Bốc Đòng](#)
[Chương 1382: Nhìn Cái Gì Mà Nhìn](#)
[Chương 1383: Đốt Pháo Hoa Cho Các Người](#)
[Chương 1384: Hộ Đường Trưởng Lão](#)
[Chương 1385: Hèn Ha Vô Sĩ](#)
[Chương 1386: Gây Hoa](#)
[Chương 1387: Cô Gái Của Bóng Đêm](#)
[Chương 1388: Chi Dâu](#)
[Chương 1389: Nhắm Mắt Lại Rồi Hãy Hôn](#)
[Chương 1390: Lý Do Khó Có Thể Kháng Cự](#)
[Chương 1391: Hoàn Toàn Không Nhân Ra](#)
[Chương 1392: Đề Nghị](#)
[Chương 1393: Lưu Lê Thủ Tâm](#)
[Chương 1394: Tôi Phải Giết Cô](#)
[Chương 1395: Bên Phía Ngã Về](#)
[Chương 1396: Hán Cao Tổ](#)
[Chương 1397: Con Đường Thứ Hai](#)
[Chương 1398: Đồng Quy Vụ Tân](#)
[Chương 1399: Thiên Quân Trong Nhân](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1300

Tím

Không đợi Tuệ Lâm kịp phản ứng, Dương Thần đã hăng hái đem theo cô bay một khoảng xa, rơi xuống một chạc cây cao tầng của một cái cây bí mật.

Trên một khoảng rừng trống cách vài trăm thước ngay phía trước, lại đang diễn ra một trận đấu!

Ba người đàn ông vạm vỡ mặc quần áo da lông thô kệch, bắp thịt cuộn cuộn, khuôn mặt dữ tợn, đang vây đánh một thiếu niên nhanh nhẹn mặc áo choàng dài màu sắc rực rỡ, khuôn mặt trắng nõn!

Điều khiến Dương Thần cảm thấy kinh ngạc là, tóc của cậu thiếu niên này, lại có màu tím quý dị, ngay cả đồng tử cũng là màu tím!

Chỉ thấy ba người đàn ông vạm vỡ đó nhanh nhẹn nhưng mãnh liệt khác thường, dường như dựa vào bản năng chiến đấu trời sinh, dùng các loại pháp thuật, liên tục triệu tập súng đất, đá vụn, còn bất chợt dùng nắm đấm cứng chắc tấn công điên cuồng.

Cậu thiếu niên anh tuấn đó một tay cầm quạt giấy hoa không ngừng dùng những kỹ xảo lôi cuốn chiến đấu với ba người, thỉnh thoảng phóng ra những tia lửa màu tím, nhưng do thời gian đánh nhau quá dài, có vẻ như là trứng chọi đá.

Điều làm Dương Thần cảm thấy có chút cổ quái là, chính mình cũng không có cách nào điều tra được rõ ràng tu vi của bốn người này, nhưng từ tình hình chiến đấu có thể đoán được, thực lực của bọn họ cộng lại cũng không bằng mình, tuy rằng đã ở Độ Kiếp kỳ trở lên, nhưng cũng bình thường, thậm chí còn không bằng đám người Yến Phi Vũ thời kỳ đầu Tam Dương từng thất bại dưới tay mình.

- Anh Dương, bọn họ là ai? Tại sao quần áo mà họ đang mặc lại giống như quần áo của Hoa Hạ cổ đại? Người tóc tím thật kỳ lạ.

Tuệ Lâm buồn bực nói.

- Em hỏi anh, làm sao anh biết được.

Dương Thần cười đau khổ:

- Bọn họ đều là những người có tu vi, nhưng hơi thở dường như cũng rất đặc biệt, điểm có thể an ủi chính là, nơi này chí ít cũng có người sống.

Tuệ Lâm thấp thỏm không yên hỏi:

- Vậy có cần hiện thân không? Nếu chẳng may họ đánh chúng ta phải làm thế nào?

- Hiện thân là nhất định rồi, nên nghĩ cách hỏi thông tin về nơi kỳ quái này, tuy nhiên phải chọn đúng điểm dừng mới được. Ba người đàn ông cao

to đó xem ra có vẻ là những người lỗ mãng, nhưng thủ đoạn công kích phối hợp có mức độ, không hề có kẽ hở, tuy rằng thực lực kém một bậc, nhưng cứ đánh như vậy, nhất định sẽ làm cho cậu thiếu niên công tử bột tóc tím đó phải chết.

Dương Thần hí mắt nói.

Tuệ Lâm nháy mắt mấy cái:

- Vậy chờ chút nữa chúng ta sẽ giúp đỡ bên nào?

- Thật ngốc, nếu muốn giúp, đương nhiên phải giúp đỡ cậu bé công tử bột tóc tím đó rồi, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi tốt hơn so với việc thiêu hoa trên gấm.

- Oh...

Tuệ Lâm phát hiện bản thân lại hỏi một câu hỏi ngu ngốc, có chút thất vọng, không hiểu sao ở bên cạnh Dương Thần, chỉ số thông minh của bản thân lại hạ xuống thẳng tắp như vậy.

Dương Thần cười tà, liền nhắc Tuệ Lâm lên, nhanh chóng bay đến bên cạnh địa điểm chiến đấu.

Ý thức được có người đột ngột tới, cả bốn người đều sửng sốt, nhìn thấy rõ ràng dáng dấp của một nam một nữ, cả bốn người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Rất dễ nhận thấy, quần áo của Dương Thần và Tuệ Lâm, rõ ràng có sự bất đồng rất lớn với bọn họ, hơn nữa còn chưa đề cập tới kiểu tóc ngắn của Dương Thần.

Nhưng, ba người đàn ông vạm vỡ vẫn không lời lung, vây quanh người thanh niên tóc tím kia.

- Ai đó?

Một trong ba người đàn ông vạm vỡ hỏi.

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể nghe hiểu ngôn ngữ của họ, tuy rằng giọng nói là lạ, nhưng có thể giao tiếp là được.

- Mấy vị đừng lo lắng, chúng tôi không cẩn thận bị lưu lạc ở đây, muốn tới đây hỏi một chút, đây là nơi nào, không có ý quấy rầy các vị đánh lộn.

Dương Thần ôn tồn nói.

Bốn người chột hiểu, nhìn hai người Dương Thần một cách cổ quái.

- Hừ, nói như vậy, hai người mới tới?

Một người đàn ông vạm vỡ nhếch mép, cười gằn nói:

- Muốn biết đây là đâu, đợi chúng ta làm thịt tên tiểu quỷ tóc tím không biết tốt xấu này xong, sẽ nói cho hai người, ngoan ngoãn đứng một bên chờ đợi đi.

Nói xong, ba người định tiếp tục vây đánh cậu thanh niên tóc tím đó.

Dương Thần lại không có ý định đứng nhìn, bước chân xông lên thật nhanh, một nắm đấm như sét đánh oanh tạc vào sau lưng một người đàn ông vạm vỡ gần nhất!

Bang!

Một cú đâm mạnh với thể lực vô cùng mãnh liệt, Dương Thần vốn tưởng rằng có thể xuyên thủng người này, nhưng không ngờ, chỉ là đánh bay anh ta!

Người đàn ông vạm vỡ đó hung hăng đâm vào một cái cây khổng lồ, lồm xướng thành một cái hố to, nhưng lại không có một vết thương nào.

- Quỷ tha ma bắt, người mới đến! Cậu dám động thủ?

Hai người đàn ông vạm vỡ khác lập tức nhìn sang như hổ rình mồi, còn cậu thanh niên tóc tím lại nhìn Dương Thần một cách đặc biệt.

Dương Thần buồn bực nhìn vào tay của mình, xương cốt cảm giác có chút đau nhức, bản thân vì tiết kiệm chân nguyên có hạn, tuy rằng không dùng lực thiên địa, nhưng với thể chất của mình, không ngờ đâm một cú đâm, không chỉ không làm bị thương tên vạm vỡ đó, bản thân còn hơi đau, người đàn ông vạm vỡ này rốt cuộc là thể chất gì?

- Muốn chết!

Lúc này, người đàn ông vạm vỡ bị đánh lén đứng lên, hai tay lóe ra vàng sáng màu vàng đất, hai nắm đấm hung hăng đập xuống đất!

Ầm ầm!

Đất dưới chân Dương Thần mãnh liệt rạn nứt từng tác một!

Dương Thần bay lên trời, trên tay dấy lên một cây roi Nam Minh Ly Hỏa, ánh lửa màu đỏ thắm làm đỏ rực cả rừng cây um tùm, bay pháp phối, bất ngờ quất xuống!

- Không ổn!

Ba người đàn ông vạm vỡ tận mắt nhìn thấy cây roi Thiên Hỏa giống như giao long vẫy đuôi đang đánh tới, mau né một cách quyết đoán, liên tục lật người lăn đi trông tả tơi thảm hại.

- Nam Minh Ly Hỏa? Rốt cuộc cậu từ đâu tới?

- Tà dị mới tới, chạy trước!

Dương Thần cũng không muốn nói nhiều, tay trái lại dấy lên một cây roi Ly Hỏa, vờn quanh khu rừng cực kỳ nhanh, đuổi theo ba người đàn ông vạm vỡ đang luôn lên nhảy xuống!

Tận mắt nhìn thấy ba người sắp bị thể lửa hợp lại bắt được, khắp cơ thể ba người lại lóe lên ánh sáng màu vàng, chui vào lòng đất!

Dương Thần sửng sốt, cảm nhận được rất rõ ràng, ba người này bỏ chạy từ dưới lòng đất, tốc độ cực nhanh, khiến người ta lú lẫm không nói nên lời!

Nhưng Dương Thần không có ý định đuổi theo, như vậy sẽ phải tiêu hao không ít tu vi, hơn nữa chưa chắc có thể giết chết họ một cách dễ dàng, vì thế nên sau khi thu lại Ly Hỏa một cách nhanh chóng, cười dài nhìn về phía người thanh niên trẻ tuổi tóc tím.

- Tại sao muốn giúp tôi?

Cậu thanh niên tóc tím hồ nghi hỏi.

Dương Thần nhún vai:

- Rất đơn giản, cậu yếu thế, cứu cậu, cậu sẽ phải cảm ơn tôi, tôi muốn hỏi cậu một vài chuyện, tự nhiên cậu sẽ càng muốn thẳng thắn mà nói cho tôi biết.

- Sao anh biết tôi không phải người xấu?

Khóe miệng cậu thanh niên tóc tím cong lên.

Dương Thần gãi gãi đầu, khoan thai cười nói:

- Nhìn cậu da mịn thịt mềm như vậy, trông rất nhã nhặn, không giống người xấu.

Cậu thanh niên tóc tím ngơ ngác nhìn Dương Thần, dường như hơi kinh ngạc, ngay sau đó cười ha hả, nhìn Dương Thần như thoáng chút suy nghĩ, lại nhìn Tuệ Lâm.

- Con người anh rất thú vị, thật đáng tiếc anh nhìn nhầm tôi rồi, tôi sẽ không cảm tạ vì sự giúp đỡ của anh, bởi vì tôi cũng không yêu cầu anh giúp tôi.

Cậu thanh niên tóc tím ngạo nghễ nói.

Tuệ Lâm đứng một bên nghe không nổi nữa, dựng chân mày lá liễu nói:

- Con người cậu sao có thể vô lý như vậy, nếu anh Dương Thần của tôi không giúp đỡ cậu, hiện giờ cậu đã bị bọn họ vây đánh đến chết rồi!

Cậu thanh niên tóc tím khinh thường nói:

- Tôi còn chưa gọi Tâm Ma ra, hai người sao có thể biết được tôi sẽ thua? Ba huynh đệ Xuyên Sơn đó chẳng qua mới vào hàng ngũ phẩm, tôi không đến mức chống đỡ không nổi.

Dương Thần ngơ vực trong đầu, Tâm Ma, ngũ phẩm chó má gì ... Thằng này toàn nói những thứ mình không thể hiểu được, lại còn không ngoan ngoan, thật là một người phiền toái.

- Tôi còn phải gấp rút lên đường, tùy hai người.

Cậu thanh niên tóc tím với thanh âm cười nhạo, nện bước chân định rời khỏi đây.

Nhìn thấy tên này muốn đi, Dương Thần lắc lắc đầu bất đắc dĩ:

- Thật là có cá tính, vậy thì không còn cách nào khác rồi.

Nói xong, bóng dáng Dương Thần bỗng nhiên lóe lên hướng về phía trước, ngăn cản đường đi của cậu thanh niên tóc tím.

- Sao? Anh muốn động thủ với tôi?

Cậu thanh niên tóc tím cười quỷ dị nói:

- Người mới đến, tôi có thể cảnh cáo anh, vừa rồi anh ra tay đánh ba con vật ngu xuẩn, đã chọc phải chủ nhân của mảnh đất này rồi, nếu anh còn dám chọc tôi, sẽ làm phẫn nộ một người khác mà anh không chọc nổi, tôi khuyên anh hay là sáng nay hãy tìm một chỗ để trốn đi, nếu không anh sẽ không còn chỗ để dựa vào, sẽ chết một cách rất bi thảm...

Giọng điệu Dương Thần thờ dãi:

- Tôi còn tưởng rằng cậu có thể giết tôi cơ, hóa ra là cáo mượn oai hùm.

Nói xong, không đợi cậu thanh niên tóc tím kịp phản ứng, Dương Thần đã hướng một tay về phía cái cổ của cậu thanh niên đó!

- Hừ!

Cậu thanh niên giờ quạt giấy hoa trên tay, dấy lên một ngọn lửa màu tím, đốt cháy bàn tay Dương Thần!

Nhưng ánh sáng chói lọi vừa đung tới Dương Thần, chỉ là một tiếng nổ “ziiiii” vang lên, cũng không có bất kỳ một lực cản nào!

Trong sự kinh ngạc của cậu thanh niên, liền đã bị bàn tay cứng như sắt thép của Dương Thần tóm chặt cổ!

Sắc mặt Dương Thần lúc này rất cực tối đen, lạnh giọng nói:

- Ông đây ghét nhất có người dám uy hiếp ông, tuy rằng ông không biết hiện giờ đang ở đâu, nhưng cũng không đến nỗi ông phải sợ ai.

- Tốt nhất mày hãy ngoan ngoãn nói với ông, đây là nơi nào, chúng mày là ai, giải thích rõ ràng tất cả những gì mày biết cho ông, có bao nhiêu, nói bấy nhiêu, nếu không cùng lắm thì ông giết mày, tiếp tục tìm người khác để hỏi...

Trong con ngươi của cậu thanh niên tóc tím dường như bốc cháy lên một ngọn lửa màu tím:

- Anh dám uy hiếp tôi... Người mới đến... Cho anh biết được sự lợi hại của Tâm Ma của tôi!

Một đám chân nguyên màu đen giống như sương mù bay lên, phát ra từ khắp cơ thể cậu thanh niên tóc tím, giống như thực chất!

Hơi thở âm trầm hắc ám này, khiến nội tâm Dương Thần không khỏi bồn chồn, tựa như vô số cảm xúc tiêu cực, vào thời khắc này muốn bị đốt cháy lên!

Dần dần, một bóng dáng giống như một ác ma được hình thành phía sau cậu thanh niên, hai mắt đỏ tươi như hổ rình mồi nhìn Dương Thần!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1301

Tháp Thông Thiên

Lực chân nguyên của cậu thanh niên tóc tím tại thời khắc này đột nhiên tăng vọt! Giống như một người khác, chân nguyên tràn đầy hơi thở âm u, bắt đầu bùng nổ mạnh mẽ, ý đồ đánh văng Dương Thần!

Chân nguyên dồi dào cường chế, khiến Tuệ Lâm ở cách đó không xa chỉ có thể chạy thật xa để trốn tránh theo bản năng, sợ bị nhiễm phải.

Nhưng Dương Thần lại lù lù bất động, tu vi chung quy đã trấn áp hẳn một cách vững vàng, cho dù thực lực của cậu thanh niên này gần như gấp bội, cũng vẫn không thể làm cho Dương Thần thật sự phải chịu uy hiếp!

Tuy nhiên, phương thức trở nên mạnh mẽ một cách kỳ quái này, cái gọi là “Tâm Ma”, thật sự khiến Dương Thần chấn động!

Cảm nhận được lực chân nguyên u ám không ngừng có ý đồ găm nhám bản thân, tay trái của Dương Thần dấy lên một đám thiên hỏa sáng quắc màu bạch kim!

Cậu thanh niên tóc tím thiếu chút nữa nuốt cả lưỡi, thất thanh kêu lên:

- Tam Muội Chân Hỏa.

Tiếng hô này, cũng làm cho hơi thở âm tà trên người cậu ta trở thành hư không!

Tam Muội Chân Hỏa vốn chuyên khắc phục những khí âm hàn hiểm ác, dựa vào khoảng cách gần như vậy, khiến cậu thanh niên tóc tím tạm thời không còn tự tin!

Dường như tương đối sợ hãi ngọn lửa thiêu đốt này, cậu thanh niên tóc tím cuối cùng cũng chịu thua, cười cứng ngắc nói:

- Vị huynh đài này... Anh... Thực lực của anh quả thực cao hơn tôi rất nhiều, là tại hạ có mắt như mù... Không bằng... Không bằng hãy ngồi xuống nói chuyện một chút...

Dương Thần không khỏi cười to:

- Tôi còn tưởng rằng cậu đường đường là nam tử hán, xem ra cậu và tướng mạo của cậu thực sự rất môn đăng hộ đối, chính là một chàng công tử bột.

Dương Thần cũng không thực sự muốn làm thịt người này, chưa quen cuộc sống nơi đây, tùy tiện giết chết người thực sự mang tới đại họa cũng không được lợi gì, huống chi người này xem ra cũng không ngốc, sẽ không thể thực sự đem sinh mạng ra để đổi lại sự tôn nghiêm nhất thời.

Sau khi thả cậu thanh niên tóc tím ra, Dương Thần thổi một hơi, dập tắt ngọn lửa trên tay, một động tác nhẹ nhàng băng quơ này, nhưng lại khiến

cho cậu thanh niên tóc tím rùng mình một cái.

Có thể tùy tay nặn ra Tam Muội Chân Hỏa? Đó là pháp thuật thần thông gì vậy?

Dương Thần gọi Tuệ Lâm tới kiên nhẫn ngồi chờ, sau đó ra hiệu cho cậu thanh niên tóc tím, bắt đầu giảng giải tất cả những thứ mà bản thân còn chưa hiểu rõ.

Cậu thanh niên tóc tím có chút kiên nhẫn ngồi hơi xa một chút, sửa sang lại những sợi tóc rối, mới bắt đầu giảng giải:

- Nếu hai người mới tới đây, vậy hẳn là trước khi đến, từng nhìn thấy “Tháp Thông Thiên” chẳng?

- Tháp Thông Thiên?

Dương Thần và Tuệ Lâm hai mắt nhìn nhau, hỏi:

- Thứ cậu nói, là tháp Tỏa Yêu của Thục Sơn?

Cậu thanh niên tóc tím vỗ vỗ đầu:

- Đúng vậy đúng vậy, quên mất nói, “Tháp Thông Thiên” đó nghìn năm trước đây, bị một đám người của Thục Sơn phái đổi tên thành “Tháp Tỏa Yêu”, nhưng cùng là một, hai cái tên này ở chỗ chúng tôi đều có thể dùng.

- Cậu biết Thục Sơn phái?

Dương Thần buồn bực nói.

Cậu thanh niên tóc tím cười ha hả nói:

- Vốn là không biết, nhưng ở “Vạn yêu giới” này, gần như cứ cách một khoảng thời gian, đều có những “người mới đến” vào bên trong giống như hai người, có khi có thể là một vài năm, có khi lại là mấy trăm năm.

- Bất kể là một vài năm hay là mấy trăm năm, những người tiến vào, luôn có thể đem các loại tin tức của thế giới bên ngoài vào trong, bất luận là ngôn ngữ, văn hóa, triều đại thay đổi, cái gì cũng có, đó cũng là lý do tại sao, chúng sinh bên trong “Vạn Yêu Giới” của chúng tôi, có thể biết được rất nhiều sự việc bên ngoài.

- Nơi này, gọi là “Vạn Yêu Giới”? Chẳng lẽ, mọi người đều là yêu quái?

Dương Thần nhíu mi hỏi.

Tuy rằng từ hỗn độn bên trong “Hỗn Độn đỉnh”, sẽ không khó tưởng tượng, bắt đầu thời kỳ thượng cổ, yêu quái mãnh thú có lẽ đều có thể tồn tại, nhưng lại chưa từng ngờ tới, bản thân có thể giao tiếp với các loại yêu quái.

Cậu thanh niên tóc tím vuốt vuốt sợi tóc, có vẻ có chút kiêu ngạo nói:

- Trên thực tế, tại hạ vẫn là Ma Tu, coi là loài người, nhưng ba con thú Xuyên Sơn vừa rồi, là yêu quái thực sự. Ở “Vạn Yêu Giới” này, tuyệt đại đa số vẫn là Yêu tộc, tiếp theo là Ma Tu giống như tôi, cuối cùng, là một bộ phận tu sĩ nhân loại bình thường cực kỳ thưa thớt...

- Đúng rồi, còn chưa nói tên, tại hạ họ Tử, tên chỉ một chữ “Mạch”, có thể gọi tôi là Tử Mạch...

Tử Mạch chậm rãi nói, nhưng lại thực sự sợ hãi chân hỏa mà Dương Thần

sử dụng, dù sao cũng không phải là việc gì cần giấu diếm, liền bắt đầu lục tục giải thích...

Tất cả những điều này, cần phải nói từ thời kỳ thượng cổ mấy vạn năm trước.

Thời kì đó, các loại thú dữ, mãnh thú, cũng dần dần nhanh nhẹn hiểu biết, hóa thành hình người, trở thành Yêu tộc.

Mà cùng lúc đó, các nhân vật đại thần thông thời kỳ thượng cổ là những người đầu tiên bước vào thiên đạo tối cao, đối với thế giới mà Yêu tộc tàn sát bừa bãi nhân loại, cực kỳ bất mãn.

Tận mắt nhìn thấy những tộc người thời kỳ đầu dần dần bị diệt vong, những cao thủ vốn không muốn tham dự vào cuộc đấu tranh giữa Yêu tộc và loài người, rốt cục cũng bất an.

Thừa lúc những cao thủ trong Yêu tộc còn chưa đủ sức để chống lại loài người, những đại tiên thượng cổ này, dẫn theo rất nhiều tu sĩ, bắt đầu tiến hành bao vây khổng chế đối với Yêu tộc.

Nhớ lại đều là lòng nhân ái của các sinh linh, cũng không muốn hủy hoại huyết mạch thiên địa đồng sinh với Yêu tộc, những đại tiên siêu phàm nhập thánh, quyết định chia cắt thế giới của một lượng lớn Yêu tộc và loài người!

Vạn Yêu Giới, vốn là một thế giới chưa từng được khai thác, là một không gian đặc thù trong phạm vi địa cầu.

Có thể nói, là những nhân vật đại thần thông đó sau khi đã đả thông một nơi hoàn toàn mới, đúng lúc phát hiện ra một thế giới hoàn toàn mới!

Thế giới này chỉ có một khối lục địa mệnh mông, thích hợp cho một lượng lớn các Yêu tộc dừng lại sinh sôi nảy nở, đồng thời, linh khí của thế giới này cực kỳ loãng, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới sự sinh tồn của Yêu tộc.

Tuy nhiên, bởi vì thế giới này cũng không phải do con người khai thác, mà nó vốn đã tồn tại, vậy nên, thế giới này vẫn tràn ngập vô số những bí ẩn mà các thần tiên thượng cổ cũng không thể hiểu hết.

Để có thể đưa một lượng lớn Yêu tộc vào thế giới này, các thần tiên thượng cổ đó phải hợp lực để tạo ra một “Tháp Thông Thiên”.

Cái tháp khổng lồ này vừa có thể khổng chế và bắt giữ yêu quái, tiên khí cao cấp tà vật này, lại cũng là cửa chính ra vào của Vạn yêu giới.

Yêu tộc bị các đại tiên thượng cổ cưỡng ép bắt giữ, cũng hăm dọa đã tiến vào Vạn yêu giới, từ mấy vạn năm trước đã cắm rễ tại đây.

Mà sau khi Yêu tộc tiến vào Vạn yêu giới, một đám “Ma Tu” lấy “Ma Đạo” để tu hành, cũng bởi vì sinh ra va chạm cọ xát với tu sĩ chủ lưu, bị cho là “dị đoan”, cũng gần như đều bị đưa vào Vạn yêu giới này.

Sở dĩ xưng là “Ma Tu”, là vì nhóm tu sĩ này, ngoại trừ việc lợi dụng linh khí thiên địa để tăng cường tu vi giống như các tu sĩ khác, đồng thời còn tu luyện “Tâm Ma” của bản thân!

Thông thường, tu sĩ muốn nâng cao tu vi, cần phải nâng cao tâm cảnh, tiêu diệt “Tâm Ma” của bản thân, nếu không sẽ dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng Ma Tu, lại có phương pháp trái ngược, lấy việc không ngừng tăng cường “Tâm Ma” của bản thân, tiến hành đồng bộ, để đạt được mục đích tu vi đột phá mạnh mẽ, nghịch thiên tới cực hạn!

Loại Ma Tu này, sức chiến đấu không những càng ưu việt, càng có thể sử dụng phương thức chiến đấu “Tâm Ma Phụ Thể”, “Tâm Ma Phân Thân”, sức mạnh đột nhiên tăng gấp đôi, thậm chí là mấy lần!

Tuy nhiên, cũng bởi vì tính không ổn định của tâm ma, dễ bị tẩu hỏa nhập ma, tàn sát lung tung bừa bãi, khiến cho người người oán trách, bị coi là “đi đoan”, đưa vào Vạn yêu giới.

Đa số khí tà ác âm u của chân nguyên Ma Tu ngưng trọng, Tháp Tỏa Yêu tự nhiên không dễ dàng bắt giữ.

Lúc đầu, những Yêu tộc và Ma Tu bị giam lại, đặc biệt là những thiên yêu, thiên ma một tay che trời, đều muốn xông ra, nhưng sau đó, đám cao thủ này phần lớn là mặt xám mày tro, cũng do đó mà bỏ mạng.

Chỉ bởi vì, muốn ra khỏi Vạn yêu giới, phải đi đến hồ Thông Thiên ở giữa đại lục, bên trong Tháp Thông Thiên treo trên hồ, trải qua thử thách của chín mươi chín Tử thanh thân lôi, mới có thể có cơ hội ra ngoài.

Tử thanh thân lôi cũng không phải là tam đại thiên lôi trong cửu thiên thân lôi kiếp, chỉ là một loại thân lôi trong Vạn yêu giới, đối với khí tức hắc ám như yêu khí, ma khí, có tác dụng khắc chế cực mạnh.

Tháp Thông Thiên này, cũng là do bị coi như thể quán chú của Tử thanh thân lôi, mới kiên cố một cách khác thường!

Mấy vạn năm qua đi, chưa từng nghe nói có ai có thể kháng trụ chín mươi chín Tử thanh thân lôi, bình yên đi ra ngoài, có chăng chỉ là vô số những thi thể cao thủ có thân hồn đều bị diệt vong.

Dần dần, tất cả những sinh linh trong Vạn yêu giới, ý thức được việc ra ngoài gần như là không thể, mới bắt đầu tiếp nhận thể giới hoàn toàn mới này.

Mà vận mệnh của Vạn yêu giới, trong tình trạng trở thành Yêu tộc, Ma Tu chiếm lấy giang sơn.

Do Yêu tộc cũng được, Ma Tu cũng được, đều có thọ nguyên, luôn luôn có cao thủ ngã xuống, cũng luôn luôn có những người mới vùng dậy, vận mệnh cũng nhiều lần biến hóa trong vài vạn năm trở lại đây...

- Vùng đất mà chúng ta đang đứng, chính là rừng rậm Yêu Dạ, là phạm vi lãnh địa của cung Ngọc Hồ, đi về phía Bắc, lại là lãnh địa của Ma Tu chúng tôi, địa giới Tử Trúc Lâm, mà ở phương đông xa xôi, chính là bộ tộc cường đại nhất trong các Yêu tộc, Long cốc mà Long tộc chiếm giữ.

Tử Mạch hơi khô hời nói:

- Dương lão đệ, tôi năm nay đã hơn ba trăm tuổi, xem ra nhất định vượt

qua anh rồi.

- Là một huynh trưởng, tôi khuyên anh một câu, thần thông của anh mặc dù cao hơn so với tôi, nhưng không thể cao hơn những cường nhân đứng đầu trong Yêu tộc và Ma Tu, bọn họ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn dừng lại bên trong Vạn yêu giới, anh muốn ra ngoài, chỉ sợ cả đời này cũng vô vọng rồi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1302

Cửu Phẩm

Tuệ Lâm ngồi bên cạnh vẫn liên tục lắng nghe khi nghe được những lời này, hết sức kinh hãi, tràn đầy lo lắng, nhưng nhìn Dương Thần, lại phát hiện ra khuôn mặt của người đàn ông không một chút lo lắng và sợ hãi.

Dường như Dương Thần hoàn toàn không coi cảnh cáo này là một việc quan trọng gì.

- Cậu cũng biết đến ảo cảnh, cùng Hồng Mông, và đại trận trong ảo cảnh? Dương Thần đột nhiên hỏi.

Tử Mạch hơi ngạc nhiên, hơi khó lý giải tại sao Dương Thần lại có thể bình tĩnh như vậy, nhưng vẫn gật gật đầu nói:

- Từng nghe nói qua, Hồng Mông đó có lẽ chỉ là một vài tu sĩ ở đoạn kết của trào lưu tổ chức và thành lập nên, cùng thời điểm với tổ tiên của chúng tôi, đối địch với những đại tiên thượng cổ, đó cũng không phải là một điểm quan trọng gì...

- Còn về đại trận trong ảo cảnh đó, nghe nói cũng chỉ trấn áp được một lượng lớn mãnh thú, yêu ma thời thượng cổ, nhưng tôi nghĩ có lẽ sau khi chế tạo xong “Vạn yêu giới”, mới tạo ra đại trận do một người khác tạo ra.

- Ý của cậu là, Yêu tộc và Ma Tu trong Vạn yêu giới, mạnh hơn yêu ma trong đại trận thượng cổ, đúng không?

Tử Mạch trầm ngâm một lát, lắc lắc đầu:

- Vậy cũng chưa chắc, một số mãnh thú và thần thú thượng cổ bất tử bất diệt, tuy rằng chỉ là tin đồn, nhưng nếu tồn tại, dứt khoát sẽ không thua kém những tổ tiên, những cao thủ đứng đầu trong Vạn yêu giới của chúng tôi. Sở dĩ sau khi hoàn thành Vạn yêu giới, lại bố trí một đại trận, tôi nghĩ phần lớn là do khoảng cách niên đại tương đối lớn.

- Theo tôi được biết, sự tồn tại của đại trận cũng đã được hơn hai vạn năm, nhưng Vạn yêu giới gần năm vạn năm trước đã xuất hiện. Đại tiên thượng cổ khi đó, tất nhiên sẽ không giống với đại tiên thượng cổ hai vạn năm trước. Có lẽ chúng tôi không hiểu nhiều lắm, thậm chí quên mất sự tồn tại của Vạn yêu giới...

- Anh phải biết rằng, văn minh nhân loại, cho dù là văn minh tu hành, cũng không thể luôn luôn tiếp diễn, sẽ có đứt gãy, nhưng qua hai vạn năm, đã đủ để cắt liên lạc rồi.

Dương Thần gật gật đầu như thoáng chút suy nghĩ, thời gian chur thần đến địa cầu, là hơn hai vạn năm trước, mà trước đó, đại trận thượng cổ đã tồn tại rồi.

Tuy rằng chưa chắc đã có Vạn yêu giới rộng lớn như vậy, nhưng đại trận thượng cổ có lẽ cũng là một nơi phong ấn cực kỳ bí hiểm, bằng không cũng không thể không chế nổi Zeus.

Cho dù nói thế nào, lúc này thực sự đã rơi vào “đại sự” rồi.

Bản thân theo lý thuyết không phải là Yêu tộc, cũng không phải là Ma Tu, lại bị cái tháp này bắt giữ, phân nửa là do Hỗn Độn thật sự hung ác quá mức.

Chả trách Hỗn Độn lúc đó sợ hãi như vậy, mấy lão biến thái làm ra pháp bảo năm vạn năm trước, nói là thần khí cũng không phải quá đáng, có thể không sợ sao?

Chỉ tiếc rằng bản thân còn làm liên lụy đến Tuệ Lâm, mà tên Văn Thao đó... Âm dương kỳ quái, năng lượng phản vật chất thực sự quá tà dị, bị bắt thì có thể hiểu được, chỉ hy vọng đừng gây ra đại phong ba ở Vạn yêu giới.

Nếu chết rồi cũng tốt, nếu còn có thể “ăn thịt người” khắp nơi giống như ở bên ngoài, lần này đổi thành “ăn thịt yêu quái”, vậy sẽ xui xẻo vô cùng!

Khi nơi này vẫn không có cách nào nhờ cậy vào lực thiên địa, không gian pháp tắc cũng do ở vào dị không gian, nên khó có phản ứng.

Đương nhiên, có lẽ do tu vi không gian pháp tắc của bản thân, không uyên thâm như Athéna bọn họ, nên không thể phân tích không gian nơi đây.

Bản thân phải gặp Văn Thao một lần nữa, ngoại trừ cưỡng ép sử dụng Hỗn Độn đỉnh để hút ra, cũng khó mà đối chiến lâu dài.

Sau hơn nửa ngày Tử Mạch giảng giải đầu vào đây, sắc trời đã về đêm, nhìn thấy Dương Thần cũng không còn chi tiết nào muốn hỏi, liền đứng lên nói:

- Dương lão đệ, lần này tôi ra ngoài, chẳng qua là muốn tìm vài gốc hoa cỏ hiếm trên địa bàn cung Ngọc Hồ, đem về nhà nuôi dưỡng.

- Nơi này là khu vực sát biên giới của rừng Yêu Dạ, vốn tưởng rằng cố ý đi đường xa để trở về, là có thể tránh được phiền toái, không ngờ lại gặp phải ba con yêu quái Xuyên Sơn trong bảy mươi hai đại yêu.

- Anh ra tay giúp tôi, chắc hẳn đã làm cho bản thân bị bại lộ, ở địa bàn của cung Ngọc Hồ cũng phải cẩn thận một chút. Tôi biết anh muốn đến tháp Thông Thiên xem xét, nếu muốn an toàn, đại khái có thể từ địa giới Ma Tu của chúng tôi vòng quanh hồ Thông Thiên về phía trước.

- Theo như vị trí địa lý của Vạn yêu giới mà cậu nói, đi từ chỗ các cậu, chẳng phải vượt qua một quãng đường xa sao?

Dương Thần lắc đầu nói.

- Nhưng chung quy vẫn tốt hơn so với việc gặp phải vòng vây của cao thủ cung Ngọc Hồ, cung chủ Cửu Vĩ Thiên Hồ của cung Ngọc Hồ là cao thủ số một của Vạn yêu giới, thiên yêu cửu phẩm đỉnh cao, ba mươi sáu thiên yêu, bảy mươi hai đại yêu dưới cô ta, thực lực không tầm thường, anh cần suy nghĩ cẩn thận.

Tử Mạch khuyên nhủ.

Từ cuộc trò chuyện vừa rồi Dương Thần đã biết được, cấp độ tu vi của Vạn yêu giới, thông thường chia làm chín phẩm, mỗi tam phẩm là một cấp độ lớn.

Có thể hóa thành hình người, là tiêu chí trọng yếu để phân định yêu quái có thể vào phẩm cấp, không thể hóa thành hình người, thông thường chỉ có thể được coi là Hóa Thần Kỳ của tu sĩ, thậm chí còn chưa đạt đến Hóa Thần Kỳ.

Do Vạn yêu giới cũng không tồn tại thiên kiếp, tu vi của yêu quái cũng chỉ có thể phán đoán từ cảnh giới

Từ nhất đến tam phẩm vẫn là tiểu yêu, tiểu ma, từ tứ đến lục phẩm có thể coi là đại yêu, đại ma, đã tương đối ít, nhưng từ thất tới cửu phẩm, chính là thiên yêu, thiên ma!

Theo như quan sát của Dương Thần, vào nhất phẩm, liền tương đương với một tầng của tam dương chân hỏa kiếp, lục phẩm mà Tử Mạch đạt tới, tương đương với cấp “Nhược Thủy”.

Tu vi của bản thân hiện giờ ở Thái thanh thần lôi kiếp, có lẽ là thất phẩm.

Tuy nhiên, do những thứ này đều không có một định tính rõ ràng, mạnh yếu cũng không thể từ phẩm cấp mà vờ dựa cả nắm.

Giống như bên ngoài, tính đặc thù của “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, hơn nữa còn có công pháp khác biệt mà sức chiến đấu có được cũng không tương đồng, bản thân dường như mạnh hơn quá nhiều so với cao thủ thất phẩm bình thường của thế giới này.

Số lượng thiên yêu và thiên ma, ở khắp Vạn yêu giới, không đến hơn hai trăm, mà một cường nhân duy nhất trong đó được vào cửu phẩm đỉnh phong, chính là cung chủ cung Ngọc Hồ.

Nghe nói Cửu Vĩ Thiên Hồ đó cũng là một vị thiên yêu có tuổi thọ lớn nhất trong toàn bộ Vạn yêu giới, nhưng hiếm có người hiểu biết chính xác về bối cảnh của nó, cô ta tối thiểu cũng quản lý vô số yêu ma trên địa bàn của mình.

Có lẽ đã chọc phải con hồ yêu nghe đáng sợ đó, dù sao theo lý thuyết, cửu phẩm đỉnh phong tương đương với Ngọc Thanh thần lôi kiếp đỉnh phong!

Thế nhưng truyền thuyết về những tu sĩ của hai vạn năm trước, gần như không một ai vượt qua Thần lôi kiếp.

Nhưng điều mà Dương Thần quan tâm nhất vào giờ phút này, là làm sao để nhanh chóng đi qua tháp Thông Thiên, quay về bên ngoài, vợ và con đang đợi ở nhà, còn có một đám hồng nhan tri kỷ, lý trí biết rằng không thể cấp bách, nhưng dù sao vẫn muốn ra ngoài thật nhanh chóng.

Tử Mạch khuyên giải nhiều lần, đều bị Dương Thần từ chối, đành phải từ bỏ, dường như có chút không cam lòng, nhưng vẫn cáo từ rồi rời đi.

Dương Thần cảm thấy tên này đột nhiên gắng hết sức mời mình cùng đồng hành là có mưu đồ, nhưng cũng lười truy vấn.

Mặc dù đã về đêm, nhưng Dương Thần vẫn đem theo cả Tuệ Lâm, tiếp tục đi về hướng Đông Bắc.

Tuệ Lâm cũng không có ý kiến gì, ngoan ngoãn đi theo, có cô đi cùng, khiến Dương Thần cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Căn cứ vào cách nói của Tử Mạch, đi thẳng về phía đông ba đến bốn ngày nữa, là có thể tới địa giới cung Ngọc Hồ, một trong những thành trì lớn nhất, thành Bạch Vân.

Theo lý thuyết, tiến vào thành trì của Yêu tộc cũng không thỏa đáng, nhưng ở đó, có thể tìm thấy linh thạch bổ sung linh khí, cùng với yêu thú thuần hóa với tư cách là công cụ để thay thế việc đi bộ.

Hơn nữa, khoảng cách đường thẳng, vượt qua thành Bạch Vân là cách hồ Thông Thiên gần nhất, Dương Thần cũng không có ý định tránh đi.

...

Dương phủ, Yến Kinh.

Dương Thần và Tuệ Lâm mất tích đã hơn ba ngày ba đêm.

Toàn bộ biệt thự vì cái chết của Dương Liệt, tiến hành lễ tế, lo liệu việc tang lễ.

Nhưng, ngoại trừ sự bi thương vì Dương Liệt đã qua đời, toàn bộ những người già trẻ trong biệt thự, đều cảm thấy sợ hãi và lo lắng vì việc mất tích của Dương Thần.

Trong phòng khách riêng, Dương Công Minh rõ ràng có chút mệt mỏi vì đã ba ngày không được nghỉ ngơi, ngồi cùng với vợ chồng Dương Phá Quân, Quách Tuyết Hoa, đôi mắt Quách Tuyết Hoa đã sưng đỏ vì khóc, vẻ mặt đờ đẫn.

Hốc mắt Lâm Nhược Khê hơi phỉm hồng, ôm Lam Lam ngồi một góc, giữ im lặng, cô bé tiểu mập có thể cảm nhận được bầu không khí nặng nề của những người lớn, cũng khôn ngoan không nói lời nào so với những ngày thường.

Với tư cách là một vị khách duy nhất, Vân Miêu sư thái thần sắc buồn bã, nhìn vào những người của Dương gia quanh phòng, than thở nói:

- Lão nguyên soái, tôi tự mình mang theo đệ tử trong phái, điều tra toàn bộ Thục Sơn, cũng dùng trăm phương ngàn kế để điều tra sự xuất hiện kỳ lạ của tháp Tỏa Yêu, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, thật sự rất xin lỗi...

Dương Công Minh chậm rãi khoát tay áo:

- Cháu gái duy nhất của Lâm gia không phải cũng mất tích sao? Tôi biết bà đã cố gắng hết sức.

Vân Miêu nghĩ tới Tuệ Lâm cũng theo đó mà mất tích, cũng có chút chua xót:

- Cháu gái của tôi cũng là đứa bé có số khổ, từ nhỏ cha mẹ đã hi sinh ở nước ngoài, đến giờ vẫn không biết tung tích. Tôi chỉ mong sao nó với Dương Thần ở cùng một chỗ, nếu có sự chăm sóc của Dương Thần, dù đi

đến nơi nguy hiểm nào, vẫn còn có cơ hội sống...

- Nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, nhất định hai đứa vẫn còn sống.

Quách Tuyệt Hoa bỗng nhiên đứng dậy, mắt ngân lệ nói như đinh đóng cột:

- Chúng ta không nên khóc sụt mướt, Dương Thần, thằng bé đó chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! Tôi chỉ còn lại một đứa con như vậy, nó nhất định sẽ không thể xảy ra chuyện gì... Không thể...

Dương Phá Quân đứng lên nhẹ nhàng đỡ lấy vai của vợ, an ủi nói:

- Tuyệt Hoa, em bình tĩnh một chút, dù sao thì hiện tại cũng không phát hiện ra một tin tức xấu nào, có thể vài ngày nữa Dương Thần sẽ đem theo tiểu thư của Lâm gia quay trở về.

Quách Tuyệt Hoa gắng sức gạt đầu, cố gắng gạt bỏ để tươi cười:

- Đúng vậy... Nhất định là như vậy, Dương Thần sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...

- Được rồi, chuyện của Dương Thần và Lâm Tuệ, hãy để Vân Miêu tiếp tục tìm kiếm, nhưng những người chúng ta ở đây, không thể làm loạn chỗ này lên.

Dương Công Minh trầm giọng nói:

- Tuy rằng hiện tại Yên Kinh xem như đã thái bình, nhưng nếu để một vài tên tiểu nhân gian tà biết được Dương Thần đã mất tích, khó mà bảo đảm có vài ý kiến không nên có...

- Vậy nên, trước khi Dương Thần trở về, tin tức này, cần phong tỏa hết khả năng, mọi người rõ chưa?

Bị Dương Công Minh nhắc tới như vậy, mọi người có mặt mới tạm thời thoát ra từ trong bi thương, ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề!

Đúng vậy, Dương gia hiện giờ, xem như vừa mới đại sát tứ phương, danh tiếng có một không hai, nhưng lại dựa vào thực lực mang tính tuyệt đối của Dương Thần, những người căm thù Dương gia, không thể không phục.

Mà hiện giờ, Dương Thần mất tích, nếu gặp phải phiền toái, ai có thể chống lưng?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1303

Mua Người

Ba ngày qua đi, Dương Thần mới đem theo Tuệ Lâm vượt qua rừng rậm, tiến vào một vùng núi bao quanh giải đất bình nguyên.

Vạn yêu giới này tuy rằng chỉ có một khối đại lục, nhưng thực sự không nhỏ, hai ngày sau đó, Dương Thần thực sự không thể nhịn được nữa, mạo hiểm gặp địch, đem theo Tuệ Lâm dùng cách thức bay vút tương đối tiết kiệm chân nguyên, đi đường rừng, mới rút ngắn được một chút lịch trình.

Bên ngoài đại lục Vạn yêu giới, nghe nói chưa từng có ai qua được bờ bên kia của “Vô tận hải”, mà tất cả các con sông, đều bắt đầu từ hồ Thông Thiên ở trung tâm vạn yêu giới, phân ra bốn phương tám hướng chảy về Vô tận hải.

Thành Bạch Vân bên trong lãnh địa cung Ngọc Hồ, đúng là do một dòng sông lớn mệnh mông rộng đến hàng chục dặm chảy qua.

Do hơi nước dư thừa trên mặt sông, hàng năm luôn có mây mù lượn quanh, nên được đặt tên là thành Bạch Vân.

Nói là thành trì của Yêu tộc, nhưng lại cực kỳ giống với thành trì của loài người cổ đại của Hoa Hạ, kiến trúc đặc sắc mang phong vị cổ xưa từ thời Hạ Thương Chu, đến Đường Tống Minh, đều được thể hiện ở đây.

Duy nhất có một điểm khác nhau đó là thành trì này không có tường thành, phòng nhà đình đài đều được kiến tạo kiểu chấp vá, con đường xuyên suốt qua giữa.

Tất cả những điều này cũng không làm cho hai người Dương Thần cảm thấy kinh ngạc, dù sao thì các triều đại đổi thay, luôn luôn có Yêu tộc, Ma Tu đủ loại bước vào thế giới này.

Sau khi đem nền văn minh thế giới bên ngoài vào trong Vạn yêu giới, các Yêu tộc cũng tự nhiên mà hình thành không ít văn hóa giống như thế giới bên ngoài.

Dù sao, trí tuệ và sự linh hoạt được mở ra, Yêu tộc hóa thành hình người, giống như Ma Tu, cũng đã có đầy đủ lối suy nghĩ của nhân loại.

Nhân loại từ thượng cổ tới nay, liên khai triển thành vạn linh, Yêu tộc bắt chước cuộc sống quần cư của loài người, cũng theo quy luật thiên địa tự do trong tầm tối.

Tuy nhiên, thời gian ở đây, rõ ràng vẫn dừng lại ở mấy trăm năm trước của Hoa Hạ, điều này với sự tàn lụi từ từ của giới tu hành Hoa Hạ, không có nhiều tu sĩ được tiếp xúc với tháp Tỏa Yêu, cũng có quan hệ rất lớn.

- Anh Dương, chúng ta cứ đi vào thành như vậy sao? Yêu tộc ở đó có cấm

thù chúng ta hay không?

Đứng ở sườn núi cao, Tuệ Lâm lo lắng hỏi.

- Cho dù thực sự là như vậy, cũng nên đi xem, thứ nhất, anh không hoàn toàn tin tưởng vào những điều Tử Mạch nói, muốn đi xác nhận một chút, ra khỏi Vạn yêu giới này có phải thực sự chỉ có tháp Thông Thiên hay không, thứ hai, tìm yêu thú dùng thay thế đi bộ, và linh thạch có thể bổ sung linh khí, cũng có thể giúp chúng ta tiết kiệm thời gian, bảo đảm an toàn.

Tuệ Lâm cúi đầu tự trách:

- Nếu tu vi của em cao một chút thì tốt, ngay cả cảnh giới Tiên Thiên cũng chưa đột phá, nơi này chỉ cần Yêu tộc biến hình, cũng đã lợi hại hơn em rồi, nếu có chiến đấu, chỉ có thể gây cản trở cho anh thôi.

Dương Thần cười nói:

- Em không biết đàn ông thích bảo vệ những phụ nữ yếu ớt sao? Nếu như phụ nữ ai cũng đều dũng cảm, còn cần đàn ông để làm gì? Em có nhược điểm như vậy mới tốt, bằng không sẽ không có ai yêu đâu.

- Nếu thực sự như vậy thì tốt rồi... Bằng không anh sao có thể không tiếp nhận em.

Tuệ Lâm u oán nói.

Dương Thần đau đầu hít một luồng khí lạnh, lúng túng nói:

- Cô bé này, không có chuyện gì lại nhắc đến những cái đó làm gì, lá gan càng lúc càng lớn.

Bỗng nhiên giống như lấy hết dũng khí, Tuệ Lâm vĩnh viễn nói:

- Người nhát gan thì có gì tốt, mấy ngày hôm nay, em đều đã nghĩ kỹ rồi, chẳng may thực sự không tìm ra cách để về nhà, chúng ta chỉ có thể sống ở đây, còn quan tâm tới luân lý đạo đức thế tục gì nữa, còn có khúc mắc gì mà không thể cởi bỏ?

Dương Thần ngạc nhiên, cũng không dám nghĩ nhiều, bắt đắc dĩ thở dài:

- Đừng nói những lời này nữa, đi nhanh đi.

Tuệ Lâm cũng sợ Dương Thần tức giận với mình, ngoan ngoãn gật đầu, lẻo đẻo đuôi theo.

Từ bãi đất cao đi xuống dưới, tiến vào thành Bạch Vân, cũng không mất bao nhiêu thời gian, khi hai người xuất hiện trong thành, không ít Yêu tộc mặc quần áo khác nhau, dùng những ánh mắt khác thường nhìn hai người.

Nhưng cũng chỉ nhìn mấy lần như vậy, cũng không có người nào chủ động đến gần, cũng không xuất hiện phiền toái như trong dự đoán.

Nơi này có quán trà, có nhà hàng, còn có các loại cửa hàng, ngoại trừ một vài yêu thú chưa khai hóa có diện mạo khác nhau trên đường phố bị coi như ngựa để sai khiến ra, cũng không khác lắm với thành trì Hoa Hạ cổ đại.

Tất cả những thứ này đối với Dương Thần và Tuệ Lâm mà nói, tương đối mới lạ, nhưng cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Khi tới trước cửa một lầu các lớn có lụa đỏ phấp phới, hương hoa ngào

ngạt, bỗng nhiên một nữ yêu ăn mặc lộ liễu chặn đường đi của Dương Thần.

Nữ yêu này để mái tóc dài của người phụ nữ cổ xưa, đeo những cái trâm Phỉ Thúy vàng bạc, mặc váy dài thấp ngực màu đỏ, viền lụa màu vàng kim, ép lấy đỉnh núi tuyết cao vút, lộ ra cánh tay ngọc trắng như ngó sen, bả vai thơm mát trắng nõn.

- Vị tiểu ca này, là người mới tới chăng?

Đôi mắt quyến rũ của nữ yêu tinh lóe lên sắc xuân cảm dỗ, giọng nói mềm mại hỏi.

Dương Thần hí hí mắt, phát hiện ra trên lầu các này, còn có không ít nữ yêu tinh ăn mặc khoa trương giống nhau, đang bắn ánh sáng quyến rũ ra bốn phía nhìn mình, lập tức xem xét một chút nữ yêu trang điểm xinh đẹp này, gật đầu nói:

- Vào đến đây đã mấy ngày mà không hiểu ra sao cả, coi là người mới đến.

- Ha ha ha ha...

Nữ yêu cười nói:

- Tiểu ca thật thú vị, mấy vạn năm nay, những người vào Vạn yêu giới này, không phải ai cũng mang theo tà dị, bị tháp Thông Thiên đó bắt vào sao? Có gì mà không hiểu ra sao?

- Xem ra người mới đến có không ít, cho nên sau khi vào thành cũng không có ai đến đặt câu hỏi cho chúng tôi.

Dương Thần dò hỏi.

Nữ yêu mặt mày hớn hở nói:

- Đó không phải là giả mạo, không nói được nhiều, nhưng chung quy thỉnh thoảng cũng có người mới đến, tiểu ca cùng vị tiểu mỹ nhân này, mặc dù là loài người, nhưng trong Vạn yêu giới chúng tôi, cũng sẽ không đối đãi như những người khác loài, tiểu ca cứ yên tâm, bà chị tôi tên Hỉ Mai, không biết tiểu ca tên gì?

- Dương Thần.

- Hóa ra là Dương ca ca.

Hỉ Mai nhanh chóng thay đổi cách xưng hô, đôi mắt quyến rũ như tơ dán vào Dương Thần, ngực thậm chí có thể cọ vào cánh tay Dương Thần, nói một cách vô cùng hấp dẫn:

- Dương ca ca, đã vào Vạn yêu giới này, thì nên hưởng thụ cuộc sống ở đây, hay là vào bên trong chơi cùng với đám chị em thế nào?

Dương Thần lúc này cuối cùng cũng xác nhận được đây là nơi nào, không nhịn được cười nói:

- Vạn yêu giới các cô, còn có kỹ viện?

Tuệ Lâm ở bên cạnh nhìn thấy Hỉ Mai đụng chạm vào Dương Thần, mặt nóng bừng, đã quay đầu đi chỗ khác, nghe thấy những lời này của Dương Thần, không khỏi giật mình nhìn sang.

Hỉ Mai cũng thản nhiên:

- Vậy có gì đâu, Yêu tộc chúng tôi cũng có thất tình lục dục, chẳng lẽ chỉ cho phép phụ nữ của loài người được bán thân, mà không cho phép yêu tinh chúng tôi hưởng lạc?

Dương Thần lúc này coi như đã thực sự hiểu được cái gì gọi là “Chúng sinh bình đẳng” rồi, dở khóc dở cười, giả bộ thờ dài nói:

- Tôi nghe nói, trong Vạn yêu giới này, đều sử dụng linh thạch được thu thập trong Vô Tận hải làm tiền, tôi không có linh thạch để trả cho các cô.

- Dương đại ca!

Không đợi cho Hỉ Mai nói, Tuệ Lâm đã tức giận vô cùng, xấu hổ và giận dữ kêu lên:

- Anh không thể cùng cô ấy đi vào! Anh làm như vậy có xứng đáng với các chị đang đợi anh ở bên ngoài không?

Dương Thần cười khỏ trong lòng, lúc này lại nhắc đến chuyện xưa của mình, buông buông tay:

- Vậy nên anh mới nói anh không có linh thạch.

- Anh...

Tuệ Lâm nhanh chóng điên lên, người đàn ông này rốt cuộc nghĩ như thế nào, chẳng lẽ ngay cả nữ yêu tinh cũng không buông tha, lại cố tình không đụng vào mình?

Hỉ Mai lại cười khanh khách nói:

- Không quan trọng, hiện giờ không có linh thạch, sau này chắc chắn sẽ có, “Yêu mị cư” chúng tôi có thể cho nợ, chơi xong rồi, sau này đến trả là được.

Dương Thần cảm thấy thú vị:

- Các cô còn có thể cho nợ? Không sợ tôi sẽ không trả sao?

- Nhìn anh nói, vừa nghe đã biết là người vừa đến chưa được bao lâu.

Hỉ Mai đắc ý nói:

- Nhưng đây là thành Bạch Vân, đại nhân Bạch Cưu là thành chủ của chúng tôi, là nhân vật nổi tiếng trong ba mươi sáu thiên yêu, là ái tướng của cung chủ cung Ngọc Hồ, ai dám quỵt nợ cửa hàng ở đây, chẳng phải là... Chết không có chỗ chôn sao?

Dương Thần vẻ chột hiểu, do dự, vẫn lắc đầu:

- Không được, tôi cũng không biết làm thế nào để kiếm được linh thạch, nếu chẳng may không trả được nợ, chẳng phải là chết không có chỗ chôn sao? Không bằng cô nói cho tôi biết, đến chỗ nào để có thể đào chút linh thạch, đến chỗ nào để có thể mua một vài yêu thú dùng thay thế việc đi bộ?

Hỉ Mai bỗng nhiên xoay chuyển ánh mắt, hướng về Tuệ Lâm, cười nói:

- Dương ca ca, là muốn có được linh thạch chẳng? Kỳ thực tiểu muội này, cũng có thể coi như vật tùy thân của anh, vậy trả cho anh một lượng lớn linh thạch.

- Nói tôi nghe một chút.

Dương Thần nói.

Hỉ Mai chép chép miệng, ý bảo Tuệ Lâm, nói:

- Tu vi của tiểu mỹ nhân này, ở Vạn yêu giới chắc chắn sẽ không sống được lâu, một yêu tinh biến hình, cũng có thể giết chết cô ấy, Dương ca ca có thể bảo vệ cô ấy trong chốc lát, nhưng không thể bảo vệ được cả đời...

- Không bằng giao cô ấy cho “Yêu mị cư” chúng tôi, để chúng tôi dạy dỗ một phen, có thể tiếp khách, như vậy, không những có thể dành được sự bảo hộ của thành chủ đại nhân, còn có thể kiếm được không ít linh thạch, lập thân bảo mệnh ở Vạn yêu giới.

Hàn quang chợt lóe lên trong mắt Dương Thần, khóe miệng để lộ tia cười lạnh, chẳng trách chủ động như vậy, không phải là vì kiếm tiền, mà là muốn hỏi mua người...

Tuệ Lâm nghe được ý đó, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, theo bản năng dính chặt vào Dương Thần, níu lấy ống tay áo Dương Thần, sợ bị bán đi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1304

Nước Sâu

- Cô bé ngốc, sợ cái gì, anh là loại người nào chứ?

Dương Thần quay người vỗ vỗ vào tay Tuệ Lâm, không khỏi cười nói.

Tuệ Lâm cắn chặt môi, nhìn Dương Thần khổ sở đáng thương:

- Em... Em biết anh sẽ không thể, nhưng vẫn sợ...

Ở một vùng đất mà khắp nơi đều có Yêu tộc hùng mạnh hơn so với mình, cô gái khó tránh khỏi việc để lòng tự tin giảm tới mức thấp nhất, tất cả đều chỉ có thể giao cho Dương Thần.

Hỉ Mai hiểu rõ cười:

- Tiểu mỹ nhân, không phải chị xem thường em, nếu em cứ đi theo anh Dương như vậy, chỉ làm cho anh ấy thêm phiền phức. Khách ở đây đặc biệt thích phụ nữ loài người, nếu em đến đây, chị bảo đảm em sẽ được hưởng phú quý bất tận.

- Cho dù em không suy nghĩ cho mình, thì cũng nên nghĩ cho anh Dương, trông em thuần khiết như vậy, sẽ hấp dẫn một vài yêu tinh hư hỏng, anh Dương đem theo em, sớm muộn gì cũng sẽ dẫn đến việc một vài Yêu tộc muốn cướp lấy em... Dù sao, cũng không phải mỗi yêu tộc, đều dễ nói chuyện như bà chị này như vậy...

Tuệ Lâm càng nghe càng sợ, đôi mắt trông mong nhìn Dương Thần, kéo áo Dương Thần:

- Anh, chúng ta mau đi được không?

Dương Thần vốn còn muốn hỏi vài chuyện khác, nhưng nhìn thấy Tuệ Lâm đã vô cùng sợ, cũng đành nhanh chóng rời đi.

Hỉ Mai nhìn thấy Dương Thần hoàn toàn không để ý tới ý của cô, biết được có nói thêm gì đi chăng nữa cũng chẳng ăn thua gì, cười quyền rũ vài tiếng, liền tiễn hai người rời đi.

Đợi cho Dương Thần và Tuệ Lâm đi xa, Hỉ Mai ngửa đầu hướng về phía một nữ yêu trên lầu các nháy mắt.

Nữ yêu đó dường như nhận được tín hiệu gì, lắc mình một cái, nhanh chóng biến hóa thành một con chim nhỏ màu vàng kim, mau chóng bay mất tích...

Rời đi từ yêu mị cư, Dương Thần đem theo Tuệ Lâm đã trở lại bình thường đi lại vài vòng trong thành Bạch Vân, nhìn thấy đủ loại Yêu tộc muôn màu.

Hỏi một vài Yêu tộc có nét mặt hiền hòa, cũng hiểu ra vài chuyện, muốn ra khỏi Vạn Yêu Giới, quả thật cần đi đến hồ Thông Thiên ở trung tâm, trải

qua chín mươi chín trọng Tử Thanh thần lõi của tháp Thông Thiên.

Chẳng qua, gần như mỗi yêu tộc đều tỏ vẻ hơi khuyen giải và giấu cợt, vào tháp Thông Thiên, quả thực là tự tìm đến cái chết...

Qua hỏi đường, Dương Thần tìm thấy hai chợ rao bán yêu thú làm vật cưới, nhưng lại phát hiện, những yêu thú có tốc độ thuần hóa tương đối nhanh này, giá cao chót vót, yêu thú có thể bay càng đắt hơn, cần có một lượng lớn linh thạch để tiến hành trao đổi.

Đối với cái thế giới khan hiếm linh thạch này mà nói, linh thạch có thể thu thập được trong Vô Tận hải, là để tiếp tế cho chiến đấu, và tăng thêm tư liệu trọng yếu của tu vi.

Khai thác linh thạch là vô hạn, Yêu tộc cũng được, Ma Tu cũng được, chỉ cần có thể lên vào Vô Tận hải, không ngại những yêu thú hung mãnh trên biển thỉnh thoảng xuất hiện, ai cũng có thể thu thập được.

Chẳng qua, linh thạch bình thường đều bị chôn ở sâu trong đáy biển, khi phát hiện ra cực kỳ khó khăn, còn phải đối mặt với đủ loại cướp giết trên đường, bị tàn sát một cách hung ác nham hiểm, vậy nên sự may mắn có được cho tới nay có mức độ không cao.

Do sự nâng cao của tu vi cũng không che giấu nổi sự thật rằng không ai có thể ra khỏi Vạn Yêu Giới, vậy nên, cực ít người có thể thực sự lấy linh thạch làm tư liệu đột phá tu vi, phần lớn chỉ là đem theo bên mình một ít để bổ sung chân nguyên, hoặc sử dụng như tiền tệ.

Dương Thần hận không thể cướp sạch những thương gia trên đường và linh thạch của Yêu tộc, tuy nhiên loại hành vi “giết tiền” này, tất nhiên là gặp phải sự tấn công quần chúng của Yêu tộc, Dương Thần cũng không muốn chẳng lý do gì mà trở thành cường đạo bị người người đánh đập.

Không còn cách nào khác, Dương Thần đành ngoan ngoãn đem theo Tuệ Lâm ra khỏi thành, tiếp tục đi về phía Đông Bắc.

Ngay cả khi không có được con vật cưới, sau khi xuyên qua dãy núi Ngọc Hồ, cùng với hơn nửa địa bàn cung Ngọc Hồ, liền có thể tới được hồ Thông Thiên.

Đoạn đường này tuy rằng tương đối dài, nhưng Dương Thần biết rằng Vạn Yêu Giới cũng có quy củ của nó, không phải một thế giới hỗn loạn, cũng yên tâm phần nào, dám sử dụng nhiều chân nguyên hơn để tăng nhanh tốc độ.

Sau khi ra khỏi thành Bạch Vân hơn mười dặm, tiến vào giải đất đồi núi, những dãy núi xanh lục trùng trùng điệp điệp, ngược mắt vô biên, cảnh sắc làm vui lòng người.

Dương Thần định kéo Tuệ Lâm tăng tốc, nhưng lại nhận thấy ở phía trước có một lượng lớn nhân mã đang vọt tới.

Tuy nhiên chỉ trong chốc lát, trong bụi đất tung bay, một đàn Yêu tộc đại Hán ăn mặc khác nhau cười thần lẫn sấm không lồ có tiếng chạy nhanh, ngăn

cản đường đi.

Những con thần lằn sấm cao ba, bốn mét, toàn thân hiện ra vẩy sáng màu vàng kim, dường như khôì ngô, tính tình lại tương đối ôn hòa, sự linh hoạt và trí tuệ khá thấp, chỉ có thể dùng móng vuốt cứng chắc để tiến hành tấn công, là yêu thú dễ cười tương đối phổ biến.

Giờ phút này, ước chừng hai mươi mấy Yêu tộc đại Hán đang nghênh ngang kiêu ngạo nhìn hai người Dương Thần.

Một tên đại Hán mặc chiếc áo gi – lê da hổ, tóc vàng rủ xuống vai, vẻ mặt dữ tợn, bộ dạng hung ác gần ngay trước mắt.

- Theo tôi quan sát, chẳng phải là người mới đến sao?

Tên đại Hán mặc áo da hổ giả vờ giả vệt hỏi han.

Dương Thần hơi cảnh giác, tu vi của tất cả những Yêu tộc này đều khá cao, tên đại Hán này cảm giác không kém cõi như cậu Tử Mạch kia, nói dứt khoát:

- Là người mới đến, có việc gì không?

Tên đại Hán cười gằn nói:

- Muốn qua cũng được thôi, nhưng ngọn núi này, những huynh đệ chúng tôi đã bao hết rồi, nếu đã lên đây thì phải nộp phí qua đường.

Dương Thần cảm giác mình quá xui xẻo, sao bản thân không đi cướp giật, mà ngược lại lại có người đến cướp giật bản thân?

Xem xét việc dẫn theo Tuệ Lâm bay lên, không biết có thể thoát khỏi tên đại Hán này hay không, nhưng đáp án là phủ định, người ta nhất định cũng sẽ bay lên, khi không có sự giúp đỡ của lực thiên địa một cách trọn vẹn, tốc độ của bản thân khi dẫn cả người khác bay theo, thấp hơn rất nhiều so với tốc độ bên ngoài, chắc sẽ không đi tới đâu.

- Các vị, chúng tôi chỉ là người mới đến, trên người không có linh thạch, phí qua đường có thể miễn vào lúc này không?

Dương Thần cười dài nói.

Tên đại Hán cười nhạo:

- Tu sĩ loài người quả nhiên thích tán dóc, nếu nói miễn liền miễn, vậy mấy vị huynh đệ chúng tôi sẽ ăn không khí sao? Không có linh thạch cũng đừng lo, nữ tu loài người bên cạnh cậu, dù sao cũng không có tu vi gì, để cô ấy lại gán nợ, huynh đệ chúng ta sẽ trả cho cậu con đường sống.

Dương Thần lần này đã hiểu ra đôi chút, cười lạnh nói:

- Vốn tưởng rằng Yêu mị cư đó chỉ mua bán thanh bạch rõ ràng, hóa ra còn có mảnh khoe cướp bóc ở nơi hoang dã, nước ở Vạn Yêu Giới cũng rất sâu đó.

Cậu thanh niên trai tráng nhéo mày một cái:

- Cái gì mà Yêu mị cư? Đại gia tôi đi không đổi danh ngồi không đổi họ, khắp đỉnh núi phía Bắc của thành Bạch Vân này, ai không biết tôi là Yêu quân hổ gầm, cậu tốt nhất nên thức thời một chút, để tránh việc chút nữa trở

thành thức ăn cho lũ thần lẩn sấm của huynh đệ chúng tôi.

Thì ra yêu tu xưng “Yêu quân”, cho dù không đạt tới cấp bậc thiên yêu, cũng đã gần kề, cũng có thể xuất hiện anh chàng đích thực có tu vi không cạn này.

Nhưng Dương Thần cũng không rảnh rồi mà tán gẫu với anh ta, ánh mắt những con người này đúng là đang chuẩn bị quần chết không tha, sắc mặt cũng tối sầm lại.

- Nếu đã khách khí không chịu cho qua, vậy tốt thôi, đang không ai cho ta cướp bóc, các ngươi để lại toàn bộ linh thạch và yêu thú cho ta, ta sẽ cho các ngươi được toàn thân.

Dương Thần vừa hô lên một tiếng, khiến đám Yêu tộc đại Hán cười ầm lên.

- Ha ha! Tôi không nghe nhầm chứ? Cậu là người mới đến cực kỳ tầm thường, còn định cướp lại đám người chúng ta? Chắc cậu cũng biết đây là lãnh địa của nhà ai chứ?

Tiếng cười hô hô như hồ gầm.

Vừa dứt lời, bóng dáng Dương Thần chợt lóe, giống như được bắn ra từ một đạn pháo không nòng, sau khi bắn lên từ mặt đất, nắm đám tà tà oanh lên cơ thể một yêu tu đại Hán gần nhất!

Phốc!

Một âm thanh rung động xuyên thủng, máu tươi như cầu vồng bắn ra dưới ánh mặt trời!

Dương Thần ngạo nghễ đứng trên thần lẩn sấm, đạp ngã tên đại Hán đã bị đánh xuyên thủng bộ ngực, bay lên một đám bụi đất!

Trong nháy mắt tên đại Hán đó ngã xuống, do chết đi, lui trở lại bản thể Yêu tộc, lại là một con tê giác đen.

Con tê giác đó có bì giáp và cơ thể khỏe mạnh, giờ phút này lại có một lỗ thủng cực đại, máu chảy như suối.

Tất cả những điện quang hỏa thạch này, không ai nghĩ rằng Dương Thần thực sự nói giết liền giết, không chút khách khí!

Con tê giác đen đó vốn là đại yêu tứ phẩm, căn bản do không kịp phản ứng, bị giết chết trong nháy mắt!

Tuệ Lâm đứng nguyên tại chỗ kinh hồn bạt vía, có chút mờ mịt lúng túng, kinh ngạc nhìn Dương Thần, không biết làm sao cho phải.

Hồ Gầm cảm thấy nóng mặt, sự nhục nhã lớn này làm anh ta phát điên, gầm lên một tiếng nổi giận:

- Giết! Giết hán!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1305

Tiểu Yêu Nữ

Một đám yêu tu bị chọc giận rốt cục đã công kích theo bầy đàn, nhảy lên thật cao từ lũ thần lẩn sấm, lóe ra đủ loại ánh sáng chân nguyên, mãnh liệt hướng về Dương Thần!

Pháp thuật của Yêu tu đều là do thiên bẩm, các trận gió, vòi rồng, lốc xoáy của đá vụn, ngọn lửa nóng rực, hơi thở của hàn băng, cực kỳ phong phú, nhưng từng chiêu đều không thua kém pháp môn tu sĩ loài người

Dương Thần ỷ vào cơ thể dũng mãnh, yêu pháp công kích tầm thường kia, cứng rắn kháng cự toàn bộ, dù sao thì vận khởi chân nguyên để chống cự, cũng tiêu hao rất nhiều.

Quyền cước Tam Muội chân hỏa thỉnh thoảng xuất hiện, khiến nhóm yêu tu thét gào.

Hai mươi mấy tên yêu tu này, phần lớn là dòng tam phẩm, tứ phẩm, đối mặt với Tam Muội chân hỏa, đành tiêu hao một số lượng lớn chân nguyên để tiến hành kháng cự, căn bản tránh không kịp.

Dương Thần đánh đến nổi không kiên nhẫn nổi, dứt khoát lấy ra cây đao Huyết Giao Kim đã lâu không dùng đến từ nhẫn tu di, loại pháp bảo thuộc hàng thượng phẩm này có chứa đặc tính khiến miệng vết thương rất khó liền, đối phó với đám yêu tu có cơ thể cường tráng này cực kỳ dễ dùng.

Kim quang liên tục cắt qua thân thể đám yêu tu, giống như vào chỗ không người!

Liên tục mấy lần hỗn chiến, sau khi bàn tay lớn của Dương Thần bóp nát vài cái đầu của vài tên yêu tu, Tam Muội chân hỏa cũng đốt cháy cơ thể của vài tên yêu tu, sát khí mênh mông như sóng lớn!

Tên Hổ gầm này bản lĩnh cũng không bình thường, nhưng mấy lần định dùng móng vuốt sắc nhọn hung dữ đánh bị thương Dương Thần, cũng đều không thành mà lui, ngược lại trên cánh tay bị một vết thương hở, máu chảy không ngừng!

Trong cơn tức giận, thân thể Hổ gầm lại nhảy vọt lên một thước có thừa, từng bắp thịt phồng lên, luồng khí màu bạc sắc bén lưu chuyển.

- Bản Yêu quân cắn nát trái tim của ngươi!

Trong tiếng rống của Hổ gầm, đem theo thế tiến công trước giờ chưa từng có, hướng thẳng về Dương Thần, giống như một lưỡi dao sắc bén màu bạch kim, muốn xuyên qua tất cả những thứ ngăn cản nó!

Chân nguyên ngưng kết này, quả thực chống đỡ được hàn thủy cướp đi toàn bộ sức lực của tu sĩ, Dương Thần cũng không muốn hao phí nhiều chân

nguyên để kháng cự, ỷ vào tốc độ đã tăng thêm một bậc, sớm định tránh đi.

Nhưng vừa nhích người, mới phát hiện ra lời nói của Hồ gằm!

Tuệ Lâm ở phía sau, giờ phút này đúng lúc bị phơi bày trước mặt Hồ gằm!

Dương Thần nguyên rửa một tiếng xảo quyết, thanh đao Huyết Giao Kim trên tay trong nháy mắt lướt qua cơ thể, đuổi theo bắn vào giữa lưng Hồ gằm!

Hồ gằm lúc này mới tránh né một cách khó khăn, không cam lòng nổi giận gầm lên một tiếng:

- Coi như số người gặp may! Các huynh đệ rút lui!

Sau một phen chiến đấu nhanh đến nỗi không kịp chớp mắt, Hồ gằm dĩ nhiên hiểu được, những người của mình đều không phải là đối thủ của Dương Thần, sự chênh lệch của tu vi không thể dựa vào số người để bù đắp, nếu còn tái chiến thì chính là đi chịu chết!

Nhưng Dương Thần sao có thể thả cộp về núi, nhìn thấy một đám người gắng hết sức chạy trốn, hiển nhiên là đi tìm viện binh tiếp tục đến để tìm phiền toái, lập tức nóng lòng.

Bất chấp việc tiêu hao quá nhiều chân nguyên, hai hàng dài Tam Muội chân hỏa dấy lên từ hai cánh tay Dương Thần, hung hăng phóng lên!

Hỏa long màu bạch kim như thanh đao dài đâm máu xuyên ngang rừng, xen lẫn tiếng kêu thảm thiết, nhào tới cơ thể của đám yêu tu này!

Trong lúc nhất thời, còn lại hơn chục yêu tu vốn định tháo chạy, dắt theo cả mấy con thần lân sấm dùng để cưỡi đều bị châm, đốt thành bột phấn!

Tu vi của Hồ gằm thắng được bọn thuộc hạ, sử dụng toàn bộ sức mạnh để chạy trốn, cuối cùng trước khi bị Tam Muội chân hỏa đuổi theo, kéo ra một khoảng xa.

Dương Thần cảm thấy khó mà bắt được Hồ gằm trong một khoảng thời gian ngắn, đành buông tha, dù sao cũng cần chú ý chăm sóc Tuệ Lâm.

Một cuộc giao tranh như vậy khiến Tuệ Lâm sợ hãi vô cùng, cô càng ý thức được bản thân vốn không có năng lực để tự bảo vệ bản thân, đến khi nhìn thấy Dương Thần quay lại với sắc mặt không được tốt, hỏi nhỏ:

- Anh, có phải chúng ta đã chọc phải một người lợi hại không?

Dương Thần miễn cưỡng mỉm cười:

- Bộ dạng xui xẻo đó của anh ta, hẳn là không phải một chỗ dựa lợi hại gì rồi, em yên tâm đi.

Tuệ Lâm nhìn xuống nền đất đầy hài cốt và vết máu, buồn bã nói:

- Điều tại em vô dụng... Từ trước tới giờ chỉ có thể mang đến phiền toái cho anh và chị.

- Được rồi, có thời gian rảnh rồi để nói những lời nhảm nhí này thì tốt nhất hãy giúp anh xem qua những con thần lân sấm trên lưng đều có chút hàng hóa này đi.

Dương Thần vỗ vỗ nhẹ vào đầu cô gái, sợ cô bé nghĩ không thông lại làm điều dại dột.

Tuệ Lâm lúc này mới hồi phục lại tinh thần, nhìn vào những con thần lằn sấm không lồ đó, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì đến cùng để đi sang một bên, lật xem những bao tải lớn.

Sau khi hai người nhanh chóng lật giở, phát hiện ra bên trong đều là thức ăn và rượu của các yêu tu tích trữ, còn có không ít linh thạch có sắc màu sặc sỡ.

Những linh thạch này mang hình dáng tinh thể, đủ mọi màu sắc, giống như pha lê nhiều màu, nhưng bên trong lại tràn đầy linh khí.

Giá trị của linh thạch dựa vào mật độ linh khí để phân biệt, Dương Thần lấy một linh thạch có mật độ linh khí tương đối lớn, sau khi nhập vào nhãn tu đi, đem một vài linh thạch có hình thể lớn, linh khí lại tương đối loãng, bổ sung vào chân nguyên đã bị tiêu hao ngay tại chỗ.

Một khi chiến đấu, mới càng cảm nhận được mức độ loãng của linh khí ở Vạn Yêu Giới, chỉ là đánh hội đồng một lần đơn giản, Dương Thần đã cảm nhận được rõ ràng chân nguyên bị tiêu hao trong đan điền, nếu thực sự là đối chiến với cao thủ, nếu như không có Linh thạch tiếp tế, chẳng phải đánh chưa đến một khắc đồng hồ đã khô kiệt rồi sao?

Nhưng những điều này cũng không phải là thứ mà Dương Thần phải suy nghĩ nhiều, tên Hồ gấm đó rất có thể quay về tìm viện binh, nếu hiện tại có được linh thạch có thể bổ sung, không bằng mang theo Tuệ Lâm bay nhanh một đoạn đường, cũng có thể dùng hết sức để né tránh.

Về phần thần lằn sấm, Dương Thần cũng chỉ có thể vứt bỏ đi con vật cuội.

Nhưng khi Dương Thần định bảo Tuệ Lâm mau chóng lên đường, lại nghe thấy Tuệ Lâm kinh hô một tiếng, nhìn vào bao tải to trên lưng một con thần lằn sấm phía sau cùng, vẻ mặt kinh ngạc.

Dương Thần đến gần mới phát hiện, thứ đựng trong bao tải to này không phải là thức ăn hay linh thạch gì, mà là một thiếu nữ đang run lẩy bẩy!

Thiếu nữ này dường như mới mười sáu tuổi, khuôn mặt thanh tú, chưa nói tới xinh đẹp cỡ nào, nhưng dáng người thực ra có chỗ lồi lõm, trên cơ thể không ít vết thương, vô cùng bẩn, trên khuôn mặt có nước mắt và đất vàng, rõ ràng đã khóc rất nhiều.

Nhìn thấy Dương Thần và Tuệ Lâm, cô bé bị nhốt trong bao tải to sợ hãi cầu khẩn:

- Đừng... Đừng giết tôi... Tôi không phải là bọn cướp...

Ánh mắt cô gái sợ hãi và khiếp đảm, lập tức gợi lên lòng thương hại của Tuệ Lâm, tiến lên phía trước giật bao tải xuống, thả cô bé ra.

- Đừng sợ, anh Dương Thần của tôi sẽ không giết cô, cô cũng là yêu tu ở đây sao?

Tuệ Lâm nhẹ nhàng vỗ vai cô gái, dịu dàng cười hỏi.

Dương Thần cẩn thận quan sát một lát, hé mồm nói:

- Hắn là vừa biến hình không lâu, tu vi thấp hơn rất nhiều so với đám người vừa rồi.

Cô gái cẩn thận gật gật đầu:

- Tôi... Tôi chỉ là tiểu yêu mới đến hàng nhất phẩm...

Dương Thần thầm nghĩ quả là như vậy, nhưng điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ là, theo lý thuyết thì yêu tu tiến vào hàng nhất phẩm, đều có tu vi kỳ đầu của Tam dương chân hỏa, nhưng yêu tu ở đây, cho dù tứ phẩm, ngũ phẩm, đều có chút miễn cưỡng.

Hay là, Vạn Yêu Giới không chỉ có ảnh hưởng tới bản thân mà đối với thực lực của những yêu tu này cũng có sự áp chế, còn lợi hại hơn?

Kỳ thực Dương Thần cũng không biết, suy nghĩ này đã rất gần kề, dù sao thì Vạn Yêu Giới dùng để trấn áp yêu tu, tự nhiên sẽ có đầy đủ những đạo lý.

Yêu tộc đối với nhu cầu về thiên địa tinh khí, vượt xa so với tu sĩ loài người, ở Vạn Yêu Giới với linh khí loãng như vậy, thiên địa ngăn chặn khó mà kết nối với khu vực khác, tự nhiên sẽ khiến cho thực lực của Yêu tộc giảm bớt đi nhiều.

Tuệ Lâm lúc này lại không nghĩ nhiều như Dương Thần, cô gái từ nhỏ đã tu phật, tuy rằng chưa thực sự xuất gia, nhưng cũng từ bi thực sự, nhất là với những người khổ nạn.

Lúc này, Tuệ Lâm ân cần hỏi thăm:

- Em tên là gì, tại sao lại ở trong bao bố này?

Cô gái dường như bị sự ôn hòa của Tuệ Lâm làm cho cảm hóa, buông lỏng ra một chút, nhỏ giọng trả lời:

- Tôi... Tôi là Tiểu Tuyết, vốn đi qua thành Thiên Hà để về hồ Thông Thiên, nhà của tôi ở đó, nhưng không cẩn thận bị đám đại yêu đó đánh, sau đó bắt tôi lại...

Vừa nghe là biết được, có lẽ giống như muốn bắt Tuệ Lâm, tiểu nữ yêu này không có căn cơ gì, lại có vẻ thù mị quyến rũ, nên muốn cướp đến Yêu mị cư trong thành, giao cho một vài thế lực sau lưng kiểm lời.

- Bên hồ Thông Thiên?

Tuệ Lâm nghe thấy vậy, nhướn mày vui mừng nói:

- Không phải thật may mắn sao? Tôi cùng với anh Dương cũng đang muốn đến hồ Thông Thiên, nhà của cô ở đó, nhất định cô sẽ biết đi đường nào là gần nhất, hay là khởi hành cùng chúng tôi đi?

Dương Thần vừa nghe thấy vậy, không ngừng nhức đầu, dờ khóc dờ cười nói:

- Tuệ Lâm, đi cùng với chúng ta, còn chưa nói tới việc gặp nguy hiểm, anh cần phải bảo vệ em, nếu như lại phải bảo vệ cô ấy nữa, không phải càng nguy hiểm sao?

Tuệ Lâm lại chu mỏ nói:

- Không phải như vậy, dù sao cô bé cũng là yêu tu nhất phẩm, còn em ngay cả Hóa Thần Kỳ cũng không có, thực lực tuyệt đối không thể cao bằng Tiểu Tuyết. Hơn nữa, anh có thể nhẫn tâm để cô ấy lại ư? Nếu chẳng may đám yêu quái xấu đó đến tìm phiền phức, chẳng phải cô ấy sẽ lại gặp tai ương sao?

Dương Thần bị cô gái này nói đến nỗi không nói được lời nào, sự tình nói như vậy thực sự cũng không sai, nhưng được nửa đường đột nhiên lại mang theo một tiểu nữ yêu lạ lẫm đi chung đường, dù sao cũng có chút do dự.

Tiểu Tuyết dường như có thể cảm nhận được thiện chí của Tuệ Lâm, giờ phút này đã quỳ trên mặt đất tha thiết mong chờ, hướng về phía Dương Thần, buồn bã nói:

- Đại nhân, Tiểu Tuyết chỉ là một tiểu yêu bình thường nhất ở Vạn Yêu Giới, nếu thực sự bất hạnh gặp phải nguy hiểm, đại nhân chỉ cần chăm sóc thật tốt cho vị tiểu thư này, Tiểu Tuyết sẽ không một lời oán hận.

- Tiểu Tuyết biết được con đường ngắn nhất để đi tới hồ Thông Thiên, để Tiểu Tuyết dẫn đường, cũng có thể tiết kiệm được chút thời gian của đại nhân, đại nhân không phải là người mới tới sao? Tiểu Tuyết có thể giới thiệu rất nhiều sự vật ở Vạn Yêu Giới.

Tiểu nữ yêu này cũng thông minh, trước đó nghe được Dương Thần và Hồ gấm nói chuyện, nhanh chóng tung ra một tin tức hấp dẫn.

Hoàn toàn chính xác, Dương Thần tuy rằng đã hiểu biết sơ bộ về Vạn Yêu Giới, nhưng vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn, có người đi theo làm “hướng dẫn viên du lịch”, nhất định sẽ có được sự trợ giúp.

Tuệ Lâm đứng một bên nhìn thấy Dương Thần còn đang do dự chưa chắc chắn, không kìm nổi kéo cánh tay của Dương Thần:

- Anh giúp đỡ cô ấy đi, người đó cũng không phải là đối thủ của anh, Tiểu Tuyết thật đáng thương...

Dương Thần rốt cục vẫn không lay chuyển được bản tính của cô gái, thiên tính cho phép, sợ rằng lúc này Tuệ Lâm đã không quản được tình cảm của mình, đành gật đầu chấp nhận.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1306

Sâu Trong Rừng Trúc

Vạn Yêu Giới, Tử Trúc Lâm.

Với tư cách là trung tâm quyền lực của lãnh địa Ma Tu Vạn Yêu Giới, biến trúc màu tím mênh mông ở nơi này, không phải bất kỳ người không phận sự nào cũng vào được.

Một bờ đầm trong sạch ở giữa Tử Trúc Lâm, mấy gian nhà nhỏ đơn sơ được tạo nên từ trúc tím, rải rác lộn xộn.

Vào giờ phút này, một người đàn ông trung niên có mái tóc dài màu tím, áo dài rộng thùng thình màu trắng, bên hông đeo một ống sáo ngọc, đang lười biếng dựa vào một tảng đá to.

Một tay nắm lấy cái cần câu, một tay nhắc hồ lô rượu, lắc lắc đầu thánh thiện, giống như đang chìm vào cảnh đẹp.

- Vũ hậu phi hoa tri để sở, túy lai doanh đắc tự do thân...

Người đàn ông vô cùng hứng thú, uống rượu ngâm thơ, sau đó lại ngâm lên một điệu hát dân gian, hoàn toàn là tự tìm niềm vui cho riêng mình.

Bỗng nhiên, cái mũi của người đàn ông rung rung vài cái, dường như ngửi được mùi của món ăn ngon nào đó, toàn thân giật mình một cái.

Sau khi vội vàng ngồi dậy, người đàn ông quăng cần câu trên tay, xách theo bầu rượu xông vào cửa gian nhà trúc như gió lốc.

Vừa đúng lúc, một người đàn ông trung niên mặc áo dài xám vải thô, mái tóc dài màu đen mở cửa đi ra.

Trên tay người đàn ông, đang bung một thùng rượu ngon, nét mặt hồng hào, dường như tương đối đắc ý.

- Thơm, thật là thơm!

Người đàn ông tóc tím định chui đầu vào thùng rượu, vô cùng khâm phục người đàn ông tóc đen:

- Tổng lão đệ, thật không hổ là người lành nghề trong việc thưởng thức rượu, công phu lên men rượu này cũng thật xuất sắc! Đây chính là thứ mà trước đó ông nhắc tới... Cái gì mà... Rượu nho?

Người đàn ông tóc đen vuốt vuốt chòm râu đã lâu không cắt sửa của mình, cười dài, cất bước đi về phía bờ đầm trong sạch.

- Bài thơ “Lương Châu từ” nổi tiếng của Vương Hàn đời Đường có câu: “Rượu ấm, nho tươi, cùng chén ngọc, chưa uống tỳ bà đã giục vang”, rượu này, lão đệ tôi coi như sửa sang cho ông, Tử Tiêu huynh đã chuẩn bị chén dạ quang chưa?

Tử Tiêu vẫn đang gọt giữa hai câu thơ kia, nghe đến ba chữ “chén dạ

quang”, lập tức bóp cổ tay thở dài, hồ then nói:

- Tổng lão đệ, tại huynh bắt tài! Tôi đã khiến hai tên bắt tài Đỗ Khang và Mao Đài đi tìm kiếm chung quanh cho tôi, nhưng không tìm được thứ như cậu nói, chén dạ quang ở đất ngọc trên núi Kỳ Liên, chỉ tìm thấy hai chén ngọc Côn Luân... Vậy... Có chấp nhận được không?

Người đàn ông họ Tống vừa quay người, bắt đắc dĩ nói:

- Mặc dù hơi tiếc, nhưng tạm thời hãy dùng đi.

Tử Tiêu vừa nghe thấy vậy, dường như vừa nhận được một sự tha thứ lớn lao, cười hì hì vội vàng đuổi theo, hai mắt trừng trừng nhìn vào thùng rượu, đã đắm đắm.

Tựa như sự biến đổi trong ảo thuật, Tử Tiêu lấy ra hai chén rượu ngọc Côn Luân có ánh sáng màu khá sâu, đặt trên bệ đá xanh.

Người đàn ông họ Tống định rót rượu, nhưng lại cùng với Tử Tiêu nhìn về phía tây nam của Tử Trúc Lâm.

Một hồi công phu, Tử Mạch với chiếc áo dài hoa văn màu sắc, thản nhiên khoanh tay đi tới, ánh mắt hơi kiêu ngạo nhìn về phía hai người Tử Tiêu, có chút bất đắc dĩ.

- Anh, anh lại để cho Tống tiên sinh nghiên cứu chế tạo loại rượu ngon gì đó, từ xa đã có thể ngửi thấy hương thơm ngậy ngát.

Tử Mạch hơi tò mò nhìn về phía thùng rượu.

Tử Tiêu lấy sức, nhếch mép vui vẻ nói:

- Lão đệ à, cậu về vừa đúng lúc, Tống tiên sinh ủ cho anh món rượu nho có thể uống được, cậu cũng đến thử đi, nhưng dụng cụ pha rượu chất ngọc này, Đỗ Khang bọn họ chỉ lấy cho anh hai cái, cậu hãy dùng chén ống trúc đi.

Không đợi Tử Mạch nói gì, Tử Tiêu đã lấy ra cái chén làm bằng trúc tím, để Tống tiên sinh rót rượu vào.

Rượu vang đỏ vừa được rót ra, mắt của Tử Mạch đã nhanh chóng bị kích động đến chảy nước mắt, giống như đã tới mấy đời tình người.

Tử Mạch lại thở dài nói:

- Tống tiên sinh, ông có thể coi là bạn tri kỷ hơn nghìn năm nay của anh tôi rồi, mới tới được một thời gian như vậy, đã khiến anh tôi phải khóc mấy lần.

Tống tiên sinh cười ha hả nói:

- Tử Mạch, đời người khó có được tri kỷ, Tống mỗ tôi cũng không ngờ, ở Vạn Yêu Giới này có thể gặp được Tử Tiêu huynh coi rượu ngon như mệnh như vậy, bao nhiêu năm nay, đã ít có rượu, giờ gặp được người cùng sở thích, thực sự là mỗi ngày muốn ngừng mà không được.

- Ôi chao...

Tử Tiêu lúc này đã uống được một ngụm rượu nho lớn, hí mắt hưởng thụ:

- Tống lão đệ, cậu em trai Tử Mạch của tôi, cứ một mực yêu thích hoa

hoa cỏ cỏ, về rượu thì dốt đặc cán mai, những thuộc hạ dưới tay tôi, lại chỉ biết tu luyện, tu luyện, rồi tu luyện. Hơn nghìn năm nay nếu mà ông không đến, thật sự sẽ làm anh đây buồn chết!

Tử Mạch liếc mắt:

- Đường đường là ba đại cao thủ của Vạn Yêu Giới, lãnh tụ của Ma Tu, Ma Đế Tử Tiêu, lại để đám thuộc hạ tứ đại ma quân đi khắp thế giới tìm men rượu và dụng cụ pha rượu, cũng may bốn người bọn họ trung thành và tận tâm với anh, bằng không nếu như tin này được truyền đi, thật đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

- Vậy thì có gì! Hồ ly của cung Ngọc Hồ, không phải vốn không nghiêm chỉnh sao? Cô ta còn già hơn tôi! Tôi như vậy, dù sao thì so với thủ lĩnh của Long Cốc, nghĩ trăm phương nghìn kế để ra ngoài, lao động vất vả lãng phí tiền của, nên sống thực tại chút đi.

Tử Tiêu nói như không có gì.

- “Đời người đặc ý hãy tận hoan, chớ để bình vàng sông bóng nguyệt”, Tử Tiêu lão huynh, nâng một cái?

Tổng tiên sinh nâng chén cười nói.

- Đúng là hãy tận hoan! Trước đây cùng người uống rượu, chưa từng hiểu về thú vui uống rượu như Tổng lão đệ!

Tử Tiêu nhanh chóng rót đầy cốc của mình, cẩn thận cùng ông cùng một cái, sợ rượu rơi vãi ra ngoài, sau đó uống một hơi liên tục đến cạn sạch.

Tử Mạch thở dài, sau khi uống hết số rượu của mình, mới nói:

- Anh, lần này em từ rừng yêu dạ trở về, suýt nữa gặp phải phiền phức, may mắn có một tu sĩ của loài người là người mới tới, giúp đỡ em một phen.

- Thật sao? Lại có người vào à?

Tử Tiêu tiếp tục thưởng thức rượu, thuận miệng nói:

- Em không lấy lệnh bài của anh ra? Em trai của Tử Tiêu ta mà cũng dám động thủ, một trăm lẻ tám yêu quái của cung Ngọc Hồ của cô ta, cũng không dám to gan như vậy?

- Em tất nhiên không đem ra, còn muốn cùng bọn họ chơi đùa, chẳng qua không ngờ đúng lúc bắt gặp hai người đó.

Tử Mạch nhìn Tổng tiên sinh hơi có thâm ý, nói:

- Tổng tiên sinh, không biết ngài đã từng nghe qua hay chưa, một tu sĩ loài người ở thế giới bên ngoài, anh ta tên... Dương Thần.

Chén rượu trên tay Tổng tiên sinh dừng lại, bắt chợt mắt sáng như đuốc nhìn về phía Tử Mạch.

Vẻ mặt này, rõ ràng đã chứng minh được điều gì.

Vẻ mặt “quả nhiên là như vậy” của Tử Mạch, nói:

- Tôi nói, những người có thể sử dụng công pháp của hỏa quyết, có hàng ngàn hàng vạn, nhưng người này có thể tùy tay sử dụng công pháp thiên hỏa Nam Minh Ly hỏa, nói là chưa từng nghe thấy cũng không quá đáng.

- Dương Thần có thể tùy ý không chế hai ngọn Ly Hỏa Trường long, không hề tổn sức, tôi lập tức liền nghĩ tới, độc môn công pháp của Tổng tiên sinh, dường như cũng tương tự...

Lần này, Tử Tiêu hình như cũng có hứng thú, híp mắt cười quái dị nói:

- Chẳng lẽ, Tổng lão đệ Tổng Thiên Hành của tôi, còn có đồ đệ?

Tổng Thiên Hành vẻ mặt phức tạp thở dài một tiếng, nhấp một ngụm rượu, cười đau khổ nói:

- Cậu nhỏ này... Có duyên thầy trò với tôi, nhưng lại không có danh thầy trò. Chẳng qua như hiện nay, thật đúng là ông trời chủ định... Tôi bị thúc ép không biết làm sao, bị truy sát mà lọt vào nơi này, cậu nhỏ này không biết chừng cũng bị người khác truy sát đến đây?

- Tử Mạch, nếu cậu đã đoán được anh ta và Tổng lão đệ có quan hệ, sao không đem vị tiểu huynh đệ đó tới đây gặp mặt?

Tử Tiêu không vui nói.

Tử Mạch bĩu môi:

- Anh, chưa nói đến việc em không có khả năng kết luận anh ta có thực sự biết Tổng tiên sinh hay không, Tổng tiên sinh là con át chủ mà anh định phái đi “đại hội Thông Thiên”, “đại hội Thông Thiên” năm nay, không phải là nhỏ, sao có thể tùy ý tiết lộ tin tức ra ngoài?

- Em đã nhiều lần muốn mời anh ta cùng đồng hành với em, quay lại Tử Trúc Lâm gặp mặt, nhưng anh ta muốn đi thẳng tới hồ Thông Thiên, em cũng không tiện ép buộc quấy rầy.

- Điều này cũng không sai.

Tử tiêu gật gật đầu, nói:

- Đã nhiều ngày trôi qua như vậy, chắc hẳn đã xâm nhập vào địa bàn cung Ngọc Hồ, nhưng Tổng lão đệ muốn đi tìm anh ta, cùng lắm thì tôi sẽ cùng ông đến cung Ngọc Hồ một chuyến!

Tổng Thiên Hành trầm ngâm một lát, lắc lắc đầu:

- Cậu nhỏ đó cứng rắn vô cùng, nghe cách nói của Tử Mạch, e rằng tu vi không dưới tu vi của tôi, yêu tu ở Vạn Yêu Giới này, vốn không có cách nào phát huy tu vi thực tế, anh ta có lẽ không thể gặp nguy hiểm.

- Anh ta muốn đến tháp Thông Thiên, trước “đại hội Thông Thiên” cũng không thể vào được, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi tới hồ Thông Thiên, dĩ nhiên có thể tình cờ gặp anh ta.

Tử Tiêu cười ha ha:

- Vẫn là Tổng lão đệ suy nghĩ thật chu toàn, đã như vậy, chi bằng chúng ta hãy uống thêm vài chén đi? Món... Rượu nho, trong hầm rượu còn có chẳng? Rượu này hình như tác dụng không lớn, có thể uống nhiều, uống thêm đi...

- Anh đã nói như vậy, hôm nay nhất định không say không về.

Tổng Thiên Hành cũng lười suy nghĩ nhiều, nhiều năm như vậy cũng

chưa từng đi quán tên tiểu tử thời đó, lúc này cũng đã tới đây rồi, muốn quán cũng không có lực, dứt khoát chè chén vui vẻ thôi!

Trong Tử Trúc Lâm, duy chỉ có Tử Mạch nhìn hai người bạn tri kỷ uống rượu thả cửa, lắc đầu liên tục...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1307

Sáu Mươi Năm

Thanh Sơn ngụy nga, vách đá cheo leo đáng sợ.

Để có thể né tránh hết khả năng quân viện binh mà Hồ gằm đưa tới, Dương Thần đem theo Tuệ Lâm và nữ yêu Tiểu Tuyết mới theo cùng, bay một khoảng xa mới thả chậm lại hành trình.

Dù sao thì tu vi của Tiểu Tuyết không cao, tốc độ cũng được, sự chịu đựng cũng được, đều không có cách nào sánh ngang với Dương Thần.

Dương Thần biết rằng, khoảng cách này, thực sự có nhiều binh sĩ muốn tìm kiếm, hay là có thể bị tìm ra, nhưng cũng không quan tâm nhiều như vậy.

Sau khi xuyên qua một vùng đồi núi, vùng núi phía trước dốc ngày càng đứng, Dương Thần đành đem theo Tuệ Lâm sử dụng phương thức đi đường tương tự như khinh công, Tiểu Tuyết cũng ra sức theo sát.

Ban đầu Tiểu Tuyết còn có chút khiếp đảm, phát hiện ra Dương Thần cũng không khó nói chuyện, mà Tuệ Lâm càng không coi yêu tinh như cô là dị tộc, nói chuyện rất thân mật.

Không bao lâu, Tiểu Tuyết cùng Tuệ Lâm vừa nói vừa cười, quan hệ hòa hợp lên rất nhiều.

Chỉ có điều, khi Tuệ Lâm hỏi về thân phận đích thực của Tiểu Tuyết là gì, mặt Tiểu Tuyết lại đỏ bừng, không chịu trả lời.

Tuệ Lâm ngưng ngưng thè lưỡi, mới phát hiện vấn đề này có phần mạo phạm, có lẽ người ta hóa thành hình người trong sạch dễ thương, kỳ thực lại là một yêu vật dữ tợn chẳng? Đối với một cô gái mà nói, chung quy hơi mất thể diện.

Dương Thần không nói chuyện phiếm gì nhiều, cũng chỉ hỏi về những kiến thức phổ thông muốn thu được.

Dọc theo con đường này, Dương Thần cũng biết được rất nhiều thông tin về tháp Thông Thiên và Vạn Yêu Giới từ miệng của Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết cảm thấy có chút kinh ngạc khi Dương Thần đề ý tới tháp Thông Thiên như vậy, do dự hỏi:

- Dương công tử, anh muốn xông qua tháp Thông Thiên, ra khỏi Vạn Yêu Giới sao?

Dương Thần trả lời rất đương nhiên:

- Chẳng lẽ lại đi tới đó để du ngoạn? Nghe nói Tử Thanh thần lân đó cũng không đơn giản.

Tiểu Tuyết có vẻ lo lắng, khuyên giải nói:

- Dương công tử, thứ lỗi cho Tiểu Tuyết nói thẳng, tuy rằng tu vi của

Dương công tử có lẽ đã tới được cấp bậc của thiên yêu thiên ma, được coi là cao thủ đứng đầu trong Vạn Yêu Giới, nhưng muốn xuyên qua tháp Thông Thiên có chín mươi chín trọng Tử Thanh thần lôi, điều đó là không thể.

- Ai cũng nói với tôi là không thể, nhưng tôi nhất định phải đi, cho dù là không thể, tôi cũng phải làm cho nó có thể.

Dương Thần nói rất chắc chắn.

Tiểu Tuyết dường như không thể giải thích nổi sự tự tin của người đàn ông này đến từ đâu, thở dài yếu ớt:

- Dương công tử có lòng can đảm và sự hiểu biết hơn người, tuy nhiên Tiểu Tuyết vẫn hy vọng, nếu công tử có cơ hội vào trong tháp, cần phải cẩn thận mới được, không cần thiết phải thể hiện có thể ngăn cản bao nhiêu, liền sẽ ngăn cản bấy nhiêu, cưỡng ép đột phá, chỉ có thể dẫn lôi đốt người.

Dương Thần nghe thấy trong đó có mùi kỳ lạ, buồn bực nói:

- Cái gì gọi là có cơ hội vào tháp? Chẳng lẽ vào tháp Thông Thiên đó, không phải ai cũng có thể vào?

- Đó là đương nhiên.

Tiểu Tuyết kiên nhẫn giải thích:

- Tháp Thông Thiên không phải bất cứ lúc nào cũng đều mở ra, khi không mở ra, bên ngoài tháp Thông Thiên đều là Tử Thanh thần lôi, độ khó của việc tiến đến gần không dễ dàng bằng việc xông vào tháp.

- Chỉ có thể cách sáu mươi năm, mới có thể mở rộng cửa chính của đáy tháp một lần, duy trì liên tục chỉ trong một ngày.

- Sáu mươi năm?

Dương Thần thất thanh nói:

- Chẳng lẽ tôi phải đợi năm, sáu mươi năm?

Tiểu Tuyết lắc đầu cười nói:

- Dương công tử có vận mệnh rất tốt, năm nay đúng lúc là thời hạn tháp Thông Thiên sắp mở, trễ nhất là một tháng nữa, tháp Thông Thiên sẽ mở ra.

Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, vui mừng quá đổi, vui vẻ cười nói:

- Nói như vậy, tôi đến vừa đúng lúc rồi.

- Đúng vậy, nhưng...

Lời nói của Tiểu Tuyết xoay chuyển, nói:

- Nếu muốn vào tháp, nhất định phải trở thành người thắng cuộc trong “đại hội Thông Thiên” của ba phương thế lực trong Vạn Yêu Giới, mới có thể có tư cách vào bên trong.

- “Đại hội Thông Thiên” là gì vậy?

Tuệ Lâm ở bên cạnh tò mò hỏi.

Tiểu Tuyết khẽ mỉm cười, dịu dàng nói:

- Cái này phải kể từ đầu, toàn bộ Vạn Yêu Giới, ngoại trừ những quặng linh thạch sâu trong Vô Tận hải mờ mịt, cũng chỉ có tháp Thông Thiên lơ lửng trên hồ Thông Thiên, do quan hệ áp ủ Tử Thanh thần lôi, nên mang

theo một lượng lớn linh khí.

- Tầng thấp nhất của tháp Thông Thiên, cũng là tầng đầu tiên, ngày mở ra, còn chưa có Tử Thanh thần lõi, do quan hệ linh khí dày đặc, thường chỉ có một chút linh khí tràn ra tụ lại, sẽ sinh ra các loại hoa cỏ kỳ lạ, thậm chí là mang theo một vài linh vật trời sinh.

- Những thiên tài địa bảo quý báu này, giai đoạn đầu khi vừa xuất hiện ở Vạn Yêu Giới, liền trở thành vật tranh giành của vô số cao thủ ở Vạn Yêu Giới, suy cho cùng muốn có được linh vật tăng tu vi ở Vạn Yêu Giới, thực sự rất khó khăn.

- Linh vật này, mặc dù không có cách nào làm cho một số cao thủ đột nhiên tăng tu vi một cách mãnh liệt, nhưng cũng có thể tích tiểu thành đại, đạt tới hiệu quả không ngờ.

- Chỉ có điều, càng ngày càng có nhiều cao thủ tranh giành, tầng thấp nhất của Thông Thiên tháp, cũng trở thành nơi chôn thân của vô số cao thủ.

- Hơn một vạn năm trước, các nhóm đại cao thủ của Vạn Yêu Giới ý thức được, cứ tranh giành như vậy, khiến cho tất cả những nhân tài của Vạn Yêu Giới điêu linh, các loại pháp môn của yêu tu cũng sẽ bị xói mòn đến hầu như không còn.

- Để có thể giữ hy vọng một ngày nào đó sẽ ra khỏi Vạn Yêu Giới, Vạn Yêu Giới từ đó, mỗi lần thấy tháp Thông Thiên mở ra, liền giao ước, các bên phái ra một tuyển thủ tiêu biểu, tiến hành so tài.

- Một bên giành thắng lợi, sẽ có tư cách phái người vào trong tháp Thông Thiên tìm kiếm những linh bảo, cũng có thể thử xông ra khỏi tháp Thông Thiên.

- Làm như vậy, thứ nhất là có thể không làm lãng phí thời cơ, không làm uổng phí vô ích một lượng lớn tính mạng, thứ hai là có thể khiến cho các bên có động lực để bồi dưỡng người mới, không đến nỗi làm cho nhân tài của Vạn Yêu Giới điêu linh.

- Vạn Yêu Giới hiện giờ vào hơn nghìn năm trước thiên hạ đã chia ba phần, mười mấy giáp trước đây, đều là do cung Ngọc Hồ, Tử Trúc Lâm và Long cốc, chia nhau phái ra cao thủ tới tranh đoạt, năm nay cũng như vậy.

Dương Thần cuối cùng cũng hiểu ra, thầm khen ngợi những Yêu tu và Ma tu này, thực sự không thể kinh thường, chỉ ít cũng hết sức sống bằng lý trí, biết suy nghĩ cho toàn bộ đại cục của Vạn Yêu Giới.

- Nói như vậy, nếu như tôi cưỡng ép xông vào tháp, liền sẽ trở thành mục tiêu công kích, bị cả ba phương vây đánh đúng không?

Dương Thần hỏi.

Tiểu Tuyết lắc đầu nói:

- Thực sự không phải như vậy, cũng có một vài tán tu, muốn lấy danh nghĩa của bản thân để tham gia tranh giành.

- Nhưng, nếu lấy danh nghĩa của tán tu, đối thủ phải đối mặt cũng không

phải đại biểu của ba phương nữa, mà là lãnh tụ của ba phương, thực ra Vạn Yêu Giới chỉ vền vền có ba đại cao thủ cửu phẩm... Vậy nên, gần như chưa từng có lịch sử tán tu tham gia.

- Anh Dương, nếu nói về cửu phẩm, há chẳng phải theo lý mà nói thì tu vi chắc chắn đều trên anh sao? Hay là trước tiên chúng ta đừng qua đó.

Tuệ Lâm sốt ruột nói.

Dương Thần ra hiệu cho cô đừng cắt ngang, quay đầu hỏi Tiểu Tuyết:

- Nếu cả ba phương đều có cao thủ đứng đầu thuộc hàng cửu phẩm trấn thủ, tại sao bọn họ không tự đánh mà phải đề thuộc hạ ra tay?

Tiểu Tuyết cười nói:

- Ba vị đại nhân đó, đều đã thành danh hơn nghìn năm rồi, hai bên điều biết, muốn phân cao thấp, không phải là chuyện có thể giải quyết trong một ngày, đợi đến khi đánh xong, tháp Thông Thiên đã đóng lại rồi, căn bản không đáng để làm.

- Cho nên, yêu cầu của đại hội Thông Thiên là phái những người mới chưa từng tham gia của bên mình, đây cũng coi như cho một vài yêu tu muốn thành danh một cơ hội phát triển.

- Về cơ bản, mỗi kỳ đều có những người mới thuộc cấp bậc thiên yêu, thiên ma do các phương phái đến, nổi danh trong “đại hội Thông Thiên”.

Dương Thần có chút cân nhắc trong lòng, nhưng cũng cảm thấy hơi khó làm.

Nếu đánh nhau với những người mới, có thể bản thân thắng lớn, nhưng với tư cách là tán tu đi đánh, e rằng thực sự là ngay cả vào tháp cũng không còn cơ hội nữa.

Đến giờ còn chưa từng gặp cao thủ thất phẩm trở lên, Ma Tu Tử Mạch lục phẩm, cũng đã có khả năng làm tổn thương bản thân, nếu đánh đến thất phẩm, bát phẩm, thậm chí là cửu phẩm, bản thân khó nói sẽ ứng phó một cách nhẹ nhàng.

Tuệ Lâm lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ tò mò hỏi:

- Tiểu Tuyết, “đại hội Thông Thiên” kỳ trước là bên nào thắng cuộc?

Tiểu Tuyết có chút thất vọng nói:

- Kỳ trước, và kì trước nữa, đều do hai con rồng thối của Long cốc dành thắng lợi, hai con rồng đó hiện giờ là Long vương tọa hạ, Băng Long Sử và Lô Long Sử trong ngũ đại Ma Long Sử.

- Long cốc mấy năm nay kiêu ngạo vô cùng, tuy rằng Long vương sợ cung chủ cung Ngọc Hồ có vẻ đẹp phong hoa tuyệt đại của chúng tôi, không dám đối kháng một cách lộ liễu với cung Ngọc Hồ, nhưng vẫn có một vài con rồng ỷ vào ưu thế có thể phách thiên thiên, quấy nhiễu vùng biên giới núi Xích Long Tuyết ở phía Đông của chúng tôi.

- Phong hoa tuyệt đại... Sao dường như đã tận mắt nhìn thấy cung chủ cung Ngọc Hồ của các cô.

Dương Thần không khỏi cười nói.

Tiểu Tuyết lộ vẻ mặt kiêu ngạo:

- Đương nhiên rồi, bởi vì cung chủ cung Ngọc Hồ của chúng tôi là mỹ nhân số một của Vạn Yêu Giới, không thể bàn cãi!

Xem ra tiểu nữ yêu này rất sùng bái Cửu Vĩ Thiên Hồ đó, Dương Thần cũng không cãi nhau với cô, dù sao thì về sau cũng có thể trông thấy.

Đúng lúc này, Dương Thần bỗng nhiên cảm nhận được một sự uy áp mạnh hơn lần trước đang truyền tới từ phía nam!

Trong nháy mắt, một người đàn ông đạp lên con chim trắng khổng lồ có đôi cánh dang rộng chừng ba đến bốn mươi mét, đã mang theo cơn gió núi mãnh liệt, rơi vào giữa không trung trước mặt ba người!

Con chim trắng này trông như một con hải âu lớn, ngoại trừ phía đuôi cánh và đỉnh đầu có lông vũ màu vàng kim, toàn thân có màu tuyết trắng, tốc độ rất nhanh, khiến Dương Thần cũng phải lú lẫm!

Nếu bản thân có thể cưỡi con yêu thú này, lên đường mà không cần dùng chân nguyên cũng nhanh vô cùng...

Một thời gian, người chủ nhân trên đó, ngược lại bị Dương Thần coi khinh!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1308

Phong Hoa Tuyệt Đại

Dương Thần nhìn chăm chăm vào con chim không lông ấy, thiếu chút nữa thì chảy nước miếng, ở bên kia, người đàn ông mặc áo bào trắng đứng trên lưng chim, vẻ mặt hàm chứa sự giận dữ vô cùng.

Sự coi thường tới cực điểm khiến nụ cười lạnh trên khuôn mặt anh ta càng nổi bật hơn.

- Tu sĩ loài người mới đến, chính là cậu chăng?

Người đàn ông mặc áo bào trắng có mái tóc dài màu nâu rủ xuống ngang hông, buộc một dây lụa màu đỏ, mũi ưng, khuôn mặt dài gầy, dáng người thon dài.

Tiểu Tuyết đứng bên cạnh nhìn thấy người này, lập tức theo bản năng trốn ra phía sau Dương Thần, nhỏ giọng nói:

- Dương công tử, đây... đây là thành chủ thành Bạch Vân, là Bạch Cưu, một trong ba mươi sáu thiên yêu.

Dương Thần lúc này mới nhìn rõ diện mạo của Bạch Cưu, dòng uy áp này quả thực không thể khinh thường, có lẽ bản thân đã gặp phải cao thủ thật sự đầu tiên ở Vạn Yêu Giới.

Bạch Cưu liếc mắt nhìn Tiểu Tuyết phía sau Dương Thần, nhíu mi nói:

- Tiểu yêu nhất phẩm tầm thường, tại sao lại đi cùng với loài người?

Tiểu Tuyết run lẩy bẩy núp ở phía sau, không dám lên tiếng.

Dương Thần ra hiệu cho cô không cần phải lo lắng, nói:

- Đã rời khỏi thành Bạch Vân lâu như vậy, chẳng lẽ thành chủ nhà ngươi đến để giữ ta ở lại mấy ngày sao?

- Mồm miệng chua ngoa, hừ.

Bạch Cưu cười lạnh nói:

- Nhà ngươi giết chết hai mươi mấy đại yêu dưới trướng của ta, còn làm bị thương thủ lĩnh Hồ Gầm của ta, điều này coi như miễn, lại còn cướp đi tất cả số linh thạch! Giờ lại muốn ra đi một cách uổng phí như vậy, là quá coi thường Bạch Cưu ta rồi.

Dương Thần cười quái dị nói:

- Tôi đã nói, sao Hồ Gầm có thể đem theo một đại đội nhân mã, tàn sát bừa bãi và cướp bóc nữ yêu lạc đàn trong rừng ở ngoại thành, hóa ra là thành chủ ông chống đỡ sau lưng?

- Cái gì mà cướp bóc nữ yêu? Tất cả những chuyện đó bỗng thành chủ không biết! Chỉ biết rằng, hôm nay nhà ngươi nhất định phải giao mạng ở đây!

Bạch Cưu đột nhiên nhảy từ trên lưng chim xuống, lao xuống với tốc độ cực nhanh, như phù du!

Tu vi bát phẩm của Bạch Cưu, trong ba mươi sáu thiên yêu cũng đã được cho là cao thủ, chân nguyên toàn thân phát tán ra, lập tức như cát phi đá bay, cuồng phong trong rừng nổi lên tứ phía!

Dương Thần ra lệnh cho Tiểu Tuyết lập tức đem theo Tuệ Lâm chạy đi xa một chút, sau khi tránh vài trận đao gió sắc nhọn không chút chậm trễ. Trên tay ngưng tụ hai luồng Tam Muội chân hỏa màu bạch kim, đánh tới trước mặt Bạch Cưu!

Lửa cháy rừng rực khiến sắc mặt Bạch Cưu khẽ chuyển biến, trong mắt hơi có vẻ kinh dị, nhưng lại không mấy sợ hãi.

Đến tu vi thuộc cấp bậc này của anh ta, Tam Muội chân hỏa đã không thể làm xuất hiện sự thương tổn lớn, chỉ cần vận công chống cự là được.

Sau khi liên tục né tránh đợt tấn công của Dương Thần, trên tay Bạch Cưu lóe ra yêu quang màu xanh đậm, một trường thương dài hơn sáu thước đột nhiên xuất hiện trên tay!

Bạch quang ở đầu thương vút sáng, bên dưới đầu thương là một mảng lông vũ dài màu trắng, dưới ánh mặt trời lóe ra hào quang của kim loại.

Dương Thần nhớ lại Tiểu Tuyết từng nói, hễ là yêu tu có tu vi đến một cấp độ nhất định, là có thể dẫn xuất ra một loại yêu khí bổn mạng từ chính cơ thể của mình, những yêu khí này tương thông với tâm ý của chủ nhân, mỗi loại không giống nhau.

Yêu tu không thường luyện chế pháp bảo, phần lớn là dùng yêu khí bao trùm lên pháp bảo thông thường, đồng thời sau khi bị hư hại có thể nhanh chóng phục hồi, rất khó dây dưa!

- Dù Tam Muội chân hỏa của nhà ngươi hung hăng ngang ngược hơn, cũng khó mà địch nổi trận gió kéo dài liên tục không ngừng của ta!

Bạch Cưu cười điên cuồng, trường thương trên tay run lên, mũi nhọn vút lên trời cao vẽ ra vài đường cong, rồi đột nhiên phát ra những lưỡi đao gió sắc nhọn có âm thanh hỗn độn!

Những lưỡi đao gió này pha trộn lực chân nguyên của cảnh giới bát phẩm, không thể coi thường, liên tục hướng về Dương Thần vờn quanh theo dõi, dường như mấy chục lưỡi đao lượn vòng bay tới bay lui, bất cứ lúc nào cũng có thể cắt Dương Thần thành tám khối như thường!

Dương Thần lúc này cũng không dám sử dụng cơ thể để kháng cự, uy lực của những lưỡi đao gió này đã đủ để làm máu thịt của bản thân mơ hồ, nên đành luân phiên né tránh, vận khởi chân nguyên ngăn chặn.

Nhưng dần dần, Dương Thần phát hiện, những đao gió này khi phá vào không trung, tạp âm sản sinh ra, lại khiến khí huyết trong cơ thể sôi trào, khó chịu đến cực điểm!

- Chết tiệt, thanh âm này có vấn đề!

Dương Thần ý thức được nụ cười quỷ dị đó của Bạch Cưu, cuối cùng cũng hiểu được.

Nước cờ này ngoài những lưỡi đao gió sắc nhọn, những âm thanh xé gió của đao gió, sinh ra sự chấn động kịch liệt, tạp âm hỗn loạn sử dụng phương thức tương tự như sóng âm, làm tổn thương chân nguyên và khí huyết trong cơ thể tu sĩ.

Nếu không phải Dương Thần có thể chất mạnh mẽ, lúc này đã phải phun máu ra rồi!

- Con mẹ nhà ngươi vẫn còn muốn giở ám chiêu đùa bỡn?

Dương Thần giận dữ, mạnh mẽ bật mở ra một lực thiên địa, thừa lúc những lưỡi đao gió bị đẩy ra trong chớp mắt, hai dòng Quỷ thủy hướng về không trung, ngưng tụ thành hai bức tường băng cao bảy tám thước vút lên trời cao chắn ngang!

Hai bức tường khổng lồ huyền băng chắn ngang này, giống như hai mặt tấm khiên chắn, được Dương Thần dựng lên sừng sững, không ngừng ăn hết toàn bộ những lưỡi đao gió giữa không trung!

Lưỡi đao gió cọ vào bức tường khổng lồ vừa mở ra giao lộ liền ngưng tụ lại, sừng sốt mất hết tác dụng, những sóng âm đó cũng đều tự sụp đổ!

Bạch Cưu thấy vậy cũng giật nảy người, không ngờ Dương Thần không những có thể sử dụng thiên hỏa mà còn có thể sử dụng được Quỷ thủy!

- Tà môn... Đây là công pháp gì...

Bạch Cưu biết được lần này chỉ có tiến mà không có lui, trường thương trên tay kích động, lại một lần nữa xông thẳng về phía Dương Thần!

Thừa lúc Dương Thần đang sai khiến hai bức tường băng chắn ngang đó, Bạch Cưu từ khe hở giữa hai bức tường, định một kích trí mạng!

Ánh mắt Dương Thần lăm lăm, cười to nói:

- Chính đợi chiêu này của nhà ngươi đây!

Khi đang nói, hai bức tường băng chắn ngang giống như đã trở thành cái nón úp khổng lồ, trên không lại khai triển ra một diện tích ba thước có thừa, hai bức tường âm âm kẹp chặt, đúng lúc đập trúng Bạch Cưu và trường thương!

Bạch Cưu kêu thảm một tiếng, vốn định tách thân ra, nhưng Dương Thần bật hết hỏa lực, tốc độ nhanh tới kinh người, đuổi theo về phía trước, mới không có cách nào trốn được.

Một kẹp vang dội này, làm cho Tuệ Lâm đứng từ xa đang kinh hoàng khiếp sợ nhìn bỗng hưng phấn nhảy dựng lên, kéo kéo áo của Tiểu Tuyết ở bên cạnh, vui mừng nói:

- Tiểu Tuyết cô xem, Dương đại ca của tôi lại thắng rồi! Thành chủ đó cũng không phải là đối thủ của anh ấy, đến tháp Thông Thiên có lẽ đã nắm bắt được phần lớn rồi chẳng?

Điều mà cô gái không phát hiện được là, sắc mặt Tiểu Tuyết lúc này, có

chút không bình thường, ánh mắt khác thường nhìn huyền băng trên tay Dương Thần, giữ kín như bưng cười nói:

- Có lẽ vậy, thực sự có đường đi rồi...

Nói xong, Tiểu Tuyết lại hướng về phía chiến trường tự mình đi tới, phong thái bước đi, cũng lộ rõ sự quyền rũ xinh đẹp.

Tuệ Lâm thấy vậy định kéo cô lại, nhưng chỉ trong chớp mắt cô đã đi thật xa, đành bay vọt lên đuổi theo.

Bạch Cưu lúc này bị chấn động đến thất điên bát đảo, chán nản vì bản thân thực sự đã sơ xuất, không nghĩ tới lời nói của Dương Thần, vốn dù là thua trận, cũng chưa chắc đã chết vật như vậy.

Trên tay Dương Thần lúc này đã dấy lên Nghiệp hỏa màu đỏ thắm hùng hực, một chân dẫm lên đầu Bạch Cưu, nhếch miệng cười nói:

- Đây chính là tự bản thân nhà ngươi đưa mình tới cửa này, vốn nước giếng không phạm nước sông, nhưng ta cũng không muốn cứ mãi xử lý đám viện binh, vậy nên... Để ta tiễn ngươi lên đường.

- Ngươi... Ngươi không thể giết ta! Ta là thủ hạ của cung chủ! Cung chủ sẽ băm xác ngươi thành vạn đoạn!

Bạch Cưu kinh hô, cho dù anh ta có thần thông quảng đại, bị Nghiệp hỏa đột nhiên xuất hiện đốt khắp cơ thể, dù gì cũng đi nửa cái mạng rồi!

Dương Thần đâu còn quan tâm đến anh ta, Nghiệp hỏa trên tay hóa thành một quả cầu lửa khổng lồ, hung hăng đè xuống!

Đột nhiên!

Ngay trong khoảnh khắc quả cầu lửa sắp thiêu đốt Bạch Cưu, một dải tơ dài màu trắng nhanh như tia chớp chắn phía trên cơ thể Bạch Cưu, làm cho Nghiệp hỏa chấn động quay về!

Dương Thần giật nảy mình, Nghiệp hỏa này lại đụng phải một chân nguyên cường đại đến không thể tin nổi, không thể không bắn ngược trở lại!

Tuy rằng không khiến bản thân Dương Thần bị tổn thương, nhưng cũng khiến hắn kinh sợ toát cả mồ hôi lạnh!

Dương Thần mãnh liệt ngẩng đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt cân nhắc tươi cười của Tiểu Tuyết, dần bước thân nhiên đi tới, dải lụa trắng bay lên không trung phiêu bạt đó, chính là từ trong tay áo của cô bay tới.

Bạch Cưu gặp đại nạn không chết cuống quýt nghiêng mình tránh đi, sau khi trốn vào một vị trí tương đối an toàn, nhìn thấy dải lụa dài trắng như tuyết đang phiêu bạt, mặt lại xám như tro tàn!

- Cung... Cung... Cung chủ?

Tuệ Lâm đi theo Tiểu Tuyết ở phía sau lúc này cũng bối rối, đôi môi run rẩy, không biết phải mở miệng như thế nào.

Đầu Dương Thần rối bời, cảm giác như mình bị chơi xỏ, sau khi ý thức được điều gì, không nhịn nổi nói:

- Cô... Rốt cuộc là ai?

“Tiểu Tuyết” cười khanh khách không ngừng, cười run cả người, bỗng nhiên sau khi thân hình vừa chuyển một cái dịu dàng, vàng sáng màu trắng êm dịu trên người chợt lóe lên, lại biến trở về một người phụ nữ có sắc đẹp tuyệt trần!

Người phụ nữ trước mắt toàn thân trắng ngần, không một chút trang điểm, một sợi tơ lụa vô cùng đơn giản đeo trên mái tóc đen nhánh, đôi mắt sáng hàm chứa sự ai oán, thoáng mê hoặc.

Người phụ nữ này, tuy rằng không trang điểm chút nào, nhưng nếu nói cô có vóc người hại nước hại dân thì cũng không quá đáng.

Chỉ sợ sắc nước hương trời, phong hoa tuyết đại, những từ ngữ như vậy cũng chưa đủ để hình dung ra vẻ đẹp của cô.

Dường như ngọn núi này không có ánh mặt trời chiếu sáng mà chỉ có sự rục rờ của cô!

- Dương công tử, tiểu nữ là cung chủ cung Ngọc Hồ, Ngọc Tuyết Ngưng, tiểu nữ thật lòng xin lỗi...

Ngọc Tuyết Ngưng hé miệng cười yếu ớt, đôi mắt sáng biết nói tựa như hai dòng nước suối trong khe núi, duyên dáng chào hỏi, thiên kiều bá mị nói không ra.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1309

Ngọc Tuyết Ngung

Trong tích tắc khi Ngọc Tuyết Ngung nói ra quý tính của bản thân, Bạch Cưu đứng phía xa xa, hai chân đã hoàn toàn mềm nhũn.

Phịch!

Bạch Cưu hồn bay phách lạc, gương mặt méo xệch ngã quỵ xuống đất, bất chấp áo bào trắng nhuộm đất, lớn tiếng gọi to:

- Cung chủ! Thuộc hạ không biết cung chủ ở đây, cung chủ tha mạng!

Bạch Cưu bắt đầu điên cuồng đập đầu, đầu thậm chí đã đập vỡ đất đá cứng chắc trên mặt đất.

Ngọc Tuyết Ngung không để ý tới Dương Thần với sắc mặt quái dị, và Tuệ Lâm đang trợn mắt há hốc mồm, bước chân nhẹ nhàng đi tới trước mặt Bạch Cưu.

Từ trên cao nhìn xuống, trong đôi mắt đẹp của Ngọc Tuyết Ngung, nhìn không ra một chút tức giận nào, ngược lại có vẻ cười khẽ.

- Bạch Cưu, ta nghe gần đây có người bẩm báo, nói người ỷ vào bốn cung ít để ý tới những chuyện bình thường, dựa vào thủ đoạn của Yêu mị cư đã thu được không ít linh thạch, xem ra đã bắt được không ít nữ yêu bán thân vì người.

- Cung chủ... Tôi... Thuộc hạ bị oan! Đó đều là những thủ hạ không ra hồn, muốn lấy lòng thuộc hạ, làm xằng làm bậy! Lần này thuộc hạ trở về, nhất định sẽ xử tử tất cả bọn họ!

Bạch Cưu nhanh trí xoay chuyển, gắng sức nói xạo.

Ngọc Tuyết Ngung vẻ chột hiểu, cười yếu ớt nói:

- Hóa ra là như vậy, vậy chính là nói, ta đã sai, ta đổ oan cho người?

Bạch Cưu theo bản năng lắc lắc đầu, nhưng vừa nghĩ là không đúng, sao có thể nói người phụ nữ này đã sai? Lại định gật đầu, nhưng gật đầu cũng không phải, chẳng phải là nhận tội sao? Trong lúc nhất thời, sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa là phun ra máu.

- Hừ.

Ngọc Tuyết Ngung cười khẽ một tiếng:

- Người đi theo ta đã hơn hai trăm năm, bốn cung lúc này mới giao thành Bạch Vân đẹp đẽ như vậy cho người, linh thạch mà các cửa hàng trong thành Bạch Vân cống nạp, đã làm cho không ít đồng liêu của người cảm thấy thèm.

- Người lại không biết tốt xấu, còn muốn để yêu mị cư vợ vét của cải cho người, người đã lợi dụng những nữ yêu cam chịu thì thôi, lại còn trổng trợn bắt nữ yêu lạc đàn đi qua địa bàn của người.

- Có phải ngươi tưởng rằng bản cung thực sự không thể thiếu ngươi? Ngươi tưởng rằng bản cung vốn lười quan tâm đến những chuyện vụn vặt, đã thực sự hồ đồ để mặc cho bọn cầu nô tài các ngươi lừa gạt hả?

Mồ hôi lạnh của Bạch Cưu chảy ròng ròng, liều mạng lắc đầu nói:

- Cung... Cung chủ! Thuộc hạ nhất thời hồ đồ, mong cung chủ hãy nhìn vào phần thuộc hạ đã dốc sức vì cung chủ mấy trăm năm nay, tha cho thuộc hạ lần này!

- Được!

Ngọc Tuyết Ngưng hất tay áo, đột nhiên dễ chịu lên rất nhiều:

- Nếu đến một cơ hội ta cũng không cho ngươi, có hơi vô tình máu lạnh, lần này chuyện ngươi lợi dụng yêu mị cư để bắt giữ nữ yêu đi ngang đường sau lưng ta, ta sẽ bỏ qua!

Bạch Cưu vừa nghe xong, lập tức nhướng mày vui mừng.

Nhưng không đợi anh ta đập đầu cảm tạ, Ngọc Tuyết Ngưng xoay chuyển lời nói:

- Thế nhưng, chuyện này có thể miễn được, riêng một chuyện khác, ta cũng không thể miễn trừ việc xử phạt ngươi.

- Ah?

Sắc mặt Bạch Cưu suy sụp, không rõ ràng cho lắm.

Ngọc Tuyết Ngưng hơi phiền lòng vãn về vài sợi tóc đen nhánh của mình, nói thông dong:

- Những thuộc hạ đó của ngươi, đặc biệt là tên Hồ Gầm, hôm nay đã bắt bốn cung lại, còn ném bốn cung vào một cái bao...

- Nếu không phải Dương công tử đi ngang qua, bốn cung thiếu chút nữa đã bị yêu mị cư thu lại, trở thành con rối kiếm tiền cho ngươi...

Những lời này, đối với Bạch Cưu mà nói, không khác nào là sấm sét giữa trời quang!

Bạch Cưu hận không thể lập tức quay về, bầm cái tên Hồ Gầm đó ra thành nhiều mảnh nhỏ!

Trong chốc lát, Bạch Cưu đã hiểu rõ, tại sao Ngọc Tuyết Ngưng lại hóa thành diện mạo của Tiểu Tuyết như vừa rồi!

Tất cả những điều này đều là cái bẫy mà Ngọc Tuyết Ngưng đã thiết lập từ sớm, đang chờ mình chui vào, có cái gọi là “có chứng có cứ”!

Bản thân bắt các nữ yêu khác thì không thành vấn đề, nhưng đã “phản bội” chủ nhân, đâu còn có lý do để giữ cái mạng này?

Hiểu được điều này, Bạch Cưu biết rằng có cầu xin cũng vô ích, hung hăng cắn răng một cái, dứt khoát không bằng chiến một trận, nếu có thể bỏ chạy khỏi Long cốc, dựa vào tu vi thiên yêu bát phẩm của mình, Long vương sẽ phải che chở cho mình!

Tâm vừa động, Bạch Cưu lập tức thúc giục con chim khổng lồ màu trắng vẫn không nhúc nhích ở cách đó không xa, hướng về phía Ngọc Tuyết

Ngưng tấn công!

Con chim không lông màu trắng cảm nhận được chủ nhân triệu tập, kêu lên một tiếng sắc lạnh, hai cánh mảnh liệt dao động, đánh về phía Ngọc Tuyết Ngưng đang đứng!

Trên dung nhan tuyệt đẹp của Ngọc Tuyết Ngưng, lại không một chút thần sắc nhàn nhã, trong nháy mắt như hàn băng Cửu U, lạnh lùng điểm lệ thấu xương!

- Nghiệp chướng, vẫn dám cãi lời bốn cung!

Không đợi cho lời nói được thốt ra, phía sau chiếc váy dài màu trắng của Ngọc Tuyết Ngưng, hai vật trắng kiệu màu trắng không lông đột nhiên thò ra, dường như có thể kéo dài đến vô tận, giống như hai sợi dây thừng màu trắng!

Một sợi trong đó, chỉ trong chốc lát liền quấn lấy con chim không lông màu trắng đang lao tới!

Dương Thần đứng bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, đây đúng là hai sợi không chứa một chút màu sắc hỗn tạp nào, cái đuôi hồ ly trắng kiệu màu trắng nhưng, quả thực là Cửu Vĩ Thiên Hồ!

Chỉ có điều, cái đuôi này đã hoàn toàn vượt qua đáng người mềm mại của Ngọc Tuyết Ngưng gấp mấy trăm lần!

Thật giống như một cô gái loài người nhỏ nhắn, nhưng lại tùy ý sử dụng hai con giao long dài hàng trăm mét, điện quang giữa không trung du động, khung cảnh nguy nga tráng lệ!

Con chim không lông màu trắng vốn cực kỳ to lớn, nhưng ở trước mặt cái cuôi của Cửu Vĩ Thiên Hồ, lại như một con chim nhỏ bị chèn ép, sững sờ hăm dọa âm ỹ trong chốc lát, liền trối lạt ngược lại!

Cái đuôi hồ ly rất thoải mái bóp chặt, con chim không lông gào thét một tiếng, máu tươi bắn ra tung tóe, bị xay nhỏ thành một đám thịt nhão và lông trắng!

Tuệ Lâm đứng một bên sợ tới mức không dám nhìn, nhưng Dương Thần lại thương tiếc, con chim này sao đã chết rồi, còn muốn cười một lần cho thỏa nguyện.

Nhưng tên Bạch Cưu đó, lại nắm lấy cơ hội này để bay lên, đã chạy được một đoạn xa.

Ngọc Tuyết Ngưng sớm đã chuẩn bị, chẳng biết từ lúc nào, một cái đuôi hồ ly màu trắng khác, đã đuổi theo ngay sau lưng Bạch Cưu!

Dương Thần cảm thấy không thể tin nổi, chẳng lẽ cái đuôi hồ ly này có thể bay đến mấy dặm hay sao?

Không nói đến khoảng cách xa nhất, chỉ là công phu trong nháy mắt, sau lưng Bạch Cưu đã bị cái đuôi hồ ly hung hăng chạm vào, điên cuồng phun ra một ngụm máu yêu!

- Quay lại!

Cái đuôi hồ ly của Ngọc Tuyết Ngưng quần lại thật chặt, bắt được Bạch Cưu, tức thì lại kéo quay trở lại mặt đất!

Hai cái đuôi hồ ly tựa như chưa bao giờ xuất hiện, tốc độ thu về nhanh đến lạ thường!

Dương Thần âm thầm liú lười, nếu dựa theo tên người đứng đầu để tính toán, Ngọc Tuyết Ngưng chỉ ít phải có chín cái đuôi hồ ly như vậy.

Có lẽ, cái đuôi hồ ly này là yêu khí bổn mạng của cô ấy.

Nếu thực sự là như vậy, thực lực của người phụ nữ này quả thực rất kinh khủng, chín cái đuôi hồ ly không lẽ có thể công kích có thể bảo vệ, tốc độ lại nhanh kinh người, phối hợp với thứ mà cô ấy vừa thể hiện tuyệt đối không thua kém tu vi chân nguyên dũng mãnh của mình, thực sự là rất khó chơi.

Nhìn thấy Bạch Cưu mặt xám như tro tàn, vốn không còn một chút ý nghĩ tiếp tục chạy trốn, chỉ liên tục đập đầu, nụ cười trên khuôn mặt Ngọc Tuyết Ngưng lại càng ngày càng rét lạnh.

- Cung chủ! Thuộc hạ biết lỗi rồi, cho dù cung chủ muốn phế tu vi của thuộc hạ cũng được, xin tha thứ cho thuộc hạ một lần này thôi!

- Bổn cung trước giờ buông lỏng đám thuộc hạ các ngươi, sao có thể phế bỏ tu vi của ngươi? Bạch Cưu, ngươi có bằng lòng xuất ra một phần lực vì bản cung không?

Ngọc Tuyết Ngưng hỏi.

Bạch Cưu vừa nghe thấy vậy, vui mừng quá đổi:

- Thuộc hạ sẵn lòng lập công chuộc tội!

- Tốt lắm!

Bóng dáng Ngọc Tuyết Ngưng chợt lóe, đã đứng ở phía sau Bạch Cưu, bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn mềm mại đột nhiên nhéo lấy cái cổ Bạch Cưu từ phía sau!

Một lượng uy áp cực lớn làm cho cả ngọn núi cũng bắt đầu chấn động, rồi đột nhiên bắn ra!

- Tuệ Lâm cẩn thận!

Dương Thần sớm đã ý thức được sự gay go, vọt tới bên cạnh Tuệ Lâm, phóng thích chân nguyên của chính mình, hình thành nên một vòng bảo hộ!

Ngọc Tuyết Ngưng rõ ràng đã dùng chân nguyên vô cùng mạnh mẽ của cô uy áp khiến Bạch Cưu không thể phản kháng, để đạt được mục đích khống chế Bạch Cưu!

Dựa vào một chút tu vi của Tuệ Lâm, vốn không thể ngăn cản, chắc chắn sẽ khiến máu chảy mà chết!

Trong lúc nhất thời, người phụ nữ trông rất mềm mại đó, dường như đã trở thành chúa tể của mảnh thiên địa này, một đôi mắt lóe ra bạch quang đẹp đẽ, tràn đầy sát khí của băng hàn!

Đột nhiên!

Ngọc Tuyết Ngưng mở đôi môi đỏ mọng, cắn một phát lên động mạch cổ

của Bạch Cưu!

Giương mặt Bạch Cưu vốn do sự uy áp này khiến anh ta đau khô, bắt đầu vắn vẹo, trong nháy mắt, lại càng khô quắt đi!

Không chỉ có Tuệ Lâm trốn vào phía sau Dương Thần không dám nhìn, Dương Thần cũng có chút kinh ngạc, đờ người ngay tại chỗ.

Hút máu cũng không có gì, hút tinh khí trong cơ thể yêu tu cũng không có gì, nhưng tất cả những điều này, phát sinh trên cơ thể một người đẹp quốc sắc thiên hương như vậy, lại đột ngột như vậy, khiến cho hình tượng tràn đầy cảm giác xung kích!

Chỉ trong chốc lát, Bạch Cưu đã biến thành người khô, sau khi bị Ngọc Tuyết Ngưng tùy tay ném đi, liền trở về bản thể, một con chim bồ câu màu trắng, nhưng gãy trơ cả xương.

Ngọc Tuyết Ngưng máu tươi đầy mặt, nhưng người phụ nữ lại không lau sạch, máu tươi từ từ thấm vào da thịt trắng như tuyết của cô, tiêu tan không còn nhìn thấy.

Dường như rất thỏa mãn, Ngọc Tuyết Ngưng liếm liếm đôi môi đỏ mọng như hoa, càng làm cho sự quyến rũ bắn ra tứ phía.

Tản ra uy áp, nhìn thấy Dương Thần đang đứng ngơ ngác cách đó không xa, người phụ nữ với giọng nói sâu thẳm nửa giận nửa oán, nói:

- Dương công tử, đừng cho rằng bản cung là nữ ma đầu hút máu, hơn một nghìn năm trước bản cung đã không còn hút máu rồi, chẳng qua tên phản bội này cuối cùng cũng phải xử tử, chi bằng hút để dưỡng nhan cho bản cung, đúng không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1310

Đền Cạn Dầu

Dương Thần cảm thấy Ngọc Tuyết Ngưng này nhìn như thiên kiều bá mị, lại tinh khiết như hoa sen nổi trên mặt nước, nhưng trong lòng hoàn toàn là loại người âm tàn cay độc, tu vi lại sâu không lường được, không thể không đề phòng.

- Cung chủ đã cải trang vi hành xong, trừng phạt thủ hạ, vậy chúng ta cũng nên đi rồi.

Ánh mắt Dương Thần báo cho Tuệ Lâm, dự định thoát thân càng sớm càng tốt.

Tuệ Lâm đâu còn dám ở lại lâu, nghĩ đến tất cả mỹ nữ trước mắt đều là bàn cờ hồ ly thiết lập, thấy Ngọc Tuyết Ngưng sợ sắp mất hồn, gắt gao đuổi theo.

Đôi mắt đẹp của Ngọc Tuyết Ngưng hiện lên chút vẻ trêu tức, liên tục bước nhẹ, không biết tại sao đã chặn lại đường đi của Dương Thần.

- Dương công tử, nơi này rất gần Ngọc Hồ cung, không bằng hai vị đến chỗ Bồn cung ngồi một chút?

- Tôi thấy không cần thiết, tôi còn muốn mau chóng tới Thông Thiên hồ.

Dương Thần cẩn thận giữ khoảng cách.

Ngọc Tuyết Ngưng cười khanh khách nói:

- Tuy trước kia Bồn cung có lừa dối thân phận với nhà ngươi, nhưng những lời khác đều không phải nói ngoa, Thông Thiên tháp mở ra dù sao cũng phải hơn nửa tháng nữa, Dương công tử lúc này đến trước, chỉ là một khoảng không mà thôi.

- Tâm tư Cung chủ hết thảy khó dò, Dương Thần tôi tuy không phải rất ngu, nhưng không thông minh đến có thể so đấu sống cùng cao thủ không biết bao nhiêu năm tháng như Cung chủ, Cung chủ hiển nhiên là trong lời có chuyện, không bằng nói thẳng ra đi.

Dương Thần biết rằng, người phụ nữ này không dễ dàng buông tha chính mình.

Ngọc Tuyết Ngưng nhẹ nhàng vôn vê từng lọn tóc đen, nói:

- Dương công tử, kỳ thật Yêu tộc chúng tôi không phải không nói đạo lý, chỉ là nhân loại các người nhiều hư dĩ uy xà, giả nhân giả nghĩa như vậy.

- Lần này từ trong cung đi ra, đầu tiên là nghe thủ hạ hồi báo, Bạch Cưu ở ngoài thành tàn sát bừa bãi nên tự mình đến xem xét thực hư. Thứ hai, cũng đúng lúc nhận được hồi báo của thủ hạ, có người mới tiến vào Vạn Yêu Giới.

- Ba anh em Xuyên Sơn từng tại rừng rậm Yêu Lục giao thủ với Dương công tử, tuy lời nói của bọn họ cực kỳ khó nghe, nhưng Bồn cung cũng sẽ không quá coi là thật, ít nhất hiện giờ, Bồn cung cũng không có dự định sẽ tìm lại danh dự cho bọn họ.

- Tôi lại không thể tin tưởng, người tự mình tìm thú vui, lại là một người phụ nữ tự biên tự diễn như Cung chủ, cũng cần phải mời khách vào nhà

Dương Thần cười nói.

Thần sắc Ngọc Tuyết Ngưng càng ra vẻ cân nhắc,

- Nói nhiều như vậy, Dương công tử rốt cuộc có đi hay không?

Dương Thần quả quyết lắc đầu,

- Không đi.

Ngọc Tuyết Ngưng tiếc hận thở thật dài.

- Như vậy, Bồn cung đành phải tự mình mời người đi.

Lời vừa nói xong, Ngọc Tuyết Ngưng cả người tỏ ra khí chất của trong nháy mắt lui bước, ngược lại phát ra trận băng hàn thấu dương!

Người phụ nữ vẫn hơi mang ý cười, nhưng trong đôi con ngươi lại tràn đầy vẻ xơ xác tiêu điều không chút khách khí!

Dương Thần đều không hiểu, thù hận này rốt cuộc từ đâu ra, làm sao lại lửa giận ngập trời nhìn mình như vậy?

Dương Thần một tay đẩy Tuệ Lâm ra xa, tránh cho cô khỏi bị thương, bản thân lại không giữ chút nguyên khí trong đan điền nào, sững sờ đứng vững chống đỡ uy áp hung hãn!

Trong lúc nhất thời, dáng người mềm mại uyển chuyển của Ngọc Tuyết Ngưng dường như biến thành Cự nhân đứng giữa trời đất, ánh mắt ngạo nghễ kia, thật giống như cao hơn núi!

Dương Thần biết không thể lại bị áp bức như vậy, bất chấp tiết kiệm chân nguyên lực, thân thể phát ra lực đánh mạnh mẽ!

Một tay đẩy lên nghiệp hỏa màu đỏ thẫm, trên tay kia một màn sương đen lượn lờ ngưng thành cây roi Minh thủy, tiếp đón Ngọc Tuyết Ngưng!

Ngọc Tuyết Ngưng khinh thường hừ lạnh một tiếng, dường như đang giễu cợt tài mọn của Thiên hỏa và Huyền thủy.

Đuôi bạc dài có sức chiến đấu siêu nhiên lúc trước phát huy ra, cũng không tiếp tục sử dụng, Ngọc Tuyết Ngưng chỉ nhắc tay áo, một dải lụa trắng lần nữa bay ra!

Dương Thần không chút sợ hãi một đám giáng xuống, roi Minh thủy bay nhanh quần quanh, ý đồ ăn mòn dải lụa trắng.

Nhưng lụa trắng không chút tổn hại, ngược lại còn phát huy ra lực lượng miên nhu liên tục, không chế bên ngoài thân thể Dương Thần, căn bản không thể tiếp cận thân thể Ngọc Tuyết Ngưng.

Tuyệt cao chân nguyên lực cấp 9 khiến nội tâm Dương Thần chấn động mãnh liệt!

Đây đã không còn đơn giản như với Bạch Cưu kia, thực lực của Ngọc Tuyết Ngưng hoàn toàn tới một cấp độ khó có thể chống cự!

Dương Thần thậm chí còn hoài nghi, nếu Athena đánh với Hồ yêu này, cũng không chắc chiếm được tiện nghi!

Bởi vì áp chế của thực lực, sức mạnh thiên địa của Dương Thần lại khó có thể giống với chuyển hóa kéo dài không ngừng lúc bình thường, liên tục trốn tránh và tiến công bên trong, thời gian dần qua liền rơi vào thế hạ phong.

Ngọc Tuyết Ngưng hoàn toàn không xuất toàn lực, lựa trắng thiên biến vạn hóa trên không như giao long vẫy đuôi, lại như gió mát qua Sơn Cương, cương nhu có đủ, mơ hồ ẩn chứa đạo lý của thiên địa.

Dương Thần từ từ cảm nhận được, thủ đoạn này của Ngọc Tuyết Ngưng không phải là hình và lực, mà là theo ngộ và niệm, cảnh giới cao hơn chính mình. Cho nên, chính mình bất luận là ở chiêu số hay là cảnh giới, đều không thể chiến thắng người phụ nữ này.

- Dương công tử, Bồn cung khuyên người ngoan ngoan theo ta trở về, nếu tiếp tục ngu xuẩn không nghe, Bồn cung sẽ phải trói người lại.

Ngọc Tuyết Ngưng cười lạnh nói.

Chỉ có thể liều một lần...

Dương Thần lặng lẽ nói thầm trong lòng, cảm nhận được Chân nguyên lực nhanh chóng trôi đi, tiếp tục không sử dụng, chỉ sợ sẽ là quá muộn!

- Hỗn Độn đỉnh!

Tâm niệm vừa động, Hỗn độn cự đỉnh trong đan điền cuối cùng một lần nữa bị Dương Thần gọi ra!

Cự đỉnh vừa ra, ám quang mãnh liệt, hơi thở hung ác tràn ngập khắp khu rừng!

Sắc mặt Ngọc Tuyết Ngưng cuối cùng có chút khản trương thay đổi, nhìn cự đỉnh xoay tròn giữa không trung, hoa văn xanh biếc cổ xưa, hơi thở trầm dày mênh mông, dường như có chút không thể tin được.

- Tiểu tử thôi, Hỗn Độn đỉnh này tại sao lại ở trong tay người!?

Ngọc Tuyết Ngưng đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, trước kia gọi 'Dương công tử', nhưng đó chỉ là làm trò mà thôi. Bây giờ nhìn thấy hung khí tiên đỉnh trong truyền thuyết thượng cổ, rốt cuộc cũng không còn thời gian đùa chơi Dương Thần, miệng hét to.

- Nếu bà đã nhận ra, còn muốn đối chọi với ta sao?

Dương Thần tế xuất còn dư lại lượng chân nguyên lớn, Hỗn Độn đỉnh ra vẻ chuẩn bị hướng về phía Ngọc Tuyết Ngưng.

Ngọc Tuyết Ngưng đáng vẻ coi thường bật cười ha hả, như là nghe được truyện cười vớ vẩn cực điểm,

- Hỗn Độn đỉnh mặc dù được gọi là tiên khí cực phẩm vượt qua phạm trù tiên khí, uy lực sâu không lường được, nhưng lại do người có tu vi 'Thái thanh thần lôi kiếp' khống chế, căn bản không thể phát huy ra uy lực thật sự

của nó! Còn muốn lấy Hồn Độn đỉnh để đổi phó Bồn cung?

- Bồn cung khuyên người vẫn là thu lại Hồn Độn đỉnh này càng sớm càng tốt, chút tu vi ấy của người, thường xuyên sử dụng Hồn Độn đỉnh này, sớm muộn gì cũng bị mãnh thú cản trở, Hồn Độn là mãnh thú thượng cổ bất tử bất diệt, ngay cả tiên nhân thượng cổ cũng không thể không e dè nó, dù thế nào cũng không thể có chuyện.

- Mà người lại là chủ nhân bị nó chọn trúng, cuối cùng sẽ là người không phải người, quỷ không ra quỷ, có lẽ sẽ thành con rối, hóa thành Hồn Thế Ma Vương lục thân bất nhận. Đến lúc đó, có lẽ thời gian đã quá muộn.

Sắc mặt Dương Thần không đổi, nhưng trong lòng lại hoảng sợ.

Ngọc Tuyết Ngưng này rốt cuộc biết bao nhiêu thứ, không chỉ thấy rõ cảnh giới tu vi của mình, thậm chí còn hiểu biết về chuyện Hồn Độn đỉnh sẽ cản trở!

Chính mình thực sẽ bị Hồn Độn ăn mòn?

Trong lúc nhất thời, gánh nặng trong lòng lại lần nữa gia tăng, hờ hững không nói.

Ngọc Tuyết Ngưng thu lựa trắng, chậm rãi đi tới phía Dương Thần, thản nhiên tự đắc.

- Người trốn không thoát lòng bàn tay của Bồn cung, trong Vạn Yêu Giới này, Bồn cung chưa bao giờ có đối thủ, tuy nơi này có tác dụng khắc chế đối với Yêu tộc, thực lực của Yêu tộc bị suy yếu rất lớn, nhưng tu vi của người và Bồn cung kém nhau quá xa, cho dù Bồn cung không thể phát huy toàn bộ thực lực như bên ngoài, nhưng người cũng không có chút cơ hội nào....

Hai nắm tay Dương Thần nắm chặt, mãnh liệt ngẩng đầu lên.

- Thật sao, tuy tôi cũng cảm thấy cơ hội không lớn, nhưng tôi cho tới giờ vốn không có thói quen nhận thua!

Vừa dứt lời, Hồn Độn đỉnh kia ầm ầm trầm xuống, hung hăng ném về phía Ngọc Tuyết Ngưng!

Dung nhan thiên kiều bá mị xinh đẹp của Ngọc Tuyết Ngưng hiện lên một chút âm lệ, không hề có ý né tránh!

- Không biết tốt xấu, tìm đường chết!

Đột nhiên, sau lưng cô ta lại lần nữa tuôn ra năm cái đuôi chồn cực lớn, vũng vàng đục chạm với Hồn Độn đỉnh kia!

Lực hút vốn không gì sánh kịp, lần này vừa muốn phát huy liền bị một cổ nguyên lực đích thực dừng mãnh, sừng sờ tạo thành lực phản tác dụng xoắn ốc, hoàn toàn không có hiệu quả!

Trên Hồn Độn đỉnh, quang ảnh mãnh thú thoáng hiện, giống như vô cùng không cam lòng, lại vẫn như cũ bị năm cái đuôi lớn kia đánh trở về giữa không trung!

Lòng ngực Dương Thần khó chịu, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi, tu vi của Ngọc Tuyết Ngưng này cao hơn mình rất nhiều, bản thân dùng

Hồn Độn đỉnh vốn căng thẳng, lúc này lại càng giống lấy trứng chọi đá, múa rìu qua mắt thợ!

Tuệ Lâm ở phía xa vẫn luôn căng thẳng nhìn, thấy Dương Thần phun ra ngụm máu thì bất chấp nguy hiểm, cuống quýt bay vọt tới.

- Dương đại ca! Anh thế nào rồi?

Dương Thần cảm thấy một trận suy yếu, khi cô gái đỡ lấy chính mình, không ngờ không chế không nổi tựa vào người Tuệ Lâm.

Muốn nói với Tuệ Lâm bản thân không có gì đáng ngại, nhưng nói chuyện đều có chút lao lực, chỉ có thể lắc lắc đầu.

Lục phủ ngũ tạng sóng cuộn biển gầm, khắp nơi đều là nội thương, ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’ cũng vì hao phí một lượng lớn nguyên khí, hồi phục vô cùng chậm.

Hồn Độn đỉnh không cách nào tiếp tục chống đỡ, một luồng ánh sáng hiện lên liền quay về đan điền Dương Thần, không có động tĩnh.

- Hừ, Bồn cung sớm cảnh báo người, bằng chút tu vi ấy của người, dùng Hồn Độn đỉnh đối phó với Yêu tộc tâm thương có lẽ còn được, muốn đối phó với Bồn cung, còn kém xa lắm!

Ngọc Tuyết Ngưng đã kiên nhẫn đến cực hạn, con người sắc lạnh liếc mắt đã chạy tới, sau khi thấy sắc mặt trắng bệch của Tuệ Lâm thì cười lạnh một tiếng, phân ra hai dải lụa trắng, đồng thời quán lấy Dương Thần và Tuệ Lâm!

- Hai người các người, toàn bộ theo Bồn cung trở về!

Dương Thần cố gắng đẩy Tuệ Lâm ra, nhưng thân thể đã không nghe sai khiến, đây hình như là lần đầu tiên mình bị đánh cho chân nguyên giống như đèn hết dầu tắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình và Tuệ Lâm bị cuốn lấy.

Ngọc Tuyết Ngưng xé hai mảnh lụa trắng ra, thân ảnh nhanh chóng bay về dãy núi phía xa, mà Dương Thần và Tuệ Lâm, giống như hai con rối gỗ, tùy ý bay theo.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1311

Hành Hung

Vạn Yêu Giới đoạn tuyệt với nhân thế, khiến Dương Thần cuối cùng cũng ném được cái gì gọi là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Chân nguyên hùng hồn của Ngọc Tuyết Ngưng khiến cô sau khi đấu với mình xong, vẫn như cũ không hề tổn chút sức nào mà bay đường dài.

Người phụ nữ này lại vẫn nói, ở trong Vạn Yêu Giới, Yêu tộc vì quan hệ khan hiếm với linh khí thiên địa, thực lực đã bị hạn chế, vậy thực lực ở bên ngoài của người phụ nữ này sẽ dừng mãi đến mức nào?

Bản thân bại thì không sao, nhưng Tuệ Lâm cũng sẽ bị liên lụy, Dương Thần đều hận không thể tự tát cho mình mấy cái, uất ức cực kỳ nghẹn khuất.

Nhưng hận chính là, ở nơi linh khí thiên địa khan hiếm này, muốn khôi phục thực lực đều phải tốn không ít công phu, chỉ sợ khôi phục được thực lực rồi, chính mình vẫn không phải là đối thủ của Ngọc Tuyết Ngưng.

Sau một thời gian ngắn bay về hướng đông, phía dưới dãy núi xuất hiện từng tầng đình đài lầu các.

Những gạch ngói xanh biếc đỏ, khu kiến trúc phong cách cổ, giống như vùng sông nước Giang Nam vào Nam Bắc triều, rất có nhã cảnh lầu nhỏ nghe mưa gió.

Khi đi vào một mảnh kiến trúc rộng lớn trên dãy núi cao nhất, từ lúc cửa phía đông bắt đầu mở, liền có một hành lang thật dài dùng ngọc thạch màu trắng để lát nền, cung điện xa hoa, cực kỳ giống triều đình đế vương, nhưng lại càng tinh xảo tuyệt luân hơn.

Ba chữ triện lớn ‘Ngọc Hồ cung’ được dùng bút mực màu vàng kim khắc trên cửa, chiếu sáng rạng rỡ.

Dương Thần chưa kịp nhìn rõ kiến trúc nơi đây, liền cảm thấy thân mình trầm nặng rơi xuống!

Ngọc Tuyết Ngưng vùng vạc trắng lên, quăng Dương Thần về phía một cơ quan mở ra nhà tù ngầm!

Trên mặt đất mở ra hai mảng thép hàn lạnh, lóe ra phù chú huyền diệu màu vàng, sau khi mở ra từ trên mặt đất, Dương Thần rơi từ khe hở xuống!

Dương Thần vừa lọt vào nhà tù màu đen liền định thử xông lên, nhưng đang muốn đánh lên thì bị ánh sáng màu vàng kim sinh ra lấp kín ngăn trở!

Bịch!

Âm thanh vang lên, Dương Thần bị chấn động rơi xuống!

Ngọc Tuyết Ngưng đứng giữa không trung, cười đùa nói:

- Tiểu tử thôi, đừng vùng vẫy, địa lao này là Bồn cung tự mình thu thập từ

biên Vô Tận hải, chính là loại hàn thiết Thượng cổ độc nhất trong Vạn Yêu giới, vốn có đặc tính khắc chế linh khí thiên địa rất mạnh.

- Phối hợp với cấm chế trận pháp của Bồn cung, tu vi Thanh thần lôi kiếp của ngươi, tuyệt đối không thể ra được. Ta khuyên ngươi vẫn là ngoan ngoan làm tù nhân của Bồn cung, đừng uổng phí khí lực.

Dương Thần rơi xuống mặt đất hàn thiết lạnh như băng, phát hiện không gian bốn phía tối om, quả nhiên không chút khe hở nào!

- Mẹ kiếp... Ngọc Tuyết Ngưng, nếu ngươi muốn báo thù cho thủ hạ, thì trực tiếp báo thù, giam tôi lại tính làm chuyện gì?

Dương Thần đã nổi trận lôi đình, bản thân lại cần phải ra khỏi Vạn Yêu giới này gấp, nếu như bị nhốt như này, khi nào mới có thể đến tháp Thông Thiên?

Ngọc Tuyết Ngưng lại khinh thường cười nói:

- Sao, chuyện đến bây giờ, ngay cả đấu với Bồn cung ngươi cũng đấu không lại, còn muốn đến tháp Thông Thiên? Bồn cung nói ngươi biết, 99 trọng Tử thanh thần lôi kia, Bồn cung nếu đem toàn lực ra cũng chỉ có năm phần cơ hội, chỉ với ngươi? Hay là thôi đi.

Nói xong, căn bản không thèm để ý Dương Thần rống giận, Ngọc Tuyết Ngưng quán lấy Tuệ Lâm quay về cung của mình.

Một đám tùy tùng nữ yêu thân mặc đồ trắng sớm đã cung kính chờ đợi, vừa thấy Ngọc Tuyết Ngưng trở về, lập tức khom người nghênh đón.

Ngọc Tuyết Ngưng đem Tuệ Lâm đã hôn mê bất tỉnh giao cho một tỷ nữ, thân nhiên nói:

- Đưa tiểu thư này vào gian phòng bên trái, cho ăn cho uống, không được ta cho phép, không được cho cô ta ra khỏi phòng, rõ chưa?

- Vâng, Cung chủ.

Thị nữ không dám hỏi nhiều, lập tức ôm Tuệ Lâm lui xuống.

Ngọc Tuyết Ngưng để tất cả thị nữ trong đại điện lui ra phía sau, ưu nhã ngồi xuống một chiếc ghế bạch ngọc, thở dài thật sâu.

Ngoài đại điện, bên cạnh địa lao kia, vẫn có thể nghe thấy âm thanh Dương Thần không cam lòng mà không ngừng tấn công hàn thiết, nhưng nhà tù hàn tiết, chung quy vẫn không chút sút mẻ.

Đôi mắt Ngọc Tuyết Ngưng lộ ra vài phần ai oán, lắm bảm:

- Ông trời à, vì sao lúc tôi đã sắp quên hẳn, lại đem một tiểu tử không biết sống chết như vậy tới, thật sự là oan nghiệt...

...

Yến Kinh, vào những ngày cuối tháng một, gió thổi trên mặt đau rát.

Theo lý thuyết, sau khi tu luyện, nhiệt độ không khí như vậy sẽ không ảnh hưởng gì đến thân thể. Nhưng, Lâm Nhược Khê đứng trong gió rét, lại cảm thấy mùa đông này vô cùng lạnh lẽo.

Chạng vạng tối, ngoài Cung thiếu niên khu Bắc Yến Kinh, Lâm Nhược

khê một thân đồ đen tuyền, áo khoác trắng phủ bên ngoài, ở bên ngoài giống như nhiều cha mẹ khác, kiên nhẫn chờ đứa con của mình đi ra.

Dương Thần mất tích sắp được hai tuần, tới gần cuối tháng, vẫn không có chút tin tức.

Dương Công Minh và Quách Tuyết Hoa... đều không hy vọng Lâm Nhược Khê trong nhà vẫn lo lắng buồn rầu không lên tiếng, liền đề xuất kế hoạch đưa Lam Lam đến Cung thiếu niên học tập.

Năng lực học tập của Lam Lam rất mạnh, trí nhớ càng không phải nói, cầm kỳ thi họa, vũ đạo, thanh nhạc trong Cung thiếu niên, học cái gì cũng rất dễ dàng. Tới đây, còn có thể cùng những đứa trẻ khác vui vẻ cười đùa.

Trên thực tế, với địa vị của Dương gia, để giáo viên đến nhà giảng bài cũng được.

Giống hôm nay vậy, mỗi ngày gọi tài xế chở mẹ con Lâm Nhược Khê đi, chính là muốn để Lâm Nhược Khê có việc làm, không đến mức nghĩ ngợi lung tung.

Lâm Nhược Khê cũng biết ý tốt của cha mẹ chồng, cũng không cự tuyệt. Có lẽ trong tiềm thức của bản thân cũng hy vọng có thể sử dụng phương thức này để tiêu phí lo lắng và tưởng niệm với chồng.

Buổi tối mấy ngày nay, Lâm Nhược Khê gần như cả đêm thức trắng, không ngừng lặp đi lặp lại cơn ác mộng không nói, còn luôn không kìm nổi suy nghĩ, nếu chẳng may Dương Thần thật sự mất đi, vậy bản thân mình nên làm cái gì...

Trong khi, Mạc Thiện Ny và Tiêu Chỉ Tình các cô chờ ở Trung Hải cũng đều gọi điện tới, bởi vì điện thoại của Dương Thần không gọi được.

Lâm Nhược Khê không dám nói rõ, lo lắng các cô lũ lượt tìm tới Yên Kinh, chỉ biết nói tình hình rối loạn, nói Dương Thần đang ‘bế quan’, không muốn bị quấy rầy.

Có lẽ đối với thực lực của người đàn ông này, các cô đều có sự tín nhiệm mù quáng nên không hề hoài nghi, một chút cũng không lo lắng.

- Mẹ!!

Đang nghĩ tới vài thứ, bên tai truyền đến tiếng la quen thuộc dễ nghe.

Lâm Nhược Khê lộ ra nụ cười ôn nhu, giang hai tay đón lấy Lam Lam đang phi tới.

Bé con mặc áo len màu lam và quần đen bó sát người, là để tiện cho việc học vũ đạo.

Ôn Lam Lam nặng trĩu, Lâm Nhược Khê đi về phía chiếc xe cách đó không xa, theo thói quen hỏi:

- Lam Lam, hôm nay học những gì?

Cô bé mập sớm biết sẽ hỏi như vậy, chớp chớp đôi mắt to nói:

- Hôm nay cùng cô giáo chơi cờ vây, Lam Lam ăn được rất nhiều quân cờ của cô giáo, nhưng chơi được một nửa cô giáo liền không chơi nữa, vốn là

không thể thắng mà!

Lâm Nhược Khê hơi sững sờ, nhin không được bật cười, tại thời điểm bất an như này, cũng có con gái có thể làm cho mình vui vẻ.

- Bảo bối, về sau chơi cờ với cô giáo phải nhường một chút, bằng không giáo viên làm sao có thể dạy các bạn khác được, thật sự rất mất mặt.

Lâm Nhược Khê nói.

Lam Lam dùng sức gật đầu, cũng không muốn nói nhiều những chuyện đó, đôi mắt trông mong hỏi:

- Mẹ, chúng ta đi ăn cơm sao?

- Mặt trời còn chưa xuống núi đã nghĩ đến ăn rồi sao?

- Lam Lam đói bụng...

Lâm Nhược Khê bất đắc dĩ nhéo mặt con gái, đi đến cửa xe đã mở ra rồi ngồi xuống.

Mở cửa xe BMW 760 màu trắng này là một nữ binh thân vệ Dương gia, chuyên lái xe cho mẹ con Lâm Nhược Khê.

Thấy hai mẹ con đã lên xe, nữ binh liền khởi động xe quay về Dương gia.

Hơn 10 phút sau, xe lên tới đường cao tốc, nhưng không bao lâu sau, đột nhiên có một chiếc xe cảnh sát từ phía sau đuổi theo, nhá lên đèn báo hiệu.

Nữ binh lái xe có chút buồn bực, quay đầu cười ngượng ngùng với Lâm Nhược Khê,

- Thiếu phu nhân, xem ra phải dừng lại một lát.

Lâm Nhược Khê không có nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý.

Chờ xe dừng bên đường, chiếc xe cảnh sát theo phía sau cũng dừng lại, hai gã thân mặc đồng phục cảnh sát đi tới bên cạnh cửa xe, yêu cầu mở cửa.

Nữ binh kéo kính xe xuống, hỏi:

- Đồng chí cảnh sát, tôi không vượt quá tốc độ.

Cảnh sát mặt đỏ cũng không trả lời mà nhe răng cười độc ác, đột nhiên hai tay phát lực, giữ đầu nữ binh!

Rắc!!

Một tiếng gãy giòn vang, đầu nữ binh chuyển một cái, cổ bị bẻ gãy!

Lâm Nhược Khê lập tức phản ứng kịp, đây không phải cảnh sát, rõ ràng là có người ác ý hành hung!

Lam Lam cũng khua lên cái miệng nhỏ, mắt tròn to quát:

- Mẹ! Bọn họ là người xấu!

- Hừ!

Người giả mạo cảnh sát kia căn bản không do dự nhiều, lấy ra một quả cầu ném vào ghế sau!

Quả cầu nhanh chóng phun ra hàng loạt chất khí, khi Lâm Nhược Khê ý thức được phải lập tức nín thở thì đã muộn...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1312

Cố Lộng Huyền Hư

Một lượng khí không mùi chui vào mũi, Lâm Nhược Khê lập tức cảm thấy choáng váng, mặc dù có nội lực Hậu thiên đỉnh phong, nhưng vẫn cảm thấy toàn thân mệt mỏi.

Lam Lam hình như không hề cảm thấy có gì không thoải mái, nghiêng cái đầu về mặt nghi ngờ nhìn quả cầu trong chốc lát, thân mình nhỏ bé chui về phía trước, hướng cảnh sát mặt rỗ ngoài cửa xe, phi thân đá một cú!

Người đàn ông mặt rỗ kia hiển nhiên không đoán được cô bé này lại miễn dịch với khí gây tê liệt, nhưng phản ứng vẫn cực nhanh nghiêng người tránh đi, một tay bắt được bắp chân Lam Lam!

Lâm Nhược Khê trong xe cơ thể suy yếu, chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh tượng này phát sinh, lòng nóng như lửa đốt!

Người này vậy mà lại ngăn được thế tiến công của Lam Lam, rõ ràng cho thấy có tu luyện qua, cho dù không phải người luyện võ thì cũng là người có tu vi nội công không thấp.

Lam Lam theo bản năng hung hăng dùng một chân khác đá vào đầu người này, nhưng vẫn bị người đàn ông sững sờ dùng cánh tay ngăn cản!

- Má... không bình thường! Nội lực của con bé này còn không tục! Lão tứ! Nhanh, đến giúp tôi đánh ngất nó!

- Được!

Người đàn ông to lớn mặc trang phục cảnh sát bên cạnh kẹp hai cánh tay Lam Lam, hai ngón tay nặng nề đánh vào gáy cô bé!

Lam Lam mặc dù thể chất hơn người, nhưng dù sao tu vi còn nông, đối phó với mấy anh chàng lỗ mãng bình thường còn được, đối phó với hai người giỏi võ này, cũng là khó có thể chống đỡ, bị dùng nội lực điểm trúng huyệt, rốt cục vẫn nặng nề hôn mê bất tỉnh.

- Giỏi thật, bé mập này còn nhanh nhẹn dũng mãnh hơn cả mẹ nó, may mà chưa gây ra chuyện lớn.

Người đàn ông mặt rỗ chú ý nhìn xung quanh, sau khi xác định không vấn đề gì nói:

- Lão Tứ, đỡ người phụ nữ này ra, tôi đem theo con bé, chiếc xe này nhất định có tín hiệu theo dõi, không cần lo cho nó.

Lão Tứ gật đầu một cái, rất tự nhiên mở cửa xe ra, kéo thân thể mềm mại vô lực của Lâm Nhược Khê ra, giả làm bộ dạng không nhúc nhích được, giúp đỡ nhét vào chỗ ngồi phía sau xe cảnh sát.

Lâm Nhược Khê cố gắng giơ tay mở cửa xe chạy trốn, nhưng cảm thấy

đầu càng ngày càng nặng, rồi cuộc choáng váng, trước mắt tối sầm, hoàn toàn hôn mê...

...

Nội viện Dương phủ.

Đây là một mẫu ruộng có ba phần đất nổi, mảnh nhỏ đồng hao, rau chân vịt các loại đều là bảo bối của Dương Công Minh.

Hiện giờ thân thể khỏe mạnh, cũng không sợ phong hàn, ông cụ trong lúc rảnh rỗi ngồi trên mặt đá uống trà, yên lặng nhìn những phiến lá màu lục, đều có thể ngồi tới một hai giờ đồng hồ.

Đột nhiên, một lão Thân vệ tuổi chừng năm mươi vội vã chạy tới hậu viện, khẩn trương cúi đầu báo cáo:

- Báo cáo Nguyên soái, xe của Thiếu phu nhân và tiểu thư Lam Lam trong lúc quay về đột nhiên đứng bất động trên đường cao tốc, liên lạc thất bại!

Gương mặt Dương Công Minh vốn hiền hòa, tức thì lộ ra vẻ nghiêm túc nồng đậm.

- Thiết bị truy tìm trên người thì sao?

- Bị sóng điện quấy nhiễu, đối phương là cướp chuyên nghiệp!

Thân vệ nhíu mày nói.

- Vậy đừng lãng phí thời gian, thông báo Tướng quân Thái, giúp đỡ ông ta truy lùng điều tra tất cả mục tiêu khả nghi, tất cả nghe theo sự sắp xếp của ông ta, đừng cho những người khác trong nhà biết.

Dương Công Minh ngắn gọn phát ra ba mệnh lệnh.

Thân vệ cúi chào, không chút dè dặt lùi ra, nhanh chóng đi thực hiện nhiệm vụ.

Dương Công Minh sắc mặt âm trầm đứng dậy, nhìn một vườn rau, thì thào lầm bầm:

- Nhanh như vậy đã có người không chờ được... Tiểu tử thôi, cháu còn không quay về, thì không giấu được nữa mất...

...

Sắc trời dần tối, bầu trời treo một vầng trăng khuyết, âm đạm khôn cùng.

Trong một kho hàng bên cảng sông Tây Nam Yên Kinh, giữa rất nhiều thùng đựng hàng trống chảy ra một lượng xi măng lớn trên mặt đất.

Ngoại trừ vài cái cửa thông gió, toàn bộ kho hàng đều bị đóng kín lại.

Giờ khắc này, trong kho hàng lóe lên rất nhiều đèn chân không, hơn mười đàn ông khô ngô vây quanh hai mẹ con Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê bị trói bằng dây thừng trên một cái ghế, tuy thuốc mê đã mất hiệu lực nhưng Lâm Nhược Khê cũng rõ ràng, mình cho dù thoát được sợi dây thừng này cũng không thể đối phó được với mấy người luyện võ đều mang tuyệt kỹ này.

So với bản thân, Lâm Nhược Khê càng lo lắng cho con gái hơn.

Lam Lam sau khi bị người đàn ông mặt rỗ điểm huyết, toàn thân không động đậy, buộc phải ngoan ngoãn ngồi trên một cái ghế khác, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, nước mắt to như hạt đậu đảo quanh hốc mắt.

Cô bé kia y vào sức mạnh lớn, tố chất thân thể tốt, từ trước đến nay đều là nhân vật sẽ không bị thua thiệt. Nhưng lần này thật sự đá tới tám sắt cứng rắn, không khóc nhè đã là rất kiên cường rồi.

Trong tâm linh trẻ thơ của Lam Lam, cuối cùng sâu sắc hiểu được, vì sao cha lại luôn muốn mình tu luyện thật tốt.

- Các người rớt cuộc là ai, có biết làm vậy sẽ có hậu quả gì không?

Lâm Nhược Khê hung ác nói.

Người đàn ông mặt rỗ khinh thường nói:

- Đám anh em chúng tôi, đương nhiên biết, trước mặt là cô Lâm Nhược Khê, Thiếu phu nhân Dương gia.

- Vậy các người còn dám...

- Chúng tôi đương nhiên dám!

Mặt rỗ cười gằn nói:

- Chúng tôi muốn bắt chính là người của Dương gia các người! Đặc biệt là người bên cạnh Dương Thần! Cô là vợ Dương Thần, người đầu tiên bắt đương nhiên là cô!

Lâm Nhược Khê tuy sớm có chuẩn bị, nhưng nghe thấy quả nhiên là tìm đến báo thù Dương Thần, không khỏi một trận ai thần.

- Các người không sợ chồng tôi tới đây?

Lâm Nhược Khê cố gắng khiến mình bình tĩnh.

Người đàn ông mặt rỗ cùng hơn mười người khác bật cười ha hả.

- Cô Lâm, tôi kiến nghị cô đừng phô trương thanh thế, Dương Thần mất tích đã gần hai tuần, tuy là bí mật không công khai gì, nhưng chúng tôi có tin tình báo chính xác, cô cũng không cần cố làm ra vẻ huyền bí nữa.

Tâm trạng Lâm Nhược Khê trầm xuống, thấp giọng hỏi:

- Các người hận chồng tôi như vậy, hẳn là có lý do.

- Nói thật cho cô biết, chúng tôi vốn là bộ đội đặc biệt dưới trướng Tư lệnh Lương Thắng Xuyên, Tư lệnh Lương và Lương gia đều có ơn tái tạo, bồi dưỡng đào tạo chúng tôi. Y vào một thân cây mạnh, Dương gia và một đám mấy lão già che chở, giết chết mấy người Tư lệnh Lương và công tử của ông ấy, chúng tôi đương nhiên muốn tìm cái công đạo!

Lâm Nhược Khê hí mắt, khẽ cười nói:

- Tử sĩ Lương gia? Nếu thật là như vậy, huyết hải thâm cừu, các người vì sao không trực tiếp giết mẹ con chúng tôi mà bắt tới đây, còn lo lắng suy nghĩ dùng thân phận cảnh sát để lặng lẽ hành động.

Trong mắt mặt rỗ hiện lên một tia dị sắc,

- Thật không hổ danh nữ thương nhân thiên tài nổi tiếng Hoa Hạ, cho dù đã có con cũng không thoái hóa. Không tệ, chúng tôi quả thật còn mục đích

khác.

Lâm Nhược Khê quay đầu đi chỗ khác, trong lòng đại khái có ngọn nguồn.

- Cô Lâm, cô đừng quá đắc ý, chúng tôi tạm thời không giết các người, chẳng qua là vì muốn trả thù Dương Thần và Dương gia tốt hơn mà thôi.

Mặt đỏ nhếch miệng cười nói:

- Anh em chúng tôi ở trong này, từng người đều đã đạt tới tu vi Hậu thiên đỉnh phong, dù ở trong cảnh nội Hoa Hạ cũng khó gặp địch thủ. Nhưng đối phó với Dương gia, chung quy vẫn chưa đủ.

- Chúng tôi biết, Dương Thần sở dĩ kiêu ngạo cũng là bởi vì ý vào việc có được công pháp cao tuyệt. Nói cách khác, người giữa chừng luyện võ như cô Lâm cũng không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn đạt tới đỉnh cao Hậu thiên đỉnh phong. Hơn nữa, con gái của các người, cô bé này, cũng có tu vi nội công bất tục...

Nói tới đây, Lâm Nhược Khê bật cười,

- Đi một vòng lớn như vậy, nói cho cùng vẫn không dám thật sự động thủ giết chúng tôi... Chẳng qua, là muốn từ mẹ con tôi có được pháp môn tu luyện.

- Các người căn bản là mượn tên tuổi của Lương gia để tới đoạt công pháp, dời đi tầm mắt của chúng tôi.

Mặt đỏ có chút không nhịn được mà trở nên cứng ngắc.

Lâm Nhược Khê cũng không chút khách khí, ánh mắt lạnh thấu xương nói:

- Trở về nói với Ninh Quang Diệu, đừng hòng dùng phương thức này để lừa gạt tôi, cho dù chồng tôi không trở về, tôi vẫn là người của Dương gia!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1313

Sống Không Bằng Chết

Nghe thấy Lâm Nhược Khê nhắc tới Ninh Quang Diệu, mặt rỗ không khỏi cười nói:

- Thủ tướng Ninh? Không phải tin đồn, Thủ tướng Ninh là cha ruột của cô sao? Cô Lâm làm sao lại cho rằng, Thủ tướng Ninh sẽ xuống tay với các người?

- Chẳng lẽ không đúng sao, nơi này là Yến Kinh, không có bối cảnh và quan hệ, đám các người dựa vào cái gì mà trà trộn vào.

Lâm Nhược Khê hỏi ngược lại.

Mặt rỗ hừ lạnh,

- Nhiều lời vô ích, cái này chẳng liên quan tới chúng tôi. Một câu thôi, nói, hay là không nói.

- Anh hỏi tôi cũng vô dụng, tôi căn bản không biết công pháp chồng tôi tu luyện là cái gì.

Lâm Nhược Khê tuy không yên trong lòng nhưng vẫn nghĩ cách cố gắng kéo dài thời gian, mong đợi có người có thể tìm tới nơi này.

- Hừ, cô chắc đang chờ có người có thể tìm tới nơi này, đến giải cứu các người?

Mặt rỗ khinh thường nói:

- Nói thật cho cô biết, cho dù thực sự có người đến, chỉ cần không phải Dương Thần, bằng bản lĩnh của chúng tôi, chúng tôi cũng không sợ!

Lâm Nhược Khê cắn môi, hờ hững không nói.

Mặt rỗ sờ sờ mặt, thở dài một hơi, có chút tiếc hận nói:

- Cô Lâm, chỉ sợ cô không rõ một chuyện. Cô trong khoảng thời gian dài có thể sống sót, không phải bởi vì cô là con gái riêng của nhân vật lớn, càng không phải bởi vì Chủ tịch của một công ty quốc tế.

- Cô có thể giữ mạng ngay dưới nhiều nhân vật lớn trong tay cầm thực quyền như vậy, chỉ là bởi vì cô gả cho một người đàn ông xung quanh không ai không sợ.

- Nhưng hiện tại, người đàn ông của cô đã không còn, thậm chí chết ở đâu cũng không rõ. Cô cho rằng, chúng tôi thật sự không dám động tới cô sao?

Hốc mắt Lâm Nhược Khê hơi đỏ hồng, nghiêng lợi nói:

- Anh ấy tuyệt đối không xảy ra chuyện gì...

- Who care!? Ít nhất hiện tại hắn không ở đây!

Ánh mắt mặt rỗ lộ ra chút hung tàn và tham lam, sau khi liếc nhanh mấy lần đáng người duyên dáng của Lâm Nhược Khê, một bàn tay chậm rãi sờ

hai má Lâm Nhược Khê.

- Người xấu không được chạm vào mẹ! Lam Lam đánh chết ông!

Lam Lam ở bên cạnh thấy thế, tức giận không ngừng hô to, nhưng lại bị một tay hung ác cầm mảnh vải rách nhét vào cái miệng nhỏ!

Lam Lam bị đóng kín huyết vị, không thể động đây, âm thanh ‘a... a...’ phát ra, gấp tới độ nước mắt rơi xuống!

- Đừng làm hại con gái tôi! Nó vẫn còn nhỏ!

Lâm Nhược Khê đau lòng kêu to, vài tên đại hán căn bản không chút cảm động.

Mắt thấy ma quỷ kia muốn động vào mình, Lâm Nhược Khê rút cục kinh hãi tới cực điểm, ý chí mãnh liệt phản kháng dường như truyền đi cảnh báo nồng nặc, thúc giục ‘Thủ hộ giả’ vẫn đang ngủ say trên tay!

Một tiếng phượng hét đột ngột bén nhọn vang lên!

Vòng tay Phượng tường trên tay Lâm Nhược Khê rút cuộc lại một lần nữa cảm nhận được ý chí phản kháng mãnh liệt của chủ nhân, dấy lên màu xanh quang diễm!

Một con phượng hoàng lửa màu xanh trông rất sống động từ vòng tay Phượng Tường nhảy ra, hung mãnh đánh tới người đàn ông mặt rỗ!

Mặt rỗ theo bản năng bay ngược về sau, khó khăn lắm mới tránh được thanh viêm của phượng hoàng, sợ tới mức cả người toát mồ hôi lạnh!

- Cái gì vậy!

Một đám đại hán khinh ngạc kêu to, thần kinh căng thẳng nhìn chằm chằm Lâm Nhược Khê.

Thanh viêm kia vừa xuất hiện, dây thừng đang buộc chặt Lâm Nhược Khê cũng bị đốt thành tro bụi.

Lâm Nhược Khê đồng thời thở phào nhẹ nhõm, vọt tới chỗ Lam Lam đang ngồi bên cạnh, cực kỳ nhanh nhẹn lấy ra tám vải bịt miệng Lam Lam, cởi ra dây thừng.

Phượng hoàng lửa màu xanh lại cực kỳ thông linh, không hề làm hại người không có thái độ thù địch, chẳng qua cũng không chủ động tấn công, chỉ lượn lơ bên người Lâm Nhược Khê.

Một đám đại hán có thể nhìn ra được, phượng hoàng lửa này uy lực kinh người, tuy không rõ rút cuộc là cái gì, nhưng cũng không thể trấn trụ tất cả bọn họ.

Bởi vì, bọn họ nhanh chóng phát hiện, phượng hoàng lửa này không chủ động công kích bọn họ, đồng nghĩa với việc, Lâm Nhược Khê không có cách tự do sử dụng cỗ lực lượng này.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, vòng tay Phượng Tường lực phòng hộ siêu nhiên, nhưng chung quy chỉ có tính bảo vệ phòng ngự, Lâm Nhược Khê đến cảnh giới Tiên Thiên cũng không tới, lại càng không nói tới Hóa Thần, không thể phát huy toàn bộ uy lực của pháp bảo này.

Vòng tay Phượng Tường này cũng chỉ có thể bảo vệ bản thân cô, về phần khác, cũng không có nửa điểm tác dụng.

- Các anh em, đừng sợ, thì ra là đồ vật của tà đạo, đừng quên chúng ta cũng có hàng.

Mặt rỗ quát lên một tiếng, lấy ra một sa ung màu bạc từ hông liếc về phía Lâm Nhược Khê.

Mấy tên đại hán khác cũng nhe răng cười độc ác lấy ra súng của mình, hơn mười khẩu súng lục bán tự động, hòng súng đen ngòm, giống như mười khẩu đại bác trí mạng!

- Cô Lâm, thứ này, là thứ chồng cô để lại cho cô dùng bảo vệ mạng sống sao? Thật là đồ tốt nha.

Mặt rỗ nhếch miệng vui vẻ nói:

- Tôi rất muốn biết, vật này có thể chống lại đạn không... Hoặc là, vòng tay này, có thể đồng thời bảo vệ hai mẹ con các người không?

Nói xong, mặt rỗ nhằm thẳng hòng súng vào Lam Lam!

- Đứng!

Lâm Nhược Khê ôm lấy Lam Lam, bảo vệ cô bé trong lòng ngực mình.

Nhưng, bởi vì bị vây quanh bốn phía, bất kể bảo vệ thế nào, Lam Lam vẫn lộ ra dưới hòng súng.

Mặt rỗ cười ha hả nói:

- Cô Lâm, bản thân cô cũng rõ, mấy anh em luyện võ có tu vi chúng tôi, dùng súng chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi. Chúng tôi ai cũng có năng lực, trong nháy mắt lấy mục tiêu là đầu con gái cô, hoặc là các bộ phận khác trên thân thể.

- Đương nhiên, vòng tay đó có thể bảo vệ cô, nhưng... có thể bảo vệ được con bé không?

Sắc mặt Lâm Nhược Khê trắng bệch không còn chút máu.

Đây là mối đe dọa! Nhưng bản thân không thể không bị đe dọa!

Bởi vì, bản thân không thể lấy sinh mạng của Lam Lam đi đánh cược!

Nếu chẳng may vòng tay Phượng Tường chỉ có thể bảo vệ người đeo nó, vậy Lam Lam cho dù có mạnh hơn nữa, nhưng có thể ngăn cản được các viên đạn bắn ra sao?

Dương Thần có thể, không có nghĩa là Lam Lam cũng có thể!

Lâm Nhược Khê căn bản không dám tưởng tượng, đứa trẻ nhỏ như vậy, bị vài chục khẩu súng bắn vào sẽ như thế nào!

Đeo vòng tay Phượng Tường vào tay cho Lam Lam? Đứa nhỏ này nếu chẳng may không biết sử dụng, không phát huy được công năng phòng hộ của vòng tay thì sẽ làm thế nào?

Lâm Nhược Khê phát hiện bản thân không thể mạo hiểm, bởi vì sự an toàn của con gái được đặt lên vị trí hàng đầu!

- Mẹ đừng khóc, Lam Lam không sợ...

Chẳng biết từ lúc nào, Lâm Nhược Khê cũng không chú ý tới, bản thân không ngờ đã lệ rơi đầy mặt.

Lam Lam bị điểm huyết vị vẫn không thể động đậy, chỉ có thể lên tiếng an ủi cô.

Lâm Nhược Khê chợt phát hiện bản thân vô dụng tới cực điểm, lúc không có Dương Thần bên cạnh, ngay cả đứa con gái duy nhất cũng không bảo vệ được!

- Cô Lâm, sự kiên nhẫn của chúng tôi là có giới hạn, nếu như cô đồng ý lấy vòng tay xuống, chúng tôi sẽ không nổ súng. Nếu như không lấy... vậy chúng tôi đành phải thử một chút, thử xem rốt cuộc viên đạn có bắn tới con gái yêu của cô không.

- Tôi lấy!

Lâm Nhược Khê lập tức hô to, sợ chậm trễ một giây lát sẽ có người bóp cò súng.

Tay run rẩy, Lâm Nhược Khê lấy vòng tay xuống, đặt trên mặt đất.

Phượng hoàng lửa cũng biến mất trong nháy mắt, ánh sáng chói lọi màu xanh tiêu tan, giống như tất cả đều là mộng ảo.

Đám người mặt đỏ cười ha ha đi tới phía trước, một tay đẩy Lâm Nhược Khê lên ghế, dùng súng nhắm ngay trán Lâm Nhược Khê!

Lâm Nhược Khê biết bản thân không có tu vi Tiên Thiên trở lên, căn bản không phải đối thủ của bọn họ, hơn nữa phản kháng sẽ chỉ có khả năng ngộ thương Lam Lam, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống.

Mặt đỏ mở chốt an toàn, quay đầu nhìn Lam Lam nói:

- Tôi vừa rồi cuối cùng đã hiểu ra, nếu cô Lâm không nói, vậy tôi sao không đi hỏi cô bé ... Con gái của Dương Thần, nhỏ như vậy đã có nội lực, chỉ sợ công pháp tu luyện còn cao thâm hơn cô Lâm... Bé mập, nói công phu cha cháu dạy cho cháu cho các chú đi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Lam tràn đầy hận ý,

- Người xấu, cha sẽ đến giết chết các người!

- Hắc... thật đúng là quá giống Dương Thần, nhỏ như vậy đã nảy sinh ác độc.

Mặt đỏ đưa tay nhéo mặt Lam Lam,

- Nói cho cháu biết, bé mập, nếu như cháu không nói, mẹ cháu sẽ phải chết ở đây.

Lam Lam nghe xong, nước mắt bắt đầu rơi xuống, mắt to nhìn về phía Lâm Nhược Khê, ngoài miệng thì ngậm ngừng:

- Lam Lam không biết...

Lâm Nhược Khê tràn đầy đau lòng, lại vui mừng đứa nhỏ này còn nhớ rõ lời Dương Thần đã nói, đồng thời dùng sức lắc đầu, tỏ ý bảo Lam Lam tuyệt đối không được nói.

Lam Lam nhưng lại không kìm nổi, 'Oa' một tiếng khóc to,

- Các người là người xấu... Lam Lam không muốn mẹ chết... Oa!...

- Không được khóc! Khóc tiếp liền đánh chết mẹ cháu!!

Âm thanh hung ác của mặt rồ rồ lên, dọa Lam Lam sửng sốt.

Lam Lam nức nở, hô hấp cũng không dám dùng sức, đôi mắt trông mong nhìn Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê cảm thấy bản thân giống như bị người dùng dao cắt vào, bầm thành từng khối, lại nghiền cho dập nát!

Đứa nhỏ bất lực và bàng hoàng, ánh mắt lo lắng chờ đợi khiến cô còn khó chịu hơn so với đã chết!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1314

Quý Mị

Mặt đỏ đắc ý liếc Lâm Nhược Khê một cái, lại một lần nói:

- Bé mập, chú cho cháu một cơ hội cuối cùng, nói ra công pháp cháu luyện, nếu không nói, chú liền nổ súng giết chết mẹ cháu...

Nói xong, khẩu súng lại gần thêm vào trán Lâm Nhược Khê, nòng súng lạnh như băng thậm chí đã dí sát trên da dẻ mềm mại của cô.

Thề xác Lâm Nhược Khê dù sao cũng không được như Dương Thần, tu vi Hậu thiên cũng không cách nào chống lại viên đạn.

Lam Lam tuy còn nhỏ, nhưng cũng đủ để biết rất nhiều đạo lý. Đứa bé rất rõ ràng, nếu như vương mắc cuối cùng kia bị khẩu trừ, thì mẹ mình sẽ phải chết tại chỗ!

Lâm Nhược Khê thấy con gái muốn mở miệng thì lập tức hô:

- Lam Lam không được nói, bọn họ không dám giết mẹ, đừng...

Bằng

Tiếng súng vang lên khiến lời nói của Lâm Nhược Khê thành im bặt!

Mặt đỏ nháy mắt bắn ra một viên đạn, sau đó lại đưa họng súng còn bốc khói ngấm vào Lâm Nhược Khê.

- Cô Lâm, cô đừng nghĩ mình cái gì cũng biết, tôi và các anh em của tôi, trong súng đầy đạn.

Mặt đỏ âm trầm nói.

Lam Lam cũng vì tiếng vang này mà hoàn toàn bị dọa, thân mình nho nhỏ không ngừng phát run, cắn chặt môi, phát ra âm thanh nức nở ‘hu.... hu....’

- Bé mập, nếu cháu vẫn không mở miệng, phát súng tiếp theo, mẹ cháu sẽ chết ngay trước mặt cháu...

Mặt đỏ nghiêm mặt nói.

Lâm Nhược Khê hung hăng nghiêng răng, lớn tiếng nói:

- Lam Lam! Tuyệt đối không được nói ra! Nếu không mẹ sẽ không cần con nữa!

Nhất thời, Lam Lam vừa muốn mở cái miệng nhỏ liền đốp lại, tràn đầy ai oán nhìn Lâm Nhược Khê, sợ hãi cô thật sự không cần mình, nói:

- Lam Lam không biết...

- Mẹ nó... tìm chết...

Mặt đỏ bỗng nhiên phát cáu, xông lên tát cái tát thật mạnh vào khuôn mặt bầu bĩnh của Lam Lam!

Bởi vì biết cô gái nhỏ này nhanh nhẹn dũng mãnh, mặt đỏ căn bản không khách khí, mười phần nội lực đỉnh cao Hậu thiên, toàn bộ sử dụng!

Lam Lam bị điễm huyết, vô lực phản kháng, bị đánh bay về sau hơn mười thước, trượt mạnh trên mặt đất!

- Dừng!!

Lâm Nhược Khê đau đớn hô lên, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh!

- Con bé vẫn là một đứa trẻ! Các người sao có thể như vậy!!

Lâm Nhược Khê cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa, sắp thiêu đốt chính mình!

May mà Lam Lam tổ chất thân thể tốt, bị đánh mạnh như vậy vẫn là oa oa khóc lớn.

Tiếng khóc của đứa nhỏ tràn ngập nhà kho, tràn đầy thê lương.

- Hừ, cô không sợ chết đúng không!

Mặt đỏ quay đầu về phía Lâm Nhược Khê cười tà,

- Cô Lâm, nếu như cô đã kiên quyết như vậy, tôi sẽ không miễn cưỡng cô, con gái cô nghe nói là được nhận nuôi, vậy không tính là huyết mạch Dương gia.

- Nếu như vậy, vậy tôi sẽ tra tấn chết nó trước mặt cô, chỉ sợ cô cũng không quá để ý. Dù sao mạng của cô còn đáng giá hơn...

Nói xong, mặt đỏ bắt đầu đi về phía Lam Lam ngã khóc trên mặt đất.

- Người... người dừng tay! Các người rốt cuộc muốn thế nào?

Lâm Nhược Khê rốt cục không kiềm chế được đứng dậy, xông lên tóm cổ mặt đỏ.

Nhưng Lâm Nhược Khê cho dù dùng hết toàn bộ tu vi, cũng chỉ có thể ngang hàng với mấy tên đàn ông trước mắt, còn chưa đụng tới, đã bị hai gã đại hán khác dùng song chưởng chế trụ, ấn trở về ghế!

- Mở to mắt ra nhìn, hậu quả của việc không chịu mở miệng, chính là con gái cô bị tra tấn chết trong tay tôi!

Mặt đỏ điên cuồng cười, một cước trực tiếp đá vào bụng Lam Lam!

Lam Lam lại bị đá ra hơn mười mét, quay cuồng lăn lộn, thân thể cũng cuộn lên.

Một đại hán khác đứng gần, không chút lưu tình lại một cước đá vào lưng Lam Lam!

Lam Lam khóc rống lên, lại bị gót chân một đại hán khác đá vào...

Lâm Nhược Khê chỉ nhìn thấy Lam Lam bị vài tên đại hán liên tục đá vào, giống như một cái đồ chơi, hoàn toàn không coi cô bé là đứa trẻ mới bốn năm tuổi...

- Con mẹ nó... con bé này cứng như vậy, đá như vậy đều không chết!

- Không phải thật là nghiệt chủng của tên súc sinh Dương Thần chứ, thân thể đều biến thái như vậy...

- Hắc hắc, thịt trên người thật nhiều, chắc là mềm mại lắm, để tao đá hai cái...

- Tiểu tạp chủng, muốn trách thì trách mày nhận Dương Thần làm cha,

khóc tới chết cũng đáng!

Một đám đàn ông cười nhạo đá vào Lam Lam, lực càng lúc càng lớn.

Mỗi cú đá này, giống như cú đá nặng nề đá vào tim Lâm Nhược Khê, cô cảm thấy trái tim mình bị vắt thành một đoàn, sắp nổ tung...

- Dừng tay... dừng tay... không được làm hại con gái tôi...

Nước mắt Lâm Nhược Khê chảy xuống, cực kỳ bị ai hít thở khó nhọc, thì thảo gọi, tất cả xung quanh mình đều trở thành mê huyễn, trái tim nhảy đập càng lúc càng kịch liệt!

Thình thịch, thình thịch, thình thịch...

Tiếng tim nhảy vang lên, Lâm Nhược Khê bắt đầu cảm thấy thần trí mình mơ hồ, giống như thần kinh đang cố gắng lảng tránh tất cả trước mặt, khiến cô tiến vào một không gian hoàn toàn bị phong bế...

Mà đúng lúc này, Lam Lam rốt cục chịu không nổi liên tục bị tổn thương, trong lúc khóc rống, một hơi máu đỏ từ trong miệng phun ra!

Khuôn mặt Lam Lam tức thì nhiễm hồng, ngay cả tiếng khóc cũng đã yếu đi rất nhiều.

Mặt đỏ một cước giẫm lên bụng Lam Lam, quay đầu nhìn về phía Lâm Nhược Khê, nhếch miệng cười nói:

- Thế nào, cô Lâm, tiếp tục không mở miệng, con gái cô rất có thể thật...

Nói được một nửa, mặt đỏ cũng ngừng lại.

Cũng không biết thế nào, gã cuối cùng cảm giác Lâm Nhược Khê bị đè lại trên ghế có chút cổ quái...

Người phụ nữ cúi đầu, khuôn mặt giấu trong mảnh âm u, nhìn không thấy thực tại.

Giống như một bộ xương quý dị, u lãnh, hắc ám, ngưng trệ, hơi thở âm trầm, đều từ trên người người phụ nữ kia phát ra...

Hai đại hán đang chế trụ cánh tay Lâm Nhược Khê cũng không biết vì sao trán toát mồ hôi lạnh. Ngay cả bọn chúng đều có chút thần thái quái lạ.

Mặt đỏ nuốt nước bọt, những tên đại hán khác đều yên tĩnh trở lại.

Một lát sau, trong toàn bộ kho hàng tựa hồ bị bao phủ bên trong hơi thở nồng đậm đến tột đỉnh, khiến người ta sợ hãi phát lạnh!

Sát khí!

Đúng vậy! Đám người mặt đỏ kịp phản ứng lại, từ trên người Lâm Nhược Khê phát ra, là cảm nhận chưa bao giờ thấy qua, một loại sát khí cuồng loạn dễ dàng nghiền nát tất cả!

Giống như một tấm màn sương mù đen dày đặc tràn ngập bốn phía, trong đó còn hỗn tạp có mùi máu tươi nồng đậm...

Lâm Nhược Khê, lúc này cuối cùng từ từ ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt cô vẫn tuyệt thế đẹp đẽ như trước, nhưng đôi mắt tinh thuần vừa mới còn khóc lại là một mảnh hư vô!

So với hư vô, không bằng nói là một mảnh hoàn toàn lãnh khốc!

Loại ánh mắt khinh thường tất cả, tràn ngập sát ý tuyệt đối, cho dù từ trên người chiến sĩ đặc chủng cũng không thể cảm nhận được!!

Giờ khắc này, trong mắt cô, sinh mệnh trước mắt dường như đã không còn tồn tại...

- Các người... đều đáng chết...

Yết hầu Lâm Nhược Khê rung lên, âm thanh thật nhỏ phát ra hơi có vẻ khàn khàn, lại khiến mỗi tên đại hán rung mình một cái!

- Dọa... dọa ai chứ! Hư trương thanh...

Không đợi mặt đỏ nói xong, Lâm Nhược Khê động rồi!

Hai nắm tay cô căn bản trái với độ cong theo quy luật tự nhiên, sau một trận vận vẹo hình thành trùy quyền, đánh về phía sau đầu, hai gót chân cuốn lấy cẳng chân của hai đại hán bên cạnh!

- Áaaa

Bụng hai gã đại hán bị quyền đánh trúng, mục tiêu bị trúng lại là phần yếu hại, cho dù có nội lực chống cự cũng vẫn thống khổ khó nhin!

Trong nháy mắt, Lâm Nhược Khê dựa vào phía sau ghế ngồi, hai tay bắt được ót hai gã đại hán, đánh vào chính giữa!

Bằng!

Sau một tiếng va chạm, hai gã đại hán thất điên bát đảo, não mãnh liệt chấn động làm cho bọn họ hoàn toàn mất đi năng lực hành động!

Hai tay cô căn bản không dừng lại, đồng thời nhảy xuống, từ trong tay đại hán đoạt hai khẩu súng lục màu đen, chót bảo hiểm đồng thời được mở ra, nhắm chuẩn về phía hai đại hán trước mặt, 'bằng bằng' hai tiếng súng vang lên!

Hai gã đại hán còn chưa kịp phản ứng, toàn bộ trúng vào mi tâm, viên đạn xuyên qua đầu, mất mạng ngay tại chỗ!

Kỹ thuật bắn súng này vô cùng kỳ diệu, căn bản không cần dùng ánh mắt xem, có thể trực tiếp trúng mục tiêu!

Mà tất cả điều này, cơ hồ chính là có thể hoàn thành trong một giây!

Khi đám người mặt đỏ ý thức được tình hình không ổn, thân ảnh Lâm Nhược Khê đã giống như ánh sáng tùy ý bay múa xuyên qua, bóng dáng mang theo vũ bước tao nhã mà quý mị, từ chỗ ngồi trượt về phía đại hán ở gần!

Hai khẩu súng lục cũng không tiếp tục được sử dụng mà bị ném mạnh, trực tiếp đập vào cổ tay hai đại hán đang định giơ súng lên!

Tất cả động tác này, không có chút dây dưa nào, giống như tử thần gần kề, kỹ xảo chiến đấu vận dụng tới xuất thần nhập hóa, toàn bộ đều trong không ché!

Lúc mấy tên đại hán kia cảm nhận được thì Lâm Nhược Khê trong nháy mắt đã ở bên cạnh, một chân dùng mười phần nội lực quét ngang, trong lúc muốn đụng tới Lâm Nhược Khê, cô đã theo phương hướng chân đá xoay

tròn một vòng cực nhanh!

Hai tay Lâm Nhược Khê mượn thế nắm lấy chân sau, lại là một cú ném nhanh, ném bay đại hán này về phía đại hán đang muốn lao tới!

Hai gã đại hán cùng nhau đánh vào, mà bước chân Lâm Nhược Khê lại yểm trợ, từ bên hông đại hán rút ra một chủy thủ quân dụng sắc nhọn!

Hàn quang hiện ra, cánh tay Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng xẹt qua một đường vòng cung, cổ họng hai gã đại hán đều bị rạch ra một đường máu!

Hai gã đại hán gần như chưa chú ý tới cổ họng mình đã bị cắt đứt, khả năng sống cũng đã bị chặt đứt!

Giống như nghệ thuật, thủ pháp giết người lại không hề sơ hở, tự nhiên giống như hô hấp của người phụ nữ, điều này làm cho bảy tám gã đại hán hung tàn còn lại đều như rơi vào hầm băng!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1315

Xuất Quỷ Nhập Thần

Đây không phải là giết người, căn bản là lấy mạng! Là tàn sát!
Mặt rỗ phản ứng trước tiên, một cước dẫm lên yết hầu Lam Lam,
- Đừng nhúc nhích! Bằng không tôi liền...

Vụt

Một tiếng vang phá nứt không trung, chủ thủ quân dụng kia đã chuyển hóa thành phi đao, bay thẳng đến yết hầu của người đàn ông mặt rỗ!

Mặt rỗ căn bản không thể đem câu nói đang nói dở nói hết thành lời, vội vàng tránh được một đao kia, nếu không có tính cảnh giác cao, trong nháy mắt không đến vài giây này gã cũng đã bị mất mạng!

Người phụ nữ hoàn toàn không có động tác gì ngừng lại, tất cả các động tác của cô đều lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, đám người mặt rỗ cũng phá lệ có thể chống đỡ!

Ngay khoảnh khắc mặt rỗ lui về phía sau tránh đi, Lâm Nhược Khê đã phi thân về phía gã!

Bằng bằng bằng

Tiếng súng liên tục vang lên, viên đạn như con thoi xẹt qua từng đường trí mạng giữa không trung!

Nhưng, thân ảnh Lâm Nhược Khê dường như bài xích với viên đạn, toàn bộ quỹ đạo của viên đạn đều bị cô hoàn mỹ thoát được!

Thật giống như viên đạn còn chưa thoát ra khỏi súng, cô đã biết lộ tuyến của nó!

Loại tuyệt đối mẫn cảm với súng ống, lực nắm chắc trong tay này làm cho mấy người mặt rỗ đều muốn nứt gan!

Đối phó với loại nhân vật cấp bậc này, súng ống hoàn toàn là món đồ chơi!

Không kịp nghĩ nữa, Lâm Nhược Khê đã vọt tới trước mặt mặt rỗ!

Mặt rỗ dứt khoát cắn răng một quyền hướng về phía thân thể Lâm Nhược Khê, nhưng Lâm Nhược Khê cũng là bỗng nhiên bay lên trời, trong quá trình lộn lên, trong tay không biết vì sao lại biến ra một cái chủ thủ, từ giữa hai mắt mặt rỗ, vẽ một đường chạy thẳng đến não.

Một đường máu, trực tiếp vẽ cắt trán gã thành hai cánh hoa!

Mặt rỗ đến cuối cùng đều không tin nổi, chính mình cứ như vậy mà bị đánh bại, thậm chí còn chưa thấy rõ, người phụ nữ kia từ khi nào lại rút cây chủ thủ thứ hai giấu trên tay!

- Sao có thể... thế này...

Không cam lòng tự hỏi, mặt rỗ ngã phịch xuống đất, não cũng tùy theo mà chảy ra như dòng nước.

Nhưng Lâm Nhược Khê không bởi vậy mà dừng quỹ đạo vận động của mình, thân thể gần như đào thoát được khỏi lực hấp dẫn của địa cầu, giống như một con mèo xinh đẹp lộn về. Chủy thủ trên tay lại giống như phi đao lao về phía một gã đại hán đứng gần nhất!

Đại hán thấy mặt rỗ ngã xuống, nhất thời chưa kịp tránh né, theo bản năng đưa tay ngăn cản, nhưng lại bị phi đao đâm xuyên qua!

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, thân ảnh Lâm Nhược Khê vọt tới trước mặt, ngón tay trực tiếp đâm vào hai mắt gã đại hán!

- Áaaaa!!!

Bỏ xuống gã đại hán đã mù, bóng dáng Lâm Nhược Khê lại trượt liên tục vài cái, sau khi tránh được mọi viên đạn, đối với mấy gã đại hán chiến ý đã hoàn toàn không còn, bắt đầu chém tận giết tuyệt!

Mặc dù có được tu vi nội công đồng dạng, nhưng kỹ xảo chiến đấu cùng độ sắc bén của người phụ nữ trước mặt vượt xa giới hạn suy nghĩ của bọn họ.

Giống như là trang bị vũ khí có sức mạnh uy lực vật chất hóa học, một cái là đại pháo thời xưa, mà một cái là đạn đạo có độ chính xác cực cao, đại pháo cho dù số lượng có nhiều đến thế nào cũng không thể đánh trúng đạn đạo hành tung mờ ảo, lại một kích trí mạng này.

Lâm Nhược Khê của giờ khắc này, khiến bọn họ căn bản không tự hỏi năng lực làm sao có thể đột nhiên biến thành như này, cho dù có ý niệm sống trong đầu, cũng bị kỹ xảo chiến đấu xuất quỷ nhập thần kia khiến cho hoàn toàn biến mất!

Tay Lâm Nhược Khê không ngừng cắt chủy thủ và súng ống, quyền cước, thổi công, cơ hồ không gì không làm được, đối mặt với mấy tên đại hán tu vi cũng là Hậu thiên đỉnh phong, lại là áp đảo mà tiến hành giết hại!

Chỉ trong nháy mắt, hơn mười người đàn ông đã bị giết sạch sẽ!

Gã đại hán cuối cùng bị xuyên thủng huyết thái dương, Lâm Nhược Khê ném thi thể ra sau, vẻ mặt lạnh lẽo thấu xương lúc này mới giống núi tuyết tan ra, biến thành một mảnh ôn nhu từ ái.

Nhanh chóng lao về phía Lam Lam đang nằm, ôm cô bé vào trong lòng, gắt gao ôm chặt...

Khuôn mặt Lam Lam vẫn bản như vậy, toàn là máu hòa với bụi bặm, nhưng lúc này lại rất vui vẻ,

- Mẹ thật lợi hại, giết sạch người xấu.

- Xin lỗi, xin lỗi... Lam Lam... mẹ không bảo vệ được con... Là mẹ không tốt... xin lỗi...

Lâm Nhược Khê lại không có chút ý cười nào, nhẹ nhàng lau khuôn mặt con gái, tràn đầy đau lòng, lời nói mang theo tiếng khóc nức nở.

Thực tế, Lam Lam đã bình phục được xấp xỉ rồi, ôm lấy cổ Lâm Nhược Khê, hôn lên mặt cô khanh khanh cười.

Lâm Nhược Khê lúc này mới miễn cưỡng lộ ra ý cười, đang muốn nói gì đó, nhưng trong mắt hiện lên vẻ uể oải, lập tức ngã xuống ngất đi...

Lam Lam bị đè ở phía dưới không ngừng kêu la, nhưng Lâm Nhược Khê lại mơ màng ngủ say, hoàn toàn không chút phản ứng...

...

Đêm khuya, Ninh gia, trong thư phòng của Ninh Quang Diệu.

Ninh Chính Thuần một thân áo bào trắng, thanh thoi ngồi ở ghế dựa, thưởng thức một Thanh hoa từ trần không biết tìm thấy ở nơi nào.

Mà Ninh Quang Diệu, sắc mặt xanh mét ngồi trên ghế, sau khi nghe xong gã thủ hạ hôi báo, dường như có chút không quá tin tưởng, lần thứ hai chất vấn:

- Người xác định, động thủ giết hết đám ngu xuẩn kia, là Nhược Khê?

Gã Thân vệ thủ hạ căm như hén, gật gật đầu,

- Đúng vậy, lão gia, đã xác minh qua dấu vân tay, trên chủy thủ và súng đều có dấu vết sử dụng của Lâm tiểu thư. Hơn nữa, Tướng quân Thái dẫn theo người của tổ Rồng đích thân đến cứu viện, Lam Lam kia một mực khẳng định, là Lâm tiểu thư giết sạch tất cả.

- Nói bậy! Nhược Khê căn bản trước giờ không học kỹ xảo giết người, làm sao có thể một mình giải quyết mười mấy bộ đội đặc chủng thân kinh bách chiến bọn họ!

Ninh Quang Diệu giận dữ nói.

Thân vệ bàng hoàng quỳ trên mặt đất,

- Lão gia, ngàn vạn lần chính xác! Tiểu nhân cũng là không nghĩ ra, sĩ tử của Lương gia sao có thể chết như vậy... Nhưng... nhưng sự thật bày ra trước mắt, trừ phi có người có ý tạo hiện trường giả, trên chủy thủ và súng có ý để Lâm tiểu thư dính vân tay vào... may ra có thể...

Sắc mặt Ninh Quang Diệu lúc xanh lúc trắng, bàn tay to vung lên,

- Cút ra ngoài! Đồ vô dụng!

Thân vệ như được đại xá, nhanh chóng lui ra ngoài.

Chờ thư phòng yên tĩnh trở lại, Ninh Quang Diệu thu hồi vẻ mặt tàn khốc, đứng dậy đi đến bên cạnh Ninh Chính Thuần, xấu hổ cười làm lành:

- Tứ gia, Quang Diệu làm việc không chu toàn, xem ra... muốn lấy được công pháp của Dương Thần, còn cần thời gian.

Ninh Chính Thuần khẽ thở dài, chán ngán nói:

- Ninh Quang Diệu, tôi đã nói ông suy nghĩ quá đơn giản, tử sĩ Lương gia quả thật dễ khống chế, nhưng thực lực thế nào, chẳng là bao nhiêu. Đứa con gái riêng kia của ông, sau lưng không ít bí mật, trước kia ông không phát hiện ra ư?

- Thưa Tứ gia, Quang Diệu đến giờ vẫn có chút không tin nổi, những

người đó là do Nhược Khê giết... liệu có phải... thật sự có người tạo hiện trường giả?

Ninh Chính Thuần cười nhạo,

- Lam Lam kia chỉ là đứa trẻ ba bốn tuổi, nó có thể nói dối? Tôi khuyên ông vẫn là điều tra rõ ràng Lâm Nhược Khê, rồi tiếp tục cân nhắc xem có lời kéo cô ta về Ninh gia không, nếu không, có thể gây ông đập lưng ông.

- Tứ gia yên tâm, Quang Diệu đương nhiên sẽ đem hết toàn lực điều tra rõ ràng!

- Chẳng những phải toàn lực, mà còn phải dùng cái đầu!

Ninh Chính Thuần châm chọc nói:

- Dương Thần đến bây giờ sống chết như nào chưa rõ, vạn nhất đột nhiên quay về, còn muốn thừa cơ làm gì đó thì sẽ khó, ông tốt nhất đừng bỏ lỡ.

Ninh Quang Diệu tuy đồng ý, nhưng trong mắt lại ẩn chứa nhiều vẻ âm lệ, cực kỳ phản nộ...

...

Cùng lúc đó, Dương gia, trong hậu đường.

Trên giường, Lâm Nhược Khê mông lung từ từ mở mắt, ngọn đèn hơi chói mắt, cố gắng mở ra, hiện ra trước mắt là khuôn mặt tròn đáng yêu.

Lam Lam đã tắm sạch sẽ, thay quần áo gọn gang, đang chớp chớp hai mắt tràn ngập vui sướng, thấy Lâm Nhược Khê tỉnh lại, ngọt ngào hô to,

- Mẹ...

Lâm Nhược Khê đưa tay sờ sờ mặt con gái, lại có chút nghi ngờ,

- Lam Lam... chúng ta...

- Tỉnh rồi?

Âm thanh già nua của Dương Công Minh ở bên cạnh vang lên.

Lâm Nhược Khê lúc này mới phát hiện đã ở trong nhà, dựng người dậy, để Lam Lam trên người xuống, nhìn xung quanh bốn phía, nhìn thấy không ít người đều đang mỉm cười nhìn mình.

Ngoại trừ Dương Công Minh, Dương Phá Quân, Quách Tuyết Hoa và những người trong nhà, Thái Vân Thành mang theo Thiên Long, Diệp Tử và các thành viên Viêm Hoàng Thiết Lữ đều đang ở trong hậu đường.

Chỉ là, ánh mắt những người này nhìn mình, đều tràn ngập một chút kiêng kị chưa từng có...

- Mọi người đây là làm sao vậy, là bác Thái dẫn người cứu chúng cháu sao?

Lâm Nhược Khê có chút không hiểu, rõ ràng bản thân trước đó ở trong một kho hàng không biết tên.

Thái Vân Thành trao đổi ánh mắt với những người khác, mọi người hiển nhiên đều mang theo nghi vấn.

- Nhược Khê.

Thái Vân Thành âm áp cười hỏi:

- Cháu thật sự không nhớ, trước đó xảy ra chuyện gì sao?

- Chuyện gì...

Lâm Nhược Khê cảm thấy đầu có chút đau.

Không đợi Thái Vân Thành mở miệng, Lam Lam đã vui vẻ nhảy nhót hét lên:

- Mẹ rất lợi hại! Mẹ giết hết những người xấu đó! La la la! Chỉ vài quyền toàn bộ đều chết hết rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1316

Không Có Kẽ Hở

Lâm Nhược Khê nhìn Lam Lam rắcXt hoáTUwt bắt luôn lên nhàRSy xuống, khoa tay múa chân thủ pháp giết ngườiHHZi, cũng không hiểuYeDu ra sao.

LạZcdi nhìn nhìn đTUwám ngườiUxni Thái Vân Thành, không hề có ý phủ nhận.

Lâm Nhược Khê vô ý thứtac vuốt trán mình,

- Tôi... tôi giết ngườiwwi? Làm sao có thểRc... tôi cái gì cũng không nhớ...

Có mặt không chỉY là Dương Công Minh, mấy ngườiYi Thái Vân Thành đgOceù là ngườiqFOi nhìn rõ mọi việc, thầxWhn sắciac Lâm Nhược Khê, đGích thực là bộ dáng thật sự không nhớ gì.

Thái Vân Thành và Dương Công Minh máMt nhìn nhau, hai ngườiHi đMều lộ ra vài phầHHZn cổ quái.

- Không nhớ rõ thì thôi, ngườiYi không sao là tốt rồi.

Quách Tuyết Hoa lúc này nghĩY layRci mà không ngừng sợ hãi, đKXi lên khuyên giãgOci an ủi.

Dương Công Minh gật gật đHầciau,

- Nhược Khê, không nhớ ra thì thôi, nhưng cháu dù sao cũng đũa tu luyện không ít ngày, có thành hiệu quảYKj hay không cũng không phải không thểDY hiểnKxu đnKxược.

- Nhưng từ mai trở đUMi, hai mẹ con cháu cho dù muốn ra ngoài, cũng nhấdYyt đWBịriKnh phẩyRci có ngườiYKji bảiwto vệ, trước khi Dương ThầxWhn quay layRci, tuyệt đYối không thểDY tiếp tục xácfy ra nguy hiểmUxnm gì.

Lâm Nhược Khê cũng không nhớ nổi rốt cục đũa xảFEy ra chuyện gì, nghe Dương Công Minh đeiqề nghịdYy như vậy, hoàn toàn không có ý cự tuyệt, ôn thuận đciaông ý.

ChịjK là nghĩY đDTgén Dương ThầTUwn vẫn không có chút tin tứYc, trong lòng Lâm Nhược Khê như thế nào cũng không có cách tràYKjm tĩTUwnh lạKii.

Hai mẹ con đều bĩaf kinh sợ, Quách Tuyết Hoa tự mình đOYFi nấMu chè hạwGt sen, lậdYyi nấhuu cho Lam Lam bữDTga tối phong phú, cho cô bé mập ăn no rồi đgOcêta hai mẹ con nghỉY ngơi sớm một chút.

Mọi ngườiYeDi trong nhà mặc dù cáciam thấOYFy vui mừng vì tìmđYược hai mẹ con Lâm Nhược Khê, nhưng Dương ThầYn máHt tích,

mang đi tên bóng ma và ảnh hưởng cho Dương gia, dẫu vậy vẫn đầy rẫy nỗi bất, không khỏi khiến cho thế cục có chút căng thẳng.

Thờ OYFi đKUiểDYm đWBêm dài vất vả người YeDi, trong thư phòng Dương Công Minh, Thái Vân Thành dần theo dõi hăm người OYFi Thiên Long không hề sớm rời KXi đFHi.

Làm cha của Thái Ngưng và Thái Nghiên, Thái Vân Thành cũng tính là thân thích của Dương gia, tự nhiên đqFOặc biệt lưu tâm khôn cả UMinh của Dương gia.

Giờ KUiểDYm này, Dương Công Minh ngồi trên bàn đọc sách, nhìn dưới ánh đKiền, lấy Rcn lướt từng tá FEm ả Urnh chụp hiện trước mắt kho hàng, hai đy Rcn lông mày tràn đYeDầ KUiểDYm đKXiểY Rcm khả nghi.

Lờ Rci nói Thái Vân Thành mang thâm ý nói:

- Dương lão, hơn mười năm trước ông ở hiện trường OYFng, tôi đGã đTUwieu tra, đDYêu là dư nghiệt Lương gia, tái Ht cả qFO đgOều là tử sĩ KULương Thắcng Xuyên âm thầm bồi dưỡng, tu vi đDYêu tầm Hậu thiên đYeDinh phong, tuyệt đi tôi có lực lượng không tầm Yym thờ YeDng.

- Lương gia đYKjã xong rồi, đDTgám người YKji kia muốn vào Yên Kinh, không có người Ei giúp bọn chúng mở cửa sau thì tuyệt đcfôi không thể lừa trò UMi đôi bi đTgn, hướng hồ bọn chúng còn chiếm đi Hược một chiếc xe cả FEnh sát đfểh yế WBm hộ.

Dương Công Minh đKiểta xuống máx Yy tá FHM hình, cắiqm chén trà nhấ XYXp một ngụm trà,

- Bọn chúng đXYXương nhiên không phải Hi tá iKt cả WB là vì Lương gia, muốn tìm chúng ta báo thù, nếu thật là như vậy thì sẽ không ý đjKô đYeDánh cả RSp công pháp của Dương Thầ FHn, mà đFEã sớm giết chết mẹ con Lâm Nhược Khê rồi.

- Tôi cũng nghĩ vậy, lạc Uri nói, dã tâm của Ninh gia lớn nhấ Yt, cũng có năng lực, nhưng chính bởi vì mục tiêu quá lớn khiến tôi cả Mm thất FEy, Ninh Quang Diệu chấ DYc sẽ không ngu ngốc như vậy.

Thái Vân Thành cau mày nói.

Dương Công Minh khẽ cười,

- Ninh Quang Diệu hiện giờ không thể cấ đUxne OYF ý chúng ta đi Hang hoài nghi ông ta, Dương Thầ TUwn chỉ Rc cần một ngày không trở lại, ông ta có thể G không sợ hãi. Nếu thật sự bị H phát hiện là do ông ta làm, chúng ta cũng không thể Y làm gì. Đương nhiên, cũng có thể Y là có người KXi giá họa cho Ninh gia, dù sao tiểu Yu tử thời Dương Thầ KXn kia cũng có nhiều kẻ thù...

Thái Vân Thành rá KXt đx Yòng tình, dườ King như nhớ ra cái gì, ra hiệu cho Tổ trưởng Hắ FEi Khiếu của Long tổ ngồi đWBối diện,

- Nói cho Dương lão về kết quả Yy sau khi phân tích giám đZcdi OYFnh.

Hắcfi Khiếu gạt đKUâhuu, đqFOúrwng lên nói:

- Căn cứqFO vào tình traZcdng tử vong ở hiện trườngng và dấau vếtđấánh nhau, sau khi giám đTUwịDTgñh, nếu như nói nhữwng nguờwwi này thật sự là do Lâm tiểWBu thư giết chết, vậy thủ pháp giết nguờqFOi của Lâm tiểFHu thư gầDTgn như có thểRS nói không chệ vàođxWhâu đMược.

- Toàn bộ quá trình giết nguờKii, theo giám đDTgình của pháp y, không thểZcd nhiều hơn ba mươi giây. Nói cách khác, chiađeiqều ra, ít nhấHt trong vòng ba giây có một nguờRSi máxYt màDTgng. Đây là một loạiwti sát thủ cao cáZcdp nhấiht trên thế giới cũng không thểYeD làm đYeDược, không chút kẽ hở nối tiếp giết nguờWBi.

- Căn nhấKXc về thực lực của đwwám nguờiHi kia và vũ khí của bọn họ, Lâm tiểXYXu thư nhấiHt đgOcịGnh có dùng tới súng, chủy thủ là lý giảOYi tuyệt đầoì, có thểM dự đOYoán đcUrườnKxng đYi của viên đUMạYKjn và chuyên đDTgộng theo đhườHHZng cong cơ thểG, đOYFoán đriKược đqFOộng tác của đYôi phương ngay sau đđYyó, mới có thểFH không hề bịqFOthương, trong nửa phút giết chết toàn bộ đqFOám nguờwGi kia.

- Theo chúng tôi biết, bên trong tổ chứWBC sát thủ cao cáGp nhấOYt Zero cũng chưa có tồn tạHi loạFHi sát thủ này. MườiHi máYKjy năm qua, Dương ThầZcdn thiếu gia tự nhiên là một trong số đYeDó, nhưng nhữXYXng sát thủ có thểFE làm đqFOược kỹ xảHHZo như này, chỉXYXsợ tính ra không quá một bàn tay.

Dương Công Minh về mặt âm trầwwm, im lặng không nói nhìn vào hình ảUMnh. Ông làm sao lạOYi không nhận ra, trong máu tanh đxWhó có giết chóc đYiên cuồng cỡ nào.

- Theo chúng tôi biết, Nhược Khê mặc dù có tu luyện nội công, nhưng đRSôi phó với mườYi máYKjy nguờnKxi có công lực không khác biệt lấyRcm so với mình, lạYyi là nhữcfng tử sĩjK điHược huấqFOn luyện có tổ cháHt đeiqặ biệt, gầan như là không thểKU nào.

- Nếu thật là cô ấGy làm ra thủ pháp giết nguờFEi nghệ thuật như kia, vậy trên nguờiKi cô ấFHý, chỉHHZ sợ là ấeqn nấKip rấKUt nhiều bí mật chúng ta chưa từng hiểwtu rõ.

Thái Vân Thành phân tích nói.

- Tướng quân, thứG cho tôi nói thẳng, loạnKxi kỹ thuật giết nguờFHi khéo léo như này, ngoạKxi trừ phảihi thừa nhận ở đYịciaa ngục huấUMn luyện ít nhấZcdt năm năm trở lên, còn nhấwt đgOcịtanh phảRSi có kinh nghiệm chiến đYátau phong phú, là thiên phú sát thủ hơn nguờxYi, nhữihng thứcf đOYFó thiếu một cũng không đeiquợc.

- Tôi cũng không cho rấWBng Lâm tiểwGu thư từ nhỏ lớn lên lý lịGch đYeDều rấRSt rõ ràng, lạxWhi có khảY năng che đấKiu thực lực như vậy.

HạjKi Khiếu lấwwc đOYầwwu nói.

Lờiwti này vừa nói ra, thư phòng lập tứwwc trở nên yên tĩYnh, lờwwi nói

của HảYi Khiếu không sai, Lâm Nhược Khê từ lúc sinh ra đOYên khi trưởng thành, tấtGt cảRS điềudGược ghi lạYKji vô cùng xác thực. Cho nên nói, hôm nay một điHoạxWhn này là một câu chuyện ai cũng không nhìn thắcfy, hoàn toàn không thểH giảDYi thích rõ ràng.

Cuối cùng, Dương Công Minh thở dài nói:

- BấtTUwt luận như nào, nhữtang ngày sau này phảgOci làm phiền mọi ngườiRci đgOcêFH máciat mẹ con nó rồi, bên phía Trung HảKXi, tôi sẽ sắpFOp xếp quân khu Giang Nam âm thầYKjm bảXYXo vệ. Về phầcfn trên ngườiYi Nhược Khê xácUry ra chuyện gì, đqFOành đZcdẽWB thờciai gian nói cho chúng ta biết vậy...

...

VạXYXn Yêu giới, Ngọc Hồ cung.

Trong một gian phòng lịYch sự tao nhã, Tuệ Lâm ngồi ngay ngắcian dựa vào một cái ghế dài cạiqnh giườFHng, xuấRSt thầKin nhìn núi non ngoài cửa sổ.

Đây là ngày thứiK sáu bậWh giam lỏng ở Ngọc Hồ cung, mắwy ngày này, Ngọc Tuyết Ngung rắgOct chu đHáo sắp xếp tỷ nữiH, tắZcdm rửa thay quầWBN áo cho Tuệ Lâm, cơm ngày ba bữaEa cái gì cũng không thiếu.

Đãi ngộ như với thượng khách này không khiến Tuệ Lâm cảGm thắFEy vui mừng, mình không thểFE bước ra khỏi phòng nửa bước, chỉhu có thểiwt từ chỗ tỷ nữDY biết đwGược, Ngọc Tuyết Ngung nhốt Dương Thầwn, hơn nữZcda không nói bắYt cúE nguyên do gì.

- Đang suy nghĩiwt cái gì, nhớ tình lang sao?

Một âm thanh dễ nghe mang theo ý bốn cột đcUrột ngọt truyền tới từ phía sau.

Tuệ Lâm quay mặfnh ngườiYeDi lạMi, nhìn thắHy Ngọc Tuyết Ngung tươi rói trước mặt, đwwang thảKXn nhiên nhìn mình, một thân áo dài vân tuyết ngồi xuống, vẻ bề ngoài ung dung thanh lịYch cùng dáng ngườiKXi uyểtan chuyểEn.

Một mỹ nhân giống như tạYo hóa của trời đEấYt như vậy, khiến Tuệ Lâm là một phụ nữY cũng có thểOY nhấUxnt thờciai thắOYt thắfn.

- Cô rút cuộc đwwã tới, cô rút cuộc muốn làm gì với chúng tôi.

Tuệ Lâm vẻ mặt giận dữOYF hỏi Ngọc Tuyết Ngung đUMang vân về lộn tóc điwten của mình, thảWBN nhiên nói:

- Bốn cung sở dĩHHZ muộn như vậy tới thăm cô, là vì tới sớm, khó tránh khỏi cô sẽ buồn bực. Bây giờY cô cũng khá bình tĩiñh rồi, làm chủ, đyRcương nhiên muốn đOYên thăm khách của mình.

- Về phầwGn muốn làm thế nào với các ngườiUMi. Rắcft đcUron giảOYFn, đciaurong nhiên là giữXYX các ngườiEi ở đHây làm khách.

- Tôi không ngốc! Nếu thật sự muốn mờGi chúng tôi làm khách, tạZcdi sao phắYi nhốt Dương đnKxạTUwi ca!

Tuệ Lâm bực tức DYc đi hứi hng dậy.

Ngọc Tuyết Ngưng thở dài một hơi:

- Xem ra cô cũng không phải Uri đi Hặc biệt hiể R Su rõ Dương Thần Kxn, hẳn rõ ràng tính tình bướng bỉnh, Bồn cung nếu nói phải Gi giữ Oc hấ W Bn lại Ki đi tây vài năm, hấ Whn tá OY Ft nhiên sẽ không đ TU vòng ý, vì vậy chỉ UM có thể G cưỡng chế ép hấ OY Fn ở lại.

- Cô... cô nói gì? Vài năm?

Tuệ Lâm thấ Ht thang nói:

- Cô thật sự muốn nhốt Dương đ Gạ Mi ca vài năm?

Ngọc Tuyết Ngưng đ Ux nương nhiên nói:

- Sao, cô hy vọng Bồn cung thả OY F hấ TU wn ra, sau đó chạy tới Thông Thiên tháp chặi Ku chết sao?

- Dương nhiên không phải! Nhưng...

Tuệ Lâm đ W Bấ Zcdu tranh nhú chân mày lá liễu, do dự nói:

- Cô nói đ TU wều là sự thật sao? Dương đ c U rạn Kxi ca thật sự có thể w... có thể Zcd chết trong tháp?

Ngọc Tuyết Ngưng suy nghĩ X Y nhìn Tuệ Lâm:

- Từ khi tôi bước vào, cô đ đ Y yem tá iqt cả E đ q FO ều tài vây quanh Dương Thầ Mn, nhưng căn bản không hỏi tôi, rốt cuộc khi nào thì thả X cô ra, sẽ đ c i a o i với cô như nào.... Xem ra trong lòng cô, Dương Thầ Hn dườ X Yng như quan trọng hơn chính mình. Em gái Tuệ Lâm à, cô thật sự thích người Gi đ huàn ông kia?

Tuệ Lâm ngắ F Hn ra, cuống quít lắi Kc đ w wà DTgu, nhưng khuôn mặt đ Yỏ lên kia đ Y K jã bán rẻ tâm tư của cô.

- Tôi... tôi không có, Dương đ K i a W B i ca là anh rể Y tôi, tôi làm sao lạ DT gi thích... anh á OY Fy chứ X Y...

Ngọc Tuyết Ngưng dườ tang như phát hiện ra chuyện gì đi hặc biệt thú vị FH, con mấ Y K jt sáng lư chuyể F Hn, dò hỏi:

- Cô nói... hấ Y n là anh rể w cô? Lạ W B thật, một cô em vợ, một ông anh rể KX, nhưng làm sao lại Hi cùng nhau vào Vạcian Yêu giới này, hơn nữ OY Fa còn mợt ám thân thiết như vậy... Chẳng lẽ... cô ở cùng hấ Y n sau lưng chị KU cô hải wt?

- Cô... cô nói nhấi Hm! Tôi với Dương đ H ạ F E i ca là đ U Mu o i theo một người i q i xấ X Y Xu mới không cắ Y n bị a f bị M hút vào yêu tháp này, chúng tôi căn bản w n không biết gì cả i K! Hơn nữ w w a, tôi với Dương đ O Y ạ DT gi ca căn bản i q n chưa phát sinh cái gì!

Tuệ Lâm nói đ Y ến đ TU wây, lỗ tai cũng nóng lên, trong đ a fầ K iu hiện lên hình á c i a n h Dương Thầ W Gn trong Hấi Kc Ám lâu ôm mình, miệng cũng bấ OY t đ c fầ K Xu nhũn ra.

Ngọc Tuyết Ngưng gi ấu cợt nói:

- Cô tự mình nghe xem, mở miệng là ‘Dương đ K X ạ K U i ca’, cũng không

gọi là ‘anh rể Y’, chứ ciang minh trong lòng cô có quý.

- Ngoài cuộc tía fnh táo trong cuộc u mê, Dương Thầ Uxnn sẵn lòng ở nơi này, còn mang theo một ‘cục nợ’, không đ Zcdể Y ý nguy hiể YKjm đqFOi tới Thông Thiên hồ, đi Hủ thấ wwy, hắ gOcn xem cô là đwộc nhấ xWht vô nhĩ qFO quan trọng với hấ ihn, cô tiếp tục nói dối cũng vô dụng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1317

Long Vương

Lời nói như thể đánh trúng nội tâm mềm mại, Tuệ Lâm tại thời khắc này si ngốc nói không ra lời.

Hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ lưu chuyển trong đầu Tuệ Lâm...

Dương đại ca thực sự xem trọng mình như vậy? Trong lòng anh ấy thật sự để ý mình? Anh ấy đối với mình cũng có loại tình cảm này sao...

Nghĩ tới những thứ này, lúm đồng tiền nhỏ của Tuệ Lâm đều đỏ tới mức có thể dùng để đun nước.

Ngọc Tuyết Ngưng lúc này đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nói:

- Tiểu tử thôi kia đã có vợ, còn cùng cô như vậy, rõ ràng không phải thứ gì tốt, cô còn nhớ tới hắn, quả thực là ngu xuẩn tới cực điểm.

- Không, không phải như thế.

Tuệ Lâm biện bạch:

- Dương đại ca đối với mọi người đều rất tốt, không phải chỉ với mình tôi...

- Lời của cô nghĩa là, tiểu tử kia ngoài cô ra còn nhúng chàm với những người phụ nữ khác? Nói như vậy, vợ con hắn chẳng phải rất đáng hương.

Lông mày Ngọc Tuyết Ngưng nhíu chặt.

Tuệ Lâm muốn phủ nhận, nhưng lại nghĩ hình như đó là sự thật, đành nói:

- Cô nói rất khó nghe, cái gì mà nhúng chàm không nhúng chàm, tôi với Dương đại ca là trong sạch. Hơn nữa đó là lựa chọn của chị tôi, quan hệ gì tới người khác?

- Hừ, bây giờ trong sạch, không có nghĩa là sau này cũng trong sạch. Có lẽ trong lòng hắn chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội để ăn tiểu nha đầu cô.

Ngọc Tuyết Ngưng cười quyến rũ, sóng mắt lưu chuyển, lộ ra một chút vẻ giảo hoạt,

- Bồn cung thấy cô vẫn là thân xử nữ, nguyên âm dồi dào, nếu như tu luyện tốt, tương lai có có tiềm lực đặt chân vào Tiên môn, không nên bị mê hoặc bởi tên đàn ông thôi.

Tuệ Lâm cắn môi mím, mặt lạnh không nói, tựa hồ như bất bình đối với lời nói xấu của Ngọc Tuyết Ngưng với Dương Thần.

Ngọc Tuyết Ngưng khanh khách cười:

- Bồn cung niệm tình cô tâm địa thiện lương, tính tình hiền lành, nhìn mà thấy vui mừng mới nói nhiều với cô như vậy. Những ngày này cũng không bạc đãi cô, nếu cô không tin lời nói của Bồn cung, tự mình tới hỏi Dương Thần là được, xem hắn có phải là tiểu tử thôi ra vẻ đạo mạo không...

- Cái gì... có ý gì...

Tuệ Lâm khó hiểu.

Ngọc Tuyết Ngưng cười thần bí, tay áo phát một cái, Tuệ Lâm liền không tự chủ được mà lọt vào người cô.

Đỡ lấy eo nhỏ của Tuệ Lâm, Tuệ Lâm căn bản không thể phản kháng, người bị Ngọc Tuyết Ngưng mang theo bay nhanh rời khỏi gian phòng.

...

Vạn Yêu giới, mảnh đất ven biển, thế núi hiểm trở.

Hàng loạt núi lửa hoạt động trong sơn cốc này, hàng năm phun ra dung nham sáng quắc, thể khí màu vàng tràn ngập, có thể nói là sơn cùng hiểm cốc.

Ở chỗ sâu trong nơi này, chính là Yêu tộc mạnh nhất Vạn Yêu giới, cũng là Yêu tộc duy nhất, Long tộc, chiếm lấy Long cốc.

Bạt ngàn núi đồi, tùy ý có thể thấy được, là hài cốt người chết của Long tộc, khung xương long cốt khổng lồ kéo dài mấy trăm dặm Long cốc, một mảnh sương mù bao trùm.

Vị trí đỉnh núi cao nhất, lũy thể đá màu đen hình thành nên Long Vương điện, là cung điện khổng lồ không sức gì tưởng tượng nổi, có thể làm cho hình thể khổng lồ của Long tộc dưới hình thái chân thân tự do ra vào.

Lúc này, một con rồng màu xanh bay từ góc chân trời xa tới, Thân Long vẩy đuôi như cầu vòng màu xanh, trong chớp mắt liền chui vào điện Long Vương.

Vừa vào đại điện, ánh sáng xanh quanh thân Thanh Long lóe ra, hóa thành một người đàn ông tướng mạo tuấn tú cao hơn 2m, người mặc trường bào màu lục, nói năng thận trọng, vuốt cằm đứng đối diện với đại điện.

- Long Vương bệ hạ, đã tìm được Băng Long sử rồi, chỉ là bị thương, hành động hơi chậm lại, có thể theo sau tới.

Từng tầng long cốt xây thành cầu thang cho đến trên đài cao, một gã đàn ông trung niên tóc đen thân mặc trường bào màu đen thiếp vàng đang ngồi trên một chiếc ghế long lân dài màu vàng.

Người đàn ông này mày rậm mắt hổ, râu quai nón, màu da hơi đen, hơi thở mơ hồ u ám, chính là người cầm quyền Long cốc hơn nghìn năm nay, Long Vương, Cầu Vô Cương!

- Phong Long sử, người ra ngoài tìm cũng không ít ngày, Băng Long sử gặp rắc rối gì?

Cầu Vô Cương mặt không thay đổi trầm giọng hỏi.

- Bệ hạ, Băng Long sử lần này vì tìm tài liệu cho bệ hạ gặp phải bị ba mươi sáu thiên yêu và nhị yêu Khải Phong thủ hạ của Cửu Vĩ Thiên Hồ ngăn chặn, đã trải qua một trận ác chiến!

Phong Long sử nói.

Cầu Vô Cương dữ tợn cười một tiếng:

- Hồ ly kia nhất định là phát giác được cái gì, cố ý phái người để mắt. Chỉ là cô ta có thần thông quảng đại hơn nữa, cũng không bảo hộ được toàn bộ lãnh địa, Băng Long sử có hoàn thành được nhiệm vụ không?

Phong Long sử vừa muốn nói gì, quay lại nhìn,

- Bệ hạ, Băng Long sử đến rồi.

Khi nói chuyện, một con cự long màu lam bay từ cửa đại điện vào mang theo một chuỗi dài băng tinh, một thoáng lóa mắt.

Rồng xanh sau khi hóa thành hình người, chính là một người đàn ông trung niên mặc áo lam, tóc trên đầu nhiều màu xám trắng, khuôn mặt gầy ốm, tướng mạo bình thường.

- Bệ hạ, thuộc hạ tới chậm, may mắn không làm nhục mệnh.

Băng Long sử đem hộp gỗ màu hồng trên tay trình lên, chiếc hộp bay cao về phía Cầu Vô Cương.

Cầu Vô Cương sau khi nhận lấy chiếc hộp thì đem mở ra. Bên trong là hai bình ngọc phi thủy trong suốt

Mặc dù hai chiếc bình bị cấm chế phong tỏa, nhưng cũng khó có thể hoàn toàn che dấu chất lỏng đỏ sẫm nồng đậm bên trong luôn phát ra mùi huyết tinh!

Cầu Vô Cương hai mắt sáng quắc toát ra linh quang, chợt đứng lên, ngửa mặt lên trời cười to. Mơ hồ như có rồng gầm quanh quần trong cung điện!

- Ha ha! Hay cho Băng Long người, Bôn vương chỉ bảo người lấy một Thiên yêu, một bản mạng máu huyết Thiên ma trở về, người lại lấy cho Bôn vương máu của bảy Thiên yêu, sáu Thiên ma!

- Mau nói cho Bôn vương biết, người là như nào làm được? Phong Long Sử còn nói người bị thương, vậy chẳng lẽ thương thế của những Thiên yêu, Thiên ma kia còn nặng hơn người?

Con người Cầu Vô Cương như điện quang lóe ra, sáng quắc nhìn chằm chằm Băng Long.

Phong Long sử ở bên cạnh cũng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Băng Long, gã chỉ biết Băng Long hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không nghĩ, gã lại vượt mức chém giết mười ba tên Thiên yêu, Thiên ma?

Băng Long sử chấp tay nói:

- Bệ hạ, kỳ thật đây cũng là nhờ hồng phúc của bệ hạ, thuộc hạ lần này vốn gặp nguy hiểm vô cùng, ở núi Xích Long Tuyết và rừng rậm Yêu Dạ trong Yêu Giới, sau khi lọt vào mai phục thì lâm vào khổ chiến.

- Vốn tưởng rằng lần này phải mất công mà lui về, không ngờ, vừa vặn có một gã tu sĩ loài người mới tới giúp thuộc hạ đánh lui hai Thiên yêu kia.

- Tu sĩ nhân loại mới tới?

Cầu Vô Cương hí mắt, trầm ngâm nói:

- Bôn vương cũng nghe chút phong thanh, có tu sĩ mới tới, xuất hiện ở thành Bạch Vân trong Ngọc Hồ cung, chẳng lẽ là bọn họ.

Băng Long sử gậy đầu nói:

- Thuộc hạ đoán là như thế, thậm chí còn uyên thâm hơn thuộc hạ, thấy thuộc hạ bị vây công liền ra tay giúp đỡ. Thuộc hạ cũng thừa cơ chém con rắn và Khải Phong kia, lấy hai huyết tinh.

- Loài người kia là muốn tìm ra cách ra khỏi Vạn Yêu giới, thuộc hạ liền tuyên bố muốn dẫn đi cùng một đoạn. Dọc theo con đường này, thuộc hạ cố ý chọn mấy nơi đóng của Thiên yêu, mượn tay tu sĩ loài người để diệt trừ mấy Thiên yêu chặn đường!

- Mãi cho đến mảnh đất bên cạnh rừng rậm Yêu Dạ, thuộc hạ và tu sĩ kia mới chia ra, chỉ cho hắc đường tới thành Bạch Vân. Sau đó, thuộc hạ chạy tới Lâm Uyên cốc, muốn lấy thêm một ít huyết tinh Thiên ma cho bệ hạ. Tiếc rằng thực lực của thuộc hạ không đủ, sau khi đánh bại sáu Thiên ma, rốt cuộc chân nguyên không đủ, bị đuổi giết và bị thương.

- May mà Phong Long tới kịp, bằng không thuộc hạ cũng khó có thể an toàn trở về.

Cầu Vô Cương có hơi nghi ngờ, nhìn về Phong Long hỏi dò.

Phong Long gậy đầu nói:

- Bệ hạ, đúng là thuộc hạ ở chỗ giao giới của Lâm Uyên cốc phát hiện Băng Long sử. Ma Đế Tử Tiêu kia mấy năm gần đây tránh ở rừng Tử Trúc không màng thế sự, đám Thiên ma không ít mới vừa thăng tiến, thực lực không bằng lúc trước, Băng Long giết liên tục sáu gã cũng không có gì là lạ.

- Các người suy nghĩ nhiều rồi, hộp huyết tinh Thiên ma Thiên yêu trên tay Bốn vương đều là do Băng Long sử lấy mạng dành tới, Bốn vương sao có thể có nửa phần ngờ vực.

Cầu Vô Cương cười sang sảng nói:

- Phong Long sử, người giúp Băng Long sử đi tu dưỡng, trước đại hội Thông Thiên, không cần phải ra ngoài xử lý bất cứ chuyện gì nữa.

- Bệ hạ, nhưng huyết tinh yêu ma đã đủ chưa?

Băng Long sử dò hỏi.

Cầu Vô Cương cười không đáp,

- Không cần hỏi nhiều, Băng Long sử, đại sự mà thành, người là công thần lớn nhất, đi xuống đi.

Băng Long sử do dự, chấp tay nói:

- Còn muốn hỏi Bệ hạ, nửa tháng nữa là đại hội Thông Thiên, Long cốc ta phái người nào tới?

- Người vì sao lại quan tâm chuyện này như vậy?

Cầu Vô Cương hí mắt.

Băng Long sử khẩn thiết nói:

- Thuộc hạ chưa bao giờ tham gia đại hội Thông Thiên, lần này nguyện tới! Thi đấu vì Long cốc!

Ánh mắt Cầu Vô Cương tập trung trên người Băng Long thật lâu, sau đó

quỷ dị cười nói:

- Bỏn vương sẽ xem xét, Bãng Long sử trước hết lui ra đi.

Bãng Long sử có chút không cam lòng nhưng vẫn gật đầu, cùng Phong Long sử biến hóa nhanh chóng, lại lần nữa hóa thành cự long hơn trăm thước bay ra khỏi đại điện.

Cầu Vô Cương nhìn hai con rồng xanh bay đi, lại nhìn một chút bình ngọc huyết tinh trên tay, trong ánh mắt là vẻ khó đoán.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1318

Phòng Tối Nhu Tình

Địa lao Ngọc Hồ cung.

Trong địa lao tối tăm ngột ngạt, Dương Thần cũng không biết cụ thể đã qua bao nhiêu ngày.

Từ lúc bắt đầu bức bối phần nộ, càng về sau càng bất đắc dĩ, uể oải, Dương Thần cảm giác như vại thể kỷ đã qua.

Theo lý thuyết, tâm tính của mình đã đến cảnh giới cực cao, sẽ không bởi vì loại không gian bị đóng kín này mà sụp đổ. Nhưng Dương Thần phát hiện mình vẫn là làm không được.

Không thể khắc chế, Dương Thần lo lắng cho vợ và con ở trong nhà, lo cho nhóm hồng nhan tri kỷ ở hải ngoại Trung Hải, còn Tuệ Lâm bị Ngọc Tuyết Ngưng kia bắt đi...

Bản thân nếu thật sự bị nhốt trong này như vậy, các cô sẽ như thế nào?

Mỗi khi nghĩ tới những chuyện này, Dương Thần liền điên cuồng mà tấn công nhà tù, gần như hao hết toàn bộ chân nguyên đã hồi phục.

Nhưng, mặc kệ Dương Thần cố gắng như thế nào, chân nguyên rõ ràng bị suy yếu lại không cách nào khai thông với thế giới, bản thân căn bản là trong cuộc chiến tuyệt vọng.

Dương Thần không hiểu, Ngọc Tuyết Ngưng vì sao không trực tiếp giết mình, cô ta rõ ràng có thực lực đó.

Hơn nữa, chết trong Vạn Yêu giới, Dương Thần cũng không xác định mình có thể thuận lợi tiến hành luân hồi hay không, bởi vì quy tắc không gian căn bản không thể dùng được trong này, có thể ngay cả luân hồi cũng sẽ gặp trở ngại.

Cũng không biết đã qua bao lâu, phía trên địa lao bỗng nhiên mở ra một kẽ hở...

Trong khoảng khắc ánh sáng lại lần nữa chiếu vào, Dương Thần hơi sững sờ, lập tức định chạy ra ngoài!

Nhưng không đợi Dương Thần đứng dậy nhảy ra ngoài, một bóng dáng mềm mại cứ như vậy mà rơi từ bên ngoài vào!

- Tuệ Lâm?

Dương Thần đều không kịp suy nghĩ nữa, chỉ đành đón lấy cô gái.

Cứ như vậy một lát, cửa hàn thiết bên trên địa lao lại lần nữa đóng lại.

Dương Thần thầm mắng một câu tiện nhân, nhưng cũng không thể tránh được.

Cũng may Dương Thần có thể nhìn thấy trong bóng đêm, sau khi ôm Tuệ

Lâm rơi xuống đất, phát hiện Tuệ Lâm đang hôn mê.

Xem xét qua, cô gái này mấy ngày nay hẳn là không chịu tội gì, trên khuôn mặt vô cùng mịn màng vẫn hồng hào, ngược lại giống như sống rất dễ chịu.

Cảm thán chính mình buồn lo vô cớ, Dương Thần đồng thời phát hiện Tuệ Lâm yếu ớt tỉnh dậy.

- Dương đại ca...

Tuệ Lâm mở đôi mắt sáng ra, trong bóng đêm mờ mờ nhìn rõ Dương Thần.

- Thị lực không tồi, như này đều có thể nhìn rõ.

Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, ít nhất Tuệ Lâm tạm thời không có nguy hiểm gì.

Sắc mặt Tuệ Lâm hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói:

- Bởi vì mùi của Dương đại ca... em rất quen thuộc...

Dương Thần sững sốt, đột nhiên phát hiện hơi lung túng, thả Tuệ Lâm trên mặt đất.

- Em sao lại vào đây, Ngọc Tuyết Ngưng không làm gì em chứ?

Dương Thần khẩn trương nói sang chuyện khác.

Tuệ Lâm lắc đầu, thân thể đứng tựa vào Dương Thần, không dám cách ra quá xa, trong bóng tối có vẻ phá lệ khiến người ta thương tiếc.

- Cô ấy đối với em rất tốt, nói là vì em lương thiện...

Dương Thần mỉm cười,

- Xem ra em tốt bụng nhiều cũng có chút tác dụng, có lẽ thật sự là người tốt gặp chuyện tốt. Chẳng lẽ là bởi vì lúc trước anh không muốn mang cô ta đi cùng nên cô ta ghi hận anh?

Tuệ Lâm không trả lời, mà cẩn thận vươn bàn tay trắng nõn lành lạnh, âu yếm khuôn mặt Dương Thần.

Ngón tay nhỏ nhắn của Tuệ Lâm chạm vào, Dương Thần có cảm giác mát nhẹ trên mặt, cô sờ rất dịu dàng, như là vuốt một tác phẩm nghệ thuật quý báu.

- Tuệ Lâm, em sờ cái gì...

Dương Thần vốn muốn tránh đi, nhưng tâm có chút không đành.

- Em không rõ, xem xem Dương đại ca có phải gầy đi không.

Tuệ Lâm nghiêm túc nói.

- Bé cóc, tu vi của anh nào cần phải ăn cơm? Làm sao gầy đi được.

Dương Thần dở khóc dở cười, trong lòng lại ảm áp nhẹ nhàng hỏi:

- Em sao lại cũng xuống đây, cô ta đối với em lại không tốt rồi hả?

Tuệ Lâm cắn cắn môi mỏng, cúi đầu nói:

- Em muốn xuống đây cùng Dương đại ca, cô ta không để anh ra ngoài thì em sẽ cùng anh không ra.

Dương Thần nghe xong, lập tức không vui cau mày:

- Em sao lại ngốc như vậy, em xuống đây cũng không giúp được gì, cứ ở

trên đây, xuống đây chịu khổ làm gì? Em cũng không phải là anh, tu vi của em vẫn chưa tới Tiên Thiên, ở đây khắp nơi âm hàn huyền thiết, em sớm hay muộn cũng không chống đỡ nổi!

Tuệ Lâm bỗng nhiên ngẩng đầu, con ngươi thủy nhuận tràn đầy chấp nhất,

- Dựa vào cái gì! Em đi đâu là lựa chọn của em! Dương đại ca, anh có thể mang gánh nặng là em đến Thông Thiên hồ, vì sao em không thể xuống đây cùng anh?

- Chuyện này không giống.

Dương Thần cười khổ nói.

- Vậy là chuyện thế nào?

Tuệ Lâm dường như tràn đầy ủy khuất, mang theo run rẩy kích động nói:

- Em chỉ là muốn ở bên cạnh anh, ở ngoài Vạn Yêu giới em không thể, bởi vì còn có chị, chẳng lẽ ở trong này, cũng không biết đời này có thể đi ra ngoài hay không, em còn phải khắc chế chính mình, đứng ở nơi xa xa nhìn anh, không dám tới gần anh sao?

- Anh có biết hay không, mấy ngày anh anh bị nhốt dưới này, em lo lắng như nào, nhớ anh như nào? Em hận mình không thể giúp anh, anh có biết em đau khổ như nào không?

Dương Thần kinh ngạc nhìn cô gái hoa lê đài vũ, nước mắt trong suốt chảy xuống mặt đất lạnh như băng. Dung nhan thanh tú y như lần đầu tiên gặp này, bây giờ lại thêm vài phần phẫn hồng, thấy mà đau lòng.

- Tuệ Lâm... thật xin lỗi... anh không có ý đó.

Trong lòng Dương Thần âm ỷ cảm giác đau đớn.

Tuệ Lâm lắc đầu, bi thương cười nói:

- Khó trách bọn họ nói, khoảng cách xa nhất trên thế giới này, không phải em đứng trước mặt anh, anh không biết em yêu anh. Mà chính là yêu đến si mê, lại không thể nói yêu anh.

- Dương đại ca, em không muốn tiếp tục làm một đứa em gái tốt nữa, trái tim của em quá mệt mỏi. Em cũng muốn ích kỷ vì chính mình một lần, anh có thể tiếp nhận một cô gái xấu xa như em không?

Dương Thần cảm thấy mình có chút hít thở không thông, trước mắt là cô gái xử nữ tới tận cùng, trong kinh ngạc mang theo áy náy và bất an, cũng có chút rung động nhẹ.

Bản thân vẫn luôn cố gắng mơ hồ không rõ tình cảm với Tuệ Lâm, coi như tình cảm bình thường của một người anh đối với em gái. Tuy cô không chỉ một lần biểu lộ nội tâm mình, nhưng bản thân luôn không dám dễ dàng vượt qua cảnh giới tuyến kia.

Dương Thần luôn lo lắng, nếu bước một bước kia, Lâm Nhược Khê sẽ đối với mình như nào, chẳng sợ mình đã vì người phụ nữ khác làm tổn thương cô không biết bao nhiêu lần, nhưng Tuệ Lâm là đặc biệt.

Mặc dù Lâm Nhược Khê sớm biết cô em gái này không có quan hệ máu mủ với mình, nhưng cô dù sao đến giờ vẫn mang họ Lâm!

Từ nhỏ tới lớn đã dung nhập vào trong ký ức, sâu trong nội tâm, ràng buộc không rõ với Lâm gia khiến Lâm Ngược Khê không thể biến Tuệ Lâm thành người ngoài.

Trong quá khứ, Tuệ Lâm vẫn luôn ần ần, nhượng bộ, khắc chế kích động của chính mình.

Nhưng hiện giờ, trong không gian chật hẹp như vậy, trong con đường mong manh của Vạn Yêu giới, Tuệ Lâm dường như muốn tránh thoát tất cả trói buộc kia, như thiêu thân lao đầu vào lửa mà lao về phía chính mình!

- Tuệ... Tuệ Lâm... Anh... anh không... A!

Dương Thần tối nghĩa đang muốn khéo léo từ chối tình cảm nhất thời bùng nổ này, lại không ngờ miệng lại bị hai cánh môi mỏng lạnh lẽo trắng mịn hút vào!

Tuệ Lâm vội vàng không kịp chuẩn bị mà nhào lên ôm cổ Dương Thần, dùng hết khí lực hôn lấy hắn, còn muốn dùng lưỡi thơm ngát đẩy môi Dương Thần ra.

Khi đầu lưỡi ngọt ngào kia chui vào khoang miệng Dương Thần, trêu đùa khớp hàm và đầu lưỡi Dương Thần, Dương Thần thậm chí có thể ngửi được mùi thơm ngát của xử nữ.

Tuệ Lâm hôn rất chân thành, giống như muốn dùng tính mạng của mình để trả công một cái hôn này, chấp nhất của cô, khát vọng của cô, tất cả toàn bộ của cô!

Dần dần, Tuệ Lâm rất nhẹ nhàng và khéo léo dây dưa với đầu lưỡi của Dương Thần, miên man bất tận, khiến hô hấp của Dương Thần cũng bắt đầu nặng nề.

Đại não Dương Thần ong lên, lâu lắm chưa cùng phụ nữ thân mật khiến khí dương cương trong cơ thể hắn cũng có chút xu thế bắt đầu dâng lên.

Không tự chủ được, hai cánh tay Dương Thần bắt đầu vuốt nhẹ bên hông và hông Tuệ Lâm.

Thân mình Tuệ Lâm không được đầy đặn như những người phụ nữ khác, nhưng lại co dãn mà mềm mại, linh lung lồi lõm tương đối duyên dáng, còn mang theo tính bền dẻo mạnh, khiến hai cánh tay luôn có thể dán lấy lướt nhẹ qua mỗi tác vị trí.

Hô hấp của Dương Thần càng ngày càng nặng nề, trong mắt bắt đầu đầy lên ngọn lửa, ngực như núi lửa muốn phun trào, thân thể mềm mại lạnh lẽo trước mắt này, đúng là thuốc giải nhiệt tốt cho mình!

Ở thế giới xa lạ này, với một người phụ nữ không xa lạ gì mà tình cảm ngu muội, đối với mình không chút keo kiệt thổ lộ tất cả.

Dương Thần giờ phút này thậm chí có chút khinh bỉ chính mình, lại vẫn không bằng Tuệ Lâm dũng cảm nhìn thẳng vào tình cảm của bản thân!

Thân thể chính mình, môi mình lưỡi mình, đã triệt để bán rẻ chính mình dôi trá!

- Dương đại ca... anh... anh thích em không?

Trong bóng đêm, Tuệ Lâm thở gấp ní non hỏi.

Tay Dương Thần đã dò vào trong vạt áo cô, để tay lên ngọn núi tuyết xinh đẹp, thanh âm trầm thấp trả lời:

- Thích...

Vừa dứt lời, Tuệ Lâm bỗng nhiên đẩy Dương Thần ra, xoay người một cái lui về sau vài bước.

Dương Thần sững sờ nhìn Tuệ Lâm, lại phát hiện Tuệ Lâm trong phóng đêm lộ ra vẻ giảo hoạt, ánh mắt nghiền ngẫm cười mình.

Dương Thần còn nửa cử động là trèo lên đỉnh An Lộc Sơn, dường như còn muốn động vào khu đất cấm mềm mại của cô, nhưng bây giờ lại rơi vào khoảng không.

Nuốt nước miếng một cái, Dương Thần cảm thấy có chút không đúng, Tuệ Lâm rõ ràng càng ngày càng cười trào phúng, trong đầu Dương Thần dường như muốn cùng nổ!

- Cô... cô là Ngọc Tuyết Ngưng? Cô không phải Tuệ Lâm?

Dương Thần thất thanh hô lên, suy nghĩ này vừa xuất hiện, khiến hấn kinh sợ một thân toát mồ hôi lạnh!

“Tuệ Lâm” lên giọng cười ha ha, cười đến run rẩy cả người!

Biến hóa nhanh chóng, “Tuệ Lâm” một thân áo ni cô dài biến thành Ngọc Tuyết Ngưng quần áo trắng bông bênh!

Dương Thần đều muốn khóc lên, bị lừa lẩn này cũng quá thảm rồi! Chẳng trách thân thể vân anh của Tuệ Lâm lại có thể thành thạo mị hoặc khiêu khích chính mình như thế, hóa ra là hồ ly tinh này biến thành!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1319

Không Đổ Mặt

- Tiểu tử thôi, thử cái lưỡi thơm tho của Bồn cung, còn cho ngươi chiếm tiện nghi thân thể của ta, sao bộ mặt lại có vẻ ủ rũ như vậy.

Ngọc Tuyết Ngưng trêu chọc nói.

Dương Thần cảm thấy loại cảm giác bị trêu chọc tới nhục nhã, chỉ hận tu vi của mình kém xa hồ ly này. Yêu thuật dịch dung và tu vi ẩn núp của cô mạnh đến nỗi đáng sợ, khó lòng phòng bị!

Nhưng nghĩ lại, không đúng, nếu chính mình nhìn thấy không phải là Tuệ Lâm thật, vậy Tuệ Lâm kia bây giờ thế nào?

- Tuệ Lâm đâu? Cô làm gì Tuệ Lâm rồi?

Dương Thần lớn tiếng chất vấn.

Ngọc Tuyết Ngưng vờ vể tóc đen, buồn bã nói:

- Sao, lo lắng à? Ngươi cảm thấy ta sẽ làm gì cô ta?

- Cô nếu dám tổn thương Tuệ Lâm nửa phần, cho dù tôi đánh không lại cô cũng sẽ liều mạng với cô...

Tiếng nói Dương Thần trầm thấp, hung ác.

Ngọc Tuyết Ngưng 'xì' cười,

- Coi cái đầu của ngươi, ta ngay cả ngươi cũng chưa giết, giết một tiểu nha đầu tu vi Hậu thiên làm gì? Máu của cô ta căn bản chẳng có tý tác dụng gì với Bồn cung.

Nghe nói như thế, Dương Thần mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại nghĩ bản thân mình bị đùa giỡn thì lại nghiến răng nghiến lợi.

Ngọc Tuyết Ngưng lại cười quái dị nói:

- Sao, cảm thấy chưa đủ, hay thật sự muốn để Bồn cung ở trong địa lao này cùng ngươi phong lưu?

- Ha ha, Cung chủ nếu đồng ý, tôi đương nhiên cầu còn không được, tôi cùng với nhiều phụ nữ như vậy, thật sự chưa hưởng thụ qua tư vị của Cửu vĩ thiên hồ.

Dương Thần giận quá hóa cười, dứt khoát đi ra ngoài.

Ngọc Tuyết Ngưng căn bản không thèm để ý chút khiêu khích ấy, cuộc sống lâu năm buồn chán khiến tâm tính của cô được kiềm chế cực kỳ mạnh mẽ, hiểu rõ tất cả.

Tay áo vung lên, Ngọc Tuyết Ngưng thản nhiên nói:

- Bồn cung không rảnh bồi tiểu tử thôi nhà ngươi tiêu khiển trong này, vừa nãy đùa với ngươi, chẳng qua cũng là muốn khiến cô bé ngốc kia rõ, Dương đại ca mà cô ta luôn khăng khăng một mực đi theo là một con quỷ

phong lưu như nào, lại muốn ăn con thỏ trắng nhỏ bé là cô như nào.

Dương Thần ngẩn ra, lập tức nghĩ đến cái gì, lửa giận tràn ngập, hét:

- Cô nói cái gì? Đây... Tuệ Lâm có thể biết?

Ngọc Tuyết Ngưng khẽ cười:

- Người nghĩ Bồn cung ngu xuẩn như vậy sao, không thể ở trong địa lao thiết lập pháp khí dùng để theo dõi sao?

Dứt lời, Ngọc Tuyết Ngưng trong nháy mắt bắn ra một đạo chân nguyên, chui vào vách tường hàn thiết bên cạnh.

Bức tường sau khi nhện nhạo mở ra hoa văn như nước gợn, rạng rỡ lóe ra, nhưng lại bắt đầu phản chiếu ra một điện phủ xa hoa xanh vàng rực rỡ.

Điện phủ kia tràn đầy vẻ tao nhã cổ điển, rõ ràng là bên trong điện cung chủ Ngọc Hồ.

Lúc này, Tuệ Lâm đang mặt đầy thẹn thùng và oán hận đứng trước một cái gương hàn thiết, cảm môi mỏng, bất an không yên nhìn gương, hơn nữa còn một chút nhu tình rục rịch.

- Hàn thiết này bị Bồn cung dùng để cảm chế Yêu tộc, có thể truyền lại hình ảnh và âm thanh với cái trong đại điện, mọi thứ vừa rồi, Tuệ Lâm đã nghe thấy, nhìn thấy toàn bộ.

Ngọc Tuyết Ngưng đặc ý nói.

Chân Dương Thần cũng bắt đầu nhũn ra, còn có cái gì khiến mình cảm thấy hổ thẹn hơn cái trước mắt này.

Cũng may da mặt Dương Thần đủ dày, nếu đã thú nhận tất cả rồi, thì sẽ đơn giản đỉnh đạc nhìn Tuệ Lâm trước gương hàn thiết tươi cười chào hỏi.

- Cái đó... Tuệ Lâm à, là anh không tốt, để em chịu ủy khuất như vậy. Nếu anh có thể còn sống đi ra, anh tuyệt đối sẽ không tiếp tục tạo khoảng cách với em.

Dương Thần cũng không biết phải nói gì cho phải, dường như nên động tình mà nói, đã cùng “Tuệ Lâm giả” này nói xong rồi.

Tuệ Lâm vừa nghe xong, trong mắt khó nén chút vẻ vui mừng, nhưng càng thêm ngưng ngùng, hốc mắt ẩm ướt, quay lưng đi lau khô mắt, không muốn nói nhiều.

Ngọc Tuyết Ngưng đối với lập trường lại một lần tỏ lộ của Dương Thần, mắt hiện lên một tia ưu thương thân nhiên, tay áo vung lên, đóng lại chiếc gương hàn thiết.

- Tiểu tử thời này, có vợ rồi còn thích trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy. Hiện giờ Tuệ Lâm đã quyết một lòng với người rồi, người rất đặc ý?

Dương Thần không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Tôi khá là khôn nạn, nhưng tôi ít nhất sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Nếu yêu rồi, làm rồi, tất nhiên sẽ chịu trách nhiệm. Cảm tình vốn không phải do con người làm ra và có thể khống chế, tôi chỉ có thể cố gắng để người phụ nữ của tôi không bị tổn thương, tôi làm không được hoàn mỹ, nhưng ít ra tôi

vẫn đang cố gắng thỏa mãn mỗi người các cô.

- Người còn lý trí trằng?

Ngọc Tuyết Ngưng cười khẩy nói.

- Tôi không then với lương tâm, tại sao phải làm bà làm bầm, đàn ông cả cuộc đời chỉ có một người vợ trên đời này, nhưng đối tốt với vợ mình được nhiều người

- Tôi tuy không thể một lòng với vợ mình, nhưng tôi có thể dùng tính mạng của mình để yêu cô ấy. Tôi tin sớm muộn gì có một ngày, cô ấy sẽ hoàn toàn hiểu được và bao dung tôi.

Dương Thần nghiêm túc nói.

- Trông tráo, nói những lời này cũng không đỏ mặt.

- Đi phải đúng, đứng phải thẳng, tôi cứ như vậy, cô có thể làm gì?

Ánh mắt Ngọc Tuyết Ngưng lộ ra vài phần phức tạp, thản nhiên nhìn Dương Thần một hồi, thản nhiên cười,

- Nếu người kia cũng giống như người, dám yêu dám hận, vậy cũng không tệ...

- Người kia? Người nào?

Dương Thần nhíu mi hỏi.

- Bồn cung hỏi người, ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’ của người, là học được từ đâu

Ngọc Tuyết Ngưng không trả lời mà hỏi ngược lại.

Dương Thần trong lòng nghiêm nghị, hồ ly này quả thực biết công pháp của mình, đồng thời có chút kích động, lại cẩn thận một chút đáp:

- Là một tiên bối Thục Sơn truyền cho tôi, sao cô lại biết.

- Tiên bối Thục Sơn? Hừ... phải rồi, tuổi của người như vậy, sao lại biết được người đó...

Ngọc Tuyết Ngưng gật gật đầu, dường như lâu bầu nói:

- Người có thể tuổi trẻ như vậy đã nhập thái thanh thần lôi kiếp, cũng tính là đáng quý. ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’ này cho tới giờ được cho là công pháp số một số hai trên đời, cũng thật sự rất khó luyện. Nếu như người có thể bước vào Thượng Thanh thần lôi kiếp, có thể sẽ nhìn thấy người đó...

- ‘Người đó’ mà cô nói rốt cuộc là ai?

Ngọc Tuyết Ngưng thù hận nói:

- Hỏi nhiều như vậy làm gì, hơn hai vạn năm qua, số lượng tu luyện ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’ cũng không ít, vượt qua Thái Thanh thần lôi kiếp cũng không ít. Nhưng người có thể dễ dàng vượt qua Thượng Thanh thần lôi kiếp không?

Dương Thần oán thăm, rõ ràng là cô ta tự mình nhắc đến.

- Được rồi, tiểu tử thôi, Bồn cung hôm nay xuống đây, còn có một chuyện muốn người làm.

Ngọc Tuyết Ngưng nói.

Dương Thần buồn bực,
- Cô còn có chuyện gì cần tôi làm?

Ngọc Tuyết Ngưng giảo hoạt cười,

- Người quên rồi? Đại hội Thông Thiên, Bồn cung lại không thể tự mình tham gia.

Dương Thần kịp phản ứng, thất thanh nói:

- Cô nói là, để tôi đại biểu cho Ngọc Hồ cung các người đi tham gia đại hội Thông Thiên?

- Bồn cung là tâm tốt ý tốt, người giành thắng lợi, có thể lấy được không ít tiên thảo linh bảo từ bên trong tháp. Hơn nữa Bồn cung mới giúp người và cô bé ngọc Tuệ Lâm kia tác hợp, cho người thêm một mỹ thiếp, người cũng không nên không biết tốt xấu

Ngọc Tuyết Ngưng mắt lộ hàn quang nói.

Dương Thần buồn bực nói:

- Tham gia thì không có vấn đề, tôi vốn cũng định đến đó, nhưng cô tin chắc, tôi có năng lực trở hết tài năng?

- Nếu không có gì không ngờ, xác nhận là không vấn đề gì, Ma Tu kia mấy trăm năm qua đều không ra gì, Ngũ đại Long sử Long cốc, ngay một Băng Long sử cũng chưa từng tham gia, đó hẳn không phải là đối thủ của người.

- Nếu như là những Long Tộc khác, cao tới đâu cũng nhiều hơn mấy thủ hạ Thiên yêu bát phẩm của ta vài phần, thủ hạ của ta trước kia từng đấu với bọn chúng, nhưng hôm nay người xuất mã, hẳn là nắm chắc.

Ngọc Tuyết Ngưng phân tích nói.

Dương Thần cười tà nói:

- Hóa ra cô giữ tôi lại là vì chuyện này... Cô, sẽ không sợ tôi đánh xong, trực tiếp chạy vào trong tháp Thông Thiên, xông lên 99 Trọng Tử Thanh Thần Lôi kia?

- Hừ, tiểu tử thôi, người suy nghĩ quá viễn vông rồi.

Ngọc Tuyết Ngưng khinh thường nói:

- Không nói người nhất định không bỏ được Tuệ Lâm, cho dù người muốn vào trong tháp, cũng là Bồn cung cùng người tiến vào tầng một, người muốn trốn cũng không có cửa.

Lòng Dương Thần trầm xuống, quả thật như thế, bản thân muốn ra ngoài, tất nhiên không thể bỏ lại Tuệ Lâm mặc kệ, vậy chính mình nên nghĩ đến phương pháp an toàn ổn thỏa hơn mới được.

Ngọc Tuyết Ngưng thấy sự việc nói rõ, cũng không có ý định tiếp tục giam giữ Dương Thần, sau khi mở cửa địa lao ra, mang theo Dương Thần nhanh chóng rời khỏi.

Dương Thần là lần đầu tiên chân chính đặt chân trên mặt đất Ngọc Hồ cung, tò mò nhìn bốn phía xây dựng tuyệt trần và núi non xung quanh, đi

theo Ngọc Tuyết Ngưng vào trong đại điện.

Tuệ Lâm thấy Dương Thần đi tới, mặt đỏ tim đập, tuy cảm thấy e lệ, nhưng không kìm nổi khát vọng mãnh liệt trong lòng, xông lên ôm lấy eo hồ của Dương Thần.

- Được rồi được rồi, em có phải cũng muốn để anh sờ hông em giống hồ ly kia?

Dương Thần vỗ vỗ lưng cô cười nói.

- Không... không phải!

Tuệ Lâm vội vàng buông ra, thật cẩn thận liếc Ngọc Tuyết Ngưng một cái, sợ Ngọc Tuyết Ngưng tức giận.

Nhưng Ngọc Tuyết Ngưng cũng không coi là quan trọng, thân nhiên ngồi vào ghế da Bạch Hồ của mình, có chút cổ quái nhìn ra khoảng không bên ngoài đại điện, dường như đang chờ cái gì đó.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1320

Đấu Với Yêu Long

Không lâu sau, Dương Thần cũng cảm nhận được gì đó, trong chớp mắt, một đạo ánh sáng lóe lên, từ xa giống như đạo quang bó buộc chiếu vào đại điện!

Tốc độ này, nếu ở bên ngoài Vạn Yêu giới, Dương Thần cũng không biết là nhanh như nào, nhưng ở trong này, cũng là nhanh đến kinh người!

Trong thanh quang lóe ra, một bóng người thon dài hiện lên, nhưng lại là một gã đội vòng ngọc bích, mặc trường bào xanh nước biển, nam tử trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú.

Dương Thần có thể cảm nhận được, đây cũng là một gã Thiên yêu, lực lượng ngang với Bạch Cưu ngày đó đấu với mình một trận, nhưng tốc độ nhanh hơn Bạch Cưu kia.

- Cung chủ, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo.

Tên đàn ông kia cũng không nhìn Dương Thần và Tuệ Lâm ở một bên trong đại điện, trực tiếp khom người hướng tới Ngọc Tuyết Ngưng.

Ngọc Tuyết Ngưng mặt lộ vài phần nghiêm nghị,

- Thanh Loan, chẳng lẽ biên cảnh lại xảy ra chuyện gì?

Yêu tu gọi là Thanh Loan hít vào một hơi, trầm giọng nói:

- Đúng vậy, trước kia Cung chủ lệnh cho Ba Xà và Khải Phong hai người đóng ở rừng Yêu Dạ và cửa Xích Long Tuyết Sơn, lại có hai Thiên yêu ở phía sau đợi lệnh bất cứ lúc nào, nếu không phải Long Vương Cầu Vô Cương đích thân tới, vốn không nên lo mới đúng. Nhưng hôm qua thuộc hạ theo thông lệ đến thị sát, lại phát hiện...

- Phát hiện cái gì, cứ nói ra

Khuôn mặt Ngọc Tuyết Ngưng đã thắm một mảnh âm lệ.

Thanh Loan chần chừ vài tiếng nói:

- Nơi Ba Xà và Khải Phong đóng giữ đã không có dấu vết hai người đó, mà hai thượng phó hậu phương, Hồ Giao, Bạch Hào và năm Thiên yêu khác, không ngoài dự tính, đều có dấu vết đánh nhau, hẳn là... bị giết đến hài cốt cũng không còn rồi.

- Láo xược!

Ngọc Tuyết Ngưng bỗng nhiên đứng lên, đôi mắt phượng tràn đầy hàn khí khiến người ta sợ hãi, tinh quang lóe ra, lửa giận hùng hực, uy áp của Thiên yêu cửu phẩm đỉnh cao chợt bùng nổ, dường như toàn bộ Ngọc Hồ cung, và cả đỉnh núi cũng bắt đầu chấn động!

Mười mấy tỷ nữ áo trắng bên ngoài Ngọc Hồ cung quy trên mặt đất, lạnh

run hô to,

- Cung chủ bớt giận.

Thanh Loan ngạo mạn cũng rơi hai đầu gối xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

Dương Thần che chở Tuệ Lâm, có chút cố hết sức chống đỡ lửa giận của Cửu vĩ hồ này. Trong lòng hoảng sợ, người phụ nữ này lần trước đấu với mình, căn bản là không xuất ra toàn lực, tu vi của cô ta thực tại sâu không lường được!

Ở trong Vạn Yêu giới này còn kinh khủng như vậy, nếu ra ngoài đấu, chẳng phải là tung hoành vô địch?

Thật không biết là tình hình như nào, cấp bậc cao thủ loại nào có thể nhốt người phụ nữ này vào Vạn Yêu giới, thực sự quá khó để có thể tưởng tượng!

Dương Thần thậm chí cảm nhận được, Athena mà mình không cách gì chống lại, có thể cũng không phải đối thủ của Cửu vĩ hồ ly này.

Chính mình theo lý thuyết đã vượt qua cấp bậc Thiên yêu bát phẩm, lại có sự chênh lệch lớn với Ngọc Tuyết Ngưng cửu phẩm như vậy? Hay là tu vi của cô ta sớm đã vượt qua cửu phẩm?

Nếu Ma Đế Ma Tu kia và Long Vương Long tộc đều là cao thủ cùng cấp bậc với Ngọc Tuyết Ngưng, vậy bản thân mình cũng thật là ếch ngồi đáy giếng rồi, chút thực lực của mình, tính là cái thứ gì?

Trong khi cười khổ, Ngọc Tuyết Ngưng đã sớm thu lại cảm xúc tức giận, lại lần nữa ngồi xuống, mặt cười lạnh.

- Hay cho tên Cầu Vô Cương, trước thì phái tay sai của mình đến làm tổn thương Yêu tộc trên lãnh địa của ta, ta còn không muốn làm lớn chuyện. Nếu lúc này gã đã ngày càng táo tợn, vậy Bồn cung cũng không khách khí...

Thanh Loan run rẩy nói:

- Cung chủ, ngài có tính toán gì không? Hay là... Ngài muốn đích thân ra tay?

Ngọc Tuyết Ngưng híp mắt,

- Tự mình ra tay? Bọn chúng xứng sao?

- Ách... Đương nhiên không xứng.

Thanh Loan mồ hôi lạnh đầy đầu. Tuyết đại giai nhân này tuy bình thường vui cười bướng bỉnh, không hề giống chúa tể một phương, nhưng khi khí tức lên đầu, thật đúng là lòng lang dạ sói đến tận cùng!

- Người lui ra đi, chuyện biên cảnh, không cần quản nhiều, để tất cả Thiên yêu đang đóng bên ngoài quay về lãnh địa của mình, để lại vài thủ hạ râu ria là được. Chuyện còn lại, Bồn cung tự có tính toán.

Thanh Loan gật đầu, sau lại do dự, lại nói:

- Cung chủ, thuộc hạ rất khó hiểu một chuyện...

- Nói.

- Cầu Vô Cương kia dù có, Ngũ đại Ma Long tuy đều có tu vi bát phẩm, nhưng một chọi một, đấu lại ba mươi sáu Thiên yêu của Ngọc Hồ cung

chúng ta, rất khó có thể giành phần thắng.

- Nhưng Ba Xà và Khải Phong liên kết lại, theo lý thuyết cho dù đấu không lại Ngũ đại Ma Long sử, cũng không phải khó để trốn thoát... Chẳng lẽ, Long cốc này lại xuất hiện cao thủ nhất đẳng Vạn Yêu giới gì đó?

Thanh Loan nhíu mi nói.

Ngọc Tuyết Ngưng hơi có thâm ý liếc mắt Dương Thần, thấy Dương Thần cũng đang suy tư cái gì đó, phát tay nói:

- Đi xuống đi, Bồn cung tự nhiên nắm rõ.

Thanh Loan tuy buồn bực nhưng đành phải ngoan ngoãn gật đầu rời khỏi, xoay người một cái, lại lần nữa hóa thành một đạo thanh quang, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Dưới đại điện, Tuệ Lâm vẻ mặt tò mò hỏi:

- Dương đại ca, mấy cái tên bọn họ nói, em nghe sao mà thấy có chút quen tai?

Dương Thần hồi phục tinh thần, cười cười xoa đầu cô,

- Khẳng định không theo bà em nói, chăm chỉ đọc sách đi, không phải đều là quái thú trong truyền thuyết Sơn Hải Kinh sao.

- Quái thú? Yêu tộc chúng ta, sao lại thành quái thú?

Ngọc Tuyết Ngưng không vui ngắt lời:

- Hồn Độn trong Hồn Độn đỉnh kia của ngươi, có thể coi là mãnh thú, đám mãnh thú Hồng Hoang không thể hóa thành hình người cũng có thể gọi là quái thú. Nhưng Yêu tộc chúng ta, chúng là linh chủng thân thiết nhất Thiên Đạo, so với loại người Tiên Thiên bạc nhược các ngươi không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Dương Thần ngược lại cười cười:

- Các người đã mạnh hơn loài người, vậy thế nào lại bị tu sĩ loài người nhốt vào Vạn Yêu giới này?

Ngọc Tuyết Ngưng hừ lạnh một tiếng, khinh thường đáp lại:

- Ngươi vừa rồi cũng nghe thấy đấy, Long cốc kia khinh người quá đáng. Bồn cung trước kia lừa phản ứng với bọn chúng, bây giờ càng lúc càng tệ, Bồn cung phái người đi ra ngoài, giáo huấn đám sâu dãi không biết tốt xấu kia một chút!

- Tôi?

Dương Thần ngây ngô cười nói:

- Cô không phải là để tôi đi đại hội Thông Thiên sao? Bây giờ bảo tôi đến Long cốc, nếu chẳng may đụng phải Long Vương nổi tiếng kia, tôi chẳng phải là có đi không có về?

Ngọc Tuyết Ngưng khinh miệt nói:

- Thế này đã sợ rồi? Ngươi nghĩ Cầu Vô Cương quản được nhiều như vậy à? Chỉ cần người không vào trong bộ phận Long cốc, ở bên ngoài giết mấy Long tộc cấp bậc Thiên yêu, gã căn bản sẽ khinh thường không thèm động

thủ với người.

Dương Thần có chút buồn cười,

- Đây chính là ngạo khí của đám cao thủ đứng đầu các người sao? Thủ hạ của mình chết, cũng không đồng ý buông phong thái đi giúp đỡ?

- Cá lớn nuốt cá bé, pháp tắc Thiên Địa, cứ yếu là phải đi giúp, vậy loài người các người vì sao phải ăn thịt muông thú? Sao không đi giúp chúng?

- Người đương nhiên chỉ biết giúp người, các người cùng là Yêu tộc, không phải sao?

Dương Thần phản bác.

Ngọc Tuyết Ngưng cười nhạo,

- Đúng là ngu xuẩn ngây thơ, Bồn cung lúc nào nói bọn chúng là đồng tộc với Bồn cung? Gạt bỏ tình cảm sắc có, thực lực quyết định tất cả.

- Bọn chúng bám dưới vây cánh của Bồn cung, chẳng qua chỉ là muốn làm hết sức để sống được an ổn một chút, là bọn chúng muốn cầu cạnh Bồn cung, không phải Bồn cung có nghĩa vụ đi bảo vệ bọn chúng.

- Bọn chúng chết thì đã chết rồi, Bồn cung không cần quan tâm. Bồn cung quan tâm chính là, như vậy thật khiến Bồn cung mất mặt, mà không phải là cái chết của bọn chúng!

- Đổi lại mà nói, nếu như muông thú người hôm nay ăn, lại hùng mạnh với loài người như người, người lại làm sao đi ăn chúng, chẳng sợ các người một người một thú, chỉ có thể bình an vô sự như thường, bình đẳng đối đãi.

- Cho nên, đám vô dụng kia chết là chuyện của bọn chúng, Bồn cung chỉ cần tìm lại mặt mũi của mình, chứ không phải là vì bọn chúng báo thù...

Dương Thần cảm thấy nội tâm người phụ nữ này chính là bà điên, cũng thiệt cho tướng mạo đẹp như thiên tiên của cô, chẳng qua có chút lời vắn tắt là có lý.

- Chẳng muốn cãi với cô, muốn tôi đi giúp cô lấy lại danh dự cũng được, nhưng cô dù sao cũng phải nói cho tôi biết, các người rút cuộc tại sao phải giết chóc lẫn nhau chứ, chắc không phải là các người tức giận sẽ đi giết vài người?

Ngọc Tuyết Ngưng lắc lắc đầu,

- Bồn cung cũng không biết, nhưng Bồn cung cũng không muốn biết. Cầu Vô Cương tâm cơ sâu như biển, đi đoán cũng không dùng được bao nhiêu, đơn giản là muốn hơn Bồn cung, hoặc là muốn lao ra khỏi Vạn Yêu giới này. Bồn cung đối với việc gã rút cuộc đang làm gì, căn bản không có hứng thú.

Dương Thần cười gượng nói:

- Vậy tôi giúp cô đi giết rồng, nhưng cũng phải cho tôi cái gì chứ.

- Không giết tình nhân nhỏ của người, chính là lợi ích lớn nhất cho người.

Ngọc Tuyết Ngưng lạnh lùng nghiêm nghị liếc Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm lúc này cũng chỉ lo ngượng ngùng đỏ mặt, đều không quan tâm được tới sát khí kia.

Dương Thần oán thầm người phụ nữ này thật sự không thể trêu chọc, đánh không lại, nói cũng không lại. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

- Ta khuyên ngươi vẫn nên xuất phát sớm một chút, với tốc độ của ngươi, đi qua núi Xích Long Tuyết tiến vào lãnh địa Long Cốc, giết mấy con rồng rồi trở về, cũng phải mất tới sáu bảy ngày. Đến lúc đó, vừa lúc có thể kịp đến đại hội Thông Thiên.

Ngọc Tuyết Ngưng nói xong, biến ra một quyển trục bằng da ám màu, ném cho Dương Thần.

Dương Thần sau khi nhận lấy, phát hiện phía trên tất cả đều là chữ triện cổ, cũng may là đầu hắc nhó được một lượng lớn tri thức lịch sử học, cũng có thể đọc hiểu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1321

Nội Giới - Ngoại Giới

- “Đồ sơn kim đan lục”? Luyện đan phổ?

Dương Thần sững sốt, Cửu vĩ hồ ly này là có chủ ý gì?

Truyền thuyết, Đồ Sơn Thị Nãi này là vợ của Cổ Hoàng Đại Vũ, cũng nghe đồn là Cửu vĩ hồ linh. Đến bây giờ, đây quả thật chính là luyện đan phổ vốn có trong tộc của Ngọc Tuyết Ngưng.

Ngọc Tuyết Ngưng thản nhiên nói:

- Bộ tộc Cửu vĩ của ta từ thời kỳ cổ xưa đã có quan hệ với tu sĩ loài người, giành được các phương pháp luyện đan và vô số phương thuốc. Chỉ là Yêu tộc chúng ta cũng không am hiểu luyện đan, cũng không như tu sĩ nhân loại bình thường cần đan dược giúp đỡ. Cho nên luyện đan phổ này ở chỗ Bồn cung cũng không được trọng dụng.

- Bồn cung thấy ngươi có được Hồn Độn đỉnh, lại tu luyện “Vãng niệm diễn sinh kinh”. Có thể dễ dàng sử dụng Tam Muội chân hỏa, chỉ sợ luyện đan cũng sớm đã học xong.

- Ngươi cầm đan phổ này nghiên cứu, bên trong có không ít phương thuốc là tuyệt mật thượng cổ. Có thể luyện chế ra Thượng phẩm, Cực phẩm, thậm chí là đan dược Tiên phẩm.

- Mà thân thể Long tộc, bất kể là long huyết, long cốt hay là các loại long lân đều là trân phẩm luyện đan. Nếu sau khi ngươi giết Long tộc có ý muốn học, có thể thử lấy để làm nguyên liệu luyện đan.

Dương Thần cực kỳ động tâm, mỗi thứ trong đan phổ này đều khiến hắn vô cùng yêu thích, không khỏi trịnh trọng hỏi:

- Vì sao lại giúp tôi?

Ngọc Tuyết Ngưng cười khẽ,

- Dù sao cũng là thay Ngọc Hồ cung ta đi tỷ thí, hơn nữa tu vi của ngươi lại kém cỏi, đương nhiên phải giúp một chút...

Dương Thần ngờ vực bỏ cuốn sách không rõ chất vào vào nhẫn tu di, nghiêm túc nói,

- Cảm ơn.

- Không cần nói cảm ơn, so với việc nói những lời vô dụng này, không bằng tra rõ ràng cho Bồn cung xem, rốt cuộc là ai giúp Cầu Vô Cương.

Ngọc Tuyết Ngưng hí mắt nói:

- Bồn cung biết, vừa rồi ngươi suy nghĩ cái gì. Nhưng ngươi không nói, Bồn cung cũng không muốn hỏi nhiều. Nếu không còn chuyện gì nữa thì xuất phát đi, tình nhân nhỏ Tuệ Lâm của ngươi, Bồn cung sẽ thay ngươi

chăm sóc.

Dương Thần bất đắc dĩ trong lòng, thật đúng là không gì qua khỏi mắt xanh của cô.

Bản thân thật sự là có dự đoán, có thể là Văn Thao kia cũng còn sống mà chạy vào Vạn yêu giới tạo nên tất cả những chuyện này.

Văn Thao kia có thể cắn nuốt loài người, nói vậy thì cũng có thể cắn nuốt Yêu tộc, nếu dựa theo bộ dáng sau khi gã cắn nuốt mà biến thành, lại nắm trong tay năng lực và trí nhớ của cơ thể kia, vậy gã ở Vạn Yêu giới có thể mạnh hơn nhiều so với bên ngoài!

Bên ngoài giới, cho dù cắn nuốt thêm vài người, cũng không thể phát sinh tính chất bay vọt.

Nhưng ở Vạn Yêu giới này, đám Thiên yêu Thiên ma này đều là cao thủ có được sức kiên trì chịu đựng lớn vô cùng.

Nếu Văn Thao không ngừng mà cắn nuốt, thực lực có thể nói là tăng vọt!

Hơn nữa, gã có thể biến thành các loại hình thái, rất khó bắt được, khó lòng phòng bị!

Đối với cái này, Dương Thần vô cùng không yên. Phải biết rằng bên ngoài giới, chính mình cũng chỉ có thể dùng Hỗn Độn đỉnh để trấn áp gã, hiện giờ nếu gã thật sự còn sống, thực lực của mình giảm đi ít nhiều, tu vi của gã lại có thể nhanh chóng tăng lên, bản thân sao có thể đấu với gã?

Nhưng bản khoản lo lắng cũng không làm được gì, Dương Thần sau khi đơn giản từ biệt Tuệ Lâm, liền từ Ngọc Hồ cung xuất phát hướng về phía núi Xích Long Tuyết.

Tuệ Lâm sau khi biết được tâm ý của Dương Thần, càng hiện ra tâm tư gấp gáp, khó tránh vẻ mặt lo lắng.

Bóng dáng Ngọc Tuyết Ngưng chợt lóe lên, đi tới bên người Tuệ Lâm, giễu cợt nói:

- Cứ như vậy luyến tiếc, chẳng lẽ còn muốn động phòng xong mới để tình lang của cô đi sao?

Tuệ Lâm liên tục lắc đầu, khuôn mặt lại hồng hồng, cũng không biết là nói trúng rồi hay là không muốn.

Ngọc Tuyết Ngưng có chút không nói nổi với cô bé này, khẽ thở dài một hơi:

- Nhân những ngày đi ra ngoài này của hắc, cô nên yên tâm theo ta tu luyện, tu vi của cô đến đến đỉnh cao Hậu thiên. Bỏ cung tự mình hướng dẫn cô, không đến vài ngày có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên. Đến lúc đó để Dương Thần cho cô chút đan dược, đến Tiên Thiên đại viên mãn cũng không cần bao lâu nữa.

- Trong Vạn Yêu giới này, ngay cả tu vi Hóa Thần cũng chưa tới, kỳ thực là nguy cơ tứ phía. Những tỳ nữ này của tôi đều mạnh hơn cô không biết bao nhiêu lần, cô không muốn kéo chân của Dương Thần, thì hãy tập trung tinh

thần, bình ôn tu luyện.

Với cao thủ đỉnh cao cửu phẩm như Ngọc Tuyết Ngưng, tu luyện Hóa Thần trở xuống, thật rất giống đồ chơi dành cho con nít. Bởi vì chỉ có Hóa Thần kỳ là tính tuyệt đối cần cảnh giới thể ngộ, không thể hỗ trợ từ ngoại lực, cho nên cô cũng nói được cực kỳ tự tin.

Tuệ Lâm nghe xong lời này, trong mắt không khỏi lộ lên khát vọng mãnh liệt, cô quả thật chịu đủ cảm giác làm “Con ký sinh” rồi, cũng không cần biết nhiều lắm, tràn đầy quyết tâm gặt đầu.

...

Ngoài giới, khách sạn quốc tế Thanh Long Yến Kinh.

Nơi này do hội Thanh Long đứng phía sau bỏ vốn xây dựng thành khách sạn lâm viên, cho dù trong mùa đông khắc nghiệt cũng sẽ không thiếu những người tới thăm.

Vừa vặn là ngày ánh nắng tươi sáng, tuy gió lạnh từng trận, nhưng dưới ánh mặt trời cũng trở nên không quá lạnh.

Trên sân bóng bên ngoài, một bóng dáng nho nhỏ đang nhanh chóng di chuyển, đem theo một đường bóng xảo quyết chuẩn xác đánh trở về.

Mà ở đối diện cô, một cô gái thanh xuân sức sống, lại là có chút trứng chọi đá, mồ hôi túa ra như mưa, đã sắp không theo kịp tiết tấu đánh trả của quả bóng kia.

Cuối cùng, lại một lần nữa bóng rơi xuống trong sân, không thể tiếp, người buộc tóc một thân phần hồng buồn bực vọt bóng bàn.

- Đừng đánh nữa đừng đánh nữa! Bắt nạt người quá! Chờ chú quay lại, chị cũng muốn chú ấy dạy chị công phu! Tiểu quái vật, chạy nhanh như vậy không mệt à?

Đường Đường liền thoáng oán trách, đi đến nhà tránh nắng bên cạnh sân bóng, cầm một ly đồ uống trên bàn, ‘ừng ực’ rót vào miệng.

- Chậm thôi, ai dạy con uống trà lỗ mãng như vậy, sắp lập gia đình rồi còn giống trẻ con.

Đường Uyên bên cạnh dạy dỗ.

Giống như trang phục đôi, Đường Uyên cũng mặc một bộ đồ thể thao hồng, bím tóc đuôi ngựa được buộc túm phía sau, đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi. Nhưng thân thể đầy đặn kinh người, khiến áo thể thao của cô to hơn vài số.

- Sợ cái gì, dù sao ở đây hôm nay đều là con gái, thực nữ cái gì, trước mặt đàn ông giả bộ chút là được rồi.

Đường Đường ợ một cái nói.

Lúc này, một thân áo phong trắng, váy thể thao ngắn, Lam Lam giống như một trận lốc xoáy nhỏ chạy tới bên bàn, đôi mắt trông mong nhìn đồ uống trên tay Đường Đường, quay đầu nhìn Lâm Nhược Khê bên kia.

- Mẹ, Lam Lam cũng muốn uống nước ngọt

Lâm Nhược Khê đeo kính đen, đang dựa vào ghế sofa xem tạp chí tài chính và kinh tế, nghe thấy tiếng nói của con gái, tùy tay đem bình nước cho cô.

Lam Lam chu môi,

- Lam Lam muốn uống nước ngọt của chị Đường Đường, không muốn uống nước.

Lâm Nhược Khê lúc này mới đứng dậy, tháo kính đen xuống, sắc mặt không vui nói:

- Lại không ngoan rồi, nói với con bao nhiêu lần rồi, trong nước ngọt có rất nhiều đường, càng uống càng béo. Đây là đồ uống dinh dưỡng cho con, vị hoa quả, uống vào sẽ không béo.

Lam Lam tủi thân nhận bình nước, dẹt miệng giống như bị đánh.

- Chị Nhược Khê, chị cũng quá nghiêm khắc nha, Lam Lam nhỏ như vậy, béo một chút cũng không nên thế. Đây không phải là đứa trẻ mập mập sao, quá đáng yêu nha.

Đường Đường cảm thấy đứa nhỏ này rất đáng thương.

- Đúng vậy, Nhược Khê, đồ uống vận động này kỳ thật không nhiều nhiệt lượng, để con bé uống đi, dù sao sau này luyện công rồi cũng tốt thôi, gây lại cũng đơn giản.

Đường Uyển cũng khuyên nhủ.

Lâm Nhược Khê thở dài, bỏ chai nước chưa mở nắp của Lam Lam lại.

Bé mập lần này mặt mày hơn hở, hai má cọ trên đùi Đường Đường:

- Chị Đường Đường thật tốt.

Đường Đường nhe răng với cô:

- Tốt cái gì mà tốt, biết chị tốt còn không cho chị mặt mũi, thua chị một ván cũng khó như vậy sao?

Lam lam chu môi,

- Là chị quá chậm, Lam Lam lần đầu tiên đánh đã đánh tốt hơn chị rồi...

- Chị... tiểu quỷ này... chị đánh vào mông em!

Đường Đường buông đồ uống, làm bộ muốn bắt Lam Lam.

Nhưng Lam Lam thật sự rất nhanh nhẹn, nhanh như chớp bỏ chạy cách một khoảng xa, bắt đầu mở nắp đồ uống, vẫn không quên muốn uống.

Nhìn con gái đuổi theo Lam Lam chạy khắp nơi, Đường Uyển có chút không nói được, cười nhạt một tiếng, nói với Lâm Nhược Khê:

- Tuổi trẻ thật tốt, giống như chúng ta, tính là có thân thể và thể lực, cũng không cách nào chơi vui vẻ như vậy.

Vốn tưởng Lâm Nhược Khê ít nhất sẽ đáp một tiếng, nhưng sau khi nói xong Đường Uyển phát hiện, Lâm Nhược Khê ngồi trên ghế, yên lặng ngẩn người, ánh mắt không có tiêu điểm, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

- Đang lo lắng Dương Thần?

Đường Uyển mỉm cười khuyên:

- Tinh thần em không tốt, hôm nay ra ngoài thả lỏng đừng suy nghĩ nữa. Anh ấy nhất định không có việc gì, chúng ta không thể để mình rối loạn đầu trận tuyến, phải ngoan ngoãn chờ anh ấy về.

Lâm Nhược Khê cũng mãnh liệt hoàn hồn, sau khi sửng sốt, lộ ra thần sắc ngượng ngùng:

- Không, em biết chồng em nhất định không có việc gì, em là đang nghĩ chuyện khác...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1322

Ác Mộng Và Đồ Long

- Chuyện khác? Chuyện gì? Em không phải là lo ở đây cũng có người đến bắt cóc chứ!

Đường Uyển có chút không ngờ.

Trên thực tế, từ ngày mẹ con Lâm Nhược Khê lọt vào công kích của dư nghiệt Lương gia, Dương gia cũng đã không hề lơ lửng.

Lâm Nhược Khê đối với chuyện mình không ngờ giết chết hơn mười cao thủ Hậu thiên, như thế nào cũng không thể nhớ lại, càng không có cách nào giải thích.

Phải biết rằng, những người này bởi vì có quan hệ với nội công đứng đầu Hậu thiên, luận về tác chiến hay năng lực, còn mạnh hơn so với tinh nhuệ Hải Ưng và những thành viên Long tổ bình thường, đặc biệt dưới tình huống đánh giáp lá cà.

Nhưng không có số siêu cấp sát thủ đếm trên đầu ngón tay trong Zero, gần như không có người nào có thể sử dụng kỹ thuật khéo léo không chệ vào đâu được như thế để giết bọn họ.

Điều tra không có kết quả, Thái Vân Thành cũng không yêu cầu Lâm Nhược Khê điều gì, chẳng sợ tràn đầy nghi vấn, tóm lại trước mắt là chuyện tốt.

Ngay sau đó, Dương Công Minh tự mình phái Thân binh tinh nhuệ Dương gia, cùng các thành viên Viêm Hoàng Thiết Lữ Thái Vân Thành đặc phái phối hợp công tác. Cả ngày duy trì cảnh giới ở khoảng cách nhất định.

Dương Công Minh vốn còn muốn Lâm Nhược Khê lấy thân phận chủ mẫu, để Solon và Macedonia..., phái một vài chiến sĩ hải ngoại tiến vào cảnh nội Hoa Hạ.

Nhưng, Lâm Nhược Khê suy xét đến lực ảnh hưởng của Dương Thần trên toàn thế giới, vẫn là buông ý định này.

Giấy không thể gói được lửa, Dương Thần mất tích nhiều ngày như vậy, chuyện này sớm muộn gì mọi người đều biết, nhưng tận lực kéo dài lúc này, cũng có quan hệ lợi hại rất lớn.

Tuy nhiên, thành viên quan trọng như Đường Uyển và Đường gia, cùng với Lưu Ngọc Minh, cha là đầu rồng thế giới ngầm Yên Kinh, luôn không khó biết được tin tức này.

Lưu Ngọc Minh ôm tâm thần bất định, sau khi vào Yên Kinh xác nhận chuyện này, đồng ý với Lâm Nhược Khê tạm thời không nói cho Sắc Vi, Thái Ngung và những người khác ở Trung Hải.

Tuy sự việc càng ngày càng khó bề phân biệt, hành tung của Dương Thần không thể tìm ra, nhưng người ở Yên Kinh cũng không thể cứ ngồi chờ như vậy, chân không bước ra khỏi nhà cũng không được.

Như là hôm nay, ánh mặt trời rạng rỡ, Lưu Minh Ngọc liền mời Đường Uyển và Lâm Nhược Khê đến khách sạn của mình thư giãn.

Nơi này là một trong những doanh nghiệp dùng vốn của Thanh Long, mặt ngoài giống như yên tĩnh, nhưng kỳ thật lại đề phòng nghiêm khắc, độ an toàn cũng không thể thấp hơn so với Dương gia.

Cùng Lam Lam ở nhà nhiều này cũng vô cùng nhàm chán, bé mập cũng buồn đến sắp hỏng rồi, vừa tới nơi này liền quần lấy Đường Đường chơi rất vui, cũng xảy ra chuyện vừa rồi.

Lúc này, nghe Đường Uyển thân thiết hỏi, Lâm Nhược Khê do dự, dường như không biết mở miệng như nào.

Đúng lúc, cách đó không xa, Lưu Minh Ngọc mặc áo thể thao Arcteryx chạy chậm tới, tò mò hỏi:

- Chị Đường Uyển, chị nói chuyện gì với Lâm tổng thế?
- Không có gì, Lâm Nhược Khê đang ngăn người, liền thuận miệng hỏi.

Đường Uyển cười nói:

- Còn mở miệng một tiếng ‘Lâm tổng’ đấy, không phải đã từ chức sao?

Lưu Minh Ngọc xấu hổ nói:

- Gọi ba bốn năm rồi, đều không đổi được.
- Cái này còn gọi gì đến tình cảm?

Đường Uyển cười giỡn nói.

- Đương nhiên.

Lưu Minh Ngọc ngồi trên một cái ghế dài khác, xoa xoa cái trán đầy mồ hôi,

- Lâm tổng vừa từ chức liền cảm giác được không khí trong công ty cũng thay đổi. Tuy vẫn là bận rộn mọi chuyện, nhưng cảm thấy thiếu chút gì đó.

- Là thiếu tinh thần lãnh tụ.

Đường Uyển nói.

Lưu Minh Ngọc vỗ tay một cái,

- Đúng, chính là tinh thần lãnh tụ, không ít người nói với em, trong lòng cảm thấy vắng vẻ, không quen.

- Nào có khoa trương như mọi người nói, thật sự có tinh thần lãnh tụ phải là bà nội em, em mới thành Chủ tịch có vài năm thôi

Lâm Nhược Khê bị nói hơi ngượng ngùng.

- Cái này không giống.

Lưu Minh Ngọc nháy nháy mắt nói:

- Lâm tổng nghĩ xem, lúc chị đảm nhiệm, Ngọc Lôi mới chính thức bước vào chuyển giao trở thành doanh nghiệp nhà nước, mưu đồ nhòm ngó ngôi báu toàn bộ Trung Hải. Lại trải qua nhiều lần cải tử hồi sinh như vậy, rất

những người không dám nói trước mặt chị, nhưng sau lưng đều biến chị thành thân tượng đá.

- Lúc trước em còn làm bên bộ phận quan hệ xã hội, đám người bảo thủ kia không quá để ý chị, nhưng sau lại bội phục sát đất.

Nói đến mấy năm này, Lưu Minh Ngọc dường như nói không hết chuyện, mà Lâm Nhược Khê thì cảm thấy chuyện cũ như khói, vô cùng xúc động.

Cô làm sao bỏ được nhiệt tâm thương trường của mình, từ lúc ban đầu bị bức bách không trâu bắt chó đi cày, càng về sau dần dần càng tôi luyện thành thực, cảm nhận được tư vị nhẹ nhàng vui vẻ trong thắng lợi và thất bại.

- Gần đây công ty có động tác gì lớn không, công ty con ở Nhật Bản vẫn suôn sẻ chứ.

Lâm Nhược Khê hỏi.

Lưu Minh Ngọc gật gật đầu:

- Điều khá thuận lợi, trước khi chị rời khỏi cương vị công tác bổ nhiệm Bàn Nhược đi làm, cô ấy làm rất xuất sắc, chỉ là cô ấy luôn hỏi đến tin tức chồng mình, làm người ta có chút nhức đầu.

- Động tác lớn mà nói, bên giải trí Ngọc Lôi thật ra là có, lễ mừng qua năm mới, Tuệ Lâm diễn “Kiếm Tiên” sắp lên điện ảnh rồi, tuy điện ảnh rất thành công, đội chế tác đủ hấp dẫn toàn bộ quần chúng thế giới. Nhưng nhân vật nữ chính Tuệ Lâm không ở đây, chúng em lo lắng phòng bán vé sẽ chịu ảnh hưởng.

- Kỳ thật giới giải trí, chuyện về Tuệ Lâm căn bản cũng không phải chuyện, cô ấy chính là quá hiền lành quá đơn giản rồi, có những tin tức áp lực, cô ấy cứ như vậy mà lui xuống, kỳ thật cũng không tất yếu phải như thế.

- Chẳng qua bao lâu, với tiếng hát và hình tượng của Tuệ Lâm, phối hợp với ưu thế chủ đạo truyền thông trên tay chúng ta, rất nhanh có thể dời ánh mắt lớn của mọi người đi.

- Nhưng đáng tiếc cô ấy và chồng đều không biết đang ở đâu, nếu cô ấy và chồng có thể đồng thời trở về, vậy tất cả đều rất vui vẻ rồi. Giải trí Ngọc Lôi định dựa vào bộ phim này một lần là nổi tiếng, hiện tại có chút nguy hiểm.

Lâm Nhược Khê yên lặng gật đầu,

- Sau khi chị đi, thật sự là làm phiền em cùng Thiên Ny rồi.

- Em gần đây đều cùng Thiên Ny bận các công việc kết giao, cũng tính toán tìm thời gian rời khỏi công ty, chuyên tâm tu luyện. Lâm tổng không ở đó, chúng em đều không thấy hăng hái.

Lưu Minh Ngọc cười nói.

Lúc này, Lam Lam chạy về, ôm bấp chân Lưu Minh Ngọc, nũng nịu hỏi:

- Di Minh Ngọc, có thể đi ăn cơm chưa? Lam Lam đói bụng.

- Cũng biết con mèo nhỏ này nhất định chờ ăn, vừa rồi dì đã đi sắp xếp xong, để bọn họ làm thêm nhiều đồ ăn, đi thôi.

Lưu Minh Ngọc kéo tay Lam Lam, nhân thể đứng dậy.

Lâm Nhược Khê và Đường Uyên cũng đứng lên theo, có chút bất đắc dĩ với con nhóc vô cùng vui vẻ kia.

- Cha em lát nữa có thể cũng tới đây cùng ăn cơm, nói là còn chưa gặp Lam Lam. Lâm tổng chị không ngại chứ.

Lưu Minh Ngọc cười xấu hổ nói.

Lâm Nhược Khê lắc đầu,

- Đây là chỗ của nhà các em, lời Đại tiểu thư em nói chị sao có thể phản đối.

Lưu Minh Ngọc then thùng, cũng không biết nói đến đâu rồi.

Mọi người chậm rãi đi về hướng nhà ăn. Trên đường, Đường Uyên nhớ vừa rồi còn chưa nói xong chủ đề với Lâm Nhược Khê, quay sang hỏi:

- Nhược Khê, em còn chưa nói, em vừa rồi ngẩn ra nghĩ gì thế?

Lâm Nhược Khê vài phần then thùng nói:

- Em gần đây luôn gặp ác mộng, hơn nữa lại ác mộng đa phần giống nhau... Cho nên, có chút lo lắng.

Không chỉ có Đường Uyên, ngay cả Lưu Minh Ngọc cũng nhin không được bật cười.

- Chị còn tưởng là cái gì. Em đó, cũng là bởi vì Dương Thần vắng mặt, ngày đêm nhớ mong, nếu không anh ấy sao có thể thích em nhất. Chị thì không gặp ác mộng, nhiều nhất là ban ngày nhớ nhớ.

Đường Uyên chưa xốt nói, nhưng cũng khuyên giải nhiều.

Lâm Nhược Khê khẽ thở dài một cái, nhưng cũng không muốn nói thêm, cô gắng gạt bỏ những chuyện kia.

...

Vạn Yêu giới, Phía Đông Bắc núi Xích Long Tuyết.

Cây cối ở đây có vẻ đặc biệt lớn, không ít đóa hoa tỏa ra hương vị ngọt ngào sắc thái diễm lệ, hấp dẫn rất nhiều dị trùng thân thể to mọng, tướng mạo xấu xí bay múa xung quanh.

Dương Thần cũng không biết rằng, những con trùng lớn đó là món ăn hiếm lạ của Long Tộc, lúc trước cũng chính bởi vì thổ nhượng nơi này phì nhiêu, mang theo hàng loạt loài bò sát mới khiến cho Long Tộc sống ở nơi này.

Lúc này, Dương Thần đang đứng bất động trên một ngọn núi, một con sông dài kéo đến Thông Thiên hồ, đem dãy núi phân thành hai nửa, hình thành khe sâu dưới mặt đất.

Ánh mắt Dương Thần chăm chú nhìn vào dòng nước xiết chảy, mặt sông chừng hơn trăm trượng, sóng lớn mãnh liệt, dường như cũng không có bất cứ loài vật nhỏ bé nào còn sống.

Nhưng, Dương Thần rất tin tưởng biết rằng, vừa rồi đúng là có một cự long màu lam từ đây lên vào giữa sông, sào huyết của Lam Long này ở dưới

sông.

Đến đây đã sắp ba ngày, Dương Thần đã truy sát một Yêu long thất phẩm, một Yêu long bát phẩm và vài tên Long Tộc khác, tất cả lớn nhỏ cũng hơn mười tên. Có thể nói là thu hoạch cũng khá phong phú, trong nhần tu di đã có rất nhiều long cốt long huyết long lân, rất nhiều bộ phận long thi đều bởi vì chứa không nổi mà đành phải bỏ qua.

Tuy nhiên, hang ổ của Long Tộc đều ẩn dấu rất bí mật, đây là lần đầu tiên Dương Thần đến sào huyệt Long Tộc. Dương Thần không khỏi muốn tìm tòi Long tổ này đến cuối cùng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1323

Thăm Dò Và Phát Hiện

Dương Thần cũng không rõ lắm tu vi của Lam Long kia mạnh hay yếu, cũng không biết đối phương có thể phát hiện ra mình hay không, ngẫm nghĩ một lát, vẫn là nhịn không được quyết định xuống dưới nhìn một chút, hắt thả người nhảy, rơi vào trong lòng sông nước chảy cuộn cuộn.

Nước chảy rất xiết, dưới nước lại là mạch nước ngầm cuộn trào mãnh liệt, chỉ cần hơi chút vô ý là có thể bị đá ngầm đánh cho tan xương nát thịt ngay.

Nhưng Dương Thần cũng không phải người bình thường, nước chảy kiểu này cũng không có ảnh hưởng quá lớn tới hắn, chỉ cần tạo ra một vòng bảo hộ bằng chân nguyên lực, sau đó có thể tự do đi lại dưới mặt nước.

Thần thức không ngừng khuếch tán trong nước, Dương Thần lặn xuống càng ngày càng sâu, không gian dưới dòng nước này, độ sâu và độ rộng lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Dương Thần, nước sông lạnh như băng hình thành một cỗ lốc xoáy, ẩn chứa sát cơ.

Thời gian dần trôi qua, dưới nước đã là một mảnh đen kịt, độ sâu lúc này đã vượt qua trăm mét, chỗ này ngoại trừ một ít loài cá cực lớn ra, còn đâu không có vật gì khác.

Bỗng nhiên, Dương Thần phát giác được một cỗ chân nguyên đang tại phía dưới rục rịch!

Dương Thần vui vẻ, chắc chắn là con Lam Long kia rồi, dùng tốc độ nhanh hơn nữa, hướng khu vực sâu thẳm kia lặn xuống.

Nhưng tại thời điểm sắp tiến vào khu vực kia trong nháy mắt, Dương Thần bỗng nhiên cảm nhận có một dòng nước lạnh cuồn cuộn mãnh liệt đang hướng chính mình đánh úp lại!

Tạch tach tach tach...!!!

Cơ hồ trong nháy mắt, vô số Hàn Băng theo dòng nước từ trong một cái động phi ra, đảo mắt đã lan tràn một mảng lớn khu vực dưới nước, phạm vi mấy trăm mét dưới nước đều bị làm lạnh cấp tốc, ngưng kết thành một khối Huyền Băng vô cùng to lớn.

Vòng bảo hộ bằng chân nguyên lực của Dương Thần chịu áp lực cực lớn, giống như muốn đem hắn nghiền nát!

Gầm...!!!

Một tiếng rùng rùng xuyên thấu qua lớp Huyền Băng truyền đến!

Chỉ bằng vào cỡ uy áp này, Dương Thần cũng đủ để phán định, Yêu Long này chắc chắn phải trên bát phẩm, so với con rồng trước kia mình làm thịt còn cao hơn không ít.

- Tu sĩ nhân loại to gan, lại dám xông vào Long sào của bản tọa. Bản tọa sẽ cho người có đến mà không có về !!!

Long tộc có thể nhạy cảm phát giác được thân phận chủng tộc của người đến, miệng phun tiếng người, thanh âm hùng hậu mạnh mẽ.

Dương Thần cười lạnh, khối Huyền Băng này còn chưa đủ để uy hiếp mình, toàn thân cao thấp chột dăng lên từng tầng Nam Minh Ly hỏa, giống như một người khoác trên mình một lớp áo lửa, đem Huyền Băng chung quanh nhanh chóng hòa tan!

Mặc dù đang ở dưới nước, nhưng Thiên Hỏa cũng sẽ không bị thứ nước phàm này dập tắt.

Huyền Băng nhanh chóng hòa tan, khiến cho Yêu Long màu xanh da trời cũng cảm thấy khiếp sợ không thôi, nó nổi giận gầm lên một tiếng, Long Lân cứng cỏi trực tiếp đụng nát từng mảng lớn Hàn Băng, muốn hướng đến phía Dương Thần trực tiếp cắn xé!

Long tộc có thể đứng đầu trong Yêu tộc, cùng bởi vì trời sinh thân thể cùng các năng lực khác vô cùng cường đại.

Một Yêu Long bát phẩm, so sánh với một Yêu tộc bát phẩm, căn bản Yêu tộc bát phẩm không thể sánh bằng.

Lấy một ví dụ cụ thể như dùng Nam Minh Ly hỏa oanh tạc trên người một Yêu tộc, có lẽ có thể làm cho bản thân Yêu tộc bị trọng thương, nhưng đối phó với những Long tộc có thể sinh ra được Thiên Địa linh khí cùng với lực kháng cự rất mạnh, thực chẳng gây ra bao nhiêu lực sát thương.

Hai tay Dương Thần ngưng tụ ra hai Quỷ Thủy, tại trước mặt mình lập ra một ngọn núi nhỏ bằng băng.

Yêu Long này đối với sự xuất hiện đột ngột của Quỷ Thủy Huyền Băng tựa hồ cũng rất kinh ngạc, nhưng trên đầu Long Giác lại lóe ra ánh xanh, hình thành một vòng xoáy giống như chân nguyên lực, không sợ hãi chút nào xông về ngọn núi băng này.

Ầm ầm...!!!

Ngọn băng nhỏ bằng Quỷ Thủy Hàn Khí này đúng là không thể tạo ra tác dụng gì với Yêu Long, trái lại bị va chạm hung ác như vậy liền đẩy lùi lại phía Dương Thần!

Dương Thần kinh hãi, không nghĩ tới Yêu Long này lại nhanh nhẹn dũng mãnh như thế, chưa kịp thoát thân đã bị chính khối băng mình tạo ra đụng trúng người.

Ầm

Dưới nước vang lên một tiếng trầm đục kịch liệt, sóng nước xoay tròn, thân thể Dương Thần bị chấn bay giống như ngư lôi dưới nước, cứ thế bị chìm xuống bùn đất phía dưới đáy sông.

Yêu Long kia cuồn tiếu không ngừng, dùng đuôi rồng vẫy liên tục, đem khối băng sơn kia đánh nát bầy, sau đó điên cuồng hướng Dương Thần xông

tới.

- Nhân loại, người cho rằng với thân thể Băng Long của ta, lại sợ Quỷ Thủy này của người hay sao!? Mặc dù người có pháp thuật cao minh có thể điều chỉnh Huyền Thủy, Long tộc ta há lại có thể thua người hay sao?

Con Băng Long này cực kỳ đặc ý, mở ra cái miệng rộng dính đầy máu, trông không khác gì một con cá săn mồi, hướng phía Dương Thần cắn tới!

Dương Thần bị chấn động làm cho thất điên bát đảo, tại dưới nước chính mình không thể linh hoạt như khi trên mặt đất được, huống chi Băng Long này lại là giỏi nhất ở phương diện bơi lội, nơi này lại là hang ổ của nó, thật đúng chính mình đã chủ quan rồi.

Mắt thấy miệng lớn dính máu kia muốn đem bản thân mình nuốt lấy, Dương Thần cũng không muốn thành thức ăn trong bụng Cự Long này, cho dù mình có Bất Tử cũng tuyệt đối không dễ chịu gì!

- Ta cũng không tin không đánh nổi người.

Dương Thần không sợ hãi chút nào đỡ lấy Long Nha kiên lãnh kia, sau đó dùng lực chộp tới.

Hai Long Nha bị bàn tay lớn của Dương Thần nắm trên đỉnh, hai chân Dương Thần thì lại đứng vững trên hàm dưới Lam Long!

- NGAO!!!

Yêu Long phát ra sóng âm kịch liệt, thanh âm rỗng gào hình thành lực chân nguyên trùng kích, làm cho khí huyết trong cơ thể Dương Thần cũng phải sôi trào, dù sao hắn cũng đứng quá gần nó.

Nhưng Dương Thần cũng không ngồi yên chịu chết nữa, sau khi phát ra mười phân chân nguyên lực của bản thân, đồng thời hai tay dấy lên hai luồng Nghiệp Hỏa màu đỏ thẫm!

Tại dưới nước chỉ có màu đen, hai ánh lửa màu hồng đỏ thẫm giống như hai ngọn lửa đang thiêu đốt ánh mắt quái thú, làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm!

Yêu Long ý đồ cắn Dương Thần, nhưng không ngờ khí lực Dương Thần lại mạnh đến mức thần kỳ, cũng không kém độ kiên cường dẻo dai, khủng bố vô cùng, khiến những tính toán của nó tan thành mây khói.

- Không có khả năng, nhân loại làm sao có thể có người khủng bố như vậy.

Trong nội tâm Yêu Long dấy lên sóng lớn, rút cục thân thể bắt đầu gãy dựa...

Theo lý thuyết, tu sĩ nhân loại tuy rằng có thể có chân nguyên lực cường đại, nhưng lại bởi vì nhân tố Tiên Thiên cùng Long tộc lại khác nhau một trời một vực.

Yêu Long đúng là căn cứ theo cách nghĩ này nên mới trực tiếp cắn, điên cuồng tấn công, ý định ăn hết rồi tính sau.

Không nghĩ tới, Dương Thần lại căn bản không giống như những tu sĩ

nhân loại bình thường, vốn hẳn đã được cải tạo bởi năng lượng phản vật chất, lại trải qua hơn mười năm rèn luyện Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh.

Cho nên thân thể Dương Thần cùng với thân thể Long tộc cũng không kém là bao.

Dương Thần rống lên giận dữ, toàn thân gân mạch bùng phát, toàn thân dần dần cũng bốc cháy lên Nghiệp Hỏa vô danh, đem toàn bộ đầu rồng này bao trọn lấy.

Dù cho Long Lân có thể chống cự lại nhưng Nghiệp Hỏa lại làm cháy hồn phách của nó.

Yêu Long kêu thảm thiết, đầu đau muốn nứt, thời gian dần trôi qua, toàn bộ Long Hồn cũng bị làm bỏng cho vô cùng thâm thẳm, tiếng kêu rên ở bên trong, điên cuồng vặn vẹo!

Nhưng Dương Thần làm sao có thể buông tha một cơ hội này, bắt được Long Nha, chống đỡ Long hàm, nhất định phải đem hồn phách của Yêu Long này đốt đi sạch sẽ.

Đến tận khi Cự Long này nặng nề rơi vào đáy sông, Dương Thần mới hơi thả lỏng chân tay bình tĩnh lại.

Chân nguyên trong cơ thể đúng là bị Yêu Long này cuồng mãnh giãy dựa mà hao tổn đi bảy tám phần, nếu như lúc này gặp phải Yêu Long gì nữa, sợ hẳn không giữ nổi mạng.

Dương Thần suy nghĩ một lát, tạm thời không đi thu thập thi thể của Yêu Long kia, tốt nhất nên tìm một chỗ khôi phục lại chân nguyên trong cơ thể đã.

Chính mình lúc trước luyện chế đan dược, đều là tự hấp thu linh khí một cách nhanh chóng, cũng không bao giờ cần khôi phục hay bổ sung chân nguyên trong cơ thể bằng đan dược cả, cái này cũng bởi vì, tại bên ngoài linh khí cũng không phải rất ít, chỉ là tốc độ hấp thu không được nhanh, vì vậy Dương Thần mới không đi luyện chế đan dược bổ sung linh khí cùng chân nguyên.

Hôm nay đi vào nơi gọi là Vạn Yêu Giới này, Dương Thần mới hối hận lúc trước không có luyện chế ra một ít, đánh nhau thì luôn sợ bó tay bó chân, sợ chân nguyên lực tiêu hao quá nhiều.

Cũng may, bên trong Đồ Sơn Kim Đan Lục mà Ngọc Tuyết Ngưng đưa cho mình, có mấy viên đan dược bổ sung chân nguyên cấp thượng phẩm, nguyên liệu của mấy viên đan dược này bên trong nhân Tu Di của mình đều có hết, chẳng qua lại không có thuốc dẫn, mà thuốc dẫn lại chính là huyết long hiếm có.

Nhân cơ hội này, Dương Thần định tiến về sào huyết phía trước của Yêu Long này xem một chút, nhìn hoàn cảnh xung quanh có vẻ tương đối an toàn, có thể dùng ngay chỗ này làm tài liệu luyện chế mấy lò đan dược.

Nếu để cho mấy gia tộc lánh đời cùng trong ảo cảnh Hồng Mông mà biết

được chính mình tùy thời đều có thể luyện ra được những đan dược thượng phẩm mà bọn hắn hằng mơ ước, cũng không biết bọn hắn có nổi điên không đây.

Một người cứ vừa nghĩ vừa cười ngây ngô, Dương Thần sớm đã đem tình huống nguy hiểm lúc này ném đi biệt tích, nhanh chóng hướng địa phương Yêu Long vừa đi ra, hắn muốn tìm ra Long sào.

Quả thật, ở phía trước một mảnh đen kịt kia, Dương Thần phát hiện có một cái động cực lớn, nước chảy từ bên ngoài rót vào chỗ ấy, cứ như vậy mà rót không ngừng nghỉ.

Với tu vi của Yêu Long này, tại Long tộc nhất định có tiếng tăm, chắc chắn ở bên trong phải có vật gì đó quý báu, cái này khiến cho Dương Thần càng thêm hào hứng, thúc dục chân nguyên lực mạnh mẽ lên vào trong.

Trong động này nước chảy cũng không giống như trong tưởng tượng của Dương Thần là vô cùng rắc rối hỗn loạn, ngược lại là vô cùng suôn sẻ.

Dương Thần cẩn thận điều tra, thần thức phóng ra hết mức, phát hiện thông đạo dưới nước này đang là ở dưới đáy, lại bắt đầu hướng lên trên.

Cực kỳ kỳ quái theo sát dòng nước chảy, thời gian dần qua Dương Thần nổi lên trên, đến cuối cùng lại xuất hiện ánh sáng!

Dưới nước tại sao có thể có ánh sáng?

Dương Thần tăng nhanh tốc độ bước chân, trực tiếp phóng ra khỏi mặt nước!

Phóng mắt nhìn khắp bốn phía, đây đúng là một cái hang động đá vôi dưới mặt đất!

Mà những ánh sáng màu sắc rực rỡ kia, cũng là do những khoáng thạch đủ màu sắc hình dạng ở đây phát ra, tại bên trong huyết động cực lớn này phát ra vô cùng chói lọi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1324

Chia Tay Ba Ngày

Long cốc, trong cung điện Long Vương.

Cầu Vô Cương ngồi tại trên ghế rồng của mình, vuốt vuốt hai bình ngọc trên tay, bên trong đã được rót đầy rất nhiều máu tươi hiện ra ánh vàng rực.

Dưới đại điện, một thân áo bào xanh Phong Long Sử, đang ngoan ngoãn phủ người trên mặt đất..

- Người nói là, tu sĩ nhân loại kia, đột nhiên không thấy đâu?

Cầu Vô Cương hỏi.

Phong Long Sử gật đầu nói:

- Vâng, Bệ Hạ, bởi vì thuộc hạ không dám tiếp xúc quá gần sợ bị hấn phát hiện, nên thuộc hạ nhất thời không thể bắt, hấn liền biến mất không thấy đâu.

- Hấn tổng cộng giết bao nhiêu tộc nhân rồi.

Cầu Vô Cương nói.

- Trước mắt phát hiện, tổng cộng có mười lăm tộc nhân, ngoại trừ Lôi Long bát phẩm phía nam Phi Long Thành, Hỏa Long thất phẩm phía bắc Xích Long Tuyết Sơn, còn đâu đều là một ít tộc nhân hai đến lục phẩm.

Phong Long Sử nói.

Cầu Vô Cương cười khẽ nói:

- Xem ra là hấn cũng nhát gan, không dám tới gần Long cốc của ta.

- Đúng thế, có Long Vương Bệ Hạ ngồi tại đây, đồ hấn cũng không dám.

Phong Long Sử nhàn nhạt vỗ mông ngựa.

- Phong Long Sử, người khổ cực rồi, lần này thu thập máu huyết của Long tộc, coi như đã đầy đủ.

Cầu Vô Cương nhếch miệng cười nói.

Phong Long Sử có chút do dự mà nói:

- Bệ Hạ, đã thu thập đầy đủ long huyết rồi, vậy ngài có muốn thuộc hạ mang vài tên cao thủ trong tộc, đem đi diệt trừ tên tu sĩ nhân loại kia không? Dù sao chúng ta mượn tay hấn để thu thập long huyết cũng đã thành công.

- Không cần, người nọ là cao thủ, đi cũng chưa chắc có thể giết chết hấn, chẳng qua chỉ là chết mấy trên Long tộc biên cảnh tầm thường, chúng ta trong Long tộc không tiện ra tay, hấn coi như làm hộ chúng ta, vậy cứ để cho hấn sống lâu mấy ngày đi.

Cầu Vô Cương nói.

Phong Long Sử gật đầu

- Bệ Hạ, ngài còn có gì phân phó?

Cầu Vô Cương hí hí mắt, trầm giọng nói:

- Người đi về phía Lô Long sử, Hỏa Long sử. Tuyên bố tin tức, bảo bọn hần cần phải trở lại Long cốc trước khi thi đấu Thông Thiên. Mặt khác, âm thầm cẩn thận giám sát Băng Long Sử kia, hần nếu như đi ra ngoài, lập tức hướng bốn vương bầm báo!

- Vâng!

Phong Long Sử cũng không nhiều lời, lập tức hóa thành một con Thanh Long, từ trong điện rời khỏi

...

Trong động đá vôi Long huyết, Dương Thần cũng không biết rằng, chính mình một mạch huyết tẩy đồ long, sớm đã bị Cầu Vô Cương phái Phong Long Sử âm thầm giám sát và điều khiển.

Dương Thần lại càng không biết, đây hết thảy cũng đều gián tiếp giúp Cầu Vô Cương một phen, đi hoàn thành bước sau cùng của một kế hoạch.

Giờ khắc này, Dương Thần đứng tại trên mặt đất rộng lớn trong hang động đá vôi, nhìn khắp bốn phương tám hướng màu sắc rực rỡ, khoáng thạch ở đây tản ra ánh sáng chói mắt làm cho hần có chút xuất thần.

Những khoáng thạch này có lớn có nhỏ, hình dạng khác nhau, thông qua sự hiểu biết của Dương Thần, cũng chỉ có thể từ bên trong phân biệt ra được một ít bảo thạch, thủy tinh cùng với một số quặng vàng bạc.

Mà những khoáng vật trân quý thì cũng không sáng lên mấy, bởi vì phần lớn tính chất của bọn nó đều không bắt sáng, cùng loại với huỳnh thạch tài nguyên khoáng sản chỗ chiếu xạ.

Kết quả là, đủ loại kiểu dáng ánh sáng, làm cho động này tỏa ra muôn màu muôn vẻ.

Dương Thần từng nghe thấy trong truyền thuyết, rồng là loài vật ưa thích thu thập những đồ vật có thể phát sáng, cho nên mới có những truyền kì về bảo tàng Long huyết, vốn tưởng rằng chỉ là nói bậy, nhưng hôm nay đã tận mắt nhìn thấy rồi, những con rồng khác thì không biết thế nào, chứ con Băng Long này đúng là "Thần giữ của".

Cũng không biết từ nơi này tìm được nhiều khoáng thạch kim loại trân quý như vậy, lại có thể đem toàn bộ Long huyết đều trang trí đến mức tráng lệ như thế này.

Giờ đây, lại tiện nghi Dương Thần rồi.

Dương Thần đối với tiền tài cũng không có nhu cầu gì quá lớn, cho nên lực hấp dẫn của kim ngân quáng thạch đối với hần gần như là không có.

Chẳng qua những bảo thạch tại đây, đặc biệt là bảo thạch màu lam, màu hồng lại quá đẹp mắt, hình thể lại cực lớn, nếu như ở bên ngoài chắc chắn có thể bán được giá trên trời, thậm chí có tiền mà cũng không mua được!

Dương Thần trong bụng nở hoa, những bảo thạch này nếu có thể mang ra ngoài, đưa cho Lâm Nhược Khê cùng các bà xã của mình, mỗi người một khối đại bảo thạch, so với nhẫn kim cương kết hôn còn khí phách gấp vạn

lần.

Phụ nữ đối với những bảo thạch sáng lấp lánh luôn khó có thể kháng cự, đặc biệt là làm thành một dây chuyền ca-ra, vậy thì càng dễ dàng mất đi lý trí.

Lâu như vậy rồi mình không ở bên người các cô, khẳng định các cô lo lắng hãi hùng không ít, trở về đưa mấy viên đại bảo thạch này rồi xin tha, chắc các cô sẽ không giận mình nữa.

Nghĩ tới đây, Dương Thần vội vàng đem những thứ tài liệu luyện đan ở bên trong nhẫn Tu Di như linh thảo, long huyết, long cốt, có thể lấy được đều lấy hết ra.

Sau đó, Dương Thần nhảy về bốn phía các bức tường, có thể đào thì đào, có thể chuyển thì chuyển, muốn nện thì nện, đem những bảo thạch còn chưa được mài dũa kia nhét hết vào trong nhẫn.

Cũng không biết là vì bên trong Vạn Yêu Giới không có kim cương, hay là rồng ưa thích đồ vật có màu sắc, tại đây phần lớn là bảo thạch diễm lệ, cũng không thấy có kim cương tinh khiết, cái này khiến cho Dương Thần có chút tiếc nuối.

Thu xong một đồng lớn bảo thạch chuẩn bị mang về nhà làm "Quà tặng du lịch" cho mấy người phụ nữ, Dương Thần lúc này mới đem lực chú ý đến vấn đề luyện đan.

Xuất ra Đồ Sơn Kim Đan Lục, Dương Thần cân nhắc sơ qua, liền từ giữa chọn lấy cách điều chế của hai loại đan dược thượng phẩm, một loại có thể nhanh chóng bổ sung chân nguyên, chất lọc long huyết tinh phách làm ra Long Hoa đan tràn đầy linh khí, mà một loại khác, thì lại có trợ giúp tăng lên linh khí 'Long thủ đan' tăng nhanh hiệu suất rèn luyện đối với thân thể, cả hai đều phải dùng Long lân Long cốt phối trí.

Cách điều chế của hai loại đan dược này, như là ở bên ngoài, thì chẳng khác nào phế vật, bởi vì ngoại giới đã sớm không có Yêu Long, những tu sĩ Độ Kiếp kỳ bình thường thể lực cũng không có năng lực đồ long, Nhưng những đan dược này trong mắt Dương Thần lúc này lại là trân bảo.

Chính mình có một đồng lớn Long cốt, đủ để luyện chế hơn một ngàn thậm chí hơn vạn đan dược, chẳng qua linh thảo lại có hạn, tối đa cũng chỉ có thể luyện chế được mấy trăm viên.

Chẳng muốn suy nghĩ nhiều nữa, Dương Thần gọi ra Hỗn Độn đỉnh, dâng lên Tam Muội Chân Hỏa, bắt đầu chuyên tâm khống chế các loại tài liệu tiến vào trong đỉnh.

Đã rất lâu không có luyện đan, không những Dương Thần không có giảm lùi, ngược lại cảm ngộ theo ngày tháng không ngừng tăng lên, đối với phương pháp luyện đan đã có thêm một tầng cảm ngộ mới.

Trầm tâm tĩnh khí, đan hỏa hùng hực thiêu đốt...

Bất tri bất giác, thời gian đã qua trọn vẹn bốn ngày.

Trong động đá vôi dưới mặt đất không tiếng người nói chuyện, Dương Thần lại càng không bị gián đoạn trong việc luyện chế Long thủ đan cùng Long Hoa đan.

Long Hoa đan thành công ra lò, khiến cho Dương Thần phi thường hài lòng, những đan dược có màu hồng màu vàng này, nhanh chóng bổ sung chân nguyên trong cơ thể hắn.

Điều này khiến cho Dương Thần không ngừng điên cuồng luyện đan, trong vòng có bốn ngày, hắn đã đem hết bảy tám phần linh thảo bên trong nhũn Tu Di ra luyện.

May mà, Long cốt còn có rất nhiều, phải biết bên ngoài đáy sông còn có thi thể của một con rồng, lần này xem như thu hoạch lớn rồi.

Dương Thần thu thập tất cả linh đan cùng tài liệu, đang muốn thu lại Hồn Độn đỉnh, lại phát hiện đỉnh lô kia càng phát ra độ sáng mạnh hơn, những đường vân càng thêm nổi bật.

Dương Thần nhíu mày, Hồn Độn này chắc chắn thừa lúc mình luyện đan, đã vụng trộm thu nạp không ít tinh khí Long tộc, đang khôi phục nguyên khí cho chính nó.

Chẳng qua Dương Thần lại không có biện pháp ngăn cản, nhìn Hồn Độn đỉnh ngày càng khôi phục trở nên mạnh mẽ, Dương Thần ngoài việc lo lắng, cũng chỉ có thể chờ đợi thực lực của mình có thể ngăn chặn nó.

Sửa sang lại xong hết thấy, Dương Thần biết rõ sắp đến thời điểm cùng Ngọc Tuyết Ngưng ước hẹn, không muốn dừng lại thêm, hắn dùng tốc độ lao ra khỏi Long sào, lại đem thi thể của Lam Long thu thập một ít bộ vị trọng yếu, rồi thúc dục mười phần chân nguyên, trở về Ngọc Hồ cung.

Dọc theo con đường này, Dương Thần rốt cục không cần phải lo lắng chân nguyên không đủ, trong nhũn đã cất vào 300 viên Long Hoa đan, trong vòng một lát có thể bổ sung chân nguyên cho mình.

Tổng cộng dùng ba viên đan dược, Dương Thần dùng tốc độ cực nhanh đã chạy về tới Ngọc Hồ cung.

Mới vừa đến nơi, đã thấy Ngọc Tuyết Ngưng một thân váy trắng phát phới đứng chắn trước mặt Dương Thần.

Người phụ nữ này trước sau vẫn phong thái trác tuyệt như vậy, đánh giá trên dưới Dương Thần, vũ mị cười quyến rũ nói:

- Xem ra đã luyện chế ra không ít đan dược để bổ sung chân nguyên lực, còn không mau dâng lên cho Bồn cung mấy trăm viên?

Dương Thần nghĩ thầm Hồ Ly tinh này thành Chân Thần rồi, ả làm sao biết chính mình một mạch ăn đan dược để trở về, làm ra bộ dạng buồn khổ nói:

- Tôi đâu có nhiều đan dược như vậy, chỉ có hơn mười viên, cho cô tôi biết dùng bằng gì.

- Bớt lắm mồm đi! Người tại Long tộc đã giết hơn mười con rồng nhỏ,

thực sự nghĩ rằng bốn cung không biết sao? Nhiều ngày như vậy, làm sao có thể chỉ giết vài con như vậy, chắc chắn trốn tại nơi nào luyện đan, còn không mau mau đưa ra!

Ngọc Tuyết Ngưng lạnh giọng nói:

- Nếu ngươi còn dám đùa bốn giờ trò, tính nhân của ngươi sẽ khó giữ được mạng đấy!

- Cô uy hiếp tôi!?

- Ngươi đâu không lại ta

Ngọc Tuyết Ngưng đoán chừng nói.

Dương Thần một hồi bực mình, hoàn toàn chính xác, bị ả uy hiếp thật rồi. Không có biện pháp, chỉ hận lúc này không thể đề ả ra mà gắt gao chà đạp...

Tức giận móc ra một lọ, bên trong cũng có hai mươi mấy viên Long Hoa đan, vứt cho Ngọc Tuyết Ngưng xong nói:

- Chỉ có từng này, nhiều hơn không có, trên người của tôi chưa có nhiều linh thảo như vậy để luyện chế, cái khác đều luyện ra một ít đan dược trợ giúp tu luyện cường thể mà thôi.

Ngọc Tuyết Ngưng cũng không có đề ý, với tu vi của ả, có hai mươi mấy viên đan dược này rồi, cũng đủ để cho bất cứ đối thủ nào cũng phải sợ hãi.

Đang lúc Dương Thần còn muốn hỏi Tuệ Lâm ở đâu, một thân ảnh xinh đẹp mặc áo bào xanh đột nhiên từ trên Quỳnh Lâu bay xuống, đi tới bên người Dương Thần.

- Dương đại ca! Anh đã về rồi

Trong mắt Tuệ Lâm tràn đầy kinh hỉ cùng vài phần đắc ý.

Dương Thần cẩn thận xác nhận không có nhìn lầm, sau đó lẩm bẩm:

- Hồ Ly tinh này cho em ăn cái gì vậy... Như thế nào vài ngày không gặp đã lên... Hóa Thần Kỳ rồi!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1325

Cầm Ngộ

- Tiểu tử thôi, Bồn cung nào có phải là hồ ly tinh gì, bộ tộc Cửu vĩ thiên hồ ta há lại thô thiên như đám tiểu yêu sơn dã kia ư?

- Người dám khinh thường Bồn cung như vậy, không sợ ta sẽ nhốt người lại 60 năm sao? Cùng lắm thì đại hội Thông Thiên này Bồn cung cũng không cần thắng!

Ngọc Tuyết Ngưng kiêu nhan giận dữ, tràn đầy băng hàn của sóng gió.

Dương Thần vừa nghe, lập tức thay đổi thành nét mặt tươi cười:

- Lỡ lời, lỡ lời, Cung chủ đẹp hơn đám hồ ly tinh đó nhiều.

Thật sự bị giam 60 năm, thì khi đi ra ngoài, sợ rằng người trong nhà đều bị kẻ thù giết sạch rồi, dù sao cũng phải nhìn đến ngày vào Thông Thiên tháp.

Ngọc Tuyết Ngưng thái độ kiêu kỳ khinh thường liếc mắt nhìn hẩn một cái,

- Thế còn được... Kỳ thực Bồn cung cũng biết, trong lòng người nhất định rất oán hận Bồn cung. Nhưng Bồn cung không sao cả, chỉ cần người đánh bại cao thủ Long cốc và Tử Trúc Lâm, giải ác khí mấy trăm năm này cho Bồn cung, Bồn cung liền vui vẻ!

Dương Thần cười ha ha nói:

- Cung chủ còn chưa nói, làm thế nào lại đem Tuệ Lâm nhà tôi chăm sóc huấn luyện thành Hóa Thần Kỳ? Linh khí ở đây loãng, theo lý thuyết rất khó từ Tiên Thiên luyện đến Đại Viên Mãn, lại bước vào Hóa Thần.

- Người cảm thấy khó, nhưng Bồn cung không thấy là khó. Tuệ Lâm vốn là một khối ngọc thô tốt nhất chưa được mài dũa, rơi vào tay phàm nhân các người, hiển nhiên không biết gọt dũa... Tuệ Lâm, cô tự mình nói với hẩn, Bồn cung muốn đi nghỉ một lát, nhiều ngày qua cũng khá mệt rồi.

Ngọc Tuyết Ngưng lười lý luận, vừa khua tay múa tay áo, lập tức quay về tẩm cung.

Dương Thần nhìn bóng lưng cô ta nhe răng, âm thầm oán hận, như bà còn có thể mệt mỏi? Nghĩ tôi ngu à?

Tuệ Lâm lập tức thân thiết hỏi thăm:

- Dương đại ca, đi Long cốc nguy hiểm không? Không bị thương chứ?

Dương Thần cười một tiếng, cô bé này lúc nào cũng thân thiết như vậy, giống như cục cưng ngoan,

- Anh nhìn qua có giống bộ dạng bị thương không?

- Ừ... Em chỉ hỏi thôi, em biết Dương đại ca rất lợi hại.

Tuệ Lâm hé miệng cười nói:

- Thế nhưng bây giờ Hóa Thần rồi, chắc có lẽ sẽ không kéo theo Dương đại ca thụt lùi nữa, Cung chủ nói em rất có thiên phú tu luyện!

- Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Bà ta cho em ăn linh đan diệu dược gì hay sao?

Tuệ Lâm lộ ra biểu tình không thể nào cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn rử rử nói tới những chuyện phát sinh mấy ngày trước đây.

Ngày ấy Dương Thần đi rồi, Ngọc Tuyết Ngưng đưa Tuệ Lâm vào trong cung điện bế quan tu luyện, tỉ mỉ kiểm tra tình trạng tu luyện toàn thân Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm luyện nội công Thục Sơn tuy không sâu bằng “Vãng niệm diễn sinh kinh” của Dương Thần, nhưng cũng tính là công pháp nhất đẳng, chỉ là thời gian tu hành còn thấp, khoảng cách bước vào Tiên Thiên còn có một đạo hạm.

Hạm này, nếu chỉ dựa vào tu luyện tự thân của Tuệ Lâm, ít thì ba năm, năm năm, nhiều thì vài chục năm, có lẽ có thể làm được, đối với người thường mà nói đã là cực nhanh, nhưng đối với tình trạng hiện nay, thời gian tiêu hao cũng quá dài.

Sau khi Ngọc Tuyết Ngưng suy nghĩ một lát, dùng tu vi trấn trụ Tuệ Lâm, khiến Tuệ Lâm không cách gì nhúc nhích. Sau đó, dùng chân nguyên cửu phẩm mạnh mẽ của chính mình, thăm hỏi kỳ kinh bát mạch của Tuệ Lâm.

Quá trình này, khổng chế đối với Chân nguyên lực phải rất cẩn thận, nếu không, có bất cứ sai lầm gì, đều có thể khiến Tuệ Lâm chết bất đắc kỳ tử!

Cao thủ tuyệt đỉnh như Ngọc Tuyết Ngưng mới có thể đạt được tình trạng như vậy.

Chờ thân thể Tuệ Lâm được cải thiện lớn mạnh, Ngọc Tuyết Ngưng lấy ra máu huyết của bản thân từ đầu ngón tay ra, nhập vào cơ thể Tuệ Lâm!

Năm tháng dài đằng đẳng của Cửu vĩ thiên hồ này, ngưng tụ thành một thân công lực, đều trong máu huyết bản mạng của cô, há lại là trò đùa?

Vài giọt máu bản mạng sau khi tiến nhập vào cơ thể Tuệ Lâm, toàn thân Tuệ Lâm dường như bị lửa rừng thiêu đốt, kinh mạch toàn thân biến găm mãnh liệt, Chân nguyên lực hóa thành vô số linh khí Thiên hồ, giống như muốn chảy ra như suối!

Ngọc Tuyết Ngưng giúp đỡ Tuệ Lâm chuyển động nội công, những linh khí này mất hai ngày hai đêm mới tiêu hóa được bảy tám phần. Trên thực tế, nếu không có cô hộ pháp, Tuệ Lâm hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Cuối cùng, cũng chính là linh khí nhất loạt tuôn ra, giúp Tuệ Lâm một lần hành động đột phá Tiên Thiên!

Sau khi tới cảnh giới Tiên Thiên, chuyện kể tiếp đơn giản hơn rất nhiều, dựa vào linh khí bên trong máu huyết của Ngọc Tuyết Ngưng, đến Tiên Thiên Đại viên mãn cũng chỉ mất một ngày.

Mà tới được thời gian nên tiến vào cảnh giới Hóa Thần, Ngọc Tuyết Ngưng lại nói cô ta không giúp được gì, nhưng lại cùng Tuệ Lâm trò chuyện.

Ngọc Tuyết Ngưng cũng như chị gái ở bên cạnh nhà, hỏi hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ của Tuệ Lâm, trong nhà có ai, hồi ức lúc nhỏ, thích gì, ghét gì.

Khi hỏi đến, sự nghiệp ca hát, nghe nhạc thích nhất, Tuệ Lâm nói không hết chuyện, vô cùng hưng phấn, bàn luận về đồng đạo về công việc như nào, về diễn xuất ra sao. Cũng bởi vì nguyên nhân cảm tình cá nhân mà buồn bã rời khỏi sự nghiệp mình yêu thích, cảm thấy tiếc hận...

Ngọc Tuyết Ngưng suy nghĩ một chút, không biết từ đâu lấy ra một đàn cổ đồng mộc màu nâu sẫm, tạo hình lịch sự tao nhã, lại nói với Tuệ Lâm, đây là một Phi Tuyên Cầm của một tu sĩ đời Đường sau khi vào Vạn Yêu giới công cho cô.

Cái khác không nói, đã bắt đầu dạy Tuệ Lâm học khảy đàn cổ này.

Tuệ Lâm rất dễ tâm âm luật, vừa nhìn thấy đàn cổ đã quên hết các loại chuyện tu luyện gì đó, gần như thứ tự theo sát Ngọc Tuyết Ngưng luyện đàn, một ngày một đêm cũng không thấy mệt.

Bởi có thiên phú cực cao đối với âm luật, bên ngoài giới cũng từng học không ít nhạc khí, Tuệ Lâm rất nhanh đã có thể khảy đàn đến độ may bay nước chảy lưu loát sinh động, vui vẻ vô cùng.

Ngọc Tuyết Ngưng ở bên cạnh, nhẹ giọng nói nhỏ với cô,

- Theo ý kiến của cô, nếu như dùng âm luật để miêu tả thế giới này, trời đất này, miêu tả vạn vật, sẽ như thế nào?

- Dùng tâm để thể ngộ cộng hưởng giữa âm luật và thiên địa, nghĩ vạn vật đều có nhân quả, sẽ có thu hoạch...

Tuệ Lâm khảy đàn cổ, dần dần, phảng phất chính là khảy tiếng lòng của mình, mỗi một dây rung lên, đều khiến thân hồn mình cũng run sợ theo...

Giai điệu du dương qua đi, Tuệ Lâm bất giác cảm thấy theo tiếng đàn của mình, chân khí Tiên Thiên trong cơ thể chuyển hóa thành năng lượng mạnh mẽ chưa bao giờ có trong cơ thể!

Mãi đến một khắc kia, Tuệ Lâm mới đột nhiên thức tỉnh!

Bản thân, không ngờ trong quá trình khảy đàn, cả người đã bước vào một cảnh giới mới!

Đồng thời lý giải đối với âm luật cũng hiểu rõ vài thứ nói không rõ được...

...

Biến hóa đã nhiều ngày khiến Tuệ Lâm cũng có chút như lọt vào trong sương mù. Nhưng xác thực, dưới sự giáo dục của Ngọc Tuyết Ngưng, bản thân đã bước vào Hóa Thần Kỳ.

Dương Thần nghe đến những điều này mới hiểu được, Ngọc Tuyết Ngưng vừa rồi thực sự không phải cố ý nói mệt mỏi, cô thật sự mệt mỏi. Dù sao tổn thất máu huyết bản mạng, là thương tổn khá lớn đối với Yêu tộc.

Thế nhưng Tuệ Lâm dựa theo âm luật bước vào cảnh giới Hóa Thần cũng không khó lý giải, loại giác ngộ gì đó, mỗi người đều không giống nhau.

Sắc Vi từ trong mưa giác ngộ, Thái Ngưng từ ám khí giác ngộ, cũng giống vậy, Tuệ Lâm từ tình yêu âm nhạc giác ngộ trong âm luật, nghĩ thông hơn rất nhiều.

- Ngọc Tuyết Ngưng này, thật sự càng ngày càng không hiểu nổi rồi. Bà ta tại sao phải đối tốt với em như vậy chứ, theo lý mà nói... không thân cũng chẳng quen.

Dương Thần nhíu mày nói.

Tuệ Lâm ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Dương đại ca, em lại cảm thấy, Cung chủ rất tốt với em, là bởi vì quan hệ của anh. Anh nghĩ xem, bà ấy đưa Luyện đan phổ cho anh, lại để anh đi Long cốc giết rồng, đơn giản là để cho anh luyện chế đan dược, nâng cao năng lực chiến đấu trong Vạn Yêu giới. Về phần em, chỉ cần mạnh lên, cũng sẽ không kéo theo anh thụt lùi, cũng là suy nghĩ cho anh nha.

Dương Thần sững sốt, lời này cũng rất có lý, chẳng lẽ thật là bởi vì liên quan đến việc mình tu luyện “Vãng niệm diễn sinh kinh”, khiến bà ta coi mình là người quan trọng gì đó?

Chẳng lẽ, người sáng tạo “Vãng niệm diễn sinh kinh” này, còn có quan hệ không rõ ràng với Ngọc Tuyết Ngưng?

Tuệ Lâm lúc này lấy ra một nhẫn trữ vật, từ trong đó lấy ra một cây đàn cổ, nói:

- Dương đại ca, anh xem, Cung chủ còn tặng em cây đàn đời Đường này, em rất thích!

Nhìn Tuệ Lâm ôm cây đàn cổ như trân bảo, Dương Thần nhớ tới nhẫn của mình có một pháp bảo đoạt được khi giết chết Lục Hoa Đình, Phượng Linh Cầm.

Toàn thân như ngọn lửa cháy, đưa Phượng Linh Đệ của Phượng Vĩ Hoa cho Tuệ Lâm, cười nói:

- Nè, tặng em pháp bảo cầm cổ, nó gọi là Phượng Linh, em cũng Hóa Thần kỳ rồi, có thể sử dụng.

Tuệ Lâm e thẹn, nhưng rất vui mừng, khó có thể kháng cự mà nhận lấy Phượng Linh, cúi đầu, giọng nói yếu ớt:

- Đây là... tín vật đính ước à...

- Gì cơ? Nói to chút.

Dương Thần giả vờ không nghe thấy, cười quái dị hỏi.

Tuệ Lâm biết Dương Thần làm bộ, vênh miêng lên,

- Dương đại ca, em không để ý đến anh nữa! Em đi đánh đàn!

Nói xong, cô xoay người rời khỏi.

Dương Thần cũng không để cô được như ý, từ phía sau ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, cúi đầu hôn lên trán Tuệ Lâm, miêng cười nói:

- Nhân trử vật này cũng là Ngọc Tuyết Ngưng đưa cho em ư? Bà ta hào phóng vậy sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1326

Huyết Ma Long Cốt

Tuệ Lâm bị hôn đến mặt đỏ tía tai, nhỏ giọng nói:

- Cung chủ bảo em đưa cho anh, nói là đám rồng anh giết, nhẫn không gian kia hẳn là quá nhỏ không đủ dùng, chiếc nhẫn này là to hơn gấp bội, có thể khiến anh để được nhiều tài liệu luyện đan và pháp bảo hơn. Cái nhỏ của anh, thì đưa cho em dùng...

Dương Thần ngạc nhiên, Ngọc Tuyết Ngưng suy nghĩ cũng thật chu đáo, bản thân thật sự nên đổi nhẫn không gian mới.

Kiểm tra một chút, nhẫn không gian này lớn hơn mười lần so với cái của mình, đừng nói xác rồng, cho hơn vài chục con rồng sống vào còn được, hẳn là vật xa xỉ.

Dương Thần không khỏi có chút xấu hổ, bản thân có tài đức năng lực gì mà khiến cho một đại cao thủ thiên kiều bá mị như vậy, vì mình suy nghĩ.

Có lẽ, mình cũng nên buông xuống đề phòng của mình đối với bà ta, cẩn thận chuẩn bị cho đại hội Thông Thiên, bà ta thật sự có ác ý với mình, thì cũng không cần tốn nhiều tâm tư như vậy để chỉ dạy Tuệ Lâm rồi.

Nhớ tới chính mình có luyện chế Long Thủ đan, Dương Thần đưa cho Tuệ Lâm hơn mười viên để Tuệ Lâm nhanh chóng tăng thể chất, để tránh một thân chân nguyên thuần túy, lại bị tổn thương.

Tuệ Lâm lúc này nhận được thứ gì đó Dương Thần đưa cho, cũng không khách khí từ chối giống như trước, mà tươi cười cầm toàn bộ.

Sau cùng, Dương Thần còn căn dặn Tuệ Lâm, nếu sau này đi ra ngoài, Phong Linh này không nên dùng dễ dàng lấy ra sử dụng, bởi vì có liên quan đến chuyện mình giết chết đặc sứ Hồng Mông.

Ngay sau đó, Dương Thần liền tìm một nơi yên tĩnh, bắt đầu lấy tất cả đồ vật trong nhẫn của mình ra, chuyển vào nhẫn không gian mới rộng rãi hơn.

Làm xong việc này, Dương Thần bình tĩnh ở trên một ngọn núi, đợi mấy ngày nữa sẽ đi tới Thông Thiên hồ, tham gia đại hội.

...

Long cốt, điện Long Vương.

Băng Long sử một thân áo lam từ ngoài điện đi vào, đi đến dưới đại điện, gật đầu với Cầu Vô Cương.

- Bệ hạ, ngài tìm tôi?

Cầu Vô Cương đang nhắm mắt dưỡng thần trên ghế rồng, lúc này mở mắt ra, lộ ra ý cười ôn hòa.

- Băng Long sử, chuyện lớn của Bản vương, hôm nay thành rồi.

Thân thể Băng Long sử run lên, kinh hãi ngáng đầu:

- Chúc mừng Bệ hạ! Lần này nhất định có thể phá Thông Thiên tháp!

Cầu Vô Cương ngửa đầu cười to, bỗng nhiên đứng dậy, mắt sáng như đuốc nói:

- Công tác chuẩn bị hơn mười năm, cũng vất vả chưa vị Ma Long sử ở bên ngoài sát phạt, Bản vương nếu có thể thành công đúc thành thần binh, tất nhiên sẽ dẫn chư vị Ma Long sử thoát khỏi Tù Long này, tung hoành trong thiên địa thực sự!

- Chỉ là, quá trình cuối cùng này, cần nhờ tới hơi hàn băng của Băng Long sử để hoàn thành, đi cùng Bản vương một chuyến chứ!

Băng Long sử không hề do dự, lập tức cung thanh đồng ý.

Cầu Vô Cương vung tay lên, một đạo Chân nguyên lực cổ quái màu đen sau khi ngưng kết trong đại điện, nham thạch màu đen của mặt đất, chậm rãi nứt ra một khe hở lớn!

Dưới vết nứt này, sóng nhiệt cuộn cuộn hiện ra, sâu không thấy đáy!

Cũng không bao nhiêu người trong Vạn Yêu giới biết, núi chỗ điện Long Vương này, chính là một ngọn núi lửa đang hoạt động!

Dưới đại điện này, nham thạch nóng chảy quanh năm cuộn cuộn bốc lên, các thời kỳ Long Vương đều lấy tu vi mạnh mẽ trấn áp nham thạch nóng chảy, không chế để không cách nào phun trào.

- Theo Bản vương xuống dưới!

Cầu Vô Cương nhảy xuống trước tiên, rơi vào trong một mảnh đỏ thẫm kia.

Trong mắt Băng Long sử hiện lên một vòng dị sắc, những cũng rất nhanh nhảy xuống.

Càng đi xuống dưới, nhiệt độ càng cao, nham thạch sáng rực, nham thạch cuộn cuộn nóng chảy làm cho toàn bộ hoạt động trong núi lửa giống như mười tám tầng luyện ngục!

Đỏ đến phát kinh, bạc màu quang mang, thoáng hiện ở xung quanh chỗ này. Nếu không có khí lực mạnh mẽ của Long tộc, Yêu tộc tầm thường căn bản không thể dừng lại ở đây trong thời gian dài.

Sau khi đi xuống mấy ngàn trượng, cuối cùng dừng lại trên khoảng không một biển dung nham.

Chính giữa dung nham núi lửa, một chùm ánh sáng màu hồng tươi ngưng tụ lại trong khoảng không!

Chùm ánh sáng kia phảng phất là thành phần chính của suối máu phun, không ngừng mà chịu đựng rèn luyện của dung nham, không hề có dấu hiệu khô cạn!

Mà ở giữa chùm ánh sáng màu máu kia, một thanh trường đao màu đỏ sậm, đang không ngừng mà thông thả xoay tròn!

Màu đỏ sậm của trường đao này hoàn toàn không một tạp màu, chỉ có

một đạo huyết vụ màu đen lượn lờ quanh thân. Đồng thời, luôn luôn có hỏa diễm màu kim nhiệt độ cao không ngừng phát ra!

Mà chuôi đao, toàn bộ do long cốt ngưng tụ mà thành, trải qua rèn luyện của dung nham địa hỏa không biết bao nhiêu năm tháng, đã tỏa ra từng trận chói chang nóng rực.

Chỉ là nhìn từ xa hơn mười mét, có thể cảm nhận được, huyết sát uy năng phát ra từ toàn bộ trường đao này!

- Băng Long sử, Bản vương tìm kiếm gần nghìn năm, hao tổn tâm huyết, mất hơn hai trăm năm thu thập được bảy bảy bốn mươi chín loại tinh thiết chỉ có trong Vạn Yêu giới, lại thu thập gần trăm máu huyết của Thiên yêu Thiên ma cùng cao thủ Long tộc trong hơn mười năm, mấy nghìn tinh huyết tiểu yêu, chế tạo thành ‘Huyết Ma long cốt đao’. Có thể so với pháp bảo cấp tiên khí lưu truyền thượng cổ, luận về uy lực, lại càng mạnh hơn đa số tiên bảo!

- Hôm nay, chỉ thiếu quá trình ‘Thôi hỏa’ cuối cùng. Chỉ cần ngươi đem hết toàn lực phụt hơi thở hàn băng lên trường đao, tuyệt thế thần minh, như vậy mà ra đời! Bản vương kỳ vọng, dùng đao này, trong đại hội Thông Thiên có thể tạo lỗ thủng trong Thông Thiên tháp, chém tất cả Tử Thanh thần lôi, đưa Long tộc của chúng ta tái nhập thiên hạ!

Cầu Vô Cương ngạo nghễ nói.

Mắt Băng Long sử lóe ra trận hoa quang, cũng hưng phấn không thôi.

- Bệ hạ yên tâm, thuộc hạ lập tức làm theo!

Nói xong, Băng Long sử vọt người biến đổi, dù cho ở trong nhiệt độ cao đến khó tính toán của dung nham dưới đất, cũng hóa thành Lam Long toàn thân băng tuyết.

Tu vi đỉnh cao bất phản khiến Băng Long sử có đầy đủ hơi thở của rồng, phụt ra luồng không khí băng hàn đến cực điểm!

- Hồng!!!

Một hơi thở băng hàn cuồng mãnh trong thế giới lửa này, đột ngột không gì sánh được rơi xuống trên cột máu nhiệt độ cao!

Mắt thấy, cột máu kia đã dần bị đông lạnh, Huyết Ma long cốt đao lúc này không hề thiêu đốt, cũng thật sự tỏa ra khí tức huyết sát hung tàn!

- Tốt lắm! Băng Long sử! Bản vương nhất định sẽ không quên đại công của ngươi! Ha ha ha ha ha!!...

Trong tiếng cười điên dại, trên tay Cầu Vô Cương đột nhiên hiện lên một đạo chân nguyên hùng hồn màu đen, gọi ra Long Trảo thủ thật lớn, từ phần bụng yếu ớt nhất của Băng Long sử, một quyền xuyên qua!!!

Xoẹt!!!

Máu tươi màu đỏ vàng bắn ra như bão tố, ở nhiệt độ cao bốc hơi trong nháy mắt!

Băng Long sử đang dùng hết sức lực buồn bã rống một tiếng, trong mắt

tràn đầy vẻ khó có thể tin được, tựa hồ không hiểu vì sao Cầu Vô Cương phải trong lúc mình yếu đuối nhất mà đã thương mình!

- Hô hô, Băng Long sử, người có bao nhiêu cân lượng, Bản vương rõ ràng nhất. Hành động lần trước của người đã lừa dối Bản vương, mặc kệ người là có ý gì đi nữa, lần này, người nhất định không thể ra khỏi biên dung nham này.

Cầu Vô Cương cười đầy âm lãnh, tay lại ngưng tụ ra một Long trảo màu đen, chân nguyên mạnh mẽ của cao thủ cửu đẳng, lại một lần nữa chụp lấy trái tim Băng Long sử!

...

Sau thời gian uống cạn chum trà, từ khe hở trong điện Long Vương, Cầu Vô Cương vọt người bay ra!

Giờ khắc này, Phong Long, Hỏa Long, Lôi Long cùng Thổ long mặc bốn màu xanh, hồng, vàng, nâu đã cung kính chờ đợi.

Hiển nhiên, Cầu Vô Cương sớm đề phòng Băng Long sử chạy trốn, để bọn họ chờ ở bên ngoài.

Mắt thấy Huyết Ma long cốt đao lăm lăm trên tay Cầu Vô Cương, tứ đại Ma Long sợ run bái phục quỳ xuống!

- Bệ hạ thần uy! Cung chúc đức thành thần binh!!

Cầu Vô Cương nhìn bốn gã thủ hạ bát phẩm bằng nửa con mắt, nhếch miệng lạnh cười nói:

- Băng Long sử tạo phản, đã bị hành hình, các người nếu dám hai lòng, Bản vương tuyệt không khinh xuất tha thứ!

Bốn gã Ma Long sử nào dám nghĩ nhiều, Băng Long sử này nói không cũng không phải, bọn họ đều hiểu rõ thực lực của Băng Long sử, đều sần sần như bốn người bọn họ.

Cầu Vô Cương hài lòng liếc mắt, mà khi nhìn về tay mình, trường đao giống như vô số tiếng rít gào khóc thảm của oan hồn, sâu trong đôi mắt, không thể không phát hiện, đã hiện lên một vòng ánh sáng màu xám của tà ác...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1327

Đại Hội Thông Thiên

Thông Thiên hồ ở trung tâm Vạn Yêu giới, diện tích thực tế cũng không kém bất kỳ lãnh địa của phe cánh nào.

Nếu không có phía dưới Đại lục của Vạn Yêu giới nối liền một chỗ, từ chỗ phân cách ba nhánh sông cũng có thể cho là chia làm ba mảnh đại lục.

Muốn tới vùng phụ cận Thông Thiên tháp trong hồ Thông Thiên, phải có tu vi ngoài ngũ phẩm. Nói cách khác, chỉ cần bay một mạch tới đây, chân nguyên đều đã tiêu hao gần hết.

Cho nên, bình thương các cao thủ ba phương phái tới đều đã ngoài thất phẩm, cấu thành nhân viên đồng hành đại hội, chờ tới phía dưới mặt hồ Thông Thiên tháp, chia nhau đứng trên ba miếng gỗ lưu động khắp nơi.

Cao thủ tham gia đại hội đồng thời đối chiến giữa không trung, có thể liên hợp, cũng có thể một đối một, không hạn chế phương thức chiến đấu.

Miễn là một bên chết, hoặc chịu thua, hoặc rơi xuống nước, thì có nghĩa là chịu thất bại.

Cho nên nói, đại hội Thông Thiên cũng không cần phải ngời chết ta sống, lớn hơn một mức nào đó, vẫn là vì tránh cho Vạn Yêu Giới thương vong trên quy mô lớn, tiến hành thi đấu lý trí.

Khi Dương Thần theo Ngọc Tuyết Ngưng, cùng hơn trăm Thiên yêu đã ngoài thất phẩm chạy tới dưới Thông Thiên tháp, Dương Thần chưa từng nghĩ đến, diện mạo thực sự của Thông Thiên tháp này... lại lớn như vậy!

Lớn, lớn đến mức nhìn không ra là tháp!

Gần nghìn trượng trên bầu trời Thông Thiên hồ, một pháp trận thật lớn, không ngừng chậm chậm chuyển động.

Pháp trận kia tỏa ra ánh sáng chói chang màu tím vàng, bên trong hình ảnh phức tạp, giống như có vô số mãnh thú hung cầm, mà ở chính giữa, là một trận đồ bát quái.

Chỉ theo thị lực của Dương Thần có thể thấy được, trận pháp này không thấy rìa, diện tích hẳn là vượt qua trăm km!

Mà Thông Thiên tháp kia, còn cao hơn cả trận pháp huyền phù, diện tích cơ hồ ngang hàng với trận pháp!

Thân tháp hiện lên màu đen vàng nhàn nhạt, tràn đầy phong cách cổ xưa. Tầng đầu tiên lớn nhất, một cửa tháp màu đỏ sẫm bị phong bế.

Thông Thiên tháp cao đến tận trời, hoàn toàn không nhìn thấy là thông với nơi nào, càng không biết dáng dấp của đỉnh tháp ra sao.

- Không cần nhìn nữa, Bồn cung đã từng tự mình bay trên không trung,

xung quanh Thông Thiên tháp này có vô số trận pháp cấm chế, ngoại trừ cách đột phá từ bên trong tháp ra, cho dù tu vi đỉnh cao cửu phẩm của Bồn cung cũng khó có thể tới độ cao của đỉnh tháp.

Trong lời nói của Ngọc Tuyết Ngưng rất không cam lòng,

- Những đại thần thượng cổ phát hiện ra Vạn Yêu giới, đúc thành Thông Thiên tháp, thực lực sợ rằng đã vượt qua đám chúng ta rất nhiều.

- Nếu như người may mắn có thể đột phá ‘Ngọc Thanh thần lôi kiếp’, có lẽ có cơ hội nhìn trộm thiên đạo ảo diệu này. Người hôm nay, vẫn là yên tâm mà tham gia đại hội Thông Thiên này, tranh thủ đi vào đánh giá bên trong tháp.

Ngọc Thanh thần lôi kiếp?

Trong lòng Dương Thần một hồi xoắn xuýt, bản thân thật muốn có bản lĩnh đó, còn ở chỗ này chịu bà không chế sao?

- Cung chủ, người của Ma Tu và Long Tộc, sao vẫn chưa tới?

Người hỏi chính là Tuệ Lâm cùng theo tới, cô di chuyển trên đảo, tò mò nhìn bốn phía xung quanh.

Vốn, với tu vi của Tuệ Lâm, bay đến Thông Thiên hồ này là tương đối nguy hiểm, nhưng Dương Thần tính nếu ra khỏi tháp cũng phải mang theo Tuệ Lâm, dứt khoát hết sức giúp đỡ Tuệ Lâm, dù sao có Long Hoa đan có thể cấp tốc bổ sung chân nguyên, cũng không sợ.

Đang lúc nói chuyện, mười mấy tu sĩ từ phía bắc bỗng bành lướt tới. Áo choàng thuần sắc nâu, dẫn đầu là một gã đàn ông tuấn mỹ, thân mặc áo bào tím, lại cả tóc tím phát phối, tiêu sái vô cùng.

Bạch ngọc trường tiêu bên hông người đàn ông, đeo một bình hồ lô rượu cực lớn, đứng chấp tay, có chút thần nhiên tự đắc.

Trong nhóm người này, Dương Thần rất nhanh phát hiện ra một cá thể đặc biệt.

Đó là một gã đeo mặt nạ trúc tóc đen, có vài phần đạo cốt tiên phong, ngoài ra không nhìn thấy gì đặc biệt khác.

Dương Thần vô cùng kinh ngạc chính là, uy áp của người này rõ ràng bất đồng với các tu sĩ khác, có chút quen thuộc, nhưng lại cảm thấy giống như lọt vào trong sương mù, sờ không thấy điểm.

Giống như, đang tận lực cất dấu cái gì đó.

- Người đó là Ma Đế Tử Tiêu, là người không tệ, nhưng chỉ là một con sâu rượu.

Ngọc Tuyết Ngưng giới thiệu với Dương Thần.

Tử Tiêu chậm chậm phiêu lạc đến trước mặt mọi người, cổ quái liếc mắt nhìn Tiêu Thần, lộ ra nụ cười thần bí,

- Cậu chính là người đại diện Ngọc Hồ cung tham gia đại hội lần này?

- Tôi cũng không hy vọng là như vậy, nhưng thực tế đúng là như thế.

Dương Thần cảm thấy, trong lời có chuyện.

Tử Tiêu gật đầu, nói với Ngọc Tuyết Ngưng:

- Chân nguyên của cô có vẻ yếu hơn so với lần trước, trong Vạn Yêu giới này, còn có người có thể khiến cô bị thương sao?

Dương Thần kinh ngạc nhìn Ngọc Tuyết Ngưng, bị thương? Chỉ sợ nguyên nhân chính là cho Tuệ Lâm ăn một phần máu huyết thôi

Bà ta vì Tuệ Lâm mà tổn thương nguyên khí, hơn nữa còn chưa bình phục, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng, bị thương bản nguyên có thể nguy hiểm hơn hao hết chân nguyên lực nhiều, đó là bởi vì, trong một thời gian ngắn không cách nào khôi phục tình trạng tu vi cao nhất.

Càng là cao thủ, càng biết coi trọng thực lực cao nhất của mình có thể phát huy hay không, tránh việc bị địch thừa cơ gây chuyện!

Ngọc Tuyết Ngưng liếc Tử Tiêu một cái, nói:

- Cho dù yếu đi, nhưng người có thể gây khó dễ cho ta sao?

- Ha ha, Cung chủ cũng không nên hiểu sai, bản tọa tự nhận không phải là đối thủ của Cung chủ, chỉ là có chút hiếu kỳ thôi.

Tử Tiêu cũng thoải mái trực tiếp nhận thua.

Lúc này, âm thanh vài phần quen thuộc từ trong đám Ma Tu phía sau truyền đến.

- Dương huynh, không gặp từ khi từ biệt, gần đây sống tốt chứ?

Một thanh niên trẻ tuổi tuấn mỹ tóc tím áo choàng hoa văn sắc hoa, có chút khó nhọc rơi xuống đảo, rõ ràng là người Dương Thần cứu khi vừa tới Vạn Yêu giới, Tử Mạch.

Dương Thần và Tuệ Lâm liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy bất ngờ đối với sự xuất hiện của người kia.

- Cậu sao lại...

- Ha ha.

Tử Mạch vài phần đắc ý, chỉ chỉ Tử Tiêu nói:

- Anh ấy là anh trai tôi.

Dương Thần bưng tỉnh, chẳng trách lúc đó lần đầu nhìn thấy, gã căn bản không cần người hỗ trợ, sợ rằng lúc đó gã thật sự là chưa ra đòn sát thủ. Nếu đường đường là em trai của ba đại cao thủ Vạn Yêu giới, bị mấy đại Yêu giải quyết, vậy cũng quá không cách gì nói nổi rồi.

- Tiểu tử thôi, người chưa từng đề cập qua, người biết em trai Tử Tiêu.

Ngọc Tuyết Ngưng không vui nói.

Dương Thay giang tay,

- Tôi nào có biết tiểu tử này là ai.

Tử Mạch tiếc hận nói:

- Dương huynh à, tôi vốn muốn đưa anh đến Tử Trúc Lâm, cũng để anh vì chúng tôi tham gia đại hội Thông Thiên này, đáng tiếc anh khăng khăng phải đi đường bên cạnh Thông Thiên hồ.

- Người định không bằng trời định, không ngờ hôm nay Dương huynh lại là cao thủ do Ngọc Hồ cung phái tới, tôi không thể trợ uy cho Dương huynh rồi.

Ngọc Tuyết Ngưng nghe đến đó, hí hí mắt, cười lạnh nói:

- Sâu rọu, đệ đệ của ngươi, là muốn gây xích mích quan hệ giữa Bồn cung và Dương Thần? Hay là nói... chán sống rồi...

Tử Tiêu tỉnh bơ kéo Tử Mạch lui ra phía sau, đột nhiên cười nói:

- Cung chủ, em trai tôi chỉ biết đùa dỡn hoa cỏ, tu vi rất kém, nhưng lại ham sống, cứ để anh cả tôi, quản giáo chút.

Ngọc Tuyết Ngưng hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt quét về phía người đeo mặt nạ trúc cách phía sau Tử Tiêu không xa, trong mắt hiện lên một tia nghi dị, ba quang lưu chuyển nói:

- Người này, chính là cao thủ ngươi phái tới lần này?

- Ô, quên giới thiệu, đây là vị tán tu tôi mới quen, tên gọi 'Hình Thiên', lần này đến đây vừa lúc giúp tôi một tay.

Tử Tiêu giới thiệu nói.

Hình Thiên? Ngay cả cái tên trong truyền thuyết Chiến Thần Hồng Hoàng cũng dùng? Dương Thần không khỏi nghĩ có chút buồn cười.

- Thật sao, vậy người bạn này của ngươi, thế nào mà ngay cả dung mạo thật cũng không dám lộ?

Ngọc Tuyết Ngưng khinh thường nói.

Tử Tiêu rất kiên nhẫn nói:

- Hình Thiên huynh lúc đến có nói, nếu trong lúc đánh nhau mặt nạ bị tổn hại, anh ấy tự nhiên cũng lộ ra dung mạo. Nếu cao thủ của quý phương và Long cốc đều bất lực, vậy cũng không cần phải lộ diện nữa.

- Ha ha, khẩu khí thật lớn!

Xa phía chân rời, một tiếng huýt sáo dài, dắt theo một lượng uy áp hung mãnh nhanh nhẹ, từ xa tới gần, cơ hồ như chỉ trong nháy mắt!

Đảo mắt, một gã vóc người mạnh mẽ hùng tráng, tóc đen áo bào đen đứng cao hơn mười mét trên không trung!

- Cầu Vô Cương, mỗi lần xuất hiện đều cười lớn như vậy, sợ ta không biết là giọng của Long tộc người lớn sao?

Ngọc Tuyết Ngưng châm chọc nói.

Cầu Vô Cương vẻ mặt kiêu ngạo liếc nhìn Hình Thiên, nhếch miệng nói:

- Nếu không phải Bản Vương lúc này không thể động thủ, vừa rồi đã xé tên tiểu tử không biết tốt xấu này thành mảnh nhỏ rồi. Trước mặt Bản vương, còn mang mặt nạ, thực đáng ghê tởm!

Tử Tiêu không biểu hiện tính tình ôn hòa như vừa rồi với Cầu Vô Cương, trào phúng cười nói:

- Ta đây cũng muốn nhìn xem, ngươi thật sự có cái bản lãnh đó hay không.

Cầu Vô Cương hừ lạnh nói:

- Tử Tiêu, người tốt nhất không nên gây hấn với Bản vương. Bằng không, Bản vương cũng sẽ không coi cái quy củ gì mà chém người, bất quá cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

- Khẩu khí thật lớn! Bản tọa lại muốn xem xem, mấy trăm năm không gặp, con trùng thối người có bao nhiêu đạo hạnh!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1328

Đánh Trục Điện

Tử Tiêu bị khinh thường như vậy mà nói cũng là làm cho nổi giận, không phải do tính tình nông cạn mà là làm trò trước mặt bao nhiêu thủ hạ Ma Tu như vậy, nếu thủ lĩnh bị khinh thường như vậy, sao còn có mặt mũi thống soái quân ma?

Trong lúc nhất thời, Tử Tiêu cùng hai gã Ma Tu cứu phẩm của Cầu Vô Cương và yêu tu đều bắn ra uy áp cuộn cuộn!

Tử Tiêu lập tức điên cuồng múa điệu múa tóc tím theo gió, màu tím đen đích xác giống như ma diễm hùng hực!

Ở phía sau, đa số Ma Tu cũng thần tình phấn nộ, phát ra chân nguyên hung lệ, dường như tùy thời đợi lệnh.

Đúng lúc này, hơn mười cự long màu sắc không đồng nhất cũng vọt tới, trận Long âm cắt nát phía chân trời, ở phía sau Cầu Vô Cương hóa thành hình người.

- Lấy nhiều vậy ít, Ma Tu ngày nay vô dụng như vậy sao? Không bằng để ta chơi cùng!

Mở miệng chính là Phong Long sử một thân áo bào xanh cùng vài tên Ma Long sử khác, một đám Yêu long thất phẩm trở nên dường như cũng đã có tư thế sống mái với Ma Tu.

Tuy khoảng cách bay trên không rất dài, khiến Yêu Tu cùng Ma Tu đều tổn hao không ít chân nguyên, nhưng nếu thật sự liều mạng thì cũng sẽ không nường tay.

Dương Thần ở cách đó không xa quan sát, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, Tử Tiêu này và Cầu Vô Cương, từ uy áp chân nguyên phán đoán đều cao hơn mình không dưới một bậc, bọn họ chưa từng đột phá được Thông Thiên tháp, mình thật sự có cơ hội sao?

Giữa lúc hai nhóm người giương cung bạt kiếm, một dải lụa trắng bạch sắc bỗng xuất hiện ngang trời chia hai nhóm người này ra thành hai nửa!

Chỉ riêng chiêu thức ngang trời xuất hiện ấy, thì đã hiển lộ rõ ràng công lực bá đạo!

- Gấp cái gì chứ, muốn đánh cũng phải chờ đại hội kết thúc hãy đánh, tiếp tục như này, sau khi cửa Thông Thiên tháp mở ra, cũng không phân được thắng bại!

Ngọc Tuyết Ngưng thu lại lụa trắng, trong mắt phượng tràn đầy hàn quang.

Tử Tiêu và Cầu Vô Cương dường như đều rất mất mặt, thu lại khí thế,

đều tự hừ lạnh một tiếng, chẳng liếc đối phương đến nửa mắt.

- Cầu Vô Cương, hai lần đại hội thông thiên trước đều là Long cốc người thắng, vào trong Thông Thiên tháp chiếm không ít thiên tài địa bảo, lần này sẽ không dễ dàng cho người như vậy. Còn không giới thiệu cao thủ phái ra lần này?

Ngọc Tuyết Ngưng vào chủ đề chính nói.

Cầu Vô Cương lộ ra nụ cười vô cùng tà mị,

- Cung chủ, lần này, Long cốc tôi không chuẩn bị bất cứ cao thủ nào tới.

Lời này vừa nói ra, chúng yêu của Ngọc Hồ cung và đám Ma Tu đều lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

- Ô? Nói như vậy... Người định buông tha?

Tử Tiêu trêu tức cười nói:

- Nhân tài Long cốc từ bao giờ lại suy yếu như vậy.

- Không không không...

Cầu Vô Cương khoát tay áo, lập tức nói:

- Bản vương tuy không có ý định phái bất cứ kẻ nào dự thi. Nhưng... Bản vương lại muốn tự mình thí thí cùng hai vị một lần...

Toàn bộ người có mặt, giờ khắc này bỗng trở nên yên tĩnh.

Mọi người hầu như không thể tin được, Long Vương không ngờ lại muốn thi đấu cùng Ngọc Tuyết Ngưng và Tử Tiêu!

Điều này tuy không có gì không thể, nhưng ý tứ như nào, tất cả mọi người đều rõ ràng... Long cốc, muốn đồng thời thị uy Ngọc Hồ cung và Tử Trúc Lâm!

Mặt Ngọc Tuyết Ngưng như hàn băng,

- Cầu Vô Cương, người cho rằng Bản cung gần đây chịu chút tổn thương, thì thật sự có thể bị người trấn áp hả? Người cũng quá hoang tưởng rồi đây.

Cầu Vô Cương lắc đầu, cười sang sảng nói:

- Cung chủ, Bản vương chỉ là nghĩ, mỗi 60 năm đều phái vài thủ hạ so chiêu, thực sự chưa đủ nghiền, không bằng chúng ta tạo ra một ngoại lệ, tự mình động thủ...

- Bởi vì cái gọi là, sinh tử do trời định, Bản vương những năm gần đây đã sống đến có chút không kiên nhẫn được nữa. Nếu Cung chủ có thể dứt khoát với Bản cung, Bản cung một câu cũng không oán hận.

- Cầu Vô Cương! Người có phải đã mất khả năng suy nghĩ không!!

Tử Tiêu xanh mặt nói:

- Người biết rõ, chúng ta ba người nếu như đánh nhau người chết ta sống, bất luận là người nào chết đều gây ra đại loạn trong Vạn Yêu Giới, người đây là muốn làm cái gì?

- Ha ha.

Cầu Vô Cương cười to, ánh mắt như điện nói:

- Tử Tiêu, người không nên quá lo lắng, nếu Bản vương cuối cùng sống

sốt, toàn bộ Ma Tu của người để Bản vương thống lĩnh là được...

- Người nói cái gì? Con rắn thôi, ta thấy người thật sự chán sống rồi!

Tử Tiêu không thể tiếp tục nhẫn nhịn, toàn thân bỗng nhiên phát ra chân nguyên màu tím đen nồng đặc, dường như lửa giận dâng lên, bàn tay giơ lên cao, đột nhiên chém xuống!

Một đạo đao ảnh hư không màu tím nhạt phảng phất mang theo vô số hỏa xà rừng rực nhảy lên. Trong cuồng đại, tám lạng khoảng chừng hơn trăm trượng không hề báo trước mà phá hủy!!

Oanh!!

Sóng lớn ngập trời!

Đao ảnh lửa hư không màu tím nhạt sinh ra lực phá hoại, hoàn toàn tương phản với vẻ tuyệt vời bên ngoài!

Chỉ thấy nước Thông Thiên hồ bị chém cao vài chục trượng, đập tan một hòn đảo nổi ở đó!

Một Lôi Long màu vàng kim thất phẩm nhất thời không kịp né tránh, trực tiếp bị chuathành hai đoạn!

Chỉ là một kích tùy ý, đã như dễ dàng bẻ gãy uy năng của Ma Đế cửu phẩm, rốt cục hiện ra rõ ràng trước mặt đám người Dương Thần!

Cầu Vô Cương sớm đã tránh được, cũng không bị thương tích gì. Trên thực tế, chiêu thức ấy của Tử Tiêu, nhiều lắm cũng chỉ là trình độ ra oai phủ đầu!

Đám Ma Tu còn lại là tinh thần quân chúng xúc động, hô to Ma Đế uy vũ, ngạo nghễ nhìn đảnm Yêu Tu Long tộc.

- Ngọn lửa tím Ma Đao của Tử Tiêu huynh thật đúng là dày công tôi luyện nha.

Cầu Vô Cương nhe răng cười:

- Thế nhưng, chỉ chém rụng một thủ hạ không chớp mắt của tôi, cũng không tính là đạo hạnh gì lớn.

- Gấp cái gì, thơm ngọt nhất của rượu, phải chờ đến cuối cùng, chém rụng con rắn lớn người để ngâm rượu, đó là việc không thể tốt hơn!

Tử Tiêu cũng đã không hề kiềm chế, lại liên tục chém ra hai ngọn lửa Ma Đao tím, đao ảnh xen kẽ ngang dọc, giống như chém nát toàn bộ Long tộc trước mắt!

Nhưng lần này, Cầm Vô Cương sớm chắn đao ảnh, một long trảo hư ảnh màu đen sừng sờ đụng vào đao ảnh!

Oanh!!

Chân nguyên lực bạo liệt chấn động sóng xung kích dữ dội của hai đao, biến hai người thành trung tâm của mặt hồ, đánh văng sóng nước ra xa mấy trăm mét.

Dương Thần thấy một màn như vậy, không khỏi cảm thấy khiếp sợ đối với không gian vững chắc của Vạn Yêu Giới này.

Chân nguyên lực va chạm vừa rồi, nếu là bên ngoài giới, đủ để xé rách không gian!

Thế nhưng, trong Vạn Yêu Giới, chiến đấu Chân nguyên lực như vậy lại không đủ để ảnh hưởng đến không gian vững chắc này.

Xem ra, không gian này thật sự song song với không gian bên ngoài, điều này trong những gì được học của Dương Thần, cơ hồ là khó có thể tưởng tượng được!

Phải biết rằng, Không Gian Di Độ chẳng qua cũng chỉ là một vết nứt không gian, mà Vạn Yêu Giới này lại là một thế giới hoàn chỉnh!

Ngọc Tuyết Ngưng lúc này sắc mặt âm trầm, yên lặng truyền âm thanh đến tai Dương Thần:

- Cầu Vô Cương hôm nay rất là kỳ lạ, ta sợ tình hình sẽ có đại biến, người chút nữa nhớ kỹ phải để ý Tuệ Lâm cẩn thận, không được làm phiền đến tranh đấu của ta và hai người bọn họ.

Đúng lúc này, thân ảnh Cầu Vô Cương bỗng nhiên một trận chột hiện, xông vào trận phía Ma Tu!

- Người giết thủ hạ của ta, Bản vương cũng đến đòi mạng!

- Đê tiện!

Tử Tiêu nổi giận gầm một tiếng, rút Ngọc Tiêu ở bên hông, xoay người tà tà đánh rớt.

Bên trong Ngọc Tiêu bộc phát ra hào quang màu tím, vốn chỉ là đao ảnh hư ảo của ngọn lửa tím Ma Đao, sau khi bị Ngọc Tiêu liên tục áp súc, ánh đao bộc phát ra, giống như giao long màu tím, uy lực xoay mình tăng thêm mấy lần!

Hiển nhiên, Cầu Vô Cương thừa cơ giết bộ hạ của mình khiến Tử Tiêu vô cùng giận dữ!

Cầu Vô Cương không dám khinh thường, rút cuộc vẫn phải nhanh chóng né mũi đao cường lực, nhưng vẫn chém ra một long trảo, chớp tới một gã Ma Tu thất phẩm đứng gần đó.

Ma Tu đó cuống quýt khởi động vòng bảo hộ, trong nháy mắt bị phá thành mảnh nhỏ!

Tốc độ ánh sáng!

Một đạo Huyền Băng hộ thuẫn u hàn hình thành trên đỉnh đầu Ma Tu!

Phanh!!

Huyền Băng bị bắt được nát bầy, nhưng Ma Tu này cũng thừa cơ nhanh nhẹn né được một kích trí mạng!

- Quỳ Thủy?

Dương Thần thất thanh hô lên, thứ trong nháy mắt ngưng kết thành lực Quỳ Thủy kia, hẳn lại vô cùng quen thuộc!

Bỗng nhiên nhìn thấy người thần bí thi triển chiêu thức ấy, người đàn ông tóc đen đeo mặt nạ trúc lúc này cũng có tật giật mình, nhìn qua Dương Thần.

Ánh mắt hai người giao tại một chỗ, phức tạp trong đó thật khó nói nên lời.

Ngọc Tuyết Ngưng dường như không có nhiều kinh ngạc, thoáng chút đăm chiêu liếc mắt nhìn hai người.

- Ha ha, lão đệ Hình Thiên, đa tạ ngươi xuất thủ.

Tử Tiêu mừng rỡ, nhìn chung không bởi vì sơ suất nhất thời của mình mà khiến Cầu Vô Cương đắc thủ.

Một đám Ma Tu còn lại lại giận không kèm được, có Tử Tiêu đứng trước làm chỗ dựa, mười mấy tên Ma Tu cũng đều phấn khích!

- Đường đường là Long Vương mà lại đánh lén! Nếu quanh mình chính đại thi đấu, tôi đây cũng không phải dễ bị bắt nạt!

Tính tình Ma Tu vốn cuồng dã, chịu áp bức này, nhất thời bộc phát ra chiến ý cường liệt!

Cầu Vô Cương lại nghi hoặc nhìn cười đàn ông đeo mặt nạ trúc một chút, vung tay lên nói:

- Tử đại Ma Long sử, dẫn đầu tinh nhuệ Long cốc, trợ trận cho Bản vương!

- Vâng!!

Phong, Lôi, Hỏa, Thổ Tứ đại Ma Long sử, hầu như đồng thời khôi phục chân thân, hơn mười con Cự long, hướng về đám Ma Tu rút gào cắn xé!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1329

Cửu Vs Cửu

Trong nhất thời, Cuồng Long vũ khắp bầu trời, rồng gầm rung trời!

Đám Ma Tu cũng không chút khách khí gọi ra tâm ma của mình, từng người đổ cả mắt, uy áp Chân nguyên quay mình tăng vọt!

Tà ma hư ảnh từ trong cơ thể Ma Tu phát ra, cầm trong tay binh khí quy cách, chém giết đám Cửu long, trong lúc nhất thời khó hợp khó phân!

Tử Tiêu tay cầm Ngọc Tiêu, quơ ngọn lửa tím Ma Dao giống như quang trụ màu tím rạch phía ngang trời, mang theo xu thế bẻ gãy nghiền nát, chém giết trong đám Long tộc tàn sát bừa bãi.

Tu vi cửu phẩm của Ma Đế này tuyệt nhiên không phải hư danh, trên danh nghĩa chỉ cao hơn một phẩm. Nhưng thi triển ra Ma Dao cuồng bạo cũng đủ khiến Tứ đại Ma Long gian nan chống đỡ!

Cầu Vô Cương lại không biến ra nguyên hình, sau khi xé nát hai gã Ma Tu thất phẩm, liền xông về trận doanh của Yêu tộc Ngọc Hồ cung!

- Đại chiến như vậy, Ngọc Hồ cung lại không tham dự, chẳng phải đáng tiếc sao?

Cầu Vô Cương dường như phát điên, ngưng tụ ra một long trảo màu đen đánh về gã Yêu tu thất phẩm tránh không kịp, lại là loạn thành một đoàn máu thịt!

Ngọc Tuyết Ngưng giận dữ, mi ngài dựng lên, mặt đầy sương lạnh.

- Cầu Vô Cương, Bốn cung hết lần này đến lần khác không không muốn phản ứng với người, người đây là tự tìm đường chết!

Cửu Vĩ thiên hồ lần này thực sự bị hành vi của kẻ điên này chọc giận, trong hai tay áo bào bay ra hai dải lụa trắng, giống như Bạch xà xuất động, nhìn sự dẻo dai của hai dải lụa trắng, đáng để sửng sốt!

Long trảo màu đen còn chưa tiến vào trong đám Yêu tu đã bị lụa trắng âm âm cắt đứt!

- Các người còn lo lắng cái gì? Lên hết cho Bốn cung, giết sạch bọn Yêu Long này!!

Ngọc Tuyết Ngưng khiển trách.

Một đám Thiên yêu lúc này mới kịp phản ứng, bị giọng nói nghiêm khắc quát, nào dám không làm, mang theo tức giận cùng uất ức hóa thành đạo lưu quang, xông về trận chiến trên bầu trời!

Trong nháy mắt, giữa không trung, Thiên Yêu, Ma Tu cùng Yêu Long đánh đến hừng hực khí thế, hung ác tàn nhẫn độc địa đến cực điểm!

Hoa quang đủ mọi màu sắc bạo phát, lóe ra trên không trung, tạo thành

pháo hoa chói mắt ở Thông Thiên tháp!

Liên tiếp, Long Lân, Yêu Vũ, Ma Tu và các loại máu thịt Yêu tộc, đều rơi xuống từ giữa không trung, tử thương vô số!

Dương Thần cũng không tùy tiện tham chiến, hắn quan tâm nhất chính là Tuệ Lâm có an toàn hay không, vì thế mang theo Tuệ Lâm yên lặng đứng xa bên ngoài quan sát.

Từng đợt sóng Chân nguyên đánh vào rất mạnh khiến Tuệ Lâm mới chỉ Hóa Thân Kỳ thấy khá khó chịu, Dương Thần tạo ra một vòng bảo vệ mới khiến Tuệ Lâm dễ chịu hơn nhiều.

Dương Thần nhìn chiến trường đầm máu, trong lòng cũng hết sức nghi ngờ, Cầu Vô Cương này nhìn qua cũng không thắng được Ngọc Tuyết Ngưng, sao còn dám khiêu khích cùng lúc hai nhóm người Ngọc Hồ cung và Tử Trúc Lâm, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Khiến nội tâm Dương Thần có chút rung mình chính là quái nhân đeo mặt nạ trúc kia.

Mặt nạ trúc đang hiệp trợ Tử Tiêu chém giết Yêu Long bên cạnh. Mà cùng lúc đó, lại bảo vệ Tử Tiêu và em trai Tử Mạch rất thành thạo.

Từ khi thấy ‘Quỳ, Dương Thần càng ngày càng nhận thấy được, công pháp của mặt nạ trúc này... hình như... rất giống mình?

Gã cũng tu luyện ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’? Điều này sao có thể?

Trên thế giới này, trừ Lam Lam được mình truyền dạy cho, theo lý mà nói chỉ có thể có một người có thể dùng công pháp này...

Chẳng lẽ...

Lúc Dương Thần đang miên man suy nghĩ, trận chiến của Cầu Vô Cương và Ngọc Tuyết Ngưng cũng rơi vào cao phong!

Quanh thân Cầu Vô Cương tràn đầy Chân nguyên dày đặc màu đen, liên tục va chạm với lụa trắng của Ngọc Tuyết Ngưng trên không trung, đột nhiên sinh ra một tiếng gầm động trời!

Một đạo Chân nguyên màu đen lên vào các vị trí thân thể Cầu Vô Cương, thể trạng đột nhiên tăng vọt!

Gầm gừ...

Mấy tiếng rống gào gần như đồng thời vang lên!

Một Hắc Long chín đầu vọt lên xuất hiện giữa không trung!

Mỗi đầu rồng cực lớn không thuộc bất cứ một con rồng nào, Long Lân bao trùm toàn thân giống như kim loại đen, hai cánh to lớn của Cầu Vô Cương lộ vẻ bất đồng với các Long tộc khác!

- Cầu Vô Cương, ngươi cho rằng hiện tại biến thành diện mạo giao long đáng ghê tởm này là có thể thắng được Bồn cung?

Ngọc Tuyết Ngưng xem thường cười lạnh một tiếng, quần trắng phía sau rút cục bay ra chín cái đuôi dài bản thể của Bạch Hồ!

Giống như đuôi hồ tuyết nhưng, linh hoạt như điện xà, bay lượn trên

không trung làm người khác hoa cả mắt!

Mấy Yêu Long bất hạnh bị đuôi bắn trúng, trực tiếp chặt đứt!!

Đáy lòng Dương Thần đại chấn, Ngọc Tuyết Ngưng hôm nay trong trạng thái nguyên khí bị tổn thương đều có thể có Chân nguyên uy áp kinh khủng như thế, quả thực mạnh đến nỗi làm người phần nộ!

Chân thân chín đầu của Cầu Vô Cương vừa rồi còn kiêu ngạo không gì sánh được, bị Ngọc Tuyết Ngưng xoay người bạo phát, nhất thời không đầu lại được!

Dương Thần đoán rằng, nếu không phải Ngọc Tuyết Ngưng bình thường vui đùa âm ỉ đã quen, sợ rằng Vạn Yêu Giới này đã là thiên hạ của người phụ nữ này!

Rồng chín đầu thét lên, cũng không úy kỵ, ba đầu rôn phun ra môi lửa mang hơi thở màu đen, dị hỏa này tuy không hơn thiên hỏa, nhưng liên tục chồng lên, đám Yêu Tu cấp bậc thất phẩm bị đốt hơn nửa, toàn thân bị thiêu đến thối rữa mà chết!

Ngọc Tuyết Ngưng lại là hồn nhiên không hề sợ hãi, đuôi trắng lóe ra Chân nguyên lực trắng buốt, đánh tan toàn bộ môi lửa màu đen này!

Nhưng Cầu Vô Cương cũng không phải là mới công kích Ngọc Tuyết Ngưng, sáu đầu rồng còn lại từ bốn phương tám hướng phun ra long tức (hơi thở của rồng)!

Chân nguyên cửu phẩm ngưng tụ thành long tức, đám Yêu Tu cùng Ma Tu bình thường nào có thể dễ dàng chống lại, rất nhanh liền tử thương!

Trong nhất thời, Long tộc vừa mới bị áp chế hoàn toàn lại chiếm được thế thượng phong!

Ma Đế Tử Tiêu trong cơn giận dữ, quơ Ngọc Tiêu trong tay bắn ra ngọn lửa tím Ma Dao, điên cuồng chém xuống!

Phụt

Long huyết bắn tung tóe, một cái đầu rồng của Cầu Vô Cương bị chém xuống kêu gào thảm thiết!

Cũng không chờ đợi, phần cổ của đầu rồng kia lóe ra hắc quang, một đầu rồng mới tinh dài ra trong chớp mắt!

- Sâu rọu! Chín cái đầu này nếu không đồng thời chặt bỏ, sẽ vĩnh viễn liên tục dài ra, ngươi phải đánh vào tim gã! Đó mới là nguồn sinh mạng của gã!!!

Ngọc Tuyết Ngưng nhắc nhở.

Tử Tiêu chợt bừng tỉnh, dữ tợn cười một tiếng, lắc lắc mình xông về phía lưng Cầu Vô Cương, giơ cao Ngọc Tiêu Ma Dao trong tay, hạ xuống!!

Chín cái đầu của Cầu Vô Cương gầm lớn, phần lưng đang lóe ra chân nguyên màu đen, màu đen này giống như long lân, toàn bộ được gia cố mấy chục lần!

Rầm rầm rầm!!!

Tiếng nổ mạnh vang lên liên tục, ngọn lửa tím Ma Dao va chạm với long lân màu đen, đánh bay thân thể Tử Tiêu ra ngoài!

- Gừrur... Long tâm của Bản vương, các ngươi có thể dễ dàng đánh phá sao?

Âm thanh của Cầu Vô Cương giống như u linh đến từ suối vàng, hùng hồn trầm thấp, mang theo ngạo mạn không gì sánh được.

- Bồn cung còn chưa động vài phần khí lực, Cửu Đầu Trùng ngươi đắc ý cái gì...

Ngọc Tuyết Ngưng gần như mất hết kiên nhẫn, chẳng biết lúc nào, Chân nguyên lực toàn thân óng ánh đã nồng đặc gấp bội!

Chín cái đuôi Thiên Hồ kia bay múa trong không trung đang ngưng tụ lại cùng một chỗ, quấn vào lẫn nhau, co vào!

Khi chín cái đuôi hội tụ thành một, đỉnh đuôi hồ bén nhọn vô cùng, xông vào ngực Cầu Vô Cương!

Một đạo màu trắng phảng phất nơi xa nhanh như thiểm điện vẽ ngang hư không. Trong khoảng khắc ấy, chấn động của Chân nguyên lực khiến Dương Thần ở xa xa quan sát sợ run!

Mà ngay cả Tử Tiêu đang muốn tiếp tục tấn công cũng bị một kích lôi đình này làm cho ngưng ngẩn tại chỗ.

Long lân đen vàng trên người Cầu Vô Cương đụng chạm với đuôi hồ, sau khi tuôn ra một mảnh hắc vụ, liền khó có thể duy trì, bỗng nhiên mở to một lỗ hồng!

- Ngao...

Mấy tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, chín cái đầu rồng gào thét, không ngừng giãy dụa co quắp!

Chín chiếc đuôi sau khi xuyên qua thân thể rồng, lại từ đằng sau xông ra.

Long huyết liều mạng chảy ra, rơi xuống hồ Thông Thiên, trộn lẫn với đám Yêu Tu Ma Tu chết trận, đem nước trong hồ Thông Thiên nhuộm thành màu đỏ!

- Bệ hạ!!

- Long Vương!!

Ma Long sử còn lại và Long tộc cao cường kinh hãi rống to, vẫn luôn đợi Cầu Vô Cương lấy ra Huyết Ma long cốt đao, không ngờ vẫn chờ hoài không thấy, đã thấy long thể của Cầu Vô Cương bị xuyên thủng!

Cầu Vô Cương khi xuất thân đã là Long tộc cường đại giống tạp, sinh ra có chín đầu. Tuy lúc đầu trong tộc luôn có ánh mắt khinh thường, nhưng sau khi trưởng thành giành được chức Long Vương đời đầu, đến nay cũng là Long Vương không thể tranh luận của Long tộc.

Gã khác với Long tộc khác, cho dù bị chặt đầu vẫn có thể sống lại. Nguyên nhân chính là thân thể của gã cường đại không gì sánh được, điểm yếu duy nhất của gã chính là long tâm!

Mà Ngọc Tuyết Ngung rõ ràng từ rất sớm đã biết điểm yếu của Cầu Vô Cương, không chút khách khí mà xuyên qua long tâm!

Tử Tiêu đều một trần kinh ngạc, vốn cho rằng gã và Cầu Vô Cương cho dù không cường hãn bằng cửu phẩm Đại Viên Mãn của Ngọc Tuyết Ngung, nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều. Nhưng một màn hôm nay, Tử Tiêu mới hoảng sợ phát hiện... bọn họ đã tự đánh giá cao chính mình rồi!

Thực lực thật sự của Ngọc Tuyết Ngung theo bọn họ nhận thức, chỉ là người phụ nữ này luôn không tích cực theo chân bọn họ chơi đùa mà thôi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1330

Thông Thiên Đại Biến

Trên hồ Thông Thiên, phong vân đổi sắc!

Chín cái đầu rồng hấp hối, một đôi cánh to không cách nào tiếp tục vỗ nữa, toàn bộ long thể không lơ rơi xuống!

Ầm ầm!

Sóng nước tóe lên cao, trên thực tế, nước hồ này đã đổ sầm một mảnh, huyết nhục nội tạng của đám Yêu Tu và Ma Tu nổi lên bênh

Các Long tộc liên quân thấy Cầu Vô Cương bị Cửu Vĩ thiên hồ một chiêu đánh chết, không thể tin được, đồng thời sinh ra cảm giác sợ hãi!

Sợ hãi này, những cao thủ còn lại của Long tộc đã bị suy yếu chiến ý, thế tiến công cũng không còn sắc bén cuồng mãnh.

Rất nhanh, Tử Tiêu cùng Ngọc Tuyết Ngưng dẫn theo đám Yêu Tu và Ma Tu thủ hạ của mình, chém rụng đám còn lại của Long tộc!

Tàn sát thành biển máu khiến mùi máu nồng đặc tràn ngập trong không khí!

Đám Yêu Tu của Ngọc Hồ cung hưng phấn không thôi. Bọn họ cũng không biết, thực lực thật sự của Cung chủ nhà mình đã đạt tới cảnh giới khiến người ta nghe đã rợn cả người rồi.

Tất cả mọi người đều có thể tiên đoán được, trong tương lai, toàn bộ Vạn Yêu Giới sẽ là Ngọc Hồ cung một mình độc đại, Ma Đế Tử Trúc Lâm thực lực tương đương với Cầu Vô Cương, tự nhiên không dám tranh đấu với Ngọc Tuyết Ngưng.

Mà Long tộc, mất đi Cầu Vô Cương, cho dù có cao thủ gì ẩn nấp cũng khó có thể lại lần nữa trọng chấn!

Thực lực của Ngọc Tuyết Ngưng hiển lộ rõ ràng, cũng là vì Cầu Vô Cương đột nhiên điên cuồng ép buộc, cũng chỉ có thể tính là Cầu Vô Cương gieo gió gặt bão!

Khi tất cả máu Yêu Long nhuộm đỏ Thông Thiên hồ, sau khi rơi xuống hồ, tại hiện trường, chỉ còn lại Ngọc Tuyết Ngưng cùng Tử Tiêu và mười mấy thuộc hạ Yêu Tu Yêu Ma.

Đám còn lại này, không ai không phải cao thủ bát phẩm trở lên, nhưng Chân nguyên lực đều bị hao tổn tới bảy tám phần, muốn tiếp tục gây chiến cũng không có khả năng.

Toàn bộ hiện trường, ngoại trừ Ngọc Tuyết Ngưng và Tử Tiêu nội công thâm hậu, còn có vẻ thanh thoi chỉ còn lại Dương Thâm và người đeo mặt nạ trúc không tiêu hao bao nhiêu Chân nguyên lực.

- Xem ra, sau hôm nay, lịch sử tạo thế chân vạc của Vạn Yêu Giới này, sắp phải viết lại rồi.

Tử Tiêu nhìn Ngọc Tuyết Ngưng mặt không đổi sắc, cười khổ nói.

Ngọc Tuyết Ngưng thu hồi chín chiếc đuôi hồ ónh óanh, trong mắt nhẹ chảy qua sự ngờ vực, nhìn xác rỗng chín đầu trời trên hồ nước, dường như đang suy nghĩ cái gì.

- Cung chủ, hôm nay Long Vương đã chết, không bằng thuộc hạ dẫn dắt tộc bạn, đi vào Long cốc huyết tẩy, đoạt lãnh địa Long cốc cho Cung chủ?

Tiến lên chờ lệnh chính là Thanh Loan.

Ngọc Tuyết Ngưng lắc đầu,

- Việc này có điểm cổ quái, Cầu Vô Cương theo lý thuyết đều không phải tên lỗ mãng. Thông Thiên tháp sắp mở ra, làm chuyện chính trước đã.

- Thông Thiên tháp tự nhiên do Ngọc Hồ cung chúng ta chiếm lĩnh, đại hội Thông Thiên hiện nay cũng không cần tiếp tục nữa chứ.

Thanh Loan quét mắt nhìn đám Ma Tu nói.

Các Ma Tu lòng đầy căm phẫn, nhưng Chân nguyên hao tổn lượng lớn, giận mà không dám nói gì. Bọn họ đều rõ ràng, Tử Tiêu đứng đầu cũng không phải đối thủ của Ngọc Tuyết Ngưng, chỉ có thể nhường đám Yêu Tu này.

Ngọc Tuyết Ngưng cũng lộ ý cười kín đáo, quyến rũ,

- Như vậy sao được, đấu vẫn là phải đấu, Ngọc Tuyết Ngưng ta không phải là thứ độc đoán ngang ngược gì, Vạn Yêu Giới ai tới tranh hùng cũng không liên quan gì tới Bồn cung, chỉ cần chớ chọc đến Bồn cung là được rồi.

- Khoảng cách đến lúc Thông Thiên tháp mở ra cũng còn khoảng một nén nhang thời gian, nếu rắn của Long cốc hôm nay đều chết hết rồi, vậy thì để Dương Thần cùng vị Hình Thiên huynh này tỷ thí một trận. Người nào thắng, bên đó có quyền tiến vào Thông Thiên tháp.

Mọi người không hiểu Ngọc Tuyết Ngưng cuối cùng là muốn làm cái gì, nhưng nếu bà ta đã nói như vậy, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh.

Dương Thần thật ra lại có hơn nửa phần suy đoán, bà ta có khả năng cũng giống mình, nhận thấy Hình Thiên này có khả năng tu luyện ‘Vãng niệm diễm sinh kinh’.

Trước mặt, Hình Thiên cũng không từ chối, vọt lên không trung, ánh mắt tập trung trên người Dương Thần.

Từ ánh mắt của Dương Thần có thể thấy vài phần ý vị chờ mong, đồng thời lại phát ra cảm xúc cổ quái, cũng phiêu phiêu bay lên, giằng co với Hình Thiên.

Trong khi đội ngũ hai bên nín thở, hai người dần qua thời gian ngưng tụ hàng loạt đại lượng Chân nguyên, mà các loại khí tức uy áp... không ngờ không gì sánh được!

Bùm

Một đoàn Nam Minh Ly hỏa đỏ thẫm bốc lên trên tay Dương Thần, nhiệt độ cao sáng quắc khiến không ít Yêu Tu tới gần đều nhường bộ lui binh.

Hình Thiên không động, trên tay nổi lên quang sáng màu xanh da trời, chính là lực của Quỷ Thủy.

Hai người không nói một lời, nhìn nhau một hồi, bất ngờ phát động tiến công!

Ầm!!!

Một tiếng nổ mạnh dữ dội đánh văng ra từ trên không trung, trong chớp mắt, hai người ở trên bầu trời giao chiến thành một đoàn!

Màu đỏ thẫm của Ly Hỏa và màu xanh da trời của Quỷ Thủy lượn lờ bên cạnh hai người, hồng lam xen kẽ bên trong, quyền cước của hai người cũng đụng vào nhau, phát sinh chấn động kịch liệt!

Hai người cũng không tổn hao nhiều Chân nguyên lực lắm, đơn giản dùng phương thức trực tiếp và nguyên thủy nhất tiến công, với Chân nguyên hộ thể của Thiên hỏa và Huyền thủy, dùng công phu quyền cước.

Khi sức mạnh đạt đến nhất định, đôi mắt với đôi thủ không kém bao nhiêu, tính tuyệt đối của đánh giáp lá cà, chính là dễ dàng dùng thủ đoạn phân cao thấp.

Yêu Tu cùng Ma Tu nhìn tới nhập thần, cũng âm thầm kinh tâm, hai người này dùng công pháp gì, ngay cả Thiên hỏa và Huyền thủy cũng có thể tùy ý khống chế?

Dương Thần một người bay liệng, một đạo Tam Muội chân hỏa màu bạch kim bỗng nhiên lộ ra!

Hình Thiên song chưởng vừa đỡ, tạo ra Minh Thủy hộ thuẫn hắc lam cả người, đồng thời dập tắt Tam Muội chân hỏa, phá quyền ra, đồng thời chém ra một Tam Muội chân hỏa!

Cuồng mãnh bá đạo đích thực xẹt qua tai Dương Thần, Dương Thần vung ra một cây roi Chân hỏa, hướng về phần eo Hình Thiên!

Ầm!

Một đạo chân hỏa nổ bùng trên người Hình Thiên, làm vỡ nát cây roi trên tay Dương Thần, một đám trực diện hướng về phía Dương Thần!

Dương Thần căn bản lười tránh né, quanh thân đột nhiên dấy lên mồi lửa màu máu, như một đóa Hồng Liên màu máu nở rộ trên không trung!

- Nghiệp Hỏa?

Hình Thiên vội vàng tách ra, thất thanh hô lên phía sau Dương Thần.

Gã nếu tiếp tục tiến công vào, tất nhiên thân hồn sẽ phải chịu nỗi khổ bị bỏng, vì thế phải nhanh chóng thu tay lại.

Mà nghe thấy giọng nói đó, Dương Thần bỗng nhiên hoàn hồn, viền mắt nổi lên chút sắc hồng, lại có chút ướt át trong mắt...

- Âm thanh này... là... thật sự là chú sao? Đại thúc?

Dương Thần kinh hô, trái tim đập điên cuồng, cơ hồ không thể tin được

tai mình!

“Hình Thiên” rớt cuộc lộ ra âm thanh vui sướng, yên lặng tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt hơi tức tằng nhưng tao nhã.

Dương Thần như bị điện giật, khuôn mặt này, từ sau khi hấn chín tuổi, đã mấy mươi năm chưa từng gặp lại. Nhưng dù vậy, vẫn luôn khắc vào chỗ sâu trong nội tâm mình, mang theo cảm ơn vô hạn.

Trước khi quay lại Hoa Hạ, nếu như nói có người nào đó có thể làm Dương Thần cho rằng là trưởng bối khiến mình có thể tôn kính, đó chỉ có thể là người đàn ông trước mắt này... Tống Thiên Hành!

- Hình Thiên... Thiên Hành... ha ha... ha ha...

Dương Thần ngây ngốc nở nụ cười, không hề giữ kẽ, giống như đứa trẻ được cho kẹo,

- Đại thúc... là chú... thật sự là chú...

Tóc đen giương nhẹ, con người Tống Thiên Hành cũng lộ ra vẻ từ ái chưa từng hiển hiện, nhìn người trước mắt đã trưởng thành, không có bất kỳ danh phận thầy trò, nhưng lại là người thanh niên mình truyền thụ thần công.

- Tiểu tử... cháu tốt lắm... rất tốt....

Tống Thiên Hành liên tục nói vài tiếng “Tốt”, các loại ý tứ hàm xúc, chỉ có chính ông ta mới rõ ràng nhất.

Các loại Ma Tu Ma Yêu đều lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn hai tu sĩ loài người kia. Dĩ nhiên là biết được, hình như còn có tình nghĩa quen biết gì gì đó, thảo nào dùng công pháp đều cổ quái giống nhau.

Tử Tiêu và Ngọc Tuyết Ngưng sớm đã đoán trước, lại không hề đi làm phiền đôi bạn nhiều năm nói chuyện.

Nhưng Thanh Loan ở bên cạnh lại hỏi Ngọc Tuyết Ngưng,

- Cung chủ... đây cuối cùng tính là ai thắng?

Ngọc Tuyết Ngưng bắt đầu dĩ liếc nhìn thủ hạ một cái,

- Còn phải hỏi sao, Hình Thiên chỉ lĩnh ngộ đến lực Minh Thủy, Dương Thần lại đạt đến Nghiệp Hỏa cao hơn, đương nhiên là chúng ta thắng.

- Ồ...

Thanh Loan thở phào nhẹ nhõm, bọn họ thực ra rất để ý kết quả chiến đấu để vào Thông Thiên tháp.

Lúc này, Dương Thần vô cùng vui mừng, vội vàng kéo Tuệ Lâm qua, giới thiệu với Tuệ Lâm:

- Em này, đây là sư huynh của bà em, sư bá Tống Thiên Hành của em, nhìn thấy người thật rồi, còn không mau gọi.

- A?

Tuệ Lâm kinh ngạc cười toe toét, Dương Thần đương nhiên không gạt cô, nhanh chóng cung kính gọi,

- Chào Tống sư bá!

Tống Thiên Hành duỗi tay vỗ vỗ vai Tuệ Lâm, vui mừng nói:

- Vân Miêu không dễ dàng, cha mẹ cháu chết sớm, cô ấy nuôi đứa trẻ như cháu lớn thành từng này, nhìn rất xinh đẹp... Là sư bá năm đó u mê không chịu tỉnh ngộ, mới khiến Thục Sơn suy yếu, cháu nếu có cơ hội ra ngoài với Dương Thần, thay sư bá nói lời xin lỗi với bà cháu!

- Đại thúc... chú... Lời này là có ý gì.

Dương Thần lúc này sau khi vui vẻ, trong đầu tràn đầy nghi ngờ, có chút không biết bắt đầu nói từ đâu.

Tổng Thiên Hành cũng không ngăn Dương Thần lại, êm tai nói:

- Cháu đừng vội hỏi, để chú nói, chú vì sao lại biến mất, lại vì sao xuất hiện ở đây...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1331

Cốt Nhục

Hai người ở trên không nói chuyện cũ, cũng không khiến bất cứ kẻ nào bất mãn, dù sao Thông Thiên tháp còn chưa mở ra, đám Yêu Tu và Ma Tu cũng thừa lúc này bắt đầu từ từ khôi phục Chân nguyên.

Tổng Thiên Hành vốn không phải người nói nhiều, nói lên những chuyện cũ năm xưa này, khắp nơi đều có điểm xúc tích, đều rất ngắn gọn, cũng không quanh co lòng vòng.

Ban đầu trong nội bộ Zero truyền lại, Tổng Thiên Hành uống thuốc độc mà chết, cũng không phải là giả dối hư ảo.

Tổng Thiên Hành cảm thấy sự hiện hữu của mình càng ngày càng không thú vị, hơn nữa đã truyền lại ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’, cũng không tính là công pháp này thất truyền trong tay ông, cho nên, mới nghĩ tới chấm dứt sinh mạng.

Thật không ngờ đến chính là, cũng chính bởi vì liều thuốc độc tự sát này đã khiến Tổng Thiên Hành giác ngộ một tầng công pháp “sinh tử”, đồng thời khoảng cách tầng chín “Vãng sinh” cũng là cảm ngộ thâm hậu.

Dương Thần là bởi vì cảm thụ được mười bảy sinh ly tử biệt mà giác ngộ tầng thứ tám, do mạng của mình treo một mảnh chỉ mà giác ngộ tầng thứ chín. Mà Tổng Thiên Hành thì lại càng trực tiếp hơn, từ cái chết của bản thân, trong nháy mắt tìm được bước đột phá.

“Vãng niệm diễn sinh kinh” sau khi tới tầng thứ tám, kịch độc dùng lúc trước cũng mất đi sức mạnh, Tổng Thiên Hành vốn đã bị một số người trong nội bộ Zero vớt ở nơi hoang dã, chờ bị sói ăn sống, không muốn tiếp tục sống.

Điều này cũng khiến cho Tổng Thiên Hành có một lời chào cảm ơn hoàn mỹ, thuận lợi rời khỏi tổ chức Zero, ở sa mạc xa xôi không có người, lĩnh hội tầng thứ chín.

Tổng Thiên Hành dù sao cũng là kỳ tài mấy trăm năm khó gặp, một khi đột phá gong cùm xiềng xích, tu luyện sau này càng có vẻ như cá gặp nước!

Sau khi cảm thụ được biến hóa lớn mà tu luyện mang đến, Tổng Thiên Hành tìm lại ham muốn sống sót, lúc này lại càng hiểu rõ hơn về đạo của thiên địa.

Khi tâm cảnh đi tới trình tự hoàn toàn mới, các loại trở trêu nhân sinh trong quá khứ đã không thể khiến Tổng Thiên Hành lưu ý.

Ngoại trừ tu luyện, Tổng Thiên Hành thỉnh thoảng cũng sẽ quan tâm một chút về cuộc đời của Dương Thần. Nhưng Tổng Thiên Hành cũng biết,

Dương Thần nếu muốn thành công, đều phải dựa vào chính hấn, không thể ép buộc.

Trong tối tăm tự có thiên ý, ông ta cũng chỉ là thỉnh thoảng quan sát từ xa, cũng không xuất thủ, càng không xuất hiện trước mặt Dương Thần.

Chỉ cần Dương Thần không dùng “Vãng niệm diễn sinh kinh” để hủy căn cơ Hoa Hạ, Tổng Thiên Hành cũng không ngại Dương Thần tàn sát bao nhiêu sinh mệnh.

Bởi Tổng Thiên Hành vẫn luôn an phận ở nước ngoài, đồng thời nghĩ ra có thể ẩn nấu tu vi bản thân trên phạm vi lớn cùng khí tức của pháp môn. Vì vậy vài chục năm như thế, đều không gây ra sự chú ý của Chư Thần.

- Đại thúc, vậy chú về nước khi nào? Vì sao không tới tìm cháu?

Dương Thần nhin không được hỏi.

Tổng Thiên Hành ôn hòa cười nói:

- Chú sao lại chưa tới tìm cháu, chỉ là tiêu tử cháu sơ ý, bỏ qua cơ hội mà thôi. Chú thế nhưng đã hao tổn không ít tâm tư, ngay cả con gái bảo bối của cháu cũng đưa đến bên cạnh cháu.

Oong!

Dường như tiếng sấm giữa mùa xuân trực tiếp bùng nổ trong đầu Dương Thần!

- Con gái?

Dương Thần không không chế được mà thiếu chút nữa rơi từ giữa không trung xuống, nghẹn họng nhìn trân trối, cả người run rẩy!

Tuệ Lâm ở bên cạnh cũng ngây ra như phỗng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mở ra, có chút đáng yêu vô tội.

Tổng Thiên Hành nhìn thấy biểu tình này của Dương Thần, không khỏi nhú mày, có chút nghi ngờ,

- Cháu sao thế, lẽ nào Lam Lam không tới nhà cháu? Cháu không biết sao?

- Lam... Lam Lam?

Dương Thần cảm giác tim mình suýt chạm tới cổ họng, loại kích thích chấn động tâm linh này khiến hấn sắp phát điên!

- Đại thúc! Chú nói gì? Chú nói Lam Lam là con gái cháu?

Dương Thần khó có thể khắc chế được mà nắm lấy vai Tổng Thiên Hành, lớn tiếng hỏi.

Tổng Thiên Hành gật đầu, không chút do dự nói:

- Con bé là cháu và cô gái tên 17 kia sinh hạ.

- 17? Chú nói... Lam Lam là đứa bé 17 mang thai?

Dương Thần hai mắt đỏ thắm, nhin không được lệ rơi, nam nhi bảy thước, cũng vô pháp kháng cự lại sung sướng như vậy!

17 vì mình mà để lại một đứa con gái? Dương Thần đều không tin được vào lỗ tai mình, hạnh phúc bất ngờ xảy ra, nhanh như sóng thần bao phủ hấn.

Tuệ Lâm cũng sắc mặt kinh trụ, nhưng cô không biết 17 là ai, chỉ biết, Lam Lam là con gái ruột của Dương Thần?

- Chuyện lạ... trước khi chú đi, rõ ràng có để lại một phong thư và tín vật, giao cho Mẫn Quyên, để cô ta đến lúc đó giao cho cháu, Mẫn Quyên lẽ nào đã quên?

Tổng Thiên Hành lẩm bẩm nói.

Dương Thần lúc này hô hấp dồn dập, lo không được nhiều như vậy, cầm tay Tổng Thiên Hành thúc giục nói:

- Đại thúc, chú nhanh nói cho cháu đi! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Lam Lam thật sự là con gái cháu sao? Vậy 17 đâu?

Liên quan đến vợ và cốt nhục của mình, Dương Thần căn bản không cách vào giữ bình tĩnh!

Tổng Thiên Hành thở dài, đem sự việc nói ra...

Lúc đó, trong trận chiến, Dương Thần thấy Thập Thất rơi vào trong biển, không biết tung tích, nhưng không phải 17 thật sự tan xương nát thịt.

Mạch nước ngầm trong biển đưa 17 đến một hải vực cực xa, tuy khiến bản thân cô trọng thương nhưng vẫn sống sót

Những việc này, đều là Tổng Thiên Hành ở trong một rừng nhiệt đới Nam Á, thỉnh thoảng gặp được 17 mới biết được.

Tổng Thiên Hành nhận ra 17, mà trong trí nhớ của 17, không rõ lai lịch của người đàn ông này, dù sao cô cũng là một thành viên của Zero.

17 lúc đó đã sinh ra Lam Lam, nhưng bởi vì hướng gió, trên thuyền buôn tới Nam Á không được dưỡng thương tốt, lại ở nơi thôn quê sinh hạ Lam Lam, mất máu quá nhiều, thân thể cực kỳ suy yếu.

17 vốn định đưa Lam Lam cho dân bản xứ, thấy có thể không khiến Lam Lam sống sót, đúng lúc gặp được Tổng Thiên Hành tu luyện ở đó.

Biết rõ thân thể chính mình đã chỉ dựa vào lực ý chí, tại hơi thở cuối cùng, thực sự khó có thể tiếp tục chống đỡ, 17 lúc này liền quyết định, giao con gái cho Tổng Thiên Hành.

Đồng thời, 17 còn giao chủ tử tinh xảo tùy thân mang theo cho Tổng Thiên Hành để chứng minh với Dương Thần, đây là con gái của họ.

Tổng Thiên Hành nỗ lực dùng “Vãng niệm diễn sinh kinh” cứu 17, nhưng thân thể 17 thực sự chịu tổn thương quá nghiêm trọng, kinh mạch hầu như đã đoạt tuyệt với sinh mạng, sau khi phó thác Lam Lam xong, giải quyết được lo lắng duy nhất, không thể chống cự thêm lâu nữa liền hương tiêu ngọc vẫn.

Để Lam Lam không chịu khổ sở, 17 gặt con gái nói, bản thân đi một nơi rất xa, lại để Lam Lam gọi Tổng Thiên Hành là ông nội.

Nghe đến đây, Dương Thần bản năng hỏi:

- Đại thúc... đây... sao có thể. Nếu Lam Lam là con gái cháu, vậy lúc đó không phải mới chỉ hai tuần tuổi sao, vì sao...

- Tại sao thoát nhìn giống bốn, năm tuổi đúng không?

Tổng Thiên Hành cười khỏ nói:

- Có lẽ do ông trời sắp xếp, khi chú nhìn thấy Lam Lam, con bé mới sinh chưa được mấy ngày, nhưng đã giống như đứa trẻ hai tuổi.

- Lam Lam dường như là bởi vì có gen đặc thù của người cha là cháu, sau khi sinh lớn lên rất nhanh, không chỉ có thân thể, não bộ cũng trưởng thành. Chưa đến hai năm đã thành thực như đứa trẻ năm, sáu tuổi.

- Điểm này, 17 cho tới trước khi đi đều nghĩ không thông. Nhưng chỉ cần Lam Lan khỏe mạnh, trưởng thành như vậy, đối với con bé chỉ có giúp đỡ, sẽ không bởi vì quá yếu đuối và vô tri, mà đánh mất tính mạng trong rừng nhiệt đới.

- Sau đó, giai đoạn trưởng thành của lam Lam cũng dần thay đổi như bình thường, giống đứa trẻ năm tuổi, từ từ lớn lên, chú cũng yên lòng. Dù sao, Lam Lam từ sau khi sinh tố chất thân thể rất mạnh, cũng đặc biệt thông minh, cho nên có chút khác thường cũng là hợp tình hợp lý.

Dương Thần đối với tất cả cũng không có gì không thể tin, từ góc độ tiến hóa của sinh vật mà nói, gen của bản thân sau khi chịu thần quang chiếu xạ, đích thực mạnh hơn người bình thường nhiều.

Nếu như Lam Lam là con gái mình, như vậy bởi vì để thích ứng với hoàn cảnh gian khổ, thời gian trước tiến hành khai phá, tiến hóa thân thể và não cũng có thể hiểu được, tất cả đều là nhân tố không biết.

Dương Thần cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao Lam Lam lại nói tới việc cưới voi, rừng rậm Nam Á, đích xác có không ít voi.

Mà khi Lam Lam xuất hiện ở cô nhi viện, mình cùng đã từng mơ hồ nhận thấy được khí tức cổ quái ở lân cận, chỉ là không quá để ý tới, nếu lúc đó tiến lên thì đã sớm tìm được Tổng Thiên Hành.

Hồi tưởng lại các loại sự tình trong quá khứ, Dương Thần đều thấy buồn cười và thật đáng buồn, bản thân một lần lại một lần, không ngờ bỏ lỡ cơ hội quen biết con gái mình.

Thế nhưng cũng may, bản thân cuối cùng đã biết chân tướng!

Vừa nghĩ tới bé mập hợp ý không gì sánh được với mình thật sự là con gái ruột của mình, một loại tình cảm ám áp đặc hơn vô số lần so với trước kia chảy xuôi theo tứ chi Dương Thần, ánh mắt cũng tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Tự nhiên, muốn lao ra khỏi Vạn Yêu Giới, trở về bên cạnh con gái!

Nhưng Tuệ Lâm ở bên cạnh lại cảm thấy không giải thích được hỏi:

- Sư bá, nếu người sớm biết Lam Lam là con gái Dương đại ca, vì sao không trực tiếp đưa Lam Lam về?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1332

Thiên Hành Kiện

Được Tuệ Lâm nhắc tới như vậy, Dương Thần cũng phục hồi tinh thần, buồn bực nhìn Tổng Thiên Hành.

Tổng Thiên Hành hít sâu một hơi, trầm mặc một lát, bắt đầu nói:

- Đột nhiên xuất hiện cốt nhục thân sinh, đối với gia đình mới thành lập mà nói là thứ đả kích lớn... Huống hồ, tùy tiện để con bé xuất hiện bên cạnh cháu, không xác thực là an toàn.

Dương Thần sững sốt, giống như hiểu ra cái gì đó.

- Chú mang theo Lam Lam đi các nơi trong Hoa Hạ du lịch khoảng chừng nửa năm, thứ nhất là không biết nói với cháu thế nào, cũng không biết nói 17 đã vĩnh viễn rời đi với cháu như nào. Thứ hai cũng là muốn nhìn tình trạng thân thể Lam Lam như nào, lo lắng xảy ra vấn đề gì, với tu vi lúc đó của cháu, cũng không có cách gây ra tác dụng gì, ngược lại còn khiến cháu bối rối cảm xúc, tăng thêm gánh nặng.

- Vả lại, bên cạnh cháu xuất hiện đủ loại phụ nữ, đặc biệt, cháu còn kết hôn rồi. Chú có thể cảm giác được, cháu là muốn sống an ổn... Chú biết cháu khi thật sự biết mình đã có con gái, tuyệt đối sẽ xem trọng con bé hơn bất cứ thứ gì. Nói vậy, rất có thể gia đình vừa mới an ổn của cháu, có thể sẽ tan...

Dương Thần trong lòng không khỏi xúc động, Tổng Thiên Hành lặng lẽ suy nghĩ cho mình, khác xa so với tưởng tượng của mình.

Quả thực, Lâm Nhược Khê một dạo cho rằng bản thân nghĩ cô là thế thân của 17, nếu lúc đó Lam Lam lại xuất hiện, chính mình có lẽ cũng không cách nào khống chế nội tâm của mình, càng khiến Lâm Nhược Khê khó lòng tiếp nhận.

Đối với chính mình hiện tại mà nói, vợ và con đều không thể dứt bỏ.

- Đại thúc, cháu biết chú tốt với cháu, nhưng Lam Lam là cốt nhục của cháu, nếu như cứ không cho cháu nhận con bé, đây đối với cháu có phải là tàn nhẫn không.

- Đúng là như vậy.

Tổng Thiên Hành thở dài nói:

- Chú cũng biết, sớm muộn gì vẫn là để cha con hai đứa nhận nhau. Cho nên mới do dự mà mang theo Lam Lam đi dạo chơi ở phụ cận Trung Hải.

- Chẳng qua, về sau chính chú cũng gặp phiền toái, bắt đầu lo lắng, lam lam đi theo cháu, có phải là càng thêm nguy hiểm không...

- Phiền toái gì?

Dương Thần chau mày hỏi.

Sắc mặt Tống Thiên Hành hơi trầm xuống,

- Điều này phải nói tới nguyên nhân chủ đi vào Vạn Yêu Giới này...

Thì ra, lúc Tống Thiên Hành bước vào Thái thanh thần lôi kiếp, mặc dù đang ở hải ngoại tìm một chỗ yên lặng không người, nhưng lại bởi vì thanh thể rất lớn, gây chú ý của vài đám người.

Do đó không biết từ nơi nào xuất hiện người muốn đoạt “Vãng niệm diễm sinh kinh” từ trong tay Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành phát hiện, tu vi của đối phương cao, vượt xa tưởng tượng của ông ta, ông ta tuy cố hết sức ẩn nấp tu vi của chính mình, nhưng vẫn thường xuyên bị đuổi giết cực kỳ nguy hiểm.

Tống Thiên Hành dần dần không chống đỡ nổi nữa, mang theo Lam Lam cũng thành gánh nặng, mà lại lo lắng để cho đối phương biết, Dương Thần tu luyện cũng là “Vãng niệm diễm sinh kinh”, vì thế đành phải lựa chọn rời đi.

Vì để Dương Thần biết được chân tướng, Tống Thiên Hành viết một bức thư, còn đem chủy thủ (dao găm) của 17 giao lại cho Mặc Quyên, để cho mang theo Lam Lam đi tìm Dương Thần.

Nếu ông ta không đúng hạn quay lại Trung Hải, phải đem tất cả giao cho Dương Thần, ông ta cũng đã tận lực.

- Chú có thể khẳng định chính là, đó là một người phụ nữ, tu vi của cô ta hẳn là đã tới Nhược thủy đỉnh phong, thậm chí còn cao hơn. Tuy nhiên chú là Thái thanh thần lôi kiếp, dựa theo cảnh giới là không thể so cao thấp với người đó, nhưng cháu cũng rõ ràng, mạnh yếu của Chân nguyên lực không đơn thuần là dựa theo cảnh giới để so sánh.

- Cô ấy rõ ràng là bước vào Nhược thủy kiếp rất nhiều năm tháng, thực lực sâu không lường được. Dựa theo ba nghìn đại đạo, trăm sông đổ về một biển, cho dù công pháp tu luyện không cách nào trong lần đầu tiên đã bước vào Cửu thiên thần lôi kiếp, cũng khó đảm bảo qua nỗ lực của năm tháng, từ Tam dương châm hỏa kiếp, bước vào quá trình Hàn thủy kiếp, thực lực đột phá tiến vào cảnh giới tam quốc tranh phong Cửu thiên thần lôi kiếp.

- Người đàn bà kia che mặt, tới ngày cuối cùng cũng không rõ dung mạo, chú chỉ biết, công pháp của cô ta, tràn ngập chân nguyên và cực kỳ cao thâm, vô cùng phong duệ.

- Sau khi chú phó thác Lam Lam cho các cháu, dù người phụ nữ kia chạy trốn khắp nơi trong Hoa Hạ. Tu vi của cô ta cao hơn chú, cơ hồ phương hướng chạy trốn mỗi lần, đều là bị ép mà đành vậy.

- Mãi đến một đêm khuya, đi qua bầu trời Thục Sở, cũng là ngoài ý muốn kinh động Tọa Yêu tháp ở trung tâm Thục Sơn... A, cháu bây giờ cũng nên biết, chính là Thông Thiên tháp.

- Theo lý thuyết, chúng ta đều là tu sĩ loài người, không thể kích thích uy lực của Thông Thiên tháp, nhưng người phụ nữ này dường như không đơn

giản là loài người, sau khi bị Thông Thiên tháp liệt vào dị tộc, ngay cả chú cũng bị hút vào Vạn Yêu giới này.

- Chú không thể chống lại uy lực của Thông Thiên tháp, nhưng người kia không biết dùng cách gì, sau khi ném một vật thể nhỏ màu vàng, hình thành một hư ảnh màu vàng rồi bị Thông Thiên tháp hút lấy.

- Mà chính cô ta, dựa vào thể thân hư ảnh kia chạy thoát, chú nghĩ chỉ sợ đó không chừng cũng là pháp bảo huyền diệu gì...

- Tuy chú tiến vào Vạn Yêu giới tránh bị cô ta bắt, nhưng cũng không tìm ra biện pháp để đi ra ngoài, may mắn gặp được tri kỷ Tử Tiêu huynh ở ngoài Tử Trúc Lâm, mới có tất cả của ngày hôm nay.

Dương Thần nghe đến đó, không khỏi cười khổ:

- Bất đại thúc là người phụ nữ, muốn đoạt công pháp từ trong tay cháu lại là đàn ông... Xem ra người để ý chúng ta, không phải ít...

Tổng Thiên Hành thể mới biết được Dương Thần cũng bị người khác theo dõi, không khỏi dờ khóc dờ cười, đạo lý mang ngọc mắc tội, ông ta thật sự hiểu được.

- Hiện tại cháu nên hiểu được dụng ý lúc trước của chú, chú không hy vọng Lam Lam gặp nguy hiểm, bị người khác lợi dụng để áp chế như đối với cháu. Chú cũng không hy vọng Lam Lam ở bên cạnh chú chịu tội.

- Có thể cháu cũng biết, chú đã từng gặp Lâm Nhược Khê vợ cháu, hỏi nó có đồng ý ly hôn với cháu, rồi dẫn Lam Lam đi, nhưng con bé cự tuyệt.

- Ý nghĩ ban đầu của chú mặc dù có chút hoang đường, nhưng chú thật sự cảm thấy được, nếu có người phụ nữ thực sự thích Lam Lam, làm mẹ con bé, lại có thể đảm bảo khoảng cách với cháu, sẽ cho Lam Lam một hoàn cảnh trưởng thành yên ổn.

Dương Thần đương nhiên không quên chuyện này, lúc trước còn oán thầm “ông nội Lam Lam” đầu óc có vấn đề, hôn nhân của người khác ai khiến ông ta can thiệp? Lại không biết có quan hệ ghê gớm này?

- Việc này bây giờ cháu biết là tốt rồi, khiến chú không hiểu hiểu được chính là, sao Mẫn Quyên lại không theo lời chú nói, một tháng sau giao tín vật cho cháu...

- Mẫn Quyên là một người nông thôn thành thật chú hiểu rõ, theo lý thuyết sẽ không vi phạm lời dặn của ta mới phải

Ánh mắt Tổng Thiên Hành có chút hoang mang vô hạn.

Dương Thần ngoài miệng không nói, trong lòng lại nghi ngờ Mẫn Quyên liệu có phải là tiềm ẩn đe dọa gì không, nhưng chính mình thường xuyên gặp cô ta, nếu như mình không phát hiện được, vậy Mẫn Quyên kia cũng che giấu quá sâu rồi.

Nghe đến những việc này, Dương Thần vô cùng cấp bách muốn ra khỏi Vạn Yêu giới này.

- Đại thúc, chút nữa Thông Thiên tháp này mở, chú cùng cháu đi ra ngoài,

bằng không phải chờ 60 năm nữa, đến lúc đó, đồ ăn đều nguội lạnh rồi.

Dương Thần nói.

Không chờ Tống Thiên Hành trả lời, Tử Tiêu cách đó không xa đã ngắt lời:

- Dương tiểu huynh đệ, bốn tọa cảm thấy, ngươi và Tống huynh vẫn là dừng cây mạnh. 99 Trọng tử thanh thần lồi trong Thông Thiên tháp kia cũng không phải là nói chơi, không biết bao nhiêu tiền bối của Vạn Yêu giới đều chôn thân trong đó, các người đi rồi, cũng sẽ không có ngoại lệ nào.

- Không thử thì làm sao mà biết được, nếu muốn tôi ở trong này sống quãng đời còn lại, vậy còn không bằng bị sét đánh chết.

Dương Thần quả quyết nói.

Tử Mạch lúc này tiến lên, sách sách miệng,

- Anh, khuyên giải của anh, dù sao cũng là dựa theo quy củ, hôm nay Dương Thần lão đệ thắng, người của Ngọc Hồ cung có tư cách tiến vào Thông Thiên tháp, hấn muốn đi làm loạn thì để hấn đi đi, dù sao tính cách của hấn đã như vậy rồi.

- Dương Thần muốn đi, ta không ngăn cản, nhưng Tống huynh đệ tuyệt đối không thể đi chịu chết, ta chờ nhiều năm mới có được tri kỷ như vậy, sao có thể ngồi nhìn chết vô ích?

Tử Tiêu không hờn giận nói.

Tống Thiên Hành thần nhiên cười,

- Tử Tiêu huynh, cho dù huynh không cản ta, ta cũng sẽ không xông vào tháp...

Dương Thần cùng Tuệ Lâm đều kinh ngạc, không tin được mà nhìn Tống Thiên Hành.

- Đừng cảm thấy kỳ lạ.

Tống Thiên Hành nhún vai nói:

- Mọi người hãy ngẫm nghĩ lại, chú ở bên ngoài gặp phải đũa giết không nói, cũng là cô đơn một mình, không bị ràng buộc, sao phải liều mạng ra ngoài. Ở trong Vạn Yêu giới này, ngược lại có thể cùng Tử Tiêu huynh nâng cốc ngâm thơ, rất khoái hoạt.

Dương Thần thấy Tống Thiên Hành không hề có ý nói đùa, trong lòng khó tránh thật sự rối rắm,

- Đại thúc... Chẳng lẽ chú không nhớ Lam Lam?

- Lam Lam là con gái cháu, nếu cháu có thể may mắn ra ngoài, vậy đã đủ tôi... Chú đối với những việc này, sớm đã nhìn thấu rồi.

Tống Thiên Hành lắc đầu cười nói.

Dương Thần còn muốn khuyên bảo vài câu, nhưng bỗng nhiên cảm thấy một trận âm hàn sau lưng!

Ngọc Tuyết Ngưng vẫn luôn yên lặng không lên tiếng, bỗng nhiên bộc phát sát ý lạnh thấu xương!

Tuyệt đại giai nhân quần trắng phiêu thôi, một đôi mắt sáng nhìn chăm
chăm đồng hồn độn màu đỏ dưới mặt hồ, giống như thấy điều lạ lùng gì đó!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1333

Nghịch Lân

- Dương Thần... người có trộm giấu thi thể Long tộc?

Ngọc Tuyết Ngưng đột ngột hỏi.

Dương Thần sửng sốt, nghi hoặc nói:

- Hỏi cái này làm gì, trong nhẫn của tôi cũng không thiếu nguyên liệu của cơ thể rồng, căn bản cũng không đựng được cái gì.

- Như vậy xem ra, là nghiệt súc trong hồ này đang làm trò quỷ.

Ngọc Tuyết Ngưng cười lạnh một tiếng, trong tay áo thoát ra một dải lụa trắng, giữa không trung quay về sau, hình thành thể xoắn ốc hướng về phía Thông Thiên hồ!

Dải lụa trắng đột nhiên đã dài ra ngàn thước, mang theo uy áp kinh khủng, còn chưa chạm đến hồ nước đã khiến làn sóng lẫn tăn

Oành!

Một lốc xoáy từ dải lụa trắng bắt đầu hình thành, theo dải lụa trắng cuồng bạo càn khuấy, trên Thông Thiên hồ từng mảnh nhỏ thi thể máu thịt, theo hồ nước bị cuốn lên giữa không trung!

Nhóm Yêu Tu cùng Ma Tu biến sắc, cũng không hiểu Ngọc Tuyết Ngưng làm trò gì, ngay cả phần chân tay còn lại của đám Long tộc đã chết đi rồi cũng không bỏ qua!

Nhưng mọi người trong lúc kinh động, dưới Thông Thiên hồ bỗng nhiên bắn ra từng đạo ánh sáng màu bạc

Phụt phụt phụt

Không đếm được bao nhiêu chùm tia sáng, mang theo lực đánh xung kích, bắn chết mấy tên Yêu Tu và Yêu Ma trên không không kịp tránh né!

Mà trên mặt hồ, hàng loạt thi thể chết trận cũng đều bị năng lượng màu bạc đó bao trùm, giống như hòa tan, biến thành những dòng sáng bạc, chui vào sâu trong hồ nước kia!

Lúc này, nhóm Yêu Tu và Yêu ma hoảng sợ phát hiện – không thấy xác rồng chín đầu của Cầu Vô Cương đâu?

Dải lụa trắng của Ngọc Tuyết Ngưng từ giữa không trung lại lần nữa lao vào chỗ sâu trong hồ nước kia, nhưng vừa mới tiếp xúc vào đã bị một khối năng lượng màu bạc phản công ăn mòn!

Mày liễu Ngọc Tuyết Ngưng vừa nhú, lập tức cắt đứt dải lụa trắng kia, không thể tưởng tượng nhìn đối thủ sắp ra từ trong hồ kia.

- Năng lượng phản vật chất? Văn Thao?

Dương Thần sao có thể không phát hiện ra đây là người nào quỷ phá,

trong lòng một trận than khổ. Nên tới vẫn tới, trách không được không thấy bóng dáng tên què kia đâu, xem ra lần này gã lại được lợi rồi!

- Cung chủ, cẩn thận người này, thứ gã sử dụng chính là một trong những năng lượng phản vật chất của vũ trụ, hơn nữa đẳng phong tạo cực, có thể ăn mòn thôn tính sinh mạng, chiếm cứ thân thể cùng các loại năng lực, hơn nữa rất khó bị tiêu diệt.

Dương Thần không thể không nhắc nhở.

- Bỏn cung biết Cầu Vô Cương này không ngu xuẩn như vậy, khó trách, thì ra đó không phải Cầu Vô Cương!

Ngọc Tuyết Ngưng giận dữ, cảm giác mình bị đùa giỡn!

Trong hồ truyền đến tiếng cười to của Văn Thao, đặc ý đến cực điểm!

- Ha ha! Bây giờ biết cũng đã muộn! Tinh huyết của đám Yêu Long Ma Tu đó, tất cả đều là của ta! Đám người các ngươi thật ngu xuẩn! Liều mạng tới bây giờ đứng cũng không vững, sao có thể đấu với ông!!!

Trong tiếng cuồng tiếu, Văn Thao đã biến trở về bộ dạng của mình, khuôn mặt nho nhã thanh tú kia, dáng người yếu ớt, cùng lời nói càn rỡ kia, không hợp nhau.

Mắt thấy Văn Thao xa lạ như vậy đột nhiên hiện ra trước mặt mọi người, Yêu Tu và Ma Tu còn sống ở trên không trung vô cùng áp lực!

- Uy áp này còn hơn cả Cầu Vô Cương... cũng không giống Chân nguyên lực, rốt cuộc là cái gì? Bỏn tọa chưa gặp bao giờ.

Tử Tiêu cũng cẩn thận lấy ra Ngọc Tiêu, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Văn Thao khinh thường đảo mắt qua đám người đang ở đó, khi tập trung trên người Dương Thần, nhếch miệng cười nói:

- Dương Thần, bây giờ sao rồi? Trước kia mày chậm chọc tao, nói tao không dám dùng diện mạo thật đối diện với người. Lần này, tao liền đứng trước mặt mày! Mày nhìn mình xem, tao đều lười làm đối thủ với mày, mày có chênh lệch lớn với tao như nào?

Dương Thần yên lặng che Tuệ Lâm phía sau, khẽ cười nói:

- Lưu ý cái nhìn của tao với mày như vậy, chỉ có thể chứng minh tâm tính hèn mọn của mày, chó không ăn phân nữa thì có thể biến thành rồng sao.

Nhìn thấy biểu tình kiêu ngạo không siểm nịnh của Dương Thần, trên mặt Văn Thao nổi lên tia giận dữ, nhưng rất nhanh nén xuống dưới, cười khẩy nói:

- Nói đi, nói đi, người sắp chết, không biết lấy được tự tin mù quáng từ đâu.

- Để mày giả bộ thêm lát nữa, chờ tao giết toàn bộ chúng mày rồi, ăn sạch tất cả trong Vạn Yêu Giới này! Sau đó hủy Thông Thiên tháp này, xem trong vũ trụ này, ai còn có thể khinh thường Văn Thao tao!!

Nói xong, toàn thân Văn Thao hóa thành một mảnh màu bạc, sau khi trở thành năng lượng phản vật chất lại nhanh chóng bành trướng!

Gùzzzz

Tiếng rỗng gầm vang tận mây xanh, Văn Thao lại hóa thành con rỗng chín đầu của Cầu Vô Cương lúc trước!

Chẳng qua, đầu rỗng lúc này cũng được cấu thành từ năng lượng phản vật chất, hơn nữa bởi vì hấp thu máu thịt của Long tộc, Ma tu và Yêu Tộc chết trận, lại càng mạnh mẽ uy mãnh hơn Cầu Vô Cương!

Ngọc Tuyết Ngưng và Tử Tiêu sớm đã lửa giận ngút trời, bị một tên chẳng biết là ai xuất hiện ăn tươi, sao bọn họ có thể không oán giận?

- Tìm chết!

Ngọc Tuyết Ngưng vẽ mặt sương lạnh, sau lưng lần thứ hai bay ra chín chiếc đuôi hồ ly trắng, hóa thành chín thanh kiếm, hướng về phía ngực Văn Thao!

Tử Tiêu cũng không chút do dự chém ra Tử diễm ma đao, bổ về ba cái đầu!

Văn Thao đối đầu không tránh, sau khi công kích muốn ăn hai người này, bị kiếm phá hư ngực, nhưng lại nhanh chóng phục hồi lại như cũ. Mà ba cái đầu rỗng vừa bị chặt rụng liền vô cùng hoàn mỹ mà tái tạo, giống như chưa bao giờ bị rụng!

Không chỉ như vậy, hàng loạt năng lượng phản vật chất bắt đầu bay vút cản trở, đánh tới Ngọc Tuyết Ngưng và Tử Tiêu!

Cũng may tu vi của hai người cao thâm, dùng sức mạnh Chân nguyên chấn đẩy lui năng lượng phản vật chất, cũng không bị thương tích gì.

Nhưng cơ thể gần như là bất tử bất diệt, khiến cho Ngọc Tuyết Ngưng cùng Tử Tiêu ghen hòng nhìn trân trời!

- Các ngươi cho rằng, Cầu Vô Cương có long tâm, đại gia ta cũng sẽ sợ các ngươi phá tim của mình sao? Ta căn bản không có tim, các ngươi vĩnh viễn cũng đừng hòng giết được ta! Chỉ có ta từ từ tra tấn giết chết các ngươi!

Văn Thao điên cuồng cười lớn, chín đầu rỗng bắt đầu hướng bốn phương tám hướng mà phun ra long tức năng lượng phản vật chất!

Oành... oành... oành...

Hàng loạt cột sáng long tức màu bạc xung kích quét ngang xuyên qua bầu trời, giống như vô số mưa sao băng rơi vãi, đem chân nguyên đám Yêu Tu cùng Ma Tu trong trạng thái suy yếu vây lại rồi tiến hành bao trùm!

Nhóm Yêu Tu và Ma Tu căn bản không thể tránh được hoàn toàn, sau khi bị năng lượng phản vật chất đó dây dưa, dựa vào Chân nguyên lực còn lại của bọn họ, rất nhanh liền mất đi khả năng tự chữa trị thiên bẩm!

Đám khí màu bạc hình thành một vòng vây, ăn mòn tâm trí và thân hình của đám cao thủ đó, phát ra từng trận tiếng kêu thê lương thảm thiết!

Dương Thần mang theo Tuệ Lâm và Tống Thiên Hành vội vàng tránh đi, cũng may có Long hoa đan khôi phục chân nguyên, không giống những người khác cố hết sức cũng không thể ứng đối.

Ngọc Tuyết Ngưng và Tử Tiêu không ngừng phiên buột, đám thủ hạ tu vi cao của bọn họ bị năng lượng phản vật chất kia bao vây, dần dần đều không thể chống đỡ, bắt đầu bị phân giải!

Văn Thao không chút khách khí “tiêu hóa” đám cao thủ đó, thông qua năng lượng phản vật chất gọi về, bổ sung bản thể của mình, bản thể lại tiến thêm một bước lớn mạnh!

- Tiêu tử thôi! Ngươi rút cuộc dẫn con quái vật gì vào Vạn Yêu Giới thế hả?

Ngọc Tuyết Ngưng hồn hên, bất chấp dung nhan tao nhã, hận đến đỏ mắt!

Dương Thần âm thầm chửi bới Văn Thao sao càng ngày càng biến thái, miệng nói:

- Sợ cái gì! Giết chết không phải là xong sao?

Tiếng nói vừa dứt, Dương Thần giao Tuệ Lâm cho Tổng Thiên Hành, gương mẫu đi làm đầu tàu nhắm về Văn Thao đang hóa thân thành rồng chín đầu kia!

- Hỗn độn đỉnh!

Dương Thần trong lòng vừa niệm, cự đỉnh lại lần nữa bay ra từ trong đan điền!

Loại tình cảnh này, Dương Thần căn bản không do dự nhiều, cho dù có phải mạo hiểm vì nguy cơ bị phản phệ, Dương Thần cũng không dám không dùng. Đối phó với Văn Thao này, có lẽ dùng Hỗn Độn đỉnh sẽ có vài phần thắng!

Tử Tiêu và Tổng Thiên Hành giật mình nhìn Dương Thần gọi ra cự đỉnh, cự đỉnh kia chính là lực lượng mệnh mông thâm thúy trong truyền thuyết, khiến bọn họ không thể không rung động!

Cự đỉnh có xu hướng ngày càng tăng, trong chốc lát, đã bành trướng thành một mảng hơn trăm thước.

Cự thú trong Hỗn Độn đỉnh hiện lên từ phía trên đỉnh, dòng chữ thượng cổ khắc quanh cự đỉnh cũng dần dần rõ ràng, hơi thở màu đỏ tươi cùng xám trắng lượn lờ trong không trung, Hỗn Độn đỉnh chấn động, hướng về phía rồng chín đầu kia há mồm định thôn tính!

Dương Thần dùng toàn bộ chân nguyên sử dụng Hỗn Độn đỉnh, va chạm với quái vật lớn Văn Thao cùng một chỗ!

Trong lúc nhất thời, nửa bầu trời giống như bị một màu u ám che lại, mây đen bốc lên, tiếng sấm liên tục từng trận, cự thú gào thét, âm thanh vang vọng khắp nơi

Trong khi giằng co, cũng không biết có phải bên dưới có động tĩnh lớn hay không, mặt trên Thông Thiên tháp không chịu cô đơn, trong khoảnh khắc va chạm, toàn bộ đại trận Thông Thiên tháp bắt đầu xoay tròn, trận đồ bát quái ở trung tâm nổi lên từng trận kim quang chói mắt!

- Không ổn, Thông Thiên tháp sắp mở ra rồi!

Tử Tiêu đang che chở phía trước cho em trai kinh hô lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1334

Tầng Một

Thời gian Thông Thiên tháp mở ra có hạn, tuy rằng không ngắn nhưng cũng không thể kéo dài quá lâu, Dương Thần càng lúc càng nóng vội, muốn tốc chiến tốc thắng phản công lại Văn Thao, nhưng lại không có khả năng.

Hỗn Độn điên cuồng ý đồ cắn nuốt sạch sẽ năng lượng phản vật chất con rồng chín đầu cực lớn kia, nhưng Văn Thao lúc này đã không thể so với Văn Thao lúc trước, chân nguyên lực của Dương Thần tuy có khả năng xu thế Hỗn Độn, cũng khó có thể trấn áp Văn Thao như lúc trước!

Văn Thao vẫn đứng bất động ở đó sau một đợt tấn công, năng lượng phản vật chất hóa thành vô số mũi tên sắc bén, đem hư ảnh Hỗn Độn Cự Thú đâm cho thất linh bát lạc!

Dương Thần như bị điện giật bay ngược ra ngoài mấy trăm mét mới khó khăn dừng lại, nội tâm chấn động mãnh liệt nhìn con rồng chín đầu bướng bỉnh phóng đằng kia.

- Vô dụng, chân nguyên của ngươi không đủ, uy lực của Hỗn Độn đỉnh chưa phát huy ra được một phần ngàn, căn bản không có khả năng nuốt trọn súc sinh kia!

Ngọc Tuyết Ngưng nói ra một câu bác bỏ thủ đoạn của Dương Thần, cô lại lần nữa bộc phát ra chân nguyên uy áp cuồng mãnh, cứu phẩm đỉnh phong rốt cuộc tại thời khắc này cũng phát ra hết.

Chín cái đuôi hồ ly chẳng biết từ lúc nào đã kéo dài hơn mấy trăm trượng, giống như Giao Long chín đầu bay lên không trung múa may, cùng rồng chín đầu màu xám bạc kia giương cung bạt kiếm, hung tàn tương vọng.

Dương Thần giết đỏ cả mắt rồi, nhe răng cười nói:

- Vậy cũng không thể ngồi chờ chết, tôi nhìn sai rồi, lúc trước chính mình gián tiếp để lại một mối họa này, không giết hẳn, đi ra ngoài cũng không yên ổn!

Đúng lúc này, Văn Thao lại một lần nữa chủ động công kích, đại lượng chùm tia sáng năng lượng phản vật chất bắn phá oanh tạc, căn bản muốn dùng thân thể gần như vô địch của y để hao tổn hết tất cả chân nguyên lực của mọi người sau đó cắn nuốt tất cả.

Đại lượng thi thể máu huyết của Cự Long cùng Yêu tộc lại để cho Văn Thao cảm thấy tồn tại lực lượng vô cùng vô tận!

Tổng Thiên Hành tạo ra hai vòng bảo hộ bằng Minh Thủy cùng Quỷ Thủy, cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng bảo vệ mình cùng Tuệ Lâm, nhưng nhìn lão cau mày giống như lúc này đã tới cực hạn chịu đựng.

Dù đã là Cửu Thiên Thần Lôi Kiếp, nhưng Tổng Thiên Hành lại không có được thể chất đặc thù cùng tu vi thâm hậu như Dương Thần. Cũng không có những pháp bảo hộ thân như Hồn Độn đỉnh, tóm lại so với Dương Thần còn kém một đoạn dài, vì thế để bảo vệ mình cùng Tuệ Lâm thực sự không dễ dàng gì.

Lão tuy có tư cách sư phụ, nhưng cái loại yêu nghiệt có nhiều kinh nghiệm cùng liên tục tấn cấp như Dương Thần, đã sớm vượt qua người sư phụ như lão.

Ngọc Tuyết Ngưng cùng Tử Tiêu thì đang cố gắng che chở cho những thủ hạ của mình, đặc biệt là chín cái đuôi hồ ly của Ngọc Tuyết Ngưng, chân nguyên lực của cô càng lúc càng bành trướng, cố gắng ngăn cản những năng lượng phản vật chất dày đặc như nê-mô kia!

Nhưng ai đều có thể cảm nhận được, chân nguyên lực của Ngọc Tuyết Ngưng mà cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng sẽ hao tổn sạch sẽ, mà Văn Thao còn chưa phát ra đến cực hạn!

Trong lúc nhất thời, trên bầu trời bạch xà cuồng vũ, ngân quang lập loè, tiếng phá hủy liên tiếp nổ ra, giống như muốn đem toàn bộ bầu trời xé rách!

Dương Thần nuốt hai viên Long Hoa đan, liều mạng làm cho mình khôi phục công lực, định thừa lúc chiến loạn công kích một phát, nhưng bên trong thần thức lại nghe được tiếng Ngọc Tuyết Ngưng cảnh cáo!

- Không nên kích động!

Thân hình Dương Thần dừng lại, khó hiểu nhìn Ngọc Tuyết Ngưng, người phụ nữ này đang chìm đắm trong ứng phó với công kích mãnh liệt như thủy triều của Văn Thao, chẳng biết tại sao lại dùng truyền âm pháp thuật cùng mình nói chuyện

- Người đừng quên, Thông Thiên tháp đã mở ra, nếu cùng tên này chiến đấu sợ rằng sẽ bỏ qua thời gian tiến vào tháp, người nếu muốn trùng kích tháp một lần nữa, phải đợi 60 năm nữa đây!

- Súc sinh này rõ ràng đang định hao tổn hết sạch chân nguyên lực của chúng ta, sau cùng thôn phệ chúng ta, để cho hắn lớn mạnh, có lẽ hắn sẽ không để ý tới việc Thông Thiên tháp mở ra lần nữa, nhưng người không muốn phải đợi lần nữa chứ?

Dương Thần khẽ giật mình, cuồng nhiệt chiến ý nhanh chóng nguôi lạnh, đúng vậy, mình như thế nào giết đến ngu luôn rồi? Bây giờ ra khỏi tháp mới là chính sự

Ngọc Tuyết Ngưng tiếp tục truyền âm nói:

- Vốn là muốn đợi sau khi người chiến thắng, danh chính ngôn thuận cùng người tiến vào Thông Thiên tháp, lại đem một vài sự tình nói cho người, nhưng sự tình hiện tại đã vượt qua dự tính của ta, người phải tự mình mang theo Tuệ Lâm tiến vào trong tháp, chỉ có thể đánh cuộc một keo này thôi.

Dương Thần mặt không đổi sắc, nhưng trong nội tâm lại nghiêm nghị, người phụ nữ này vậy mà lại có ý định giúp mình ra khỏi tháp? Liên tưởng đến Ngọc Tuyết Ngưng lúc trước giúp mình cùng Tuệ Lâm các loại, cũng không quá hoài nghi dụng tâm của nàng, dù sao nàng muốn mình chết, thật sự quá đơn giản.

Rất nhanh, Ngọc Tuyết Ngưng liền đem một ít ý nghĩ của nàng truyền âm cho Dương Thần, nghe được hết thảy, Dương Thần không khỏi lộ ra một vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ chính mình làm sao lại không nghĩ tới một mảnh vụn này nhỉ?

Văn Thao bên kia đã cảm giác được một ít không đúng, truyền âm nói:

- Dương Thần, ngươi sao lại làm một con rùa đen rút đầu, đi ra coi! Người chẳng lẽ muốn trốn ở sau lưng con hồ ly này mãi mãi sao?

Dương Thần cắn răng một cái, trực tiếp bay đến bên người Tổng Thiên Hành, một tay ôm lấy Tuệ Lâm, trịnh trọng nói:

- Đại thúc, tôi biết rõ ngài là thật tâm muốn ở lại chỗ này, nhưng tôi không thể giúp ngài nhiều hơn được nữa, tôi phải mang theo Tuệ Lâm đi!

Tổng Thiên Hành tựa hồ sớm nghĩ đến cái này, cười nhạt một tiếng, móc ra một chuỗi Phật châu giao cho Dương Thần.

- Chuỗi Phật châu này là những năm ta đi cùng Lam Lam, không uống rượu đùa nghịch, cho nên mới tu thân dưỡng tính đeo nó, mặc dù là phạm vật, Nhưng Lam Lam lại nhận ra thứ này, con nếu có thể đi ra ngoài, đưa cho Lam Lam, nhìn vật nhớ người, về sau trưởng thành, cũng không quên người ông nội hời này.

Dù sao cũng nuôi dưỡng đứa nhỏ này một hai năm, gọi ông nội lâu như vậy, Tổng Thiên Hành đối với Lam Lam thật sự yêu thương triu mến, nói chung vẫn khó có thể dứt bỏ, bất quá thật sự lão không muốn đi ra ngoài để rồi nhiễm gió tanh mưa máu, càng không muốn bỏ lại bạn tốt Tử Tiêu đang chịu nguy cơ trùng kích, cho nên lão quyết định lựa chọn ở lại chỗ này.

Dương Thần đem Phật châu bỏ vào trong nhẫn, cảm kích, không nỡ, vô cùng phức tạp đối với Tổng Thiên Hành nhẹ gạt đầu, liền ôm Tuệ Lâm tăng tốc xông đến đại trận cao nhất phía trên Thông Thiên tháp kia!

- Muốn chạy trốn? Không dễ dàng như vậy đâu!!

Văn Thao sớm đoán được Dương Thần có thể không muốn tham chiến, bỗng nhiên đem thân thể rỗng chín đầu thu lại, hóa thành bản thể, rồi như một đạo lưu quang màu xám bạc xông về phía Thông Thiên tháp!

Ngọc Tuyết Ngưng không chút do dự đuổi theo, đồng thời ra hiệu cho Tử Tiêu cùng Tổng Thiên Hành mọi người không nên đuổi theo.

Tử Tiêu cùng Tổng Thiên Hành liếc nhau, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, Ngọc Tuyết Ngưng cùng Dương Thần cố ý dụ Văn Thao tiến vào Thông Thiên tháp hay sao?

Hai người cũng biết tu vi của Ngọc Tuyết Ngưng so với hai người cộng

lại còn cao thâm hơn, cô đã ngăn lại không cho hai người tiến về phía trước, vậy tốt nhất không đi chỉ tỏ vương vếu.

Dương Thần lúc này cảm thấy lửa cháy tới bờ mộng, ôm thân thể mềm mại ôn hương nhuyễn ngọc của Tuệ Lâm, mùi thơm dễ chịu cùng sự thuần khiết của cơ thể nàng chui vào lỗ mũi, nhưng hắn cũng không có tâm tư đi hưởng thụ.

Văn Thao đằng sau tốc độ nhanh khỏi phải nói, đại môn của Thông Thiên tháp này đối với bất kỳ người nào cũng rộng mở, mình cho dù có tiến nhập tháp, cũng chưa chắc đã an toàn.

Mắt thấy đại môn lóe ra bạch quang mờ mịt gần trong gang tấc, Dương Thần không giữ lại chút nào chân nguyên lực, mang theo Tuệ Lâm xông vào trong tháp!

Thông Thiên tháp dù chỉ có một tầng, nhưng lại không trông đỉnh đầu cả, trên đỉnh là những đám mây sương lượn lờ, mây mù biến hoá kỳ lạ.

Chỉ có thể nhìn được hai bên vách tường của tháp, tất cả đều có màu đen nhánh do tài liệu kỳ lạ chế tạo mà thành, không có nửa phần khe hở, bên trên tất cả đều là văn tự hoa văn phức tạp hay thay đổi, chữ như gà bới của Đạo gia, rồi lại tự nhiên như không phải người làm

Những văn tự kia đều lóe ra ánh sáng vàng kim chói lọi, không khác biệt lắm so với trận pháp phía dưới, làm cho toàn bộ Thông Thiên tháp trở nên vô cùng vững chắc.

Mà ở tầng thứ nhất trên mặt đất, đúng như lời Ngọc Tuyết Ngưng nói, có một ít linh thảo linh quả màu sắc lộng lẫy, tuy rằng không nhận ra, nhưng linh khí của nó thật sự dồi dào.

Chỉ có điều, sau khi đi vào Thông Thiên tháp, tầng thứ nhất sẽ có Tử Thanh thân lôi giáng xuống, cho nên không có khả năng thu thập quá nhiều.

Trên thực tế, giờ khắc này Dương Thần cũng không còn tâm tình đi chú ý những linh thảo kia, bởi vì Văn Thao đã đuổi tới đằng sau!

Cũng may, Ngọc Tuyết Ngưng tốc độ cũng cực nhanh, chín cái đuôi hồ tạo thành xu thế vây kín, đem Văn Thao chặn lại phía trước.

Văn Thao cười lạnh một tiếng, trên tay bỗng nhiên hiện lên một đạo huyết sắc cầu vòng quang, một thanh long cốt trường đao thành linh xuất hiện trong tay, cuồng mãnh bổ vào trên đuôi Ngọc Tuyết Ngưng

- XÌ... !! ——

Đuôi hồ bị chém đứt thành ba đoạn, rơi xuống dưới, máu tươi màu hồng bay tung tóe!

Thân thể mềm mại của Ngọc Tuyết Ngưng không khỏi đại chấn, chín cái đuôi hồ kia cùng nàng liên tâm, bị chặt đoạn tuy rằng còn có thể dài lại, nhưng cũng khiến nàng thống khổ không thôi!

Đồng thời, Ngọc Tuyết Ngưng không thể tưởng tượng nổi nhìn long cốt trường đao kia, không để ý dáng vẻ thét to:

- Hay cho một thanh tà đao! Hóa ra Cầu Vô Cương cùng dùng tinh huyết của cao thủ sinh hồn Vạn Yêu Giới luyện chế thành!

Cô đã sớm hoài nghi lúc trước những cao thủ kia chết đi là do Cầu Vô Cương cố ý tạo thành, chỉ là không nghĩ tới, Cầu Vô Cương vậy mà tàn nhẫn đến ngay cả bốn tộc của mình đều giết hết để dùng cho luyện đao!

- Đúng đó thì như thế nào! Cái con rồ ngu xuẩn kia, cho rằng lão tử lại không biết hắn muốn giết chết lão tử sao! Lão tử là cố ý để cho hắn hoài nghi ta, rồi cho ta đi cùng một chỗ, người không biết quý không hay đem hắn ăn hết!

- Hừ, cái gì mà cao thủ cửu phẩm! Dù có giãy dựa thế nào, còn không phải bị ta từ từ ăn sạch sẽ sao?!

- Hôm nay Huyết Ma long cốt đao này đã thuộc về ta, ta hôm nay sẽ chém mất đôi cầu nam nữ các ngươi, đem luôn cái tháp này chọc thủng ra một lỗ lớn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1335

Vào Tháp

Ngọc Tuyết Ngưng tức giận tới mức phát run, nữ nhân yêu quý thân thể của mình, càng yêu quý dung mạo của mình còn hơn cả tính mạng!

Tuy rằng hóa thân thành người, nhưng thực chất trong nội tâm Ngọc Tuyết Ngưng vẫn tồn tại khiêu thâm mỹ của hồ ly chín đuôi, nàng chính là một con hồ ly chín đuôi, đó là niềm kiêu ngạo, càng là mệnh căn của nàng, Văn Thao này lại cầm một thanh đao vô cùng bản như vậy, dùng máu tươi tế luyện thành tà đao, chặt đứt ba đoạn đuôi hồ của mình, quả thực làm nàng muốn phát điên!

- Súc sinh, ngươi xong đời rồi, lão nương hôm nay không xé ngươi không thôi!

Hoàn toàn vứt bỏ rụt rè để liều mạng già của mình, Ngọc Tuyết Ngưng lúc này cũng có chút điên cuồng, trực tiếp không dùng công kích của chín đuôi nữa, mà là nhào lên dùng chân nguyên lực ngưng tụ tại bàn tay, cùng Văn Thao trôi nổi đánh giáp lá cà!

Dương Thần lúc trước cho nàng một ít Long Hoa đan bây giờ đã có tác dụng máu chót, sau khi nuốt vào hai viên, chân nguyên lực của Ngọc Tuyết Ngưng sung túc mười phần, cùng Huyết Ma long cốt đao trên tay Văn Thao đánh không phân thắng bại.

Nhưng Huyết Ma long cốt đao này không hổ là thứ có thể so với tiên khí, lại là tà khí trùng thiên, mang theo đại lượng Long Hồn, quả thực khiến cho Ngọc Tuyết Ngưng có chút khó lòng phòng bị.

Nhưng cũng chính sự va chạm chân nguyên lực mạnh mẽ tựa như núi rung biển động, lại để cho sự cường hãn của Thông Thiên tháp thể hiện ra hết.

Mặc cho hai người dùng thân tháp rung động cỡ nào, Thông Thiên tháp lại không có nửa phần cảm giác, giống như một người khổng lồ nhìn hai con sâu róm nhỏ va chạm, hoàn toàn không đủ gãi ngứa cho mình.

Văn Thao sau khi phát giác điểm này, không khỏi kinh ngạc Thông Thiên tháp này chắc chắn, tựa hồ dùng Huyết Ma long cốt đao đi hủy diệt Thông Thiên tháp có chút không thực tế.

Trước mắt, Văn Thao ngược lại không vội nhất thời, y tin tưởng, chỉ cần mình ăn hết chúng sinh Vạn Yêu Giới, chính mình nhất định có thể phát triển đến một tình trạng chưa từng có!

Hiện tại thân thể Văn Thao cho dù có phá hủy thế nào, đều có thể nhanh chóng đoàn tụ dung hợp lại, tuy rằng kỹ xảo chiến đấu của y kém, nhưng y

lại có trạng thái đánh không chết, cái này khiến cho Ngọc Tuyết Ngưng hận đến mức nghiêng răng.

Nhìn thấy Dương Thần ôm theo Tuệ Lâm còn chưa đi vào tháp, Ngọc Tuyết Ngưng tức giận nói:

- Tên kia! Nhìn cái gì!? Người còn không đi mau, lão nương hôm nay cùng súc sinh này quyết chiến.

Dương Thần tự nhận không phải loại người không quả quyết, nhưng hẳn tình huống nếu như Ngọc Tuyết Ngưng một mực dây dưa, chính cô ta sẽ lãnh ít dữ nhiều, bởi vì Văn Thao trước mắt quả thực đã bước vào trạng thái Bất Tử, hơn nữa còn có ma binh lệ khí trong tay!

Chính mình chưa bao giờ ưa thích nợ nhân tình, Nhưng nếu như mình đi vào, chỉ sợ nhân tình này sẽ càng nợ lớn hơn, còn không biết trả lại như thế nào.

Ngọc Tuyết Ngưng đến cùng tại sao phải vì hai người bọn hắn tổn nhiều tâm tư như vậy, thậm chí không tiếc an nguy bản thân ngăn chặn Văn Thao, lại để cho Dương Thần trăm mối cảm xúc ngôn ngang.

Văn Thao lại không có dáng vẻ lo lắng gì, một bên cùng Ngọc Tuyết Ngưng đối công, một bên toét mở đôi môi đỏ tươi, âm hiểm cười nói:

- Dương Thần, không ngờ ngươi lại muốn xông vào Thông Thiên tháp? Người ngay cả ta đều đấu không lại, căn bản là "muốn chết" mà!

Dương Thần bóp bóp nắm tay, giống như hạ quyết tâm gì đó, rút cục đem Hỗn Độn đỉnh ngăn tại trước người, lại cực kỳ nhanh nuốt một viên Long Hoa đan, căn bản coi linh đan thượng phẩm này như là đang ăn đậu.

- Cũng chưa hẳn, có ít người nhất định sẽ gặp sét đánh, không chừng Thông Thiên tháp này ưa thích bỏ người, mà lại buông tha ta thì sao.

Dương Thần đang nói chuyện, bỗng nhiên quay người nắm lấy cái miệng nhỏ nhắn run rẩy của Tuệ Lâm, lập tức nuốt một viên Long Hoa đan cùng Long Thủ đan vào, Chủ yếu để khôi phục chân nguyên cùng tăng cường thể chất.

Tuệ Lâm đang lúc buồn bực, Dương Thần đã một tay ôm chặt lấy nàng, sau đó thả người nhảy lên!

Nhảy lên lần này, không phải nhảy chỗ nào khác, mà là nhảy vào bên trong Hỗn Độn đỉnh!

Hỗn Độn đỉnh lớn nhỏ tùy theo Dương Thần khống chế, lúc này không ngờ có thể chứa nạp hai người.

Hành động này, làm Văn Thao không nhịn được sửng sốt, thậm chí còn bởi vậy bị Ngọc Tuyết Ngưng đem đầu cùng ngực đều đập nát hai lần

Thân thể bị đập nát nhanh chóng chữa trị, Văn Thao cau mày, không rõ Dương Thần vì sao lại đem mình và Tuệ Lâm nhét vào trong đỉnh.

Nhưng tình huống sau đó, Văn Thao cũng đã hiểu rõ.

Bên ngoài Hỗn Độn đỉnh kia lượn lơ một tầng u ám Hỗn Độn chi lực,

chậm rãi bay lên không trung, lại bắt đầu chậm rãi xoay tròn. . .

Dương Thần cùng Tuệ Lâm ở bên trong, đúng là đem Hồn Độn đỉnh trở thành một “Vòng bảo hộ” trùng kích Thông Thiên tháp!

Dương Thần giờ khắc này ngồi ở trong đỉnh, nhưng tâm thần cũng vô cùng bất định cùng bất an, nghiêm túc ôm Tuệ Lâm làm cho cô bé này rất an tâm đồng thời trái tim trong lồng ngực nhảy lên tận cổ họng.

Đây cũng là do Ngọc Tuyết Ngưng chuẩn bị cho hắn một kế hoạch tốt, sở dĩ một mực chậm chạp chưa nói, là lo lắng Dương Thần vạn nhất tại Thông Thiên thi đấu thua, lại cường hành yếu thế dùng biện pháp này đi xông tháp, vậy thì được thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Thật không nghĩ đến, thi đấu Thông Thiên lần này lại dẫn tới quái vật Văn Thao, Ngọc Tuyết Ngưng cũng chỉ biết âm thầm đem phương pháp này nói cho Dương Thần, lại để cho chính mình ngăn chặn Văn Thao, cho Dương Thần một không gian thi triển

Phương pháp như thế, nhìn thì có vẻ kỳ quái, thậm chí có chút hoang đường, nhưng cái chính là rất đơn giản cũng rất có đạo lý.

Dựa theo cách nghĩ của Ngọc Tuyết Ngưng, Hồn Độn với tư cách tứ đại hung thú Thượng Cổ, thứ mạnh nhất chính là Bá Đạo, không ai qua được "Bất Tử Bất Diệt"!

Ngay cả những đại tiên thời Thượng Cổ hợp lực lại đều không thể truy sát nó, mà chỉ có thể đem thú hồn của nó phong ấn trong Hồn Độn đỉnh, từ đó có thể nhìn ra, lực sinh mệnh Hồn Độn cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Hồn Độn ngay cả những đại tiên thời Thượng Cổ hợp lực mà vẫn có thể dùng sức một mình bảo vệ tánh mạng Bất Tử, vậy đối với chịu 99 đạo Tử Thanh thần lôi, cho dù có mỗi một kiệt lực, nhưng chắc sẽ không ảnh hưởng tới tính mạng.

Hôm nay, Dương Thần đã thu Hồn Độn đỉnh, tiên khí nhận chủ, chỉ cần Dương Thần có thể khống chế Hồn Độn đỉnh, cùng thú hồn bên trong Hồn Độn, chỉ có thể giúp Dương Thần như vậy một mực đỡ lấy.

Huống hồ, Hồn Độn khẳng định cũng không muốn một mực bị vây ở bên trong Thông Thiên tháp, cũng sẽ không hi vọng thật vất vả mới tìm được cơ hội chiếm lấy vật Chủ, lại bị Tử Thanh thần lôi bổ tan thành mây khói.

Cho nên, không có gì bất ngờ xảy ra, dùng Hồn Độn đỉnh đi chống cự những Tử Thanh thần lôi kia, dù cho vết thương có chồng chất, chỉ cần có thể chống đỡ, ít nhất có thể bảo vệ tánh mạng mà an toàn ra khỏi tháp!

Vạn Yêu Giới từ lúc bị phát hiện đến nay, bị hấp thu cũng tốt, bắt giam vào cũng tốt, đều là một ít yêu tu, ma tu, nguyên nhân bởi vì Tỏa Yêu Tháp có chút ít đặc thù, hút vào một ít nhân loại tu sĩ. Cũng chưa gặp phải siêu cấp cường giả gì.

Những người này, cũng không có pháp bảo cấp bậc tiên khí, chớ nói chi

là có di bảo Thượng Cổ như Hồn Độn đỉnh.

Kết quả là, tại trong Vạn Yêu Giới dài đằng đẵng như vậy, cho đến ngày nay, mới có một người giống như Dương Thần, xuất ra một kiện pháp bảo để đột phá Thông Thiên tháp, xông ra ngoài.

Theo lý thuyết Hồn Độn đỉnh cũng có thể hóa thành rất lớn, dung nạp rất nhiều người cùng một chỗ rồi trùng kích, nhưng loại phương pháp này vốn là lần đầu tiên thí nghiệm, Dương Thần cũng là lần đầu tiên ngồi trong Hồn Độn đỉnh.

Cho nên dù cho thật sự nói cho mấy tên yêu tu ma tu kia biết, bọn hắn cũng chưa chắc dám đem mạng nhỏ của mình bỏ vào trong cái miệng lớn dính máu bên trong Hồn Độn.

Nhưng Dương Thần lại là chủ tử, và tất nhiên giống như Dương Thần đi ra ngoài còn có Tuệ Lâm, hai người cùng một chỗ tiến vào.

Mắt thấy Hồn Độn đỉnh càng lúc càng bay cao, càng bay càng nhanh phóng tới tầng thứ hai, sắp sửa đột phá một tầng màn sáng, Văn Thao cơ hồ muốn cắn vỡ hàm răng!

- Dương Thần! Cái tên chết nhát này! Đừng chạy !!

Văn Thao phi vọt lên, muốn cho một nhát bổ về phía Hồn Độn đỉnh kia, Nhưng lại bị Ngọc Tuyết Ngưng đuổi theo sát thân một phát bắt được cổ, hung hăng bẻ gãy!

Ở giữa không trung, năng lượng phản vật chất nhanh chóng chữa trị thân thể Văn Thao, chẳng qua Văn Thao cũng không kịp đuổi theo nữa.

- Hừ, lão nương đã bảo hôm nay muốn xé người, người biết điều thì cùng lão nương ở chỗ này đánh, ta cũng không tin không làm thịt được người!

- Con mụ điên!

Văn Thao cũng có chút khó xử, hồn hên vung đao hướng Ngọc Tuyết Ngưng chém tới!

Hai người lại lần nữa đánh cho khó phân thắng bại, tại tầng thứ nhất bên trong Thông Thiên tháp, tiếng phá hủy liên tục không dứt.

Cùng lúc đó, tại một mảnh lơ mờ bên trong Hồn Độn đỉnh, Dương Thần chăm chú ôm Tuệ Lâm, vuốt ve những sợi tóc mềm mại của cô gái, không ngừng làm cho cảm xúc của cô ổn định lại.

- Không phải sợ, hết thảy có anh rồi.

Tuệ Lâm lúc này cũng đã đại khái hiểu được Dương Thần muốn làm cái gì, khẽ lắc đầu, tựa ở ngực Dương Thần:

- Em không sợ. . . Có chết cũng phải cùng Dương đại ca ở cùng một chỗ. .

Dương Thần thật muốn béo cặp môi đỏ mọng của cô bé này, không có chuyện gì lại nói xui như vậy, mình không muốn chết à! Vẫn còn muốn đi ra ngoài ôm con gái đã.

Ngược lại hắn đối với Ngọc Tuyết Ngưng vì mình mà cuốn lấy Văn Thao,

Dương Thần thật sự rất áy náy.

Nhưng không đợi hắn suy nghĩ kế tiếp nên làm như thế nào, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng sét đánh kịch liệt!

Ầm ầm !!!!

Giống như tiếng nổ này phát từ bên trong não hắn vậy, làm cho toàn bộ thần hồn của hắn đều sợ run, chân nguyên trong đan điền lập tức bốc lên!

Tuệ Lâm càng không chịu nổi một kích bất thành linh này, nhin không được ho ra một ngụm máu đỏ, nhuộm ướt ngực Dương Thần!

Nhìn từ bên ngoài Hồn Độn đỉnh, mới có thể nhận thấy, sau khi đột phá tầng thứ nhất cùng màn sáng tầng thứ hai, lập tức có một đạo Điện Long Tử Thanh sắc tầm hơn mười trượng, cao hơn màn sáng tầng một, trong không trung thoáng cái hiện một điểm sáng, nhanh chóng hình thành, lập tức đánh vào bên trên Hồn Độn đỉnh!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1336

Biến Hoá Kỳ Lạ

Dựa theo lời đồn của 99 Trọng tử thanh hân lôi mà tính, Thông Thiên tháp này ít nhất cũng có hơn trăm tầng. Nghĩ tới đây, da đầu Dương Thần run lên bần bật

Cảm nhận được Tuệ Lâm thở gấp dồn dập thống khổ, kinh mạch hỗn loạn, Dương Thần biết, bị đả thương ở trình độ này, đối với tu vi của Tuệ Lâm mà nói, khó mà chống cự!

Đây là chính mình có tầm nhìn xa, sớm đã cho cô ăn một Long thủ đan, bằng không thương thế còn có thể nghiêm trọng hơn.

Chính mình không có khả năng vứt bỏ Tuệ Lâm một mình đi lên, nhưng chẳng lẽ phải bỏ cuộc? Vậy cũng không thể chấp nhận được

Dương Thần cảm giác muốn nổ tung, căn bản không biết bây giờ phải làm sao mới tốt.

Đang lúc tự hỏi, Hỗn độn đỉnh đã muốn phá tan màn sáng tầng thứ hai tiến vào tầng thứ ba!

Trên màn sáng tầng ba, sau khi lần thứ hai ngưng kết ra một điểm sáng, một Tử Thanh Lôi so với lúc trước còn cường tráng hơn, tiếng sét hỗn loạn phá thanh, đánh về hướng phía Hỗn Độn đỉnh!

Dương Thần bản năng thúc dục cự thú Hỗn Độn mở ra miệng khổng lồ, ý đồ thôn tính Tử Thanh Thần Lôi kia!

Biện pháp này vô cùng mạo hiểm, nhưng chỉ có thể thử một lần!

- Gầmmmmm

Hỗn Độn rít gào, hư ảnh Tử Thanh Thần Lôi kia nghênh diện phía trước, chính trong khoảng khắc ấy, đã nuốt lấy Tử Thanh Thần Lôi!

Hỗn Độn đỉnh này quả thực có thể ngăn cản Tử Thanh Thần Lôi, nhưng không phải trăm phần trăm có thể thôn tính toàn bộ, vẫn có chút lôi quang nhảy tới người Dương Thần cùng Tuệ Lâm.

Nhưng, Tử Thanh Thần Lôi với chút trình độ ấy, Dương Thần dựa vào tu vi của mình, có thể ngăn chặn rơi vào người Tuệ Lâm.

Dương Thần mừng rỡ trong lòng, vượt quá mong đợi, không ngờ Hỗn Độn đỉnh thật sự có thể thôn tính Tử Thanh Thần Lôi này, tuy không có tính tuyệt đối, nhưng như vậy cũng đã quá đủ!

Chỉ là, vui mừng còn chưa được bao lâu, Dương Thần liền nhận thấy một tia khác thường...

Hỗn Độn đỉnh này sau khi thôn tính một Tử Thanh Thần Lôi lại mạnh thêm vài phần, nguyên khí tăng cường một cách rõ ràng. Đặc biệt là thú ảnh,

càng phát ra rõ hơn...

Dương Thần trong lòng khẽ lộp bộp, thâm kêu không ổn!

Hỗn Độn này rõ ràng là mượn cơ hội này, dựa vào việc thôn tính Tử Thanh Thần Lôi để khôi phục nguyên khí của chính mình!

Tử Thanh Thần Lôi tuy rằng mạnh mẽ, dù sao không phải Cửu Thiên Thần Lôi, lấy nghịch thiên của Hỗn Độn, có thể thôn tính cũng chẳng có gì lạ.

Tuy rằng nói, mỗi một lần thôn tính cũng sẽ có một ít Tử Thanh Thần Lôi chuyển hóa thành tu vi của mình, nhưng dù sao mình hiện giờ cũng là chủ nhân của Hỗn Độn đỉnh, nhưng bị Hỗn Độn chiếm đi, đương nhiên là nhiều hơn!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, khó bảo toàn sau khi nó lớn mạnh đến một mức độ nào đó sẽ phản phệ chính mình!

Nhưng hết lần này đến lần khác, nếu không dựa vào Hỗn Độn đỉnh để thôn tính, mình cùng Tuệ Lâm không thể tránh được Tử Thanh Thần Lôi ngày càng mãnh liệt!

Coi như mình liều mạng tranh với Hỗn Độn, Tuệ Lâm lại không thể chịu đựng, chính mình cũng không thể vì để Hỗn Độn không có cơ hội phản phệ mà không để ý đến sinh tử của Tuệ Lâm.

Mặt dù mình đối với phụ nữ có chút vô lại, nhưng đã nhận là người phụ nữ của mình, thì dùng tính mạng để bảo vệ cũng sẽ không tiếc!

Đấu tranh nội tâm khiến sắc mặt Dương Thần âm tình bất định, nhìn Tuệ Lâm trong lòng vừa khôi phục chút huyết sắc, tràn ngập quật cường vô tội, trong đôi mắt ngấn nước tuy rất đau đớn nhưng cổ họng vẫn không kêu lấy nửa tiếng. Dương Thần thật sự không đành lòng để cô bị đánh trúng.

Cần rằng một cái, chỉ có thể đánh cuộc mình có thể khống chế Hỗn Độn đỉnh, còn tốt hơn ở chỗ này không ra được mà chờ chết!

Theo việc Hỗn Độn đỉnh từng tầng từng tầng đột phá, thú ảnh của Hỗn Độn đỉnh càng ngày càng rõ ràng, cự thú kia, cơ thịt hiện rõ, một đôi mắt thâm thúy tà mị toát ra vài phần nhân tính âm trầm giao hoạt...

...

Phái Thục Sơn, lâu cát san sát giữa cửa chùa, hơn nửa tháng gần đây đã bị đánh phá đi sự yên lặng.

Từ khi Dương Thần và Tuệ Lâm biến mất ở gần Tỏa Yêu tháp, Vân Miếu sư thái liền chịu giao phó của Thái Vân Thành, mang theo thành viên Viêm Hoàng Thiết Lữ đóng giữ ở tại môn phái, sợ bỏ lỡ mất cái gì.

Dù sao, ngoài trong phái Thục Sơn, những nơi khác đều không tìm thấy bất cứ tung tích hay manh mối gì của Dương Thần và Tuệ Lâm. Mấy ngày nay, cũng không ngừng mà dùng dụng cụ dò tìm khoa học này tìm kiếm ở Tỏa Yêu tháp, đáng tiếc không thu hoạch được gì cả.

Có nhiều lần, chuyên gia của Viêm Hoàng thiết lữ đề nghị đơn giản mở ổ

khóa khóa trên Tỏa Yêu tháp thử xem, nhìn xem bên trong có phải là có huyền cơ gì hay không, Vân Miểu sư thái đều nghiêm khắc ngăn lại.

Đây chính là vật trấn phái từ đời lão tổ tông truyền xuống, nếu như bị hủy, lại không tìm thấy chút manh mối nào, mình làm gì còn mặt mũi đi gặp tổ tiên phái Thục Sơn dưới cửu tuyền?

Không nói đến, Vân Miểu cũng không rõ ràng làm, cho dù thật sự hủy đi Tỏa Yêu tháp, bọn họ căn bản là không làm được. Trên thực tế, Vân Miểu cũng không đặt hy vọng vào việc có thể tìm được đầu mối gì trong tháp.

Bởi vì tháp này thật sự không có chút gian trá, nếu thật sự mang người gì đó đi, thì phái Thục Sơn nhiều năm như vậy đều lập phái ở đây, sao mà chưa nghe nói qua?

Cho nên, Vân Miểu vẫn để Thái Vân Thành phái thêm người ngầm đi dò hỏi ở tỉnh Xuyên, thậm chí ngầm cho người ra nước ngoài tìm hiểu, xem xem có manh mối gì hay không.

Sắp đến năm mới, nhưng vẫn không có được chút tin tình báo hữu dụng, điều này khiến Vân Miểu càng ngày càng sốt ruột, không chỉ là lo lắng cho an nguy của Dương Thần cùng cháu gái, thế cục ở Yên Kinh cần Dương Thần trấn áp cũng không biết tung tích, cũng càng ngày càng sinh ra rung chuyển...

Thậm chí nghe nói, các thế lực lớn nước ngoài cũng biết được tin tức Dương Thần mất tích, đã bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Chờ cuộc rối loạn này đến, tên tiểu tử không đứng đắn kia lại biến mất trong cuộc sống, không ít nhân tài nhận thức được, với mạng lưới quan hệ ích lợi quyền thế của hắn làm trung tâm, thì đúng là cần hắn như là định hải thần châm vậy

Lại là sáng sớm một ngày mới, sắc trời vẫn còn tờ mờ sáng, Vân Miểu đang luyện võ, sau khi luyện mấy bộ kiếm pháp Thục Sơn.

Tu vi của bà đã tới cảnh giới Trú nhan, hơn nữa xuất thân hào môn, được bảo dưỡng thích đáng, lúc này nhìn qua như một phu nhân mỹ miều tầm ba bốn mươi tuổi đang tập thể dục buổi sáng.

Tóc mai đen mượt, theo gió bay bay, trán hơi túa ra mồ hôi, đồng thời thở hổn hển, bộ ngực no đủ cao ngất cũng theo đó mà rung lên.

Trước mặt người khác nói năng thận trọng, lạnh lùng cương quyết, Vân Miểu nhìn giống một phu nhân gia đình hào môn dịu dàng mạn diệu, cũng khó trách năm đó khiến cho Tống Thiên Hành khó chịu nổi hồng trần.

Một thân trường bào màu trắng, bước chân phiêu nhẹ xẹt qua, nhẹ nhàng đáp xuống giữa cửa Tỏa Yêu tháp.

Lúc này những người khác còn chưa tỉnh lại, giữa sân im ắng, chỉ có một mình bà yên lặng nhìn Tỏa Yêu tháp đời đời bền vững.

Nhìn chằm chằm Tỏa Yêu tháp thật lâu sau, Vân Miểu oán thán một tiếng:

- Dương Thần à Dương Thần, Tuệ Nhi nhà ta rốt cuộc là nợ người mấy đời chứ, yêu người khổ cực như vậy, bây giờ còn khiến người mang nó theo biết mất vô ảnh, người hiện tại nếu dám xuất hiện trước mặt ta... Ta liền...

Muốn nói độc một chút, nhưng Vân Miểu lại cảm thấy không có ý nghĩa, cháu gái cũng không thấy đâu, nguyên rủa Dương Thần kia cũng vô dụng.

Lời vừa chuyển, Vân Miểu cười khổ lắm lắm:

- Nếu người có thể mang Tuệ Nhi nhà ta trở về, bảo vệ huyết mạch của Lâm gia này, ta cái gì cũng không truy cứu nữa. Cho dù để Tuệ Nhi danh chính ngôn thuận làm vợ nhỏ của người, ta cũng nhận...

Bà cũng đã mất hết nóng nảy rồi, cháu gái mất tích, ban đầu lòng nóng như lửa đốt, đến hiện tại, hận không thể để Cửu Thiên thần phạt hiển linh, độc hơn nữa tổn hại hơn nữa bà cũng dám thề.

Nhưng chính lúc này, một tiếng sấm khiến Vân Miểu kinh ngạc đến thần hồn bay mất!

Vân Miểu chỉ cảm thấy Tỏa Yêu tháp trước mắt đột nhiên lóe ra một tử thanh quang mang, hai thân ảnh quen thuộc từ không trung nặng nề hạ xuống!

- Tuệ Nhi! Dương Thần!?

Vân Miểu hoài nghi mình hoa mắt, nhưng nhìn lại cẩn thận, đích thật là Dương Thần cùng cháu gái mặc đạo bào, Vân Miểu thiếu chút nữa quên phải đối mặt với hết thảy như nào!

Sửng sốt một hồi lâu, Vân Miểu nhớ tới lớn tiếng kêu lên, chính mình xông lên ôm lấy Tuệ Lâm đang hôn mê, nhìn xem rốt cuộc thế nào.

Vừa điều tra một lượt, Vân Miểu khiếp sợ phát hiện kinh mạch trong cơ thể Tuệ Lâm càng ngày càng kém so với lúc trước!

Càng làm cho bà hoảng sợ chính là, chân khí Tiên Thiên của mình căn bản không thể tiến vào thăm dò, bên trong là năng lượng hùng hậu nào đó, không có gì bất ngờ xảy ra, chính là Chân nguyên lực Hóa Thần Kỳ mới có thể có!

Không hiểu tại sao mất tích nhiều ngày như vậy, thật sự lại đi ra từ trong Tỏa Yêu tháp? Hơn nữa, Tuệ Lâm rốt cuộc là trải qua cái gì, sao lại trực tiếp vượt qua Tiên Thiên Kỳ và bước vào Hóa Thần Kỳ?

Chẳng lẽ Dương Thần giúp cô làm gì đó?

Xác nhận cháu gái không có chuyện gì, nhẹ nhàng thở ra, lại vài phần vui sướng, trong hồ nghi, Vân Miểu nhớ tới Dương Thần nằm bên cạnh, nhanh chóng buông Tuệ Lâm chạy qua xem xét.

Vừa lại nhìn, Vân Miểu cảm thấy tâm đột nhiên trầm xuống!

Dương Thần giờ phút này dường như chịu một loại thống khổ tra tấn dữ dội, nằm trên mặt đất, thân thể không ngừng cuộn vào duỗi ra, quanh thân ản ản tản ra năng lượng màu xám biến hóa kỳ lạ, nhắm chặt hai mắt, yết hầu đang phát ra âm thanh khàn khàn như bánh răng ma xát...

Khi hǎn đường như chịu đựng đến một cực hạn, rốt cuộc không nhìn được nữa, tức giận mở hai mắt thảm thiết kêu lên!

Một đôi mắt màu đỏ tươi lóe ra u ám, thối nát như ác ma, hoàn toàn không giống con mắt của loài người khiến Vân Miêu sợ tới mức mặt không còn giọt máu!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1337

Một Đêm Trở Lại Trước Khi Giải Phóng

Đang lúc Vân Miểu không biết làm sao cho phải đã thấy Dương Thần hét xong một hơi, tựa hồ đã tiêu hao hết khí lực, hai mắt trắng dã, hôn mê đi!

Lúc này, nghe được động tĩnh rất nhiều thành viên Viêm Hoàng thiết lữ cùng đệ tử Thục Sơn đều chạy ra, thấy Vân Miểu bên cạnh Tỏa Yêu tháp và một nam một nữ trên mặt đất, không dấu diếm lộ ra vẻ kinh nghi.

Vân Miểu nhảy về phía trước một cách kịch liệt, ánh mắt lóe ra phân phó nói:

- Đưa Dương thiếu gia và Tuệ Lâm vào nhà trong nghỉ ngơi, thông báo cho Tướng quân, nói người đã trở lại...

Vài thành viên Viêm Hoàng thiết lữ không chút do dự làm theo, cũng không dám hỏi đây là có chuyện gì, chẳng sợ khó hiểu như nào.

Vân Miểu hí mắt đánh giá Tỏa Yêu tháp một lát, nghi ngờ chùng chát...

...

Cũng không ai biết, giờ khắc này, trong biển thần thức của Dương Thần đang phát sinh một trận giằng co tranh giành.

Bên trong một mảnh hỗn độn hư vô, Dương Thần lại lần nữa gặp được Hỗn Độn hóa thành bộ dạng chính mình, mà lúc này đây, hình ảnh Hỗn Độn càng rõ ràng cùng thực chất hóa, so với lần trước, có thể thấy mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Dương Thần cảm giác được thân ảnh của chính mình đang không ngừng bị lôi kéo, lôi kéo hướng về phía Hỗn Độn. Cứ tiếp tục như vậy, mình chắc chắn sẽ bị dung hợp, đổi lại mà nói, chính là bị thôn tính!

- Thằng nhóc, không ngờ tới phải không, 99 Tử Thanh Thần Lôi tuy là dị lôi, nhưng lại là một lực thiên địa tinh thuần nhất biến thành, hiện giờ đã bị bản tôn thôn tính hơn phân nửa, xem ngươi còn tranh đấu với bản tôn như nào!

Hỗn Độn nhẹ răng cười nói.

Dương Thần dựa vào lực ý chí cứng như sắt thép, không chế được Nguyên thần của mình, trong lòng đang hận nghiêng răng.

Thời điểm mình ra khỏi tháp, vì tránh cho Tử Thanh Thần Lôi tạo thành đả kích tính hủy diệt với mình và Tuệ Lâm, đã rơi vào đường cùng, chỉ có thể để Hỗn Độn đi thôn tính thần lôi này.

Nhưng không ngờ, đối với Hỗn Độn mà nói, Tử Thanh Thần Lôi này không hề mang tới tổn thương gì, vẫn là “Vật đại bổ” nó yêu thích nhất!

Tử Thanh Thần Lôi chính là linh khí được hội tụ từ trời đất Vạn Yêu

Giới, diễn hóa thành thể tinh túy, trân quý dị thường, xem như là bị Hồn Độn có được lợi

Cứ như vậy, nguyên khí Hồn Độn trong quá trình bay ra từ trong tháp đã nhanh chóng phục hồi như cũ, hiện giờ đã muốn lớn đến trình độ cực kỳ nguy hiểm.

Dương Thần cảm giác được, chính mình đã không thể hoàn toàn trấn áp Hồn Độn, chính mình chỉ cần cho nó một khe hở nhỏ, liền khó bảo toàn cuối cùng có thể nắm được quyền khống chế thân thể mình!

Đến lúc đó, Nguyên thân của mình sẽ bị Hồn Độn thôn tính, chính mình cũng không thể lại là chính mình nữa!

Đây tuyệt đối là thứ Dương Thần không dám tưởng tượng, cũng là việc hắn không thể tiếp nhận... Việc đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

- Sao rồi, tiểu tử, ngươi còn chưa chịu thua sao... Công hiến thân thể phạm nhân cho bản tôn, đây là vinh quang vô thượng của ngươi.

Hồn Độn tà ác nhếch miệng nói.

Dương Thần cười nhạt:

- Rắc chó không kêu, chẳng qua chỉ là một con súc sinh bị phong ấn, không ngoan ngoãn làm nô tài của ta, còn mưu toan ăn mảnh, cút mau!

Hồn Độn bị mắng mặt lúc đỏ lúc trắng, giận quá hóa cười,

- Được... Bản tôn xem ngươi có thể chống đỡ bao lâu! Hiện giờ bản tôn đã khôi phục được không ít nguyên khí, ngươi chỉ cần hơi động chân nguyên, bản tôn có thể khiến chân nguyên của ngươi hỗn loạn. Đến lúc đó, tẩu hỏa nhập ma rồi, bản tôn tự nhiên sẽ khống chế được thân thể ngươi.

- Tiểu tử, loại như ngươi, thì đừng có dùng đến tu vi của mình, xem ngươi có thể sống trên đời hay không!

- Hắc hắc, bản tôn lại tinh tường biết rõ, người muốn ăn thịt của ngươi, uống máu của ngươi, trên đời này không ít. Nếu ngươi biết điều, thì ngoan ngoãn để bản tôn chiếm thân thể ngươi, như vậy, ai cũng không thể động đến ngươi...

Dương Thần biết thằng nhãi này nói rất đúng, nó một khi đã khôi phục tới trình độ nhất định, ý vào việc đóng quân trong đan điền của mình, chính mình hơi dùng chút chân nguyên là có thể khiến đan điền của mình long trời lở đất.

Âm thầm hồi hận, lúc trước nếu không chạm vào Hồn Độn đỉnh này, sẽ không rước lấy kinh bỉ này.

Thế nhưng, nếu như không có Hồn Độn đỉnh, chỉ sợ chính mình cũng không có cách sống đến hiện tại.

Hồn Độn tựa hồ đã đắc ý hoan hỉ, chỉ chờ Dương Thần bắt đắc dĩ giao ra quyền khống chế, chờ bị nó thôn tính. Cho nên chưa nói vài câu đã không khẩu chiến với Dương Thần, yên lặng rút về thần thức.

Dương Thần cuối cùng vì bảo vệ nguyên thần của mình, sau khi hồi phục quyết tâm, cảm thấy cơ thể rõ ràng.

Từ từ mở mắt ra, hít lấy vài hơi không khí mới mẻ.

Xuất hiện trước mắt, là dung nhan vui vẻ cùng kích động, lê hoa đài vũ.

- Dương đại ca, anh cuối cùng cũng tỉnh lại.

Tuệ Lâm lau nước mắt, hốc mắt đều khóc đến có phần sưng lên.

Cô mặc thanh bào thanh lịch, mái tóc đen nhánh rối bời, còn chưa chuẩn bị chút gì cho mình.

- Tuệ Lâm.

Dương Thần khẽ nói,

- May mà em không sao...

Từ từ đứng dậy, Dương Thần nhìn trái nhìn phải, phát hiện mình ở trong một gian phòng, theo bản năng dùng tu vi muốn tản ra thần thức tìm tòi các vị trí...

Nhưng vừa mới động dùng đến Chân nguyên trong đan điền, Dương Thần liền cảm thấy một trận đau đớn ở đầu!

Thần hồn chấn động, trong khoảnh khắc trống rỗng, nguyên thần thiếu chút thất thủ!

Dương Thần vội vàng dừng việc dùng tới Chân nguyên, mà sử dụng công pháp “Vãng niệm diễn sinh kinh”, tiến hành điều trị trấn áp một lần mới có thể khôi phục lại.

Nhưng một hồi này cũng khiến Dương Thần toàn thân mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch

Tuệ Lâm sợ tới mức thất kinh, bàn tay trắng nõn sờ sờ trán Dương Thần:

- Dương đại ca, anh không sao chứ? Sao sắc mặt đột nhiên lại khó coi vậy?

Dương Thần cũng không dám nói với cô, chính mình vừa không kịp phản ứng, thiếu chút nữa để Hỗn Động chui vào chỗ trống, cười ngây ngô nói:

- Nhớ tới tình hình trong tháp, lòng vẫn còn sợ hãi.

Tuệ Lâm đơn thuần tin là thật, rất đồng tình gật gật đầu, có thể tưởng tượng mình cùng Dương Thần kề sát một đường bay ra như vậy, cộng thêm việc trải qua khảo nghiệm sinh tử, lại ngọt ngào tới có chút mặt đỏ.

Dương Thần cũng không chú ý tới tư thái kiêu diễm ngượng ngùng của cô, trong lòng vẫn đang buồn bực tình cảnh này của mình.

Xem ra, Hỗn Động không hề phô trương thanh thế, chính mình bây giờ đừng nói là gây chiến, chỉ cần hơi dùng một chút Chân nguyên lực đều đã tạo cơ hội cho nó “Tạo phản”.

Như vậy trở đi, há lại không phải mình sẽ bó tay bó chân sao?

Tuy nói thân thể này tổ chất và kỹ xảo chiến đấu đều hung tàn, nhưng so với tu vi Độ Kiếp kỳ, thực nghĩ là nữ Huyện lệnh “Một đêm trở lại thời trước khi giải phóng”!

Cũng may, chính mình đã ra ngoài, “Không gian pháp tắc” lại có thể sử dụng, chính mình có lẽ nên dùng chút tâm tư cân nhắc bộ tuyệt học của Chư thần này, thật muốn có thể luyện đến loại tình trạng như Athena, tu vi Độ Kiếp kỳ cũng không đủ nhìn.

Đương Nhiên, Dương Thần không phải vô tâm cứ như vậy buông tha một thân tu vi có được không dễ, chính là tạm thời cũng không nghĩ ra biện pháp an toàn nào để trấn áp Hồn Động, đành phải từ từ nghĩ.

Nhìn quen sóng gió lớn rồi, trải qua ngăn trở cũng không phải mới một hai lần, Dương Thần còn chưa bị chuyện này làm cho không gượng dậy nổi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hy vọng lại về thôi.

Vút sang một bên buồn phiền và không vui, Dương Thần hỏi Tuệ Lâm đây là nơi nào, tình hình như nào.

Thì ra, sau khi Vân Miểu phát hiện ra hai người, để hai người quay về sương phòng trong Thục Sơn nghỉ ngơi.

Tuệ Lâm mấy giờ sau liền tỉnh lại, nhưng Dương Thần vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy, còn luôn lộ ra biểu tình dữ tợn.

Vân Miểu biết đây không thể dùng ngoại lực để hỗ trợ, vì thế tính chờ một chút xem tình huống ra sao.

Đã qua một ngày một đêm, Dương Thần cuối cùng cũng tỉnh lại.

- Dương đại ca, bây giờ đã là ngày 8 tháng 2 rồi, chúng ta ở trong Vạn Yêu Giới hơn nửa tháng, thời gian bên trong quả nhiên là đồng bộ với bên ngoài.

Tuệ Lâm vui vẻ nói.

Dương Thần lặng lẽ nhắc mãi một lúc,

- Ngày 8, đây không phải là hai ngày nữa là qua năm mới sao?

- Đúng vậy, cho nên bà nội nói chúng ta đến thật đúng lúc, nói chờ anh tỉnh rồi sẽ quay về Yên Kinh mừng năm mới.

Tuệ Lâm giờ phút này đã quên hết mọi ưu sầu, rạng rỡ bước vào cuộc sống mới.

Dương Thần cười gật gật đầu, nhớ tới cái gì, hỏi:

- Em nói cho bà biết chuyện chúng ta ở Vạn Yêu Giới?

- Dạ, bà nội hỏi em, em liền nói, việc này... hẳn là không sao chứ.

Tuệ Lâm thật cẩn thận nói.

Dương Thần biết Tuệ Lâm hiểu biết có hạn, tỏ ý cũng không lo ngại để cô yên tâm.

Đối với người của Viêm Hoàng thiết lữ mà nói, Vạn Yêu giới cách bọn họ quá xa, có thể cũng chỉ là được ghi lại trong hồ sơ tuyệt mật, sẽ không truy đến cùng.

Chỉ là, Tòa Yêu tháp này chỉ sợ về sau phải đặc biệt nghiêm kín, miễn để lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì.

Vân Miểu sư thái nhìn thấy Dương Thần tỉnh lại, cũng nhẹ nhàng thở ra,

đối với tình cảnh khó xử hiện giờ của Dương Thần, bà cũng không thể nhận ra, chỉ là thúc giục Dương Thần nhanh chóng quay về để Yến Kinh yên ổn trở lại.

Dương Thần hiện giờ không thể lại dùng Chân nguyên để bay, chỉ có thể chọn các ngôi máy bay để quay về Yến Kinh, điều này khiến Vân Miêu và Tuệ Lâm đều cảm thấy không hiểu ra sao, sao lại hiền lành thế nhỉ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1338

Anh Họ Ăn Cướp

Dương Thần ngồi máy bay quay về Yến Kinh, trong lòng không khỏi nhớ tới Ngọc Tuyết Ngưng ở tầng một Thông Thiên tháp, rốt cuộc cùng tên què kia đánh tới trình độ cuồng loạn nghịch thiên gì.

Dương Thần cảm thấy Ngọc Tuyết Ngưng không phải loại phụ nữ nhiệt huyết xông lên đầu, làm việc bất chấp hậu quả. Bà ta hẳn là có quyết định của chính mình, cho nên tận lực muốn giữ phương diện suy nghĩ.

Ít nhất, xem ra bây giờ, Văn Thao là không theo mình đi ra, đây tính là tin tốt. Nói cách khác, hiện giờ bản thân thật không có chút biện pháp nào đối đầu với gã.

Vân Miểu đã sớm về Yến Kinh hồi báo tin tức Dương Thần quay lại, Dương gia tự nhiên cũng nhận được thông báo, đây đối với Dương gia mà nói, không thể không nói là tin tức ủng hộ lòng người.

Không khí vốn còn căng thẳng, vì Dương Thần trở về mà trở nên bình lặng.

Các gia tộc, giới chính trị và thế lực quân đội như hổ rình mồi cũng đều không còn giữ ánh mắt như hổ đói lúc trước, mà trở nên ngoan ngoãn.

Không ít người trong lòng muốn học máu, hỗn thế ma đầu này, tự nhiên khiến người ta một hồi vui mừng, quả nhiên là tai họa ngàn năm, không dễ dàng tiêu đời như vậy...

Xem ra trời không tuyệt Dương gia, vẫn chỉ có thể tiếp tục chịu đựng...

Chẳng qua, đám người tâm cơ sâu lại tò mò, Dương Thần rốt cuộc là đi đâu, sao lại mai danh ẩn tích một thời gian dài như vậy rồi sống lại.

Bất luận thế nào, vừa lúc thời điểm nghênh đón giao thừa, toàn bộ Dương phủ giăng đèn kết qua, ngọn đèn huy hoàng, hiện giờ có thể nói là song hỷ lâm môn.

Toàn bộ Thân vệ quân Dương gia bởi vì không khí căng thẳng lúc trước, lúc này đều được giải tỏa. Tinh thần có vẻ phá lệ thoải mái, ngoài đại viện hai cánh quân chỉnh tề, rõ ràng là nói cho toàn bộ Yến Kinh, đang chờ người nào đó trở về.

Quách Tuyết Hoa biết con trai mình bình an trở về, dường như chạy vọt tới từ đường thấp hương dập đầu liệt tở liệt tông Dương gia, khiến Dương Phá Quân luôn tĩnh lặng cũng liên tục cười khở.

Nhưng thấy vợ tóc trên đầu thêm vài phần bạc trắng, Dương Phá Quân như thế nào cũng cười không nổi.

Cái chết của Dương Liệt là chấn động quá lớn với Quách Tuyết Hoa, bà

sinh tổng cộng hai đứa con trai, nếu một đứa cũng không còn, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, chỉ sợ sẽ khiến người phụ nữ sống quá nửa trăm tuổi sụp đổ mất.

Vì thế, Dương Phá Quân vừa thương vừa hận đối với việc Dương Thần trở về, thương chính là vì tiểu tử này bình an trở về, hận chính là trong thời điểm này tại sao có thể đi hơn nửa tháng không thấy bóng dáng?

Dương Công Minh mấy ngày qua cũng có dịp giãn mày, cười dài phân phó người dưới làm nhiều thịt dê, chờ Dương Thần quay về ăn ngon một bữa. Tuy đến cuối cùng hơn nửa đều là vào bụng Lam Lam.

Lão nhân tinh thần từ trước đến nay không tệ, nhưng vài ngày này trọng trách đè nặng, khó tránh khỏi vài phần tiêu tụy.

Trong nhà phân phó người làm tới hậu viện báo cho Thiếu phu nhân, Lâm Nhược Khê lúc nghe được tin tức này, đang tắm nước ấm cho Lam Lam, chai xà phòng tắm trên tay liền rơi vào trong bồn tắm.

Bé mập nhặt cái chai lên, lại thấy vành mắt mẹ đỏ hồng, bộ dáng có chút muốn khóc, thật biết điều mà dùng khuôn mặt phì nộn của mình cọ cọ vào cánh tay Lâm Nhược Khê, lấy lòng đồng thời an ủi.

Lâm Nhược Khê ánh mắt nhìn con gái, biểu tình tuy không nhìn ra là gì, nội tâm lại là sóng to dữ dội. Ngoài mừng như điên ra, còn nhiều hơn vài phần thần sắc kích động và chờ đợi, còn mang theo một tia bất an.

Rất nhanh, tin tức này mấy người Đường Uyên cũng biết được, cũng khiến các cô nhẹ nhàng thở ra. Mà mấy cô gái ở Trung Hải lại không hề biết, thời gian hơn hai tuần, người đàn ông mà các cô yêu đã ở Quỷ Môn quan dạo một vòng.

Lúc máy bay đưa Dương Thần quay lại Yên Kinh, lại là Viên Dã lái xe tới đón.

Vợ chồng Dương Tiệp Dư mang theo Viên Dã vẫn ở lại Yên Kinh, sau khi mừng năm mới mới quay về Trung Hải, vốn tưởng rằng đây là những ngày hòa thuận vui vẻ, nhưng lại qua một cách kinh hồn táng quỷ.

Viên Dã khó tránh khỏi hỏi Dương Thần gần đây xảy ra chuyện gì, Dương Thần cho cậu ta một ánh mắt trắng để cậu ta không nên hỏi thì đừng hỏi.

Lúc về tới đại viện Dương gia là gần giữa trưa, bãi đỗ xe rộng lớn trước cửa đã đỗ hàng loạt các loại xe sang trọng, hiển nhiên là không ít người giả bộ tới hỏi thăm, kỳ thực là xác nhận Dương Thần có thật sự trở về không.

Sau khi chiếc Mercedes Benz S600 dừng lại, hai người không vội vã mà đi xuống.

- Hắc hắc, anh Thần, xem ra không ít người chỉ mong sao anh không trở lại.

Viên Dã mấy ngày nay theo cha mẹ trà trộn trong vòng luẩn quẩn Yên Kinh cũng thành thực không ít.

Dương Thần nhìn chiếc gương trong xe, sờ sờ cằm, lơ mơ nói:

- Có thuốc không?

Viên Dã tuy không hút, nhưng vì trong vài trường hợp phải đôi phó, trong xe vẫn có một cây Hoàng Hạc Lâu, đưa cho Dương Thần một bao.

Dương Thần trực tiếp lấy toàn bộ, trừng mắt nói:

- Tiểu tử thôi, rõ ràng có cả một cây còn chỉ đưa một bao, đồ keo kiệt, không tiền đồ...

Viên Dã khóc không ra nước mắt, tại anh không nói rõ mà.

Nhiều ngày không hút thuốc, cuối cùng là từ cõi chết sống lại trở về với thế giới quen thuộc, Dương Thần sao có thể không thả lỏng tâm tình, vì thế cơn nghiện thuốc lá lại tái phát.

Chẳng qua là loại thuốc lá sa hoa này không đủ cảm giác kích thích, làm cho Dương Thần có chút tiếc nuối.

Sau khi ngâm ở ngoài miệng, Dương Thần theo bản năng muốn dùng Chân nguyên để châm lửa, lại nghĩ không đúng, chính mình thiếu chút nữa lại phạm sai lầm lớn, đành phải râm rì “mượn” cái bật lửa từ chỗ Viên Dã kia.

Những ngày không thể động tới tu vi đúng là không tiện, Dương Thần có chút khó chịu nghĩ.

Sửa sang lại kiểu tóc, Dương Thần nhìn y phục trên người, bởi vì lâu rồi chưa thay, ở Thục Sơn đã bị người khác thay thành một thân áo xám quần đen mộc mạc, giày đều bị đổi thành một đôi giày vải.

Dương Thần không khỏi phiêu mắt nhìn Viên Dã một thân tây trang Giorgio Armani màu đen, liền hề hề mở hàm răng đều muốn lộ ra cả lợi, khiến Viên Dã đều cười tới có chút khó coi.

- Tiểu tử, cởi quần áo ra.

- Để làm gì, anh Thần... Em không có khẩu vị đó....

Viên Dã khẩn trương nói.

- Nói bậy cái gì, cái mông trắng của chú giữ lại cho nha đầu Đường Đường đi, anh thấy bộ trang phục này và chú không ra thể thống gì, cho anh mượn dùng chút, chú không thấy mấy người đó chờ anh hoa lệ trở về sao, không lấy chút dáng vẻ sao được.

Dương Thần đã mặc kệ phản kháng của Viên Dã, tự mình động thủ lột xuống.

Viên Dã khổ than tám lòng vàng không được báo đáp, sớm biết đã không đi đón rồi, thật sự là ông anh họ ăn cướp, ngay cả em họ mình đều không tha.

Giờ khắc này, trong phòng khách lớn tiền viện Dương gia, Dương Công Minh đang tự nhiên ngồi vị trí ông chủ, cầm chén trà yên lặng chờ đợi.

Những người trong Dương gia khác đều trông mong. Lâm Nhược Khê thì ôm Lam Lam đứng bên cạnh Quách Tuyết Hoa.

Bé mập thấy cha trở về mà thu hút nhiều người tới như vậy, hoàn toàn không hứng thú, trên tay chỉ cầm một bao thịt bò khô không biết ai cho, mùi thơm nồng.

Mà hai bên phòng khách, đến từ chi thứ của Dương gia và Tộc trưởng của vài dòng họ, cùng với những đại biểu gia tộc khác ở Yên Kinh và các cán bộ tướng lĩnh quân đội, tới hơn chục người.

Trong đó, làm người khác chú ý nhất, không thể nghi ngờ là sau khi nhận được tin, lập tức buông xuống công việc để tới trước tiên – Ninh Quang Diệu.

Nhưng khiến không ít người khó hiểu chính là, Ninh Quang Diệu đứng phía sau một gã đẹp trai mặc tây trang trắng, một đầu tóc dài, bộ dáng mát cao hơn đầu, tựa hồ lười phản ứng với bất kỳ kẻ nào.

Một gã Thân vệ tiến vào đại sảnh báo cáo:

- Nguyên soái, xe của Dương Thần thiếu gia đã ở bên ngoài, nhưng không biết vì sao vẫn chưa xuống xe.

- Đi giục đi, nhiều người quan tâm chờ nó như vậy.

Dương Công Minh khoát tay, trong giọng nói có thêm vài phần ý tứ khác.

Quách Tuyết Hoa đứng phía sau đều ước gì mình có thể tự đi mở cửa cho con trai, nhưng chỉ có thể ngược cổ lên lo lắng sông.

Chốc lát sau, cửa lớn rốt cuộc có động tĩnh, khoảnh khắc một thân ảnh quen thuộc bước vào cửa, không ít người đều ngừng thở.

Đầu tóc rối bời nhưng vẫn thu hút như cũ, đeo kính đen lớn “mượn” được từ chỗ Viên Dã, che khuất nửa khuôn mặt, ngoài miệng cắn nửa điều thuốc lá, phụt lên khói trắng.

Một thân áo màu xám đã đổi thành áo sơ mi “mượn” của Viên Dã, khoác áo khoác đen, bởi vì không có cùng size giày nên giày da đã được mang như “dép lê”, cứ như vậy mà đi trên nền đá tạo nên âm thanh “lẹp xẹp lẹp xẹp”, bước theo hình chữ bát (八\) đi vào phòng khách.

Thần thái vốn nghiêm túc trên mặt mọi người vào giờ khắc này toàn bộ sụp đổ, phần lớn là không nhịn được cười, biểu tình quái đản vì mạnh mẽ áp chế để không cười.

Mà ngay cả Quách Tuyết Hoa vốn vô cùng kích động, nhìn thấy bộ dáng của con trai đều ngơ ngác đứng tại chỗ không biết nên nói cái gì mới tốt.

- Ha ha, nhiều người như vậy chờ tôi ăn cơm sao? Nhân duyên của tôi xem ra không tồi nha, các đồng chí vất vả rồi! Ha ha... Ai da, đây không phải là Bộ trưởng Vương sao? Ai dzô, Tướng quân Lý cũng tới...

Dương Thần vừa bỏ kính đen xuống vừa vào cửa, cùng đám quan viên và đại biểu chỉ có quan hệ quen biết đó nắm tay, thật giống như lãnh đạo tới an ủi quần chúng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1339

Lạnh Nhạt

Những người này thực ra không muốn bắt tay với sát tinh này, lại nể hà Dương Thần nhiệt tình, liền giống bạn tri kỷ nhiều năm, da mặt dày tới cảnh giới cao thủ tán gái siêu cực phẩm nhất định.

Hơn nữa thật sự không dám không cho Dương Thần mặt mũi, một đám người đều ngoan ngoãn chào đón.

Chỉ lát sau, đám người kia từng người đều bắt tay với Dương Thần, giống như anh em tốt.

Khi đến lượt Ninh Chính Thuần đứng phía sau. Người khác không biết nhưng Dương Thần lại vô cùng rõ ràng, đây mới là một trong những nhân vật chính đứng sau lưng Ninh gia. Tuy tu vi không được tốt lắm, nhưng hiện giờ chính mình bị “gong xiềng” vẫn là rất khó khăn để đối phó người này.

Nhưng vì chính như thế, Dương Thần không thể không có vẻ phá lệ thả lỏng, tránh để bị nhìn thấy sơ hở gì, gây ra rắc rối.

Ninh Chính Thuần đứng là đến để xem xét, Dương Thần đã là nhân vật bắt đầu nổi danh trong thế giới huyền ảo, Ninh gia càng coi hấn là đối tượng trọng điểm để theo dõi.

Chẳng qua lúc này, Ninh Chính Thuần từ trên người Dương Thần cảm nhận được một cỗ ý tức hàm xúc kỳ quái, tựa hồ... tu vi của Dương Thần, lại có chút không giống với lúc trước.

Gã dĩ nhiên cảm thụ không rõ ràng được tu vi trên người Dương Thần? Cũng không phải cảm giác tu vi bị phế, mà giống như mây mù dày đặc, làm cho gã muốn tìm tòi đến tột cùng...

Nhịn không được lòng hiếu kỳ, Ninh Chính Thuần tản ra thần thức, ý đồ tìm tòi nghiên cứu cẩn thận hơn một chút, chậm rãi tiếp cận Dương Thần...

Nhưng không tiếp xúc còn được, vừa mới tới gần, Ninh Chính Thuần liền cảm thấy một cỗ hơi thở điên cuồng ùn ùn kéo đến cắn nát thần trí mình!

Theo sát đó, giống như tà ma xâm lấn, có cỗ lực lượng bẻ gãy nghiền nát có ý đồ xông thẳng nguyên thần của mình, như muốn thôn tính mình!

Cũng may gã cảnh giác, vội vàng chặt đứt ý thức thăm dò, Ninh Chính Thuần trong lòng còn sợ hãi miễn để tai họa bất ngờ.

Lại nhìn Dương Thần, thấy bộ dáng tùm tùm cười của hấn, khỏi phải nói đáng sợ như nào!

Ninh Chính Thuần sắc mặt xanh mét, sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh, đây đối với tu sĩ Độ Kiếp kỳ mà nói, cơ hồ là không có khả năng.

Thật là đáng sợ! Tiểu tử này sao có thể nham hiểm như thế!

Rõ ràng là so với lúc trước tu vi còn mạnh hơn không biết bao nhiêu, lại có ý che dấu sâu như vậy, chờ người bên ngoài tra tìm liền âm thầm phản phệ!

Hắn rốt cuộc là lại có giác ngộ dạng gì, sao tu vi lại tăng nhanh và mạnh như vậy?

Tiếp tục như vậy, chỉ sợ thật sự chỉ có những cao thủ siêu cấp thế giới huyền ảo thành danh hơn trăm năm mới có thể có chiến lược ứng chiến với hắn, thật khiến Ninh Chính Thuần không cam lòng.

Ninh Chính Thuần có chút căng thẳng và nghiêm túc nhìn Dương Thần, sợ Dương Thần làm gì mình.

Nhưng gã nào biết, tất cả mọi chuyện này Dương Thần đều không tham dự!

Dương Thần giờ đây không dám dùng tu vi, nhưng không có nghĩa là Dương Thần không có thực lực. Ngược lại, bởi vì Hồn Độn đã muốn trở thành một thể với Dương Thần, Hồn Độn thôn tính linh khí tinh thuần Tiên Thiên của 99 Cửu Thanh Thần Lô, cũng đã thành một phần tu vi của Dương Thần, chỉ là không vì Dương Thần sử dụng mà thôi.

Dương Thần lúc này, nếu thuận túy luận tu vi, so với thời điểm ở Vạn Yêu Giới đã cao hơn một bậc, ngay cả Dương Thần cũng không cảm giác được, lần rèn luyện này của hắn, ít nhất giảm bớt năm trăm năm khổ tu bên ngoài giới!

Cứ như vậy, khoảng cách đến Thượng Thanh Thần Lô Kiếp lại gần hơn một bước dài. Chỉ tiếc tu vi mất đi quyền kiểm soát.

Tất cả chuyện này phát sinh trong nháy mắt, rất tự nhiên.

- Người bạn rợn như thủ tướng Ninh còn tới nghênh đón tôi, thụ sủng nhược kinh à

Dương Thần thản nhiên cười nói.

- Ha ha, nên làm, anh dù sao cũng là chồng của Nhược Khê.

Nói xong, Ninh Quang Diệu còn hữu ý vô tình nhìn Lâm Nhược Khê.

Dương Thần thầm mắng cáo già này thật sự khi nào cũng không bỏ qua lời kéo làm quen, xoay người đi tới trước mặt Dương Công Minh, cười nói:

- Ông nội, những ngày này có chuyện rắc rối phải ra ngoài, trong nhà không vấn đề gì chứ.

Nói xong, cố ý vô tình quét mắt nhìn những người này, không ít người cảm thấy cột sống có chút hàn khí.

Dương Công Minh hí mắt cười nói:

- Điều qua năm mới rồi, có việc cũng đều là việc vui. Nhiều người quan tâm đến cháu như vậy, nghe nói cháu trở về thì đều đến thăm cháu, cháu cũng nên biểu thị chút tâm ý.

Dương Thầm thầm nói bản thân nào có thời gian rảnh rỗi phản ứng với

bọn chúng, làm ra vẻ xoay người nhìn, hỏi mọi người có muốn ở lại Dương gia ăn cơm trưa không.

Nói là muốn giữ khách, nhưng biểu tình lại là bộ dáng không kiên nhẫn, ý tứ thực rõ ràng – mau chóng cắt đi!

Nhưng người này đều là kẻ lừa dối, tới đây cũng chỉ muốn xem tên khốn này có thiếu tay cụt chân không. Kết quả đã khiến bọn chúng thất vọng, chẳng những rất kiện toàn, lại càng không giống so với trước kia!

Kết quả là, một đám người nhanh nhẹn đứng dậy chúc tết Dương Công Minh rồi lục tục rời khỏi Dương gia.

Chờ những người không liên can gì đi hết, Dương Thần mới thu lại vẻ lưu manh, đi đến trước mặt Dương Công Minh nói:

- Thật xin lỗi, ông nội, thân bất do kỷ.

Dương Công Minh phát phát tay:

- Tướng quân Thái đã nói một chút với ta rồi... Ta hiểu... Về phòng sau trước đã, đừng để Lam Lam đói bụng.

Dương Thần lúc này mới có thời gian để cẩn thận nhìn con gái mình.

Tuy đã ở chung với Lam Lam nhiều ngày như vậy, nhưng lần này, lần thứ hai nhìn thấy bé mập phần điều ngọc mài, Dương Thần không biết vì sao, sống mũi hơi cay, hốc mắt nóng lên, cổ họng cùng cơ thể đều có chút run rẩy.

Tình trạng kỳ quái của Dương Thần khiến mọi người có chút không rõ ràng, rất ít khi nhìn thấy Dương Thần lộ ra biểu tình thâm trầm phức tạp như thế, so với vẻ lưu manh vừa rồi như là hai người khác nhau.

Hít sâu một hơi, Dương Thần cố gắng tươi cười thật tự nhiên đi tới bên cạnh hai mẹ con, nắm tay Lâm Nhược Khê.

- Tới đây, cho cha ôm một cái.

Âm thanh của Dương Thần có chút run rẩy.

Cũng không hiểu vì sao, Lâm Nhược Khê cảm giác mát mát trong lòng.

Vốn tưởng rằng, hấn quan tâm trước hết sẽ là chính mình, nhưng không ngờ người muốn ôm đầu tiên lại là con gái.

Chẳng lẽ hơn nửa tháng rời đi, khiến người đàn ông này tưởng niệm lại là con gái?

Nhưng Lâm Nhược Khê không nói gì, dù sao đây không phải là điều gì sai, liền giao Lam Lam cho Dương Thần.

Dương Thần ôm lấy con gái nặng trĩu, Lam Lam đang dùng đôi mắt to lúng liếng chớp chớp nhìn mình, khuôn mặt phì ra từng thớ thịt, đang nhấm nuốt thịt bò khô.

Dương Thần cũng không ý thức được, hốc mắt mình đã bắt đầu ươn ướt.

Chính mình trước kia không mấy chú ý tới, đứa bé này ngoài vẻ béo phì bên ngoài, ngũ quan bộ dáng lúc nhỏ đều giống với 17 lúc nhỏ.

- Cha, cha khóc.

Lam Lam ngây thơ hỏi:

- Là nhớ Lam Lam sao?

- Ừ, đúng vậy, cha rất nhớ Lam Lam, rất nhớ...

Dương Thần lau khoe mắt, nhếch môi cười ngây ngô với con gái.

Lam Lam cũng nở nụ cười ngọt ngào,

- Con cũng nhớ cha, chúng ta đi ăn cơm được không cha?

- Được, được, ha ha.

Dương Thần hôn lên mặt con gái, cũng bắt chập thịt bò khô dính trên mặt, vẻ mặt thỏa mãn, nói chuyện cũng không lưu loát, chỉ biết cười ngây ngô.

Một màn này làm cho tất cả mọi người Dương gia có chút không biết nghĩ như nào, càng khiến lòng Lâm Nhược Khê cảm thấy nghi hoặc và bất an.

Đoàn người trở lại phòng sau, Quách Tuyết Hoa rốt cục có cơ hội đánh giá con trai từ trên xuống dưới, sờ tới sờ lui, giống như sợ thiếu đi miếng thịt nào, hỏi Dương Thần rốt cuộc đã đi đâu.

Nhưng bởi vì chuyện về Vạn Yêu Giới vẫn là cơ mật với thế tục, bị Dương Công Minh ngăn lại, Quách Tuyết Hoa cũng biết ý, biết con trai không có việc gì là tốt rồi.

Khi ngồi xuống bàn ăn, nhìn Lam Lam cầm một cái đùi dê bắt đầu miệt mài vui đùa gặm, Dương Thần mới rút ánh mắt chăm chú trên người con gái về. Quay đầu, nhìn thấy ánh mắt cô đơn của vợ, trong lòng khẽ lộ bộ...

Nguy rồi, chính mình vì quá kích động, vừa rồi rõ ràng là lạnh nhạt với Lâm Nhược Khê.

Dù sao sau khi “17” qua đời cũng lưu lại cốt nhục cho mình, Dương Thần có chút không thể kháng cự được cảm giác vui sướng này.

Phục hồi lại tinh thần, thấy Lâm Nhược Khê thân mặc váy lông ngắn màu đỏ, phía dưới là tất chân màu đen, mặc áo len trắng thời thượng, áo khoác dài xám.

Dáng người đầy đặn lồi lõm có đủ, tôn lên sự lả lướt, lại không mất đi tao nhã dịu dàng.

Tuy rằng xinh đẹp vô cùng, nhưng tóc lại vấn cả lên, kết hợp với cách trang điểm nhẹ nhàng, thực là thiếu phụ tuyệt sắc thu hút ánh mắt người khác, kiều diễm ướm át.

Cách ăn mặt như vậy có chút không hợp so với vẻ ngoài có chút đơn giản ngày thường của Lâm Nhược Khê, chứng minh là vì đón người chồng là hân trở về mà chuẩn bị.

Nhưng chính mình lại đem lực chú ý hầu như đặt hết trên người Lam Lam, cũng không quan tâm gì đến cô, trách không được người phụ nữ này giữ yên lặng mặt không mấy hòa nhã.

Dương Thần ưỡn mặt, cười tủm tỉm tiến đến bên cạnh Lâm Nhược Khê:

- Bảo bối Nhược Khê, em thật sự là càng ngày càng đẹp, anh vừa rồi thiếu

chút nữa là không nhận ra đây? Sao vậy, nhiều ngày như vậy, có nhớ anh không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1340

Chát Vắn

Ai ngờ Lâm Nhược Khê mặt không chút thay đổi lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, cầm đũa gấp rau xanh đưa vào trong bát Lam Lam, giống như không nghe thấy lời Dương Thần nói, dạy dỗ con gái:

- Đừng chỉ ăn thịt, phải ăn nhiều rau chút.

Lam Lam ngẩng khuôn mặt tròn của mình, cũng không dùng đũa, trực tiếp cầm cái bát nhỏ có rau giống như ăn mỳ mà hút vào miệng, xòm xộp xòm xộp nhai vài miếng rồi nuốt xuống.

Coi như hoàn thành nhiệm vụ, bé mập tiếp tục vui đầu vào cái đùi dê trên tay một cách nồng nhiệt.

Lâm Nhược Khê bắt đắc dĩ sờ sờ đầu con gái để cô bé ăn chậm lại, lập tức cũng từ từ ăn, không hề trả lời Dương Thần.

Dương Thần thấy cô cố tình không phản ứng đến mình, rầm rì ăn vài hớp, cũng không có tâm tình gì, ngẫm nghĩ làm thế nào để vãn hồi lại sai lầm vừa rồi.

Trên thực tế, gánh nặng tâm lý của Dương Thần hiện giờ cũng không nhỏ, thân phận của Lam Lam không thể tiếp tục gạt đi, sớm muộn gì cũng phải để Lâm Nhược Khê biết.

17 không thể so được như những cô gái khác, đây chính là người lúc trước thiếu chút nữa khiến hai người sụp đổ. Lâm Nhược Khê nếu biết cô con gái nuôi mình yêu thương thật ra là huyết mạch của 17. Có rộng lượng như thế nào nữa cũng sẽ có khúc mắc.

Huống chi, Dương Thần không cảm thấy Lâm Nhược Khê rất rộng lượng.

Nghĩ vậy, nội tâm Dương Thần thấp thỏm không yên, đặc biệt muốn nịnh nọt vợ.

Chờ Dương gia liên hoan xong, Quách Tuyết Hoa để Lâm Nhược Khê cùng Dương Thần về phòng nghỉ một chút. Tuy hình thể của Dương Thần không thay đổi, nhưng Quách Tuyết Hoa nói con trai gầy đi, khiến Dương Thần dở khóc dở cười.

Lam Lam sau khi ăn no, bắt tri bắt giác ngủ mất, Quách Tuyết Hoa ôm cháu gái về hậu viện nghỉ ngơi, không muốn quấy rầy vợ chồng Dương Thần đoàn tụ.

Các trưởng bối tuy đều không nói nhưng đều chú ý tới biểu hiện rất không vui của Lâm Nhược Khê đối với Dương Thần. Mặc dù cảm thấy có chút kỳ lạ, Dương Thần từ khi nào thì thương con gái như vậy, nhưng đều không hỏi tới.

Dương Thần ôm ôm vòng eo Lâm Nhược Khê, Lâm Nhược Khê cũng không kháng cự. Trở về phòng của hai người, vừa vào đến cửa đã đem cửa phòng khóa trái lại.

Lâm Nhược Khê không nói một tiếng lạnh như băng nhìn Dương Thần, giống như một con búp bê sứ mặt không chút thay đổi.

Dương Thần cũng bình tĩnh nhìn cô một lát, hai bên đều nghe thấy tiếng hít thở của đôi phương.

Dương Thần nuốt nước bọt, mạnh mẽ xông lên trước ôm chặt mỹ nhân băng này, một tay cầm tay cô nặng nề hôn lên đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của cô.

Lâm Nhược Khê khẽ ngậm một tiếng, đóng chặt khớp hàm, dường như đang chống cự thể công của hắn, trong lòng hờn dỗi cùng ủy khuất phản kích.

Dương Thần biết loại phụ nữ này vào thời điểm không nói lời nào, trực tiếp xâm lược cơ thể cô mới có hiệu quả, lòng cô sẽ trở nên mềm yếu, hữu hiệu hơn nhiều so với việc lãng phí võ mồm.

Một cái tay lớn không biết từ khi nào đã chui vào trong chiếc áo màu trắng, liên tục sờ soạng, từ từ dọc theo bộ ngực nhẵn nhụi, cọ xát vào áo ngực tơ tằm mềm nhẵn đỡ lấy tuyết phong cao ngất.

Da thịt non nớt như trẻ sơ sinh dưới sự đụng chạm của Dương Thần từ từ mềm nhũn.

Thân thể mềm mại của Lâm Nhược Khê run rẩy, mỗi một tác động đều run rẩy, môi bị chà đạp ra các loại hình dạng, rốt cuộc bảo vệ không được, để đầu lưỡi của Dương Thần tiến công thần tốc vào trong.

Chất lỏng thơm ngọt khiến Dương Thần hưởng thụ rên rỉ ra, động tác trên tay cũng không dừng lại, một bàn tay chạy xuống phần mông của mỹ nhân, nhẹ nhàng nắm lấy phần thịt mười phần cơ dãn kia.

Cũng không biết thế nào, Dương Thần cảm thấy trên mặt có chất lỏng nóng bỏng chạm vào, dần dần bị tan chảy. Khi chất lỏng càng ngày càng nhiều, rơi xuống khoe miệng mới khiến hắn cảm nhận được mùi vị.

Dương Thần ngơ ngác ngẩng đầu, tách miệng ra, nhìn người phụ nữ khóc thút thít, giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì có chút ngượng ngùng.

- Vợ à, em... sao em lại khóc? Azz, em không đồng ý thì nói với anh, đừng khóc!

Dương Thần rút về bàn tay đang làm việc xấu trên ngực cô, mang theo mùi hương thơm mát trang nhã, muốn lau nước mắt cho Lâm Nhược Khê.

Nhưng Lâm Nhược Khê thấy tay Dương Thần kéo ra, mắt đỏ mang theo ủy khuất khóc nức nở, phần nộ nói:

- Em dễ xoa đuôi vậy sao? Dễ bắt nạt thế sao? Cái gì cũng không quản, anh cho là bao phủ miệng vết thương thì có thể liền lại sao?

- Anh có biết nhiều ngày như vậy em tối ngủ không ngon mơ ác mộng,

ban ngày lo lắng, đầu óc đều nghĩ anh ra sao, âm thanh của anh như nào, sợ anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, còn phải làm ra bộ dạng yên tâm để chăm sóc Lam Lam...

- Anh thì tốt rồi, vô thanh vô tức chớp mắt một cái đi hơn nửa tháng, để lại đứa bé mồ côi và quả phụ, bọn em bị bắt cóc anh có biết hay không! Lam Lam bị người đánh anh có biết hay không? Anh cái gì cũng không quan tâm, vào cửa cũng chẳng nói với em hai câu, chỉ biết bắt nạt người ta...

Dương Thần trong óc như bị người khác dùng búa tạ đập bể, trống rỗng một chút, theo sát trong ánh mắt bắt đầu bốc hỏa, hung thần ác sát hỏi:

- Người nào làm...

Lâm Nhược Khê ghen nào:

- Nói là người của Lương gia, biết anh không ở đây muốn báo thù chúng ta, còn hỏi về công pháp của anh... Bọn chúng đều có thực lực Hậu thiên, Lam Lam còn bị chúng ném xuống đất đá tới đá lui, còn cần răng không nói...

- Vậy sau đó thì sao...

Dương Thần cảm thấy lòng mình sắp bị ninh nát, sao không ai nói với mình những chuyện này?

Lâm Nhược Khê lau nước mắt, đem chuyện xảy ra sau đó thuật lại một lần,

- Lam Lam nói là em giết chết những người đó, nhưng em căn bản không nhớ rõ mình đã làm những cái gì, sau đó em ngất đi, Tướng quân Thái bọn họ cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Dương Thần nắm chặt nắm đấm run rẩy một hồi lâu mới chậm rãi buông ra, không ngờ mình mới đi khỏi chút thời gian như vậy, đã chỉ còn thiếu cửa nát nhà tan, quả nhiên nhỏ cỏ không nhỏ tận gốc, hậu hoạn vô cùng.

Thấy khuôn mặt tiêu tụy bất lực của Lâm Nhược Khê, Dương Thần cảm thấy vô cùng thương tiếc, về phần Lâm Nhược Khê rốt cuộc có giết chết những người đó hay không, Dương Thần tuy rằng nghi ngờ nhưng cũng không truy tới cùng.

Nếu nhiều người như vậy không điều tra được, chính mình hỏi nhiều cũng chỉ khiến cô đau đầu, chỉ cần xác nhận mẹ con hai người vẫn tốt không tổn hại gì là được rồi.

Đối với Lam Lam kiên trì đến cùng, Dương Thần làm cha cũng cảm thấy vui mừng, không hổ là cốt nhục của mình, tuổi còn nhỏ đã ngoan cường không sợ sống chết.

Dương Thần thở dài, đỡ Lâm Nhược Khê ngồi vào giường, cầm tay cô nói:

- Anh biết những ngày này ủy khuất em, cũng không ai nhắc về những chuyện này với anh. Em không biết, anh lần này cũng cử tử nhất sinh, thiếu chút nữa còn cho rằng sẽ không còn được gặp lại em và con nữa...

Dương Thần vừa nói như thế, tiếng khóc của Lâm Nhược Khê cũng ngừng lại, rốt cuộc vẫn là quan tâm an nguy của Dương Thần, ngốc nghếch nhìn Dương Thần, làm gì còn bộ dáng lãnh diễm vừa rồi.

Dương Thần hít sâu một hơi, cô không khóc là dễ làm rồi, lời nói tình ý sâu xa nói:

- Đối với người ngoài anh sẽ không nói nhiều, nhưng em là vợ anh, vợ chồng đồng tâm, anh đương nhiên muốn đem chuyện lần này đi nơi nào, phát sinh ra cái gì, nói cho em biết rõ ràng...

Lời này khiến lòng Lâm Nhược Khê mừng vui rạo rực, dù sao sự việc ngay cả Quách Tuyết Hoa bọn họ cũng không thể biết, Dương Thần lại muốn nói với một mình cô.

Phụ nữ có thông minh đến thế nào đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt. Biết rõ là cố ý nịnh mình nhưng rất muốn được thế, đương nhiên, cũng muốn nam nhân này thân thiết yêu mến.

Dương Thần tận lực đem chuyện trong Vạn Yêu Giới đơn giản thuật lại một lần, về việc mờ ám với Tuệ Lâm cùng chuyện tiếp nhận Tuệ Lâm, Dương Thần không dám nói, không muốn lại kích thích đến Lâm Nhược Khê.

Hơn nữa, Dương Thần cũng không nói đến chuyện mình không cách nào sử dụng tu vi, tránh để Lâm Nhược Khê lo lắng.

Nhưng Lâm Nhược Khê vừa nghe được đã thấy sửng sốt, lại sợ không thôi, oán niệm với Dương Thần cũng ít đi rất nhiều, chính là tâm tư nàng nhanh nhẹn, đối với lời nói của Dương Thần cũng không tin toàn bộ, lập tức hồ nghi nói:

- Ngọc Tuyết Ngưng kia hẳn là đại mỹ nhân, bà ta giúp anh như vậy, không phải là nhìn trúng anh chứ?

Dương Thần ngớ ra, sờ sờ mũi:

- Xem em nói kia, anh là loại đàn ông có thể phát sinh quan hệ với thú sao?

Lâm Nhược Khê cũng nhú mày, ngẫm lại, có xinh đẹp thế nào đi nữa cũng là hồ ly, người cùng hồ ly? Nghĩ thôi cũng thấy ghê tởm.

Lâm Nhược Khê lại hỏi:

- Vậy Tuệ Lâm đâu? Anh với em ấy...

- Ngưng!

Dương Thần vội vàng không để cô tiếp tục hỏi thăm về mặt thành khẩn nói:

- Em yêu à, em sao lại nghi ngờ chồng mình như vậy, anh một lòng quay về muốn gặp em, em tiếp tục nói như vậy, anh đau thấu tim.

Trong con người Lâm Nhược Khê chảy qua vài tia suy nghĩ khác nhau, ánh mắt càng ngày càng lạnh,

- Anh càng như vậy, em càng cảm thấy có vấn đề. Dương Thần, anh nói

thật đi, anh không phải là thật sự cùng Tuệ Lâm lại làm cái gì chứ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1341

Đừng Xem Lão Công Là Đồ Ngốc

Da đầu Dương Thần run lên, hắn tóm lại vẫn có chút sợ vợ, đặc biệt là trong lòng mình có quỷ, biết nếu không dùng đòn sát thủ sẽ tan tác, vì vậy tâm niệm vừa động, lấy ra đồ vật trong nhẫn không gian.

Tuy tu vi không thể động tới nhưng nhẫn không gian này cũng không cần phải sử dụng Chân nguyên lực, vẫn là không đáng ngại.

Lãnh nhan của Lâm Nhược Khê vừa thu lại, hai tay dưới ý thức bùng kín cái miệng anh đào nhỏ nhắn, trong mắt đẹp sáng lên tia sáng kỳ diệu liên tục nhìn tay Dương Thần móc ra cái gì đó.

Đó là một đại bảo thạch lóe ra ánh sáng màu đỏ của hoa hồng, bảo thạch này chưa từng mài dũa, nhưng vẻ đẹp nguyên thủy mỹ cảm tự nhiên cũng đã bày ra phong tình, cũng khiến người ta mê say.

Không phải Lâm Nhược Khê không có kiến thức, mà chính là cô thật sự chưa từng thấy bảo thạch lớn như vậy, cũng hoài nghi có khả năng phá vỡ kỷ luật thế giới!

Dù cho hai tay đang cầm, kích thước khối hồng ngọc này vẫn cực lớn, căn bản không dám tưởng tượng, ra bên ngoài sẽ có không biết bao nhiêu phụ nhân quý phái thêm nhỏ dãi nó.

Lâm Nhược Khê không phải thánh nữ gì, sức chống cự đối với châu báu không khác những người phụ nữ khác lắm, chỉ là thưởng thức rất cao thôi. Nhưng cô có nhiều tiền như nào cũng không mơ sẽ có được lễ vật là bảo thạch lớn như vậy!

Dương Thần trong lòng âm thầm đắc ý, đây chính là khối hồng ngọc lớn nhất mình tìm được, mình giữ cũng vô dụng, liền đưa ra để vợ vui lòng.

- Vợ à, đây là anh giết một con rồng rất lợi hại, vất vả lắm mới tìm được từ trong long sào của nó. Lúc ấy anh nghĩ nhất định phải ra khỏi nơi đó để tặng bảo thạch này cho em, hiện tại rốt cục cũng có thể được như ý nguyện rồi.

Dương Thần nói xong, đưa bảo thạch tới hai tay Lâm Nhược Khê.

Cảm nhận được trọng lượng, Lâm Nhược Khê tin rằng mình không phải đang nằm mơ, trước kia Dương Thần nói qua muốn tặng cô bảo thạch mắt trâu nhưng vẫn không có, ngược lại lại tặng Mạc Thiển Ni một viên kim cương trân quý, nghĩ lại đều thấy tức chết!

Lúc này đây, cuối cùng cũng cho mình một bảo thạch đủ lớn, Lâm Nhược Khê tìm về được mặt mũi bà lớn.

- Thích không?

- Ừ...

Lâm Nhược Khê quyền luyện không rời, đoan trang nhẹ nhàng gật đầu.

Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng không tiếp tục hỏi chuyện Lâm Nhược Khê, cười nói:

- Anh bảo La Ân đi tìm thợ đá quý tốt, bảo thạch này quá lớn, có thể cắt bảo thạch này thành trang sức, lại dùng bạch kim khảm cho em, hẳn là rất xứng với em.

Lâm Nhược Khê lại nắm chặt bảo thạch lắc đầu,

- Đừng, khiến người khác không yên tâm, lại nói em chỉ cần cầm nhìn là được rồi, để đám hồ ly tinh kia thấy rồi anh nhất định lại đi tặng thứ tốt cho họ.

Khuôn mặt Dương Thần run rẩy, nhìn người phụ nữ “gương mẫu” cũng nghĩ xa như vậy,

- Bảo bối, lẽ nào em cứ như vậy mà cất giấu dưới đáy hòm?

Lâm Nhược Khê cũng theo lý thường phải làm mà gật đầu, đã vui rạo rức đem bảo thạch trân quý này thành của riêng, ai cũng đừng có nghĩ chạm vào.

Dương Thần cũng không dám nói trong nhẫn của mình còn có đồng lớn bảo thạch dạng này đủ loại màu sắc. Sợ Lâm Nhược Khê lấy hết, sau này mình sao có thể ứng phó với người phụ nữ khác.

- Hắc hắc, Nhược Khê tiểu bảo bối, giờ thì tin tưởng anh đối với em là thật lòng rồi chứ.

Dương Thần nắm chắc cơ hội cười đi lên, lộ một cái đuôi sói lớn.

Lâm Nhược Khê không muốn để hắn quá đắc ý vênh váo, nhưng quả thật khó nén vui sướng, chủ động hôn lên mặt hắn,

- Coi như anh có lòng, nhưng đừng để em biết được anh còn tặng người phụ nữ khác.

- Sao có thể chứ?

Dương Thần mồm nói, sau lưng lại là một trận mồ hôi lạnh, người phụ nữ này nghĩ cũng quá toàn diện, bản thân mình muốn tặng thì phải trộm làm mới được.

Nhìn Lâm Nhược Khê tay cầm bảo thạch, người càng hoa kiều, mặt nghiêng nghiêng cười xinh đẹp vô song, Dương Thần nhiều ngày khát khao rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, như hổ chụp mồi áp đảo cô trên giường lớn!

Hồng ngọc trên tay Lâm Nhược Khê rơi ra ngoài, rơi xuống cạnh đầu gối, cũng không rảnh đi quản, bàn tay to của đàn ông đã muốn ma sát trên người mình, khiêu khích từng chỗ mẫn cảm trên người.

- Ya... anh... anh gấp cái gì... đi tắm đã...

Đầu Dương Thần đã chôn giữa hai ngực, tham lam hút thành một mảnh ướt át ở nơi ấy, hút từng trận mùi thơm của phụ nữ, hàm hồ nói:

- Không kịp rồi... nín chết mất...

- Đã nhiều ngày như vậy rồi... một lát thôi...
- Không thì cùng nhau tắm.
- Hừ, anh nhất định là muốn làm trong bồn tắm, em không mắc mưu...
- Vậy ngoan đi, chao ôi, người phụ nữ như em mặc váy gì vậy... khóa đầu...

Tay Dương Thần vừa sờ soạng, cũng không biết tìm khóa ở sau mông, còn không chút khách khí chui vào trong tìm khóa...

Lâm Nhược Khê không có biện pháp, hai chân kẹp lại cái tay kia cũng tự khiến mình mất mặt, lúc này cũng nổi lên cảm giác bị trêu chọc, đơn giản tùy ý hấn giầy vò.

Nhu tình mật ý, triền miên triền miên, dưới kích thích của hormone, ai cũng đã di chuyển theo bản năng.

Chỉ chốc lát sau, Dương Thần đã ôm lấy hai cái đùi thon dài trắng muốt như ngọc phấn, cao cao nhếch lên, ngón chân đáng yêu co lại, hiển nhiên là cô đang khẩn trương.

Mà sau tiếng trầm bổng véo von, tất cả còn lại đều là cảnh xuân vô tận...

Ước chừng hơn hai giờ, sắp đến chạng vạng, trận đại chiến này mới bình ổn lại, giữa chừng có hai hầu nữ được Quách Tuyết Hoa phái tới, muốn gọi vợ chồng họ nói Lam Lam đã dậy, nhưng sau khi nghe được động tĩnh bên trong, hầu nữ liền vội vã bỏ mặt bỏ chạy.

Quách Tuyết Hoa cũng là người từng trải, biết đạo lý tiểu biệt thắng tân hôn, trong lòng vui mừng, ước gì cô dâu mới sớm sinh quý tử, dứt khoát mang theo cháu gái đến cung thiếu nhi học, đây vốn là chuyện Lâm Nhược Khê làm.

Trong phòng ngủ, kéo rèm cửa sổ, mở đèn nơi đầu giường sáng lên.

Trên giường lớn thoải mái, Lâm Nhược Khê toàn thân tê dại, nửa thân thể trắng như tuyết nằm trên ngực Dương Thần, đôi người mông lưng nửa mở, lông mi run rẩy, má lúm đồng tiền sau sự việc xảy ra tràn đầy dư vị.

Chỉ sợ có những người phụ nữ cả đời cũng không thể lĩnh hội loại hưởng thụ này, nhưng chồng mình lại có thể thoải mái làm được, đây không thể không nói, là ưu điểm lớn của người đàn ông hư hỏng háo sắc này.

Dương Thần cũng có chút thoải mái, ôm vai vợ, miệng ngâm điệu thuốc, cũng không lấy thứ gì che đi, tiểu tử ở phía dưới vẫn là bộ dáng hùng dũng oai vệ.

Lâm Nhược Khê thỏa mãn chỉ chốc lát sau đã khôi phục thể lực, dù sao cũng không uổng phí khí lực tu luyện những ngày này, sau khi tảo nhả ngồi dậy, trên mặt Dương Thần ‘ba’ một cái.

- Chồng à, em có ý tưởng, về Tuệ Lâm.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên nói.

Tâm tình Dương Thần vừa mới thả lỏng lại căng thẳng, nháy mắt hỏi:

- Ý tưởng gì?

- Là như vậy, giải trí Ngọc Lôi đầu tư bộ “Kiếm Tiên” kia, giai đoạn hậu kỳ tất cả cộng lại tốn gần 2, 5 tỷ, đầu tư trong quốc nội Hoa Hạ tuyệt đối là số một số hai, hơn nữa đây là bộ phim mẫu chốt nhất của giải trí Ngọc Lôi, chỉ có thể thành công không thể thất bại cũng không đủ...

- Chờ chút.

Dương Thần cau mày nói:

- Cái này thì liên quan gì đến Tuệ Lâm?

Lâm Nhược Khê cười nói:

- Tuệ Lâm là diễn viên chính, cô trong bộ phim điện ảnh này có thể hấp dẫn nhiều thương gia quảng cáo liên minh, cùng với thị trường Âu Mỹ lớn nhất, dù sao em ấy được Christine xem là có khả năng thành tiêu Thiên Hậu mà.

- Chỉ là chuyện lần trước, ảnh hưởng tiêu cực quá lớn, trong giới giải trí, loại tin tức như vậy, đến như mãnh thú và dòng nước lũ, đi cũng là khói nhẹ phiêu phiêu, không thấy bóng dáng.

- Còn hai ngày nữa bộ phim sẽ được khởi chiếu, hiện tại vì Tuệ Lâm không xuất hiện, trên mạng đã có không ít tin tức rối rắm, nếu Tuệ Lâm không xuất hiện mà nói, chỉ sợ điện ảnh sẽ mất đi rất nhiều khán giả vì Tuệ Lâm mà xem, đây đối với giải trí Ngọc Lôi là một đả kích lớn, đối với công ty cũng là tổn thất lớn.

Dương Thần hiểu ra một chút, tà cười một tay đột nhiên trên hông Lâm Nhược Khê, ‘ba’ một tiếng giòn vang!

- Lâm Nhược Khê, đừng coi chồng em là kẻ ngốc, còn nói mọi người rối rắm? Em đưa chứng cứ xác thực anh xem? Tuệ Lâm rời khỏi giới giải trí lâu như vậy rồi, nếu không có ai ở sau lưng trợ giúp, truyền thông nào có thể phối hợp hỗ trợ tuyên truyền như vậy? Rõ ràng là em muốn để Tuệ Lâm làm việc lại!

Lâm Nhược Khê hờn dỗi sờ sờ chỗ bị đánh, xuống tay thật nặng, đã nóng lên rồi.

- Đúng thì thế nào, em cuối cùng không thể trơ mắt nhìn công ty đầu tư thất bại, rõ ràng có thể挽 hồi mà. Hơn nữa dựa vào ván cầu điện ảnh lần này, toàn bộ sản nghiệp giải trí Ngọc Lôi có thể nhanh chóng khuếch trương.

- Chúng ta chỉ cần vận tác thích đáng, tốn chút tiền đả thông quan hệ truyền thông, hình tượng của Tuệ Lâm có thể lấy lại thông qua lần công chiếu lần này. Ngược lại, đối với Tuệ Lâm cũng là một chuyện tốt, có thể khiến em ấy tiếp tục làm công việc mình thích.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1342

Cứ Như Vậy Bị Chinh Phục

Dương Thần rút điều thuốc lá, liên tục rít vài hơi, sau khi hít vào sâu một hơi thì thổi khói thuốc lên mặt Lâm Nhược Khê.

- Khụ khụ...

Lâm Nhược Khê đột nhiên bị “tập kích” làm ho khan một trận, xấu hổ và giận dữ, thở phì phì nhéo thịt trên lưng hắn, tuy biết người này da dày đều không bị đau nhưng vẫn muốn làm cho hã giận.

- Làm gì phun khói vào em!

- Muốn xông hơi em một chút, để em tỉnh táo tỉnh táo.

Dương Thần bất mãn nói:

- Lâm Nhược Khê, em bị tiền rơi vào trong mắt rồi à, thiệt thì thiệt đi, một cái công ty sập tiệm thì đóng cửa, sao phải lôi Tuệ Lâm từ núi Nga Mi về.

- Để một cô nương da mặt mỏng như vậy đi phối em với em diễn trò lấy hình tượng trở lại, sau đó kiếm cho em đồng tiền lớn? Em cũng không thiếu tiền, sao phải làm khó dễ em gái mình như vậy?

Lâm Nhược Khê cắn răng, trừng mắt liếc hắn một cái,

- Chỉ mình anh biết thương Tuệ Lâm, em chính là lòng lang dạ sói à? Từ nhỏ đến lớn, bà nội dạy em làm thương nhân như nào, một thương nhân như em không yêu tiền không lẽ lại đi yêu mỹ nữ như anh?

- Em không thiếu tiền, nhưng nhân viên dưới tay em thì sao? Nhân viên công tác trong tổ làm phim thì sao? Tiền lương của bọn họ ai trả? Bọn họ cũng có gia đình, cũng có giấc mộng sự nghiệp của mình!

- Mọi người vất vả làm ra được thành phẩm, nguyên nhân cũng vì bản thân Tuệ Lâm tự nhiên làm ra chuyện mất tích làm mọi việc thất bại thảm hại, anh cảm thấy đây đối với đám nhân viên đó là công bằng sao? Đó đơn thuần chỉ là vấn đề tiền sao?

- Em tin Tuệ Lâm sau khi nghe xong đề nghị của em, nhất định cũng sẽ suy xét kỹ lưỡng rồi tiếp nhận, em cũng không ép em ấy làm cu li, là đưa em ấy trở lại sân khấu yêu thích để ca hát biểu diễn.

Dương Thần bị chấn vấn liên tiếp khiến mặt chút nóng nảy, nếu thật sự là như vậy, quả thật là Tuệ Lâm liên lụy bọn họ, mà chính mình cũng có phần trách nhiệm.

- Có thể ... đừng làm Tuệ Lâm lại thành đối tượng để mọi người chỉ trích hay không, bị mắng tới té tát vậy thì hồng bát, lão thái bà Vân Miêu kia sẽ tìm anh liều mạng.

Dương Thần nhỏ giọng than thở.

Lâm Nhược Khê mắt lạnh nói:

- Anh không muốn Tuệ Lâm làm việc lại như vậy, không phải là thật sự có gì với em ấy không muốn bị em phát hiện chứ?

Dương Thần ra vẻ trấn định nói:

- Sao có thể, anh là anh rể của cô ấy mà.

Lâm Nhược Khê cũng không quá nghi ngờ, gật gật đầu nói:

- Em nghĩ anh cũng không thể không đúng mực như vậy, anh nếu ngay cả Tuệ Lâm cũng không buông tha, vậy chính là không bằng cảm thú!

Ruột Dương Thần nhanh bị kéo cho đứt rồi, lòng cười khổ không thôi, chính mình đã “không bằng” rồi.

Chính mình không chịu thua kém, lại là không có cách, con gái người ta một mảnh cuồng dại, chính mình lại nhiều lần cự tuyệt, công thêm trải qua sinh tử, đầu óc nóng lên, kết quả là không chịu được hấp dẫn của mỹ nhân.

Hiện giờ Tuệ Lâm đã biết tâm ý của mình, sao có thể buông tay. Cô tuy đơn thuần nhưng lại vô cùng tích cực đối với chuyện tình cảm, có chính là có, không có thì không có, cô sẽ không thỏa hiệp.

Nhìn Lâm Nhược Khê tính toán làm sao để Tuệ Lâm cùng điện ảnh đều “cải tử hoàn sinh”, Dương Thần ai thán trong lòng. Rốt cuộc nên nói chân tướng với cô thế nào cô mới không lửa giận ngập trời đây, bà xã đại nhân yêu quý của tôi ời...

Chính lúc này, Lâm Nhược Khê bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, dường như nghĩ tới điều gì, hướng tới hỏi Dương Thần:

- Di động của Tuệ Lâm bây giờ còn dùng không?

Dương Thần “Ách” một lúc lâu,

- Hẳn là tắt máy rồi.

- Vậy thì liên hệ qua Vân Miêu sư thái, em đã nghĩ ra biện pháp mười phần chắc chắn.

Lâm Nhược Khê nói xong, nhanh như bay nhảy xuống giường, bắt đầu lục tục mặc quần áo vào.

Dương Thần cười nói:

- Sao phải vội vã hấp tấp như vậy, hơn nữa em không phải là không làm Chủ tịch Tổng tài gì nữa rồi sao?

- Đúng vậy, nhưng loại chuyện Tiết Minh Hòa làm không xong, em chỉ có thể tự thân xuất mã.

Lâm Nhược Khê vừa sửa lại tóc vừa nói:

- Còn hai ngày thời gian, phải nhanh chóng đưa Tuệ Lâm quay về Yến Kinh.

Dương Thần thầm nghĩ không ổn, Tuệ Lâm thật sự quay lại Yến Kinh, vậy chuyện kia của hai người thật dễ dàng bại lộ, đây chưa phải lúc.

Đột nhiên, Dương Thần nghĩ đến cái gì, vỗ đùi,

- Ai nha, Nhượng Khê, đại sự không ổn!

- Sao vậy?

Lâm Nhượng Khê quay người lại.

Dương Thần cau mày nói:

- Anh không phải là nói với em, Tuệ Lâm dưới sự giúp đỡ của Ngọc Tuyết Ngưng đột phá đến Hóa Thần Kỳ sao. Cô ấy như vậy sớm muộn gì cũng bị tuyệt kiếm đạo nhân Hồng Mông kia phát hiện, nếu như bị dẫn vào Hồng Mông, vậy thì làm sao làm mình tỉnh?

Lâm Nhượng Khê sững sốt một lát, bỗng nhiên chứa nhiều thần sắc, đề nghị:

- Anh xem như vậy có được không, Viêm Hoàng thiết lữ không phải là liên tiếp ràng buộc thế tục ở Hồng Mông sao? Nếu Tuệ Lâm là người của Viêm Hoàng thiết lữ, hơn nữa còn là một minh tinh tương đối có lực ảnh hưởng trong ngoài nước, đột nhiên mất tích không quá thích hợp mà nói, Hồng Mông có thể không lo lắng, không đối đãi đặc biệt sao?

Dương Thần giương miệng, vô cùng bội phục cô vợ thú nhân quật khởi nhà mình.

- Cái này cũng được?

- Em cảm thấy không thành vấn đề, lần trước anh dùng đan dược đều có thể hồi lộ Hồng Mông sứ giả, cho thấy Hồng Mông cũng không phải cứng nhắc.

- Tuệ Lâm nếu tiếp tục công tác, nhất định thường xuyên bay ra nước ngoài, cùng lắm thì lại hồi lộ thêm lần nữa. Hơn nữa với quan hệ của Vân Miêu sư thái, nói Tuệ Lâm là người của quốc gia, càng dễ dàng hơn.

Lâm Nhượng Khê phân tích có lý nói.

Dương Thần sắp khóc đến nơi, chính mình tưởng là nhân tố tuyệt vời để phản đối Tuệ Lâm quay lại làm việc, bị Lâm Nhượng Khê nói như thế, hình như không có gì đáng ngại.

Quả thực, bối cảnh có chính phủ phía sau như Tuệ Lâm, ông nội lại là Tướng quân nhiệm kỳ trước của Viêm Hoàng thiết lữ, Hồng Mông chỉ sợ phá lệ nói thông, đối đãi như vậy kỳ thật so với đệ tử của tứ đại gia tộc không có gì khác biệt.

Hồng Mông để ý chính là người Hóa Thần Kỳ có trung thành với quốc gia hay không, chỉ cần không nguy hại với thế tục, bọn họ nhất định sẽ không trông nom nghiêm khắc, bằng không lúc trước Yến Phi Vũ cũng sẽ không kiến tạo ni cô am tu hành ở thế tục.

- Chuyện này anh nói với Tướng quân Thái đi, ông ấy nhất định có cách liên lạc với Hồng Mông sứ giả, em chờ tin tốt của anh.

Lâm Nhượng Khê sửa sang quần áo xong, trừng mắt nhìn Dương Thần, sau đó nhẹ nhàng đi ra cửa phòng, cầm trên tay điện thoại bắt đầu gọi, cô còn có chuyện khác phải làm.

Dương Thần xụi lơ trên giường, bị người phụ nữ này từng bước chinh phục, Lâm Nhược Khê làm như vậy, hiển nhiên trong đầu có ý tứ để Tuệ Lâm rời xa chính mình, mà lại còn có đạo lý chứ.

Rơi vào đường cùng, Dương Thần đành phải gọi điện thoại cho Thái Vân Thành, Thái Vân Thành biết việc này thì rất vui mừng. Ông tuy không cho rằng thật sự có thể dùng tới tu vi Hóa Thần Kỳ của Tuệ Lâm, nhưng nếu thật sự đủ để thông qua Hồng Mông phê chuẩn, vậy đối với Viêm Hoàng thiết lữ vẫn là rất có lợi.

Trải qua chuyện với Lâm Chí Quốc, Hồng Mông tương đối thân thiết với Viêm Hoàng thiết lữ, cho Thái Vân Thành cách liên lạc, vừa lúc có thể dùng.

Mặt khác, Thái Vân Thành cũng đang muốn hỏi bảo chuyện Vạn Yêu Giới cho tuyệt kiếm đạo nhân, nhân tiện nói chuyện Tuệ Lâm.

Ngoài chuyện Tuệ Lâm ra, Dương Thần còn hỏi riêng chuyện Lâm Nhược Khê và Lam Lam bị bắt cóc.

Dương Thần không cho là tử sĩ Lương gia để ý công pháp của mình như vậy, hẳn càng hoài nghi là có nhân vật của ẩn thế gia tộc hoặc Hồng Mông sau lưng giờ trò quỷ.

Chỉ tiếc, Thái Vân Thành hoàn toàn không biết cụ thể sao lại thế này, thậm chí ngày đó đám người đó rốt cuộc có phải Lâm Nhược Khê giết hay không cũng không điều tra ra nguyên do.

Dương Thần có chút thất vọng, cảm thấy người cha vợ này năng lực công tác thực có vấn đề, chỉ ngại phê bình, dù sao hai người bọn họ cuối cùng cũng bình yên khỏe mạnh.

Chờ xử lý xong, Dương Thần tĩnh tâm lại, suy nghĩ lại tư tưởng tình cảm.

Việc bản thân phải xử lý trước mắt chính là tình huống thân thể, nghĩ cách nắm trong tay tu vi. Hai là phải xử lý vấn đề Lam Lam, Mặc Quyên kia vẫn còn ở Trung Hải, mình nên tìm cô ta hỏi rõ ràng.

Trong đầu, còn khó tránh nghĩ tới Ngọc Tuyết Ngưng trong Vạn Yêu Giới, thời điểm hồ ly tinh kia truyền âm cho mình, luôn tuyên bố không cần lo lắng cho bà ta, chính bà ta sẽ xử lý hết thảy vấn đề, nhưng Dương Thần sao có thể thật sự không để ý.

Dù sao cũng dựa vào giúp đỡ của Ngọc Tuyết Ngưng, mình và Tuệ Lâm mới có cơ hội trực tiếp đánh sâu vào Thông Thiên tháp.

Hiện giờ, Dương Thần cũng chỉ có thể nghĩ đến điều có lợi, cứu vĩ thiên hồ kia liệu sự như thần, tự bảo vệ mình chắc là không thành vấn đề.

Nghĩ xong những chuyện này, Dương Thần lại cầm lấy điện thoại, lần này là gọi ra hải ngoại, chuyện mình không thể khống chế được tu vi của mình cũng nói đơn giản đi, ít nhất có thể sử dụng phương pháp khoa học để kiểm tra thân thể.

Điện thoại rất nhanh được chuyển, bên kia truyền tới kinh ngạc của Jane,

- Anh yêu Dương Thần! Là anh sao? Anh thật sự đã trở lại?

Dương Thần có thể nghe ra hưng phấn trong lời nói của Jane, buồn bực nói:

- Em cũng biết thời gian anh mất tích à?

- Đương nhiên, em lúc nào cũng chú ý tới anh, chỉ là khoảng cách quá xa, không thể kỹ càng tỉ mỉ

Jane u oán nói.

Cảm giác được người khác lo lắng luôn rất tốt, Dương Thần cười cười:

- Tiểu Jane, tình hình tu luyện thế nào?

Cách gọi buồn nôn mà Khải Sắt Lâm chỉnh ra, bị Dương Thần nói, Jane thật không kháng cự nổi.

- Hơi chậm, vẫn còn là Hậu Thiên, loại công phu Hoa Hạ này thật khiến người ta khó hiểu, thế nhưng có thể khiến cơ năng cơ thể em nhanh chóng tăng lên, tế bào hoạt tính cũng nâng cao, chính là không có căn cứ khoa học gì.

Đại khoa học gia Jane thực buồn rầu nói.

Dương Thần không khỏi cười ha ha, lời suy nghĩ của cô bé này thật thú vị, nhưng rất nhanh thờ dài,

- Không nói chuyện này nữa, anh gặp rắc rối, cần em làm kiểm tra.

Jane vừa nghe, nhất thời khản trương lên,

- Anh yêu, anh không phải lại đau đầu chứ?

- Lần này không phải vấn đề đau đầu, so với đau đầu còn gay go hơn, anh hiện tại không có cách dùng tu vi của mình.

Dương Thần bất đắc dĩ đem chuyện phát sinh nói đơn giản một lượt.

Jane sau khi nghe xong, trầm mặc một lúc, bình tĩnh nói:

- Nếu đã như vậy, anh không cần phải bay đến Luân Đôn nữa, em bay về Yên Kinh, coi như là về ăn tết âm lịch Hoa Hạ, tránh thu hút sự chú ý của các thế lực khác, an toàn hơn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1343

Số 1

Dương Thần bội phục tâm tư tỉ mỉ chu đáo của cô gái này, vấn đề này nhìn có vẻ đơn giản nhưng thật sự có suy xét tất yếu, tu vi của mình không thể dùng, càng ít người nghi ngờ càng tốt, vì thế thẳng thắn đồng ý.

Chỉ là tăng quan hệ kia của mình và Jane, có phần khó ăn nói với Lâm Nhược Khê, chỉ hy vọng đừng quá sớm bị Lâm Nhược Khê phát hiện.

Dương Thần cảm thấy chính mình càng ngày càng không có cách ngăn đầu trước mặt người phụ nữ khác, tuy đối với từng hồng nhan tri kỷ đều chân thành, làm lòng ăn mật đường, nhưng xương cốt lại đau đớn.

Nghĩ đến Tường Vi và Thái Ngưng ở Địa Trung Hải, khoảng thời gian này cũng không biết họ thế nào, có trách cứ mình trong thời gian dài như vậy không hỏi thăm hay không.

Nghĩ đến đây, Dương Thần vỗ mạnh ót mình, chính mình cũng thật ngốc! Nếu có thể giúp Tuệ Lâm làm quan hệ, khiến cô có thể không đến thế giới huyền ảo, vậy Thái Ngưng cũng có bối cảnh chính phủ, không phải cũng có thể sao? Cô chính là người của bát kinh bát bộ chúng nha.

Gọi điện thoại một lần, lập tức tìm tới Thái Ngưng.

Thái Ngưng biết Dương Thần bình yên trở về, ngữ khí cũng có chút vui vẻ, nhiều ngày không nói chuyện như vậy, trong lòng luôn cảm thấy vắng vẻ chứa nhiều u oán, lúc này cũng tan thành mây khói.

Dương Thần lời ngon tiếng ngọt lừa cô một lúc mới nói đến chính sự, cùng Thái Ngưng thương lượng xem có cần giúp cô làm chút quan hệ, để cô có thể tự do hoạt động trong quốc nội hay không.

Nhưng Thái Ngưng ôn nhu cười cười:

- Ông xã, chẳng lẽ anh đã quên, Tướng quân là cha ruột của em, thứ anh nghĩ, cha đã sớm hỏi em rồi, muốn giúp em cùng người của Hồng Mông.

Dương Thần sững sốt,

- Vậy sao em không nói với anh, là không thông qua sao?

- Không phải, em không muốn cha phá hỏng quy củ, ít nhất em làm cô con gái là không được. Hơn nữa, em cũng giống Tường Vi, không quá quan tâm xem ở chỗ nào, nơi này hoàn cảnh tốt, lại thanh tịnh, mọi người đều rất nhiệt tình và tôn trọng bọn em, chúng em không có lý do đi cầu người của Hồng Mông để chúng em quay về Hoa Hạ.

Thái Ngưng nói.

Dương Thần chưa xốt nói:

- Các em không muốn ở cạnh anh?

- Nếu Nhược Khê không để ý, bọn em đi.

Thái Ngung cân nhắc nói.

Dương Thần nhất thời bế tắc, thầm nghĩ trừ phi mặt trời mọc từ đằng Tây,

- Được rồi, em bảo Tường Vi nghe điện thoại, anh nói với cô ấy mấy câu, cô ấy đang làm gì.

- Cô ấy đang câu cá, nói trưa nay muốn ăn hải sản nước, La Ân tiên sinh rõ ràng đã sắp xếp đầu bếp, nhưng cô nhất định phải tự mình động thủ, em cũng không có cách.

Thái Ngung nói.

Dương Thần lúc này tin hai cô quả thật vui đến quên cả trời đất, nhưng như vậy cũng khiến mình yên lòng hơn một chút.

Giờ khắc này, ở Địa Trung Hải xa xa, một mảnh nước biển xanh thẳm.

Tường Vi đeo một cái kính râm màu tím, hơi hơi chu môi, một thân phong tình mê người mặc bộ đồ biển làm lộ ra làn da trơn nhẵn và thân hình như rắn nước, dáng người đầy đặn cũng hiện ra không bỏ sót.

Trên một tảng đá lớn ở bờ biển, Tường Vi cầm một cái cần câu, tập trung tinh thần chờ con cá mắc câu.

Thái Ngung từ xa nhún người nhảy tới bên cạnh Tường Vi, đưa điện thoại di động,

- Điện thoại, ông xã gọi.

Tường Vi hồi phục tinh thần, lực chú ý còn ở ngoài biển, cũng không nghe điện thoại, thuận miệng hỏi:

- Quay về rồi? Không có việc gì chứ?

- Ừ, không có việc gì... Cậu không tiếp sao?

- Không có việc gì là được rồi... Từ từ... A! Ngung Nhi cậu xem cậu xem! Cá mắc câu! Mắc câu!!!

Tường Vi vui mừng kêu lên một tiếng, đứng dậy kéo thẳng dây câu, tuyến trực bắt đầu chuyển động.

Đối với Tường Vi từ nhỏ chưa từng sinh sống ở bên ngoài, càng không có gì gọi là đi nghỉ mát mà nói, ở trên đảo hái quả dại, câu cá, nhặt vỏ sò, lặn xuống nước, mỗi ngày đều qua một cách rất mới mẻ thú vị.

Thái Ngung dờ khóc dờ cười lắc đầu, nói với Dương Thần đang ở đầu kia chờ điện thoại:

- Ông xã, lần sau hãy nói, Tường Vi bây giờ rất bận.

Dương Thần đã nghe thấy tiếng nói ầm ĩ của Tường Vi ở bên kia, đều hận không thể tự mình chạy tới hưởng thụ cuộc sống thư nhàn với cô.

Đàn ông chính là số khổ, có áp lực gì chính mình cũng phải chịu, Dương Thần lặng lẽ nhắc đến, mình còn có một đống lớn các việc phải xử lý, cũng không có công phu đi nghỉ mát.

Đề Thái Ngung và Tường Vi hưởng thụ thoải mái, chính mình mấy ngày nữa đi thăm bọn họ sau, Dương Thần liền cúp điện thoại.

Sau đó, Dương Thần cầm điện thoại đặt vé máy bay buổi tối quay về Trung Hải, cách thời gian bộ phim của Tuệ Lâm công chiếu hai ngày, hẳn còn có thời gian, một là đã lâu rồi chưa đi thăm Mạc Thiên Ni, hai là hẳn cần đi hỏi Mẫn Quyên rõ ràng, vì cái gì không giao tín vật cho mình.

Đêm đó, Dương Thần chỉ nói cho Lâm Nhược Khê biết mình đi Trung Hải bàn chuyện nên đi trước. Lâm Nhược Khê đang bận rộn chuẩn bị chuyện để Tuệ Lâm làm việc lại, chỉ khi Dương Thần khó nhịn mà đi tìm người phụ nữ khác thân thiết, trong lòng cảm thấy có lỗi nhưng cũng không rảnh đi quán.

Cùng lúc đó, đêm khuya, trong thư phòng đại viện Ninh gia ở Yên kinh.

Ninh Chính Thuần thay một thân áo bào trắng, tay cầm một ấm trà tử sa cực phẩm, mím môi thưởng trà, tay còn lại đặt trên bàn phím máy tính cứng nhắc.

Mặc dù là người của gia tộc trong thế giới huyền ảo, nhưng không có nghĩa gia tộc hoàn toàn chệch đường ray với thế tục, ngược lại, định kỳ đều phái người đến thế tục học tập, khiến cho các gia tộc khác cũng cùng cầu tiến, dự kiến đạt được kết quả cũng không có gì khó khăn.

- Đây chính là những tư liệu điều tra về Dương Thần? Đây là tất cả?

Ninh Chính Thuần thản nhiên hỏi.

Ninh Quang Diệu đứng bên cạnh cung kính nói:

- Đúng vậy, tứ gia, trừ phi có vài thứ liên quan đến cơ cấu tổ chức bí mật ở nước ngoài.

Ninh Chính Thuần “Ừ” một tiếng,

- Dương Thần này, thật ra có thể gây sức ép, mới hai mươi mấy tuổi đã lăn lộn ra trò ở nước ngoài...

- Đúng vậy, kỳ thật hẳn ở nước ngoài mới là khó đối phó nhất, chính phủ các nước đều kiêng kị hẳn ba phần; bộ đội vũ trang, súng ống đạn dược và quan hệ trên tay hẳn, đều khiến hẳn trở thành quốc vương huyền ảo trong thế giới ngầm.

- Nghe nói ở Địa Trung Hải hẳn có một lãnh địa do nữ vương Will tặng, tên là Vương Quốc bị lãng quên, là đại bản doanh của hẳn, rất nhiều nhân vật quốc tế đều đầu nhập ẩn cư ở đó, chỉ tiếc nơi đó căn bản không có vệ tinh tín hiệu có thể tiến nhập, chúng ta cũng không biết được tình hình cụ thể.

Ninh Quang Diệu Nói.

- Hừ, thật là nhân vật khó chơi, trách không được kiêu ngạo không ai dám động vào như vậy, chỉ tiếc chúng ta không thể sử dụng...

Mắt Ninh Chính Thuần ánh lên sương mù, nghĩ lại hành vi thử tu vi của Dương Thần ban ngày, lòng còn thấy sợ hãi.

- Tu vi của tiểu tử này thật sự là càng ngày càng sâu không lường được, gia tộc phái tôi đến đây là muốn dùng mọi biện pháp để có được công pháp của hẳn, hơn nữa phải tận lực biến hẳn thành người của chính ta. Nhưng

nhân vật như vậy, không bắt được nhược điểm nào, sao có thể dễ dàng như vậy.

Ninh Chính Thuần bắt đầu tiếp tục lật xem tư liệu.

Ninh Quang Diệu trong mắt có tia do dự, lo lắng nên nói hay thôi, cuối cùng vẫn cắn răng nói:

- Tứ gia, kỳ thật... trải qua vài ngày trước, chính là chuyện đánh nhau ở Lê Viên Yên Kinh, Thủ trưởng số 1... có bảo tôi đến gặp mặt.

-Ồ?

Mắt Ninh Chính Thuần chợt lóe,

- Số 1 chủ động yêu cầu một mình gặp mặt?

Ninh Quang Diệu không yên gập đầu,

- Đúng vậy, lâu rồi chưa như vậy.

- Số 1, nói như nào?

Ninh Chính Thuần có chút chú ý.

Ninh Quang Diệu nói:

- Ý của Thủ trưởng là, để chúng ta bớt phóng túng một chút, gần đây người ở thế giới huyền ảo đến hơi nhiều, hơn nữa lại nhiều dân, đã sắp vượt giới rồi...

Sắc mặt Ninh Quang Diệu trầm xuống, ánh mắt thay đổi hồi lâu, bùi ngùi thở dài.

- Quyền lực thế tục, từ khi Hoa Hạ thành lập tới nay, tứ đại gia tộc cơ hồ chiếm quyền chủ đạo. Thủ trưởng số 1 từ trước đến giờ không mấy tham dự hội đến, không ngờ lần này... cuối cùng cũng lên tiếng.

Trán Ninh Quang Diệu cũng rịn ra mồ hôi lạnh,

- Tứ gia, thực lực của nhân vật đứng sau lưng Thủ trưởng số 1, thật kinh khủng như vậy?

Ông ta làm chủ Ninh gia cũng gần hai mươi năm, bậc cha chú giao phó chính là có chút kính ý đối với số 1, mặc kệ quyền lực ông ta lớn như nào, cũng sẽ không ngồi lên đầu số 1.

Nhưng nhiều năm như vậy, Thủ trưởng số 1 và Thủ tướng ông ta cơ hồ như hai đường thẳng song song, cùng với các lão nhân tam đại gia tộc đều là quan hệ khách sáo. Cho nên, Ninh Quang Diệu cũng không hiểu nhiều lắm.

Về mặt Ninh Chính Thuần bỗng nhiên nghiêm túc,

- Tôi cảnh cáo ông, nếu số 1 nói chuyện này sắp vượt giới, vậy ý tứ chính là, toàn bộ Ninh gia chúng ta đã bị theo dõi.

- Nhân vật sau lưng số 1 không phải là người cấp bậc như ông có thể đo lường được. Dùng óc heo của ông mà nghĩ, vì cái gì tứ đại gia tộc lại thống trị Hoa Hạ vài thập niên, lại chưa từng đảm nhiệm qua Thủ trưởng số 1!

Sắc mặt Ninh Quang Diệu trắng bệch, bỗng nhiên ý thức được, “Thủ trưởng” duy nhất mà chính mình cơ hồ xem như là không khí, lại thần bí hơn so với tưởng tượng của mình rất nhiều.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1344

Đạo Tặc Hải Hoa

Thấy sắc mặt Ninh Quang Diệu không được bình thường, Ninh Chính Thuần bỗng nhiên thoải mái cười, vỗ vỗ vai ông ta.

- Ông cũng không phải quá căng thẳng, số 1 chính là cửa cuối cùng, không phải vạn bất đắc dĩ, quyền lực vẫn là nằm trong tay tứ đại gia tộc, gia chủ Ninh gia ông còn có thể yên tâm ngồi ở vị trí Thủ tướng đã chứng minh vẫn chưa đến phần kia...

Ninh Quang Diệu xoa xoa trán, cười đồng ý, nhưng trong lòng vẫn thực tò mò, rốt cuộc là bối cảnh như thế nào mới khiến các gia tộc ẩn thế kiêng kị như vậy.

Phải biết rằng, cho dù là Chư Thiên Đảo luôn đại biểu cho Hồng Mông, cũng là ngang vai với gia tộc ẩn thế, sẽ không thực sự sợ bọn họ.

Mạc Bất Thành cùng những gia tộc ẩn thế và Hồng Mông ở thế giới huyền ảo còn có thể lực sâu không lường được?

Cách nghĩ này khiến Ninh Quang Diệu theo bản năng run rẩy, ông ta không cam lòng tự hỏi như vậy vẫn luôn trở thành cao cao tại thượng trong mắt thế tục, lại chỉ là một con rối trong mắt đám người đó.

Nhưng nếu là trung tâm của Hoa Hạ, bị nắm trong tay những nhân vật cao thâm khó dò như vậy, ông ta vẫn ngoan ngoãn nghe theo, tránh việc khó giữ được mạng sống.

Lúc này, Ninh Chính Thuần đã tiếp tục lật xem tư liệu của Dương Thần, gã hình như còn không cam tâm, muốn tìm điểm đột phá.

Đột nhiên, khi lật đến hình ảnh của một người phụ nữ, đồng tử của Ninh Chính Thuần co rút một trận, tinh quang lóe ra, ngữ khí có chút âm trầm chỉ vào bức ảnh mỹ nhân cười lúm đồng tiền như hoa kia.

- Người phụ nữ này... cũng là tình nhân của Dương Thần?

Ngữ khí dường như có điểm bất khả tư nghị.

Ninh Quang Diệu nhìn, cười trả lời:

- Đúng vậy, cô ấy tên là Tiêu Chỉ Tình, tư liệu mới nhất hiển thị, mẹ cô ta Vương Ngọc Lam là người hầu của Lâm gia, nhiều năm trước cùng một người tên Mạc Tranh sinh hạ Tiêu Chỉ Tình, nhưng sau đó Mạc Tranh kia lại mất tích.

- Tiêu Chỉ Tình này từ Mỹ quay về Hoa Hạ, cũng không biết vì sao lại có quan hệ với Dương Thần, hiện tại đang ở cùng mẹ tại biệt viên Tây Giao Trung Hải.

- Mạc Tranh? Ha ha, là Tiêu Mạc Tranh... Quả nhiên là cô ta... Tiêu Chỉ

Tình... ha ha, thật thú vị, Dương Thần đúng là to gan lớn mật.

Ninh Chính Thuần âm hiểm cười từng trận.

Ninh Quang Diệu nghe không hiểu lắm, suy nghĩ một lát vẫn không hiểu ra sao,

- Tứ gia, chẳng lẽ thân thể của Tiêu Chi Tình có vấn đề?

- Hừ, thân thể người phụ nữ này cũng không có gì ghê gớm, bất quá cô ta chính là bảo bối của Luyện đan giả, điểm này ông không hiểu. Việc bây giờ chúng ta phải làm chính là, đưa tin tức này đến cho đám người muốn tìm cô ta...

- Dương Thần à Dương Thần, đến lúc đó Ninh gia chúng ta lại phải giúp người một phen đó, ha ha...

Mắt Ninh Chính Thuần hiện lên một tia tà ý.

...

Trung Hải, trời trong sao sáng.

Không khí tốt bao phủ đô thị phồn hoa, ánh sáng lung linh bắn ra bốn phía, cảnh đêm thêm vài phần rộn ràng.

Trong biệt viện Tây Giao thì tương đối trái ngược, bên ngoài khu nhà cao cấp không ít đèn lồng màu đỏ sáng lên, càng thêm coi trọng tập tục truyền thống, vì sang năm mới tốt đẹp, dù sao cũng không thể thiếu những thứ này.

Dương Thần sau khi xuống máy bay thì trực tiếp lái xe đến biệt viện, bảo an thường trực đã lâu chưa thấy Dương Thần, nếu không trình giấy chứng nhận ra, thật đúng là chưa hẳn đã đồng ý để Dương Thần vào trong.

Không thể sử dụng tu vi, Dương Thần cuối cùng cũng cảm nhận được làm người bình thường, tuy tố chất thân thể vẫn còn, nhưng vô ảnh đi đến là không thể.

Khu nhà cao cấp dựa sát vào núi hôm nay đã có năm khu đã thành địa bàn của người mình, lâu rồi chưa gặp mấy tình nhân này, Dương Thần tâm tình khó nhịn, liếc mắt nhìn một vòng, phát hiện chỉ có gian phòng của Mạc Thiển Ny và mẹ con Mã Quế Phương vẫn đang sáng đèn.

Đây cũng bớt lo phải lựa chọn, Dương Thần như một trận gió chạy đến dưới lầu, nhìn trái nhìn phải thấy không người mới thoải mái nhảy lên ban công tầng hai.

Lúc trước khi làm sát thủ bản lĩnh làm kẻ trộm đã ăn sâu vào xương cốt, thời điểm còn trẻ phong lưu cũng đi không ít thâm cung biệt viện nơi hào môn vọng tộc trộm phụ nữ, lúc này vì cho Mạc Thiển Ny một kinh hi, Dương Thần tự nhiên làm như cá gặp nước.

Đẩy cửa thủy tinh gần như không có tiếng động nào, Dương Thần như con mèo bước chân vào hành lang tầng hai, đi vào phòng ngủ của Mạc Thiển Ny.

Từ ngoài cửa đã có thể nghe thấy tiếng nước “ào ào” bên trong, cơ hồ trước mắt đã nhìn thấy thân mình nở nang của người phụ nữ trong dòng

nước phong cảnh mê người.

Lòng Dương Thần nóng lên, đệ đệ phía dưới lập tức cũng có cảm giác, hùng dũng oai vệ bắt đầu điều võ dương oai.

Nuốt nuốt nước miếng, Dương Thần rất có kinh nghiệm chậm rãi đóng cửa, mỗi một động tác đều không chế không để phát ra bất cứ âm thanh ma xát nào, theo đuổi hoàn mỹ mà xông vào.

Cuối cùng, Dương Thần mở cửa phòng ra, đập vào mặt ngửi được là mùi thơm u lan trong phòng, hé ra giường lớn trắng nõn, vài món nội y màu hồng tùy ý ném trên đó.

Dương Thần lách thân vào cửa, đang muốn trở tay đóng cửa lại, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, bản năng trở tay đỡ lấy một trảo đang vỗ tới gần đầu!

- Ai?

Nòng súng lạnh lẽo bị Dương Thần đồng thời cầm lấy, chủ thủ sắc nhọn cũng từ một hướng khác cắt đến cổ họng hắn!

Thậm chí có người mai phục ở sau cửa?

Bởi vì không thể tản ra thần thức như trước, Dương Thần cũng chưa quá chú ý, thiếu chút nữa thì toi, tuy rằng bị đạn bắn mấy trăm phát cũng không mảy mảy có chuyện, nhưng tóm lại vẫn là mất mặt.

Cũng may kỹ xảo của Dương Thần vẫn là hơn xa người nọ, không đợi chủ thủ đến trước mặt, tay trái lôi kéo, kẻ tập kích kia đã bị áp đảo lên cửa!

- Tiểu Thiến Thiến?

Dương Thần nhìn người phụ nữ vài phần kinh hoảng trước mắt, có chút không kịp phản ứng.

Mạc Thiến Ny nào có tắm rửa, vẫn nguyên tóc đen, người mặc tây trang ca rô đen, cách ăn mặc giống như đi làm buổi sáng.

Trên tay cô cầm một khẩu súng lục màu bạc, một tay cầm chủ thủ quân dụng, thực khiến người ta toát mồ hôi lạnh.

- Ông xã?

Mạc Thiến Ny đầu tiên là sững sốt, sau đó là vui mừng, rất lâu rồi chưa gặp “anh yêu”,

- Anh sao lại quay về vào buổi tối? Em tưởng là ai đến đánh lén chứ!

Dương Thần cười khỏ,

- Đây là ai dạy em, còn biết mở nước mặc áo ngủ, dẫn dắt lực chú ý của người khác.

- Em tự học, đơn thuần tu luyện nội công cũng không là gì, em liền xem vài bộ phim điện ảnh đặc công để học, còn chưa dùng đến.

- Nói vậy cũng được sao, vậy trước tiên cũng phải học phán đoán thiện ác chứ, làm khổ người đàn ông của em, đổi lại là người khác đã sớm đái ra quần rồi!

- Em sao biết được anh nửa đêm lại vào đây như kẻ trộm.

Mạc Thiên Ny chu miệng nói,

- Bỏ tay ra đã, bị anh nắm đau!

Dương Thần lúc này mới chú ý mình đang cầm hai cổ tay trắng muốt của cô, gắt gao đặt cô lên cửa, thấy cô cầu xin cũng lộ ra ý cười xấu xa.

Mạc Thiên Ny cảm thấy có gì lạ, nhỏ giọng hỏi:

- Anh... anh muốn làm gì?

- Tiểu Thiên Thiên, lâu như vậy không về, đêm nay em phải chiều anh đó.

Hô hấp của Dương Thần bắt đầu dồn dập, cúi đầu chạm chóp mũi vào má Mạc Thiên Ny.

Mạc Thiên Ny tức thì nở ra hai lúm đồng tiền, con ngươi thủy nhuận sương mù, sao không biết được ý tứ của hắn,

- Em vừa mới tan ca đêm về... Để em tắm rửa đã...

- Không cần, anh cảm thấy tình cảnh này rất tốt, đêm nay chúng ta liền diễn một vở kịch, người phụ nữ độc thân về đến nhà, gặp hái hoa tặc, phản kháng không thành, bị hái hoa tặc hái đóa hoa tươi.

Mạc Thiên Ny “xì” cười, hờn dỗi liếc mắt,

- Kịch bản câu huyết của anh, em mới không thêm diễn cùng...

- Không được cười! Em đã bị đạo tặc hái hoa không chế rồi, nên hô cứu mạng mới đúng.

Dương Thần chỉ đạo nói.

Mạc Thiên Ny không có cách gì với người đàn ông này, đều nói đàn ông trước mặt người phụ nữ mình thích, vĩnh viễn là đứa trẻ không lớn được, nếu hắn biểu hiện thành thực trước mặt mình, chỉ có thể nói là tình cảm của hắn dành cho cô không đủ sâu, xem xét từ phương diện này, Mạc Thiên Ny có chút vừa lòng.

Hít sâu một hơi, Mạc Thiên Ny tình nồng ý đậm nhìn hắn, đơn giản điên theo hắn, làm bộ bị khi dễ mà há mồm bắt đầu hét,

- Cứu mạng!

Chỉ là chưa hét xong, đôi môi anh đào đã bị Dương Thần nặng nề ép lên, võ mồm giao trung, bắt đầu tàn sát bừa bãi mỗi tác thịt non, hôn đến khi cô không thở nổi.

- Ô ô...

Mãi đến khi Mạc Thiên Ny thở gấp phì phò, sắp thiếu không khí Dương Thần mới nhả ra.

Khoảng khắc rời môi, một sợi tơ trong suốt vương vẩn từ bên môi hai người, trong lúc nhất thời, ngọn lửa hồng nhạt trong phòng sáng ấm lên.

Đôi mắt quyến rũ mông lung của Mạc Thiên Ny âu yếm nhìn hắn, đôi môi mọng kích dương, cảm nhận được tình cảm tràn ngập trong lỗ măng, tràn đầu lòng say.

- Người xấu... vừa quay lại đã khi dễ em, anh hy vọng em bị đạo tặc hái hoa hái như vậy sao? Kết cục không phải là em cho anh đội mũ xanh sao?

Dương Thần vươn đầu lưỡi như chuồn chuồn nước liếm liếm vành tay cô, lại dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, nhất thời khiến toàn bộ thân mình Mạc Thiển Ny mềm ra, khe hở phía dưới hai chân, ngứa rang, phản phát có chút ướt át.

- Đồ ngốc, cuối cùng em có thể yêu sâu đậm đạo tặc hái hoa này

Mạc Thiển Ny đang muốn cười duyên thì phát giác cả người đã bị ôm ngang, không khỏi duyên dáng gọi to, chủ thủ và súng trên tay sớm đã rơi rụng xuống đất.

Dương Thần nhanh chóng hướng về phía giường, ném người phụ nữ đầy đặn xuống đó, toàn bộ thân mình cũng trực tiếp đè lên.

- Tiểu mỹ nhân, nhanh như vậy đã nộp vũ khí, xem ra đêm nay là cam chịu bị hái?

Dương Thần âm ướm ôn cô cô, hàm hồ nói.

Mạc Thiển Ny thoải mái than nhẹ từng trận,

- Hừ... còn không phải vì người đàn ông nhà mình luôn vắng mặt... Chỉ sợ anh đèn hết dầu, không thỏa mãn được em.

Dương Thần mãnh liệt nhắc đầu, nhìn Mạc Thiển Ny mị nhãn như tơ lộ ra tia giáo hoạt, phát hiện người phụ nữ này có thiên phú biểu diễn, lời này thực kích thích tà hỏa của hắn!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1345

Bánh Bao Có Táo Đỏ

Có “nữ diễn viên” cực kỳ phối hợp, Dương Thần cả đêm mười phần “nhiệt tình”, quả thực thành động cơ không biết mệt mỏi, pít tông vận động tần suất cao hoàn toàn mới. Mạc Thiến Ny vì hành vi khiêu khích của mình mà trả giá lớn, tuy một thời gian tu luyện với hàng loạt linh đan cùng nội công phối hợp làm tổ chất cơ thể cô mạnh mẽ tăng lên, nhưng lại không thể bằng với quái vật Dương Thần kia.

Sau nửa đêm, Mạc Thiến Ny cơ hồ cảm thấy nửa người dưới cũng đã mất cảm giác, hai chân thon dài đầy đặn loạng choạng tùy ý đùa bỡn, căn bản không khống chế được.

Cũng không biết là bao nhiêu lần, như chim hoàng oanh véo von hót

- Em... em là Phó Chủ tịch ... Gần đây Nhược Khê đột nhiên bắt đầu nhúng tay vào việc công ty, em vốn muốn từ chức chuyên tâm tu luyện, nhưng lại bị cô ấy tóm trở lại... Công việc rất nhiều...

Dương Thần trầm nghĩ, Lâm Nhược Khê này rốt cuộc làm cái quỷ gì, lúc trước nói muốn chuyên tâm chăm sóc con, hay là chăm sóc đứa bé quá nhẹ nhàng, lại bắt đầu ngửa ngáy nghề nghiệp cũ, bắt đầu quay lại công ty ôm đồm?

Người phụ nữ này có lúc đơn thuần như thiên sứ, có lúc lại tâm cơ thâm trầm như ác ma, luôn cho mình cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên, đoán không ra.

Nhưng Dương Thần cũng lười suy nghĩ, mỹ nữ trước mắt mới hợp khẩu vị của bản thân nhất, hắc hắc cười nói:

- Bữa sáng đừng tùy tiện, món chính là Tiểu Thiến Thiến được rồi!

Khi nói chuyện, Mạc Thiến Ny đột nhiên cảm thấy phần hông mình hơi lạnh, ma trảo của Dương Thần đã xóc lên lần nữa.

Không biết từ lúc nào đã bắt đầu cương lại, không chút khách khí, lại chưa đi vào trong thân thể mình!

- Dừng!

Thân mình Mạc Thiến Ny run lên, cảm giác lại một lần nữa bị nhồi vào, để hai tay cô chống lên bàn, lại một lần nữa bị chinh phạt bừa bãi.

Qua hơn một giờ, Dương Thần cuối cùng xong xuôi mới thả cô đi tắm rửa thay quần áo.

Dương Thần giống như quân vương đắc ý, chính mình còn cầm miếng bánh mì ngồi trên ghế, ăn bát cháo vừa rồi đã làm xong, xem tin tức.

Mạc Thiến Ny khi đi từ trên lầu xuống đã thay bộ đồ màu đỏ, kết hợp với

khăn lụa màu trắng hồng, tất chân màu trắng, phong tư tịnh lệ. Chính là cái váy bao bọc bộ móng dường như nhìn thế nào cũng không thấy tự nhiên, hiển nhiên là tối qua và sáng nay liên tục khai hoang, làm cho cô có chút không chống đỡ được.

Dương Thần đặc ý nhìn cô, Mạc Thiển Ny thì ngược lại oán hận liếc mắt.

- Đúng rồi, Tiểu Thiển Thiển, mẹ em đâu?

Dương Thần vừa mới nhớ tới, vẫn chưa gặp Mã Quế Phương, bà hình như cũng không ở trong phòng.

Mạc Thiển Ny đi đến bàn ăn cầm một cái bánh bao, cắn nhẹ một miếng,

- Mẹ về ăn tết với ông bà ngoại xong mới quay lại, cũng lâu rồi chưa tới nhà bà ngoại, nhớ người, em thấy thân thể mẹ cũng tốt nên không ngăn cản.

- Em vốn cũng muốn cùng mẹ trở về nhưng Ngược Khê dặn vài chuyện em tự mình làm, những người khác làm em cũng không yên tâm, đành phải ở lại Trung Hải.

Dương Thần gật gật đầu, do dự một lát, thành khẩn cười nói:

- An Tâm hiện tại là gia chủ của An gia, Tinh Tinh, Minh Ngọc các cô đều có người nhà của mình, họ qua năm mới nhất định có nhiều việc phải làm, ở lại Trung Hải cũng không có ý nghĩa, không bằng chờ anh hôm nay giải quyết xong việc, buổi tối cùng anh đi Yên Kinh, ở Yên Kinh qua năm mới.

Mắt Mạc Thiển Ny hiện lên tia cảm động khó nén, cô nghe ra được, Dương Thần đây không phải là khách sáo lừa mình.

Đó cũng không phải là thuận miệng nói chuyện, nếu chính mình đến Dương gia mừng năm mới, tương đương với việc Dương thiếu gia hào môn Yên Kinh công khai nuôi tình nhân. Tuy đại gia tộc có ba vợ bốn nàng hầu cũng bình thường, nhưng dù sao cũng là âm thầm không ra ánh sáng, không quang minh chính đại.

Đây đồng thời muốn thừa nhận áp lực gia tộc, còn thừa nhận áp lực khắp nơi, cười nhạt, miệng lưỡi người ngoài cũng có thể khiến Dương Thần và Lâm Nhược Khê nảy sinh mâu thuẫn.

Nhưng Dương Thần rõ ràng không quan nhiều như vậy, hắn thậm nghĩ để bản thân không cô đơn đón năm mới.

Cúi đầu lau khóe mắt, Mạc Thiển Ny rục rịch cười,

- Không cần đâu, có những lời này của anh, không uổng những năm tháng của em, em chính là trời sinh mạng lao碌, để em ở công ty đón năm mới vậy. Dù sao năm mới cũng có không ít nhân viên trực ban, vẫn phải có lãnh đạo chủ trì đại cục mới được.

- Anh quay về sẽ đánh móng Chủ tịch Lâm, dám ăn hiếp Tiểu Thiển Thiển của anh như vậy.

Dương Thần giận dữ nói.

Mạc Thiển Ny “xì” cười, nhưng đột nhiên nhớ ra cái gì, vừa lấy di động

nhìn thời gian

- A nha, không xong rồi, buổi sáng em còn có hội nghị công tác, đều tại anh, em muộn rồi!

Nói xong, hùng hỏ cắn bánh mì rồi chạy ra khỏi cửa. Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng chân ga nóng nẩy, dần dần đi xa.

Khóe miệng Dương Thần nổi lên nụ cười thỏa mãn, sau khi ăn xong bát cháo lớn, chính mình động thủ rửa sạch bát đĩa rồi mới ra cửa.

Lúc này, Vú Vương và Mẫn Quyên hẳn là đã ăn xong điểm tâm, Dương Thần cảm thấy nên hỏi rõ ràng mọi chuyện.

// Một số cảnh nóng bị cắt ở bản dịch, ta để nguyên bản Convert bên dưới cho ai muốn đọc thì đọc nhé!

Đã có "Nữ diễn viên" cực kỳ phối hợp, Dương Thần cả một đêm đều "nhiệt tình" mười phần, quả thực là được không biết mệt mỗi vận động thân thể với tần suất cao đã đến một cảnh giới mới.

Mạc Thiển Ni vì hành vi khiêu khích của chính mình đã phải trả một cái giá lớn, tuy nhiên như vậy trong một thời gian ngắn, số lượng lớn linh đan cùng nội công phối hợp tu luyện, lại làm cho thân thể nữ nhân đã có rất mạnh tố chất tăng lên, sau cùng, cùng Dương Thần quái vật kia thể chất phân biệt cách.

Đến sau nửa đêm, Mạc Thiển Ni cơ hồ cảm giác nửa người dưới cũng đã tê liệt, hai đùi ngọc đầy đặn thon dài loạng choạng tùy theo nam nhân vuốt ve đùa bỡn, căn bản không chế không được.

Cuối cùng, không biết mình lần thứ mấy lên đỉnh cực khoái, loại này tê tái không còn cảm giác, làm cho nàng hưng phấn mê luyến, lại cảm thấy tí ti sợ hãi, giống như thật muốn bị nam nhân cố gắng lấy hết sức như thường.

Cũng may Dương Thần cũng biết thương tiếc nữ nhân của mình, cái này nếu đặt ở trước kia vẫn còn dưới mặt đất sư tử pha trộn thời điểm, tất nhiên là muốn cho cái này to gan lớn mật, dám hoài nghi mình nam nhân công năng nữ nhân đã hôn mê mới thành.

Hôm nay cách nhìn Mạc Thiển Ni đã cầu khẩn, vậy. Liền bỏ qua nàng, làm cho nàng nằm sấp tại chính mình trên lòng ngực, mơ mơ màng màng thiếp đi, tại hùng đông trước có thể nghỉ ngơi vài thời thần thần.

Khi sắc trời trắng bạch, mây mù mịt mờ ở bên trong, nghênh đón sáng sớm thời điểm, Dương Thần nằm ở Mạc Thiển Ni giường lớn chính giữa, phát hiện nữ nhân đã chẳng biết lúc nào đi xuống lầu.

Trên mặt giường lớn, không ít địa phương lại ướt sũng, hiển nhiên là tối hôm qua nữ nhân bị chính mình làm sức cùng lực kiệt căn cứ chính xác theo.

Dương Thần lộ ra một tia đắc ý vui vẻ, nằm ở trên giường lấy ra một điều thuốc ra cho mình điểm lên, thộn vân thổ vụ một lát, thích ý vô cùng.

Cái này nếu mỗi ngày có thể như vậy bình tĩnh lại an nhàn hưởng thụ sinh

hoạt, thật là tốt biết bao.

Giặt sạch cái tắm nước nóng, Dương Thần thanh thoi đi xuống lầu, còn chưa tới dưới lầu đã nghe đến một cỗ xông vào mũi mùi thơm, lại để cho người miệng ăn liên tục.

Mạc Thiển Ni đang chuyên tâm nấu nướng lấy bữa sáng, dù sao theo tiêu gia đình điều kiện cực hạn tính, làm cho nàng so những thứ khác đô thị nữ tính có càng nhiều nội trợ năng lực.

Đem một đầu tóc xanh đơn giản ghim lên, buộc lên một đầu xanh trắng tiêu Phương cách tạp dề, ăn mặc rộng thùng thình màu trắng đại T-shirt áo sơ mi, phía dưới cũng không có mặc cái gì váy quần, lộ ra một đôi trắng nõn ngạo nhân rất tròn thẳng tắp cặp đùi đẹp.

Chỉ cần từ phía sau nhìn sang, tựa trần đây nồng đậm ở nhà cảm giác âm áp.

Dương Thần chợt nhớ tới, lúc trước lần kia tại vùng ngoại thành một Dạ Mê tình, nữ nhân cũng thế mệt mỏi tình trạng kiệt sức sau, nhưng lại sớm qua chính mình tỉnh lại, tại trang điểm trước sân khấu cách ăn mặc.

Loại này truyền thống chất phác sơn thôn bên trong đi ra ra nữ nhân, cũng không như mặt khác một ít nữ nhân đồng dạng, sáng sớm nằm ở nam nhân trong ngực lười biếng ngủ say.

Thực chất bên trong cần cù cùng nữ tắc, làm cho nàng sẽ tự nhiên mà vậy nghĩ đến dậy sớm một chút, cho ưa thích nam nhân làm dừng lại: một châu bữa sáng, mặc dù người nam nhân này cũng không phải rất cần.

Mạc Thiển Ni phát hiện Dương Thần xuống lầu, ngoái đầu nhìn lại xinh đẹp nhưng cười cười, "Xuống á..., chờ một lát, ta cho người thêm sắc thuốc hai cái trứng chần nước sôi."

Dương Thần trong nội tâm tuân qua tí ti dòng nước ấm, chính mình tuy nhiên đã có không ít hồng nhan tri kỷ, nhưng Mạc Thiển Ni tổng cho mình cường liệt nhất gia đình lòng trung thành, Dương Thần thậm chí ngẫu nhiên sẽ âm thầm rất xin lỗi Lâm Nhược Khê muốn, chính mình như lần thứ nhất đụng phải chính là Mạc Thiển Ni, có lẽ thế tử người chọn lựa, sẽ là nàng vậy. Nói không chừng...

Nghĩ như vậy nghĩ đến, đối với nữ nhân ý nghĩ - yêu thương lại càng nồng hậu dày đặc mà bắt đầu..., đi ra phía trước ôm lấy nữ nhân vòng eo, bờ môi tiến đến Mạc Thiển Ni cổ trắng chỗ, hô lấy nhiệt khí.

"Ta không ăn trứng chần nước sôi, ta muốn ăn màn thầu", Dương Thần cười xấu xa nói.

Mạc Thiển Ni bên mặt nhiễm một tầng đỏ tươi, tay chân cứng ngắc, ôn nhu cười hỏi: "Thế nhưng mà trong nhà không có làm sao bây giờ... Nếu không ta đi ra ngoài mua?"

Nữ nhân rất đáng thương, đối với mấy cái này sự tình hay là rất đơn thuần, cũng chưa ý thức được cái kia trong đó ý tứ hàm xúc.

Dương Thần cười tà ác hơn, một cái tay trái rất thuận trượt chạy vào Mạc Thiển Ni ngực cổ áo, bắt được bên trong một đoàn tinh tế tỉ mỉ !"

"Ta muốn ăn người màn thầu, mang táo đỏ đại bánh bao trắng!"

Mạc Thiển Ni trên tay cái xẻng trực tiếp buông ra, rơi vào trong nồi, kích rung động lấy ngữ mang khóc âm mà nói: "Lão công đừng như vậy... Ta... Chúng ta xuống lại phải đi làm đâu rồi."

"Ngày mai đều muốn đêm trừ tịch - đêm 30, Ngọc Lôi chẳng lẽ không nghỉ sao?" Dương Thần tay cũng không ngừng dừng lại đôi cái kia một đoàn trơn mượt da thịt mềm mại xâm phạm.

Mạc Thiển Ni tiếng nói ở bên trong xen lẫn giống như câu khăn giống như sung sướng âm tiết, như là chim hoàng oanh uyển chuyển thanh gáy.

"Ta... Ta là phó tổng giám đốc a... Nhược Khê đột nhiên gần đây lại bắt đầu nhúng tay công ty một ít sự tình, ta vốn muốn ý định từ chức chuyên tâm tu luyện, Nhưng lại bị nàng tóm trở về... Chuyện rất hơn..."

Dương Thần nghĩ thầm cái này Lâm Nhược Khê đến cùng đang giở trò quỷ gì, lúc trước nói muốn chuyên tâm mang hài tử, hẳn là lúc này phát hiện mang hài tử rất nhẹ nhàng, lại tay ngứa ngáy nặng * cự nghiệp, bắt đầu muốn về công ty ôm quyền hành?

Nữ nhân này có đôi khi hình như là đơn thuần thiên sứ, có đôi khi vừa giống như tâm cơ thâm trầm Ác Ma, tổng cho mình băng hỏa lưỡng trọng thiên cảm giác, bắt đoán không ra.

Nhưng Dương Thần cũng lười nhiều lắm suy nghĩ, trước mắt mỹ đầu bếp nữ mới là mình nhất hợp khẩu vị, cười hắc hắc nói: "Điểm tâm cái khác không sao cả, món chính là ta đẩy tiểu Thiển xinh đẹp là được rồi !" "

Đang khi nói chuyện, Mạc Thiển Ni đột nhiên cảm thấy bờ hông trúng nhĩ mát lạnh, Dương Thần ma trảo đã xóc lên trường T-shirt áo sơ mi lần sau, cũng đem một đầu màu trắng nhạt Tiểu Nội cởi bỏ đã đến đầu gối chỗ...

Cái kia chẳng biết lúc nào đã rút thép thương, cứ như vậy không chút khách khí đỉnh đầu, sẽ không vào trong thân thể của mình !"

"A... !"..."

Mạc Thiển Ni thân thể một hồi sợ run, lại một lần nữa bị nhồi vào cảm giác, làm cho nàng hai tay chèo chống tại phòng bếp trác thai thượng, lại một lần nữa bị hoang đường chinh phạt.

Đã qua hơn một giờ, cuối cùng xong việc Dương Thần, mới phóng nữ nhân đi lên tắm rửa thay quần áo.

Dương Thần tựa như cái đặc chí vừa lòng quân vương, chính mình thì là cầm mấy khối bánh mì, thản nhiên ngồi ở trên mặt ghế, uống vào vừa rồi đã làm tốt cháo, xem nồi lên tin tức.

Mạc Thiển Ni từ trên lầu đi xuống thời điểm, đã thay đổi thân màu đỏ khoản lĩnh bộ đồ, buộc lên phối hợp màu đỏ trắng khăn lụa, váy ngắn bạch tất chân, phong độ tư thái tịnh lệ, tựa là váy bọc vào đầy đặn bờ hông ộp tựa

hồ đi đường vậy. Không thể nào tự nhiên, hiển nhiên là tôi hôm qua cùng sáng nay liên tục khai khẩn, lại để cho nữ nhân có chút chống đỡ không được.

Dương Thần đắc ý nhìn xem nàng, trái lại bị ra chính là Mạc Thiên Ni một cái oán hận khinh bỉ.

"Đúng rồi, tiểu Thiên xinh đẹp, mẹ vợ như thế nào chưa tại?" Dương Thần vừa mới nhớ tới, một mực đều không gặp Mã Quế Phương, nàng vậy. Tựa hồ cũng không trong phòng.

Mạc Thiên Ni đi đến bàn ăn bên cạnh cầm lên một khối bánh mì, nhẹ cắn một cái, "Mẹ quay trở lại quê quán đã qua năm rồi trở về, cũng đã lâu chưa đi nhà bà ngoại, tưởng niệm Lão Nhân, ta xem thân thể nàng vậy. Rất tốt, sẽ không ngăn đón.

Ta vốn cũng muốn cùng nàng trở về, nhưng Nhược Khê giao cho một ít sự tình phải ta tự mình đến, những người khác xử lý ta vậy. Lo lắng, đành phải tạm thời ở lại Trung Hải."

Dương Thần gật gật đầu, do dự một lát, thành khẩn cười nói: "An tâm bây giờ là an cư gia chủ, tươi tốt, Minh Ngọc các nàng đều có người nhà của mình, các nàng lễ mừng năm mới khẳng định có không ít sự tình muốn bề bộn, người đã một người, dừng lại ở Trung Hải vậy. Không có ý nghĩa, không bằng các loại... Ta hôm nay bề bộn xong một ít sự tình, buổi tối theo giúp ta đi Yên kinh, tại Yên kinh lễ mừng năm mới a."

Mạc Thiên Ni trong mắt đẹp hiển hiện một ít khó dấu cảm động, nàng nghe được đi ra, Dương Thần đây không phải khách sáo dỗ nàng.

Đó cũng không phải thuận miệng nói nói sự tình, như chính mình đi Dương gia lễ mừng năm mới, chẳng khác gì là hưởng những cái... kia Yên kinh hào phú nhà giàu công khai Dương gia thiếu gia dưỡng tình nhân. Tuy nhiên những này đại gia tộc nam nhân có một ba vợ bốn nàng hầu cũng bình thường, nhưng dù sao cũng là âm thầm nhận không ra người hoạt động, không phải quang minh chính đại.

Cái này muốn thừa nhận gia tộc áp lực đồng thời, lại muốn thừa nhận khắp nơi áp lực, cười nhạt, rơi miệng người lưỡi tay cầm, càng có khả năng sẽ để cho Dương Thần cùng Lâm Nhược Khê náo mâu thuẫn.

Khả Dương Thần hiển nhiên chưa đi quản nhiều như vậy, hần thềm nghĩ lại để cho chính mình sẽ không cô đơn lễ mừng năm mới.

Cúi đầu lau khóe mắt, Mạc Thiên Ni sáng lạn cười cười, "Không cần, có người những lời này, ta cái này năm sẽ không uổng phí, ta chính là trời sinh lao lực mệnh, tự để cho ta ở công ty lễ mừng năm mới a, dù sao lễ mừng năm mới thời điểm vẫn có không ít bộ môn nhân viên trách nhiệm, cũng nên có một lãnh đạo chủ trì đại cục mới được."

"Ta trở về nhất định đánh các người lâm chủ tịch bờ mông, dám như vậy khi dễ ta đấy tiểu Thiên xinh đẹp", Dương Thần dương nộ nói.

Mạc Thiên Ni "PHỐC" cười cười, nhưng đột nhiên nhớ tới cái gì, xem xét điện thoại thời gian, "A nha, không xong, ta buổi sáng còn có một công tác hội nghị, đều tại người á..., ta bị muộn rồi !" "

Nói xong, hấp tấp cắn bánh mì, nữ nhân bỏ chạy lấy đi ra ngoài, không đầy một lát, bên ngoài tựa truyền đến ô tô chân ga giẫm nóng nảy thanh âm, dần dần đi xa.

Dương Thần khước miệng nổi lên một ít thỏa mãn vui vẻ, uống xong một chén lớn cháo sau, chính mình động thủ đem bữa sáng bộ đồ ăn cho rửa sạch xuống, mới ra cửa.

Này thời gian điểm, trong nhà đầu Vương mục và mẫn đẹp đẽ cũng đều ung thuận ăn xong điểm tâm, Dương Thần cảm thấy nên đem chuyện hỏi thăm tình huống.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1346

Tàn Binh

Đi đến cửa, Dương Thần đã nhìn thấy Vú Vương đang quét sân.

Vú Vương ngẩn đầu nhận ra Dương Thần, sau khi sửng sốt một chút thì kinh hãi nói:

- Cô gia? Con sao lại trở về? Một mình?

Dù sao cũng đã có tuổi, nhiều ngày như vậy ở trong nhà, bên người tuy có con gái nhưng Vú Vương vẫn mong quan năm mới hai vợ chồng dẫn Lam Lam về Trung Hải.

Dương Thần nói bản thân có đồ vật quên trong nhà, mới một mình quay về một chuyến, Lâm Nhược Khê còn ở Yến Kinh, tất cả đều bình yên.

- Vú Vương, Mẫn Quyên mấy ngày nay cũng ở đây với vú chứ.

Dương Thần coi như không chút để ý hỏi.

Vú Vương cũng không nghĩ nhiều,

- Đúng vậy, cũng nhờ Mẫn Quyên, Quế Phương về quê rồi, chỉ có cô ấy ở lại cùng ta, bằng không ta có thể đã buồn chết.

- Tình nhi không ở cùng mẹ sao?

Mẹ Vương cười mắng:

- Đứa nhỏ kia như đứa bé chơi hoài không đủ. Nha đầu Tình Nhi dù sao cũng là thanh niên, luôn thích ra ngoài chơi.

- Thái Nghiên tiểu thư của Thái gia sau khi từ chức vẫn không có chuyện gì liền mang theo Tình Nhi ở bên ngoài chơi, ta cũng không hết cách với nó.

Dương Thần luôn thích nghe ngóng loại chuyện này, dù sao đều là người phụ nữ của mình, quan hệ gần chút sau này để ở chung.

Nói xong liền đi vào phòng sau, Dương Thần thấy thân ảnh Mẫn Quyên đang bận rộn trong phòng bếp, người phụ nữ nông gia này sau khi vào thành phố ăn mặc vẫn một hơn trước kia một chút, tuy không phải quần áo sa hoa gì, nhưng cũng bắt đầu dụng tâm.

Xem bộ mặt thỏa mãn làm đồ ăn, vô cùng đơn thuần, Dương Thần thật không thể tưởng tượng, người phụ nữ như vậy sẽ có âm mưu gì sau lưng, vậy bên cạnh mình rốt cuộc có bao nhiêu hắc ám không bị phát hiện.

- Mẫn Quyên.

Dương Thần gọi một tiếng.

Mẫn Quyên quay đầu, thấy Dương Thần bỗng nhiên quay lại, kinh ngạc nói:

- Dương tiên sinh, ngài sao lại đột nhiên quay lại? A, tôi mới thu dọn bữa sáng xong, ngài đói không, có cần làm bát mì cho ngài không?

Dương Thần cười lắc đầu,

- Cô theo tôi lên nhà, tôi có chuyện muốn hỏi, chuyện ở phòng bếp chút nữa giải quyết.

Mẫn Quyên vài phần nghi hoặc xoa xoa tạp dề nhưng không hỏi nhiều, thật ra vú Vương thấy tình cảnh này có chút nghi ngờ, không hiểu Dương Thần tìm Mẫn Quyên làm gì.

Đi tới tầng hai, Dương Thần ý bảo Mẫn Quyên mở cửa phòng cô ra.

Mẫn Quyên không rõ, nhưng chủ nhà yêu cầu cũng chỉ có thể nghe theo, chỉ là trong lòng chung quy có điều không yên.

Sau khi vào phòng, Dương Thần nhìn khắp nơi, cũng không thấy gì đặc biệt mới xoay người hỏi:

- Mẫn Quyên, lúc trước ông nội Lam Lam để cô đưa Lam Lam đến tìm chúng tôi, có phải còn giao cái gì đó cho tôi không?

Mẫn Quyên sửng sốt, biểu tình có chút mất tự nhiên, cười nói:

- Tôi... không rõ ý của Dương tiên sinh là gì.

Ánh mắt Dương Thần dần âm lãnh,

- Cô thật sự không rõ?

Mẫn Quyên không lưu loát lắc đầu, ánh mắt có chút trốn tránh,

- Không rõ...

Dương Thần không nói thêm gì nữa mà lấy ra tràng hạt Tống Thiên Hành đưa cho Lam Lam.

Mẫn Quyên thoáng nhìn tràng hạt kia liền ngơ ngẩn cả người, lập tức lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng,

- Tràng hạt của lão gia? Dương tiên sinh, ngài tìm thấy ở đâu? Tìm được lão gia rồi?

- Đây không phải trọng điểm.

Âm thanh của Dương Thần trầm xuống, đã mơ hồ phát ra nộ khí, uất giận nói:

- Tôi càng quan tâm chính là, đại thúc bảo cô giao tín vật và thư cho tôi, những thứ đó ở đâu?

Mẫn Quyên như bị điện giật sững sờ ngay tại chỗ, sắc mặt có chút trắng bệch, biết Dương Thần biết rõ sự việc đã trải qua, run rẩy nói:

- Dương tiên sinh, ngài nghe tôi giải thích...

- Ở đâu?

Âm thanh của Dương Thần như tiếng chuông lớn, hai mắt nộ tẫn!

Mẫn Quyên “phịch” mà quỳ rạp xuống đất, lệ như suối trào, cầu xin nói:

- Dương tiên sinh, xin ngài nghe tôi giải thích! Tôi thật sự không có ác ý, tôi có nỗi khổ của mình!

Dương Thần chỉ cần vừa nghĩ tới người phụ nữ này thế mà lại lén lút giấu đi di vật của 17, còn không để mình biết, cốt nhục của mình còn sống trên đời, liền hận không thể nghiền cô ta thành tro!

Có lẽ giữa tình cảm nam nữ thông thường, nói chuyện gì thề non hẹn biển, cùng sinh cùng tử đều chỉ là lời nói lãng mạn mà thôi.

Nhưng đối với Dương Thần, 17 từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trải qua đau khổ người thường không thể tưởng tượng, cuối cùng có thể đi đến cùng nhau, hơn nữa còn thai nghén ra kết quả, loại cảm tình này là khắc cốt ghi tâm, dung tiến cốt nhục, thật sự là có thể dùng toàn bộ tình cảm sinh mạng của mình để bảo vệ.

Cho nên, điều này khiến Dương Thần vô cùng cảm phần, nếu không phải hai ba năm này tính nét bớt phóng túng rồi, Mẫn Quyên hẳn đã là người chết.

Xương cốt toàn thân “răng rắc” rung động, Dương Thần không chết tay mình, chậm rãi thu hồi tràng hạt, nhìn Mẫn Quyên khóc lóc than thở, hỏi:

- Cô nói đi, lý do gì.

Mẫn Quyên như được đại xá, lau nước mắt, liên tục đập đầu với Dương Thần, sau đó mới nghẹn ngào nói:

- Dương tiên sinh, ngài không phải người bình thường, điều này tôi ở trong nhà thời gian dài đương nhiên có thể cảm nhận được.

- Ngài với lão gia đều giống nhau, đều là nhân vật tu hành đắc đạo, tôi là một nông phụ ở nông thôn ra, tuyệt đối không có can đảm trái ý ngài.

- Hừ.

Dương Thần cười lạnh,

- Lá gan của cô còn chưa đủ ư? Nếu không phải tôi qua được kiếp nạn này, có duyên gặp lại đại thúc, tôi chỉ sợ cả đời đều bị người gọi là nông phụ lừa dối!

Mẫn Quyên dùng sức lắc đầu,

- Không phải, Dương thiếu gia xin ngài nghe tôi nói, là tôi không đúng, nhưng chủ ý của tôi cũng là vì nhà này, vì Dương tiên sinh và phu nhân, Lam Lam một nhà ba người sống vui vẻ.

Dương Thần cau mày nói:

- Cô cũng đừng muốn nói vài câu vuốt mông ngựa, cô cho rằng tôi dễ lừa bịp sao?

- Mẫn Quyên tôi ba đầu sáu tay cũng không dám!

Mẫn Quyên nửa khóc nửa kể nói:

- Tôi chẳng qua là một người học vài năm tiểu học, là người phụ nữ ở nông thôn trồng trọt, cố ý lừa gạt Dương tiên sinh thì có lợi gì cho tôi chứ?

Dương Thần lòng nổi lên một chút gợn sóng, những lời này của Mẫn Quyên không phải không đúng, Dương Thần cũng buồn bực, lừa gạt tất cả mọi người không có lợi ích gì với Mẫn Quyên.

- Vậy cô vì sao làm như vậy?

Dương Thần hỏi.

Mẫn Quyên cố gắng trấn định lại, tiếp tục nói:

- Tôi không dám lừa ngài, nói thật, phong thư lão gia đưa cho tôi, bởi vì

tôi sơ sẩy một lần, không cẩn thận làm rách.

- Lúc ấy tôi muốn đổi phong thư, tránh để ngài nghĩ tôi nhìn lén nội dung bên trong. Nhưng tôi, lúc ấy không nhìn được, khi bỏ vào phong thư mới vẫn nhìn thấy nội dung trên đó...

Nhìn thấy Dương Thần mặt lộ hàn ý, Mẫn Quyên liều mạng xua tay nói:

- Dương tiên sinh, tôi chỉ là quá quan tâm lão gia rồi cuộc đi đâu, ông ấy là ân nhân cứu mạng của tôi, đại ân công! Tôi nghĩ trong thư có lẽ có manh mối... Kết quả, kết quả là liên quan đến thân thể của Lam Lam, vài câu tôi cũng không hiểu.

- Thư và chùy thủ ở đâu.

Dương Thần mặt không chút thay đổi hỏi.

Mẫn Quyên lúc này mới nhớ tới, đứng dậy chạy tới tủ quần áo, mở ngăn tủ ra tìm một lần từ trên xuống dưới, rốt cuộc tìm thấy hai tín vật trong một cái túi plastic màu đen bị đè nặng ở dưới.

Khi Mẫn Quyên run rẩy đưa hai tín đến tay Dương Thần, mắt Dương Thần không khỏi hiện lên tia đau thương cùng hoài niệm, ánh mắt gắt gao nhìn chuôi chùy thủ này, hốc mắt đỏ, không cách gì nói ra.

Đây là chùy thủ quân dụng được tẩm vải màu lam khéo léo dệt thành quần lấy, mũi nhọn dày đặc, lưu loạt sắc bén, mặt trên còn có hai ba vết máu, vết máu này do 38 sấm khó có thể lau đi.

Chùy thủ trải qua nhiều năm sát phạt, có vài vị trí xuất hiện lỗ hồng thật nhỏ, thêm vài phần sát ý.

Một cái chùy thủ không tính là trân quý như vậy, lại khiến mắt Dương Thần không ngừng lóe sáng như nhìn thấy khuôn mặt nơi xa xa kia, thân ảnh cô cầm chùy thủ này đơn điệu mà cô tịch.

Đây là vũ khí tùy thân cô luôn mang bên người, giai nhân đã đi, khoảng không lưu tàn binh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1347

Thử Xác Và Tinh Thần Đầu Mệt

Dương Thần hít sâu một hơi, nhin xuống ẩm ướt trong mắt, đưa tay ra mở phong thư, trên phong thư này không viết chữ gì, chỉ sợ là Mẫn Quyên sau khi đôi không dám viết gì vì sợ lộ ra sơ hở.

Khi rút giấy bên trong ra, Dương Thần sau khi nhìn lướt qua, phát hiện nội dung quả thật khác biệt quá lớn so lúc với Tổng Thiên Hành đã từng nói với mình, chính là chuyện của 17 và Lam Lam, cuối cùng còn thêm hai câu tách ra quy tắc “Vãng niệm diễn sinh kinh”, xác nhận thân phận của mình.

- Cô xem nội dung trên này nên biết tôi là cha của Lam Lam, vì sao còn không nói cho tôi biết?

Dương Thần chắt vắn nói.

Mẫn Quyên cười khổ nói:

- Chính là vì biết chân tướng nên mới không dám nói, không dám giao thư cho ngài!

- Vì sao?

Dương Thần nhú mi.

Mẫn Quyên thở dài nói:

- Dương tiên sinh, trước khi gặp được mọi người tôi đã đi theo lão gia, mang Lam Lam đi hơn một năm, nói lời không cung kính mà nói, tôi coi Lam Lam như con gái của mình, nhưng... Lam Lam vẫn luôn nói muốn tìm cha mẹ mình.

- Chúng tôi theo lão gia vào Nam ra Bắc, tuy lão gia rất yêu thương Lam Lam nhưng Lam Lam mỗi lần nhìn thấy các bạn nhỏ khác có cha mẹ, ánh mắt khát vọng này làm lòng tôi chua xót, chua xót tới đau, đau tới muốn khóc...

- Lam Lam rất không hòa hợp, cô bé mạnh mẽ hơn nhiều so với các bạn khác, rất đặc biệt, lại là người vô cùng thông minh và mạnh mẽ, đặc biệt là vẫn còn là một đứa trẻ, kỳ thật rất cô độc.

- Đưa tới gia đình bình thường thì thôi, nhưng Lam Lam vẫn không có cha mẹ, ngay cả tình cảm cha mẹ cơ bản nhất cô bé cũng không cách nào có được, cô bé thậm chí không biết cha mẹ mình có còn sống hay không...

Nghe lời nói của Mẫn Quyên, sống mũi Dương Thần không khỏi cay cay, trong lòng rầu rĩ, không thở nổi.

- Dương tiên sinh còn nhớ lúc đó, khi vừa gặp mọi người, chuyện Lam Lam ở cửa cô nhi viện lặng lẽ nhìn Lâm tiểu thư không? Ngài có biết đêm đó Lam Lam vui vẻ như nào, cô bé nói mình đã tìm được mẹ, nhưng mẹ không

thích cô bé nên lại rời đi, một đứa bé trên mặt tất cả đều là ủy khuất khiến lòng tôi đau vô cùng.

- May là, Lâm tiểu thư hợp với Lam Lam, gặp lần đầu sinh tình cảm lần thứ hai thì quen, có ý tưởng muốn thu nhận Lam Lam, điều này khiến Lam Lam vui mừng vô cùng. Lần đầu tiên tôi thấy bộ dạng thỏa mãn như vậy của Lam Lam, đây là thứ bảo mẫu như tôi căn bản không thể cho cô bé.

- Tôi cũng biết, Lâm tiểu thư có thể chỉ là giống mẹ đẻ của Lam Lam, nhưng cảm giác của một phụ nữ cho thấy, Lâm tiểu thư thật sự thật tâm suy nghĩ cho Lam Lam, thật sự yêu thích đứa bé này. Không có gì đáng quý hơn chân tình...

- Lam Lam lúc đầu đi ngủ đều là lộn xộn, căn bản không thích ngủ, nhưng gặp được Lâm tiểu thư rồi liền ngoan ngoãn đi ngủ, tôi nghĩ, đó là bởi vì ở bên cạnh mẹ mình, đứa bé rất an tâm.

Ánh mắt Dương Thần mờ lung, không khỏi lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Nhớ tới bé mập tròn lên giường, bộ dáng ngủ say sưa chảy nước miếng, tình yêu trong lòng cũng là vui vẻ âm ập.

Mẫn Quyên hít hít mũi, tiếp tục nói:

- Dương tiên sinh, tôi tới tuy không lâu nhưng tôi rất cảm kích các người, ngài, Lâm tiểu thư, Quách phu nhân, vú Vương, còn có các cô gái xinh đẹp khác thường tới nhà, mọi người không bao giờ dùng thái độ đối đãi khinh miệt với nông phụ nông thôn để nhìn tôi, mọi người cho tôi tự tôn, khiến tôi cảm nhận được mình là một phần của gia đình này. Tôi nằm mơ đều cảm kích mọi người...

- Nguyên nhân xảy ra việc này chính là vì tôi hy vọng mọi người đều có thể sống tốt. Nếu bởi vì một việc mà gây ra mâu thuẫn lớn, cuối cùng tan rã trong không vui, vậy dù là đối với gia đình hay Lam Lam đều là đả kích lớn nhất.

- Tôi biết Lâm tiểu thư không hề vui vẻ chấp nhận các cô gái khác, nhưng các cô ấy đối với ngài là tình chân ý thiết, cho nên một chút một lát là không thể ngừng được quan hệ này.

- Dương tiên sinh bình thường lừa cô ấy, cũng nên nghĩ thông qua thời gian khiến gia đình từ từ ổn định lại, để Lâm tiểu thư có thể thật sự thu nhận các cô ấy.

- Tôi biết người đàn ông như Dương tiên sinh, có nữ nhân duyên là chuyện không cách nào tránh khỏi, người phụ nữ xinh đẹp sao có thể thích kẻ yếu chứ, đừng nói là trong cổ đại, cho dù hiện tại, người đàn ông có quyền có thể đều có vài cô...

Dương Thần mặt trận xấu hổ, người phụ nữ này nói trắng ra như vậy, tuy có thể nói chuyện thô kệch nhưng không thể trực tiếp nói ra như vậy chứ, khiến Dương Thần có chút ngượng ngùng.

- Mẫn Quyên tôi là nhân vật nhỏ, không có học thức, tôi quan tâm chính

là Lam Lam có thể yên bình lớn lên, có cha mẹ yêu thương, có người trong nhà làm bạn...

- Tôi cũng có tư tâm của mình, tôi không muốn quay lại quê, nhà chồng với tôi chính là ác mộng, tôi cũng muốn ở trong nhà này, giống như vú Vương, trung thành tận tâm cả đời làm người hầu cho gia đình này là đủ rồi...

- Huống chi tôi đã biết, Dương tiên sinh là cha đẻ của Lam Lam, vậy cũng coi như Lam Lam có người thân thật sự rồi. Nếu bởi vì Lâm Nhược Khê sau khi biết được chân tướng mà sinh ra khúc mắc với chuyện này, đây chẳng phải là cho mỗi người trong nhà thêm một gánh nặng sao?

Mẫn Quyên lau khóe mắt nói.

Dương Thần đại khái đã hiểu được ý tứ của Mẫn Quyên, nói như vậy, nghĩ cũng thông rồi.

Quả thật, nếu Lam Lam là đứa bé do người phụ nữ khác sinh cũng không thể quá nghiêm trọng, nhưng Lam Lam lại là đứa bé 17 để lại.

Lâm Nhược Khê rất rõ ràng, 17 mới là người phụ nữ duy nhất cô muốn phân cao thấp, người này có thể nói là có ảnh hưởng tuyệt đối tới đời người của Dương Thần!

17 vốn đã vĩnh viễn rời đi, nhưng Lam Lam xuất hiện, thật giống như khiến cho bóng dáng 17 vĩnh viễn ở giữa hai người, không xóa được!

Trên tình yêu, Lâm Nhược Khê là người cảm tính, cô không có khả năng coi như không thấy, cô có thể dễ dàng tha thứ Dương Thần lòng có phụ nữ khác làm tình nhân, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ Dương Thần để người phụ nữ khác trở thành tình cảm chân thành!

Dương Thần cũng không cách nào cam đoan, khi nhìn thấy Lam Lam trong lòng có nhớ tới 17 hay không, đây không thể nghi ngờ chính là châm chọc đối với Lâm Nhược Khê.

Nếu như mình vĩnh viễn không có được phong thư này, như vậy những chuyện tiếp theo sẽ không có gì là phiền toái, vui vẻ mà nuôi dưỡng bé mập thành khuê nữ của chính mình.

Nhưng hiện tại, bản thân biết thân phận của Lam Lam, sao có thể nhẫn tâm để 17 dưới cửa tuyến băng giá, để cho máu mủ của mình không biết cô bé chính là con đẻ của mình!

Cho dù hiện tại không nói, về sau để Lâm Nhược Khê phát hiện mình đã sớm biết, lừa dối cô, chỉ sợ sẽ càng khiến cô thương tích đầy mình...

- Lần đó, Dương tiên sinh từ Australia trở về, chính là thời điểm cách lúc lão gia rời khỏi khoảng một tháng, tôi lúc ấy thiếu chút nữa đã nói ra, chuyện lão gia lưu lại hai tín vật... Lúc ấy Dương tiên sinh ngài còn hỏi tôi có phải có gì muốn nói không, tôi cố nhin không nói, thật sự là không nhẫn tâm nói ra...

Mẫn Quyên ai thán nói.

Dương Thần đứng tại chỗ, hắn vẫn còn nhớ rõ một màn kia, chỉ là lúc trước không để ý liền xem nhẹ, hiện giờ nghĩ đến, có chút buồn cười.

Ngưng lại hồi lâu, Dương Thần ý bảo Mẫn Quyên đứng dậy, bỏ chủy thủ và bức thư vào ngăn không gian

- Chuyện này, không được sự cho phép của ta, không được nói ra.

Dương Thần phân phó nói.

Mẫn Quyên dùng sức gật đầu, cô có mượn tim hùm gan báo cũng không dám.

Dương Thần cảm thấy trong đầu mình rối bời, hoàn toàn không rõ ràng chuyện gì, chuyện này dây dưa đến quá nhiều, tình thân, tình yêu, lương tâm, đều là khiêu chiến thật lớn.

Thời điểm đi xuống lầu, vú Vương tựa hồ nhận thấy tâm tình Dương Thần không tốt lắm, thân thiết hỏi thăm.

Dương Thần thuận miệng nói vài câu cho có lệ liền ra cửa, dặn dò vú Vương hết năm mới có thể quay lại, có việc trực tiếp liên hệ với hắn.

Vé máy bay chính là buổi tối, Dương Thần do dự, cũng không đi tìm An Tâm cùng Tiêu Chỉ Tinh các cô, bởi vì Dương Thần không muốn phát tiết tình cảm tiêu cực lên người những người phụ nữ vô tội đó.

Từ gara lái ra chiếc BMW X6 đã lâu không lái, Dương Thần đi thẳng đến nhà vợ chồng lão Lý.

Trên đường đi gọi điện thoại tới, tiếp điện thoại là lão Lý, nghe là Dương Thần, lão Lý không khỏi cười mồm:

- Tiểu Dương, cháu cũng quá không cho ông già này mặt mũi, đến lễ mừng năm mới cũng không có chút quà tết, rốt cuộc còn muốn con gái ta theo cháu không?

Hiện giờ điều kiện một nhà lão Lý tốt hơn năm ngoái không biết bao nhiêu lần, Lý Tinh Tinh lại thường bên cạnh hai người, cũng dính dáng không ít với Dương Thần.

Dương Thần cười khỏ,

- Cháu không phải là tới uống rượu với cha vợ người hay sao, chuẩn bị rượu và thức ăn nhé, nếu không đủ cháu mua chút thức ăn đã nấu chín tới.

Lão Lý cũng không nghĩ nhiều, bảo vợ thêm vài món ăn, liền bảo Dương Thần khẩn trương tới.

Xe đến dưới lầu khu nhà lão Lý, Dương Thần vừa muốn xuống xe, liếc mắt nhìn thấy một màn phía trước, cũng là sừng sốt, đôi lông mày đều đứng hết cả lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1348

Phó Cục Trưởng

Một chiếc Ferrari 458 màu xám từ góc rẽ đối diện xuất hiện, theo âm thanh rung động dường như ưu mỹ của động cơ, từ từ dừng lại trước khu nhà mới trùng tu.

Sau khi cửa xe mở ra, thân ảnh Lý Tinh Tinh từ vị trí phó lái tảo nhĩ đi xuống, một thân áo len phong cách Âu Mỹ màu xanh, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi, cổ áo lật ra ngoài, một cái quần bò dài màu nhạt bó sát phác họa một đôi chân thon dài.

Trang điểm đơn giản tươi mát, trên dung mạo bao hàm vài phần ý cười dịu dàng, người phụ nữ lơ đãng lộ ra vui vẻ và tinh tế kín đáo, làm cho người ta mê muội.

Dương Thần cũng đã một thời gian chưa gặp Lý Tinh Tinh, được mưa sương tưới nhuận, sau khi từ một cô gái chân chính biến thành phụ nữ, hương vị ngây ngô lúc trước dần dần biến thành phong thái mỹ nhân thành phố, còn mang theo vẻ đặc biệt tinh khiết.

Tựa hồ là nói lời cảm ơn từ biệt với người lái xe, Lý Tinh Tinh vẫy tay với người nọ rồi đóng cửa xe lại, vội vã đi lên tầng.

Nhưng người nam ở ghế lái hình như không định kết thúc như vậy, chủ động xuống xe giữ Lý Tinh Tinh lại hỏi cái gì đó.

Chúng kiến tất cả, Dương Thần đại khái đã đoán được một chút, hơn phân nửa là công tử nhà nào lại theo đuổi mỹ nhân.

Tuy không cho Lý Tinh Tinh là loại phụ nữ lẳng lơ, nhưng làm trò này trước mặt mình, cảm giác người phụ nữ của mình bị người khác ôm, rất không thoải mái.

Dương Thần chưa bao giờ cho mình là người đàn ông rộng lượng, đặc biệt là trong phương diện chiếm giữ phụ nữ, không chấp nhận có nửa điểm lọt ra ngoài.

Xuống xe, khóa cửa xe lại, Dương Thần ngẩng đầu sai bước hướng về chỗ Lý Tinh Tinh và người đàn ông kia đang nói chuyện.

Lúc này thấy rõ, người đàn ông này cũng tương mạo đường đường, nhìn không đến ba mươi tuổi, vóc dáng khoảng 1m8 cao hơn Dương Thần non nửa cái đầu, một thân tây trắng màu đen thẳng thớm, đầu cắt tóc 3 phân, dày da bóng loáng, ánh mắt có vài phần anh khí, thể trạng cũng to lớn, xác nhận là có rèn luyện trường kỳ, không phải thuần túy theo kiểu công tử bột hào môn.

Luận về bề ngoài, mặc trang phục thể thao bình thường, giày thể thao,

Dương Thần có vài phần quê mùa thật không bằng y.

- Cục trưởng Mông, hôm nay thật sự không tiện, hay là hôm khác em mời anh đi ăn cơm, thật sự rất xin lỗi...

Lý Tinh Tinh đang uyển chuyển từ chối người đàn ông cái gì đó.

Cục trưởng Mông trẻ tuổi này vẫn duy trì ý cười ôn hòa,

- Vì sao lại không tiện chứ, Tinh Tinh, anh và bác trai bác gái cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, anh chỉ là rất ngạc nhiên loại người nào có thể khiến em tan ca vội vã chạy về, trước kia tới giờ em chưa bao giờ như vậy.

- Em...

Lý Tinh Tinh đang định giải thích cái gì thì thấy Dương Thần đi tới, không khỏi mắt sáng ngờ, vui mừng gọi:

- Dương Thần!

Dương Thần vô thanh vô tức đi tới phía trước, cũng không để ý ánh mắt dò xét của Cục trưởng Mông, lập tức đi tới trước mặt Lý Tinh Tinh.

Đột nhiên, Dương Thần tiến đến ôm thắt lưng Lý Tinh Tinh, không đợi Lý Tinh Tinh phản ứng đã cúi đầu hôn lên môi hồng của cô!

Cái túi trên tay Lý Tinh Tinh thiếu chút nữa thì rơi xuống đất, sau khi kịp phản ứng, vừa then vừa mừng, trong lòng hiểu được người đàn ông này hẳn là đang ghen, nhưng dùng loại phương thức hành động bá đạo như này để biểu đạt, lại khiến lòng cô khó nén sung sướng.

Dương Thần ngang ngược tách hàm răng Lý Tinh Tinh, khiến cái lưỡi thơm tho của cô không có đường trốn, hút mùi thơm bên trong, nghiền áp nơi mềm mại.

Cục trưởng Mông ở bên cạnh sắc mặt cũng xanh mét, người đàn ông này hoàn toàn không để gã vào trong mắt, mà Lý Tinh Tinh lúc đầu còn ngượng ngùng dần dần đã thành mê say, rõ ràng là biểu hiện tràn ngập tình yêu đối với người đàn ông này mà.

Gã đã tìm ra nguyên nhân thời gian dài như vậy không có cách nào bắt được tâm hồn mỹ nhân, nhưng vừa phát hiện bởi người đàn ông như này, quả thực khiến người ta giận sôi!

Cũng may hai năm nay gã vào triều làm quan, lực không chế đã tốt hơn rất nhiều, bằng không gã đã muốn lái xe trực tiếp đâm chết tên tiểu tử quê mùa này rồi!

Ước chừng bốn, năm phút sau, Dương Thần mới buông tha đôi môi đỏ mọng của Lý Tinh Tinh, hôn lên trán cô, tà tà cười, dường như nhớ tới cái gì, hỏi:

- Bảo bối Tinh Tinh, người này là ai?

Lý Tinh Tinh thở lấy hơi, oán hận nhìn hắn một cái, môi có chút run run nói:

- Anh ấy là phó cục trưởng Cục Giáo dục của bọn em, Mông Triết Tân tiên sinh, vừa rồi nhận được điện thoại cha gọi tới nói anh đến, em liền vội

vã trở về, nhưng bây giờ là thời điểm qua năm mới, rất khó gọi taxi, anh ấy mới đưa em về.

Phó cục trưởng, phó cục trưởng Cục Giáo dục Trung Hải, chính là có cấp bậc Phó giám đốc Sở, người này còn trẻ như vậy đã làm đến Phó giám đốc Sở?

Muốn nói gã không có quan hệ bồi cảnh, đánh chết Dương Thần cũng không tin, chỉ là một tên quan chức mà gã dám lái loại xe Ferrari 458 bốn năm triệu đi rêu rao khắp nơi, không có hậu đãi làm sao có thể?

Nhưng Dương Thần cũng không quan tâm gã rốt cuộc có lai lịch như nào, chỉ quan tâm để gã cách xa người phụ nữ của mình chút thôi.

- Vị tiên sinh này tên là Dương Thần, hẳn là bạn trai mà Tinh Tinh thường xuyên nhắc tới?

Mông Triết Tân không âm không dương hỏi thăm.

- Không phải bạn trai.

Dương Thần sửa lại nói:

- Là người đàn ông của cô ấy mới đúng.

- A? Hai người đã kết hôn?

Mông Triết Tân hỏi, kỳ thật gã đã sớm tra, ba đời tổ tông của Lý Tinh Tinh cũng điều tra sạch sẽ, Lý Tinh Tinh có thể nói là băng thanh ngọc khiết, với tư sắc của cô, ngay cả thời gian học đại học cũng không có nửa người bạn trai.

Câu hỏi này chính là uy hiếp của Dương Thần, nhìn người phụ nữ trong lòng mình, nghiêm trang nói:

- Chưa kết hôn, nhưng tôi yêu cô ấy, mãi đến khi cô ấy không yêu tôi nữa.

Lý Tinh Tinh ngẩng đầu, có chút muốn cười, lại có chút cảm động nhìn Dương Thần, thầm nghĩ, mình tìm lâu như vậy mới thấy được tình yêu, sao có thể buông tha chứ.

- Ha ha, Dương tiên sinh cứ đùa, nếu không kết hôn, vậy mọi người đều có quyền theo đuổi mỹ nữ, tôi không hy vọng Dương tiên sinh dùng thái độ vô lễ để quấy rầy tôi theo đuổi Tinh Tinh.

- Hôm nay có thể quen biết cũng chính là duyên số, tôi cũng không muốn nháo đến không thoải mái, tôi còn việc số sự vụ phải giải quyết nên đi trước, hy vọng lần sau có cơ hội gặp lại.

Mông Triết Tân cười trêu tức Dương Thần.

- Tinh Tinh, giúp anh gửi lời hỏi thăm bác trai bác gái, hai ngày nữa anh lại đến thăm hỏi, nhưng đừng không cho anh lên nhà, như vậy rất tổn thương lòng tự ái của anh.

Nói xong, Mông Triết Tân nhanh nhẹn xoay người ngồi vào trong siêu xe, sau khi khởi động xe, động cơ rít gào, chớp mắt đã thấy mất hút ở lối đi nhỏ.

Tâm tình Dương Thần vốn hơi áp lực, bị lời nói của Mông Triết Tân này làm hẳn muốn kích động đuổi theo đâm chiếc xe kia.

Nhưng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Dương Thần cũng không thiên cận đến nỗi như vậy, chỉ là khó chịu hỏi:

- Tinh Tinh, người này theo đuổi em bao lâu rồi?

Lý Tinh Tinh le le lưỡi nói:

- Không có cách nào, anh ta là lãnh đạo trong cục, anh ta muốn theo đuổi em em cũng không có các phản kháng mạnh mẽ nha, như vậy sẽ khiến tất cả mọi người không thoải mái. Lúc trước là mẹ giúp tìm quan hệ, đi cửa sau để vào, em cũng không thể quá không thức thời.

- Đây đều không phải vấn đề, nếu như gã phiền phức, anh nghĩ cách đổi ngành cho em.

Dương Thần nói thẳng.

Lý Tinh Tinh lắc đầu,

- Không cần, em rất thích công việc hiện tại của mình, đều hợp với chuyên ngành và hứng thú của em, đến nơi khác khó đảm bảo sẽ có nhiều người đến đây đưa hơn, ở Cục Giáo dục tốt hơn, cũng chỉ có một Cục trưởng Mông, những người khác đều không dám tới.

Trong lòng Dương Thần thở dài một trận, Lý Tinh Tinh chỉ cần không trong tình trạng kết hôn, nhất định có không ít người theo đuổi, chuyện như vậy không cách nào tránh được, trừ phi là không lẫn lộn trong xã hội.

Chính mình chung quy cũng không có khả năng giết hết tất cả đàn ông trên thế giới, đây không hiện thực, cho nên có chỗ không thể không nhìn một chút.

Dường như để làm Dương Thần yên tâm, Lý Tinh Tinh kiễng chân, lấy khuôn mặt nhắn nhủi cọ cọ vào cằm Dương Thần,

- Được rồi mà, anh yêu Dương Thần, anh cũng biết em không có khả năng liên quan gì với anh ta, em chỉ ứng phó anh ta thôi.

- Công tử như anh ta, tính nhẫn nại không nhiều lắm, thời gian dài rồi tự nhiên sẽ hết hứng thú với em. Bên ngoài có rất nhiều mỹ nữ, anh ta chỉ là nhất thời hứng khởi, hơn nữa không chừng anh ta sẽ thăng quan, bị điều đến nơi khác cũng không chừng.

- Gã có bối cảnh gì? Trẻ tuổi như vậy đã làm đến cấp Phó giám đốc Sở? Cấp Phó phòng cũng có chút quá cao rồi.

Dương Thần nhớ tới, nhíu mày hỏi.

Lý Tinh Tinh cũng vẻ mặt không biết,

- Không rõ lắm, nhưng trong cục có người nói cha của Cục trưởng Mông là đại quan ở tỉnh Giang, gia tộc bọn họ có bối cảnh rất sâu, ngay cả Cục trưởng cũng nhún nhường ba phần với anh ta.

Dương Thần âm thầm đoán cũng là có chuyện như vậy, trước mắt xem ra thật sẽ không xảy ra vấn đề gì, dặn dò Lý Tinh Tinh có tình hình gì phải lập tức báo cho mình.

Lý Tinh Tinh vì biểu tình ghen tuông của người đàn ông này mà mừng

thầm, nghiêm mình cúi chào, liên tục hô,

- Tuân mệnh.

Dương Thần lúc này mới ôm cô lên lầu, lão Lý sớm đã mở cửa chờ hai người.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1349

Tìm Chủ Tịch Của Các Người

Vừa vào tới cửa, từ trong phòng xông ra mùi rau xào, tinh thần của lão Lý không tồi, còn khỏe mạnh hơn nhiều so với lúc trước mở quán trên đường phố, đây có quan hệ rất lớn đối với việc Dương Thần tặng linh đan.

Nhìn thấy Dương Thần, lão Lý để hần mau mau ngồi xuống, lại vỗ vỗ bả vai hần, thấp giọng nói:

- Ta nhìn thấy cả rồi, Tiểu Dương cháu nên nắm chặt một chút, Tinh Tinh nhà ta rất được hoan nghênh đó.

Lão Lý nói, đương nhiên chính là chuyện Mông Triết Tân đưa người tới vừa rồi.

Lỗi tai của Lý Tinh Tinh vẫn là nghe thấy, hờn dỗi nói:

- Cha, nói cái này làm gì, con không có gì với Cục trưởng Mông kia.

Dương Thần ngược lại lại rất để ý hỏi han:

- Tên tiểu tử lại thường đưa Tinh Tinh về?

- Há chỉ là đưa về bình thường, còn lên nhà tán gẫu với vợ chồng ta, còn tặng đông trùng hạ thảo gì đó, đều là những thứ mấy vạn tệ. Vợ chồng già ta sống nghèo quen rồi, cũng không dám nhận

Lão Lý trực tiếp xua tay.

Dương Thần có phần xấu hổ, những thứ đồ này bản thân lại chưa từng tặng qua, vỗ vỗ ngực nói:

- Những thứ đó có gì tốt chứ, cháu tặng chú chính là linh đan diệu dược, đó mới thực sự có thể bảo vệ sức khỏe, kéo dài tuổi thọ, mấy trò biểu diễn vút đi của gã có thể so sánh sao?

Lão Lý thấp giọng cười nói:

- Tiểu Dương à, chúng ta sống đến tuổi này rồi, kỳ thật đồ có tốt hơn nữa cũng không dùng được mấy năm. Nhưng nếu Tinh Tinh theo cháu, cháu không thể cứ nhìn nó ngồi xe người khác về mà.

Dương Thần nghe đến đây, gờng đứng là càng già càng cay, ý của lão Lý quá rõ ràng – nếu Lý Tinh Tinh có xe của mình, còn phải ngồi xe người khác sao?

Dương Thần cũng vỗ ót mình, tại sao lúc trước không nghĩ đến chứ, sớm cho Lý Tinh Tinh một chiếc xe không phải xong rồi sao?

Lý Tinh Tinh tuy công việc hiện tại không tồi, nhưng mua xe không phải một chốc là có thể mua được, mua rồi còn phải nuôi, cho nên chỉ có thể gọi xe đi làm, thật đúng là cho Mông Triết Tân kia cơ hội.

Dương Thần nghĩ đến điểm này liền lấy di động ra, tìm số điện thoại của

hàng chuyên kinh doanh Mercedes Benz, trực tiếp đặt một chiếc SLK350, tính cả các loại chi phí phục vụ cũng “chỉ” hơn một triệu.

Lúc trước bán đan được cho Phác Xuyên Trám cũng được mấy chục triệu, đủ cho Dương Thần chi tiêu trong một thời gian ngắn, cũng không cần lấy tiền từ trong tài khoản nước ngoài.

Lão Lý thấy Dương Thần thoải mái tặng một chiếc xe cho con gái như vậy thì cười càng thêm sung sướng. Đây cũng không thể trách lão, dù sao con gái cũng làm tình nhân rồi, nếu cuộc sống còn túng quẫn vậy cũng quá mệt đi, cha mẹ nào không muốn con gái sống tốt chứ?

Lý Tinh Tinh không yêu cầu gì những thứ này, nhưng thấy Dương Thần và cha mình cố ý muốn như vậy thì cũng vui vẻ nhận lấy, chỉ cần xe Dương Thần tặng, tốt xấu gì cũng được.

Chờ mẹ Lý làm xong đồ ăn, người một nhà ngồi xuống, Lý Tinh Tinh rót rượu cho một già một trẻ, cười cười nói nói cùng uống.

- Tiểu Dương, lễ mừng năm mới cháu không phải nói là quay về Yên Kinh sao, sao đột nhiên lại về Trung Hải?

Lão Lý rượu quá nửa tuần, sắc mặt hồng hồng hỏi.

Dương Thần một tay cầm chén rượu, một tay gấp miếng nem, thở dài một tiếng nói:

- Quay về xử lý chút chuyện, chuyện này làm rõ ràng rồi trong lòng lại thấy phiền muộn, phiền muộn rồi thì lại nghĩ muốn tìm người nào đó uống rượu, vẫn là tìm người bạn cũ chủ uống rượu thì thoải mái hơn chút.

- Hắc hắc... ta chính là cha vợ cháu, làm bạn cháu không phải là ngang hàng sao?

Lão Lý lắc lắc tay.

- Được rồi, giả bộ cái gì chứ, cháu nói cho chú biết, con gái chú theo cháu là được tiện nghi lớn, con gái nhà ai có thể khiến cha mẹ mình sinh long hoạt hổ như vậy chứ, có tin sau này cháu lại làm mấy viên đan dược mang đến, để vợ chồng chú sinh thêm thằng nhóc nữa không?

- Sinh thằng nhóc cái gì? Cháu nghĩ là heo mẹ sinh heo con à?

Lão Lý cười mắng.

Mẹ Lý cùng Lý Tinh Tinh ở bên cạnh nghe xong, hai mẹ con đều đỏ mặt, thật sự là đàn ông uống rượu vào cái gì cũng nói được.

Dương Thần không ngừng cười “hắc hắc”,

- Chú không hỏi cháu gặp chuyện phiền muộn gì à?

Lão Lý lắc đầu,

- Không nói ta cũng biết, chẳng qua là chuyện nhà, bằng không cháu cũng chẳng có mấy chuyện buồn phiền. Loại chuyện này chỉ có cháu tự mình xử lý, dù sao chúng ta cũng là người ngoài, chỉ có thể uống chén rượu cùng cháu, hơn nữa uống không được mấy chén, lão già ta phải đi ngủ trưa.

Dương Thần nhếch nhếch miệng, có chút không nói nổi đối với người cha

vợ không trách nhiệm này, nhưng lại nói bản thân cũng không tính bảo lão Lý giúp mình chuyện gì, chỉ là uống chén rượu, nói mấy lời buông bỏ buồn phiền.

Lý Tinh Tinh lại quan tâm hỏi han:

- Dương Thần, có chuyện gì em có thể giúp anh không?

Dương Thần cười lắc đầu,

- Tinh Tinh, em đừng nghĩ nhiều, chuyện này ai cũng không giúp được anh, tối nay anh lên máy bay về Yến Kinh, từ từ giải quyết.

Lý Tinh Tinh thấy hắn nói vậy cũng không hỏi nhiều nữa, tiếp tục rót rượu gấp rau cho hai người.

Ăn cơm trưa xong, lão Lý quả thật khò khò ngủ mất, mẹ Lý cũng thấy nhưng không thể trách, liền kéo bạn già tới cái ghế sa lon nằm rồi đắp chăn lên, cũng không quản nhiều.

Dương Thần uống cao lương, trên mặt cũng có chút hồng, nửa nằm trên ghế sa lon xem TV một lát, thấy bóng dáng yếu điệu rót trà cho mình của Lý Tinh Tinh, trong lòng liền nổi lên ngọn lửa nhẹ nhẹ, tâm dương khó nhin dâng lên.

Chân tay nặng nề bước trên mặt đất, Dương Thần ôm lấy eo cô, đầu chui vào phần cổ trắng của Lý Tinh Tinh, thở ra mùi rượu hỏi:

- Bảo bối Tinh Tinh, gần đây luyện công thế nào?

Lý Tinh Tinh sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt có ý vô tình liếc mẹ đang rửa bát trong phòng bếp,

- Không xuống dốc, cảm giác thân thể cũng tốt lên nhiều, cũng không biết đến trình độ gì, chỉ có điều chân khí dày hơn trước kia rất nhiều.

- Ừ... để chồng kiểm tra cho em, đi, theo anh tới phòng em...

Lý Tinh Tinh mới không tin người này là muốn kiểm tra tu vi của mình, nhưng không lay chuyển được nhiệt khí hắn, xương cốt bắt đầu nhũn ra, ồm ồm đi vào phòng ngủ.

Dương Thần rất là quen thuộc mà khóa trái cửa lại, sau đó đẩy người phụ nữ này lên giường, toàn bộ thân thể liền đè lên.

Sau giờ ngộ, không khí ấm áp thơm mát trong khuê phòng, dường như đã sớm muốn nghênh đón mùa xuân...

...

Trong văn phòng Cục phó Cục Giáo dục Trung Hải.

Vốn không phải ngày đi làm, dù sao ngày mai cũng là lễ mừng năm mới, nhưng làm lãnh đạo mới tới, Mông Triết Tân có ảnh hưởng dẫn đầu, nên vẫn là đến tăng ca.

Đối với Mông Triết Tân mà nói đây chẳng đáng là gì, đơn giản chỉ là tăng ca, làm loại chuyện tốt cho danh tiếng của mình, là rất có lợi, đối với loại quan chức cấp tốc thăng chức như gã, thì đây là loại tư liệu giúp đỡ việc lên chức rất nhiều.

Chỉ là chiều nay tăng ca, Mông Triết Tân cảm thấy cả người không được tự nhiên, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh dưới khu nhà, hình ảnh Dương Thần nồng nhiệt hôn Lý Tinh Tinh khiến sắc mặt gã u ám, lộ ra vẻ dữ tợn.

Gã vốn tưởng Lý Tinh Tinh nói có bạn trai là lừa mình, cô chẳng qua là xấu hổ thôi, nhưng gã không gấp, bởi vì dạng phụ nữ biết kháng cự mới có ý nghĩa để gã săn đón.

Cũng thật không ngờ, tiểu tử này không coi gã ra gì, làm trò hôn người phụ nữ kia trước mặt gã, thực đáng ghét.

Nhưng gã không phải người không lý trí, người không thể bắt hình dong, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Trong lần gặp mặt ngắn ngủi, sau khi biết tên người, Mông Triết Tân còn nhớ kỹ biển số xe BMW của Dương Thần.

Một cuộc điện thoại gọi tới, khoe miệng Mông Triết Tân hiện lên tiểu ý, xem ra là đã tra được tin tức.

Nhận điện thoại, Mông Triết Tân hỏi,

- Cục trưởng Vương, tra được tin tức rồi?

Bởi vì là biển số xe của tỉnh Tô, không phải bản địa Trung Hải, nên Mông Triết Tân trực tiếp gọi điện cho Cục trưởng Cục Công an Vương của tỉnh Tô.

Cục trưởng Vương ở đầu dây cười nói:

- Cục phó Mông, đã tra được, giấy phép xe kia đích thực là của tỉnh Tô, vốn là thuộc Trường Kinh Hội của Cao gia, nhưng Trường Kinh Hội kia bị diệt trừ rồi, đã tặng cho người đàn ông cậu nói tên Dương Thần kia.

- Anh ta là chồng Chủ tịch Lâm Nhược Khê của Quốc Tế Ngọc Lôi, những tin tức khác cũng không có gì cụ thể, chính là từ nước ngoài trở về, lý lịch trống rỗng, lúc trước đảm nhiệm vị trí Tổng giám đốc phân nhánh Giải trí Quốc tế Ngọc Lôi.

- Bối cảnh gia đình?

Cục trưởng Vương nói:

- Không tra được, hình như là cô nhi, 9 tuổi cùng mẹ phân tán, bị người buôn lậu đưa ra nước ngoài, được một cặp vợ chồng hảo tâm thu dưỡng... 23 tuổi tốt nghiệp học vị thạc sĩ Đại học Quản lý thị trường Mỹ, cùng năm đó về nước... Chỉ có như vậy, không có gì đặc biệt.

Trên thực tế, với cấp bậc của Cục trưởng Vương, không có tư cách biết được tư liệu hồ sơ do quốc an lập, đó đều là thông tin Dương Thần làm giả, giống nhau như đúc so với lần đầu tiên Dương Thần gặp Thái Nghiên.

Đặc biệt là nhân vật đặc biệt như Dương Thần, càng không thể dễ dàng sửa chữa, sẽ bại lộ nhiều tin tức.

Mông Triết Tân trầm ngâm một lát, nói cảm ơn rồi cúp điện thoại.

Thời gian gã đến Trung Hải cũng không dài, nhưng biết Quốc Tế Ngọc Lôi là xí nghiệp dẫn đầu số một số hai thương giới Trung Hải, là một trong

số ít những công ti lớn về ngành thời trang ở các đại lục, tài sản mấy trăm triệu cũng không phải là nói đùa.

Nhưng, những thứ này đối với Mông Triết Tân mà nói không tính là gì, thậm chí công ty đó trong mắt gã chỉ là hổ giấy, bởi vì tiền vốn ảnh hưởng đến vận tác của toàn bộ công ty, tùy tiện can thiệp chính sách, làm không tốt sẽ dẫn đến phá sản.

Mà thực lực của gã, hoàn toàn có khả năng khiến Ngọc Lôi chịu không nổi!

Gã hiện tại cảm thấy có hứng thú chính là, Dương Thần này là chồng của Chủ tịch Ngọc Lôi?

Tuy không biết Lâm Nhược Khê kia sao lại coi trọng một tên như vậy, nhưng đường đường là chồng của Chủ tịch Ngọc Lôi lại ở bên ngoài nuôi dưỡng tình nhân, đây là chuyện rất thú vị.

Càng nghĩ như vậy, Mông Triết Tân càng cảm thấy hứng thú, lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa, Mông Triết Tân cầm lấy điện thoại, gọi đến Quốc Tế Ngọc Lôi.

- Xin chào, đây là Tổng bộ Quốc Tế Ngọc Lôi, xin hỏi ngài cần gì?

Điện thoại rất nhanh được truyền đến âm thanh ngọt ngào.

- Tôi là Cục phó Cục giáo dục Mông Triết Tân, tôi có chuyện muốn liên lạc với Chủ tịch Lâm Nhược Khê của các cô, rất quan trọng, mau giúp tôi liên lạc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1350

Thấy Không Rõ Chính Mình

Em gái tiếp tân cũng không phải ngồi không, rất nhiều người muốn tìm Chủ tịch Lâm, không phải nói là có siêu sáng chế gì muốn bán độc quyền thì cũng nói là đại tập đoàn tài chính muốn hợp tác, còn có các loại con cháu lãnh đạo muốn gặp mặt, thậm chí Tổng thống tiểu quốc gia cũng có người giả mạo!

Một Cục phó Cục giáo dục, không quen không biết, em gái bàn lễ tân vẫn muốn hỏi thêm vài câu,

- Cục phó Mông, có thể cung cấp thêm tư liệu chứng minh thân phận của ngài không?

- Là chuyện liên quan đến Dương Thần chồng cô ấy, chồng cô ấy lái chiếc xe BMW biển tỉnh Tô, cô có thể xác nhận, tôi chỉ cho cô thời gian một phút để xác nhận, nếu không để tôi liên lạc, xảy ra sự cố gì cô phải chịu trách nhiệm.

Mông Triết Tân âm thanh lạnh lùng nói.

Em gái lễ tân lần đầu tiên đụng phải người muốn nói chuyện liên quan đến chồng của Chủ tịch, Dương Thần ở trong công ty cũng có tiếng tăm, lúc trước ở buổi biểu diễn ngoài trời trên quảng trường khiến vô số cô gái cảm phục.

Sau khi kiểm tra tỉ mỉ, tin tức của Dương Thần quả thật như vậy, em gái lễ tân không dám trì hoãn, lập tức chuyển cho Triệu Hồng Yến.

Tuy Triệu Hồng Yến đã không còn đảm nhiệm chức trợ lý của Lâm Nhượng Khê, nhưng vẫn là con đường để liên lạc với Lâm Nhượng Khê.

Nghe Mông Triết Tân nói có chuyện liên quan đến Dương Thần, Triệu Hồng Yến tuy rất muốn biết nhưng vẫn nhin xuống, chỉ là xác nhận Cục Giáo dục quả thật có người tên Mông Triết Tân, liền cho Mông Triết Tân số điện thoại di động.

Lâm Nhượng Khê đang liên lạc với các Đài truyền hình lớn ở Yến Kinh, đang chuẩn bị để Tuệ Lâm làm việc lại, điện thoại gọi được một nửa lại có một dãy số lạ gọi vào.

Lâm Nhượng Khê nhú mày không để ý đến, tiếp tục nói về hạng mục công việc với Đài truyền hình, sau khi giải quyết xong, phát hiện số điện thoại này vẫn đang không ngừng gọi tới.

Nhìn dãy số thấy là gọi tới từ Trung Hải, Lâm Nhượng Khê sau khi do dự mới nhận điện thoại.

- Là Chủ tịch Quốc Tế Ngọc Lôi Lâm Nhượng Khê sao?

Đầu kia điện thoại là giọng đàn ông xa lạ.

Lâm Nhược Khê thản nhiên trả lời, tính thừa nhận.

- Tôi là Cục phó Cục Giáo dục Trung Hải Mông Triết Tân, có một chuyện liên quan đến chồng cô Dương Thần, tôi cảm thấy cần phải nhắc nhở Chủ tịch Lâm.

Lâm Nhược Khê giật mình, thế nào cũng không nghĩ ra, thế mà lại có người gọi tới nói chuyện về Dương Thần.

Người đàn ông không yên phận này sao lại có quan hệ với Cục phó Cục Giáo dục?

- Mời nói.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói.

Mông Triết Tân cười nói:

- Trong cục chúng tôi có một nhân viên tên Lý Tinh Tinh, có quan hệ nam nữ không bình thường với Dương Thần tiên sinh, điều này đã uy hiếp đến vấn đề danh dự của Cục Giáo dục chúng tôi, tôi nghĩ vấn đề này nếu như gây ra chuyện lớn... Cũng sẽ khiến Chủ tịch Lâm hổ thẹn...

Tim Lâm Nhược Khê một trận co rút kịch liệt, cả người cảm thấy lạnh toát từ trong xương cốt, một loại giống như bị lợi dụng yếu điểm uy hiếp, nhục nhã, bị áp bức, lại vô lực phản kháng cùng suy sụp khiến cô lập tức ngồi sụp xuống đất.

Hít sâu một hơi, Lâm Nhược Khê cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng cổ họng lại có âm thanh cổ quái phát không ra cái gì, đôi mắt nóng lên, dường như nước mắt ủy khuất sắp không khống chế được mà rơi ra.

- Chủ tịch Lâm? Cô còn nghe chứ?

Mông Triết Tân truy hỏi.

Tay Lâm Nhược Khê run rẩy, nhẹ nhàng che ngực nói:

- Tôi biết rồi...

Nói xong, Lâm Nhược Khê trực tiếp cúp điện thoại, cô không biết bản thân tiếp tục nói sẽ phát ra âm thanh gì, cô cũng không biết có thể nói cái gì.

Chồng mình có tình nhân bên ngoài, chính mình biết rất rõ, lại cần người khác tới nói với mình, buồn cười chính là, chính mình còn biết tình nhân này không chỉ có một người.

Càng buồn cười chính là, chính mình đã ở cùng các cô không ít ngày, thật giống như tất cả đều là tự nhiên.

Lâm Nhược Khê dần dần đã không thể giải thích suy nghĩ của chính mình, chính mình từ khi nào thì trở nên như vậy, không biết linh hồn mình từ khi nào biến thành không giống mình như vậy.

Từ phòng ngoài phi như bay vào trong phòng, Lâm Nhược Khê vọt vào trong toilet, dùng dòng nước lạnh lèo tạt lên mặt mình, mặc cho bọt nước rơi xuống, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trong gương của mình.

Hai tròng mắt xinh đẹp lấp lánh, lông mi thon dài vểnh lên, trong con

người, Lâm Nhược Khê dường như nhìn rõ dung nhan của chính mình.

Không biết thế nào, trong đầu Lâm Nhược Khê lại bắt đầu hiện ra ác mộng những ngày không ngừng lặp lại...

Ác mộng kia khiến mình đêm khuya bừng tỉnh, giống như, thật sự tuyên bố cái gì đó, ám dụ cái gì...

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Lam Lam một thân áo trắng quần lam cầm trong tay hai xâu mít quả đặc sản Yến Kinh, vui mừng hoan hỉ chạy vào.

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê trong toilet, ngọt ngào gọi,

- Mẹ.

Đưa xâu mít quả tới trước mặt Lâm Nhược Khê,

- Bà nội mua cho Lam Lam đó, cho mẹ một xâu.

Trong mắt bé mập còn có chút luyến tiếc nhưng vẫn vô cùng kiên quyết.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê vừa mới còn lạnh, bây giờ lại hiện lên nhu tình ôn nhuận nhẹ nhẹ, ngồi xổm xuống, xoa xoa cái đầu con gái, cười lắc đầu nói:

- Mẹ không ăn, Lam Lam ăn đi.

- Rất ngon đó.

Lam Lam còn nghiêm túc nói, khuôn mặt béo phì tràn đầy chờ mong.

Lâm Nhược Khê cười, há mồm cắn một viên,

- Mẹ ăn một viên, còn lại Lam Lam ăn đi, hàm răng ê ẩm khiến mẹ khó chịu vô cùng.

Lam Lam lúc này mới không nói thêm gì nữa, vui rạo rức chạy đi tìm những người khác chơi, cô bé đã thật sự coi Dương phủ thành nhà mình, vui vẻ chọc ghẹo mọi người trong phủ.

Thấy bóng dáng nhỏ xinh chạy đi của con gái, Lâm Nhược Khê không đành lòng nhắm mắt lại, rơi xuống vài giọt nước mắt trong suốt, cũng không biết là lòng chua xót hay mít quả chua.

Nhưng Lâm Nhược Khê không nghĩ được nhiều, di động lại vang lên, gọi tới chính là Tổng giám đốc Trang Phong của Giải trí Ngọc Lôi Yến Kinh.

- Chủ tịch, buổi lễ công chiếu ngày kia đã chuẩn bị xong, đêm nay chờ người đại diện Vu Mẫn đón Tuệ Lâm tiểu thư từ sân bay về công ty, sau đó có thể thương lượng kế hoạch cụ thể.

Lâm Nhược Khê sửa sang lại chính mình, bình tĩnh hỏi:

- Tuệ Lâm mấy giờ tới sân bay Yến Kinh.

- Tám giờ tối, chúng tôi đã phái người...

- Không cần.

Lâm Nhược Khê ngắt lời,

- Em gái tôi tôi tự mình đi đón, lâu rồi không gặp nó, anh sắp xếp người khác đến chỗ khác đi.

Chủ tịch muốn tự mình đi đón, Trang Phong cũng không dám ngăn cản

gì, ngoan ngoãn đồng ý rồi cúp điện thoại.

Bởi vì Dương Thần không nói cho người trong nhà biết mình bay đi Trung Hải nên Lâm Nhược Khê cũng không biết, buổi tối Dương Thần cũng sẽ tới sân bay, nói cách khác, có thể sẽ không chọn đi đón.

Lâm Nhược Khê thật sự không muốn đề hấn làm tưởng là mình đi đón hấn, bởi vì lòng ngực hiện tại đã sắp bị lấy hết máu đi rồi.

Đối với những lời kia của Mông Triết Tân, Lâm Nhược Khê cũng không muốn nói cho Dương Thần, bởi vì với tính tình của hấn, nhất định là tì vết tất báo, không chừng máu tươi tại chỗ cũng không chừng.

Ít nhất Lâm Nhược Khê không cảm thấy Mông Triết Tân nói có gì sai, chồng mình quả thực là có quan hệ nam nữ không bình thường với Lý Tinh Tinh, bản thân có thể diện gì, đi trả thù người ta sao?

Người ta tự nói với mình, nói ác độc là uy hiếp, nói tốt một chút, chính là nhắc nhở bản thân bị lừa gạt.

Lâm Nhược Khê cố gắng khiến mình bình tâm, cảm thấy chờ Dương Thần quay về Yên Kinh rồi sẽ từ từ nói chuyện với hấn, loại chuyện này cũng không nên để các trưởng bối biết, miễn cho người ta nghĩ mình tư tâm quấy phá, lấy người ngoài áp bách Dương Thần.

Lâm Nhược Khê cảm thấy bản thân mình làm gì cũng khó, tựa hồ là chuyện nhà còn khó ứng phó hơn những chuyện trên thương trường, khiến đầu cô sắp nổ tung!

Cùng lúc đó, oán giận và bức dọc đối với Dương Thần cũng tràn ngập trái tim, nghẹn nín khó chịu.

Cắn chặt răng, Lâm Nhược Khê khó chịu gạt khỏi đầu mình, sau đó mới tiếp tục cầm điện thoại liên lạc công việc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1351

Trời Đưa Đất Đầy Làm Sao Mà Buổi Tối

Vào buổi tối, Lâm Nhược Khê cũng không ăn uống được gì, sau khi tùy tiện ăn vài thứ liền đứng dậy định tự mình lái xe đi đón Tuệ Lâm, người của Dương gia không phản đối, dù sao Lâm Nhược Khê không có quan hệ huyết thống với Lâm gia thì cũng có tình cảm sâu xa hai mươi mấy năm, tình cảm này không phải nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt được.

Lam Lam nghe nói dì về cũng làm nũng muốn đi cùng, Lâm Nhược Khê không lay chuyển được con gái đành phải đặt Lam Lam vào chỗ ngồi phía sau, hai mẹ còn cùng đi.

Đi vào sảnh sân bay trong nước Yến Kinh, thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm, đi tới lối ra, Lâm Nhược Khê kéo tóc mái xuống thấp một chút để che đi khuôn mặt, cũng không có cách, dung mạo của mình quá thu hút chú ý của người khác.

Với tiếng tăm của Tuệ Lâm vốn là đi lối của thượng khách, nhưng vì lần này làm việc lại muốn cho fans kinh hỉ nên quay về Yến Kinh cũng không dám tiết lộ, kết quả là chỉ ngồi khoang thương vụ, nhưng lại đeo kính râm và khẩu trang, tránh lộ ra trước thời hạn.

Đợi chừng mười mấy phút đồng hồ, ba dòng lữ khách tiêu sái hiện ra, Lâm Nhược Khê trước mặt sáng ngời, rốt cục đã thấy được thân ảnh quen thuộc.

Áo len cổ hồng lam rộng thùng thình, váy ngắn màu xám, tất chân vân lam lộ ra chân đùi đẹp đẽ tinh tế, dáng người phối hợp lại vô cùng hấp dẫn.

Tuệ Lâm đội một cái mũ rộng màu đỏ sậm, đeo kính râm lớn, kéo theo một vali hành lý nhỏ đi ra, tuy người khác không nhận ra nhưng Lâm Nhược Khê liếc mắt một cái liền nhận ra.

- Dì!

Lam Lam nhạy cảm cảm giác được đó chính là Tuệ Lâm, ngọt ngào hô một tiếng.

Tuệ Lâm và người đại diện nhìn lại, thấy người tới đón là Lâm Nhược Khê thì đều có chút kinh hỉ.

Tuệ Lâm thấy không có ai chú ý liền bước nhanh đến trước mặt Lâm Nhược Khê, tuy lòng bởi vì quan hệ với Dương Thần mà có loại tình cảm xấu hổ, nhưng khó nén hân hoan.

- Chị, chị tới rồi, kỳ thật để người của công ty tới đón là được, phiền chị quá.

Tuệ Lâm xấu hổ nói.

- Không có gì, lâu rồi không gặp em, hơn nữa lúc trước em trải qua nhiều chuyện như vậy, chị cũng sớm muộn nhìn em một chút, Lam Lam cũng rất nhớ em.

Lâm Nhược Khê cười nói.

Tuệ Lâm trong lòng biết Lâm Nhược Khê nói chính là chuyện ở Vạn Yêu Giới, cô không nói còn được, vừa nhắc tới, nội tâm Tuệ Lâm càng thêm ngượng ngùng, càng cảm thấy áy náy.

Lúc này lại nhìn Lam Lam, đã biết đây là con gái ruột của Dương Thần, tự nhiên có cảm giác khác biệt so với lúc trước.

Cô biết Lâm Nhược Khê nhất định không biết chuyện, trong lòng một trận ai oán, Dương đại ca cũng không biết khi nào sẽ nói ra, không biết chị chịu được hay không.

Nhưng giờ phút này Tuệ Lâm không dám suy nghĩ nhiều, đưa tay ôm Lam Lam lại, hôn lên mặt bé mập.

- Tới đây, để dì ôm một cái nào. Ya... Lam Lam sao lại nặng như vậy, có phải ăn rất nhiều đồ ngon không?

Lam Lam dùng sức lắc đầu,

- Không đâu, Lam Lam rất nghe lời, mẹ không để Lam Lam ăn no!

Lời này nếu để người khác nghe thấy, nhất định sẽ nghĩ Lâm Nhược Khê này ngược đãi trẻ con. Nhưng Tuệ Lâm biết, Lam Lam nếu ăn đến no thì thật sự sẽ rất hao phí lương thực, cũng quá kinh hãi thể tục, cho nên thật sự có thể hiểu được.

Chính là Vu Mẫn ở bên cạnh nghe những lời này dù sao vẫn cảm thấy là lạ. Thầm nghĩ, Chủ tịch Lâm không hổ là người làm chuyện lớn, đối với con gái mình đều ý chí sắt đá như vậy, nhỏ như vậy đã phải không chế sức ăn để duy trì dáng người.

Lâm Nhược Khê không thích có người ngoài nghe chị em nhà mình nói chuyện, ngữ khí thân nhiên nói với Vu Mẫn:

- Tự cô lái xe về đi, tôi đưa Tuệ Lâm đi.

Vu Mẫn thần kinh căng thẳng, cung kính mỉm cười nói:

- Chủ tịch, thân phận của ngài có thể tới đã thực cảm ơn rồi, làm phiền ngài như vậy không tốt lắm...

- Tôi nói tôi đưa... muốn tôi lặp lại lần nữa sao?

Ánh mắt Lâm Nhược Khê lạnh xuống, chán ghét loại vuốt mông ngựa cũng không biết tìm thời cơ như này.

Vu Mẫn nhất thời phát lạnh từ bên trong, giật mình một cái, sắc mặt trắng bệch dẫn theo túi nhanh chóng rời khỏi, sợ tiếp thêm ba giây nữa chính mình liền không biết ra sao liền bị sa thải, vậy rất hoang đường!

Tuệ Lâm tuy cảm thấy Vu Mẫn sợ thành như vậy có chút buồn cười, nhưng thật hâm mộ Lâm Nhược Khê có thể đem uy tín dựng thành loại tình trạng này, toàn bộ nam nữ già trẻ lớn bé trong công ty nhìn thấy cô đều

giống như thấy Ngọc Hoàng đại đế, từ bộ dáng cúi đầu cúi người của Vu Mẫn có thể nhìn ra được.

Đây có lẽ chính là “nhân cách mị lực”, trời sinh làm hoa tiêu, tính tình ôn nhu yếu đuối như cô, đời này cũng sẽ không có loại khí chất này, cũng chỉ có thể biểu diễn ca hát trên sân khấu.

- Đi thôi, chị đã liên hệ với bà nội em rồi, đưa em về nhà trước, sau đó tới công ti tham gia dạ hội, dù sao thời gian hơi gấp gáp, ngày mai và ngày kia em đều rất nhiều việc.

Lâm Nhược Khê ôm lấy Lam Lam, vừa đi vừa nói.

Tuệ Lâm đuổi kịp bước chân, nhẹ giọng đáp:

- Chị, chị thật sự cảm thấy em có thể chứ, mọi người có chán ghét em không?

- Chỉ cần em hát hay, diễn xuất tốt, em chính là Thiên hậu, Ảnh hậu, tin đồn trong giới giải trí chỉ cần dùng tiền để truyền thông đến hóa tan, không thể khiến quần chúng yêu em, chỉ cần mọi người đều biết em đã thành công rồi, xét đến cùng vẫn là phải dựa vào tác phẩm của em, chị có niềm tin đối với em...

Lâm Nhược Khê lại trừng mắt nhìn Tuệ Lâm,

- Chị tiêu tốn cho em cũng phải tới một hai triệu, toàn bộ công ty giải trí đến hiện tại cũng tiêu tốn đến hai ba mươi triệu, chị nhẫn tâm để em làm cho làm ăn suy sụp sao?

- Chị tuy tiền không ít, nhưng không làm chuyện lỗ vốn như vậy, chị chính là muốn dựa vào em làm cột sống cho toàn bộ Giải trí Ngọc Lôi.

Tuệ Lâm biết Lâm Nhược Khê đang cố động mình, nhưng càng giúp đỡ mình như vậy, lòng Tuệ Lâm càng khó chịu, thật hận không thể khiến Lâm Nhược Khê mắng mỏ mình một trận, như vậy còn tốt một chút.

Nhưng, Tuệ Lâm thật sự muốn làm tốt phần công việc của mình, ít nhất không thể phụ tín nhiệm của Lâm Nhược Khê đối với mình.

Hai chị em nói chuyện, một đường hướng ra bãi đỗ xe.

Khi đi tới khu vực cửa ra quốc tế, bước chân Lâm Nhược Khê đột nhiên ngừng lại.

Tuệ Lâm sửng sốt, theo ánh mắt của Lâm Nhược Khê nhìn về cửa chính phía trước.

Là Dương Thần?

Một thân trang phục bình thường đang lui tới giữa đám lũ khách rất không dễ khiến người khác chú ý, nhưng dù sao cũng là người đàn ông quan trọng của hai cô gái, vẫn là liếc mắt một cái liền có thể nhận ra.

- Đó không phải cha sao?

Lam Lam cũng nhìn thấy, chớp chớp mắt hỏi.

Lâm Nhược Khê và Tuệ Lâm nhìn nhau, cả hai đều phát hiện, đột phương không hề biết.

- Kỳ lạ, chính là anh ấy, nhưng anh ấy sao lại không phát hiện chúng ta ở đây?

Lâm Nhược Khê khó hiểu hỏi.

Kỳ thật, cho dù Lâm Nhược Khê một người tu vi Hậu Thiên cấp bậc thấp, nhưng Tuệ Lâm kia là tu vi Hóa Thần Kỳ, Dương Thần sao có thể không chú ý tới?

- Dương đại ca là tới đón người sao?

Tuệ Lâm buồn bực nói.

Lâm Nhược Khê lắc đầu, trong lòng tuy còn đang tức giận với Dương Thần, ước gì có thể nhắm mắt làm ngơ, vẫn nhin không được nói,

- Đi, đi tới xem.

Hai cô gái ôm một bé gái đi tới sảnh quốc tế.

Mà Dương Thần lúc này, quả thật không biết đã bị hai người phụ nữ “theo dõi”, hẳn lúc này không dám hoạt động tu vi của mình, thần thức cũng không tản ra.

Sau khi bay từ Trung Hải về Yên Kinh, Dương Thần vội vã tới sảnh quốc tế, chính là vì chuyến bay của Jane, tính ở đây đón Jane rồi quay về Dương gia.

Vừa mới đứng vào hàng, Dương Thần liền thấy một đám hành khách quốc tế đã tới. Vừa khéo, một mái tóc màu hổ phách động lòng người nổi bật trong đám người!

- Jane!

Dương Thần gọi to một tiếng, lộ ra nụ cười sáng lạn.

Một thân áo ba đờ xuy màu cà phê, quần bò sẫm màu cũng rất nhanh nhìn thấy Dương Thần, chỉ mang theo quần áo đơn giản không có chút hành lý dư thừa nào. Đối với cô mà nói, mặc kệ muốn cái gì, toàn bộ thế giới đều có tổ chức hoặc tư nhân muốn tặng đồ cho mình.

- Dương Thần!

Jane dùng tiếng Hoa tiêu chuẩn vui vẻ hô một tiếng, điều này làm không ít người Hoa Hạ cùng chuyến bay tới với cô kinh ngạc, người phụ nữ Anh xinh đẹp này thế mà lại biết tiếng Hoa?

Kế tiếp càng khiến nội tâm một đám đàn ông cảm phần chính là, người phụ nữ kiêu ngạo tao nhã thuần khiết như thiên nga như vậy mà lại bình thản như không có gì lao vào trong lòng một người đàn ông Hoa Hạ!

- Anh yêu, em rất nhớ anh.

Jane tươi tắn cười, ôm cổ Dương Thần, chủ động hôn một cái!

Trực tiếp lớn mật, cũng không để ý hoàn cảnh là nơi công cộng, ở cách nhìn của Jane, hôn môi là xác nhận quan hệ người yêu, tùy lúc tùy chỗ đều có thể.

Dương Thần có chút bất ngờ không kịp đề phòng, nhưng cô không sợ, người đàn ông như mình trốn tránh cũng không cần thiết, liền đưa tay đỡ eo,

một tay vồ về, cùng nhau hôn môi với công chúa điện hạ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1352

Căn Bản Nhìn Không Thấy

Loại hành động trong sân bay này vượt qua quốc gia, thậm chí vượt qua nụ hôn lãng mạn nước Pháp, vốn giống như một bức họa của quốc dân.

Chỉ tiếc, nam nữ diễn viên đều không biết, phía sau hai người có hai người phụ nữ và một đứa bé vừa vặn đi tới.

Khi thân ảnh của Jane hiện ra từ trong đám người, kỳ thật Lâm Nhượng Khê và Tuệ Lâm cũng phát hiện, lập tức biết được dụng ý Dương Thần đến đây.

Nhưng Jane cũng không phát hiện ra hai người, bởi vì trong mắt cô ngoại trừ Dương Thần thì không thể nhét thêm người khác vào.

Đây vốn không có gì, nhưng thời điểm Dương Thần và Jane cùng nhau thân mật, tràn ngập không khí tình yêu, hai tay Dương Thần còn ở phía sau cô tàn sát bừa bãi...

Lâm Nhượng Khê cơ hồ trong nháy mắt dùng lực áp chế cái đầu nhỏ của Lam Lam sát vào mặt mình, không cho đứa nhỏ nhìn thấy tất cả chuyện này.

Sắc mặt cô từ lúc đầu là trắng bệch, đến cuối cùng là u ám, âm trầm đáng sợ, đáng sợ khiến cho Tuệ Lâm ở bên cạnh đều kinh ngạc, lo âu.

Tuệ Lâm cũng nhìn không được mà trách Dương Thần, Dương Thần vì cái gì chậm chạp như vậy, đến bây giờ cũng không phát hiện ra chuyện hai cô ở phía sau, chẳng lẽ là cố ý muốn Lâm Nhượng Khê tức điên sao?

Theo Tuệ Lâm biết, Jane hẳn là chưa phát sinh quan hệ gì với Dương Thần mới đúng, làm thế nào đột nhiên biến thành như vậy?

Lòng Tuệ Lâm cũng chưa lên, cũng ghen, nhưng so sánh với tất cả, Tuệ Lâm càng lo lắng Lâm Nhượng Khê bên cạnh sẽ phần nộ như nào.

Cho dù Tuệ Lâm không quen Jane, nhưng cũng biết đặc thù tính cách của người phụ nữ này.

Cô chính là người quen cũ đã quen với Dương Thần từ tám, chín năm về trước khi còn ở nước ngoài. Luận về tư sắc đều không thua kém tuyệt đại giai nhân Lâm Nhượng Khê bao nhiêu.

Luận thân phận, lại là công chúa xứ Wales cao phí vạn ngàn lần sủng ái, cho dù nói thẳng là Nữ hoàng tương lai cũng không quá đáng!

Người phụ nữ như vậy, lực sát thương hơn nhiều so với các cô gái ở Trung Hải, cho dù Lâm Nhượng Khê có tự tin như nào cũng không thể hoàn toàn tin tưởng đối mặt với Jane.

Lại càng không cần nói, trí tuệ siêu tuyệt cùng tài hoa trong các phương diện kinh tế của Jane, dường như thời đại Lâm Nhượng Khê khai sáng Ngọc

Lôi đã rất giỏi rồi, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với Jane!

Có những người đã được định sẵn từ lúc xuất thân là đứng ở vị trí người bình thường cả đời không thể nhìn đến.

Dường như đã xem đến băng trùy đâm vào trái tim rồi, Lâm Nhược Khê xoay người, nói với Tuệ Lâm:

- Đi, chúng ta về.

Tuệ Lâm sau cùng còn liếc mắt nhìn đôi nam nữ đang hôn nhau nồng nhiệt kia, trong lòng quặn đau, nhưng cũng đành phải yên lặng rời khỏi.

Khi ra đến cửa chính, Lâm Nhược Khê vẫn cảm giác mình giống như nằm mơ.

Mãi đến khi gió đêm đông lạnh thổi qua, làm nước mắt trên mặt biến thành lạnh lẽo, Lâm Nhược Khê mới bừng tỉnh!

Thực tàn nhẫn, nhưng đây đều là sự thật!

- Mẹ...

Lam Lam dường như cũng nhận thấy không ổn, yếu ớt hỏi:

- Di đang gần gũi với cha là ai? Cũng là một người di sao...

Lâm Nhược Khê lạnh giọng nói:

- Đây không phải cha con...

- Chính là cha...

- Mẹ nói không phải! Không nghe mẹ nữa sao?

Giọng điệu Lâm Nhược Khê nặng thêm.

Lam Lam ủy khuất ngậm miệng, đành phải ngoan ngoãn không nói lời này, nhưng trong đôi mắt to hiền nhiên vẫn tràn đầy nghi hoặc.

Chờ sau khi lên xe, Lâm Nhược Khê không lên tiếng lái xe thẳng tới đại viện Lâm gia.

Dọc trên đường đi, Tuệ Lâm nghĩ trước nghĩ sau, vô cùng không yên, nếu để Lâm Nhược Khê biết, ngay cả mình cũng không thể nhịn được xúc động trong lòng, đi tới cùng Dương Thần, vậy sẽ là đã kích như nào.

Ít nhất, Tuệ Lâm không đành lòng trong giờ phút quan trọng, khiến Lâm Nhược Khê tâm tình đã rét vì tuyết lại giá vì sương, nghịch thiên đấu thánh.

Hạ quyết tâm để Dương Thần giữ bí mật tuyệt đối, Tuệ Lâm thiện ý khuyên giải an ủi nói:

- Chị, có lẽ chỉ là công chúa Jane đặc biệt nhiệt tình thôi, hơn nữa cô ấy cũng không thể luôn ở Hoa Hạ...

- Em không cần phải giải thích gì, chị đã nhìn đủ rồi, đức hạnh anh ấy là cái dạng gì chị rõ ràng nhất, mắt chị còn chưa mù.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Tuệ Lâm nhấp môi mỏng, biết nói cái gì nữa cũng vô dụng, chỉ đành yếu ớt thở dài.

Lâm Nhược Khê liếc mắt nhìn cô một cái, thấp giọng nói:

- Em không cần phân tâm vì chị, em chỉ cần làm tốt công tác của mình là

được, có thể thành công quay lại mà nói, chính là chuyện vui vẻ nhất gần đây của chị.

Tuệ Lâm trong lòng cười khỏ, đây không chỉ là chuyện của chị, cũng là chuyện của em mà...

Lúc trở lại Lâm gia, ngoài lão bộc áo xám đang chờ, Vân Miêu cũng không ở nhà, Vân Miêu hai ngày này vì chuyện Vạn Yêu Giới cũng chạy đến bận rộn ở tổng bộ Viêm Hoàng thiết lữ.

Sau khi cất hành lý, chuẩn bị một chút, Tuệ Lâm đi theo Lâm Nhược Khê đến công ty giải trí Ngọc Lôi.

Mà sau lúc ấy, Dương Thần sau khi đón Jane, mang theo người phụ nữ này lên xe đi tới Sở nghiên cứu Đại học y khoa Yên Kinh, đó cũng là một trong những trung tâm nghiên cứu chữa bệnh đứng đầu Hoa Hạ.

Jane tuy rất hưng phấn khi nhìn thấy người đàn ông này, tươi cười ngọt ngào, nhưng cũng không bị tình yêu làm choáng váng đầu óc, cô quan tâm nhất vẫn là trạng thái thân thể Dương Thần.

Trên xe, Dương Thần đã kể lại một lần tình hình mình và Hồn Độn giằng co trong cơ thể, Jane bây giờ đã bắt đầu tu luyện, đã hiểu hơn lúc trước rất nhiều.

Đối với trạng thái đó của Dương Thần, Jane nhất thời cũng không rõ ràng, chỉ có thể quyết định làm kiểm tra toàn bộ một lần trước, sau đó mới phân tích tìm biện pháp.

Dương Thần cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù sao dựa vào phương pháp khoa học kỹ thuật tựa hồ cũng không rất có thể chế phục được Hồn Độn, nhưng có hy vọng luôn tốt hơn không có hy vọng.

Đi vào Sở nghiên cứu Đại học y khoa vắng vẻ, Dương Thần nhìn bốn góc hỏi:

- Tiểu Jane, em tới Yên Kinh tính ở đây sao?

Jane đương nhiên nói:

- Đúng vậy, tất cả Sở trưởng ở đây đã đồng ý để em tùy ý sử dụng các dụng cụ, em làm nghiên cứu quen rồi, đến khách sạn linh tinh ngược lại không có hứng thú.

- Viện trưởng Từ kia không phải lại là học sinh của em chứ.

Dương Thần cười hỏi.

Jane cười khanh khách nói:

- Không phải, ông ấy đều hơn tám mươi tuổi rồi, chẳng qua em đồng ý sau khi mượn dùng xong nơi này, sẽ miễn phí chuyển ngược phương pháp pha chế thuốc điều trị bệnh gan cho Sở nghiên cứu bọn họ, cho nên ông ấy liền vui vẻ đồng ý. Dù sao đối với loại pha chế có lợi nhiều, tùy tiện tặng một hai cái không sao cả.

- Nói như vậy, anh mời em đến Hoa Hạ một chuyện, vì còn cống hiến cho nghiên cứu chữa bệnh Hoa Hạ?

Dương Thần trêu ghẹo cười nói.

Jane trừng mắt bắn mị lực ra bốn phía,

- Nếu anh yêu Dương Thần muốn, em cái gì cũng có thể công hiến ra, ai bảo tất cả của em đều là của anh.

Dương Thần nuốt nước bọt, thầm nghĩ mỹ nữ hôm nay hoàn toàn buông thả, lực hấp dẫn thật không thể đỡ được, nếu không phải suy nghĩ sử nữ có trợ giúp đối với tu luyện của cô, thật hận không thể đem chuyện làm ở Yên Kinh rồi.

Thời điểm đi vào bên trong tòa nhà Sở nghiên cứu, viện trưởng một thân mặc áo dài trắng đã mang theo vài trợ thủ tâm phúc nghênh đón, dù sao cũng là buổi tối, Jane lại muốn thanh tĩnh, Sở nghiên cứu rất không dám giống trống khua chiêng làm chuyện nghênh đón gì.

Jane nhìn như lễ phép lại cực kỳ bá đạo đuổi những người này đi, chỉ để lại Viện trưởng Từ dẫn đường, cùng Dương Thần đi tới nơi có các thiết bị kiểm tra đo lường.

Chờ sau khi quen thuộc, Jane nói lời chia tay với Viện trưởng Từ, trước lúc chia tay thuận tay bàn giao tờ giấy đã đánh máy, Viện trưởng Từ nhìn qua loa, nhưng lại như lấy được vật quý báu, hưng phấn cười rời đi.

Dương Thần cảm khái, không khỏi nhớ tới các chính trị gia từng nói một câu: “Kiên thức là sức mạnh.”

Jane lại không nhiều thời gian rảnh để suy nghĩ như vậy, vừa tiến vào trạng thái công tác, cô rút cuộc không còn nửa phần bộ dáng nghịch ngợm, bắt đầu tận lực điều chỉnh các loại dụng cụ, bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ làm cho người ta phá lệ mê say.

Dương Thần cũng không giúp được gì, đành phải kiên nhẫn chờ gần một giờ mới được Jane cho phép, bắt đầu tiến hành từng mục kiểm tra đo lường.

Mãi đến khi sắp hừng đông, cuộc kiểm tra đo lường mới chấm dứt, Jane còn cần thời gian phân tích kết quả, liền để Dương Thần đi về trước, cô còn định ở lại trong Sở nghiên cứu này.

Dương Thần hôn xuống trán cô, những lời cảm ơn này nọ cũng không nói nhiều, tất cả đều không trong lời nói.

Khi lái xe trở lại đại viện Dương gia, Dương Thần cũng nhìn thấy, xe của Lâm Nhược Khê vừa vặn từ bên ngoài trở về.

Sau khi xuống xe, cô từ chỗ ngồi phía sau bé ra bé mập đang ngủ say, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sợ đánh thức con gái.

Dương Thần nhớ ra, cô hẳn là đi xử lý chuyện Tuệ Lâm làm việc lại, chỉ là buồn bực sao lại mang theo Lam Lam đi, nhưng đây đều là thứ yếu, nghĩ tới mai đã là lễ mừng năm mới, coi như cho rằng năm sau sẽ có lộc, tựa hồ cũng nên mua cho vợ con hai bộ đồ mới, vì thế cười đi lên trước nói:

- Vợ à, sáng ngày mai hay là...

Lời Dương Thần còn chưa nói xong, Lâm Nhược Khê trực tiếp ôm con

gái đi qua hắt, vẻ mặt hờ hững, giống như Dương Thần là không khí, căn bản nhìn không thấy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1353

Năm Mộng

Mặc dù trước kia cũng bị không ít phụ nữ gat sang một bên như vậy, nhưng Dương Thần lúc này vô cùng buồn bực, đêm qua không phải còn ngủ cùng nhau sao? Sao qua một ngày đã trở thành như vậy?

Chạy nhanh đi theo, Dương Thần ngăn Lâm Nhược Khê hỏi:

- Vợ à, em làm gì đó? Anh lại làm sai chuyện gì?

Lâm Nhược Khê không nói, tránh ra khỏi Dương Thần, tiếp tục đi về phía cửa lớn.

Đám Thân vệ Dương gia ở cửa ý thức được chủ nhân dường như đang cãi nhau, càng làm ra bộ dáng thẳng lưng, mắt mù tai điếc, làm như không thấy gì.

Dương Thần gãi đầu gãi tai, không hiểu ra sao, đành phải theo sát, bắt đắ dĩ nhìn người phụ nữ lạnh lùng, cũng không biết nói như nào.

- Nhược Khê à, em đừng như vậy, có chuyện gì thì nói với anh, anh làm sai anh sửa, nếu như em không vui thì cũng nói với anh, anh làm em vui về...

- Anh muốn ngày mai mang theo em và Lam Lam đi mua vài bộ quần áo mới, qua năm mới dù sao cũng phải có chút không khí vui vẻ, dù sao cũng là lần đầu tiên cùng nhau qua năm mới...

Dương Thần lải nhải cần nhần không ngừng kêu mấy tên gọi buồn nôn, nào là bảo bối, darling, honey, vợ yêu này nọ... Nhưng Lâm Nhược Khê không hề để ý tới hấn, sau khi ôm Lam Lam vào nhà, trực tiếp đóng cửa phòng lại khóa Dương Thần ở bên ngoài!

Lúc này đã là rạng sáng, những người khác đều ngủ rồi, cũng không một người của Dương gia phát hiện cục diện này của hai vợ chồng.

Dương Thần đứng ở ngoài cửa khóc không ra nước mắt, thật sự là đánh đòn cảnh cáo, người lúc xúi quẩy chuyện gì cũng tới, chuyện tu vi này còn đau đầu, thế nào mà người ở trong nhà lại bộ dáng chiến tranh lạnh với chính mình?

Mấu chốt là, bản thân căn bản không biết vì sao lại như vậy?

Đúng lúc này, điện thoại của Dương Thần rung lên, vừa lấy điện thoại ra thì thấy, là tin nhắn Tuệ Lâm gửi tới – “Dương đại ca, tiện liên lạc không?”

Cô bé kia luôn rất cẩn thận, Dương Thần bắt đắ dĩ cười cười, tìm một nơi yên tĩnh gọi điện thoại.

Tuệ Lâm rất nhanh tiếp điện thoại.

- Đến Yên Kinh rồi?

- Ủ...

- Đang chuẩn bị làm việc lại, sao còn chưa nghỉ ngơi?

Dương Thần hỏi.

Tuệ Lâm lại “Ủ” một tiếng, do dự nói:

- Dương đại ca... Chị ấy... về nhà rồi chứ?

Ánh sáng trong đầu Dương Thần lóe lên, đúng rồi, Tuệ Lâm có lẽ biết vì sao lại như vậy,

- Em không nói anh xuýt chút quên hỏi em, chị em rốt cuộc làm sao vậy? Về đến nhà giống như muốn đông chết anh, anh lại làm sai cái gì à?

Tuệ Lâm yếu ớt thở dài,

- Em gọi cho anh là vì chuyện này, vừa rồi đến sân bay đón em, là chị, bọn em... bọn em thấy anh cùng công chúa Jane...

- Thấy anh cùng Jane...

Dương Thần trợn mắt, khóc không ra nước mắt, sờ sờ tay,

- Ý em là, đã bị Nhượng Khê biết rồi?

- Đúng vậy, biểu hiện của chị rất bình tĩnh, nhưng em cảm thấy chị nhất định rất tức giận, Dương đại ca anh cũng thật là, sao lại không phát hiện bọn em đi theo phía sau anh?

Giọng nói của Tuệ Lâm cũng có chút hờn dỗi.

Dương Thần ai oán trong lòng, không phải mình không muốn phát hiện, mà là không dám dùng tu vi, nhưng cái này cũng không dám nói ra, sợ cô lo lắng cho mình.

- A... có thể chóng mặt, thật sự không chú ý tới.

Dương Thần thuận miệng nói câu có lẽ,

- Cảm ơn em, Tuệ Lâm, bằng không Dương đại ca anh thật không biết đã phạm vào chuyện gì, đau đầu chết mất.

Tuệ Lâm do dự, nhỏ giọng nói:

- Dương đại ca, chuyện của chúng ta tạm thời đừng nói ra, em sợ chị sẽ không chịu nổi, cả chuyện Lam Lam, đối với chị mà nói là kích thích quá lớn, cho dù sớm muộn đều phải chứng minh thân phận của Lam Lam, nhưng vẫn nên chờ đã.

Dương Thần cũng nghĩ như vậy, cô có thể suy nghĩ cho Lâm Nhượng Khê, cũng khiến hắn cảm kích.

Chỉ có thể nói loại chuyện tình cảm này cũng không phải là con người có khả năng khống chế, Tuệ Lâm có lẽ cũng không hy vọng đi đến ngày hôm nay, nhưng cô lại không cách nào tiếp tục lừa gạt chính mình.

Bây giờ có thể làm được, chính là tận lực khiến Lâm Nhượng Khê ít chịu tổn thương hơn.

Dương Thần suy nghĩ, nên dùng phương thức nào khiến Lâm Nhượng Khê tốt hơn một chút, nhưng cô hôm nay không có bất kỳ phản ứng gì với mình, chỉ có thể chờ thời cơ.

Đêm nay, Dương Thần tùy tiện tìm một phòng khác chấp nhận được để nằm, nhưng cả đêm đều nghĩ làm thế nào để vẫn hồi cục diện chiến tranh lạnh này, căn bản không thể ngủ.

Thời điểm sắc trời vừa mới tờ mờ sáng, trong phòng ngủ của hai vợ chồng.

Thân thể đang ngủ của Lâm Nhược Khê ở trên giường lớn run rẩy, hai chân không tự giác co rúm lại, toàn thân phát ra mồ hôi lạnh.

Trong miệng mê man nói ra âm thanh đứt quãng,

- Đừng... không phải tôi... tôi không thể... A!!!!

Lâm Nhược Khê ngồi dậy từ trên giường, bưng tỉnh từ cơn ác mộng khiến áo ngủ của cô cũng bị mồ hôi lạnh làm cho ẩm ướt.

Khi nhìn đến bài trí của căn phòng quen thuộc trước mắt trong bóng đêm mới thở phào nhẹ nhõm, may mắn đây chỉ là giấc mơ.

Tựa hồ là tiếng kêu sợ hãi quá lớn khiến bé mập nằm bên cạnh bị quấy rầy, thân thể hơi hơi chuyển động.

Lam Lam cũng không đắp chăn, hoặc là nói chăn bị cô bé đá rơi xuống đất, bé mập mặc bộ đồ ngủ bông úp sấp bò trên giường, mặt thịt bị ép xuống, chân thò ra ngoài không khí.

Bởi vì nguyên nhân sức khỏe, đêm mùa đông như vậy, Lam Lam cũng không bị cúm, cho nên Lâm Nhược Khê cũng không quá cưỡng cầu.

Lúc này, Lam Lam hình như mơ một giấc mơ đẹp, ấp úng nói ra vài tiếng nghe không hiểu, nửa thân dưới nhúc nhích, tiếp tục ngủ.

Lâm Nhược Khê đắp chăn cho con gái, vén vén sợi tóc của Lam Lam, trong mắt vẫn còn sợ hãi đối với cơn ác mộng vừa rồi.

Đây không biết là ngày thứ bao nhiêu liên tiếp gặp ác mộng giống nhau, từng đoạn ngắn cơn ác mộng đều hiện lên trong đầu.

Nếu như nói ác mộng một lần hai lần là tâm lý ám thị, vậy ba lần bốn lượt liên tục không biết bao nhiêu lần, ác mộng làm cho người ta nặng nề cùng lo lắng, là nặng nề khó có thể kèm theo.

Đặc biệt, trong ác mộng tất cả đều khiến người ta tan vỡ...

Lúc trước còn nghĩ là vào thời điểm Dương Thần không có nhà, bởi vì lo lắng mới sinh ra cảnh trong mơ, nhưng hôm nay Dương Thần quay lại, ác mộng càng ngày càng nghiêm trọng.

Hít sâu một hơi, Lâm Nhược Khê nhìn đồng hồ báo thức trên tường, là hơn năm giờ sáng, tuy còn sớm, nhưng chính mình rời giường có thể sắp xếp một ít công việc kế tiếp.

Có lẽ chính mình không phải người phụ nữ có thể nhàn rồi, nghỉ thời gian lâu như vậy, tự nhiên muốn làm cái gì đó, cho dù là giúp Dương Công Minh làm chút việc nhà nông.

Lam Lam bởi vì quá dễ nuôi, lại thực khiến người khác yêu quý, hiện giờ Dương gia không ít người dành ôm, dành mang theo, bản thân làm một

người mẹ cũng không có quá nhiều thời gian, vẫn là nên làm một vài chuyện bản thân vẫn chưa hoàn thành.

Lâm Nhược Khê nỗ lực diệt trừ, ngăn chặn, không suy nghĩ nhiều về chuyện con ác mộng, sau đó mới rời giường vào phòng tắm.

...

Dương phủ sáng sớm đã bận rộn, hôm nay không thể so với những ngày khác, tối nay chính là giao thừa, đối với hào môn truyền thống như Dương gia mà nói, phải làm không ít công việc.

Dương Công Minh đặc biệt mặc trang phục truyền thống màu đen đỏ, lộ vẻ tôn quý cùng uy nghiêm, tinh thần cũng phá lệ phấn chấn mười phần. Dương Phá Quân và Quách Tuyết Hoa, vợ chồng Viên Hòa Vĩ Dương Tiệp Dư... cũng đều mặc màu vui vẻ.

Sáng sớm, con cháu các thế hệ sau của Dương gia tập hợp trong từ đường, năm hết và mấy ngày đầu năm, đều phải dập đầu quỳ lạy lão tổ tông, một là báo cáo những việc làm trong một năm này, hai là khẩn cầu phù hộ cho năm mới.

Đây cũng không phải mê tín đơn thuần, dù sao không ít con cháu đại gia tộc rải rác khắp nơi, hàng năm như vậy hướng tâm tề tổ, đều là rất hữu dụng.

Ngoài con cháu trong tộc ra, các thành viên chủ yếu trong chi thứ Dương gia cũng đều đến đây, nhưng bọn họ đều phải chờ sau khi người trong tộc tề tộc xong mới có thể tiến vào. Hơn nữa gia phong nghiêm ngặt, chi thứ không thể như người trong tộc, chỉ có gia chủ có thể vào từ đường cúng bái bài vị, thành viên khác không có cái vinh dự ấy.

Chờ Dương Công Minh và những con cháu Dương gia xếp thành hàng đợi vào cúng bái trong từ đường, khi đi vào, không ít người ngoài ý muốn phát hiện – Dương Thân không có ở đây?

Tuy nói lúc này vẫn còn quá sớm, nhưng cũng nên rời giường rồi, có thể nào ngay cả chuyện tế tổ quan trọng như vậy cũng quên? Dương đại thiếu gia này cũng quá là không coi chuyện lần đầu tiên quay về bản tông ăn tết ra gì!

Không ít người già trong lòng phẫn nộ, nhưng giận mà không dám nói gì, dù sao Dương Thân bây giờ cũng là nhân vật số hai Dương gia, chỉ sợ Dương Công Minh cũng sợ hãi tiểu tử này.

Lông mày Dương Công Minh hơi cau lại, xác thực không tìm thấy hình dáng đứa cháu này, cũng không thấy sắc mặt giận dữ, cười tủm tỉm hỏi Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, tiểu tử kia đâu?

Mọi người cũng đều muốn hỏi như vậy, bởi vì bọn họ là vợ chồng, cùng nhau ngủ, cũng không thể ngủ một cái là không thấy tắm hơi đâu rồi chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1354

Bế Tắc

Lâm Nhược Khê đang nắm tay Lam Lam đứng phía sau Quách Tuyết Hoa, bé mập vì thức dậy quá sớm, lúc này còn đang xoa xoa đôi mắt lim dim buồn ngủ, vẻ mặt mơ màng, nhóm người lớn nói cái gì cũng đều không liên quan đến cô bé, cún bái sớm một chút xong là có thể ăn điểm tâm sáng mới là chuyện chính.

Tuy nói mọi người đều biết bạn nhỏ Dương Lam Lam “không phải con ruột”, nhưng Dương Công Minh đã phê chuẩn vào bản tông, vậy sau này chắc chắn phải vào từ đường, đương nhiên phải tới tế tổ.

Lâm Nhược Khê rất khó chịu, đã sớm gấp đến độ tim đập loạn xạ, lòng bàn tay lúc này đều đổ mồ hôi lạnh, việc này quả thực nên hỏi cô, nhưng... tối qua vừa vặn nhốt Dương Thần ở ngoài, bản thân quả thực không biết chuyện này!

Người đàn ông này luôn gây phiền phức, nhốt ngoài cửa để hấn tỉnh lại, nhưng lại không biết hấn chạy đi chơi bởi cùng người phụ nữ nào, Lâm Nhược Khê tức đến sắc mặt trắng bệch, có khổ nói không nên lời, hô hấp đều trở nên dồn dập.

- Ông nội... cháu...

Lâm Nhược Khê không biết mở miệng như nào, chẳng lẽ nói mình nhốt hấn ngoài cửa không quản?

Quách Tuyết Hoa nhìn ra có điểm bất thường, vì không để mắt mặt, nói:

- Hay là gọi điện hỏi xem?

- Hừ, thật vô lý, ngày quan trọng như này còn không thấy bóng người.

Dương Phá Quân bất mãn nói.

Đám người Dương Tiệp Dư ở bên cạnh đều lộ ra vẻ xấu hổ, trong lòng khó tránh khỏi suy nghĩ, nếu người làm cha như anh có thể quản được thì đã không nhiều chuyện như vậy?

- Đừng gọi! Đừng gọi! Con ở đây!!

Lúc này, âm thanh của Dương Thần đột nhiên từ hành lang truyền đến, hai tay Dương Thần xoa xoa ống quần bông, như vừa mới rửa tay, chạy bước nhỏ đến đội ngũ phía trước.

Mọi người buồn bực nhìn Dương Thần không biết chui ra từ đâu, nhưng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Dương Công Minh nhíu mày nhìn Dương Thần, ngửi được mùi dầu mỡ từ trên người hấn, hỏi:

- Đi đâu?

- Hắc hắc, ông nội đừng tức giận, cháu sáng sớm theo đầu bếp đi chợ mua một ít đồ ăn, quay về làm điểm tâm cho mọi người, hơi có chút tính sai thời gian.

- Làm điểm tâm?

Dương Công Minh ngờ vực nói:

- Chẳng hiểu ra sao, phòng bếp của quý phủ có hơn mười đầu bếp cùng người giúp việc, chủ nhà như cháu lại không có việc gì xuống bếp làm gì?

Mọi người ở phía sau đều lạ lùng nhìn Dương Thần, Lâm Nhược Khê cũng có chút khó hiểu, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Dương Thần nghiêng đầu ư ơ vài tiếng, cũng không trả lời,

- Được rồi được rồi, chút nữa ăn xong không phải là xong rồi sao, đi đi, đi lạy Bồ Tát.

- Nói bậy bà! Hôm nay là tế tổ! Cái gì mà lạy Bồ Tát?

Dương Công Minh rất tích cực đối với việc này, thối râu trừng mắt.

Dương Thần xấu hổ sờ sờ đầu,

- Lão tổ tông biến thành Bồ tát không phải vừa lúc sao? Trên Tây Thiên đều có người che phủ, được rồi, tế tổ thì tế tổ...

Nói xàm hồ đồ như vậy một trận, cuối cùng cũng bắt đầu tế tổ, từng người lục tục đi vào, ước chừng phải hơn nửa canh giờ mới kết thúc.

Dương Công Minh để vài người trong chi thứ đèn phòng khách dùng bữa sáng, còn người nhà mình lại đi vào nhà ăn ngày thường dùng.

Sau khi mọi người ngồi xuống mới phát hiện điểm tâm hôm nay không giống mọi ngày, bát mì đơn giản, cháo kê cùng các loại đồ ăn sáng, dường như nhìn không ra có chuyện gì của Dương Thần.

- Dương Thần, cô không nhìn ra cháu làm bữa sáng có gì đặc biệt à.

Dương Tiệp Dư cười nói.

- Còn vẫn chưa lên hết mà.

Dương Thần nói xong, hướng về phía nữ hầu ở cửa búng tay một cái.

Nữ hầu hiểu ý, lập tức thu xếp vài tên người hầu nối đuôi nhau đi vào trong, mỗi người đều bưng một chén đĩa lớn, mà thức ăn phía trên, còn chưa vào đến phòng mùi thịt đã xông vào mũi.

Sau khi đặt xuống bàn, mọi người mới có chút kinh ngạc nhìn rõ ràng, đúng là một ít đùi dê nướng, sườn dê hầm và vô số xiên thịt dê nướng!

Càng khiến mọi người Dương gia chịu không nổi chính là, vậy mà còn có một cái đầu dê và một nồi lòng dê lớn.

Sáng sớm liền nhìn thấy thịt dê mang theo chút ý vị, làm cho lòng ham muốn ăn điểm tâm đều có chút không được tự nhiên.

Nhưng Dương Lam Lam trái lại hai mắt tỏa ra hào quang, ngọt ngào hô:

- Cha làm đồ ăn ngon cho Lam Lam sao?

- Ha ha, vẫn là con gái nể mặt cha? Cha chính là sáng sớm đã đi chợ mua dê núi, tuy chỉ làm một nửa, nhưng đủ cho mọi người ăn, mọi người đừng

khách sáo!

Lời Dương Thần còn chưa nói hết đã cầm một xiên thịt dê, đưa tới trước mặt Lâm Nhược Khê, lo lắng cười nói:

- Vợ à, ăn xiên thịt dê.

Lâm Nhược Khê cũng giống những người khác, lúc này cuối cùng hiểu được vì sau lúc trước không thấy bóng dáng, mua một con dê núi lại đem một nửa toàn bộ chế thành như vậy, dùng vài giờ đồng hồ đã là quá nhanh rồi.

Nhìn đến bộ dáng người đàn ông rõ ràng chứa ý lấy lòng, Lâm Nhược Khê do dự có nhận hay không.

- Bác nghe nói tiểu tử cháu lúc còn ở Trung Hải chính là bán thịt dê xiên, nhưng cũng không cần làm tất cả thành thịt dê chứ, những thứ khác cũng có thể làm một chút.

Dương Tiệp Dư dờ khóc dờ cười nói.

Dương Thần liếc mắt nhìn một cái:

- Đừng đoán mò, cháu chỉ nướng thịt dê xiên, những thứ khác đều là đầu bếp làm. Nói cho mọi người, thịt dê xiên này là cháu nướng cho vợ mình ăn, mọi người đều không được ăn.

Lam Lam đã cầm một xiên thịt dê chuẩn bị cắn, ủy khuất ngẩng đầu, đôi mắt trông mong hỏi:

- Lam Lam cũng không được ăn sao?

Dương Thần xoa xoa đầu bé mập,

- Lam Lam và mẹ có thể ăn, những người khác không được.

Lam Lam lúc này mới vui vẻ gặm, mùi thơm, kỳ thật cô bé càng muốn gặm hết tất cả toàn bộ đùi dê, nhưng nghe câu chuyện Khổng Dung nhường lê, bé mập cảm thấy phải chờ Thái gia gia nói không ăn, chính mình mới tiếp tục ăn.

Nhưng cứ như vậy, mọi người nghe đều hiểu rõ, Dương Thần chạy một vòng lớn như vậy, rõ ràng tất cả đều là vì muốn lấy lòng Lâm Nhược Khê.

Quách Tuyết Hoa đã từng có không ít kinh nghiệm, nhìn thấy Lâm Nhược Khê vẫn còn ở đằng kia không nhận lấy xiên thịt dê, hỏi:

- Nhược Khê, hai đứa có phải là cãi nhau rồi không? Sao lại không để ý đến Dương Thần?

Lâm Nhược Khê không biết trả lời như nào, miễn cưỡng cười cười,

- Không cãi nhau...

Nói xong, nhận lấy xiên thịt dê từ tay Dương Thần, nhưng vẫn không mở miệng.

Tuổi Dương Công Minh đã lớn rồi, sáng sớm đương nhiên là ăn không vào thịt dê, từ từ nói:

- Người trẻ tuổi các con, vợ chồng trẻ giống các con, động một cái là làm cho hôn nhân đối chọi gay gắt, cũng không biết quý trọng, có chuyện gì

cũng phải nói chuyện tử tế, đều phải tự kiểm điểm.

- Nhân lúc hai bên tuổi vẫn còn trẻ, đều có thể thấy bộ dáng hiện tại của đối phương chính là may mắn, đến ngày nào đó các con già đi, không còn trẻ nữa, có thể nhìn thấy đối phương hay không, cũng không nhất định

Dường như cảm khái mình và bạn già âm dương cách biệt, Dương Công Minh vừa nói như vậy, tất cả mọi người đều trở nên yên tĩnh.

Dương Công Minh thở dài, nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, ông nội không giúp bất cứ ai, chỉ luận sự việc, tiêu tử Dương Thần này mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng cũng không ngốc.

- Nó sáng nay có thể nghĩ đến phương pháp xuân ngọc, sáng sớm đi mua dê về nướng thịt xiên cho cháu ăn, chứng minh nó thật sự muốn vẫn hỏi cái gì, nhưng nó không có cách mới ra hạ sách này.

- Cháu coi như thương nó, cho nó một cơ hội, hôm nay dù sao cũng là giao thừa, ông nội không muốn nhìn các cháu không vui mà qua năm mới.

- Chiều nay, hai vợ chồng các cháu đưa Lam Lam ra ngoài dạo chơi một vòng, mua vài bộ quần áo mới, thăm người thân, lúc tiếp khách đều cần dùng đến, toàn bộ tiền để Dương Thần bỏ ra, cháu muốn mua gì thì mua cái đó, giải bớt cơn tức của mình. Buổi chiều khi trở về, ông nội hy vọng cháu cười mà quay về.

Lời nói thành thật chất phác lại ôn hòa của lão nhân khiến lòng Lâm Nhược Khê dạt dào ấm áp, không đành lòng để ông phiền lòng vì hai người mình, vì thế mỉm cười gật gật đầu.

Dương Thần cũng thở phào một cái, lão nhân coi như là giúp đỡ, bản thân không phải là bế tắc rồi sao? Bằng không ai ăn no sáng sớm lại giết dê nướng thịt xiên.

Quách Tuyết Hoa có chút u oán nhìn cha chồng một cái, bà còn đau lòng con trai thế mà lại ăn nói khép nép lấy lòng con dâu, lại nói cũng không biết vì sao lại như thế này, không chừng là Lâm Nhược Khê không đứng trước?

Nhưng bà cũng không dám trái ý Dương Công Minh, đành phải chịu đựng yên lặng không nói lời nào.

Sau bữa sáng, tuy Lâm Nhược Khê vẫn không nói chuyện với Dương Thần, nhưng ít ra cũng không biến Dương Thần thành không khí, dẫn theo Lam Lam, một nhà ba người xuất phát đến cao ốc bách hóa trong nội thành.

Cùng lúc đó, Tuệ Lâm đột nhiên gia nhập buổi biểu diễn ca nhạc đêm giao thừa, tin tức đã khuếch tán trên internet, trở thành tiêu điểm của truyền thông và dư luận của mọi người, con đường do Lâm Nhược Khê khai thông, khiến dư luận dần dần hướng về việc Tuệ Lâm dừng cảm trở lại, mạnh mẽ trở về.

Dù sao, Tuệ Lâm vốn có rất nhiều fan trên thế giới, công chúng cũng sẽ không thực sự quan tâm nhiều đến cuộc sống cá nhân, cũng không quá tin tưởng truyền thông bát quái.

Bởi vậy, vốn thu xếp công chiếu bộ phim điện ảnh có chút bị lạnh nhạt, cũng thuận theo mà ấm lên, tập trung rất nhiều ánh mắt...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1355

Không Phải Không Giúp

Thời điểm chạng vạng, dưới tòa nhà Cục Giáo dục Trung Hải, bãi đỗ xe. Bởi vì là lễ mừng năm mới, ngoại trừ vài nhân viên tăng ca, đại đa số đều đã về đến nhà, cho nên bãi đỗ xe cũng chỉ có vài chiếc xe.

Lý Tinh Tinh khoác chiếc túi màu trắng, đi ra từ cửa lớn, bên trong áo lông đen khoác ngoài chỉ mặc một bộ váy lông dê, nhìn có chút mỏng manh, nhưng cô hiện giờ không hề cảm thấy lạnh.

Đi đến trung tâm bãi đỗ xe, Lý Tinh Tinh lấy ra một cái chìa khóa mới tinh từ trong túi, đi về hướng chiếc xe SLK350 màu đỏ.

Bởi vì tiền Dương Thần giao tiền đủ nhanh đủ nhiều, cho nên chiếc xe chiều qua đã đến tay Lý Tinh Tinh, cô hôm nay có chút không quen lại rất ngọt ngào và hưng phấn mà lái chiếc xe mới của chính mình đi làm.

Lý Tinh Tinh tự nhận mình không phải người thích khoe khoang, cũng không cảm thấy hiện tại trong xã hội này một chiếc xe hơn một triệu là rất được, nhưng có lẽ bởi vì đây chính là lễ vật người đàn ông mình yêu tặng mình, nên cô rất hy vọng đây không phải là tét, bằng không có thể khiến rất nhiều đồng nghiệp nhìn thấy.

Vừa muốn mở cửa xe chiếc xe tao nhã này ra, từ chỗ ngoặt phía trước, một chiếc Ferrari màu xám trong chớp mắt đã dừng bên cạnh Lý Tinh Tinh.

Cửa xe hạ xuống, Mông Triết Tân ánh mắt vài phần kinh ngạc nhìn Lý Tinh Tinh trên đường, lại nhìn cái chìa khóa trên tay Lý Tinh Tinh, miễn cưỡng hỏi:

- Tinh Tinh, đây là xe của em?

Lý Tinh Tinh biết ý tứ của người đàn ông này, gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, Cục phó, cảm anh lúc trước đưa em đi, sau này không cần làm phiền anh nữa.

- Là Dương Thần kia tặng em sao?

Mông Triết Tân truy hỏi.

Lý Tinh Tinh không do dự,

- Đúng vậy.

- Em có biết hắn đã kết hôn không, vợ hắn là Chủ tịch Lâm Nhược Khê của Ngọc Lôi.

Mông Triết Tân có chút khó chịu nói.

Lý Tinh Tinh kinh ngạc nhìn gã, lập tức không hờn giận nói:

- Em nghĩ đây là việc riêng của bọn em, Cục phó Mông, anh điều tra bối cảnh người khác như vậy là rất không lễ độ, nếu không có chuyện gì khác,

em đi trước.

- Đứng lại!

Mông Triết Tân cao giọng, chất vấn:

- Rốt cuộc Dương Thần kia có cái gì tốt? Anh một mảnh chân thật theo đuôi em, em không cho anh nửa cơ hội, còn người đàn ông có vợ kia, em lại muốn mặt dày mày dạn mà tiếp cận? Em nói cho anh biết hẳn rốt cuộc hơn anh cái gì?

Sắc mặt Lý Tinh Tinh tái nhợt, cảm nhận được lửa giận trong mắt Mông Triết Tân, nhưng không sợ hãi, mà cũng rất phần nộ.

- Em không cần bắt cứ người đàn ông nào, so sánh với người đàn ông mà em yêu, tình cảm không phải mua và bán, cũng không phải đồ vật, không thể dùng tiêu chuẩn để cân nhắc, Cục phó Mông, em tôn trọng anh, nhưng cũng mời anh tôn trọng cuộc sống cá nhân của em, bởi vì anh căn bản không hiểu.

Lý Tinh Tinh không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Đúng lúc Mông Triết Tân muốn phát hỏa, một chiếc Bentley màu đen tiến vào cửa Cục Giáo dục, chậm rãi đi tới bên cạnh chiếc Ferrari của Mông Triết Tân.

Mặt Mông Triết Tân lộ ra vẻ ngoài ý muốn, mà Lý Tinh Tinh lại khó hiểu, lúc này có nhân vật lớn nào có thể đến đây.

Rất nhanh, một phu nhân thân khoác áo ba đờ xuy màu trắng da cò, tóc cuộn lên, đôi môi đỏ mọng điểm lệ đi xuống từ xe Bentley.

Phu nhân chỉ mặc một chiếc váy ngắn màu đen, tất chân phía dưới màu trắng cùng đôi giày cao gót màu bạc, hiển lộ toàn bộ vẻ gợi cảm xinh đẹp, hé ra khuôn mặt trái xoan trắng nõn, nhưng trên đó là một vài nếp nhăn. Có thể nhìn ra được, thường ngày tiêu không ít tiền để tạo hình.

- Con trai ngoan của mẹ, may mà vẫn ở đây, đường hơi tắc, mẹ còn tưởng không kịp tới lúc con hết giờ.

Phu nhân cười dài đi tới bên cửa xe của Mông Triết Tân.

Lý Tinh Tinh hơi giật mình, người phụ nữ này nhìn cũng là bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, lại là mẹ Mông Triết Tân?

Sắc mặt Mông Triết Tân hình như không hề tốt, đen xì nói:

- Bà tới làm gì?

- Rõ là lạnh lùng, mẹ đương nhiên muốn về nhà mừng năm mới với con, nhiều ngày không gặp như vậy, không nhớ mẹ sao?

Phu nhân ai oán nói.

- Không có hứng.

Mông Triết Tân không kiên nhẫn nói:

- Bà đi đi, tôi còn có việc.

Phu nhân nghiêng người, nhìn Lý Tinh Tinh bên cạnh, đánh giá trên dưới một lát, trong mắt lộ ra vài phần ghen tị.

- A, thì ra là coi trọng một tiểu tiện nhân. Làm sao, các con hình như đang

cãi vãi gì đó, không ngờ còn có con gái nhà ai chướng mắt Nhị thiếu gia Mông gia ta?

Phu nhân khinh thường châm chọc nói.

- Trương Linh! Câm miệng!

Mông Triết Tân gọi thẳng tên, nhíu mày nói:

- Cút về xe đi! Ít ở đây nói vớ nói vẩn!

- Mẹ là mẹ con, sao có thể mặc kệ chứ, mẹ còn biết, cô nàng này tên là Lý Tinh Tinh, nhà ở đâu cũng rõ ràng.

Trương Linh đắc ý nói.

Lý Tinh Tinh không biết thế nào mà cảm thấy có chút ghê tởm, ánh mắt người phụ nữ này nhìn mình, tràn ngập các loại oán độc cùng không chịu nổi.

- Bà dám điều tra người bên cạnh tôi? Trương Linh, bà có phải là ngày tháng vui vẻ sống lâu rồi không chịu được?

Mông Triết Tân quát.

Trương Linh hừ lạnh một tiếng,

- Con chỉ biết gào lên với mẹ, bởi vì mẹ không nở không để ý con... không có lương tâm. Tiểu cô nương người ta đều không cần con, con vẫn còn hung hăng, ai bảo mẹ con là ta khoan dung độ lượng chứ?

- Hừ, hôm nay chính là ông nội con đến Trung Hải, và các đại thúc cũng đến, con nếu tiếp tục vì tiểu tiện nhân này mà về nhà muộn, vậy ba con có thể lột mấy tầng da con!

Trương Linh cười lạnh vài tiếng, lắc mông quay về xe mình, bảo lái xe quay đầu đi.

Mông Triết Tân dường như ý thức được tình hình không quá trùng hợp như vậy, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Tinh Tinh một cái, lại âm trầm nhìn chiếc xe màu đỏ trên đường, dùng sức nhấn chân ga, chiếc Ferrari đi ra khỏi cửa lớn Cục Giáo dục, nghênh ngang mà đi.

Lý Tinh Tinh đứng trong gió rét cảm thấy có chút không hiểu ra sao, mặc dù có chút bức mình, nhưng quay đầu lại nhìn chiếc xe mới, lòng lại trở nên ấm áp, không nghĩ nhiều nữa.

Mà Lý Tinh Tinh cũng không biết, cơn tức của Mông Triết Tân lúc này không hề tiêu tan.

Vừa lái xe, Mông Triết Tân vừa ngồi làm bầm lều bầu cười lạnh.

- Được... hay cho Lâm Nhược Khê cô, mặc kệ người đàn ông của mình, còn để hắn mua xe mới cho tình nhân... thực có bản lĩnh... Dương Thần, dùng tiền trong túi vợ mình, là muốn làm nhục tao sao... tên ngu xuẩn ăn cơm mềm, ông thật muốn xem mày có thủ đoạn gì, có thể đoạt phụ nữ với ông.

Thì thảo một lát, Mông Triết Tân lấy di động ra, bấm một số điện thoại...

Sau khi điện thoại thông, bên kia lập tức truyền đến tiếng cười sảng khoái

của đàn ông,

- Ha ha, Cục phó Mông, sao lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho tôi? Không phải là nên đến dự tiệc mới đúng sao?

- Chú Trần, đừng nói như vậy, chú là trưởng bối của cháu, nên chúc tết chú còn chưa chúc nữa.

Mông Triết Tân khách khí nói.

- Đột nhiên khách khí như vậy, Trần mỗ ta thật sự có chút thụ sủng nhược kinh, Nhị công tử là không chuyện gì thì không xuất hiện, lẽ nào có chuyện gì cần Trần mỗ chuyển lời?

Người đàn ông họ Trần này đương nhiên cũng làm không ít loại chuyện này.

Mông Triết Tân lại cười nói,

- Chú Trần, chú chính là Phó Sở trưởng Sở Bảo vệ môi trường, quyền của chú, chuyện nhỏ nào cần báo cáo với cha cháu, có thể trực tiếp thực hiện...

Phó Sở trưởng Trần ha ha nói:

- Ta biết là tiểu tử cháu có việc, nói đi, chuyện Trần mỗ có thể giúp, tuyệt đối không từ chối.

Mông Triết Tân lộ ra chút ý cười âm u, nói:

- Chú Trần, là như vậy... Lâm Nhược Khê của Quốc Tế Ngọc Lôi có chút trái ý cháu, khiến cháu thật mất mặt, trong lòng cháu có cơn tức không thể trút ra, cháu muốn cô ta biết thủ đoạn của cháu... Dưới Quốc Tế Ngọc Lôi không phải có không ít xí nghiệp dột hóa chất sao, có thể giúp cháu nghĩ cách gây chút phiền toái cho mấy xí nghiệp đó, ảnh hưởng một chút đến tuyến sản xuất của Ngọc Lôi...

-Ồ....

Phó Sở trưởng Trần thở dài một hơi, vài phần khổ sở nói:

- Ôi! Mông Nhị thiếu à! Chuyện này không phải chú Trần không giúp, nếu là công ty khác, cho dù có máu mặt ở Trung Hải, mấy gia đình hào môn như Chu gia đó tài sản trên trăm tỷ, có quan hệ chống đỡ, ta cũng không nói hai lời, muốn làm sẽ làm! Nói đóng cửa sẽ đóng cửa mười mấy hai mươi căn!

- Nhưng... đó là Ngọc Lôi à! Lâm Nhược Khê của Quốc Tế Ngọc Lôi cũng không phải thương nhân bình thường, hậu đài của người phụ nữ đó nói ra có thể hù chết người! Mông Nhị thiếu cháu sao lại có mâu thuẫn với cô ta thế! Quá hồ đồ rồi!

Mông Triết Tân hơi kinh hãi, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Phó Sở trưởng Trần sợ hãi một người như vậy, từ trước đến nay đều là dựa vào chỗ dựa là cha mình, diều võ dương oai, làm việc cho mình cũng chưa bao giờ hàm hồ, còn nói tốt cho mình trước mặt cha.

- Sao thế, chú Trần... Lâm Nhược Khê kia không phải là có chút thủ đoạn kinh doanh sao, cũng chỉ là chinh lý một hai xí nghiệp của gia tộc thôi,

người nhà cô ta đều chết hết rồi, làm sao có thể có hậu đãi rất mạnh?
Mông Triết Tân kinh ngạc nói.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1356

Tên Diên Dương Gia

Phó Sở trưởng Trần nuốt một ngụm nước bọt, giận dữ nói:

- Lâm Nhược Khê đích xác hiện nay xem ra không có bối cảnh thâm hậu gì, nhưng Mông Nhị thiếu gia à, cháu có thể ngẫm lại, cái bánh ngọt Quốc Tế Ngọc Lâm lớn như vậy, chẳng lẽ các công ty lớn khác không muốn cắn vài miếng sao? Lâm Nhược Khê mạnh hơn nữa, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ đầu óc kinh doanh cao siêu mà thôi, không thể thuận gió thuận nước như vậy...

- Suy cho cùng, không phải mọi người sợ Lâm Nhược Khê, mà là chồng cô ta Dương Thần kia vẫn âm thầm bảo vệ cô ta, đó chính là Đại thiếu gia Dương gia Yến Kinh!

- Cái gì?

Mông Triết Thân nghi ngờ mình nghe lầm, di động run lên, thiếu chút nữa đâm xe vào vòng bảo vệ đường cao tốc, do dự hỏi:

- Dương gia Yến Kinh? Chú là nói... tên tiểu tử tên Dương Thần kia, là Dương Thần của một trong tứ đại gia tộc Dương gia Yến Kinh?

- Chẳng phải như vậy sao! Có hậu đài này, hơn nửa quân khu Giang Nam đều bằng lòng vì Lâm Nhược Khê bán mạng, ai ăn no không có việc lại đi chống lại người phụ nữ đó?

Phó Sở trưởng Trần cười khỏ nói.

Sắc mặt Mông Triết Tân xanh mét, gã đương nhiên từng nghe nói những nhân vật chủ yếu của Tứ đại gia tộc, nhưng lúc trước gã không cùng xuất hiện với những gia tộc Yến Kinh đó, thứ hai là, gã cũng không quá để ý tới, đến Trung Hải kỳ thật cũng là lấy tiếng, lẩn lộn lấy chút lý lịch, cũng không tính tiếp tục lâu dài ở Trung Hải, gã đi tuyến con đường giáo dục này, lại càng không thể quan tâm mấy xí nghiệp kia, đối với việc này cũng không hiểu rõ.

Tứ đại gia tộc Yến Kinh mặc dù các nhà quyền thế ở các nơi trong đất Hoa Hạ đều biết, nhưng dù sao lãnh thổ Hoa Hạ bao la, nơi nơi đều có rắn độc, lực uy hiếp của Tứ đại gia tộc cũng không thật sự khiến nhà quyền quý khắp nơi kiêng kỵ.

Có lẽ Dương gia cũng như vậy, gia tộc có quan hệ mật thiết với quân đội, ỷ vào quan hệ của quân đội, còn có thể uy hiếp khá xa, Ninh gia lại dựa vào hệ thống quan viên các địa phương, có lực ảnh hưởng nhất định.

Mà gia tộc giống như Lý gia, Đường gia, tuy thực lực hùng hậu nhưng rất nhiều quyền lực và tài lực đều nhận không ra người, sẽ không thật có thể làm

cho ‘Chư hầu’ khắp nơi thương gân động cốt, thật muốn vượt ra ranh giới Yên Kinh, không nhất định phải ai mạnh ai yếu.

Cộng thêm, Tứ đại gia tộc vì hình tượng, rất nhiều thời gian đều âm thầm tiến hành các tác động lớn, ngoại giới cũng không rõ ràng, cho nên thoát nhìn không có gì quá tài giỏi.

Những năm gần đây, lần khiến các nhà quyền thế chấn động nhất, có lẽ chính là tin đồn, Dương Đại thiếu gia “Thiên lý bồn tập”, máu tanh tàn sát quân khu Lương gia tỉnh Quảng.

Tuy rằng việc này bị quân đội kín đáo kiểm soát, dân chúng cũng là xôn xao nhiều cách nói không nguyên do, nhưng Lương gia thật sự là bị diệt môn không giả!

Cũng là lúc này, làm cho không ít đại gia tộc có nhận thức mới đối với Tứ đại gia tộc truyền thống Yên Kinh, mặc kệ ở giữa có đúng hay không, ít nhất là thực lực của Dương gia, không thể khinh thường!

Việc Dương Đại thiếu gia kiêu ngạo ngang ngược, thực lực lại cao có phần không tuân theo chuẩn mực cũng khiến không ít người vừa bội phục lại kiêng dè.

Việc này, đối với Mông gia mà nói thì hơi xa, dù sao cũng cách một hai tỉnh, đối với Mông Nhị thiếu gia Mông Triết Thân đi theo đường quan trường mà nói, càng không có quan hệ gì!

Cho nên, Mông Triết Tân mới không nghĩ đến, Dương Thần này nhìn giống một bó to người đi đường tùy tay nắm lấy, thế nhưng chính là Dương Đại thiếu gia ‘Sát nhân cuồng ma’ trong truyền thuyết?

Vừa nghĩ tới chính mình tự nhiên đối đầu với Dương Thần, khiến cho toàn thân Mông Triết Tân đổ mồ hôi lạnh, có chút nghĩ mà sợ.

- Mông Nhị thiếu gia, thừa lúc chuyện chưa lớn ra, chúng ta liền coi như chưa phát sinh chuyện gì đi, thật sự muốn đi chọc giận con sư tử đang ngủ này, vậy chính là mất nhiều hơn được, cho dù Mông lão gia tự mình ra mặt, cũng chưa chắc đã chống đỡ được kẻ điên Dương gia kia!

Phó Sở trưởng Trần khuyên nhủ.

Mông Triết Tân phục hồi tinh thần, không vui nói:

- Nói vậy, Dương gia cho dù có thực lực thế nào đi nữa, Mông gia ta sao có thể sợ? Đây không phải là thiên hạ của Dương gia, là của Trung ương! Cho dù Dương gia muốn động thủ với chúng ta, Trung ương sẽ đồng ý sao?

- Hơn nữa phía trên còn có Thủ tướng Ninh phải quản đại cuộc, phía trên Thủ tướng Ninh không phải còn có một vị thủ trưởng nữa sao? Thủ trưởng sao có thể để Trung Nguyên Hoa Hạ nguy hiểm đại loạn, để Dương gia động binh với Mông ta chúng ta?

- Hắc hắc, Mông Nhị thiếu gia phân tích có lý, điều này cũng đúng, Dương gia dù sao chỉ là uy tín trong quân đội cao, từ lúc Dương Phá Quân đến quân khu Giang Nam, Dương Nhị thiếu gia lại chết trận, quân đội thật sự

bị Dương gia nắm giữ kỳ thật không nhiều lắm, Mông gia đương nhiên không thật sợ bọn họ.

Phó Sở trưởng Trần lập tức vượt mông ngựa nói.

Mông Triết Tân lúc này mới thoải mái ra chút, nhưng gã không ngốc, biết việc này phải chấm dứt ở đây, bằng không gã ở trong gia tộc cũng chịu không nổi, không lý do gì vì một phụ nữ mà chọc vào Dương gia.

- Chú Trần, việc này coi như cháu chưa từng đề cập qua, chỗ cha cháu...

- Hắc hắc, hiểu rồi.

Phó Sở trưởng Trần thấp giọng cười nói:

- Nửa chữ cũng không lọt vào lỗ tai Sở trưởng đâu...

Mông Triết Tân lúc này mới hài lòng cười, nói lần tới mời ông ta ăn cơm, sau đó liền cúp điện thoại.

Gã còn suy nghĩ, có phải nên tìm cơ hội để bắt tay thân thiện với Lý Tinh Tinh không, tặng chút quà cho Lý gia, để vợ chồng lão Lý nói tốt vài câu cho mình trước mặt Dương Thần, cho dù không thành bạn bè, cũng không cần phải thành kẻ địch.

Sau khi biết Dương Thần là người của Dương gia, Mông Triết Tân tự nhiên hoàn toàn hiểu được chuyện Lâm Nhượng Khê chẳng hề quan tâm, không phải là Chủ tịch Ngọc Lôi sao, sau khi gả cho Dương Đại thiếu gia, còn dám quản người ta có tiểu thiếp hay không sao?

...

Yến Kinh, Dương gia đại viện.

Cơ hồ thời gian cả một ngày, đều có đủ loại quan viên đại gia tộc đến thăm hỏi Dương Công Minh, cảnh này khiến Dương gia trong ngoài bận tới mày tới mặt.

Mãi đến khi chạng vạng mới tính là bắt đầu vắng vẻ, vốn tưởng không có ai có thể đến thăm hỏi vào thời gian này, càng không ngờ, một chiếc Audi màu trắng chậm rãi tới, xuống xe là Vân Miêu sư thái thân mặc quần áo ni cô, hiển nhiên là vừa làm xong vài việc ở chỗ Viêm Hoàng thiết lữ.

Trên mặt Vân Miêu không nhìn ra biểu cảm gì, vẫn là sắc mặt trước sau lãnh đạm, cũng không để người khác báo cáo, rất tự nhiên đi vào phòng khách riêng.

Người của Dương gia cũng biết, Vân Miêu là người Lâm gia, có quan hệ đặc thù với Lâm Nhượng Khê, cho nên không dám chậm trễ, Dương Công Minh, Dương Phá Quân và Quách Tuyết Hoa cũng đều ra gặp mặt.

Đám người dưới đem lên một ấm trà, sau đó cung kính lui xuống, để lại chỗ trò chuyện cho các chủ nhân.

Vân Miêu cũng chỉ hạ người hành lễ với Dương Công Minh, những người khác ở đây bà cũng không thể nào để vào mắt, lão ni cô tuy lớn tuổi, nhưng duy trì vẻ xinh đẹp, tính khí cũng cao.

- Lâm phu nhân, trẻ thế này vẫn đến quý thủ chúng tôi, hẳn là tính toán

cùng Dương gia chúng tôi qua đêm 30?

Dương Công Minh cười hỏi.

Vân Miếu bị hỏi như vậy, nghĩ đến Lâm gia bản tông hiện nay tàn lụi, có chút cảm thán, nhưng lắc đầu nói:

- Tuy chồng tôi đã mất, nhưng gia tộc Lâm gia vẫn còn, lát nữa tôi sẽ quay về.

- A, vậy lại gây nên chuyện gì sao?

Vân Miếu thở dài, nhìn trái phải xung quanh,

- Dương Thần không có nhà?

- Chắc là sắp về rồi, cùng vợ và con gái ra ngoài mua đồ, cũng đi hơn nửa ngày rồi.

Dương Công Minh nói.

Vân Miếu nhíu mày,

- Việc này... kỳ thật tốt nhất là nó có thể có mặt, dù sao cũng là về cháu gái Tuệ Lâm của tôi và Dương Thần, tôi là người nóng vội, có vài việc muốn biết rõ ràng, bằng không qua năm mới cũng không ổn định.

- Chuyện của Tuệ Lâm và Dương Thần?

Cái này khơi dậy hứng thú của Quách Tuyết Hoa, nghi ngờ nói:

- Lâm phu nhân, chẳng lẽ... Tuệ Lâm cùng với con trai tôi...

Cũng khó trách Quách Tuyết Hoa lập tức nghĩ đến điều này, bởi vì loại chuyện này thật sự không ít lần rồi.

Những người khác cũng đều kịp phản ứng, Dương Công Minh cũng lộ ra một chút khác thường, dù sao ông ta biết, Lâm Nhược Khê đối đãi với Tuệ Lâm như em gái, mà Dương Phá Quân lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Vân Miếu vài phần ảo não nói:

- Mọi người có thể còn không biết, chính miệng Tuệ Nhi nói cho tôi biết, những ngày nó và Dương Thần mất tích kia, đã biểu lộ tình cảm, hai người đã đến với nhau.

- Tôi biết Tuệ Lâm không phải đứa trẻ tùy tiện, nó cho tới bây giờ đều thật thà nhạy cảm, một khi đã quyết định, bà nội như tôi đây cũng không có cách kéo nó trở về.

- Cũng may tiểu tử Dương Thần kia tuy rằng phong lưu, nhưng cũng có năng lực, chưa từng thấy nó để người phụ nữ của mình chịu thiệt, nó cũng có quan hệ lớn cùng sư huynh tôi và phái Thục Sơn, tôi cũng đồng ý để Tuệ Nhi và nó...

Mọi người Dương gia không khỏi có chút ngoài ý muốn, không ngờ Vân Miếu quá dễ dàng đồng ý như vậy.

Nhưng, đó cũng không phải tin tức gì tốt, mọi người đều biết buổi sáng, quan hệ của Dương Thần và Lâm Nhược Khê căng thẳng, bây giờ nếu lại để Lâm Nhược Khê biết Tuệ Lâm thế mà cũng tự định chung thân với Dương Thần, không biết sẽ làm tình thế biến thành cái dạng gì!

Tất cả mọi người đều không khỏi bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Dương Công Minh lại nghĩ được nhiều hơn, trầm ngâm hỏi:

- Lâm phu nhân, bà tới đây, hẳn là có chuyện khác muốn nói, mới vội vã tới như vậy?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1357

Thế Giới Tận Cùng

Vân Miểu khâm phục nhìn Dương Công Minh, thầm nghĩ vẫn là lão gia hiểu biết sâu xa, cười nói:

- Đúng vậy, tôi tới đây, là muốn giành một chút tôn nghiêm cho Lâm gia.

- Hử?

Dương Công Minh có hứng thú,

- Nói nghe xem.

Vân Miểu có chút bất đắc dĩ thở dài nói:

- Nói thì có chút buồn cười, bản tông Lâm gia chúng tôi hiện tại chỉ còn một con gái là Tuệ Nhi, không phải bởi vì quan hệ với Dương Thần, tôi vốn tính kén rể cho nó, sau đó tiếp tục dâng hương hỏa cho Lâm gia.

- Nhưng hiện giờ, nó nếu theo Dương Thần, vậy Dương Thần không có khả năng ở rể, tôi cũng không si tâm vọng tưởng như vậy, huống chi Tuệ Nhi cũng không phải chính thể.

- Lâm gia tôi tuy không bằng Dương gia, nhưng cháu gái duy nhất không làm nổi chính thất, cũng không thể chịu thiệt vô ích.

Nói tới đây, không ít người Dương gia đã lộ ra vài phần hiểu được.

Vân Miểu tiếp tục nói:

- Có thể các vị không biết, thân thể Dương Thần bởi vì quan hệ tu luyện nên rất khó cùng người phụ nữ bình thường sinh con, như Tuệ Nhi của chúng tôi hiện giờ nhân họa gặp phúc, đã bước vào cảnh giới Hóa Thần, sau khi được Tướng quân Thái giúp đỡ, có thể ở lại thế tục lâu dài. Cho nên, sau này nếu nó ở cùng với Dương Thần... So với người phụ nữ khác, càng có thể mang thai.

Tin tức này làm cho ánh mắt chờ mong của Quách Tuyết Hoa tỏa sáng, dù sao hiện giờ chỉ có mình Lam Lam, lại còn “không phải con ruột”, người làm bà sớm đã muốn có một cháu gái ruột rồi, mặc kệ là người phụ nữ nào, chỉ cần là phụ nữ của Dương Thần, bà đều có thể tiếp nhận.

Vân Miểu dừng một chút, nghiêm túc nói:

- Tôi không hy vọng xa vời, nếu sau khi thực sự có con, Dương gia có thể đổi họ cho đứa trẻ thành họ Lâm. Nhưng tôi hy vọng, nếu Tuệ Nhi thật sự có thể mang thai, vậy nếu bọn chúng sinh ra đứa trẻ thứ hai, sẽ để đứa trẻ đó vào Lâm gia chúng tôi... thừa kế nhất mạch Lâm gia, Dương lão Nguyên soái nghĩ thế nào?

Lời này vừa nói ra, tuy đã sớm có chuẩn bị, nhưng mọi người Dương gia vẫn gắt gao trầm mặc, Dương Phá Quân bọn họ đều hồi hộp nhìn Dương

Công Minh.

Tuy lấy số lượng phụ nữ xung quanh Dương Thần hiện tại, tương lai không có gì bất ngờ xảy ra, có thể có không ít con cái, nhưng mỗi một cốt nhục đều mà cốt nhục ruột thịt của Dương gia, làm sao có thể dễ dàng nói là họ Lâm?

Nếu như đứa trẻ thứ hai là con gái còn được, nếu là con trai, đối với gia tộc lấy quân đội làm chủ như Dương gia, vậy quá quá đáng rồi!

Dương Công Minh lúc này cầm chén trà, thổi hoa cúc và táo đỏ trên mặt, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà Bát Bảo, lại chậm rãi bỏ xuống.

Lão nhân hí mắt cười nói:

- Ý tưởng của Lâm phu nhân, lão nhân tôi có thể hiểu được, nói dối tông đường, từ trước đến nay đều là đại sự của tông môn Hoa Hạ chúng ta, dù sao bất hiếu có ba, không có hậu đại là lớn nhất.

- Nếu muốn đứa con thứ hai của Tuệ Lâm sửa thành họ Lâm, cũng không phải không thể... Nhưng... phải có điều kiện hạn chế.

Mắt Vân Miêu sáng ngời, lộ ra tia hưng phấn,

- Cứ nói đừng ngại.

Dương Công Minh giờ đầu ngón tay lên nói:

- Thứ nhất, đứa trẻ này nếu họ Lâm thì phải là người thừa kế Lâm gia, đương nhiên không được phân bất cứ gia sản gì của Dương gia tôi. Thứ hai, giáo dưỡng đứa trẻ đều do Lâm gia phụ trách, nói cách khác, tất cả mọi chuyện của cháu trai Dương Thần kia, sẽ không truyền lại cho đứa trẻ, bao gồm cả việc đứa trẻ muốn tu luyện, cũng không thể dùng công pháp của Dương gia.

Vân Miêu vừa nghe, nhất thời không hồn giận nói:

- Dương lão Nguyên soái, điều hạn chế gia sản thứ nhất, tôi có thể nhận, nhưng công pháp “Vãng niệm diễn sinh kinh” chính là xuất phát từ phái Thục Sơn tôi, dựa vào cái gì mà thuộc sở hữu của Dương gia?

- Đúng là xuất từ Thục Sơn, nhưng hiện giờ biết được công pháp này chính là người của Dương gia tôi, cũng chính là gốc rễ lập thân của Dương Thần, nếu dễ dàng truyền cho gia tộc khác, sẽ rất dễ ảnh hưởng đến địa vị của Dương gia tôi, không thể không đề phòng.

Dương Công Minh bình tĩnh nói:

- Chính cái gọi là thân bất do kỷ, lão nhân tôi không có cái gì mà tâm địa Bồ Tát đại từ đại bi, còn sống ngày nào, sẽ vì lợi ích của gia tộc tranh thủ ngày đó.

- Nhưng đứa trẻ kia không phải cũng có huyết thống Dương gia sao?

Vân Miêu khó chịu nói.

Dương Công Minh lắc đầu,

- Không phải họ Dương, mà lại bởi vì thân phận không nhập vào từ đường bản tông, đảm đương cũng không phải vinh quang của Dương gia,

đương nhiên sẽ không tính là người chính thức của Dương gia. Huyết thông? Đó là thứ yếu, bằng không tôi cũng sẽ không để Lam Lam tiến vào Dương gia tộc phổ.

- Đây... đây thật khinh người quá đáng!

Vân Miêu giận dữ đứng dậy, bà ta chính là muốn dựa vào lực lượng của Dương Thần để khiến cháu mình có thể quật khởi, vì Lâm gia bước lên đánh hạ hòn đá nền tảng, nếu không thể truyền thừa công pháp trên người Dương Thần kia cùng ngoại lực phụ trợ, vậy nói muốn xuất đầu nào có dễ dàng?

Quách Tuyết Hoa lúc này đứng dậy nói:

- Lâm phu nhân, xin đừng gia tăng vậy bản, khiến một người đôi họ đã là chuyện hồ thẹn đối với Dương gia chúng tôi rồi, không thể tiếp tục trả giá thêm nữa.

Dương Công Minh vừa lòng nhìn con dâu, loại thời điểm này, cũng nên có nữ chủ nhân trong nhà đứng lên phản kích, dù sao ông ta cũng là trưởng bối nam.

Vân Miêu nghiêng răng nghiêng lợi, vừa lúc muốn nói, cũng vừa lúc hướng ra ngoài cửa thấy, cười nói:

- Được, Dương Thần đã về, việc này tôi muốn hỏi trước mặt nó, nếu nó nói có thể, vậy các người ai cũng đừng nghĩ ngăn được!

- Hừ! Tiểu tử kia dám làm chuyện bất lợi đối với gia tộc, chúng tôi ai cũng không tha cho nó!

Dương Phá Quân nói.

Vân Miêu khinh thường nhìn ông ta một cái, ra đứng ở cửa.

Quả nhiên, thân ảnh Dương Thần xách theo túi lớn túi nhỏ hiện ra ở cửa lớn, mua không ít đồ vật này nọ, bởi vì nhẫn trữ vật cũng đã đầy, buộc lòng tự mình cầm.

Lâm Nhược Khê bên cạnh dường như tâm tình tốt lên rất nhiều, nắm tay Lam Lam, vừa nói vừa đi tới, quả nhiên mua sắm đúng là xoa dịu tâm tình khó chịu của phụ nữ.

Vốn nhìn thấy một màn này, mọi người Dương gia nên yên tâm mới phải, nhưng hôm nay Vân Miêu vừa tới, thật đúng là gió nơi đầu ngọn sóng!

Nhưng, lúc này cũng không thể đuổi Vân Miêu đi!

- Dương Thần! Cháu cuối cùng cũng về! Ta hôm nay chính là vì Tuệ Nhi nhà ta hỏi cho rõ ràng! Xem cháu có phải là lòng lang dạ sói hay không!

Vân Miêu cao giọng nói.

Dương Thần bởi vì không có cách nào sử dụng thần thức, lúc này mới chú ý tới dáng người cao ngạo đứng chờ ở cửa là ai, Vân Miêu một thân áo ni cô, như thế nào cũng giống cảm giác “bùa đòi mạng”?

Nghe âm thanh này, Lâm Nhược Khê nhíu mày, vừa rồi còn mang theo ý cười đã muốn lạnh đi.

Dương Thần để đồ vật ở cửa, để cho đám người hầu cầm vào hậu viện, có

chút không yên nhìn mọi người trong phòng, xấu hổ cười nói:

- Vân Miêu sư thái, đây là có ý gì?

Hai con người Vân Miêu tràn đầy ánh sao, cao giọng nói:

- Ta chỉ hỏi cháu một câu, đứa trẻ sau này cháu và Tuệ Nhi sinh ra, cháu rốt cuộc có thể tuyệt đối phụ trách hay không?

Àm Àm!

Giống như sấm rền bên tai!

Không chỉ có đầu óc Dương Thần muốn nổ tung, Lâm Nhược Khê ở bên cạnh sắc mặt cũng trắng bệch, mặt không có chút máu, giống như hoàn toàn bị đông cứng tại chỗ!

Dương Thần giật mình nhìn Vân Miêu, môi run run, hoàn toàn không thể hiểu được Vân Miêu đây là làm sao, Vân Miêu làm sao biết chuyện của mình và Tuệ Lâm? Tuệ Lâm chưa từng nói chuyện này với mình?

Lại nhìn Lâm Nhược Khê ở bên cạnh, thấy Lâm Nhược Khê cả người như sắp chìm trong một mảnh âm u, tim Dương Thần đập dồn dập đến không thể chịu nổi!

Vân Miêu nhìn thấy sắc mặt hai người như vậy, hoài nghi nói:

- Sao, chẳng lẽ chuyện cháu và Tuệ Nhi, chưa từng nói ra sao? Việc gì phải kinh ngạc như vậy, cháu không phải là đứa giống Tuệ Nhi nhà ta chứ, cháu nếu dám thay lòng đổi dạ, làm tổn thương một mảnh tình si của Tuệ Nhi, ta dù phải liều mạng cũng không tha cho cháu!

Lâm Nhược Khê ở bên cạnh nghe nói như vậy, hồn bay phách lạc hai mắt vô thần, trong đầu hiện lên hình ảnh ngày hôm qua đến sân bay đón Tuệ Lâm, cười cười nói nói với Tuệ Lâm, đủ loại hình ảnh được Tuệ Lâm an ủi...

Bản thân còn khích lệ cô, khiến cho cô thả lỏng, cô ấy cảm kích nhìn mình...

Lâm Nhược Khê đột nhiên phát hiện, thì ra mình ngu xuẩn đến nhường nào, ngốc đến bị người khác đùa bỡn còn tự cho là cái gì cũng biết...

Trước mắt lộ ra một mảnh hắc ám, người đàn ông bên cạnh trở nên xa lạ, thế giới này, giống như là đi tới tận cùng!

- Nhược Khê! Nhược Khê... Em... Em nghe anh giải thích!

Dương Thần lúc này đã phát hiện ra ánh mắt kia của cô, trong mắt toát ra tử khí thông khô!

Vân Miêu cũng ý thức được chính mình dường như làm chuyện ác gì không ngờ tới, bởi vì lời nói này quá đả kích đối với Lâm Nhược Khê, giống như vượt quá xa tưởng tượng của cô!

Mọi người Dương gia gồm cả Dương Công Minh cũng chạy đến cửa, Quách Tuyết Hoa lại cảm lấy bàn tay lạnh như băng của Lâm Nhược Khê, loạng choạng nói:

- Nhược Khê à, con đừng như vậy, chúng ta cũng là vừa mới biết, Dương

Thần thật có lỗi với con, chúng ta thay con dạy dỗ nó được không? Con...
đứa trẻ này tay sao lại lạnh như vậy? Có phải bệnh rồi không?

Lâm Nhược Khê hoàn toàn không có phản ứng, không rơi lệ, cũng không nói chuyện, thậm chí hít thở cũng rất nhẹ, giống như mặc cho bị lung lay, ngơ ngác đứng bất động tại chỗ, như biến thành một con búp bê vải không linh hồn...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1358

Bão Táp Đêm 30

Vân Miêu thấy tình huống này thì nhú mày, không biểu cảm nói:

- Đây là có ý gì, chẳng lẽ vì Tuệ Nhi nhà chúng tôi mà cô làm ra bộ dáng này sao? Chẳng lẽ Dương Thần lúc trước chưa từng có người phụ nữ khác? Cô dù thế nào cũng là thiếu phu nhân Dương gia, lúc gả vào nhà giàu có đã nên có tâm lý chuẩn bị rồi, chẳng nhẽ ngay cả chút độ lượng đó cũng không có? Lẽ nào lại muốn gây áp lực cho chồng cô?

- Đủ rồi!

Dương Thần trong cơn giận dữ nhìn Vân Miêu, nếu không phải người phụ nữ này là sư muội của Tổng Thiên Hành, lại là bà nội Tuệ Lâm, chính mình quả thật muốn vả vào mồm bà ta mấy cái!

Vân Miêu một bước cũng không nhường, cao giọng nói:

- Tôi nói sai sao? Cô ta và Tuệ Nhi nhà tôi căn bản không có quan hệ chị em máu mủ thật sự, sao phải làm ra bộ dáng này, thật buồn cười!

Quách Tuyết Hoa lúc này cũng biết tình hình nghiêm trọng, che chở Lâm Nhược Khê nói:

- Lâm phu nhân, bà đừng khinh người quá đáng! Sao bà không nói đến chuyện bà hại bà của Nhược Khê đi? Bà không khoan dung nỗi chồng mình ở bên ngoài có tình nhân, hôm nay lại muốn Nhược Khê tâm bình khí hòa chấp nhận chuyện Tuệ Lâm, chẳng lẽ không cảm thấy buồn cười sao?

- Im miệng!

Vân Miêu tức đến sắc mặt đỏ bừng, chuyện năm đó vẫn là nỗi đau trong lòng bà ta, cho dù Lâm Chí Quốc đã qua đời rồi, nhưng vẫn còn tang bóng ma lau không đi kia, đối với bà của Lâm Nhược Khê bà ta hận thấu xương cũng không đủ, đương nhiên không hòa nhã với Lâm Nhược Khê.

- Cô có biết tôi là trưởng bối của cô không? Có người nào nói chuyện với trưởng bối như vậy không?

- Bà làm nhục Nhược Khê như vậy chính là vô lễ với Dương gia chúng tôi! Tôi mặc kệ bà có phải là trưởng bối hay không!

Quách Tuyết Hoa tức giận nói.

Hai người phụ nữ có tuổi cãi nhau ầm ĩ, căn bản không còn bộ dáng phu nhân quyền quý, chửi bới như những người phụ nữ chanh chua bình thường, có thể thấy rằng đã tức giận đến cực điểm, khiến cho mấy người đàn ông bên cạnh sắc mặt đen kịt không biết xen vào như nào.

Dương Thần căm tức trong lòng, nhưng không biết an ủi Lâm Nhược Khê như nào, cũng không thể làm trò cười cho mọi người, lại nói bản thân và Tuệ

Lâm căn bản không có gì.

Loại cách làm lừa mình dối người như này, Dương Thần không làm được, cũng không muốn tổn thương một người phụ nữ rồi lại làm thương tổn một người phụ nữ khác.

Đột nhiên, Lâm Nhược Khê hai mắt vẫn vô thần không lên tiếng lộ ra màn nước dày đặc, giống như một thanh đao sáng như tuyết, dưới ánh trăng tản ra hàn khí!

Quay mạnh người lại, cô đi tới cửa lớn bên ngoài!

- Nhược Khê em đi đâu?!

Dương Thần hô to một tiếng, nhưng bước chân Lâm Nhược Khê rất nhanh, cũng không có ý muốn dừng lại.

Lam Lam thấy mẹ muốn đi ra ngoài đã muốn chạy theo, nhưng lại bị Dương Thần bế lên.

- Lam Lam ngoan, ở nhà chờ ăn cơm, đừng chạy lung tung.

Dương Thần giao con gái cho Quách Tuyết Hoa đang có chút không biết làm sao, sau đó vội vàng đuổi theo.

Quách Tuyết Hoa ôm cháu gái, muốn gọi Dương Thần nhưng cũng hoàn toàn không gọi được.

Bé mập tuy còn nhỏ nhưng cũng biết cha mẹ mình hình như có mâu thuẫn, nhưng cô bé từ trước đến nay yên vui, biết bản thân mình không quản được nhiều chuyện, nghĩ nên ăn cơm chiều rồi, liền ngoan ngoãn ghé vào người bà nội.

Trong lúc nhất thời, mấy người Dương gia và Vân Miểu bị gạt sang một bên cũng không biết lên tiếng như nào, câu chuyện lâm vào cục diện bế tắc.

Đây là giao thừa, nhưng dường như căn bản không có chút không khí vui mừng của lễ mừng năm mới.

Dương Thần sau khi đuổi tới cửa lớn, muốn ngăn Lâm Nhược Khê, nhưng cô không có ý muốn dừng lại, sắc giọng trừng mắt liếc Dương Thần một cái, khiến tâm thần Dương Thần lạnh băng một chút, thất thần để cô sai bước đi qua.

Dương Thần không phải lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là lạnh lùng trên người phụ nữ, nhưng lúc này đây, so với bất kỳ lần nào lúc trước đều là băng hàn thấu xương!

Thật giống như ngâm toàn bộ xương cốt dưới băng nam cực, nháy mắt có thể mất đi tri giác!

Ánh mắt kia, thê lương, cứng cõi, lạnh lùng, còn kèm theo một tia điên cuồng khiến Dương Thần cảm thấy rất xa lạ, nhưng lại... có chút khác thường quen thuộc...

Thời gian ngắn ngủi như vậy, lúc quay đầu lại, Lâm Nhược Khê không ngờ đã lái một chiếc Audi đỏ phóng như bay qua!

Dương thần nhìn tốc độ lái xe của cô, không dám nghĩ nhiều thêm, sợ xảy

ra chuyện gì, nhanh chóng ngồi lên một chiếc BMW đen ở gần đó đuôi sát theo.

Do là thời gian gia đình đoàn viên, xe trên đường mặc dù nhiều nhưng cũng không tắc như ngày thường.

Dương Thần theo sát chiếc Audi đỏ của Lâm Nhược Khê, định vượt lên thì ngoài ý muốn phát hiện, kỹ thuật lái xe của Lâm Nhược Khê lại đặc biệt tốt như vậy?

Chiếc xe màu đỏ giống như có một tia sáng màu đỏ, không ngờ lại không chế đương vị và tính năng động cơ hoàn hảo như thế, không lãng phí chút động lực và thời gian nào, vô cùng khéo léo và siêu việt điều khiển một chiếc xe giữa dòng xe cộ.

Dương Thần tự cho là không kém nhiều so với dân đua xe chuyên nghiệp, bằng không lúc trước không thể hai lần vượt qua được tay đua có tiếng Vi Bá

Nhưng, giờ phút này đuổi theo phía sau Lâm Nhược Khê, lại phát hiện bản thân lái chiếc xe có tính năng ưu việt hơn so với xe của cô, nhưng một chút cũng không đuổi kịp

Từ khi nào thì kỹ năng lái xe của Lâm Nhược Khê lại trở nên điêu luyện tuyệt thế như vậy? Chẳng lẽ trước kia đều là giấu tài?

Rõ ràng lúc trước mang theo Lâm Nhược Khê di chuyển với tốc độ nhanh, người phụ nữ này đều sợ đến xanh cả mặt, nhưng hôm nay nhìn cô lái xe, lại nhanh nhẹn dũng mãnh hơn lúc ấy rất nhiều!

Lái xe phần lớn thời điểm là nhìn vào thiên phú, nhưng luyện đến trình độ nào đó, cũng cần tích lũy kinh nghiệm.

Dương Thần bỗng nhiên có loại cảm giác, kỹ thuật lái xe của Lâm Nhược Khê như thoát thai hoán cốt, căn bản không giống với kỹ thuật vốn có của cô?

Hai chiếc xe một đen một đỏ, trong đêm đen như hai dòng ánh sáng bay như tên bắn

Mất thấy, Dương Thần có thể đuổi kịp chiếc Audi đỏ kia, nhưng không ngờ, phía trước có một trạm đèn giao thông, cũng chính là thời điểm để tách mình ra!

Một chiếc xe chờ hàng từ bên hông lái tới, Dương Thần chỉ có thể phanh lại, chiếc xe trượt ngang rồi dừng lại, tránh được chiếc xe chờ hàng này.

Đạp mạnh vào vô lăng một cái, Dương Thần biết mình bị sắp đặt, Lâm Nhược Khê là cố ý chạy tới con đường này, có ý chọn thời điểm xe chờ hàng lao đến ngăn cách chính mình.

Cứ như vậy, chiếc Audi đã lái đi thật xa, Dương Thần chỉ có thể một lần nữa điên cuồng đuổi theo.

Lúc này, Dương Thần không còn lo lắng Lâm Nhược Khê có thể xảy ra tai nạn giao thông hay không, kỹ thuật lái xe của cô, cho dù người khác đụng

ngã lẫn ra cô cũng không hề bị tổn thương, dùng kỹ xảo như vậy để đuổi mình, nhất định có ý tưởng gì khác!

Chỉ hận hiện tại không thể dùng tu vi, bằng không có thể bay lên không trung, sẽ không có nhiều rắc rối như vậy!

Mười mấy phút đồng hồ sau, xe đi vào dưới tòa nhà Đài truyền hình Hoa Hạ, nơi này buổi tối chính là địa điểm chào xuân mới, bởi có rất nhiều ngôi sao nghệ sĩ ở đây nên người bình thường tuyệt nhiên không thể tiến vào.

Dương Thần lúc này mới hiểu được, Lâm Nhược Khê là tới tìm Tuệ Lâm!

Lòng nóng như lửa đốt muốn lái xe vào bãi đỗ xe, nhưng bảo an lại ngăn cản Dương Thần, yêu cầu đưa ra chứng minh, chỉ có khách quý đặc biệt mới có thể tiến vào.

Dương Thần gấp đến phát điên, Lâm Nhược Khê nhất định là khách quý của ông chủ lớn công ty giải trí, cho nên có thể thẳng đường mà vào, nhưng chính mình lại không phải!

Dương Thần đành phải đỗ xe BMW ở lề đường bên ngoài, ý là biên quân đội, không sợ có ai dám đến kéo đi, lúc này mới chạy một vòng vào tòa nhà Đài truyền hình.

Vừa chạy Dương Thần vừa gọi điện thoại cho Tuệ Lâm, vừa mới nói thông điện thoại, không đợi Tuệ Lâm nói cái gì đã vội nói:

- Tuệ Lâm, em nói chuyện của chúng ta cho bà nội em à?

Tuệ Lâm sững sốt, yếu ớt nói:

- Đúng vậy... Dương đại ca, anh không phải đã biết sao?

- Anh biết? Khi nào?

Dương Thần ngạc nhiên.

- Chính là ngày đó anh tỉnh lại, hỏi em có nói chuyện ở Vạn Yêu Giới cho bà nội hay không, em nói em nói rồi, anh còn nói không sao... Sao vậy, có vấn đề gì sao?

Tuệ Lâm sợ hãi hỏi.

Dương Thần ruột đều muốn thối ra, bản thân lúc đó quá sơ suất rồi, lúc trước còn tưởng Tuệ Lâm chỉ nói chuyện ở Vạn Yêu Giới, không ngờ còn bao gồm cả vấn đề phát sinh tình cảm của hai người.

Chuyện tới giờ cũng không kịp để ý mấy thứ đồ, Dương Thần đơn giản nói lại chuyện Vân Miêu đại náo Dương gia,

- Chị em bây giờ đã giận đến sắp không được rồi, hiện tại tới tìm em cũng không biết muốn làm gì, em giúp anh không chế cô ấy, đừng để cô ấy làm chuyện ngốc gì!

Tuệ Lâm nghe đến chuyện này, có chút muốn khóc,

- Bà nội... bà nội sao có thể như vậy! Em rõ ràng nói với bà là chuyện này để em tự nói... bà...

- Bà nội em là loại người nào em còn chưa hiểu sao? Bà kiêu căng đến không xong, lại xem em như con, sao có thể thật sự tất cả đều nghe theo em!

Dương Thần đối với Vân Miêu vẫn một bụng oán khí không có chỗ phát tiết.

Tuệ Lâm dường như quyết định, cắn răng nói:

- Đều là em không tốt... để em nói với chị, cho dù chị muốn đánh muốn mắng em em đều nguyện ý tiếp nhận. Dương đại ca... anh không cần lo lắng...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1359

Có Tin Không

Dương Thần lại không cảm thấy Lâm Nhược Khê sẽ đánh mất Tuệ Lâm, điều này dường như không hợp với tác phong trình độ của cô, nhưng vẫn vội vã muốn tìm cô để nói rõ ràng.

Mà Lâm Nhược Khê bảy tám phút trước đi vào trong tòa nhà Đài truyền hình đã đỗ xe xong, đi vào bên trong tòa nhà.

Vẻ mặt lạnh như băng của người phụ nữ này giờ phút này thoát nhìn khiến người khác sinh ra cảm giác không dám đến gần, chỉ cần nhìn từ phía xa, một đầu tóc đen buông xõa dài đến hông giống như một đóa tuyết liên khắc trên băng, đẹp động lòng người, lạnh thấu lòng người.

Nhân viên công tác ở Đài truyền hình, thậm chí một vài minh tinh nhìn thấy Lâm Nhược Khê đều sinh ra chút cảm giác kính sợ, không ai dám đi tới hỏi người phụ nữ này tới hậu trườngg làm gì.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê lướt nhẹ đến tấm biển trên cửa phòng nghỉ, nhanh chóng tìm kiếm.

Đến khi xác định căn phòng có biển ghi hai chữ “Lâm Tuệ”, Lâm Nhược Khê không chút do dự đẩy cửa vào!

Một mình trong phòng nghỉ xa hoa, Tuệ Lâm đã mặc trang phục biểu diễn là lễ phục dạ hội tơ lụa trắng, chỉ chờ đến giờ diễn để lên sân khấu biểu diễn, hát bài hát của cô.

Khuôn mặt tinh thuần giờ phút này thoát nhìn có chút bối rối, nhìn thấy vẻ mặt hàn ý của Lâm Nhược Khê đi vào, Tuệ Lâm lắp bắp muốn gọi “chị” nhưng cũng không biết làm sao.

Nhân viên công tác bên cạnh Tuệ Lâm chính là người đại diện Vu Mẫn, lúc này thấy Lâm Nhược Khê đột nhiên xông vào, kinh ngạc không hiểu chuyện gì.

- Cô, đi ra ngoài.

Lâm Nhược Khê thản nhiên liếc nhìn Vu Mẫn một cái.

Vu Mẫn nào dám hỏi nửa chữ, chỉ cần lời nói từ miệng người này nói ra cô liền không dám làm trái, mặt mày xám xịt đi ra khỏi cửa, còn rất biết ý đóng cửa lại, sợ bà chủ trong phòng cho rằng cô không biết điều.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Tuệ Lâm thấy Lâm Nhược Khê chậm rãi đi về phía mình, mới lấy hết dũng khí nói:

- Chị, em... em biết chị nhất định rất chán ghét em, em thực xin lỗi chị... Nhưng em thật sự không có cách khống chế nội tâm của mình, em...

Bốp!!!!

Lâm Nhược Khê đi tới trước mặt Tuệ Lâm, tay phải nặng nề vỗ lên gò má trái của Tuệ Lâm!

Một trận đau đớn nóng bỏng khiến tai Tuệ Lâm đều âm vang lên!

Tuệ Lâm không phải không tránh được mà là không muốn tránh, cam tâm tình nguyện để Lâm Nhược Khê phát tiết cơn giận của mình...

Nhưng cô không ngờ, với tu vi Hóa Thần Kỳ hiện tại của cô, thế mà lại bị Lâm Nhược Khê đánh cho đầu vầng mắt hoa?

Với tu vi Hậu Thiên của Lâm Nhược Khê, muốn đánh đến loại trình độ này, chỉ có thể nói là Lâm Nhược Khê thật không chút khách khí mà dùng hết sức!

Mặt Tuệ Lâm như bị lửa đốt, tâm lại giống như thủy tinh bị nghiền nát, cô không ngờ, Lâm Nhược Khê thật sự có thể tàn nhẫn tát mình như vậy, có thể thấy được là tức đến mức độ gì rồi.

Nhất thời bụng lầy gò má trái đã mất đi cảm giác, hốc mắt Tuệ Lâm đã tràn nước, đôi mắt trông mong nhìn Lâm Nhược Khê,

- Chị... em biết chị tức giận, chị đánh em đi, nếu đánh em có thể làm chị khá hơn...

- Tiện nhân.

Lâm Nhược Khê rõ ràng phun ra hai chữ.

Lại một lần dao nhọn đâm vào tim, sắc mặt Tuệ Lâm căn bản đã trở nên trắng bệch, cắn môi mỏng, cố nén không khóc.

- Cô nhất định cảm thấy tôi thật ngu xuẩn đúng không, thế mà tôi còn nghĩ cách để cô làm việc lại, khiến cô dễ làm, còn tưởng cô đứng trên lập trường của tôi, thay tôi cảm thấy không đáng.

- Lâm Tuệ, diễn xuất của cô thật sự rất xuất sắc, tôi thế mà lại khờ dại nghĩ rằng cô sẽ vĩnh viễn không làm ra chuyện phản bội tôi, tôi thế mà lại nghĩ cô là cô gái hiền lành lương thiện thuần phác nhất...

- Tôi tin tưởng cô như vậy, còn cam tâm tình nguyện vì cô làm nhiều chuyện như vậy, mà cô, lại ở sau lưng tôi giống như những người phụ nữ khác, câu dẫn người đàn ông bên cạnh tôi?

- Sự nhục nhã của cô ở đâu rồi? Lương tâm cô ở đâu? Cô vỗ ngực mình tự hỏi xem, cô còn có mặt mũi nói những lời vô sỉ đó với tôi không, đáng được cảm thông không?

Lâm Nhược Khê liên tục cười lạnh.

Nước mắt của Tuệ Lâm rốt cuộc không ngừng được mà rơi xuống sàn nhà, nước bắn ra từng đóa hoa nước.

Cô nức nở lắc đầu khóc,

- Chị... em không dám yêu cầu chị thông cảm cho em, em biết mình không đúng, chị muốn đánh em mắng em, em cũng sẽ không oán hận nửa câu... Chỉ cần chị đừng tức giận, như thế nào cũng được...

- Hừ!

Lâm Nhược Khê giễu cợt,

- Cô cho là nói những lời này rồi thì tôi không hạ thủ được sao?

Nói xong, cánh tay giống như lưỡng đạo kinh hồng, liên tục “bốp, bốp” hai tiếng!

Hai gò má của Tuệ Lâm bị hai cái bạt tai, cô cố gắng nhin hừ một tiếng, lão đảo chống bàn tay trên vách tường.

Lâm Nhược Khê xuống tay rất nặng, khiến Tuệ Lâm đã bắt đầu thấy chóng mặt, hơn nữa tâm lý không có nửa ý muốn phản kháng, cũng không bỏ trí tu vi để phòng vệ, tùy ý bị đánh như vậy, đương nhiên sẽ chịu tổn thương lớn.

Cũng may là khuôn mặt cho dù sưng đỏ cũng có thể dùng chân nguyên nhanh chóng tiêu trừ, sẽ không bị mặt mày vàng vọt.

Nhưng Lâm Nhược Khê hoàn toàn không có ý sẽ dừng tay, lạnh giọng nói:

- Giả bộ đáng thương sao? Không phản kháng, cô nghĩ rằng tôi sẽ không nổi đánh cô? Cô có tin không... tôi không chỉ đánh cô, tôi còn có thể... giết cô!

Khoảnh khắc lời nói hạ xuống, Tuệ Lâm rốt cục cảm nhận được một tia tuyệt đối khác thường!

Sát khí!

Mê mông và dày đặc, sát khí giống như mặc vân cuồng lôi!

Cả người Lâm Nhược Khê giống như chìm trong bóng đen, hóa thân thành pho tượng sát thần lãnh diễm, đôi mắt đẹp không chút che dấu sát ý!

Chị ấy thật sự muốn giết mình?

Tuệ Lâm cuối cùng cũng bừng tỉnh, thậm chí không kịp ngẫm nghĩ, người chị từ trước đến nay luôn ôn hòa thiện lương, sao lại có sát khí cuồng bạo như thế?

Khoảnh khắc điện quang chớp lên, Tuệ Lâm ý thức còn đang mơ hồ theo bản năng co rút lại, liền nghiêng người tránh đi!

Mà ngay lúc cô tránh đi, một bàn tay của Lâm Nhược Khê đồng thời chuẩn xác bóp lấy yết hầu cô, cho cô một kích trí mạng!

Tiếng xé gió kia, đủ để nghe ra, Lâm Nhược Khê dùng lực lớn nhất của ngón tay!

Nếu Tuệ Lâm không có tu vi Hóa Thần Kỳ, độ nhạy cảm cực kỳ được nâng cao, hơn nữa lại có công phu, lần này thật đúng là không hẳn sẽ tránh được!

Nhưng Lâm Nhược Khê chưa ngừng công kích, hai chân dài của cô lượn vòng, tung ra một cú đá vào giữa ngực Tuệ Lâm!

- U~

Tuệ Lâm nhin không được phát ra một tiếng rên, thân thể bị đá bay đến vách tường, hung hăng va chạm!

Nhưng loại trình độ này còn không đủ khiến Tuệ Lâm bị thương, liên tiếp xoay người một cái, Tuệ Lâm đã tránh thoát được.

Cũng không chờ cô trở mình đi đến vách tường, Lâm Nhược Khê lại một lần nước chặn lại phía trước, hơn nữa trên tay không biết từ khi nào đã lấy ra chìa khóa ô tô, chìa khóa bị coi như là vũ khí sắc bén, bộ dáng muốn đâm vào mắt Tuệ Lâm!

Tuệ Lâm không thể tin được, động tác của mình thế mà lại bị Lâm Nhược Khê đoán ra!

Hơn nữa, Lâm Nhược Khê vậy mà muốn đâm vào hai mắt mình?

Trong cơn tuyệt vọng, Tuệ Lâm bản năng sợ hãi, tránh cũng không tránh được, khiến cho một cổ chân nguyên trong đan điền cô bùng nổ, chống đỡ ra một vòng bảo hộ chân nguyên!

Bịch!

Lâm Nhược Khê công kích giống như đồ khí trên tường, thân thể bị đánh văng bay ngược về sau ba bốn thước, rơi xuống mặt đất!

- A! Chị!

Tuệ Lâm cho rằng mình làm thương tổn Lâm Nhược Khê, bất chấp tình hình nguy hiểm, cuống quýt chạy qua, muốn đỡ Lâm Nhược Khê dậy!

Nhưng lúc cô đi đến bên cạnh Lâm Nhược Khê, một chân người phụ nữ kia hung hăng đá vào mắt cá chân Tuệ Lâm!

Thân thể Tuệ Lâm mất trọng tâm, kinh hô một tiếng ngã quỵ trên mặt đất!

- Không phải mặc cho tôi đánh tôi mắng sao, sao vậy, sợ rồi bắt đầu phản kháng sao?

Lâm Nhược Khê cười lạnh một tiếng, bay nhanh lên từ mặt đất, nhanh nhẹn giống như con báo đêm, một loạt động tác nhảy và lộn không chế cả người Tuệ Lâm, cái chìa khóa trên tay ra vẻ sẽ đâm vào yết hầu Tuệ Lâm!

Bang!

Cửa bị một người hung hăng đá ra từ bên ngoài, một bóng người giống như tia chớp lao đến, đẩy Lâm Nhược Khê từ trên người Tuệ Lâm ra!

Lâm Nhược Khê quay cuồng trên mặt đất vài cái, lập tức đứng dậy, tràn đầy âm lãnh phản hận nhìn Dương Thần trước mặt.

Tim Dương Thần đã treo lên tận cổ họng, nhìn Tuệ Lâm trên mặt đất bởi vì chân kinh quá độ còn ở trong trạng thái ngơ ra, một trận áy náy mãnh liệt quanh quẩn trong lòng.

Thở dốc, Dương Thần ngẩng đầu, bước vài bước đối diện với Lâm Nhược Khê phức tạp khó tả!

May là vừa rồi mình đụng phải Vu Mẫn ở hành lang, mới hỏi ra vị trí phòng của Tuệ Lâm, nếu không phải hấn đứng lúc đuổi tới, Tuệ Lâm thật sự bị người phụ nữ này giết chết cũng không chừng.

Dương Thần có chút không nhận ra khuôn mặt quen thuộc trước mắt này, khuôn mặt hung ác độc ác, phảng phất càng giống như hình dáng không thể

lái đi trong đầu hắn.

- Lâm Nhược Khê, em điên rồi? Em thật sự muốn giết chết Tuệ Lâm?

Dương Thần không lưu loát hỏi.

Cô nở nụ cười,

- Anh không phải đã thấy rồi sao, làm sao, giết chết một tiểu tình nhân anh vừa mới thu nạp, tên đàn ông không bằng cầm thú như anh đau lòng? Cô ta còn chưa có chết đâu...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1360

Là Đơn Thuần, Là Ngốc

Dương Thần nhớ tới đêm đó, Lâm Nhược Khê nói mình nếu đụng vào Tuệ Lâm, thì chính là không bằng cảm thú, xem ra người phụ nữ này cho dù tức giận đến khùng khiếp rồi mà vẫn không quên lời đã nói.

Vừa nghĩ như vậy, phần nộ với Lâm Nhược Khê cũng bị tiêu trừ, ngược lại cảm thấy áy náy đối với cả hai người phụ nữ, vẫn là do mình không thể xử lý tốt mâu thuẫn.

Dương Thần yên lặng ngồi xỏm xuống, nâng Tuệ Lâm đang ở trên mặt đất dậy, nhìn ánh mắt thất hồn lạc phách của cô, cảm tức hỏi:

- Em bị ngốc à? Cho dù không đánh lại cũng phải dùng chân nguyên hộ thể chứ?

- Em...

Tuệ Lâm ủy khuất,

- Em sợ chị bị thương...

- Em cho là tu luyện công pháp anh đưa rồi, thân thể sẽ dễ dàng bị tổn thương như vậy? Cho dù mới đến Hậu Thiên, chân nguyên hộ thể kia của em có đánh cô ấy trăm lần cũng không có chút xiu chuyện gì!

Dương Thần không biết nói gì với cô gái ngốc này.

Tuệ Lâm cúi đầu, đương nhiên mạnh tay với Lâm Nhược Khê, cô không thể làm được.

Dương Thần thở dài, ngẩng đầu nhẹ nhàng nói với Lâm Nhược Khê:

- Nhược Khê, không cần tiếp tục làm những chuyện này, cho dù em giận anh như nào cũng nên để anh bồi thường em, Tuệ Lâm tuy gọi em là chị nhưng cô ấy không có quan hệ huyết thống với em, em giận chó đánh mèo trên người cô ấy, không cảm thấy rất không công bằng với cô ấy sao?

- Nói như vậy, phụ nữ không có huyết thống quan hệ với tôi là có thể có quan hệ với anh đúng không?

Lâm Nhược Khê cười nhạo nói.

Dương Thần lắc đầu,

- Em biết anh không phải là ý này, là anh không đúng, thực xin lỗi em, nhưng em có nghĩ tới không, từng bước từng bước đẩy Tuệ Lâm đến bên cạnh anh, không phải em sao?

- Anh bây giờ còn đổ trách nhiệm lên người tôi?

Lâm Nhược Khê cười lạnh nói.

- Anh đang bàn việc với em!

Dương Thần nghiêm mặt nói:

- Trước kia lần đầu tiên anh gặp Tuệ Lâm ở Tầng Khu, cô ấy không có cảm giác gì với anh, lúc ấy anh căn bản không ngờ sẽ xảy ra cái gì với cô ấy, cho dù bà nội cô ấy cố ý để cô ấy bên cạnh anh, anh cũng cự tuyệt tránh được!

- Đến sau này về nhà ở, cũng là em giữ cô ấy bên cạnh chúng ta, vì cô ấy đầu tư bắt đầu chọn bài hát, còn để anh đến công ty giải trí làm Tổng giám đốc, phụ trách việc của Tuệ Lâm... Em biết rõ cô ấy có tình cảm đặc biệt với anh, nhưng em căn bản không coi trọng chuyện này.

- Mà ngay cả đi dò xét tổ kịch, em cũng nhất định để anh đi, bằng không cũng sẽ không có chuyện sau này, tất cả chuyện này đều là em đẩy bọn anh đến quan hệ càng ngày càng thân mật không phải sao? Anh không rõ đây là em đang cố ý khảo nghiệm anh, hay là thật sự tin tưởng lực không chế của Tuệ Lâm.

- Ít nhất anh biết, đó không phải là dự tính ban đầu của mình, anh từng một lần vì em mà tổn thương Tuệ Lâm, không chỉ một lần cự tuyệt cô ấy, nhưng em không thể cả đời cứ như vậy mà không ngừng làm tổn thương cô ấy, cô ấy cũng có quyền nỗ lực, quyền lựa chọn tình cảm của mình!

- Cô ấy không phải là em gái thật sự của em! Mà cô bé này ngoại trừ việc thích anh ra, cô ấy chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em, còn dùng tất cả mọi cách nghĩ đến cảm xúc của em, không muốn để em lo lắng và tổn thương, thậm chí vừa rồi em muốn giết cô ấy, cô ấy chỉ dùng chân nguyên hộ thể, mà không phải là tổn thương em...

- Em thật sự cho rằng Tuệ Lâm ở Thục Sơn luyện võ mười mấy năm, sẽ không có cơ hội dùng thủ đoạn giết người? Sẽ không hiểu dùng chân nguyên như nào để ngăn địch sao? Em không biết em như vậy đối với cô ấy rất tàn nhẫn sao?

Tuệ Lâm ở bên cạnh nghe đến những lời này, cũng không biết là cảm động hay đau khổ, ủy khuất, nhìn không được nước mắt 'tuôn rơi', bắt đầu khóc thút thít.

Rất nhiều chuyện cũ, nếu không cẩn thận nghĩ lại, dường như đã đi xa, nhưng nếu nhắc tới, cũng là mưa lớn mưa như trút nước đánh vào sâu trong tâm linh.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê âm tình bất định, trầm mặc hồi lâu, rung giọng nói:

- Ý của anh là, tôi còn nên cảm kích cô ta?

- Em không cần cảm kích cô ấy, nhưng không nên hận cô ấy, nếu em muốn một đao đâm vào trái tim anh, anh không lời nào để nói, nhưng em không nên tổn thương cô ấy.

Hốc mắt Dương Thần cũng đỏ lên, cảm xúc khó có thể không chế mà kích động.

- Đâm vào trái tim anh? Hừ, anh cho là tôi ngốc sao? Với thân thể này của

anh, cho dù móc tim ra rồi nhét vào phỏng chừng rất nhanh liền có thể hồi phục, đâm vào có tác dụng sao?

Lâm Nhược Khê khinh thường chẳng thèm liếc lấy một mắt, lập tức đi ra ngoài cửa.

- Em muốn đi đâu?

Dương Thần dơ tay ngăn lại.

Lâm Nhược Khê giận dữ lấy tay gạt ra.

- Không mượn anh xen vào!

- Theo anh quay về!

Dương Thần dùng cơ thể chắn ở cửa.

Lâm Nhược Khê bộc lộ tài năng trong con người, bỗng nhiên đưa tay đâm mạnh vào bụng Dương Thần!

Dương Thần phản ứng cực nhanh, kỹ xảo đánh nhau cận thân lại trải qua mười mấy năm rèn luyện, được khảo nghiệm trên sinh tử, thành thực điều luyện, đẳng phong tạo cực!

Không đợi Lâm Nhược Khê đánh trúng, Dương Thần đã đón được một cú đánh này, đồng thời trở tay bắt lấy một cánh tay khác của cô đang đánh tới.

Nhưng thân mình Lâm Nhược Khê bỗng nhiên nghiêng sang, quay người đá một cái, đá văng tay Dương Thần, đầu gối cũng vọt lên cao đánh về phần eo Dương Thần!

Dương Thần không ngờ Lâm Nhược Khê sẽ có một loạt động tác này, trong lòng một trận khó có thể tin, giật mình và kinh hãi!

Nhưng bản lĩnh bản năng vẫn khiến Dương Thần ứng phó được, thân thể trong lúc vắn vẹo, cánh tay trái áp chế vai phải Lâm Nhược Khê, công kích của cô dừng giữa không trung.

Lâm Nhược Khê cuộn lại, nhanh chóng rút ra rồi lui về sau vài bước.

Một loại công kích sinh động lưu loát như mây bay nước chảy này, Lâm Nhược Khê tuy lực lượng và kỹ xảo trên một bậc cũng không bị Dương Thần phản chế trụ.

- Chiêu ngoan độc này, nếu ở chiến trường chính là chiêu mất mạng! Hơn nữa không hề có động tác dư thừa, nhịp điệu vô cùng hoàn mỹ, đây không phải là một ngày hai ngày có thể luyện được, hèn gì Tuệ Lâm lại bị em đè trên mặt đất.

Dương Thần tức khắc hiểu được việc vừa rồi phát sinh trong phòng, nhưng trong đầu lớn hơn lại là sự nghi ngờ tràn ngập, nhíu mày hỏi:

- Lâm Nhược Khê, những thứ này là ai dạy em?

- Tôi nói rồi, không mượn anh xen vào!

Lâm Nhược Khê lãnh khốc nói xong, bỗng nhiên ôm lấy Tuệ Lâm còn đang khóc bên cạnh, đá một cú vào bả vai cô!

Tuệ Lâm căn bản không có tâm tư phòng bị, còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bay lên đập vào tường, rơi xuống thảm trải sàn phía sau!

Tuy sẽ không bị thương, nhưng đối với Tuệ Lâm mà nói, đây không nghi ngờ chính là lại một lần đả kích!

- Lâm Nhược Khê! Em điên à?

Dương Thần nổi giận gầm lên một tiếng, phát cuồng xông lên muốn cho Lâm Nhược Khê một bạt tai, nhưng tay cứ ở giữa không trung không ngừng run lên, nhưng thế nào cũng không nỡ đánh tiếp, cứng ở nơi đó, lòng như đao cắt.

Mình sao lại nhẫn tâm đánh người phụ nữ mình yêu nhất chứ?

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, lạnh lùng khinh thường nhìn hắn một cái, lúc này mới đi ra ngoài cửa.

Lúc này, Dương Thần không đi chặn lại, sau khi cố gắng làm cho tâm tình của mình ổn định, đi đến bên cạnh Tuệ Lâm ở góc tường.

Tuệ Lâm không muốn để Dương Thần đỡ, thậm chí đụng vào cũng không muốn, bản thân rất nhanh đứng lên, xoa xoa nước mắt, cố gắng tìm lấy nụ cười còn khó nhìn hơn cả khóc.

- Dương đại ca, anh đuổi theo chị đi, cảm xúc hiện tại của chị ấy rất không ổn định, em không sao đâu.

- Tuệ Lâm, em...

Dương Thần không biết mở miệng như nào, giống như mắc nợ càng ngày càng nhiều.

Tuệ Lâm thúc Dương Thần đi ra ngoài.

- Em thật sự không sao, em còn phải trang điểm lại, chút nữa phải lên diễn rồi, Dương đại ca cứ đi trước đi, chút nữa có người đến thì không tốt đâu?

- Em còn diễn?

Dương Thần ngạc nhiên quay đầu lại,

- Lâm Tuệ, em là quá đơn thuần, hay thật sự ngốc?

Tuệ Lâm lắc đầu, miễn cưỡng cười nói:

- Em rất tỉnh táo, chị nhất định là nhất thời vô cùng tức giận, chị ấy không phải thật sự muốn giết em... Em sẽ biểu hiện tốt, để đầu tư của công ty không bị uổng phí, như vậy chị ấy có lẽ có thể vui một chút. Em cũng không mong chị ấy tha thứ, chỉ cần làm chị ấy vui vẻ một chút là được rồi...

Dương Thần thở dài, nhìn cô gái vô cùng tích cực cùng chấp nhất, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Trên thực tế, giờ phút này trong đầu Dương Thần rất nhiều nghi vấn, với sự từng trải của hắn, gọi mình là bậc thầy trên kỹ xảo chiến đấu cũng không quá đáng.

Nhưng xem ra, thủ pháp tấn công của Lâm Nhược Khê, hoặc nói là thủ pháp giết người, hoàn toàn có thể xưng là cấp đại sư, chỉ là trên tay cô ấy không có vũ khí mà thôi.

Nhân vật như vậy, không chỉ dựa vào tố chất thân thể, còn phải có kinh

nghiệm và thiên phú. Mà trên toàn thế giới, nhân vật như vậy, dùng hai bàn tay là có thể đếm được, Tokugawa đã bị mình giết là một người.

Dương Thần không dám tưởng tượng, Lâm Nhược Khê cuối cùng là giấu năng lực như vậy quá sâu, hay là... có ẩn tình gì khác?

Bất kể như nào, Dương Thần lúc này rất tin tưởng, lần hai mẹ con bị bắt cóc kia, chuyện Lâm Nhược Khê giết chết đám cao thủ Hậu Thiên kia, một địch mười quả thật đều hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau khi bảo Tuệ Lâm chú ý chăm nom chính mình, Dương Thần bước nhanh ra ngoài, hẩn lo lắng Lâm Nhược Khê lại làm ra chuyện điên cuồng gì nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1361

Không Thể Nhịn Được Nữa

Tốc độ của Lâm Nhược Khê cực nhanh, khi Dương Thần đuổi ra bên ngoài, chiếc xe Audi màu đỏ đã sớm phi như bay trên đường.

Dương Thần đuổi theo chạy vào trong xe, một cước ấn chân ga gắt gao theo sát, lúc này khoảng cách rút ra đã là rất xa, Dương Thần biết trong lúc nhất thời cũng không vượt được, đơn giản chỉ là theo sát.

Dần dần, Dương Thần phát hiện, Lâm Nhược Khê là quay lại Dương gia, trong lòng không khỏi buồn bực đây là có ý gì, chẳng lẽ cô tính để qua năm mới rồi mới nói chuyện này?

Chờ xe dừng ở cửa nhà, Lâm Nhược Khê lưu loát xuống xe, lạnh lùng không nói gì đi vào cửa chính, mặc dù là đêm 30, nhưng đèn lồng đỏ không thể xua tan được sương lạnh trên người cô.

Nhóm Thân vệ Dương phủ nhìn thấy biểu tình của Thiếu phu nhân, vẫn là lần đầu tiên, khí thế lẫm lẫm kia, giống như lưỡi dao sắc bén, trước đó chưa từng có khiến cho người ta sợ hãi.

Càng khiến bọn họ khó hiểu chính là, Dương đại thiếu dường như lại như một người bảo vệ, theo sát chạy vào ngay sau đó.

Lâm Nhược Khê đi tới nhà ăn.

Dưới sự hướng dẫn của Dương Công Minh, mọi người Dương phủ cũng không chờ Dương Thần và Lâm Nhược Khê, đã bắt đầu ăn cơm tất niên, điều này đã để lộ ra bất mãn trong lòng của lão nhân đối với hai người trẻ tuổi này.

Vân Miểu sư thái sớm đã không còn ở đây, mục đích bà ta tới đây chính là theo đuổi lợi ích đại hóa, lại vì vậy mà gây ra thù hằn với Dương gia. Vì vậy, bà ta cũng sẽ không quá cố gắng, vừa vặn thủ sẵn điểm mấu chốt của Dương gia.

Thời điểm Lâm Nhược Khê mặt lạnh như băng đi vào nhà ăn, Dương Công Minh và tất cả mọi người hơi ngây người, dường như không thể lý giải hơi thở lãnh khốc của Lâm Nhược Khê lúc này.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê rất nhanh tập trung trên người Lam Lam.

Bé mập giờ phút này chính là ăn đến vui vẻ, tuy không biết cha mẹ đi đâu, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến việc ăn uống của cô bé, cái miệng nhỏ nhắn đầy dầu mỡ, một tay cầm chân gà, một tay cầm cuộn vịt nướng, còn dùng đầu lưỡi phì nộn liếm tương ngọt dính trên khóe miệng, hương vị rất ngon!

Nhìn thấy Lâm Nhược Khê đi vào, Lam Lam vui mừng hô:

- Mẹ về rồi, mẹ đến ăn cơm!

Ánh mắt Lâm Nhược Khê hiện lên một tia ôn nhu, nhưng rất nhanh bị kiên quyết đoạt mất, đi đến phía trước, một tay ôm lấy Lam Lam ở trên ghế.

- Ai! Nhược Khê làm gì đấy?

- Đây là chuyện gì? Dương Thần đâu?

Cũng không để ý đến nghi vấn của đám người Quách Tuyết Hoa, Lâm Nhược Khê mặt không chút thay đổi, xoay người muốn đi ra ngoài.

Bàn tay nhỏ bé của Lam Lam còn gắt gao cầm lấy đồ ăn chưa ăn xong, khuôn mặt tràn đầy vẻ không nỡ nhìn bàn ăn phía sau, không rõ mẹ muốn đưa cô đi đâu.

- Đứng lại!

Dương Thần lúc này vừa vặn đuổi tới, ngăn Lâm Nhược Khê lại, thầm nghĩ trong lòng, Lâm Nhược Khê quả nhiên muốn đưa Lam Lam đi!

- Em muốn đưa Lam Lam đi đâu?

Dương Thần trầm giọng hỏi.

Lâm Nhược Khê không chút sợ hãi nhìn thẳng hắn.

- Đưa con gái tôi rời khỏi anh.

- Em dựa vào cái gì?

Dương Thần nắm chặt hai nắm tay, giận không kềm được.

- Anh căn bản không xứng làm chồng, lại càng không xứng làm cha của con gái tôi, tôi đương nhiên muốn đưa nó đi!

Mắt Lâm Nhược Khê lộ ra hàn ý, tinh quang lóe ra.

Trong lòng Dương Thần bỗng dung lan tràn cảm giác buồn cười vớ vẩn, cha ruột như hắn lại bị nói là không xứng làm cha?

Dương Thần vốn không tính nói ra thân thế của Lam Lam quá sớm, chính là sợ Lâm Nhược Khê bị tổn thương, nhưng hiện giờ xem ra, cô dường như chính là tự làm mình cùng đường.

Mình có thể bị chế nhạo, bị đánh, bị mắng, bị khinh bỉ, thậm chí bị coi thường. Nhưng, Dương Thần không thể dễ dàng tha thứ có người đưa cốt nhục bên người mình đi!

Dù là Lâm Nhược Khê cũng không thể!!

Từ khi biết Lam Lam chính là con gái mình, loại cảm tình huyết mạch tương liên cũng đã phát ra, cảm rễ thật sâu bên trong tâm tối mềm mại, hơn xa tất cả tình cảm khác!

Dương Công Minh lúc này sắc mặt đen kịt một mảnh, giọng nói trầm mạnh hỏi:

- Các người đang làm gì? Đêm 30 không chỉ cãi nhau, còn đòi ly hôn sao?

Quách Tuyết Hoa thấy cha chồng nổi giận, nhất thời gấp đến độ không được, chạy nhanh đến bên cạnh Dương Thần, dò hỏi:

- Con trai, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Con và Nhược Khê sao phải làm đến bước đường này?

Dương Thần hít sâu một hơi, thấp giọng nói:

- Cô ấy muốn giết Tuệ Lâm, con ngăn cô ấy.

- Cái gì?

Không chỉ có Quách Tuyết Hoa, những người khác trong phòng đều khiếp sợ đến khó có thể phục thêm, ngay cả vợ chồng Viên Hòa Vĩ không hay gặp mặt Lâm Nhượng Khê đều giật mình há to miệng.

Lâm Nhượng Khê không cho là đúng, tiếp tục lạnh lùng nói:

- Tránh ra, tôi muốn đưa Lam Lam rời khỏi.

- Anh nói không được.

Dương Thần nói như đinh đóng cột:

- Lam Lam là con gái anh, cho dù em phải đi, cũng phải để con ở lại.

- Con gái là tôi đưa về, đương nhiên do tôi đưa đi, anh căn bản không có tư cách giữ nó!

Dứt lời, Lâm Nhượng Khê vòng qua Dương Thần, đi ra ngoài.

Lam Lam chu cái miệng nhỏ nhắn, hai mắt đầm lệ lưng tròn, lần này đã biết, cha mẹ thật sự cãi nhau đến độ nhất định, đã muốn xa nhau.

Cũng đúng lúc này, Dương Thần không thể nhìn được nữa, huyết mạch sôi sục tức giận hét lớn:

- Lam Lam là con gái ruột của anh!

Tiếng la đình tai nhức óc, tựa hồ muốn xóc lên tận đỉnh, khiến cho mọi người ở đây dường như thời gian đọng lại vào giờ khắc này!

Lâm Nhượng Khê vừa muốn bước qua cánh cửa, thân thể cứng ngắc đứng lặng ở cửa, đưa lưng về phía Dương Thần, giống như bị đông lại.

Ngay cả Dương Công Minh, người đầu tiên bừng tỉnh, còn có chút run rẩy nhú mào, không tin được vào lỗ tai của mình.

- Tiểu tử... cháu nói cái gì? Lam Lam... là con ruột cháu?

Dương Thần nặng nề gật đầu, vẻ mặt thản nhiên, còn có chút bộ dáng như trút được gánh nặng.

Chuyện con gái vốn không nói ra được, kỳ thật đối với một người cha mà nói, chính là quá khó tiếp nhận.

- Không sai, Lam Lam là con của cháu và một người phụ nữ sinh ở nước ngoài, cô ấy tên là 17, sau khi sinh hạ Lam Lam thì qua đời, mà người ông lúc trước mang theo Lam Lam, chính là ân sư Tống Thiên Hành...

- Chú ấy bởi vì có nỗi khổ bất đắc dĩ, không thể đứng lúc giao Lam Lam đến bên cạnh cháu, nhưng lần trước cháu ngẫu nhiên gặp lại chú ấy, chú ấy đem tình hình thực tế nói cả cho cháu...

Trong lời nói của Dương Thần, lượng thông tin thật sự quá lớn, khiến mọi người Dương gia nhất thời có chút khó có thể tiêu hóa.

Mà thân thể mềm mại của Lâm Nhượng Khê lúc này lại lạnh run lên, một thân mồ hôi, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Dương Thần, lạnh giọng chất vấn:

- Anh nói vậy! Anh có chứng cứ gì?

Nước mắt cô giống như hạt ngọc trai, không ngừng rơi xuống, so với vẻ băng cứng lãnh khốc vừa rồi, giờ khắc này giống như cô bé đánh mất món đồ chơi yêu quý nhất của mình, khóc đến đáng thương

Nhưng Dương Thần không có khả năng nhân từ trong loại thời điểm này, bởi vì việc này liên quan đến thân phận con gái hắn, hắn không chỉ suy nghĩ cho mình, mà còn suy nghĩ cho đứa trẻ.

Chịu đựng đau đớn, Dương Thần lấy ra lá thư trong nhẫn trữ, cùng tràng hạt kia.

Dương Thần đi đến trước mặt Lam Lam, giơ lên tràng hạt, đặt trước mặt Lam Lam.

Bé mập chớp chớp mắt to, cẩn thận nhìn tràng hạt, kinh hi duyên đáng gọi to:

- Tràng hạt của ông nội!

Một tiếng hô này cũng xác nhận cho Lâm Nhược Khê, đây đích thực là tràng hạt của người trung niên thân bí lúc trước.

Chút ảo tưởng và may mắn còn sót lại của Lâm Nhược Khê, vào giờ phút này đã tan biến.

- Trong phong thư này chính là đáp án, là Mẫn Quyên lúc trước vì không muốn ảnh hưởng đến gia đình chúng ta mà không đưa cho anh, hiện tại em muốn đưa cốt nhục của anh đi, anh không thể tiếp tục nhịn nữa.

- Thực xin lỗi, anh lại một lần tổn thương em, nhưng vì con mình, anh không có lựa chọn nào khác.

Dương Thần đặc phong thư vào tay Lâm Nhược Khê, sau đó, rất tự nhiên ôm lấy con gái.

Trên thực tế, Lâm Nhược Khê đã không muốn tiếp tục cướp đoạt, tay cô run rẩy mở phong thư ra, đọc từng chữ bên trong bức thư.

Nước mắt cô lập tức làm ướt bức thư, đến cuối cùng, không không chế được, bức thư rơi xuống.

Quách Tuyết Hoa sớm đã không chịu được, chạy nhanh tới nhặt bức thư, nhanh như gió đọc một lượt, càng đọc, càng kích động nói năng lộn xộn...

- Thật... thật... là như vậy sao? Con trai, con không lừa mẹ? Lam Lam thật sự là cháu gái mẹ?

Quách Tuyết Hoa nắm lấy tay Dương Thần, tay còn lại thì gắt gao cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lam Lam, vẻ mặt vừa giống khóc lại giống cười, hai mắt đầm lệ.

Không chỉ có Quách Tuyết Hoa, Dương Công Minh cũng không còn vẻ trầm ổn vốn có, khẩn trương nín thở chờ Dương Thần xác nhận đáp án.

Dương Thần nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lam Lam,

- Mọi người cũng thấy rồi, lam Lam nhận ra chuỗi tràng hạt này, hơn nữa Mẫn Quyên vẫn ở Trung Hải, cô ấy cũng biết chuyện, con còn có di vật 17

lưu lại, hơn nữa tổ chất đặc thù của Lam Lam rất giống với thể chất của con. Con nghĩ, cho dù trùng hợp, cũng không thể tồn tại xác suất sai lầm.

- Con trước kia vẫn cảm thấy khó hiểu được mình và Lam Lam rất có duyên, rất thân thiết. Có lẽ chính là vì, trong thân thể đứa trẻ này đang chảy dòng máu của con.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1362

Không Lựa Lời Nói

Dương Thần đưa chuối tròng hạt cho Lam Lam, ôn thanh cười nói:

- Lam Lam, đây là ông nội nói tặng cho con, ông nội cùng một người bạn tốt đi chơi, đến một chỗ rất xa, có thể rất lâu nữa mới quay lại.

- Nhưng bé mập con yên tâm, có cha ở đây, đảm bảo con mỗi ngày đều ăn ngon chơi vui, hơn nữa ai cũng không thể khi dễ khuê nữ bảo bối của cha.

Lam Lam cũng rất thông minh, đại khái đã nghe hiểu ý tứ những lời này, tội nghiệp nhìn Lâm Nhượng Khê, lại nhìn Dương Thần, nhẹ nhàng hỏi:

- Nhưng mà cha, mẹ kia cũng không phải là mẹ Lam Lam sao?

Không đợi Dương Thần nói gì, Lâm Nhượng Khê bỗng nhiên ngẩng đầu, con người lạnh như băng toát ra một tia quyết tuyệt.

- Không, ta không phải mẹ con, mẹ con tên 17, đã chết rồi. Từ nay về sau, ta không hề có chút quan hệ gì với hai người.

Lâm Nhượng Khê nhẹ nhàng nói xong, yên lặng xoay người đi ra cửa.

Bóng dáng cô tràn ngập cô đơn và lãnh ngạo, không chút lưu luyến, thậm chí bước đi còn nhẹ nhàng, dường như căn bản không có chút để ý nào.

Lòng Dương Thần một trận quặn đau, người phụ nữ này thế mà lại dễ dàng vứt bỏ tất cả, khiến hắn vừa cảm thấy không cam lòng, lại cảm thấy khó tin!

Lâm Nhượng Khê rõ ràng yêu thương Lam Lam như vậy, cho dù biết thân thế của Lam Lam, cũng không thể cứ như vậy mà dễ dàng bỏ đi chứ?

Điều khiến Dương Thần càng không cam tâm chính là, lời nói của Lâm Nhượng Khê, rõ ràng là đang nói, cô muốn vứt bỏ hai năm này, vứt bỏ cuộc hôn nhân không đếm được bao nhiêu gian khổ

- Mẹ, giúp con ôm Lam Lam.

Dương Thần đưa con gái cho Quách Tuyết Hoa.

Quách Tuyết Hoa lúc này đặc biệt sốt sắng tiếp nhận cháu gái, cô bé trong mắt bà giờ phút này, chính là một bé mập đáng yêu tới cực điểm, hận không thể dính nó vào người, hung hăng hôn lấy ba ngày ba đêm!

Nguyễn vọng muốn ôm cháu gái, thế mà lại được kinh hỉ thực hiện!

Về phần Lam Lam rốt cuộc là do người nào sinh ra, người phụ nữ kia rốt cuộc làm sao, Quách Tuyết Hoa không quan tâm, bà đã chờ đợi giờ khắc này lâu lắm rồi, kích động tới mức không ngừng rơi lệ.

Đám người Dương Công Minh cũng đem lực chú ý đặt lên người Lam Lam, dù sao Dương gia đột nhiên xuất hiện đời thứ tư chân chính, việc lo lắng cho hai vợ chồng Dương Thần trở thành hư không!

Thế nhân thường nói, vô tình nhất là nhà đế vương, tuy Dương gia chưa nói bằng nhà đế vương cổ đại, nhưng thế gia giàu có đương nhiên cũng có tính chất tương thông.

Bất kể nó lãnh khốc tàn nhẫn cũng được, khó dằn nổi cũng thế, nhà giàu có chính là coi trọng kế thừa huyết mạch.

Cực chẳng đã huyết thống đã từng thay qua đổi lại như Dương gia, chỉ trách lão Nguyên soái Dương Diệp chỉ có một một đứa con trai độc nhất là Dương Công Minh, cũng là không có cách, thật sự là con gái thân sinh, cũng tốt hơn so với không phải con ruột rất nhiều mà

Huống hồ, bên cạnh Dương Thần không thiếu phụ nữ, Dương gia cũng sẽ không để ý Lâm Nhược Khê có loại quan hệ huyết thống với Ninh gia, thậm chí không có quan hệ này, Lâm Nhược Khê càng làm Dương gia yên tâm hơn.

Cho nên, đối với lão nhân Dương gia mà nói, có đứa cháu Lam Lam, có ích hơn nhiều so với cô cháu dâu có cá tính tính cách quá mức cứng rắn.

Quách Tuyết Hoa biết Dương Thần muốn đuổi theo Lâm Nhược Khê, sau khi đón lấy Lam Lam thì lập tức khuyên nhủ:

- Con trai, nếu Lâm Nhược Khê hiện tại nóng lên đầu, hơn nữa đã kích rất lớn, con lúc này đi ra ngoài cũng sẽ không nghe con nói, đêm nay là đêm 30, con không thể cả ngày đều ở bên ngoài được.

- Mẹ, đừng nói nữa, con không tin cô ấy tuyệt tình như vậy.

Dương Thần cũng không có ý buông tha, vẫn quay đầu chạy ra ngoài.

Dương Phá Quân trong phòng chỉ tiếc rèn thép không thành sắc, tức giận hừ nói:

- Tiểu tử không có tiền đồ, vì một người phụ nữ mà com tát niên cũng không ăn, cũng không phải mẹ đẻ của đứa trẻ, thật sự không biết phân biệt, thích nổi nóng thì kệ cô ta đi!

Dương Tiệp Dư không hờn giận nói:

- Anh, anh cũng nói quá ác nghiệt, Nhược Khê đã đủ khổ rồi, phụ nữ ai không muốn có đàn ông chung tình bên cạnh mình, hơn nữa cô luôn coi Lam Lam là con mình, có thể không bị đả kích sao?

- Gả cho hào môn nên có tính giác ngộ đó, nếu không lúc trước cũng đừng tiến vào, huống chi ngay từ đầu, hai đứa bọn chúng không phải chỉ là hôn nhân theo hiệp ước sao.

- Nếu lúc trước cô ta có giác ngộ của một người vợ, sao lại có nhiều phụ nữ xuất hiện phá rối như vậy? Đừng nghĩ anh cái gì cũng không biết!

Dương Phá Quân khinh thường nói.

Dương Tiệp Dư “Yô” một tiếng, cười nói:

- Không ngờ anh còn khá hiểu biết, xem ra con trai vẫn là con trai, mặt ngoài thì bài xích, nhưng bên trong vẫn luôn quan tâm, lúc này vẫn nói giúp nó.

Dương Phá Quân có chút xấu hổ, lăm bằm không nói lời nào, ông ta quả thật đã điều tra đủ nhiều.

Dương Công Minh ho khan hai tiếng, ý bảo hai người ngừng tranh cãi, đón lấy Lam Lam từ trong tay Quách Tuyết Hoa, cười tủm tỉm nói:

- Lam Lam, tới đây, ăn tiếp đi, chuyện cha mẹ cháu, bọn họ tự giải quyết.

Cho dù là Dương Công Minh luôn cẩn thận, nhưng lúc này gọi tên Lam Lam cũng từ ái vài phần so với lúc trước.

Nhưng Lam Lam lúc này khẩu vị không tốt, tốc độ gặm chân gà cũng chậm hơn rất nhiều.

Quách Tuyết Hoa vẽ mặt đau lòng, cười nói:

- Lam Lam, ngày mai cùng bà nội đến chỗ các bạn trong cô nhi viện chơi được không? Cùng bà đi phát lì xì cho họ?

Lam Lam lúc này mới có chút hứng thú, ngẩng đầu, vừa nhai vừa ngây thơ gật đầu.

...

Cùng lúc đó, Dương Thần vọt ra ngoài đại viện, kéo lấy tay Lâm Nhược Khê.

Cô vốn đang muốn lên xe, lại bị túm xoay người lại.

- Buông ra, tôi không muốn tiếp tục nhìn thấy anh!

Lâm Nhược Khê sẵn giọng nói.

Dương Thần lắc đầu,

- Anh không tin, tình cảm hơn hai năm, sao có thể nói chấm dứt thì chấm dứt?

Trong mắt Lâm Nhược Khê hiện lên tia châm chọc, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, trêu tức nói:

- Dương Thần, dường như anh quên một chuyện.

Dương Thần hí mắt,

- Chuyện gì.

- Chẳng lẽ anh đã quên, ước định một năm tôi và anh ký kết?

Dương Thần một trận trống rỗng, thủy triều trong nháy mắt xâm nhập, tim đập nhanh hơn, hô hấp bắt đầu dồn dập.

- Một năm... ước định?

Sau khi rút tiền cho phụ nữ vượt qua cửa ải khó khăn ở ngân hàng Thụy Sĩ, đã lập điều kiện trao đổi

- Đúng vậy.

Lâm Nhược Khê khẽ cười nói:

- Tuy vẫn còn dư ít ngày, nhưng kỳ thật xem như đã đến rồi, chỉ hơn nửa tháng nữa, đi so đo cũng không có ý nghĩa gì.

- Lúc trước tôi đồng ý với anh trong vòng 1 năm sẽ không gây phiền toái cho người phụ nữ này, cũng có thể dễ dàng tha thứ các người, cũng có thể tiếp nhận cô ta. Nhưng hiện tại thời gian đã đến, đáp án của tôi là không tiếp

nhận được, mà tôi cũng đã trả lại cho anh món nợ ân tình lần đó anh cứu công ty của tôi.

- Anh tốt nhất đừng cưỡng bách tôi ở lại bên cạnh anh, bởi vì anh cũng thấy đấy, tôi thật sự dám giết người, có lẽ một ngày nào đó anh không chú ý, người phụ nữ của anh sẽ bị tôi đưa xuống địa ngục...

Dương Thần thậm chí suýt nữa đã quên, nhưng bị Lâm Nhược Khê nhắc tới, phát hiện thời gian quả thức đã tới, trong lúc nhất thời, tim như rơi vào hầm băng.

- Anh đường đường là Đại thiếu gia Dương gia, lại không thể nói không giữ lời chứ, anh bây giờ còn muốn dây dưa không rời tôi sao?

Lâm Nhược Khê trào phúng nhìn hắn, dùng ánh mắt chán ghét nói:

- Tôi sớm đã chịu đủ anh rồi, nếu không phải vì Lam Lam mà tôi yêu thích, tôi bước vào cửa nhà này đều cảm thấy ghê tởm.

- Bây giờ cũng tốt, biết Lam Lam là con gái ruột của anh, tôi đây cũng không cần, tôi muốn quay về cuộc sống của mình, mà không phải ở bên cạnh anh không ngừng vì anh mà cảm thấy buồn nôn!

- Em căn bản là đang nói xằng! Em không phải là loại phụ nữ tùy tiện như vậy!

Dương Thần tức giận nói.

- Tôi biết, anh là muốn nói tôi ngủ với anh nhiều lần như vậy, sao có thể nói đi là đi đúng không?

- Đừng choáng váng, tôi cũng là người phụ nữ bình thường, tôi cũng cần đàn ông, tôi thừa nhận năng lực trên giường của anh rất giỏi, nhưng điều này căn bản không giữ được tôi, đây chẳng qua là độc tính hormone phát tác thôi.

Lâm Nhược Khê gần như nói không lựa lời.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1363

Vui Vẻ Chia Tay

Dương Thần hận không thể bịt lỗ tai mình lại, nghe thấy những lời này, giống như một bức tranh đẹp bị nghiền nát không thương tiếc, sau đó mới phát hiện đều là hoa trong gương, trăng trong nước!

Lâm Nhược Khê dường như còn muốn đâm thêm một dao cuối cùng, hờ hững nói:

- Thứ phụ nữ muốn có được trên người đàn ông, đơn giản là hai dạng, một là 'tình cảm', hai là 'tiền tài', Lâm Nhược Khê tôi không thiếu tiền, mà anh làm tình không cách nào thỏa mãn nhu cầu tình cảm của tôi, cho nên tôi muốn rời khỏi anh, đạo lý rất đơn giản... Chuyện đến ngày hôm nay, anh nên sớm có chuẩn bị.

Nói xong, Lâm Nhược Khê sắc mặt bình thản xoay người sang chỗ khác, chuẩn bị lên xe.

Nhưng Dương Thần vẻ mặt âm trầm tiến lên phía trước, trực tiếp hung hăng đá một cước vào cửa xe!

ẦM!!

Thô bạo phát tiết lực đạo, nội tâm hấn cuộn trào, một tiếng vang thật lớn, toàn bộ xe Audi bị đá thành một đồng sắt vụn, sau khi lăn vài vòng ở một bên, liền chổng ngược lên trời báo hỏng!

- Dương Thần, anh làm cái gì?

Lâm Nhược Khê nghiêng răng nghiêng lợi quay người lại, căm tức nhìn.

- Hừ...

Dương Thần cười nhạt, ngẩng đầu lên, thần sắc lãnh ngạo nhìn cô.

- Lâm Nhược Khê, em hiện tại kiêu ngạo, độc lập, tự tin, đều là bởi vì điều kiện hiện tại hoàn toàn không giống lúc xưa.

- Em không cần đối phó với kẻ địch bốn bề trên thương trường, không cần mọi cách làm khó dễ và hãm hại người không phải cha ruột của mình, càng không cần sợ hãi những con rệp kia dò xét thân thể mình, em có đủ quyền, cũng có đủ tiền, đủ quan hệ, đã đủ lông đủ cánh...

- Anh có thể rõ ràng nói cho em biết, nếu em bây giờ, cũng cần giống lúc trước đi xã giao với đám ngụy quân tử không muốn gặp, cũng cần lo lắng đám người hắc đạo ngấm ngấm giờ thủ đoạn, cũng cần chơi cò tài chính với những tập đoàn lớn kia, cũng cần thông qua quan hệ để bảo vệ mình... Em tuyệt đối không dám quyết tuyệt mà cự tuyệt anh.

- Hôn nhân của chúng ta, sẽ bởi vì những điều kiện em có được mà phát sinh thay đổi, đây là sự thật anh nói với em.

Dương Thần dùng sức vuốt lòng ngực mình, đỏ mắt cao giọng nói:

- Đúng! Dương Thần anh có thể hô phong hoán vũ trên toàn thế giới, chính là có tiền có thế, có thể khiến tập đoàn Top năm trăm trên thế giới trong một ngày đóng cửa, cũng có thể khiến một quốc gia nhỏ diệt vong trong một ngày!

- Chỉ cần anh muốn, thì có thể làm ra những việc vượt quá sức tưởng tượng của mọi người!

- Tiền, quyền, thế của anh, có thể hấp dẫn phụ nữ chạy theo như vịt, anh chính là có bản lĩnh như vậy, người khác muốn hâm mộ cũng học không nổi.

- Nhưng, tất cả những thứ này đều là anh từng bước từng bước thực hiện, không có nửa điểm đầu cơ trục lợi, là từ lúc nhỏ lấy mạng mà đổi!!

- Nếu anh chỉ là một người trong nhà có cha mẹ bị bệnh, phía dưới còn vài em trai em gái phải chăm sóc, ban ngày chỉ có thể làm công cu li ở công trường, em còn có thể vì lên giường với anh một lần, mà duy trì hai năm hôn nhân không?

- Anh nghĩ sau khi em kết hôn với anh, hẳn là nhìn cũng không liếc mắt nhìn anh một cái, coi anh như con rệp dưới chân, khinh thường chứ gì?

- Trên thực tế, ngay từ đầu em cũng đã làm như vậy, nhưng em phát hiện anh dần dần có thể cho em những giúp đỡ khó có thể tưởng tượng, vì thế bắt đầu cố gắng muốn những thứ tốt trên người anh, sau đó đi tới ngày không nay không phải sao?

- Trên thế giới này, không có tình yêu vô duyên vô cớ, cũng không có hận thù không biết từ đâu.

- Anh cho em biết, Dương Thần anh, không phải người đàn ông làm nổi yêu cầu của em chín giờ đi làm năm giờ về nhà, gặp mặt gọi em Lâm tổng, về nhà bóp vai, gọi em ăn cơm đi ngủ.

- Cũng không làm nổi cả ngày vây quanh em, coi em là người phụ nữ duy nhất, không chớp mắt mà nhìn cả đời!

- Anh chính là anh, từ nhỏ đã biết cá lớn nuốt cá bé, đạo lý muốn mạnh phải có quyền!

- Anh chính là người mạnh hơn những người đàn ông khác! Đây chính là điều kiện của anh! Chính là người có nhiều phụ nữ phải chăm sóc, anh một người cũng không vứt bỏ được, anh không quay lại được, cũng không thể quay lại!

- Nếu em thật sự thích anh yêu anh, vậy thì nên tiếp nhận anh, cùng anh sống!

- Loại ‘thằng thẩn’ và ‘vĩ đại’ này của em, thái độ biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách này, thật sự có thể khiến người đàn ông trời không sợ đất không sợ trước mặt em, có loại cảm giác ti tiện đáng thương, em biết không?

Mắt Lâm Nhược Khê lóng lánh nước, cắn môi nói:

- Anh có cảm giác ti tiện của anh, nhưng tôi không cần phải sống hèn

mọn.

- Hèn mọn? Hừ... thì đã sao, thế giới này vốn không có công bằng tuyệt đối, anh cường thế, cho nên có được một đám phụ nữ, ít nhất ở bên cạnh anh, họ đều cam tâm tình nguyện.

- Em chẳng thèm để ý đến sinh hoạt cá nhân của anh, em cảm thấy anh ở cùng ai cũng không sao cả, là em tự mình nói không để ý trước, về sau còn nói anh làm người khác buồn nôn.

- Đúng, anh biết anh nợ em rất nhiều, nhưng em nửa phần trách nhiệm cũng không có sao? Em rốt cuộc muốn anh thật lòng như nào, em mới cảm thấy xứng với mình?

Lâm Nhượng Khê hít sâu một hơi, thản nhiên nói:

- Nói những điều này đã không có ý nghĩa nữa, người phụ nữ khác muốn tư thủ với anh, vậy tùy họ.

- Hợp đồng hôn nhân của chúng ta kết thúc như vậy, tôi đã lợi dụng xong anh rồi, cũng đã đem tôi cho anh...

- Anh nếu cảm thấy không đủ, dùng sức mạnh tôi cũng không để ý, nhưng tôi không muốn tiếp tục làm cái gì mà Thiếu phu nhân Dương gia, lại càng không muốn làm vợ anh.

- Nếu anh là người đàn ông cảm được cũng buông được, sẽ không tiếp tục ngăn cản tôi, chúng ta ở cùng một chỗ không hề tốt đẹp, nhưng ít ra chia tay sẽ phóng khoáng...

Dương Thần thở thật dài, từ trong túi lấy ra chìa khóa xe BMW đưa cho Lâm Nhượng Khê.

- Em có thể đi, nhưng anh không thích người phụ nữ đã từng là của mình bị người khác hưởng dụng... Em có thể nói anh cảm thú, là kẻ điên... anh đều không ngại, nhưng bên cạnh em tốt nhất đừng xuất hiện người đàn ông khác, bằng không, anh thấy một người, giết một người.

Nói xong, Dương Thần xoay người đi vào đại viện, không có chút ý tứ muốn quay đầu, bóng dáng dứt khoát mà cô tịch.

Lâm Nhượng Khê bị cảnh cáo cuối cùng của hắn làm cho ngẩn ngơ một lúc lâu, mặc không lên tiếng nắm chặt chiếc chìa khóa xe còn mang theo hơi ấm, cũng xoay người đi vào chiếc xe BMW kia.

Cô muốn đến sân bay, đã không muốn tiếp tục ở lại Yên Kinh, cô nên quay về Trung Hải.

Mấy phút đồng hồ sau, xe chạy trên đường cao tốc.

Dưới màn đêm, quốc lộ đêm 30 có vẻ đặc biệt yên bình, dường như không có chiếc xe nào.

Lâm Nhượng Khê giảm chân ga đến mức thấp nhất, chiếc xe BMW điên cuồng như mãnh thú màu đen rít gào, tốc độ hơn hai trăm km.

Xe vút chạy trên đường, giống như đang phát tiết bất an và thống khổ của cô, dần dần, nước mắt vừa mới khô lại tiếp tục tuôn rơi.

Nước mắt làm ướt áo lông trước ngực, Lâm Nhược Khê bởi vì khóc nức nở mà hơi co rúm lại.

Đột nhiên, Lâm Nhược Khê dường như cảm thấy đầu một trận đau nhức, ‘Ủm’ một tiếng, một tay ôm đầu, một tay thiếu chút nữa không giữ tay lái, đụng vào vòng phòng hộ.

May mắn lúc này né đi mới không gây tai nạn xe cộ.

Nhưng may là như thế, Lâm Nhược Khê vẫn toát mồ hôi lạnh, trong lúc nhất thời, rốt cuộc nhìn không được từ giữa ghen ngào, thấp giọng lầm bầm...

- Chồng... thật xin lỗi... Những việc em có thể làm cho anh... chỉ có như vậy...

Trong đêm tối, âm thanh của cô bị gió lạnh chôn vùi...

...

Đại sảnh dùng cơm của Dương gia, Dương Thần chia tay với Lâm Nhược Khê, lúc đi vào trong phòng, cũng đã khôi phục nụ cười thản nhiên, dường như cái gì cũng không ảnh hưởng.

Khi Dương Thần nói, Lâm Nhược Khê quyết định ly hôn với hắn, cũng là dùng lời nói băng quơ nhẹ nhàng.

Sự bình tĩnh và ý cười nhu hòa của Dương Thần, ngược lại làm cho mọi người Dương gia phá lệ thương cảm.

Loại đau khổ nhìn ở trong tim này, mới là thứ thật sự đả thương người.

Nhưng Dương Thần cũng không cần sự thông cảm, cho nên cũng không ai khuyên nhủ gì, mà cố gắng nói vài chuyện vui vẻ, để Dương Thần có thể nhanh chóng quên đi.

Về phần bình luận ai đúng ai sai, hoặc là có nên cố gắng vẫn hồi gì đó, không có ai cảm thấy cần như vậy.

Khi tiết mục chào năm mới trên TV bắt đầu, Dương Thần ngồi cùng mọi người, rất hiếm có mà xem TV, cực kỳ giống gia đình bình thường.

Chỉ là, bé mập bị Dương Thần ôm trong lòng nhìn xung quanh không thấy mẹ đâu, trên mặt vẫn là có chút tiếc hận.

Đứa trẻ tuy không hiểu nhiều, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng được cha mình lúc này rất đau lòng, cho nên cũng không dám hỏi cha mẹ đi đâu, đành phải ngoan ngoãn ngồi trên đùi Dương Thần xem TV.

Tuệ Lâm quả nhiên như lời cô nói, giống như chưa hề phát sinh chuyện gì, vũ đạo kinh điển làm nổi bật trong lần làm việc lại, lại dùng giọng hát hát một ca khúc nhẹ nhàng làm cho dạ hội rơi vào chấn động.

Không hề nghi ngờ, năng lực quan hệ xã hội của Giải trí Ngọc Lôi được chứng minh, fans của Tuệ Lâm cũng phải ưng thuận, internet đối với tin tức Tuệ Lâm quay lại vào đêm chào xuân mới, trong lúc nhất thời là tiêu điểm của danh sách tìm kiếm.

Lam Lam dường như cảm thấy vô cùng kinh hỉ đối với việc dì có thể xuất

hiện trên TV, trong lúc nhất thời quên mất thương cảm không thấy mẹ, liền vui vẻ sôi nổi trước TV.

Nhìn đứa trẻ khờ dại tươi cười, cũng khiến đêm 30 nặng nề tăng thêm chút vui vẻ.

Đêm đó, mấy người Quách Tuyết Hoa vẫn là hỏi một chút chuyện mẹ đẻ 17 của Lam Lam, đối với sinh mệnh gần gũi bị thương của cô thôn thức không thôi, nhìn Lam Lam đã ngủ say cũng đặc biệt trân trọng.

Dương Công Minh còn cẩn thận suy nghĩ, có cần đưa 17 vào bài vị tiên vào từ đường Dương gia hay không, nhưng Dương Thần thật ra không quá để ý chuyện đó, bởi vì 17 tuyệt đối sẽ không để ý đến loại chuyện này.

Chuyện ly hôn với Lâm Nhược Khê, tuy là chính mình nói ra, nhưng Dương Thần cũng không còn tâm tình tiếp tục ở lại Yên Kinh, định mang theo Lam Lam quay lại Trung Hải, nhưng trước khi đi, còn muốn đến Sở nghiên cứu tìm Jane, bằng không uổng phí nỗ lực nghiên cứu của Cung chủ điện hạ cũng không tốt.

Chỉ là, sáng sớm Dương Thần đang chuẩn bị ôm Lam Lam đi ra ngoài, lại gặp Đường Uyên một thân váy đỏ mang theo Đường Đường chạy đến Dương gia!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1364

Dã Tâm

Đường Uyển còn mang theo vài người hầu của Đường gia theo người, dùng hai chiếc xe thương vụ tặng một hộp lớn bọc giấy màu hồng, xem ra là có ý muốn chúc tết.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, điều này cũng không có gì không đúng, vả lại cho dù sau lưng Dương Thần không có quan hệ gì với Đường Quyển, chỉ cần Viên Dã có quan hệ bên ngoài với Đường Đường, Đường gia và Dương gia liền có thể gọi là ‘đồng minh’.

Chỗ lễ vật tuy quý giá, đa phần là đông trùng hạ thảo tuyệt đối chính tông, ngoài ra còn có đại Hồng Bào, thậm chí còn có cả phê chính tông Lam Sơn được trồng trên núi Lam Sơn ở Jamaica cao một ngàn sáu trăm thước so với mặt nước biển.

Không thể không nói, Đường Uyển rất dụng tâm chuẩn bị, cơ hồ chọn mua đồ từ phạm vi toàn thế giới, đương nhiên, cũng có Dương Thần – người biết phân biệt hàng hóa nhận ra.

Chờ đám người Đường gia đặt đồ vật xuống rồi yên lặng đi ra khỏi đại viện, chỉ để lại mẹ con Đường Uyển trong phòng khách.

Dương Thần cũng không vội đi ra ngoài, ôm Lam Lam ngồi ở một bên, vừa xoa cái bụng vì ăn no mà căng tròn của cô bé, vừa nghe mọi người nói chuyện phiếm.

Dương Công Minh tương đối yêu thích bộ dáng của mẹ con Đường Uyển, có chút từ ái hỏi Đường Đường vài câu, dặn dò cô theo mẹ học nhiều thêm vài thứ, còn cho Đường Đường một phong bao lì xì.

Nha đầu tùy tiện Đường Đường từ nhỏ tới lúc học đại học càng ngày càng hiểu chuyện, rất rõ ràng địa vị của lão nhân trước mắt, thời điểm nhận lấy bao lì xì, tay đều có chút run run, cũng không biết là vui mừng hay căng thẳng.

Đối với cô mà nói, đây tương lai chính là nửa nhà chồng.

Viên Dã cũng mấy ngày chưa gặp Đường Đường, ngại ngừng nắm tay bạn gái không biết đi đâu quán lấy nhau, điều này làm cho vợ chồng Viên Hòa Vĩ có chút bất đắc dĩ.

Đám hạ nhân sau khi lên trà, Dương Công Minh hỏi tình hình một năm này của Đường gia, đối với việc Đường lão mất lại một lần nữa biểu đạt loại tình cảm tiếc hận.

Hiện giờ Đường Triết Sân đã không còn, vài người có địa vị cao của Đường gia cũng không còn quyền lực gì, cho nên nhà họ kỳ thực do hai chị

em Đường Hoàng và Đường Uyên không chế, một người là chúa phương Bắc, một người là vua phương Nam.

Mà Đường Uyên đầu năm mới lại đến Dương gia chúc tết đầu tiên, còn dẫn theo hai chiếc xe quà tặng, đã chứng minh lập trường của trên dưới Đường gia, Dương gia tự nhiên không thể lạnh nhạt Đường gia.

Nghe xong vài câu chuyện của Đường Uyên, mờ mịt biểu đạt một chút, Dương Công Minh lâm vào trầm tư trong chốc lát.

Bỗng nhiên, Dương Công Minh vỗ vỗ tay vịn ghế ngồi, từ từ nói:

- Đường Uyên à, nghe nói cháu có một đứa em trai, hiện tại đang phụ trách kinh doanh ở Nga?

Đường Uyên điềm nhiên cười:

- Dạ, tên là Đường Giác, mấy ngày trước quay lại Yên Kinh ăn tết, sau tháng giêng sẽ quay lại Mátxcova.

- Ha ha, không tồi, người trẻ tuổi nên ra nước ngoài xông pha... Nghe nói sáu tháng đầu năm nay Quân bộ muốn nhập khẩu súng ống đạn dược từ Nga, bao gồm hơn bốn mươi máy bay chiến đấu thế hệ mới nhất, kỳ thật con đường phát triển của Đường gia ở Nga cũng không tồi, người của Quân bộ đánh giặc còn được, bàn chuyện làm ăn thì phải như mọi người...

Nghe Dương Công Minh từ từ nói ra những điều này, đôi mắt ướm lệ của Đường Uyên liên tục phát ra những tia sáng kỳ dị, nhịp tim nháy pang pang, nhẹ nhàng cắn móng môi, kiềm chế không để hai tay và đùi động đậy.

Cô rất rõ ràng, đây chính là ‘bao lì xì’ Dương Công Minh cho Đường gia, tuy nói thì như là nhập khẩu vũ khí cho quốc gia, nhưng chỉ cần Đường gia thuận lợi đàm phán được thì con đường sau này của Đường gia tự nhiên sẽ được khơi thông!

Đường gia hiện tại ở Nga mở rộng và phát triển chủ yếu vẫn là ngành công nghiệp nhẹ, cùng với bộ phận sức lao động xuất khẩu, nếu lần này thật sự có thể thương thảo với quân đội Nga, vậy về sau địa vị và các loại lợi nhuận ở Nga cũng hoàn toàn không giống nữa.

Chỉ nghĩ như vậy, Đường Uyên càng nghĩ càng hưng phấn, hạ quyết tâm lần này trở về, phải phái một vài thế hệ làm ăn tinh tường trong gia tộc cùng Đường Giác quay về Nga, tuyệt đối phải làm cho đẹp!

- Dương lão, ngàn vạn lần đừng nói như vậy, Đường gia chúng cháu nhiều thế hệ kinh thương, nếu ngay cả chuyện làm ăn cũng không làm được, vậy đã sớm xuống dốc rồi. Đương nhiên, nếu có cơ hội vì nước làm việc, chúng cháu vẫn rất vui vẻ cống hiến sức lực của mình.

Đường Uyên rất nhanh lập ý định vì nước phục vụ ở mức độ cao, mà không tư lợi.

Dương Công Minh có chút vừa ý, quay đầu nói với Dương Phá Quân bên cạnh:

- Lát nữa không phải có vài nhân vật nhỏ của quân bộ nói muốn tới đây

thăm ta sao, để bọn họ thuận tiện gọi theo cả người phụ trách đến, nói ta muốn trông thấy cậu ta.

Vài ‘nhân vật nhỏ’ quân bộ? Lời này cũng chỉ Dương Công Minh mới dám nói, dù sao năm đó lúc ông ta đề bạt tướng lĩnh, những người đó quả thật là ‘nhân vật nhỏ’.

- Vâng, thưa cha.

Dương Phá Quân gật đầu nói.

Dương Phá Quân tuy đã lui khỏi chức Tham mưu quân khu, nhưng vẫn còn quân hàm, hơn nữa có bối cảnh Dương gia, muốn làm quan quân hay không bất quá chỉ là vấn đề thời gian, tránh đi hai năm là có thể tùy thời lên làm, cho nên, Dương Phá Quân tự nhiên cũng có sức mạnh tùy thời đến quân bộ nói vài câu.

Đường Uyển ở bên cạnh nghe xong, trong lòng cơ bản đã xác định, việc này ván đã đóng thuyền, lão nhân gia như Dương Công Minh, chắc là không thể hồ đồ đến mức tùy tiện hứa cái gì đó. Huống hồ, mặc kệ thế nào đều là mua cho quốc gia, cũng không phải là dùng tiền lấy từ túi của bọn họ, có người của Đường gia ra mặt hội đàm, không chừng còn có thể tiết kiệm tiền, quân bộ không có lý do bác bỏ lời nói của lão thủ trường trước – Đường nhiên, Dương gia gần đây xuất hiện kẻ điên mà ai cũng không dám chọc, chính là nguyên nhân lớn nhất.

Đường Uyển không ngờ đến Dương gia chúc tết cả vợ được đại tiện nghi, nhất thời mặt mày hồng hào, phá lệ mị lực chiếu người, hoàn toàn nhìn không ra là phụ nữ trung niên đã qua tuổi bốn mươi, người phụ nữ đã sống qua vài chục năm.

Điều này khiến Quách Tuyết Hoa vẫn luôn ngồi nghe ở bên cạnh biểu lộ vài phần hâm mộ, âm thầm phỏng đoán có phải con trai mình không công bằng, sau bản thân không cách nào khôi phục mỹ mạo đến trình độ như này. Nhưng cẩn thận tưởng tượng, bản thân vốn hơn Đường Uyển mười mấy tuổi, những suy nghĩ vừa rồi liền tiêu tan.

Chờ tán gẫu chuyện chính xong, Dương Công Minh hơi có thâm ý để Dương Thần tiếp đãi, liền đi chuẩn bị gặp khách chúc tết khác.

Đường Uyển lúc này mới đứng dậy đến bên cạnh cha con Lam Lam, đưa tay muốn ôm Lam Lam một cái.

Lam Lam cũng đã sớm nhận ra Đường Uyển, thật biết điều bỏ nhào vào trong lòng Đường Uyển, hai má béo ú còn rất không xấu hổ mà dụi dụi vào bộ ngực cao ngất của Đường Uyển, vẻ mặt thỏa mãn.

- Tiểu quỷ, chỉ biết chiếm tiện nghi của dì, mẹ con đâu?

Đường Uyển sớm đã muốn hỏi, nhưng không hỏi Dương Thần mà hỏi Lam Lam.

Lam Lam mím mím miệng,

- Mẹ tức giận rồi đi rồi, không thấy nữa.

Đường Uyên hơi sững sốt, lúc này mới dời ánh mắt nghi hoặc về phía Dương Thần.

Dương Thần lộ ra ý cười chua sót, đem chuyện xảy ra tối hôm qua đơn giản nói một lần. Đương nhiên, những lời nói khó nghe lúc cãi nhau sẽ không thuật lại, nhưng với sự thông minh của Đường Uyên, vẫn là rất nhanh đã hiểu rõ sự tình, cũng có thể nghĩ đến tính nghiêm trọng của sự việc lần này.

- Nói như vậy, hoàng hậu nương nương đã về Trung Hải, hẳn là như vậy.

Đường Uyên nói.

Dương Thần nhú mày,

- Sao em tin rằng như vậy.

- Đương nhiên là phải về Trung Hải, thứ nhất ở Yên Kinh vừa đau lòng lại không có chuyện gì, thứ hai, Ngọc Lôi nửa đầu năm nay sẽ thực hiện cải cách quan trọng...

Nói tới đây, Đường Uyên kinh ngạc nhìn Dương Thần,

- Sao thế, anh đừng nói với em rằng, anh không biết Chủ tịch Lâm gần đây làm những gì.

Dương Thần quả thật không hiểu ra sao, buông tay nói:

- Chuyện công việc của cô ấy, anh không hỏi đến, cô ấy không phải gần đây giúp Tuệ Lâm làm việc lại sao?

Biểu tình trên mặt Đường Uyên tỏ vẻ đương nhiên, mỉm cười nói:

- Cũng khó trách, anh vừa trở về không được bao lâu.

- Tuệ Lâm tái nhậm chức cùng công ty điện ảnh giải trí Ngọc Lôi là một phần trong đó. Lâm Nhược Khê sa thải Tổng giám đốc, kỳ thật từ lúc bắt đầu đã có chuẩn bị rồi.

- Trước khi cô ấy từ chức, đem cổ phần trong tay mình hạ xuống 51%, kỳ thật chính là vì muốn tăng thêm lực ngưng tụ của các cổ đông khác, chuẩn bị cho bước tiếp theo thành lập tập đoàn Ngọc Lôi.

- Tập đoàn Ngọc Lôi?

Biểu tình trên mặt Dương Thần cứng ngắc, người phụ nữ này quả thật muốn chơi lớn.

- Đúng vậy, bởi vì số lượng công ty Lâm Nhược Khê thu mua rất nhiều, hơn nữa còn liên quan đến các ngành nghề, chính cô ấy cũng rõ ràng nếu tiếp tục như vậy, tinh lực của mình không đủ dùng.

- Cho nên thành lập tập đoàn Ngọc Lôi, tự mình làm Tổng giám đốc và Chủ tịch tập đoàn, phía dưới là Tổng giám đốc các công ty và ban giám đốc cùng chấp hành, chẳng khác nào Quốc Tế Ngọc Lôi trở thành một trong những công ty dưới cờ.

- Cứ như vậy, cô ấy không những tiếp tục nắm giữ ‘quyền sinh sát’, còn có thể tùy thời mua bán các công ty vận hành không tốt, còn có thể quản lý nhẹ nhàng các lĩnh vực vốn không hiểu rõ

- Lâm tổng quả thực nghĩ rất chu đáo... Chắc chắc, như vậy xem ra, kỳ thật dã tâm của hoàng hậu nương nương rất lớn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1365

Tin Tốt, Tin Xấu

Dương Thần lú lười, chẳng trách lúc trước Lâm Nhược Khê giao Ngọc Lôi cho Tiết Minh quản lý cũng không cảm thấy do dự nhiều, cảm tình đến sau này Tiết Minh vẫn tiếp tục làm việc cho cô.

Ham muốn sự nghiệp của người phụ nữ này quả nhiên là mỗi lửa khó có thể mờ nhạt, chỉ sợ mục tiêu của cô còn xa xa hơn những thứ này, thật không biết rốt cuộc là theo đuổi những thứ gì.

- Làm sao em biết rõ ràng như vậy?

Dương Thần ghen tị hỏi, hẳn là người ngay bên cạnh còn không biết... Sau này cũng không thể biết được.

Đường Uyển quyen rũ nhếch mày liễu,

- Tập đoàn Ngọc Lôi nếu thành lập, chính là một trong những đối thủ cạnh tranh lớn nhất ở phía nam của tập đoàn Phong Lâm, em có thể không chú ý sao?

Dương Thần sờ sờ đầu, đúng là càng ngày càng chậm chạp, chắc không phải là không thể dùng tu vi làm cho chỉ số thông minh của mình cũng giảm đi đấy chứ.

Đột nhiên, Đường Uyển bước chân thong thả đi tới nói:

- Nghe anh nói như vậy, em lại cảm thấy chuyện ngày hôm qua có cảm giác là lạ.

- Có ý gì?

Dương Thần buồn bực.

- Em cảm thấy Lâm Nhược Khê không phải là loại... vì vấn đề tình cảm và ghen tuông mà đánh mất lý trí đi giết Tuệ Lâm, hơn nữa muốn giết cũng nên chạy tới giết em mới đúng.

Đường Uyển nghiêm trang nói.

Dương Thần cười khổ nói,

- Em lúc này còn nói đùa.

Đường Uyển giận dữ liếc hắt một cái,

- Nhìn bộ dáng khổ qua của anh, để anh cười chút, không biết lòng tốt người ta.

Dương Thần đầu hàng giơ tay lên,

- Nói đùa cũng đổi cái khác đi, anh không hy vọng bất cứ người nào trong các em bị tổn thương, bằng không chính là thất bại của anh.

Đường Uyển nhu tình nhìn hắt, nhẹ giọng cười cười,

- Kỳ thật em muốn nói, trước kia anh chưa quay lại, Nhược Khê cô ấy

dường như có chút chuyện phiền lòng, nhưng hỏi cô ấy cũng không nói, nhưng em luôn cảm thấy cô ấy có gì đó khúc mắc.

- Cô ấy cái gì cũng không nói, đây không phải là cái gì cũng không biết sao.

Dương Thần bất đắc dĩ nói.

- Em chỉ là nhắc tới vậy thôi, em nào biết trong lòng cô ấy rốt cuộc chứa thứ gì, nếu anh không muốn nghe em còn mong sẽ không nói ấy chứ, ít thêm một tình địch lớn nhất.

Đường Uyên trêu đùa.

Dương Thần biết người phụ nữ này hay nói đùa, giang hai tay vỗ mạnh lên bờ hông của cô.

Bờ hông bị áo khoác ngoài bao trùm rung động một trận, làm cho Đường Uyên nhất thời xấu hổ đầy mặt.

- Ít nói chuyện vô dụng đi, nghe em nói lung tung không bằng mang theo khuê nữ về Trung Hải, tự mình đến hỏi cho rõ ràng.

Dương Thần nói xong bẻ lấy Lam Lam.

Đường Uyên hơi chút nhường ra, miễn cho lại bị đùa giỡn, khiến cho nhóm người hầu Dương gia nhìn thấy thì xấu hổ.

- Nói thật, Lam Lam là con gái ruột của anh, tin tức này em cảm thấy hẳn là đã kích lớn với Lâm Nhược Khê, nhưng cô ấy không tranh giành quyền sở hữu Lam Lam, dường như chứng tỏ cô ấy xem trọng anh hơn...

Đường Uyên nói.

Mắt Dương Thần bỗng sáng ngời, quả thật, Lâm Nhược Khê dường như đối với thân phận thật của Lam Lam tuy rằng rất đau khổ và kích động, nhưng không tranh chấp nhiều với mình, ngược lại là ước gì có thể nhanh chóng rời đi.

Dương Thần cũng không ngốc, âm thầm cân nhắc, chẳng lẽ Lâm Nhược Khê là thật sự cố ý nghĩ cách, tìm cơ hội rời khỏi mình?

Người phụ nữ này chẳng lẽ có nỗi khổ gì? Nhưng có thể có nỗi khổ gì mà khiến cô ấy phải rời khỏi mình chứ? Điều này thật khiến người khác khó hiểu.

Tuy tất cả những điều này đều là phán đoán, nhưng Dương Thần càng hy vọng đây là sự thật, mà không phải là cô ấy không coi trọng tình cảm của hai người bọn họ.

- Lam Lam thật đáng thương, nhưng ông trời cuối cùng cũng mở mắt, để cha con hai người được đoàn tụ.

Đường Uyên thương tiếc sờ khuôn mặt bé mập,

- Anh không phải muốn dẫn Lam Lam đi thăm mộ mẹ con bé sao? Hẳn là ở nước ngoài.

Mắt Dương Thần lộ ra vài phần đau thương, lắc đầu nói:

- Đại thúc anh nói lúc trước sau khi hỏa táng cô ấy thì an táng trên biển,

cô ấy không hy vọng chính mình lưu lại bất cứ dấu vết gì trên thế giới này, thật phù hợp với tính cách của cô ấy.

Đường Uyên vài phần thản thức nói:

- Thật đáng tiếc không có cơ hội gặp mặt, nhất định là người phụ nữ tiêu sái đầy mị lực.

Dương Thần cười cười:

- Anh muốn quay lại Trung hải hỏi Nhược Khê cho rõ ràng, ngoài ra lễ tết, cũng không thể không ăn tết với các cô ấy, em nếu như xong chuyện ở Yên Kinh thì quay về Trung Hải đi, không chừng Lam Lam còn muốn em đến làm bảo mẫu.

- Vì sao là em? Không phải có Mẫn Quyên sao?

Đường Uyên cả giận nói.

- Ai bảo em từng có kinh nghiệm sinh con và nuôi con.

Dương Thần xấu xa cười vài tiếng, sờ soạng khuôn mặt hồng hồng của Đường Uyên rồi ôm Lam Lam ra cửa.

Mang theo Lam Lam đến Sở nghiên cứu, Jane đã sớm đứng chờ, bận rộn cả buổi sáng, vừa nhìn thấy Dương Thần ôm cô bé phấn điều ngọc dưa tiến vào thì lập tức nghĩ ra là ai.

Lam Lam mở to mắt nhìn một đầu tóc màu hổ phách kia, chớp chớp mắt, dường như cảm thấy rất có hứng thú.

- Anh yêu Dương Thần, đây là con gái anh nhận nuôi à?

Jane đưa tay muốn ôm.

Lam Lam sớm đã quen với tình hình mọi người nhìn thấy mình đều muốn ôm, thấy một chị gái tóc vàng mắt xanh vô cùng xinh đẹp thì vô cùng vui mừng.

Bỏ nhào vào trong lòng ngực, Lam Lam lập tức vươn bàn tay béo ú nhỏ bé túm lấy mái tóc xinh đẹp, tò mò nhìn, ước gì có thể ngậm vào miệng xem có phải là vị ngọt hay không.

Dương Thần đối với cô bé không sợ ai cả này có nhiều phần bất đắc dĩ, nếu không phải sức chiến đấu nhanh nhẹn dũng mạnh, thật sự lo lắng bị người khác bắt đi.

- Không phải là nhận nuôi, là con ruột.

Dương Thần càng không muốn giấu diếm Jane cái gì, phụ nữ của mình hẳn đều có tư cách biết tất cả những chuyện này.

Jane nghe những chuyện phát sinh ngày hôm qua đều cảm thấy kinh ngạc hồi lâu, nghi hoặc nói:

- Lâm tiểu thư không phải phụ nữ như vậy, có phải có ẩn tình gì không?

Dương Thần đã là lần thứ hai nghe được lời nói này, phụ nữ luôn hiểu nhau, trong lòng lại thêm vài phần phán đoán.

Nhưng Jane càng đem nhiều lực chú ý đặt lên người Lam Lam, nhìn vẻ mặt ngây thơ của bé mập, Jane dùng sức hôn lên mặt cô bé vài cái,

- Thật không ngờ, 17 thế mà lại vì anh giữ lại một đứa trẻ, em nếu như có thể sinh ra một đứa con gái đáng yêu như này... đến lúc rời đi, nhất định sẽ rất hạnh phúc...

Dương Thần không dám nghĩ đến thời điểm 17 rời đi như nào, bằng không lòng sẽ quặn đau khó chịu tới chết.

- Phân tích ra kết quả gì chưa, tuy anh biết chuyện này là làm khó dễ cho em, nhưng anh thật sự là tuyệt vọng bất cứ cái gì cũng muốn thử.

Dương Thần cười khổ nói.

Jane u oán nói:

- Hôm qua là đêm 30 của Hoa Hạ, lại để lại em một mình làm thí nghiệm, anh cũng không biết bớt chút thời gian đến giúp em.

- Được rồi, lễ tết cũng không có tâm tình, chiều nay anh quay về Trung Hải, hay là em cũng tới đó đi, ở đó một thời gian ngắn.

Dương Thần cũng biết mình không đủ thời gian ở bên các cô, tuy muốn nhanh chóng tới chỗ Lâm Nhược Khê hỏi cho rõ ràng, xử lý xong, nhưng không thể quá lãnh đạm với những người khác.

Đôi mắt xanh xinh đẹp của Jane nhất thời lóe lên vẻ giao hoạt “gian kế đã thực hiện được”, sau khi trả Lam Lam lại cho Dương Thần, cười nói:

- Thật tốt quá, là anh nói đó, một thời gian ngắn cũng không có kỳ hạn cụ thể. Ừ... có lẽ em nên mua một căn nhà cho mình ở Trung Hải.

Nhìn cô nhảy dựng lên tìm kiếm tài liệu, Dương Thần không biết nói gì cho phải.

Cũng không lâu sau, Jane lấy ra một tập văn kiện, đặt trước mặt Dương Thần nói:

- Những thứ này là số liệu phân tích kiểm tra thân thể của anh, anh có thể tự mình xem xem.

- Anh xem không hiểu, vẫn phải nhờ Giáo sư Jane giải thích đại khái.

Dương Thần không nói.

- Nói tóm lại, có một tin xấu và một tin tốt, anh muốn nghe tin nào trước?

- Ách... tin tốt? Còn có tốt? Nói cái đó trước đi...

Dương Thần kinh ngạc nói.

Jane chăm chú gật đầu,

- Tin tốt chính là, tổ chất thân thể của anh, so với lần kiểm tra đo lường trước đã mạnh hơn gấp ba lần, đây là chỗ không giống so với tổ chất thân thể trước kia.

- Bởi vì cơ sở trưởng thành càng lớn, thì xác suất mạnh mẽ càng nhỏ, thân thể anh đã có thể dùng từ biến thái để hình dung, cũng không ngờ lại trở mình gấp ba lần... Em hiện tại nghi ngờ, khối thân thể này của anh liệu có phải là giống Clark hay không.

- Clark là ai?

- Trong phim điện ảnh siêu nhân, Clark Kent.

Jane nháy mắt nói.

Khóe miệng Dương Thần run rẩy, biết đây chỉ là một trò đùa,

- Vậy còn tin xấu thì sao?

- Tin xấu kỳ thật cũng coi như là nửa tin tốt, trước kia em không biết, nhưng hiện tại bản thân mình cũng tu luyện, thật có thể thông qua một vài số liệu phân tích ra, bên trong đan điền của anh có một lực lượng cường đại đến nỗi làm người ta không thể tưởng tượng được... Chỉ tiếc, hai cỗ lực lượng này bài xích lẫn nhau, trước mắt duy trì ở trạng thái cân bằng vi diệu.

- Nói cách khác, anh mạnh hơn lúc trước, chỉ tiếc... sức mạnh của bản thân mình, còn chưa đủ để không chế cỗ lực lượng kia trong người, vì thế anh bị kiềm chế.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1366

Mùng 1 Tết Âm Gậy

Dương Thần buồn rầu sờ sờ trán, thở dài thật sâu,

- Không khác biệt lắm so với suy nghĩ của anh, xem như là được kiểm chứng. Nhưng mấu chốt là, anh nên làm gì bây giờ...

Jane mỉm cười,

- Theo em được biết, dùng phương pháp khoa học truyền thống hẳn là không hiệu quả, nhưng... anh chẳng lẽ đã quên, không phải chỉ mỗi mình anh có chân nguyên.

- Có ý gì.

Dương Thần nói.

- Em cũng chỉ làm một cái giả thiết thôi.

Jane chống tay vào cằm nói:

- Em nghĩ, có thể có khả năng thông qua phương thức ngoại lực để giúp anh chinh phục hay không, thậm chí thôn tính lực lượng bài xích kia, anh hiện tại chỉ là có thể làm được ngang hàng, nhưng, nếu thêm lực lượng trợ giúp khác thì sao?

- Tường Vi, Thái Ngung không phải đều bước vào Hóa Thần Kỳ rồi sao, các cô ấy cho dù không bằng anh, nhưng cũng chắc có cách ảnh hưởng đến chân khí trong cơ thể anh, mà chỉ cần điểm cân bằng bị đánh phá, anh liền có cơ hội giành được chiến thắng.

Dương Thần vui vẻ trong lòng, đây quả thật có khả năng. Nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, cau mày nói:

- Không được, quá nguy hiểm, em không biết, Hỗn Độn quá mức tà ác ác độc, nếu không có sách lược vẹn toàn, làm ra sai lầm, có thể hại đến Tường Vi, Ngung Nhi.

- Cho nên không thể gấp, em không phải còn muốn đến Trung hải sao, Chỉ Tình không phải tu luyện cũng được sao, em định thu hoạch thêm chút tin tức hữu dụng, tận khả năng tìm một phương pháp ổn thỏa.

Jane nói.

Dương Thần nhất thời cũng không nghĩ ra phương pháp nào khác, hoặc là Tiêu Chỉ Tình quả thật có thể giúp được chính mình, vốn không muốn để nhiều người biết, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, đành phải đồng ý đã, nhưng hạ quyết tâm, nếu không phải bản thân cảm thấy tuyệt đối chắc chắn, kiên quyết không thể kéo cả các cô ấy xuống nước.

Sau khi thương lượng xong với Jane, Dương Thần cố ý đi một chuyến tới Thái gia, tuy hai chị em Thái Ngung và Thái Nghiên không ở đó, nhưng

chiếm được tiện nghi rồi, Dương Thần vẫn là làm đủ công phu ngoài mặt, tặng một vài món quà là không thể tránh được.

Huông chi Thái Vân Thành cũng đã giúp đỡ không ít, vẫn đứng ở phía Dương gia, nên tỏ vẻ chút mới được

Bởi vì Thái Vân Thành lừa gạt Khương San nói hai đứa con gái đều ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cho nên Khương San cũng không có cách, nhìn thấy Dương Thần liền nhờ hấn khuyên Thái Vân Thành, đừng để ông ấy tiếp tục để con gái ở ngoài nữa. Dương Thần đối với điều này cũng chỉ có thể ngoài mặt đồng ý vài tiếng, trong lòng ít nhiều có chút xấu hổ, kỳ thật là chính mình sắp xếp cho hai cô ấy ở hải ngoại.

Thái Nghiên vốn ở Trung Hải, nhưng sau khi ngừng công tác ở cảnh cục cũng buồn nên đi Địa Trung hải với chị gái, thuận tiện có thể chuyên tâm tu luyện.

Bị Khương San lôi kéo nói một tràng, Dương Thần cuối cùng có thể đào thoát, dẫn theo Lam Lam lên máy bay về Trung Hải.

Lam Lam đối với việc không thể bay trên trời có chút thất vọng, hỏi Dương Thần vì sao không thể giống như trước kia dẫn cô bay bay.

Dương Thần bất đắc dĩ cười cười, chính mình làm sao không biết ngồi máy bay chậm hơn, nhưng không thể vì rút ngắn thời gian mà giải phóng dùng không gian pháp tắc, loại chuyện phá hư mình ước này, với tu vi hiện tại của mình vẫn nên ít dùng.

Mùng 1 năm mới, Trung Hải vẫn còn đang trong không khí vui mừng hân hoan.

Tuy độ ẩm thấp, nhưng may mà có cảnh sắc tươi đẹp đã giảm bớt áp lực trong lòng mọi người.

Đây là năm mới đầu tiên sau khi vợ chồng lão Lý chuyển vào nhà mới, hiện giờ có nhà ở, có tiền, con gái cũng có tiền đồ, tuy con rể không phải thực ‘tinh khiết’, nhưng chiếc xe trên hàng triệu nói mua liền mua, hai ông bà già cũng bớt lo lắng mười phần, thực hy vọng có thể trước mặt một vài họ hàng coi thường họ khoe khoang chút

Kết quả là, vợ chồng lão Lý rất sớm đã hẹn người nhà cùng quê ở vùng ven Trung Hải, sáng mùng 1 đã về quê, ở dưới đó hai ngày thăm một vài người bạn già.

Lý Tinh Tinh vốn muốn nhàn rồi qua tết, tập trung tu luyện công pháp, sau đó cùng Tiêu Chỉ Tinh, An Tâm bọn họ tụ tập. Nhưng ý nguyện của cha mẹ vẫn nên thỏa mãn, liền đồng ý lái xe cùng bọn họ về quê.

Một nhà ba người túi lớn túi nhỏ các loại quà tặng, cười cười nói nói đi xuống tầng, vừa đi tới chỗ đỗ xe.

Vừa nhìn thấy chiếc xe mới màu đỏ rực trên đường, mẹ Lý vui vẻ nói:

- Không ngờ cũng có ngày chúng ta được ngồi trên xe Mercedes Benz, Tinh Tinh nhà chúng ta có tiền đồ.

- Cái gì gọi là Tinh Tinh có tiền đồ, là tiểu Dương có bản lĩnh.

Lão Lý cười cười, bỏ quà tặng vào cốp xe.

- Ông thì biết cái gì, phụ nữ có tiền đồ chính là tìm thấy đàn ông tốt, Tinh Tinh nhà chúng ta không có bộ dạng hấp dẫn, có thể câu được con rể tốt?

- Hắc hắc, nói cũng đúng, bất quá cũng là mệnh, trên đường con gái đẹp là thế, sau lại để cho tinh Tinh nhà ta gặp được, duyên phận...

Lý Tinh Tinh bị lời nói của cha mẹ làm cho đỏ mặt, kiều diễm ướm ắt, tuy những lời này đều là lời nói thật, nhưng cũng quá trắng trợn rồi.

Mọi người sau khi sắp xếp đồ xong, vợ chồng lão Lý ngồi phía sau, Lý Tinh Tinh liền lái xe đi ra khỏi khu nhà.

Nhưng vừa chạy đến đường lớn, một chiếc SUV màu đen bỗng nhiên chặn ở giữa đường.

Mày liễu của Lý Tinh Tinh khẽ nhú, bấm còi, ý bảo nhường đường, nhưng chiếc xe kia không hề có ý muốn nhường.

Bỗng nhiên! Bốn gã cầm gậy thép trong tay thân hình vạm vỡ quần áo màu đen từ trên xe đi xuống, toàn bộ đều đeo kính râm, hung thần ác sát.

Lý Tinh Tinh thầm nghĩ không ổn, nhanh chóng chạy về hét lên với vợ chồng lão Lý:

- Cha mẹ! Mau xuống xe!

Nhưng mấy đại hán kia căn bản không cho vợ chồng lão Lý đang kinh hoảng có thời gian xuống xe, đã vọt tới bên cạnh xe.

Một gã đại hán đi đầu nhe răng cười, gậy thép trên tay đã hung hãn nện xuống chiếc xe mới tinh trên đường!

Bành!!

Một tiếng nặng nề vang lên, phần trước chiếc xe bị nện xuống, nước sơn đỏ bị xước một vết thật lớn!

Lý Tinh Tinh ở trong xe mặt trắng bệch, hoa dung thất sắc, mà vợ chồng lão Lý còn lại là sợ đến đầu váng mắt xanh.

Ngay sau đó, gậy thép trong tay mấy tên đại hán cũng không chút khách khí mà nện vào mũi xe, trần xe, cùng các bộ phận khác của xe.

Âm thanh ‘Bang bang bang bang’ không dứt bên tai, khiến màng nhĩ của người ở bên trong muốn rách ra.

Tốc độ mắt thường có thể thấy được, chiếc xe bị đập bắt đầu vặn vẹo, dị dạng, một chiếc xe mới đang yên lành, trong nháy mắt biến thành một đồng sắt vụn!

Khi đầu chiếc xe bị nhấc lên, động cơ sau khi bị một trận tàn phá thì trực tiếp sinh ra đốm lửa nhỏ, lửa tắt, báo hỏng.

Lý Tinh Tinh không biết khi nào đã đỏ hốc mắt, nước mắt oanh oanh đảo quanh trong hốc mắt, lòng như đao cắt.

Cô đau lòng không phải tiền, đây là quà tặng Dương Thần tặng cô, cô vốn muốn quý trọng, nhưng vừa dùng được hai ngày đã bị một đám hư hỏng làm

ra như vậy, một loại thương tiếc, ủy khuất cùng phần nộ khiến cơ thể cô không ngừng run rẩy.

Cửa xe đã sớm bị vỡ, trong xe toàn là mảnh thủy tinh, thậm chí trên tay trên mặt vợ chồng lão Lý đều có dấu vết bị cắt.

Vợ chồng lão Lý đời này ăn nói nhũn nhặn rất nhiều, tuy lòng đầy nghi hoặc cùng phần nộ nhưng lại không dám lên tiếng, ôm thành một đoàn, sợ bị kéo ra ngoài đánh đập.

Lý Tinh Tinh vô cùng đau đớn, dùng sức đẩy cửa xe, khí lực của cô vì quan hệ tu luyện nội công sớm đã xưa không bằng nay.

- Các người là ai? Dựa vào cái gì mà đập xe nhà chúng tôi?

Lý Tinh Tinh gằn như thét lên chói tai hỏi.

Đầu lĩnh cười lạnh một tiếng, gậy thép vác lên vai, trêu tức nói:

- Cô bé, muốn trách thì trách cô quyền rũ phải người đàn ông không nên quyền rũ, chọc vào người phụ nữ không nên chọc vào. Phu nhân tôi nói, nếu cô vẫn tiếp tục dây dưa không rõ với Cục phó Mông, lần sau... anh em chúng tôi không phải là đụng vào xe cô, mà là đụng vào cô!

Lý Tinh Tinh trong đầu nhớ lại người phụ nữ xưng là mẹ Mông Triết Tân gặp lúc tan tâm kia, người phụ nữ xinh đẹp Trương Linh kia, dường như hiểu ra gì đó.

Tức giận, quay đầu lại nhìn vợ chồng lão Lý đã nhũn ra trên xe, nhìn trên mặt, trên tay cha mẹ mình, đều có vết thủy tinh cắt ra tạo thành vết máu!

Một loại cảm giác nhục nhã khiến cô nắm chặt bàn tay trắng lại, ánh mắt oán oán, giọng nói như dao chém đất:

- Các người quá đáng quá rồi, cứ việc hướng về phía tôi! Làm hại cha mẹ tôi thì tính sao?

- Ha ha! Cô bé, lá gan cô không nhỏ, ông đây nhiều gặp rồi đụng không ít xe, tiểu cô nương có lá gan như vậy không nhiều lắm, chỉ tiếc... cô gào lên nữa cũng vô dụng thôi, hôm nay nhiệm vụ ông nội đây là phá xe cô, lần tới lúc muốn làm hại cô, sẽ lại đến nghe cô hét...

Người đàn ông gian tà cười, ba gã khác cũng nhếch miệng cười quái dị, lộ ra vẻ tà ác.

Lý Tinh Tinh mặt đỏ bừng, vội vàng lấy điện thoại từ túi áo khoác ra, gọi điện thoại báo án.

- Yô! Còn muốn báo cảnh sát? Cô bé, chúng tôi nếu sợ cô báo cảnh sát? Ban ngày ban mặt có thể đến phá xe cô sao? Đầu úng nước rồi hả?

Đại hán cười nhạo, quay đầu lại nhìn mấy người bên cạnh, từ từ quay về xe.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1367

Tiểu Phản Đồ Dễ Nuôi

Tuy Lý Tinh Tinh đã tu luyện được một khoảng thời gian, nếu mạnh mẽ ra tay, chẳng sợ không có chiêu thức gì đáng nói, cũng chưa chắc sẽ đấu lại mấy tên trai tráng này, nhưng cô hai mươi mấy năm qua tính tình đều là bảo bối ngoan, cái gì cũng không nghĩ sẽ dùng bạo lực để giải quyết.

Cho nên, tùy ý để đám người kia châm biếm, Lý Tinh Tinh vẫn là gọi điện thoại báo án.

Điện thoại vừa thông, Lý Tinh Tinh nhanh chóng giải thích rõ tình hình, cảnh viên hỏi biến số xe của đối phương, Lý Tinh Tinh cũng cho biết chi tiết.

Sau đó, cảnh sát bảo cả nhà Lý Tinh Tinh chờ ở cửa nhà, lập tức sẽ phái người tới.

Tuy rằng lúc này chiếc xe kia đã rời đi rồi, nhưng Lý Tinh Tinh cũng bất lực, chỉ có thể kiên nhẫn chờ cảnh sát đến xử lý, thu thập chứng cứ.

Nói chuyện điện thoại xong, Lý Tinh Tinh nhanh chóng chạy tới bên cạnh xe, kéo cửa xe sau ra để vợ chồng lão Lý ra ngoài.

- Cha, mẹ, hai người vẫn ổn chứ.

Lý Tinh Tinh mang về mặt xấu hổ, dù sao cũng là cô trêu chọc tới đàn thô phỉ này, cô thật sự không rõ, gia đình Cục phó Mông kia rốt cuộc làm cái gì, sao có thể phái người như vậy tới.

Vợ chồng lão Lý sợ tới mức sắc mặt phát xanh, ý bảo không có gì quá đáng ngại.

Xoa xoa vết máu bị thủy tinh cửa trên mặt, lão Lý thở dốc nói:

- Tinh Tinh, đám người kia rốt cuộc là làm gì, con ở bên ngoài đụng vào người nào?

Lý Tinh Tinh lắc đầu,

- Con cũng không rõ, chờ cảnh sát đến xem bọn họ điều tra thế nào.

Cô cũng không hy vọng cha mẹ mình biết, việc này có liên quan đến lãnh đạo Cục Giáo dục, tránh để họ càng thêm lo lắng.

- Ai, vừa mới đầu năm đã gặp phải loại chuyện này, vợ à, gọi điện về nói với nhà đi, cứ nói chúng ta có việc gấp không về được...

- Như vậy được sao, bọn họ có thể cảm thấy chúng ta lúc trước nói khoác?

Mẹ Lý không vui vẻ nói.

- Đều vào lúc này rồi còn nói những cái đó? Chúng ta vừa rồi thiếu chút nữa mạng cũng không còn!

Lão Lý thối râu tròng mắt phần nộ nói.

Mẹ Lý lại toát mồ hôi lạnh, nhanh chóng chạy vào nhà gọi điện thoại.

Chờ vợ vừa đi, lão Lý mới nhỏ giọng hỏi Lý Tinh Tinh:

- Con gái, con nói với ba, chuyện có phải có liên quan đến tiểu Dương không? Có phải người phụ nữ ở nhà nó phải người tới không?

- Cha, cha nghĩ đi đâu vậy, Nhược Khê cô ấy không phải người như vậy! Chuyện này cũng không liên quan đến Dương Thần.

Lý Tinh Tinh lập tức quả quyết,

- Người đừng lo lắng, con sẽ xử lý.

- Con xử lý thế nào? Con không phải chỉ là cán bộ nhỏ trong Cục Giáo dục sao, chuyện như vậy con lấy mặt mũi nào để quản? Đừng coi cha cái gì cũng không hiểu, con nha, mau gọi điện thoại cho tiểu Dương, bảo nó đến chủ trì cha mới yên tâm.

Lão Lý nghiêm mặt nói.

- Dương Thần anh ấy còn ở Yên Kinh, hôm nay là mừng 1, anh ấy nhất định bận rộn nhiều việc.

- Vậy cũng không thể mặc kệ chúng ta? Xe đều bị người ta đập rồi, lần tới sẽ đập người!

Lão Lý cao giọng nói.

Lý Tinh Tinh khó xử cắn môi, cô cũng muốn nói cho Dương Thần, nói ra oan ức, nhưng lại sợ Dương Thần hiểu lầm mình dây dưa gì đó với Mông Triết Tân, huồng hồ chiếc xe Dương Thần mới tặng, mới dùng hai ngày đã bị người ta đập thành ra thế này, cô cảm thấy ngại khi gặp hắn.

Lão Lý nhìn ra đấu tranh của con gái, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Cha biết, con rất hiếu thắng, cũng không thích luôn làm phiền tiểu Dương, nhưng con gái đôi khi không cần quá sĩ diện.

- Con càng có việc không nói, càng về sau bị tiểu Dương phát hiện ra sẽ càng tức giận, bởi vì con không đủ tin tưởng nó, chính là hoài nghi nó.

- Tin cha, cha cùng hắn mở quầy hơn nửa năm, biết cách đối nhân xử thế của hắn. Hắn không phải loại đàn ông không phóng khoáng, điểm ấy trong lòng cha rất rõ ràng.

Lý Tinh Tinh lúc này mới gật gật đầu, nghĩ xem nên nói như nào, sau đó gọi điện thoại cho Dương Thần.

Thế nhưng, rất nhanh phát hiện ra, điện thoại không cách nào gọi được.

Lý Tinh Tinh hơi thất vọng nói:

- Dương Thần tắt máy, có thể có chuyện gì đó.

Lão Lý lộ ra vẻ mặt ưu sầu,

- Vậy chút nữa gọi lại, chờ cảnh sát đến đây rồi nói.

Cha con Lý gia hiển nhiên không ngờ, lúc này Dương Thần vừa mới lên máy bay, hơn nửa trước khi máy bay cất cánh, vô cùng quy tắc mà tắt di động.

Lúc này, trên khoảng không mấy ngàn thước đang cùng cô con gái nhỏ ngồi trong khoang hạng nhất, hai cha con dựa vào lưng ghế bắt đầu ngủ say.

Nữ tiếp viên hàng nổi tiếng tướng mạo thanh tú đẹp đẽ, lúc này lặng lẽ lấy ra máy chụp hình chụp vài bức ảnh của Lam Lam, chỉ bởi vì dáng ngủ của tiểu cô nương phì nộn này thật sự làm người ta quá thích thú rồi.

Nhưng Dương Thần sau khi biết được thì không vui, đưa tay hướng về phía tiếp viên hàng không kia, như là muốn đòi cái gì.

Tiếp viên hàng không xấu hổ mỉm cười nói:

- Xin lỗi tiên sinh, quấy rầy ngài sao? Xin hỏi ngài cần gì sao?

- Còn có thể là cái gì, đương nhiên là tiền, con gái tôi có thể để các cô chụp ảnh không sao? Chụp ảnh đười ươi hay voi trong vườn bách thú còn phải trả tiền, tiểu mỹ nhân nhà tôi lại sống sờ sờ như này.

Dương Thần nghiêm trang nói.

Tiếp viên hàng không cảm thấy gặp quỷ, thầm oán, ngồi khoang hạng nhất còn có thể có loại vô lại như này? Làm cha như này, có thể có đứa con gái đáng yêu như vậy thì nên cảm ơn trời đất đi...

Nhưng làm một nghề nghiệp được tu dưỡng như vậy, có biểu tình bất mãn gì cũng không lộ ra ngoài, yên lặng rót nước quả và điểm tâm cho Dương Thần, coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh, nhưng cũng không thể tiếp tục chụp ảnh.

Sau khi ngủ thấy có đồ ăn ngon, Lam Lam giống như bị kích thích, rất nhanh từ trạng thái lơ mơ ngủ tỉnh lại, gió cuốn mây tan đem đồ ăn tiếp viên hàng không đưa cho Dương Thần ăn sạch, sau đó mở to đôi mắt ngáp nước, tội nghiệp nhìn tiếp viên hàng không.

Tiếp viên hàng không không thể chống lại sự ngây thơ này, đang kinh ngạc vì tiểu cô nương ăn uống rất nhiều, may mắn khoang hạng nhất đồ ăn được cung cấp coi như là đủ, lại đưa thêm hoa quả cùng cơm cho Lam Lam, còn đưa một bình nước trái cây.

Lam Lam vừa vui vẻ ăn bánh ngọt vừa chu cái miệng nhỏ hỏi Dương Thần,

- Cha, chúng ta đi tìm mẹ sao?

Dương Thần đang ăn miếng cam sắc mặt cứng đờ, đưa tay xoa đầu con gái, cười nói:

- Mẹ và cha cãi nhau, ầm ỹ nữa rất không vui. Chờ mấy ngày nữa, cha đi khuyên nhủ mẹ, bé mập ngoan, một thời gian nữa mẹ sẽ trở lại.

- Vậy Lam Lam có phải là không thể ngủ với mẹ không?

Bé mập nháy mắt hỏi.

- Đương nhiên, hiện tại cửa nhà của mẹ con sẽ không để chúng ta tiến vào.

Dương Thần lộ vẻ buồn rầu.

Lam Lam bỗng nhiên đưa đưa đầu lưỡi phàn nộn,

- Vậy Lam Lam có phải có thể ngủ cùng dì Thiên Ny không?

Dương Thần không khỏi mỉm cười, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô bé,

- Tiểu phản đồ con, nhanh như vậy đã nghĩ không cần mẹ con nữa rồi? Còn chọn dì Thiên Ny, sao, đặc biệt thích cô ấy sao?

Lam Lam vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Bà nội nói rồi, chuyện người lớn trẻ con không cần để ý nhiều, chỉ cần ngoan ngoan ăn đồ ăn ngon là được! Dì Thiên Ny làm cơm rất ngon!

Dương Thần nhất thời hiểu ra, thì ra là coi trọng tay nghề của Mạc Thiên Ny.

Thật là một đứa con gái ngoan!

Nhưng quả thật, mấy cô gái của mình, chỉ có tay nghề của Mạc Thiên Ny và Lý Tinh Tinh là khá hơn một chút, nếu không sao lại nói trẻ con nhà nghèo sớm quản việc nhà.

Vốn còn lo lắng để Lam Lam ở đâu, lúc thật không cần suy nghĩ nhiều nữa, để Mạc Thiên Ny tạm thời chăm Lam Lam là được, ban ngày lúc đi làm thì để Mẫn Quyên chăm.

Trước khi quay về Trung Hải, Dương Thần đã gọi điện thoại để Mẫn Quyên sắp xếp đồ đạc chuẩn bị chuyển ra ngoài, dù sao mình và Lâm Nhược Khê đến mức này rồi, một chốc cũng không thể bình ổn lại được, vẫn là để Mẫn Quyên ra ngoài chăm Lam Lam thì hơn.

Trên thực tế, nếu ở lại trong nhà Mạc Thiên Ny, vậy chẳng khác nào trước mắt Lâm Nhược Khê ân ái với người phụ nữ khác, Dương Thần ngay từ đầu đã cảm thấy không quá ổn thỏa, nhưng lại nghĩ, không có gì phải tránh né.

Chính mình không có khả năng xem nhẹ sự tồn tại của họ, cho dù muốn biết Lâm Nhược Khê rốt cuộc là vì cái gì mà cùng mình nháo ra như vậy, nhưng cũng nên trong tình huống thẳng thắn thành khẩn, không có gì phải che che dấu dấu.

Vài giờ sau, Dương Thần mang theo Lam Lam xuống máy bay.

Ngồi trên chiếc xe BMW gửi lại bãi đỗ xe, Dương Thần trực tiếp chạy về biệt viện Tây Giao, trên đường nhớ ra, gọi điện thoại liên hệ Mẫn Quyên và Mạc Thiên Ny.

Vừa mới mở máy Dương Thần đã thấy có cuộc gọi nhớ của Lý Tinh Tinh gọi tới.

Nghĩ đến có lẽ Lý Tinh Tinh có chuyện tìm mình, Dương Thần liền gọi lại cho cô, nhưng rất nhanh lại nghe thấy giọng nói trong điện thoại báo tắt máy.

Dương Thần phân vân, cảm thấy có gì đó không ổn, Lý Tinh Tinh là nhân viên nhà nước, theo lý thuyết không có lý do rõ ràng sẽ không ban ngày tắt máy, vì thế gọi điện thoại cho lão Lý.

Chờ điện thoại vừa được nối, Dương Thần vừa mở miệng đã bị âm thanh

hồ to của lão Lý ở đối diện cắt ngang!

- Tiểu Dương à! Cháu đi đâu vậy? Tinh Tinh gọi cho cháu bao nhiêu cuộc điện thoại như vậy đều không được! Cháu mau nghĩ cách cứu Tinh Tinh đi! Nó bị đám cảnh sát chó kia bắt đến Cục Cảnh sát rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1368

Tuổi Trẻ Đây Hứa Hẹn

Đầu Dương Thần ‘ong’ một tiếng, thiếu chút nữa không kịp phản ứng, sau đột nhiên Lý Tinh Tinh lại vào cảnh cục?

- Lão Lý, chú nói chậm chút, rốt cuộc làm sao vậy.

Dương Thần cau mày.

Lão Lý đông lập tây xả đứt quãng, cuối cùng nói được đại khái sự việc đã trải qua.

Thì ra là sau khi Lý Tinh Tinh báo cảnh sát, đợi khoảng nửa giờ cảnh sát mới phái vài tên tới, yêu cầu thuật lại chuyện đã trải qua.

Lý Tinh Tinh thuật lại như sự thật, cảnh sát lấy lý do muốn phối hợp điều tra đã đưa Lý Tinh Tinh tới cảnh cục.

Nhưng, qua hơn một giờ Lý Tinh Tinh vẫn chưa trở về, lão Lý gọi điện thoại cho cô cũng tắt máy. Về sau, gọi điện thoại đến cảnh cục hỏi, bọn họ cũng nói căn bản không biết có chuyện này, giống như Lý Tinh Tinh người này biến mất trong hư không!

Dương Thần không tiếp tục nghe nhiều, chỉ nói một câu,

- Để cháu xử lý, cô chú yên tâm.

Tuy vội vã muốn đến cảnh cục cảnh sát Tây Thành nhưng mắt nhìn con gái ngồi ở ghế phụ, Dương Thần cảm thấy làm náo loạn cảnh cục vẫn là không mấy thỏa đáng, hơn nữa lúc này đi đến đó tốc độ vẫn chậm.

Nghĩ nghĩ, Dương Thần gọi điện thoại cho Lý Độn.

Điện thoại của Lý Độn nhanh chóng được nối thông, bên kia truyền đến các loại âm thanh tục tằng, giống như đang trong buổi xã giao mời rượu.

- Yo! Lão Dương! Sao lại có thời gian rảnh rồi gọi điện cho tôi như này, mới lúc sáng Tâm Nhi còn hỏi tôi có cần đến Dương gia thăm cậu không, tôi nói tặng quà quá khách khí không hợp, không bằng đến uống hai chén?

- Xéo, tiểu tử vất vả chạy ra nước cậu tôi còn không biết sao... Tôi ở Trung Hải, tìm cậu có việc!

Lý Độn dường như say rượu, uống chén rượu nói,

- Tôi và các anh em bộ đội uống rượu ở Yên Kinh, cậu ở Trung Hải? Tôi nói cậu sao lại đột nhiên quay về Trung Hải rồi? Không đi thông gia nữa?

Dương Thần nói:

- Một người phụ nữ của tôi bị người của cảnh cục bắt đi, hiện tại bọn họ nói không bắt người này, tôi biết bộ An ninh cậu là tuyến trên, tôi cũng không muốn tới cảnh cục, cậu giúp tôi phái người tiếp cận, đem người an toàn ra ngoài!

Người khác có lẽ không biết, nhưng Lý Độn hiện giờ đang nói chuyện với Dương Thần, không chỉ là quan quân đặc chủng, mà còn là Phó bộ trưởng trẻ tuổi nhất Bộ An ninh.

Bởi vì tính đặc thù của Bộ An ninh, ngoại trừ Lý Mạc Thân với thân phận là Phó thủ tướng kiêm Bộ trưởng được công khai với bên ngoài, Phó bộ trưởng và những quan lớn khác đều giữ tình trạng bảo mật thân phận.

Lý Độn lập tức tỉnh rượu, kinh ngạc nói:

- Đàn ông phương nam thật đúng là ngoại hồ tàng long, ở Trung Hải ai có thể có lá gan lớn tới mức bắt người phụ nữ của cậu?

- Đừng nói nhảm, nhanh chóng gọi người.

Lòng Dương Thần hoảng hốt.

- Yên tâm đi, lòng tôi có phở...

Lý Độn cười hắc hắc vài tiếng, sau đó vội vàng cúp máy rồi đi liên lạc.

Vài phút sau, cảnh cục Tây Thành Trung Hải, văn phòng Cục trưởng.

Một gã tuổi quá nửa trăm, dáng cười hơi mập đang ngồi trên ghế da, một tay cầm điều thuốc một tay kia giờ tờ báo, đó chính là Cục trưởng mới nhậm chức Triệu Bảo Quốc, Thái Nghiên rời chức, gã được điều từ tỉnh khác đến đây.

Triệu Bảo Quốc năm nay năm mươi bảy tuổi, làm vài năm nữa sẽ về hưu, tư cách lão đạo, am hiểu tính nết của các nhân vật sâu khắp nơi, cũng trấn được quan hệ phức tạp của phân cục Trung Hải.

Vốn là mừng 1 đầu năm, cũng không tới phiên Cục trưởng gã trực ban, nhưng mấy năm nay phía trên làm rất chặt, không thể có nửa điểm sai lầm, đặc biệt là thời điểm mừng năm mới, rất dễ bị tội phạm lợi dụng sơ hở, kết quả là trong cảnh cục cơ hồ không có mấy người nghỉ, đi thăm người thân bạn bè cũng chỉ có thể tận dụng thời gian nghỉ ăn cơm.

Triệu Bảo Quốc biết thời điểm này vạn nhất gặp chuyện không may, vậy tuổi già của mình khó giữ được, cho nên cũng rất an phận ngồi trong cục cảnh sát, dù sao những quyết sách thật sự cần gã quyết định cũng không nhiều.

Lúc này, cửa văn phòng có tiếng gõ.

- Vào đi.

Triệu Bảo Quốc buông tờ báo, dụi tàn thuốc vào gạt tàn.

Đi vào cửa là một người đàn ông tráng niên mặc cảnh phục, nhìn khoảng ba mươi tuổi, tóc ngắn gọn gàng, râu cạo sạch sẽ, gương mặt góc cạnh, mặt mày anh tuấn, tướng mạo đường đường, vài phần văn nhã.

- A, Cục phó Khương, hôm nay cũng tới làm sao? Năm mới tốt lành, sao vậy, cậu có việc gì thế?

Triệu Bảo Quốc cười dài lên tiếng tiếp đón, trong đầu lại hiện lên tư liệu liên quan đến vị Cục phó trẻ tuổi này.

Khương Tiểu Bạch, người tỉnh Đông, ba mươi hai tuổi, ở cảnh cục Tây

Thành Trung Hải làm Cục phó ba năm, có thể nói là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hơn phân nửa là quá hai ba năm nữa sẽ phù hợp lên vị trí Cục trưởng.

Không phải ai cũng giống Thái Nghiên có người cha Tướng quân nắm giữ quyền lực, lại là con gái của gia tộc dòng thứ hai Yến Kinh, Khương Tiểu Bạch không có bối cảnh có thể đi tới ngày hôm nay, cũng không ngẫu nhiên, tất nhiên là nhờ năng lực xuất sắc của anh ta.

Mấy ngày nay được điều về Trung Hải, Triệu Bảo Quốc không tiếp xúc nhiều với Khương Tiểu Bạch, chỉ biết Khương Tiểu Bạch này thái độ làm người âm trầm, bình thường xử lý đều là những phương diện công việc liên quan đến văn chức ở cảnh cục, quan hệ với đồng nghiệp rất hòa hợp.

Khương Tiểu Bạch mang theo nụ cười ôn hòa nói,

- Cục trưởng Triệu, tôi muốn hỏi một chút, bên trong cục có phải có một cô gái tên 'Lý Tinh Tinh' không, cô ấy là nhân viên của Cục Giáo dục Trung Hải.

Triệu Bảo Quốc khẽ cau mày, cúi đầu rút điều thuốc, lại nhả ra khói rồi mới nói:

- Tiểu Bạch, tôi gọi cậu như vậy được chứ, có chút thân mật. Cậu vì cái gì đột nhiên hỏi chuyện như vậy?

- Cục trưởng Triệu, tôi nhận được một cuộc điện thoại, nói là có một vị tiểu thư sau khi bị bắt tới cục thì đột nhiên không có tin tức gì nữa. Tôi muốn xác nhận đây có phải là tin đồn vô căn cứ hay không, Cục trưởng Triệu, tôi nghĩ ngài cũng rõ, cảnh cục chúng ta cần chính là chế độ công khai rõ ràng, mà một vài hoạt động làm loạn thì chớ nên làm.

Sắc mặt Triệu Bảo Quốc hơi trầm xuống, chuyện Lý Tinh Tinh đúng là do ông ta ở sau lưng giật dây, nhưng người ủy thác lại có bối cảnh phía sau quá lớn, ông ta vì lo lắng cho tuổi già của chính mình, không thể không tiếp nhận.

Chỉ là một nhân viên Cục Giáo dục, ông ta còn không bỏ vào trong mắt, đối phương kia là thuộc gia tộc gì, có lai lịch gì, đừng nói là 'dạy dỗ' cô gái này ít ngày, cho dù bọn họ có âm thầm giết cô ta, cảnh sát cũng không dám làm gì, nhiều lắm là trình đến cấp cao hơn để họ can thiệp.

- Tiểu Bạch à, cậu có phải nhận được cuộc điện thoại của quần chúng báo lung tung không, cậu còn trẻ, có tâm tư cố gắng tiến thủ là tốt, hai năm nữa tôi về hưu rồi, vị trí Cục trưởng sớm muộn gì cũng là của cậu.

- Thanh niên, phải biết ngấm ngầm chịu đựng, tình cảnh hiện tại của cậu, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, chuyện rõ ràng bị người khác che đi, thì đừng cố mà moi ra nữa.

Triệu Bảo Quốc búng búng đầu lọc thuốc lá, tay quơ quơ, ý bảo Khương Tiểu Bạch có thể đi ra ngoài.

Mặt Khương Tiểu Bạch lộ ra một chút do dự, đứng tại chỗ không lên tiếng.

Triệu Bảo Quốc cho rằng cậu ta sợ, hơi hơi lộ ra nụ cười, kinh nghiệm nói cho ông ta biết, thanh niên trong loại cơ quan như này, nói chuyện liên quan đến tiền đồ của tương lai thì sẽ lui về sau.

Nhưng lần này ông ta lại đoán sai, Khương Tiểu Bạch chỉ là không xác định, rốt cuộc Triệu Bảo Quốc có bắt người này hay không, nếu thật sự không phải ông ta bắt, vậy cậu ta thật sự lộ ra thân phận ép gã nói ra, so ra cũng không đáng giá lắm.

Nhưng trái lo phải nghĩ, Khương Tiểu Bạch vẫn là từ túi áo khoác lấy ra một quyển sổ màu đen, bìa da là mặt giấy chứng nhận, chậm rãi đặt trên bàn làm việc của Triệu Bảo Quốc.

- Cục trưởng, phía trên là mệnh lệnh, nhất định phải có câu trả lời, tôi thấy... ông vẫn là nên nói sự thật với tôi đi.

Khương Tiểu Bạch vẫn giữ nụ cười đến ngượng ngùng như cũ.

Triệu Bảo Quốc trong chốc lát chưa kịp phản ứng, nhẹ nhàng cầm quyển sổ màu đen lên, nhưng con mắt già nua của ông ta vừa tập trung nhìn vào đã trợn ngược lên, có chút khó tin.

Bàn tay hơi hơi run nhấc gọng kính lên, Triệu Bảo Quốc lúc này mới nhìn rõ, đây chính là tờ giấy chứng nhận bản thân không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa từng gặp...

Bộ An ninh Quốc gia?!

Mở ra nội dung bên trong, rõ ràng chính là ảnh chụp và thân phận của Khương Tiểu Bạch...

Triệu Bảo Quốc đột nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách người trẻ tuổi nhặt nhẻo kia lại có thể lẫn lộn đến vị trí Cục phó, thì ra là nhân vật cấp trên đã sắp xếp cậu ta đến Trung Hải nằm vùng?

Trên thực tế, Triệu Bảo Quốc vẫn đánh giá thấp Khương Tiểu Bạch, là người được Lý gia bổ nhiệm ở phía Nam, một trong những thân tín quan trọng được bồi dưỡng, Khương Tiểu Bạch có thể tùy thời điều động quân đồn trú ở Trung Hải và bộ đội đặc chủng vũ trang, đồng thời có được quân hàm và cảnh hàm, còn bá đạo hơn nhiều so với Cục trưởng Triệu Bảo Quốc này!

Không đợi Triệu Bảo Quốc lấy lại tinh thần, Khương Tiểu Bạch đã lấy lại giấy chứng nhận, cười tủm tỉm hỏi:

- Cục trưởng, giấy chứng nhận của tôi không có vấn đề chứ.

- Không... nhất định không thành vấn đề, cho dù mắt mù cũng không dám nhận sai.

Triệu Bảo Quốc cười trừ.

- Vậy xin hỏi, tiểu thư Lý Tinh Tinh có bị bắt giữ hay không?

Triệu Bảo Quốc may mắn là ngồi trên ghế, bằng không đã run rẩy ngã xuống đất, may mắn không có thái độ gì không tốt, lau mồ hôi lạnh, gượng cười nói:

- Tiểu Bạch... À không, Cục phó Khương, cô gái này đúng là đã bị bắt giữ, nhưng... đã không còn ở trong cục cảnh sát nữa rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1369

Anh Sẽ Được An Toàn.

Mấy phút đồng hồ sau, Khương Tiểu Bạch từ trong văn phòng của Triệu Bảo Quốc đi ra, sắc mặt có chút lúng túng, bởi vì mức độ phức tạp của chuyện này đã vượt qua tưởng tượng của y..

Nếu như chuyện chỉ là tranh chấp giữa dân thường, Khương Tiểu Bạch có thể vận dụng một ít quyền lực an ninh quốc gia của y, là có thể lặng yên giải quyết hết.

Chỉ là sự việc lần này. . . lại liên lụy tới một gia tộc mà an ninh quốc gia cũng không khỏi không thận trọng đối đãi—— Mông gia.

Khương Tiểu Bạch cảm thấy, việc này y không làm chủ được, làm không tốt có thể liên lụy đến ổn định quốc gia, y chỉ là một quan viên thân tín của Lý gia, không có bản sự lớn đến mức đi gây vào con cá sấu khổng lồ này.

Sau khi trở lại văn phòng, Khương Tiểu Bạch cân nhắc cách dùng từ, liền gọi điện thoại lại cho Lý Độn.

- Phó bộ trưởng, là tôi.

Lý Độn hàm hồ đáp:

- Tôi biết là anh, làm sao vậy? Chuyện làm tốt rồi chứ?

Khương Tiểu Bạch thận trọng nói:

- Phó bộ trưởng, tôi đã điều tra qua một chút tình hình, việc này liên lụy đến Hoa Trung Mông gia, là cô gái tên gọi Lý Tinh Tinh kia, đã trêu chọc thê tử Trương Linh của cục trưởng bảo vệ môi trường thành phố Trung Hải - Mông Khâm.

- A...?

Lý Độn tại đầu điện thoại bên kia trầm ngâm một lát, nói:

- Mông Khâm kia, là con trai của Mông Khai Nguyên?

- Đúng vậy, là con thứ của Mông Khai Nguyên, hiện tại cũng là người thừa kế thứ hai của Mông gia, tuy rằng ở trong gia tộc lực ảnh hưởng của hắn không mạnh bằng huynh trưởng Mông Khuyết, nhưng dù sao cũng là con cháu bản tông Mông gia, tuyệt đối không thể khinh thường.

Khương Tiểu Bạch nói.

Lý Độn nghĩ ngợi, đột nhiên hỏi:

- Anh cứu người phụ nữ tên gọi Lý Tinh Tinh ra chưa?

- Ách. . .

Khương Tiểu Bạch do dự một chút nói:

- Vẫn chưa, nghe cục trưởng Triệu nói người này đang bị nhốt bên trong trại tạm giam ở ngoại ô thành phố, Trương Linh muốn giáo huấn nàng vài

ngày. . .

- Cái... gì !? Trại tạm giam !? Mẹ nó... ! Lý Tinh Tinh kia cũng không phải tội phạm, lại càng không phải phản tử hiềm nghi, dựa vào cái gì nhốt vào trại tạm giam !? Hắn có phải không muốn làm quan nữa hay không?

Lý đại thiếu tại trong điện thoại nổi trận lôi đình.

Khương Tiểu Bạch đầu đầy mồ hôi lạnh.

- Phó bộ trưởng bớt giận, tôi. . . tôi bây giờ dẫn người đi cứu vị Lý tiểu thư kia ra.

Lý Độn nổi giận mắng:

- Khương Tiểu Bạch, anh là đồ óc heo! Ta cho anh biết, nếu người phụ nữ này xảy ra chuyện gì, gia gia ta cũng không cứu được anh! Anh biết người yêu của nàng là ai không! ?

- Ta đã nói với anh, người phụ nữ kia nếu không có việc gì, anh có thể sẽ một bước lên trời! Anh cũng không bị sao hết! Còn nếu người phụ nữ kia mà bị việc gì, đừng nói anh, ngay cả Mông gia chó má kia cũng chịu không nổi!

Khương Tiểu Bạch thiếu chút nữa bị dọa cho phát ngất, toàn bộ Hoa Hạ ai có thể làm cho Mông gia không chịu đựng nổi? Cho dù tứ đại gia tộc Yến kinh, lấy một ra, cũng không có khả năng cùng Mông gia cứng đối cứng à

Trừ phi là trung ương hạ quyết tâm, máu chót là Số 1 có nghiêm khắc yêu cầu, lúc đó mới có thể để cho cơ quan quốc gia huy động toàn bộ lực lượng, có thể đem Mông gia đánh rụng.

Còn chưa đầy đủ chỗ tốt để báo đáp lại, Số 1 sao lại phải nổi điên làm ra quyết sách huy động lực lượng toàn thân?

Trước đại cục của quốc gia, không quan tâm tội ác hay chuyện xấu gì, đều phải đưa lợi ích của toàn cục làm trọng.

Nhưng Khương Tiểu Bạch lúc này cũng không muốn nghĩ nhiều, y biết rõ nếu không làm theo yêu cầu của Lý đại thiếu, chính mình không cần chờ Mông gia thế nào, trước đó đã bị đuổi việc.

Đang lúc Khương Tiểu Bạch muốn tắt điện thoại, Lý Độn lại gọi y lại, giữ kín như bưng mà nói:

- Anh đi trại tạm giam trước, sau đó gọi vào điện thoại của người kia, chính là người yêu của Lý Tinh Tinh đó, là hắn dẫn dò ta đây.

- Chuyện này anh cứ nói cho hắn từ đầu đến cuối, anh cùng hắn cùng đi trại tạm giam, nói là người của Lý Độn ta, nếu xảy ra chuyện gì, anh không cần phải xen vào, chỉ cần đứng một bên, nhớ kỹ, cho dù mọi việc có tồi tệ đến mức nào cứ để cho hắn xử lý, anh sẽ được an toàn.

Khương Tiểu Bạch lại một lần nữa đầu đầy sương mù, nhưng vẫn ghi nhớ số điện thoại di động.

Nghĩ đi nghĩ lại, Khương Tiểu Bạch lại cảm thấy không thỏa đáng, dạng nhân vật gì có thể làm cho Lý đại thiếu gia coi trọng như thế? Chính mình cũng quá đường đột rồi.

Kết quả là, Khương Tiểu Bạch cẩn thận lên mạng, sau khi đăng nhập vào hệ thống của cục quốc an, lại nhập vào số điện thoại di động, điều tra thân phận chủ nhân dãy số này.

Sau khi tìm được danh tự tương ứng, cái cảm của Khương Tiểu Bạch dần dần không khép lại được...

...

Thời điểm Dương Thần đưa Lam Lam đến biệt viện phía tây ngoại ô, Mạc Thiên Ni cùng Mẫn Quyên đã đứng ở đó chờ.

Mạc Thiên Ni biết rõ Lâm Nhược Khê trong đêm đột nhiên bay trở về Trung Hải, đã ý thức được tình huống không ổn, quả nhiên, sau đó Dương Thần điện thoại xác nhận việc này, không ngờ gần sang năm mới mà vợ chồng còn có thể cãi nhau đến loại tình trạng này.

Mạc Thiên Ni tuy rằng đã sớm phát giác được Tuệ Lâm ưa thích Dương Thần, nhưng cũng không ngờ lại thật sự xảy ra, có điều cô đối với việc này cũng không nghĩ nhiều, chỉ khó hiểu tại sao Lâm Nhược Khê lại làm cho chuyện trở nên huyền ảo như vậy, vì Mạc Thiên Ni xem ra, với tính tình Lâm Nhược Khê căn bản không phù hợp.

Lâm Nhược Khê không phải người không biết nín nhịn, cô hẳn là rõ ràng, nếu tại trước mặt mọi người cùng Dương Thần cãi nhau rồi ly hôn, sẽ làm mọi người trong Dương gia khó chịu, sau này muốn hợp lại sợ rằng sẽ có vô vàn khó khăn.

Chẳng lẽ Lâm Nhược Khê thật sự muốn vứt bỏ đoạn hôn nhân này?

Mạc Thiên Ni nghĩ tới những thứ này, lại không cách nào cao hứng, ngược lại cảm thấy rất bất an cùng lo lắng.

Chờ sau khi Dương Thần lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Lam Lam đi vào cửa, Mạc Thiên Ni phức tạp liếc nhìn người đàn ông, xoay người một tay ôm lấy Lam Lam.

- Dì xinh đẹp, Lam Lam đói bụng.

Bé mập ôm lấy cổ người phụ nữ, vẻ mặt chờ mong nói.

Mạc Thiên Ni nhìn thấy cô bé con này, mới lộ ra một ít ôn nhu vui vẻ nói:

- Lam Lam chưa ăn cơm trưa sao?

Cô đã biết được Lam Lam là con gái ruột của Dương Thần, ngoài kinh ngạc ra lại càng phát ra yêu thương.

- Lại đói? Trên máy bay ăn hết năm suất dành cho người lớn, con sắp trở thành con heo mập rồi đấy.

Dương Thần nhéo nhéo mặt con gái:

- Chờ cơm tối rồi ăn, giờ đi ngủ trưa đi.

Dương Thần đi đến trước người Mẫn Quyên nói:

- Mẫn Quyên, Lam Lam mấy ngày này nhờ cô chăm sóc, trước hết cứ ở chỗ của Thiên Ni đi

Mẫn Quyên một mực không dám tới gần, trên mặt người đàn bà xấu hổ

hỏi thăm:

- Dương tiên sinh, chuyện có phải liên quan đến tôi hay không, nếu như tôi sớm chút đem chuyện nói ra, chuyện cũng không đến mức như vậy?

Dương Thần nghĩ thầm nào có đơn giản như vậy, ngay cả mình cũng còn không rõ tình huống nữa là.

- Cô đừng suy nghĩ nhiều, đây là chuyện của chúng tôi, cô chỉ cần chăm sóc tốt cho Lam Lam là được, tất cả mọi chi phí tiêu dùng cứ nói với Thiến Ni.

Dương Thần ngược lại nói với Mạc Thiến Ni:

- Em sắp xếp chỗ ngủ cho Lam Lam giúp anh, bé mập này nói thích ở cùng một chỗ với em, anh cũng chỉ còn cách chiều theo ý nó.

Nói xong, Dương Thần móc ra một tấm thẻ tín dụng đưa cho Mạc Thiến Ni:

- Trong tấm thẻ này hẳn còn có mấy triệu, chi tiêu hằng ngày của Lam Lam em cứ trừ dần trong này đi, nhưng đừng nghe đừng nghe nó mà tiêu tiền lung tung, cái ăn cái mặc, còn có học phí học kỳ sau những thứ này cũng trong tầm đó, chẳng qua có tiền cũng không thể để cho đứa nhỏ này hư đi được.

Mạc Thiến Ni lắc đầu cự tuyệt, không muốn nhận lấy:

- Trong lòng em hiểu rõ mà, tiền này em không cần, em tuy không có giàu như Nhượng Khê, nhưng nuôi một đứa nhỏ như Lam Lam là không có vấn đề.

Dương Thần cười khỏ, then thùng nói:

- Anh không phải nói em không có tiền, chỉ là từ lúc Lam Lam sinh ra anh chưa làm tròn trách nhiệm của một người cha, anh hy vọng có thể bù đắp cho nó một ít, tiền là chuyện nhỏ, em cũng đừng cùng người cha như anh so đo.

Mạc Thiến Ni cũng nhận ra được trong lời nói của Dương Thần có chút chua xót, thở dài, cô im lặng tiếp nhận thẻ tín dụng, tuy nói mấy triệu là khoản tiền lớn, nhưng sống cùng Dương Thần lâu như vậy, tiền cũng trở thành việc nhỏ.

- Anh còn có việc phải đi ra ngoài một chuyến, buổi tối mới trở về.

Dương Thần còn chưa nhận được tin tức gì của Lý Tinh Tinh, ý định tự mình đi cục cảnh sát một chuyến.

Mạc Thiến Ni cũng không hỏi nhiều, ôm Lam Lam đi lên lầu nghỉ ngơi, trên thực tế bé mập lúc này cũng đã sắp ngủ say rồi, sự tình luyện công cô nàng cũng không nhớ nữa.

Dương Thần ra khỏi cửa, vừa định lái xe ra khỏi biệt viện tây ngoại ô, thì nhận được một số điện thoại lạ lẫm.

Vừa nhắc máy, đầu bên kia vang lên tiếng nói ôn hòa của một nam tử.

- Là Dương Thần tiên sinh sao?

- Đúng, anh là ai. .

Dương Thần cảm thấy thanh âm mềm nhũn này nghe là lạ.

- Tôi là phó cục trưởng Khương Tiểu Bạch, được phó bộ trưởng Lý nhờ vả, vì ngài ấy cống hiến sức lực ở cục cảnh sát khu Tây Thành, tôi muốn cùng ngài nói một chút... về tình huống của Lý Tinh Tinh tiểu thư.

Khương Tiểu Bạch nuốt nước bọt, nói không khăn trương là giả dối, đây chính là nhân vật cường hãn lúc trước công khai làm thịt cục trưởng Địch Lô của cục cảnh sát khu tây đây

Nhưng so sánh ra, càng nhiều hơn là kích động, Khương Tiểu Bạch biết rõ, nếu như có thể quan hệ tốt với Dương đại thiếu gia này, sau này mình lên chức chắc chắn có vốn liếng lớn rồi.

- Ah, nói như vậy anh là người của bộ an toàn hay sao? Các người làm việc hiệu suất không được à, người phụ nữ của ta mang ra chưa.

Dương Thần cho là việc đã giải quyết ổn thỏa.

Khương Tiểu Bạch xấu hổ mà nói:

- Dương tiên sinh, xin ngài bớt giận, tạm thời tôi vẫn chưa thể mang Lý tiểu thư ra, tôi vừa mới điều tra được, cô ấy bị đưa vào trại tạm giam của Bắc Giao, tôi không muốn giấu diếm ngài, muốn cùng ngài đi điều tra

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1370

Sục Sôi

Dương Thần trong nháy mắt nghe được ba chữ "trại tạm giam", nắm tay xiết chặt, thiếu chút nữa bóp nát điện thoại di động, sắc mặt lập tức âm trầm như mực, trong con người tràn ngập sát khí, thấp giọng nói:

- Anh đứng ở cửa ra vào chờ ta, ta lái xe qua gặp anh, anh dẫn đường...

Toàn thân Khương Tiểu Bạch giật mình một cái, lập tức đáp ứng, kỳ thật y đã ngồi ở trong xe, chỉ chờ Dương Thần nói một tiếng, y sẽ đạp chân ga bay vọt đến chỗ đó.

Dương Thần lái xe tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến giao lộ, sau đó trực tiếp nhấn còi, để cho Khương Tiểu Bạch trực tiếp dẫn đường, còn không ngừng ấn còi thúc giục, khiến cho Khương Tiểu Bạch sững sốt không ngừng vượt qua với tốc độ nhanh nhất.

Khương Tiểu Bạch dựa theo tác phong bình thường đều rất ít xuất hiện, lúc này đây phải dẫn đường tới trại tạm giam, xem như là lần đầu tiên, nhưng nghĩ đến đằng sau nhân vật đang lái xe là ai, y cũng chỉ biết kiên trì đến cùng.

Đi vào một vị trí vắng vẻ, tại một trấn nhỏ gần trại tạm giam, Dương Thần xuống xe, không nói một tiếng nào đi về hướng cửa chính.

Khương Tiểu Bạch ôm cặp công văn lao ra, tuy trước đó đã biết rõ Dương Thần là dạng người gì, nhưng ở khoảng cách gần nhìn lại, người đàn ông này đáng người cũng không cao lớn, tướng mạo cũng không anh tuấn cho lắm, thật sự không có chỗ đặc biệt gì.

Chỉ có điều, từ trên người Dương Thần ẩn hiện phát ra khí tức, lại để cho xương cốt toàn thân của y đều có chút run, y cũng đã từng trải qua huấn luyện đặc thù, biết người có loại khí thể này, hơn phân nửa trên tay đã nhuộm đốm máu tươi.

Đi vào cửa lớn, hai gã cảnh vệ lập tức ngăn cản đường đi của hai người.

Khương Tiểu Bạch sợ làm Dương Thần phát bực, tranh thủ thời gian móc ra giấy chứng nhận, nói:

- Lúc trước cục trưởng Triệu đã nói qua, ta là phó cục trưởng Khương Tiểu Bạch.

Hai gã cảnh vệ kỳ thật cũng chưa nghe được tin gì, nhưng giấy chứng nhận là đúng, nên cũng không dám ngăn cản nhiều.

Dương Thần mặt không biểu tình đi vào trong viện, Khương Tiểu Bạch ở bên cạnh không dám phát ra nhiều âm thanh, chỉ dẫn Dương Thần đi về hướng văn phòng của trại trưởng.

Trại trưởng của trại tạm giam này họ Chu, Chu trại trưởng lúc trước vừa nhận được điện thoại của Triệu Bảo Quốc, không nghĩ tới nhanh như vậy Khương Tiểu Bạch đã mang người đến.

Nhưng y buồn bực nhất là, lúc trước có người muốn y "Chiếu cố" Lý Tinh Tinh, như thế nào lại đột nhiên muốn y không làm nữa.

Cố ý hỏi thăm Triệu Bảo Quốc có phải do y thiếu trọng trách hay không, Triệu Bảo Quốc lại hàm hồ nói gì đó, điều này để cho trong nội tâm Chu trạm trưởng tức giận.

Người nọ là Mông phu nhân muốn xử lý, y nếu không làm tốt, chắc chắn không thoát khỏi liên quan, nhưng hôm nay Triệu Bảo Quốc lại nói là không thể ra tay, cũng không nói y thiếu trọng trách, y lúc này thực sự không biết nên làm theo bên nào.

Khi nhìn thấy Khương Tiểu Bạch mang theo một người đàn ông xa lạ bước vào cửa, Chu trạm trưởng lộ ra một bộ dáng tươi cười có chút nhiệt tình, tiến lên bắt tay nói:

- Phó cục Khương, như thế nào tự mình đến đây vậy?

Khương Tiểu Bạch giới thiệu Dương Thần bên người;

- Đây là Dương tiên sinh, bạn trai của Lý Tinh Tinh tiểu thư, chuyện lần này chỉ sợ có hiểu lầm, tôi đến mang Lý tiểu thư rời đi.

Chu trạm trưởng trong nội tâm buồn bực, cũng không biết nhân vật này là ai, khiến cho tâm thần y bất định, nhưng có thể làm cho Khương Tiểu Bạch mang đến khẳng định không phải người bình thường, mình chắc chắn không thể trêu vào, Nhưng Lý Tinh Tinh kia không biết đã bị "Chiếu cố" đến mức nào rồi, lúc này đi qua mà xảy ra điều gì không tốt mình lại phải gánh chịu thì không tốt rồi.

Chẳng qua đầu óc của y rất nhanh hoạt động, đã nghĩ ra đối sách, nhiệt tình cười nói:

- Được, tôi mang hai vị qua, tôi cũng chỉ biết giam giữ theo mệnh lệnh của bên trên, thực ngại quá

Một bên giải thích, Chu trạm trưởng một bên dẫn đường, hướng về căn cứ phía sau trại tạm giam

Lúc đi qua một khu độc lập, lại vòng qua vài gốc cây nhãn lớn, rốt cục thấy được thân ảnh Lý Tinh Tinh.

Nhưng vừa nhìn thấy, Khương Tiểu Bạch cùng Chu trạm trưởng đều lộ ra vẻ xấu hổ, mà biểu lộ của Dương Thần càng phát ra âm trầm.

Chỉ thấy một người đàn bà thân mặc đồng phục, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, cánh tay thô lỗ, đang cầm trên tay một cây gậy sắt của cảnh sát, vênh mặt hất hàm sai khiến Lý Tinh Tinh đang đứng bên người, vẻ mặt lộ ra nét hung hãn.

Mà Lý Tinh Tinh lúc này không phải làm cái gì khác, đúng là ngồi chồm hổm trên mặt đất, bên người bày biện bảy tám chậu quần áo lớn, đang giặt

rửa hết chỗ quần áo vô cùng bẩn bên trong.

Hiện giờ đang là trời tháng hai, Trung Hải lại đang ở vào buổi sáng, thời tiết lúc này có thể đóng băng, cho dù có là buổi chiều, cũng không ấm lên là mấy, dùng nước lạnh giặt quần áo, không thể nghi ngờ là dùng tay ngâm vào trong chậu nước đá.

Lý Tinh Tinh mặc một bộ quần áo của dân lao động cải tạo màu xanh lá, trong gió rét đang chà xát giặt rửa một chiếc quần dài có chứa nước đọng vô cùng bẩn, hốc mắt hồng hồng tựa như đã khóc, suy nghĩ xuất thần cái gì đó, cũng không có chú ý có người đến.

- Làm trò gì vậy hả! ? Nghĩ tới đàn ông à?! Tay dùng sức chà xát cho ta !!

Người đàn bà kia bắt mắt kêu to, làm bộ muốn đem cây gậy cảnh sát nện vào sau lưng Lý Tinh Tinh.

- Dừng tay!

Trên trán Chu trạm trưởng đổ mồ hôi lạnh, lúc này hô to, xông lên một tay túm lấy gậy cảnh sát trên tay người đàn bà, giận dữ hét:

- Ai bảo người đôi đũa nghi phạm như vậy!? Ai ra lệnh cho người!? Ngu xuẩn !!

Quát xong, Chu trạm trưởng một gậy đánh vào trên đùi người đàn bà kia, hơn nữa ra hiệu, để cho bà ta dừng lên tiếng.

Người đàn bà kia vô cùng ủy khuất, cái này không phải ngài bảo tôi làm sao, nhưng nhiều năm qua đi theo cũng làm cho bà ta rất nhanh hiểu ý, ghen khuất đứng một bên cúi đầu.

Lý Tinh Tinh ngẩng đầu, nhìn thấy Dương Thần không biết khi nào đã đứng im trước người mình, mặt không biểu tình, sắc mặt âm trầm nhìn mình, trong đôi mắt kia, tựa hồ có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Người phụ nữ giật mình, vốn là đang kinh ngạc, lập tức cảm thấy một loại then thùng mãnh liệt, từ trong đáy lòng lan tràn ra, ủy khuất cùng thống khổ, không cam lòng, làm cho thân thể mềm mại của cô không ngừng run rẩy, cắn môi không lên tiếng.

- Sao thế, không nói lời nào? Anh từ Yên kinh chạy về Trung Hải, là để tới cứu em, em không phải nên cảm kích anh sao?

Dương Thần trầm thấp mà hỏi thăm.

Lý Tinh Tinh không trả lời, chậm rãi đứng dậy, rửa sạch hết xà phòng trên tay, lại xoa xoa trên quần áo, cố gắng áp chế nội tâm đang khủng hoảng cùng khản trương.

Cô rất sợ hãi, đột nhiên không dám đối mặt với người đàn ông đang đứng trước mắt, vì mình nhát gan, vì sự bất lực của mình, vì mình quá yếu đuối.

Bởi vì tu luyện công pháp mà Dương Thần cho, người phụ nữ lúc này kỳ thật cũng không sợ rét lạnh, cũng không sợ đả kích bình thường, nhưng chẳng biết tại sao, trong xương cốt cô lại lạnh run.

Một bên Khương Tiểu Bạch trừng mắt chất vấn:

- Chu trạm trưởng, thuộc hạ của ông đang làm chuyện gì vậy! ? Cho dù thật sự là người bị tình nghi cũng không nên bắt làm việc như vậy, đây không phải lao động cải tạo, đây là ngược đãi! Mùa đông mà lại cho mặc quần áo ấy ư!? Nhiều quần áo như vậy, một người làm sao mà giặt rửa hết được !?

- Phó cục trưởng bớt giận, vị tiên sinh này bớt giận, tôi cũng không biết thủ hạ của mình lại dám cả gan làm loạn như thế! Tôi nhất định sẽ nghiêm trị cô ta! Tuyệt không bao che!

Chu trạm trưởng mặt mũi tràn đầy áy náy, lại quay lại vút cho người đàn bà kia hai gậy, chẳng qua lực đạo đánh ra như có như không, chỉ có điều người đàn bà kia giả bộ đau nhức phát ra tiếng kêu rất lớn.

Chu trạm trưởng cũng là người cơ trí, tóm lại tất cả mọi chuyện đều đổ lên trên người thủ hạ của mình, chính mình chỉ cần không có việc gì, cùng lắm thì sa thải người thủ hạ này là được, ai có thể biết?

Khuông Tiểu Bạch hung hăng trừng mắt với y một cái, mới uyển chuyển đối Dương Thần nói:

- Dương tiên sinh, người đã tìm được, không bằng chúng ta trước mang Lý tiểu thư rời khỏi, chuyện bàn bạc kỹ hơn, sau lưng chuyện này còn có ẩn tình gì khác, tôi sẽ cẩn thận trình bày với ngài.

Dương Thần không để ý tới y, mà bỗng nhiên một cước đạp bay bồn giặt quần áo trên mặt đất.

Bồn giặt quần áo chia năm xẻ bảy, nước và quần áo tung tóe đầy mặt đất, hiện trường lúc này lâm vào một hồi tĩnh mịch.

Lý Tinh Tinh lại càng hoảng sợ, khuôn mặt trắng bệch, vội vàng rút lui hai bước.

- Vì sao không nói lời nào, trước ở Hàn Quốc, em không phải rất lớn mật sao, em không phải dám mắng anh là " súc sinh", còn nói em dám đối mặt với anh sao?

Dương Thần từng bước lần tới, không có ý định buông tha cho cô.

Lý Tinh Tinh mặt lộ ra thần sắc đau thương, nước mắt rớt cục ngăn không được bắt đầu rơi xuống, bất lực lắc đầu, nghẹn ngào nói không ra lời.

- Lý Tinh Tinh, em làm sao vậy, vì cái gì cả ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh cũng không dám... Em cảm thấy xấu hổ sao, hay là đang oán hận anh không bảo vệ tốt cho em?

Dương Thần mỉm cười một tiếng:

- Bọn họ phái cao thủ gì tới bắt em sao? Bọn hắn cầm súng gì vào ót em sao? Hay là em quên anh dạy cho em cái gì? Hay là nói em căn bản cũng không tin, anh có thể bảo vệ được em?

Lý Tinh Tinh rớt cục nhìn không được, dùng sức lắc đầu nói:

- Không phải... Dương đại ca, em... em chỉ muốn...

- Em chẳng qua là sợ hãi, em cảm thấy đánh người là không đúng, muốn

dùng vũ khí của pháp luật để bảo vệ mình. Em cảm thấy cảnh sát bắt người là chuyện kinh thiên địa nghĩa, em là một người dân thường thì không thể phản kháng.

- Em cảm thấy nhà em rất nghèo, em có cha mẹ phải chăm sóc, em đâu không lại những người kia, em cảm thấy anh cách em rất xa, chính vì thế không có cách nào bảo vệ em chu toàn...

- Em cảm thấy, em hay là cha trên đường bày quầy bán hàng, mẹ trong nhà nấu cơm, chính mình nghèo khó làm công, không biết tương lai đường ra ở nơi nào là người đáng thương?!

Ngôn từ sục sôi nói ra khỏi miệng, khiến cho Lý Tinh Tinh ngây ra như phỗng.

Mà Dương Thần cũng chưa có ý định dừng lại, đột nhiên mạnh mẽ tiến tới một bước, một bạt tai quất vào má bên trái của Lý Tinh Tinh!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1371

Không Hề Thấp Kém

Ba!

Tuy không dùng nhiều sức lực nhưng lực đạo lại đủ để đánh cho Lý Tinh Tinh ù tai, lập tức một mảng màu đỏ hiện lên trên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Lần này, so với đau đớn trên thân thể, lòng Lý Tinh Tinh cảm thấy như nhũ băng đâm vào. Giờ phút này, chỗ sâu trong linh hồn yếu ớt cũng như muốn nát vụn.

Cô ôm lấy nửa khuôn mặt, u oán, phẫn nộ, khó hiểu cùng đau đớn, rốt cục cắn răng, ánh mắt hung hăng chống lại đôi mắt của Dương Thần.

Mà khoảnh khắc Lý Tinh Tinh nhìn vào đôi mắt của Dương Thần, một mảnh phẫn nộ không còn lại chút gì.

Bởi vì một khắc này, trong mắt Dương Thần ngoại trừ lửa giận còn có thương tiếc và đau lòng vô tận.

Hắn đánh mình, người đau hơn lại là hắn...

Dương Thần không để ý đám người Khương Tiểu Bạch đang kinh ngạc bên cạnh, đi đến bên cạnh Trạm trưởng Chu, một tay đoạt lấy cái côn cảnh sát, sau đó lại phóng tới trước mặt Lý Tinh Tinh.

- Cầm nó.

Dương Thần mặt trầm như nước.

Lý Tinh Tinh không biết đây là có ý gì, ngơ ngác nhìn hắn.

- Cầm chắc lấy!

Giọng nói của Dương Thần tăng thêm, la lớn.

Lý Tinh Tinh phản ứng lại, lập tức bắt lấy, sợ Dương Thần lại đánh mình một bạt tai nữa.

Dương Thần đưa tay chỉ vào người đàn bà mặc chế phục không dám nhúc nhích, nói:

- Vừa rồi cái tay nào của cô ta cầm cảnh côn đánh em, bây giờ em đánh gãy cái tay đó.

- Á?

Lý Tinh Tinh giật mình há hốc miệng.

Khương Tiểu Bạch nhíu mày, do dự xem có nên đi khuyên nhủ hay không.

Trạm trưởng Chu ở bên cạnh cùng người đàn bà kia thì căng thẳng, Trạm trưởng Chu chạy nhanh tiến lên cười làm lành:

- Dương tiên sinh, người chúng tôi cũng thả rồi, ngài...

Dương Thần đột nhiên giơ tay chế trụ cổ Trạm trưởng Chu, nhắc toàn bộ thân thể lên cao!

Trên tay Dương Thần, Trạm trưởng Chu nặng đến trăm cân giấy dựa giữa không trung, nhìn lại như lông chim bay bay.

- Lý Tinh Tinh, anh lặp lại lần nữa, nếu em không đánh, anh bây giờ sẽ bóp chết người này... Em không đánh người, anh sẽ giết người.

Ánh mắt Dương Thần đã tràn ngập sát khí, cả người giống như thanh kiếm bất cứ lúc nào cũng có thể ra khỏi vỏ!

Khuong Tiểu Bạch toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhin không được tiến lên trước nói:

- Dương tiên sinh, như vậy sợ rằng không tốt, gây ra tai nạn chết người có thể sẽ làm chuyện lớn lên, cấp trên truy xuống...

Dương Thần quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Anh cũng muốn chết?

- Ách...

Lời nói còn lại của Khuong Tiểu Bạch nghẹn lại trong cổ họng, cậu ta có thể cảm nhận được, giết người trong lời Dương Thần không hề giả chút nào. Trên thực tế, Khuong Tiểu Bạch không cho rằng, Dương Thần là loại người thật sự cho rằng giết người là việc gì đây.

Lấy kinh nghiệm của cậu ta mà nói, người như vậy là khó đối phó nhất, bởi vì bọn họ bất kể hậu quả, thực sự làm, giết người rồi nói!

Người đàn bà bên cạnh đã sợ đến nhũn người ra, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, phủ phục cầu xin:

- Đại thiếu gia! Tha mạng! Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ... nhà tôi còn có con nhỏ phải nuôi... Tha mạng!!! Tôi không dám nữa!!!

Dương Thần ngoảnh mặt làm ngơ, bĩu môi, tiếp tục nói với Lý Tinh Tinh:

- Đi, muốn giết chết người, hay là đánh tàn phế người, tự mình chọn.

Hai tay Lý Tinh Tinh cầm cảnh côn, không ngừng lắc đầu, hay tay phát run:

- Dương đại ca... đừng... đừng ép em, anh không thể như vậy...

Giờ khắc này, cô giống như quay lại thời vẫn là sinh viên, bất lực cùng bàng hoàng gọi đại ca.

Dương Thần căn bản không nghe, chậm rãi tăng thêm lực ở bàn tay, hô hấp của Trạm trưởng Chu dần dần trở nên khàn khàn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng thở!

Khuong Tiểu Bạch ở bên cạnh tim cũng nghẹn lên tận cổ họng, không rõ Dương Thần tốn nhiều sức lực đến đây cứu người như vậy, còn muốn chơi trò này làm gì!

Lý Tinh Tinh rốt cục chịu không được loại áp bức tâm hồn này, sợ Trạm trưởng Chu chết ở đây, vậy giống như chính cô hại chết ông ta vậy.

Cắn răng một cái, cất bước đi đến bên cạnh người đàn bà kia.

Người đàn bà đó lúc này chỉ ước có thể đứng lên chạy trốn, nhưng ngay cả Trạm trưởng đại nhân đều không động dậy nổi, bản thân nhờ như đứng lên rồi liền có thể lập tức bị đánh chết, làm sao dám đứng dậy?

Lý Tinh Tinh lúc này có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình, nghe được chính mình đang ô ô hô hấp, cô giờ cảnh còn lên, đánh vào tay phải người đàn bà kia!

Nhưng, lúc hạ xuống, Lý Tinh Tinh lại yếu đuối vô lực, chỉ là chà xát, coi như đã đánh.

Không chỉ như thế, Lý Tinh Tinh thậm chí còn híp mắt lại, không dám nhìn.

Dương Thần ném mạnh Trạm trưởng Chu xuống đất!

- Ai!!

Trạm trưởng Chu kêu thảm một tiếng, tuy ngã xuống đất rồi, nhưng vẫn cảm thấy xương cốt sắp vỡ nát, cổ còn bị một bàn chân dẫm chặt lên!

Dương Thần đạp chân vào cổ họng Trạm trưởng Chu, xanh mặt nói:

- Lý Tinh Tinh, hình như em nghe không hiểu lời anh nói, anh nói đánh tàn phế tay cô ta, không phải bảo em gãi ngứa cho cô ta. Em tiếp tục đánh như vậy, chân anh liền dẫm nát cổ lão già này.

Trạm trưởng Chu bị dọa suýt thì đái ra quần, đột nhiên hô hoán khóc to:

- Tiểu thư!!! Mau đánh đi!!! Tôi không muốn chết!!!

Lúc này còn quan tâm đây là chuyện gì, phải giữ được cái mạng nhỏ của mình trước đã, đó mới là lẽ phải.

- Em do dự cái gì, em không phải người đầu tiên bị cô ta đánh, nhưng có lẽ sẽ là người cuối cùng. Nếu hôm nay em tha cho cô ta, sau này cô ta lại đến chỗ này, làm tất cả những chuyện đã quen thuộc.

- Rõ ràng là ở đây, không biết cô ta đã ngược đãi bao nhiêu nghi phạm, thậm chí rất nhiều chỉ là giúp một vài người gọi là nhân vật lớn xử lý những dân chúng bình thường.

- Kể ác đôi khi còn đáng sợ hơn cả tham quan, bởi vì bọn chúng chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, hoàn toàn không có mấu chốt đáng nói. Bọn chúng đem những gì mình phải chịu xả lên người người khác, em cảm thấy cô ta đáng được mình đồng tình không?

Dương Thần cười lạnh.

Đầu Lý Tinh Tinh đã lộn xộn thành một mảnh, đã sắp muốn ngất đi, mắt thấy mặt Trạm trưởng Chu đã đổ đến mức sắp đen lại, rốt cuộc dùng lực lên cây gậy, đánh vào tay phải người đàn bà kia!

- Ngao!

Cô ta kêu thảm một tiếng, ôm lấy tay phải của mình, khóc lóc om sòm lăn lộn trên mặt đất.

- Tay tôi gãy rồi! A!!! Đau quá...

Nhưng dạng tiết mục này sao có thể qua mắt Dương Thần được, Dương

Thần cười nhạo nói:

- Cô ta tiếp tục diễn, em tiếp tục đánh, đánh gãy mới thôi...

Vành mắt Lý Tinh Tinh đã hồng nhuận, lệ oánh oánh, nhưng không quản được tiếp, tiếp tục cầm cảnh côn đánh vào tay phải ả ta!

Tuy cô không dùng nội lực, nhưng trải qua nhiều lần được rèn luyện bằng đan dược, tu vi nội công tăng cao, thể chất cũng khác xa người thường, kỳ thật muốn đánh mạnh cũng không cần tốn chút sức nào, lực đạo lại rất lớn.

Người kia có ý đồ ngăn cản, nhưng vừa ngăn, ngược lại lại làm Lý Tinh Tinh đánh vào càng nhiều vị trí khác của cô.

Không quá mười giây, toàn thân ả đã ứ máu, tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt, không còn khóc nổi.

Khuông Tiểu Bạch cau mày nhìn, nhưng nhìn sang Dương Thần ở bên cạnh, lại không cảm nhận được chút biểu tình nào.

Lý Tinh Tinh liên tục ra sức đánh, dần dần dường như không không chế được, cơn tức bị nghẹn trong trái tim như phun ra, lực đạo dồn xuống tay càng lớn!

Rắc

Một tiếng nứt vang lên, cánh tay phải của ả kia cuối cùng cũng bị Lý Tinh Tinh đánh gãy, ả đau đến trắng dã mắt, trực tiếp ngất đi!

Thân thể Lý Tinh Tinh cứng đờ, sau khi kịp phản ứng bản thân đã hoàn thành nhiệm vụ được giao, cảnh côn trên tay rơi xuống, lão đạo lui về sau vài bước, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thở hổn hển, giống như khó mà tin được, vừa rồi mình lại làm ra chuyện bạo ngược như vậy.

Dương Thần lúc này mới buông lỏng Trảm trưởng Chu ra, chậm rãi đi đến trước mặt cô, hai tay nâng bả vai cô, để cô nhìn mình.

Lý Tinh Tinh quay đầu lại, ánh mắt sợ hãi nhìn Dương Thần. Người đàn ông này lúc này làm cho cô sinh ra cảm giác xa lạ và sợ hãi khó mà khắc chế được.

- Nhìn thấy không, chỉ cần em cầm gậy, tiếp tục đánh cô ta, người nhìn thì có chút hung ác, kỳ thật chính là yếu đuối vô năng như vậy.

Lý Tinh Tinh khóc nức nở, nói không ra lời.

Dương Thần bỗng nhiên cúi đầu, nặng nề hôn lên đôi môi lạnh lẽo còn mang theo nước mắt của cô.

Lý Tinh Tinh mở to hai mắt, cảm nhận được hơi thở nóng như lửa của hắn, đầu lưỡi bá đạo tiến vào quấy rối bên trong, khiến cô trong xấu hổ cùng giận dữ cảm nhận được một loại tình ý nóng bỏng.

Loại yêu thương cùng nồng tình này làm cơ thể vừa rồi lạnh như băng của cô dần dần khôi phục lại độ ấm, thân thể run sợ cũng dần dần tĩnh lại, cảm xúc dần dần yên bình trở lại.

Một nụ hôn giằng co hơn hai ba phút, Dương Thần buông cô ra, mặt Lý Tinh Tinh lúc này đã phỉm hồng, mắt lộ ra vài phần mờ mịt.

Dương Thần dịu dàng vuốt ve mái tóc rối loạn của Lý Tinh Tinh, tay vuốt lên khuôn mặt đẹp tuyệt trần của cô, cảm xúc phức tạp nói:

- Lý Tinh Tinh, làm người phụ nữ của anh không đơn giản, em nhất định phải học được cách bảo vệ mình, nhất định phải hung hơn kẻ địch nông cuồng có ý đồ làm tổn thương mình!

- Nhớ kỹ, một người hiểu rõ cái gì gọi là thật sự phản kháng, bất luận thân phận người đó bình thường như nào, sức lực nhỏ bé như nào, người đó đều không hề thấp kém

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1372

Thổ Phỉ Từ Trên Núi Nào Đó Xuống

Con người của Lý Tinh Tinh dần trở nên sáng ngời, ánh sáng tỏa ra sáng rọi, giống như có một cánh cửa im lặng mở rộng ra.

Như hiểu ra được điều gì, cô dịu lại kiên định gật gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Mà Khương Tiểu Bạch đứng ở phía sau thì lộ ra một tia xúc động, nhìn bóng dáng của Dương Thần, coi như đã hiểu ra một chút, tăng thêm vài phần nghiêm túc.

Cậu ta biết lúc này phải thu dọn cục diện rồi rầm, bên trạm trưởng Chu phải dùng quan hệ để ngăn chặn, làm người đàn bà kia ngậm miệng lại, mặt khác cũng phải giải thích cho phía Triệu Quốc Bảo, để anh ta đi đối phó Mông gia.

Nhưng không biết vì cái gì, lúc này Khương Tiểu Bạch cảm thấy ‘nhiệm vụ’ này cũng là đáng giá, cậu ta cảm thấy được chính mình có được không phải ít.

Chờ Lý Tinh Tinh thay quần áo xong, Dương Thần liền dẫn cô rời khỏi trại tạm giam, cũng báo cho vợ chồng lão Lý để bọn họ yên tâm.

Khương Tiểu Bạch sau khi gọi vài cuộc điện thoại, sự việc đại khái được xử lý thỏa đáng, nhưng cậu ta biết chuyện Mông gia sẽ không dễ giải quyết như vậy. Hơn nữa, Dương Thần hiển nhiên là có ý truy cứu, cho nên vẫn cùng Dương Thần quay về nội thành, tìm một quán trà yên tĩnh để nói chuyện.

Bởi vì trong dịp tết âm lịch, quán trà cũng vắng vẻ, người bán hàng sau khi đem trà và hoa quả lên, thì yên lặng lui xuống.

Lý Tinh Tinh biết đây là Cục phó cảnh cục, cũng là người do bạn Dương Thần phái tới, lập tức nghiêm túc nói lời cảm ơn với Khương Tiểu Bạch, tâm tình cô đã ổn định lại, vô cùng tỉnh táo.

Dương Thần nhấp vài hớp trà, đưa vài miếng hoa quả vào miệng, hoàn toàn không còn lệ khí như vừa nãy, trở về bộ dáng người dân bình thường có quả đầu húi cua.

Loại tương phản dữ dội này khiến Khương Tiểu Bạch có chút sững sờ.

- Được rồi, cậu nói đi, những chuyện này là ai làm.

Dương Thần hỏi.

Khương Tiểu Bạch liếc nhìn Lý Tinh Tinh một cái, sau khi sửa sang lại suy nghĩ thì miêu tả lại đại khái sự việc, cơ bản đó là do Trương Linh âm thầm sử dụng địa vị của Mông gia để tiến hành trả thù Lý Tinh Tinh.

Lý Tinh Tinh sau khi nghe được cái tên Trương Linh, mắt lộ ra xấu hổ và giận dữ:

- Bà ta không phải là mẹ của Cục phó Mông sao? Tôi và Cục phó Mông căn bản không có gì, bà ta dựa vào cái gì nhận định là tôi câu dẫn con trai bà?

Khương Tiểu Bạch cười cười nói:

- Tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết, Trương Linh này tái giá cùng Sở trưởng Sở Bảo vệ môi trường Mông Khâm, không phải là mẹ ruột của Mông Triết Tân.

- Một Sở trưởng Sở Bảo vệ môi trường, còn không đến mức để lộ ra thân phận nằm vùng Bộ An ninh giao cho, Mông gia hẳn là không chỉ có chút năng lực ấy.

Dương Thần suy đoán nói.

Khương Tiểu Bạch gật gật đầu, dù sao cũng hỏi đến đây rồi, nhìn trái nhìn phải xác định không có ai ở gần, mới nói nhỏ:

- Lịch sử của Mông gia cũng đã lâu, có thể ngược dòng đến Đại Thanh, chính là gia tộc phân hóa từ Tào Vận Thanh bang.

- Mông gia hiện tại là đại bang phái số một số hai cảnh nội Hoa Hạ, là gia tộc cầm lái của Hoa Nam bang, lão đại của Hoa Nam bang, Mông Khai Nguyên, chính là cha Mông Khâm.

- Mông Khâm có một anh cả tên Mông Khuyết, ông ta là lão Nhị, bởi vì Hoa Nam bang mấy năm nay đều đánh vào chính đàn, ông ta lại là nhân vật đại biểu, Mông Triết Tân lại là chi thứ, cũng bước chân vào chính đàn.

- Trương Linh vợ ông ta cũng không đơn giản, là Đường chủ Kim Ngọc đường của Hoa Nam bang, con gái Trương Duẫn, cho nên dù gả cho Mông Khâm nhưng địa vị không hề tầm thường.

- Từ văn Thanh đến nay, Mông gia thay đổi lớn, chiếm cứ bốn tỉnh ở Trung Nguyên đã hơn trăm năm, thâm căn cố đế, dù là trên kinh tế hay chính trị đều có nhân mạch lớn, vì vậy trung ương cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ với chúng.

- Những năm gần đây, các thủ trưởng đều dùng chính sách vỗ về để đối đãi, Mông gia cũng biết cứng rắn nhất định không bằng độc tài cơ quan quốc gia, cho nên vẫn coi như an phận thủ thường, không làm chuyện gì vượt quá giới hạn.

- Sản nghiệp bạch đạo lớn nhất của Mông gia là công nghiệp Hoa Trung, mấy năm nay thiên tai nước ruộng cạn, đều là tuyệt bút quyền tiền, còn phái công ty hậu cần dưới cờ tặng vật tư, danh tiếng hiển hách ở không ít địa phương.

- Nghe nói Mông Khai Nguyên và tướng lĩnh của mấy đại thực quyền quân đội ở Trung Nguyên cũng là tâm đầu ý hợp. Bởi vì thời kỳ cách mạng cha ông có giao tình, đến đó thì cấp bậc của tôi liền không biết được nữa

rồi...

Dương Thần mặt không đổi sắc, trầm ngâm một lát,

- Tôi cũng không quen những bang phái trong nước, cậu nói cho tôi, so với Thanh Long hội ở Yên Kinh, so với Hồng Kinh hội ở Trung Hải, Hoa Nam bang này là trình độ gì?

Khương Tiểu Bạch cười khò:

- Dương tiên sinh, thứ cho tôi nói thẳng, căn bản không cần so...

- Hử?

- Thanh Long hội cũng được, Hồng Kinh hội cũng thế, cũng chỉ là chỗ để xoay sở cho các tổ chức xã hội đen, mặc dù là ở xung quanh Yên Kinh và Trung Hải có lực ảnh hưởng không tầm thường, nhưng chỉ là vì ổn định quốc gia mới để bọn họ tồn tại vài năm thôi, thật sự muốn đánh bại, chỉ cần mất hai ngày, phái bộ đội tiêu diệt những nhân vật chủ yếu là được.

- Nhưng Hoa Nam này, không nói đám thành viên ở trong những bộ phận then chốt của cơ quan chính phủ, hơn nữa lại có không ít chỗ dựa là đại biểu quân đội, lực ảnh hưởng rắc rối khó gỡ, khiến một động toàn thân.

- Loại bang phái lâu đời này, không phải đám ô hợp, bọn họ có tính kỷ luật nghiêm cần, thậm chí trong quy củ còn nghiêm khắc hơn quân đội nhiều.

- Vạn nhất động vào nhân vật quan trọng gì của Hoa Nam bang, dẫn đến việc bắn ngược, có thể là tài chính địa phương bị tổn thất, thế lực ngầm bị phá hủy, chức năng của cơ quan chính phủ cũng bị đình trệ...

- Đây đối với quốc gia mà nói chính là lưỡng bại câu thương. Cho nên... thương cân động cốt, cấp trên đều sẽ không đồng ý.

Dương Thần chậm chọc cười:

- Không phải không đồng ý, mà là bị Hoa Nam bang kéo mũi dắt đi, ai cũng không có can đảm gánh trách nhiệm. Dù sao đối nghịch với một nhánh của Hoa Nam bang, cũng chính là kẻ địch của toàn bộ hệ thống quan viên Hoa Nam, còn có thể bị liên kết âm thầm xử lý.

Khương Tiểu Bạch xấu hổ nói:

- Cũng không thể nói như vậy, đại cục làm trọng, có Hoa Nam bang, các thế lực ngầm ở Trung Nguyên cũng sẽ chịu an phận chút...

- Chó má! Nếu là đặt vào thời cổ đại, thì chính là làm loạn phản quốc, giành đất làm vua, có khác gì nước trong nước? Còn không phải chưa tìm thấy thời cơ tốt, mà là không có ai có gan đi vuốt râu hổ?

Dương Thần khinh thường nói.

Khương Tiểu Bạch muốn biện luận, nhưng lại mặt đỏ không nói nên lời, quả thực, lừa mình dối người cũng vô dụng, bất luận là ai cầm quyền thì cũng không chịu nổi, phía dưới có tảng đá lớn chia sẻ đất đai của mình.

Thở dài, Khương Tiểu Bạch chưa xót cười nói:

- Dương tiên sinh, thứ cho tôi nói thẳng, tôi biết ngài là Đại thiếu gia

Dương gia. Nhưng lực ảnh hưởng của Dương gia chủ yếu ở trong quân đội, hơn nữa bộ đội bốn tỉnh Trung Nguyên đều có quan hệ không sâu với Dương gia.

- Dương gia ở Yên Kinh đúng là một trong tứ đại gia tộc, nhưng cường long áp không nổi địa đầu xà, Mông gia của Hoa Nam bang chính là long đầu, mặt khác còn có rất nhiều lực ảnh hưởng không tầm thường như Trương gia, liên kết lại, chắc chắn không sợ Dương gia.

Bởi vì thân phận ở nước ngoài của Dương Thần cũng không phải nhân viên an ninh bình thường có quyền hạn tiếp xúc, nên Khương Tiểu Bạch không hiểu thực lực khác của Dương Thần, chỉ nghĩ là Đại thiếu gia Dương gia.

Dương Thần không cho là đúng, hắn thấy, quốc gia không động vào Hoa Nam bang, chính là không muốn ‘đả thương địch một nghìn tự tổn hại tám trăm’, mà không phải thật sự là không dám.

- Cậu giúp tôi liên hệ với... cái tên Trương Linh gì ấy, nói bà ta mang theo con rùa Mông Triết Tân đến cửa nhà tôi, đập đầu giải thích với Lý Tinh Tinh. Vậy tôi tha cho hai người bọn họ một con đường sống, nếu không, tôi một môi lừa thiêu sống con chó Mông gia!

Bàn tay to của Dương Thần vung lên, một lời đã định.

Khương Tiểu Bạch thiếu chút nữa cọ mông vào sàn nhà, đây thật sự là Đại thiếu gia Dương gia? Hay là thổ phỉ từ trên núi nào đó xuống?

- Dương đại thiếu... chuyện này...

- Tôi bảo cậu làm thì liền đi làm, làm sao, chẳng lẽ tôi phải tự mình đến cửa gọi bọn chúng?

Dương Thần không kiên nhẫn nói.

Khương Tiểu Bạch bị dọa sắp khóc đến nơi, thật quá bá đạo rồi, còn để người ta sống hay không đây. Chính mình đến Mông gia nói những lời này, người của Mông gia còn để cho mình đường sống không?

Nhớ tới lời dặn của Lý Độn, làm việc cho Dương Thần, đảm bảo y an toàn. Khương Tiểu Bạch như thế nào đều cảm thấy chẳng khác ‘hy sinh thay hắn’ là mấy.

Nhưng Dương Thần đã không muốn trao đổi nhiều, kéo Lý Tinh Tinh đi ra ngoài, còn quay đầu lại dặn Khương Tiểu Bạch đừng quên trả tiền trà.

Lá gan Khương Tiểu Bạch có lớn hơn nữa cũng không dám thật sự nghe lời Dương Thần như vậy. Động vào Mông gia? Cậu ta có một trăm cái mạng cũng không đủ.

Suy đi nghĩ lại, Khương Tiểu Bạch vẫn là lấy điện thoại ra gọi cho Lý Độn, cậu ta lúc trước không dám liên lạc với thủ trưởng nhiều lần, nhưng lần này thật không dám tự quyết định.

Sau khi điện thoại được chuyển, đầu dây bên kia của Lý Độn truyền đến tiếng ngâm nga của phụ nữ, nhưng rất nhanh liền dừng lại, Lý Độn còn hùng

hùng hồ hồ nói,

- Móa, Khương Tiểu Bạch cậu muốn chết phải không? Đang lúc quan trọng cậu gọi điện thoại không sợ tôi dương... Ách, khí dương cương tiết ra ngoài à!!!!

Khương Tiểu Bạch cũng bất chấp Phó bộ trưởng đang làm gì đó, lập tức thông báo chuyện Dương Thần yêu cầu.

Lần này, Lý Độn thật sự cười to, bình tĩnh nói:

- Được rồi, tôi đi xin chỉ thị một chút, xong rồi gọi lại cho cậu...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1373

Tiền Trảm Hậu Tấu

Chờ cúp điện thoại, Lý Độn ném điện thoại đi, trở mình bắt đầu mặc quần áo.

Trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, quần áo không chỉnh tề, Đường Tâm mặt ửng đỏ say lòng người, vài phần u oán ngồi dậy, vừa rồi còn đang leo lên cực lạc với người đàn ông này, lên tới một nửa đã bị cuộc điện thoại quỷ cắt đứt.

- Ông xã, việc gấp gì thế?

Lý Độn áy náy quay lại cười cười, đưa tay nhéo nhéo chỗ thịt nhuyễn trước ngực bà xã,

- Tâm Nhi, thật xin lỗi, việc này hơi khó giải quyết, anh phải nói với lão nhân một tiếng, bằng không anh lo sẽ xảy ra chuyện bất ngờ.

Đường Tâm dù sao cũng là xuất thân thế gia vọng tộc, hiểu ý gật đầu, hiền lành đứng dậy mặc quần áo cho chồng.

Vợ chồng son không dễ đến được này, đương nhiên vô cùng ân ái.

Bởi vì là lúc mừng năm mới, Lý Độn cũng khó có được thời gian thanh nhàn, vốn muốn cùng vài chiến hữu sinh tử trên trường uống rượu, sau đó về nhà ân ái cùng vợ, nhưng nhận được cuộc điện thoại này, anh ta không còn tâm tư đó nữa.

Mặc quần áo xong, Lý Độn hôn Đường Tâm rồi nói,

- Tối nay quay về Đường gia, anh đến đón em và con, em muốn mang theo cái gì cứ nói cùng quản gia chuẩn bị, đừng để anh mất mặt.

Đường Tâm ngọt ngào cười, cô vốn vì chuyện của Nghiêm Bất Ván mà căng thẳng với người nhà, hơn nữa còn bị người khinh bỉ.

Nhưng sau khi gả vào Lý gia, không những không bị người của Lý gia xem thường, ngược lại mẹ con họ còn được các bậc trưởng bối Lý gia đối xử tốt, lại càng không nói Lý Độn rất yêu chiều.

Kết quả là, địa vị của Đường Tâm ở Đường gia như nước lên thì thuyền lên, mỗi lần quay về Đường gia đều làm cô tràn đầy tự hào, tự nhiên vui vẻ về nhà mẹ đẻ.

Lý Độn sau khi ra khỏi cửa, lái chiếc xe biển Bộ An ninh của mình đến văn phòng Lý Mạc Thân.

Mặc dù là lễ mừng năm mới, nhưng Lý Mạc Vân vẫn sau khi xã giao xong sẽ xử lý một vài công vụ, biết Lý Độn muốn tới gặp mình, lão nhân có chút nghi ngờ, đứa cháu này của ông từ trước đến giờ không chuyện thì không vào Tam bảo điện, công việc đều là để mình gọi nó mới đến.

Lý Độn sau khi vào cửa, không hỏi hai lời, lộ ra bộ dáng vẻ mặt kinh hoảng, hô to nói:

- Ông à! Gay rồi! Lão Dương muốn gây chuyện!

Lý Mạc Thân ngồi trên ghế, đeo kính lão, đặt cuốn sách đang đọc xuống, nhíu mày nói:

- Mới đầu năm mới đùa giỡn cái quỷ gì thế, nói tử tế xem.

- Cháu có thể không hoảng sao, lần này thiên hạ đại loạn rồi.

Lý Độn buồn bực nói.

- Cháu nói lão Dương... là tiểu tử Dương Thần kia hả?

Lý Mạc Thân day mi nói:

- Nó không phải là cãi nhau với con gái của Ninh Quang Diệu sao, lúc này không quay về Trung Hải cứu hỏa sao? Sao thế, ai lại chọc vào nó?

Lý Độn thầm nghĩ trong lòng, đúng là gừng càng già càng cay, cả ngày ở trong phòng làm việc mà chuyện gì cũng rõ ràng, không hổ là Tổng chỉ huy của cơ sở tình báo ngầm Lý gia.

Cũng chính là chuyện Lý Tinh Tinh vừa xảy ra không được bao lâu, phòng chừng đợi đến buổi tối, ông cũng sẽ biết đến sự việc.

- Đây vốn không phải chọc tới hấn, là có người đàn bà chanh chua có mắt như mù, bắt nạt người phụ nữ của hấn...

Lý Độn thở dài, kể lại sự việc.

Lý Mạc Thân sau khi nghe xong thì vỗ mạnh xuống bàn, khiển trách:

- Tiểu tử này! Ai cho cháu động đến cái cọc ngầm ở Trung Hải?

- Khương Tiểu Bạch vốn là hạt giống được cất nhắc đến Thường ủy Trung Hải, cháu làm cậu ta bại lộ thân phận, công sức bồi dưỡng mấy năm nay của chúng ta đều uổng phí rồi! Cháu có biết không?

Lý Độn rụt đầu,

- Đây thì có là gì... Làm cho Triệu Bảo Quốc kia câm miệng lại thì không ai biết chuyện nữa.

- Hừ, nghĩ đơn giản thế.

Lý Mạc Thân mắng vài tiếng, nhưng không truy cứu nhiều, ngược lại là nhíu mày nói:

- Tiểu tử cháu lúc trước không báo cáo với ta, chơi như vậy, rõ ràng là tiền trạm hậu tẩu.

- Cố ý muốn để Dương Thần đối nghịch với Mông gia, lá gan của cháu thật đủ lớn, chuyện này cũng dám đùa.

- Hắc hắc, lão nhân ông vẫn nói cháu hữu dũng vô mưu, thế nào, chiêu này hay chứ, Mông gia chính là họa lớn của trung ương, hơn nữa còn là đồng minh của Ninh gia.

- Lần này nếu có thể để lão Dương động thủ thay chúng ta, đánh cho Mông gia tàn phế. Vậy chúng ta cùng Dương gia chung đường, thế nào cũng có thể phân một chén canh, đây chính là con cá lớn của công nhân mỏ

Lý Độn không hề e dè, đặc ý nói.

Lý Mạc Thân trào phúng cười,

- Cháu cho là mình rất thông minh nhỉ? Cháu cũng biết Mông gia có liên quan đến Ninh gia, cháu nghĩ dễ bắt nạt như vậy sao? Nhiều năm nay, Thủ trưởng số 1 đều lễ nhượng ba phần đối với Mông gia.

- Không dám nhờ bỏ khỏi u ác tính ở Trung Nguyên này, đó là bởi vì mất nhiều hơn được, loại gia tộc bang phái như Mông gia, không phải nói diệt trừ thì liên lợi nước lợi dân.

- Một núi không thể có hai cọp, bọn họ tiếp tục gây sức ép như vậy là có thể thực bắt tay sờ vào mạch máu chính trị của trung ương, cháu không tin cấp trên có thể nhìn được.

Lý Độn khinh thường nói:

- Khó có được loại không sợ chết lại thủ đoạn cứng rắn như lão Dương, có cái chuôi lưỡi dao là hấn, không tin không chặt được Mông gia kia.

Lý Mạc Thân gõ nhẹ tay lên bàn làm việc, dường như đang cân nhắc cái gì, suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên đứng dậy đi đến bên cạnh móc treo quần áo, cầm lấy một chiếc áo ba đờ xuy đen đi ra ngoài văn phòng.

- Lão nhân, ông đi đâu vậy?

Lý Độn buồn bực.

- Cháu bảo Khương Tiểu Bạch kéo dài thời gian, đừng tham dự vào, ta phải đi Trung Nam Hải một chuyến...

Lý Mạc Thân không quay đầu lại nói.

Lý Độn nuốt nước bọt, nhìn bóng dáng thâm trầm của ông, rốt cuộc không nhìn được hô:

- Để cháu đi cùng với? Cháu còn chưa thật sự được nhìn gần lão Đại!

Lý Mạc Thân đứng lại, nghiêng người liếc cháu nội một cái,

- Tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh, cháu còn không xứng...

Lý Độn tức khắc ngậy ra, nửa câu cũng không nói nên lời, ngẫm lại cũng đúng, toàn bộ Yến Kinh có thể không báo trước mà tiếp đón, đi đến văn phòng vị đại nhân kia, ngoại trừ thủ tướng Ninh quyền cao chức trọng kia và vị Nguyên soái Dương gia, chỉ còn lại lão gia nhật nhẽo của mình, cho dù là Đường Triết Sâm đã chết kia cũng không đủ lý do để có thể gặp.

Bản thân? Trừ phi bị triệu kiến, bằng không thật còn kém xa...

...

Trung Hải.

Từ sau khi đi ra khỏi quán trà, Dương Thần dẫn theo Lý Tinh Tinh quay về khu cư xá

Lái xe ước chừng mười mấy phút đồng hồ, Lý Tinh Tinh cúi đầu không nói được lời nào.

Dương Thần nhìn cô gái ngồi bên cạnh ánh mắt đang không ngừng biến hóa, loại đấu tranh rối rắm này, sắc thái thay đổi thất thường, tỏ rõ tâm tình

của chủ nhân cũng không bình tĩnh.

- Sao thế, bị anh đánh rồi đang nghĩ cách trả thù sao?

Dương Thần đùa cợt nói.

Lý Tinh Tinh lập tức lắc đầu, cười nhẹ:

- Em biết anh nói đúng, đánh tỉnh em.

- Hay là anh đưa em đến tìm Trương Linh kia, để em hung hăng đánh cho bà ta một trận nhé.

Dương Thần tà ác cười nói.

- Không cần đâu, em không thích đánh người.

Lý Tinh Tinh nhấp môi, bỗng nhiên ánh mắt lấp lánh nói:

- Dương đại ca, sau này em gọi anh là Dương đại ca được không.

- Ừ?

Dương Thần không rõ có ý gì, nhếch miệng nói:

- Em gọi anh là anh trai tốt anh sẽ càng vui hơn.

- Không đâu.

Trong mắt Lý Tinh Tinh ánh lên vài phần mê say khác thường.

- Em cảm thấy gọi anh là Dương đại ca rất có cảm giác an toàn.

Dương Thần bất đắc dĩ lắc đầu cười,

- Tùy em.

Lý Tinh Tinh vui mừng bất ngờ bắt lấy tay phải đánh nhàn rồi của Dương Thần, vài phần cầu khẩn nói:

- Dương đại ca, em muốn đổi công việc.

Dương Thần càng phát ra ý nghĩ không ngờ được, người phụ nữ này có phải là chịu kích thích quá rồi không, buồn bực nói:

- Sao tự nhiên nghĩ như vậy? Là muốn tránh Mông Triết Tân kia sao? Em yên tâm, gã không nhảy nhót được bao nhiêu lâu nữa đâu.

- Không phải.

Lý Tinh Tinh nghiêm túc nói:

- Em muốn làm quan lớn, muốn theo chính trị!

Dương Thần cười quái dị nói:

- Sao đột nhiên lại nghĩ như vậy.

- Em nghĩ rồi, em luôn mang đến phiền phức cho anh, căn bản không thể giúp anh chuyện gì. Hơn nữa em vô dụng như vậy, cảm thấy nếu tiếp tục như vậy anh sẽ ghét bỏ không cần em nữa.

Lý Tinh Tinh u oán nói.

- Tinh Tinh, anh trước giờ chưa từng nói muốn phụ nữ của mình vì mình làm gì.

Dương Thần thẳng thắn nói.

- Em biết anh không để ý những thứ đó, nhưng em đã chịu rất nhiều loại vô lực phản kháng này rồi, bị người ta khinh miệt mà đối đã, luôn cần anh giúp, lại làm cha mẹ mình lo lắng...

- Em nghĩ rồi lại nghĩ, làm kinh doanh thì em không biết, hơn nữa chị Nhược Khê và An Tâm đều làm rất lớn rồi, em cũng không giống các chị Thái Ngưng am hiểu con đường tu luyện, chỉ có chính trị, công vụ, ngoại giao là quen thuộc.

- Nếu em có thể trở thành quan chức, mà không phải là viên chức bình thường, ít nhất có thể giúp rất nhiều người. Không chỉ có anh, còn rất nhiều người khác, có rất nhiều chuyện không cần dùng sức, tiện lợi chút cũng tốt rồi.

Dương Thần hiểu được gật gật đầu, năng lực học tập của Lý Tinh Tinh quả thật rất tốt, khí chất lại tương đối gần dân, đi theo con đường chính đàn quả thực không tồi, nhưng vẫn khuyên nhủ:

- Nhưng em cũng nên nghĩ tới, theo chính trị không như những cái khác. Cho dù có bối cảnh cũng cần phải có chiến tích, từ từ trèo lên trên.

- Chờ em trèo đến mức đủ để giúp anh, lại khiến người đời nhìn mà sợ hãi, chỉ sợ mất rất nhiều năm.

Lý Tinh Tinh lúc này vãi phân ngại ngừng lắc lắc cánh tay Dương Thần, ôn nhu nói:

- Không phải còn có Dương đại ca anh sao, anh lợi hại như vậy, nhất định có cách đi cửa sau giúp em, trong thời gian ngắn đưa em lên vị trí cao! Đúng không?

Dương Thần cuối cùng hiểu được người phụ nữ này vì sao muốn kéo tay mình, thì ra làm muốn làm nũng.

- Anh nói bảo bối Tinh Tinh à, em bỗng nhiên ở trên xe làm nũng như vậy, vạn nhất anh không khống chế được thì làm sao. Hơn nữa em muốn anh mở cửa sau cho em, cũng nói quá lộ liễu rồi, không giống em à.

Dương Thần trêu đùa.

- Dù sao mắt mặt nữa cũng đều là cho anh nhìn thôi, còn muốn giấu diếm cái gì chứ, có tài nguyên bên cạnh không dùng, có người đàn ông lợi hại như vậy không dựa vào, tự mình liều chết chịu tội làm gì.

- Người ta đều là dựa vào quan hệ ba mươi mấy tuổi đã làm cán bộ cấp Phó Sở, em lại không thể ngu hơn bọn họ, học rất nhanh, hơn nữa em còn tốt nghiệp đại học danh tiếng ở Mỹ, lý lịch cũng không kém so với văn bằng bọn họ mua được.

- Những thứ này đều là dựa vào cố gắng của em, từng bước từng bước làm được, dựa vào cái gì mà em bị bọn họ ngồi mát ăn bát vàng xem thường?

Lý Tinh Tinh tức giận nói.

Dương Thần thiếu chút nữa tưởng người trước mắt là “Văn Thao” còn ở Vạn Yêu Giới, sao mà âm thanh phần nộ lại giống nhau như thế.

Nhưng lời của Lý Tinh Tinh đều là lời nói thật, cô sinh ra tại gia đình nghèo khổ, có thể thi đỗ vào đại học trọng điểm, lại dựa vào thành tích của

mình học song song hai học vị thạc sĩ ở Mỹ, còn được đảm Giáo sư tiến sĩ yêu thích đều không phải tự nhiên.

Điều quan trọng là, Lý Tinh Tinh còn không phải dựa vào tư sắc của mình mà chiếm được những cơ hội đó.

Làm một tài nữ trong sạch ngoan ngoãn hơn hai mươi năm, đột nhiên quyết tâm làm chính khách, lộ mục ẩn náu đã lâu sẽ bị hư, chỉ nhiều không ít!

Dương Thần bắt đầu suy nghĩ, dựa vào năng lực của mình, kỳ thật thật sự có cách giúp Lý Tinh Tinh trong thời gian ngắn bước vào chính đàn của giới thượng lưu.

Hơn nữa Dương gia ‘quân cường chính yếu’, vì suy nghĩ để bản thân tiếp nhận Dương gia, bồi dưỡng thế lực chính trị của mình trong Hoa Hạ, cũng rất có ích lợi.

Cẩn thận suy nghĩ, biện pháp thì có nhiều, nhưng nhất định phải có người ở phía trên giúp đỡ mới được. Hơn nữa, cũng phải bảo đảm an toàn cho Lý Tinh Tinh, tốt nhất là có người có thể ở bên cạnh hướng dẫn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1374

Mâu Thuẫn Của Vú Vương

Dương Thần cũng không đồng ý ngay với Lý Tinh Tinh, loại việc này cần nghĩ sâu tính kỹ, cho nên để Lý Tinh Tinh nghỉ phép vài ngày rồi nói.

Vợ chồng lão Lý nhìn thấy con gái bình an trở về, vui mừng phát khóc, tết năm nay cũng không thoải mái, may mà không xảy ra chuyện lớn gì, con rể rất đáng tin.

Dương Thần còn rất thân mật mà mua một chiếc Mercedes Benz ML350 mới cho Lý Tinh Tinh, tuy giá rẻ hơn chiếc lần trước một chút, nhưng quan trọng là rất thực dụng đối với vợ chồng lão Lý.

Vợ chồng lão Lý rất nhiệt tình giữ Dương Thần ở lại ăn cơm chiều, Dương Thần lại dịu dàng từ chối, Mạc Thiển ny còn đang chờ mình về, dù sao cũng phải có thứ tự trước sau, tránh hao phí tâm lòng của cô.

Lái xe về biệt viện Tây Giao, Dương Thần cũng không trực tiếp đến nhà Mạc Thiển ny mà đến nhà mình trước, muốn xem Lâm Nhược Khê có ở nhà hay không.

Dương Thần hiểu rõ, giai đoạn này, gọi điện tìm người phụ nữ kia quả thực là nằm mơ, vẫn nên trực tiếp gõ cửa tìm người thì thực tế hơn.

Vú Vương vì chuyện vợ chồng Dương Thần cũng buồn bực không vui. Về lý mà nói, con gái mình sinh cũng thành hồng nhan tri kỷ của Dương Thần rồi, Dương Thần thật sự muốn ly hôn, đối với Tiêu Chỉ Tình chỉ có lợi không có hại.

Nhưng, vú Vương dù sao cũng là nhìn Lâm Nhược Khê lớn lên, coi cô như con gái mình, không cách nào tiếp nhận sự thật như vậy.

Vú Vương đang ở nhà bếp bận rộn thì thấy Dương Thần bỗng nhiên tiến vào, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó là nước mắt lưng tròng, khổ sở hỏi:

- Cô gia, cậu và tiểu thư rốt cuộc là thế nào, tôi nghe tiểu thư nói, Lam Lam là đứa trẻ do người phụ nữ khác sinh ra, đây là sự thật sao?

Dương Thần không ngờ Lâm Nhược Khê lại nói những chuyện này với vú Vương, tự nhiên sẽ không phủ nhận,

- Đúng vậy, xin lỗi vú Vương, để vú lo lắng rồi. Nhược Khê có nhà không?

- Sáng sớm đã ra ngoài rồi! Nói là muốn xem vài miếng đất, dẫn theo vài vị đại cổ đông của công ty đi tỉnh khác khảo sát, cũng không biết ra ngoài mấy ngày.

Vú Vương ai thán nói:

- Rõ ràng là trốn tránh không gặp người.

Dương Thần không ngờ người phụ nữ này lại tuyệt tình như vậy, ngay cả mặt cũng không cho mình gặp.

Mặc dù bản thân muốn tìm vẫn có thể tìm thấy, nhưng lại không có ý muốn cưỡng ép cô ấy như vậy.

Dương Thần không cảm thấy bản thân cần công khai nhỏ giọng mềm mại cầu xin cô tha thứ, trừ phi hấn điên rồi, lén lút có phụ nữ bên ngoài không có nghĩa là sợ.

Gánh trên vai không phải là danh dự của một người, còn có mấy nghìn mấy vạn người bám gót mình, chính mình sẽ có trách nhiệm với những người đó.

- Cô gia, nếu cậu không đi tìm, nói xin lỗi cô ấy, cô ấy vốn rất thương yêu Lam Lam, đây không nên trở thành lý do để chia tay, một cuộc hôn nhân êm đẹp sao có thể nói thôi là thôi chứ.

Vú Vương khuyên nhủ.

Dương Thần lắc đầu nói:

- Đây không phải là một chuyện hai chuyện tạo thành, đây là vấn đề thái độ và nguyên tắc, nếu không thể tiếp nhận, vậy tất cả đều là uống công.

Vú Vương buồn bã thảm thương, cũng không biết nói gì cho phải.

Dương Thần miễn cưỡng cười, hỏi:

- Vú Vương, một mình vú không thể làm nhiều đồ ăn như vậy. Tình Nhi buổi tối đến ăn cơm với vú à?

Nói đến con gái, vú Vương mới lộ ra nụ cười,

- Đúng vậy, đứa nhỏ này tuy lúc trước sống khổ, nhưng bản tính lương thiện, còn rất hiếu thuận, nó chỉ cần không bận việc ở trường đại học thì sẽ đến đây.

- Vậy hay là vú đem thức ăn đến nhà Thiển ny đi, bảo Tình Nhi cũng tới, lâu rồi cháu chưa gặp cô ấy, cũng có chút chuyện muốn nói.

Dương Thần tính ngày mai Jane sẽ tới Trung Hải, Tiêu Chi Tình còn chưa rõ ràng chuyện của mình, bản thân trước đó phải cho cô ấy biết.

Vú Vương nghe xong, chỉ nghĩ Dương Thần muốn thân mật với Tiêu Chi Tình, không khỏi vừa vui vừa hận trong lòng, vô cùng mâu thuẫn.

Vui chính là Dương Thần trong tình huống này còn nhớ đến con gái mình, không còn gì phải băn khoăn. Hận chính là người đàn ông này quá đa tình, thế mà vẫn còn tâm tư chiếu cố những người phụ nữ khác.

...

Lúc chạng vạng, thành phố Hán Trung tỉnh Hồ, bên cạnh điểm giao nhau của Trường Giang và Hoàng Hà, trong một khu rừng bên cạnh kênh đào, một tòa sơn trang có kiến trúc hơn trăm năm lịch sử, pha đủ uy nghiêm.

Tảng đá lớn làm nền cho con đường lớn từ chân núi vòng lên, chiếm diện tích quá ba mươi mẫu, trong không khí vui mừng, nơi nơi giăng đèn kết hoa

Nhưng cho dù là thời khắc như vậy, bên cạnh mỗi con đường đều có

không ít nam tử mặc tây trang đen tuấn tra xung quanh, phòng lên bên eo hiển nhiên là vũ khí.

Trong đó, bên ngoài một tòa nhà năm tầng cao nhất, bãi đỗ xe rộng đầy các loại xe xa hoa đầy đủ kiểu dáng chủng loại, không ít thậm chí còn lộ biển quân đội và các cơ quan then chốt, thật sự chói mắt.

Trong phòng tiếp khách giữa căn nhà, đèn thủy tinh chói lọi, trong không khí tràn ngập mùi rượu và hương thơm ngào ngạt.

Mọi người đang ăn uống linh đình, rất nhiều nam nữ áo mũ chỉnh tề đang nâng chén nói chuyện với nhau, hoặc đối trá hoặc dăng trào mà cười to, nghiễm nhiên là một màn tụ hội tết âm lịch thân thiện.

Trong đó, Trương Linh một thân lễ phục lộ nửa ngực màu đỏ, mái tóc dài, trang điểm xinh đẹp, hiển nhiên là một đóa hoa tươi diễm dúa trong đám phụ nữ.

Trương Linh ôm một người đàn ông trung niên, nhìn khoảng bốn năm mươi tuổi, người cao mã đạo, tao nhã, rất có mị lực của một người đàn ông trung niên thành thực, đó là chồng bà ta Mông Khâm.

Mông Khâm giờ một ly rượu đỏ, cùng ly với một gã hói bụng phệ mặc tây trang, khước miệng khẽ nhếch lên nói:

- Lưu lão ca, đã lâu không gặp, nghe nói anh sáu tháng cuối năm mở một nhà máy và cửa hàng tư nhân hàng thủ công mỹ nghệ, bán rất chạy ở Trung Á và Bắc Mỹ, tiền kiếm được hẳn không ít.

Thương nhân họ Lưu ha ha cười nói:

- Sở trưởng Mông lại giấu cọt tôi rồi, đều nhờ sự ủng hộ của Mông gia, thay tôi san bằng vị trí của hội nghị hiệp thương chính trị kia, bằng không tôi ngay cả xuất cảnh cũng khó à. Mông lão gia vừa gửi thiệp mời, tôi liền từ New York bay về, cũng muốn tham gia tụ hội của Hoa Nam bang.

- Nên làm mà, Lưu lão ca là vì sự phát triển của Tây Bắc mà có công hiến xuất sắc, chúng ta từ trước đến nay vẫn duy trì giúp đỡ người có năng lực như vậy.

Mông Khâm mỉm cười nói.

- Nào có... Ai, đúng rồi, nghe nói Sở trưởng Mông năm nay muốn vào Thường ủy tỉnh Giang? Cụ thể là làm chức vị gì vậy? Đến lúc đó Lưu mỗ là người đầu tiên tới chúc mừng.

Ông chủ Lưu rất có thâm ý cười hỏi.

Mông Khâm kín đáo nói:

- Còn chưa định nữa, trách nhiệm do lão gia sắp xếp rất nặng, tôi có chút lòng nhưng năng lực chưa đủ.

- Sở trưởng Mông khiêm tốn rồi, Bang chủ Mông nhìn xa trông rộng, lệnh huynh hiện giờ đã là Nhị đương gia Hoa Nam bang không thiếu được, ngài lại sắp hướng vào hàng ngũ cán bộ trẻ tuổi, chỉ sợ phải đến Yên Kinh mới có thể thấy ngài!

Ông chủ Lưu cười hắc hắc nói.

Trong mắt Mông Khâm hiện lên tia khinh thường không thể tra được, nhưng rất nhanh lại cười trừ rồi nói chuyện khác với ông chủ Lưu.

Trương Linh ở bên cạnh nghe những lời này, khuôn mặt vẫn mang nụ cười duyên dáng, nhưng đáy mắt lại lộ ra vẻ tẻ nhạt không thú vị.

Chỉ có ở bên cạnh người đàn ông từ nhỏ đã sinh hoạt sa đọa biến chất bà ta mới hiểu được, sau lưng những vẻ vang đó, là những giao dịch mua bán hèn hạ bản thủ đến cỡ nào.

Lúc này, Trương Linh nghe được tiếng di động vang lên trong túi, vài phần thật có lỗi cười cười với ông chủ Lưu, gạt đầu cùng Mông Khâm rồi bước đến một góc nhận điện thoại.

Bà ta lười nhìn là ai gọi đến, cho dù gọi sai số cũng tốt, ít nhất lỡ tai không cần phải nghe mấy tên kia a dua nịnh nọt nhau.

Sau khi nhìn điện thoại, Trương Linh phát hiện là số gọi tới từ Trung Hải, hơi hơi nhíu mày nhận điện thoại.

Đầu kia của điện thoại, chính là Khương Tiểu Bạch ‘ba phải’ đầu đầu đã lâu mới quyết định được.

- Bà Trương Linh, tôi là Cục phó cảnh cục khu Tây Thành Trung Hải, muốn nói chuyện với bà một chút, về chuyện Lý tiểu thư...

Trương Linh vừa nghe, bất động thanh sắc cười lạnh nói:

- Cục phó? Không phải là Cục trưởng Triệu bảo Quốc kia sẽ liên hệ với tôi sao? Anh nói con tiện nhân kia? Sao, chắc không phải là tàn trong trại tạm giam rồi chứ?

- Cục trưởng Triệu bị bệnh, chuyện này trước mắt do tôi phụ trách.

Khương Tiểu Bạch cũng không nói là Triệu Bảo Quốc sợ tới mức không dám gọi điện thoại,

- Bà Trương, chuyện này tôi hy vọng bà có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt, có lẽ nên hỏi báo với chồng bà Sở trưởng Mông, thậm chí là những người khác trong Mông gia một chút.

Trương Linh cảm thấy vô cùng vớ vẩn,

- Anh đùa cái quái gì thế, tôi muốn bóp chết một con rệp, còn cần phải để người của Mông gia biết sao? Anh có phải không muốn làm chức Cục phó rồi không?

Sắc mặt Khương Tiểu Bạch bên cạnh điện thoại có phần khó nhìn, nhưng vẫn tâm bình khí hòa nói:

- Bà Trương, là như vậy, tiểu thư Lý Tinh Tinh vừa rồi đã được bạn trai cô ấy đưa đi, mà bạn trai cô ấy Dương Thần tiên sinh, là...

Từ từ, Khương Tiểu Bạch nói đơn giản về lai lịch và quan hệ của Dương Thần và Lý Tinh Tinh.

- Anh nói cái gì? Tiện nhân kia, là phụ nữ của kẻ điên Dương gia?

Trương Linh cho dù không quan tâm quốc gia đại sự đi chăng nữa cũng

biết được nhân vật chính gây ra chuyện Lương gia diệt môn.

Trong một góc phòng của đại sảnh, sắc mặt Trương Linh cũng trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy đầy trán, bàn tay cầm di động run lên.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1375

Lập Lò NƯỚC ĐÔI

Bà ta tuy hung hăng ngang ngược âm độc, nhưng là biết có vài thứ chọc vào sẽ tự rước lấy họa, chỉ là lần này thật sự không ngờ, con nhỏ viên chức mình muốn giáo huấn một chút kia, lại có thể là đàn bà của Đại thiếu gia Dương gia Yên Kinh.

Trên thực tế, trước đó nếu bà ta để lộ ra ý tứ muốn chinh Lý Tinh Tinh với Mông Triết Tân, Mông Triết Tân biết được bối cảnh của Dương Thần tất nhiên sẽ ngăn cản bà ta, chỉ đáng tiếc, Trương Linh làm một cách ‘quá bí mật’.

Sau khi cố gắng tỉnh táo lại, Trương Linh thấp giọng nói:

- Dương Thần kia đã đưa Lý Tinh Tinh đi, chứng minh tiện nhân đó cũng không có chuyện gì, việc này nên kết thúc rồi.

Khương Tiểu Bạch cười thầm trong lòng, người phụ nữ này không phải quá ngốc, biết tình hình nghiêm trọng.

- Bà Trương, Dương tiên sinh không có ý muốn bỏ qua. Anh ấy nói.... Nếu ngày mai bà không dẫn theo Cục phó Mông đến nhà anh ấy, cúi đầu nhận sai với Lý tiểu thư, vậy anh ấy sẽ....

Trương Linh nghe đến đó thì mắt đã cháy lên lửa giận, trầm giọng nói:

- Nói, hắn sẽ làm gì?

- Anh ấy sẽ một môi lửa đốt cháy Mông gia...

Trương Linh đầu tiên là sửng sốt, sau đó thiếu chút nữa thì không nhịn được mà cười to.

- Hắc hắc hắc... đầu của hắn không phải thiếu dây thần kinh nào chứ, hay là bị nước vào? Anh có nói với hắn về bối cảnh của Mông gia và Hoa Nam bang không?

Trương Linh lúc này cảm thấy Dương Thần chính là kẻ ngốc nhất trên đời.

Khương Tiểu Bạch kỳ thật cũng hiểu được có thể Dương Thần chỉ khoác lác vậy thôi, thật sự sẽ không làm cái gì, nhưng vẫn nghiêm túc nói:

- Tôi đã nói rồi, nhưng Dương tiên sinh cố ý muốn nói như vậy, tôi cũng chỉ có thể chi tiết chuyển lời.

- Bà Trương, tôi cảm thấy anh ấy cũng là nóng lên đầu, không bằng mọi người biến chiến tranh thành tư lự, tôi liên hệ nói chuyện với Dương tiên sinh, hai bên lúc tỉnh táo lại gặp mặt giảng hòa, bà thấy thế nào?

- Anh cảm thấy có thể không? Hừ... tôi cũng không phải thật sự sợ hắn, chờ trường bối trong nhà nói cho hắn biết, Mông gia mà hắn muốn đốt là gia

tộc như nào, hẳn đương nhiên sẽ không dám nữa.

Trương Linh đặc ý nói:

- Sang năm mới, tôi đã phải tặng hẳn vài bao lì xì, không phải chỉ là Dương gia Yên Kinh sao.

- Lương Thắng của Lương gia kia là muốn tạo phản, ai cũng không chấp nhận được hẳn, Mông gia chúng tôi lại tuân theo pháp luật, mỗi năm còn vì đất nước mà bỏ ra không ít tiền, hẳn có thể làm gì chúng tôi?

Khuông Tiểu Bạch cũng biết, Lương gia không thể đánh đồng với Mông gia, dù sao tính chất sự việc và nhân vật cấu thành không giống, cậu ta chỉ là muốn tận khả năng để mâu thuẫn bùng nổ, ít nhất là chờ đến lúc cấp trên hạ lệnh.

Lời nói của Trương Linh cũng hiểu rất rõ ràng, Dương Thần đồng ý nhận lễ, bà ta liền phái người đưa đến con số khả quan, nếu không nhận, bà ta cũng không sợ, càng không tin Dương Thần dám động vào mình.

Trương Linh cũng không ngu, bà ta biết, nếu như thuật lại lời nói của Dương Thần một lần, trưởng bối Mông gia cho dù không trách bà ta, cũng sẽ vì sĩ diện mà bảo vệ bà ta.

Đương nhiên, Trương Linh cũng không thông minh đến mức tìm hiểu kỹ càng bối cảnh của Dương Thần, chỉ suy nghĩ chủ quan.

Khuông Tiểu Bạch sau khi gọi cuộc điện thoại này, do dự xem có cần nói với Dương Thần một tiếng không. Đúng lúc này, điện thoại cá nhân của mình vang lên.

Khuông Tiểu Bạch vừa nhìn, thấy là điện thoại Lý Độn gọi tới, không khỏi thật cẩn thận nhìn xem ngoài văn phòng có ai không, sau đó mới nhận điện thoại.

- Phó bộ trưởng, có mệnh lệnh chưa?

Lý Độn giả bộ nghiêm trang ho khan hai tiếng rồi mới nói:

- Ông cụ nhà tôi nói, muốn cậu không cần thiên về bất kỳ bên nào, nhưng cũng đừng làm bất kỳ bên nào tức giận. Xảy ra chuyện, không cần biện pháp dự phòng, cứ việc điều động nhân viên vũ cảnh cùng đặc chủng địa phương, trước tiên là bảo vệ người và tài sản của dân an toàn, đừng làm lớn chuyện, cũng đừng để liên lụy đến người dân vô tội...

- Điều này...

Đại não Khuông Tiểu Bạch ngăn lại, hỏi:

- Ý là muốn động vào Mông gia sao?

- Nhảm! Thủ trưởng bảo cậu yên lặng theo dõi kỳ biến, cái gì gọi là động vào Mông gia?

Khuông Tiểu Bạch khóc không ra nước mắt, mệnh lệnh nước đôi như vậy, cậu ta cũng không biết phải chấp hành như nào. Làm như vậy, không phải là đắc tội với cả hai bên, không thu được kết quả gì tốt sao?

Nhưng quân lệnh như sơn, cậu ta đành phải làm theo, kính cẩn đồng ý.

Sau đó, Khương Tiểu Bạch chỉnh lý lại suy nghĩ rồi mới gọi cho Dương Thần.

Trong nhà Mạc Thiên Ny, mẹ con vú Vương cùng Tiêu Chỉ Tình cũng đã tới. Tiêu Chỉ Tình nghe Lam Lam trở lại liền mua một cái máy PS3 ở bên ngoài, vội vã mang về để chơi cùng Lam Lam.

Lam Lam lần đầu tiên tiếp xúc với loại máy trò chơi này, nhìn hình ảnh hoa cả mắt, mở to hai mắt, cảm thấy rất có hứng thú.

Có lẽ là mê mẩn các kiến thức về phương diện máy tính, Tiêu Chỉ Tình ngay cả chơi game cũng vô cùng thành thạo, lập tức có chung sở thích với bé mập.

Năng lực học tập của Lam Lam rất mạnh, chỉ cần Tiêu Chỉ Tình nói một lần, cô bé lập tức có thể nhớ kỹ. Rất nhanh, hai người bắt đầu kịch liệt đánh nhau, vừa đánh vừa không ngừng gào lên, có tới có về.

Dương Thần phát hiện bản thân mình người chỉ biết chơi trò chơi máy tính dường như có chút tách rời thời đại. Nhưng cũng không có hứng thú học với các cô, cảm thấy rất mất mặt.

Nhưng nhìn thấy Tiêu Chỉ Tình vui vẻ với Lam Lam, Dương Thần thật nhẹ nhàng thở ra. Vốn tưởng rằng Lam Lam sẽ buồn bực không vui, khóc lóc làm loạn vì Lâm Nhược Khê rời đi, nhưng có Tiêu Chỉ Tình có thể vui đùa cùng cô bé như vậy, mang theo đứa nhỏ dường như khá nhẹ nhàng.

Vú Vương không thể trách cứ con gái thích chơi trò chơi, cười đến có chút bất đắc dĩ, bà cũng không có cái sở thích kia.

Vốn định giúp Mạc Thiên Ny làm việc ở phòng bếp, nhưng Mạc Thiên Ny tay chân nhanh nhẹn, ngay cả Mẫn Quyên cũng không phải làm gì mấy, làm thức ăn vừa nhanh vừa đặc sắc, khiến vú Vương cảm thán không thôi.

Nhìn bộ dáng làm việc này, bà liền cảm thấy Mạc Thiên Ny đúng là người phụ nữ trời sinh để làm hiền thê lương mẫu, khó trách Lâm Nhược Khê có áp lực, nỗ lực học nấu ăn. Nhưng có rất nhiều thứ đều là thiên phú, Lâm Nhược Khê trời sinh biết làm ăn, đi làm việc nhà, luôn cảm giác thiếu chút gì đó.

Màn đêm buông xuống, Mạc Thiên Ny đã làm xong một bàn lớn thức ăn, phong phú không nói, mùi thơm từ phía khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Bé mập sớm đã vội vã ngồi vào vị trí, một tay cầm miếng nem rán.

- Dương Lam Lam, cô giáo nhà trẻ dạy con thế nào, có biết trước khi ăn cơm phải rửa tay không? Tay vừa chơi điện tử lại trực tiếp cầm vào đồ ăn sao.

Tiêu Chỉ Tình giả bộ giáo huấn nói.

Lam Lam tuy tương đối sợ bà mẹ Lâm Nhược Khê, nhưng căn bản không sợ các dì khác, nũng nịu cãi lại nói:

- Bụng Lam Lam rất tốt, không sợ đau bụng.

- Làm gì có đứa bé nào tự nói bụng mình tốt.

Tiêu Chỉ Tình bật cười, quay đầu hỏi Dương Thần:

- Ông xã, có muốn uống một chút không, em biết ở chỗ chị Thiên Ny có rượu Margaux thượng hạng!

Một trong năm xưởng rượu sản sinh rượu ở nước Pháp, xưởng rượu Margaux sản xuất rượu âm nhuận tinh tế, tao nhã hút người, là trân phẩm hiếm thấy.

Dương Thần đương nhiên không ý kiến, gật đầu đồng ý. Trên thực tế hắn cũng đã lâu không uống rượu sa hoa.

Tiêu Chỉ Tình bỗng nhiên vui vẻ, đắc ý chạy đến bên cạnh Mạc Thiên Ny,

- Chị Thiên Ny, nghe thấy chưa, ông xã cũng muốn uống rượu, em đi lấy nhé.

Mạc Thiên Ny không nề hà cười cười, giả bộ ai oán nhìn Dương Thần nói:

- Tình Nhi nhưng nhớ chai rượu kia từ rất lâu rồi, em nói đó là trân quý phẩm một người bạn học cùng đại học mang từ nước ngoài về, Chateau Margaux được sản xuất 15 năm rồi, không để cô ấy tùy tiện uống, cô ấy đây là mượn anh để uống.

Dương Thần không khỏi vui vẻ,

- Không phải là Chateau Margaux 15 năm sau, trong thành bảo của anh có cái tốt hơn, hôm nào cho em rượu nho để tắm cũng được.

Mạc Thiên Ny mắt sáng ngời, cô thật sự muốn đến 'nhà' của Dương Thần ở Địa Trung Hải, nhưng vẫn không rảnh để phân thân,

- Đây chính là ông xã anh nói nha, em hôm nào sắp xếp xong công việc, anh phải đưa em đi đây.

Dương Thần kỳ thật cũng muốn quay về đất nước di vong, có lẽ trạng thái hiện tại không thể động vào tu vi bản thân, đi ra nước ngoài càng an toàn, chỉ là chưa xử lý xong chuyện của Lâm Nhược Khê, hắn không muốn lên đường.

Rất nhanh, Tiêu Chỉ Tình đã cầm chai rượu trị giá mấy vạn ra, vui rạo rực rót rượu vào ly thủy tinh, rót cho mỗi người một ly.

Là người phụ nữ từng làm lừa đảo ở Mỹ, đối với các loại xa xỉ phẩm trên thế giới đều thuộc như lòng bàn tay, Tiêu Chỉ Tình đương nhiên biết rượu ngon thì nên thưởng thức như nào.

Có rượu ngon và cao lương mỹ vị, lại còn có không khí vui vẻ cùng con gái và phụ nữ, Dương Thần cảm giác bữa cơm chiều này còn vui vẻ hơn nhiều so với bữa cơm tất nhiên hôm qua, trong lúc nhất thời, vẻ lo lắng bớt đi không ít.

Giữa lúc Dương Thần uống được hai ngụm rượu ngon, thời điểm đang lâng lâng, Khương Tiểu Bạch liền gọi tới.

Dương Thần nghe điện thoại hỏi:

- Thế nào, con mụ điên kia chuẩn bị mang thằng công tử bột đến đập đầu

chưa?

Khương Tiểu Bạch xấu hổ khoan thai cười nói:

- Dương tiên sinh, bà Trương Linh nói, bà ấy đồng ý bồi lượng lễ vật nhất định cho ngài và Lý tiểu thư, hoặc là đưa lì xì mừng năm mới. Về phần chuyện dập đầu này, người của Mông gia không làm được...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1376

Trung Chính Bình Hòa

- Nói như vậy, ý là bảo tôi không dám đi phóng hỏa đốt nhà đúng không. Dương Thần nhếch miệng cười lạnh.

Nếu là đơn thuần xé rách khuôn mặt, thất lưng thẳng tắp không chịu thua kia, Dương Thần lại coi trọng đối phương vài lần, nhưng Trương Linh thế mà lại định dùng tiền để xua đuổi mình, Dương Thần nhất thời cảm thấy đây là một loại khinh thường nhục nhã.

Bà ta nếu biết một phần bối cảnh cảnh mình, nên biết mình không thiếu tiền, muốn li xì của bà ta để làm gì?

Vì đang ở bên bàn ăn, Dương Thần không chút kiêng dè những người ở đây, cho nên một tiếng ‘phóng hỏa’ này đều khiến Tiêu Chỉ Tình và Mạc Thiển Ny đều liếc mắt qua.

Dương Thần cũng không coi các cô là người ngoài, tự nhiên cái gì cũng công khai nói, bản thân giết người đều giết rồi, phóng hỏa đã là cái gì?

Khương Tiểu Bạch xấu hổ cười nói:

- Chuyện này tôi cũng không rõ ràng, tôi dù sao cũng là người của quốc gia, theo lập trường của tôi mà nói, không hy vọng hai nhà các vị sinh ra điều gì không vui.

- Tuy tôi cũng biết, với thực lực của tôi không thể ngăn được Dương tiên sinh ngài, nhưng tôi hy vọng Dương tiên sinh có thể đừng làm ảnh hưởng đến người vô tội, loại việc như phóng hỏa... vẫn là khó sắp xếp.

- Được rồi, không có việc gì nữa tôi cúp máy đây.

Dương Thần căn bản không có ý muốn trung cầu, trực tiếp cúp máy.

Tóm được cơ hội, Mạc Thiển Ny thân thiết hỏi:

- Ông xã, có phải xảy ra chuyện lớn gì không?

Dương Thần không giấu diếm, nói lại sự việc đã xảy ra của Lý Tinh Tinh, sự việc từ đầu đến cuối, nhất thời làm các cô oán giận. Tuy rằng có nghi ngờ, nhưng dù sao cũng là người một nhà, hướng hồ cách làm của Trương Linh thật sự rất đáng giận.

- Ông xã, anh muốn đi đốt đại viện Mông gia sao? Có cần em giúp anh không?

Tiêu Chỉ Tình bỗng nhiên giảo hoạt cười.

Dương Thần sững sốt, cười khổ nói:

- Tình Nhi, em đừng chọc anh, em không thể tu luyện, theo anh đi phóng hỏa có thể giúp được gì.

- Không phải giúp anh đi phóng hỏa đâu, anh không biết đại viện Mông

gia ở đâu, em có thể thông qua kỹ thuật hacker giúp anh xâm nhập cơ sở dữ liệu khắp nơi, tìm được mấy bất động sản của Mông gia. Loại gia tộc có tính chất bang phái này, luôn có khu nhà mang tính tượng trưng.

Tiêu Chỉ Tình nói.

Dương Thần còn đang nghĩ tới việc làm thế nào để có được tư liệu của Mông gia, mà quên mất bên cạnh còn có cao thủ máy tính, không khỏi vui mừng, bốn mắt nhìn nhau với Tiêu Chỉ Tình, phát hiện ra có pháo hoa khác thường.

Vú Vương ho khan, cau mày nói:

- Tình Nhi, con nên khuyên cô gia đừng đi phóng hỏa mới đúng, sao lại gây rối cùng cậu ấy như vậy.

- Mẹ, mẹ không biết, khuyên cũng không khuyên được, lấy gà theo gà gả chó tùy chó, con đương nhiên đi theo người đàn ông con yêu rồi.

Tiêu Chỉ Tình không nói đạo lý, cô cũng mặc kệ Mông gia là thế lực gì, chết còn không sợ, còn để ý tội đồng lõa phóng hỏa làm gì?

Dương Thần cảm thấy lời này của Tiêu Chỉ Tình rất hợp với khẩu vị của mình, nếu mỗi người phụ nữ đều 'nghe lời' như vậy, vậy mình nhẹ nhõm nhiều rồi.

Ăn cơm chiều xong, xem TV một lát, vú Vương liền thu xếp về đi nghỉ, Tiêu Chỉ Tình đồng ý tra tư liệu về Mông gia cho Tiêu Thần, nói muộn một chút mới quay về.

Lam Lam bởi vì sớm ăn no rồi, lên tầng tắm rửa đi ngủ, có Mẫn Quyên chăm sóc cô bé, Dương Thần cũng bớt lo.

Mạc Thiển Ny sắp xếp cho Dương Thần nghỉ ở phòng Tường Vi lúc trước, bên trong còn có các loại thiết bị điện tử đầy đủ, Tiêu Chỉ Tình không cần phải mang theo laptop của cô nữa.

Đêm dài người vắng, trong biệt viện Tây Giao chỉ còn lại thừa thớt vài bóng đèn.

Phòng ngủ còn lưu lại mùi thơm cơ thể Tường Vi, Dương Thần ngồi trên giường lớn, nhìn ngón tay Tiêu Chỉ Tình bay nhanh trên bàn phím máy tính, sau khi đưa vào một lệnh hấn căn bản không hiểu. Dần dần, hiện ra vài trang web của chính phủ.

Tiêu Chỉ Tình bình thường hiển nhiên làm không ít chuyện như vậy, vô cùng thuần thục, không bao lâu sau đã tìm ra một phần báo cáo kỹ càng về tài sản của Mông gia.

Bộ An ninh quốc gia đương nhiên đòi hỏi thường xuyên kiểm tra rõ ràng, tình hình cơ bản của Mông gia rất lớn, cho nên danh lục tài sản của Mông gia cũng là một trọng điểm lớn.

- Ông xã, Mông gia này quả nhiên không bình thường. Anh xem... cả trang đều chi chít thứ, có một vài nơi là khách sạn năm sao, sơn trang nghỉ dưỡng nổi tiếng.

Tiêu Chỉ Tình nói.

Dương Thần nhíu mày nhìn vài lần,

- Tìm xem tổ trạch của Mông gia ở đâu?

Tiêu Chỉ Tình tìm kiếm một lát, chỉ vào một chỗ tên là đại viện 'Mông gia từ', nói:

- Trong nội thành cổ thành phố Hán Trung, tuy không mấy phồn hoa nhưng nhà cửa dày đặc... Xung quanh hình như là khu kiến trúc bảo hộ dân quốc đối với du khách công khai.

- Giấu thật đủ sâu, muốn người không biết quý không hay đốt đi cũng khó, phỏng chừng lửa còn chưa phóng đã bị diệt rồi.

Dương Thần bĩu môi nói.

Tiêu Chỉ Tình buồn bực nháy mắt mấy cái,

- Sao có thể, ông xã chỉ cần bỏ một mồi Nam Minh ly hỏa, cho dù bọn họ muốn dập lửa cũng không dập được. Đó chính là thiên hỏa, chờ đốt xong tổ trạch của Mông gia, lại dùng Quỷ thủy dập tắt là được.

Dương Thần buồn rầu gãi đầu,

- Tình Nhi, hôm nay anh gọi em đến, kỳ thật vẫn còn chút chuyện muốn nói cho em.

- Hử?

- Anh hiện tại không được động vào tu vi.

Dương Thần vài phần bất đắc dĩ.

Tiêu Chỉ Tình đầu tiên là giật mình mở to mắt, sau đó lại nhìn thấy bộ dáng không giống nói đùa của Dương Thần, lo lắng hỏi:

- Sao... có thể như vậy?

Dương Thần liền đem chuyện mình trải qua và tình hình hiện tại đơn giản nói với cô.

- Ngày mai Jane sẽ đến Trung Hải, cô ấy hy vọng sẽ lấy được một vài tư liệu hữu dụng từ chỗ của em, chuyện này anh không muốn những người khác biết, chỉ có thể để em và Jane giúp anh nghĩ cách.

Dương Thần nói.

Tiêu Chỉ Tình đi tới bên cạnh Dương Thần rồi ngồi xuống, nghiêng người ôm cổ Dương Thần, hôn lên mặt hắn,

- Ông xã, anh yên tâm, theo cách nói của anh, anh chỉ là cần một loại lực lượng có tính quyết định đánh vỡ cân bằng.

- Hỗn Độn mặc dù âm dương giao hợp, ngũ hành hỗn loạn, mãnh thú đặc biệt nhất thượng cổ. Vốn nên không chèn vào đâu được, nhưng nó bởi vì hung tàn, thú hồn tràn ngập bạo khí, có Vi Thiên Hòa, chúng ta chỉ cần có thể tìm được đủ trung chính bình hòa, linh bảo hoặc là công pháp cầu thắng trong ổn định, không chừng có thể áp chế nó.

- Em không tuyệt đối nắm chắc, nhưng em có thể cùng Jane nghĩ cách, chúng ta cái này gọi là Đông Tây kết hợp, thiên hạ vô địch!

Tuy biết cô gái này là an ủi mình, có thể chống đỡ bạo khí của Hồn Độn giống như thiên bảo linh bảo nào có dễ dàng như vậy, nhưng Dương Thần vẫn là dấy lên không ít hy vọng.

Ôm thân thể người phụ nữ mềm mại như không có xương vào lòng, vỗ vỗ vai Tiêu Chỉ Tình, Dương Thần mỉm cười nói:

- Bảo bối Tình Nhi, em không sợ người đàn ông của mình không dùng được tu vi, sẽ không có cách nào bảo vệ em sao?

- Sao có thể, không có anh, em đã sớm chết tha hương vì hàn độc rồi. Ông xã làm cho em quá nhiều rồi, em cũng muốn làm chút gì đó cho anh.

Tiêu Chỉ Tình dịu dàng nói.

- Thật sao? Sao anh lại cảm thấy giọng điệu của em giống với lúc ở Mỹ.

Dương Thần cười quái dị nói.

Tiêu Chỉ Tình lại tưởng thật, sốt ruột nói:

- Em không lừa anh, em sớm đã không làm mấy chuyện đó rồi! Em tuy đã từng làm lừa đảo, nhưng sẽ không lừa người mà mình yêu.

- Hiện tại anh đây muốn em làm cho anh chút chuyện, em đồng ý không?

- Chuyện gì, anh nói đi.

Tiêu Chỉ Tình còn nghiêm túc nói.

Dương Thần giả bộ có bài bản hần hoi tiến đến bên tai Tiêu Chỉ Tình, thấp giọng liên thoảng vài câu...

Tiêu Chỉ Tình sau khi nghe được yêu cầu của người đàn ông mặt dày kia, khuôn mặt hoa mỹ nhất thời như rặng mây đỏ, đôi mắt quầng rử liếc mắt nhìn hần một cái, biết là hần vừa đùa giỡn chính mình.

- Sao? Bảo bối Tình Nhi không dám sao?

Dương Thần tà cười.

Tiêu Chỉ Tình không trả lời, mà yên lặng bò rạp nửa người xuống, một bàn tay trắng nõn im lặng với đến giữa hai chân Dương Thần, sau khi nhẹ nhàng cảm nhận thứ đang phồng lên cao vút kia, nhẹ nhàng chậm rãi kéo khóa xuống.

Dương Thần vừa thấy, không khỏi cười khanh khách,

- Tình Nhi, vừa rồi là anh đùa giỡn, không phải ép em làm chuyện này.

Tiêu Chỉ Tình ngửa mặt, hờn dỗi nói:

- Muốn rồi, em muốn cắn đứt tên vô lại này.

Nói xong cô liền cúi đầu, mái tóc rũ xuống, bắt đầu bày ra kỹ xảo ngây ngô mà non nớt...

Tiêu Chỉ Tình đương nhiên là nói đùa, cô sẽ không nỡ làm tổn thương tên tiểu tử khiến cô vừa yêu vừa hận này.

Dương Thần cảm nhận được ấm áp ướt át ở phía dưới, được bao bọc, nhưng bởi vì hần vốn quá mức hùng hậu, Tiêu Chỉ Tình lại là mỹ nhân xinh đẹp điển hình, thật sự không thể làm được quá nhiều kỹ xảo chuyên sâu, chỉ biết dựa vào những hiểu biết của cô qua những bộ phim mà bắt chước.

Nhưng như vậy, Dương Thần vẫn là có chút thỏa mãn, ngẩng đầu phát ra tiếng than nhẹ thoải mái.

Phụ nữ mình có không ít, nhưng vì nguyên nhân thân phận gia giáo, rất ít có thể thật sự trong lúc hoan ái mà thoải mái được, hơn nữa Dương Thần cũng rất thương những hồng nhan tri kỷ đó, rất nhiều kiểu mẫu không dám làm, có đôi khi nghĩ mà có chút tiếc hận.

Dần dần, một bàn tay lớn của Dương Thần đỡ lấy gáy Tiêu Chỉ Tĩnh, theo bản năng muốn tiến vào sâu trong chỗ ấm áp của cô...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1377

Nhà Bình Thường

Sau khi Tiêu Chỉ Tình ý thức được cái gì, bắt đầu dĩ mở môi phần ra, đem cái miệng hơi mang hơi thở đàn hương của bản thân mở ra đến mức lớn nhất, miễn cưỡng không cho thứ xấu xa kia tiến vào.

Cảm giác bị loại đàn ông bá đạo khống chế, Tiêu Chỉ Tình cảm thấy vừa thẹn vừa mừng. Đây đại khái chính là ma lực của tình yêu, nếu một người đàn ông mình không đủ yêu, làm chuyện không thùy mị như này, nhất định là hận mà ghê rợn.

Nhưng giờ khắc này, Tiêu Chỉ Tình lại có một loại cảm giác khác thường khi được người đàn ông này bắt nạt! Cái này gọi là e thẹn không thôi.

Cảm giác phong phú chiếm lĩnh mỗi tác hương vị ngọt ngào của cô làm Dương Thần càng thoải mái, mà Tiêu Chỉ Tình thì khó tránh khỏi mà phát ra tiếng ngậm khe khẽ kiêu nhuyễn vô lực, liên tục nỉ non

Giữa lúc hai người đều có chút vui sướng quên mình, cửa phòng ngủ bị gõ vang từ bên ngoài.

Dương Thần sững sốt, bởi vì thả lỏng cộng thêm không có thần thức nên không phát hiện có người tới gần.

- Ông xã, Tình Nhi cô ấy...

Người tới là Mạc Thiển Ny, cô vốn là tắm rửa xong, tới đây xác nhận một chút chuyện Tiêu Chỉ Tình có đi hay không để còn khóa cửa.

Nhưng, lúc cô không nghĩ nhiều mà đi gõ cửa, một màn kia đập vào mắt lại làm hai gò má xinh đẹp của cô đỏ bừng lên. Nói cũng chưa nói xong liền đứng sững bất động ở đằng kia.

Dương Thần vài phần xấu hổ nhìn Mạc Thiển Ny, nhưng ở dưới, Tiêu Chỉ Tình còn đang miệng ngậm vật thể lớn dưới hai chân Dương Thần, đều hận không thể ngắt đi cho xong.

- Em hình như tới không đúng lúc...

Ngực Mạc Thiển Ny phập phồng đập mạnh, cô cũng không nhớ rõ mình có làm loại chuyện này cho Dương Thần hay không.

Hai người ở cùng nhau thời gian không ngắn, số lần mây mưa thất thường cũng không ít, có đôi khi hoàn toàn quên mình, có lẽ quả thực cũng đã làm phương thức này, nhưng khẳng định là số lần không nhiều.

Mạc Thiển Ny nỗ lực làm như không nhìn thấy Tiêu Chỉ Tình, nhưng cũng không nhìn được mà liếc vài mắt, sau đó mới xoay người định đóng cửa.

- Tiểu Thiển Thiển, em chạy cái gì.

Dương Thần phản ứng lại, đánh giá người phụ nữ phong tình vạn chủng mặc váy ngủ trong suốt màu tím, cười xấu xa nói:

- Hôm nay không phải vừa lúc hay sao, em còn chê anh bắt nạt em nhiều, hôm nay em cùng Tình Nhi, không phải có thể thoải mái hơn sao.

Mạc Thiên Ny và Tiêu Chỉ Tình vừa nghe, tên xấu xa này không ngờ lại muốn các cô cùng nhau bồi hấn, Mạc Thiên Ny từng cùng Tường Vi, nhưng không quá đôi lập, nhưng Tiêu Chỉ Tình cũng là đại cô nương, tim gan đều muốn nhảy ra ngoài rồi!

- Đừng mong chạy, em thấy Tình Nhi ngoan như vậy, nếu em dám chạy trốn, anh sẽ đến phòng khiêng em tới.

Dương Thần ép cho cô không còn đường lui.

Mạc Thiên Ny thầm nghĩ chẳng lẽ mình lại sợ hấn, mặt đỏ tím đập khóa trái cửa, dù sao cũng sẽ không có trộm tới, mặc kệ đi.

Bước nhẹ nhàng liên tục đến bên giường, trêu tức nhìn Tiêu Chỉ Tình, trêu đùa:

- Tình Nhi, làm khó em rồi, nước miếng của em đều lưu trên giường rồi.

Tiêu Chỉ Tình thẹn quá hóa giận, ngẩng mạnh đầu, lau đôi môi đỏ mọng ướt sũng, thở gấp nói:

- Vậy hay là chị Thiên Ny dạy em đi?

- Yô, đề nghị này không tồi, anh thấy hay là hai em cùng tới đi

Dương Thần nói xong, một tay tóm Mạc Thiên Ny đến bên cạnh mình, ôm tắt lưng nhỏ của cô, cười hì hì nói:

- Tiểu Thiên Thiên, Tình Nhi vẫn đang chờ em làm mẫu đấy.

Mạc Thiên Ny thấp mắt nhìn anh chàng lớn hùng dũng oai vệ kia, cả mặt ửng hồng, trắng mắt liếc Dương Thần một cái,

- Quá lợi cho anh...

Nói xong, khom người cúi xuống như Tiêu Chỉ Tình...

Hai cô gái này đều không phải hạng người nhát gan, rất nhanh cùng nhau nổi lên khí lực, hai cái lưỡi phản nộ thom tho đều đồng thời phục vụ Dương Thần, cảm giác tự nhiên là sắp thăng thiên.

Tiêu Chỉ Tình càng lúc càng lớn mật, vì không muốn biểu hiện thua kém Mạc Thiên Ny, còn dùng cả tay, nhẹ nhàng động vào hai bộ vị mấu chốt, thỉnh thoảng còn dùng răng khễ cắn.

Hít....

Dương Thần hít thật sâu, thật sự thư thái, bỗng nhiên có chút xấu hổ nghĩ, bản thân kỳ thật có chút không chịu được hấp dẫn, muốn chính mình vứt bỏ cuộc sống hưởng thụ như vậy để đi đọc thủ một đóa băng sen, thật không cam lòng...

Phụ nữ luôn phổ biến lòng ích kỷ, đàn ông cũng sẽ ích kỷ muốn cảm giác hưởng thụ, nhìn như một người cao quý một người thấp hèn, kỳ thật đều không khác biệt mấy.

Đêm nay, Dương Thần tận tình cày cấy trên cơ thể hai người phụ nữ, cả nước thân mật, mãi đến nửa đêm mới đi tắm nước nóng, ôm hai người phụ nữ toàn thân đã xụi lơ cùng nhau say sưa đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Dương Thần mang theo Tiêu Chỉ Tình đến sân bay đón Jane.

Lúc trước Tiêu Chỉ Tình và Jane đã xây dựng được tình hữu nghị không tồi, hiện giờ Jane lại chính thức xác lập quan hệ với Dương Thần, tự nhiên vô cùng thân mật, hai người lúc thì tiếng Trung khi thì tiếng Anh cười cười nói nói.

Ngày Jane đến Trung Hải, Dương Thần tính để cô ở cùng Tiêu Chỉ Tình, đây cũng không phải tà niệm gì của Dương Thần, chỉ nghĩ ‘Đông Tây kết hợp’. Dù sao Jane ngay cả Tiên Thiên cũng chưa tới, Dương Thần không muốn phá âm nguyên Tiên Thiên của cô.

Chỉ là Tiêu Chỉ Tình vốn thường đến đại học Trung Hải, mà phòng thí nghiệm Jane muốn dùng lại ở đó, hai cô ở cùng nhau cũng tiện.

Sau khi thu xếp ổn thỏa, người phụ nữ không biết mệt mỏi này lập tức đề nghị Tiêu Chỉ Tình cùng đến đại học Trung Hải, cô vẫn quen đến phòng thí nghiệm tiến hành trao đổi.

Nửa đời người, vú Vương có tiền không có chỗ tiêu đã mua một chiếc BMW760 cho con gái, thật sự là cung chiều đến cực điểm, hơn hai triệu nói mua liền mua, cho nên Tiêu Chỉ Tình vui vẻ chở Jane đến trường đại học.

Dương Thần làm xong những việc này, lập tức vài phần không yên chạy tới nhà trước, muốn xem Lâm Nhược Khê đã về chưa.

Nhưng Dương Thần vẫn là thất vọng phát hiện, chỉ có vú Vương ở nhà, Lâm Nhược Khê vẫn đi khảo sát ở bên ngoài, cũng không biết muốn đi mấy ngày.

Vài phần thương tâm lắc đầu, Dương Thần biết mình còn chuyện khác phải làm, liền không nghĩ nhiều, lái xe về hướng bờ biển.

Dương Thần tìm không phải ai khác, chính là cha của Lưu Minh Ngọc – Lưu Thanh Sơn, nhạc phụ xã hội đen của mình.

Bởi vì nguyên quán của Lưu Thanh Sơn là ở Trung Hải, chỉ là sau này phát triển mới đi Yên Kinh, hiện giờ đã bước vào tuổi già, ông đương nhiên muốn lá rụng về cội, cho nên tết năm nay đều ở xung quanh Trung Hải thăm một vài người bạn thân.

Hơn nữa Từ Dĩnh ở Yên Kinh đã chết, Lưu Thanh Sơn hiện tại cùng mẹ Lưu Minh Ngọc làm đôi vợ chồng già, cũng trở nên vô cùng an phận.

Lúc đi vào biệt thự Hải Cảnh, Lưu Thanh Sơn đang cầm một tờ báo ngồi một chỗ đọc tin tức, mà mẹ Lưu lại là ở bên cạnh xem phim truyền hình.

Nhìn thấy Dương Thần đi vào, hai vợ chồng cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì Dương Thần đã sớm gọi điện thoại tới.

Mẹ Lưu vui vẻ rót nước đường cho Dương Thần, đây cũng đúng với

phong tục, Dương Thần nói vài câu cát tường rồi uống ngay bát nước đường, sau đó ngồi xuống sô pha.

- Hừ, năm mới đến nhà nhạc phụ cũng không mang theo chút lễ, con rể này cũng thật đủ vênh váo, từ cửa nhà giàu đi ra liền khác rồi.

Lưu Thanh Sơn có chút không vui, dù sao đây cũng tính là tôn trọng ông

- Ai nha, chúng ta cái gì cũng không thiếu, đám thủ hạ của ông còn đưa tới một đồng lớn gì đó, muốn Dương Thần tặng cái gì nữa.

Mẹ Lưu ngồi bên cạnh hòa giải.

Dương Thần khẽ cười, sau khi nhìn xung quanh trái phải thì hỏi:

- Minh Ngọc đâu? Sao cô ấy không ở đây?

- Còn không phải chính thất của con, Đại Chủ tịch Lâm, lễ tết còn phải bận rộn như vậy, dẫn đoàn ra ngoài khảo sát. Minh Ngọc đành phải ở công ty phối hợp làm việc, hai ngày này đều đi làm.

Lưu Thanh Sơn khinh thường nói.

Dương Thần có chút mất tự nhiên gật gật đầu, thậm chí cũng không biết Lưu Minh Ngọc đã biết tình hình chưa, sau này thấy Lâm Nhược Khê có xấu hổ không.

- Lặng cái gì ở đó, sáng sớm liền gọi điện thoại đến để chúng ta ở nhà chờ, chẳng lẽ là chờ để nhìn con ngây ra sao?

Lưu Thanh Sơn nhíu mày hỏi.

Dương Thần nhún vai,

- Tết âm lịch, đương nhiên là tới để biếu quà.

- Biếu quà gì?

Lưu Thanh Sơn hiếu kỳ hỏi.

Dương Thần mỉm cười, từng chữ từng chữ phun ra:

- Hoa – Nam – bang.

Tờ báo trên tay Lưu Thanh Sơn khẽ rung lên, tuy rất nhẹ nhưng vẫn bị ánh mắt của Dương Thần bắt được.

Người đàn ông quá năm mươi tuổi, gương mặt hơi có nếp nhăn nhưng vẫn giữ phong thái mê người như trước, ánh mắt vài phần thâm thúy nhìn Dương Thần, phức tạp lộ ra nghi hoặc nhỏ.

- Con xác định không phải là nói đùa?

Dương Thần lắc đầu nói:

- Con không cần thiết phải vì một chuyện đùa, mà liên lụy nhạc phụ nhạc mẫu về quê làm khách.

Lưu Thanh Sơn ho khan hai tiếng, ánh mắt ra hiệu cho mẹ Lưu mặt đầy vẻ khó hiểu bên cạnh.

Mẹ Lưu có chút mất hứng, nhưng không phải lần đầu tiên nhìn thấy loại ánh mắt này của chồng. Biết là nói vài chuyện không muốn cho mình tiếp xúc, bảo mình tránh đi, vì thế đứng dậy đi lên tầng hai.

Chờ vợ đi rồi, Lưu Thanh Sơn mới trầm giọng nghiêm túc nói:

- Tiểu tử, chắc không phải là cho rằng mình là thiếu gia của Dương gia, thì có thể muốn thái ai liền thái chứ. Mông gia... không phải là nhà bình thường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1378

Không Phải Thứ Tốt

- Cha sợ?

Dương Thần thần sắc bình tĩnh hỏi.

Lưu Thanh Sơn hí mắt.

- Đừng dùng kế kích tướng với cha, cha chỉ tin vào những gì chắc chắn. Nếu con hiểu rõ về Mông gia và Hoa Nam thì cũng nên biết, bọn họ hoàn toàn không cùng cấp độ với chúng ta.

- Thanh Long hội của ta có thể thống nhất ở đất Yên Kinh, chính là dựa vào việc quốc gia cần chúng ta để duy trì trật tự, Hồng Kinh hội ở Trung Hải cũng là đạo lý này, tin rằng con cũng hiểu được.

- Chúng ta có nền tảng căn bản của mình, từng bước xâm chiếm các thế lực ở tỉnh Tô và tỉnh Giang, cũng là những việc có thể làm trong hồng tuyến của quốc gia vạch ra, mà không phải là tùy tiện mở rộng.

- Nhưng Hoa Nam bang không giống như vậy, bọn họ là chúa đất, bọn họ không phải dựa vào việc quốc gia ném xuống một khối thịt cho cơ hội sống sót, mà dựa vào cương đao trên tay mình, cắt lấy một mảnh lãnh địa, giằng co đến tận bây giờ với quốc gia, hình thành thế cục vi diệu.

- Hơn nữa nói bọn họ là một bang phái, không bằng nói là liên minh lợi ích có bối cảnh.

Tay Dương Thần đưa lên bàn trà lấy một quả quít đưa tới, tự mình bóc vỏ, đưa vào trong miệng.

- Cha vợ, cha cũng biết, con trước nay nước giếng không phạm nước sông, bọn họ nếu không trêu chọc con, con còn không biết họ là ai.

- Chỉ là lần này có người đã không cho mặt mũi, con cũng không phải là người ngại phiền phức, lời nói ra bị coi là rác rưởi, vậy cũng quá mất mặt.

- Mông gia sao có thể không lý do mà làm quan hệ căng thẳng với con?

Lưu Thanh Sơn buồn bực nói.

Dương Thần đem chân tướng sự việc nói một lần,

- Đổi lại là cha, ngày lễ tết, người phụ nữ của mình không dung bị đập xe, còn bị đưa vào trại tạm giam, cha có thể chịu được sao?

Lưu Thanh Sơn khẽ hừ một tiếng, tựa hồ cảm thấy khinh thường đối với việc Dương Thần làm vì người phụ nữ khác, lẫn lộn trên đời, con tức này khó mà nuốt trôi.

- Vậy con cũng không cần phải làm rõ ràng với Hoa Nam bang, không phải chỉ là một người đàn bà chanh chua sao.

Lưu Thanh Sơn nói:

- Con nếu oan có đầu nợ có chủ thì là hảo hán, nếu bởi vì một mình bà ta mà khiến những người ngay đến con là ai cũng không biết phải chịu tội, cái này đúng là vi phạm đạo nghĩa giang hồ.

Dương Thần không cho là đúng, hấn mặc kệ cái gì mà đạo nghĩa hay không đạo nghĩa, nhưng Lưu Thanh Sơn đã nhắc hấn một điểm, nếu mình đi đốt từ đường Mông gia, vậy kỳ thật không tính là làm tổn thương Trương Linh, có lẽ chính mình nên đem mục tiêu định trên người người đàn bà kia mới đúng.

- Cha vợ, con hôm nay đây không phải để cha thay con làm đầu pháo, chuyện này tự con có thể đối phó. Chỉ là con nghĩ, Hoa Nam bang nhất định cũng cần sĩ diện.

- Trương Linh kia dù sao cũng là con dâu Mông gia, bà ta gây tội, Mông gia ra mặt vì bà ta là rất bình thường, bằng không bọn họ sao còn có thể lẫn lộn nữa? Cho nên, đến lúc đó con liền thuận lý thành chương diệt đi Mông gia.

- Nhưng Mông gia bị diệt, Hoa Nam bang sẽ như rắn mất đầu, cái này ảnh hưởng đến ổn định của bốn tỉnh Trung Nguyên. Mà đi dọn dẹp cục diện rối rắm này, con hy vọng là người nhà mình...

- Cái này gọi là, nước phù sa không để chảy ra ruộng ngoài. Ban đầu, Hồng Kinh hội có quan hệ với con sâu hơn một chút, nhưng hiện giờ Tường Vi đã bỏ mặc rồi, vậy quan hệ của Hồng Kinh hội không còn gần với con như Thanh Long bang nữa.

Dương Thần cười tủm tỉm nói xong, cái bánh ngọt được đưa ra vô cùng hấp dẫn.

Hoa Hạ chắc là không cho phép Dương Thần để người của hấn tiến vào chiếm giữ quốc nội, xâm nhập Trung Nguyên, để Hoa Nam bang giúp không chế thế giới ngầm. Cho nên, chỉ có thể lực ngầm bản thổ đi đón tay, quốc gia mới có thể dễ dàng tha thứ.

Mà Thanh Long hội có thể coi là thống nhất thế giới ngầm Yên Kinh, không thể nghi ngờ chính là phong cách làm việc coi như hợp khẩu vị của các lãnh đạo quốc gia, đi tiếp thủ Hoa Nam bang, chỉ sợ lực cản ít đi rất nhiều.

Nhưng Lưu Thanh Sơn vẫn cảm thấy Dương Thần nói quá nhẹ nhàng,

- Thăng nhóc này khẩu khí cũng quá lớn, con coi Hoa Nam bang là một con gián, muốn dẫm chết là chết được sao?

Dương Thần chặc chặc miệng, cha vợ này thật đúng là cẩn thận, khoát tay áo nói:

- Con đều nói rồi, chính là đánh tiếng với cha, đến lúc đó chuẩn bị phái người đi tiếp quản là được rồi, không cần cha phải phái người liều mạng.

Lưu Thanh Sơn không khỏi nở nụ cười,

- Con tới chính là để nói chuyện ‘bánh từ trên trời rơi xuống’? Bao lì xì

năm mới này cũng quá lớn rồi, Lưu mõ ta phân đầu nửa đời người cũng chưa từng được ăn qua bữa cơm nào lớn như vậy.

- Đương nhiên là phải có điều kiện. Hôm nay con tới, chủ yếu muốn thông qua đường đi của Thanh Long hội, để có chút... hàng cấm.

Lòng Lưu Thanh Sơn lộp bộp, cau mày nói:

- Con nói là...?

- Hắc hắc, con cuối cùng cũng là không thể cầm bật lửa đi đốt nhà Mông gia được.

Dương Thần sờ sờ đầu, có chút xấu hổ.

Trên thực tế, Dương Thần cũng có thể vận chuyển một ít từ Macedonia vào Hoa Hạ, nhưng Hoa Hạ kiểm tra rất nghiêm ngặt, quản lý lại là Thái Vân Thành, gây phiền phức cho ông ấy không hay lắm.

Cho nên, trong nước còn có một con đường của Lưu Thanh Sơn, là lựa chọn thứ hai.

- Yên tâm đi, cha vợ, cha nên biết, con không phải kẻ lỗ mãng, chuyện mình không nắm chắc con sẽ không làm, lại càng không mang đến phiền lưu cho mọi người.

Dương Thần lại nói.

Lưu Thanh Sơn cau chặt mày, đứng dậy thong thả bước một lát, dường như có chút đau đầu, cầm lấy một bao gấu mèo trên bàn trà, châm cho mình một điếu.

Ông không hay hút thuốc ở nhà, nhưng bởi vì chuyện Dương Thần mang đến làm tiêu hao khá nhiều trí lực, nên ông ta nhất thời không ra quyết định được.

Cho nên, tiếp tục như nào đều bị tra ra quan hệ, nếu Dương Thần thật sự có thể đánh cho Mông gia kia tàn phế, vậy Thanh Long hội sẽ thật sự trở thành rồng bay trên trời. Nếu Dương Thần xử lý sạch sẽ, hoặc nếu như thất bại, sẽ dẫn đến việc điên cuồng trả thù!

Ông ta không chỉ lo lắng cho bản thân người nhà mình, còn phải lo cho hàng ngàn anh em.

Ít nhất, trước kia, Lưu Thanh Sơn không có chút ý niệm muốn đụng chạm đến địa bàn của Hoa Nam bang, lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết.

Hút xong một điếu thuốc, Lưu Thanh Sơn dụi tàn thuốc, ánh mắt lóe ra hỏi:

- Chuyện này... con đã nói với lão nhân trong nhà chưa?

Dương Thần lắc đầu, không chút do dự nói,

- Không cần, ai phản đối cũng vô dụng. Có một số việc, con trước giờ đều độc tài.

Lưu Thanh Sơn ngạc nhiên, tiểu tử này cũng quá ngang ngược, còn cuồng vọng vô cùng, nếu đặt trong thời cổ đại thì không phải kiêu hùng cũng là bạo quân, dù sao cũng chả phải thứ gì tốt.

Nhưng, lòng lại rất hứng thú với hấn.

Nghĩ đến sau này, Lưu Thanh Sơn cất tiếng cười, sau khi cười gượng vài tiếng thì nói:

- Cha chỉ có thể cung cấp đồ, nhưng cụ thể phải làm thế nào, con tự nghĩ cách, tự tìm người. Một thủ hạ ta cũng không cho con mượn, việc thành công, ta đương nhiên vui mừng, nếu như không thành, con cũng đừng trách ta vô tình, dù sao người ta phải chịu trách nhiệm không phải chỉ có một.

Dương Thần chỉ chờ những lời này. Đùa à! Cho dù không có vật lực, hấn cũng không cảm thấy phiền toái là mấy, đường đường là một trong những chủ thần, cho dù Hoa Hạ này một mảnh phân thành ba phần cũng được, thế mà ngay cả một bang hội cũng không làm được gì, chẳng phải là khiến người khác cười đến rụng răng sao?

- Nói đi, con muốn gì, quá cao đương nhiên không được, dù sao trong nước cũng không so được với nước ngoài, nhưng ta có thể đưa đến một tỉnh nào đó cho con.

Lưu Thanh Sơn hỏi.

Dương Thần nghĩ nghĩ, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà dị...

...

Hơn nửa canh giờ sau, nói xong toàn bộ mọi chuyện, Dương Thần từ chỗ Lưu Thanh Sơn về nhà, vừa vào nhà đã ngửi được mùi thức ăn xông vào mũi.

Mạc Thiên Ny tận lực đem công việc sắp xếp thành lộ trình có thể tiết chế xa, sau khi tham gia hai cuộc họp thì về nhà. Đối với cô mà nói, nấu cơm cho người đàn ông mình yêu là chuyện có ý nghĩa hơn.

Mà khiến Dương Thần có chút ngoài ý muốn mà vui mừng chính là, An Tâm đã lâu không gặp không ngờ cũng ở đây, đang cùng Lam Lam ngồi trên ghế sofa chơi PS3.

Áo khoác màu nâu nhỏ kết hợp với váy ngắn màu đỏ, một cái khăn lụa màu tím, trẻ trung mang theo vài phần quyến rũ, cô trong mùa rét lạnh vẫn vô cùng rực rỡ đầy mị lực.

Nhưng An Tâm nhìn thấy Dương Thần vào cửa, chỉ liếc mắt một cái, ậm ờ gọi một tiếng:

- Ông xã.

Sau đó lại lập tức tiếp tục cùng Lam Lam chiến đấu.

Dương Thần vẻ mặt rối rắm, bản thân không ngờ còn không hấp dẫn bằng trò chơi điện tử?

- Dì An Tâm ngốc chết mất! Lam Lam lại thắng rồi!

Bé mập nhất thời vui mừng quyết miệng, nhân vật cô bé khổng lồ đã đánh nhau kịch liệt và vật ngã nhân vật của An Tâm.

Dường như cảm thấy đối thủ quá kém cỏi, Lam Lam cao ngạo ném điều khiển từ xa,

- Chờ dì Chỉ Tình đến lại chơi, dì An Tâm quá ngốc rồi!

An Tâm ủy khuất buông tay, dường như cảm thấy bị một đứa trẻ đánh bại thật quá mất mặt, cãi cọ nói:

- Đó là bởi vì dì rất ít chơi.

- Hôm qua Lam Lam mới học chơi đó.

Bé mập lại chặn miệng cô lại.

An Tâm nghẹn lời, xám mặt chạy đến bên cạnh Dương Thần, ôm lấy thắt lưng Dương Thần, dịu dàng nói:

- Ông xã, Lam Lam ghét bỏ em, em thật khổ sở...

Dương Thần biết cô nói đùa, đang muốn trêu đùa vài câu thì thấy bé mập bỗng nhiên nhảy lên ghế sofa, nhảy về phía mình.

Dương Thần buông An Tâm ra, đi đón lấy con gái, tuy biết là không thể có chuyện gì nhưng vẫn đau lòng.

- Tiểu tô tông của tôi ơi, cha nói với con bao nhiêu lần rồi, lúc đi lại đừng có nhảy nhót, con cho là ai cũng đỡ được con sao.

Dương Thần buồn bực nói.

Lam Lam ôm lấy cổ Dương Thần, dịu dàng nói:

- Ba về nhà đầu tiên phải ôm Lam Lam, sau đó mới được ôm những người khác.

Thì ra là con gái đã biết ‘ghen’, Dương Thần ha hả mừng rỡ, đặc ý hướng về phía An Tâm ở bên cạnh,

- Bảo bồi An Tâm, anh thấy em không ở chung với con gái được rồi, em xem Lam Lam rất thích anh này.

An Tâm nghiêng răng nghiêng lợi, thầm nghĩ, các người là cha con có thể giống sao, đôi mắt đẹp lại đảo đảo, ôn nhu cười nói:

- Tiểu Lam Lam, dì An Tâm hai hôm nữa đưa con đi sân chơi chơi được không?

Lam Lam vừa nghe thấy thế, lập tức giãy lên thoát khỏi Dương Thần, chạy đến trước mặt An Tâm, ôm lấy cái đùi dài thon đẹp của cô, hai má phì nộn mềm nhũn cọ cọ trên đùi,

- Dì An Tâm thật tốt...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1379

Bát Diện Linh Lung

Tuy Dương Thần biết, con gái mình không quá trung thực, có các loại tiền lệ với các loại đồ ăn, Lâm Nhược Khê trước kia bị ức hiếp không ít.

Nhưng, Dương Thần thân làm cha vẫn tương đối thất bại, thấy được gánh nặng trên con đường giáo dục đứa trẻ này.

Nếu không sao có thể không nhìn được luôn gọi cô bé là bé mập, chung quy vẫn là khá dung túng cho cô bé.

Nhìn An Tâm đắc ý cười, Dương Thần đành phải cố gắng tự khuyên mình, là bởi vì con gái biết người bên cạnh mình có thể tin tưởng, mới có thể bị lôi cuốn bởi loại hấp dẫn nhỏ này.

Bạn nhỏ Dương Lam Lam bát diện linh lung (lạnh lợi) rất rõ ràng thế nào mới có thể ăn đồ ăn ngon và đi chơi vui vẻ, lúc sắp ăn cơm liền bắt đầu quán lấy Mạc Thiển Ny, nói lời ngon ngọt khen Mạc Thiển Ny nấu cơm thật ngon... Khiến cô vui mừng đến nỗi chân mày kéo lên trên, hận không thể hôn vào cái miệng đường mật bé nhỏ của đứa trẻ này.

Dương Thần cũng không dám nghe nhiều, sợ nhìn không được sẽ đánh vào mông tiểu phản đồ này, như vậy hẳn sẽ rất đau lòng.

Nhưng khi cùng An Tâm hàn huyên tán gẫu mới biết, lúc trước cô vô cùng bận rộn ăn cơm cùng những nhân vật thân thích chủ yếu trong gia tộc, không có thời gian rỗi để ra ngoài. Hôm nay sau khi đẩy được những cuộc hẹn không mấy quan trọng, cuối cùng mới có thể tới gặp Dương Thần.

Tuy rằng nói sau khi tu luyện, thân thể An Tâm cũng sẽ không vì mệt nhọc mà bị tổn thương, nhưng gia nghiệp to lớn như vậy cần một cô hái hơn hai mươi tuổi chủ trì, chung quy vẫn khá vất vả.

- Nếu chị Thiển Ny đến giúp em thì tốt rồi, em trời sinh không biết nói chuyện xã giao làm ăn, gặp mặt đám quan chức kia đều phải kiên trì đến cùng. Nếu chị Thiển Ny tới, em phân ba phần trăm cổ phần trong An Thị cho chị cũng không vấn đề.

Trên bàn cơm, An Tâm oán giận nói.

Mạc Thiển Ny sau khi gặp một cái đui vẹt lớn cho Lam Lam, cười nói:

- Ba phần trăm? Với giá cả hiện tại của cổ phần An Thị, đây chẳng phải là trực tiếp tặng chị vài tỷ sao?

- Dù sao cũng không phải người ngoài, cho chị cũng sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của em ở ban giám đốc.

An Tâm cười ngọt ngào nói:

- Chị Thiển Ny, nói thật, chị Nhược Khê lợi hại như vậy, cho dù không có

chị và chị Minh Ngọc chị ấy cũng có thể tay nghề điêu luyện, không bằng đến giúp em gái gánh vác một phần đi.

- Người muốn lôi kéo chị đi quá nhiều, chị ở lại Ngọc Lôi tuy cổ phần cty ít, nhưng chị chỉ muốn thực hiện những gì đã đồng ý với lão Chủ tịch năm đó. Chỉ cần Nhược Khê cô ấy không chê chị, chị sẽ vẫn tiếp tục ở lại.

Mạc Thiên Ny dịu dàng từ chối.

- Nhưng hiện tại chị Nhược Khê ồn ào ly hôn với ông xã, chị ở trước mặt chị ấy như vậy không cảm thấy xấu hổ sao.

An Tâm nhỏ giọng nói xong, còn liếc mắt nhìn Dương Thần.

Dương Thần về mặt bắt đắ dĩ nhìn cô,

- Chuyện gì không nói nói chuyện này, làm sao, anh còn chưa chính thức ly hôn, em đã vội vã muốn thương vị à?

An Tâm lập tức lắc đầu, cười hì hì nói:

- Sao có thể, thế nào cũng không tới lượt em, huống hồ em cảm thấy chị Nhược Khê chỉ là nhất thời nổi nóng, đợi qua rồi thì sẽ tốt thôi.

- Ai bảo ông xã anh ngay cả Tuệ Lâm cũng không buông tha... Tuy nói người ta bây giờ là đại minh tinh quốc tế, làm một người đàn ông chinh phục được cô ấy hẳn rất có cảm giác thành tựu, nhưng anh cũng quá kích động rồi.

Dương Thần nghe lời này dường như rất không thoải mái, sao lại thành như mình làm trái quy tắc với Tuệ Lâm.

Nhưng bị An Tâm nhắc tới, Dương Thần quan tâm hỏi:

- Đúng rồi, bộ phim của Tuệ Lâm thế nào rồi, anh cũng không đi tham gia buổi công chiếu kia đã trở lại đây rồi.

Mạc Thiên Ny cười nói:

- Tốt lắm, công ty giải trí Ngọc Lôi lần này nở mày nở mặt, dựa vào việc Tuệ Lâm quay lại vào thời điểm văn xuân, trực tiếp chiếm ngay ba vị trí đầu trong danh sách tìm kiếm, hơn nữa còn vì con đường quan hệ xã hội của Ngọc Lôi, truyền ra ngoài đều là tin tức trang đầu.

- Buổi công chiếu 'Kiếm Tiên' có Tuệ Lâm xuất hiện, truyền thông thiếu chút nữa phá hỏng sản phẩm. Dịp tết âm lịch mọi người đều có khá nhiều thời gian, trừ những người đi thăm người thân còn lại đều đến xem phim, cho nên vé bán rất tốt.

- Dựa theo thể lực hiện tại, trong vòng một tuần đạt được ba tỷ không phải là vấn đề, đã vượt xa mục tiêu đặt ra là một tỷ, bản quyền ở Bắc Mỹ và Châu Âu đã sắp đặt hoạt động khai chiêng gõ mõ, đoán chừng nửa tháng sau là có thể công chiếu

- Dù sao cũng là chế tác 3D, cho dù những người ngoại quốc không hiểu văn hóa Hoa Hạ, nhưng cũng sẽ thưởng thức phong cách hình ảnh, đây có thể kéo ra thương mại với Hollywood.

- Nói như vậy, Tuệ Lâm bây giờ còn nổi tiếng hơn cả trước kia.

Dương Thần cười khổ, sau này muốn gặp tiểu ni cô càng khó rồi, dù sao

cũng là nhân vật trung tâm, hơn nữa sẽ gây ảnh hưởng không tốt

- Ông xã, anh không gọi điện thoại hỏi thăm Tuệ Lâm sao?

An Tâm hỏi.

Dương Thần lắc lắc đầu,

- Quên đi, cô ấy rất hiểu chuyện, lúc này cô ấy cũng rất bận, không cần thiết làm quấy rối tâm tư cô ấy.

Dương Thần còn muốn nói bản thân còn một đống phiền phức, sao có thể tiếp tục đi trêu chọc chuyện khác.

Ăn cơm chưa xong, Dương Thần chơi trò chơi cùng Lam Lam một lát, bé mập lại bắt đầu buồn ngủ, Mẫn Quyên liền dẫn cô bé đi nghỉ.

Mạc Thiên Ny và An Tâm đều phải ra ngoài xử lý chuyện công ty, Dương Thần cũng ra khỏi nhà, muốn đến phòng thí nghiệm của Tiêu Chỉ Tình ở đại học Trung Hải.

Bởi vì Tiêu Chỉ Tình trác tuyệt tài hoa trên phương diện máy tính, khiến đại học Trung Hải đặc biệt sắp xếp một gian phòng thí nghiệm độc lập cho cô, để cô tiến hành nghiên cứu. Nói trắng ra là vì giữ được nhân tài mà thưởng cho.

Toàn bộ phòng thí nghiệm bày đầy đủ kiểu dáng máy tính do Tiêu Chỉ Tình tự mình tổ chức, các loại đường dây loằng ngoằng, cũng chỉ có mình cô hiểu rõ.

Rất khó tưởng tượng, một cô gái lớn lên trong thế giới huyền ảo từ bé, sau khi tiếp xúc với máy tính lại có năng lực học tập mạnh mẽ như thế, chỉ có thể nói là thiên phú cho phép.

Thời điểm Dương Thần đi vào phòng thí nghiệm, Tiêu Chỉ Tình đang ngồi trên một cái ghế da lớn, quay mặt về ba cái màn hình máy tính, tiến hành xem xét một vài hệ thống gì đó.

- Tìm được chưa?

Dương Thần đi tới phía sau cô, cười hỏi.

Tiêu Chỉ Tình biết hấn vào, chỉ chỉ một điểm màu đỏ trên bản đồ trong màn hình bên trái.

- Chính là chỗ này, là một khu dân cư sa hoa ở Hán Trung, mấy ngày này hẳn là sẽ thấy các thân thích của Mông gia gặp nhau ở đó, cho nên sẽ không rời đi.

Dương Thần bảo cô giúp đỡ tìm kiếm, chính là vị trí cụ thể của Trương Linh.

Tiêu Chỉ Tình thông qua kỹ thuật hacker xâm nhập vào vệ tinh thông tin, dựa theo tín hiệu di động của Trương Linh để tra, không phải là việc gì khó.

Dương Thần thưởng cho cô một nụ hôn khuyến khích,

- Tốt rồi, Tình Nhi lại giúp anh một việc, nhấn cho người phụ nữ kia một tin nhắn. Nói là... ‘Nếu không mang theo con rùa kia đạp đầu nhận sai với Lý Tinh Tinh, đêm nay sẽ phóng hỏa’.

- Bà ta thực sự xin tha, ông xã anh sẽ không giúp Tinh Tinh trút giận sao?
Tiêu Chỉ Tinh hỏi.

Dương Thần nhếch miệng cười,

- Yên tâm đi, bà ta muốn đập đầu nhận sai thì sớm đã làm rồi. Bà ta ngay cả giải thích rõ ràng cũng không có, rõ ràng không để anh vào trong mắt, anh cũng có ý, mỗi lần này đêm nay nhất định phải phóng.

- Anh thật hư hỏng.

Tiêu Chỉ Tinh lộ ra nụ cười như ác ma, lập tức giúp dương Thần gửi tin nhắn.

...

Trong khu dân cư sa hoa thành Nam Hán Trung, một căn nhà dựa vào núi, căn biệt thự hai tầng phong thủy không tồi.

Trương Linh một thân áo ngủ màu ngân quế cầm một ly rượu nho trên tay, ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất ở tầng hai nhìn sắc trời âm trầm bên ngoài, tựa hồ có chút buồn tẻ.

Phía sau, chồng bà Mông Khâm đang nghiêm trang dựa vào giường lớn, xem tin tức mười hai giờ trên TV, có vẻ chuyên chú.

Mắt Trương Linh xẹt qua một tia chán ghét, sau đó lướt qua,

- Anh yêu, chẳng lẽ trong mắt anh, mấy tin tức gạt người đầy còn hấp dẫn hơn người phụ nữ trẻ đẹp như em sao?

Mông Khâm không trả lời, dường như không nghe thấy.

- Hừ, lúc trước muốn kết hôn thì nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy, em cũng là bị heo nhập vào tâm, cho anh tục huyền, bây giờ lại chẳng thèm quan tâm, chẳng lẽ anh không sợ em sẽ ly hôn với anh sao? Cha em rất thương em đấy.

Trương Linh chậm chọc cười nói.

Mông Khâm nhú nhú mày, nghe đến ‘cha em’ mới có chút xúc động, ông ta tạm thời không thể mất đi sự giúp đỡ của nhạc phụ đại nhân này.

Lập tức lộ ra nụ cười ôn hòa, ngồi xuống bên giường, một tay Mông Khâm nâng một chân Trương Linh lên, mát xa bắp đùi bà ta.

Có thể khiến một Sở trưởng Sở Bảo vệ môi trường mát xa cho, đuôi mắt Trương Linh lộ ra một nụ cười đắc ý.

- Em nha, anh khó có được phút nghỉ ngơi xem TV một chút, nhất định phải làm nũng anh, vợ chồng già cả rồi.

Mông Khâm rất nhanh biến bất mãn thành một loại tình cảm.

Trương Linh đặt chén rượu xuống, định tiến được một tác lại muốn tiến thêm một thước, muốn người đàn ông này phục vụ bà nhiều hơn, lại không ngờ điện thoại di động trên bàn lại báo có tin nhắn.

Sau khi do dự, Trương Linh cầm di động lên nhìn nhìn...

Khoảnh khắc nhìn đến nội dung tin nhắn, đồng tử của Trương Linh co rút lại, ánh mắt hiện lên vẻ giận dữ, lạnh lùng nghiêm nghị.

Mông Khâm nhận thấy được khác thường, hí mắt hỏi:
- Sao vậy, bà xã đại nhân.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1380

Tin Nhắn Quấy Rối

Trương Linh rất tự nhiên ấn nút delete, thuận miệng nói:

- Lại là tin nhắn rác, không có gì đâu.

Mông Khâm sao có thể dễ dàng mắc mưu như vậy, vừa ấn ấn lòng bàn chân bà ta vừa hỏi:

- Có phải có chuyện gì gạt anh không, nếu là chuyện lớn, có thể tìm anh thương lượng.

Trương Linh không kiên nhẫn nói,

- Nếu anh quá rảnh rỗi, vậy có thể trông nom hai đứa con trai kia.

- Hử?

Mông Khâm nhú mi nói:

- Triết Long và Triết Tân làm sao vậy?

- Bọn chúng trước nay không hợp nhau anh không phải không biết, tối qua ở tiệc rượu Triết Tân bị Triết Long chuốc quá chén, sau lại để người đuổi nó về chỗ ở, làm người ta chê cười, đặc biệt là hai cha con Mông Nguyệt, cười đến vui sướng vô cùng.

- Đêm nay lại là yến hội của Tứ đại đường hội, Triết Long hiện tại là Đường Chủ Hắc Mộc Đường, Triết Tân lại không có chức quyền gì, không chừng lại bị chuốc quá chén rồi. Hai ngày như vậy, bị bọn họ nhìn thấy, anh và đứa con út của anh quá mất mặt.

Mông Khâm sắc mặt không hồn giận nói:

- Người làm mẹ như em lẽ nào không biết trông nom sao?

- Truyện cười!

Trương Linh cười nhạo nói:

- Em không phải mẹ ruột của bọn chúng, con trai cả của anh ngay cả lời của anh cũng không hẵn sẽ nghe.

- Nó dám?

Mông Khâm trừng lớn mắt, giận đến nổi mặt đỏ cả lên,

- Chờ đến tối để Triết Tân ngồi cùng bàn với anh, em bảo Triết Long an phận một chút, đừng ỷ vào việc làm được Đường chủ rồi thì cánh có thể cứng!

Trương Linh cười thầm trong lòng, người đàn ông này nhìn bên ngoài thì khí phách đường đường, tự khoác lác tự cổ vũ. Người ngoài thế nào cũng không thể nghĩ ra, đường đường là Nhị gia của Mông gia, Sở trưởng Mông đại nhân, không chỉ trên giường là một cây thương mềm, dưới giường lại là một viên pháo mềm!

Bà ta cũng chỉ là đau lòng Mông Triết Tân bị chuốc rượu, bằng không đã không thèm nói nhiều như vậy.

Nói chuyện một hồi, Mông Khâm không còn hỏi nhiều đến chuyện tin nhắn nữa, dường như vì đứa con không quản tốt, giống với việc mình và anh cả không hòa hợp, bắt đầu động não.

...

Sau khi rời khỏi đại học Trung Hải, Dương Thần liền lái xe đến thành phố Hán Trung.

Tuy lộ trình mấy trăm km, nhưng bởi vì là thời gian lễ tết nên đường cao tốc không bị tắc, Dương Thần thoải mái lái xe đến thành phố Hán Trung, cũng là lúc trời ngả về chiều.

Theo lời Lưu Thanh Sơn đi vào khu xưởng sửa xe ở ngoại ô thành phố, xung quanh đều không có cửa hàng gì khác, có chút hoang vắng.

Ngồi trong xưởng sửa chữa là một công nhân già, ông là người duy nhất ở lại nơi này. Nhìn thấy Dương Thần đến, nhếch môi cười lộ ra mấy cái răng vàng, ném một miếng Hồng Tháp Sơn cho Dương Thần.

- Dương cô gia phải không, lão đại cho tôi xem ảnh chụp rồi, gọi tôi là Lão Cát.

Dương Thần cũng không ra vẻ kiêu ngạo gì, rất tự nhiên đi tới vỗ vỗ vai Lão Cát, ha ha cười nói:

- Vất vả rồi, lão ca, lễ tết còn để anh ở đây chờ tôi, làm lỡ thời gian đi thăm người thân của anh.

Mắt Lão Cát ánh lên vài phần ý tứ, ông là lão nhân của Thanh Long hội, tuy không có chức vụ cụ thể gì, nhưng vẫn là tâm phúc Lưu Thanh Sơn sắp xếp ở các nơi, bình thường rất khiêm tốn, không có nghĩa là địa vị cũng nhẹ như vậy.

Vốn tưởng rằng cô gia tuổi trẻ khí thịnh này sẽ không quá để ý đến mình, không ngờ cũng rất giản dị, thậm chí còn không nhìn thấy ý tứ xem thường lão già ông.

Con mắt nhìn người của Hội trưởng quả thực không tồi, trong lòng Lão Cát thầm nghĩ, nhưng không biết, tiểu tử này là chiếm được thiên kim của Hội trưởng rồi, bằng không cũng chẳng thèm để ý Hội trưởng của bọn họ.

- Không vất vả, những người như chúng ta, một năm không làm được bao nhiêu việc, Hội trưởng sắp xếp cho mấy lão già chúng tôi ở các địa phương dưỡng già, lại giúp đỡ chiếu cố người nhà, chúng tôi có thể giúp Hội trưởng làm những việc này là quá tốt rồi.

Lão Cát cũng thật thà, vừa đi vừa nói chuyện.

Dương Thần không ngờ Lưu Thanh Sơn còn có khả năng thu mua được lòng người, ở gần nơi bồi dưỡng gia đình của mấy ông bạn già này, không nói có thể duy trì cơ sở ngầm, mà vạn nhất phải chạy trốn thì cũng có người tiếp ứng.

- Lão ca, thứ tôi cần đã chuẩn bị xong chưa.

Dương Thần rất tự giác châm thuốc.

Lão Cát dẫn hắn đi tới bên cạnh một container, nhếch miệng cười nói:

- Cô gia, thứ cậu muốn ở trong này, nửa giờ trước vừa được đưa tới, vì phải tránh vài trạm kiểm soát, phải đi đường vòng nên chậm một chút, nhưng vẫn vượt qua được.

Dương Thần lên xe mở thùng chở hàng phía sau, nhìn vào bên trong.

Giỏi thật! Nhạc phụ đại nhân Lưu Thanh Sơn quả nhiên rất thú vị, không ngờ lại đựng đầy bên trong.

Sau khi đóng cửa thùng đựng hàng, Dương Thần hắc hắc cười nắm tay Lão Cát,

- Được lắm, cảm ơn lão ca, chiếc xe này lần này tôi lái đi sẽ không quay về nữa, không thành vấn đề chứ.

- Cô gia nói chuyện đi đâu vậy, đây vốn là chuyện Hội trưởng giao cho, để cậu toàn bộ sử dụng.

Lão Cát sau khi do dự thì nói:

- Nhưng... đồ nhiều như vậy, cô gia cũng phải cẩn thận chút. Nói cách khác, xe này đều có thể nổ thành bột phấn.

- Yên tâm đi, thứ này chỉ có hiệu quả với bọn họ, tôi không ngại.

Lòng Dương Thần rất rõ ràng về tổ chất thân thể mình.

Số lần bản thân chịu phá hủy cũng quá nhiều rồi, rèn luyện đến nước này, phỏng chừng bom nguyên tử nổ trên đỉnh đầu mình, bản thân cũng chỉ xước ngoài da. Đây là tình huống khi không sử dụng tu vi, nếu có thể sử dụng tu vi, vậy sẽ không tổn hao chút gì.

Lão Cát cũng không rõ chuyện này lắm, ông ta cũng chỉ biết đại khái Dương Thần làm với ai, nhưng Hội trưởng bảo ông ta đừng hỏi quá nhiều, ông ta cũng không khuyên nhủ nhiều, chỉ là một đầu mờ mịt, sao tiểu tử còn trẻ như vậy, lại muốn đơn thương độc mã làm chuyện lớn như vậy.

Chờ sau khi Dương Thần ngồi trên xe tải vẫy vẫy tay lái đi, Lão Cát mới bắt đầu đi lác đầu lăm bầm:

- Quả nhiên là thời đại của người trẻ tuổi.

Mười mấy phút đồng hồ sau, trên đường đi, đèn đỏm thành phố Hán Trung phía trước đã lóe ra ánh sáng ngọc.

Dương Thần đang lái xe về chỗ biệt thự nơi Trương Linh ở ở Hán Trung thì nhận được điện thoại của Tiêu Chỉ Tình.

Dương Thần miệng đang ngậm một miếng thuốc lá kém chất lượng mua trên đường, mùi vị thuốc lá hai tệ một bao vừa cay vừa đắng, nhưng Dương Thần cảm thấy còn tốt hơn thuốc lá gấu mèo ở chỗ Lưu Thanh Sơn.

- Tình Nhi, sao vậy?

- Ông xã, anh đừng lái về chỗ biệt thự kia nữa, em thấy tọa độ của Trương Linh di chuyển, hình như bọn họ muốn tới từ đường Mông gia.

Tiêu Chỉ Tình nói.

Dương Thần sừng sốt, dừng xe lại ở ven đường:

- Sao lại thay đổi nữa?

- Ủ, em điều tra tư liệu về vài nhân vật trong bang hội của Mông gia, nói là có Tứ đại đường hội bên trong yến hội đêm nay muốn mời dự họp ở đại viện bên ngoài từ đường Mông gia, em nghĩ bọn họ là đến dự tiệc, dù sao cũng là trực hệ bản tông.

Khóe miệng Dương Thần lộ ra nụ cười tà dị:

- Vậy càng tốt, đỡ phải chạy cả hai nơi, đây là điều kiện ông trời tạo ra cho anh.

- Ông xã, đại viện Mông gia rất rộng, chị sợ anh muốn hủy toàn bộ là rất khó, hơn nữa bọn họ nhân thủ đông, sợ rằng lửa chưa kịp cháy đã bị dập tắt.

Tiêu Chỉ Tình cũng là sợ thiên hạ không loạn.

Dương Thần gãi gãi đầu, cảm thấy vấn đề không lớn:

- Đến đó nói sau, có tình huống gì mới phải báo cho anh ngay.

Cúp điện thoại, Dương Thần quay đầu xe, đổi hướng lái về phía từ đường Mông gia.

Dương Thần cũng không dám lái xe trên đường lớn, bởi vì có trạm thu phí, còn có thể bị cảnh sát giao thông kiểm tra, tuy Dương Thần có thể xông qua, nhưng gây chuyện quá lớn cũng không có ý nghĩa gì, hấn hy vọng sẽ cho người nhà Mông gia một 'kinh hỉ'.

Từ đường Mông gia nằm ở nội thành, trừ vị trí quan trọng nhất là từ đường, xung quanh còn có hơn trăm căn nhà phong cách cổ xưa, phần lớn là được kiến tạo vào thời dân quốc, không ngừng trùng tu, đến nay vẫn giữ được nét đẹp như cũ.

Nhưng bởi vì nơi này là nhà cũ của Mông gia nên bình thường chính phủ cũng không coi quản gì được, đều là bang chúng của Hoa Nam bang chăm sóc.

Mặc dù là trong nội thành, nhưng bãi đỗ xe đã được hiện đại hóa xung quanh, đại lộ thẳng tắp đã thể hiện được tài lực khổng lồ của Mông gia. Chỉ là tất cả đều không mở ra với bên ngoài, bằng không sẽ trở thành một điểm nóng du lịch.

Đêm nay, xung quanh đại viện Mông gia, phá lệ giăng đèn kết hoa, đèn đỏ lay động, lộ ra không khí vui mừng náo nhiệt.

Không ít dòng họ, chi thứ của Mông gia cùng người phụ trách chủ yếu của Tứ đại đường khẩu mang theo tâm phúc của mình tới, tất cả đều tới tham gia tụ hội tân niên mỗi năm một lần.

Thời gian gần tới tám giờ tối, trong phòng chính sang trọng của Mông gia đã có không dưới trăm người đang ngồi, mà xung quanh các phòng này là bốn năm trăm bang chúng, vô cùng náo nhiệt.

Đương nhiên, ngày như này cũng cần có người trực ban ở ngoài đại viện.

Bảy tám tên bang chúng đang tuần tra ở đầu phố, đều là những nam tử tuổi trẻ cường tráng, khoác áo ba đời xuy đen, mặt hiện ra ít nhiều bất đắc dĩ cùng oán hận, ai bảo bọn họ lại là đám đàn em của đàn em cơ chứ.

Đúng lúc này, từ đằng xa lóe lên hai ánh đèn xe, đèn từ phía xa xa nhìn có chút chói mắt, nhưng nhìn lại lại phát hiện – hình như là xe vận tải lớn?

Vài tên đại hán nhìn nhau vài lần tràn đầy nghi hoặc, nơi này ngoại trừ sáng sớm và đêm khuya sẽ có xe vận tải chuyên chở chở đến vài đồ vật này nọ, thì bình thường căn bản không thể có xe lớn như này tới.

Rất nhanh, hai gã đại hán đi đến giữa đường, chìa tay ý bảo xe vận tải dừng lại, bọn họ cho rằng xe này đi nhầm đường.

Nhưng, bọn họ rất nhanh phát hiện ra, tình huống có chút không đúng!

Xe vận tải này, sao không những không phanh lại mà còn tăng tốc?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1381

Lão Phu Trở Lại Tuổi Thiếu Niên Bốc Đùng

Mấy tên đại hán một thân toát mồ hôi lạnh, đây là làm sao? Phan không ăn? Không đúng à, đây là đường lên dốc mà!

Chỉ nghe thấy tiếng động cơ kịch liệt gào rít của xe vận tải, giống như một con dã thú, như một tảng đá lớn nghiêng qua mặt đường, vọt về phía cửa bao vây của con đường.

Vài đại hán đều mang súng, nhưng khi bọn họ muốn theo bản năng nổ súng, thì xe đã đến gần trong gang tấc!

Mạng nhỏ quan trọng hơn, bất chấp gào thét rút súng, trước tiên phải lui ra đã rồi nói!

Àm

Hàng rào bị xe đánh bay ra, ngã nhào trên mặt đất, giống như đang nói cho đám người canh giữ còn đang kinh hồn rằng – đây không phải là nằm mơ...

Chờ khi giật mình tỉnh lại, vài tên đại hán mới lên tiếng hô to, có tên còn hét vào trong bộ đàm!

- Người đâu! Có một chiếc xe tải đang chạy vào đường lớn!

Nhưng tốc độ có nhanh hơn nữa, người trong toàn bộ đại viện kịp phản ứng lại trong lúc lơ lửng, thì cũng không sánh bằng tốc độ của xe vận tải.

Càng không cần nói, người lái xe là Dương Thần.

Dương Thần không hề có ý muốn dừng lại, ai lao ra cản đường bị đâm chết cũng đáng, dù sao hắn là nhìn xem chỗ nào nhiều đèn thì đâm vào chỗ đó!

Vị trí phía trước đèn lồng đỏ treo đầy, chính là chỗ đó, không sai!

Sau khi nghe thấy hình như có ai dùng súng bắn vào xe, Dương Thần tiếp tục xông về phía trước, nói đùa, đám rác rưởi dùng súng lỗi thời bắn, chưa bắn tới đã lệch rồi.

...

Không bao lâu trước đó, trong phòng chính Mông gia, đèn đuốc huy hoàng.

Gia chủ Mông gia – Mông Khai Nguyên, tóc đã biến thành màu bạc, ngồi ở vị trí chủ nhân, tinh thần thoải mái mười phần, mặt mày hồng hào, đã uống xong nửa chén rượu mao đài, một chút men say cũng không có. Có thể thấy được tử lượng của lão nhân kia rất không tầm thường.

Tại bàn trung tâm nơi ông ta ngồi, đều là những nhân vật chủ yếu của Hoa Nam bang. Mà giống như Mông Khâm, Mông Triết Tân và Trương

Linh, tuy không có chức vụ trong bang, nhưng thân phận lại đặc thù, cũng ngồi trong đó.

- Cha, con lại mời cha một ly, thọ bĩ nam sơn.

Thanh âm cao vút của đàn ông cất lên, nói lời dễ nghe, vẻ mặt hung tàn. Đây chính là Phó bang chủ Hoa Nam bang, cũng là đứa con cả của Mông Khai Nguyên – Mông Khuyết, diện mạo tuấn tú bất đồng với em trai Mông Khâm, trong tục tăng mang theo vài phần dã tính và hung hãn.

Mông Khai Nguyên giương mắt, có chút không mấy nguyện ý,

- Đều kính ba chén rồi, con nói lời chúc rượu cũng chưa từng đổi.

Mông Khuyết vừa nghe, đơn giản tự mình uống một ngụm rượu, sắc mặt không đổi ngồi xuống,

- Được, tự con uống.

- Chẳng ra sao.

Mông Khai Nguyên đầu đầu lắc lắc đầu.

Lời nói này đối với người cha thì làm cho người ta có chút buồn cười, nhưng Mông Khuyết lại có điểm người cũng như tên, ‘Thiếu Tâm mắt’.

Nhưng có lẽ nguyên nhân cũng vì thế, làm việc kiên định ngay thẳng, tựa hồ lại khiến Mông Khai Nguyên vui lòng, để ông ta ngồi lên vị trí người kế vị - Phó bang chủ.

Dù sao, một người đứng đầu không cần quá thông minh, chỉ cần làm việc không hồ đồ, khuyết điểm nhỏ nhất, có thể dựa vào trợ thủ giỏi để bù lại.

Dưới cái nhìn của Mông Khai Nguyên, Mông Khuyết do dù không phải đại tài kinh đào vĩ lược gì, cũng là lựa chọn tốt nhất.

- Bác cả, việc bang quan trọng, nhưng cũng nên xem chút sách vở, học vài câu nâng cốc chúc mừng, bằng không lỡ tai ông nội sẽ không thoát được cái kén.

Người đàn ông nói chuyện là Đường chủ Hắc Mộc đường, con cả của Mông Khâm, Mông Triết Long.

Không giống em trai Mông Triết Tân, Mông Triết Long dường như càng giống bác cả già hơn, thể trạng hưu hãn, vẻ mặt dữ tợn, diện mạo không dám khen tặng.

- Cha em tuy không biết cách ăn nói, nhưng là thật tâm thành ý, tốt hơn nhiều so với những người miệng lưỡi trơn tru nhưng lại là hư tình giả ý.

Nói chuyện chính là cô gái xinh đẹp quyết rũ nhất trên bàn.

Cô gái này mặc váy corset màu đỏ đen, tóc nhuộm màu ánh đỏ, mũi nhọn như bức tranh, đường cong ngũ quan rõ ràng, giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ phong tình, có vẻ là hồng nhan gây họa.

Mông Nguyệt, là con gái một của Mông Khuyết, lại bởi vì sinh muộn nên vừa mới tròn hai mươi lăm tuổi. Nhưng thiên phú kinh thương cùng thiên phú tài năng hắc đạo, sau đến nỗi được Mông Khai Nguyên yêu thích, hơn nữa mẹ cô lúc sinh cô vì khó sinh mà chết, vì vậy lại càng khiến cô được

Mông Khai Nguyên thương hơn.

Tuổi còn trẻ, Mông Khai Nguyên liền sắp xếp để cô trở thành Đường chủ Hồng Hoa đường, nắm trong tay xí nghiệp công nghiệp Hoa Nam bang lớn nhất Hoa Trung, cô cũng là Đường chủ trẻ nhất từ xưa tới nay của Hoa Nam bang.

Không ít lão nhân trong bang đều cười thầm, Mông Nguyệt là đem chỉ số thông minh của ông ta tặng cho khuê nữ của mình, bằng không cha con sao có thể có sự chênh lệch lớn như vậy.

- Hừ, Mông Nguyệt, em nói ai hư tình giả ý? Anh sao?

Mông Triết Long cau mày nói.

Mông Nguyệt khinh đạm vân phong cười, quay lại nói với Mông Khai Nguyên:

- Ông nội, kẻ ngu ngốc này chiếu theo số vào chỗ ngồi, người đừng xem như người ngoài nha, cháu biết đại ca nhất định là thật tình.

Bởi vì sinh muộn hơn, nên Mông Nguyệt vẫn phải gọi Mông Triết Long và Mông Triết Tân là anh.

Sắc mặt Mông Triết Long âm tình bất định, đúng là tốt hay xấu đều bị Mông Nguyệt nói mà thành, thành ra giống như cô ta đang giúp gã nói tốt.

- Con bé xảo quyệt này.

Mông Khai Nguyên vô cùng sủng ái cháu gái, xem ở trong mắt, đều làm bộ như cái gì cũng chưa phát sinh.

Trong bữa tiệc như này, những người như Mông Khâm và Trương Linh, chính là dựa vào quan hệ huyết thống với những người đang ngồi, đương nhiên không dám nhiều lời, dù sao đây cũng là Tứ đường tụ hội trong bang, bản thân chỉ là đến tham gia thôi.

Mà lại hoàn toàn khác với loại nhân vật giống như cha của Trương Linh, Đường chủ Kim Ngọc Đường Trương Duẫn, là nhân vật thật sự có thể cao đàm khoát luận, đây là phép tắc quy củ lưu truyền trong bang từ xưa tới nay.

Mông Khâm cũng trông cậy cả vào đứa con trưởng Mông Triết Long, Đường chủ Hắc Mộc Đường này có thể tranh chút tiếng nói cho mình. Đáng tiếc, Mông Triết Long quá nhiều thời gian chỉ biết đấu hung đấu ngoan, hữu dũng vô mưu, khiến ông ta càng đau đầu.

Đúng lúc chủ nhà và người trong sảnh tính toán được thua, tiếng chửi rửa liên tiếp vang lên, ngoài đại viện, đột nhiên vang lên tiếng sủng!

Tuy rất âm ỉ om sòm, nhưng rất nhiều người vẫn vô cùng miễn cảm với âm thanh của sủng!

Bằng bằng bằng

Sau đó, tiếng cảnh báo chói tai cũng vang lên trong đại viện Mông gia!

- Có người quấy nhiễu?!

Không ít người khó tin kinh hô lên.

Tác dụng duy nhất của tiếng cảnh báo này chính là báo chuẩn bị chiến

tranh, có người quấy nhiễu.

Nhưng, lúc lắp đặt cảnh báo này, ai cũng không nghĩ sẽ có ngày phải dùng đến nó, đừng nói đến việc không ai có thể xâm nhập vào, mà có mấy ai ngại sống quá lâu rồi, dám xâm nhập vào Mông gia?

Trong lúc nhất thời, hơn mười chiếc bàn ở bốn phía đại viện bắt đầu nháo cả lên!

- Tất cả câm miệng!

Mông lão gia bỗng nhiên đứng lên quát một tiếng chói tai, cho toàn bộ căn phòng lặng ngắt như tờ!

Chỉ thấy ông vừa rồi còn cười cười nói nói vài phần hòa ái trên mặt, nhất thời giống như bôi một lớp phấn bạc, âm trầm đáng sợ, một loại khí thế bá đạo làm kinh sợ toàn bộ căn phòng, khiến gió lạnh dày đặc xâm nhập vào xương cốt mọi người!

Các lão nhân trong bang, như Trương Duẫn, Đường Chủ Bạch Mã Đường Hà Đăng đều hoảng hốt, tựa hồ đã lâu lắm rồi không thấy bang chủ lộ ra ‘chân dung’ này.

Những tiểu đồng còn lại câm như hến, nuốt nước bọt không dám lên tiếng.

Mà Trương Linh vẫn không nói lời nào thì sắc mặt trắng bệch, trong mắt hiện lên rất nhiều nghi ngờ cùng lo lắng, bà ta không dám tưởng tượng, nếu tin nhắn kia là thật, vậy rốt cuộc Dương Thần muốn làm gì?

Lúc này, một gã bang chúng Hoa Nam bang chạy vào thông báo, sắc mặt kích động nói:

- Bang chủ! Có người lái xe vận tải lớn đang lao tới từ đường!!

Mọi người ồ lên, xe vận tải lao tới? Đây là kẻ nào trên giang hồ?

- Trong thánh giêng, đại viện Mông gia có người lái xe vận tải xâm nhập? Hô hô, ha ha!! Lão nhân ta đây sống hơn nửa đời người rồi, không ngờ có thể chứng kiến chuyện này!

Mông Khai Nguyên mặc kệ tiếng cảnh báo kêu to bên ngoài, liếc ngang Mông Khuyết:

- Gấu con, mang thủ hạ cùng ta ra ngoài, xem xem là thần tiên phương nào!!

Mông Khuyết sắc mặt đỏ ửng, đột nhiên giữ yên lặng nhấp một ngụm rượu. Trong mắt gã, rượu mao đài trên bàn này không khác nước sôi là mấy.

- Cha, con dẫn người đi làm thịt hân, cha tiếp tục uống.

- Uống con khi! Ít gấu chó với ông thôi!

Mông Khai Nguyên bỗng nhiên một cước đá vào mông gã, đập cho Mông Khuyết ở bên cạnh té ngã!

Mọi người kinh ngạc không biết nói gì cho phải, lão gia cũng đã bảy mươi rồi, thậm chí vẫn còn có khí lực lớn như vậy, có thể khiến Mông Khuyết thân cao gần hai thước, còn luyện võ thuật người ngã ngựa đổ?

Mà ngay cả vợ chồng Trương Linh đều lộ ra vẻ kinh ngạc, càng miễn bàn đến đám tiêu bồi.

Cũng có một đám lão nhân trong bang không cảm thấy kinh ngạc, bọn họ đều là đi theo lão gia chém giết nhiều năm, lão gia lúc trước cầm đại đao chém giết trong mưa bom bão đạn, trong loạn thế giữ được cơ nghiệp Hoa Nam bang, ngày lập núi làm vua đó, đám tiêu tử kia đương nhiên không trải qua.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1382

Nhìn Cái Gì Mà Nhìn

Hoa Nam bang, đặc biệt là Mông gia, tuy rằng là bang phái chân chính có tầm quan trọng đệ nhất Hoa Hạ, nhưng phạm vi hoạt động bình thường cũng chỉ là Trung Nguyên.

Dưới cái nhìn của rất nhiều bang hội có lịch sử ngắn khác, Hoa Nam bang vẫn là dựa vào lực ảnh hưởng thâm căn cố đế, trước giờ lại chưa từng làm trái lại với quốc gia, còn lấy lòng trung ương, vì thế mới có thể duy trì quyền thế như hiện giờ.

Nhưng đây chỉ là những ý nghĩa ngu xuẩn của người ngoài, chỉ nhìn vào bề ngoài, không nói đến bản lĩnh thật sự, là không thể kéo dài đến nay, mà vẫn duy trì cường thịnh.

Mặc kệ là loạn thế hay là thái bình thịnh thế, Hoa Nam bang từ Thanh bang, thậm chí còn sớm hơn nữa, đều chưa từng bị bất kỳ thế lực gì lay động.

Mà Mông gia, có thể liên tục thống soái các gia tộc trong bang khác, là có rất nhiều thứ được giấu đi, đây mới là thực lực thật sự.

Nhưng có vài thời điểm, một gia tộc cổ xưa muốn thay vua đổi chúa, là nhất định phải phóng đi khí độ, đều duy trì quan hệ vi diệu với quốc gia.

Bản lĩnh tổ tiên Mông gia truyền xuống, tuy ngoại giới không ít người theo sự thay đổi của xã hội mà lãng quên dần đi, nhưng những lão nhân thật sự là nòng cốt kia, đặc biệt là nhóm gia chủ phụ thuộc vào gia tộc, trong lòng đều hiểu rõ.

Năng lực yên thân gởi phận bảo vệ hương hỏa, không đến thời điểm cuối cùng, tuyệt đối sẽ không triển lộ ra.

Chỉ là, chung quy cái gì cũng có điểm mấu chốt, hôm nay có người vọt cả là từ đường của lão tổ tông, vẫn tiếp tục khiêm tốn như vậy, vậy Mông gia có thể tự mình cắt vào cổ mình rồi!

Dưới sự dẫn đầu của Mông Khai Nguyên, mười mấy tinh nhuệ Hoa Nam Bang từ những vị trí bí mật xuất hiện, súng vác trên vai, đạn lên nòng sẵn nhắm về vị trí phía trước từ đường.

Toàn bộ đại viện từ đường của Mông gia nằm ở vị trí trung ương, từ đường lớn thông thẳng qua ba cánh cổng là có thể dễ dàng vào trong.

Khi mấy trăm bang chúng Hoa Nam bang đi vào cánh cửa thứ nhất, tất cả đều không khỏi thốt lên những tiếng kinh hô, lại thở ra khí lạnh...

Chỉ thấy, từ cổng đầu tiên bắt đầu, tất cả bị đập tan, hai bên đỉnh cùng chóp đã bị vỡ nát, vôi cùng bột phấn vương vãi khắp nơi!

Không khó tưởng tượng, ba cánh cổng kia, đều là bị xe vận tải không khách khí mà phá hư!

Sắc mặt Mông lão gia xanh mét, mắt bốc thành lửa, bang chúng phía sau không khỏi phần nộ chửi bậy không ngớt.

Đoàn người lập tức bước nhanh đuổi tới quảng trường mấy trăm mét vuông bên ngoài từ đường, thiết kế tỉ mỉ kia của Mông gia lưu truyền cho đến nay đã gần ngay trước mắt.

Cửa từ đường cao lớn, bốn cột đá cao tới năm mươi mét vuông, nâng lên một vòm cong. Kết cấu bốn trụ ba gian ba tầng, căn phòng rộng rãi sáng sủa ba lầu chiều rộng gần 20m, hợp thành chữ ‘phẩm’

Đường nét tuyệt đẹp, kết cấu mái cong tương xứng, hỗn hợp pha tương phản, hiển lộ rõ phong thái cao quý của Mông gia.

Nhưng một chỗ vốn là nơi khiến lòng sinh ra kính sợ, một chiếc xe tải đã vận vẹo biến hành, nước sơn đã bị bong ra, cửa kính phía trước của xe đã vỡ nát, không ngờ lại đang đỗ tại cửa chính từ đường!

Ngay khi Mông lão gia dẫn người đuổi đến, đã có mười tay súng hộ vệ Mông gia bao quanh một thanh niên lạ mặt.

Không cần phải nói, đây chính là tên tiểu tử Dương Thần đã điều khiển xe đầu đá lung tung tới đây.

Hắn đã chờ tới có chút không kiên nhẫn được, cuối cùng nhìn thấy chính chủ dẫn người đến, vui vẻ vỗ vỗ tro bụi trên mũ, phun ra điều thuốc đã hút tới gần cuối, từ trên bậc thang đứng lên.

Mà Trương Linh và Mông Triết Tân đi theo phía sau Mông lão gia, một người sắc mặt trắng bệch, một người thần tình nghi ngờ.

Mông Khai Nguyên tựa hồ có phần không tin, làm ra tất cả những chuyện này lại là một người trẻ tuổi, không khỏi đánh giá từ trên xuống dưới vài lần, giận dữ cười nói:

- Hay cho một con nghé mới sinh không biết sợ cọp, cậu là ai?

- Cha, không cần hỏi, giết hắn.

Mông Nguyệt ở một bên bỗng nhiên vắn vắn nắm tay, xương cốt ‘răng rắc’ vang lên, làm bộ muốn đi giết người.

- Cút sang một bên! Không đến phiên con nói chuyện!

Mông Khai Nguyên lại một cước đá văng con trai cả.

Dương Thần thấy một màn như vậy, lòng không khỏi có chút kinh ngạc, tuy hắn bởi vì hiện tại không có thần thức như trước kia, nhưng từ động tác và sức lực của Mông Khai Nguyên mà phán đoán, lão già này thậm chí còn có tu vi nội công không tầm thường?

Quả nhiên không phải gia tộc hắc đạo bình thường, vẫn có chút tính đặc thù.

Nhưng Dương Thần không rảnh phản ứng với ông ta, mà trực tiếp đem ánh mắt dừng ở chỗ Trương Linh.

- Yô, bà già họ Trương, gửi tin nhắn cho bà, bà thực cho rằng ông đây không dám tới đốt nhà các người? Thế nào, bây giờ quyết định có đập đầu hay không?

Dương Thần vừa nói vừa lấy ra một điều thuốc, tự châm lửa cho mình.

Đây cũng không phải vì Dương Thần nghiện thuốc lá, mà là chút nữa còn phải dùng để đốt những thứ trong xe kia.

Hai chân Trương Linh phát run, không ít người ở xung quanh nhìn lại, tất cả đều nhìn vào bà ta.

Mông Khâm nhớ tới ‘tin nhắn’, không khỏi nhú mày chất vấn vợ,

- Trương Linh, chuyện này là thế nào?

Trương Linh không dám giấu diếm nữa, đi đến phía trước phịch mông quỳ xuống trước mặt Mông Khai Nguyên, cúi đầu khóc lóc kể lể nói:

- Cha! Con thực xin lỗi người! Xin lỗi Mông gia! Nhưng con thật sự có nỗi khổ trong lòng!

Hành động lần này của bà ta vô cùng tốt, rất nhanh liền than thở khóc lóc, khiến người ta thương hại.

- Nói xem, chuyện này là thế nào.

Mông Khai Nguyên nhặt tiếng hỏi.

Trương Linh lập tức đem chuyện xảy ra lúc trước thêm mắm thêm muối, thay đổi một chút kể lại.

Đại khái nói thành Lý Tinh Tinh quyến rũ Mông Triết Tân, kỳ thực là ham mê địa vị của Mông Triết Tân, bà ta phái người đến thuyết phục Lý gia lại bị phỉ nhổ, còn bị phá xe, vì thế người dưới mới đập bẻ xe của Lý Tinh Tinh.

Sau đó, Lý Tinh Tinh bị bắt vào cục cảnh sát, đưa vào trại tạm giam, cô ta lại quyến rũ cả Dương Thần – Thiếu gia của Dương gia này.

- Cha! Con là con dâu của Mông gia, sao có thể vì một tiện nhân và đập đầu với người ngoài? Con đã nói với người của cảnh cục rồi, đồng ý tặng lễ bồi thường bọn họ, nhưng hấn sống chết không tha!

- Con không ngờ sẽ gây ra sai lầm như vậy! Cha, đều là con không tốt, người phạt con đi!

Trương Linh lấy lui làm tiến, lộ ra vẻ rất bất đắc dĩ và bi thương.

Trên thực tế, người trong bang biết thái độ làm người của Trương Linh, đa phần đều biết chuyện này như nào, không luận thật giả, Trương Linh là con dâu của Mông gia điều này không sai, nếu bà ta đập đầu trước Dương gia, chẳng phải là tương đương với việc khuất phục Dương gia?

Lăn lộn trên đời, nói chuyện chính là mặt mũi, lén đưa chút tiền nói vài câu hay thì không sao, nhưng muốn đích thân ra mặt, không thể nào!

Dù sao, Trương Linh xử lý chẳng qua chỉ là một tình nhân của Dương Thần, chứ không phải thật sự chọc vào nữ chủ nhân của Dương gia.

Sắc mặt Mông Khai Nguyên có chút phức tạp, người xung quanh cũng

quái dị nhìn Dương Thần, không ít người từng nghe nói về chuyện Dương Thần điên cuồng sát hại một nhà Lương Thắng Xuyên.

Nói lý ra, sớm đã có không ít gia tộc và các thế lực lớn nhỏ nói Đại thiếu gia của Dương gia là một kẻ điên, cuồng bạo lực.

Không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy, tên này lại không ngờ lại lái xe vận tải trực tiếp xông vào từ đường Mông gia? Quả nhiên là Dương điên!

Đã biết thân phận của Dương Thần, ánh mắt không còn là hoàn toàn phần nô như lúc trước, có một chút tò mò, lại vài phần bội phục, còn lại là hồ nghi.

- Tiểu tử Dương gia, tôi biết cậu có bản lĩnh, nhưng phương pháp làm ngày hôm nay, thật quá đáng.

Mông Khai Nguyên thấp giọng nói.

Dương Thần vẫn không trả lời, cảm thấy không cần phải nói thêm gì nữa, liền đi tới thùng đựng hàng phía sau, mở cửa thùng hàng.

Ở đây có không ít người đều là biết nhìn hàng tốt xấu, sau khi nhìn thấy bên trong là cái gì thì đều trợn mắt há mồm, xương cốt phát lạnh!

Đen ngòm, bên trong dĩ nhiên tràn đầy là thuốc nổ?

- Bang chủ, là thuốc nổ nham thạch, uy lực không tính là đặc biệt lớn, nhưng rất nguy hiểm...

Đường chủ Bạch Mã Đường Bạch Hà ở bên cạnh tinh thông các loại sản phẩm giao dịch ngầm giải thích.

Lưu Thanh Sơn đương nhiên không tìm được C4, loại thuốc nổ quân dụng kia, nhưng có thể có được một thùng thuốc nổ dân dụng, cũng là quá điên cuồng.

Nhất thời, Dương Thần miệng ngậm điều thuốc lá, một đốm lửa kia, tựa hồ là thiết bị kích nổ khiến người ta sợ hãi!

Dương Thần quay đầu lại, nhếch miệng lộ ra một nụ cười hưng phấn,

- Sao nào, một thùng thuốc nổ này, uy lực tuy rằng bình thường, nhưng dư dả để nổ tung từ đường kia. Các vị, buổi bắn pháo hoa đêm nay thật phần khích.

- Đây... Trương Linh sao em lại hồ đồ như vậy!

Mông Khâm thấy một màn như vậy, sợ cha trách mắng mình, lao tới răn dạy vợ một câu, tỏ vẻ ông ta hoàn toàn không biết chuyện.

- Hừ! Mông Khâm, ít phải quan hệ với con gái tôi đi!

Đường chủ Kim Ngọc Đường Trương Duẫn, cũng là cha Trương Linh, lúc này dữ tợn nói:

- Kẻ nhát gan này, nếu không phải cậu không quản được Triết Tân, thì sẽ không có quan hệ không đứng đắn với loại phụ nữ như vậy? Sẽ có thể có chuyện ngày hôm nay sao?

Lời này chưa dứt, Dương Thần đã bật cười nhìn về phía Trương Duẫn, sắc mặt vô cùng âm lãnh.

Trương Duẩn sau khi ý thức được, khinh thường hừ lạnh nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn?! Mày cho rằng mày là Đại thiếu gia của Dương gia thì rất giỏi sao?!

- Mày hôm nay làm loạn địa bàn Hoa Nam bang chúng ta, mày cho đây là Yên Kinh sao? Nếu dám kích nổ một phần thuốc nổ, tao hôm nay dẫn đầu để người nhét thuốc nổ vào trong bụng mày!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1383

Đốt Pháo Hoa Cho Các Người

Trương Duẫn là lão nhân của Hoa Nam bang, ông ta đối với Mông Khai Nguyên có bao nhiêu năng lực, thực lực của Mông gia thế nào, trong lòng tự nhận đều biết, cho nên cũng không cảm thấy Dương gia có gì đáng sợ.

Lần này đứng ra thị uy cũng là làm để các bang chúng xem, dù sao Mông Khai Nguyên không có khả năng để Dương Thần xúc phạm đến mình, trời sập còn có ông ta đỡ rồi, Trương Duẫn chỉ làm một chút hành động khoe khoang thôi.

Quả nhiên, Trương Duẫn vừa nói như thế, không ít bang chúng Hoa Nam bang đều cảm thấy vốn nên như thế, không phải Dương gia Yên Kinh sao? Hoa Nam bang cũng không phải Lương gia kia, nào có các loại kìm hãm, làm sao có thể sợ một tiểu tử Dương gia đơn độc đến đây chứ?

Dương Thần nhìn những người lộ ra thần sắc khinh miệt với mình, không khỏi cảm thấy buồn cười, thậm chí có người nói muốn nhét thuốc nổ vào bụng mình, thật sự đúng là lần đầu tiên kể từ lúc chào đời.

- Suy nghĩ của ông không tồi.

Dương Thần gật đầu, cười tùm tùm lấy ra một cây thuốc nổ trong thùng hàng, bắt đầu đi về phía Trương Duẫn.

Một đám tinh nhuệ Hoa Nam bang thấy thế, lập tức xông tới, chắn trước mặt Dương Thần.

Trương Duẫn đắc ý đứng phía sau, khinh thường nhìn Dương Thần, bình thản ung dung.

Sắc mặt Mông Khai Nguyên bình tĩnh nhìn Dương Thần nói:

- Tiểu tử Dương gia, cho dù con dâu ta có mắc nợ cậu, cậu lái xe làm loạn chỗ này cũng đã đủ rồi.

- Lão nhân ta khuyên một câu cuối cùng, nhìn vào thân phận ông nội cậu một đời anh hùng, ta có thể bỏ qua chuyện lần này.

- Nếu cậu không biết tốt xấu, vậy Mông gia ta cũng sẽ không để ý mà kết thù với Dương gia, cho dù Dương Công Minh đích thân tới, lão nhân ta sẽ không nhú mày lấy một cái!

Dương Thần cúi đầu cười khế, cắn đầu thuốc, khói trắng phun ra, ngọn đèn màu vàng chiếu xạ trong đêm tối, phá lệ rõ rệt.

Thuốc nổ trên tay trông như đang nhanh nhẹ quán quanh, không ngừng xoay tròn, tựa hồ đang trào phúng lời nói của lão nhân nhằm chán đến cỡ nào.

Khi Dương Thần chỉ cách đám người kia không tới mười thước, sắc mặt

Mông Khai Nguyên cuối cùng lại lộ ra vẻ giận dữ.

- Thằng nhóc càn rỡ, cậu thực nghĩ không ai dám động đến mình?

Mông Khai Nguyên hừ lạnh một tiếng, nhẹ tay hạ xuống.

Trong nháy mắt, hơn mười người xông tới, đồng thời nổ súng!

Đùng đùng đùng đùng đùng!!!...

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, cùng với vô số vỏ đạn rơi xuống mặt đất, không khí tràn ngập mùi thuốc súng!

Hoa lửa tóe lên, từng đợt tia lửa màu đỏ hội tụ trên thân thể Dương Thần!

Những tay súng đó đều có tố chất chuyên nghiệp phi thường, tránh vị trí thuốc nổ trên tay Dương Thần và vị trí chiếc xe vận tải phía sau, toàn bộ bắn vào bộ vị yếu hại của Dương Thần.

Khi mọi người nghĩ Đại thiếu gia ‘ngu xuẩn’ không ai bì được hoàn toàn nói lời từ biệt với thế giới này, lại đột nhiên phát hiện, tình huống không đúng!?

Thân ảnh Dương Thần trong tiếng bạo liệt của viên đạn, không có gì trở ngại, nhẹ nhàng đi bộ, tiếp tục hướng tới vị trí của Trương Duẫn?

Mãi đến khi đạn trong súng đã được bắn hết, trong một màn khói thuốc súng màu trắng, Dương Thần nhíu mày đi tới trước mắt mọi người!

- Có làm không vậy, bắn thì bắn vào gáy của tôi, đầu thuốc của tôi đều bị các người bắn vụn rồi, lại phải châm điều khác...

Dương Thần buồn bực phun ra một câu, lại duỗi tay xé một mảnh y phục ở ngực ra, lộ ra nửa khuôn ngực, đi đến trước mặt Trương Duẫn!

Toàn bộ một mảnh tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng gió gào thét trong đêm, mỗi người đều vì sợ hãi mà hô hấp trở nên dồn dập.

Không chỉ có Trương Duẫn, Mông Khâm, Mông Triết Tân và Trương Linh đều trắng bệch cả mặt, ngay cả sắc mặt của Mông Khai Nguyên và đám người Mông Khuyết cũng trở nên ngưng trọng.

- Tiểu tử, cậu luyện khí công? Hay là người của môn phái nào?

Mông Khai Nguyên mở miệng hỏi.

Giờ khắc này, Mông Khai Nguyên phá lệ cẩn thận.

Mà đám người Mông Khuyết Và Mông Nguyệt đều thật sự bắt đầu sợ hãi.

Dương Thần lười trả lời, bỗng nhiên nhanh như thiểm điện xuất ra một trảo, trước mắt mọi người, nắm lấy áo da của Trương Duẫn, một tay ấn lão ta lên phiến đá!

Không đợi Trương Duẫn lật người, Dương Thần một cước dẫm nát ngực lão ta, trực tiếp khiến Trương Duẫn phun ra một ngụm máu tươi!

- Khốn nạn! Buông Đường chủ ra!!

- Ba!

Trương Linh kinh hô.

Những bang chưởng của Kim Ngọc Đường đều lấy súng ra, bắt đầu bắn vào Dương Thần.

Những viên đạn bắn lên Dương Thần đều như trứng chim nện vào tảng đá, không có chút tác dụng nào, trực tiếp rơi xuống mặt đất, cùng lắm chỉ là phá rách quần áo của Dương Thần mà thôi.

Dương Thần còn thuận tay lấy ra một điều thuốc, trong nháy mắt viên đạn xoẹt qua mặt, tiện tay dùng luôn nó để châm thuốc.

Trương Duẫn ở dưới chân vẽ mặt vô cùng kích động kêu rên, Dương Thần thì lại nở nụ cười vô hại:

- Đề nghị của ông tôi sẽ tiếp thu, sẽ đem thuốc nổ nhét vào miệng ông.

Trương Duẫn vừa nghe, sợ tới mức thiếu chút nữa thì ngất đi, nhưng cũng bởi vì người bị đập quá đau, không thể ngất được!

Nhưng những người ở xung quanh, phần lớn đều kinh hoàng lùi về phía sau hơn mười thước, không dám đi lên cứu Trương Duẫn.

- Tiểu tử thôi! Có biết mình đang làm cái gì không? Cậu cho là công phu của mình thật sự có thể vô pháp vô thiên?!

Mất thấy Dương Thần chuẩn bị dùng lửa châm thuốc nổ, Mông Khai Nguyên rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa. Trương Duẫn tuy không phải người Mông gia, nhưng lại là Đường chủ Kim Ngọc đường, lại là gia chủ nhất mạch hiện tại của Trương gia, ông ta chết sẽ là đá kích lớn đối với uy tín của Mông gia!

Ông ta biết, nếu không động thủ, sẽ muộn mất!

- Dừng tay!!

Con người già của Mông Khai Nguyên lóe ra tinh quang, thân hình như mãnh hổ, hoàn toàn có được tốc độ mà người ở tuổi này không nên có, trong nháy mắt đã tiến hơn mười thước!

Trong nháy mắt này, chân khí trong cơ thể Mông Khai Nguyên âm âm tiết ra ngoài, tay thành ưng trảo, uy lực của năm ngón tay có thể mạnh hơn nhiều so với sức mạnh của những viên đạn vừa rồi!

Các bang chúng xung quanh đều không nhìn rõ thân hình của lão Bang chủ, giống như một đạo lưu ảnh, uy lực làm cho tảng đá dưới chân nứt ra!

Nhưng tất cả, trong mắt Dương Thần, cũng chẳng phải là khí thế đáng sợ gì.

Tuy Dương Thần không thể vận dụng tu vi, nhưng tổ chất thân thể vẫn còn, độ nhạy bén vẫn có, dùng mắt thường hoàn toàn có thể thấy rõ động tác của Mông Khai Nguyên, ông ta vừa tới, Dương Thần đã phán đoán ra vị trí.

Ngay tại khoảnh khắc Mông Khai Nguyên muốn chạm vào cánh tay của Dương Thần, thân thể Dương Thần hơi hơi nghiêng xuống, vai trái hướng tới ngực Mông Khai Nguyên – nhẹ nhàng mà ấn...

Phụt!

Mông Khai Nguyên như bị điện giật, ngực như bị cự thạch đánh trúng, phụt ra một ngụm máu!

Mấy trăm người có mặt, lúc điện quang hỏa thạch, vừa rồi không còn thấy

lão bang chủ, trong nháy mắt đã thấy lão bang chủ bay ngược lại, giữa không trung còn phun ra một ngụm máu!

- Ba!!

- Bang chủ!!

Chúng nhân Hoa Nam bang lúc này mới hoàn toàn hoảng loạn, Mông Khai Nguyên thế mà lại bị đánh bị thương?! Vừa mới giật mình cảm thán Mông Khai Nguyên thâm tàng bất lộ, liền như vậy mà bị Dương Thần mặc danh kỳ diệu đánh bay?!

Mà ngay cả Mông Khai Nguyên ở giữa không trung cũng khó có thể tin được, với tu vi võ đạo của mình, lại có thể không chịu được một kích?

Càng hoảng sợ chính là, Dương Thần không dùng nửa phần chân khí, chỉ đơn giản là dùng thể chất thân thể để đánh bại mình!

Mông Nguyệt bay lên tóm lấy cha, lui về sau vài bước, khó khăn lắm mới có thể dừng lại, không khỏi sinh ra một tia kính sợ thật sâu đối với Dương Thần.

Mông Nguyệt và đám người Bạch Hà ở bên cạnh cũng dờ dẫm không nói ra lời.

Dương Thần lúc này mới thối ra một hơi, có chút hứng thú nói:

- Lão nhân, ông hẳn là bước vào cảnh giới Tiên Thiên chưa được bao lâu, căn cơ là khá ổn, nhưng ở tuổi này rồi, có mạng thì lo mà giữ đi, nếu lại tiếp tục, tôi có thể trực tiếp phá vỡ lục phủ ngũ tạng của ông.

Mông Khai Nguyên vừa muốn mở miệng thì lại nôn ra một ngụm máu nữa, thở dốc, khó có thể tin được lác đầu,

- Không thể nào... quái vật sao... không dùng chút tu vi võ đạo thì sao có thể...

Nói tới đây, Mông Khai Nguyên cả kinh,

- Chẳng lẽ... là người ở chỗ đó tới?! Không đúng... người ở nơi đó ra đây sẽ không kiêu ngạo can thiệp vào tục sự như vậy, sẽ biết cách xử lý, cậu rốt cuộc có lai lịch gì?

Dương Thần mị hoặc hí mắt, ‘chỗ đó’ trong lời lão già, hơn phân nửa là chỉ Hồng Mông, lão không ngờ biết Hồng Mông, Mông gia quả thực có bối cảnh thân hậu.

Nhưng Dương Thần không quan tâm những thứ đó, hẳn không muốn lãng phí thời gian, dưới chân là kẻ dám nói người phụ nữ của mình ‘không đứng đắn’, còn muốn nhét thuốc nổ vào miệng mình, nhất định phải cho gặm thuốc nổ...

Thuốc nổ trên tay, Dương Thần nhanh chóng châm lửa, theo sự thiêu đốt của kíp nổ, Dương Thần nhét thuốc nổ vào miệng Trương Duẫn, còn hung hăng đập rót vào trong hàm răng, nhét vào cổ họng!

Mọi người thấy Dương Thần không ngờ lại cầm thuốc nổ trên tay, cũng không có ý định chạy đi, trong lòng không ngừng run sợ, lẽ nào thuốc nổ

cũng không làm bị thương được?

Oành!

Không đợi mọi người hiểu rõ, thuốc nổ phát ra một trận hào quang, mãnh liệt nổ tung!!

Trong khói thuốc, trừ ống tay áo của Dương Thần bị nát vụn, cả người không có nửa vết thương, vỗ vỗ tay đứng lên.

Mọi người, thậm chí cả Mông Khai Nguyên đều ghen hòng nhìn trần trời, chẳng lẽ là sắt thép sao? Bom như thế mà lại không gây được chút tổn thương?

- Ba!!

Trương Linh phát ra tiếng khóc thảm điên cuồng.

Mọi người lạnh cả cột sống nhìn thấy, nửa thân thể của Trương Duẫn đã bị nổ đến mơ hồ, tứ phân ngũ liệt, thậm chí, đầu còn vỡ vụn, có cả mùi thịt bị cháy...

Dương Thần một cước đá thi thể Trương Duẫn đến trước mắt đám người Trương Linh, đám người sợ tới mức tránh lui về sau mấy bước, ngay cả Trương Linh cũng sợ tới mức trốn phía sau đám người!

Mọi người hướng ánh mắt về phía Dương Thần, lộ ra sự sợ hãi sâu sắc, loại tàn nhẫn không coi người là người này, loại có thân thể hoàn toàn như quái thú, giống như Tu La trong địa ngục khiến người ta sụp đổ!

Dương Thần hít một hơi thuốc lá cay, khói trắng từ lỗ mũi đi ra, một chút cũng không nhìn biểu tình của đám người, nhẹ nhàng nói,

- Món khai vị kết thúc, tôi đây sẽ đi đốt pháo hoa cho các người xem!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1384

Hộ Đường Trưởng Lão

Trong khi mọi người cảm như hén, Dương Thần xoay người, nhẹ nhàng chạy đến thùng hàng đựng chỗ bom còn lại, chuyển từng thùng từng thùng ra, chuẩn bị cho nổ toàn bộ từ đường phía sau.

Lúc này đây, không còn ai dám chủ động đi lên ‘chịu chết nữa’, đây căn bản là con mãnh thú và dòng nước lũ không thể ngăn cản!

- Cha, không bằng đi liều mạng với hắn.

Mông Nguyệt bỗng nhiên lên tiếng, bàn tay nắm chặt.

- Cha, đừng kích động, Dương Thần này dám một mình đến đây, rõ ràng là biết chúng ta không làm gì được hắn.

Mông Nguyệt khuyên nhủ, nhìn người đàn ông xa xa đang đứng trong đồng thuốc nổ, ngoài trừ phần nộ còn có một chút suy tư khác thường.

- Bang chủ, Dương Thần này là kẻ điên nổi tiếng trong giới, nếu không có sức mạnh áp đảo hắn, chỉ sợ cái gì hắn cũng không để ý, chúng ta vẫn là nhanh chóng lui lại, tránh trúng độc thủ của hắn, bàn bạc kỹ hơn rồi nói!

Bạch Hà đáng người buồn bã đề nghị.

Ánh mắt Mông Khai Nguyên phức tạp nhìn từ đường trang nghiêm trang trọng, bàn tay to vung lên nói:

- Nghe lệnh, Đường chủ Kim Ngọc Đường Trương Duẫn hy sinh vì nhiệm vụ, em trai Trương Duẫn, Phó Đường chủ Trương Hiến tạm thay vị trí Đường chủ, tứ đại Đường chủ ngay lập tức dẫn tất cả các anh em khác rút lui khỏi Mông phủ!

Trương Duẫn nói thế nào cũng là vì bang hội mà chết, Mông Khai Nguyên sẽ không ghe lạnh Trương gia, tiếng ra lệnh này, cũng làm cho Trương Hiến vừa rồi còn bi thương vì cái chết của anh trai lộ ra một tia kinh hãi.

- Bang chủ, ngài đi trước đi!

Bạch Hà trung thành và tận tâm nói.

Mông Khai Nguyên tức giận nói:

- Bảo các người rút thì mau rút! Bằng không ta sẽ giết người đó trước!

Không ít bang chúng cho dù muốn ở lại tử chiến, nhưng nghe lão Bang chủ nói thế cũng chỉ đành bất đắc dĩ rút lui.

Rất nhanh, Mông Triết Long, Bạch Hà, Trương Hiến dẫn người nhanh chóng rời khỏi quảng trường, mau chóng rời khỏi Mông phủ, bọn họ cũng thực sợ hãi, ai biết kẻ điên này sẽ đối phó bọn họ như nào?

Mông Triết Tân và Trương Linh cũng không để ý nhiều, thấy Mông Khai

Nguyên không có ý giữ bọn họ lại vẫn tội, theo đám người rời đi.

- Cha, người không đi sao?

Mông Khuyết buồn bực hỏi Mông Khai Nguyên.

- Con và Nguyệt Nhi đi trước đi, ta sẽ không có việc gì được.

Mông Khai Nguyên dù sao cũng đã tới tu vi Tiên Thiên, rất nhanh chóng đã điều trị xong thương thế.

Mông Khuyết và Mông Nguyệt nghe thấy vậy, nhất thời nhú mày, im lặng đứng bên cạnh Mông Khai Nguyên, không muốn rời đi.

Mông Khâm vẫn đấu tranh không ngừng, loại thời điểm này nếu như ở lại, tất nhiên là có thể chứng minh bản thân can đảm không giống người thường với phụ thân, nhưng vừa nhìn thấy thi thể cháy trên mặt đất, vẫn cắn răng chạy ra ngoài.

Mông Khai Nguyên liếc mắt nhìn đứa con cả và cháu gái trưởng cuối cùng vẫn còn ở lại bên cạnh mình, lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

- Được, được, để tổ tôn chúng ta ba người, xem xem tiểu tử này có thể làm ra trò gì.

Chính tại lúc này, Dương Thần đã đem toàn bộ thuốc nổ trong thùng đựng hàng ra.

Những bang chúng Hoa Nam bang ở phía sau đang tháo chạy, Dương Thần cũng lười để ý, nhiệm vụ hôm nay chính là làm nổ từ đường Mông gia, tránh để người khác nói mình chỉ dám nói không dám làm, nếu thật sự là như vậy, bản thân cũng không cần lăn lộn nữa.

Mối thù này nhất định phải kết, người không phạm ta ta không phạm người, ai bảo có người không biết tốt xấu chứ.

Hoa Nam bang muốn đối phó mình như nào mình đều có thể tiếp nhận, làm càng xấu thì mình càng phát huy được tốt hơn, cũng tiện để cho Lưu Thanh Sơn tiếp nhận sau này.

Chia thuốc nổ thành tám đồng, đặt ở tám phương vị của từ đường, Dương Thần tính toán khoảng cách nổ mạnh, hẳn có thể một lần kích toàn bộ kíp nổ.

Quay đầu lại, cười tươi với ba tổ tôn Mông gia,

- Thật đáng tiếc, chỉ có ba người được xem trực tiếp pháo hoa từ khoảng cách gần như vậy, hy vọng các người sẽ xem được vui vẻ!

Nói xong, Dương Thần cầm kíp nổ lên, dùng đầu thuốc châm, sau đó kích động chạy xa vài bước, chuẩn bị đợi âm thanh bộc phá.

Nhìn bộ dáng cười cợt của Dương Thần, Mông Khuyết thiếu chút không nhìn được muốn xông lên, nhưng lại bị Mông Khai Nguyên ngăn lại.

Kíp nổ được đốt cháy, đồng thuốc nổ đầu tiên sắp bị làm cho nổ tung.

Dương Thần vốn tưởng nhiệm vụ đêm nay sẽ hoàn toàn, không ngờ, tình thế chuyển biến bất ngờ!

Đột nhiên! Hai cánh cửa gỗ vừa dày vừa nặng của từ đường mở ra!

Một đạo thân ảnh màu xám từ từ đường lao ra ngoài như một đạo gió

xoáy màu xám trôi qua, ném kíp nổ lên giữa không trung!

Ầm ầm ầm...

Tiếng nổ liên tục trên không trung, đều không phải là thuốc nổ bị nổ, mà là lực lượng làm vỡ vụn toàn bộ thuốc nổ!

Mùi ni-trát ka-li tràn ngập trong không khí, bụi bay lả tả làm cho Dương Thần ở phía dưới thở hổn hển, chạy nhanh ra xa hơn mười thước, buồn bực phúi đi bụi bặm trên người.

Dương Thần không khỏi muốn mắng chửi, trong này sao lại vẫn có người? Kỳ lạ!

Cũng chính bởi vì bản thân không thể vận dụng thần thức, bằng không cũng sẽ không muộn như vậy mới phát hiện.

Giương mắt nhìn lên, đã thấy một gã mặc áo bào xám rách rưới tay rộng, dáng người hơi có vẻ cô độc, râu tóc xám trắng, tóc búi thành một búi, ánh mắt hờ hững nhìn mình.

Từ động tác vừa rồi của gã mà phán đoán, lòng Dương Thần còn kinh ngạc hơn trước rất nhiều!

Kia rõ ràng là chiêu thức dùng Chân nguyên lực mới có thể hoàn thành, lão già này không ngờ lại là Hóa Thần Kỳ? Từ đường Mông gia thậm chí còn có cả Hóa Thần Kỳ trấn thủ?

Chết tiệt! Tuyệt kiếm đạo nhân chó má gì sao không đến? Nơi này có người có thể chộp được tới Hồng môn!

Nhưng Dương Thần cũng biết, sự việc chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy, nếu Hồng Môn có thể có cao thủ Hóa Thần Kỳ trở lên xuất hiện trông coi cho Tứ đại thế gia, vậy Mông gia, có lẽ cũng là một trường hợp đặc biệt.

- Hộ Đường Trưởng lão, gây rắc rối cho ngài rồi, Khai Nguyên vô cùng xấu hổ!

Mông Khai Nguyên lúc này đã đi lên, gật đầu tạ lỗi với lão già áo bào xám, kính cẩn lễ phép, trong lời nói, có vài phần tự hào.

Tuy phán đoán từ bên ngoài, dường như tuổi tác của hai người không kém nhau là mấy, nhưng Mông Khai Nguyên hoàn toàn dùng giọng điệu của vãn bối để nói chuyện.

Mà Mông Khuyết và Mông Nguyệt ở phía sau đều lộ vẻ kinh ngạc, nhưng trong mắt lại vô cùng kích động.

Bọn họ giờ mới biết được, thì ra cha đẻ những người khác đi, chính là vì không để người ngoài biết, từ đường này còn giấu diếm huyền cơ!

Hai hàng lông mày trắng của Hộ Đường trưởng lão theo gió phiêu động, tiếng nói mấy phần tang thương thản nhiên mở miệng nói:

- Tiểu bối vô tri, niệm tình là con cháu Dương gia, tha cho ngươi một mạng, mau chóng rời đi.

Dương Thần dường như không nghe thấy, hùng hùng hổ hổ đến trước mặt lão nhân,

- Tôi nói này ông già, nếu ông sợ bị nổ chết, thì nói với tôi trước một tiếng, đi ra sớm một chút không phải xong rồi sao?

- Ông tiêu hủy chỗ thuốc nổ tôi bày ra, ông bảo tôi phóng hỏa thế nào nữa? Chẳng lẽ muốn tôi lấy bật lửa đốt củi à?

- Dương Thần! Chớ có can rờ! Người có biết vị Trưởng lão Mông Kỳ trước mặt này là nhân vật gì không? Cho dù là ông nội Dương Công Minh của người ở đây cũng không dám làm can!

Mông Khai Nguyên trợn mắt nhìn.

- Tôi là tôi, ông lôi ông nội tôi ra làm gì, đều là những lão già rồi, ông còn làm ra vẻ đáng thương ở đây, tôi cảm thấy mất mặt thay ông.

Dương Thần liên miên cắn nhằn một câu, sau đó tự mình đi bố trí chỗ thuốc nổ còn lại một lần nữa.

Mấy người Mông gia đều không nghĩ đến, Dương Thần hoàn toàn không biết chữ ‘sợ’ viết như nào, lại muốn tiếp tục cho nổ?

Mông Kỳ được gọi là ‘Hộ Đường Trưởng lão’, tuy chỉ là phụ trách bảo hộ từ đường tổ tông, nhưng lại là nhân vật nguyên lão cao cấp chân chính của Mông gia, còn là mạch cơ bản nhất.

Văn bồi như Mông Khai Nguyên, bên ngoài là Bang chủ, nhưng trong mắt ông ta, chẳng qua chỉ là con búp bê nhỏ.

Mông Kỳ không ngờ tới chính là, hai mươi mấy năm không ra ngoài, không ngờ lại đụng phải tên tiểu tử không sợ trời không sợ đất, khiến ông ta tức giận vô cùng!

Trong lúc nhất thời, Mông Kỳ cảm thấy buồn cười, con người già của ông lóe ra quang mang, tay áo của áo bào xám mạnh mẽ phát lên mang theo sóng triều chân nguyên!

Dương Thần đang muốn đi bày đồng thuốc nổ ra, toàn bộ bị lực Chân nguyên đập nát, rơi rớt bốn phía, hoàn toàn không còn tác dụng!

- Hừ, muốn phá hoại từ đường Mông gia trước mặt lão già này, nhóc con không biết trời cao đất rộng...

Mông Khuyết và Mông Nguyệt ở phía sau đều nhìn đến mắt lóe tinh quang, đây mới thực sự là khả năng tuyệt vời, công phu luyện đến tình trạng gì mới có thể có thực lực này?

Dương Thần thấy tình cảnh này, lại ‘hít’ sâu một hơi, chỉ hận không thể dùng tu vi của mình, nghiền răng nghiền lợi xoay người lại,

- Lão già, ông cũng đừng quá quá đáng, ông không muốn tôi dùng thuốc nổ làm nổ, nhất định phải để tôi đập tan mới được đúng không? Được! Ông chờ đó!

Dương Thần đâu chịu bỏ qua, cũng lười so chiêu với lão nhân, bởi vì trong tình huống không thể dùng tu vi, bản thân chưa chắc đã bắt kịp một tu sĩ Hóa Thần Kỳ như ông ta.

Cho nên, Dương Thần phi thân nhảy lên, đi thẳng tới cửa từ đường, hai

tay bắt lấy cửa lớn dày hơn hai thước, thoải mái kéo ra ngoài!

Chỗ kết hợp của hai miếng cửa lớn cùng tường khó có thể kiên trì mà phát ra âm thanh gào thét, trục hợp kim kết nối đã bị kéo đứt!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1385

Hèn Hạ Vô Sĩ

- Người... Người làm càn!!

Trưởng lão Mông Kỳ thiếu chút nữa ngất đi, tiểu tử này không ngờ không hề dừng lại, bắt đầu hủy căn phòng!

Ông ta lửa giận hùng hực, nâng lên tay trái, thân hình vừa động, lập tức đứng trước mặt Dương Thần, một chưởng bằng Chân nguyên lực hướng tới ngực Dương Thần!

Khỏe miệng Dương Thần lộ ra nụ cười khinh thường, tuy công pháp Mông Kỳ luyện rất có uy thế, là công pháp công kích có mạnh chút, nhưng dù sao cũng chỉ là Hóa Thần Kỳ, muốn làm tổn thương hắn thì còn chưa đủ tư cách.

Dương Thần cũng không né tránh, vững vàng đứng tại chỗ, dùng ngực tiếp nhận một chưởng sức thấu ngàn quân này!

Phanh!!

Một âm thanh trầm đục, Chân nguyên tứ tán, tạo nên sóng gợn làm cho mái hiên xung quanh rung động.

Mông Kỳ vốn tưởng rằng Dương Thần sẽ bay ra ngoài mấy chục thước, nhưng kinh hãi phát hiện, Dương Thần đang dùng ánh mắt trêu tức nhìn mình, không chút thương tổn!

Dương Thần đem hai cánh cửa sắt trên tay, ném vào trong từ đường, đẩy ngã một đồng bài vị bằng gỗ xuống đất.

Đám người Mông Khai Nguyên sắc mặt trắng bệch, cảnh tượng trước mắt giống như là mơ, hoàn toàn khác so với tưởng tượng của bọn họ, Mông Kỳ vừa ra tay sẽ lập tức phong vân biến huyễn.

Mông Kỳ một công không thành, lui về sau vài mét, nói với ba người Mông Khai Nguyên phía sau:

- Các người đi ra, đi xa hẳn ra, lão muốn động chân cách!

- Vâng! Trưởng lão!

Mông Khai Nguyên không dám nói thêm gì, lập tức ý bảo cha con Mông Khuyết cùng ông ta rời khỏi nơi này, tránh để Mông Kỳ không thoải mái chân tay.

Dương Thần lười để ý nhiều như vậy, hắn đã đi đến chỗ những ngọn nến dầu vùng bên trong, chỗ hương khói đó là tế điện tổ tiên, hàng năm không ngừng, không phải vừa lúc có thể dùng để thiêu đốt tấm màn che bằng vải dệt sao?

Mất thấy Dương Thần muốn vào trong phóng hỏa, Mông Kỳ không dám

có chút trì hoãn, gấp gáp đứng phía trước Dương Thần, ngăn cản đường đi của hắn.

- Nghiệt súc! Đừng mong thực hiện được!

Trước lúc Mông Kỳ bước vào Hóa Thần Kỳ, chính là dựa vào võ công quyền chưởng nhập đạo, lúc này buông ra ràng buộc, thúc dục chân nguyên toàn thân, bắt đầu tiến hành công kích điên cuồng đối với Dương Thần!

Quyền chưởng chứa toàn bộ Chân nguyên làm cho nắm tay Mông Kỳ mang theo khí phách chưa từng có từ trước đến nay, nhanh như thiểm điện giao long, một trận cuồng oanh hướng tới thân thể Dương Thần!

Các bộ vị yếu hại trên thân thể Dương Thần đều bị quyền đâm cước đá, trong vài giây ngắn ngủi thân thể đã bị đá kích đập nát thành vãi rách.

Nhưng dù cho Mông Kỳ đánh thế nào, thân thể Dương Thần vẫn nguy nga như đỉnh núi, lù lù bất động, cũng không có bất kỳ vết thương nào.

Đến khi quyền của Mông Kỳ càng ngày càng hướng xuống phía dưới của Dương Thần, Dương Thần cuối cùng cũng duỗi tay ra, bắt được cổ tay phải đang tiến công của Mông Kỳ!

- Tự tìm cái chết!

Tâm tình phóng hỏa vốn vô cùng tốt của Dương Thần bị làm cho nhiễu loạn, tự nhiên không vui, mắt lộ ra sát ý âm trầm, lực đạo trên tay trong nháy mắt đủ để bóp nát xương cốt lão nhân này!

Nhưng Chân nguyên của Mông Kỳ bỗng nhiên sinh ra biến hóa vi diệu, cổ tay hình thành một loại lực cường hữu hộ thể, dường như phủ thêm một tầng kiên cố bên ngoài!

- Bạo!

Mông Kỳ hét lớn một tiếng, Chân nguyên lực kiên cố kia sinh ra một cỗ lực lượng cường đại, đánh văng tay Dương Thần ra!

Vừa đạt được, Mông Kỳ lập tức thôi lui mấy thước, khó tin nhìn Dương Thần nửa người đã lảo lảo.

- Người rót cuộc là luyện công pháp tà ma gì, có thể chống đỡ được nhiều quyền chưởng của lão như vậy?

Dương Thần nhíu mày, hoạt động bàn tay vừa bị đánh văng ra, lẩm bẩm nói:

- Không ngờ còn có thủ pháp bảo vệ mình như vậy, sớm biết như vậy, sẽ bóp nát yết hầu ông nhanh hơn chút.

- Hừ, khẩu khí không nhỏ, người chẳng qua là y vào việc có một thân thể mạnh mẽ, thật sự nghĩ có thể thắng được lão sao?

Dương Thần có chút tiếc nuối thở dài,

- Căn cứ vào 'Minh ước Chư thần', đối phó với Hóa Thần Kỳ trở lên, không tính là nhân loại bình thường, hiện tại tôi động thủ, cũng không tính là phá hoại phép tắc.

Mông Kỳ lộ vẻ nghi ngờ, dường như không kịp phản ứng đây là có ý gì.

Không chờ ông ta nghĩ ra, Dương Thần đã nhẹ nhảu phun ra hai chữ,
- Giải phong.

Một cỗ uy áp hào hùng bắt đầu toát ra từ cơ thể Dương Thần, bao trùm bốn phía không gian không bỏ qua góc nào, giống như lực lượng vô hình bắt đầu áp bức thần kinh người!

Mông Kỳ lập tức vận khởi chân nguyên, chống cự uy áp bất thành linh, đồng thời nghĩ ra gì đó, kinh hô:

- Không gian pháp tắc?! Người là Chư thần?!

Cũng khó trách Mông Kỳ kinh ngạc, dù sao ông ta cũng là ngôi thiên trông coi trong từ đường, vài thập niên qua không quá quan tâm tiếp xúc với thế giới bên ngoài, chỉ làm hết phận sự, cho nên không rõ ràng về bối cảnh của Dương Thần.

- Yên tâm, mối lửa này không nhất định phải phóng, dùng Không gian pháp tắc để hủy diệt từ đường của các người, vậy cũng quá thuận tiện cho đám các người âm ức tôi.

Dương Thần không chế được Không gian pháp tắc, rốt cục có thể bay lên trời, bốn phía không gian bắt đầu tiến hành nhay cảm cảm nhận, lực lượng khó có thể dùng lời diễn tả được, bắt đầu tràn ngập lưu chuyển.

- Từ đường tôi muốn giữ lại để đốt, nhưng căn nhà này, tôi không nhất định sẽ đốt.

Dương Thần trôi nổi trong khoảng không, tay phải nhẹ nhàng hướng tới một hai tòa nhà lầu phía trước,

- Không gian chỉ nhận...

Một đạo lực lượng không gian được hình thành lên, lấy uy thế không thể ngăn cản, tà tà cắt hai tầng lầu thành hai nửa!

Ầm ầm!

Căn nhà trong nháy mắt sụp xuống, nát vụn, một đám bụi đất lớn ầm ầm bay lên.

Tuy Không gian pháp tắc của Dương Thần kém xa so với của Athena, thậm chí có sự chênh lệch lớn so với mấy người Poseidon, Apollo, những đối phó với một Hóa Thần Kỳ vẫn không mấy lao lực.

Lúc trước Dương Thần dựa vào Chân khí Tiên Thiên còn hơn Ares, là bởi vì tổ chất của bản thân cùng Không gian pháp tắc vốn không chiếm hoàn cảnh xấu nào, chính là dựa vào Chân khí Tiên Thiên để đánh vỡ trường mâu mà Ares phong tỏa.

Hiện giờ Mông Kỳ tuy rằng có được Chân nguyên Hóa Thần Kỳ, nhưng thân thể Dương Thần sẽ không chút e ngại, Không gian pháp tắc cho dù không tổn thương Mông Kỳ, nhưng phá hủy một vài căn nhà tuyệt đối không là vấn đề.

- Không gian băng tháp!

Lại một căn nhà tinh xảo của Mông gia bị Không gian băng tháp hoàn

toàn đánh sập, Dương Thần chỉ là nhẹ nhàng băng quơ ra lệnh một tiếng.

Mặt Mông Kỳ đỏ bừng lên, không nhịn được nữa, cứ tiếp tục như vậy, Dương Thần nhất định sẽ phá hủy toàn bộ Mông gia!

- Nghiệp chướng!

Mông Kỳ hét lớn một tiếng, Chân nguyên lực kiên cố bao trùm xung quanh cuồng mãnh tấn công về phía Dương Thần!

Dương Thần thử đánh ra một đạo trận tuyến Không gian, nhưng quả nhiên không ngoài dự đoán – bị Chân nguyên lực công phá, dù sao Không gian pháp tắc của Dương Thần còn không thể làm được mấy trăm tới mấy ngàn, thậm chí hơn vạn Không gian song song.

- Chỉ là Không gian pháp tắc hèn mọn! Không đủ nhắc đến!

Lòng tin của Mông Kỳ tăng mạnh, lại một trận loạn quyền hướng về phía Dương Thần.

Dương Thần không ngờ hắc hắc cười nói:

- Tiến công quấy nhiễu của ông, đánh tôi hơn vạn quyền thì ông đây cũng không nhú mày lấy một cái, ông càng đánh, tốc độ động thủ hủy nhà của tôi càng nhanh!

Mông Kỳ trong nháy mắt đánh ra hơn trăm quyền, rốt cục phát hiện, Dương Thần nói rất đúng!

Năm đám của mình vẫn không thể tạo thành tổn thương đối với Dương Thần, thậm chí không có chút ảnh hưởng đến động tác của hắn. Mà Dương Thần căn bản không để ý tới mình, tiếp tục dùng Không gian pháp tắc để đánh những căn nhà thành mảnh nhỏ, tiếng âm thanh sụp đổ không dứt bên tai!

- Lão già, ông là muốn tôi san bằng toàn bộ đại viện Mông gia? Hay là muốn tôi thiêu hủy từ đường các người?

Dương Thần đưa ra một lựa chọn khiến Mông Kỳ ghen khuất.

Mông Kỳ giật mình, lui về sau một khoảng, sắc mặt âm tình bất định, ngực khó thở, nếu không có tu vi cao thâm, hắn đã phun ra một búng máu rồi!

Nhìn cảnh khu nhà Mông gia tan hoang tiêu điều, Mông Kỳ cảm thấy hổ thẹn, vô cùng khuất nhục đối với liệt tổ liệt tông!

Dương Thần nhìn ở trong mắt, trong lòng trộm mừng, nếu không phải bây giờ mình có chút khó khăn khi giết ông ta, thì làm sao có thể chơi đùa như này.

Kỳ thật Không gian pháp tắc của mình, đâu cần san bằng từng căn phòng, nhiều nhất hai ba cái Không gian băng tháp là có thể san bằng toàn bộ kiến trúc dưới mặt đất rồi. Nhưng càng phá hủy như vậy, càng tra tấn tâm thần người của Mông gia.

- Đê tiện vô sỉ!

Mông Kỳ sau khi chửi một câu, thân ảnh chợt lóe lên, xông vào trong từ

đường!

Dương Thần buồn bực, người này trốn vào trong làm gì, chờ mình một mối lửa đốt chung? Tâm không khỏi sinh ra tò mò đi theo vào trong.

Đi vào trong từ đường, chỉ thấy Mông Kỳ đứng trước một đồng lớn linh vị không đếm được, cung kính hành lễ quỳ lạy với liệt tổ liệt tông phía trên.

Từ bài vị ở phía trên, có thể thấy lịch sử của Mông gia so với Dương gia chỉ có thể nhiều hơn chứ không ít hơn.

- Liệt tổ liệt tông trên trời! Vãn bối Mông Kỳ bất tài hôm nay gặp hạng người ác độc, tạm thời xin đưa bài vị của tổ tông cùng linh bảo trấn trạch ra khỏi nơi này...

Dương Thần vừa nghe đến bốn chữ ‘Linh bảo trấn trạch’, tim đập mạnh một nhịp, ánh mắt lập tức nhìn lên đồ trang trí màu vàng kim ở trên miếu thờ.

Nơi đó, rõ ràng là bày một cái hộp gấm tinh xảo vân hồng!

Lòng Dương Thần khẽ động, không đợi Mông Kỳ theo khuôn phép nói chuyện xong với bài vị tổ tiên, đã dùng Không gian di chuyển, hiện ra bên cạnh điện thờ, đưa hộp gấm kia vào nhả Không gian!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1386

Gây Họa

Mông Kỳ đang chuẩn bị đập đầu với các lão tổ tông suýt thì ngất đi, nhìn Dương Thần đang đắc ý cười tủm tỉm dào dạt ở nơi đó, ông ta hét lên điên cuồng!

- Súc sinh!! Trả linh bảo gia tộc lại cho ta!

Mỗi một nhiệm kỳ Hộ Đường trưởng lão, ngoài chăm sóc bài vị của tổ tông ra, còn có một chức trách trọng đại khác là bảo vệ linh bảo trấn trạch này.

Xuất phát từ lòng tôn kính đối với tổ tông và linh bảo, Mông Kỳ mới quỳ lạy như vậy, không ngờ lại bị Dương Thần thừa cơ.

Cũng là ông ta không thể ngờ được, đường đường là Đại thiếu gia Dương gia, không ngờ lại có thể làm ra hành vi cường đạo không biết xấu hổ này!

Dương Thần khoan thai cười tà nói:

- Ông già, ông ngốc à, còn bảo bồi gì thì nói ra xem. Ông nói đây là cái gì mà linh bảo trấn trạch, tôi có thể không lấy sao?

- Hơn nữa, toàn bộ nhà các người đều bị tôi hủy rồi, sao có thể tha cho bảo bồi chứ? Tôi cũng không phải loại ngu xuẩn, loại chuyện đoạt đồ người ta thích tôi khá thích làm!

- Người... Dương gia mấy đời trung lương, sao có thể sinh ra nghiệp chương như người! Người quả thực không bằng cảm thú! Bản thủ không ai bằng!

Mông Kỳ cũng không biết phải mắng như thế nào mới được.

Dương Thần không vui,

- Người phụ nữ của tôi mắng tôi không bằng cảm thú thì thôi đi, lão già như ông tôi chưa động đến, ông dựa vào cái gì mắng tôi không bằng cảm thú?

- Người...

Mông Kỳ tức giận đến nghẹn lời, nghiến răng nói:

- Cuối cùng người có trả linh bảo lại cho ta không?

- Linh bảo? Linh bảo gì? Tôi không biết nha.

Dương Thần bắt đầu chơi xấu, dù sao da mặt dày cũng thành quen rồi.

Ánh mắt Mông Kỳ lộ ra vẻ tàn nhẫn, tựa hồ đã hạ quyết tâm chuyện gì, ai oán liếc mắt nhìn Dương Thần một cái, tay áo bào màu tro vung lên, khoanh tay nói:

- Hay cho Dương Thần người, người nghe cho rõ ràng! Những chuyện hôm nay người làm, chắc chắn Mông gia sẽ hoàn trả gấp trăm lần! Ai cũng

không bảo vệ được người!!

Nói xong, Mông Kỳ dùng chân nguyên cuốn hết bài vị của tổ tông đi, để vào trong một cái rương bằng gỗ lim, sau đó nâng lên phóng đi.

Ông ta không thể động thủ với Dương Thần ở trong từ đường, đây đối với ông ta mà nói chính là bất kính với tổ tông.

Hơn nữa, ông ta biết dù cho mình có mạnh hơn nữa, thì cũng sẽ không làm gì được Dương Thần.

Ý của Mông Kỳ nhất định là sẽ đi tìm viện binh để trả thù, Dương Thần tuy lo lắng sẽ dẫn đến nhân vật gì gây phiền phức, nhưng trước mắt vẫn là phá hỏng căn nhà này, để thực hiện lời mình đã nói ra, thật sự là ‘Làm việc tốt thường gian nan’ mà!

Đối thủ Hóa Thần Kỳ đi rồi, Dương Thần cũng sẽ không tiếp tục không biết xấu hổ dùng Không gian pháp tắc để hủy căn nhà, dù sao mục đích cũng đã đạt tới rồi.

Dương Thần nhanh nhẹn đem nến và dầu vừng vẩy vào màn che lớn và bức rèm, rất nhanh, những cây gỗ làm xà ngang đã bắt đầu cháy.

Từ đường này kết cấu tạo nên đều là gỗ, sau khi bốc cháy, rất dễ hình thành ngọn lửa hùng hực.

Xa xa, từ bãi đỗ xe lớn bên ngoài đại viện Mông gia nhìn lại, đã là một mảnh ánh lửa, khói đặc cuộn cuộn.

Mông Khai Nguyên cùng đệ tử Mông gia và các bang chúng Hoa Nam bang, mắt toàn ánh lửa, đều lộ ra vẻ phẫn nộ oán giận.

Vừa rồi bọn họ đã nghe thấy âm thanh đồ sộ kịch liệt từ bên trong truyền tới, nhưng ai cũng không dám tùy tiện tiến vào. Không bao lâu sau, ngọn lửa bắt đầu cháy lên.

- Cha, Trưởng lão Mông Kỳ, không thể ngăn được sao?

Mông Khuyết không thể tin được hỏi.

Mông Khai Nguyên trầm mặt, thấp giọng nói:

- Nhất định là tiểu tử kia gian lận, tu vi võ đạo của Trưởng lão đã sắp đạt đến trình độ tuyệt vời, nhân vật tu hành đặc đạo, sao có thể không đánh lại tiểu tử kia?

Bởi vì hiện trường hỗn loạn, các bang chúng ở phía sau cũng không nghe rõ hai cha con họ đang nói cái gì.

Lúc này, Mông Kỳ một thân áo bào tro tây nâng một thùng gỗ lim lớn, bước chân như gió trong nháy mắt đã tới trước mặt đám người Mông Khai Nguyên.

Phần lớn những người ở đây đều không biết lão nhân này là ai, toàn bộ trong nháy mắt yên tĩnh lại, kinh ngạc nhìn Mông Kỳ một tay ôm thùng lớn.

- Mông Khai Nguyên, việc hôm nay, lão phu muốn thông báo sư trưởng trong môn, cùng Dương gia không chết không chừng! Bài vị tổ tông này, người nhất định phải bảo quản tốt! Tìm một nơi phong thủy bảo địa để thờ

cúng.

Dứt lời, Mông Kỳ nhẹ nhàng phóng thùng gỗ lim xuống mặt đất.

Mông Khai Nguyên vừa nghe, thâm nghĩ chẳng lẽ Trưởng lão Mông Kỳ thực sự đánh không lại tiểu tử kia? Nhưng không dám hỏi nhiều, khom lưng xác nhận.

Mông Kỳ quay đầu lại, ngọn lửa hung hăng tràn ngập trong mắt, lấp mình một cái, biến mất không thấy bóng dáng.

Bang chúng Hoa Nam bang đều tưởng rằng mình gặp quỷ, nhưng chiếc thùng xác thực vẫn tồn tại trên mặt đất.

- Ông nội, Trưởng lão nói ‘Sự trường trong môn’ là có ý gì?

Mông Nguyệt nghe ra một chút nội dung chủ yếu, mắt lộ ra vẻ kỳ dị hỏi.

Mông Khai Nguyên ít có được vẻ mặt không hồn không giận trừng mắt liếc cháu gái một cái,

- Chuyện không nên hỏi, đừng hỏi nhiều! Chuyện nếu cháu nên biết, ông nội tự nhiên sẽ nói cho cháu biết!

Mông Nguyệt có chút ủy khuất ‘A’ một tiếng, cúi đầu, nhưng trên khuôn mặt kiều mỹ lại tràn ngập các loại tâm tư phức tạp.

- Cha, làm sao bây giờ, Dương Thần kia có thể giết ra không?

Mông Khâm suốt từ đầu không dám lên tiếng, lo lắng hỏi.

Mông Khai Nguyên vài phần khinh thường nhìn đứa con út,

- Sao, Sở trưởng Sở Bảo vệ môi trường sợ rồi?

- Cha... người, người đừng cười ngạo con nữa, con cũng là lo lắng cho an nguy của mọi người mà.

Bản thân Mông Khâm cũng không tin vào lời nói dối của mình.

Mông Khai Nguyên hừ lạnh một tiếng,

- Vợ tốt, con trai tốt của anh, thật sự có thể khiến Mông gia chúng ta vinh quang rồi... Đều có thể chủ động khiêu chiến với Dương gia, bước tiếp theo không phải các người định công chiếm Yến Kinh à?

Mông Khâm sợ tới mức nhũn cả chân, ‘Phịch’ quỳ rạp xuống đất, cầu xin nói:

- Cha! Con thật sự không biết việc này! Đều là Trương Linh và Mông Triết Tân làm sau lưng con...

Trương Linh vừa rồi còn khóc rống vì cha mình, lúc này cũng bất chấp, thấy Mông Khâm quỳ xuống như vậy thì cũng vội vã quỳ xuống.

Mông Triết Tân chỉ sợ ông nội khởi binh vấn tội, không dám do dự nhiều cũng quỳ xuống đấy, lạnh run.

- Quỳ, quỳ, quỳ! Các người chỉ biết có quỳ! Tiểu tử Dương gia cũng dám đơn thương độc mã xông vào từ đường Mông gia, ngay cả từ đường cũng đốt rồi! Các người lại chỉ biết quỳ xuống!

- Nếu không niệm tình người mẹ quá cố của các người, ta đây ngay bây giờ nhất định sẽ bắn chết đứa con bất hiếu này! Còn cả Trương Linh, Triết

Tân, các người nghe cho rõ! Từ nay về sau, còn có nửa điểm khiến ta khó coi, thì đừng trách Mông Khai Nguyên này không nói đến tình thân!

Mông Khai Nguyên chửi rửa một trận, khiến cho mọi người lặng ngắt như tờ, không dám ngẩng đầu. Nhưng đa phần đều rõ ràng, lần này, Trương Linh và Mông Triết Tân sẽ không bị trừng phạt.

Làm con trai cả của Mông Khâm, Mông Triết Long cũng đen cả mặt, cha và em trai quỳ trước mặt mọi người, gã làm Đường chủ Hắc Mộc Đường cũng không dám ngẩng đầu, đối với người cha và em trai này, càng không có sắc mặt gì tốt.

- Ông nội, Dương Thần kia sao lại không thấy động tĩnh gì nữa, đi rồi sao?

Mông Nguyệt tò mò hỏi.

Mông Khai Nguyên thở ra một hơi,

- Còn có thể ở lại ăn khuya nữa sao? Tiểu tử này cũng thật được việc, cái gì cũng không để ý, phóng hỏa xong liền đi, hừ! Chờ xem, Dương gia chỉ cần không biến mất trên đời này, sớm muộn gì cũng có thể bắt được hắn, đến lúc đó có hắn chịu!

Mông Khai Nguyên không biết chính là, Dương đại vô lại lúc này không chỉ đốt từ đường nhà ông ta, mà ngay cả linh bảo trấn trạch cũng không biết xấu hổ cướp mất. Chỉ là Mông Kỳ không tiện nói ra, như vậy quá mất mặt Hộ Đường Trưởng lão ông ta rồi!

Bang chúng Hoa Nam bang ở bên ngoài nhìn ánh lửa than thờ, mà ở trong đại viện, Dương Thần lại tâm sinh cảnh giác thấy được Tuyệt Kiếm đạo nhân, đạo sĩ mũi trâu đã lâu không gặp.

Làm một sứ giả Hồng Mông, Tuyệt Kiếm đạo nhân lưng đeo phi kiếm nhận thấy được động tĩnh của Không gian pháp tắc liền chạy tới nơi này, khi đến nơi, từ đường Mông gia cháy đèn sáng sủa.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Tuyệt Kiếm đạo nhân rất khó coi, nhíu mày nhìn Dương Thần,

- Người vì sao phải làm vậy với Mông gia?

Dương Thần lười giải thích nhiều,

- Tóm lại là người của Mông gia chọc tới ta trước, hơn nữa cũng là bởi vì Trưởng lão Hóa Thần Kỳ của Mông gia, ta mới giải phong, đây không tính là vi phạm minh ước chứ.

- Người gây ra họa rồi.

Tuyệt Kiếm đạo nhân cũng không muốn hiểu nhiều về tình hình thực tế, trầm giọng nói:

- Mông gia mặc dù là gia tộc thế tục, nhưng lại dựa vào chỗ dựa vững chắc phía sau, không đơn giản như người suy nghĩ đâu!

Dương Thần sừng sốt, càng cảm thấy quái dị,

- Người nói như vậy, hình như rất khủng bố? Tu sĩ Hóa Thần Kỳ trở lên

của Hoa Hạ, không phải đều bị nhét vào Hồng môn sao? Làm sứ giả Hồng môn, người còn cảm thấy thế lực gì khủng bố?

Tuyệt Kiếm đạo nhân bùi ngùi thở dài,

- Trên thực tế, bản đạo cũng không quá rõ ràng, đây là lần đầu tiên bản đạo đảm nhiệm sứ giả Hồng Môn, trước kia vẫn không màng đến thế tục.

- Trước khi ra đây, giám sát sử đại nhân quản lý chúng ta từng cố ý đề cập qua, bên trong thế tục, Môn gia cũng là một trong những gia tộc đặc thù, không được quấy rầy tu sĩ Hóa Thần Kỳ trở lên của Môn gia, bằng không sẽ vì Hồng Môn đưa tới mầm tai vạ.

- Bên trong cấp bậc thâm nghiêm của Hồng môn, có một số là thượng tầng, hoặc là những nhân vật lớn mới hiểu về bí văn đó, tu sĩ Hồng Môn bình thường như chúng tôi không thể nào biết được...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1387

Cô Gái Của Bóng Đêm

Dương Thần cười khở trong lòng, nói như vậy chính mình dường như bày ra chuyện lớn rồi,

- Tôi hiện tại cũng phóng rồi, người cũng đánh rồi, thù cũng đã kết rồi, binh tới tướng đỡ, thật sự đánh không lại thì bỏ chạy, đến lúc đó rồi nói.

Nói xong, Dương Thần liền muốn quay người rời đi, tâm trạng lớn của hắn không còn đi buồn lo vô cớ.

Mặt Tuyết Kiếm đạo nhân hiện lên tia nghi ngờ, vừa rồi khi anh ta đuổi tới thì phát hiện, Dương Thường dường như không còn khả năng cảm nhận như trước, cái loại tu vi bá đạo.

Ánh mắt lưu chuyển, Tuyết Kiếm đạo nhân tràn ra một đạo thần thức, đi tới điều tra người Dương Thần.

Nhưng vừa mới tiếp xúc với Dương Thần, một cỗ chân nguyên vô cùng hung tàn từ đan điền của Dương Thần trào ra, thôn tính thần hồn của Tuyết Kiếm đạo nhân!

Tuyết Kiếm đạo nhân cuống quýt thu hồi thần thức, một thân toát ra mồ hôi lạnh, hoảng sợ nói:

- Người... người cố ý che dấu tu vi của mình, là muốn sắp đặt để hại bản đạo sao?

Dương Thần quay đầu lại trêu chọc nói:

- Người đều cảm nhận được tu vi của ta rồi, người nghĩ rằng ta muốn hại người mà phải che dấu tu vi sao?

Tuyết Kiếm sững sốt, đúng là có chuyện như vậy, nhưng lại không biết Dương Thần đột nhiên mạnh lên bao nhiêu tu vi thì vô cùng hoảng sợ, tiểu tử này rốt cuộc là tu luyện như nào?

Nói thật, nếu không có sự chênh lệch tu vi quá lớn, Tuyết Kiếm thật sự hận không thể chém giết đoạt công pháp của hắn.

Nhưng anh ta không biết, trong lòng Dương Thần vô cùng buồn bực, tình huống hiện tại của chính mình chính là một ngọn núi vàng trước mắt nhưng lại không biết sử dụng như nào, thật sự là tức chết người.

Lắc lắc đầu, Dương Thần thả người nhún lên mấy cái, liền biến mất dưới bầu trời đêm. Xe vận tải đã báo hỏng rồi, hắn phải lái xe của mình để quay về Trung Hải.

Tuyết Kiếm đạo nhân đứng lặng bên ngoài từ đường đang thiêu đốt, lòng sinh nghi hoặc, nếu Dương Thần có tu vi hùng hậu như vậy, thì tu sĩ Mông gia kia sao có thể còn sống? Hơn nữa, vì sao Dương Thần muốn dùng Không

gian pháp tắc để chiến đấu?

Dưới tình huống trăm thứ không được kỳ giải, Tuyệt Kiếm đạo nhân chỉ có thể rời đi, anh ta còn phải trở về thế giới huyền ảo, báo cáo lại tình huống đặc thù lần này với giám sát sử Hồng Mông.

...

Rạng sáng, trong phòng tổng thống khách sạn năm sao Hilton ở tỉnh Giang.

Từ nơi này nhìn xuống ngọn đèn của thành phố, giống như bầu trời đầy sao, một con đường uốn lượn giống như dây ngân hà, những chiếc xe thừa thốt lưu động trong đêm khuya.

Dựa vào cửa sổ sát đất, một chiếc bàn công tác rộng lớn, bên cạnh chiếc đèn phong cách Châu Âu, một cô gái đang lẳng lẳng đặt bút viết lên văn kiện.

Ông tay áo tuyết trắng, khoác một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, tóc đen xõa trên vai, buông xuống tới tận dưới hông, bàn tay trắng nõn tao nhã nâng má.

Khuôn mặt hoàn mỹ có chút quá đáng nghiêng nghiêng, vẻ mặt thần nhiên lộ ra chút u sầu không đổi, tăng thêm vài phần khí chất lãnh diễm.

Đã là một giờ sáng của ngày hôm sau, nhưng cô không có chút ý nghĩ sẽ đi nghỉ ngơi, vẫn như cũ không biết mệt mỏi lật xem những chữ cái dày đặc trên giấy.

Lúc này, một cô gái dáng dấp thiếu phụ tướng mạo uyển chuyển, dáng người thướt tha, khoác áo khoác màu đen, bụng tới một ly cà phê nóng hằm hập, lẳng lẳng đặt lên bàn.

- Chủ tịch, đã khuya rồi, còn chưa đi nghỉ sao?

Triệu Hồng Yên thân thiết hỏi.

Cô vốn ở trong nhà ăn tết, nhưng Lâm Nhượng Khê đột nhiên trở về, hơn nữa còn sấm rền gió cuốn đến tỉnh khác khảo sát, cô là tân Bộ trưởng Bộ Quan hệ xã hội, là lính hầu, tự nhiên phải đi theo.

Hơn nữa bởi vì Lâm Nhượng Khê lúc trước không sắp xếp trợ lý, cô đã từng làm trợ lý nay tự nhiên thành trợ lý lâm thời.

Phòng tổng thống của khách sạn rất lớn, có bốn chiếc giường, cô có may mắn được ở cùng một phòng với Lâm Nhượng Khê, tiện cho việc truyền đạt mệnh lệnh xuống cấp dưới.

Hai ngày ra ngoài này đều tràn ngập nghi hoặc, Triệu Hồng Yên không rõ, sao Lâm Nhượng Khê lại đột nhiên quay về từ Yên Kinh, là có mâu thuẫn gì với Dương Thần sao? Nếu thế thì lần mâu thuẫn này cũng quá lợi hại đi.

Lâm Nhượng Khê ngẩng đầu, vẻ mặt thần nhiên cười cười,

- Không có việc gì, Hồng Yên không cần phải để ý, đi ngủ trước đi.

- Cấp trên cũng chưa ngủ, ở đây xem tài liệu, một trợ lý như em sao dám ngủ trước.

Triệu Hồng Yến cười nói.

- Không sao, chị cho em đi.

Lâm Nhược Khê lấy tách cà phê qua, nhấp một hơi, có chút đắng.

Triệu Hồng Yến nhăn mặt nói:

- Chủ tịch, chị tiếp tục như vậy thì không được, chị đã sắp ba ngày không ngủ rồi, chúng ta cũng không cần phải đặc biệt đẩy nhanh tiến độ, chị vì sao lại nhất định không chịu đi nghỉ?

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng mân mê môi đỏ mọng, trên thực tế cô không nhất định phải ngủ, chỉ cần vận công là có thể tiêu trừ mệt nhọc. Nhưng không ngủ như vậy, vẫn sẽ có cảm giác không thoải mái, không phải người mệt, mà là tâm mệt.

Buông tách cà phê, Lâm Nhược Khê kéo kéo áo khoác trên vai, từ từ đứng dậy, xoay người đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn thành phố yên lặng bên ngoài.

Triệu Hồng Yến đứng phía sau, nhìn bóng dáng xinh đẹp trước mắt đứng trước cửa sổ, không biết vì cái gì, cảm thấy có chút cô lạnh, tang thương.

- Hồng Yến, nếu chị nói, chị là sợ nằm mơ nên mới không dám ngủ... Em có tin không?

Lâm Nhược Khê cúi đầu, cười tự giễu.

Triệu Hồng Yến sùng sốt, nghĩ nghĩ nói:

- Là ác mộng sao? Lâm tổng, có phải là tâm tình không tốt mới như vậy?

Lâm Nhược Khê lắc đầu,

- Chị cũng không biết, chị chỉ biết, lúc này bảo chị đi ngủ, chị làm không được.

Triệu Hồng Yến cắn chặt răng, quyết định lên tiếng nói:

- Lâm Tổng, thứ cho em nói thẳng, nếu như là bởi vì mâu thuẫn giữa hai vợ chồng, như vậy sẽ rất đáng thương. Em cảm thấy vấn đề có lớn hơn nữa cũng nên thừa nhận công bố, không nên lựa chọn trốn tránh, như vậy chỉ có thể khiến tâm bệnh càng ngày càng nặng.

Nói xong những lời này, Triệu Hồng Yến cũng cảm thấy tim mình đập vô cùng nhanh, lo lắng không yên.

Nhưng mà, mặc kệ là Dương Thần cũng tốt, Lâm Nhược Khê cũng được, một người là người đàn ông cô mê thích, một người là ân nhân cũng là cấp trên cô ngưỡng mộ, cô không hy vọng họ sống không thoải mái.

Lâm Nhược Khê hồ hững xoay người lại, nhìn Triệu Hồng Yến thật sâu, đột nhiên hỏi,

- Em cùng anh ta... lên giường chưa?

- A?

Triệu Hồng Yến cảm thấy toàn bộ ánh sáng vậy khốn tiêu tan, nghi ngờ mình nghe nhầm, khuôn mặt giống như quả táo sắp ra nước, chân tay luống cuống đứng tại chỗ, cũng không biết trả lời như nào.

Nhìn thấy biểu tình của Triệu Hồng Yên như vậy, bộ dáng bị nói trúng tim đen, Lâm Nhược Khê từ trong mắt đã đọc ra đáp án.

- Câu hỏi của chị quá thừa thãi phải không, em vẫn luôn có tình cảm với anh ta, chị sớm đã nhìn ra rồi. Anh ta cũng không phải chính nhân quân tử gì, mỹ nữ như em, anh ta có lên giường với em chị cũng thấy rất bình thường.

- Không không...

Triệu Hồng Yên nóng nảy, gấp đến độ nước mắt đều muốn chảy ra,

- Chủ tịch Lâm! Chị... chị nghe em giải thích! Đây đều là lỗi của em! Là em đêm hôm đó quá đau khổ, anh ấy không đành lòng cự tuyệt em nên mới... Em... em chỉ có một lần đó là phản bội chị!

- Nhưng em tuyệt đối không có ý nghĩ gì khác, em biết anh ấy không phải người đàn ông mà người đã từng kết hôn như em có thể leo lên, em không xứng, em... em thật sự...

Triệu Hồng Yên nói năng lộn xộn, không biết phải giải thích như nào mới có thể rửa sạch kinh hoàng trong lòng.

Lâm Nhược Khê bỗng như nghe được chuyện gì đặc biệt thú vị, dung nhan như tuyết liền lộ ra một chút tiểu ý.

- Không đành lòng cự tuyệt... Không đành lòng... A...

Mắt Lâm Nhược Khê hiện lên một đoạn hồi ức, hé miệng cười nói:

- Hồng Yên, em không cần kích động, chị không có ý trách em, anh ta vốn có rất nhiều phụ nữ, chị sớm đã quen rồi.

- Được em nhắc như vậy, chị thật ra lại nhớ tới, dường như lúc trước chị cùng anh ta kết hôn, anh ta cũng là không nỡ cự tuyệt mới đồng ý...

Triệu Hồng Yên ngây dại, cô tự nhiên không tưởng tượng được, Lâm Nhược Khê lúc trước dùng nhảy lầu tìm chết để uy hiếp Dương Thần lấy cô, mặc cho là hôn nhân theo hiệp ước.

Lâm Nhược Khê sau đó mới dần dần suy nghĩ cẩn thận, ngày đó Dương Thần đều không phải là thật sự để ý sống chết của cô, hẳn không phải là loại đàn ông biết thương hoa tiếc ngọc. Mà là vì ánh mắt và dung mạo của cô quá giống Mười Bảy, vì vậy mới có thể khiến người đàn ông này không đành lòng cự tuyệt.

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau khi hai người đã thật sự có cảm tình.

Lẳng lẳng nhắm mắt một lát, thời điểm Lâm Nhược Khê mở mắt ra, mắt đã lộ ra một chút kiên quyết khác thường, nói với Triệu Hồng Yên:

- Em, tin chị không?

Triệu Hồng Yên xoa xoa nước mắt, không chút do dự gật đầu.

- Vì sao?

- Em không biết, nhưng em vẫn bằng lòng tin tưởng, quyết sách của Lâm Tổng vĩnh viễn đều đúng đắn.

Triệu Hồng Yên thành khẩn nói.

Lâm Nhược Khê mỉm cười, đưa tay chỉ chỉ lên bàn làm việc, một phần văn kiện đã đóng dấu,

- Em cầm lên nhìn đi, chấp hành một cách tỉ mỉ, thông báo, em đi làm.

Triệu Hồng Yến thật cẩn thận cầm lấy văn kiện phía trước, vừa mở ra nhìn, mặt cười đột nhiên trắng bệch.

- Lâm Tổng... Chị... Chị đây là... vì sao?

- Em đã nói, sẽ tin tưởng vô điều kiện. Cho nên, chỉ cần theo đó mà làm.

Lâm Nhược Khê không muốn giải thích, yên lặng xoay người, nhìn bầu trời đêm của thành phố, buồn bã xuất thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1388

Chị Dâu

Đốt xong từ đường Mông gia, Dương Thần tâm tình thoải mái, lái xe cả đêm quay về Trung Hải, tắm nước ấm sạch sẽ sau đó đi vào phòng của Mạc Thiển Ny làm âm ỉ một hồi tới nửa đêm rồi mới thỏa mãn đi ngủ.

Sáng sớm hôm say, Mạc Thiển Ny hai gò má hồng hồng đi làm bữa sáng, mà Dương Thần thì có chút bất đắc dĩ nhận điện thoại do Dương Công Minh gọi tới.

- Chuyện tốt cháu làm, đã nghĩ làm thế nào để dọn dẹp chưa?

Lời nói của Dương Công Minh không giận cũng không vui, rất là bình thản.

Dương Thần nhúc nhủ,

- Ông nội, không phải ông sợ chứ.

- Hừ.

Dương Công Minh không cho là đúng nói:

- Tôi hôm qua, Thủ trưởng số 1 gọi ta đến nói chuyện, ta đã lâu rồi không hỏi đến chuyện này, cũng phải năm sáu năm rồi chưa đến phòng làm việc của ông ấy. Vậy mà lần này, lại bị tiểu tử thối cháu làm liên lụy.

- Số 1? Chuyện này ông ta cũng quản sao

Dương Thần sửng sốt, nhớ đến đến vị lão đại Hoa Hạ thường xuyên lộ diện ở tin tức, đoán chừng nhân dân cả nước đều quen thuộc, nhưng bản thân lúc trước ở Yên Kinh cũng chưa từng được tiếp xúc, là một người nhìn có vẻ rất hòa ái. Bây giờ nghĩ lại, Lã Vọng buông câu cá có thể ngự trị phía trên tứ đại gia tộc, quả thật có chút thần bí.

Vốn tưởng là để tránh cho tứ đại gia tộc tranh chấp, cho nên Số 1 cơ hồ không nhúng tay vào chuyện gì, xem ra mình đã hiểu sai rồi.

- Số 1 có thể chủ động gọi tới hỏi chuyện, chắc chắn là chuyện quan trọng liên quan đến đất nước. Sự việc liên quan đến Mông gia, hơn nữa từ đường Mông gia đều bị cháu hủy, chuyện này là chuyện khó có thể bình ổn lại.

- Mông gia không phải là viên phấn dễ nắm, nó là cây gậy sắt thép, rất khó gặm. Cháu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, là cháu cũng tốt, người phụ nữ của cháu cũng được, tóm lại là phải tự chịu trách nhiệm, đừng để liên lụy đến những người khác trong Dương gia.

Dương Thần không khỏi bẽ tắc cười:

- Ông nội, ông đúng là không nói tình cảm, cháu tốt xấu gì cũng là người thừa kế của ông, sao ông lại phải sạch quan hệ với cháu như thế?

- Cháu còn dám nói? Lúc cháu đi đốt từ đường Mông gia có nói với ta

không?

Dương Công Minh vài phần giận dữ nói.

Dương Thần nhất thời không còn sức lực, bản thân quả thật là tiền trạm hậu tải, nhưng ai bảo người ta đập vào mặt mình chứ.

Dứt khoát hung hăng quyết định,

- Được rồi, ông liền công bố với bên ngoài, chuyện này không liên quan đến Dương gia, cháu tự ý đối đầu với Mông gia, không phải chỉ là có bối cảnh thâm sâu một chút sao, đánh không lại thì chạy!

Dương Công Minh bỗng nhiên ha hả cười,

- Không cần cháu nói, ta đã nói với Thủ trưởng Số 1 rồi, việc này lão nhân ta hoàn toàn không biết, đều là tiểu tử thời cháu làm ra, oan có đầu nợ có chủ. Mông gia nếu thật sự dám làm nhiều loạn sự thanh tịnh của Dương gia, lão nhân ta đây liền không ngồi yên.

- Cháu cũng... đừng có cả ngày nghĩ đánh đánh giết giết, có những thời điểm, ai đúng ai sai không quan trọng, cháu phải nhìn rõ bản chất của sự việc là cái gì.

Dương Thần nhú mày,

- Có ý gì?

Nhưng Dương Công Minh cũng không giải thích thì đã cúp máy.

Dương Thần hùng hổ ném điện thoại xuống, ông lão này lúc nào cũng thích nói nửa vời, còn để mình suy nghĩ nốt, thật sự là không phúc hậu mà.

Sau khi rời giường rửa mặt, mặc quần áo tử tế, Dương Thần nhớ tới cái thứ linh bảo trấn trạch cướp được ở từ đường Mông gia.

Lấy một hộp gấm đỏ từ trong nhẫn Không gian ra, Dương Thần tùy tay xóc lên, thứ đồ lộ ra từ bên trong khiến Dương Thần đều cảm thấy mình là không phải hoa mắt.

Một thứ chất liệu gỗ nhìn không biết là cái gì, toàn thân đen xì, nhìn giống như than đá, lại giống như tảng đá, nặng trĩu, hình tròn to như trứng chim khiến Dương Thần há hốc mồm.

- Thứ chó má gì thế này.

Dương Thần nghĩ chẳng lẽ lại là pháp bảo gì đó? Chỉ là tu vi của mình bị đóng nên không phát hiện ra được?

Nhưng Dương Thần thật sự không thể tưởng tượng được pháp bảo có thể như vậy, đoán phân nửa là vật kỷ niệm đặc biệt của Mông gia, vì thế tạm thời không nghĩ nhiều lắm, bỏ lại vào nhẫn Không gian.

Khi đi xuống lầu, thấy cái miệng nhỏ nhắn của Lam Lam đã phình to lên, bay bổng ăn điểm tâm, Mặc Quyên ở bên cạnh khuyên bà cô nhỏ uống ngụm sữa, cái cổ nhỏ như vậy sao có thể chứa nhiều thứ như vậy chứ, quả thật không thể tưởng tượng.

Làm cho Dương Thần có chút ngoài ý muốn chính là, An Tâm và Tiêu Chỉ Tình sáng sớm đã đến đây ăn sáng, đang cười nói với nhau.

- Sao các em sáng sớm đã ở đây rồi.

Dương Thần cười cười đưa tay xoa xoa mặt hai cô gái.

An Tâm cau mũi ngọc,

- Đã hứa với Lam Lam đi công viên trò chơi rồi, đương nhiên phải giữ lời. Máy ngày nữa nhà trẻ khai giảng rồi, đến lúc đó không còn nhiều thời gian như bây giờ.

Dương Thần nhìn về phía bé mập, người ở phía sau cũng gật đầu một cái.

- Ông xã, anh cũng đi nhé, đông người đi mới vui.

Tiêu Chỉ Tinh đề nghị nói.

Dương Thần vỗ ngực nói:

- Nói thừa, con gái và người phụ nữ của anh đi công viên trò chơi, lớn lớn nhỏ nhỏ đều là mỹ nữ, anh không đi sao có thể yên tâm, nhỡ như bị người xấu nào bắt cóc thì sao.

- Lớn thì thôi đi, nhỏ thì anh không phải lo, đám đàn ông đó không sợ Lam Lam đã là may mắn rồi.

Mạc Thiên Ny bê một đĩa trứng lên đi tới cười nói.

- Tiểu Thiên Thiên, cái này em không hiểu rồi, Lam Lam nhà chúng ta rất có khả năng tiềm tàng, có gen tốt của anh, vừa nhìn đã biết sau này sẽ là đại mỹ nữ, đám không biết xấu hổ đó nhất định là muốn tiên hạ thủ vi cường.

Dương Thần về mặt thành thật nói.

Mấy cô gái đều nhìn hẩn xem thường, người làm cha này quả thực quá ư là mặt dày, nếu Lam Lam giống hẩn, vậy thì không may rồi.

Ăn sáng xong, An Tâm phái lái xe lái đến một chiếc Mercedes Benz GL550, đoàn người đi đến khu vui chơi giải trí trẻ em mới mở ở Trung Hải.

Khu vui chơi được xây dựng theo phong cách Disney, mặc dù là tết âm lịch nhưng vẫn không ít người tới. Mọi người đều mặc áo lông, vui vẻ chơi đùa dưới ánh sáng mặt trời, nơi nơi đều là những đứa trẻ đang chơi đùa.

Dương Thần nhìn thấy Lam Lam lộ ra thần thái hưng phấn đối với tàu siêu tốc trên không, thuyền hải tặc... thì bỗng nhiên cảm nhận được cảm giác thành tựu và vui sướng của người làm cha, thì ra mang đến niềm vui cho con mình lại là một chuyện thỏa mãn như vậy.

Vào trong khu vui chơi, người hứa với Lam Lam đến khu vui chơi là người đầu tiên hối hận, bởi vì Lam Lam thế nào cũng phải kéo cô đi chơi tàu siêu tốc trên không cho bằng được.

Tuy An Tâm từng làm tiếp viên hàng không, nhưng hai việc này hoàn toàn không giống nhau, bị Lam Lam kéo đi chơi những hai lần, An Tâm đều bị dọa cho sắp khóc.

Sắp đến giữa trưa, mọi người lấy cớ là nghỉ ngơi ăn cơm, cuối cùng cũng làm cho Lam Lam an phận trở lại.

Mấy người tìm một quán cơm Tây xa hoa trong khu vui chơi, sau khi gọi một bàn đầy thức ăn thì Lam Lam lại hạnh phúc mà bắt đầu ăn uống.

Nuôi một cô con gái như vậy, nếu không phải là người giàu có, người bình thường thật đúng là không nuôi nổi.

Nhưng ăn được một nửa, bé mập nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt mở to ngừng lại.

Dương Thần nhìn ra, thấy bên ngoài không biết từ khi nào đã có một quán hàng rong bán ngô ngọt, Lạp xườn các loại, cảm giác bé mập lại bắt đầu muốn ăn quà vặt rồi.

Tiêu Chỉ Tình cũng chú ý tới điểm này, đứng dậy cười nói:

- Mọi người ăn đi, em đi mua mấy thứ cho Lam Lam.

Lam Lam vui vẻ khua khua dao nĩa, liếm đầu lưỡi gật gật đầu.

Tiêu Chỉ Tình cầm túi đi ra khỏi nhà ăn, đi tới bên cạnh quán bán hàng rong, trực tiếp mua mười bắp ngô và mười xiên Lạp xườn. Dù sao một mình Lam Lam cũng có thể ăn hết, cô cũng không ngại nhiều.

Đang lúc Tiêu Chỉ Tình định lấy ví ra, một trận gió thơm xẹt qua bên cạnh, giọng nói ngọt ngào của một cô gái cất lên:

- Ông chủ! Bán cho tôi hai bắp ngô!

Nghe thấy âm thanh này, tay Tiêu Chỉ Tình lập tức run lên, chiếc ví không cẩn thận mà rơi xuống mặt đất!

Cuồng quít nghiêng người đi, ngồi xổm xuống, Tiêu Chỉ Tình nhặt ví lên, tay có chút phát run mà cầm lấy túi đồ ăn muốn chạy đi.

Chỉ là, một loạt chuyện không bình thường xảy ra của Tiêu Chỉ Tình đã thu hút sự chú ý của cô gái đó.

- Đợi một chút!

Cô gái bay nhanh đến trước mặt Tiêu Chỉ Tình, lộ ra khuôn mặt thanh xuân dào dạt, trên khuôn mặt đó lộ ra chút sợ hãi cùng vui mừng.

- Oa! Đúng là chị dâu!

Mặt cười của Tiêu Chỉ Tình trắng bệch, dung nhan rũ xuống, đứng bất động tại chỗ, cố gắng giữ bình tĩnh tìm lấy vẻ tươi cười,

- Tiểu thư, cô nhận nhầm người rồi.

Cô gái đó dùng sức lắc đầu, làn tóc lay động lợi hại, chắc chắn nói:

- Chị dâu, chị sao phải giả bộ không biết em, em là Tiểu Tiểu, Lạc Tiểu Tiểu. Lúc chị đính hôn với anh trai em, chúng ta không phải đã gặp mặt sao?

- Không... không phải...

Hồ hấp của Tiêu Chỉ Tình cũng trở nên dồn dập, nghiêng người né Lạc Tiểu Tiểu, chạy vào trong phòng ăn.

Trên thực tế, Tiêu Chỉ Tình cũng không biết nên chạy tới đâu, cô đã sớm nhìn thấy Lạc Tiểu Tiểu ở Trung Hải nhưng đều thành công tránh được, không ngờ lần này lại không cẩn thận đụng phải cô ta!

Cô thế nào cũng không nghĩ ra, Lạc Tiểu Tiểu bởi vì một mình ở Trung Hải, lễ tết mới buồn chán chạy đến khu vui chơi chơi đùa, cũng vừa mới tới!

Lạc Tiểu Tiểu thấy Tiêu Chỉ Tình không nhận cô, quệt miệng không vui,

cô lúc trước cũng cảm giác đã nhìn thấy Tiêu Chi Tình, nhưng trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi. Lần này quả thực gặp được rồi thì sao có thể dễ dàng buông tha, quay người chạy theo vào nhà ăn.

Dương Thần đang cắt một miếng bò bít tết, nhìn thấy Tiêu Chi Tình vội vàng chạy vào cùng Lạc Tiểu Tiểu, trong lòng bỗng cảm thấy không ổn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1389

Nhắm Mắt Lại Rồi Hãy Hôn

Dương Thần đột nhiên nhớ tới, lúc trước Tiêu Chỉ Tình ở trong khu nhà nhìn thấy Lạc Tiểu Tiểu, sau khi đi cùng lên lầu thì thấy sắc mặt Tiêu Chỉ Tình trở nên mất tự nhiên.

Lúc này nhìn thấy Lạc Tiểu Tiểu đuổi theo Tiêu Chỉ Tình vào, và Tiêu Chỉ Tình bối rối, Dương Thần theo bản năng liền nghĩ tới gì đó...

Lạc Tiểu Tiểu... Chữ “Lạc” này nếu như đổi thành chữ “Lạc” đồng âm với nó, chẳng phải là...

Tại tiếp tục liên tưởng đến bối cảnh thần bí của Lạc Tiểu Tiểu, lại nhớ đến lần Tiêu Chỉ Tình bỏ chạy, Dương Thần càng xác định cô ta không nghi ngờ chính là người của Lạc gia!

Dương Thần cũng ngậm buồn bực Tiêu Chỉ Tình sao không sớm nói với mình, Lạc gia còn có người ở Trung Hải, lúc này trong tình huống như này, muốn che dấu cũng khó.

- Tình Nhi sao vậy, người đuổi theo cô ấy là ai?

An Tâm nghi hoặc, Mạc Thiển Ny ở bên cạnh cũng khó hiểu.

Dương Thần buông nĩa trên tay, trực tiếp đứng dậy, một tay kéo Tiêu Chỉ Tình về phía sau mình.

Lạc Tiểu Tiểu nhìn thấy Dương Thần cũng ngây người ra một chút, lập tức cả mặt đỏ bừng, ngại ngùng nói:

- Anh cũng ở đây à, chúng ta hình như rất có duyên, như vậy cũng có thể gặp nhau.

Cô gái dường như đã quên mất chuyện chạy trốn chết lần trước, lại bắt đầu mơ hồ.

Dương Thần mặt không đổi sắc, mỉm cười nói:

- Đúng vậy, nhưng cô đuổi theo Tình Nhi làm gì?

- Tình Nhi?

Lạc Tiểu Tiểu chớp mắt mấy cái, vẻ mặt giật mình,

- A, là chị dâu của em, chị ấy là vị hôn thê của anh trai em...

- Anh em tên là Lạc Hàng?

Dương Thần nhớ rõ vị hôn phu của Tiêu Chỉ Tình là tên này.

Lạc Tiểu Tiểu quả nhiên ngăn người ra,

- Làm sao anh biết? A, có phải chị dâu đã từng nhắc tới không? Anh với chị dâu em là quan hệ gì?

Dương Thần không hề nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp túm tay Lạc Tiểu Tiểu, đi vào trong wc của nhà ăn.

Tiêu Chi Tình lúc này đã sợ đến nổi toàn thân toát mồ hôi lạnh, đôi môi trắng bệch, căn bản không rõ Dương Thần muốn làm gì.

An Tâm cũng buồn bực nhìn Dương Thần hấp tấp kéo một cô gái xa lạ đi vào wc, không hiểu ra sao.

Bé mập lại tự mình động thủ, cầm lấy một bắp ngô từ cái túi Tiêu Chi Tình vừa mới mua, vô cùng vui mừng bắt đầu gặm.

Lạc Tiểu Tiểu bị Dương Thần kéo đi căn bản không thể giãy giụa, chỉ cảm thấy bàn tay nóng như lửa của người đàn ông và khí lực lớn đến kinh người.

Một hành động cuồng dã này đã làm cô gái tim đập dồn dập, nai con nhảy loạn, hai má nóng lên, cho rằng Dương Thần muốn vào wc cùng mình để làm chuyện xấu hổ gì.

Lạc Tiểu Tiểu không ngừng hỏi mình: Làm sao bây giờ? Lẽ nào anh ta muốn hôn mình? Có cự tuyệt không đây? Có phải là quá nhanh rồi không? Đáng ghét, người ta vẫn chưa chuẩn bị tốt...

Khách trong phòng ăn nhìn thấy một màn này, đàn ông thì vô cùng hâm mộ, người đàn ông nhìn thì diện mạo bình thường mà xung quanh tất cả đều là đại mỹ nữ, phụ nữ thì lại mơ màng, cảm thấy một màn này rất say lòng người, rất lãng mạn.

Dương Thần cũng không nghĩ nhiều như vậy, sau khi đến bên cạnh wc, trực tiếp kéo Lạc Tiểu Tiểu vào trong wc nam, sau đó còn hét to với hai người đàn ông còn ở trong đó:

- Cút hết ra ngoài!

Hai người trung niên bụng phệ kia xem ra cũng là bộ dáng ông chủ, sau có thể bằng lòng, người ta đi mới được có một nửa.

- Mà là ai, dựa vào cái gì!?

Một người đàn ông đầu hói mắng to.

Dương Thần không nói hai lời, trực tiếp một cước đá vào vách tường!

Phanh!

Xi măng gạch men trên tường trực tiếp bị trúng xuống thành một cái hố.

Hai người trung niên sợ tới mức bất chấp đang đi tiểu mà nhét đê đê vào trong quần, mặt mũi xám xịt chạy ra ngoài.

Lạc Tiểu Tiểu nhìn thấy hành động kia của Dương Thần thì hai mắt long lanh ngập nước, cảm thấy đẹp trai đến ngây người, thật không hổ là 'người đàn ông đã hôn vào miệng mình'.

Dương Thần sau khi đóng cửa wc, thì một tay ấn Lạc Tiểu Tiểu lên vách tường!

Hai tay, gắt gao khóa chặt chiếc cổ trắng muốt của Lạc Tiểu Tiểu, cúi đầu, ánh mắt thẳng tắp giao hội.

Con người Lạc Tiểu Tiểu sáng rực, vài phần e lệ, lại có chút kích động, chờ mong nhìn Dương Thần.

Giờ khắc này khuôn mặt có chút hung ác của Dương Thần đối với cô mà nói, chính là kiêu nam tính khác.

Thấy Dương Thần nhìn chằm chằm bản thân mà không nói gì, Lạc Tiểu Tiểu không nhịn được nhỏ giọng nói:

- Anh... anh làm như vậy mọi người đều nhìn thấy, thật xấu hổ. Nhưng em thấy cũng khá đẹp trai...

Dương Thần căn bản không nghe thấy cô ta đang nói cái gì, đầu thành một mảnh hỗn loạn.

Làm sao bây giờ, nếu Lạc Tiểu Tiểu đem tin tức về Tiêu Chỉ Tình truyền về gia tộc, Lạc gia nhất định sẽ tìm Tiêu Chỉ Tình về, thậm chí Tiêu gia cũng sẽ cho người đến.

Bản thân mình chỉ sợ vẫn còn tu vi cũng không nhất định sẽ địch nổi những cao thủ của Lạc gia, Tiêu Chỉ Tình từng nói, gia chủ Lạc gia Lạc Thiên Thu, chính là cao thủ số một số hai trong thế giới huyền ảo.

Bản thân hiện tại ngay cả tu vi cũng không dám dùng, nếu Tiêu Chỉ Tình bị bắt, chỉ sợ ngay cả bảo vệ mình đều thành vấn đề chứ đừng nói đến việc bảo vệ cô ấy.

Hơn nữa, nhớ như Lạc gia biết mình có quan hệ với Tiêu Chỉ Tình, có thể sẽ không quan tâm những cái khác nữa, vì thể giết mà chém tận giết tuyệt mình.

Chẳng lẽ thật sự phải giết chết cô gái này ở đây sao? Suy cho cùng, bản thân cũng chỉ là đoán, rốt cuộc cô ta có thể cấu thành uy hiếp hay không vẫn còn là một ẩn số.

- Anh có phải... muốn để em nhắm mắt rồi mới hôn em chứ?

Lạc Tiểu Tiểu còn tưởng Dương Thần xấu hổ, ôn nhu nói:

- Kỳ thật em chưa chuẩn bị tốt tâm lý, anh đột nhiên như vậy, nhưng... nếu thật sự muốn mà nói, em cũng có thể...

Mặt Dương Thần hiện lên vẻ tàn khốc, tay mình dù sao cũng đã nhiễm vô số máu tươi của người vô tội rồi, thêm một mạng nữa cũng không là gì!

Về phần Lạc Tiểu Tiểu có phải mỹ nữ hay không, hắn cũng không quan tâm, trên thế giới này mỹ nữ rất nhiều, trước kia mỹ nữ, đặc công và sát thủ muốn giết mình bao nhiêu có bấy nhiêu, cho dù lên giường xong với mình rồi, cũng phải chết!

Sự tồn tại của Lạc Tiểu Tiểu uy hiếp đến an nguy người phụ nữ của mình, cùng người nhà của mình.

Cô ta, chỉ có chết, mới có thể tuyệt đối giữ được bí mật!

Nghĩ đến đây, Dương Thần sắc mặt trở nên âm trầm, một bàn tay phải dần dần đưa đến vị trí hiểm yếu trên cổ họng.

Lạc Tiểu Tiểu cho rằng hắn là muốn nâng cầm mình, còn rất phối hợp mà thở gấp, không hề tránh né.

- Lạc Tiểu Tiểu, sau khi đến thế giới bên kia, nếu không thể xóa đi thù

hận, vậy thì đến tìm tôi, đây đều là quyết định của tôi... Không liên quan đến Tiêu Chỉ Tình...

- A? Có ý gì...

Hai mắt Lạc Tiểu Tiểu chớp chớp, cô dần dần cảm thấy được, Dương Thần dường như không phải muốn hôn mình, mà là...

Dương Thần không hề do dự, ngón tay bóp cái cổ trắng mịn của cô...

- Đứng!!!

Cửa bị người dùng sức đẩy vào từ bên ngoài, Tiêu Chỉ Tình vọt vào trong, hai mắt cô mông lung đắm lệt, gấp đến độ sắc mặt đỏ ửng.

- Ông xã, đừng hại cô ấy... Cô ấy cho tới bây giờ đều không làm chuyện gì có lỗi với em, hiện tại ít nhất cô ấy cũng không hại đến chúng ta, không phải sao?

Vừa rồi ở bên ngoài wc, ngoại trừ Mạc Thiên Ny ở lại chăm sóc Lam Lam ra, Tiêu Chỉ Tình bảo An Tâm đã tu luyện qua cùng mình đi tới cửa, giúp nghe xem bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Nghe tới Dương Thần muốn hạ thủ, Tiêu Chỉ Tình lập tức cầu An Tâm nhanh chóng đá văng cửa, An Tâm cũng không cần cố gắng nhiều, trực tiếp đá văng.

Khuôn mặt Lạc Tiểu Tiểu sau khi chờ đợi thì hiểu được, hai hốc mắt bắt đầu ngập nước, lỗ chĩa bị thương nói:

- Anh... Anh là muốn giết em?

Dương Thần không động dậy, quay đầu nói với Tiêu Chỉ Tình:

- Tình Nhi, cô ta là người của Lạc gia, nếu để Lạc gia biết...

- Em biết!

Tiêu Chỉ Tình cầu xin nói:

- Em biết rất nguy hiểm, nhưng em không hy vọng anh vì em mà giết người tốt... Anh không biết, lúc trước khi đính hôn, những người Lạc đó, căn bản đều xem thường em. Chỉ có Tiểu Tiểu cô ấy, là người duy nhất trong Lạc gia sau khi nhìn thấy em thì không dùng ánh mắt lạnh lùng để đối đãi. Cô ấy không phải người xấu, sẽ không hại em đâu...

Dương Thần đầu tranh nhìn Tiêu Chỉ Tình, cô nói đến đây rồi, nếu như mình không tôn trọng quyết định của cô ấy, vậy cũng quá thất vọng đau khổ.

- Được rồi.

Dương Thần buông Lạc Tiểu Tiểu ra.

Cô che lấy cái cổ đã đỏ lên của mình, nhìn Dương Thần, rồi lại nhìn Tiêu Chỉ Tình, nước mắt không ngừng chảy xuống.

- Các người thật quá đáng, tôi cũng không phải là cha và anh tôi, chị dâu không muốn trở về thì không về, vì cái gì mà không nói chuyện tử tế với tôi chứ...

Cô gái ủy khuất lau nước mắt, tức giận nhìn Dương Thần,

- Anh cho dù không thích em, cũng không thể nói với em sao? Uống phí

em vui mừng vì anh, anh cảm thấy đùa em rất vui sao? Emghét anh!! Không bao giờ... muốn gặp lại anh!!

Nói xong, cô khóc chạy ra ngoài.

Tiêu Chỉ Tình nhẹ nhàng thở ra, cảm kích Dương Thần nói:

- Ông xã, cảm ơn anh, đã nghe em...

Dương Thần ánh mắt phức tạp nhìn bóng dáng Lạc Tiểu Tiểu rời khỏi nhà ăn, trong lòng vô cùng phức tạp.

- Hy vọng nhận định của em là chính xác, cô ta sẽ không hại chúng ta.

- Cùng lắm tìm ngày nào đó em cũng ra nước ngoài, ở cùng Tường Vi mấy người đó, người của Lạc gia không dám ra nước ngoài bắt em.

Tiêu Chỉ Tình nói.

Dương Thần mỉm cười,

- Em nghĩ thật đơn giản, nếu như thật sự quyết tâm, thà rằng mạo hiểm phiêu lưu khai chiến cùng chư thần, bọn họ cũng sẽ đi ra, Cửu âm tuyệt mạch của em, đối với người luyện đan mà nói là vô cùng hữu dụng, hơn nữa đó cũng là chuyện liên quan đến thể diện của gia tộc bọn họ.

Tiêu Chỉ Tình cắn cắn môi đỏ, lau đi nước mắt trên mặt, thản nhiên cười, đi lên ôm lấy khuỷu tay Dương Thần:

- Được rồi, hôm nay đi ra ngoài vui vẻ chơi cùng Lam Lam, đừng nghĩ đến những vấn đề nặng nề như vậy. Chị Thiên Ny lo lắng đấy, còn có An Tâm ở bên ngoài nữa. Để Chủ tịch Tập đoàn An Thị làm người gác cửa cũng không hay đâu.

Nói xong, cái đầu cô nhích lại gần Dương Thần,

- Ông xã, em rất vui, em nghĩ anh thấy mỹ nữ sẽ mềm lòng, không ngờ anh lại vì em mà giết Lạc Tiểu Tiểu. Tuy việc này rất có lỗi với cô ấy... nhưng em cũng rất vui mừng, em hạnh phúc đến chết mất.

- Cái mạng nhỏ này của anh, sớm muộn gì cũng mất trong tay mấy người các em.

Dương Thần đưa tay vuốt ve mặt cô, bất đắc dĩ âm thầm cười.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1390

Lý Do Khó Có Thể Kháng Cự

Náo loạn một hồi như vậy, các thực khách trong nhà ăn đều giật nảy mình, nhưng ông chủ nhà ăn lại vô cùng vui mừng. Bởi vì khi bồi thường, An Tâm trực tiếp đưa ra một tập tiền mặt, cũng lười đếm xem là bao nhiêu, dù sao nhà ăn cũng lời được một khoản.

Mang theo bé mập đi chơi cả ngày, lúc chạng vạng tối đi ra khỏi khu vui chơi, mọi người lại tìm một chỗ ăn lẩu rồi mới quay về biệt viện Tây Giao.

Vui chơi cả một ngày, bé mập cũng bắt chập luyện công, đi trên đường thì lăn ra ngủ.

Mạc Thiển Ny ôm thân mình nặng trĩu mềm nhũn của bé mập, yêu thương sờ sờ khuôn mặt Lam Lam, thở dài nói:

- Thật không biết Nhược Khê nghĩ như nào, cho dù Lam Lam là do anh và Mười Bảy sinh ra, nhưng cũng là đứa nhỏ đáng yêu, cô ấy có thể nhẫn tâm không để ý sao.

Trước khi Dương Thần về nhà đã gọi điện thoại hỏi vú Vương, kết quả đáp án là Lâm Nhược Khê còn chưa quay lại, hắn cũng cảm thấy đau đầu, nghe Mạc Thiển Ny nói như vậy càng thêm phiền não.

Mạc Thiển Ny nhìn ra tâm tư của hắn, cười nói:

- Có thể thứ hai Lâm Nhược Khê sẽ quay lại, ngày nghỉ tết của Ngọc Lôi kết thúc, cô ấy hắn là muốn tuyên bố thành lập Tập đoàn Ngọc Lôi với bên ngoài.

- Anh chẳng quan tâm cô ấy muốn thành lập cái gì, chỉ muốn nói rõ ràng với cô ấy. Hai ngày này anh cẩn thận nghĩ lại, luôn cảm thấy cô ấy có chuyện giấu mình.

Mạc Thiển Ny gật gật đầu, sắc mặt cũng có nhiều lo nghĩ.

Sau khi quay lại biệt viện Tây Giao, An Tâm và Tiêu Chỉ Tinh đều quay về nhà mình, Dương Thần cùng Mạc Thiển Ny ôm Lam Lam đi chậm vào nhà.

Vừa vào đến cửa, chợt phát hiện có hai chiếc xe Audi màu đen cùng một chiếc xe thể thao Maserati đỗ bên ngoài.

Ngoài cửa còn có bốn gã bảo tiêu hắc y đứng ở đó, vẻ mặt lãnh khốc, thể trạng to lớn.

- Xem ra là có khách tới.

Dương Thần nói,

- Tiểu Thiển Thiển, em đưa Lam Lam lên nghỉ ngơi trước đi, để anh đối phó là được rồi.

Mạc Thiên Ny hiểu ý, cũng không đi vào bằng cửa chính mà phiêu diêu nhảy lên ban công tầng hai. Với thực lực Hậu Thiên của cô ấy, chút khinh công ấy vẫn là tùy ý có thể sử dụng.

Dương Thần đi vào trong phòng khách, bọn bảo tiêu như tảng đá chắn đường, coi như cái gì cũng không thấy...

Chỉ có Mẫn Quyên ở lại trong nhà, mà giờ khắc này, Mẫn Quyên đang thận trọng đứng ở phòng trong, nhìn thấy Dương Thần tiến vào mới như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra chào đón:

- Dương tiên sinh, là vị Cảnh quan kia nói không cần giục ngài, vẫn luôn chờ ngài quay về.

Dương Thần đã thấy được, ngồi ở trên ghế salon trong phòng khách, chính là Khương Tiểu Bạch vẻ mặt điềm tĩnh, cùng với... người của Mông gia?

Trang phục công sở gọn gàng thẳng tắp, đôi giày cao gót đỏ lóe sáng, tóc dài xõa ra để lộ khuôn mặt trái xoan tinh xảo mà tự tin quyến rũ.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn trong phòng khách, Mông Nguyệt ăn mặc như thành phần tri thức thành phố, giống như một nữ vương tung hoành trên thương trường, khiến đàn ông bình thường vừa sợ hãi vừa tràn ngập ý đồ chinh phục.

- Dương thiếu gia, để tôi giới thiệu, vị này là con gái rệu của con trưởng Mông gia Mông Khuyết, Tổng giám đốc Tập đoàn công nghiệp Hoa Trung, Mông Nguyệt tiểu thư,

Khương Tiểu Bạch cười ha ha nói.

- Lại gặp mặt rồi, Dương Thần tiên sinh.

Mông Nguyệt chủ động đưa bàn tay trắng nõn mềm mại ra.

Dương Thần đối với thái độ ôn hòa của cô gái này thì cảm thấy bồn chồn, không rõ ý tứ gì, nhưng lại không có gì phải sợ, đưa tay nắm lấy tay Mông Nguyệt.

Nắm tay cô gái này, liền cảm thấy tay cô quả thực được dưỡng rất tốt, tuy không mềm mại không xương bằng Tiêu Chỉ Tình, nhưng lại mượt mà.

Dương Thần có thể từ hô hấp của Mông Nguyệt mà đoán được, công phu của Mông Nguyệt không thấp, nhưng tay có thể giữ gìn tốt như vậy, nhất định bình thường bỏ không ít tâm tư vào đó.

Có thể luyện công, có thể giữ gìn cơ thể, đối với kẻ thủ khí định thân nhân, tuổi còn trẻ đã trở thành Tổng giám đốc của sản nghiệp công nghiệp Hoa Trung lớn nhất Hoa Nam bang, cô gái này, rất không bình thường.

Mà ngay trong khoảnh khắc bắt tay này, Dương Thần bỗng nhiên cảm thấy lòng bàn tay của mình được vuốt ve...

Mà Mông Nguyệt mang khuôn mặt tươi cười, không chút sợ hãi dùng ngón tay nhỏ, vô cùng mờ ám quấy phá lòng bàn tay mình!

Đây cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt, hai người rất nhanh liền tách ra.

Dương Thần càng trở nên buồn bực, cô gái này rốt cuộc là nghĩ cái gì, hay là hôm nay đến để câu dẫn mình?

Ba người lập tức ngồi xuống, Mẫn Quyên cũng ngậm trà dâng lên cho Dương Thần.

- Khương Tiểu Bạch, anh đưa cô ta tới nhà tôi, chắc không phải để tôi làm quen với cô ta chứ.

Dương Thần hướng đầu về phía Cục Phó Khương.

- Đương nhiên không phải.

Lòng Khương Tiểu Bạch vô cùng không bình tĩnh, nhưng lại không thể hiện chút gì lên trên mặt,

- Người ngay không nói chuyện mờ ám, lần này tôi không phải lấy thân phận Cục Phó để tới đây, mà là đặc phái viên đại diện cho Bộ An Ninh, đến để thực hiện mệnh lệnh của cấp trên.

- Lý lão đầu bảo cậu làm gì?

Dương Thần nhướn mày hỏi.

Lòng bàn tay Khương Tiểu Bạch đều đỏ mồ hôi... Lý lão đầu? Phó thủ tướng Lý, Bộ Trưởng Bộ An Ninh không ngờ lại bị gọi là Lý lão đầu? Thật không hổ danh là người đơn thương độc mã vào tiêu hủy từ đường Mông gia, cái gì cũng dám nói.

- Ý của Bộ Trưởng là, Mông gia và Dương gia đều là gia tộc trọng yếu của đất nước, Dương lão Nguyên Soái đã công khai nói rõ, tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến Dương gia, là Dương tiên sinh sở tác sở vi, việc này phải đến nói với Dương tiên sinh...

- Cậu có thể nói vào trọng điểm.

Dương Thần không kiên nhẫn nghe mấy lời khách sáo đó.

Mông Nguyệt ngắt lời nói:

- Hay là để tôi nói đi... Dương Thần tiên sinh, nói trắng ra là, hôm nay tôi đại diện cho Mông gia, đến lấy lại công đạo.

- Công đạo gì?

- Trả lại linh bảo, sau đó xây dựng lại từ đường cho Mông gia, hơn nữa phải dập đầu nhận sai trước bài vị tổ tông.

Mông Nguyệt lạnh lùng cười nói.

Dương Thần cười lạnh một tiếng, cảm thấy vớ vẩn đến cực điểm,

- Thứ nhất, tôi chẳng có linh bảo gì cả, thứ hai, cô cảm thấy tôi giống người sẽ đi dập đầu sao? Nếu thật sự là như vậy, tôi đã không có gan đi đốt từ đường nhà các người!

- Dương thiếu gia, tuy Trương Linh cùng Mông Triết Tân khiến người phụ nữ của anh chịu ủy khuất, nhưng anh có thể nhắm vào hai người đó mà trả thù, cũng có thể đưa ra yêu cầu với gia tộc chúng tôi.

- Nhưng, anh lại chọn đi thiêu hủy từ đường, còn cướp đi linh bảo trấn trạch của chúng tôi.

- Mông gia chúng tôi trước giờ an cư ổn định ở Trung Nguyên, lần này cũng không hy vọng sẽ gây ra chuyện gì quá lớn, đối với tất cả mọi người đều không có lợi.

- Dương thiếu gia có bản lĩnh như thế nào đi nữa, cũng không có năng lực trở thành kẻ địch của Mông gia chúng tôi. Cho nên, hy vọng Dương thiếu gia có thể cân nhắc lợi hại.

- Mông gia chúng tôi có thể cam đoan, Dương thiếu gia chỉ cần đáp ứng những yêu cầu này, chúng tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ, còn có thể hình thành quan hệ hữu hảo với Dương gia.

Mông Nguyệt mặt không đổi sắc nói.

- Nếu cô đã nói xong rồi, vậy thì có thể rút rồi.

Dương Thần trực tiếp đứng dậy, đưa tay hướng ra phía cửa.

Mông Nguyệt không nhanh không chậm đứng dậy, quẹo rũ hé miệng cười, ghé sát vào mặt Dương Thần, thở khí như lan nói:

- Dương tiên sinh, tới ngày thứ hai, tôi sẽ ở Khách sạn Vọng Thành Trung Hải tổ chức tiệc rượu làm ăn, người đến tham dự đều là các thương nhân nổi tiếng có ý định qua lại với Công nghiệp Hoa Trung chúng tôi.

- Không biết anh có can đảm tham gia không?

- Vì sao tôi phải đi?

- Bởi vì... Tôi sẽ nói ra một lý do mà anh khó mà kháng cự. Sau ngày đó, anh nhất định sẽ vui vẻ mà đáp ứng yêu cầu của chúng tôi.

- Nếu tôi không đi thì sao?

Dương Thần hí mắt nói.

Mông Nguyệt nhún vai,

- Tôi tin người có can đảm như ngài, chắc chắn sẽ không để người ngoài xem là kẻ nhát gan sợ Mông gia. Huống hồ, tôi chỉ là một cô gái yếu ớt... Được rồi, lời này đã định, hôm đó tôi sẽ tự mình đến đón anh.

Nói xong, Mông Nguyệt mười phần mỉa mai chớp đôi mắt quẹo rũ nhìn Dương Thần, dùng đưa cái mông nhỏ nhắn, tao nhã đi ra ngoài cửa.

Dương Thần thở dài, cô gái này thừa nước đục thả câu làm mình cũng tò mò, tùy ý nhìn về phía Khương Tiểu Bạch, nói:

- Mông gia không áp dụng bất kỳ thủ đoạn bạo lực gì để trả thù à, hẳn là đã bị các người khống chế?

Khương Tiểu Bạch cười khỏ nói:

- Chúng tôi nào có năng lực quản Mông gia chứ, tôi cũng chỉ phụng mệnh làm việc thôi, hẳn là cấp trên có lực lượng gì ràng buộc Mông gia.

- Nhưng mà, nói thật, Dương tiên sinh, chuyện này có không chế thế nào đi nữa, Mông gia cũng sẽ không ngậm bồ hòn làm ngọt, bọn họ là đang nhìn thái độ của anh, nếu anh đến cuối cùng vẫn không chịu cúi đầu, vậy chỉ sợ cấp trên cũng sẽ không để Mông gia chịu thiệt.

- Ông cụ nhà tôi đã nói chuyện này chỉ liên quan đến tôi, ý nghĩa chính là,

phụ nữ và con gái tôi, sẽ không thành đối tượng trả thù, đúng không?

Dương Thần lại nói.

Khương Tiểu Bạch sau khi do dự thì nói:

- Theo lý thuyết chính là như thế, dù sao những người phụ nữ bên cạnh ngài, phần lớn đều có thân phận không tầm thường, ý tứ của cấp trên là tận lực để ít ảnh hưởng đến cuộc sống của dân chúng. Cho nên... nếu Mông gia muốn gây chiến, xuống tay với những người khác bên cạnh ngài, chúng tôi sẽ ngăn cản.

Dương Thần nhếch miệng cười,

- Có những lời này, tôi yên tâm rồi, không phải là triệu tôi đến sao? Tôi liền vui đùa cùng một chúng một chút.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1391

Hoàn Toàn Không Nhận Ra

Khương Tiểu Bạch nuốt nước bọt, cảm thấy vị đại gia trước mắt này dường như thật sự là to gan lớn mật, trong cái nhìn của người khác đều là chọc thủng trời, trời cũng nghe rồi, nhưng hắn vẫn còn cho thành ‘vui đùa’?

- Dương tiên sinh, thứ cho tôi nói thẳng, kỳ thật ngài căn bản không cần lo lắng Mông gia sẽ ra tay với con gái và phụ nữ bên cạnh ngài, bởi vì Mông gia sẽ không làm chuyện mất mặt như vậy.

- A?

- Mông gia không như các gia tộc khác, bọn họ đã sớm là một phạm trù Hắc đạo không bình thường, Hoa Nam bang là một tổ chức có kỷ luật và tính tập thể cao.

- Đối với Mông gia mà nói, nhà giàu có kỳ thật rất coi trọng danh dự. Bọn họ nếu chỉ có thể động thủ với phụ nữ và con gái của anh, thì sẽ bị các gia tộc khác nhạo báng, điều này chứng minh họ sẽ chỉ đối phó mình anh.

Dương Thần tán thành gật đầu, loại chuyện đem ân oán đổ lên đầu vợ con, chỉ có kẻ tự nhận là yếu mới đi làm, Mông gia dường như rất có sức mạnh.

Đây có lẽ cũng là bất hạnh của gia đại nghiệp đại, Mông gia không biết xấu hổ, vậy cũng có thể có trăm nghìn biện pháp đối phó với Dương Thần, nhưng họ là muốn thể diện, vậy sẽ không giống đám vô lại du côn, chỉ có thể chính diện đối phó.

Dương Thần không sợ nhất chính là đá chọi với đá, đao nhọn thấy máu, đánh một cách vui vẻ!

Sau khi thực thi ‘hòa giải’ xong, Khương Tiểu Bạch dẫn người rời đi, Dương Thần ngồi dưới lầu suy nghĩ một lát, Mạc Thiển Ny mặc váy ngủ từ trên lầu đi xuống, từng đợt mùi thơm ập vào bên cạnh.

Cô cầm tay Dương Thần, thân thiết hỏi:

- Chuyện Mông gia có phải là rất khó giải quyết?

Dương Thần hướng về phía cô cười cười,

- Có chút phiền phức, anh phải chuẩn bị một chút.

- Cần em hỗ trợ không?

- Cần.

- Cần gì?

Mắt Mạc Thiển Ny hiện lên chút hưng phấn.

Dương Thần lấy điện thoại di động ra, quơ quơ,

- Di động hết pin rồi, giúp anh đi sạc đi, tiện tay mang máy tính đến đây,

anh muốn liên lạc người.

Mạc Thiên Ny khinh khỉnh nhìn hắn, không còn vẻ vui mừng khi nãy, còn tưởng người này muốn dẫn mình đi làm chút chuyện ‘oanh oanh liệt liệt’, cô chính là vì để có thể giúp đỡ Dương Thần, ngày thường chăm chỉ luyện các loại súng ống và đánh nhau kịch liệt, vẫn chờ cơ hội kiểm nghiệm bản thân.

Nhưng cô vẫn ngoan ngoan cầm notebook đến cho Dương Thần, ngồi bên cạnh hắn, muốn xem Dương Thần làm những thứ gì.

- Em có thể xem không?

Mạc Thiên Ny cẩn thận hỏi.

Dương Thần mỉm cười nói:

- Đương nhiên, em cũng không phải người ngoài.

Dương Thần kỳ thật cũng không cần giấu diếm cô, chỉ là triệu tập một vài bộ hạ và tùy tùng cùng một vài người bạn nước ngoài, để giúp vài chuyện – Đương nhiên, Dương Thần vừa mở miệng, bọn họ cũng không dám không giúp.

Mạc Thiên Ny ngồi bên cạnh Dương Thần, nhìn hắn thuần thục nhập một cái mã vô cùng phức tạp vào một trang web toàn tiếng nước ngoài, bắt đầu liên lạc với đủ loại người.

Mạc Thiên Ny phát hiện, kỳ thật cô ngồi bên cạnh xem cũng không hiểu, bởi vì chữ Dương Thần đánh ra, ngôn ngữ hắn nói, đều là tiếng Italy, tiếng Nga, tiếng Nhật, cùng các loại ngôn ngữ mơ hồ khác.

Duy nhất Mạc Thiên Ny nghe được là, những người đó đều vô cùng cung kính, thậm chí còn cảm thấy vô cùng kinh hãi khi Dương Thần nói chuyện với bọn họ.

Chờ Dương Thần xử lý mọi chuyện xong đã là nửa canh giờ sau.

- Ông xã, anh lợi hại thật.

Mạc Thiên Ny bộ dáng tràn đầy hạnh phúc.

Dương Thần chẳng biết vì sao, mỉm cười nói:

- Em nghe hiểu anh nói gì sao?

Mạc Thiên Ny lắc đầu, chắc chắn nói:

- Dù sao em cũng cảm thấy anh rất lợi hại!

Dương Thần rất hưởng thụ cảm giác được phụ nữ yêu thích sùng bái nhìn, đây mới là thứ đàn ông nên thể nghiệm.

- Lam Lam ngủ rồi chứ?

Dương Thần ôm eo cô hỏi.

- Ừ, ngủ rất ngon, giống như là heo mập.

Tay Dương Thần lập tức đặt lên một tòa tuyết phong, cầu lên một nụ anh đào, khiến thân thể mềm mại của cô không khỏi run lên.

- Nếu đã như vậy, thì đại chiến một trận trên ghế salon, sau đó lên trên giúp anh tắm đi!

Nói xong, cũng không chờ cô thuận theo, trực tiếp áp đảo, trong lúc nhất thời, cả gian phòng oanh oanh từng trận...

Hôm sau, vẫn là chủ nhật, nhưng Dương Thần không định đưa Lam Lam ra ngoài chơi.

Bé mập mấy ngày nay ăn ngon ngủ ngon, còn chơi rất vui vẻ, môn học quan trọng là luyện công cũng không thể bỏ qua, cho nên hắn chỉ đạo Lam Lam luyện công một lát.

Dương Thần bởi vì không thể vận dụng thần thực, nên cũng không rõ Lam Lam rốt cuộc tu luyện đến tầng nào của ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’ rồi, đành phải đưa Lam Lam lên núi đập đá lớn.

Kết quả, một tảng đá tầm bốn năm tấn bị chém thành bảy tám khối đá vụn!

Dương Thần cảm thấy, sức mạnh cơ thể của Lam Lam đã rất mạnh rồi, nhưng muốn bỏ loại đá hoa cương này, cảnh giới thể nào cũng phải ngoài ‘Vong Ngã’, rất có thể đã tới cảnh giới ‘Hữu Quy’ thứ ba.

Mặc dù có Dương Thần cung cấp đan dược, nhưng thiên phú của bé mập vẫn khiến Dương Thần vui sướng ngây ngất.

Không hổ là cốt nhục của mình, luyện công cũng tốt như vậy!

Trong lúc vui vẻ, Dương Thần ôm lấy bé mập hôn lên mặt vài cái, ha ha mừng rỡ khiến bé mập quyết miệng liên tục nói muốn ‘bay bay’, lại khiến tâm Dương Thần ngã vào đáy cốc.

Lam Lam tiến bộ nhanh hơn nữa, không có mình bảo vệ thì vẫn gặp nguy hiểm, xem ra mình phải mau chóng nghĩ ra biện pháp tìm lại tu vi, chỉ là không biết Jane và Tiêu Chỉ Tình đã nghiên cứu ra cái gì chưa.

Nhớ tới thứ trong hộp gấm đen không biết là cái gì, dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, chỉ bằng mang đến Đại học Trung Hải tìm Jane và Tiêu Chỉ Tình để họ xem xem.

Ăn cơm trưa xong, Dương Thần lái xe đến phòng nghiên cứu ở đại học, thấy Jane và Tiêu Chỉ Tình đang cùng nhau đọc sách.

- Tìm được cách gì chưa.

Dương Thần mở cửa thấy liền hỏi.

Bộ tóc màu hổ phách của Jane bị buộc thành đuôi ngựa, dường như hai ngày này cũng chưa được nghỉ ngơi, có chút tiều tụy.

- Dựa vào hiểu biết của Tình Nhi về Hỗn Độn, dường như không có một loại hình thức năng lượng gì, bởi vì nó được sinh ra từ hỗn độn, là mãnh thú thượng cổ, bằng không nó sớm đã bị hủy thân thể rồi, chỉ sợ chưa chắc đã trở thành cường đại mãnh thú.

Cầm Dương Thần thiếu chút nữa rơi xuống đất,

- Jane thân mến, anh tới đây để nghe chút an ủi, em làm vậy chẳng phải là dọa anh sao.

Về mặt Jane còn thật sự nghiêm túc nói:

- Em là khoa học gia, cũng không phải là giảng sư, tình huống quả thực rất gay go.

- Ông xã, anh đừng quá lo lắng, tuy em và Jane không nghĩ ra cách khắc chế năng lượng của Hỗn Độn, nhưng có lẽ theo tính tình của Hỗn Độn, thì có thể nghĩ biện pháp khắc chế.

- Tính tình?

- Đúng vậy.

Tiêu Chỉ Tình nói,

- Hỗn Độn sở dĩ bị gọi là mãnh thú, chính là bởi vì bản tính âm tà độc ác, hung ác tàn nhẫn, tương khắc với mọi thứ, tự nhiên là thuy thú trong truyền thuyết thượng cổ. Nhưng thuy thú tuy tương khắc với Hỗn Độn, nhưng chưa chắc có thể trở thành đối thủ, dù sao Hỗn Độn cũng có thể thôn tính vạn vật.

- Cho nên, nếu như nói theo căn nguyên mà muốn đi áp chế, vậy khôn Hỗn Độn, thì phải là tu vi của ông xã anh tự thân bắt tay vào làm, để chân nguyên của anh chuyển hóa thành hung tính có thể trấn phục Hỗn Độn.

Dương Thần một hồi nhúc đầu,

- Nói nhiều như vậy, có biện pháp gì cụ thể không?

Jane cùng Tiêu Chỉ Tình liếc nhau, cuối cùng vẫn là Jane nói:

- Ý tưởng của em và Tình Nhi khác nhau, ý của em là, anh nghĩ cách tu luyện công pháp Phật môn đi.

- Em từng nghiên cứu hàng loạt giáo phái, ngoài Cơ Đốc giáo, đạo Islam, còn có Phật giáo.

- Phật hiệu Tứ Thánh Đế, Khổ Tập Diệt nói, có thể bỏ đi phiền não, diệt hung tính, chắt đứng luân hồi, có thể giải thoát, độ hóa vạn vật.

- Nếu nói theo góc độ tôn giáo, Hỗn Độn có lẽ có thể thông qua Phật hiệu của thần thánh để trấn áp, tự nhiên càng hợp với độ hóa...

Cơ mặt Dương Thần run rẩy, vàng cả mặt,

- Anh nói này... Jane, em từ lúc nào hiểu cả Phật pháp?

Jane vài phần đắc ý nói:

- Khẳng định là nhiều hơn anh, cái này không cần để ý nhiều, dù sao em học cái gì cũng đặc biệt nhanh.

Dương Thần gật đầu, lại hỏi,

- Vậy ý tưởng của Tình Nhi là gì?

Tiêu Chỉ Tình nói:

- Kỳ thật cũng không khác với Jane là mấy, em cảm thấy, công pháp Phật môn khá khó tìm, công pháp đạo môn dễ hơn một chút.

- Chẳng qua, muốn tìm một vài công pháp trấn yêu giết tà. Nhưng... lại lo lắng bây giờ mới bắt đầu luyện thì không kịp nữa, hơn nữa trong thời gian ngắn em cũng không nghĩ ra, công pháp gì có thể khắc chế Hỗn Độn.

Dương Thần sau khi nghe xong, không khỏi cười:

- Suy cho cùng, vẫn là chỉ tìm phương hướng, mà không có đối sách gì.

- Cũng không phải, so với việc tìm công pháp, em cảm thấy nếu có thể tìm được pháp bảo gì khắc chế được Hỗn Độn, có lẽ tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn một chút. Theo em biết, dù là phật môn hay đạo môn, đều có không ít pháp bảo khắc chế khí thể hung ác yêu tà.

Tiêu Chỉ Tình nói.

Dương Thần vừa nghe, vội vàng lấy ra hộp gấm màu đỏ, nói:

- Anh hôm nay tới còn có một việc khác, cho các em xem cái này, xem đây là đồ vật gì. Anh cướp được từ từ đường Mông gia, cái gì mà linh trạch trấn bảo gì đó, anh hoàn toàn không nhận ra!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1392

Đề Nghị

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1393

Lưu Lệ Thủ Tâm

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1394

Tôi Phải Giết Cô

Dương Thần không nán lại lâu, cũng không dám quay đầu nhìn lại Lâm Nhược Khê một cái, không biết phải đối mặt với cô như nào.

Ít nhất là lúc này, Dương Thần cảm thấy người cần mình an ủi hơn chính là hai cô gái bên cạnh, mà Lâm Nhược Khê lãnh khốc lại làm cho hắn không tin nổi vào hai mắt mình, tuy nhân tố nghi hoặc vẫn còn, nhưng cũng có chút tức giận rồi.

Tính tình cô thay đổi quá nhanh, khiến cho Dương Thần không phản ứng kịp.

Một màn này trong phòng hội nghị khiến mọi người trong đó thấy, mọi người tự nhiên ngó ra, không ít người đã nghĩ tới cái gì đó.

Chỉ là rất khó tưởng tượng, hai cô quản lý cấp cao này lại có thể có quan hệ không âm muội với chồng của Lâm Tổng.

Trong lòng mọi người thầm nghĩ, liệu có phải tất cả chuyện này là nguyên nhân gây ra mâu thuẫn gia đình của Lâm Tổng, nhưng ai cũng không dám dùng ánh mắt khác thường nhìn Lâm Nhược Khê, bởi vì ai cũng sợ bị người phụ nữ này đánh cho quỳ rạp trên mặt đất.

Triệu Hồng Yến bắt đầu nhìn Lâm Nhược Khê, không hiểu rõ, vì sao cô phải làm chuyện tuyệt tình như vậy, đều là quá tàn nhẫn với người và cả với mình.

Hơn nữa, mất đi hai người rất tinh thông nghiệp vụ công ty là Mạc Thiên Ny và Lưu Minh Ngọc, lại là người trước giờ nắm giữ thực quyền, kỳ thật cũng sẽ có tổn hại nguyên khí đối với Ngọc Lôi.

Giống như lời nói của Mạc Thiên Ny, đãi ngộ của cô và Lưu Minh Ngọc nếu như đi công ty khác, chỉ cao hơn chứ không thấp, thật sự không phải chỉ có thể sống chết với một thân cây Ngọc Lôi.

Huống chi, nói trắng ra thì đều là phụ nữ bên cạnh Dương Thần, sao phải ‘tự giết lẫn nhau’ như vậy, chẳng lẽ Lâm Nhược Khê không muốn quay lại với Dương Thần?

Nhưng mặc kệ Triệu Hồng Yến nghĩ như nào, Lâm Nhược Khê vẫn như cũ mặt không đổi sắc, thúc giục Triệu Hồng Yến, tiếp tục tuyên bố những bổ nhiệm khác...

...

Dương Thần lái xe, mang theo Mạc Thiên Ny và Lưu Minh Ngọc đến nhà hàng của chị Hương, bởi vì đang trong tết nên buôn bán của nhà hàng không được tốt lắm, nhưng lại trở thành chỗ tốt nhất.

Chị Hương nhìn thấy Mạc Thiên Ny vẻ mặt ưu thương đi vào quán ăn, cũng không tới hỏi, phụ nữ lớn tuổi luôn hiểu rõ lý lẽ, loại thời điểm này hỏi nhiều không bằng hỏi ít.

Cũng không nói nhiều, chị Hương bung lên một ít đồ cay Tứ Xuyên và một ít cao lương, cười nói:

- Nhân lúc còn nóng tranh thủ ăn đi, bụng rỗng uống rượu hại thân thể.

Nói xong liền tự đi làm việc của mình.

Lời nói của chị Hương kỳ thật chẳng có ích, Mạc Thiên Ny tự lấy bình rượu rót vào trong cốc, hai lượng cao lương rất nhanh chóng nhồi đầy trong bụng.

Dương Thần thành thật rót rượu cho các cô, tự mình cũng uống cùng vài chén.

Bản thân cùng hai cô đến đây chứ không phải đi giải thích điều gì với Lâm Nhược Khê, điều này đã biểu lộ lập trường đối với chuyện này, những cái khác không cần nói nhiều.

Cho dù trước kia không tu luyện, Mạc Thiên Ny và Lưu Minh Ngọc đều là hai cao thủ uống rượu trong xã hội thượng lưu, hiện giờ có thêm tu vi nội công, kỳ thật uống rượu cũng không thể khiến say được.

Nhưng hai người cũng không có ý định dùng nội lực để loại bỏ sức mạnh của cồn mà tùy ý để hai má đỏ bừng, men say mông lung.

Bữa cơm này là bữa cơm trưa yên lặng nhất của Dương Thần cùng hai cô, ngoại trừ uống rượu, chỉ còn hai mắt đắm lệ thấp giọng nức nở, nếu bị người ngoài nhìn thấy họ sẽ tưởng rằng tinh thần của hai người này có chút vấn đề.

Ba người sau khi uống chừng sáu cân Cao Lương, thân hình Mạc Thiên Ny và Lưu Minh Ngọc đã có chút lay động, miệng nỉ non cái gì đó.

Lưu Minh Ngọc vốn chẳng chặc hơn một chút, nhưng lại bị Mạc Thiên Ny cảm hóa, nghĩ đến các loại việc đã qua ở Ngọc Lôi, cũng bắt đầu trở nên đau buồn.

Cơm nước xong, Dương Thần đưa hai cô quay lại xe.

Đang định lái xe đưa hai người về nhà, không ngờ Mạc Thiên Ny lại bò lên người Dương Thần, than thở nói:

- Ông xã... em không muốn về...

- Không về? Vậy đi đâu?

Dương Thần cười khổ.

- Không về nhà là được... đi đâu thì tùy anh...

- Đừng quậy nữa, em đã say thành như vậy rồi, lại không loại bỏ mùi rượu.

Không chờ nhận được câu trả lời của Dương Thần, Lưu Minh Ngọc ngồi ở bên phó lái bỗng dung bỏ nhào vào lòng ngực Dương Thần, khuôn mặt đỏ hồng, há cái miệng nóng chế trụ đôi môi Dương Thần.

Mùi cồn và mùi hương bản thân của cô trộn lẫn kích thích đại não Dương

Thần, khiến cho hormone giống đực của hắn lập tức bạo phát.

Hiếm có lúc Lưu Minh Ngọc chủ động hôn một cách mãnh liệt, giống như muốn đem toàn bộ thân mình nhập vào cơ thể Dương Thần.

Mềm mại của cô giống như một vũng nước xuân, lơ lửng trên người, tùy thời đều giống như có thể hóa, áo ở ngực bởi vì bị đè ép mà lộ ra một khe hở, có thể nhìn thấy chỗ thịt nhuyễn màu trắng ở bên trong bị đè ép mà biến hình.

Sau khi rời môi, Lưu Minh Ngọc nỉ non, khẽ cắn môi Dương Thần,

- Lúc không cho anh làm càn thì anh càng làm... Hiện tại cho anh chủ động thì lại chậm chạp...

Dương Thần lúc này mới hiểu được ý tứ, đưa tay vỗ lên cái mông đầy đặn của cô, nhấn mạnh chân ga, xe chạy như bay về hướng bờ biển.

Hai cô muốn dùng mây mưa hoan lạc để phát tiết hết những ủy khuất và u sầu trong lòng, điều này làm sao Dương Thần có thể từ chối chứ.

Gọi điện thoại bảo Đường Uyên sắp xếp một căn phòng tổng thống ở tầng trên cùng khách sạn Phong Lâm, Đường Uyên đã quay lại Trung Hải để làm việc, đối với yêu cầu đột ngột này cũng không hỏi nhiều mà lập tức giải quyết.

Dương Thần mang theo hai cô gái trực tiếp đi từ thang máy ở gara ngầm đến tầng cao nhất.

Quản lý chuyên phục vụ khách quý đã đợi sẵn ở cửa, nhìn thấy Dương Thần mỗi tay ôm một thiếu nữ xinh đẹp như hoa như ngọc say khướt, vẫn có chút đăm đăm con mắt.

Đây thực sự là giấc mộng của phần lớn đàn ông, chỉ tiếc là rất ít người có thể hoàn thành.

Dương Thần đuổi quản lý đi xong thì mang theo hai cô gái vào phòng, trực tiếp ném hai người lên giường lớn rồi cởi quần áo tháo thắt lưng, nhào tới!

Mạc Thiển Ny và Lưu Minh Ngọc vẫn là lần đầu tiên cùng giường, nhưng hai cô lại không có chút ý tứ thẹn thùng, còn cùng khổ lo khiến hai cô phá lệ buông thả, các loại tư thế động tác lạ lùng, thuận theo bài bố của Dương Thần, không chỗ nào không dùng.

Thời gian một buổi chiều, rượu đều được bốc hơi trong căn phòng, âm thanh kiều oanh không dứt bên tai.

Thời điểm Dương Thần xong xuôi, hai cô đã ôm thành một đoàn, ngọc thể mạn diệu quần vào một chỗ, núi non đè ép lẫn nhau, trắng lóa một mảnh.

Hai cô ở trên giường ngủ thật say, khóe mắt còn mang theo nước mắt khiến người ta nhìn mà có chút chua xót trong lòng.

Dương Thần tắm nước ấm, mặc xong quần áo, đắp cho hai người cái chăn, khẽ thở dài một cái.

Hy vọng một buổi chiều điên cuồng này có thể khiến cảm xúc phản đối

trong trái tim của hai người trút được hết ra ngoài.

Lòng hẫng buồn bức liền nói ra, vốn là mâu thuẫn gay gắt của mình và Lâm Nhược Khê, nhưng dường như người bị liên lụy lại ngày càng nhiều.

Dương Thần cũng không tính ở lại khách sạn, hẳn muốn quay về biệt viện Tây Giao, chờ Lâm Nhược Khê sau khi tan tầm về nhà để hỏi cho rõ ràng. Sau khi tỉnh táo ngẫm lại, luôn cảm thấy tất cả những điều này đều không giống những chuyện Lâm Nhược Khê có thể làm.

Dòng xe tắc cứng khiến Dương Thần mất gần một giờ mới đến nhà.

Vừa mới chạy xe vào trong nhà thì thấy Lâm Nhược Khê lái chiếc Bentley đỏ cũng vừa về đến nhà.

Càng khiến Dương Thần có chút không ngờ tới chính là, Lam Lam thế nhưng lại đứng ở cửa, cũng đang chờ Lâm Nhược Khê quay về!

Vú Vương giờ phút này đang đứng cùng Lam Lam, có chút kinh ngạc nhìn Dương Thần và Lâm Nhược Khê lái xe tới.

Lâm Nhược Khê ở trong xe nhìn thấy tình huống này cũng không do dự nhiều, thực tự nhiên xuống xe, xách theo túi chuẩn bị đi vào trong cửa, giống như căn bản không nhìn thấy Dương Thần.

- Nhược Khê!

Dương Thần xuống xe gọi một tiếng, nhưng Lâm Nhược Khê cũng không có ý quay người nhìn hẫng.

Bé mập đứng ở cửa nhìn thấy mẹ về thì vui vẻ lộ ra nụ cười vui mừng, ngọt ngào gọi:

- Mẹ.

Sau đó chạy đến trước mặt Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê nhíu mày, nhìn về mặt mong chờ của bé mập, lạnh lùng nói,

- Con nhận sai rồi, ta không phải mẹ con.

Những lời này như một bức tường băng, trực tiếp ngăn cách cô cùng bé mập.

Nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Lam dần dần biến mất, khuôn mặt nhỏ phì nộn hiện lên tia ủy khuất cùng ưu thương khó hiểu, ánh mắt sụp xuống, không dám ngẩng đầu, miệng nhỏ mím lại, trong đôi mắt to tràn đầy nước mắt, giống như tùy thời đều có thể khóc rống lên, lại giống như cứng rắn chịu đựng.

Dương Thần vừa muốn hỏi gì đó nhìn thấy một màn này, quả thực tức đến tâm gan đều nổ!

Lam Lam hiển nhiên là thông minh tới hỏi vú Vương xem khi nào Lâm Nhược Khê trở về, mới ở chỗ này chờ cô.

Thật vất vả mới đợi được để nhìn thấy cô, vô cùng vui mừng chạy tới lại bị lạnh lùng hất một bát nước lạnh!

Đối phó với một đại nam nhân mình thì thôi, nhưng một đứa trẻ, lại từng

là ‘con gái’ quan hệ thân mật như vậy, sao cô có thể tuyệt tình như vậy?

Khoan dung của Dương Thần cũng có giới hạn, thờ ơ đối xử với mình còn chưa tính, con gái của mình lại bị đả kích như vậy, tự nhiên nổi trận lôi đình!

- Lâm Nhược Khê, cô quá đáng rồi!

Dương Thần tức giận khiển trách một tiếng, một tay ôm lấy Lam Lam, bọc đầu của Lam Lam vào trong ngực của mình, nước mắt rất nhanh đã làm ướt áo.

Bé mập tựa vào lòng ngực hắn, rôt cục ô ô khóc thành tiếng,

- Mẹ lại không cần Lam Lam nữa... Hu hu... Mẹ không thích Lam Lam nữa...

Tiếng khóc của đứa trẻ khiến vú Vương đứng ở cửa đều tan nát cõi lòng, vành mắt hồng nhuận, hiếm khi lại cắn tức trừng mắt liếc Lâm Nhược Khê một cái!

- Tiểu thư, cô làm cái gì vậy! Vợ chồng cãi nhau, trẻ con là vô tội!

Nói xong, vú Vương nhanh chóng chạy qua an ủi Lam Lam, nhưng sao có thể dễ dàng trấn an được Lam Lam, cảm giác bị từ bỏ của bé mập đây chính là lần thứ hai, chịu không nổi đả kích này.

- Vợ chồng?

Lâm Nhược Khê cười lạnh, quay lưng nói:

- Vú Vương, cháu và hắn đã không còn quan hệ gì nữa, đứa bé càng không liên quan đến cháu, là đứa trẻ hắn cùng người phụ nữ khác sinh ra. Chúng cháu chỉ là vẫn chưa hoàn thành xong thủ tục ly hôn mà thôi.

Dương Thần nghe tiếng khóc của con gái, cả người tức giận đến phát run, lý trí trong đầu đã khó có thể khống chế được, mắt tràn ngập sát khí,

- Lâm Nhược Khê, cô hận tôi, tôi không lời nào để nói, nhưng cô làm tổn thương con gái tôi, tôi phải giết cô...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1395

Bên Phía Ngã Về

Nghe nói như thế, vú Vương bị dọa sốc, tuy lúc này rất tức giận Lâm Nhược Khê, nhưng Dương Thần muốn làm hại Lâm Nhược Khê, bà trăm ngàn lần không thể tiếp nhận!

- Ngàn vạn lần đừng! Cô gia! Tiểu thư không hiểu chuyện, cậu cũng không thể kích động! Lời này đều là lời nói tức giận mà thôi!

Vú Vương cũng không hiểu biết, Dương Thần giờ phút này đã vào bờ vực cực độ nguy hiểm!

Bởi vì tràn ngập buồn bã và nghi vấn và thất vọng đối với sự tuyệt tình của Lâm Nhược Khê, mà lại đau lòng tới cực điểm vì tiếng khóc của Lam Lam, hai người con gái có thể nói là quan trọng nhất trên thế giới này đối với hắn đều khiến hắn lao lực tiêu tụy!

Một loại cảm xúc bất lực và bế tắc khi không thể tùy ý hô phong hoán vũ làm tâm linh của Dương Thần rơi vào hố sâu!

Giờ khắc này, sức mạnh của nội tâm là yếu ớt nhất, mà Hỗn Độn ở bên trong đan điền cũng đang thừa cơ hội lúc này, ý đồ tiến hành xâm nhập một phần nguyên thần của Dương Thần!

Như vậy, Dương Thần mới tức giận đánh vào mặt tư tưởng, miệng không chọn lời thậm chí còn nói muốn giết chết người phụ nữ trước mắt này!

Mục đích của Hỗn Độn cũng vô cùng rõ ràng, mãnh thú thông minh, nó hiểu rõ, nếu có thể kích thích Dương Thần để Dương Thần giết chết Lâm Nhược Khê, vậy không hề nghi ngờ gì nữa, tinh thần của Dương Thần sẽ hoàn toàn hỏng mất!

Đến lúc đó sẽ chiếm lấy thân thể Dương Thần, ngầm chiếm đoạt tu vi của hắn, không nói hồi phục thực lực chân chính, vậy cũng đủ đề lần thứ hai quét khởi hùng phong!

Sau khi Dương Thần ý thức được điểm này, cắn chặt răng, cổ họng phát ra âm thanh ma sát, hắn đã muốn khắc chế tới cực hạn rồi.

Đây không phải là phân cao thấp với Lâm Nhược Khê, mà là vận lộn với chính mình!

Lâm Nhược Khê cũng không rõ những chuyện đó, chỉ là nghe thấy ba chữ “Giết chết cô”, thân thể mềm mại sau khi run rẩy, cắn cắn môi đỏ mọng, sắc mặt không thay đổi cười lạnh nói:

- Anh nghĩ rằng tội sợ chết? Tôi sợ chết thì sẽ không ly hôn với anh.

- Cô...

Dương Thần vốn khốn khổ đến mức tận cùng, lại bị cô nói như thế. Lúc

này không thể không chế, tuy không đến mức hạ sát thủ, nhưng nhịn không được nghĩ muốn hung hăng tát cho cô một cái!

Cũng không chờ Dương Thần tiến lên, Lam Lam lại khóc gọi:

- Cha không được đánh mẹ! Không được đánh!!

Đại não Dương Thần gặp tiếng khóc này thì giống như một lễ rửa tội, tiếng nói của đứa trẻ như một phạm âm khiến Hồn Độn trong cơ thể hấn bị áp chế xuống.

Tình cảm của người cha là mạnh mẽ không hiểu được, lòng Dương Thần nhất thời mềm nhũn xuống, nhìn con gái nước mắt lưng tròng hai mắt đầm lệ, làm sao có thể thật sự đánh chứ.

Ít nhất, mình còn có con gái phải chăm sóc, tuyệt đối không thể để tên Hồn Độn kia nuốt chính mình!

- Là Lam Lam không ngoan... Lam Lam không đến tìm mẹ nữa...

Bé mập khóc nức nở, xoa xoa nước mắt, lấp bắp quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Nhược Khê một cái, sau đó quay đi không nhìn lại nữa.

Lời này lại làm Dương Thần trăm mối cảm xúc ngôn ngang, xoa xoa gáy con gái, không nói lời nào.

Lâm Nhược Khê tay cầm túi, mắt tự nhiên dùng sức nắm thật chặt, mặt vẫn không chút thay đổi nói:

- Nếu không có chuyện gì, tôi phải đi nghỉ ngơi, còn bề bộn nhiều việc.

Nói xong, cô quay người vội vã muốn đi.

- Chờ đã!

Dương Thần sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, vừa rồi phải ngăn chặn Hồn Độn, lời còn chưa nói được.

- Nhược Khê, anh hỏi em, em rốt cuộc có phải là có điều gì khổ tâm không... Anh không tin em là người tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy. Nếu em có chỗ khổ sở nào, vì sao không thể nói với anh?

- Chúng ta đã cùng nhau trải qua nhiều khó khăn như vậy, chẳng lẽ em vẫn chưa tin vào năng lực của anh? Vợ chồng trong lúc khó khăn không phải là nên đồng tâm hiệp lực sao?

Dương Thần chờ đợi hỏi.

Vú Vương cũng vẫn nghĩ như vậy, cảm động mà mong chờ nhìn Lâm Nhược Khê, chờ câu trả lời của cô.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên cười nhạt vài tiếng, giữa đôi mắt đẹp lộ ra vài phần khinh thường, liếc về phía Dương Thần.

- Anh không biết lời này của anh rất nực cười sao? Chỉ là giao ước của tôi và anh đã đến thời gian rồi, tôi liền làm chuyện mình muốn làm mà thôi.

- Anh không tin, thay đổi của em quá bất ngờ!

Dương Thần ánh mắt quắc sáng.

Lâm Nhược Khê hít một hơi, giữa con ngươi lộ ra màu sắc lạnh lẽo:

- Được, nếu như anh nhất định muốn tôi nói, vậy tôi sẽ nói thật cho anh

biết...

Nói xong, Lâm Nhược Khê chỉ ngón tay về phía Lam Lam trong vòng tay Dương Thần.

- Có nó, thì không có tôi, muốn tôi, thì không có nó!

Dương Thần và vú Vương đồng thời ngậy ra như phồng, khó có thể tin, Lâm Nhược Khê vậy mà thật sự tàn nhẫn như vậy, muốn Dương Thần lựa chọn giữa cô và Lam Lam?

Dương Thần nắm chặt bàn tay Lam Lam, lắc đầu nói:

- Không thể, con bé là cốt nhục duy nhất Mười Bảy để lại cho anh, nó là con gái anh, anh sao có thể không cần nó.

- Vậy không phải xong rồi sao?

Lâm Nhược Khê mĩa mai cười nói:

- Tôi có thể không để bụng anh có bao nhiêu tình nhân, bởi vì bọn họ đều không bằng tôi, tôi có tự tin này.

- Nhưng tôi không thể tiếp nhận, người phụ nữ đã chết kia có bất kỳ liên quan gì đến anh, bao gồm cả đứa bé cô ta sinh cho anh...

- Tôi vừa nghĩ tới, đứa bé này là cô ta sinh ra, liền cảm thấy nhìn thấy cô ta vẫn còn ở bên cạnh anh.

- Cho dù ngoài miệng anh luôn nói tôi không phải vật thay thế, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy anh thật dối trá.

- Tôi hiện tại nhìn thấy nó là cảm thấy nó là một loại vũ nhục với tôi! Đối với hôn nhân của chúng ta mà nói chính là truyện cười! Với tôi mà nói là thống khổ sâu nhất!

- Chỉ cần đứa bé này trên đời, anh vĩnh viễn không thể đặt người đàn bà kia vào nơi sâu nhất trong lòng, anh cũng không thể yêu tôi hơn cô ta! Bởi vì cô ta không chỉ là người anh yêu nhất, mà còn là người duy nhất lưu lại cốt nhục cho anh!

Dương Thần kinh ngạc nghe xong những lời này, đáy lòng bất đắc dĩ cảm thấy thất bại.

Mình thật sự có thể yêu Lâm Nhược Khê hơn Mười Bảy sao?

Cho dù mình thật sự có thể, nhưng làm sao để khiến cô ấy tin tưởng và nghe theo?

Mà đối với Lâm Nhược Khê mà nói, có lẽ mỗi một lần nhìn thấy Lam Lam chính là một loại tra tấn.

Dương Thần không rõ vì cái gì mà trở thành như vậy, chẳng lẽ mình nhận Lam Lam là sai sao? Không, con của mình, nhất định phải quang minh chính đại mà sống.

Dương Thần cúi đầu cười khổ,

- Xem ra là anh quá tham lam, em nói cũng đúng, anh cũng không rõ mình có thể yêu em hơn Mười Bảy không, nhưng anh tin rằng, mình không thể mất đi con gái mình.

- Anh biết là tốt.

Lâm Nhược Khê hờ hững nói, tựa hồ không muốn nói nhiều, lập tức quay vào trong nhà.

Vú Vương đau thương than dài một hơi, đi đến trước mặt Dương Thần,

- Cô gia, chuyện này... chẳng lẽ không còn cách khác sao?

Dương Thần ngẩng đầu cười nói:

- Vú Vương, tôi biết vú muốn tốt cho chúng tôi, nhưng vú cũng không cần quá đau lòng, cứ theo góc độ con gái Tình Nhi của vú đề nói, không phải là nên vui mừng chút sao.

- Tôi sao có thể vô tâm vô phê như vậy! Tình Nhi cũng sẽ không cảm thấy hai người ly hôn là chuyện tốt!

Vú Vương không vui nói.

Mắt Dương Thần cũng lộ ra cương quyết,

- Nên buông ra rồi, tôi ở lại sẽ khiến cô ấy không vui, là không đúng, cô ấy ly hôn với tôi, quả thực ngay từ đầu đã quá nhiều biến số rồi.

Tựa như mọi người lúc học đi xe đạp, người dạy đã nhắc nhở, nếu ngã xuống thì phải chuyển hướng ngã về bên kia, chứ không phải là bên mà mình muốn.

- Việc tôi có thể làm bây giờ, chính là ngã về hướng chỗ ngoặt, chứ không phải khăng khăng cuốn vào.

- Nếu Nhược Khê có thể bỏ tôi như vậy, lựa chọn đứa trẻ và hồi ức trước kia thì sẽ khinh thường, sẽ không phục, nhưng tôi nhất định sẽ không nhìn thấy một màn kia.

- Bên người cô ấy gần như không có tri âm nào, nếu Nhược Khê tìm vú nói chuyện của chúng tôi. Bất luận nói cái gì, vú cũng phải thật sự cẩn thận nghe nhé.

- Nếu cô ấy khóc, vú nhớ đưa khăn tay cho cô ấy, đến khi khóc xong mới thôi, đừng lộ ra bất cứ thần sắc đồng tình nào. Cô ấy rất mạnh mẽ, không muốn bị người khác nhìn thấy mình yếu đuối, cho dù nhìn cô ấy có thể coi nhẹ như vậy.

- Nếu cô ấy mắng tôi, cho dù là mắng cái gì, đều để cô ấy mắng, hoặc là cùng cô ấy nói bậy, nói tôi không bằng cảm thú, tôi vô lại, không đứng đắn. Cái gì cũng có thể.

- Nếu hỏi tôi có nói cái gì không, vậy bà hãy nói với cô ấy, tôi rất xin lỗi, xin lỗi cô ấy rất nhiều...

Vú Vương nghe mà lệ rơi đầy mặt, ghen ngào lau nước mắt,

- Tiểu thư thật quá không hiểu chuyện, hai người ở cùng một chỗ, thích là được, nghĩ nhiều như vậy, thật không đáng!

- Người với người dù sao cũng không giống nhau.

Dương Thần nhún vai, lại muốn nói cái gì đó thì nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc Bentley đang đi tới, hẳn là Mông Nguyệt đến tìm mình.

Dương Thần sau khi hí mất thì giao Lam Lam lại cho vú Vương.

- Vú Vương, buổi tối tôi phải ra ngoài làm chút chuyện, mọi người đưa Lam Lam về giúp tôi, nói với Mẫn Quyên, Thiên Ny rằng có thể hôm nay tôi không quay về, để cô ấy đưa Lam Lam ra ngoài ăn cái gì đó.

Vú vương đồng ý, tiếp nhận cô bé đang buồn bực sâu não, một hồi đau lòng.

Lúc này, xe của Mông Nguyệt cũng đã đến bên cạnh Dương Thần, một thân lễ phục màu đỏ, áo khoác ngoài màu đen, cô gái tóc dài tao nhã tươi đẹp bắn ra bốn phía, quyến rũ như nước.

Vừa xuống xe, ánh mắt Mông Nguyệt liền đảo qua nước mắt trên mặt vú Vương và Lam Lam, nhìn nhìn vị trí của khu nhà cao cấp, sau khi hiện lên một dòng suy nghĩ thì bỗng nhiên nở nụ cười xinh đẹp, thực tự nhiên dựa đầu vào ngực Dương Thần!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1396

Hán Cao Tổ

Mùi thơm ngào ngạt, mùi thân thể mềm mại ấm nóng cứ như vậy tụt vào lòng ngực Dương Thần, cũng khiến Dương Thần có chút không kịp tránh né, sao cũng không ngờ người phụ nữ này lại có thể yêu thương như nhớ ám muội như vậy!

Lúc Dương Thần muốn tránh đi, cánh tay ngọc của Mông Nguyệt quán lấy Dương Thần, thậm chí còn muốn cọ bộ ngực no đủ của mình vào tay Dương Thần, hơi hơi lõm xuống.

Dương Thần không hiểu nổi nguyên do, người phụ nữ này nổi điên cái gì chứ, sao lại đột nhiên nhiệt tình như lửa?

- Ha ha, Dương tiên sinh, đây là con gái anh sao? Cô bé thật đáng yêu.

Mông Nguyệt tràn đầy yêu thích nhìn Lam Lam nói.

Vú Vương đang ôm Lam Lam nhìn thấy một người phụ nữ dây dưa với Dương Thần si ngốc, có chút phản ứng không kịp, đến lúc lấy lại tinh thần, thì dùng ánh mắt kỳ quái liếc mắt nhìn Dương Thần một cái.

Dương Thần xấu hổ muốn giải thích, cũng không biết phải giải thích như nào, chỉ lấy một tay tách tay Mông Nguyệt ra.

- Chúng ta hình như không có giao tình thân mật như vậy.

Dương Thần tâm tình không tốt, đương nhiên không có vẻ mặt hòa nhã đối với người của Mông gia.

Mông Nguyệt không chút ý tứ thối lui, tiếp tục ghé vào bên tai Dương Thần, cười duyên nói:

- Con bé tên Lam Lam nhỉ, cái tên cũng rất êm tai.

Dương Thần nhú mi,

- Cô điều tra cũng rõ ràng nhỉ.

- Đối với người đàn ông mình yêu thích, việc của hắn đương nhiên phải nắm rõ rồi.

Mị nhân Mông Nguyệt chớp chớp, trong lời nói vài phần ám muội khác thường.

Dương Thần làm sao tin được chuyện ma quỷ này của cô ta,

- Được rồi, dẫn đường đến tiệc rượu gì đó của các người đi.

- Chờ một chút, không vội.

Mông Nguyệt thản nhiên cười, bỗng nhiên gỡ xuống một chuỗi vòng tay vàng trắng được khảm ngọc bích. Đây vừa nhìn là biết là Đế Vương Lục thượng đẳng, một chuỗi vòng như này, trên thị trường ít cũng phải trên triệu tệ

Mông Nguyệt đưa chiếc vòng tay xinh đẹp đến trước mặt Lam Lam, lộ ra nụ cười ôn hòa của đại tỷ,

- Lần đầu gặp mặt, dì tặng con món đồ chơi này.

Cho dù trẻ con không biết giá trị của vòng tay, cũng sẽ không từ chối loại ‘lễ vật’ này, dù sao vòng tay này sáng long lanh, xanh biếc, vừa nhìn đã biết là mặt hàng tốt.

Nhưng Mông Nguyệt lại phạm phải một sai lầm cô ta không ngờ tới.

Trẻ con nhà khác có thể có hứng thú với loại trang sức đẹp như này, nhưng bé mập đã nhìn quen những món đồ tốt của cha mình và các dì rồi, chỉ cần là kim cương màu hồng trên tay Mạc Thiên Ny cũng đã cách xa vạn dặm cái vòng tay này rồi, lại càng không cần nói đến những món cự đại bảo thạch Dương Thần tặng Lâm Nhược Khê.

Chiếc vòng nhỏ như vậy có một hòn đá nhỏ màu xanh là có thể mua chuộc được mình sao? Bé mập cảm thấy rất không vui, bà dì này quá bủn xỉn.

Hơn nữa, cục đá kia cùng ‘sợi sắt đỏ’ lại không ăn được, cô bé tất nhiên không cần!

Lam Lam vốn hai mắt đắm lệ lung trông, lúc này chu miệng, quay đầu không thèm nhìn Mông Nguyệt, hừ nói:

- Không ăn được, Lam Lam không thèm!

Biểu tình phản kích cùng nụ cười dài vừa rồi của Mông Nguyệt, biến hóa từ kinh ngạc, tới buồn bực, sau đó là trong hoang mang có chút dờ khóc dờ cười.

Không ăn được? Cái này không phải đồ ăn mà?

Con gái của Dương điên lễ nào cũng là một kẻ điên?

Vú Vương ngược lại lại bị Lam Lam chọc cười, người ngoài làm sao biết được khát vọng của Lam Lam đối với đồ ăn vượt xa tất cả? Không khỏi che miệng nhin không phát ra tiếng cười to.

Dương Thần tự nhiên là hắc hắc cười trộm, nhưng lúc này với thân phận làm cha, không thể ‘tôn hại uy nghiêm’, nhưng vì khen ngợi ‘hiểu biết’ của Dương khuê nữ, Dương Thần lặn lẽ thò tay vào trong túi, kỳ thực là yên lặng từ trong nhẫn Không gian lấy ra một Lam bảo thạch lấy từ Vạn Yếu Giới ra.

- Ai, một thứ rác rưởi nho nhỏ như vậy, mà muốn mua lấy sự vui vẻ của con gái tôi sao, xem ra Mông gia các người sống cũng không được dễ chịu lắm.

Dương Thần thần nhiên nói xong, thuận tay đem Lam bảo thạch lớn bằng trứng gà điều lướt qua trước mặt Mông Nguyệt, tốc độ còn đặc biệt chậm, để cô ta nhìn cho rõ hơn.

- Lại đây, Lam Lam, cha cho con một tảng đá lớn, hôm nay cha ra ngoài, con ngoan ngoãn ở nhà chờ, lát nữa cùng dì Mẫn Quyên đi ăn đồ ăn ngon nhé.

Lam Lam quay đầu nhìn Lam bảo thạch thật lớn trên tay Dương Thần, lúc này mới cười hì hì nhận lấy, tuy nhỏ hơn của mẹ một chút, nhưng màu sắc rất đẹp.

Ánh mắt Mông Nguyệt nhìn đơ ra, nhìn chăm chăm vào Lam bảo thạch trên tay Lam Lam, lộ ra ánh hào quang hâm mộ.

Tảng đá lớn? Trời ạ... loại Lam bảo thạch độ tinh khiết như này, lại còn lớn như thế, trên thị trường thế nào cũng phải năm chục triệu!

Vậy mà có thể tùy ý đưa cho con gái làm đồ chơi?

Mông Nguyệt không tin loại gia tộc có thực lực quân sự như Dương gia có thể có tài lực khổng lồ như vậy, cách giải thích duy nhất, chính là Dương Thần là phú khả địch quốc?

Mông Nguyệt cắn môi mông, lưng chảy ra một chút mồ hôi lạnh, cô ta dần dần phát hiện, đánh giá đối với Dương Thần không đủ!

Bối cảnh của hắc tử hồ còn thần bí hơn nhiều, điều này cũng thật khiến cô yêu hận đan xen.

Càng là loại phụ nữ cao cao tại thượng như cô, bình thường cái gọi là công tử quý tộc đều là loại chướng mắt. Thứ không chống đỡ được chính là người đàn ông có thực lực lại bí hiểm, bởi vì những thứ như tiền tài, quyền thế chỉ là bên ngoài, chỉ có thực lực cùng mị lực tuyệt đối mới có thể khiến cô ái mộ.

Kỳ thật cũng khó trách Mông Nguyệt không biết, cho dù là Mông Khai Nguyên cũng sẽ không rõ những chuyện của Dương Thần ở nước ngoài.

Dù sao, Mông gia ỷ vào bối cảnh mình có, từ trước tới nay đều không đề cập cao của Hoa Hạ trong mắt, những Chư thần ở nước ngoài, Viêm Hoàng Thiết Lữ trong quốc nội, bọn họ cũng không mấy quan tâm. Bởi vì bọn họ chỉ cần chiếm cứ một mẫu ba phần đất để làm Hoàng đế là tốt rồi.

Cũng có thể nói, Mông gia kỳ thật đã có chút tách rời với ngoại giới, bọn họ đều không giống gia tộc bình thường rồi, theo sự thay đổi không ngừng của lịch sử mà thu thập động thái mới nhất của thế giới. Ngược lại là ỷ vào hậu trường cường ngạnh, vững bước tự phong.

Nhưng, đã muốn lôi kéo quan hệ căn bản với Dương Thần, Mông Nguyệt cũng sẽ không chí khí như người khác, Dương Thần có thực lực hơn nữa cũng chỉ có một người, Dương gia cũng đã tỏ thái độ chuyện này là ân oán cá nhân của Dương Thần, điều này không phải đã chứng minh Dương gia cũng kiêng kỵ Mông gia?

Nghĩ đến đây, Mông Nguyệt lại có tự tin, chỉ là, cô ta đã nghĩ thiếu một tầng khả năng. Dương Công Minh mặc kệ Dương Thần, còn có khả năng là cho rằng không cần Dương gia gây chiến, Dương Thần cũng có thể tự mình đối phó.

- Dương tiên thật thật sự là ra tay hào phóng, Mông Nguyệt là múa rìu qua mắt thợ rồi, một khi đã như vậy, thì xin mời.

Mông Nguyệt mỉm cười, lại đi lên quần lấy tay Dương Thần.

Dương Thần đưa tay đẩy tay cô ta ra, người phụ nữ này không phải là thèm đàn ông đến phát điên rồi đấy chứ? Lập tức vẫy vẫy tay với Lam Lam rồi mới ngồi vào trong xe.

Mông Nguyệt quay đầu lại nhìn thật sâu phương hướng tòa nhà, sau khi lộ ra một vẻ mặt khinh thường thì đi theo lên xe.

Rất nhanh, chiếc Bentley liền lái ra khỏi biệt viện, đi về phía khách sạn Vọng Thành ở bờ biển Đông Bắc Trung Hải.

Dương Thần cũng không biết, khi xe rời đi, ở trên tầng hai tòa nhà, một bức rèm cửa sổ sát đất nhẹ nhàng lay động...

...

Khách sạn Vọng Thành Trung Hải nằm trên một đồi núi phía Đông Bắc, là một khu kiến trúc được xây trên một khu đất được san bằng, vốn định xây dựng chuỗi biệt thự, nhưng lại phát hiện địa thế có chút nguy hiểm.

Phía Đông của khách sạn có mấy chỗ đều là vách núi Huyền Nhai, tuy rằng cảnh sắc tráng lệ cùng biển rộng, nhưng tóm lại luôn dễ dàng dẫn tới sự cố, cho nên đành phải bỏ đi.

Kết quả là không tới hai năm, có một thương nhân nước ngoài đem nơi này cải tạo thành một khách sạn năm sao, lại không tiếp đãi khách hàng bình thường mà chỉ nhận nhưng hoạt động lớn, tổ chức tiệc rượu, điều này khiến họ vừa dễ dàng quản lý, mà sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Dương Thần ở Trung Hải gần ba năm mới biết được ông chủ sau lưng khách sạn này là Mông gia, chẳng trách được chính phủ phê duyệt cho xây dựng khách sạn ở một vị trí nguy hiểm như vậy.

Dọc theo đường nhựa uốn lượn đi vào đỉnh núi, giữa nơi cây cối um tùm vờn quanh, một khách sạn màu nâu nhạt hết sức tự nhiên tuyệt đẹp giữa rừng.

Sau khi dừng xe, Dương Thần tự nhiên xuống xe, ngắm nhìn bốn kia, không khỏi lộ ra một nụ cười hiểu ý.

Toàn bộ bãi đỗ xe ước chừng có thể đỗ hơn trăm cái xe, nhưng chỉ có hai mươi mấy chiếc.

- Cô không phải nên nói cho tôi biết, lần này là tiệc rượu gì, mà có vài người như vậy?

Mông Nguyệt cười quyến rũ:

- Hiện tại hồi hạn muốn chạy cũng muộn rồi. Dương tiên sinh, có phải rất cảm động không? Đây là tiệc rượu Mông gia tổ chức riêng cho anh?

Dương Thần không hề gì mà nhún vai, kỳ thật trước khi đến đã nghĩ tới, Mông gia muốn nói chuyện với mình, không giống như các trường hợp có thể công khai giải thích. Lần này đến đây, đã chuẩn bị nghênh đón Hồng Môn Yến rồi.

Lúc này, từ hai bên núi bỗng hiện ra hai gã mặc trường bào đen thiếp

vàng, nhìn qua cũng khoảng bốn năm mươi tuổi, đều là búi tóc dựng thẳng, ánh mắt sắc bén.

Dương Thần lúc này không dám sử dụng thần thức, nhưng có thể cảm nhận được, cảm giác áp bách của hai gã đàn ông này, mạnh mẽ hơn Mông Kỳ ngày ấy nhiều! Có thể đã tới được Độ Kiếp Kỳ!

- Không cần nhìn, tiểu tử thôi.

Âm thanh của Mông Kỳ tràn ngập đặc ý truyền ra từ trong khách sạn, quơ tay áo, giương giọng hô:

- Hai vị Trưởng lão Mông Điền, Mông Vệ cũng đã tới Tam Dương Chân Hỏa Kiếp nhị trọng, người có chạy đằng trời!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1397

Con Đường Thứ Hai

Tam Dương Chân Hỏa nhị trọng? Vậy chính là Tam Muội Chân Hỏa kiếp?

May là Dương Thần cũng không quá kinh ngạc, dựa theo cách nói chuyện của Tiêu Chỉ Tình, có thể đạt tới Tam Dương Chân Hỏa kiếp, vậy bình thường cũng đã có thể tiến vào thế giới huyền ảo trong Hồng môn, đã thuộc loại tu sĩ tương đối hiếm lạ, cũng không phải là Hóa Thần Kỳ bình thường.

Mông gia này rốt cuộc có lai lịch gì, mà có thể trong thời gian con mắt còn chưa nhắm hết đã mời đến hai gã Trưởng lão Tam Dương Chân Hỏa nhị trọng? Mông gia chẳng lẽ có quan hệ với Hồng Môn?

- Không cần phải đứng ngây ra nữa, Nguyệt Nhi, dẫn hắn vào trong.

Mông Kỳ cười lạnh một tiếng, khoanh tay đi trước.

Mông Nguyệt làm ra tư thế ‘mời’, cười đến có chút thần bí.

Dương Thần cũng không để ý nhiều những việc đó, chậm rãi đi vào khách sạn, vừa đi vừa hỏi Mông Nguyệt ở bên cạnh:

- Mông gia các người chẳng lẽ không phải là lấy thực lực vi tôn?

Mông Nguyệt hơi hơi kinh ngạc,

- Dương tiên sinh vì sao lại hỏi như vậy?

- Mông Điền, Mông Kỳ ở bên ngoài tu vi đều cao hơn Mông Kỳ, sao bọn họ lại giống như nghe theo chỉ huy của Mông Kỳ.

Dương Thần quả thực khó hiểu đối với chuyện này.

Mông Nguyệt giật mình, khẽ cười nói:

- Dương tiên sinh, anh cũng quá coi thường Mông gia chúng tôi rồi, hai Trưởng lão kia bất quá là cao thủ do Mông gia dùng quan hệ mời tới. Cho nên, trước mặt Trưởng lão bản tông Mông Kỳ của chúng tôi, tất nhiên thấp hơn một bậc.

- Bản tông chúng tôi, cao thủ nhiều như vậy, nhiều hơn rất nhiều so với người của chi thứ. Chỉ sợ ngay cả ông nội tôi cũng không rõ lão tổ tông có bao nhiêu vị còn sống khỏe mạnh, tiểu cô nương như tôi, vẫn chưa có cơ hội dò xét đâu.

- Các người đây là muốn dọa tôi? Nếu thực sự lợi hại như vậy, thì quốc gia này giao cho các người quản được rồi.

Dương Thần mỉm cười nói.

Mông Nguyệt lắc đầu,

- Chúng tôi không cần phải đe dọa anh, bởi vì chúng tôi vốn có đủ thực lực để chế ngự anh. Về phần Mông gia chúng tôi, từ trước đến nay đều là

nước giếng không phạm nước sông với các gia tộc khác, cũng không có tâm tư tranh bá.

Dương Thần thiếu chút bị chọc cười bởi sự tự tin trong miệng cô gái này, thật sự là mù quáng đến lợi hại, cũng bồi phục cho sự vinh quang mạnh mẽ của Mông gia.

Đi qua hành lang tráng lệ, ngoài một vài nhân viên quản lý khách sạn, chỉ có một vài bảo tiêu người người tinh khí nội liễm, đứng lặng ở xung quanh.

Dương Thần không thể không cảm khái, Mông gia xem ra thật sự có hệ thống mà bồi dưỡng thực lực cho mình

Những vệ sĩ đó, đều đạt tới tu vi nội công cực cao, có người nhìn không tới ba mươi tuổi, nhưng hiển nhiên đã có thực lực Hậu Thiên, những người này chỉ cần qua vài năm nữa là có thể thăng tới Tiên Thiên.

Vì đối phó mình, xem ra Mông gia đã lấy ra quyết tâm không nhỏ.

Khi tiến vào đại sảnh phòng hội nghị, Dương Thần rốt cuộc cũng gặp được một vài người của Hoa Nam bang.

Dẫn đầu là Mông Khai Nguyên, Phó bang chủ Mông Khuyết, Đường chủ Bạch Hà, Trương Hiến... đều trình diện. Mà Trưởng lão Mông Kỳ cùng một lão già mặc hắc bào khác đang ngồi ở bên trái.

Lão già kia thoạt nhìn già hơn Mông Kỳ không ít, nhắm mắt dưỡng thần, từ lúc Dương Thần vào không hề nhúc nhích mí mắt.

Dương Thần để ý, ngoài Mông Kỳ ra, không ai đến gần người lão già đó, trong mơ hồ, lão già kia mới là nhân vật khó lường nhất ở đây.

- Tiểu tử Dương gia, chúng ta lại gặp mặt.

Mông Khai Nguyên giọng điệu nhẹ nhàng nói.

- Nhiều người như vậy ở đây ghênh đón tôi, không ăn cơm mà chạy tới phòng hội nghị làm cái gì.

Dương Thần cười nói.

- Hừ, cợt nhả, chết đến nơi rồi còn làm bộ làm tịch.

Mông Triết Long ngồi bên phải khinh thường cười lạnh nói.

Dương Thần không nói hai lời, một bước nhanh xông tới, một cước trực tiếp đá vào người Mông Triết Long!

Cái bàn bị nổ vang lên, Mông Triết Long chưa kịp phản ứng đã bị lăn lộn mấy vòng!

Tất cả người của Mông gia đều hết hồn, cảm thiếu chút nữa thì rụng xuống dưới đất!

Người này ăn phải thuốc nổ sao? Không có điềm báo liền động thủ?

Bởi vì tất cả mọi người đều không ngờ tới, nên cơ hồ không có ai nghĩ đến việc ngăn cản.

Lão già mặc hắc bào ngồi bên trái rốt cục trợn mắt nhìn Dương Thần.

Sắc mặt Mông Khai Nguyên biến thành màu đen, mắt không yên mà nhìn lão già hắc bào, nói với Dương Thần:

- Người làm cái gì? Người thực sự cho rằng chúng ta không dám động vào người?

- Không có gì, nhưng miệng của tôn tử ông quá thối. Ông nên biết, tôi nếu thật sự muốn hạ sát thủ, thì gã đã sớm bị băm thành thịt nát rồi.

Dương Thần thản nhiên nói.

Mông Triết Long lúc này xương cốt toàn thân đều sắp rụng ra, hung ác trừng mắt nhìn Dương Thần, vừa muốn nói gì đó lại bị Mông Khai Nguyên ngăn lại.

- Triết Long! Cháu đi ra ngoài cho ta!

Mông Triết Long ảo não nhìn ông nội, nhưng không có cách nào khác, đành phải âm độc quan sát mà đi ra khỏi phòng hội nghị.

Chờ phòng hội nghị an tĩnh trở lại, Mông Khai Nguyên trầm giọng nói:

- Dương Thần, chúng ta hiện tại không hạ độc thủ với người là bởi vì muốn nói chuyện tử tế với người. Người tốt nhất nên thức thời.

- Có cái gì phải nói chuyện? Trả lại linh bảo? Ta đây cũng chả lấy cái chó gì linh bảo. Đập đầu giải thích vân vân thì đừng mơ.

Dương Thần đặt mông lên bàn hội nghị, thản nhiên nói.

Mọi người nhìn là hiểu được, người này hoàn toàn là vô lại, càng không nói đạo lý.

Mí mắt Mông Khai Nguyệt giật giật, ý bảo Mông Khuyết ở bên cạnh dẫn người tiến vào.

Rất nhanh, phu nhân Trương Linh và Mông Triết Tân đều bị dẫn vào. Đôi nam nữ này nhìn thấy Dương Thần, chung quy vẫn có chút sợ hãi.

- Là ta quản giáo con trai con dâu không tận lực, cũng là cháu trai ta khiêu khích trước, người có thể oán hận bọn chúng, ta có thể để bọn chúng giải thích với người ngay tại đây, về sau sẽ không tiếp tục có bất kỳ hành vi mang tính trả thù nào đối với người.

Mông Khai Nguyên hí mắt cười nói:

- Thế nào, lão phu có thành ý đấy chứ.

Dương Thần nói:

- Tôi cũng không để ý bọn họ có giải thích hay không, bởi vì tôi đã đốt từ đường các người rồi, đã hết cơn tức rồi.

Mông Khai Nguyên biến sắc,

- Tốt lắm, người đã hết cơn tức, thì đến phiên Mông gia chúng ta xả giận.

Theo chỉ thị của Mông Khai Nguyên, Mông Khuyết ở bên cạnh bảo người mở thiết bị chiếu hình trong phòng hội nghị ra.

Rất nhanh, trên màn hình lớn, một tàn số chuyển thành hình ảnh.

Dương Thần tập trung nhìn vào, nhất thời cau mày đứng lên, ánh mắt lộ ra một tia âm lãnh.

Kia chính là vợ chồng Lưu Thanh Sơn ở biệt thự bên bờ biển của mình, một đám đại hán cầm súng máy đối diện với hình ảnh?

Hai vợ chồng Lưu Thanh Sơn đều bị bịt miệng, trói gô lại. Nhưng họ không dám lộn xộn, bởi vì súng máy tùy thời đều có thể lấy đi tính mạng của bọn họ!

Cũng may là Lưu Minh Ngọc và Lưu Minh Hào không ở đó, bằng không cũng đã bị bắt!

Cao thủ của Mông gia rất nhiều, một Lưu Minh Ngọc tu vi Hậu Thiên lại không phòng được một viên đạn, thật không đủ xem.

- Theo chúng ta biết, Lưu Thanh Sơn của Thanh Long hội đã cung cấp thuốc nổ cho người, hơn nữa con gái ông ta là người phụ nữ của người, ông ta là một trong số cha vợ của người. Thế nào, lão phu nói có sai không?

Mông Khai Nguyên thực ưa thích biểu tình lúc này của Dương Thần.

Dương Thần không nói hai lời, lấy ra di động, bấm số điện thoại của Khương Tiểu Bạch.

Điện thoại vừa thông, Khương Tiểu Bạch trực tiếp mở miệng nói:

- Dương tiên sinh, tôi biết sự việc đã xảy ra.

- Cậu biết? Cậu không phải đã nói với tôi rằng Mông gia không dám động vào những người khác sao?

Dương Thần âm trầm hỏi.

Khương Tiểu Bạch cười khổ,

- Dương tiên sinh, tôi lúc trước không biết, anh còn có một cha vợ là thủ lĩnh hắc đạo. Lưu Thanh Sơn là kẻ khả nghi của rất nhiều hạng mục trái pháp luật, từ góc độ của chúng tôi, ông ta bị bắt... kỳ thật cũng không tính là ảnh hưởng đến an toàn của xã hội.

- Nói láo! Bắt người cũng phải là cảnh sát đi bắt, dựa vào cái gì mà là bọn chúng đi bắt?

- Chuyện này...

Khương Tiểu Bạch xấu hổ nói:

- Chúng tôi không nhận được mệnh lệnh của cấp trên, là không thể tham gia vào chuyện giữa ngài và Mông gia.

Dương Thần thầm mắng chửi vài câu, trực tiếp ngắt điện thoại, lười nói thêm cái gì.

Đám người kia ở phía trên kia ngồi xem kịch vui, dù sao cũng chỉ cần không thương gân động cốt, mình cùng Mông gia làm ra chuyện gì đều không liên quan đến bọn họ.

Bản thân hiện tại không dám dùng tu vi, cũng không thể nháy mắt chạy về cứu vợ chồng Lưu Thanh Sơn, bọn họ nếu có chuyện gì, mình sao có thể ăn nói với Lưu Minh Ngọc?

Đám người Mông Khai Nguyên đã hiện ra vẻ mặt đắc ý, rất hưởng thụ cảm giác nắm giữ này.

- Thế nào, tiểu tử Dương gia, người làm việc quá hấp tấp, người đều không phải cách ly với thế giới này, bất luận người nào đều có uy hiếp của

mình, người cũng giống như vậy.

Mông Khai Nguyên từ từ nói:

- Nếu người ngoan ngoãn phối hợp với chúng ta, hợp tác với chúng ta, Mông gia chúng ta sẽ bỏ qua chuyện Lưu Thanh Sơn giúp người. Nhưng nếu người không biết tốt xấu, vậy chỉ có thể xử lý Lưu Thanh Sơn cùng với người...

Dương Thần hơi suy nghĩ, hỏi:

- Ông muốn phối hợp như nào?

Đám người Mông Khai Nguyên cho rằng Dương Thần chịu thua, đều không che dấu mà lộ ra ý cười, cảm thấy người trẻ tuổi dù sao cũng là người trẻ tuổi, không hơn gì được.

- Mông gia chúng ta cho người ba con đường, tự mình chọn một cái.

Mông Khai Nguyên nói.

- A?

- Thứ nhất, trả lại linh bảo, trùng kiến từ đường, hơn nữa phải dập đầu nhận sai với liệt tổ liệt tông Mông gia, người hử đã nghe qua chuyện này. Về phần con đường thứ hai...

Ánh mắt Mông Khai Nguyên là lạ nhìn cháu gái Mông Nguyệt, khóe miệng hơi khê động cười nói:

- Cưới cháu gái Mông Nguyệt của ta làm chính thê, làm con rể Mông gia chúng ta!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1398

Đồng Quy Vu Tận

Dương Thần thiếu chút nữa thì cắm đầu xuống đất, nghi ngờ tai mình nghe nhầm. Nhưng ngẩng đầu nhìn Mông Nguyệt ở bên cạnh mặt hơi đỏ ửng, dường như có chút thẹn thùng, lúc này mới tin rằng mình không nghe nhầm!

Nghĩ đến Mông Nguyệt ở trước mặt mình làm một vài hành động thân mật mập mờ, Dương Thần không thể không tin, cô ta đã sớm biết tất cả những chuyện này.

- Cái kia... con đường thứ nhất thì thôi đi, con đường thứ hai, tôi đã kết hôn rồi, cũng thôi đi.

Dương Thần khoát tay, lúc này muốn ác cũng không ác nổi.

- Tại sao lại thôi được? Anh và Lâm Nhược Khê đã đi tới phần cuối rồi? Cô ta từ lúc giao thừa đã ra khỏi Dương gia rồi. Đừng nói ở Yên Kinh, các đại gia tộc có máu mặt đều biết việc này. Chuyện ly hôn của hai người chỉ là chuyện sớm hay muộn cũng xảy ra, chỉ là thủ tục chưa xong mà thôi.

- Muốn xóa bỏ hôn thú của hai người, chỉ là một lời nói của Mông gia chúng tôi.

Lần này Mông Nguyệt lại chủ động phản chất vấn.

- Kết hôn không phải là chuyện chứng nhận, chúng tôi cuối cùng thế nào cô quản được sao?

Dương Thần không hờn giận nói.

- Đừng cho là tôi không biết, cô ta không phải là không nhận được việc anh có những người phụ nữ khác sao? Thật sự là cười chết người, tự mình không làm tròn trách nhiệm trông coi chồng, lại muốn gây chuyện ồn ào để người khác chê cười, cô ta cũng xứng làm chủ Dương gia sao?

Mông Nguyệt khinh thường nói.

- Câm mồm!

Dương Thần trợn mắt, ngữ điệu cao hơn mấy phần:

- Không phải chuyện của cô, ít nói nhiều lời đi!

Mông Nguyệt hừ nhẹ, trêu tức nói:

- Anh nổi giận cái gì chứ, tôi tùy việc mà xét, tôi là phụ nữ, tất nhiên hiểu phụ nữ hơn anh. Anh có bản lĩnh thì đi mà gào thét về phía Lâm Nhược Khê ấy, dựa vào cái gì mà tôi nói lời nói thật anh lại gào lên với tôi?

Dương Thần dở khóc dở cười, người phụ nữ này gan thật đủ lớn, không khỏi hỏi:

- Chị hai à, cô muốn gả cho tôi đến vậy sao?

- Tôi không phải chị hai, tôi cùng tuổi với anh đây...

Mông Nguyệt biến sắc, tuy hai má vẫn hiện ra hai lúm đồng tiền, lại vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực như cũ, mặt không chút biến sắc, nhưng trong con ngươi lại mang theo mị thái ướm át.

Biểu tình này lại khiến Dương Thần sửng sốt, không khỏi giật mình tưởng là ảo giác.

Chuyện này nếu là lúc trước, Dương Thần đối với mỹ nữ là sao cũng được, nhưng hôm nay hắn vừa cùng Lâm Nhược Khê gây tới chia ly, nào có tâm tình phản ứng người phụ nữ này.

Huống chi, vui đùa thì không sao, cưới vợ lại là chuyện nghiêm chỉnh.

Phụ nữ của Mông gia làm sao có thể tùy ý chạm vào? Chuyện này đã có thể trực tiếp nháo thành một phạm vi khác.

Mông gia nói rất rõ ràng, ‘chính thể’ chính là bọn họ tranh thủ vì Mông Nguyệt. Chuyện này rất rõ ràng, là muốn cho Mông gia và Dương gia, hoặc là cùng mình ràng buộc vào cùng một chỗ.

- Cháu gái ta, bất luận là dung mạo, tài trí, xuất thân hay bất cứ điều kiện nào khác đều là số một, toàn bộ Hoa Hạ cũng không tìm ra được vài người.

Mông Khai Nguyên tứ bình bát ôn nói:

- Người đừng có không biết tốt xấu, nó gả cho ngươi, là phúc phận của ngươi.

- Lâm Nhược Khê kia mặc dù là con riêng của Ninh gia, nhưng chỉ là con riêng mà thôi, không vào được chính đài. Mà Mông gia chúng ta, có thể cho giúp ích cho ngươi nhiều hơn người tưởng tượng nhiều.

- Người chỉ cần cưới Nguyệt Nhi nhà chúng ta, như vậy thì ở Yên Kinh, Dương gia tự nhiên có thể trở thành gia tộc cường đại nhất. Chúng ta có thể bù lại những chỗ thiếu ở thương giới và chính đàn của Dương gia.

Dương Thần càng không hiểu lão gia này bán thuốc gì trong hồ lô. Cho dù hắn thực sự ly hôn với Lâm Nhược Khê, hắn cũng không tính sẽ tái giá với người khác.

- Được rồi, không cần tiếp tục ca ngợi cháu gái của ông nữa, tôi không có hứng thú với cô ta.

Dương Thần ngăn lại.

Mông Khai Nguyên cùng đám người Mông Khuyết đều lộ ra sắc giận, Mông Nguyệt là bảo vật trong lòng họ, không chỉ vì cô ta là Đường chủ của Hồng Hoa Đường, Tổng giám đốc của công nghiệp Hoa Trung, càng bởi vì cô ta trong lúc còn trẻ nhất định sẽ có khả năng kế thừa y bát của Hoa Nam bang.

Mông Nguyệt cắn chặt môi dưới, cảm thấy một loại cảm giác sỉ nhục, cô ta chưa từng nghĩ tới có người đàn ông nào dám cự tuyệt mình. Hơn nữa đối phương rõ ràng là một người đàn ông háo sắc, đây không thể không nói chính là một loại đả kích.

Chẳng lẽ mình thực sự không bằng Lâm Nhược Khê lạnh như băng kia?

- Người có biết mình đang nói gì không? Nguyệt Nhi nhà chúng ta bất luận là huyết thống hay tài trí đều là người thừa kế mạnh mẽ của Hoa Nam bang, người không nên ngu xuẩn đến nỗi ý vị như nào cũng không biết?

Mông Khai Nguyên tức giận đập bàn.

Lời này vừa nói ra, Mông Khâm, Trương Hiến và tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên lão gia nhắc tới người kế nhiệm trước mặt mọi người.

Quả nhiên, mặc dù là nữ lưu, nhưng Mông Nguyệt cũng bằng năng lực của mình mà có được sự tín nhiệm của ông nội.

Dương Thần cũng chẳng thích thú gì Hoa Nam bang, thủ hạ Mafia của mình đã đủ nhiều rồi, ngay cả số nhân khẩu của tổ Sơn Khâu trên danh nghĩa đều đã bị mình không chế, Hoa Nam bang bọn chúng thì giúp được cái gì chứ?

- Các người không phải là nói có ba con đường sao, con đường thứ ba là gì?

Dương Thần dứt khoát hỏi.

Đây không thể nghi ngờ chính là phủ quyết quan hệ thông gia của Mông Nguyệt, khiến người của Mông gia đều lộ vẻ mặt oán giận.

- Được... rõ là ghé mới sinh không sợ cọp.

Khóe mắt Mông Khai Nguyên nháy lên, mặt vài phần đành lại

- Con đường thứ ba, rất đơn giản. Đối phó với địch, Mông gia chúng ta trước giờ chưa từng nường tay.

- Vợ chồng Lưu Thanh Sơn sẽ bị giải quyết ngay tại chỗ, mà người sẽ bị cầm giữ tại Mông gia chúng ta, hủy bỏ một thân công phu, hơn nữa sẽ bị nghiêm hình tra tấn cho đến khi người giao ra linh bảo, đập đầu nhận sai trước liệt tổ liệt tông Mông gia chúng ta.

Dương Thần “chặc chặc” hai tiếng, không khỏi bội phục sự quyết đoán của Mông gia, thật sự là cái gì cũng dám nói.

- Không nên cảm thấy chúng ta không dám, Dương gia đối với chúng ta mà nói chả là cái gì! Quân đội bốn tỉnh Trung Nguyên, đến lúc đó sẽ nghe ai còn chưa biết được.

- Huống chi, Mông gia ta tùy tiện phái ra vài tên Trưởng lão là có thể diệt môn đối với Dương gia. Bất quá là chưa tới bước đường cùng, thì sẽ không dễ dàng ra tay mà thôi.

Mông Khai Nguyên nhìn Dương Thần bằng nửa con mắt.

Dương Thần mới không tin Mông gia thực dám diệt môn đối với Dương gia. Thật sự muốn như vậy, Mông Khai Nguyên ông ta đã sớm tự mình làm Hoàng đế rồi, sao còn phải chiếm cứ ở Trung Nguyên?

Chẳng qua, tiến hành nhằm vào một mình mình cũng không phải là không thể, người ta quả thực phái ba gã cao thủ là đủ đối phó mình rồi.

Càng gay go chính là, nếu vợ chồng Lưu Thanh Sơn xảy ra chuyện, hẳn không thể yên lòng, dù sao cũng là hẳn bắt đầu để Lưu Thanh Sơn chen chân vào, hiện tại bên phía Hoa Nam bang không cần thận làm ra chuyện gì, sẽ không có gì hay, còn rước lấy họa sát thân.

- Lão phu cho ngươi ba phút, tự mình cân nhắc rõ ràng, chuyện này, nhất định phải chấm dứt trong hôm nay.

Mông Khai Nguyên đắc ý, ông ta không cho là Dương Thần còn có đường lui.

Dương Thần lại cúi đầu cười khẽ vài tiếng, cũng không trả lời, yên lặng lấy điện thoại từ trong túi áo ra, ấn vài con số.

Điều này khiến tất cả mọi người ở đây đều không hiểu được, lúc này còn muốn gọi điện thoại?

Nhưng Dương Thần cũng không bấm dãy số nào, mà liên tiếp bấm ra những chữ số rồi tiến hành gửi tin nhắn...

- Dương Thần, đừng có đùa giỡn...

Ầm!!!!

Đúng lúc Mông Khai Nguyên nói chuyện, một tiếng nổ rung trời vang lên, phần đất núi trước mặt khách sạn bùng lên!!

Một tiếng nổ mạnh này làm toàn bộ chim chóc trong rừng chạy ra tứ phía, mà hơn mười tinh nhuệ của Hoa Nam bang ở khách sạn ở trong đỉnh núi sắc mặt trắng bệch!

Ngay sau đó, tiếng nổ mạnh vang lên từ trong núi!

Ầm!!! Ầm!!!...

Ánh lửa cao đến tận trời, đất đá bắn lung tung, một cây đại thụ cao chọc trời bị nhổ tận gốc!

Khách sạn nhìn ra bốn phía, đường đá đều bị nổ toạc ra, tường của khách sạn bắt đầu sụp xuống, đá bay khắp nơi rơi xuống ô tô, lại đập trúng bình xăng của ô tô, sinh ra tiếng nổ kịch liệt!

Toàn bộ khu núi cạnh bờ biển bắt đầu lay động, tất cả mọi người trong khách sạn bắt đầu ngã trái ngã phải, hoàn toàn xiêu vẹo!

- Chết tiệt! Hẳn gửi đi chính là tín hiệu kích nổ!! Trên núi có bom!!

Rất cục cựa cũng có người kịp phản ứng, gào lớn lên, hận không thể ăn tươi nuốt sống Dương Thần!

Dương Thần chính là trong nháy mắt khi tiếng nổ vang lên, một tay đã bắt lấy Mông Nguyệt ở bên cạnh!

Nội công tu vi của Mông Nguyệt hoàn toàn không đáng kể trước mặt Dương Thần, còn đang ở trong trạng thái kinh ngạc đã bị bóp cổ họng, sau đó là bị đánh mạnh vào huyệt mê, khiến cô mê man đi!

Dương Thần một tay vác cô ta lên vai, cười to nói:

- Lão già thôi không biết xấu hổ! Chỉ bằng ông mà muốn đấu với tôi! Phía dưới chỗ này tôi đã cho người cài toàn bộ thuốc nổ C4, con mẹ nhà các

người đi gặp quý đi!

- Súc sinh!!!...

Mông Khai Nguyên một quyền tháo gỡ tảng đá rớt xuống,

- Người muốn đồng quy vu tận sao? Người điên rồi sao?

- Mơ đi! Ông đây đầu đạn hạt nhân còn không sợ! Các người có thể so với ông sao? Cháu gái Mông Nguyệt của ông tôi mang đi! Nếu muốn giữ lại mạng sống của cô ta, thì thả cha mẹ người phụ nữ của tôi! Bằng không cháu gái ông sẽ làm mọi cho cá mập! Sau đó chính là cả nhà các người!

Dương Thần ha ha cười lớn, phi thân bay ra ngoài, căn bản mặc kệ phía trước có vách tường hay không, dùng thân thể mạnh mẽ đụng vào, không hề có trở ngại!

Bỗng nhiên! Lão già hắc bào vẫn chưa từng trợn mắt nhìn Dương Thần một cái kia, thân ảnh chợt lóe, đứng chắn trước mặt Dương Thần!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1399

Thiên Quân Trọng Nhận

Dương Thần thầm nghĩ đây quả nhiên mới là người khó giải quyết nhất, xem tốc độ và khí thế của ông ta thì hoàn toàn có thể biết được ông già này hơn Mông Kỳ bao nhiêu phần.

Nhưng Dương Thần biết mình không có con đường nào khác, chỉ có thể liều mạng một phen, xem thân thể của mình rốt cuộc có thể kháng cự thế công của lão già này hay không.

- Nghiệp chướng chạy đi đâu?

Lão già hắc bào vung tay áo lên, một đôi con ngươi đục ngầu bùng lên ánh sao, cả người dâng lên một cỗ chân nguyên mênh mông.

Tay lão già hiện lên quang sáng màu vàng đất, một cây mạch đao phong cách cổ dài hơn một thước bỗng nhiên xuất hiện trên tay!

Dương Thần vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại pháp bảo trường đao này, không khỏi kinh ngạc, lòng càng đề phòng thêm vài phần.

Tuy mình chôn dấu khắp ngọn núi vẫn đang tàn phá bừa bãi, không ngừng âm âm rung động, nhưng lão già cũng không chút kích động, cuộn lên một đường đao hoa tạo ra lá chắn chân nguyên màu vàng đất rộng hơn mười trượng, vây xung quanh đám người Mông gia!

Sự rung nổ nhất thời không thể tạo ra bất cứ tổn thương gì cho người của Mông gia, công trình kiến trúc sụp đổ trên lá chắn cũng không khiến nó lay động nửa phần.

- Trong vòng che chở của lão phu, các người không phải lo lắng! Chớ có lộn xộn!

Đám người Mông Khai Nguyên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, may mà có Trương lão đại thần thông ở đây, bằng không thân thể của bọn họ làm sao chịu đựng được oanh tạc tàn phá này, không bị nổ chết cũng bị đè chết!

Mông Kỳ cùng hai gã Tam Dương Chân Hỏa Kiếp – Mông Điền, Mông Vệ sau khi tạo ra vòng bảo hộ bằng chân nguyên thì đều tới vây quanh Dương Thần.

- Chỉ là chút tài mọn đã mưu toan mượn việc này để chạy trốn, không biết tự lượng sức mình, chịu ‘Thiên quân’ của lão phu!

Lão già hừ lạnh một tiếng, sau khi chớp mắt đã xong việc thì nhanh chóng cầm đao bỏ về phía Dương Thần!

Dương Thần trong lòng thầm mắng, người này dường như không hề bận tâm tay mình còn mang theo Mông Nguyệt, đoán chắc mình là không dám giết Mông Nguyệt, bởi vì trên tay bọn họ còn có vợ chồng Lưu Thanh Sơn,

cho nên mới dám không kiêng nể gì mà bỏ về phía mình như vậy!

Đám người Mông gia lại sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh, nếu như Mông Nguyệt chết, vậy có thể trong đệ tử trực hệ đời này rất khó tìm thấy một người nối nghiệp thích hợp khác!

Nhưng vị Trưởng lão này còn có tư cách hơn Mông Kỳ, cho nên Mông Khai Nguyên cũng không dám ngăn cản lão ta.

Dương Thần mắt thấy chân nguyên màu vàng sắp rơi xuống người mình, hận không thể biến Mông Nguyệt thành lá chắn. Nhưng người này bây giờ vẫn còn có chút tác dụng, muốn né tránh thì tốc độ không đủ, đành phải tự mình vươn một bàn tay ra đón một đạo nhọn đến từ Ma Môn kia!

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh mẽ vang lên, bụi đất bay lên, trong tiếng nổ mạnh cũng càng ngày càng rõ ràng!

Bất đầu từ vị trí của Dương Thần, mặt đất lõm xuống dưới sâu hơn hai thước, phía sau khách sạn mấy chục thước đều bị một đạo này chém thành hai nửa, giống như một miếng xé thật lớn trên mặt đất!

Nhưng khiến mọi người khiếp sợ chính là, Dương Thần vẫn dửng dưng đứng lặng tại chỗ, vùi lấp trên mặt đất, mà bàn tay của hắn, khó có thể tin được mà đang tiếp đạo phong kia

Lão già năm trường đao lơ lửng giữa không trung cũng hiện lên nét mặt kinh ngạc, ông ta không thể lý giải được, thân thể người trẻ tuổi kia chẳng lẽ được đúc từ huyền thiết kim loại mà thành?

Không, loại như huyền thiết cũng không thể chống đỡ đao mang bá liệt như ‘Thiên quân’!

Tay Dương Thần cũng có cảm giác đau, cảm thấy da thịt như bị vỡ ra, may mà đời này mình không sợ nhất chính là đau đớn!

Không phải là da tróc thịt bong sao, mình từ nhỏ đã quen rồi!

Lão già ở giữa không trung cũng phát giác ra, Dương Thần tuy ‘tay không đỡ đao sắc’, nhìn như vô cùng dũng mãnh, nhưng tay hắn đang run lên nhẹ, mà một dòng máu cũng chậm rãi chảy xuống từ cánh tay Dương Thần.

- Hừ, không biết là công phu tà môn gì mà có thân thể mình đồng da sắt như này, nhưng nghĩ có thể ngăn cản Thiên quân của lão phu? Vọng tưởng!

Lão già khinh thường cười, chân nguyên trên người bắt đầu khởi động, một đạo mũi nhọn màu vàng đánh vào phía trên mạch đao Thiên quân!

Trong phút chốc!

Dương Thần cảm thấy pháp bảo mạch đao hắn đỡ trên tay giống như nặng gấp mấy trăm lần bình thường!

Ầm Ầm!!!

Mặt đất dưới chân bắt đầu sụp đổ, gân cốt toàn thân Dương Thần giống như bị tẽ ra, cảm giác áp bách làm cho mạch máu của hắn sôi sục, gân xanh nổi lên!

- Tiểu tử, còn không mau giao Mông Nguyệt ra đây? Một bàn tay của người, chống đỡ được bao lâu?

Mông Kỳ lúc này thanh thoi bay đến vị trí bên ngoài hồ sâu trước mặt Dương Thần, trêu tức nói:

- Người phải đối mặt, chính là Trưởng lão Mông Khoát tổ tiên của Mông gia chúng ta, Trưởng lão Mông Khoát đã tới Hàn Thủy Quỷ Thủy Chi Khiếp, chỉ bằng người một thân cây mạnh, Trưởng lão Mông Khoát muốn giết người bất quá chỉ là công phu trong nháy mắt.

Thật sự là tu sĩ Hàn Thủy Kiếp?

Dương Thần không khỏi thầm kêu ‘mắc mưu’ trong lòng, sớm biết sau lưng Mông gia vẫn còn cất giấu nhiều yêu quái như vậy, sẽ không tùy tiện đốt từ đường người ta!

Thật không biết là bởi cảnh gì mà có thể giấu nhiều cao thủ như vậy, chẳng lẽ ngoài Hồng Mông cùng gia tộc lánh đời như, còn tồn tại thế lực ẩn dấu khác?

Chính mình nếu vận dụng tu vi, mấy người kia trong vài phút có thể giết đến hồn vía lên mây, nhưng sau đó mình sẽ bị Hỗn Độn không chế không thể thoát thân, làm sao dám mạo hiểm?

- Hô, còn cứng rắn chống đỡ? Gân mạch ở tay phải của người nếu tiếp tục chống đỡ, tất cả sẽ rạn nứt.

Mông Kỳ cười lạnh nói.

Trên thực tế, nếu lúc này mấy người bọn họ xuống cướp đi Mông Nguyệt, Dương Thần cũng không có năng lực phản kháng, nhưng lúc trước bị Dương Thần làm nhục, Mông Kỳ ghi hận trong lòng, chính là muốn xem Dương Thần bị phé một cánh tay!

Dương Thần sao không biết tâm địa độc ác của lão già này, nhe răng cười nói:

- Hươu chết về tay ai còn chưa biết?

- Còn dám cãi lại? Hắc Hắc.

Mông Kỳ nói:

- Trường đao ‘Thiên quân’ của Trưởng lão Mông Khoát có thể ngưng kết chu thiên thổ linh, sức nặng hiện tại người phải chịu chẳng qua là một sợi lông – không đáng kể, người vẫn cho rằng mình có cơ hội thoát thân sao?

Mông Khoát lúc này hiển nhiên cũng không có kiên nhẫn nào, ông ta tuy không hy vọng thương tổn Mông Nguyệt, nhưng đối với nhân vật cấp tổ tông của Mông gia mà nói, chết một hai vạn bối cũng chẳng có gì, huyết mạch của Mông gia chỉ cần lưu truyền là được.

- Lão phu hỏi người một câu cuối cùng, có giao linh bảo gia tộc ra không!

Mông Khoát trầm giọng hỏi.

Mặt Dương Thần đỏ lên, hắn cảm thấy Thiên quân lại bắt đầu hội tụ thổ linh áp bức người, thật giống như một ngọn núi nhỏ dựa vào sức chống đỡ

của bàn tay mình!

- Có bản lĩnh... giết tôi đi!

Sắc mặt Mông Khoát đại biến, mắt lộ ra hung quang,

- Hay cho một vãn sinh quật cường như trâu, thật không hổ danh là hậu duệ của Tự cổ tướng môn, chỉ tiếc, không biết suy xét!

Nói xong, Thiên quân trên tay Mông Khoát tựa hồ lại tăng thêm mấy cm, đao phong cũng nặng lên, linh khí của đất thông qua chuyển vận của chân nguyên, làm cho đao phong bắt đầu hiện ra vẻ óng ánh màu vàng!

- Thiên quân cự nhận, thái sơn băng đỉnh!

Mông Khoát nổi giận gầm lên một tiếng, trường đao Thiên quân giống như phát ra tiếng gầm rú nặng nề, giống như một con cự thú, hung hăng đè ép thân thể Dương Thần!

Tay phải Dương Thần rút cục không thể chống đỡ, trường đao trực tiếp đặt lên cánh tay và vai của Dương Thần, thật giống như một cây đòn gánh, ép Dương Thần đến nỗi khó có thể đứng dậy!

- A!!!!

Dương Thần trầm thấp rống lên một tiếng gào thét, nếu không có thân thể có trình độ cứng rắn khủng bố đến cực điểm, lúc này sớm đã bị chém thành hai nửa!

Mà mặt đất đã sớm không thể tiếp nhận lực lượng cuồng mãnh này, không ngừng sụp đổ phát ra tiếng gầm rú trầm thấp 'ù ù', đá hoa cương bên dưới cũng tầng tầng vỡ vụn, độ sâu đã bị ép đến sâu mấy chục thước!

Mìn chôn ở trong núi sớm đã nổ xong, ngọn núi lúc này trụi lủi, khách sạn hoàn toàn thay đổi, mà một cái hố sâu thật lớn được hình thành tới ghê người.

Mông Kỳ cùng Mông Điền Mông Vệ ba vị Trưởng lão nhìn Dương Thần bị ép xuống dưới nền đất không ngăn được nhíu mày. Dương Thần thể nhưng vẫn không bị ép cho đứt đoạn thân thể, quả thực không thể tưởng tượng.

Mà đám người Mông Khai Nguyên, Mông Khuyết đều kinh hồn táng đảm, đều sợ hãi Mông Nguyệt đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao đối với Mông gia mà nói, mạng sống của vợ chồng Lưu Thanh Sơn cũng không có giá trị bằng Mông Nguyệt.

- Ba, đều bị chìm xuống đất rồi, Nguyệt Nhi không sao chứ?

Mông Khuyết lo lắng hỏi.

- Đừng loạn đầu trận tuyến, nhìn sắc mặt của các Trưởng lão là biết súc sinh kia còn chưa chết, hấn bắt Nguyệt Nhi là vì đổi người, nếu Nguyệt Nhi gặp chuyện không may, vợ chồng Lưu Thanh Sơn nhất định phải chết. Không có gì bất ngờ xảy ra, hấn sẽ bảo vệ tốt Nguyệt Nhi.

Mông Khai Nguyên phân tích nói.

- Nhưng tiếp tục như này Nguyệt Nhi có bị ảnh hưởng không?

- Câm miệng! Trưởng lão tự có chừng mực!

Mông Khai Nguyên răn dạy.

- Thật không biết tiểu tử kia luyện công phu gì, thân thể người sao có thể biến thái như thế.

Bạch Hà ở bên cạnh sợ hãi than.

Mông Khoát trôi nổi phía trên động sâu sắc mặt cũng rất khó coi. Nhìn vào trong hố sâu, tuy là một mảnh hỗn độn không thấy rõ, nhưng ông ta dùng chân nguyên không chế được Thiên quân, có thể nhận thấy được sức chống cự ở phía dưới của Dương Thần.

Điều này khiến ông ta rất bất mãn, sao có thể như vậy mà vẫn không giết được người trẻ tuổi kia, bởi vì hắn căn bản không có tu vi gì có thể phản kháng chính mình!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 15

- [Chương 1400: Cả Triều Khiếp Sợ](#)
- [Chương 1401: U Linh](#)
- [Chương 1402: Triều Kiến](#)
- [Chương 1403: Phải Giáo Huấn Thật Tốt](#)
- [Chương 1404: Không Được Chết Từ Tế](#)
- [Chương 1405: Bong Bóng Cá](#)
- [Chương 1406: Lấy Cái Mạng Chó Đó](#)
- [Chương 1407: Chư Thần Là Cái Gì](#)
- [Chương 1408: Trăm Trăm Trăm](#)
- [Chương 1409: Người Căn Bản Không Hiểu](#)
- [Chương 1410: Khổ Nội Ai](#)
- [Chương 1411: Mẹ Con](#)
- [Chương 1412: Người Không Vì Minh](#)
- [Chương 1413: Giao Dịch Và Không Hồi Hân](#)
- [Chương 1415: Làn Đầu Tiên Nhìn Không Thấu](#)
- [Chương 1416: Tôi Không Cam Tâm](#)
- [Chương 1417: Người Cha Nhỏ](#)
- [Chương 1418: Hấp Dẫn Của Việc Về Nhà](#)
- [Chương 1419: Quốc Tịch Của Bò Tát](#)
- [Chương 1420: Bị Tình Yêu Làm Cho Mê Muội](#)
- [Chương 1421: Người Đàn Ông Nguy Hiểm](#)
- [Chương 1422: Thứ Khuyết Thiếu Là Gì](#)
- [Chương 1423: Hi Sư](#)
- [Chương 1424: Cơm Có Thể Ăn Bây](#)
- [Chương 1425: Gián Điệp Dương Thần](#)
- [Chương 1426: Sư Thái](#)
- [Chương 1427: Nói Theo Khóc Đô Y Học](#)
- [Chương 1428: Đại Hội Kinh Biễn](#)
- [Chương 1429: Chết Không Đáng Tiếc](#)
- [Chương 1430: Tàu Ngầm Hình Người](#)
- [Chương 1431: Bỏ Cục Quỷ Di](#)
- [Chương 1432: Không Có Vợ, Quần Lót Cũng Mất](#)
- [Chương 1433: Tàn Sát Ngân Vạn Thì Thế Nào](#)
- [Chương 1434: Nhất Điệp Chương Mục](#)
- [Chương 1435: Lật Long](#)
- [Chương 1436: Tim Đen Của Cầm Thú](#)
- [Chương 1437: Phương Hoàng Khấp Huyết](#)
- [Chương 1438: Luôn Tốt Với Cô Ấy](#)
- [Chương 1439: Nhất Định Phải Chết](#)
- [Chương 1440: Tôi Hỏi Quốc Tịch Các Người Chưa](#)
- [Chương 1441: Người Tôi Yêu](#)
- [Chương 1442: Ngờ Tới Và Không Ngờ Tới](#)
- [Chương 1443: Vì Sao Phức Tạp](#)
- [Chương 1444: Thuận Theo Tình Thế](#)
- [Chương 1445: Mùa Xuân Bị Lãng Quên](#)
- [Chương 1446: Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn](#)
- [Chương 1447: Trí Huệ Quảng Hoàng Với Cát Giới](#)
- [Chương 1448: Không Muốn Lại Được](#)
- [Chương 1449: Lĩnh Vực Thời Không](#)
- [Chương 1450: Anh Quả Thực Không Thể Nói Lý](#)

[Chương 1451: Mềm Dẻo & Cứng Rắn](#)
[Chương 1452: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng](#)
[Chương 1453: Huỳnh Muội Và Nước Lửa](#)
[Chương 1454: Ngộ Đạo Cầu Tác](#)
[Chương 1455: Trở Về Sư Môn](#)
[Chương 1456: Duyên Như Sương Mai](#)
[Chương 1457: Thế Nhân Đều Say Minh Ta Tỉnh](#)
[Chương 1458: Mẹ Con Nhân Nhau](#)
[Chương 1459: Mới Tới Ngưỡng Cửa](#)
[Chương 1460: Cao Thủ Cô Đơn](#)
[Chương 1461: Uy Năng Tàn Bao](#)
[Chương 1462: Mọi Thứ Đều Cho Chủ Nhân](#)
[Chương 1463: Suối Nước Nóng](#)
[Chương 1464: Buổi Tối Tối Thăm Hỏi.](#)
[Chương 1465: Bạch Tùng Lô](#)
[Chương 1466: Nửa Đêm Đau Buồn Thảm Thiết Vì Ai](#)
[Chương 1467: Không Cam Lòng Nhìn Ánh Trăng Oán Trách](#)
[Chương 1468: Cừu Trong Luyện Hư Công](#)
[Chương 1469: Nhịp Đập Thế Giới](#)
[Chương 1470: Bước Chân Của Athéna](#)
[Chương 1471: Trở Về Tìm Mây Tính Số](#)
[Chương 1472: Còn Có Lòng Tin Chứ?](#)
[Chương 1473: Đánh Cường Hào Chia Tiền Tài](#)
[Chương 1474: Gào Khóc Ôm Đùi](#)
[Chương 1475: Không Cân Nhắc](#)
[Chương 1476: Gặp Nhau](#)
[Chương 1477: Tình Nồng Như Lửa](#)
[Chương 1478: Tôi Yêu Nhà Tôi](#)
[Chương 1479: Chữa Lợn Lành Thành Lợn Què](#)
[Chương 1480: Người Mới To Gan](#)
[Chương 1481: Kẻ Mới Muốn Làm Phản Đồ](#)
[Chương 1482: Đại Gia Tiêu Gia](#)
[Chương 1483: Tháp Đại Cao Thủ](#)
[Chương 1484: Dương Đại Hảo Nhân](#)
[Chương 1485: Ngoa Hồ Tàng Long](#)
[Chương 1486: Thiên Duyên Tàn Quyền](#)
[Chương 1487: Sư Ủy Thác Của Đại Thiếu Gia](#)
[Chương 1488: Thiên Ma Chi Nhân](#)
[Chương 1489: Bí Mật Trong Thanh Đế Tháp](#)
[Chương 1490: Đường Muội](#)
[Chương 1491: Bảo Bối Biển Lớn](#)
[Chương 1492: Thái Thương Trường Lão](#)
[Chương 1493: Người Đàn Ông Trên Tấm Ảnh Cũ](#)
[Chương 1494: Đấu Kiếm](#)
[Chương 1495: Cái Đang Dùng Không Phải Là Kiếm](#)
[Chương 1496: Tiêu Gia Nước Rất Sâu](#)
[Chương 1497: Bà Vú Tổ Tâm](#)
[Chương 1498: Dương Đại Cường Đạo](#)
[Chương 1499: Thái Thanh Thần Lôi Chiến Với Nhược Thủy](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1400

Cả Triều Khiếp Sợ

- Còn cố chống lại, lão phu đành khiến Dương gia mất một lần máu!

Mông Khoát cảm thấy mất mặt, rút cục lại lần nữa ngưng tụ linh lực của đất, gọi Thiên quân tới!

Một tu sĩ độ kiếp Quỷ Thủy, một kích toàn lực, lại là hội tụ để công kích một mục tiêu, uy lực tuyệt đối không thua gì ba hay năm tên tu sĩ Tam Muội Chân Hỏa kỳ hợp lực.

Cho dù Dương Thần có tổ chất cơ thể kinh khủng thế nào đi chăng nữa, không bị chia thành hai nửa cũng khó tiếp tục duy trì chống cự, chứ đừng nói là còn mang theo một người nữa.

Nhưng trong khoảnh khắc Mông Khoát muốn toàn lực phóng ra, một cảm giác không ổn nảy lên trong đầu!

Mông Khoát đột nhiên xoay người nhìn bầu trời hắc ám khôn cùng ở phía Đông...

Đám người Mông Kỳ và Mông Điền, Mông Vệ cũng đều ý thức được cái gì, nhìn lên trời, tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc khó hiểu.

Đang lúc những người Mông gia cảm nhận được một tia khác thường, thời điểm không rõ các Trưởng lão vì cái gì mà đồng thời nhìn lên trời thì lại nghe được Mông Khoát nghi hoặc thì thào tự hỏi.

- Đó là thứ gì?

Không đợi mọi người kịp phản ứng, bầu trời dường như có tiếng gầm rú ầm ầm truyền đến.

Sau đó, từ bên trong đám mây đen dần hiện ra ánh lửa nhiều như sao, thật giống như mưa sao băng xuyên thấu tầng mây, xẹt qua từng đường cong duyên dáng.

Chẳng qua là lúc này đây, điểm tới của những đường cong đó... hình như đang tập trung vào một chỗ!

Mông gia có không ít người từng giữ chức vụ trong quân đội, đối với một vài vũ khí hiện đại hóa tự nhiên có nhiều hiểu biết.

- Không hay rồi!! Là đạn đạo!!!

- Chết tiệt! Sao có thể?

Vài tên hộ vệ Mông gia đã không dám tin mà kêu to lên!

Bọn người Mông Khai Nguyên thoáng một cái mặt như tro tàn!

Đạn đạo?! Đây không phải là thứ đồ mới của quân đội sao?

Mông Khoát cùng Mông Điền, Mông Vệ đều là những lão già đã lánh đời hơn trăm năm, nào có biết đạn đạo là cái gì, cho dù Mông Kỳ tuổi trẻ hơn

nửa cũng vậy.

Nhưng trong mơ hồ, mấy tên Trưởng lão Mông gia cũng biết đây là nguy hiểm gì đó, hơn nữa đối với người không thể phi hành chạy trốn của Mông gia, đây chính là đả kích trí mạng!

Tất cả những chuyện này đều xảy ra trong nháy mắt, hơn mười hai chiếc máy bay đạn đạo trên bầu trời đã gần trong gang tấc!

Ngọn lửa thiêu đốt cuồng mãnh, một quả đạn đạo giống như đội viên đội cảm tử đồng quy vu tận, một đầu hướng về vị trí của mọi người trên đỉnh núi!

Không hề nghi ngờ, độ chính xác của đạn đạo đó cực cao, cơ hồ không lệch quá 30cm, mà sức oanh tạc của đạn đạo, đủ để biến toàn bộ đỉnh núi thành bột phấn!

Đám người Mông KHOát cảm nhận được uy lực phi phạm của đạn đạo đó, đầu tiên là nghĩ tới bảo vệ đám người Mông Khai Nguyên trên núi.

Mông Khoát cầm đầu, vận dụng chân nguyên vốn dùng để công kích Dương Thần hình thành một lớp hộ thuẫn bằng chân nguyên thật dày, bao phủ toàn bộ người của Mông gia.

Mà ba người Mông Kỳ cũng tương tự bảo vệ người của Mông gia.

Cho dù có thể không cần an nguy của một đệ tử Mông gia, nhưng nếu nhiều đệ tử Mông gia bị nổ chết như vậy, Hoa Nam bang nguyên khí đại thương không nói, bọn họ cũng sẽ vô cùng đau đớn.

Dù sao, đây cũng là hậu duệ của bọn họ, cũng là một tương lai của Mông gia. Chết quá nhiều, vậy nào còn mặt mũi đi gặp những người khác?

Về phần bay lên để đánh rơi đạn đạo đó, đám người Mông Khoát không phải không làm được, mà là tốc độ của đạn đạo quá nhanh. Vạn nhất lọt được một cái nào đó, vậy đám người Mông gia cũng đủ đến Tây Thiên!

Huống hồ, tu sĩ bình thường cũng không giống quái vật có khí lực như Dương Thần, đám người Mông Khoát cũng ăn không tiêu khi bị đạn đạo nổ trên người, như vậy cũng bằng lấy của bọn họ nửa cái mạng!

Cơ hồ ngay tại khoảng khắc tạo ra bốn cái vòng bảo hộ, hơn mười máy bay tuần tra đạn đạo oanh kích trên vòng bảo hộ đó cũng dừng xung quanh toàn bộ đỉnh núi!

Ầm ầm ầm ầm ầm....

Tiếng nổ rung trời, toàn bộ đỉnh núi hoàn toàn sụp xuống, những hòn đá lớn sau khi vỡ vụn bắt đầu rơi xuống khắp nơi!

Lỗi tai của mấy người Mông gia đã muốn thủng rồi, đừng nói đám người Mông Khai Nguyên chưa tới Hóa Thần Kỳ, cho dù Mông Khoát đường đường một tu sĩ Quỷ Thủy Kỳ, dù cho dùng chân nguyên bảo vệ mọi người cũng vẫn bị dọa!

Bốn Trưởng lão Mông gia đều là bị chấn động kinh hoàng, khí huyết cuộn cuộn!

Dùng chân nguyên lực quả thật có thể bảo vệ, nhưng vẫn có giới hạn!

Đạn đạo tập trung kích nổ, thật giống như hơn mười quả búa tạ cuồn mãnh giã xuống hộ thuẫn, khiến xương cốt toàn thân bọn họ bị chấn vỡ!

Nhóm lão quái vật đã lánh đời này, lần đầu tiên chứng kiến sự hung hãn của vũ khí nóng của nhân loại, đều sắp hỏng rồi!

Đây là pháp thuật thông thiên gì, sao có thể lợi hại như thế?

Mông Kỳ tu vi thấp nhất không chống lại được thế công liên tiếp này, sau khi nội tạng bị chấn thương cũng phun ra một ngụm máu tươi, cái mạng già đã mất một nửa!

Nhưng sự việc càng khiến người mất mạng còn ở phía sau, bởi vì thân núi bị đánh tan, nơi nơi bắt đầu lún xuống, mặt đất dưới chân cũng bắt đầu vùi lấp!

- Trưởng lão Mông Khoát! Không hay rồi! Núi này sắp sập! Khai Nguyên bọn chúng phải lập tức dời đi!!

Mông Vệ hô lớn.

Mông gia mặc dù có không ít nội tình, nhưng dù sao ở bên ngoài vẫn duy trì Mông gia, đám người kia vẫn là người kéo dài hương hỏa cho Mông gia. Vài lão già bọn họ chết thì chẳng sao, mấy năm nay đã coi nhẹ cái chết rồi, nhưng hương hỏa của Mông gia khiến bọn họ vô cùng lo lắng!

Mông Khoát oán hận nhìn thoáng qua Dương Thần chôn dấu dưới hố sâu kia, cái hố kia bởi vì nổ mạnh mà bị lấp mất, ông ta cũng không phân ra thần thức đi xem Dương Thần thế nào. đành phải phát tay áo, dẫn đầu chuẩn bị nâng đám người Mông Khai Nguyên và vài tên đệ tử Mông gia lên, bắt đầu bay về phía một đỉnh núi khác ở phía Tây!

Nhưng! Nguy cơ rơi xuống từ bầu trời cũng không chấm dứt!

Lại là một vòng đạn đạo rơi xuống làm lễ rửa tội, từ chân trời rơi xuống hơn mười quả đạn đạo, quả thực là muốn lấy mạng đám người Mông Khoát!

- Tiểu tử Dương Thần đáng chết!!! Lão phu phải băm thây vạn đoạn ngươi!

Mông Khoát tức điên gào thét, nhưng lúc này lại không có cách nào khác, ông ta đã chứng kiến uy lực khủng bố của đạn đạo, không dám cứng rắn đối kháng, đành phải ngoan ngoãn tạo ra vòng bảo hộ, tránh bị oanh tạc!

Bọn họ rất rõ ràng, cho dù mấy người kia rèn luyện qua Chân Hỏa, thân thể Độ Kiếp Kỳ trôi qua lễ rửa tội Quỷ Thủy, nhưng cũng không chống lại được uy lực của đạn đạo!

Giờ khắc này, bọn họ vô cùng đổ kỵ, thân thể của Dương Thần chính là ước mơ tha thiết cỡ nào của tu sĩ!

Không ít người của Mông gia đã sợ đến ngất đi, Trương Linh, Mông Triết Tân và một vài đệ tử cũng là nứt cả gan, ruột đều kêu lên, chộc ai không chộc, sao lại chộc vào một tên sát tinh như vậy?

Trong âm thanh oanh tạc không ngừng, Mông Khoát và vài tên Trưởng

lão vừa bảo hộ đám người Hoa Nam Bang vừa tận dụng mọi thời cơ để tiến hành dời người đi.

Trước trước sau sau, tổng cộng rơi xuống hơn bốn mươi quả đạn đạo, tất cả đều vô cùng chính xác rơi xuống một chỗ.

Đạn đạo bùng nổ khiến toàn bộ đỉnh núi thay đổi, thay vì núi là đỉnh núi, không bằng núi là một cái ao thiên thạch!

Mà khi đám người Mông gia tiến vào vị trí an toàn, kỳ thật nhiều hay ít cũng đều bị ngoại thương nội thương đủ cả, không ít người bị chấn động tới hộc máu, một vài người không kịp trốn vào vòng bảo vệ chân nguyên lực, sớm đã không còn cả xác.

Mông Khai Nguyên và đám người Mông gia được bảo vệ ở vị trí tốt nhất, không ai tử vong, chỉ là mặt tro mảy xám, vô cùng dọa người.

Giờ khắc này, đám người Mông gia cảm nhận sâu sắc một loại sỉ nhục, một loại thống hận khi bị đùa trong tay!

Đám người Mông Khoát cũng là sức cùng lực kiệt, dùng chân nguyên lực phòng hộ đạn đạo đã tiêu hao tương đối lớn chân nguyên, đại thương nguyên khí.

Chờ đến khi xác nhận được bầu trời không còn quả đạn đạo nào rơi xuống nữa, Mông Khoát mới nhẹ nhàng thở ra, mạnh mẽ nghĩ lại, giống như bỏ lỡ cái gì đó...

- Dương Thần... sức sinh Dương Thần kia đâu?

Mông Khoát giờ phút này tức đỏ cả mắt, một thân hắc bào dính đầy bụi đất, đứng trên đỉnh núi quét mắt nhìn những nơi bị nổ tung.

Vừa nhìn qua, chẳng có lấy nửa bóng dáng của Dương Thần?

- Trưởng lão, Dương Thần hẳn chắc sẽ không bị nổ thành mảnh vỡ rồi chứ?

Mông Vệ hỏi.

Mông Khai Nguyên và đám người Mông Nguyệt ở phía sau nghe thấy vậy, sắc mặt đều vô cùng bi thương, vậy chẳng phải Mông Nguyệt cũng lành ít dữ nhiều sao?

Mông Khoát nắm chặt nắm tay, lắc đầu nói:

- Không thể... tiểu tử kia đã sắp xếp xong tất cả, nhất định là đã chuẩn bị đường thoát thân. Thân thể hắn, cho dù bị nổ trúng, cũng sẽ không chết không toàn thây.

Lời này vừa nói ra, Mông Khai Nguyên vừa mừng vừa lo. Dương Thần không chết, chứng minh Mông Nguyệt còn có cơ hội sống. Nhưng Dương Thần còn sống, chẳng phải tất cả những chuyện này vẫn chưa xong sao?

Bọn họ thực phục kẻ điên này, không nói đến việc làm thế nào mà bất tri bất giác chôn dấu nhiều thuốc nổ như vậy trong núi. Mà đạn đạo nhiều như vậy, là thứ người thường có thể kiếm ra sao?

Cho dù kiếm được, chẳng lẽ biên phòng Hoa Hạ cũng là ăn phân cả sao?

Sao lại có thể để chúng vào đây chứ?

Trên thực tế, trận oanh tạc đêm nay, không ít nơi ở Trung Hải đều nghe được, quân đội ở quân khu Giang Nam đương nhiên cũng bị kinh động, đã sớm âm âm loạn cả lên.

Cũng chính là không đến nửa giờ, tin tức Dương điền lấy hơn chục quả đạn đạo oanh tạc Mông gia đã truyền đi khắp các cao tầng Hoa Hạ, cả triều khiếp sợ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1401

U Linh

Dưới biển sao cuộn cuộn, làn sóng ba đào cuộn trào mãnh liệt trong một mảnh hải vực quay cuồng ngưng trệ như mực.

Gió biển mãnh liệt gào thét mang theo hàn ý nhẹ nhẹ mà lạnh như băng cùng với mùi nước biển.

Nếu cẩn thận phân tích rõ, còn có thể ngửi được mùi thuốc súng từ giữa chỗ đó...

Trên một hải phận nhìn như bình tĩnh yên ả, một con thuyền chiều dài vượt quá 100m giống như một con quái thú lớn nhất giữa biển cả, đang yên lặng nổi trên mặt biển.

Tới gần mới có thể thấy rõ, đây là một chiếc tàu ngầm bằng sắt thép!

Giờ này khắc này, một cô gái mặc bộ đồ da màu đen bó sát người, tóc đen thật dài tết thành đuôi ngựa, dáng người phương Đông cổ điển nở nang mang theo lực hấp dẫn làm nổ tung người, đang đứng ở bong thuyền.

Bên cạnh cô gái là một người đàn ông tóc vàng thân hình cao lớn nhưng dáng người hơi có vẻ gầy ốm.

Người đàn ông đó mặc áo khoác hải quân, mặt mang theo nụ cười mỉm nhìn về phía Tây mặt biển, trên gương mặt cường tráng là thần thái thoải mái.

Mà ở phía sau một nam một nữ này là một đội tướng sĩ mặc quân trang của hải quân, chẳng qua là không có bất cứ ký hiệu chứng tỏ là của quốc gia nào. Ngược lại là ở ngực, họ đều dùng một hình dáng hoa văn kiểu bộ xương khô màu bạc chói mắt mà khảm bố buộc vòng quanh!

Người đàn ông tóc vàng chú ý tới ưu sậu của mỹ nữ phương Đông, dùng tiếng anh tiêu chuẩn London nước Anh cười nói:

- Bàn Nhược phu nhân, đừng quá lo lắng, thời gian vẫn còn đủ. Cách thời gian quân khu Giang Nam của Hoa Hạ phát hiện ra chúng ta và tới đây, ít nhất phải nửa giờ.

Bàn Nhược mặt không biểu tình, lãnh đạm nói:

- Thượng tá Bruce, tôi cũng không quan tâm đến hải quân Hoa Hạ, cái tôi quan tâm chính là Ngài Minh Vương có gặp phải rắc rối hay không.

Người đàn ông tóc vàng này chính là cháu của Macedonia, Thượng tá Bruce. Chỉ là so với lúc trước bị lãng quên đi ở quốc gia đã thêm chút thịt, không còn vẻ khô cằn như trước.

Mà một thân áo khoác ngoài hải quân đã khôi phục vị trí Thượng tá điều khiển quân đội hành động, Thượng tá Bruce thiếu đi một chút khôi hài, trở

nên hơi trầm ổn cùng rụt rè.

- Thuộc nỏ là Bàn Nhược phu nhân tự mình dẫn bát kỳ đi bố trí, uy lực của thuộc nỏ này hẳn là cô rõ ràng hơn ai hết, đối với Ngài Minh Vương mà nói thì không tính là gì.

- Về phần hạm đội của chúng tôi phóng ra ngư lôi, đạn đạo chiến hạm tuần tra đều là do Ngài Minh Vương yêu cầu. Ông ấy đương nhiên đã biết rõ hậu quả, sẽ không làm ra chuyện gì hại đến bản thân mình.

Thượng tá Bruce nói.

Mắt Bàn Nhược hiện lên vài phần phức tạp, theo bản năng quay đầu lại, nhìn thoáng qua những binh lính thiết huyết ở phía sau.

Ngoại trừ chiến thuyền tàu ngầm hạt nhân dưới chân này, ngay vừa rồi, nơi này còn dừng lại hai chiếc tàu bảo vệ, một chiếc tàu khu trục tên lửa đạn đạo.

Tất cả đều là những trang bị hải quân tiên tiến nhất các quốc gia, thậm chí bởi vì một vài cải trang đặc thù, so với quân Mỹ, hạm đội của quân Nga còn có hàm lượng khoa học kỹ thuật cao hơn nhiều!

Mấy trăm chiến sĩ dường như là quân chính quy nghe theo sự chỉ huy của Thượng tá Bruce, căn cứ theo tọa độ Dương Thần phát tới đã hoàn thành việc phóng ra hơn mười quả đạn đạo, làm việc liên mạch lưu loát!

Sau khi kết thúc mệnh lệnh, hạm đội hướng về phía vùng biển quốc tế, mà chiến thuyền tàu ngầm hạt nhân này thì ở lại, chờ Dương Thần.

Bàn Nhược không dám tưởng tượng, vì sao dưới tay Dương Thần lại có trang bị hoàn mỹ như vậy, hơn nữa còn xuất quỷ nhập thần mà đi vào hải vực Hoa Hạ mà không bị siêu cấp hạm đội phát hiện?

Đây không chỉ là vấn đề tài lực, mà càng cường đại hơn là con đường, phải có lực hiệu triệu lớn thế nào mới có thể tổ kiến thành công.

Có được hạm đội như vậy, chỉ sợ là tập kích bản thổ Mỹ cũng không phải là vấn đề gì, bởi vì quân Mỹ mãi đến khi gặp đả kích mới có thể phát hiện ra hành tung của hạm đội này!

Nếu không phải lần này Dương Thần để cô dẫn dắt bát kỳ tham dự vào hành động, Bàn Nhược cũng không dám tưởng tượng, thủ hạ của Dương Thần lại có thể có thực lực như vậy...

- Thượng tá, có thể nói cho tôi biết hạm đội của anh tên là gì không? Tôi hình như chưa từng nghe qua lính đánh thuê nào có quy mô như này.

Bàn Nhược nhin không được hỏi.

Thượng Tá Bruce hí mắt cười nói:

- Bàn Nhược phu nhân, cô là người một nhà, đương nhiên có thể nói cho cô biết... Nhưng tôi muốn sửa lại một chút, đây không phải là hạm đội của tôi, đây là hạm đội riêng của Ngài Minh Vương.

- Tôi chỉ là quan chỉ huy 'Hạm đội U linh' này, nhờ phúc của nhạc phụ Tướng quân Solon, được Ngài Minh Vương tín nhiệm, đến dẫn dắt hạm đội

này.

- ‘U linh’ của chúng tôi không phải lính đánh thuê, mà là được thành lập từ tiêu chuẩn quân chính quy. Ngoại trừ việc chiến đấu vì Ngài Minh Vương, thì là bảo vệ lãnh địa không bị xâm phạm. Lần này tới đây chỉ là một tiểu đội trong hạm đội của chúng tôi, bởi vì không muốn làm khó cho chính phủ Hoa Hạ.

Bàn Nhược khiếp sợ mở to hai mắt, không dám tin. Đây chỉ là một tiểu đội sao?

Cô quy thuận Dương Thần cũng không ít thời gian, trong đó cũng từng cùng Dương Thần trao đổi với các thủ hạ khác của hắn, không ngờ vẫn là chỉ thấy được một góc băng sơn.

Kỳ thật cô cũng không biết, lần trước sau khi Minh Vương rời đi đã lưu lại không ít thế lực, các thế lực đó đều do Dương Thần tiếp nhận. Cho nên Dương Thần cũng không tốn nhiều sức lực đã đạt được hàng loạt chiến lược dự trữ. Bằng không Dương Thần muốn mở rộng thế lực của mình khắp thế giới, cũng phải mất không ít năm.

Mất một lúc Bàn Nhược mới hồi phục tinh thần lại từ trong cảm giác vô cùng kính nể. Cũng đúng lúc này, khứu giác vô cùng nhạy cảm đã giúp cô nhận thấy sự khác thường từ trên mặt biển!

- Có người đến... Là Ngài Minh Vương!

Bàn Nhược kinh hãi nhìn ra phía xa mặt biển.

Trước mặt người ngoài, cô vẫn là không trực tiếp gọi hai chữ ‘chủ nhân’.

Thượng tá Bruce cũng nhìn thấy bóng người di chuyển trên mặt biển, nhẹ nhàng thò ra, lúc trước anh ta cho người tìm kiếm tín hiệu di động của Dương Thần, nhưng lại phát hiện không thể tìm ra, chung quy vẫn có chút lo lắng.

Giờ này khắc này, vác theo Mông Nguyệt, chỉ dựa vào sức mạnh của một cánh tay và hai chân, Dương Thần di chuyển rất nhanh trên mặt biển, vô cùng khó khăn.

Quần áo trên người trên cơ bản đều đã rách tung tóe máu, miệng vết thương tuy rằng rất nhanh đã khép lại, nhưng chỉ có thể bơi đến vị trí của tàu ngầm, vẫn tương đối mất mặt.

Lúc đối chiến với Mông Khoát, vốn có thể dùng Không gian pháp tắc để nhanh chóng thoát khỏi, nhưng thứ nhất là dùng Không gian pháp tắc để đối phó với nhân vật như Mông Khoát cơ hồ là không có hiệu quả, không nói rất dễ dàng bị chặn lại, cũng sẽ lưu lại cái đuôi để có thể đuổi theo. Thứ hai là mang theo Mông Nguyệt, Dương Thần càng không nắm chắc.

Cho nên, đành phải dựa vào ngư lôi đã thông sơn thể và thông đạo, để đi ra ngoài theo dòng hải lý.

Dựa vào khí lực mạnh mẽ của Dương Thần, biết rõ kỹ năng bơi, bảo hộ một Mông Nguyệt vốn đã có nội lực không tầm thường chạy trốn theo dòng

nước biển cũng không phải việc khó.

Bởi vì hàng loạt tên lửa đạn đạo vây công, Mông Khoát và mấy tên Trưởng lão khác vừa phải vội vàng đưa những người khác dời đi, vừa phải chống lại uy lực cực mạnh của đạn đạo, đương nhiên không rảnh để để ý Dương Thần rốt cuộc là đào tẩu như nào.

Khiến Dương Thần buồn bực chính là, di động bởi vì bị áp lực cường đại làm hỏng nên mất đi tác dụng, may mắn chính là mình đã sớm nhớ kỹ tọa độ của Thượng tá Bruce, nên mới có thể tìm đến nơi này.

Gần như không giảm tốc độ bơi vào, Dương Thần bơi tới bên cạnh tàu ngầm, đưa Mông Nguyệt thân thể ướt sũng nước vẫn còn đang hôn mê lên, giao cho Bàn Nguyệt rồi tự mình đi đến bong thuyền.

- Ngài Minh Vương, Thượng tá Bruce tông chỉ huy hạm đội U linh đặc biệt gửi lời chào đến ngài!

Thượng tá Bruce nghiêm nghị cúi chào, lễ tiết nên có không hề mất đi.

Dương Thần nhặt một cây rong biển ẩm ướt trên người mình ném sang một bên, nhổ ra vài ngum nước bọt, khoát tay nói:

- Được rồi, Thượng tá Bruce, mặc dù là đang chấp hành mệnh lệnh tác chiến, không được lén vui đùa, nhưng mấy việc cúi chào vân vân thì thôi đi. Trước tiên vẫn là lái tàu ngầm ra hải phận quốc tế đi, tránh cho hải quân Hoa Hạ đến tìm rắc rối.

- Vâng! Ngài Minh Vương! Mời vào trong tàu ngầm!

Dương Thần gật gật đầu, nói với Bàn Nhược ở bên cạnh:

- Bàn Nhược, em để ý Mông Nguyệt, cô ta có nội công, em cho cô ta ăn thuốc làm mất đi sức chiến đấu, đừng để cô ta chết là được, anh vẫn còn có chuyện cần hỏi cô ta.

Bàn Nhược gật đầu xác nhận, cúi đầu nhìn Mông Nguyệt trong lòng, tuy đã che lấp nửa khuôn mặt nhưng cô vẫn nhìn ra được đây là một người đẹp quyến rũ, điều này không khỏi khiến trong mắt Bàn Nhược hiện lên vẻ sắc lạnh.

Sau khi đi vào trong khoang thuyền, tàu ngầm nhanh chóng chìm xuống, cũng vô cùng nhanh chóng lao về hải phận quốc tế.

Dương Thần bước bước chân ướt sũng đi thẳng về phòng Tổng chỉ huy, ngoáy tai, nghe nghị Thượng tá Bruce báo cáo cuộc chiến.

- Ngài Minh Vương, theo yêu cầu của ngài, lần này phái tới ba tiểu đội của hạm đội U linh đến chấp hành nhiệm vụ, ngoại trừ chiếc tàu ngầm hạt nhân dưới chân chúng ta này thì còn có hai chiếc tàu khu trục Bazin khác bảo vệ, một tàu khu trục tên lửa đạn đạo Arleigh Burke dẫn đường.

- Du thuyền tư nhân 'Erebus' đã chờ ở hải phận quốc tế, với tốc độ hiện tại của chúng ta, trong vòng nửa giờ là có thể rời khỏi hải phận Hoa Hạ.

- Ồ... chiến đấu như vậy vừa hay. Đúng rồi, các cậu phóng ra bao nhiêu tên lửa đạn đạo?

Dương Thần hỏi.

- Tổng cộng bốn mươi bảy quả tên lửa đạn đạo.

Bruce nhanh chóng trả lời.

Dương Thần không khỏi dừng chân một chút, nhíu mày hỏi:

- Hiện tại giá cả thị trường của đạn đạo thế nào?

- Giá trị chế tạo ước chừng là sáu trăm nghìn, giá cả vào tay chúng ta khoảng bảy trăm nghìn đô la... Ngài hỏi chuyện này là...

- Cái gì? Bảy trăm nghìn?

Dương Thần nâng giọng, ảo não nói:

- Cậu sao phải thả nhiều đạn như vậy? Ít ném bom một chút không phải cũng xong sao?

- Cậu thả bốn lượt đạn liền tiêu mất hơn ba chục triệu đô la Mỹ của tôi?? Ông nội cậu không phải rất biết tính toán sao? Sao lại có thể nuôi một kẻ hoang phí như cậu cơ chứ?

Thượng tá Bruce lộ vẻ mặt ủy khuất, nhưng là không dám phản bác cái gì, bản thân không phải cảm thấy phải toàn diện bao trùm hỏa lực sao, hơn nữa, anh cũng không nói với tôi rằng muốn tiết kiệm tiền nha...

Dương Thần thật sự rất đau lòng, mặc dù hấn của cải giàu có, nhưng người phải nuôi cũng rất nhiều nha. Đám đạn đạo đó lại không giết được đám khốn kiếp Mông gia, còn không phải là hoang phí suông sao?

Vừa nghĩ tới Mông gia có nhiều cao thủ như vậy hấn lại đau đầu, đành phải chờ Mông Nguyệt tỉnh lại rồi hỏi cho rõ ràng, xem rốt cuộc là chơi trò gì.

Hơn nửa giờ sau, các phân đội nhỏ của hạm đội U linh hội hợp, đến vị trí một du thuyền xa hoa đèn đuốc sáng trưng trên hải phận quốc tế, mà du thuyền này còn có độ cao khoảng bốn tầng, màu trắng, dài gần 200m, là một trong những món đồ chơi riêng của Dương Thần, hiệu Erebos.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1402

Triệu Kiến

Sau khi tàu ngầm hạt nhân trôi lên trên mặt nước, một con thuyền khu trục cùng hai chiếc tàu bảo vệ ở xung quanh đều chậm rãi áp sát vào phía trước và hai bên du thuyền Erebos, hình thành trận hình bảo vệ.

Mặc dù là trong đêm tối, nhưng bong thuyền của chiến hạm, các tướng sĩ và quan quân của hạm đội U linh dưới sự lãnh đạo, đứng thẳng tắp đón luồng gió biển hung mãnh, xa xa nhìn Dương Thần lên thuyền.

Dương Thần đứng ở bong thuyền của tàu ngầm phát phát tay với những tướng sĩ đó, tỏ vẻ vừa lòng đối với hành động của bọn họ.

Thời điểm cách Erebos khoảng mấy cm, Dương Thần cũng lười chờ, trực tiếp nhảy một phát vọt về phía trước, sau khi tạo ra một đường cong giữa không trung thì rơi xuống bong du thuyền.

Lúc trước làm ra du thuyền chiến thuyền xa hoa này Dương Thần tốn gần bốn triệu Euro, do công ty Blohm Voss của Đức bí mật tạo ra.

Công ty đã từng giúp bố già Abramovich của Nga tạo ra du thuyền hiệu Eclipse được coi là sang trọng nhất trên thế giới. Nhưng trên thực tế, Erebos của Dương Thần mới là du thuyền lớn nhất, chẳng qua là Dương Thần không công khai ra với bên ngoài, cũng chẳng có truyền thông nào dám mạo hiểm mà báo cáo.

Bởi vì trước kia không có chỗ ở cố định, vậy một tòa thành di động trên biển chính là thứ mà Dương Thần cần.

Nhưng từ sau lần Mười Bảy rời khỏi mình, Dương Thần vẫn không hề quay lại chiếc du thuyền này, bởi vì ở đây có quá nhiều hồi ức của hai người. Nhưng hôm nay, Dương Thần lại lên thuyền, thật ra nội tâm hẳn vô cùng mâu thuẫn.

Có lẽ là bởi vì biết được Mười Bảy thật sự rời đi rồi, cũng có thể là đáy lòng mình đã chín chắn, Dương Thần càng trở nên hoài niệm du thuyền này, thương cảm không còn nhiều nữa.

Bàn Nhược mang theo Mông Nguyệt còn đang hôn mê cũng lục tục lên thuyền, về phần Thượng tá Bruce thì lên con tàu khu trục Arleigh Burke, tiếp tục lãnh đạo hạm đội vận chuyển.

Trên du thuyền, thuyền viên mặc đồng phục màu lam sạch sẽ, đa số đều là những thủy thủ có kinh nghiệm phong phú cùng với một vài nữ phục vụ trẻ.

Những người này thoạt nhìn không đẹp mắt, nhưng dẫn dắt bọn họ đến nghênh đón Dương Thần, là một đầu bếp già mái tóc hoa râm, cuốn râu cá trê.

- Ngài Minh Vương, hoan nghênh ngài quay lại Erebos, những lão già chúng tôi đều rất nhớ ngài.

- Lão Ruud, xem ra ông cũng sắp đến lúc đi gặp Thượng đế rồi, nhưng tinh thần vẫn tốt nha.

Dương Thần cười vỗ vỗ bả vai Ruud, đây cũng là tâm phúc hẳn biết đã nhiều năm, cũng là bạn tốt của La Ân.

Ruud cười nói:

- Nhờ phúc của ngài, cuộc sống ở du thuyền rất an nhàn, thỉnh thoảng dừng ở cảng để mua đồ ăn và những đồ tiếp tế, những ngày khác vô cùng nhàn nhã.

Dương Thần gật gật đầu, nhìn những thuyền viên khác trên thuyền, khí sắc của mọi người đều không tồi, xem ra những người này thật sự không quá nhàm chán.

- Đây là Cheryl sao?

Dương Thần nhìn đến một người phụ nữ dáng vẻ mập mập, có vẻ năm mươi mấy tuổi, hai mắt cười thành đường chỉ, tò mò hỏi.

Cheryl ngại ngùng cười nói:

- Ngài Minh Vương, chẳng lẽ ngài không nhận ra tôi?

- Không không.

Dương Thần không khỏi cười nói:

- Dáng người cô nhìn có vẻ không giống, nhưng vẫn còn may, tôi nhận ra hai con mắt híp của cô.

Các thuyền viên đều nở nụ cười thiện ý, Cheryl hiển nhiên là hai năm nay sống rất thoải mái, dáng người biến dạng, nhưng người phụ nữ đã năm mươi mấy này không quá để ý chuyện đó.

Dương Thần chỉ chỉ Bàn Nhược bên cạnh nói:

- Cô ấy là Bàn Nhược, là thủ lĩnh hội Bát Kỳ, mấy ngày này cũng ở lại trên thuyền. Cheryl, cô sắp xếp cho cô ấy một căn phòng đơn, ngoài ra, cô gái cô ấy đang mang theo là con tin của tôi, mọi người hẳn nên biết quản lý như nào cho tốt.

Mấy người Cheryl gật gật đầu, bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên trông giữ con tin, đám tù nhân này, rất có lòng tin. Về phần Bàn Nhược có phải thủ lĩnh hội Bát Kỳ hay không, bọn họ cũng không quá để ý.

Bàn Nhược luôn luôn quan sát toàn bộ du thuyền, sau khi nhìn thấy mấy người này, hơi thở vẫn có chút bức rức. Bởi vì cô nghĩ được hơi thở nguy hiểm từ trên người những người trung niên nam nữ nhìn như hòa ái đó.

Điều này khiến Bàn Nhược không thể không cẩn thận thận trọng cư xử, bởi vì kinh nghiệm nói cho cô biết, người bên cạnh Dương Thần tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Dương Thần lúc này xoay người nói với Bàn Nhược:

- Cô cho Mông Nguyệt ăn thuốc để cô ta không lộn xộn là được, sau đó

thì giao cho Cheryl. Hai ngày này cô cũng khá bận rồi, nhiệm vụ hoàn thành rất tốt, đêm nay nghỉ sớm một chút đi.

Bàn Nhược gật đầu, dịu ngoan nói:

- Vâng, chủ nhân, xin hỏi chủ nhân đêm nay cần thị tẩm không?

Dương Thần vừa vào trong khoang thuyền đã bị câu hỏi của Bàn Nhược khiến cứng lại. Bộ dáng của Bàn Nhược, không phải là bộ dạng theo lý thường nên có, một chút then thung cũng không có.

Dương Thần đành phải bất đắc dĩ cười nói:

- Không cần, cô đừng nghĩ nhiều.

- Vâng...

Bàn Nhược vài phần u oán trong lòng ngoan ngoãn trả lời

Toàn thân Dương Thần vẫn còn ướt sũng, có rong biển có muối biển, dính kết kết, cũng lười để ý những thứ khác, chạy tới phòng ngủ lớn ngự dụng của mình ở tầng chóp, định tắm nước ấm rồi ngủ đến lúc trời sáng rồi nói.

Về phần não loạn đêm nay, đã khiến cho quốc nội Hoa Hạ chấn động và có hậu quả như nào, Dương Thần tạm thời không nghĩ nhiều.

...

Cùng lúc nó, bên ngoài đại viện Dương gia, Yên Kinh.

Một chiếc BMW màu đen series 7 cùng hai chiếc xe Jeep quân dụng dừng ở cửa lớn

Cửa xe mở ra, Lý Mạc Thân mặc quân trang cẩn thận tỉ mỉ mang theo con trai Lý Vân Bằng cùng vài tên tâm phúc trong Bộ An Ninh nhanh chóng đi vào đại viện.

Sắc mặt Lý Mạc Thân có chút khó coi, nhân viên liên quan đến Bộ An Ninh cũng đều có vẻ mặt âu lo, một buổi tối như vậy, nếu không phải sự việc huyền não quá lớn, bọn họ cũng sẽ không tan tâm còn chạy cả đến Dương gia làm gì.

Vào trong phòng khách, đèn đuốc sáng trưng.

Ngày bình thường, giờ này Dương Công Minh sớm đã đi ngủ rồi, nhưng đêm nay lại bị quân khu Giang Nam gọi điện tới làm tỉnh dậy, lại nhận được điện thoại của Lý Mạc Thân nói muốn tới, không thể không đứng dậy đi ra đây.

Mà Dương Phá Quân lại nghe được động tĩnh cũng đi theo vào phòng khách, sau khi biết được chuyện phát sinh từ chỗ cha mình, thiếu chút nữa ngã từ ghế xuống đất!

- Dương Công,

Lý Mạc Thân vừa vào trong phòng, vừa ngồi xuống, bắt chấp uống một ngụm trà, liền há mồm hỏi:

- Ông biết chuyện này không?

Dương Công Minh cảm thấy có chút hoang đường, cười cười nói:

- Lão Lý, ông cũng biết tôi đã bỏ chuyện này sang một bên, tiểu tử kia

ông cũng biết, sao có thể nói trước khi làm?

Lý Mạc Thân vỗ đùi, tức giận nghiêng răng,

- Trong đầu nó rốt cuộc nghĩ cái gì? Nháo lên như vậy, không phải là khiêu khích quân đội Hoa Hạ chúng ta sao? Công khai lén vào lãnh hải của chúng ta, còn dùng đạn đạo oanh tạc bốn lần? Chuyện này lọt ra ngoài, quân đội Hoa Hạ chúng ta mất hết mặt mũi!

- Chuyện này, ông cũng quá lo lắng rồi.

Dương Công Minh từ từ nói:

- Tiểu tử này ẩn trốn rất sâu, chỉ sợ những quốc gia khác cũng không biết nó có hạm đội từ đâu. Bọn họ cho dù biết chuyện cũng sẽ không công nhiên lan truyền ra ngoài, bởi vì dù sao đó là lực lượng quân sự không được ra ánh sáng. Khiến lòng người hoảng sợ không nói, chọc vào tiểu tử kia cũng không có gì tốt đẹp.

Lý Mạc Thân gật gật đầu, quả thật rất có lý, những quốc gia khác chỉ sợ cũng không đến nỗi ăn không tiêu đi trêu chọc Dương Thần, ông ta đã sâu sắc cảm nhận được trình độ điên cuồng của người này.

Nghĩ đến đây, Lý Mạc Thân dờ khóc dờ cười, thở dài khổ sở:

- Tiểu tử kia rốt cuộc là làm được bằng cách nào? Máy tàu chiến đó của hắn tiến vào hải vực của chúng ta, bên phía hải quân Giang Nam cũng không thu được một chút tín hiệu nào, lộ tuyến đào tẩu cũng không biết, thật bất thường! Theo tôi được biết, cho dù là quân Mỹ cũng không thể có hàm lượng kỹ thuật đó!

Dương Công Minh ha hả cười nói:

- Chuyện này phải nhìn vào phương hướng tốt, không bị các quốc gia khác cướp đi, không phải là cho quân đội của chúng ta thêm một cơ hội sao?

Mắt Lý Mạc Thân sáng ngời, nếu không phải đêm hôm khuya khoắt đến tìm lão già này tâm sự, sao ông ta có thể nghĩ đến một chi tiết này!

Đúng vậy, hạm đội của Dương Thần nếu có thể yên lặng không một tiếng động lén vào hải vực bên ta, kỹ thuật mạnh như vậy, nếu từ chỗ hắn lấy được đề trang bị cho hải quân Hoa Hạ, chẳng phải là lập tức vượt qua Nga Mỹ sao?

Nhưng vừa nghĩ tới việc gì, Lý Mạc Thân vừa khổ vừa lo đứng lên,

- Nói ra cũng không cách nào, chỉ sợ ông cũng sớm đã đoán được. Trước kia sau khi xin được chỉ thị của Số 1, là tính để Dương Thần làm ồn ào với Mông gia, giết chết ngạo khí mấy năm nay của Mông gia khiến bọn chúng bớt kiêu ngạo một chút. Số 1 cũng tán thành với cái nhìn của tôi nên muốn nhờ những việc loạn kia chặt đứt một ít móng vuốt Mông gia.

- Nhưng không nghĩ tới, tiểu tử Dương Thần kia làm việc lại tuyệt tình như vậy, nhất định phải liều mạng đến cùng, trực tiếp đốt từ đường Mông gia. Nghe nói còn cướp bảo bối gì đó của Mông gia, liên lụy cả đến mấy lực lượng phi thể tục của Mông gia.

- Những chuyện này cũng không trong phạm vi dự đoán của chúng tôi... Nhưng vẫn còn may, Mông gia mới được một vài cao thủ, bằng không bằng một lần đạn đạo này, bản tông Mông gia phải rụng hơn nửa hương khói, thiên hạ cũng đại loạn!

- Mông gia cho dù không chết người gì, lúc này cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, vốn là xiêm áo Hồng Môn Yến, kết quả lại bị 'Lưu Bang' ám hại một phen. Tiền mất tật mang, mặt mũi của bọn chúng cũng mất cả, cho dù là ai cũng không thể nuốt trôi khẩu khí này.

- Nhóc con này ngộ tính luyện công cũng không tồi, đùa giỡn đánh lộn cũng khá tốt, nhưng đụng tới loại việc này, thật sự là phải dùng đầu óc hơn cơ bắp.

Dương Công Minh cười khỏ nói:

- Lúc trước tôi cũng đã chỉ điểm cho nó, nhưng cuối cùng vẫn phải giải một bài thi như vậy, muốn nó chủ trì cái nhà này, xem ra còn cần thời gian.

Lý Mạc Thân giận dữ nói:

- Cũng không biết Số 1 suy nghĩ về chuyện lần này như nào, Mông gia bây giờ thành người bị hại, lại động vào hắn cũng không hợp tình hợp lý, khiến thế lực sau lưng Mông gia nóng lên lại không hay cho ích lợi của quốc gia. Dương Thần làm như vậy, ngược lại là khiến cho những người vốn hận hắn càng có dịp thể hiện sự lợi hại của miệng lưỡi.

Lúc hai lão nhân đàm luận, Lý Vân Bằng ở phía sau Lý Mạc Thân nhận được một tin tức, lập tức biến sắc, đi tới phía trước nói:

- Cha, vừa nhận được thông báo, Thủ trưởng Số 1 bảo người lập tức đến gặp mặt.

Gần như đồng thời, thân vệ của Dương Công Minh đi tới bên cạnh, cảm di động hồi báo:

- Nguyên soái, Thủ trưởng Số 1 bảo ngài đến Trung Nam Hải một chuyến...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1403

Phải Giáo Huấn Thật Tốt

Không chỉ Dương gia và Lý gia, Ninh Quang Diệu làm Thủ tướng cũng được số 1 triệu tập, liền nhanh chóng đến Trung Nam Hải.

Tại Yên Kinh, 1 chiếc Audi A8 màu đen lướt như bay trong màn đêm, như chìm khuất trong ánh đèn đường lấp lóa.

Ninh Quang Diệu ngồi ở phía sau, đang chuẩn bị kịch bản để đối phó với số 1, chợt có tiếng điện thoại reo làm cắt ngang dòng suy nghĩ.

Đây là số cá nhân, rất ít người biết. Hắn vừa lấy ra, nhìn được số gọi đến, không khỏi nhếch miệng cười bất máy.

“Mông lão, đã trễ thế này, gọi cho ta có việc gì, ta tưởng các người chẳng phải đang cần có thời gian để hoàn hồn hay sao? Lần này thật đúng là đã kích lớn cho Mông gia các người.”

Người gọi tới, chính là Mông Khai Nguyên !

“Ninh Thủ tướng, không cần trêu chọc, dòng dõi Mông gia tuyệt không có kẻ hèn nhát. Ta gọi cho ngài chỉ là muốn hỏi, ngài muốn gạt ta sao?”

“Dĩ nhiên là không rồi”, Ninh Quang Diệu nói: “Mông gia có thể tự mình điều tra mà, ta thực sự đang bận, là số 1 triệu tập.”

Mông Khai Nguyên nghe vậy thì vui vẻ nói: “Ninh Thủ tướng, mấy năm nay, mối quan hệ giữa 2 nhà Ninh gia và Mông gia đang ngày càng vững chắc, hàng năm đều có đưa bao lì xì, thái độ cung kính, một chút cũng không dám chảnh mắng. Nay Mông gia ta gặp chuyện, thiết nghĩ ngài cũng phải nên ra mặt một chút.”

“Yên tâm đi, Mông lão”, Ninh Quang Diệu trấn an, “Ta sẽ lấy lại công đạo cho các người. Lần này Dương Thần dám mạo phạm biên giới Hoa Hạ, trực tiếp phái quân đội oanh tạc quốc gia, làm nhục quân ta.

Thủ trưởng số 1 dù có coi trọng Dương gia, cũng sẽ không ngồi yên không quản. Lần này lẽ phải nằm trong tay Mông gia, ta thiết nghĩ người cũng đừng quá lo lắng.”

“Hắc hắc”, Mông Khai Nguyên cười nói: “Ninh Thủ tướng, ngài đừng tưởng ta không biết, con gái Lâm Nhược Khê của ngài là vợ hợp pháp của Dương Thần. Dù gần đây có phong phanh tin đồn rạn nứt, nhưng giấy tờ vẫn còn y nguyên đó.

Dương Thần giao tình với ngài cũng không tệ, lão đầu ta vẫn đang nghi ngờ, sợ rằng ngài đang muốn đâm ta từ sau lưng đây.....”

Ninh Quang Diệu hừ lạnh nói: “Mông lão đại cứ yên tâm, tiểu tử kia bạc đãi con gái của ta, ta đang muốn mượn cơ hội này dạy dỗ hắn, sao có thể

thiên vị hần?”

“Vậy thì tốt, tuy nhiên...”, Mông Khai Nguyên cười lạnh nói: “... ngài nên biết chúng ta đang ngồi cùng thuyền, Mông gia ta tuy không đông đảo gì mấy, nhưng cũng có tổ thượng che chở, có thể giúp Ninh Thủ tướng ngài mạnh khỏe. Chuyện lần này ngài phải hết sức giúp ta, nếu không... e là sẽ khó lòng hợp tác lâu dài.”

Ninh Quang Diệu cười gằn một cái, trong mắt lộ ra một tia phần hận, nhưng vẫn kìm nén, trả lời nhu hòa: “Tất nhiên, Mông lão cứ yên tâm.”

Sau khi cúp máy, Ninh Quang Diệu không tiếc tay ném luôn điện thoại, mắng: “Lão bất tử còn dám uy hiếp ta, người cho rằng ta thật sự sợ người hừ ! ”

Một lát sau, xe tiến vào Trung Nam Hải.

Một nhóm lính vũ trang hộ vệ nhìn soi mói chiếc xe mới đến, Ninh Quang Diệu mở cửa xe rồi một thân một mình tiến vào tham dự hội nghị khẩn cấp.

Ánh đèn nhu hòa tạo cho phòng họp trở nên ấm áp, tràn ngập tình người. Đồ đạc trong phòng cũng được sắp xếp rất gọn gàng, tề chỉnh.

Bên trong phòng họp, Dương Công Minh cùng Lý Mạc Thân, đều đang mặc quân phục, khí thế nghiêm người, đã ngồi chờ từ sớm.

Hội nghị lần này chỉ có gia chủ 3 nhà cùng thủ trưởng số 1, còn những quan viên cấp cao khác đều không thấy bóng dáng.

“Lần sau ta sẽ cố gắng đi sớm một chút”, Ninh Quang Diệu cười híp mắt phải lên tiếng chào hỏi, sửa lại một chút tây trang rồi ung dung ngồi xuống.

“Ninh Thủ tướng là quý nhân, đương nhiên phải bận rộn hơn người. Còn bọn ta chỉ là hai lão già nhàn rồi, đương nhiên có thời gian mà tới sớm rồi”, Lý Mạc Thân cười ha ha nói.

Mặc dù trong lòng có cố kỵ nhau, nhưng trước mặt vẫn cười nói như không.

Ba người tán gẫu được một lúc thì cửa phòng họp lần nữa mở ra. Xuất hiện hai tên hộ vệ mặt lạnh như tiền, vuốt cằm mời thủ trưởng tiến vào.

Ba người đang ngồi cũng đứng dậy, biểu lộ nghiêm nghị, nín thở ngưng thần, người lớn tuổi nhất là Dương Công Minh cũng không dám chậm trễ.

Ngay lúc đó, một người đàn ông trung niên mặc Âu phục màu trắng, cổ choàng khăn lông dê màu xám tro, quần tây dài đen, vóc người tròn trĩnh, mang nụ cười hiền từ treo trên mặt tiến vào phòng.

Người đàn ông trông mặt có vẻ phúc hậu, tóc chải keo bóng mượt, rai tay mượt mà, sống mũi cao đỉnh, đôi mắt híp, nhìn có chút khí khái của người đứng đầu.

Nhìn người đàn ông bụng bia kia, chẳng khác nào giám đốc của một xí nghiệp nhỏ, an an nhàn nhàn với cuộc sống của một người bình thường.

Nhưng đám người Dương Công Minh với người đàn ông bình thường này một chút vô lễ cũng không dám, đồng thanh hô: “thủ trưởng”.

Người đàn ông lộ ra nụ cười hòa ái, như gió xuân thổi mát lòng người.
Hắn khoát tay áo một cái, ý bảo ba người ngồi xuống.

“Ai, sao lại đứng hết cả lên thế này, Dương Công người từ lúc nào vẫn còn khách khí như vậy” .

“Phải”, Dương Công Minh cười nói.

Thủ trưởng số 1 cười ha hả ngồi xuống, ba người lúc này mới dám ngồi xuống theo.

“Dương Công dạo này vẫn khỏe chứ? Ta nhìn khí sắc thấy cũng không tệ”, số 1 dùng ánh mắt hiền hòa hỏi.

“Tạ thủ trưởng quan tâm, lão vẫn còn khỏe lắm”, Dương Công Minh đáp.

“Lão Nguyên soái là bảo vật của quân đội quốc gia, có thể khỏe mạnh an khang là phúc của nước nhà, làm ta rất vui mừng”, số một toét miệng cười, lại hỏi: “Còn người nhà ông thì sao?”

Câu hỏi khiến cả ba người đều giật mình: “Thật lợi hại, đã nói vào vấn đề chính rồi.”

Dương Công Minh lúc này hơi dừng một chút mới hỏi đáp: “Trừ một đứa cháu ngỗ ngược ra thì tất cả đều tốt.”

Số 1 hỏi tiếp, gương mặt có chút hiếu kỳ: “Lão nguyên soái nói thế là có ý gì?”

Dương Công Minh cười khỏ nói: “Thủ trưởng, ngài biết là thằng nhóc cháu trai ta đã gây nên chuyện gì mà, đã gọi ta đến đây chắc chắn là do vấn đề đó, sao cứ phải hỏi khó lão?”

Số 1 chợt như nhớ ra điều gì: “A, cái này Dương Công hiểu lầm rồi, cháu trai ông, Dương Thần, đúng là đã làm một số chuyện không hay, ta cũng định nói chuyện với ông về hắn.

Nhưng mà chuyện ta thật sự muốn là hỏi thăm sức khỏe gia đình, chuyện ông nhận lại đích tôn, chuyện quốc gia. Còn về cháu trai của Dương Công, đúng là tính tình bướng bỉnh, nhưng cũng là một lòng trung đảng yêu nước, người trẻ thì phải được uốn nắn thật tốt, đúng không?”

Ninh Quang Diệu cùng Lý Mạc Thân cũng nghe được, số 1 đang giữ mặt mũi cho Dương Công, không đi thẳng vào vấn đề chính, mà còn uyển chuyển nói ra ý tứ không bất mãn với Dương Thần. Nhưng rốt cuộc lại đem biến chuyện này thành quốc sự, còn âm thầm khen ngợi cả nhà Dương Công “trung Đảng yêu nước”.

Dương Công Minh tất nhiên rất là cảm kích, liên tục đáp lời.

“Nhưng nếu đã nhắc tới thì ta cũng muốn bàn với các vị”, số một lại quay đầu nhìn về phía Ninh Quang Diệu, nói: “Nghe nói lần này nguyên nhân là do mâu thuẫn giữa Dương Thần với Mông gia? Mông gia từ đường bị phá hủy, bảo vật gì đó cũng bị cướp mất, ông có biết chuyện này không Thủ tướng Ninh?”

“Thủ trưởng, tôi cũng có biết một chút, nhưng dạo này công việc bề bộn

quá nên chưa có thời gian tìm hiểu kỹ. ” Ninh Quang Diệu hàm súc nói.

“Ta biết ông cũng vất vả, nhưng phải tìm hiểu những việc thế này một chút, ý kiến của ông thế nào?”, số một đạo.

Ninh Quang Diệu trầm giọng: “ Tôi thấy, Dương Thần đúng là có chút quá đáng, hành động lần này của hắn rõ ràng là không coi quốc gia ra gì, còn làm mất uy nghiêm của quân đội Hoa Hạ nữa. Nếu cứ để như vậy, chuyện sẽ càng ngày càng lớn.

Tôi cảm thấy, công bằng thì nên trừng phạt hắn. Thứ nhất là giúp vỗ yên Mông gia. Những năm gần đây Mông gia vì xã hội dân chúng làm không ít, quyên góp thuế đầy đủ, còn góp phần phát triển kinh tế nước nhà, thật đúng là tấm gương yêu nước.

Thứ hai, Dương Thần ở nước ngoài phát triển một ít thế lực, tuy chỉ là một ít đám người ô hợp nhưng tương lai có thể gây mối họa tiềm tàng phạm vi thế giới. Dương Thần dù sao cũng là người của Dương gia, người của Hoa Hạ, nếu sau này xảy ra chuyện gì, Hoa Hạ làm sao tránh khỏi liên quan, sao tránh được dư luận quốc tế.”

Số 1 gật đầu một cái, “Ông nói có lý, tuy nhiên, về mức độ phạt thì Ninh Thủ tướng nghĩ thế nào?”

“Cái này Quang Diệu không dám nói bừa, xin thủ trưởng định đoạt”, Ninh Quang Diệu đem quả bóng đá ngược về, đến lúc này khó mà nói, nói ra nhiều khi lại kết thù với Dương gia, quả là không đáng.

“Cái gã Thủ tướng này.....” số 1 thờ ơ cười cười, nhìn về phía Lý Mạc Thân, hỏi: “Lý bộ trưởng, ông cảm thấy thế nào?”

Lý Mạc Thân biểu lộ vẻ nghiêm nghị nói: “Thủ trưởng, trước đó vài ngày, tôi đã từng tới gặp ngài, cũng đã nói về chuyện Mông gia mấy năm gần đây có nhiều hành vi bất chính, cài tai mắt khắp nơi. Người Mông gia ỷ vào bối cảnh thâm hậu nên đã có chút cuồng vọng, không biết điều. Tôi cho là, lần này hành động của Dương Thần có chút không đúng, nhưng nếu không phải là Mông gia gây chuyện trước thì cũng không huyền nào như vậy.

Cho nên, nếu quả thật phải xử phạt thì hai bên cùng có lỗi, phải xử cả hai.”

Lời nói ra, chẳng phải ý là không thiên về bên nào hết sao.

Trên thực tế, dù ban đầu số 1 nếu không có chỉ thị ngăn cản Dương Thần thì cũng đã có biểu hiện không hài lòng với Mông gia, vào lúc này Lý Mạc Thân chẳng qua là giúp thủ trưởng nói lại thôi.

Số 1 ánh mắt tỏ vẻ hài lòng, Lý Mạc Thân đúng là dẫn dắt không tệ, ngay sau đó hắn suy tư một hồi rồi nói: “ Mông gia đúng là thế lực không thể xem thường ở Hoa Hạ, mặc dù bây giờ Hoa Hạ đã có pháp luật hãm hại, nhưng cũng không thể làm quá được, phải cư xử khôn khéo một chút.

Còn về thế lực ở nước ngoài của Dương Thần, đúng thật là vấn đề gây đau đầu. Nếu xử lý không tốt, có thể dẫn tới hành động trả thù của quốc tế,

rất là nguy hiểm. Huông chi hấn hôm nay đã không còn ở Hoa Hạ, chúng ta cũng không tiện phái người hành động.

Ta thấy, chuyện này không thể dùng biện pháp tầm thường để xử lý, phải chú ý đến lợi ích của dân chúng, của Mông gia, của Dương Thần nữa. Nếu hai bên có thể gặp mặt trực tiếp giải quyết trong hòa bình, vì quốc gia mà nhịn một chút, chẳng phải là quá tốt sao, đúng không ba vị? ”

Số một nói mấy lời này với ánh mắt ôn hòa vui vẻ, nhưng mơ hồ có ẩn tàng một lực lượng khó có thể kháng cự được, hấn muốn ba người hiểu chuyện này coi như đã được quyết định.

Ba người đương nhiên không dám có dị nghị, nói trắng ra là, này giờ nói nhiều như vậy, nhưng chẳng qua chỉ là thủ trưởng đại nhân làm cho có, còn quyết định cuối cùng đã có từ trước rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1404

Không Được Chết Tử Tế

Trên phía Đông mặt biển, ánh mặt trời màu trắng bạc hiện ra, lại một ngày mới bắt đầu.

Trong vùng biển quốc tế, bên trong một gian phòng đơn trong du thuyền Erebos, Mông Nguyệt đã tỉnh lại, mặt mang hận ý nhìn bốn phía.

Cô ta không nhớ tới hôm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ rằng sau khi tiếng nổ mạnh phát ra liền ngất đi. Nhưng không hề nghi ngờ chính là, Dương Thần mang cô đến đây, nói như vậy, ván cò giữa gia tộc và Dương Thần, Dương Thần lại thắng!

Mà cô, hơn phân nửa là thành con tin!

Di động trên người đã mất, công cụ liên lạc trong này cũng không dùng được.

Cô không dám tùy tiện ra ngoài, bởi vì bên ngoài là hải vực mệnh mông bát ngát, thậm chí còn có một con tàu bảo vệ đi bên cạnh du thuyền, muốn chạy trốn là rất khó.

Cửa bị mở ra, một nữ phục vụ mặc đồ màu lam đi tới, thoát nhìn đã hơn năm mươi mấy tuổi, nếp nhăn trên mặt rất nhiều.

- Mông tiểu thư, cô đã tỉnh rồi, chào mừng đến Erebos, tôi là người phụ trách bữa cơm cho cô, Cheryl.

Cheryl mập mạp cười hòa ái, đẩy xe chở bữa sáng đến cạnh bàn, đặt bữa sáng với kiểu dáng Châu Âu tinh xảo lên bàn.

Mông Nguyệt dùng tiếng anh hỏi:

- Đây là địa bàn của Dương Thần?

Cheryl không kiên kị đáp:

- Tục danh ở Hoa Hạ của ngài Minh Vương là Dương Thần.

- Là hấn bảo bà chiếu cố tôi?

Mông Nguyệt nhìn bữa sáng, chắt vắn.

Cheryl cười nói:

- Không cần kích động, chúng tôi không rõ chỗ không thoải mái của Mông Tiểu thư với ngài Minh Vương, bốn phận của chúng tôi chỉ là chiêu đãi khách ở trên thuyền này thôi.

- Bởi vì ngài Minh Vương không hạ chỉ lệnh đặc biệt, chỉ bảo Mông tiểu thư đợi ở trên thuyền, vì vậy chúng tôi sẽ đối đãi với cô như khách.

Mông Nguyệt mới không tin tưởng tên đàn ông âm ngoan bá đạo kia sẽ có thiện ý gì. Lúc mình vừa tỉnh lại liền nhận thấy trong cơ thể mình có một ít thuốc khiến cơ thể bủn rủn.

May mắn là nội công của mình không tồi, tiến hành xử lý độc hơn nửa canh giờ đã có thể khôi phục lại sức chiến đấu.

Nói không chừng, trong bữa sáng này còn có chất độc gì khác, chính là vì để mình ngoan ngoãn đưa tay chịu trời.

Mông Nguyệt nhìn Cheryl, thân thể mập mạp, không hề có bộ dáng phòng bị, đôi mắt đẹp chợt lóe lên mũi nhọn, tâm sinh một kế.

- Cheryl, bà mang cho tôi đồ ăn ngon gì vậy?

Mông Nguyệt lộ ra ý cười ôn nhu, đi đến bên cạnh Cheryl.

- A, tôi nghĩ cô nhất định sẽ thích, là bánh táo do đầu bếp Ruud của chúng tôi làm...

Cheryl mới nói được một nửa, chỗ cổ liền bị bóp chặt, Mông Nguyệt thân tốc bóp chặt lấy!

Thuận tay cầm lấy dao ăn cao cấp, chặn ở cổ họng Cheryl!

- Đừng nhúc nhích! Đưa tôi ra ngoài! Bằng không tôi sẽ cắt đứt yết hầu bà!

Mông Nguyệt một trận hưng phấn trong lòng, bắt được một người, chính là hoàn thành bước đầu tiên để chạy trốn.

Cheryl lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng cũng không có chút kích động nào.

- Mông tiểu thư, cô việc gì phải làm như vậy, nơi này là Erebos, cô chạy không thoát đâu.

Cheryl cảm thấy có chút tiếc hận.

- Đừng nói lời vô nghĩa với tôi! Đi ra ngoài! Tôi muốn lấy lại điện thoại của mình, bảo người đưa tôi về lãnh hải Hoa Hạ!

Mông Nguyệt đưa lưỡi dao càng sát chặt vào làn da Cheryl.

Cheryl khẽ thở dài một cái,

- Cô bé, cô sẽ hối hận...

Vừa dứt lời, khuỷu tay Cheryl liền giống như một quả đạn pháp, một kích sét đánh không kịp bịt tai đánh văng cánh tay cầm dao của Mông Nguyệt ra!

Mông Nguyệt chỉ cảm thấy cánh tay mình bị đau dữ dội, không kịp phản ứng, chân đã không đứng vững, bị ngã ra phía sau!

Thân thể mập mạp của Cheryl trong khoảng khắc đó như biến thành cỗ máy chiến đấu, cương mãnh hữu lực, nhanh như thiểm điện!

Mông Nguyệt kinh hô một tiếng, thân thể mập mạp của Cheryl lại đặt mông ngồi lên hông cô, gắt gao ép cô xuống dưới thảm!

Vỗ vỗ hai tay, Cheryl quay đầu nhìn lại Mông Nguyệt sắp phát khóc ở dưới mông mình, cười nói:

- Quên nói với cô, Mông tiểu thư, tất cả người trên Erebos đều là những người đã rút khỏi ZERO để dưỡng lão, tuy đều đã thành bộ xương già, nhưng đối phó với một người luyện võ có nội công bình thường, vẫn có thể làm được.

- Bà... bà là sát thủ?

Mông Nguyệt mệt mỏi mà thất thanh nói.

- Đó là quá khứ, bây giờ tôi là nữ phục vụ trên du thuyền này.

Cheryl hòa ái cười.

Bàn Nhược một thân mặc ki mô nô phấn hồng hình hoa anh đào đi đến cửa.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Mông Nguyệt trên mặt đất, Bàn Nhược khinh thường nói:

- Chỉ bằng cô, cũng muốn chạy thoát khỏi nơi này? Tất cả những người ở đây đều nằm trong top năm mươi sát thủ đứng đầu thế giới, cô quả thực là si tâm vọng tưởng.

Tối hôm qua Bàn Nhược đã vô cùng nhạy cảm nhận ra những người trên du thuyền này không bình thường, sau khi hỏi Ruud, Bàn Nhược sớm đã biết được nữ phục vụ kia kỳ thật thân thủ bất phàm.

Mông Nguyệt lúc này ý nghĩ muốn chết cũng đã có, ai có thể ngờ một nữ sát thủ tiếng tăm lừng lẫy trên thế giới lại bằng lòng tới nơi này làm hầu gái?

- Hoa Hạ có câu nói rất thích hợp với cô, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, tôi sẽ cho cô thấy cái giá của việc muốn chạy trốn.

Bàn Nhược vô cùng tôn trọng cúi đầu trước Cheryl, sau đó nhắc Mông Nguyệt lên!

Dưới sức mạnh của Bàn Nhược, Mông Nguyệt càng không có năng lực chống cự, bị giữ chặt lấy.

Nhìn thấy Bàn Nhược mang Mông Nguyệt đi, Cheryl lắc đầu bất đắc dĩ, làm ra hình chữ thập trước ngực, bi ai cho đứa trẻ không quen.

Trên boong thuyền rộng lớn, Dương Thần đang cầm di động Ruud mang đến cho hắn, liên lạc với Lưu Minh Ngọc ở trong nước.

- Cục cưng Minh Ngọc, em hãy nghe anh nói, cha mẹ em nhất định sẽ không có việc gì, anh đang chuẩn bị tính sổ với mấy lão già Mông gia đây. Cháu gái dòng chính của bọn chúng đang ở trong tay anh, chúng sẽ không dám hại cha mẹ em...

- Em đừng xúc động, cũng đừng đi cứu cha mẹ, làm vậy chỉ sẽ làm sự việc rắc rối hơn. Việc này phải nghe anh, em và Thiến Ny không phải vừa lúc từ chức không làm nữa sao, anh phái người đón các em đến Địa Trung Hải nhé? Tường Vi và Ngưng Nhi đang ở đó... Ày, em, em đừng có bộ dạng muốn khóc đó...

Sáng sớm Lưu Minh Ngọc đã nhận được tin tức của Dương Thần, liền vô cùng lo lắng, dù sao cũng là cha mẹ mình bị bắt giữ, có nhà mà không về được, Dương Thần lại tránh ở nước ngoài, cảm giác giống như nửa bầu trời đã sụp xuống.

Dương Thần tận tình khuyên bảo một hồi lâu, cuối cùng cũng làm cô tĩnh tâm lại. Sau khi bắt Dương Thần cam đoan sẽ không có chuyện gì ngoài ý

muốn, mới tiếp nhận đề nghị tạm thời đến Địa Trung Hải ‘nghỉ mát’.

Về phần mang hai cô đi như nào, đối với Dương Thần mà nói là không quá khó làm, phải phi cơ riêng đi cũng không phí công sức.

Nói chuyện điện thoại xong, Dương Thần mới liếc nhìn về phía Mông Nguyệt về mặt quạt cường nhìn hẩn ở bong thuyền, hỏi Bàn Nhược:

- Cô ta làm sao vậy?

- Chủ nhân, cô ta muốn bắt bà Cheryl làm con tin để chạy trốn.

Bàn Nhược chỉ tiết nói.

Dương Thần đang tức lên đến đỉnh đầu, mình phải chạy đến tận vùng biên quốc tế, không dám quay về, còn không phải là bị đám lão già Mông gia hại sao?

Hiện tại tu vi không dám động, lại không đối phó được, một đứa như cô còn dám đến áp chế mình để chạy trốn?

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Mông Nguyệt và bộ dáng không chịu thua, Dương Thần cười lạnh vài tiếng:

- Tôi hỏi cô, vì cái gì mà Mông gia đột nhiên tay đôi thái độ, muốn cô gả cho tôi? Cô tốt nhất là ngoan ngoãn trả lời, tâm tình của tôi hiện tại không tốt lắm.

- Nhỏ vào! Tâm tình anh không tốt? Tâm tình bản tiểu thư càng không tốt! Dương Thần, anh âm thầm đánh lén tôi, còn tính là đàn ông sao? Bắt một cô gái làm con tin thì có khí phách lắm sao? Tôi thấy anh cũng chẳng là cái thứ gì hay... Tôi nói cho anh, có gan thì giết tôi! Tôi sẽ ở dưới đó chờ vợ chồng Lưu Thanh Sơn xuống chôn cùng mình!

Mông Nguyệt trào phúng nói.

Sắc mặt Dương Thần ngưng trọng, người này thật đúng là bướng bỉnh. Nếu là phụ nữ mình thích, cái này sẽ tính là kiêu ngạo, nhưng là kẻ địch của mình, vậy chỉ có thể nói cô ta không biết điều!

Một bước dài, Dương Thần tóm lấy Mông Nguyệt, trực tiếp quay ngược cô ta 180 độ!

Hai chân của Mông Nguyệt bị Dương Thần tóm lấy, thân thể treo ngược, ý đồ dùng quyền chưởng để công kích chân Dương Thần, nhưng Dương Thần không chút lưu tình đá một cước vào ngực!

- A!

Mông Nguyệt đau đớn kêu lên một tiếng, xương sườn ở ngực đều bị gãy mất hai, đau đến mức nước mắt rơi xuống, ủy khuất mà khóc ra tiếng!

Từ nhỏ đến lớn, cô ta đều là kiêu nữ được chiều chuộng như sao quanh trăng sáng, không ngờ lại có người đàn ông không chút lưu tình cay độc đánh cho như vậy?

- Dương Thần anh sẽ không được chết tử tế!

Mông Nguyệt hận không thể ăn sống người đàn ông này.

- Tùy cô.

Dương Thần đi đến một cái bàn nhỏ kê ở trước du thuyền, ném một cái dây thừng xuống biển, một đầu buộc vào thuyền.

Mông Nguyệt cảm thấy trên cái chân trắng muốt của mình bị đau đón hai lần, chính là bị Dương Thần dùng móng tay cắt ra vài lỗ hồng, máu tươi chảy ròng ròng!

- Anh...

Không đợi Mông Nguyệt nói gì, Dương Thần nhẹ buông tay, trực tiếp ném Mông Nguyệt xuống biển!

Tùm!

Nước biển lạnh thấu xương, Mông Nguyệt mặc dù có nội công hộ thể nhưng vẫn bị lạnh đến phát run!

Cô ta thân thể ướt sũng căn bản không hỏi nhiều, theo bản năng nắm lấy cái dây thừng rơi từ trên du thuyền xuống.

Bởi vì du thuyền không di chuyển cho nên cô nắm lấy dây thừng cũng không cần quá cố sức.

Nhưng vết thương ở bụng và chân vẫn đang chảy máu, lại bị nước biển ngấm vào, lập tức đau đón như bị xé rách cơ thể. Thân thể mềm mại của Mông Nguyệt run rẩy, ngẩng đầu vô cùng oán độc nhìn Dương Thần.

- Anh muốn làm cái gì?

Một loại dự cảm xấu làm cho trái tim Mông Nguyệt băng giá.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Không có gì, chỉ là cô tương đối không biết điều, tôi cảm thấy phải người quan sát cô, không bằng để một vài anh em tốt trên biển chiếu cố cô, như vậy có vẻ tốt hơn...

Anh em tốt?

Mông Nguyệt không ngốc, cảm nhận được vết thương ở chân không ngừng đau đón, máu chảy ra, không khỏi sinh ra một ý niệm trong đầu!

- Ở đây có cá mập?!!!

Mông Nguyệt sợ hãi kêu lên.

Dương Thần nhún vai, vẫy tay gọi Bàn Nhược đến, phân phó nói:

- Cô ở đây trông cô ta, nếu cô ta muốn trèo lên, nhất định phải trả lời câu hỏi của tôi đã. Hơn nữa phải đồng ý đập đầu nhận sai với tôi bằng không cô liền một cước đá cô ta xuống.

Trong lòng Bàn Nhược nổi lên một trận vui sướng khó hiểu, vội vàng đồng ý,

- Vâng, chủ nhân.

Dương Thần không để ý nhiều nữa, lập tức đi vào trong khoang thuyền. Hắn còn chưa kịp ăn điểm tâm nữa, lão Ruud đã đặc biệt chuẩn bị bữa sáng, phải đi ăn mới được.

Mông Nguyệt tóm lấy dây thừng ở trong nước biển sắc mặt trắng bệch, muốn cô ta đập đầu nhận sai với Dương Thần, không bằng giết cô ta đi. Đây

chính là vấn đề tôn nghiêm của đệ tử Mông gia!

Nếu muốn một súng bắn chết cô ta, cô ta nhất định không sợ, nhưng vừa nghĩ tới bị một đám cá mập cắn phân thây, cô liền nổi lên một trận ác hàn, càng khó chấp nhận!

Bàn Nhược đứng ở đầu thuyền, thần sắc lạnh như băng nhìn cô ta, hơi có chút chờ mong.

Mông Nguyệt ngẩng đầu, mê hoặc Bàn Nhược:

- Tôi và cô đều là phụ nữ, cô vì cái gì mà bán mạng cho ác ma kia? Hẳn chính là lợi dụng cô làm việc cho hắn, cô giúp tôi chạy trốn, Mông gia chúng tôi sẽ không bạc đãi cô, thế nào?

Bàn Nhược mặt không chút thay đổi, trong mắt hoàn toàn là vẻ khinh thường, nếu không phải là Dương Thần không chỉ thị, cô đã sớm giết chết người phụ nữ này, bởi vì cô ta bất kính với chủ nhân cô

Mông Nguyệt ý thức được hình như không thể thuyết phục, lòng nóng như lửa đốt, đang nghĩ đến biện pháp thoát thân thì chợt thấy, mặt biển phía ngoài xuất hiện vây lưng màu xanh đen!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1405

Bong Bóng Cá

Cá mập vô cùng nhạy cảm với máu tanh là điều mọi người đều biết, trên một mảnh hải vực này tồn tại cá mập xanh số lượng lớn, điểm này Dương Thần đương nhiên hiểu rõ.

Loại cá mập này đối với người thường có thể nói là trí mạng, nhưng đối với Mông Nguyệt nội công tu vi không tồi, lại từng tu luyện võ đạo mà nói, vẫn là có thể chống cự lại một chút.

Hô hấp Mông Nguyệt vô cùng dồn dập, mắt thấy một con cá mập xanh đang tiến đến gần mình, cuống quýt túm lấy dây thừng bò lên trên vài bước.

Con cá mập kia cảm thấy rất thích thú với cái mắt cá chân còn đang chảy máu kia, trực tiếp nhảy lên khỏi mặt biển, mở mồm to ra hướng về cái chân trắng nõn chảy máu!

Mông Nguyệt bất chấp kinh hãi trong lòng, một cước đá vào mũi của cá mập, phát ra một âm thanh trầm đục, cuối cùng cũng tính là không để bản thân thiếu một khúc thịt!

Mông Nguyệt sắc mặt đã phát xanh, mái tóc sũng nước dính chặt trên mặt, trong chập vạt mang theo tiếng khóc nức nở, cô không biết vì cái gì mà mình phải chịu sự tra tấn tâm linh và thân thể như vậy!

Số lượng cá mập càng ngày càng nhiều, đã lục tục có bảy tám con ở dưới thân Mông Nguyệt đang không ngừng nhảy dựng lên, ý đồ cắn Mông Nguyệt.

Tay Mông Nguyệt không dám buông dây thừng ra, đám cá mập kia liên tục theo sát đuôi lấy cũng đủ khiến thể xác và tinh thần cô mệt mỏi.

Mắt thấy cá mập càng ngày càng nhiều, Mông Nguyệt không để ý nhiều nữa, điên cuồng muốn leo lên trên thuyền.

Bàn Nhược vẫn đang canh giữ làm sao có thể để cô ta thực hiện được ý đồ của mình, thủ lĩnh hội Bát Kỳ lúc này đang nhìn đến cao hứng bùng bùng, ước gì người này bị cá mập ăn cho rồi.

Không đợi Mông Nguyệt leo đến vị trí lan can, Bàn Nhược đã một cước đá vào ngực Mông Nguyệt!

- A!!!

Mông Nguyệt đã bị gãy hai cái xương sườn vẫn còn đang vô cùng đau đớn, bây giờ trong tình trạng bị thương nặng, lại bị đá vào vết thương cũ, đau đớn mà trực tiếp rơi xuống biển!

Một đám cá mập mắt thấy mỹ vị rơi xuống miệng mình, điên cuồng lao tới!

Mông Nguyệt theo bản năng vận toàn bộ nội lực còn lại, ở trong biển điên cuồng liên tục ra chuồng vùng vẫy đuổi đám cá mập này, đánh chết hai con cá mập, màu đỏ tươi nhuộm đỏ nước biển!

Mấy con cá mập khác thấy đồng bạn của mình chết, lập tức há mồm bắt đầu cắn nuốt hai tử thi cá mập, lại cho Mông Nguyệt cơ hội thở dốc, lại lần nữa nắm lấy dây thừng, nhẹ nhàng bò lên.

- Bản lĩnh không tồi, nhưng hình như tiêu hao rất nhiều công phu.

Bàn Nhược không chút biểu tình lạnh lùng nói.

Mông Nguyệt phát hiện, người phụ nữ này rõ ràng cũng là một ma đầu! Cô ta rõ ràng là muốn nhìn mình bị cá mập quần cho kiệt sức, sau đó trực tiếp bị ăn cho đến xương cốt cũng chẳng còn!

Cô là cháu gái của Mông gia, không sợ chết, nhưng không thể chấp nhận được thân thể xinh đẹp của mình lại bị một đám súc sinh ở trong biển cắn cho máu thịt mơ hồ, nội tạng tung bay, bị ăn tươi nuốt sống!

Nghĩ đến điểm này, cô liền sợ hãi, hơn nữa đói khổ lạnh lẽo, mùi tanh hôi của nước biển, cảm giác đau đớn khi xương ngực gãy làm tinh thần cô sụp đổ!

Mông Nguyệt phát ra tiếng khóc điên loạn,

- Để tôi lên đi! Tôi nói... tôi nói!

- Còn phải đập đầu nhận sai với chủ nhân của tôi, cô làm được không? Tiểu thư của Mông gia?

Bàn Nhược không quá bằng lòng người này đầu hàng.

Mông Nguyệt nào còn để ý nhiều như vậy, có thể giữ được mạng sống mới là quan trọng nhất, cô đã hiểu được, Dương Thần sẽ không coi cô là con người, càng đừng nhắc đến là tiểu thư của Mông gia!

- Tôi đồng ý... tôi đồng ý... Mau cho tôi lên đi...

Mông Nguyệt đã hữu khí vô lực, liên tục vật lộn với cá mập đã tiêu hao hết khí lực cuối cùng của cô.

Bàn Nhược hừ lạnh một tiếng, cầm dây thừng kéo lên, vớt Mông Nguyệt lên bong thuyền, bong thuyền chấn động nặng nề!

Xương cốt toàn thân Mông Nguyệt đều sắp vỡ ra, mà đồ trên người, bởi vì vật lộn với cá mập mà bị phá rách, nát vụn, chỉ còn phần còn lại ở trước ngực và cổ áo.

Toàn thân từ trên xuống dưới, khắp nơi trên da thịt tuyết trắng là vết thương đỏ tươi, càng chết người chính là, chỉ chừa một chiếc áo lót và quần lót màu đỏ đen gợi cảm.

Nếu bỏ đi những chỗ máu chảy trên thân thể cô, thật sự có thể nói là ngọc thể nằm lê lết ở bong thuyền, đây quả là quang cảnh tuyệt đẹp.

Mông Nguyệt cảm nhận được đã tạm thời an toàn, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, cô không bao giờ muốn ra biển nữa, đám cá mập kia giống như khiến cô chết đi không dưới trăm lần, mỗi một giây đều dài như

cả thế kỷ!

Cô dù sao cũng là đại tiểu thư sống sung sướng an nhàn, cho dù là trên thương trường hay bang hội đều là túc trí đa mưu. Nhưng khảo nghiệm sống hay chết đều không phải dễ dàng như vậy.

- Sao rồi, quyết định đập đầu nhận sai với ông đây rồi ư?

Dương Thần lúc này đã cơm nước xong, cầm một chiếc khăn trắng lau miệng, thanh thoi đi đến bong thuyền.

Toàn thân Mông Nguyệt đều đau nhức vô lực, một đôi con ngươi vốn mí lực bắn ra bốn phía lúc này vô thần nhìn Dương Thần, đã chết lặng đi.

Dương Thần có hứng thú mà phiêu mắt nhìn thân thể lộ ra bên ngoài của người phụ nữ này, dáng người quả thật không tồi, có vốn để kiêu thiệt

- Chủ nhân hỏi cô đó!

Bàn Nhược không chút lưu tình đá một cước vào đùi Mông Nguyệt.

Mông Nguyệt ở trên bong thuyền đau đớn lăn lộn kêu lên vài cái, nghiêng răng rơi lệ.

- Mông gia các người không phải luôn mồm muốn tôi quỳ xuống đập đầu sao, hôm nay tôi sẽ để cô ném thử mùi vị này trước. Tôi đếm tới ba, cô không nghe theo, tôi liền tiếp tục ném xuống cho cá mập cắn.

Dương Thần không chút để ý giơ tay lên, bắt đầu đếm,

- Một... Hai...

- Đứng!!

Mông Nguyệt không còn chút khí lực, sắc mặt trắng bệch cuộn thân lại, hướng tới phía Dương Thần tràn ngập không cam lòng mà quỳ xuống.

Giống như trực tiếp bẻ gãy xương cốt, trong gian nan, Mông Nguyệt xoay người, cái trán nặng nề gõ xuống bong thuyền.

- Xin lỗi... Tôi sai rồi... Tôi sai rồi...

Mông Nguyệt cảm thấy tôn nghiêm của mình như bị gió thổi rồi phơi nắng dưới mái ngói, từng tầng từng tầng bong ra, theo gió biển bay xa, không thể tìm lại được!

- Cô biết cô sai ở chỗ nào không

Dương Thần đi đến trước mặt Mông Nguyệt, một chân dẫm trước chỗ đầu cô đập xuống, từ trên cao nhìn xuống hỏi.

Mông Nguyệt nức nở,

- Tôi... Chúng tôi không nên lừa gạt anh...

- Xem ra cô vẫn chưa hiểu.

Dương Thần đưa tay, chỉ chỉ đám cá mập ở trong biển vẫn còn chưa chịu tán đi nói:

- Cô có biết, cá mập so với những con cá khác, có điểm khác biệt gì lớn nhất không?

Mông Nguyệt ngẩng đầu, không rõ ràng lắm, lắc lắc đầu.

- Chúng không có bong bóng cá.

Dương Thần nói.

- Bong bóng cá?

Mông Nguyệt càng khó giải thích được, mơ mơ màng màng, không biết Dương Thần là có ý gì.

Dương Thần như đinh đóng cột nói:

- Đúng vậy, cá mập không có bong bóng cá, từ lúc chúng sinh ra, muốn không chìm xuống đáy biển, muốn sóng sót, nhất định phải không ngừng dùng thân thể của mình mà không ngừng lay động, để cho mình sống trong biển.

- Từ lúc cá mập sinh ra, sẽ không ngừng đấu tranh vì sinh mệnh của mình. Cho nên, phàm là những con có thể sóng sót, đều là những kẻ mạnh mẽ trong biển.

- Tôi giống với đám cá mập đó, từ lúc nhỏ đã hiểu được chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình, tranh đấu, giết chóc, tranh thủ. Tôi chưa bao giờ cho rằng, một gia tộc, một thế lực nào đó có thể bao trùm phía trên mình!

- Mà các người, hừ, chỉ là một đám dựa vào hơi ấm của tổ tiên, tác uy tác phúc, ếch ngồi đáy giếng, một đám ngu xuẩn tự nhận mình rất giỏi. Các người có thể tình cờ áp chế được tôi một lần, nhưng không có khả năng đánh bại tôi!

- Bởi vì, tôi mới là Vua!

Sắc mặt Mông Nguyệt tối lại, trong mắt hiện lên rất nhiều thần sắc phức tạp, kinh ngạc như ngây dại.

Bàn Nhược ở bên cạnh lại lộ vẻ xúc động nhìn người đàn ông này, tràn đầy tình cảm nóng bỏng, nhưng lại không dám biểu lộ ra nhiều.

Sau khi trầm mặc thật lâu, Dương Thần mới mở miệng hỏi lại một lần:

- Vì sao đột nhiên muốn gả cho tôi. Nói thật, tôi sẽ tạm thời giữ lại tính mạng của cô.

Phòng tuyến cuối cùng trong lòng Mông Nguyệt đã hỏng mất, có lẽ là ý thực được mình không có khả năng chiến thắng người đàn ông trước mắt, cũng là một loại thần phục.

- Là bởi vì, áp lực của Thủ trưởng Số 1.

- Số 1?

Dương Thần nhú mày.

- Nói thế nào.

Mông Nguyệt lau nước mắt và nước biển trên mặt, môi hơi khô nứt ra, u oán nói:

- Cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng Mông gia chúng tôi có tai mắt trong Trung ương, cho nên những quyết sách quan trọng đều rất nhanh nắm được tin tức.

- Bởi vì lần này anh xung đột với Mông gia, Thủ trưởng Số 1 đã hội kiến gia chủ Lý gia, muốn mượn tay anh để chèn ép việc phát triển của Mông gia.

Nếu không, Khương Tiểu Bạch kia cũng không thể to gan mà mặc kệ anh tấn công chúng tôi như vậy.

- Sức mạnh sau lưng Thủ trưởng Số 1, không phải thứ Mông gia có thể chống lại. Cho nên ông nội bọn họ tính toán để anh kết hôn với tôi. Như vậy, có lẽ khiến Dương gia và anh trở thành cùng chiến tuyến với chúng tôi, cũng giải quyết được vấn đề linh bảo của tổ tiên.

- Mấu chốt chính là, nếu chúng ta trở thành người một nhà, Thủ trưởng Số 1 sẽ không tiếp tục có ý tưởng giải quyết Mông gia nữa. Số 1 là người chú ý nhất đến đại cục chung của đất nước, ông ấy không có nhân tố tình cảm cá nhân, ông ta chỉ biết ổn định vì đất nước, lo lắng cho sự an toàn của quốc dân.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1406

Lấy Cái Mạng Chó Đó

- Bản lĩnh của Số 1 lớn như vậy, muốn làm cái gì còn có thể bị Mông gia các người biết được, các người hình như còn thần thông quảng đại hơn cả ông ta.

Dương Thần nghi ngờ nói.

Mông Nguyệt lúc này sợ Dương Thần không tin, nhưng lại không nói ra được cái gì cụ thể, chỉ có thể tranh luận:

- Trong quan trường, không có cái gì gọi là bí mật thật sự, mỗi gia tộc tồn tại lâu dài đều có phương thức thu được tin tình báo của mình. Tôi không biết tin này lấy được như nào, nhưng tôi không có lý do lấy chuyện này để lừa anh.

Dương Thần đã tin bảy tám phần, cẩn thận nghĩ lại, mình giống như bị người ta coi là con dao, nhớ đến điểm này, lại hiểu biết thêm về Thủ trưởng Số 1.

Một người trong TV nhìn qua vô cùng vui tươi hơn hở, sau lưng lại biết mượn dao giết người.

Bên trong chuyện này, đương nhiên cũng được Lý gia trợ giúp không ít, tuy Lý Độn giao tình không tồi với mình, nhưng chỉ sợ đứng trước loại chuyện này, vẫn là ‘lấy lợi ích quốc gia làm trọng’.

Dương Thần đau mà không dám kêu, cũng không có chỗ nói, đi qua đi lại trong chốc lát, ánh mắt như điện nói:

- Hiện tại cô nằm trong tay tôi, bảo người nhà cô thả cha mẹ vợ tôi ra, tôi liền thả cô về.

Trong mắt Mông Nguyệt hiện lên chút dao động, cô thật sự là không muốn tiếp tục ở thêm một giây nào trên thuyền nữa.

- Anh cho tôi phương tiện liên lạc, tôi liền nói với ông nội mình.

Bàn Nhược ở bên cạnh ném điện thoại di động cho cô. Loại di động này là loại đặc chế chuyên môn, trình độ khoa học kỹ thuật của quốc gia nào cũng không thể giám sát được.

...

Trung Hải, bên trong sơn trang tư nhân cực rộng lớn mà Mông gia đã mua được.

Không ít nhân vật trung tâm của Mông gia cũng đã vào bên trong trang, một vài tộc trưởng chi thứ của gia tộc Mông gia đều bị gọi tới đây.

Mông Khoát cùng Mông Điền, Mông Vệ, Mông Kỳ bốn vị Trưởng lão, cùng những cao thủ khác ngồi ở vị trí cao nhất, bọn họ chính là giữ yên lặng

lắng nghe, cũng chẳng hề thảo luận điều gì với đám văn bồi này.

Phía dưới, Mông Khai Nguyên cùng mười mấy đại biểu chi thứ, và các nhân vật cao cấp của Hoa Nam bang đang thương lượng đối sách để ứng đối nguy cơ lúc này.

Dương Thần lại có thể thần không biết quỷ không hay đột phá phòng ngự của hải quân Hoa Hạ, đưa chiến cơ đạn đạo đến để công kích Mông gia, nếu không có Mông Khoát và vài vị Trưởng lão kia rời núi, Mông gia lúc này đã là rấn mất đầu!

Dương Thần ác độc tàn nhẫn thủ đoạn thông thiên đã khiến người của Mông gia không rét mà run!

Nhưng, càng khiến Mông gia lo lắng chính là, Mông gia tranh chấp không ngừng với Dương Thần, Thủ trưởng Số 1 ở phía trên sẽ không thật sự từ bỏ ý đồ.

Mông gia mấy năm nay không ngừng âm thầm mở rộng mạch máu của chính mình, liên thủ với Ninh gia. Dù là trong thương trường hay quan trường, đều đã thâm thấu đến không ít góc cạnh.

Thủ trưởng Số 1 lúc trước không để ý, là bởi vì nếu động vào, cây già bóng lớn, sẽ đại thương nguyên khí quốc gia.

Nhưng lúc này không còn giống như vậy nữa, có lính hầu Dương Thần làm nhân tố bất an, Thủ trưởng Số 1 thật biết thức thời, dù sao áp bách Dương Thần cũng hao không ít khí lực, chèn ép Mông gia cũng phải bỏ ra nhiều sức, để hai bên giao đấu, xem diệt người nào có lợi lớn hơn liền diệt người đó, sau đó lại tiến hành chinh đồn.

- Dương Thần hiện tại không rõ tung tích, chúng ta đang ngồi ai cũng không an toàn, không dám bảo đảm chính xác khi nào hấn lại lao tới.

Một gã Tộc trưởng chi thứ nói.

- Tôi thấy hấn cũng không dám quay về, có mấy vị Trưởng lão ở đây, hấn căn bản không phải đối thủ, lần này hấn đã chọc giận cấp trên, chỉ cần vừa quay về nước, Số 1 sẽ bắt lấy hấn, bằng không chẳng phải là mất hết mặt mũi Hoa Hạ sao?

Đường chủ Bạch Mã đường Bạch Hà lắc đầu nói:

- Không hấn, Số 1 cho dù muốn bắt Dương Thần cũng nhất định phải chờ hấn lưỡng bại câu thương với Hoa Nam bang chúng ta, đến lúc đó, cho dù Dương Thần bị bắt, kinh doanh mà chúng ta nhiều năm khổ tâm gây dựng đều thành nước chảy về biển Đông.

- Theo tôi thấy, phải bắt hết những người xung quanh Dương Thần lại! Hấn không phải là có con gái ở Trung Hải sao? Bắt lấy con hấn xem hấn có còn dám hoành hành nữa không!

- Ông ngốc à!

Trương Hiến vừa lên làm Đường chủ Kim Ngọc đường mắng:

- Dương gia lần này vốn bất động, nói chỉ là ân oán cá nhân của Dương

thần, Dương gia không quản.

- Nhưng nếu bắt con gái của Dương Thần, chẳng phải là ảnh hưởng đến huyết thống truyền thừa của Dương gia sao? Đến lúc đó binh lính ở quân khu Giang Nam trực tiếp vây lấy chúng ta, cho dù không thương gân động cốt cũng phải mất một lớp da!

- Không sai, người bên cạnh Dương Thần vẫn là không động vào là tốt nhất, Số 1 không muốn nhìn thấy nhất chính là nhiều dân, bắt vợ chồng Lưu Thanh Sơn kia là bởi vì Lưu Thanh Sơn vốn không phải thứ gì tốt, bên cấp trên mới mặc kệ không quản.

- Mà đám đàn bà của Dương Thần đều là những nhân vật có máu mặt, nghe nói còn có hai người sớm đã ra nước ngoài rồi.

- Chúng ta ai cũng không biết Dương Thần ở trong nước vẫn còn sắp xếp thủ đoạn gì, nếu là bởi vì chộc tức hấn, khiến hấn tiến hành ám sát Mông gia chúng ta, đây chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?

Vừa nói như thế, mọi người đều hiểu được không ổn, dù sao Mông gia ‘căn phen điệp mậu’ (rễ sâu nhiều lá), người thân rất nhiều, hơn nữa đều ở chỗ sáng, rất dễ bị Dương Thần bắt được thóp.

Mông Khai Nguyên nghe bọn họ mỗi người một lời, cái đầu đều to cả ra. Bây giờ buồn bực nhất chính là ngay cả Dương Thần ở đâu cũng không tìm thấy, hạm đội của tiểu tử kia đi lại vô tung, căn bản không có rađa gì có thể phát hiện.

Biển rộng mênh mông, có trời mới biết bọn họ ở đâu?

- Bang chủ, có điện thoại, là Đại tiểu thư!

Một thân vệ cảm di động tiến đến nói với Mông Khai Nguyên.

- Cái gì?! Nguyệt Nhi?!

Tất cả Mông gia đều sôi nổi lên, lẽ nào Mông Nguyệt có thể trốn thoát?

- Mau chóng truy tìm tín hiệu điện thoại!

Bạch Hà kịp phản ứng đầu tiên, phân phó nhân viên kỹ thuật inte của Hoa Nam bang vẫn ở cách đó không xa.

Tay Mông Khai Nguyên nhẹ run lên, nhận lấy điện thoại, ôn nhu hỏi han:

- Nguyệt Nhi phải không? Là ông nội.

Mông Nguyệt nhẹ nhàng thở dài, xem ra ông nội không có chuyện gì, lập tức nói:

- Ông nội, cháu hiện tại đang ở trên du thuyền của Dương Thần, hấn nói chỉ cần chúng ta thả vợ chồng Lưu Thanh Sơn, hấn liền để cháu trở về.

- A?

Mông Khai Nguyên nhíu mày.

- Nguyệt Nhi à, cháu chờ một chút. Ông đang cùng các thúc bá của cháu họp, ông cũng không thể một mình độc đoán, ông thương lượng với bọn họ đã.

Mông Nguyệt ở đầu kia của điện thoại nghe xong thì lạnh cả lòng, nhưng

cũng tràn ngập chua xót bất đắc dĩ.

Con cái trong các gia tộc bình thường nếu như bị bắt cóc, trưởng bối nghe được sẽ đòi người đến cứu về, còn cần thương lượng cái gì nữa?

Nhưng con cái của Mông gia lại không được như vậy, phải quan tâm đến lợi ích của gia tộc, sao đó mới đến sống chết của mình.

Nhưng nghĩ đến ông nội thường ngày yêu thương mình nhất, Mông Nguyệt tin chắc ông nội nhất định sẽ đồng ý đòi người.

Mông Khai Nguyên sau khi nói lại về tình hình của Mông Nguyệt, tất cả mọi người đều trầm mặc, bây giờ đều không xem trọng mấy giao dịch này, Dương Thần có thể dễ dàng nói thả là thả sao?

Sau một hồi, Hộ đường Trưởng lão Mông Kỳ vẫn ngồi ở phía trên mở miệng nói:

- Tiểu tử Dương Thần kia giáo hoạt đa đoan, hôm qua nói rõ một mình tới gặp mà vẫn xiêm áo đạn đao cùng thuốc nổ chờ chúng ta nhảy vào hố lửa. Lời của hắn, không thể tin.

Kỳ thật đây cũng là suy nghĩ của rất nhiều bang chúng Hoa Nam bang, nhưng bọn chúng cũng không nghĩ lại, lúc trước yêu cầu Dương Thần đến Hồng Môn Yên là ai?

Mông Khai Nguyên thấy ý tứ của mọi người thì hiểu rõ, trong lòng lặng đi. Tuy rất khó chịu nhưng cũng không thể làm trái ý mọi người, huống hồ Trưởng lão cũng phản đối.

- Cha! Công hiến của Nguyệt Nhi với Hoa Nam bang, với gia tộc cũng không nhỏ!

Mông Khuyết không nhịn được, người làm cha như y quan tâm nhất là con gái mình.

- Hừ! Mông Khuyết, ngươi phải lấy đại cục làm trọng, hiện tại lá bài trên tay chúng ta có thể áp chế Dương Thần chính là vợ chồng Lưu Thanh Sơn. Nếu thả bọn họ, Dương Thần âm thầm tiến hành trả thù điên cuồng, mà chúng ta lại không tìm thấy hắn, vậy thì làm thế nào!?

Một người trong gia tộc Mông gia trách cứ.

Mông Khuyết sắc mặt hết đỏ lại trắng, cuối cùng là trắng bệch, suy sụp không nói ra lời.

Mông Khai Nguyên thở dài thật sâu, nói với Mông Nguyệt vẫn khổ sở chờ mong trong điện thoại:

- Thật xin lỗi, Nguyệt Nhi... Không phải ông nội...

- Cháu biết rồi! Ông nội... không cần nói nữa...

Âm thanh của Mông Nguyệt nhẹ run lên, nhưng vẫn miễn cưỡng cười,

- Cháu bây giờ rất tốt, không cần lo cho cháu, cháu tin ông nội sẽ cứu được cháu về...

Điện thoại lập tức bị cắt, hình như bên cạnh còn có tiếng chửi bậy của Dương Thần.

Lòng Mông Khai Nguyên quặn đau, dù sao cũng là cháu gái từ nhỏ mình nhìn lớn lên, ông ta không thể để Mông Nguyệt bị tổn thương.

- Ngu xuẩn! Có tìm được địa điểm phát ra tín hiệu không?

Mông Khai Nguyên hướng về phía nhân viên kỹ thuật kia, giận dữ hét lên.

Một nhân viên phụ trách đứng lên, toát mồ hôi lạnh nói:

- Bang chủ, trang thiết bị của đôi phương vượt mức quy định, chúng ta không có cách nào để tìm ra. Chỉ có thể... chỉ có thể đại khái biết được, là ở vùng biển quốc tế phía Đông.

- Vùng biển quốc tế? Vùng biển quốc tế lớn như vậy? Cả một Thái Bình Dương rộng lớn, nhà ngươi nói như vậy mà cũng nói à?

Mông Khuết đứng dậy gầm lên.

Đột nhiên, Mông Khoát vẫn bất động thanh sắc đứng dậy, mắt sáng như đuốc đảo qua mọi người phía dưới:

- Biết là phía Đông là đủ rồi. Mông Điền, Mông Vệ, hai người các người theo ta ra biển, tìm ngiệt súc kia, lấy cái mạng chó đó.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1407

Chư Thần Là Cái Gì

Mông Điền cùng Mông Vệ vừa nghe, cực kỳ hoảng sợ.

- Trưởng lão Mông KHOát, nếu là ra khỏi lãnh hải Hoa Hạ, vậy thì vi phạm ‘Minh ước Chư thần’.

- Hừ! Tiểu tử kia không phải cũng hiệu là Minh vương sao, có bản lĩnh gì? CHư thần? Chẳng qua đều là một đám đồ đệ mua danh chuộc tiếng, ta xem thường. Thật sự là cường gia, ba người chúng ta, chẳng lẽ chạy về Hoa Hạ cũng không được?

Mông Điền, Mông Vệ tuy lo lắng trong lòng, nhưng lúc này cũng không thể để mất thể diện trước hậu duệ Mông gia, liền gật đầu đồng ý.

Bọn họ cũng chưa từng trải qua đại chiến cùng tu sĩ thượng cổ Hoa Hạ, cũng không hiểu biết nhiều về Chư thần, càng không nghĩ quá sâu.

Trong nháy mắt, ba gã Trưởng lão Độ Kiếp kỳ phi thân ra ngoài, nháy mắt đã biến mất ở khoảng không phía Đông.

Nhóm đứng đầu Hoa Nam bang ghen hòng nhìn trần trời, quả thật là nhân vật thần tiên. Chỉ tiếc, ngoại trừ một vài đệ tử trong gia tộc vừa sinh ra đã được nhận định là trăm năm khó có, có thiên phú nhất, có thể có được bồi dưỡng đặc biệt. Tuyệt đại đa số hậu duệ Mông gia đều không có được trình độ cao như bọn họ. Thậm chí nếu lần này không phải gia tộc gặp nguy nan, đám Trưởng lão đó cũng sẽ không xuất hiện.

...

Trên bong tàu Erebos.

Lỗ tai Dương Thần linh mẫn, sớm đã nghe được lời nói của Mông Khai Nguyên trong điện thoại.

Lão già này thế mà có thể không cần cả cháu gái, thế nào cũng phải giữ lấy vợ chồng Lưu Thanh Sơn, thật sự là tức đến nổi năm lỗ xì ra khói!

Hắn chính là đang chờ để cho Lưu Minh Ngọc một câu trả lời!

- Tôi nói, con dạn bà như cô, con mẹ nó chứ cô rốt cuộc có phải là do cha cô sinh ra không? Cô không phải được xưng là nhân tài trẻ kiệt xuất của Mông gia sao? Sao ông ta lại không muốn cô trở về?

Dương Thần chỉ vào Mông Nguyệt, nhìn không được chửi ầm lên.

Mông Nguyệt từ sau khi nhận điện thoại xong vẫn luôn cúi đầu, lòng cô như bị đóng một tảng băng, lại bị vô tình đập nát, trào ra máu tươi lửa nóng.

Cô không biết cảm giác của mình lúc này là gì, giống như một con mèo nhỏ vốn được chủ nhân vô cùng yêu quý, lúc nào được ôm vào trong ngực. Nhưng bởi vì có một ngày chủ nhân bận rộn công tác, dứt khoát vứt bỏ mèo

nhỏ trong ngõ hẻm âm trầm lạnh ám.

Cô phát hiện, những âm áp thân tình mình từng được cảm nhận đều như là hư ảo, như bong bóng xà phòng, đâm nhẹ vào là tiêu tan trong không khí.

Nghe được tiếng mắng chửi phần nộ xúc động của Dương Thần, Mông nguyệt rốt cục nhìn không được, ngẩng đầu lên, một đôi mắt vì khóc mà có chút sưng đỏ. Cô vươn tay ra, há to miệng, ý đồ bắt lấy ngón tay đang chỉ về phía mình của Dương Thần, điên cuồng cắn!

Dương Thần sững sốt, người phụ nữ này sao lại đột nhiên giương nanh vuốt, còn có bộ dáng như muốn cắn mình?

- Cô bị điên à!

Dương Thần làm sao để cô ta tóm được, trực tiếp đưa tay đẩy trán cô ta, khiến Mông Nguyệt ngã đổ liểng xiểng!

Ngã xuống bong thuyên lạnh như băng, Mông Nguyệt khóc càng thương tâm, thế giới này giống như đã không còn gì để lưu luyến nữa rồi. Cô hận, vì sao lại sinh ra trong gia tộc này, vì sao lại lọt vào tay một tên đàn ông thô bạo.

Bàn Nhược kinh thường nhìn cô, nhẹ nhàng nói một câu tiếng Nhật,

- Đàn bà yếu đuối.

Mông Nguyệt tuy không hiểu tiếng Nhật, nhưng là biết Bàn Nhược đang khinh thường mình. Nhưng cô lúc này đã cảm thấy được không có đáng để ý nữa, cô mất đi tự tôn, mất đi tình thân, mất đi tự do, trên đời này dường như cũng không còn gì lưu luyến nữa.

Trong mắt Mông Nguyệt đã xuất hiện một tầng tử khí, tâm tàn ý lạnh.

Dương Thần đương nhiên có thể nhìn ra được, người phụ nữ này cơ bản đã bị phế quá nửa, nhưng hắn cũng không có tâm tư thương hương tiếc ngọc. Đối với người đàn bà mình không thích, cho dù xinh đẹp như nào đi nữa, cũng không buồn quản nhiều?

Dương Thần lấy tay quơ điện thoại, bấm một dãy số:

- Macedonia, chuyện tôi giao cho đã làm xong chưa.

Dương Thần hỏi.

Thủ lĩnh đặc công rất đặc ý,

- Ngài Minh vương, tuy tôi tuổi không nhỏ nữa, nhưng cũng không đến nỗi không làm được chuyện này, sớm đã làm xong rồi.

- Rất tốt, ông lập tức đưa những thứ tìm được kia cho người ta đi, ông biết nên làm gì rồi chứ.

- Hắc hắc, đã hiểu. Còn nữa... Ngài Minh vương, Thượng tá Bruce cháu của tôi, được chứ?

Macedonia cẩn thận nói.

Dương Thần mỉm cười,

- Cũng không tồi, Thượng tá Bruce làm việc vẫn rất bài bản.

- Nếu như vậy, tôi yên tâm rồi. Nếu có làm chuyện gì không đúng, ngài

Minh Vương cứ việc dạy dỗ.

Lòng Macedonia yên ổn không ít, mình dù sao cũng đã già rồi, cháu mình nếu có thể đảm nhiệm chức Tổng chỉ huy của hạm đội U Linh, vậy thì không còn gì cần lo lắng nữa.

Ông ta rất rõ ràng uy lực của hạm đội này, nó được dày công đào tạo ra. Thoạt nhìn không có gì khác biệt so với những vũ khí của hải quân quốc gia, nhưng thiết bị bên trong, hoàn toàn là vượt thời đại.

Dương Thần đại khái cũng đoán được tâm tư của Macedonia, kỳ thật hạm đội U Linh là sức mạnh trên biển của mình, nhưng cũng là quá khứ rồi, hiện giờ hẳn rõ ràng hơn hết, khôi phục tu vi, tìm kiếm cảnh giới tu hành cao hơn mới là sức mạnh cường đại nhất. Sức mạnh thế tục này, không cần quá coi trọng như vậy.

Macedonia làm việc cho mình không ít năm rồi, để cháu ông ta chỉ huy hạm đội này là việc tất nhiên.

Mắt nhìn Mông Nguyệt ở bong thuyền đã không còn nhúc nhích nằm một chỗ, hai mắt vô thần, Dương Thần chau mày quay đầu nói với Bàn Nhược:

- Cô mang cô ta đi vào, đừng để chết là được, nằm ở bong thuyền như xác chết có thể ảnh hưởng đến tâm tình.

Bàn Nhược kỳ thật cảm thấy chi bằng ném cô ta xuống cho cá mập ăn, nhưng vẫn là tuân mệnh khênh Mông Nguyệt lên, đi vào trong bong thuyền.

Dương Thần nhìn đồng hồ, dự tính không bao lâu nữa, người của Mông gia sẽ gọi điện thoại tới. Liền nằm ở ghế trên bong thuyền, gọi tới một ly cốc tai, bắt đầu nằm phơi nắng.

Nhưng Dương Thần vừa mới uống được một ngụm ly rượu hương thơm ngào ngạt, trên bầu trời truyền đến một trận cảm giác áp bách thật lớn, ba đạo thân ảnh màu đen gào thét lao tới!

Dương Thần trong lòng nghiêm nghị, đứng dậy nhìn ba lão già ở phía trên kia, còn nghĩ rằng mình đã nhìn nhầm!

Mông Khoát, Mông Điền và Mông Vệ ba gã Trưởng lão không ngờ thật sự tìm tới!

- Hừ, còn chưa chạy trốn quá xa. Nghiệp chương, người thật sự nghĩ ra khỏi Hoa Hạ lão phu sẽ không tìm thấy người sao?

Mông Khoát vài phần cân nhắc cười lạnh nói.

Nhìn chằm chằm ba người, bàn tay Dương Thần không khỏi đỏ mòm hoi. Thật sự là muốn bức bách mình mặc kệ tất cả sử dụng tu vi sao?

- Các người chẳng lẽ không biết, bản thân đã phi phạm Minh ước Chư thần?

Dương Thần cau mày nói.

- Chư thần là cái gì chứ? Chỉ bằng người? Cùng đám đồng bọn của người, cũng xứng xưng là Chư thần sao?

Mông Khoát điên cuồng cười nói:

- Thật không biết tự lượng sức mình! Chẳng qua chỉ là một tiểu súc sinh bị lão phu đặt dưới đao không nhúc nhích được, hôm nay ngươi phải huyết tiên ngũ bộ, thân thủ dị xử!

Nói xong, tay Mông Khoát lóe ra hào quang, Thiên quân trường đao lại một lần nữa xuất hiện.

- Trưởng lão Mông Khoát, Mông Nguyệt vẫn trong tay hãn.

Mông Điền ở bên cạnh nhắc nhở.

- Hừ, chỉ là một vãn bối, cũng không phải kinh tài tuyệt đỉnh có thể bồi dưỡng, chết thì chết. Nếu ta bỏ chiến thuyền này của hãn ra, cô ta còn có thể sống được thì đó là may mắn của cô ta!

Mông Khoát không quan trọng nói.

Mông Điền và Mông Vệ ở bên cạnh tuy rằng cảm thấy quá mức máu lạnh, nhưng họ biết Mông Khoát thật sự bị Dương Thần chọc tức rồi, tối hôm qua đã khiến ông ta mất hết thể diện.

Về phần Mông Nguyệt, ở thế tục tu luyện xem ra rất có tiền đồ, nhưng trong mắt bọn họ, cũng không có hy vọng bước vào Hóa Thần, cho nên chết cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Bóng dáng của Bàn Nhược lúc này đã phi đến bong thuyền, vọng đến ba lão già mặc hắc bào giữa không trung, ác liệt hỏi:

- Ngài Minh Vương, có cần dùng đạn đao truy tung để đánh chết bọn chúng không?

Dương Thần lắc đầu,

- Vô dụng, cô bảo mọi người ở lại trong khoang thuyền, đừng đi ra.

Dương Thần biết rõ, nơi này đã không còn một đám người Mông gia cần phải bảo vệ, ba gã tu sĩ Độ Kiếp kỳ có thể dễ dàng tránh được đạn đao. Hơn nữa cho dù đánh trúng cũng không khiến bọn họ bị thương được.

- Giải phong!

Dương Thần vẫn là không dám sử dụng tu vi, chỉ có thể dùng Tinh Thần lực, dùng Không gian pháp tắc để bay lên trời!

- A, còn muốn phản kháng? Sẽ cho người chết một cách rõ ràng!

Mông Khoát tỏ ý bảo Mông Điền Mông Vệ tránh ra, ông ta hướng đao về phía Dương Thần, một cỗ Chân nguyên lực Quỷ thủy bắt đầu ngưng tụ.

Mặc dù là ở trên biển rộng, nhưng linh khí thuộc tính thổ vẫn có thể thu được, linh khí màu vàng đất hội tụ làm Thiên quân trường đao bắt đầu rung động nặng nề, giống như dã thú muốn lao về phía địch.

Dương Thần lại không tính sẽ công kích trước, mà là thúc dục hai không gian song song, lại tiến hành cắt không gian trên biển, đem du thuyền của mình và quân hạm ở hai bên đẩy ra xa nhiều hải lý!

Trên biển xanh, một màn này giống như sự đứt gãy màn hình trong phim, du thuyền vừa rồi còn ở dưới thân Dương Thần, trong chớp mắt đã cách rất xa, mà nước biển lại vô cùng bất quy tắc mà va chạm vào cùng một chỗ, sinh

ra một đám loạn lưu.

Cứ như vậy, cho dù khai hỏa chiến đấu, Chân nguyên lực cũng không dễ dàng đập tan du thuyền.

- Nực cười, chờ người chết rồi, đám bộ hạ đó của người cũng đừng mong thoát khỏi!

Dưới con mắt của Mông Khoát, Dương Thần quả thực đang làm điều thừa.

- Ăn mộ đao của ta!

Thiên quân trường đao của Mông Khoát chém xuống, rất nhiều Chân nguyên lực chém ra vài cái hố sâu vài trăm thước dưới thân Dương Thần.

Dương Thần vận khởi hơn mười tầng không gian song song, tạo thành lá chắn hình cung, ý đồ ngăn cản một chút, nhưng vẫn bị chém thành mảnh vỡ!

Chân nguyên của tu sĩ Quỷ Thủy Kỳ quá mạnh, chút không gian song song như vậy căn bản đã không thể ngăn cản, tính xuyên thấu đã trực tiếp cắn nát!

Dương Thần khó khăn lắm mới né được một đao kia, dựa vào tốc độ, nháy mắt hướng về phía thân thể Mông Khoát!

Cho dù không có Chân nguyên lực, nhưng Dương Thần tin rằng, thân thể bọn họ tuyệt đối không cứng cõi như mình, nếu có thể kích xuyên qua thân thể bọn họ, vậy là có thể áp chế rồi.

- Đừng có mơ!

Một vòng bảo hộ bằng chân nguyên trong nháy mắt được tạo ra, đồng thời còn tản ra một tầng Chân nguyên sương mù màu vàng đất, từ quanh thân Mông Khoát phóng ra ngoài.

Dương Thần cảm thấy không gian của mình bị kiềm hãm, giống như là lâm vào trong bùn, mỗi lần nhúc nhích đều vô cùng khó nhọc!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1408

Trăm Trăm Trăm

- Chỉ bằng chút tài mọn Không gian pháp tắc này, một thân cây mạnh, thực nghĩ có thể đấu qua được lão phu đã tinh diệu pháp thuật Hoa Hạ sao? Đạo pháp thượng cổ thủ tự ‘Trầm sa thuật’ này, vừa hay có thể khắc Không gian pháp tắc của người. Người có cảm nhận được, toàn thân đều bị Chân nguyên hút lấy, khó có thể nhúc nhích?

Mông Khoát đắc ý cười dài nhìn Dương Thần giãy dụa giữa không trung, đắc ý đến cực điểm.

Dương Thần cảm tức trong bụng, nếu mình có tu vi như trước kia, lực thiên địa vừa ra, đối phương chẳng qua chỉ là Quỷ Thủy Kỳ, chút tính dính chặt của thổ linh ấy căn bản trong nháy mắt có thể bài trừ. Nhưng Không gian pháp tắc của mình quá yếu, căn bản không thể chặt đứt Chân nguyên lực đó.

Mông Khoát nhe răng cười một tiếng, giơ tay chém xuống. Lúc này, Thiên quân trọng nhận thẳng tắp bổ về phía thân thể Dương Thần, tránh cũng không thể tránh!

Dương Thần dựa vào một thân cây mạnh, nghiêng người, nhưng vẫn bị đao phong chém vào đầu vai!

Leng keng!!!

Lưỡi đao chém vào vai Dương Thần, giống như chém vào kim loại kiên cố, Chân nguyên lực một trận bạo động chạy tán loạn, Chân nguyên màu vàng đất giống như lưu quang bắn ra bốn phía.

Thân thể Dương Thần như bị sét đánh, thẳng tắp mà rơi vào trong biển, giống như một quả đạn pháo.

Ầm!!

Bọt nước cao ngất tóe lên trên mặt biển, vai Dương Thần vô cùng đau đớn, thân thể không khống chế được mà rơi xuống hơn một trăm mét dưới biển rồi mới từ từ ngừng lại.

Độ sâu của đáy biển như vậy, người bình thường nếu không dựa vào trang bị đặc biệt thì đã sớm không chịu được áp lực nước. Nhưng Dương Thần lại chỉ cảm thấy bả vai cùng gân mạch cơ thể mình đang nhanh chóng khôi phục.

Không gian pháp tắc lần thứ hai có thể sử dụng, Dương Thần sau khi liên tục tiến hành Không gian hoán vị thì lao ra khỏi mặt biển.

Ba người Mông Khoát thấy tình cảnh này đều có chút kinh ngạc, thân thể của Dương Thần lại có thể phục hồi lại như cũ rồi ư?

Vừa rồi rõ ràng là bị Thiên quân chém cho máu thịt lẫn lộn, thấy cả xương đây, nhưng chỉ trong chớp mắt chỉ còn thấy quần áo gần bị xé nát, lộ ra ngoài không khí là thân hình mạnh mẽ, hoàn toàn không có dấu hiệu bị thương.

- Có thể chịu đựng, người cho là như vậy thì lão phu không chém chết được người sao? Vừa hay, lão phu có thể chém một cách thoải mái! Cũng không tin là chém rụng đầu rồi, người có thể hồi phục!

Mông Khoát quơ Thiên quân, lại một lần nữa nhắm về phía Dương Thần, không ngừng thi triển Trầm Sa Thuật quanh thân, giống như Sa bạo long cuốn mình bay giữa không trung, một khi Dương Thần bị bao phủ trong đó, sẽ khó có thể nhúc nhích.

Dương Thần thử dùng Không gian pháp tắc để né tránh, nhưng bởi vì Chân nguyên lực ở bốn phía đã hoàn toàn làm nhiễu loạn không gian song song quanh mình, Dương Thần hoàn toàn không thể tự do di chuyển.

Liên tục tránh né, đối lấy, chỉ là bị Chân nguyên thổ linh không ngừng đánh chặt, sẽ lập tức bị Mông Khoát khống chế.

Thiên quân trên tay Mông Khoát may mắn chỉ là pháp bảo trung phẩm, hơn nữa cũng không phải lấy sắc bén làm chủ, cơ bản là trầm ổn rất nặng. Nếu đó là một pháp bảo thượng phẩm, lại cực kỳ sắc bén, vậy Dương Thần căn bản không chịu được vài nhát chém.

Bên trong một mảnh Chân nguyên màu vàng đất, ngực, lưng, chân, thậm chí những vùng lân cận của nơi dễ yếu nhất của Dương Thần đều lọt vào vùng công kích của Thiên quân!

Vết cắt của lưỡi dao khiến trên người Dương Thần từng tia máu tung bay. Dương Thần ở giữa không trung giống như miếng thịt cá bị người ta chặt chém, không ngừng quay cuồng.

- Ta trăm! Trăm!! Trăm!!!

Mông Khoát đã lười dùng cái gì mà pháp thuật đặc biệt để tăng cường đao uy, Không gian pháp tắc của Dương Thần đã bị ông ta chém nát hoàn toàn, hơn nữa còn bị pháp thuật của ông ta khống chế, hoàn toàn không còn năng lực chống cự.

Ông ta chính là căm tức, Dương Thần chung quy vẫn dùng di động thật nhỏ để khiến ông ta không chém được đến những vị trí trí mạng nhất.

Mà mỗi một miếng vết thương của Dương Thần sau khi bị chém vào, không bao lâu sau đều nhanh chóng hồi phục.

Điều này khiến lão ta vô cùng căm tức, nhưng lão ta cũng có thể nhận thấy được, theo sự tiêu hao máu tươi của Dương Thần, sinh mạng của hắn đã yếu dần đi. Như vậy thì chỉ cần chém hơn trăm đao nữa, Dương Thần sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết.

Chỉ cần không có tu vi, không dẫn được linh khí thiên địa, Dương Thần cũng không còn là một khối thân thể cường đại nữa, chỉ còn là thân thể nhân

loại bình thường mà thôi.

Mông Điền Mông Vệ ở bên cạnh nhìn thấy Mông Khoát như điên như dại bạo ngược cuồng chém, mà Dương Thần vẫn có thể kiên trì không chết đều có chút ghen hòng nhìn trần trời.

Bọn họ không thể không bội phục sức mạnh sinh mạng của Dương Thần. Nhưng, tóm lại là vẫn không kiên trì được nữa.

Dương Thần sớm đã quên cái gì gọi là đau đớn, hấn không ngừng né tránh công kích, cũng lọt vào công kích. Mặc kệ chảy ra bao nhiêu máu, hấn đều vẫn giữ ý đồ tiếp cận Mông Khoát.

Cẩn rằng, Dương Thần buồn bực không lên tiếng, chỉ cần mình vẫn còn hơi sức để phản kháng thì sẽ không chọn động đến tu vi. Bởi vì, như vậy chính là thua cho Hồn Độn! Có thể sẽ không còn có thể quay về là chính mình nữa!

Ở phía xa, Bàn Nhược ở trên du thuyền cũng tốt, mà nhóm quan chỉ huy trên ba chiếc chiến thuyền cũng vậy, tất cả đều dùng mắt thường hoặc kính viễn vọng để nhìn một màn giữa không trung này.

Bàn Nhược nhìn thấy Dương Thần thế mà lại bị lão già mặc hắc bào kia không ngừng tàn sát điên cuồng chém, máu tươi chảy ròng, tức đến đỏ cả hai mắt, muốn đi lên hỗ trợ, nhưng lại căn bản không biết làm thế nào để bay lên giữa không trung.

Cô rõ ràng, thực lực của mình vào giờ khắc này không bằng con kiến, nhưng không thể ngồi nhìn không quản.

- Thuyền trưởng Ruud! Sao không phóng đạn đạo? Ngài Minh Vương bị công kích như vậy nữa sẽ chết đó!

Bàn Nhược kích động hô lớn.

Ruud ở bên cạnh cau mày, trầm giọng nói:

- Cô Bàn Nhược, mục đích ngài Minh Vương đưa chúng ta ra xa chính là để chúng ta tránh đi, công kích của chúng ta sẽ chỉ khiến ngài ấy càng khó làm hơn thôi.

- Nhưng...

- Chúng ta phải tin tưởng vào lựa chọn của Ngài Minh Vương!

Âm thanh của Ruud đủ tiêu chuẩn như tiếng chuông lớn.

Giữa không trung, Mông Khoát chú ý thấy Dương Thần có ý đồ đến gần để công kích mình, tức giận đến phát run.

- Nghiệt súc! Xem ngươi có thể chống chế được bao lâu!

Mông KHOát hét lớn một tiếng,

- Thiên quân cuồng lôi trảm!

Thiên quân trường đao trên tay bám theo một dòng điện lưu sét đánh, dòng điện lưu cực nóng này tuy không phải thiên lôi gì, chỉ là lực điện lôi bình thường, nhưng cũng vì cực nóng cùng lực phá hoại rất mạnh, uy lực không giống bình thường.

Trường đao được điện lưu quần quanh lại một lần nữa chém vào ngực Dương Thần, đồng thời mang theo vết thương dài nửa thước, làm cơ thể cùng làn da của Dương Thần cháy đen!

- A!

Dương Thần rốt cục không nhìn được nữa phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể lại một lần nữa nặng nề rơi vào trong biển rộng, một cột sóng lớn cuộn cuộn nổi lên.

- Trường lão, tiểu tử này sắp không chịu được nữa rồi, không bằng ba người chúng ta cùng đánh, băm thây vạn đoạn hắn. Trường lão đánh lâu như vậy rồi, cũng để hai anh em chúng tôi trút chút ác khí đi.

Mông Điền tiến lên cười lạnh nói.

Sắc mặt Mông Khoát âm trầm, liếc nhìn Mông Điền và Mông Vệ một cái, gật đầu nói:

- Cũng được, đêm qua các người cũng bị hắn chinh cho sút đầu mẻ trán, kế tiếp thì để các người đâm cho hắn mấy kiếm.

Mông Điền cùng Mông Vệ đều lộ ra sắc mặt vui mừng, hai người đều gọi ra phi kiếm của mình, đều là loại pháp bảo hạ phẩm, nhưng đối phó với Dương Thần bây giờ thì như vậy cũng đủ rồi.

- Chờ tiểu tử này chết, lấy ra linh bảo Mông gia từ người hắn, sau đó diệt sạch toàn bộ thủ hạ dưới tay hắn, nhiệm vụ của chúng ta ở lần rời núi này đến đây cũng sắp xong rồi.

Mông Khoát vô cùng đắc ý.

Lúc đang nói chuyện, Dương Thần ở trong biển đã hồi phục thân thể bị thương, lại một lần nữa bay lên không trung.

Lúc này chạy trốn là không khả thi nhất, thứ nhất là rất khó khăn, thứ hai cũng không thể bỏ lại những người bạn lâu năm của mình ở lại.

Nhưng muốn thắng được ba tu sĩ Độ Kiếp Kỳ này, Dương Thần cảm thấy không động tu vi là không thể, chẳng lẽ mình thật sự phải liều chết, thử dùng tới tu vi?

Thân thể mình đã càng ngày càng suy yếu, nếu không phải thân thể mình biến thái, tu sĩ Độ Kiếp Kỳ sớm đã giết chết mấy chục lần rồi. Nhưng chỉ sợ lại nhận thêm mấy chục đao nữa, sẽ bắt đầu ý chí mơ hồ.

Dương Thần có chút ảo não, bản thân quá sơ xuất, hẳn là nên để con thuyền xâm nhập sâu vào Thái Bình Dương một chút, nơi này cách Hoa Hạ khá gần. Chư thần ở gần đây, Poseidon đang sống ở Hawaii, có thể Poseidon đã phát hiện cuộc chiến ở đây, nhưng gã có lẽ là bận khoản về tu sĩ Hoa Hạ, lại cảm thấy mình nhất định sẽ không có chuyện gì, vì vậy không hề chạy tới.

Dương Thần quả thật đã đoán hơn phân nửa, vừa dùng Không gian pháp tắc, đương nhiên sẽ kinh động đến Chư thần khác, nhưng bản sự của Dương Thần, Chư thần đều rất rõ ràng, nhưng bọn họ lại không biết chuyện Dương

Thần không thể dùng tu vi.

Tự nhiên là nghĩ đến, nếu có trận đấu mà Dương Thần không ứng phó được, vậy bọn họ đi cũng uống công. Huống hồ là ở xung quanh Hoa Hạ, vẫn là không tất yếu phải khơi gợi ra tranh chấp.

Dương Thần đang liên tục cười khở, nghĩ có phải thật sự phải liều lĩnh dùng đến tu vi không. Hai anh em Mông Điền và Mông Vệ đã dùng phi kiếm hóa thành hai đạo cầu vòng, một trái một phải đâm về phía Dương Thần!

Tốc độ của Dương Thần trong chốc lát hoàn toàn không sử dụng được, bị bao phủ trong Chân nguyên lực của ba người, di dời của Không gian pháp tắc vô cùng chậm.

Mắt thấy lại bị hai thanh kiếm vẽ ra miệng vết thương máu tươi đầm đìa, hai thanh phi kiếm cũng là ở khoảng cách cách Dương Thần hơn mười cm, đột nhiên vặn vẹo vòng vèo cực độ!

Giống như là bị phản xạ từ vách tường, hai phi kiếm không chút lưu tình đâm về phía hai chủ nhân là Mông Điền cùng Mông Vệ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1409

Người Căn Bản Không Hiểu

Chuyển biến kinh người này khiến Mông Điền và Mông Vệ tưởng mắt mình mù rồi, nhưng vẫn rất nhanh phản ứng lại, thúc dục phi kiếm đang nhích lại gần mình trong nháy mắt làm ra một đường vòng hình cung, như vậy mới không làm tổn thương bản thân.

Dương Thần lại là nhận thấy sự biến hóa không gian bên cạnh, sau một trận kinh ngạc thì bưng tỉnh.

- Kính tượng không gian?

Đây là cách sử dụng cực kỳ cao thâm của Không gian pháp tắc, có thể giống như chiếc gương phản xạ lại sự công kích của địch. Trên thực tế là thông qua không gian tinh tế để hoàn thành cắt và nhận.

Mà trên thế giới hiện giờ, người có thể sử dụng loại Không gian pháp tắc này, lại có thể xuất hiện ở đây, chỉ sợ không nghĩ ra người thứ hai!

Athena!?

Thần thức của Dương Thần yếu đi nên giờ khắc này mới không cảm nhận được, ở trên không không biết từ khi nào đã xuất hiện một người con gái mặc váy đen bồng bênh lơ lửng

Một cặp mắt màu đỏ nhạt đoạt người dưới ánh mặt trời, chiếc váy đen tơ tằm nhẹ bay theo gió, mơ hồ có thể nhìn thấy chiếc đuôi nhỏ trắng muốt bên trong. Mà cô gái cao ngạo ở phía trên, dung nhan tuyệt mỹ như mây mù dày đặc vẫn như lúc trước, không thể nhìn rõ ràng, nhưng vẫn phá lệ động lòng người.

Ánh mắt của Athena tràn ngập tự nhiên và cao ngạo tới cực điểm, nhìn ba người Mông Khoát ở phía dưới, ánh mắt miệt thị đến cực điểm, có thể khiến ba người đó phát điên.

Ba người Mông Khoát như gặp phải địch lớn, cảm giác áp bức của người phụ nữ này cho bọn họ, mạnh đến bất khả tư nghị, mà bọn họ lúc trước đều không chú ý đến có người tới đây?

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, tuy cảm thấy buồn bực, cảm giác giống như phải dựa vào nữ thần này mới giữ được mạng sống. Nhưng lúc này cũng không để ý nhiều như vậy, Athena ra tay, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, mình cũng không thể vì mấy người Mông Khoát kia mà ra nông nổi bị Hỗn Độn thôn tính, rất không đáng!

Nhưng vì sao các Chư thân khác không hề đến, mà người đến lại là người phụ nữ như Thần long thấy đầu không thấy đuôi này?

Chẳng lẽ là bởi vì thuật tiên đoán, cô ta có thể biết bản thân đang ở trong

tình trạng nào? Dương Thần cũng chỉ có thể đoán như vậy.

- Cô là ai?

Mông Khoát cùng hai Trưởng lão đứng cùng nhau, từ phía xa nhìn Athena.

Bọn họ không thể lý giải, Athena làm như thế nào mà khiến phi kiếm trong nháy mắt đi vòng lại

- Kết cục của việc vi phạm Minh ước Chư thần, chẳng lẽ không có Trưởng bối nào dạy các người?

Athena hờ hững nói, trong lời nói đơn giản này tóe ra sát khí.

Đám người Mông Khoát cảm thấy lạnh cả sống lưng, cũng không biết vì sao không chịu được như thế.

- Cô cũng là Chủ thần?

Mông Khoát dò xét nói.

Athena lười trả lời, lạnh lùng nói:

- Các người chẳng xứng để ta hạ sát thủ, vi phạm minh ước, tự sát đi.

Nghe nói như thế, ba người Mông Khoát có cẩn thận như nào đi nữa cũng bắt đầu giận dữ.

- Ha ha! Cô đùa cái gì thế! Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thông đồng với tên nghiệt súc này để làm vậy, thần thần bí bí, cô thật sự cho rằng ta sẽ sợ cô? Cô có biết chúng ta từ đâu tới không? Nếu cô thực sự dám đối chiến với bọn ta một trận, thì qua đây!

Thiên quân trường đao trên tay Mông Khoát lần thứ hai ngưng tụ ra quang đao hơn mười thước, mà Mông Điền và Mông Vệ cũng thúc dục phi kiếm đến cực hạn, bắt đầu có vẻ mơ hồ mà phát ra hào quang, đó chính là đang dồn lượng lớn tất cả Chân nguyên lực.

Athena bỗng nhiên không đi quản ba người kia, mà cúi đầu mắt nhìn Dương Thần,

- Hades, người thật quá đàn độn, cho dù là thừa kế thần cách của lão Hades, nhưng lĩnh ngộ của người với Không gian pháp tắc vẫn quá nông cạn.

Khóe miệng Dương Thần run run, chính mình vẫn luôn có tự tin đối với tu luyện, thế mà lại bị Athena nói là đàn độn, thế nào cũng cảm thấy có chút nghẹn khuất.

- Tu luyện công pháp Hoa Hạ, cùng lĩnh ngộ Không gian pháp tắc không hề giống nhau. Người đến bây giờ cũng vẫn không hiểu cái gì là Không gian.

Athena nói như thể hiểu toàn bộ suy nghĩ của Dương Thần.

Dương Thần ngượng ngừng cười, hướng về phía ba người Mông Khoát bĩu môi nói:

- Ta nói này đại tỷ, người cho dù muốn chỉ điểm ta cũng không cần phải nói vào lúc này chứ, bọn chúng đang muốn công kích người.

Athena miệt nhiên khế hừ một tiếng,

- Bọn chúng? Bọn chúng đã chết rồi...

Lời này muốn bao nhiêu cuồng ngạo thì có bấy nhiêu cuồng ngạo, ba người Mông Khoát đang chuẩn bị ra chiêu đã bị phản tử hình?

- Lão phu từ trước đến nay không thích đối phó với hạng nữ lưu, nhưng người phụ nữ như cô thực quá đáng ghê tởm, xem Thiên quân trọng nhận của ta!!!

Trong tiếng rống giận dữ, Trường đao trên tay Mông Khoát múa ra một đạo thất luyện cuồng mãnh, sự dư thừa bởi vì hội tụ hàng loạt Chân nguyên lực, một đạo này bỏ ra còn hung hãn gấp nghìn lần so với khi bỏ Dương Thần.

Một đạo kia hạ xuống, Dương Thần cũng quyết định không cứng rắn đối kháng nữa, không chết cũng mất nửa cái mạng, nhưng Athena lại lù lù bất động, đứng sừng sững giữa không trung, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên!

Đao quang của Mông Khoát ở vị trí cách người Athena hơn mười mét, đột nhiên biến mất!

Giống như là phá vỡ mà rơi vào một không gian khác, đao quang cũng không có hiện ra ở không gian nơi Athena xuất hiện, mà bị hấp thu vào một không gian khác!

Ngay sau đó, ba người Mông Khoát, Mông Điền, Mông Vệ cảm thấy dưới thân mình có một sức hút vô cùng vô tận, lực hút đó bắt đầu hút ba người xuống!

Dương Thần đứng ở phía xa, có thể nhìn thấy rõ ràng, cũng có thể cảm nhận được, không gian ở chỗ ba người Mông Khoát đang không ngừng sụp lún. Rõ ràng chính là không gian đang không ngừng rơi xuống, nhưng ba người kia lại không có cách nào kháng cự đồng thời sa vào!

Dương Thần chưa từng thấy qua Không gian pháp tắc như vậy, giống như một cột lốc xoáy trên biển cuốn người ta xuống. Nhưng trên thực tế, lốc xoáy là thông qua vô số không gian song song để dựng nên.

Ba người Mông Khoát đương nhiên không cam lòng, ý thức được tình hình không ổn, điên cuồng dùng Chân nguyên lực của mình để oanh kích không gian song song xung quanh, Chân nguyên lực của ba người Độ Kiếp kỳ đồng thời phá, tuyệt đối không bình thường.

Nhưng cho dù bọn họ phá hủy không gian xung quanh như nào, tốc độ bị hút xuống của bọn họ không hề yếu đi, mãi cho đến lúc xuống dưới biển, nước biển bắt đầu giống cơn lốc xoáy điên cuồng gào thét trên biển.

Qua hơn mười giây sau, toàn bộ cơn lốc xoáy hình thành trên mặt biển chợt ngừng lại, nước biển cũng bắt đầu rầm rầm hạ xuống.

Toàn bộ mặt biển khôi phục lại vẻ bình lặng vốn có, thật giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mà Dương Thần lại phát hiện, ba gã Trưởng lão Độ Kiếp kỳ, không ngờ đã biến mất?

- Tu sĩ vô tri, bọn chúng đã bị không gian song song thôn tính rồi. Với tu vi của bọn chúng, tất nhiên không chịu nổi độ dày sức nén của không gian mà bị nghiền cho hồn phi phách tán.

Athena nhẹ nhàng nói.

Dương Thần có thể tưởng tượng, thời điểm ba người Mông Khoát bị kéo xuống sợ hãi đến cỡ nào, loại không đánh mà thắng này, chỉ là một chiêu Không gian pháp tắc đã xử lý xong ba gã Độ Kiếp kỳ, thực sự quá khủng bố.

- Không phải kinh ngạc.

Athena quay đầu lại nhìn Dương Thần nói:

- Thực lực của bọn chúng so với tu sĩ Hoa Hạ hùng mạnh thật sự vẫn là quá thấp, loại chiêu thuật này đối với bọn chúng có tác dụng, nhưng chỉ cần Chân nguyên lực mạnh tới trình độ nhất định, thì không còn có thể đơn giản như vậy nữa.

Dương Thần cười khỏ nói:

- Người căn bản không sử dụng lực gì cả, cho dù bọn họ mạnh hơn mấy lần, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của người.

- Đây chính là vì người chưa từng tìm hiểu về Không gian pháp tắc và sức mạnh nó có thể mang đến căn thận.

Athena ngạo nghễ nói:

- Hades, tình huống của người đúng như dự liệu của ta, người bây giờ còn cho rằng con đường của mình là chính xác sao?

- Giống như người vẫn kiên trì đi con đường của người, ta cũng có kiên trì của ta, ta sẽ không hối hận.

Dương Thần khẳng định nói.

Athena cũng không có ý muốn khuyên hấn, nghe thấy Dương Thần nói như vậy, lạnh lùng nhìn hấn một cái, định rời đi.

Nhưng Dương Thần lập tức gọi lại, nhịn không được hỏi:

- Ta rất ngạc nhiên, chiêu vừa rồi của người là Không gian pháp tắc, vì sao lại có thể sinh ra sức hút mạnh như vậy? Sức mạnh kéo bọn họ xuống dưới là gì?

Athena dường như yếu ớt thở dài,

- Giống như ta nói lúc trước, người căn bản không hiểu cái gì là Không gian... Người cho là, trong cái vũ trụ này, thật sự tồn tại cái gọi là 'lực' sao?

Dương Thần sững sốt, hoàn toàn mờ mịt, người phụ nữ này nói năng điên khùng cái gì đó.

Nhưng Athena không định nói thêm gì, nháy mắt một cái liền biến mất.

Dương Thần ngơ ngác tự hỏi hồi lâu vẫn không lý giải được, 'lực' là cái gì, đây không phải là chuyện vật lý gia nên lo lắng sao.

Dương Thần nghĩ vấn đề này nên hỏi Jane, có lẽ cô có nhiều ý tưởng hơn

mình.

Bất kể như nào, cuối cùng cũng thoát được một kiếp, Mông gia hao tổn ba gã Trưởng lão Độ Kiếp kỳ, trong thời gian ngắn chỉ sợ sẽ không tiếp tục phái ra cao thủ Hoa Hạ gì đến gây rắc rối cho mình, Dương Thần cũng coi như nhẹ nhàng thở ra.

Trở lại thuyền, đám người Bàn Nhược cùng lão Ruud đều là vui sướng sống sót sau tai nạn, điều này khiến Dương Thần có chút xấu hổ. Nói khó nghe chút, đều là dựa vào Athena mới có thể sống sót.

- Ngài Minh Vương, có điện thoại từ Hoa Hạ gọi tới tìm ngài.

Cheryl lúc này từ khoang thuyền đi ra, lấy ra điện thoại riêng của Dương Thần. Biết được dãy số này chỉ có một số ít người thôi

Dương Thần sau khi biết được tin tức từ Mông Nguyệt, đại khái đã đoán được là ai gọi tới, vừa nhận điện thoại nghe, quả nhiên như vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1410

Khổ Nội Ai

- Bộ trưởng Lý, chú lần này đúng là hãm hại cháu đủ vất vả.

Miệng Dương Thần ít nhiều mang theo bất mãn, đối phương chính là Lý Mạc Thân, nếu không nể mặt Lý Độn, hẳn đã chửi ầm lên.

Lý Mạc Thân cười ha ha nói:

- Cháu hình như không kinh ngạc khi ta gọi điện thoại tới.

- Là lão nhân nói chú biết gọi số này đúng không. Đến lúc này rồi, cũng nên nói trắng ra, lão nhân nhà cháu nhất định phải tránh hiềm nghi, Thủ trưởng Số 1 đoán chừng lại không phải người tự hạ thấp địa vị của mình, tôi đoán cũng là hơn phân nửa để chú nói chuyện với cháu.

Dương Thần nói.

- Cháu đã nói như vậy, hẳn là đã biết không ít chuyện, ta cũng sẽ không phủ nhận. Không sai, lúc này đây thật sự là chúng ta có lợi dụng hiềm nghi của cháu, nhưng cháu cũng nên thừa nhận, nếu không phải cháu cố ý đầu rơi máu chảy với Mông gia, thì cũng sẽ không rơi vào nông nỗi này.

Lý Mạc Thân khí định thần nhàn nói.

Dương Thần thoải mái cười,

- Chú cảm thấy tình cảnh hiện tại của cháu rất gay go?

- Chẳng lẽ không đúng sao, thế lực sau lưng Mông gia không phải là thứ cháu có thể tưởng tượng, bọn họ đã dùng tới ba gã Trưởng lão, đây chỉ là một góc núi băng mà thôi. Chỉ bằng cháu, cháu bây giờ còn quay về Hoa Hạ được sao?

Dương Thần cười thầm trong lòng, còn muốn dùng Mông gia áp mình, cố ý làm ra vài phần tiếc nuối, nhếch miệng nói:

- Vừa lúc cháu muốn chuyển lời cho người của Mông gia đây. Ba gã Trưởng lão Mông Khoát, Mông Điền và Mông Vệ đã vĩnh viễn biến mất.

- Cháu nói cái gì?

Lý Mạc Thân có chút thất thố, trầm mặc một lát, không quá tin tưởng nói:

- Cháu giết bọn họ?

- Lần này cũng không đến phiên cháu ra tay.

Dương Thần làm bộ làm tịch nói:

- Là bọn họ đến vùng biển quốc tế để giết cháu, kết quả là phạm phải 'Minh ước Chư thần', người tới lúc đó vừa hay lại là Athena. Chú nhất định không biết, Athena người phụ nữ này là bạo lực nhất, cô ta trực tiếp nghiền ba gã Trưởng lão đó vào trong không gian, xương cốt cũng không lưu lại.

- Chắc chắn, nếu như cháu có thủ đoạn đó, hiện tại Mông gia sớm đã bị

diệt sạch rồi!

Lý Mạc Thân nghe xong, không khỏi đầu đầu nói:

- Lần này sự việc lớn rồi, Mông gia sẽ càng không từ bỏ ý đồ. Dương Thần, ta khuyên cháu một câu, nếu cháu còn muốn đặt chân lên đất Hoa Hạ, thì đừng làm to chuyện này thêm nữa, tận lực đẩy trách nhiệm lên người Chư thần, Mông gia vẫn không phải là thứ cháu có thể động vào.

- Nói chuyện vớ vẩn!

Dương Thần trực tiếp bác bỏ nói:

- Cái gì gọi là đẩy lên người Chư thần? Cháu đã tiếp nhận thần cách của Hades, chuyện của Chư thần cháu không thể không để ý, huống hồ lần này là Athena cứu cháu.

- Sao cháu lại đàn độn như vậy chứ! Chẳng qua là ngoài miệng nói một câu, cũng không phải thật sự bảo cháu trở mặt với Chư thần, trước kia cháu láu cá như vậy, tại sao lại...

- Được rồi! Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm, cháu không phải là người khiếm tốn, nhưng ra ngoài lẩn lộn vẫn là ngẫu nhiên muốn nói chuyện nghĩa khí.

Trong lòng Dương Thần cảm thấy, những người như Christine và anh chị em Stern, thân thiết hơn nhiều so với mấy lão già Hoa Hạ kia.

Lý Mạc Thân bùi ngùi thở dài, dường như không biết phải nói cái gì cho phải.

- Kỳ thật cháu vẫn muốn biết, các người vẫn nói đến thế lực sau lưng Mông gia, đó rốt cuộc là cái gì?

Dương Thần sớm đã muốn hỏi.

Lý Mạc Thân không chính diện trả lời, chỉ là thần bí hề hề nói:

- Chuyện này, chỉ sợ trừ Thủ trưởng Số 1 là rõ ràng nhất ra, thì không ai hiểu rõ nữa, nhưng ta cũng biết đại khái chút gì đó.

- Nhưng ta có thể nói cho cháu biết, thế lực sau lưng Mông gia... đủ để ngang hàng với Hồng Mông...

Dương Thần nghi ngờ mình nghe nhầm, nhưng sau khi hồi phục tinh thần, dường như chỉ có cách giải thích như vậy là hợp lý, bằng không Hồng Mông vì cái gì mà vẫn không phái người đến ngăn cản náo động này?

Chỉ có một nguyên nhân, Hồng Mông dụng phải tổ chức tu sĩ mà bọn họ cũng không thể tùy tiện nhúng tay vào.

Nhưng cần thận nghĩ lại, cũng không khó lý giải, dựa vào cái gì mà Hồng Mông có thể nắm giữ tất cả tán tu? Chẳng lẽ không có các tán tu khác bất mãn với Hồng Mông mà muốn lập môn hộ khác sao?

Chẳng qua là giống như Hồng Mông, phần lớn các tu sĩ đều không có hứng thú lắm với thế tục, cho dù thực sự tổ chức, cũng sẽ không dễ dàng xuất đầu lộ diện.

Mà Mông gia, phỏng chừng là cái tổ chức 'lô cốt đầu cầu' kia, giống như

Đường gia lúc trước, chuyên phụ trách một vài chuyện của thế tục.

Lý Mạc Thân thấy Dương Thần không nói lời nào, cho rằng Dương Thần có lòng sợ hãi, cười ha ha nói:

- Không cần kích động, ta gọi điện thoại cho cháu, đương nhiên là có ý niệm muốn giúp cháu.

- Giúp cháu?

Dương Thần cười tà nói:

- Sợ là có điều kiện.

- Đó là hiển nhiên, thiên hạ không có bữa cơm trưa nào miễn phí.

Lý Mạc Thân từ từ nói:

- Thủ trưởng Số 1 nói, nếu cháu đồng ý giúp sức vì đất nước, hơn nữa trả lại linh bảo gia tộc cho Mông gia, ông ấy có thể hạ lệnh bảo Mông gia thả vợ chồng Lưu Thanh Sơn. Về phần tin tức ba gã Trưởng lão chết trận, chúng ta có thể nghĩ cách giúp cháu bình ổn. Cháu phải tin tưởng, Thủ trưởng Số 1 có năng lực ấy.

Dương Thần nhú mi nói:

- Trước kia Lâm Quốc Chí bảo cháu giúp ông ta huấn luyện bộ đội Cuồng Long, lẽ nào lần này lại muốn cháu đi huấn luyện bộ đội gì đó?

- Ha ha, không cần cháu huấn luyện bộ đội.

Lý Mạc Thân nói:

- Chúng ta chỉ muốn biết, hạm đội của cháu, làm thế nào mà lại vô thanh vô tức tiến vào lãnh hải Hoa Hạ, lại làm thế nào mà sau khi đánh lén khách sạn Vọng Thành thì biến mất không có dấu vết.

Sắc mặt Dương Thần trở nên nghiêm nghị, không chút do dự dứt khoát nói:

- Không thể, các trang bị khoa học kỹ thuật trên hạm đội của cháu đủ để đảo điên toàn bộ vận mệnh kỹ thuật của thế giới. Nếu cho Hoa Hạ, thì quốc phòng của các quốc gia khác sẽ không còn là gì cả. Tuy cháu không có ý muốn giúp đỡ các quốc gia khác, nhưng cũng không thể bởi vì cháu mà xoay chuyển toàn bộ vận mệnh của nhân loại, điều này vi phạm ‘Minh ước Chư thần’, Chủ thần không thể chủ động tham gia vào chiến tranh nhân loại.

- Cháu... cháu đúng là không biết tốt xấu. Cho dù cháu đem kỹ thuật kia cho Hoa Hạ, chúng ta cũng sẽ không xâm lược người khác!

Lý Mạc Thân buồn bực nói.

- Hừ, mạnh ăn yếu là thiên tính của nhân loại, có thể chú không làm, nhưng chú có thể bảo đảm những người đương quyền khác cũng không làm không? Nếu không phải tu sĩ Hoa Hạ ở nước ngoài có Chư thần kiểm chế, chỉ sợ cũng sẽ không có cái gọi là ẩn thế, đã sớm chinh phục toàn bộ thế giới rồi.

Lý Mạc Thân to cả đầu, hỏn hển nói:

- Được, nếu cháu đã nói như vậy, ta sẽ xem cháu có năng lực gì, mà

không chịu tiếp nhận cảnh ô liu của chúng ta.

- Mọi mắt chờ mong đi.

Dương Thần tự tin cười nói.

Cúp điện thoại xong, Dương Thần thở dài, kỳ thật hướng đi của sự việc hẳn cũng không nắm được cụ thể, nhưng muốn giao ra kỹ thuật của hạm đội U linh, đó là điều tuyệt đối không được.

Bàn Nhược ở bên cạnh có chút khó hiểu lý giải nói:

- Ngài Minh Vương, Hoa Hạ là tổ quốc của ngài, vì sao không thể đem kỹ thuật này cho Hoa Hạ? Kỳ thật, cho dù Hoa Hạ có kỹ thuật mới nhất, cũng không thấy được thế lực có thể uy hiếp các nước khác, dù sao Mỹ và liên minh Châu Âu cũng có lực lượng quân sự ấn đầu của mình.

Dương Thần cười khổ nói:

- Cô có biết, vì sao hạm đội của tôi gọi là ‘U linh’ không?

Bàn Nhược lắc đầu, cô chỉ nghĩ là hợp với danh hiệu ‘Minh Vương’, xem ra còn có nguyên nhân khác.

Dương Thần nhớ lại một chút nói:

- Lúc trước, khi tôi để Solon giúp mình tổ kiến hạm đội này, vì để hạm đội có thể tránh đi sự theo dõi của hải quân thế giới, cố ý bảo Jane làm cho hạm đội của tôi một ‘hệ thống ẩn hình’ trước nay chưa từng có.

- Đây không chỉ bao gồm đạn đạo tuần tra, hệ thống chống tên lửa và một loạt các công năng hệ thống lá chắn giống như Zeus của Mỹ, điểm mấu chốt, là có thể đủ để tránh được các thủ đoạn trinh sát của thế giới hiện nay.

- Bộ hệ thống này, ước chừng phải mất nửa năm Jane mới chế tạo xong, đối với Jane mà nói, đều là các phát minh vô cùng gian nan, cuối cùng đặt tên là ‘Khố Nội Ai’.

Bàn Nhược nhíu mày nghĩ nghĩ,

- Đây là, thần khí của Minh Vương Hades, Mũ tàng hình?

- Không sai, chính là Mũ tàng hình, Khố Nội Ai. Thứ thần khí này mấy vạn năm trước đã mất tích, Jane gọi bộ hệ thống ẩn hình này là Khố Nội Ai, cũng có ý nghĩa là vật về với chủ.

- Mà hạm đội của anh, bởi vì sự tồn tại của Khố Nội Ai mà có thể xuyên suốt trên toàn bộ thế giới, giống như U linh không ai có thể nhìn thấy, vì vậy mới có tên hạm đội U linh...

Dương Thần cười nói:

- Jane biết rất rõ bộ hệ thống này có khả năng mang đến lực phá hoạt, có thể đánh lén bất cứ cứ điểm quân sự nào trên thế giới, bởi vì bộ kỹ thuật này đã dẫn đầu thế giới khoa học kỹ thuật gần ba mươi năm.

- Cho nên, tôi ấy yêu cầu anh đồng ý, tuyệt đối không thể để bất cứ quốc gia cùng thế lực khác sử dụng bộ hệ thống này. Tôi đã thể sẽ tuân thủ lời hứa, tôi nói được thì phải làm được.

Bàn Nhược lộ ra vẻ mặt hâm mộ,

- Công chúa Jane nhất định rất vui mừng, chủ nhân có thể nhớ rõ ràng lời hứa hẹn với cô ấy như vậy.

Dương Thần nhún vai, đối với người phụ nữ đã vì mình mà trả giá quá nhiều, có lý do gì mà quên lời hứa với cô ấy.

- Chỉ là, Mông gia Hoa Hạ khẳng định hận thấu xương chủ nhân, hiện tại chỉ sợ khó có thể quay về.

Bàn Nhược sầu lo nói.

Dương Thần cân nhắc mà cười,

- Tính thời gia, Mông gia hẳn đã nhận được ‘quà tặng’ của anh rồi, em đưa điện thoại cho Mông Nguyệt, bảo cô ta gọi cho Mông Khai Nguyên.

Mông Nguyệt lại bị kéo ra một cách vô tình, người này hiện giờ mặt đã trắng như giấy, vẻ mặt chất phác, giống như đang đắm chìm bên trong thống khổ khó có thể kiềm chế, đã lộ ra vẻ chết lặng.

Bị Bàn Nhược liên tục quăng hai lần mới nghe rõ là gọi cô làm cái gì. Ánh mắt lộ ra một chút kháng cự, nhưng nhin không được Bàn Nhược lại giờ cô tay lên, chỉ đành gọi điện thoại.

Điện thoại vừa thông đã nghe thấy âm thanh gào thét trong cơn giận dữ của Mông Khai Nguyên!

- Súc sinh!! Dương Thần! Mày vẫn còn là người sao? Mày quả thật không bằng heo chó!! Mày cho rằng Mông gia sẽ sợ mày sao?

- Ông nội... là cháu...

Mông Nguyệt cắn môi, khóc đỏ cả mắt.

Mông Khai Nguyên vừa nghe, nặng nề thở hắt hắt nói:

- Nguyệt Nhi, sao lại là cháu? Đưa điện thoại cho Dương Thần! Bảo hắn nghe!!

Mông Nguyệt giống như bị điện giật, thiếu chút nữa để rơi điện thoại ở bong thuyền, lòng vốn sắp bị vỡ tan, giờ khắc này giống như biến thành hạt cát.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1411

Mẹ Con

Mông Khai Nguyên đã tức đến nỗi cơn tam bành, nào còn chú ý đến suy nghĩ của Mông Nguyệt là như nào, lúc này an nguy của cháu gái đã là thứ yếu, danh dự của gia tộc, thể diện của gia chủ như ông ta mới là thứ chính.

Dương Thần từ bàn tay cầm điện thoại như bị điện giật của Mông Nguyệt, nhìn biểu tình thất hồn lạc phách của cô cũng không cảm thấy có chút đồng tình nào.

Sinh trong đại gia tộc kiểu này, địa vị phụ thuộc vào bản lĩnh của mình, kỳ thật sớm phải nhìn thấu mới phải, chỉ trách thiên kim tiểu thư như Mông Nguyệt sống quá mức an nhàn sung sướng, đến bây giờ vẫn còn ôm ảo tưởng, cho rằng cô ta thật sự là đặc biệt, là không thể thay thế trong mắt trường bối.

- Lão già, sao thế, sao lại kích động như vậy?

Dương Thần sản cười nói.

Ở đầu kia của điện thoại, trong phòng nghị sự của Mông gia ở Trung Hải, người của Mông gia và cấp cao Hoa Nam bang cũng đã nổ tung.

Tất cả chuyện này, chỉ bởi vì vài phút trước, đây tớ chuyển đến một chiếc đĩa, cùng với một phong thư.

Hai thứ đồ này đã bị bàn tay Mông Khai Nguyên nắm chặt lấy.

- Người muốn dùng những thứ này để uy hiếp ta? Người nghĩ rằng Mông Khai Nguyên ta dễ đối phó như vậy sao?

- Tôi không muốn phí lời với ông, đồ đã đưa đến rồi, đều không phải là phim gốc, bản gốc đều ở trong tay tôi. Nếu ông muốn giữ được thể diện gia tộc mình, tốt nhất là ngoan ngoãn mà thả cha mẹ vợ của tôi ra, nên về đâu thì về đó, đừng có gây chuyện với tôi.

Dương Thần lạnh giọng nói xong, thẳng tay cúp điện thoại.

Cổ họng Mông Khai Nguyên vẫn phát ra tiếng ma sát của răng, cơ thịt trên mặt run rẩy, sau đó trực tiếp ném điện thoại thành từng mảnh vụn!

Ở trên đài cao, còn sót lại Hộ đường Trưởng lão Mông Kỳ, kiềm chế lửa giận trầm giọng nói:

- Mông Khai Nguyên, người tốt nhất là lập tức giải quyết xong chuyện này, lẽ nào có lý đó!

Nói xong, Mông Kỳ dường như không muốn lưu lại chỗ này, phi thân ra đại sảnh phòng nghị sự, không biết tung tích nữa.

Trong mắt đầy tơ máu, Mông Khai Nguyên cúi đầu đồng ý, chờ Mông Kỳ vừa đi, liền rống giận gọi thân vệ đến:

- Đi! Đưa Mông Khâm, Mông Triết Tân và Trương Linh đến đây cho ta!

Toàn bộ người trong phòng nghị sự, có người lo lắng không yên, có người lại vui sướng khi người khác gặp họa, có người lại có chút chờ mong.

Là chi trưởng của Mông gia không được nhậm chức trong Hoa Nam bang, Mông Khâm và Mông Triết Tân cũng không có tư cách ở chỗ nghị sự này.

Nhưng Mông Khuyết và Mông Triết Long làm Đường chủ và Phó bang chủ đều ở đây, hai người lúc này đều lộ vẻ mặt âm trầm, lộ ra hung quang, vẻ mặt phức tạp khôn kể.

Cùng lúc đó, trong một gian phòng xa hoa ở sơn trang bên ngoài Mông gia, đang trình diễn một màn thịt trắng dậy sóng vô cùng thối nát.

Trên chiếc giường lớn chính giữa căn phòng, Mông Triết Tân thân thể trần truồng, đang cùng một người phụ nữ xinh đẹp cũng trần như nhộng, liều chết triền miên.

Một bàn tay của Mông Triết Tân đang chụp lên bộ ngực cao ngất của người phụ nữ, nặn ra đủ các loại hình dạng kỳ dị, chỗ thịt mềm kia giống như bị đánh, có một vết hồng đỏ.

Mà bàn tay còn lại thì đang ôm vòng eo của người phụ nữ, tuy rằng đã có chút tuổi rồi, phần eo có chút sệ lồi, nhưng vẫn vô cùng quyến rũ của người phụ nữ thành thực.

Phía dưới bộ vị bí ẩn của hai người, đang không ngừng va chạm với tốc độ cao, phát ra những tiếng xuân tình ‘bạt bạt’.

Đầu tóc người phụ nữ rối bời, gần như linh hồn đã vượt ra ngoài thể xác, thân mình trắng muốt lác lác, vừa nhấc đầu, phát ra một tiếng kêu la cao vút, cả người bắt đầu không ngừng mà co rút!

Người phụ nữ này, chính là mẹ kế của Mông Triết Tân, Trương Linh!

Mông Triết Tân hiển nhiên là không có ý tứ thương tiếc gì, mặc kệ Trương Linh đã không còn sức, nhưng vẫn tiếp tục chạy nước rút, bàn tay vốn đang cầm lấy tuyết phong trước ngực đã chộp vào một đám tóc trên đầu Trương Linh!

Giống như đang không chế một con ngựa cái, Mông Triết Tân trầm thấp gầm gừ, cuối cùng hung hăng mà ngẩng đầu, đem tinh hoa của mình bắn vào trong cơ thể của ‘người mẹ’.

Trương Linh bị một sự nóng bỏng xâm nhập vào trong cơ thể, trợn mắt với sự phản kích, giống như muốn ngất đi, nhưng cuối cùng lại là lộ ra một nụ cười thỏa mãn. Xoay người lại, bổ nhào vào trong lòng ngực Mông Triết Tân.

Mông Triết Tân cũng đã phát tiết xong bức bối, một bàn tay trượt trên cái lưng của Trương Linh, một tay lấy một điều thuốc tự châm cho mình.

Trong làn khói trắng mờ, đây dễ nhận thấy chính là bầu không khí đã thành thói quen của hai ‘mẹ con’

- Tiểu Tân Tân, anh hôm nay rất giỏi.

Trương Linh thỏa mãn cười quyền rũ nói:

- Anh càng ngày càng mạnh mẽ, lại càng lợi hại hơn so với cha anh.

- Đừng ở trên giường tôi nói chuyện cha tôi.

- Hừ, sợ cái gì, đường đường là Sở trưởng Mông, ở bên ngoài thì uy phong bát diện, kỳ thật chỉ là một con sâu nhỏ mềm nhũn. Ha ha, nói ra nhất định khiến người ta cười chết.

Trương Linh rất khinh thường nói.

Một bàn tay của Mông Triết Tân không chút khách khí hung hăng bắt lấy bộ ngực của Trương Linh, nhéo một cái, làm Trương Linh đau đớn kêu lên.

- Nói cho em biết, ông ta có vô dụng thế nào đi nữa của là cha tôi! Em thích lên giường của tôi, không sao cả, nhưng đừng nói những lời thối tha đó!

Mông Triết Tân lạnh lẽo nói.

Trương Linh ủy khuất oán hận nhìn gã,

- Tiểu Tân Tân, anh biết em thích anh, em thật sự rất yêu anh. Nếu không phải vì lúc trước cha em làm chủ, muốn em kết hôn với Mông Khâm, em thà rằng vì anh cả đời không lấy chồng...

- Ha ha.

Mông Triết Tân cười nhạo nói:

- Được rồi, bộ mặt này của em ít biểu diễn trước mặt tôi đi, dâm phụ như em mà còn dám nói chuyện 'tình yêu' với tôi.

Trong mắt Trương Linh xẹt qua một chút bi thương, nhưng chỉ lướt qua, rồi lại cười khanh khách nói:

- Đúng vậy, em là dâm phụ, câu dẫn con trai mình, không xứng nói chuyện tình yêu... Anh thích Lý Tinh Tinh kia chẳng lẽ không phải vậy? Câu dẫn phụ nữ có chồng, còn trắng trợn như vậy...

- Câm miệng!

Mông Triết Tân nghĩ đến Dương Thần chiếm lấy Lý Tinh Tinh, nhất thời đáy lòng lại nổi lên cơn tức.

Trương Linh căn bản không sợ, cười lạnh nói:

- Cũng không biết súc sinh Dương Thần kia lúc này đã chạy đi đâu, còn giữ Mông Nguyệt làm con tin, thật sự là ông trời giúp chúng ta.

- Chỉ cần Mông Nguyệt chết, cạnh tranh của chi chính gia tộc, hơn phân nửa thành Mông Triết Long có lực cạnh tranh nhất, Mông Triết Long dễ đối phó hơn Mông Nguyệt nhiều. Đến lúc đó, chúng ta liền...

Nói được một nửa, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ của thân vệ.

- Thiếu gia Triết Tân, bang chủ mời cậu cùng Nhị phu nhân đến phòng nghị sự.

Thần sắc của Trương Linh và Mông Triết Tân biến đổi, cũng không phải sợ bị phát hiện cái gì, cửa đang đóng, hơn nữa mẹ ở phòng con cũng không

tính là chuyện gì.

- Loại hội nghị này, sao lại bảo chúng ta tham gia?

Trương Linh ngạc nhiên nói.

Mông Triết Tân đã đứng dậy mặc quần áo,

- Dù sao Dương Thần đã không ở đây nữa, sợ cái gì, nói không chừng là Mông Nguyệt thực sự đã xảy ra chuyện...

Trương Linh vừa nghe, thần sắc trong phút chốc lộ ra vẻ vui mừng, cũng quay người lấy một ít giấy ăn lau khô chất lỏng dính dính trên người, xịt nước hoa, chuẩn bị ra ngoài.

Không đến mười phút sau, Mông Triết Tân và Trương Linh đến phòng nghị sự, mà Mông Khâm đã sớm có mặt ở hiện trường.

Gần như tất cả mọi người trong phòng nghị sự đều nhìn ba người với ánh mắt có phần kỳ lạ, trong không khí tràn ngập hương vị khiến ba người nghẹt thở.

Mông Khai Nguyên nhìn cháu mình và con dâu, trong mắt không có nửa phần yêu quý, chỉ có vô tình và lạnh lùng cùng sự thống hận nghiêng răng nghiêng lợi.

- Cha, gọi chúng con đến, là có chuyện gì?

Mông Khâm nhạy cảm phát hiện ra có chút bất thường, cười đến có phần miễn cưỡng.

Mông Khai Nguyên ném chiếc đĩa CD trên tay đến trước mặt Mông Khâm,

- Con đi, mở cái đĩa này lên.

Lời này vừa nói ra, xung quanh có không ít người kinh ngạc nhìn Mông Khai Nguyên, dường như thứ bên trong không nên được phát ra. Mông Triết Long và Mông Khuyết thiếu chút đã lên ngăn cản.

Mông Khâm tuy rằng nghi ngờ, nhưng không dám chần chừ nhiều, đi đến chỗ để thiết bị chiếu hình ở bên cạnh, cho đĩa vào.

Sau khi mở cái đĩa CD ra, hình ảnh ngay lập tức được chiếu lên màn hình lớn...

Chỉ thấy, trong một căn phòng khách sạn xa hoa, có một đôi nam nữ đang điên cuồng vận động phương pháp nguyên thủy nhất?

Mông Triết Tân và Trương Linh trong nháy mắt mặt đã không còn chút máu, Mông Triết Tân hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỵ sụp xuống mặt đất!

- Sao lại... cái này... cái này là...

Hai mắt Mông Khâm ứ máu, khó có thể tin được quay người, nhìn đứa con trai thứ đã quỵ xuống.

Trương Linh lại không thể tin được thì thào:

- Sao... sao có thể...

Đây chính là ngày cô và Mông Triết Tân ở trong khách sạn làm chuyện hoang đường, chính cô ta cũng đã không nhớ rõ là ngày nào, thế mà lại được

ghi hình lại?

Ngay sau đó, Trương Linh dường như nghĩ ra điều gì, quay đầu lại, hét to về phía Mông Triết Tân đã quỳ xuống kia:

- Mông Triết Tân!! Là anh!! Anh dám trộm ghi hình?

Trương Linh không hiểu làm sao khách sạn mình đi lại có thể có camera, nhưng cẩn thận nghĩ lại, chỉ có thể là Mông Triết Tân sắp xếp! Nếu không, ai dám không coi Mông gia vào đầu mà phá rồi?

Mình giúp đỡ Mông Triết Tân, nhưng Mông Triết Tân lại không đủ tin tưởng vào mình, sau khi ghi lại cảnh hai người tình cảm thì lưu lại để làm con bài sau này dùng để khống chế!

Trong đầu Mông Triết Tân lúc này tất cả đều là tương hồ, tư liệu này, gã giấu trong két sắt cá nhân của mình, sao lại có thể rơi vào tay Mông Khai Nguyên?

Nhưng bất kể như nào, ván đã đóng thuyền, chỉ sợ người ở đây đều đã ‘không cẩn thận’ nhìn thấy hết rồi.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Mông Triết Tân cực kỳ bi ai quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc,

- Ông nội! Ông nội phải tin con! Con là bị con tiện nhân Trương Linh này dùng quỷ kế mới làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này! Đây không phải là ý của con!!

Không đợi Mông Khai Nguyên nói chuyện, Mông Khâm đã xông lên phía trước, đá một phát vào người gã!

- Câm mồm! Thằng con bất hiếu! Tao đá chết mày!!

Tình cảnh loạn cả lên, hai nam một nữ này hoàn toàn biến thành trò cười.

Mà Mông Khuyết và Mông Triết Long thân làm anh cả đều không hiểu, vì sao Mông Khai Nguyên nhất định phải công khai chuyện xấu này ra một lần nữa.

- Đều câm miệng cho ta! Quỳ xuống!!!

Không chờ bọn họ suy nghĩ thông suốt, Mông Khai Nguyên đã hét to một tiếng, khiến toàn bộ yên tĩnh trở lại.

Mông Khâm, Mông Triết Tân và Trương Linh đều sợ đến mặt đỏ tai hồng, trong lòng run sợ quỳ rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu lên dù chỉ một chút.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1412

Người Không Vì Mình

Tiếng nói của Mông Khai Nguyên như chuông lớn, trùng mắt đảo qua ba người.

- Mông Khai Nguyên ta không biết dạy dỗ, nuôi ba nghiệp chương hai lớn một nhỏ các người, làm mất mặt Mông gia, cũng tổn hại đến gia phong của Mông gia!

- Hôm nay, không làm ra tấm gương, Mông Khai Nguyên ta không thể thuyết phục được ban chúng Thống lĩnh Hoa Nam bang, không xứng làm Trưởng gia tộc.

- Ta bây giờ, trước mặt toàn bộ anh em và các Trưởng lão thân thích, tự tay chặt đứt ba nghiệp chương này, vì đại nghĩa diệt thân, để răn đe!

Nói xong, Mông Khai Nguyệt bất tình linh lấy ra súng lục đã lên đạn từ eo của thân vệ bên cạnh, nhắm ngay con trai thứ Mông Khâm của mình!

Mọi người vô cùng kinh hãi, không ai ngờ tới, Mông Khai Nguyên có thể điên cuồng đến mức làm ra hành động giết chết con trai và cháu trai của mình để củng cố địa vị của ông ta, để bình ổn lửa giận của Trưởng lão.

Mông Khuyết ở bên cạnh lúc này cực nhanh chạy đến ôm lấy cánh tay cha mình, lộ vẻ xúc động khuyên nhủ:

- Cha, đây đều là quỷ kế của Dương Thần để chúng ta tự giết lẫn nhau, đừng mắc mưu hắn!

Mông Khai Nguyên chặn ngang cái tay của con cả,

- Cho dù không phải thứ đồ này do Dương Thần đưa tới, Mông Khai Nguyên ta cũng không cho phép con cháu ta là thứ không bằng heo chó!

Pằng pằng pằng!!!

Ba tiếng súng liên tục vang lên, khói thuốc súng kích thích thần kinh của mọi người ở đây, tất cả đều ngơ ngẩn.

Mông Khuyết và Mông Triết Long ở bên cạnh lại không ngờ Mông Khai Nguyên nói nổ súng liền nổ súng, ngay cả ngăn cản cũng không kịp.

Trên mặt Mông Khâm, Mông Triết Tân và Trương Linh đều dừng ở vẻ mặt khó tin và không cam lòng, máu cũng đã tràn ra từ lỗ thủng ở trên trán...

Ba thi thể vẫn còn ấm nóng ngã xuống sau ba phát súng, trong mắt Mông Khai Nguyệt lộ ra vẻ thống khổ, nhưng rất nhanh lại bị sự dữ tợn bao trùm.

Ông ta có thể ngồi ở vị trí bang chủ mấy chục năm uy vọng như núi, chính là dựa vào sự tàn khốc đến mức tận cùng, cho dù là đối với con cháu chính mình sinh ra, khi bắt đắc dĩ, nói giết là giết!

Mọi người ở đây vốn có chút tâm tư trào phúng, lúc này cũng không dám

tiếp tục nói huyền thuyên, trong lòng sợ hãi vạn phần đối với Mông Khai Nguyên

Ba phát súng của Mông Khai Nguyên, không chỉ giết ba kẻ bại hoạt của Mông gia, mà còn cắt đứt cả những ý niệm đoạt quyền của không ít người!

Cũng không biết có phải lý do vì tiếng súng vang lên hay không, Mông Kỳ lúc trước phiêu nhiên ra ngoài, lúc này sắc mặt hơi tái mà quay về phòng hội nghị.

Mông Khai Nguyên khom người nói:

- Trưởng lão, ba kẻ nghiệt súc đã bị bắn chết, đã kính với phép nhà!

Mông Kỳ có chút vừa lòng gật đầu,

- Không tệ, không nhìn nhầm người. Việc này nếu người không xử lý tốt, thì vị trí gia chủ cũng không cần làm nữa. Ta đã có tính toán, xin chỉ thị của vài lão tổ tông trong tộc, sẽ có một người tới thay cho người.

- Lần giải quyết này của người, lão phu rất vừa lòng, nhưng chuyện còn chưa chấm dứt, Dương Thần vô liêm sỉ kia đánh vào nhược điểm Mông gia ta, người định làm thế nào?

- Trưởng lão yên tâm, kỳ thật Dương Thần cầm được thứ này, uy hiếp cũng không lớn, tôi sẽ gọi điện cho thủ tướng Ninh của Ninh gia, tin rằng có thể quay giáo lại!

- Được vậy thì tốt.

Mông Kỳ cũng không hỏi nhiều, nhưng việc đó nên để Mông Khai Nguyên nghĩ, ông ta chỉ để ý linh bảo gia tộc có tìm về được hay không, một cái xoay người, hắc bào lần thứ hai phiêu nhiên rời khỏi phòng nghị sự.

Trên thực tế, Mông Kỳ ra ngoài lúc trước, thứ nhất là bị sỉ nhục không nhỏ, thứ hai là ra ngoài tìm xem có gặp ba Trưởng lão Mông Khoát hay không.

Kết quả, ba người Mông Khoát dường như chưa có dấu hiệu trở về, điều này khiến Mông Kỳ buồn bực. Theo lý mà nói, thời gian dài như vậy cũng đã có thể vờn quanh toàn bộ Thái Bình Dương một vòng rồi, hay là đã xảy ra bất trắc?

Dù sao, Dương Thần vẫn còn gọi điện thoại được, ba người Mông Khoát không có lý do để không tìm thấy Dương Thần.

...

Trên Thái Bình Dương, nước biển xanh thẳm, từng trận gió biển.

Trên bong thuyền tàu Erebus, Dương Thần đang phơi nắng, Bàn Nhược bên cạnh không biết khi nào đã đã thay bikini, quỳ gối bên cạnh Dương Thần, tận tâm tận lực hầu hạ chủ nhân ăn uống và mát xa.

Bộ ngực lớn trên người nữ ninja kiêu ngạo, mà bên dưới chiếc quần chữ T màu hồng nhạt mơ hồ nhìn thấy vị trí lõm xuống, hai bên mông trắng cong lên giống như không hề mặc gì, gợi cảm vô cùng.

Dương Thần biết người phụ nữ này vẫn là vì mình không muốn cô, không

tìm thấy cảm giác an toàn, nhưng Dương Thần thật sự không nghĩ lại chọc vào thứ nợ phong lưu nào nữa.

Tuy nói người phụ nữ như Bàn Nhược, thuần túy coi mình là ‘tế phẩm’ để dâng hiến, cũng không cần mình chịu trách nhiệm, nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Lâm Nhược Khê.

Chẳng sợ cô đã tuyệt nhiên muốn ly hôn với mình, nhưng trong lòng Dương Thần, vẫn khó tránh khỏi vương bận.

Qua hơn nửa canh giờ, Dương Thần vẫn chờ tin tức, ước đoán xem Mông gia lúc này loạn như nào.

Cuối cùng, tin tức cũng đến, di động của Dương Thần vang lên.

Bàn Nhược là một ‘thư ký’ chuyên nghiệp, đưa tay lấy di động đưa đến vị trí vô cùng thoải mái để Dương Thần nghe được, ấn nút nhận điện thoại.

- Dương Thần, cháu lần này tự hại mình rồi.

Gọi tới chính là Lý Mạc Thân.

- U? Có ý gì?

Dương Thần hỏi.

- Cháu có phải thông quá gián điệp, đem những bối cảnh tham ô của các quan viên liên quan đến Mông gia, cùng những hành vi không trong sạch của bọn họ, con gái riêng, đặc biệt là tài sản ở nước ngoài, điều tra ttoit71 cùng?

Dương Thần giật mình cười cười,

- A? Thì ra chú biết rồi? Tin tức cũng thật nhanh, điều tra những thứ này đối với cháu cũng không khó, thủ hạ của cháu trên thế giới có hacker mạnh nhất, cũng có đặc công mạnh nhất

- Cháu chỉ là đưa danh sách những quan viên liên quan đến Mông gia giao cho Mông Khai Nguyên, căn cứ xác thực cụ thể đều ở trong tay cháu. Những thứ này, các chú hẳn là cũng muốn nhỉ. Thủ trưởng Số 1 chẳng lẽ không muốn biết, dưới mắt ông ấy có bao nhiêu thủ hạ đáng chết sao?

Hai ngày trước, Dương Thần sắp xếp để Macedonia đi điều tra về tư liệu của các quan viên liên quan đến Mông gia, chờ đến lúc này để chặn đầu đánh một cái thật đau.

Mông gia nếu như mất đi mạng lưới liên lạc và kinh doanh nhiều năm như thế, tổn thất hẳn là rất lớn.

- Hồ đồ!

Lý Mạc Thân lại trực tiếp quở trách nói:

- Cháu nghĩ quá ngây thơ rồi! Cháu cho là những người này, những tài liệu này cháu tra ra được, Thủ trưởng không tra được sao? Cháu ở nước ngoài điều tra ra, chẳng lẽ chúng ta ở trong nước lại không điều tra được?

- Không phải chúng ta không biết những người này có quan hệ với Mông gia, mà là cho dù bọn họ thật sự tham ô hay làm những chuyện không giống người đi nữa, thì nhóm người này đều là những người không phải nói động đến là có thể động, nói dối là có thể dối!

Dương Thần buồn bực,

- Có ý gì, lẽ nào, bọn họ còn hiểu kính tiền cho Số 1?

Dương Thần cũng không tham chính, cũng không hề làm kinh doanh. Đối với những thứ này, hắn chỉ xem mặt ngoài, cũng không hiểu lắm.

Lý Mạc Thân cười khổ nói:

- Cháu cho là, giết được hết tham quan sao? Chính là cái gọi là, người không vì mình, trời tru đất diệt.

- Quan viên, là loại công tác không sản sinh ra sức lao động của xã hội. Nói trắng ra là, loại công tác chức năng hành chính này từ lúc sinh ra, liền nhất định phải dùng đặc quyền bóc lột để kéo dài.

- Cháu có lẽ cảm thấy chú sao lại nói một cách không biết xấu hổ. Nhưng làm quan, nếu không tham, chẳng lẽ thật sự vì nhân dân phục vụ sao? Hy sinh mình để thành toàn cho người khác? Cháu cảm thấy trên xã hội này, có mấy người làm được điểm ấy?

Dương Thần ngạc nhiên, hy sinh chính mình, thành toàn người khác, làm được việc này chỉ sợ chỉ có Phật tổ.

- Trên thế giới này, không có quốc gia nào có quan viên thật sự thanh liêm. Có lẽ có, nhưng chỉ là một con số rất ít, mười tên quan thì chín tên tham, đây là việc không thể tránh khỏi, nhân tính chính là như thế.

- Người đời thường thông hận tham quan, bởi vì bọn họ căn bản không có cơ hội đi làm quan, nếu bọn họ có thể làm quan, chẳng lẽ thực sự sẽ làm thanh quan? Không hẳn.

- Thủ trưởng Số 1, ông ấy lo lắng chính là những quan viên này có thành tích hay không. Nếu đổi để người khác thay thế, liệu có làm được tốt hơn người đó hay không, chứ không phải là nói, người đó là tham quan, phải lập tức đổi.

- Trị quốc không thể hành động theo tình cảm, cũng không thể một mặt đen, cũng không thể một mặt trắng, trong mắt nếu như không có hạt cát, vậy đó chính là phần thanh, chứ không phải quốc sĩ.

Buổi nói chuyện của Lý Mạc Thân khiến Dương Thần quay về nơi bắt đầu.

- Tuy rằng cháu không hoàn toàn đồng ý lời nói của chú, nhưng cũng tính là hiểu được...

Dương Thần bất đắc dĩ cười nói:

- Xem ra, nhóm người này, cho dù Mông gia thật sự khai ra, các chú cũng không thể xử lý.

- Đó là tất nhiên, những quan viên đó không ít đều là cấp Sở, thậm chí là cấp bộ, bọn họ đều có mạng lưới của mình, hệ lụy sẽ càng động toàn thân.

- Phần danh sách này của cháu, chúng ta tất nhiên muốn áp chế, cháu cũng đừng nghĩ làm chuyện khác, Mông gia không phải gia tộc cháu có thể dễ dàng lay động như vậy.

- Hơn nữa, hành động này của cháu khiến Số 1 rất bất mãn... Chú cho cháu biết, Dương Thần, Mông gia có thể là lo ngại Thủ trưởng Số 1, lo ngại Dương gia mới dám không tùy ý bắt con gái cháu và người phụ nữ của cháu.

- Nhưng, nếu Số 1 không hài lòng cháu, đừng nói là bắt con gái cháu, phụ nữ của cháu. Cho dù là giết con gái cháu, cháu cũng không cách nào phản kháng

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1413

Giao Dịch Và Không Hồi Hận

- Phó thủ tướng Lý, lời này của chú cũng quá không cho người khác mặt mũi rồi.

Dương Thần có chút bực mình nói:

- Cháu cũng không phải quả hồng nhũn, nói nắm là có thể nắm, cho dù Số 1 bối cảnh phi phạm, nếu ông ta có thể nắm được cháu thì cũng sẽ không để cháu yên ổn ở đây tầm nắng.

Lý Mạc Thân cúi người nói:

- Dương Thần, chú bây giờ là dùng thân phận trưởng bối để nói với cháu những lời này... Chú Lý ta vẫn luôn thích người thanh niên như cháu, thứ nhất là vì quan hệ của cháu và cháu trai ta không tầm thường, đã cứu cái mạng nhỏ của nó. Thứ hai, thế hệ chúng ta đều già rồi, trong số thanh niên Hoa Hạ, người có năng lực quá ít, cháu luôn là hy vọng của chúng ta...

- Chú khuyên cháu một câu, đừng quá coi trọng sĩ diện của mình. Cháu bây giờ còn không có tư cách thực cho rằng mình là thiên hạ vô địch, ở trước mặt Số 1 biểu hiện chút thành ý kỳ thật cũng không có gì to tát, Số 1 cũng không phải loại người không nói đạo lý.

- Cháu nghĩ xem, cháu cho quân hạm oanh tạc Trung Hải, còn đem chuyện tình của Mông Gia nói toạc ra, Số 1 chưa trực tiếp xử lý cháu đã là cho cháu thể diện rồi. Cháu cũng đừng quá ương ngạnh, như vậy thì có khác gì với mấy đứa trẻ hư quần áo lụa là?

Lời này của Lý Mạc Thân vừa nói ra, Dương Thần cũng không còn ý tứ anh hùng gì nữa. Quả thật, mình cũng có chỗ quá đáng, một bước cũng không nhường thì thôi, còn làm chuyện ảnh hưởng đến vấn đề quân đội và chính phủ Hoa Hạ.

Đối với Số 1 mà nói, đất nước này là những gì ông ấy bảo vệ, bỗng dưng bị đánh mấy quả đạn đạo, không cảm thấy dọa người mới là lạ.

Nếu không phải lo ngại vì thế lực của mình ở bên ngoài xa xỉ, chỉ sợ Số 1 cũng sẽ không nhìn đến lúc này.

Lý Mạc Thân tiếp tục nói:

- Đám quan viên này, nhất định không thể động vào. Mông Khai Nguyên thậm chí vì củng cố địa vị của lão ta mà hạ quyết tâm dưới con mắt Số 1, ngay cả con trai lão ta Mông Khâm, cháu trai Mông Triết Tân cùng người phụ nữ tên Trương Linh kia đều bị bắn chết rồi!

- Cháu nghĩ lại xem, ngay cả con trai cháu trai đều có thể nói giết là giết, loại người này có thể dễ dàng bị lay động không? Cháu bây giờ còn chiếm cả

linh bảo Mông gia, nên dừng lại rồi.

Dương Thân sững sốt, không ngờ Mông Khai Nguyên thật sự quả quyết như vậy, thật quá xem thường lão già này.

- Chú Lý, chú cũng nói, việc này đã ảnh hưởng đến thể diện Số 1, phải có lời giải thích. Mà Mông gia lại không thể tùy tiện để cháu quay lại Hoa Hạ, hơn phân nửa là phái người gây rắc rối cho cháu.

- Cháu bây giờ cho dù muốn quay về Hoa Hạ, tiếp tục cuộc sống gia đình yên ổn của mình cũng không dễ dàng như vậy.

Dương Thân vãi phần bất đắc dĩ nói.

Nói thật, sống ở Trung Hải cùng mấy người phụ nữ, lại có thể nhìn con gái bảo bối lớn lên chính là cuộc sống mà Dương Thân hướng tới.

Lý Mạc Thân nghe ra Dương Thân có ý muốn quay về, cười ha ha nói:

- Lúc trước nghe Dương lão nói, cháu luyện công đầu óc thông minh, nhưng làm ra những chuyện lại là hồ đồ, quả thực không giả.

- Đừng thừa nước đục thả câu, sao chú cũng giống lão gia nhà cháu, lần trước ông còn chỉ bảo cháu cái gì đó, rốt cuộc là có ý gì?

Dương Thân vẫn sàu muộn vì lời nói của Dương Công Minh.

Lý Mạc Thân thần bí cười:

- Kỳ thật... nói cũng đơn giản, nếu như cháu về Hoa Hạ, lại không muốn bị Mông gia quấy nhiễu, chỉ cần Số 1 đồng ý ra mặt, thì mọi việc đều được giải quyết rõ ràng...

...

Trung Nam Hải, trong văn phòng của Thủ trưởng Số 1.

Văn phòng trang trí mộc mạc chiến diện tích rất lớn nhưng không bài trí gì nhiều, mỗi một thứ dụng cụ đều có số tuổi không nhỏ, người lãnh đạo qua các thời kỳ đều từng đụng chạm vào không ít đồ cổ.

Trước bàn làm việc bằng gỗ tử đàn rộng lớn, Ninh Quang Diệu một thân tây trang phẳng phiu đang nghiêm nghị đứng ở đó, đối diện với Thủ trưởng Số 1 tươi cười hòa ái.

- Thủ trưởng, không ít cán bộ ở phía Nam oán giận, quân đội cũng có người tạo áp lực, cho rằng lần này Dương Thân phát hỏa quá lớn, làm nhục quốc uy, nếu tiếp tục không cho lời giải thích gì, chỉ sợ sự việc sẽ ảnh hưởng đến sự đoàn kết trong đảng chúng ta.

Số 1 sắc mặt bình tĩnh cười nói:

- Tôi cũng biết, đang để Bộ trưởng Lý nói chuyện với Dương Thân, Hoa Hạ chúng ta dù sao cũng có lễ nghi, đảm bảo cho sự an toàn của dân chúng mới là việc hàng đầu. Muốn động vào Dương Thân, thật là đả thương mệnh tài.

- Nhưng...

Ninh Quang Diệu khó xử nói:

- Thủ trưởng, Dương Thân vì đối phó Mông gia mà dám điều tra nhiều

quan viên quan trọng của chúng ta như vậy, nếu hắn tiếp tục kiêu ngạo bất tuân như vậy, vì trả thù Mông gia mà không tiếc hạ độc thủ với đám quan viên đó, chỉ sợ sẽ tạo thành rung chuyển cho xã hội.

Số 1 cúi đầu, nhìn bản danh sách photo trên mặt bàn và bản danh sách tên phía dưới, đó chính là nội dung tham ô cụ thể của không ít quan viên.

Những tài liệu này, nếu truyền ra ngoài, quả thật đủ để rung chuyển toàn bộ quốc thể, khiến sắc mặt ông ta không dễ nhìn cho lắm.

Ninh Quang Diệu thâm đắc ý trong lòng, thâm nghĩ Dương Thần này quả nhiên vẫn là con nghé mới sinh, thiếu đi chút tâm tư kín đáo...

Loại tư liệu liên quan đến sự ổn định của quốc gia này, cũng dám nói điều tra liền đi điều tra, nói đưa ra liền đưa ra, còn tưởng rằng có thể đối phó Mông gia. Há có thể dự đoán được, chuyện này ngược lại là giúp Mông gia.

Hắn thực nghĩ sẽ không ai chế phục được hắn? Tuy Ninh Quang Diệu cũng không rõ sau lưng Số 1 rốt cuộc là nhân vật nào chống đỡ, nhưng theo tin tức truyền tới trong gia tộc Ninh gia thì cũng biết được rằng, đó là lực lượng mà Dương Thần tuyệt đối không thể chống cự và áp đảo!

- Đúng rồi, Thủ trưởng.

Ninh Quang Diệu định tiếp tục hạ mãnh được,

- Vừa rồi tôi nhận được điện thoại của Mông Khai Nguyên, ông ta nói, tổn thất lần này Mông gia đều phải gánh chịu, hơn nữa còn sẽ quyên tặng hai phần phí quân dụng cho quân khu Giang Nam.

- Mông gia không hy vọng xung đột của gia tộc bọn họ và Dương Thần dẫn đến khó xử cho chính phủ và quân đội, vẫn là thực thông cảm cho công tác của chúng ta.

Số 1 lộ ra vẻ tươi cười,

- A, Mông lão quả nhiên là nhân sĩ yêu nước, nên được khen ngợi.

- Haz, chỉ là Dương Thần kia thật sự không biết tốt xấu, Thủ trưởng ngài nhin một lần, hắn lại làm càn ba lần...

Ninh Quang Diệu làm ra bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép,

- Mông lão nói, Mông gia rất lo lắng Mông Nguyệt đang nằm trong tay Dương Thần, đồng ý lấy vợ chồng Lưu Thanh Sơn để đổi lấy Mông Nguyệt.

- Về phần linh bảo của Mông gia bị Dương Thần cướp mất, nếu Số 1 ngài có thể làm chủ để Dương Thần trả lại linh bảo, bọn họ có thể quyên tặng thêm để xây dựng sân bay lớn cho bốn tỉnh Trung Nguyên.

Cùng là cái lợi như nhau, nhưng bị Ninh Quang Diệu nói ra, tự nhiên trở thành lời của Mông Khai Nguyên.

Mông Khai Nguyên vốn không tiện nói ra lời này, sẽ có hiềm nghi rằng muốn lợi dụng sức mạnh trong tay Số 1. Nhưng lần này, cách làm của Dương Thần đã khiến Số 1 bất mãn, lại biết thời biết thế, để Số 1 cảm thấy được, Mông Khai Nguyên có lợi hơn Dương Thần.

Lông mày Số 1 nhếch lên, cũng không phải không nhìn ra con đường của

phương diện này, chẳng qua ông ta làm người lãnh đạo cao nhất, không cần phải suy nghĩ vấn đề lợi dụng hay không lợi dụng, cũng không cần nghĩ xem ai sai ai đúng.

Hiện tại xem ra, xuất đầu thay Mông gia, quả thật có lợi với quốc gia, ông ta đã dần dần mất đi kiên nhẫn với Dương Thần...

Đúng lúc này, Lý Mạc Thân luôn ở bên ngoài nói chuyện với Dương Thần, mở cửa ban công đi vào.

Gia chủ Lý gia lúc này lộ ra vẻ mặt hớn hờ, trên mặt mang theo nụ cười không muốn người ta biết, có chút thú vị liếc mắt nhìn Ninh Quang Diệu.

- Thủ trưởng, tôi đã nói chuyện xong với Dương Thần.

Lý Mạc Thân đứng chung một chỗ với Ninh Quang Diệu, cung kính nói.

Số 1 bất động thanh sắc hỏi:

- Hắn có ý hối hận không?

Lý Mạc Thân khề gật đầu, nhưng lại lắc lắc đầu,

- Hắn cũng không có ý hối hận, nói là... muốn làm cuộc giao dịch với ngài.

Lời này vừa nói ra, Ninh Quang Diệu ở bên cạnh nhíu mày, hiển nhiên rất là khó hiểu.

- A? Thú vị.

Thủ trưởng Số 1 ha hả cười,

- Tôi từ lúc trẻ công tác trong ngành chưa từng làm buôn bán, ý tứ của hắn thế nào? Đồng ý giao ra kỹ thuật tàng hình của hạm đội kia?

Lý Mạc Thân sau khi chỉnh lý mới từ từ nói:

- Dương Thần vẫn là từ chối giao ra kỹ thuật tàng hình. Nhưng hắn đồng ý thông qua lực ảnh hưởng ở nước ngoài, trong tương lai năm năm, hàng năm gia tăng số lượng dầu mỏ nhập khẩu từ Trung Đông, Trung Á lên sáu mươi triệu tấn, nhập khẩu với giá chiết khấu năm mươi phần trăm so với giá cũ.

- Cái gì?

Không chỉ là Số 1 biến sắc, Ninh Quang Diệu ở bên cạnh của giạt mình mở miệng.

- Không thể nào! Đây... đây chẳng phải là dùng nửa giá mỗi năm nhập thêm một phần năm dầu mỏ sao? Trong vòng năm năm, tương đương với việc mỗi năm chỉ dùng nửa giá để mua thêm dầu mỏ?

Ninh Quang Diệu thất thanh hô.

Người ở chỗ này đều là đại nhân vật hiểu rất rõ nguồn năng lượng là mạch máu đối với kinh tế quốc gia, lấy Hoa Hạ hàng năm hiện tại nhập khẩu không đến ba tỷ tấn dầu mỏ mà nói, mỗi năm nhập khẩu sáu mươi tỷ tấn với nửa giá đại biểu cho cái gì, không ai rõ ràng hơn bọn họ!

Giờ khắc này, mắt Số 1 lộ ra vài phần cuồng nhiệt, lần đầu tiên hưng phấn lên,

- Nói, điều kiện giao dịch của hắ là gì?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1415

Lần Đầu Tiên Nhìn Không Thấu

Trung Hải, cuộc sống về đêm đã bắt đầu, ở một quán bar trên con phố, ngọn đèn màu hồng khiêu khích thần kinh của mọi người, kích thích hormone của thanh niên trẻ.

Dưới muôn nghìn ánh sáng, trong đám người rộn ràng nhốn nháo tới lui cũng là nơi chào hàng khói rươi, tiểu thương bán đồ ăn.

Trong một quán bar nhỏ không khí ngột ngạt, khách khứa bên trong không hề nhiều như các quán bar khác, nhưng đã có khách của vài bàn nâng chén uống rượu.

Nhưng, giờ khắc này, khiến không ít khách trong quán và nhân viên phục vụ liên tục quay đầu lại nhìn là một người phụ nữ nhìn vô cùng yên tĩnh.

Cô mặc chiếc áo len màu xám, khăn lụa màu đen, quần dài bó sát người, gọn gàng mà thanh lịch. Những sợi tóc đen dài rũ xuống tới hông, khuôn mặt nhìn nghiêng có chút mơ hồ tinh xảo đến tuyệt mỹ, da thịt non mịn, ở dưới ánh sáng của đèn nhìn trong suốt như chạm ngọc.

Khí chất khiến người ta bái phục kia, cô gái giống như tiên nữ không nhuộm khói lửa trần gian nay lại xuất hiện ở nơi chốn văn đục này.

Cô đang ngồi bên cạnh quầy bar, một mình gọi một ly Whiskey, chậm rãi thưởng thức, tựa hồ như có tâm sự, uống rất chậm.

Khoảng vài phút sau, lại có một hình bóng xinh đẹp không hợp với quán bar nhỏ này đi đến.

Nhưng lúc này, đây lại là một phụ nữ nhìn khoảng ba mươi tuổi tràn ngập bộ dạng thủy mị, sợi tóc dài cao quý, một thân mặc váy mùa đông màu đỏ đẹp dễ quý giá, người sáng suốt vừa nhìn đã biết có giá trị xa xỉ.

Tuyệt sắc như vậy lại đến chỗ này? Khiến tất cả khách quen của quán bar đều có chút kinh ngạc.

Dường như vì sự xuất hiện hai người con gái dạng này ở đây, toàn bộ quán bar đều thêm phần màu sắc.

Rất nhanh, người thiếu phụ này đi tới bên cạnh cô gái tóc dài ở quầy bar, lộ ra nụ cười động lòng người rồi yên lặng đi qua, ngồi xuống vị trí bên cạnh cô.

- Cho tôi một ly Whiskey, giống cô ấy, cảm ơn.

Phục vụ là một người thanh niên mới đến không lâu, đối mặt với hai mỹ nữ phong thái hoàn toàn bất đồng, lại có chút mộng ảo giống nhau, sắc mặt có chút mất tự nhiên, lập tức dùng sức gật gật đầu,

- Được, tiểu thư.

Từ đầu đến cuối, người con gái tóc dài không hề nhìn thiếu phụ phong vận lấy một cái, giống như đắm chìm trong thế giới của mình, tất cả đều không liên quan đến cô.

Mỹ phụ nâng uống hết nửa ly Whiskey, nhấp đôi môi đỏ mọng phúng phính, nghiêng mặt nhìn người con gái bên cạnh, có chút tò mò cười nói:

- Lâm Nhược Khê, chị chưa bao giờ biết, em lại có hứng đến những chỗ như này để ngồi.

- Sao chị biết em ở đây.

Lâm Nhược Khê lúc này mới hơi nghiêng mặt lại, ánh mắt như nước có chút lẩn tránh nhìn Đường Uyển.

- Xin em... đây là Trung Hải, chị ở đây sắp được hai mươi năm rồi, mỗi một con phố, một cái ngõ nhỏ, một tòa nhà đều có dấu vết trong đầu chị.

- Nói không khách khí chút, khi em vẫn còn là đứa trẻ ở nhà trẻ, còn ở trường Trung Học học, lúc còn là cô gái trẻ trong trường đại học, chị đã là một trong những người ở nơi cao nhất trong kim tự tháp của thành phố này rồi, muốn ở đây tìm một người, đối với chị thật dễ dàng.

Lâm Nhược Khê cau mày, Đường Uyển là nói mình ở trước mặt cô ta vẫn rất non, không khỏi nói:

- Chị nói chuyện thật đáng ghét.

- Dù sao trước giờ em vẫn chưa từng cảm thấy chị tốt đẹp, chị không lý do phải khiến em vui vẻ.

Đường Uyển trêu ghẹo hỏi han:

- Tối đây làm gì, vì cãi nhau với Dương Thần nên mới đến đây mua say sao? Em không giống loại phụ nữ này.

Lâm Nhược Khê trầm mặc một lát, trong mắt toát ra sắc thái hồi tưởng, lúc thì cười cười, khi thì ưu thương.

- Nơi này... là nơi em lần đầu tiên gặp anh ta.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói.

Quán bar này, là nơi lúc trước cô vì chuyện của Lâm Khôn, chuyện của công ty, chuyện Hứa Trí Hoành và các loại chuyện phức tạp không chịu nổi nữa mà ngẫu nhiên đi vào.

Đêm đó cô cũng không nhớ nhiều lắm, bởi vì quá ngây ngô đau khổ.

Cô vô số lần muốn nhớ lại, tại sao mình lại chọn quán bar này, nhưng thế nào cũng không nhớ ra nguyên nhân, chỉ cảm thấy giống như ông trời định trước trong chôn u minh.

Cô cũng không biết nơi này quán bar nào tốt quán bar nào xấu, nhưng đáng mừng chính là, lúc trước không đi đến quán bar khác, nói cách khác, có lẽ chính mình đã đi lên một con đường không có đường về.

Đường Uyển giật mình một chút, cố ý trêu đùa,

- Chị còn thật sự cho rằng em muốn ly hôn với anh ta, vui vẻ mà tối đây, muốn nhìn em nói cười, nhưng nếu chạy đến những chỗ này, vậy ly hôn sợ

rằng chỉ là lời nói tùy tiện mà thôi. Trong lòng em nhớ đến anh ta như vậy, ly hôn xem ra không có hy vọng.

Lâm Nhược Khê biết Đường Uyển hay nói đùa, cũng không tức giận, chỉ bình thản nói:

- Chị đoán sai rồi, em tới đây, không phải vì nhớ đến anh ta, mà là vì muốn cắt đứt với anh ta.

- Bắt đầu từ lúc ở quán bar nhỏ này, em và anh ta đến với nhau, hôm nay đến đây lần cuối, cáo biệt anh ta.

- Em không còn gì lưu luyến anh ta, anh ta không hợp với em, em cũng không hợp với anh ta, ly hôn chỉ thiếu trình tự pháp luật mà thôi.

Nụ cười trên mặt Đường Uyển cứng lại, trong mắt lộ ra vài phần mê muội.

- Chị vẫn cảm thấy suy nghĩ của em, chị đều có thể đoán được, nhưng lần này, hình như chị có chút nhìn không thấu em rồi... Lâm Nhược Khê, em không phải thật sự muốn ly hôn đấy chứ?

- Tại sao lại không chứ.

Lâm Nhược Khê hỏi lại.

Đường Uyển lắc đầu, khẽ thở dài:

- Chị vẫn cảm thấy em là một người phụ nữ thông minh, em hẳn là rõ ràng hơn ai hết, em không có khả năng để khiến Dương Thần toàn tâm toàn ý yêu một mình mình, em có thể trở thành người vợ duy nhất của anh ta, đã đủ khiến chúng tôi đổ kỵ rồi, em vì cái gì mà phải đi bước cực đoan này?

- Chẳng lẽ em thực sự cho rằng, em là người đặc biệt nhất sao? Đừng ngốc nữa, nếu như không phải người phụ nữ Dương Thần yêu nhất là em, em cho rằng Dương gia sẽ để đứa con gái riêng của Ninh Quang Diệu thành con dâu sao? Em cho rằng trong mắt Quách bá mẫu, em thật sự là người con dâu thích hợp nhất sao? Có thể em không để ý những thứ đó, nhưng...

- Được rồi!

Lâm Nhược Khê ngắt lời Đường Uyển, cười cười nói:

- Chị không phải vẫn rất muốn em rời khỏi vị trí bây giờ sao, bây giờ em ly hôn với anh ta rồi, chị không phải càng có nhiều cơ hội hơn sao?

Đường Uyển có chút tức giận,

- Em không cần phải nói đùa như vậy, chị đã sớm không còn hy vọng gì với tình cảm này rồi, sự xuất hiện của anh ta đã là kỳ tích, chị bây giờ đã thỏa mãn lắm rồi, không muốn hy vọng điều gì xa vời nữa.

- Chị chỉ hy vọng người đàn ông mình yêu có thể thật vui vẻ, không phải lưu luyến tiếc nuối đau khổ gì thôi. Nếu hôm nay đổi là người phụ nữ khác, chị sẽ không khuyên cô ta như vậy.

Lâm Nhược Khê im lặng, chua xót nói,

- Bị chị nói như vậy, giống như em thật sự là người không hiểu chuyện nhất rồi.

- Em có phải là có chuyện gì khổ tâm hay không? Chị thật sự không thể hiểu được, đạo lý dễ hiểu như vậy, em lại không hiểu được, em không phải là loại phụ nữ kích động như vậy.

Đường Uyên nhin không được hỏi.

Sắc mặt Lâm Nhược Khê có chút phức tạp, thật lâu sau mới thoải mái cười,

- Lần này chị thật sự nhìn sai rồi, em chẳng có nỗi khổ nào cả, chỉ là có một chuyện, em thật sự không thể chịu đựng được thôi.

- Là chuyện của Lam Lam?

Lâm Nhược Khê gật đầu, hốc mắt hồng lên nói:

- Không chỉ là Lam Lam, nếu như Lam Lam là người mà anh ta cùng bắt cứ ai trong các chị sinh ra, em đều có thể tiếp nhận. Nhưng, Lam Lam là Mười Bảy sinh ra.

- Em chỉ cần nhìn thấy Lam Lam liền giống như nhìn thấy người phụ nữ kia xuất hiện trước mặt em nói với em, cho dù cô ta vĩnh viễn rời khỏi nhân thế, nhưng ở sâu trong lòng Dương Thần, người anh ta yêu nhất chính là cô ta, chỉ cần Lam Lam ở đó, Dương Thần sẽ không thể quên đi Mười Bảy.

- Chị biết không, ánh mắt anh ta nhìn Lam Lam, thật dịu dàng, thật quý trọng, vô cùng hồi hận. Cũng bởi vì như thế, lòng em giống như bị chảy ra dòng máu nóng, như thế nào cũng không ngừng lại được...

Đường Uyên không hiểu nhiều về chuyện của Mười Bảy, nhưng cũng biết người phụ nữ đó đã khiến Dương Thần nản lòng thoái chí mà quay về Hoa Hạ.

- Lâm Nhược Khê, em cam tâm bại bởi một người phụ nữ đã chết sao?

Đường Uyên hỏi.

- A?

Lâm Nhược Khê khẽ cười, biểu lộ ra chút bất đắc dĩ,

- Cô ta đã chết, nhưng vĩnh viễn sống trong lòng người đàn ông kia, em đã thua một cách triệt để.

Đường Uyên đỡ đầu nhìn cô, giống như lần đầu tiên nhìn thấy, trong mắt vài phần mê muội,

- Chị phát hiện, lần này mình thật sự nhìn không thấu em.

- Nói như vậy, lần này em thắng rồi.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói một câu, ngửa đầu một hơi uống cạn rượu Whiskey trong ly, thở ra một hơi, đặt xuống một tờ tiền màu hồng, xoay người đi khỏi quán bar.

Nhưng đúng lúc này, một gã thân người cao lớn, mặc chiếc áo khoác ngoài màu lục, tóc ba phân mang theo hai người đồng bạn, mặt mang theo nụ cười tà đứng trước mặt Lâm Nhược Khê.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1416

Tôi Không Cam Tâm

- Mỹ nữ, đi nhanh như vậy sao? Trời vẫn còn sớm mà, có may mắn uống hai chén với em không?

Người đàn ông tóc ngắn cà lơ phát phơ hỏi.

Lâm Nhược Khê nhíu nhíu mày, lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, tránh ra, chuẩn bị tiếp tục đi.

- Ôi, sao không trả lời chứ, khinh thường mấy anh sao?

Người đàn ông lại đưa tay cản Lâm Nhược Khê.

- Ai da, đừng thô lỗ như vậy chứ.

Người đàn ông tóc ngắn tùm tùm bảo bạn mình lui về một bên, tiến sát bên người Lâm Nhược Khê, cái mũi đáng khinh ngửi thấy mùi hoa nhài trên người cô, thềm nhỏ dãi cười nói:

- Mỹ nữ, bọn anh đều là những người rất văn minh, sẽ không động tay đâu, cùng nhau uống một chén đi.

Không ít người trong quán rượu nhìn thấy một màn này đều chưa lên tiếng, ba người đàn ông này cũng là thứ đầu gấu vùng này, ỷ vào có chút quan hệ với cảnh cục, ngày thường làm không ít chuyện thiếu đạo đức, họ đều quen rồi.

Đường Uyển thấy Lâm Nhược Khê bị ngăn lại, lại không hề có động tác gì, nghĩ chắc là cô không biết xử lý như nào, liền đứng dậy đi tới chuẩn bị giúp cô một chút, dù sao cô cũng không muốn ở lại đây lâu, đi cùng nhau là được rồi.

Còn chưa chờ Đường Uyển đi đến chỗ Lâm Nhược Khê, thì cô bất ngờ động thủ!

Trong mắt Lâm Nhược Khê lộ ra hàn ý, mặt không biểu lộ đưa tay nhanh như chớp chế trụ cổ họng người đàn ông tóc ngắn kia!

Ngay sau đó, cánh tay Lâm Nhược Khê dễ dàng đảo về phía trước, thân thể người đàn ông giống như chày gỗ bị ném mạnh xuống nền nhà!

ẦM

Xương cốt toàn thân gã giống như muốn tan ra, cổ họng bị chế trụ vô cùng khó thở, tròng mắt trừng lên như muốn rơi ra ngoài.

Lâm Nhược Khê từ từ đứng thẳng dậy, đôi giày cao gót màu trắng bóng loáng không biết từ khi nào đã dẫm lên gương mặt tên kia, nghiền xuống mũi gã, một dòng máu đỏ tươi nóng bỏng chảy ra.

Trên đôi giày màu trắng, một bông hoa máu tươi đẹp hiện ra.

Đó cũng không phải chủ yếu, càng quan trọng hơn là xương cốt ba người

đàn ông đều phát lạnh, giờ phút này trên người cô phát ra khí lạnh thấu xương!

Loại áp lực tâm lý khó mà nói được này khiến bọn chúng cảm thấy mình vô cùng yếu ớt, giống như lá khô phiêu linh trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá thành mảnh nhỏ.

Nếu bọn họ là nhân vật thế giới ngầm, thì họ tất nhiên biết được đây là sát khí ngưng thực không gì sánh được!

Lâm Nhược Khê còn đứng đó liếc mắt nhìn hai người đàn ông kia một cái, cả hai người đều rùng mình.

- Còn cần... uống một chén không?

Hai người đàn ông nuốt nước bọt, một người giọng run run nói:

- Không... không cần nữa...

Lâm Nhược Khê nhanh chóng thu chân, nhìn vết bẩn trên đôi giày trắng bóng cũng không chút nhú mày, càng lười nhìn kẻ đang nằm trên mặt đất đã muốn gãy cả sống mũi, đầu óc choáng váng, nhanh chóng biến mất trong đám người.

Ngọn đèn trên đường quán bar vẫn lộng lẫy như thường, nhưng tất cả mọi người nhìn thấy đều âm u trong lòng.

Đường Uyển kinh ngạc đứng tại chỗ hồi lâu sau mới hồi phục được tinh thần, Lâm Nhược Khê đã biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Thở dài một hơi, Đường Uyển phát hiện chưa bao giờ cô cảm thấy chỉ số thông minh của mình chưa đủ như giờ phút này, tất cả những chuyện này là sao vậy?

...

Thành phố Hán Trung, trong phòng nghị sự đại viện Mông gia.

Hộ đường Trưởng lão Mông Kỳ ngồi ở chủ vị, bên cạnh là gia chủ Mông Khai Nguyên, phía dưới là các nhân vật cấp cao của Hoa Nam bang và dòng chính Mông gia.

Sắc mặt người ở chỗ này đa phần đều có vẻ hờn, bởi vì từ trong không khí có thể đoán ra được, chuyện muốn tuyên bố không phải là chuyện gì đáng vui mừng.

Mông Kỳ do dự một hồi, cất cao giọng nói:

- Lão già cổ hủ này nhận được chỉ thị từ lão tổ tông, lần này, gút mắt cùng Dương Thần, tạm thời không thể gây chiến.

- Linh bảo hộ tộc của Mông gia ta, tất nhiên phải đoạt lại, nhưng vì lo lắng đến sự ổn định của quốc gia, gút mắt cùng Dương Thần, không thể làm quá âm ỉ. Cho nên, sau ngày hôm nay nhất định phải bàn bạc kỹ hơn rồi mới quyết định.

- Từ nay về sau, nếu ai dám lên tìm Dương Thần cùng những người bên cạnh hắn để gây rắc rối, sẽ luận tội phản bội bang hội và gia tộc để xử phạt, nghiêm trị không tha!

Tất cả mọi người ở đây đều đồng ý trong sự ghen ghét, bọn họ không thể tin, với Mông gia thủ đoạn thông thiên mà lại bị Dương Thần nắm mũi dắt đi, tiểu tử kia chẳng lẽ là Như Lai chuyển thế, một bàn tay năm ngón hóa thành ngũ chỉ sơn?

Nhưng chỉ thị của các Trưởng lão, bọn họ không dám làm trái, Mông Triết Long đã chết cha và em trai cũng không dám nói nửa câu chứ đừng nói là những người khác.

Chờ mọi người đi rồi, chỉ còn lại cha con Mông Khai Nguyên và Mông Khuyết đối mặt với Mông Kỳ.

- Trưởng lão, Khai Nguyên thật xấu hổ, đã khiến Mông gia gặp đại nạn này.

Mông Khai Nguyên mặt toát mồ hôi nói.

Mông Kỳ thở dài,

- Cũng không trách được người, gia môn bất hạnh sinh ra mấy kẻ nghiệp chướng kia, mới dẫn đến sự quấy rối của súc sinh Dương Thần kia. Nhóm các lão tổ tông cũng thừa nhận áp lực, cấp trên có đại thần thông đến xác minh chỉ thị, không được tiếp tục gây rắc rối với Dương Thần, không có mười phần chứng cứ, không được chém giết đoạt lại linh bảo hộ tộc. Nhóm các lão tổ tông cũng không dám cãi lời, chúng ta làm sao có thể đấu được.

- Vẫn là coi thường thằng nhóc Dương Thần kia, Ninh Quang Diệu trả lời tôi, Dương Thần dùng ba trăm triệu tấn dầu mỏ với nửa giá nhập khẩu để khiến Số 1 động tâm, Số 1 lần này không xử lý người của chúng ta đã là khai ân rồi.

Mông Khai Nguyên suy sụp nói.

Mông Khuyết lú lười không nói nên lời,

- Ba trăm triệu tấn?? Thằng nhóc đó khai thác dầu mỏ ở nước ngoài?

Sắc mặt Mông Khai Nguyên vô cùng khó coi nói:

- Có thể có năng lực làm cho Số 1 vui vẻ ra mặt, không thể thiếu, chỉ bằng việc hấn có thể phái hạm đội đến oanh tạc Trung Hải, rồi lại thần không biết quỷ không hay rời đi, điều này đã không thể tưởng tượng rồi.

- Mặc kệ như thế nào, trước tiên sẽ không để ý hấn nữa, chờ sự việc lắng xuống, nghỉ ngơi dưỡng sức, chắc chắn sẽ có một ngày có thể nắm được điểm yếu của thằng nhóc kia, đoạt lại linh bảo hộ tộc.

- Vợ chồng Lưu Thanh Sơn đã thả ra rồi, con bé Mông Nguyệt kia hẳn là rất nhanh sẽ về đến nơi, để nó biết cảm giác hổ thẹn sau khi dừng cảm, rồi xử lý bang hội cho cẩn thận.

Mông Kỳ trầm giọng nói:

- Mặt khác, những con cháu làm liên lụy đến nghiệp lớn Mông gia ta như Mông Khâm, Mông Triết Tân..., nếu lần tới lại xuất hiện, giết không tha!

- Vâng!

Mông Khai Nguyên cúi mạnh đầu xuống, hốc mắt cũng hơi đỏ lên, chính

mình tự tay giết con trai và cháu trai đã nhìn chúng lớn lên, cho dù máu lạnh hơn nữa cũng sẽ đau nhức trong lòng.

Nhưng, đại nghiệp gia tộc ở phía trước, hy sinh, là quá trình không thể tránh khỏi.

...

Cùng lúc đó, Erebos đã dừng lại ở bến tàu Trung Hải.

Dương Thần đã không thể chờ đợi được nữa mà muốn quay về ôm bé mập một cái, con nhóc này cũng không biết gọi điện thoại nói chuyện với mình, một chút cũng không dính mình, thật nhức đầu.

Tạm biệt lão Ruud, Cheryl và những người bạn cũ, vốn muốn giữ bọn họ ở lại Trung Hải chơi vài ngày, nhưng mấy lão này lười biếng quen rồi, không có hứng thú đối với không khí Trung Hải, đều dửng dưng nói lời từ chối.

Sau khi tạm biệt, Dương Thần chuẩn bị rời thuyền, Bàn Nhược bỗng nhiên chạy đến bên cạnh Dương Thần, do dự nói:

- Chủ nhân, người phụ nữ kia nói, muốn gặp mặt ngài lần cuối, có chuyện muốn nói với ngài.

Mông Nguyệt?

Dương Thần nhíu mày, đều đã bảo thả cô ta đi rồi, sao vẫn chưa đi?

- Đưa cô ta đến đây.

Mông Nguyệt đã thay quần áo sạch sẽ, chải lại đầu tóc, thoát nhìn gầy hơn một chút, mang theo tư thái khiến người thương tiếc.

Nhìn thấy Dương Thần, ánh mắt cô có vẻ bình tĩnh hơn nhiều so với lúc trước.

- Bàn Nhược nói cô có chuyện tìm tôi, tôi phải mau chóng trở về ôm con gái, cô có việc thì nói nhanh?

Dương Thần không có hứng mắt to trừng mắt nhỏ với cô gái này.

Mông Nguyệt cắn chặt răng, trên mặt hiện lên chút đấu tranh, đột nhiên ánh mắt trở nên quyết tuyệt rồi thở hắt ra.

Mông Nguyệt quỳ rạp xuống trước mặt Dương Thần!

Điều này khiến Dương Thần và Bàn Nhược đều kinh ngạc, cô ta lại phát điên cái gì đây?

- Dương tiên sinh, tôi muốn trở nên mạnh mẽ!

Ánh mắt Mông Nguyệt tràn đầy kiên định và khát vọng, tràn ngập khao khát nhìn Dương Thần.

Dương Thần sững sốt một lát, hí mắt nói,

- Vì sao phải trở nên mạnh mẽ?

Đáy mắt Mông Nguyệt chứa oán hận sâu sắc, giống như đi vào đầm lầy đầy bụi gai.

- Anh nói đúng, trước mặt lợi ích của gia tộc, tôi không là cái gì cả... Tôi không cam tâm, những kẻ vô tích sự kia dựa vào tôi mới có những thứ như ngày hôm nay, mà khi tôi lâm vào nguy hiểm, dựa vào cái gì mà bọn họ đối

xử với tôi như vậy...

- Tôi không muốn tiếp tục bán mạng cho đám người khiến tôi buồn nôn đó, tôi muốn sống vì chính mình... Tôi muốn trở nên mạnh mẽ, muốn làm bọn chúng phải hối hận vì tất cả những gì chúng làm với tôi hôm nay!

Dương Thần coi như là nghe rõ ràng, người này là bị đám người Mông Khai Nguyên làm cho đau lòng, cảm giác bị gia tộc vứt bỏ khiến cô từ yêu sinh hận, nhìn rõ tất cả, quyết tâm trả thù những người đó.

Nghĩ đến đây, Dương Thần ha ha cười:

- Hôm nay người ném cô xuống biển cho cá mập cắn là tôi, tuy rằng cô của hôm nay có lẽ hận người của Mông gia, người của Hoa Nam bang coi thường sinh mạng của cô hơn, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, cô sẽ đem những phần nợ của mình chuyển lên người tôi.

- Tới lúc đó, cô cảm thấy mình đủ mạnh mẽ rồi, có lẽ sẽ nghĩ cách để tìm tôi báo thù, chẳng lẽ không đúng sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1417

Người Cha Nhỏ

Hai mắt Mông Nguyệt mở to, sau một lát đại ra, cũng là dùng sức gật đầu một cái, oán độc nói:

- Đúng vậy, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho những chuyện anh làm với tôi, tôi bây giờ chỉ hận không thể để anh lập tức chết trước mặt tôi!

- Láo xược!

Bàn Nhược lắc mình tiến lên, hung hãn tát một cái trên mặt Mông Nguyệt!

Khuôn mặt của Mông Nguyệt lập tức trở nên sưng đỏ, khóe môi bị răng nanh đập vào chảy ra máu tươi.

Nhưng Mông Nguyệt cũng không có ý thu lại lời nói, vẫn vô cùng độc ác nhìn chằm chằm Dương Thần, hận không thể rút gân lột da hắn.

Dương Thần ngăn cản lại Bàn Nhược đang muốn vẩy ra cái tát thứ hai, rất có hứng thú nói:

- Tôi thích ánh mắt này của cô, dám ở trước mặt tôi nói lời như này, chứng minh cô thật sự thấy chết không sờn, không có gì không dám làm.

Mông Nguyệt sững sờ, cô không ngờ làm càn như vậy lại có được thần sắc vừa lòng của Dương Thần.

- Cô có biết, vì sao du thuyền này được mệnh danh là ‘Erebos’ không?

Dương Thần đột nhiên hỏi.

Mông Nguyệt mờ mịt lắc đầu.

- Erebos, theo cổ ngữ có nghĩa là ‘Hắc ám vô tận’.

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Số người tôi giết trên chiếc thuyền này không đếm xuể, người có thể sống mà đi xuống, không phải là bạn, thì chính là nô bộc của tôi.

- Nói như vậy... anh đồng ý rồi?

- Tôi thích người có dã tâm làm thủ hạ của mình, bởi vì tôi cần không phải con chó, tôi cần là con sói sẽ thay tôi phanh thây địch, tâm tính của cô, hiện tại tôi rất vừa lòng.

- Nhưng... cô phải có chuẩn bị tâm lý, nhớ như có một ngày, tôi cảm thấy cô không cần thiết phải tồn tại nữa, có lẽ tôi sẽ trực tiếp hủy diệt cô khỏi cái thế giới này.

Dương Thần tuy mang theo nụ cười mà nói, nhưng lại giống như âm phong nổi lên.

Mông Nguyệt nặng nề gật đầu,

- Tôi biết, cảm ơn Dương tiên sinh!

- Cô hẳn nên đổi cách xưng hô.

Dương Thần chỉ chỉ Bàn Nhược ở bên cạnh,

- Giống với cô ấy, gọi tôi là Chủ nhân.

Sắc mặt Mông Nguyệt thay đổi khác thường, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói:

- Chủ nhân.

Cô biết, đây là bảo cô buông xuống tôn nghiêm.

Dương Thần vừa lòng cười, rút dao găm ở bên hông Bàn Nhược ra ném xuống trước mặt Mông Nguyệt.

- Chủ nhân... đây là?

- Cầm lấy nó, cắt vào mặt cô, phải nhìn thấy xương cốt lộ ra, vẽ hình dấu 'x' đi, hai đao là được.

Dương Thần thản nhiên nói.

- A?

Mông Nguyệt thất kinh kêu lên, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Cho dù phải khuất nhục gọi Dương Thần là chủ nhân cũng không thể bằng bảo cô từ bỏ dung mạo xinh đẹp mà từ nhỏ cô đã rất tự hào

- Không hoàn toàn phá hủy, thì làm sao có thể sống lại? Sao thế, cô vẫn muốn gả cho người tốt sao?

Dương Thần trêu tức nói.

Mông Nguyệt nuốt nước bọt, từ từ cầm lấy dao găm, ánh mắt có chút rời rạc, hai giọt mồ hôi lạnh chảy xuống.

Một màn này, khiến Bàn Nhược ở bên cạnh xem đến hưng phấn, cô thực sự chờ mong một mỹ nữ ở trước mặt cô biến thành kẻ cực kỳ xấu xí.

- Tôi đếm tới ba, nếu cô không rạch hình chữ x trên mặt mình, tất cả không phải bàn nữa...

Dương Thần nói xong, đưa ngón tay lên,

- Một... hai...

- A!!

Mông Nguyệt hét lên một tiếng chói tai, kêu rên như bị bệnh tâm thần!

Tang Tang!!

Hai lưỡi dao sắc bén đi qua, da thịt trên mặt cô tràn ra máu tươi!

Từng vết rạch, lộ ra xương cốt trắng dày!

Máu tươi, giống như nước máy không cần tiền, bắt đầu trào ra từ giữa!

Mông Nguyệt đau đớn hét lên tiếng kêu thảm thiết, tuy không rạch đến mắt và miệng, nhưng có thể tưởng tượng, giờ phút này mình xấu xí như nào!

Dương Thần sớm có chuẩn bị, tiến lên phía trước, giữ lấy miệng Mông Nguyệt, đưa một viên đan dược vào.

Mông Nguyệt chỉ cảm thấy một dòng vật chất ấm áp thoải mái chảy vào trong cơ thể, toàn thân ấm áp dào dạt, giống như khí tức đang chảy xuôi trong huyết mạch.

Sau đó, khuôn mặt tê dại đi, cảm giác đau đớn giảm xuống, bắt đầu trở

nên không còn cảm giác gì nữa

Bàn Nhược ở bên cạnh nhìn cũng trợn mắt há mồm, hai mắt tỏa sáng nhìn chủ nhân của mình, rất muốn biết Dương Thần cho cô ta thứ đan dược gì mà có thể biến xương trắng thành cơ thịt.

- Tốt lắm, ngay cả dung mạo của mình đều có thể vứt bỏ, tôi tạm thời tin tưởng cô. Đan dược tôi cho cô có thể chữa trị tổn thương của cô, còn có thể giúp cô nhanh chóng tăng nội công của mình.

- Nếu như đám Trưởng lão của Mông gia có thể bước vào Độ Kiếp kỳ, vậy công pháp mà các người tu luyện hẳn không tầm thường, nếu cô cố gắng tu luyện, trong một năm đột phá tiến vào Tiên Thiên là việc hoàn toàn không thành vấn đề, nếu ngộ tính của cô đủ tốt, bước vào Hóa Thần cũng không có gì kinh ngạc.

Mông Nguyệt theo bản năng sờ tay lên vết cắt trên mặt, nhưng thật sự là bằng phẳng như lúc ban đầu?

Sự chênh lệch của thiên đường và địa ngục khiến cô vui quá mà khóc, trong lòng không thể không bội phục Dương Thần quả thật có thể tra tấn mình đến chết đi sống lại.

- Đa tạ chủ nhân!

Tiếng gọi của Mông Nguyệt giờ đây đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Thứ Dương Thần dùng chính là loại đan dược loại kém nhất – Bò đê đan, nhưng đối với các tu sĩ không biết luyện chế hoặc không có tài liệu để luyện chế mà nói, loại đan dược kém nhất này đều là thứ trân quý.

Người của Mông gia cũng không có tài nguyên cấp đan dược cho mấy người thanh niên tu luyện, dù sao nếu như không thể đột phá Hóa Thần, tương đương với việc lãng phí đan dược.

Nhưng Dương Thần không quan tâm, trong giới chỉ không gian của hắn còn có một đồng lớn, đưa một bình đan dược loại kém nhất cho Mông Nguyệt dùng để tu luyện, cũng không có gì đáng ngại.

Dương Thần nghĩ rất xa xôi, hắn rất tò mò, thế lực sau lưng Mông gia là cái gì, nếu Mông Nguyệt có thể bước vào Hóa Thần kỳ, thật sự tiến vào tầng lớp trên của Mông gia, có lẽ có thể giúp mình tìm được đáp án.

Sau khi giao xong vài việc cho Mông Nguyệt phải điều tra và làm tiếp, Dương Thần liền để Mông Nguyệt rời đi.

Về chuyện đan dược, nhất định phải bí mật. Mông Nguyệt cũng biết, nếu thứ đồ tốt này bị Trưởng lão gia tộc phát hiện, nhất định sẽ nghi ngờ, phải rất cẩn thận.

Chờ Mông Nguyệt đi rồi, Dương Thần lấy lấy ra một lọ Hồng lộ hoàn, cùng với một quả Long vân đan, tặng cho Bàn Nhược.

- Đừng dùng loại ánh mắt chưa xốt đó nhìn anh, anh biết sự trung thành của em, những đan dược này cho em. Em tuy không luyện nội công của Hoa Hạ, nhưng Hợp Khí đạo của Nhật, dùng võ nhập đạo, cũng coi trong thiên

nhân hợp nhất, bao la vạn tượng.

- Em nếu như luyện được Hợp Khí đạo thành tinh thâm, chưa hẳn sẽ không phải là một lỗi ra. Những đan dược này có thể giúp em tăng lên cảm giác và hấp thu đôi với linh khí thiên địa, cứ nhận lấy đi.

Dương Thần cười cười nói.

Trong lòng Bàn Nhược đương nhiên vô cùng vui mừng, vài phần xấu hổ nhận lấy, oán khí đối với việc Dương Thần giúp Mông Nguyệt lúc trước cũng tiêu tán.

Dương Thần xử lý xong việc này liền xuống thuyền, đi vào bến tầu, lái chiếc xe Bàn Nhược đã sớm chuẩn bị xong cho hắn về biệt viện Tây Giao.

Lúc đi vào trong nhà, ngọn đèn dưới nhà vẫn còn sáng, nhưng đại sảnh không thấy bóng dáng người nào.

Dương Thần cực kỳ kích động đi lên tầng hai, cũng vừa vặn nhìn thấy thân ảnh của Đường Uyên đang thật cẩn thận đi ra từ phòng của Lam Lam, đang chuẩn bị đóng cửa.

Nghe được tiếng bước chân, Đường Uyên quay đầu, nhìn thấy Dương Thần quay về thì lộ ra vẻ mặt vui sướng, dường như cũng nhẹ nhõm được vài phần, có chút oán hận nói:

- Cuối cùng cũng trở lại rồi, sao không nói trước một tiếng.

Dương Thần đi đến trước mặt cô, ôm vòng eo mềm mại của cô,

- Sao em lại ở đây?

- Còn không phải vì anh đưa Thiên Ny và Minh Ngọc đến Địa Trung Hải, Lam Lam chỉ ở cùng với Mẫn Quyên đâu được, vừa vặn em ở nhà, liền đến đây giúp đỡ trông con bé.

Đường Uyên nhỏ giọng nói, chỉ vào trong phòng cười cười:

- Em vừa vào nhìn con bé, ngủ rất say, người làm cha này không có ở nhà, dường như cũng không ảnh hưởng đến tâm tình đi ngủ của con bé.

Dương Thần cảm thấy trên mặt không còn ánh sáng, nhưng vẫn vội vã vào trong phòng xem xét, nhìn thấy thân hình nho nhỏ trên giường lớn vẫn theo thói quen mà bò trên đó, khuôn mặt phì nộn cũng bị đè ép, Dương Thần có chút không thể rời mắt.

Đường Uyên cũng là người làm mẹ, đương nhiên có thể cảm nhận được tình cảm thỏa mãn của người cha như Dương Thần bây giờ, đây không phải là thứ bất cứ kẻ nào có thể thay được, tình cảm cha con, chỉ có chính mình trải nghiệm mới rõ ràng nhất.

Nhưng là bởi vậy, Đường Uyên cũng từ từ có chút tin tưởng, Lâm Nhược Khê có lẽ thật sự là vì Lam Lam nên mới rời khỏi Dương Thần.

Dương Thần say sưa nhìn con gái hồi lâu mới đóng cửa lại ra ngoài, cũng không gọi con bé dậy.

Đường Uyên ở bên cạnh ánh mắt như nước trôi đùa:

- Đứa bé trai làm ba rồi, giống như trưởng thành lên không ít, giống người

đàn ông rồi.

- Thèm đòn!

Một bàn tay của Dương Thần vỗ lên kiều đòn đầy đặn của Đường Uyên, ‘Ba’ một tiếng thanh thúy co dãn, thịt ở mông giống như rung lên vài cái.

- Ai.

Đường Uyên nhất thời đỏ cả mặt, váy đông của cô kỳ thật rất ít ỏi, bên trong là chiếc quần tơ tằm mịn màng màu đen, nhiệt lượng từ bàn tay của Dương Thần qua cái váy đều có thể ảnh hưởng đến từng lỗ chân lông trên mông cô, cực kỳ kích thích.

Dương Thần cũng cảm nhận được một chương này trong lúc vô tình mang đến tư vị tuyệt vời, tiếp tục cúi đầu nhìn hai bên ngực cao ngất của cô, làn váy vẽ nên đôi chân thon nhỏ xinh đẹp và phần bụng, hô hấp không khỏi trở nên dồn dập.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1418

Hấp Dẫn Của Việc Về Nhà

- Em... em đi pha cho anh cốc nước chanh, em mang đến chanh tự trồng, muốn làm cho Lam Lam thử, bây giờ cho anh thử trước.

Đường Uyển nhận thấy được ánh mắt nóng như lửa của hắn, đỏ mặt đẩy Dương Thần ra, muốn chạy xuống lầu.

Dương Thần nào thả cô đi, một tay ôm chặt cô, vài phần bá đạo đặt lên hành lang trên vách tường.

Đường Uyển duyên dáng kêu lên một tiếng, đôi môi lại bị Dương Thần nhu thuận cắn lấy, bị đầu lưỡi mạnh mẽ có lực đột phá khớp hàm, càn quét một trận trong khoang miệng.

Tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông khiến đầu óc Đường Uyển choáng váng, trong nụ hôn ẩm ướt mơ hồ khiến Đường Uyển nhạy cảm nhận thấy được thân thể có được cảm giác, miệng thở hương lan, ánh mắt mê ly.

- Nước chanh thì có gì ngon chứ, anh muốn uống là uống nước miếng của em.

Dương Thần liếm liếm môi, cười tà nói.

- Đừng nói như vậy... như vậy...

Đường Uyển cảm thấy rất thô tục, nhưng lại không biết vì cái gì mà tim lại đập mạnh kinh hoàng, giống như vô cùng hưng phấn.

Dương Thần vươn đầu lưỡi lướt qua khuôn mặt trơn bóng mềm mại kia, da thịt của Đường Uyển được dưỡng giống như các cô gái mới lớn, căn bản không trang điểm chút nào, nhẵn nhụi như bạch ngọc.

Bị hắn liếm như vậy, cả người Đường Uyển giật mình một cái, ở phía dưới rất không chịu thua kém mà bắt đầu chảy ra từng giọt từng giọt.

- Ngoài miệng nói anh 'ghê tởm', nhưng thân thể của em hình như rất thích, Tiểu Uyển, em thật sự là càng ngày càng học hư.

Dương Thần đùa giỡn hồng nhan, dương dương tự đắc.

Đường Uyển bị hắn đùa giỡn có chút hờn dỗi, mình cũng nhanh như vậy đã không đứng vững rồi còn khiến mình bị chê cười, trong lòng không khỏi cứng lại, đưa ra một bàn tay bắt lấy cổ giữa hai chân Dương Thần.

- Ô!

Dương Thần hét to một tiếng, cũng không phải là đau, mà là bàn tay mềm mại kia đang bao trùm lên vận mệnh của mình, thật là vô cùng thoải mái.

Mặt Đường Uyển trở nên hồng hào, con người di chuyển nói,

- Anh bắt nạt em nữa, có tin em sẽ bóp chặt anh!

Dương Thần hắc hắc nhe răng cười xấu xa,

- Em muốn lấy bạo chế bạo với anh? Tốt lắm, xem đêm nay ai nhận thua trước.

Nói xong, Dương Thần ôm ngang thân mình cô, nhanh như chớp đi vào phòng mình.

Thân cận một hồi, đương nhiên thiên lôi câu địa hỏa, suốt nhiều giờ, toàn bộ căn phòng đều bị bao phủ trong một mảnh phiến hồng, vũ vân phiến phúc.

Đường Uyên ngày càng tu luyện ra kết quả, ‘sức chịu đựng’ đã mạnh hơn trước rất nhiều, đánh nhau kịch liệt với Dương Thần hơn hai giờ, cũng không biết toàn thân đã co rút đến lần thứ mấy, rốt cuộc cũng bại trận.

Ra trái giường của Dương Thần giống như bị nhúng nước, cái này khiến cả hai người đều không muốn nằm trên giường.

Ôm Đường Uyên đi tới ban công, sắc trời đen kịt, biện viên Tây Giao cũng không có ai sẽ đi qua, Dương Thần ngồi ở trên ghế nằm, đặt Đường Uyên trong lòng ngực mình.

Dưới bầu trời sao yên lặng, gió đêm thổi nhẹ, hưởng thụ vui thích an bình thư nhàn

- Tiểu Uyên, về sau em có thể đừng phun nhiều nước như vậy được không, ngày mai lúc Mẫn Quyên giặt ra trái giường nhất định sẽ dùng ánh mắt kỳ quái để nhìn anh.

Dương Thần ra vẻ bất đắc dĩ vui đùa nói.

Đường Uyên cũng không còn khí lực để đánh hấn, cô nói,

- Cũng không phải chuyện em có thể không chế, ai giống anh, suốt hai giờ đồng hồ mới có một lần.

Hai người lúc này ‘thẳng thắn thành khẩn’, không có gì giấu giếm, nói tới những chuyện này cũng không hề xấu hổ.

Lúc này, Đường Uyên nhìn về phía xa, đến tòa nhà chỗ Lâm Nhược Khê ở, nhớ tới chuyện ở quán bar buổi tối, buồn bã nói:

- Dương Thần, tối nay em đi tìm Lâm Nhược Khê.

Dương Thần vừa mới còn không tập trung biểu tình hơi run lên một thoáng, lộ ra vài phần mất tự nhiên, hồi lâu sau mới gượng cười nói:

- Ô, vậy sao?

- Nhìn anh xem.

Đường Uyên chú ý tới biến hóa tâm tình hấn, hí mắt nói:

- Giả bộ bình tĩnh, khẳng định đã tò mò đến chết không biết em nói gì với cô ấy.

Nét mặt của Dương Thần đỏ lên,

- Hừ, biết rồi còn không nhanh nói.

Đường Uyên có chút phong tình chu miệng, loại biểu tình bướng bỉnh này, nếu không phải là ở trước mặt người đàn ông mình thích, nhất định là không có khả năng xuất hiện.

- Em chỉ là nghĩ ra không thông, Lâm Nhược Khê cũng không phải người phụ nữ ngu xuẩn, cho dù cô ấy bởi vì anh phong lưu, muốn cãi nhau âm ỉ một trận, cũng là nên có giới hạn. Cô ấy sao có thể thật sự bỏ lại vị trí chính cung nương nương của mình.

- Thỉnh thoảng cái kinh đùa giỡn với anh, để anh ngoan ngoãn ở lại bên người cô ấy, còn có thể ra chiêu gì. Cho nên em vốn nghĩ, cô ấy hẳn là chờ một bậc thang để xuống, em là căn cứ vào tâm tư của cô ấy để nghĩ. Dù sao cô ấy chinh anh như vậy, đối với hai người đều không tốt, anh không tốt rồi, lòng em cũng không thể dễ chịu.

Đường Uyển ôn nhu nói.

Trong lòng Dương Thần trở nên ảm áp, Đường Uyển nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại là ý tưởng trả giá vô tư.

- Anh đoán xem em tìm thấy cô ấy ở đâu?

Đường Uyển hỏi.

- Làm sao anh biết, nhưng, cô ấy không phải ở công ty, hẳn là ở nhà. Cô ấy là người cuồng công việc, điều đó kỳ thật chưa bao giờ thay đổi.

Dương Thần vài phần hoài niệm cười cười, lúc trước vì chuyện Lâm Nhược Khê quá cực nhọc còn thường xuyên cãi nhau với cô. Nhưng hiện giờ... cảnh còn người mất.

Đường Uyển lắc lắc ngón tay,

- Anh đoán sai rồi, cô ấy ở quán bar nơi hai người lần đầu tiên gặp nhau, còn ở đó một mình uống Whiskey.

Ánh mắt Dương Thần ngưng lại, vài phần ngạc nhiên và mừng rỡ,

- Thật không?

- Anh đừng quá vui mừng, em lúc đầu cũng nghĩ là cô ấy nhớ đến anh mới tới đó. Nhưng cô ấy nói cho em biết, cô ấy chỉ là muốn đặt dấu chấm hết ở nơi đã bắt đầu đó thôi. Em có thể nghe ra, cô ấy không phải là nói đùa, cô ấy thật sự rất dễ ý... chuyện Lam Lam là con gái của Mười Bảy.

Dương Thần không khỏi nổi lên tia chua xót và đau thương, ngọn lửa của tia hy vọng vừa dấy lên cũng bị gió đêm dập tắt.

Đường Uyển vài phần nghi hoặc nói:

- Còn có một chuyện, em cảm thấy rất kỳ lạ...

Nói xong, Đường Uyển kể lại chuyện Lâm Nhược Khê bị ba người kia chặn lại, lại đột nhiên dõng thủ đoạn lôi đình để đánh cho người kia chảy máu mũi.

- Em cảm giác được cô ấy đã hoàn toàn thay đổi rồi, hoặc là nói... có thêm thứ gì đó mà lúc trước không có.

Đường Uyển buồn bực nói.

Dương Thần đương nhiên biết Đường Uyển nói là cái gì, hẳn sao có thể không rõ, lúc trước ở Yên Kinh Lâm Nhược Khê một người đánh chết hơn mười người luyện võ Hậu Thiên, lại so chiêu với mình ở hậu trường chỗ Tuệ

Lâm nghỉ ngơi.

Đây đều là chuyện không tưởng, nhưng Dương Thần cũng không hỏi nhiều, nếu cô không nói, hẳn sẽ không ép cô, huống hồ bản thân Lâm Nhược Khê không hẳn đã rõ ràng.

Nói chuyện với Đường Uyển rồi hai người trực tiếp ở ban công ngủ cho đến lúc hừng đông, may là cũng không có cơn gió nào gây phiền toái, chỉ là sau khi tỉnh lại thì cảm thấy có chút hoang đường.

Mạc Thiển Ny đi Địa Trung Hải, tạm thời Dương Thần cũng muốn để các cô chuyên tâm tu luyện, cũng không gọi các cô mau chóng trở về.

Đường Uyển vui vẻ tiếp nhận ‘công việc’ của Mạc Thiển Ny, cùng Mẫn Quyên phụ trách chăm sóc Lam Lam.

Dù sao cô cũng là người một tay nuôi Đường Đường lớn như vậy, Đường Uyển cũng có kinh nghiệm chăm trẻ con, rất dễ dàng làm tốt quan hệ với Lam Lam, hơn nữa cô là Chủ tịch Tập đoàn Phong Lâm, kỳ thật thời gian đi làm cũng không cần nhiều, ngoài rất nhiều quyết sách quan trọng, bình thường đều là rảnh rỗi, quả thật là tiện hơn Mạc Thiển Ny nhiều.

Bé mập kỳ thật cũng đã quen với Đường Uyển nên không có ý kiến gì, dù sao đồ ăn dì Đường Uyển làm cũng rất ngon, còn có rất nhiều tiền mua đồ chơi cho mình, như vậy là đủ rồi.

Còn Dương Thần về đến nhà, Lam Lam cũng không thấy kỳ quái nhiều lắm, cha mình luôn thần thần bí bí, ngày ngày đều không biết làm những việc gì, cô vẫn là thích chơi trò chơi với mấy người dì tương đối ‘thông minh’ Tiêu Chỉ Tình, Jane hơn. Về phần dì An Tâm, thật sự rất ‘ngốc’, vẫn là lúc đi công viên trò chơi gọi đi chơi cùng thì tốt hơn.

Dương Thần ở nhà hai ngày, ngoài chơi cùng Lam Lam, dạy luyện công, thì chính là suy nghĩ làm sao để khôi phục lại tu vi của mình. Thậm chí buổi tối đều nhin không tìm những cô gái khác để hưởng thụ thân mật cá nhân, mặc dù hiện giờ đã không còn Lâm Nhược Khê quản hấn nữa.

Khôi phục tu vi, Dương Thần vội vã không thể chờ đợi được, tư vị vô lực phản kháng thật khó chịu!

Hai ngày qua đi, sáng sớm vú Vương đột nhiên mang theo một cái hộp gấm chạy tới, có chút khó có thể mở miệng thở dài nói:

- Cô gia, thứ này, tiểu thư nói tôi chuyển cho cậu.

Dương Thần khó hiểu cảm lấy, ở bên trong, chính là chiếc vòng tay phượng tường màu xanh ngọc sáng long lanh!

Chiếc vòng tay đại biểu cho nữ chủ nhân Dương gia, pháp bảo hộ thân thần kỳ này, Lâm Nhược Khê trả lại cho mình, ý tứ đã quá rõ ràng.

Dương Thần cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, sau khi nhận lấy thì trực tiếp bỏ vào trong giới chỉ không gian.

Lâm Nhược Khê nếu không muốn đeo, mình sẽ không miễn cưỡng cô ấy. Điều đã nói buông tay, không thể nuốt lời, nhưng Dương Thần cũng không

định sẽ đưa cho người phụ nữ khác.

Chuyện này khiến tâm tình của Dương Thần có chút trầm xuống, nhưng tối hôm đó, kích động chạy tới chỗ Tiêu Chỉ Tình và Jane, lại mang đến cho Dương Thần một tin tức tốt!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1419

Quốc Tịch Của Bồ Tát

Ánh sáng đầu xuân ấm áp, gieo rắc màu vàng rực nhấp nhô.

Trên ban công tầng hai của một khu nhà cao cấp, Đường Uyên ngâm một ấm hồng trà cho Dương Thần, Jane cùng Tiêu Chỉ Tình tinh tế thưởng thức.

Mấy ngày nay, Đường Uyên ngoại trừ một vài chuyện công ty phải đi xử lý, ngay cả nhà mình cũng không về, ở cùng cha con Dương Thần, đồng thời chăm sóc Lam Lam, cũng hưởng thụ một chút thời gian thân mật.

Đường Đường bởi vì mẹ ở đây nên cũng chạy tới đây, đương nhiên là không tránh được hòa mình với Lam Lam.

Tuy từ lần đầu tiên quen biết Dương Thần đến hiện nay cũng đã hơn hai năm nhưng Đường Đường đã trưởng thành lên rất nhiều, không hề còn dáng vẻ điên điên khùng khùng của học sinh cấp ba lúc trước, lúc chơi đùa với Lam Lam, rất có dáng dấp của một người chị.

Điều này làm cho Đường Uyên lộ ra vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn, giống như coi hai đứa con gái một lớn một nhỏ là con đẻ của mình vậy. Điều này khiến Dương Thần có chút bất đắc dĩ, tình thương người mẹ của người phụ nữ này có chút lan tràn.

Lúc này, Dương Thần tay cầm một tập tài liệu Jane mang tới, đó là những báo cáo Jane tải xuống từ các tờ báo mạng.

Trên báo cáo đều là những tấm hình, nội dung liên quan đến một vật thể to bằng quả trứng chim màu hồng kim, nhìn có điểm giống tim người.

Nhìn chỉ chút những chữ bằng tiếng Anh và tiếng Hàn phía trên, Dương Thần có chút ngạc nhiên nói:

- Khảo cổ Hàn Quốc phát hiện ‘Phật tâm xá lợi’? Đó là thứ gì, xá lợi tử?
- Không chỉ đơn giản như xá lợi tử đâu.

Jane nhấp môi một ngụm trà, đưa lên ngón tay cái hướng về phía Đường Uyên ở bên cạnh, giải thích:

- Bình thường, sau khi cao tăng Phật giáo tọa hóa, đều là Phật cốt xá lợi.
- Phật cốt xá lợi được tạo thành từ rất nhiều photphat và cacbonat, cũng có thể nói là sản phẩm được tạo thành từ nguyên tố cacbon ở nhiệt độ cao.
- Nhưng Phật tâm xá lợi mới phát hiện nhất này chính là từ trái tim của một cao tăng đắc đạo hóa thành. Phát hiện này đã khiến hiệp hội Phật giáo các nơi trên thế giới chấn kinh.

- Những ngày này em và Tình Nhi nghiên cứu, là cho rằng xá lợi tử này có thể giúp anh hàng phục Hỗn Độn kia?

Dương Thần cảm thấy bất khả tư nghị.

Tiêu Chỉ Tình nghiêm mặt nói:

- Ông xã, nếu xá lợi tử này là thật, như vậy rất có thể sẽ không đơn giản như xá lợi tử bình thường.

- Em từng đọc qua không ít bộ sách giải thích về Phật tử thời cổ đại, thánh nhân Phật môn phương Tây thật sự, Bồ Tát, thậm chí cả Kim Thân La Hán đều là đại thừa Phật pháp.

- Đại thừa Phật pháp, coi trọng tự thân mình thành đạo chính là tiểu đạo, phổ độ chúng sinh là đại đạo.

- Thành đại đạo, phổ độ chúng sinh liền có thể thành Trượng lục kim thân, bất tử bất diệt, có thể biến hóa, thần thông quảng đại.

- Nói cách khác, đại tôn Phật môn chân chính, không chỉ đơn giản là xương cốt có thể hóa thành xá lợi tử, mà lục phủ ngũ tạng, tứ chi các loại, toàn bộ chuyển hóa thành Phật môn kim thân.

- Phật tính tức là Phật tâm, muốn tu bất tử Phật pháp kim thân, đầu tiên chính là tu được Phật tâm.

- Nếu hạt xá lợi tử kia thật sự là Phật tâm, vậy rất có thể là đại tôn giả Phật môn nào đó có thể đạt được bất tử bất diệt, tọa hóa ở lại.

- Mặc dù ông ta đã mất, nhưng Phật tâm này có thể lưu lại, đủ thấy nghiệp lực phổ độ chúng sinh của Phật pháp.

- Mà trước kia em đã từng nói, Hỗn Độn tuy có khả năng thôn tính vạn vật, bất tử bất diệt, chung quy bởi vì tà khí hung ác quá nặng, khó có thể bỏ qua trần niệm, không rành thiên đạo, chỉ có thể là tam mãnh thú trong tứ đại mãnh thú thượng cổ cùng đẳng cấp với nó khó có thể thực sự phong thần.

- Nếu ông xã có Phật tâm hộ thể mà đại thừa Phật hiệu cô đọng thành, có lẽ có thể trấn áp Hỗn Độn kia. Dù sao, Hỗn Độn cũng chưa khôi phục được sức mạnh hung ác thông thiên của nó ở thời kỳ thượng cổ.

Dương Thần trước mắt sáng ngời, có thể gặp được Tiêu Chỉ Tình quả nhiên là đại ân ông trời giúp mình, không ngờ là như thế.

Hắn cũng không có cơ hội xem những sách cổ của những gia tộc thượng cổ lưu truyền đến nay, may mà có Tiêu Chỉ Tình nói cho.

Nhưng ngay sau đó, Dương Thần ngẫm nghĩ cau mày nói:

- Anh lo lắng, điều này hẳn không phải là giả chứ, dù sao cũng không phải mọi người tận mắt nhìn thấy.

Jane nhún vai,

- Xá lợi tử này lúc trước vì không biết là thứ gì nên đưa đến Sở nghiên cứu đo lường, mà người kiểm tra đo lường kia lại là khoa học gia người Hàn Quốc, vừa hay là đệ tử của em. Em đã hỏi cô ấy, cô ấy không có khả năng dám lừa gạt em.

- Tuổi của xá lợi tử này rất có khó phán đoán niên đại cụ thể, phát hiện từ mộ của một quý tộc từ hơn hai ngàn năm trước, nhưng thời gian xá lợi hình thành rõ ràng là sớm hơn lúc đó.

- Tuy địa điểm phát hiện là Busan Hàn Quốc, nhưng mộ lại là mộ của đại võ tướng cô Hoa Hạ, khi đó đại tướng quân này vì bảo vệ sự an toàn của mình cho nên đã mang theo Phật tâm xá lợi này.

Tiêu Chỉ Tình cười khanh khách nói:

- Ông xã biết không, phía bên Hàn Quốc đã âm ỉ dữ dội. Nói là, Phật tâm xá lợi ở Hàn quốc, căn nguyên của phật giáo chính là ở Hàn Quốc.

- Hơn nữa, người Hàn Quốc còn nói, Đại Nhật Như Lai cũng là của Hàn Quốc, Quan Âm đại sĩ, Nhiên Đăng cổ phật, thậm chí ngay cả Đạt Ma tổ sư của Thiếu Lâm cũng là của Hàn Quốc, thật sự là khiến em buồn cười chết đi mất!

Dương Thần che trán, hắn quả thật không cảm thấy điều này có gì kỳ quái, Hàn Quốc nhất định là muốn phủ nhận tin tức võ tướng này đến từ Hoa Hạ, cơ hội ‘tuyên dương quốc uy’ tốt như vậy, người Hàn Quốc sao có thể buông tha.

Nhưng, sự việc đều đã lên trên báo của các nước toàn thế giới, Dương Thần cảm thấy có chút khó làm.

- Thứ này... nếu như là thật, có lẽ uy năng quả thực bất phàm. Dù sao cổ nhân cũng chỉ biết đem đồ vật quý giá vào trong mộ, hơn nữa tu sĩ khi đó đều không ăn cư như bây giờ. Làm cho một vài quan to có được vài thứ bảo bối, cũng không phải là không thể.

Dương Thần thở dài nói:

- Chẳng qua, bây giờ toàn bộ thế giới đều đang tập trung vào Phật tâm xá lợi này, dường như sẽ rước lấy phiền toái.

Chỉ cần nghĩ đến toàn bộ hiệp hội phật giáo trên thế giới đều tìm mình để lý luận, Dương Thần đã cảm thấy muốn sụp đổ, cũng không thể đối địch với toàn bộ tín đồ phật giáo trên thế giới.

Tiêu Chỉ Tình đáng yêu liếc mắt xem thường,

- Ông xã ngốc ời, chẳng lẽ trong đầu anh chỉ có giết chóc sao? Chẳng lẽ không thể danh chính ngôn thuận mà lấy xá lợi kia về?

- Danh chính ngôn thuận?

Dương Thần chớp chớp mắt,

- Tình Nhi, em bảo anh đi mua sao? Làm sao có thể, cho dù là thuộc quyền sở hữu của Hàn Quốc hay là thánh địa phật giáo nào đi nữa, người ta cũng không thể bán thứ này ra ngoài.

- Hiệp hội phật giáo trên thế giới chỗ nào cũng có, ai cũng không chịu nhường ai, em nghĩ cuối cùng cũng chỉ có thể là chính phủ Hàn Quốc đặt nó ở bảo tự phật môn quan trọng nào đó. Nếu như vậy, vì sao anh không trực tiếp liên hệ chính phủ Hàn Quốc, để bọn họ nhìn vào việc gần gũi với anh xem như không có chuyện gì.

Tiêu Chỉ Tình gian xảo cười nói.

- Xem ra vô dụng lại tốt, nếu như hữu dụng, vậy anh không phải là vẫn

cần đi cướp sao?

Dương Thần buông tay nói.

Jane lắc lắc ngón tay,

- Ông xã Dương Thần thân mến, anh không cần lo lắng, em đã nghĩ đôi sách tốt cho anh rồi.

Nhìn nụ cười bí hiểm của Jane, Dương Thần lại cảm thấy đau đầu, hai người phụ nữ này rốt cuộc là có phương pháp quỷ gì thế...

Nhưng bất luận thế nào, lần này vẫn phải đi Hàn Quốc một chuyến, Dương Thần không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, nếu mình không khôi phục được tu vi, có trời mới biết ngày nào đó người của Hồng Mông sẽ đến làm mấy việc trả thù, cướp bóc gì đó, mình lại không thể ngăn cản được.

Đi cùng Dương Thần còn có Jane, thứ nhất là cô muốn thăm học sinh của mình Trương Như, thứ hai cũng là người được việc nhất.

Tiêu Chỉ Tình vì không có nhiều năng lực tự bảo vệ mình, lại sợ vu Vương lo lắng, cho nên đành bỏ qua cơ hội, dù sao tùy lúc vẫn có thể liên lạc điện thoại.

Trong nhà có Đường Uyên trông coi, Dương Thần cũng không cảm thấy Lam Lam sẽ cần một người cha 'vô dụng' như hắn, chỉ là ra ngoài vài ngày thôi mà.

Bé mập ngoại trừ vẻ mặt nghiêm túc nói muốn rất nhiều rất nhiều quà, những lời tri kỷ khác, tỷ như 'con sẽ rất nhớ cha'..., nửa câu cũng không có. Điều này khiến Dương Thần có chút bi thương, kẻ khốn nạn nào nói con gái là người tình nhỏ của cha chứ?

Máy bay bay đến Seoul, Dương Thần tự nhiên không tránh được mà nghĩ đến Trinh Tú, cô gái này năm ngoái gọi đến một lần, nhưng khi Dương Thần gọi lại, người nhận điện thoại lại là Ân Tĩnh.

Sau này, Trinh Tú không còn gọi điện thoại cho Dương Thần nữa, bản thân Dương Thần đều bận rộn đủ loại chuyện, lại không lo không tới, dù sao bản thân cũng không phải người thích gọi điện thoại, mấy người phụ nữ của mình cũng không có thói quen này.

Không biết Lâm Nhược Khê có gọi cho Trinh Tú hay không, nhưng không nghe cô nói đến, đoán chừng là không.

Lúc này nghĩ đến, Trinh Tú lại không gọi điện thoại tới, Dương Thần nghĩ, cô lên đại học bận rộn nhiều việc, hoặc là nghe lời ông ngoại cô, quyết định gả cho Kim Chập rồi.

Trong lòng không khỏi có chút thổn thức, cô bé từng là một người bán hàng rong lại có ngày như thế, Dương Thần có chút nôn nóng muốn xem cô thế nào.

Nhưng, Dương Thần cũng không gọi điện báo trước, mà sau khi cùng Jane bay đến Seoul, để học sinh Trương Như của cô đón rồi mới cho Trinh Tú một kinh hi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1420

Bị Tình Yêu Làm Cho Mê Muội

Một ngày sau, máy bay vững vàng đáp xuống sân bay Seoul, giờ địa phương là buổi chiều, tuy là đầu xuân nhưng Seoul vẫn mang theo khí lạnh.

Dương Thần ngồi ở khoang hạng nhất, không phải là có tiền không có chỗ tiêu, mà là không thích những người xung quanh lén lút nhìn Jane ở bên cạnh mình.

Có lẽ là bởi vì buông suy nghĩ, coi Jane là người phụ nữ của mình, bình dấm chua của Dương Thần chua hơn nhiều so với lúc trước.

Jane sớm đã quen với việc có rất nhiều ánh mắt nhìn mình rồi, có chút vui sướng đối với việc Dương Thần cẩn thận chú ý, làm ra bộ dáng cái gì cũng không biết, dọc đường đi cười cười nói nói. Lúc không có gì để nói, liền máy tính bảng tự mình nâng cấp ra viết lách.

Đối với Jane mà nói, thời gian của cô vô cùng đáng giá, bởi vì không dễ dàng có được một chút suy nghĩ, rất có thể sẽ trở thành phát minh vĩ đại. Đương nhiên, những sáng tạo phát minh đó cũng không đại biểu cho việc đều công bố với thế giới.

Sau khi xuống máy bay, Dương Thần một thân quần áo đen, cùng Jane áo sơ mi kiểu Anh và áo khoác gió đơn giản, ở trong sân bay hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Giống như một siêu sao quốc tế đi trên đường, khó tránh khỏi khiến mọi người quay đầu nhìn vài lần, mà người đàn ông phương Đông kia nhìn như thế nào cũng cảm thấy không xứng với ‘nữ diễn viên’ này.

Tổ hợp ánh mắt của mọi người như vậy, thực dễ dàng bị người đến đón nhìn thấy.

- Cô giáo! Cô giáo! Tôi ở đây!

Một tiếng la hưng phấn của con gái truyền tới từ phía không xa trong đám người. Rất nhanh sau đó, một cô gái mặc âu phục trắng váy đen chạy về phía hai người Dương Thần.

Người này thoát nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, tóc búi sau đầu, khuôn mặt nhỏ không trang điểm, ngũ quan thanh tú, thuộc loại mới nhìn không thấy có gì kinh điển, nhìn vài lần thì có kiểu thoải mái.

Dường như tất cả những người khác trong cửa đến của sân bay đều biến mất, người phụ nữ kích động, thậm chí trong mắt đều có chút ướt át.

- Cô Alexander! Cô cuối cùng cũng tới rồi, tôi chờ từ rất lâu rồi!

Có thể biết họ của Jane là Alexander, người phụ nữ này đương nhiên là học sinh Trương Như của Jane. Tuy rất kích động nhưng vẫn là chạy đến

trước mặt rồi đứng lại, dường như không dám chủ động ôm Jane.

Nhưng Jane lại vô cùng tao nhã cười, tiến lên ôm học trò của mình,

- Trương Như, đã lâu không gặp, chị vẫn không thay đổi.

- Cô...

Không đợi Trương Như nói tiếp, Jane đột nhiên dùng một bàn tay bịt chặt miệng Trương Như.

Trương Như mở to hai mắt nhìn, không rõ có ý gì.

Jane đáng yêu nhe răng, ánh mắt nhìn những người xung quanh mình nói:

- Đều đã hơn ba mươi tuổi rồi, sao lại cứ gọi tôi là ‘cô giáo cô giáo’, tôi mới bao nhiêu tuổi hả, người khác còn tưởng tôi vì trang điểm mới trở thành như vậy đó. Đây là Hàn Quốc, tôi không muốn khiến người ta lộ ra ánh mắt kỳ quái gì.

Tuy Jane là nói đùa, nhưng Trương Như vẫn ngoan ngoãn gật đầu, giọng nói trở nên rất nhỏ.

- Cô giáo, xe đã chuẩn bị xong rồi, mời cô theo tôi đến bãi đỗ xe.

Nói xong, Trương Như lộ ra vẻ mặt kỳ quái nhìn Dương Thần,

- Cậu là...

Kỳ thật vừa rồi Trương Như cũng rất buồn bực, cô giáo Alexander - nữ thần trong lòng của mình sao lại có thể đi cùng một người đàn ông Hoa Hạ nhìn như nào cũng thấy không xứng như vậy.

- Tôi là người đàn ông của cô giáo cô.

Dương Thần nhếch miệng cười.

Jane vui vẻ kéo tay Dương Thần:

- Trương Như, anh ấy tên là Dương Thần, về sau chị phải tôn trọng anh ấy như tôn trọng tôi, không thể vì anh ấy nhỏ tuổi hơn mà coi anh ấy như em trai nha.

Dương Thần sờ sờ trán, đây là phép so sánh gì vậy.

Trong mắt Trương Như có chút lo lắng, nhưng vẫn miễn cưỡng cười cười, mời hai người xuất phát.

Dương Thần đã cho người đặt xong khách sạn rồi, là phòng tổng thống của khách sạn Hilton Seoul, có lộ trình gần nơi mít tinh diễn ‘Đại hội Phật tâm xá lợi khai quang’.

Trên đường đến khách sạn, Trương Như lái xe, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, nhìn thấy Dương Thần cùng Jane nói chuyện bằng thứ ngôn ngữ nghe không hiểu, má lúm đồng tiền của Jane lại lộ ra, vẻ mặt tươi như hoa, hiển nhiên là nói những lời ngon tiếng ngọt, điều này khiến Trương Như cau mày.

- Cô giáo.

Trương Như nhin không được lên tiếng ngắt lời, dùng tiếng Anh hỏi:

- Sao cô lại cảm thấy có hứng với Phật tâm xá lợi, cô muốn tiến hành nghiên cứu về nó sao? Tôi nhớ rõ cô rất không có hứng thú với lịch sử và tôn

giáo.

- À, người cần tới lần này là Dương Thần, tôi chỉ là đi cùng anh ấy đến đây xem thôi, anh ấy có chút hứng thú với xá lợi.

Jane trả lời.

Trương Như gượng cười hỏi:

- Dương tiên sinh, ngôn ngữ anh nói với cô giáo Jane, hẳn là tiếng Italy, anh là từ Italy về sao?

- Không tính như vậy, những nước tôi đi rất nhiều, chỉ là hai năm gần đây mới quay về Hoa Hạ định cư.

Dương Thần sao có thể không phát hiện ra Trương Như này có ‘địch ý’ với mình, tuy không quá hiểu rõ, nhưng cũng không có hứng chuyện trò với cô, cô hỏi cái gì thì trả lời cái đó thôi.

- A? Nhà của Dương tiên sinh ở đâu, làm công việc gì vậy?

Trương Như lại hỏi.

Dương Thần cười cười,

- Hiện tại tôi ở Trung Hải, không nghề không nghiệp gì cả. Tôi nói... Trương Như tiểu thư, sao cô lại giống như đang điều tra hộ khẩu của tôi vậy nhỉ.

Trương Như nghe được hai chữ ‘Trung Hải’, hai mắt không khỏi lóe lên tia dị sắc, khẽ cười nói:

- Không có gì, chỉ là tốt rất ngạc nhiên, người đàn ông của cô giáo mà tôi sùng bái là người vĩ đại như nào. Tôi là một người Hoa Hạ, vẫn là rất bội phục phần bản lĩnh này của Dương tiên sinh.

- Thì ra cô là người Hoa Hạ, tôi còn cho rằng cô là người Hàn Quốc cơ.

Dương Thần lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Trương Như nhú mày,

- Vì sao? Chẳng lẽ nhìn tôi giống người Hàn Quốc?

- Cái đó quả thật không có, chỉ là ánh mắt cô nhìn tôi giống người Hàn Quốc, bộ dạng xem thường.

Dương Thần giả bộ đau buồn nói.

Trương Như nhất thời đỏ mặt, sợ khiến Jane mất hứng, nhanh chóng phủ quyết, cười nói:

- Nào có, tôi chỉ là rất tò mò về lai lịch của Dương tiên sinh, tôi sẽ không tiếp tục hỏi nhiều nữa.

Jane tâm tư tinh tế, biết Dương Thần không vui khi cứ luôn bị nhìn chăm chăm như kẻ trộm, hòa giải nói:

- Anh yêu, Trương Như là cô gái tốt. Ba năm trước khi chị ấy đến Imperial College London, mất nửa năm đã vào được lớp tinh anh do em giảng dạy, thành tích rất tốt đó.

- Cảm ơn cô giáo khen ngợi.

Trương Như có chút xấu hổ cười.

Dương Thần có chút cảm khái, Jane của ba năm trước đây, đặt vào người con gái bình thường thì chính là một học sinh trung học vừa vào học, nhưng Jane đã trở thành giáo sư nổi tiếng được các trường của Anh và Mỹ mời tới, chỉ giảng bài cho các lớp tinh anh. Bởi vì học sinh các trường đại học bình thường, nghe cũng không hiểu Jane đang nói cái gì.

Cũng bởi vì kỳ tài ngút trời, các học sinh của Jane đều vô cùng kính phục cô.

- Đúng rồi, Trương Như, chị không phải là nói quay về Hoa Hạ làm việc sao, sao lại ở Seoul, không xem báo tôi còn không biết đâu.

Jane hiểu kỳ nói.

Sắc mặt Trương Như có phần phức tạp, thân nhiên cười nói:

- Là tôi chủ động đi trao đổi học giả, đến Hàn Quốc công tác vài năm, muốn bắt tay làm thêm một vài hạng mục hợp tác với những nước khác.

Tuy ai nghe được những lời này đều cũng là nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng Dương Thần và Jane đều không hỏi nhiều, dù sao đây cũng là việc riêng của người ta.

Vì sự việc lần này có thể cố gắng hết mức giảm xuống, không để người khác chú ý, Dương Thần cũng không phải người nào đến Seoul.

Trương Như làm nhân viên nghiên cứu chủ yếu của Phật tâm xá lợi, Jane lại là học giả nổi tiếng quốc tế, dẫn theo Dương Thần đi vào đại hội xem xá lợi kia là việc dễ dàng, cho nên cũng không tồn tại vấn đề không tiếp cận được.

Chỉ là không có trợ thủ, mấy thủ tục đăng ký khách sạn đều phải tự mình làm.

Chờ xử lý xong một loạt thủ tục, Trương Như ở phía sau mới phát hiện, hai người này không ngờ ngủ chung một căn phòng!

Lần này, Trương Như nhìn không được ra hiệu cho Jane, muốn tới bên cạnh nói mấy câu.

Jane có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đi cùng Trương Như đến một góc trong đại sảnh khách sạn, hỏi:

- Sao vậy Trương Như?

- Cô giáo, sao cô có thể ngủ chung phòng với anh ta chứ?

Trương Như lo lắng hỏi.

Jane có chút nghe không hiểu,

- Sao lại không thể, anh ấy là người yêu của tôi.

- Không phải... Cô giáo, cho dù anh ta là bạn trai cô, nhưng người phụ nữ tôn quý như cô, sao lại có thể tùy tiện ngủ chung phòng với anh ta. Cho dù không cùng giường cũng không thể nha!

- Cô giáo, tôi là người đã từng kết hôn, trên phương diện này tôi có nhiều kinh nghiệm hơn cô, nói chuyện yêu đương với đàn ông là có thể, nhưng không thể tùy tiện được, danh dự của cô sẽ bị hủy đó!

Trương Như lo lắng khuyên nhủ.

Jane nghe đến đó, không khỏi bật cười,

- Trương Như, cảm ơn ý tốt của chị, tôi biết chị cảm thấy anh ấy thoát nhìn rất bình thường, không xứng với tôi, nhưng tôi muốn nói chính là... tôi đã quen biết anh ấy hơn tám năm rồi, tôi không tùy tiện chọn bạn trai, chúng tôi đều yêu nhau. Cho nên... chị cứ yên tâm đi, tôi không bị tình yêu làm cho mê muội đâu.

Jane nói xong, nhẹ nhàng xoay người, để lại Trương Như đứng đó, vẻ mặt kinh ngạc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1421

Người Đàn Ông Nguy Hiểm

- Tám... Tám năm...

Trương Như cay đắng nói:

- Tám năm trước, cũng chỉ là một đứa trẻ, cô giáo, cô chưa tới mười tuổi, nào có biết cái gì là tình yêu. Cô giáo, cho dù cô chìm trong bể tình, cũng không thể lừa mình dối người như vậy, loại lời nói dối này, ai sẽ tin.

Trương Như mặc dù là học sinh đi theo Jane một năm, nhưng mỗi tuần chỉ gặp mặt hai lần, đa số thời gian đều ở lớp học, tuy vô cùng sùng bái Jane, nhưng đối với thân phận của Jane, cũng không thực sự hiểu nhiều.

Cho nên, chỉ biết Jane là công chúa xứ Wales, hoàn toàn không thể tiếp nhận một người đàn ông thoát nhìn không làm nổi một nhân sĩ, lại có thể gần gũi Jane như vậy.

Nữ sinh luôn vì tình yêu mà bị lạc mất phương hướng, người phụ nữ thoát nhìn cơ trí như cô giáo Jane cũng không thể ngoại lệ, Trương Như nghĩ thế.

Ngẩng đầu, nhìn thấy Dương Thần và Jane đi vào thang máy, Trương Như càng cảm thấy khó chịu trong lòng.

Trong lòng cô vẫn luôn đem Jane là thần tượng mà cô tôn sùng nhất, không thể dễ dàng tha thứ cho một người đàn ông hoàn toàn không xứng ở cùng một chỗ với Jane, huống hồ lại một kẻ 'không việc làm', lai lịch cũng không dám nói rõ ràng.

Cẩn cẩn cánh môi, Trương Như cảm thấy mình không thể mặc kệ, vì thế lấy điện thoại ra, bấm một dãy số đã lâu không có sờ đến.

Cũng không lâu lắm, điện thoại đã được nối, từ đầu bên kia truyền đến âm thanh có chút không ngờ đến của một người đàn ông.

- Là... Tiểu Như?

- Không phải em, còn có thể là ai.

Khẩu khí của Trương Như rất lạnh nhạt.

Người đàn ông ôn hòa cười cười,

- Thật sự là em, anh chỉ là không nghĩ đến em sẽ đồng ý gọi điện thoại cho anh, gần đây vẫn khỏe chứ? Công việc có vất vả không?

Trên mặt Trương Như lộ ra chút mất tự nhiên, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Không mượn anh lo lắng, Cục trưởng đại nhân. Em nói ngắn gọn, có chuyện cần anh giúp, đồng ý thì đồng ý, không đồng ý thì thôi.

Người đàn ông bất đắc dĩ cười nói:

- Anh biết, em tìm anh nhất định là có chuyện.

- Thế nào, chê em nhiều chuyện? Vậy được, em cúp máy đây...

- Ấy! Đừng đừng...

Người đàn ông lập tức cười khở gọi lại,

- Anh chỉ nói như thế thôi, là anh nói sai, em tìm anh có việc thì cứ nói, chỉ cần không phạm pháp, anh đều hết sức giúp em.

Khóe miệng Trương Như khẽ động, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý,

- Anh giúp em điều tra xem, một người đàn ông tên 'Dương Thần' sống ở Trung Hải, tuổi tác hẳn là hai mươi mấy, là người từ nước ngoài về nước...

- Cái gì? Dương Thần?

Người đàn ông đột nhiên thất thanh gọi.

- Kinh ngạc cái gì chứ?

Trương Như nhú mày,

- Anh biết anh ta?

Người đàn ông trầm ngâm một lát nói:

- Biết, đến chỗ em ở Hàn Quốc, nhất định là anh ta... Em... Em muốn tra cái gì về anh ta?

- Anh biết là cực tốt rồi, nói với em toàn bộ tư liệu về anh ta, anh ta rất cuộc là ai?

Trương Như lập tức hỏi.

Người đàn ông thở dài,

- Tiểu Như, không phải anh cố ý gạt em. Người này... anh không thể nói với em anh ta rất cuộc có lai lịch gì, bởi vì anh cho dù nói với em, cũng nhất định là lừa em...

- Được rồi!

Mắt Trương Như như muốn phun ra lửa,

- Em chỉ biết anh căn bản không để em vào mắt! Lúc trước là như vậy, bây giờ vẫn là như thế, có chút chuyện này cũng ra vẻ thần thần bí bí, giống như em là lạy lục anh không bằng. Anh không phải là một Cục trưởng nho nhỏ sao, cả ngày căn nhắc lái nhai như vậy, dường như tài ba lắm không bằng!

- Em nói cho anh biết, anh không nói, em tự mình tìm hiểu. Anh càng như vậy, người này càng khả nghi!

- Tiểu Như! Em nghe anh nói một câu, người này rất nguy hiểm, em ngàn vạn lần đừng trêu chọc...

Không đợi người đàn ông nói xong, Trương Như đã cúp điện thoại, tức giận đến mức ngực không ngừng phập phồng.

Nguy hiểm? Người đàn ông dám tiếp cận Jane, nhất định là kẻ to gan lớn mật trở lên, có thể không nguy hiểm sao?

Nếu là loại công tử nhà giàu hoặc phú thương lai lịch đứng đắn, cũng sẽ ngay cả thân phận cũng không dám nói. Sẽ không là... nhận vật gì trong xã hội đen chứ?

Trương Như nghĩ đến đó, kinh hồn táng đảm, không phải là ngấm trúng bồi cảnh của Jane, muốn mưu đồ bí mật việc gì chứ?

Đúng rồi, Phật tâm xá lợi?

Cô giáo nói, Dương Thần này chạy đến đây vì Phật tâm xá lợi, chẳng lẽ muốn lợi dụng mình và cô giáo, xuống tay trộm xá lợi?

Tuy rằng cảm thấy to gan lớn mật, nhưng cũng không thể không phòng, dù sao cũng là người bị nói là nhân vật ‘nguy hiểm’!

Đúng lúc Trương Như tâm hoảng ý loạn không biết nên xử lý như nào, giọng nói của một cô gái rất có trung khí từ xa gọi tên cô.

- Giáo sư Trương, sao cô lại ở chỗ này?

Trương Như vừa ngẩng đầu, thấy một nữ cảnh quan mặc cảnh phục tư thế oai hùng từ cửa lớn đi tới.

Nữ cảnh sát nhìn khoảng hơn bốn mươi tuổi, nhưng khuôn mặt được bảo dưỡng không tì, môi hồng răng trắng, lông mi dài nhỏ, đôi mắt cảnh sát, nhìn rất chinh tề.

- Đội trưởng Hoàng.

Trương Như mỉm cười, ánh mắt sáng ngời.

Nữ cảnh sát này chính là Đội trưởng Bảo vệ của Bộ An ninh đặc biệt Seoul – Hoàng Tú Nghiên. Là một người phụ nữ, có thể lên tới cấp bậc Đội trưởng cảnh chính Seoul, bản thân tuyệt đối có năng lực công tác bất phàm.

Bởi vì Trương Như là nhân viên nghiên cứu Phật tâm xá lợi chính, mà Phật tâm xá lợi lại là do đội cảnh vệ của Hoàng Tú Nghiên dẫn dắt bảo vệ chủ yếu, hai người tự nhiên biết nhau.

- Là như vậy, giáo viên của tôi, Chủ tịch Viện khoa học Hoàng gia Anh, Giáo sư Jane hôm nay đến Seoul, cũng muốn đến xem Phật tâm xá lợi, tôi vừa đưa Giáo sư đến đây nhận phòng.

Trương Như nói.

Hoàng Tú Nghiên vừa nghe, trong mắt vài phần chờ mong nói:

- Chủ tịch Viện khoa học Hoàng gia? Đây chính là nhân vật khó lường nha, chẳng trách Giáo sư Trương trẻ tuổi như vậy đã có thể đảm nhiệm công việc nghiên cứu về Phật tâm xá lợi, thì ra là danh sư xuất cao đồ.

Hoàng Tú Nghiên đã bắt đầu lặng lẽ tính toán, có cần phải báo lên Giám đốc Sở Cảnh sát không, hay là chính thức mời Jane làm khách quý, xuất hiện ở đại hội khai quang, Hàn Quốc sẽ lại một lần nữa tăng lên sức nổi bật của xá lợi khai quang.

Trương Như muốn chính là hiệu quả này, nhất thời làm ra bộ dáng vài phần buồn rầu nói:

- Đội trưởng Hoàng, có một chuyện khiến tôi rất phiền não, tôi hy vọng có được sự giúp đỡ của Đội trưởng.

- A? Giáo sư Trương cứ việc nói, chúng tôi sẽ tận lực giúp đỡ vì nghiên cứu khoa học.

Hoàng Tú Nghiên nghiêm mặt nói.

Trương Như lập tức nhắc đến chuyện của Dương Thần, đại khái nói là người đàn ông này có thể là mê hoặc Jane, kỳ thật là có xu hướng dò xét Phật tâm xá lợi, nhưng Jane lại rất che chở hắn, hy vọng Bộ An ninh có thể cung cấp nhân viên giám sát và bảo vệ.

Sắc mặt Hoàng Tú Nghiên tức khắc trở nên khó coi, dường như có chuyện gì khác thường khiến cô xúc động.

- Giáo sư Trương, cô có biết, vì cái gì mà tôi tới đây không?

Trương Như lắc đầu.

- Tôi tới để giới thiệu cô.

Hoàng Tú Nghiên ý bảo trương Như đi theo, hướng về phía trung tâm đại sảnh khách sạn.

Chỗ đó, có vài hòa thượng và ni cô mặc tăng bào, còn có cả một vài quan viên mặc tây trang đi giày da đang thảo luận chuyện gì đó. Hơn mười bảo tiêu đang nghiêm chỉnh bảo vệ ở xung quanh, người của Cảnh đội đã canh gác ở bốn phía.

Giữa mọi người, có một nữ ni cô thoát nhìn năm mươi mấy tuổi, đội mũ ni cô, thoát nhìn có địa vị nhất, rất có uy nghiêm. Không ngừng bấm tràng hạt trên tay, đang cùng quan viên nói cái gì đó.

Mà phía sau nữ ni cô là một hòa thượng dáng người mập mập hơi thấp, nhìn cũng khoảng năm mươi tuổi, tướng mạo bình thường, mặt mũi hiền lành.

Địa vị của những tăng lữ khác hiển nhiên là thấp hơn một chút, nhưng cũng không đáng để nói.

- Các vị, tôi tới để giới thiệu với mọi người, người nghiên cứu chính Phật tâm xá lợi và kiểm tra lai lịch của xá lợi – Giáo sư Trương.

Hoàng Tú Nghiên giới thiệu nói.

- A di đà phật, giáo sư Trương là người có duyên với phật môn, bản ni dẫn theo mọi người đa tạ giáo thụ, đã tìm được phật tâm cho Phật môn chúng tôi.

Nữ ni cười dài nói.

Trương Như lập tức trả lễ,

- Sư thái nói quá lời, Trương Như chỉ là làm hết phận sự để hoàn thành mà thôi, Phật tâm xá lợi là do đội khảo cổ phát hiện ra.

Hoàng Tú Nghiên giới thiệu nói:

- Vị này chính là Hội trưởng Hiệp hội Phật giáo Hàn Quốc – Vũ Liên Sư thái, phía sau bà ấy chính là người xử lý công việc của hiệp hội, Tử Hạo đại sư, những người khác đều là cao tăng trong phật môn của Đại Hàn dân quốc, mấy vị cao tăng vốn đều ở tại khách sạn của mình, nhưng đêm nay đều muốn ở lại khách sạn Hilton.

- Vì sao lại như vậy?

Trương Như biết, những Hòa thượng này có nhiều tiền hơn xa tưởng tượng, bình thường xuất hành đều là tự mình sắp xếp.

Hoàng Tú Nghiên nhỏ giọng nói:

- Thực không dám giấu diếm, tôi vốn muốn tới nay đến nói với Giáo sư Trương cô, đại hội khai quang Phật tâm xá lợi lần này, đã bị tổ chức ‘Bắc Fuyu’ gửi thư đe dọa, nói là muốn cướp xá lợi.

- Bắc Fuyu?

Trương Như cũng chưa từng nghe nói qua.

- Đúng vậy, Giáo sư cô nhất định không biết, nhưng quả thực là có tồn tại một tổ chức như vậy. Bộ An ninh đặc biệt của chúng tôi đã triệu tập cảnh sát có vũ trang và quân đội, âm thầm mai phục.

- Nhưng những cao tăng Phật môn quan trọng và những quan viên muốn tham dự đại hội khai quang, nếu như phân tán đi thì sẽ không tiện bảo vệ bọn họ, cho nên tính toán để bọn họ tập trung ở mấy khách sạn chỉ định.

- Vị trí địa lý của khách sạn Hilton có chút dễ dàng nắm chắc an toàn, cho nên để những đại sư đó ở đây, chút nữa Giáo sư Trương cũng ở đây đi, phòng đã đặt cho cô rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1422

Thứ Khuyết Thiếu Là Gì

Trương Như nghe tới đó, nhất thời liên tưởng đến điều gì,

- Đội trưởng Hoàng, ý của cô là nói, Dương Thần kia...

- Không sai, tôi muốn cảm ơn Giáo sư Trương đã cho tôi biết, tôi nhất định sẽ phái người gia tăng canh gác, hơn nữa lập tức đi kiểm chứng lai lịch của người này.

Hoàng Tú Nghiên nói.

Lòng Trương Như cũng được buông lỏng ít nhiều, không ngờ tới một đại hội khai quang lại giấu diếm nhiều lốc xoáy như vậy, Nói cho cùng, cô dù sao cũng chỉ là hạng nữ lưu, một mình tha hương, Trương Như đột nhiên cảm thấy sợ hãi...

Cùng lúc đó, trong phòng Tổng thống khách sạn Hilton.

Dương Thần thoải mái nằm trên giường lớn, nghiêng mặt nhìn Jane đang đứng trước gương sửa sang lại dung nhan mình, không khỏi cười nói:

- Đã đủ đẹp rồi, còn muốn sửa sang gì nữa.

Jane vuốt lọn tóc màu hổ phách, sửa sang lại khăn lụa và quần áo.

- Đây là một loại thái độ trách nhiệm đối với dung mạo của mình, cũng là một loại tôn trọng của thực nữ đối với người bên ngoài.

Jane sau khi sửa sang lại, vui vẻ quay người cười nói:

- Được rồi, đi tìm tiểu mỹ nhân Trình Tú của anh.

Dương Thần không quá tự nhiên nói:

- Sao phải dùng loại khẩu khí này để nói, Trình Tú giống như em gái anh.

- Thật sao?

Jane làm ra vẻ mặt không tin.

Dương Thần muốn nói 'Thật' nhưng nhìn đến đôi con ngươi xinh đẹp như hồ nước xanh của Jane, lộ ra sự giảo hoạt và cơ trí, có chút bồn chồn trong lòng, không biết phải mở miệng như nào.

Giống như thứ gì đó chôn sâu trong nội tâm không muốn lộ ra ngoài.

Jane lộ ra vẻ mặt 'biết ngay mà', cũng không nói thêm điều gì, kéo Dương Thần, 'ba' một cái hôn lên mặt hắn,

- Đi thôi, đừng dờ ra nữa.

Dương Thần buồn bực gật đầu, ở trước mặt người phụ nữ này, hắn luôn rơi vào thế hạ phong.

Đúng lúc này, di động của Dương Thần lại vang lên.

Nhìn dây số, Dương Thần ngăn người, tiếp điện thoại hỏi:

- Sao lại là cậu, Mông gia lại muốn thế nào?

Bên kia điện thoại là giọng nói ôn hòa của một người đàn ông, chính là Phó Cục trưởng Khương Tiểu Bạch.

- Cái đó... Dương tiên sinh, không phải chuyện Mông gia.

- Vậy là chuyện gì.

Dương Thần buồn bực, mình không làm chuyện gì vi phạm mà.

Khương Tiểu Bạch có chút xấu hổ nói:

- Đúng vậy, việc tư.

Dương Thần nghi ngờ tai mình nghe nhầm, có hứng thú nói:

- Chuyện riêng của cậu? Chuyện riêng của cậu thì liên quan quái gì đến tôi?

- Là như vậy, Dương tiên sinh có gặp một người con gái tên là Trương Như không? Khuôn mặt nho nhỏ, khá thanh tú.

Khương Tiểu Bạch nhỏ giọng hỏi.

- Trương Như? Sao tôi gặp người nào cậu cũng biết?

Dương Thần nhú mày, bản thân cho dù không thể dùng thần thức, cũng không thể bị theo dõi dễ dàng như vậy.

Khương Tiểu Bạch thở dài:

- Cô ấy... là vợ tôi...

Khóe miệng Dương Thần liên tục giật lên vài cái, rốt cục nhin không được cười ha ha,

- Khương Tiểu Bạch? Con mẹ nhà cậu đang giỡn mặt tôi à?

Khương Tiểu Bạch ở đầu kia điện thoại liên tục cười khổ,

- Dương tiên sinh, là sự thật, Trương Như và tôi đều là đồng hương ở tỉnh Đông, quen biết khi học đại học, yêu nhau bốn năm tốt nghiệp rồi kết hôn.

- Nhưng bởi vì liên quan đến công việc, cô ấy cảm thấy tôi không đủ lo cho gia đình, cho nên bất hòa. Mấy năm trước đi lưu học ở Anh, sau đó về nước công tác không đến hai tháng, lại xin đi nghiên cứu ở Seoul.

Dương Thần nghe đồn đó thì có chút manh mối, Khương Tiểu Bạch là đối tượng bồi dưỡng quan trọng của Bộ An ninh, sao có thể nói hết chuyện công việc của mình cho vợ biết, tránh không được vẽ thần thần bí bí. Trương Như lại là loại phụ nữ có tính đa nghi, đương nhiên cảm thấy chồng mình cố ý gạt cô, không coi trọng cô.

- Hai người ly hôn rồi?

- Ách... chính xác mà nói, là ly thân.

Khương Tiểu Bạch xấu hổ nói.

Dương Thần đột nhiên cảm thấy, mình và Cục phó Khương này có chút 'đồng bệnh tương liên', chênh lệch ở chỗ, bên cạnh mình có không ít phụ nữ, cậu ta thì lại ở một mình.

- Nói đi, tìm tôi chuyện gì?

Miệng Dương Thần cũng có chút uyển chuyển.

Khương Tiểu Bạch lập tức nói chuyện cái nhìn của Trương Như về

Dương Thần,

- Dương tiên sư, Tiểu Như là người có tính đa nghi, nhưng cô ấy không phải người xấu. Có thể là cô ấy quá xem trọng công chúa Jane, cho nên sẽ làm một vài chuyện khiến anh không mấy vui vẻ... Nhưng...

- Được rồi, tôi hiểu rồi, nể mặt cậu, tôi sẽ không làm gì cô ta. Trừ phi cô ta làm chuyện gì khiến tôi chịu không nổi, nếu như vậy cũng không trách được tôi... Nơi này là Hàn Quốc, tôi muốn giết người, rất dễ dàng, Thiên Vương lão tử cũng không thể xen vào.

Dương Thần cười tủm tỉm nói.

Khương Tiểu Bạch nuốt nước bọt, muốn nói cái gì nhưng Dương Thần đã trực tiếp cúp điện thoại,

Jane cũng ở bên cạnh lúc nghe điện thoại, lúc này cũng là cười đến ngả nghiêng.

- Không ngờ Trương Như còn có một đoạn hôn nhân như vậy, con người Cục trưởng Khương kia quả thực không tồi.

Dương Thần nhún vai,

- Phía sau người đàn ông thành công luôn có một người phụ nữ vĩ đại, chỉ hy vọng thằng nhóc kia đừng trở thành phản lộ.

Cười cười nói nói, hai người tay trong tay đi ra khỏi khách sạn, gọi xe taxi trực tiếp đến đại trạch nhà họ Park ở khu Kangnam Seoul.

Sau khi lên xe, Dương Thần và Jane đều rất ăn ý liếc nhau một cái,

- Phát hiện rồi?

- Ừ?

Jane cười nói,

- Hành động của học sinh của em cũng rất nhanh, hình như là tìm cảnh sát đến theo dõi chúng ta

Jane từng tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp, phát hiện có người theo dõi quả thực là năng lực cơ bản.

- Quả thật là nằm cũng trúng đạn, em dạy quả thật là học sinh tốt.

Dương Thần cười khổ nói:

- Vốn có thể lặng lẽ tiếp cận Phật tâm xá lợi, lần này thì rắc rối rồi.

- Điều này không phải là chứng minh, học sinh của em rất quan tâm đến cô giáo là em sao?

Jane đắc ý cười nói.

Dương Thần bắt đắc dĩ nhéo cái mũi thẳng của cô, cũng lười để ý, dù sao tất cả đều phải chờ sau khi nhìn thấy Phật tâm xá lợi rồi nói, trước mắt ngay cả xá lợi đặt ở chỗ nào cũng không dám xác định.

Hơn nửa giờ sau, vừa vặn là lúc chạng vạng tối, xe dừng ở cổng lớn nhà họ Park.

Lúc Dương Thần đi đến trước cửa, nhân viên bảo vệ đã chặn lại ở phía trước, dùng tiếng Hàn nói:

- Xin hỏi tiên sinh tìm ai.

Bởi vì những nhân viên bảo vệ lúc trước đều được tổ chức lại, nên những bảo vệ mới tới này đều không nhận ra Dương Thần.

- Nói với Ji Yoen (Trình Tú) tiểu thư của các người, Dương Thần đến tìm cô ấy.

Dương Thần tâm bình khí hòa nói.

Nhân viên bảo vệ rất nhanh chóng dùng bộ đàm trao đổi, cửa được mở ra, nhưng ra đón không phải là Ji Yoen, mà là phục vụ của cô – Eum Jeong (Ân Tĩnh)

Nhìn thấy Dương Thần và Jane đứng ở ngoài cửa, Eum Jeong hiển nhiên sợ run một chút, trong mắt lập tức hiện lên chút phức tạp, nhưng vẫn dịu dàng cười nói:

- Dương tiên sinh, Jane tiểu thư, không ngờ hai người lại đột nhiên đến. Hoan nghênh, xin mời vào.

Là ân nhân của nhà họ Park, không lý do gì không cho Dương Thần và Jane đi vào.

Đi vào đại sảnh rất quen thuộc của nhà họ Park, Dương Thần nhìn bốn phía xung quanh,

- Sao vậy, Ji Yoen không ở nhà?

Eum Jeong cúi đầu nói:

- Dương tiên sinh, tiểu thư đang ở thư phòng nghe lão gia giảng bài, có thể...

Lời còn chưa nói dứt, trên tầng truyền đến tiếng cười của Park Cheon.

- Ha ha, Dương tiên sinh, bác sĩ Jane, khách quý đến nhà. Đến muộn, thật xin lỗi.

Park Cheon mặc quần áo lông dê màu xám đi từ trên tầng xuống, sắc mặt phiếm hồng, hiển nhiên là tinh thần rất tốt. Ăn linh đan Dương Thần đưa cho, ông ta hiện tại có thể sống đến trăm tuổi.

Phía sau Park Cheon, Dương Thần cuối cùng cũng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

Đã gần nửa năm không gặp, Ji Yoen càng trở nên duyên dáng yêu kiều hơn lúc trước.

Tóc đen được ghim lên một cách đơn giản, để lộ ra khuôn mặt trái xoan thanh tú, sơn gian thanh tuyền như linh vận. Sau khi bớt đi tính trẻ con, vẻ tiểu thư khuê cách trong huyết thống của mình khiến cô trở nên có chút rụt rè và thanh lịch.

Váy liền thanh lịch mặc trên người làm cô thoát nhìn giống một cô công chúa của đất nước phương Đông, không còn là em gái bán thịt xiên ở đầu đường trước kia nữa.

Không thể không nói, bất luận là khí chất và sự chênh lệch của dáng người, hay là ngũ quan, thì Ji Yoen chưa tròn hai mươi một tuổi thậm chí

còn kiêu ngạo hơn cả Lâm Nhược Khê.

Điều này khiến Dương Thần nhất thời trở nên thất thần, cũng không phải bởi vì quá đẹp, mà là vì trăm nghìn lần nghĩ cũng không ngờ rằng sự chênh lệch lại lớn đến như vậy, trước kia Ji Yoen cũng được coi là một mỹ nữ, nhưng hiện tại thật sự đã thành mỹ nữ rồi.

Quả nhiên, hun đúc của hoàn cảnh là vô cùng quan trọng, Park Cheon hiển nhiên là mất tâm tư lớn để mang theo cháu gái bảo bối này ra vào trong xã hội thượng lưu, mới có thể trong vòng chưa đến nửa năm ngắn ngủi, đã khiến Ji Yoen biến hóa như thế.

Chỉ là... Dương Thần cảm thấy được, Ji Yoen giờ phút này, dường như thiếu đi thứ gì đó...

- Ji Yoen, Dương tiên sinh và bác sĩ Jane đến thăm cháu, bọn họ cũng không phải nhân vật bình thường, cháu phải cảm ơn họ cẩn thận.

Park Cheon cười nói.

Con người sáng rực của Ji Yoen hơi dừng lại trên người Dương Thần, cũng không lộ ra bao nhiêu thần sắc hưng phấn, chỉ là rụt rè uyển chuyển cười, nhẹ nhàng gật đầu với Dương Thần và Jane.

- Dương tiên sinh, bác sĩ Jane, đã lâu không gặp.

Dương Thần cảm thấy lòng như bị cái gì bấm vào một chút, trong giọng nói của Ji Yoen lộ ra vẻ lạnh nhạt không thân thiết, tình cảm lạnh nhạt đến cực điểm, đó chính là khách sáo! Căn bản không có gì là vui sướng!

Dương Thần biết thứ mình cảm thấy khuyết thiếu là gì – chính là một tiếng gọi nhiệt tình ‘Dương đại ca’! Là một cái ôm kích động không thôi.

Sao có thể như vậy? Mỹ nữ trước mắt rõ ràng là Ji Yoen, nhưng cô căn bản không phải Ji Yoen!

Dương Thần cảm thấy trong lòng hoảng loạn, hai nắm tay theo bản năng nắm chặt lại, hốc mắt có chút nóng lên, yết hầu di chuyển.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1423

Hỉ Sự

Park Cheon giống như không cảm giác được gì cả, khách khí cười hỏi:

- Hai vị sao lại đột nhiên đến thăm cũng không nói trước một tiếng, để tôi có thể chiêu đãi nồng hậu.

- Không cần phải phiền phức như vậy, Park lão tiên sinh, tôi và Dương Thần là đến để xem đại hội khai quang xá lợi, vừa vặn đã lâu không gặp Ji Yoen, đến thăm một chút.

Jane trả lời.

- Thì ra là thế, sao lần này Chủ tịch Lâm không tới?

Park Cheon mắt nhìn xung quanh, Ji Yoen ở phía sau cũng lộ ra chút nghi hoặc.

Dương Thần cũng không muốn để Ji Yoen lo lắng, thuận miệng nói:

- Cô ấy có việc không thể tới.

Park Cheon lộ ra vẻ đáng tiếc nói:

- Nếu đã tới rồi, vậy mời hai vị ở lại dùng bữa tối đi. Tuy không có gì là sơn trân hải vị, nhưng đồ ăn thường dùng vẫn phải có.

Đầu Dương Thần quay cuồng, cũng không nghĩ gì nhiều liền đồng ý, nhưng ánh mắt lại khó có thể rời khỏi người Ji Yoen.

Jane tự nhiên cũng nhìn thấy thái độ và khác biệt lớn của Ji Yoen, lặng yên kéo tay Dương Thần, ý bảo hắn đừng quá kích động, bộ dáng thất hồn lạc phách như vậy cũng không tốt.

Sau khi mọi người ngồi xuống bàn ăn, Park Cheon cùng Dương Thần và Jane nói chuyện về phương diện dưỡng thân, đa số đều là Jane bồi đáp, Dương Thần cũng không để ý đến mấy vấn đề này của Park Cheon.

Ji Yoen nhu thuận ngồi bên cạnh ông ngoại, không nói lời nào, ánh mắt cũng không hề nhìn Dương Thần.

Loại cảm giác lạnh nhạt xa lạ này khiến Dương Thần rất không quen, cũng không cần phải nhiệt tình như lửa hoan nghênh hắn, nhưng Dương Thần cảm thấy được, Ji Yoen của lúc này, không hề vui vẻ như lúc trước.

Lúc chuẩn bị ăn cơm, từ cửa đến hai cha con quen thuộc, chính là Kim Chul và cha anh ta, luật sư Kim.

- A, quả là khách quý đến nhà bất ngờ, không ngờ Dương tiên sinh và bác sĩ Jane lại ở đây.

Luật sư Kim hiền lành tiến lên chào hỏi Dương Thần và Jane.

Kim gia tuy cũng là gia tộc có tiếng ở Seoul, nhưng dù sao cũng chỉ là nhà làm luật pháp, thái độ làm người của luật sư Kim cũng rất khiên tốn.

Sắc mặt Kim Chul vẫn lãnh khốc như lúc trước, nhưng vẫn thực sự tôn kính chào hỏi Jane và Dương Thần.

Hai cha con đều ngồi xuống, hiển nhiên là đã sớm định đến dùng cơm cùng nhau.

- Hai vị, lão hồ đồ tôi vừa rồi đã quên nói một chuyện vui quan trọng.

Park Cheon chỉ vào Kim Chul và Ji Yoen nói:

- Hai vị tới rất đúng lúc. Ngày mốt, chính là một ngày sau đại hội khai quang Phật tâm xá lợi, Park gia và Kim gia tổ chức hôn lễ cho Ji Yoen và Kim Chul tại JongYeSa Seoul, mượn ánh sáng phù hộ của Phật tâm xá lợi, đều hoàn thành nghi thức thần thánh nhất này.

- Cái gì?

Dương Thần nghi ngờ mình nghe nhầm, nhưng nhìn vẻ mặt vui sướng của Park Cheon, và bộ dáng cười cười gật đầu của luật sư Kim, mới biết được thật sự là kết hôn.

JongYeSa, Dương Thần cũng không xa lạ, trong đầu hẳn có ghi chép lại những kiến trúc và lai lịch quan trọng của các thành phố lớn trên thế giới.

JongYeSa là chùa miếu chủ của Phật giáo Triều Tiên, có địa vị đứng đầu toàn bộ thiên tông Triều Tiên, cực kỳ thần thánh.

Buổi khai quang của Phật tâm xá lợi ngay tại JongYeSa, điều này cũng không ngạc nhiên, nhưng khiến người ta không thể không cảm thán chính là, Park Cheon không biết dùng năng lực gì, mà có thể để Ji Yoen và Kim Chul cử hành hôn lễ ngay trong JongYeSa.

Nhưng, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, là một trong những gia tộc lớn nhất Hàn Quốc, lại là một trong Thập đại phú hào Châu Á, quan hệ của Park Cheon với chính phủ tuyệt đối không hề đơn giản.

Hôn lễ dù sao cũng là chuyện tốt, rất nhiều đại gia tộc đều mời cao tăng đến để cử hành, đến bảo vệ cô dâu chú rể, Park gia có thể làm được như vậy cũng không kỳ lạ.

Dương Thần nhíu mày, hỏi Ji Yoen,

- Ji Yoen, muốn kết hôn sao không liên lạc với bọn anh? Nếu không phải bọn anh đúng lúc tới, có phải là sẽ bỏ qua hôn lễ của em không?

Trên thực tế, Dương Thần còn buồn bực, sao lại đột nhiên kết hôn, Ji Yoen lúc trước không phải là phản đối quan hệ thông gia này sao?

- Dương tiên sinh và Lâm tổng đều ở Trung Hải, công việc cũng nhiều, không muốn làm phiền hai người. Dù sao kết hôn cũng là chuyện hai người, làm phiền nhiều người quá sẽ không tốt.

Ji Yoen thản nhiên trả lời.

- Làm phiền...

Dương Thần tự giễu nói:

- Lời nói dường như rất xa cách.

Trong mắt Ji Yoen đột nhiên hiện lên chút giận dữ khó hiểu,

- Đối với Dương tiên sinh mà nói, Ji Yoen đương nhiên chính là người ngoài, không thân chẳng quen, chẳng lẽ không đúng sao?

Lời nói lạnh nhạt này khiến da đầu Dương Thần run lên, lạnh cả lòng.

- Ji Yoen! Không được nói bậy!

Park Cheon nghiêm khắc dạy bảo một câu, lại cười ha ha nhận lỗi với Dương Thần:

- Dương tiên sinh, đứa trẻ này càng ngày càng không biết lớn nhỏ, tôi cũng rất lo lắng, sắp kết hôn làm vợ người ta rồi, còn luôn nói những lời không hiểu chuyện.

Luật sư Kim ở bên cạnh khoát tay,

- Dương tiên sinh đại nhân đại lượng, nhất định sẽ không để ý. Hội trưởng, Ngài cũng đừng trách cứ Ji Yoen, con bé hiểu chuyện hơn con trai tôi nhiều, thằng nhóc Kim Chul này, hôm nay cùng tôi đi xử lý mấy khâu nhỏ của hôn lễ, cái gì cũng không hiểu, còn luôn làm ra vẻ mặt xấu, thật khiến tôi đau đầu.

Hai bên thật ra đã là thông gia, ngược lại là Kim Chul và Ji Yoen, hai con người chuẩn bị kết hôn này, từ lúc vào đến giờ đều chưa liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Park Cheon cười nói:

- Dương tiên sinh, bác sĩ Jane, ngày một hai người ngàn vạn lần đừng rời khỏi Seoul, ở lại cùng chúng tôi tham gia hôn lễ ở JongYeSa, đại hội khai quang Phật tâm xá lợi tuy ở trong JongYeSa, nhưng không phải là ai cũng có thể thấy được, hai vị có hứng thú, ngày mai có thể đi xem một chút.

Dương Thần giờ phút này đã chết lặng, cũng không rõ là bởi vì Ji Yoen kết hôn hay là trạng thái của Ji Yoen. Tóm lại, tâm tình vô cùng kém.

Jane thì trái lại đầu óc vẫn tỉnh táo, thay Dương Thần đồng ý, còn thuận miệng chúc phúc:

- Vậy cảm ơn hai vị, chúc Ji Yoen và Kim Chul trăm năm hòa hợp.

- Ha ha, cảm ơn lời chúc của bác sĩ Jane, về sau nếu Ji Yoen sinh con, không chừng còn phải mời bác sĩ Jane tới đỡ cho đó.

Park Cheon vui đùa nói.

- Tôi rất khó mời đó, những chuyện như đỡ đẻ, không phải mấy ngàn đô là tôi không làm đâu nhé.

Jane cũng trêu đùa đáp lại.

Trong lúc nhất thời, bữa tối không còn không khí như ban đầu, thật sự vô cùng vui vẻ.

Lúc này, Kim Chul vẫn không hề lên tiếng đặt chén trà lên bàn, nhường mầy, trừng mắt nhìn phục vụ Eum Jeong đứng cách đó không xa.

- Trà này là thứ gì, sao lại nóng như vậy!

Nói xong, Kim Chul trực tiếp hắt nước trà tới chỗ Eum Jeong đứng!

Eum Jeong ở đằng kia cũng không dám né tránh, trên váy bị ướt thành

một nhóm, đành phải khúm núm xin lỗi

- Thật xin lỗi, thiếu gia Kim Chul, tôi đi đòi cho ngài.

Eum Jeong lập tức gọi người đến quét dọn sạch sẽ, lại châm trà lại từ đầu.

Tuy Kim Chul từ trước đến nay đều là cận vệ của Park Cheon, nhưng trong mắt những người hầu đó, Kim Chul này được coi trọng hơn nhiều so với những thiếu gia của Park gia, địa vị đương nhiên không bình thường.

Cho dù Eum Jeong là người hầu được trọng dụng nhất của Park Cheon, thân phận cũng còn xa mới bằng Kim Chul.

- Kim Chul, sao con lại có thể điều ngoa như vậy, không phải là nước trà hơi nóng một chút sao. Nói với con bao nhiêu lần rồi, tính tình phải ôn hòa một chút.

Luật sư Kim không hờn giận nói.

Kim Chul mặc dù không lên tiếng chỉ gật gật đầu với cha mình xem như là nhận sai, nhưng ánh mắt vẫn bất mãn như trước trừng mắt nhìn Eum Jeong.

Park Cheon lại giúp đỡ nói:

- Không trách được Kim Chul, những hạ nhân mới tới đó làm việc luôn sai phạm, tuy những người lúc trước không đủ trung thành, nhưng vẫn được việc hơn bây giờ nhiều.

- Kim Chul có thể có chút cáu kỉnh cũng là chuyện tốt, đàn ông muốn làm nên đại sự, không có chút cáu kỉnh cũng không được. Tôi còn phải trông cậy vào cậu ta để bảo vệ Ji Yoen nữa mà.

Đây chính là chút nhạc đệm nho nhỏ, nhưng lại hấp dẫn lực chú ý của Dương Thần.

Trong đầu Dương Thần bỗng nhiên nhớ lại cảnh Park gia lúc trước, hí hửng, hiện lên vài phần suy tư.

Trong bữa tối, phần lớn là luật sư Kim và Park Cheon bàn chuyện hôn lễ, mấy ngày nay Kim Chul hiển nhiên là đều cùng luật sư Kim ra ngoài chuẩn bị cho hôn lễ.

Sau khi kết thúc bữa tối, Ji Yoen lau miệng, rất tao nhã đứng dậy, nói với Park Cheon:

- Ông ngoại, cháu lên lầu trước, hôm nay hơi mệt.

- A, sớm như vậy đã lên lầu sao?

Park Cheon phát tay,

- Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, đừng đọc sách quá muộn như những hôm trước, ngày mai còn phải tham gia đại hội khai quang, ngày kia làm cô dâu, cũng đừng để bản thân quá mệt.

Ji Yoen ngoan ngoãn gật đầu, không hề nhìn những người khác mà định đi lên lầu.

Dương Thần lúc này đứng dậy nói:

- Chờ chút, Ji Yoen, lâu như vậy không gặp, chúng ta nói chuyện một

chút đi.

Thân hình Ji Yoen ngừng lại một chút, cũng không quay đầu nói:

- Dương tiên sinh, có lời gì, bây giờ nói luôn đi.

- Nói chuyện riêng tư một chút sẽ tốt hơn. Sao vậy, mới không đến nửa năm, ngay cả nói với Dương đại ca mấy câu cũng không chịu. Đại tiểu thư cũng không thể kiêu ngạo như vậy chứ.

Dương Thần vui đùa nói.

Ji Yoen xoay người, cắn môi hoa, trong mắt hiện lên nhiều gút mắt, mở miệng nói:

- Dương tiên sinh, vị hôn phu của tôi ở đây, như vậy không ổn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1424

Cơm Có Thể Ăn Bậy

- Ai, Ji Yoen, Dương tiên sinh là ân nhân cứu mạng của ông ngoại, cháu cũng đừng đùa giỡn kiểu đó, tin rằng Kim Chul cũng không để ý đâu.

Park Cheon khuyên nhủ.

Kim Chul lúc này rất thức thời nói như người máy:

- Cháu không ngại.

Ji Yoen không thể né tránh, đành phải xoay người đi trước, thản nhiên mở miệng:

- Dương tiên sinh, đi theo tôi.

Hai người đi vào phòng khách, phòng này cách phòng ăn khá xa, cũng không sợ bị người khác nghe thấy cái gì.

Vài người hầu ở đại sảnh cũng bị Dương Thần đuổi đi, không khí lập tức trở nên yên tĩnh.

- Nói đi, có chuyện gì.

Ji Yoen có chút không kiên nhẫn ngắt đầu, mắt cũng không nhìn Dương Thần.

Dương Thần hơi có chút đau lòng, đi tới trước mặt cô, nghiêm mặt hỏi:

- Ji Yoen, nói cho anh biết, có phải đã xảy ra chuyện gì không, là em đang giận anh chuyện gì đúng không?

- Tôi không rõ lời của Dương tiên sinh có ý gì, tôi rất ổn, không phiền anh quan tâm.

Ji Yoen nói.

- Đủ rồi!

Tiếng nói của Dương Thần bắt đầu trở nên nặng nề.

Ji Yoen cũng không sợ hãi, đôi con ngươi lãnh đạm trừng mắt nhìn Dương Thần:

- Đây là nhà của tôi, mời anh đừng dùng ngữ khí hung ác đó nói chuyện với tôi.

Dương Thần cố gắng khiến mình trở nên bình tĩnh, hít sâu một hơi,

- Ji Yoen, anh thật sự rất muốn biết, nửa năm này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, em vì sao lại dùng ngữ khí xa lạ đó nói chuyện với anh? Có phải ông ngoại em nói gì với em? Hay là em có nỗi khổ gì khác?

- Dương tiên sinh, anh không biết là vấn đề anh nghĩ đến rất kỳ quái sao, chúng ta vốn không có quan hệ gì lớn, những chuyện lúc trước có thể xác thực là có chút gần gũi, nhưng đó là bởi vì ở chung dưới một mái nhà, nhưng bây giờ chúng ta nửa năm không gặp, trở nên lạnh nhạt cũng là chuyện bình

thường.

Dương Thần nheo mắt, cúi đầu trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu lên nói:

- Được, em đã nói như vậy, anh chỉ yêu cầu em một chuyện cuối cùng.

- Chuyện gì.

- Trước kia em không gọi anh là ‘Dương tiên sinh’, anh muốn nghe lại một tiếng ‘Dương đại ca’.

Thân thể mềm mại của Ji Yoen khẽ run lên, chút biến hóa này đều lọt vào mắt Dương Thần.

Khóe miệng Dương Thần kéo lên một đường cong nhỏ, cô gái này quả nhiên là che giấu cái gì, cô ấy là So Ji Yoen, không phải người khác.

- Anh thật là vô vị, tôi muốn gọi là gì là quyền tự do của tôi.

Ji Yoen quay đầu định rời đi.

Dương Thần trực tiếp tóm lại bàn tay trắng muốt của cô.

- Buông... buông tôi ra.

Ji Yoen nổi giận, khí lực của cô nào có thể thoát khỏi, nhất thời đỏ mặt.

- Ai do, cuối cùng cũng biết thẹn thùng, không còn vẻ băng lãnh như lúc trước nữa. So Ji Yoen, em học ai không học, lại học chị Nhược Khê của em điểm này, ở chỗ của anh, đạo hạnh của em còn thiếu một chút.

Dương Thần đắc ý nói.

Ji Yoen giống như bị lột bỏ lớp nguy trang, bại lộ thực lực của mình trong không khí, sự yếu ớt không chịu nổi này khiến cô cảm thấy căm uất..

- Dương Thần... Buông tôi ra.

Ji Yoen nghiến răng, trong mắt ánh ra lệ quang.

Dương Thần sao có thể buông tay, đã đến cửa quan trọng rồi, phải làm cô gái này ngoan ngoãn nói rõ ràng,

- Gọi anh một tiếng ‘Dương đại ca’, anh sẽ tha cho em.

Ji Yoen rốt cục nhìn không được, nước mắt tuôn rơi khóc thút thít:

- Anh... anh tính là cái gì? Lúc không muốn để ý tôi thì coi tôi như rác rưởi ném đi thật xa, bây giờ gặp mặt, lại muốn tôi để ý anh, còn phải gọi anh, anh coi So Ji Yoen tôi là món đồ chơi sao?

Dương Thần có chút khó hiểu nói:

- So Ji Yoen, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung. Dương Thần anh làm không ít chuyện xin lỗi người khác, nhưng anh tự nhận mình không làm chuyện gì có lỗi So Ji Yoen em!

- Anh lúc nào thì coi em như rác rưởi ném đi thật xa? Lúc nào thì coi em như món đồ chơi?

- Lần này anh đến Hàn Quốc, quả thật là vì Phật tâm xá lợi, nhưng đến thăm em cũng là nguyện vọng lớn nhất, đã lâu không gặp còn rất nhớ em.

- Nhưng em thì, kết hôn cũng không nhắc cho bọn anh một tin, anh đến gặp em, em lại trả cho anh sĩ diện, dùng sắc mặt lạnh như băng nhìn, là em đùa giỡn anh mới đúng?

Bồ Tát cũng có ba phần hỏa, Dương Thần lần này không rõ ràng mà bị Ji Yoen dọa cho một trận, đương nhiên rất không vui.

- Nhớ tôi... Hừ.

Ji Yoen cười lạnh nói:

- Hay cho mặt của anh còn nói được lời như vậy, nếu anh thật sự nhớ đến tôi, vì sao một cuộc điện thoại cũng không gọi? Nửa năm qua một lần cũng không hỏi đến tôi một câu?

Dương Thần nhất thời nghẹn lời, xấu hổ như đầu, khoan thai cười nói:

- Chuyện này... Ji Yoen à, không phải Dương đại ca cố ý như vậy, em cũng biết, anh không phải là người thích gọi điện thoại để giữ liên lạc.

- Hơn nữa từ lần chia tay trước với em, nửa năm này anh cũng rất nhiều việc, dường như không ngừng gặp rắc rối, thiếu chút nữa còn đi tới một chỗ không thể về được. Vừa rồi còn không tiện nói, chị Nhược Khê của em bây giờ còn muốn ly hôn với anh, lần này có thể là thật sự không thể vãn hồi...

- Cái gì? Chị Nhược Khê muốn ly hôn với anh?

Ji Yoen giật mình mở to mắt, cái miệng nhỏ mở ra thành hình chữ O đủ để nhét cả quả trứng chim vào, hiển nhiên là điều này khiến cô vô cùng kinh ngạc.

Lần này, Ji Yoen cũng không còn công sức để cãi nhau với Dương Thần, lập tức bắt đầu hỏi rốt cuộc là vì sao.

Dương Thần sờ sờ mũi, vừa xấu hổ lại có chút đắc ý nói đại khái về những việc đã trải qua.

- Đại khái chính là như vậy, Lâm Nhược Khê nhất định bắt anh lựa chọn giữa cô ấy và Lam Lam, sao anh có thể không cần cốt nhục thân sinh của mình, mẹ của Lam Lam là sự tiếc nuối cả đời này của anh, anh không thể làm ra chuyện có lỗi với Lam Lam.

Dương Thần thẫn thờ nói.

Vẻ mặt của Ji Yoen vô cùng phức tạp, cũng không biết là khổ sở hay kinh ngạc hay là thứ gì, tóm lại, ngũ vị lẫn lộn.

Nhưng toàn diện mà nói, ánh mắt nhìn Dương Thần trở nên nhu hòa hơn nhiều, nghĩ đến loại chuyện này, quả thực đủ rung động.

Dương Thần thấy tình hình như vậy, lập tức nói tiếp:

- Ji Yoen à, quả thực là oan uổng Dương đại ca của em quá, lúc trước em gọi điện về nhà, là vú Vương nhận điện thoại, vú Vương bảo anh gọi lại cho em, chuyện này em còn nhớ không?

Ji Yoen gật đầu,

- Nhớ, nhưng anh không gọi cho em.

- Cái gì mà không gọi cho em! Anh rõ ràng gọi lại rồi, là Eum Jeong nhận điện thoại, cô ấy nói em đi ngủ rồi, nói chờ em tỉnh dậy sẽ gọi lại, nhưng em không hề gọi lại cho anh! Anh cho rằng em không có chuyện gì nữa.

Ji Yoen nhìn vẻ mặt của Dương Thần không giống nói dối, nhú mày nói:

- Anh... anh thật sự gọi cho em?

- Thật, thiên chân vạn xác, ngay cả chuyện này anh cũng có thể nói dối em sao?

Dương Thần chỉ ra cửa nói:

- Không tin thì chút nữa hỏi Eum Jeong, cùng cô ấy đối...

Dương Thần nói được một nửa, Dương Thần bỗng tỉnh ngộ, nhìn bộ dáng vài phần mờ mịt của Ji Yoen nói:

- Chẳng lẽ... Eum Jeong không nói với em?

Về mặt Ji Yoen biến ảo, gật đầu nói:

- Uh... lúc ấy em hỏi chị Eum Jeong, chị ấy nói... không gọi lại.

Hai người lúc này đều nghĩ đến thứ gì đó, nhưng không khỏi trở nên trầm mặc.

Rất lâu sau, Ji Yoen mới mở miệng nói:

- Dương... Dương đại ca...

- Ừ.

Chân mày Dương Thần cau lại, hắc hắc cười nói:

- Em cuối cùng cũng trở lại làm Ji Yoen của anh.

Má lúm đồng tiền của Ji Yoen phấp phồng, cắn cắn môi mỏng:

- Em... em mấy tháng trước, còn gọi cho anh và chị Nhược Khê, còn gọi rất nhiều điện thoại đến nhà ở Trung Hải, anh có phải...

- Không cần hỏi, một cuộc cũng không nhận được!

Dương Thần cười khổ nói:

- Ji Yoen, anh xem như hiểu được vì sao em hận anh như vậy. Có phải em cho rằng, anh cùng Nhược Khê, vú Vương, đều là cố ý không nhận điện thoại của em?

Ji Yoen nghe tới đó, nước mắt lại không giữ được mà tuôn rơi, mím miệng, hoa lê đài vũ gật đầu.

- Em... em cho rằng... Mọi người đều không cần em nữa... Hu hu...

Khóc đến sau này, Ji Yoen 'oa' một tiếng, trực tiếp nhào vào lòng Dương Thần!

- Dương đại ca... em rất nhớ anh...rất nhớ mọi người... huhu...

Dương Thần hít vài hơi, nhẹ nhàng ôm cô, vỗ vỗ lưng cô,

- Cô bé ngốc, đã nói em ngày trước ngốc nghếch không chịu thừa nhận... cho dù Dương đại ca em không tin không phôi, chị Nhược Khê của em cũng không phải loại người như vậy.

- Nếu anh đoán không nhầm, điện thoại em gọi đi đều bị người khác dùng thủ đoạn chặn lại, chỉ cần là gọi đến khu vực Hoa Hạ đều bị chặn. Mà điện thoại bọn anh gọi đến, khẳng định đều bị theo dõi, nhìn thấy dãy số của bọn anh, trực tiếp để những người khác nhận, hoặc là không để cho em phát hiện.

Ji Yoen dựa vào Dương Thần, nước mắt làm ướt áo hần.

- Nhất định là ông ngoại làm... Ông luôn nói với em, anh là muốn trốn

tránh, không muốn để chị Nhược Khê nghĩ gì, cố ý không liên lạc với em...

Ji Yoen hoàn toàn hiểu được.

Dương Thần cũng chỉ có thể nghĩ đến Park Cheon có thể làm như vậy, hẳn cũng có thể hiểu được ông ta vì sao lại như vậy. Chỉ là, khiến Ji Yoen đau khổ như vậy, thật là đáng chết.

Đương nhiên, ông ta dù sao cũng là ông ngoại Ji Yoen, là người thân, Dương Thần cũng sẽ không hạ độc thủ với ông ta.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1425

Gián Điệp Dương Thần

- Cô bé ngốc, em cũng thật là khờ, nếu như anh không để ý tới em, không liên lạc với em, thì có chạy đến nhà em thăm em không? Em có biết không, vừa rồi khi thấy em lạnh lùng như vậy, Dương đại ca rất đau lòng...

Dương Thần lúc này cũng hiểu ra, vì sao lúc Eum Jeong nhìn thấy mình lại có ánh mắt lạ lùng đó.

Ji Yoen lúc này nghĩ lại, cũng hiểu được mình khờ như nào, nhưng ngay sau đó lại ngẩng đầu lên, vài phần vui sướng nói:

- Dương đại ca, anh là bởi vì em lạnh nhạt anh mà rất đau lòng sao?

Dương Thần lắc đầu,

- Em đối với anh nhiệt tình hay lãnh đạm anh đều có thể tiếp nhận, chỉ là anh không thích nhìn thấy bộ dáng không vui của em, anh hy vọng em sẽ sống thật vui vẻ.

Ji Yoen hơi có vẻ thất vọng, nhưng vẫn cười gật đầu, dường như Ji Yoen hoạt bát dễ hòa nhập trước kia đã trở lại.

- Dương đại ca, may mà anh đến, xem ra ông trời cũng phải giúp em.

Ji Yoen bỗng nhiên nói.

- Hả? Sao thế?

Ji Yoen chu miệng:

- Em không muốn kết hôn với tên Kim Chul kia, nhưng ông ngoại nói Phật tâm xá lợi khai quang là điềm lành khó có được, nhất định phải tranh thủ ngày mốt để tổ chức kết hôn.

Dương Thần cười quái dị nói:

- Vừa rồi ai đó còn luôn mồm nói ‘vị hôn phu’, sao bây giờ lại không muốn kết hôn?

- Anh... em...

Ji Yoen xấu hổ cúi đầu nói:

- Em là giận anh mới nói thế.

Dương Thần thở dài, xoa xoa khuôn mặt của Ji Yoen,

- Đừng ngốc nữa, kết hôn là chuyện nghiêm chỉnh, anh chỉ là người ngoài, không thể mạnh mẽ can thiệp.

- Vì sao không thể? Lúc trước anh không phải là đoạt lại An Tâm ở Nhật về Trung Hải sao? Em không muốn ở lại đây nữa, nửa năm này, cuộc sống của em ngoài học tập thì là xã giao. Đây căn bản không phải cuộc sống em mong muốn, không ai có thể nói lời tri tâm, không ai để ý em thích cái gì...

- Bây giờ, em đã biết ông ngoại gạt em, ngay cả chị Eum Jeong cũng gạt

em! Em không muốn sống cùng bọn họ nữa, em muốn về Trung Hải!

Ji Yoen buồn bực nói.

- Nói lời ngốc nghếch gì đó, An Tâm không giống em, anh và An Tâm có quan hệ và tình cảm trước, cô ấy là người phụ nữ của anh, đương nhiên không thể gả cho người khác. Mà em lại giống như em gái của anh, hoàn toàn không giống nhau.

- Ông ngoại em cũng là vì tốt cho em, để em yên tâm ở đây kế thừa gia nghiệp lớn như vậy, ông ấy nhất định là bỏ rất nhiều tâm huyết lên người em.

- Anh thấy hiện nay, ông ấy cũng không muốn tổn thương em, mà Kim Chul lại là một người đàn ông không tệ, cho dù em không thích cậu ta, nhưng tình cảm là có thể từ từ bồi dưỡng.

Dương Thần khuyên nhủ.

- Em không nghe, em không nghe!

Ji Yoen cuống cuống kêu lên:

- Dương đại ca không phải nói là muốn thấy em vui vẻ sao? Em mà kết hôn với Kim Chul thì cả đời này sẽ không vui vẻ!

Về mặt Dương Thần vô cùng khổ tâm, bản thân hẳn sao lại không đoán ra tâm tư của Ji Yoen, cô ấy có tình ý với mình cũng không phải một ngày hai ngày, nhưng Dương Thần lại không muốn loại hạt này nở hoa kết quả.

Ji Yoen nên có cuộc sống của chính mình, tranh thủ khi cô ấy còn trong tuổi thanh xuân quý báu, vốn là một kiều nữ có thể độc lập bên ngoài tinh phong huyết vũ.

Bên cạnh mình đã có không ít phụ nữ cần mình chăm sóc, quan tâm, trân trọng, bản thân đã có trách nhiệm nặng nề rồi.

Ji Yoen hẳn nên có một tình yêu trọn vẹn, có một người đàn ông hoàn toàn yêu thương cô ấy, cùng cô ấy an nhàn sống cuộc đời bình thường, chứ không phải là đi theo mình để gặp đủ loại nguy hiểm.

Dương Thần không cho rằng Kim Chul là người chồng hoàn mỹ, nhưng ít ra trước mắt Kim Chul xem ra là một chính nhân quân tử, nhiều năm qua luôn ở bên cạnh Park Cheon, Park Cheon khẳng định biết điểm ấy. Cậu ta là một người đàn ông có trách nhiệm, từ phản ứng trong tình huống khẩn cấp của Park Cheon là có thể nhìn ra được sự trung thành và trách nhiệm.

- So Ji Yoen, trong chuyện này, anh đồng ý với lựa chọn của ông ngoại em, đừng làm loạn nữa, chờ sau khi em thật sự trưởng thành, sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của trưởng bối.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Sắc mặt Ji Yoen trong nháy mắt lộ ra vài phần trắng bệch, trong mắt cũng khẽ toát ra sự phẫn hận và thất vọng.

- Dương đại ca... Sao anh có thể đối với em như vậy... Em... Em hận anh!

Ji Yoen khóc thành tiếng, trực tiếp xoay người chạy ra ngoài.

Dương Thần thở dài thật dài một hơi, trong lòng cũng khó chịu, tuy đã giải trừ được hiểu lầm, nhưng dường như Ji Yoen lại sinh ra tức giận mới với mình.

Nhưng Dương Thần cũng không cảm thấy phán đoán của mình là sai, hẳn đã không còn là thiếu niên lông bông năm đó, không thể bởi vì một người con gái thích mình, mà có thể mạnh miệng đồng ý cái gì.

Lúc quay về phòng ăn, mọi người đã sắp dùng cơm xong, mà hình ảnh Ji Yoen khóc lóc chạy về phòng vừa rồi, mọi người đương nhiên nhìn thấy.

Dương Thần cũng không muốn ở lại lâu, giật đầu ý nói với Jane, nhân tiện nói:

- Hội trưởng Park, chúng tôi phải đi rồi, lúc tổ chức hôn lễ sẽ tới.

Park Cheon có chút hài lòng, đứng dậy tự mình đưa tiễn, luật sư Kim và Kim Chul đương nhiên cũng đi theo.

Đi đến ngoài cửa, Park Cheon cầm lấy tay Dương Thần, nói

- Dương tiên sinh, tôi cho rằng, người phụ nữ tài hoa tuyệt đỉnh như bác sĩ Jane, sẽ không thể thích một người đàn ông bình thường, cậu quả nhiên có trí tuệ to lớn, tôi muốn cảm ơn lựa chọn mà cậu đã làm...

Lời nói của Park Cheon có chút không rõ ràng, nhưng nội dung bao hàm trong đó cũng là không ít: Thứ nhất, ông ấy cũng biết Dương Thần đã phát hiện ra chuyện ông ta làm với Ji Yoen, còn cả thứ Ji Yoen muốn có được, Dương Thần là như nào nói với Ji Yoen.

Dương Thần kỳ thật không có nhiều thiện cảm với ông, nghiêm mặt nói:

- Hội trưởng Park, thứ cho tôi nói thẳng, mặc dù tôi là người ngoài, nhưng tôi không hy vọng cuộc sống trong tương lai của Ji Yoen lại không được thoải mái. Cho dù là sau khi cô ấy kết hôn, tôi vẫn sẽ quan tâm cô ấy, đừng để cô ấy bị tổn thương... Bằng không, tôi khó đảm bảo mình sẽ làm ra chuyện gì.

Trong lời này đã có ý tứ uy hiếp, làm cho sắc mặt của Park Cheon hơi biến hóa.

- Cháu gái ruột của tôi, tôi đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực để chăm sóc.

Park Cheon cũng không muốn nói nhiều, làm ra tư thế 'mời' để tiễn khách.

Quay về khách sạn, đương nhiên không cần gọi taxi, Park Cheon đã cho một chiếc Benz đưa Dương Thần và Jane về khách sạn Hilton.

Vừa về tới khách sạn, sau khi vào đến đại sảnh, đột nhiên vọt ra hai đội cảnh sát Hàn Quốc, vây quanh Jane và Dương Thần.

Dương Thần buồn bực nhìn Jane cười, đám cảnh sát này theo dõi từ giữa trưa đến bây giờ không hề lơ là, đây là có ý muốn trực tiếp bắt người.

Hoàng Tú Nghiên mặc cảnh phục đi lên từ phía sau hai đội cảnh sát, ánh mắt tràn ngập dò xét lưu lại trên người Dương Thần một lát.

- Dương Thần tiên sinh, tôi là cảnh chính Hoàng Tú Nghiên thuộc Cục An ninh, hiện tại tôi nghi ngờ thân phận của cậu liên quan đến một tổ chức khủng bố khả nghi, hiện tại lấy thân phận hiềm nghi để bắt cậu, mời cậu phối hợp với cảnh sát chúng tôi.

Dương Thần dờ khóc dờ cười,

- Cảnh quan, tư liệu xuất nhập cảnh của chúng tôi đều có, cô xác định đã điều tra về tư liệu của tôi sao?

Hoàng Tú Nghiên cười lạnh nói:

- Chúng tôi đã đề ra yêu cầu với Cảnh sát Hoa Hạ rồi, muốn xem hồ sơ của cậu, nhưng hồ sơ của bọn họ có trăm ngàn kẻ hồ, một người bán hàng ba năm trước đây ở Hoa Hạ, vì sao lại là tốt nghiệp đại học Havard Mỹ?

- Hơn nữa, còn phát hiện ra cậu có dính dáng quan hệ với tập đoàn Tinh Nguyệt. Chúng tôi có lý do hoài nghi, cậu là nhân viên đặc vụ gián điệp, tiếp cận quyền quý khắp nơi, bụng dạ khó lường.

Dương Thần đều tròn tròn cả mắt, điều này cũng bị dự đoán được? Gián điệp?

Hoa Hạ không chịu cung cấp tư liệu thật sự là điều tất nhiên, tư liệu thật của mình không phải là thứ cảnh sát có thể nắm giữ. Chỉ có Bộ An ninh phê duyệt mới có thể, Hoàng Tú Nghiên không điều tra ra là điều đương nhiên.

Mà bên trong quan hệ với Park gia, Hoàng Tú Nghiên khẳng định cũng là nhất thời không điều tra rõ ràng, kết quả là đưa ra suy đoán sai lầm.

Đúng lúc Dương Thần có chút buồn rầu, Trương Như không biết vì sao lại chạy vào giữa vòng vây của cảnh sát, túm lấy cánh tay của Jane.

- Cô giáo, người đàn ông này rất nguy hiểm, Đội trưởng Hoàng nói tài liệu của anh ta chỗ nào cũng có điểm khả nghi, ngài vẫn là nhanh chóng cùng tôi cách xa hẳn ra, hẳn khẳng định là có mục đích mới tiếp cận ngài!

Lúc nói chuyện, Trương Như còn lộ ra vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Dương Thần, giống như là nghi ngờ người này bạo khởi.

Jane phải cắn chặt môi mới nhìn không phá lên cười, vẫn duy trì tư thế vài phần rụt rè nghịch ngợm nhìn Dương Thần bên cạnh nháy mắt mấy cái, ý tứ rất rõ ràng, cô cảm thấy rất có hứng thú muốn xem trò hay.

Dương Thần hoàn toàn không còn gì để nói với Trương Như này, nếu không phải chồng cô ta là Khương Tiểu Bạch, hẳn hẳn không thể lấy điện thoại di động ra ném cô ta, giờ phút này đành phải nói với Hoàng Tú Nghiên:

- Đội trưởng Hoàng, không ngại để tôi gọi điện thoại chứ, tôi có thể chứng minh mình trong sạch.

Hai tay Hoàng Tú Nghiên khoanh trước ngực, kiêu căng nói:

- Đương nhiên có thể, nhưng mỗi câu cậu nói đều có thể trở thành bằng chứng.

Dương Thần thở dài, trực tiếp gọi điện thoại cho Lý Độn, để anh ta liên

hệ với Viện Tình báo Hàn Quốc, cũng để bọn họ có thể trực tiếp vượt cấp quản lý tình huống nhảm lẫn này.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1426

Sư Thái

Lý Độn nhận được điện thoại của Dương Thần, nghe được sự việc là như vậy, cười đến thiếu chút thì mắt cả dưỡng khí.

Nhưng bởi vì lần trước lợi dụng Dương Thần, bây giờ cũng có chút xấu hổ, rất nhanh chóng đã đem tình huống của Dương Thần chuyển cáo cho phía Hàn Quốc.

Bên phía Hwang Yeon Oh chưa đến vài phút đã nhận được điện thoại của cấp trên, lệnh cho cô lập tức thả người.

Hwang Yeon Oh vốn còn muốn hỏi vài câu, bởi vì Dương Thần quả thật rất đáng nghi, nhưng mệnh lệnh của cấp trên hết sức cương quyết, cũng không cho cô hỏi nhiều, chỉ bảo cô đối đãi với hắn như thượng khách.

Lần này, Hwang Yeon Oh thật sự có chút xấu hổ, ý bảo thủ hạ chính là nhóm cảnh viên lui sang một bên, sắc mặt cứng đờ cúi đầu trước Dương Thần nói:

- Thực xin lỗi, Dương tiên sinh, là tình báo của chúng tôi sai.

Dương Thần cũng chẳng muốn phản ứng với cô ta, lập tức bước nhanh đến trước mặt Trương Như:

- Cô có ý kiến với tôi, tôi không hề gì, nhưng cô tốt nhất đừng tiếp tục làm những loại chuyện nhảm chán, nếu không, tôi sẽ không quản cô có phải là học sinh của Jane hay không, cơ hội hối hận cô cũng không có.

Dương Thần hơi gây chút cảm giác áp bức, khiến Trương Như giận mà không dám nói gì, chỉ cảm thấy uy nghiêm khó có thể chống lại được, điều này khiến cô rất khó chịu.

Nhưng cô đã tận mắt thấy Hwang Yeon Oh lại công nhiên cúi đầu giải thích với Dương Thần, có thể thấy được bối cảnh của Dương Thần tuyệt đối không tầm thường, là mình đoán sai rồi.

Jane ở bên cạnh lúc này cảm bàn tay lạnh như băng của Trương Như, oán hận liếc Dương Thần một cái,

- Được rồi, anh yêu Dương Thần, anh đừng hù dọa chị ấy nữa, chị ấy chỉ là suy nghĩ cho sự an toàn của em.

Dương Thần cũng là hù dọa người phụ nữ này một chút, để cô ta đừng xen vào chuyện của người khác, Jane cho cái bậc thang, liền thuận thế đi xuống.

- Được rồi, nghe câu nói này của em, chúng ta đi.

Dương Thần dắt tay Jane, xoay người đi vào thang máy.

Chờ Dương Thần và Jane đi khỏi, Hwang Yeon Oh đi đến bên cạnh

Tương Như vài phần thất hồn lạc phách:

- Giáo sư Trương, xem ra thật sự làm sai rồi, cảm ơn nhắc nhở của cô. Nhưng bây giờ tôi muốn đi kiểm tra tình trạng an toàn của đại hội khai quang lần cuối cùng, ngày mai còn phải tham dự đại hội, nghỉ ngơi sớm một chút.

Trương Như chậm chạp gật đầu, nhìn cảnh sát lục tục đi ra khỏi đại sảnh, một mình đứng tại chỗ, không khỏi cảm thấy có chút tiêu điều.

Cùng lúc đó, Dương Thần và Jane tay trong tay ở trong thang máy lên đến tầng cao nhất của khách sạn

Toàn bộ tầng cao nhất, ngoài hai phòng tổng thống ra, thì chính là một khu giải trí hồ bơi lộ thiên xanh thắm, tạo ra để dành cho khách quý của khách sạn.

Khi hai người Dương Thần đi đến trước cửa phòng, lại chợt phát hiện bên ngoài cửa phòng của hai người, hai gã bảo tiêu mặc đồ đen đứng lảng ở đó, còn có một gã quản lý khách sạn đang đi đi lại lại ở cửa.

- Các người là ai.

Dương Thần cau mày nói.

Quản lý khách sạn lập tức chào đón, vài phần áy náy cười nói:

- Vị này hẳn là Dương tiên sinh và Jane tiểu thư. Là như vậy, phòng của hai vị vì tình huống khẩn cấp cần điều chỉnh một chút.

- Điều chỉnh? Là ý gì?

Jane khó hiểu nói.

Quản lý giải thích:

- Bởi vì chính phủ và cảnh sát tạm thời quyết định, một vài quan viên quan trọng và Vũ Liên sư thái – Hội trưởng Hiệp hội Phật giáo, người quản lý Tử Hạo pháp sư... đến tham gia đại hội khai quang Phật tâm xá lợi đèn ở tại khách sạn của chúng tôi.

- Mà tất cả các phòng thương vụ, phòng sang trọng đều đã đầy khách. Còn lại hai phòng tổng thống, một phòng để cho mấy cao tăng quốc nội, một phòng kia, đành phải để cho Vũ Liên sư thái và Tử Hạo pháp sư...

Dương Thần cười lạnh nói:

- Chúng tôi đặt trước phòng, trả tiền rồi, bây giờ các người nói đổi là đổi?

- Chuyện này... cũng là bất đắc dĩ, Dương tiên sinh yên tâm, chúng tôi sẽ bồi thường gấp đôi cho ngài.

Quản lý không ngừng cúi đầu tạ lỗi nói:

- Mong ngài thông cảm với sự khó xử của chúng tôi, dù sao Vũ Liên sư thái đức cao vọng trọng, ở trong phòng bình thường sẽ khiến khách sạn rất khó làm. Hơn nữa, mấy vị cảnh quan yêu cầu chúng tôi phải xử lý.

- Tôi không nghe những lý do đó, nếu ông không bảo bọn họ rút ra khỏi phòng tôi đặt, vậy tôi sẽ đá bọn họ ra ngoài.

Lòng Dương Thần bùng lên cơn tức, hôm nay thật sự là gặp quỷ, bị cảnh

sát coi là gián điệp, ngay cả phòng chẳng biết tại sao lại bị người ta cướp!

Quản lý thấy Dương Thần không chịu, sắc mặt đen xuống, âm trầm nói:

- Dương tiên sinh, xin cậu chú ý cách diễn đạt. Đại hội khai quang ngày mai là sự kiện quan trọng nhất năm nay của Đại Hàn Dân Quốc chúng tôi.

- Vũ Liên sư thái là đại sư khai quang Phật tâm xá lợi, được vạn người kính ngưỡng, cậu không đề sư thái nghỉ ngơi cho tốt, chính là đối đầu với Đại Hàn chúng tôi!

Dương Thần cười nhạo một tiếng:

- Cuối cùng cũng lộ ra bản chất, nói cho cùng, ông là muốn đuổi chúng tôi ra ngoài.

- Vậy thì thế nào, đây là quyết định của chính phủ, tôi chỉ thực hiện chức trách!

- Hừ, một ni cô tặc và hòa thượng ngủ chung một căn phòng, còn nói cái gì vạn người kính ngưỡng, tôi lại muốn nhìn xem hai kẻ này đang làm cái trò xấu xa gì trong phòng.

Dương Thần trực tiếp đẩy quản lý kia ra, thân thể nhỏ của quản lý không chịu được, ‘bịch’ một tiếng đập vào vách tường, xương cốt tan ra.

Hai gã bảo vệ phát hiện không đúng, lập tức tiến đến, giống như hai ngọn núi nhỏ đứng trước mặt Dương Thần, một đại hán Hàn Quốc hung ác nói:

- Cút xa một chút! Đây là địa bàn của Đại Hàn Dân Quốc chúng tao, con khỉ Hoa Hạ đừng tìm mất mặt!

- Khi là tổ tiên của mày!

Dương Thần không nói hai lời, hai tay nhanh như thiểm điện vỗ vào vai hai gã đại hán, ‘rắc rắc’ hai tiếng, bả vai hai gã đại hán trực tiếp bị trật khớp!

Hai gã bảo vệ kêu lên thảm thiết, muốn vùng cánh tay còn lại của mình, lại bị Dương Thần nắm lấy...

Đám bảo vệ không biết chuyện gì xảy ra chỉ cảm thấy xương tay của mình bị gãy vụn, tay đứt ruột xót, đau đớn đó khiến hai mắt họ trắng dã, lập tức ngất đi!

Ồn ào ở ngoài cửa phòng cuối cùng cũng khiến người trong phòng chú ý.

Mà hai gã bảo vệ vốn canh giữ ở chỗ khác cũng bước tới, ước chừng bảy tám tên bảo vệ lưng hùm vai gấu vây quanh Dương Thần và Jane.

Cửa bị mở ra, Tử Hạo pháp sư cầm tràng hạt trong tay, mặc tăng phục màu vàng, dáng người hiền ái đi ra, hòa thượng nhìn tình huống ở trước cửa, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

- A di đà phật, thí chủ, đây là vì sao?

Tử Hạo pháp sư nói xong, còn đi đến bên tường, đỡ quản lý khách sạn đang kêu rên đứng lên.

Quản lý xanh cả mặt nói:

- Đại sư, người Hoa Hạ này thật sự hung tàn, còn đánh những bảo vệ kia!

Bọn bảo vệ nhìn Tử Hạo, cũng chờ pháp sư lên tiếng, nhưng sắc mặt Tử

Hạo có chút khó xử, có chút không đành lòng hạ mệnh lệnh.

- A di đà phật, khuyên người phải có lòng khoan dung, vị thí chủ này toàn thân sát khí, hại người hại mình, hà tất chứ.

Một giọng nữ tang thương từ trong phòng truyền tới, Tử Hạo pháp sư cùng quản lý và toàn bộ bảo vệ lập tức cung kính xoay người,

- Vũ Liên sư thái.

Vũ Liên sư thái mặc trang phục ni cô giống như đang ở trong phòng tụng kinh niệm phật, bước đi ra, mặt mũi hiền lành nhìn Dương Thần nói:

- Thí chủ, bản ni và Tử Hạo sư đệ đều là người xuất gia, vốn không muốn tranh đoạt nơi này với hai vị thí chủ, nhưng chuyện đột nhiên tới, mấy vị nhân viên quan trọng hy vọng bản ni cùng Tử Hạo sư đệ có thể ở lại chỗ này, để bảo vệ được dễ dàng.

- Thí chủ nên nghe theo lời khuyên của bản ni, không nhìn mặt tăng cũng xem mặt phật, đêm nay liền đồng ý đổi chỗ ở, bản ni cam đoan, không có bất cứ kẻ nào truy cứu sự việc đêm nay.

- Vũ Liên sư thái quả thật là nhân từ khoan dung.

Vị quản lý kia lập tức vuốt mông ngựa.

Ánh mắt Vũ Liên sư thái đặc biệt nhu hoà, giống như hồ nước giữa núi, trong suốt, yên lặng, thanh bạch, lại lộ ra gọn sóng nhẹ nhẹ tuyệt vời.

Loại ánh mắt như mộng ảo này khiến tâm thần người ta bất tri bất giác rơi vào trong, khó có thể tự kiềm chế...

Bọn bảo vệ cùng quản lý, thậm chí là cả Tử Hạo, sau khi nhìn vào mắt Tử Liên thì đều trở nên trầm tĩnh, rất thành kính nhìn Vũ Liên.

Giữa hai chân mày của Dương Thần cau lại, cảm thấy ánh mắt này vô cùng quý dị, giống như một loại kỳ diệu gì đó đang gõ vào tâm thần, khiến đầu óc hắn có chút hỗn loạn.

Lại nhìn Jane ở bên người, phát hiện cô không ngờ cũng giống những người khác, nhìn Vũ Liên, lộ ra thần sắc vài phần khâm phục.

- Tặc ni!!! Bà dám thôi miên!!?

Dương Thần giật mình hiểu ra, dùng Hán ngữ tức giận gầm lên một tiếng, tiếng gầm như tiếng chuông lớn, lại như chấn lôi, khiến toàn bộ cửa phòng đều âm âm vang lên!

Một tiếng hô này, khiến Tử Hạo cùng đám người quản lý giật nảy mình, nhưng lại khôi phục biểu tình vừa rồi, giống như không hề nghe thấy Dương Thần hô cái gì.

Jane thì lại vài phần kinh ngạc nhìn Dương Thần, cô nghe rất rõ hai chữ 'thôi miên', không khỏi ngạc nhiên nhìn Vũ Liên.

Trong mắt Vũ Liên hiện ra sự sắc bén cùng ngạc nhiên nghi ngờ và bối rối, nhưng chỉ hơi lướt qua, lại trở về vẻ vô cùng nhu hòa nói:

- Thí chủ, nếu trước sau không chịu trao đổi với bản ni và sư đệ, vậy bản ni cũng không cưỡng cầu, chỉ là thí chủ không có duyên phật, vậy thì từ biệt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1427

Nói Theo Khóc Độ Y Học

Dương Thần hắc hắc cười lạnh nói:

- Thế nào, thôi miên bị tôi phá rồi, muốn chạy sao? Nếu nói cho đám tín đồ của bà biết, đại sự chẳng qua chỉ là nguy trang, thật sự chính là dựa vào thuật thôi miên, bà cảm thấy bọn họ sẽ nghĩ như nào.

Dương Thần từ biểu hiện của Vũ Liên có thể thấy được, bà ni cô này hiểu được Hán ngữ, cho nên cũng trực tiếp dùng Hán ngữ để nói.

Lần này, Vũ Liên cũng dùng Hán ngữ, rất trang nghiêm nói:

- Bà ni không hiểu thí chủ đang nói cái gì, thí chủ không thể vọng ngôn đoán bừa.

Nói xong, Vũ Liên cùng Tử Hạo và đám bảo vệ vẫn đang trong giai đoạn hồ đồ đi về phía thang máy.

Những người này cũng không hiểu Vũ Liên nói gì, bởi vì vẻ mặt của Vũ Liên quá thần thánh, chỉ cho là phát huy Phật lý gì đó.

Dương Thần cảm thấy sự việc vẫn chưa xong, muốn nói gì đó, nhưng bị Jane ở bên cạnh giữ chặt lại, lắc lắc đầu khuyên nhủ:

- Bà ta là Hội trưởng Hiệp hội Phật giáo Hàn Quốc, chúng ta không có chứng cứ chứng minh bà ta dùng thuật thôi miên, làm loạn lên với bà ta chỉ rước thêm phiền phức mà thôi. Lần này chúng ta vẫn là tận lực khiêm tốn chút, Phật tâm xá lợi còn chưa nhìn thấy được, chuyện khác cứ để đó đã.

Dương Thần vừa nghe, tuy rằng tặc ni cô này rất khả nghi, nhưng quan trọng vẫn là tu vi của mình, dù sao tổn hại cũng là người Hàn Quốc, không liên quan đến chuyện của hắn.

- Thuật thôi miên của tặc ni này không đơn giản, người có ý chí lực kiên định như em, vừa rồi thiếu chút cũng bị bà ta thôi miên. Nếu không phải sức mạnh ý chí của anh mạnh, lại kế thừa thần cách, tinh thần lực cũng mạnh hơn người phàm nhiều, vừa rồi cũng sẽ không dễ dàng phá được thuật thôi miên của bà ta.

Dương Thần thở dài.

Jane cũng do dự nói:

- Thật ra em cảm thấy đây không phải là thuật thôi miên... Thuật thôi miên kỳ thực là một loại ám thị tâm lý, có thể thông qua thả lỏng thể xác và tinh thần, đơn giản kích thích cơ quan cảm giác nào đó, dùng thủ đoạn tập trung chú ý hoặc là tưởng tượng... để đạt được mục đích.

- Thuật thôi miên vừa rồi của Vũ Liên, căn bản không phù hợp với định nghĩa thuật thôi miên trên khoa học, em thật ra là cảm thấy bà ta có thể biết

một chút dị năng đặc biệt, hoặc là có bí pháp gì đó...

Dương Thần nghe như thế thì cảm thấy tầng tầng lớp lớp nghi ngờ, chính là trên cái thế giới vô cùng kỳ quặc này, người dị năng cũng được, tu sĩ cũng vậy, đều có năng lực đặc biệt.

Đoàn người Vũ Liên đi rồi, cũng không còn ai tiếp tục đến quấy rầy hai người Dương Thần nghỉ ngơi.

Cũng có lẽ là kiêng kị Dương Thần, hoặc là tự mình có tật giat mình, Vũ Liên cũng ngại nghĩ cách thu dọn, dù sao người bên ngoài cũng không hiểu về chuyện thôi miên.

Đêm về khuya, Dương Thần nằm trên giường lớn, khó tránh nghĩ đến chuyện của Ji Yoen, lại không ngủ được.

Jane tựa vào bên cạnh người hắn, một cánh tay ngọc ôm bên hông, nhẹ nhàng hỏi:

- Hối hận rồi?

- Cái gì?

- Anh không phải là bảo Ji Yoen ngoan ngoãn gả cho Kim Chul sao.

Dương Thần im lặng sờ sờ mái tóc cô, cũng không trả lời.

- Kỳ thật... nếu Lâm Nhược Khê muốn ly hôn với anh, anh đón Ji Yoen về Trung Hải cũng sẽ không có ai phản đối.

Jane lên tiếng nói.

Dương Thần cười khổ,

- Jane, cho dù là em cũng có lúc hồ đồ... Anh đồng ý chia tay với Nhược Khê, là bởi vì cảm thấy làm như vậy cô ấy sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn ở bên cạnh anh. Anh tiếp nhận bất cứ ai trong số các em, đều là muốn mọi người sống hạnh phúc, chứ không phải biến các em thành 'chiến lợi phẩm' của anh, càng không phải vì dục vọng của mình.

- Em có thể không biết, cô bé Đường Đường kia lúc trước có một lần ngổn ngang tâm tư này, nhưng vẫn luôn bị anh ngăn cản. Bởi vì anh biết con bé vẫn còn rất nhỏ, nhiều chuyện còn chưa hiểu, Viên Dã ở bên cạnh con bé là một người đàn ông có thể tin được, cho nên anh cho rằng con bé sớm hay muộn sẽ hiểu ra, ở cạnh Viên Dã mới là thích hợp nhất. May là không lâu sau, Đường Đường đã hiểu ra, mới có thể có ngày hôm nay.

- Tuổi của Ji Yoen cũng xấp xỉ Đường Đường, cô ấy sở dĩ rất dính anh, anh nghĩ mức độ rất lớn là vì cảm thấy lúc cô đơn bất lực, có anh giúp đỡ. Cảm tình của Ji Yoen đối với anh, càng nhiều chính là cảm ơn và ỷ lại, chỉ là chính cô ấy mơ hồ không rõ mà thôi.

- Tuy bên cạnh Ji Yoen không có người giống như Viên Dã, nhưng cũng không nên ở cạnh anh, như vậy thì sớm hay muộn gì cũng có ngày cô ấy hối hận, hối hận vì lúc trẻ đã quyết định lỡ mạng như vậy. Về phần Kim Chul, anh cảm thấy cậu ta rất đáng tin, cho dù không thật sự yêu Ji Yoen, nhưng cũng sẽ không để cô ấy phải chịu ủy khuất.

Dương Thần từ từ nói xong, các loại tình cảm thôn thức bộc lộ trong lời nói.

Rất lâu sau, Jane đều không đáp lại Dương Thần, cảm thấy có chút kỳ lạ, cúi đầu nhìn cô.

Nhìn cô, mới phát hiện cô đang dùng cặp mắt xinh đẹp như ngọc bích tỏa sáng nhìn mình, có một loại mị lực nói không rõ ràng.

Nét mặt của Dương Thần đỏ lên, khụ một tiếng:

- Nhìn cái gì, cảm thấy anh rất vĩ đại sao?

Jane khẽ lắc đầu, sợi tóc mềm mại vuốt ve cánh tay Dương Thần, tản ra mùi thơm ngào ngạt.

- Anh yêu, chúng ta làm đi.

Một câu nói nhẹ nhàng, ôn nhu, khiến Dương Thần cảm thấy bụng dưới của mình nóng rực lên.

Hoóc môn tuyến trên thận điên cuồng bài tiết làm da đầu hần run lên, tai bắt đầu nóng lên.

Thở hổn hển, Dương Thần phủ quyết nói:

- Thôi đi, trước khi em bước vào Tiên Thiên, anh tuyệt đối không làm chuyện đó, như vậy sẽ là không lợi cho tu hành của em.

Jane quăn rũ cười, dùng tiếng Anh câu dẫn người nói:

- Em từng nghiên cứu ‘nguyên âm’ mà anh nói là chuyện gì rồi, nói theo góc độ y học, chẳng qua là không thể theo lệ thường tiến vào vagina, nhưng chúng ta có thể analsex, mẹ em nói anh rất thích vào từ phía sau bà ấy...

Dương Thần sắp khóc đến nơi,

- Bác sĩ Jane, chúng ta có thể dùng danh từ y học để nói về chuyện mập mờ như vậy không? Còn nữa, Catherine sao có thể nói những chuyện đó với con gái mình chứ?

Jane chu chu miệng,

- Anh không phải không biết, chỉ cần là trước mặt em chỉ số thông minh của bà chưa bao giờ cao hơn mười tuổi.

- Được rồi, đừng nói nữa.

Dương Thần nghiêm mặt, sờ sờ khuôn mặt cô,

- Anh không thể tiếp nhận việc lần đầu cùng em lại là dùng loại phương thức này, như vậy anh sẽ cảm thấy có lỗi với em, vĩnh viễn sẽ tiếc nuối.

Jane hơi hơi run lên, trên mặt lập tức hiện lên hai đám mây đỏ, vui vẻ gật gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Đại hội khai quang Phật tâm xá lợi ngày hôm sau, đúng hạn tiến hành.

Sáng sớm, Dương Thần cùng Jane với tư cách thượng khách quan trọng của Park gia, đều có tư cách tiến vào hiện trường đại hội.

Chuyện tối qua, khiến lúc Trương Như gặp lại Dương Thần có chút xấu hổ, nhưng hiển nhiên là trong mắt vẫn có chút nhìn không quen, cảm thấy Dương Thần quá mức vênh váo hung hăng, khẳng định không phải thứ gì

tốt.

Nhưng làm nhân viên nghiên cứu chính, Trương Như vội vàng đi theo người của chính phủ Hàn Quốc kiểm tra lại nội dung diễn thuyết học thuật, cũng không nhiều sức lực để ý những việc đó.

Chùa JongYeSa ngày nay cũng là nơi pháp danh vang trời, nơi nơi đều trang trí vô cùng lộng lẫy, Phật quang chiếu khắp, cao tăng đều dẫn theo đệ tử của mình, ở mỗi vị trí của hội trường đều cao giọng tụng kinh.

Vũ Liên sư thái của hiệp hội Phật giáo đương nhiên là nhân vật chứng tinh phụng nguyệt – trung tâm của trung tâm, ni cô này cũng không chịu sự ảnh hưởng bởi chuyện tối qua, mặt mày hồng hào, nói chuyện với các tăng lữ đến từ khắp nơi trên thế giới, nhận sự tán tụng của khách khứa khắp.

Dựa theo lịch trình sắp xếp cả ngày, buổi sáng là quan lớn Hàn Quốc giảng về những việc khai quật và nghiên cứu Phật tâm xá lợi lần này, Phật tâm xá lợi được quân đội nghiêm ngặt trông giữ nằm chính giữa đạo tràng JongYeSa, nhận lễ bái của quan khách.

Vừa qua giờ chính Ngọ, sẽ sắp xếp cho Phật tâm xá lợi tiến vào trong điện JongYeSa, Vũ Liên sư thái dẫn đầu cao tăng Hàn Quốc, tiến hành khai quang.

Khi thức khai quang sẽ kéo dài đến tối, giữa lúc đó, các vị khách sẽ ở đại sảnh khách sạn gần chùa viện tham gia tiệc rượu luận Phật.

Bởi vì người xuất gia kiêng rượu, nói là tiệc rượu, kỳ thực uống đều là nước trái cây, ăn cũng là đồ chay.

Sau khi kết thúc nghi thức khai quang vào buổi tối, mọi người mới trở lại JongYeSa, chiêm ngưỡng Phật tâm xá lợi một lần nữa.

Sau khi xá lợi được thờ cúng ở trong chùa ba ngày, sẽ tiếp tục được quân đội giám thị lần thứ hai, cho đến khi tạo xong Phật tượng bằng vàng ròng cho xá lợi, đưa xá lợi nhập vào trong Phật tượng, lúc đó mới có thể công khai khắp thế giới.

Dù sao, một tượng Phật vàng lớn như vậy, không phải là thứ đám phân tử phạm pháp có thể cướp đoạt hoặc tiêu hủy.

Khi Park Cheon mang theo Ji Yoen cùng người của Park gia xuất hiện, lập tức trở thành đối tượng nhìn chăm chú của toàn bộ hội trường, chào hỏi một chút rồi mới đi đến vị trí dự định.

Kim Chul với tư cách là vị hôn phu của Ji Yoen, hiện giờ đã không còn thích hợp để đi cùng Park Cheon nữa, vì vậy là cùng luật sư Kim tiến vào, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như lúc trước.

Theo sát tiến vào hội trường còn có cha con Goo Ji Yong và Goo Yu dẫn theo nhà họ Goo, Park Cheon hiện tại đã khỏe lại, nhà họ Goo cũng không còn kiêu ngạo trong xã hội thượng lưu như lúc trước nữa, đã an phận không ít.

Dương Thần đều có chút quen biết với nhà họ Park và nhà họ Goo, tránh

không được chào hỏi vài câu, còn chú ý đến Goo Yu, người thanh niên từng một lòng muốn kết hôn với Ji Yoen này, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt cay nghiệt nhìn về phía Ji Yoen.

Ji Yoen mặc trang phục thực nữ càng mộc mạc hơn ngày hôm qua, nụ cười nhiem sương lạnh, lúc nhìn thấy Dương Thần, chỉ là thản nhiên liếc mắt, hiển nhiên vẫn đang tức giận hằn.

Lần này Dương Thần ngược lại không cảm thấy quá kỳ lạ, Ji Yoen không muốn để ý đến mình cũng là nên vậy, bình thản cười cười, cùng Jane ngồi xuống yên lặng chờ đại hội bắt đầu.

Đại hội buổi sáng chủ yếu là để đài truyền hình phát sóng trực tiếp, chính là cho nhân dân Hàn Quốc xem, càng hơn là một vài lý do thoái thác vô vị, và các báo cáo nghiên cứu đơn giản đối với Phật tâm xá lợi.

Dương Thần cảm thấy vô cùng buồn chán cho đến tận giữa trưa, cuối cùng cũng nhìn thấy đám quan viên xuống đài, hơn nữa quân đội và chúng tăng phật môn lục tục đi vào hội trường trung tâm, là muốn nghênh đón Phật tâm xá lợi.

Đúng lúc này, Dương Thần bỗng nhiên cảm thấy một chút dị động bên trong đan điền của mình?

Hai luồng sức mạnh vốn chống cự lẫn nhau, thứ nhất chính là sức mạnh thiên địa của ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’, thứ hai chính là hung lực hỗn độn của Hỗn Độn đỉnh giảng co phân cao thấp.

Nhưng trong một cái chớp mắt, Dương Thần cảm thấy Hỗn Độn lại giống như ‘sợ hãi’ một chút, rút lui vài phần!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1428

Đại Hội Kinh Biến

Tuy chỉ trong nháy mắt, tu vi của Dương Thần có dấu hiệu khôi phục, Hỗn Độn lại lần nữa phát lực giằng co với mình, nhưng điều này đã đủ khiến Dương Thần mừng rỡ như điên rồi!

Jane ở bên cạnh chú ý tới thân thể hơi phát run của Dương Thần, căng thẳng hỏi:

- Ông xã, anh làm sao vậy?

Dương Thần nhe răng cười, nắm bàn tay nhỏ bé của Jane,

- Hỗn Độn... có phản ứng rồi, nó dường như cảm nhận được Phật tâm xá lợi đến gần, vừa rồi rút lui sức mạnh một chút, nhưng nó rất nhanh chóng lại cùng anh giằng co, dường như muốn che dấu điều gì...

Mắt của Jane trở nên sáng ngời,

- Nói như vậy, là Hỗn Độn cảm nhận được đe dọa?

- Anh không cách nào cảm nhận được Phật tâm xá lợi kia có phải có linh lực rất mạnh hay không, nhưng nhìn biểu hiện của Hỗn Độn, thứ kia có lẽ thật sự dùng được.

- Chỉ cần nó có thể phá tan cục diện bế tắc bên trong đan điền của anh, tăng thêm thực lực cho anh, anh liền có thể chế trụ Hỗn Độn.

Dương Thần tỉnh táo lại, đây còn chưa phải lúc để vui mừng, ánh mắt lại nhìn về phía Phật tâm xá lợi.

Cùng với Phật hiệu kéo dài không dứt, tám gã tăng nhân cuối cùng cũng nâng một chiếc hộp hình vuông được chế tạo từ gỗ lim cung phụng trong một chiếc đài cao, vào hội trường.

Trên đài cao kia, một bức tranh tơ tằm đầy kinh văn Phật môn màu vàng, che một cái hòm hình vuông.

Sau khi đài cao được đặt vào trung tâm của hội trường, Vũ Liên sư thái tụng kinh niệm Phật đi đến phía trước cái hộp, hơi hơi gật đầu rồi mới đưa tay từ từ kéo mảnh vải tơ tằm vàng xuống...

Trong nhất thời, tất cả các nhân vật quyền quý và nổi tiếng ở đây đều kiêng chân trông ngóng Phật tâm xá lợi, cuối cùng cũng thực sự hiện ra trước mặt mọi người!

Trong một cái tủ thủy tinh trong suốt chịu lửa, một vật thể hình tim màu hồng kim đang tỏa ra ánh sáng nhu hòa dưới ánh mặt trời.

Viên ngọc lưu ly màu hồng kim động lòng người kia, khiến không ít người đều sinh ra tâm thành kính cúng bái, quả thực là Phật tính khó có thể nói được!

Lần này Dương Thần càng cảm nhận được rõ ràng, Hồn Độn bên trong đan điền rất không ổn định, khi thì muốn hung ác mãnh liệt, khi thì lại có chút khiếp sợ rút lui, trạng thái hoàn toàn bất đồng lúc trước.

Dương Thần trong lòng lầm nhảm: Thì ra người cũng có thứ để sợ hãi...

Cũng không biết có phải Hồn Độn vì như vậy tức giận hay không, lực Hồn Độn hung ác kia lại một lần nữa như sóng cuộn biển gầm!

Nhưng thực lực trước mắt của Dương Thần vẫn có thể không chế được nó, cũng không thể để làm ra sai lầm gì.

- Dương tiên sinh, xem ra chuyến đi đến đây quan sát Phật tâm xá lợi này không tệ nha, cho dù tôi từ trước đến nay không tin phật, nhìn thấy xá lợi này, đều có cảm giác tâm linh được gột rửa.

Park Cheon cười ha ha nói.

Dương Thần không phủ nhận chỉ mỉm cười, nhưng trong lòng thầm nói: "Tôi không phải là đến để xem, tôi đến để lấy nó đi!"

Chờ tiếp nhận xong phật lễ hành hương của khách đến thăm khắp nơi, Vũ Liên sư thái dẫn đầu các cao tăng đi vào, đi đến trước nội điện JongYeSa, chính thức bắt đầu tụng kinh khai quang.

Dương Thần thấy tình hình như vậy, giả vờ đi về phía xá lợi kia

- Ai!

Jane vội vàng kéo Dương Thần lại, dờ khóc dờ cười dùng loại ngôn ngữ người bên ngoài không ai nghe hiểu nói:

- Ông xã, cho dù anh muốn xá lợi, vậy cũng không thể trắng trợn chém giết!

- Anh không phải là đi cướp, anh là hỏi bọn họ để lấy, cho anh mượn dùng trước, nếu vô dụng thì trả lại cho bọn họ.

Dương Thần hắc hắc cười nói.

Jane giận dữ liếc hắt một cái,

- Đây không phải là cướp thì là gì? Anh xem nơi này đi, tuy phóng viên đều đi cả rồi, nhưng ở đây vẫn còn mấy trăm khách quý, bên ngoài còn một vòng cảnh sát, đừng nói đến bên ngoài nữa còn có quân đội Hàn Quốc đóng giữ, nếu anh không coi người Hàn Quốc bọn họ vào đâu mà cướp bảo bối của bọn họ, bọn họ không phải đều sẽ liều mạng với anh?

Dương Thần không sao cả nói:

- Sợ cái gì, ai dám cản anh lấy bảo bối, giết là được! Đến bao nhiêu giết bấy nhiêu!

Vì khôi phục tu vi của mình, Dương Thần sẽ không bỏ sinh mạng của những người này vào trong mắt mình, thực sự dám động thủ với mình, vậy giết cũng không sao, dù sao là ở Hàn Quốc, mấy lão đại Hoa Hạ cũng sẽ không ngăn trở mình.

- Rõ ràng có thể thần không biết quỷ không hay lấy được, vì sao cứ phải đối địch với toàn bộ Hàn Quốc chứ? Chẳng lẽ anh đã quên, trước khi đến em

đã nói em có cách sao?

Jane nháy mắt mấy cái nói.

Dương Thần gãi gãi đầu, vênh vênh lỗ tai lên,

- Nói nghe chút đi...

Jane lập tức tiến đến bên tai Dương Thần, đại khái nói về kế hoạch của mình.

Thật ra cách thức rất đơn giản, Jane từ trước lúc đến Hàn Quốc đã hỏi Trương Như một chút báo cáo nghiên cứu của Phật tâm xá lợi, tên hoa mỹ thì là giúp cô ta kiểm tra báo cáo, kỳ thực là chép lại những nguyên tố cơ bản tạo thành Phật tâm xá lợi.

Kỹ thuật đồng dấu 3D do Jane bí mật sáng tạo đã siêu việt hơn các nghiên cứu khoa học khác trên thế giới gấp trăm lần, nếu cần, tùy thời đều có thể trong khoảng thời gian ngắn chế tạo ra một bản 'Phật tâm xá lợi'.

Chỉ cần tìm một đêm không người, Jane dùng kỹ thuật hacker của mình để hack hệ thống cảnh báo của JongYeSa này, sau đó để Dương Thần lên vào đây, đổi thật thành giả căn bản không cần tốn nhiều sức!

Cho dù bị phía Hàn Quốc phát hiện, các khoa học gia khác cũng không phát hiện được Phật tâm xá lợi này là giả, thật sự cho dù phát hiện là giả, cũng sẽ không có người biết, là Dương Thần cảm xá lợi đi.

Sau khi nghe xong, Dương Thần gật gật đầu, cười nói:

- Cách này quả thật không tệ, dù sao ba ngày kế tiếp, xá lợi này vẫn đặt ở JongYeSa, bằng bản lĩnh của em và anh, đổi trắng thay đen cũng không khó.

Theo tiếng hô của phật hiệu, Phật tâm xá lợi cuối cùng cũng được đưa vào trong nội điện JongYeSa.

Tuy từ bên ngoài không thể tới gần nội điện kia, nhưng dù sao toàn bộ quân lực của đại đội cảnh sát nghiêm chỉnh bảo vệ bên ngoài chùa, có kẻ nào muốn từ bên ngoài vào trong làm chuyện xấu đều rất gian nan.

Dương Thần mặc dù trong lòng khó nhin, nhưng lúc này cũng chỉ đành bùi tai nghe lời khuyên của Jane, chờ cô đưa Phật tâm xá lợi giả đến rồi nói.

Nhưng, Dương Thần hạ quyết tâm, những ngày này đều ở gần JongYeSa, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu không thấy Phật tâm xá lợi nữa thì việc to rồi.

Lúc này, Park Cheon tiến lên nói:

- Dương tiên sinh, tiệc rượu luận phật buổi chiều, lão già tôi không thể tham gia rồi, còn phải dẫn Ji Yoen đi chuẩn bị những việc cuối cùng cho hôn lễ ngày mai, từ biệt hai vị tại đây vậy.

Dương Thần cũng không định tham gia tiệc rượu gì đó, những người đó mình cũng không có hứng thú quen biết, vì thế nói:

- Ji Yoen phải kết hôn, người làm anh như tôi cũng nên chuẩn bị chút hồi môn, chúng tôi cùng mọi người đi, tôi cũng đi chuẩn bị chút đồ

Sau khi Ji Yoen nghe thấy Dương Thần nhắc đến 'hồi môn', sắc mặt càng

trở nên băng lãnh, ánh mắt nhìn Dương Thần dày đặc oán khí.

Nhưng Dương Thần cũng không vì vậy mà thay đổi cách nghĩ, hôn lễ này nên như thế nào thì như thế đó, không thể bởi vì suy nghĩ bốc đồng của cô, mà cái gì cũng thuận theo được.

Nếu lúc trước lựa chọn quay về gia tộc này, vậy tự mình nên chuẩn bị tốt tâm lý.

Park Cheon mừng rỡ, cho rằng Dương Thần lại muốn tặng linh đan diệu dược gì, lập tức liên tục tán thưởng, dẫn mọi người đi ra ngoài chùa.

Nhưng lúc các khách quý vừa muốn rời khỏi chùa viện, một tiếng nổ âm vang đột nhiên vang lên!

Tiếng nổ mạnh vang lên

- A!!!!

Tiếng sấm sét đình tai nhức óc vang lên, khiến các bà các cô thét lên chói tai, bị tiếng nổ bất linh thành dọa!

Dương Thần trước tiên nhìn về hướng không đến một dặm phía nam JongYeSa, ở đó, khói thuốc súng mênh mông, bụi đất bay lên, tiếng nổ mạnh vừa rồi hẳn là truyền đến từ nơi đó!

Càng khiến tất cả khách khứa bên trong hội trường kinh hoàng chính là, tiếng súng tàn sát bừa bãi bắt đầu vang lên!

Tạch tach tach! ! ! ! ...

Liên tục bắn phá về phía toàn bộ tường ngoài của ngôi chùa, tiếng súng kéo dài không dứt!

Xung quanh, đều truyền đến tiếng kêu thảm thiết của vài người đàn ông Hàn Quốc, toàn bộ bên ngoài JongYeSa hiển nhiên máu tươi đã tràn lan bốn phía!

- Sao lại thế này? Cảnh sát đâu? Binh sĩ đâu?

Một quan quân Hàn Quốc dưới tình thế cấp bách xông lên đài cao, điên cuồng gào lên vào Microphone, quân hàm trên ba ngôi sao tỏ rõ quân hàm trung tướng của ông ta ở quân đội, đã là nhân vật vô cùng oách rồi.

Đại hội khai quang dù sao cũng là buổi lễ long trọng của cả nước, quân đội cũng phái vài nhân vật trụ cột đến tham gia.

Chỉ thấy một quân sĩ Hàn Quốc đến mũ cũng đều bị rơi ra chật vật vọt tiến vào, khóc hô về phía tướng quân trên đài cao:

- Tướng quân Jong! Không hay rồi! Đoàn sĩ binh thứ mười hai ở bên ngoài làm phản!!

- Cái gì?

Tướng quân họ Jong giật giật mí mắt, trong lúc nhất thời có chút ngẩn ngơ.

Nhưng không bao lâu sau, một đám binh lính ước chừng hơn trăm tên người nhuộm máu hung ác giết vào.

Cầm đầu là một người đàn ông cường tráng râu ria mặc quân trang màu

lục, nhưng con người lại sắc như chim ưng, người đàn ông không biết đã vút mũi quân đội ở chỗ nào, hai tay cầm súng đi vào, vào đến cửa liền điên cuồng bắn lên trời.

Điều này khiến người ta vô cùng sợ hãi, làm cho sắc mặt của những nhân vật quyền quý ở đây đều trở nên trắng bệch, xám xịt lui về bên cạnh hội trường.

- Tất cả đề ngoan ngoãn đừng có lộn xộn, toàn bộ ngôi chùa đã bị chúng tôi bao vây, canh sát và quân đội đều đã tiêu đời rồi!

Tên râu ria cười lạnh tuyên cáo.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1429

Chết Không Đáng Tiếc

Người ở chỗ này cũng không phải kẻ ngốc gì, nghe nói như vậy, hơn phân nửa đều đoán được chuyện gì mới xảy ra.

Đám phản tử khủng bố này dĩ nhiên lại trà trộn vào quân đội Hàn Quốc ở bên ngoài, hơn nữa thừa lúc quân đội và cảnh sát thực sự hết sức sơ sẩy, chúng đột nhiên nổi dậy tiêu diệt bọn họ!

Ai cũng có thể đoán được, đám khủng bố đó nếu không có người thân thông quảng đại sắp xếp cho, tuyệt đối không có khả năng làm được tất cả những chuyện này.

Dù sao một binh đoàn biên chế chính thức, nếu không phải tình huống đặc biệt, sẽ không thể tùy tiện xen kẽ chấp hành nhiệm vụ.

Dương Thần lúc này cũng cảm thấy bất ngờ, không ngờ ngoài mình ra, còn có những người khác quan tâm đến Phật tâm xá lợi như vậy, lại có thể gây chiến đến loại tình trạng này để cướp lấy xá lợi.

Nhưng trước khi tình huống sáng tỏ, Dương Thần cũng không định nhúng tay can thiệp vào.

- Các người, là người của Bắc Fuyu?

Tướng quân Jong trầm giọng hỏi.

Tên Râu ria tà cười, giơ súng lên nhắm ngay trung tướng ở trên đài cao nói:

- Tướng quân Jong Chul của Bộ tư lệnh tác chiến, tôi nhận ra ông, những tên quan quân thủ hạ của ông đã bị tôi giết chết, toàn bộ nơi này đều là người của chúng tôi.

- Tôi khuyên ông tốt nhất là giống những người khác, yên phận rút sang một bên, không nên hỏi thì đừng hỏi, có lẽ chúng tôi sẽ để lại cho ông cái mạng chó.

Sắc mặt Jong Chul hết đỏ lại trắng, tức giận không nhẹ, nhưng đối diện với họng súng kia, cuối cùng vẫn mềm nhũn xuống, ông ta vẫn còn trẻ, không muốn vui thân vô ích ở chỗ này, bỏ mạng ở chỗ này đều là đám đồ đệ!

Cùng lúc đó, Jong Chul cũng may mắn, những ký giả đã bị mời ra ngoài, bằng không phía nhà báo nhìn thấy một mặt yếu đuối của ông ta, chẳng phải sẽ không giữ được địa vị nữa sao?

- Anh A Hào, con tin đều ở đây rồi, bị bắt đều là phụ nữ, rất tiện giải quyết!

Một tên khủng bố dẫn hơn mười phản tử khủng bố khác cười dâm loạn

nói, súng trên tay mỗi người đều chĩa vào một phụ nữ, đi về phía trung tâm hội trường.

- Trương Như?

Jane vài phần bất ngờ, đúng là cô nhìn thấy, Trương Như giờ phút này cũng bị những người đó bắt được, dùng súng đối phó, khuôn mặt khóc lóc vô cùng khủng hoảng.

Làm nhân viên nghiên cứu, Trương Như là một trong những người rời khỏi hội trường sớm nhất, không ngờ nguyên nhân lại là vì như vậy, mà bị nhóm phần tử khủng bố bắt được!

- Làm rất tốt.

A Hào khen ngợi nói, quét mắt nhìn đám phụ nữ này, ánh mắt dừng lại trên người Hwang Yeon Oh mặc cảnh phục, nhếch miệng cười nói:

- A, đây không phải là Đội trưởng Hwang sao, thật ngại quá, cẩn thận phòng bị chúng tôi như vậy, lại khiến cô thất vọng rồi, chúng tôi vẫn luôn nhìn cô sắp xếp mà, làm việc rất tuyệt.

Đây không thể nghi ngờ chính là sự châm chọc lớn nhất đối với Hwang Yeon Oh, cô tổ chức công việc lâu như vậy nhưng lại không hề phát hiện người mình có vấn đề!

Sắc mặt Hwang Yeon Oh đỏ đậm, xấu hổ và giận dữ vô cùng, hung ác nhổ miếng nước bọt,

- Súc sinh Bắc Fuyu chết tiệt! Chúng mày nghĩ nhóm chúng mày có thể thoát được sao? Nơi này rất nhanh sẽ bị quân đội bao vây, chúng mày có chạy đằng trời!!

- Ha ha ha ha! Chẳng lẽ chúng mày không nghe thấy tiếng nổ mạnh vừa rồi sao?

A Hào cười nhạo nói.

Sắc mặt những người ở đây biến đổi kịch liệt, Hwang Yeon Oh thất thanh nói:

- Chúng mày... chúng mày chôn bom ở Seoul?

- Đúng vậy, toàn bộ Seoul, chúng tao tùy tiện chọn một vài khu dân cư đông đúc, sắp xếp thuốc nổ mạnh, chỉ cần chúng tao ở đây xảy ra vấn đề, những thuốc nổ kia sẽ kích nổ.

- Nếu như chúng mày vì để bắt chúng tao mà tính toán để cư dân Seoul đồng quy vô tận, vậy cứ việc phái quân đội tới đây!

A Hào thông thả nói:

- Hơn nữa, rất không may chính là, tao cũng không biết thiết bị điều khiển thuốc nổ ở đâu, tao càng không biết có mấy thiết bị điều khiển...

Vô số thượng khách ở đây đều kinh hoảng nói không ra lời, bầu không khí dường như đọng lại.

Đám phần tử khủng bố này không ngờ lại phát rồ đến mức không tiếc dùng mấy vạn tính mạng dân chúng để áp chế!

- Các người là vì Phật tâm xá lợi?

Jong Chul mở miệng hỏi.

- Tướng quân Jong, đây không phải lời nói vô nghĩa sao, chẳng lẽ chúng tôi tới đây để bái phật thấp hương sao?

A Hào hừ lạnh một tiếng, bàn tay to vung lên nói:

- Người đâu, vào mang xá lợi ra đây cho tao, đám cao tăng đó đều là những nhân vật vạn người kính ngưỡng, cũng mang ra cùng!

Hơn mười phần tử Bắc Fuyu vác súng trên vai, đạn lên nòng nghe lệnh lập tức bước nhanh vọt vào hậu điện JongYeSa.

Sau khi một trận xô xao phát ra từ hậu điện, tiếng súng đột nhiên vang lên, các nhân vật nổi tiếng ở bên ngoài đều vỡ cả gan, sợ viên đạn dừng trên người mình.

Rất nhanh sau đó, một người ôm một chiếc hòm đặc chế trong suốt đựng Phật tâm xá lợi đi ra, ở phía sau đám binh lính dường như lại nhiễm thêm không ít máu, đồng thời còn mang theo bảy tám tên cao tăng pháp sư.

Mấy người của hiệp hội phật giáp là Vũ Liên sư thái và Tử Hạo pháp sư cũng bị bắt ở trong đó, nhưng sắc mặt vẫn trang nghiêm túc mục như cũ, dường như cũng không sợ hãi.

Jane thấy như vậy thì nhú mày nói với Dương Thần:

- Ông xã, Vũ Liên sư thái kia rõ ràng có thuật thôi miên, vì sao bà ta không thôi miên đám binh lính đó? Chẳng lẽ bà ta cố ý?

- Anh cũng không rõ nữa, nhưng ni cô kia cũng không phải thứ gì tốt, có lẽ là đồng lõa của Bắc Fuyu, dù sao người của Bắc Fuyu ngang ngược, không thiếu nhân vật cấp cao ở Hàn Quốc đều là người của bọn chúng.

- Nhưng cũng có thể là thuật thôi miên của bà ta không thể thôi miên được quá nhiều người, nếu đúng như vậy, nếu bà ta phản kháng thì sẽ bị những kẻ đó đánh chết, cho nên đành phải bị bắt.

Dương Thần bình tĩnh nói.

Jane có chút khó hiểu,

- Sao anh có vẻ không vội vã, Phật tâm xá lợi bị người ta lấy đi rồi.

Dương Thần ung dung cười,

- Như vậy chẳng phải càng tốt sao? Anh chỉ cần đi theo đám người đó, đến lúc đó đoạt lấy xá lợi là được rồi, dù sao tất cả trách nhiệm đều đổ cho Bắc Fuyu, còn tiết kiệm việc chúng ta đổi trắng thay đen.

Jane che miệng cười nói:

- Anh đúng là một bụng ý xấu, lần trước Bắc Fuyu dám xuống tay với em, lần này anh phải dạy dỗ bọn chúng tử tế, bọn chúng có thể không quan tâm đến sự sống chết của mấy vạn dân, vậy toàn bộ chết cũng không đáng tiếc!

Lúc này, người đàn ông tên A Hào kia lại truyền xuống mấy mệnh lệnh, để một đội các phần tử Bắc Fuyu kèm hai bên đám phụ nữ Trương Như, Hwang Yeon Oh cùng đám cao tăng Vũ Liên sư thái bắt đầu rời khỏi

JongYeSa.

Còn lại một vài bộ đội thì cầm họng súng chỉ vào phía sau, đề phòng một vài bảo vệ thân thủ cường hãn đột nhiên xông lên làm ra chuyện gì.

Tiếng cảnh báo bốn phía sớm đã nổi lên bên ngoài JongYeSa, cảnh sát Seoul cùng quân đội đều nhanh chóng chi viện.

Nhưng, bởi vì đa số con tin đều ở trong tay Bắc Fuyu, hơn nữa không biết hàng loại thuốc nổ loại mạnh chôn ở đâu, nên khiến Bộ tư lệnh tác chiến cấp cao của Hàn Quốc đều bó tay không có biện pháp!

Đây không thể nghi ngờ chính là sỉ nhục lớn lao, cho nên phía Hàn Quốc chặt đứt con đường truyền thông đến các quốc gia khác trên thế giới, tất cả tín hiệu thông tin cũng đều bị cắt đứt.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Seoul thành khu cấm địa phong bế, quân đội khống chế toàn bộ các ngã tư lớn nhỏ, người dân bình thường cũng không hiểu được chuyện gì xảy ra, khủng hoảng bao trùm toàn bộ Thủ đô Seoul.

A Hào sau khi dẫn người bắt trung tướng Jong Chul làm con tin, đưa ra ngoài JongYeSa giằng co cùng quân đội Hàn Quốc.

- Tướng quân Jong Chul, chúng tôi giữ lại tính mạng của ông, là để ông chuyển lời đến đồng nghiệp của mình.

A Hào chỉ họng súng vào cầm Jong Chul, cười lạnh nói:

- Truyền của chúng tôi đã đợi chúng tôi ở sông Hàn, con tin cùng Phật tâm xá lợi, chúng tôi đều mang đi.

- Chúng tôi sẽ đi về phía biển trước, sau đó sẽ ra vùng biển quốc tế, chờ chúng tôi cho là an toàn rồi, tự nhiên sẽ thả đám tăng nhân và người ra.

- Cho các người năm phút đồng hồ để quyết định, nếu sau năm phút mà không trả lời, chúng tôi sẽ kích nổ một quả bom, quá mỗi một phút, chúng tôi sẽ kích nổ thêm một quả. Cho đến khi các người đồng ý, hoặc là Seoul chết mấy vạn người rồi mới dừng.

Sắc mặt Jong Chul trở nên xanh mét, nhưng không dám làm trái, chỉ có thể giữ yên lặng gật đầu.

Chờ A Hào buông ông ta ra, Jong Chul lập tức chạy về phía quân đội Hàn Quốc ở đối diện.

Bằng!

Đột nhiên, Desert Eagle trên tay A Hào nổ súng, bắt vào giữa đầu gối chân phải của Jong Chul!

Máu bắn tung tóe khắp nơi, Jong Chul lộn cộp quỳ rạp xuống đất!

- Tướng quân, ông vẫn nên từ từ bò về thôi.

A Hào cất tiếng cười ha hả, mà các phần tử khủng bố Bắc Fuyu khác cũng đều mừng rỡ cười to.

Tiếng cười điên cuồng này khiến quân đội Hàn Quốc ở đối diện mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, muốn đi lên đỡ Jong Chul cũng không dám, sợ mình cũng trúng đạn.

Jong Chul sợ đến cơ mặt hoàn toàn run rẩy, nhưng vẫn liều mạng đi về trận địa của mình, kéo theo một đường máu.

Tất cả các tướng lĩnh và quan viên nhìn thấy toàn bộ chuyện này sắc mặt đều âm trầm, cũng không dám tức giận, Bắc Fuyu bắt những người này thực chất vẫn là việc nhỏ, việc bọn chúng chôn số lượng lớn bom kia mới là nhân tố lớn nhất khiến chính phủ Hàn Quốc không thể nhúc nhích. Dù sao, mật độ dân cư ở Seoul quá lớn, thật sự không chịu nổi bom đạn!

Thực lực của Bắc Fuyu một lần nữa làm cho cấp cao Hàn Quốc sợ hãi, thế nhưng có thể thần không biết quỷ không hay vận chuyển số lượng lớn thuốc nổ vào Seoul, quả thực là sĩ nhục lớn lao đối với cơ quan tình báo!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1430

Tàu Ngâm Hình Người

Trong hội trường, tuy người của Bắc Fuyu đã lui ra ngoài, nhưng cửa lớn vẫn có người trong chừng, mấy trăm nhân vật nổi tiếng quyền quý xã hội đều không dám nhúc nhích.

Thần kinh mỗi người đều căng lên, ai cũng không biết người của Bắc Fuyu có nổi điên lên giết hại một lần hay không, dù sao bọn chúng căn bản đều là kẻ liều chết.

Park Cheon trải qua đau khổ sinh tử cũng thật sự bình tĩnh, vừa phân tích nên làm như nào để bảo toàn người trong gia tộc mình, lại quan sát phản ứng của người xung quanh.

Khiến Park Cheon có chút bất ngờ chính là, Ji Yoen không hề có vẻ căng thẳng và sợ hãi, cô chỉ thảnh thơi nhìn bốn phía xung quanh, như là tìm cái gì đó.

- Cháu à, đang tìm gì vậy?

Park Cheon nghi ngờ nói.

Ji Yoen vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên đáp:

- Dương đại... À... Không thấy Dương tiên sinh đâu.

Park Cheon sửng sốt, đám người Kim Chul ở bên cạnh nghe thấy như vậy cũng kinh ngạc nhìn qua, ánh mắt dừng trên người Jane.

Bên cạnh Jane, không biết từ khi nào đã không thấy thân ảnh của Dương Thần nữa?

- Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết anh ấy đi đâu.

Jane cười khẽ trừng mắt nhìn...

Dương Thần lúc này đương nhiên là đã rời khỏi ngôi chùa, Phật tâm xá lợi rời khỏi tầm nhìn của mình, hắn cũng di chuyển theo.

Muốn tránh mấy tên phản tử Bắc Fuyu canh chừng đối với Dương Thần mà nói cũng không khó, dùng vài góc mù để di chuyển, sau khi đi đến bên cạnh tường, Dương Thần liền thừa chút khe hở nhảy ra ngoài.

Người của Bắc Fuyu đã đi tới cửa chính, bên ngoài đều là binh lính Hàn Quốc đang ở đó xử lý thi thể của cảnh sát và binh lính.

Nhìn thấy Dương Thần bỗng nhiên nhảy ra từ sau vách tường cao lớn, những người này đều kinh ngạc nhảy dựng lên!

Nhưng, tốc độ của Dương Thần rất nhanh, nhanh đến độ ánh mắt của bọn họ cũng không thể nhìn thấy rõ dung mạo của hắn. Dương Thần đập một trận gió chạy ra khỏi vòng phong tỏa, biến mất bên ngoài rừng cây xanh.

Nhóm binh lính đang bận rộn phong tỏa hiện trường cùng xử lý thi thể

binh lính nghĩ đến gặp quỷ thì kinh hoảng, cũng không đuổi theo.

Thân ảnh của Dương Thần giống như quỷ my, bản lĩnh ẩn nấp của sát thủ sớm đã đi sâu vào trong xương tủy của hắn. Hơn nữa tốc độ nhanh hoàn toàn không phải của loài người, mắt thường rất khó nắm bắt được, càng không thể có người nào có thể phát hiện hướng đi của hắn.

Một chút bản lĩnh, Dương Thần đã đi đến bên cạnh góc tường bên ngoài JongYeSa, từ xa nhìn hơn trăm người Bắc Fuyu ở đối diện cửa kia.

Phật tâm xá lợi lúc này đã bị A Hào nâng trong tay, trêu tức nhìn những người của quân đội.

Quan chỉ huy quân đội tiền tiến đang nói điện thoại với cấp trên, ra sức lau mồ hôi lạnh, hiển nhiên là cấp trên cũng đang do dự.

- Đã qua ba phút đồng hồ, đều chưa cho tôi câu trả lời. Chắc chắc... xem ra người lãnh đạo của Đại Hàn Dân Quốc, cũng không coi sinh mạng dân chúng ra gì.

A Hào nói với Hwang Yeon Oh nói:

- Đội trưởng Hwang, Thủ trưởng của các cô thật quá vô tình, hay là đầu nhập vào Bắc Fuyu đi.

- Mộng tưởng hảo huyền! Mày dám kích nỏ, sự việc sẽ lớn lên, toàn bộ thế giới đều sẽ cùng nhau đồng thời chống khủng bố công kích chúng mày, đến lúc đó chúng mày liền xong đời!

Hwang Yeon Oh cười lạnh nói.

- Bốp

A Hào dơ tay bạt tai mạnh một cái.

- Ít nói lời vớ vẩn, chúng tao đã nổ một cái rồi, thì sẽ không để ý cái thứ hai thứ ba! Toàn bộ thế giới? Hừ, mày tưởng chúng tao lấy Phật tâm xá lợi cho ai chứ?

- Các quốc gia trên thế giới này chỉ nhìn vào lợi ích, những việc khác chẳng qua chỉ là lời ngoài mặt. Mày cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, thế mà còn có thể tin lời nói lừa trẻ con của mấy thằng chính khách.

- A di đà phật, thí chủ, Phật tâm xá lợi tuân theo lực phục ma của Phật tổ kim cương, các người bạo ngược tổn thương sinh linh, không sợ Phật tổ trách cứ sao.

Vũ Liên sư thái lúc này nói.

- Ni cô thôi, câm miệng cho tao! Ông đây chỉ tin vào súng trong tay!

A Hào nói xong liền tát một cái vào mặt Vũ Liên sư thái.

Trên mặt Vũ Liên sư thái tức khắc đỏ lên, Tử Hạo pháp sư ở bên cạnh cùng chúng tăng lũ đều hô to “A di đà phật”, lo lắng nhìn Vũ Liên sư thái, cũng không ai dám lên tiếng.

A Hào nhìn đồng hồ trên tay một chút, nói với quan chỉ huy quân đội bên kia:

- Đã bốn phút rồi, xem ra các người rất tò mò, xem chúng tao sẽ kích

nổ bom ở khu vực nào trước...

- Chờ một chút!!

Quan chỉ huy quân đội hét lớn:

- Chúng tôi đồng ý với yêu cầu của các anh! Nhưng các anh không được thương tổn con tin, cũng phải đảm bảo an toàn cho mọi người ở trong hội trường!

- Đừng nói nhảm! Nếu như đã đồng ý thì nhường đường, đưa xe tới đây!

A Hào vẻ mặt hung ác nói, rất giống một kẻ bắt cóc kiêu ngạo Trung Đông.

Người của quân đội chịu ức chế, chỉ có thể cắn răng lái mấy chiếc xe tải vốn là xe quân dụng của quân đội tới.

A Hào phái vài tên thủ hạ lấy dụng cụ đã chuẩn bị trước kiểm tra xe tải, đảm bảo không có thứ gì có thể gây nguy hiểm rồi mới lục tục đưa người lên trên xe.

Hai mươi mấy người có tiếng tăm được chia ra áp tải trên ba chiếc xe tải, đều có người cầm súng chĩa vào, căn bản không cho bất kỳ cơ hội nào cứu viện.

Quân đội không cách nào khác đành trơ mắt nhìn ba chiếc xe tải rời đi, thời gian ngắn ngủi như vậy, tìm bom ở Seoul giống như mò kim đáy biển, căn bản không có khả năng hoàn thành.

Hơn nữa trong những người đó, Vũ Liên sư thái cùng vô số các cao tăng đều là tín đồ, những người phụ nữ trong đó hơn nửa cũng là con gái trong nhà quyền quý, những người này ai cũng không thể dễ dàng chết đi.

Dương Thân sau khi thấy chiếc xe rời đi liền theo sát từ xa, tốc độ của xe tải mặc dù nhanh, nhưng Dương Thân vẫn có thể nhẹ nhàng đuổi theo.

Dọc đường đến sông Hàn, người của quân đội chỉ dám nhìn từ xa, không dám để phản tử Bắc Fuyu cho rằng họ đang đuổi bắt chúng.

Trên sông Hàn, hai chiếc du thuyền sớm đã đợi sẵn, tuy trực thăng của quân đội ở trên bầu trời sớm đã phát hiện ra họ, nhưng lại không dám ra lệnh công kích.

A Hào dẫn đầu phản tử Bắc Fuyu xuống xe tải, sau kèm theo hai con tin ở hai bên đi lên du thuyền, liền đi về phía cửa biển.

Từ xa nhìn du thuyền rời đi, Dương Thân không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, quân đội Hàn Quốc lúc này vẫn đang nhìn chăm chăm, bản thân tuy có thể cướp lấy Phật tâm xá lợi kia, nhưng không tiện công khai lấy đi.

Thế này xem ra, chỉ có thể đi theo ra ngoài hải phận quốc tế, dù sao cho dù có quân đội bao vây tiêu trừ, thì ở hải phận quốc tế lấy đi một đồ vật vô chủ cũng không phải điều cố kỵ gì. Đương nhiên, nếu có thể phát hiện ra các nhân vật của Bắc Fuyu, chém tận giết tuyệt vẫn có thể là phương pháp báo cáo vấn đề tốt nhất.

Hải phận quốc tế... đó là lộ trình khá xa, không thể dùng Không gian

pháp tắc, mà bản thân còn phải lén lút theo dõi, tốc độ phải rất nhanh...

Dương Thần nhìn nước sông Hàn, bụi ngùi thở dài, may là thân thể hắn thuộc loại cấp bậc biến thái. Lặn đến hải phận quốc tế, hoàn toàn không tồn tại vấn đề về thể lực!

Kiểm tra bốn phía không người, Dương Thần cởi hết quần áo ném vào Nhân Không gian, sau đó “phù phù” rồi nhảy xuống sông...

Dương Thần giống như một chiếc tàu ngầm hình người, tốc độ so ra thì kém xa khi chạy trên mặt đất, nhưng cũng đủ đuổi theo, quạt nước của du thuyền ở trong nước truyền đến âm thanh rất nhỏ, nhưng cũng đã đủ để Dương Thần truy đuổi.

Mà theo sự rời đi của Bắc Fuyu, cấp cao Hàn Quốc càng không nhẹ nhõm hơn được chút nào, tiếp tục nhanh chóng cho người điều tra toàn bộ Seoul, tìm những quả bom chưa bị kích nổ.

Trước khi xác nhận rõ ràng có bom hay không, quân đội cũng không dám áp dụng bất kỳ hành động nào, về chuyện lần này, nên che dấu thì phải che dấu, nên nói dối phải nói dối, chính phủ đều bận tối mắt.

So với thể diện của quốc gia, hành tung của Phật tâm xá lợi đối với những người đó chỉ là việc nhỏ.

Hơn bốn giờ đồng hồ sau, hai chiếc du thuyền đã đi vào hải phận quốc tế, sắc trời cũng đã trở nên âm đạm, một vòng huyền nguyệt đã sắp treo lên ở phía chân trời.

Một con tàu khu trục 956 do Nga sản xuất đã dừng trên hải phận quốc tế, sau khi hai chiếc du thuyền đến gần, nhân viên cũng đều lục tục chuyển dời lên trên khu trục.

A Hào sau khi dẫn đầu thành viên Bắc Fuyu lên tàu, một gã tướng quân da trắng đội mũ hải quân New Zealand bắt tay với gã, dùng tiếng Anh nói:

- Bộ trưởng Hào, lần này anh lập công lớn, thủ lĩnh nhất định sẽ thưởng phần thưởng xứng đáng cho anh.

- Đa tạ Tướng quân Mason, tạm thời để anh đưa chiến thuyền này đến tiếp ứng, đã làm phiền anh rồi.

A Hào khách khí nói.

- Đây đều là vì thủ lĩnh, không có thủ lĩnh, làm sao có Mason ngày hôm nay, tôi rất vui khi được cống hiến sức lực. Anh làm quả thật xuất sắc hơn nhiều so với Bộ trưởng Goo Je tiền nhiệm, tôi rất xem trọng anh.

Mason nói.

- Kê đó? Hô hô, Tướng quân đừng nói đùa với tôi, tên đó chỉ là một tên ngu xuẩn mà thôi... Tôi sẽ đưa Phật tâm xá lợi đến phòng của thủ lĩnh.

A Hào đầy đắc ý nói.

Mason mắt nhìn Phật tâm xá lợi kia, có chút không hiểu vì sao thủ lĩnh lại khổ tâm muốn lấy được thứ này đến vậy, nhưng cũng không muốn hỏi nhiều, nói cho A Hào biết phải đến phòng nào.

Sau đó, Mason mắt nhìn con tin trên bong thuyền nói:

- Bắt giam những phụ nữ này đến kho hàng số 4, người của Phật giáo đưa đến giam tại kho hàng số 7, chờ thủ lĩnh xử lý!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1431

Bố Cục Quỷ Dị

Hải quân được huấn luyện nghiêm chỉnh đều là thân tín của Mason lập tức đưa hai mươi mấy người chia ra giam vào hai kho hàng ở phía sau, hơn nữa còn phái vài tên quân nhân trong coi ở ngoài cửa.

Nhân viên của Bắc Fuyu hoàn thành nhiệm vụ lần này cũng đều rời khỏi, bắt đầu nghỉ ngơi vui đùa trên tàu chiến.

Vào thời điểm này, không có ai chú ý tới, có một phần tử Bắc Fuyu mặc quân trang Hàn Quốc, một mình đi tới bên ngoài kho hàng số 4 giam giữ con tin ở phía sau.

- Anh bạn, đến đây làm gì, đây là nơi giam giữ con tin, phòng nghỉ ở phía trước khoang thuyền.

Một gã hải quân canh giữ ở cửa nói.

Người đàn ông Bắc Fuyu hơi nhấc cái mũ quân đội lên, hé lộ ra gương mặt đàn ông Châu Á bình thường.

Trong lúc hai gã hải quân buồn bực không biết người này nghe có hiểu tiếng Anh hay không, người đàn ông này bỗng dung tiến lên trước, đưa dao đánh trúng cổ họng hai gã hải quân!

Đại não hai gã hải quân trống rỗng, sau đó đã bị người đàn ông này dùng sức mạnh cắt đứt yết hầu, lập tức tắt thở!

Động tác của người đàn ông lưu loát, sau xác nhận không thu hút người nào đến, lập tức mở cửa khoang thuyền ra.

Trong kho hàng âm u, Trương Như cùng Hwang Yeon Oh cùng hơn mười người phụ nữ khác đang rúc ở trong góc, bởi vì lạnh mà run rẩy.

Thấy có người tiến vào, đầu tiên là kinh ngạc một chút, ngay sau đó, Trương Như cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khiếp sợ...

- Ông... ông xã?

Khương Tiểu Bạch ném mũ sĩ quan xuống, nhìn thấy Trương Như bình an vô sự, cuối cùng thở nhẹ ra, lập tức xông lên đỡ vợ mình dậy.

- Cái gì cũng đừng nói, thừa lúc thủ vệ hải quân phía sau không có bao nhiêu người, anh đưa mọi người ra khỏi nơi này. Anh vừa nhìn rồi, phía sau chiếc thuyền có cái thuyền cứu nạn đủ cho hai mươi người, thừa lúc sắc trời hiện tại, mau chóng chạy trốn!

Trương Như kích động rơi lệ, không ngừng nghẹn ngào, cô trăm nghìn ngàn nghĩ cũng không nghĩ tới Khương Tiểu Bạch lại có thể xuất hiện ở đây, bản thân ở cuối đường của sinh mạng, thời điểm bất lực nơi dị quốc tha hương, liều mạng nằm vùng giữa quân địch, đến cứu mình, lại là người

chồng mà mình vẫn luôn nghĩ rằng người đó coi công việc quan trọng hơn mình!

Trương Như vô cùng áy náy, cũng không dám hỏi nhiều, dùng sức gạt đầu, đem tiếng Trung dịch thành tiếng Hàn nói với đám người Hwang Yeon Oh về kế hoạch bỏ trốn.

Hwang Yeon Oh cùng những người khác vô cùng mừng rỡ, cũng bất chấp tính nguy hiểm, có thể có một đường sống không thể tốt hơn rồi.

Khương Tiểu Bạch dẫn đầu, đi đến bên ngoài, xác nhận không có người nào đến mới vẫy vẫy tay về phía các cô.

Trương Như theo sát sau đó, mà Hwang Yeon Oh nhìn thấy thi thể của hai hải quân đã chết, thì lấy một khẩu súng từ trên người một tên.

- Cô làm cái gì đấy, mau nhanh lên.

Khương Tiểu Bạch quay đầu lại cau mày nói.

Hwang Yeon Oh cười,

- Tôi là cảnh sát, có thể dùng súng, có thể cùng anh chiến đấu.

Khương Tiểu Bạch nhìn dấu hiệu cảnh sát trên vai Hwang Yeon Oh, biết cô là cảnh sát thì gật gật đầu.

- Chúng ta phải gia tăng tốc độ, hiện tại vừa vặn không ai tuần tra nơi này.

Khương Tiểu Bạch dẫn đầu đi về phía sau khoang thuyền.

Bang bang!!

Hai tiếng súng vang lên từ phía sau Khương Tiểu Bạch!

Khương Tiểu Bạch kêu lên một tiếng đau đớn, trượt chân trên mặt đất, chân trái và bắp đùi đều trúng đạn, máu trong nháy mắt nhiễm đỏ cả quần.

- Hwang Yeon Oh? Cô làm gì?

Trương Như kêu lên sợ hãi, lập tức trợn mắt nhìn về phía Hwang Yeon Oh nổ súng.

Sắc mặt Hwang Yeon Oh đã trở nên vô cùng quý dị, nữ cảnh sát hơn bốn mươi tuổi lúc này giống như ma nữ ở địa ngục.

- Ha ha, thân thủ thật tốt, hẳn là đặc công được huấn luyện đặc biệt của Hoa Hạ. May mà sếp thần cơ diệu toán, đề phòng có người trà trộn lên thuyền cứu con tin... Không ngờ tới, người tôi chờ tới, lại là người bạn tới từ Hoa Hạ.

Hwang Yeon Oh cười lạnh nói.

Tất cả mọi người lúc này đều hoảng sợ nhìn Hwang Yen Oh, hiểu được tất cả.

- Cô... cô cũng là người của Bắc Fuyu?

Khương Tiểu Bạch toát mồ hôi lạnh, muốn đứng lên cũng vô cùng gian nan.

Hwang Yeon Oh đắc ý nói:

- Bây giờ biết cũng đã quá muộn, anh nghĩ chúng tôi dựa vào hơn một

trăm người, tại sao trong khoảng thời gian ngắn lại có thể giết chết được tất cả quân đội và cảnh sát? Không có bố trí ‘hợp lý’ của tôi, sao có thể nhẹ nhàng không chịu tổn thất mà hoàn thành nhiệm vụ như vậy?

Trương Như cực kỳ bi ai chạy đến bên cạnh Khương Tiểu Bạch, nhìn thấy máu trên đùi không ngừng chảy ra, khóc hô:

- Ông xã... đều tại em không tốt... Nếu em không tùy hứng đến Hàn Quốc... Anh sẽ... sẽ không...

Khương Tiểu Bạch cắn răng miễn cưỡng nói:

- Tiểu Như, đừng ngốc, anh không trách em, đây là mệnh...

- Chắc chắn, quả thật là đôi vợ chồng ân ái.

Hwang Yeon Oh đi đến trước mặt Khương Tiểu Bạch, lấy súng chỉ vào Khương Tiểu Bạch nói:

- Nói, còn có đồng lõa ở trên thuyền này hay không?

Cô giữ lại tính mạng của Khương Tiểu Bạch, chính là để hỏi cho rõ ràng xem có đồng bọn không.

Khương Tiểu Bạch cười nhạt,

- Cô cảm thấy tôi sẽ nói cho cô biết sao?

- Không nói cũng không sao, tôi đưa anh đi gặp sếp của chúng tôi, cô ấy tự nhiên sẽ có cách khiến anh mở miệng.

Lúc này, bởi vì tiếng súng, đã có không ít binh lính chạy tới, Hwang Yeon Oh chỉ huy người nhốt con tin lại, phái thêm càng nhiều người trông coi, sau đó tự mình áp giải vợ chồng Khương Tiểu Bạch cùng Trương Như đi gặp thủ lĩnh.

Giờ phút này, trong phòng chỉ huy xa hoa ở giữa khoang thuyền.

A Hào cung kính đứng trước bàn làm việc, cúi đầu, trên mặt tràn đầy vẻ chờ mong.

Phía trước gã, người đang thanh thoi ngồi trên ghế da, chính là Vũ Liên sư thái!!

Vũ Liên cầm chiếc hộp thủy tinh đặc chế trên tay, Phật tâm xá lợi ở bên trong tản ra màu hồng kim sáng bóng.

- Tốt lắm, A Hào, hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, hành động vô cùng hoàn mỹ, lúc trước tôi còn lo lắng, cậu còn nương tay không dám đánh tôi, nhưng cậu không làm tôi thất vọng.

Vũ Liên vẫn duy trì dung nhan đoan trang kia, nhưng giọng điệu này lại tràn ngập âm hàn lạnh như băng, không còn nửa điểm từ bi.

A Hào khiêm tốn nói:

- Điều là do thủ lĩnh có các dạy bảo, lại xung phong đi đầu, A hào chẳng qua là tận chút sức lực yếu ớt, không dám kể công. Động thủ đánh thủ lĩnh, tội chết vạn lần mới đúng.

Vũ Liên vừa lòng gật đầu đối với việc vượt mong ngựa này,

- Chuyện tiếp theo liền giao cho Hwang Yeon Oh, để cô ta làm anh hùng

một lần, đưa đám phụ nữ kia cùng đám hòa thượng đó về Hàn Quốc. Như vậy, cô ta hẳn là có thể tăng hai cấp, giữ lại để về sau trọng dụng.

- Đám hòa thượng kia đã bị tôi thôi miên, lát nữa cậu đưa đám phụ nữ kia tới đây, tôi sẽ thôi miên bọn chúng. Sau đó, cậu phối hợp với Hwang Yeon Oh diễn trò, như vậy tôi có thể hoàn mỹ mà quay về nước, mà Phật tâm xá lợi cũng thuộc sở hữu của chúng ta.

A Hào hiểu ý, cười trộm gật đầu, đang muốn nói gì đó thì cửa bị đẩy ra, Tướng quân Mason đi đến.

- Thủ lĩnh, Phó bộ trưởng Hwang Yeon Oh bắt được gián điệp lên lên thuyền.

Vũ Liên hí mắt, hừ lạnh nói:

- Quả thật là có kẻ không sợ chết, để cô ta dẫn người vào đi.

Hwang Yeon Oh lập tức dẫn theo vợ chồng Khương Tiểu Bạch đi vào, Khương Tiểu Bạch đã bị mất không ít máu, bị ném xuống đất không thể động đậy, Trương Như thì sớm đã lệ khóc đầy người.

Nhưng, khi hai người nhìn thấy Vũ Liên lại ngồi ở trên vị trí cầm đầu, đều kinh ngạc đến hô hấp không thông.

- Bà... bà chính là...

Trương Như không nói ra lời.

- Đúng vậy, tôi chính là thủ lĩnh của Bắc Fuyu.

Vũ Liên cười lạnh nói:

- Thật đáng tiếc, bí ẩn thú vị như vậy bị các người biết, thì cũng là không còn có cơ hội sống đi ra khỏi nơi này.

Vũ Liên bước chân nhẹ nhàng, từ từ đi đến trước mặt hai vợ chồng.

- Thủ lĩnh, tên này là người Hoa Hạ, chồng của Trương Như, hẳn là nhân vật đặc công gián điệp Hoa Hạ. Cũng có bối cảnh chính phủ, tôi lo rằng gã có đồng lõa ở trên thuyền, hy vọng thủ lĩnh pháp nhãn thâm minh, không giết gã.

Hwang Yeon Oh bậm báo nói.

- Cô làm tốt lắm.

Vũ Liên khen ngợi, ánh mắt rơi xuống người Khương Tiểu Bạch,

- Nếu cậu không hy vọng vợ mình chết trước mặt mình, thì tốt nhất là ngoan ngoãn phối hợp, đừng chống cự. Bằng không, vợ cậu sẽ bị nhóm hải quân trên thuyền luân phiên làm một lần, sau đó sẽ bị ném xuống biển cho cá mập phân thây.

- Bà... nữ ma đầu này!

Khương Tiểu Bạch điên cuồng rống lên.

Trương Như lúc này dần dần hiểu ra được một chút, vì sao Khương Tiểu Bạch lúc trước đều thần thần bí bí, thì ra người đàn ông của cô lại có năng lực xuất sắc như vậy, rất có thể là nhân viên bí mật trong truyền thuyết.

Nhưng, hiện giờ bản thân cô lại thành gánh nặng cho anh ta, còn liên lụy

anh ta cùng nhau chết tại chỗ này...

Nghĩ đến đây, Trương Như vô cùng đau khổ, áy náy không dám nhìn Khương Tiểu Bạch mặt mũi trắng bệch.

Vũ Liên lúc này nhân cơ hội Khương Tiểu Bạch tinh thần phần nộ, trong nháy mắt không ổn định tiến hành thôi miên, dần dần suy nghĩ không chế của Khương Tiểu Bạch, làm cho ánh mắt anh ta bắt đầu trở nên trống rỗng...

- Nói đi, thân phận là gì, làm sao lại lên thuyền của tôi, có đồng lõa hay không.

Tiếng kêu gọi quý mị vang lên trong đầu Khương Tiểu Bạch

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1432

Không Có Vợ, Quần Lót Cũng Mất

Khương Tiểu Bạch mơ mơ hồ hồ, bản năng muốn phản kháng suy nghĩ triều lãng kia, nhưng rất khó không chế được, rốt cục đánh mất bản thân.

- Tôi... tôi thuộc Ban đặc biệt của Bộ An ninh, Phó ban Khương Tiểu Bạch, tạm nhậm chức Cục phó khu Tây Trung Hải... Vợ của tôi Tiểu Như, làm cho một nhân vật nguy hiểm tức giận, tôi rất lo cho cô ấy... nên bay đến Hàn Quốc, sợ cô ấy không thích nhìn thấy tôi, nên tôi mới âm thầm đi theo...

- Hôm nay Tiểu Như ở JongYeSa, vừa vặn đụng phải cuộc náo động của Bắc Fuyu, tôi thấy Tiểu Như bị bắt, liền lên gia nhập trong phần tử Bắc Fuyu.

- Tôi muốn chờ trời tối, đưa các cô ấy lên thuyền cứu nạn rời đi, tôi hành động một mình, không có người khác...

Khương Tiểu Bạch đem ngọn nguồn nói ra, đúng như Trương Như đoán, nhưng cũng làm đám người Vũ Liên nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ cần Bộ An ninh Hoa Hạ không đến gây rắc rối, sự việc sẽ đơn giản hơn nhiều, dù sao Hàn Quốc trên quốc tế đáng vẻ tuy bề vệ kiêu ngạo, nhưng thật sự bàn về thực lực, còn không bằng một ngón tay út của Bộ An ninh Hoa Hạ.

Trương Như lúc này lệ như suối tuôn trào, Khương Tiểu Bạch nhất định là sau khi nghe điện thoại của mình mới lên lút chạy tới, lại còn ngốc nghếch âm thầm bảo vệ mình...

Vũ Liên còn chú ý tới một chi tiết khác, hỏi:

- Nhân vật nguy hiểm mà cậu nói, là ai?

- Anh ta là...

- Là tôi

Một giọng nói đàn ông có chút bức mình bỗng nhiên truyền vào trong phòng, có vẻ vô cùng buồn chán.

Mọi người ở trong phòng đều kinh ngạc vô cùng, sao lại có thể thần không biết quỷ không hay mà xông vào?

Thôi miên của Vũ Liên bị ngắt quãng, Khương Tiểu Bạch hồi phục lại tinh thần, mờ mịt không biết phát sinh chuyện gì, chỉ thấy Trương Như đang tràn đầy nồng đậm tình yêu nhìn mình.

A Hào, Mason cùng Hwang Yeon Oh đều cảm sủng lên, thần kinh căng thẳng.

- Kể nào.

Vũ Liên lạnh giọng hỏi, bà ta có cảm giác bị trêu đùa.

Cửa phòng bị một cước đá văng ra, Dương Thần chỉ mặt một cái quần lót, ở trần nửa người phía trên, trên da thịt còn mang theo chút rong biển, tóc tai ướt sũng nghênh ngang đi đến.

Phía sau Dương Thần, trên hàng lang tất cả đều là thi thể nằm chất đống, cái chết thảm thiết theo kiểu không có phần ngực nào là không bị đục lỗ hoặc là chặt đứt cổ.

Trên tay Dương Thần còn cầm một nửa con cá biển để gặm, không biết bắt được như thế nào, đang máu thịt mơ hồ mà cắn lấy.

- Ngại quá, bơi lội rất nhàm chán, trên đường khát nước, bắt một con cá uống chút máu, ăn chút thịt sống, đến muộn một chút.

Dương Thần huyên thuyên tự nói một mình, lại nhìn Khương Tiểu Bạch mừng đến sắp khóc trên mặt đất, lau máu nhầy nhụa trên miệng,

- Hắc hắc, nhóc con cậu không ngờ lại xem tôi thành nhân vật nguy hiểm, đáng chịu chút trừng phạt.

- Xem ra còn không tính là quá muộn, thân thủ cậu không tồi, tôi cũng chưa phát hiện cậu trà trộn vào, đến Hàn Quốc lúc nào vậy? Ai zô... xem ra thật sự rất quan tâm đến vợ.

- Dương tiên sinh! Dương đại thiếu gia!

Khương Tiểu Bạch giống như nhìn thấy cha mình, hạnh phúc đến sắp ngất đi!

Lúc trước còn buồn bực, Dương Thần rõ ràng là tham gia đại hội, sao lại không để ý việc này, càng không ngờ lại xuất hiện trong loại thời điểm này!

Anh ta vẫn hiểu biết đại khái về bản lĩnh của Dương Thần, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

- Thì ra là cậu, hừ, cho dù cậu có thể đối phó với thuật thôi miên của tôi, thì lần này cậu cũng xong đời! Rượu mời không muốn lại thích uống rượu phạt, tự chui đầu vào lưới!

Vũ Liên cười lạnh nói.

Dương Thần ném con cá biển ăn dở sang một bên, lau miệng nói:

- Mùi vị của con cá này cũng được đấy, xương hơi nhiều.

- Có nghe tôi nói hay không đấy?

Vũ Liên phẫn nộ nói.

Tướng quân Mason ở bên cạnh cũng nhú mày, nhỏ giọng nói với Vũ Liên:

- Thủ lĩnh... hình như hắn nói... hắn là bơi... đến đây...

- Nghe cái miệng thôi của hắn làm gì! Người làm sao có thể bơi hơn bốn tiếng đồng hồ để đuổi theo thuyền?

Vũ Liên tức giận không nhẹ,

- Còn thất thân cái gì? Mau đánh chết hắn!

A hào cùng Hwang Yeon Oh và Mason vừa nghe mệnh lệnh, bật người

lao về phía Dương Thần!

Tạch tạch tạch! !

Tiếng súng bắn liên tục vang lên, trên người Dương Thần ánh lên một trận hoa lửa!!

Dương Thần nhìn thấy cái quần lót của mình bị bắn thủng mấy lỗ, nhất thời nổi trận lôi đình, đây chính là cái quần Lâm Nhược Khê mua cho hắn, vợ không có, đừng có ngay cả quần cộc cũng đánh mất chứ!

Một cú nhảy vọt đến trước mặt ba người, bàn tay to vươn ra nhéo vào hai má của A Hào!

Tốc độ tay nhanh như thiểm điện, A Hào căn bản không kịp né tránh, đồng thời khiếp sợ vì Dương Thần bị đạn bắn lại không hề gì, hai má đã bị Dương Thần nắm lấy!

Rắc rắc

Hai gò má theo xương đầu sụp xuống, đầu A Hào bị nắm lấy rồi bẻ gãy, mất đi sinh khí!

Tay kia của Dương Thần thì không chút khách khí mà hung hăng cho Hwang Yeon Oh một cái bạt tai thật mạnh!

Cái tát của Dương Thần không có âm thanh gì vang dội, mà trực tiếp biến cái đầu của cô ta thành quả bóng tennis, mà tay phải của hắn lại đánh ngược lại, óc cùng mắt và các bộ phận khác đều văng ra!

Một vũ khí thân thể sừng sờ sờ làm cho Vũ Liên mà Mason mất can đảm!

Dương Thần cũng mặc kệ bọn họ có khiếp sợ hay không, một chân đưa ra đá vào giữa háng Mason!

Phanh!

Phía dưới của Mason nổ ra một bông hoa máu, mãnh lực cả người bị cắt đứt, chân của Dương Thần vẫn đá tới bên trong bụng gã, sau đó là cả người bị đá lên trần, nửa thân thể đều xuyên vào bên trong!

Máu thịt lẫn lộn, phương thức giết người bạo lực tàn nhẫn đến cực điểm khiến cho Khương Tiểu Bạch thiếu chút nữa ngất đi, mà Trương Như sớm đã bị con mắt của Hwang Yeon Oh ở trước mặt làm cho sợ tới mức hôn mê!

Vũ Liên nuốt nước bọt một cái, run rẩy lui về bên cạnh bàn, không ngừng lắc đầu,

- Đừng... đừng tới đây...

Lúc này, binh lính ở bên ngoài đều vọt vào, bọn lính nhìn thấy tình trạng thê thảm ở hiện trường đều kinh hoảng không biết làm sao.

Dương Thần căn bản mặc kệ, lập tức đi đến trước mặt Vũ Liên nói:

- Bà là Thủ lĩnh của Bắc Fuyu?

Vũ Liên cứng ngắc gật đầu.

- Dám đoạt Phật tâm xá lợi với tôi, nên cho bà chết trăm ngàn lần, cho tôi tất cả tư liệu về các nhân vật quan trọng của Bắc Fuyu, tôi cho bà toàn thân.

Dương Thần lo lắng bên phía Hàn Quốc, đặc biệt là bên người Ji Yoen có

thừa đảng, cho nên vẫn tận lực điều tra rõ ràng.

- Thì ra cậu cũng vì xá lợi... Cậu không sợ sau khi tôi chết, bom chôn ở Seoul đều nổ sao? Bọn họ cho dù có thể phát hiện được một phần, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể loại trừ tất cả, đến lúc đó...

- Câm mồm!

Dương Thần trực tiếp tát một cái lên mặt Vũ Liên,

- Mỗi ngày trên thế giới đều chết rất nhiều người, tôi quan tâm đến sự sống chết của người Hàn Quốc làm gì, cũng chẳng phải cha mẹ tôi! Bớt nói nhảm đi, giao ra hay không?

Vũ Liên ngây dại, bà ta nhìn ba thi thể đã vô cùng thâm thâm, hoàn toàn hiểu được, người đàn ông trước mặt mình căn bản là đồ tể, hấn căn bản không quan tâm đến sự sống chết của mấy vạn sinh mạng ở Seoul!

- Các người không phải là thích đếm sao? Tôi đếm một hai ba, không giao ra, tôi sẽ nhổ một ngón tay ra, tiếp tục không giao, tôi sẽ nhổ thêm một ngón tay, rồi lại một ngón một ngón nữa...

Dương Thần thản nhiên nói xong, bắt lấy một bàn tay của Vũ Liên, bẻ ngón tay cái của bà ta giống như bẻ củ tỏi.

- A!!! ——

Vũ Liên đau đến sắp ngất đi, cất tiếng kêu thảm thiết.

Đám binh lính kia vốn muốn tấn công Dương Thần, nhưng nhìn thấy cảnh Tu La ở bên trong thì không còn dám đụng vào hấn nữa, thấy tình cảnh này, liền chạy thoát ra bên ngoài!

Trong mắt Vũ Liên lộ ra chút lửa giận điên cuồng, lớn tiếng hét lên:

- Sư phụ!!! Mau tới cứu con!!!

Dương Thần nghe nói như vậy cũng không khỏi sửng sốt, sư phụ?

Không đợi Dương Thần nghĩ nhiều, đám binh lính chạy ra ngoài phát ra từng trận kêu rên!

Dương Thần quay đầu lại, ánh mắt nhất thời ngưng lại!

Trên người đám binh lính bị loại độc trùng muỗi quỷ dị màu đen tuyền cắn, chỉ trong nháy mắt, dần dần bị ăn mòn lên, ngay cả khí huyết đều bị hút cạn, chỉ để lại bộ xương trắng!

Ánh mắt Vũ Liên lộ ra chút vui mừng, mà Khương Tiểu Bạch thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đây là hình ảnh quỷ dị gì vậy?

- Hừ, một đám phế vật hèn nhát, nuôi chúng bây còn không bằng nuôi mấy đứa con này của tao...

Âm thanh làm cho Dương Thần có chút quen thuộc từ bên ngoài truyền vào. Ngay sau đó, một hòa thượng mặc tăng bào, có chút buồn bã nhẹ bước đi vào trong phòng.

Hòa thượng sắc mặt âm trầm này rõ ràng là người vẫn đi theo phía sau Vũ Liên, chức vụ là người xử lý công việc của Hiệp hội Phật giáo – Tử Hạo pháp sư

Tử Hạo khinh thường nhìn Dương Thần,

- Tuy không biết ngươi đến từ đâu, nhưng nếu ngươi nhất quyết không bỏ đi, vậy quả thực là tự tìm đường chết!

Dương Thần chặc chặc tán thưởng,

- Thảo nào... tôi đã nói, ni cô này cũng chỉ có chút bản lĩnh đó, người của Bắc Fuyu sao dám có ý nghĩ đến Jane. Thì ra... ông là sư phụ của bà ta, ông mới là 'boss' thật sự? Giấu diếm thật sự đủ thâm nha!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1433

Tàn Sát Ngàn Vạn Thì Thế Nào

Kỳ thực trong lòng Dương Thần vô cùng ngạc nhiên, coi như thần thức của mình không thể dùng, theo lý thuyết người có tu vi cao thâm, bản thân hẳn nhất định vẫn sẽ cảm nhận được hơi thở, cảm giác áp bức.

Nhưng trên người Tử Hạo này, ngay từ đầu đã không phát hiện ra cái gì đặc biệt, mãi đến khi ông ta thi triển tu vi rõ ràng là cao hơn Hóa Thần thì hẳn mới cảm nhận thấy.

Hòa thượng kia chẳng lẽ có pháp bảo hoặc pháp môn gì? Nói cách khác, ông ta hoạt động bên ngoài khu vực Hoa Hạ, hẳn là rất nguy hiểm mới đúng.

- Hừ, biết thì đã sao, thân thể của người rất tài giỏi, tinh thần khí huyết đều là thứ lão nạp lần đầu nhìn thấy, lấy máu thịt của người nuôi nhóm con cháu của ta, hẳn có thể khiến chúng mạnh mẽ!

Tử Hạo âm trầm cười, như quỷ khóc lang hào.

- Ông là tu sĩ, theo lý không phải nên ở Hồng Mông sao? Chẳng lẽ ông không biết ra khỏi Hoa Hạ có nguy hiểm gì?

Tử Hạo nói:

- Giết người chẳng qua chỉ dùng thời gian trong nháy mắt, lão nạp tự có chừng mực.

- Đúng đúng, sư phụ mau tới cứu con!

Vũ Liên vui mừng khôn xiết, đều đã quên đau đớn ở tay.

Tử Hạo khinh thường nói:

- Phế vật nhà người! Mấy năm nay cũng hưởng đủ phúc rồi, lấy nhiều thứ bổ dưỡng cho người ăn như vậy, vừa lúc máu thịt của người cũng đủ chất dinh dưỡng, hôm nay người cùng hẳn làm thức ăn cho các con của ta đi!

Giữa lúc nói, một đám độc trùng đen tuyền rậm rạp xông ra từ phía sau Tử Hạo, bay về phía Dương Thần mà cắn!

Giống như đám độc trùng màu đen bao phủ bộ xương khô, trong nháy mắt đã bao phủ Dương Thần và Vũ Liên!

Dương Thần hừ lạnh một tiếng, nếu đối phương là tu sĩ đã ngoài Hóa Thần, đoán chừng là tu vi Hỏa Kiếp, vậy cũng có thể dùng Không gian pháp tắc để ngăn địch.

Trực tiếp ném Vũ Liên cho đám độc trùng đó, bản thân thì dùng Không gian pháp tắc tiến hành ngăn cản đám độc trùng!

Vũ Liên hoảng sợ kêu lên thảm thiết, trong nháy mắt đã bị đám độc trùng kia ăn chỉ còn lại bộ xương khô, trước khi chết còn khó hiểu mà oán hận nhìn tử Hạo, không rõ sư phụ vì sao lại bỏ bà ta!

Trên thực tế, Tử Hạo bây giờ chuyên tâm nghĩ cách giết chết Dương Thần, thân thể của Dương Thần đối với ông ta mà nói là vật quý hiếm, về phân loại quân cờ như Vũ Liên, ông ta muốn bồi dưỡng mà nói, lúc nào cũng có đây

- Ừm? Đây... chẳng lẽ là Không gian pháp tắc của Chư thần trong truyền thuyết? Người là Chủ thần?

Tử Hạo cũng không để ý Vũ Liên, mà ngẩng người nhìn Dương Thần.

Dương Thần dùng Không gian di chuyển, đưa vợ chồng Khương Tiểu Bạch ra bong thuyền tàu chiến, bên ngoài đã loạn thành một mảng, binh lính Bắc Fuyu đều muốn chạy trốn, căn bản không rảnh để ý bọn họ.

Mà bản thân Dương Thần thì tạo ra một không gian riêng, một không gian di chuyển trực tiếp hướng về phía Tử Hạo, thừa cơ lúc ông ta không kịp phản ứng hẳn sẽ lấy mạng ông ta!

Nhưng Tử Hạo sớm đã có chuẩn bị, lại không biết từ chỗ nào gọi ra một đám độc trùng còn to lớn hơn trước vài phần, toàn thân xanh biếc như ngón tay cái, độc trùng như con nhặng bắt đầu khuếch tán bao vây Dương Thần!

Hàng rào không gian của Dương Thần bị đám độc trùng kia đụng chạm, xuyên thấu bay qua đốt trên người Dương Thần!

- Ha ha, chỉ có chút bản lĩnh ấy, còn dám xưng là Thần? Ruồi Tử ngọc lục mang của ta có tải trọng chân nguyên, xuyên thấu được Không gian pháp tắc của người!

Dương Thần phát hiện thân thể của mình sau khi bị đốt, phần lớn dịch thể của nọc độc trong cơ thể ruồi Tử ngọc lục mang bài tiết ra, lại ý đồ đem những nọc độc đó xuyên thấu, nhập vào trong cơ thể mình!

- Hay cho pháp thuật xấu xa

Nếu không phải Dương Thần có thể chất biến thái cơ hồ bách độc bất xâm, dịch độc này chỉ sợ rất nhanh có thể làm cho tu sĩ bình thường mất mạng!

Dương Thần mở ra một không gian dao động, đánh vỡ đám độc trùng đó, lại tấn công về phía Tử Hạo.

Tử Hạo không khỏi kinh ngạc,

- Người không ngờ lại không chịu quá nhiều của nọc độc ruồi Tử ngọc lục mang? Người rốt cuộc là loại quái vật gì?

Tu vi của ông ta tuy không tính là đặc biệt hơn người, nhưng chất độc toàn thân cũng không hơi hợt, cho dù là tu sĩ cao hơn ông ta hai ba cấp, nếu không cẩn thận trúng độc của ông ta, không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng!

- Chút tài mọn, chỉ bằng mấy con rệp đó mà muốn thắng tôi?

Tử Hạo không thể không thừa nhận, thân mình bách độc bất xâm của Dương Thần là khắc tinh của ông ta.

Thấy Dương Thần không ngừng tấn công tới, Không gian pháp tắc một tầng lại một tầng, thân thể không ngừng nhích lại gần mình, Tử Hạo liên tục

tung ra độc trùng đông nghìn nghịt màu sắc sắc sỡ vao vây xung quanh Dương Thần, khó mà mà thoát khỏi nhanh chóng được.

Lúc này, toàn bộ khu vực đã bị Không gian pháp tắc của Dương Thần làm cho vỡ nát, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, đám binh lính kẻ chết kẻ bị thương, trốn chạy nhảy xuống biển không phải là số ít.

Dưới màn đêm, gió biển gào thét thê lương, hai người người tới ta đi một phen đầu đá, nhưng ai cũng không thể làm gì được người kia.

Tử Hạo cảm thấy tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Chư thần cũng sẽ đến, chính mình cũng không thể bại lộ thân phận, mắt nhìn thấy thân thể vô cùng ‘bồ dưỡng’ của Dương Thần, chỉ có thể tạm thời tiếc nuối buông tha.

- Thiên chu vạn độc!

Chân nguyên lực quanh thân Tử Hạo lóe ra màu xanh đẹp đẽ, một con nhện màu sắc rực rỡ to bằng cỡ hai bàn tay lao về phía Dương Thần!

Dương Thần lúc này dứt khoát không phòng ngự, dù sao độc tố cũng không có ảnh hưởng gì đối với mình.

Chỉ là, con nhện này vừa đến trước mặt hắn thì nổ mạnh!

- Không tốt! Trúng kế!

Dương Thần vô cùng căm tức.

Khói độc thật ra chỉ là thứ yếu, nhưng trong đó chính là chân nguyên lực khóa tạt, khiến Dương Thần bay rớt ra ngoài mấy chục thước!

- Phật tâm xá lợi này lão nạp nhận lấy, sau này còn có ngày gặp lại!

Tử Hạo đắc ý cười to, gian kế thực hiện được, đi cướp lấy Phật tâm xá lợi rơi xuống bong thuyền, định vọt người trốn đi!

Trong lòng Dương Thần rất hoảng loạn, người này có thể che giấu hơi thở cùng tu vi của mình, nếu để lão ta đào tẩu, vậy thật sự không thể tìm thấy ông ta!

Mỏ kim đáy bể, thật vất vả mới có một bảo vật có cơ hội khắc chế Hỗn Độn, chẳng lẽ tro mắt nhìn một gã hòa thượng vô liêm sỉ mang đi?

Lửa giận hùng hực của Dương Thần đã thiêu đốt đến tận xương tủy, hai mắt tỏa ra đủ để gây nguy hiểm đến đêm tối tĩnh lặng, giống như mãnh thú hung tàn thượng cổ trong đêm đen.

- Mẹ kiếp... ông đây khó có được thứ đồ đó, gọi ai trêu chọc ai, mà các người ai cũng muốn tranh với ông, ngay cả con lừa ngốc như ông cũng dám tranh, buồn cười! Tất cả đều đáng phải xuống mười tám tầng địa ngục!

Đại não thần kinh của Dương Thần trong nháy mắt không thể khống chế được, tu vi trong đan điền vẫn không dám sử dụng rốt cuộc cũng bị kích phát!

Điên thì điên luôn, cuồng thì cuồng luôn, giết hại hơn ngàn vạn người thì thế nào? Ai dám cản thì diệt kẻ đó!

Đùng đoàng!

Giống như vô số bom nguyên tử, cacbon hydro nổ mạnh trong đan điền,

chân nguyên lực mệnh mông kia hóa thành lực thiên địa rào rạt như sóng triều ngập trời, giống như cuốn tất cả trời đất vào đó!

Là lực Hỗn Độn của Hỗn Độn hung ác giờ khắc này cũng phát ra, ý đồ khống chế đan điền của Dương Thần, cuồng mãnh độ sức với tinh thần của Dương Thần!

Nghiệt súc người chờ đó, lấy được Phật tâm xá lợi kia sẽ chế ngự người!

Dương Thần dựa vào lửa giận giờ phút này, tập trung tinh thần lực cao độ, tạm thời áp chế Hỗn Độn một bậc, khống chế được tu vi trong cơ thể mình.

- Chạy đi đâu!

Thân ảnh của Dương Thần một cái chớp mắt đi ngàn dặm, tốc độ siêu việt kia đặc ý đuổi theo Tử Hạo pháp sư đang bỏ chạy.

Tất cả những việc này chỉ là trong thoáng chốc, sắc mặt Tử Hạo vốn vui mừng rạo rức trong chớp mắt biến thành trắng bệch, xanh mét...

Trong trời đêm biển mệnh mông, một bàn tay to hung bạo cuồng mãnh ngưng kết từ lực thiên địa, giống như năm ngón tay của Phật tổ bao phủ lên Tử Hạo!

Đùng đoàng!!

Tử Hạo sử dụng ra khả năng toàn thân, chân nguyên lực Ly Hỏa Kiếp của ông ta căn bản không thể đánh trả bàn tay to của Dương Thần, trong nháy mắt bị nghiền nát!

Tử Hạo phun ra một hơi máu huyết, quen tay bị bắt, ở giữa không trung nhìn người đàn ông trước mặt cả người tản ra hơi thở âm u khủng bố như ma vương nơi địa ngục, tâm thần run rẩy.

- Người... người cũng là tu sĩ! Không... làm sao có thể... tu vi này... chẳng lẽ... chẳng lẽ là Nhục Thủy Điện Phong??

Bởi vì Cửu Thiên Thần Lô Kiếp trong giới tu hành hiện nay cơ hồ đã thành truyền thuyết, cho nên... trong tiềm thức của Tử Hạo cho rằng, chỉ có thể là tu sĩ Nhục Thủy Điện Phong mới có thể đạt tới.

Trên thực tế, giờ phút này Dương Thần có được lực thiên địa vốn có của chính mình, sau khi cùng Hỗn Độn hấp thu số lượng lớn lực Hỗn Độn của Tử Thanh Thần Lô, thực sự đạt tới cảnh giới Thái Thanh Thần Lô đại viên mãn!

Chẳng qua Dương Thần không thể nắm giữ toàn bộ, cho nên tu vi là có, nhưng uy lực thi triển không sai biệt lắm so với Nhục Thủy Điện Phong, đó mới thực sự áp chế được tất cả tu sĩ Nhục Thủy kỳ.

Lúc này, Dương Thần cũng không buồn phản ứng với sự ngạc nhiên của Tử Hạo, hắn đã sắp không khống chế được phản phệ của Hỗn Độn rồi, nhanh chóng ra một chiêu hư ảo, đoạt lấy Phật tâm xá lợi.

Trong nháy mắt thoải mái kia, chiếc hòm được chế tạo từ vô số thứ công nghệ cao bị dập nát, Phật tâm xá lợi huyền phù trước mắt Dương Thần phát

ra quang huy màu hồng vàng.

Cảm nhận được Phật tâm xá lợi gần ngay trước mắt, Hồn Độn trong cơ thể phá lệ hoạt động bạo ngược, nó dường như đang lo lắng Dương Thần thực sự sử dụng uy lực của Phật tâm xá lợi!

Dương Thần giờ phút này bởi vì khôi phục tu vi, thậm chí tu vi còn tăng lên tới độ cao trước nay chưa từng có, cảm giác đối với tất cả đều tăng lên theo diện rộng.

Trên Phật tâm xá lợi, quả thực tồn tại năng lượng mạnh mẽ khiến Dương Thần kinh hãi, đó là một loại năng lượng tinh thuần trong thiên địa, đại từ đại bi, phổ độ chúng sinh, năng lượng Phật môn rèn luyện từ nghiệp hỏa mà thành!

Hồn Độn càng thêm sợ hãi, chứng minh thứ này càng hữu dụng.

Nhưng, Dương Thần đột nhiên nghĩ đến một vấn đề - thứ đồ này, dùng như nào????

Tử Hạo ở trước mặt đã sợ đến sắp sụp đổ, Dương Thần cũng không mong đợi ông ta nói thứ này sử dụng như nào, trái lo phải nghĩ, thời gian cấp bách, chi bằng hoặc là không làm – đã làm là phải làm đến cùng, đưa nó vào trong cơ thể mình là được!

Dương Thần căn cứ vào các ý niệm hợp lại trong đầu, mở to miệng ra, trực tiếp nuốt Phật tâm xá lợi vào!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1434

Nhất Diệp Chương Mục

Phật tâm xá lợi vào cổ họng, Dương Thần cũng không lĩnh hội được cảm giác gì, sau đó nhanh chóng nuốt nó vào trong bụng, sử dụng ‘Vãng niệm diễm sinh kinh’ tiến hành điên cuồng tiêu hóa và hấp thu nó!

Tình huống khiến Dương Thần kinh hãi đã xảy ra!

‘Vãng niệm diễm sinh kinh’ hấp dẫn lực thiên địa, kéo Phật tâm xá lợi thành sợi tơ mảnh vào vòng xoáy cuộn cuộn, lực Phật môn tinh thuần màu vàng hồng kia sáp nhập vào tứ chi trăm hài, kinh kỳ bát mạch của mình.

Nhận được ích lợi lớn nhất chính là thần hồn của Dương Thần, nhận được Phật môn kim cương chú của Phật hiệu, sẽ không bao giờ có thể bị Hỗn Độn dễ dàng lay động nữa.

Mà đan điền được rót vào năng lượng diễm lành thanh tĩnh của Phật môn, uy lực của Hỗn Độn lại bị tầng tầng trấn áp xuống.

- Phù....

Dương Thần phun ra khí độc, giống như trong khí độc đó đều hỗn loạn lượng lớn linh khí của thiên địa.

Đám hòa thượng đó quả nhiên không phải cái gì cũng tồi tệ, Phật tâm xá lợi này cũng không biết là cao tăng đắc đạo nào lưu lại, nhất định là Tiên Phật thượng cổ có tu vi cao thâm, thậm chí còn có uy năng lớn hơn nữa.

Giờ phút này Dương Thần cảm thấy cực kỳ thoải mái, tu vi toàn thân đều được trấn an vô cùng bình phẳng, Hỗn Độn kia sẽ không bao giờ có thể hăm dọa âm ỉ như thế nữa, sẽ không còn có thể gây nguy hại đến tinh thần của mình.

Giờ khắc này, nắm tay của Dương Thần, lực thiên địa cùng lực hỗn độn kỳ thật có rất nhiều chỗ giống nhau, cho nên chính mình trấn áp Hỗn Độn thành công, sức mạnh của Hỗn Độn cũng đã dung hợp với sức mạnh của chính mình, chuyển hóa thành sức mạnh thiên địa.

Cảnh giới Thái Thanh Thần Lô Kiếp vừa mới tới đại viên mãn, trước kia còn cảm thấy giấc mộng Thượng Thanh Thần Lô Kiếp là khó có thể với tới, nhưng giờ khắc này, ần ần đã có thể cảm nhận được chút biến hóa huyền diệu.

Tuy Hỗn Độn vẫn tồn tại, nhưng nó giống như con chó đã bị gông cùm xiềng xích, không thể ảnh hưởng đến tinh thần, hồn phách của chính mình nữa, vậy cũng không cần phải sầu lo, chẳng qua chỉ là một ‘máy rút Tu vi’ tùy ý để mình chi phối.

Không ngờ ‘Vãng niệm diễm sinh kinh’ còn có tác dụng phân giải linh

bảo, Dương Thần cũng đang lo lắng có phải nên đi tìm các linh khí bảo bối khác trên thế giới hay không, mặc kệ nó có thể ăn hay không, cứ nuốt đã rồi nói.

Tu vi đã trở lại, Dương Thần nghĩ đến chuyện vui này, đắc ý ngửa mặt lên trời thét dài một hơi.

Sau khi phát tiết hết cảm giác áp lực, Dương Thần tràn đầy tự tin trêu tức nhìn Tử Hạo pháp sư đã bị mình không chế.

Tử Hạo đã sợ đến sắp tè ra quần, đây là người nào chứ, ông ta biết Phật tâm xá lợi là bảo bối, nhưng ông ta vẫn luôn nghĩ cách dùng mưu kế, không để lộ tình hình của mình, cảm Phật tâm xá lợi đi nghiên cứu.

Nhưng kẻ này, nửa đường giết ra, cướp mất xá lợi, còn trực tiếp ăn nó!

Đó là tâm của Đại Phật để lại mà! Chỉ sợ trong số tiên Phật thượng cổ sẽ không có linh bảo thứ hai như này!

Nhưng giờ phút này, Tử Hạo cũng không nghĩ được nhiều, thậm chí nghĩ có thể giữ mạng hay không, phản kháng là không có khả năng. Người đàn ông trước mắt, chỉ một đầu ngón tay đều có thể hủy diệt mình, hoàn toàn không cùng cấp bậc!

Thấy Dương Thần quái đản nhìn mình như vậy, Tử Hạo nghĩ đến việc có phải Dương Thần đang nghĩ sẽ tra tấn mình như nào hay không, không khỏi căng thẳng.

- Đại tiên thật sự có tu vi chấn kinh thiên địa quỷ thần khiếp, tiểu nhân ngu muội, xin đại tiên giữ cho một con đường sống!

Tử Hạo bắt đầu khóc lóc vuốt mong ngựa cầu xin tha thứ.

Dương Thần dù bận nhưng vẫn ung dung:

- Nếu ông thành thật trả lời vấn đề của tôi, tôi sẽ suy nghĩ thả ông một con đường sống.

- Đại tiên xin cứ hỏi!

Tử Hạo nào dám giấu diếm điều gì, bởi vì lão ta biết, tu vi của mình chênh lệch vô cùng lớn với Dương Thần, nói dối rất dễ dàng bị bắt được, rất khó lừa gạt.

Dương Thần nghĩ nghĩ, hỏi:

- Ông là ai, đến từ đâu, sao lại là Thủ lĩnh của Bắc Fuyu, vì sao phải trù tính cướp Phật tâm xá lợi? Còn nữa, ông dựa vào cái gì để che dấu tu vi của mình?

- Đại tiên, pháp danh thật sự của tiểu tăng là 'Trùng đại sư', Tử Hạo chính là tên giả, vốn là một tu sĩ nhỏ của Hồng Mông Hoàng Giai.

- Hơn trăm năm trước làm Hồng Mông sư giả, tiểu tăng du lịch khắp Hoa Hạ, một lần cơ duyên phát hiện một pháp bảo lưu truyền thượng cổ trên núi Côn Lôn, pháp bảo kia tiểu tăng gọi nó là 'Nhất diệt chương mục'.

- Bởi vì pháp bảo này có thể giấu đi tu vi và khí tức, thay đổi dung mạo hình thể..., cho dù là người có tu vi cao hơn tiểu tăng rất nhiều cũng không

cách nào phát hiện, tiêu tăng liền sinh ra ý tưởng chạy ra khỏi Hồng Mông, đi ra nước ngoài...

Theo lời giải thích của Trùng đại sư, Dương Thần đại khái biết được lý lịch của ông ta.

Trùng đại sư biết, trên thực tế nước ngoài có hàng loạt thiên tài địa bảo tu luyện, tốt hơn rất nhiều so với việc bị bó tay bó chân thượng tầng áp bách trong Hồng Mông. Cho nên, Trùng đại sư dựa vào Nhất diệp chương mục đi ra nước ngoài, vừa lúc đi đến Hàn Quốc, đụng phải Thủ lĩnh của Bắc Fuyu, Trùng đại sư liền nghĩ đến việc dùng quyền to của Bắc Fuyu giúp mình thiết lập thế lực, ý đồ cướp đoạt linh tài địa bảo toàn cầu.

Trùng đại sư dùng thời gian hơn trăm năm, vừa phát triển Bắc Fuyu lớn mạnh, vừa mai danh ẩn tích, vẫn dùng con rối Thủ lĩnh để giúp mình làm việc, còn mình thì thông qua các loại thủ đoạn để kiếm tiền trên toàn thế giới, để cướp đoạt linh tài.

Cũng là dựa vào Bắc Fuyu, Trùng đại sư tư chất bình thường bước vào Ly Hỏa hiệp, nhưng muốn tiếp tục phát triển thì rất khó.

Phật tâm xá lợi, đúng là thứ Trùng đại sư cần, ông ta tuy rằng am hiểu pháp thuật cổ độc, nhưng trong Phật cũng hiểu được không ít, muốn nghiên cứu Phật tâm xá lợi để tìm cơ hội đột phá.

Chỉ là không ngờ tới, thiên tính vạn toán, không ngờ đến Dương Thần cũng cần Phật tâm xá lợi này, thành quả vất vả hơn trăm năm thất bại trong gang tấc!

Dương Thần sau khi nghe xong, suy nghĩ hồi:

- Nói như vậy, hơn trăm năm này người đã cướp đoạt được không ít thiên tài địa bảo rồi?

Trùng đại sư nghe vậy sao không hiểu ra là ý tứ gì, lập tức gật đầu,

- Đúng vậy! Đại tiên, tôi có một cái bảo khố, nếu đại tiên muốn bảo khố này của tôi, vậy cầm cả đi, chỉ cần để cho tôi một con đường sống!

- Coi như người thức thời, trừ bảo vật của người ra, Nhất diệp chương mục cũng phải giao cho ta. Còn nữa... danh sách các nhân vật quan trọng của Bắc Fuyu cũng phải đưa cho ta. Ừm... còn nữa... còn nữa tạm thời chưa nghĩ ra, cứ như vậy trước đi.

Dương Thần nói

Trùng đại sư muốn khóc đến nơi, người còn muốn cái gì nữa chứ? Cả quần lót cũng sắp phải cởi cho người rồi!

Nhưng Dương Thần đã muốn vậy, vậy Trùng đại sư cảm thấy mình còn có đường sống, tuy mất đi Nhất diệp chương mục sẽ rất khó ẩn trốn, nhưng ông ta chỉ cần quy củ, không dễ dàng dùng tu vi, hẳn là không có vấn đề gì lớn, đối chiến với Dương Thần như lần này, loạn đến độ linh khí loạn lưu trên biển, cũng không dẫn tới tu si và Chủ thần nào.

Điều Trùng đại sư không biết chính là, sở dĩ không thu hút Chư thần nào,

cũng có liên quan đến việc Dương Thần ở đây, nếu chỉ có một mình Trùng đại sư thì sao có thể may mắn như vậy.

Dương Thần trước tiên bảo Trùng đại sư giao ra pháp bảo khiến hắn rất tò mò, Nhất điệp chương mục, thứ đồ này hắn là xấp xỉ với thứ thần khí Khố Nội Ai bị mất của Minh Vương.

Đây quả thật chỉ là một chiếc lá nhỏ, nhưng lại là màu vàng, toàn vật thể lộ ra ánh sáng màu vàng bóng, tuy thân mình không có lực công kích cùng lực phòng ngự gì, xem như là loại pháp bảo hạ phẩm, nhưng công năng cũng là thần kỳ.

Dương Thần đeo chiếc lá màu vàng lên trên người, hoặc là bỏ vào nhẫn Không gian đều có thể dấu đi tu vi và khí tức uy áp của mình, hơn nữa có thể thông qua bất đồng của chân nguyên lực, điều tiết không chế cấp bậc tu vi mình cần triển lộ, cho bản thân biến hóa dung mạo hình thể.

Dương Thần không khỏi âm thầm vui vẻ, đây chính là bảo bối tốt... Thử nghĩ, người khác cho rằng bạn chẳng qua chỉ có thực lực yếu ớt, ai ngờ lại có thể là Thái Thanh Thần Lô đại viên mãn? Vậy còn không phải bị hãm hại đến chết không nhắm mắt sao?

Dương Thần không muốn làm âm lên, đem tu vi ban đầu của mình trực tiếp giảm tới Thái Thanh Thần Lô Khiếp, cũng là trình độ trước khi tiến vào Vạn Yêu Giới.

Lập tức, Dương Thần trở lại tàu khu trục, xử lý một chút vết thương trên đùi Khương Tiểu Bạch, lấy viên đạn ra, miệng vết thương rất nhanh khép lại, Dương Thần truyền cho anh ta chút lực thiên địa, Khương Tiểu Bạch lại sinh long hoạt hổ như trước.

- Chuyện đêm nay tốt nhất đừng nhớ quá nhiều, tôi có thể cứu cậu thì cũng có thể lấy mạng cậu, mang theo vợ mình cùng những người khác quay về Hàn Quốc đi, tôi còn có việc.

Dương Thần mặc kệ bộ dáng cảm kích rớt nước mắt của Khương Tiểu Bạch, để Trùng đại sư dẫn đường, tiến về phía kho báu của ông ta.

Mất đi Nhất điệp chương mục, Trùng đại sư khôi phục bộ dạng ban đầu, một lão hòa thượng gầy trơ xương như que củi, diện mạo cũng thật đáng khinh, vô cùng xứng đôi với độc trùng của ông ta. Dù sao cũng mất hơn ba trăm năm mới tới được Ly Hỏa kiếp, thân thể đã già rồi.

Kho báu của Trùng đại sư, được dựng trên một tiểu đảo không người ở Hàn Quốc, đây quả thực là lãnh địa tư nhân của Trùng đại sư trong một ngọn núi nhỏ là một kho báu.

- Đại tiên, đây chính là linh tài tôi sưu tập nhiều năm, bao gồm linh thảo, linh quả, huyền thiết, linh tuyền các loại đều ở bên trong này, có gần nửa đã bị tôi dùng để tu luyện và nuôi nấng mấy đứa nhỏ này, những thứ khác đều ở đây...

Trùng đại sư giới thiệu, dọc thông đạo đi vào trong sơn động, dùng chân

nguyên mở một chiếc cửa lớn dày màu đồng thếc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1435

Lật Lọng

Một tu sĩ Độ Kiếp kỳ muốn mở một sơn động là việc khá dễ dàng, không gian của kho báu bên trong huyết động này tương đối lớn.

Dương Thần vừa bước vào trong đó liền cảm nhận được linh khí nồng đậm đập vào mặt.

Bốn phương tám hướng đều có đủ loại chai lọ đủ mọi hình dạng, phần lớn đều là từ ngọc, đựng linh tuyến, linh thảo và linh quả đều được gìn giữ vô cùng tốt, rất nhiều đồ vật Dương Thần chỉ nghe Tiêu Chỉ Tình đề cập tới, số còn lại là các mặt hàng hiếm lạ như ‘Đồ sơn kim đan lục’, có thể luyện chế thành linh đan cực phẩm cường đại.

Mà ở trong khắp các ngõ ngách còn để hàng loạt huyền thiết, trong chỗ đó có hàn thiết, cũng có viêm thiết, thậm chí có chút u minh hiếm lạ. Vàng ròng huyền thiết các loại sắc sở lóa mắt khiến người khiếp hồn, chính là những vật liệu có thể chế tạo ra pháp bảo thượng phẩm.

Chỉ sợ nếu không phải Trùng đại sư thực lực có hạn, lại không có bảo đỉnh tốt đều rèn, trên tay ông ta sẽ có không ít pháp bảo rồi.

Nhưng, trong đó cũng tồn tại không ít thứ khiến Dương Thần nhíu mày.

Ở trong khắp các ngõ ngách đều là hài cốt của nhân loại, những bộ xương khô này chồng chất như núi, ít nhất cũng có hơn một ngàn người, theo hình dạng cốt cách để phán đoán, cơ hồ đều là phụ nữ.

- Những hài cốt này là chuyện gì?

Dương Thần mở miệng hỏi.

Giờ phút này tu vi của Dương Thần đại trưởng, lại không cố ý che dấu, uy áp to lớn làm cho Trùng đại sư cảm giác được từng chữ đều là sấm đánh vào đáy lòng mình, từng chữ leng keng, tự nhiên tri vô bất ngôn, không dám giấu diếm.

- Bẩm báo đại tiên, đó là... tiểu tăng vì tế luyện mấy đứa nhỏ của mình, hấp thu tuổi thanh xuân của những cô gái đó.

Dương Thần cau mày, sớm nghĩ tới trong một vài đạo pháp thượng cổ lưu truyền từ trước tới nay, có tà ma ngoại đạo, là luyện từ máu huyết của sinh linh này.

Những ma đạo đó đều không phải là ma tu mà Dương Thần đụng tới trong Vạn Yêu Giới, ma tu chỉ là bởi không buông tha tâm ma, mà rèn luyện tâm ma thì ngược lại, là con đường lấy bạo nghịch chế bạo nghịch mới thành ma tu.

Ma đạo thì lại là không có tính người, tai họa của người khác đều là thành

tự của chính mình, đồng dạng với một loại đường nghịch thiên, một cái là cương chính dũng mãnh, mà cái còn lại là âm ngoan độc địa, không chuyện ác nào không làm.

Trùng đại sư ở Hàn Quốc hơn trăm năm, những cô gái đó chỉ sợ đều là trong trăm năm này ông ta thỉnh thoảng lôi tới, đặc biệt là thời kỳ chiến tranh, mạng người như cỏ rác, bắt vài chục người để hút toàn bộ một lần cũng không bao nhiêu người biết, bất tri bất giác đã đến con số hàng ngàn là chuyện không hề kỳ lạ.

Trùng đại sư sợ Dương Thần vì vậy mà giết mình, không khỏi lập tức biện giải nói:

- Đại tiên, phép thuật cổ trùng này của tiểu tăng là sư môn tương truyền... tiểu tăng cũng muốn học pháp thuật thượng thừa, nhưng đáng tiếc không đúng thời điểm, chỉ có thể tu luyện tới pháp môn Hóa Thần đã là việc khó có được rồi.

- Nhìn vào việc tiểu tăng nguyện đem toàn bộ nơi này giao cho đại tiên, cầu đại tiên bỏ qua chuyện cũ, để lại cho tiểu tăng một con đường sống!

Dương Thần trầm giọng nói:

- Danh sách các nhân vật chủ yếu của Bắc Fuyu, đưa đến đây cho ta.

Trùng đại sư vội gật đầu, trong nháy mắt từ trên tay lấy ra một cuốn sách nhỏ đưa cho Dương Thần.

- Hừ, thì ra trên tay người chính là nhẫn không gian, mặt hàng tốt cũng không ít nha.

Trùng đại sư vừa nghe vậy, lộ ra nụ cười chua xót, ngoan ngoãn lấy nhẫn Không gian kia xuống đưa cho Dương Thần.

Vốn tưởng sẽ lên giá được, trong nhẫn không gian này có không ít linh tài quý báu, nhưng lần này giữ mạng đành phải đưa ra trước.

Dương Thần sau khi dò xét, chiếc nhẫn này không khác mấy so với chiếc nhẫn hắn đưa cho Tuệ Lâm, nhưng thật ra có thể tặng cho người khác dùng. Đương nhiên, những linh tài hiếm thấy bên trong càng khiến Dương Thần vừa ý hơn.

Có lần cướp đoạt này, mình lại có khả năng luyện chế ra hàng loạt cực phẩm đan dược mà Hồng Mông và các gia tộc lánh đời khác nghĩ cũng không dám nghĩ, để giúp đỡ nhóm phụ nữ của mình nâng cao tu vi.

- Đại tiên, tiểu tăng đem toàn bộ đồ đạc giao cho đại tiên rồi, tiểu tăng có thể đi chứ? Tiểu tăng cam đoan, từ nay về sau cũng không dám làm việc thương thiên hại lý nữa, cũng không xuất hiện trước mặt đại tiên nữa...

Trùng đại sư nói xong, lòng bàn chân đã rất có xu thế muốn trượt đi.

Dương Thần thương thức nhẫn không gian mới giành được, cười tà nói:

- Ông vẫn phải để lại một thứ ở đây.

- Cái... cái gì?

Trùng đại sư sờ sờ đồ trên người mình, cũng chỉ có một cuỗi tràng hạt

bằng gỗ đàn hương có ít giá trị, nhưng cũng là vật phạm

- Mạng của ngươi...

Dương Thần không mẫn không nhạt phun ra ba chữ, thần kinh cả người Trùng đại sư đều sụp đổ.

- Đại tiên! Sao ngài có thể lật lòng như vậy! Ngài nói cho ngày những thứ này là có thể...

- Haha, ta cũng không phải là đại tiên gì, lại càng không phải anh hùng, ta chỉ biết, kẻ táng tận thiên lương như ngươi, giết mấy ngàn cô gái miệng lại đầy nhân nghĩa đạo đức không thể giữ lại trên đời này được!

Trùng đại sư vừa nghe thấy vậy, mới biết trúng phải quỷ kế của Dương Thần, sợ tới mức phi như bay trốn ra ngoài!

Nhưng Dương Thần làm sao có thể cho ông ta cơ hội đó, bàn tay to hé ra, một luồng lực thiên địa mạnh mẽ phun ra, giống như long trảo màu xám bạc vĩ đại, kéo cả người Trùng đại sư vào trong lòng bàn tay!

- Ách a! ! ——

Quanh thân Trùng đại sư phát ra khí vụ tối tăm, đó là vô số con độc trùng trong nháy mắt dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại, ý đồ thoát ra ngoài.

Nhưng lực thiên địa của Dương Thần hiện tại đã dung hợp cả thuộc tính thôn tính của Hỗn Độn, cơ hồ ai cũng không thể cự tuyệt, hút sạch sẽ toàn bộ linh khí dự trữ của đám độc trùng đó!

- Lão nạp thành quỷ cũng không bỏ qua... ngươi...

Trùng đại sư không cam lòng hò hét chưa hết, thân thể đã nhanh chóng khô quắt, thân thể của tu sĩ Độ Kiếp kỳ phá thành mảnh nhỏ, hóa thành một luồng linh khí.

Hơn nữa, cơ hội thành quỷ cũng không có, bởi vì ba hồn bảy vía đều bị thôn tính sạch sẽ, có thể nói là thần hồn đều diệt.

Gần như chưa đến vài giây đồng hồ, Trùng đại sư liền hóa thành hư ảo, hàng loạt linh khí bổ khuyết vào đan điền của Dương Thần, hóa thành thiên địa lực màu xám bạc

Bản thân Dương Thần cũng có chút hoảng hốt, sao sau khi thiên địa lực dung hợp với Hỗn Độn, lại chứa cả đặc tính như vậy, bản thân cũng không hề có suy nghĩ sẽ hấp thu Trùng đại sư.

Điều này tức là, sau này không cần dùng Hỗn Độn đỉnh cũng có thể hấp thu phân giải linh vật trong thiên địa.

Hơn nữa, bởi vì đặc tính năng lượng của Hỗn Độn, nên cũng không hề lo lắng có chân nguyên hỗn tạp quá mức nào, Hỗn Độn vốn là hình thức cuối cùng của hỗn loạn.

Đương nhiên, đó cũng là bởi vì tu vi của Trùng đại sư chênh lệch quá lớn so với mình, nếu là đối thủ cường hãn, vậy trình độ cô đọng của chân nguyên sẽ hơn xa không thể sánh bằng hiện tại, muốn phân giải và hấp thu, đều là khó khăn hơn nhiều lần. Dương Thần còn chưa tự đại đến mức cảm thấy có

thể dựa vào loại chiêu thức ấy để bách chiến bách thắng.

Diệt đi một tai họa này, Dương Thần cẩn thận thu xếp lại chỗ tài phú của Trùng đại sư để lại...

Bắc Fuyu hơn trăm năm qua vẫn bị Trùng đại sư không chế, tiền kiếm được tự nhiên đều chảy vào trong túi ông ta, tuy dùng bớt rất nhiều rồi, nhưng Trùng đại sư vẫn giữ lại được không ít.

Dương Thần tính toán sơ bộ cũng có gần trăm tỉ USD, còn chưa bao gồm vàng khối Trùng đại sư đổi thành, gửi ở trong quỹ bảo hiểm của các ngân hàng thế giới.

Dương Thần không khỏi mừng rỡ, bản thân vừa bởi vì tặng lượng lớn dầu mỏ cho chính phủ Hoa Hạ, mất đi mấy chục tỉ, lập tức có người tiêu tiền như rác bỏ sung kim khố của mình, cái này gọi là ‘ở hiền gặp lành’!

Về phần bản danh sách của Bắc Fuyu kia, Dương Thần nhìn lướt qua, cũng không phát hiện có người bên cạnh Ji Yoen, vốn tưởng rằng người của nhà họ Goo chính là đối tượng hiềm nghi lớn nhất, nhưng thật sự hình như mình đã quá lo lắng rồi.

Dương Thần cũng không tính động vào những người trên danh sách này, bọn chúng mất đi thủ lĩnh, khẳng định sẽ đấu tranh nội bộ, thương chân động cốt cũng chính là chính phủ Hàn Quốc, Dương Thần có hứng thú đối với tài phú của Bắc Fuyu, nhưng lại không hứng thú với cây gậy dưới tay này.

Nhìn lại, toàn bộ hang động rực rỡ muôn màu đều là kỳ hoa dị thảo, huyền thiết linh tuyền, Dương Thần hứng trí dồi dào, lập tức bắt đầu càn quét, đem những vật liệu tu luyện quý báu đó bỏ vào trong nhẫn Không gian g của mình.

Trong đó có rất nhiều thứ Dương Thần đều biết, cũng có những thứ đồ kỳ lạ, Dương Thần có thể cảm nhận được linh khí dồi dào phía trên, nhưng lại không biết là vật gì, định mang về cho Tiêu Chỉ Tình xem xét.

Khi Dương Thần nhìn thấy trong một cái bình ngọc chế tạo từ ngọc bích, đựng một loại quả màu đỏ đậm như màu máu, Dương Thần ngây dại.

- Đây... đây chẳng lẽ là...

Dương Thần sững sốt hồi lâu, cuống quýt lấy ra ‘Đồ sơn kim đan lục’ Ngọc Tuyệt Ngưng đưa cho mình, đối chiếu với quả ở trong cái bình kia, không khỏi mừng rỡ như điên lập tức bỏ nó vào trong nhẫn

Rất nhiều đồ vật sau đó Dương Thần đều không để ý nhiều thêm chút, tất cả đều mang đi, sau đó khi xác nhận huyết động không còn bảo bối gì nữa, Dương Thần mới xoay người rời đi.

Khi bay lên không trung, Dương Thần thì triển ra một nguồn lực thiên địa cuồng mãnh, giống như một trọng quyền nện xuống đỉnh núi!

Đùng Đoàng!

Toàn bộ đỉnh núi bị nghiền thành một cái hố sâu, nước biển rất nhanh đã bao phủ hòn đảo nhỏ này, uy lực quả thật có thể dời núi lấp biển.

Dương Thần vừa lòng cười, nghiêng mình quay về Seoul.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1436

Tim Đen Của Cầm Thú

Báo động ở Seoul đã được giải trừ, dùng các loại phương pháp công nghệ cao để hủy hàng loạt trái bom, các danh gia quyền quý cũng đều được bảo vệ cẩn thận, phần lớn đều về đến nhà, không dám ra khỏi cửa.

Park gia vốn định cùng Kim gia tổ chức hôn lễ ở JongYeSa, bởi vì tình huống đột phát này mà trở nên có chút khó có thể tiến hành.

Trong nhà của Park gia, Park Cheon vừa nói chuyện xong với người bên phía chính phủ, sắc mặt có chút khó coi cúp điện thoại.

Bên cạnh Park Cheon là người nhà Park gia và người nhà họ Kim, nhìn thấy sắc mặt của Park Cheon, cũng biết là phía chính phủ không cho phép tiếp tục sử dụng JongYeSa làm địa điểm kết hôn nữa.

Luật sư Kim rất lý giải nói:

- Hội trưởng, đó cũng là không còn cách nào khác, dù sao ai cũng không ngờ phần tử Bắc Fuyu sẽ khủng bố tập kích, tôi thấy nên tùy ý lo liệu thôi.

- Đúng vậy, đúng vậy! Ông ngoại, ngày mai là quá vội vàng rồi, hơn nữa vừa rồi còn có báo động đỏ, tổ chức hôn lễ có thể không tốt.

Ji Yoen thừa cơ hội này, có chút vui mừng nói, ước gì hôn lễ này bị nhờ.

Nhưng vẻ mặt của Kim Chul lại rất thản nhiên, dường như không hề có cảm giác gì với việc tổ chức hay không.

Park Cheon nhìn thấy vẻ mặt không dấu được vui mừng của Ji Yoen, lại nghĩ đến một việc khác, không khỏi cắn răng cau mày nói:

- Không thể! Thiệp mời đều phát ra rồi, hướng hồ ngoài địa điểm không dùng được ra, những thứ khác đều được sắp xếp thỏa đáng rồi, ngày mai là ngày hoàng đạo, chuyện kết hôn, không thể không làm!

Không ít người trong nhà họ Park sớm đã dự đoán được, đều không cảm thấy ngạc nhiên, chuyện Park Cheon đã muốn làm, từ trước đến nay đều không dễ dàng chịu thỏa hiệp từ tác động bên ngoài.

Ji Yoen rất là ghen ghét, rất không tình nguyện dậm chân,

- Ông ngoại sao lại vội vàng muốn gả cháu đi như vậy? Cháu lại không thích Kim Chul!

- Cầm miệng! Còn coi mặt mũi của nhà họ Kim ra cái thể thống gì!

Park Cheon tức giận khiển trách.

Luật sư Kim ha hả cười nói:

- Tiểu thư Ji Yoen không thích đưa con như khúc gỗ này của tôi là chuyện thường, hội trưởng đừng quá để ý. Con gái trong các gia tộc lớn, nào có mấy người có thể nguời tình ta nguyệt lập gia đình, tình cảm dù sao cũng là thứ từ

từ bồi dưỡng được.

- Hừ, còn không cảm ơn luật sư Kim cùng Kim Chul thông suốt, cháu rút cuộc thì khi nào mới có thể hiểu được trách nhiệm của người thừa kế nhà họ Park.

Park Cheon lắc đầu thờ dãi.

Ji Yoen cắn răng, trừng mắt liếc nhìn mấy người một cái,

- Cháu hận mọi người!

Nói xong, Ji Yoen ‘đang đang đang’ bỏ về phòng.

Eum Jeong thấy tiểu thư chạy lên thì có chút lo lắng chạy nhanh theo, còn không ngừng gọi “Tiểu thư, tiểu thư”.

Kim Chul một mực giữ yên lặng không lên tiếng nhìn lên tầng hai, trong mắt hiện lên thần sắc khác thường.

- Ba, JongYeSa không thể dùng, vậy dùng chỗ nào, có cần con đi liên hệ không.

Thứ nữ Park Jung Soo tiến lên hỏi.

Trải qua chuyện Park Jung Hoon lần trước, người nhà Park gia đã không dám lộ ra tâm tư phản nghịch gì nữa, thân thể Park Cheon hiện giờ đã cường tráng như tùng, người nối nghiệp đời tiếp theo của Park gia cơ hồ đã quyết định là Trưởng tôn nữ Ji Yoen, bọn họ đều không còn cơ hội gì, còn không bằng ngoan ngoãn tự coi chừng ba phần đất của chính mình, đỡ bị Park Cheon thống trị.

- Con cho người liên hệ với các khách khứa, tổ chức ngay tại sơn trang Tinh Nguyệt của Park gia chúng ta, tất cả các đồ dùng hôn lễ được chuẩn bị tốt, đều lập tức chuyển qua trong đêm, không được có sơ xuất!

Park Jung Soo lập tức nghe lời, cùng chồng ra ngoài chỉ huy tiến hành.

Tầng hai, trong khuê phòng của Ji Yoen, cô giống như phát điên cào cấu khăn trải giường, tức giận đến phát khóc.

Eum Jeong sắc mặt phức tạp bất đắc dĩ đứng ở cửa, cũng biết khuyên không được cô, chỉ có thể đứng nhìn tiểu thư nhà mình phát tiết ở bên đó.

Bỗng nhiên, Ji Yoen ngồi dậy, đi đến bên cạnh bàn cầm điện thoại lên.

- Tiểu thư, cô gọi điện thoại cho ai?

Ji Yoen vừa bấm số vừa nói:

- Tôi gọi hỏi xem Dương đại ca đã quay về chưa, tôi muốn anh ấy đưa tôi đi.

...

Trong đại sảnh khách sạn Hilton, Jane có chút buồn chán ngồi trên ghế salon đợi cả buổi chiều, thỉnh thoảng cầm lấy máy tính vẽ vờ một chút, cũng đụng phải rất nhiều công tử trẻ tuổi, đều bị trực tiếp đuổi đi.

Jane chẳng hề lo lắng Dương Thần sẽ gặp nguy hiểm, có lẽ bởi vì từ nhỏ đến lớn luôn sùng bái người đàn ông này, mặc dù thực sự đã trở thành người yêu, nhưng vẫn sẽ không có nhiều lo lắng, tuyệt đối tin tưởng Dương Thần

có thể vượt qua tất cả khó khăn, bình yên trở về.

Cuối cùng, khi Jane nhàm chán che miệng ngáp đến không biết lần thứ mấy, một thân ảnh quen thuộc hiện lên trước mặt cô.

- Dương Thần?

Jane nhìn thấy vẻ mặt Dương Thần thông dong, chân mày mang theo sự vui mừng đứng trước mắt mình, sự nhảy cảm sâu sắc cho thấy được chút bất đồng với lúc trước, kinh hi nói:

- Anh yêu, anh khôi phục tu vi rồi?

Dương Thần ha ha cười, đưa tay ôm cô lại, lại hôn thật mạnh lên đôi môi tinh xảo kia.

- Lần này quả thật là kiếm được quá nhiều rồi, Jane à, cái này gọi là ‘tái ông mất ngựa không biết là họa hay phúc’, anh cảm thấy ông trời thật ưu ái mình.

Dương Thần đắc ý cười nói.

Âu yếm nhìn người đàn ông giống như lão ngoan đồng ăn phải mật đường vui vẻ này, Jane cũng vui sướng từ tận trong nội tâm.

- Nói nhanh đi, chuyện gì đã xảy ra.

Jane tò mò nói.

Dương Thần cũng không giấu diếm điều gì, đem toàn bộ mọi chuyện gặp phải nói ra.

Đôi mắt đẹp của Jane mở to, không thể tưởng tượng nổi nói:

- Tử Hạo kia... À không, Trùng đại sư kia, thật sự có thể ẩn trốn, không ngờ lại có thể lừa tất cả chúng ta.

- Chủ yếu là Nhất điệp chương mục của ông ta lợi hại, anh dùng pháp bảo này thì có thể thoải mái biến tu vi của mình thành hư không, còn có thể thay đổi dung mạo hình thể, quả thật là điều luyện sắc sảo.

Dương Thần tán thưởng nói.

Đúng lúc Dương Thần muốn nói đến những linh tài mình phát hiện ra, điện thoại lại vang lên.

Dương Thần sau khi nhận điện thoại, hỏi:

- Ji Yoen? Làm sao vậy?

- Dương đại ca anh không sao chứ?

Ji Yoen hỏi.

- Ủ, sao anh lại có chuyện được...

Dương Thần cười cười, cô nhóc kia vẫn thật quan tâm đến mình, ban ngày còn giả bộ lạnh lùng nhìn mình.

- Thật tốt quá! Dương đại ca, anh dẫn em đi được không, em thật sự không muốn gả cho Kim Chul kia, ông ngoại muốn đổi địa điểm để tiếp tục tổ chức hôn lễ. Em... em không muốn kết hôn với anh ta...

Trong giọng nói của Ji Yoen đã lẫn cả tiếng khóc.

Sắc mặt Dương Thần phức tạp, trầm lặng xuống một lát, thắm hít sâu một

hỏi nói:

- Ji Yoen, anh chỉ là một người ngoài, tuy rất muốn chăm sóc em, nhưng dù sao ông ngoại bọn họ mới là người thân của em.

- Ông ngoại em sẽ không hại em, ông ấy là muốn đem tất cả những gì của mình để lại cho em, em cũng nên suy nghĩ cho ông ấy, cũng nên thử tìm hiểu về Kin Chul, cậu ta cũng không xấu...

- Em không nghe em không nghe! Dương đại ca anh cũng giống bọn họ! Các người căn bản không hiểu em! Em hận anh!!...

Ji Yoen buồn bực cắt đứt điện thoại.

Dương Thần nhún vai, tâm tình vốn đang hưng phấn bị cú điện thoại của Ji Yoen đè ép xuống dưới, có chút thân trầm rồi rầm.

- Thật sự sẽ không hối hận sao, cho dù anh cảm thấy không tiếp nhận được tình cảm của cô ấy, cũng không cần phải bảo cô ấy gả cho người mình không thích chứ.

Jane thở dài khuyên nhủ.

Dương Thần đau đầu sờ trán,

- Nói thật, anh cũng không biết, tình cảm của mình đối với Ji Yoen là dạng tình cảm gì. Anh có lúc cảm thấy cô ấy giống em gái, đôi khi lại cảm thấy cô ấy giống một đứa trẻ, có đôi khi lại bỗng nhiên trở nên thành thực, anh đều đoán không được cô ấy nghĩ cái gì.

- Em cũng biết, anh có thể cho cô ấy tình yêu đầy đủ, cũng không thể cho cô ấy danh phận gì, nếu tình cảm của cô ấy đối với anh chỉ xuất phát từ cái ơn của anh đối với cô ấy mà sinh ra tình cảm mơ hồ, anh bây giờ đi quấy rối cuộc đời người ta, chẳng phải trở thành tội nhân của cuộc đời cô ấy sao?

- Huống hồ tình cảm anh đeo trên lưng cũng quá nhiều rồi, lúc Tuệ Lâm ở cùng anh một chỗ, Nhược Khê mắng anh không bằng cảm thú, bản thân anh cũng có chút cảm giác này. Anh... anh thật không dám tưởng tượng, nếu Ji Yoen cũng muốn ở bên cạnh mình, anh sẽ có cảm giác tội lỗi thế nào...

- Nói cho cùng, anh vẫn để ý đến cảm nhận của Lâm Nhược Khê, cho dù cô ấy cùng anh ly hôn trên danh nghĩa rồi, anh cũng không thể bỏ qua cô ấy, điều này khiến người khác thật chán nản.

Jane đô đô miệng nói.

Dương Thần xấu hổ cười cười,

- Nợ tình nhiều rồi, đương nhiên chột dạ, anh rút cuộc có đức gì mà khiến hồng nhan tri kỷ các em đều tín nhiệm chứ. Hơn nữa, kẻ địch anh đối mặt trong tương lai đều là những kẻ sâu không lường được. Ji Yoen nếu ở cùng anh một chỗ, khó tránh khỏi rơi vào vòng nguy hiểm và đau khổ.

- Từ tư liệu anh lấy được từ chỗ Trùng đại sư, biểu hiện của nhà họ Kim, Park, Goo gần với Ji Yoen chưa chắc đã là người của Bắc Fuyu. Cho nên, anh biết rõ hiện tại cô ấy không thích Kim Chul, cũng không muốn phá vỡ cuộc hôn nhân này, ít nhất người như vậy là an ổn đối với cuộc đời của cô

ấy.

Jane đương nhiên sẽ không hy vọng người bên cạnh Dương Thần ngày càng nhiều, cho nên cũng không nói thêm điều gì, kéo tay hắn định đi lên lầu, cô muốn xem Dương Thần cướp được những thứ tốt gì.

Nhưng Dương Thần lại nói:

- Jane bé nhỏ, em về phòng trước đi, anh muốn quay về Trung Hải một chút, đưa cho Tình Nhi vài thứ để kiểm tra, sau đó sẽ quay lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1437

Phượng Hoàng Khấp Huyết

Dương Thần muốn tìm Tiêu Chỉ Tình để giám định đồ, đương nhiên là thứ quả đỏ như máu ở trong chiếc lọ ngọc bích.

Thứ này nếu như ăn khớp với thứ trong suy nghĩ của hắn, vậy tác dụng lớn vô cùng!

Đối với Dương Thần đã khôi phục tu vi mà nói, từ Seoul về Trung Hải cũng chỉ là chút thời gian, trong chớp mắt đã rơi xuống tầng hai nhà của Tiêu Chỉ Tình.

Sắc trời đã tối, cô đã chuẩn bị đi ngủ, nhưng Dương Thần đẩy lòng môn môn vẫn là nhìn không được mà gõ cánh cửa thủy tinh ở tầng hai.

Tiêu Chỉ Tình mơ mơ màng màng tỉnh lại bật đèn, nhìn thấy Dương Thần nhếch miệng cười ở ngoài cửa sổ, còn tưởng mình đang nằm mơ, dụi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ dưới mày liễu rồi mới xác định được mình không nhìn nhầm.

Để chân trần, Tiêu Chỉ Tình chạy xuống giường mở cửa,

- Ông xã, sao anh lại ở đây?

Nghĩ lại một chút, Tiêu Chỉ Tình kinh hỉ nói:

- Tu vi của anh khôi phục rồi?

Dương Thần gật gật đầu, kéo cô ngồi xuống giường, đại khái nói lại tình hình hành trình ở Seoul lần này, cuối cùng mới nói:

- Anh có được rất nhiều linh tài, đa số anh đều nhận ra, có không ít thứ có thể luyện chế thành đan dược thượng phẩm, cũng có một vài thứ có thể luyện chế thành pháp bảo thượng phẩm, nhưng anh vẫn chưa luyện chế được pháp bảo, cho nên cứ lấy trước đã.

- Trong những linh tài đó, anh phát hiện ra một thứ, anh không xác định được nó có phải linh quả mà mình nghĩ hay không, cho nên vội vàng trở về để Tình Nhi em giám định.

Dương Thần nói xong, lấy cái lọ ngọc bích ra đặt vào tay Tiêu Chỉ Tình.

Lọ ngọc bích dưới ánh đèn nhìn có vẻ xuyên thấu, bên trong mơ hồ có thể nhìn rõ màu đỏ của quả, mở miệng bình ra, lập tức có thể cảm thấy linh khí khiến người ta thần thanh khí爽!

Tiêu Chỉ Tình nhìn thấy thứ đồ bên trong, đôi mắt đẹp không ngừng nháy nháy, nhín thở ngưng thần nhìn hồi lâu, lại đưa mũi đến miệng bình ngửi ngửi...

Thật lâu sau, Tiêu Chỉ Tình hít sâu một hơi, khó nén được sắc mặt vui mừng nói:

- Ông xã, em... em trước giờ chưa từng nghĩ đến, thật sự tồn tại tiên quả này trên đời. Đây... đây không thể nghi ngờ chính là ‘Phượng huyết chu quả’!

- Thật sự là Phượng huyết chu quả?

Dương Thần tuy sớm đã đoán được sáu bảy phần, nhưng khi được Tiêu Chỉ Tình xác nhận vẫn rất kinh ngạc từ trên giường nhảy dựng lên!

- Nghe đồn trong thời kỳ thượng cổ, có thần long có phượng hoàng, thần long kia là thần long thật sự, là tổ tiên của long tộc trong Vạn Yêu Giới, mà thân của phượng hoàng bất tử bất diệt, có thể tái sinh ở trên lục địa.

- Điều có thể làm cho phượng hoàng tiến vào luân hồi, là gặp phải nỗi khổ lực đạo, chỉ có bản thân phượng hoàng vì chuyện gì đó mà xúc động rơi nước mắt, được gọi là ‘Phượng hoàng khắp huyết’.

- Nước mắt của phượng hoàng hóa thành phượng huyết, nhờ phải chu quả mà phượng hoàng ăn, chu quả mới có thể lột xác trở thành Phượng huyết chu quả, từ linh quả hóa thành tiên quả, các linh tài cực phẩm khác không thể sánh bằng!

Tiêu Chỉ Tình nói:

- Phượng huyết chu quả này cũng không biết sao lại ở chỗ Trùng đại sư kia, chỉ sợ ông ta cũng không rõ đây là thứ gì, chỉ biết là linh khí vô cùng dư thừa mới dùng cái chai ngọc bích tốt nhất để đựng.

- Phải biết rằng, một quả Phượng huyết chu quả, linh lực ẩn chứa trong đó cũng đủ làm cho tu sĩ đã ngoài Hóa Thần kỳ tăng trăm năm tu vi! Ông ta nhất định là muốn làm rõ rồi mới dùng, thật không ngờ không còn cơ hội để dùng nữa.

- Thứ này phải dựa vào Chư thần mới đi tới địa cầu, nói cách khác, bảo vật này sớm đã bị tu sĩ của Hoa Hạ phát hiện, vậy sao lại có thể ở hải ngoại chờ bị tên trộm hòa thượng kia có được.

- Hắc hắc, thật lời cho anh quá, có được Phượng huyết chu quả này, anh có thể luyện chế cực phẩm đan dược ‘Đồ sơn kim đan lục’, ‘Hóa long đan’, giúp đỡ các em từ Hậu thiên đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên!

Dương Thần vô cùng vui vẻ, lúc trước nhìn thấy phương pháp luyện chế ‘Hóa long đan’, cũng rất động tâm, dù sao nhóm phụ nữ của mình muốn dựa vào bản thân để đột phá đến Tiên Thiên rất cần thời gian, cũng phải dựa vào cơ duyên.

Nhưng Hóa long đan lại có thể mạnh mẽ đả thông hai mạch nhâm đốc, cường thể kiện phách, bước vào cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa không có tác dụng phụ, ngược lại còn có thể tăng cường thể chất.

Khuyết điểm duy nhất chính là lúc đột phá, thân thể sẽ rơi vào sự đau đớn vô cùng của tẩy kinh phạt tủy!

Chỉ tiếc, các nguyên liệu quý trọng khác của Hóa long đan mình đều có, cho dù là long cốt, long huyết hay những thứ khác, chỉ có Phượng huyết chu

quả, cũng chỉ là thứ tồn tại trong truyền thuyết.

- Cái gì? Ông xã anh muốn luyện chế Hóa long đan?

Tiêu Chỉ Tình nhú mày, lộ vẻ rồi rắm.

Dương Thần kinh ngạc nói:

- Sao vậy Tình Nhi, Hóa long đan không dùng được sao?

- Sao có thể chứ, Hóa long đan nghe đồn là phương thuốc thất truyền trong dân gian, hiệu quả của nó siêu hơn nhiều so với đan dược cực phẩm, có thể nói là tiên đan nghịch cấp bậc thiên, chỉ là...

Tiêu Chỉ Tình thở dài:

- Em cảm thấy ông xã nếu có thể tự mình dùng Phượng huyết chu quả, gia tăng tu vi hai trăm năm, thực sự có thể có cơ hội đột phá Thái Thanh Thần Lô kiếp, bước vào Thượng Thanh Thần Lô kiếp. Đến lúc đó, cho dù là Hồng Mông hay các gia tộc lánh đời đối địch với anh, cũng phải suy nghĩ thực yếu.

- Nhưng nếu luyện chế Hóa long đan, các chị em tuy có thể đột phá từ Hậu Thiên lên Tiên Thiên, nhưng bước vào Hóa Thần kỳ là dựa vào cơ duyên cùng ngộ tính, chỉ là tới cảnh giới Tiên Thiên, ngoài việc kéo dài tuổi thọ và dung nhan, kỳ thật sức chiến đấu cũng không mạnh, không thể giúp được anh.

Dương Thần nghe đến đây, ánh mắt không khỏi trở nên nhu hòa, vuốt vuốt sợi tóc của cô,

- Anh biết em là muốn tốt cho anh, nhưng bản thân anh vẫn luôn mạnh mẽ, lại trơ mắt nhìn các em già đi thì có ý nghĩa gì, anh không phải chỉ sống vì mình.

- Huống hồ, lần Thái Thanh Thần Lô trước anh may mắn sống sót, với uy lực của Thần Lô kiếp, chỉ sợ Thượng Thanh Thần Lô còn mạnh hơn gấp chục lần thậm chí là trăm lần. Cho dù anh có thể Độ Kiếp, chưa hẳn có thể chống đỡ được, còn không bằng tích lũy thực lực, chuẩn bị đầy đủ rồi mới độ kiếp.

Biểu tình trên mặt Tiêu Chỉ Tình biết là như vậy, cong cong miệng nói,

- Hừ, đây là anh nói nhé, em cũng không muốn biến thành hoa tàn ít bướm, anh cần phải nghĩ cách giúp em chữa khỏi Cửu âm tuyệt mạch.

Dương Thần líu lười không nói nên lời,

- Thế nào, Hóa long đan cũng không thể thay đổi thể chất Cửu âm tuyệt mạch của em?

Tiêu Chỉ Tình đau khổ cười nói:

- Hóa long đan phải là thể chất Hậu Thiên mới có thể tiếp nhận được, em lại không thể tu luyện, ăn Hóa long đan chỉ có thể chết bất đắc kỳ tử.

- Muốn chữa khỏi Cửu âm tuyệt mạch, trừ phi là công pháp gì đó có thể xua tan cửu âm hàn khí, hoặc là bảo vật chí cương chí dương gì đó. Nhưng hai thứ này, trong giới tu hành hiện tại, hình như đều không có.

Nhìn người đàn ông yêu thương cùng các chị em khác dần bước vào từng cảnh giới, bản thân tuy đầy lý luận học thức lại chỉ có thể yên lặng nhìn.

Nỗi đau cùng sự bất đắc dĩ này, Tiêu Chỉ Tình cho tới giờ đều chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Tâm tình Dương Thần cũng trĩu nặng xuống, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng,

- Yên tâm đi, em vẫn còn trẻ, ông xã của em vận khí tốt như vậy, sớm muộn gì cũng gặp được bảo bối tốt, để chữa khỏi cho Tình Nhi.

Tiêu Chỉ Tình nghe lời nói ấm áp bên tai, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ, 'ừ' một tiếng gật gật đầu.

Cùng Tiêu Chỉ Tình nói chuyện thân mật một lát, chọc cho miệng cô nở lên nụ cười, Dương Thần mới quay người đi về Seoul.

Hôn lễ của Ji Yoen vẫn là phải tham gia, đây cũng coi như là nói lời từ biệt với cô, hy vọng cô cuối cùng cũng cảm nhận được, kỳ thật cuộc sống bình thường đáng quý như nào.

Tiêu Chỉ Tình nhìn Dương Thần rời đi, đứng ở ban công tầng hai, gió lạnh thổi qua, nhìn sao trời, nụ cười dần dần biến mất, chỉ còn lại chút cô đơn cô tịch.

Hôm sau, khách sạn Hilton Seoul.

Dương Thần nắm tay Jane từ trong phòng đi ra, tối hôm qua hai người đều không ngủ, thảo luận hành trình kế tiếp của mình.

Jane biết được Dương Thần có cách để mọi người có thể nhanh chóng tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, đương nhiên vô cùng vui vẻ. Nhưng cũng đưa ra kế hoạch kín đáo, đan được nghịch thiên như Hóa long đan, để người có dụng tâm biết được sẽ không tốt. Vẫn là đưa mọi người đến Vong Quốc, sau đó để Dương Thần hộ pháp, cùng nhau đột phá.

Những ngày này, dường như sau nửa đêm, Dương Thần đều nói chuyện điện thoại với các cô, để các cô yên tâm, Lý Tinh Tinh cùng mấy người Đường Uyên đều chuẩn bị đến Địa Trung Hải, Lam Lam cũng đi đến đảo ở vài ngày, dù sao cách thời điểm nhà trẻ khai giảng còn mấy ngày, không được chậm trễ việc thích đi học của bé mập.

Sau cùng đề cập đến vấn đề Lâm Nhược Khê, Dương Thần rất đau đầu, có đồ tốt luôn muốn tặng cô ấy, nhưng chỉ sợ Lâm Nhược Khê không chịu nhận, còn tức giận với mình, còn bị mắng cho té tát.

Hai người vào thang máy, trên đường xuống lầu, ở giữa có dừng lại, tiến vào là một đôi vợ chồng trẻ, trên mặt cô vợ tràn đầy ngọt ngào của người phụ nữ, ôm chặt cánh tay chồng.

Nhưng khi hai vợ chồng nhìn thấy Dương Thần và Jane ở trong thang máy, sắc mặt trở nên cứng nhắc, đặc biệt khi nhìn thấy Dương Thần thì đều nở nụ cười xấu hổ.

- Trương Như? Đây là chồng chị sao?

Jane lập tức nhìn thấy vẻ mặt của hai vợ chồng đó, miệng hỏi rất ám

muội.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1438

Luôn Tốt Với Cô Ấy

Trương Như lập tức gật đầu trả lời:

- Đúng vậy, cô giáo Jane, anh ấy tên Khương Tiểu Bạch.

- Chắc chắc...

Dương Thần nghiêm trang tán thưởng nói:

- Nhanh như vậy đã dính như keo như sơn, xem ra Khương Tiểu Bạch thu hồi được đất đai bị mất rồi.

Nói ra lời này xong, vợ chồng Khương Tiểu Bạch không ngừng xấu hổ.

Tối hôm qua sau khi trở về Seoul, loại vui sướng sau khi sống sót từ tai nạn này, gặp lại trong sinh ly tử biệt khiến hai vợ chồng rất cuộc đã giải quyết hết hiềm khích lúc trước, thực tâm hiểu biết lẫn nhau.

Hầu như toàn bộ nửa sau của đêm, vợ chồng hai người đều ở trong phòng điên loạn đảo phượng, vết thương của Khương Tiểu Bạch sau khi được Dương Thần chữa khỏi thì trở nên sinh long hoạt hổ, gây sức ép Trương Như đến muốn sống muốn chết, giống như muốn bổ sung lại những ngày tháng thiếu khuyết chia ly đó.

Điều này cũng mới có thể khiến Trương Như sáng sớm vẫn còn vẻ mặt xuân ướm át, bị Dương Thần cùng Jane bốn cọt.

Nhưng, vợ chồng hai người suy cho cùng vẫn rất cảm kích Dương Thần, nếu không phải Dương Thần, bọn họ đều táng thân nơi biển rộng rồi, chuyện xảy ra tối hôm qua, đương nhiên sẽ không nói ra ngoài.

Khi xuống đến tầng dưới, Dương Thần mới biết đôi vợ chồng Trương Như định đi làm thủ tục tạm rời cương vị công tác, sau đó cùng nhau quay về Trung Hải.

Khương Tiểu Bạch có chút do dự, nhưng vẫn bạo gan mời Dương Thần một mình đi tới một góc, rất nghiêm túc cúi mình vái chào hẳn.

- Lời cảm ơn không cần phải nói nữa, sau này ở Trung Hải nếu tôi giết người, cậu đừng gây thêm rắc rối là được.

Dương Thần cười nói.

Khương Tiểu Bạch nhếch miệng nói:

- Dương thiếu gia, tôi là người nhà nước, tôi cảm ơn anh, nhưng vẫn công tư rõ ràng như cũ. Tuy anh có thể không để ý đến chút cảm kích này của tôi, nhưng tôi vẫn muốn chính thức cảm ơn anh.

- Cảm ơn anh, Dương thiếu gia, anh khiến cho tôi tin tưởng, chỉ cần tôi thật sự yêu vợ mình, vẫn luôn tốt với cô ấy, cô ấy nhất định sẽ hiểu được dụng tâm của tôi.

Dương Thần nao nao, lập tức lắc đầu nói:

- Cũng không nhất thiết như vậy, là trong lòng hai người đều nhớ đến đôi phương.

Khương Tiểu Bạch nói:

- Có lẽ vậy, nhưng nếu không có chút tình cảm nào, thì làm sao có thể thành vợ chồng. Dù như nào đi nữa, từ nay về sau, dù Tiểu Như giận tôi thế nào đi nữa, hiểu lầm tôi như nào đi nữa, tôi vẫn sẽ đối tốt với Tiểu Như, ít nhất tôi có quyết tâm này.

Dương Thần nhìn vẻ mặt tự tin của Khương Tiểu Bạch, không khỏi nghĩ đến mình và Lâm Nhược Khê.

Đúng vậy, dù cho cô ấy nghĩ như nào, mình đối tốt với cô ấy là tự do của mình, bản thân cam tâm tình nguyện, tội gì phải nghĩ nhiều chứ...

Sau khi tiễn vợ chồng Khương Tiểu Bạch, Dương Thần nghe lời Jane, đi đến chỗ kinh doanh độc quyền của Giorgio Armani mua một bộ tây trang, dùng để tham dự hôn lễ của Ji Yoen.

Jane lại vì không muốn nổi bật hơn cô dâu, nên rất mặc mạc chọn váy liền thân BV trắng, nhìn rất xứng với Dương Thần.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, hai người đi tới sơn trang Tinh Nguyệt, đó là sơn trang xa hoa ở Seoul được thành lập bởi tập đoàn Tinh Nguyệt, bình thường người có thể đến không phải cũng quý, các loại cơ sở thiết bị không cần chuẩn bị nhiều là có thể tổ chức hôn lễ.

Park Cheon vốn đang cùng một vài thương nhân và quan viên quan trọng của Hàn Quốc nói chuyện phiếm, nhìn thấy Dương Thần và Jane xuất hiện, lập tức để lại những người đó, đến chào hỏi Dương Thần.

Ông ta chính là nhân vật thông thiên của Hàn Quốc, chuyện phát sinh trên biển tôi hôm qua, người khác không rõ ràng, nhưng ông ta đều có nghe nói.

Nghe nói lúc quân đội Hàn Quốc đuổi đến chỗ hai chiếc du thuyền, còn đụng phải một chiếc quân hàm New Zealand, trên thuyền phát hiện ra đám người Vũ Liên sư thái cùng đám người A Hào đều chết vô cùng thê thảm.

Một vài phần tử Bắc Fuyu bị bắt để lộ ra, chỉ có một người đơn thân độc mã xâm nhập phòng chỉ huy làm tất cả những chuyện đó, bọn họ đều bị dọa sợ mất mật.

Park Cheon liên tưởng đến Dương Thần lúc trước, cảm thấy dù không phải Dương Thần làm, cũng không khỏi liên quan đến hắn.

Nhân vật như vậy mới là nhân vật mạnh mẽ thật sự, ông ta đương nhiên muốn làm tốt quan hệ.

- Dương tiên sinh, bác sĩ Jane, hai người quả thật đã tới, tôi còn lo hai người không đến.

Park Cheon nhiệt tình nói.

- Hôn lễ của Ji Yoen, đương nhiên phải tham gia rồi, Hội trưởng vẫn là đi tiếp đãi những vị khách khác đi, chúng tôi tùy ý ngao du là được rồi.

Dương Thần nói.

Về mặt Park Cheon không vui,

- Hay là Dương tiên sinh cảm thấy thương nhân như tôi toàn người thói mùi tiền, không lọt được vào pháp nhãn của Dương tiên sinh? Các quan khách khác ở đây, nào có nhân vật nào có thủ đoạn vô cùng kỳ diệu có thể đánh đồng được với Dương tiên sinh?

Dương Thần khề nhiu mày, lão già này chỉ sợ là liên tưởng đến việc người gây ra chuyện ở trên biển là mình, từ chối cho ý kiến cười cười.

Park Cheon lại nói bóng nói gió thăm dò vài câu, Dương Thần đều giả bộ hồ đồ cho qua. Nói đùa, thừa nhận chuyện này, chẳng phải là chứng minh mình cầm Phật tâm xá lợi đi sao? Tuy không sợ rắc rối, nhưng vẫn nên bớt đi thì hay hơn.

Park Cheon tự tìm mất mặt, cũng chỉ có thể cười gượng tránh đi.

Dương Thần cùng Jane sau khi hỏi phòng cô dâu liền đi đến xem nhân vật chính Ji Yoen của ngày hôm nay.

Đi đến bên ngoài một gian phòng màu trắng bên trong sơn trang thì bị bảo vệ ở bên ngoài ngăn lại.

Eum Jeong từ bên trong chạy ra, về mặt mang theo xấu hổ nói:

- Thực xin lỗi, Dương tiên sinh, Jane tiểu thư, tiểu thư nói cô ấy không muốn gặp lại hai người.

Dương Thần nóng mặt, tuy sớm đã có chuẩn bị, nhưng vẫn thật sự cảm thấy mất mát, trong lòng lại không có nổi chút tức giận nào, luôn cảm thấy có lỗi với Ji Yoen.

Hai người đành phải trở lại trung tâm sơn trang, ngồi ở vị trí đầu, chờ hôn lễ bắt đầu.

Mà ở một nơi khác, Ji Yoen mặc váy cưới màu trắng ngồi trước gương trang điểm, giống như một con búp bê Barbie vô cùng tinh xảo, tùy ý để nhóm nhân viên trang điểm giúp cô chuẩn bị.

Nhưng dù là ai cũng có thể thấy được, nét mặt của búp bê Barbie vẫn luôn khó coi, đặc biệt là nước nhuận trong con ngươi, còn có chút tơ máu do việc ngủ không ngon lưu lại.

Eum Jeong đi tới, báo cáo nói:

- Tiểu thư, theo sự phân phó của cô, không để Dương tiên sinh bọn họ tiến vào.

- Ừ.

Ji Yoen thản nhiên đáp lại, trong lòng vô cùng ai oán, mình nói không cho vào thì thật sự không vào, chẳng lẽ mình thật sự không được để trong lòng như vậy sao?

Nghĩ đến đây, Ji Yoen giống như bị ngâm trong nước đá, cảm giác thất bại khiến cô khó chịu mà hờn dỗi.

Dương Thần quay về chỗ ngồi cũng không biết thế nào, trong lòng lo lắng

không yên, vừa nghĩ đến chút nữa Ji Yoen đã thành vợ người ta, đôi chân đều không nghe theo sự sai khiến mà run lên.

Jane nhìn thấu sự khác biệt của hắn, âm thầm khẽ lắc đầu, nhưng lại không nói gì.

Cuối cùng, theo tiếng pháo mừng vang lên, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Toàn bộ khu cỏ giữa sơn trang Tinh Nguyệt đều biến thành biển hoa màu trắng và hồng nhạt, dàn nhạc giao hưởng chuyên nghiệp được mời đến diễn tấu khúc nhạc hôn lễ.

Các vị khách ở đây cho dù là vui là ác đối với nhà họ Park, nhưng giờ khắc này đều lộ ra bộ dáng chân thân, chú mục vào một đôi cô dâu chú rể đang đi về phía mục sư ở trên đài cao kia.

Dương Thần có chút ngây ngô, bị Jane kéo đến chỗ ngồi phía sau, chỉ thấy Ji Yoen giống như công chúa bạch tuyết, đang cùng đám phù dâu đi tới, tùy ý để Park Cheon lôi kéo đi về phía trước.

Cánh hoa trên bầu trời bay theo gió, mùi vị ngọt ngào của niềm vui mừng tràn ngập không khí, nhưng những thứ đó dường như cách Dương Thần rất xa.

Dương Thần chỉ cảm thấy mình vào lúc này giống như ở trong trạng thái chân không, không nghĩ thấy gì cả, cũng không nghe thấy gì, trong mắt, chỉ có hình ảnh Ji Yoen đang tới gần.

Ji Yoen đội chiếc khăn lưới tinh tế trên đầu, che lấp dung nhan thanh xuân tuyệt mỹ của cô, cũng không nhìn rõ vẻ mặt của cô là như nào. Nhưng từ bước đi, có thể nhìn thấy một chút gian nan.

Kim Chul lúc này đã đứng ở phía dưới đài, cậu ta vẫn sắc mặt trước sau lạnh lùng như cũ, người mặc tây trang màu trắng, tư thế oai hùng ao ngất, giống như người kết hôn không phải cậu ta, cậu ta chỉ là bảo vệ của chú rể mà thôi.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của Park Cheon, Ji Yoen đi đến trước mặt Kim Chul, mặt cô hơi hướng về phía Dương Thần, nhưng lại quay trở về.

Giờ này Park Cheon lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng, giống như may mắn đường đi đều không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, chuẩn bị giao tay của Ji Yoen cho Kim Chul.

Nhưng, biến cố bất ngờ xảy ra!

Bước chân của Ji Yoen bỗng nhiên mềm nhũn xuống, toàn bộ thân thể giống như bị rút đi xương cốt, lao đảo ngã xuống đất!

Soạt!

Toàn hội trường kinh động, không ít người đều phát ra tiếng thét chói tai.

Park Cheon cùng luật sư Kim, Kim Chul và mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

- Ji Yoen!!!

Dương Thần kịp phản ứng, lắc mình một cái giống như mãnh hổ nhào tới

bên cạnh Ji Yoen, tháo khăn sa trên đầu cô xuống, lại phát hiện ra đôi môi cô giờ phút này trở nên trắng bệch, hơi thở dồn dập, đồng tử không ngừng co rút lại!

- Ji Yoen!! Cháu ông! Cháu... cháu làm sao vậy? Cháu đừng dọa ông ngoại!!

Park Cheon gào thét khóc lên, gục xuống bên người Ji Yoen, nét mặt già nua vô cùng hoảng loạn.

- Tránh cả ra, tôi là bác sĩ!

Jane lúc này tách được đám người vây quanh, vọt tới trước mặt Ji Yoen, đẩy mí mắt Ji Yoen lên, cẩn thận kiểm tra, mắt lộ vẻ lạnh lùng,

- Cô ấy bị người ta hạ độc!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1439

Nhất Định Phải Chết

- Hạ độc? Làm sao có thể?

Park Cheon kinh sợ.

Jane mặc kệ ông ta nghi ngờ cái gì, nói với Dương Thần,

- Ông xã, đưa Ji Yoen đến nơi yên tĩnh.

Dương Thần nào còn để ý nhiều như vậy, ôm lấy Ji Yoen, trực tiếp chạy vào trong một khu biệt thự nhỏ, tốc độ kia giống như một trận gió, vẫn là vì không để Ji Yoen ở trong lòng khó mà chống đỡ.

Jane cũng nhanh chóng đuổi theo, vừa đi vào trong nhà, nói với Dương Thần,

- Với kinh nghiệm và phán đoán của em, bệnh trạng của Ji Yoen là độc kali xianua, kali xianua ở trong không khí bị nóng, hấp thu nước và cacbon đi-ô-xít phóng thích kịch độc thể khí axít xyanua, nó sẽ làm người trúng độc toàn thân co rút, khó duy trì hô hấp, hệ thống tuần hoàn tê liệt dẫn đến cái chết!

Dương Thần đặt Ji Yoen ở trên ghế salon, nhìn Ji Yoen căn bản không thể khống chế thân thể của mình, không ngừng co rút, đồng tử dần dần to ra, lớn tiếng hỏi:

- Mặc kệ loại độc gì! Làm sao để giải?

Jane nhíu mày hơi suy nghĩ một chút nói,

- Không kịp dùng các cách điều trị khác, chỉ bằng anh dùng ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’ cùng linh đan của mình, trực tiếp rót linh khí vào kinh mạch Ji Yoen, như vậy có thể tăng tế bào hoạt tính của cô ấy, chỉ cần tế bào của cô ấy đủ mạnh, chức năng cơ thể có thể khôi phục trao đổi chất, bài trừ độc tố kia, vậy có lẽ sẽ vượt qua được nguy hiểm!

Dương Thần hiểu rõ không thể chậm một giây, bài độc trước kia hắn cũng từng làm, chỉ là chưa từng gặp loại độc khó giải quyết như vậy, vì thế nhanh chóng lấy ra một viên Long thủ đan, bất chấp đây là đan dược thượng phẩm, chỉ cần Ji Yoen có thể sống sót, tiên đan cũng phải cho ăn.

Sự bạo tay này nếu để người của giới tu hành nhìn thấy, nhất định sẽ chửi mắng Dương Thần phí của trời!

Long thủ đan có thể tăng cường khí lực, tăng nhanh linh khí thời thể, lúc này không thể thích hợp hơn.

Sau khi để Ji Yoen ăn Long thủ đan, Dương Thần sử dụng ‘Vãng niệm diễn sinh kinh’ giúp Ji Yoen giải khai dược tính của đan dược, nhập vào kỳ kinh bát mạch, nhanh chóng vận chuyển trong chu thiên.

Lúc này, rất nhiều người của nhà họ Park và khách khứa đều đã chạy tới, Jane một mình đi đến cửa chặn mọi người lại.

- Hội trưởng, nếu tin tưởng chúng tôi, thì đừng vào quấy rầy, bằng không tự gánh lấy hậu quả!

Jane giờ phút này tản mát ra uy nghiêm của hậu duệ giới quý tộc, giống như một pho tượng nữ thần phương Tây, khiến cho không ít người dưng lên trong lòng sự kính sợ, cũng không dám tiến lên.

Nét mặt già nua của Park Cheon run lên, rất muốn vào xem thế nào, nhưng nghĩ đến y thuật cao minh của Jane và bản lĩnh thần kỳ của Dương Thần, đành phải cắn răng nói:

- Được, tất cả mọi người đều không được vào!

Bảo vệ của nhà họ Park lập tức phong tỏa hiện trường, các vị khách đương nhiên cũng sẽ không tự tìm mất mặt.

- Hội trưởng, tôi đề nghị ông niêm phong tất cả những nơi Ji Yoen đã đi qua và các dụng cụ cô ấy dùng, tất cả mọi người ở đây đều có hiềm nghi, chờ Ji Yoen vượt qua nguy hiểm, phải tìm ra hung phạm.

Jane bình tĩnh nói.

Đầu óc Park Cheon lúc này nóng lên, sau khi nghe được thì mới nhớ ra, nhanh chóng phân phó mọi người đi làm.

- Bác sĩ Jane, Ji Yoen là vận mệnh của tôi, con bé tuyệt đối không thể có chuyện... Tôi... tôi xin cô cùng Dương tiên sinh nhất định phải cứu nó!

Nói xong, Park Cheon quỳ xuống trước mặt Jane.

Jane nâng ông ta dậy, trấn an nói:

- Ông yên tâm đi, theo tôi quan sát, độc tố Ji Yoen hút vào không lớn, cho nên sẽ không thể bất ngờ chết được, khả năng khôi phục được rất lớn.

Jane cũng không dám nói lại toàn bộ, dù sao loại độc tố trí mạng Kali xianua này thật sự quá mức điên cuồng. Trên thực tế, nếu không có Dương Thần ở đây, cô cũng không có cách gì cứu Ji Yoen.

Người hạ độc kia, kỳ thật là quyết tâm muốn Ji Yoen chết, hơn nữa là 'nhất định phải chết'!

Bỗng nhiên nhớ đến cái gì, Jane nói với Park Cheon:

- Hội trưởng, tôi cần một vài dụng cụ thăm dò hiện trường và thuốc, tôi biết người của Sở nghiên cứu hóa học ở đây, ông phải người lấy về đây giúp tôi.

Park Cheon biết là Jane muốn tra được kẻ hạ độc ở đâu, đương nhiên lập tức đồng ý, ông đối với kẻ hạ độc kia quả thật là hận không thể thiên đao vạn đoạn!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, toàn bộ buổi hôn lễ vốn vui mừng, bắt đầu trở nên âm trầm, đội hòa âm ngừng diễn tấu, nữ phục vụ mặt mày sáng lạn cũng đều run sợ trong lòng ngán người ở trên cỏ.

Các khách khứa lúc này đều chưa rời đi, tuy đều lộ ra bộ dạng lo lắng,

nhưng kỳ thụ đủ loại tâm tư. Có quan hệ hợp tác cùng nhà họ Park đương nhiên hy vọng họ xuôi gió xuôi nước, hạng người có dã tâm thì mừng thầm trong lòng vì lần này có thể khiến nhà họ Park trọng thương.

Bất kể như nào, họ đều chờ tin tức của Ji Yoen.

Bên cạnh sofa ở đại sảnh nhà lớn, Dương Thần hết sức chăm chú tiến hành điều trị cùng bài độc, bên ngoài thân thể ngấm ra máu đen, ngoài độc tố hóa học, các độc tố khác trong cơ thể cũng bị Dương Thần bài trừ.

Mùi tanh hôi tràn ngập trong lòng, Dương Thần lại nhẹ nhàng thở ra, vì kinh mạch và hô hấp của Ji Yoen đã bắt đầu ổn định, sắc mặt cũng trở nên hồng hào.

Ngưng tụ một đạo lực thiên địa tẩy trừ tất cả nọc độc trên người Ji Yoen, đây đối với Dương Thần hiện giờ mà nói chỉ là một bữa ăn sáng.

Jane canh giữ ở cửa thấy vậy, biết không có gì đáng ngại, cũng vui mừng vỗ ngực đi tới nói:

- May mắn có anh ở đây, bằng không Ji Yoen hôm nay chạy trời không khỏi nắng rồi.

Dương Thần ôn nhu đưa tay sờ sờ hai má nhẵn nhụi ấm áp của Ji Yoen, vuốt ve từng lọn tóc rối loạn.

Rõ ràng là ngày cưới của mình, nhưng lại thiếu chút nữa đi vào âm tào địa phủ.

Vừa nghĩ tới không ngờ có đám người làm tổn thương cô, mắt Dương Thần giống như âm lôi cuộn cuộn, mây đen kín trời.

- Vừa rồi em ra ngoài, hẳn là thăm dò hiện trường.

Dương Thần hỏi.

- Ừ, em đã biết hung thủ hạ độc như nào, chỉ là tìm không ra ai là người làm chuyện này.

Jane nhú mày nói.

Dương Thần cười lạnh,

- Loại phương pháp hạ độc này, không có khả năng quá rộng, hung thủ tất nhiên là người ở trong sơn trang hôm nay, từng bước từng bước điều tra rõ ràng, tự nhiên hiểu được.

Khi Dương Thần và Jane đi ra khỏi nhà lớn, không ít người lập tức xông tới.

Thấy Dương Thần nói Ji Yoen đã không còn gì quá đáng ngại nữa, Park Cheon cực kỳ vui mừng quỳ rạp xuống đất, chỉ thiếu đập đầu cảm ơn.

- Dương tiên sinh, tôi có thể vào thăm Ji Yoen không?

Park Cheon chờ đợi hỏi.

- Không được!

Dương Thần quả quyết phủ nhận,

- Trước khi tìm ra hung thủ, tất cả mọi người ở đây đều bị nghi ngờ, tôi không cho phép bất cứ ai đến gần căn phòng, tất cả rút xa một chút!

Dương Thần ra lệnh cưỡng chế, không ít người đều có vẻ mặt không vui.

- Anh là cái gì, dựa vào cái gì mà chúng tôi phải nghe lời anh?

Một vài quan viên quyền cao chức trọng của Hàn Quốc chầm biếm nói.

Dương Thần vẻ mặt âm trầm,

- Ai muốn đến gần đây, thì kẻ đó chính là nghi phạm bị tình nghi lớn nhất, các người có thể đến gần thử xem.

Lời này làm cho không ít người phát lạnh từ tận xương tủy, bọn họ cũng không biết đây là sát khí, cũng có những bảo vệ có không ít kinh nghiệm sa trường đều sợ hãi lui ra.

Park Cheon biết lời nói của Dương Thần là thật, ông ta không muốn cháu ngoại mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dẫn đầu đi ra.

Các quan khách cũng không muốn bị hiềm nghi, vì thế đều ngoan ngoãn quay về bãi cỏ.

Jane lúc này cầm một cái túi plastic đựng khăn sa che mặt, nói với mọi người:

- Mời mọi người xem, đây là công cụ gây án của kẻ giết người. Hung thủ bôi Kali xianua lên khăn, đề hô hấp của tiểu thư Ji Yoen làm nóng nó lên, kali xianua ở phía trên liền phóng xuất ra kịch độc axit xi-a-nô-gien.

- Tôi đã nghe ngóng rồi, bởi vì áo cưới không có người trông giữ, từ khi vào sơn trang đã được đưa đến phòng cô dâu, rất nhiều tân khách đều có cơ hội tiếp xúc, hoàn thành việc hạ độc thủ này cũng không có gì là khó. Cho nên, chúng tôi cần mọi người phối hợp để tìm ra hung phạm.

Dương Thần đi đến trước mặt mọi người, cao giọng nói:

- Trước khi điều tra rõ ràng, tất cả người ở đây đều không được rời đi! Trong số các người, ai từng tặng lễ cho nhà họ Park, dù là lén lút hay công khai, bây giờ đều đứng ra đây cho tôi!

- Đùa cái gì thế! Muốn điều tra thì phải điều tra đám phục vụ và hóa trang kia, bọn họ không phải những người dễ dàng hạ thủ nhất sao?

Có vị khách khinh thường nói.

- Không cần ông lăm mồm, bọn họ đương nhiên không tránh được bị điều tra, nhưng phục vụ và nhân viên hóa trang vốn hiềm nghi lớn, bọn họ có thể hạ độc trên áo cưới sao?

Dương Thần hỏi ngược lại.

Vị khách kia nghẹn lời, sắc mặt đỏ lên,

- Muốn nói đến khúc mắt, người có khúc mắt lớn nhất ở nơi này cùng nhà họ Park không phải là nhà họ Goo sao, toàn bộ Seoul có người nào không biết?

Goo Ji Yong và Goo Yu ở đây đều trợn mắt nhìn vị khách kia, nếu không phải ông ta cũng là người nhà giàu truyền thống của Hàn Quốc, thì họ chỉ tiếc không thể lột da ông ta.

- Nhà họ Goo chúng tôi khinh thường loại chuyện vụng trộm này, tiểu thư

Ji Yoen tuy rằng cự tuyệt con trai tôi, nhưng cha tôi và Hội trưởng Park có giao tình sống chết với nhau, quan hệ của hai nhà kỳ thực không phải ít.

Goo Ji Yong trịnh trọng nói.

- Hô, lời này của ông nói ra ai dám tin, ai không biết lúc trước các người hy vọng Hội trưởng Park bệnh chết đến mức nào, chuyện các người tạo áp lực cho nhà họ Park để tiểu thư Ji Yoen phải gả cho Goo Yu, ông cho là chúng tôi không biết sao?

Lại có một gã thượng khách khác trêu tức nói.

Mọi người lúc này thâm nghĩ nắm chặt sự trong sạch, đừng để ngọn lửa đốt đến người mình, dựa vào Park Cheon lúc này đang trong cơn giận dữ để đả kích các gia tộc khác mới là chuyện chính.

Cha con Goo Ji Yong biết lúc này tất cả mọi người đều muốn chèn ép nhà họ Goo, cũng là bởi vì mọi thứ trong quá khứ, bọn họ chính là đối tượng hiềm nghi lớn nhất, giận không kèm được.

- Chúng tôi nói không làm chính là không làm! Cha, không cần nói thừa với bọn họ, chúng ta hôm nay từ đây đi ra, xem ai dám ngăn chúng ta!

Goo Yu lạnh giọng nói, còn không quên khinh thường quét mắt nhìn Dương Thần.

Goo Ji Yong cũng nhất thời vô cùng cuồng ngạo, cười ha ha nói:

- Không sai! Mấy con chó điên các người vì bảo vệ mình mà cắn loạn lên, các người cho rằng nhà họ Goo tôi thực sự sợ các người?

Nói xong, ngón tay chỉ về phía Dương Thần, nhe răng cười nói:

- Cậu chỉ là một người Hoa Hạ, dựa vào cái gì mà quản chuyện Đại Hàn Dân Quốc chúng tôi! Còn dám hồ ngôn loạn ngữ, tôi bảo cánh sát đến bắt cậu!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1440

Tôi Hỏi Quốc Tịch Các Người Chưa

Bị Goo Ji Yong nói như vậy, mọi người mới nhớ tới, bọn họ đều là nhân vật trong xã hội thượng lưu Hàn Quốc, không ít người là phú hào quyền quý có uy tín trong Châu Á, dựa vào cái gì phải nghe lời Dương Thần?

Cho dù là tới tham gia hôn lễ của nhà họ Park, cũng chỉ là bán chút sĩ diện cho Park Cheon mà thôi.

Cha con nhà họ Goo vô cùng đắc ý, cảm thấy mặt mình tỏa sáng, đẩy các tân khách xung quanh khác ra, bắt đầu nghênh ngang đi về phía bãi đỗ xe của trang viên.

Các tân khách khác cảm thấy có phần không nhìn được, vừa rồi lại quên mất điểm này, bị Dương Thần hù dọa, ngược lại lại để Goo Ji Yong làm ‘anh hùng’ của Đại Hàn Dân Quốc, tất cả đều hung tợn nhìn Dương Thần, tràn ngập khinh thường.

Park Cheon cũng phát hiện ra một điểm, các vị khách ở đây không phú thì cũng quý, đều là những nhân vật có uy tín danh dự, những người này ngay cả ông ta cũng phải để cho chút thể diện, không phải loại có thể tùy tiện quản lý.

Giống như tù phạm bị giam giữ, muốn bọn họ tiếp nhận điều tra, nói dễ thề?

Mọi người tản ra, không ít người đã bắt đầu điều võ dương oai cố ý thảo luận tiếp theo đi đâu uống vài chén, mục đích để chế nhạo Dương Thần.

Dương Thần dường như không hề tức giận, không hề lên tiếng đi về phía cha con Goo Yu, bước chân trầm ổn.

Cha con Goo Yu nhìn thấy Dương Thần đuổi theo, khinh miệt xoay người nhìn hắn,

- Sao vẫn còn muốn giữ chúng tôi lại ư? Lẽ nào cậu không biết, Đại Hàn Dân Quốc là quốc gia pháp trị? Cậu nhót công dân trái pháp luật, là bị nhốt vào cục cảnh sát...

Dương Thần vẫn không hề quan tâm, lập tức đi đến bên cạnh mặt cỏ, cầm lấy hàng loạt hoa tươi và dây ruy băng dùng để tạo hình bên cạnh xe hôn lễ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai tay Dương Thần chế trụ phía trước chiếc xe.

Hắn muốn làm gì? Dọn xe? Trong đầu mọi người hiện lên ý niệm hoang đường.

Nhưng, giây tiếp theo, ánh mắt trở nên đại ra mà rung động!

Dương Thần nhẹ nhàng như nhấc miếng bọt biển lên khỏi mặt đất, chiếc

xe hôn lễ phát ra những tiếng kêu két két, rồi đột nhiên bị Dương Thần nhấc lên khỏi đỉnh đầu!

Ước chừng hai tấn cân nặng lại nhẹ như lông hồng trên tay Dương Thần!

Đối với Dương Thần và Jane thì không tính là gì, nhưng trong mắt các tân khách thì lại giống như một con quái vật!

Cha con nhà họ Goo rút cuộc cũng hồi phục tinh thần, giật mình giương miệng, rút lui về sau vài bước.

- Cậu... cậu làm gì?

Goo Ji Yong run rẩy hỏi.

Mặt Dương Thần không chút thay đổi, hai tay nhấc xe, thoải mái bước tới, cứ như vậy lập tức đi đến trước mặt Goo Ji Yong và Goo Yu...

Goo Ji Yong bởi vì quá mức khiếp sợ, cũng chưa ý thức được chiếc xe này đã giống như một bóng ma lớn bao phủ chính mình!

Banh!!

Một tiếng nổ nặng nề vang lên giống như một tiếng sấm rền, khiến mắt mọi người đều muốn rơi ra!

Dương Thần không ngờ lại lấy chiếc xe này biến thành một cái búa lớn, hung hăng nện xuống thân thể Goo Ji Yong!

Đầu của Goo Ji Yong lập tức bị đập nát bét, các vật đồ trắng trong đầu tùy ý văng ra, mà thân thể ở phía dưới thì giống như một đồng thịt thối, xương cốt xen kẽ đâm vào thân thể tan thành mảnh nhỏ của ông ta!

ẦM ẦM ẦM

Dương Thần hoàn toàn mặc kệ những tiếng thét chói tai của các tân khách ở đây, cũng không quan tâm đến những kẻ ngất đi vì nhìn thấy hình ảnh khủng bố đó.

Dương Thần thật giống như muốn biến thi thể của Goo Ji Yong thành một miếng thịt lợn, dùng chiếc xe này làm dao cắt, không ngừng dùng sức băm nhỏ nó ra!

Goo Ji Yong ngay cả chết như nào cũng không biết, thi thể của ông ta lại bị Dương Thần lạnh lùng đập thành một đồng thịt nát, xương cốt bẻ cong, máu cùng ruột văng ra hơn mười thước trên cỏ, giống như đóa hoa cúc màu đỏ nở rộ trên thảm cỏ.

Khắp nơi trên thân thể Dương Thần nhuộm đỏ và mùi tanh hôi, mà trên mặt hắn còn có thịt người.

Khi Dương Thần bóp méo chiếc xe đến không thể nhận ra hình dạng, nhẹ nhàng ném ra xa hơn mười thước, khi tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, hô hấp của mỗi người đều trở nên vô cùng không lưu loát.

Nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra mà sắc mặt vẫn bình thường thì chỉ có Jane, bởi vì cô đã nhìn thấy hắn làm nhiều lần, sự tàn sát của Dương Thần kia hoàn toàn không giống loài người.

Dương Thần rất tự nhiên lau máu thịt và máu trên mặt, liếm liếm máu đỏ

trên môi, ánh mắt bề ngễ quét mắt nhìn tất cả những người ở đây.

Giờ khắc này, ngay cả Park Cheon trầm ổn, Kim Chul từ trước đến nay mặt không đổi sắc đều lộ ra vẻ mặt trắng bệch và tâm thần sợ hãi...

Dương Thần lại không chút buồn rầu, cũng không giả bộ thâm trầm, mà thật sự cau mày, thở dài nói:

- Tôi bảo các người ở lại tiếp nhận điều tra, các người ngoan ngoãn nghe lời tôi, không phải xong rồi sao? Vì sao các người nhất định phải chọc tôi tức giận?

- Đại Hàn Dân Quốc... Đại Hàn Dân Quốc... Tôi hỏi quốc tịch của các người chưa? Tôi kỳ thật có thể không tìm hung thủ, mà giết toàn bộ các người là xong. Nhưng tôi vẫn chịu đựng được, vậy mà rất nhiều người các người hình như rất muốn chết...

Vài vị khách vừa nãy còn cao giọng nói chuyện, nhất thời sắc mặt trở nên xanh mét, thậm chí có vài người trực tiếp tè ra quần ngay tại chỗ.

Sự tàn bạo của Dương Thần khiến bọn họ không dám dị nghị gì nữa, mỗi người đều như rơi vào trong hầm băng, sợ tai họa rơi xuống đầu mình.

Dương Thần mắt nhìn Goo Yu gần mình nhất, sắc mặt Goo Yu lúc này lạnh băng một cách nổi bật, sợ tới mức ngay cả khóc cũng không dám khóc, ngay cả trong khoang mũi đều có mùi máu tươi của cha, thần kinh gần như hỏng mất!

- Bắt đầu từ cậu đi.

Dương Thần nhắc Goo Yu lên, trực tiếp ném đến trung tâm khu vực cỏ, để Jane chỉ huy bảo vệ của nhà họ Park soát người.

Bọn bảo vệ nào dám làm trái, căn bản không cần nghe mệnh lệnh của Park Cheon, liền lập tức đi lên cẩn thận kiểm tra Goo Yu.

Lục soát khắp người từ trên xuống dưới xong, Jane tiến hành kiểm tra đo lường hóa học trên người gã, cũng không phát hiện ra điều gì, gật đầu nói với Dương Thần:

- Trên người anh ta không có gì khả nghi.

Dương Thần lại chỉ tay vào những vị khách khác ở đây,

- Những người có thù oán với nhà họ Park, có khúc mắc với nhà họ Park đi ra hết cho tôi. Nếu dám lừa tôi, kết cục sẽ giống tên họ Goo kia...

Các tân khách lúc này đã có kinh nghiệm, người này đơn thuần là kẻ điên, nhưng tất cả các biện pháp trừng trị hấn phải đợi sau khi rời khỏi đây, còn lúc này phải phối hợp với hấn trước rồi nói.

Vì thế, lục tục, mười mấy tân khách có thù hận với nhà họ Park không cam lòng đi ra.

Jane lại dẫn người đến kiểm tra bọn họ, cũng không phát hiện ra có dấu hiệu gì.

- Kỳ lạ, phán đoán theo thời gian và thủ pháp, muốn hạ độc dễ dàng, hung thủ không thể có thời gian xử lý xong xuôi, tất nhiên sẽ có chút bột phấn bay

trên người, chẳng lẽ thật sự là phục vụ và hóa trang?

Dương Thần hờ hững nói:

- Người đều ở đây, anh dùng thần thức bao trùm toàn bộ trang viên, không ai có thể chạy thoát, em cứ từ từ điều tra. Nếu trên người mọi người chưa có chứng cứ thì điều tra toàn bộ sơn trang.

Jane gật gật đầu, bảo Park Cheon gọi những phụ vụ hầu hạ Ji Yoen và nhóm hóa trang đến.

Jane kiểm tra từng người, trên người những người này đều không có bất kỳ dấu vết gì, sự việc trở nên khó bề phân biệt.

Đúng lúc này, Dương Thần nhìn Eum Jeong đứng bên cạnh Park Cheon nói:

- Eum Jeong, cô cũng là người bên cạnh Ji Yoen, cô cũng phải bị kiểm tra.

Park Cheon cùng đám người Kim Chul đều ngạc nhiên nhìn Eum Jeong, dường như cũng không tin Eum Jeong cũng bị hiềm nghi, dù sao cô ấy vẫn là nữ phục vụ tri kỷ ở bên cạnh Ji Yoen.

Eum Jeong mím cánh môi hoa, đi đến phía trước để Jane kiểm tra.

Jane đeo bao tay cao su, sau khi kiểm tra toàn thân, lại dùng thuốc được tạo ra đánh một núi bụi lên người cô, tiến hành thí nghiệm.

Thứ thuốc không màu kia đột nhiên biến thành màu phấn hồng, trong mắt Jane phát ra dị sắc.

- Là Kali xianua? Eum Jeong, thật sự là cô?

Mọi người đều không dám tin nhìn về phía Eum Jeong, sau đó giống như sớm đã đoán ra được như vậy, cắn môi đỏ cúi đầu.

Lần này, mọi người không khỏi thở ra một hơi, dù sao cũng tìm được người hạ độc rồi, bọn họ cũng được loại bỏ nghi ngờ.

- Sao có thể... là Eum Jeong?

Park Cheon cũng chịu đả kích, lão đảo lui về sau một bước, lại vô cùng phần nộ rít lên,

- Nghiệp chướng! Nhà họ Park tôi làm gì có lỗi với cô! Cô vì sao lại phải hạ độc Ji Yoen!?

Bên cạnh Park Cheon, những người khác trong nhà họ Park đều lộ ra vẻ mặt căm phẫn, mà luật sư Kim và Kim Chul đều cau mày, Kim Chul nắm chặt hai nắm tay, như là tùy thời đều có thể nổi điên.

Dương Thần lúc này lại vô cùng yên tĩnh, muốn nghe xem cô ta nói gì.

Hai mắt Eum Jeong nhắm lệ ngẩng đầu lên, lộ vẻ sâu thẳm cười nói:

- Hội trưởng, thật xin lỗi... Nhưng tôi đã chờ ngày này lâu lắm rồi.

- Cái gì?

Park Cheon nghi ngờ mình nghe nhầm.

Eum Jeong hít sâu một hơi, trên mặt hiện lên vẻ oán hận,

- Người cao quý như Hội trưởng hay quên chuyện, chỉ sợ đã quên rồi, hơn

hai mươi năm trước, ông đã gặp một người phụ nữ, tên là Huyn Chi Wan!

Park Cheon đột nhiên hít sâu một hơi, thân mình mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất, ngón tay run rẩy chỉ vào Eum Jeong,

- Cô... cô là...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1441

Người Tôi Yêu

- Đúng vậy, đó là mẹ tôi, họ của tôi, là Huyn, tên gọi Huyn Eum Jeong...

- Không! Không thể nào! Cô ta nói... cô ta nói đã...

Park Cheo nhớ tới chuyện năm đó, nhất thời nghẹn lời, sắc mặt tím tái.

Eum Jeong cười lạnh nói:

- Sao vậy, nói không được? Vậy tôi giúp ông nói! Năm đó, mẹ tôi là trợ lý của ông, ông lại tham luyến vẻ đẹp bà ấy, để bà ấy đi theo ông, mang thai tôi, cuối cùng lại bởi vì liên quan đến thanh danh, mà bảo mẹ tôi bỏ tôi đi!

- Mẹ tôi vốn không đành lòng, lừa ông nói là đã bỏ đứa nhỏ, vốn là muốn từ từ chờ bụng lớn lên, cầu xin ông đồng ý giữ lấy đứa con gái tôi đây...

- Nhưng, tại thời điểm kia, vì để tin đồn trong công ty chìm xuống, ông đưa mẹ tôi một khoản tiền, bảo bà ấy đi xa, không muốn gặp lại mẹ tôi nữa...

- Ông có biết không, mẹ tôi sau khi sinh tôi, chưa từng có một ngày tươi cười, trong lòng bà tràn ngập oán hận đối với kẻ bội tình bạc nghĩa là ông, bà ấy cũng hận cả tôi! Bà ấy đánh tôi, mắng tôi, vô lý bảo tôi quý xuống, nói tôi là tiện chủng...

- Bà ấy... mãi đến khi bà ấy quá mức nát rượu, ung thư gan giai đoạn cuối mới nói toàn bộ mọi chuyện cho tôi biết, bà ấy khóc nói xin lỗi tôi... Nhưng tôi không trách bà, tôi hận chính là ông! Hội trưởng Park Cheon!!

Tiếng khóc của Eum Jeong làm toàn bộ những người có mặt sinh ra cảm giác tê tâm liệt phế, tình cảm áp lực trong lòng người con gái kia, là thứ khiến người ta hoảng sợ.

Cha ruột của mình, lại là người mình hận nhất!

Park Cheon cuối cùng không chống đỡ được, ngồi sụp xuống mặt đất, giống như lập tức già đi mười mấy tuổi, cũng không biết có cảm thấy xấu hổ vì hành vi năm đó hay không.

- Cho nên cô... vào trong nhà này, chính là muốn báo thù cho mẹ mình?

Park Cheon ngẩng đầu, ánh mắt ướt át nhìn Eum Jeong mặc đồ của người phục vụ, cốt nhục thân sinh của mình.

Dựa theo vai vế mà nói, Eum Jeong là con gái nhỏ nhất của ông ta, điều này cũng khiến Park Jung Soo ở phía sau có đủ loại thần sắc khác nhau, không ngờ cô phục vụ trẻ tuổi này lại là em gái cùng cha khác mẹ của mình!

- Đúng vậy, tôi luyện taekwondo, học lễ nghi của đại gia tộc, chính là muốn đi vào nhà họ Park, vì ngày hôm nay, kéo xuống lớp nguy trang đường hoàng của ông!

- Tôi muốn cháu ngoại ông yêu mến nhất, người thừa kế của ông, ở trong hôn lễ tốt đẹp nhất, ngã xuống không dậy được nữa! Tôi muốn ông chịu báo ứng vì hành phi cực kỳ tàn ác ông đã làm năm đó!

Eum Jeong thét lên chói tai, nước mắt tung rơi.

Lòng Park Cheon chịu đả kích lớn, hô hấp dồn dập,

- Con gái, Eum Jeong... Cha... thật xin lỗi con...

Chuyện khiến cho những người xung quanh cảm thấy bất ngờ đã xảy ra, Park Cheon không ngờ thừa nhận tất cả mọi người chuyện giống như lời Eum Jeong nói, dường như cũng không có ý muốn che giấu.

Park Cheon nghẹn ngào, ánh mắt tràn ngập thương tiếc nhìn Eum Jeong,

- Nhiều năm như vậy, vào lúc đêm khuya, cha thường sám hối vì hành vi năm đó... Nhưng ông trời cũng không thể cho cha cơ hội quay lại... Cha không còn mặt mũi đi gặp mẹ con, bởi vì cha sợ ánh mắt căm hận của bà ấy...

- Cha già rồi, cha biết sai rồi... Con gái, con có thể cho cha một cơ hội hay không. Nếu cha biết con là con gái mình, cha nhất định bồi thường gấp trăm nghìn lần. Eum Jeong... con gái cha... con có thể tha thứ cho người cha như ta không?

Park Cheon cũng là lụy tình, áy náy với Huynh Chi Wan lúc trước, giờ phút này đã trở thành tình thương của người cha đối với Eum Jeong.

Ông ta phát hiện, Eum Jeong ưu tú như vậy, giống mẹ của cô ta như vậy, nhưng nhiều năm qua ông ta đều không phát hiện ra!

Đương nhiên, cho dù là Eum Jeong vô cùng bình thường, giờ phút này Park Cheon cũng biến cô thành cô con gái nhỏ vô cùng yêu thương.

Nhưng, trong mắt Eum Jeong vẫn tràn ngập lạnh lùng và khinh thường,

- Ông không cảm thấy buồn cười sao? Tôi hạ độc cháu ngoại ông, tôi hận ông thấu xương, ông lại muốn tôi nhận giặc làm cha?

Park Cheon đột nhiên nhớ tới việc này, nhanh chóng đứng lên, chạy tới trước mặt Dương Thần, cầu xin nói:

- Dương tiên sinh, xin cậu buông tha Eum Jeong, con bé là hận tôi quá mức, chứ không phải hận Ji Yoen!

- Nếu Ji Yoen đã an toàn rồi, về sau tôi sẽ chăm sóc tử tế cho nó, sẽ không phát sinh chuyện giống lần này nữa... Eum Jeong, Eum Jeong là con gái tôi mắc nợ nhiều năm, tôi không thể để nó chịu tổn thương!

Đồng tử Eum Jeong co rút lại, cô nén nước mắt, cự tuyệt nói:

- Không cần ông hư tình giả ý! Dương tiên sinh muốn giết tôi, tôi cầu còn không được! Ít nhất không phải nhìn thấy bộ mặt dối trá của ông! Cũng là trừng phạt đúng tội!

- Con... Eum Jeong còn đừng giả điên nữa!

Park Cheon tiếp tục cầu xin Dương Thần,

- Dương tiên sinh, cho dù cậu có yêu cầu gì đi nữa, tôi đều đồng ý. Chỉ

xin cậu đừng thương tổn Eum Jeong!

Dương Thần đưa tay đẩy Park Cheon ra, cau mày nói:

- Tôi không quan tâm cô ta có phải con gái ông hay không, cô ta dám hại Ji Yoen, nhất định phải chết!

Mọi người hoảng sợ, Dương Thần không ngờ lại không để ý Park Cheon, hơn nữa Eum Jeong lại đáng thương như vậy, Ji Yoen cũng không còn gì đáng ngại nữa, còn muốn ngay tại chỗ giết chết Eum Jeong!

Lại nói, Dương Thần dường như ý chí sắt đá, tàn khốc vô tình đều là vì Ji Yoen.

Park Cheon bị đẩy ra, vẫn điên cuồng lao đến, túm cánh tay Dương Thần, khóc lóc kêu:

- Tôi đồng ý nhận cái chết thay Eum Jeong! Dương tiên sinh, tôi biết chúng tôi không ai ngăn được cậu! Cậu giết chết lão già tôi đi! Đời này của tôi sống đủ rồi, nhưng cuộc đời của Eum Jeong vừa mới bắt đầu!

Park Cheon giờ khắc này, nào còn có bộ dáng phú hào lớn ở Châu Á, hoàn toàn là dáng vẻ liều lĩnh đáng thương của người cha vì một đứa con gái.

Eum Jeong ngẩng đầu lên, không cho nước mắt lăn xuống, không hề cử động.

Dương Thần hét kiên nhẫn, bỏ lại Park Cheon, hơn nữa còn để Jane giữ chặt ông ta lại.

- Có phiền hay không, tôi muốn giết con gái ông, liên quan gì đến lão già ông!

Dương Thần trợn mắt mắng to, đi về phía Eum Jeong.

Eum Jeong nhắm hai mắt lại, chờ nhận lấy cái chết, cô đã từng chứng kiến bản lĩnh của Dương Thần, biết không phản kháng được hẳn.

- Anh không thể giết cô ấy.

Một giọng nói lạnh lẽo cất lên.

Kim Chul, đột nhiên xuất hiện che chở trước mặt Eum Jeong, đôi con ngươi lạnh lẽo nhìn chằm chằm Dương Thần, giống như báo săn.

- Chỉ bằng cậu?

Dương Thần cười nhạo,

- Cậu ngăn được tôi sao?

Kim Chul lắc đầu,

- Không ngăn được.

- Vậy còn tới chịu chết?

Kim Chul bình tĩnh nói:

- Tôi không phải tới ngăn anh, mà là muốn nói cho anh chân tướng.

- Chân tướng?

Dương Thần cười như không cười.

- Không!

Eum Jeong ở phía sau điên cuồng lôi kéo Kim Chul, khóc hô:

- Anh cú ngay! Anh ta muốn giết tôi anh đến làm gì?

Kim Chul cũng dùng sức đưa tay ôm Eum Jeong vào trong lòng, hét lớn nói:

- Người hạ độc Ji Yoen là tôi!! Eum Jeong cô ấy vô tội!

Giọng nói giống như tiếng chuông, làm cho tất cả lặng ngắt như tờ!

Eum Jeong vùi đầu vào trong lòng ngực Kim Chul, hoàn toàn khóc ra nước mắt, đánh vào lòng ngực Kim Chul,

- Anh sao phải như vậy! Em là người đáng chết! Anh vì cái gì phải như vậy!! Huhu...

Những người ở đây dường như đều nhận ra điều gì, nhưng lười suy nghĩ đều có vẻ hỗn độn.

Luật sư Kim nghe thấy lời này của con trai, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cũng không biết nói gì, vừa hoảng loạn, lửa giận công tâm, nhất thời tức giận đến mức ngất đi!

- Dương Thần, anh không phải là người lạm sát người vô tội, tôi tin anh. Tôi hiện tại sẽ nói cho anh biết, người tôi yêu, là Huyn Eum Jeong, cô ấy mới là tương lai của cuộc đời tôi.

- Tôi có thể vì cô ấy, giết chết Ji Yoen, thậm chí có thể giết chết Hội trưởng! Tôi biết việc này là không công bằng với Ji Yoen, nhưng tôi không có cách nào khác, tôi vì Eum Jeong, có thể biến thành kẻ điên, một kẻ khôn nạn!

- Nhưng kết quả kiểm tra cho thấy, trên người Eum Jeong có độc tố.

Dương Thần thản nhiên nói.

Kim Chul cười cười,

- Anh không biết điều này rất buồn cười sao, nếu tôi là người hạ độc, sau khi hạ độc xong sẽ thay quần áo, sẽ không để lại chứng cứ rõ ràng như vậy.

- Lúc trước tôi không phát hiện, nhưng Eum Jeong nhất định là lúc giúp tôi sửa sang lễ phục của chú rể, nhìn thấy lọ bột phấn kia, cho nên có ý lây dính lên người cô ấy một chút. Tôi lại không biết chuyện, lọ bột phấn kia, đã bị tôi đổ vào cống thoát nước rồi.

Nói xong, Kim Chul nhẹ nhàng vuốt sợi tóc của Eum Jeong nói:

- Cô gái ngốc, sao em phải làm loại chuyện này, đây là lựa chọn của anh, người chết nên là anh...

- Nhưng anh rất vui, anh nghĩ tình yêu của em đối với anh không phải thật lòng, nhưng bây giờ xem ra, là anh hiểu lầm em... Em đồng ý nhận tội thay cho anh, anh rất vui...

Eum Jeong dùng sức lắc đầu, nước mắt lăn chã nói:

- Em không muốn anh chết... em không muốn...

Một đôi tình nhân số khổ này làm cho những người xung quanh đều tâm sinh ái thán, cảm giác sợ hãi cũng yếu bớt đi.

Nhưng lúc này, Dương Thần vẫn lạnh như băng giãn mày ra, lộ ra nụ cười thần bí, nói với Jane ở bên cạnh đã sớm hé miệng mỉm cười nói,

- Em yêu, em thấy anh diễn thế nào? Danh hiệu ảnh đế Oscar năm nay hẳn là của anh nhỉ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1442

Ngờ Tới Và Không Ngờ Tới

Jane ôm lấy Dương Thần, hôn yêu một cái, cười ngọt ngào:

- Dương nhiên, quả thực quá tuyệt vời, biểu diễn xuất thần nhập hóa!

- Hắc hắc, đây còn không phải vì kịch bản của Jane viết hay sao.

Dương Thần khen tặng nói.

- Hừ, cũng là tư liệu sống của ông xã anh tốt nhất, em có manh mối đó, mới có thể viết ra kịch bản này.

Jane nói.

Hai người làm ra biểu đạt tương phản này khiến tất cả mọi người đều mờ mịt, hoàn toàn choáng váng.

Jane lúc này buông tiếng thở dài, đem chất lỏng màu hồng nhạt tùy tiện đổ ra, lắc đầu nói:

- Hai người đó, hóa học thời trung học nhất định học không giỏi, Kali xyanua không phải có thể kiểm tra mà ra...

Đám người Park Cheon, Kim Chul cùng Eum Jeong đều sững sờ...

- Đây... đây chẳng lẽ đều là...

Park Cheon lau lệ trên khuôn mặt già nua, bất khả tư nghị hỏi:

- Dương tiên sinh, bác sĩ Jane... Hai người... hai người vừa rồi là có ý sắp xếp tất cả sao?

Eum Jeong cũng kịp phản ứng, che miệng, thất thanh nói:

- Thì ra các người vốn không kiểm tra cái gì?

- Dương nhiên, sao có thể dễ dàng tùy tiện kiểm tra ra kali xyanua như vậy. Chỉ là không ngờ đúng dịp như vậy, bột phấn lại ở trên người tiểu thư Eum Jeong, vốn muốn kiểm tra Kim Chul cuối cùng, nhưng kịch bản tiến hành lại vô cùng thuận lợi

Jane có chút đắc ý cười nói.

Kim Chul ngơ ngác hỏi:

- Các người... các người đã sớm biết, là tôi hạ độc?

- Chưa nói là biết, chẳng qua là đoán thôi, dương nhiên tôi cũng đoán là Eum Jeong...

Dương Thần từ từ nói:

- Hai người các người đều có qua lại, tôi cũng không phải mới phát hiện, có lẽ các người cảm thấy mình che dấu rất tốt, nhưng vẫn lộ ra dấu vết.

- Năm ngoái khi tôi ở nhà họ Park, Hội trưởng Park Cheon nói muốn cậu cưới Ji Yoen, lúc ấy cậu không hề có hứng thú với Ji Yoen, Ji Yoen ở trước mặt cậu đều không thèm liếc nhìn một cái.

- Nhưng, Ji Yoen vừa đi lên lầu, cậu liền nhìn theo. Tôi vốn còn cảm thấy kỳ lạ, cậu tại sao lại nhìn Ji Yoen rồi, nhưng kỳ thật... ánh mắt của cậu lại đặt ở bóng dáng của Eum Jeong, sau đó rất nhiều lần tôi đều phát hiện ánh mắt của cậu di chuyển theo bóng dáng Eum Jeong.

- Mà Eum Jeong, lúc Kim Chul bảo vệ Park Cheon trong bệnh viện, có phần tử khủng bố tập kích trong nhà, nghĩ đến lúc ở trong viện, cô lại tốt ra câu nói không phải 'Hội trưởng' thế nào, mà là 'Kim Chul' có gặp nguy hiểm không.

- Cô làm người hầu của nhà họ Park, đầu tiên là phải lo lắng cho an nguy của chủ nhân, chứ không phải là lo lắng cho sự an nguy của một bảo vệ. Hơn nữa gọi không phải là 'Kim thiếu gia' mà là 'Kim Chul', tôi liền để tâm chuyện này.

- Lần trước, khi nói chuyện kết hôn, Kim Chul cậu vô duyên vô cớ nói nước trà nóng, để Eum Jeong tới dọn dẹp, rõ ràng là cố ý phát giận với Eum Jeong.

- Cậu chỉ sợ rằng là tức giận Eum Jeong nghe tin cậu và Ji Yoen muốn kết hôn lại chẳng quan tâm, vẫn ở đằng đó không phản ứng gì. Dù sao, loại việc làm này rất không phù hợp với tính cách của cậu.

- Tôi cũng là sau khi quan sát tới đó, sau khi phán đoán, liền phái người âm thầm điều tra bối cảnh của Eum Jeong...

Dương Thần mặc kệ mọi người trợn mắt há mồm, thoải mái cười nói:

- Không cần phải hoài nghi năng lực tình báo của tôi, tư liệu về bối cảnh của Eum Jeong tôi rất dễ dàng tra ra, chuyện cô là con gái riêng của Park Cheon, tôi sớm đã biết rồi.

- Chỉ là, mãi đến hôm nay Ji Yoen bị hạ độc, tôi mới xâu chuỗi mọi việc lại.

Mọi người, ngay cả Park Cheon đa mưu túc trí đều vô cùng kính phục nhìn Dương Thần.

Bọn họ không ngờ tới, người thanh niên nhìn như tàn bạo lỗ mãng này lại có lòng dạ sâu như vậy, một vài chi tiết nhỏ như vậy đều bị tóm được.

Kỳ thật điều này cũng có liên quan đến các chương trình học bắt buộc năm đó Dương Thần khi làm sát thủ - quan sát tất cả xung quanh mình.

Mà sau khi nói chi tiết cùng tư liệu với Jane, hai người liền thương lượng để làm ra một loạt những hành động trong 'kịch bản' kia.

Dương Thần tiếp tục lưu loát thuyết giáo:

- Khi tôi biết Eum Jeong là con gái riêng Park Cheon năm đó nhẫn tâm vứt bỏ thì rất buồn bực, Eum Jeong vào nhà họ Park hẳn là để báo thù, sao lại có thể nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, cũng không làm chút chuyện gì.

- Lần trước có kẻ địch xâm phạm, Eum Jeong còn liều chết bảo vệ nhà họ Park, thậm chí lấy thân mình bảo vệ Ji Yoen, điều này cũng không giống là đến để báo thù.

- Nhưng chỉ cần nghĩ đến Kim Chul thì sẽ cảm thấy không khó lý giải. Bởi vì Kim Chul là bảo vệ của lão gia, cậu ta nhất định là có năng lực của mình, chỉ sợ lúc trước Eum Jeong muốn làm chuyện bất lợi với Park Cheon, sớm đã bị Kim Chul phát hiện.

Cùng lời tự thuật của Dương Thần, sắc mặt của Kim Chul và Eum Jeong không ngừng biến hóa, cũng đều ngậm thừa nhận.

Hai người quả thật bởi vì dưới đấu tranh ngầm mà sinh ra tình cảm, Kim Chul lại không nói thân phận của Eum Jeong cho Park Cheon biết, Eum Jeong cũng nghe theo lời của Kim Chul, không làm chuyện bất lợi với nhà họ Park.

Eum Jeong tiếp tục ở lại nhà họ Park, nguyên nhân lớn nhất có thể là để thường xuyên nhìn thấy Kim Chul, Kim Chul cũng vậy, bằng không cậu ta lấy thân phận thiếu gia của nhà họ Kim, cùng quan hệ gần với Park Cheon, cũng sẽ không luôn làm bảo vệ.

- Hai người, một người bị áp lực gia tộc, phải buộc chặt ở cùng một chỗ với nhà họ Park, là thú dữ không có tự do.

Người kia, lại là lưng gánh thâm cừu, cùng người thân quen biết mà không thể nhận nhau, một đóa hoa mai cô tịch ưu thương.

- Dù mọi loại nguyên nhân làm cho họ cảm nhận được sự đáng quý của nhau, càng lún càng sâu, rốt cuộc đi đến bước đường ngày hôm nay, có thể vì đối phương mà làm ra mọi chuyện.

- Đây là một loại lãng mạn, nhưng cũng là một loại bi ai.

Kim Chul liếc mắt nhìn sâu Dương Thần,

- Tôi thật bội phục anh... Nhưng anh vì sao biết rõ tất cả chuyện này, mà vẫn muốn Ji Yoen kết hôn với tôi. Anh có biết, tôi không có khả năng sẽ yêu cô ấy.

Nói tới đây, mặt Dương Thần lộ ra vẻ bất đắc dĩ, im lặng không nói.

Jane thay hắn trả lời,

- Bởi vì Dương Thần tin vào thái độ làm người của các người...

- Thái độ làm người?

Kim Chul nhíu mày.

- Không sai.

Jane giải thích,

- Anh ấy cảm thấy, anh là người đàn ông đáng tin cậy, bởi vì anh có thật tình của mình, anh đồng ý vì Eum Jeong không nói chân tướng cho hội trưởng Park, chứng minh suy nghĩ của anh không giống với những người chỉ vì lợi ích gia tộc, anh là người đàn ông hiểu được cái gì gọi là quý trọng.

- Mà Eum Jeong, vào đêm đó có thể tử chiến vì nhà họ Park, cũng hoàn toàn không phải vì bất kỳ ai ở đây, mà là từ trong xương cốt của cô ấy, tuy hận Hội trưởng Park, nhưng đã coi Hội trưởng Park là cha mình, coi nhà họ Park là nhà mình. Nói cách khác, cô ấy sẽ không trong thời điểm Hội trưởng

và anh đều ở trong bệnh viện, vẫn còn chiến đấu vì gia tộc.

- Từ điểm này mà nói, kỳ thật các người đều có bản chất thiện lương. Nhưng các người như vậy, lại làm tổn thương đến Ji Yoen... đây là điều Dương Thần không dự đoán được.

Kim Chul nghe đến đó, vẻ mặt lộ ra hổ thẹn và hối hận, Eum Jeong lại không dám đối mặt với ánh mắt nóng cháy của Park Cheon.

Park Cheon nghe Jane giải thích, vô cùng vui mừng, cũng cảm thấy đích thực là như vậy, tâm lý của Eum Jeong nếu không để ý người cha là ông ta, sớm đã rời khỏi nhà họ Park, nhắm mắt làm ngơ. Cho dù đi ra ngoài rồi, Kim Chul cũng có thể đi cùng, cũng không gặp trở ngại mà ở cùng một chỗ với Eum Jeong.

Cho nên, Eum Jeong hy vọng ở lại nhà họ Park mới là nguyên nhân lớn nhất!

- Eum Jeong... con gái cha, thì ra con vẫn nhận người cha này.

Park Cheon kích động toàn thân run rẩy, muốn tiến lên ôm Eum Jeong, nhưng lại bị gạt ra.

Eum Jeong cảnh giác nhìn Park Cheon, nhưng sự hung ác trong ánh mắt đã bớt đi rất nhiều, Park Cheon cũng cười, không đi quấy nhiễu cô nhiều.

Dương Thần từ từ thở hắt ra,

- Là tôi quá chắc chắn rồi, tôi đã quên trên thế giới này, tình yêu nam nữ không thể dùng lẽ thường để phán đoán. Cậu hạ độc Ji Yoen, tôi thật sự không đoán ra... Nhưng, cậu đã hạ độc rồi, cho dù tôi biết cậu bây giờ đã hối hận, tôi cũng không thể dễ dàng bỏ qua!

- Dương tiên sinh! Cậu... chẳng lẽ cậu muốn giết Kim Chul?

Park Cheon kinh ngạc hỏi.

Dương Thần đương nhiên nói:

- Nếu không thì sao, điều này hoàn toàn không công bằng với Ji Yoen. Yên tâm đi, tôi xuống tay rất nhanh, cậu ta sẽ chết nhẹ nhàng, tôi sẽ để cậu ta toàn thân...

- Đừng!

Một tiếng nói mềm mại truyền tới từ phía sau đám người, hoàn toàn xua tan không khí căng thẳng.

- Ji Yoen?

Dương Thần nhìn qua đám người, không biết từ khi nào Ji Yoen đã khôi phục, đang đứng ở bên ngoài đám người nhìn tất cả, tất cả mọi người đều đem sự chú ý tập trung trên người Kim Chul và Eum Jeong, lại không phát hiện ra.

Ji Yoen đi đến giữa đám người, trải qua sự giúp đỡ của Dương Thần, cô không những không còn trở ngại gì, mà thân thể vô cùng thoải mái, sắc mặt hồng nhuận sáng bóng, hoàn toàn không nhìn ra là người vừa đi ra từ quỹ môn quan, điều này khiến đám người Park Cheon có chút kinh hãi.

- Dương đại ca.

Ji Yoen nhìn Dương Thần nói:

- Bọn họ vì tình yêu, có thể bỏ xuống sự trung thành, địa vị, tài phú, tình thân, liều lĩnh tan xương nát thịt... Em biết như vậy không đúng hoàn toàn, nhưng, lẽ nào anh nhìn bọn họ không nghĩ đến chúng ta sao, không cảm thấy có chút xấu hổ sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1443

Vì Sao Phức Tạp

Dương Thần không ngờ cô nhóc kia vừa đến đã chất vấn mình, nhìn ánh mắt sáng quắc của Ji Yoen, Dương Thần chợt dạ khẽ cười:

- Hở then? Anh có gì phải hở then?

- Anh không có sao?

Ji Yoen dường như sớm biết là như vậy, đi thẳng đến trước mặt Dương Thần nhìn chăm chăm hẳn,

- Vậy được, em nói hở then của mình.

- Soo Ji Yoen... em đây là...

Dương Thần muốn cắt ngang, sợ nghe cô nói điều đó.

Nhưng Ji Yoen không hề có ý dừng lại để Dương Thần xen vào, hốc mắt hồng lên, tiếng nói vì kích động mà trở nên run rẩy.

- Dương đại ca, em thích anh.

Lời nói nhẹ nhàng mà kiên quyết của cô khiến Dương Thần không biết phải tiếp tục như nào, sắc mặt cứng ngắc không biết phải làm sao.

Ji Yoen bỗng nhiên dịu dàng cười, cô gái mặc áo cưới như tuyết trắng giờ này giống như tinh linh của tuyết.

- Dương đại ca, anh còn nhớ không, lúc trước khi ôn thi đại học ở Trung Hải, có một buổi tối anh đột nhiên đến phòng em, sau đó, phát hiện em đang ở đó chơi gấp ếch.

Giống như nhắc đến sự việc này, đến bây giờ vẫn còn thấy xấu hổ, khuôn mặt Ji Yoen đỏ lên.

Dương Thần dờ dẩn gật gật đầu, hẳn vẫn nhớ, nhưng hẳn vẫn đau đầu vì lời thổ lộ của Ji Yoen, nên làm thế nào cho phải

Người xung quanh, bao gồm cả Park Cheon đều mờ lung, cô dâu không chỉ bị chú rể hạ độc, mà còn dẫn ra chuyện cô dâu yêu mến một người đàn ông Hoa Hạ!

- Lúc ấy anh nhất định cảm thấy em rất kỳ quái, sao lại ở thời điểm đó chơi gấp ếch, bây giờ em có thể nói cho anh biết...

- Khi đó em phát hiện, không biết từ bao giờ em đã thích anh, nhưng anh lại là chồng của chị Nhược Khê, em không thể làm chuyện có lỗi với chị Nhược Khê, vì vậy em chỉ có thể dấu tình yêu dành cho anh ở trong lòng.

- Em muốn học tập chăm chỉ, nhưng lòng lại luôn nhớ tới anh, khiến em tâm loạn như ma. Em chỉ có thể làm chuyện khác để phân tán lực chú ý của mình.

- Em thử viết nhật ký, những điều viết trong nhật ký đều là điểm đáng

ghét của anh, em đấu võ mồm với anh, muốn anh quở trách em, làm cho em ghét anh...

- Nhưng, em vẫn nhớ anh, vì thế, em nghĩ đến việc gấp giấy để phát tiết tình cảm của mình ra ngoài, giống như mỗi lần gấp một con ếch, nỗi nhớ trong lòng sẽ giảm bớt một chút...

Nói tới đây, Ji Yoen xấu hổ cúi đầu, ngập ngừng nói:

- Thế nhưng... lúc nhỏ em đều chơi cùng con trai, biết gấp ép giấy và phi tiêu Ninja, nhưng em không thể để nỗi nhớ của mình ở trong phi tiêu được, như vậy giống như đang hận anh. Cho nên... em chỉ có thể không ngừng gấp ếch, từng con lại từng con...

Lúc này Dương Thần đã hồi phục tinh thần, nghe Ji Yoen nói lời hoang đường như vậy, không khỏi muốn bật cười.

Nhưng, vừa nghĩ đến bóng dáng yên lặng dưới ánh đèn gấp ếch kia, Dương Thần lại không cách nào cười nổi...

Ji Yoen xoa khóe mắt, ngẩng đầu mặt giãn ra cười nói:

- Có phải em rất ngốc không, nhất định rồi, trong lòng anh nhất định sẽ cười chết em, nhưng em chính là như vậy, em không quan tâm anh có cười nhạo em không, bởi vì em dám nói ra.

- Ji Yoen, anh...

- Anh không cần giải thích cũng không cần nói đạo lý gì.

Ji Yoen ai oán nói:

- Sau này em cần thận suy nghĩ, kỳ thật anh vẫn biết em có tình cảm với anh, lực quan sát của anh mạnh như vậy, chuyện của Eum Jeong và Kim Chul đều bị anh phát hiện, sao em có thể gạt được anh, đều là tự em bịt tai trộm chuông mà thôi.

- Buổi tối đó, chúng ta ngồi trong cửa hàng tiện lợi ăn mì ăn liền, anh biết là em muốn hôn anh đúng không, nhưng anh lại làm như không xảy ra chuyện gì.

- Những ngày tháng này ở Seoul, không có các anh bên cạnh, mỗi lần em nghĩ đến những chuyện này, đặc biệt là vào mùa thu, mùa đông, em thấy lá trên cây rơi xuống, giống như lòng mình cũng rơi theo, phiêu tán theo gió, cực kỳ đau lòng.

Trước mắt Dương Thần giống như hiện lên cô gái quen thuộc ở một nơi xa lạ, vượt qua thời gian, cảm giác đau đớn mơ hồ.

- Dương địa ca, trước kia anh vẫn lấy Kim Chul là người đàn ông tốt làm cái cớ trách em. Bây giờ, anh còn cho rằng em nên kết hôn với Kim Chul sao?

- Chuyện này... đương nhiên không thể.

Dương Thần nào còn đẩy Ji Yoen vào hố lửa nữa,

- Anh lúc trước chỉ là không ngờ, cậu ta lại làm ra loại chuyện như này...

- Anh đương nhiên không ngờ, bởi vì trong lòng anh cũng thích em.

Ji Yoen bỗng nhiên tự tin mà nói,

- Anh có thể vì em không do dự giết người, em có thể nhìn thấy điều đó từ sâu trong mắt anh.

Khóe miệng Dương Thần run rẩy,

- Nhóc con, lời này không thể nói lung tung, anh coi em là em gái mình.

- Chị Tuệ Lâm cũng từng là em vợ anh đó thôi, anh đừng tưởng lời như vậy có thể dối phó em.

Ji Yoen trừng mắt nói.

Dương Thần hoàn toàn không có cách,

- Em... không thể nói chuyện này là một được, anh coi em là... là...

Dương Thần nhất thời không biết nói tiếp như nào, từng lớp phòng tuyến trong lòng mình đang theo thế công mãnh liệt của cô mà sụp đổ.

Ji Yoen dường như có chút tức giận, cắn răng dậm chân,

- Dương đại ca, rốt cuộc anh có phải là đàn ông không! Một đứa con gái như em cũng dám nói những lời này trước mặt nhiều người như vậy, anh không thể đối mặt với lòng mình sao?

- Nếu chị Nhược Khê đã muốn ly hôn với anh! Em bây giờ không có lỗi với chị ấy! Em là tự do, anh cũng là tự do!

- Tình cảm nam nữ vì cái gì mà phức tạp như thế, em chỉ muốn biết tâm ý của anh, cũng không phải muốn anh lập tức cưới em, cũng không phải muốn anh đem toàn bộ tình yêu cho em, mãi mãi chỉ bên cạnh em!

- Ấp a ấp úng giống cái gì? Chẳng lẽ anh không thể dùng một câu một từ ngắn gọn để nói rõ, không thể sao?

Ji Yoen dường như nhớ lại bộ dáng dửng dưng nóng bỏng của mình lúc trước, sốt ruột hỏi:

- Anh có thích em không, chỉ cần nói 'thích', em sẽ cam tâm tình nguyện làm người phụ nữ của anh, cho dù anh không cưới em, em cũng không oán than không hối hận, đây là lựa chọn của em!

- Nếu anh nói 'không thích', em sẽ ngoan ngoãn rời đi, an phận làm em gái anh, hoặc là đi đến một nơi không làm anh phiền lòng, yên tâm tìm một người đàn ông sống nửa đời còn lại, chỉ đơn giản như vậy! Anh mau nói đi!

Cô giống như sét lên chói tai, lại làm người xung quanh giật mình không biết nói gì. Park Cheon khó tin nhìn cháu gái mình, dường như trước giờ chưa từng nghĩ đến Ji Yoen lại có một mặt như này.

- Chuyện này nào có đơn giản như vậy... anh... ừ!

Không đợi Dương Thần nói xong, Ji Yoen đã xông tới ôm cổ hắn, đôi môi anh đào mỏng dính sát vào môi Dương Thần!

Dương Thần đang tâm thần đại loạn, căn bản cũng chưa kịp phản ứng đã thành một màn nóng bỏng

Các tân khách ở đây đều phát ra tiếng kinh hô, đám người Park Cheon thì sắc mặt trắng bệch.

Ji Yoen dùng sức hôn, rất trúc trắc, nhưng lại dùng tất cả, dường như ngôn ngữ đã không còn biểu đạt được áp lực trong tình cảm của mình, cô muốn hiến dâng tất cả của mình ra.

Ý thức của Dương Thần có chút mê loạn, suy nghĩ bay lượn, mùi thơm xữ nữ mê người của con gái giống như được vật làm đại não say mê.

Trong đầu, hình ảnh qua lại tới lui, giống như một thước phim điện ảnh, từng đoạn từng đoạn hiện lên...

...

Cửa cảnh cục.

Cô gái đem vật trang sức hình trăng lưỡi liềm nhét vào tay người đàn ông,

- Chú, cái này cho chú, đây là thứ mẹ cháu để lại, nói là một cái bùa hộ mệnh, bây giờ cháu cho chú.

- Vật quý giá như vậy, sao có thể nhận chứ?

- Chú là người đầu tiên đồng ý đứng ra bảo vệ cháu, làm cho cháu cảm thấy được sự đãi ngộ của người tốt, trước kia cháu đều cảm thấy bùa hộ mệnh này bảo vệ mình, bây giờ cháu cảm thấy, chỉ cần có chú, cháu không phải sợ nữa.

Tròng mắt chăm chú của cô gái tràn đầy sáng rọi...

...

Trên mặt tuyết trắng, cô gái ngồi trên xích đu, người đàn ông ngồi xổm phía trước cô.

- Ai... thật là một cô bé xinh đẹp, thấy em anh đều không nỡ bỏ đi. Cô bé, về nhà với anh được không? Tuy làm cha của em thì hình như có chút quá trẻ, vậy làm em gái anh đi? Trả lời anh, em đồng ý không?

- Ừ, em đồng ý.

Cô gái vô cùng vui vẻ trả lời.

- Ji Yoen, nếu em cảm thấy trên đời này ai cũng có lỗi với em, vậy em nhất định phải nhớ rõ, có một người sẽ vì em mà có lỗi với cả thế giới.

...

Trong đêm tối, cô gái từ trên cầu lớn rơi xuống, rơi vào trong lòng người đàn ông.

- Em hận anh!

Người đàn ông nhếch miệng cười,

- Hận thì hận đi, dù sao vẫn mạnh hơn xin lỗi anh.

Hốc mắt cô gái hồng hồng, lại ôm chặt cổ người đàn ông, ôm thật chặt.

- Soo Ji Yoen, vĩnh viễn không được cảm thấy mình là gánh nặng của người mình yêu, em là Soo Ji Yoen độc nhất vô nhị trên thế giới, tính mạng của em, bất luận là đối với em hay đối với mọi người mà nói, đều là trân quý nhất...

...

Dương Thần cảm giác như mình đang mơ, khi tỉnh mộng, có thể cảm thấy

trên mặt, trên môi có chất lỏng lạnh lạnh.

Ji Yoen khóc, bởi vì bộ dáng thờ ơ của Dương Thần.

Nhưng đúng lúc này, hai tay hắn lại đặt lên hông cô, cách bộ áo cưới nhẵn nhụi, có thể chạm đến da thịt non mềm.

Hô hấp Ji Yoen ngừng lại, trên hai gò má có một rãnh màu diễm lệ, nháy nháy hai tròng mắt nhìn Dương Thần.

- Đã nói em còn nhỏ, sao lại nói khóc liền khóc luôn được.

Dương Thần thoải mái cười:

- Soo Ji Yoen, lần này anh thua, anh thừa nhận thích em.

Trong mắt Ji Yoen bắt đầu xuất hiện tầng sương mù, dần dần trở nên mờ như đêm, cuối cùng thì run rẩy môi mỏng, thân thể mềm mại cũng run rẩy, thay đổi thành vẻ ngại ngùng.

Giọt lệ trong suốt trong hốc mắt giống như tùy thời đều có thể chảy xuống lần nữa.

- Nhưng, có thể cho anh thêm chút thời gian không, anh vẫn luôn cố gắng coi em là em gái, nhưng bây giờ em lại như này, anh...

- Em biết, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Ji Yoen hạnh phúc, lúm đồng tiền nở như hoa, giống như cô gái nhỏ khờ dại nhận được kẹo.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1444

Thuận Theo Tình Thế

- Không được! Ji Yoen cháu tuyệt đối không được ở cùng một chỗ với Dương tiên sinh.

Park Cheon vẫn luôn nhìn chăm chú lúc này kịp phản ứng lại, kinh hoàng nói:

- Cháu là người thừa kế của nhà họ Park, cuộc đời của cháu sao có thể trở thành trò đùa như vậy?

Nghe nói như thế, Dương Thần không vui:

- Lão Park, lời này của ông tôi không thích nghe, vì sao theo tôi lại thành trò đùa được?

- Dương tiên sinh, cậu là ân nhân cứu mạng của tôi, đối với tư cách người thừa kế tập đoàn Tinh Nguyệt của nhà họ Park, cậu là người đã kết hôn, nếu Ji Yoen ở cùng cậu, chẳng phải khiến người nhà họ Park chúng tôi bị người đời cười chê sao?

Park Cheon giận dữ trong lòng không những dám biểu đạt ra, Dương Thần thật sự sâu không lường được, ông ta biết thân phận phú hào Châu Á của ông ta căn bản không ở trong mắt người ta.

Ji Yoen buông lỏng Dương Thần, đi đến trước mặt ông ngoại, ưỡn ngực nói:

- Ông ngoại, ông từng phá hoại tình yêu của mẹ cháu, bà ấy thua, bởi vì cha cháu không bằng ông.

- Nhưng lần này, cháu sẽ không để ông lại đạt được, đây là cuộc đời của Soo Ji Yoen cháu, cháu sẽ không oán không hận yêu một người đàn ông, nhưng đây là người đàn ông có thể chiến thắng ông.

Sắc mặt Park Cheon trắng bệch, trong đầu nghĩ lại hình ảnh mẹ của Ji Yoen – Park Ji Hee năm đó, không khỏi có chút ghen ghét.

- Ji Yoen... ông ngoại là muốn tốt cho cháu...

- Đó chỉ là cách nhìn của ông mà thôi, nhưng ông thấy rồi, ông muốn tốt cho cháu, lại khiến cháu thiếu chút chết ở trong đó. Nếu như không có Dương đại ca ở đây, hôm nay cháu không thể tiếp tục mở mắt được rồi.

Park Cheon lão đảo lùì bước, có chút chột dạ, theo đó là trợn mắt nhìn Kim Chul và Eum Jeong.

Bắt đầu từ vừa nãy, Kim Chul liền ôm chặt Eum Jeong, đôi uyên ương trẻ tuổi số khổ này dường như căn bản mặc kệ người ngoài nhìn như nào, bọn họ chỉ muốn yên lặng thoải mái ôm nhau.

- Điều là nghiệp chương này... Tôi đối tốt với cậu như vậy, sao cậu có thể

đổi xử với Ji Yoen nhà tôi như vậy!

Park Cheon rống giận.

Trên mặt Kim Chul hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng ánh mắt vẫn kiên quyết như cũ, thấp giọng nói:

- Vì Eum Jeong, cháu không có việc xấu gì không làm.

Eum Jeong thâm tình nhìn anh ta, giờ khắc này cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn và hạnh phúc.

- Hội trưởng Park.

Dương Thần đi đến bên cạnh Park Cheon, ôm cổ ông ta, nhỏ giọng nói bên tai:

- Kỳ thật, bây giờ ông hẳn nên vui mừng mới phải...

Park Cheon hừ lạnh:

- Dương tiên sinh nói thật dễ nghe, vốn tưởng Dương tiên sinh là người sáng suốt, không ngờ tới cuối cùng vẫn không chịu buông tha Ji Yoen nhà tôi.

- Ông xem ông, còn nói lời ngớ ngẩn này. Người ở đây đều không ngốc, ông cho rằng chuyện của mẹ Eum Jeong truyền ra ngoài, Hội trưởng Park ông vẫn được bọn họ tôn trọng sao.

- Ông và tôi thực ra là ở trên cùng một con đường, đàn ông mà, luôn có lúc tiếc nuối và có lỗi với phụ nữ, quan trọng là phải chịu trách nhiệm, làm chuyện đuối lý rồi, phải đối với phụ nữ càng tốt mới được.

- Ông đã thẹn với mẹ Eum Jeong hơn hai mươi năm, bây giờ Eum Jeong ở ngay trước mặt ông, con gái ruột của ông lại vừa xinh đẹp vừa xuất sắc, quan trọng hơn là, có Kim Chul khẳng khẳng một mực với cô ta. Tôi cảm thấy, ông kỳ thật còn có thể sống đến chừng trăm tuổi, sống nhiều năm như vậy, chẳng lẽ đến một đứa cháu cũng không có được sao?

Park Cheon nghe đến đó, ánh mắt ngưng lại, quay đầu nhìn Dương Thần, mày nhíu lại, dường như đang tự hỏi lời nói của Dương Thần có tính khả thi không.

Quả thực, bị Dương Thần nói như thế, dường như Eum Jeong càng có giá trị đối với gia tộc hơn Ji Yoen.

Dù sao Ji Yoen vẫn còn quá trẻ, hơn nữa tâm căn bản không ở đây, từ nhỏ sống cuộc sống ở Hoa Hạ làm cô không chịu được đột nhiên sống cuộc sống thượng lưu như vậy, hơn nữa còn không cảm thấy có hứng thú với sản nghiệp gia tộc.

Nhưng Eum Jeong thì không như vậy, đứa trẻ này mặc dù là vì trả thù cha mình mà tới, nhưng cũng không thật sự làm ra chuyện gì nguy hại đến gia tộc, có thể cảm thấy kỳ thật trong cô chảy dòng máu trung thành.

Hơn nữa Eum Jeong chịu khổ, ăn nhấm khắc chế phẩm chất cứng cỏi, tuyệt đối là người thừa kế gia tộc chính xác.

Vừa nghĩ vậy, sắc mặt Park Cheon thay đổi trong nháy mắt, đi đến trước

mặt Eum Jeong và Kim Chul nói:

- Eum Jeong, Kim Chul, nếu hai con đồng ý một chuyện với cha, hôm nay những chuyện hai con làm với Ji Yoen, cha sẽ không truy cứu nữa.

Kim Chul cùng Eum Jeong ngăn ra, không thể tưởng tượng nổi nhìn Park Cheon muốn tha cho bọn họ, bọn họ chính là muốn dùng thuốc độc giết Ji Yoen đó!

Trên thực tế, bọn họ vẫn là xem thường Park Cheon, bằng tâm tư cay nghiệt của ông ta, xét đến cùng, thân tình gì đó chỉ là lời nói, chỉ cần củng cố được gia tộc và thương nghiệp của mình, thì đó chính là lựa chọn tốt nhất!

- Hội trưởng, ông... muốn như nào?

Eum Jeong run giọng hỏi.

Tinh quang trong mắt Park Cheon lóe sáng, ánh mắt sáng quắc nhìn Eum Jeong:

- Con là con gái cha, dù con có thừa nhận hay không cha đều sẽ đối đãi với con như con gái, Kim Chul lại là cánh tay phải trợ thủ đắc lực của cha. Cha không phản đối hai con ở cùng nhau, nhưng từ nay về sau, hai con phải là người của nhà họ Park, kính dâng tất cả cho nhà họ Park và tập đoàn Tinh Nguyệt!

- Cái gì?

Eum Jeong và Kim Chul nhìn nhau, đây không thể nghi ngờ chính là sự trừng phạt tuyệt vời đối với bọn họ!

- Cha sẽ bắt tay dạy con xử lý việc công ty như nào, quản lý gia tộc như nào. Cha không cần con tha thứ cho chuyện cha đã làm với mẹ con, cha chỉ hy vọng, con có thể làm con gái của nhà họ Park, giữ gìn vẻ vang cho nhà họ Park.

Park Cheon nói.

Nước mắt long lanh trong mắt Eum Jeong, cô không có lý do gì để từ chối, dù là vì mình hay vì Kim Chul, vì vậy cô dùng sức gật gật đầu.

- Cảm ơn Hội trưởng.

Lúc trước quả thật cô hận Park Cheon thấu xương, nhưng máu mủ tình thâm, cuộc sống nhiều năm qua trong nhà họ Park khiến cô dần hiểu được sinh tồn trong một gia tộc lớn phải tàn khốc như nào, cũng hiểu được một vài lựa chọn vô tình của Park Cheon. Hơn nữa Park Cheon đồng ý buông tha bọn họ, tự nhiên có chút cảm ơn.

Park Cheon thả lòng cười, lộ ra vẻ mặt hòa ái của người cha:

- Đây là những gì con nên được, con gái cha.

Thấy một màn như vậy, Park Jung Soo cùng những người khác khó tránh khỏi việc sắc mặt khó coi, không ngờ Ji Yoen đi rồi, Eum Jeong lại được thượng vị.

Jane vẫn giữ yên lặng nhìn tất cả, lúc này đi đến bên cạnh Dương Thần, trêu tức nói:

- Thật là kẻ hay, có được tiểu mỹ nhân, còn chinh ỗn thỏa nhà họ Park.

Dương Thần nhếch miệng cười nói:

- Park Cheon không phải kẻ ngu, anh chỉ chỉ điểm ông ta một chút thôi, như vậy không phải rất được sao.

- Ji Yoen, em thật sự không hận Eum Jeong sao?

Jane hỏi cô.

Ji Yoen lắc đầu, lúc này trên mặt cô chỉ có sự vui sướng:

- Không đâu, nếu không phải Eum... À... dì, em còn không có cơ hội khiến Dương đại ca thắng thần bộc trực.

- Cái gì gọi là thắng thần bộc trực, anh lại không phạm pháp.

Dương Thần lúng túng nói.

- Anh đánh người ta thành đồng thịt nát còn nói không phạm pháp.

Jane đảo cặp mắt trắng dã đến chỗ cổ còn phiêu tán mùi máu tươi.

Lúc này, Eum Jeong cùng Kim Chul đi theo Park Cheon đến trước mặt Dương Thần.

- Dương tiên sinh, cảm ơn anh không giết.

Kim Chul cùng Eum Jeong cúi đầu nói.

- Các người phải cảm ơn Ji Yoen, là cô ấy đem gia tài bạc triệu để lại cho các người, còn không trách các người.

Dương Thần nói.

Ji Yoen hì hì cười, ôm tay Eum Jeong:

- Không ngờ chị Eum Jeong lại là dì cháu, chẳng trách lại thân thiết như vậy, về sau phải sống tốt cùng Kim Chul, cháu chính là tặng cả vị hôn phu cho dì, dì phải cùng anh ấy sinh một đứa trẻ mập mạp, như vậy ông ngoại còn có người thừa kế.

Eum Jeong then thùng cảm kích nhìn Ji Yoen:

- Tôi... cảm ơn tiểu thư.

- Còn gọi tiểu thư.

Ji Yoen chu miệng.

- Cảm ơn cháu, Ji Yoen.

Eum Jeong hiển nhiên vẫn chưa quen với việc thay đổi thân phận, nhỏ giọng nói.

Park Cheon nhìn thấy thế, không hỏi lão hoài đại sướng, cười ha hả nói với các tân khách ở đây:

- Hôm nay tôi rất vui, con gái tôi Eum Jeong trở lại, tuy không hoàn thành được hôn lễ, nhưng tôi sẽ rất nhanh chóng tổ chức hôn lễ cho Kim Chul và Eum Jeong, hy vọng mọi người vẫn có thể cổ vũ.

Ông ta nói như vậy, các vị khách đều không trả lời, đều khó xử ở đó gượng cười, hiển nhiên là bị hình ảnh huyết tinh hôm nay dọa sợ.

Dương Thần nhướng mày, quét mắt một vòng nói:

- Hỏi các người đó, cảm cả rồi sao?

Bị Dương Thần hỏi như vậy, các vị khách đều lập tức lớn tiếng đồng ý, tất cả đều tỏ vẻ nguyện ý tới tham gia, sợ chuyện xấu tìm đến mình.

Trong mắt Park Cheon có chút khinh thường nhìn những người này, về sau có tăng quan hệ Dương Thần này, địa vị của ông ta ở Hàn Quốc càng được củng cố thêm, đây không thể nghi ngờ chính là thu hoạch lớn nhất sau khi Ji Yoen đi theo Dương Thần.

Goo Ji Yong đã chết, nhà họ Goo chỉ còn lại Goo Yu âm độc có thừa mưu trí không cao, không đủ gây sợ hãi, Park Cheon có thể rất nhẹ nhàng nuốt gọn nhà họ Goo, mà chính phủ cũng không thể vì nhà họ Goo như vậy mà đắc tội nhà họ Park.

Chuyện ngày hôm nay, cho dù người ngoài có lời ra tiếng vào đi nữa, đều là việc lông gà vỏ tỏi, Park Cheon sẽ không để ý, quyền lực và tài phú quyết định tất cả.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1445

Mùa Xuân Bị Lãng Quên

Hai ngày sau, Kim Chul cùng Eum Jeong đi xin chứng nhận kết hôn, tiệc cưới vẫn được tiến hành như cũ.

Vốn không cần gấp như vậy, nhưng Dương Thần một lòng muốn luyện chế Hóa long đan để mấy người phụ nữ tăng tu vi, cũng không để ý nhiều, muốn Park Cheon tổ chức nhanh chóng để Ji Yoen giải quyết xong chút chuyện trong nhà, yên tâm đến Địa Trung Hải tu luyện.

Ji Yoen lúc này mới cất bước đi, Dương Thần tuy trong thời gian ngắn có thể khiến cô tiến vào Hậu Thiên, nhưng cũng không thể giải quyết trong chốc lát.

Chờ sau khi kết thúc tất cả, Dương Thần phải trực thăng đến Trung Hải trước để đón Đường Uyển, An Tâm, Lý Tinh Tinh..., đương nhiên, bé mập là người đầu tiên không thể để lại.

Còn Tiêu Chỉ Tinh, Dương Thần muốn đưa cô theo, sợ vắng vẻ cô, nhưng Tiêu Chỉ Tinh lấy lý do ở cùng vú Vương để từ chối, Dương Thần nghĩ đến vú Vương quả thực rất cô đơn, Mã Quế Phương vẫn chưa quay lại, vì thế cũng không gò ép.

Thời điểm mọi người đến Vong Quốc, hai chị em Thái gia, Sắc Vi, Mạc Thiển Ny, Lưu Minh Ngọc... đều đã đợi ở sân bay.

Mùa xuân, khí hậu của Địa Trung Hải đều đã điều ngừ hoa hương, các cô gái mặc quần áo màu sắc rực rỡ, phong tư trác tuyệt.

Dương Thần đã lâu chưa gặp mấy người Sắc Vi, khó tránh khỏi vừa làm chuyện thân thiết vừa nói chuyện nhớ nhung một chút. Nhưng Sắc Vi và Thái Ngưng đều là tu vi Hóa Thần kỳ, đều tự có lĩnh ngộ đối với thiên đạo, nhân giới vô cùng cởi mở, sớm đã không còn mẫn cảm đối với tình yêu nam nữ nữa.

Tuy sâu trong lòng vẫn có bóng dáng của Dương Thần, nhưng sẽ không biểu hiện quá rõ ràng, ngược lại Dương Thần càng giống đứa trẻ cầu được yêu thương, khiến cho các cô có chút bất đắc dĩ. Có lẽ ở trước mặt người mình thích, đàn ông vĩnh viễn là một đứa trẻ.

Trên đảo lập tức có hơn mười người phụ nữ phong tình vạn chủng, hơn nữa tất cả đều là phụ nữ của Minh Vương đại nhân, điều này khiến thế giới ngầm ẩn cư trên đảo cảm thấy đặc biệt thú vị. Nơi này cũng không có luật pháp thế tục gì, chỉ cần là người phụ nữ của ngài Minh Vương, thì đều phải đối đãi tôn kính như chúa mẫu, đây chính là đạo lý người sống nơi này phải hiểu được.

Cũng may là những người phụ nữ này đều không có tính xấu nào, nhiều nhất cũng chỉ có Thái Nghiên khá nóng tính, luôn tìm những cao thủ ẩn cư ở nơi này để so chiêu, nhưng đây cũng chỉ là chút ồn ào, không ai cảm thấy Thái Nghiên rất đáng ghét.

Lam Lam đến nơi này đã đẩy lên một đợt sóng lớn, bởi vì mọi người biết đây là con gái của Dương Thần và Mười Bảy, vậy có nghĩa là rất phi phạm rồi, ai cũng hiểu được ý nghĩa của Mười Bảy đối với Dương Thần, vì thế đều muốn nhìn nột tiểu công chúa này.

Lam Lam lập tức có rất nhiều người đi vây xung quanh, nhiều chú dì ông bà như vậy, không khỏi có chút phiền não nhỏ, bởi vì những vị trưởng bối này đều tìm đồ ăn ngon ở xung quanh tới, còn có rất nhiều thứ để chơi, điều này khiến Lam Lam sắp không còn thời gian để luyện công nữa, luyện công chậm có thể sẽ bị cha đánh đấy.

Nhưng khiến Lam Lam hứng thú nhất chính là nơi này biển rộng mênh mông bát ngát, có thể bơi lội trong biển, lướt sóng, còn có rất nhiều các bạn nhỏ của cư dân trên đảo chơi đùa cùng cô bé.

Cha mẹ những đứa trẻ đó đều là cao thủ khắp nơi, không phải hải tặc thì cũng là lính đánh thuê, sát thủ máu lạnh. Tuy bọn họ đã về hưu, nhưng chuyện đầu tiên có thể dạy cho những đứa trẻ chính là sinh tồn.

Các đứa trẻ từ nhỏ đã tiếp nhận một số huấn luyện đặc biệt, bọn chúng đều khâm phục ‘thân thủ cao siêu’ của tiểu công chúa, tất cả đều điên đảo theo sát phía sau Lam Lam, kể cả những đứa trẻ mười mấy tuổi đều rất nghe lời Lam Lam.

Lam Lam vô cùng vui vẻ, hóa ra cha nói rất đúng, những đứa trẻ ở nhà trẻ là bởi vì ‘quá yếu’ nên mới sợ Lam Lam.

Những đứa trẻ ở đây đều có chút bản lĩnh, đương nhiên sẽ không sợ cô bé, ngược lại còn rất thích chơi đùa cùng cô bé, đặc biệt là lúc đánh chết một con cá mập ngu xuẩn, ánh mắt mọi người nhìn mình... quả thật quá hạnh phúc rồi!

Những người phụ nữ ở đây đều biết lần này Dương Thần tới là muốn nhanh chóng tăng thực lực của mọi người, đương nhiên không muốn gây trở ngại, dù sao Sắc Vi và Thái Ngưng, Tuệ Lâm đều đã tiến vào Hóa Thần kỳ.

Sắc Vi và Thái Ngưng trong khoảng thời gian này thanh tâm quả dục dùng đan dược của Dương Thần để nhanh chóng tăng tu vi của mình, đều bước vào Hóa Thần trung kỳ, thứ các cô muốn theo đuổi chính là Hồng Câu vĩ đại.

Ngày đầu tiên Dương Thần đến nơi này, liền bắt chấp gặp những người bạn cũ, vừa đến đã tiến vào tầng hầm ngầm của tòa thành, bắt đầu bế quan luyện đan.

Phượng Huyết chu quả chỉ có một quả, Dương Thần cũng không biết có thể chế ra bao nhiêu Hóa Long đan, hơn nữa nguyên liệu trân quý khiến hắn

phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không thể có sai sót!

Cho nên, lần luyện đan này, Dương Thần vô cùng nghiêm túc, hết sức chăm chú, cẩn thận tỉ mỉ.

Đan dược cấp bậc ‘tiên đan’ như Hóa Long đan này, đương nhiên không phải là một ngày là có thể hoàn thành.

Dương Thần liên tục không ngừng ngưng kết Tam muội chân hỏa, dùng Hỗn Độn đỉnh luyện hóa ba ngày ba đêm mới có thể hoàn thành một lò.

Lúc Hóa Long đan luyện hóa thành công trong Hỗn Độn đỉnh là lúc toàn bộ tầng hầm ngậm tản mát ra tiếng rùng ngâm, hoa quang địa phóng.

Dương Thần kinh ngạc một hồi, đan dược tiên phẩm này luyện chế quả nhiên không giống bình thường, thế nhưng lại có thể phát huy Long Hồn cùng Chu quả ra hiệu quả siêu nhiên.

Nhìn lại ‘Đồ sơn kim đan lục’ Ngọc Tuyết Ngưng đưa cho mình, Dương Thần không thể không cảm kích tự đáy lòng, nếu không có cứu vĩ thiên hồ kia, bản thân sẽ không luyện được loại pháp môn lưu truyền thượng cổ này.

Chỉ tiếc, Ngọc Tuyết Ngưng sống chết không rõ, Dương Thần cũng chỉ có thể tự oán thán, thực lực của mình vẫn không ăn thua gì, vẫn không có cách nào để lo lắng cho sự sống chết của bà ta.

Dương Thần luyện đan thành công, linh khí tinh thuần thiên địa phát ra mệnh môn đã hấp dẫn Sắc Vi và Thái Ngưng đang tu luyện trên hải đảo đá ngầm.

Hai cô gái phi vào Cổ Bảo, mặt mang theo sự kích động cùng vui thích, chờ người đàn ông yêu quý xuất quan.

Dương Thần đi ra, nhìn thấy hai người phụ nữ đang cười nhìn chăm chăm mình, cố ý nhíu mày nói:

- Các em chạy tới gấp như vậy, anh cũng sẽ không đưa Hóa Long đan cho các em, đây chính là thứ làm cho người ta đột phá đến Tiên Thiên dùng, hai người là Hóa Thần Kỳ rồi không được đến đoạt đâu đấy.

- Hừ, em và Nhưng Nhi nào có xấu như vậy.

Sắc Vi quần lụa mỏng màu tím phiêu nhiên đi đến bên cạnh Dương Thần, đưa tay vuốt ve gò má của hắn, đau lòng nói:

- Sắc mặt đều trắng ra rồi, ba ngày ba đêm không ngừng dùng Tam muội chân hỏa, cho dù là anh cũng sẽ bị tổn thương nguyên khí.

- Hắc hắc, nguyên khí quả thật bị thương tổn chút, nhưng bảo bối Sắc Vi cho anh hút chút mật hoa, để bổ sung là lập tức có lại mà.

Dương Thần cười xấu xa, cúi đầu cắn lên môi hoa của Sắc Vi.

Một hồi hôn môi triền miên ấm nóng khiến Thái Ngưng ở bên cạnh đứng nhìn có chút chóng đờ không được, ho khan nói:

- Được rồi, nói nhanh lên, luyện chế được bao nhiêu viên? Có đủ không?

Rời môi, Sắc Vi cười quyến rũ nói:

- Yo, Ngưng Nhi ghen kìa, em cũng có thể để hôn mà, chị sẽ không tranh

với em.

Thái Ngung không để ý sự chọc ghẹo của cô, đỏ mặt làm bộ như không nghe thấy.

Dương Thần cười tiến lên, hai tay mỗi tay ôm một giai nhân nói:

- Phụng Huyết chu quả quá ít, em và Tường Vi không thể dùng rồi, những người khác lại có thể từ Hậu Thiên đột phá đến Tiên Thiên.

- Vậy đã quá tốt rồi, từ linh khí của đan dược này mà phán đoán, không hề tầm thường, em và Tường Vi dùng căn bản hiệu quả không nhiều, để cho các chị em khác đi.

Thái Ngung trước sau như một nhẹ nhàng nói.

Dương Thần cười tủm tỉm nói:

- Ngung Nhi ngoan, tiên đan có cái gì tốt chứ, đừng tiếc, người đàn ông của em tuyệt đối có thể dùng thứ khác để khiến em no, nói chuyện... hình như có biến lớn một chút... là bởi vì bị anh khám phá đúng không...

Thái Ngung vừa nghe còn chưa hiểu được là ý gì, lại nhìn thấy Dương Thần mê đắm nhìn chăm chăm ngực mình, nhất thời tức giận đến mức một chân đá lên lưng Dương Thần, thật quá không biết xấu hổ!

Nhưng trong lòng thật ra thì có chút áy náy, từ sau lần mê tình trên đảo Sicilian trước, hai người còn chưa có thêm hành động thân mật nào, nói một chút cũng không muốn, đó là chuyện không thể, dù sao cùng người đàn ông yêu thương hưởng thụ thân mật cá nước, tư vị tuyệt không thể tả.

Dương Thần cùng hai cô gái đùa giỡn, nhưng không bị sa vào ôn nhu quê nhà.

Rất nhanh, Dương Thần gọi các cô gái trở về thành bảo, mấy ngày này các cô đều tự nhận cho mình một căn phòng, tòa thành này thật sự quá lớn, mỗi người sống ở một gian phòng độc lập vẫn dư xài.

Nhưng, chỗ phòng ngủ chính, không ai bảo ai, không có một ai ở đó.

Dương Thần lấy Hóa Long đan đã luyện chế ra, trong bình ngọc, Hóa Long đan tỏa ra ánh sáng màu kim nhật, nhẵn nhụi như trân châu.

Đường Uyển, An Tâm, Thái Nghiên, Lý Tinh Tinh, Lưu Minh Ngọc, Mạc Thiển Ny và Jane đều lấy một viên, mà Ji Yoen bởi vì mới tu luyện vài ngày, mặc dù có lượng lớn linh đan của Dương Thần duy trì, nhưng vẫn chưa đến tu vi Hậu Thiên, Dương Thần cũng không vội đưa cho cô, bởi vì cơ thể của cô vẫn không thể tiếp nhận.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1446

Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn

Nhưng Dương Thần cũng không vội đưa đan dược cho Lâm Nhược Khê, các cô nếu lựa chọn đột phá, bản thân cũng phải xem trước một chút tình huống như nào.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của các cô, Dương Thần nghiêm túc nói:

- Anh nói trước, Hóa Long đan này tuy lợi hại, nhưng theo anh được biết, sau khi dùng sẽ gặp sự đau đớn lớn, tư vị tẩy kinh phạt tủy tuyệt đối không dễ chịu.

- Nếu không muốn thử cũng không sao cả, anh không phải sư phụ dạy dỗ quản giáo các em, mà là người đàn ông muốn các em xinh đẹp lại an toàn. Anh cũng không ép các em phải thần tốc nâng cao, cho dù tới cảnh giới Tiên Thiên rồi, cũng không phải nói có thể bước vào Hóa Thần là đủ.

Các cô gái nhìn bộ dạng nghiêm túc của Dương Thần, có cảm động cũng có chút buồn cười.

- Nói bọn em giống như những đứa trẻ ba tuổi vậy, lẽ nào anh không biết, con gái bọn em vì dung mạo có thể làm bất cứ việc gì sao?

Đường Uyển cười nói.

Dương Thần nhúc nhích đầu:

- Chủ yếu là anh cũng không rõ, tẩy kinh phạt tủy này rốt cuộc đau khổ như thế nào, nếu như các em quá thống khổ, anh sẽ đau lòng.

- Coi như anh có chút lương tâm, vậy phải chăm sóc để ý cẩn thận đấy, bồn tiểu thư là người đầu tiên dùng nó.

Thái Nghiên tính tình nóng nảy, cầm Hóa Long đan lên đưa vào trong miệng.

Cô không thể nghi ngờ chính là muốn làm ‘vật thí nghiệm’ đầu tiên, dũng khí to lớn làm cho các cô gái khác đều toát mồ hôi thay cô.

- Nghiên Nghiên! Em đừng... Ai da!

Thái Ngưng thân làm chị tim đã nghẹn lên tận cổ họng, Thái Nghiên ăn Hóa Long đan vào, chạy nhanh đến ôm lấy em gái bay về phía tầng hầm ngầm.

Dương Thần theo sát phía sau, phải tận mắt nhìn Thái Nghiên có luyện hóa toàn bộ dược tính của Hóa Long đan hay không.

Trong tầng hầm ngầm, Thái Nghiên ngồi trên bồ đoàn mềm mại, không biết từ khi nào toàn thân đã lấm tấm mồ hôi, dược tính của Hóa Long đan sau khi phát huy ra còn mạnh hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Toàn thân Thái Nghiên có thể nhìn thấy linh khí Tiên Thiên tinh thuần

không ngừng dâng lên, có thể cảm nhận được Hóa Long đan đang gột rửa tạp chất trong kinh mạch toàn thân cô, củng cố và khuếch trương kinh mạch.

Thái Ngưng vô cùng căng thẳng, thời khắc chú ý hướng đi linh khí trong cơ thể Thái Nghiên, sợ kinh mạch không chịu được mà nổ tung, nhiều lần vô cùng nguy hiểm, cô muốn dùng chân nguyên để giúp Thái Nghiên.

Nhưng Dương Thần ngăn Thái Ngưng lại, lắc đầu nói:

- Không đến mức vạn bất đắc dĩ, đừng quấy nhiễu Nghiên Nghiên, quá trình tẩy kinh phạt tủy của Hóa Long đan, là quá trình thử nghiệm sự kết hợp của linh khí và thân thể mình, nếu lúc này không dựa vào chính mình cố gắng kiên trì, thì sẽ gặp tổn thương rất lớn trên thể ngộ, bất lợi đối với tu hành sau này.

Thái Ngưng cũng biết có chuyện như vậy, nhưng cô vẫn luôn lo lắng.

Cũng may là tính tình Thái Nghiên cứng rắn, cần rằng không ngừng kiên trì dùng công pháp Dương Thần truyền thụ cho, vận chuyển linh khí trong cơ thể, sau khi bài trừ một chút tạp chất, trong đan điền dần dần đem chân khí chuyển hóa từ Tiên Thiên lắng xuống.

May là như thế, Thái Nghiên cũng là đau cần rằng nghiên lợi, toàn bộ kiên trì bằng ý chí.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, bên ngoài cơ thể Thái Nghiên đã có một lớp vết nhơ mang theo màu máu, đó chính là hàng loạt tạp chất bài trừ từ trong cơ thể.

Nhưng Thái Nghiên lại tự nhiên hơn trước rất nhiều, cũng không bị quấy nhiễu bởi thế giới bên ngoài, mà những điều trị thuận lợi trong cơ thể đã muốn phát sinh thực khí biến chất.

Dương Thần mắt sáng rõ, những người khác đều nhận thấy được khác thường.

- Hơi thở của Nghiên Nghiên, dường như mạnh hơn nhiều so với lúc trước!

Thái Ngưng bất khả tư nghị tán thưởng.

- Hóa Long đan không hổ là đan dược tiên phẩm thượng cổ lưu truyền, chân khí này, lúc trước em bước vào Tiên Thiên cũng không mạnh như vậy, chỉ sợ đã trực tiếp bước vào Tiên Thiên trung kỳ.

Sắc Vi nói.

Dương Thần ha ha cười nói:

- Tốt rồi, Nghiên Nghiên đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, dược hiệu của Hóa Long đan còn chưa dứt, cô ấy lúc này nhất định vì đột phá cảnh giới Tiên Thiên, toàn thân tràn ngập linh khí và chân khí Tiên Thiên, bắt đầu ‘nhập định’, đây là cơ duyên lớn, chúng ta không nên làm phiền cô ấy, ra ngoài trước đã.

Con đường tu luyện, sở dĩ nghịch thiên, một phần nguyên nhân là trái ngược lẽ thường.

Theo lý thuyết, nhiều truyện của thể gian là có thể bỏ khuyết, nhưng tu luyện lại không vì nhiên, thường thường, thiên phú và may mắn quyết định đa phần kết quả tu luyện.

Giống như gã Trùng đại sư đã bỏ mình kia, hơn trăm tuổi mới bước vào Hóa Thân, dung nhan sớm đã già đi, Độ Kiếp kỳ lại phải đợi gần trăm năm. Mà một người thanh niên hơn hai mươi tuổi như Dương Thần, lại trong hai năm trước đã bước vào đại viên mãn của Thái thanh thân lôi kiếp, khoảng cách đến Thượng thanh thân lôi kiếp cũng không còn xa nữa, quả là khác nhau một trời một vực.

Cho dù Dương Thần có phẩm chất cứng cỏi của mình, nhưng cũng không thể phủ nhận, cũng là đại tạo hóa, linh ngộ thiên phú, căn cốt luôn tạo thành tương phản thật lớn, không phải suốt ngày tu luyện là có thể bù lại sự chênh lệch không công bằng đó.

Sau khi so sánh, các cô gái của Dương Thần trong khoảng thời gian này tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, thậm chí là cảnh giới Hóa Thân cũng không tính là gì, so với Dương Thần, tài nguyên của các cô càng nhiều, vượt xa các gia tộc lánh đời trong Huyền Cảnh và cao thủ Hồng Mông.

Xác nhận công hiệu của Hóa Long đan, Dương Thần cũng không nóng lòng muốn các cô đột phá, đã vào buổi đêm, khó có được lúc mọi người tụ họp, Dương Thần là trưởng trong nhà, đương nhiên muốn tổ chức liên hoan một lần.

Cũng đã mấy ngày không nói chuyện với bé mập, xem xem cô bé ‘học tập’ như nào, trong lòng Dương Thần đã nhớ nhung.

Bữa tối được triển khai ở trong nhà ăn tòa thành, đầu bếp La Ân mời đến nhanh chóng chuẩn bị bàn ăn Đông Tây kết hợp, các món ăn rực rỡ muôn màu làm cho người ta hoa mắt.

Dương Thần ngồi trên vị trí chủ nhân, hai bên là các cô gái trò chuyện vui vẻ, có vẻ hòa thuận vô cùng.

Mặt Dương Thần mang theo chút ý cười, nhưng trong lòng khó tránh khỏi chút tiếc nuối, chỉ tiếc có người, có lẽ vĩnh viễn sẽ không cùng bọn họ ngồi ăn cơm.

Khuôn mặt của Lam Lam hiện giờ còn tròn hơn thời điểm ở Trung Hải, nhưng Dương Thần nhìn con gái mình thế nào cũng thấy đẹp nên không sao cả.

- Cha, khi nào chúng ta quay về Trung Hải?

Lam Lam ngồi cạnh Dương Thần, lúc này đang cầm lấy một cái đùi gà tây thật lớn gặm.

Dương Thần cười nói:

- Thế nào, chơi ở đây không vui ư?

Lam Lam chu miệng:

- Vui, nhưng Lam Lam nhớ các bạn nhỏ ở nhà trẻ.

Lại nói, bé mập trải qua cuộc sống nhiều màu sắc ở trên đảo, lại cảm thấy cuộc sống đô thị ở Trung Hải cũng có ý nghĩa.

Tuy các bạn nhỏ ở nơi đó không giỏi bằng ở đây, nhưng ở trên đảo đa phần đều là bé trai, cho dù có bé gái cũng đều đóng giả thành con trai, trò chơi Lam Lam muốn chơi bọn họ đều không biết, cả ngày chỉ biết gọi ‘công chúa công chúa’.

- Hai ngày nữa nhà trẻ mới khai giảng, đến lúc đó cha đưa con về.

Dương Thần sờ sờ đầu con gái.

- Cả em nữa.

Mạc Thiên Ny ngồi bên cạnh Lam Lam:

- Dì Thiên Ny cũng đưa Lam Lam về, đưa Lam Lam đến trường học được không...

Lam Lam lập tức cười ngọt ngào gật gật đầu.

Lúc này, một thân ảnh giống như một trận gió từ ngoài nhà ăn xông tới.

- Các người thật quá đáng! Để lại mình em trong tầng hầm ngậm vui vẻ ăn liên hoan ở đây!

Thái Nghiên rõ ràng là đã tỉnh lại từ trong nhập định.

Thái Nghiên đã tắm rửa thay bộ quần áo sạch sẽ, lúc này thân thể thoát nhìn nhẹ như yến, giờ tay nhắc chân đều lộ ra linh động nhẹ nhàng.

- Tiên Thiên thời kỳ cuối?

Dương Thần cùng Sắc Vi, Thái Ngưng liếc nhìn nhau, trong mắt đều nhận ra sự kinh hãi, hiệu quả của Hóa Long đan vượt xa sự tưởng tượng của họ!

Các cô gái khác vội vàng hỏi cảm giác của Thái Nghiên như nào, nhưng Thái Nghiên nào để ý nhiều như vậy, vọt tới bên bàn, cầm lấy một con tôm Úc gặm.

- Chờ... chờ em ăn một chút... đói chết mất...

Thái Nghiên ậm ờ nói.

Quá trình diệt hết tạp chất trong cơ thể cũng làm cho Thái Nghiên hoàn toàn bụng rỗng, lúc này tự nhiên vô cùng đói.

Lam Lam bỗng nhiên oa oa kêu lên, đứng lên hô to như muốn khóc:

- Dì Nghiên Nghiên hư! Đó là đồ ăn Lam Lam để dành! Không được cướp của Lam Lam!

Thái Nghiên phình miệng, mở đôi môi đỏ mọng sáng bóng nói:

- Uống công thương con rồi! Không phải chỉ là một con tôm hùm sao! Dì rất muốn ăn!

Nói xong còn dương đầu lên với Lam Lam.

Lam Lam chu miệng, đau lòng muốn chết, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ đáng thương.

- Ai, Nghiên Nghiên em cũng thật là, tranh với Lam Lam làm gì chứ, ăn cái khác không được sao.

Thái Ngưng kéo áo em gái mình, bắt đắc dĩ nói.

Thái Nghiên nói lời chính nghĩa:

- Chị không hiểu rồi, trẻ con không thể quá chiều chuộng, đặc biệt là giống bạn nhỏ Lam Lam của chúng ta, điều kiện cuộc sống quá tốt, ai cũng cưng chiều con bé, lần này phá lệ muốn cho con bé biết, người lớn cũng muốn ăn cơm, không phải bởi vì người lớn không muốn ăn mới đưa hết toàn bộ cho con bé ăn, bằng không sẽ chiều hư trẻ con.

- Thật là nhiều đạo lý, rõ ràng là tranh hơn thua với trẻ con.

Thái Ngưng lắc đầu thở dài.

Nhưng Thái Nghiên và Lam Lam nháo lên như vậy, bữa tối trở nên vô cùng vui vẻ, trong tiếng cười vui, thời gian vội vàng đi qua.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1447

Trí Huệ Quảng Hoảng Với Cát Giới

Ban đêm, Dương Thần đương nhiên sẽ không bỏ qua việc thân mật với Thái Ngưng và Sắc Vi, hai cô đều có tu vi Hóa Thần Kỳ, sức mạnh tuy không thể so với Dương Thần, nhưng liên tục cả đêm hoàn toàn không tính là chuyện gì.

‘Kỳ phòng địch thủ’ Dương Thần gắng hết sức sử dụng mảnh khố thực khiến hai cô có chút không chống đỡ được, cũng không phải không theo kịp thể lực, mà loại nhiệt độ ngai ngùng như cả người phải hòa tan này khiến các cô càng về sau càng như mộng ảo, không biết thân ở phương nào.

Đến cuối cùng, Thái Ngưng bảo thủ cũng đầu óc choáng váng, buông nội tâm kiêu ngạo ra, cùng Dương Thần và Sắc Vi làm ra vài tư thế mà bản thân trong quá khứ căn bản không dám tưởng tượng.

Hai cô không có cách nào ngăn Dương Thần không ngừng đòi hỏi, hơn nữa các cô vẫn có thể chịu được, các cô cũng quá muốn có đứa con, đặc biệt là sau khi tiếp xúc với Lam Lam, khát vọng muốn có con cũng trở nên mãnh liệt.

Chẳng qua, tu vi Hóa Thần Kỳ vẫn có chênh lệch không nhỏ với Dương Thần, mặc dù có tỷ lệ mang thai nhưng cũng bằng không.

Đến khi sắc trời tờ mờ sáng, Dương Thần cũng không biết đã là lần thứ mấy cùng Sắc Vi đạt đến đỉnh cao tuyệt không thể tả.

Ba người nằm cạnh nhau, Dương Thần nằm ở giữa đưa tay ôm lấy, có thể cảm nhận được hô hấp của nhau, nhịp đập của nhau, cảm nhận sự yên lặng ngọt ngào.

Bỗng nhiên, Sắc Vi vặn vẹo thân thể xinh đẹp, rời khỏi lòng ngực Dương Thần, đặt hai cái đùi bạch ngọc lên đùi Dương Thần, bờ mông đầy đặn trên chân Dương Thần, trèo ngang qua nằm một bên.

- Làm gì đó, bảo bối Sắc Vi, lâu như vậy không gặp cũng không để anh ôm nhiều một chút sao.

Dương Thần cười hỏi.

- Nằm như vậy dường như phía dưới sẽ chảy ra, thật là đáng tiếc, em cảm thấy như này có thể nâng cao tỷ lệ mang thai.

Sắc Vi nói.

Khóe miệng Dương Thần co giật, cười khổ nói với cô gái khờ dại:

- Làm gì có loại chuyện này, mỗi lần anh đều trực tiếp để vào tận trong cùng, nếu có thể mang thai sẽ mang thai.

- Thử một chút cũng không sao.

Sắc Vi nhất quyết duy trì ý kiến của mình.

Thái Ngung ở bên cạnh nghe được mặt cũng nóng lên, con ngươi chớp chớp.

- Sắc Vi, em nghe nói thứ đó của đàn ông có thể sống sót hai ngày trong cơ thể phụ nữ, chẳng lẽ trong hai ngày này chị đều đặt chân và mộng vênh lên sao? Em đi gọi những người khác tới thăm chị một chút, tiện thể cho chị chút đồ ăn.

- A, chuyện này mà Ngung Nhi cũng biết sao, xem ra em cũng rất để ý đó, cố ý tìm hiểu sao?

Sắc Vi trêu đùa.

Thái Ngung trắng mắt, quay đầu đi chỗ khác không để ý tới.

Dương Thần thở dài, nghiêm chỉnh nói:

- Các em đều muốn có con như vậy, chỉ bằng để anh hy sinh, ‘rót’ cho các em nhiều thêm một chút, tăng thêm chút hy vọng?

- Nói cái gì đó! ‘Rót’? Thật khó nghe!

Sắc Vi đáp Dương Thần, cười mắng:

- Chút nữa còn hộ pháp chị em xung kích cảnh giới Tiên Thiên, tới hôm qua chúng ta nhất định đã phát ra rất nhiều âm thanh, những người khác chắc chắn sẽ cười nhạo.

- Sợ cái gì, ai cũng như vậy, tới nay anh sẽ đem tai họa đến cho những người khác! Không để các em chịu thiệt! Anh nói cho các em biết, kỳ thật tiếng kêu của Đường Uyên còn hơn các em nhiều, đến lúc đó các em có thể nghe một chút.

Dương Thần rất là hưng phấn.

- Nghĩ hay nhỉ, trái ôm phải áp cả ngày thoải mái chết đi được nha? Tiện nghi anh quá... Nếu anh thật sự có bản lĩnh, để em và Ngung Nhi đến quan sát hiện trường đi.

- Chuyện này...

Dương Thần nghiêm túc nói:

- Anh sẽ tiếp tục phấn đấu vì sự nghiệp ngũ chủng, bảo bối Sắc Vi cứ chờ đây.

Thái Ngung ở bên cạnh cũng căng thẳng lắc đầu.

- Em không thèm xem, cũng không để người khác tới xem, hai người các người điên với nhau đi!

- Hừ, chuyện này không đến lượt em quyết định, xem ra người chị này phải chế phục tiểu phản đồ em rồi!

Sắc Vi cười cười đột nhiên bỏ nhào đến bên cạnh Thái Ngung.

Thái Ngung cũng không chịu thua.

- Ai là chị còn chưa biết đâu!

Hai người phụ nữ vừa cười vừa kêu to, thịt trắng chen lấn, mộng đẹp vuột ve, đôi chân phấn bạch quấn vào nhau, quyến rũ vô hạn.

Dương Thần nhìn ‘trận chiến’ ở trên giường, trong lòng thỏa mãn than thở, nếu thật sự có một ngày, có thể không cần lo lắng để sinh tồn, không cần tranh đoạt quyền thế ẩn cư ở đây, vậy không còn có yêu cầu gì xa vời nữa.

Vì đề đạt được bước đột phá cảnh giới tốt hơn, bữa sáng ở trong thành bảo vẫn chưa đến, các cô gái đã sớm rời giường, dựa theo công pháp Dương Thần cho, trước tiên điều trị chân khí toàn thân.

Chờ khi chuẩn bị thỏa đáng, các cô gái đều dùng Hóa Long đan ở trong tầng hầm ngầm, Dương Thần cùng Thái Ngung, Sắc Vi ở bên cạnh bảo vệ, chuẩn bị để bất cứ lúc nào cũng có thể trợ lực cho các cô.

Nỗi đau của việc tẩy kinh phạt tủy, tối hôm qua Thái Ngung đã tự mình khảo nghiệm, cho nên nhìn các chị em cố nén vận công, cô cũng cảm động đến độ toàn thân căng cứng.

Thời gian từ từ trôi qua, toàn bộ tầng hầm ngầm đều phát ra linh khí mạnh mẽ của Hóa Long đan.

Dương Thần đột nhiên phát hiện, mọi người đồng thời dùng Hóa Long đan thật ra lại có điểm tốt, chính là khiến mật độ linh khí tăng đến tiêu chuẩn cao, như vậy sẽ càng có tác dụng đẩy mạnh tẩy kinh phạt tủy.

Trình độ ngưng thực của chân khí Hậu Thiên cũng ảnh hưởng đến tốc độ tẩy kinh phạt tủy của các cô.

Tối giữa trưa, Đường Uyên và Mạc Thiên Ny đồng thời hoàn thành đột phá, theo sát sau là Lưu Minh Ngọc và An Tâm.

Mãi đến xế chiều, Lý Tinh Tinh có thời gian tu luyện tương đối ngắn cũng thành công vượt qua kỳ nguy hiểm, nhiều lần Sắc Vi không nhịn nổi muốn giúp đỡ đều bị Dương Thần ngăn lại, may là cuối cùng cũng an toàn vượt qua.

Các cô gái hoàn thành đột phá vô cùng hưng phấn, ý thức được toàn bộ cơ thể thay đổi, chân khí Tiên Thiên ngưng thực trong đan điền, sức mạnh hoàn toàn vượt xa quá khứ. Nhưng khi phát hiện toàn thân dơ bẩn, các cô lại cảm thấy dơ bẩn không chịu nổi, nhanh chóng bỏ chạy đi tắm rửa thay quần áo, giống y như Thái Nghiên lúc trước.

Khi các cô đều tắm rửa thay đồ sạch sẽ xong, quần áo bông bênh theo làn gió thơm trở lại tầng hầm ngầm thì phát hiện, Jane vẫn chưa đột phá vẫn ngồi xếp bằng ở một bên, toàn thân bất động.

- Ông xã, sao Jane không hề có vẻ đau đớn, chắc lẽ là nhập định giống như Nghiên Nghiên?

An Tâm tò mò hỏi.

Thực tế, Dương Thần lúc này cũng cảm thấy kinh ngạc, gật đầu nói:

- Jane có chỗ giống như Nghiên Nghiên, đều chịu qua huấn luyện nghiêm khắc, thể chất trước khi tu luyện tương đối xuất sắc.

- Cho nên, đau đớn của việc tẩy kinh phạt tủy nhẹ hơn rất nhiều. Cứ như

vậy, sẽ vẫn còn tinh lực nguyên vẹn để cảm thận biến hóa trong nháy mắt khi đột phá.

- Đơn giản mà nói, Jane có được ưu thế Tiên Thiên mà chúng ta đều không có, kiến thức của cô vô cùng phong phú, cho dù người đã gặp là không quen như anh cũng không hiểu nhiều bằng cô ấy.

- Bởi vì nhận thức đối với vũ trụ, với nhận thức hiện đại vệ sinh mạnh siêu việt, chỉ có Jane tự hiểu rõ.

- Chúng ta vĩnh viễn sẽ không biết, cô rốt cuộc đang tự hỏi vấn đề gì, cô cũng sẽ không nói với chúng ta, vì chúng ta đều không hiểu.

- Trước kia cô ấy chỉ là người tiếp xúc khá nhiều với phương Tây, bây giờ lại dung hợp tu hành hóa cùng Đông Phương chúng ta, có lẽ, cô có thể có được con đường tu luyện đặc biệt.

- Mọi người xem, nhập định của Jane rõ ràng là thoải mái hơn Nghiên Nghiên rất nhiều, không có bao nhiêu biến hóa thống khổ, cứ bình yên mà tiến nhập cảnh giới này, hơn nữa tốc độ hấp thu linh khí của cô đặc biệt nhanh.

- Hình như thật sự như vậy, khí Tiên Thiên bây giờ của cô ấy đã tương đối dày đặc với Nghiên Nghiên, có lẽ không bao lâu nữa, cô ấy sẽ bước vào cảnh giới Hóa Thần Kỳ, trí tuệ của cô ấy thật sự quá kinh khủng.

Sắc Vi thở dài nói.

- Bồ Tát Duy Ma Cật trong Cổ Phật từng nói: ‘Thần thông có thể động tới thập phương, trí huệ quảng hăng với cát giới’. Trí, pháp dụng đã; tuệ, minh đạo đã..

- ‘Đạo’ của Jane kỳ thật đã sớm sinh trưởng thật sâu trong tuệ tâm rồi, anh truyền thụ công pháp cho cô ấy tu hành, chẳng qua là đẩy sương mù trong lòng cô ra mà thôi.

Lời nói của Dương Thần cũng rất thốn thức cảm thán, Dương Thần luôn cảm thấy thiên phú của mình là cao nhất trong số những người đã từng gặp, nhưng bây giờ nhìn lại, có lẽ, Jane cũng là cùng cỡ với mình.

- Chúng ta đừng quấy rầy cô ấy, vẫn là lui ra ngoài thì hơn, Jane lúc này có thể đã tiến nhập vào trình tự ‘Thiền định’ còn sâu hơn cả ‘Nhập định’ rồi.

Dương Thần nói.

Các cô gái đương nhiên sẽ không phản đối, trong lòng các cô ít nhiều đều có chút hâm mộ thiên phú của Jane, nhưng dù sao mỗi người đều không giống nhau, không thể cưỡng cầu.

Huống hồ, tiến vào cảnh giới Tiên Thiên đã có thể khiến dung nhan của các cô trong vòng ít nhất mấy chục năm sẽ không già đi, điều này đã đủ khiến các cô vô cùng hưng phấn rồi.

Jane nhập vào Thiền định như vậy ước chừng một ngày một đêm, đều không có dấu hiệu sẽ xuất quan.

Dương Thần mấy lần đi xem thử thấy thể chất trên người cô chẳng biết từ

lúc nào đã trở nên thanh khiết, điều này thật sự là vô cùng kỳ lạ, cũng không biết Jane vượt qua quá trình Thiên định như nào.

Nhưng chân khí Tiên Thiên của Jane quả thực càng ngày càng nồng đậm, đã đạt tới Tiên Thiên viên mãn, Dương Thần thậm chí cảm thấy được, cô thật sự sẽ bước vào Hóa Thần, chỉ thiếu bước ngộ đạo mà thôi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1448

Không Muốn Lại Được

Khuôn mặt của Jane càng ngày càng có vẻ phát ra ôn nhuận sáng bóng, vẫn duy trì nụ cười thản nhiên mà thư thái, Dương Thần biết cô đang chìm trong một loại lĩnh ngộ đặc biệt, giống như lần ngộ đạo của hắn khi nhìn thấy ổ kiến lần trước, đó là thể nghiệm huyền hoặc tuyệt vời khó hiểu.

Nháy mắt, lại qua một ngày một đêm nữa, Jane vẫn chưa thoát khỏi Thiên định, nhưng toàn bộ linh khí của tầng hầm ngầm đã bị hấp thu triệt để, linh khí Chu Thiên cũng đang không ngừng bị hấp thu, Dương Thần càng ngày càng tin tưởng, Jane nếu thành công bước vào Hóa Thần, tuyệt đối là chuyện không hề kỳ quái, hơn nữa, tuy cũng là Hóa Thần, nhưng cũng chia thành đủ loại.

Vốn có cơ sở chân khí Tiên Thiên cực kỳ hùng mạnh, bước vào Hóa Thần hoàn toàn không giống bước vào Hóa Thần bình thường, chân khí Tiên Thiên chuyển hóa thành chân nguyên, uy lực lớn khác nhau.

Bên kia, các cô gái bước vào cảnh giới Tiên Thiên đều bắt đầu huấn luyện kỹ xảo chiến đấu của chính mình, không mong đợi có thể giết người, nhưng mong rằng có thể có năng lực tự bảo vệ mình mạnh mẽ hơn.

Dương Thần từng tổng hợp các loại điển tịch võ học của rất nhiều tông môn tại Đường Môn, sau khi phân tích sửa sang lại thành hàng loạt chiêu số, các chiêu số này không mấy hoa lệ nhưng rất hữu dụng.

Nhưng cơ sở võ học của các cô có hạn, cho nên khó tránh khỏi hao phí một ít thời gian.

Trời trong nắng ấm, ngàn dặm không mây.

Ở phía Tây, một tòa thành ở gần bờ biển, cát trắng dài đằng đẵng.

Ở trong này, Dương Thần hướng dẫn các cô gái tiến hành huấn luyện thực chiến, điều này kỳ thật cũng là bước chuẩn bị để tiến vào Hóa Thần kỳ.

Chiến đấu từ Hóa Thần Kỳ trở lên, tuy rằng pháp bảo, pháp thuật đều chiếm tỷ trọng lớn, nhưng nói trắng ra chính là giao thân xác công kích chuyển hóa thành hàng loạt chân nguyên công kích, như vậy chỉ cần học được những kỹ xảo chiến đấu này, chiến đấu Hóa Thần Kỳ cũng là kỹ xảo kéo dài mà thôi.

Quan trọng nhất là, Dương Thần muốn bồi dưỡng các cô có quan niệm chiến đấu, thủ đoạn là chết, người là sống, cao thủ thật sự hoàn toàn có thể mặc kệ thủ đoạn, làm sao có thể giết chết đối phương thì làm thế đó.

- Bảo bối An Tâm, em đánh quá mềm yếu rồi, em tiếp tục đánh như vậy sẽ bị Đường Uyển đánh vào trong biển đó.

- Tinh Tinh, em đừng cứ luôn áp chế Thiên Ny, em thử phòng thủ trước, rồi lại tìm cơ hội phản kích...

Dương Thần giảng giải hướng dẫn từng điểm, các cô gái đều cực kỳ nghiêm túc.

Thái Ngưng và Sắc Vi cũng ở bên cạnh giúp đỡ, đều là tu vi cảnh giới Tiên Thiên, kỳ thật năng lực học tập lên rất nhanh, cũng không khó dạy.

Khiến Dương Thần có chút không ngờ chính là, lĩnh ngộ đối với chiến đấu của Lưu Minh Ngọc vô cùng xuất chúng. Thái Nghiên vốn có chân khí Tiên Thiên thời kỳ cuối, lại tinh thông kỹ xảo chiến đấu, nhưng Lưu Minh Ngọc đối chiến với Thái Nghiên lại không rơi xuống hạ phong, dựa vào võ học Dương Thần chỉ đạo, cô đánh ngang với Thái Nghiên.

- Ông xã, anh có phát hiện ra không, Minh Ngọc dường như rất am hiểu mượn lực đẩy lực, lấy nhu thắng cương, điều này có liên quan đến nội dung võ học Thái Cực anh truyền thụ cho, nhưng Minh Ngọc lại sử dụng rất tốt. Nghiên Nghiên tính tình nóng nảy, xuống tay tinh chuẩn, tốc độ khá nhanh nhưng lại không làm được gì Minh Ngọc.

Thái Ngưng có chút kinh ngạc.

Dương Thần hài lòng nói:

- Tính tình Minh Ngọc tương đối giống em, như so sánh với em, Minh Ngọc càng có tâm lòng bình phàm hơn, tuy ngộ tính cô ấy bình thường, nhưng bởi vì có cái gọi là 'không cầu mà được'. Cô không cầu cái gì tốt nhất, cũng không chấp nhất tranh đoạt cái gì, không nóng không vội, tâm tính ôn hòa của cô như vậy, nếu để cô ấy đột phá tiến vào Hóa Thần Kỳ, chỉ sợ tương lai sẽ không thể lường được.

Nhìn Thái Nghiên bị Lưu Minh Ngọc bình tĩnh chinh tới mức có chút nổi trận lôi đình, Dương Thần không khỏi cười ha ha.

Người phụ nữ của mình có thể có triển vọng tu luyện xuất sắc, Dương Thần đương nhiên vui mừng, bởi vì điều này càng nắm chắc được an toàn hơn.

Đúng lúc các cô hết sức chăm chú luyện tập, trên bầu trời phiêu nhiên rơi xuống một đạo ánh sáng màu trắng từ phía Bắc.

Dương Thần cùng Sắc Vi, Thái Ngưng đều sớm phát hiện ra, có chút kinh ngạc nhìn sang.

Một thân váy áo màu trắng uốn lượn giống như lãng thượng tiên tử, người con gái tóc đen bay lên đó chính là Tuệ Lâm.

Tuệ Lâm càng ngày càng có khí chất của ngôi sao lớn, mà tiên khí không vương bụi trần kia cũng làm cho cô giống như đóa hoa sen nổi trên mặt nước.

- Tuệ Lâm, sao em lại tới đây?

Dương Thần trêu ghẹo nói:

- Thiên Hậu quốc tế giá lâm, anh phải sắp xếp người nghênh đón mới

được.

Tuệ Lâm cười dài, hơi ngượng ngùng chào hỏi mọi người nói:

- Dương đại ca, anh đừng chê cười em, em chỉ là một ca sĩ thôi, sao anh cũng nói em kỳ lạ giống đám người kia vậy.

Vừa phát hành album mới, sự nghiệp của Tuệ Lâm hot như lửa, vốn là tháng 2, 3 có tuần lưu diễn quốc tế, vừa lúc đến lễ phát hành trang phục thu đông của Milan phải đến Italy tham gia vài buổi biểu diễn thời trang quốc tế.

Biết Dương Thần và mọi người ở trên đảo, Tuệ Lâm liền tìm tới, dựa vào thần thức tìm tòi liền đến được nơi này.

- Tuệ Lâm, hiện giờ em là con cưng của truyền thông thế giới, lại chạy đến đây chơi trò mất tích như vậy, em không sợ các nhân viên khác phát điên sao?

An Tâm cười khanh khách nói.

Tuệ Lâm mỉm cười nói:

- Trước kia em quả thật rất để ý những chuyện đó, nhưng không biết vì sao, sau khi bước vào Hóa Thần Kỳ, cảm thấy những thứ đó đều là chuyện nhỏ, cũng không muốn quan tâm nhiều đến cảm xúc của những nhân viên đó.

- Em nói với bọn họ em muốn một mình ra ngoài một ngày, bọn họ trấn an truyền thông như nào là chuyện của bọn họ, kết quả như nào đều không sao cả.

- Đó là bởi vì ánh mắt của em thay đổi, Hóa Thần Kỳ trở lên, thật sự siêu phàm thoát tục, dĩ nhiên là xem người chốn hồng trần bằng tầm mắt không giống nhau, bằng không sẽ không có nhiều tu sĩ cam tâm tình nguyện tiến vào trong Hồng Mông như vậy. Bởi vì đối với đại bộ phận tu sĩ mà nói, sức hấp dẫn của thế tục đã cực kỳ thấp.

Dương Thần nói:

- Nếu không phải em thích âm luật ca hát, chỉ sợ sớm đã rời khỏi giới nghệ sĩ rồi.

Tuệ Lâm hiểu được gật đầu:

- Đúng vậy, hiện tại em cảm thấy có hứng thú với âm luật và ca hát thôi, tiết mục gì cũng không muốn tham gia, thậm chí kiểu gì cũng không muốn nói.

- Tới vừa đúng lúc, Tuệ Lâm, đánh một trận với chị?

Sắc Vi lúc này tiến lên nói:

- Em cũng đến Hóa Thần trung kỳ đúng không, xem ra chân nguyên cũng không tầm thường, chưa từng đánh với em, so chiêu với Ngưng Nhi đã chán rồi, đánh với ông xã lại hoàn toàn bị áp chế, tìm đối thủ cũng khó khăn.

Tuệ Lâm có chút chần chừ, nhưng nhìn nhìn Dương Thần, lại thấy bộ dạng rất cổ vũ thì liền đáp ứng.

Tuệ Lâm từ nhỏ đã đi theo bà nội là Vân Miêu tu luyện ở Thục Sơn, kỳ

thật công phu không tầm thường, nhưng cô không thích tranh đấu, bình thường đều ôn nhu im lặng.

Các cô gái đều ngừng lại, có chút hăng hái nhìn Tuệ Lâm và Sắc Vi bay lên trời, bay đến khoảng không trên mặt biển, giằng co ở đó.

- Một thân công phu của em xuất từ Thục Sơn, thói quen dùng kiếm, tuy nhiên không phải pháp bảo, chỉ là kiếm bình thường, nếu chị Sắc Vi muốn dùng pháp bảo thì sẽ không công bằng.

Tuệ Lâm nói.

Cô tuy rằng có được Phượng linh cầm từ chỗ Dương Thần, nhưng cô cũng không lấy thứ đó làm vũ khí, một là không am hiểu, hai cũng là muốn giữ làm vật đính ước.

Dương Thần ở bên cạnh nghe xong, suy nghĩ về sau phải luyện chế một ít pháp bảo cho các cô mới được, tuy rằng trong tay có Huyền thủy, nhưng là giành được, tạm thời không thích hợp để Tuệ Lâm dùng. Chỉ tiếc, bản thân lúc này không biết luyện chế pháp bảo như nào, nguyên liệu thì ở chỗ Trùng đại sư chiếm được có một đồng, còn cả long cốt long huyết... và rất nhiều thứ khác.

- Yên tâm đi, chị cũng không dùng pháp bảo, chỉ dùng pháp thuật lĩnh ngộ trong ‘Vũ lạc chi đạo’.

Sắc Vi thoải mái cười nói.

- Vậy thì được, em không khách khí nữa.

Tuệ Lâm nói xong, lấy ra trường kiếm Liễu Diệp trong giới chỉ của cô, phi thân tấn công về phía Sắc Vi!

Bàn tay trắng nõn của Sắc Vi lắc một cái, một đoàn thủy linh ngưng kết lại hình thành ra xiềng xích uốn lượn, quấn chặt lấy thân kiếm đang xoay tròn của Tuệ Lâm, làm trì hoãn lại thân hình của Tuệ Lâm.

Trên trường kiếm của Tuệ Lâm phát ra kiếm khí sắc bén hình xoắn ốc đánh nát thủy linh đó, bỗng nhiên tiến về phía trước.

Sắc Vi không nhanh không chậm rút lui, gọi ra hàng loạt thủy linh ngưng tụ giữa không trung, hình thành thành những bông tuyết rậm rạp, cuồng phong mạnh của những bông tuyết thổi quét về phía Tuệ Lâm.

- Tinh vân kiếm pháp!

Tuệ Lâm linh động di chuyển, trường kiếm rơi ra một mảnh chân nguyên, hình thành mây mù mênh mông muôn hồng nghìn tía, vô số chân nguyên màu ngọc lưu ly hóa thành kiếm khí, bắn về phía cuồng phong bông tuyết kia!

Tinh vân kiếm khí va chạm với bông tuyết, trên bầu trời xuất hiện tiếng nổ vang dày đặc như tiếng sấm sét.

Vân Miêu sư thái khi ở cảnh giới Tiên Thiên cũng đã thi triển qua Tinh vân kiếm pháp, nhưng so sánh với Tuệ Lâm ở Hóa Thần Kỳ, uy lực chính là cách biệt một trời một vực.

Sắc Vi thuận thực ngưng tụ thủy linh lại thành lá chắn đón đỡ bên ngoài kiếm khí, lại không chế được miếng băng lăng lớn, từ bốn phương tám hướng tấn công về phía Tuệ Lâm.

Nhưng kiếm khí của Tuệ Lâm giống như tường thành dày đặc, bảo vệ toàn thân, kiếm hoa rơi ra từng mảnh bóng kiếm, đấu với Sắc Vi khó hòa giải.

Qua nửa chén trà, Tuệ Lâm ngưng tụ lại một đạo kiếm cương, che chở quanh thân, xuyên qua huyền thủy dày đặc bỏ ra mấy đạo băng lăng, đánh thẳng về phía lá chắn nước của Sắc Vi!

Ầm!

Lá chắn nước không chịu được lực xé rách sắc bén của kiếm cương, cuối cùng tán loạn, Sắc Vi thở nhẹ một tiếng, bay ngược về sau hơn 10m.

Tuệ Lâm cũng không vội vàng đuổi theo, cuộc độ sức này, thắng bại đã phân.

- Xuất gia giữa chừng quả nhiên không sánh bằng tu luyện từ nhỏ, chỉ thua.

Sắc Vi có chút bất đắc dĩ, Tuệ Lâm không ngờ còn mạnh hơn Thái Ngưng một phần.

- Cũng không phải.

Dương Thần ở dưới mặt đất giải thích nói:

- Bảo bối Sắc Vi, 'đạo' của em là ngộ đạo từ trong mưa, vốn là một loại đạo vô lượng, am hiểu chính là thể công che trời phủ đất.

- Tuệ Lâm dùng là kiếm pháp Thục Sơn, cô ấy am hiểu sức mạnh ngưng tụ để công kích của mình, kiếm là một loại vũ khí công thủ cân bằng, kiếm pháp cũng như vậy. Cho nên, em thua cũng là chuyện bình thường...

Đúng lúc Dương Thần còn muốn nói gì nữa, mặt đột nhiên ngẩn ra, nhìn về phía tòa thành, ngạc nhiên nói:

- Jane... đột phá?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1449

Lĩnh Vực Thời Không

Một luồng uy áp hoàn toàn mới của tu sĩ Hóa thần kỳ, từ phía lầu đài truyền đến, không chút nghi ngờ, là Jane sau khi giác ngộ tiến vào Hóa thần kỳ!

Sự uy áp của luồng chân khí này, trước giờ Dương Thần chưa bao giờ cảm nhận qua, so với Sắc Vi và Tuệ Lâm, Thái Nghiên đều mạnh hơn nhiều, thậm chí, Dương Thần cảm thấy còn lớn mạnh hơn so với lúc hắn vừa bước chân vào Hóa thần!

Bản thân tu luyện là hàng thật, công pháp tuyệt đỉnh có thể trực tiếp bước vào Cửu thiên thần lôi kiếp, cho dù là 2 vạn năm trước cũng ít thấy.

Công pháp Jane tu luyện chỉ là bản thân quy nạp tổng kết, trên bản chất tất nhiên có sự khác biệt, nhưng không ngờ Jane dùng môn công pháp này nhất cử đạt được đến mức Hóa thần kỳ cao cường đến vậy.

- Thật lợi hại, chu thiên linh khí bắt đầu điên cuồng tuôn về phía Jane, tu vi của cô ấy hẳn là đang ở thời kỳ đầu Hóa thần, nhưng đã hơn cả em và Sắc Vi rồi, với tốc độ hiện nay của cô ấy, chỉ sợ không cần bao lâu đã có thể bước vào kỳ cuối Hóa thần!

Thái Ngưng thần phục.

- “Đạo” của Jane, e rằng so với chúng ta huyền diệu hơn nhiều, cho nên tốc độ cô ấy hấp thụ linh khí đất trời vô cùng nhanh, cũng vô cùng tinh thuần, trí tuệ chi đạo, quả là một pháp môn sâu xa.

Dương Thần không khỏi cảm thán.

Trong lúc các cô gái kêu kỳ lạ, cuối cùng Jane từ phía lầu đài phi thân bay ra, nhẹ nhàng đáp xuống bờ biển.

Mái tóc màu hổ phách tung bay theo gió, thân thể thướt tha cao gầy, trên dung nhan hoàn mỹ cao quý, có thêm một phần thánh khiết và thần bí.

Jane trong khoảnh khắc này, giống như Christine, Aphrodite tỏa ra thần uy sau khi tháo bỏ phong tỏa, trở thành nữ thần xinh đẹp trong thần thoại thế giới phương tây.

- Tiểu Jane, em có cần dọa anh như vậy không, tốc độ đột phá này cũng kinh người quá, cứ như thế này, anh phải nhờ em bảo vệ rồi.

Dương Thần với vẻ mặt đau khổ than thở nói.

Jane dịu dàng cười:

- Còn thua xa đó, em cũng chỉ vừa mới hiểu ra quy luật tối cao giữa đất trời, bước vào Hóa thần kỳ, ngược lại cảm thấy thế giới trước mắt rất rộng lớn, thế giới cần tìm tòi nghiên cứu cũng rất thần bí.

- Jane em lĩnh ngộ được những gì?

Thái Nghiên hiểu kỳ nói.

- Khó có thể nói rõ, chị Nghiên Nhi có thể thử một chút.

Trong đôi mắt màu xanh thẫm đỏ của Jane lộ ra vẻ tự tin thông dong.

Thái Nghiên tiềm thức biết cô không phải đối thủ của Jane, nhưng cũng muốn diện kiến một chút, vì thế bay lên trời, toàn thân ngưng tụ lại đầy sao vàng sắc bén của khí, giống như vô số điện quang lấp lóe, hướng về phía vị trí của Jane trong nháy mắt rơi xuống!

Đúng là sở trường của Thái Nghiên, do thủ pháp ám khí Mạn thiên hoa vũ diễn hóa thành pháp thuật chân nguyên.

Jane không có động tác lớn nào, lực chân nguyên bắt đầu khởi động, xung quanh cơ thể bỗng xuất hiện một không gian đặc biệt, sau khi những lực chân nguyên này ngưng tụ thành khí vàng sắc bén tiến vào chân không, phút chốc tốc độ chậm lại!

Cũng giống như xem lại động tác quay chậm, mọi người dường như có thể thấy rõ chùm ánh sáng của khí vàng sắc bén, biến thành từng sợi tơ mịn.

- Không ngờ là lĩnh vực!

Dương Thần ngạc nhiên, hắn từng ở Úc nhìn thấy qua người biến mất trở lại tuyệt kỹ “lĩnh vực Huyền băng”, nhưng lĩnh vực của Jane, cao minh hơn nhiều so với lĩnh vực Huyền băng đó!

Thời gian trong đó lại bị biến chậm, và không gian ở trong dường như cũng bị bóp méo!

Thái Nghiên ngây người ở giữa không trung, liền phát hiện, vô số khí vàng sắc bén mịn kia, lại đang hướng về hướng ngược lại phía cô phóng mạnh đến!

Thân pháp của Thái Nghiên cực nhanh, nhẹ nhàng tránh được, nhưng nỗi khiếp sợ đã viết đầy trên mặt cô.

Jane qua loa thu lĩnh vực lại, vui mừng nói:

- Đây là từ quan hệ của không gian và thời gian mà em đã suy nghĩ nhiều năm, lĩnh ngộ được một vài thứ, vẫn còn chưa thành thực, nhưng vẫn có thể sử dụng.

- Đây không phải pháp tắc không gian, pháp tắc không gian là lấy sức mạnh tinh thần làm động lực thúc đẩy, nhưng loại lĩnh vực này của em, lại lấy chân nguyên lực để mô phỏng khu vực động, hoàn toàn dựa vào lĩnh ngộ của em đối với không gian và thời gian.

- Nếu như trong tương lai có thể mượn sức mạnh trời đất để hoàn thành pháp thuật của loại lĩnh vực này, vậy e rằng ai cũng không thể dễ dàng tiếp cận em, bất cứ thủ đoạn tấn công nào cũng rất khó thành công.

Dương Thần khen ngợi.

Thành tựu của Jane khiến Dương Thần vui vô cùng, giống như bản thân đột phá Thượng thanh thần lôi kiếp vậy, cảm thấy vô cùng đặc ý khi người

phụ nữ của mình có được thành tựu như vậy.

Bất giác, tháng 2 đã hết, trong khoảng thời gian còn lại, Tuệ Lâm sớm trở về Milan làm việc, Dương Thần cũng không có nhiều thời gian thân thiết với các cô, trên thực tế các cô cũng đều bận tu luyện, không nên quấy rầy tính tích cực của các cô.

Ngay cả Jane trước đây quan hệ có bước đột phá lớn, nhưng cũng bị cảnh giới mới nhất này hấp dẫn, không thể lo đến Dương Thần, điều này khiến Dương Thần làm ra vẻ không sao, kỳ thực rất “tiếc nuối” trong lòng.

Trường mầm non Vân Hoa mà Lam Lam đi học đã khai giảng rồi, bé mập không thể chờ đợi để gặp bạn của mình, Dương Thần hỏi các cô ai muốn cùng về Hoa Hạ, đa số các cô đều đồng ý ở lại trên đảo tiếp tục dùng linh đan, tìm kiếm đột phá cảnh giới Hóa thần, không ai muốn bị tụt lại.

Những việc phạm trong nước, các cô cũng không để ý nữa, cho dù giống như An Tâm và Đường Uyển cần quản lý xí nghiệp gia tộc lớn như vậy, cũng có thể ỷ lại khoa học kỹ thuật ngày nay, công việc có thể hoàn thành trên mạng.

Đương nhiên, cũng có người không đặc biệt cầu nệ việc tu luyện, cũng có thể nói là có việc quan trọng khác.

Mạc Thiên Ny muốn cùng trở về, vì để chăm sóc Lam Lam, đồng thời cũng có chút nhớ Mã Quế Phương.

Lý Tinh Tinh thì lại nhận được thông báo của bộ ngoại giao Hoa Hạ, chính thức phải đến Yên Kinh, đảm nhiệm trợ lý của phó trưởng khoa hệ tin tức, nói trắng ra chính là mượn làm ván cầu, chuẩn bị tiến gần đến người phát ngôn của bộ tin tức, gia tăng sức ảnh hưởng, trải đường cho cán bộ cấp bộ sau này.

Đối với Lý Tinh Tinh mà nói, quyền lực thế tục kỳ thực cũng có sức hấp dẫn, đời sống của mỗi người trải qua không giống nhau, chịu đủ sự áp bách của giai cấp đặc quyền, tham vọng trong lòng Lý Tinh Tinh rất rõ rệt.

Dương Thần cũng không cảm thấy Lý Tinh Tinh đối với tham vọng quyền lực có gì không ổn. Cũng như bản thân theo đuổi mỹ nhân và thực lực vậy, chỉ cần bản thân cô thấy vui vẻ là được.

Lúc trở về Trung Hải, vừa hay là ban đêm, trong tòa nhà lớn của biệt thự ngoại ô phía Tây, lộ ra ánh đèn sáng ngời.

Dương Thần một tay ôm Lam Lam, một tay nắm tay Mạc Thiên Ny, vừa đi đến cửa, cửa lớn liền mở ra.

- Chao ôi, con trai yêu quý của mẹ, cuối cùng con đã trở về!

Quách Tuyết Hoa đột nhiên từ bên trong bước ra, khắp mặt đều là sự nhớ nhung lắng đọng thành vui sướng, đi đến còn sờ khắp mặt người của Dương Thần, sợ đứa con mất miếng thịt nào.

- Mẹ? Làm sao mẹ lại ở đây?

Dương Thần kinh ngạc nói.

- Sao vậy, mẹ nhớ con, muốn đến ở với con vài ngày không được sao? Đồ không có lương tâm, con ở nước ngoài mẹ không quấy rầy con, về nước rồi cũng không cho mẹ gặp sao?

Quách Tuyết Hoa cười mắng vài câu, lại ôm Lam Lam từ trên tay Dương Thần qua, vui mừng nói:

- Cháu gái ngoan, trên đảo có vui không? Ô, sao mặt lại tròn lên rồi, ăn nhiều đồ ngon lắm ha.

Lam Lam giỏi nhất việc khiến bậc trên vui lòng, cười khanh khách gọi một tiếng “bà nội”, khuôn mặt mập mạp cọ lên mặt của Quách Tuyết Hoa, khiến cho Quách Tuyết Hoa vui mừng khôn xiết.

Tuy là trước đây rất thích Lam Lam, nhưng hiển nhiên là không giống với cảm giác đối đãi cháu gái ruột.

Quách Tuyết Hoa lại kéo Mạc Thiên Ny ân cần hỏi han vài câu, chủ yếu là hỏi Dương Thần đã làm những việc gì, những người con gái khác đã đi đâu rồi, đã hiểu rõ tường tận rồi mới bỏ qua.

- Mẹ, mẹ đến đây ở, bên Yên Kinh không sao chứ,
Dương Thần hỏi.

Quách Tuyết Hoa ôm Lam Lam, trả lời:

- Ba con bây giờ đang phục chức ở khu quân sự Giang Nam rồi, mẹ đến Trung Hải ở không có gì không ổn, con trai à, vẫn là con lợi hại nhất, không chỉ lập tức đề Mộng gia xuống, còn khiến Dương gia chúng ta nổi lên, tuy là ngoài miệng ba con không nói, không chừng trong lòng đang rất vui đó, đây đều là nhờ con hết!

Trái lại Dương Thần không quan tâm Dương Phá Quân có cảm kích mình hay không, chỉ cần không làm cho mình ngột ngạt là được.

Đột nhiên, Quách Tuyết Hoa kêu Mạc Thiên Ny bồng Lam Lam lên lầu nghỉ ngơi, đợi lúc ở riêng với Dương Thần, ân cần hỏi:

- Con trai, rốt cuộc con với Nhược Khê là thế nào? Có hòa hoãn chút nào chưa? Mẹ đã hỏi Mẫn Quyên chút chuyện, nó đều nói là không biết.

- Còn có thể sao nữa.

Dương Thần cười chua xót:

- Thiếu điều ký tên vào đơn ly hôn rồi.

- Sao lại như vậy... Con gái Ninh gia này cũng bướng bỉnh quá, người cha ruột Ninh Quang Diệu này cũng không biết quản.

Quách Tuyết Hoa đem sự tức giận đổ hết lên đầu Ninh Quang Diệu.

Dương Thần lại hy vọng Ninh Quang Diệu đừng xen vào cuộc sống của Lâm Nhược Khê, tiếp đó từ trong nhẫn không gian lấy ra chiếc vòng Phượng Tường, giao cho Quách Tuyết Hoa, nói:

- Đây là Nhược Khê trả lại con, mẹ, mẹ giữ trước đi.

Quách Tuyết Hoa lại trả lại Dương Thần, nói:

- Mẹ đã truyền cho con dâu, thì không có lý nào lấy lại, cho dù sau này

Nhược Khê thật sự ly hôn với con, vòng tay này cũng phải giữ lại cho những người phụ nữ khác bên cạnh con, dù con chọn ai làm vợ, mẹ đều tin tưởng con.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1450

Anh Quả Thục Không Thể Nói Lý

Dương Thần khẽ thở dài, hẳn cũng hiểu ý của Quách Tuyết Hoa, kỳ thật Quách Tuyết Hoa luôn có chút không hài lòng với cô con dâu Lâm Nhược Khê này, trong mắt bà, có lẽ Mạc Thiện Ny hiền lành hiền chuyện thích hợp hơn, thậm chí chọn lựa môn đăng hộ đối thì chị em Thái gia cũng được.

Nhưng Dương Thần lại cảm thấy, nếu như Lâm Nhược Khê không còn là vợ của mình, vậy thì cũng không cần phải cưới những người phụ nữ khác làm vợ, bởi vì ngay từ đầu, những người phụ nữ này không phải muốn danh phận mà đi theo mình, nhưng sự việc đến nước này, cưới bất kỳ ai đều không công bằng với những người phụ nữ khác.

Tuy nhiên Quách Tuyết Hoa vẫn không lấy, Dương Thần cũng không miễn cưỡng, đem vòng tay cắt vào trong nhẫn không gian, nói:

- Mẹ, con sẽ không chủ động ký vào tờ giấy ly hôn đâu, ít nhất về mặt pháp luật, cô ấy vẫn là vợ của con.

- Con luôn cảm thấy Nhược Khê rời xa con là có một vài nguyên nhân đặc biệt, chỉ là con không cách nào nhìn thấu, cô ấy lại không chịu nói thật với con, con đã hạ quyết tâm, sẽ luôn đối xử tốt với cô ấy, bất kể cô ấy có chấp nhận hay không.

- Thằng con ngốc, theo như mẹ thấy, phụ nữ mà muốn ly hôn với con, chỉ có hai nguyên nhân, một là căn bản không yêu con, hai là con không cho được tình yêu mà cô ấy muốn, bất luận là loại nào, con đều không cách nào níu kéo.

Quách Tuyết Hoa thở dài nói...

Dương Thần im lặng, có lẽ Quách Tuyết Hoa đã đúng, nhưng chưa đến phút cuối, Dương Thần cũng sẽ không từ bỏ.

Ngày hôm sau, Mạc Thiện Ny lái xe đưa Lam Lam đi học, phụ nữ ngày nay cũng chỉ làm việc nhà, chăm sóc Lam Lam, sẵn tiện tranh thủ thời gian tu luyện, không cần đi làm.

Dương Thần lại cố tình đi tìm Tiêu Chỉ Tinh, lúc trước cô không đi Địa Trung Hải, Dương Thần luôn cảm thấy thiếu cô, cho nên dẫn Tiêu Chỉ Tinh đi dạo cả ngày trong thành phố, ăn một bữa thịnh soạn.

Đối với sự cưng chiều của vú Vương, Tiêu Chỉ Tinh có chút phiền não của hạnh phúc, nói với Dương Thần những tin thú vị xảy ra giữa hai mẹ con trong mấy ngày nay, làm không biết chán.

Dương Thần có thể cảm nhận được, tuy ngoài miệng con gái than vú Vương quản cô nhiều, nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào, điều này giúp

Dương Thần ít nhiều giảm bớt sự áy náy trong lòng.

Đợi đến lúc chạng vạng, Dương Thần đưa Tiêu Chỉ Tinh về đến nhà, lại chạy đến trước cửa nhà Lâm Nhược Khê, chờ Lâm Nhược Khê tan ca về nhà.

Hắn muốn giao Hóa long đan cho cô, đây là vật vô cùng quan trọng, hắn không dám nhờ Đại Địa tùy tiện mang đến.

Nhưng hắn lại không thể đến tổng bộ Ngọc Lôi được, sau khi sự việc với Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc lan tỏa, đến công ty chỉ đem đến phiền phức cho Lâm Nhược Khê.

Thật ra Dương Thần cũng có chìa khóa cửa, vú Vương cũng ở trong nhà, nhưng Dương Thần không đi vào, sợ Lâm Nhược Khê không vui, nói ra thì, bản thân cũng rất bất lực, nhưng ai biết hắn không nỡ để cô tức giận chứ.

Đợi gần nửa tiếng, chiếc xe Bentley màu đỏ của Lâm Nhược Khê mới từ từ ngừng ở bên ngoài.

Bước xuống xe, dưới cẳng chân trắng mịn thon dài là chiếc giày cao gót pha lê sáng bóng, chiếc váy ngắn xếp ly màu đỏ đến đầu gối chuyển động sắc xuân làm rung động lòng người, phía trên là chiếc áo somi nữ tay ngắn, càng tôn thêm vài phần cái đẹp mặn mà và đơn giản.

Cô gái có một mái tóc đen, sự lạnh lùng diễm lệ không khuất phục vẫn như lúc mới gặp, khuôn mặt mộc không chút tỳ vết, bất luận dung mạo hay dáng người, hoàn mỹ tựa như hàng mỹ nghệ do Thượng Đế tạo ra.

Vốn dĩ tâm trạng Dương Thần vẫn còn bình tĩnh, nhưng khi Lâm Nhược Khê xuất hiện, không hiểu sao nhịp tim đã tăng nhanh, giống như người thanh niên gặp được cô gái mà mình mến mộ, điều này khiến Dương Thần cảm thấy buồn cười.

Đây là người phụ nữ chung sống cuộc sống vợ chồng với hắn 2 năm, sao lại không có chút khí phách như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy bóng dáng đẹp lạnh lùng của Lâm Nhược Khê đi tới, khuôn mặt hờ hững vô cảm, Dương Thần nhói đau một cái trong lòng, nuốt một cái, không khỏi cảm thấy đau thương. Cảm giác khoảng cách...

Đúng vậy, một cảm giác khoảng cách mà Dương Thần chưa bao giờ nghĩ đến.

Ánh mắt Lâm Nhược Khê nhìn hắn, tựa như là người xa lạ thật sự vậy, nhìn hắn rất tự nhiên, không cảm xúc dư thừa nào.

Vẻ đẹp của cô so với trước đây dường như đã đẹp hơn vài phần, nếu lúc trước còn trên một trình độ với Jane, vài ngày không gặp Lâm Nhược Khê, lại âm thầm vượt qua Jane. Không phải diện mạo thay đổi, đây là một loại khí chất huyền bí lan tỏa từ trong ra ngoài.

Dương Thần không biết Lâm Nhược Khê đã trải qua sự thay đổi nội tâm như thế nào, nhưng khí chất của cô, đã thật sự tiến đến một mức độ khác.

Giống như, trước đây cô là tuyết liên được khắc ra từ băng trên núi tuyết,

vẻ đẹp thuần khiết không tỳ vết lay động lòng người, nhưng bây giờ, xung quanh tuyết liên, tỏa ra mây mù mông lung, thoáng như tiên liên Dao Trì.

Thế nhưng, đây không phải là thứ Dương Thần muốn thấy, một Lâm Nhược Khê khiến hắn cảm thấy càng ngày càng xa.

- Anh ở đây làm gì?

Lâm Nhược Khê dừng lại ở vị trí cách Dương Thần khoảng 1m, không gần không xa, thản nhiên hỏi.

Dương Thần ngây người trong chốc lát, mới chợt nghĩ đến sự việc, cười một cách không tự nhiên, từ trong nhẫn không gian lấy ra bình ngọc, đưa cho Lâm Nhược Khê nói:

- Đây là Hóa long đan mà anh luyện ra, là một loại đan dược siêu phẩm, có thể nói là linh dược cấp bậc tiên đan, sau khi em dùng, có thể tẩy kinh phạt tủy, đột phá tiến vào cảnh giới Thiên tiên...

- Em không cần, anh để dành cho người khác đi.

Lâm Nhược Khê hoàn toàn không liếc nhìn, liền quay đầu đi vào nhà.

Thái độ lạnh như băng, so với lúc trước chiến tranh lạnh với Dương Thần chỉ có hơn chứ không kém!

Dương Thần đột nhiên xoay người, kéo cánh tay của cô:

- Em hãy nghe anh nói hết đã!

- Buông em ra!

Lâm Nhược Khê nhìn Dương Thần bằng cái nhìn căm tức, trong đôi mắt trong veo, tràn đầy giá lạnh, lạnh thấu xương tủy!

- Ông Dương, hợp đồng hôn nhân giữa tôi với anh đã kết thúc rồi, tôi không rảnh chơi với anh!

Nhưng sức mạnh của Dương Thần, Lâm Nhược Khê làm sao có thể thoát ra.

- Kết thúc? Sao lại kết thúc? Anh vẫn chưa ly hôn với em, trên pháp luật, chúng ta vẫn là vợ chồng, chưa đến phút cuối, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ em.

Ánh mắt Dương Thần sáng rực nói.

- Oan hồn không tan, mặt dày mày dạn bám theo, anh không cảm thấy bản thân rất buồn cười sao?

Lâm Nhược Khê lộ ra ánh mắt châm chọc.

- Trước giờ anh chưa bao giờ thấy mình cao quý hơn người con gái của anh, em có thể cho rằng anh hèn mọn, trơ tráo, buồn cười, nhưng em không thể mặt sát lòng tốt của anh dành cho em, đem tất cả những thứ tốt nhất cho em, anh vui lòng.

Dương Thần lộ ra nụ cười sáng lạn.

- Chúng ta đã kết thúc rồi, anh đã từng nói anh bằng lòng buông tôi ra!

Lâm Nhược Khê quay đầu đi chỗ khác.

Dương Thần cúi đầu tự cười “ha ha” vài tiếng, giống như có chút ngây

ngô, ngẩng đầu, nhướn mày nói:

- Đúng, nhưng em cũng biết, da mặt của anh rất dày, anh có thể nói cho em biết, anh lại hối hận rồi.

- Lâm Nhược Khê, em càng ngày càng đẹp, càng ngày càng có mùi vị đàn bà, em cũng biết anh là con quỷ háo sắc, tên khốn, anh làm sao có thể đem người vợ xinh đẹp như vậy tặng cho người khác chứ?

- Không buộc em ở bên cạnh anh, anh bất an trong lòng, anh ghét nhất người con gái của mình bị kẻ khác lợi dụng, thà đến lúc đó giết người trên khắp thế giới, chi bằng loại bỏ những hiểm họa mai sau mà chiếm hữu em.

- Anh quả thực không thể nói lý! Vô liêm sỉ cực kỳ!

Lâm Nhược Khê nghiêng răng, tức đến nổi trong mắt sắp tóe lửa.

- Cuối cùng em cũng có chút sinh khí rồi, vừa rồi anh con tưởng em hoàn toàn thành tiên rồi chứ.

Dương Thần cười hì hì nói:

- Em nói càng khó nghe hơn, anh cũng chấp nhận, đi Hàn Quốc lần này anh gặp đôi vợ chồng cãi nhau, người con trai đó nói với anh, anh ta mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, đều phải đối xử tốt với vợ, bởi vì anh ta tin tưởng vào tình yêu của họ.

- Anh cảm thấy anh ta nói rất đúng, em nói anh tự kỷ cũng được, nói anh bị điên cũng được, anh cảm thấy rằng em yêu anh, và anh cũng yêu em, mặc kệ xem em thành thể thân cho 17 cũng được, dù sao đi nữa thì anh thích người phụ nữ như em, chính là yêu, anh chính là yêu em, em không quản được!

- Anh... anh...

Lòng ngực Lâm Nhược Khê không ngừng phập phồng, đối với sự thổ lộ vô lại đến cực điểm của Dương Thần, không còn sức chống đỡ.

Nếu cô thật sự căm hận người đàn ông này, muốn cắt đứt 3000 tơ tình thì không nói gì, đằng này cô đang làm trò, đối mặt với lời tỏ tình bộc trực xuất phát từ nội tâm, không khỏi mềm lòng. Thật ra cô đâu còn để ý 17 gì, để ý bản thân là vật thay thế gì, hai người đồng hội đồng thuyền hơn 2 năm, làm sao cô không biết được tình cảm của Dương Thần chứ.

Dương Thần đem Hóa long đan đến trước mặt cô, nghiêm mặt nói:

- Uống hóa long đan, tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, thêm một phần bảo vệ, cũng có thể kéo dài tuổi thọ của em, đây là điều anh bận tâm. Kẻ thù bây giờ anh phải đối diện, không phải những kẻ thuộc hạ của anh có thể đối phó được, muốn an toàn, thì phải dựa vào bản thân mình.

- Trên thế giới này, tổng cộng có 10 viên hóa long đan, em ăn thì ăn, không muốn cũng phải ăn! Nếu em còn phản kháng, thì anh sẽ đánh em ngất xỉu rồi cho em ăn, cùng lắm thì giúp em đột phá!

- Nhưng... hì hì, em phải nghĩ cho kỹ, sau khi em xỉu đi, anh làm chuyện gì với em thì em cũng không biết, em cũng biết con người anh thích làm việc

gì nhất...

Dương Thần nói hiển nhiên là nói dối, nếu thật sự đánh xỉu Lâm Nhược Khê, cô không có ý thức không chế chân khí trong cơ thể, đột phá Tiên Thiên sẽ tương đối nguy hiểm.

Thế nhưng, lần này Lâm Nhược Khê lại tin, sợ Dương Thần sẽ đánh cô xỉu thiệt, không chỉ ăn đan dược, còn mơ màng đưa bản thân lên giường.

Cô cũng có nỗi khổ trong lòng, cô cố gắng không để Dương Thần nhìn thấy tình trạng thực sự trong tim cô, muốn anh rời khỏi cuộc sống của cô, đã cố gắng kìm nén tình cảm chân thật của mình.

Nếu Dương Thần cưỡng ép cô lên giường, chẳng may không không chế được, tình cảm đến hồi mặn nồng, phối hợp với anh, bị Dương Thần phát hiện bản thân không bài xích anh, vậy chẳng phải phí công diễn trò này giờ sao?

Vừa nghĩ đến ác mộng đó, Lâm Nhược Khê trăm vạn lần không muốn phơi bày nội tâm.

- Được... tôi ăn.

Lâm Nhược Khê cố gắng lộ ra một tia phần nộ, mắt ngấn lệ nói.

Chỉ có thể vượt qua lần này trước, lại nghĩ cách khiến Dương Thần từ bỏ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1451

Mềm Dẻo & Cứng Rắn

- Như vậy có phải ngoan không.

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cũng may đã gạt được cô, nếu như biết cách tu luyện như Tiêu Chỉ Tinh, vậy thì khó mà gạt rùi.

Không ngờ rằng, hai vợ chồng đều đang gạt lẫn nhau, mỗi người đều an tâm.

- Bây giờ có thể buông tay tôi ra được chưa

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

Dương Thần lộ ra nụ cười ngây ngô, nhìn trung thực cực kỳ, buông tay Lâm Nhược Khê, không quên lấy lòng để trước mũi người.

- Thơm thật, không xịt nước hoa cũng thơm như vậy.

Thủ đoạn cứng phải xài, nhưng cũng giở ra không ít thủ đoạn mềm dẻo, Dương Thần mặc kệ Lâm Nhược Khê có thích sự đùa giỡn này không, dù sao trước mặt cô hẳn cũng không còn mặt mũi gì nữa.

Lâm Nhược Khê quay lưng đi vào nhà, để Dương Thần không nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của mình.

Vú Vương nhìn thấy Dương Thần đi theo Lâm Nhược Khê vào nhà, xém chút nữa là tưởng mình bị hoa mắt, vừa định hỏi, đã bị Lâm Nhược Khê cắt ngang.

- Vú Vương, vú đừng nghĩ nhiều, chỉ là giải quyết chút chuyện.

Nói xong, Lâm Nhược Khê để túi xuống, liền đi vào phòng tập thể thao.

Dương Thần chớp chớp mắt với vú Vương, lại cho vú Vương nhìn thấy một tia hy vọng, cho Dương Thần một ánh mắt cổ vũ.

Đợi đến khi đi vào phòng tập thể thao, Dương Thần giao bình ngọc cho Lâm Nhược Khê:

- Hóa long đan này tuy có hiệu quả thần kỳ, nhưng tẩy kinh phạt tủy đau đớn vô cùng, em phải chuẩn bị tâm lý.

Lúc này dính đến chuyện nghiêm túc, giọng điệu của Dương Thần cũng thay đổi, rất là nghiêm túc.

Lâm Nhược Khê không trả lời, thản nhiên đáp một tiếng “ừ”, xem như là biết rồi, liền không chút do dự nuốt viên Hóa long đan đó.

Lúc làm việc, Lâm Nhược Khê còn quả quyết hơn Dương Thần nhiều, dường như ước gì Dương Thần không việc gì thì rút nhanh lên.

Rất nhanh Hóa long đan liền sản sinh ra công hiệu cực mạnh, Lâm Nhược Khê lập tức cảm nhận được kinh mạch trong toàn thân bắt đầu tràn ngập linh khí không gì sánh kịp.

Sau khi ngồi xếp bằng, Lâm Nhược Khê bắt đầu vận chuyển công pháp Dương Thần truyền thụ, nhanh chóng hấp thu hiệu quả của thuốc.

Dương Thần chú ý cẩn thận canh giữ, qua thời gian uống cạn chén trà, dần dần phát hiện, sự chịu đựng đau đớn của Lâm Nhược Khê mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Trên mặt cô ngoại trừ mồ hôi đầm đìa, đôi mi thanh tú cũng không nhắm một cái.

Qua hơn nửa canh giờ, chân khí của Lâm Nhược Khê cuối cùng đã chuyển hóa thành Tiên Thiên chân khí, bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Dương Thần nhìn mà cảm thấy có chút khó hiểu, sự đột phá của Lâm Nhược Khê không ngờ lại suôn sẻ như vậy, đúng là kỳ lạ quá, không giống như Thái Nghiên, Jane có sự trải qua kỳ diệu nào đó, cũng không phải là tình trạng đột phá nguy hiểm, giống như là võ kích đã tập luyện vô số lần, chỉ cần trải qua một lần, thuận lý thành chương.

Cô mở đôi mắt đẹp ra, liếc nhìn về mặt kính ngọc của Dương Thần, giọng điệu bình thản nói:

- Được rồi, tôi đã tiến vào Tiên Thiên sơ kỳ, anh có thể đi rồi.

- Đừng nóng vội, anh còn có một vài Thê Hà đan, Long Hoa đan, đều là hàng trung phẩm thượng phẩm, em hãy bảo quản tốt, có thể giúp em trong thời ngắn thuận lợi tiến vào Tiên Thiên, tấn công cảnh giới Hóa thân.

Dương Thần lại từ trong chiếc nhẫn lấy ra hai bình đan thuốc, đưa đến trước mặt Lâm Nhược Khê.

Lần này Lâm Nhược Khê không từ chối, liền lạnh nhạt nói:

- Để xuống đất, anh về đi, tôi muốn tẩy rửa một chút.

Dương Thần không ngăn cản, hôm nay có thể khiến Lâm Nhược Khê chịu uống đan dược hơn nữa còn nói những lời này với hắn, đã rất hiếm có rồi, không muốn quá ép cô, không chừng sẽ phản tác dụng.

Lúc đi xuống cầu thang, vú Vương mỉm cười đi tới:

- Cô gia, trò chuyện lâu như vậy, hẳn là tiểu thư đã hồi tâm chuyển ý, cô cậu sắp làm lành rồi?

Dương Thần gượng cười nói:

- Vú Vương, làm sao lại dễ dàng như vậy, con chỉ đem ít đồ cho Nhược Khê thôi.

- Ày, việc tốt hay gặp trắc trở, từ sau ngày các con chia tay, tiểu thư luôn vội đầu vào công việc, vú nhìn ra được, thật ra cô ấy không vui, đè nén nhiều chuyện trong lòng.

Vú Vương nói.

Con người Dương Thần chuyển động, nở nụ cười nói:

- Hay là vú làm mật thám cho con nha, Nhược Khê có động tĩnh gì thì nói với con, bất cứ lúc nào con cũng có thể nắm rõ tình báo.

Vú Vương che miệng cười nói:

- Nói thiệt là khó nghe, làm cứ như là đặc vụ vậy. Yên tâm đi, vú cũng mong hai người các con có thể hàn gắn, có động tĩnh gì nhất định sẽ gọi điện thoại thông báo cho con. Nhưng mà, bất luận sau này thế nào, cũng không thể bạc đãi Tình Nhi của vú.

Vú Vương không quên nói hai câu giùm con gái của mình, Dương Thần hiển nhiên vỗ ngực đồng ý, hẳn vốn không phải là người nhất bên trọng, nhất bên khinh.

Trở về nhà, vừa đến cửa nhà, Dương Thần liền nghe tiếng bé mập đang la hét gì đó ở phòng khách.

- Không muốn không muốn mà! Lam Lam cũng muốn tự mình làm!

Lúc này Lam Lam đang không ngừng lắc cánh tay Mẫn Quyên, giống như đang nài nỉ gì vậy, sắp lắc đứt cánh tay Mẫn Quyên.

- Chao ôi, bà cô nhỏ của tôi, nhà trẻ có nhiều bạn nhỏ đều là mua, giống như họ không phải rất tốt sao?

Mẫn Quyên bất lực nói.

Dương Thần bước đến hỏi:

- Sao vậy, cái gì mà muốn tự mình làm?

Mẫn Quyên như là nhìn thấy Chúa cứu thế, giải thích cho Dương Thần:

- Ông Dương rút cuộc thì anh đã về, nhà trẻ định tập thể thả điều, giáo viên bảo các bạn nhỏ tự mình chuẩn bị điều, con điều tự làm còn có thể trưng bày đặc biệt, suốt đoạn đường về nhà Lam Lam cứ nói với tôi muốn tự làm điều... nhưng, nhưng tôi không biết...

Dương Thần lắc đầu, tháng 3 rồi, quả thật là mùa thả điều, điều hẳn đã thấy qua, nhưng làm thì đúng là chưa làm qua, bỗng bé mập lên, nói:

- Lam Lam ngoan, ba sẽ mua cho con một con điều lớn thiệt là lớn chịu không nào? Thích điều gì ba cũng sẽ mua cho con.

- Hừ, không chịu! Lam Lam muốn làm một con điều xinh đẹp, đem đi thi đấu với các bạn!

Bé mập bĩu môi, vẻ mặt bướng bỉnh cố chấp.

- Nhưng ba và dì Mẫn Quyên đều không biết làm.

Dương Thần cảm thấy bảo hẳn làm một trái bom còn dễ hơn nhiều.

Lam Lam chu miệng lên, làm bộ dạng đáng thương, giống như vô cùng mất mát. Dù sao đi nữa còn là trẻ con, cho dù thiên phú dị bẩm, vẫn có tính cách trẻ con, luôn muốn khoe khoang trước mặt các bạn nhỏ khác.

- Dì làm cho con, đừng khóc nữa nha.

Lúc này Mạc Thiện Ny từ trên lầu đi xuống, cười nói:

- Chỉ là con điều thôi, Lam Lam muốn làm kiểu gì, dì làm cho con một con.

Dương Thần kinh ngạc nhìn cô,

- Tiểu Thiện Thiện, em biết làm điều?

- Dương nhiên rồi, bọn trẻ sơn thôn chúng em đều biết làm, lúc nhỏ không có tiền mua điều, đều lấy giấy plastic, tấm tre hoặc giấy báo các loại để làm, không khó đâu.

Mạc Thiển Ny nói như đúng rồi.

Lam Lam vừa nghe nói đã vui mừng khôn xiết, nhào vào trong lòng Mạc Thiển Ny hôn mấy cái lên mặt cô, nước miếng cũng đã chảy ra.

- Xuống sớm một chút thì đã xong rồi, anh cũng đã bị con gái khinh thường rồi.

Dương Thần bĩu môi.

Mạc Thiển Ny liếc hắt một cái:

- Em đang nói chuyện điện thoại với mẹ em đó, bà nói muốn ở nhà làm việc nhà nông, tạm thời không muốn trở về.

Dương Thần nghe xong trong lòng thầm thở phào, thật ra trong nhà có bà mẹ vợ là chuyện tương đối u sầu.

Mạc Thiển Ny cũng không biết toan tính nhỏ trong lòng hắt, ôm Lam Lam đi đến phòng khách, hỏi bé mập muốn làm con điều gì.

Lần này bé mập vui vẻ rồi, huyền thuyên nói ra một loạt yêu cầu, Mạc Thiển Ny đều đáp ứng hết, nhưng rốt cuộc phát hiện trong nhà không có vật liệu, bèn dẫn Lam Lam đi mua.

Cô vừa dẫn Lam Lam ra ngoài, Dương Thần liền nghe thấy tiếng điện thoại reo, lấy ra xem, là Mông Nguyệt gọi đến.

Khóe miệng Dương Thần hiện lên nụ cười xảo quyệt, nhận điện thoại hỏi:

- Việc làm đến đâu rồi?

Mông Nguyệt cung kính đáp:

- Cảm tạ linh dược của chủ nhân, hai hôm trước tôi đã thành công tiến vào cảnh giới Thiên Tiên, độ coi trọng của gia tộc đối với tôi thoáng cái đã cao hơn Mông Triết Long rất nhiều, không ngoài dự đoán, không còn bao lâu, tôi có thể thay thế cha tôi, trở thành phó bang chủ, chuẩn bị cho việc sau này trở thành bang chủ bang Hoa Nam và tộc trưởng Mông gia.

- Thành công của cô vốn là đỉnh cao phía sau, đột phá không có gì là kỳ kỳ, cái tôi muốn chính là mau chóng tra rõ nội tình Mông gia, và còn linh bảo Mông gia rốt cuộc là vật gì. Loại thế lực thế tục của Bang Hoa Nam, không có sức hấp dẫn với tôi, cô hiểu không?

Dương Thần cau mày nói.

Mông Nguyệt vội trả lời:

- Chủ nhân bớt giận, tôi cũng biết tốc độ tiến triển như vậy là quá chậm, nhưng ông nội tôi là người tâm cơ rất nặng, bí mật bồi dưỡng Mông gia, cũng chỉ có gia chủ có thể trực tiếp biết được. Trước mắt thật sự tôi không biết từ đâu để có được tin tức liên quan...

- Ý của cô là, cần ta giúp một chút?

Dương Thần hỏi.

- Chủ nhân mình giám, dựa vào sức lực của tôi, trong thời gian ngắn thật sự không cách nào có thể không chế được Mông gia, để thu thập tình báo cho chủ nhân, nếu như ngài có thể giúp tôi một tay, đem ông nội tôi chường ngại vật này diệt trừ, vậy trong gia tộc, không có ai đủ tư cách hơn tôi để tiếp nhận vị trí gia chủ, cho dù là cha tôi cũng sẽ vì thực lực không bằng tôi mà bị loại trừ, vậy thì tiếp theo sẽ dễ dàng nhiều rồi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1452

Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng

Vào giờ phút này, Mông Nguyệt đang đứng trong một phòng nghị sự tối, cầm điện thoại trên tay, đối diện cô, hai người Mông Khai Nguyên và Mông Kỳ đang ngồi, đang lộ nụ cười nguy hiểm.

Trong điện thoại, Dương Thần trầm ngâm một lát, nói:

- Được thôi, cô thử nói kế hoạch ra coi, xem tôi có thể giúp cô một tay không.

Mông Nguyệt lập tức trả lời:

- Đa tạ chủ nhân, kế hoạch của tôi là như vậy...

Theo sự tường thuật của Mông Nguyệt, Mông Khai Nguyên và Mông Kỳ nhìn nhau cười.

Đợi Mông Nguyệt cúp máy, thở ra một tiếng, quay qua nói với Mông Khai Nguyên và Mông Kỳ:

- Ông nội, trưởng lão, Dương Thần đã trúng kế rồi.

- Ha ha! Nguyệt Nhi ngoan của ông, quả đúng là cháu gái tốt của ông, lần này Dương Thần muốn xảo biện cũng không được, đợi ngày một, chúng ta không chế hấn, bắt hấn phải giao trả linh bảo, lại bắt hấn giao ra các đan dược tốt khác, như vậy ngược lại chúng ta trúng mánh lớn rồi!

Mông Khai Nguyên vui mừng nói.

Mông Kỳ gật đầu,

- Không sai, tên Dương Thần này tâm địa độc ác, toan tính tường tận, còn mưu toan tiến hành phản kích Mông gia chúng ta, đừng có vọng tưởng! Lần này không chỉ lấy linh đan của hấn, công pháp của hấn cũng phải giao ra, dù sao đi nữa là do hấn sai trước, có đoạn ghi âm cuộc gọi này, cho dù hấn muốn chối cãi cũng không được...

Mông Khai Nguyên đồng ý nói:

- Chúng ta chỉ cần giao đoạn ghi âm cho thủ trưởng số 1, lý lẽ sẽ thuộc về chúng ta, cho dù giết chết Dương Thần, cũng chỉ cần nói là lỡ tay giết chết! Đoán là Dương gia của hấn cũng không có gan chọi đến cùng với chúng ta!

- Hi hi, kế này rất tuyệt, con nha đầu Mông Nguyệt con làm tốt lắm, tuy nhiên, sự việc chưa thành, tuyệt đối không được để lộ tin tức, mạng lưới tình báo của Dương Thần rất mạnh, để hấn biết được, thì rất khó khiến hấn mắc mưu lần nữa, nếu như lại chạy ra nước ngoài thì càng khó giải quyết nữa.

Ý thức cảnh giác của Mông Kỳ rất nặng.

Mông Nguyệt nghiêm nghị gật đầu,

- Nguyệt Nhi biết chùng mực.

- Trưởng lão, vậy phiền ngài đi thêm một chuyến đến trong tộc, xin phái cao thủ trong tộc trợ giúp, hồng dễ dàng bắt tên vô liêm sỉ Dương Thần đó!

Mông Khai Nguyên cẩn thận nói.

- Đương nhiên, chẳng qua Dương Thần cũng chỉ là hơi vượt trội mà thôi, bây giờ lão phu đi xin chỉ thị trong tộc, phái thêm hai trưởng lão Độ Kiếp kỳ, chắc chắn sẽ đánh cho Dương Thần này tơi tả!

Mông Kỳ cười hiêm khẳng khặc, một ngọn gió đen quét ra phòng nghị sự.

Mông Khai Nguyên nghênh ngang đắc chí, dương dương tự đắc, nhìn Mông Nguyệt với ánh mắt tán thưởng, nói:

- Nguyệt Nhi, con làm rất tốt, nội rất vui mừng, con đối với Mông gia trung thành như vậy, so với hai đứa em trai vô dụng thì còn tốt hơn nhiều.

- Lúc trước ông không thể cứu con từ tay tên ác đồ đó, ông có lỗi với con, cũng may con lanh trí, trốn thoát từ trong tay hắn, trái lại còn có thể xếp đặt hắn, thật là làm cho ông vui mừng.

- Đợi sau lần thu hồi linh bảo này, ông sẽ đề bạt con làm phó bang chủ, địa vị ngang bằng cha con, sau này, vị trí của ông sẽ là của cháu!

Mông Nguyệt cười ngọt ngào nói:

- Ông nội, thật ra con chỉ nói vậy thôi, Nguyệt Nhi biết tất cả những việc ông làm cũng đều vì gia tộc, Nguyệt Nhi cũng muốn gia tộc có thể thịnh vượng không suy, hễ là loại giống Dương Thần, còn muốn lợi dụng con, quá xem thường con gái Mông gia, thì hắn phải bị băm thành trăm mảnh!

- Không sai! Nhất định phải khiến tên tiểu tử này muốn sống không được, muốn chết không xong! Lần trước để hắn trốn mất, lại còn vô cớ tổn thất 3 vị trưởng lão, khiến cho ông không thể ngẩng đầu trong tộc, sợ trong tộc giáng tội, lần này lấy được linh bảo, đã có thể nở mày nở mặt rồi!

- Vậy Nguyệt Nhi chúc mừng ông nội trước!

Mông Nguyệt tiến đến kéo tay Mông Khai Nguyên cười duyên dáng nói.

Trong lúc nhất thời, trong phòng nghị sự tràn ngập tiếng cười lớn của Mông Khai Nguyên.

Phía bên kia, Dương Thần không quá bận tâm chuyện này, sau khi cúp máy, thì coi TV trong phòng khách, đợi Mạc Thiển Ny và Lam Lam trở về, thì sẽ ăn tối.

Mạc Thiển Ny hễ làm việc thì sẽ cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả làm điều với Lam Lam, cũng vô cùng nghiêm túc, mua một đồng dụng cụ ở cửa hàng văn phòng phẩm, vào mùa này phía nam Hoa Hạ có rất nhiều người làm điều, cũng không khó để mua được.

Bé mập đặt hết tâm trí vào việc làm điều, ngay cả cơm tối cũng không ăn nhiều như mọi hôm, dắt tay Mạc Thiển Ny muốn bắt đầu làm.

Trong phòng khách, Mạc Thiển Ny cùng bé mập cầm kéo loay hoay gọt giữa cành trúc, cắt những tờ giấy dầu đầy màu sắc, vừa làm, vừa dạy Lam Lam phải làm như thế nào.

Lam Lam học rất nghiêm túc, giống như lúc học tập với Dương Thần, chỉ cần là thứ có hứng thú, đều có thể tập trung rất nhanh.

Dương Thần ngồi trên ghế sofa, nhìn Mạc Thiên Ny và Lam Lam từng chút từng chút hoàn thành con điều, cảm thấy vô cùng thỏa mãn, ấm áp trong lòng.

- Ba! Con điều của Lam Lam làm xong rồi!

Bé mập cầm con điều, hào hứng chạy đến trước mặt Dương Thần, cho Dương Thần xem, giống như là đang triển lãm kiệt tác của bản thân, khoe khoang, cực thần kỳ.

Dương Thần nhìn con điều màu đỏ lửa trên tay Lam Lam, hai con mắt to, chân màu hoa văn, hình động vật hoạt hình đang mở miệng cười, nhú mảy ngấm ngấm, rồi hỏi:

- Đây là.. con ếch?

Lam Lam gật đầu lia lịa, nói:

- Các bạn khác nói là muốn làm com chim yến, con chim nhỏ, bởi vì chúng có thể bay, Lam Lam không thềm giống với các bạn! Lam Lam làm điều hình con ếch!

Dương Thần muốn nói con ếch đáng lẽ phải là màu xanh lá, sao lại là con ếch đỏ, nhưng nghĩ lại rồi thôi, con nít vui là được rồi.

- Nhìn con, gấp như vậy kìa, con điều còn phải gắn thêm dải băng, mau qua đây.

Mạc Thiên Ny vẫy Lam Lam nói.

Bé mập lập tức lại chạy đi, chăm chú nhìn Mạc Thiên Ny gắn hai dải băng đỏ cho con điều hình chú ếch của nó, hai con mắt to tràn đầy ánh hào quang lấp lánh.

Đợi sau khi làm điều xong, Lam Lam mới thỏa mãn chạy lên lầu luyện công, cuối cùng trong nhà cũng đã yên tĩnh trở lại.

Mạc Thiên Ny sắp xếp đồng hồ trên bàn, Dương Thần lại đi đến phía sau cô, ôm chặt lấy cô, cắn lỗ tai cô, cười nói:

- Tiểu Thiên Thiên, sau này nếu em sinh em bé, nhất định sẽ là người mẹ tốt.

- Thật chứ?

Mặt Mạc Thiên Ny đỏ hồng, xấu hổ cúi đầu xuống.

- Chỉ ít anh không biết làm điều cho con.

Dương Thần nói.

Mạc Thiên Ny nói nhỏ một tiếng,

- Đó là bởi vì anh không sinh ra ở sơn thôn, có gì kỳ lạ chứ, em cũng chỉ có thể làm những chuyện nhỏ nhặt này, những chuyện khác cũng không giúp được gì.

- Sao lại là chuyện nhỏ chứ, anh có thể cảm nhận được em thật sự yêu thương Lam Lam, làm cho Lam Lam rất vui vẻ, cảm ơn em.

Dương Thần thành khẩn nói.

Mạc Thiên Ny cắn cắn môi, cố nén cười, xoay người lại, liếc Dương Thần một cái, dịu dàng nói:

- Có gì mà cảm ơn chứ, khách khí như vậy em nổi giận đó...

- Thật ra không chỉ mình em, các chị em đều thương yêu Lam Lam như con ruột của mình, tuy nhiên Lam Lam tuy là còn nhỏ, nhưng hiểu rất rõ, chúng em là “đi” của nó, con bé sẽ không gọi chúng em tiếng “mẹ”, em nghĩ, con bé đang đợi anh để mẹ nó quay về.

Dương Thần thở dài, cười bối rối nói:

- Anh cũng muốn, nhưng trước khi sự việc chưa làm rõ ràng, e rằng Nhược Khê sẽ không hồi tâm chuyển ý, anh chỉ có thể đi một bước tính một bước, dù sao những chuyện khác không ít, Mông gia và gia tộc Ân Thế tà tâm không từ, anh không thể khoanh tay chịu chết.

Nói xong, Dương Thần đưa tay nhéo mạnh một cái vào mông đầy đặn của Mạc Thiên Ny, một tay nắm vào khối thịt màu mỡ, chát chúa vỗ một cái.

- Công việc thu dọn giao cho Mẫn Quyên đi, xem như phần thưởng, tối nay anh sẽ sớm gieo giống cho Tiểu Thiên Thiên của anh!

Thân thể mềm mại của Mạc Thiên Ny run lên, sau khi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, độ nhạy cảm của cơ thể tăng cao, bị người yêu trêu chọc như vậy, thì có chút chịu không nổi, đôi mắt quyến rũ như tơ, hơi thở mềm như lan, mềm nhũn trong lòng Dương Thần.

Dương Thần bỗng cô lên, nhanh như gió đi lên lầu 2, chui vào trong phòng...

Cùng lúc đó, một thị trấn nhỏ gần biển ở phía nam Trung Hải.

Đêm lạnh như nước, ánh sao lấp lánh.

Bên bãi biển kéo dài, toàn là những khối đá ngầm lớn, ngoại trừ những ngọn đèn của ngư dân ở phía xa, không một bóng người.

Khiến người ta bất ngờ là, một cô gái trẻ tuổi đeo cái ba lô leo núi lớn màu hồng, mặc áo hoạt hình màu vàng dài tay và quần jean, đang ngồi trên tảng đá ngầm lớn, trên tay đang bung tô bún thập cẩm cay mua ven đường, một mình lẻ loi đối diện thủy triều mà ăn

Trên khuôn mặt ngọt ngào động lòng người của cô gái, không thể xóa nhòa nét ưu tư, trong đôi mắt sáng ngời, lộ ra cảm giác tang thương mà những người cùng trang lứa không có.

Đột nhiên, từ phía sau cô gái truyền đến một giọng nam trong trẻo, đột ngột vô cùng.

- Nếu không phải có thể lần theo linh hồn ẩn ký, quả thật nhất thời anh không thể tìm được em, lại ở nơi thanh tịnh như vậy, điều này không giống em chút nào, Tiêu Tiêu.

Lạc Tiêu Tiêu khẽ giật mình, vội đứng dậy quay đầu, mở to đôi mắt

- Anh!?

Trên bờ biển, chàng mỹ thiếu nam thanh lịch ước chừng khoảng 20 tuổi, áo sơ mi trắng quần jean gọn gàng, tóc đen ngang tai, môi đỏ răng trắng, với nụ cười vô cùng mê hoặc, không biết từ lúc nào đã đứng ở đó.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1453

Huynh Muội Và Nước Lửa

Phía sau mỹ thiếu nam, còn một ông già tóc bạc mặc áo vải bào xanh, giống như cái bóng trong bóng đêm đi theo mỹ thiếu nam, cực kỳ tầm thường.

- Ông Lạc Lôi cũng đến rồi, sao... hai người lại ở đây?

Lạc Tiêu Tiêu cẩn thận hỏi.

Người thiếu niên thanh lịch này, chính là huynh trưởng của Lạc Tiêu Tiêu, Lạc Hàng, cũng chính là vị hôn phu trên danh nghĩa của Tiêu Chỉ Tinh.

Chỉ là bởi vì Lạc Hàng đã sớm bước vào cảnh giới tu vi dung nhan thường trú, cho nên thoát nhìn cũng chỉ xấp xỉ tuổi của Lạc Tiêu Tiêu, không nhìn thấy chút bộ dạng anh cả gì.

- Em gái của anh, trải nghiệm hồng trần, em cũng đã trải nghiệm đủ rồi, lần này anh phụng mệnh của cha, đến giải quyết hai việc, trong đó, chính là dẫn em về gia tộc, bắt đầu bế quan tu luyện.

Lạc Hàng đi đến bờ biển, xoay người cười mê mị nói với Lạc Tiêu Tiêu.

Chỉ nói về dung mạo, e rằng sẽ nói Lạc Hàng là một cô gái xinh đẹp, chỉ sợ cũng sẽ có người không hoài nghi, ngũ quan quả là quá tinh xảo rồi..

Lạc Tiêu Tiêu sững sốt giật mình, liền nũng nịu dùng mũi chân nghiền cát dưới chân,

- Nhưng... em mới ở thế tục chưa được 3 năm, còn chưa tốt nghiệp đại học nữa, sao lại nhanh như vậy chứ.

- Ba nói đã đủ rồi, quả nhiên là đủ rồi, thân là huynh trưởng thấy em đã trưởng thành nhiều rồi, em không cần nhiều lời, chỉ cần làm theo lời của ba là được

Giọng điệu Lạc Hàng có vẻ không thể làm trái.

Lạc Tiêu Tiêu tâm tư rối bời, cắn môi không trả lời.

- Sao, chẳng lẽ em muốn làm trái lời của ba?

Lạc Hàng nhếch mày hỏi.

- Không phải... anh, em... em muốn giải quyết xong một chút chuyện rồi mới quay về gia tộc, có thể đợi em 2 ngày không.

Lạc Tiêu Tiêu ngập ngừng thỉnh cầu.

Sắc mặt Lạc Hàng lập tức tối sầm lại, lạnh lùng nói:

- Lạc Tiêu Tiêu, tốt nhất là em biết điều một chút, tính nhẫn nại trước giờ của anh không tốt, tốt nhất hiểu rõ thân phận của em là gì! Còn muốn anh đợi em 2 ngày!? Chuyện gì mà quan trọng hơn cả mệnh lệnh của ba? Hay là em còn luyện tức thế tục không muốn quay về gặp ba?

Lạc Tiêu Tiêu giật mình, lã chã ngẩng đầu nhìn huynh trưởng của mình, khổ sở đáng thương nói,

- Anh, không phải vậy đâu... em... em đi với anh.

- Hừ, sớm nên như vậy,

Lạc Hàng có chút xem thường liếc nhìn cô gái một cái, lạnh lùng nói:

- Ba kêu anh đến đây tìm em về, là xem trọng em, đừng rượu mời không uống!

- Dạ... Tiêu Tiêu biết sai rồi,

Cô gái càng cúi đầu thấp hơn, cầm sắp đụng trúng bộ ngực to mềm.

Ông già Lạc Lô này giờ đứng bên cạnh xem, dường như không nghe thấy nhìn thấy gì, đợi Lạc Hàng vừa đi, cũng liền đi theo phía sau y tiếp tục lên đường.

Lạc Tiêu Tiêu ở phía sau len lén lau nước mắt ở khóe mắt, bước nhanh hơn để theo kịp.

- Anh, chúng ta đi đâu bây giờ?

Lạc Tiêu Tiêu cố gắng cười rạng rỡ hỏi, lại khôi phục bộ dạng hoạt bát.

Lạc Hàng khẽ hừ một tiếng, đầu cũng không quay qua nói:

- Gần đây thám tử sắp xếp trong bộ tộc Ninh gia có được tình báo, cái con tiện nhân Tiêu Chỉ Tinh chạy ra huyện cảnh đang ở gần Trung Hải, lần này anh tới đây là để bắt ả về, để ả ném mùi vị dâm phản bộ tộc Lạc Hàng này...

- A!?

Lạc Tiêu Tiêu kinh ngạc hét lên.

Lạc Hàng vừa quay đầu, cau mày nói:

- Em làm sao vậy? Cả kinh nhất chột.

- Ặc... không... không có gì, em chỉ kinh ngạc, không ngờ chị dâu lại ở Trung Hải...

Lạc Tiêu Tiêu cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Lạc Hàng.

Cô hiểu rất rõ, nếu như Tiêu Chỉ Tinh rơi vào tay huynh trưởng ngoại mao đẹp trai của mình, sẽ có kết cục như thế nào, anh tuyệt đối không cho phép có người dám kháng cự kết hôn với anh, cho dù vốn dĩ không muốn xem Tiêu Chỉ Tinh là người vợ chính thức.

Không chút nghi ngờ, sự đào hôn của Tiêu Chỉ Tinh, khiến anh bị mất mặt trong gia tộc và trong Huyện cảnh, anh đương nhiên hận Tiêu Chỉ Tinh thấu xương!

Lạc Hàng cũng không quan tâm, sắc mặt u ám hung dữ nói:

- Lạc Tiêu Tiêu, tốt nhất là em làm cho rõ! Cô ta chỉ là một con kỹ nữ! So với dĩ còn không bằng! Em còn dám gọi cô ta một tiếng “chị dâu”, thì anh sẽ xé nát miệng em!

Lạc Hàng vào lúc này, trên khuôn mặt anh tuấn, tràn đầy sự tàn bạo như sài lang, không chút bận tâm người trước mặt chính là em gái mình.

Lạc Tiêu Tiêu toàn thân run rẩy, sợ đến mức ngừng thở, không ngừng gật

đầu, trong mắt lại hiện đầy vẻ ưu tư.

...

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa nhô lên, ánh sáng vàng nhạt phủ khắp ban công biệt viện ngoại ô phía tây, chiếu rọi vào phòng ngủ lớn.

Trong phòng ấm áp, Mạc Thiên Ny mơ màng giờ tay ông người đàn ông bên cạnh, nhưng phát hiện, trống rỗng.

Mạc Thiên Ny mở mắt, dụi dụi con mắt còn ngái ngủ, nhãn đôi lông mày đen, không ngờ Dương Thần đã không ở đây rồi.

Trước đây đều là cô dậy trước, người đó đều phải nằm nướng trên giường một hồi lâu mới chịu dậy, nhưng hôm nay kỳ lạ quá.

Chậm rãi ngồi dậy, tấm chăn mỏng từ bộ ngực trần nõn trượt xuống, đôi núi cao ngất kinh người run rẩy, hai chấm đỏ như quả anh đào chín mọng, cực kỳ khiêu khích.

Mạc Thiên Ny vuốt vuốt mái tóc đen, ngáp một cái, lơ đãng nhìn thấy, mảnh giấy để trên tủ đầu giường.

Lấy qua xem, trên đó viết:

- Tiểu Thiên Thiên, anh ra ngoài giải quyết chút việc, có thể sẽ khoảng vài ngày, cũng có thể ngày mai sẽ trở về, nói một tiếng với những chị em khác của em, có chuyện gấp thì nhắn tin điện thoại liên lạc.

Mạc Thiên Ny bất đắc dĩ hé miệng cười,

- Thần thần bí bí, lại không biết làm gì nữa.

Cô cũng rất rõ, Dương Thần đã nói như vậy, nhất định là có việc không tiện dẫn các cô theo.

- Dì Thiên Ny!! Dì Thiên Ny!!

Lúc này giọng nói của bé mập đột nhiên từ bên ngoài vang lên, cũng không đợi Thiên Ny kịp phản ứng, bé mập đã như quả bóng da lăn vào trong phòng.

Lam Lam đã đeo cặp sách chỉnh tề, trên tay còn cầm con điều hình con ếch đỏ, bộ dạng tràn đầy ý chí chiến đấu.

- Phải đi học rồi! Dì mau đưa Lam Lam đi học!

Lam Lam không thể chờ đợi để khoe con điều của mình.

Mạc Thiên Ny coi thời gian, không ngờ vô tình đã ngủ quá giờ rồi, xem ra tối qua đã bị Dương Thần làm cho quá mệt rồi, cũng mặc kệ trước mặt con nít toàn thân không mặc gì, rất nhanh đứng dậy, chạy đi tìm quần áo.

- Lam Lam con chờ một chút, dì rất nhanh sẽ xong...

Bé mập nghiêng đầu nhìn đường cong đầy đặn của Mạc Thiên Ny, tấm lưng lồi lõm, lại nhìn bộ ngực bằng phẳng của mình, bĩu bĩu môi, có vẻ như rất buồn vậy.

Mạc Thiên Ny cũng không phát hiện cảnh tượng này, nếu như nhìn thấy, chắc chắn sẽ không kim nôi mà bật cười, đứa nhỏ này cũng trưởng thành sớm quá.

Cùng lúc đó, ở phía đông nam xa xôi, trên vùng hải vực quốc tế của Thái Bình Dương.

Bầu trời vô tận, biển xanh như trời.

Dương Thần treo ở giữa không trung, ngồi xếp bằng, hít thở chu thiên linh khí.

Dương Thần sớm đã không cần phải thông qua vận công để tăng công lực, không lúc nào là không lưu chuyển trong người, hấp thu sức mạnh đất trời chuyển hóa thành linh khí, tăng cường tu vi của bản thân.

Lúc này, Dương Thần chỉ muốn thông qua cảm giác hòa thành một thể với đất trời, để lĩnh ngộ loại huyền thủy “Nhược thủy” mà bản thân chưa lĩnh ngộ.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, Dương Thần biết rõ thực lực của mình phải đủ mạnh mẽ, mới có thể đối diện với kẻ thù đang đến.

Mặc dù Thái thanh thần lôi kiếp của mình đại viên mãn, nhưng trong hoàn cảnh ngoại hồ tàng long, chỉ có trời mới biết là có cảnh giới cao hơn hẳn không, bằng không thực lực của Athena đó biến thái như vậy, vì sao không lộ liễu cứu Zeus ra?

Hơn nữa, cho dù là Nhược thủy kỳ, cũng không thể khinh thường.

Tu sĩ của cảnh giới Nhược thủy, theo như Tiêu Chí Tình nói, thật ra không kém gì so với Thái Thanh thần lôi kiếp, cũng giống như tu sĩ Nghiệp hỏa kỳ không kém hơn Quỷ thủy kỳ, thực lực rất giống nhau.

Hơn nữa, cảnh giới không hoàn toàn đại diện cho thực lực, lại không luận những thứ pháp bảo và pháp thuật, đan dược, nếu như chân nguyên lực thực sự chênh lệch nhiều, đối thủ trên mức độ lớn có thể có chinh phục cảnh giới cao hơn.

Điều này cũng có nghĩa là, trên thực lực tuyệt đối, mặc kệ Thái thanh thần lôi kiếp của Dương Thần đại viên mãn, cũng chưa chắc thật sự không thất bại dưới tay tu sĩ Nhược thủy kỳ.

Chung quy lão quái vật trong Huyền cảnh thật sự quá nhiều, Tiêu Chí Tình chỉ là cô bé chưa đến 20, rất nhiều cao thủ ẩn thế, chắc chắn cô chưa nghe qua và cũng không biết.

Một đường tiến tới, từ Nam Minh Ly Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, Quỷ thủy, Nghiệp hỏa, cuối cùng là Minh thủy, Dương thần đều dần dần đã nắm giữ hết.

Bây giờ Thái thanh thần lôi kiếp của hắn đại viên mãn, tuy rằng còn chưa chạm đến trình độ độ kiếp của Thượng thanh thần lôi kiếp, nhưng theo lý mà nói thì đã thành công nắm giữ “Nhược thủy” và “Thái thanh thần lôi”.

Trước đây ông lão thần bí kia dùng thân thể của ông sử dụng Thái thanh thần lôi kiếp sơ kỳ, liền thi triển thành Thái thanh thần lôi, có thể thấy là bản thân có thể làm được, chỉ là không có cơ hội lĩnh ngộ.

Nếu như bản thân có thể mau lĩnh ngộ, điều đó chiến đấu với tu sĩ Nhược

sĩ kỳ, sức lực phải rất đủ.

Lần ở Hàn Quốc, trong quá trình ăn tươi nuốt sống trùng đại sư, Dương Thần cũng dùng đặc tính cắn nuốt của hỗn độn, hấp thu lượng lớn độc trùng của trùng đại sư.

Những độc trùng này đều có tính ăn mòn rất lớn, đều trải qua việc tế luyện nuôi nấng của các loại độc tổ và âm nguyên nữ nhi, có thể nói là vật độc nhất trong thiên hạ.

Nhưng chỉ có đặc tính của những độc trùng này, khiến Dương Thần chưa từng hiểu được “nhược thủy”, có được sự hiểu biết nhất định, trong thoáng chốc, dường như chỉ còn thiếu một lớp mỏng, phá bỏ rồi là có thể chạm vào được.

Dương Thần nhấc tay trái lên, dấy lên một đám nghiệp hỏa màu đỏ thắm.

- Hồng Liên nghiệp hỏa, thiêu cháy linh hồn chúng sinh, phổ độ thế gian...

Ngón tay phải búng ra, một đạo Minh thủy lượn lơ sương đen màu u lam, giống như sợi cương dài lượn lơ trên đầu ngón tay Dương Thần.

- U Minh chi thủy, lại là đục khoét tâm tủy, hải cốt không còn...

Dương Thần cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên linh cơ vừa động,

- Nếu mình đem Minh Thủy và Nghiệp hỏa... dung hợp với nhau... sẽ như thế nào? Đây là sức mạnh thiên địa của mình chuyên hóa... Lẽ nào không phải là trăm song đổ về một bể sao?

Từ trước đến giờ Dương Thần không nghĩ đến điểm này, không khỏi tò mò bắt đầu đem hai luồng Thiên Hỏa và Huyền Thủy hoàn toàn bất đồng chậm rãi va chạm vào nhau...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1454

Ngộ Đạo Cầu Tác

Xoẹt xoẹt...xoẹt xoẹt...

Âm thanh chói tai vang lên.

Khi Minh Thủy và Nghiệp Hỏa vừa chạm nhau, liền sản sinh hai dòng lực lượng cực kỳ bài xích, giống như hai bên đều xem đối phương là kẻ thù không đội trời chung vậy!

- Không hay rồi!

Dương Thần trong lòng hét lên một tiếng không ổn, trước mắt hai dòng sức mạnh màu xanh đen và màu đỏ thẫm của trời đất, trong nháy mắt không chịu sự không chế của mình, bắt đầu bành trướng kịch liệt.

Giống như là tro mắt nhìn quả đạn hạt nhân đang hình thành một cách nhanh chóng trước ngực mình, sau đó nổ tung!

Ầm!

Một tiếng nổ kịch liệt, ở trên không trung rung động mở ra một đạo sóng xung kích.

Màu xanh đen và màu đỏ thẫm của Minh Thủy cùng Nghiệp Hỏa, tạo thành một khối rực rỡ lóa mắt, nhưng lại là vòng tử vong cắn người kinh khủng.

...

Quần áo trên người Dương Thần trong nháy mắt đã biến thành tro bụi, thân thể cũng bay ra ngoài theo sự nổ tung, liên tục di chuyển vài km ở trên không mới dừng lại!

Nếu không phải tố chất của cơ thể Dương Thần mạnh mẽ như quái vật, lần này không chết thì cũng trọng thương!

Dương Thần ổn định thân hình, nuốt một cái, nhìn từ trên xuống toàn thân trụi lủi, đầy bụi bẩn, không ngừng cười ngượng.

- Con mẹ nó, người sáng tạo Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh, rốt cuộc nghĩ thế nào, công pháp này có thể chuyển hóa sức mạnh trời đất thành thiên hỏa, huyền thủy và thần lôi, nhưng cũng không nói rõ là không thể trộn lẫn, điều này cũng quá nguy hiểm rồi...

- Chỉ tiếc thủ đoạn này của mình đến cả bản thân cũng không chế không được, đem đi đánh nhau e là cũng không quá thích hợp...

Dương Thần lắc lắc đầu, thầm nghĩ may là mình đủ khỏe, nếu không thì vẫn chưa lĩnh ngộ Nhược Thủy, mà đã bị trọng thương, chẳng phải là khóc không ra nước mắt.

Ấy, khoan đã!

Trong đầu Dương Thần bỗng nhiên lóe lên một suy nghĩ.

- Minh dùng là Tam dương chân hỏa, Nghiệp hỏa tầng thứ ba cuối, phối hợp cảnh giới tầng thứ hai của Hàn thủy, Minh thủy... Nếu là dùng tầng thứ hai của Tam Muội chân hỏa thì sao? Sẽ khác chứ...

Dương Thần lẩm bẩm tự nói, rơi vào trong suy nghĩ của tu luyện.

Trên bầu trời, nhiệt độ dưới 0 độ, nhưng điều này cũng giúp suy nghĩ của Dương Thần rất nhanh bình tĩnh.

Tuy nhiên cũng may vùng này không có máy bay nào bay qua, bằng không có người nhìn thấy một người đàn ông toàn thân không mặc gì, mặt mày nhem nhốc đứng trên trời suy nghĩ, chỉ sợ bị dọa đến chết ngất mất.

Dần dần, một cảm giác càng ngày càng rõ ràng trong lòng Dương Thần, tuy là không thích bị nổ bay, nhưng Dương Thần rất muốn thử lần nữa, dù sao cũng không chết được.

Vì thế, cũng không quan tâm đến việc thay bộ quần áo khác, Dương Thần lại vận lên một luồng Tam Muội chân hỏa màu bạch kim, ngưng tụ một luồng Minh thủy màu u lam, chậm chậm, đem hai luồng năng lượng, dung hợp với nhau...

Bỗng nhiên! Hai luồng năng lượng đã phát sinh cảm ứng màu nhiệm khác hoàn toàn với lúc nãy!

Màu bạch kim của Tam Muội chân hỏa giống như rất có sức hấp dẫn với Minh thủy, cổ nhân nói, thủy hỏa bất dung, nhưng lần này, Dương Thần thấy được một khái niệm hoàn toàn khác!

Chỉ thấy được, Minh thủy và Tam Muội chân hỏa, như là thuốc màu bị hòa tan, dần dần, hình thành một loại năng lượng màu vàng xanh.

Loại này là sức mạnh thuần túy của thiên địa, nhưng lại kết hợp tính ăn mòn cực mạnh của nhiệt độ cao sáng rực của Tam Muội chân hỏa, và Minh thủy

Ngọn lửa màu lam...

Dương Thần sửng sốt nhìn sự chuyển động của ngọn lửa trên tay, tựa như ngọn lửa của tinh linh, bản thân đã sử dụng hai luồng Minh thủy và Chân hỏa lớn như vậy, không ngờ chỉ cô đọng lại thành ngọn lửa lam to bằng quả trứng!?

Về mặt này, lực lượng bao hàm, có thể tưởng tượng!

Dương Thần vui sướng vô cùng, chẳng lẽ đây là sự huyền bí ẩn chứa trong đó

Minh thủy và Tam Muội chân hỏa nhìn có vẻ như thủy hỏa bất dung, nhưng lại bao hàm cùng một loại đặc tính, đó chính là ăn mòn, ăn mòn này không phải sự ăn mòn bình thường trên ý nghĩa, mà là ăn mòn vật chất, linh hồn.

Nói như vậy, Ly hỏa và Quỷ thủy, tuy một cái là tiêu hủy, một cái là đông đặc, nhưng đều đại diện một loại năng lượng của tính phá hủy sao...

Dương Thần kim nén kích động, lại cô đọng ra một luồng Nam Minh Ly hỏa, một vũng n chẳng qua chỉ đi theo bước chân của người sáng tạo, từng bước một tu luyện, tuy rằng dựa vào nhận thức thiên phú của mình, tìm thấy con đường thiên địa của mình, nhưng vẫn chỉ đứng trên dấu chân của người đi trước.

Cho đến giờ phút này, Dương Thần bắt đầu dùng góc độ của một “người ngoài cuộc”, xem quy luật của trời đất này!

Trong nháy mắt, Dương Thần cảm thấy thế giới trước mắt mình, càng huyền diệu mà mới lạ, dường như có vô số của cải, huyền bí chờ đợi mình đi thăm dò.

- Ha ha, tu luyện quả là một việc thú vị, đây mới là con đường mà loài người theo đuổi - nguồn gốc vũ trụ, chẳng trách đám người trong Huyền cảnh (thế giới huyền ảo) câu nệ việc tu luyện như vậy...

Người sáng tạo này, e rằng sớm đã đứng bên ngoài trời đất, quan sát khổ hải thương sinh linh, mới có thể sáng tạo ra môn công pháp này, cũng không biết nhân vật như vậy rốt cuộc là thời đại đại chiến của các vị thần mấy vạn năm trước, hay là đạo pháp thông thần của những vị tiên nhân của thời đại thái cổ...

Dương Thần sinh lòng bái phục trong lòng, đây là một loại tôn trọng đối với tổ tiên cường nhân.

Bụi người đứng lặng hồi lâu trên bầu trời, bất giác đã đến đêm rồi.

Dương Thần bất giác giật mình, nhớ đến lúc trước mình còn định li4nh ngộ Nhược Thủy, lúc này lại cười ha hả, tính sẵn trong lòng

- Nếu như Tam dương chân hỏa này và Hàn thủy điểm tương thông như vậy, Nhược Thủy cũng phải có quy luật tương thông với Nghiệp hỏa...

Những điều trước đây Dương Thần mê hoặc, giờ phút này giải quyết dễ dàng, hơi suy nghĩ, giờ tay gọi một luồng sức mạnh đất trời, chậm chậm ngưng tụ trên tay...

Từ sức mạnh phá hủy cơ bản nhất, đến sức mạnh xâm nhập của găm nhấm ăn mòn, đến cuối cùng, nên là sức mạnh của tinh lọc đến hư vô...

Trên tay Dương Thần, dần dần xuất hiện một luồng sức mạnh xám trắng thần bí, giống như sinh mạng đang ngộ nguây, tỏa ra ra hơi thở nguy hiểm như muốn thôn tính vạn vật trong thế gian...

- Nhược Thủy... Cũng chỉ như thế thôi.

Dương Thần nhìn lên bầu trời âm đạm, lẩm bẫm:

- Chẳng lẽ... Thái thanh thần lôi là...

Gió lạnh thổi qua bầu trời, lời nói rất nhỏ, bị gió thổi thành từng mảnh vụn...

...

Trung Hải, trước cổng trường mầm non Vân Hoa.

Hàng xe nối liền không dứt chậm chậm chạy qua cổng trường, giờ tan học

của các bé, hiển nhiên là thời gian xếp hàng chờ đợi của rất nhiều phụ huynh và bảo mẫu.

Khi một đám học sinh mặc đủ màu sắc, giọng nũng nịu hô hào chạy ra, trong đó một bé gái mặc quần yếm màu lam, khuôn mặt tròn, cột hai bím tóc càng làm người khác chú ý.

Thứ nhất làn da đứa nhỏ này trắng nõn, ngũ quan tinh xảo như là những tiểu minh tinh đóng quảng cáo trên TV, cực kỳ đáng yêu, hai là trên tay đứa nhỏ này đang cầm con điều hình chú ếch màu đỏ đã bị rách một lỗ.

Đây chính là cô bạn nhỏ Lam Lam, tuy nhiên lúc này bé mập đang bĩu môi, vẻ mặt không vui.

Con ếch đỏ? Các phụ huynh đều cảm thấy những người làm điều nhân phẩm rất đặc biệt.

- Lam Lam, sao vậy, con điều rách rồi?

Một cô gái mặc áo len xám, váy ngắn đen và quần tất thời trang, bước lên ngồi xổm xuống ôm lấy bé mập, đương nhiên là Mạc Thiện Ny đến rước đứa bé.

Xung quanh có vài người làm bộ dạng hiểu rõ, đều xem cô gái là mẹ của Lam Lam, cảm thấy người mẹ như thế, sanh đứa con đẹp như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Lam Lam gật gật đầu, không vui nói:

- Bị Trần Hâm Hâm trong lớp đạp hư đó!

Mạc Thiện Ny nghe xong, lập tức hỏi:

- Là con trai hả? Bạn đó ăn hiếp con sao?

Lam Lam lắc lắc đầu,

- Lúc Lam Lam thu dây điều, bạn đó đang đuổi theo mấy bạn khác, vừa hay chạy tới đã giẫm hư rồi...

- Phuuu

Mạc Thiện Ny thở phào nhẹ nhõm, nhéo nhéo khuôn mặt Lam Lam,

- Vậy thì tốt, dù sao thì cũng đã thả qua, sau này lại làm cho Lam Lam là được rồi.

- Hừ! Lam Lam nổi giận rồi, đá vào đít Trần Hâm Hâm một cái, bạn đó ăn hết mấy ngụm bùn, cũng không dám đứng dậy đánh nhau với Lam Lam, còn là con trai đó, thật vô dụng!

Bé mập cao ngạo nói.

Mạc Thiện Ny đành cười trừ, ai mà đánh lại con chứ... Đây đúng là đã bị Dương Thần “chiều hư rồi”, đoán chừng trên lớp không ít bạn nam đã bị Lam Lam “ức hiếp”, ai bảo đến cả giáo viên cũng sợ Dương Thần muốn chết chứ.

Đột nhiên, Lam Lam đưa đầu nhìn về phía sau Mạc Thiện Ny, chớp chớp đôi mắt to, nói:

- Mẹ đến rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1455

Trở Về Sư Môn

- Mẹ... Nhược Khê đến hả?

Mạc Thiển Ny sững sốt, vội quay đầu, tìm kiếm.

Thế nhưng, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Lâm Nhược Khê, chỉ thấy đoàn người qua lại và một vài quán nhỏ.

- Lam Lam, con chắc nhìn lầm rồi, xe của mẹ cũng không có,

Mạc Thiển Ny nói.

Bé mập chu mỏ, chỉ qua chỗ sạp báo đối diện đường,

- Thiệt mà! Lam Lam có thể cảm nhận được, khi này mẹ đứng ở đó!

Mạc Thiển Ny lại nhìn thêm một lần, nhưng vẫn không thấy chút bóng dáng của Lâm Nhược Khê.

Sợ là Lam Lam quá nhớ mẹ rồi, mới không cẩn thận nhìn nhầm... Mạc Thiển Ny thở dài, trong lòng có chút đau lòng nghĩ, nhìn bé mập trước mặt, vô cùng đáng thương.

- Được rồi, chúng ta về nhà thôi, dì đã nấu món thịt kho giò heo mà Lam Lam thích ăn nhất, còn mua một con vịt quay nữa đó.

Mạc Thiển Ny dắt tay Lam Lam.

- Dạ...

Bé mập tỏ vẻ không vui, có phần không hiểu và thất vọng nhìn sạp báo đó, vừa đi theo Mạc Thiển Ny lên xe vừa nhìn.

Bóng dáng hai mỹ nhân một lớn một nhỏ, thu hút không ít ánh mắt nhìn theo.

- Lam Lam hôm nay điều bay cao không?

- Dạ! Con ếch đỏ của Lam Lam đều lợi hại hơn chim lớn cá lớn của các bạn!

- A... Lam Lan của chúng ta thật lợi hại.

- Hi hi, dám bay cao hơn Lam Lam, thì Lam Lam sẽ làm đứt dây điều của họ!

- A... Con đó nha, sau này không được tùy tiện đá bạn nhỏ khác nha, thật ra các bạn không phải cố ý.

- Vậy thì các bạn phải cho Lam Lam thiệt nhiều thiệt nhiều đồ ăn ngon, không ngon còn phải bị đá...

- Ấy, con đừng học ba con, sao lại ăn hiếp người khác như vậy chứ.

- Lam Lam chỉ đá bạn nam, quan hệ với các bạn nữ rất tốt!

- Tại sao chỉ đá bạn nam?

- Ba nói, ngoại trừ ba ra, những bạn nam khác đều là những đứa trẻ hư,

chỉ cần không giết chết thì không sao...

...

Ánh tà dương, sau khi Mạc Thiên Ny dắt Lam Lam lên chiếc Audi, chậm rãi chạy ra phía đường, rời khỏi nhà trẻ.

Phía sau sạp báo bên kia đường, trong một shop lưu niệm nhỏ, lúc này một phụ nữ đeo kính râm bước ra, mặc trang phục xinh đẹp, chính là Lâm Nhược Khê.

Nhìn chiếc xe dần rời xa, Lâm Nhược Khê tháo kính râm xuống, con mắt có chút đỏ, vẻ mặt nhớ thương, đau khổ, gút mắt và yêu thương, phức tạp khó tả.

Một lúc lâu sau, khi không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe đó, Lâm Nhược Khê hít một hơi dài, lộ vẻ mặt kiên định, đeo kính râm lên, xoay người rời khỏi.

...

Đêm khuya hôm đó, Ninh gia Yến Kinh.

Trong phòng sách, đèn đuốc sáng trưng, ngoại trừ ngoài phòng một vài tiếng kêu thưa thớt của côn trùng, nơi đây vô cùng tĩnh mịch.

Ninh Quang Diệu ngồi trên ghế gỗ lim trong phòng sách, nhìn khung ảnh để trên bàn, nhìn một cách nhập thần, trên mặt lộ ra vẻ mê mị ít có.

Đây là một tấm ảnh năm đó cùng La Thúy San, Ninh Quốc Đồng cùng nhau chụp, tấm hình gia đình chụp 3 người ít có, lúc đó bản thân mình, còn chưa ngồi vào vị trí thủ tướng, La Thúy San vẫn còn là một thiếu phụ thướt tha, còn Ninh Quốc Đồng thì là một học sinh đang theo học trường phổ thông Yến Kinh.

Khoảng thời gian ngây ngô mà đơn thuần, đã trôi qua, bây giờ trước mắt mình, trừ tấm hình gia đình 3 người ra, thì trong đầu, sao cũng xóa không được, sự buồn bã của La Thúy San trước khi chết, vẻ dữ tợn của Ninh Quốc Đồng trước khi chết.

Ninh Quang Diệu vô ý thức cầm chén trà nhỏ trên bàn sách, đưa lên môi, uống một ngụm.

Lạnh, lạnh lẽo, nước trà không biết từ lúc nào đã không còn nhiệt độ.

Trong đêm xuân về hoa nở, trong phòng khách lại như đang mở máy lạnh, khiến Ninh Quang Diệu phải mặc thêm một chiếc áo khoác.

Mấy năm gần đây trên chính đàn ông thuận lợi thăng quan tiến chức, vốn tưởng rằng, quyền lực mang lại, sẽ là một cảm giác thỏa mãn khó có thể tưởng tượng, nhưng, bây giờ lại phát hiện, không hoàn toàn như vậy.

Theo vòng chảy của thời gian, trong những ngày này, Ninh Quang Diệu hễ đến đêm, cảm thấy trong nhà vắng vẻ đến đáng sợ.

Ông có chút khó chịu, ông ghét cảm giác lẻ loi một mình này.

Thế nhưng, ông không thể không chịu đựng những thứ này.

Bởi vì, vợ, con trai, chính tay mình đẩy họ xuống vực sâu không bao giờ

gặp lại.

Bản thân bảo toàn địa vị tộc trưởng và thủ tướng, bỏ rơi hai mẹ con.

Ninh Quang Diệu không cảm thấy bản thân làm sai, nếu thật sự có sai, thì sai ở chỗ, bọn họ không nên tự cho là đúng, gây ra thì phi không nên gây ra.

Cộc, cộc, cộc,

Cửa bị gõ vang, cắt đứt mạch suy nghĩ của Ninh Quang Diệu.

Cát khung ảnh vào trong ngăn kéo, Ninh Quang Diệu ngồi thẳng người, giọng nói điềm tĩnh nói:

- Mời vào.

Một người đàn ông mặc âu phục bước vào, là thân tín của Ninh gia.

- Thủ tướng, đây là báo cáo tình hình ba ngày gần đây của đại tiểu thư.

Người đàn ông đặt một phần văn kiện lên bàn của Ninh Quang Diệu.

Ninh Quang Diệu gật đầu, cầm văn kiện lên xem.

Nội dung của văn kiện này, đại khái là ghi chép lại cụ thể hành trình và những việc Lâm Nhược Khê đã làm mỗi ngày, thậm chí còn thông qua một số thiết bị công nghệ cao, chụp được một vài tấm ảnh, bao gồm cô đi làm tan tầm, cùng đáng điệu lúc cô tuần tra một vài công ty dưới cờ.

Ninh Quang Diệu nhìn cô gái trên tấm hình nổi bật giữa đám đông, khoe miệng lộ ra nụ cười đắc ý.

Bản thân chưa biến thành chỉ một mình, bản thân tự bỏ rơi hai mẹ con ngu ngốc, nhưng lại còn có một đứa con gái ưu tú.

Tuy rằng hiện nay Lâm Nhược Thi vẫn chưa chính thức đổi thành họ Ninh, nhưng dựa vào thủ đoạn của mình, sớm muộn gì cũng có thể khiến ngoại giới và Lâm Nhược Khê thừa nhận, cô chính là người của Ninh gia.

Bởi như vậy, tất cả những gì mình làm, đều sẽ hoàn mỹ.

Lật xem từng trang tư liệu, khi nhìn thấy trang cuối cùng, Ninh Quang Diệu hơi nhíu mày, hỏi:

- Nhược Khê đã đi nhà trẻ?

- Đúng vậy, nhưng đại tiểu thư cố ý đứng ở nơi rất khuất, chỉ nhìn Dương Lam Lam từ xa, không có tiếp xúc với Dương Lam Lam và Mạc Thiển Ny.

Người đàn ông trả lời.

Ninh Quang Diệu mỉm cười, nhỏ tiếng lầm bầm:

- Xem ra... con gái mình, không phải thực sự muốn cắt đứt mối duyên này...

Trong mắt chất chứa nhiều suy tư, Ninh Quang Diệu nghiêng đầu nói:

- Anh đi sắp xếp giúp tôi, trong vòng 3 ngày, tôi phải đi Trung Hải một chuyến, ít nhất là nửa ngày.

- Vâng, thủ tướng!

...

Ngày hôm sau, trên biển Thái Bình Dương, Dương Thần lẳng lặng khoanh chân ngồi lơ lửng giữa không trung, chìm đắm trong một mảnh

tường hòa của thể ngộ.

Sự cảm ngộ của cả đêm, không thể khiến Dương Thần chuẩn xác hiểu rõ Thái thanh thân lõi.

Con đường tu luyện chính là tràn đầy mâu thuẫn, rõ ràng đã tìm kiếm được tầng cửa sổ giấy đỏ, nhưng làm thế nào cũng không chọc thủng được.

Dương Thần cũng không gấp, dù sao đây không phải là nghiên cứu khoa học gì, cho dù hiểu rõ lý luận, cũng không nhất định có thể đạt được kết quả.

Huống hồ, đây là thứ huyền hoặc khó hiểu, thời cơ, mình chỉ cần một thời cơ.

Lúc này, điện thoại rung lên.

Tuy rằng đang ở vùng biên quốc tế, nhưng điện thoại mà Dương Thần xài là hệ thống vệ tinh toàn cầu đặc biệt, không ảnh hưởng liên lạc.

Là Thái Ngưng gọi đến, điều này khiến Dương Thần có chút bất ngờ, nhận điện thoại cười hỏi:

- Sao vậy Ngưng Nhi?

- Ông xã, cùng em đi một chuyến về Đường gia bảo, được không.

Thái Ngưng dịu dàng nói.

- Đường gia bảo?

Dương Thần nghi hoặc hỏi:

- Đến cả nhà em ở Yên Kinh cũng không về, sao lại nhớ Đường gia bảo rồi?

Giọng điệu Thái Ngưng có chút lo lắng,

- Sư phụ liên lạc với em, nói có chuyện gấp muốn em và anh cùng trở về gặp sư phụ, em hỏi sư phụ chuyện gì, bà cũng không chịu nói, em sợ bà ấy có điều gì bất trắc...

Dương Thần suy ngẫm, gặp những người của Mông gia, là vào buổi tối, mình còn có thể đến kịp, bèn nhanh chóng đáp ứng:

- Được, em trực tiếp đến Đường gia bảo, anh đợi em trên đường.

Thái Ngưng vui vẻ đồng ý, cúp điện thoại.

Tốc độ Thái Ngưng vốn rất nhanh, chưa đến mấy phút đã từ Địa Trung Hải đến trên không tỉnh Xuyên.

Dương Thần sử dụng thần thức, sau khi cùng cô tụ hợp, nắm tay đến Đường gia bảo.

- Sư phụ nói đi thẳng đến rừng trúc mà bà ở tìm bà, không cần kinh động đến các sư thúc bá khác của Đường gia bảo.

Thái Ngưng mặc áo somi trắng, quần bò màu nâu rộng, tựa như một nữ nài ngựa nho nhã của Anh, phong thái xinh đẹp.

Dương Thần càng hiếu kỳ, lại còn là gặp riêng, cũng không biết người phụ nữ đầy đà Đường Lộ Di đó có chủ ý gì.

Đi đến rừng trúc trước kia từng đến, đi đến ngôi nhà trúc mà Đường Lộ Di đang ở, cửa đang mở, đợi hai người đi vào.

Hai người bước vào trong nhà, phát hiện Đường Lộ Di mặc chiếc đầm dài dây lưng xanh đậm, mái tóc đen dài xõa ra, thân thể thướt tha ngồi trước bàn trang điểm, ngơ ngẩn nhìn mắt phượng môi đỏ, dung nhan thành thực trắng nõn của bản thân trong gương, giống như đang xuất thần.

- Sư phụ, chúng con đến rồi...

Thái Ngung khẽ gọi một tiếng, có chút kỳ quái, không ngờ Đường Lộ Di không phát hiện hai người đi vào, điều này đối với một cao thủ cấp bậc Tiên Thiên đại viên mãn mà nói là điều không thể lý giải, dù sao hai người cũng không cố ý che giấu động tĩnh của mình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1456

Duyên Như Sương Mai

Bị Thái Ngung la như vậy, Đường Lộ Di đột nhiên giật mình tỉnh lại, xoay người đứng lên, nhìn Thái Ngung và Dương Thần cùng đến, ánh mắt phức tạp mà vùng vẫy.

- Các con... đến rồi.

Giọng nói Đường Lộ Di run rẩy, muốn nói lại thôi mà cười.

Thái Ngung càng lúc càng cảm thấy bất thường, đi đến trước mặt Đường Lộ Di, nắm lấy tay sư phụ, liền cau mày nói:

- Sư phụ, tay sư phụ lạnh quá, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Gọi con và Dương Thần đến đây gấp như vậy, sư phụ đừng dọa con nha.

Đường Lộ Di nhìn người đệ tử thân truyền mà mình xem trọng nhất, sự quan tâm trong mắt Thái Ngung chân thành vô cùng, khiến cô cảm động.

Hề nghĩ đến việc đó... thì lòng quặn đau ...

Con mắt Đường Lộ Di đã ươn ướt, đưa tay nhẹ nhàng xoa gương mặt Thái Ngung,

- Con à, sư phụ... có lỗi với con.

- Ý... gì vậy?

Về mặt Thái Ngung khó hiểu.

Đường Lộ Di xoay đầu nhìn Dương Thần đang đứng ở phía sau, đi thẳng tới, đứng trước mặt cách Dương Thần hai thước.

Dương Thần và Thái Ngung với ánh mắt ngạc nhiên, Đường Lộ Di... quỳ xuống!

- Sư phụ!?

Thái Ngung kinh hãi hét.

Dương Thần cũng sững sờ tại chỗ, cũng quên mất ngăn cản.

Đến lúc phản ứng kịp, Dương Thần vội đi đến đỡ Đường Lộ Di đứng dậy.

- Ai... sư phụ của Ngung Nhi... ây... Đường tiền bối, ây da con nói.. người đẹp? Chị? Thím? Sư... sư phụ quỳ con làm gì chứ!?

Dương Thần kéo Đường Lộ Di đứng dậy.

Nhưng Đường Lộ Di không chịu, vừa kéo lên, lại quỳ xuống, hơn nữa còn là cái khấu đầu lớn tiếng lên sàn nhà!

- Dương thiếu gia! Xin cậu cứu con gái của tôi! Xin cậu đó!! Hu hu...

Đường Lộ Di khóc nức nở, nói lớn.

- Con gái cô?!

Về mặt Dương Thần khó hiểu, nhìn Thái Ngung, sắc mặt cô cũng kinh ngạc như vậy, đầy vẻ nghi hoặc.

- Sư phụ, người sao vậy... sao đột nhiên lại có con gái? Sao con chưa từng nghe người nhắc qua?

Thái Ngưng tiến đến dìu Đường Lộ Di, muốn sư phụ đứng lên.

Nhưng Đường Lộ Di lại cứ quỳ, lắc đầu không chịu đứng dậy.

- Ngưng Nhi, không cần kéo sư phụ, sư phụ phải quỳ dưới các con...

- Sư phụ, bất kể chuyện gì, hãy đứng lên từ từ nói cho rõ.

Thái Ngưng sử dụng chân nguyên, cố kéo Đường Lộ Di đứng lên.

Đường Lộ Di hơi giật mình nhìn đệ tử, chớp chớp hai mắt đầm lệ,

- Ngưng Nhi, con... con bước vào Hóa Thần Kỳ rồi?

Thái Ngưng gật gật đầu,

- Dạ, đã gần đến Hóa Thần kỳ cuối rồi, cũng nhờ sự giúp đỡ rất lớn từ ông xã, nếu không thì con rất khó nâng cao tu vi trong thời gian ngắn.

- Tốt tốt...

Đường Lộ Di lộ ra tia cười vui mừng,

- Con không nhìn lầm người, sư phụ rất vui mừng.

- Sư phụ, rốt cuộc chuyện như thế nào, sư phụ mau nói đi, con... con sốt ruột lắm rồi.

Tâm tính khó chịu mà Thái Ngưng ít có.

Đường Lộ Di than nhẹ một tiếng, không chịu được đưa mắt nhìn Dương Thần, nói:

- Chuyện này, nói ra dài dòng, phải nói từ 20 năm trước...

Đường Lộ Di tràn đầy tâm tư phức tạp, phút chốc thời gian đã chạy ngược.

Hóa ra, 20 năm trước, khi đó Đường Lộ Di chỉ là tiểu thư của Đường gia bảo, sau khi học được thủ pháp Mạn Thiên Hoa Vũ, tự cho rằng vô địch thiên hạ, bắt đầu khiêu chiến các cao thủ môn phái Cổ võ.

Các cao thủ nhìn thấy cô là con gái, ít nhiều nhường cô vài phần, còn về các cao thủ tiền bối, hiển nhiên là không thèm để ý cô.

Cứ như thế, khiến Đường Lộ Di lúc 20 tuổi, vô cùng tự tin, ở khắp Hoa Hạ không ngừng tìm kiếm cao thủ.

Cho đến một ngày, Đường Lộ Di ở Nguyên Đại, lúc đi ngang qua tòa thành thị vùng ngoại ô, gặp phải vụ cướp bóc, có ý niệm muốn làm nữ hiệp, Đường Lộ Di truy đuổi bọn cướp đó, khiến bọn cướp đó chó cùng rứt giậu, lấy súng lục bắn Đường Lộ Di.

Lúc đó Đường Lộ Di còn trẻ, kỳ thật không có kinh nghiệm chiến đấu gì với súng lục, chẳng may eo bị trúng đạn, nguy cơ vạn phần.

Đúng lúc đó, một cảnh sát trẻ tuổi, giống như từ trên trời giáng xuống, hành quyết hết đám cướp đó, còn bông Đường Lộ Di rời khỏi hiện trường.

Đường Lộ Di khen ngợi thân thủ của nam cảnh sát, hình ảnh đẹp đẽ anh hùng cứu mỹ nhân đó, vào thời đại đó, ánh mắt thiếu nữ lúc đó, là lực hấp dẫn chí mạng.

Sau khi xảy ra việc đó, Đường Lộ Di nhanh chóng có tình cảm với nam thanh niên tên Vương Thánh này, cũng vô cùng hứng thú chiêu thức võ công tinh diệu của chàng thanh niên.

Mà Vương Thánh dường như cũng khá để ý Đường Lộ Di, lúc Đường Lộ Di nằm viện, thường xuyên hết lòng thăm hỏi.

Đường Lộ Di dần dần biết được, Vương Thánh là cô nhi, sau khi thi vào trường cảnh sát, tốt nghiệp trở thành cảnh sát trẻ tuổi, hơn nữa vẫn còn độc thân.

Bản lĩnh kungfu đó, là lúc ở cô nhi viện được một ông già vô danh dạy, không rõ lai lịch.

Đường Lộ Di chưa bao giờ nghĩ đến tình yêu nam nữ, rất nhanh đã cùng Vương Thánh ở bên nhau, hơn nữa cũng không để ý nhiều đến quá khứ của Vương Thánh, sợ Vương Thánh cảm thấy đau lòng thân phận cô nhi.

Lão Bảo của Đường gia bảo vô cùng phản cảm tình cảm này, cảm thấy lai lịch của Vương Thánh rất khả nghi, nhưng Đường Lộ Di vì Vương Thánh, kiên quyết bỏ nhà theo y, hơn nữa còn nhận được chứng nhận đã thành vợ chồng.

Năm sau, con gái của Đường Lộ Di và Vương Thánh ra đời, đặt tên là Vương Thư.

Vốn dĩ, Đường Lộ Di cảm thấy mọi thứ đều rất đáng giá, nhìn còn gái, nhìn chồng, liền cảm thấy mình đã có được toàn thế giới, cho dù có bị người của Đường gia bảo khinh miệt cũng không sao.

Thế nhưng, vào ban đêm, Vương Thánh bỗng mang con gái Vương Thư còn lót tả, lặng lẽ bỏ đi...

Vương Thánh chỉ để lại mảnh giấy, miếng đan dược nho nhỏ.

Trên mảnh giấy viết:

- Trần duyên đã hết, cố nhân theo gió. Tặng lại miếng linh đan Bò Đẻ, bồi bổ sự tổn hại nguyên âm, bảo trọng.

Thoạt đầu Đường Lộ Di còn chưa ý thức được rốt cuộc là chuyện gì, sau khi tỉnh táo lại, mới ý thức được Bò Đẻ đan là lúc nào, mới đột nhiên nhớ lại, phụ thân đã từng nói đến truyền thuyết của gia tộc ẩn thế.

Thời gian đó, Đường Lộ Di cảm thấy toàn bộ thế giới đều sụp đổ, con gái, chồng, đều chỉ là hoa trong gương, trống rỗng.

Tinh thần sa sút nhiều năm, Đường Lộ Di mới trở về Đường gia bảo, dù sao cũng là tiểu thư của Đường gia bảo, có Đường Điện Sơn cùng các huynh trưởng khác ủng hộ cô, hơn nữa sau khi trải qua tình cảm đổ vỡ, không ai ở Đường gia bảo dám phản đối cô quay về.

Thế nhưng, từ đó về sau, Đường Lộ Di nhìn đàn ông đều trừng mắt lạnh lùng, sự chán ghét đàn ông cũng càng ngày càng mãnh liệt, sau này sống luôn trong rừng trúc này để thanh tịnh.

Về sau thu Thái Ngưng làm đồ đệ, kỳ thực là xem Thái Ngưng như con

gái của mình, cho nên dạy dỗ rất nghiêm khắc, nhưng cũng thương yêu rất sâu lắng.

...

Nghe Đường Lộ Di kể lại những chuyện đã qua, Dương Thần sờ sờ cảm, thâm nghĩ, chẳng trách trước đây Đường Lộ Di không chào đón mình, thì ra là đã bị đàn ông của gia tộc ẩn thế bỏ rơi qua.

Cái lần ở Đường gia bảo, Thái Ngưng cũng đề cập qua tình cảm tôn thương của Đường Lộ Di, chỉ là không ngờ lại dính líu đến gia tộc ẩn thế, chẳng trách lúc đề cập đến gia tộc ẩn thế, sắc mặt sư phụ lúc đó là lạ.

Thật ra thì cũng giống với vú Vương, chỉ là vú Vương đáng thương hơn, căn bản không biết Tiêu Mặc Tranh là ai.

Có thể Đường Lộ Di là người tập võ, lại có bối cảnh gia tộc cổ võ, cái người tên Vương Thánh đó, mới để lại chút tin tức, dù sao, để lại những tin tức này cho vú Vương, vú Vương cũng không hiểu.

Về phần miếng Bô Đề đan, đối với người của gia tộc ẩn thế mà nói, cũng không quá quý báu.

- Sư phụ, không phải ạ, nếu như người đó là gia tộc ẩn thế, không phải gia tộc ẩn thế chỉ có Lạc gia, Tiêu gia và Ninh gia sao? Sao lại mang họ Vương? Chẳng lẽ là nặc danh?

Tiêu Ngưng có chút hoài nghi nói.

Đường Lộ Di lau nước mắt, gật đầu nói:

- Cha ta nói qua, người của gia tộc ẩn thế đa số thay tên đổi họ khi đi lại ở tục thế. Tuy nhiên, cũng không phải tất cả. Nói chung, tuy gia tộc ẩn thế chỉ có ba gia tộc, nhưng kỳ thật không chỉ có ba nhà.

- Chẳng qua theo sự biến đổi của thời đại, các gia tộc nhỏ khác, phụ thuộc vào ba gia tộc, thành gia tộc chư hầu, dù sao mỗi gia tộc đều có thực lực của riêng mình, muốn thôn tóm tất cả, ba gia tộc không ai dám mở miệng.

- Có phải tên thật đều không quan trọng, con muốn biết, con gái sư phụ làm sao rồi.

Dương Thần hỏi.

Đường Lộ Di nghe thấy hai chữ “con gái”, lộ ra vẻ thống khổ, lấy từ trong lòng ra miếng ngọc bội màu xanh, phía trên có khắc đóa hoa lê sống động.

- Tối hôm qua, có người đem miếng ngọc bội hoa lê này, cùng với mảnh giấy, bắn vào trong phòng ta.

Đường Lộ Di đem miếng ngọc bội đến trước mặt Dương Thần, nói:

- Đây là ngọc bội năm xưa ta đeo cho Tiểu Thư của ta, là miếng ngọc ta mang theo từ nhỏ, ngọc Côn Luân tốt nhất, ta tuyệt đối không nhận làm.

Sau đó, Đường Lộ Di lại lấy mảnh giấy đã ố vàng ra, đưa cho Dương Thần.

Dương Thần cầm mảnh giấy nhìn chăm chú, chân mày lập tức nhíu lại,

toát lên vẻ hoài nghi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1457

Thế Nhân Đều Say Minh Ta Tỉnh

- Ta biết Vương Thư là con gái của bà và Vương Thánh, cô gái này hiện đang rơi vào tay ta, thân cổ độc, nếu muốn ái nữ bình an, mắt mà được lại, đem tất cả những gì Dương Thần chiếm được tới, trưa ngày mai, gặp trên đỉnh Thiết Sơn khu Hoành Đoạn sơn, quá hạn lập tức cho Vương Thư chết.

Thái Ngung đứng bên đọc các chữ trên mảnh giấy, lập tức ngạc nhiên nhìn Đường Lộ Di:

- Sư phụ... sư... phụ kêu chúng con đến là...

Đường Lộ Di tỏ ra có chút không ngẩng đầu lên được, nhỏ giọng nói:

- Ta biết rằng... sư phụ làm như vậy là khiến các con khó xử, nhưng sư phụ thật sự không dám mạo hiểm, cho dù ta biết rõ rất có khả năng người đó gạt ta, ta cũng... không thể không tin được.

- Thiết Sơn ở đâu, sao con chưa từng nghe qua.

Dương Thần lại có vẻ rất thông dong.

- Ở phía bắc khu Hoành Đoạn Sơn, ta biết nơi đó, chỉ là đỉnh núi nhỏ không có tên tuổi, xung quanh hơn mười dặm gần như hoang tàn vắng vẻ.

- Nói như vậy, nếu chúng ta không đến đó, một mình sư phụ cũng không đến đó kịp... Đối phương hình như tin chắc, sư phụ sẽ kêu chúng con đến đây.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Thật là lạ quá, trước đây đều dùng cướp, lần này không ngờ đã biết cách động não để uy hiếp con rồi, chỉ là không biết gia tộc nào...

- Hay là thử hỏi Tình Nhi xem, có thể cô ấy biết có Vương gia hay không.

Thái Ngung đề nghị.

Dương Thần nghĩ cũng đúng, lấy điện thoại liên lạc với Tiêu Chỉ Tinh, hỏi cô Huyền cảnh ngoài ba gia tộc, có phải còn Vương gia không.

Tiêu Chỉ Tinh nghe, có chút tò mò nói:

- Ông xã, làm sao anh biết Huyền cảnh có Vương gia? Vương gia là gia tộc chư hầu của Lạc gia là tộc tương đối có thực lực, có không ít tu sĩ tu vi cao thâm.

- Vậy Tình Nhi nghe qua tên của hai cha con Vương Thánh, Vương Thư chưa?

- Vương Thư... là tiểu thư của Vương gia, em cũng có biết, nhưng cha của cô ấy là đương nhiệm Gia Vương Miện của Vương gia, cái tên Vương Thánh này... chưa từng nghe nói qua.

Tiêu Chỉ Tinh nói.

Lời nói của Tiêu Chỉ Tình, Đường Lộ Di và Thái Ngưng đang có mặt đều nghe thấy, biết chính xác có tộc Vương gia này, Đường Lộ Di vô cùng kích động.

- Xem ra... không hẳn là giả, chỉ không rõ ràng, là ai ép buộc Vương Thư, làm thế nào lại biết chuyện năm xưa.

Dương Thần cúp điện thoại, nghĩ ngợi nói.

Ngoài ra, Vương gia là gia tộc chư hầu của Lạc gia, điều này ít nhiều khiến Dương Thần nảy sinh những suy đoán khác, có phải là Lạc gia đang giở thủ đoạn gì không.

Đường Lộ Di cắn răng, lại buồn bã quỳ xuống!

- Dương thiếu gia, ta biết ta không biết xấu hổ! Ta cũng biết là tuyệt học quan trọng nhất của cậu, ta biết đó là bí kíp bất truyền của Thục Sơn, nhưng... nhưng ta không thể trơ mắt nhìn con gái mình chết được! Đứa con đáng thương đó, cũng không biết mặt mũi nó ra sao... Ta muốn đi gặp nó, ta muốn nhìn thấy nó không bị gì!

Đường Lộ Di nước mắt lã chã, khóc không thành tiếng, gần như nằm rạp xuống đất.

Khiến người đàn bà cao ngạo này bị ai đến mức bất cần mặt mũi, đủ thấy tình mẹ vĩ đại, cho dù là đứa con gái 20 năm chưa gặp, chỉ vì chút lo lắng, cũng lộ vẻ xúc động.

Dương Thần đỡ bà dậy, cười gượng nói:

- Đừng quỳ nữa, người là sư phụ của Ngưng Nhi, Ngưng Nhi xem người như mẹ của mình, con gái của người, cũng như em gái của Ngưng Nhi, làm sao con có thể thấy chết mà không cứu được.

- Nếu quả thật có thể dùng, đổi sự bình an của con gái người, con sẽ không keo kiệt. Con không muốn dùng phương thức hy sinh mạng sống của người thân bạn bè bên cạnh, để bảo toàn công pháp bí tịch chỉ là vật chết.

Đường Lộ Di khó thở, nhìn Dương Thần bằng vẻ khó tin, vẫn cảm thấy quá mộng ảo:

- Thật sao... con thật sự bằng lòng?

Dương Thần nhanh chóng đồng ý, điều này khiến bà không thể không hỏi thêm.

- Ông xã... anh... thật ra anh không cần gấp gấp như vậy, chúng ta có thể nghĩ cách...

Thái Ngưng lo lắng do dự nói.

Dương Thần lắc đầu, thản nhiên nói:

- Đương nhiên, phải xem rõ tình hình rồi mới quyết định, tuy nhiên nếu người con gái đó thật sự là con của người, vậy dùng công pháp đổi tính mạng cũng đáng.

- Đây cũng là không phải ai đều có thể luyện thành, nếu không bao nhiêu năm nay Thục Sơn, cũng sẽ không chỉ có con và sư phụ con là có thành tựu.

- Nếu con vì công pháp này, bỏ mặc hai mẹ con người không lo, thấy chết không cứu, vậy thì con sẽ xem thường chính mình, đó không phải là ước nguyện ban đầu muốn trở nên mạnh của con.

- Cảm ơn... con ơn cậu... Dương thiếu gia...

Lần này Đường Lộ Di đã thực sự tin, bà chợt phát hiện mình có quá nhiều thành kiến với Dương Thần, kỳ thực người đàn ông này thiện ác phân minh, tuy có mặt hung ác, nhưng đối với người quan tâm thì lại hết sức săn sóc.

Trên mặt Thái Ngưng đứng bên trăn đây cảm kích và tình cảm dịu dàng, Dương Thần là vì quan hệ của cô mới đối xử khác với mẹ con Đường Lộ Di, dù sao hẳn cũng không phải người tốt gì, điều này làm cho Thái Ngưng rất có cảm giác miễn cưỡng.

Nào ngờ, trong lòng Dương Thần lại vô cùng rối rắm, miele, đàn bà nhiều trên giường dưới giường đều rất hạnh phúc, nhưng quả nhiên phiền toái cũng nhiều!

Đường Lộ Di này tuy đã 40 mấy tuổi, nhưng tướng mạo như hoa như ngọc, thân thể đầy đặn, nhưng mình lại chưa tận tay chạm qua, lại vẫn cứ, là sự phụ mà Thái Ngưng xem như mẹ ruột!

Mình không giúp Đường Lộ Di, khó tránh khỏi khiến lòng Thái Ngưng lạnh lẽo, đàn bà thương cảm, vậy thì sẽ làm cho mình đau lòng.

Cũng may trên tu vi mình vừa có cảm ngộ hoàn toàn mới, ý lại cũng không quá mạnh như trước đây, nếu thật sự giao ra, cũng không phải không chịu được..

Đương nhiên, những lời này không thể nói ra, nhìn ánh mắt vô cùng cảm động và ái mộ đang nhìn mình của Thái Ngưng bên cạnh, lòng hư vinh của đàn ông của Dương Thần có được sự thỏa mãn trước nay chưa có.

Vốn là, đàn ông trước mặt đàn bà không phải vì sự thể nghiệm này sao, lần này, hình tượng của mình nhất định lại cao lên rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều...

Dương Thần không tự chủ đứng thẳng lưng, làm cho mình có vẻ vô cùng chính nghĩa, không quan tâm hơn thua.

- Người đó hẹn vào giờ Ngọ ba khắc, vẫn còn không ít thời gian, con sẽ viết lại, cho mượn giấy bút trong phòng sự phụ.

Dương Thần chỉ bàn học bên cửa sổ.

Người của Đường gia bảo rất giỏi dùng bút mực, cho dù trong thời đại công nghệ cao này.

Đường Lộ Di cho rằng ra ý cho bà tránh đi, sau khi luôn miệng cảm ơn, lui ra phòng trúc, lại làm cho Dương Thần buồn cười.

Xem ra, đối với người ngoài mà nói, là quyền công pháp tương đối được xem trọng.

Cũng phải, nếu mình không phải thể ngộ mới nhất, cũng không dám dễ dàng đáp ứng giao công pháp ra.

Dương Thần búi ngùi thở dài, đi đến bàn học, nhắc cây bút lông sói lên.

Thái Ngưng bắt đầu ở bên mài mực, do dự hỏi:

- Ông xã, có nên viết quyền công pháp giả cho người đó không, em biết là anh nghĩ cho em, nhưng em không muốn vì chuyện này, ảnh hưởng đến sự an toàn của anh và gia đình.

- Không cần đâu, đôi phương dám trực diện trao đổi với anh, hiển nhiên có lực lượng rất mạnh, tuyệt đối có biện pháp giám định thật giả, thứ công pháp này, muốn sáng tạo và tu sửa, đều rất khó, chỉ có thể lừa những người ngoại đạo, lừa không được cao thủ, hơn nữa... cũng không thể lấy tính mạng con gái sư phụ em ra đùa được.

Dương Thần nói.

- Ừm...

Thái Ngưng mỉm cười nói:

- Em mài xong rồi, bây giờ ra ngoài, ông xã viết là được rồi.

- Ai.

Dương Thần giữ cô lại, đỡ khóc đỡ cười:

- Em cũng giống sư phụ em, gấp gáp chứ, anh có bảo các em ra ngoài sao? Em là người đàn bà của anh, nếu như em muốn học, anh sẽ dạy em, chỉ là công pháp này không phải ai cũng thích hợp mà thôi, em cứ đứng bên cạnh anh, không cần cố ý tránh đi.

- Như vậy sao được... đây là bí kíp bất truyền của Thục Sơn, làm như vậy quá có lỗi với tiền bối Thục Sơn rồi.

Thái Ngưng lắc đầu.

Dương Thần cười ha hả:

- Nếu em đã nói như thế, vậy thì tùy em vậy.

Thái Ngưng trừng mắt với hắn, đi ra cửa phòng.

Dương Thần nhìn giấy Tuyên Thành trắng tinh, lẩm bẩm nói:

- Thế nhân đều say mình ta tỉnh... ai, Vãng niệm diễn sinh kinh... hà hà... muốn có như thế, vậy thì ta cho các người.

Vài phút sau, Dương Thần đem công pháp vừa viết xong cất vào nhẫn không gian, đi ra khỏi phòng.

Thái Ngưng và Đường Lộ Di đều đang ngهن cổ trông ngóng, sắc mặt Đường Lộ Di khó coi, lo lắng cho đứa con gái mình chưa biết mặt.

- Chúng ta lên đường thôi, Ngưng Nhi em bay cùng sư phụ, dẫn đường.

Dương Thần nói.

Thái Ngưng gật đầu, kéo tay của Đường Lộ Di, cùng Dương Thần bay lên không trung.

Dương Thần đột nhiên nghĩ ra, cố ý dùng lá che mắt làm ẩn đi tu vi của mình, như thế, lỡ đụng phải cao thủ gì, đôi phương cũng sẽ không dễ dàng ra tay, mình lại có thể chiếm giữ cơ hội trước.

Dưới sự chỉ dẫn của Đường Lộ Di, trong chốc lát ba người đã đến chỗ

trên núi hoang.

Khu Hoành Đoạn Sơn kéo dài trăm dặm, bốn phía đều là rừng nguyên sinh rậm rạp, cảnh sắc tráng lệ không cùng.

Nhưng ba người không có lòng dạ ngắm cảnh, đợi đến giờ Ngọ ba khắc, mặt trời đang mãnh liệt, một bóng dáng từ hướng Tây Bắc bay nhanh đến.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1458

Mẹ Con Nhận Nhau

Người đó đến gần, mới nhìn rõ, là người đàn ông mặc bộ võ phục buộc lưng cổ xưa màu vàng, mái tóc dài cột ở sau ót, đeo mặt nạ bằng kim loại. Ánh sáng mặt nạ đỏ đen nhánh, giống như đã sơn một lớp da thiết đen ở trên mặt, vô cùng xấu xí, nhưng đã che đậy rất tốt gương mặt của y.

Phía sau người đàn ông, đeo một bao tải lớn, theo hình dạng, có thể nhìn ra là bên trong chứa một con người!

Tu vi Minh thủy kỳ, quả thật không tầm thường...

Dương Thần liếc cái đã có thể nhận ra tu vi của người đàn ông này.

Càng khiến cho Dương Thần cảm thấy bất ngờ là, người trong bao tải đó, không ngờ cũng có tu vi Tiên Thiên đại viên mãn.

- Tốt, quả nhiên là sốt ruột con gái yêu.

Người mặt thiết nhìn qua Dương Thần, dùng giọng nói thô ráp lạnh lùng cười nói:

- Người chính là Dương Thần nhỉ, có mang đến không?

Dương Thần thì thầm trong lòng, sao mình cứ suốt ngày đụng những tên đeo mặt nạ, Arnhem đụng người che mặt, sau này lại đụng người mặt sắt mặc áo bào đen, lần này lại đụng với người mặt sắt đen mặc áo bào vàng.

- Là tôi, tôi đã mang đến rồi. Người trong bao tải, là Vương Thư?

- Không sai, nếu người muốn xem, ta sẽ cho người nhìn thấy, nhưng người cũng phải lấy công pháp ra.

Dương Thần lấy phân công pháp viết xong đó ra, quơ quơ lên.

Người mặt sắt đó cũng không yêu cầu đem qua cho y nhìn kỹ, dường như rất tự tin, run bao tải, người con gái đáng người là lướt liền rơi ra, rớt thẳng xuống mặt đất.

Người con gái mặc áo tay dài màu trắng, quần bó bảy phân màu sáng, mái tóc ngắn ngang tai, khuôn mặt trái xoan cực giống Đường Lộ Di, trang điểm nhẹ giữa lông mày, tuy rằng mặt mũi tèm nhem, nhưng có thể nhìn ra được, là một mỹ nhân đẹp tự nhiên hiếm có.

Trang phục khá đương đại, thật ra cũng có thể hiểu được, dù sao người trong Huyền cảnh đều biến đổi theo thời đại, không phải ai cũng thích cổ trang.

Chỉ có điều, người con gái này đang trong trạng thái hôn mê, như là đã gặp việc gì rất đau đớn, mặc dù đang hôn mê, cũng nhíu chặt mày liễu, cuộn tròn thân người.

- Cô ta đã bị Thất tâm cổ độc của ta, loại sâu độc này liên kết với cơ thể

người thi thuật, ta muốn cô ta chết, thì cô ta chết bất cứ lúc nào, nhưng một khi ta không may chết đi, sâu độc trong cơ thể cô ta cũng cảm nhận được cái chết của sâu mẹ trong người ta, sẽ nổ tung trong tim cô ta, cô ta cũng sẽ phải chết.

- Hơn nữa, người cũng không cần suy nghĩ dùng cách gì để lấy Thất tâm cổ trùng trong người cô ta ra, bởi vì cách lấy loại sâu độc này ra chỉ có 2 cách, một là ta dùng sâu mẹ triệu tập chúng ra, hai là sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, tự nhiên chết.

- Hiện tại đã ba mươi ngày, còn không đến hai mươi ngày, cô sẽ bình yên vô sự.

Người mặt sắt khắc khắc cười lạnh nói.

- Cổ độc quá thâm độc.

Thái Ngung lạnh giọng trách cứ.

- Cô ấy bây giờ đang hôn mê, đau khổ như thế, chúng tôi sao có thể tin lời người chứ.

- Hi hi, bé con, ta không kêu các người nhất định phải tin ta, hôm nay ta đến, không phải tranh cãi với các người, cũng không phải đến so chiêu, tử chiến với người, ta chỉ dùng Vương Thư này, để đổi lấy đồ trên người các người.

Người mặt sắc tự tin nói.

Đường Lộ Di đứng bên từ khi nhìn thấy Vương Thư, thì con mắt đã đỏ ngầu, nước mắt rung rung.

- Ngung Nhi... cái đó... đứa bé đó, có phải có nhiều điểm rất giống sư phụ không?

Đường Lộ Di nhất thời tâm trí rối bời, kéo Thái Ngung, kìm không nổi hỏi một câu rất khờ.

Giống hay không, thật ra bản thân Đường Lộ Di rõ ràng nhất.

- Dạ...

Thái Ngung không thể phủ nhận nói:

- Quả thật, khuôn mặt và cái mũi, cái miệng, đều rất giống sư phụ.

Đường Lộ Di sau khi xác nhận, cảm xúc dâng trào, không kìm lòng nổi muốn chạy đến gần hơn để nhìn.

Nhưng, không đợi bà chạy đến, người mặt sắc đối diện liền vung lên, một đạo chân nguyên đưa bà trở về dễ như trở bàn tay!

Thái Ngung đỡ lấy Đường Lộ Di, trợn mắt nhìn người mặt sắt:

- Người làm gì động tay với sư phụ ta! Chẳng lẽ bà không thể đến gần nhìn kỹ sao!?

- Hừ, muốn nhìn thì nhìn như vậy, đừng được đằng chân lân đằng đầu, ta còn chưa kêu đem đồ cho ta nhìn, các người gấp gáp gì chứ.

Đường Lộ Di lại không tức giận, có lẽ, căn bản bà không dám tức giận, sợ bởi vì mình, mà hại Vương Thư nằm trên đất phải chịu đau khổ.

Đường Lộ Di xoay người nhìn về phía Dương Thần, đôi mắt tha thiết cầu khẩn nói:

- Dương thiếu gia, xin cậu hãy cứu đứa trẻ đó.

Dương Thần biết, lúc này Đường Lộ Di đã xem cô bé đó là con gái của mình, quả thực, cô bé này có quá nhiều điểm giống bà.

Đường Lộ Di đã mất con gái gần 20 năm, đột nhiên mất mà có lại một cô gái giống như thế, khó tránh sẽ không không chế nổi tình mẹ mạnh liệt của mình.

- Con đã đến đây rồi, nhất định sẽ cứu cô ấy.

Dương Thần giờ cao công pháp lên, nói với người mặt sắt:

- Công pháp ở ngay đây, ta có thể cam đoan, đây là thật, trao đổi với người thế nào.

- Hi hi, được! Thắng thán.

Người mặt sắt thoải mái nói:

- Ta cũng không sợ người giở chiêu lừa gạt, tu vi của người mà ta biết hẳn không tầm thường, nhưng bây giờ ta không nhìn thấy bất cứ tu vi nào trên người người, có lẽ người đã dùng thủ đoạn gì che giấu rồi.

- Tuy nhiên không sao, ta mang theo suy nghĩ chết chắc đến, cùng lắm thì mất cả chì lẫn chài, mang theo Vương Thư cùng chết. Người qua đây đi, giao công pháp cho ta, sau đó người mang Vương Thư đi.

Dương Thần hí hí mắt, xem ra tên này hiểu mình không ít, hẳn là sớm có mưu tính từ trước, chỉ là không biết đây là người của gia tộc ẩn thế nào trong Huyền cảnh, hay là người của Hồng Mông?

Địch trong tối ta ngoài sáng, Dương Thần cảm thấy vài phần bất lực, nhưng chỉ còn cách đi qua.

Đền trước mặt người mặt sắt, Dương Thần cảm thấy mình có vô số cách trong thời gian ngắn giết chết y, nhưng chẳng may Vương Thư cũng chết, bản thân sẽ không cách nào giải thích với Thái Ngung, đành phải từ bỏ.

Sau khi đem tờ công pháp cho người mặt sắt, Dương Thần liền bồng Vương Thư đang nằm dưới đất lên, quay người đi về.

Vừa đi, Dương Thần vừa dùng thần thức dò xét vị trí trái tim của Vương Thư.

Quả nhiên, có một con sâu độc xấu xí sặc sỡ, đang chiếm cứ trái tim!

Dương Thần nghiêng răng nghiêng lợi, quả là có hạ độc, tiếc là không kịp hỏi Tiêu Chỉ Tình sự việc Thất tâm cổ, không thể mạo hiểm.

Người mặt sắt mở giấy Tuyên Thành ra xem, cười ha ha:

- Tốt, xem ra đích thật là đồ thiệt, Vương Thư giao cho các người, ta đi đây, một tiếng sau, Vương Thư sẽ tỉnh lại.

- Khoảng 20 ngày sau, không khác gì với người thường, nhưng không cần nghĩ đến việc động Thất tâm cổ đó, bản thân Vương Thư cũng có tu vi Tiên Thiên đại viên mãn, cô ta hiểu rất rõ uy lực của cổ độc này, các người nếu

dùng cách gì lấy ra... ta cũng không quan tâm sống chết của cô ta.

Xong, người mặt sắt nhún người nhảy lên, bay thẳng đến chân trời, không thấy bóng dáng.

Dương Thần cũng không đuổi theo, thông dong giao Vương Thư cho Đường Lộ Di ôm.

- Trong cơ thể cô ấy đích thật có sâu độc, lát nữa con sẽ hỏi Tình Nhi nhà con, xem rốt cuộc sâu độc là gì.

Đường Lộ Di nào lo được những thứ đó, ôm Vương Thư liền khóc nức nở, nhẹ nhàng gọi “Thư Nhi”, buồn vui lẫn lộn.

Thái Ngưng ở bên nhìn mà đau xót vô cùng, cũng lau nước mắt theo.

Dương Thần đợi hai người đàn bà bình tĩnh trở lại, dẫn theo Vương Thư trở về Đường gia bảo, trong nhà trúc của Đường Lộ Di.

Trước tiên, Dương Thần gọi điện thoại hỏi Tiêu Chỉ Tình, kết quả biết được, Thất Tâm Cổ đích thật là một loại sâu độc hiểm ác, bình thường phải là tu vi hơn kém rất lớn, mới có cơ hội có được, bởi vì đây là một loại sâu độc cần có thể không chế đôi phương mới bỏ được.

Cách giải quyết, cũng không khác gì người mặt sắt nói, chỉ có thể đợi bảy bảy bốn mươi chín ngày trôi qua.

Sau gần một giờ trôi qua, cuối cùng Vương Thư đã tỉnh lại, khi nhìn thấy Đường Lộ Di ở bên chăm sóc, trong mắt cô gái tràn đầy nghi hoặc.

Đường Lộ Di lại lấy ra miếng ngọc bội Côn Luân hoa lê, run rẩy nói:

- Con... đây... đây là miếng ngọc bội của con phải không? Có phải con tên là Vương Thư không?

- Đây... đây là chỗ nào? Vị phu nhân này... sao bà lại có ngọc bội của tôi?

Vương Thư thì thảo hồi.

Đường Lộ Di khó khăn kiềm chế bản thân, ôm chầm lấy con gái:

- Thư Nhi, ta là mẹ của con đó!

- Mẹ?

Vương Thư vô cùng nghi hoặc, người cứng ngắc, không biết làm sao, nhìn xung quanh bài trí của phòng trúc, giống như là đã mơ một giấc mơ vậy. Khi nhìn thấy Dương Thần và Thái Ngưng đứng phía sau, Vương Thư càng thấy kỳ lạ, đầu óc mờ mờ, không biết hỏi từ đâu.

Dương Thần kéo Thái Ngưng, ra hiệu, để cho hai mẹ con có thời gian quen biết nhau, rõ ràng, Thái Ngưng cũng ngoan ngoãn đồng ý.

Đi ra khỏi phòng, Thái Ngưng dường như thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói:

- Xem ra, cô bé này thật sự là con gái sư phụ em, ông xã, lần này đều nhờ có anh.

- Ai bảo bà ấy là sư phụ của Ngưng Nhi nhà anh chứ.

Dương Thần lắc đầu cười.

- Ừm, nhưng mà anh được đó, trong một khoảng thời gian ngắn đã có thể viết ra quyền công pháp để gạt người ta.

Thái Ngung mỉm cười nói:

- Xém chút nữa em cũng bị anh lừa rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1459

Mới Tới Ngưỡng Cửa

Dương Thần không kìm nổi cười một trận, giơ tay vỗ vào mông Thái Ngung một cái,

- Nói gì chứ! Làm sao anh có thể lấy công pháp giả cho hắn, làm sao anh có thể lấy tính mạng con gái sư phụ em ra đùa?

Lúc này, nụ cười trên mặt Thái Ngung cứng đờ, sau một hồi ngạc nhiên, kinh ngạc nói:

- Cái gì!? Anh... anh cho thật sao!?

Thấy Dương Thần không giống đang đùa, Thái Ngung lập tức lộ vẻ mặt khiếp sợ.

- Đừng khẩn trương như vậy, anh đâu phải thằng ngốc, thứ không thể đưa đương nhiên anh sẽ không đưa, nhưng mà, bọn chúng muốn lấy, anh cho bọn chúng cũng không sao.

Dương Thần ung dung cười nói.

- Cái gì mà không sao chứ! Đây là vốn liếng lớn nhất hiện nay anh có! Anh đem cho bọn chúng! Đến lúc đó bọn chúng lấy công pháp này để đối phó anh thì phải làm sao!?

- Dị sĩ tài ba trong Huyền cảnh, chắc chắn có không ít thiên tài trẻ tuổi, chờ bọn họ nếu cũng có được môn công pháp này, anh thật sự tự tin có thể chống lại với đám người đó!?

Thái Ngung cũng cảm thấy Dương Thần điên rồi.

Dương Thần giang hai tay ra, ôm cô vào lòng, vỗ về lưng cô, dịu dàng nói:

- Ngung Nhi à, Ngung Nhi ngốc của anh, đã bảo em đừng kích động rồi. Anh biết rằng em lo nghĩ cho anh, nhưng em phải tin tưởng anh, anh làm như vậy hiển nhiên là có nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì, anh không nói rõ ràng, căn bản em không thể giải thích với các chị em khác! Đến lúc đó chẳng may vì chuyện này, khiến anh gặp phải nguy cơ gì to lớn, chẳng phải em trở thành tội nhân! Dù sao nếu không phải em xin anh đến gặp sư phụ, anh cũng sẽ không giao công pháp ra.

Thái Ngung hai mắt nhắm lại, cô cảm thấy mình đã cản trở Dương Thần, trước giờ cô đều cố gắng tránh điểm này, cho nên cố gắng tu luyện, nhưng thật không ngờ, lại xảy ra việc này.

Dương Thần thở dài, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh, nói:

- Ngung Nhi, em có từng nghĩ qua, tại sao tu sĩ thời kỳ thượng cổ, ý anh nói, trước cuộc chiến của các vị thần, những tu sĩ lúc ban đầu, lại có thể có

được sức mạnh lớn như vậy không

- Ý anh là, thượng cổ tiên nhân của mấy trăm ngàn năm trước?

Thái Ngưng hỏi

- Không sai

- Đây... đây đương nhiên có liên quan với trái đất lúc đó, linh khí tràn đầy, tồn tại rất nhiều kỳ trân dị bảo.

Dương Thần gật đầu,

- Còn gì nữa không?

- Còn có... Chính là công pháp của bọn họ chắc chắn rất lợi hại, không thì cũng sẽ không xuất hiện nhiều tiên nhân có thể độ Cửu thiên thần lôi kiếp như vậy.

Dương Thần khẽ mỉm cười, nói:

- Đây chính là mấu chốt vấn đề, em nghĩ coi, tại sao thời đại thượng cổ, lại có nhiều tu sĩ có thể thành công tiến vào Cửu thiên thần lôi kiếp, nhưng tới 20 mấy ngàn năm trước, lúc chư thần vừa đến trái đất, những tu sĩ đó lại chỉ có vài người có thể tiến vào Cửu thiên thần lôi kiếp chứ?

- Nhưng tại sao đến hiện giờ, tu sĩ mà hiện giờ anh chạm mặt nghe được, cũng chỉ có anh và sư phụ Tổng Thiên Hành trong Vạn yêu giới là tiến vào Thái thanh thần lôi kiếp chứ?

Thái Ngưng sững sờ, nhúu đôi lông mày suy nghĩ nói:

- Đó chẳng phải là vì ông xã và sư phụ có được sao...

- Nhưng anh và sư phụ anh, cũng không phải người đầu tiên có được, Thục Sơn đã lưu truyền môn công pháp này rất nhiều đời, nghe đồn quyền công pháp này, là đến từ linh ngộ của tiền bối Thục Sơn, vậy tại sao vị tiền bối sáng tạo công pháp, không nghe nói có thành tựu gì hết vậy.

Dương Thần hỏi.

Thái Ngưng suy đoán nói:

- Có phải là... bởi vì vấn đề cơ duyên, dù sao loại giác ngộ này, ngoài trừ tư chất tự nhiên ra, cũng phải xem cơ duyên...

Dương Thần lắc đầu, nói:

- Cho dù cứ phải nói, dùng “cơ duyên” để giải thích, cũng có quá nhiều điểm kỳ lạ. Những tiên nhân thượng cổ đó, chẳng lẽ cũng chỉ có thể dựa vào tiến vào Cửu thiên thần lôi kiếp? Chẳng lẽ toàn bộ bọn họ đều tu luyện cùng một môn công pháp? Theo anh chưa chắc như vậy.

- Bọn họ cũng có sự kế thừa của chính mình, nếu bọn họ muốn kế thừa, hiển nhiên sẽ lưu truyền toàn bộ những gì đã học, cần gì phải keo kiệt với hậu nhân của mình chứ. Mặc kệ cuối cùng bọn họ đều đã đi đâu, còn tồn tại trên đời này hoặc trong không gian vũ trụ này hay không, bọn họ đều không cần thiết phải giấu dốt.

- Ân thế gia tộc cũng tốt, người trong Hồng Mông cũng tốt, hay là các kế thừa trong môn phái Cổ võ, chẳng lẽ chính là truyền xuống những công pháp

đó, đều không thể dẫn bọn họ tiến vào Cửu thiên thần lôi kiếp sao? Nghĩ như vậy, bụng dạ các tiên nhân thượng cổ cũng quá hẹp hòi đó.

Bị Dương Thần nói như vậy, Thái Ngung cũng cảm thấy rất là khó hiểu, cúi đầu suy nghĩ sâu xa.

Quả thực, Dương Thần trước khi bước vào Thái thanh thần lôi kiếp, kỳ thật cũng không có sự trợ giúp của nhiều kỳ trân dị bảo, độ linh khí dày đặc trên trái đất, cũng không có trợ giúp đặc biệt gì.

Nói như vậy, thật ra thì bước vào Cửu thiên thần lôi kiếp, các điều kiện đó đều không quan trọng.

Mà những tiên nhân thượng cổ, hiển nhiên sẽ không luyện cùng một môn công pháp, muốn truyền, cũng sẽ không chỉ truyền một môn, bằng không 2 vạn năm trước cũng sẽ không còn nhiều tu sĩ có thể đạt đến cảnh giới Thái thanh thậm chí Thượng thanh thần lôi kiếp.

- Chẳng lẽ nói... Trên đời này công pháp có thể bước vào Cửu thiên thần lôi kiếp, thật ra không chỉ vậy?

Thái Ngung rút ra một kết luận khiến cô cảm thấy vô cùng bất ngờ, Dương Thần lại gật đầu tán thành,

- Đúng vậy, hôm qua lúc anh một mình cảm ngộ thiên đạo, hơi chút ngộ ra, đột nhiên nghĩ đến một vài vấn đề trước đây chưa từng nghĩ đến.

- Tại sao, trên thế giới này, các tu sĩ độ kiếp phải phân tam dương, lục hợp, Cửu thiên 3 loại, là ai đặt ra? Nếu như nói đây là ý trời, vậy thì trời lại có ý đồ gì?

- Ba loại Thiên kiếp này, chẳng lẽ thật sự chỉ đại diện hùng mạnh và nhỏ yếu sao? Chẳng lẽ giữa chúng không có liên hệ nào khác?

Dương Thần hỏi liên tiếp, Thái Ngung mở to đôi mắt, không khỏi ngây dại.

Câu hỏi của Dương Thần, đối với cô mà nói thực sự quá mức tưởng tượng, đây hoàn toàn là đứng trên một góc độ vô cùng cao, lỗi quan sát suy nghĩ khuôn mẫu.

Mặc dù nghe có vẻ đơn giản, nhưng là tu sĩ tư chất tự nhiên vốn cao, Thái Ngung có những cảm ngộ huyền diệu khác.

Dường như trong khoảng thời gian ngắn, Thái Ngung cảm thấy rất nhiều vấn đề nghĩ không thông, đều có vẻ bỗng nhiên thông suốt, chỉ là... lại khó có thể nói rõ.

Dương Thần lại chậm rãi nói:

- Ngung Nhi, em có từng nghĩ qua, anh có thể khống chế các Thiên Hỏa như Ly Hỏa, Chân Hỏa, Nghiệp Hỏa, lại có thể khống chế các à hiểu rõ sự kỳ diệu của đất trời.

Dương Thần thông thả đi hai bước, cũng rơi vào trong suy tư của chính mình, khẽ thở dài nói:

- Anh bây giờ, cuối cùng cũng lại lý giải một cách sâu sắc rồi, lúc trước

khi đối chiến với Nghiêm Bất Vấn, lời nói của ông già thân bí kia...

- Thiên địa hào nhiên, vạn vật thông linh, sức mạnh thân tu thiên địa diễn sinh, lộ ra uy lực thiên địa... Mượn lực của thiên địa, nếu thân không vì thiên địa, hóa cho hoàn vũ. Sức mạnh không phải sức mạnh, thành chính là thế...

Dương thần lắc đầu miễn cưỡng cười,

- Đạo hạnh của anh còn quá nông cạn, vốn dĩ anh tưởng là, bản thân đã khống chế được sức mạnh trời đất, nhưng bây giờ nghĩ lại, anh chỉ là mới vừa bước vào ngưỡng cửa, tồn tại tối cao của đỉnh núi kia, vẫn còn bị vô số tầng mây che phủ, căn bản vẫn không nhìn thấy...

- Lão già kia, nếu quả thật vẫn còn trên trái đất, vậy thực lực của ông ta, e rằng đã thực sự rất cao

Trong mắt Thái Ngưng cũng lộ ra thần thái hướng về, mỉm cười nói:

- Ông xã, em biết rồi, tại sao anh lại giao ra...

- Huh? Nghĩ thông rồi?

Dương Thần nhú mày xoay người qua.

- Ừm.

Thái Ngưng dịu dàng nói:

- Bởi vì cao thủ thật sự, là bản thân dựa vào từng bước từng bước một, mới có thể đi đến đỉnh cao thật sự, công pháp, đan dược, những thứ này không phải chủ đạo, cũng giống như bản thân anh không ăn bao nhiêu linh dược, nhưng tu vi lại tinh tiến cực nhanh.

- Anh thông qua quy nạp tổng kết, truyền công pháp cho chúng em, tuy rằng mọi người đều luyện cùng một môn, nhưng “đạo” của mỗi người, đều không giống nhau, ví dụ, Jane vừa vào Hóa thần, còn em với Tường Vi, Tuệ Lâm cả ba cộng lại cũng không phải là đối thủ của cô ấy, điều này nói rõ căn nguyên vẫn còn ở bản thân chúng ta.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1460

Cao Thủ Cô Đơn

Dương Thần gật đầu liên tục, ra hiệu Thái Ngung nói tiếp.

Thái Ngung cười yếu ớt nói:

- Công pháp của gia tộc ẩn thế, chưa chắc kém hơn, nhưng tổ tiên bọn họ có thể đạt được Cửu thiên thần lôi kiếp, bọn họ lại không thể, chỉ có thể nói là nguyên nhân ở bản thân họ. Thiên phú cũng tốt, tâm tính cũng tốt, căn cốt cũng tốt, bọn họ không thể xuất hiện tu sĩ của Cửu thiên thần lôi công, cũng không phải cái tất yếu gì, mà là sự ngẫu nhiên đáng buồn.

- Cho nên nói, cho dù giao cho bọn chúng, bọn chúng cũng chưa chắc có thể tu luyện ra thứ gì, thậm chí còn cảm thấy, môn công pháp này không bằng công pháp tổ truyền của bọn chúng.

- Không tồi.

Dương Thần không quên tán dương:

- Ngung Nhi em quả nhiên thông minh, nhưng tất nhiên là môn công pháp không tầm thường, theo như anh thấy, so với một vài công pháp cao thâm khác, càng tối nghĩa khó hiểu.

- Nhưng thiên đạo đối với mỗi người mà nói, là không thay đổi, công pháp chỉ là con đường khác nhau, trăm sông đổ về một biển, nếu như bọn họ thật sự có thể từ đó ngộ ra một ít, cũng là bản lĩnh của bọn họ.

Dương Thần từ từ thở dài nói:

- Nói thật, anh rất hướng tới, cái thời đại các tiên nhân thượng cổ ở, tất nhiên là niên đại tranh kỳ đấu diễm, thiên tài xuất hiện, bởi vì tu sĩ thời đó, càng thuần túy đi thể ngộ thiên đạo, không bị quá nhiều thứ của thế tục vướng chân.

- Từ chỗ bọn họ nguyện ý bắt tay phong ấn hỗn độn, sáng tạo đại trận thượng cổ, có thể nhìn ra, tu sĩ thời đó, không giống với bây giờ, tranh giành cầu xé lẫn nhau, phân chia bang phái, nhất định bọn họ đều vì thành tựu chính thống đạo Nho mà thành khẩn giao lưu với nhau.

- Trong sáng vô tư như thế, mới là kẻ mạnh chân chính, bọn họ có “trái tim của cường nhân” vững tin vào con đường của chính mình, không ngại sự bất chước của kẻ khác, không ngại thành bại của kẻ khác, không tin ngoại vật, chỉ tin chính mình.

- Bây giờ trong Huyền cảnh, cho dù những tu sĩ đó có công pháp giống như vậy, tâm cảnh cũng quá khác nhau, vì tư lợi, luôn muốn mình có thể vô địch thiên hạ, đập vỡ hư không, nhưng lại không từ thủ đoạn loại trừ các tu sĩ khác, đương nhiên bọn họ khó có người đạt được độ cao của tổ tiên.

- Nếu anh không phải đã trải qua vô số kiếp nạn sinh tử, nếm qua sự lạnh âm của thế gian, cũng sẽ không liên tục đột phá trong vài năm ngắn ngủi... Có lẽ là do anh kiên trì, là phần thưởng ông trời cho anh.

Thái Ngưng che miệng cười khẽ,

- Nói như vậy, ông xã giống như đã trở thành... “cao thủ cô đơn” rồi, cảm thấy thế giới hiện nay, không ai có thể sánh ngang với anh.

- Ha ha, anh không nói như vậy, tuy rằng đường của anh, khiến anh đoạn tuyệt hồng trần, nhưng chưa chắc đường của những người khác, cũng giống như anh. Cho nên, không dám đảm bảo có một vài cao thủ ẩn náu, chỉ có điều anh không biết mà thôi.

- Hơn nữa, dù sao anh cũng chưa đột phá Thượng thanh thân lôi kiếp, về thực lực, so với những tu sĩ Nhược thủy kỳ, chỉ sợ cũng không dẫn trước bao nhiêu, thậm chí tu vi cũng không tinh thâm như bọn họ, muốn trở thành Độc Cô Cầu Bại, còn kém xa lắm.

Thái Ngưng lúc này cuối cùng đã không vì chuyện công pháp truyền ra ngoài mà lo lắng nữa, cảm thấy người đàn ông lúc này đang đầy tự tin, so với trước đây càng thêm hấp dẫn.

- Lần này anh trở về, cũng nói chuyện với các chị em, có thể cũng có ích với mọi người.

- Tu hành chung quy vẫn là xem chính mình, nói nhiều vô ích, không nhất thiết phải nghe anh, cảm ngộ của anh không nhất định là duy nhất.

Dương Thần nhắc nhở.

Thái Ngưng cười nói:

- Anh yên tâm đi, em biết phải làm gì. Nhưng như những lời anh nói, con đường tu luyện phải có giao lưu, mới có thể xúc tiến sự tiến bộ của mọi người.

Dương Thần nhắc nhở:

- Anh nói những lời này, không phải để các em không dùng đan dược do anh luyện chế, mấy thứ này, có thể có tác dụng cũng không cần nhất thiết phải bài xích, thuận theo tự nhiên mới đạt được hiệu quả lớn nhất.

- Dạ, đã hiểu, anh cứ dặn đi dặn lại, như lão bà bà tụng kinh vậy, không còn chút khí phách của “cao thủ cô đơn” rồi. 'lấy t ruyện từ: t ung h oanh. com'

Thái Ngưng trêu chọc.

Sắc mặt Dương Thần quẫn bách, giả vờ giận nói:

- Được thôi, chồng của em ở đây lên lớp cho em, em cũng dám trêu ghẹo anh? Để anh trị em...

Dương Thần vỗ lấy Thái Ngưng, cười ha hả nói:

- Tu luyện quan trọng, nhưng thú vui cuộc sống cũng không thể thiếu, Ngưng Nhi, hay là chúng ta làm một trận dã chiến ở trong rừng trúc nơi em sinh sống từ nhỏ thế nào hả?

- Anh... Không phải anh còn phải đi giải quyết việc của Mông gia sao...
a... đừng...

Thái Ngưng phát hiện một bàn tay của Dương Thần đã chạm vào ngực mình, không ngừng nung nịu kêu.

Dương Thần lúc này mới khẽ giật mình, nhìn thời gian quả là gần đến giờ, khoan thai rút bàn tay đã thom ngào ngạt chỉ chỉ miệng,

- Vậy lần này tha cho em, trước khi đi hôn một cái!

Thái Ngưng cúi liếc hắt một cái, nhưng vẫn hôn lên môi hắt cái “chụt”.

Dương Thần cắt hứng, thở dài, bảo Thái Ngưng nói với Đường Lộ Di một tiếng, liền phi thân rời đi.

Thái Ngưng thở phào nhẹ nhõm, cũng may nhớ ra Dương Thần còn có việc, nếu ở trong rừng trúc làm việc đó thiệt, bản tính của cô vẫn không thể chấp nhận được.

Nhưng nghĩ đến lúc này Dương Thần vừa nói một đồng khó hiểu, cuối cùng lại làm nũng đòi cái hôn tạm biệt, Thái Ngưng không nhịn được cười giễu cợt, dù tu vi cao thâm thế nào, bản tính của người đàn ông này vẫn rất khó dời. Nhưng chính vì sinh động như vậy, người đàn ông chân thật, mới khiến cô thích Dương Thần.

Trong nháy mắt đã ngàn dặm.

Sau khi Dương Thần rời Đường gia bảo, thẳng đến khu nghỉ dưỡng ngoài Bắc Hoàn thành phố Hán Trung tên là Quỳnh Nguyệt sơn trang.

Ở giữa sườn núi, khách sạn phong cách châu Âu mọc lên san sát như rừng, có vài chỗ suối nước nóng lộ thiên đều ở xung quanh, từ nơi ấy, có thể nhìn thấy cảnh quan thành phố ở dưới, vừa sập tối, thì đèn đuốc mê say, khói mây lượn lờ, dường như tiên cảnh dưới trần gian.

Khách sạn này là một trong những sản nghiệp của bang Hoa Nam, đương nhiên điều kiện thiết bị đều cực tốt, thường ngày tiếp đón những phú thương chính khách ở khắp nơi, cũng sẽ không lưu lại bất cứ kỷ lục nào có thể kiểm chứng, điều này khiến cho rất nhiều cán bộ sẵn sàng đến đây hưởng thụ.

Nhưng hôm nay, khách sạn không kinh doanh như thường ngày, rất nhiều tinh nhuệ của bang Hoa Nam đóng ở các phương hướng, vì cuộc gặp gỡ nội bộ của bang Hoa Nam.

Dương Thần vừa đến bầu trời của khách sạn, khóe miệng liền hiện lên nụ cười tà.

Trong khách sạn này, ngoại trừ một luồng uy áp Hóa Thần Kỳ quen thuộc, đến từ nhà trưởng lão Mông Kỳ, lại có thêm hai luồng uy áp của tu sĩ Độ Kiếp kỳ, là Nghiệp hỏa và Quỷ thủy kỳ.

Nội tình của Mông gia quả không tầm thường, tu sĩ của Độ kiếp kỳ đến nay đã xuất hiện 5 người, chỉ sợ ở Hồng Mông đều có thể làm Huyền Giai trở lên, thậm chí tu sĩ của Địa Giai.

Cùng lúc đó, trung tâm khách sạn, tiệc rượu ở nơi lộ thiên, đang bài trí

với không khí kỳ dị.

Xung quanh vây quanh một bàn người, đều là Mông gia chính thống như Mông Khai Nguyên, Mông Khuyết v. v, và một vài người phụ trách đường khẩu trọng yếu của Mông gia.

Tuy nhiên, chỗ ngồi cao nhất, lại là một nam một nữ, trưởng lão trong gia tộc họ Mông mặc áo bào kim tuyến đen, cùng với hộ đường trưởng lão Mông Kỳ.

Mông Kỳ nâng chén lên, nói với hai vị trưởng lão một nam một nữ đó:

- Lần này mời hai vị trưởng lão Hàn U, Ngô Mai Nguyệt xuất sơn, quấy rầy thanh tu của hai vị trưởng lão, thật sự xấu hổ, Mông Kỳ tự phạt một ly.

Vị trưởng lão tóc mai hoa râm tên Hàn U, cũng đã có tuổi, cười ha hả nói:

- Mông Kỳ trưởng lão không cần như thế, vợ chồng chúng tôi thân là trưởng lão khác họ của Mông gia, mấy chục năm nay đều chịu sự chiếu cố của chủ nhà Mông gia, mới có tu vi như ngày hôm nay, lần này thay Mông gia trăm trù thăng nhóc vô liêm sỉ dám ăn cắp linh bảo của Mông gia, quả thật là vinh hạnh của vợ chồng tôi!

- Đúng là như thế, Mông Kỳ trưởng lão khách khí như vậy, là không xem trọng vợ chồng chúng tôi.

Phu nhân xinh đẹp Ngô Mai Nguyệt khoảng 40 tuổi bên cạnh cười dịu dàng nói.

Tuy rằng tu vi của hai người họ đều cao hơn Mông Kỳ, nhưng dù sao cũng là khác họ, nói trắng ra, là một vài thuộc hạ trung thành của Mông gia, hoặc là hậu duệ của thuộc hạ, từ khi sinh ra đã dốc sức vì Mông gia.

Trước đây Mông Khoát và ba vị trưởng lão chính thống hể xuất sơn, lại có kết cục không biết tung tích ở đâu, trong gia tộc họ Mông sợ lại xảy ra tình huống như vậy, phái hai vị trưởng lão khác họ đến, cho dù mất tích, cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến bốn tông Mông gia.

Đám người Mông Khai Nguyên cũng mời rượu vợ chồng Hàn U, Ngô Mai Nguyệt, nhưng đối đãi với Mông Khai Nguyên đám người này, hai vị trưởng lão có vẻ tương đối bình thản, dù sao theo hai người họ, vai vế của những người này thật sự quá nhỏ, cho dù là người của chủ nhà Mông gia, cũng không có bao nhiêu phân lượng.

- Nguyệt Nhi, Dương Thần này sao còn chưa tới, không phải con cho người ở phía sau khách sạn tiếp ứng hử sao, sao còn chưa thấy ai dẫn hử vào.

Lúc này Mông Khai Nguyên hỏi Mông Nguyệt im lặng bên cạnh.

Trong kế hoạch của Mông Nguyệt, tuyên bố với Dương Thần, là giả vờ âm thầm bố trí nhân viên, dẫn Dương Thần vào trung tâm khách sạn này, sau đó bố trí một đám thân tín của mình, cho Dương Thần đủ thời gian giết chết đám người Mông Khai Nguyên.

Cuối cùng, dùng bom phá hủy khách sạn này, đối với công bố ngoại giới

chỉ cần đẩy trách nhiệm cho một số người có quan hệ địch thủ, chẳng hạn như một số bang hội thế lực không tầm thường ở tỉnh khác, Mông Nguyệt chịu chút thương nhẹ là có thể thoát khỏi hiểm nguy.

Nhưng trên thực tế, đám người Mông Khai Nguyên có ba vị trưởng lão ở đây, cho rằng hoàn toàn có thể lật lại dùng chiêu bắt rùa trong hồ bắt Dương Thần, đoạt lại linh bảo, cũng không cần thiết thu xếp nữa.

Dương Thần chủ động tìm đến, cho dù sự việc đến tai thủ trưởng số 1, cũng giống như Dương Thần đến gây phiền phức.

Mông Nguyệt cũng cảm thấy kỳ lạ, theo thời gian mà nói, Dương Thần phải đến rồi.

- Ông nội... có thể là...

Àm ầm!

Một trận nổ lớn, khiến lỗ tai của tất cả mọi người đều bị bưng tịt, chỉ nhìn thấy một mảng lớn gạch đá của tòa nhà, từ góc đông bắc giữa không trung rơi lả tả bay đến!

Mọi người đều kinh sợ, bao gồm ba vị trưởng lão của Mông gia, cũng đều sợ hãi nhìn về phía đông bắc kia.

Nơi đó vốn là một tòa tháp tròn phong cách Baroque vì mỹ quan, mà thiết kế, lúc này đã bị một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, đánh bay một tầng, bê tông kiên cố đã bị đánh bay giống như là bột biển! Phần còn lại của tòa tháp, rơi xuống gần bữa tiệc lộ thiên khoảng hơn chục mét.

Mọi người định thần nhìn lại, một bóng người không biết từ lúc nào đã đứng ở trên đỉnh tháp không còn nguyên vẹn đó!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1461

Uy Năng Tàn Bạo

- Dương Thần!!!

Mông Khai Nguyên nhìn thấy bóng dáng này, gần như là sắc mặt đỏ ngầu gào thét lên. Mông Kỳ và vợ chồng Hàn U, Ngô Mai Nguyệt lại lộ ra vẻ mặt kỳ quái, bởi vì thủ đoạn của Dương Thần, xem ra tu vi không tồi, nhưng chẳng biết tại sao bọn họ không thể phát hiện được mức độ tu vi của Dương Thần, thậm chí, trước lúc Dương Thần xuất hiện, bọn họ cũng không biết hắn đến từ khi nào.

Theo tình báo lúc trước, chẳng qua tố chất cơ thể Dương Thần rất cao, không có tu vi gì. Dương Thần đứng ở đỉnh tháp, quan sát mọi người của Mông gia, cười khinh bỉ nói: - Các người lại rất đúng giờ, đến đây sớm như vậy để đợi ta lấy mạng các người, xem ra đều chán sống rồi.

- Hừ! Thăng nhóc miệng còn hôi sữa, người đừng hòng làm càn, hôm nay có vợ chồng Hàn trưởng lão, Ngô trưởng lão ở đây, ba người chúng ta nhất định sẽ bắt giữ ngươi! Lần này ngươi cũng không thể gọi những chiến hạm vô liêm sỉ kia nữa, còn không mau chịu trói, giao linh bảo Mông gia ra!?

Mông Kỳ dừng cảm bước ra ngạo nghễ nói. Dương Thần hí hí mắt, từ trong nhẫn không gian lấy ra quả cầu đen thui ra, chính là linh bảo trấn gia Mông gia.

- Người đã nhắc nhở ta, cái thứ này các người lại xem như bảo bối, nhưng ta nhìn thế nào đều giống đồ bỏ đi, các người ai có thể nói rõ cuộc đây là vật gì, hôm nay ta sẽ giữ lại mạng chó của hắn. Dương Thần cười bí hiểm nói Đây quả là vật Dương Thần nghĩ mãi không ra, sau khi mình hồi phục tu vi, thậm chí còn tiến bộ rất nhiều, nhưng vẫn không biết cái vật màu đen này là cái gì. Không ngờ Mông gia lại trăm phương nghìn kế muốn đoạt lại từ tay mình, nhất định là bảo bối, vậy thì mình tuyệt đối không thể cho bọn chúng lấy lại Những thứ chưa biết, đối với Dương Thần mà nói càng có sức hấp dẫn.

- Quả là ý nghĩ hảo huyền! Tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, cuộc trò chuyện của ngươi với Mông Nguyệt đã bị bọn ta thu lại, chỉ cần giao đến chỗ thủ trưởng số 1, lần này chính là ngươi không phải, Mông gia chúng tôi lấy lại đồ đạc của mình, hoàn toàn chính đáng, ai cũng không cản được chúng tôi!

- Người đừng tưởng bọn ta không dám động, nếu không ngoan ngoãn giao linh bảo gia tộc ta, cho dù ngươi là người của Dương gia, cũng vô ích, đừng trách ba vị trưởng lão bọn ta không khách khí! Mông Kỳ quát lên.

Dương Thần mỉm cười nói: - Tôi thấy chính bản thân các ngươi cũng không biết vật này dùng để làm gì, nếu đã như thế, có thủ đoạn gì thì cứ việc đem ra, vừa hay tôi sẽ lấy 3 người thử thân thông mới của tôi.

- Mông Kỳ trưởng lão, chúng ta không cần nói nhiều, lên bắt lấy hắn, đoạt lại linh bảo, lấy hết linh đan và công pháp trên người hắn, đến lúc đó trong tộc nhất định sẽ nhớ công lớn của chúng ta! Hàn U lạnh lùng nói. Mông Kỳ gật đầu, có 2 vị tu sĩ Độ kiếp kỳ của Nghiệp hỏa và Quỷ thủy ở đã cảm thấy bản thân chỉ cần giành công là được, đương nhiên vẻ mặt tươi cười.

- Tiểu tử, chọc tức Mông gia, sẽ là sai lầm không thể bù đắp của ngươi! Mỹ phu nhân Ngô Mai Nguyệt là người đầu tiên kìm không nổi muốn động, giờ lên thanh trường kiếm Liễu điệp, chính là pháp bảo hạ phẩm, trong suốt lấp lánh. - Ném Huyền Nguyệt kiếm quyết của ta!

Ngô Mai Nguyệt nhún người lên, chân nguyên quỷ thủy lượn lờ quanh người, trong nháy mắt đã đến trước mặt Dương Thần, 1 đường kiếm sáng quét ngang qua, mang theo 1 đường ánh sáng như mặt trăng khuyết, tràn ngập chân nguyên âm hàn. Dưới sự chiếu sáng của ánh đèn trong đêm, đường sáng chân nguyên đó chiếu rọi với màu lưu ly đẹp mắt, lại là mũi nhọn đoạt mệnh!

Nhưng đối với Dương Thần mà nói, trình độ loại chiêu số này quả thực quá thấp, chớp mắt, chân nguyên đó đã bị sức mạnh của Dương Thần trực tiếp xé tan! Chân nguyên nổ tung tứ phía, nổ tan tành đoạn thấp cao hư hại nơi Dương Thần đang đứng, gạch đá rơi xuống, đã thương không ít bảo vệ của Mông gia.

Ngô Mai Nguyệt kinh ngạc, lại liên tục đánh xuống mấy đường kiếm khí trăng khuyết càng thêm rắn chắc và tiết diện lớn, xung quanh Dương Thần xảy ra nổ tung mãnh liệt, giống như là muôn hồng nghìn tía, trăm hoa đua nở. - Quả là tên quái vật da dày thịt béo, như vậy vẫn không thấy hắn bị thương!/? Hàn U tức giận hừ 1 tiếng, thấy bà xã nhất thời khó công kích ra hiệu quả gì, cũng phi thân xông lên theo.

Mông Kỳ sợ Dương Thần chạy thoát, cũng đuổi theo, quát lớn: - Bài sơn chương! Chương pháp đặc biệt của lão cũng đã sử dụng ra, lực chân nguyên hóa thành chương ảnh đầy trời, trong nhất thời toàn bộ vị trí xung quanh Dương Thần đều bị đá kích mãnh liệt, liên tục từng đợt từng đợt như sự xâm nhập của sóng biển. Không biết từ lúc nào Hàn U có thêm 1 găng tay, ngọn lửa sáng lóe ra, hiển nhiên là làm từ Huyền thiết hệ lửa hiếm có, hòa vào chân nguyên cháy rực trên người hắn.

- Liệt sát băng! Chân nguyên Hàn U bắt đầu khởi động, cả cơ thể biến thành quả cầu lửa, từ trên đỉnh đầu Dương Thần, hướng đến thiên linh cái của Dương Thần mà đánh! Giống như 1 ngôi sao băng lửa từ trên trời giáng xuống, nhất định phải đánh cho Dương Thần thịt nát xương tan! Dương Thần không tránh không né, nâng 1 đấm, đối đầu gay gắt với Hàn U, đánh

Hàn U bay lên cao mấy chục mét.

Chính vào lúc này, chưởng ấn của Mông Kỳ đánh xuống lưng Dương Thần, nhưng Dương Thần căn bản không thèm đếm xỉa tới, chộc cho Mông Kỳ xem chút nữa là tức đến ói máu, tu vi Hóa Thần Kỳ của lão, ngay cả phòng ngự của Dương Thần cũng không phá được! Bất đắc dĩ, Mông Kỳ đành phải tận dụng hết khả năng tạo phiền toái cho Dương Thần, nhưng công kích chủ yếu vẫn là do vợ chồng Hàn U không ngừng đánh xuống.

Ở bên dưới mọi người Mông gia cũng không rõ tình hình chiến đấu rốt cuộc thế nào, chỉ có điều xem đến nổi rung động lòng người, 3 trưởng lão toàn phía hợp sức vây giết, phóng ra ánh sáng lóa mắt, khiến cho nửa bầu trời đều sáng rực. - Hay! Không hổ là cao thủ trong tộc, hôm nay phải cho Dương Thần chết không toàn thân! Trong lòng Mông Khai Nguyên đem cái chết của con cháu mình, đều đổ hết lên đầu Dương Thần, có thể nói hận thấu xương. Những người khác trong Mông gia và đại lão của bang Hoa Nam, cũng không ngớt lời khen hay, cảm thấy lần này Dương Thần chết chắc. Ánh mắt Mông Nguyên lóe sáng, nhưng không buồn không vui, không nhìn thấy không có bất cứ cảm xúc gì.

Vào giờ phút này, Dương Thần bị vô số chân nguyên loạn lưu tập trung công kích, cũng không có cảm giác gì, những công kích này giống như là gãi ngứa vậy, nếu như tu vi của mình chưa phục hồi, cũng đành thôi, có thể sẽ bị đánh rất thâm, nhưng bây giờ sức mạnh thiên địa hộ thể của mình, sức mạnh chân nguyên như mưa bụi này, hoàn toàn không là gì. Mạnh lớn kiến trúc khách sạn phía dưới đã bị san thành bình địa, khắp nơi đều là hố đen, cảnh tượng tan hoang khắp nơi.

Lại là 1 tia sáng màu đỏ thắm nổ bắn như mũi tên nhọn, theo đường chéo phóng đến mình, cuối cùng Dương Thần cũng không còn hứng thú xem thủ đoạn của bọn họ. Duỗi nhẹ nhàng 1 trảo, 1 luồng sức mạnh trời đất liền khiến cho Hàn U hóa thành mũi tên lửa hiện nguyên hình, những chân nguyên Liệt Hỏa đó bị thổi sạch! Đồng tử Hàn U co lại, chợt phát hiện sự bất thường, nhưng đã quá trễ!

Bóng dáng Dương Thần bay lên, một cái đã trùm lên trán Hàn U! - Công kích của ngươi hơn phân nửa đều nổ những chỗ khác, uy lực vốn đã chẳng ra làm sao, lại lãng phí sức mạnh chân nguyên của bản thân như vậy, nhìn có vẻ hoa lệ, thực ra vô cùng ngu xuẩn.... Dương Thần nhìn y đầy châm chọc, vừa dứt lời, 1 luồng chất lỏng màu xám trắng, nhúc nhích như sinh vật còn sống, từ phần đầu Hàn U bắt đầu, bao bọc hơn phân nửa thân thể y! - Đây.... đây là!? Ngô Mai Nguyệt và Mông Kỳ chấn động tinh thần, không ngờ Dương Thần lại có thể dễ dàng bắt Hàn U như thế, chẳng lẽ căn bản là hắn không động chân cách!? Hơn nữa, tại sao không cách nào thấy rõ tu vi của Dương Thần!?

Hai con mắt Hàn U tròn tròn, vừa phun ra 1 chữ “Nhược”, miệng liền

không thể phát ra tiếng nữa. Nhược Thủy có thể ăn mòn ba hồn bảy vía của người, tu vi của Hàn U chỉ đến Nghiệp hỏa, căn bản không thể chịu nổi sự vượt qua gần 3 bậc sức mạnh của Nhược thủy, trong nháy mắt thần hồn đã bị Nhược thủy cắn nuốt hết! Lạ ở chỗ, thân thể Hàn U không xảy ra bất kỳ sự thay đổi nào, chỉ là giống như xác chết người bình thường vậy, nhưng Ngô Mai Nguyệt và Mông Kỳ ở xa đều có thể cảm nhận được, không ngờ đến cả linh hồn của Hàn U cũng biến mất rồi! Điều này có nghĩa là, chính là biến mất khỏi thế gian theo nghĩa đen! - Làm sao có thể! Chẳng lẽ.... chẳng lẽ tu vi của người là Nhược Thủy kỳ!?

Không đúng.... tu vi Nhược Thủy kỳ cũng chưa từng nghe qua có người có thể sử dụng Nhược Thủy Suy nghĩ của Ngô Mai Nguyệt rối loạn, hoảng sợ ngừng tấn công, bà phát hiện lần vây giết Dương Thần này quả thực là tự tìm đường chết! Dương Thần chẳng qua tâm gì đến nghi ngờ của bọn họ, bóng dáng tiến nhanh về phía trước, đẩy lên một đám lửa tím, cũng chính là sự hợp thể của Ly Hỏa và Quỷ Thủy.

Ngô Mai Nguyệt cũng không phản ứng kịp đây là sức mạnh lớn mạnh gì, Dương Thần đã mang theo sức mạnh bẻ gãy nghiền nát, một nắm đấm nhét thẳng vào bụng Ngô Mai Nguyệt! Phụt! Một tiếng xé toạc gấp gáp, cơ thể Ngô Mai Nguyệt đã bị xuyên thủng! Tử Hỏa nhanh chóng ăn mòn cơ thể tu sĩ Quỷ thủy độ kiếp kỳ của bà, chỉ trong nháy mắt đã bị đổ thành bột phấn theo gió phiêu tán!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1462

Mọi Thứ Đầu Cho Chủ Nhân

Dương Thần rất vừa lòng với 2 loại sức mạnh hoàn toàn mới của mình, tuy có chút hơi yếu, nhưng dù sao cũng là 1 lực tấn công, có hiệu quả như vậy rất không tồi.

Đúng như suy nghĩ trước đây của Dương Thần, sợ rằng dưới Nhược Thủy kỳ, đều không phải đối thủ của mình.

Ba đối thủ này không đủ mạnh, đến cả việc dùng sức mạnh hỗn độn cắn nuốt bọn họ cũng không có hứng thú, giết luôn cho rồi.

Phía dưới, người của Mông gia đã choáng váng, vừa rồi còn vây quét Dương Thần đánh đến không thấy bóng dáng, lúc này, 2 vị trưởng lão không hiểu sao đã bị giết rồi!?

Sắc mặt đám người Mông Khai Nguyên và Mông Khuyết đều trắng như giấy, còn trong mắt Mông Nguyệt lại tràn đầy kinh ngạc và suy nghĩ phức tạp.

Thi thể Hàn U từ trên trời rơi xuống, Ngô Mai Nguyệt lại hài cốt không còn!

Chỉ còn lại Mông Kỳ, ở giữa không trung, thân thể run rẩy, cũng không dám tin vào mắt mình!

- Không.... sao có thể.... có thể như vậy....

Vẻ mặt Mông Kỳ thất kinh, bởi vì sợ, khuôn mặt già vặn vẹo, điên cuồng hét lên 1 tiếng, lách mình muốn chạy trốn!

Dương Thần chẳng buồn nhìn nữa, giữa không trung ngưng tụ ra 1 sợi dây thừng lửa dài màu xanh, cột lấy Mông Kỳ!

Mông Kỳ chẳng qua là tu vi của Hóa Thần Kỳ, tốc độ, hay thần thức, đều quá bạc nhược, căn bản không cách nào trốn thoát khỏi phạm vi tinh thần nắm bắt của Dương Thần, né tránh cũng không có chỗ để trốn.

- Cho tu sĩ Hóa Thần Kỳ như người chết dưới lam hỏa của ta, cũng là vinh hạnh của người. Dương Thần thản nhiên nói.

Nhưng căn bản Mông Kỳ không thể phát giác lam hỏa này rốt cuộc có gì kỳ diệu, bởi vì tu vi và thân thể của lão so với lam hỏa thật sự chênh lệch quá nhiều!

Hợp thể Tam Muội chân hỏa và Minh thủy, vừa mới tiếp xúc Mông Kỳ, liền hòa tan lão!

Giống như là đem cơ thể người biến thành 1 vũng chất lỏng, tiếp đến bốc hơi trong không khí!

3 chiêu đơn giản, Dương Thần đã tẩy trừ 3 vị trưởng lão Mông gia, nếu

trên mặt đất không có mây ỏ voi, thậm chí cũng không có ai sẽ nghĩ rằng vừa mới xảy ra chiến đấu.

Trong ánh mắt sợ hãi của đám người Mông gia và bang Hoa Nam, Dương Thần nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, cười tà nhìn đám người Mông Khai Nguyên.

Thực lực tuyệt đối, khiến cho bọn Mông Khai Nguyên mất hết can đảm, bọn họ không biết làm sao ngăn cản 1 Dương Thần xa lạ mà hùng mạnh.

Cuối cùng, Mông Khai Nguyên chỉ có thể cố gắng ra vẻ thông dong kiên cường mà nói:

- Dương Thần, tốt nhất là ngươi nên suy nghĩ cho rõ, Mông gia bọn ta không chỉ có chút thực lực đó, ngươi dám đả thương bọn ta, thì phải chịu sự tức giận của các vị tổ tông trong gia tộc họ Mông!

- Nếu hôm nay ngươi chịu bỏ qua như vậy, tôi thề, có thể hòa khí bàn bạc với ngươi, sẽ không truy cứu thêm chuyện hôm nay!

Dương Thần cười ha hả, trêu tức nói:

- Ngươi đang bàn điều kiện với ta? Ta tưởng ngươi sẽ ngoan ngoãn quỳ xuống, dập đầu cho ông đây, hoặc là có chút khí phách, đừng để ta vấy bẩn, tự mình kết liễu chứ.

Ngươi.... ngươi đừng hòng làm nhục ta! Con cháu Mông gia ta, thề chết cũng không khuất phục!

Mông Khai Nguyên mắt đỏ lên gào thét.

Nhưng lúc này, Mông Nguyệt đột nhiên nhanh chóng nhảy lên, đến trước mặt Dương Thần, cung kính quỳ xuống.

- Chủ nhân! Chúc mừng chủ nhân giành thắng lợi, trả thù mũi tên ngày đó!

Đám người Mông Khai Nguyên và Mông Nguyệt đều nhất thời muốn sụp đổ.

- Mông Nguyệt!!?

- Mông Nguyệt con....

- Nguyệt Nhi....

- Không ngờ con lại phản bội chúng ta!?

Mông Nguyệt bị đám người gia tộc mắng đủ các câu dơ bẩn, bất động, vẫn mang vài nét quyến rũ, ái mộ nhìn Dương Thần.

Dương Thần quét mắt nhìn người của Mông gia và Mông Nguyệt,

-Ồ, cô thật sự vui mừng vì tôi thắng rồi?

-Đương nhiên!

2 bên mặt Mông Nguyệt không ngờ lại ứng hồng lên, xấu hổ nói:

- Xin chủ nhân thứ tội, Nguyệt Nhi thật sự không thể cùng chiến đấu với chủ nhân, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng, cũng may chủ nhân không tổn hao gì.

- Không biết xấu hổ! Tiện nhân! Mông gia ta quả thực đã nuôi 1 con sói cái ghê tởm!

Mông Khai Nguyên gân xanh đã nổi lên.

Mông Nguyệt chột xoay người lại, sắc mặt lạnh lẽo thâm độc nói:

- Hừ! Các người thật sự tưởng rằng tôi sẽ giúp các người, phản bội chủ nhân sao? Từ lúc các người xem sự sống chết của tôi không quan trọng, thì tôi đã thề, phải tiêu diệt hết đám người đê tiện gọi là người thân các người, các người có lỗi với tôi trước, thì đừng trách Mông Nguyệt tôi trở mặt!

- Ta phải đích thân giết chết con nghiệt nữ này!

Mông Nguyệt tức kinh khủng, xông lên quét chân về phía Mông Nguyệt!

Mông Nguyệt tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, hoàn toàn không sợ ba, cũng dùng 1 cái quét chân, đá Mông Nguyệt bay ra xa!

Rơi xuống liên tiếp lăn mấy vòng, Mông Nguyệt tức đến phun ra máu, chỉ Mông Nguyệt không nói nên lời.

Mông Nguyệt cao ngạo nhìn đám người bang Hoa Nam, xoay người cung kính với Dương Thần:

- Chủ nhân, bởi vì lão tặc Mông Khai Nguyên đó canh quá nghiêm, Nguyệt Nhi không thể bố trí thuốc nổ, xin chủ nhân hãy báo thù giúp Nguyệt Nhi, giết chết mấy lão già này. Từ nay về sau Nguyệt Nhi có thể nắm trong tay bang Hoa Nam, dốc sức phục vụ chủ nhân tốt hơn!

Dương Thần lặng lẽ cười, 1 tay kéo Mông Nguyệt qua, phi thân lên giữa không trung.

Mông Nguyệt không hiểu Dương Thần muốn làm gì, sợ hãi đến mức tim đập thành thịch.

- Đám người này, đối với tôi, chỉ là con kiến, hoàn toàn không cần ta giết từng người một, người đã không bố trí thuốc nổ, vậy thì ta sẽ cho chúng thoải mái chút vậy.

Dương Thần cũng không có hứng thú lãng phí lời lẽ với đám người Mông Khai Nguyên, chênh lệch thật sự quá lớn, những người này hoàn toàn không cùng 1 cấp bậc với mình, nói cũng là vô nghĩa.

Gọi ra 1 con trường long Ly hỏa cực lớn, gào thét dữ tợn, trường long Ly hỏa liền xoay quanh toàn bộ sườn núi của Quỳnh Nguyệt sơn trang.

Ly Hỏa đối với những người đến Hóa Thần Kỳ cũng không đến, là đã kích mang tính hủy diệt tuyệt đối, không bao lâu, hỏa long liền thịnh nộ bắt đầu đốt đến vùng đất trung tâm.

Mông Khai Nguyên và tất cả những người của Hoa Nam bang, đều chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân bị ngọn lửa ăn mòn, bao phủ, cháy thành tro tàn....

Tiếng kêu thảm thiết, liên tục không ngừng, vang vọng núi rừng, xen lẫn tiếng than khóc và kêu rên.

Ánh lửa màu đỏ thắm chiếu sáng bầu trời đỉnh núi như ban ngày.

Trong lòng Dương Thần không khỏi có chút thản nhiên, đêm nay mình lại giết mấy trăm người, nhưng tâm trạng lại rất bình tĩnh.

Nhưng Mông Nguyệt bị mang theo bên cạnh lại không bình tĩnh, cho dù

trong lòng thật sự không xem những người này như người thân của mình, nhưng nhìn thấy thoáng cái người thân gần như chết hết, cô vẫn run hết cả người!

Trong lòng 1 luồng âm hàn cực lớn, khiến cô cảm thấy, Dương Thần bên cạnh quả thật là 1 ác ma, giết mấy trăm người mà hoàn toàn tùacute; như hái rau!

Dương Thần cũng mặc kệ cô nghĩ như thế nào, bóng người lóe lên, đến trên đỉnh núi không người gần đó, thả Mông Nguyệt xuống.

- Bây giờ, cô còn nghĩ đến những lời nói dối đó sao?

Dương Thần cười khó hiểu.

Thân thể mềm mại của Mông Nguyệt run lên, nặn ra nụ cười lấy lòng, chủ động quỳ trên đất,

- Chủ nhân, ngài sao vậy?

- Cô thật xem tôi là thằng ngốc, có 2 vị trưởng lão được mời đến, cô không báo trước ta 1 tiếng, chẳng lẽ không phải cô muốn xem thử, rốt cuộc ai có thể thắng sao? Chỉ sợ cô mong cả 2 đều thiệt, tôi thua, thì cô có thể lập công rồi. Ta thắng, cô cũng có thể trở thành gia chủ của Mông gia, dù sao ai thắng ai thua, cô đều có lợi không phải sao?

- Không.... không phải vậy!

Mông Nguyệt vội vàng lắc đầu,

- Chủ nhân, chỉ là Nguyệt Nhi không kịp thông báo, bị canh quá chặt!

- Ồ? Vậy tại sao bọn họ biết, trên người tôi có linh đan? Tôi có kêu cô giữ bí mật, chẳng lẽ lúc cô tu luyện bị bọn họ biết cô sử dụng linh đan? Không trùng hợp vậy chứ....

Dương Thần cười khinh bỉ hỏi.

Mông Nguyệt gật đầu mạnh,

- Đúng.... chính là như vậy, là tôi không cẩn thận bị bọn họ phát hiện. Dù sao tôi tiến bộ quá nhanh rồi.

Dương Thần “ồ” 1 tiếng, làm như chợt hiểu ra,

- Vậy.... vậy những điều này đều là suy đoán của tôi, bởi vì không có chứng cứ, cho nên không thể phán định cô đã phản bội tôi?

Mông Nguyệt cắn chặt răng, gật đầu nói?

- Đúng vậy, chủ nhân, từ ngày Nguyệt Nhi rời khỏi thuyền đã thề, đi theo chủ nhân, trung thành không thay đổi!

- Tiếc quá....

Dương Thần bước đến trước mặt Mông Nguyệt, nhìn cô từ trên cao xuống.

- Cô không biết 2 sự việc.... Thứ nhất, Dương Thần tôi muốn giết 1 người, không cần chứng cứ, chỉ cần hoài nghi, thì đã đủ rồi.... Thứ hai, căn bản tôi cũng không tin tưởng, 1 người đàn bà vì thù hận mà có thể hủy hoại dung nhan của mình, 1 người đàn bà vì thù hận mà có thể hại chết người

thân của mình, trung thành trong miệng....

Sắc mặt Mông Nguyệt trắng bệch, giống như tờ giấy, mồ hôi lạnh lã chã chảy xuống, thân thể gầy như nằm trên mặt đất, khóc lóc cầu xin:

- Chủ nhân! Xin chủ nhân đừng giết Nguyệt Nhi.... Nguyệt Nhi.... bắt.... cứ thứ gì Nguyệt Nhi cũng có thể cho chủ nhân....

Mông Nguyệt đột nhiên dùng sức xé rách chiếc váy ren màu đen trên người, lộ ra là da trắng bóng bên trong, hai tòa tuyết nhấp nhô theo hơi thở, trá nho màu đỏ trên đó kiều diễm du tích.

Mông Nguyệt 2 mắt đầm lệ, cực kỳ đáng thương, lộ ra ánh mắt vô tội, nhìn Dương Thần, cầu khẩn nói:

- Chủ nhân.... lấy Nguyệt Nhi đi, Nguyệt Nhi là sạch sẽ, nhất định chủ nhân sẽ cảm nhận được tâm chân tình của Nguyệt Nhi....

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1463

Suối Nước Nóng

Để có thể sống sót, Mông Nguyệt cởi hết đồ ném xuống, để lộ thân thể xinh đẹp, tiến lên ôm lấy chân Dương Thần, 2 luồng phần thịt cứ như vậy mà quần lấy Dương Thần.

Da chân Dương Thần có thể cảm nhận được, 2 đầu nhũ hoa đã săn chắc của cô ta liên tục chà xát chân hắn.

Mông Nguyệt tóc tai bù xù, dưới ánh đèn mờ ảo tỏa ra sự mê hoặc diễm lệ như Vũ Nương, cô gái này mới ngoài 18, hơn nữa sống trong sự an nhàn sung sướng, da thịt nhẵn nhụi, vậy mà lại có kỹ xảo câu dẫn như vậy, không nói cũng biết, chắc là kỹ năng trên giường rất tuyệt.

Nhưng Dương Thần là người như thế nào, không nói phụ nữ mình chơi đùa, hồng nhan tri kỷ trong đại bản doanh của mình so với Mông Nguyệt cũng không thua kém, quốc sắc thiên hương, khí chất tuyệt luân của phụ nữ trên giường, nếu muốn dùng sắc đẹp để dụ dỗ hắn, quả thật có thể, nhưng điều kiện đầu tiên là Dương Thần phải có hứng thú với người phụ nữ ấy.

Hiển nhiên, Mông Nguyệt luôn ham lợi, nên chẳng cảm thấy xấu hổ, khiến Dương Thần đều khinh thường khi cô mời mọc. Nếu cô kiên trì, giữ tôn nghiêm đến cuối cùng, có thể Dương Thần còn nhìn cô thêm vài lần.

Trong mắt hắn hiện lên 1 tia chán ghét, Dương Thần cười nhạt hừ nói:

- Cô đem thân thể của mình tránh xa ra 1 chút, tôi không có hứng thú với thứ cô cho là bên trong còn trong trắng. Cô nghĩ cô là con lợn cái xinh đẹp có thể quyến rũ được đàn ông sao?

Nói ra lời độc ác đó, khiến thân thể mềm mại của Mông Nguyệt chấn động, lạnh run, trong mắt xuất hiện giọt nước mắt to như hạt đậu.

Cô đúng là định dựa vào thân thể mềm mại của mình, đổi lấy 1 thời gian sống tạm, đã bỏ qua tự ái của mình, nhưng lại bị hắn dùng từ ngữ châm chọc vạch trần, cảm thấy sống không bằng chết.

- Thế nào, bị tôi nói đúng chỗ đau, tức giận sao?

Dương Thần trêu tức hỏi.

Mông Nguyệt trong mắt hiện lên vẻ oán độc, giống như là yêu thú muốn ăn thịt người. Nhưng rất nhanh kìm hãm xuống.

Lần thứ 2 ngẩng đầu lên nhìn Dương Thần, Mông Nguyệt ngược lên với vẻ mặt hoa lệ đài vũ, bộ dạng rất đáng thương.

- Nguyệt nhi sẽ không tức giận chủ nhân. Chủ nhân xin tin tưởng Nguyệt nhi, Nguyệt nhi chưa bao giờ bị người đàn ông nào chạm qua, Nguyệt nhi 1 lòng chỉ muốn theo hầu chủ nhân.

Dương Thần có chút hơi tiếc nuối, nhẹ thở dài 1 hơi:

- Xem ra, cô đúng là hết thuốc chữa, thế nhưng như vậy cũng tốt, tôi đỡ phải lãng phí thời gian.

Mông Nguyệt không biết Dương Thần có ý tứ khác, sau 1 khắc, cô bị Dương Thần sử dụng 1 đạo chân nguyên điểm huyết, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Tầng trên cùng của tòa nhà này, lại có hồ bơi to như vậy, vườn cây cảnh xanh 1 mảng, còn có 1 suối nước nóng trên cao được xây dựng xa hoa.

Dương Thần mang theo Mông Nguyệt đột nhiên hạ xuống, khiến cho mấy tên ninja mai phục trong lùm cỏ trên tầng thượng xuất hiện, vây chung quanh Dương Thần.

- Chà, không tệ, trình độ đều là cao thủ, xem ra năng lực của Bát Nhã so với Tokugawa còn mạnh hơn vài phần.

Dương Thần lơ đãng.

- Các hạ là ai?

1 tên Ninja Nhật Bản dẫn đầu cẩn thận hỏi, đồng thời ánh mắt khác thường của các Ninja khác nhìn Mông Nguyệt bị ném xuống.

Dương Thần đứng chấp tay, thoải mái cười nói:

- Bát Nhã, ra đây.

Giọng nói của Dương Thần cũng không to, nhưng kì thực vận dụng vài phần chân nguyên lực, vang vọng ở cả tầng lầu.

Rất nhanh, Bát Nhã xuất hiện trước cửa, trên người mặc áo ngủ màu đỏ, lộ ra phân nửa bộ ngực sữa, tóc đen tung bay, khoan thai đi tới.

Lắc mình 1 cái quì gối ở trước mặt Dương Thần, cung kính kinh hỉ mà nói:

- Chủ nhân tha tội, nô tỳ đến muộn.

- Không có gì phải lo, là do tôi đột nhiên đến

Dương Thần hí mắt, cười dài nói:

- Không tệ không tệ, cô hôm nay cũng bước vào Tiên Thiên trung kỳ rồi, vừa hay có thể dễ dàng xử lý chuyện cho tôi.

Đám Ninja kia nhìn hẩn 1 lượt, trong đầu không khỏi hiện lên nghi hoặc “Chủ nhân” không phải là nói.... người kia là Minh Vương sao?

Từ sau khi Bát Nhã nắm quyền Hội Bát Kỳ, ngay thế giới ngầm đều bị quy nạp vào địa bàn của Dương Thần, chúng Ninja đều đã biết. Trong lúc nhất thời này, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ sợ Dương Thần trách phạt.

Dương Thần nhìn ra điều này – Ninja đều đang sợ hãi hẩn, bất đắc dĩ cười, xem ra hung danh xác thực khá vang dội, khoát tay nói:

- Đều lui ra đi, các ngươi làm theo phận sự, ta không trách các ngươi.

Tất cả Ninja được đại xá, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Bát Nhã lúc này mới đứng dậy, mắt nhìn Mông Nguyệt lộ sự nghi hoặc, hỏi:

- Chủ nhân, tại sao phụ nữ Mông gia lại ở đây?

Dương Thần không vội giải thích, mà là đi tới bên cạnh suối nước nóng, nhìn hơi nóng của suối nước nóng bốc lên, bắt đầu cởi quần áo.

Thời tiết này làm hắn rất sướng khoái, Dương Thần nhớ hắn đã lâu không tắm nước nóng rồi, muốn buông lỏng 1 chút.

Bát Nhã vừa thấy, rất là tự nhiên đi tới phía sau Dương Thần, giúp Dương Thần tha phục.

Cô tuy rằng chưa từng chân chính bị Tokugawa “Hưởng dụng”, nhưng làm con gái nuôi, làm nữ Ninja, cũng từng hầu hạ Tokugawa, giúp đàn ông thay quần áo, rất ôn nhu vui vẻ mà hầu hạ.

Dương Thần cảm nhận được phương pháp của Bát Nhã nhẹ nhàng như vậy, bàn tay mềm mại không chú ý chạm vào thân thể của hắn, cũng không nhận được hưởng thụ mặc cô.

Cởi sạch quần áo của hắn xuống, bàn tay trắng nõn nhỏ dài của Bát Nhã chạm tới nội y của Dương Thần.

Lúc này Bát Nhã ngẩng mắt lên nhìn Dương Thần 1 chút.

Dương Thần mỉm cười gật đầu 1 cái, thấy vậy khuôn mặt xinh đẹp của Bát Nhã xuất hiện 1 mảng ửng hồng, trang nhã của mỹ nhân Đông Phương.

Dáng vẻ e thẹn của cô trong nháy mắt, khiến cho Dương Thần cảm thấy hoa mắt, bởi vì từ trên nhìn xuống, còn có thể nhìn thấy bên trong cổ áo ngủ của Bát Nhã, bộ ngực cao đầy với khe ngực sâu thẳm, dường như ánh mắt bị thu hút bởi hắc động đó.

Nhẹ nhàng, Bát Nhã quỳ gối trước mặt Dương Thần, đem nội y cởi bỏ.

Lúc này vật kia không nhận được nữa mà bật ra, mặc dù còn chưa ở trạng thái hùng dũng nhất, nhưng cũng khiến Bát Nhã đỏ mặt tim đập nhanh.

Nói trắng ra là cô vẫn còn là con gái, chỉ là năm đó bị Tokugawa tàn nhẫn lấy tay đâm thủng màng trinh, qua nhiều năm vẫn thủ thân như ngọc, luôn muốn dâng hiến thân thể này cho đại ân nhân Dương Thần, nhưng bị Dương Thần nhiều lần cự tuyệt.

Cô nghĩ đêm nay nhất định là cơ hội tốt, có thể thấy được “Vũ khí” của Dương Thần, nhưng lại sợ thân thể mình không chịu đựng được nếu hắn tiến vào.

Năm đó khi còn bé bị Tobugawa tàn bạo lấy tay tiến vào, đến nay cô còn nhớ rõ cái loại thống khổ tê tâm liệt phế này, chính điều này khiến cô không có ý nghĩ nào với người đàn ông khác ngoại trừ Dương Thần.

Dương Thần cũng không để ý đến việc có phụ nữ liếc mắt nhìn vật kia của mình. Từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, lại sống dưới ánh đao ánh kiếm, phương diện này cũng khá thoáng.

Nhẹ nhàng tiến vào trong suối nước nóng, Dương Thần ngồi trên đá cuội, cảm thụ hơi nóng của làn nước ấm chạm vào bụng, rồi lên tới ngực, phát ra 1 tiếng cảm giác thư giãn sung sướng.

- Thật là thoải mái, Bát Nhã, cô rất biết hưởng thụ đây.

Dương Thần cười nói.

Đôi mắt đẹp của Bát Nhã lúc này tràn đầy sắc xuân, xương cốt đều mềm nhũn ra, xấu hổ đưa tay vén váy ngủ lên cao, phần mẫn cảm giữa 2 đùi lộ ra.

Cô có cảm giác thân thể mình như được kích thích, mà bộ phận đã bắt đầu ướt đẫm, cô lại không mặc nội y, lo lắng cứ như vậy ứa ra, có khiến Dương Thần cảm thấy cô là 1 phụ nữ lăng lơ hay không?

- Chủ.... chủ nhân quá khen. Đây là nội các đại thần vì muốn thưởng vị, tặng cho em làm lễ vật, khoảng cách cũng gần nhân bộ, em mới đến ở nơi này.

Bát Nhã vừa nói, 1 bên đem bấp đùi trắng ngọc thon dài của mình uyển chuyển kẹp chặt.

Dương Thần cho dù đưa lưng về phía cô, cũng có thể biết cô đang trong tình huống như thế nào, khẽ thở dài 1 tiếng, nói:

- Cô cũng xuống đi, qua đây với tôi.

Bát Nhã nghe thấy như vậy, vừa thẹn vừa mừng, trong lòng bồi hồi như con nai đi lạc, giống như thiếu nữ mới lớn.

- Ừm....

Bát Nhã khẽ đáp rồi nhẹ nhàng cởi váy ngủ ra, lộ ra thân thể trắng mịn ngọc ngà, bước xuống suối nước nóng.

Nhưng cô không dám táo bạo ở sát bên cạnh Dương Thần, mà chỉ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hắn.

Sương trắng hờ hững bay lên, ngực Bát Nhã ngập trong nước nóng, cả người nhiễm 1 tầng hồng nhạt, vô cùng diễm lệ.

Hơi nước làm ướt mái tóc đen mượt của cô, làm cho khuôn mặt cô thêm phần xinh đẹp như hoa đào, lông mày lá liễu, đặc biệt quyến rũ động lòng người.

Ánh mắt Dương Thần cũng không né tránh cứ như vậy mà nhìn xuống phong cảnh mê người giữa cặp đùi dưới nước kia, Dương Thần nở 1 nụ cười xấu xa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1464

Buổi Tối Tối Thăm Hỏi.

Người con gái Nhật Bản quả nhiên biết hầu như, luôn luôn sẵn sàng, Bàn Nhược rõ ràng biết chăm sóc, chỗ ấy của nàng trắng tươi một mảng, chỉ một màu hồng mơ hồ Bàn Nhược bị Dương Thần quét nhìn thân thể với ánh mắt như vậy, trong lòng cũng có chút kích thích và vui sướng khó diễn tả thành lời, nếu như nhìn kỹ một chút, đều có thể nhìn thấy, từ trong đào nguyên màu hồng nhạt kia của cô, chính là có dòng nước nhẹ nhẹ tuôn ra. Trong chất mẫn cảm, khiến Bàn Nhược cảm thấy cảm giác này tê dại khó mà chịu được, cứ như có hàng nghìn hagnf vạn con kiến đang bò lên, rất ngứa ngáy.

May mà số Ninja kia biếtsthwcs thời, sau khi biết là Dương Thần đều trốn đi rất xa, nếu không lúc này nhìn thấy thủ lĩnh, chắc chắn cũng sẽ ngạc nhiên đến mức rơi con người ra ngoài. Dương Thần cũng không làm một động tác gì, mà lại dang rộng hai tay, thản nhiên nói: -Bàn Nhược à, em cũng không cần căng thẳng quá, anh không phải là thanh niên trẻ tuổi nóng, thấy thân thể của em cũng tuyệt, nhưng cũng chỉ là chút thích thú, cũng không nghĩ đến chuyện làm cái gì đó với em. -Chủ nhân môn, Bàn Nhược lúc nào cũng có thể. Ánh mắt Bàn Nhược hiện ra sự rung động tâm trạng chờ đợi. -Hả Dương Thần lắc đầu -Mà em trên thực tế vẫn còn là một cô gái trong trắng, hơn nữa vì anh mà làm không biết bao nhiêu chuyện, anh hiểu sự nỗ lực cố gắng của em. -Thực ra nếu như em giao hội Bát Kỳ cho một người có thể tin tưởng được, anh ngược lại cũng ủng hộ em trở thành một cô gái nữ tính bình thường, có thể làm hiền thê lương mẫu, anh rất ủng hộ em. -Không, trong mắt Bàn Nhược, ngoài chủ nhân ra, những người đàn ông khác đều không đáng tin. Bàn Nhược nói chắc như đinh đóng cột, như một cô gái cứng đầu, thậm chí có chút ấu trĩ. Dương Thần kinh ngạc, thở dài, cũng không khuyên thêm gì nữa. Nữ Ninja này có hihf thức tư duy, truyền thống đến mức phong kiến, ngốc đến nỗi có chút đáng yêu, nên lại nói: -Em chắc chắn muốn biết, anh tại sao lại lừa Mông Nguyệt đến đây đúng không, chuyện là như này...

Dương Thần nói đại khái một lượt những chuyện xảy ra trước đây. Một khi nói đến chuyện chính sự như này, Bàn Nhược lập tức tập trung tinh thần lại, chút hờn giận trên mặt cũng không còn nữa. -Cái đó.... Chủ nhân muốn Bàn Nhược làm gì?

Bàn Nhược tò mò hỏi. Dương Thần liếc mắt nhìn Mông Nguyệt còn chưa tỉnh lại nói: -Mông gia bây giờ tử thương trầm trọng, nhân vật trọng yếu, chỉ còn lại Mông Nguyệt, đương nhiên rồi, cái mà anh muốn nói chính là Mông

gia ở Hoa nam bang thế tục. -Lần này anh giết rất nhiều người của Mông gia, chắc chắn sẽ tạo nên đại loạn trong nội bộ của Mông gia và Hoa Nam bang. Bốn tỉnh của trung nguyên Hoa Hạ, thiếu đi thế lực ngầm của Mông gia, tất nhiên sẽ sụp đổ, xã hội sẽ hỗn loạn. -Như vậy tuyệt đối sẽ khiến thủ trưởng số 1 của Hoa hạ bất mãn, mặc dù anh không biết ông ấy có bối cảnh như nào, nhưng anh nghĩ không phải là người mà chúng ta có thể chọc giận, hơn nữa anh cũng không muốn Hoa hạ gặp rắc rối, ảnh hưởng đến dân chúng.

-Cho nên, anh cần một người, mau chóng hòa nhập Hoa Nam bang và Mông gia, theo anh, nếu như có thể giúp anh tiến một bước hiểu thêm về thực lực phía sau Mông gia, cũng có thể khiến số 1 không tát lửa giận lên người anh. -Vốn dĩ Mông Nguyệt là một nhân vật lãnh tụ không tồi, có thể dẹp loạn được chuyện này, vì cô ấy là dòng giống Mông gia, lại là đường chủ của Hồng Hoa đường, nắm trong tay công nghiệp của Hoa Trung.

-Nhưng người con gái như Mông Nguyệt này, tâm cơ quá thâm sâu, qua mấy lần anh dò xét thử, phát hiện cô ấy hoàn toàn không có chính kiến tận cùng của mình, người như này, anh cũng sẽ không dùng, cô ấy nhiều nhất cũng chỉ là một con chó cái tự cho mình là nhất mà thôi. Bàn Nhược suy nghĩ trong chốc lát, nói: -Có phải chủ nhân muốn em phái Ninja giả mạo Mông Nguyệt, sau đó tiến vào Mông Gia? -Thông minh. Dương Thần cười cười, khen ngợi nói:

-Em lúc trước có kinh nghiệm phái người tiếp nhận Liễu gia, tiếp nhận Mông gia mặc dù khó hơn nhiều, nhưng anh nghĩ em có thể làm được. Dương nhiên, tu sĩ của Mông gia nếu như xuống núi, phát hiện ra em, thì anh sẽ giúp em bình ổn, anh quả thực còn sợ bọn chúng không đến, không tìm được bại bản doanh của bọn chúng. Bàn Nhược nói: -quả thực rất khó, quan hệ của Mông gia vô cùng rắc rối phức tạp, em phải từ chỗ Bàn Nhược lấy được phần lớn tin tức, sau đó nhất nhất phải nhớ kỹ, cũng không thể làm lỗi được. Em nghĩ em phải đích thân dịch dung giả mạo Mông Nguyệt, giao cho các Ninja khác em không yên tâm.

-Thời gian cho em không nhiều, tối nay chết nhiều người như này rồi, Mông Nguyệt mất tung tích, e rằng ngày mai sẽ gặp rắc rối. Em cần phải thu thập đủ tin tức từ chỗ Mông Nguyệt trước khi trời sáng, sau đó anh sẽ dẫn em đến Mông gia trước, em lại phái Ninja thân thủ tốt khác, cugnf trà trộn vào Mông gia, thay em diệt trừ nhưng tên đầu sỏ đó.

-Còn về Viêm Hoàng Thiết Lữ kia, anh sẽ liên lạc với Thái Vân Thành tướng quân, yêu cầu ông ta thả những Ninja của hội bất kỳ các em, có quan hệ của anh, thì vấn đề cũng không lớn. cho dù bọn họ cũng sẽ không muốn khiến cho Mông gia đại loạn. Dương Thần tính trước kỹ càng. Bàn Nhược biết gấp gấp rồi, cũng không dám ở lại lâu, bỗng nhiên đứng dậy trong suối nước nóng, dòng nước từ trên đôi gò bồng đảo của cô rơi xuống, hai bầu ngực rung động, dòng nước từ từ nhảy xuống cặp đùi trắng nõn của cô, vô

cugnf đẹp. -Chủ nhân, vậy sau khi hỏi xong rồi, vậy thì giết chết Mông Nguyệt, hay là giữ lại? Dương Thần nhếch miệng cười nói:

-Một buoir tôi, cũng không thể nào hỏi được hết tất cả mọi thứ, cứ giữ lại trước đã, sau này còn cái gì cần biết nữa, thì có thể từ từ hỏi. -Đương nhiên, dễ tiện trong coi cô ấy, anh sẽ phế bỏ tu vi của cô ấy, biến thành một người con gái bình thường, đối phó với một cô con gái nhà giàu được nuông chiều từ bé, anh nghĩ em cũng có không ít biện pháp đâu.

Bàn Nhược mỉm nụ cười tà mị: -em thấy, cô ấy còn là một thân hình hoàn mỹ, em tin là dưới hội Bát Kỳ chúng em cũng có không ít những tụ điểm đèn đỏ, đều sẽ bồi dưỡng cô ấy trở thành một hoa khôi cao cấp. có lẽ lần đầu tiên của cô ấy, cũng có thể bán với không tồi đâu. -Ha ha, cái này thì em tự đi mà lo, yêu cầu của anh chỉ có một.... sáng sớm mai, anh phải nhìn thấy Mông Nguyệt đạt yêu cầu do em đóng vai đấy!

-Vâng, chủ nhân!

Bàn Nhược gật đầu, trên mặt chỉ có vẻ phục tùng thuần túy. Đối với Dương Thần mà nói, phế bỏ tu vi của Mông Nguyệt cũng chỉ trong nháy mắt, chuyện tiếp theo thì giao cho Bàn Nhược giải quyết. Trong một căn phòng mở mít, ánh đèn chiếu sáng một khoảng nhỏ giữa căn phòng. Mông Nguyệt tóc tai bù xù tỉnh lại, lại phát hiện ra chân khí thân thể mình đã hoàn toàn mất hết, lại phát hiện Bàn Nhược đang ngồi trước mặt mình, xung quanh toàn bộ là màu đen ngịt, thân thể trần trụi, một người đàn ông trai tráng đầu bịt khăn đen.

-Đây...đây là đâu? Dương Thần đâu? Chủ nhân đâu? Mông Nguyệt cảm thấy lạnh lẽo, sợ hãi không biết phải làm sao. Bàn Nhược mặc một bộ áo da gợi cảm, trên tay cầm một sợi roi da, nhẹ nhàng gõ xuống, từ trên cao nhìn xuống Mông Nguyệt nói:

-Nghe cho kỹ, cô bây giờ chỉ là một phế nhân, nếu như cô còn muốn sống, vậy thì ta hỏi cô cái gì, thì cô trả lời cái đó. -Nếu để cho tôi nhìn thấy trong mắt cô có chút tia do dự nào, cô yên tâm, tôi sẽ không cướp đoạt tấm thân trong trắng kia của cô đâu, nhưng, trong những người đàn ông trong này, sẽ có một người, sẽ cho cô một ân huệ lớn...trong này có hơn ba mươi người đàn ông trai tráng, cô không cần lo bọn họ không đủ tinh lực, cho nên, tốt nhất là cô cứ ngaon ngaoxn phối hợp với tôi. Mông Nguyệt dường như đang nghẹt thở, cảm thấy trời đất quay cuồng, lúc này hai mắt trắng dã, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Trong mắt Bàn Nhược hiện lên một ita bất cần, tu vi mất rồi, thân phận địa vị cũng mất rồi, người con gái nàếu đuối như vậy, quả thực cũng không xứng làm người hầu của cô. Nhưng thế cũng tốt, ngược lại dễ dàng đánh tan tâm lý phòng tuyến trong lòng cô, sau khi ra lệnh người khác mang nước lã gội lên người cô ta, chính thức bắt đầu thẩm vấn....

Trung Hải, đêm đã khuya, biệt thự ngoại ô phía Tây cũng đã chìm vào

tĩnh mịch, ngoại trừ những tiếng côn trùng kêu van trong đêm. Một chiếc Audi A8 dừng trước cửa tòa nhà cao cấp. Ninh Quang Diệu toàn thân mặc chiếc áo khoác màu nâu đen thông thả bước xuống xe, cởi áo, nhìn như một tướng bô nhả bình thường, vô cùng thân thiết g ần gũi.

Đi tới cửa, Ninh Quang diệu liền ấn chuông cửa. Giọng nói của vú Vương bên trong liền vọng ra: -Đến đây! Một lát sau c ửa được mở rộng, bên trong truyền ra ngoài âm thanh kịch truyền hình, rõ ràng là vú Vương đang xem ti vi. Khi ngược nhìn thấy rõ người đang đứng ngoài cửa, vú Vương liền hít sâu một hơi, vô thức lùi lại hai bước, giọng nói có chút run rẩy. -Ninh...thủ tướng?

Ninh Vũ Vương nằm mơ cũng không ngờ đến, vào lúc này, Ninh Quang Diệu lại đến nơi này, bà có nghe nói, quan hệ cha con giữa Ninh Quang Diệu và Lâm Nhược Khê cũng đã thành bí mật công khai rồi, nhưng cũng không cảm thấy cảnh như này lại xuất hiện. -chào bà, Vú Vương, ngại quá đêm muộn như này còn đến làm phiền, nhưng ban ngày quả thực tôi không có thời gaign, Nhược Khê có ở đây không?

Ninh Quang Diệu khiêm tốn cười nói. Không thể không nói, khiến một người đường đường là thủ tướng c ủa một nước lại hạ giọng và hòa khí nói chuyện gần gũi như này, vú Vương trong lòng cũng có chút vui mừng khó nói thành lời. Mặc dù biết Ninh Quang Diệu đã từng làm một số chuyện có lỗi với Lâm Nhược Khê, những cũng khó có thể ghét một người đàn ông trung niên tướng mạo tuấn lãng như này.

-Tiểu thư, tiểu thư cô ấy... Không đợi vú Vương nói xong, một giọng nói trong trẻo từ trong đại sảnh vọng tới. -Vú Vương, ai đến thế?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1465

Bạch Tùng Lộ

Ninh Quang Diệu lộ ra vẻ vui sướng, đầy mong đợi nhìn vào bên trong.

Không thấy vú Vương trả lời, Lâm Nhược Khê cũng hiểu ý, nhẹ nhàng xoay người đi, cô đang mặc 1 thân váy liền màu vàng nhạt, mái tóc đen, nhìn cô vừa nhẹ nhàng, thanh lịch nhưng cũng thêm phần lạnh lùng diễm lệ.

Khin nhìn thấy Ninh Quang Diệu, khoảnh khắc ấy Lâm Nhược Khê nháy mắt có chút thất thần, đứng nguyên tại chỗ.

Có lẽ là bởi vì kinh ngạc, 2 chân dường như không thể nhúc nhích, cứ dính trên mặt đất, không thể nhấc lên được.

- Nhược Khê may là con vẫn chưa ngủ, cha đột nhiên tới tìm con như vậy sẽ không làm con mất hứng chứ.

Ninh Quang Diệu âm giọng cười hỏi.

Lâm Nhược Khê nghe thấy từ “cha”, theo bản năng thân thể khẽ run lên, mấp máy môi, phức tạp nhìn y.

- Ngài thủ tướng đêm khuya đến đây, có chuyện gì sao?

Ninh Quang Diệu xấu hổ cười nói:

- Cha vốn dĩ muốn đến đây sớm 1 chút, nhưng lại có cuộc họp với chính phủ thành phố Trung Hải, đến khuya mới xong, nghĩ ngày mai phải về Yến Kinh nên khuya thế này vẫn muốn đến thăm con 1 chút.

- Người đã gặp được rồi, mời ngài trở về cho.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng gật đầu, liền khẽ xoay người vào trong.

- Ấy

Ninh Quang Diệu nói giọng mang theo vài phần cầu xin:

- Nhược Khê cha biết con không muốn nhìn thấy cha, nhưng hôm nay cha thật sự muốn tìm con nói chuyện, con có thể theo cha ra ngoài, ăn chút gì đó.... Cha còn chưa ăn cơm chiều đâu, bụng đang rất đói.

Thấy Nhược Khê vẫn không có phản ứng, Ninh Quang Diệu chỉ nói:

- Con gái, coi như cha cầu xin con.

Lâm Nhược Khê bối rối, cắn cắn môi anh đào, trong mắt lộ ra vẻ khác thường, cuối cùng cũng mềm lòng.

Thủ tướng của 1 quốc gia nói “Cầu xin” với cô, nếu cô không đồng ý, liền có vẻ quá tàn nhẫn đi.

Hít sâu 1 hơi, giấu đi hơi nước trong mắt, Lâm Nhược Khê mới xoay người, đi ra ngoài.

- Vú Vương, tối nay con về muộn, vú mệt thì cứ đi nghỉ ngơi trước đi.

Vú Vương thần sắc khẩn trương gật đầu, gượng cười đáp ứng, nhưng

trong mắt có chút lo lắng.

Ninh Quang Diệu vẻ mặt vui mừng, 1 chút uy nghiêm của 1 vị thủ tướng quốc gia cũng không có, cùng Lâm Nhược Khê ngồi xe Audi đi mất.

Lên xe, Ninh Quang Diệu nói với lái xe phía trước:

- Đi Bạch Lộc Nguyên!

Xe đi rất nhanh, lướt qua những con đường vắng vẻ ở ngoại ô thành phố.

Ninh Quang Diệu nhìn con gái ngồi bên cạnh, Lâm Nhược Khê lãnh đạm nhìn cảnh vật ngoài cửa xe, không có ý định nói chuyện, vì phá vỡ không khí lúc này Ninh Quang Diệu cười nói:

- Nhược Khê, con biết đấy, hội quán Bạch Lộc Nguyên ở Trung Hải kỳ thật là sản nghiệp của Ninh gia chúng ta, cha đến Trung Hải thường đến đó, rất yên tĩnh, lại không bị quấy rầy.

- Ngài Thủ tướng, Ninh gia là Ninh gia, tôi là tôi, tôi họ Lâm

Lâm Nhược Khê lãnh đạm đáp lại.

Ninh Quang Diệu lắc đầu thở dài:

- Cha biết cha đã làm sai rất nhiều chuyện, muốn con chấp nhận cha, trở thành con gái của Ninh gia, là 1 chuyện rất khó.

- Nhưng con cũng biết cha không ngại tuyên bố với ngoại giới qua hệ của chúng ta, chan hiểu được 1 chuyện, đã là cốt nhục máu mủ thì có muốn cũng không thể vứt bỏ.

- Hiện tại ở Yên Kinh cũng vậy, Trung Hải cũng vậy, rất nhiều gia tộc biết con là con gái của ta rồi, cha thấy rất vẻ vang, cha không quan tâm người khác nói thế nào.

- Cha biết, cha đã làm rất nhiều chuyện tổn thương tới con, đêm nào cha cũng gặp ác mộng, cha mơ thấy con lạnh lùng nhìn cha, khinh thường cha.

- Mỗi lúc bừng tỉnh sau cơn ác mộng, cha đều rất hối hận, đau lòng đến chết, muốn nhưng lại không dám liên lạc với con, cha sợ con càng ghét bỏ cha, cha thấy bản thân thật uất ức, vô dụng.

- Lần trước Dương gia gặp nạn, cha chỉ muốn mang con về Ninh gia, nhưng cha phải chú ý đại cục, thứ 2 cũng sợ con không chịu, đành hi vọng Dương Thần có thể hóa nguy thành an, con không biết lúc ấy trong lòng cha cũng khản trương muốn chết, lo đến mức không thể thở được....

Ninh Quang Diệu nói đến đây dường như là làm bà làm bầm, nhưng cũng là chân tình, rất cảm động.

Như 1 người cha làm sai rất nhiều chuyện, không ngừng sám hối, lại giống như 1 đại nam nhân hết thời, cơ hồ không có chỗ nào nương tựa.

Lâm Nhược Khê cũng không đáp lại điều gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa xe, nhưng hốc mắt dần dần đỏ, cố gắng ngồi thẳng người.

Ninh Quang Diệu tiếp tục nói nhỏ hơn 10 phút thì xe dừng lại ở 1 câu lạc bộ nằm ở chỗ giao nhau giữa tây ngoại ô và nội thành.

Câu lạc bộ này tên Bạch Lộc Nguyên, bình thường chỉ tiếp đãi khách quý,

1 số ít là người có năng lực mới có thể đi vào.

Hôm nay là do Ninh Quang Diệu đến vì vậy đóng cửa sớm, kỳ thực là chuẩn bị tiếp đón Ninh Quang Diệu và Lâm Nhược Khê.

Đi vào 1 phòng riêng mang phong cách cổ kính lịch sự tao nhã, Ninh Quang Diệu gọi người mang mười mấy món ăn đủ màu sắc, hình dạng, trùng hợp ở chỗ đây đều là những món mà Lâm Nhược Khê thích ăn.

Thậm chí còn có gao nếp Triệu thị, đây là ban ngày mang tới.

- Con gái, đây là cha sai người đi chuẩn bị, lần đầu tiên 2 cha con ta cùng ăn tối, lại đã khuya nên cha đặc biệt chuẩn bị những món con thích.

- Con có phải đang thấy rất kỳ quái, cha làm sao biết con thích ăn gì? Ha ha, kỳ thật con từ nhỏ tới lớn, cha đều nhìn con lớn lên, con thích ăn gì trong đầu cha luôn nhớ rõ.

Ninh Quang Diệu không chút nào để ý đến vẻ mặt lạnh như băng của Nhược Khê.

Tiếp theo, Ninh Quang Diệu lại sai người đưa tới 1 chai Lafite và 1 chai rượu Ngũ lương mạnh, Lafite là chuẩn bị cho Nhược Khê, còn ông tự rót cho mình 1 chén rượu trắng, tự nâng chén uống.

- Đây, Nhược Khê, gao nếp viên, còn có thu quỳ, rau khô thịt hấp.... Ồ, đúng rồi, con buổi tối có phải không thích ăn nhiều thịt, vậy ăn nhiều rau quả 1 chút, coi như cùng cha ăn cơm.

Ninh Quang Diệu tự quyết định, gấp rau cho Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy trong bát mình đã đầy thức ăn, cuối cùng cũng động đũa, gấp lên 1 miếng thu quỳ, ăn 1 chút.

Trong mắt Ninh Quang Diệu có vài phần mát mẻ, nhưng rất nhanh 2 mắt tỏa sáng, ảo não vỗ tay 1 cái:

- Ai nha! Thiếu chút nữa thì quên mất!

Lần này Nhược Khê có chút nghi hoặc nhìn Ninh Quang Diệu, không hiểu ông ta quên cái gì.

- Người đâu.

Ninh Quang Diệu gọi bồi bàn:

- Đi đem bạch tùng lộ ta chuẩn bị sẵn mang tới đây.

Bồi bàn nhanh chóng bưng tới 1 khay bạc tinh xảo, bên trên bày Bạch tùng lộ đã chế biến xong.

Ánh mắt không chút gợn sóng của Lâm Nhược Khê bỗng có chút kinh ngạc.

Bạch tùng lộ Italy, gan ngỗng nước Pháp, trứng cá muối Trung Đông, đều là những món mỹ vị trên thế giới.

Bạch tùng lộ là thứ vô giá, có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, bởi vì loại nấm này nếu sau 10 ngày khai thác mà không ăn sẽ trở thành phế thải, hơn nữa lại là ở Italy, số lượng có hạn.

Bình thường 1 Bạch tùng lộ chỉ nhỏ như quả trứng gà có thể bán với giá

khoảng 5000 tệ, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là phải có người chịu bán.

Đây đối với 1 người bình thường mà nói, thực sự đó là cái giá trên trời, tưởng tượng cũng không ra.

Nhưng Lâm Nhược Khê lại thích ăn loại Bạch tùng lộ này giống như cô thích ăn gạo nếp viên, chẳng qua Bạch tùng lộ quá đắt, lãng phí, lại không thể để được lâu, cô tuy rằng thích nhưng cũng rất ít khi ăn.

Không nghĩ tới, Ninh Quang Diệu ngay cả điều này cũng biết.

Không khỏi nghĩ đến ông ta nói luôn chú ý mình từ nhỏ tới lớn, cô đã tin tới bảy tám phần.

- Nào

Ninh Quang Diệu tự mình cầm dao đĩa, cắt 2 lát mỏng, đưa vào 1 cái đĩa đưa cho Lâm Nhược Khê.

- Nào, nếm thử 1 chút, đây là cha cho người vận chuyển theo đường hàng không từ Italy tới.

Lâm Nhược Khê quả thật rất thích ăn, hơn nữa trong lòng nếu nói không cảm động là lừa gạt, vì vậy gật gật đầu, gấp lên ăn.

Nếm loại Bạch tùng lộ này, nói không hết được vị của nó, ăn hết rồi nhưng vị của nó vẫn còn lưu lại trong miệng, trong mũi, thấm vào cả tim gan, đúng là nhân gian mỹ vị, Lâm Nhược Khê rốt cuộc lộ ra nụ cười thần nhiên.

Ninh Quang Diệu ngồi đối diện, giờ phút này đang nhìn đến ngân người.

Sau 1 lúc, Lâm Nhược Khê phát hiện Ninh Quang Diệu chăm chú nhìn mình, khuôn mặt hơi nóng lên, chính mình chỉ mãi ăn Bạch tùng lộ, đã quên mất chính mình.

- Con cười rồi, Nhược Khê.

Ninh Quang Diệu hốc mắt hiện ra khóe nước, khuôn mặt run rẩy, cao hứng nói:

- Hóa ra cha cũng tính là người cha không quá thất bại, vẫn có thể khiến con gái cha lộ ra nụ cười đấy....

Lời nói đơn giản này khiến cho tâm trạng lạnh lùng của Lâm Nhược Khê rốt cuộc thả lỏng.

Chỉ đơn giản là 1 nụ cười, không ngờ lại khiến cho Ninh Quang Diệu vui như vậy?

Lâm Nhược Khê đột nhiên sinh ra 1 sự áy náy, cô có lẽ quá chủ qua rồi, cô nghĩ nếu đứng trên lập trường của ông, khẳng định ông phải chịu rất nhiều áp lực từ nhiều phía.

Đúng vậy, trên đời nào có cha mẹ nào lặn muốn tổn hại con mình, có lẽ sâu trong lòng ông đang tự trách, cô bị tổn thương, chỉ sợ ông cũng đau đớn hơn chứ không kém.

Nghĩ như vậy thần sắc Lâm Nhược Khê dần dần dịu xuống, chủ động gấp 1 miếng Bạch tùng lộ đưa lên miệng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1466

Nửa Đêm Đau Buồn Thảm Thiệt Vì Ai

- Ha ha, thích thì liền ăn nhiều 1 chút, cha sẽ cắt giúp con 1 ít. Thứ này thì phải ăn ngay, đáng tiếc không mua được nhiều.

Ninh Quang Diệu vừa thấy, cực kì hăng hái đứng lên cắt giúp cô, bắt chấp mình ăn cái gì.

Lâm Nhược Khê xem bộ dạng ông ta vui mừng bận rộn như vậy, không kìm nổi lòng nói:

- Có lẽ nhiều quá không ăn hết.... Ông.... ông cũng ăn đi, không phải còn chưa ăn cơm tối sao?

Ninh Quang Diệu vừa nghe, kích động nhìn cô, cười ngây ngốc 1 hồi lâu mới dùng sức gật đầu 1 cái.

- À, được, cha cũng ăn.

Ninh Quang Diệu nói xong, vẫn gấp cho Lâm Nhược Khê thật nhiều nắm, rồi mới ngồi xuống tiếp tục ăn đồ ăn của mình, dường như khẩu vị tốt lên rất nhiều.

- Nhược Khê à, con vẫn thích Bạch tùng lộ, lại đây cha gấp thêm cho con 1 chút.

Ninh Quang Diệu lấy lòng nói.

Lâm Nhược Khê khôi phục lại vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, khẽ lắc đầu:

- Không cần, thỉnh thoảng ăn 1 lần mới thấy ngon.

Ninh Quang Diệu hình như nhớ tới chuyện gì, cười nói:

- Đúng đúng, cha thiếu chút nữa đã quên mất. Con gái bảo bối của cha là 1 trong những phụ nữ giàu có đứng đầu Hoa Hạ. Cho dù mấy chục vạn vạn chuyển Bạch tùng lộ bằng đường hàng không cũng chỉ là số lẻ. Là cho không tốt, cha chỉ muốn cho con thứ tốt, chứ không có ý gì khác....

- Ừm, tôi biết.

Bầu không khí có phần dễ chịu hơn rất nhiều, Ninh Quang Diệu rất vui vẻ, uống liền 4 chum rượu ngũ lương, sắc mặt cũng đỏ bừng, nói cũng ngày càng nhiều.

- Nhược Khê à, con biết không. Năm đó con lên sơ trung, môn thể dục luôn không đạt yêu cầu. Sau này lên lớp 10 phải vào cao trung. Cha sợ môn thể dục của con sẽ ảnh hưởng tới điểm số cuối cùng, đã lên cho người thu xếp sửa lại thành tích thể dục của con. Con không biết, điểm ban đầu của con vì môn thể dục kia mà giảm hơn 20 điểm....

- Lão già Lâm Chí Quốc kia chỉ thu xếp cho người bảo vệ con 1 chút, nào có cần thận như vậy. Tuy nhiên thành tích của con tốt. Thật ra thiếu chút

điểm này cũng không sao....

- Lúc con lên cao trung, chủ nhiệm lớp con muốn con đi biểu diễn trong ngày kỉ niệm thành lập trường phải không.... Ha ha, cha biết rằng con lúc ấy không đồng ý ngay, sau đó chủ nhiệm con lại không tìm con để thi hát nữa, nhưng thật ra thì cha đã lén lút phải thay đổi ý định....

- Ai chà, con gái của cha, Tuy mẹ của con trầm tính nhưng trong đại học nổi danh ca hát, giọng hát rất hay, nhưng sao lại không di truyền cho con vậy chứ.

- Ôi không không, Nhược Khê con đừng có nóng giận, cha không có ý tứ kia, chỉ là thuận miệng nói ra.... Con có thể mạnh hơn mẹ của con, mẹ con không phải là người làm kinh doanh.... Ha ha....

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên đặt đũa xuống, hỏi rõ ràng:

- Thủ tướng Ninh, không phải ông có chuyện muốn nói sao, nếu ăn xong, mời nói chuyện chính đi.

Ninh Quang Diệu sững sốt. Bầu không khí căn bản đang thoải mái, trong nháy mắt trở nên không bình thường, khiến ông không kịp thích ứng.

Đứng hình hồi lâu, Ninh Quang Diệu mới ngượng ngùng cười khỏ nói:

- Nhược Khê.... Con vì chuyện lần trước, cha đối xử với con xa cách, cho nên con cứ hận cha đi....

Hai tay Lâm Nhược Khê nắm chặt, đặt trên đùi, có phần không dám tin. Ninh Quang Diệu vừa thẳng thắn thừa nhận.

Quả thực, cô nghĩ đến lúc trước bị đám cướp kia đánh đập tàn nhẫn, thật khó có thể kìm nén được sự tức giận.

Chỉ có điều sức chịu đựng của cô vô cùng tốt, không dễ để lộ ra bên ngoài.

- Ha ha.... Nếu cha nói.... Cha làm như vậy cũng là vì bất đắc dĩ, con có tin không?

Ninh Quang Diệu than khổ:

- Ninh gia chúng ta, cả gia tộc lánh đời. Kỳ thật ta đây được gọi là thủ tướng, gia chủ, địa vị cũng thật thấp kém....

- Trong tông tộc, đưa ra yêu cầu chính là muốn cướp đoạt công pháp từ chỗ Dương Thần. Dương Thần rất khó đối phó đấy, đành phải xuống tay từ trên người con và đứa bé....

- Nếu cha ngang nhiên cãi lời, gia tộc sẽ cướp lại quyền lực của cha. Đối với gia tộc lánh đời mà nói, muốn xử trí cha, nhiều nhất chỉ mấy hơn 1 năm, cũng sẽ không khó mấy.

Trong mắt Lâm Nhược Khê lộ ra 1 tia lạnh thấu xương, thản nhiên nói:

- Vì quyền lực địa vị của ông, cho nên đến bắt cóc chúng tôi, còn đánh đập 1 đứa nhỏ, có thật không?

- Cha biết cha rất vô dụng, không có mặt mũi nói điều này.... Nhưng....

Khuôn mặt Ninh Quang Diệu u sầu đầy buồn bã, suy sụp nói:

- Con suy nghĩ 1 chút đi, Nhượng Khê.... Hôm nay cha còn sống trong sự khống chế của Ninh gia, cha có thể khống chế được 1 chút.

- Nhưng nếu 1 ngày nào đó, gia tộc đối người khác trong Ninh gia tới quản lý Ninh gia. Vậy bọn họ sẽ không có chút tình cảm nào mà nương tay. Thủ đoạn bọn họ sử dụng tất nhiên chỉ có hơn chứ không kém.

- Bọn họ vì cướp lấy công pháp của Dương Thần, tất nhiên càng không ngừng áp dụng thủ đoạn, muốn tranh công trong gia tộc, cũng sẽ không giống như cha vậy, không có cách nào khác mới động thủ một, hai lần....

- Hừ, nói hừ vậy, tôi phải cảm ơn Thủ tướng Ninh rồi.

Lâm Nhượng Khê cười lạnh nói.

- Cha....

Ninh Quang Diệu á khẩu không trả lời được.

Sắc mặt đỏ lên, Ninh Quang Diệu đơn giản cũng không giải thích nữa, hơi ngửa đầu, uống cạn 1 chén rượu Ngũ lương, liên tục uống 3 chén vào bụng, khiến màu đỏ trên mặt y càng đậm, trong mắt cũng lộ ra vẻ mơ màng, mồm miệng nói có chút không rõ.

Lâm Nhượng Khê lạnh lùng nhìn y, thối không có ý định nói chuyện, liền đứng dậy, nói:

- Thủ tướng Ninh không có chuyện gì khác, tôi đi đây.

Cô cũng không có ý định để Ninh Quang Diệu phái người đưa cô về, thuê xe cũng được, tự đi cũng tốt, đối với tu vi Tiên Thiên của cô hiện tại, muốn trở về rất dễ dàng.

Nhưng Ninh Quang Diệu lại bỗng nhiên trượt từ trên ghế xuống đất, đưa tay vịn về phía trước, tới trước mặt Lâm Nhượng Khê, giống như quỳ xuống trước mặt Lâm Nhượng Khê.

- Thủ tướng.... Thủ tướng Ninh, ông....

Lâm Nhượng Khê nhíu mày, cô hoàn toàn không nghĩ tới tình huống này, Ninh Quang Diệu nhìn như say.

- Đừng....

Ninh Quang Diệu mơ hồ kêu lên:

- Đừng gọi cha là Thủ tướng.... Hãy kêu ta là cha.... Con gái.... Nhượng Khê, con gái của cha.... Gọi ta 1 tiếng cha đi....

Lâm Nhượng Khê lùi lại 2 bước, nhìn Ninh Quang Diệu giống như say khướt, có chút hoài nghi y có phải là say thật hay không, nói:

- Thủ tướng, mong ông tự trọng.

- Có phải con cho rằng cha đã say phải không? Không.... Cha không có say....

Ninh Quang Diệu tứ chi bò tới gần Lâm Nhượng Khê.

Cảnh tượng này nếu để người ngoài nhìn thấy, tất nhiên vô cùng kinh hãi, Ninh Quang Diệu không ngờ lại bò trên mặt đất.

Bò tới trước chân Lâm Nhượng Khê, nước mắt theo hốc mắt Ninh Quang

Diệu đúng là giống như vỡ đê rơi xuống, méo miệng, khóc lớn....

- Nhược Khê.... Con gái à.... Cha thật sự thật cô đơn.... Cha rất đau khổ, cha thật hối hận....

- Con biết không, mẹ con rất tốt. La Thúy San, Quốc Đống.... Bọn họ đều bởi vì ta, mà đã sớm rời đi. Là cha hại họ....

- Cha vì mình, làm nhiều chuyện như vậy không bằng heo chó.... Cha là súc sinh! Súc sinh! A....

Lâm Nhược Khê kinh ngạc nhìn người đàn ông này, không thể tin được vào điều chính mình nghe được.

Nhưng Ninh Quang Diệu khóc rống, túm lấy tóc, ôm đầu:

- Cha hiện tại rất sợ về nhà.... Toàn bộ Ninh gia vắng vẻ, chỉ có 1 mình cha.... Cha thật sự hối hận rồi, cha biết cha sai lầm rồi....

Lâm Nhược Khê nhìn người đàn ông đau buồn tuyệt vọng, trong lòng run rẩy, hốc mắt đỏ lên, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Bỗng nhiên, Ninh Quang Diệu nhào lên, ôm lấy 1 chân Lâm Nhược Khê, đầy vẻ cầu xin mà nói:

- Nhược Khê, nghe cha khuyên con 1 câu, con có thể ngàn vạn lần đừng ly hôn với Dương Thần.... Cha biết rằng con bởi vì chuyện của Tuệ Lâm, chuyện của Lam Lam, mà tức giận với hắn. Nếu ly hôn con sẽ người phải hối hận.

Nghe được 1 chuyện này, Lâm Nhược Khê lập tức muốn dời đi, nhưng lại sợ chân sẽ đá làm Ninh Quang Diệu bị thương, không khỏi lạnh lùng nói:

- Buông tay ra, Thủ tướng Ninh, đây là việc của tôi.

- Con gái của cha, chuyện của con cũng là chuyện của ta. Cha là cha ruột con.

Ninh Quang Diệu lớn tiếng quát to, tức giận.

- Nhược Khê, các con mới sống chung 2 năm đã ly hôn, chẳng lẽ lúc trước chính là vì ly hôn mà gả cho hắn sao. Kết hôn không phải chuyện đơn giản, cuộc sống 1 mình, đương nhiên là dễ dàng, khó là khó ở cuộc sống 2 người.

- Cha biết thật ra trong lòng con vẫn luôn có Dương Thần, con nghe cha đi, không nên tùy hứng. Dương Thần hắn dù có muôn phần không phải, ít nhất hắn có thể bảo vệ con, hắn cũng là thật lòng thích con, có hắn ở bên cạnh con, cha mới có thể yên tâm.

- Con bây giờ còn không hiểu.... Có con ly hôn, đối với cha mẹ mà nói là 1 chuyện rất lớn. Người khác không biết, nhưng đối với Ninh Quang Diệu này mà nói, con là con gái yêu quý, là con gái duy nhất mà Tiết Tử Tĩnh để lại cho cha.

- Cha rất tự hào về con. Hiện tại con là ràng buộc duy nhất của cha.... Nếu con ly hôn, cha làm thế nào đi gặp người mẹ đã mất của con, gặp người bà đã mất của con, gặp những người của Tiết gia đã bị cha làm liên lụy!

- Cho dù cha chết đi, con vừa ly hôn, cha ở dưới đó cũng làm sao ăn nói được, cha làm sao có thể chịu được. Cho nên, xem như con nể mặt cha đi. Cầu xin con, cầu xin con đừng ly hôn!

Thân thể mềm mại của Lâm Nhược Khê run rẩy. Cô đứng nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích. Hai hàng nước mắt tuôn rơi, cũng không biết vì người đàn ông trước mắt đột nhiên già nua, hay là vì người đàn ông ở xa kia.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1467

Không Cam Lòng Nhìn Ánh Trăng Oán Trách

Đứng im 1 lúc, Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng lau nước mắt, gạt cánh tay của Ninh Quang Diệu ra.

Hai tay Ninh Quang Diệu bỗng trống không, trực tiếp chống lên mặt đất, thất thần ngẩng đầu, buồn bã nhìn con gái.

- Ly hôn là chuyện giữa tôi và Dương Thần, Thủ tướng Ninh nếu ngài thật sự hy vọng con gái ngài có cuộc sống tốt vậy mong ngài đừng nhúng tay vào chuyện này, bởi vì tôi sợ nếu 1 ngày đó tôi phát hiện ra những lời hôm nay của ngài đều là sự giả dối.

- Như vậy tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với ông nữa.

Lâm Nhược Khê lạnh lùng nói.

- Nhược Khê, con....

- Như vậy thôi.

Lâm Nhược Khê chặn Ninh Quang Diệu nói

- Tôi không muốn nói gì nữa, cũng không muốn nghe thêm cái gì, tối nay coi như xong, tôi về.

Lâm Nhược Khê đi qua chỗ Ninh Quang Diệu, ra đến cửa cô đột nhiên đứng lại, thấp giọng nói:

- Ngài tối nay uống nhiều, đi nghỉ sớm 1 chút.

Nói xong, Lâm Nhược Khê mở cửa, đi ra ngoài.

Bên ngoài vệ sĩ và bồi bàn nhìn thấy Lâm Nhược Khê đi ra ngoài, đều muốn hỏi cô cần cái gì.

Bọn họ đều là thân tín của Ninh gia, cũng biết Lâm Nhược Khê chính là tiểu thư của Ninh gia, theo tình hình gần đây, quan hệ giữa Lâm Nhược Khê và Ninh Quang Diệu đang tốt lên, tương lai cô có khả năng sẽ tiếp quản Ninh gia.

Tự nhiên những người này đối với Lâm Nhược Khê vô cùng cung kính.

Nhưng vẻ lạnh lùng diễm lệ của cô làm cho bọn họ sợ hãi, lặng lẽ nhường đường cho cô đi.

Đến tận lúc Lâm Nhược Khê đi ra khỏi câu lạc bộ Bạch lộc nguyên, không ít người thấy lo lắng, tiểu thư chẳng lẽ muốn về biệt thự ở Tây Giao?

Nhưng đến lúc bọn họ đuổi theo ra đến cửa, lại phát hiện, Lâm Nhược Khê sớm đã không thấy đâu, dường như biến mất giữa màn đêm.

Trong phòng, Ninh Quang Diệu vẫn ngồi trên mặt đất, đến tận lúc trợ lý mở cửa đi vào cũng chưa đứng dậy, như đang cúi đầu suy nghĩ việc nào đó.

Trợ lý nhìn thấy cảnh này, sợ hết hồn, vội vàng chạy tới, muốn đỡ Ninh

Quang Diệu đứng lên.

- Thủ tướng, ngài làm sao vậy? Ngài say rồi sao?

Ninh Quang Diệu xua tay, ra hiệu ông không có việc gì.

- Không sao, tửu lượng của ta cậu cũng biết đấy.

Nói xong, Ninh Quang Diệu chậm rãi đứng lên, trên mặt mang theo chút đỏ do rượu, nhưng ánh mắt vẫn rất tỉnh táo.

- Nhược Khê đi rồi?

- Vâng

Trợ lý nhẹ nhàng thở ra, trả lời:

- Tiểu thư tự mình đi ra khỏi câu lạc bộ, chúng tôi đuổi theo nhưng không kịp, ra đến nơi đã không thấy cô ấy đâu.

- Haiz.... xem ra là sự thật, Dương Thần đã dạy cho nó 1 thân bản lĩnh.

Ninh Quang Diệu nặng nề mỉm cười vài tiếng.

Trợ lý do dự hỏi:

- Thủ tướng, thật ra tiểu thư đồng ý cùng ngài tới đây, có nghĩa là cô ấy cũng muốn cải thiện mối quan hệ của 2 người, có lẽ là vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được.

- Khả khả

Ninh Quang Diệu liếc nhìn trợ lý, cũng không tiếp chuyện, chỉ cười ha hả mấy tiếng.

Trợ lý cảm thấy là lạ, không biết tại sao Ninh Quang Diệu lại đứng cười như vậy, nói khó nghe 1 chút là nhìn rất ngốc.

Nhưng Ninh Quang Diệu cũng không hồ đồ, đi đến bên bàn, rót cho mình chén rượu.

Ngửa đầu, Ninh Quang Diệu lại uống cạn chén rượu, giọng rất sáng khoái, dường như đang làm bầm nói:

- Nhược Khê, con gái của cha, cho dù con không tin tưởng cha, nhưng cuối cùng con vẫn quá đơn thuần, lại dễ mềm lòng, điểm này rất giống mẹ con....

- Uống nhiều? Ha ha, cha con làm sao có thể uống say.... nhưng được con quan tâm, cảm giác thật không tệ.

Mà lúc này ở vùng núi hoang vắng Tây giao, 1 bóng người linh động như tinh linh, bay xẹt qua những ngọn cây cao.

Làn váy tung bay, thân hình như kinh hồng.

Bỗng nhiên, cô gái dừng lại ở 1 cành cây tùng cao, mũi chân nhẹ nhàng đứng vững trên đấy.

Gió đêm, Lâm Nhược Khê ngừng đầu, ngắm ánh trăng sáng, trong đôi mắt đẹp hiện lên nhiều vẻ bối rối.

Cô cũng không biết tại sao mình lại có thể như vậy, cho tới bây giờ cũng không có ai dạy cô, cô cũng chưa từng học qua, cô chỉ biết như vậy, coi chuyện này như lẽ đương nhiên.

Lâm Nhược Khê cũng không thém đề ý nhiều chuyện, ánh mắt cô thâm thúy ngắm bầu trời sao, mang đầy tâm trạng.

- Ông xã, em đã mềm lòng, em biết đó là giả dối, nhưng em không thể làm được.... em không biết nên làm gì bây giờ.... Ông xã, anh đang ở đâu....

Lời nói của cô nhẹ nhàng theo làn gió....

Ở 1 nơi xa xôi.

Tokyo, trên đỉnh 1 tòa cao ốc, nơi ở của Bát Nhã.

1 người đàn ông lặng yên ngồi trên cái ghế dựa, phía dưới là thành phố đêm rực rỡ, nhìn về bầu trời phía tây.

Trên tay Dương Thần là chiếc vòng phủ thủy Phượng Tường lung linh óng ánh, tay nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt đầy nỗi nhớ nhung.

Lúc thì mỉm cười vui vẻ, lúc lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ, lúc lại nhíu long mày, tràn đầy sự ưu thương, nhớ nhung, thống khổ, tự trách.

1 lúc lâu, hít 1 hơi, Dương Thần si ngốc nhìn ánh trăng cô đơn, mặt mờ mịt....

Ngăn lại cảm giác trong lòng, khước mắt ngăn lệ quang.

Văng lạng vì cách biệt đôi nơi, không cam lòng nhìn ánh trăng oán trách

....

Côn Luân, từ xa xưa đã là nơi nổi tiếng, có truyền thuyết còn cho rằng đây là nơi ở của Tây Vương Mẫu.

Mà Côn Luân đối với phương nam được coi như “thảo nguyên Khương đường”, là bởi vì bên trong có cây ca-cao sinh tồn.

Người bình thường đều cho rằng tại nơi hoang vu này, cây ca-cao như sinh mệnh của nơi này, ngoại trừ 1 số ít động vật, con người rất khó sinh tồn ở nơi đây, nhưng cây ca-cao lại có thể.

Chư tiên thượng cổ trước khi biến mất, vẫn duy trì trận pháp thượng cổ như trước, vì để đảm bảo an toàn, tránh sự quấy nhiễu của bên ngoài, chính là Huyền cảnh trong không gian song song độc lập được tiên nhân thượng cổ hợp lực mở ra.

Bởi vì sự biệt lập với bên ngoài, từ xa rừng cây ca-cao nhìn có chút thần bí.

Cảnh vật nơi đây mang nét thượng cổ, linh khí nơi này hơn hẳn những nơi thế tục, dần dần trở thành nơi tốt nhất để tu sĩ Hoa Hạ ẩn cư.

Trải qua hơn mười vạn năm thay đổi, cùng với sự biến đổi trong giới tu hành, là sự tranh đấu giữa 2 phe chính – tà, tới 2 vạn năm trước, trận pháp Huyền cảnh đã bị Hồng Mông và gia tộc Thượng Cổ chia nhau khống chế.

Hồng Mông chiếm cứ thiên đảo, trôi lơ lửng trên 4 giới Thiên Địa Huyền Hoàng, do mấy vị Thái thượng trưởng lão cực ít ở thiên giới nắm quyền lực.

Mà sau đó, vô số gia tộc hơn hai nghìn năm trước dần dần bị Lạc gia, Ninh gia và Tiêu gia hợp lại, 3 gia tộc này lần lượt thu thập những gia tộc

yếu hơn, tạo thành thể chân vạc.

Cho dù triều đại Hoa Hạ đã thay đổi, quần hùng cũng mạnh lên, Hồng Mông của Huyền cảnh vẫn yên ổn nắm quyền phía sau, tộc ẩn thế cũng có được chút năng lực.

Hai vạn năm nay, Chư thần hải ngoại coi như nước sông không phạm nước giếng, bình an vô sự.

Mà vùng đất phía đông bắc Huyền cảnh, chính là địa bàn của Lạc gia trong 3 gia tộc lớn.

Lạc gia có đất đai vô cùng rộng lớn, tòa biệt thự đá xanh trạm ngọc, giống như tiên cung, đầy vẻ uy nghiêm.

Trời đêm thanh vắng, trong thư phòng trên lầu 3 của biệt thự Lạc gia, có chiếc giá sách cổ bằng gỗ đỏ, đây là thứ vô gia, thế nhưng trong phòng cũng treo những ngọn đèn pha lê lung linh, lóa mắt, có cả máy tính, tivi và các thiết bị hiện đại khác.

Thật ra cũng chẳng có gì là lạ, Hồng Mông và gia tộc ẩn thế của Huyền cảnh vốn cũng theo bước tiến văn minh nhân loại, chưa bao giờ phản đối việc sử dụng các thiết bị tiên tiến này.

Dù sao khi 1 đứa trẻ sinh ra, tóm lại cũng không thể ngay lập tức biến thành 1 tu sĩ, đều phải ăn uống, học tập lớn lên, cũng phải có những trò chơi tiêu khiển.

Không thể nào buổi tối không có đèn, mà đốt nến thắp sáng cho trẻ con đọc sách, cũng không thể không cho nó dùng máy tính, mà ngày ngày đi thư viện tìm đọc những bộ sách nói về văn minh của nhân loại.

Nhiều gia tộc và những trưởng bối đều đã tiếp nhận những thành tựu khoa học tiên tiến, nhưng tu luyện vẫn là điều quan trọng nhất, thực lực quyết định đến sự hưng suy của gia tộc, và quyết định gia tộc có thể tồn tại trong xã hội này hay không.

Lúc này trong thư phòng, 1 người đàn ông mặc trang phục Hán, 1 mái tóc đen dài sau gáy, đang ngồi trên ghế, cau mày nhìn tờ giấy trắng đang cầm trên tay.

Khuôn mặt không chút biểu cảm, lạnh lùng như tảng đá, nhưng đường nét rõ ràng, đặc biệt là đôi lông mày, anh khí vô cùng, tràn đầy mị lực.

Ở bên cạnh chiếc bàn, người đàn ông mặc áo màu vàng, dáng vẻ bình thường, đã có chút tuổi tác, đang đứng nghiêm túc, có chút bất an.

Qua 1 lúc lâu, người đàn ông mặc áo vàng cuối cùng cũng không nhịn nổi, thấp giọng cười hỏi:

- Gia chủ, ngài thấy đây là đồ thật chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1468

Cửu Trọng Luyện Hư Công

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1469

Nhịp Đập Thế Giới

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1470

Bước Chân Của Athéna

- Cũng không tính là đã khuya. Chỉ có điều có chút chuyện phải làm.

Dương Thần kéo ghế dựa rất tự nhiên ngồi xuống.

- Nếu cô biết tôi sẽ liên hệ với cô, vậy khẳng định không phải chỉ có một mình tôi cảm nhận được.

- Nói nghe một chút, đó là cái gì, vì sao tinh thần lực thần cách của ta bỗng nhiên bắt đầu tăng lên? Ta có thể cảm nhận được, nó vẫn còn tiếp tục không ngừng tăng lên.

- Thật mất hứng, chẳng lẽ tôi mặc như vậy đứng trước mặt anh, anh lại muốn hỏi những chuyện nhảm chán kia sao?

Christine bỗng nhiên nghiêng người, ngã ngồi trên đùi Dương Thần, cặp mông đầy đặn cứ như vậy đè xuống chân Dương Thần, hai cánh tay ngọc ôm lấy cổ Dương Thần.

Dương Thần ngửi mùi thơm mê người của phụ nữ xông vào mũi, cảm đối diện với vùng đồi núi của Christine, dường như chỉ hơi cúi đầu, miệng đã có thể cắn phần thịt trắng nõn mềm mại kia.

Ngôi sao quốc tế đầy sức hấp dẫn, dung mạo và dáng người hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ. Đối với Dương Thần mà nói thực sự đầy sức hấp dẫn.

Nhưng Dương Thần vẫn có thể kiên trì, cười khỏ nói:

- Cô đột nhiên như vậy; là không muốn trả lời tôi? Cô như vậy sẽ làm tôi cảm thấy cô muốn gạt tôi chuyện quan trọng nào đó.

Lưng Christine chuyển động uyển chuyển như rắn trong nước, cặp mông khá căng, khiến vật lớn giữa hai chân Dương Thần bắt đầu phản ứng.

Người phụ nữ này cảm nhận được sự khác thường của Dương Thần, hơi thở như lan đến bên tai Dương Thần, cắn cắn vành tai Dương Thần, cười nói:

- Dương Thần thân yêu, không bằng như vậy đi, anh bỏ sung vào chỗ trống của ta, tôi sẽ nói cho anh biết chân tướng... Anh cũng biết, thân thể tôi đây còn chưa làm qua, bên trong rất nhỏ đấy.

Yết hầu Dương Thần "Ưc" một tiếng, mạch máu sôi sục, khí huyết tuôn trào mãnh liệt, người phụ nữ này thật quá đáng. Những lời như vậy cũng có thể nói ra miệng.

Chỉ sợ đàn ông nghe được điều kiện như vậy sẽ hưng phấn không kìm được mà run rẩy. Nhưng Dương Thần lại dờ khóc dờ cười. Cô coi mình là gì vậy. Mình cũng không phải trai gọi

- Cô ngoắc ngón tay nhỏ một cái, sợ là đàn ông muốn lấp đầy chỗ trống

cho cô sẽ xếp hàng đến Úc ấy

Christine khẽ hừ:

- Tôi mỗi lần luân hồi đều đã có đàn ông, nhưng đều là tôi để ý họ, thời đại này đàn ông đều quá kém, tôi cảm thấy rằng lựa chọn anh thật không tồi.

- Cảm ơn quá khen, cô coi trọng tôi như thế, tôi còn phản đối chính là bị coi thường rồi, không bằng như vậy, cô đem chân tướng nói cho tôi biết, tôi lấp đầy chỗ trống cho cô hai lần, thế nào?

Dương Thần xấu xa cười nói.

Trong lòng Dương Thần hiểu rõ, Christine quả thực muốn cùng mình phát sinh quan hệ. Hai người sớm phải sinh chuyện. Minh không phải là thứ tốt, Christine cũng không phải là không có đàn ông.

Hai người đều là người có được thần cách, về mặt tinh thần đã lần lượt thay đổi thật sự phức tạp. Nói trắng ra thân thể chẳng qua chỉ là một thể xác.

Dương Thần tin tưởng, nếu bản thân muốn thương Christine, cô sẽ không cự tuyệt, hai người có thể trở thành bầu bạn trên giường thực sự không tệ.

Nhưng Dương Thần biết rằng, đó là bởi vì Christine đã từng có tình cảm sâu đậm với Minh vương tiền nhiệm, cụ thể là tình trạng thế nào đấy, Dương Thần cũng không rõ lắm. Hắn chỉ có thể biết được một chút thông qua thần cách mà thôi.

Nhưng Minh vương tiền nhiệm loại bỏ ý thức về Christine, hiển nhiên đã khiến Christine bị thương tâm.

Luân hồi không có nghĩa là chấm dứt. Bọn họ vẫn có thể ở bên nhau. Nhưng loại bỏ ý thức, chẳng khác nào thật sự không trở về nữa.

Hoặc nhiều hoặc ít, Christine đều chuyển những cảm tình kia tới trên người mình. Kết quả là, cũng làm cho mình và cô qua lại tương đối gần.

Nhưng Dương Thần không thích tình cảnh như vậy - cùng Christine phát sinh quan hệ. Bởi vì như vậy, Dương Thần sẽ cảm giác mình có chút dè tiện, lợi dụng tình cảm của Christine chống lại Minh vương tiền nhiệm.

Đối với thần sống vài vạn năm mà nói, cảm tình như vậy thật ra cũng đủ quý báu và thiêng liêng.

- Anh đúng là người đáng ghét. Đưa thịt đến bên miệng anh mà còn không ăn. Hades, chẳng lẽ tôi thực sự còn không bằng vợ và đám tình nhân của anh sao?

Christine giả vờ giận sẵng giọng nói.

Dương Thần lắc lắc đầu.

- Được rồi, Aphrodite, chúng ta là bằng hữu, tôi hiểu cô... Tôi hy vọng cô không cần tiếp tục che giấu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Về mặt Dương Thần trở nên thật sự nghiêm túc mà còn chăm chú. Điều này làm cho không khí mờ ám hồng nhợt cũng lạnh dần đi.

Christine khẽ thở hắt ra, từ trên người Dương Thần đứng lên, giơ tay chọc vào trán Dương Thần một cái, còn mang theo chút tức giận.

Đi đến ban công, nhìn những ngọn đèn trên đồi Beverly, Christine thở dài:

- Là trái tim của Gaia. Athéna thực sự đã làm trái tim của Gaia sống lại...

Dương Thần cũng không tỏ ra bất ngờ. Hắn đã lường trước được tình huống này. Tuy rằng đến nay hắn còn không biết trái tim của Gaia rốt cuộc là vật gì.

- Trái tim của Gaia sống lại, có phải có nghĩa lực lượng của chư thần sẽ dần dần khôi phục hay không?

Dương Thần nhú mi nói:

- Tôi nhớ được thời điểm ở Hàn Quốc, Stern cùng Alys nói chuyện với Athéna, đã nói trái tim của Gaia giống như có ảnh hưởng lớn đối với toàn bộ thế giới, có phần liên quan đến các loại hủy diệt. Nhưng lúc ấy bọn họ không nói cho tôi biết nội dung cụ thể, cô không muốn giải thích cho tôi sao?

Christine bắt đầu quay đầu lại, cười nói:

- Tôi có thể cho anh một lời giải thích, anh cũng cảm nhận được, trái tim của Gaia sống lại, thực lực của chúng ta dần dần khôi phục. Đúng vậy, Athéna muốn phục hưng Thần tộc chúng ta, bước chân của nàng đã bắt đầu chính thức bước ra rồi.

- Cô tanh muốn thế nào, chẳng lẽ lại còn muốn như hai vạn năm trước, tàn sát nhân loại sao?

Dương Thần kinh ngạc nói.

Christine lắc đầu.

- Tôi không biết, ý nghĩ của cô ta đều rất khó đoán. Hơn nữa, cho dù chúng ta có biết rằng cô ta muốn làm cái gì, nhưng ai có thể ngăn cản được cô ta đâu.

Dương Thần im lặng. Đúng vậy, thực lực của Athéna thực sự sâu không lường được, cho dù hiện giờ thực lực của mình đã tăng lên, vẫn không dám nói có thể đối kháng cùng Athéna.

Hơn nữa, nếu trái tim của Gaia sống lại, thực lực người phụ nữ này vẫn không ngừng nâng cao.

Đang lúc Dương Thần còn muốn hỏi thêm điều gì, di động bỗng nhiên đổ chuông.

Dương Thần xem, đúng là điện thoại của Dương Công Minh.

- Nhóc con, trở về Yên Kinh một chuyến.

- Xảy ra chuyện gì?

Dương Thần không ngờ còn sớm như vậy ông cụ đã gọi điện thoại cho mình.

- Hừ, Mông gia xảy ra chuyện như vậy, con cho là số 1 dễ dàng buông tha con sao? Con cho là vận chuyển chút dầu mỏ như vậy, toàn bộ Hoa Hạ mặc cho con muốn làm gì thì làm sao?

Dương Thần cũng biết chỉ đơn thuần dựa vào Bàn Nhược đi giả “Mông

Nguyệt” thật sự không có khả năng hoàn toàn gió êm sóng lặng. Hấn hỏi:

- Nội, không phải là số 1 muốn gặp con chứ?
- Quay về đi, ở Nam Hải chờ, ta với con cùng đi

Dương Công Minh trầm giọng nói.

Dương Thần ngược lại cũng không quá lo lắng, nếu số 1 muốn gặp mình, hơn nửa muốn là nói chuyện mà không phải trực tiếp chèn ép mình. Huống chi, cho dù là muốn chèn ép mình, cũng không chắc có thể làm được. Mình không phải như ngày xưa nữa.

Cúp điện thoại, Dương Thần nhìn Christine áy náy cười:

- Tôi phải đi rồi.

Christine giơ tay đùa bốn mái tóc dài màu vàng kim của mình, cười nói tự nhiên:

- Anh thật giống như lại rước lấy phiền phức, chúc anh may mắn.
- Xem ra chuyện trái tim của Gaia, chỉ có ôm bóng mà chạy từng bước.

Dương Thần ném đi chút nghi ngờ trong đầu, tạm thời không nghĩ nhiều, đứng dậy nói:

- Tôi biết rằng cô không thẳng thắn đối với tôi, nhưng tôi hy vọng, bất luận tương lai như thế nào, chúng ta sẽ mãi là bằng hữu.

Christine không nói lời nào, chỉ khẽ mỉm cười, có thâm ý.

Bóng dáng Dương Thần rất nhanh biến mất khỏi ban công, phi thân đi tới Yên Kinh. Hấn phát hiện mình thật đúng là bận rộn không ngừng.

Trên ban công của khu nhà cao cấp, Christine nhìn hướng Dương Thần đi xa, trong lòng tự nhiên than nhẹ.

- Bằng hữu sao, Hades... Anh là một tên ngốc, tôi vốn không muốn làm bằng hữu của anh... Tôi hy vọng gắn kết với anh, lại đi nói với anh những lời trái với lương tâm... sau này... chắc không có cơ hội rồi...

...

Hải Nam. biệt thự Tây Giao

Sáng sớm, chỗ ở của Tiêu Chỉ Tình là tầng hai của căn nhà cao cấp, cô ở trong phòng của mình, vui mặt trong chăn đang đều đều hô hấp ngủ say.

Lúc này, cửa phòng bị mở ra, bóng dáng vú Vương đi đến, nhìn cô gái trong phòng, xung quanh bày bừa máy tính, ti vi còn đang bật màn hình, vú Vương bắt đầu dĩ cười, lắc đầu.

Cũng không biết đứa nhỏ này như thế nào lại thích máy tính, cũng không giống những chị em khác trong gia đình, tuy nhiên bà cũng biết Tiêu Chỉ Tình không thể tu luyện, cảm thấy cô có sở thích như vậy cũng không tệ.

Đi đến bên giường, vú Vương nhắc chăn lên, kéo cánh tay trắng nhỏ của Tiêu Chỉ Tình chỉ trời sáng bên ngoài.

- Tình nhi, dậy đi.

Tiêu Chỉ Tình lười biếng mở đôi mắt mơ màng vẫn còn đang buồn ngủ, dáng người mềm mại giãy dụa, chu môi, ngáp ngừng:

- Mẹ... Người ta vẫn còn muốn ngủ nữa.

- Ngủ cái gì nữa. Ngày hôm qua đã nói cùng mẹ đi thăm nhà bà ngoại con sao, không xuất phát sớm một chút buổi trưa sẽ không kịp đến chỗ ấy rồi.

Vú Vương vỗ vỗ mông con gái, cưng chiều mà cười.

Vú Vương mới năm mươi tuổi nhưng dù sao cũng đã sống nửa thế kỉ, ở quê cha mẹ vẫn còn khoẻ mạnh, bọn họ cũng đã biết được cháu ngoại Tiêu Chỉ Tình đã trở lại, tuy rằng là hai ông bà già bị gạt, không biết nội tình, nhưng trong mấy ngày nay đã gặp mặt hai lần, rất yêu thích, bảo vú Vương mang cháu ngoại đi gặp bọn họ nhiều hơn.

Tiêu Chỉ Tình nhớ tới hôm nay đúng là phải đi thăm nhà bà ngoại, bắt đắ dĩ chu môi từ trên giường ngồi dậy.

Vú Vương nhìn tóc rồi bời, về mặt ngơ ngác của con gái, càng nhìn càng thấy đáng yêu, không kìm lòng nổi đi tới ôm lấy Tiêu Chỉ Tình, dùng sức hôn lên mặt con gái mấy cái.

- Ôi, Tình nhi của ta thật là thơm!

Tiêu Chỉ Tình cảm giác mình giống như búp bê, bị vú Vương ôm hôn lại sờ người, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ hạnh phúc mỉm cười ngọt ngào, có mẹ, cô cảm nhận được sự dịu dàng mà trong mười mấy năm qua cô chưa bao giờ cảm nhận được.

- Được rồi..., mẹ đi xuống trước làm cho con một ít điểm tâm, con tắm rửa nhanh một cái rồi sẽ xuống.

Vú Vương đồng ý, đứng dậy. Nhưng vừa mới đứng lên, liền giật mình nhảy dựng.

Không biết từ lúc nào trên ban công, một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú tóc đen, môi hồng, răng trắng, đứng đối diện mẹ con bà âm trầm cười lạnh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1471

Trở Về Tìm Mày Tính Số

Tiêu Chỉ Tình thấy mẹ đột nhiên như vậy, ngẩn người nhìn ban công đằng kia, mê muội quay đầu nhìn xuống, chỉ có điều thoáng nhìn như vậy, khuôn mặt xinh đẹp lập tức trắng bệch, dung mạo thất sắc.

Người tới chính là Lạc Hàng, lúc này vẻ mặt của hai mẹ con lộ rõ vẻ sợ hãi, y cười càng tỏ đắc ý, nhẹ nhàng đưa tay mở cửa kính thủy tinh, liền phát ra âm thanh lớn như bị vỡ.

Tiêu Chỉ Tình đã thấy Lạc Hàng vào đến trong phòng, đột nhiên tỉnh táo hẳn, mặc kệ còn đang mặc đồ ngủ, từ trên giường đứng dậy, hướng vú Vương đem bà đẩy ra ngoài.

- Mẹ đi mau! Mau ra ngoài đi.

Vú Vương thấy con gái mình hoảng sợ như vậy, chưa còn không biết người đến là tốt hay xấu, nắm tay Tiêu Chỉ Tình nói:

- Con nói gì vậy! Người kia là ai? Tình nhi con đừng đẩy mẹ.

-Ồ người đang ở đây chính là mẹ của cô ư? Ừ... Nhìn thì đúng là có nhiều điểm giống nhau.

Lạc Hàng có chút thích thú nhìn hai mẹ con mắt quét qua quét lại.

Lúc này, hai cái thân ảnh phía dưới cũng nhảy lên ban công, rõ ràng là Lạc Tiêu Tiêu và lão già tóc bạc Lạc Lôi.

Từ lúc nhìn thấy Lạc Tiêu Tiêu, Tiêu Chỉ Tình cùng vú Vương sắc mặt cả hai đều biến đổi.

- Là cô?

Tiêu Chỉ Tình dường như sáng tỏ cái gì, ngón tay chỉ vào Lạc Tiêu Tiêu, mặt cô vì tức giận mà đỏ bừng, hai hàm răng cắn chặt nói:

- Uống công tôi tin tưởng cô, lần trước còn bảo ông xã thả cô ra.

Lạc Tiêu Tiêu lo lắng nghĩ lại, cô vốn không nghĩ tới Tiêu Chỉ Tình sẽ cho rằng là mình nói cho Lạc Hàng hành tung của cô ấy.

Trong lúc nhất thời, Lạc Tiêu Tiêu hết đường chối cãi, càng không ngừng lắc đầu:

- Không phải.

Nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào việc Lạc Hàng tìm tới được nơi này.

Vú Vương vẫn không hiểu được, bà biết Lạc Tiêu Tiêu, từng chạm mặt cô ấy khi mua giày, còn mâu thuẫn với Dương Thần gây náo loạn một phen, cô ấy sao cũng ở đây?

Lạc Hàng sắc mặt âm trầm, cười lạnh nói:

- Đồ đê tiện, dám cãi lời của Lạc Hàng này, chạy trốn không thấy tằm hơi không nói, còn dám ngay trước mặt tôi, gọi người đàn ông khác là chồng? Xem ra cô đã quên mình là thân phận đê tiện gì rồi à?

Tiêu Chỉ Tình trong lòng có phần âm ảm, cô biết rằng cô trốn không thoát, Dương Thần lại không ở đây, tu sĩ xung quanh lại cũng không đủ mạnh, tóm lại cô chống cự cũng vô dụng.

Thật ra, lúc cô thấy lão già Lạc Lôi cũng tới, cũng có chút may mắn, may là Dương Thần không để Sắc Vi hoặc là Thái Ngưng đến Trung Hải bảo vệ cô, vì họ căn bản không phải là đối thủ của lão già này.

Là người thừa kế của Lạc gia, Lạc Thiên Thu đối với Lạc Hàng tất nhiên sẽ bảo vệ tốt hơn Lạc Tiêu Tiêu, còn có thể để cao thủ là Lạc Lôi đi theo, lão là quản gia của Lạc gia, thực lực thật không tầm thường.

- Anh muốn bắt tôi trở về, tôi không ngăn cản được, nhưng hy vọng anh có thể buông tha mẹ của tôi.

Tiêu Chỉ Tình rung rung nước mắt, từ trong lòng vù Vương giã ra, đi lên phía trước đối mặt với Lạc Hàng mà nói.

Vù Vương vừa nghe, trong lòng có chút xúc động, nhưng lại sợ tới mức bỏ nhào trước mặt ngăn cô:

- Không được! Không ai được mang Tình nhi của ta đi.

Mất mười mấy năm bà mới tìm lại được con gái ruột, sao có thể cứ như vậy để người khác mang cô đi? Không bằng để cho bà chết đi cho rồi.

Vù Vương cũng không ngốc, đại khái cũng đã biết này người đàn ông trẻ tuổi này là ai, bà đối với hoàn cảnh của Tiêu Chỉ Tình ở Huyền cảnh vẫn là hiểu được không ít sự tình.

- Hừ, thật đúng là loại đàn bà không biết điều, không sai, đồ chó chết bà muốn làm gì? Dám ngăn cản bản thiếu gia?

Lạc Hàng hừ hừ cười lạnh nói:

- Cũng tốt, tôi đang nghĩ xem, lần này phải làm như thế nào đem đồ đê tiện này về trừng phạt, trước hết giết bà già này đi, cho bà ta là người đầu tiên bị 'Báo ứng'

- Không!

Tiêu Chỉ Tình cả kinh hét lên, điên cuồng chạy lại ôm lấy vù Vương, muốn đem vù Vương đẩy ra ngoài, nhưng vù Vương đánh chết cũng không chịu buông Tiêu Chỉ Tình. ra

Hai mẹ con khóc lớn, cực kỳ đau khổ mà giằng co nhau.

Lạc Tiêu Tiêu nhìn thấy không ổn, cổ họng khê cầu khẩn nói:

- Anh, không nên như vậy được không, chị dâu đã rất đáng thương rồi.

- Câm miệng! Ở đây không tới phiên mày nói chuyện!

Lạc Hàng trợn trừng mắt với em gái, sắc mặt dữ tợn:

- Trở về sẽ tìm mày tính sổ, dám gạt tao với cha.

Lạc Tiêu Tiêu vừa nghe, cắn cắn môi, không dám nói nữa, cô cũng biết

chính mình cầu xin cho mình cũng còn vô dụng.

Một bên, lão quản gia Lạc Lôi mặt không có biểu cảm lên tiếng:

- Thiếu gia, lão gia có dặn, chỉ mang Tiêu Chi Tình về, không cho tuácute; can thiệp thế tục, tránh bị Hồng Mông và hai nhà khác khiêu khích. Mong thiếu gia châm chước, lấy đại cục làm trọng.

Thật ra Lạc Hàng nghe lời Lạc Lôi nói, tuy rằng không cam lòng, nhưng đành phải thôi, nói:

- Được, nghe lời của Lôi quản gia, hôm nay tha cho bà già chó chết này.

Nói xong, thân ảnh Lạc Hàng khẽ chuyển động, đi tới trước mặt vú Vương và Tiêu Chi Tình, tiện tay tóm lấy hai người, dùng sức giật ra.

Vú Vương bị một bàn tay của y tóm lấy áo, ném đập vào vách tường phía sau, trực tiếp ngã xuống mặt đất hôn mê bất tỉnh.

- Mẹ!

Tiêu Chi Tình đau như xé ruột, khóc rống lên. Nhưng cô lại không cách nào trốn thoát được bàn tay Lạc Hàng.

Bàn tay như thép của Lạc Hàng nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Chi Tình, tay kia thì chuyển một đạo chân nguyên tiến vào trong cơ thể Tiêu Chi Tình.

Khi cảm nhận được thân thể Tiêu Chi Tình biến đổi, tình trạng đã không phải là xử nữ, sắc mặt bất chợt không kìm được lộ vẻ thù hận.

- Tiệp nhân... Đồ đàn bà dâm loạn! Quả thật thông đồng với tên tạp chủng Dương gia kia. Sao không dùng Cửu âm huyền mạch của cô độc chết hẳn? Người phụ nữ bản thiếu gia không cần, cũng không tới phiên thằng chó khác đụng tới.

- Tốt.. Như vậy cũng tốt. Cô đã mất trinh với người khác. Ta đây cũng không cần giả vờ giả vịt đang hoàng mà tới Tiêu Gia kia mà hỏi cưới cô nữa, đỡ mất công. Nửa đời về sau của cô cùng tôi trở về Lạc gia, ngoan ngoãn làm chó cái thử thuốc thí nghiệm đi!

Nước mắt Tiêu Chi Tình không ngừng chảy xuống. Ánh mắt của nàng còn dừng lại ở chỗ vú Vương còn đang hôn mê, căn bản không để ý tới tình cảnh hiện tại của mình.

Lạc Hàng tưởng rằng cô không thèm cùng y nói chuyện, càng tỏ ra phần nộ, hung hăng giáng xuống một bạt tai ở trên khuôn mặt non mịn của Tiêu Chi Tình.

Bốp.

Tiêu Chi Tình cũng không có tu vi, trực tiếp bị một tát này làm cho hôn mê. Trên mặt cô nhìn rõ một mảnh sung đỏ.

- Thiếu gia, phải đi rồi. Lão gia chỉ dặn, bắt được người thì trở về.

- Đã biết.

Tâm tình Lạc Hàng cực kém, không kiên nhẫn nổi giận gầm lên một tiếng, hùng hổ xoay người, tóm lấy Tiêu Chi Tình vọt người bay đi.

Lạc Lôi khề thở dài, kéo Lạc Tiêu Tiêu lau hai mắt đầm lệ mịt mờ, cũng nhanh rời khỏi.

...

Yến Kinh, Trung Nam Hải

Bầu không khí an tĩnh mà trang nghiêm tràn ngập trong ký túc xá sa hoa mà nội liêm.

Dương Thần mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn đứng cùng Dương Công Minh, một già một trẻ đứng ở ngoài một cái cửa gỗ lớn màu đỏ, còn lại hai bên là vệ sĩ đứng nghiêm im lặng.

Thủ trưởng số 1 để cho hai ông cháu đến, nhưng không lập tức gặp bọn họ, mà nói đang còn bận việc, để cho bọn họ chờ một lát.

Lúc này đã 15 phút đồng hồ trôi qua.

Dương Thần có thể sử dụng thần thức tra xét, bên trong rõ ràng chỉ có một người. Đây rõ ràng là đánh phủ đầu tạo uy thế với mình.

Nếu không phải Dương Công Minh ngăn cản, Dương Thần đã đập nát cánh cửa này, trực tiếp đi vào trong tóm lấy cổ áo số 1 mà hỏi "Ông có biết ta là ai không?"

Chỉ tiếc, Dương Thần không thể.

Cũng không phải hấn không dám, mà sợ phiền toái. Hấn sợ sẽ gây thêm nhiều phiền toái cho Dương Công Minh và những người khác.

Toàn bộ Hoa Hạ, có khả năng để cho Dương Công Minh lão nguyên soái đứng chờ ở ngoài cửa như vậy hơn mười phút nữa mà không nghe thấy một tiếng than vãn, chỉ sợ chỉ có số 1 trong kia

- Ông, xem là ông ta bận rộn quá rồi, phải lâu lắm mới gặp chúng ta. Không bằng chúng ta sang bên đường đối diện uống sữa đậu nành đi

Dương Thần cười cười nói.

Dương Công Minh quay đầu nhìn hấn một cái, cười dài nói:

- Sữa đậu nành à... Nhiều năm không uống rồi, ta rất nhớ hương vị kia đấy, nên uống.

- Vậy còn chờ gì, đi thôi.

Dương Thần lôi kéo ống tay áo ông.

Dương Công Minh lắc đầu:

- Muốn uống cũng và gặp số 1 xong rồi thì uống.

...

Dương Thần khước miệng co giật một hồi.

- Ông ta rõ ràng chứng minh cho ta thấy thể phủ đầu. Cháu cũng không biết ông ta sao lại có suy nghĩ ngây thơ như trẻ con vậy. Có chuyện thì nói thẳng ra, giả vờ như vậy làm cái gì?

- Không được nói bừa. Số 1 là người mà cháu có thể tặc; bình luận hay sao?

Dương Công Minh nhú mày.

Dương Thần thở dài. Thật ra trong lòng hắn cũng không tin, không biết số 1 này rốt cuộc có gia thế như thế nào, có thể trấn áp được toàn bộ Hoa Hạ. Thậm chí bao gồm cả bên trong thế lực ngầm. Cho nên, hắn mới không dám quá kiêu ngạo.

Nói đơn giản, Dương Thần tin tưởng Dương Công Minh. Lão già này tuyệt đối không phải sợ nhân vật này. Lúc trước ông ta dám đem Dương gia giao cho mình, đối với quân đội vây quanh dù thấy họ vẫn nhìn ra được ông ta không hề thay đổi sắc mặt.

Như vậy hắn càng phải cẩn thận dè chừng đối với số 1 này. Ông ta tuyệt đối không phải là người mình có thể khinh thường.

Ngay lúc Dương Thần buồn bực không biết còn phải đợi bao lâu, trong phòng làm việc bỗng có tiếng động.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân đi tới cửa. Cánh cửa được mở ra từ bên trong, lộ ra một nụ cười ôn hòa, một mái tóc được chải chuốt bóng mượt. Một dáng người đàn ông trung niên hơi mập hiện ra trước cửa.

- Lão Dương, thật xin lỗi, đã để cho ông cháu các người đợi lâu. Bận bàn bạc công vụ một chút.

Số 1 hí mắt cười nhìn sang Dương Thần:

- Cháu chính là Dương Thần, ha ha, đã sớm muốn gặp mặt cháu. Mau vào ngồi đi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1472

Còn Có Lòng Tin Chứ?

Đầu óc Dương Thần lúc này có phần chậm hiểu, cũng không phải tiểu nhân gặp đại nhân khản trương mà thành, mà là vì... số 1 này, không ngờ tự mình lão lại vội vội vàng vàng chạy tới mở cửa?

Dương Thần vốn cho là lão sẽ ở bên trong nói một tiếng, "Có thể vào được rồi", sau đó hai người liền cung kính nhỏ giọng mà đẩy cửa đi vào. Nhưng người này, vì sao lại tự mình mở cửa mời hai người đi vào.

Không thể không nói, Số 1 rất nghiêm chỉnh, cục tức của Dương Thần cũng liền tan thành mây khói, chẳng phải nói không đánh người đang cười sao.

Dương Công Minh vỗ vỗ bả vai Dương Thần, ra hiệu hẳn đừng có sững sờ nữa, chính mình thì tới trước số 1 cười gật gật đầu, đi vào.

Đi vào trong phòng làm việc, ngồi xuống sofa, số 1 còn khiến Dương Thần mở rộng tầm mắt. Lão chạy tới chỗ máy đun nước lấy lá trà và chén trà, bắt đầu pha trà cho hai người.

- Tôi đây cũng chỉ có trà xanh, cà phê gì đó đều không có, Dương Thần cháu từ nước ngoài trở về, có thể uống trà không? Nếu không tôi bảo người ta làm cho cháu chút cà phê đem đến.

- Hi... Tên thư kí mới tới kia gọi là cái gì nhỉ. Ồ đúng, gọi là Lương Hạo. Cậu ta mới từ nước Mỹ trở về, đặc biệt thích uống cà phê. Có rất nhiều loại. Tôi có thể lấy một ít của cậu ta lại đây.

Số 1 cứ một mình nói chuyện như vậy, cúi người, lựa chọn lá trà.

- Ách... Không cần. Tôi uống gì cũng được.

Sắc mặt Dương Thần có phần cứng ngắc. Tình huống gặp mặt này cũng không giống với những gì mình đã nghĩ

- Ha ha, uống trà rất tốt. Uống trà có thể trừ độc dưỡng da, còn có thể chống ung thư. Giống như cháu vậy, là tu sĩ có năng lực tu vi cao thâm đương nhiên không sợ chuyện đó. Nhưng tôi là người bình thường nên phải tự chăm sóc thân thể của mình.

Số 1 Hào nói xong, đã bung hai chén trà nóng đến trước mặt hai ông cháu, rồi đặt ở trên bàn trà.

Dương Thần đúng là đã phát hiện số 1 không có chút tu vi nào, không khỏi buồn bực nói:

- Chẳng lẽ với bản lĩnh của thủ trưởng, một ít đan dược có thể nhanh chóng nâng cao tu vi cũng không lấy được sao?

Số 1 khoát tay áo, ngồi xuống nói:

- Xem ra cháu không biết. Hoa Hạ chúng ta có quy tắc, người ngồi vào vị trí này của tôi, không cho phép là người của bốn đại gia tộc, cũng không cho phép có chút tu vi nào. Bằng không, tôi ngồi xuống tới hơn một trăm tuổi, không phải là thành Hoàng đế rồi sao?

Dương Thần cũng nghĩ như thế. Nếu nói như vậy, số 1 nhiều lần đảm nhiệm cũng thật đáng thương, biết rõ có thể trường sinh bất lão, cũng chỉ có thể nhìn mà thèm.

Thủ trưởng số 1 cũng không để ý chuyện này, dường như đang nói tới chuyện sinh hoạt thường ngày:

- Mới vừa nói tới tiểu tử Lương Hạo, Dương Thần cháu có biết nhà cậu ta là ai hay không? Đúng, chính là người của Lương gia bị cháu giết tới mức nguyên khí bị tổn thất nghiêm trọng. Tôi thấy Lương gia đáng thương, nên gọi hắn vào phòng Thư ký. Tốt xấu gì vài năm nữa cũng phải để người của Lương gia có cơ hội xuất hiện cán bộ trẻ tuổi.

- Ai, tiểu tử Dương Thần nguoi đấy, sau khi về nước đừng để cho ta lo lắng nữa, tuổi của Dương lão Nguyên soái cũng đã lớn, nếu cháu không điềm tĩnh lại, khi nào thì có thể tiếp nhận Dương gia cơ chứ?

Dương Thần gãi gãi đầu, cảm giác dường như trưởng bối đang cho mình lời khuyên. Nhìn bên kia Ông nội vẫn duy trì một bộ dáng không liên quan đến mình, cao cao tại thượng, trong đầu lại có trận rối rắm.

- Chuyện này... Tôi phải gọi ông là gì đây. Lão Đại? Số 1? Thủ trưởng? Hay là đại gia?

- Điều được, nếu không gọi ta bằng chú đi, ta với cha cháu cùng tầm tuổi mà.

Số 1 hơn hử cười nói.

Dương Thần cười cứng ngắc, trong lòng gào to —— Gì! Ông giống với tôi đây à?

Thế nhưng ngoài miệng vẫn trả lời:

- Vậy cháu gọi bằng chú. Chú, hôm nay tìm cháu, không phải có chuyện gì muốn hỏi hay sao? Chẳng lẽ là chỉ tìm cháu tán gẫu thôi hay sao?

- Ồ, ta tự nhiên quên mất, nếu cháu khẩn trương như vậy, vậy nói một chút đi

Thủ trưởng số 1 rất hòa khí nói.

Dương Thần lại thêm một trận rối rắm, đây không phải ông ta gọi mình tới nói chuyện sao? Vì sao ngược lại giống như chuyển thành mình tới tìm ông ta để nói chuyện?

Cảm giác bị người ta đùa bỡn, khiến Dương Thần khó chịu khẽ nhú mào.

Số 1 thu hồi vài phần ý cười, nói đầy thâm thúy:

- Dương Thần, lần trước cháu nguyện ý vì Hoa Hạ chúng ta, hàng năm dành cho chúng ta sáu mươi triệu tấn dầu thô giá chỉ còn một nửa, chú đều biết hết, cháu đúng là thanh niên yêu nước, chú rất vui mừng.

Dương Thần nghĩ thầm rằng, còn không phải mình bị ép buộc sao. Nghĩ đến chuyện đó đến bây giờ còn thấy đau.

- Nhưng...

Số 1 lời nói bỗng thay đổi:

- Cái gọi là thưởng phạt phân minh, chú ngồi ở trên vị trí này, tất cả phải lấy ích lợi quốc gia làm trọng. Cho dù chú biết cháu có lòng yêu nước, nhưng cũng không có thể coi thường những thành phần mà cháu hợp tác nếu họ có ý định phá hoại tổ quốc.

- Mông gia uy hiếp bốn tỉnh ở Trung Nguyên, liên quan đến sự ổn định của toàn bộ xã hội trung bộ Hoa Hạ, công nghiệp Hoa Trung cũng là công ty lớn rất được coi trọng của quốc gia, hàng năm có tài trợ tương đối lớn để xây dựng quốc gia.

- Cháu hiện giờ đã giết chết Mông Khai Nguyên và dòng chính của Mông gia, cùng rất nhiều cao tầng của bang Hoa Nam. Điều này có thể khiến phòng thủ kiên cố vốn có của địa khu trung bộ bị rung chuyển. Cháu có từng nghĩ qua ảnh hưởng kế tiếp sẽ là như thế nào không?

Dương Thần âm thầm không yên, sẽ không phải ngay cả chuyện Mông Nguyệt là giả Số 1 cũng biết rồi chứ? Dù sao tốc độ của mình nhanh như vậy, ông ta cũng không có khả năng trực tiếp chạy tới Nhật Bản xem tất cả biến hóa.

Vừa nghe như vậy, phát hiện hẳn là ông ta vẫn còn không biết, vì thế hắn khẽ thở ra, nói:

- Không phải có Mông Nguyệt ở đó sao? Người phụ nữ kia cũng có đủ năng lực đấy, lại là dòng chính của Mông gia.

- Mông Nguyệt? Cô ta là có năng lực, nhưng muốn củng cố tốt toàn bộ Trung Nguyên. Cô ta còn quá trẻ, lực uy hiếp không đủ, dưới tay lại không có người có năng lực, thời gian ngắn rất khó thực hiện được.

- Huống chi, cháu hiện tại chọc phải chính là đại tộc Mông gia đích thực phía sau lưng Mông gia. Đó không phải một mình có thể chống lại được, nếu bọn họ không chú ý hậu quả gây ra, cháu có biết sẽ tạo thành tai họa thế nào?

Giọng điệu Số 1 trở nên thâm trầm, mang theo dày đặc ý tứ cảnh cáo.

Dương Thần cũng không phải quả hồng mềm, hừ nhẹ nói:

- Cháu không giết bọn họ, bọn họ sẽ tới giết cháu, muốn cháu khoanh tay chịu chết? Đây không phải thói quen của cháu.

- Cháu có thể không sợ, nhưng cháu nghĩ lại xem toàn bộ Dương gia còn có những cô gái trẻ, cả con gái của cháu, chẳng lẽ... Cháu có thể che chở hết cho họ sao?

Số 1 cười hỏi.

Sát khí trong mắt Dương Thần phát ra bốn phía, cười lạnh nói:

- Cháu còn muốn hỏi chú một chuyện, thế lực sau lưng Mông gia là gì,

cùng lắm thì, cháu đi tìm hang ổ của bọn họ, đem toàn bộ bọn họ giết hết là được!

Dương Thần không phải mạnh miệng nói chơi, lúc trước tu vi mất đi, bó tay bó chân, hiện giờ đạt lên đỉnh cao mới, trong tay lại có Hồn Độn đỉnh có thể cắn nuốt vạn vật, Dương Thần cảm thấy thể lực sau lưng Mông gia chưa chắc có thể mạnh bằng mình, bị bọn họ kìm hãm, giống như treo cổ tự tử cắn lưỡi, còn không bằng đảo khách thành chủ, xông lên trên núi.

Đến lúc đó, nếu có thể giết được một bên, một bên cắn nuốt một vài cao thủ, nói không chừng tu vi còn có thể tăng thêm một bước lớn, cũng có thể qua được Thượng Thanh thần lôi kiếp cũng chưa biết chừng.

Số 1 có chút kinh ngạc nhìn Dương Thần liếc mắt một cái:

- Thật không nghĩ tới cháu lại to gan lớn mật có thể nghĩ tới tình trạng hướng này.

Dương Công Minh lúc này rốt cục cúi đầu thở dài, nói:

- Thủ trưởng chê cười, cháu tôi tính tình có phần nóng nảy, thiếu kiên nhẫn.

- Không có gì đáng ngại.

Số 1 khoát tay, ra hiệu không có chuyện gì, đôi diện đôi mắt nghiêm nghị đầy sát khí của Dương Thần, hồn nhiên không sợ mà nói:

- Cháu cảm thấy mình có khả năng chống đối thể lực sau lưng Mông gia sao?

Dương Thần không kiêu ngạo không xu nịnh nhìn xuống người đàn ông trung niên, hỏi ngược lại:

- Chú cảm thấy thế nào?

Số 1 rất nghiêm túc ngẫm nghĩ, lắc lắc đầu:

- Kỳ thật chú cũng không chắc chắn, nhưng cháu có thể thử một lần xem sao.

- Thử? Làm sao thử? Chú muốn nói cho cháu biết bọn họ ở đâu phải không?

Số 1 đưa tay chỉ xuống dưới chân mình:

- Không cần đi bất kỳ chỗ nào, ngay ở chỗ này của ta.

Dương Thần mắt lộ ra vẻ nghi ngờ, đây là ý gì?

Nhưng, một giây sau, đáy lòng Dương Thần liền nổi lên một trận sóng gió động trời!

Là chân nguyên uy áp!

Một chân nguyên uy áp như sự trỗi dậy của sóng biển mãnh liệt, nhấn chìm mình ở trong đáy sâu, đột nhiên kéo tới che trời phủ đất!

Giống như có một bàn tay vô hình, một phen đem mình bắt được, hung hăng đè ép!

Khoảnh khắc Dương Thần phóng ra sức mạnh của trời đất trong cơ thể mình, tiến hành chống lại!

Mức độ cường đại của cỗ uy áp này, vượt qua hầu hết các đối thủ mà Dương Thần đã từng gặp trước đây.

Tu vi gì đây? Nhược Thủy? Thái Thanh Thần lôi! ? Chẳng lẽ... Là Thượng Thanh thần lôi kiếp?

Sắc mặt Dương Thần đỏ lên, huyết mạch sôi sục, sử dụng sức mạnh của thiên địa để cố gắng chống cự, thậm chí vận dụng Hồn Độn đỉnh, ý đồ dùng lực lượng hồn độn thực hiện cắn nuốt chân nguyên.

Nhưng, mình cùng người kia tu vi chênh lệch quá lớn, sử dụng Hồn Độn đỉnh cũng không có tác dụng gì, giống như thực lực của mình hết sức lớn, nhưng tâm với lại quá ngắn, không bắt tới thứ gì đó!

Một bên Dương Công Minh nhìn thấy toàn thân Dương Thần bỗng nhiên đỏ mồm hôi, thân thể run rẩy, trong cổ họng phát ra âm thanh thống khổ "hừ hừ". Bộ dạng này vô cùng thống khổ, khiến ông ta nghiêm mặt nhíu mày lại.

Mà thủ trưởng số 1 dù bận nhưng vẫn ung dung, dường như sớm đoán được sẽ như vậy, cười hỏi:

- Như thế nào? Vẫn còn có lòng tin chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1473

Đánh Cường Hào Chia Tiền Tài

Dương Thần lúc này rất muốn la mắng, nhưng thật sự không thể mở miệng, sức ép này quá lớn, hơn nữa sức khống chế của Tinh Chuẩn khiến hắn phải lú lỏi!

Rõ ràng là uy áp đủ để cả Trung Nam Hải trở thành bình địa, nhưng lại sững sờ bị một cao thủ không biết xuất thân từ đâu khiến thân thể xung quanh của mình bị co rút, ngay cả sô pha dưới thân cũng không chịu ảnh hưởng!

Dương Thần biết rõ mình vẫn làm được khống chế khủng bố như vậy, đối phương lại quá rõ ràng không chỉ cao hơn mình, sao còn dám khoe sức?

Trước giờ luôn theo nguyên tắc giang sơn vẫn còn, không sợ mất hết, tạm thời đánh không được thì nên lánh đi... Dương Thần không cam lòng phải nhanh chóng lắc đầu, tỏ ý phải buông tha.

Trong chớp mắt, chân nguyên uy áp giống như đại hồng thủy rút nước, đi không để lại tung tích.

Toàn thân Dương Thần đổ mồ hôi, trông giống đổ sụp xuống ngã trên sô pha, ngực không ngừng phập phồng, hít thở thật mạnh.

Với thể chất hiện tại của hắn, bị dày vò đến bộ dạng như vậy, bản thân Dương Thần cũng cảm thấy khó tin.

Trong lòng còn chút sợ hãi nhìn xung quanh tứ phía, trong văn phòng cũng chỉ có số 1 và hai ông cháu mình, chẳng lẽ tên đó đang ở phía ngoài Trung Nam Hải?

Vâng, tu vi của đối phương cao hơn mình, nếu có tâm ẩn dấu, dù mình muốn tìm cũng không thể tìm được tung tích của y.

- Nào, uống ngụm trà.

Số 1 lấy tách trà lên, đưa đến trước mặt Dương Thần, vẫn là sự ôn hòa lúc này, chỉ còn thiếu “Trần an” chưa nói ra.

Lần này Dương Thần có kinh nghiệm hơn, dưới mái nhà, không thể không cúi đầu, nhanh chóng nhận lấy tách trà, húp một ngụm.

Thì ra bên cạnh anh này cũng có cao thủ như vậy, chẳng trách có thể trấn áp mọi người. Cũng chưa biết người đó thật sự có năng lực không, ít ra không thể dưới Thái Thanh Thần Lô, Thượng Thanh? Chẳng lẽ là Ngọc Thanh?

Dương Thần không dám nghĩ nhiều, ở đâu ra lão quái vật, quá ghê gớm rồi... Đang tính toán trong lòng, rốt cuộc số 1 đang có ý gì.

- Nói với cháu rồi, đừng nên xúc động.

Dương Công Minh bên cạnh thấy Dương Thần không sao, tinh thần căng

thẳng cũng dần thả lỏng, tâm bình khí hòa mà nói.

Dương Thần đặt tách trà xuống, cúi đầu suy nghĩ, giương mắt lên nghiêm túc nói:

- Được thôi, tôi cảm thấy nên bàn bạc kỹ hơn, lúc này hơi mạo phạm, không biết Thủ trưởng số 1 có chỉ bảo gì?

Khi Dương Thần vừa mới nói xong, lông mày của Dương Công Minh không khỏi cử động, liếc mắt nhìn đứa cháu, phảng phất như muốn nói:

Cháu thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh.

Số 1 cũng khiêm tốn nói:

- Không dám nói là chỉ bảo, tôi chỉ là một người dân bình thường, trong bất kỳ vị trí nào, luôn vì phát triển ổn định của đất nước cùng với hài hòa của xã hội để củng cố nghĩa vụ của mình...

Tiếp theo, số 1 cùng Dương Thần cùng làm một bản báo cáo nói dài cũng không dài, ngắn cũng không ngắn, đại khái là y cứ cung tận tụy, chết thì mới dừng, nhưng cũng có chút gian nan trắc trở ngăn cản y, khiến y có chút một mình chẳng làm nên việc gì.

Dương Thần cảm thấy ngày xưa lúc mình xem bản tin, tên này nói chuyện cũng không thấy phiền, lần này nói ở trước mặt, sao giống như tụng kinh vậy.

Đợi đến cuối cùng, số 1 cũng đã nói xong, mở lời nói:

- Nhà họ Mông muốn khai chiến với anh, đối với ai đều bất lợi, đối với ổn định quốc gia càng bất lợi hơn. Tôi nghĩ, không thì như vậy, tôi nghĩ cách giúp anh hòa giải, nhà họ Mông không phải còn có Mông Nguyệt sao, cho cô ta tiếp tục quản lý thế lực của thế tục. Về phía Mông gia, lần này chủ động trêu anh, lại không đưa ra được bằng chứng nói anh lấy linh bảo của họ, là họ đã sai, cũng nên thừa nhận sai lầm, rút ra bài học kinh nghiệm!

Dương Thần sờ cằm, cảm thấy điều kiện này có chút hấp dẫn, hỏi:

- Vậy tôi cũng nên bỏ ra chút gì đó, lần này số 1 lại muốn gì?

Số 1 khiển trách một cách chính nghĩa:

- Dương Thần, tôi nghiêm túc nói một câu, cán bộ đất nước không thể thiên vị được! Tôi sẽ không hỏi anh lấy gì, là đất nước cần anh đưa ra công hiến xứng đáng!

- Bàn cùng ắt chỉ lo thân mình, giàu có sẽ kiêm tế thiên hạ, tín ngưỡng của đất nước chúng ta chính là giàu có trước nên giúp đỡ kẻ sau, như anh có tài cán như vậy, là thanh niên có tiềm năng, vậy nên sau khi từ nước ngoài trở về, nên làm chút việc thiết thực cho lão bách tính!

Dương Thần sắp khóc ra, liền cười toe toét hỏi:

- Được thôi... Tôi sai rồi, vậy... Thủ Trưởng, ngài nói, tôi nên làm gì cho lão bách tính đây?

Số 1 rất hài lòng gật đầu, liền tán thưởng thật lớn, đứng lên bước ra khỏi bàn làm việc, lấy ra một tờ giấy trắng viết rất nhiều, đặt trước mặt Dương

Thần.

- Lúc này khi các anh chưa bước vào, tôi đã viết cái này, là một danh sách, nếu anh cảm thấy có thể, thì hãy ký tên, hoặc ấn dấu tay lên cũng được, anh chỉ cần dựa theo điều khoản trên đó mà làm, đây chính là trụ cột của đất nước chúng ta, đương nhiên chúng tôi sẽ khen thưởng đối với công dân quan trọng đưa ra cống hiến to lớn vĩ đại cho đất nước.

Số 1 cười nói.

Dương Thần cầm giấy lên, chỉ xem sơ qua, trông mắt suýt rơi xuống đất rồi!

Trên đó rõ ràng là ghi chú, tương lai trong ba năm, cần phải nhập khẩu với giá thấp về dầu mỏ, quặng sắt, kali muối, quặng nhôm những tài nguyên quý báu, cộng thêm muốn nhận được những tài liệu bí mật về lĩnh vực khoa học kỹ thuật mũi nhọn, đa số là thứ mà các quốc gia khác đang nghiên cứu.

- Ba mươi ký Uranium đặc?

Dương Thần dở khóc dở cười nói:

- Tôi phải tìm thứ này ở đâu? Ai lại rảnh rỗi mang nguyên liệu của bom nguyên tử để đây cho người khác tới lấy trộm chứ!?

- Ô? Không được? Vậy thì hủy cái này đi.

Số 1 với vẻ mặt hào phóng, liền lấy bút đỏ ra gạch bỏ một điều.

Dương Thần chăm chú xem qua, nghiêm mặt nói:

- Đại gia, không phải tôi không nể mặt anh, trên này can thiệp đến chiến lược vũ khí, ví dụ thông tin của Aefis, tàu sân bay Ford-class, còn có những kỹ thuật tàng hình về hạm đội U Linh của tôi, những cái này tuyệt đối tôi không thể đưa cho anh được. Cái này sẽ ảnh hưởng chiến tranh của cả thế giới nhân loại, là vi phạm “Minh ước Chư Thần”, các chủ thần khác sẽ không tha thứ cho tôi.

Thủ trưởng số 1 rất dễ chịu, cười gật đầu, lại roẹt roẹt vài nét, gạch bỏ những điều khoản can thiệp đến chiến tranh.

- Nói như vậy, anh chấp nhận những cái còn lại chứ.

Dương Thần đau không gì sánh được, cảm kích U Linh sớm đã chuẩn bị hủy bỏ những điều khoản này, cố tình tỏ ra đáng vẻ chấp nhận thông qua.

Những điều khoản cung cấp tài nguyên, nếu như mình đồng ý, không có chi tiêu khoảng ba, bốn trăm triệu đô la là không thể làm được, hơn nữa đều cần đến tiền mặt!

May thay trước đó từng có một số tiền lớn và tài sản từ phía Trùng đại sư, nếu không mình lại phải chi ra rất nhiều, không thì còn phải cắt giảm vũ trang trong quân đội của mình, vậy quá xấu hổ đi rồi!

- Thành giao!

Dương Thần cầm lấy bút, ký lên tên của mình, sau khi xong, hậm hực mà nói:

- Vậy thì, chuyện của nhà họ Mông xem như tạm thời đã xong.

Nếu như có thể khiến Bàn Nhược ã ổn định đến bang Hoa Nam, mình vẫn có cơ hội kiếm tiền.

Số 1 hài lòng nhìn vào bản hợp đồng đáng giá hơn ba trăm triệu, gật đầu nói:

- Thật không hổ danh là trung liệt Dương gia, tôi nghĩ Nguyên soái Dương Diệp trên trời có linh thiêng cũng sẽ rất tự hào có đứa cháu như cậu... Chuyện của nhà họ Mông, cậu không cần lo lắng, họ cũng làm náo loạn đủ rồi, xem như nhường cho lớp trẻ ra oai, tôi sẽ không cho họ đến làm phiền cậu nữa.

Số 1 nói một cách dứt khoát, anh ta cũng có thể nhẫn nại điều này.

Vốn dĩ, đối với Số 1 mà nói, ổn định phát triển quốc gia là quan trọng thứ nhất, ngoài ra y muốn lưu danh sử sách, để lại danh tiếng tốt.

Nhà họ Mông và Dương Thần đánh đến thủy hỏa bất dung, phá hoại trị an của đất nước, y không chấp nhận. Còn Dương Thần liên tục tặng gần bảy trăm triệu đô quà cáp, kỳ thực đều là chiến lược vật chất, có thể khiến thành tích của y nhanh chóng tăng mạnh, đương nhiên hết sức vui mừng.

Dương Công Minh luôn im lặng ngồi bên cạnh nhìn, trông thấy Dương Thần không ngờ đã tặng hơn ba trăm triệu, không khỏi âm thầm cảm thán đứa cháu của mình, thật đúng là giàu đến chảy mỡ à!

Cũng chỉ có Dương Thần biết, chẳng qua mình nhả ra số tiền cướp được mà thôi.

Đợi tất cả đã giải quyết ổn thỏa, Dương Công Minh dẫn theo Dương Thần, chuẩn bị rời khỏi.

Dương Thần không chịu được liền hỏi Số 1:

- Đại gia, cao thủ lúc này, chẳng lẽ là vệ sỹ của ông?

Thủ trưởng số 1 lộ ra vẻ mặt không giải thích, đầy nghi vấn, nhú mày nói:

- Cao thủ? Vệ sỹ? Cậu nói ai? Lúc này có người đến sao?

Dương Thần tự cho rằng diễn xuất của mình cũng không tệ, nếu so với người này, phải cam bái hạ phong, khâm phục chấp hai tay, thốt lên một câu nói giang hồ.

- Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, ta sau này còn gặp lại, cáo từ

Dương Thần quay lưng rời khỏi, điều này cũng quá khi dễ người khác rồi, bị mất đi một khoản, bị người khác trêu đùa cũng không biết!

Nhưng thật ra Dương Thần không thực sự tức giận, nói câu thật lòng, ngược lại cảm kích số 1

Nếu không có chuyến đi vào hôm nay, Dương Thần không thể biết được, không ngờ Hoa Hạ vẫn còn tiềm ẩn cao thủ khủng bố như vậy, bản thân cứ nghĩ là thiên hạ vô địch, rêu rao xung quanh, có lẽ chết thế nào cũng không biết.

Đợi ông cháu Dương Công Minh đi khỏi, nụ cười trên gương mặt số 1

liền thu lại, vẽ mặt suy tư ngẩng đầu nhìn trần nhà, lộ ra vẻ nghiêm nghị đầy tôn kính.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1474

Gào Khóc Ôm Đùi

Dương Thần và Dương Công Minh ra Trung Nam Hải, cũng không quên cùng Dương Công Minh tìm cửa hàng thanh tịnh, tìm một căn phòng nhỏ nhả, uống hai chén đậu nành, ăn chút thức ăn.

Cố ý tìm nơi thanh tịnh như vậy, cũng là vì Dương Công Minh không thích bị người khác quấy rầy, dù sao ông cũng là đại nhân vật mà một số lão trung niên Hoa Hạ rất quen thuộc.

Hai ông cháu không ai nhắc đến chuyện xảy ra ở chỗ số 1, ngược lại nói về tình trạng của bé mập, và tình trạng của các cô gái.

- Con và Nhược Khê vẫn chưa hòa giải sao?

Dương Công Minh đột nhiên hỏi.

Dương Thần đang cắn bánh nướng củ năng, nghe câu nói này sắc mặt cứng đờ, ngượng ngùng cười nói:

- Ông, ông không phải nói nhảm sao, dựa vào năng lực của ông, sao có thể không biết tình trạng bây giờ của chúng con?

Dương Công Minh cuối đầu uống ngụm đậu nành, mặt không chút thay đổi nói:

- Chuyện như vậy, người trong cuộc mới rõ ràng, người ngoài cuộc không thể biết rõ bên trong. Tiểu tử con cho ta cái tin chính xác, khi nào mới có thể tìm cháu dâu ta về.

Dương Thần hậm hực, không tự tin nói:

- Con đã đáp ứng Nhược Khê, không miễn cưỡng cô ấy, bây giờ chỉ cần con có gì tốt đều nghĩ đến cô ấy, cố gắng làm chút việc cho cô ấy, những chuyện khác... tạm thời không nghĩ đến.

- Đồ khốn kiếp! Mà có còn là đàn ông không!? "Sinh"

Dương Công Minh bỗng nhiên trầm ngâm quát, trong con mắt lóe lên sự tức giận.

- Nay, lão già, ông không biết tình trạng phức tạp giữa tôi với Nhược Khê, thì đừng có ở đó mà mắng tôi! Đừng tưởng là cao hơn tôi hai bậc thì tôi không dám mắng ông nha!

Dương Thần tức giận bất bình.

Dương Công Minh hoàn toàn không xem lời thẳng thắn này là cái sự gì, chỉ thẳng mặt Dương Thần mắng:

- Nam tử hán đại trượng phu, một người đàn bà cũng giải quyết không xong! Mà với Nhược Khê sao có chuyện gì được chứ? Trừ phi tình cảm của mày không chung thủy, lại còn có con với người phụ nữ khác, chuyện này

sao được chứ!? Với quốc gia đại sự, đại cục thế giới, thậm chí so với chuyện giữa Hồng Mông và chư thần, việc này của mày là việc rách gì chứ?!

Dương Thần ngạc nhiên, sao cũng không nghĩ tới Dương Công Minh sẽ hỏi như vậy, nghĩ lại thì, mẹ nó hình như có chút đạo lý!

- Tiểu tử ngươi cũng không phải là loại người tốt thật thà gì, vừa rồi mày vừa tặng hơn 30 tỷ cho số 1, tao không tin số tiền đó đều là của mày! Chắc chắn mày đã ở đâu lấy tiền bất chính, có phải thế không!?

Trong mắt Dương Công Minh lóe lên tinh quang, như thể có thể nhìn thấu tâm can của Dương Thần.

Dương Thần nuốt cổ họng, vẻ mặt này rõ ràng là đã bị vạch trần rồi, chẳng phải sao, nếu không sao ta có thể hào phóng như vậy? Liên tiếp bị đòi hai lần? Thế nào cũng phải gạch bỏ mấy điều kiện.

- Hừ, tao còn không hiểu sao? Bản lĩnh lừa gạt phụ nữ của mày một bộ một bộ, nếu không làm sao những con bé xinh đẹp như hoa như ngọc lại khẳng khẳng một lòng theo mày, chết đi sống lại? Chẳng lẽ ngay từ đầu các cô biết thân phận của mày năng lực của mày sao?

- Dùng cái đầu này của ngươi nhiều một chút, rồi lại dùng ý nghĩ xấu trong bụng mày! Cho dù là lừa cũng phải lừa Nhược Khê trở về!

Dương Công Minh chỉ mặt Dương Thần nói.

Dương Thần lung túng cười ha hả,

- Cái kia... ông... con...

- Đừng có nói nhảm với tao! Tao không muốn nghe bất kỳ lý do gì! Lý do lớn bằng trời cũng chỉ là chuyện giữa nam nữ! Chẳng lẽ chúng mày ở với nhau, ngày mai trái đất sẽ không còn sao!? Mấy đứa con cháu nhà quyền quý ở Yên Kinh, có mấy người là sạch sẽ chứ? Thay vì mèo mã gà đồng, chỉ bằng trong sáng vô tư!

- Con cháu Dương gia ta, không bỏ phụ nữ, trái lại bị nhà gái bỏ, việc này truyền ra tám mặt già này để ở đâu? Người của Dương gia chúng ta làm sao ra ngoài làm người!?

- Mẹ mày có thể đã nói với mày những lời khác, đại loại như kêu mày tìm người con gái khác cưới làm vợ, nhưng cách nhìn của phụ nữ, không nghe cũng được!

- Trước đây tao không phải đã nói với mày, là tin tưởng mày háo sắc làm liều, tất nhiên sẽ không để mặc Nhược Khê đó thích là gì thì làm, xem ra bây giờ, haz, lúc khẩn cấp ngươi như xe bị tuột xích!?

Dương Công Minh chỉ thẳng mặt Dương Thần chửi.

Dương Thần cười khổ,

- Sao nghe như thế nào đều là ông đang tổn hại con... Ông đem con nói đến nỗi cảm thú cũng không bằng, làm sao con dám nhẫn tâm tổn hại Nhược Khê...

- Tiểu tử thú! Mày muốn làm tao tức chết hả!

Dương Công Minh có lẽ đã nhìn lâu lắm rồi, vừa mở miệng, thì có chút không kiềm chế nổi, thở hồn hển nói:

- Mày đem ngộ tính lúc luyện công, chia ra 1, 2 phần 10, đem dùng vào phương diện xử lý gia sự của mày, thì sẽ không phát sinh nhiều chuyện khôn kiếp như vậy!

- Sao mày biết mày nắm chặt Nhược Khê không buông là tổn hại nó chứ? Mày đâu phải là nó, mày làm sao biết nó không phải khẩu thị tâm phi!? Lời nói đàn bà đều là lời nói ngược, lão già ta đều rõ hơn người! Người lại không biết!?

- Người suy nghĩ kỹ coi, bây giờ Nhược Khê không ở với mày, từ trên mặt nó mày có thấy bất cứ sự vui mừng nào không? Nó có vui hơn trước không? Có không!?

Dương Thần ngơ ngẩn, có chút ngây ra, phải, nhìn thế nào thì Lâm Nhược Khê cũng không phải vì rời bỏ mình mà càng trở nên tốt hơn, ví Vương cũng đã nói rồi, cô ấy sống không vui.

Chẳng lẽ... bản thân thật sự phán đoán sai rồi sao?

Dương Công Minh bỗng nhiên vỗ mạnh bàn, ánh mắt sáng rực nói:

- Dương Thần, con nhớ kỹ, không cần biết dùng cách gì, mặt dày mày dạn quỳ gối trước cửa nhà Nhược Khê cầu xin nó, đến công ty khóc lóc la hét ôm lấy chân nó cũng được, nghĩ hết mọi cách, mày cũng phải lôi Nhược Khê về đây cho ta!

- Vậy thì mất mặt quá đi... Mấy việc ôm chân cô ấy khóc này... lúc nãy ông vừa nói phải để lại thể diện cho Dương gia đó.

Dương Thần lắc đầu ngao ngán.

- Thể diện? Bã xă bị mày bắt về mới gọi là có thể diện! Đàn ông chân chính, thì sẽ nghĩ đủ mọi cách để vợ mình vui vẻ, sống hạnh phúc, ngoan ngoãn ở bên cạnh con! Những thứ khác đều không gọi là có thể diện!

- Cho dù sau này các con thật sự ly hôn, cũng phải là con thật sự không thích nó mà bỏ nó, chứ không phải nó vô duyên vô cớ nói đi là đi! Đó mới là có thể diện!

Khóe miệng Dương Thần giật giật,

- Lão già... ông cũng quá độc rồi... làm sao con có thể bỏ cô ấy chứ... cô ấy đồng ý trở lại bên cạnh con, có nằm mơ thì con cũng cười ngây ngô...

- Vô tích sự! Chẳng trách một người phụ nữ có thể làm cho mày tâm thần bấn loạn như vậy!

Dương Công Minh tức giận mắng:

- Có sắc tâm dám tìm 10 mấy người phụ nữ, thì phải có bản lĩnh thuận phục vợ của mình, nếu không sớm muộn gì cũng bị những người phụ nữ khác cười lên đầu!

Dương Thần bĩu môi, không vui nói:

- Đừng nói như con là đồ vô dụng, trước kia con đều đã mạnh mẽ bày tỏ

với Nhược Khê rồi, cho dù cô ấy không muốn nhìn thấy con, con muốn đối xử tốt với cô ấy thì cô ấy cũng không quản được.

- Hừ, vậy thì có ích lợi gì chứ! Vậy so với những phụ nữ thích mà không theo đuổi được, chỉ có thể làm thành ngọc không có việc gì suốt này tặng quà thì khác gì chứ?

- Nếu mày là con trai của một nhà bình thường, thì tao không nói, nhưng mày là con trai của Dương gia, trong nhà nhất định phải lấy mày làm trọng!

- Mày xem mẹ mày, Tuyết Hoa tuy là dám rời khỏi Phá Quân, nhưng trước giờ cũng không dám nhắc chuyện ly hôn gì, càng không dám trước mặt lão già ta giờ trò gì, bởi vì cô ta biết, làm con dâu Dương gia phải có chừng mực.

- Nha đầu Nhược Khê đó, đêm giao thừa cũng dám trước mặt ta quay đầu bỏ đi, ta không phải quân đội ngăn nó ở đường cái là đã nể mặt mày rồi! Người thật sự cho rằng Dương gia là nơi nói đến thì đến, nói đi thì đi sao!?

- Bước chân vào nhà Dương gia, sống là người của Dương gia, chết là ma của Dương gia, ly hôn!? Từ khoảnh khắc nó nhận từ tay ta miếng bùa hộ mệnh kỳ lân, thì không có cửa đâu!

Thần sắc lúc này của Dương Công Minh đã có vài phần hung ác thô bạo, hoàn toàn không nhìn ra ngày thường là một người già ôn hòa.

Dương Thần cũng coi như ở cự ly gần cảm nhận được kinh nghiệm sa trường của lão nguyên soái, chí khí sát phạt trong người, nếu mình không phải lớn lên từ máu tanh giết chóc, chỉ sợ người thường đã bị dọa đến đái ra quần!

- Ông... con không ngờ, trong nội tâm ông lại là chủ nghĩa đàn ông lớn như vậy, còn không nói đạo lý...

Dương Thần nhếch miệng cười ngây ngô nói.

Dương Công Minh tinh khí thu vào, lại phục hồi sắc mặt bình thường, hừ nhẹ câu,

- Người già rồi, thì muốn sống yên ổn chút... Nếu không bị tiểu tử con làm cho tức điên, cũng sẽ không nói những lời này.

Chủ nghĩa đàn ông? Không nói đạo lý? Hừ, bắt quá là sự kêu rên của kẻ yếu thôi. Trên thế giới này, người đứng lên từ trong đống người chết đều hiểu rõ, bất luận thế nào, giữa nam với nữ, giữa địch với ta, đều là nắm đấm lớn mới là đạo lý cứng rắn!

Dương Thần cúi đầu cười lắc lắc đầu, liền đứng dậy, giãn gân cốt, nói:

- Được rồi, ông, con cũng phải về Trung Hải rồi, bữa cơm này ông mời. đọc truyện mới nhất tại tunghoanh.com

Dương Công Minh thuận theo gật gật đầu, vẫy tay ra hiệu Dương Thần có thể đi rồi.

Cuối cùng nói câu,

- Có rảnh thì kêu mẹ con dẫn Lam Lam về Yên Kinh cho ta xem, nhà trẻ

gì đó đi ít vài ngày cũng không có gì lớn lao.

Dương Thần quay lưng hươ hươ tay, ra hiệu đã biết rồi.

Lúc này đây trong lòng hấn nóng hăm hập, thực sự muốn đi tìm Lâm Nhược Khê, muốn đem những gút mắc tình cảm trong thời gian gần đây làm cho rõ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1475

Không Cân Nhắc

Trung Hải, gần đến giữa trưa, ánh mặt trời quyến luyến chiếu khắp thành phố lớn tràn đầy sức sống, người xe tấp nập, qua lại không dứt.

Đúng lúc là thứ bảy, vài con đường đi bộ của trung tâm thành phố, đường buôn bán, từ sáng sớm tỏa ra sức buôn bán đã hưng hực, tiếng nhạc kéo dài không ngừng, đại đa số là nhạc mới phát hành của nữ diva quốc tế Lâm Tuệ.

Sau khi Lâm Tuệ tái xuất, tuy rằng scandal đầy mình, nhưng giới giải trí, dù sao cũng là giải trí mà, cái gọi là phê phán đạo đức cũng chỉ là câu chuyện uống trà sau bữa cơm thôi, lão bá tánh có cuộc sống của riêng mình, cũng sẽ không quá coi trọng.

Hơn nữa giọng hát của cô quả là hay hơn rất nhiều so với những nữ ca sĩ dựa vào scandal để nổi tiếng, lại thắng giải danh tiếng quốc tế, tên tuổi của Lâm Tuệ cũng từ từ tăng lên.

Trên con đường của thành phố, tràn ngập mùi thơm của các cửa hàng đồ ngọt, những người lui tới đều là nhân viên văn phòng, học sinh trẻ tuổi, người già nhàn rỗi, đều cười nói vui vẻ, dường như vì thoát ra một mùa lạnh giá mà cảm thấy hưng phấn.

Đây là khoảng thời gian sắc xuân rực rỡ nhất trong năm, cho dù là trong rừng rậm của sắt thép trộn bùn đất lạnh giá, cũng cảm thấy một bầu không khí hớn hờ.

Cao ốc quốc tế Ngọc Lôi giống như một người khổng lồ phong quang vô hạn đứng vững trong trung tâm thành phố, cho dù là thứ bảy, cũng có rất nhiều công nhân viên làm việc ở đây.

Từ khi Ngọc Lôi trở thành tập đoàn đa quốc gia, mở rộng nhân viên cũng là điều hiển nhiên, dù sao phải xử lý nghiệp vụ của công ty con tăng lên, nhân sự căng thẳng.

Nhưng do Ngọc Lôi đế quốc thương mại xâm nhập nhiều lĩnh vực, quả thực tiềm lực phi phạm, cộng thêm sau khi chủ tịch Lâm Nhược Khê tái xuất mang đến sức hấp dẫn nhân cách, rất nhiều giới thương mại tiên tiến làm thành trào lưu, đều chen sứt đầu để chui vào đây, muốn thử học hỏi một chút, càng có thể tiến vào cấp cao, có cơ hội cộng sự với Lâm Nhược Khê.

Không ít nhân viên nam lại mong có thể tăng ca, bởi vì các mỹ nữ trong công ty quá thu hút ánh nhìn rồi, so với việc nằm ở nhà thì có ý nghĩa hơn.

Trong văn phòng chủ tịch ở tầng thượng, trước cửa sổ sát đất rộng lớn, lá cây của những bồn cây xanh phấp phới lay động lòng người.

Lâm Nhược Khê cũng đi làm vào ngày thứ bảy như những công nhân

khác, đang đứng trước cửa sổ, đang quan sát cảnh quan di chuyển của thành phố.

Chiếc váy ngắn in hoa màu trắng, phối cùng áo dây ren màu đen, khoác chiếc áo vest dài tay màu vàng mù tạt, cô giống như một pho tượng dung hợp sự diễm lệ lạnh lùng cùng sự dịu dàng, lại làm tăng thêm vẻ tuyệt mỹ chạm ngọc, không dính chút bụi.

Sau lưng Lâm Nhược Khê, cách chiếc bàn làm việc, Triệu Hồng Yến mặc bộ đồ tây tay ngắn mùa xuân, buộc cao mái tóc đen, chân trắng tất đen, ngực lớn eo thon, tràn đầy vẻ thiếu phụ, cô đang cầm một cặp văn kiện, nhanh chóng hồi báo một số công việc.

-... Chủ tịch Lâm, việc đàm phán với công ty Colin của Đức đã kết thúc vòng thứ 3, công ty đối phương kiên trì yêu cầu trả tiền phí hàng năm 300 triệu Euro, cô xem...

- Nói với đại biểu đàm phán của họ, một lần cuối cùng, 50 triệu Euro, và căn cứ theo số lượng tiêu thụ quy ra, nếu không đồng ý, tất cả những hợp đồng với Colin đến kỳ hạn sẽ không ký tiếp, cô không cần đợi sự trả lời của họ, trực tiếp liên hệ với công ty Hoffman, cho họ điều kiện giống như vậy...

Lâm Nhược Khê trả lời trong nháy mắt.

- Dạ.

Triệu Hồng Yến nhanh chóng ghi chép lại, tiếp tục hỏi: Sinh

- Phó tổng giám đốc Thompson của tập đoàn Loron của Mỹ muốn mời cô tham gia buổi tiệc cốc-tai của họ, bàn cụ thể phương án đầu tư của khu biệt thự bờ Tây Hải, nói rằng nếu ngài không đích thân đi gặp ông ấy, thì tối ngày mai ông ấy sẽ quay về Mỹ, sẽ xem như ngài không có thành ý...

- Mặc kệ hử, kêu phó tổng giám đốc Chris gọi điện cho chủ tịch của họ biết, thái độ của Thompson rất có vấn đề, kêu ông ấy suy xét có thể đổi một phó tổng giám đốc khác rồi...

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói.

Triệu Hồng Yến cố nén nụ cười ở khóe miệng, trả lời một tiếng.

Sau khi xong, Triệu Hồng Yến gấp cặp văn kiện, hơi cúi người nói:

- Chủ tịch Lâm, công tác báo cáo đã kết thúc, xin hỏi còn việc gì cần làm nữa không?

Lâm Nhược Khê trầm ngâm một lúc, đột nhiên mở miệng nói:

- Hôm nay... thời tiết không tồi.

- Dạ? Cái gì?

Triệu Hồng Yến nghi ngờ mình nghe nhầm rồi.

Lâm Nhược Khê xoay người lại, lộ một nụ cười mỉm không thể phát hiện, thoát lướt qua.

- Hồng Yến, cô ăn gì chưa?

- Ặc...

Triệu Hồng Yến khựng trong giây lát, mới phản ứng lại, lắc đầu cười nói:

- Vẫn chưa, chỉ vừa mới giữa trưa.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu, vuốt mái tóc đen ra phía sau,

- Vậy đi thôi, tôi mời cô đi ăn cơm trưa.

Triệu Hồng Yến kinh ngạc đứng yên tại chỗ, không hiểu Lâm Nhược Khê là thế nào, với tính cách cuồng việc của cô ấy, chẳng phải là sẽ đi nhà ăn công nhân ăn đơn giản chút ít, thậm chí không ăn cơm, làm việc cho đến chiều tối tan ca sao?

Nhưng người lãnh đạo mời đi, làm sao cô dám không theo, mặc kệ cả việc đi dạo công việc tiếp theo, mỉm cười hỏi:

- Dạ được, chủ tịch Lâm ngài muốn ăn gì, tôi xuống tầng hầm khởi động xe trước.

- Không cần đâu.

Lâm Nhược Khê gọi cô lại, dịu dàng nói:

- Chúng ta không lái xe, ngồi xe buýt trước cổng công ty đi.

- Dạ?

Miệng Triệu Hồng Yến lúc này có thể nhét vừa nguyên quả trứng bồ câu, ý thức được mình thất lễ, vội vàng che miệng, đỏ mặt ngượng ngùng hỏi:

- Chủ... chủ tịch Lâm, có phải ngài thấy không khỏe chỗ nào không? Hay là có tâm sự?

Cô không dám tưởng tượng, hiện giờ chỉ riêng tài sản cá nhân Lâm Nhược Khê đã hơn 50 tỷ đô la Mỹ, có thể xem là bà đại gia của Hoa Hạ, không ngờ đi ra ngoài ăn cơm lại định ngồi xe buýt!?

Lâm Nhược Khê oán hận liếc thuộc hạ một cái,

- Cô nghĩ ngợi lung tung gì vậy, kêu cô ngồi thì ngồi, có đi hay không?

- Ặc...đi, đương nhiên em đi, chủ tịch Lâm ngài đợi một chút, em cất đồ đạc lập tức đi xuống lầu.

Triệu Hồng Yến chạy như gió ra thang máy về văn phòng.

Mấy phút sau, chủ tịch Lâm Nhược Khê dẫn theo trưởng ban quan hệ xã hội Triệu Hồng Yến, trong ánh mắt đêm không xuể của công nhân, hào phóng đi ra cửa cao ốc, đi đến con phố của trạm xe buýt, lên một chiếc xe buýt đi về khu ăn uống.

Cảnh tượng này, làm cho quai hàm của công nhân trong công ty đều rớt đầy cả đất, thật lâu cũng khó mà trở lại.

Cũng may xe buýt bên ngoài Ngọc Lôi không chen chúc lắm, sau khi Lâm Nhược Khê và Triệu Hồng Yến leo lên xe, tìm một chỗ ngồi ở phía sau, liền ngồi xuống.

Lâm Nhược Khê cố tình tìm vị trí gần cửa sổ, lại còn nhất định bắt Triệu Hồng Yến ngồi bên cạnh mình.

Triệu Hồng Yến đã bị nhiều lần kích thích, lần này thì mặc kệ Lâm Nhược Khê muốn gì, chỉ cần cô phối hợp là được

Kỳ thật tâm tư của cô rất trong sáng, xem chừng, chủ tịch nhà mình đã

nghĩ đến quá khứ gì đó, đến ôn lại mộng xưa.

Trên thực tế, suy đoán của Triệu Hồng Yến không hề sai.

Từ tối hôm qua bị Ninh Quang Diệu nói trúng tình cảm đã chôn giấu trong đáy lòng, cả nửa đêm, Lâm Nhược Khê không thể đi vào giấc ngủ, suy nghĩ và tình cảm nồng nàn đã chôn vùi, bóng dáng người đàn ông phảng phất ở nơi sâu nhất, làm cho trái tim cô rối bời, lúc thì ngọt ngào, khi thì đau khổ.

Giờ phút này, ngồi cạnh cửa sổ, Lâm Nhược Khê si mê nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, nhưng tinh thần lại ở nơi đâu...

Còn nhớ rõ, đêm hôm đó, hấn mặt dày mày dạn ngồi bên cạnh mình, bộ dạng nhìn mình cười xấu xa của hấn...

- Ở đây khắp nơi đều là ghế trống, ngồi đại một chỗ không được sao? Ngồi thoải mái một chút không tốt sao? Làm gì nhất định phải ngồi bên cạnh tôi.

- Em không cho, thì anh sẽ hôn em.

- Anh... anh thật không thể nói lý, làm gì cứ phải ngồi kế bên tôi, trên xe không phải còn rất nhiều chỗ sao?

- Trên xe đích thật là có nhiều chỗ, nhưng ở bên cạnh anh, chỉ có một vị trí của em...

Tiếng nói nụ cười của hấn vẫn còn đang trước mặt cô, Lâm Nhược Khê nhin không được khẽ bật cười, vô thức đưa tay ra, vuốt ve ngón tay của mình.

Lúc đó... hấn giống như là làm ảo thuật lấy ra miếng urgo, ở trên xe quần lên cho mình.

Hốc mắt Lâm Nhược Khê có chút đỏ, có một số giọt nước lăn tăn trong suốt.

Bên tai, truyền đến tiếng hỏi của Triệu Hồng Yến.

- Chủ tịch Lâm, chúng ta xuống ở đâu?

Lâm Nhược Khê phục hồi lại tinh thần, nhìn cảnh vật xung quanh, phát hiện đã chạy một đoạn đường, bất giác đến rồi.

- Chính là nơi này, trạm tiếp theo thì xuống.

Đây là một phố ăn uống sầm uất, không thể nói là cao cấp gì, nhưng xung quanh đều là những món ăn vặt và ẩm thực đặc sắc, khách hàng lui đến nối liền không dứt, trên đường phố đều toàn người là đi bộ.

Khi Triệu Hồng Yến đi theo Lâm Nhược Khê trên đường phố, không nhin được càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, khí chất Lâm Nhược Khê giống như hoa sen mới nở, trên con đường trần đầy thế tục phong trần, thật sự rất không hợp nhau, cô ấy nghĩ sao mà lại đến đây?

Cứ đi, cứ đi, Lâm Nhược Khê dừng trước một quán ăn nhỏ có mùi tanh nồng, nói:

- Là chỗ này, chúng ta vào thôi.

Triệu Hồng Yến ngửi thấy một mùi thơm chua cay, ngược mắt lên nhìn, tấm biển chỉ viết 3 chữ đơn giản, “Tôm hùm nhỏ”!?

Triệu Hồng Yến đã có chút theo không kịp tiết tấu, nhìn Lâm Nhược Khê không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh nhìn mình mà đi vào, đành phải kiên trì đến cùng đi vào ngồi chung một cái bàn nhỏ gần cửa sổ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1476

Gặp Nhau

Nhân viên phục vụ của tiệm ăn Tôm hùm nhỏ cũng sững sờ một lúc lâu, mới đưa lên thực đơn, chỉ vì dung mạo và khí chất của Lâm Nhược Khê quả thực quá kinh người, giống như một Tiên nữ từ trên trời bỗng nhiên hạ xuống chợ rau dưới phàm trần mua thức ăn vậy, cái này khiến người ta nhìn trân trân không nói lên lời.

Không ít người đi qua con phố này, đều nhìn người con gái bên cửa sổ của tiệm ăn Tôm hùm, cũng không kìm chế nổi mà chậm bước chân lại. "Sinh"

Triệu Hồng Yến là người có xuất thân bình thường, nhưng cũng không quen, chỉ là nhìn thấy Lâm Nhược Khê thân nhiên ngồi trên ghế băng bản thủ, quần áo giá trị đến hơn chục nghìn dính dầu mỡ, không khỏi choáng váng và đau lòng.

Lâm Nhược Khê cũng không cảm thấy không ổn, chỉ chỉ vào thứ trên thực đơn nói:

- Hai đĩa tôm hùm nhỏ, cái này, cái này, mấy món rau này nữa, mang thêm cả canh cải bẹ nữa.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng làm theo, đi vào phòng bếp còn không quên một bước quay đầu lại nhìn ba lần, người con gái này quả thật đẹp vô cùng, không hóa trang mà sao nhìn lại còn đẹp hơn cả thiên hậu Lâm Tuệ nữa!?

Triệu Hồng Yến khóc không ra nước mắt, là mời mình cùng ăn một bữa cơm, nhưng mình còn chưa chọn món mà, mình đâu muốn ăn tôm hùm nhỏ!

Nhưng Lâm Nhược Khê cũng không để ý lắm đến cô, đợi sau khi tôm hùm được đưa lên rồi, liền tự mình bắt đầu gấp một con ra trước, rồi chậm chậm lột vỏ...

Cô lột rất cẩn thận, cố gắng không để đầu ngón tay chạm vào thịt tôm, hơn nữa còn để con tôm đầy đủ toàn vẹn.

Triệu Hồng Yến cũng không am hiểu lắm về những thứ này, lột nửa ngày cũng chưa ăn được vài con, theo quán tính liền xới một bát cơm, rồi ăn cùng với những thức ăn khác.

Lâm Nhược Khê sau khi lột được hơn chục con, bỗng nhiên đặt con tôm hùm mới lột được một nửa xuống, chậm chậm ngẩng đầu nói:

- Hồng Yến... bóc tôm, hình như cũng không thoải mái lắm...cho dù tôi có thể không chế được lực, cũng không thấy có thể nhanh được là bao...

Triệu Hồng Yến nuốt cơm xuống, cười nói:

- Giám đốc Lâm, sao cô tự nhiên lại nghĩ đến chuyện ăn tôm hùm nhỏ?

Lâm Nhược Khê ánh mắt lộ vẻ suy nghĩ phức tạp, im lặng một lúc, cười giống như hoa lan trắng nở rộ:

- Vì ... ngày trước có người, giúp tôi lột vỏ tôm đầy một đĩa... cái hương vị đó, ăn rất ngon.

- Tôi nghĩ hôm nay đến ném thử... nhưng những con tôm mà tôi lột vỏ, mùi vị của nó có cảm giác không ngon như lúc trước nữa...

Triệu Hồng Yên dừng lại một lát, cười cười, trong lòng nghĩ quả nhiên không sai, người có thể dẫn Lâm Nhược Khê đến một nơi như này, còn lột vỏ tôm cho cô ấy ăn, chỉ có thể là người đàn ông đó.

- Tôi nhớ, lúc đó tôi còn nói anh ấy là đồ ngọc, bây giờ xem ra, tôi cũng không sai, khó lột như vậy, còn lột nhiều như vậy...

- Giám đốc Lâm, cho tôi nói thẳng, chẳng lẽ cô không phải là đồ ngọc sao?

Triệu Hồng Yên trầm than:

- Thực ra tôi vẫn không hiểu, cho dù cô có khổ đến mức bất đắc dĩ, chẳng phải là nên đổi mặt sao, tôi, những người trong công ty, đều coi cô là thần tượng, cô quả cảm và kiên quyết như vậy dẫn dắt mọi người đến ngày hôm nay.

- Nhưng vì lần này dính đến chuyện cá nhân bản thân, nhất định phải trốn ở trong này sao... Hôm nay cô có thể kéo tôi đến đây, còn chẳng phải là vì cô làm thế nào cũng không quên được Dương Thần đó sao?

Không khí hình như có chút buồn muộn, hơi thở cũng cảm thấy mệt mỏi.

Lâm Nhược Khê nhợt nhạt cười nói:

- Không đơn giản như vậy... Đời người không phải chuyện làm ăn, làm ăn, thất bại rồi, lỗ rồi, tất phải đóng cửa rồi, chỉ cần người vẫn còn sống, bất luận hi sinh như nào, cũng có thể ngóc đầu trở lại... Cho nên, tôi không sợ.

- Nhưng, đời người lại khác, có một số chuyện, tôi cũng không dám đánh cược. Vì, một khi tôi thua rồi, thất bại rồi, thì nó sẽ có tính chất hủy diệt. Tôi không thể quay ngược lại thời gian, cũng không thể vượt thời gian. Thua rồi, thất bại rồi, chính là kết thúc... Cho nên, tôi lựa chọn sợ hãi.

Thời gian dường như trở nên tĩnh lặng vào thời khắc này.

Triệu Hồng Yên không nói gì nhìn Lâm Nhược Khê, cô từng ngưỡng mộ, bây giờ cũng ngưỡng mộ, người con gái trước mặt này có một dung mạo xinh đẹp, trí tuệ, và cả tình yêu mà cô không thể nào bằng được.

Nhưng bây giờ, cô cảm thấy người con gái trước mặt này, nhiều bi ai hơn, dung mạo, trí tuệ, tình yêu của cô, dường như cũng chưa mang đến hạnh phúc cho cô ấy.

Có lúc hạnh phúc nhìn giống như có ngay trước mặt mình, nhưng thực tế thì lại cách xa nghìn dặm.

Đang lúc hai người con gái còn đang trầm mặc, không nói với nhau lời

nào, không biết từ lúc nào, một bóng người lảng lảng đi từ bên ngoài tiệm tôm hùm vào, từng bước đến bên bàn ăn của hai người, đứng yên.

Một giọng nói quen thuộc, lại không thể tin được vang lên bên tai hai người...

- Cô ngọc... Anh chẳng phải sớm đã nói em là cô ngọc sao... có cái gì mà không dám đánh cược chứ? Mặc dù đời người nếu như thua cuộc rồi, vậy thì có thể là kết thúc hoàn toàn... Nhưng, nếu như từ lúc bắt đầu em đã không đánh cược, đời người đó chẳng phải sớm đã tuyên án kết thúc rồi sao...

Vẻ mặt buồn bã của Lâm Nhược Khê hiện lên chút kinh ngạc, sau đó ngẩng đầu lên, lọt vào tầm mắt, quả thật chính là Dương Thần với nụ cười quen thuộc!

- Anh... anh làm sao có thể...

Không chỉ có Lâm Nhược Khê, Triệu Hồng Yên cũng giật mình kinh hãi, có chút ngơ ngẩn rồi.

Dương Thần không trả lời ngay, mà lại lấy ra một con tôm hùm từ trong đĩa, tay vừa lột, vừa nói:

- Từ khi em lên xe bus anh liền nhìn thấy rồi, anh muốn xem em đi đâu, quả nhiên... em đến đây... Ha ha, tiểu bảo bối Nhược Khê, mặc dù anh không biết em rốt cục đã dấu anh cái gì... Nhưng, em dù có nói không yêu anh, không nhớ anh, không muốn đi cùng anh, anh có đánh chết cũng không tin đâu...

Lâm Nhược Khê mím môi hiện lên má lúm đồng tiền, vô cùng xinh đẹp, cô tuyệt đối không ngờ, Dương Thần lại xuất hiện, lúc này, cô cũng không biết phải nên như nào.

Hiển nhiên, Dương Thần khi đứng bên ngoài cũng đều nghe thấy hết những gì mà bọn họ nói, nên lúc này mới tiến vào.

Dương Thần vô cùng nhanh nhẹn, chỉ loáng một cái, cũng đã lột sạch vỏ của một con tôm hùm, chỉ còn lại thịt mềm non.

- Nào, há mồm ra.

Dương Thần nhón thịt con tôm hùm đến môi của người con gái kia.

Lâm Nhược Khê phát hiện những người xung quanh đều đang nhìn chăm chăm vào hai người họ, lộ ánh mắt mờ ám, còn Triệu Hồng Yên thì lại ngồi đối diện cười trộm, khó mà kìm chế nổi hai bên tai càng lúc càng đỏ rần.

- Anh làm gì vậy! Mọi người đang nhìn kìa!

- Sợ gì, anh làm cho bà xã mình cũng là chuyện bình thường, ai dám nói nhiều lời nhảm nhí anh sẽ đập bay người đó.

Dương Thần mặc kệ nói.

- Em... em muốn ly hôn với anh!

Lâm Nhược Khê cố gắng khiến mình trở nên lạnh lùng hơn chút, có thể lúc này nhìn thế nào khuôn mặt cũng giống như một cái bánh bao phình to, ngoài sự đáng yêu ra thì rất xinh đẹp.

Dương Thần mỉm cười:

- Kỹ năng diễn xuất của em bây giờ cũng tệ rồi đấy, đây là kiêu ngạo, hiểu không?

- Em...

Lâm Nhược Khê tức đến phát khóc, lúc này làm thế nào mới được đây, bản thân mình không ngờ vì đến ăn một lần tôm hùm nhỏ mà xôi hỏng bỏng không thế này sao?!

Cô cũng không biết, cho dù cô không ra khỏi Ngọc Lôi đi ăn tôm hùm, thì Dương Thần cũng quyết tâm quán chặt lấy, thậm chí muốn ôm đúi cô mà la lớn.

Cô vừa tỏ vẻ nguy hiểm thế này, lại khiến Diệp Mặc thầm vui, tiết kiệm được không ít công sức.

- Cô ăn đi, ông xã của em đối xử với cô cũng không tệ mà!

Có một người đàn ông trung niên ngồi bên kế bên cười ha hả nói.

- Hóa ra là vợ chồng cãi nhau à, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, đừng nóng!

Lại có người bước đến khuyên.

Không ít người đều có thiện ý pha trò, người con gái tên Lâm Nhược Khê sắc mặt đỏ bừng như gấc, không biết nên thế nào cho phải.

Dương Thần thở dài, âm giọng nói:

- Được rồi, bảo bối Nhược Khê, anh không quan tâm em có nguyên nhân gì, em có thể cứ che giấu anh, anh cũng sẽ không ép em nói cho anh biết, anh chỉ muốn nói, anh sẽ không buông tha em đâu.

- Anh không muốn làm cái lựa chọn “vô tư” gì đó, anh giữ lấy em với sự ích kỷ cực điểm, anh không muốn vi phạm bản tâm của chính mình, cũng không muốn lại nghe thêm bất cứ lý do và mượn cớ nào của em nữa, vì anh cũng đã nhìn thấu tâm ý của em rồi.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên đứng dậy, một tay gạt con tôm hùm mà Dương Thần vừa bóc, tức giận quát lớn:

- Anh thì biết cái gì! Em là em sẽ không ở cùng với anh nữa! Anh sau này cũng đừng để em nhìn thấy anh nữa!!

Nũng nịu, nước mắt của Lâm Nhược Khê lại không ngừng tuôn rơi, như hạt châu trên râu chuối bị đứt mà rơi lã chã

Cô gái lướt qua Dương Thần, dưới ánh mắt đang nhìn chằm chằm của mọi người, nhanh chóng liền chạy ra khỏi cửa, một làn tóc đen bay phấp phới dưới ánh mặt trời.

- Tiểu tử còn đứng đấy thất thần làm gì! Mau đuổi theo vợ của anh đi!

Những người xung quanh lập tức quát lớn.

Dương Thần cần gì bọn họ nói, liền lao thân ra ngoài, trong nháy mắt từ phía sau liền ôm cứng lấy Lâm Nhược Khê!

- Anh... anh buông em ra!!!

Lâm Nhược Khê giãy giụa, thậm chí còn há miệng cắn Dương Thần, nhưng cũng không cắn được, thân thể mềm mại giãy giụa, cắn bản cũng không chú ý đến bầu ngực đã ép sát vào Dương Thần, đè ép thành các loại hình dạng.

Dương Thần ôm chặt lấy cô, ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, há miệng thổi khí ấm vào vành tai cô, rồi cắn cắn lên chỗ mẫn cảm trên vành tai.

- Đừng hòng, anh cũng sẽ không thả em ra đâu...

- Anh... Dương Thần anh buông em ra được không... chúng ta thực sự không thể nào sống cùng nhau được...

Lâm Nhược Khê khóc lóc thảm thương, cái ôm nóng bỏng này, khiến cô khó có thể bình an được.

- Anh chính là sống cùng với em! Anh chính là muốn em là vợ của anh! Lâm Nhược Khê, không có hậu quả gì đến với anh, lại đáng sợ hơn việc mất em được...

Thân thể Lâm Nhược Khê run rẩy mềm yếu, lỗ chã khóc nói:

- Chẳng lẽ... Vì sống cùng em, mà anh đến chết cũng không sợ sao?

Diệp Mặc cúi xuống cười bên tai người con gái, càng cười càng phóng dăng, khiến cho những người trên đường đi qua hai người, đều khó hiểu và tò mò, lại càng có người nghĩ người đàn ông này điên rồi.

Nhưng hai người vẫn hồn nhiên không để ý đến một cái gì hết, lẫn trong tai nhau chỉ có nhịp thở của đôi phương.

Dương Thần nhếch miệng, áp sát vào tai của người con gái, từng câu từng chữ nói:

- Lâm Nhược Khê, em quá coi thường Dương Thần anh rồi... đối với anh, cái chết trước giờ không có gì đáng sợ, vì cho dù chết rồi, thì cả đời này của Dương Thần cũng oanh oanh liệt liệt, niềm vui tràn trề.

- Đối với anh mà nói, đáng sợ nhất chính là, khi anh vẫn còn sống, lại mất đi người mà mình yêu sâu đậm nhất, vì như vậy, cũng có nghĩa là, cho dù thân thể của anh còn sống, nhưng tâm hồn của anh cũng đã hóa thành tro tàn từ lâu rồi...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1477

Tình Nồng Như Lửa

Khi nam nhân hồng hách mà nói lời bộc trực, lọt vào trong tai Lâm Nhược Khê. Lâm Nhược Khê chỉ cảm thấy bụi gai vướng víu ở trong đầu của mình đã được một con dao nhỏ sắc bén chém nát!

Đây là một loại trút giận, một loại biểu lộ, một loại kiên trì không thể kháng cự!

Sống có gì vui, chết có gì khổ.

Lâm Nhược Khê bỗng nhiên ý thức được, chính mình không để ý đến một chuyện... Tách ra có lẽ có thể tránh được một vài chuyện thống khổ phát sinh, nhưng tách ra, không phải là tất cả bắt đầu thống khổ hơn sao?

Hình như là tìm được cho mình một cái cớ để khuyên mình, ủy khuất và chua xót trong bao nhiêu ngày, đều tại thời khắc này giống như nước lũ vỡ đê, đánh sâu vào lòng của người phụ nữ.

Khe khẽ khóc, Lâm Nhược Khê cử động người, mặt nhìn về phía Dương Thần.

Hai người nhìn nhau, trên mặt Lâm Nhược Khê nước mắt nhạt nhòa, hai má đỏ bừng, bộ dáng động lòng người, đầu còn đáng vẻ lạnh lùng điềm lệ như trước.

- Anh... Anh thật sự không muốn hỏi lý do em muốn rời khỏi anh sao?

Lâm Nhược Khê không biết mở miệng như thế nào. Thật ra, cô cũng không biết, có nên nói ra hay không.

Hai tay Dương Thần xoa hai má mềm mại của cô gái, lau đi vài giọt nước mắt, cười sang sảng nói:

- Không phải em đã nói sao? Đơn giản chính là sợ anh chết đi. Mặc kệ là nguyên nhân gì, anh vẫn tin tưởng em. Em nói hay không không nói, hẳn có lý do của em.

- Anh chỉ để ý xem em có muốn ở bên cạnh anh hay không, đã từng cảm thấy hạnh phúc hay không mà thôi. Về những chuyện khác, bình đến tương ngăn, nước lên tường chặn. Dương Thần anh cũng không phải chưa từng đi qua Quỷ Môn quan. Không phải hiện tại vẫn có thể an ổn sống qua ngày hay sao? Rất nhiều người muốn anh chết đi. Nếu anh vì chuyện này mà buồn lo vô cớ, vậy anh còn có thể sống được nữa hay không?

Ánh mắt Lâm Nhược Khê lộ ra vài phần oán hận:

- Anh luôn nói những lời như vậy, bộ dạng đều không để ý cái gì như vậy... Ngay cả em anh cũng không hỏi, cứ nói như vậy, thực quá kích động rồi...

- Không sao.

Dương Thần nhướn mày, dương dương đắc ý nói:

- Nghe này, người đàn ông của em là một người dùng “kích động” để quyết định nhân sinh. Nhiều khi, suy nghĩ cặn kẽ cũng không có kết quả gì tốt. Loại chuyện phải suy nghĩ quá nhiều như vậy thì để lại cho bảo bối Nhược Khê của anh. Anh vẫn đơn giản một chút tốt hơn, giống như bây giờ vậy.

Nói xong, Dương Thần cúi đầu, hôn lên đôi môi anh đào mà hân ngày nhớ đêm mong, tách hàm răng trắng ngà, tìm được cái lưỡi thơm mềm bên trong.

- Umm! ...

Lâm Nhược Khê mở to đôi mắt đẹp, giờ tay vỗ vào vai của Dương Thần, nhưng bất kể cô như ngửa đầu ra sau thế nào, Dương Thần đều gắt gao dán chặt lấy cô, không ngừng dùng đầu lưỡi cùng môi xâm chiếm đôi môi của cô.

Hết sức động tình, cả người Lâm Nhược Khê đã mềm nhũn ra, tùy ý cho người đàn ông này ở trên đường cái điên cuồng hôn mình như vậy.

Đây cũng không phải là thời đại phong kiến gì. Trên đường cái hai vợ chồng và những cặp tình nhân hôn nhau nồng nhiệt, cũng không có gì ngạc nhiên, không thiếu một số người ở bên cạnh còn huýt gió, huýt sáo và vỗ tay khen hay.

Ngẫu nhiên có người lớn tuổi đi qua, thấy một màn như vậy thì cảm thấy thương thay cho thuần phong mỹ tục, nhưng vẫn không kìm nổi liếc mắt nhìn thêm mấy lần, vụng trộm tán thưởng cái con bé này mà thật xinh đẹp, tiện nghi cho cậu thanh niên kia rồi.

Triệu Hồng Yến từ trong quán Long Hà đi ra, liền nhìn thấy vợ chồng Dương Thần đang ôm nhau, sau đó không biết nói gì, mà bắt đầu hôn nhau mãnh liệt.

Cô chưa từng nghĩ qua, Lâm Nhược Khê sẽ có một mặt như vậy. Cũng không biết sao, cô không ngờ khó có thể kìm chế được liền bật cười. Khóe mắt phát ra một dòng lệ nóng. Đây là nước mắt hâm hột, cao hứng...

Dưới ánh mặt trời, trong phố xá sầm uất, một đôi nam nữ say sưa quấn lấy nhau.

Ước chừng qua hơn năm phút, Lâm Nhược Khê đột nhiên bừng tỉnh nhớ ra mình đang ở trên đường cái. Cô bối rối dùng sức đẩy Dương Thần ra. Mặt đỏ tai hồng nũng nịu nói:

- Anh... Anh điên rồi! Để người ta thấy cả rồi này!

Dương Thần cười ha ha, hân đầu thêm đắc ý nhiều như vậy, vợ đã quay về, trong lòng vui mừng như nở hoa, một tay nắm bàn tay trắng nõn của Lâm Nhược Khê, liền chạy về phía đầu phố.

- Ai! Anh muốn đi đâu?

- Đi nói cho bé mập biết, mẹ nó nhớ nó!

Lâm Nhược Khê hơi há miệng thở dốc, mới ý thức được, nếu mình lựa chọn cùng Dương Thần đối mặt với tương lai, lại có thể ở cùng một chỗ với con gái, không cần lén lút đứng phía sau đám đông mà nhìn cô bé một cái, trong mắt không khỏi tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Chỉ khổ cho Triệu Hồng Yến đứng sau, vội vàng vào trong quán ăn trà tiền, tuy bị bỏ một mình trên đường, nhưng cô cũng không oán hận một câu, ngược lại cảm thấy vui mừng thay vợ chồng Dương Thần.

Chạy ra khỏi phố ẩm thực, Dương Thần dẫn theo Lâm Nhược Khê rẽ vào một ngõ nhỏ không có ai, liền ôm lấy cô, nháy mắt biến mất khỏi ngõ hẻm.

Trong chớp mắt, Dương Thần liền ôm Lâm Nhược Khê đến trên không trung nhà trẻ Vân Hoa, hào hứng hỏi:

- Bà xã, em có biết lớp bé mập ở đâu không? Chúng ta xuống đi tìm nó.

- Anh thần kinh sao? Lúc này nhà trẻ còn chưa tan học! Không thì chờ Lam Lam được về chúng ta tới đón con bé là được rồi?

Lâm Nhược Khê dở khóc dở cười. Đôi bàn tay trắng nõn đập một cái vào ngực người đàn ông này.

Dương Thần vừa nghe thấy thế, khóe miệng lập tức hiện lên một nụ cười tà, mờ ám nói:

- Nếu như vậy, cũng sắp tới giờ tan học rồi. Nhiều ngày như vậy đã khiến em thiết thối rồi. Buổi tối không có ai bên cạnh rất cô đơn phải không? Anh phải bù đắp thật tốt cho em mới được.

Không đợi Lâm Nhược Khê phản đối, Dương Thần đã ôm cô chạy về biệt viện Tây Giao. Đưa Lâm Nhược Khê vào phòng, để cô nằm trên chiếc ghế tựa dùng để phơi nắng gần ban công.

Giữa buổi trưa, ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu xuống, tình nồng như lửa.

Không đợi tiến vào phòng, Dương Thần đã đem quần áo của mình cởi ra, giật áo khoác của Lâm Nhược Khê xuống ném vào một góc ban công, cuồng nhiệt hôn cô.

Lâm Nhược Khê bị hấn trêu chọc dục vọng nổi lên, hơn nữa trong đầu cũng có ý muốn khao khát, mơ mơ màng màng. Hương vị hormone làm cho cô mất kiểm soát, bắt đầu phát sinh sự phối hợp với người đàn ông này.

Cánh tay Dương Thần dùng chút lực. Thân thể Lâm Nhược Khê liền ngoan ngoãn nằm trong ngực hắn, một nửa thân thể đặt ở trên người của hắn, hai bầu ngực mềm mại đè xuống ngực trần của hắn.

Hai tay Dương Thần trước tiên vuốt ve tám lưng mềm mại trơn nhẵn của cô, cảm nhận được làn da trắng mịn không chút tỳ vết. Sau đó, hai tay khẽ ôm lấy hai bầu ngực trắng mịn của cô. Chỉ có điều bàn tay hắn mở ra, rõ ràng không thể ôm được hết, đè ép làm nó biến dạng và lõm xuống thật sâu.

Hai hạt đào hồng nhạt nhô lên, dưới sự động tình cứng rắn khác thường, ở trong lòng bàn tay của hắn tạo ra một cảm xúc mê người.

Dương Thần mở miệng, cuốn lấy cái lưỡi trơn mềm của vợ yêu đang tản ra hương thơm mê hoặc, đôi môi lướt qua cằm của cô, xuống dưới xương quai xanh quyến rũ, thân thể đi xuống co lại, lướt xuống vùng đỉnh tuyết phong, nhẹ nhàng lè lưỡi ra mà cắn liếm.

Lâm Nhược Khê bị hấn trên chọc toàn thân ngứa ngáy, đặc biệt chỗ kia bị kích thích, càng thêm cong người như mời mọc, một sự ngứa rang tiến vào trong xương tủy, nhưng dù thế nào cũng không thể khống chế được cơn sóng đang cuộn trào trong lòng mình. Thân trên cúi xuống, tuyết phong đều đặt ở khuôn mặt của người đàn ông này.

Trong nháy mắt, mũi Dương Thần ngửi thấy tất cả đều là một mảnh hương vị ngây thơ quyến rũ. Có điều miệng có chút bận rộn không qua nổi, liếm lấy nơi này, liền đã quên nơi đó, đều hận không thể cắn một cái vào da thịt mềm mại này, nhưng lại sợ làm đau vợ yêu của mình.

Bàn tay to của hắn trượt đến cặp mông của cô, xuyên thấu qua cái quần lót ren viền hoa, trực tiếp xoa bóp cặp mông đầy đà.

Hiện giờ kiều hoa của Lâm Nhược Khê đã nở rộ. Xúc cảm của cô hiện giờ rất dữ dội khác hẳn với lúc trước.

Ngay lập tức, Dương Thần cảm thấy bàn tay chạm qua những chỗ mềm mại, đầu óc rối tinh rối mù, dường như bàn tay chỉ muốn được chạm vào những chỗ đó.

Ngón tay duỗi ra, môn trớn khe rãnh thật sâu kia, dừng ở cái khe đầy nước màu hồng, bên trong nước đã chảy ra ướt đầm, hương thơm bốn phía.

Yết hầu Lâm Nhược Khê phát ra một tiếng kiều oanh, bởi vì đang ở trên ban công, cô theo bản năng gất gao nhún nhún, cắn chặt hàm răng, run lên nhè nhẹ.

Dương Thần giữ cô phía dưới thân mình, đầu gối tách ra, thân thể lại một lần nữa nhích xuống, lần này tự nhiên trượt đầu đến giữa hai đùi trắng mịn của vợ yêu.

Dương Thần không chút do dự lè lưỡi liếm, nhẹ nhàng hướng lên trên như chuồn chuồn lướt nước. Mùi thơm ngào ngạt tràn đầy trong miệng. Đây là mùi thơm độc nhất của vợ mình.

Thẳng đến khi Dương Thần đem trọn đầu lưỡi trượt vào Thủy Liêm động của cô, Lâm Nhược Khê mới giật mình. Cô muốn ngăn cản. Dù sao mà nói nơi đó có hơi bẩn, không nên liếm. Nhưng khoảnh khắc đầu lưỡi Dương Thần xoay tròn giữa cái khe ấy, khiến lời cô muốn nói phải nuốt vào trong bụng.

Loại cảm giác này, thật sự rất... (tự hiểu nhá) Khiến cô thật sự không thể kháng cự, vui mừng giống như cá gặp nước.

Đầu lưỡi Dương Thần dường như không muốn an phận, ở trong cơ thể cô cứ trên ghẹo mãi, nhắm chỗ da thịt mềm của cô, khiến cô run rẩy từng đợt, cả người giống như bông bênh trên mây.

Đầu lưỡi ướt át ẩm áp kia không ngừng đùa nghịch, tâm tình của cô cũng lần lượt cảm thấy từng đợt vui sướng lên xuống, cảm giác như đang ở tận trên trời cao.

Tay Lâm Nhược Khê vịn vào thành ghế nằm, mặc kệ Dương Thần ở đang ở dưới thân dùng đầu lưỡi của hắn ra sức tàn sát bừa bãi, từ từ thân thể mềm mại của cô từng đợt run rẩy, nằm trên ghế có chút run run.

Đợi cho trận co rút kịch liệt qua đi, cả người Lâm Nhược Khê đã xụi lơ, lần đầu lên đến đỉnh điểm.

Nhưng Dương Thần còn chưa bắt đầu, nhanh như gió cởi quần lót của hắn ra, nơi đó sớm thành cây gậy sắt, gậy sắt giống như lửa nóng không ngừng lại vọt vào trong "Thần khí" tuyệt diệu của cô.

- A.

Cô rớt cục cũng phát ra một tiếng than nhẹ. Tuy rằng vừa rồi đầu lưỡi Dương Thần khiến cô bay bổng giống như tiên, nhưng rốt cuộc cô không chống cự nổi trước sức mạnh hung mãnh như vậy, khiến cô phải thốt ra một tiếng!

Thân thể vốn đang không ngừng co rút, xuân thủy trong người trào ra mãnh liệt, liền muốn Dương Thần dùng lực mạnh mẽ hơn một chút đâm vào bên trong một chút...

Tuy rằng xấu hổ khi mình không ngờ lại có ý tưởng “không biết xấu hổ” như vậy, nhưng cô căn bản không nghĩ được nhiều như vậy. Cô tự an ủi mình nói:

“Dù sao đó chính là chồng của mình. Đây đều là một nghĩa vụ của người vợ...”

Sau đó cô liền yên tâm thoải mái hưởng thụ cơn mưa thấm vào sau khi hạn hán đã lâu ngày...

Hai tay của cô khoác lên trên ghế, cái mông đầy đặn nhếch lên cao, mỗi một lần Dương Thần dùng sức đều cực kỳ phối hợp. Cặp đùi thon dài kẹp chặt, khiến vách tường bên trong gắt gao cắn chặt không ngờ giống như sừng rồng. Mỗi lần ra vào, lực cản giống như muốn lột đi một lớp da của Dương Thần...

Da thịt trắng mịn, nước đọng bay tứ tung, tiếng da thịt va chạm không ngừng tăng lên, ở trên ban công tạo thành khúc nhạc khiến người ta xấu hổ.

Quả thật Dương Thần đang điên cuồng hưởng thụ. Một tay đỡ lấy đầu cô, quay lại cùng hắn không ngừng hôn cuồng nhiệt, mơ hồ nói:

- Nhược Khê bảo bối... Em... Em thật tuyệt vời... Lần nào cũng giống như lần đầu.

Lâm Nhược Khê nức nở, căn bản không có biện pháp nói ra một câu đầy đủ, toàn thân da thịt tuyết trắng, nhiễm một lớp hồng nhạt, xinh đẹp vô cùng.

Ước chừng hơn một giờ sau, cuối cùng Dương Thần cũng đem dục vọng tích tụ mấy ngày xuất ra một dòng nóng bỏng tràn trề vào thánh địa chứa

đựng sinh mệnh mới của Lâm Nhược Khê, làm cho nàng giống như bị kích thích lớn lao, hai chân dưới thẳng băng, lại không biết đây là sóng triều lần thứ mấy...

Ân ái qua đi, Dương Thần ôm cô vào trong phòng vệ sinh, cùng nhau tắm uyên ương, tắm rửa sạch sẽ cho cô, dùng khăn tắm bao bọc lấy cô đưa trở lại trên giường, ôm nhau hưởng thụ sự ấm áp.

Hai người yên lặng không nói câu gì. Mãi cho đến lúc chạng vạng tối, Lâm Nhược Khê chống đỡ thân mình đứng lên. Má lúm đồng tiền đẹp tràn đầy sắc xuân, trong lòng đầy chờ mong mà cười nói:

- Được rồi, gần đến giờ rồi. Em đi nói với Thiên Ny. Hôm nay chúng ta đi đón Lam Lam.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1478

Tôi Yêu Nhà Tôi

Tay Dương Thần lưu luyến âu yếm khẽ vuốt ve ngực cô, da thịt mềm mại như tơ lụa, đàn hồi mùi phần xúc cảm, khiến hắn không dứt được.

Nhưng Lâm Nhược Khê gỡ tay hắn ra, tức giận nói:

- Đừng có sờ nữa! Trong đầu chỉ có mỗi chuyện đấy. Còn không đứng dậy em tức giận đấy!

Dương Thần khoan thai cười cười, đã lâu không bị vợ quản giáo, trong lòng đúng là bất ngờ lại thêm mùi phần thoải mái, chẳng lẽ mình có khuynh hướng thích bị ngược đãi?

Mặc quần áo xong, hai người cùng nhau xuống lầu. Đến đại sảnh, Dương Thần mới nhớ tới, không nhìn thấy vú Vương, không nhận được hỏi:

- Bà xã, tại sao không thấy vú Vương ở đây, vú không phải chuẩn bị cơm tối sao?

- Vú Vương tối hôm qua nói, sáng sớm hôm nay sẽ đi đón con gái bảo bối về với ông bà, chắc là tối khuya hoặc là ngày mai mới trở về được.

Lâm Nhược Khê nhớ buổi sáng vú Vương có nói qua.

Dương Thần giật mình, trong lòng cảm thấy hơi hồ thẹn, dường như quan tâm của bản thân mình đối với những người phụ nữ của mình và người nhà của bọn họ còn chưa đủ.

Như lần trước vợ chồng Lưu Thanh Sơn bị kinh hãi, chính mình còn chưa có đi thăm vợ chồng bọn họ, quả thật có chút ý tứ sói mất trắng lừa con gái người ta.

Nhân lúc gần đây cuộc sống có chút yên ổn, có phải nên bớt ít thời gian đi thăm bố mẹ vợ một chút hay không? Dương Thần nghĩ ngợi.

Ra tới cửa, hai người tới chỗ Mạc Thiển Ny. Lâm Nhược Khê rất tự nhiên khoác tay Dương Thần, xa xôi nói:

- Ông xã, anh thật không muốn hỏi một chút, rốt cuộc vì sao trước kia em phải làm như vậy sao?

Bước chân Dương Thần dừng lại một chút, vẻ mặt có chút dờ dẩn quay đầu nhìn cô.

Lâm Nhược Khê nghĩ đã xảy ra chuyện gì, hỏi:

- Làm sao vậy? Nhìn em như vậy làm gì?

- Không... Không có gì, chỉ có điều nghe em lại gọi anh là 'Ông xã' anh cảm thấy giống như mình đang nằm mơ, không thể tin nổi được.

Dương Thần cười phức tạp, có chút thẩn thức.

Làm sao Lâm Nhược Khê không hiểu cảm giác của hắn bây giờ. Cô cũng

từng có cảm giác giống như là một giấc mộng. Nhưng hần đang ở trước mặt cô, tình cảm trong lòng đã rõ ràng, nói cho cô biết kỳ thật tất cả chuyện này đều là chuyện đương nhiên.

Cô thật sự chưa bao giờ muốn rời khỏi đôi phương, một lần nữa làm lại từ đầu, chỉ biết có hàng nghìn hàng vạn nỗi nhớ mong, làm sao có thể hờ hững được?

- Coi như là lần này, là lần cãi nhau nghiêm trọng nhất từ khi kết hôn đến nay đi, không cần suy nghĩ nhiều.

Lâm Nhược Khê cười nhẹ nói.

Dương Thần nghiêm mặt, cười ha hả nói:

- Nhược Khê bảo bối, em gọi anh thêm vài tiếng đi, anh thích nghe em gọi anh 'Ông xã', tốt nhất là dịu dàng một chút, như lúc ở ghế nằm em gọi anh vậy.

Má Lâm Nhược Khê đỏ bừng, một phen dùng sức nhéo xuống một bên hông Dương Thần, đôi mắt đẹp trừng lên:

- Còn nhắc lại chuyện này, lần sau đừng có chạm vào em.

Dương Thần lập tức đầu hàng, ngoan ngoãn bằng lòng đáp ứng.

Cùng nhau nói vài câu vui đùa, đến cuối cùng Dương Thần cũng không có hỏi Lâm Nhược Khê vì nguyên nhân gì mà làm ồn ào chuyện ly hôn, Lâm Nhược Khê trong lòng biết, hần cũng không cần cô nói thêm điều gì, không nghĩ nhiều, để tất cả trôi đi.

Trong lòng thầm than một tiếng. Cũng đành vậy. Nếu không thể lựa chọn cách lãng tránh, vậy cùng người đàn ông này đối mặt với mọi chuyện đi.

Lúc về tới đại sảnh nhà Mạc Thiển Ny, trong bếp tỏa ra mùi thức ăn thơm phức. Một người phụ nữ buộc tạp dề, đang ở trong bếp nấu nướng.

Hai ngày này Quách Tuyết Hoa không ở biệt viên Tây Giao, mà ở trong quân khu cùng Dương Phá Quân. Trong nhà còn chỉ lại Mạc Thiển Ny cùng Mẫn Quyên chăm sóc cho Lam Lam.

Nghe được động tĩnh ngoài cửa, Mạc Thiển Ny xoay người lại.

Vừa đập vào tầm mắt, liền nhìn thấy Dương Thần và Lâm Nhược Khê nắm tay nhau cười nói đi tới.

Trong mắt Mạc Thiển Ny lóe lên một chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, như giật mình sáng tỏ điều gì, ánh mắt phát ra một chút vui mừng.

- Nhược Khê? Cô... Hai người...

Mạc Thiển Ny đang mong đợi chỉ chỉ hai người, không mở nổi miệng.

Lâm Nhược Khê nhìn thấy Mạc Thiển Ny, ánh mắt có phần lóe sáng, trong đầu cô có hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ, ngượng ngùng, lúc trước cô vì cùng Dương Thần cãi nhau mà trở mặt ❖❖ với các cô, vừa không can thiệp quá mạnh mẽ cứng rắn, cũng không có ý nhường các cô là mấy.

Đương nhiên về phương diện này, lập trường cứng rắn của cô cùng việc Dương Thần không muốn buông tha cho những người phụ nữ kia, là không

phân ra được.

- À... Thiên Ny, chúng tôi... làm hòa rồi, lần trước xảy ra chuyện tại Công ty, tôi muốn nói tiếng xin lỗi.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói.

Trong mắt Mạc Thiên Ny đã có một chút nước mắt, vui vẻ lắc đầu:

- Không có gì. Thật ra mỗi người chúng ta đều có nỗi khổ riêng. Sau khi bình tĩnh, đã cảm thấy cô không phải là loại người như vậy... Cô có thể hồi tâm chuyển ý thật sự là quá tốt. Lam Lam nhất định sẽ vui lắm đấy. Dù sao cô mới là mẹ của con bé.

Dương Thần đi ra phía trước, ngón tay khẽ đưa ra lau khóe mắt ướt của Mạc Thiên Ny:

- Được rồi, Tiểu Thiên xinh đẹp. có cao hứng cũng đừng khóc, kéo mọi người lại đau lòng.

- Đừng như vậy.

Mạc Thiên Ny gạt tay Dương Thần ra, đỏ mặt mắc cỡ, lúng túng nhìn Lâm Nhược Khê.

Lâm Nhược Khê làm như không phát hiện thấy. Cô thật không muốn vì một chút chuyện này mà ghen. Cô không thể cả năm nổi máu ghen với cô ta được. Cô thản nhiên nói:

- Thiên Ny, cụ thể để sau này hãy nói đi. Tôi đi đón Lam Lam.

Nói xong cô liền xoay người đi ra ngoài.

Dương Thần khản trương vội vàng theo sát, không quên quay đầu về phía Mạc Thiên Ny nhưn mày nháy mắt, vẻ mặt đầy đắc ý.

Mạc Thiên Ny trợn mắt. Hẳn so với trẻ con thật chẳng khác tí nào, khiến cô cảm thấy buồn cười.

Tuy nhiên, Dương Thần luôn vui vẻ như vậy. Cô thích đàn ông có thể như vậy. Trong lòng Mạc Thiên Ny tràn đầy thỏa mãn.

Chưa đến một tiếng sau, hai người đã đón bé mập về tới nhà.

Bé mập dựa vào ngực Lâm Nhược Khê, khuôn mặt đỏ hồng, nước mắt lưng tròng. Hiên nhiên con bé đã khóc không ít. Nó luôn đòi hỏi Lâm Nhược Khê phải "Hôn nhe". Bộ dáng đáng thương đó khiến người ta nhìn vào cảm thấy vô cùng đau lòng.

Dương Thần đi phía sau hai mẹ con, trong lòng không hề bình tĩnh. Con bé này đúng không có lương tâm. Dù thời gian dài không gặp hẳn nhưng mỗi lần gặp nhau hẳn cũng chưa từng thấy bé có bộ dạng khóc đến chết đi sống lại như thế này?

Hại người làm cha như Dương Thần cảm thấy ghen tỵ. Tốt xấu gì hẳn cũng là cha ruột cơ mà.

Lâm Nhược Khê lúc này đã không quan tâm trên người ông xã cô có vị chua nồng đậm. Cô quá nhớ con gái. Về đến trong nhà cô ngồi luôn trên sofa, ôm Lam Lam hỏi lung tung này nọ, cũng hỏi rõ ràng mấy ngày nay Lam

Lam ăn gì, làm gì, hoàn toàn là tác phong của một bà mẹ.

Sờ khuôn mặt núng nính đầy thịt của con gái, Lâm Nhược Khê áy náy nói:

- Lam Lam, đều là do mẹ không tốt. Con xem con đã gây nhiều như vậy...

Dương Thần bên cạnh xem tin tức tròn mắt nhìn, khẽ nhắc:

- Mắt em nhìn thế nào lại thành gây đi vậy? Là lại mập lên thì có...

Lâm Nhược Khê liếc hần một cái. Dương Thần nhất thời không nói nữa, rụt rụt đầu giả vờ như không nghe thấy.

Cô bé cực kỳ vui sướng, vụt chạy lên lại vụt chạy xuống, lấy bức tranh của cô bé, lấy ra cả bảng chữ mẫu nữa, muốn để cho mẹ mình khen ngợi.

Được khen ngợi, Lam Lam vẫn không quên tỏ ra tội nghiệp hỏi Lâm Nhược Khê.

- Mẹ sẽ không đi nữa chứ? Mẹ sẽ không bỏ Lam Lam nữa đúng không?

Những lời này khiến Lâm Nhược Khê không ngừng rơi nước mắt. Dương Thần lại cảm thấy da đầu run lên. Về sau quyết định phải sinh con trai. Con gái thật phiền, phiền nhưng lại không thể đánh!

Chờ Mạc Thiển Ny và Mẫn Quyên chuẩn bị xong bữa tối phong phú, người một nhà liền ngồi xuống, ăn cơm trò chuyện vui vẻ.

Lam Lam rất thích thể hiện những bài hát mới học. Cô bé cầm chân gà làm Microphone, chọc cho Lâm Nhược Khê và Mạc Thiển Ny bật cười.

Ngay trong lúc mọi người đang vui vẻ hòa thuận, Dương Thần vùi đầu gặm thịt kho tàu, móng heo, bỗng nhiên nhướn mày, nhìn phía ngoài cửa.

Mạc Thiển Ny và Lâm Nhược Khê cũng phát hiện ra sự khác thường. Bên ngoài có tiếng bước chân chạy tới.

Rầm rầm rầm!

Cửa bị gõ vang liên tục.

Dương Thần dùng thần thức quét ra, lập tức sắc mặt chợt thay đổi kịch liệt. Thân hình chợt lóe lên, ra mở cửa. Tình huống trước mắt khiến vẻ mặt hần liền trầm xuống!

- Vú Vương! Vú làm sao vậy?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1479

Chữa Lợn Lành Thành Lợn Què

Dương Thần đỡ lấy vú Vương, vì vú Vương hình như lúc nào cũng có thể ngã xuống vậy.

Khuôn mặt cắt không còn giọt máu, tóc tai bù xù, thở hổn hển, trên trán còn bị xước da nữa, máu me nhầy nhụa, khoe miệng còn dính lại chút máu?!

Nhìn thấy Dương Thần, vú Vương khóc rống lên:

- Cô gia! Anh nhanh cứu Tình Nhi của tôi đi! Nhất định phải cứu được Tình Nhi của tôi đây! Oa oa...

- Tình Nhi?

Dương Thần ánh mắt sốt ruột, không để ý gì nhiều, nói:

- Vú Vương, bà trước tiên đừng nói, mau vào trong, tôi giúp bà cầm máu chút đã!

Dương Thần phóng thần thức vào trong quan sát, mới phát hiện ra, vú Vương bị lực đánh nào mới khiến nội thương như vậy, mặc dù không nguy hiểm chí mạng, nhưng e rằng cũng khiến bà đau đớn mệt mỏi rồi.

Lâm Nhược Khê cùng Mạc Thiên Ny cũng xông ra đến cửa, đợi Diệp Mặc dìu vú Vương vào trong nhà, không ngừng hỏi han xem thế nào, vú Vương từ nhỏ đã được các cô coi như người trong nhà, bộ dạng như này sao có thể không sốt ruột cơ chứ.

Lam Lam tuy còn nhỏ, nhưng cũng biết vú Vương có chuyện rồi, sau khi cắn một miếng hết chỗ chân gà còn lại, liền từ sofa chạy đến mặt đầy nghiêm túc nhìn.

Dương Thần hết sức chăm chú, có một luồng sức mạnh cực mạnh tiến vào trong cơ thể vú Vương, may mà chỉ là ngoài da, khôi phục nguyên khí, nhanh chóng có thể khiến vú Vương tỉnh lại.

Vú Vương hình như còn có chút đau đớn, nhưng cũng mặc kệ, nắm lấy tay Dương Thần nói:

- Cô gia, Tình Nhi bị người của gia tộc ẩn thế bắt đi rồi! Anh nhanh chóng đi cứu nó... Những người đó hình như là muốn bắt nó quay về để trừng phạt nó... Tôi... tôi lo nó có chuyện!

Vú Vương khóc sụa vui, lòng nóng như lửa đốt.

Bà không có tu vi gì, lại bị Lạc Hàng quăng ra, đập vào vách tường, chưa chết cũng coi như nhất được cái mạng, hôn mê một ngày, khi tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, phát hiện ra trời cũng đã tối.

Bộ não có chấn động nhỏ khiến cho bà một hồi lâu sau mới phát hiện chính xác đã xảy ra chuyện gì, đợi khi hiểu ra, thì ngay lập tức muốn tìm đến

Dương Thần, xông đến đó đúng lúc đám người Dương Thần đang dùng cơm. Nghe thấy Tiêu Chỉ Tình bị người Lạc gia bắt, Dương Thần sắc mặt trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Là mấy người thế nào? Có nói cụ thể là bắt đi đâu không?

Vú Vương cố gắng nhớ lại, nói:

- Tôi nhớ... có một cô nương đã gặp khi lần trước đi mua giày trong tiệm, cô ấy hình như là đi cùng tên đó, người làm tôi hôn mê là một người thanh niên, tóc dài ngang vai, tướng mạo rất lạnh lợ, phía sau còn có một lão già đi theo...

- Sau khi tôi ngất đi không biết chuyện gì, cũng không biết bọn họ rốt cục đi đâu rồi.

Vú Vương nức nở khóc, cảm thấy con gái mình lạnh ít dữ nhiều, căn bản cũng không dám nghĩ kỹ hơn nữa.

Dương Thần lại tức giận đến cả người phát run, Mạc Thiện Ny đứng sau cũng nhớ ra cái gì đó, liền thốt lên:

- Chẳng lẽ là Lạc Tiểu Tiểu lần trước đó sao? Có phải là cô ta báo cho anh trai cô ta, tung tích của Chỉ Tình...

- Còn phải hỏi sao, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ... Hừ, lần trước nên giết cô ta rồi, Tình Nhi nếu không khuyên tôi, tôi không có lòng dạ đàn bà... cũng sẽ không hại Tình Nhi...

Dương Thần hồi hận siết chặt nắm tay, cơn tức bùng bùng xông lên não.

Bỗng nhiên đứng dậy, Dương Thần trầm giọng nói:

- Vú Vương, bà yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tìm được Tình Nhi, mang cô ấy an toàn trở về, nếu không... tôi cũng không còn mặt mũi nào gặp bà nữa!

Lúc này Dương Thần cũng đã tức giận đến tột đỉnh, có thể tưởng tượng được, người của Lạc gia sẽ tra tấn Tiêu Chỉ Tình như nào.

Lúc trước khi Tiêu Chỉ Tình còn chưa chạy thoát, cũng đã bị ngược đãi phi nhân tính, bị trở thành thân thể thí nghiệm đan dược, ngày đêm bị độc tố tra tấn.

Lúc này bị bọn họ coi là phản đồ mà bắt về, e rằng đơn giản giết chết Tiêu Chỉ Tình là không thể nào, dù sao con gái Cửu Âm Huyền Băng cũng rất hiếm gặp, nếu không giết chết ngay trong này, hơn nữa cũng là tra tấn cô.

Dương Thần không dám nghĩ nhiều, nghĩ nhiều rồi, trong lòng lại càng rối như tơ vò, như muốn nổ tung.

Trong đầu chỉ hiện lên bóng dáng Tiêu Chỉ Tình thế nào cũng không để ý, bộ dạng mình tặng đan dược cho những người con gái khác, liền lòng đau như cắt!

Chính mình làm liên lụy đến quá nhiều người, nếu như cô ấy gặp bất trắc, thì đời này đều vui lấp sự đau khổ hối hận dưới vực sâu!

- Nhược Khê, Thiện Ny, anh đi tìm Tình Nhi, các em nói với những người khác một tiếng.

Dương Thần đắn đo, liền định ra ngoài, cũng không muốn chờ lâu.

Nhưng Lâm Nhược Khê lại nắm chặt lấy một tay của người đàn ông lại, lạnh giọng trách mắng:

- Anh làm cái gì? Vội vội vàng vàng ra ngoài, anh cho rằng có thể cứu được Tiêu Chỉ Tình về sao?

Thân hình Dương Thần đứng sững lại, ngạc nhiên quay đầu lại, trong đầu cũng rất lộn xộn, sự tức giận không thể kìm chế nổi, không biết người con gái này có ý gì.

Ngữ điệu Lâm Nhược Khê bình thản nói:

- Thứ nhất, anh đến việc Chỉ Tình có bị dẫn về Huyền cảnh hay không cũng không chắc, liền định tiến vào Huyền cảnh, anh biết cô ấy ở đâu sao? Ở Tiêu gia? Hay là trực tiếp dẫn đến Lạc gia? Em còn nhớ Chỉ Tình từng nói, Huyền cảnh vô cùng rộng lớn, chứ không phải chỉ rộng lớn như Khả khả Tây Lý (một vùng Mông Cổ) đâu, anh muốn tìm lung tung như con ruồi không đâu sao?

- Cùng lắm thì anh tìm người rồi ép nói rõ ràng, chắc chắn là có tu sĩ trong đó biết được vị trí của gia tộc ẩn thế.

Dương Thần nói.

Lâm Nhược Khê hừ lạnh nói:

- Cho dù anh tìm được rồi, đó là đại bản doanh của gia tộc ẩn thế, anh tự tin như vậy, có thể mang Chỉ Tình không bị thương an toàn mà ra được sao? Cho dù bọn họ số người đông cũng không phải là đối thủ của anh, chẳng lẽ lại không có cao thủ thực sự sao? Chẳng may bọn họ bị anh chọc tức, đem Chỉ Tình làm con tin, thậm chí còn hại cô ấy, thì anh làm như vậy còn có ý nghĩa gì nữa?

Dương Thần cả người chấn động run rẩy, trong lòng nghiêm nghị, bị người con gái kia vừa nói, giống như giội gáo nước lạnh lên đầu vậy!

Đúng vậy, buổi sáng mình mới ở bên số 1 gặp phải một cao thủ thần bí, chẳng lẽ cao thủ như vậy, chỉ có bên cạnh số 1 hay sao?

Mình giống như ếch ngồi đáy giếng, cho rằng tu vi của mình mạnh, có thể hoành hành mà không sợ gì, nhưng trên thực tế, có một số cao thủ chỉ là khinh thường đối mặt với mình mà thôi.

Người của gia tộc ẩn thế... Thật sự toàn bộ đều không bằng mình sao?

Cũng chưa chắc, nhớ lại khi ở Australia gặp phải người đó, nghĩ kỹ lại, lúc đó gã căn bản cũng không nhúc nhích thật, đó tuyệt đối là một cao thủ không thể khinh thường. Còn có cả người thần bí từng trong Đường môn không chế những người trong Đường môn, cũng là người có tu vi khó có thể lường được...

Thấy Dương Thần tỉnh táo lại, Lâm Nhược Khê khẽ thở phào, cầm lấy tay của người đàn ông đó nói:

- Ông xã à, em biết anh rất nóng ruột, chúng em cũng lo lắng cho Chỉ

Tình, nhưng chuyện này, nhất định phải khéo léo, không thể cưỡng ép được.

- Nếu như anh lỡ mẫn hấp tấp như vậy mà xông vào, tìm Chỉ Tình khắp nơi trong ảo cảnh, chỉ có thể chữa lợn lành thành lợn què, rút dây động rừng, đến lúc đó dẫn đến cảnh bị nhiều cao thủ vây kín, không chỉ không cứu được Chỉ Tình ra, mà còn kéo cả anh vào nữa!

- Chẳng lẽ anh đã quên, nhiều người như vậy đều nhìn vào công pháp của anh, bọn họ ở hải ngoại và ở thế tục không hề gây chiến đối phó với anh, tiến vào ảo cảnh rồi, cũng không giống với lúc trước nữa, đó là địa bàn của bọn họ, anh chỉ có thể lén lén lút lút để tìm Chỉ Tình, rồi nghĩ cách cứu cô ấy, nếu không... chỉ là hại cô ấy thôi.

Dương Thần thở dài:

- Là anh quá mạnh động rồi, Nhược Khê em nói đúng, anh phải nghĩ cách lén lút trà trộn vào trong đó trước...

- Uhm, em biết anh tất nhiên sẽ đi, em cũng không ngăn cản anh, Chỉ Tình là con gái của vú Vương, hẳn phải cứu cô ấy, nhưng nhất định phải chú ý cẩn thận... Anh là trụ cột của tất cả chúng em, anh hiểu chưa?

Lâm Nhược Khê vành mắt đỏ hoe nói.

Dương Thần gật đầu, được Lâm Nhược Khê nhắc nhở, hẳn cũng mơ hồ có kế hoạch rồi.

Trên tay mình có Hoàng Tụ Lệnh lúc trước lấy được khi chém chết người của Hoang Vân đạo, lệnh bài này là tín vật của Hồng Mông, thứ nhất có thể giúp tìm được phương vị lối vào của đại trận, thứ hai khi có thể tiến vào đại trận, được cho là người của Huyền cảnh, cũng sẽ không bị coi là người xâm nhập.

Quan trọng hơn chính là, mình hôm nay có một Diệp chương mục trong tay, làm bộ dạng của những người khác, không chế tu vi của mình, cũng dễ như trở bàn tay, nếu không lên đến cảnh giới Thượng Thanh Thần lôi kiếp, tuyệt đối sẽ không phát giác được, trừ phi mình hành động quá lộ liễu.

Dựa vào hai thứ đồ này, mình dường như có thể làm chút bài văn, mặc dù tổn không ít sức lực so với trực tiếp đi tìm, nhưng còn tốt hơn là hại Tiêu Chỉ Tình.

Tin chắc bọn họ sẽ không giết Tiêu Chỉ Tình, tất nhiên là không cần tính mạng của người con gái, đến lúc đó cứu cô ấy ra rồi, giúp cô ấy báo thù, cũng không muộn.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, Dương Thần cảm thấy những cô gái ở lại Hoa Hạ cũng không an toàn rồi, nếu mình ở trong ảo cảnh xảy ra chuyện gì, không thể nào bận tâm đến người trong nhà được, đến lúc đó chẳng phải là bị ép từ hai phía sao?

- Nhược Khê, mặc dù anh biết em có chút không tiện, nhưng sau khi anh đến Huyền cảnh rồi, em phải dẫn theo Lam Lam, cùng Thiển Ny, vú Vương, lập tức đến đất nước bị quên lãng...

- Nơi đó có anh em Stern, còn có cả Rafael cũng gần đó nữa, nếu như có tu sĩ điên cuồng muốn hạ thủ với các em, thì bọn họ tuyệt đối cũng không khoanh tay đứng nhìn. Hơn nữa Jane và Sắc Vi, Ngưng Nhi đều có lực chiến đấu không tầm thường, mới có thể đảm bảo được.

Dương Thần nói.

Lam Lam vừa nghe thấy vậy, không vui, chu miệng nói:

- Không thích! Lam Lam muốn chơi cùng những bạn nhỏ ở nhà trẻ!

- Im miệng! Cha nói cái gì thì con phải nghe như vậy! Bây giờ không phải lúc thương lượng cùng với con! Đây là mệnh lệnh!

Dương Thần không nuông chiều trẻ con, liền nghiêm túc quát mắng.

Cô bé bĩu môi, ôm chặt lấy chân của Lâm Nhược Khê, cẩn thận trốn tránh không dám nhìn Dương Thần, sắc mặt oan uổng, cũng không dám lên tiếng gì, chung quy trong lòng cũng có chút sợ hãi với người cha Dương Thần này.

- Em biết rồi, ông xã phải cẩn thận đấy.

Lâm Nhược Khê xoa xoa đầu đứa nhỏ, cũng không nói giúp Lam Lam câu nào, chiều trẻ con là một chuyện, nhưng gặp chuyện rồi, thì đâu là nặng nhẹ cô cũng biết rất rõ.

Mạc Thiên Ny đứng một bên khuôn mặt cũng đầy lo lắng, lại không nói thêm câu gì, hai tay nắm chặt vào nhau đến phát run.

Muốn đến Địa Trung Hải, Lâm Nhược Khê trực tiếp gọi một cuộc điện thoại, liền hẹn một chuyến máy bay tư nhân, cùng với vú Vương và Lam Lam rời đi, cũng không nhiều chuyện với Dương Thần nữa. Người con gái mạnh mẽ khác thường thường được thể hiện vào những lúc như này.

Còn chuyện của tập đoàn Ngọc Lôi, Lâm Nhược Khê hoàn toàn có thể dùng mạng lưới quản lý làm việc, toàn bộ công ty cũng không ai dám quản cô thế nào mà không đi làm.

Dương Thần sau khi phân phó cho đám người lão La Ân vài sự việc, lại nói cho Bàn Nhược và Lý Tinh Tinh nghe tình hình, Lý Tinh Tinh ở bộ ngoại giao Yên Kinh, cũng không có ai dám ra tay dưới chướng của số 1, cũng là an toàn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1480

Người Mới To Gan

Nghĩ đến có số 1, Dương Thần bỗng nhiên thông suốt.

Mình làm nhiều ưu đãi cho quốc gia như vậy, gã có giúp mình một tay hay không? Nếu như gã có thể ra mặt, mời những cao thủ sau lưng gã ra chút sức lực, có lẽ gia tộc Ân thế cũng sẽ nể mặt.

Vừa nghĩ đến đây, Dương Thần mau chóng gọi điện thoại cho ông cụ trong nhà, hẳn cũng không còn cách nào liên lạc với số 1 cả.

Dương Công Minh đang định đi ngủ, thì lại nghe thấy tình hình như vậy trong điện thoại, không khỏi giọng điệu nghiêm trọng nói:

- Người con gái tên Tiêu Chỉ Tình đó, con thực sự không thể cứu nổi?

- Đây có phải lời thừa không ông lão, người con gái của tôi cũng không bảo vệ nổi, tôi tự chém mình cho xong!

Dương Thần cũng đã cảm thấy mình quá mệt mỏi rồi, mặc dù Tiêu Chỉ Tình bị bắt đi cũng không thể nào phòng bị được, nhưng tóm lại mình cũng không thể nào thể hiện được.

- Con có biết xông vào như vậy là vô cùng nguy hiểm không?

- Có nguy hiểm đi nữa thì cũng không nguy hiểm bằng người con gái của tôi đang ở trong Huyền cảnh! Ông rốt cục có giúp tôi nổi điện thoại hay không?

Dương Thần không chút do dự hỏi.

Dương Công Minh cũng không biết nghĩ những cái gì, cuối cùng thấp giọng thở dài nói:

- Đúng là một tên không biết sợ trời sợ đất là gì... Chuyện này... ta không giúp được, cho dù là số 1 cũng sẽ không giúp anh, nhiều nhất cũng chỉ có thể không quản không hỏi mà thôi.

Dương Thần không vui nói:

- Lão già, ông nổi điện thoại cho tôi cái, cùng lắm thì tôi dùng tiền thuê gã ra tay!

- Hừ, số 1 muốn có tiền, cũng khiến anh không thể không đưa, là lấy tiền từ chỗ anh, chứ không phải kinh doanh cùng anh, tên tiểu tử anh cũng đừng cố làm gì!

Dương Công Minh giáo huấn một câu, nhưng vẫn không lay chuyển được Dương Thần, nên giúp hắn nổi điện thoại với số 1.

Số 1 sau khi nghe thấy câu chuyện của Dương Thần nói, chỉ như mây trôi nước chảy nói:

- Anh vào trong Huyền cảnh cứu người con gái của anh, cũng không liên

quan gì đến lợi ích quốc gia, tôi là nô bộc của nhân dân, không phải chuyên bình ổn những chuyện của người khác, huống chi tôi cũng không có năng lực giúp anh, anh bạn trẻ... Anh tự giải quyết cho tốt.

Nói xong, số 1 liền dứt khoát cúp điện thoại.

Dương Thần tức giận nghiêng răng kèn kẹt, tên đại gia này miệng thét ra lửa, động một chút lại nói vì nhân dân phục vụ, vì quốc gia xã tắc, nói thẳng ra, khi muốn cứu giúp thiên hạ thì lại nghĩ đến mình, đến khi cần y đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì liền trở mặt

Cũng may Dương Thần vốn cũng không ôm hi vọng quá nhiều, nếu không thực sự bị tức đến nhồi máu cơ tim mà chết quá.

Cuối cùng một phen chuẩn bị, còn không quên trả lại pháp bảo hộ thân của Phương Tường Trạc cho Lâm Nhược Khê, để tăng thêm sự an toàn bảo đảm cho người con gái đó, hơn nữa dặn dò cô bạn nhỏ Dương Lam Lam không được luyện công, Dương Thần mới phithân chạy đến Khả Khả Tây Lý phía nam Côn Luân

Ở phía trước Khả Khả Tây Lý, Dương Thần liền điều chỉnh tu vi của mình về mức Hóa Thần sơ kỳ, đứng quy cách tiến vào Huyền cảnh.

Vượt qua núi tuyết trùng trùng điệp điệp, Dương Thần lúc này nhìn lại, là một khoảng cao nguyên hoang vu cao vời vợi, ngoài một số con linh dương đang ăn ở phía xa, thì cũng không nhìn thấy bất cứ dấu vết con người nào.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là biểu hiện giả, Huyền cảnh là một thế giới độc lập, những người bình thường không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Thần thức của Dương Thần đảo qua, cũng cảm nhận được không gian phía trước có chút bất thường, giống như có một tầng nào đó không nhìn rõ vậy.

Sau khi lấy ra Hoàng Tụ lệnh bài, một luồng chân nguyên tiến vào trong, trên lệnh bài liền có mấy chữ màu vàng phức tạp khắc trên đó, một đường sáng màu vàng chói rọi vào hư không phía trước.

Sau đó, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện.

Trên bầu trời, lại xuất hiện một quang sáng cực lớn chiếu rọi, trong đó có dãy núi tuyết trắng, sương mù lượn lờ, giống như tiên cảnh vậy!

Quả nhiên là một thế giới khác!

Dương Thần mắt nhìn ra núi Côn Luân phía sau, lại nhìn nhìn dãy núi phẳng phất trên trời trước mặt, cái này tuyệt đối là dãy núi không thể nào tồn tại trên bản đồ.

Trong mắt Dương Thần hiện lên tia cương quyết, phi thân vào trong!

Sau khi tiến vào trong rồi, quang sáng đại môn phía sau Dương Thần lập tức đóng lại. Vì có Hoàng Tụ lệnh mở đại trận, cho nên cũng không khiến đại trận có chút gợn sóng nào.

Khi hần đã ở trong rồi, chính là một khoảng trên không của một núi tuyết,

cảnh sắc hùng vĩ tráng lệ, từng mảng băng tuyết giống như những hạt óng ánh tung bay trong không trung, rét thấu xương.

Dương Thần cảm thấy, linh khí ở đây rất nồng đậm, nhiều hơn thế tục mấy chục lần thậm chí là trăm lần, luyện công tuyệt đối cũng làm ít công to.

Đương nhiên, linh khí nồng đậm mặc dù tốt, nhưng mấu chốt còn là năng lực hấp thụ chuyển hóa linh khí, giống như có một đồng đạn lớn, nhưng lại không có cây súng nào, cũng không có chút uy lực nào.

Phóng thần thức ra tứ phía xem xét, Dương Thần phát hiện ra, trong chu vi khoảng trăm dặm không ngờ đều là núi tuyết, cũng không biết đi hướng nào thì tốt.

Rơi vào đường cùng, Dương Thần chỉ có thể tùy tiện chọn hướng Tây, từ từ bay, hi vọng sớm có thể gặp được người nào đó để hỏi vị trí đang đứng.

Huyền cảnh rộng lớn, vượt xa sự tưởng tượng của Dương Thần, qua gần chục phút, Dương Thần mới phát hiện ra phía dưới còn có núi tuyết lượn lờ sương trắng.

Đang lúc Diệp Mặc cân nhắc nên đi về hướng nào, bỗng nhiên phía sau lại xuất hiện uy áp chân nguyên của hai tu sĩ!

Thần thức của Dương Thần khuếch tán phạm vi thật lớn, đôi phương còn chưa quét đến Dương Thần, thì Dương Thần cũng xác định được, đây là hai tu sĩ một là Ly Hỏa sơ kỳ đi cùng với Hóa Thần trung kỳ.

Dương Thần thúc giục Diệp chương mục, biến đổi thân hình và dung mạo của mình, rồi lại đổi cổ trang màu nâu đã chuẩn bị, biến thành một người đàn ông có mái tóc dài bông bênh, tướng mạo thanh tú, vài phần nho nhã.

Khi hai tu sĩ một nam một nữ kia xuất hiện trong tầm mắt Dương Thần, Dương Thần sớm đã hoàn toàn thay đổi, cười cười nhìn bọn họ.

Người đàn ông này nhìn cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, đương nhiên chưa chắc thực sự đã hai mươi mấy tuổi, lưng đeo một thanh kiếm, thân hình cao lớn, rất có anh khí.

Người con gái kia lưng đeo một thanh phi kiếm, tướng mạo rất diễm mỹ, còn trẻ hơn vài tuổi, con mắt sáng trong, đôi môi hơi đỏ, kẹp búi tóc, mặc một chiếc váy màu đỏ, cặp váy bông bênh, giống như hoa đào vậy.

Thấy Dương Thần đứng đằng xa lưng chừng trời lao về phía bọn họ chào hỏi, đôi nam nữ này biết chắc chắn là đợi bọn họ, vì thế phiêu nhiên đến trước mặt Dương Thần.

Dương Thần lúc này tu vi Hóa Thần sơ kỳ, ở đây cũng không có chút lực sát thương nào với đôi nam nữ này, hơn nữa còn giống như một nam thư sinh rất dễ nói chuyện.

- Anh bạn này, đứng ở đó, có chuyện gì vậy?

Người đàn ông tương đối hòa khí, cũng không quá giống với ngoại hình lạnh lùng của gã.

Dương Thần lộ vẻ ngại ngùng, giả vờ chấp tay nói:

- Hai vị, kẻ hèn này vừa mới vào Huyền cảnh chưa lâu, cũng không quen thuộc với Huyền cảnh này lắm, muốn hỏi thăm tình hình của Huyền cảnh một chút.

Dương Thần nói chuyện, đồng thời chăm chú nhìn vào biểu hiện trên mặt của hai người này, nếu bọn họ hoài nghi thân phận của mình, thì có thể mình nói sai rồi.

Vậy là rất nguy hiểm, vì bọn họ rất có khả năng sẽ nói chuyện của mình cho một số kẻ địch của mình biết, cho nên, bọn họ chỉ cần hoài nghi mình một chút, thì mình cũng phải động thủ giết người rồi.

Điều này mặc dù có chút không có đạo lý, nhưng Dương Thần vốn dĩ cũng không phải loại người lương thiện gì, nói trắng ra, căn bản chính là loại tội ác tày trời mà mọi người thường nói, lúc này vì sự an nguy của mình và Tiêu Chỉ Tình, những người này chết cũng đã là cái gì?

Cũng may người đàn ông này cũng không có bộ dạng hoài nghi gì, mà lại lộ vẻ chột hiệu.

- Anh là tu sĩ Hoàng Giai được sứ giả Hồng Mông mới tuyển vào Huyền cảnh đúng không, ha ha, đúng là ngốc, nếu không biết địa hình của Huyền cảnh, vậy thì để những người trong Hồng Mông dẫn anh đi, một mình chạy ra ngoài, chẳng may vào khu vực nguy hiểm trong Huyền cảnh, có thể không còn đường về đâu đấy!

Người con gái mặc váy đỏ cười duyên nói.

Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, hai người này cũng không tệ, còn giúp mình bịa một thân phận, nên vội vàng gật đầu nói:

- Cô nương này nói đúng, nhưng con người tôi đây cũng không am hiểu giao tiếp cho lắm, nên không nghĩ được nhiều như vậy.

Người đàn ông này mở miệng nói:

- Thật không biết bị đạo hữu này nên xưng hô thế nào?

- Tiêu Thần!

Dương Thần sớm đã nghĩ ra một cái tên giả, vì cứu Tiêu Chỉ Tình mà đến, đơn giản dùng họ Tiêu là được rồi.

- Tại hạ là Triệu Mộc Dương của Triệu gia, đây là Triệu Đình em gái tôi, rất vui được gặp mặt.

Triệu Mộc Dương chấp tay nói.

Trong Huyền cảnh, những lễ nghi cổ thường được dùng, đây cũng là cái mà Tiêu Chỉ Tình thường nhắc đến khi nói chuyện với Dương Thần, cho nên cũng không ngạc nhiên.

Dương Thần lập tức đáp lễ, có chút tò mò hỏi:

- Triệu huynh, xin hỏi đây là nơi nào? Tôi nghe nói trong Huyền cảnh có ba đại gia tộc ẩn thế là Lạc gia, Tiêu gia và Ninh gia, không biết tôi có thể đến mấy đại gia tộc đó mở mang kiến thức được hay không?

Triệu Đình cười khanh khách nói:

- Người mới này thật to gan nhỉ, anh chẳng lẽ không biết quan hệ của Hồng Mông và ba đại gia tộc đó cũng không tốt sao? Tu vi không cao, nhưng gan cũng không nhỏ đâu nhỉ.

- Ấc... Tại hạ thật là không biết, chỉ là muốn hiểu rõ thêm chút thôi.

Dương Thần cười trừ nói.

Triệu Mộc Dương ra hiệu em gái đừng chen vào, giải thích:

- Nơi này chính là dãy núi phi tuyết ở cực bắc của Huyền cảnh, chu vi mấy chục vạn dặm, tuyết phủ quanh năm.

- Chư Thiên đảo của Hồng Mông là trung ương của Huyền cảnh, còn Tiêu gia ở phía tây bắc của Hồng Mông, Lạc gia ở phía Đông Bắc, ở giữa là dãy núi Phi tuyết chặn ngang. Ninh gia còn lại ở phía Nam, giáp phía Đông là Đại Hoang Lĩnh, cách nơi này rất xa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1481

Kẻ Mới Muốn Làm Phản Đồ

Dương Thần âm thầm ghi nhớ những vị trí này, suy nghĩ nên đến nhà Tiêu gia tìm, hay đến Lạc gia tìm, cũng không biết nơi ở của Ân Thế gia tộc là như thế nào, đều có những người gì.

Tiêu Chỉ Tình nếu bị bắt về huyện cảnh, cũng có khả năng là đến thẳng Lạc gia, mình nên tìm hiểu từ đâu đây? Tùy tiện tìm kiếm, đụng phải người có tu vi cao thâm, điều tra được thân thức của mình, e rằng sẽ khó mà dẫn Tiêu Chỉ Tình rời khỏi một cách bình yên.

- Tiêu huynh đệ nếu không có việc gì khác, huynh muội chúng tôi xin cáo từ.

Lúc này Triệu Mộc Dương nói, dường như có việc gấp phải giải quyết.

Dương Thần nghĩ đến phương hướng hai người vừa đi, không khỏi hỏi:

- Xin hỏi Triệu huynh đi đâu, tôi có thể đi cùng không?

Triệu Mộc Dương cũng không đa nghi,

- Tôi cùng xá muội định đến Tiêu gia giải quyết chút việc.

Dương Thần thầm nghĩ quả nhiên, lần này thì có “hướng dẫn viên” rồi, liền nói:

- Nếu là đi Tiêu gia, có thể dẫn tiểu đệ đi cùng?

Huynh muội Triệu gia nhìn nhau, đều cảm thấy có chút ngạc nhiên, đều nói quan hệ của Hồng Mông và Ân Thế gia tộc không tốt, sao tên này còn muốn đi.

- Cái này...

Triệu Mộc Dương khó xử nói:

- Bởi vì Triệu gia chúng tôi từ xưa là gia tộc chư hầu của Tiêu gia, cho nên thuận tiện đi lại. Nhưng Tiêu huynh đệ không có lý do gì để đi, nếu chúng tôi dẫn anh đi, tất nhiên sẽ bị cao thủ của Tiêu gia điều tra được, đến lúc đó anh lại là người trong Hồng Mông, không tiện giải thích...

Dương Thần xoa tay,

- Triệu huynh, tôi thấy anh nói chuyện thẳng thắn, không ngại nói thật với anh, tôi thật sự không thích ở trong Hồng Mông... Sớm nghe nói Ân Thế gia tộc có tài nguyên tu luyện xuất sắc hơn, cho nên muốn...

- Tốt nha! Anh muốn lên Hồng Mông nương nhờ Ân Thế gia tộc!?

Triệu Đình ở bên kinh ngạc hét lên,

- Vừa rồi còn nói anh gan lớn, bây giờ xem ra anh không muốn sống! Chút tu vi này của anh, đừng nói Tiêu gia có muốn anh không, anh nên nhớ nếu bị Hồng Mông phát hiện, sau này anh sẽ bị người trong Hồng Mông xem

là phản đồ, trực tiếp giết anh cũng không ngạc nhiên!

Dương Thần thản nhiên cười nói:

- Tu luyện vốn là nghịch thiên cải mệnh, nếu không mạo hiểm sao có thể có cơ duyên. Tôi cũng họ Tiêu, nương nhờ Tiêu gia có vẻ tương đối dễ.

Trong mắt Triệu Mộc Dương lóe lên ánh nhìn khác lạ, ngẫm nghĩ, nói:

- Nếu ý Tiêu huynh đã quyết, cũng không phải không được.

- Đại ca! Anh điên rồi! Hắn ta Hóa thân sơ kỳ, lại không quen thuộc huyền cảnh, sau khi phản bội Hồng Mông thì có hồi hận cũng không kịp!

Triệu Đình ngạc nhiên nhìn huynh trưởng.

Triệu Mộc Dương gật đầu ra ý biết, thản nhiên nói:

- Em gái, anh hiện nhiên hiểu được các tai hại, nhưng Tiêu huynh đệ đã có lòng này, vừa hay lần này chúng ta lại thiếu trợ lực, dẫn theo hắn không phải mọi người đều có lợi sao?

Triệu Đình sửng sốt, sau khi nghĩ chuyện gì, sắc mặt bình tĩnh trở lại, trong mắt có chút giằng xé.

Dương Thần thầm nghĩ chẳng lẽ hai huynh muội này có mưu mẹo? Nhưng Triệu Mộc Dương không giống người âm hiểm giả dối, đây là cảm giác nhìn người vô số mà Dương Thần có được.

Người trong hoan cảnh, kỳ thật rất nhiều người đều dựa vào tuổi tăng lên mới có sự từng trải không tầm thường, đại đa số tu sĩ trẻ tuổi, đều không có tâm cơ bằng người thế thực.

- Tiêu huynh đệ, chúng tôi có thể dẫn anh đi, trên thực tế, nếu anh đi cùng chúng tôi đến Tiêu gia, và nương nhờ Tiêu gia, huynh muội chúng tôi thật đúng là cần anh giúp một việc.

Triệu Mộc Dương nói.

- Giúp việc gì?

Dương Thần hỏi.

Triệu Mộc Dương thở dài, trong mắt có chút đau thương, đem đầu đuôi sự việc nói ra.

Hóa ra, Triệu gia làm gia tộc chư hầu của Tiêu gia, tuy là lịch sử lâu đời, nhưng cũng vì nhân tài ít đi, đến bây giờ trở thành một trong những gia tộc chư hầu yếu nhất.

Mà hiện giờ Triệu gia chỉ có một tu sĩ Lục Hợp Hàn Thủy kiếp có tu vi không tầm thường, chính là ông nội của huynh muội Triệu gia tu vi, Triệu Lương Ngọc quý thủy kỳ cuối.

Nhưng, bởi vì tuổi tác Triệu Lương Ngọc quá cao, khi đột phá Quý thủy kỳ thì đã bước vào tuổi già, mấy năm nay thường xuyên bế quan, tuy rằng cố gắng tiến vào Quý thủy kỳ cuối, nhưng từ đâu đến cuối khó xung kích Minh thủy kỳ.

Nếu cứ như vậy, e rằng chưa đến 3 năm thì dương thọ hao tàn, trừ phi trong vòng 3 năm đột phá tiến vào Minh thủy kỳ, thì có thể kéo dài tuổi thọ

khoảng trăm tuổi.

Trong lúc đường cùng, Triệu gia chỉ có thể nghĩ cách đến nhà Tiêu gia cầu xin, xem có thể từ Tiêu gia có được chút linh đan thượng phẩm, cho dù là trung phẩm, như vậy có lẽ sẽ giúp Triệu Lương Ngọc tiến vào Minh thủy kỳ.

Tuy nói Triệu gia là gia tộc chư hầu, nhưng tài nguyên linh đan trong huyện cảnh vẫn rất khan hiếm, huống chi là linh đan thượng phẩm trung phẩm dùng trong độ kiếp kỳ, người của bốn gia cũng không đủ.

Cho nên nói, lần này huynh muội Triệu gia đến Tiêu gia thỉnh cầu, cũng là cùng đường, biết rõ cơ hội không lớn, nhưng vẫn muốn thử một lần xem sao.

Dương Thần nghe xong, không khỏi cảm thấy những người này thật đáng thương, trong nháy mắt không gian của mình, đừng nói linh đan thượng phẩm, linh đan cực phẩm cũng có không ít, nhưng những người này lại vì một viên thượng phẩm, thậm chí vài viên linh đan trung phẩm, ăn nói nhỏ nhẹ cầu xin gia chủ của bọn họ.

Nói là gia tộc chư hầu gì, chi bằng nói là “nô bộc” của Tiêu gia, căn bản không để ý đến tình trạng sống chết và sinh tồn.

Đương nhiên, đây cũng liên quan đến sự xuống dốc của chính nhà Triệu gia, nếu Triệu gia cường thủ như lâm, vậy chắc chắn Tiêu gia sẽ cực lực làm tốt mối quan hệ, để củng cố địa vị của Tiêu gia trong thế chân vạc.

Tuy nói là cảm thấy bọn họ tội nghiệp, nhưng Dương Thần không ngốc đến nỗi đem đan dược tặng cho bọn họ, hỏi:

- Triệu huynh nói những cái này, tôi vẫn không biết tôi có thể giúp được gì.

Triệu Mộc Dương cắn chặt răng, cúi đầu chấp tay nói:

- Tiêu huynh đệ, huynh muội chúng tôi muốn làm người đề cử, đưa anh đến Tiêu gia.

- Người đề cử

Dương Thần nhíu mắt lại, liền nghĩ thông suốt tình huống gì.

Ăn Thế gia tộc nếu đã bất hòa với Hồng Mông, vậy kéo tu sĩ từ Hồng Mông gia nhập bọn họ, cũng là điều hiển nhiên.

Triệu gia huynh muội nếu trở thành người đề cử, dẫn mình đến Tiêu gia, vậy chẳng khác giúp Tiêu gia kéo một tu sĩ gia nhập trận doanh, ít nhiều có thể tăng điểm để đi xin được linh đan.

Dương Thần vui vẻ nói:

- Có gì mà không được chứ, vốn là hai người Triệu huynh dẫn tôi qua đó, tôi có cầu cạnh Triệu huynh, đây là điều hiển nhiên.

Sắc mặt Triệu Mộc Dương và Triệu Đình vui vẻ, nhìn Dương Thần vài phần cảm tạ.

- Con người anh không tồi, hy vọng sau này anh sống ở huyện cảnh lâu

một chút, nhìn anh rất thuận mắt, có thể làm bằng hữu.

Triệu Đình cười ngọt ngào nói.

Dương Thần nhìn đôi huynh muội này, trong lòng cũng có chút thả lỏng, không ngờ vừa tiến vào huyện cảnh, đã gặp hai người không tồi, xem ra trong tu sĩ cũng không hoàn toàn chạy theo lợi ích, lừa bịp lẫn nhau.

Chí ít, huynh muội Triệu Mộc Dương chịu đem nội tình thẳng thắn nói ra, không có lén lút lợi dụng mình, chỉ điểm này, Dương Thần sau này có cơ hội, có thể tặng bọn họ vài viên linh đan. Người tốt nên có báo đáp tốt.

Sau khi nói xong, Dương Thần theo hai huynh muội đi về phía tây, trên đường đi, Dương Thần lại hiểu rõ không ít tình trạng của tam đại Ân Thế gia tộc cùng với Hồng Mông.

Bất giác, 3 người bắt đầu hạ xuống.

Phía dưới không còn là dãy núi đầy tuyết, mà là dòng sông lớn ngang dọc giao nhau, uốn lượn khúc chiết, cuộn cuộn chảy.

Dọc theo sông, là rừng cây nguyên thủy do cây cổ thụ tạo nên không nhìn thấy bầu trời, rất nhiều cây cối đã tuyệt chủng trong tục giới, ở đây đều có thể nhìn thấy.

Xanh đậm xanh nhạt của rừng cây giao nhau, một mảng lớn cổ kính, khu kiến trúc cổ điều khắc rồng bay phượng múa, rất thu hút ánh nhìn.

Dương Thần không khỏi ngạc nhiên thán phục, diện tích này, e rằng lớn bằng 10 mấy cái Cổ Cung, giữa các phòng ốc cách nhau rất xa, gần như đều là kết cấu bằng gỗ, nhưng có cái có vẻ đã lâu đời, có cái lại có phong cách tương đối gần dân quốc.

Chính giữa những đình đài lầu các cùng với các từ đường miếu lớn, là một tòa tháp cao hơn trăm tầng, cũng là kiến trúc duy nhất có kết cấu bằng đá.

Xung quanh tòa tháp này, từng đường phù văn màu đỏ tím, màu vàng kim, không ngừng lượn lờ lóe sáng, có lẽ là trận pháp có tính phòng hộ của tòa tháp này.

Triệu Mộc Dương giới thiệu sơ lược:

- Tiêu huynh đệ, đây chính là phủ chính của Tiêu gia, tam đại Ân thế gia tộc đều có không ít chỗ ở cách hơi xa bản gia, nhưng đại đa số người đều sống và tu hành ở bản gia. Thanh Đế tháp ở chính giữa, chính là nơi Tiêu gia cất giấu điển tịch và luyện chế đan dược, là gia tộc trọng địa, không có sự cho phép của gia chủ không được đến gần.

Là nơi cất giấu điển tịch và đan dược? Dương Thần nói thầm trong lòng, vậy đó là nơi tốt, thật muốn vào cướp sạch đồ tốt trong đó...

Huynh muội Triệu gia không ngờ “tên Hóa Thần sơ kỳ” lại có ý nghĩ to gan lớn mật, bọn họ đang cẩn thận suy nghĩ xem làm sao mở miệng với người Tiêu gia.

Dương Thần do dự một chút, cũng không tỏ ra thần thức vào Tiêu gia,

tìm Tiêu Chi Tình, bởi vì như vậy rất dễ bại lộ chính mình, cho nên an phận theo huynh muội Triệu gia đậu xuống sân diên võ rộng lớn ngoài chủ điện.

Tiêu gia chiếm đất rộng lớn, trong gia tộc cũng có không ít dòng chính và chi thứ, bao gồm không ít khách khanh và tôi tớ, nhìn gần, xung quanh sân diên võ có không ít kiến trúc bao quanh, đều có người ra vào, nhưng cũng không ai đặc biệt nhìn qua, gần như đã quen với việc có người đến thăm viếng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1482

Đại Gia Tiêu Gia

Đứng chờ ở sân diễn võ 1 hồi lâu, mới có một ông già mặc áo xanh dài, khố mắt xéch lên, để chòm râu dê, phía sau chủ điện nhẹ nhàng bước đến trước mặt 3 người.

Liếc mắt nhìn huynh muội Triệu gia, lại nhìn Dương Thần với ánh mắt hồ nghi, ông già tay để sau lưng, nghênh mặt hỏi:

- Triệu Mộc Dương, Triệu Đình, hai người các ngươi đến đây làm gì?

- Tiêu đại quản gia, huynh muội chúng tôi là muốn đến cầu xin viên đan dược cho ông nội, dương thọ ông nội sắp hết, hy vọng có được sự trợ lực của linh đan, tăng tu vi lên đến Minh Thủy kỳ.

Triệu Mộc Dương cung kính nói.

Dương Thần đứng phía sau không lên tiếng, trước khi đến hắn đã biết, đại quản gia Tiêu gia tên là Tiêu Cổ Nguyên, tu sĩ của Quỷ Thủy trung kỳ, cũng là xuất thân chi thứ của Tiêu gia, là tâm phúc bên người của gia chủ Tiêu Mạnh Vu.

- Ô? Xin đan dược?

Tiêu Cổ Nguyên cười khinh thường,

- Thì ra Triệu Lương Ngọc vẫn chưa chết? Ngộ tính của hắn, đến Quỷ Thủy kỳ cuối đã là vạn hạnh rồi, muốn linh đan cũng không có tác dụng gì, lãng phí thôi.

Sắc mặt huynh muội Triệu gia biến sắc, trắng bệch như giấy, nhưng cũng không dám nói gì, cúi thấp đầu, sợ bị Tiêu Cổ Nguyên nhìn thấy sự tức giận trên mặt họ.

Sau khi Triệu Mộc Dương nhin xuống, ngẩng đầu gượng cười nói:

- Đại quản gia, lần này theo chúng tôi đến đây, còn có vị Tiêu huynh đệ Tiêu Thần này, anh ấy là người bạn tốt vừa vào Hồng Mông mà tôi quen biết, tôi đề cử anh ấy gia nhập Tiêu gia...

Tuy rằng Dương Thần rất ghét Tiêu Cổ Nguyên này, nhưng lần này rất phối hợp để diễn trò, mỉm cười cuối đầu nói:

- Tại hạ Tiêu Thần, qua sự đề cử của Triệu huynh, ngưỡng mộ Tiêu gia, muốn đến nương nhờ.

- Tôi đang muốn hỏi đây, tên tiểu tử của Hóa Thần sơ kỳ, là ở đâu ra.

Tiêu Cổ Nguyên đánh giá Dương Thần, cười nhạo nói:

- Người chẳng qua chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, lại không sợ chúng ta không cần người, trở về Hồng Mông lại bị người của Hồng Mông xem là phản đồ giết chết?

Dương Thần lắc đầu, kiên quyết nói:

- Tôi còn rất trẻ, tuy là mới đến Hóa Thần kỳ, tin rằng không cần mấy năm, thì có thể tiến vào Độ Kiếp kỳ, đến lúc đó hiển nhiên có thể vì Tiêu gia ra phân lực.

- Ha ha, đúng là không biết trời cao đất dày, đợi đến người có thể sống đến Độ Kiếp kỳ rồi nói những lời này cũng không muộn.

Tiêu Cổ Nguyên cũng không trực tiếp cự tuyệt sự gia nhập của Dương Thần.

Ăn Thịt gia tộc đích thực cần những gia nhập mới, con muỗi nhỏ mấy cũng là thịt, nhà mình không thu nhận người nương nhờ, nhà khác sẽ nhận đi, đến lúc đó sẽ hơn kém nhau.

Cho nên, gia tộc thượng cổ từ trước đến nay đều không cự tuyệt tu sĩ Hóa Thần kỳ trở lên, dù sao quan hệ với Hồng Mông trước giờ không tốt, mình bạch lôi kéo thì lôi thôi.

Có lợi thế thân phận là người tiên cử cho gia tộc, Tiêu Cổ Nguyên hiển nhiên đối xử tốt hơn với huynh muội Triệu gia, để họ đi không 1 chuyến như vậy cũng không hay rồi.

- Gia chủ đang bế quan, không biết khi nào sẽ ra, tôi dẫn mọi người đi gặp đại gia, do ông ấy định đoạt vậy.

Tiêu Cổ Nguyên nói xong, dẫn đường bước đi đến sảnh chính.

Nói cái gì Tiêu Mạnh Vu đang bế quan, thật ra cũng là lý do thoái thác thôi, hai tiểu bối gia tộc chư hầu bình thường, cho dù là Tiêu Mạnh Vu cũng lười gặp.

“Đại gia” đã nói, chính là con cả của Tiêu Mạnh Vu, Tiêu Mặc Hối, cũng chính là cha ruột của Tiêu Chỉ Tình, anh ruột của Tiêu Mặc Tranh.

Ba người đi theo Tiêu Cổ Nguyên tiến vào chính điện, bước trên sàn nhà gỗ thông dày, trong không khí tràn ngập mùi thơm của cây tử đàn, xung quanh đại điện điêu rồng vẽ phụng, khắc không ít hoa văn, treo không ít tranh cổ, có vẻ sang trọng mà phong nhã.

Một người đàn ông trung niên để mái tóc đen dài, chải về phía sau, mặc trên người áo gấm trường bào, vô cùng phong độ ngồi trên ghế của chủ nhân đại điện, lúc này đang cầm quyển sách, đọc một cách say mê.

Dương Thần vừa nhìn, tu vi của Tiêu Mặc Hối này cũng chỉ mới Minh Thủy trung kỳ, tuy cũng coi là cao thủ trong huyện cảnh, nhưng không có sức uy hiếp với Dương Thần.

Ngạo khí trên gương mặt Tiêu Cổ Nguyên đã thu lại, lộ ra nụ cười lấy lòng, tiến lên khom lưng nói:

- Đại gia, huynh muội Triệu Mộc Dương và Triệu Đình của Triệu gia, dẫn theo tên tiểu tử muốn nương nhờ Tiêu gia đến gặp người. Bọn họ muốn cầu xin linh đan, trợ giúp Triệu Lương Ngọc độ qua Quỷ Thủy kỳ.

Tiêu Mặc Hối ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt mỹ nam góc cạnh, khí chất

thành thực, chỉ là có chút tùacute; lười nhác.

- Ô, đây chính là tên tiểu tử Hóa Thần sơ kỳ?

Tiêu Mạc Hối cười quái dị nói:

- Đan dược muốn dùng ở Độ Kiếp kỳ, chí ít cũng phải linh đan trung phẩm trở lên, nếu muốn có hiệu quả lớn, phải là linh đan thượng hạng... Các người không cảm thấy, tùy tiện tìm đại một tiểu tử miệng còn hôi sữa của Hóa Thần Kỳ đến nương nhờ, thì muốn gặt một viên linh đan thượng phẩm, là một việc rất ngu xuẩn sao?

Sắc mặt Triệu Mộc Dương và Triệu Đình rất khó nhìn, hai người lập tức ngã quỵ xuống đất.

- Đại gia, xin hãy nể tình Triệu gia và Tiêu gia ràng buộc nghìn năm, phá lệ khai ân, hiện tại ông nội chỉ thiếu 1 trợ lực cuối cùng, nếu có thể tiến vào Minh Thủy kỳ, tất nhiên sẽ vì Tiêu gia tận lực hơn nữa, tuyệt đối không quên đại ơn của Tiêu gia!

Triệu Mộc Dương khẩn cần nói.

Tiêu Mạc Hối lại chỉ ngáp một cái, ngoáy ngoáy lỗ tai,

- Minh Thủy kỳ... hừ hừ, lại không biết có thật sự bước vào được không. Cho dù Triệu Lương Ngọc thật sự bước vào, cái thân già khom của hắn cũng chưa chắc còn bao nhiêu dương thọ nữa.

- Cho hắn một viên linh đan thượng phẩm, cùng lắm là Minh Thủy kỳ, nhưng nếu để linh đan thượng phẩm cho cao thủ Tam Muội chân hỏa, hoặc là các cao thủ của Minh Thủy Kỳ, nâng cao tu vi càng có thể tiến gần Nghiệp Hỏa kỳ, Nhược Thủy kỳ, thậm chí đột phá tiến vào Nhược Thủy Kỳ...

- Phụ thân bế quan, gần đây do tôi chủ trì công việc nội bộ Tiêu gia, tôi không thể lãng phí một cách vô ích linh đan thượng phẩm quý báu.

Huynh muội Triệu gia nguội lòng, Tiêu Mạc Hối nói quả thật không sai, tuy rằng bọn họ vội vã muốn kéo dài tuổi thọ của ông nội, nhưng nhìn toàn bộ Tiêu gia và các gia tộc chư hầu phía dưới, một lão già Quỷ Thủy kỳ chết đi, sinh ra một Nghiệp Hỏa kỳ, hoặc là nhân vật của Minh Thủy đỉnh phong, càng có giá trị.

Nhưng lời nói trắng trợn này, lại khiến cho huynh muội Triệu gia nản lòng thoái chí, vốn tưởng rằng có đề cử một tu sĩ nương nhờ, cho dù không cho linh đan thượng phẩm, thì cũng sẽ ban cho mấy viên linh dược trung phẩm, thật không ngờ, Tiêu Mạc Hối lại tuyệt tình như vậy, căn bản chỉ nhìn lợi ích gia tộc.

- Đại gia, xin ngài khai ân, Triệu gia chúng tôi chỉ còn ông nội có thể che chở chúng tôi, nếu ông nội mất đi, những gia tộc khác có ân oán với chúng tôi nhất định sẽ ra tay độc ác chèn ép cướp bóc chúng tôi. Đến lúc đó con cháu Triệu gia sẽ bị sát hại dã man.

- Không ít con cháu Triệu gia chúng tôi có thiên phú không tầm thường, đã có mười mấy người con cháu trẻ tuổi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên,

không cần mười mấy hai chục năm, tất nhiên sẽ có một đám tu sĩ Hóa Thần kỳ trở lên, đến lúc đó chẳng phải sẽ càng có lợi cho Tiêu gia sao?

Triệu Đình cố gắng thuyết phục, chứa đựng nước mắt động lòng người.

Tiêu Mạc Hối buông sách xuống, bước đến trước mặt Triệu Đình, cúi người xuống, đưa tay nắm cằm của Triệu Đình, nâng mặt cô lên.

- Chắc chắc, thật sự ta thấy thương cho tiểu cô nương, không ngờ, cũng đã nhiều năm như vậy, 20 mấy năm trước, vẫn còn là một đứa bé, bây giờ đã mặn mà như vậy rồi.

Trong mắt Triệu Đình lộ ra vài phần kinh hoàng, khuôn mặt có chút đỏ ửng, nhưng không dám cãi lời, Triệu Mộc Dương bên cạnh lại vô cùng căn thẳng toàn thân run rẩy.

Tiêu Mạc Hối cũng không làm gì nhiều, ngón tay chỉ chỉ mặt Triệu Đình, nói:

- Chỉ tiếc là, các người lý do càng nhiều, cũng không có một cái chuẩn, muốn có linh đan thượng phẩm là không thể nào... Linh đan hạ phẩm, nghĩ lại tình cũ, ta có thể tặng cho các người vài viên.

- Hạ phẩm?

Huynh muội Triệu Mộc Dương hai người lộ ra vẻ đau đớn, linh đan hạ phẩm đối với tu sĩ Độ Kiếp kỳ gần như không có hiệu quả gì.

Lúc này, Dương Thần đứng phía sau mở miệng nói:

- Đại gia, tại hạ Tiêu Thần, có chuyện muốn bẩm báo.

Tiêu Mạc Hối liếc mắt nhìn hắn một cái, vẫy vẫy tay nói:

- Ta biết, ngươi yên tâm, nương nhờ Tiêu gia của ta, tuy rằng tu vi của ngươi còn thấp, nhưng nể tình ngươi cùng họ Tiêu gia ta, cũng không bạc đãi ngươi, sẽ sắp xếp chỗ ở cho ngươi, sẽ cho ngươi vài viên đan dược hạ phẩm, ngươi về sau dễ tu luyện, Hồng Mông tìm tới ngươi cũng có Tiêu gia ta bảo vệ ngươi.

Dương Thần cười

- Tiêu mỗ hiển nhiên tin tưởng, Tiêu gia sẽ không bạc đãi. Chỉ có điều, tuy rằng tu vi của tại hạ mới chỉ Hóa Thần sơ kỳ, nhưng tự tin còn có một vài chỗ độc đáo, không chỉ là Hóa Thần sơ kỳ đơn giản như vậy. Triệu huynh đề cử tôi đến đây, nên được một ít ưu đãi.

Tiêu Mạc Hối cùng Tiêu Cổ Nguyên đều ngạc nhiên nhìn hắn, còn huynh muội Triệu gia lại đầu đầy mù mịt, không biết Dương Thần muốn làm gì.

- Sao nói vậy?

Tiêu Mạc Hối có vài phần hứng thú.

- Tại hạ thuở nhỏ thiên phú dị bẩm, thân thể cực kỳ xuất sắc, lại tu luyện không ít công phu luyện thể, tuy chỉ mới Hóa Thần sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu đối địch lại là Hóa Thần trung kỳ thậm chí cuối kỳ, hơn nữa tại hạ chưa đủ 30, tương lai chỉ cần Tiêu gia chịu giúp đỡ, tất nhiên có thể vì Tiêu gia thêm chút trợ lực.

Dương Thần lộ vẻ vô cùng tự tin.

Tiêu Mạc Hồi và Tiêu Cổ Nguyên hiển nhiên không quá tin, vừa đang định nói gì đó, bên ngoài đại điện truyền đến giọng cười quyến rũ của người phụ nữ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1483

Thập Đại Cao Thủ

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1484

Dương Đại Hảo Nhân

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1485

Ngọa Hồ Tàng Long

- Tiêu Thần huynh, ở có quen chưa?

Nụ cười của Lam Phi rất tươi, điều này cũng có quan hệ không lớn đến độ tuổi của anh ta.

Dương Thần nhìn ra được, người thanh niên trai tráng này không để tâm chuyện hôm đó, vài phần khen thưởng cười,

- Lam Phi huynh tìm tôi có chuyện gì?

- Là thế này, nhà họ Tiêu cho phép mỗi người tu sĩ đầu nhập vào họ Tiêu, trong một năm có thể vào tháp Thanh Đế một lần, lựa chọn công pháp hoặc pháp thuật muốn rèn luyện, tôi vào Tiêu gia đến nay được ba năm, vừa đúng cần lựa chọn một môn công pháp, liền nghĩ đến chuyện Tiêu Thần huynh chắc vẫn chưa đến, nên đến tìm anh cùng đi.

Lam Phi nói rõ.

Dương Thần vừa nghe, trong lòng liền vụt sáng, hẳn đã có ý đồ đối với tháp Thanh Đế này, vì nghe Triệu Mộc Dương nói, trong tháp Thanh Đế tổng giam không ít tù tội, là người hầu của Tiêu gia làm sai hoặc bị trừng phạt.

Tiêu Chỉ Tinh có bị giam trong đó không?

- Đa tạ Lam Phi huynh rồi.

Đương nhiên Dương Thần không từ chối, cùng với Lam Phi bay về hướng tháp Thanh Đế.

Trên đường đi, Lam Phi dường như không quan tâm hỏi:

- Công pháp luyện thể của Tiêu huynh đệ thật sự thần kỳ, không biết học sư từ phái nào?

Dương Thần cười thầm trong lòng, thì ra vì tò mò chuyện này, mới đi đường vòng tìm lý do thuận tiện để hỏi mình.

- Dường như Lam Phi huynh cảm thấy thú vị?

Gương mặt ngăm đen của Lam Phi đỏ lên, có chút ngượng ngùng, cười ha hả nói:

- Tiêu huynh không biết đấy thôi, tôi là một kẻ mê võ, năm đó sư phụ nhận tôi làm đệ tử bảo tôi lục căn không sạch, chấp niệm quá sâu, không vào được Phật môn, chỉ được làm tục gia đệ tử. Miễn là công pháp tôi thấy hứng thú, tôi đều muốn tìm hiểu thêm.

Tên này cũng ngay thẳng, Dương Thần tán đồng gật đầu nói:

- Không ngờ Lam Phi huynh thẳng tính, vậy tôi sẽ nói thật lòng, thật ra tôi có năng lực kỳ lạ, không hề tu luyện qua công pháp nào, tôi cũng không biết

sao có được thân thể như vậy.

Dương Thần đã nói dối, tóm lại không thể nói đại loại như thần dương chiếu xạ, thái thanh thần lôi các thứ.

Lam Phi sừng sốt mở to miệng, đáng về “Thì ra là vậy”, nhưng lại tin.

Tốc độ hai người chậm dần, anh một lời tôi một lời, tán gẫu với nhau rất hợp, hứng thú duy nhất của Lam Phi chính là tu luyện, nghiên cứu võ đạo và pháp môn, mà ngộ tính Dương Thần cao hơn nhiều so với Lam Phi, Lam Phi phát hiện trò chuyện với Dương Thần rất có ý nghĩa, luôn nghĩ ra nhiều góc độ mới.

- Cùng luận đạo tu luyện với Tiêu huynh, nhận được nhiều lợi, cách nói của Tiêu huynh, Lam Phi rất bội phục, sau này kết bạn với nhau thế nào?

Lam Phi nghiêm túc hỏi, đang trông mong nhìn vào Dương Thần.

Dương Thần cười khở trong lòng, ngay cả tên của mình cũng là giả, tên này tuy đã ngoài bốn mươi, nhưng cũng quá ngây thơ, nhưng nghĩ đến kết bạn cũng không hề gì, liền đồng ý.

Lam Phi quá vui mừng,

- Thật tốt rồi! Tiêu huynh là người bạn đầu tiên của tôi tại Huyền cảnh, sau này tôi cũng không thấy cô đơn trên lối đi rồi!

Dương Thần nghe có vẻ là lạ, liền nghi ngờ hỏi:

- Lam Phi huynh, tôi... thích phụ nữ đấy.

Lam Phi sừng sốt, suy nghĩ lại, mới cười ha hả nói:

- Huynh đệ đừng nghĩ nhiều, tôi cũng không thích đàn ông! Tôi chỉ bảo không thấy cô đơn thôi! Ha ha, cũng may tôi vừa từ giới thể tục vào Huyền cảnh không lâu, nếu không cũng không hiểu ý của câu nói này.

Dương Thần tò mò nói:

- Sao, Lam Phi huynh không phải xuất thân từ Huyền cảnh?

- Xuất thân từ Huyền cảnh, sao lại vô tình rời khỏi gia tộc của mình đi vào Tiêu gia? Tôi với Tiêu huynh cũng vậy, rời khỏi từ Hồng Mông, rồi đến nơi này, trên thực tế, tu sĩ bên dưới tam đại gia tộc ẩn danh không phải thuộc nhà này, đều là phản đồ từ Hồng Mông, mọi người đã thấy không còn lạ lẫm nữa.

Lam Phi nói.

- Chẳng lẽ Hồng Mông không lấy điểm này làm khó? Không tăng thêm hạn chế? Dương Thần buồn bực.

Lam Phi nói:

- Trong Hồng Mông, thật ra tu sĩ từ bên ngoài đến là không nhiều, Hồng Mông cũng được hình thành từ không ít gia tộc, ví như đảo Hồng Mông Huyền Thiên, Trưởng lão Thiên Giới Yến Vô Trần, ông ta đứng đầu một trong mười cao thủ xếp đầu danh sách.

- Yến gia mà ông ta dẫn dắt, tại Hồng Mông có thế lực rất lớn. Một số cao

thủ khác cũng kéo bè kết phái, loại trừ mà ra.

- Hồng Mông của hiện giờ không còn như Hồng Mông mà giới thể tục đã nghĩ, chúng ta cũng là vào Huyền cảnh mới dần cảm nhận được, do đó mọi người rời khỏi cũng là điều hợp tình.

- Tài nguyên tu luyện trong Hồng Mông, đều bị một số cao thủ được khống chế bởi tập đoàn thể lực mà chia cắt, những tu sĩ mới vào như chúng ta, vốn dĩ không có mấy tài

nguyên, sao có thể giúp chúng ta nâng cấp? Chi cần là người có đầu óc, không quá ngu xuẩn, đều thoát khỏi Hồng Mông.

- Tiêu huynh, huynh đừng vì rời khỏi Hồng Mông mà cảm thấy có lỗi, Hồng Mông bị như hôm nay, là tự rước lấy, họ chỉ ra vẻ là người bảo vệ cho Hoa Hạ mà thôi.

- Nhưng tại huyền cảnh, chẳng qua là mọi thứ hỗn loạn ợp thành một thể lực lớn, cùng với tập đoàn tam đại gia tộc lớn hình thành không hề có khác biệt nhiều.

Dương Thần nghĩ đến bộ dạng của đạo nhân tuyệt kiếm, chỉ hồi lộ cho y vài linh đơn, y liền từ bỏ sứ mệnh của sứ giả Hồng Mông, không khỏi tự đồng tình, quả thật tâm thương.

Trên đường đi hai người cùng đi qua không ít hội trường rèn luyện, Dương Thần phát

hiện, Tiêu gia quả thực thâm hậu, đừng nói hóa thân kỳ, tu sĩ trong độ kiếp kỳ, trên đường đi, ít nhất có hơn năm mươi tên, trong đó còn có vài tu sĩ trong Minh thủy kỳ.

Đây chỉ là một khu đất, nếu mở rộng cả Tiêu gia, e là có thể tập hợp trên trăm tu sĩ độ kiếp kỳ, trên ngàn tu sĩ trong hóa thân kỳ, những cảnh giới tiên thiên càng nhiều hơn.

Còn Tiêu gia, vẫn là trong số tam đại gia tộc ẩn thế, về võ lực là thấp nhất, suy nghĩ là biết, Lạc gia và Ninh gia mạnh cỡ nào

Dương Thần có thể xử hết trong khoảng mười tu sĩ Minh thủy kỳ, nhưng nếu trên trăm tu sĩ độ kiếp kỳ cùng tấn công mình, chỉ còn biết bỏ chạy thoát thân, vì kiến nhiều sẽ cắn chết voi, chân nguyên cùng tập trung lại như núi, thế nào cũng bị đè chết.

Trừ khi mình thăng cấp Thượng Thanh Thần Lôi Kiếp, cộng thêm ít ra năm chắc Thái

Thanh Thần Lôi, như vậy, mới có thể hoàng hoàng thiên uy, Cửu Thiên Thần Lôi, tuyệt đối hủy diệt toàn thể tu sĩ độ kiếp kỳ.

Khi vừa đến tháp Thanh Đế phảng phất đậm xuyên mây, Lam Phi dẫn theo Dương Thần đi vào một cánh cổng lớn màu đỏ đen.

Trước cổng tháp Thanh Đế, một bà lão áo dài màu xám, màu tóc bạc phơ, gương mặt nhiều nếp nhăn, đang bắt chéo chân ngồi trước đài bằng gỗ Ngõ Đồng.

Dường như ngôi đã lâu không cử động, áo phục trên người đã đầy bụi trần.

Vì đã thông qua báo cáo gia chủ Tiêu Mạnh Vu cho phép, Lam Phi thẳng tay nói:

- Lam Phi, Tiêu Thần, xin mời lão lão mở cổng tháp.

Dương Thần bên cạnh ban đầu không mấy chú ý, lướt sang nhìn bà lão một cái, hiển nhiên phát hiện không mấy bình thường!

Mình... Không ngờ không nhìn được tu vi của bà lão này!?

Có thể khiến mình không thể xem được tu vi, ít nhất cũng trên Nhược Thủy kỳ, kiêu

này có khả năng vì mức độ rèn luyện thâm cao, không thể nhìn thấu.

Chẳng lẽ, một bà lão có vẻ không ưa nhìn, ngôi trông công, lại là cao thủ trên Nhược thủy kỳ!?

Dương Thần không dám lộ ra vẻ mặt quá kinh ngạc, sợ hãi trong lòng, suy nghĩ lại, cũng có thể ước lượng vài phần, tháp Thanh Đế dường như là nơi quan trọng nhất trong

Tiêu gia, có một cao thủ siêu thủ trông chừng, hợp tình hợp lý...

Nhưng, mình cũng chưa từng nghe Tiêu Chi Tinh nhắc đến Tiêu gia ngoài gia chủ Tiêu Mạnh Vu ra còn có những cao thủ Nhược thủy khác...

Bà lão không hề trừng mắt, từ cơ thể bà toát ra một làn chân nguyên đến cửa sắt lớn, cánh cửa chậm chậm phát ra tiếng “đùng đùng”, hé ra một lối đi.

- Đa tạ lão lão.

Lam Phi có vài phần xúc động vẫy tay Dương Thần, bước vào trước tiên.

Vừa bước vào tháp Thanh Đế, phía trước là một lối đi dài, xung quanh đều là những tảng đá màu xám không lồ, hai bên lối đi là những thạch thất khác nhau, phía xa nhất là lối đi để lên trên.

Dương Thần đợi cánh cửa phía sau đóng lại, mới hỏi:

- Lam Phi huynh, lão lão ở bên ngoài là nhân vật nào vậy?

Dường như Lam Phi không hiểu Dương Thần hỏi điều này làm gì, lắc đầu nói:

- Tôi cũng không quá rõ, chỉ biết lão lão có tên Tiêu Đình Nhữ, là lão nhân chuyên phụ trách bảo vệ tháp Thanh Đế cho nhà họ Tiêu, mọi người đều gọi bà ta là lão lão.

- Bà ta cũng gần như không nói chuyện. Không chỉ là tôi, rất nhiều lão nhân đến đây hơn chục năm, cũng biết rất ít về lão lão... Nghe nói tu vi của lão lão mạnh đến quá đáng, nhưng không ai từng thấy bà ta động thủ, do đó cũng chỉ là đoán mò.

Dương Thần đoán trong lòng, xem ra Tiêu Đình Nhữ là trên Nhược thủy kỳ, nếu không cũng không đến bây giờ không một ai biết tu hành cụ thể của bà ta.

Cũng không biết trong gia tộc ẩn thế này phải chăng có những cao thủ âm

thầm như vậy, Tiêu Đình Nhữ vì trấn giữ bảo vệ tháp Thanh Đế bị mọi người biết đến, nếu những cao thủ khác còn tồn tại, lại sẽ ở đâu? Đạt đến cảnh giới nào?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1486

Thiên Duyên Tàn Quyền

Lam Phi vừa đi, vừa nói về tình hình của tháp Thanh Đế cho Dương Thần biết.

- Có thể Tiêu huynh chưa biết, nghe nói gia đình Tiêu gia này là y bát kế thừa của Thanh Đế thời cổ xưa, do đó sở trường công pháp dựa vào hệ Mộc là chính, bốn gia mới tu luyện được “Thanh Mộc Huyền Tâm Khuyết” là bí kíp bất truyền, là công pháp công thủ kiêm bị mạnh nhất.

- Tháp Thanh Đế này là vì muốn tưởng nhớ tổ tiên Thanh Đế, tháp gồm một trăm linh tám tầng, bên dưới đa số dùng để đặt sách, như pháp môn đỉnh nhất Thanh Mộc Huyền Tâm Khuyết các loại, được đời đời người nhà Tiêu gia truyền lại, không hề đặt bên trong đó.

- Từ tầng chứa sách đi lên là luyện chế đơn dược, đặt những loại nguyên liệu luyện đơn, thường ngày được cao thủ chuyên luyện đơn của Tiêu gia chiếm dụng, những tầng cao nhất, là phòng giam một số tù tội.

Dương Thần cố ý truy hỏi:

- Tù lao này rốt cuộc giam loại người nào, Lam Phi huynh có biết?

Lam Phi lắc đầu nói:

- Cái này thì tôi không rõ nữa, tôi cũng chưa từng đi qua, chỉ biết một số người chống đối với nhà Tiêu, cũng có phản đồ, cũng có một số hạ nhân làm sai, nếu tu vi tương đối cao thường sẽ trực tiếp xử chết, tránh để lại hậu hoạn.

Nhưng có một số tu vi không cao, hoặc tội không đáng chết, sẽ bị đưa vào trong đây. Nghe nói hiện giờ đã không còn ai bị tống vào đây nữa, chủ yếu là lúc ba gia tộc ẩn thế hỗn chiến của nghìn năm về trước, mới tống giam nhiều tu sĩ vào trong này.

- Những tu sĩ từ ngoài đến như chúng ta, bình thường chỉ được đặt chân đến tầng lầu chứa sách, muốn lên nữa thì cần phải đặc biệt hơn, cần có trưởng lão của nhà họ Tiêu trông chừng, chỉ cần người nhà họ Tiêu thì có thể tùy ý đi lên.

Dương Thần đang suy nghĩ, mình nên nghĩ cách nào để lên xem những tầng trên cùng của tháp, không chừng Tiêu Chỉ Tinh sẽ ở trong đó. Nhưng tầng trên của lầu chứa sách, đều có trưởng lão của nhà họ Tiêu trông chừng, thật khó xử.

Cùng Lam Phi đi đến lối vào, Dương Thần ngẩng đầu lên nhìn, trên mỗi một tầng đều có pháp chế trận pháp màu vàng, sáng lấp lánh, trông rất hoa mắt.

Những cấm chế được thông qua linh áp, sẽ khiến tốc độ bay lên của tu sĩ

chậm dần, càng lên cao, đột phá áp chế cần đến chân nguyên lực mạnh hơn.

Đây cũng vì muốn kiểm tra các tu sĩ vào tháp, đạt được cấp bậc tu vi bao nhiêu, nếu một người đang tu vi hóa thân kỳ mà muốn xông vào tầng cao nhất của tầng thứ lâu, với công pháp và pháp môn cao nhất, dường như là không thể, tầng cao nhất của lâu chứa sách, ít nhất cũng phải tu hành đến giai đoạn Nghiệp hỏa hoặc minh thủy, mới có thể thuận lợi bước vào.

Một số tu sĩ muốn đột phá ngang tàng, tuy làm được, nhưng cũng gặp phải từ chối của trưởng lão trong tháp, ngoan ngoãn bước xuống lâu.

Đây cũng muốn khích lệ nhóm tu sĩ trong gia tộc cố gắng rèn luyện, cũng vì không muốn số tu sĩ này, tham vọng viễn vông, loạn hết tâm đạo.

Tuy nhiên, là người nhà trong nhà họ Tiêu, bậc tiểu bối như Tiêu Thu Phong và Tiêu Mạn Nghiên, tuy tu vi không đủ, nhưng vì biết cách hóa giải những pháp chế này, nên có thể từ cửa ra vào tầng cao nhất.

Dương Thần và Lam Phi cùng bay lên chưa đến năm tầng, thì nhận thấy được, dùng chân nguyên lực của hóa thân sơ kỳ đã rất khó bức phá vào.

Lam Phi rất “Thông cảm” Dương Thần, nói:

- Đến tầng thứ năm thì được rồi, lần trước tôi đến là ở tầng thứ ba, Tiêu huynh, chúng ta sẽ xem ở tầng thứ năm nha.

Vốn dĩ anh ta có thể tiến thêm ba hoặc năm tầng, nhưng lại cùng ở lại với Dương Thần.

Trong lòng Dương Thần ít nhiều có chút khó xử, quả thật Lam Phi xem mình là bạn để tiếp đãi, không muốn bỏ rơi mình một người ở tầng thứ năm, do đó cùng ở lại.

Đối với một người luôn cố chấp về tu luyện mà nói, quyết định này của Lam Phi quả rất quý báu.

Dương Thần vỗ vào bờ vai của người tráng sĩ ngâm đen này, tự nghĩ thầm trong lòng, nếu sau này tình hình cho phép, ta nhất định sẽ tặng anh rất nhiều linh đơn, hiện tại phải giấu anh cũng vì tình thế ép buộc.

Hai người cùng bước vào phòng chứa sách ở tầng năm, vươn tầm nhìn ra xa, lượng sách vô cùng nhiều, cùng với một số sách đọc đơn giản, được đặt trên mười kệ giá.

Bộ sưu tầm của gia tộc cổ xưa tất nhiên những ban phái thế tục không thể sánh bằng, tuy không thể nói mỗi một bộ đều là công pháp tốt, nhưng những thứ hiếm có cũng không ít.

Lam Phi rất nhanh chóng liền tìm kiếm trong số công pháp cận chiến và Phật môn tâm pháp, nhất thời cũng không quan tâm được Dương Thần.

Đối với số công pháp này Dương Thần không mấy hứng thú, tùy tiện lật xem qua, không phải uy lực quá tệ, thì quá vụn vặt, khác biệt khá lớn so với cảnh giới trước mắt của mình, cũng có ích đối với tu sĩ sắp bước vào thời Độ Kiếp kỳ.

Nhưng lại trông thấy một quyển sách rất dày, đặt ngay vị trí trung tâm,

Dương Thần liền thấy thú vị, đi đến đó xem qua.

Pháp điền tu hành thái cổ?

Dương Thần chau mày, buồn bực đây là thứ gì, lật ra xem qua, liền ngạc nhiên, không khỏi có chút vui mừng.

Đây không ngờ là quyển “Bách khoa toàn thư” để tu hành.

Nói như vậy, vì trên đó đã ghi chép lại từ thời cổ xưa đến nay, điểm hoạch cụ thể để rèn luyện, cùng với khác biệt cụ thể, chi tiết về mỗi tầng và những tầng sau này.

Ví dụ một tu sĩ Ly Hỏa kỳ, cùng với một tu sĩ Quỷ thủy kỳ, rốt cuộc khác biệt bao nhiêu, trong quyển sách này đã đưa ra ví dụ đơn giản, cùng là lực chân nguyên mười phần, thông thường với tu sĩ Ly hỏa kỳ sẽ có thể làm nát khối đá Bàn Long Thạch khổng lồ ngàn tấn, còn trong Quỷ thủy kỳ thì làm nát khối Bàn Long Thạch hai ngàn tấn.

Bàn Long Thạch là một loại đá chỉ có tại Huyền cảnh, mức độ cứng cáp dường như có thể so bằng ngọc cứng, có thể thấy khắp nơi, do đó thường được dùng để thử mức độ chân nguyên.

Đây có thể nói là cách so sánh “Dạng khoa học”, tuy hoàn toàn không chính xác, dù sao trên thực tế tình hình tương đối phức tạp rất nhiều, nhưng cũng là một so sánh tương đối mang tính khách quan.

Càng khiến Dương Thần thấy thú vị hơn, trong đó còn nói đến một số thứ mà trước đây hắn không biết, hơn nữa luôn không chú ý đến nội dung, những thứ này, trước đây cũng chưa từng nghe Tiêu Chỉ Tình nói qua, phụ nữ cũng không thể nói ra cho mình biết.

Tỷ như, tu sĩ tam dương chân hỏa kiếp, lực hợp hàn thủy kiếp, là trải qua như thế nào, Thiên Hỏa và Huyền Thủy sẽ tiến hành khảo nghiệm một tu sĩ ra sao.

Càng khiến Dương Thần cảm thấy thần kỳ hơn, chính là cảnh giới độ kiếp, không ngờ có thể gia nhập vào.

Đơn giản mà nói, chính là tu sĩ của tam dương chân hỏa, nếu có thể đạt được nghiệp hỏa đỉnh, nếu có thể lãnh ngộ được cảnh giới càng cao, là có thể tiếp tục vào Minh Thủy, Nhược Thủy các cảnh giới thiên kiếp.

Trước đây Dương Thần vẫn chưa suy nghĩ đến vấn đề này, như tu sĩ nghiệp hỏa kỳ sẽ

tiếp tục tiến tới ra sao, có phải chỉ đơn giản không ngừng tăng thêm lực chân nguyên, hiện giờ xem ra, cũng không phải như thế.

Tu sĩ độ kiếp vừa bắt đầu vào thiên kiếp, là do thể chất, gân cốt, công pháp, nhưng không phải không thay đổi, đã vào tam dương chân hỏa kiếp thì sẽ như vậy, cuối cùng vẫn nên giác ngộ và tùy duyên.

Nhưng vì điều kiện nghiêm khắc, hơn nữa thứ gọi là tính chất, rất khó thay đổi, do đó rất ít tu sĩ thuận lợi bước vào.

Nhưng đây cũng giúp Dương Thần gõ tiếng chuông cảnh báo, vì những

cao thủ

Nhược thủy kỳ, không đảm bảo sẽ có thể vào được, hoặc đã có người tiến vào Cửu Thiên Thần Lô Kiếp, chỉ là mình vẫn chưa biết mà thôi.

Bất giác, trải qua vài canh giờ, Dương Thần dần dần vừa xem vừa suy nghĩ nội dung trong quyển pháp điển.

Lúc này Lam Phi đã chọn cho y một công pháp hộ thân rất thú vị, ghi nhớ lại công pháp, đây cũng nhờ Dương Thần kích thích.

Trông thấy Dương Thần đang ngồi xem pháp điển tu hành, Lam Phi không khỏi cảm thấy buồn bực.

- Tiêu huynh, sao huynh cứ ngồi đó xem pháp điển tu hành? Không chọn môn công pháp để tu luyện sao?

Dương Thần nhẹ nhõm cười:

- Tôi không hiểu biết nhiều về tu hành, xem pháp điển này giúp tôi hiểu nhiều hơn.

- Thì ra là thế, thật ra quyển pháp điển tu hành này đều đặt ở nhiều tầng, là sách công cụ thường gặp nhất trong Huyền cảnh, tôi nghĩ anh nên chọn môn công pháp trước đi.

Lam Phi đề nghị.

Dương Thần không muốn phụ hảo ý của Lam Phi, dòm ngó xung quanh, dùng thần thức nhanh chóng lướt qua công pháp trên tầng thứ năm.

Đến khi vào một góc của kệ sách, phát hiện có một phần công pháp không ngờ là quyển trục được bọc bằng da thú, có vẻ không giống bình thường.

Dương Thần đưa tay, liền nắm trong tay quyển công pháp.

- Thiên duyên tàn quyển?

Dương Thần đọc không ra tên của công pháp, giống như công pháp không hoàn chỉnh.

- Tiêu huynh, đây là “thiên duyên tàn quyển” tôi vừa mới xem qua, rất tối nghĩa, hơn nữa bên dưới còn có trưởng lão họ Tiêu ghi chú, cho đến nay môn công pháp tu luyện này, cảnh giới cao nhất chỉ đạt hơn Tiên Thiên, hoặc vì duyên cớ không trọn vẹn tại tầng cuối cùng, nhưng cũng đủ thua kém rồi, ngay cả thủ đoạn công kích không có là bao.

Lam Phi vẫy tay, cảm thấy công pháp này vô bổ

Dương Thần càng cảm thấy thú vị, quyển trục này sao xem có vẻ như được lưu truyền nhiều năm, nếu là công pháp bình thường, sao lại được dùng loại da thú hiếm có để bảo tồn?

Cũng không nghĩ nhiều, Dương Thần liền mở quyển trục nhìn lướt qua...

Tiếp sau đó, trong nháy mắt Dương Thần liền ngây ra, trong đầu chỉ cảm thấy một trận sấm vang lên!

- Văng niệm diễn sinh kinh!?

Dương Thần nhin không được liền hét lên, trong lòng cũng kinh ngạc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1487

Sự Ủy Thác Của Đại Thiểu Gia

Dương Thần trong khoảnh khắc cứ tưởng rằng công pháp mà hắn giao ra đã nằm trong tay của Tiêu gia, nhưng nghĩ kỹ lại không đúng, nếu là người đã lấy công pháp của hắn thì làm sao có thể nằm ở đây để cho những tu sĩ trong gia tộc đọc được.

Tàn quyền? Là tàn quyền?

Dương Thần cảm thấy thật buồn cười, đương nhiên là “tờ còn lại” rồi, vì tầng cuối cùng của không hề có công pháp, vốn chỉ có hai chữ “vãng sinh”.

Sau đó Dương Thần lại không khỏi nghi ngờ

Tại sao Tiêu gia lại có < Vãng niệm diễm sinh kinh >? Hơn nữa lại là thứ lưu truyền từ thời cổ đại, hay là loại công pháp này vốn dĩ xuất phát từ nhà họ Tiêu?

Tờ giấy cổ này không biết đã để ở đây bao lâu rồi, những người đã đọc và tu luyện nó e rằng đếm không hết, nếu không sẽ không có được kết quả đó là những trưởng lão có tiêu chuẩn đặc biệt thế này.

Dương Thần cảm thấy trước mắt bị một màng mỏng manh gì đó che khuất, bản thân mơ hồ dự cảm được phía sau đó có gì đó nhưng lại bị một làn khói trắng bao phủ, nhất thời nhìn không ra, tạm thời như vậy trước vậy.

Lam Phi hồi thúc nói

- Tiêu huynh đệ, mau chọn các công pháp khác đi, loại công pháp này thực ra chẳng hữu dụng gì cả.

Dương Thần gật đầu, tùy tiện chọn đại cuốn về bộ môn kiếm pháp có tên, môn kiếm pháp này không xuất sắc, trong quy tắc có quy củ, thậm chí so với kiếm quyết Thục Sơn mà Tuệ Lâm đánh ra còn thua xa, Dương Thần chỉ dự định sau này sẽ làm ra vẻ múa may vài đường kiếm pháp để lòe mắt một số người rồi thôi.

Hai người đang định xuống tháp thì không ngờ có một người tuấn tú đẹp trai mặc áo hòa thượng từ từ bay xuống từ phía trên, rồi bước vào tầng thứ năm.

Đó chính là đại thiểu gia nhà họ Tiêu Tiêu Thu Phong, lúc này thần sắc vui vẻ, dường như tâm trạng cũng không tệ.

Thấy anh ta có thể thông thả vượt qua các trận pháp thì Dương Thần xem như đã được thấy bản lĩnh của người nhà họ Tiêu, đều có môn pháp cầm phá đặc biệt.

- Còn tưởng là ai, thì ra là hai người các người? Đến đây để chọn công pháp tu luyện sao?

Tiêu Thu Phong tuy chỉ mới bước vào ly hỏa kỳ không lâu, thành tích thu luyện ở gia tộc không cao nhưng dù sao cũng là con cháu dòng dõi nên đối với hai người Dương Thần và Lam Phi không hề nhìn lấy một cái.

Lam Phi lập tức cuối đầu

- Đúng vậy, đại công tử, chúng tôi đang tính trở xuống

- Cậu có thể đi nhưng Tiêu Thần thì ở lại, tôi có chuyện muốn nói với hắn ta

Tiêu Thu Phương nghe mặt nói

Lam Phi ngậy người nhưng không dám hỏi nhiều, gật đầu với Dương Thần rồi bay xuống trước

Đợi Lam Phi đi, khoe miệng Tiêu Thu Phong hiện lên chút tà ý, lấy ra một linh đan màu đỏ, hỏi

- Tiêu Thần, trên tay tôi có một viên hạ phẩm hồng lộ hoàn, cậu có muốn thử không?

Dương Thần không biết anh ta có chủ ý gì nhưng chắc chắn tám chín phần là muốn làm chuyện xằng bậy, xấu xa... có nên nhân cơ hội chỉ một mình anh ta ở đây mà xử anh ta luôn, rồi giả thành anh ta, bay trực tiếp lên nhà lao trên đỉnh tháp dò la thử xem?

Nhưng nghĩ kỹ thì cứ cho là có thể giả anh ta nhưng có thể không bị mấy vị trưởng lão phát hiện việc mình đi lên đỉnh tháp sao, lỡ như có tìm ra được Tiêu Chỉ Tinh thì cũng đâu thể dễ dàng dẫn cô ta đi được, bên ngoài còn có Tiêu Đình Trứ đứng canh nữa. Huống hồ nếu tìm không ra Tiêu Chỉ Tinh thì bản thân hắn cũng khó có thể tiếp tục ở lại Tiêu gia, mất nhiều hơn được.

Thế là giả bộ dạng tham lam sợ chết, Dương Thần liền nói

- Đương nhiên muốn, cảm ơn thiếu gia đã tác thành.

Tiêu Thu Phong liền dùng bộ dạng khinh miệt nhìn hắn, tưởng rằng Dương Thần đã bị viên thuốc hạ phẩm đó làm cho ngơ ngẩn nên anh ta thanh thoi nói

- Vậy cậu làm một việc giúp tôi, tôi sẽ đưa đan dược cho cậu

- Xin hỏi là chuyện gì, Tiêu Thần nhất định sẽ không làm thiếu gia thất vọng

Dương Thần cười cầu hòa nói

Tiêu Thu Phong đi đến trước mặt hắn, hạ giọng nham hiểm cười nói

- Rất đơn giản, không phải cậu rất thân với huynh muội Triệu gia sao, sau mười giờ tối nay, cậu nghĩ cách đưa tên tiểu tử Triệu Mộc Dương đi chỗ khác, càng xa nơi ở của cậu ta càng tốt, ví dụ như thi đấu võ với cậu ta ở nơi luyện võ gì đó, nói tóm lại là đừng để cậu ta ở bên cạnh Triệu Đình là được

Dương Thần vừa nghe thì đã biết tên này đang âm mưu gì rồi, âm thầm cười nhạt, nhanh như vậy đã kìm nén không nổi rồi, lúc trước cũng đã thấy anh ta có ý háo sắc với Triệu Đình rồi

Trong Huyền cảnh, tuy đa số tu sĩ đều một lòng theo đuổi thiên đạo

nhưng cũng không thiếu những kẻ thiên chất không đủ, cứ mãi mê với mỹ sắc, quyền lực và địa vị, rõ ràng Tiêu Thu Phong đã vương phải mỹ sắc rồi.

Có điều được Tiêu Thu Phong nhắc đến thì Dương Thần mới đột nhiên nảy ra một kế, trong lòng cười thâm hiểm nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ đang đầu tranh do dự.

- Vâng, Tiêu Thần tất nhiên sẽ hoàn thành nhiệm vụ đại thiếu gia giao

Tiêu Thu Phong ha hả cười lớn, đập đập vai của Dương Thần

- Tốt, lần này nếu thành công thì cậu yên tâm, Triệu gia sẽ không dám làm gì cậu đâu, có tôi ở đây mà

Trong lòng Dương Thần “hừ” lạnh một tiếng, ai dám tin người chứ? Đảm bảo tới lúc đó sẽ đổ hết tội lên đầu mình cho xem, nhưng ... có điều sau tới nay thì mọi chuyện không còn là vấn đề nữa.

Sau khi đi ra khỏi Thanh Đế tháp thì Lam Phi vẫn còn đợi ở bên ngoài, ánh mắt mang đầy vẻ lo lắng

Tiêu Thu Phong hiển nhiên ở trong gia tộc là loại người gì thì ai cũng đều biết nên Lam Phi mới tần ngần ở đó không muốn đi

Nhìn thấy Dương Thần an nhàn đi ra, Lam Phi nét mặt vui vẻ tiến về phía trước nói

- Tiêu huynh đệ, không sao chứ?

- Không sao, thiếu gia chỉ tính hỏi tôi chuyện luyện thể gì đó, những chuyện đã nói với cậu, tôi nói một lần nữa với anh ta nên không sao

Dương Thần tùy tiện bịa mấy câu

Lam Phi thở phào nhẹ nhõm

- Sau này ở Tiêu gia cậu không được đắc tội với hai người, một người là đại thiếu gia, một người nữa là nhị phu nhân

- Ồ? Sao vậy?

Dương Thần vừa đi vừa hỏi

- Đại thiếu gia không có tâm tu luyện, vào Ly hỏa kỳ cũng khá nhiều năm rồi nhưng chưa có tiến bộ, chủ yếu toàn tập trung sức lực lên chuyện mỹ sắc, rất nhiều nữ tu sĩ của Tiêu gia đều đã bị anh ta làm nhục, bên ngoài anh ta còn có mối quan hệ với không ít tán tu và nữ tu sĩ của các gia tộc khác.. haizzz, sắc tức là không, không tức là sắc, người đời luôn không thể nhìn thấu được

Lam Phi lắc đầu than thở

- Vậy còn nhị phu nhân thì sao?

Dương Thần luôn cảm thấy bà Từ Á Nam đó có chút cổ quái, theo lý mà nói, bà ta là mẹ kế của Tiêu Chỉ Tình, cũng được xem là nửa bậc phụ mẫu rồi nhưng Dương Thần lại không hề thấy được đáng vẻ đó của bà ta.

Một là người đàn bà này không hề có huyết thống với Tiêu Chỉ Tình, hai là người đàn bà này đã từng ngược đãi Tiêu Chỉ Tình, không hề có có ý thức của bậc phụ mẫu.

Lam Phi nhìn quanh, quanh đây không một bóng người, sau khi xác định an toàn mới thấp giọng, thần thần bí bí nói với Dương Thần

- Tôi cũng chỉ nghe lão tu sĩ nói thôi, nhị phu nhân vì là em vợ của kiếm sĩ tiền bối Từ Thiếu Cung nên địa vị trong nhà họ Tiêu không hề thua kém hai vị lão gia.

- Nhị lão gia của Tiêu gia trước giờ vẫn ở bên ngoài dẫn dắt người trong gia tộc đi tứ phía tìm tòi nguyên liệu luyện đan, luôn bận rộn ở bên ngoài, rất ít về nhà, cho nên nhị phu nhân khó tránh khỏi cô đơn, còn nghe phong phanh là bà ta rất thích tên tu sĩ trẻ trung tuấn tú nào đó nữa, lời đồn rất khiếm nhã.

Dương Thần khước miệng nhếch nhẹ, cười khó hiểu nói

- Xem ra Lam Phi huynh rất rành về những tin tức loại này, tôi cứ tưởng huynh chỉ có hứng thú với việc tu luyện thôi chứ

Lam Phi nét mặt lúng túng, thờ dãi nói

- Tại hạ cũng đâu muốn nhưng nhiều lúc phải tiếp xúc với những tu sĩ khác nên cũng khó tránh khỏi việc nghe được những tin thế này, hơn nữa để có thể sinh tồn tốt ở Tiêu gia thì phải biết nhiều một chút

- Ví dụ như chuyện của nhị phu nhân, đã có rất nhiều những tu sĩ trẻ tuổi, nói là vì đã “mạo phạm” bà ta nên tất cả họ đã bị Tiêu gia xử tử, nói trắng ra, nếu chuyện bị bại lộ thì chỉ cần giết bỏ là được rồi.

- Tôi và huynh đều không phải mỹ nam, cứ yên tâm đi

Dương Thần cười đùa nói

Lam Phi lại rất nghiêm túc nói

- Tiêu huynh đệ là bậc nhân tài mới phải đáng lo lắng, một kẻ thô lỗ như tôi, vừa đen vừa xấu, tuyệt đối sẽ không bị để mắt tới

Dương Thần cười hất hất tay, thể hiện ý là không thể nào, còn trong lòng lại nghĩ đến bà phu nhân với y phục thướt tha, xinh đẹp đầy đà, đích thị là một báu vật, những tu sĩ háo sắc chắc chắn sẽ không kìm chế nổi, chỉ sợ những lời nói của Lam Phi là đúng

Còn lão nhạc phụ Tiêu Mặc Tranh của hắn, thì ra đang bận việc ở bên ngoài, xem ra việc tranh quyền đoạt vị sẽ không bằng đại ca của ông ta Tiêu Mặc Hối, chẳng trách lại không thấy người đâu.

Lúc sắp chào tạm biệt nhau, Dương Thần đột nhiên dường như nghĩ tới chuyện gì đó, nói

- Lam Phi huynh, người huynh đệ của tôi Triệu Mộc Dương của nhà họ Triệu là tu vi Ly hỏa kỳ sơ cấp, đệ ấy tu luyện ở đây không tìm được đối thủ thích hợp nào để thi đấu cả, huynh có thể đấu thử với đệ ấy được không?

Lam Phi vừa nghe, mắt liền sáng rực

- Ly hỏa kỳ sơ cấp mới bước vào độ kiếp kỳ nhưng căn cơ cũng đã hơn tôi không ít, tôi đã tiếp cận độ kiếp kỳ, có thể đấu thử với một đối thủ ở cấp bậc như vậy cũng thật tốt, chỉ không biết là Triệu Mộc Dương có đồng ý hay

không thôi

Dương Thần cười rạng rỡ

- Yên tâm đi, huynh đã giải vây cho tôi không ít, huynh và tôi đều là bạn, chuyện này cứ giao cho tôi, gần mười giờ tối nay, tôi sẽ cho cậu ta đi tìm huynh, huynh phải nắm bắt cơ hội, thi đấu một trận cho thật tốt

Lam Phi rất vui mừng vì những tu sĩ thông thường của Độ kiếp kỳ sẽ không tiếp chiêu với hóa thân kỳ của anh ta, anh ta lập tức gật đầu đồng ý.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1488

Thiên Ma Chi Nhãn

Dương Thần và Lam Phi sau khi bàn bạc xong liền chạy thẳng về nơi ở của huynh muội nhà họ Triệu

Triệu Mộc Dương đang ngồi thiền trên một tảng đá xanh trong rừng để tu luyện công pháp của mình, đang hấp thụ linh khí thiên nhiên

Nhận thấy sự xuất hiện của Dương Thần, Triệu Mộc Dương mở mắt, nhả nhặn cười nói

- Tiêu huynh đệ, huynh cứ luôn lui tới chỗ của chúng tôi thì sẽ thật sự không có ích cho việc tu luyện của huynh đâu.

- Sao vậy, Triệu huynh không hoan nghênh tôi sao?

Dương Thần không khỏi than thở trong lòng, những tu sĩ này đa số mỗi ngày đều luyện công, giống như hắc không cần cứ chăm chăm vào việc tu luyện, bất cứ lúc nào cũng đang hấp thụ linh khí trời đất vậy, chỉ sợ rất ít người làm được.

Chỉ tiếc những người trong Huyền cảnh này dường như không cách nào lý giải sự kỳ diệu của “Vãng niệm dưỡng sinh kinh” hoặc là họ không có cơ hội giống như hắc, có thể lãnh ngộ được tinh túy trong ranh giới của sự sống chết.

Đây không biết là do được sự quan tâm của Nữ thần vận mệnh hay là do ông Trời muốn bù đắp cho cuộc đời tăm tối của hắc.

Triệu Mộc Dương tỏ vẻ thân thiết dặn dò

- Đâu có, Tiêu huynh đệ là ân nhân của Tiêu gia chúng tôi, chúng tôi luôn khắc ghi trong lòng. Có điều, khoảng một năm nữa thì đến Hội võ tam gia. Đến lúc đó phàm những tu sĩ dưới năm mươi tuổi đều có cơ hội đại diện cho gia tộc mình ra chiến đấu.

- Dựa vào tư chất và công phu luyện thể của Tiêu huynh đệ, nếu được Tiêu gia bồi dưỡng đan dược thì trong một năm có thể bước vào kỳ cuối của Hóa thân kỳ, thậm chí cũng có thể vào được Độ kiếp kỳ, lúc đó trở nên vụt sáng, tất nhiên có thể thể hiện tài năng của tu sĩ trẻ tuổi trong nhà họ Tiêu, có được sự bồi dưỡng lớn lao.

- Hội võ tam gia, những người chỉ dưới năm mươi tuổi mới được tham gia? Tại sao vậy?

Dương Thần trước giờ vẫn không hiểu rõ chuyện này tại sao lại như vậy, hình như Tiêu gia rất xem trọng Hội võ này, còn đặc biệt để Từ Á Nam mời anh trai của cô Từ Thiếu Cung đến chỉ điểm

Triệu Mộc Dương ngăn người, mới phát hiện ra Dương Thần không hề

biết chuyện, thế là liền giải thích một chút

Hội võ tam gia là ba gia tộc lớn trong Huyền cảnh mỗi trăm năm sẽ tiến hành lời đài chiến một lần, lúc mới bắt đầu thì tất cả các gia tộc trong Huyền cảnh đều tham gia, nhưng đến nay, chỉ có ba gia tộc Ân Thế lớn mới có tư cách tham chiến.

- Sở dĩ có Hội võ như vậy là vì mỗi trăm năm sẽ mở ra một kỳ cảnh thượng cổ “Thiên ma chi nhãn”

Thiên ma chi nhãn này nằm ở phía bên cực đông nam của Huyền cảnh, nghe nói là mộ huyết của một Thiên ma hùng mạnh, cũng nghe nói đó là một không gian đặc thù được hình thành sau khi Thiên ma tự bùng nổ, cũng có thể là một bãi chiến trường thời Thượng cổ, không hề có một lời giải thích chính xác nào.

Có điều trong Thiên ma chi nhãn tràn ngập lượng lớn những hồn ma hung tàn, hồn ma chính là một số những tu sĩ sau khi chết đi, nguyên thân bị phong tỏa bên trong Thiên ma chi nhãn, tập trung thành linh khí ở bên trong, hình thành một thể năng lượng hung ác.

Những linh hồn này có một số có trí tuệ thấp, giết người trở thành bản tính, có một số vì lúc sinh thời tu luyện khá cao nên có ý thức tự chủ.

Thử nghĩ xem đã mấy chục ngàn năm trở lại đây, bị nhốt trong địa lao trời đất, không có thân thể chỉ có những ngày có ý thức thôi, đau khổ biết nhường nào, trong sự lựa chọn của việc chết đi hoàn toàn và tìm kiếm sự phục sinh thì linh hồn từng người một đều trở thành quái vật hung hãn.

Do đó trong Thiên ma chi nhãn có rất nhiều những bảo pháp, công pháp, linh đơn bị mất tích thời Thượng cổ, nên mỗi lần mở ra, những gia tộc Ân Thế hay gia tộc Hồng Mông đều cho người đi vào bên trong tìm kiếm.

Những người có căn tu thấp thì không dám vào vì bên trong có không ít hồn ma, những người căn tu vô cùng mạnh thì mất đi thân xác, trở nên biến thái, cũng có thể sẽ chống lại với những tu sĩ Nhược thủy kỳ

Cho nên mỗi lần vào, mỗi thế lực đều phái ra cao thủ Nhược thủy kỳ, dẫn theo những Minh thủy kỳ khác đi vào

Sở dĩ không phải toàn bộ là những cao thủ đẳng cấp là vì nơi Thiên ma chi nhãn mở ra sẽ hấp thu nguyên khí trên người tu sĩ để giúp nó đóng cửa.

Đây cũng có nghĩa là nếu vào trong đều là những cao thủ của Nhược Thủy kỳ, e rằng chưa tới mười người thì cửa lập tức đóng lại rồi, mấy người này muốn đi ra phải chờ một trăm năm nữa, chưa gì đã bị những hồn ma đếm không hết ở bên trong giết chết rồi.

Gia tộc Ân Thế và Hồng Mông đều vì những tu sĩ có khả năng đi vào của gia tộc mình, khiến cho máu me đầy mình, đến cuối cùng, mọi người cảm thấy cứ tiếp tục thế này không phải cách, vốn dĩ chỉ có người của các gia tộc mới được điều đi, như vậy thì cuối cùng mọi người sẽ đều đi vào ngõ cụt.

Kết quả là bắt đầu từ mấy ngàn năm trước, mọi người định ra quy tắc,

mỗi gia tộc sẽ cử ra một người tuổi trẻ dưới năm mươi tuổi, đi quyết đấu trước, gia tộc nào đứng vững sau cùng sẽ có thể được cử càng nhiều tu sĩ đi vào Thiên ma chi nhãn.

Cử ra tu sĩ dưới năm mươi tuổi, một là có thể thúc đẩy sự tu luyện của những người trẻ tuổi, mặt khác cũng có thể tránh được cảnh các cao thủ trong gia tộc giao đấu chết đở sống đở rồi tổn thương nguyên khí, bị Hồng Mông thừa dịp xông lên.

Thêm một người cũng đồng nghĩa với việc thêm một cơ hội tìm thấy vật bảo, cũng thêm một sự đảm bảo an toàn, cho nên kết quả Hội võ cũng tự khắc trở nên quan trọng.

Điều này trở thành trăm năm một lần kiểm tra tình hình tu luyện của các tu sĩ trẻ tuổi các gia tộc, không ít các anh thanh niên muốn rạng rỡ mặt mày thì phải dựa vào Hội võ tam gia này.

Còn về Hồng Mông, là vì các Trưởng lão thiên giai của Huyền Thiên đảo không cách nào thỏa hiệp được là sẽ do ai đi dẫn người hoặc cử ai đi vào, lại không thể trở mặt với ba gia tộc lớn Ấn Thế nên chỉ đành ngậm ngùi rút lui khỏi cuộc tranh chấp.

- Nghe nói hồn ma bên trong Thiên ma chi nhãn cho rằng hút máu người sống thì có thể phục hồi thân xác nên hễ phát hiện ra tu sĩ liền điên cuồng tấn công một một cách tàn độc.

- Những trưởng lão thiên giai của Hồng Mông cũng không muốn mạo hiểm, lỡ như họ bước vào trong mà không về được thì những đệ tử hậu thế của họ trong Hồng Mông đều bị chèn ép nhục mạ, nên họ bỏ cuộc cũng là điều bình thường.

Triệu Mộc Dương nói

Dương Thần không ngờ trong Huyền cảnh lại có nơi thần kỳ như vậy, hắn ở trong Vạn yêu giới đã từng thấy Ma tu, chẳng lẽ Thiên ma chi nhãn thật sự là di tích mà Thiên ma hùng mạnh thời Thượng cổ để lại sao?

- Vậy những người trở ra có phải sẽ đem ra những pháp bảo linh đan hùng mạnh gì đó không?

Dương Thần hỏi

Nét mặt của Triệu Mộc Dương tràn đầy khát vọng nói

- Đương nhiên có rồi, tuy nhiên không phải mỗi lần đều có thu hoạch lớn, dù sao thời gian Thiên ma chi nhãn mở ra chỉ có ba ngày nhưng mỗi gia tộc đều có mấy cái bảo pháp thượng phẩm, thậm chí có cái là pháp bảo Tiên phẩm, những thứ từ bên trong đem ra như linh đan và công pháp gì đó thì không cần phải nói rồi.

Một thứ Tiên khí có thể khiến cho tu sĩ cùng tầng lớp lấy một chọi hai, chọi ba đều được, chắc chắn là sự mê hoặc cực lớn, đặc biệt là đối với những cao thủ đang đứng trên cấp bậc cao nhất mà nói.

Dương Thần thầm nghĩ nếu hắn có thể vào trong xem thử thì tuyệt, nói

không chừng có thể tìm được mấy thứ pháp bảo cực phẩm gì đó, chỉ tiếc là, số lượng người ở Thiên ma chi nhãn nhất định sẽ bị số lượng lớn các cao thủ của các gia tộc cạnh tranh, nhất định sẽ không để hãn tới gần.

Chỉ sợ vào được rồi thì cũng khó mà trở ra!

Mỗi gia tộc chỉ có thể cố định để một tu sĩ Nhược thủy kỳ vào, các tu sĩ khác dựa vào sự cao thấp của Hội võ tam gia từ đó mới được dẫn người vào theo số lượng nhưng tất nhiên sẽ có lượng lớn các cao thủ cạnh tranh bên ngoài, đây cũng là để tránh cho người của Hồng Mông thừa cơ đột nhập

Nói chuyện một hồi, Triệu Mộc Dương mới vỗ đầu hỏi

- Đúng rồi, Tiêu huynh đệ tới đây tìm tôi có gì không?

Dương Thần tỏ vẻ khó xử, ngại ngần nói

- Có chuyện muốn nhờ Triệu huynh giúp đỡ, không biết Triệu huynh có thể...

- Cứ nói đừng ngại, tôi xem Tiêu huynh đệ như bạn bè, huống hồ lại chịu nhiều ân huệ như vậy thì làm sao có thể chối từ được

Triệu Mộc Dương sáng khoái nói

Dương Thần liền đem chuyện thử thi đấu với Lam Phi hồi tối qua kể lại lần nữa, còn đặc biệt thêm câu

- Lam Phi nói sau mười giờ sẽ đến chỗ đó đợi, Triệu huynh xem thử chuyện này..

- Ha ha, thì ra là chuyện này, bữa đó tôi cũng đã xem qua huynh và Lam Phi chiến đấu rồi, công phu quyền cước của huynh ấy mạnh mẽ như sư tử, tôi cũng muốn so tài với huynh ấy, vậy quyết định vậy đi, tối nay sau mười giờ tôi sẽ đi tìm huynh ấy.

Dương Thần vẻ mặt đầy cảm kích nói

- Cảm ơn Triệu huynh đã nể mặt tôi, hy vọng Triệu huynh đừng dẫn theo Triệu Đình muội đi, Lam Phi là đệ tử Phật môn, không thích có con gái xuất hiện ở đó..

Triệu Mộc Dương gật đầu tự nhiên nói

- Yên tâm, tiểu muội của tôi cũng không thích xem đấu võ, muội ấy sẽ không đi theo đâu, sợ rằng cô nàng lười biếng đó lúc đó cũng đã ngủ say rồi

Triệu Mộc Dương bất giác than thở, dường như đối với chuyện của em gái cũng có chút đau đầu

Sau khi nói chuyện xong, Dương Thần luôn miệng cảm ơn, về đến nơi ở của mình, hãn không hề nghỉ ngơi mà lấy kiếm chiêu của “Liên vân thập bát kiếm” ra đọc, cầm lấy một cây phi kiếm bình thường xuất chiêu.

Tu sĩ chắc không phải ai cũng có pháp bảo nhưng dùng sắt tinh để chế ra phi kiếm thì rất nhiều, ví dụ như Triệu Đình là dùng loại phi kiếm bình thường.

Nơi mà Dương Thần ở có một cây phi kiếm của Tiêu gia, vì không thể tùy tiện lấy bảo kiếm trong chiếc nhẫn không gian ra dùng nên phải dùng

tạm kiếm thường.

Dựa vào cảnh giới tu luyện của Dương Thần cùng với kinh nghiệm chiến đấu và tài năng thiên phú, trong thời gian rất nhanh đã cải biến được rất nhiều chỗ yếu của Liên vận thập bát kiếm, từ từ đổi thành một môn trung thượng đẳng ngự kiếm thuật mây trôi nước chảy.

Bây giờ nếu để bộ kiếm pháp này vào trong Thanh Đế tháp thì bộ ngự kiếm thuật này ít nhất cũng được đặt vào tầng thứ hai mươi mấy, thuộc loại công pháp mà các tu sĩ Độ kiếp kỳ dùng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1489

Bí Mật Trong Thanh Đế Tháp

Thời gian thấm thoát trôi đi cũng sắp đến mười giờ tối, Dương Thần đặc biệt xác định gần đây có những tu sĩ có căn tu khá cao nào không, để tránh làm phiền kế hoạch của hắn.

Sau khi xác nhận, Dương Thần đi về hướng nơi huynh muội nhà họ Triệu ở, có một tán cây để ẩn nấp, núp mình trong đó, tu sĩ của Nhược thủy kỳ còn không thể chuẩn xác phát hiện ra hắn, hướng hồ là Tiêu Thu Phong.

Đến phía sau ngôi nhà gỗ của huynh muội nhà họ Triệu, núp phía sau một cây cổ thụ, thần thức tản ra để thăm dò động tĩnh của ngôi nhà.

Bởi vì tu vi của Tiêu Thu Phong thấp hơn hắn nhiều, cứ cho là có thần thức thăm dò anh ta thì anh ta cũng không có cảm giác gì.

Quả nhiên trong ngôi nhà gỗ chỉ còn lại một mình Triệu Đình, cũng giống như những gì Triệu Mộc Dương nói lúc sáng, Triệu Đình thật sự đã ngủ rồi.

Tu sĩ chắc chắn có thể không ngủ nhưng nếu là người xuất thân từ người thường giống như tu sĩ trẻ tuổi như huynh muội nhà họ Triệu, rõ ràng vẫn chưa thể thay đổi được thói quen ngủ, thậm chí còn không muốn thay đổi cho lắm.

Hơn năm phút sau thì bóng dáng của Tiêu Thu Phong xuất hiện tại bên ngoài ngôi nhà gỗ, lén lén lút lút nhìn ngó xung quanh, xác định không có người rồi nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Dương Thần lúc này chuyển động như bóng ma, trong phút chốc đã xuất hiện sau lưng Tiêu Thu Phong.

Tiêu Thu Phong đang háo sắc nhìn Triệu Đình đang nằm trên giường, thân hình lả lướt phập phồng, khuôn mặt đẹp mê hồn khiến anh ta chảy cả nước miếng.

Ánh mắt đầu tiên anh ta nhìn thấy Triệu Đình liền cảm thấy đó là một trái ốt nhỏ ngon miệng, rất muốn kéo lên giường, nên mượn lý do là phải luyện Tiêu vân đan mà giữ lại huynh muội nhà họ Tiêu.

Còn về việc làm cách nào lấy cắp được miếng thịt béo đó thì anh ta cũng đã sớm có kế sách, loại thủ thuật diệu hồ ly sơn để khiến nữ tu sĩ phải nằm gọn trong tay thì cũng không phải là lần đầu tiên anh ta dùng.

Thông thường những nữ tu sĩ này do không đấu lại anh ta, lại không dám phản kháng lại, sau khi bị anh ta lợi dụng xong chỉ còn cách nhịn nhục không dám nói, nếu anh ta cho họ một loại linh đan hạ phẩm nào đó, thì họ còn có chút cam tâm tình nguyện làm nô tì của anh ta, điều này cũng là lý do khiến cho anh ta đặc biệt phá lệ nhiều lần như vậy.

Lúc tâm trạng vui sướng, tập trung tinh thần vào việc này thì Tiêu Thu Phong cơ bản không cảm giác được phía sau có người

Lúc anh ta phản ứng lại thì Dương Thần đã dùng một tay bóp chặt cổ họng anh ta từ phía sau.

- Ặc

Tiêu Thu Phong cổ họng bị bóp chặt, hai mắt tròn tròn, hết sức kinh ngạc, đối phương có thể đột nhiên xuất hiện ra tay từ phía sau anh ta thì có nghĩa là tu vi phải cao hơn anh ta rồi.

Rốt cuộc là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?

Dương Thần vốn dĩ không cho anh ta nhiều thời gian để suy nghĩ, một chiêu nguyên khí chém vào mê huyệt của anh ta, Tiêu Thu Phong liền trước mắt tối tăm bất tỉnh nhân sự.

Sự chênh lệch tu vi quá lớn, anh ta cơ bản không cách nào phản kháng lại lực nguyên khí này.

Triệu Đình nằm trong nhà cảm giác được gì đó, mơ màng mở mắt nhưng lúc cô nhìn ra cửa thì Tiêu Thu Phong đã bị Dương Thần dẫn đi.

Triệu Đình cứ tưởng là nằm mơ, gãi gãi tóc, môi chu lên, tiếp tục ngủ.

Dương Thần thuận buồm xuôi gió làm ra vụ bắt cóc này.

Đi mấy vòng liền để Tiêu Thu Phong vào một rừng cây hoang vắng mà hẳn đã tìm thấy trước đó.

Lãnh địa của nhà họ Tiêu rộng lớn, cũng vì vậy nên phân tán rộng rãi, muốn tìm được một chỗ mà không bị nhà họ Tiêu phát hiện là điều không dễ.

Sau khi thả Tiêu Thu Phong xuống, Dương Thần lại đánh một luồng nguyên khí vào anh ta để anh ta tỉnh lại.

Tiêu Thu Phong mở mắt ra, khó chịu sờ vào cổ, vẫn nhớ là bị người ta bắt, chớp mắt đã đến một nơi âm u sâu thẳm trong rừng, anh ta không khỏi rung mình.

Tiếp theo trước mắt xuất hiện một gương mặt quen thuộc nhưng bất ngờ, Dương Thần cười mỉm nhìn anh ta, có vẻ hết sức kỳ lạ.

- Là... là cậu? Tiêu Thần?

Tiêu Thu Phong kinh ngạc

Dương Thần ngồi xổm xuống, cười vô hại nhìn anh ta nói

- Đại thiếu gia, huynh vẫn khỏe chứ?

- Sao cậu lại ở đây? Tôi bị sao vậy?

Tiêu Thu Phong tức giận hỏi

- Rất đơn giản, huynh bị tôi bắt, còn bây giờ tôi muốn hỏi huynh vài câu, nếu huynh ngoan ngoãn trả lời thì tôi sẽ để huynh con đường sống, nếu không phối hợp thì bây giờ huynh phải chết

Dương Thần thản nhiên nói

Tiêu Thu Phong dường như đang nghe được một câu chuyện rất mắc cười

- Ha ha, mày nói mày sẽ đánh tao chết? Mày là cái thá gì, mày chẳng qua chỉ là con chó mà nhà họ Tiêu của tao nuôi dưỡng, một tu sĩ Hóa thân sơ kỳ, mày có phải luyện công nhiều quá bị tẩu hỏa nhập ma đầu óc có vấn đề?

Dương Thần khò sở sở mặt

- Vậy nói đi... nếu huynh đủ thông minh thì tại sao lại nảy ra ý tưởng chơi gái ngu ngốc như vậy..

Dương Thần vừa nói rồi triển khai nguyên khí thực sự của hắn một cách mãnh liệt

Tiêu Thu Phong cảm thấy một luồng chân khí rộng lớn như núi, dữ dội như biển khiến anh ta sắp bị nhấn chìm nghiền nát, sợ tới mức phải kêu to.

May là rừng cây ở đây cách nhà họ Tiêu khá xa nếu không có lẽ đã kinh động đến một số tu sĩ.

- Cậu.. cậu làm thế nào...

Tiêu Thu Phong mặt mũi trắng bệch, mồ hôi chảy như mưa

Dương Thần thu hồi nguyên khí, ngoài mặt thì cười nhưng bên trong lạnh lùng, hỏi

- Bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi trả lời, có gì thắc mắc không?

Tiêu Thu Phong nuốt nước miếng, anh ta không rõ Dương Thần rốt cuộc tu luyện cái gì nhưng tuyệt đối không phải Hóa thân sơ kỳ, không những anh ta mà cả phụ thân anh ta đều đã bị lừa

Nhưng anh ta không dám nghĩ nhiều Dương Thần là ai, anh ta chỉ có thể gật đầu để tìm cơ hội sống sót.

- Như vậy mới ngoan chứ

Dương Thần cười lương thiện nhưng trong mắt của Tiêu Thu Phong thì không gì đáng sợ nham hiểm hơn nụ cười này.

Dương Thần đứng lên, thong thả bước vài bước hỏi

- Ngươi có người muội muội tên là Tiêu Chỉ Tình phải không?

- Con tiện nhân đó?

Tiêu Thu Phong bất giác ngăn người

Dương Thần phẫn nộ nhìn anh ta, trong mắt giống như đang chứa lửa

- Con mẹ ngươi, ngươi còn dám kêu cô ấy như thế lần nữa, ta sẽ cho ngươi chết!

- Ừc

Tiêu Thu Phong gật đầu không ngừng, ngoan ngoãn nói

- Đúng...đúng, Tiêu Chỉ Tình là con gái út của nhị thúc tôi

- Bây giờ cô ấy có ở Tiêu gia không?

Dương Thần hỏi

Tiêu Thu Phong thắc mắc hỏi

- Sao cậu lại... hỏi về cô ta? Chẳng lẽ cậu...

- Đừng nhiều lời! Trả lời đi!

Dương Thần chạy đến tát một bạt tay lên mặt Tiêu Thu Phong

Tiêu Thu Phong “ai da” kêu đau một tiếng, bạt tay này chỉ thuần túy là ra lực lớn nhưng cũng khiến cho anh ta đau đến nỗi như muốn nổ tung.

- Tôi... tôi không biết cô ta đang ở đâu, nhưng cô ta chắc chắn không ở nhà họ Tiêu... Cô ta lúc đầu muốn đào hôn nên đã ra khỏi Huyền cảnh, tôi chỉ nghe nói mấy ngày trước hình như cô ta bị người nhà họ Lạc tìm thấy, nhưng không biết có bị bắt trở lại không.

- Lúc đầu nhị thúc nói Tiêu Chỉ Tình có hành vi phản bội gia tộc, ông ta không định nhận lại đứa con gái này nữa, cho nên cứ cho là cô ta có trở về thì cũng sẽ bị nhà họ Lạc bắt đi

Tiêu Thu Phong ôm mặt sợ hãi nói

Dương Thần nháy mắt hỏi

- Vậy sáng hôm đó người lên Thanh Đế tháp làm gì? Chẳng lẽ trong lao ngục của đỉnh tháp đó đang giam cầm người nào đó sao?

Tiêu Thu Phong nhanh chóng lắc đầu

- Đó là nơi đang nhốt người nhưng không phải nhốt Tiêu Chỉ Tình! Thật đó! Ở đó chỉ có những người làm cho Tiêu gia, và một số tu sĩ phản bội Tiêu gia.

- Chẳng lẽ người lại đi xem họ sao? Người tưởng ta sẽ tin, người đi xem mấy người phản đồ đó với tâm trạng vui vẻ vậy sao?

Dương Thần cười lạnh nói

Tiêu Thu Phong không dám ngẩng đầu, lên nhìn lên thấy nét mặt của Dương Thần ngày càng hắc ám, nhỏ tiếng trả lời

- Đó... đó là một bà vú tên là Tổ Tâm, bà ta là bà vú của Tiêu Chỉ Tình, lúc đầu giúp Tiêu Chỉ Tình chạy trốn, gia tộc muốn giết chết bà ta. Tôi... tôi thấy bà ta tội nghiệp... liền cầu xin gia gia nhốt bà ta vào lao ngục

Dương Thần chợt nhớ lúc trước Tiêu Chỉ Tình có nhắc qua, trước giờ vẫn không biết bà vú của cô thế nào, thì ra bị nhốt trong Thanh Đế tháp?

Dựa vào tính cách của Tiêu Thu Phong thì cho dù là thằng ngốc cũng đoán ra được anh ta đã làm gì Tổ Tâm! E rằng trong một hai năm nay, Tổ Tâm trước giờ luôn bị Tiêu Thu Phong đem ra làm công cụ giải trí.

Hề nghĩ tới ân nhân của Tiêu Chỉ Tình, người đã nuôi lớn cô ấy bị tên súc sinh này làm ô nhục, Dương Thần hận mình không thể trực tiếp đánh vỡ đầu anh ta.

- Hừ, ta thấy không phải người muốn cứu cô ta mà là người đã ‘thượng’ cô ta

Tiêu Thu Phong lắp bắp miệng nói

- Tôi... tôi cứu cô ta rồi, cô ta cũng nên báo đáp tôi một chút chứ

Dương Thần nén sự kích động xuống, trong lòng đã có kế sách, phải cứu Tổ Tâm ra, nếu không sau này sẽ không còn mặt mũi nào nhìn mặt Tiêu Chỉ Tình

- Tôi biết nhà họ Tiêu các người, vào Thanh Đế tháp có một môn pháp

đặc biệt phá trừ cấm chế, hãy nói môn pháp đó cho ta nghe.

Tiêu Thu Phong vừa nghe liền vội vàng quỳ xuống lạy đầu xin tha

- Không không, chuyện này tuyệt đối không thể! Thanh Đế tháp là nơi tối cao quan trọng của nhà họ Tiêu chúng tôi, nếu tôi nói môn pháp cho cậu nghe, lỡ như phụ thân và gia gia biết được sẽ giết chết tôi! Tôi có thể cho cậu linh đan, cho cậu pháp bảo, xin cậu hãy tha cho tôi

Dương Thần dùng một tay phủ lên trên đầu của tên công tử này, nhìn từ trên xuống hỏi

- Vậy ngươi có thể chọn, hoặc là chết ngay bây giờ hoặc là để lại con đường sống sót?

Tiêu Thu Phong cảm thấy một luồng sát khí bao trùm quanh đây, giống như tử thần đang thở bên tai anh ta, ma trảo sắc lạnh đang đưa hướng về phía anh ta, từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ anh ta chưa bao giờ gặp phải sát khí hung tàn và cuồng loạn như vậy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1490

Đường Muội

Rùng mình một cái, rớt cục phòng tuyến trong lòng của Tiêu Thu Phong mất đi, đầu đập xuống đất, hô hấp đứt quãng, nỉ non:

- Tôi... Nói... Tôi nói.

Một khi bỏ qua kháng cự như vậy, Tiêu Thu Phong liền không còn có giữ lại, đem pháp môn bài trừ cấm chế đặc thù nói cho Dương Thần.

Đây thật ra là một loại phương thức "Mật mã", tuy nhiên mở khóa dùng là chân nguyên lực, thông qua phương pháp vận chuyển đặc thù có thể cởi bỏ ngăn trở lực của cấm chế.

Dương Thần học được rất nhẹ nhàng, tuy nhiên cũng có thể cảm nhận được trí tuệ tổ tiên, trận pháp chỉ học trước mắt ở giới tu hành có rất ít người biết, phần lớn là do thượng cổ lưu truyền xuống một ít trận pháp cấm chế và cách phá giải.

Tổ tiên của Tiêu Gia, quả nhiên có trình độ trận pháp rất cao thâm, tài trí tuyệt luân, chỉ tiếc hiện tại bọn con cháu này đều là phường giá áo túi cơm.

Giống như Tiêu Thu Phong này, trút bỏ cái vẻ bề ngoài là đại thiếu gia của Tiêu Gia, gã ta chẳng là gì cả.

- Anh là đại thiếu gia của Tiêu gia, vào được tháp Thanh Đế, có cần sử cho phép đặc biệt gì không? Tỷ như gia gia người?

Dương Thần cẩn thận hỏi.

Tiêu Thu Phong nản lòng thoái chí lắc đầu:

- Không cần... Người họ Tiêu chúng tôi, bất cứ lúc nào đều có thể đi vào.

- Nếu tôi bảo anh thả Tổ Tâm ra. Anh có thể làm được không?

Dương Thần cố ý hỏi.

Tiêu Thu Phong vừa nghe, nhìn thấy một con đường sống, không ngừng gật đầu liên tục:

- Đương nhiên có thể! Tổ Tâm đã bị giao cho tôi xử lý, chẳng khác gì là nô bộc của tôi, tôi có thể giam giữ cô ta, cũng có thể thả cô ta ra, lão lão và các trưởng lão bên trong cùng trấn giữ tháp Thanh Đế cũng sẽ không ngăn cản tôi! Chỉ cần anh thả tôi, tôi lập tức thả Tổ Tâm đi.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Cởi quần áo.

- Hà?

- Tôi nói, cởi quần áo, quần, giày, toàn bộ cởi ra.

Dương Thần nhìn Tiêu Thu Phong từ trên xuống rồi nói.

Tiêu Thu Phong nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng hỏi:

- Anh... Chẳng lẽ anh muốn với tôi... Cái kia?

- Cái kia cái đầu mày.

Dương Thần hung hăng đá một cước vào lồng ngực của Tiêu Thu Phong:

- Ở trong huyệt cảnh đi, biết được cũng không ít, cời!

Tiêu Thu Phong lăn lộn mấy vòng, đành phải ngoan ngoãn nghe lời cời quần áo xuống, trong lòng thì tràn đầy căm phẫn; nghĩ oán độc, chờ khi y trở về Tiêu Gia, tất nhiên sẽ báo cáo cho ông nội, phái người đem bắt lấy đồ độc ác kia, tra tấn hằn cho đến chết.

Dương Thần nhìn Tiêu Thu Phong cởi áo khoác ném về phía sau, trên tay còn có một cái nhẫn nâu xanh, không hề nghi ngờ biết đây là nhẫn không gian, nói:

- Đưa nhẫn cho ta.

Tiêu Thu Phong sắc mặt khô sở, nhưng vẫn là mạng nhỏ quan trọng hơn, đem nhẫn tháo xuống cho Dương Thần.

Dương Thần hài lòng nói:

- Tốt lắm, quần lót thì không cần.

- Thế... Thế tôi có thể đi được chưa?

Tiêu Thu Phong cười làm lạnh hỏi.

Dương Thần gật đầu:

- Có thể đi, tuy nhiên không thể trở về Tiêu Gia.

- Này... Vậy muốn ta đi đâu?

Tiêu Thu Phong buồn bực.

Dương Thần chỉ chỉ mặt đất:

- Xuống suối vàng.

Nói xong, một ngọn lửa màu xanh hiện ra trên tay trái Dương Thần được đưa lên cao.

Chỉ một thoáng, ánh sáng màu xanh chiếu rọi trong rừng sâu, đẹp đẽ như ánh sáng của đom đóm hội tụ đêm khuya.

Nhưng, Tiêu Thu Phong cảm nhận được lực lượng vô cùng kinh khủng, theo bản năng quay người lui ra, muốn chạy trốn.

Đây là Dương Thần dùng Tam Muội chân hỏa và Minh thủy dung hợp mà thành Lam hỏa, mặc dù chỉ là đối với phó Tiêu Thu Phong giết gà lại đi dùng dao mổ trâu.

Có thể vì đã từng ức hiếp Tiêu Chỉ Tình, lại cùng Tổ Tâm phát sinh quan hệ, Dương Thần này thật sự là đối với tên này hận tới mức ngứa cả răng, cảm thấy dùng Hỗn Độn đỉnh giết tên gia hỏa này thật buồn nôn, huống chi uy lực Hỗn Độn đỉnh không giống tu vi của mình có thể dễ dàng ản núp, nếu như tuấn kiệt; sử dụng sẽ bị cao thủ phát hiện thật không đáng.

- Không... Tôi không muốn chết... Tôi không muốn chết!

Rốt cục Tiêu Thu Phong cũng ý thức có điều không thích hợp, xoay người định bay đi.

Nhưng tốc độ của Dương Thần thật sự quá nhanh, hơn nữa sức mạnh cường đại của thiên địa nháy mắt như một tấm mạng lưới khổng lồ, mạnh mẽ y đè xuống mặt đất!

Âm

Quảng thật mạnh trên mặt đất đầy lá rụng, Tiêu Thu Phong trơ mắt nhìn, một ngọn lửa màu xanh, trên tay Dương Thần xẹt qua một đường cong tuyệt đẹp mà trí mạng, rơi xuống trên người mình!

- Á...

Một tiếng kêu thê lương thấm thiết phá vỡ rừng cây, xé ruột xé gan!

Thân thể của Tiêu Thu Phong, bắt đầu từ tứ chi liên tục bị lửa xanh ăn mòn, hóa thành một bãi máu loãng, lại trong nháy mắt bốc hơi, chân nguyên lực cũng bị ăn mòn rơi xuống, hoàn toàn không thể chống lại lam hỏa.

Thật đau đớn, đau đến ngất đi sống lại, chỉ có mấy giây, mà cảm nhận sự khổ sở ấy cứ như dài hàng thế kỷ.

Rốt cục, cả người Tiêu Thu Phong, đều bốc hơi hòa vào trong không khí sương mù, khoảng không còn lưu lại vài món quần áo mà y vừa cởi.

Dương Thần thối chết mà không một chút cảm giác, chẳng sợ đối phương là đại thiếu gia của Tiêu Gia - ba đại gia tộc ẩn thế, cũng chỉ là hòn đá ngáng chân trên đường trong lúc tìm kiếm Tiêu Chỉ Tình.

Cầm lấy quần áo ủng da của Tiêu Thu Phong mặc vào, Dương Thần nhanh chóng biến hóa, biến thành hình dạng của Tiêu Thu Phong.

Diệp chương mục có thể hoàn mỹ bất chước, Dương Thần có chút không chế chân nguyên, thanh âm cũng điều chỉnh thành giống Tiêu Thu Phong.

Sau khi đem tu vi điều chỉnh về Ly Hỏa sơ kỳ, Dương Thần hài lòng nhìn mình bản thân đã hoá trang, thoải mái trở về Tiêu Gia.

Về phần cái thân phận "Tiêu thần" này, chung quy là một tán tu Hóa Thần Kỳ, Tiêu Gia nếu phát hiện không thấy, cũng sẽ không quá để ý, mà biết hay không còn chưa nói.

Dương Thần suy nghĩ, trực tiếp đi tìm Tổ Tâm trong đêm hôm khuya khoắt khẳng định rước lấy hoài nghi, không bằng buổi sáng ngày mai quay lại, dù sao Tiêu Thu Phong thật sự đã chết, không có ai đi tiếp tục làm thương tổn Tổ Tâm.

Trên đường trở về, thuận tiện trở mình nhìn xuống nhẵn không gian Tiêu Thu Phong lưu lại, bên trong ngoại trừ là phi kiếm pháp bảo trung phẩm, thì còn một ít quần áo cùng linh đan.

Linh đan ở trong mắt người khác là đồ tốt, nhưng ở trong mắt Dương Thần cũng chỉ là rác rưởi, phẩm chất quá thấp, cho nên cảm thấy có chút xui xẻo, đã chết cũng không để lại chút thứ tốt cho hung thủ giết người là hắn.

Chờ đến Tiêu Gia, Dương Thần mới nhớ tới, bản thân cũng không biết Tiêu Thu Phong ở đâu, chỉ nghe Lam Phi nói qua thanh niên Tiêu Gia đã khái là ở chung một chỗ.

Rơi vào đường cùng, Dương Thần chỉ có thể rơi xuống mặt đất, làm bộ dạng như là đi tản bộ, đi ở trong sân có quang cảnh đẹp mà thanh tịnh, thật ra là đang kiểm tra xem nơi ở của Tiêu Thu Phong là phòng nào.

Đang lúc đi qua một chỗ xây dựng phong cách thanh lịch lộng lẫy, như là nhà cửa cổ thời kỳ Đường Tống rơi biên khi, một làn gió thơm từ bên trong bay vút mà ra, khoảng khắc liền bổ nhào vào trong ngực của Dương Thần!

- Oan gia, nếu đã đến đây còn lên lút sao, là đang khiêu khách em sao?

Một giọng nói quyến rũ vang lên, hai má hồng đào, đôi mắt xinh đẹp lặn tẩn, khuôn mặt mỹ mạo, đúng là Tiêu Mạn Nghiên.

"Đường muội" giờ phút này, Hán phục màu đỏ tím ban ngày đã được cởi ra, giờ chỉ mặc một chiếc váy ngủ bằng sa mỏng, bên eo buộc một dây lưng bằng lụa duyên dáng, phía dưới đôi chân dài trắng mịn như ẩn như hiện.

Tiêu Mạn Nghiên ôm lấy cổ của Dương Thần, như giận như oán chu môi đỏ mọng, gặp Dương Thần ngơ ngác há mồm không nói lời nào, đôi bàn tay trắng như ngọc đâm vào ngực Dương Thần.

- Còn chờ cái gì nữa? Trước kia gặp em, cũng không nhìn em ngây ngốc như vậy, chẳng lẽ hôm nay em đột nhiên xinh đẹp sao?

Tiêu Mạn Nghiên cười khanh khách.

Dương Thần nuốt một ngụm nước bọt, mũi ngửi thấy mùi hương hoa lan, hơi chút xuống một chút nhìn, có thể nhìn thấy váy ngủ bằng sa mỏng của Tiêu Mạn Nghiên cổ áo trễ xuống, một đôi đào trắng khiêu khích, hai con thỏ trắng đang chen chúc tạo thành một khe sâu, hai quả nho đen hơi chìm xuống lại cao ngạo nâng cao.

Dù kiến thức Dương Thần cũng rộng rãi "Duyệt nữ vô số", cũng không nghĩ tới Tiêu Thu Phong cùng đường muội Tiêu Mạn Nghiên này có cái kiểu quan hệ như vậy.

Là do gia tộc ẩn thế đều loạn luân như vậy, hay là chỉ có Tiêu Thu Phong như vậy.

Dương Thần khóc không ra nước mắt. Nhưng thoát thân như thế nào, nếu muốn sắm vai nhân vật Tiêu Thu Phong này, hiển nhiên là không thể cự tuyệt Tiêu Mạn Nghiên này.

Hết thảy những suy nghĩ này chỉ nghĩ trong chớp mắt, rất nhanh Dương Thần lộ vẻ mặt cực kỳ giống Tiêu Thu Phong kia.

Giơ tay ôm eo Tiêu Mạn Nghiên, ngón tay hơi dùng sức nhẹ nhéo chỗ da thịt mềm mại ấy, tay kia giữ lấy cằm nâng lên để mặt cô ta đối diện với hắn.

- Mới như vậy đã không kìm nổi, vừa mới đi một chút, em liền tự mình chạy đến sao? Tiểu mỹ nhân của ta?

Tiêu Mạn Nghiên cúi xuống hờn dỗi hừ nhẹ nói:

- Coi như anh còn có chút lương tâm... Còn tưởng rằng đêm nay anh lại đi tìm con bé Triệu gia tai họa kia, còn có thể nghĩ đến người em này, không phí công bình thường người ta thương anh.

Nói xong, Tiêu Mạn Nghiên chủ động hướng lên, mở miệng hôn Dương Thần, lưỡi mềm tràn đầy mùi đinh hương tiến vào trong miệng Dương Thần.

Không nghĩ tới Tiêu Mạn Nghiên còn quá tự nhiên, vừa tới cũng mặc kệ còn đang ở sân bên ngoài, đã muốn phải vào ngay chuyện chính, chỉ sợ trước kia cùng Tiêu Thu Phong hai người không ít lần như vậy.

Trên thực tế, nếu lấy kinh nghiệm của Dương Thần, người phụ nữ này nói đúng ra đã cùng các tu sĩ phát sinh không ít quan hệ.

Trong đầu nhớ tới Nhị phu nhân Từ Á Nam như lời Lam Phi nói, không khỏi thâm nghĩ: Đoán chừng là có mẹ tất có con gái.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1491

Bảo Bối Biển Lớn

Mặc dù là chỉ người đàn bà dâm đãng, nhưng bất luận diện mạo hay là đáng người đều cực kỳ không tệ. So với trước kia, khi Dương Thần chưa gặp Lâm Nhược Khê, ở quán rượu đêm Trung Hải chơi gái cao cấp hơn, tự nhiên sẽ không mấy ghét bỏ.

Hơn nữa trong phương diện này Dương Thần vốn cũng không là người tốt. Ngược lại, từ nhỏ đến lớn, cho dù lúc trước mới có mười bảy tuổi, ở bên cạnh đã chơi loạn với không ít phụ nữ nước ngoài các loại, nước ngoài gây họa cho phụ nữ cũng đã lên tới bốn con số.

Chỉ cần dễ nhìn, bối cảnh lai lịch gì cũng không tính tới. Bằng không cũng sẽ không "Khoái trá" nhận sự ủy thác của Catherine, lúc ấy chặt vật thượng nữ vương xứ Wales.

Loại phụ nữ như Tiêu Mạn Nghiên này, rõ ràng cũng không phải thiện nữ trình tiết gì. Nếu Dương Thần muốn chiếm hữu nàng sẽ không cảm giác có gì áy náy, càng không cần có chút trách nhiệm, ngược lại không thể để bị đánh bại đến mức lòi đuôi.

Đành phải diễn tiếp thôi, phải diễn tận tình, không thu phục cô nàng này, chỉ sợ sẽ gây ra nghi ngờ vô căn cứ.

Dương Thần nghĩ thầm.

Nghĩ đến đây, Dương Thần cũng không khách khí, lời vừa nói, mặt liền đè ép lên khuôn mặt của Tiêu Mạn Nghiên, thi triển công phu hôn đến mức tận cùng, lập tức hôn "Đường muội" trong bóng đêm liên tục vang lên những tiếng ưm.

Tiêu Mạn Nghiên cũng không nhận thấy chút khác thường nào. Bởi vì luận kỹ xảo, cũng là Tiêu Thu Phong vào lúc chơi đùa phụ nữ vốn là cao thủ.

Thật vất vả tìm ra một khe hở, Tiêu Mạn Nghiên đẩy ngực của Dương Thần, đôi mắt quyến rũ như tơ nói:

- Vào trong phòng em đi. Tuy rằng bên ngoài không ai, nhưng không tiện...

Dương Thần không nói hai lời, ôm lấy người phụ nữ xông vào phòng của cô ta.

Vừa vào, đem Tiêu Mạn Nghiên đặt trên một chiếc chăn màu đỏ mềm ở trên giường, xé chiếc váy ngủ màu trắng bằng lụa đi, tận tình đùa nghịch với bờ ngực trắng mềm mại.

Dường như Tiêu Mạn Nghiên cũng chợt nhớ tới cái gì, duyên dáng gọi to bảo Dương Thần chờ một chút, giơ tay chém ra một đạo chân nguyên, đốt lư

hương ở trong phòng ngủ lên.

Lư hương vừa đốt, một làn khói thơm tràn ngập trong phòng.

Dương Thần ngửi lướt mùi hương kia, nhú mi nói:

- Em làm gì?

Tiêu Mạn Nghiên trong mắt lộ ra một tia xin lỗi, đưa lưỡi đỏ ướm át liếm liếm ở ngực Dương Thần: truyện được lấy từ website tung hoành

- Thu Phong, không nên tức giận nha... Em không phải nói anh không được, là vì muốn hầu hạ anh thật tốt... Đó là trầm hương Mạn Đà La trước kia cũng không phải đã từng dùng qua sao? Lúc ấy anh dừng mảnh ở trên người người ta hơn một canh giờ còn gì.

Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, hóa ra là vì giúp Tiêu Thu Phong "Không được" này tăng cường công năng đấy.

Mình cần thứ này sao? Hoàn toàn không cần!

Tuy nhiên đôi phó loại phụ nữ Tiêu Mạn Nghiên này, Dương Thần cũng không có nhiều hứng thú làm cho cô ta thoải mái, sẽ không giống như người phụ nữ của mình, cố gắng hết sức cho màn dạo đầu, thêm chút âu yếm hôn môi các loại.

Nếu là vì phát tiết và diễn trò, vậy mau chóng nhập cuộc đi.

Tà tà cười, Dương Thần một tay ôm lấy thân mình trắng nõn của Tiêu Mạn Nghiên, nâng mông nàng lên, giơ tay dùng sức dẹt một hồi!

Bốp, bốp, bốp, bốp!

Theo những âm thanh trong trẻo phát ra, hai cặp mông trắng mịn bữa nay để lại chút dấu tay màu đỏ, run rẩy, trong khe mật đào có nước chảy ròng.

Dương Thần nhìn Tiêu Mạn Nghiên quay đầu, vẻ mặt hưởng thụ, dường như rất thích bị mình đánh.

"Quả nhiên là loại phụ nữ ti tiện..."

Dương Thần cười ha hả, cởi quần trực tiếp mang thương ra trận.

Tiêu Mạn Nghiên còn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác vật rất lớn bỗng nhiên đâm vào. Phía dưới của mình vốn đã nhỏ đột nhiên lớn, đã không thể nào chắt chẽ hơn được. Đúng là trước đó chưa từng có được cảm giác tràn ngập trong mỗi một tác thịt, không khỏi khiến nàng phát ra một tiếng thét kinh hãi!

- Ồ! Anh! Anh... Chỗ ấy của anh... Sao lại lớn nhiều như vậy?

Dương Thần mới nhớ tới chỗ ấy của mình không giống với Tiêu Thu Phong. Nhưng hẳn chủ yếu cũng không suy xét được nhiều như vậy. Dùng ánh mắt sao có thể phân biệt được phía dưới người này nhỏ?

Vì thế hẳn mảnh liệt dẹt một cái lên cặp mông của đường muội, vẻ mặt đương nhiên nói:

- Phụ nữ ngu xuẩn! Chẳng lẽ không biết có thể uống thuốc thay đổi sao?

- Chẳng lẽ... Là hủ thiên dương đan trong truyền thuyết có thể khiến bảo bối lớn mạnh trong thời gian ngắn sao?

Tiêu Mạn Nghiên thật sự có biết về đan dược này. Cô giật mình hỏi.

Dương Thần không để ý nhiều như vậy. Cái gì mà địa hồ thiên hồ đấy, người cũng không dài bằng Bạch Hồ.

Bất chấp tất cả, Dương Thần phát tiết. Từng đợt sóng tiếp nối nhau với thể tiến công cuồng mãnh, giống như thủy triều muốn Tiêu Mạn Nghiên nuốt hết!

Tiêu Mạn Nghiên cảm thấy phía sau như thể có một mãnh thú không biết ngừng lại. Cô chỉ cảm thấy hôm nay anh họ thật sự quá lợi hại. Nghĩ đến đây là công hiệu của địa hồ dương thiên đan, cô cũng không suy đoán nhiều thêm nữa.

Thật sự là bị vỗ bên ngoài che mắt, căn bản nhìn không ra Tiêu Thu Phong này là giả. Tiêu Mạn Nghiên cũng không nghi ngờ nhiều như vậy.

Nửa giờ sau, dần dần, nàng đã phát tiết không biết vài lần. Toàn thân giống như không còn sức, hai mắt có chút trắng dã.

Một tu sĩ hóa thân kì cuối cũng không phải không chịu nổi sức ép như vậy. Mà Tiêu Mạn Nghiên hoàn toàn đắm chìm trong sự giao hoan của nam nữ, vốn không muốn dùng chân nguyên điều trị thân thể, để mình làm một người đàn bà bình thường, cứ như vậy mà chịu đựng.

Đợi đến cuối cùng, Tiêu Mạn Nghiên mơ mơ màng màng, cảm thấy phía dưới thân thể không còn. Cái kia đã được rút ra ngoài. Cô lập tức có thể cảm giác được một luồng gió lạnh thổi tới.

Ngay sau đó, Tiêu Mạn Nghiên bị lật mình trở lại, bị người bóp lấy hai má, mờ mịt hé miệng...

- Ummm! ...

Dương Thần nhét sừng rồng của mình vào trong miệng người phụ nữ này. Nhanh chóng ra vào mấy lượt, phóng ra tinh hoa của chính mình

Trước kia đều là ở trên giường với những người phụ nữ của mình. Các cô ấy đều muốn có thể có con. Dương Thần cũng không nỡ làm chuyện gì quá đáng như vậy đối với các cô ấy, cho nên đều quy củ phóng ra ở trong cơ thể các cô.

Nhưng Tiêu Mạn Nghiên này lại không cần thiết. Vậy đơn giản để cho cô nàng này ăn bữa ăn khuya đi.

Tiêu Mạn Nghiên dường như không nghĩ tới Dương Thần sẽ có cách làm như vậy. Cô chưa kịp phản ứng, trong miệng đầy thứ đó là thứ gì, ánh mắt phức tạp mà mơ hồ nhìn Dương Thần.

Lát sau, cô ngậm miệng lại, cứ như vậy mà nuốt xuống...

Liếm cánh môi hồng nhuận, Tiêu Mạn Nghiên ôm cổ của Dương Thần, cười quyến rũ nói:

- Anh thật là xấu. Nghĩ thế nào lại ra một chiêu như vậy? Anh có ý muốn em hút khô anh sao?

Hai ngón tay Dương Thần dùng sức捏o cằm của cô, cười tà nói:

- Thích cách thức thô bạo này sao?

- Thích, thích chết anh rồi...

Tiêu Mạn Nghiên lại động tình vừa hôn môi Dương Thần, còn vừa nỉ non.

- Đúng là anh tốt với Mạn Nghiên nhất rồi... Đêm nay anh ngủ ở đây đi... Ngày mai anh lại phải đi ra ngoài. Em có thể sẽ nhớ anh.

Đi ra ngoài?

Sau lưng Dương Thần liền đổ mồ hôi lạnh. Hoá ra ngày mai Tiêu Thu Phong phải đi ra ngoài sao? May mắn là mình thương cô ta, nếu không có khả năng mình sẽ bị lộ mất!

Dương Thần giả vờ hỏi han:

- Hay anh không đi ra ngoài nữa, ở lại cùng mỹ nhân nhỏ em vậy?

Tiêu Mạn Nghiên lườm hắn một cái.

- Vậy sao được. Bác cả muốn dẫn anh đi thăm hỏi chi thứ trong gia tộc Tiêu thị, có thể là muốn anh sau này dễ dàng tiếp nhận vị trí gia chủ hơn, bớt chút lực cản tăng nhiều ủng hộ.

- Thiên phú tu hành của anh bình thường. Nếu không cố gắng tạo mối quan hệ tốt, về sau nếu chẳng may bác cả và cha em lại có con, hoặc là ông nội tìm trong số con cháu của chi thứ Tiêu Gia tiếp nhận thay anh, vậy thì phiền toái.

Dương Thần trầm nghĩ, thì ra là thế. Là muốn đi thăm viếng chi thứ gia tộc này. Hắn đã nghĩ Tiêu Gia là gia tộc ẩn thế, sao có thể chỉ có một mạch.

Xem ra hàng ngày Tiêu Thu Phong cũng có áp lực, chỉ là bản thân gã không tiến lên được. Làm đại thiếu gia Tiêu Gia, chút tu vi như vậy quả thật có hơi thấp. Nếu không dựa vào quan hệ, muốn sau này tiếp nhận chức vụ gia chủ chỉ sợ cũng khó.

Tuy nhiên điều này cũng không sao cả. Hiện tại gã đã chết. Mà bản thân mình thì phải thay mặt gã đi thăm viếng đám thân thích kia.

Không có cách nào. Chính mình chỉ có thể lùi kế hoạch đi cứu Tố Tâm lại. Tuy nhiên bởi vì Kiếm Si Từ Thiếu Cung khoảng nửa tháng sau mới đến, chỉ sợ chuyến đi lần này sẽ không ít ngày. Dù sao Tiêu Mạc Hối khẳng định sẽ nhanh chóng trở về.

- Anh đi ra ngoài, em có thể tìm người đàn ông khác, có quan hệ gì.

Dương Thần nói xong, liền từ trên giường đứng lên, bắt đầu mặc quần áo. Muốn hắn ngủ cùng người phụ nữ này một đêm, hắn vẫn có chút không vui.

Tiêu Mạn Nghiên cười khanh khách, từ phía sau ôm lấy cổ Dương Thần.

- Anh ghen sao? Nhưng đã lâu em không tìm người đàn ông dã man này chơi rồi. Những tu sĩ kia chẳng qua chỉ là nô tài do nhà của chúng ta nuôi dưỡng thôi. Bọn họ chỉ có là công cụ để em tiêu khiển... Anh phải biết rằng, em thích nhất vẫn là anh mà...

Dương Thần cảm thấy buồn nôn. Hai anh em nhà này đúng là cá mè một

lúa. Ngay cả mình như vậy cũng có phần chịu không nổi.

- Anh không ở lại cũng không sao. Nhưng ngày mai anh đi phải cẩn thận một chút. Còn một năm nữa, hội võ của ba nhà sẽ bắt đầu. Đám con cháu chi thứ của Tiêu Gia đều muốn nhân cơ hội trèo lên vị trí của anh...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1492

Thái Thượng Trưởng Lão

Diệp Mặc cảm thấy người con gái này đang dùng lấy hai quả đào tiên của cô, đè ép sau lưng mình, hai quả đào tiên đó kích thích bắn ra từng tia âm ướt.

Nhưng Dương Thần cũng không ảnh hưởng gì, mình cũng đã trút ra hết rồi, cấp độ của người con gái này, thật chưa đủ tư cách khiến mình có hứng làm thêm lần nữa với cô ấy, con gái trong nhà ai mà chẳng hấp dẫn hơn cô ấy nhiều?

- Giẫm lên ta thượng vị? Hừ, sợ bọn họ cũng không dám!

Dương Thần thực ra cũng không biết tình hình cụ thể thế nào, chỉ là dùng giọng điệu ngạo mạn của Tiêu Thu Phong nói.

Tiêu Mạn Nghiên quả nhiên cũng không phát hiện ra cái gì, lại cười hì hì nói:

- Anh trai cũng đừng quên, Tam gia luận võ cứ trăm năm lại có một lần, trưởng tôn trưởng tử bản tông của Tam gia đều phải ra trận, từ thiên tài trẻ tuổi của gia tộc chi thứ cũng phải cổ vũ đấy.

- Căn cứ theo tình hình của mấy trăm năm, phạm là thành tích của trưởng tôn trưởng tử bản tông rất kém, chắc chắn sau khi luận võ cũng không còn mặt mũi tiếp tục thừa kế gia tộc nữa... Đến lúc đó cao thủ của chi thứ có thể có cơ hội tiến vào bản tông rồi.

- Tiểu tạp chủng của những chi thứ bọn họ, cũng chưa có thể thắng ta được!

Dương Thần ra vẻ khinh thường nói.

- Haiz, anh trai phải cẩn thận chút, anh em gia chủ Lạc Thiên Thu của Lạc gia, cha của gã năm đó chính là xuất thân chi thứ, trong Tam gia luận võ rực rỡ hào quang, được kế nhiệm chức trưởng tộc gia tộc vào bản tông.

- Hôm nay Lạc gia rơi vào tay Lạc Thiên Thu, hóa ra đệ tử bản tông chỉ có thể trở thành đại trưởng lão của Lạc gia, còn Lạc Thiên Thu và cha của gã thì đều kinh tài diễm diễm, đại trưởng lão đó cho dù muốn đoạt lại vị trí gia chủ cũng khó lắm.

- Em gái cũng không muốn về sau nhà chúng ta cũng xảy ra chuyện như này, đến lúc đó những nam nhân thối của chi thứ gia tộc còn lại đến ức hiếp em gái thì làm thế nào?

Tiêu Mạn Nghiên lộ vẻ u oán lo lắng nói.

Dương Thần cảm thấy buồn nôn, nhưng cũng vẫn làm bộ dạng đau lòng, quay người nhéo ngực Tiêu Mạn Nghiên một cái nói:

- Em gái yên tâm, anh trai sao nữ tặng tiểu yêu tinh em đến miệng người khác được?

Trong lòng thầm nghĩ, chắc là những thiên tài của gia tộc khác tiến vào chiếm giữ bốn tông, ả này bản thân liền dính lấy, làm gì còn để ý đến “đường huynh” nữa.

Nói vài lời tâm tình buồn nôn cùng với Tiêu Mạn Nghiên, Dương Thần liền đi ra, không tìm được phòng của mình, dứt khoát không tìm nữa, trực tiếp đến diễn võ trường thanh tĩnh.

Ngày mai tất nhiên là phải xuất phát cùng với đám người Tiêu Mạc Hối, cũng không biết phải ở chung bao lâu, Dương Thần chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, đừng lộ quá nhiều sơ suất là được, đương nhiên, cho dù có lộ sơ suất, thì bản thân cũng lắm là đi bộ, lại lần nữa biến trở lại Tiêu Thần rồi đi, chỉ có điều tốn không ít công sức mà thôi.

Chờ đến sáng sớm hôm sau, đám người Tiêu Mạc Hối nai nịt gọn gàng chờ xuất phát, đang định phái quản gia Tiêu Cổ Nguyên gọi con trai tới, nhưng vừa mới ra khỏi chính điện thì lại gặp Dương Thần đang luyện công trên một khúc gỗ cực lớn bên diễn võ trường.

Ngay lập tức, Tiêu Mạc Hối cùng vài vị trưởng lão của Tiêu gia đi cùng lộ về kinh ngạc.

Từ lúc nào tên tiểu tử ngang bướng Tiêu Thu Phong này lại đêm hôm khuya khoắt vẫn còn luyện công? Đến người cha thân sinh Tiêu Mạc Hối cũng không dám tin con trai mình là cố gắng như vậy.

Có thể đáng bộ Dương Thần giả bộ không tốt lắm, bay từ trên tám gỗ lớn đó xuống, chấp tay nói với Tiêu Mạc Hối:

- Phụ thân thứ lỗi, con vừa vào đã quên mất thời gian.

Tiêu Mạc Hối thấy thần sắc xấu hổ của Dương Thần, tưởng rằng sau khi bị đám người của mình phát hiện, cảm thấy thẹn thùng, thầm nghĩ:

- Chắc là mình vẫn trách nhầm con trai rồi? Nó thực ra cũng lén lút lút lút cố gắng tu luyện.

Sau khi dò xét kỹ lưỡng một chút, phát hiện Tiêu Thu Phong không ngờ không biết từ lúc nào lại tiến đến tu vi Ly Hỏa trung kỳ rồi!

- Thu Phong, đêm qua tu vi của con tăng rồi?

Tiêu Mạc Hối có vài phần sung sướng.

Dương Thần chính xác là cố ý đem tu vi của mình tăng lên một tầng bậc, từ Ly Hỏa sơ kỳ lên trung kỳ, dù sao cái này thực ra nói còn nghe được, Tiêu Thu Phong tiến vào Ly Hỏa kỳ cũng lâu lắm rồi.

- Có lẽ là vì áp lực quá lớn, đêm qua không cẩn thận đã đột phá rồi.

Dương Thần xấu hổ nói.

Tiêu Mạc Hối cười ha hả, rất hài lòng vỗ vai con trai nói:

- Được lắm, con có lòng là tốt rồi. Mặc dù thời gian cách Tam gia võ hội cũng không còn bao lâu nữa, nhưng con chỉ cần tốc độ tiến bộ đủ nhanh, thì

ông nội con vẫn có thể bảo vệ con, làm người thừa kế của Tiêu gia, tạm thời còn kém một số đệ tử của chi thứ, nhưng cũng không có gì là mất mặt cả, bởi vì cái đó chính là có tài nhưng thành đạt muộn, con vẫn còn rất trẻ mà!

- Cảm ơn sự tín nhiệm của cha và ông nội, Thu Phong sau này tất nhiên càng cố gắng chăm chỉ hơn!

Dương Thần lập tức bộ dạng lộ vẻ thoải mái, giống như lấy được sự tín nhiệm và ủng hộ lớn lao nào đó.

Một loạt biểu lộ này đều là có mục đích cả, cũng là kết quả sau khi Dương Thần suy sâu tính kỹ.

Tiêu Mặc Hối thấy cảm giác sung sướng của con trai lúc này, cũng bắt đầu nghĩ, có phải mình lúc trước quá hà khắc với con trai rồi hay không, tên tiểu tử này cố gắng cũng có tiến triển không nhỏ, cho nên mới giả bộ như không cố gắng, không muốn mình thất vọng...

Hôm nay không cần thận mình nhìn thấy, sau khi được tán thành, mới lộ vẻ cảm động như vậy.

Không thể không nói, lòng thương của cha mẹ trong thiên hạ, Tiêu Mặc Hối cuối cùng cũng nghĩ con mình theo một hướng tốt hơn, cái này cũng chính là Dương Thần tự nguyện chịu thiệt.

Ngay sau đó, Tiêu Mặc Hối nhìn thế nào cũng thấy con trai mình tốt, căn bản cũng không còn tâm tư gì nhiều, tâm trạng cũng trở nên vô cùng khoan khoái dễ chịu.

- Được rồi, người cũng đủ rồi, vậy thì xuất phát thôi, lần này phải trong vòng nửa tháng là về, tránh chậm trễ việc nghênh đón người của Từ gia.

Tiêu Mặc Hối ra lệnh.

Một đám trưởng lão và tu sĩ Tiêu gia phía sau cũng lớn tiếng đồng tình, một đoàn người dưới sự dẫn dắt của Tiêu Mặc Hối, nhanh chóng rời khỏi Tiêu gia.

Dương Thần yên lặng đi cùng nhóm người này, tai nghe những vị trưởng lão nói chuyện với nhau, cũng càng hiểu rõ ràng hơn về mạng lưới quan hệ gia tộc ẩn thế.

Bắt đầu từ bốn gia, những gia tộc chi thứ cùng họ, cái gì mà Nhị thúc công, Tam thúc công cũng có một đóng góp lớn, những gia tộc chi thứ cùng họ này, nếu bốn gia chẳng may gặp chuyện đại nạn gì, hoặc là không có nhân tài ưu tú, thì trước hết được chọn làm thế thân đứng lên chủ trì đại cục.

Cho nên, bốn gia thứ nhất không chế và giám sát những gia tộc chi thứ, thứ hai là phải giữ gìn mối quan hệ tốt, tránh việc đấu tranh gay gắt, không đợi hai gia tộc lớn còn lại xâm phạm, liền tổn hại tám trăm.

Trên thực tế, vì bốn gia và những chi thứ của gia tộc ẩn thế hòa thuận, cho nên những lão nhân gia tộc cùng họ, chỉ cần tu vi tiến đến Độ Kiếp kỳ, sau khi lui xuống đều có thể thành trưởng lão của Tiêu gia.

Mặt khác Lạc gia và Ninh gia cũng vậy, đều thiết lập hội trưởng lão,

quyền lợi của hội trưởng lão chỉ thấp hơn gia chủ, nhưng cũng có quyền can thiệp vào một số quyết định quan trọng của gia tộc, hơn nữa còn có tư cách khi bốn gia không thể tiếp tục được nữa, thì có quyền chọn lựa gia tộc chi thứ tiếp nhận bốn gia.

Thấp hơn chút nữa, chính là một số những gia tộc chư hầu sớm hình thành nhất, hơn nữa có cao thủ cực mạnh, như Từ gia, sau khi có Từ Thiếu Cung Nhược Thủy trung kỳ, thì lập tức địa vị như thuyền gặp nước, còn quan trọng hơn một số dòng họ chi thứ.

Cao thủ tu vi Nhược Thủy trung kỳ, mặc dù trong Huyền cảnh, những bí mật còn nhiều hơn nhiều so với những gì biểu hiện ngoài mặt, nhưng cũng rất ít ỏi.

Dù sao, Tam đại gia tộc cuối cùng cũng là cao thủ Nhược Thủy kỳ, Lạc gia sở dĩ mạnh như vậy, chính là vì có cao thủ trên cấp Nhược Thủy kỳ nhiều nhất, chỉ là có thể có bao nhiêu, cũng chỉ có những nhân vật quan trọng nòng cốt của các nhà mới biết được.

Tuổi thọ của tu sĩ Nhược Thủy kỳ có thể lên đến nghìn năm, thậm chí cùng với tu vi tinh thâm, có thể lâu dài hơn, chỉ sợ có một số cao thủ cũng mấy trăm năm không ra ngoài, thậm chí đến gia chủ của các nhà cũng không rõ còn sống hay không.

Nhóm này thực tế đứng trong hàng ngũ nhân vật cao cấp nhất của Tam đại gia tộc, được tôn là Thái thượng trưởng lão.

Dương Thần trong lòng cũng có chút nặng nề, bản thân mình trước mặt ở Tiêu gia liền nhìn thấy một bà lão Tiêu Đình Như bảo vệ Thanh Đế tháp, bà lão này tất nhiên cũng là Thái thượng trưởng lão rồi.

Như vậy những Thái thượng trưởng lão khác, sẽ ở nơi nào? Bản thân mình hoặc có lẽ có thể dựa vào sự uy hiếp của Hỗn độn đỉnh, trước mặt hơn trăm cao thủ Minh Thủy kỳ cũng không bại, nhưng nếu như gặp phải cho dù là mấy vị tu vi Nhược Thủy kỳ cao thâm thật sự, thì cũng không chiếm được tiện nghi.

Nhưng, những cao thủ Nhược Thủy kỳ lão làng này e rằng đều là khinh thường tuácute; xuống núi, bọn họ đối với việc kéo dài tuổi thọ, tìm kiếm những thiên đạo cao hơn, hoặc là nói lên cấp Cửu Thiên Thần Lô Kiếp, chắc chắn lại càng chú ý hơn.

Thật vất vả mới đến được Nhược Thủy kỳ, thậm chí lên cấp đến Cửu Thiên Thần Lô Kiếp, lại vì chuyện kéo dài tuổi thọ mà chết rồi, vậy thì cần đến gia tộc làm cái quái gì?

Lúc trước, Dương Thần có lẽ không tin trên đời này lại có nhiều cao thủ như vậy, nhưng kinh nghiệm trong phòng làm việc của số 1, khiến hắn không thể không thừa nhận, bản thân mình quá tự đại rồi.

Các đại gia tộc khác cũng tốt, Hồng Mông cũng vậy, đều giống nhau, các Thái thượng trưởng lão đều không muốn giúp nhau khai chiến, vì khai chiến

thì không thể bảo đảm là ai chết, mọi người đi đến bước này cũng không phải dễ dàng gì, tội gì vì đám tiêu bồi trong gia tộc mà nộp mạng già?

Gia tộc không phải đến cửa sinh tử, đám người này chắc hẳn sẽ không có phản ứng gì, quyền thế tranh đoạt cái gì sớm đã nhìn ra rồi, cứ mặc bọn tiêu bồi đi.

Nói cách khác, Tiêu Mạc Hôi cũng sẽ không đặc biệt đến Từ gia mời Từ Thiếu Cung đến chỉ điểm tu sĩ trong gia tộc, trực tiếp mời hai vị Thái thượng trưởng lão, cũng sẽ không thua kém gì Từ thiếu Cung

Chắc hẳn đến gia chủ Tiêu Mạnh Vu, cũng không có bản lĩnh mời những Thái thượng trưởng lão này xuất núi, mới ra hạ sách này, để Từ Á Nam đến nhà mẹ đẻ mời anh trai đến giúp đỡ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1493

Người Đàn Ông Trên Tấm Ảnh Cũ

Tốc độ phi hành của đoàn người cũng không nhanh, Dương Thần thỉnh thoảng nhớ miệng để dẫn dắt hội trưởng lão nói về tin tức của gia tộc và Huyền cảnh, nhưng cũng không có bao nhiêu sơ hở.

Lúc trước Tiêu Thu Phong không học vấn không nghề nghiệp gì, trên cơ bản những thứ liên quan đến bí mật gia tộc và những thứ thuộc lịch sử Huyền cảnh, đều không hỏi nhiều, lúc này đột nhiên hắn “không ngại học hỏi kẻ dưới”, các trưởng lão ngược lại lại bàn tán sôi nổi hơn.

Dương Thần càng nghe, lại càng cảm thấy ở Huyền cảnh đâu đâu cũng có nguy hiểm trùng trùng, bản thân cần phải hết sức cẩn thận.

Có rất nhiều thứ, lúc trước Tiêu Chỉ Tình căn bản cũng không nhắc đến, trên thực tế bản thân người con gái này cũng không rõ thực lực thực sự của gia tộc và có những cao thủ nào.

Tiêu Chỉ Tình luôn bị giam trong gia tộc, dùng để thí nghiệm đan dược, những tin tức được biết phần lớn là từ sách vở, khó tránh có sự hạn chế.

Dương Thần cũng không dám lơ là cảnh giác, dù sao đợi cứu Tổ Tâm rồi, còn phải đến Lạc gia cứu Tiêu Chỉ Tình nữa.

Chẳng may chộc giận tới lão quái vật nghìn năm gì đó, đừng nói là người con gái nào, cho dù bản thân mình cũng khó mà bảo toàn nổi.

Thấm thoát đã đến được gia tộc chi thứ đầu tiên muốn hỏi thăm.

Căn cứ theo vai vế, đến trước tiên là lão thập tứ có vai vế nhỏ nhất, cũng chính là dòng họ có gia chủ Tiêu Mạnh Vu cả đời xếp thứ 14

Mặc dù nói gia tộc chi thứ của Tiêu gia, nhưng từ kiến trúc bố cục, cũng không kém gì so với bốn tông Tiêu gia, chỉ có điều chiếm diện tích nhỏ hơn nhiều, dù sao trên dưới gia tộc cũng có khoảng trăm trăm người.

Sau khi hạ xuống, người của gia tộc thứ 14 cũng đã đứng đợi trong đó, tộc trưởng là anh em họ cùng thế hệ với Tiêu Mạc Hối, nhiệt tình đón tiếp đoàn người vào trong chính điện, không quản là giả hay thật, nói chuyện cũng rất thân thiết.

Tiêu Mạc Hối cũng không có kiêu ngạo gì, thoát nhìn rất hiền lành, còn bảo những trưởng lão phía sau tặng lên những đồ trung phẩm hạ phẩm đều là hộp gấm linh đan.

Tài nguyên thiên nhiên của chi thứ Tiêu gia không thể sánh với bốn gia, thấy những linh đan này, một đám tiểu bối của nhà thập tứ hai mắt đều sáng lên, hận không thể cướp tất cả đi được.

Dương Thần nghe thấy Tiêu Mạc Hối đang tán dóc với lão thập tứ, nói

chuyện chủ yếu là liên quan đến tình hình tu luyện của đệ tử chi thứ, cùng với tình hình hiện tại của tiền bối thế hệ trước.

Chờ đến sau canh Ngọ, một đoàn người lại đến diễn võ trường, nhìn thấy mấy đội thanh niên đệ tử Tiêu gia đang đối trận.

Mặc dù nhà lão thập tứ chỉ có hơn trăm người, nhưng đệ tử Tiêu gia cũng có gần ba mươi người, nhưng có mấy người trẻ tuổi cũng đã đạt đến Ly Hỏa kỳ rồi, thậm chí còn có một người đã đến Tam Muội Chân Hỏa kỳ rồi nữa.

Trên khán đài, nhìn thấy một người đàn ông Ly Hỏa trung kỳ của Tiêu gia đang đánh cho có qua có lại với một người con gái Ly Hỏa mật kỳ của Tiêu gia, kiếm pháp sử dụng cũng hoa mắt chóng mặt, không ít những trưởng lão bốn tông cũng theo đó mà than thở.

Dương Thần cảm thấy cực kỳ vô vị, những người này không phải trợn mắt nói lời bịa đặt, cho dù trình độ của mình quá thấp, phá vỡ kiếm pháp cũng khiến người khác sợ, căn bản không có sát khí gì, sao có thể ngăn địch được chứ? [nguồn tunghoanh.com](http://nguồn.tunghoanh.com)

Nhưng lại nghĩ, những người này trong Huyền cảnh, đều chưa từng có kinh nghiệm trải qua đại chiến nào, sớm không giống như tổ tiên của bọn họ của mấy vạn năm trước, đấu chiến cùng chư thân, lại càng không giống với Thái cổ tiên nhân của mấy vạn năm trước, còn đối chiến với hung thú trong Hỗn độn.

Đám tu sĩ này phần lớn đều sống an nhàn sung sướng, tu luyện chỉ cần trường thọ, tranh quyền thế lợi ích, không có lực sát thương cũng là chuyện bình thường.

- Thập tứ thúc, đúng là hậu sinh khả úy, xem ra mạch truyền thừa này của thúc cũng không cần lo lắng gì rồi.

Tiêu Mạc Hồi lấy lòng lão thập tứ đứng bên cạnh.

Lão thập tứ vuốt vuốt chòm râu dê, có chút khiêm tốn nói:

- So với những thiên tài của một số lão đại ca khác trong nhà thì vẫn còn kém khá xa, những tử tôn này của tôi, cũng chỉ có thể trông coi bảo vệ một mẫu ba phân đất thôi.

- Haiz... Tiêu gia chúng ta mặc dù tài nguyên linh đan đứng đầu ba nhà, nhưng duy chỉ có gần trăm năm nay là không có thiên tài kinh tài tụy~~đ~~n rồi sao?

Vì phải đi đến mười mấy nhà gia tộc chi thứ nữa, cho nên cũng không thể nào ở lại lâu trong một nhà được, khi đêm đến, đoàn người lại lên đường.

Dương Thần ai thán một hồi, gia tộc truyền thừa vạn năm này, quả nhiên cảnh lá rậm rạp, chưa tính đến những chi thứ họ hàng xa, không ngờ vẫn còn hơn mười nhà nữa.

Nhưng hẳn cũng không thể chạy mất tăm trên đường được, chỉ có thể nhẫn nại, trên đường nghe những trưởng lão của Tiêu gia nói chuyện về Huyền cảnh, cũng không tính là không được gì.

Đối với tu sĩ mà nói, thời gian trôi qua cũng rất nhanh.

Hơn mười ngày trôi qua, Dương Thần cũng đã cùng đoàn người của Tiêu Mặc Hối đến hơn mười chi thứ của Tiêu gia.

Tiêu Mặc Hối vì tích góp từng tí nhân mạch ủng hộ cho con trai mình, cũng dốc hết sức tặng đi từng hộp từng hộp linh đan ủng hộ, đương nhiên đây cũng phải được Tiêu Mạnh Vu cho phép.

Càng về sau dò xét gia tộc, lại càng có nhiều cao thủ, thậm chí có gia chủ của hai nhà, cùng đám người già cùng thế hệ với Tiêu Mạnh Vu, cũng đã tu vi Nhược Thủy sơ kỳ rồi, những người già này đức cao vọng trọng, sau này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là trụ cột của hội trưởng lão, càng về sau hơn nữa thì có thể trở thành Thái thượng trưởng lão.

Dương Thần cảm thấy may mắn, những người trẻ tuổi bên trong những gia tộc này cũng không tìm đến mình luận bàn, “nguy cơ” mà lúc trước Tiêu Mạn Nghiên có nói đến cũng không xảy ra, cái này e rằng cũng chỉ nhờ vận khí của những linh đan đem tặng kia.

Chi tứ cuối cùng, cũng là gia tộc lớn mạnh nhất - Nhị thúc công của Tiêu gia

Nhị thúc công Tiêu Mạnh Nhạc bản thân chính là đại cao thủ Nhược Thủy sơ kỳ, đệ tử và tu sĩ dưới chương có đến hơn nghìn người, là lực lượng lớn nhất trong chi thứ của Tiêu gia, cũng là phái nắm quyền có uy tín nhất ngoài Tiêu Mạnh Vu của Tiêu gia.

Tiêu Mặc Hối lại cố ý đặt thêm một viên linh đan thượng phẩm vào trong hộp gấm linh đan, để bày tỏ mức coi trọng.

Nhưng vừa mới đến bên ngoài chính điện của gia tộc Nhị thúc công, lại nhìn thấy, Tiêu Mạnh Nhạc cùng một đám người, đang đứng nói chuyện với một đám người khác trước chính điện.

Cầm đầu là một người đàn ông trung niên tóc đen ngang vai, còn để ria mép nữa, tướng mạo có anh tuấn, mặc một áo gấm dài màu xanh da trời, đang đứng cười cười nói nói cùng Tiêu Mạnh Nhạc.

Dương Thần thấy người đàn ông mặc áo xanh da trời kia có chút quen quen, cẩn thận suy nghĩ lại chút, đúng rồi! Đây chẳng phải là Mạc Tranh trên tấm ảnh của vú Vương sao!? Tiêu Mạc Tranh!

Quả nhiên Tiêu Mặc Hối lộ chút dị sắc không vui, nhưng sau đó, lại cười lớn cất bước đến nói:

- Ha ha! Nhị đệ, sao chú cũng ở chỗ Nhị thúc công vậy? Là biết anh trai ta dẫn trưởng lão đến hỏi thăm Nhị thúc công, đến tham gia nào nhiệt sao?

Tiêu Mạc Tranh vẽ mặt phong độ của người trí thức, tao nhã nói:

- Đại ca thích nói đùa, em cũng không biết hôm nay anh cả lại dẫn người đến, chỉ là vừa mới dẫn người đi xem xét linh tài sản địa, qua đây, nhớ ra lâu lắm rồi chưa ôn chuyện cũ cũng với huynh đệ trưởng bối của nhà Nhị thúc công, nên dẫn người đến xem xem.

Nói xong, còn cười cười chào hỏi cùng đám người Dương Thần.

Theo sau Tiêu Mạc Tranh còn có một ít thủ hạ của gã, cũng là tu vi Độ Kiếp kỳ, Tiêu Mạc Tranh bản thân cũng là Minh Thủy sơ kỳ rồi, mặc dù không bằng Tiêu Mạc Hối, nhưng cũng không kém là bao.

Dương Thần tính toán, Tiêu Mạc Tranh năm đó cùng vú Vương sinh hạ Tiêu Chỉ Tình, đến bây giờ cũng đến hai mươi năm rồi, có thể đến được Minh Thủy sơ kỳ, cũng coi là tư chất bất phàm rồi.

Ấn tượng đơn thuần đầu tiên, cảm giác Tiêu Mạc Tranh cũng còn tốt hơn nhiều so với loại người âm hiểm ngạo mạn Tiêu Mạc Hối, chẳng trách năm đó vú Vương lại có thể dễ dàng đồ như vậy, chỉ có điều, Dương Thần biết gã làm cha như nào, đối với nhạc phụ tiện nghi Tiêu Mạc Tranh này cũng chỉ có hận ý mà thôi.

- Hừ hừ, nhị đệ thật đúng là biết tranh thủ lúc rảnh rồi nhỉ.

Tiêu Mạc Hối lạnh lùng cười cười, quay đầu nói với Nhị thúc công, nhưng lại có chút lầy lòng nói:

- Mạc Hối dẫn người đến gặp Nhị thúc công, Nhị thúc công, chỗ này có chút linh đan, là chút tâm ý của cháu và cha.

Tiêu Mạnh Nhạc thoát nhìn cũng chỉ hơn năm mươi tuổi, bình thản nhận lấy hộp gấm nói:

- Mạc Hối có lòng, đại ca đạo này thế nào?

- Cha gần đây thường xuyên bế quan, vì chuẩn bị Tam gia hội võ năm sau, bằng không thì ông ấy cũng rất muốn đến nói chuyện cùng Nhị thúc công.

Tiêu Mạc Hối nói.

Tiêu Mạnh Nhạc khẽ gật đầu, bỗng nhiên đánh mắt nhìn Dương Thần một cái:

- Anh cũng nói Tam gia hội võ năm sau quan trọng, chuyện này liên quan đến thể diện của Tiêu gia chúng ta, lại càng liên quan hơn đến quan hệ lợi ích Thiên Ma chi nhãn, sao tôi nhìn con trai Thu Phong của anh, mới chỉ là Ly Hỏa trung kỳ thôi?

- Chút tu vi này còn không ở nhà chăm chỉ mà tu luyện, anh dẫn nó đến đây để mấy lão huynh đệ chúng tôi nhìn, chẳng lẽ là lo lắng chúng tôi đề nghị đại ca đổi người thừa kế của gia tộc sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1494

Đấu Kiếm

Tiêu Mạc Hối mặt trắng bệch, cảm thấy có chút kinh ngạc

Bản thân ông đem một đám trưởng lão tới, vừa vào nhà chưa kịp mời trà thì Tiêu Mạnh Nhạc đã bắt đầu có ý châm chọc Tiêu Thu Phong.

Theo lý mà nói, cứ cho là trong lòng Tiêu Mạnh Nhạc thật sự nghĩ như vậy thì cũng nên nhìn vào thân phận của Tiêu Mạnh Vũ mà kìm nén một chút, dù sao Tiêu Thu Phong vẫn còn trẻ tuổi, chờ thêm năm mươi năm nữa cũng vẫn chưa có thấy đổi gì nhiều, rồi mới bàn tới chuyện để những người khác thay thế nó vẫn còn kịp mà.

Trong phút chốc, Tiêu Mạc Hối khóe miệng run lên một cách lúng túng, khuôn mặt đỏ ửng, không biết nên nói gì.

Tiêu Mạc Tranh đứng cạnh hòa nhã giải thích

- Nhị thúc công, Tiêu Thu Phong tuổi tác vẫn chưa lớn, chỉ tới Ly hỏa trung kỳ đúng là có chút chậm chạp, nhưng tu vi thật chất không thể hiện cho gì cả.

Tiêu Mạc Hối có chút ngạc nhiên nhìn em trai, không ngờ Tiêu Mạc Tranh lại nói giúp ông, nhưng vẫn tiếp tục nói chen vào

- Nhị thúc công, xin ông chớ vội, lần này trở về, con sẽ để cho Tiêu Thu Phong khổ luyện thật tốt.

Tiêu Mạnh Nhạc khẽ “hừ” một tiếng, chỉ một nhóm đệ tử trẻ tuổi nhà họ Tiêu ở phía sau ông

- Con nhìn thử đi, những con cháu này của ta, chưa tới năm mươi tuổi đã có năm người bước vào tam dương chân hỏa kỳ, vào nghiệp hỏa kỳ thì có một, quý hỏa kỳ có hai người, với những tài nguyên mà con trai con có chẳng lẽ lại không bằng những đệ tử con cháu này của ta? Không cảm thấy rất mất mặt nhà họ Tiêu sao?

- Nhị thúc công, con biết ông đức cao vọng trọng, con trai lớn này của con thật không ra gì nhưng xin ông nhẫn nại thêm chút nữa, con tin Tiêu Thu Phong đến lúc đó sẽ không khiến ông thất vọng

Tiêu Mạc Hối chỉ còn biết nói cứng

Tiêu Mạnh Nhạc khinh thường nói

- Ta đã cho thằng nhóc này gần ba mươi năm thời gian rồi, cứ cho là nó tu vi không được thì cũng phải có chút xuất sắc về mặt nào đó chứ, để những lão già chúng ta yên tâm một chút, chẳng lẽ con nói trống không như vậy thì có thể thay đổi được cục diện về thực lực yếu kém của Tiêu gia chúng ta sao?

- Con hôm nay không đến thì thôi, nếu đã đến rồi lại còn cho ta nhìn thấy sự chưa trưởng thành của tên tiểu tử này, ta thân mang trọng trách của Tiêu gia, xem ra cần phải cùng với các lão huynh khác đi thảo luận với đại ca xem có nên để cho bàng môn đệ tử thay thế nó

Tiêu Mạc Hối vừa nghe xong, sắc mặt xanh mét nhưng vẫn không phản bác gì.

Trên thực tế, nếu không phải vì Tiêu Thu Phong không ra gì thì ông cũng không cần hạ thấp thân phận đại gia của nhà họ Tiêu để đến đây nhờ vả, lại còn tặng nhiều linh đan như vậy.

Không ngờ, cố gắng nhiều như vậy vẫn không thể ngăn cản được cục diện có sự nhúng tay vào của đệ tử chi thứ.

Dương Thần cảm thấy bức bối, tên Tiêu Thu Phong này để lại một đồng rồi rem gì vậy, hấn mạo danh anh ta nhưng lại còn không may đụng phải chi thứ Tiêu gia chuẩn bị gây chuyện, mong là không ảnh hưởng tới kế hoạch cứu Tổ Tâm của hắn.

Lúc này Tiêu Mạc Tranh đột nhiên nói chen vào

- Nhị thúc công, Tiêu Thu Phong tuy tu vi không cao nhưng tư chất tuyệt đối không kém, chỉ có điều là ăn chơi nhiều một chút thôi. Tiêu Thu Phong trước giờ vẫn sử dụng kiếm, con thấy kiếm pháp của nó không tệ, hay là Nhị thúc công cử ra một đệ tử trẻ tuổi nào đó đấu thử với Thu Phong một trận, nếu Thu Phong có thể chiến thắng bằng kiếm thuật, vậy thì xin hãy cho Thu Phong một cơ hội ạ?

- Nhị đệ, đệ...

Tiêu Mạc Hối nóng lòng, đấu kiếm thuật? Tiêu Thu Phong tuy sử dụng kiếm nhưng lười biếng tu luyện, kiếm thuật làm sao cao minh được?

Tiêu Mạc Tranh tỏ vẻ bất đắc dĩ an ủi nói

- Đại ca, cũng không còn cách nào khác, nhị thúc không tin vào tư chất của Thu Phong, chúng ta chỉ còn cách chứng minh cho nhị thúc thấy.

Tu vi của Thu Phong không tốt bằng bất kỳ đệ tử chi thứ nào của Tiêu gia, ngoại trừ đấu kiếm ra thì cũng không còn môn võ nào để đấu nữa.

Mặt của Tiêu Mạc Hối từ trắng chuyển sang đỏ, ghen quá không nói được lời nào

Dương Thần trầm nghĩ, tên Tiêu Mạc Tranh này đang có chủ ý gì? Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được, nếu bản thân hắn là Tiêu Thu Phong thật thì phải đánh với những người này thua là cái chắc, Tiêu Thu Phong có tư chất khi khô gì chứ?

Theo lý mà nói, Tiêu Mạc Tranh là em trai của Tiêu Mạc Hối, Tiêu Thu Phong đánh bại làm mất mặt Tiêu Mạc Hối thì lại gây thêm áp lực cho Tiêu Mạc Vũ, cũng đâu ích gì cho Tiêu Mạc Tranh?

Nhất thời không hiểu nổi, Dương Thần đành tạm thời cho qua vậy.

Khuôn mặt nhăn nhoe của Tiêu Mạnh Nhạc lộ vẻ dường như không thể

kiên nhẫn hơn nữa

- Được thôi, nếu Mạc Tranh người đã thay mặt cháu người cầu xin như vậy, vậy thì ta sẽ xem kiếm thuật của nó thế nào

Kiểm giả là tổ tiên binh khí bách gia. Trong thái cổ tiên nhân, chỉ có kiếm tiên độc bá tuyệt luân, những tu sĩ có thể sử dụng tốt kiếm thuật thì tư chất tất nhiên không hề kém cỏi, mà còn xếp hạng cao trong giang hồ.

Nói xong, Tiêu Mạnh Nhạc giơ tay ra, chỉ một đệ tử chỉ thứ Tiêu gia cách ông ta khá gần.

Chàng thanh niên này thoát nhìn có vẻ rất trẻ. Da trắng nõn, môi mỏng mà anh, tóc ngắn rất có nhuệ khí, sau lưng đeo một thanh phi kiếm.

- Đây là con trai của lão tam ta, Tiêu Dương Húc, nhỏ hơn Thu Phong năm tuổi, nhưng đã bước vào quỹ thủy sơ kỳ, là một trong những con cháu tài giỏi nhất của ta, sở trường là sử dụng ngự kiếm thuật, cứ cho nó đấu với Thu Phong một trận vậy

Tiêu Mạnh Nhạc nói

- Nhị thúc công, Dương Húc là quỹ thủy sơ kỳ, trong khi đó Thu Phong đang ở ly hỏa trung kỳ, không công bằng đâu.

- Không cần lo, cháu sẽ không chế chân khí ở giai đoạn ly hỏa trung kỳ, tuyệt đối sẽ không làm bị thương Thu Phong đại ca đâu

Khỏe miệng Tiêu Dương Húc thoáng hiện lên một nụ cười tà ác.

Tiêu Mạc Hối nhăn mày, chàng thiếu niên này giống như một mũi tên nhọn chưa ra khỏi vỏ, toàn thân tản ra một luồng kiếm khí, rõ ràng là một nhân vật thiên tài về kiếm đạo, thi đấu với loại người như vậy, con trai của ông giống như một đồng phân vậy.

Nhưng ông chỉ có một đứa con này, nó mà thảm bại thì mạch kế thừa này sẽ xảy ra vấn đề lớn rồi

Lui cũng không được nữa, phải làm sao mới tốt đây?

- Đại ca, chuyện này Thu Phong sớm muộn gì cũng sẽ đối mặt, huynh hãy để Thu Phong đi đi

Tiêu Mạc Tranh vỗ bờ vai của huynh trưởng

Cảnh này theo Dương Thần nghĩ, rõ ràng là làm bộ làm tịch, đi đến nước này, không phải do Tiêu Mạc Tranh đẩy đưa sao?

Để Dương Thần tin rằng Tiêu Mạc Tranh chỉ ngẫu nhiên đến đây thăm hỏi thì có đánh chết cũng không tin.

- Thu Phong sau này phải làm gia chủ, tự nhiên sẽ có bản lĩnh của “con nhà tông”, giống đại ca vậy, trước giờ đã cao hơn một bậc so với các huynh đệ chúng ta, như vậy chúng ta mới phục.

- Ta cũng không hy vọng Thu Phong có thể trong khoảng thời gian ngắn có thể đuổi kịp những con cháu này của ta, nhưng phàm nó có thể đạt được cùng một tu vi, có thể tiếp được mười chiêu trên tay của Dương Húc nhà ta thì ta sẽ không nhắc đến chuyện thay thế người kế thừa nữa

Tiêu Mạnh Nhạc ngao mạn nói

Tiêu Mạc Hối không còn cách nào, lần này nếu trốn tránh thì sau này Thu Phong thật sự không còn tư cách tiếp nhận chức vị gia chủ nữa.

Mười chiêu... hy vọng thằng tiểu tử này có thể may mắn lọt qua

Chiến đấu đến cùng, Tiêu Mạc Hối vỗ vỗ vai của Dương Thần nói

- Thu Phong, tập trung tinh thần, không được khản trương, thi đấu tốt với Dương Húc nhé.

Dương Thần lập tức bắt chước dáng vẻ uất ức của Tiêu Phong một cách rất tài tình, vẻ mặt đau khổ nói

- Cha... cái này... Dương Húc đệ ấy đang ở quỳ thủy trung kỳ mà...

- Đồ khốn! Biết tu vi người ta tốt hơn mày, mày còn không biết tu luyện cho tốt! Nó sẽ chỉ không chế ở mức ly hỏa trung kỳ, mày sợ gì chứ! Cứ sử dụng kiếm thuật để tiếp chiêu đi!

Tiêu Mạc Hối tức đến nổi chỉ muốn giáng cho hắn một bạt tay

Một đám đệ tử của gia tộc nhị thúc công đều quăng ánh mắt khinh bỉ.

Tiêu Mạc Tranh và Tiêu Mạnh Nhạc lại nhìn nhau, trong mắt hai người lộ ra nụ cười không dễ phát giác.

- Hôm nay, các trưởng lão của nhà ta cũng có mặt không ít ở đây, Dương Húc, con không được nường tay, Thu Phong, con cũng phải toàn lực chiến đấu, ta nghĩ các vị trưởng lão cũng sẽ đối đãi một cách công bằng

Tiêu Mạnh Nhạc lớn tiếng nói xem chương mới tại tunghoanh (.) com

Một đám các trưởng lão đi cùng với Tiêu Mạnh Nhạc tự nhiên cũng đồng thanh trả lời, họ thực sự cũng biết Tiêu Thu Phong gần như không có cơ hội tiếp nhận địa vị gia chủ, chỉ là không ngờ, nhanh như vậy lại có người không thể đợi được nữa bắt đầu gây chuyện.

- Đại ca Thu Phong, xin mời

Ánh mắt Tiêu Dương Húc tràn đầy khinh miệt nhưng động tác lại tôn kính mời mọc

Dương Thần giả vờ rất sợ sệt, mô phỏng nhân vật Tiêu Thu Phong sâu tận xương tủy, trong lòng lén cười, màn kịch này đúng là một môn nghệ thuật

Mọi người nhìn thấy

“Tiêu Thu Phong” chạy lên võ đài một cách sợ hãi rụt rè, đều lắc đầu ngao ngán.

Tiêu Dương Húc ưỡn ngực lên phía trước, thanh Thu hồng trường kiếm “vụt vụt” bay ra, ánh sáng của kiếm lân lân giữa không trung, kiếm khí cuộn thành vòng, lộ ra sự sắc bén.

- Thu Phong đại ca, Phi diện bính này của đệ chẳng qua chỉ là phi kiếm trung phẩm, chỉ được ở chỗ sắc bén và tốc độ nhanh, nghe nói đại ca có một phi kiếm trung thượng phẩm Mộc linh, có thể tập hợp linh khí của cây, công phòng kiêm bị, xin hãy xuất kiếm để tiểu đệ được mở mang tầm mắt

Tiêu Dương Húc nói to những lời này, không khác gì nói với mọi người,

y không chỉ tu vi thấp mà phi kiếm cũng không bằng Dương Thần.

Dương Thần mới biết thanh kiếm đó gọi là Mộc linh, còn chưa từng dùng mà, nhưng sao cũng được, từ chiếc nhẫn không gian lấy ra, rồi giả vờ làm ra mấy động tác võ thuật đẹp mắt, múa may mấy động tác giống hệt của thái cực kiếm, thực ra cũng đã mê hoặc được mọi người, thoát nhìn chẳng ra chiêu thức gì cả.

- Đây là loại kiếm pháp gì? Chẳng lẽ hẳn chuẩn bị tay lấy phi kiếm, chiến đấu với ngự kiếm thuật của Dương Húc sao?

Có người thì thầm, cũng có người đã “phì phì” cố nén cười, chuẩn bị xem vẻ mặt mặt của đại thiếu gia nhà họ Tiêu này.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1495

Cái Đang Dùng Không Phải Là Kiếm

Tiêu Mặc Hối quan sát đáng vẻ đang đợi xem kịch hay của mọi người, chân mày nhăn lại, sắc mặt ngày càng đen xuống, lo lắng nhìn trận đấu.

- Thu Phong huynh, xin mời

Tiêu Dương Húc không chế tu vi tới ly hỏa trung kỳ, chân khí tập trung hẳn vào trên thanh Phi hồng kiếm của y, lóe ra một ánh sáng âm u màu lục.

Phi kiếm bỗng nhiên rời tay, hướng về phía Dương Thần tạo ra một đường sóng gợn hình xoắn ốc, đem theo hàng loạt lục ảnh kiếm quang, tạo thành một đường vòi rồng hướng ngang, dường như muốn cắn nát Dương Thần trong phút chốc.

Dương Thần vừa nhìn thấy, thoái lui liên tục, bay lên trên không để lảng tránh.

- Đây là thiên tuyệt đôi vân kiếm mà, đúng là một chiêu “phá vân thức” tuyệt vời, không ngờ môn thượng đẳng kiếm thuật này đã được Dương Húc nắm rõ một cách thuần thục như vậy

Lập tức có một trưởng lão nhận ra chiêu kiếm này ra lời khen ngợi.

Kiếm thuật của giới tu hành luôn được biến hóa thành ngự kiếm thuật, phát hu lực mạnh hơn.

Rất nhiều kiếm pháp bản thân nó vốn đã có uy lực mạnh, là kiếm thuật thượng đẳng nhưng bởi chiêu thức phức tạp, chân nguyên vận chuyển hỗn loạn nên rất khó được luyện thuần thục, càng khó có thể dung hòa được đạo lý.

Cho nên những tu sĩ luyện kiếm thông thường đều sẽ lựa chọn một kiếm thuật thích hợp để luyện, mà khó có thể theo đuổi được tầng thứ cao hơn của ngự kiếm thuật.

Đương nhiên Dương Húc thuộc thiên tài dùng kiếm, trẻ tuổi như vậy mà có thể sử dụng được Thiên tuyệt đôi vân kiếm pháp của tổ tiên nhà họ Tiêu truyền lại một cách tài giỏi như vậy.

Một chiêu “phá vân thức” bị Dương Thần tránh được, khóe miệng Dương Húc cười một nụ cười khinh thường, y đã sớm có chuẩn bị

Thân người bay lên một nửa chân không, Phi diên như ảnh tùy hình bay từ dưới lên trên phi tới đâm thẳng.

- Quyền tuyệt thức

Tiêu Dương Húc hô mạnh một tiếng

Phi kiếm cô đọng ra hàng loạt kiếm khí như hoa tuyết quanh quẩn bốn phía, giống như một trận bão tuyết có được từ đông tuyết dưới đất, tốc độ

nh nhanh hơn tốc độ di chuyển của Dương Thần nhiều, trong phút chốc có thể nuốt gọn Dương Thần.

Tất nhiên dựa vào tu vi ly hỏa trung kỳ thì không thể nào tránh khỏi chiêu này rồi, thân người Dương Thần khẽ nghiêng một chút, Mộc linh hội tụ của linh khí thuộc mộc ở trên tay, dẹt thành một mảng lưới, một bên bay thẳng lên trời thoái lui, một bên đỡ lấy cơn lốc kiếm khí.

Một trận “bùng bùng bùng” vang lên liên tục không ngừng, Dương Thần tuy nhìn bộ dạng có chút thê thảm, né tránh một cách khó khăn nhưng cũng không hề bị đánh bại.

- Chà, nếu không phải Dương Húc không chế tu vi ở mức ly hỏa trung kỳ thì uy lực của chiêu này sẽ lợi hại ít nhất là gấp hai lần trở lên, Thu Phong đương nhiên sẽ không đỡ được. Dương Húc đúng là hậu sinh khả úy mà.

Lại có thêm trưởng lão bắt đầu bàn luận

Nghe thấy những lời này, Tiêu Mạc Hôi hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay đỏ mô hôi, thầm nghĩ Thu Phong nhất định phải lọt qua mới được.

Nhưng đây chỉ là chiêu thứ hai mà đã thê thảm như vậy, tám chiêu tiếp theo tiếp nối không đây?

Dương Húc thấy ra hai chiêu này mà vẫn chưa giải quyết được Dương Thần thì cảm thấy không hài lòng, khuôn mặt nghiêm túc hẳn lên, Phi diên kiếm thể như phá trúc liên tục đâm từ bốn phương tám hướng.

Sự tấn công liên tục hình thành nên một lưới mũi kiếm tập trung dày đặc, giống như đang có cả trăm kiếm khách đang cầm kiếm hướng về phía Dương Thần.

Dương Thần “sợ hãi” kêu lớn “qua qua”, trên tay cầm Mộc linh kiếm, dường như đang hoảng hốt đỡ lấy đòn tấn công, mỗi một đường kiếm ảnh đều được Dương Thần hóa giải một cách khéo léo.

Thật ra, Dương Thần không hề biết kiếm pháp kiếm thuật gì đó cả, nhưng bản năng chiến đấu thì những tu sĩ trẻ tuổi “khua chân múa tay” trong Huyền cảnh này sa so được?

Những mũi kiếm này tuy đến nhanh nhưng cũng không thoát khỏi phản ứng của Dương Thần, chỉ là dùng bản năng chiến đấu một cách tự nhiên để đỡ lấy kiếm mà thôi.

Tiêu Dương Húc ra tới chiêu thứ năm thì phát hiện ra có chút gì đó không đúng

Tu cứ luôn nhắm vào đối phương mà đánh nhưng rõ ràng không hề chiếm vị thế gì cả, kiếm thuật của đối phương cũng không có gì đáng nói nhưng lại nhẹ nhàng tiếp được sự tấn công của y.

Nếu đang ở cùng một tu vi, muốn dùng kiếm khí hoặc chân nguyên cưỡng chế một đầu là điều rất khó, y chỉ có thể mượn sự tinh diệu của kiếm thuật để đánh bại đối thủ, nhưng lại không hề nhẹ nhõm như những gì lúc trước y nghĩ.

Những trưởng lão phía dưới cũng cảm thấy rất kỳ lạ, Tiêu Mạnh Nhạc và Tiêu Mạc Tranh cũng không hiểu, nhìn nhau một lát, dường như có chút ngạc nhiên.

Tiêu Mạc Hồi thì đang có hy vọng nhiều, nét mặt đang cố nén sự kích động, hy vọng con trai có thể lọt qua mười chiêu một cách kỳ tích.

- Thu Phong đại ca quả là tay nhanh mắt lẹ, hãy tiếp thêm chiêu “Bài vân phi tuyết”, không biết còn có thể tiếp được nữa hay không.

Tiêu Dương Húc thấy đã ra bảy chiêu, chỉ còn lại ba chiêu, lập tức sử dụng một trong những chiêu mạnh nhất trong Tuyệt đôi vân kiếm pháp.

- Phi tuyết liên thiên bài vân hải! Xem đây!

Trong mắt lóe lên hào quang, Tiêu Dương Húc hoàn toàn thật sự triển khai, Phi diên ở phía trước y mở ra một đường mũi kiếm gọn sòng, kiếm khí giống như vô số mây mù, cuộn cuộn như sóng, bay tận tầng mây, nhưng đều là kiếm khí hùng mạnh của sự sắc bén ngưng tụ mà thành.

Giống như một dải mây mù cực lớn màu lục nhạt, đang hướng về phía Dương Thần bao vây, đó là một chiêu giết người trong phạm vi lớn không thể né tránh.

Mọi người ngồi phía dưới xem đều có chút kinh hãi, không ngờ Tiêu Dương Húc lại bị ép ra một chiêu lớn như vậy.

Tiêu Mạc Hồi lòng nóng như lửa đốt, đưa con trai này làm sao đỡ nổi đây, đang trong tư thế muốn bay lên để cứu Dương Thần.

Nhưng Tiêu Mạnh Nhạc ngồi cạnh đề Tiêu Mạc Hồi ngồi xuống, nghiêm nghị nói

- Còn chưa đến mười chiêu mà

Tiêu Mạc Hồi trong lòng giận dữ, ông già này rõ ràng đang rất muốn thăng con của mình “ngoài ý muốn” chết trong trận đấu, quả thực đáng ghét chết được!

Nhưng ông căn bản không phải là đối thủ của Tiêu Mạnh Nhạc Nhược thủy sơ kỳ, chỉ còn cách cố nén lửa giận trong lòng tiếp tục xem trận đấu trên không.

Đây tất cả đều là chiêu giết người, Dương Thần nhìn thấy một mảng mây biển được hình thành từ kiếm khí hướng về phía mình nuốt chửng, trong lòng thầm than thở, chỉ còn cách ra một “ngón nghề” nhỏ vậy, vốn dĩ chỉ muốn giả ngốc mà giấu đi.

Mộc linh kiếm trên tay, lần đầu tiên rời tay, ở phía trước hình thành một đường kiếm ảnh uốn khúc, những kiếm ảnh này cô đọng thành kiếm khí, một dải tiếp một dải, liên tục không ngừng.

Lúc những kiếm ảnh liên hoàn này giống như kim cương vòng bao vây bốn phía của Dương Thần, cũng đúng lúc mây mù kiếm khí cũng vừa xâm chiếm xong.

“Ầm ầm”

Một âm thanh vang dội kịch liệt vang lên, mây mù lại được tránh khỏi bằng cách xoay tròn một cách thần kỳ, từng dải phân tán, như thiên nữ tán hoa, mê huyền lóa mắt.

- Đây... đây là...

Phía dưới vang lên mấy tiếng “kính ngọc”, không thể tin nổi.

- Có phải là tôi đã nhìn lầm không? Đây hình như là Liên vân thập bát kiếm?

- Không ... giống, nhưng hình như lại không giống...

- Liên vân thập bát kiếm chỉ là hạ đẳng ngự kiếm thuật, hơn nữa bên trong hình như cũng đâu có chiêu này

Tiêu Mạnh Nhạc thần sắc nghiêm trọng nói

- Đây là Liên vân thập bát kiếm, nằm trong chiêu thứ mười ba, Bát khúc liên hoàn... có điều... dường như có chút thay đổi

- Không sai, được Thu Phong sử dụng gọn gàng linh hoạt hơn, rất khéo léo

Tiêu Mạc Tranh miễn cưỡng cười nói

Tiêu Mạc Hối cười lớn ha hả, vui đến nổi đắc ý cùng kỳ, tuy không biết thắng con của mình luyện môn kiếm thuật này lúc nào, nhưng ông cho là y đã lên luyện nên cũng không nghi ngờ nhiều.

Tiêu Dương Húc ở trên không trung thấy chiêu thức “tắt sát” của mình bị phá giải thì càng thêm giận dữ, chỉ còn có thể sử dụng thêm hai chiêu thôi, trong lúc tức giận, liên tục công kích Dương Thần một cách thâm hiểm.

Nhưng Dương Thần đưa đẩy Mộc linh kiếm, tìm được sơ hở của Tiêu Dương Húc, nên vẫn hóa giải được một cách nhẹ nhàng, không để lại dấu vết.

Tiêu Dương Húc dù sao vẫn thiếu kinh nghiệm chiến đấu, tuy kiếm thuật cao minh nhưng người thi triển lại không hiểu đạo lý “vô chiêu thắng hữu chiêu”.

Kiểm đạo cũng giống như võ đạo, “kiếm thị kiếm, nhân thị nhân”, còn phải xem ở giai đoạn nhập môn, tiếp theo là “kiếm phi kiếm, nhân phi nhân”, nhân và kiếm hợp nhất thành một thì được xem là kiếm đạo hành gia.

Cao thâm hơn là “kiếm hoàn thị kiếm, nhân hoàn thị nhân”, mới thật sự được gọi là “thủ trung vô kiếm, tâm trung dã vô kiếm”, kiếm đã trở thành một đạo cụ lúc có lúc không, cái đang sử dụng đã không phải là kiếm pháp nữa mà là một loại “đạo”.

Dương Thần đã lãnh ngộ được nó trong vô số lần tử vong, sớm đã thoát khỏi gông cùm xiềng xích, lãnh ngộ được chiến đấu quan độc nhất của mình, tùy tiện sử dụng võ thuật hay kiếm thuật đều có lời giải của mình, tùy cơ ứng biến, diệu chiêu vô cùng vô tận.

Đây cũng là lý do tại sao Dương Thần có thể hội tụ được bách gia chi trưởng, viết được công pháp cho các nữ nhân, cũng có thể nhẹ nhàng cải tiến

kiếm pháp nâng lên mấy cấp bậc để mình sử dụng.

Nếu dựa vào tu vi ngang hàng thì Dương Thần không cho rằng mình sẽ e sợ bất cứ đối thủ nào, cứ cho là không thắng thì cũng sẽ không thua, trừ phi đối phương có các pháp bảo cao cường hơn.

Vô tình, mười chiêu cũng đã qua đi.

Lúc Tiêu Dương Húc đang trong lúc điên loạn dường như muốn xuất chiêu thêm nữa, thì Tiêu Mạnh Nhạc ở phía dưới ra tay trước, một đường chân nguyên thanh mộc hùng hồn từ dưới đất mọc lên, cắt ngang giữa chuỗi Phi Diên kiếm và Tiêu Dương Húc.

- Dương Húc! Còn không dừng tay!

Tiêu Mạnh Nhạc tức giận, tỏ vẻ bất mãn với đứa cháu

Nhưng cũng không còn cách nào khác, nhiều người như vậy nhìn, không thể lật lọng được, chỉ trách tên tiểu tử “Tiêu Thu Phong” này quá xảo trá.

Cũng không thể xem ra kiếm pháp của hắn cao minh thế nào, chỉ có thể nghĩ, có thể là chút tiềm năng bộc phát trong lúc nguy cấp mà thôi.

Trong mắt Tiêu Dương Húc lóe lên ánh nhìn ác độc nhưng cố gắng nén xuống, chấp tay về phía Dương Thần

- Đắc tội rồi, thu Phong đại ca kiếm thuật cao minh, tiểu đệ khâm phục.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1496

Tiêu Gia Nước Rất Sâu

Dương Thần làm bộ như một bộ dáng như không có gì lớn đặc ý rất giống Tiêu Thu Phong hả hê, cười ha hả đi lên vỗ vỗ bả vai Tiêu Dương Húc:

- Anh em trong nhà, tôi làm sao lại trách Dương lão đệ đây?

Trên mặt đất mọi người một trận ghê tởm, bọn họ cũng không nhận ra "Tiêu Thu Phong" có thể thật sự đánh bại Tiêu Dương Húc, không nói đến tu vi của Tiêu Dương Húc giảm xuống, vừa rồi cũng bị đánh nặng, chỉ có điều mười chiêu quá ngắn, Tiêu Dương Húc khinh địch mà thôi.

- Nhị thúc công, thế, Thu Phong nhà tôi không khiến ngài quá thất vọng chứ?

Tiêu Mặc Hối hít sâu một hơi, cao giọng hỏi.

Tiêu Mạnh Nhạc trầm giọng nói:

- Ngược lại là có tý khôn vặt, nhưng tu vi quá thấp chút, về sau nếu không tiến bộ nhảy vọt, tôi sẽ phải nói lại với các huynh đệ và Đại ca.

- Đó là điều tất nhiên. Lần này trở về, sẽ kêu thẳng ranh con này siêng năng tu luyện!

Tiêu Mặc Hối nói.

Chuyện trục xuất trưởng tôn kế thừa của bản tông, dường như tạm thời lắng xuống, tuy rằng mạch nước ngầm mãnh liệt, nhưng bên ngoài, trong thời gian ngắn Tiêu Mạnh Nhạc cũng sẽ không nói gì.

Dù sao ở ngoài mặt là muốn giữ gìn sự ổn định hòa thuận của gia tộc, Tiêu Mạnh Nhạc sau đó liền mời đoàn người của Tiêu Mặc Hối đi vào trong điện, mở tiệc chiêu đãi.

Đám người Tiêu Mặc Tranh cũng hộ tống vào trong điện, cảnh tượng mọi người cùng nâng chén, hoàn toàn không nhìn thấy không khí khảm trương vừa rồi.

Rượu quá trung tuần, mọi người bắt đầu tán gẫu chủ đề cũng sôi nổi lên rất nhiều.

Dương Thần lại không nói ra suy nghĩ trong đầu, nói nhiều dễ lỡ lời, một mình buồn bực ngồi uống rượu, rượu này thật đúng là không ngon, dường như là dùng một ít linh quả bên trong Huyền cảnh để ủ, mặc dù có hiệu quả bổ khí, nhưng Dương Thần cảm thấy mật độ linh khí lấy từ Huyền cảnh, căn bản không có ý nghĩa.

Bỗng nhiên, Tiêu Mạnh Nhạc nói một câu, khiến thần kinh của Dương Thần căng thẳng.

- Mặc Hối, tôi nghe nói, Lạc gia đã đem Tiêu Chỉ Tình bắt trở về, có

chuyện này sao?

Dương Thần lập tức hết sức chăm chú, không nghĩ tới còn có thể nghe được tin tức có liên quan đến Tiêu Chỉ Tình.

Lúc này Tiêu Mặc Hối cầm chén rượu đã cạn một nửa, ánh mắt trêu tức liếc nhìn Tiêu Mặc Tranh ngồi đối diện không tỏ thái độ, nói:

- Tin tức truyền đến là như thế. Cũng không biết tin tức về người đàn bà ti tiện này như thế nào. Lạc Thiên Thu bảo Lạc Hàng đi ra ngoài một chuyến, bắt trở về.

- Như vậy cũng tốt, Lạc gia vẫn nắm chắc chuyện đám hỏi này, nắm lấy đuôi tóc Tiêu Gia chúng ta không tha, về sau còn có hai lần chạm mặt con cháu chúng ta ở dãy núi Phi Tuyết, vì chuyện này còn đánh đập tàn nhẫn, nói Tiêu Gia chúng ta không coi trọng chữ tín, lấy không xứng lễ, làm hại con cháu gia tộc chúng ta, cũng không dám dễ dàng xuất động, quả thật khinh người quá đáng!

Tiêu Mạnh Nhạc hừ lạnh nói.

- Ai... Nhị thúc công, con cũng không ngờ được, người phụ nữ ti tiện này to gan như vậy.

Nói xong, Tiêu Mặc Hối liếc mắt nhìn Tiêu Mặc Tranh nói:

- Nhị đệ, lúc trước cũng là chú không dạy bảo tốt con gái của chú.

- Mặc dù là cùng người phụ nữ hoang dã ở thế tục giới sinh ra, nhưng dù sao cũng chảy dòng máu của Tiêu gia chúng ta. Nếu như mấy đứa con gái cũng cố tình gây sự giống như cô ta, to gan lớn mật cãi lại mệnh lệnh của gia tộc, vậy Tiêu Gia chúng ta chẳng phải sẽ loạn cả lên sao?

Tiêu Mặc Tranh ngẩng đầu lên, cũng không có nào vẻ phẫn nộ, mà là rất khiêm tốn gật đầu cười nói:

- Huynh trưởng dạy rất đúng, chỉ tiếc kia nghiệt nữ đã không ở trong nhà, bằng không tất nhiên tôi sẽ nghiêm khắc dạy dỗ nó.

- Hừ, vì chuyện của cô ta, chúng tôi cũng không biết bao nhiêu lần ở trước mặt người Lạc gia không ngẩng đầu lên được, vốn là Lạc gia mạnh hơn chúng ta một đầu, còn trên đạo lý bị chịu thiệt, chú cũng đã biết cha vì chuyện này đã giận dữ như thế nào? Nếu không có đại ca tôi giúp chú ép chuyện này xuống, chú đã sớm bị cấm đoán!

Dường như Tiêu Mặc Hối vì chuyện vừa rồi, hung hăng trút giận, mắng Tiêu Mặc Tranh tới mức không ngẩng đầu lên được.

Tiêu Mặc Tranh cũng không phản bác, không ngừng gật đầu.

Đến cuối cùng, Tiêu Mặc Hối đắc chí vừa lòng, vẫn không quên giả vờ tự trách nói:

- Cũng là do tôi lúc đầu quá dễ tin người em ruột là chú, nghĩ chú có thể làm tốt công tác tư tưởng cho con gái chú, mới đề nghị với cha, cho cô ta kết hôn với Lạc Hàng của Lạc gia.

- Thật không ngờ được, cô ta nhìn có vẻ dịu dàng yếu ớt, nhưng bên trong

thật ra lại có dã tính ti tiện của phụ nữ thế tục. Chỉ sợ là giống với người mẹ thế tục của cô ta.

Lúc này Tiêu Mạnh Nhạc chen lời nói:

- Mạc Hối, anh cũng không nên trách Mạc Tranh. Tuy rằng nghiệt nữ Tiêu Chỉ Tình này mang lại không ít phiền toái tới cho Tiêu Gia chúng ta, nhưng cứu âm huyền mạch của cô ta đã giúp chúng ta thí nghiệm ra không dưới trăm loại đan dược có độc, còn nuôi cô ta tới bây giờ.

- Nhị thúc công nói đúng. Chỉ tiếc về sau sẽ giao cho Lạc gia sử dụng. Bây giờ suy nghĩ một chút, đưa một công cụ thí nghiệm thuốc thượng đẳng như vậy cho Lạc gia, thật đúng là có chút thua lỗ. Hẳn là phải đòi Lạc gia thêm một ít sinh lễ mới đúng.

Tiêu Mạc Hối tiếc hận nói.

- Ha ha, đại gia, anh cũng ức hiếp người của Lạc gia quá rồi. Người phụ nữ ti tiện Tiêu Chỉ Tình kia mặc dù có tác dụng đối với việc thí nghiệm thuốc, nhưng cứu âm huyền mạch của cô ta từ từ suy giảm, cũng không sống thêm được bao nhiêu năm nữa.

- So với ở lại trong gia tộc thêm vài năm rồi chết đi, còn không bằng thừa lúc cô ta còn sống, đưa cho Lạc gia dùng vài năm cuối cùng, đổi một số pháp bảo và linh đan. Thật ra như vậy chúng ta càng lời hơn. Đây chính là đại gia giật dây làm một vụ buôn bán tốt.

Một gã trưởng lão sẵn đón nói.

Tiêu Mạc Hối rất hưởng thụ, liên tục xua tay ra hiệu quá khen, nhưng không hề che dấu vẻ đắc ý trên mặt mình.

Dương Thần nghe thấy những lời này, thiếu chút nữa tay muốn dùng sức ấn vỡ bàn rượu. Hắn cố gắng kìm chế xuống.

Hoá ra người của Tiêu Gia có chủ ý như vậy. Không trách bọn họ lại đồng ý giao Tiêu Chỉ Tình cho Lạc gia.

Đúng vậy. Nếu không phải gặp được mình, chỉ sợ ngày nào đó Tiêu Chỉ Tình ở nước ngoài độc tố phát tác, hoàn toàn ngọc nát hương tan...

Nghĩ đến tất cả chuyện này là do đám người Tiêu Mạc Hối bày ra, cha ruột của cô là Tiêu Mạc Tranh còn nhìn như không thấy, lại còn muốn "Giáo huấn" Tiêu Chỉ Tình...

Dương Thần cảm thấy tức giận muốn giết hết toàn bộ con cháu của Tiêu Gia đang ở đây!

Nhưng, lý trí khiến hắn nhịn xuống. Còn nhiều thời gian, chờ cứu được cô ấy ra, sớm muộn gì cũng cho bọn họ nếm thử mùi vị không được làm người.

Sau khi rời khỏi gia tộc Nhị thúc công, rốt cục hoàn thành lần tuần tra chi thứ của gia tộc lần này, trở về Tiêu Gia.

Tiêu Mạc Tranh tiếp tục dẫn người đi thăm dò linh dược, cũng không đi cùng đường.

Vừa mới về đến trong nhà, Dương Thần đã bị Tiêu Mạc Hối gọi vào

phòng của y.

Dường như Tiêu Mạc Hối có tâm sự nặng nề, sắc mặt rất khó coi.

- Thu Phong, cha không biết con tu luyện như thế nào. Nhìn hôm nay con tiến bộ như vậy, cha có chút vui mừng. Nhưng, tốc độ vẫn quá chậm. Về sau con nhất định phải cố gắng hơn bây giờ gấp mấy lần. Ít nhất sang năm trước hội võ của ba nhà, phải tới Ly Hỏa kỳ cuối, có biết không?

Dương Thần trầm nghĩ.

“Tùy ông đi. Dù sao tôi cũng sắp rời khỏi chỗ này.”

Vì thế hắn thuận theo gật đầu.

Sắc mặt Tiêu Mạc Hối âm trầm nói:

- Rốt cuộc nhị thúc của con đã không nhìn được nữa. Không ngờ được, không ngờ gã lại có thể cấu kết với lão hồ ly Nhị thúc công kia... Hừ hừ, chỉ tiếc, ông nội của con đã sớm phòng bị gã. Bọn họ cho rằng chúng ta không biết bọn họ lén lút hoạt động sao?

Dương Thần vừa nghe, liền ra vẻ nghi hoặc nói:

- Cha, chẳng lẽ bọn họ sớm đã làm gì?

Tiêu Mạc Hối có chút hài lòng nhìn hắn một cái, giận dữ nói:

- Ban đầu cha nghĩ, tiểu tử con chỉ biết chơi những người phụ nữ kia. Hôm nay xem ra con không phải không học vấn không nghề nghiệp, hiểu được nhẫn nhịn, cuối cùng đã trưởng thành. Nói cho con biết cũng không sao.

- Thật ra nhị thúc của con vẫn lén lút qua lại với Nhị thúc công, thường xuyên đưa cho bọn họ một ít linh dược, tiền bạc, vụng trộm chế luyện đan dược. Việc này, ông con chẳng qua chỉ mở một mắt nhắm một mắt, không muốn đưa ra ánh sáng gây ra mâu thuẫn mà thôi.

- Chỉ có điều chúng ta không biết rằng, bọn họ lại cấu kết như thế nào. Hơn nữa trong gia tộc, Nhị thúc công quả thật có không ít con cháu tư chất cực cao, nếu tùy tiện xuống tay trừng trị, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng thực lực của gia tộc.

Dương Thần nghĩ thầm rằng Tiêu Mạnh Vu này cũng thật biết nhẫn nại, con mình phản bội còn có thể một mực âm thầm trong bóng tối không ngăn cản.

- Cha, đây chẳng phải là cổ vũ thực lực của bọn họ sao? Đến lúc đó họ xuống tay với chúng ta thì phải làm sao?

Bộ dạng Dương Thần làm ra vẻ sợ hãi.

- Hừ! Sợ cái gì!

Tiêu Mạc Hối cười lạnh:

- Tiêu Mạnh Nhạc lão thất phu này có lợi hại hơn nữa cũng không bằng ông nội. Ông của con đã đến Nhược Thủy trung kỳ, bất cứ lúc nào cũng có thể có tiến đến Nhược Thủy kỳ cuối, cho nên mới gần đây vẫn bế quan tìm cách đột phá.

- Huông chi, chúng ta còn có Từ Thiếu Cung của Từ gia chống đỡ, có Từ gia đứng về phe chúng ta, mặt khác chi thứ của dòng họ cũng sẽ xem sắc mặt chúng ta mà làm việc.

- Chờ đến khi con năm mươi tuổi, cho dù là Tam Muội chân hỏa, cũng không chắc gót chân không thể đứng vững, huông chi phía trước con còn có cha, bọn họ cũng không thể ngăn cha kế thừa nghiệp lớn được.

Dương Thần nghĩ thầm theo như lý thuyết Từ gia nên đứng ở phía Tiêu Mặc Tranh bên kia chứ, Từ Á Nam vẫn là Nhị phu nhân, chẳng lẽ... Trong đó còn có ẩn tình gì sao?

Nghĩ đến việc bừa bãi của Tiêu Mạn Nghiên cùng Tiêu Thu Phong, Dương Thần đột nhiên nghĩ đến điều gì, trong lòng nói âm thầm. Người nhà này cũng thật đủ loạn...

Chờ Tiêu Mặc Hồi từ gian phòng đi ra, Dương Thần ngẫm nghĩ một chút, đi thẳng đến vị trí của huynh muội Triệu gia.

Cũng không phải muốn nói với bọn họ "lời từ biệt", mà là nhớ tới thời điểm bản thân mình đi, có thể hại bọn họ không có khả năng lấy được linh đan thượng phẩm, nhanh chóng mượn thân phận danh nghĩa của Tiêu Thu Phong này, để cho bọn họ một viên

Triệu Mộc Dương và Triệu Đình đến đây gần nửa tháng, vì không thấy Tiêu Thần đều cảm thấy kinh ngạc và lo lắng, Lam Phi cũng đi tìm bọn họ hai lần, đều không hiểu một người lớn sống sờ sờ sao lại biến mất được.

Lần trước sau khi Lam Phi và Triệu Mộc Dương luận bàn, liền trở thành bạn tốt, phẩm tính hai người đều vô cùng tốt, có cảm giác tìm đúng tri âm.

Thời điểm Dương Thần tới chỗ huynh muội Triệu gia, vừa lúc thấy Lam Phi đang cùng Triệu Mộc Dương luận bàn, đánh có đến có lui, đương nhiên, Triệu Mộc Dương đã giảm tu vi thấp xuống.

Nhìn thấy "Tiêu Thu Phong", ba người lập tức đến hành lễ, có phần thấp thỏm, cảm thấy không có chuyện tốt.

Dương Thần cũng không phí lời, lúc trước đã chuẩn bị hai phần linh đan, gồm một viên thượng phẩm, ba viên trung phẩm, cùng với hơn mười viên hạ phẩm, tất cả là lễ vật chia tay cho những bạn bè mới quen này

Khi mà linh đan Dương Thần không xem là gì đến tay ba người, lại khiến Lam Phi và huynh muội Triệu gia đều choáng váng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1497

Bà Vú Tổ Tâm

Dương Thần giả dạng cách nói của Tiêu Thu Phong, cảnh cáo nói

- Bốn thiếu gia thấy các người có tiềm năng, mới tặng những thứ này cho các người, giấu phụ thân và gia gia ta, về tới các người phải biết bảo mật. Cái gọi là buộc tội mang ngọc, đừng để lộ ra ngoài mà mang lại họa sát thân.

Ba người này thấy quả thật là tặng cho họ, không khỏi cảm động mà nước mắt lưng tròng, đối với họ mà nói thật sự quá quan trọng.

Có được những linh đan này, Lam Phi và Triệu Mộc Dương đều tự tin, trong thời gian ngắn có thể đột phá không ít trở ngại, quả thật là cầu mong chẳng được, chỉ có những tu sĩ thiên tài trẻ tuổi quan trọng của đại gia tộc mới có được đãi ngộ này.

Lúc Dương Thần muốn đi thì Lam Phi liền nắm bắt cơ hội hỏi

- Đại thiếu gia, xin hỏi huynh có biết, Tiêu Thần huynh đệ người mới vào Tiêu gia đã đi đâu không? Hắn trong nửa tháng nay dường như đột nhiên biến mất, tôi và Mộc Dương rất lo lắng.

Trong lòng Dương Thần có chút áy náy, không ngờ lại khiến họ bận tâm như vậy, tu sĩ nào mà được như họ đối xử tốt với một người mới vào không thân không thích như vậy, thật rất khó thấy, so với loại người bại hoại như Tiêu Mặc Hối và Tiêu Mặc Tranh quả thật là khác nhau một trời một vực.

Nhưng Dương Thần cũng không thể nói ra sự thật, thế là tỏ ra phiền phức nói

- Những chuyện nhỏ như thế này, bốn thiếu gia làm sao biết, không chừng ra bên ngoài tu luyện rồi cũng nên, chẳng lẽ chúng ta phải xem chừng từng người một sao? Các người tốt nhất là tự quản mình cho tốt, không thì sẽ phụ những viên linh đan mà bốn thiếu gia đã cho.

- Vâng! Thiếu gia xin hân tâm, chúng tôi tất nhiên sẽ trung thành tận tâm với đại thiếu gia và Tiêu gia

Triệu Mộc Dương vội vã nói

Sau đó, ba người còn thật lòng nói một tràng những câu đại loại như “ân đức của đại thiếu gia suốt đời khó quên”, Dương Thần cảm thấy không lọt tai chút nào, để chấm dứt chuyện này liền bay thẳng lên Thanh Đế tháp.

Tiêu Đình Như đang đứng canh ở Thanh Đế tháp không hề phát hiện ra “Tiêu Thu Phong” giả này có điều gì bất thường, điều này khiến cho Dương Thần nhẹ nhõm cả người.

Quả nhiên lấy thân phận đại thiếu gia này để đi vào, rõ ràng rất thông suốt không có gì trở ngại.

Vận dụng môn pháp để giải khai cấm chế, bay một mạch lên tầng cao nhất của Thanh Đế tháp mà không hề dẫn đến sự nghi ngờ của người khác.

Dương Thần tiện thể còn phát hiện mấy tầng trên đỉnh đầu của Thanh Đế tháp đều dự trữ không ít nguyên liệu luyện đan, tuy đa số đều là thuốc luyện đan thông thường nhưng có một số Dương Thần cảm thấy rất tốt, đang nghĩ không biết có nên nhân cơ hội trước khi rời khỏi nhà Tiêu gia mà làm một vỏ không.

Có điều dường như mỗi một tầng có một trưởng lão trong hội trưởng lão của Tiêu gia trông chừng, bản thân hắn cũng không biết có điều kiện tiên quyết gì không hay là lo chuyện của Tổ Tâm xong rồi tính.

Một mạch lên đến mấy tầng cao nhất, cuối cùng cũng đã tận mắt thấy cái “lao tù” mà trước đây chỉ được nghe danh.

Không thể không khen người xây dựng nên Thanh Đế tháp, quả thật đã nhào nặn lên một cái tháp “Quý phủ thần công” cực lớn.

Nhà giam ba tầng trên đỉnh tháp, không ngờ toàn bộ đều dùng trận pháp để tạo ra cảnh tượng băng thiên tuyết, đây là băng tuyết thật sự, một mảng trắng phau phau, khắp nơi đều là nhũ băng nhọn hoắt.

Hàn khí không ngừng từ bốn phương tám hướng hội tụ đến trong tháp, khiến cho nhiệt độ ở đây hạ xuống đến âm một trăm độ khiến người khác phải run mình.

Nếu không phải tu sĩ có thể dùng chân nguyên để đề hóa giải, duy trì cơ năng giữ mạng, người bình thường vào đây căn bản chưa tới một lát thì đã hoàn toàn biến thành băng.

Mỗi tầng đều dùng hắc kim huyền thiết đặc chế để tạo ra các loại tù lao, những tu sĩ ở Độ kiếp kỳ trở xuống căn bản không thể dùng chân nguyên cưỡng ép đột phá.

Dương Thần dựa vào thần thức, rất nhanh có thể cảm ứng ra Tổ Tâm đang ở tù lao lạnh băng của tầng một, vì trong Thanh Đế tháp bây giờ thực ra chỉ có một “phạm nhân” này mà thôi.

Bóng người chột lóe, Dương Thần xuất hiện ở bên ngoài tù lao băng tuyết.

Trong tù lao, một phụ nữ trung niên với đầu tóc rối bù, y phục màu xanh rách rưới lam lũ đang nằm ở một góc tường một cách rụt rè sợ hãi.

- Tổ Tâm

Dương Thần kêu lên một tiếng

Người phụ nữ ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều, tuy sắc mặt trắng bệch, môi có chút tái nhưng không thể phủ nhận, nếu chịu khó trang điểm thì sẽ là một phụ nữ trung niên xinh đẹp tuyệt trần, thân hình cũng không thua kém gì bà Nhị phu nhân Từ Á Nam.

Trong mắt Tổ Tâm tràn đầy căm hận, liếc Dương Thần một cái rồi lại cúi xuống mặc kệ hắn.

Lúc đầu Dương Thần ngần ra, nhưng sau đó liền nghĩ ra, bản thân hẳn đang là “Tiêu Thu Phong” mà, trong lòng thầm than, nhìn dáng vẻ của bà ấy thì biết được Tiêu Thu Phong đã làm chuyện điên rồ đó với bà ấy bao nhiêu lần rồi.

E rằng dáng vẻ y phục rách rưới của bà ấy đều là những gì Tiêu Thu Phong ban tặng

- Tô Tâm, tôi không phải Tiêu Thu Phong, bà xem

Dương Thần khôi phục lại giọng nói của hắn, lấy lớp mặt nạ bên ngoài ra.

Tô Tâm thấy có chút lạ, ngần đầu nhìn, nhất thời ngơ ngác không nói được lời nào.

- Cậu... cậu... cậu là ai?

Dương Thần tin rằng không ai có thể cảm giác được tình hình ở đây nên nhẹ nhõm cười nói

- Tôi tên Dương Thần, là người yêu của Tình Nhi, tôi biết bà là vú nuôi của Tình Nhi, lúc đầu là do bà đã giúp cô ấy trốn khỏi Huyền cảnh, bây giờ tới lượt tôi cứu bà ra khỏi đây

- Tình Nhi? Là Chỉ Tình tiểu thư?

Trong mắt Tô Tâm lộ vẻ kích động, nhào tới chỗ lan can tù lao, vội vàng hỏi

- Chỉ Tình tiểu thư thế nào rồi? Cô ấy khỏe không? Cậu thật sự là người yêu của cô ấy?

Dương Thần cảm động trong lòng, trong tình huống này mà Tô Tâm vẫn nhớ đến Tiêu Chỉ Tình, lại nghĩ tới người cha ruột Tiêu Mặc Tranh của cô ấy, nắm đấm của Dương Thần nắm chặt hơn.

- Bà đừng kích động quá, tôi sẽ kể tường tận mọi chuyện cho bà.

Dương Thần liếc nhìn lan can của hắc kim huyền thiết này, nhẹ nhàng vận ra một luồng tam muội chân hỏa, chớp mắt đã thiêu hủy tù lao này thành một lỗ lớn

Tô Tâm ngạc nhiên nhìn cảnh này

- Đây là ... tam muội chân hỏa? Sao lại có thể! Đây là pháp thuật ở đẳng cấp nào, sao có thể sử dụng được Tam muội chân hỏa?

Bà cũng là người lớn lên trong Huyền cảnh, có tu vi ở Hóa thân sơ kỳ, nên vẫn có chút kiến thức.

Dương Thần mỉm cười, hắn không phải lần đầu thấy tu sĩ kinh ngạc như vậy. Đi vào trong tù lao băng tuyết, phẩy tay lại có thể phát ra Nam minh ly hỏa, khiến cho băng tuyết tan ra, nhiệt độ cũng ấm áp hơn nhiều.

Thấy sắc mặt Tô Tâm khá hơn, Dương Thần mới kể cho bà nghe những chuyện đã trải qua, khúc giữa Tô Tâm vẫn không ngừng hỏi về tình hình của Chỉ Tình, lúc nghe thấy Chỉ Tình lọt vào tay của Lạc gia thì trên mặt lộ đầy vẻ lo lắng.

- Chuyện này, trách nhiệm của tôi rất lớn, nếu muốn trách tôi, tôi cũng

không có gì để nói nhưng bà yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm ra Chỉ Tình.

Tổ Tâm lắc đầu nói

- Cậu chỉ một mình đến Huyền cảnh, cứ cho là tiểu thư không nhìn lầm người, cậu là người đàn ông đáng ủy thác. Tổ Tâm tôi tuy từ lúc sinh ra đã là tôi tớ của Tiêu gia nhưng cũng biết tốt xấu, cậu có thể tới đây cứu tôi, tôi đã mang ơn rồi, làm sao có thể trách cậu được.

- Huống hồ Lạc gia cao thủ như mây, những lão quái vật không xuất hiện không biết có bao nhiêu, cậu còn muốn đi cứu tiểu thư, tôi là bậc trưởng bối còn vô cùng khâm phục cậu mà.

- Dương... Ặc, nếu không chê, tôi gọi cậu là Dương cô gia nhé, tôi thấy cậu không cần cứu tôi nữa đâu, dù sao Tiêu Thu Phong cũng đã chết rồi, tôi ở đây cũng sẽ không gặp nhiều khó khăn nữa, chỉ lạnh một chút thôi mà.

- Nếu cậu cứu tôi, sẽ phải dẫn tôi đi đâu, tôi chỉ là cục nợ của cậu thôi, lỡ như lúc đi ra bị Lão lão nghi ngờ, ngăn chúng ta lại, vậy thì không ổn rồi.

Dương Thần phủ quyết nói

- Chuyện này không cần bà lo, nếu ngay cả bà mà tôi còn cứu không được, vậy thì làm sao cứu được Tình Nhi.

- Cái này ...

Tổ Tâm nhíu mày nói

- Nhưng vẫn rất nguy hiểm, lúc đầu tên đâm tặc Tiêu Thu Phong nhốt tôi ở đây, là được sự cho phép của gia chủ, nếu không được sự cho phép của gia chủ, Lão lão bên ngoài sẽ không cho chúng ta đi.

- Nếu Lão lão muốn ngăn cản, e rằng sẽ lập tức kinh động đến một nhóm cao thủ Tiêu gia, lúc đó, tôi sẽ chỉ khiến cho cậu bị bao vây thôi

Dương Thần ngăn người

- Tôi biến thành Tiêu Thu Phong cũng không thể dẫn bà đi?

- Không thể

Tổ Tâm lắc đầu khẳng định

- Quy định của gia tộc ẩn thế rất nghiêm ngặt, đặc biệt là tam đại gia tộc, cho dù là bốn tông cũng phải tuân thủ quy tắc, nếu không mấy ngàn năm trở lại đây tất cả đều loạn cả lên rồi.

Dương Thần nhăn mày, thật phiền phức, bản thân hắn còn chưa từng gặp Tiêu Mạnh Vu, làm sao để có được chỉ lệnh từ ông ta để được phép dẫn Tổ Tâm ra chứ.

Tổ Tâm thấy sắc mặt Dương Thần lộ vẻ khó coi, cười thoải mái

- Dương cô gia đừng phí tâm nữa, thực ra cậu có thể tới đây được, Tổ Tâm đã mãn nguyện rồi, vẫn là cứu Chỉ Tình tiểu thư quan trọng hơn.

- Sau khi tôi bị tên cầm thú Tiêu Thu Phong dẫn tới đây thì đã không nghĩ đến sẽ rời khỏi đây có tu vi cao hơn tôi, thường đến đây để lãng nhục tôi, tôi sớm đã là hoa tàn liễu bại, thân thể này cũng dơ bẩn lắm rồi

- Nếu không phải lo lắng cho hoàn cảnh của Chỉ Tình tiểu thư thì tôi sẽ

không cầm cự đến ngày hôm nay, hôm nay được biết tin Chỉ Tình tiểu thư vẫn còn sống từ Dương cô gia, lại có người đối xử tốt với cô ấy, Tô Tâm chết cũng nhắm mắt

Dương Thần trong lòng xúc động, tình cảm của Tô Tâm đối với Tiêu Chỉ Tình, e rằng cũng không kém bà mẹ ruột của cô là bao nhiêu.

Quả nhiên Chỉ Tình mấy lần đều nói không sai, người đối xử tốt với cô ấy trong Tiêu gia chỉ có bà vú nuôi chăm sóc cô cho đến lớn này mà thôi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1498

Dương Đại Cường Đạo

Tổ Tâm không biết đã chịu bao nhiêu đau đớn tủi nhục, bị Tiêu Thu Phong xem như công cụ chơi đùa, đúng là sống không bằng chết

Nhưng Dương Thần không có cảm giác rằng bà rất “dơ bẩn” như những gì bà nói, cũng giống như nhiều cô gái phải bán thân để nuôi gia đình vậy, Tổ Tâm gặp phải chuyện này cũng không phải là điều bà ấy muốn, cũng không có gì phải xem thường, mà ngược lại còn khiến Dương Thần cảm thấy đặc biệt tôn trọng.

Nghĩ đến đây, Dương Thần trở nên nhẫn tâm, bắt quá liều mạng thôi

Trong mắt lóe lên nhiều dự tính, Dương Thần ngẩng đầu hỏi

- Tổ Tâm, bà đã từng dẫn Chỉ Tinh thoát khỏi đây, có lẽ nên biết phải chạy theo hướng nào sẽ rời khỏi Huyền cảnh một cách nhanh chóng phải không?

Tổ Tâm gật đầu

- Đúng, Dương cô gia muốn biết thì tôi sẽ nói tường tận

- Tôi hỏi thêm bà, mấy tầng luyện đan ở dưới tháp này, bên trong cất đan dược, nếu tôi giả dạng Tiêu Thu Phong đi lấy thì những trưởng lão đó có cho phép không?

Tổ Tâm càng không hiểu

- Nguyên liệu luyện đan đều là để cho những trưởng lão có sở trường luyện đan để dùng, nếu Dương cô gia muốn lấy, e rằng có chút khó khăn, nhưng nếu số lượng không nhiều thì chắc không vấn đề gì

- Vậy nếu tôi muốn lấy một lượng lớn thì sao?

Trong mắt Dương Thần lóe lên tà quang.

Tổ Tâm cảm thấy có điều lạ, thấp thỏm hỏi

- Dương cô gia, hay là cậu muốn cướp những nguyên liệu đó? Chưa nói đến có khoảng mười mấy người trấn thủ trường kỳ ở trong tháp, những trưởng lão này thấp nhất cũng ở tu vi Ly hỏa kỳ, Minh thủy kỳ, không dưới bốn mươi tu sĩ ở Độ kiếp kỳ và Hóa thần kỳ trong đó, cậu phải biết bên ngoài còn có lão lão canh giữ bên ngoài

- Dương cô gia chạy nhanh đi mà, cứu tiểu thư quan trọng hơn, những thứ này lấy đi rồi cũng đâu biết luyện đan, cũng chỉ là những thảo dược làm tăng thêm linh khí thôi mà

- Ai nói không biết luyện đan, tôi biết

Dương Thần cười hì hì nói

- Những vật ở Bảo Sơn không lấy đi thì không phải là tác phong của

Dương Thần tôi, dù sao cứu bà rồi tôi cũng đâu dự định sẽ quay trở lại Tiêu gia, đơn giản là làm một chuyện lớn thôi.

Tổ Tâm không kìm nổi há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Dương Thần, nghi ngờ không biết mình có nghe lầm không

Nhưng đáng vẻ không có vẻ gì đang nói đùa của Dương Thần, dò hỏi

- Tổ Tâm, Thanh Đế tháp này bà có quen thuộc không? Nếu tôi ở bên trong đánh nhau với những tu sĩ ở Độ kiếp kỳ thì lão lão ở bên ngoài có dễ dàng phát hiện ra không?

- Điều này... tôi cũng không dám bảo đảm, bởi vì bên ngoài tháp có trận pháp phòng hộ, là vì bảo đảm an toàn cho việc luyện đan, linh khí chân nguyên sẽ không dễ dàng lộ ra ngoài, cho nên nói chung, trừ phi hủy hoại Thanh Đế tháp, nếu không bên ngoài rất khó phát hiện bên trong có những chấn động gì

Tổ Tâm suy nghĩ nói

Dương Thần hí hí hóp hóp mắt, không nói lời nào, từ nhãn không gian lấy ra một bộ y phục của phụ nữ cho Tổ Tâm

- Mặc vào đi, tuy theo bậc thứ bà là trưởng bối của tôi, nhưng bà để lộ nhiều da thịt như vậy đứng trước mặt tôi, cũng không thích hợp lắm.

Tổ Tâm có vòng ngực nảy nở, phía dưới còn có vài sợi cỏ đen, y phục rách nát đó căn bản không thể che đậy chúng, Dương Thần vẫn cố gắng không nhìn nhiều.

Y phục này là lúc còn ở Hàn Quốc, Lâm Nhược Khê trong lúc dạo phố điên cuồng đã mua nó, vì phụ nữ quen thói ra tay xa xỉ, căn bản không hề xem tiền là tiền, cho nên mua một đồng quần áo, có một số vẫn còn lưu lại trong chiếc nhãn không gian của Dương Thần.

Không ngờ vừa may lại có dịp dùng nó

Tổ Tâm cầm cái áo ngắn tay tinh xảo và cái váy đáng yêu mang phong cách Hàn mà cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng tha phục.

Dương Thần quay người lại không nhìn, đợi sau khi Tổ Tâm thay xong xoay người lại nhìn thì mặt hắn không khỏi đỏ lên, trong lòng thầm nói có phải bản thân mặt dày quá không

Kích cỡ của Lâm Nhược Khê nhỏ hơn Tổ Tâm, cái áo ngắn hơi chật khiến cho hai bầu ngực đầy đặn nâng lên cùng lúc, bởi vì không mặc áo lót nên hai trái nho ở hai bầu ngực nhô lên hết sức hấp dẫn ánh nhìn

Chiếc váy ngắn phía dưới chỉ che được một phần ba đôi chân của bà, đôi chân trắng nõn nà tươi mát, đường cong tuyệt đẹp

Tổ Tâm đã quá vô ý rồi, hay là vì bị Tiêu Thu Phong chơi đùa đến nỗi đối với chuyện nam nữ không còn cảm giác nữa, Dương Thần nhìn bà như vậy, vậy mà bà cũng không nói gì chỉ cười cười thôi

Dương Thần giả vờ không có gì ho khan một tiếng

- Tô Tâm, tôi phải dẫn bà rời khỏi Huyền cảnh, đi đến thế tục nơi ở của tôi, bà đồng ý không?

- Dương cô gia... có thật là được không?

- Tôi nói được là được, yên tâm đi, lão lão bên ngoài tuy tu vi cao thâm nhưng một mình bà ấy sẽ không ngăn nổi tôi đâu

Dương Thần không hề nói dối, một người ở Nhược thủy kỳ thật sự không phải là đối thủ của hắn

Tô Tâm kích động nắm chặt góc áo, gật đầu nói

- Tôi nghe lời cô gia, cậu bảo tôi làm thế nào thì tôi sẽ làm thế ấy

- Bà không cần làm gì cả, chỉ cần đứng sau lưng tôi, đợi sau khi rời tháp, tôi sẽ dẫn bà bay đi, như vậy tốc độ mới nhanh được.

Sau khi nói xong mọi chuyện, Dương Thần biến thành Tiêu Thu Phong, dẫn theo Tô Tâm, một mạch bay xuống dưới

Gần đến chỗ tầng tháp đang cất nguyên liệu luyện đan, thần thức của Dương Thần đảo qua lại, có hai trưởng lão Tam muội chân hỏa kỳ và một người Nghiệp hỏa kỳ

Ba vị trưởng lão đang sắp xếp linh dược dựa theo đơn thuốc, lúc phát hiện thấy sự xuất hiện của Dương Thần thì có chút bức bối, sao sau lưng đại thiếu gia lại có thêm Tô Tâm

- Thiếu gia, cậu tới đây có chuyện gì không ạ?

Một trưởng lão không rõ tên tuổi của Nghiệp hỏa kỳ cười nhẹ đi tới, căn bản không nhận thức được sự nguy hiểm.

Dương Thần xác nhận thấy những trưởng lão này không phát hiện ra chân tướng của hắn, không đợi trưởng lão đó tới gần, Dương Thần liền gọi Hỗn Độn đỉnh ra.

Dưới sự khống chế của Dương Thần, Hỗn Độn đỉnh không thể phóng thích ra uy áp hỗn độn hung ác mạnh mẽ một cách cực điểm, khí màu đen xám lượn lờ trong hư không bỗng chốc phóng to, mở ra cái miệng dính máu, hướng về phía ba vị trưởng lão Độ kiếp kỳ

- Đại thiếu gia! Cậu...

Ba vị trưởng lão chưa kịp phản ứng liền cảm thấy một luồng lực hút cực lớn hút họ vào trong đỉnh

Dương Thần phóng thích chân nguyên tu vi của mình, lực thiên địa được thôi thúc bởi Thái thanh thần lôi Kiếp đại viên mãn, khiến cho Hỗn Độn đỉnh gần như trong phút chốc nuốt chửng những tu sĩ có tu vi dưới Minh thủy kỳ, đặc biệt là trong trạng thái họ chưa kịp phản ứng.

Giống như một con mãnh thú màu đen nuốt chửng ba người họ, bỗng chốc biến thành ba đường linh lực hùng hồn bị Hỗn Độn đỉnh và Dương Thần hấp thu

Tuy là ba vị trưởng lão của Độ kiếp kỳ nhưng linh khí hấp thu được khiến cho Dương Thần cảm thấy không nhiều, nhưng có còn hơn không

Dù đã được đại viên mãn nhưng cách đẳng cấp Thượng thanh thần lôi kiếp cũng không phải là dễ dàng với tới.

Dương Thần cũng không vội, tăng thêm tu vi cũng là điều tốt mà

Quay đầu lại nhìn, Tổ Tâm mở to mắt, lộ vẻ sợ hãi nhìn hấn và Hồn Đồn đỉnh nằm trên đỉnh đầu

Dương Thần nhe răng cười

- Đừng sợ, đây là pháp bảo của tôi, tôi chuẩn bị thanh lý từng tầng một

Nói xong, Dương Thần dùng thần thức đảo một vòng quanh tầng tháp, lấy những thứ bản thân hấn cảm thấy tốt đều nhét vào bên trong nhẫn không gian, đồ tốt dĩ nhiên không ai ngu mà chê.

Đương nhiên Dương Thần cũng không quên kiểm tra trên tay của ba vị trưởng lão xem thử có pháp bảo trữ vật nào giống như nhẫn không gian không, chỉ tiếc là ba người này đều nghèo, Dương Thần có chút tiếc nuối.

Lão lão Tiêu Đình Như ở bên ngoài không có động tĩnh gì, Dương Thần cảm thân tâm, rồi xuống tầng tiếp theo

Lần này, vừa may đụng phải một vị trưởng lão ở Minh thủy kỳ đang dùng lò luyện đan luyện đan.

Vì những luyện đan sư thông thường không thể giống như Dương Thần trực tiếp dùng tam muội chân hỏa, mà đều là dùng một số nguyên liệu đặc biệt để đốt chân hỏa, hơn nữa chất lượng kém rất nhiều so về mặt độ mạnh yếu.

Dương Thần vui vẻ cười, đây đúng là ông trời giúp hấn, trưởng lão Minh thủy kỳ này vốn dĩ không cho người khác làm phiền, chỉ có một mình ông ta ở đây, vừa may bị Dương Thần bắt được

Dương Thần không nói lời nào, nhanh chóng đột kích, vận một luồng Nhược thủy vô vào thiên linh cái của vị trưởng lão

Đường đường là một vị trưởng lão ở Minh thủy sơ kỳ, lại không hiểu sao lại bị Nhược thủy ăn mòn mất đi năng lực phản ứng

Dương Thần hấp thu linh khí của vị trưởng lão, rồi nhìn linh đan bên trong lò luyện đơn, một cái nhìn khinh miệt, chất lượng kém quá, cũng chẳng muốn lấy

Tầng này dường như chuyên dùng để luyện đan, không có nguyên liệu luyện đan nào cả, Dương Thần suy nghĩ một chút rồi ăn cắp cái lò luyện đan, chẳng lẽ không khiến cho Tiêu gia tổn thất nặng nề sao? Dù sao lò luyện đan có thể chịu được tam muội chân hỏa cũng là một thượng cổ di bảo rất đáng quý

Nhưng nghĩ cũng không đúng, bản thân hấn đã có Hồn Đồn đỉnh, lấy cái lò này làm gì, hơn nữa còn chiếm nhiều không gian nữa.

Thế là không nói lời nào, Dương Thần triển khai một luồng khí tím với nhiệt độ hung tàn hơn Tam muội chân hỏa, khiến cho lò luyện đan trực tiếp biến thành chất lỏng kim loại

Tô Tâm ở phía xa kính ngạc tròn tròn mắt nhìn, cô gia này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có thể xử lý gọn trưởng lão Minh thủy kỳ chỉ bằng một chiêu, còn có thể khiến cho lò luyện đan trong chớp mắt bị tan chảy?

Cô vui mừng cho Tiêu Chi Tình tốt số tìm được một người đàn ông như vậy để dựa dẫm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1499

Thái Thanh Thần Lôi Chiến Với Nhược Thủy

Dương Thần hành xử đúng cách, không chế lực tinh chuẩn, khiến chiến đấu cùng đánh lên đều bị không chế trong phạm vi nhỏ, cũng không gây ra nhiều tiếng động lớn, thậm chí vài tiếng chấn động cũng không có.

Đi thẳng xuống hơn mười tầng, hơn ba mươi mấy cao thủ Độ Kiếp kỳ, cùng nhiều tay chân của Hóa Thần Kỳ đều bị Dương Thần dùng Hỗn Độn đỉnh "Nuốt" sạch sành sanh!

Đại đa số cao thủ đều hoàn toàn không ý thức được một chút nguy hiểm nào mới trong nháy mắt khiến Dương Thần dễ dàng giết chết, chân nguyên bảo vệ cơ thể cũng không kịp ứng phó.

Dương Thần lòng tràn đầy vui mừng, nhìn một đồng linh tài trong nhẫn không gian, có thể dùng để chế luyện ít nhất mấy ngàn linh đan trung phẩm và hơn trăm thượng phẩm.

Chỉ tiếc không giống bảo bối "Phượng huyết chu quả" lần trước vậy, không cách nào để luyện chế ra được đan dược tiên đan cấp bậc nghịch thiên.

Chỉ có điều Dương Thần đã thấy đủ, có những linh đan này, các nữ nhân chỉ cần có ngộ tính, tu vi cần thiết để trùng kích Độ kiếp kỳ, quả thật ung dung thu hoạch giống như là uống nước.

Càng làm cho Dương Thần vui mừng chính là, còn lấy được năm nhẫn không gian mới, cùng với mười mấy cái pháp bảo trung phẩm, hạ phẩm, mặc dù nhiều thứ không có tác dụng gì lớn, nhưng có thể đưa cho mấy người phụ nữ phòng thân cũng tốt.

Tổ Tâm nhìn thấy mà nuốt nước miếng, không phải cô tham lam, mà là đối với nhân vật nhỏ hạ đẳng trong Huyền cảnh giống như cô mà nói, pháp bảo là thứ chỉ có thể mong muốn không thể có được, mà Dương Thần lại xem như củ cải trắng, tiện tay bỏ vào trong nhẫn không gian, hoàn toàn không nhìn thêm.

Với một tốc độ mà hầu như Tổ Tâm không có cách nào tưởng tượng ra, không tới một giờ, Dương Thần quét ngang hết tất cả các tầng linh tài luyện đan và đã tới tầng Tàng Thư lâu.

Toàn bộ tu sĩ trong tháp Thanh Đế đã bị Dương Thần tiêu diệt đến không còn bóng dáng nào.

Phần lớn công pháp đối với Dương Thần cũng không có hứng thú gì, bí quyết "Thanh mộc huyền" cao cấp nhất của Tiêu gia cũng không để ở chỗ này.

Chỉ có điều, để thuận tiện về sau, cũng vì để mấy người phụ nữ học một chút pháp thuật phòng thân, Dương Thần vẫn là chọn lựa một ít công pháp bản thân mình cảm thấy không tầm thường, nhét vào trong nhẫn không gian.

Chờ xử lý xong tất cả những thứ này, Dương Thần cũng không mấy thoải mái, bởi vì cuộc khiêu chiến bây giờ mới thật sự bắt đầu.

Sau khi tới tầng một, Dương Thần ra hiệu Tổ Tâm theo sát mình, hướng đến cửa lớn của tháp Thanh Đế.

Cửa lớn từ từ mở ra, Tổ Tâm hít thở không khí mới mẻ, nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, trong mắt chứa đầy nước mắt, trong lòng tràn đầy thấp thỏm.

- Đứng lại!

Một cỗ uy lực mạnh mẽ từ trên áp xuống, giống như bị một vật lớn đè lên cơ thể, chăm chú tập trung vào hai người.

Tiêu Đình Như luôn trấn thủ trên đài cao, lúc này cuối cùng cũng mở miệng.

Lão bà mở đôi mắt tinh anh không tương xứng với tuổi tác, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Dương Thần.

Dương Thần vẫn trong bộ dạng của Tiêu Thu Phong, lộ ra nụ cười lấy lòng:

- Lão lão, cháu muốn mang theo người phụ nữ này ra ngoài, mong Lão lão cho phép.

- Ta không nhận được tin tức của Tiêu Mạnh Vu, cháu không thể mang tù phạm rời khỏi.

Tiếng của Tiêu Đình Như lạnh lẽo không chút tình cảm chút, bà là Thái Thượng trưởng lão, bất kể là thân phận nào, tóm lại Bà đều có tư cách trực tiếp gọi thẳng tọc danh của gia chủ đương nhiệm Tiêu Mạnh Vu.

- Lão lão, dù sao đều ở trong Tiêu gia, cô ta chỉ là một tu sĩ Hóa Thần Kỳ có thể chạy trốn được hay sao? Lão lão, bà giúp cháu một chút đi.

Dương Thần vội nhả nói.

Mắt của Tiêu Đình Như bỗng nhiên nheo lại, loé lên một tia nghi ngờ:

- Tiêu Thu Phong, nói ta biết ngày sinh tháng đẻ của cháu.

- Hả?

Dương Thần sững sốt:

- Lão lão, bà có ý gì?

Trong lòng hấn cảnh giác. Đáng chết chính mình để lộ ra điều gì sao?

- Hừ hừ, có ý gì sao?

Sắc mặt Tiêu Đình Như âm trầm:

- Tiêu Thu Phong gặp lão thân, nào dám nói thừa nửa câu, cậu biết rõ mà còn cố phạm phải, còn cầu xin lão thân, cậu. . . Thực sự là Tiêu Thu Phong?

Dương Thần thầm nhủ không xong, bản thân lại quên, Tiêu Thu Phong là bề ngoài tuấn tú bên trong vô dụng, gã làm sao dám làm trái ý của Tiêu Đình Như!

Lúc này, bỗng nhiên uy áp tu vi của Tiêu Đình Như tăng mạnh, hét lớn:

- Đồ giả mạo! Rốt cuộc mày là ai?

Uy áp khủng bố của Nhược Thủy trung kỳ, trong nháy mắt bạo phát, ép Tổ Tâm đang đứng ở cửa lớn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Cũng may Dương Thần phản ứng nhanh, thả ra tu vi của mình, bảo vệ Tổ Tâm. Một tay hắn ôm lấy phần eo của cô, tay kia ép uy áp của Tiêu Đình Như dội trở lại!

Tuy rằng theo lý thuyết, mình là cảnh giới Thái Thanh Thần Lôi kiếp đã đại viên mãn, mà Tiêu Đình Như chỉ là Nhược Thủy trung kỳ, cảnh giới trên bị hắn đè ép một đầu có thừa.

Nhưng dù sao Tiêu Đình Như cũng đã mấy trăm tuổi, ở tại Nhược Thủy kỳ không biết bao nhiêu năm, dù cho không tấn công đến cảnh giới Nhược Thủy hậu kỳ, chân nguyên lực vẫn cực kỳ khủng bố.

Cũng giống với hai ống thí nghiệm. Một ống thí nghiệm càng dài càng rộng. Một ống thí nghiệm khác thì ngược lại, tương đối hẹp và ngắn. Nhưng rót nước vào ống nghiệm lớn chỉ mấy giây, còn chưa đầy được một nửa, ống nghiệm nhỏ kia đã muốn tràn nước ra rồi!

Lúc này Dương Thần chính là một ống nghiệm cường đại hơn, bất luận là đổi thành ống nghiệm lớn hơn, vẫn là chứa đầy nước, cũng sẽ tốt hơn so với ống nghiệm nhỏ một bậc, nhưng dù sao, hắn vẫn chưa rót đầy nước!

Tiêu Đình Như cũng ý thức được điều này, bà không nhìn thấy tu vi của Dương Thần, nhưng phát hiện cường độ chân nguyên lực Dương Thần dội trở về, cũng không phải là làm cho bà không thể chống đỡ được.

- Hừ! Tuổi còn trẻ, ngược lại đã là cao thủ, nhưng muốn mang nữ phạm nhân này rời khỏi Tiêu gia, mơ mộng hảo huyền!

Thân ảnh Tiêu Đình Như đột nhiên bay lên, trên tay liên tục đánh ra vô số chương ấn, âm âm hướng về phía vị trí của Dương Thần.

- Đại vô tướng thanh mộc huyền khiêu chương!

Bí quyết Thanh Mộc Huyền Tâm Tuyệt học của Tiêu gia rốt cục lần đầu tiên ở trước mặt Dương Thần thể hiện uy lực khủng bố!

Chương ấn với mười ngón tay cực lớn, cùng với chân nguyên mạnh mẽ che phủ trời đất, hắt lên một mảnh ánh sáng màu xanh biếc, giống như muốn đem hai người bọn Dương Thần nuốt hết!

Dương Thần hội tụ lượng lớn sức mạnh của đất trời, bao lấy hắn cùng Tổ Tâm, cứng rắn quyết tiến về phía Tiêu Đình Như, không lùi!

Chân nguyên ngưng tụ thành chương ấn cũng không thể ngăn cản được Dương Thần tiến lên, nhưng Dương Thần còn bảo vệ Tổ Tâm, cũng không có nhiều biện pháp đối kháng.

- Hỗn Độn đỉnh

Dương Thần không do dự nhiều, đối phó loại đối thủ không kém hơn bao nhiêu với mình, phải dùng ưu thế may mắn của mình để áp chế!

Hỗn Độn đỉnh gặp gió trương ra, ước chừng rộng hơn mười mét, vật lớn lượn một vòng, mạnh mẽ tấp về phía Tiêu Đình Như.

- Cái gì? Hỗn Độn đỉnh?

Tiêu Đình Như khó có thể kìm nén kinh ngạc, trên khuôn mặt già nua hầu như tràn ngập sự nghi ngờ.

Thú ảnh Hỗn Độn kia to lớn mà tham lam, hung mãnh găm thét lên, hướng về Tiêu Đình Như cắn xuống một cái!

Tiêu Đình Như cũng không dễ dàng đối phó giống như những tu sĩ Minh Thủy kỳ, không nói đến chiêu sâu tu vi, xét về kinh nghiệm chiến đấu cũng không thể so sánh được.

Chỉ thấy trên tay bà ta liên tục kết ấn, đột nhiên ngưng tụ ra một tia sáng lập lòe màu xanh, hướng tới mãnh thú Hỗn Độn giống như sao chổi phóng tới!

- Linh mộc tụ hồn, phá!

Tia ánh sáng màu xanh giống như xuất hiện sinh mạng, hiện ra hai mắt cùng miệng mũi, giống như một lão già cúi xuống, nhưng lại có uy thế kinh người, vừa nhìn liền biết chính là pháp thuật cao đẳng bắt phàm.

Cái linh mộc chi hồn kia cùng thú ảnh Hỗn Độn màu xám đen va chạm vào nhau, cắn xé thành một mảng, ánh sáng màu xanh quán quanh bốn phía hỗn độn, chặn Hỗn Độn tấn công.

Nhưng dù sao Hỗn Độn chính là một trong tứ đại mãnh thú thượng cổ, chỉ trong mấy giây, liền đem Linh Mộc Cự Hồn này hấp thụ toàn bộ, chuyển hóa thành Thanh Mộc linh khí.

Nhưng dù sao thế tấn công của Dương Thần cũng bị ngăn cản, mà Tiêu Đình Như cũng không rảnh rồi, tung ra Thanh Mộc chân nguyên giống như mạng nhện, ngăn chặn mọi đường lui của Dương Thần, có ý muốn đánh một trận ác chiến.

- Quả nhiên là Hỗn Độn đỉnh trong truyền thuyết, tuy rằng không biết mày là ai, nhưng dựa vào tu vi của mày còn chưa đủ khả năng để nắm giữ Hỗn Độn đỉnh này, muốn dựa vào chút bản lĩnh ấy muốn đánh bại lão thân, vẫn thiếu hỏa hầu.

Dương Thần thầm mắng hấn nào có thời gian mà đánh nhau với bà điên nhà người, chỉ sợ có tiếng động truyền ra, e rằng lập tức sẽ có cao thủ Tiêu gia tới.

Tiêu Đình Như tất nhiên cũng là hiểu điều này, cho nên nhìn Dương Thần trêu tức.

- Cô gia, từ đây chạy về phía tây nam, nơi đó có thể ra khỏi Huyền cảnh nhanh nhất, hay là chúng ta chạy mau đi!

Sắc mặt Tố Tâm tái nhợt, sau đó nôn ra một ngụm máu tươi, vừa mới được điều trị.

Dương Thần biết rằng người đến càng lúc càng nhiều, hấn khó có thể

mang Tô Tâm rời khỏi, không do dự, lần thứ hai thôi thúc Hồn Độn đỉnh, để Hồn Độn cuồng mãnh hướng tới Tiêu Đình Như.

Tay còn lại ngưng kết ra ngọn lửa màu tím tàn phá bừa, hướng đến tấm lưới màu xanh kia bao vây giống như một con Sư Tử Hỏa Diễm phóng tới.

Tấm lưới Thanh Mộc này quả nhiên khắc lửa, tuy rằng nắm giữ năng lực hồi phục trong nháy, nhưng vẫn là bị lửa tím áp chế, phá thành một lỗ thủng lớn!

- Linh mộc tụ hồn!

Tiêu Đình Như mới vừa gọi ra một Linh Mộc cự hồn chống đối Hồn Độn kia, lại nhìn thấy tấm lưới kia bị ngọn lửa quỷ dị khiến người ta sợ hãi của Dương Thần xé rách, không khỏi khẩn trương.

- Lão thái bà, sau này gia gia sẽ trở lại nuốt bà.

Dương Thần cười ha ha, vừa thu lại Hồn Độn đỉnh, lùi lại sau điện, làm bộ như muốn thoát khỏi hiện trường.

Nhưng kế tiếp trong nháy mắt, tiếng cười Dương Thần im bật, bởi vì phương hướng chạy trốn, bỗng nhiên có một kiếm quang màu xanh lam kích cỡ như con cá voi trong biển cả xông về phía mình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 16

- [Chương 1500: Sống Thêm Mấy Ngày Cũng Ngại Nhiều](#)
- [Chương 1501: Đùng Mơ Ngăn Cản Ta](#)
- [Chương 1502: Con Gái Nhà Ai](#)
- [Chương 1503: Món Quà Tặng Con Gái](#)
- [Chương 1504: Nếu Như Em Giết Anh](#)
- [Chương 1505: Có Chuyên Thích Hợp Hơn Để Em Làm](#)
- [Chương 1506: Mắt Xanh](#)
- [Chương 1507: Người Lừa Ta Gạt](#)
- [Chương 1508: Bất Tân Tương Tư Rơi Huyết Lệ](#)
- [Chương 1509: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn](#)
- [Chương 1510: Ma Huyết Đào Ngột](#)
- [Chương 1511: Bì Phát Hiên](#)
- [Chương 1512: Không Phải Là Thứ Không Tốt Lành Gì](#)
- [Chương 1513: Người Phu Nữ Xinh Đẹp Lạnh Lùng](#)
- [Chương 1514: Chơi Đùa Tối Nổi Hồn Bay Phách Lạc](#)
- [Chương 1515: Sự Việc Kỳ La](#)
- [Chương 1516: Bìa Đất Lung Tung](#)
- [Chương 1517: Tức Xui Bot Mếp](#)
- [Chương 1518: Chết Cũng Không Uổng](#)
- [Chương 1519: Giả Nhân Giả Nghĩa Giả Từ Bi](#)
- [Chương 1520: Sự Hoang Mang Của Lạc Tiêu Tiêu](#)
- [Chương 1521: Tam Túc Kim Ô](#)
- [Chương 1522: Liên Tục Tính Sai](#)
- [Chương 1523: Tử Điện Xuyên Vân](#)
- [Chương 1524: Sức Mạnh Thật Sự Của Lạc Thiên Thu](#)
- [Chương 1525: Âm Hỏa](#)
- [Chương 1526: Thần Bình Tâm Ma](#)
- [Chương 1527: Thần Lôi Lại Xuất Hiện](#)
- [Chương 1528: Cáo Già](#)
- [Chương 1529: Muôn Vàng Điều Pháp](#)
- [Chương 1530: Nội Tình Của Lạc Gia](#)
- [Chương 1531: Ngu Xuân Và Khiêm Nhường](#)
- [Chương 1532: Đùa Giỡn Và Vô Tay](#)
- [Chương 1533: Hung Diễm Ngập Trời](#)
- [Chương 1534: Thần Thức Tăng Mạnh](#)
- [Chương 1535: Đoàn Viên Trên Đảo Nhỏ](#)
- [Chương 1536: Nữ Nhân Tạo Kinh Hi](#)
- [Chương 1537: Man Châu, Sa Hoa](#)
- [Chương 1538: Lối Mời Của Nữ Vương](#)
- [Chương 1539: 5 4 3 2 1](#)
- [Chương 1540: Cách Giảng Giải Nguyên Lý Của Người Đẹp](#)
- [Chương 1541: Thiên Tài Nhà Ho Lạc](#)
- [Chương 1542: Anh Mới Là Kẻ Nhu Nhược Thật Sự](#)
- [Chương 1543: Bến Tàu Canary](#)
- [Chương 1544: Đường Uyển Cổ Quái](#)
- [Chương 1545: Phần Nô](#)
- [Chương 1546: Biến Hóa Hoi Lớn](#)
- [Chương 1547: Lý Do Gặp Ông](#)
- [Chương 1548: Biên Pháp Duy Nhất](#)
- [Chương 1549: Ninh Nhược Trúc](#)

[Chương 1550: Không Phí Một Binh Một Tốt](#)
[Chương 1551: Người Mông Gia Lai Đến](#)
[Chương 1552: Lịch Sử Mông Gia](#)
[Chương 1553: Đổi Ý](#)
[Chương 1554: Hồng Hoang Cảnh](#)
[Chương 1555: Sự Thăm Dò Của Môn Chủ](#)
[Chương 1556: Thái Đô Nghịch Chuyển](#)
[Chương 1557: Cao Thủ Huyền Thoại](#)
[Chương 1558: Hạ Vốn Gốc](#)
[Chương 1559: Giấu Thắt Kín](#)
[Chương 1560: Mối Mất Mong Chờ](#)
[Chương 1561: Hình Như Đã Từng Trải Qua](#)
[Chương 1562: Vương Tộc Thanh Khâu](#)
[Chương 1563: Ngày Tân Thế](#)
[Chương 1564: Kém Xa](#)
[Chương 1565: Thái Dương Thần Thiêu Đốt](#)
[Chương 1566: Thần Cung Selene](#)
[Chương 1567: Lĩnh Vực Hải Thần](#)
[Chương 1568: Đuôi Gà Mất Rồi](#)
[Chương 1569: Một Con Là Đủ Rồi](#)
[Chương 1570: Đại Phạm Thiên Tôn](#)
[Chương 1571: Lặng Lẽ Đợi Câu Trả Lời](#)
[Chương 1572: Tôi Mong Chờ](#)
[Chương 1573: Hồng Mông Nghi Sự](#)
[Chương 1574: Tứ Đại Trưởng Lão](#)
[Chương 1575: Bí Mật](#)
[Chương 1576: Âm Thủ Chí](#)
[Chương 1577: Kẻ Xâm Nhập](#)
[Chương 1578: Đại Địa Chi Thu](#)
[Chương 1579: Mở Màn Việc Tàn Sát](#)
[Chương 1580: Nhất Kỵ Đương Thiên](#)
[Chương 1581: Kiêu Ngạo Đến Cực Điểm](#)
[Chương 1582: Cửu Khúc Khốn Long Đình](#)
[Chương 1583: Giấu Nghề](#)
[Chương 1584: Chúa Tể](#)
[Chương 1585: Người Đeo Mặt Nạ](#)
[Chương 1586: Thật Giả Khó Phân](#)
[Chương 1587: Đột Biến](#)
[Chương 1588: Thế Giới Hoang Vu](#)
[Chương 1589: Đại Bỏ](#)
[Chương 1590: Bất Lực](#)
[Chương 1591: Rối Loan Toàn Bộ](#)
[Chương 1592: Thế Giới Nghiêng Ngả](#)
[Chương 1593: Kế Hoạch Đông Trời](#)
[Chương 1594: Lối Thế Diên Cuồng](#)
[Chương 1595: Chiến Dịch Cuối Cùng](#)
[Chương 1596: Nu Hoa](#)
[Chương 1597: Ô Giang Tư Vãn](#)
[Chương 1598: Kẽ Nứt](#)
[Chương 1599: Đây Là Thứ Gì?](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1500

Sống Thêm Mấy Ngày Cũng Ngại Nhiều

Lại là một uy áp chân nguyên ít nhất cũng là thực lực Nhược Thủy trung kỳ.

Chuyện Dương Thần lo lắng nhất vẫn xảy ra, sở dĩ hắn không muốn cùng Tiêu Đình Như đường đường chính chính đánh nhau, cũng không phải là cảm thấy đánh không lại bà ta, trên thực tế nếu như hắn quyết tâm, Tiêu Đình Như không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng vì hắn còn phải bảo vệ Tổ Tâm, cô chỉ là một tu sĩ hóa thân sơ kỳ, đụng tới cấp bậc chiến đấu như vậy, chỉ sợ chân nguyên chấn động khiến sóng xung kích có thể đánh chết cô.

Thứ hai, Dương Thần lo lắng nếu có tu sĩ Nhược Thủy kỳ đến giúp đỡ, nếu bị vài tên Nhược Thủy kỳ vây đánh, vậy hắn chỉ có thể bảo vệ được bản thân hắn, tuyệt đối không cách nào bảo vệ tốt Tổ Tâm.

Mắt thấy kiếm quang màu xanh lam giống như một viên đạn lớn oanh nổ về phía mình, Dương Thần không suy nghĩ nhiều, ném Tổ Tâm về phía sau mình, trên người hắn phát ra một luồng lam hỏa hùng hục, cùng với quang kiếm kia va chạm vào nhau!

Ầm ầm!

Lam hỏa cùng lam quang trong phút chốc đốt cháy bầu trời, đốm sáng bắn ra tứ phía, rực rỡ loá mắt.

Nhưng lực xung kích đánh ra rất xa, vì thế làm cho cả Tiêu gia chấn động, rốt cục tất cả các tu sĩ đều phản ứng nhìn lại, hoảng sợ nhìn quang cảnh mỹ lệ ở giữa bầu trời.

Một thân ảnh mặc trang phục màu đen xuất hiện ở bên trong kiếm quang màu xanh lam. Mái tóc dài tung bay, sắc mặt lạnh lùng, cả người giống như một thanh kiếm sắc bén lạnh lẽo âm trầm đã tuốt ra khỏi vỏ!

Sau khi ánh sáng màu xanh lam này biến mất, một luồng gió màu xanh đen dài ba thước trở lại bên cạnh nam tử kia, vờn xung quanh người nam tử kia, phát ra từng tiếng kiếm “leng keng” ngân vang, dường như đang trợ trận cho chủ nhân của nó.

- Từ Thiếu Cung, cậu đến thật đúng lúc! Giúp lão thân tiêu diệt tên nghịch tặc trà trộn vào Tiêu gia này!

Tiêu Đình Như nhìn thấy người vừa đến, hiển nhiên đã nhận ra. Bà ta liền lấy thái độ của một tiền bối chỉ thị nói.

Người vừa tới lại đúng là Từ Thiếu Cung theo hẹn đến Tiêu gia, trên danh nghĩa là một trong mười đại cao thủ của Huyền cảnh.

Từ Thiếu Cung liếc mắt nhìn Tiêu Đình Như, dường như cũng không chịu nề mặt, trái lại tỏ ra hứng thú nhìn về phía ngọn lửa màu xanh đang nhảy múa trên người Dương Thần, cùng với một cái đỉnh lớn đang xoay quanh.

Dương Thần thoáng nheo mắt lại. Từ bốn phương tám hướng bắt đầu không ngừng có tu sĩ chạy tới nơi này. Bản thân mình giả vờ thành Tiêu Thu Phong cũng không làm nên chuyện gì. Xem ra ngoại trừ liều mạng xông ra, không còn con đường nào khác có thể đi được!

Một tay triệu hoán, Hỗn Độn đỉnh ngậm hiệu trở lại phía sau Dương Thần, dừng lại ở phía trên đỉnh đầu Tổ Tâm.

Một luồng ánh sáng hỗn độn bao phủ xuống, bao bọc lấy Tổ Tâm vào bên trong, giống như một tấm chắn.

- Tổ Tâm, tôi dùng Hỗn Độn đỉnh che chở cho cô. Cô cứ ở yên bên trong đó chờ là được rồi.

Dương Thần trầm giọng nói.

Tuy rằng uy lực Hỗn Độn đỉnh còn rất xa mới đạt được cấp bậc Tiên khí chân chính, nhưng toàn lực bảo vệ Tổ Tâm một người, bằng thực lực hai tu sĩ ở đây là không thể nào dễ dàng lay động.

Tổ Tâm dùng sức gật đầu, thấp thỏm bất an nói:

- Cô gia, ngài cẩn trọng. Thanh phi kiếm này của Từ Thiếu Cung chính là pháp bảo thượng phẩm, tên là Trảm Kinh. Kiếm khí có thể phun ra nuốt vào ngàn mét, uy lực cực kỳ bá đạo!

Dương Thần đã từng chứng kiến một chút uy lực vừa nãy, trong lòng cũng ít nhiều có chút chuẩn bị.

Đến cấp bậc tu sĩ này, không có khả năng ngay cả một pháp tốt cũng không lấy ra được.

- Công pháp của anh thực sự huyền bí. Có thể trong nháy mắt đánh tan được kiếm ý Trảm lam của tôi. Tôi dường như có thể cảm nhận được uy lực Minh thủy.

- Từ Thiếu Cung tôi không chém hạng người vô danh. Hãy xưng tên ra, sau đó cùng tôi đại chiến một trận.

Trong mắt Từ Thiếu Cung đầy vẻ hưng phấn.

Ban đầu anh ta chỉ là không lay chuyển được lời cầu xin của em gái, Từ Á Nam, nên lại đây chỉ đạo con cháu Tiêu gia một chút. Bản thân anh ta căn bản không quan tâm tới các loại chuyện luận võ của ba nhà, Thiên Ma Chi Nhãn.

Thật không ngờ được, vừa tới Tiêu gia, liền tình cờ chứng kiến một trận đại chiến của Nhược Thủy kỳ trở lên, còn gặp phải một đối thủ thần kỳ như vậy, nhất thời lòng ngứa ngáy khó nhịn.

- Từ Thiếu Cung! Tiểu tử ngươi còn phí lời nói với hần làm gì!? Còn không mau ra tay đi?

Tiêu Đình Như cắn tức răn dạy.

- Lão thái bà, tôi nể tình bà đã mấy trăm tuổi không so đo với bà. Tôi không phải là nô tài của Tiêu gia. Bà còn dám dùng giọng điệu ra lệnh nói chuyện với tôi, cần trọng tôi chém bà trước tiên!

Ánh mắt Từ Thiếu Cung đầy lạnh lẽo nhìn Tiêu Đình Như nói.

- Cậu. . . Mắt không coi trọng tôn trưởng! Lão thân chẳng thèm tính toán với cậu!

Tiêu Đình Như tức giận đến mức sắc mặt đỏ lên. Nhưng bà ta biết hiện tại không phải là lúc nhiều lời với Từ Thiếu Cung. Bà ta quay đầu, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm vào Dương Thần, nói:

- Tiểu tặc, mày trốn không thoát đâu. Không bao lâu nữa, cao thủ Tiêu gia sẽ càng ngày càng nhiều. Chờ tới lúc mấy huynh trưởng và chị em ta đến, mày sẽ phải ngoan ngoãn chịu chết thôi!

Dương Thần đã chú ý thấy từ phía xa có một nhóm tu sĩ đang chạy tới. Trong những người này có người là Minh Thủy Kỳ, còn lại phần lớn là Quỷ Thủy cùng Tam Muội Chân Hỏa kỳ, cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với mình.

Bọn họ cũng biết rõ ràng, loại chiến đấu cấp bậc này bọn họ không thể nhúng tay vào được, cho nên đều đứng từ phía xa nhìn.

Trong đó thậm chí còn có cả Tiêu Mặc Hồi và người của Tiêu gia. Nhưng lúc này bọn họ đều kinh ngạc nhìn mình, dường như không hiểu tại sao "Tiêu Thu Phong" lại làm phản!

Nhưng tình hình cũng không bảo đảm. Lát nữa, cao thủ Nhược Thủy kỳ từ phía xa chạy tới, vậy thì đúng là cứu tử nhất sinh.

- Cho bà sống thêm mấy ngày bà lại ngại nhiều, vậy ngày hôm nay tôi sẽ đưa lão thái bà quy thiên!

Dương Thần cũng đang trong cơn giận dữ. Chọc hấn nóng lên, hấn sẽ không để ý mà gây ra động tĩnh lớn. Đến thì đến đi, cũng có thể thử xem trong tình huống bản thân mình hoàn toàn mở ra hỏa lực, không cần Hỗn Độn đỉnh có thể đánh với cao thủ Nhược Thủy kỳ thế nào.

Thân ảnh Dương Thần giống như đột nhiên biến mất. Thời điểm hấn lại xuất hiện, đã ở trước người của Tiêu Đình Như. Một nắm đấm với ngọn lửa màu xanh thiêu đốt đánh về phía đầu Tiêu Đình Như!

So với dùng pháp bảo gì đó, Dương Thần vẫn quen dùng thân thể chính mình còn cường hấn hơn so với pháp bảo.

Tiêu Đình Như biết mình thật ra không thể nào đánh bại được Dương Thần, chỉ muốn kéo dài thời gian chờ có người tới giúp đỡ. Cho nên thân kinh bà ta liền trở nên căng thẳng. Vừa thấy Dương Thần tấn công tới, bà ta nhanh chóng rút lui trở lại.

Trên tay loé lên ánh sáng màu xanh. Rất nhiều thanh mộc chân nguyên ngưng kết thành tám lưới, cố gắng ngăn cản tốc độ của Dương Thần.

Nhưng Dương Thần hội tụ rất nhiều tử hỏa quán quanh thân, trong nháy

mắt đã phá hủy những Thanh mộc chân nguyên này. Hắn không lùi càng ngày càng tiến tới gần Tiêu Đình Như!

Tiêu Đình Như có thể từ trong ngọn lửa màu xanh lam của Dương Thần cảm nhận được lực lượng ăn mòn khiến người ta cực kỳ khiếp sợ. Chỉ có Minh thủy quý dị cùng Tam muội chân hỏa mới có khí tức như vậy. Điều này khiến bà ta cảm thấy da đầu tê dại. Nếu như vòng bảo hộ chân nguyên bị công phá, sợ rằng không chết thì cũng trọng thương!

Mắt thấy Dương Thần càng ngày càng tới gần, còn thỉnh thoảng vung ra từng đạo Hỏa Long màu tím cùng Hỏa Long màu xanh lam, đang lao tới bên cạnh mình. Tiêu Đình Như sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, âm thầm hồi hận đã khiến Dương Thần tức giận, không kéo dài thêm một chút thời gian nữa.

Điều càng làm cho bà tức phần phiền não hơn chính là, Từ Thiếu Cung đang ở ngay bên cạnh vẫn nhìn, hoàn toàn không có ý định ra tay!

Đứng phía xa quan sát cuộc chiến, Tiêu Mạc Hối rốt cuộc đã ý thức được, "đứa con" này là giả, Sau khi không ngừng nghi ngờ một hồi, lúc này ông ta mới phản ứng lại, lập tức phân phó quản gia Tiêu Cổ Nguyên đang đứng bên cạnh.

- Nhanh phái mấy cao thủ đi trợ giúp lão lão!

Bản thân ông ta không dám tới gần, lại lo lắng Tiêu gia tổn thất một Thái Thượng trưởng lão.

- Tuân mệnh! Đại gia!

Tiêu Cổ Nguyên lập tức chọn lựa ra bốn cao thủ Minh Thủy kỳ đang đứng xem bên ngoài, cùng với mười tu sĩ Tam Muội Chân Hỏa cùng Quý Thủy kỳ, tới trợ giúp Tiêu Đình Như.

Về phần bản thân ông ta lại giống như Tiêu Mạc Hối, căn bản không dám tới gần.

Bọn họ đều là Độ kiếp kỳ, đã từng cảm thụ qua uy lực của Thiên Hỏa cùng Huyền Thủy. Rõ ràng Dương Thần tỏ ra tùy ý như vậy khiến trong lòng bọn họ run sợ các loại Thiên hỏa cùng Huyền Thủy, nào dám tùy tiện tiến lên?

Những tu sĩ bị chọn trúng, phần lớn người của Tiêu gia, nương nhờ vào Tiêu gia, cũng lập tức bị phái tới liều mạng. Bọn họ lại không dám không nghe theo.

Trong lúc nhất thời, hơn chục đạo chùm sáng chân nguyên rực rỡ từ bốn phía bắn ra nhằm phía vị trí của Dương Thần, muốn hợp lực không chế Dương Thần!

Cho dù Dương Thần hung hãn thế nào, nhưng chỉ có một mình. Bọn họ công kích từ các phía, dù thế nào cũng có thể bắn trúng.

Dương Thần nhận thấy được mười mấy tu sĩ đang dùng pháp bảo của từng người bắn lại, cái gì cũng có, biết bọn họ bắt đầu bao vây tấn công mình, hắn liên tục cười giận.

- Một đám lính tôm tướng cua, cũng xứng để tới cứu kẻ chắc chắn phải chết này sao?

Dương Thần biết muốn phòng ngự trước toàn bộ những công kích này là chuyện không thể nào, nên đơn giản cũng lười phòng ngự. Hai tay hắn nâng qua đầu, một đám Nhược Thủy màu xám như quả cầu tử vong, nhanh chóng lăn lại!

- Nhược. . . Nhược Thủy?

Tiêu Đình Nhữ mới từ thở phào nhẹ nhõm khi thoát được sự truy sát của Dương Thần, nhìn thấy tình cảnh này thiếu chút nữa thì rơi cằm.

Một đám tu sĩ cũng nhận thấy được Nhược Thủy lớn hình cầu với uy lực ăn mòn kinh người, muốn tránh đi nhưng đã không kịp!

- Tất cả đi chết đi!!

Dương Thần hoàn toàn đánh tan một đoàn Nhược Thủy. Dường như vô số Nhược Thủy tập trung thành đạn tủa ra, bắn về bốn phương tám hướng, bao trùm lấy toàn bộ mười mấy tu sĩ này!

Cùng lúc đó, mười mấy tu sĩ muôn màu muôn vẻ, nhưng uy lực pháp bảo không tầm thường cùng pháp thuật, cũng đều rơi vào trên người Dương Thần. Toàn người đều bị mười mấy loại chân nguyên đánh vào, phát ra những tiếng nổ không dứt!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1501

Đừng Mơ Ngăn Cản Ta

Người của Tiêu Mạc Hối ở phía xa, và liều mạng vận chân nguyên

Theo như họ thấy, cơ thể tu sĩ, cho dù là cơ thể tu sĩ Nhược Thủy kỳ, trực tiếp chịu mười mấy đòn liên tiếp này không chết cũng trọng thương.

Nhưng đồng thời, mười mấy vị cao thủ Tiêu Gia kia đều vì tu vi và chân nguyên vẫn không thể chống đỡ được sự ăn mòn của Nhược Thủy, sớm đã thảm thiết rơi xuống.

Nhược Thủy nhanh chóng ăn mòn ba hồn bảy vía của họ, muôn kiếp không được siêu sinh!

Nhìn mười mấy tu sĩ Độ Kiếp kỳ, còn bao gồm bốn gã tu sĩ Minh Thủy kỳ đều chết một cách yêu ớt như vậy, những người vây quanh đều lùi lại ba phần, uy lực của Nhược Thủy quá lớn đối với những người không có tu vi Nhược Thủy kỳ.

Đám Tiêu Mạc Hối thì vô cùng đau lòng, đây đều là những cao thủ được nuôi dưỡng bằng một lượng lớn đan dược, cứ như vậy bị Dương Thần tiêu diệt sạch!

Nhưng, chuyện khiến bọn họ kinh ngạc hơn vẫn còn đằng sau!

Chỉ thấy một thân ảnh vọt ra từ trong đám chân nguyên điểm lệ kia, xé bỏ chiếc áo rách tả tơi, nhưng không hề giảm bớt nửa phần khí thế.

- Dương cô gia!

Tổ Tâm đang vô cùng lo lắng lúc này vui mừng hô lên.

Đối với Dương Thần mà nói, lực công kích của những tu sĩ này quả thực không có nhiều lực thương sát, hắn rất nhanh liền dùng Vãng niệm diễn sinh kinh chữa trị.

Lại nhìn thấy Tiêu Đình Như há hốc mồm kinh ngạc, Dương Thần nhếch miệng cười độc ác,

- Bao nhiêu người đến giúp, ta sẽ giết hết, tuy nhiên xem ra đã không có ai đến giúp người rồi, chịu chết đi!

Trong mắt Tiêu Đình Như hiện lên vẻ âm độc, đột nhiên vọt tới phía Hỗn Độn Đình.

Cô cách gần đó, muốn bắt Tổ Tâm mà Hỗn Độn Đình đang bảo vệ làm con tin, bằng không bị Dương Thần tấn công như vậy, lão nhất định không đỡ nổi đòn thứ hai.

Dương Thần nhìn thấy màn này càng thêm căm tức, trực tiếp thôi động Hỗn Độn Đình, lại lần nữa hô gọi hồn thú Hỗn Độn, hướng về phía Tiêu Đình Như.

Tiêu Đình Như quá sợ hãi, nhìn thấy hồn thú Hồn Độn há to miệng máu hướng về phía mình, không kịp ngưng kết Linh mộc cự hồn để chống đỡ, đành phải lôi chiếc vòng tím trên tay ra!

- Tử nhiễm trạc!

Đây là một pháp bảo phòng ngự hàng trung thượng, dù sao không phải bất kỳ cao thủ nào trong Huyền cảnh đều có thể có pháp bảo có tính công kích, Tiêu Gia cho dù là một trong ba gia tộc lớn, cũng không thể tặng mỗi một người một pháp bảo thượng phẩm, hơn nữa bản lĩnh của Tiêu Đình Như chính là dùng pháp thuật để phát triển, pháp bảo có tính công kích mãi không bằng pháp bảo có tính phòng ngự.

Tử nhiễm trạc khởi động một quang sáng màu tím, giống như một khối lăng hình lục giác, kiên cố dựng cùng một chỗ, hình thành một tấm khiên lớn!

Phanh! ! !

Hồn Độn xông vào bức tường lớn màu tím kia, giống như đất rung núi chuyển, nhưng vẫn bị bật trở lại, tuy nhiên hàng phòng ngự kia cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt!

Tử nhiễm trạc bao phủ trên không trung đã xuất hiện một khe hở, theo sau đó như là tảng đá bình không còn ánh sáng rơi xuống, đã bị Hồn Độn phá hủy!

Suy cho cùng chỉ là pháp bảo phòng ngự trung thượng phẩm, cho dù quý báu nhưng tính phòng hộ cũng không đủ cứng cõi.

Tiêu Đình Như bị sức mạnh hung hãn của Hồn Độn làm cho kinh sợ, bất chấp tất cả, muốn đi bắt lấy Tổ Tâm mà Hồn Độn Đỉnh bảo hộ.

Nhưng làm sao Dương Thần còn cho lão cơ hội, vừa lúc đuổi đến, một đường roi Nhược Thủy hung hãn vút ra, tốc độ của Tiêu Đình Như vốn dĩ không bằng Dương Thần, lại bị Hồn Độn cản trở như vậy, né không kịp, một bả vai vừa vịn bị vút trúng.

- A! !

Tiêu Đình Như thống khổ kêu lên một tiếng, Nhược Thủy màu trắng xám bắt đầu từ bả vai lão, khiến ba hồn bảy vía của lão đau nhói hiển nhiên bắt đầu bị ăn mòn!

Lão khẩn trương dùng chân nguyên để kháng cự, nhưng không cho lão linh đan và thời gian điều dưỡng, căn bản không thể trong khoảng thời gian ngắn có thể tiêu trừ được Nhược Thủy này.

- Từ Thiếu Cung! Người còn đứng ngây đó làm gì!?

Tiêu Đình Như cố gắng hét lớn.

Từ Thiếu Cung vẫn lạnh lùng đứng ngoài quan sát, lúc này rốt cuộc cũng động thủ!

- Hai chọi một, ta không thích, hiện giờ lão ta đã bại rồi nên sẽ đến lượt ta!

Trong đôi mắt màu đen sẫm của Từ Thiếu Cung, chiến ý cuộn cuộn.

Nhưng Dương Thần nhìn Tiêu Đình Như đã trọng thương chạy trốn, tốc độ giảm mạnh, đâu còn quản được sự ngăn chặn này của Từ Thiếu Cung?

- Đừng mơ ngăn cản ta!

Dương Thần giống một người điên, xem ra không kịp đi ngăn cản kiếm quang cực đại màu tím kia, đơn giản không ngăn cản, tiếp tục xuất một đạo lốc xoáy lửa xanh theo hướng Tiêu Đình Như chạy trốn, âm âm vung ra!

Kiếm quang cực lớn vừa đứng sau lưng Dương Thần, thân thể Dương Thần giống như viên đạn lăn mấy vòng trên không trung.

Nhưng đám lửa xanh kia rốt cuộc cũng như mong muốn của Dương Thần nuốt chửng lấy Tiêu Đình Như!

Tiêu Đình Như kêu thảm thiết thê lương, thân thể liên tục gặp phải Nhược Thủy, bị Minh Thủy và Tam Muội chân hỏa ăn mòn, không thể kiên trì được nữa.

- Lão lão

- Trưởng lão!

Người của Tiêu Mặc Hồi đều gào lên, đây có thể là một trong mấy vị thái thượng trưởng lão còn lại của Tiêu Gia! Không ngờ lại ngã xuống trước mặt bọn họ?!!

Không ít người tràn đầy hận ý nhìn Từ Thiếu Cung, nếu Từ Thiếu Cung không muốn một chọi một thì cũng sẽ không làm hại Tiêu Đình Như đau khổ chống đỡ đến chết!

Kỳ thật mọi người cũng không ai biết, đây cũng là họa mà Tiêu Đình Như tự mình chuốc lấy.

Vốn dĩ Dương Thần không muốn mạo hiểm xuất thủ mạnh tay, nhưng Tiêu Đình Như lại cho rằng Dương Thần không đánh nổi lão, từng bước tiến gần, tìm mọi cách cản trở, còn muốn bắt Tố Tâm làm con tin.

Những cái này đều khiến Dương Thần hận thấu xương, thỏ con nóng lên còn cắn người, huống hồ hẳn lại là nhân vật giết người không chớp mắt, tự nhiên sẽ không quản tất cả muốn giết lão ta!

Nhưng Từ Thiếu Cung trong không nhưng lại không quan tâm đến hỏa khí của những người này đối với mình, ngược lại lại khiếp sợ nhìn kiếm khí của mình thật sự đâm trúng Dương Thần!

- Làm sao có thể, kiếm khí xanh của ta không thể gây sát thương đối với người!?

Từ Thiếu Cung tận mắt thấy, sau khi Dương Thần lăn mấy vòng, đột nhiên đứng nghiêm, vẻ mặt không vui vươn tay sờ sờ sau lưng, dường như kiếm khí đó chỉ gây ngứa cho hắn!

Cơ thể tu sĩ có thể đạt đến cảnh giới này, ngay cả Từ Thiếu Cung cũng không thể tưởng tượng nổi

Tuy nhiên anh ta lại không cảm thấy áp lực lớn, ngược lại vô cùng vui

mừng.

- Tốt! Tốt! Tốt! Người quả nhiên rất hay, kiếm khí bình thường của ta đã không có hiệu quả gì với người, vậy xem hãy xem kiếm khí 36 trọng thiên của ta có thể kích phá cơ thể phòng ngự của người!

Nói xong, phi kiếm trăm kinh lại tiếp tục ngưng kiếm khí, tuy nhiên kiếm khí lần này còn phải ngưng thực hơn lần trước, ẩn chứa “kiếm ý” của Từ Thiếu Cung, cũng chính là “đạo” mà anh ta đã lĩnh ngộ.

Nói về kiếm thuật, mặc dù Dương Thần cũng đã có cảnh giới nhất định, nhưng cũng không chuyên tâm chú trọng luyện kiếm như Từ Thiếu Cung, cho nên Dương Thần cũng không thể có kiếm ý tuyệt học như Từ Thiếu Cung.

- Kiếm ý trăm lam, 16 trọng thiên, cuồng sa!!

Kiếm ý ngưng tụ thành một hải sa cực lớn dài mấy chục thước, lộ ra răng nanh và vây cá, tất cả đều do kiếm khí tinh diệu tạo thành, mang theo uy thế kiêu hùng từ trước tới nay chưa từng có, hướng về phía Dương Thần xông đến!

Dương Thần thấy chỉ còn lại một mình Từ Thiếu Cung, đâu còn tâm tư gì để đánh, nếu tiếp tục kéo dài thật sự sẽ không đi được, vì thế gọi ra Hỗn Độn Đỉnh, phóng thích hồn thú Hỗn Độn, đánh trận giáp lá cà với cuồng sa kiếm ý kia!

- Grào rào...!!

Hồn thú điên cuồng gào thét, giăng co cùng đạo kiếm ý kia, xé rách chúng thành vô số đạo kiếm khí, khắp bầu trời bỗng chốc rải khắp một màu xanh lam.

Dương Thần nhân cơ hội đến chỗ Tổ Tâm, hô to một tiếng” đi”, lập tức bỏ chạy về hướng Tây Nam.

Từ Thiếu Cung đang hô to, còn tưởng rằng Dương Thần sẽ đối địch với mình, nhưng trong nháy mắt có vẻ như không đúng!

Chỉ thấy sau khi Hỗn Độn điên cuồng đánh tan kiếm ý, trong nháy mắt liền thu hồi, Hỗn Độn Đỉnh cũng theo đó bị triệu hồi về, biến mất không thấy gì.

Người này, mới độ một chiêu với mình, không ngờ đã bỏ chạy rồi!?

- Vô sỉ! Lâm trận bỏ chạy, người muốn trở thành kẻ nhu nhược hay sao?”

Thanh âm của Từ Thiếu Cung thấu qua chân nguyên, vang xa mấy km, bao hàm sự phẫn nộ.

Dương Thần trong nháy mắt nghe thấy, trong lòng âm thầm nhổ bọt, con mẹ nó, nếu không phải sợ đám Nhược Thủy chặn mình, nếu không phải còn có Tổ Tâm đi cùng, thì ta đã giết người như giết Tiêu Đình Như.

Cái gì mà mười đại cao thủ chó má, chỉ cần không phải cậ nhiều đánh ít thì ông nội đây sẽ không sợ!?

Tuy nhiên Từ Thiếu Cung này không liên thủ cùng Tiêu Đình Như, cũng

khiến Dương Thần cảm thấy giết y rất ngại, vốn dĩ hai người họ liên thủ, mặc dù chỉ là chết chậm một chút, nhưng cũng có thể kéo dài không ít thời gian.

Cùng lắm thì coi như hôm nay tha cho anh ta một mạng đi, Dương đại quan nhân không biết xấu hổ mà nghĩ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1502

Con Gái Nhà Ai

Trơ mắt nhìn Dương Thần giống một đường ánh sáng chạy trốn không tung tích, đám người Tiêu Gia cũng không dám ngăn cản, thậm chí còn có chút khiếp đảm tránh đường cho Dương Thần trốn chạy.

Thật sự là quá sốc, thái thượng trưởng lão Tiêu Đình Như, đường đường là Nhược Thủy trung kỳ gần đến cuối kỳ, đã sống không biết mấy trăm năm, không ngờ lại bị một thanh niên không biết từ đâu xuất hiện đánh cho tan tác, đến hài cốt cũng không còn?

Tiêu Mạc Hồi mang theo đám người của Tiêu Gia vây quanh trước mặt Từ Thiếu Cung, căm hận nghiến răng nói:

- Từ Thiếu Cung, ngươi có ý gì? Vì sao thấy trưởng lão của ta gặp nạn lại thấy chết không cứu!? Lẽ nào Từ Gia ngươi muốn tạo phản.

Anh ta cũng thật sự nổi giận, thái thượng trưởng lão Nhược Thủy trung kỳ đấy! Tiêu Gian vốn dĩ không sánh bằng Ninh Gia, Lạc Gia, nổi đau vừa xuất quân chưa hiện thân đã chết ai có thể hiểu?

Từ Thiếu Cung lại nghiêng đầu, triệu hồi phi kiếm Trảm kinh, quanh quần bên cạnh mình.

- Thế nào, ngươi còn muốn đánh với ta một trận hay sao?

- Ngươi...

Tiêu Mạc Hồi giận đến tím mặt, nhưng lại không biết nói thế nào.

- Từ Thiếu Cung ta ghét nhất là ý đông hiệp yếu, cao thủ luận bàn, thắng bại sinh tử là cái gì, cái cần chính là thực sự đánh thắng, như vậy mới có thể thật sự tiến bộ! Những đồ vô dụng như bọn ngươi thì hiểu cái gì!

- Hôm nay ta đến đây không phải là giúp các ngươi bắt giặc, thời gian của ta quý báu, chỉ là nể mặt em gái ta ghé qua một lát, ngươi nghĩ rằng Từ gia ta thích ở lại Tiêu Gia các ngươi ư?

- Chỉ cần một câu nói của Từ Thiếu Cung ta, gia chủ Lạc gia và Ninh gia ai không nhanh chóng chạy đến nịnh nọt ta? Ngươi là cái thá gì mà cũng xúng lún ta làm sai?

Từ Thiếu Cung miệt thị nói.

Tiêu Mạc Hồi sắc mặt tím tái, tức đến phát run.

Từ Á Nam ở phía sau không nhịn được, tiến lên kéo kéo tay áo của huynh trưởng, nhẹ giọng nói:

- Anh, anh đừng tức giận, đại bá cũng là vì lão lão mà rối loạn, mọi người đều là một nhà, muốn trách thì trách tên nghịch tặc mạo danh Thu Phong kia!

Từ Thiếu Cung lúc này mới hừ lạnh một tiếng, thu hồi Trảm kinh vào trong nhẫn không gian.

Được Từ Á Nam khéo léo chuyển chủ đề như vậy, mọi người trong chốc lát bắt đầu bàn luận, xem người kia rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Trong đó, Tiêu Mạn Nghiên sắc mặt ửng hồng, cũng không biết là xấu hổ hay phần nộ, coi như cô cũng hiểu vì sao “ca ca” này đêm đó dùng mãnh như vậy, thì ra căn bản không phải cùng một người!

Vậy bản thân không phải bị một nam nhân không rõ ràng đùa bỡn đến chết đi sống lại sao?

Đúng lúc này, từ trong Tiêu Gia, một cỗ uy áp hung hãn bay về phía bên này.

Một người mặc trường bào gấm màu xanh tím, tóc xám buộc ở sau gáy, trưởng giả khuôn mặt nghiêm nghị mang theo sự uy nghiêm chiếm thế thượng phong, xuất hiện phía trên mọi người.

- Phụ thân đại nhân!

Tiêu Mạc Hồi vô cùng vui mừng, nhưng ngay sau đó lại rất xấu hổ gục đầu xuống.

- Gia chủ!

Một đám tu sĩ Tiêu Gia cũng đều cung kính hô lớn.

Chỉ có Từ Thiếu Cung thần nhiên liếc nhìn một cái, cũng không nói nhiều.

Trưởng giả này chính là Tiêu Mạnh Vu gia chủ Tiêu Gia, lúc trước luôn bề quan, vào thời khắc quan trọng, cảm nhận được bên ngoài có chân nguyên trên Nhược Thủy kỳ kịch liệt dao động, ông cố gắng hết sức mau chóng xuất quan, nhưng vẫn là muộn rồi.

- Mạc Hồi, xảy ra chuyện gì vậy.

Tiêu Mạnh Vu để ý thấy trong gia tộc đã không có lão lão Tiêu Đình Như, sắc mặt lập tức xám xịt lại.

Tiêu Mạc Hồi lắp bắp, nói hết những chuyện vừa mới xảy ra, trước kia anh ta cũng phái Tiêu Mạn Nghiên đi thăm dò Thanh Đế tháp, phát hiện được thảm trạng trong tháp.

Nghe thấy Thanh Đế tháp bị trộm một lượng lớn linh dược, bị giết chết mười mấy tu sĩ, còn Tiêu Đình Như, lông mày Tiêu Mạnh Vu không ngừng run run, chân nguyên lực dường như muốn tuôn ra, gân xanh trên trán cũng theo đó nổi lên!

- Chẳng qua ta mới bề quan có hơn hai tháng, gia tộc đã gặp phải nhiều tai họa như vậy, người thay ta quản lý gia tộc như thế nào vậy?

Tiêu Mạnh Vu gầm lên nói.

Tiêu Mạc Hồi toàn thân lẩy bẩy, không dám lên tiếng cúi đầu.

Đợi bình tĩnh một chút, Tiêu Mạnh Vu vung mạnh tay áo, cao giọng nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, Tiêu Gia đề cao cảnh giác, bất kỳ động tĩnh gì cũng

không được sơ suất, nếu như do ai lơ là mà khiến cho gia tộc tổn hại, thì đừng trách lão phu ác độc vô tình!

- Tuân mệnh!

Tất cả tu sĩ Tiêu Gia đều đồng thanh đáp trả, nhưng không ai biết rằng, trong thời gian ngắn có lẽ nguyên khí này không thể khôi phục được.

Tiêu Mạnh Vu lại cho mọi người giải tán, sắp xếp người đi xử lý những tổn thất trong Thanh Đế tháp, sau đó mới bảo đám người Tiêu Mạc Hối quay về đại điện Tiêu Gia.

Từ đầu đến cuối, Tiêu Mạnh Vu đều không nói gì đến Từ Thiếu Cung, điều này không khác gì biểu thị, ta không tiện trở mặt với người, nhưng rất không hài lòng về những gì người đã làm.

Từ Thiếu Cung cũng không để ý, chủ động theo vào trong đại điện, dường như rất có hứng thú nghe người Tiêu Gia xử lý việc này.

Các trưởng lão của Tiêu Gia đều tụ tập đông đủ, thương lượng xem làm thế nào đối phó với Dương Thần.

- Kẻ này với Tiêu Gia không đội trời chung, có lẽ không ngoài dự liệu, Thu Phong cũng đã gặp phải độc thủ.

Tiêu Mạnh Vu đứng giữa đại điện, sắc mặt âm trầm nói.

Tiêu Mạc Hối sắc mặt buồn bã, trong mắt hiện vẻ đau khổ, dù sao cũng là con ruột, mặc dù không học vô thuật nhưng vẫn là máu mủ ruột thịt.

Anh ta cũng hiểu rõ vì sao “Tiêu Thu Phong” đột nhiên thay đổi hoàn toàn, thì ra đó là kẻ giả mạo!

Uổng công anh ta vui mừng nhiều ngày như vậy, nhưng lại bị lừa, Tiêu Mạc Hối hận không thể rút gân lột da Dương Thần.

- Phái tất cả tài mắt của gia tộc ta, toàn bộ lòng sục Huyền cảnh, sau đó lại phái người đi thăm dò những gia tộc khác về tin tức của người này, con thú đó của hắn nếu thật sự là Hỗn Độn Đình, như vậy cũng không phải là lần đầu xuất hiện, nhất định sẽ có tin tức.

- Đợi điều tra xong hắn là ai, ở đâu, cho dù chân trời góc bể, chúng ta cũng nhất định phải khiến hắn nợ máu phải trả bằng máu, hơn nữa hoàn trả lại gấp trăm lần!

Tiêu Mạnh Vu tức giận nói.

Đợi đến khi tìm thấy hắn, nhớ phải nói với ta một tiếng, ta nhất định phải đấu với hắn một trận Từ Thiếu Cung dựa vào cửa lớn, ung dung nói.

Người của Tiêu gia đều tròn mắt nhìn gã, hiển nhiên cơn tức vẫn chưa tan.

Tiêu Mạnh Vu hừ nhẹ nói:

- Lão lão không phải là đối thủ của hắn, sợ rằng người đi rồi cũng là chịu chết, ta khuyên người vẫn là đừng nên khinh xuất manh động, ở cùng với đám thái thượng trưởng lão của Tiêu Gia chúng ta, may ra vẫn có thể bảo tồn tính mạng.

Từ Thiếu Cung cười ha ha:

- Thái thượng trưởng lão đến bây giờ vẫn chưa có ai đến, ông vẫn còn mong chờ vào họ sao?

Tiêu Mạnh Vu sắc mặt có chút khó coi, kỳ thực trách nhiệm này cũng có phần của ông, dù sao thái thượng trưởng lão đều không sống trong bốn tông Tiêu Gia, cách đây khá xa, nếu không có ông đi liên lạc thì những trưởng lão này cũng sẽ không biết Tiêu Gia xảy ra chuyện gì.

Nhưng lại đúng lúc ông bế quan tu luyện, cho rằng chỉ một thời gian ngắn sẽ không có chuyện gì, có Tiêu Đình Như gánh vác, còn ai dám đến gây sự.

Đương nhiên, ông cũng sẽ không nói chuyện này ra, bằng không toàn bộ trách nhiệm sẽ một mình ông gánh vác.

Tuy nhiên, ông đã chuẩn bị liên hệ với thái thượng trưởng lão, Tiêu Gia đối mặt với cường địch như vậy, nếu không trút được cơn giận này, sau này sẽ không thể sống yên trong Huyền cảnh này.

...

Dương Thần mang theo Tổ Tâm một mạch bay khỏi Huyền cảnh coi như đã thở phào nhẹ nhõm, mặc dù không biết sau này có cao thủ xuất hiện hay không, nhưng chỉ ít ra được khỏi Huyền cảnh cũng yên tâm hơn một chút.

Dương Thần cũng không trì hoãn lâu, thay một bộ quần áo mới, dẫn Tổ Tâm trực tiếp đến quốc gia bị lãng quên.

Đây cũng không phải cứ như vậy là xong, dù sao Tiêu Chỉ Tình vẫn không kịp đi cứu, nhưng hắn cũng cần phải nghỉ ngơi một chút, xem xem các cô và con gái có vấn đề gì không, nhân tiện bố trí ổn thỏa cho Tổ Tâm.

Khu vực Địa Trung Hải hiện nay đối với Dương Thần rất an toàn, cho dù người trong Huyền cảnh tìm đến cửa hắn cũng không cần lo lắng nhiều.

Cùng với sự sống lại của trái tim Gaia, Dương Thần cảm thấy tinh thần lực của mình đã mạnh hơn trước rất nhiều, nếu bây giờ sử dụng pháp tắc thời gian, trình độ nhất định sẽ cao hơn Poseidon lúc đầu 1 phần.

Đến mình đều có tiến bộ như vậy, có thể thấy, pháp tắc không gian của Apollo, Artemis, Hermes... còn mạnh hơn mình rất nhiều, họ đều có những bước tiến bộ nhảy vọt.

Có bọn họ ở đây, có lẽ tu sĩ Nhược Thủy kỳ cũng sẽ không chiếm được lợi ích.

Dương Thần cũng không biết cứ tiếp tục như vậy, tinh thần lực sẽ tăng trưởng đến mức như thế nào, cũng không biết đạo thần cách sẽ có những chuyển biến gì, nhưng hiện nay vẫn đang có lợi cho bản thân.

Đương nhiên, Dương Thần cũng muốn dùng pháp tắc không gian tác chiến, so với tu vi của mình mà nói, pháp tắc không gian của mình có tăng cường như thế nào thì vẫn là quá yếu.

Tổ Tâm đi theo Dương Thần một mạch tới Trung Hải, nhìn xuống cảnh sắc bên dưới, đối với cô mà nói vô cùng mới mẻ, từ trước tới giờ cô thật sự

đi qua Huyền cảnh cũng chưa thấy qua biển rộng, càng không nói đến những bờ cát này.

Mặc dù rất nhiều thứ trên tục giới trong Huyền cảnh đều có, nhưng chung quy vẫn có rất nhiều thứ không giống.

Khi đến trên không quốc gia bị lãng quên, một thân hình duyên dáng màu tím và màu vàng nhạt từ trong thành bay ra, đến trước Dương Thần và Tô Tâm.

- Ông xã?

Đúng là Sắc Vi và Thái Ngưng, nhìn thấy Dương Thần có chút vui mừng và bất ngờ, đồng thời nhìn thấy Tô Tâm có thân hình đẹp váy ngắn nóng bỏng, lại xinh đẹp mỹ miều, hai người không khỏi ngạc nhiên, lần này lại là mang con gái nhà ai đến đây?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1503

Món Quà Tặng Con Gái

Dương Thần nhìn thấy ánh mắt của hai người con gái liền nhanh chóng hiểu ra nghi vấn của họ, không nói lời nào giới thiệu

- Đừng nghĩ bậy, đây là bà vú ở Tiêu gia đã nuôi dưỡng Tình Nhi từ nhỏ cho đến lớn, bà ấy tên Tổ Tâm

- Bà vú của Chỉ Tình?

Lời giới thiệu này khiến hai người họ vô cùng bức bối, sao không cứu Tiêu Chỉ Tình mà lại cứu bà vú?

Dương Thần cũng biết trong nhất thời không thể giải thích rõ ràng, nói

- Sau này anh sẽ giải thích tường tận cho

Hai cô gái gật gật đầu, hai người vừa tới Cổ Bảo thì vừa may tới giờ cơm trưa, đúng là trùng hợp, các cô gái đều đầy đủ cả.

Nhìn thấy Dương Thần và Tổ Tâm, họ đều tỏ vẻ vui mừng và đầy thắc mắc, vậy lấy hai người

- Ông xã, sao anh về rồi? Cứu được Chỉ Tình chưa?

An Tâm mặc chiếc váy với thắt lưng màu hồng nhạt đem đến một luồng gió thơm vui mừng nhất chạy tới, cô là người phóng khoáng nhất, ôm lấy cổ Dương Thần rồi hôn mấy cái lên mặt, mong chờ hỏi

Dương Thần ôm lấy eo cô gái, phát hiện An Tâm đã đạt đến Tiên thiên đại viên mãn, hài lòng cười nói

- Vẫn chưa, trở về có chút chuyện, tiện thể xem thử mọi người thế nào. Bảo bối An Tâm à, thành quả thật không tệ, bây giờ cách Hóa thân kỳ chỉ còn là sớm muộn thôi

- Không chỉ có em đâu, các chị em khác cũng tiến bộ vượt bậc vậy

An Tâm nhướn lông mi cong cong của cô lên một cách đắc ý

Dương Thần dùng thần thức đảo qua, cũng phát hiện sự thay đổi sau nửa tháng hẳn rời khỏi

Sắc Vi và Thái Ngưng đã bước vào Hóa thân cuối kỳ, chỉ đợi bước vào Độ kiếp kỳ thôi, chỉ là không biết có thể bước vào Thiên kiếp của cảnh giới gì thôi

Mạc Thiện Ny, Lưu Minh Ngọc, Thái Nghiên và Đường Uyên, thậm chí là Trinh Tú tới sau cũng đã đạt đến Tiên thiên đại viên mãn.

Dương Thần dùng linh đan với số lượng lớn làm hậu thuẫn phía sau, sự tiến bộ của các cô gái vô cùng khủng khiếp.

Thực ra những linh đan nếu cho người ở Huyền cảnh, tuyệt đối họ sẽ không dám dùng một cách phóng khoáng như vậy, nhưng các cô gái được

Dương Thần yêu cầu là không được tiết kiệm, cứ tận lực nâng cao tu vi một cách nhanh chóng, cho nên cũng không quản được nhiều như vậy.

Dương Thần đưa mắt nhìn một lượt, không thấy bóng dáng của Lâm Nhược Khê và Lam Lam, tò mò hỏi

- Nhược Khê đi đâu rồi? Sao không thấy?

- Mới sáng tinh mơ đã dẫn Lam Lam đi ra ngoài rồi, đang tính đi kêu họ về, Lam Lam chắc cũng đói rồi

Mạc Thiện Ny đang mang tạp dề cười nói

Sau khi các cô gái ở cùng nhau, ngoại trừ việc tu luyện và cùng các cư dân trên đảo nói chuyện uống trà thì cũng rất rảnh rỗi, cho nên những người có thói quen ở nhà nấu nướng giống như Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc thì sẽ bận rộn nấu ăn.

Vốn dĩ Ron muốn tìm một đầu bếp, đâu dám làm phiền các cô gái Minh vương các hạ đích thân xuống bếp, nhưng đã bị các cô Mạc Thiện Ny từ chối.

Dương Thần gật đầu, giới thiệu Tô Tâm cho mọi người làm quen.

Tô Tâm lúc này đã nhận ra mối quan hệ giữa các cô gái này với Dương Thần, bề ngoài thì không có vẻ gì kinh ngạc nhưng trong lòng thì có nhiều lo lắng, không ngờ tiểu thư của bà lại thích dạng người đa tình như vậy.

Nhưng bà không phải vì vậy mà cảm thấy Dương Thần không tốt, người ta đã không tiếc tính mạng tới Huyền cảnh cứu người thì đã là đủ tốt rồi, làm gì có người đàn ông nào hoàn hảo vô khuyết chứ, vẫn tốt hơn những đệ tử đạo mạo ngoài mặt thì quân tử nhưng lại âm thầm ăn cắp ăn trộm của gia tộc Ân thế.

Dương Thần cũng không nói nhiều, ngăn Thái Ngưng tính đi tìm người, rồi nói

- Các em cứ ngồi đợi đi, anh sẽ đi tìm Nhược Khê và Lam Lam về.

Các cô gái cũng không có ý kiến, thực ra họ cũng hiểu, Dương Thần chắc chắn muốn một mình nói chuyện với hai mẹ con họ.

Sau khi dùng thần thức dò tìm, bóng dáng Dương Thần lóe lên, đến một nơi đầy hoa vàng cỏ xanh, cảnh sắc mê người trên sườn núi.

Đây là ngôi mộ Mười Bảy, nơi lúc đầu hắn đã dẫn Lâm Nhược Khê tới

Một dáng người với cái váy lụa cổ tròn màu trắng, những sợi tơ xanh mềm mại nhẹ nhàng bay theo gió, hình ảnh tuyệt đẹp của cô gái giữa xuân hạ giao hòa dung hòa làm một khiến cho người nhìn chỉ muốn nín thở thưởng thức mà không dám phá vỡ.

Lâm Nhược Khê dường như đang yên lặng nghĩ gì đó, đứng lặng trước bia mộ Mười bảy, dường như không phát hiện ra sự xuất hiện của Dương Thần cách đó không xa.

Nhưng cô bé mập nhìn có vẻ chán nản ngồi xổm ở bên cạnh đang chơi cùng với một đóa hoa đại màu trắng, đột nhiên nhìn thấy Dương Thần xuất

hiện, trong đôi mắt to đen lóe lên một niềm vui bất ngờ.

- Ba

Giống như một cơn gió, Lam Lam hai ba bước, bay trực tiếp vào lòng của Dương Thần

Lâm Nhược Khê hồi phục tinh thần, hất đầu nhìn về phía người đàn ông, trong đôi mắt đẹp có chút bất ngờ và vui mừng.

Dương Thần tươi cười rạng rỡ, ôm lấy cô bé mập mạp nặng trịch, hôn mấy cái lên đôi má phúng phính của nó, khiến cho Lam Lam cười khanh khách.

- Mới có nửa tháng mà dường như nặng lên mấy cân rồi, ở trên đảo chắc ham ăn lắm hả

Dương Thần lấy tay sờ vào cái bụng nhỏ của con gái cưng, chỗ đó tròn trịa căng tròn, cứ tiếp tục thế này hẳn thật sự lo rằng nó sẽ mắc chứng béo phì thôi.

Có điều cùng với tu vi nâng cao của Lam Lam, một số mỡ mập trên người cũng nhanh chóng thông qua chân khí cơ thể lưu chuyển tiêu trừ bớt, nếu muốn giảm mập cũng sẽ là nhanh thôi

Dương Thần dò xét một chút, chân khí của Lam Lam đã được nâng cao, chắc là ở đẳng cấp “Mạc vấn” trong tầng thứ năm của Vãng niệm diễn sinh kinh, cách cảnh giới Tiên thiên cũng không xa nữa.

Điều này không chỉ dựa vào tài năng thiên bẩm và ngộ tính cực cao của Lam Lam, mà còn phải dùng linh đan với số lượng lớn làm nền móng, không giống như các cô gái chỉ dùng Hóa Long đan đột phá.

Còn về tương lai có thể giống cha của nó không thì phải dựa vào công pháp thần kỳ nhưng vô cùng khó khăn này để bước vào Hóa thần kỳ, Độ kiếp kỳ, Dương Thần cũng không nắm chắc được, nhưng cái cách nghĩ “vọng tử thành rồng, vọng nữ thành phượng” thì Dương Thần cũng có, vẫn hy vọng bản thân hắn và đứa con Mười Bảy có thể trở nên xuất sắc nhất.

Lam Lam ngáp ngừng nói nhỏ

- Là Lam Lam đã khôn lớn, không phải là mập lên đâu.

Dương Thần nựng mặt con

- Còn muốn chống chế, lớn cũng lớn về mặt da thịt thôi nhưng thấy con chăm chỉ luyện tập, nên muốn ăn thì cứ ăn.

Lam Lam cười hì hì, ngọt ngào hỏi

- Ba có đem quà về cho Lam Lam không?

Đứa bé luôn nghĩ hễ ba ra ngoài làm việc thì sẽ đem quà về cho nó, vì Dương Thần lúc trước cũng toàn dùng chiêu này để dụ nó.

Dương Thần nghĩ một lát, từ nhẫn không gian lấy ra một một cái vòng tay mềm mại màu bạc giống như bằng bạc nhỏ nhắn, bên trên toàn là những phù văn bí mật, nhưng nhìn vào trông rất đẹp, được khắc một cách tinh xảo.

Đây là một vòng tay pháp bảo hắn lấy được từ trên người của một nữ

trưởng lão từ Thanh Đế tháp, chỉ là pháp bảo hạ phẩm, nếu dùng chân nguyên thúc đẩy, vòng tay màu bạc này sẽ phóng thích ra ngàn vạn sợi tơ màu bạc, có thể trói được những tu sĩ từ Độ Kiếp kỳ trở xuống, nhưng đối với tu sĩ từ Độ Kiếp trở lên thì tác dụng không còn lớn nữa.

Dương Thần có để lại cũng không dùng tới, chỉ có thể làm đồ chơi hoặc trang sức, cho Lam Lam đeo lên cổ tay nhỏ nhắn trắng trẻo mập mập đó.

Vòng tay này là pháp bảo nên khi đeo vào tay của Lam Lam thì tự động thu nhỏ mấy lần, nhìn rất vừa vặn.

Lam Lam có chút tiếc nuối vì không phải là món quà có thể ăn được nhưng cái vòng tay này trông cũng rất đẹp nên nó cũng thấy vui, còn rất biết lấy lòng hôn lên mặt Dương Thần mấy cái.

Lâm Nhược Khê lặng lẽ đứng một bên, nhìn hai cha con chơi đùa với nhau, khoe miệng tản ra thứ hạnh phúc ngọt ngào.

Đi tới trước mặt Dương Thần, thấy con gái đang chơi cái vòng tay màu bạc

- Đây chắc là pháp bảo phải không, anh tùy tiện tặng cho Lam Lam làm đồ chơi, thật quá lãng phí.

Dương Thần cười rạng rỡ nói

- Quà tặng cho con gái, sao có thể nói là lãng phí được, nếu bảo bối Nhược Khê em muốn, anh vẫn còn một đồng, đều là thứ lấy từ Huyền cảnh.

- Pháp bảo hạ phẩm trung phẩm có quá nhiều, anh thực sự không cần, đang tính tặng hết cho các em.

- Em là Bà xã đại nhân, hay là anh sẽ lấy hết ra cho em chọn trước rồi anh mới lấy những pháp bảo còn lại đem phát hết.

Lâm Nhược Khê liếc hần một cái

- Còn dám nói là “lấy được” nữa chứ, em nghĩ nếu không phải anh giết người rồi cướp của người ta thì người ta dễ gì đưa pháp bảo cho anh? Chỉ Tình cứu ra chưa? Lần này đi xảy ra chuyện gì vậy?

Dương Thần quay đầu hướng về phía Thành Bảo chép chép miệng nói:

- Đi, trên đường về anh sẽ kể em nghe

Dương Thần một tay bế Lam Lam, một tay nắm chặt tay Nhược Khê, men theo đường núi đi một cách thong thả, thật ra khoảng cách không xa, quan trọng là muốn tận hưởng cái cảm giác ở bên cạnh vợ con mà thôi.

Trải qua từng mối nguy hiểm mai phục bốn phía trong Huyền cảnh, lại vừa trải qua một trận đấu kinh người, Dương Thần đặc biệt trân trọng những giây phút ấm áp gần gũi này.

Vừa đi, Dương Thần vừa lẩm bẩm chuyện xảy ra ở Huyền cảnh, nói tình hình cụ thể, rõ ràng là những chuyện đầy mùi máu tanh, gây cản nguy hiểm nhưng lại được kể lại như đang bình luận về một chuyện thường thấy một cách thản nhiên.

Lâm Nhược Khê nhiều lúc chỉ “ừm” một tiếng một cách bình thản, lâu lâu

mới hỏi vài từ, cứ nói chuyện với nhau nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy.

Trên đường gặp một số dân cư sống trên đảo, thấy Dương Thần bỗng nhiên xuất hiện, họ đều lộ vẻ cung kính, hành lễ kính trọng một cách đơn giản.

Dương Thần chào hỏi một số người thân quen, thăm thoát đã dẫn hai mẹ con về đến Thành Bảo.

- Đúng rồi, sao em lại nghĩ đến việc dẫn Lam Lam tới chỗ ngôi mộ Mười Bảy đó, không cảm thấy khó chịu sao?

Dương Thần đã cố nén trên đường về, cuối cùng cũng kìm chế không nổi hỏi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1504

Nếu Như Em Giết Anh

Trên thực tế, Dương Thần hy vọng cái tên “Mười bảy” này sẽ mãi mãi được chôn giấu tận sâu trong tim hắn, không nên nhắc đến trước mặt Lâm Nhược Khê và hắn, đây không phải là không có dũng khí đối diện mà là không muốn mang đến phiền phức không đáng có.

Tình cảm của hai người đến mức nào cũng không cần nói nhiều nữa, những cái đã qua thì cứ để nó qua.

Lâm Nhược Khê cúi đầu cười nhạt nói

- Đã là mẹ ruột của Lam Lam, em cảm thấy nên cho Lam Lam đi đến đó một chút, cứ cho là không phải được mai táng ở đó nhưng cũng nên để trong tiềm thức của đứa nhỏ có một nhận thức.

Dương Thần hơi ngạc nhiên

- Không cảm thấy khó chịu?

- Không có mà

Lâm Nhược Khê lắc lắc đầu

- Bất kể đã từng có chuyện gì, bây giờ người ở bên cạnh anh là em, em mới là người chiến thắng, không phải sao?

Dương Thần quay đầu nhìn cô bạn nhỏ Lam lam với khuôn mặt nhỏ đang mơ mơ màng màng nghe người lớn nói chuyện, hắn nói với cô bé với vẻ mặt nghiêm túc

- Bé mập, mẹ con là người mẹ phóng khoáng nhất, lương thiện nhất trên đời, sau này lớn lên rồi phải hiếu thảo với mẹ, có biết không?

Lam Lam gật đầu thành thật nói

- Lam Lam rất ngoan

Lâm Nhược Khê đứng cạnh liếc Dương Thần một cái

- Lúc đầu không biết là ai, dám nói trước mặt con là sẽ giết em vậy.

Dương Thần cứng cổ, lúng túng cười nói

- Ha ha, đang nói chuyện này lại kéo qua chuyện kia.... lúc đó anh không phải vì bị em khiến cho mơ hồ sao, nếu không phải em bí bí mật mật đi diễn màn kịch đó, anh có thể nói ra những lời mất trí như vậy sao?

Lâm Nhược Khê khẽ hừ một tiếng, mặc kệ hắn

Dương Thần nói ngọt

- Bà xã, em tuyệt đối đừng để trong lòng nha, em cũng biết đầu anh có chút vấn đề mà, cảm xúc đến liền khống chế không nổi, tuy bây giờ tu vi cao hơn rồi, cơ bản có thể dễ dàng khống chế, nhưng cũng có lúc khó tránh sự sai sót.

- Em nghĩ đi, anh yêu em như vậy, cứ cho là em giết anh chết đi, anh cũng sẽ không nỡ để em bị thương dù chỉ là một cọng tóc.

Cũng không biết sao, nghe nói những lời như vậy, tay Lâm Nhược Khê bị Dương Thần nắm chặt, khẽ run lên một cái.

Dương Thần cảm thấy nét mặt cô gái phút chốc trở nên khó coi, chân mày nhíu lại, đáng vẻ như đang rất khó chịu.

- Nhược Khê, em sao vậy?

Dương Thần lo lắng hỏi

Lâm Nhược Khê quay đầu nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp, trăm ngàn lời nói dường như ngưng tụ trên con người cô như một dòng nước.

Đột nhiên Lâm Nhược Khê u sầu hỏi

- Nếu... em giết anh, anh cũng... sẽ không tổn thương em chứ?

Dương Thần ngẩn người, ánh mắt biến đổi một lúc, cười thoải mái nói

- Anh cứ tưởng là gì, anh giống như loại đàn ông nói lời không giữ lời sao? Đương nhiên rồi, em là vợ anh, là mẹ của con chúng ta, sao anh có thể tổn thương em chứ, cho dù anh có chết đi cũng không nỡ tổn thương em đâu.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, cả hai trong phút chốc đều không nói câu nào.

Một lúc sau, Dương Thần nhìn Thành Bảo trên sườn núi nói

- Được rồi, Lam Lam chắc đói rồi, có chuyện gì đợi ăn xong cơm rồi nói vậy

Lâm Nhược Khê gật đầu với vẻ mặt lạnh lùng, cùng với Dương Thần đi về Cổ Bảo.

Bên trong nhà ăn xa hoa, các cô gái đã ngồi quay quần trước trên một bàn ăn dài, cười cười nói nói, tiếp đãi Tô Tâm, tiện thể hỏi đã xảy ra chuyện gì rồi lần lượt bàn luận.

Sau khi Dương Thần dẫn Nhược Khê và Lam Lam về tới, nhanh chóng ngồi xuống tham gia.

Sau khi trải qua bữa cơm vui vẻ, Dương Thần cũng đã hiểu rõ tình hình gần đây.

Cơ bản, mọi người ở đây đều đã quen sống ở đây, đương nhiên cũng có người không ở lại đây.

Jane dù sao cũng là vương thất Wales, lại là học giả của thiên hạ, sau khi bước vào Hóa thân kỳ sẽ rời khỏi đây đến một số nơi nghiên cứu và dạy học của cô ấy. Mặc dù là tu sĩ, Jane cũng tập trung vào tìm kiếm khoa học một cách nhiệt tình.

Tuệ Lâm vì danh tiếng ngày càng lớn, vẫn còn tiếp tục tuần diễn toàn cầu, hơn nữa còn phải thường xuyên thu âm và phát hành ca khúc mới. Đối với cô ấy mà nói, cuộc sống và công việc hiện tại, kết hợp với việc tu luyện rất tốt, rảnh rỗi thì chạy đến đảo chơi đùa với các chị em, trôi qua một cách phong phú.

Lý Tinh Tinh lại lao đầu vào chính trị một cách nhiệt tình, dưới sự giúp đỡ âm thầm, cô đã nhanh chóng phát triển ở bên Bộ ngoại giao.

Nhìn thấy các cô gái đều có công việc của mình, trong lòng Dương Thần cũng an lòng một chút, nhưng hắn vẫn chưa nhẹ nhõm được, kế hoạch cứu Chỉ Tinh vẫn phải tiếp tục triển khai nhanh chóng.

Nhưng hắn đã náo động Tiêu gia như vậy, nếu vào Huyền cảnh nữa sẽ phải đặc biệt cẩn thận, có điều lần này cứu được Tổ Tâm, chắc có thể có được càng nhiều tin về Huyền cảnh từ trên người Tổ Tâm.

Nguyên cả buổi chiều, Dương Thần cùng với các cô gái nghe Tổ Tâm kể về hàng loạt tin có Liên quan đến Lạc gia.

Thông qua sự giải thích của Tổ Tâm, mọi người mới kinh ngạc được biết, Tổ Tâm cũng đã hơn sáu mươi tuổi, đã từng lấy chồng, chỉ tiếc là chồng con đều chết trong trận chiến với người ngoại tộc của Ninh gia vào mười mấy năm trước.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Tổ Tâm làm bà vú của Tiêu Chỉ Tinh, nếu chưa có con thì làm sao tới lượt cô ấy.

Nhưng nghĩ đến tên Tiêu Thu Phong, ngay cả người phụ nữ đáng thương lớn hơn y hơn hai mươi tuổi cũng không bỏ qua, Dương Thần cảm thấy giết y quả thật quá nhẹ nhàng cho y, phải nên hành hạ thêm nữa mới đúng.

Lạc gia nổi tiếng là có nhiều cao thủ Nhược thủy kỳ nhất, chỉ nói đến gia chủ Lạc Thiên Thu thôi thì đã có mười đại cao thủ thuộc nhân vật nhất nhì trong thập đại cao thủ, ở tu vi đỉnh cao của Nhược thủy hậu kỳ, thâm sâu vô cùng.

Nhị gia của Lạc gia, cũng chính là em trai của Lạc Thiên Thu, tên Lạc Thiên Lý, hai anh em Lạc Thiên Thu không hợp nhau, nghe nói năm đó y có kỳ tài luyện võ hơn Lạc Thiên Thu, nhưng khi bước vào Độ kiếp kỳ thì gặp phải sự ám toán của Lạc Thiên Thu, xem chút nữa trở thành phế nhân, may là y đã đi đường khác, sau này lại trở về tu luyện, hôm nay cũng đã đạt đến Nhược thủy sơ kỳ.

Còn đại trưởng lão của hội trưởng lão là Lạc Phong, ông ta cũng là cao thủ Nhược thủy trung kỳ, có quan hệ không tốt với hai anh em Lạc Thiên Thu và Lạc Thiên Lý. Vì cha của ông ta vốn dĩ là được nhận chức vị gia chủ nhưng bị cha của Lạc Thiên Thu thay thế.

Dựa vào tuổi tác của ba người này thôi có thể đoán được đời cha, tổ tông của họ vẫn còn sống, bọn họ đều là những thái thượng trưởng lão có tu vi cao thâm.

Dương Thần nghĩ đến những chuyện này thì chợt thấy đau đầu, khó có thể đánh nhanh thắng nhanh như bà cao thủ Tiêu Đình Trứ ở giai đoạn Nhược thủy trung kỳ, với đỉnh cao của Nhược thủy cuối kỳ, lại thêm hai ba cao thủ khác của Nhược thủy kỳ, sợ rằng muốn giết chết họ cũng khó, không đánh trên mấy trăm chiêu e rằng khó nắm bắt được cơ hội.

- Tôi nghe nói công pháp Lạc gia là cao cường nhất trong tam đại gia tộc?
Cụ thể là thế nào?

Dương Thần hỏi

Tổ Tâm nghiêm trọng nói

- Ba đại Gia tộc ẩn thế đều có tông thất mới có thể tu luyện được công pháp trấn tộc. “Thanh mộc huyền tâm quyết” của Tiêu gia, cô gia đã từng chứng kiến rồi, là Mộc huyền pháp quyết công phòng kiêm bị, còn có tác dụng trị liệu rất mạnh.

- Ninh gia thì có “Thái bạch chân nguyên kinh”, là công pháp thuộc tính kim, bá đạo uy mãnh, còn có thể nhiều chỉ thiên chuyển, biến hóa đa đoan, nghe nói là tông tông của Ninh gia, là Bạch Đế thời thượng cổ truyền lại.

- Còn công pháp Lạc gia là thần kỳ nhất và mạnh nhất, tên là “La thiên kinh”, đây là một bộ môn công pháp thuần túy khiến cho lực chân nguyên tăng mạnh, trừ tác dụng sát thương rất lớn ra còn khiến cho người tu luyện có thể nhẹ nhàng khống chế năng lực của những ngũ hành công pháp khác.

- Nghe nói Lạc Thiên Thu đã luyện đến tầng Lư hỏa thuần thanh của Lạc Thiên kinh, đại đa số các chiêu thức pháp thuật, chỉ cần bị y nhìn qua là y có thể mô phỏng uy lực của nó đến bảy phần trở lên, nếu để y biết công pháp, y có thể nhẹ nhàng học được, đương nhiên, công pháp không thể so với sự huyền diệu của Lạc thiên kinh.

- Ngoài ra số lượng của những công pháp Lạc gia cất giữ, cũng là thứ có một không hai trong Huyền cảnh, e rằng chỉ có công pháp Ninh gia và Tiêu gia kết hợp với nhau mới có thể so tài được với Lạc gia.

- Đúng là một gia tộc vương vãi

Dương Thần trầm tư suy nghĩ, sờ cằm

- Nếu tôi đoán không sai, Lạc Thiên Thu sẽ không hiểu tôi nhiều bằng tôi hiểu y. Nếu tôi đi Lạc gia, trong thời gian dài có lẽ sẽ bị phát hiện, nếu có thể sớm biết được Tình Nhi ở đâu là được rồi, thà trực tiếp đến Hoàng Long đảo còn đơn giản hơn là phải tìm kiếm khắp nơi.

- Đúng rồi, Tổ Tâm, Lạc gia có giống với Tiêu gia ở chỗ là chiếm diện tích rất lớn không?

Tổ Tâm bất lực cười nói

- Đúng vậy, Dương cô gia, sự rộng lớn của Huyền cảnh cậu cũng đã từng được cảm nhận, tam gia tộc nuôi được mấy ngàn người thì diện tích gia tộc phải rất lớn. Hơn nữa Lạc gia toàn bộ đều dùng kiến trúc bạch ngọc bạch lũy, ẩn giấu lượng lớn pháp trận, nằm trong ba gia tộc kiên cố không thể phá vỡ nhất.

- Tôi chỉ là dạng hạ nhân, không có cơ hội được nhìn thấy Lạc gia, những điều có thể nói với cô gia chỉ có như vậy, thật có lỗi quá...

Dương Thần phui phui tay, Tổ Tâm cũng đã tận lực rồi, còn lại phải do hần suy nghĩ vậy, làm thế nào vào được Lạc gia để tìm Tiêu Chỉ Tình.

Đột nhiên Dương Thần nghĩ ra một chuyện, quay đầu nói với Thái Ngung
- Ngung Nhi, Vương Thu – con gái mà sư phụ em tìm thấy không phải chính là người của Vương gia gia tộc chư hầu của Lạc gia sao, họ bây giờ vẫn ở Đường môn chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1505

Có Chuyện Thích Hợp Hơn Để Em Làm

Thái Ngưng nghe Dương Thần hỏi, lộ ra vẻ do dự trầm mặc một lát, than thở:

- Vốn là sự phụ của em nói phải gạt anh, nhưng anh hỏi, em chỉ có thể nói ra... Vương Thư kia, không thấy cô ấy.

- Không thấy?

Dương Thần ngẩn ra, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

- Ừ.

Thái Ngưng thương cảm nói:

- Mấy ngày ngay sau khi chúng ta rời khỏi Đường Môn, đã không thấy tăm hơi Vương Thư, sự phụ cũng không biết cô ấy đi đâu, dù như thế nào cũng không tìm thấy.

- Sự phụ của em tâm tình rất xấu, hơn một tuần sau mới nói cho em biết, vẫn dặn em không nói cho anh biết, nói là anh đã giúp đỡ rất nhiều rồi, không thể để cho anh phải lo lắng nữa.

Dương Thần không nghĩ tới người phụ nữ Đường Lộ Di vẫn rất thấu tình đạt lý, con gái lại biến mất còn không rõ tung tích, chỉ sợ nếu là phụ nữ bình thường đều sợ muốn chết, bà ta vẫn bình tĩnh lại còn suy nghĩ cho hẳn.

Chỉ có điều Vương Thư biến mất, khiến Dương Thần mơ hồ nghĩ tới điều gì, nhưng ngược lại không chứng cứ gì cũng không nên nói ra suy đoán.

- Chuyện này xem ra, muốn dựa vào con đường gia tộc chư hầu để tiến vào Lạc gia là khá khó khăn.

Dương Thần nhíu mày, nếu như không có một thân phận tốt để tiến vào Lạc gia, tùy ý đi tìm, chỉ sợ sẽ bị lộ rất nhanh.

Tô Tâm lúc này khuyên can:

- Cô gia người không cần quá sốt ruột, Lạc gia tuy rằng bắt tiểu thư đi, nhưng bọn họ sẽ không mặc kệ Lạc Hàng làm chuyện quá đáng với tiểu thư đâu, vì bọn họ còn muốn Cửu Âm huyền mạch của tiểu thư.

- Bản lĩnh của bọn họ cũng không bằng cô gia, cũng không dám cấu kết làm chuyện xấu xa với tiểu thư... Nhiều nhất sợ rằng da thịt của tiểu thư vẫn phải chịu một chút dằn vặt của độc tố, nhưng tôi tin tiểu thư nhất định có thể chịu đựng được.

Dương Thần nghĩ lại cũng thấy vậy, đám người bên trong Huyền cảnh kia không giống như mình có thể dùng “Vãng niệm diễn sinh kinh” khắc phục được Cửu Âm huyền mạch, Tiêu Chỉ Tinh sẽ không sao, nhưng cô bị thương, cũng khiến hắn đau lòng.

- Được rồi, ông xã cũng không nên quá kích động, phải hiểu rõ ràng bên trong Huyền cảnh. Nếu không phải do tu vi của bọn em không đủ, bọn em đều hy vọng cùng vào với anh.

Sắc Vi tiếc hận mà nói.

Dương Thần gật đầu một cái:

- Yên tâm đi, anh cũng không phải là trẻ con vất mũi chưa sạch, anh nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại vào bên trong Huyền cảnh, tôi đã có tính toán bước đầu.

Mấy người phụ nữ cũng không hỏi nhiều, tuy rằng trong lòng mỗi người đều thấp thỏm bất an, chuyện cứu Tiêu Chỉ Tình thực sự là không thể trì hoãn, Dương Thần cũng không thích hợp ở lâu thêm vài ngày.

Thừa dịp thời gian ở trên đảo, Dương Thần đem pháp bảo cùng công pháp cướp được từ Tiêu gia đều lấy ra, căn cứ tình trạng của mọi người, đem mấy thứ này chia ra.

Giống như Thái Ngưng cùng Sắc Vi vậy, pháp thuật cũng đã có thể học được một hai loại, mấy người phụ nữ khác thì có thể tham khảo một ít công pháp, tìm kiếm đột phá.

Nhờ vào lần này chiếm được không ít nhẫn không gian, Dương Thần đưa cho mỗi người phụ nữ đeo một cái, những thứ này khiến họ đều rất thích. Thứ nhất là nhẫn, thứ hai là đồ đạc của các cô đều đặc biệt nhiều, dùng cái này cực kỳ tiện lợi.

Sau bữa tối, Dương Thần đi tầng hầm để luyện đan.

Lần này linh tài chiếm được lượng lớn, có thể chế luyện mấy ngàn viên đan dược trung phẩm trở lên, nếu như để cho Luyện Đan Sư của Tiêu gia chế luyện, khả năng thành công đến mấy trăm viên, nhưng chắc chắn Dương Thần sẽ không lãng phí chút nào.

Số lần luyện đan càng ngày càng nhiều, tốc độ của hắn đã phi thường khủng bố, Tam Muội chân hỏa cuộn cuộn không ngừng chuyển vận cho Hỗn Độn đỉnh, linh khí Hỗn Độn đỉnh càng ngày càng cường đại trợ giúp cho công hiệu đan dược càng dồi dào.

Dương Thần căn cứ theo “Đồ Sơn Kim Đan lục” lựa chọn vài loại đan dược trợ giúp Hóa Thần Kỳ cùng Độ kiếp kỳ tu sĩ tăng tu vi lên, tăng cường thể chất, đều là vì mấy người phụ nữ chuẩn bị, hắn thì lại không dùng tới.

Chờ toàn bộ chế luyện gần xong, sau khi Dương Thần đem từng viên linh đan chia ra, ra khỏi tầng hầm, giờ này đã là ba giờ sáng.

Dương Thần nhìn một loạt phòng ngủ ở trên tầng hai, nơi này cũng khá rộng rãi, hầu như đều bị mấy người phụ nữ ở rồi, mấy người phụ nữ này còn đặc biệt treo bảng tên mình yêu thích lên cửa phòng.

Dương Thần liếc mắt có thể nhìn thấy, mỗi một cái tên giống như tiểu yêu tinh mê hoặc hắn phạm tội ở nơi mà hắn đi tới.

Nếu không phải trong lòng không bỏ được Tiêu Chỉ Tình, lúc này Dương

Thần bị hạnh phúc làm cho muốn bật cười, lý tưởng vĩ đại chúng mình cùng ngủ trong chăn lớn, dường như cũng không phải quá xa.

Cửa phòng của Lâm Nhược Khê không treo bất kỳ bảng tên nào, bởi vì cũng không cần.

Tuy rằng chỉ có một đêm, nhưng Dương Thần cũng không có ý định buông tha mấy người phụ nữ này. Đầu tiên cảm thấy bà xã chính quy vẫn là nên cho muốn ăn no trước, liền đi thẳng tới trước cửa phòng.

Vừa mới đẩy cửa ra, nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng ngủ, vẻ mặt Dương Thần liền buồn bực.

Chỉ thấy cô thân thể mê người mặc chiếc váy ngủ trắng bằng tơ mỏng, thân thể lả lướt hoàn mỹ đang nằm trên giường lớn, nhưng trong lòng đang ôm con heo con mập mập Lam Lam đang giương cái miệng nhỏ ngủ say.

Bé mập không có mắt kia tại sao lại ngủ cùng mẹ như vậy?

An Tâm lúc này mới chú ý tới trong phòng có sự hô hấp của người khác, mở đôi mắt đẹp long lanh nhìn thấy Dương Thần ở trước mặt mình, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc đáng yêu.

- Ông xã, anh sao ở đây? Luyện đan kết thúc rồi hả?

- Đã sớm kết thúc.

Dương Thần đặt mông ngồi vào trên giường, một tay kéo thân thể đầy hương thơm của cô vào trong lòng, kiều diễm hôn môi cô:

- An Tâm bảo bối, sao lại chăm chỉ như vậy, những người khác đều đã ngủ em vẫn còn luyện công sao?

An Tâm cong miệng lên, thấp giọng ngáp ngừng nói:

- Không có biện pháp, người ta ngốc mà, các chị em khác đều có thiên phú hơn so với em, tu vi của em tăng chậm, lại không am hiểu đánh nhau, em cũng không muốn cản trở anh... Nếu như sau này mọi người là Hóa Thần Kỳ trở lên, em vẫn chỉ đến cảnh giới Tiên Thiên, vậy không như lúc trước...

- Chớ có nói linh tinh, làm sao mà không giống nhau, anh cũng không phải là nhìn tu vi tìm nữ nhân mà, em mãi mãi là người phụ nữ anh yêu.

Một tay Dương Thần vỗ vỗ trên mông cô, một mặt giả vờ giận nói.

Thân thể An Tâm mềm mại mãi cảm run rẩy, khẽ di chuyển thân thể, hướng về phía ngực Dương Thần dựa vào, hưởng thụ lòng ngực rộng rãi của hắn.

- Ông xã, em tin anh... Nhưng anh không phải người bình thường nha, hiện tại anh muốn đi vào Huyền cảnh đầy nguy hiểm kia, anh lại một thân một mình, mọi người đều rất lo lắng.

- Chỉ là thực lực của mọi người không đủ, cho nên chỉ có thể trợ mắt nhìn anh đi, nhưng không có nghĩa là sau này sẽ còn chuyện như vậy.

- Hiện tại chị Sắc Vi, chị Thái Ngung, thậm chí cả Tuệ Lâm, em Jane cũng đã là Hóa Thần kì cuối, bất cứ lúc nào cũng có cơ hội tiến vào Độ Kiếp kỳ. Như vậy có thể trở thành phụ tá đắc lực của anh.

- Mà các chị em khác, như Nghiên Nghiên, chị Thiên Ny tốc độ mọi người so với em đều rất nhanh, hơn nữa học thứ gì đều nhanh, rất có thiên phú về chiến đấu.

- Như chị Đường Uyển, chị Minh Ngọc tuy rằng các chị không biểu lộ, nhưng thật ra chân khí Tiên Thiên của các chị ấy đều rất tinh thông hơn so với em, nhất định là tầm mắt cùng tâm tính của các cô ấy không tách rời.

- Hiện tại ngay cả em Trinh Tú đều vượt trước, chỉ em vẫn ngốc như thế, cái gì đều không làm tốt... Em lo lắng nhịp điệu sớm muộn cũng sẽ không theo kịp mọi người, đến lúc lại liên lụy mọi người, em sẽ rất đau lòng đấy.

Dương Thần nghe trong lòng có chút cay cay, xem ra An Tâm đem những lời lâu nay giấu ở trong lòng nói ra.

Nắm tay của cô thật chặt, Dương Thần âm giọng cười nói:

- An Tâm bảo bối, từ khi nào biến thành không tự tin như thế... Đầu óc anh nhớ rõ cá tính An Tâm mãi mãi đường hoàng, dám làm dám chịu, có niềm tin vào bản thân, tiểu yêu tinh có thể ở trong quán rượu tính kẻ anh.

- Nếu em trở thành người ăn năn hối hận, kẻ đáng thương không có tự tin, anh mới không thích em, hiểu chưa, cô bé ngốc.

Trong bóng tối, đôi mắt to của An Tâm hiện lên rất nhiều suy nghĩ, sáng ngời, thâm tình nhìn hắn.

Bỗng nhiên, An Tâm nở nụ cười xinh đẹp, như trăm hoa đua nở, tuyệt mỹ thoát tục.

- Ông xã, em không luyện công nữa, em cảm thấy có chuyện thích hợp hơn để em làm.

Trong mắt An Tâm mang theo một tia cười khế.

Dương Thần sửng sốt:

- Ừ? Cái... Ừm.

Không chờ Dương Thần nói xong, An Tâm đã nhào lên, hôn hắn nồng nhiệt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1506

Mắt Xanh

Cô chủ động giống như một con bạch tuộc, cùng Dương Thần lăn lộn trên giường lớn, xé rách quần áo trên người Dương Thần, bàn tay nhỏ mềm mại lạnh lạnh vuốt ve lưng hắn, cầm lấy tóc của hắn.

Dương Thần cảm nhận được hai đùi đầy đặn co dãn, khi thì quần quýt lấy đùi của hắn, khi thì lại quần lấy eo hắn, ngực cô đè ép lồng ngực của hắn, dường như có thể cảm nhận được phần co giãn của mình có thể văng ra bất cứ lúc nào.

Cô như là hóa thành một ngọn lửa nóng bỏng, đốt cháy tim gan, đầu óc Dương Thần, cả người Dương Thần từ trong ra ngoài hoàn toàn sôi trào.

Dương Thần gặm cắn môi hoa của An Tâm, mỹ vị đầu lưỡi, hấp dẫn Dương Thần khiến hắn liên tục hôn cuồng nhiệt.

Nếu bàn về kỹ xảo trên giường, mấy người phụ nữ của mình, chỉ sợ An Tâm làm tốt nhất.

Dương Thần cũng không hiểu tại sao, theo lý thuyết thời điểm An Tâm ở chung một chỗ với hắn vẫn còn là một chú chim non, nhưng phương diện này tiến bộ thần tốc.

Xem ra cái này cũng là một loại thiên phú, rất nhiều phụ nữ cho dù có vốn hùng hậu, nhưng cũng không hẳn có thể làm cho người đàn ông có hưởng thụ đặt mình trong mây.

An Tâm chính là loại báu vật tuyệt sắc này chỉ một chút cũng có thể nhen nhóm cảm xúc lửa cháy mãnh liệt toàn thân, khiến Dương Thần mỗi lần đều không thể kiềm chế được những trận trầm luân.

Hai người vẫn đang hôn cuồng nhiệt, đem toàn bộ quần áo xé rách, trên giường dưới giường khắp nơi đều có.

Thân thể kiều diễm của An Tâm vặn vẹo, ngực phàn chà sát thân thể Dương Thần, không suy nghĩ đưa tay vuốt chỗ giữa hai đùi Dương Thần.

Dương Thần cảm nhận được bàn tay nhỏ mềm mại, một tay nắm chặt phân thân của hắn, tay kia thì lại nâng hai ** (tự hiểu nhé), cái miệng ướt át của cô đem cái đầu rồng cực lớn kia nuốt xuống.

- Ừm.

Sự thoải mái Dương Thần đã đến tột đỉnh, theo lý thuyết mình trước đây ở nước ngoài, phụ nữ nhiều đêm không xuể, tất nhiều lần từng làm chuyện lật vật này, cũng không biết làm sao, mỗi lần đầu lưỡi An Tâm trượt vào kì diệu đến điên cuồng.

Thình thoảng An Tâm khẽ phát ra tiếng kêu tiêu hồn thực cốt, khiến

Dương Thần còn chưa chính thức tiến vào chiến đấu đã bị tước vũ khí.

Dương Thần cũng thực sự là người có qua có lại, cho toại lòng nhau. Hắn đẩy hai đùi đẹp của cô ra, tại khe đào nguyên kia, dùng lưỡi mà tàn phá bừa bãi.

Gay cấn điên loạn, làm cho Dương Thần hoàn toàn quên hết mọi thứ.

Hơn mười phút sau, Dương Thần không khống chế được, còn chưa tiến vào miệng của người phụ nữ, đã phun trào một lần!

An Tâm xoay người lại, mắt hạnh má đào, xinh đẹp không gì sánh được, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, Dương Thần nhìn thật lâu sau đó cúi xuống hôn che kín môi cô...

Yết hầu của Dương Thần nuốt ực một cái, vừa mới xong mà tiểu huynh đệ đã lại cương mãnh lên!

- Đồ yêu tinh này.

Dương Thần dùng sức một hồi đem nữ nhân đẩy ngã. Không ngờ tiểu yêu tinh này lại làm cho mình mất mặt như thế. Hơn hai mươi mấy phút liền kết thúc một lần. Sao có thể để cho nàng đắc ý được?

Cái kia giống như đại bác đâm thẳng vào trong cô, khiến An Tâm hơi đau đớn, nhưng lại giống như đang cực kỳ hưởng thụ phát ra tiếng kêu mê hoặc.

Hai người như đang cưỡi ngựa rong ruổi, nước ra như suối, lại điên cuồng mà hôn, giống như muốn đem đôi phương nhập luôn vào cơ thể chính mình.

Cũng không biết nguyên nhân có phải là vì An Tâm bây giờ đã đến Tiên Thiên hậu kỳ hay không, tổ chất thân thể so với lúc trước xuất sắc hơn rất nhiều, Dương Thần cảm giác toàn diện, thân thể của cô so với lúc trước còn hấp dẫn hơn rất nhiều, làm cho phân thân của mình ở bên trong, cũng không muốn ra ngoài, giống như một cái động không đáy.

Mỗi nhát cử nhát động, mỗi một âm thanh giọng nói của cô đều câu dẫn lòng người, khiến bản thân hắn chấn động.

Dương Thần không kiên nhẫn được lâu. Ngày trước đều có thể lâu hơn một giờ. Lúc này rõ ràng đã qua một lần, không ngờ chỉ kiên trì được bốn mươi phút. Ngay cả phát tiết trong cơ thể cô ấy cũng không được...

An Tâm cũng rất phối hợp cùng hắn lên đỉnh, hai tay ôm thật chặt Dương Thần, thân thể mềm mại không ngừng co giật, hai má lúm đồng tiền màu hồng một mảnh...

Bỗng nhiên, Dương Thần cảm giác được vị trí hai người kết hợp, một sự dẫn dắt kỳ quái, đem hai người dường như có như không nối liền với nhau!

Trong cơ thể An Tâm giống như là có khí thể mát mẻ dâng lên, bao vây xung quanh phân thân đang bị lửa thiêu. Từ đan điền trong cơ thể mình, dẫn tới một khí tức nóng bỏng, cùng giao tại một chỗ! ?

Dương Thần cũng không cảm giác có gì không ổn. Trên thực tế, loại cảm giác này khiến hắn có chút không nở tách ra.

Giống như hai đám mây, dung hợp lại cùng nhau, đều mềm mại, ôn nhu,

hợp lại cùng nhau.

Nhưng Dương Thần cảm thấy buồn bực, muốn hỏi An Tâm có cảm giác kì diệu này hay không, nhìn kỹ lại cô, hấn lại ngẩn ra!

Đôi mắt đẹp của An Tâm lim dim, tuy rằng con ngươi ánh lên vẻ động tình, nhưng ánh mắt phát ra ánh sáng xanh lập loè yếu ớt giống như đá lục tùng

An Tâm giống như không ý thức được, lại nhìn thấy Dương Thần lộ ra dáng vẻ kinh ngạc, thở gấp hỏi:

- Ông xã... Sao anh lại nhìn em như vậy?

- An Tâm bảo bồi... Em... Đan điền có cảm giác hay không?

An Tâm cảm ngộ, nghi hoặc mà nói:

- Giống như có thứ ấm áp gì đó đi vào... Thật thoải mái.

Dường như cô nghĩ đến chuyện khác, có phần xấu hổ nói:

- Giống như... So với cái kia còn thư thái hơn... Ông xã, anh sao vậy?

- Không, anh cũng không biết tại sao.

An Tâm nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, sau đó dường như rơi vào bên trong hạnh phúc, chìm đắm trong đó, mỉm cười nhắm hai mắt lại...

Dương Thần tin An Tâm sẽ không lừa gạt mình, xem ra cô thật sự không biết có cái gì kỳ quái đang biến hóa.

Hiện tại, dường như dương khí trong cơ thể của hấn cùng âm khí của An Tâm đang dung hợp trao đổi lẫn nhau, nhưng rõ ràng hấn không làm gì, An Tâm lại không biết pháp môn kỳ quái gì cả, tại sao lại như vậy?

Dương Thần có nghe nói qua pháp môn âm dương song tu, nhưng chỉ là nghe nói, trong tháp Thanh Đế của Tiêu gia Thanh Đế cũng không có loại công pháp này.

Theo lý mà nói âm dương tụ hợp, là có trợ giúp tu luyện, nhưng đây quá khó khăn.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, âm dương lưỡng nghi, âm dương giao hợp, theo như người xưa nói chính là sự khởi điểm của vạn vật trong vũ trụ.

Điều này so với linh khí thiên địa còn cần lực lượng căn nguyên, không phải là công pháp mà nhân loại muốn dùng là có thể tiến hành chi phối sử dụng được

Nói cách khác, linh khí trời đất chỉ có tồn tại trên trái đất, phóng tới trong vũ trụ, chính là hình thức năng lượng khác.

Thế nhưng, âm dương lưỡng nghi, lại là lực lượng đều tồn tại ở vũ trụ, đặc biệt cao thâm khó hiểu.

Hay là mấy trăm ngàn năm trước các tiên nhân Thái cổ lúc ban sơ, có thể dò xét được một ít huyền bí trong đó, nhưng hiện tại mà nói, Dương Thần cảm thấy không có người nào có thể sử dụng âm dương song tu để tăng thực lực, bằng không thì tăng thực lực cũng quá dễ dàng, như vậy sao còn coi trọng đan dược nữa?

Ngay lúc Dương Thần tự hỏi, đan điền hai người dần dần dừng lại trở về bình thường.

Sau khi âm khí cùng dương khí dung hợp tạo ra năng lượng âm áp, cũng không biết là cái gì, cứ như vậy ngoan ngoãn dung nhập vào chân nguyên bên trong đan điền.

Dương Thần kiểm tra, trong lúc nhất thời khiến hắn có chút khiếp sợ!

Tu vi của hắn, không ngờ đại khái đã tăng lên một phần trăm.

Tu vi tăng một phần trăm, nhìn như bình thường, nhưng phải biết Dương Thần là Thái Thanh thần lôi kiếp đại viên mãn, trình độ này tu vi muốn tăng trưởng một phần trăm, phải tích lũy trong nhiều tháng ngày tu luyện, ít nhất cũng phải một năm, ăn linh đan thượng phẩm, chỉ sợ ăn một trăm viên cũng chưa chắc có công hiệu này.

Nhưng hắn chỉ là cùng An Tâm một hồi mây mưa như vậy, liền tăng lên rồi.

Nhìn An Tâm một chút, khoe miệng cô còn mỉm cười ngọt ngào, vẫn chìm đắm trong thế giới của cô.

Lát sau, trong lòng Dương Thần run lên!

An Tâm, không ngờ vừa mới trong lúc bất tri bất giác đã... Đột phá!

Cô vốn là Tiên Thiên kì cuối, tuy rằng trên lý thuyết bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Hóa Thần Kỳ, nhưng cũng có khoảng cách nhất định, hơn nữa nếu cảm ngộ với "Đạo" không có, thì không cách nào tiến vào được.

Nhưng bây giờ, An Tâm quả thật đã trở thành tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, chân khí trong cơ thể đã chuyển hóa thành chân nguyên, thể chất cùng khí tức đều hoàn toàn khác nhau.

Cảm xúc Dương Thần dâng trào, chẳng lẽ hai người trong lúc bất tri bất giác hoàn thành một lần âm dương giao hợp? Nhưng rõ ràng đều không có làm bất cứ cái gì mà.

Một lát sau, cuối cùng An Tâm chìm đắm trong thế giới riêng cũng tỉnh lại, khi chú ý tới trong cơ thể cô có biến hóa, ánh mắt Dương Thần nhìn cô mỉm cười, bỗng nhiên An Tâm đứng dậy, kinh ngạc bung miệng, có phần không thể tin!

- Ông xã... Em... Em có phải hay không...?

- Đúng vậy, An Tâm bảo bối, em đã là Hóa Thần Kỳ.

Dương Thần cũng vì cô mà vui vẻ, ôm cổ cô, vỗ vỗ sau lưng:

- Tuy rằng anh không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng giống như không phải chuyện gì xấu.

Dương Thần có thể nhận thấy được, chân nguyên trong cơ thể An Tâm bình ổn, thân thể cũng không chịu tổn thương gì, trái lại cả người xem ra so với lúc trước càng có mị lực của người phụ nữ hơn, quả thật hồng phúc trời ban.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1507

Người Lừa Ta Gạt

Khiến Dương Thần nghi hoặc, ánh mắt An Tâm lúc trước lại có màu xanh lục, mới hỏi:

- An Tâm bảo bối, mắt của em có có cảm giác lạ nào không?

An Tâm đè nén sự vui mừng của mình lại, nước mắt lưng tròng, lắc đầu trả lời:

- Mắt em? Mắt em bị làm sao vậy?

Dương Thần nói cho cô những gì mình thấy, khiến An Tâm lộ ra sự lo lắng.

- Vừa rồi... em cũng không biết tại sao như vậy, em cảm thấy ở cùng ông xã rất hạnh phúc, rất thoải mái, em muốn yêu anh nhiều hơn, yêu nhiều hơn nữa.

- Sau đó, em cảm thấy một cảm giác là lạ, em cũng không biết đó là cái gì, khi em phản ứng lại thì nó đã như thế rồi.

An Tâm cố gắng nhớ lại nhưng cũng không rõ ràng đó là cái gì cả.

Dương Thần suy nghĩ, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà mị:

- Như vậy, không bằng chúng ta thử lại một lần xem xem có còn sinh ra tình huống âm dương giao hòa như lúc này không?

- A?

An Tâm vừa nghe, khuôn mặt vốn hơi ửng hồng lại đậm hơn vài phần, oán hận nhìn người đàn ông này một cái, phong tình vạn chủng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngưng ngưng gật đầu.

Dương Thần không nói nhảm nhiều, nghỉ ngơi chưa được bao lâu sủng trường lại giương nòng bắt đầu một hành trình mới, cùng An Tâm kết hợp một chỗ.

Hai người hoan ái triền miên nhưng cũng không sinh ra cảm giác mà Dương Thần nghĩ.

Dường như lúc trước tất cả đều là ảo giác, căn bản không hề xảy ra.

Nhưng mà, từ khi An Tâm tiến vào Hóa Thần Kỳ sức hấp dẫn đối với mình tăng lên không ít, thần thái ngây thơ, tiếng ngâm nga kéo dài khiến bản thân khó có thể chống đỡ.

Một phen mây mưa, trời đã gần sáng, cũng may với tu vi của mình đều không cần nghỉ ngơi, tinh thần sảng khoái vô cùng.

Buổi sáng, khi bọn phụ nữ thức dậy phát hiện An Tâm đã Hóa Thần Kỳ không cảm được sự vui mừng.

Biết An Tâm đột phá trong “lúc đó” mấy người phụ nữ đều lộ ra vẻ mặt

cổ quái, như ngưng ngừng lại như âm mộ.

Tuy Dương Thần không thử từng bước với từng người phụ nữ của mình nhưng hẳn mơ hồ cảm giác được chỉ có An Tâm có thể chất kỳ lạ mới có loại biến hóa này, nhưng đó là cái gì thì vượt qua ngoài tầm hiểu biết của hắn.

Đưa linh đan đã luyện chế tốt đưa cho bọn họ, sau đó Dương Thần ôm từng người nói lời từ biệt, cuối cùng tới chỗ ở vú Vương, khiến vú yên tâm, mới trở về Huyền cảnh.

...

Huyền cảnh, Ninh gia.

Nằm ở phía nam Huyền cảnh, Ninh gia rất khác so với hai đại gia tộc kia, thậm chí so với toàn bộ các gia tộc lánh đời là đặc biệt nhất.

Bởi vì Ninh gia ở thế tục quyền lực hùng mạnh, Ninh gia vẫn luôn thay đổi theo sự biến hóa của thế giới, sửa cũ thành mới, đứng ở tuyến ngoài cùng.

Toàn bộ kiến trúc của Ninh gia lấy theo phong cách hiện đại mà xây dựng, nhà cao tầng xây bằng xi măng, hoặc là công trình bằng thép độc đáo; ngẫu nhiên có khu nhà cao cấp kiểu châu Âu, đây là khu vực dành cho các nhân vật quan trọng ở lại.

Lúc này, khu vực trung tâm Ninh gia, là trong phòng làm việc cực lớn của tòa nhà cao bốn mươi tầng

Tại đó, có một người ăn mặc tây trang, độ khoảng ba mươi tuổi. Khuôn mặt gầy, dáng người chưa tới một mét bảy trông hơi thấp. Ông ta đang ngồi dựa vào một tấm ghế dựa bọc da thú màu đen.

Trước mặt bàn làm việc của ông ta, có hai người đàn ông đứng chờ. Một người mặc áo bào trắng, đó là Ninh Chính Thuần.

Một người khác để râu quai nón, dáng người khô ngô, một thân áo sơ mi, quần tây nhìn rất lịch sự.

- Đại ca, bây giờ trận tuyến Tiêu gia đang rối loạn, tập trung tìm kiếm manh mối liên quan tới Dương Thần trong Huyền cảnh, chúng ta nên tiến hành bước kế hoạch tiếp theo không?

Ninh Chính Thuần nở nụ cười âm hiểm.

Người đàn ông thấp bé ngồi đằng kia chính là gia chủ Ninh gia, Ninh Chính Phong.

Ninh Chính Phong hí mắt, khuôn mặt gầy không chút biểu lộ sắc thái tình cảm nào nói:

- Xác định ả Tiêu Đình Như kia đã chết.

- Xác định, Tiêu Đình Như đã chết không để lại chút căn bã, đi gặp quý rồi. “Vãng Niệm Diễm Sinh Kinh” của Dương Thần rất khủng bố.

Ninh Chính Thuần tỏ vẻ tham lam nói.

- Đại ca, đối địch với Dương Thần chúng ta có lỗ mãng với liều lĩnh quá không, hẳn ta là một kẻ điên, hơn nữa thủ đoạn rất nhiều, không ngờ giả mạo

Tiêu Thu Phong còn giết chết Tiêu Đình Như.

Đây là lão nhị Ninh gia Ninh Chính Cương.

- Hừ, chúng ta không động thủ, Lạc gia sẽ nhanh chân tới trước, Tiêu Đình Như là Nhược Thủy trung kỳ đỉnh cao. Dương Thần có lợi hại mấy cũng chỉ là Nhược Thủy trung kỳ, hơn nữa là một thân một mình. Hắn tuy không thiếu sự tự tin, nhưng dần dần hắn sẽ biết có những việc không thể một mình giải quyết được, tới lúc đó là lúc chúng ta thu lưới.

Ninh Chính Phong nói.

- Đại ca anh minh, kế tiếp chỉ cần chúng ta tiết lộ tin tức của Dương Thần cho Tiêu gia nhất định bọn chúng sẽ triệu tập đám lão quái trong gia tộc thanh trừ Dương Thần. Đến lúc đó, vì bản thân, vì sự an toàn của người thân hắn sẽ cần sự trợ giúp của chúng ta.

Ninh Chính Thuần cười đắc ý.

Ninh Chính Phong có vài phần tiếc hận nói:

- Vốn kết quả tốt nhất là khiến Dương Thần tới Lạc gia đại náo, không ngờ lại là Tiêu gia... Bằng không tôn thất lần này là Lạc gia rồi.

- Đại ca, anh yên tâm đi, Lạc gia bắt Tiêu Chi Tình về, sớm muộn Dương Thần sẽ theo chân bọn họ khai chiến.

- Hơn nữa, lần này Tiêu gia cùng Dương Thần khai chiến chúng ta thông qua tiểu tử Ninh Quang Diệu đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lôi kéo Dương Thần tới tộc chúng ta. Hắn vì tự bảo vệ mình tất nhiên sẽ đáp ứng yêu cầu của gia tộc đưa ra “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, đến lúc đó chúng ta có một cao thủ Cửu Thiên thần lôi kiếp, còn phải chấp nhận cùng Lạc gia?

- Mà tên Lạc Thiên Thu kia chưa chắc đã thắng được Tam tử, nếu hắn đưa “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” cho chúng ta, đại ca và Tam tử có lẽ đều tiến đến Cửu Thiên Thần Lôi kiếp, khi đó toàn bộ Huyền cảnh sẽ là của Ninh gia mà không phải tam đại gia tộc rồi!

Ninh Chính Thuần nở nụ cười lấy lòng nói.

Khóe miệng Ninh Chính Phong khẽ mở, trong mắt hiện lên tinh quang quỷ dị, liếc mắt hỏi Ninh Chính Cương:

- Tam muội bé quan vẫn chưa kết thúc sao?

Ninh Chính Cương thành thật trả lời:

- Chưa đại ca, Tam muội nói lần bé quan này không có thời gian chính xác, khi cảm thấy có thể đi ra tự nhiên sẽ ra ngoài.

- Thôi, dù sao trong thời gian gần đây cũng không cần nó ra tay.

Ninh Chính Phong gật đầu, bảo Ninh Chính Thuần:

- Lão Tứ, chuyện này chú tiếp tục làm đi, cẩn thận một chút đừng để lộ dấu vết tin là do chúng ta cung cấp, làm xong chú là người lập công đầu.

- Đại ca yên tâm, em hiểu.

Ninh Chính Thuần khó dấu sự vui mừng của mình cung kính đáp ứng.

....

Phía Đông Bắc Huyền cảnh; Lạc gia bảo

Quỳnh lâu ngọc vũ, thoáng như tiên cảnh. Thành trí là một dải bạch ngọc, dưới ánh mặt trời Lạc gia bảo tỏa ánh hào quang rực rỡ.

Mà nơi có ánh sáng rực rỡ luôn đi kèm với một mảnh hắc ám.

Trong một phòng luyện đan nhỏ hẹp, u tối tại Lạc gia, tất cả mọi thứ từ viên đá, vách tường, mặt đất đều lạnh lẽo như băng.

Một tia nắng mặt trời nhỏ nhoi chiếu vào từ cửa sổ khiến nơi này thêm chút ấm áp, sinh ra một tia hy vọng.

Trong phòng đã không còn có bất kỳ loại linh vật nào nhưng không có nghĩa nơi đây không có cái gì khác.

Cánh cửa đá chậm chậm được đẩy ra, một thiếu niên mặc cẩm phục màu đen, tóc ngắn ngang tai, môi hồng răng trắng, khuôn mặt tuấn tú đi vào. Đó là Lạc Hàng.

Trong thạch thất, tia nắng vón chiếu vào một thân hình mềm mại, cô độc, run rẩy giờ đang lui dần về phía góc tường sáng sủa.

“Đinh, đinh, đinh” tiếng xiềng xích bằng kim loại cọ vào mặt đất phát ra nhưng âm thanh chói tai.

Cô gái bị xiềng xích nặng nề, còng chặt cả hai chân hai tay. Quần áo vô cùng bẩn thỉu, đầu tóc rối mù, đôi chân tuyết trắng cũng đã đen đui, đầy bụi đất, chân trần; giày dép đã sớm biến đâu mất.

- Chậc, chậc, vị hôn thê thân yêu của anh, tiểu thư Tiêu Chỉ Tình, em làm sao vậy? Đến đây nào sao phải sợ vậy chứ?

Lạc Hàng nở nụ cười âm nhu, tiến tới gần cô gái, từ trên cao nhìn xuống.

Tiêu Chỉ Tình ôm chặt cơ thể, vùi đầu giữa hai chân, thân hình mềm mại run rẩy không dám lên tiếng. Cô rất sợ hãi.

Nụ cười Lạc Hàng càng oán độc:

- Sao vậy, không dám nhìn anh sao? Anh đã cố ý cự tuyệt hai nữ tu sĩ như hoa như ngọc tới gặp em, ngẩng đầu lên nào, để anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của em.

Tiêu Chỉ Tình không hề phản ứng, không phát ra âm thanh nào.

- Haiz, cô cần gì phải làm thế, cần gì phải che dấu thân thể mình chứ. Bản thiếu gia đã nói không có hứng thú với loại tàn hoa bại liễu như cô.

- Loại người bị tên tạp chủng làm bẩn như con chó cái, con người ta, nhìn cũng chả có dục vọng nào, nếu là tên đàn ông khác đã sớm bị Cửu Âm Huyền Mạch của cô độc chết, không muốn thương cô. Kỳ thật, cô ở Lạc gia rất an toàn, có muốn nói gì cứ nói đi?

Thấy Tiêu Chỉ Tình vẫn không có phản ứng, trong mắt Lạc Hàng hiện lên vẻ tàn khốc, đá mạnh vào người Tiêu Chỉ Tình khiến cô ngã lún trên mặt đất!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1508

Bất Tận Tương Tư Rơi Huyết Lệ

Tiêu Chỉ Tình không chịu nổi đau đớn kêu lên một tiếng, cô không có tu vi, dù bị không dùng chân nguyên đá cũng đau tới run người.

Quỳ trên mặt đất, Tiêu Chỉ Tình cố nén khóc, cúi đầu không nói lời nào.

- Tôi hỏi, cô trả lời đi Tiêu Chỉ Tình, chẳng lẽ bị điếc tai rồi hả?

Lạc Hàng hung ác đá tiếp một cú.

Ngực Tiêu Chỉ Tình như bị điện giật, thân thể bay ngược về sau đập vào vách tường.

- A!

Hét thảm một tiếng, Tiêu Chỉ Tình ho ra một ngụm máu tươi. Xương cốt như rời ra.

Thực ra, y phục trên người cô đã nhiễm không biết bao nhiêu máu tươi, có vết máu là vết thương bị đánh, có vết là do ho ra máu.

Lạc Hàng bước tới, nắm lấy cằm Tiêu Chỉ Tình, giờ mặt cô lên.

Khi thấy khuôn mặt Tiêu Chỉ Tình, Lạc Hàng cười điên loạn như thằng điên.

Khuôn mặt tinh xảo, mềm mại bị người ta hung hang dùng lợi khí rạch ra hai vết thương dài.

Như một cái nĩa thép, cứ như vậy chọc thẳng vào khuôn mặt của cô. Máu đã ngừng chảy, kết vảy. Vết sẹo kéo dài từ trán tới cằm, mắt không bị mù đó là vạn hạnh rồi.

Thực ra thì họ cố ý không làm mù mắt cô bởi để cô có thể thường xuyên ngắm khuôn mặt này trong gương.

Đối với một người phụ nữ trời sinh xinh đẹp, lại không thể tu luyện chỉ có vẻn vẹn tự tin vào dung nhan của mình, thì khi khuôn mặt bị hủy đi, đã kích như vậy người thường khó mà chịu nổi!

- Ha, ha...Ha, ha. Quái nhân, cô tự nhìn mình đi. Hình dạng của cô, cho dù tới thế tục ném ra ngoài đường, tên ăn mày cũng không muốn thương cô! Quả thực dung nhan bị hủy chẳng khác gì tử thi, bất cứ lúc nào cũng có thể có giới bộ đục khoét...

- Tôi nghĩ cái lúc tên chó hoang Dương Thần kia ở trong này, trông thấy bộ dạng cô thì sao nhỉ, vẻ mặt từ kinh ngạc biến thành sợ hãi sinh ra ghét bỏ... Chỉ cần là một người đàn ông bình thường thì không thể ở cùng một người xấu xí như vậy.

Lời Lạc Hàng như lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt Tiêu Chỉ Tình.

Không chỉ một lần, Tiêu Chỉ Tình cảm thấy điên cuồng, muốn nghĩ đến

cái chết.

Nếu là Tiêu Chỉ Tình trong quá khứ có lẽ đã đâm đầu vào tường mà chết.

Nhưng khi nằm thử tư vị có người quan tâm, thương yêu, Tiêu Chỉ Tình tự thuyết phục bản thân khẳng định có hy vọng, không nên chôn vùi chính mình, vì Dương Thần, vì mẹ, phải sống sót...

Tiêu Chỉ Tình cố nén nước mắt, đôi mắt tràn ngập thù hận như Lạc Hàng, muốn đem gã ra rút xương lột da.

Lạc Hàng nhe răng cười độc ác:

- Sao, oán hận tôi? Tốt thôi, oán hận thì oán đi, ta thích nhìn người oán hận mình nhưng lại không thể làm gì, rất đáng thương đó nha... Đây là kết cục dám làm trái ý ta, phụ nữ mà ta muốn, ta không thương nhưng đừng hòng lẫn lộn với kẻ khác. Cô là người phụ nữ đầu tiên cho ta nằm thử cái cảm giác này, là người duy nhất cũng là người cuối cùng.

- Tiêu Chỉ Tình, người đàn ông của cô bây giờ không tới cứu cô xem ra cô nên từ bỏ hi vọng hảo huyền đi.

- Nói thật cho cô biết, hôm qua tôi nhận được tin, Tiêu gia đã phát hiện Dương Thần là kẻ xâm nhập, lại đại chiến với thái thượng trưởng lão của Tiêu gia, lại giết một vị trưởng lão.

- Hiện tại, Tiêu gia đã coi Dương Thần là tử địch, không bao lâu nữa hẳn sẽ bị một đám cao thủ Nhược Thủy kỳ vây khốn, thân mình cũng khó bảo toàn được.

- Hừ hừ, có lẽ không lâu nữa đâu, hẳn sẽ giống cô trở thành tù nhân... Ồ không, cô hẳn so với hẳn bi thảm, hẳn sẽ trực tiếp bị giết chết, còn cô sẽ bị tôi giày vò tra tấn sống không bằng chết.

Ánh mắt Tiêu Chỉ Tình hiện lên sự kinh hoàng, lo lắng. Cô biết nhất định Dương Thần vì cứu mình mà tới Huyền cảnh gây ra động tĩnh lớn như thế.

Nếu hết thấy là sự thật, tuy rất cảm động đến tận ruột gan nhưng cô thà rằng Dương Thần đừng có tới nữa.

Cô biết, đối đầu với một gia tộc ẩn thế kết cục chỉ có một, không phải một người có thể nghịch chuyển.

Hơn nữa, Dương Thần tới Lạc gia, cô sẽ trở thành một con bài để đối phó Dương Thần.

Cô muốn chết, nhưng lại sợ mình chết rồi Dương Thần cũng không biết lại ngốc nghếch đâm đầu vào đây chẳng phải là chết một cách vô ích!

Nghĩ tới điều này, cô như sụp đổ, nước nỡ khóc vang khắp thạch thất.

So với sự an nguy của người kia, Tiêu Chỉ Tình bất chấp tất cả, không quan tâm tới khuôn mặt, cái thân thể suy yếu cùng cực này.

Có lẽ vì kích động quá, đại lượng độc tố trong kinh mạch bắt đầu phát tác, như bị hàng nghìn hàng vạn con côn trùng cắn khiến nàng thống khổ kêu rên thảm thiết rồi ngất đi nằm sống xoài mặt đất.

Sau khi bắt Tiêu Chỉ Tình về, Lạc Hàng ngoại trừ việc ở trong này hủy

hoại dung nhan, đánh đập cô còn đem các loại linh đan gia tộc cần thí nghiệm sử dụng lên người cô.

Vốn Cửu Âm Huyền Mạch được Dương Thần áp chết lại lần nữa bị kích phát, độc thêm độc là họa vô đơn chí.

Gần như mỗi ngày bị độc tra tấn đến chết đi sống lại, kiệt sức ngất đi khi tỉnh lại tiếp tục tra tấn.

Người Lạc gia biết tuổi thọ Tiêu Chỉ Tình không còn nhiều, cho nên cũng không giữ lại, có linh đan gì mới đều nhét vào cơ thể, quan sát được hiệu phản ứng, xem Tiêu Chỉ Tình có thể sống lâu thêm một chút không.

Lạc Hàng thấy cô ta cổ họng vặn vẹo phát ra những âm thanh khan khan, biết là độc tố đang phát tác, ánh mắt lộ ra sự sung sướng khó tả.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân.

Rất nhanh, một người mặc áo choàng tím, đầu đội Bạch ngọc quan. Đó là một người đàn ông trung niên, rất uy nghiêm.

- Lạc Hàng, buông cô ta ra.

Người đàn ông đó ra lệnh.

Lạc Hàng nghiêng đầu, nhú mày, nhưng vẫn buông tha Tiêu Chỉ Tình đang thống khổ, quần quai vì đau đớn.

- Đại trưởng lão, ngài tới thật đúng lúc, là ai nói với ngài tôi ở đây.

Lạc Hàng không vui nói.

Người đàn ông mặc áo tím này là Lạc gia Đại trưởng lão, Lạc Phong.

Bởi vì là bậc cha chú của gia chủ Lạc Thiên Thu cho nên Lạc Hàng là con trai tộc trưởng đối với ông ta cũng không hữu hảo gì.

Lạc Phong hừ lạnh:

- Tiêu Chỉ Tình người phụ nữ này là gia tộc cần dùng để thí nghiệm đan dược không phải để mình người đùa giỡn, cậu đã hủy hoại dung nhan của cô ta, còn đánh đến thừa sống bán chết, giờ lại tới làm gì?

Lạc Hàng bĩu môi:

- Đại trưởng lão, tôi chỉ là tới xem cô ta chết chưa, không có làm cái gì khác cả.

- Khỏe miệng cô ta đầy máu tươi thế kia, đừng cho tôi là thằng ngu không biết cậu đã làm nên trò gì, cậu vì việc riêng, hủy đi vật thí nghiệm Cửu Âm Huyền Mạch này, là tổn thất lợi ích của gia tộc! Cho dù cha của cậu cũng không thể giúp cậu thoát khỏi sự trừng phạt của gia tộc.

Lạc Phong nghiêm nghị, lạnh lùng nói.

Trong mắt Lạc Hàng tràn đầy sự bất mãn và không cam lòng nhưng không thể làm gì khác. Dù sao Lạc Phong là cao thủ Nhược Thủy sơ kỳ, đứng đầu trong hội trưởng lão, các trưởng lão gần như đều nghe theo ý ông ta, ngay cả Lạc Thiên Thu cũng không dám trực tiếp cùng ông ta trở mặt. Lạc Hàng sao dám ý kiến ý cò gì nữa.

Hung hăng nhìn Tiêu Chỉ Tình đang quần quai trên mặt đất, sau đó phui

tay cất bước rời đi.

Lạc Phong xem xét Tiêu Chỉ Tình đang đau đớn, một đạo chân nguyên đi vào cơ thể, trấn áp một chút tác dụng của độc tính, giảm bớt sự đau đớn của cô.

Không phải Lạc Phong thương xót gì cô mà chỉ không muốn vật thí nghiệm tốt bị hủy đi mà thôi, xong việc chợt lóe lên ra khỏi thạch thất.

Tiêu Chỉ Tình nằm ngửa trên mặt đất lạnh lẽo, trái tim co quắp đập liên hồi, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, cả người không còn tí huyết sắc nào.

Giây lát sau, cửa thạch thất lại được mở ra, một người bóng hình xinh đẹp, kẹp tóc hình con bướm, mặc một bộ váy hồng, rón ra rón rén như ăn trộm đi vào. Là Lạc Tiêu Tiêu!

Thấy Tiêu Chỉ Tình vô lực nằm trên mặt đất, Lạc Tiêu Tiêu tràn ngập sự áy náy, đau lòng, vội chạy tới ngồi xổm xuống đưa một viên thuốc màu đỏ vào miệng Tiêu Chỉ Tình.

- Chị Chỉ Tình đây là thuốc trị thương, chị mau nuốt thương thể sẽ tốt hơn nhiều đó, nhanh nuốt đi.

Lạc Tiêu Tiêu thân thiết nói.

Tiêu Chỉ Tình cũng không biết lấy khí lực đâu ra, đẩy tay của Lạc Tiêu Tiêu, viên đan dược cũng bay ra ngoài.

- Thôi đi... Đừng giả bộ làm người tốt... Lạc gia các người... Không có ai tốt cả...

Tiêu Chỉ Tình oán độc nhìn cô gái.

Lạc Tiêu Tiêu ủy khuất bặm môi đỏ mọng, chạy tới nhặt lấy dược hoàn, lần này trực tiếp mở miệng Tiêu Chỉ Tình ra nhét viên thuốc vào.

Đây cũng không phải lần đầu tiên như vậy, nếu không chữa trị cho Tiêu Chỉ Tình thì rất nhiều vết thương không thể nhanh hồi phục.

Nhưng trong mắt Tiêu Chỉ Tình, đây giống như Lạc Phong, cố cho cô sống thêm mấy ngày, ăn thêm một ít độc dược mà cố cứu sống thôi.

Lạc Tiêu Tiêu cũng biết Tiêu Chỉ Tình không tin tưởng mình, giải thích nhiều cũng vô nghĩa, vận công đã thông huyết mạch phía dưới, sau khi tiêu hóa dược lực liền đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Đi tới cửa, Lạc Tiêu Tiêu cúi đầu buồn bã nói:

- Chị Chỉ Tình, em biết chị hận em, em không trách chị bởi vì cha và anh em... đối với chị làm rất nhiều chuyện có lỗi... Nhưng xin chị tin em, không phải em tiết lộ tin tức về chị, em thề, em chưa từng nghĩ sẽ tổn thương bất cứ ai.

Nói xong, cô như một đoá hồng chạy ra ngoài.

Tiêu Chỉ Tình lẳng lặng nằm lại trong thạch thất không có chút phản ứng gì.

Hồi lâu, cảm thấy ánh mặt trời chiếu vào mặt mình, đặc biệt là vết sẹo rất ngứa ngáy, khó chịu.

Tiêu Chi Tình theo bản năng muốn đưa tay gãi chỗ đó, rồi dừng lại, run rẩy buông tay xuống.

Cô thở dài, thì thào:

- Ông xã... em nên làm gì bây giờ... em rất nhớ anh... nhưng em sợ nhìn thấy anh... em nên làm gì bây giờ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1509

Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Phía Bắc Huyền cảnh, phía Đông sơn mạch Phi Tuyết.

Khắp nơi là một màu trắng, long lanh trong suốt.

Dương Thần do dự đứng ở trên không trung để gió lạnh tùy ý cọ xát vào khuôn mặt mình. Hắn đã biến thành bộ dáng của Tiêu Thần.

Xa về phía Đông là Lạc gia bảo, nhưng làm sao để đi vào Dương Thần còn chưa nghĩ ra cách.

Đường cùng, Dương Thần muốn thử xem có ai đi vào Lạc gia bảo sau đó tìm cơ hội tiếp cận, có lẽ giống như lần trước trà trộn vào Tiêu gia, lần này là vào Lạc gia bảo.

Nhưng chờ đợi nửa ngày, Dương Thần bay quanh một vòng lớn gần dãy núi Phi Tuyết nhưng không phát hiện một ai qua nơi này.

Trong lúc Dương Thần suy tính có nên chủ động tới cửa của Lạc gia hay không, nhưng đúng là ở hiền gặp lành, rốt cục thấy ở phía xa có động tĩnh của chân nguyên.

Dương Thần lập tức sử dụng Nhất Diệp chương mục ẩn dấu khí tức và uy áp chân nguyên của mình lại cẩn thận quan sát xem đối phương là ai.

Không thể sử dụng thần thức thăm dò, cho nên chỉ có thể dùng cảm nhận. Dương Thần ngạc nhiên uy áp của cỗ chân nguyên này rất quen thuộc là Tiêu Mặc Hối.

Tên đó sao lại hướng phía Lạc gia đi đến? Chẳng lẽ Tiêu gia và Lạc gia có giao lưu gì?

Dương Thần cảm thấy đây là cơ hội lớn, khẩn trương lén lút theo sau.

Tiêu Mặc Hối tới chỉ có một mình, với tu vi của Dương Thần theo dõi gã tuyệt đối không có khả năng để lại dấu vết nào.

10 phút sau, Tiêu Mặc Hối vòng qua hướng tới mặt Bắc dãy Phi Tuyết mà không phải hướng Lạc gia bảo.

Dương Thần buồn bực, đây rốt cục là đi đâu, hay là Tiêu gia có cái cứ điểm nào ở khu vực này? Sao lại gần Lạc gia bảo như vậy?

Hơn nữa, Tiêu gia là đại gia tộc, Tiêu Mặc Hối lại một mình đi tới gần Lạc gia bảo mà không đem theo người, hành động lén lút giống như cá nhân đang làm chuyện gì đó.

Chốc lát, Tiêu Mặc Hối đã đi tới một khu rừng tuyết rậm rạp trên không; phía dưới là một màu xanh đậm hòa trộn với màu trắng tạo nên một phong cảnh bao la hùng vĩ, ngàn dặm không một bóng người.

Đây là chân núi dãy Phi Tuyết sát với biên giới Huyền cảnh.

Dường như Tiêu Mạc Hối đang đợi ai, hạ xuống một chỗ tương đối trống trải, đứng chắp tay nhìn lên bầu trời.

Dương Thần hí hóp mắt lặng yên đi vào một chỗ xa trong rừng cây rậm rạp, không ngừng thay đổi vị trí tìm một chỗ góc chết của thị giác Tiêu Mạc Hối rồi từ từ áp sát.

Đến khi Dương Thần tìm được một chỗ an toàn, bí mật có thể nghe tiếng Tiêu Mạc Hối truyền tới mới dừng lại, cẩn thận dẫm nát mấy viên đá tránh phát ra âm thanh rút dây động rừng.

Có Nhất Diệp chương mục hộ thân, Dương Thần có thể bình thường quan sát Tiêu Mạc Hối không sợ thần thức gã phát hiện.

15p sau, phía Đông Lạc gia bảo có vài bóng người vọt lên, tốc độ tăng nhanh vọt tới trước mặt Tiêu Mạc Hối.

Dương Thần trốn sau một sườn núi phủ tuyết, xuyên qua khe hở cây cối âm thầm quan sát; đồng thời cảm nhận xung quanh; khẽ nhíu mày lại.

Là hai người đàn ông mang theo mấy tu sĩ tới.

Đi đầu là một người đàn ông trung niên cao lớn, mặc áo bào tím, đầu đội mũ bạch ngọc nhìn trông rất kiêu ngạo.

Đứng cạnh ông ta, mặc một bộ trường bào trắng vân tơ vàng, tóc trắng xóa, nhìn như khuôn mặt chỉ cỡ tầm ba mươi; rất quý dị.

Đi theo bọn họ là vài tên tu sĩ, tu vi Tam Muội chân hỏa cùng Quỷ Thủy kỳ không đến tu vi Độ Kiếp kỳ.

Mà hai người đàn ông kia người áo tím là Nhược Thủy trung kỳ, áo bào trắng là Nhược Thủy sơ kỳ, hai cao thủ Nhược Thủy kỳ?

Dương Thần giật mình, hai người này tùy tiện cũng có thể giết Tiêu Mạc Hối trong vòng mười chiêu, chạy trốn cũng không có khả năng. Tiêu Mạc Hối không sợ, gã ăn được tim hùm gan gấu sao? Không ngờ có thể một mình tới đây.

Lúc này, Tiêu Mạc Hối chắp tay thi lễ, tươi cười:

- Lạc Phong huynh, Thiên Lý huynh đã lâu không gặp.

Lạc Phong? Thiên Lý?

Dương Thần giật mình, hóa ra là Lạc gia Đại trưởng lão Lạc Phong và Nhị gia Lạc Thiên Lý, chẳng trách là một Nhược Thủy trung kỳ và một Nhược Thủy sơ kỳ.

Chỉ có điều Tiêu Mạc Hối tại sao tới đây lên gặp bọn họ?

Dương Thần có dự cảm một âm mưu bí mật bị mình phát giác, trong lòng rất vui sướng, lẳng lặng chú ý lắng nghe.

- Tôi và Thiên Lý vẫn vậy, không có thay đổi gì nhưng Tiêu huynh, gần đây Tiêu gia gặp chuyện huynh gặp gỡ chúng tôi thế này cũng làm huynh khó xử đi.

Khóe miệng Lạc Phong nở nụ cười quái dị.

Tiêu Mạc Hối than thở:

- Hai người cũng biết đó, Tiêu gia gặp phải tên sát tinh lên vào, không chỉ bị chết thê thảm, còn tổn thất một lượng lớn linh vật; có thể nói cả người lẫn vật đều mất hết rồi.

Cha tôi hiện giờ đang rất giận dữ, đã bắt đầu triệu tập các thái thượng trưởng lão bên ngoài trở về, đồng thời thiết lập trạng thái đề phòng toàn tộc do các thái thượng trưởng lão tọa trấn, đề phòng bất trắc, nói không ngoa cây cối cũng thành binh rồi.

- Việc này cũng không coi vào đâu, hiện tại tên khuyển tử Thu Phong không làm nên trò trống gì kia cứu tử nhất sinh rồi, e là khó qua khỏi. Đó là con trai độc nhất của tôi, đối với nhất mạch truyền thừa Tiêu gia gặp đã kích thật lớn.

- Ak? Tên nghịch tặc hành hạ Tiêu gia giờ vẫn chưa tìm được?

Giọng Lạc Thiên Lý khàn khàn hỏi.

Tiêu Mạc Hồi lắc đầu nói:

- Tìm trong Huyền cảnh không có tin tức nào có ích chỉ sợ đã ra khỏi Huyền cảnh rồi.

- Hiện tại, Tiêu gia khôn quân như thế, Tiêu huynh còn gặp chúng tôi ở đây không sợ người trong tộc hoài nghi sao?

Lạc Phong hỏi.

Sắc mặt Tiêu Mạc Hồi trở nên dữ tợn, trả lời:

- Có cái gì chứ, tôi hiện giờ mất đi Thu Phong, trong vài năm phải tìm một nữ tu sinh con nối dõi, tỷ lệ cũng không cao, nhưng tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.

- Lão Nhị trong gia tộc tôi không cam lòng ở yên, tai mắt bên ngoài của tôi thăm dò được hẳn ta có một con riêng nhưng cụ thể không biết ở đâu.

- Tôi lo lắng, hẳn trong lúc đặc biệt này, đến chỗ cha tôi cùng các trưởng lão yêu cầu đưa con hẳn thành người thừa kế chính thống.

- Đến lúc đó, tôi mất đi quyền thế, rốt cuộc không thể cùng hai vị mưu đồ nghiệp lớn rồi, phải biết lão Nhị kia lòng lang dạ sói, không phải là hạng đèn cạn dầu, với tài trí hai vị hẳn không khó nhìn ra?

Lạc Phong và Lạc Thiên Lý liếc nhìn nhau một cái, dường như cân nhắc lợi hại quan hệ hai bên.

Một lát sau, Lạc Phong nói:

- Tiêu huynh và chúng tôi hợp tác nhiều năm luôn là chung sức, cùng tiến cùng lùi, với cách làm người của chúng tôi sao có thể mặc không quan tâm sao?

- Lúc này Tiêu huynh gặp nạn, cần tôi và Thiên Lý giúp đỡ cứ nói một câu, xem hai người chúng tôi có giúp đỡ được gì không.

Tiêu Mạc Hồi dụ lại, âm thầm cười lạnh, cái gì cùng chung tiến thoái còn không phải vì nắm bắt được nhược điểm của đối phương, lén lút cấu kết với nhau làm việc xấu nếu như bị người trong gia tộc biết chui đầu vào đâu?

- Hai vị quả nhiên là bạn tốt chí giao của Tiêu mỡ.

Tiêu Mặc Hối làm ra vẻ rất cảm động.

- Kỳ thật cũng không cần gì nhiều, ở Tiêu gia bây giờ không ít người cho là tôi năng lực lãnh đạo kém, lại không có con nối dõi, đối với vị trí của tôi có ý muốn ngồi.

- Tôi khẩn cầu hai vị, cho mấy người có ý nghĩ kia biết tôi thế nào. Hai vị phải ra một số cao thủ tạo thành một chút ma sát, lúc đó tôi sẽ đứng ra giải quyết tạo thành không mấy thương vong.

- Khi chấm dứt phân tranh, mời hai vị phải một ít người đưa công pháp và pháp bảo tới Tiêu gia thỉnh tội cầu hòa, cũng nói chuyện hai nhà tác hợp liên hôn

Lạc Phong và Lạc Thiên Lý nở nụ cười cổ quái.

- Tiêu huynh đúng là bụng đầy mưu lược à.

Lạc Phong vui đùa nói:

- Có thể, nhưng chúng tôi nâng Tiêu huynh lên giá phải trả cũng phải lớn chút, Lạc gia cũng không thể mất hết mặt mũi được.

Tiêu Mặc Hối sớm đoán được, liền lấy từ trong nhẫn không gian ra hai hộp gỗ lớn màu hồng.

- Chỗ này có bốn viên linh đan thượng phẩm và hai mươi viên linh đan trung phẩm đều là phẩm chất thượng thừa, tôi lấy được trong tháp Thanh Đế. Hai vị cầm đi, không ai biết lai lịch.

Lạc Phong và Lạc Thiên Lý lộ ra sự tham lam, bản thân bọn họ không có nhu cầu lớn nhưng có thể đem nhóm thân tín nâng cao một bậc.

Trong trò chơi quyền lực gia tộc, Tư lệnh mà tay không không thể nào thành công, chỉ có bồi dưỡng một đám nguyên trung thành với mình hoặc hấp dẫn một đám người quyền lực theo mình thì mới có công hiệu thực tế.

Lạc Phong nhìn như rất bình tĩnh tiếp nhận hộp gỗ, gật đầu với Lạc Thiên Lý

Lạc Thiên Lý cười ha hả, vỗ vai Tiêu Mặc Hối, nói:

- Tiêu huynh khách khí quá, nếu không giúp đỡ thật tốt Tiêu huynh thật sự không có nghĩa khí rồi. Yên tâm đi, Tiêu huynh trở thành gia chủ Tiêu gia đối với hai nhà đều có lợi, chúng tôi tuyệt đối không để đệ đệ của huynh Tiêu Mặc Tranh có nửa phần cơ hội.

- Đúng vậy, Tiêu Mặc Tranh cái loại người nham hiểm độc ác này nếu như hắn thượng vị sẽ khiến Huyền cảnh lâm vào chương khí mù mịt, chúng tôi cũng không nhìn thấy một tia hi vọng.

Lạc Phong tỏ vẻ đồng ý.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1510

Ma Huyết Đào Ngột

- Tôi tin bản lĩnh của hai vị.

Tiêu Mạc Hối cười tà nói tiếp:

- Thật ra tôi cũng không sợ lão Nhị cho lắm, dù hẳn thực sự có con riêng, nhưng tu vi bản thân lại không bằng tôi. Hơn nữa, tôi có sự ủng hộ của Từ gia, tuy lão Nhị cưới con gái Từ gia nhưng lại không bắt được trái tim của cô ta.

- Có Từ Thiếu Cung đứng bên Tiêu huynh, kẻ thừa gia chủ nắm chắc trong tay, vị tộc trưởng gia tộc chúng tôi ưu ái Từ Thiếu Cung có thừa, phẩm chất anh ta tuy rằng ác liệt nhưng người anh ta để ý nhất định có bản lĩnh thật sự.

Lạc Thiên Lý nói về người anh cả Lạc Thiên Thu cảm xúc đầy phức tạp, khinh thường có, lại có cả sự kính sợ.

Tiêu Mạc Hối hí mắt lại cười nói:

- Thiên Lý huynh, huynh yên tâm, có “ma huyết Đào Ngột” mà Tiêu gia truyền thừa từ Thượng cổ, chỉ cần người bị hại nhiễm phải sẽ cả đời biến thành ác nhân; không bao lâu sau sẽ đưa huynh lên thượng vị. Tới lúc đó, Lạc gia sẽ do Thiên Lý và Lạc Phong huynh nắm trong tay.

Lạc Thiên Lý và Lạc Phong nghe xong bật cười lớn, Tiêu Mạc Hối cũng cười ha ha. Đây đích thực là ba anh em tốt cùng chung chí hướng.

Ở cạnh đó, Dương Thần nghe hết thấy, cái gì “ma huyết Đào Ngột”, hình như là thứ để đối phó Lạc Thiên Thu gì đó? Lợi hại lắm sao?

Ba tên này cười thật ghê tởm, đều không phải loại tốt lành gì, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, nhưng cái gọi vật hợp theo bày là đây, chỉ sợ bọn chúng đã cùng nhau tại đây làm không biết bao nhiêu chuyện tai họa cho gia tộc.

Đương nhiên, mục đích cuối cùng là leo lên vị trí người cầm quyền cao nhất.

Về phần lục đục sau khi thượng vị vậy thì hồi sau nghĩ tiếp.

Tiêu Mạc Hối đạt được mục đích, chuẩn bị rời đi chợt nhớ điều gì, hỏi:

- Không biết hai vị có biết lai lịch nghịch tặc không đội trời chung với Tiêu gia như thế nào không? Nếu biết xin cho biết?

Lạc Phong và Lạc Thiên Lý tỏ vẻ lực bất tòng tâm lắc đầu.

Tiêu Mạc Hối hơi thất vọng một chút, nếu gã có thể biết người nọ là ai thì sẽ là người có công lớn nhất trong gia tộc.

Cùng thảo luận các việc cần làm, sau đó Tiêu Mạc Hối nhanh chóng rời

đi, tuy nơi đây hoang vu không một bóng người nhưng cũng phải hết sức cẩn thận.

Khi Tiêu Mạc Hồi rời đi, Lạc Phong và Lạc Thiên Lý nhìn nhau rồi nhìn lên trời cười ha ha.

- Đại trưởng lão, Tiêu Mạc Hồi nắm được Tiêu gia trong tay, việc Lạc gia thu tóm Tiêu gia không phải là khó, thật là một tên ngu xuẩn.

Lạc Thiên Lý cười lạnh.

Lạc Phong mở một hộp linh dược ra, nhìn linh khí linh dược tràn đầy, mỉm cười nói:

- Nếu như không phải tên đệ đệ hắc hắc khó đối phó, chúng ta đâu có thể yên tâm làm giao dịch với gã. Nhất mạch Tiêu gia nếu không bị trừ bỏ thì chính là tự diệt vong.

- Em nhất thời không hiểu tại sao, bọn chúng thậm chí còn không biết tên tiểu tử thời kia là ai, tuy nói ở thế tục Tiêu gia không có thế lực, nhưng tên nhóc kia có thể vì một bà vú Hóa Thần sơ kỳ mạo hiểm ra tay, không cần nghĩ cũng biết có quan hệ với Tiêu Chỉ Tình, lại còn phái người truy tìm trong Huyền cảnh, quả thật là chuyện cười nhất thiên hạ.

- Kệ bọn chúng đi, chờ khi bọn chúng tìm được tên súc sinh Dương Thần kia, công phu tổn hao không ít, lại cùng Dương Thần giằng co, bất kể ai thắng ai thua đối với Lạc gia đều có lợi, không phải sao?

Lạc Phong cười khẽ.

Lạc Thiên Lý vuốt cái đầu bạc, suy nghĩ nói:

- Căn cứ thủ đoạn của tên Dương Thần kia xác nhận hẳn là Cửu Thiên Thần Lôi kiếp không sai, nếu tên điên kia giằng co với Tiêu gia thì tốt, nếu quay sang dây dưa với Lạc gia thì cũng mệt đó.

- Hừ sợ cái gì, có việc gì cũng không đến lượt chúng ta quản, Lạc Thiên Thu từ trước đến giờ đều cho mình là siêu phàm, gã là gia chủ là nằm trong Top 10 cao thủ, do gã đối đầu. Tốt nhất cùng Dương Thần liều mạng người chết ta sống, chúng ta ngồi chỗ tốt làm ngư ông đắc lợi.

Nói tới đó hai người cảm thấy vui sướng vô cùng, cười đắc ý dẫn người rời khỏi khu rừng tuyết.

Dương Thần trốn sau sườn dốc phủ tuyết, suy tính triển khai toàn bộ hỏa lực, dùng Hỗn Độn đỉnh hút lấy đám tiểu lâu la, còn bản thân chặn đứng hai tên Nhược Thủy kỳ, làm thịt bọn chúng.

Nhưng suy đi tính lại cũng không ra tay, thứ nhất ở đây khá gần Lạc gia, thứ hai không biết hai tên này có pháp bảo hung mãnh nào không, thực lực ra sao nếu mình không thể nhanh chóng giết chết bọn chúng để chúng trốn về Lạc gia có thể khiến tính mạng Tiêu Chỉ Tình như mành chỉ treo chuông.

Dương Thần cũng đã nghĩ ra một kế, đã thấy hình dáng Lạc Phong và Lạc Thiên Lý việc trà trộn vào Lạc gia còn có gì khó nữa?

Khi đêm xuống, trăng sáng sao thưa.

Dương Thần biến thành hình dáng Lạc Phong, nghiêng ngang xuất hiện bay về phía Lạc gia, đương nhiên tu vi được che dấu.

Nhìn thành rộng lớn được gia tộc xây dựng bằng vô số bạch ngọc, Dương Thần không thể không cảm thấy thần phục tài lực khủng bố vạn năm của gia tộc thượng cổ, những truyền thừa quý tộc thế tục hoàn toàn không thể so sánh được, đây tài phú tiêu chuẩn của cả một thế giới.

Dương Thần trong bộ dạng Lạc Phong đi vào Lạc gia khi đi bộ qua bờ tường vây, một gã võ sĩ mặc trang phục cổ đại, theo băng tay thủ vệ Lạc gia, gã có tu vi Hóa Thần hậu kỳ, kinh sợ vội quỳ xuống đất.

- Đại trưởng lão.

Gã hoảng sợ, đường đường là Đại trưởng lão Lạc Phong đêm hôm khuya khoắt tới đây làm gì, mà lại còn đi bộ tới.

Dương Thần giống như đang bị quấy rầy, đứng lại cau mày trách:

- Vội vàng hấp tấp thế làm gì?

- Tiểu... Tiểu nhân đáng chết, không biết Đại trưởng lão tới nơi này tuần tra.

Gã sợ hãi, run rẩy trả lời.

Dương Thần phát tay:

- Đứng lên đi, ngươi tên là gì?

- Tiểu... Tiểu nhân tên là Trần Lập.

- Vào gia tộc mấy năm rồi?

Dương Thần hỏi.

- Mười ba năm, trở thành hộ vệ bảy năm.

Trần Lập cung kính trả lời.

Dương Thần gật đầu nói:

- Tốt, làm tốt chức trách, trung thành tận tụy có thể thăng tiến, ngươi theo ta tới đây, ta có thứ thưởng cho ngươi.

Trần Lập nghe thấy vậy, rất mừng rỡ không phát hiện ra sự khả nghi của Dương Thần, gật đầu thật mạnh

Dương Thần dẫn đường không nhanh không chậm bay tới khu rừng bên ngoài cách Lạc gia một đoạn mới dừng lại.

Trần Lập cảm thấy nghi hoặc, tại sao Đại trưởng lão ban thưởng lại ở bên ngoài nhưng gã không dám chống cự cứ bám theo sau.

Dương Thần quay người, mỉm cười, trực tiếp hỏi:

- Trần Lập, ngươi có biết lúc trước Thiếu chủ có một cô gái tên là Tiêu Chỉ Tình không?

- Tiêu Chỉ Tình?

Trần Lập ngẫm nghĩ trả lời:

- Đại trưởng lão nói là người phụ nữ Tiêu gia kia, tiểu nhân có nghe nói qua, nhưng có điều chỉ là hộ vệ nên không rõ ràng lắm.

- Ngươi biết cô ta đang ở đâu, tình huống thế nào không?

Dương Thần hỏi tiếp.

Trần Lập lúng túng nói:

- Đại trưởng lão... Ngài sao ngài lại hỏi tiểu nhân việc này, tiểu nhân chỉ một tên hộ vệ, đây không phải là việc mà đại nhân vật tôn quý như ngài mới có thể biết sao?

Dương Thần thở dài, người này quả nhiên cấp bậc quá thấp, tuy nhiên không thể khác được, chuyện Tiêu Chỉ Tình làm sao ai cũng biết được, cũng không phải chuyện gì cũng lộ hết ra ngoài ánh sáng.

- Trần Lập, ngươi ở Lạc gia, đi lại có cái gì... có chỗ nào không thể tới không?

- Đây...

Trần Lập mờ mịt, cảm giác rất lạ:

- Đại trưởng lão hỏi cái này... Tiểu nhân... chỉ là một tên hộ vệ có rất nhiều điều không cho phép, rất nhiều chỗ không thể tới.

-Ồ, Đại trưởng lão có phải muốn hỏi tiểu nhân có điều gì bất mãn phải không? Không, không, tiểu nhân biết thân biết phận của mình, như chủ điện, chỗ ở của thành viên Lạc gia, không thể ra vào tùy tiện.

Dương Thần hơi tiếc, chức vị người này quá thấp, nhưng bây giờ chỉ đành thích hợp sử dụng.

- Xin lỗi, người anh em ai bảo người anh em làm công cho Lạc gia.

Dương Thần nở nụ cười tà mị, bóng dáng bất biến mất.

Trần Lập giật mình há hốc miệng thở dốc, một đạo chân nguyên xỏ xuyên qua đầu gã, mất mạng trong nháy mắt.

Chết không có cảm giác gì.

Dương Thần lột bỏ quần áo của gã, đốt thi thể thành tro bụi rồi biến thành hình dáng Trần Lập, tu vi đè ép xuống Hóa Thần hậu kỳ rồi trở lại Lạc gia.

Dương Thần cũng sẽ không ngoan ngoãn làm thủ vệ gì, mà làm ra vẻ rất tự nhiên bắt đầu “Tuần tra” từ ngoài vào trong.

Lúc trước ở Tiêu gia, vì sợ người ta phát hiện khả nghi nên không thể dùng thần thức điều tra Tiêu Chỉ Tình, lúc này lại càng không, Nhất Diệp chương mục có thể che dấu vẻ bề ngoài nhưng không thể che dấu thần thức chủ động khuyếch trương ra ngoài.

Vì thế Dương Thần chỉ có thể dùng thân phận Trần Lập, gặp qua vài thủ vệ và tu sĩ tuần tra liền thử lời kéo bắt chuyện, chỉ tiếc mấy tên tu sĩ gác đêm này chỉ để phòng mấy tên trộm vặt nào biết được chuyện gì quan trọng, hỏi cũng như không.

Đang lúc Dương Thần chuẩn bị tới gần khu vực trung tâm Lạc gia đột nhiên có tiếng gọi từ phía sau:

- Đứng lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1511

Bị Phát Hiện

Dương Thần sớm biết có người đang tới gần nhưng không nghĩ sẽ gọi mình; quay đầu nhìn lại là một lão già mặc bộ trường sam màu đen, đầu đầy tóc xám, khuôn mặt trang nghiêm. Ánh mắt cổ quái nhìn mình, giống như chim ưng nhìn chăm chăm con mồi trong đêm tối. Dương Thần càng thêm cảnh giác.

Tu vi của ông ta là Minh Thủy kỳ, thật không đơn giản, chẳng lẽ là trưởng lão nào đó của Lạc gia.

Dương Thần biết tình huống không ổn bởi vì hắn không biết lão già này là ai.

Mặc kệ cái gì, trước tiên Dương Thần cúi đầu thật thấp, làm ra vẻ rất sợ hãi.

Ông già này là Đại quản gia Lạc gia, Lạc Lôi. Ông ta giống như thường ngày đều đi xung quanh kiểm tra tình hình bảo vệ ở Lạc gia.

Ông ta nhìn thấy Dương Thần một người đi tới chỗ không nên đi tuần, lại còn thường xuyên bắt chuyện với thủ vệ nổi lên sự nghi ngờ.

Thủ vệ từ trên xuống dưới Lạc gia là do ông ta sắp xếp, ông ta biết người kia tên Trần Lập là một Hóa Thần hậu kỳ đầu nhập vào tu sĩ Lạc gia vẫn luôn không có gì tiến bộ, nhưng cũng tương đối thành thật.

Trần Lập là thủ vệ vòng ngoài của Lạc gia tại sao lại tới khu trung tâm?

- Trần Lập, vì sao người tới đây?

Lạc Lôi là lão già thành tinh, thấy Dương Thần không mở miệng ân cần hỏi thăm mình, nên cũng không trực tiếp nói ra thân phận mình.

Vừa hay quanh đây cũng không có thủ vệ khác tuần tra cho nên không có ai thi lễ với ông ta, không bại lộ danh xưng.

Dương Thần giả bộ tiếng nói của Trần Lập, nhỏ giọng nói:

- Tiểu nhân đáng chết, không nên rời bỏ nhiệm vụ!

- Hừ! Ngẩng đầu lên nói!

Thân hình Lạc Lôi tới gần Dương Thần tỏa ra chân nguyên uy áp.

Dương Thần lộ ra sự sợ hãi, trông lòng rất buồn bực, ra tay xử lý lão này dễ như ăn cháo nhưng đây là khu vực trung tâm Lạc gia có thể kinh động đám cao thủ Lạc gia bị bọn họ vây công đến lúc đó kế hoạch giải cứu Tiêu Chỉ Tình sẽ ngấm nước nóng thậm chí còn làm cho tính mạng của cô ấy gặp nguy hiểm.

Dương Thần vẫn ngẩng đầu lên, ánh mắt yếu ớt nhìn Lạc Lôi.

- Vì sao gặp lão phu mà không hành lễ?

Đôi mắt Lạc Lôi mở to, tinh quang bùng lên.

Dương Thần vội vàng chấp tay thi lễ, bộ dáng tràn đầy tôn kính.

- Lão phu là ai, người quên rồi sao?

Lạc Lôi càng cảm thấy khả nghi tên giống “Trần Lập” này luôn lảng tránh gọi tên mình, hẳn không biết mình là ai, sao có thể như thế?

Lạc Lôi đã trở thành quản gia Lạc gia trăm năm, ước chừng sống trên hai trăm tuổi. Từ trên xuống dưới Lạc gia mấy nghìn người không ai không biết ông ta.

Mồ hôi lạnh ứa ra, tình huống ngày càng nghiêm trọng, nếu tiếp tục ở lại chỗ này, có thể bại lộ hoàn toàn.

- Người không phải Trần Lập! Người rốt cuộc là ai?

Lạc Lôi quát lớn một tiếng, lộ ra hung quang, bàn tay to giờ lên, chân nguyên bắt đầu dao động, chuẩn bị bắt tên Hóa Thần hậu kỳ này.

Giây phút này, Dương Thần quyết định dùng mưu kế số một liều mạng.

- Đại trưởng lão!

Dương Thần giờ tay chỉ ra phía sau Lạc Lôi, làm như giật mình hô lên.

Dù là Lạc Lôi đã sống trên hai trăm tuổi, nhưng khái niệm kỹ xảo bỏ chạy sơ đẳng nhất của tục giới cũng không biết, ngay người ra một lúc, tưởng Lạc Phong tới đây, quay đầu nhìn lại.

Vừa quay đầu lại, Lạc Lôi thềm kêu không ổn. Lạc Phong tới sao mình không có cảm giác gì?

Bị lừa?

Thẹn quá hóa giận, Lạc Lôi nghiêng răng ken két quay lại nhưng Dương Thần đã sớm chạy mất.

- Còn dám chạy, tặc tử nộ mạng đi!

Lạc Lôi nhanh như cắt đuổi theo, hóa thành một đạo hắc ảnh thẳng vào không trung.

Lúc này, Dương Thần cố ý sử dụng tu vi Hóa Thần hậu kỳ, để trong mắt cao thủ Minh Thủy kỳ như Lạc Lôi muốn bắt mặc dù đã bỏ chạy trước vài giây thì cũng chỉ tốn chút công sức.

Một số cao thủ trong gia tộc cũng đã phát hiện Lạc Lôi truy tung một tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ nhưng cũng không có ý xuất động, vì chỉ cần Lạc Lôi là đủ nhưng thật ra lại là đang giúp Dương Thần.

Nhưng cũng có mấy thủ vệ tu vi Hóa Thân kỳ và Ly Hỏa kỳ nhận ra Đại quản gia đang truy bắt mao tặc cũng muốn biểu hiện liên phi thân đuổi theo.
~Chào mừng đến với Webtruyen. Com~

Dương Thần cười thầm trong lòng, chỉ cần không phải cao thủ Nhược Thủy kỳ đuổi theo thì chuyện cũng không khó giải quyết rồi, dù sao cũng có thể chạy được rất xa.

Nháy mắt, khoảng cách với Lạc gia đã hơn mười dặm, khoảng cách giữa hắn và Lạc Lôi ngày càng gần, còn có bốn năm tên thủ vệ Lạc gia theo sau.

Lạc Lôi cười dữ tợn, lấy một sợi roi dài bảy mét từ trong nhẫn không gian ra. Roi dùng loại huyền thiết có tính mềm dẻo đặc thù làm ra, mấy trăm đốt nối lại với nhau.

Vài tên thủ vệ phía sau chỉ đứng xa xa mà nhìn, cười ha hả sáng khoái vô cùng.

- Tên mao tặc này quả là xui xẻo, Kinh Lôi Tiên của Đại quân gia là trung phẩm pháp bảo đó.

- Nghe nói Kinh Lôi Tiên vừa có khả năng tấn công lại có khả năng phòng ngự, khi đánh có lôi vân bao quanh đáng tiếc đến giờ vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy.

- Khó có cơ hội một tên mao tặc lén vào Lạc gia vốn muốn biểu hiện chút tài năng, nhưng xem ra không có cơ hội động thủ nữa rồi.

Mấy tên thủ vệ cho rằng Dương Thần gặp phải xui xẻo, hạ dần tốc độ không có ý định sống chết đuổi theo.

- Tiểu tặc, ăn Kinh Lôi Tiên của ta.

Lúc này, Lạc Lôi tính toán khoảng cách đã đủ gần, Kinh Lôi Tiên được chân nguyên kích phát lóe ra từng đạo hồ quang vàng chói quật tới Dương Thần. Vô số tia hồ quang như lưới điện ước chừng phạm vi mấy chục mét, ý triệt để cắn nuốt Dương Thần.

Tốc độ hồ quang nhanh hơn tốc độ Dương Thần nhiều căn bản không thể tránh né.

Dương Thần khá ngạc nhiên không ngờ là một kiện pháp bảo có thể kích phát ra lôi quang.

Đại đa số trường hợp, âm dương là căn nguyên của vũ trụ, hai loại lực lượng tiếp cận nhất là một là hỏa, hai là thủy

Các thuộc tính khác như kim, mộc, thổ, phong thuộc loại” Tam sinh vạn vật” là dẫn xuất sinh ra sức mạnh.

Cho nên các pháp bảo có thuộc tính thủy và hỏa hay được sử dụng nhất.

Trong hỏa và thủy, lực lượng Thiên Hỏa và Huyền Thủy là cực hạn mà linh khí trên Địa cầu có thể sinh ra. Trong trường hợp bình thường, dưới Cửu Thiên Thần Lôi kiếp cao thủ không có khả năng nắm giữ. Người có khả năng nắm giữ và sử dụng hai loại pháp bảo và pháp thuật này cũng như long Phụng sừng Lân.

Cho dù là thời Thượng cổ, cao thủ Cửu Thiên Thần Lôi kiếp như Dương Thần cũng không chắc có khả năng sử dụng Thiên Hỏa và Huyền Thủy đây cũng là chỗ huyền ảo nhất của “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”. Ngay cả Dương Thần cũng không hiểu rõ lợi hại trong đó.

Tuy rằng tu luyện vô cùng gian nan, trong mắt các tu sĩ bình thường là môn công pháp không thể luyện thành nhất nhưng khi nhập môn thành công cũng là lúc hiểu được sự vĩ đại trong đó.

Tu sĩ bình thường không thể sử dụng Thiên Hỏa và Huyền Thủy nhưng

có thể sử dụng chân nguyên điều động linh khí sử xuất phạm hỏa, phạm thủy còn lại là một ít dị hỏa và dị thủy.

Dị hỏa, dị thủy uy lực không kém Thiên Hỏa và Huyền Thủy giống như Yên gia trong Hồng Mông có “Bắc Minh Băng Phách” chính là một môn công pháp đem phạm thủy vận dụng đến cảnh giới cực cao khiến Dương Thần từng ăn không ít khổ. (DG: kể lể lắm quá)

Nhưng lôi thuộc tính tương đối đặc thù vừa có sự mãnh liệt của hỏa lại sống trong mây mưa, có thể nói đó là sự kết hợp giữa thủy và hỏa.

Âm Dương Hỗn Nguyên, uy lực không thể tầm thường, điều này cũng khiến cho uy lực Cửu Thiên Thần Lôi kiếp, vượt qua linh khí cực hạn trên Địa Cầu có thể sinh ra, nó lại là một trong những loại lực lượng căn nguyên của vũ trụ.

Bằng không, tại sao hai vạn năm trước Zeus có thể cầm sấm sét đuổi theo tu sĩ Hoa Hạ đánh đến chết chứ. Sấm sét của Zeus tuy không bằng Cửu Thiên Thần Lôi nhưng cũng là Thần tộc dị lôi, lực sát thương với tu sĩ quá lớn.

Phạm lôi trên Địa Cầu không đáng ngạc nhiên uy lực cũng rất mạnh, nhưng có rất ít pháp bảo, pháp thuật có thể thi triển ra.

Dương Thần biết Kinh Lôi Tiên chỉ là phạm lôi trên Địa Cầu, không thể so sánh với Cửu Thiên Thần Lôi nhưng cũng là lực lượng lôi điện không thể coi thường.

Đương nhiên muốn tạo thành sát thương chân chính với Dương Thần là không có khả năng.

Dương Thần thấy khoảng cách với Lạc gia đã khá xa, cũng không ần dẫu tu vi nữa, dùng lực lượng của trời đất tạo thành lá chắn đón đỡ trước người. Lôi vồng chấn động rồi vỡ nát.

Lạc Lôi bỗng nhiên cảm thấy tên mao tặc phía trước thay đổi. Một cỗ chân nguyên uy áp khiến ông ta không thể chịu nổi ập tới, hàn khí thấu xương.

- Đây... đây là chuyện gì?

Lạc Lôi không kịp phản ứng, muốn trốn chạy nhưng đã chậm, Kinh Lôi Tiên vung vẩy vài đạo điện xà hướng tới Dương Thần.

Dương Thần đối mặt với lôi điện màu vàng xanh, mỉm cười trêu chọc, đây là người tự tìm, đang lo không có thân phận nào để điều tra đây.

Nháy mắt, Hỗn Độn đỉnh được gọi ra, đại đỉnh xuất hiện hút toàn bộ hồ quang như trâu bùn vào biển (1), không có nửa điểm phản ứng.

Lập tức Hỗn Độn đỉnh sinh ra lực hút cực đại, không chế thân thể Lạc Lôi, bất cứ lúc nào có thể hút ông ta vào trong.

(1) Nguyên văn: nê ngư nhập hải; chỉ sự biến mất không rõ tung tích.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1512

Không Phải Là Thứ Không Tốt Lành Gì

Lạc Lôi vô cùng kinh sợ, y không ngừng giãy dụa nhưng thân thể không chịu nghe sự sai khiến của y, tất cả chân nguyên đều dồn hết vào việc chạy trốn nhưng vẫn không tài nào thoát được sức hút của Hồn Đồn đỉnh.

- Cậu... rốt cuộc là ai?

Sắc mặt Lạc Lôi đỏ ửng, đã sống hơn hai trăm năm nhưng vẫn chưa bao giờ điên cuồng hét lên một cách mất mặt như vậy.

Dương Thần mặc kệ y, hắn đang chú ý đến những thủ vệ đang có ý định chạy trốn, thân người vụt một cái, trên tay ngưng kết ra một con rồng lửa tím xẹt qua bầu trời đêm.

Năm gã tu sĩ Hóa thân kỳ và Ly hỏa kỳ vẫn chưa kịp chạy liền bị tia lửa màu tím xuyên qua thân thể, chớp mắt trở thành bột phấn biến mất.

Lạc Lôi nhìn thấy cảnh này, ngay cả dũng khí chạy trốn cũng không còn nữa, thực lực của đối phương, khiến y cảm thấy thâm sâu khôn lường như của gia chủ Lạc Thiên Thu.

Sau khi Dương Thần chắc chắn rằng không còn kẻ nào nữa, quay đầu về phía Lạc Lôi, nhìn vào ông già đang bị Hồn Đồn đỉnh khống chế, hắn cười tà ma nói

-Tôi hình như thấy họ gọi to ông là đại quân gia, vậy nghĩa là ông chính là Lạc Lôi?

- Phải thì thế nào, cậu dám xông vào Lạc gia bảo, còn dám động thủ với tôi, nếu biết điều thì lập tức thả lão phu ra, nếu không, cho dù người thủ đoạn cao siêu cũng không thể thoát khỏi cao thủ của Lạc gia ta đâu!

Lạc Lôi gân cổ nói

- Ha ha, mắc cười, ông muốn giết tôi, bây giờ muốn tôi thả ông ra, ông có phải già rồi nên lú lẫn rồi không?

Nụ cười của Dương Thần vừa nở ra thì liền trầm xuống, sát khí đằng đằng nói

- Nếu muốn giữ tính mạng thì phải ngoan ngoãn hợp tác với tôi, trả lời câu hỏi của tôi. Sau khi hỏi xong, tôi sẽ phé đi tu vi của ông rồi thả ông đi. Nếu không, bây giờ tôi sẽ tiêu diệt ông đến nỗi không thể tìm ra dấu vết, hồn bay phách lạc!

Lạc Lôi nghiêng răng nghiêng lợi, lại có ý đồ thoát khỏi sự khống chế của Hồn Đồn đỉnh, điên cuồng xông vào hàng rào ma lực u ám của Hồn Đồn đỉnh nhưng vẫn không thành.

Tuy y có tu vi của Minh thủy trung kỳ nhưng Dương Thần đang nắm Thái

thanh thần lôi đại viên mãn, lại có bảo vật đẳng cấp đã được phục hồi thành tiên khí là Hồn Đồn đỉnh, cứ cho là tu sĩ ở Nhược thủy cuối kỳ, với pháp bảo tiên khí đẳng cấp này thì không thể nhẹ nhàng thoát khỏi sự khống chế của nó, chứ đừng nói đến y chỉ là tu sĩ Minh thủy trung kỳ?

- Đừng phí công vô ích nữa, tôi muốn giết ông cũng dễ như trở bàn tay thôi

Dương Thần khinh miệt nói

Trong mắt Lạc Lôi lóe lên nhiều suy nghĩ, do dự một chút, hỏi

- Nếu tôi hợp tác với cậu, cậu thật sự sẽ thả tôi đi?

- Tôi nói lời sẽ giữ lời, chỉ phé tu vi của ông thôi

Dương Thần nói

Lạc Lôi giãy dụa một hồi, phé đi tu vi, giữ lại tính mạng, ít nhất dựa vào sự tận tụy tận lực đối với Lạc gia hơn một trăm năm nay, cũng có thể kiếm được miếng cơm, hơn nữa tu luyện lại, có lẽ còn có cơ hội chuyên mình.

Chết không bằng được sống, Lạc Lôi quyết định, gật đầu nói

- Được, cậu hỏi đi!

Dương Thần trong lòng mừng thầm, hỏi

- Lạc gia có phải đã bắt được Tiêu Chỉ Tình của Tiêu gia không?

- Ừm?

Lạc Lôi không ngờ chuyện hán muốn hỏi là chuyện này, y cứ tưởng tên cao thủ bí mật này sẽ hỏi những bí vấn gì đó của Lạc gia, nhúu mày hỏi

- Vậy, cậu tại sao lại hỏi về cô ấy? Cậu là người của Tiêu gia?

- Đừng phí lời, tôi hỏi thêm ông, Chỉ Tình đang ở đâu, tình hình thế nào?

Dương Thần cố gắng khiến cho bản thân bình tĩnh.

Con người Lạc Lôi lay chuyển một lát, vẻ mặt lão già hiện lên nét cười tinh quái

- Cậu chẳng lẽ muốn cứu Tiêu Chỉ Tình? Khả khả, nếu muốn cứu cô ấy thì tốt nhất đừng đụng vào tôi, nếu tôi chết thì cô ấy cũng phải chết!

Lạc Lôi nghĩ ra một kế, có lẽ như vậy sẽ lừa được đối phương, không dám động đến y.

Nhưng Dương Thần cũng đâu phải thuộc loại hiền lành gì, thấy lão già này như vậy mà con dám uy hiếp hán, nhất thời giận dữ.

Chợt thu lại Hồn Đồn đỉnh, trực tiếp lấy tay bóp, khiến cho cổ của Lạc Lôi bị hán bóp chặt.

Dưới uy lực chân nguyên bá đạo, Lạc Lôi không hề có lực phản kháng.

- Mẹ kiếp, tù nhân mà dám uy hiếp lão tử, người tưởng lão tử là đứa trẻ ba tuổi cho người chơi đùa à?

Dương Thần phát ra tà khí điên cuồng dường như trong phút chốc có thể giết chóc khắp nơi, khiến cho Lạc Lôi sợ đến nỗi gần như đá ra quần, cả đời y chưa hề biết đến loại sát khí đẳng cấp này, trong Huyền cảnh không hề có người giết người điên cuồng, loại sát khí này nếu không chém giết tính mạng

của hơn ngàn người trở lên thì không thể có được.

Đang lúc y tính cầu xin tha mạng thì Dương Thần dùng một bàn tay nắm lấy bả vai trái của y.

Rắc rắc

Dương Thần trực tiếp kéo đứt một cánh tay trái của y, giơ lên cao, máu tươi đầm đìa.

Bùng

Một luồng tam muội chân hỏa được đẩy lên, ngọn lửa bạch kim trong phút chốc đốt cánh tay thành tro bụi.

- A

Đợi đến khi thấy cảnh này thì Lạc Lôi mới phản ứng, trơ mắt nhìn cánh tay trái của mình bị đốt đi, tơ máu ở tròng mắt trải rộng, càng thêm sợ hãi, khàn giọng la đau.

- Lão tử hỏi người thêm lần nữa, Chỉ Tình đang ở đâu?

Dương Thần trầm giọng hỏi

Lạc Lôi cố nén sự đau đớn, sắc mặt xanh mét, run rẩy nói

- Cô ấy đang ở phòng lưu trữ của phòng luyện đan... cô ấy... cô ấy vẫn còn sống...

- Phòng luyện đan ở đâu?

Dương Thần vui mừng, xác định được Chỉ Tình vẫn còn sống là tốt.

Lạc Lôi trả lời

- Nằm phía nam của Lạc gia bảo, kiến trúc có ba tầng lầu, có treo tấm biển, rất dễ nhận ra... cô ấy ở tầng thứ ba.

- Vậy ông có được vào đó không? Phòng luyện đan có cấm chế gì, có người canh chừng không?

- Tôi ... tôi là đại quản gia, có thể đi vào bất cứ lúc nào, trưởng lão canh giữ sẽ mở cấm chế, chỉ cần họ mở cửa, bên trong ngoài trưởng lão luyện đan ra thì không còn ai canh chừng nữa.

Lạc Lôi cũng đã học được cách trở nên ngoan ngoãn, bản thân biết chắc sẽ bị phế đi tu vi, nếu lại bị cụt chân thì không đáng, cho nên đã hỏi thì trả lời, còn cố gắng trả lời cặn kẽ.

- Rất tốt, tôi hỏi thêm câu cuối, gia tộc trong Lạc gia, có bao nhiêu cao thủ ở Minh thủy kỳ trở lên

Dương Thần rất quan tâm điểm này, nếu có hơn năm người trở lên thì phải đặc biệt cẩn thận, cứu được Chỉ Tình cũng khó mà dễ dàng thoát khỏi đây.

Dù sao bản thân hắn vừa bảo vệ cô gái vừa chạy thì Hồn Đồn định sẽ không khôi phục hoàn toàn được uy lực của nó, cũng không thể chịu nổi mấy tên cao thủ Nhược thủy kỳ cùng lúc công kích, không thể an nhiên bảo vệ được Chỉ Tình.

Lạc Lôi lập tức trả lời

- Có ba người, lão gia, nhị gia và đại trưởng lão

Trong lòng Dương Thần an tâm một chút, ba người vẫn còn được, có lẽ sẽ không có vấn đề gì

- Cao nhân, tôi đã nói hết rồi, ông có thể thả tiểu lão tử này không?

Lúc này Lạc Lôi mới bắt đầu cầu xin.

Dương Thần chỉ vội vã đi cứu Chỉ Tình, cũng lười hỏi thêm

- Thả ông?

Dương Thần cười nhạt

- Ông đã sống từng tuổi này rồi, xem ra quá hồ đồ rồi, lão hồ bắt được thỏ con, sống hay chết là do con thỏ quyết định sao?

- Người nuốt lời

Lạc Lôi tức đến nổi thổ huyết

Dương Thần hừ lạnh một tiếng, trên tay ngưng tụ chân nguyên hùng hồn, “răng rắc” một tiếng, trực tiếp vặn nát cổ của Lạc Lôi.

Lạc Lôi mất đi cơ hội sống nên chết một cách không nhắm mắt, thậm chí trước khi chết, y cũng không biết Dương Thần là ai.

Dương Thần tháo chiếc nhẫn không gian ra, lấy ra một bộ y phục của Lạc Lôi mặc lên người, lấy đi Kinh Lôi tiên của y, phát hiện ra trong nhẫn không gian còn có một số chìa khóa và lệnh bài các loại của gia tộc, cũng bỏ vào hết, chỉ tiếc là không biết dùng vào việc gì.

Mà trong số đó có một thứ khiến cho Dương Thần có chút bức bối.

Đây là một kim loại tính chất đặc thù, giống như một cái bình lớn bằng ngón tay cái được nung luyện từ các loại kim loại thần bí mà thành, dùng một nút lọ phù văn bịt kín.

Sau khi Dương Thần lấy nút lọ ra thì lập tức nhú mảy.

Trong bình có một số chất lỏng sền sệt màu đen đỏ, tuy chỉ có một chút, chắc cũng mười mấy giọt, ngửi không ra mùi gì cả, khiến cho Dương Thần nhạy bén cảm nhận được khí chất âm u hùng mạnh.

Xem ra cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, Dương Thần lập tức đẩy nút lại, tạm thời không nghĩ nhiều đến nó, cất về nhẫn không gian.

Xử lý ổn thỏa, sau khi hủy diệt thi thể của Lạc Lôi thì Dương Thần điều chỉnh tu vi ở Minh thủy trung kỳ, thanh thoi trở về Lạc gia bảo.

Lần trở về này cũng không tốn quá nhiều thời gian, đến phía nam của Lạc gia bảo, nhìn thấy thủ vệ của mình gọi lớn “đại quản gia” mà không phát hiện ra gì cả.

Lạc gia bảo rất lớn, một số thủ vệ đi theo không trở lại cương vị của mình, nhất thời không có người chú ý đến.

Dương Thần giả vờ ra dáng tuần tra, vênh váo dạo một vòng lớn, cuối cùng đến bên ngoài một nơi có kiến trúc bạch ngọc cực lớn với ba tầng lầu.

Liếc nhìn tám biển, phía trên ba chữ ghi “phòng luyện đan”, Dương Thần trong lòng reo mừng, Tình Nhi xem như anh tìm được em rồi.

Nhưng Dương Thần biết rằng càng quan trọng khẩn cấp thì càng không thể sơ ý, duy trì dáng vẻ bình tĩnh, đi đến trước cửa phòng luyện đan.

Hai trưởng lão canh giữ bên ngoài thuộc Minh thủy sơ kỳ, đều đầu tóc bạc phơ, cũng được tính là lão nhân trong gia tộc, nhưng nhìn thấy “Lạc Lôi” thì cung kính hành lễ.

- Đại quân gia tối như thế này mà còn tới phòng luyện đan, chẳng lẽ gia chủ muốn lấy linh đan gì sao?

Một vị trưởng lão cười hỏi

Dương Thần trong lòng lo lắng, hai người này vẫn chưa chịu chủ động mở cửa, cũng không trả lời nhiều, thấp thỏm cười gật đầu

- Đúng vậy

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1513

Người Phụ Nữ Xinh Đẹp Lạnh Lùng

- Đại quản gia quả thật vất vả quá, không những phải quản lý việc trên dưới của gia tộc mà còn phải hầu hạ gia chủ, hai người chúng tôi cảm thấy thật hổ thẹn.

Một trưởng lão khác nói một cách khen ngợi.

Dương Thần thầm nghĩ, cảm tình là phải biết nịnh nọt, thờ phào nhẹ nhõm, cười ha hả nói

- Hai vị, đây là bồn phân của ta, mở cửa nhanh nào.

- Vâng vâng, đại quản gia đừng trách

Trưởng lão đó giơ tay dùng chân nguyên đánh vào cấm chế phòng luyện đan, mở cửa.

Dương Thần thần nhiên đi vào phòng luyện đan, đập vào mặt chính là cảm giác thấy một luồng linh khí nồng nặc hơn nhiều so với bên ngoài.

Giẫm phải chất địa bạch ngọc dưới sàn, Dương Thần hướng mắt ra xa, nguyên một tầng lầu, bốn bề đều có để nguyên liệu luyện đan một cách có thứ tự.

Nhưng so với Thanh Đế tháp thì Lạc gia keo kiệt hơn nhiều, Tiêu gia có hơn mấy mươi tầng chỉ dùng để luyện đan và cất nguyên liệu luyện đan, bất luận là số lượng nguyên liệu hay là chủng loại, chất lượng, độ hy hữu đều không sánh bằng.

Xem ra mỗi gia tộc đích thực có số vốn an gia lập nghiệp khác nhau, Tiêu gia không chỉ có lượng dự trữ nguyên liệu luyện đan và môn pháp, đạo cụ luyện đan lớn mà còn có dược liệu độc môn bồi dưỡng.

Những thứ này cộng lại với nhau cũng khiến Lạc gia và Ninh gia không thể sánh kịp.

Chẳng trách Tiêu Mặc Hối lại rộng rãi tặng nhiều linh đan đến thế, Lạc gia xem ra thật sự rất cần đến nhiều linh đan.

Dù cho Dương Thần vợ vét Thanh Đế tháp một lần, có lẽ Tiêu gia cũng có thể dùng công sức của mấy năm nguyên khí để bù đắp lại, sẽ không thật sự khiến cho Tiêu gia hao tổn nghiêm trọng.

Lúc này, chỉ có hai trưởng lão luyện đan đang ở bên kia chuyên tâm điều phối Tam muội chân hỏa, chế tạo linh đan.

Còn mấy tên nô bộc của Lạc gia thì đang chỉnh lý nguyên liệu luyện đan.

Mấy người này nhìn thấy Dương Thần đều lộ ra vẻ mặt nịnh nọt, hành lễ một cách rất cung kính với Dương Thần, có thể thấy Lạc Lôi người tâm phúc của tộc trưởng này rất có quyền thế trong nhà.

Trong lòng Dương Thần nôn nóng muốn gặp Tiêu Chỉ Tình, không nói nhiều với mấy tên đó nữa, liền đi đến bậc thang trong cùng nhất.

Lúc này, một phụ nữ xinh đẹp lạnh lùng mặc y phục với cổ áo màu xanh lam, mái tóc dài được búi cao cùng với một ông lão với chiếc áo dài bằng gấm, thần sắc trang trọng đang từ trên lầu đi xuống.

- Phu nhân, xin hãy thứ lỗi, lão già như tôi thật không tốt, chỉ là năm nay linh đan thượng phẩm chỉ điều chế thành công được một lò, đã làm theo lời dặn của gia chủ là phân phát cho các thành viên dòng họ quan trọng rồi, nếu đợi thêm lò tiếp theo này thành công thì phu nhân sẽ được một viên, lão đây quyết không nuốt lời.

- Trưởng lão Lạc Trầm quá lời rồi, thực ra tôi chỉ muốn lấy thêm một viên cho Hàng Nhi của tôi thôi, cũng không biết tâm ý của phu quân tôi thế nào, Hàng Nhi đang bước vào thời khắc quan trọng của Quý thủy cuối kỳ, có linh đan thượng phẩm lại không cho Hàng Nhi dùng.

Người phụ nữ xinh đẹp nói với vẻ mặt phiền muộn.

- Phu nhân đối với thiếu gia thật tận tâm tận lực khiến người khác phải khâm phục, nhưng gia chủ e là vì muốn thiếu chủ có thể dựa vào năng lực đột phá của bản thân, thiếu chủ lúc trước cũng đã dùng không ít linh đan, nếu vẫn cứ tiếp tục dựa vào linh đan để tiến bộ, sớm muộn gì cũng để lại hậu quả, tu vi căn bản không vững, càng về sau càng khó đột phá

Hai người đang nói chuyện thì tới lầu một liền nhìn thấy “Lạc Lôi” đang mỉm cười đứng ở đó.

- Ô, đại trưởng lão tới rồi, chắc gia chủ có chỉ thị gì?

Lạc Trầm hỏi

Trong lòng Dương Thần lúc này đang đánh trống, may là lúc hai người nói chuyện đã nhắc đến tên họ, nếu không hẳn sẽ không biết hai người này là ai.

Người đàn ông này có lẽ tên Lạc Trầm không sai, đoán chừng là người quản lý phòng luyện đan, có tu vi ở Minh thủy cuối kỳ, có lẽ được tính là đẳng cấp mạnh nhất từ Minh thủy kỳ trở xuống của Lạc gia rồi.

Người phụ nữ này chắc chắn là vợ của Lạc Thiên Thu, Lãnh Thanh Thu, lúc trước Tổ Tâm cũng có nhắc đến người phụ nữ này, tu vi ở Minh Thủy cuối kỳ, không có lực sát thương gì cả.

Dương Thần không muốn lộ chân tướng, chấp tay nói

- Trưởng lão Lạc Trầm, tôi tới lấy một số đan dược để gia chủ đem đi

Lạc Trầm gật gật đầu

- Thì ra như vậy, vừa trùng hợp là lão phu phải tiễn phu nhân đi, xong rồi sẽ đi lên lầu cùng với quản gia, đại quản gia xin đợi một chút.

Dương Thần gật đầu không ngừng, chỉ mong rằng đi càng sớm càng tốt, nhưng Lạc Trầm muốn hấn đợi, tùy tiện xông lên e rằng sẽ làm hư chuyện.

Lúc Lãnh Thanh Thu đi lướt qua người, Dương Thần ngửi được một mùi

hương phụ nữ thoang thoảng, như mùi hương hoa lan vậy.

Dương Thần giật mình một cái, nghi ngờ rằng không biết có phải hấn nhìn lầm hay không, người phụ nữ xinh đẹp lạnh lùng này trong khoảnh khắc đó đã cười nụ cười mê hồn với hấn, chớp chớp mắt một cách thâm ý, rõ ràng là đang khiêu khích hấn.

Tuy là chỉ trong chớp mắt, người bên cạnh không cách nào phát hiện ra nhưng Dương Thần không nghĩ rằng bản thân hấn nhìn lầm, hấn cũng không quên mình đang mang thân phận của Lạc Lôi, bà vợ của Lạc Thiên Thu này tại sao lại chớp mắt với lão già Lạc Lôi này chứ?

Một luồng mồ hôi lạnh chảy ra từ sau gáy, Dương Thần có kinh nghiệm đối với Tiêu gia trước đây nên âm thầm đoán ra, chẳng lẽ Lạc Thiên Thu bị tên quân gia cầm sừng?

Dương Thần nhăn mặt nhú mày, không dám nghĩ nhiều, dù sao hấn cũng phải nghĩ cách đi lên tầng ba cứu Tiêu Chỉ Tình đã, xong rồi trốn đi mới là việc chính.

Đợi sau khi Lạc Trầm tiễn Lãnh Thanh Thu đi xong, đến trước mặt Dương Thần nói rằng thật có lỗi khi để hấn chờ lâu, liền dẫn Dương Thần lên lầu.

Đến lầu hai, ở đây toàn bộ đều đặt rất nhiều linh đan được chế luyện, mỗi góc đều có trường lão của Minh thủy kỳ canh chừng.

Dương Thần thầm nhú mày, Lạc Lôi không phải nói là không có thủ vệ sao? Chết tiệt, chẳng lẽ chỉ có phòng luyện đan tầng một là không có?

Ở đây canh gác rất nghiêm ngặt, nếu muốn dẫn Tiêu Chỉ Tình đi e rằng không ra nhiều công sức cũng rất khó, thật khó khăn quá, nhiều Minh thủy kỳ như vậy, thể nào cũng lôi kéo với mình một hồi, tất nhiên sẽ sẽ dẫn dắt ba người cao thủ Nhược thủy kỳ trong gia tộc xuất hiện.

- Đại quân gia, lần này gia chủ muốn đan dược gì?

Lạc Trầm cười tủm tỉm hỏi

Luận về tu vi thì y hoàn toàn lấn át được Lạc Lôi nhưng y biết Lạc Lôi là tâm phúc của Lạc Thiên Thu, là người sống dựa vào Lạc Thiên Thu, là người y không thể đắc tội được.

Dương Thần liền nghĩ ra mấy câu nói dối, nói

- Ồ, gia chủ muốn lão phu lấy mười viên Bát cực đan.

- Bát cực đan?

Lạc Trầm có chút khó chịu

- Đây là linh đan dùng để sử dụng cho việc chiến đấu, gia chủ chẳng lẽ lại muốn cho những đệ tử có nhiệm vụ đi ra ngoài đó?

- Gia chủ không nói rõ, nhưng tất nhiên cần dùng tới rồi.

Dương Thần vẻ mặt ung dung nói

Lạc Trầm cũng chỉ tiện thể hỏi thôi, không hề tính toán gì cả, dẫn Dương Thần đến cái bàn đá trung tâm, ghi lại chủng loại và số lượng linh đan cần

lấy, hơn nữa còn để Dương Thần ký tên.

Dương Thần không nghĩ tới còn có việc này nữa, là vì muốn tránh việc có ai đó tự ý lấy linh đan, sau khi ghi chép xong phải giao định kỳ cho hội trưởng lão và tộc trưởng để thẩm định.

Cũng may trước mắt Dương Thần có chữ ký trước đây của Lạc Lôi nên hẳn chỉ việc mô phỏng chữ ký là được.

Lạc Trầm không nhìn nhiều, trong mắt y chuyện này từ lâu đã giống như cơm bữa, người không sai là được rồi, cần gì phải lo xem chữ ký có đúng hay không chứ.

Đợi Dương Thần ký xong, Lạc Trầm lấy một bình ngọc màu xanh, trong đó chứa mười viên bát cực đan, giao cho Dương Thần.

- Được rồi, đại quân gia, xin mời

Lạc Trầm thể hiện ý Dương Thần có thể đi được rồi

Dương Thần vội vàng nói

- Trưởng lão Lạc Trầm, còn một chuyện liên quan đến cô gái ở tầng ba đó.

Lạc Trầm ngăn ra

- Cô gái ở tầng ba? Đại quân gia ý muốn nói là Tiêu Chỉ Tình?

- Không sai

Dương Thần bịa chuyện với vẻ mặt nghiêm túc

- Gia chủ muốn lão phu dẫn cô gái đó đi, có chuyện muốn hỏi

Lạc Trầm có chút không hiểu nói

- Tiêu Chỉ Tình này đã giao cho hội trưởng lão chúng tôi xử lý, là trước đây gia chủ đã quyết định, cho chúng tôi thử nghiệm độc tính của các loại linh đan, tại sao đột nhiên lại dẫn đi gặp ông ta, lúc trước không phải đều đã hỏi hết rồi sao?

Dương Thần nghe xong lòng dạ như lửa đốt, họ quả nhiên không buông tha Tiêu Chỉ Tình, cũng không biết cô gái thế nào rồi.

Tuy lòng như lửa đốt nhưng Dương Thần vẫn cố kìm nén, cố gắng bình tĩnh nói

- Gia chủ làm việc trước giờ khó mà đoán được, tôi chỉ phụ trách đưa người đi thôi.

Lạc Trầm nghi ngờ, y cũng không phải gã khờ, cảm giác khẩu khí nói chuyện hôm nay của Lạc Lôi có chút kỳ lạ nhưng lại không nhìn ra lạ ở chỗ nào.

- Đại quân gia muốn dẫn người đi cũng được, nhưng phải có thủ dụ của tộc trưởng, hoặc là phải có sự gật đầu của đại trưởng lão Lạc Phong của hội trưởng lão. Lạc Trầm tôi canh chừng phòng luyện đan, trước giờ chưa hề xảy ra sơ xuất, không muốn xảy ra bất cứ chuyện nhỏ nhặt nào.

- Dù sao Tiêu Chỉ Tình đối với Lạc gia chúng ta có nhiều lợi ích, những cuộc thử nghiệm độc tính của không ít linh đan gần đây đều dựa vào cô ta

mới hoàn thành, không thể dễ dàng đối xử được, nói dẫn đi là dẫn đi, vậy thì tôi làm sao báo cáo với hội trưởng lão đây.

Lạc Trầm lộ ra thái độ không chấp nhận, rất nghiêm túc, y cũng không sợ đó có thật là chỉ lệnh của Lạc Thiên Thu hay không, dù sao y làm vậy cũng không sai, muốn có người cũng được, chỉ cần có sự đồng ý của hội trưởng lão là được.

Dương Thần trong lòng tức giận vô cùng nhưng hắn hiểu rất rõ, hiện tại vẫn chưa biết Tiêu Chỉ Tình đang rơi vào hoàn cảnh thế nào, lỡ như xông lên rất có thể đả thảo kinh xà, khiến cho Tiêu Chỉ Tình rơi vào tình cảnh nguy hiểm hơn.

Rơi vào đường cùng, Dương Thần chỉ có thể giả vờ do dự, nói

- Hay là như vậy, người tôi sẽ không dẫn đi nhưng trưởng lão Lạc Trầm phải cho tôi gặp cô ta một chút, thực ra hỏi vài vấn đề thôi cũng được rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1514

Chơi Đùa Tới Nỗi Hồn Bay Phách Lạc

Vừa hỏi xong, Dương Thần liền cảm thấy có chút hối hận, quả nhiên trong ánh mắt của Lạc Trầm đã lộ ra vẻ nghi ngờ

- Đại quản gia, Tiêu Chỉ Tình là trọng phạm, do hội trưởng lão của chúng tôi quản lý, chuyện này gia chủ cũng biết, ông cũng rất rõ mà, hôm nay cô chấp muốn gặp mặt cô ta, đây có thật sự là ý của gia chủ không?

Dương Thần tỏ ra nghiêm nghị, mặt không hề biến sắc

- Trưởng lão Lạc Trầm, câu này của ông có ý gì đây, tôi chẳng qua chỉ là hy vọng không gây phiền hà đến gia chủ mà thôi, nếu ông đã có chấp không chịu, thì tôi đi xin thủ dụ của gia chủ là được chứ gì.

Lạc Trầm nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Dương Thần, muốn nhìn thấy chút thay đổi nào đó trong ánh mắt ấy nhưng tổ chất tâm lý của Dương Thần cực tốt, không chút khách khí nhìn lại y, không hề lộ nửa phần chân tướng.

Cuối cùng, Lạc Trầm cũng không còn cách, cũng chưa từng nghĩ đến người trước mặt y là giả mạo, sợ chọc tức tâm phúc của gia chủ nên nói

- Nếu đã như vậy, vậy xin đại quản gia cứ về trước, lấy thủ dụ của gia chủ tới, tôi sẽ giao người cho ông. Nếu không, cứ cho là Lạc Hàng, thành viên tôn thất của phu nhân đi nữa cũng không thể dẫn cô ta đi khỏi.

Lạc Trầm có chết cũng không nường tay, dù sao nói trắng ra Lạc Lôi cũng vẫn là hạ nhân, vừa không phải là lão gia, thiếu gia hay tiểu thư của con cháu kế thừa Lạc gia, lại không phải là người nắm quyền trong hội trưởng lão giống như Lạc Phong, y làm sao có thể làm theo ý hấn chứ.

Dương Thần bị “ném” ra ngoài phòng luyện đan, không phải chuyện phiền muộn bình thường đâu, sự khó chịu ghen lại trong lòng, hấn hận mình không thể thiêu hủy đi cái phòng luyện đan này, chỉ sợ rằng Tiêu Chỉ Tình bị lũ người đó giẫm đạp lên không chút thương xót đến nỗi trọng thương rồi.

Đáng mừng nhất là Tiêu Chỉ Tình vẫn còn sống.

Tình Nhi à, anh bảo đảm sẽ nhanh chóng cứu được em... Dương Thần quay đầu lại ngấm nhìn phòng luyện đan với nét mặt xa xăm, rồi quay đầu đi.

Dương Thần không dự định sẽ giả dạng Lạc Lôi quá lâu, vì thời gian dài sẽ bị phát hiện.

Nhưng Dương Thần nhớ rằng, Lạc Trầm từng nói, đại trưởng lão Lạc Phong của hội trưởng lão thì có thể có quyền trực tiếp dẫn người đi, Dương Thần trong thoáng chốc nổi lên sát khí giết người, Lạc Phong ở Nhược thủy

trung kỳ tuy khó đòi phó nhưng muốn giết y cũng không phải khó, chỉ có điều phải tốn thêm chút thời gian thôi.

Cho nên, Dương Thần dự định nghe ngóng thử xem Lạc Phong đang ở đâu, rồi nghĩ cách hẹn y ở một chỗ xa xôi nào đó rồi làm thịt y.

Cách nghĩ này rất điên rồ, cũng rất không có quy tắc, nhưng đối với Dương Thần mà nói là chuyện rất bình thường, người cứ nơm nớp sợ này sợ kia thì cuối cùng sẽ chẳng làm ra trò trống gì.

Lúc Dương Thần đang quẹo vào một khúc cua thì phát hiện phía sau có người đang đi tới, theo sau là một mùi hương nhẹ nhàng bay bổng, một giọng nói nhu mì âm áp truyền lại.

- Đại quân gia, đi đâu vậy

Lướt nhẹ như mây, Lãnh Thanh Thu bóng người trong chớp mắt đã đến trước mặt Dương Thần, môi khẽ mời gọi, ánh mắt như cơn sóng mùa thu, vẻ đẹp mê người, cũng chính là những điều mà nam nhân bình thường cảm nhận được ở bà ta.

Dương Thần vẫn chưa xác định được rốt cuộc tên Lạc Lôi này có mối quan hệ thế nào với Lãnh Thanh Thu, nhưng xem ra chắc là mối quan hệ gian phu dâm phụ không thể cho người khác biết, cũng vô phép vô tắc trong Lạc gia bảo.

- Phu nhân, tôi không đi đâu hết, không biết phu nhân có căn dặn gì ạ?

Dương Thần cung kính nói

Lãnh Thanh Thu che miệng cười khẽ khanh khách, tiến về phía trước, đưa bàn tay trắng muốt ra trước ngực Dương Thần gõ khẽ

- Được rồi, oan gia à, ở đây không có người, còn giả vờ gì nữa chứ. Hừ, anh đó, đúng là gan nhỏ quá đi, nô gia lúc nãy đã dùng ánh mắt ra ký hiệu với anh rồi là sẽ đợi anh ở bên ngoài, anh còn muốn vớt em sang một bên không thềm điểm xỉa tới hả?

- Ặc

Dương Thần rên thầm, chuyện này không phải là nhỏ rồi, tên lão già quý quái này nhìn có vẻ như trung thành tận tâm vậy mà lại là loại dâm tà.

Nhìn thấy Lãnh Thanh Thu dường như đang muốn quán lấy “tình nhân” của bà ta để hẹn hò, Dương Thần lại không có tâm trạng, cười khoan thai nói

- Phu nhân à, tôi còn phải đưa linh đan cho lão gia nữa.

Lãnh Thanh Thu vừa nghe, khuôn mặt quyến rũ mê hồn của bà ta lộ vẻ châm chọc

- Đồ chết tiệt, anh gạt lão già Lạc Trầm thì thôi đi, còn muốn gạt cả em? Lạc Thiên Thu mấy ngày nay bế quan còn chưa ra, y làm gì phải anh tới lấy đan dược chứ?

- Anh đâu phải lần đầu mượn danh ông ta để lấy đan dược đâu, anh tưởng em không biết sao? Đừng giả vờ nữa, anh và em giờ đã cùng hội cùng thuyền rồi, ai cũng chạy không thoát đâu.

- Đã đến nước này còn muốn tách khỏi em, còn muốn tiếp tục làm con chó giữ cửa cho ông ta sao? Muốn làm trung thần, lúc lão nương quyền rũ người, sao người lại chịu không nổi mà leo lên giường của lão nương chứ?

- Có tin tôi sẽ để cho đại trưởng lão tung tin đồn việc ông đã ăn cắp linh đan không? Đến lúc đó sợ rằng ngay cả cơ hội biện hộ cũng không có thì đã phải chết rồi.

Trong lòng Dương Thần nổi lên cơn sóng lớn, đại trưởng lão? Thì ra Lạc Phong cùng với Lãnh Thanh Thu và Lạc Lôi đều cùng một lứa? Vậy Lạc Thiên Lý chắc chắn cũng dính vào chuyện này.

Lạc Thiên Thu là nhân vật số một số hai trong mười đại cao thủ ở Huyền cảnh, không ngờ rằng trong nhà lại bị người thân phản bội.

Lãnh Thanh Thu cũng đã nói đến mức này, Dương Thần biết cương quyết thoát khỏi bà ta là không thể, vì không còn lý do nào để từ chối nữa, nếu lần này không đi theo bà ta, vậy thì hẳn sẽ bị dòm ngó, đến lúc đó chuyện gì cũng không thể làm được.

Dương Thần nhanh chóng lộ vẻ mặt sợ hãi, thấp giọng lúng túng nói

- Phu nhân à, đừng nói nữa, tôi đương nhiên biết nên làm thế nào rồi.

- Hừ, biết thì tốt rồi.

Lãnh Thanh Thu lập tức lộ dáng vẻ chinh tề, sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn lật sách, chu môi lên một cách giận hờn, thiếu phụ mang phong thái nói không ra lời của một thiếu nữ, lại thêm nước da hồng hào mịn màng thật là có thể mê chết người khác.

- Nô gia còn tưởng anh đã ăn xong chỉ lo lau miệng mà không cần em nữa, anh có biết tổn thương người ta lắm không, sau này không được làm vậy nữa đó.

Lãnh Thanh Thu sờ vào mặt của Dương Thần nói

Dương Thần nuốt nuốt nước bọt, không phải là muốn ném thử mà là không nghĩ rằng Lạc Lôi và Lãnh Thanh Thu lại đùa giỡn đến mức hồn tiêu phách lạc thế này, đây làm gì được gọi là gia tộc ẩn thế, rõ ràng là khu đèn đỏ mà.

Nhưng Dương Thần cũng diễn rất phối hợp, xác định bốn bề không có người, giơ một tay ra sờ vào eo của Lãnh Thanh Thu, cách váy lụa mỏng dính có thể cảm nhận được da thịt trơn mềm mại, ấm áp nóng rang ở bên trong.

- Khanh khách.... Đại quân gia của chúng ta rút cuộc cũng không thành thật nhỉ

Lãnh Thanh Thu gỡ tay của Dương Thần xuống, đưa đôi mắt đẹp nói

- Đồ quý, ở đây không an toàn, chúng ta đi Đình vân các đi, tối nay em tìm anh là có việc chính sự đó.

Đình vân các? Đó là nơi nào đây?

Dương Thần không hiểu gì cả nhưng hẳn cũng không dám hàm hồ, phỏng

chừng chỗ đó là một nơi ở nhỏ nào đó thuộc Lạc gia, chỉ đành nói

- Được, vậy nghe lời phu nhân, phu nhân đi trước, tôi sẽ theo sau vậy.

- Anh đúng là thận trọng, còn biết chia nhau mà đi, thực ra không cần làm vậy đâu, Lạc Thiên Thu bế quan, không có thời gian quan tâm chúng ta đâu.

Lãnh Thanh Thu tuy nói vậy nhưng cũng biết điều, thân người vụt lên bay nhanh về hướng đông.

Dương Thần không vội cũng không chậm đi theo sau từ xa xa, vì trong đêm tối cũng không thu hút ánh nhìn của người khác.

Chỉ chưa đầy nửa phút sau thì đã đến Đình vân các.

Đó là một ngôi nhà gỗ được xây ở trung tâm của một cái hồ nước nhỏ, thiết kế rất đơn giản thiết thực, xung quanh trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, bốn mùa như xuân.

Đúng như Dương Thần đã đoán, chính là một nơi ở nhỏ chung quanh Lạc gia, Huyền cảnh đất rộng người ít, những đại nhân vật của gia tộc ẩn thế có mấy nơi ở nghỉ ngơi của mình cũng là điều bình thường, cái cần chính là một nơi yên tĩnh.

Đương nhiên, cũng có người giống như Lãnh Thanh Thu vậy, tìm một người đàn ông để hoan lạc ở chỗ này.

Vừa vào trong ngôi nhà nhỏ, Lãnh Thanh Thu liền nhào vào trong lòng Dương Thần, rất chủ động mở hé môi hồng, hôn hít một cách quán quýt với Dương Thần.

Năng lực hôn của bà phu nhân Lạc gia này rất giỏi, chứng tỏ thường ngày vẫn qua lại không ít với đàn ông, hơn nữa hình như cũng rất quan tâm đến bộ ria mép ở khóe miệng của Lạc Lô, dùng đầu lưỡi mềm mại liếm khắp nơi một cách ngượng ngùng.

Xong rồi lại chủ động dùng đầu lưỡi cuộn vào trong miệng của hắn, đánh lưỡi với lưỡi của hắn, còn không ngừng rên lên tiếng “um um” đầy mê muội.

Dương Thần trong lòng cười khở, lần trước cũng làm một trận với Tiêu Mạn Nghiên của Tiêu gia, cũng được tính là bất đắc dĩ, tiện thể cũng phát tiết một chút vậy.

Lần này lại bị vợ của Lạc Thiên Thu bắt ép đến đây, lại còn phải mang thân phận của một lão già hơn hai trăm tuổi để làm chuyện xác thịt này với bà ta, chẳng lẽ ông trời biết được sở thích của hắn nên mới “quan tâm” đặc biệt tới hắn?

Nhưng lần này trong lòng hắn luôn nhớ đến Tiêu Chỉ Tình, tuy là bà Lãnh Thanh Thu này cũng là người phụ nữ xinh đẹp hơn người nhưng hắn làm gì có tâm trạng mây mưa với bà phù thủy dâm phụ này chứ.

Đột nhiên, Dương Thần chợt nghĩ, tuy công sức tới đây chỉ trong chớp mắt nhưng dù sao khoảng cách cũng đã đủ xa rồi, hắn giết bà giâm phụ này đi không phải là xong sao? Rồi có thể lập tức đi tìm Lạc Phong rồi

Dương Thần tuy thích gái đẹp nhưng không ít lần cũng đập hoa giẫm cỏ

không thương tiếc, đặc biệt lại là kẻ thù của bà xã, giết đi càng vui vẻ hơn.

Nhưng cũng chính tại lúc này, Lãnh Thanh Thu đột nhiên trón ra khỏi lòng ngực của hắn, đầu lưỡi hồng quyền rũ cuộn qua cuộn lại trên môi nói

- Oan gia, chúng ta tới đây thôi, họ cũng sắp tới rồi, đợi bàn xong việc chính, em sẽ hầu hạ anh thật tốt.

Dương Thần ngạc nhiên, nghĩ ra bà ta nói tới nay có chính sự cần bàn, trong lòng không khỏi thấp thỏm, chẳng lẽ Lạc Phong muốn tới? Há chẳng phải đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1515

Sự Việc Kỳ Lạ

Không đợi Dương Thần suy nghĩ nhiều liền nhận thấy bên ngoài đã có người đi vào, từ uy lực chân nguyên mà phán đoán, một người Nhược thủy trung kỳ và một người Nhược thủy sơ kỳ.

Quả nhiên, một người với áo bào màu tím, chân mày tràn đầy kiêu ngạo chính là Lạc Phong đã đến bên ngoài Đình vân các, theo đó còn một người với áo bào màu trắng là Lạc Thiên Lý.

Trong lòng Dương Thần có chút đắn đo, hai người Nhược thủy kỳ cùng tới, hơn nữa nơi này cách Lạc gia bảo gần như vậy, nếu hấn ra tay giết hai người này, e rằng sẽ không nắm chắc được, lỡ như bị một người trong họ kéo dài thời gian một chút, một người khác rất nhanh chóng có thể về Lạc gia bảo, vậy thì hấn sẽ bị bại lộ ngay.

Xem ra chỉ có thể nhẫn nhịn một chút, đợi một lát nghĩ cách kéo một mình Lạc Phong ra ngoài.

- Ha ha, xem ra tôi và Thiên Lý đã quấy rầy nhã hứng của đại quân gia và phu nhân rồi.

Lạc Phong rảo bước vào nhà, cười trêu chọc nói

Lãnh Thanh Thu cười diễm lệ, thân thể mềm mại như không xương ngã vào lòng Lạc Phong, người vừa ngã xuống thì bàn tay trắng mịn giờ ra khoắc lên cổ Lạc Phong

- Đại trưởng lão chẳng lẽ đang ghen hay sao?

- Tôi ghen thì cô nàng phóng khoáng như cô chắc đã vui rồi chứ?

Khóe miệng Lạc Phong hơi hé, trong mắt lộ ra mấy phần tà ý, một bàn tay sờ nắn vào bộ ngực cao ngất của Lãnh Thanh Thu một cách rất tự nhiên.

Tiếp theo là Lạc Thiên Lý bước vào nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt tỏ ra dường như là chuyện rất bình thường, ánh mắt nhìn bà đại tẩu này giống như nhìn một cô gái bán hoa vậy.

Dương Thần nhìn thấy tình huống này, nhất thời có chút không biết nên khóc hay nên cười, xem ra bà Lãnh Thanh Thu này không những gian díu với lão già Lạc Lôi này mà còn thông đồng với đại trưởng lão Lạc Phong và em chồng Lạc Thiên Lý.

Nhưng Dương Thần có chút không hiểu, theo lý mà nói nhân vật như Lạc Thiên Thu sẽ không ngay cả vợ của mình có dính líu với những người đàn ông khác cũng không nhìn ra, chẳng lẽ họ thật sự che giấu quá giỏi sao? Hay là Lạc Thiên Thu quá ngốc chỉ lo tu luyện, cơ bản không hề chú ý đến những chuyện này?

- Được rồi, bàn chuyện chính trước, đờn lát nữa mới ôm ấp nhau

Lạc Phong thả lỏng tay Lãnh Thanh Thu ra, chuyển hướng về phía Dương Thần nói

- Đại quân gia của chúng ta à, việc chúng tôi giao cho ông, ông đã làm tới đâu rồi?

Dương Thần ngẩn người, trong lòng nghĩ là chuyện gì, chính hắn cũng không biết là gì, có điều vẫn gật đầu một cách giả vờ rồi cười nói

- Làm xong rồi

Lạc Phong và Lạc Thiên Lý vừa nghe đều có vẻ kinh ngạc.

- Làm xong rồi? Chẳng lẽ ông đã dùng hết những Ma huyết Đào ngọt đó rồi?

Lạc Thiên Lý nhíu mày nói

- Không phải sớm đã nói với ông sao, loại ma huyết Đào ngọt này tuy lợi hại nhưng cần có thời gian để tích tụ, không có thời gian ba năm không ngừng liên tục để phát huy tác dụng thì sẽ khó mà sản sinh tác dụng thực sự với loại cao thủ như Lạc Thiên Thu.

- Hơn nữa ma huyết Đào ngọt này mỗi lần dùng chỉ được nhỏ nhiều nhất là một giọt thì mới không xuất hiện mùi vị đặc biệt nào cả, lượng ma huyết mà chúng tôi đưa ông có lẽ còn dùng tới hai ba tháng nữa mới hết, ông vội vàng dùng hết như vậy, lỡ như bị Lạc Thiên Thu phát hiện, y lại không chịu sự ăn mòn hoàn toàn của ma huyết, vậy không phải công sức trước giờ sẽ bỏ phí sao?

Ma huyết đào ngọt?

Dương Thần nghĩ tới trong rừng tuyết, lời đối thoại giữa Tiêu Mặc Hồi và hai người này, lại nhớ tới cái bình chất lỏng màu đỏ thẫm kỳ lạ...

Thì ra ma huyết đào ngọt này giao cho Lạc Lô để đối phó với Lạc Thiên Thu?

Đúng vậy, Lạc Lô là người thân cận nhất bên Lạc Thiên Thu, xem ra đã dùng cách gì đó để hạ độc ma huyết đào ngọt lên người Lạc Thiên Thu, chỉ không biết cái “ăn mòn” mà họ nói là ý gì.

Dương Thần vội cười nói đại

- Nhị gia nghĩ nhiều rồi, ý tôi nói là tất cả đều rất thuận lợi

Vừa nói xong, ba người đó liền thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Phong tiến về phía trước, vỗ vỗ vào vai Dương Thần

- Đại quân gia ông nhọc công rồi, chúng tôi biết, muốn làm những việc như vậy dưới con mắt của Lạc Thiên Thu không phải là dễ. Nhưng đây là cơ hội duy nhất chúng ta có, để có thể kéo Lạc Thiên Thu xuống dưới.

- Ma huyết đào ngọt lấy được từ Tiêu gia chỉ có nhiều đây, được truyền lại từ thời thượng cổ, ông phải biết sử dụng khôn khéo...

- Đờn khi Lạc Thiên Thu chịu sự khống chế của huyết ma thì cũng là lúc cận kề cái chết rồi, lúc đó chúng ta có thể đoạt lại Lạc gia từ tay y, đại quân

gia ông cũng sẽ không còn là con chó giữ cửa của y nữa, mà sẽ là những trưởng lão đứng đầu trong gia tộc, con cháu đời sau của ông cũng sẽ không còn là nô bộc của gia tộc mà là thành viên tôn thất...

Những điều kiện này đối với Lạc Lôi mà nói thì rất cuốn hút nhưng Dương Thần biết, e rằng điều thật sự khiến cho Lạc Lôi chỉ có thể khẳng định một mực bán mạng cho họ chính là Lạc Lôi đã bị Lãnh Thanh Thu mê hoặc, lên chiếc giường của người đàn bà này.

Phát sinh quan hệ với vợ của chủ nhân, Lạc Lôi nếu muốn giữ mạng thì chỉ còn cách giúp bọn người này thủ tiêu chủ nhân thôi.

- Đa tạ hảo ý của đại trưởng lão, đây đều là vinh hạnh của lão

Dương Thần nói một cách ứng phó

Lãnh Thanh Thu lúc này cười quyến rũ nói

- Đại quân gia của tôi ơi, ông nghĩ thử xem, ông đã nhìn thấy Hàng Nhi của tôi trưởng thành, Hàng Nhi chắc sẽ xem ông như ông nội của nó. Đợi Lạc Thiên Thu chết rồi, Hàng Nhi kế vị, đến lúc đó ông chẳng phải được ngồi ở vị trí đặc biệt cao nhất hay sao?

Dương Thần cười gượng nói đúng, trong lòng thầm nghĩ chẳng trách sao bà này lại tốn hao công sức vào chuyện này như vậy, thì ra là muốn con trai bà ta kế vị, nhưng nếu Hàng Nhi kế vị thật thì đoán chừng cũng chỉ là con rối, người nắm được đại quyền thật sự chính là Lạc Phong và Lạc Thiên Lý.

- Hôm nay tìm đại quân gia đến đây thực ra vẫn còn một chuyện muốn nhờ đại quân gia thăm dò một tin

Lạc Phong vẫn được xem là người dẫn lời trước

- Đại trưởng lão cứ nói đừng ngại

Dương Thần nói

- Đại quân gia mấy bữa trước có đi cùng với Hàng Nhi ra ngoài bắt Tiêu Chỉ Tình, nhưng có lẽ không chú ý đến việc Lạc Thiên Thu đã chiêu gọi gia chủ Vương Miện của Vương gia, cùng với con gái Vương Thư của ông ta đến nhà gặp mặt.

- Sau đó Vương Miện lại dẫn con gái ông ta ra khỏi Huyền cảnh, dường như đã đi tỉnh Xuyên của tục thế nhưng cụ thể đã làm những gì, chúng tôi vẫn chưa được biết

Lạc Phong nói

Dương Thần giả dáng vẻ nghi hoặc nhưng trong lòng thì biết rất rõ.

Quả nhiên là do Lạc Thiên Thu đã thiết kế ra chuyện đó, đã gạt được Vãng niệm diễn sinh kinh từ hắn.

Vương Thư bây giờ đã biến mất ở Đường môn, rời khỏi Đường Lộ Di, chẳng lẽ lại đến Huyền cảnh? Cô ta rốt cuộc có phải con gái của Đường Lộ Di không? Nếu không phải thì tại sao lại có ngọc bội Lê hoa.

Nếu quả thật là đúng, vậy thì tại sao lại biến mất một cách vô duyên vô cớ như vậy? Lại còn không từ mà biệt?

Dương Thần tràn đầy nghi vấn, cảm thấy trong chuyện này đầy vẻ kỳ lạ.

Lạc Thiên Lý lúc này tiếp tục tiếp lời của Lạc Phong nói

- Chúng tôi lo rằng, chuyện này có liên quan đến con bé tóc vàng Lạc Tiểu Tiểu mà con đàn bà thế tục đã hạ sinh, bởi vì thứ liên quan duy nhất giữa Lạc Thiên Thu và thế tục, chính là đứa con gái đã cùng với người đàn bà thế tục sinh ra.

- Cô ta tuy xuất thân hèn mọn nhưng dù sao cũng là con gái ruột của Lạc Thiên Thu, nếu nhìn theo góc độ người kế thừa gia tộc thì chỉ cần mẹ cô ta không phải là loại phụ nữ hạ lưu, có hoàn cảnh sạch sẽ thì cô ta sẽ có tư cách kế thừa chức vị tộc trưởng của gia tộc.

- Cộng thêm lần này sau khi cô ta trở về dường như vì trải nghiệm hồng trần đã lãnh ngộ được không ít, tu vi tăng vọt, thiên phú kinh người, chưa đến một tháng đã không cần dựa vào đan dược để bước vào Hóa thân kỳ, đã gây được sự chú ý của một số trưởng lão, nếu để cô ta có thêm đột phá nào nữa, e rằng thái thượng trưởng lão đang ở bên ngoài cũng sẽ chú ý đến cô ta.

- Đến lúc đó, cho dù Lạc Thiên Thu có chết đi thì chúng ta cũng không thể ra sức gạt bỏ ý kiến của mọi người để cho Hàng Nhi lên kế vị, sẽ có rất nhiều trắc trở...

Dương Thần nhíu mày, nhắc đến Lạc Tiểu Tiểu lại có chút cảm giác lẩn lộn, vốn dĩ đối với cô gái này có chút áy náy nhưng nghĩ đến việc là do cô ta đã tiết lộ tin tức về Tiêu Chỉ Tình thì không thể có thái độ tốt với cô ta được.

Cốt cách của Lạc Tiểu Tiểu đích thực rất được, là nhân tài trong các nhân tài, có được ngộ đạo cao, có tu vi tăng mạnh như vậy cũng không phải là điều lạ.

- Vậy đại trưởng lão và Nhi gia muốn tôi làm gì đây?

Dương Thần hỏi

Lạc Phong cười lạnh

- Thực ra rất đơn giản, giúp chúng tôi tra thử xem, Lạc Thiên Thu phái hai cha con Vương gia làm những gì, ông là người thân cận nhất bên cạnh ông ta, sẽ tìm ra được ngọn ngành, nhiều lắm là dùng thân phận đại quản gia của ông để giả danh nghĩa của Lạc Thiên Thu đi tìm hai cha con Vương gia thương lượng.

- Chỉ cần tìm ra mẹ ruột ở giới thế tục của Lạc Tiểu Tiểu thì chúng ta sẽ có cách phán đoán là nên ứng phó thế nào, nếu là loại phụ nữ hạ lưu vậy thì không cần lo nữa, nếu là người phụ nữ có bối cảnh tốt, vậy thì phải làm gì đó mới được.

Dương Thần nghe đến đây, trong đầu chợt lóe lên ra một ý nghĩ mà trước giờ chưa hề nghĩ đến.

Lạc Tiểu Tiểu nếu là con gái của Lạc Thiên Thu và nữ tử thế tục, chẳng lẽ cô ấy là... con gái của Đường Lộ Di?

Cũng không đúng, Vương Thụ của Vương gia là gì đây?

Trong đầu Dương Thần đang rối như tơ vò, ngoài mặt chỉ có thể nhận nhiệm vụ

- Tiểu lão biết rồi, lần này trở về, lập tức tra thử xem có manh mối gì không.

- Oan gia, đừng đi vội mà... ông phải tận tâm tận lực đó nha, tạp chủng đó làm sao xứng so sánh với Hàng Nhi của tôi được, ông nói có đúng không?

Lãnh Thanh Thu lúc này, cơ thể mê hoặc mềm mại đang cọ vào người Dương Thần, cặp môi hồng đang thổi luồng hơi vào tai của Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1516

Bia Đặt Lung Tung

- Hắc, xem ra chị dâu tôi đã nhịn không nổi nữa rồi.

Lạc Thiên Lý ở bên nhếch miệng cười lạnh, bỗng nhiên tiến lại, một tay ôm lấy Lãnh Thanh Thu ném lên chiếc giường lớn cách đó không xa.

- Ai da, chú chậm một chút ya, già rồi mà còn không thương tiếc chút nào.

Lãnh Thanh Thu hờn dỗi, nhưng không phản kháng Lạc Thiên Lý thô bạo chinh phạt.

Chị dâu, em chồng ngựa quen đường cũ, rất nhanh Lạc Thiên Lý đã nhào tới trên người Lãnh Thanh Thu, cởi hết bộ áo váy vân thủy lộ ra tinh quang. Thân thể giống như ngó sen trắng mịn đầy đà.

Là đại tiểu thư trong Huyền cảnh, đáng người không thể chê được, nhiều một chút không được, thiếu một chút lại gầy. Bộ ngực sữa căng tròn, hai cái mông xinh đẹp nhếch lên, đẹp không xao tả xiết.

Dương Thần nuốt nước bọt, không thể phủ nhận, nhìn Lạc Thiên Lý liếm láp cái khe giữa hai tòa núi non của Lãnh Thanh Thu, trong đàn điền như có môi lửa đốt lên.

Nhưng lúc này hắn không có ý tiết hòa, chỉ tiếc việc không theo ý người. Lạc Phong ở một bên cổ quái nhìn hắn.

- Sao vậy, hôm nay Đại quân gia có vẻ không hăng hái lắm nha.

Lạc Phong vỗ lưng Dương Thần.

Dương Thần vội lộ ra sự kích động, nói với Lạc Phong:

- Đây... Nhị gia đang chơi đùa, không tốt lắm...

- Người hôm nay làm sao vậy? Ba năm nay cũng không thấy người khách khí như vậy?

Lạc Phong cười cổ quái:

- Mỗi lần chơi con dâm phụ này đều là chúng ta cùng nhau vui vẻ... Lên đi, Đại quân gia là người nên nhận được, không phải người thích nhất chơi “hậu hoa viên” của con đàn bà này sao, để lại cho người đó...

Hậu hoa viên?

Cầm Dương Thần muốn rớt xuống đất rồi, nói người trong Huyền cảnh tiến bộ rất lớn không hề giả, không ngờ Lạc Lôi đã trên hai trăm tuổi lại thích thông ‘ass’ gia chủ phu nhân.

Lạc Phong cười ha hả, phối hợp cởi quần áo xuống đất, lên giường bắt đầu cùng Lạc Thiên Lý đè Lãnh Thanh Thu.

Rất nhanh, Lãnh Thanh Thu như một con chó cái chồm trên giường, phía

trước và phía dưới lần lượt do Lạc Phong và Lạc Thiên Lý chiếm giữ, còn ‘ass’ chưa có ai đi vào.

Lãnh Thanh Thu phát hiện ‘ass’ vẫn chưa có ai vào, cảm thấy không vui chút nào, miệng phun ra đại vật của Lạc Phong, quay đầu u oán nhìn Dương Thần.

- Chết giẫm, còn chờ gì nữa! Mau tới đi! Chỗ đó của người ta khó chịu rồi...

Dương Thần đã hiểu rõ ràng, con đàn bà này chả khác gì mấy con cave cả, thật không hiểu tại sao lại trở thành chủ mẫu Lạc gia. Nói chung Huyền cảnh các đại gia tộc đã mục nát tới cực điểm.

Dương Thần không vui về gì chơi cái trò 4P, nhất nữ tam nam này nhưng vì ổn thỏa vẫn phải tiến lên ứng phó.

Làm ra vẻ mong đợi đã lâu, vội cởi quần tiến tới ôm cặp mộng trắng hếu của Lãnh Thanh Thu, đầu súng đâm thẳng vào trong...

Do có chân nguyên hộ thể, mặc dù Lãnh Thanh Thu lên quan hệ với không ít đàn ông, nhưng lỗ vẫn rất xít như thiếu nữ chưa từng lên giường khiến Dương Thần giật cả mình.

- YA, A, A...Đại quân gia, hôm nay sung quá...

Lãnh Thanh Thu cảm thấy sung sướng trước nay chưa từng có.

Dương Thần sớm đoán được, thằng nhỏ của mình sao có thể không hơn lão già Lạc Lôi kia, lúc trước lời nói dùng đôi phó Tiêu Mạn Nghiên giờ có dịp dùng lại.

- Là Địa Hồ Thiên Dương đàn... Hắc Hắc, phu nhân thấy thoải mái không?

Mặt Lãnh Thanh Thu hiện lên hoa đào, hai mắt trào ra nước rất quyến rũ, vui vẻ gật đầu thật mạnh.

- Oan gia, hóa ra là có thứ tốt như thế, là hàng mẫu hiếm có đó, hôm nay cho ta niềm vui bất ngờ sao.

Bên dưới Lạc Thiên Lý và trước mặt Lạc Phong có chút bất ngờ, ngoài mặt không nói gì, không muốn thừa nhận không bằng lão đầu tử này nhưng âm thầm phải hỏi Lạc Lôi kiếm đâu ra thứ này, chút quay lại hỏi han xin hân chút mới được.

Chơi một hồi khiến Dương Thần cảm giác như một cuộc đại chiến đầy hương diễm trong một giấc mơ hoang đường, chừng nửa canh giờ kết thúc.

Dương Thần cố ý dùng chân nguyên khiến mình ra nhanh một chút, mặc dù Lãnh Thanh Thu rất biết hậu hạ đàn ông, Dương Thần cảm thấy rất thoải mái, nhưng kéo dài rất dễ bị lộ.

Sau khi xong việc, Lãnh Thanh Thu trực tiếp lao vào hồ nước ngoài Vân Đình các, muốn tắm tấp một phen, sau đó qua đêm tại Vân Đình các.

Lạc Thiên Lý và Lạc Phong tính toán trở về Lạc gia.

Tuy cùng cầu nam cầu nữ trong thế tục không khác biệt nhưng tu sĩ vẫn là

tu sĩ.

Sau khi phát tiết lại trở nên vẻ đạo mạo, nam trang nghiêm, uy phong; nữ đoan trang, cao quý; không lộ ra nửa phần đê tiện.

Dương Thần lặng yên theo sau Lạc Phong trở về Lạc gia; Lạc Phong và Lạc Thiên Lý tách ra. Dương Thần lặng lẽ tiến vào chỗ ở Lạc Phong.

Lạc Phong còn chưa đi vào tòa đình viện Bạch Ngọc là chỗ ở của ông ta, thấy “Lạc Lôi” cười thần bí đi tới.

- Người tới đây làm gì, không phải đã nói với người, hạn chế gặp gỡ trong gia tộc tránh kẻ khác nghi ngờ sao. Trước khi “Ma huyết Đào Ngột” phát tác hoàn toàn, Lạc Thiên Thu có uy hiếp rất lớn với chúng ta.

Lạc Phong không vui nói.

Dương Thần khẩn trương chấp tay, nhỏ giọng nói:

- Đại trưởng lão, tiểu lão bắt được cơ hội, muốn cho ngài xem một chút.

Lạc Phong sững sốt:

- Cái gì vậy, sao lúc này ở trong hồ không nói?

- Vừa rồi có phu nhân và Nhị gia ở đó không tiện nói ra, nói thật, tiểu lão vẫn tín nhiệm ngài nhất.

Dương Thần nói rất lập lờ.

Lạc Phong nghe xong cũng hiểu tại sao, dù sao Lạc Thiên Lý cùng Lãnh Thanh Thu tuy cùng muốn giết Lạc Thiên Thu thật nhanh vì có quan hệ thân mật không giống như mình căm thù Lạc Thiên Thu tới tận xương tủy.

Chính Lạc Thiên Thu và cha hắn đã đoạt đi Lạc gia vốn thuộc về mình và cha.

- Nói, cái gì vậy.

Lạc Phong đưa mắt hỏi.

Dương Thần lặng yên lấy từ trong nhẫn không gian ra một viên Thông Nguyên đan thượng phẩm. Viên Thông Nguyên đan tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt. Đây là đan dược mà Dương Thần luyện chế sau khi quay trở lại Địa Trung Hải, cách đây cũng không lâu. Đây là loại linh đan ghi trên Đồ Sơn Kim Đan, so với Thiên Vân Đan càng mạnh mẽ hơn, trong nháy mắt chuyển hóa linh khí thành chân nguyên, hỗ trợ xung phá cảnh giới.

- Đây là...

Lạc Phong kích động túm lấy thứ trên tay Dương Thần quan sát cẩn thận:

- Thông Nguyên đan! Người lấy ở đâu ra? Pháp môn luyện chế Thông Nguyên đan sớm đã thất truyền, hiện tại toàn bộ Huyền cảnh cũng không có mấy. Hơn nữa, Thông Nguyên đan này được luyện chế có độ tinh khiết hết sức hoàn mỹ, đây không phải là thứ mà trưởng lão luyện đan trong Lạc gia có thể luyện ra.

Ông ta không thể không kích động, đây là một trong số ít đan dược thượng phẩm có ích đối với Độ Kiếp kỳ, càng không phải nói Hóa Thần kỳ đột phá Độ Kiếp kỳ.

Dương Thần bịa chuyện, tim không đập nhanh mặt không đỏ sẫm:

- Hai hôm trước, tiểu lão trong lúc ra ngoài làm việc, phát hiện ở phía Tây Bắc có một khu đất được tuyết phủ kín có linh khí hết sức nồng đậm, hạ xuống xem xét phát hiện vài hộp linh đan hiện ra bên ngoài.

- Hình như do cấm chế mất đi hiệu lực mới khiến nơi cất giữ các loại linh đan này lộ ra, chỉ sợ đây là bảo bối của đại thần thông thượng cổ để lại.

- Tiểu lão không dám độc chiếm, đem linh đan cất dấu nơi bí mật miễn cho kẻ khác phát hiện, sau đó vội trở về nói với Đại trưởng lão chuyện này.

- Cái này ... sao?

Nghe tin tức kinh thế hãi tục này, run rẩy toàn thân, cảm thấy không thể tin nổi nhưng nhìn Thông Nguyên đan trên tay lại không thể không tin.

- Vì sao lại nói chuyện này cho ta biết? Bản thân độc chiếm không tốt hơn sao, chỉ cần bỏ vào nhẫn không gian là được.

Lạc Phong cũng không ngốc, hồ nghi hỏi.

Dương Thần cười khò:

- Đại trưởng lão, tiểu lão nói thật, dù có linh đan bậc này cũng không chắc có thể tiến bộ bao nhiêu. Tiểu lão tự biết tư chất có hạn, tuổi tác đã cao chỉ muốn hiến cho Đại trưởng lão đối phó Lạc Thiên Thu có thêm lực lượng, về phần linh đan có thể cho vài viên là đã đủ hài lòng...

- Chỉ để trong nhẫn không gian, tiểu lão thật sự không dám, đây là chuyện đủ để mất đầu đó.

Lạc Phong hí mắt, suy nghĩ, những lời này tương đối là thật, do dự một lúc cũng không cưỡng lại sự hấp dẫn của đan dược.

Dù sao tu vi “Lạc Lôi” kém xa bản thân, mấy tên như hắn cũng không làm được cái gì.

- Được, nếu thật sự tìm được động phủ của cô tiên nhân, tất nhiên sẽ không bạc đãi người.

Lạc Phong cười ha hả, vỗ vai Dương Thần, cười nói:

- Phiên Đại quân gia dẫn đường.

- Dạ.

Dương Thần làm ra vẻ nịnh nọt, cười cười, lặng lẽ bay về hướng Tây Bắc.

Lạc Phong theo sát phía sau, vẫn duy trì khoảng cách lúc nào cũng có thể tránh “Lạc Lôi” hạ độc thủ phòng ngừa lão già này gây bất lợi cho mình.

Không thể không nói, khứu giác Lạc Phong rất nhạy bén, ông ta đã cảm thấy “Lạc Lôi” này có điểm quái lạ.

Tỷ như trước kia Lạc Lôi thích xưng “Tiểu nhân”, “Thuộc hạ”, nhưng hôm nay lại không thế.

Nhưng diệu dụng của Nhất Diệp chương mục rất kinh người, khiến Lạc Phong không tìm được chút sơ hở nào, nên cũng không nghĩ được gì nhiều.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1517

Tức Xui Bọt Mép

Dương Thần không phải không biết con cáo già này mang tâm lý đề phòng, nhưng vậy thì sao? Mình muốn giết lão chỉ cần có địa điểm thích hợp là được cần gì phải biết lão có đề phòng hay không.

Cảm thấy khoảng cách với Lạc gia đã đủ xa, Dương Thần hạ xuống mặt đất, chỉ tay vào một mảnh rừng rậm u tối, nói:

- Đại trưởng lão, ngài xem kia!

- Kia!

Lạc Phong theo sát hạ xuống nhú mày nhìn về phía đó; nơi đó một vùng đất tuyết phủ trắng xóa, không có gì lạ cả, căn bản không phát hiện nơi nào có linh khí nồng đậm.

Vừa nói chuyện, Lạc Phong cảm thấy bên cạnh có một cỗ chân nguyên uy áp che trời phủ đất ép sát mình!

- Lạc Lôi?

Lạc Phong ngẩng mạnh đầu, mặt tái nhợt, kinh sợ!

Một cái đại đỉnh được màn sương đen lượn lờ bao phủ, trên đó những phù văn thượng cổ lóe ra màu ám kim. Nó há rộng miệng như một con mãnh thú lao tới muốn nuốt sống Lạc Phong.

Lực hút kinh khủng hút lấy Lạc Phong khiến lão cảm thấy muốn nứt cả người ra.

- Tán Hoa!

Phản ứng đầu tiên của Lạc Phong là lấy ra một chiếc chuỗi đao màu bạc; pháp bảo ngưng kết ra một thanh trường đao quang nhận mờ mờ hương tới Hỗn Độn đỉnh.

Choang!

Quang nhận mờ mờ sinh ra bạo tạc cực lớn, tóe ra ánh lửa như đom đóm bay múa giữa trời đêm.

Lực phá hoại kinh khủng của chân nguyên tạo thành sóng xung kích, nháy mắt biến cả khu vực gần như thành vùng chân không.

Đồng thời, phản lực sinh ra cứng rắn đẩy Lạc Phong ra khỏi sức hút của Hỗn Độn đỉnh thoát ra ngoài.

Một kích toàn lực của cường giả Nhược Thủy trung kỳ nhanh như thiểm điện được tung ra tránh thoát khỏi bàn tay Dương Thần.

Dương Thần kinh ngạc, Đại trưởng lão Lạc gia quả là khó đối phó, nhưng Dương Thần cũng biết lão ta làm được điều này là nhờ pháp bảo hình thanh đao dài tên “Tán Hoa” kia.

“Tán Hoa’ dường như có khả năng ngưng kết linh khí thành hình đao dài sau đó nổ tung; thật là pháp bảo kỳ quái.

Sau khi trốn thoát, sắc mặt Lạc Phong đành lại. Tán Hoa lại một lần nữa ngưng tụ thành trường đao bán trong suốt, phát ra ánh sáng mờ mờ nhưng dưới trời đêm lại hiện lên ánh sáng rạng rỡ.

Dương Thần thấy là thèm, xem ra sau khi giết Lạc Phong lại còn được một kiện pháp bảo thật tốt, mà kiện pháp bảo này ít nhất là trung thượng phẩm; trong tay cao nhân sử dụng uy lực không kém pháp bảo thượng phẩm.

Mẫu chốt là nó rất đẹp, tặng cho người phụ nữ của mình thì còn gì bằng... À, Sắc Vi rất thích dùng đao, tặng nó cho cô ấy

Lạc Phong bị hù không hề nhẹ, Dương Thần bạo phát ra tu vi khiến lão cảm thấy sâu không lường được. Lão rút cuộc tin tưởng tuyệt đối đây không phải Lạc Lôi.

Nhưng lão cũng không ngốc quay đầu lại hỏi Dương Thần là ai, trong đầu lão chỉ có một ý niệm, trốn!

Lão hiểu nếu tiếp tục chiến đấu chỉ có con đường chết, tu vi đối phương và pháp bảo đều mạnh mẽ hơn mình; hắn ta lại có ý dẫn mình đến đây là muốn một mình giết mình.

Dương Thần sao có thể để lão toại nguyện, cười nhạo một tiếng, nói:

- Muốn trốn sao? Ông thoát được sao?

Người không nhúc nhích, Hồn Độn đỉnh đã xuất hiện, phóng ra sức hút bá đạo hút lấy Lạc Phong.

Hồn Độn lực có khả năng không chế rất xa, nhưng cũng không thể hút Lạc Phong vào trong, chỉ có thể làm giảm tốc độ của lão rất nhiều; rất nhanh lão đã bị Dương Thần bắt kịp.

Một sợi roi dài màu xám trắng được ngưng tụ bằng Nhược Thủy trong tay Dương Thần, hướng tới Lạc Phong quát mạnh.

Trường đao Tán Hoa trên tay lão phát ra từng đao đao ánh, lưỡi đao bằng linh khí mờ mờ không thể địch nổi Nhược Thủy, nhưng rất ngạc nhiên chúng không ngừng ngưng tụ cản Nhược Thủy bên ngoài.

- Rốt cục các hạ là thần thánh phương nào? Vì sao muốn đối địch với Lạc gia ta?

Ba hồn bảy vía Lạc Phong đã trốn mất một nửa, không ngờ hắn ta có thể dùng Nhược Thủy làm thủ đoạn công kích? Lão chưa từng nghe bất kỳ ai trong Huyền cảnh làm được điều này.

Chẳng lẽ là cao thủ Thái Thanh Thần Lôi kiếp ẩn tàng. Người như vậy phải là lão quái vật siêu cấp mới đúng, tại sao lại xuất hiện tới giết mình.

Dương Thần cũng không nói nhảm, trong chốc lát Nhược Thủy không thể ép sát được thân thể của lão ta; gọi về Hồn Độn đỉnh bao trùm đầu lão.

Hồn Độn thú ảnh hiện lên, Cự thú hung hãn, miệng máu đỏ lôm tham lam nhìn Lạc Phong. Đây là món mỹ vị rất ngon lành, sau khi ăn có thể bổ sung

không ít linh khí.

- Chẳng lẽ đây là Hồn Độn?

Lạc Phong hét thảm, Tán Hoa bộc phát lực lượng khổng lồ, sinh tử trong chớp mắt, chân nguyên phát ra kinh người.

Quang nhận Tán Hoa nổ “Ầm Ầm”, rung chuyển mặt đất, vượt qua sức chịu đựng cực hạn của lão.

Hoa bay đầy trời, như vô số sao băng chọt lóe ra rồi vụt tắt trên bầu trời; xinh đẹp lại điêu tàn.

Thân thể Lạc Phong rơi xuống một góc 900. Lão liều mạng bắt chấp tổn thương cưỡng ép thoát khỏi Hồn Độn thôn phệ.

Nhưng lão bị thương nghiêm trọng không thể ngăn công kích tiếp theo của Dương Thần.

Dương Thần hạ xuống, lại Nhược Thủy ngưng tụ thành hình cầu lớn, chuẩn bị hủy diệt nguyên thân Lạc Phong.

Lạc Phong cảm thấy mình sắp chết, khóc rống, nước mắt như mưa, cầu xin:

- Đại tiên tha mạng! Đại Tiên! Không biết tiểu nhân đắc tội ngài chỗ nào, xin ngài buông tha tiểu nhân! Tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa, đem toàn bộ pháp bảo và linh đan giao cho Đại tiên! Chỉ cầu ngài cho một con đường sống!

Giờ khắc này Lạc Phong cảm thấy báo thù Lạc gia cái gì, thống nhất tam đại gia tộc ra sao đều không quan trọng, dưới sự áp đảo tuyệt đối của lực lượng, kế hoạch to lớn của mình chỉ là nhất thời, tất cả là vui đùa phút chốc.

- Giết ông, đồ đạc của ông mang theo cũng là của tôi!

Dương Thần không chút do dự, quả cầu bằng Nhược Thủy nặng nề rơi xuống. Khi chạm vào thân thể tàn tạ của Lạc Phong, nó xé rách ruột gan, đau đớn tận linh hồn.

- A

Trong khu rừng tuyết phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết, rồi im bật.

Đại trưởng lão Lạc gia đường đường là cao thủ Nhược Thủy trung kỳ không thể ngăn được Huyền Thủy ăn mòn, hồn phi phách tán.

Dương Thần giờ tay cầm lấy chuỗi đao màu bạc xinh đẹp này, ngưng tụ chân nguyên, Tán Hoa xuất hiện lưỡi đao lớn rất đẹp.

Dương Thần vui sướng đem cái pháp bảo này bỏ vào nhẫn không gian của mình; sau đó mới cầm lấy nhẫn không gian của Lạc Phong, bên trong là một đống lộn xộn hỗn tạp: có vài cái lệnh bài; vài cái chìa khóa; mấy cái bình bình lọ lọ, là linh đan công pháp Dương Thần không để vào mắt.

Còn có hai kiện pháp bảo hạ phẩm bình thường, Dương Thần không có hứng thú đều ném vào trong.

Lấy bộ quần áo của Lạc Phong, Dương Thần tăng tu vi lên Nhược Thủy trung kỳ, biến thành hình dạng Lạc Phong. Bây giờ đã có thể nghênh ngang

ra vào phòng luyện đan.

Dương Thần tính toán, nhân lúc trời chưa sáng, sẽ tới cứu Tiêu Chỉ Tình ra. Hiện tại, Lạc Phong đã chết, Lạc gia chỉ còn Lạc Thiên Thu và Lạc Thiên Lý tu vi Nhược Thủy kỳ, chắc sẽ không phí nhiều sức.

Lạc Phong có tu vi Nhược Thủy kỳ, sức chiến đấu không kém, Lạc Thiên Thu còn mạnh hơn. Dương Thần tính toán cẩn thận.

Rất nhanh, Dương Thần đã trở lại Lạc gia, đi tới trước phòng luyện đan, lần này gặp hai tên trưởng lão thủ vệ, dương dương tự đắc.

Hai trưởng lão lập tức mở cửa cho Dương Thần, hẩn sải bước đi lên lầu hai. Trưởng lão quản lý Lạc Trầm vội vàng tiến tới hành lễ.

- Đại trưởng lão đêm hôm khuya khoắc tới đây không biết có gì chỉ bảo?

Lạc Trầm thấp giọng cười nói, thái độ rất khác biệt, dù sao đây là “người lãnh đạo trực tiếp”

- Lão phu muốn hỏi Tiêu Chỉ Tình một ít chuyện, trong lúc đó bất kỳ kẻ nào cũng không được làm phiền.

Dương Thần nghiêm nghị nói.

Lạc Trầm sững sốt, tại sao lại là Tiêu Chỉ Tình, nhưng không dám hỏi nhiều, lúng túng trả lời:

- Đại trưởng lão thứ lỗi, tiểu thư vừa mới lên còn chưa xuống.

- Tiểu thư?

Dương Thần phản ứng lại, là Lạc Tiêu Tiêu, cô ta gặp Tiêu Chỉ Tình làm gì? Dương Thần lo lắng cô ta gây bất lợi cho Tiêu Chỉ Tình nhưng trong lòng lại cảm thấy cô ta không phải loại người này.

- Được rồi, ta đi lên, bảo tiểu thư xuống.

Dương Thần vung tay, đi lên lầu ba.

Lạc Trầm phía sau buồn bực, còn tưởng Đại trưởng lão mắng mình canh phòng không tốt, nhưng không nghĩ nhiều nhẹ nhàng thở ra.

Dương Thần lên tới lầu ba, thần thức quét quanh nhanh chóng tìm được vị trí của Tiêu Chỉ Tình, nhanh chân đi tới mở cửa phòng

Khi thấy cảnh tượng bên trong, Dương Thần cảm thấy trống rỗng, giận giữ, cả người như muốn phát nổ.

Lạc Tiêu Tiêu mặc bộ váy màu hồng, tóc được kẹp lại; ngồi xổm cạnh một cô gái tiều tụy; bàn tay mở miệng cô gái kia, không để ý cô gái đó phản đối, cưỡng ép ăn cái gì đó.

Cô gái đầu tóc rối bời kia, không phải Tiêu Chỉ Tình thì là ai?

- Cô làm cái gì?

Dương Thần mạnh mẽ bước lên, không chút khách khí đập Lạc Tiêu Tiêu, khiến cô đập mạnh vào vách tường.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1518

Chết Cũng Không Uổng

Lạc Tiêu Tiêu tuy bước vào Hóa Thần sơ kỳ, nhưng tố chất thân thể so với người luyện võ bình thường không tốt hơn bao nhiêu, chỉ là một cô gái liễu yếu đào tơ, không chịu nổi cú đá như trọng pháo này của Dương Thần.

Sau khi rơi từ trên vách tường xuống đất, “Phụt” một cái phun ra một búng máu tươi.

Xương cốt như muốn vỡ ra, Lạc Tiêu Tiêu cố nén nước mắt, khó khăn bò người dậy, sợ hãi nhìn Dương Thần.

- Đại... Đại trưởng lão... Tiêu Tiêu biết sai rồi... Cầu xin Đại trưởng lão tha thứ...

Giọng nói Dương Thần hung dữ hỏi:

- Cô cho cô ta ăn cái gì?

- Tôi... Tôi...

Lạc Tiêu Tiêu trắng bệch, cắn môi hoa, quýnh quáng không biết nói gì, chưa kịp dùng chân nguyên áp chế thương thế lại ho ra một búng máu, nhuộm hồng cả ngực áo.

Trên mặt đất, Tiêu Chỉ Tình quay lưng về phía Dương Thần, chậm rãi ngồi dậy, cười lạnh nói:

- Ăn rồi thì sao... Cho dù tôi có ăn đan dược trị thương cũng không thể sống thêm được bao lâu... Nói gì cô ấy là con gái Lạc gia, cho dù là Đại trưởng lão... nhưng khiến cô ấy bị thương nặng như vậy ông không sợ gia chủ nhìn chăm chăm vào ông sao.

Dương Thần nghe âm thanh quen thuộc trong lòng mừng như điên, về phần những lời cô ấy nói về Lạc Phong căn bản không cần quan tâm.

Từ từ đã... Cô ấy nói là đan dược trị thương?

Theo bản năng Dương Thần nhìn về viên linh đan vốn được đút cho Tiêu Chỉ Tình giờ rơi trên mặt đất.

Đúng là một loại linh đan chữa thương hạ phẩm, liếc mắt Dương Thần cũng có thể phân biệt được.

Lạc Tiêu Tiêu không phải muốn hại Tiêu Chỉ Tình mà muốn trị thương cho cô ấy.

Dương Thần ngơ ngác đứng yên tại chỗ, trong lòng nhiều cảm xúc ngổn ngang, ánh mắt phức tạp nhìn Lạc Tiêu Tiêu đang cố nén nước mắt. Cô đang run rẩy vì sợ hãi.

Vốn là cô bé hoạt bát, bướng bỉnh, đại khờ ngày nào, bây giờ có phần tiêu tụy, u buồn, thiếu đi sinh khí.

Dương Thần thấy không quen, trong lòng hơi đau nhói.

Mình hiểu làm cô ấy sao? Cô ấy tới đây là giúp Tiêu Chỉ Tình nhưng lại bị mình đá bị thương.

Lúc trước Tiêu Chỉ Tình bị bắt, có phải là mình cũng hiểu lắm, không phải cô ấy dễ lộ tin tức.

Dương Thần tự trách vô cùng, nhưng bây giờ không thể nói ra lời “Xin lỗi”, thương tiếc trong lòng, đành chờ cơ hội lần sau vậy.

- Ra ngoài đi, không cần ở đây.

Dương Thần trầm thấp ra lệnh.

Lạc Tiêu Tiêu không ngờ Đại trưởng lão cũng không trừng phạt mình, nhu thuận gật đầu, yên lặng ra ngoài cửa.

Lúc sắp ra ngoài, Lạc Tiêu Tiêu sâu kín nói:

- Đại trưởng lão... Tôi biết lời mình không quan trọng gì... Nhưng nhất định phải làm thế sao, chị Chỉ Tình rất đáng thương...

- Đi ra ngoài.

Dương Thần hơi đỏ mắt lên, rất xấu hổ, hắn không dám đối mặt với Lạc Tiêu Tiêu.

Lạc Tiêu Tiêu không có cách nào khác, đành phải cúi đầu đi ra ngoài, rất nhanh đã xuống lầu.

Xác nhận lâu ba đã an toàn, Dương Thần thở phào, khôi phục lại hình dáng và giọng nói ban đầu, đi tới sau lưng Tiêu Chỉ Tình.

- Đã muộn còn tới, chẳng lẽ lại muốn cho tôi ăn linh đan gì đặc biệt? Nóng lòng thế không phải sợ ngày mai tôi sẽ chết chứ.

Tiêu Chỉ Tình cười châm chọc, không chút sợ hãi, chỉ có sự châm biếm và bình thản.

Sống trong nơi không có mặt trời, chịu mọi kiểu tra tấn đã khiến tim cô trở nên chai sạn như sắt đá, không để ý tới sống chết.

Cuộc đời cô vốn nên kết thúc, nếu không phải gặp được Dương Thần, có lẽ đã chết nơi đất khách quê người và chẳng ai chú ý tới một sinh mạng lặng lẽ rời khỏi nhân thế nơi góc tối âm u.

Ông trời đã bắt ngờ cho cô một tia nắng ấm áp, đã là quá đủ.

Những lời cô tùy ý nói ra khiến lòng Dương Thần như bị cắn nát; chân nặng nề như đeo ngàn vạn cân chì không thể bước nổi.

- Tình nhi...

Dương Thần cúi đầu gọi một tiếng, hốc mắt đỏ lên, cơ mặt run rẩy, thân thể cứng ngắc, “Phịch”, quỵ xuống sau lưng Tiêu Chỉ Tình.

Đột nhiên, Dương Thần cảm thấy mình vô lực, vô dụng quá.

Hối hận, đau khổ, không từ nào có thể hình dung được tâm trạng bản thân bây giờ. Người phụ nữ của mình bị tra tấn tàn khốc đến nhường nào, mà khiến cô lạnh nhạt với cả sống chết.

Tiêu Chỉ Tình giật mình, thân thể mềm mại run lên, hít một hơi lạnh, định

thần lại, nước mắt tuôn như mưa không thể nào ngừng lại...

Tưởng rằng nước mắt đã cạn nhưng phát hiện nước mắt lúc này vẫn ào ạt tuôn trào.

Ủy khuất, đau khổ, chua xót, không cam lòng, phẫn nộ, nhưng nhớ...

Cảm xúc không nói rõ thành lời, khiến cô muốn điên lên, lại vui sướng đến cực hạn; cô như muốn ngất đi.

Chợt, Tiêu Chỉ Tình như nhớ tới điều gì, tiếng khóc lớn đột nhiên cứng lại, tóc xõa xuống, hai tay kinh hoàng, che kín mặt, thân thể co rúm sợ hãi vô cùng.

Dương Thần vẫn quỳ, từ phía sau ôm lấy cô. Quần áo cô vô cùng bẩn, mang theo cả mùi hôi thối nhưng Dương Thần không hề để ý.

- Xin lỗi... Ngàn lần xin lỗi em... Là anh không tốt... Anh biết nói gì cũng vô dụng, nhưng anh cam đoan từ nay về sau sẽ... sẽ không bao giờ nữa... Tình nhi... Em hận anh thì hận đi... Là lỗi của anh.

- Hu Hu...

Tiêu Chỉ Tình không nhịn được òa khóc, dùng sức lắc mạnh đầu:

- Ông xã... Anh tránh ra... Đừng đụng vào người em...

Dương Thần ôm thật chặt:

- Anh sẽ không đi, em muốn mắng, muốn đánh anh thế nào cũng được, nhưng anh sẽ không rời bỏ em...

- Anh buồn ra... Anh tránh ra!

Tiếng khóc Tiêu Chỉ Tình lại lớn hơn nữa.

Mơ hồ Dương Thần thấy có điều lạ, dường như Tiêu Chỉ Tình đang cố đầu cái gì, nhú mày lại, muốn xoay người Tiêu Chỉ Tình lại

Tiêu Chỉ Tình sống chết không chịu, như đà điều giấu đầu trong cát, không chịu đối mặt với Dương Thần.

- Tình nhi, em làm sao vậy? Em không muốn gặp anh sao?

Dương Thần cảm thấy rất mất mát, dùng sức nâng đầu Tiêu Chỉ Tình lên, vén tóc cô ra...

Tiêu Chỉ Tình cố gắng che lại, nhưng vết sẹo trên mặt quá dài, Dương Thần rất nhanh đã thấy không đúng.

- Đây là?

Dương Thần hít sâu một hơi, bất chấp cường ép Tiêu Chỉ Tình trở mình trên mặt đất, nâng khuôn mặt Tiêu Chỉ Tình. Mở to mắt ngắm nhìn khuôn mặt không còn chút huyết sắc của cô.

Hai vết sẹo khắc sâu vào da thịt trông rất ghê người!

- A!!! Ông xã anh không nên nhìn em! Không nên nhìn em! Hu hu...

Tiêu Chỉ Tình khóc rống, lại ôm lấy đầu như kẻ cô đơn trong vực sâu. Chút tự tôn cuối cùng cũng bị bong ra từng mảnh.

Lục phủ ngũ tạng Dương Thần như bị vỡ nát, loại nhục nhả tận xương tủy, tự tôn mất hết, trái tim bị tước đoạt, cảm giác vết sẹo điểm trúng trí

mạng, máu chảy đầm đìa.

Hắn muốn hét lên thật lớn, phát tiết sự tức giận của mình.

Chân nguyên hung mãnh không bị không chế bắt đầu khởi động, hỗn độn trong đan điền cũng động dậy mà căn bệnh trong đầu Dương Thần bị áp chế cũng có dấu hiệu sống lại.

Mắt Dương Thần đỏ ngầu, sau đó lại đen liên tục thay đổi bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi không chế.

Hô hấp của Dương Thần rất nặng, dồn dập, khiến cho người ta lo lắng có thể đột nhiên ngừng thở.

Trên thân thể cao lớn, gân mạch, cơ bắp nổi cuộn cuộn, không ngừng co ra, rút vào.

- Ai... Là ai... Tình nhi... Là ai làm...

Dương Thần đem hết sức áp chế sự cuồng bạo, hắn biết không thể mất đi sự tỉnh táo bởi hắn còn muốn cứu Tiêu Chỉ Tình ra khỏi đây.

Lập tức, đôi tay đã cứng nhắc, cố gắng ôm Tiêu Chỉ Tình vào ngực một cách ôn nhu nhất.

Tiêu Chỉ Tình run lên, nước mắt chảy ra như suối, khóc không nói nên lời.

Dương Thần nhìn thật kỹ khuôn mặt bị tàn phá, nước mắt cố nuốt vào tim để không chảy ra, nở nụ cười ngây ngô...

- Đồ ngốc, em cho như vậy là không đẹp ư, anh không phải đã nói, cho dù có một ngày tất cả đều già, mọi người không đổi thay, chỉ có Tình nhi biến thành lão thái bà, anh vẫn yêu em như lúc ban đầu, anh sao có thể lừa em chứ.

Nói xong, Dương Thần cúi đầu, hôn lên vết sẹo ghê rợn trên khuôn mặt Tiêu Chỉ Tình, từng centimet, từng centimet đều muốn hôn tất cả.

Tiêu Chỉ Tình nghẹn ngào, không thể mở miệng nói chuyện, cả người như bị hòa tan.

Giây phút này, cô cảm thấy chết cũng không uổng.

Bản thân Tiêu Chỉ Tình cũng không phát hiện, khuôn mặt mình giãn ra, cười nói tự nhiên, nụ cười nhẹ nhõm, ôn nhu, tự tin như vậy...

- Ông xã... Anh còn ngốc hơn em, rõ ràng có thể trị lành cho em, anh ngây ngô ra đó chi nữa, còn rơi nước mắt...

Dương Thần si ngốc, ánh mắt từ mờ mịt rồi từ từ sáng dần, sau đó trở nên sáng ngời.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1519

Giả Nhân Giả Nghĩa Giả Từ Bi

- Đúng rồi, anh đang nghĩ vậy ư vậy nhỉ

Dương Thần cười ha hả một cách ngốc nghếch nói

- Tình Nhi, em đợi một chút, anh sẽ trị thương cho em, biến em trở nên xinh đẹp trở lại

Con người lúc phải chịu đựng sự kích động kịch liệt thì luôn luôn bỏ sót những chuyện thường ngày không bao giờ quên, cũng sẽ rơi vào một loại khu mờ của tình cảm

Dương Thần lúc này vừa nhìn thấy Chỉ Tình bị hủy hoại dung nhan, sự tự trách và đau lòng trong nội tâm khiến hắn nhất thời quên mất bản thân còn có bản lĩnh về “Điều thủ hồi xuân” (mẹo khôi phục lại dung nhan).

Nói trắng ra là, dù tố chất tâm lý mạnh thế nào cũng có lúc phải đối mặt với sự khủng hoảng, chỉ là còn phải xem vấn đề gặp phải có đủ khiến chàng trai chấn động không.

Tiêu Chỉ Tình tuy là Cửu âm huyền mạch nhưng không phải cái gì cũng không thể dùng “Vãng niệm diễn sinh kinh” để trị.

Lúc trước bị súng bắn bị thương ở Australia, Dương Thần cũng bất lực trước nội tạng bị tổn thương của cô gái, tất cả bộ phận mà Cửu âm huyền mạch xâm chiếm.

Da thịt bên ngoài không có sự quấy nhiễu của Cửu âm huyền mạch thì Dương Thần sớm đã xử lý cho cô gái, lấy ra đầu đạn và nói liền miệng vết thương, đây cũng chỉ có thể khiến Tiêu Chỉ Tình sống sót để đợi đi tìm đại phu chữa trị.

Chuyến này phải trị thương cho khuôn mặt cô gái, Dương Thần càng không dám sơ xuất, từ trong nhẫn không gian nhanh nhẹn lấy ra một viên Long thủ đan thượng phẩm, nghiền thành bột phấn nhỏ mịn, chuẩn bị để rắc lên bồi dưỡng đầy đủ nguyên khí cho khuôn mặt của Tiêu Chỉ Tình.

Tiêu Chỉ Tình thấy xót lòng

- Ông xã, anh quá lãng phí rồi, Long thủ đan này là loại linh đan thượng phẩm, dùng xương rồng chế luyện thành, anh dùng Linh Xu hoàn hạ phẩm thì có thể có cùng hiệu quả mà.

- Đừng nhiều lời, anh cho em dùng thì em cứ dùng, có loại thuốc tốt như vậy tại sao lại phải để người phụ nữ của anh dùng loại thuốc hạ phẩm chứ

Dương Thần cố chấp nói

Chỉ Tình nghe xong thấy trong lòng ngọt lịm, ngoan ngoãn gật đầu

- Đợi lát nữa anh sẽ khử trừ những da thịt hoại tử trên khuôn mặt em

trước, có thể sẽ đau một chút, nếu đau quá thì nói anh biết, chúng ta không cần gấp từ từ thôi cũng được

Dương Thần âm giọng nói

- Ừ, không sao đâu, đau hơn nữa em cũng chịu được mà

Tiêu Chỉ Tình vui vẻ cười, cô không nói đùa, hàn độc của Cửu âm huyền mạch, hàng trăm ngàn độc tố đến từ đan dược đều ở trong cơ thể cô, so với sự giầy vò mà cô phải chịu đựng thì vết thương về da thịt có đáng là gì chứ?

Hoặc đối với Chỉ Tình mà nói, bị Lạc Hàng đá mấy cái, phun vài ngụm máu cũng chỉ là những đau đớn bình thường mà thôi.

Cô gái nhẹ nhàng băng quơ nói ra như vậy khiến cho đầu mũi của Dương Thần thấy xót xót.

Dương Thần không phải loại đàn ông thích khóc, cơ bản mà nói, nhiều lúc nói hăn lòng dạ sắt đá cũng không phải là quá đáng

Nhưng cái biểu hiện nội thương ngoại phát của Tiêu Chỉ Tình khiến người khác phải đau lòng, lại làm cho hăn khó mà không chế bản thân được.

Nhẹ nhàng vén tóc cô gái để vào phía sau tai, Dương Thần hít sâu vào, cười chua chát hỏi

- Tình Nhi, anh vẫn thường nghĩ... nếu lúc đầu không phải gặp em ở Mỹ hoặc ở Trung Hải không ở cùng với em, thì em sẽ tốt hơn bây giờ không, ít nhất... họ sẽ không tìm được em, cũng sẽ không chịu những đau khổ như vậy.

Tiêu Chỉ Tình lắc lắc đầu, giờ tay sờ vào má của Dương Thần

- Vì biết được cái gì gọi là mật ngọt thì mới biết cái gì gọi là đau khổ, ông xã, anh đừng nghĩ lung tung nữa, nếu không chữa khỏi vết thương trên mặt em thì em sẽ khóc thật đấy.

Dương Thần hiểu ý cười, thở dài nói

- Được, vậy em nhắm mắt đi, thả lỏng người nằm xuống là được.

Tiêu Chỉ Tình ừm một tiếng rồi chậm chậm nằm xuống, nhắm đôi mắt lại, khoe miệng nở một nụ cười khế.

Dương Thần suy nghĩ, trước vận dụng một luồng Quỷ thủy mỏng manh, nhẹ nhàng phủ lên da thịt đã hoại tử trên mặt Tiêu Chỉ Tình.

Quỷ thủy không có công hiệu ăn mòn nhưng có thể đông lạnh trong phút chốc khiến cho một số dây thần kinh mất đi cảm giác đau.

Dưới lực khổng lồ chế chính xác của Dương Thần, sau khi đóng băng các phần cơ thịt, nhẹ nhàng dùng lực chân nguyên sờ nhẹ liền lộ ra phần da thịt mới ở phía dưới.

Dương Thần dùng bột Long thủ đan rắc vào chỗ vết thương, lập tức dùng lực thiên địa kích thích tổ chức khuôn mặt Tiêu Chỉ Tình, bắt đầu chậm rãi tự mình chữa trị.

Dương Thần rất tỉ mỉ, tiến hành theo tuần tự, để đảm bảo mỗi một thớ thịt đều hoàn mỹ không giả tạo, dù sao cũng nên tỉ mỉ không được tùy tiện là

được.

Tiêu Chỉ Tình từ đầu tới cuối đều cười nhẹ, không hề mở mắt dường như đang trong quá trình tận hưởng.

Qua khoảng một khắc, Dương Thần thở một luồng hơi dài

- Được rồi, mở mắt ra đi

Tiêu Chỉ Tình chậm rãi ngồi dậy, bàn tay trắng nõn có chút run rẩy sờ vào mặt của mình, Dương Thần chỉ cười tủm tỉm nhìn cô.

Bóng loáng, mịn màng, mềm mại.

Bàn tay Tiêu Chỉ Tình chỉ sờ lướt qua một lần nhưng trong khóe mắt đã tràn đầy nước mắt.

Con gái làm sao lại không lo lắng cho diện mạo của mình, dù có cố gắng bình tĩnh thế nào chăng nữa thì cuối cùng cũng phải để ý thôi.

Dương Thần cười ha hả, trên tay ngưng tụ một mảng sương lạnh, hội tụ linh thủy trời đất kết thành một tấm gương hàn băng bóng loáng.

- Xem đi, Tiểu Tình Nhi của anh, ông xã không hề gặt em, còn đẹp hơn trước kia nữa

Dương Thần trong lòng cảm thấy vui sướng vô cùng.

Tiêu Chỉ Tình nhìn thấy hình ảnh của mình trong tấm gương hàn băng, sau khi xác định không phải làm lần thì nhào vào người Dương Thần một cách phấn khởi, ôm lấy hắn dùng hết sức lực hôn lấy hôn để vào mặt hắn.

Dương Thần muốn nói gì đó nhưng phát hiện ra cô gái lại ôm hắn “hu hu” khóc nức nở.

Dương Thần bắt lực vỗ vỗ vào sau lưng cô, để cô thỏa sức mà khóc, những cảm xúc tích tụ của những ngày qua, hãy để nó được giải phóng.

Cùng lúc đó, trên hành lang đi lại rộng rãi bên phía nam của Lạc gia

Dưới ánh sáng mặt trăng và các vì sao, Lạc Tiểu Tiểu đang đi những bước đi nặng nhọc, một mình lặng lẽ trở về chỗ ở của mình.

Cô gái đã hồi phục vết thương nhưng vết máu trên ngực lại không hề phai mờ.

- Cô em gái thân yêu của tôi, trẻ thế này rồi, em lại đi đâu vậy?

Một giọng nói hắc ám từ phía trước Lạc Tiểu Tiểu truyền lại.

Lạc Tiểu Tiểu trong sự mơ màng chợt bừng tỉnh ngẩng đầu lên, nhìn thấy người thanh niên tóc ngắn đó liền nở nụ cười gượng gạo, cúi đầu không dám nhìn thẳng.

- Anh...

Lạc Tiểu Tiểu kêu lên một cách yếu ớt, không đáp lại

- Hừ

Lạc Hàng nhếch miệng, cười lạnh nói

- Em tưởng anh không biết sao, những ngày này em đều chạy vào phòng luyện đan suốt.

- Em... em...

Hai tay Lạc Tiểu Tiểu nắm chặt hai mép váy, đầu ngày càng cúi thấp xuống.

Lạc Hàng đi đến trước mặt Lạc Tiểu Tiểu, nhìn cô một cách ngạo nghễ

- Lúc trước tao đã từng bực mình chuyện con tiện nhân kia bị tao đá bị thương rồi, lần sau tao tới thì vết thương của cô ta lại lành hơn rất nhiều, vốn tưởng là người trong hội trưởng lão chữa thương cho ả, kết quả là hồi lão già Lạc Trầm mới biết chính là con tiểu tiện nhân này.

Lạc Tiểu Tiểu nói một cách âm ức

- Anh... chị Chỉ Tình quá đáng thương rồi...

- Chị Chỉ Tình? Ồ chớ cái đó cũng có tên hả? Mà rốt cuộc đang giúp cho ai vậy?

Lạc Hàng giận dữ mắng với đôi mắt đỏ ngầu

Trong mắt của Lạc Tiểu Tiểu chứa đầy nước mắt, cô bước lùi hai bước, tuy rất sợ hãi nhưng vẫn cắn răng nói

- Chị ấy... chị ấy dù sao cũng đã từng là vị hôn thê của anh mà... hơn nữa... gia tộc của chúng ta đã làm rất nhiều chuyện quá đáng với chị ấy, làm sao có thể đánh chị ấy thêm nữa, những đau khổ chị ấy phải chịu đã đủ lắm rồi...

- Câm miệng

Lạc Hàng sải bước tiến lên, dang tay ra, đang trong tư thế tính tát cô gái một bạt tai.

Nhưng tay vừa dang ra một nửa lại dừng lại, từ từ để tay xuống, không đánh nữa.

Lạc Tiểu Tiểu sợ đến nỗi thân người co rúm lại, khuôn mặt biến sắc, sau đó phát hiện Lạc Hàng không đánh tiếp nữa mới ngẩng đầu nhìn lên một cách tội nghiệp.

Nét mặt Lạc Hàng mang vẻ tức giận tàn độc

- Mà nhìn lại mà xem, nghe mấy lời giả nhân giả nghĩa giả từ bi của mà, thật là thú tiểu tiện nhân ăn cây táo rào cây sung, không biết tốt xấu

- Hôm nay tao không đánh mà không phải mà không đáng bị đánh mà là đánh mà thì mà lại lộ ra vẻ mặt đáng thương đang bị ăn hiếp đó, sau đó để cha tới tìm tao tính sổ.

- Nhưng Lạc Tiểu Tiểu, mà đừng tưởng mà mang họ Lạc, có cha bảo vệ mà thì tao không thể làm gì mà

- Tuy mà đã được gọi về gia tộc nhưng không có nghĩa là thân phận của mà thật sự được thay đổi... mà chẳng qua chỉ là tiểu tạp chủng mà một nữ tử thế tục đã hạ sinh, vốn dĩ không xứng làm con cháu nối dõi của Lạc gia.

- Mà đối xử tốt với Tiêu Chỉ Tình, e rằng là vì cùng chung cảnh ngộ thôi, cô ta là tạp chủng, mà cũng vậy.

Sắc mặt Lạc Tiểu Tiểu trắng bệch, buồn bã nhìn anh trai

- Anh... sao anh có thể nói em như vậy, em... tuy từ nhỏ em đã biết đi

Lãnh không phải mẹ ruột của em nhưng em trước giờ vẫn xem anh là anh trai ruột, cha kêu em phải nghe lời anh, em vẫn luôn nghe lời anh... sao bây giờ anh có thể đối xử với em như vậy...

- Hừ

Lạc Hàng nhe răng cười độc ác

- Nếu mày thật sự nghe lời tao thì mày đã không nên nâng cao tu vi nhanh như vậy trong một thời gian ngắn, nếu mày nghe lời tao thì mày đã không dẫn tới sự coi trọng của hội trưởng lão với mày.

- Lúc trước mày luôn miệng nói rằng người kế thừa gia tộc chính là anh mày, nhưng bây giờ thì sao, mày không những được cha chống lưng mà còn muốn giành chức vị người kế thừa với tao?

- Là mày vờ vịt muốn làm đứa em gái tốt, kết quả là đợi thời cơ đến, nhân lúc tao không thể có bước đột phá, khiến cha không vừa lòng, liền nhân cơ hội thừa nước đục thả câu! Mày là đồ dối trá!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1520

Sự Hoang Mang Của Lạc Tiểu Tiểu

Lạc Tiểu Tiểu ngơ ngác nhìn nét mặt hung ác của người huynh trưởng đang đứng trước mặt, cô hoàn toàn á khẩu không trả lời được

Trong lòng cô luôn có một giọng nói vang vọng “Sao anh ấy có thể nói như vậy? Sao anh ấy có thể không nói đạo lý như vậy?”

Trong khóe mắt Lạc Tiểu Tiểu lộ ra một tia nhìn đau thương xé lòng, cô phát hiện bản thân mình đã nghĩ quá ngây thơ, thế giới này dường như khác hoàn toàn so với những gì cô tưởng tượng.

Tại sao mọi người cứ phải tổn thương lẫn nhau, không thể tương thân tương ái như những người trong nhà, tại sao cứ phải nói lời độc ác tổn thương người khác như vậy...

Lạc Tiểu Tiểu không hiểu, cô cũng không muốn hiểu, cô cảm thấy người anh trai trước mặt rất khủng khiếp, khiến cô muốn bỏ chạy, muốn rời khỏi nơi ghê tởm này.

Nhưng cô có thể đi đâu đây, đây là nơi cô trưởng thành từ khi cô có ý thức về mọi chuyện, một cành cây ngọn cỏ, mỗi một gương mặt ở đây đều khắc sâu trong tiềm thức của cô.

Đây là nhà của cô, thế giới bên ngoài, cô không biết gì cả.

Vốn dĩ nghĩ rằng giới thế tục sẽ khác với gia tộc mình nhưng ngày hôm đó, trong tiệm cơm Du lạc viên, xem chút nữa bị giết chết bởi người đàn ông mình thích, Lạc Tiểu Tiểu mới ý thức được bản thân mình vốn dĩ không thuộc về chỗ đó.

Bản thân có cố gắng thế nào thì người ta cũng sẽ không thích mình, cũng giống như những người trong nhà như dì nương, huynh trưởng, nhị thúc, tam thúc... đã tận mắt nhìn thấy cô trưởng thành, bất kể cô nghe lời họ thế nào, bọn họ đều không thương yêu cô từ tận đáy lòng.

Ngay lúc này, một giọng nói trầm nhưng đầy uy nghiêm từ không trung vọng lại

- Hai người các con ở đây làm gì?

Lạc Hàng ngẩn ra, sắc mặt lộ vẻ kinh sợ, ngẩng đầu lên nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc y phục màu xanh, tóc đen bay lên, thần sắc lạnh lùng, đang nhìn mình với ánh mắt sắc bén.

- Phụ... phụ thân

Anh ta vốn nghĩ rằng Lạc Thiên Thu đang bế quan tu luyện mới đúng, nên rất kinh ngạc, không biết tại sao Lạc Thiên Thu lại đột nhiên xuất quan.

Lạc Tiểu Tiểu cũng ngẩng đầu lên, thấp giọng gọi “Chà”

Lạc Thiên Thu từ từ bay xuống dưới, dường như đồng thời nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Lạc Hàng và Lạc Tiểu Tiểu

- Lúc này mà còn không ở phòng mình tu luyện và nghỉ ngơi, lại đến chỗ này động mồm mép, muốn làm mất mặt ta phải không, muốn để những người trong hội trưởng lão thấy được các ngươi đang đấu khẩu như thế nào hả?

Lạc Hàng sợ hãi cười gượng nói

- Phụ thân, con... con chỉ tùy tiện nói mấy câu với em gái thôi, không có chuyện gì đâu

- Hử...

Lạc Thiên Thu hí hí mắt nói

- Ta thấy ngươi bây giờ có đủ lông đủ cánh rồi, không những xem ta là thằng ngốc, mà đường đường là một người đàn ông mà lại sợ hãi tranh chấp với một đứa con gái

- Con làm sao dám lừa cha ạ

Lạc Hàng cười cứng, lắc đầu liên hồi

- Từ nhỏ đến lớn, tài nguyên cho ngươi chính là nhiều nhất trong các đệ tử gia tộc, ngươi bây giờ lại vì em gái ngươi vừa bước vào Hóa thân kỳ liền trở thành bộ dạng như vậy, ngươi thật đang an ủi ta đó hả

Nét mặt Lạc Thiên Thu có mấy phần hắc ám

Lạc Hàng toàn thân giật mình, cắn răng, đứng thẳng người nói

- Phụ thân, con đã biết sai, con tất nhiên không phụ sự kỳ vọng của phụ thân

Anh ta biết không thể tiếp tục che giấu được nên đành thẳng thắn thể hiện thái độ của mình.

- Đã như vậy, thì nên rút về phòng mình, ta có thể cho ngươi biết, Tiêu gia và Ninh gia sớm đã xuất hiện những thanh niên tài giỏi cùng độ tuổi với ngươi bước vào Minh thủy kỳ, năm sau trước cuộc thi Hội võ tam gia nếu ngươi không thể đạt đến Minh thủy kỳ thì hãy đợi ta sẽ xử lý ngươi thế nào

Lạc Thiên Thu trừng mắt nói

Lạc Hàng cuống cuống đáp “vâng”, vẻ mặt trang nghiêm, không biết vô tình hay cố ý quay đầu lại, dùng ánh mắt cảnh cáo liếc Lạc Tiểu Tiểu rồi phi thân rời khỏi.

Sau khi Lạc Hàng rời khỏi, Lạc Thiên Thu nhìn Lạc Tiểu Tiểu với ánh mắt lóe sáng, cuối cùng bình thản nói

- Con cũng về phòng đi, sau này đừng cãi nhau với anh con nữa.

Lạc Tiểu Tiểu thân người mềm nhũn run lên, ngẩng đầu lên một cách buồn bã, âm ức nói

- Cha... con không phải cố ý tranh cãi với anh đâu

- Có hay không không quan trọng, ta không quan tâm, đã là người của đại gia tộc, lục đục với nhau, người ăn người cũng là chuyện thường, con có thể

tiếp tục thắng được anh con là bản lĩnh của con, nếu con bị anh con đánh bại, vậy thì con không xứng làm con gái Lạc gia, không có ai thương tiếc cho con cả đâu

Lạc Thiên Thu hờ hững nói

Lạc Tiểu Tiểu cắn nhẹ môi, gương mặt xinh đẹp tràn ngập sự chua xót, nét mặt tươi đẹp cô đơn vô cùng.

- Cha... tại sao mọi người không thể yêu thương con, con rõ ràng không muốn tranh chấp gì cả, gia tộc vốn dĩ sẽ do anh con thừa kế... con cũng chưa từng nghĩ sẽ nhận được sự xem trọng của ai cả.

- Từ nhỏ cha đã nói với con, mẹ con đã qua đời, con là đứa con không có mẹ... cho nên con đặc biệt nghe lời, sợ mọi người không thương con, con chỉ hy vọng có thể trở thành một phần trong gia tộc thôi...

- Mấy năm nay con sống ở thế tục, nhìn thấy những người bạn học bên cạnh, họ ở cùng với ba mẹ, tuy là phải có sinh lão bệnh tử, đau khổ u sầu nhưng con rất ngưỡng mộ họ, vì họ mới giống người một nhà

- Cha có thể nói con biết không, có phải con thật sự không thể khiến người ta thích con, nên mọi người đều không thích con, hay là nói... nhà chúng ta, thật sự không thể ở cùng với nhau một cách đơn giản như vậy, nhất định phải một mất một còn

Lạc Tiểu Tiểu dùng đôi mắt trong suốt lấp lánh nhìn Lạc Thiên Thu, giống với một tinh linh biết nói chuyện

Hơi híp híp mắt, biểu cảm của Lạc Thiên Thu vẫn lãnh đạm và lạnh lùng, chỉ có điều góc chân mày nháy lên một cái

Rất lâu sau, Lạc Thiên Thu trầm giọng nói

- Muốn tìm thấy đáp án, chỉ có một con đường

- Là... gì?

Lạc Tiểu Tiểu nhìn phụ thân với đôi mắt hy vọng

- Trở nên mạnh mẽ

Lạc Thiên Thu nhấn mạnh nói

- Một ngày nào đó, con có đủ thực lực đối mặt với bất cứ người nào mà không e sợ thì con sẽ hiểu, tất cả những gì con đang mù mờ, đều là tại sao.

Lạc Tiểu Tiểu ngạc nhiên, trong mắt chứa đầy những điều không thể lý giải, không hiểu sự hoang mang này có liên quan gì đến việc tu luyện

Lạc Thiên Thu xoay người, lưng của ông đối mặt với cô rồi từ từ đi khỏi.

- Vận mệnh của con nằm trong tay con, ta tuy là cha đẻ của con nhưng ta không thể vĩnh viễn bảo vệ cho con, cũng không thể cho con biết làm cách nào lựa chọn cho tương lai, anh của con cũng là con ruột của ta, trong các con ai mới có thể tiếp tục sống thì phải xem trái tim các con có chọn đúng phương hướng hay không.

Lời vừa dứt thì bóng của Lạc Thiên Thu cũng đã khuất xa.

Sau khi đứng chôn chân ở sân thì Lạc Tiểu Tiểu lau nước mắt trong khóe

mắt, thoáng chút suy nghĩ.

...

Lúc này tại lầu ba phòng luyện đan

Dương Thần đợi Tiêu Chỉ Tình khóc xong thì lại dùng Vãng niệm diễn kinh sinh trấn áp Cửu âm huyền mạch và độc tố với số lượng lớn đang bắt đầu giày vò cô, để tránh độc tố bên trong cơ thể cô được dịp bộc phát, còn về trị tận gốc thì tạm thời Dương Thần chưa có cách.

Xong xuôi, Dương thần lấy ra một bộ y phục nữ nhi sạch sẽ, giúp Tiêu Chỉ Tình tắm rửa sạch sẽ rồi thay cho cô.

Hai người nhìn thấy cơ thể nhau ở trên giường không biết bao nhiêu lần rồi nên việc thoát y thay y phục gì đó, hoàn toàn không có chút ngượng ngùng.

Dương Thần nhìn thân hình lung linh mê người sau khi tắm rửa sạch sẽ của Tiêu Chỉ Tình mà không hề nổi chút tà sắc vì hắn biết lúc này không phải là thời điểm của nhau.

Tiêu Chỉ Tình chải lại mái tóc, với chiếc cổ trắng, nước da trắng nõn, cuối cùng cũng hồi phục lại dáng vẻ thanh tú mỹ miều của trước đây, vô cùng chói lọi.

Lúc này, Tiêu Chỉ Tình mới nghĩ tới việc Dương Thần làm cách nào lại giả dạng Lạc Phong, làm cách nào tìm ra chỗ này.

Dương Thần lại đem chuyện xảy ra gần đây kể lại một cách đơn giản cho cô, Tiêu Chỉ Tình đối với kỹ thuật nguy trang của Nhất diệt chương mục thật sự kinh ngạc, hơn nữa còn biết được Tổ Tâm đã được Dương Thần cứu ra, Dương Thần còn giết thái thượng trưởng lão của Tiêu gia, Tiêu Chỉ Tình chuyển từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, vô cùng thích thú.

- Vú vẫn còn sống, thật tốt quá rồi! Cảm ơn anh ông xã!

Tiêu Chỉ Tình cảm động đến nỗi không biết phải nói gì

Dương Thần đến đây cứu cô, cô đã cảm thấy cảm động phát khóc, mà còn cứu Tổ Tâm - người mà không hề có chút quan hệ gì với hắn, chỉ vì Tổ Tâm là vú nuôi và ân nhân của cô.

Tiêu Chỉ Tình hiểu, đây là bởi vì Dương Thần xem ân nhân của cô như là ân nhân của hắn, điều này càng khiến cho cô trân trọng hơn.

Cứ cho là hai vợ chồng trên danh nghĩa thật thì thử hỏi có bao nhiêu người đàn ông làm được chuyện này như Dương Thần, tuy rằng sự gặp gỡ giữa người với người và thực lực địa vị không giống nhau nhưng không màng nguy hiểm để cứu một người không quen biết thì không phải là chuyện đùa đâu.

Tiêu Chỉ Tình cảm thấy trái tim mình nhanh chóng bị hòa tan rồi, đây là lý do tại sao các chị em đó lại không cách nào kháng cự lại lực hấp dẫn của người đàn ông này, nếu không phải hoàn cảnh thật sự không thích hợp thì cô hận mình không thể ngay lập tức quán quýt với Dương Thần.

Sau khi Dương Thần giải thích xong, nét mặt nghiêm lại, hỏi

- Tình Nhi, bây giờ đến chuyện của em, anh nghe vú Vương nói tình cảnh lúc đó là Lạc Tiểu Tiểu và Lạc Hàng cùng với một lão già đã bắt em, phải không?

- Ừm

Tiêu Chỉ Tình gật đầu, nói

- Là Lạc Hàng, còn một quán gia tên Lạc Lôi, còn về Lạc Tiểu Tiểu

Tiêu Chỉ Tình do dự một lúc, rồi thả lỏng chân mày, có chút khó hiểu nói

- Tuy là không thể phủ nhận rằng cô ta là người tiết lộ bí mật nhưng cô ta dường như không có ác ý gì với em cả.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1521

Tam Túc Kim Ô

- Hả! Nói anh nghe xem!

Dương Thần muốn hiểu rõ chuyện này. Cô gái lỗ măng, hấp tấp đã vô tình đi vào lòng hắn. Hắn không muốn tin cô là người xấu.

Tiêu Chỉ Tình kể lại:

- Lúc đó, khi bị bọn họ bắt, là Lạc Tiêu Tiêu nói giúp em, cô ấy bị Lạc Hàng quở trách.

- Mấy ngày nay em bị thương, cô ấy đều đến bắt ép em ăn thuốc trị thương, có lần bị Lạc Phong bắt gặp, còn bị khiển trách, giờ nghĩ lại... Lúc đó, em quá nặng lời, giờ muốn xin lỗi cô ấy.

- Thật ra, em hận là anh trai của cô ấy Lạc Hàng và đám trưởng lão Lạc gia; tới mức không suy nghĩ được gì mới giận chó đánh mèo.

Dương Thần suy nghĩ, hạ giọng thờ dãi, có lẽ là hiểu lầm cô ấy thật.

Bản thân mình bị người nhìn chằm chằm vào, người phụ nữ bên cạnh mình cũng bị không ít người chú ý, tư liệu của các cô ấy đều đã bị kẻ hữu tâm nhìn qua.

Nghĩ tới đây, một tia linh quang lóe lên trong đầu Dương Thần.

Đúng rồi! Luận về quyền lực ở thế tục Hoa Hạ gia tộc lớn mạnh nhất không nghi ngờ gì là Ninh gia; mà Ninh Quang Diệu có đủ các loại tư liệu để gia tộc Ninh gia ẩn thế dùng âm mưu quỷ kế đối phó mình.

Dương Thần thầm tức giận, sao trước đây mình không nghĩ ra, nhưng muốn xử lại không có chứng cứ.

Tuy nhiên, sự hoài nghi của Dương Thần đã đặt lên đầu Ninh gia; khi có cơ hội mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Nếu là người Ninh gia để lộ tình tức muốn mình cùng Tiêu gia, Lạc gia kẻ sống ta chết; Ninh gia kia đừng có mà mong được sống khá giả.

Về phần Ninh Quang Diệu là cha đẻ của Lâm Nhược Khê, đến lúc cần thiết, Dương Thần bắt chấp kể cả vợ mình phản đối; không do dự giết gã.

- Tình nhi, trước khi đi anh muốn xác nhận lại một chuyện.

Ánh mắt Dương Thần lóe ra sát khí, lạnh lùng nghiêm nghị vô cùng:

- Ai rạch mặt em.

Tiêu Chỉ Tình cắn môi, giãy dụa nói:

- Ông xã... coi như bỏ đi, em...

- Không thể!

Dương Thần kiên quyết phản đối, trong mắt như có vô số âm lôi lóe ra cuộn cuộn, nói:

- Anh biết em lo lắng cho anh, nhưng trong tâm trí anh không thể chịu được tên rạch mặt em được sống lâu thêm vài ngày, thậm chí vài giờ, vài phút! Bây giờ, anh sẽ đi giết gã, rút gân, lột da, xẻo từng miếng thịt, khiến hân hồn phi phách tán! Muôn đời không được siêu sinh.

Thấy Tiêu Chỉ Tình lo lắng không nói gì, Dương Thần trầm giọng nói:

- Em không nói, anh cũng đoán được là tên súc sinh Lạc Hàng đúng không?

Ánh mắt Tiêu Chỉ Tình sáng lên, nhưng không trả lời.

Dương Thần đã xác định, hân hiệu người phụ nữ của mình, biết Tiêu Chỉ Tình đã lộ ra sự thật.

- Hừ, tốt cho tên đại thiếu gia Lạc Hàng, nghe nói Lạc Thiên Thu chỉ có một đứa con trai, hôm nay cho lão tuyệt tử tuyệt tôn.

Tiêu Chỉ Tình thấy không ngăn được Dương Thần, chỉ có thể kéo tay áo hân nói:

- Ông xã, tu vi Lạc Thiên Thu cực kỳ cao, tuy danh hiệu thập đại cao thủ Huyền cảnh đều không phải hàng thật giá thật nhưng lão ta được vinh danh số một số hai trong thập đại cao thủ. Một thân công pháp “La Thiên Kinh” xuất thân nhập hóa, pháp thuật ngũ hành biến ảo khôn lường.

- Hơn nữa, nghe nói lão đã ngộ thành một môn công pháp trong Tàng Thư các Lạc gia mà ngàn năm nay chưa ai học được đó là “Tam Túc Kim Ô Chân giải”, có thể xử xuất Kim Ô chân hỏa là một loại dị hỏa trong trời đất, uy lực kinh người. Nếu lão ra tay nhất định anh phải thật cẩn thận.

- Dị hỏa?

Dương Thần nhớ lúc trước xem qua “Thái cổ tu hành pháp điển”, trên đó quả thật có ghi lại trong trời đất ngoại trừ Thiên Hỏa và Huyền Thủy còn có “Dị hỏa” và “Dị thủy”

Cái gọi là dị hỏa, dị thủy là dưới tình huống đặc thù hoặc công pháp, linh vật đặc biệt mới có thể xuất ra.

Bình thường chúng có uy lực không bằng Thiên Hỏa và Huyền Thủy, nhưng trong những trường hợp đặc biệt chỉ có hơn chứ không kém, có thể nói uy lực, thuộc tính tương đương nhau.

Như Dương Thần về sau biết được tuyệt học của Yến gia “Bắc Minh Băng Phách” tu luyện tới cảnh giới cao thâm có thể thi triển ra dị thủy là “Bắc Minh chi thủy” có điều uy lực kém Nhược Thủy chỉ tương đương với Quỳ Thủy mà thôi.

Trong truyền thuyết thời Thượng cổ có thần thú Phượng Hoàng, có Phượng Hoàng thần hỏa, nhiệt độ vượt xa Tam Muội chân hỏa, nếu nói riêng lực phá hoại Nghiệp Hỏa xách dép chạy theo cũng đuổi không kịp, bằng không cũng uống xưng là thần thú rồi.

Mà Tam Túc Kim Ô cũng là thần thú trong truyền thuyết thời Thượng cổ, lại gọi là Mặt Trời, Thái Dương Thần Điều, nghe tên đã đủ biết không phải

là loại biến thái bình thường.

Hai loại thần thú này không sợ Thiên Hỏa cho nên dị hỏa của chúng nó cũng đủ để đối địch với Thiên Hỏa.

Tiêu Chỉ Tình trầm trọng nói thêm:

- Thật đó, nghe nói là tiên nhân Thượng cổ đại chiến cùng Tam Túc Kim Ô, sống sót sau tai nạn, khổ tu lĩnh ngộ ra pháp môn.

- Tuy rằng không thể so với Tam Túc Kim Ô chi hỏa thật sự nhưng có thể gọi “Kim Ô chân hỏa” thì uy lực đã rất mạnh mẽ, nếu không nghìn năm qua chỉ có Lạc Thiên Thu có thể lĩnh ngộ; thông thường công pháp càng khó luyện thì lại càng mạnh.

- Chỉ tiếc Lạc Thiên Thu rất ít ra tay, khi lão đã ra tay là chết người, cho nên em không biết lão ta mạnh như thế nào.

Cô vốn nghĩ nói Lạc Thiên Thu hùng mạnh Dương Thần sẽ tính toán cẩn thận, ngày sau tái chiến.

Nhưng không ngờ, thần thái Dương Thần hiện lên sự hưng phấn.

- Nghe rất lợi hại, nhưng kẻ địch càng mạnh, sau khi giết chết lại càng có cảm giác đạt được thành tựu; đối với tu hành của anh có lợi rất lớn.

Dương Thần cười ha hả:

- Tình nhi, anh mang em đi ra ngoài, nếu bình yên mang em ra ngoài Huyền cảnh anh sẽ quay lại giết Lạc Hàng; nếu có kẻ cản trở anh sẽ giết sạch sau đó mới mang em đi ra ngoài.

Tiêu Chỉ Tình không nói được gì, cô đã quên mất người đàn ông này là một người không biết chữ “Sợ” viết như thế nào, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, tràn đầy lo lắng.

Dương Thần cũng không định giả làm Lạc Phong diễn trò vớ vẩn trong phòng luyện đan; đám trưởng lão Lạc gia đối đãi với Tiêu Chỉ Tình như vậy đều đáng chết, đơn giản một đường giết xuống.

Nắm tay cô gái, Dương Thần thông dong bước chân xuống lầu.

Ở trên lầu hai trông coi có Lạc Trâm cùng bốn gã trưởng lão Minh Thủy kỳ thấy Dương Thần và Tiêu Chỉ Tình dắt tay nhau đi xuống, vô cùng kinh ngạc, đặc biệt Dương Thần còn mặc quần áo Lạc Phong.

- Người là người phương nào?

Dương Thần cười lạnh, không gian chỗ này tương đối nhỏ hẹp, năm gã Minh Thủy kỳ muốn tìm nơi trốn cũng không có.

Trực tiếp gọi ra Hỗn Độn đỉnh, lực lượng hỗn độn u ám quyết qua toàn bộ lầu hai phòng luyện đan, không chút khách khí hút toàn bộ đan dược vào, hóa thành một tia linh khí trở thành món ăn khai vị của Hỗn Độn.

Mãnh thú Hỗn Độn đói khát không chịu nổi, mở con người đỏ tươi như máu, gầm thét lao tới Lạc Trâm đang đứng gần nhất.

Lúc Lạc Trâm và năm tên trưởng lão kịp phản ứng, đã cảm nhận lực hút cực lớn từ Hỗn Độn đỉnh phát ra khiến động tác của bọn họ bị chậm trễ vô

cùng, không thể lui lại.

- Đây là quái vật gì?

Một gã trưởng lão phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Dương Thần nhân lúc mấy lão già này không kịp phát động ra pháp bảo gì liền dùng Nhược Thủy ngưng kết thành trường long, tiêu diệt từng người một.

Những trưởng lão này chưa thể chống đỡ được uy lực của Nhược Thủy, vòng chân nguyên bảo hộ bị ăn mòn trong nháy mắt, sau đó thân thể bị ăn mòn. Đám trưởng lão phát ra những tiếng kêu thảm thiết, hồn phi phách tán, thể thảm vô cùng. Từ đầu đến cuối căn bản bọn họ không làm ra tí phản ứng hữu hiệu nào.

Hồn Độn đỉnh nhẹ nhàng hút năm tên trưởng lão này vào, hung quang lộ ra, truyền ra âm thanh rít gào vang vọng không dứt; làm ra bộ dạng còn chưa ăn đủ.

Lúc này, Dương Thần mang theo Hồn Độn Định đằng đằng sát khí, cùng Tiêu Chỉ Tình xuống lầu một.

Lầu một chỉ có vài tên có đám trưởng lão tu vi thấp hơn và người hầu, còn hai gã trưởng lão luyện đan cũng không có năng lực phản kháng bị Hồn độn thú ảnh như lang như hổ xông lên nuốt sạch sẽ, tan rã thành linh khí nuốt vào.

Đám tội đồ bình thường bị Dương Thần phóng ra một đạo tử sắc Hỏa long đập nát sạch sẽ, tiếp sau đó rất nhiều dược liệu được Dương Thần xem trọng thu vào nhẫn không gian, còn đồ vật bình thường thì thiêu hủy hết.

Trong phòng luyện đan truyền ra uy áp chân nguyên khủng bố; Hồn độn lực tà ác tàn sát bừa bãi; hai gã trưởng lão ngoài cửa phát hiện rồi rít mở cửa muốn xem có chuyện gì xảy ra.

Vừa tới đại điện lầu một thì gặp được Dương Thần dẫn theo Tiêu Chỉ Tình đi ra hướng cửa lớn.

Trên bàn tay người đàn ông ngọn lửa tím cháy hừng hực, chiếu sáng khuôn mặt lạnh lùng xa lạ, tựa như ác ma đi ra từ Địa Ngục, lộ ra nụ cười tàn nhẫn với bọn họ.

Một cái đỉnh lớn màu xanh đen tràn đầy vẻ tang thương, mơ hồ phát ra hào quang đục ngầu, giống như người tiên phong mở đường vọt tới trước mặt bọn họ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1522

Liên Tục Tính Sai

- Nhanh. . . Chạy mau! ! Đi trình báo trưởng lão và gia chủ!

Một trong hai gã trưởng lão đã ý thức được tình huống không ổn, tu vi của bọn họ như muối bỏ bể, nhỏ bé đáng thương.

- Hừ, chạy được sao?

Dương Thần cười nhạo, không đợi hai người kia kịp chạy trốn, Hỗn Động đỉnh đã sản sinh lực hút cực lớn, khiến hai người không chạy ra được khỏi cửa mà từ từ bị hút về sau. Họ sử dụng toàn bộ sức mạnh, chân nguyên thôi động đến mức tận cùng, vẫn là một tắc một tác tới gần Hỗn Động đỉnh.

Hỗn động vội vàng lao tới, hỗn động thú ảnh bạo ngược phô thiên cái địa rơi xuống trên đầu hai vị trưởng lão, một hơi nuốt lấy một trưởng lão trước, sau đó hung hăng nuốt tiếp tên thứ hai.

Tiêu Chỉ Tình đứng phía sau Dương Thần thấy một màn như vậy, mặt mũi trắng bệch.

Cô không nghĩ tới hỗn động đã khôi phục nhiều như vậy, uy thế bậc này, nhân vật Minh Thủy kỳ vốn tính là cao tăng của Huyền cảnh, nhưng trước miệng Hỗn động chỉ như con cừu nhỏ, cá nằm trên thớt không thể phản kháng.

Nói đi nói lại cao thủ Minh Thủy kỳ không yếu ớt chút nào, mà do uy áp của hỗn động khiến bọn họ không nghĩ ra phương pháp xử lý trong chốc lát, thần trí đại loạn, hơn nữa Dương Thần bên cạnh thị uy, pháp bảo cũng không kịp lấy ra, vốn có thể kéo dài thêm chút thời gian giờ cũng không được.

Trong nháy mắt, Dương Thần đã mang theo Tiêu Chỉ Tình ra khỏi phòng luyện đan, và cướp sạch mọi thứ có thể trong đan phòng.

Vừa định thu lại Hỗn Động đỉnh mang theo vợ mình rời khỏi, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cỗ chân nguyên uy áp đánh xuống.

Như cơn lũ quét bất ngờ ập tới, như Cửu Thiên Ngân Hà rơi xuống đất!

Dương Thần biến sắc, cảm giác một trận dao động khác thường từ phía sau truyền tới, thần niệm khê động, Hỗn Động đỉnh bay thẳng ra đằng sau đón đỡ!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ thật lớn, đất rung núi chuyển, không ít bạch ngọc quỳnh lâu phát ra âm thanh “Cót két”, cả Lạc gia bảo như muốn nổ tung.

Trong giây lát Dương Thần cũng kịp nhìn kỹ, một tia chớp màu đỏ tím phá mây mà tới, như Cuồng Long quá hải, bay về phía hai người.

Lúc này va chạm cùng Hỗn Động đỉnh, những bông hoa lửa bay tứ tán.

Hồn Độn đỉnh bị tia chớp đỏ này đánh trúng, cực kỳ tức giận, nhưng hồn độn cũng có vài phần cẩn thận, không hề như trước không kiêng nể một ai.

Dương Thần giật mình, nếu không phải mình phản ứng đúng lúc, mình coi như có thể ngăn trở, nhưng Tiêu Chí Tình ở bên cạnh chắc chắn sẽ lục phủ ngũ tạng bị nghiền nát.

Pháp thuật thật cường đại! Nguyên lực thật khủng khiếp.

Sắc mặt Dương Thần trở nên âm trầm, nghiêm nghị ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Cổ bào màu xanh, khí vũ hiên ngang, tóc đen phát phơ trong gió, người đàn ông trung niên chấp tay đứng trên không mang theo khí thế của kẻ bề trên.

- Lạc... Thiên... Thu. . .

Dương Thần tuy chưa nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông này nhưng không nghi ngờ gì mà gọi ra tên ông ta.

Dương Thần phát hiện, mình không nhìn thấu tu vi của Lạc Thiên Thu, tuy có thể phán đoán, lão hử là Nhược Thủy kỳ, nhưng tu vi cao thâm, trình độ chân nguyên hùng hậu, viễn siêu so với tưởng tượng của mình!

Nếu như so sánh Tiêu Đình Như lúc trước và Lạc Thiên Thu, thì Tiêu Đình Như đã đạt nửa mức giới hạn của tu vi Nhược Thủy kỳ, mà Lạc Thiên Thu sợ rằng đã vượt qua cả mức cao nhất rồi.

Nếu là người có tu vi Nhược Thủy kỳ tiến tới Cửu Thiên Thần Lô kiếp, Dương Thần nghĩ, loại tu sĩ như Lạc Thiên Thu, làm việc sẽ không kiêng dè ai cả.

Nhất thời, Dương Thần cảm thấy áp lực ngày càng tăng, tựa hồ mình đã coi thường người đàn ông này.

- Hay cho một tên tiểu tử to gan lớn mật, xem ra, Lạc Phong đã bị mày giết!

Lạc Thiên Thu nhìn quần áo và đồ dùng Dương Thần, trong mắt lộ ra ý cười cổ quái, trông rất hài hước.

Dương Thần kinh sợ, không ổn rồi:

- Ông. . . Làm sao ông biết?

Lạc Thiên Thu cười hả hả, nói:

- Nhóc con, mày quá coi thường Lạc Thiên Thu là ai rồi, mày cho là mày có thể đem Tiêu gia quấy đến long trời lở đất, ta không có chú ý chút nào sao? Nơi này là Lạc gia, dưới mắt ta, chẳng lẽ ta còn coi chừng không được sao?

Trong lúc này, từ bốn phương tám hướng Lạc gia bảo có hàng trăm hàng ngàn tu sĩ xuất hiện, nếu bọn họ không nhận thấy dao động chân nguyên như thế, cũng không cần làm tu sĩ nữa.

Nhất thời, hội trưởng lão xuất hiện hơn trăm tên tu vi không đồng đều đứng xen kẽ nhau, đi tới phía sau Lạc Thiên Thu, mà thủ vệ ngoài cửa của

Lạc gia, các tộc nhân ở chi thứ, các tu sĩ đầu nhập vào đều vây quanh hai người Dương Thần.

Bao gồm cả Lạc Thiên Lý, Lạc Hàng, Lạc Tiêu Tiêu ... đều có mặt đủ.

Lạc Hàng nhìn thấy Dương Thần và Tiêu Chỉ Tình, trong mắt nổi lên tức giận vô cùng, sát khí nổi lên.

Còn Lạc Tiêu Tiêu giật mình che miệng nhỏ nhắn của mình lại, không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Lạc Thiên Thu vung tay lên, tiếng nói được chân nguyên hỗ trợ lan truyền khắp Lạc gia bảo.

- Mọi người trong Lạc gia bảo nghe rõ! Người này là nghịch tặc trước kia đã giết Thái thượng trưởng lão Tiêu gia Tiêu Đình Như, tên là Dương Thần, cũng là chồng của Tiêu Chỉ Tình.

- Hôm nay, người này dùng âm mưu quỷ kế hại chết Đại quản gia Lạc gia chúng ta Lạc Lôi, hơn nữa lại giết Đại trưởng lão Lạc Phong ở bên ngoài! Vừa lúc này, lại cướp sạch phòng luyện đan Lạc gia, hại chết mười trưởng lão, tính mạng Tiêu Chỉ Tình đi.

Lời của gia chủ vừa phát ra khiến tất cả mọi người trong Lạc gia bảo đều nuốt một ngụm khí lạnh!

Lạc phong đã chết! ? Lạc Phong là cao thủ Nhược Thủy trung kỳ, đường đường Đại trưởng lão, cứ như vậy bị hại chết!

Lạc Thiên Lý ở phía sau nghe nói vậy, sắc mặt tái nhợt như giấy Tuyên Thành, nhìn quần áo Dương Thần mặc trên người, lão đột nhiên ý thức được cái gì. . .

Lạc Thiên Thu lớn tiếng nói:

- Người này tu vi cao thâm, quỷ kế đa đoan, lại có thượng cổ pháp bảo Hỗn Độn đỉnh trong tay, mọi người không cần tiến lên chịu chết, để bọn tộc trưởng, tự mình ra tay trừng trị.

Với mệnh lệnh này, tu sĩ Lạc gia ở đây nhìn Lạc Thiên Thu rất kính nể.

Bọn họ đều không nhìn ra tu vi của Dương Thần, nhưng đều có thể nhận biết, áp lực mà Dương Thần tạo ra cho bọn họ.

Trong những lúc như thế này, Lạc Thiên Thu thân là tộc trưởng, tự động bước ra, lại cho bọn họ tránh ra ngoài, tự nhiên thu được không ít nhân tâm.

Dương Thần có chút tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mình bị lão chơi xỏ một vỏ.

Lạc Phong là Đại trưởng lão, lão là tộc trưởng không tiện diệt trừ, vừa lúc có cơ hội, lão không thêm ngăn cản mà mượn tay mình trừ đi.

Lúc này chờ mình vào phòng luyện đan tàn sát bữa bãi một phen, lão mới chạy đến, nói chứng cứ vô cùng xác thực, khiến cho trên dưới Lạc gia một lòng đối địch, sau đó thân là tộc trưởng lão lung lạc được nhân tâm, trừ đi đối thủ.

- Ha, ha....

Dương Thần cười lớn, nhìn thẳng Lạc Thiên Thu nói:

- Ông chịu đựng tốt thật, ông đã biết tôi hạ thủ với Lạc Lôi, cũng biết tôi hạ thủ với Lạc Phong, vậy khẳng định ông cũng biết vợ mình Lãnh Thanh Thu cùng hai em trai Lạc Thiên Lý, Lạc Phong cùng tên quản gia Lạc Lôi làm gì nhỉ?

- Ông bị cấm sừng nhiều năm như thế rồi, bây giờ ở đây thích đôi co với tôi không thấy bẽ mặt ak?

- Woa...!

Bốn phía truyền tới những tiếng hô kinh hãi của tộc nhân Lạc gia, tin tức này quá chấn động.

Nhưng Lạc Thiên Phu mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng cười nói:

- Mày vùng vẫy giãy chết, thật cái gì cũng có thể nói được. Quản gia Lạc Lôi và Đại trưởng lão Lạc Phong bị mày hại chết, giờ lại vấy bẩn sự thanh bạch của phu nhân cùng em trai ta! Mày cho rằng làm thế có thể sống rời khỏi đây sao?

Lạc Thiên Thu nói vậy, người trong Lạc gia bảo đã "Hiểu rõ" rồi, hóa ra là Dương Thần "Quý kẻ đa đoan", càng thêm sự thù hận với Dương Thần.

Phía sau, Lạc Thiên Lý môi hơi lạnh chảy rùng rùng, cho tới giờ, gã vẫn tin là anh cả không biết gì về chuyện đó, nhưng giờ rõ ràng là giả bộ hồ đồ.

Bởi vì chuyện này, nói trắng ra là không có chứng cứ đây!

Lạc Hàng cùng Lạc Tiêu Tiêu ánh mắt đều trở nên phức tạp, một người là mẹ đẻ, một người là thành viên trong gia đình, không thể chuyên tâm được nữa.

Dương Thần không ngờ Lạc Thiên Thu phản pháo, phủ nhận sạch bách; nhất thời không biết nói gì cả. Ông ta thật tốt bụng, biết vợ ngoại tình mà vẫn bỏ qua.

Bỗng nhiên, một đạo chân nguyên mật ngữ truyền âm thẳng vào tai Dương Thần...

- Nhóc con, mày coi thường ta quá rồi đấy, đừng nghĩ người đàn bà Lãnh Thanh Thu kia có thể ảnh hưởng được gì đến ta.

- Ta nói cho mày biết, ta nhận ai là vợ thì đó là vợ ta; một khi ta không nhận đó là vợ ta thì sao ta phải quan tâm cô ta ở cùng với ai một chỗ?

- Thúc thời thì giao bản thật của "Vãng Niệm Diển Sinh Kinh" ra đây, ta lưu lại cho một mạng. Hôm nay, mày bước chân vào Lạc gia bảo, căn bản không có cơ hội thoát ra ngoài.

Ở đây không có ai tu vi cao hơn Dương Thần và Lạc Thiên Thu nên không ai có thể biết hai người truyền âm với nhau những gì?

Dương Thần sừng sốt, phát hiện mình đã thua một trận.

Đúng vậy, Lạc Thiên Thu căn bản không xem Lãnh Thanh Thu là vợ, cô ta có làm cái gì với người đàn ông nào lão sao phải quan tâm; vợ chồng chỉ trên danh nghĩa mà thôi.

Mình thật ngu xuẩn, cấp bậc cao thủ loại này, quả nhiên có quan niệm riêng của mình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1523

Tử Điện Xuyên Vân

Dương Thần tỉnh táo trở lại nói:

- Tôi không phải đã đem công pháp cho ông sao, lẽ nào ông lại không phân biệt được thật giả?

Lạc Thiên Thu hừ lạnh nói:

- Lạc gia chúng tôi sưu tầm số lượng lớn công pháp có một không hai trong Huyền cảnh. Người cho rõ ràng là ‘Cửu trọng Luyện Hư công’ Lạc gia đã có, người cho Lạc gia ta là kẻ đàn?

‘Cửu trọng Luyện Hư công’? Đây là vật gì?

Dương Thần khẽ giật mình chẳng lẽ nói ... cũng giống Tiêu gia cũng có một phần thiên duyên tàn quyền, Lạc gia cũng có một cái chỉ là tên khác nhau?

Chết tiệt, làm sao Vãng niệm diễn sinh kinh lại có vẻ giống với cái đồ vật kia được. Hay là nó vốn dĩ có đặc thù giống nhau?

Dương Thần biết rằng giải thích thế nào đối phương đều sẽ không tin việc lạ này, hơn nữa mình cũng không có hứng thú giải thích thêm cho lão

Ánh mắt của Lạc Thiên Thu hướng về phía sau, tập trung trên người Lạc Hàng

Tuy rằng Dương Thần chưa từng nhìn thấy Lạc Hàng, nhưng cũng hướng ánh mắt về phía chỗ y đứng, thấy y hận không thể đem mình và Tiêu Chỉ Tình ăn sống nuốt tươi, Dương Thần cũng đã nhìn ra được

Trong mắt Dương Thần lúc này Lạc Hàng là một người đã chết

Lạc Thiên Thu có cảm giác nhạy bén phát hiện ánh mắt Dương Thần tập trung ở một chỗ lập tức biến sắc trầm giọng nói:

- Lạc Hàng, con lui ra

Lạc Hàng đứng phía sau sững sờ không hiểu cha có ý gì

- Hừ, để hắn đi được sao?

Dương Thần vừa mới nói xong, cả người đột ngột nhảy lên từ mặt đất, nhanh như chớp xông về phía Lạc Hàng!

Lạc Hàng lúc này mới kịp phản ứng, không ngờ rằng Dương Thần bị nhiều người vây quanh như vậy, lại có Lạc Thiên Thu ở đây, không chịu lùi mà lại tiến tới muốn giết mình !?

Người này chẳng lẽ là một tên điên không sợ chết !?

Nhưng chân nguyên uy áp khủng bố của Dương Thần đương nhiên đã vượt qua sức tưởng tượng của tức giận nghĩ thầm, vì sao Tiêu Chỉ Tình lại quen biết một tên có tu vi cực cao, người kia tuổi lại hoàn toàn không hơn

mình, lẽ nào ngay từ khi còn trong bụng mẹ hẳn đã là Độ Kiếp kì hay sao?!

Bị thần thức của Dương Thần nhắm vào mình, Lạc Hàng cảm thấy cột sống lạnh buốt, sợ tới mức có chút không thể động đậy

Nhưng Lạc Thiên Thu sớm đã có chuẩn bị một cỗ chân nguyên lực tràn trề ngưng kết tạo thành lá chắn khiến Lạc Hàng phía sau nhẹ nhàng thở ra

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, ngươi cho là ngươi có Hồn độn đỉnh thì có thể đấu với ta sao?

Lạc Thiên Thu cười nhạo một tiếng, đến trước mặt Dương Thần, mở rộng bàn tay, một luồng sáng màu đỏ tím nhanh chóng tụ lại thành hình cầu, lập tức một tia chớp màu đỏ như rắn thần hướng về phía Dương Thần mà đánh tới!

- Ai nói cần dùng Hồn Độn đỉnh?

Dương Thần đã được chứng kiến uy lực của tia chớp này nên cũng không dám khinh địch dùng thân thể để chống đỡ liền dùng một luồng Tử Hỏa như Địa Long gào thét hướng cái tia chớp kia đánh tới!

Ầm ầm! !

Tử Hỏa dù sao cũng là sự kết hợp của Ly Hỏa cùng Quỳ Thủy, uy lực lớn hơn, cái tia chớp đỏ kia chưa đến được chỗ Dương Thần đã bị đánh tan!

Màu tím và màu đỏ cùng rất nhiều ánh sáng tỏa ra khắp bầu trời, chân nguyên lực của sóng xung kích khiến các tu sĩ của Lạc gia bảo hoảng sợ!

Không ít trưởng lão và tu sĩ khác đều phản ứng lùi ra sau hơn trăm mét để tránh tai họa

Dương Thần vốn là có thể dùng Hồn độn đỉnh để nghênh chiến nhưng lúc này Hồn độn đỉnh đang che chắn Tiêu Chỉ Tình, mang tác dụng của ô dù bảo vệ cho cô

Dương Thần không hi vọng lúc mình và Lạc Thiên Thu đang đại chiến thì Tiêu Chỉ Tình lại bị ai đánh lén, cô ấy không có năng lực tự bảo vệ bản thân cho nên hẳn không có lúc nào dám sơ suất

Lúc này Lạc Hàng đang ở ngay trước mắt, Dương Thần không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt bởi vì nếu hôm nay không giết y thì lần sau muốn tìm đến hẳn cũng khó khăn, Huyền cảnh rộng lớn như vậy, nếu y thật sự muốn trốn không ra ngoài thì mình chưa chắc là có thể tìm ra y

Mới đánh một chiêu, Dương Thần phát hiện tu vi của Lạc Thiên Thu cực kì kinh người, theo lý thuyết thì mình là Thái thanh thần lôi đại viên mãn so với nhược thủy đỉnh kỳ của lạc thiên thu thì không là đối thủ của mình

Nhưng trình độ chân nguyên của Lạc Thiên Thu lại cực kì lớn, giống như không phải trong phạm vi của Nhược Thủy kỳ

Mặc dù Tử Hỏa của mình so với tia chớp đỏ kia mạnh hơn không ít nhưng vẫn không chiếm được lợi thế vẫn bị chặn lại

Ở phía sau Lạc Hàng nhìn thấy cảnh này biết rõ ở lại là nguy hiểm quay đầu muốn chạy trốn!

- Dừng hòng chạy

Dương Thần sao có thể cho y cơ hội, thân người quay ngược trở lại hướng về phía Lạc Hàng chém ra một đạo Lam Hỏa như trường long

Tốc độ của Dương Thần cực nhanh. Lạc Hàng ở phía xa phát hiện có tử khí như con thoi đến, y thậm chí đã sợ đến mức tê ra quần!

Nhưng Lạc Thiên Thu tốc độ cũng không chậm lại cùng phóng ra một tia chớp màu đỏ chặn lại Lam Hỏa!

Oanh! Oanh! !

Liên tục những tiếng nổ khiến trường long Lam Hỏa bị giảm đi như là bị tia chớp kia không ngừng xoi tái, cuối cùng tốc độ của Lam Hỏa đã rất chậm

Dương Thần buồn bực tia chớp tử sắc tuy uy lực không bằng không tính là quá mạnh mẽ nhưng có một loại tàn sát chân nguyên cổ quái đem Tử Hỏa và Lam Hỏa phá vỡ, không có cách nào hình thành sát thương lớn

Nhưng Dương Thần cũng không trông cậy vào điều này có thể đánh trúng Lạc Hàng, tranh thủ lúc này trong nháy mắt hắn đã đuổi theo hướng về chỗ gãy của Lạc Hàng

- Đối thủ của ngươi là ta!

Lạc Thiên Thu cũng không chậm hơn là bao, xuất hiện ngay trước mặt Dương Thần cả người mang một màu đỏ tím của tia chớp coi như là một tia chớp người, điện quyền chân nguyên ngưng tụ đánh tới đầu hắn!

Dương Thần lần đầu tiên gặp phải đối thủ có tốc độ nhanh như vậy, lần này nếu mình không đánh trả chính diện hoặc tránh ra vậy thì tuyệt đối sẽ bị dính đòn

Nhưng trong lòng hắn cũng vui sướng

- Tới đây! Là ngươi tự tìm đến đây

Toàn thân Dương Thần lập tức trong nháy mắt đã ngưng tụ ra một đoàn Nhược Thủy xám trắng, phân ra 2 phía Lạc Thiên Thu và Lạc Hàng đánh tới

- Nhược Thủy!?

Khoảng cách gần như vậy muốn né ra quả thật rất khó

Lạc Thiên Thu dường như cũng không ngờ tới nhưng phản ứng rất nhanh chóng né tránh

Chuyển động linh hoạt như một luồng ánh sáng

Cùng lúc đó toàn thân xuất hiện một tia chớp màu đỏ hướng về phía Dương Thần mà phóng ra

Oanh!

Cả người Dương Thần bị tử điện bắn trúng bay ngược ra phía sau mấy chục thước trong chốc lát Nhược Thủy sinh ra cũng trở nên tán loạn

Lạc Hàng khó khăn lắm mới thoát khỏi sự tấn công, bị hù dọa phải xanh cả mặt vừa rồi chỉ cần nhiễm phải một chút Nhược Thủy thì đã hồn phi phách tán

- Má nó. . .

Dương Thần tức giận không nhẹ hấn không ngờ tia chớp đỏ của Lạc Thiên Thu, không chỉ có tần suất chấn động kì lạ mà còn có hiệu quả gia tốc, hơn nữa tia chớp đỏ nhanh hơn so với Nhược Thủy, không những khiến cho chính mình một hai lần đầu tiên công bị thất bại mà còn bị đánh trúng!

Cảm thấy cơ thể toàn thân đau buốt, chỗ bị đánh trúng quần áo đều rách nát, cũng may tại thân thể có tổ chất khác người nên chưa bị tổn thương

Quay đầu lại vừa nhìn, Lạc Hàng trong thời gian đó đã chạy đi thật xa, còn muốn đuổi theo cũng khó khăn.

Mình như vậy mà lại để cho súc sinh Lạc Hàng kia chạy thoát? Trong mắt Dương Thần hiện lên ánh lửa sát khí đã lên đến đỉnh điểm

Ở phía xa các tu sĩ của Lạc gia chấn động tâm hồn, thấy gia chủ đánh trúng Dương Thần đều vui mừng khôn xiết, tiếng hô vang trời

Lạc Tiêu Tiêu thấy Lạc Hàng chạy thoát rồi thở phào nhẽ nhõm, nhưng Lạc Hàng lại lo lắng nhanh chóng nhìn Dương Thần và nhìn cha với ánh mắt phức tạp, lớp lông mày đen nhú lại nhưng không biết làm thế nào cho phải

- Thế nào, có chút năng lực như vậy còn muốn làm trò giết con ta? Bản thân ngươi còn khó giữ nổi!

Lạc Thiên Thu cười lạnh nói

Dương Thần giận quá thành cười:

- Không sao, vậy trước tiên giết ngươi rồi sau đó sẽ giết con rùa kia

Nói xong, Dương Thần một tay Lam Hỏa, một tay Tử Diễm lại một lần nữa xông tới Lạc Thiên Thu

Toàn thân Lạc Thiên Thu nghiêm chỉnh mà đôi đũa, càng không ngừng ngưng tụ tia chớp đỏ quanh thân, từng đạo một đón lấy Lam Hỏa và Tử Diễm của Dương Thần càng không ngừng va chạm, công kích kịch liệt

Trong lúc nhất thời hai người giằng co trong không trung tạo thành những mạng lưới dày đặc, muôn hồng nghìn tía, như ánh hào quang chói lọi ban ngày, thỉnh thoảng xung kích nổi sóng chân nguyên thật lớn, khiến không ít tu sĩ có tu vi thấp phải tránh xa

Nhưng rất nhiều tu sĩ phải chịu đựng cái cảm giác sợ hãi cùng máu huyết sôi trào, cũng không nở trốn đi, bởi vì kiểu đối chiến trên Nhược Thủy đỉnh này khiến cho bọn họ si mê, ước ao

Tuy rằng uy lực Tử Hỏa và Lam Hỏa của Dương Thần tăng lên nhưng luôn bị vây bởi những tia chớp dày đặc mà hao mòn, ngược lại thỉnh thoảng có vài tia chớp tản ra ở bốn phía khiến cho hấn thỉnh thoảng bị đánh trúng

Chứng kiến cảnh này Tiêu Chỉ Tình đau lòng đến không thể không nhớ tới cái gì, nhìn lên trời hô to:

- Ông xã cẩn thận.

Đó là pháp thuật cao nhất của Lạc gia: Tử điện xuyên vân, có kim hỏa hai thuộc tính hỗ trợ lẫn nhau, có thể chấn động nghiền nát hầu hết đa số công kích, phải cần sự tấn công có phạm vi lớn mới có thể ngăn chặn được nó!

Nghe lời Tiêu Chỉ Tình, trong đầu Dương Thần hiện lên một suy nghĩ thì ra là vậy! Chính mình thiếu chút nữa mắc mưu lão rồi

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1524

Sức Mạnh Thật Sự Của Lạc Thiên Thu

Vẫn muốn dùng sức mạnh của mình để áp chế Lạc Thiên Thu, nhưng lại không ý thức được tia chớp màu đỏ kia có tính chất giới hạn không thể nào tạo ra sát thương trong phạm vi lớn, nhưng lại có tốc độ cực nhanh nếu cùng đánh từ bốn phương tám hướng đến thì mình không có cách nào có thể chống đỡ được rồi!

Tuy rằng với sức mạnh của hắn không cách nào có thể chống đỡ được, nhưng Lạc Thiên Thu cũng không thể chống cự lại được sức ăn mòn của Nhược Thủy!

- Hừ, phụ nữ của Tiêu gia quả thật biết không ít

Lạc Thiên Thu lạnh lùng liếc mắt xuống phía dưới chỗ Tiêu Chỉ Tình cao giọng nói:

- Lạc Thiên Lý, ngươi hãy dẫn các tu sĩ từ Minh Thủy kỳ trở lên phá vỡ sự phòng ngự của Hỗn Độn đỉnh cho ta.

Lạc Thiên Lý đang đứng ở phía xa lúc này mới kịp phản ứng, y dù sao cũng là tu sĩ Nhược Thủy sơ kì, lúc đầu vốn định cùng với Lạc Phong liên thủ để lật đổ Lạc Thiên Thu nhưng hôm nay Lạc Phong đã chết vậy nên nếu y muốn sống tiếp thì tuyệt đối phải nghe mệnh lệnh của Lạc Thiên Thu

Ánh mắt hướng đến chỗ Hỗn Độn đỉnh đang bao phủ Tiêu Chỉ Tình, Lạc Thiên Lý cười một tiếng dữ tợn mang theo mười tên tu sĩ Minh Thủy kỳ xông thẳng về hướng Hỗn Độn đỉnh!

Pháp thuật của Lạc gia cực kỳ phong phú và đa dạng, uy lực cũng rất mạnh mẽ lại có Lạc Thiên Lý là cao thủ Nhược Thủy kỳ dẫn đầu khiến cho sự công kích của đám tu sĩ Lạc gia này khi bắt đầu đã giống như một dòng thủy ngân chảy rất rục rở và trắng lệt!

Màu sắc u ám của hỗn độn lực đối với những thứ pháp thuật này đều chống đỡ được nhưng không có khả năng hấp thu toàn bộ những thứ đó khó tránh khỏi bị thương, màu sắc lúc sáng lúc tối

Dương Thần cau mày, thầm nghĩ Hỗn độn đỉnh nếu chỉ phòng thủ chứ không tấn công, chắc có thể ngăn chặn được một chút

Vừa nghĩ như vậy, Dương Thần điều động sức mạnh của đất trời lên đến mức cao nhất cuộn cuộn không dứt hội tụ lại một chỗ giống như biển động không ngừng cuộn trào mãnh liệt!

Đôi mắt với ánh lửa liên tục hướng về phía mình đánh tới với những tia chớp màu tím đỏ, Dương Thần dùng Nhược Thủy ngưng kết ra một tấm lá chắn lớn ngăn cản ở phía sau khiến cho Nhược thủy bao quanh mình càng

lớn tạo thành một hình cầu rộng hơn mười mét!

Bị màu xám trắng của khối cầu Nhược Thủy thu hút, tia chớp màu tím đỏ liên tục đánh trúng làm tiêu tan mất một ít nhưng cũng không cách nào ngăn cản khối cầu ngày càng lớn lên!

Mùi tử vong bao phủ toàn trường, trong trời đất phẳng phát đều có một lực lượng làm cho những người có mặt rung mình mà sợ sệt!

Lạc Thiên Thu sắc mặt ngưng trọng, không nghĩ là Dương Thần có thể hội tụ một lượng Nhược Thủy lớn như thế, cần phải có một lực không chế và chân nguyên có cường độ rất cao mới có thể làm được.

Ở phía dưới, Hỗn độn đỉnh tản ra một màu sắc u ám của hỗn độn lực, hình thành những quang sáng bao phủ lấy Tiêu Chỉ Tình, tất cả các ánh sáng đủ màu của mọi loại pháp thuật đánh đến bị ngăn cản ở phía ngoài không thể xâm nhập.

Bị oanh tạc liên miên không dứt, Tiêu Chỉ Tình ở trong Hỗn Độn đỉnh cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh thành bụi phấn, căn môi, không có chút huyết sắc nào.

Cũng may trước đó Hỗn độn đỉnh đã hấp thu không ít tu vi cao thâm của các tu sĩ Lạc gia, lúc này đang ở giai đoạn tràn trề sinh lực, hỗn độn lực kéo dài không dứt khiến cho Lạc Thiên Lý và mười mấy tên tu sĩ kia không có cách nào phá được sự bảo vệ này!

Lạc Thiên Thu vẻ mặt đề phòng không ngừng phát ra các tia chớp tím đỏ, không hiểu Dương Thần muốn làm cái gì

Đúng lúc này, Dương Thần cảm thấy đã đến lúc rồi, đem toàn bộ khối cầu Nhược Thủy đánh về phía trên bầu trời!

- Phá cho ta!

Dương Thần đem chân nguyên lực đưa vào trong quả cầu Nhược Thủy, nổ tung về bốn phía!

Bùng! ! !

Một tiếng nổ gầm trời, quả cầu Nhược Thủy to lớn biến thành rất nhiều những hạt mưa Nhược Thủy hướng về các phía xung quanh lan tỏa trong phạm vi mấy trăm mét với tốc độ nhanh như gió!

Lần này không phải là Dương Thần dùng Nhược Thủy công kích tán loạn mà ngưng kết lại sử dụng để tập kích trong một phạm vi cực lớn!

Nược Thủy tránh cũng không thể tránh được, mang hơi thở của cái chết, khiến cho không chỉ có các tu sĩ đang bị sự công kích của hỗn độn đỉnh mà cả Lạc Thiên Thu cũng hoảng sợ!

- A! ! . . .

Khi giọt Nhược Thủy đầu tiên chạm vào một Minh Thủy kỳ thì có một tiếng kêu thảm thiết xé rách bóng đêm!

Tiếp theo đó, mười mấy tên tu sĩ Lạc gia đều không chịu nổi sự ăn mòn của Nhược Thủy, những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên!

Hỗn độn đỉnh nhân lúc này, bắt đầu nhanh chóng đem những tu sĩ này hóa thành linh khí hút vào bên trong với tốc độ càng lúc càng nhanh, mãnh thú hỗn độn càng lúc càng hưng phấn.

Mặc dù vẫn bị tia chớp đỏ tím của Lạc Thiên Thu bắn vào nhưng với khí huyết của Dương Thần đang sôi trào cũng không gây tổn thương gì nhiều, trái lại những hạt mưa Nhược Thủy công kích bọn họ có thể là trí mạng!

Lạc Thiên Lý cũng không dám khinh suất, y không như huynh trưởng có tu vi kinh khủng, nhanh chóng khởi động chân nguyên tạo thành một vòng bảo vệ, nhanh như gió tránh ra mới có thể may mắn tránh khỏi khó khăn.

Lạc Thiên Thu lọt vào trận mưa Nhược Thủy dày đặc nhất, có thể nói toàn thân ở trong trung tâm của trận mưa, nhưng y có chân nguyên hùng hậu, đứng yên tại chỗ khởi động chân nguyên tạo thành một vòng bảo vệ khắp các phương hướng chống đỡ Nhược Thủy!

Nhưng sự công kích của y cũng ngừng lại, dù sao tổ chất thân thể của y không khác người như Dương Thần, vì vậy cũng không thể giống với Dương Thần mà thờ ơ đối với Nhược Thủy.

Bản thân Dương Thần cũng không có ý định một chiêu này là có thể đánh bại được Lạc Thiên Thu, với phạm vi sát thương lớn như vậy, uy lực của Nhược Thủy bị suy giảm đi nhiều, hấn chẳng qua chỉ muốn tiêu diệt đám tu sĩ chứng mắt của Lạc gia ở phía bên dưới để cho bọn họ hiểu rõ mình không phải là con kiến muốn tham gia chiến đấu

Thấy Lạc Thiên Thu ngừng tấn công, Dương Thần biết rằng mình đã đúng, liên tục ngưng tụ tung ra mấy quả cầu Nhược Thủy, hướng về phía Lạc Thiên Thu!

Lạc Thiên Thu bị khổng chế trong một không gian hẹp, chân nguyên tạo ra vòng bảo vệ liên tục bị ăn mòn, biết tình hình không ổn.

Trong mắt hiện ra tia giận dữ, không chỉ là bị Dương Thần áp chế, mà Dương Thần còn giết chết rất nhiều tu sĩ trung thành của gia tộc.

- Thằng nhãi, ngươi dám, tự tìm đường chết !!

Lạc Thiên Thu tức giận, lão cũng không hỏi nhiều, chuyện Vãng Niệm Diễn sinh kinh đã chuyển thành phức tạp, nếu không diệt trừ Dương Thần trong lòng y khó có thể bình an.

- Xem Tam Túc Kim Ô Chân giải của ta, Kim Ô Chân Hỏa!!

Thân thể Lạc Thiên Thu bỗng nhiên bốc cháy hùng hực như một mối lửa giống như một con chim ba chân giương cánh hơn mấy chục mét!

Dương Thần nhìn thấy con chim kì lạ kia hướng về phía bầu trời bay lên, phát ra hỏa diễm, giống như vương giả tuyên cáo đến vạn vật phải phục tùng!

Chói lọi giống như mặt trời, ở trên bầu trời không ngừng bành trướng

Kim hỏa vây quanh Lạc Thiên Thu nếu đem tập kích Nhược Thủy thì sẽ triệt tiêu lẫn nhau.

Trong lúc này, Lạc Thiên Thu trở thành trung tâm của một Mặt trời nhỏ toàn thân đều phát ra ánh sáng rực rỡ!

Trước đó Dương Thần từng nghe Tiêu Chỉ Tình nhắc tới môn công pháp này, biết đây là Kim Ô Di Hỏa, nhưng không nghĩ tới uy thế khủng bố của nó, loại này không giống như Di hỏa, không kém bất cứ một loại thiên hỏa nào!

Chẳng trách cả nghìn năm qua chỉ có Lạc Thiên Thu luyện thành công, đây tuyệt đối là pháp thuật nghịch thiên!

Đương nhiên, tu vi đối với chân nguyên có sự ỷ lại cực lớn, nếu không Lạc Thiên Thu với tu vi này, Nhược Thủy kỳ bình thường cũng không thể có được uy lực bậc này

- Dát!...

Một con chim Hỏa Diễm ba chân hình người, từ ánh mặt trời chói lọi của Lạc Thiên Thu hiện hiện ra, đôi cánh lửa đỏ tung bay, phá không mà phát ra một tiếng kêu to!

Tuy rằng đây chẳng qua là một mối lửa, nhưng tốc độ của nó rất nhanh, trong không khí giống như phát ra tiếng chim hót

Tốc độ nhanh như thế, khiến Dương Thần bất ngờ cố gắng tránh ra nhưng vẫn bị một cánh của con chim thiêu đốt cánh tay!

- Áa...

Dương Thần không nhịn được phát ra một tiếng kêu đau đớn, cánh tay như bị dầu hỏa đốt, chỗ da bị đốt cháy đỏ lên xuất huyết, bạo liệt!

Theo lý thuyết thì đối với mình cho dù là bị cháy, thì cũng không gây tổn thương cho mình

Loại cảm giác này đã rất nhiều năm không xuất hiện, đau đến tê tâm liệt phế!

Cũng may Vãng Niệm Diễm Sinh Kinh chữa trị rất nhanh, trừ bỏ phần da thịt bị đánh trúng, sinh ra phần da hoàn toàn mới!

Nhưng đây chỉ là một lần mà thôi, nếu cứ liên tiếp mà bị như thế, sự chịu đựng của bản thân mình có thể không chống đỡ được!

Không hổ là Di hỏa của thượng cổ thần thú, Dương Thần lại một lần nữa cảm nhận được có chút hứng thú, bản thân mình bởi vì đã lĩnh ngộ được thiên hỏa cho nên không quan tâm Ly Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa cùng Nghiệp Hỏa, nhưng Di Hỏa này cũng thật khác lạ

Cái này giống với một loại “Đạo” xa lạ, chính mình cũng không hiểu, dĩ nhiên là sẽ phải chịu thương tổn.

Lạc Thiên Thu thấy thân thể của Dương Thần chữa trị rất nhanh, cũng lộ ra một chút ngạc nhiên, nhưng cũng không hề có chậm chậm liên tục không ngừng tấn công!

- Kim ô chân hiệu, vạn điều triều tông!

Chân nguyên hùng hồn được lan rộng ra, từ trong mặt trời Kim ô chói mắt

liên tục không ngừng bay ra từng con Tam Túc Kim Ô, dường như dốc toàn lực hướng về phía Dương Thần, rít lên ‘Cạc Cạc’ luân phiên nhau đánh tới!

Ở phía xa, người của Lạc gia bao gồm cả Lạc Thiên Lý đều khiếp sợ vô cùng, hình ảnh kim hỏa hiện lên khắp bầu trời thật quá kinh khủng!

Bởi vì Lạc Thiên Thu rất ít khi gặp phải đối thủ nên bọn họ cũng không có cơ hội nhìn thấy sức mạnh thật sự của Lạc Thiên Thu, không ngờ có tu vi cao thâm đến mức kinh thế hãi tục!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1525

Ám Hỏa

Dương Thần cũng không nghĩ quá nhiều, biết rằng mình không thể đối đầu với kim ô này nên cố gắng ngưng kết ra một vòng bảo vệ của Quỷ Thủy Huyền Băng thật lớn.

Vòng bảo vệ Huyền Băng màu lam dày đặc vừa mới tiếp xúc với kim ô đã bị lay động, tuy nhiên đã ngăn cản được một hai con kim ô, nhưng căn bản không có cách nào tiêu trừ được nguy cơ trước mắt.

Dương Thần kinh hãi, tranh thủ thời gian vội vàng trốn ra nhưng tốc độ của kim ô cực nhanh, lại có số lượng lớn, khiến cho hắn ở bên trong qua lại không ngớt, càng lúc càng bị khống chế!

Tiêu Chỉ Tình ở phía dưới Hỗn Độn đỉnh thì sợ đến hoa dung thấy sắc, không ngừng cố gắng gọi:

- Ông xã, anh hãy thu lại Hỗn Độn đỉnh đi, không cần lo cho em!!

Cô hiểu rằng nếu Dương Thần có Hỗn Độn đỉnh trong tay vào lúc này, chí ít cũng giảm áp lực xuống 3 phần, bởi vì Hỗn Độn đỉnh có thể hấp thu được sự tấn công lớn này

Nhưng Dương Thần một mực tạo ra vòng bảo vệ, không có ý định thu lại Hỗn Độn đỉnh.

Sự thật lúc này, ở phía bên trên Dương Thần đang bị siết chặt vòng vây, hắn không phải không biết nếu mình có Hỗn Độn đỉnh trong tay thì có khả năng thay đổi cục diện rất lớn, nhưng hắn không muốn làm như vậy!

Bởi vì Lạc Thiên Thu từ đầu đến giờ chưa hề sử dụng pháp bảo, chỉ dùng tu vi thuần túy và pháp thuật đánh với mình

Nếu mình lại sử dụng sức mạnh của Hỗn Độn đỉnh mới có thể kháng cự được y, vậy thì chẳng khác nào mình rơi xuống thế hạ phong?

Đối với các tu sĩ khác có thể dùng Hỗn Độn đỉnh tùy ý để đánh là bởi vì Dương Thần biết đối phương không phải là đối thủ của mình cho nên cũng không cần phải tranh giành gì mà giải quyết cho nhanh chóng.

Nhưng đối với Lạc Thiên Thu, được coi như là cao thủ ngang hàng với mình, Dương Thần không hy vọng phải dựa vào pháp bảo mà giành được thắng lợi

Nếu như cứ dựa vào khả năng của Hỗn Độn đỉnh, thì trình độ của bản thân rất khó có thể đột phá.

Dương Thần hi vọng rằng một ngày có thể bước vào cảnh giới Thượng Thanh, mà hiện tại mình đang là cảnh giới Thái Thanh đại viên mãn, thứ cần nhất là một cơ hội cùng cao thủ chiến đấu để nâng cao kinh nghiệm.

Ba luồng Kim ô lướt qua người Dương Thần, thỉnh thoảng có vài lần đánh trúng gây ra tiếng nổ lớn, càng khiến thân thể Dương Thần có chút quay cuồng

Thỉnh thoảng có chân hỏa Kim ô lọt vào làm cho thân người bị bỏng, khiến cho Dương Thần thâm kêu khổ

Nhưng Dương Thần không chịu bỏ cuộc, không ngừng thúc dục Tử Hỏa và Lam hỏa ra đối kháng với Kim Ô chân hỏa

Nhưng ít nhất thì Lạc Thiên Thu cũng không thể lấy mạng của mình, Dương Thần cảm thấy lại có thể còn có đường sống.

Rốt cuộc uy lực của Kim ô là không thể vượt qua Thiên hỏa, vẫn bị Dương Thần đánh tan, không ngừng hóa thành vô số khói lửa màu vàng.

Nhưng điều Dương Thần bức nhất là hẳn không thể nào thoát khỏi cảnh bị hàng trăm Kim ô vây quanh. Chính mình cũng không có cách nào tấn công được thân thể của Lạc Thiên Thu, vậy thì dù có chống cự thế nào thì cũng là vô ích.

Trái lại, mặc dù mình có đánh nát Kim ô, thì cũng sẽ bị những Kim ô khác đánh đến, hơn nữa Kim ô chân hỏa của Lạc Thiên Thu dường như triền miên không dứt, chiều sâu tu vi của y quả thực là quỷ thần khó đoán.

- Tên tiêu tử này không dùng pháp bảo của hắn, thật quá ngạo mạn, gia chủ tất nhiên sẽ thắng

- Không hổ nhân vật đứng đầu trong Lạc gia ta trăm nghìn năm, hóa ra Tam Túc Kim Ô Chân giải này thật có uy thế! Chỉ tiếc là chúng ta không có khả năng tìm hiểu ...

- Ha ha, người này giết chết rất nhiều cao thủ trong gia tộc chúng ta, hãy để cho hắn vạn kiếp không được siêu sinh!...

Người của Lạc gia đã coi Dương Thần như một người đã chết, chỉ là cố gắng vùng vẫy.

Trong khi đó Lạc Tiêu Tiêu tay đặt trên miệng, vô thức cắn chặt ngón tay, tâm tình vô cùng lo lắng... Người này rõ ràng nhiều lần làm tổn thương mình, vậy mà vì cái gì lại lo lắng cho hắn...

Cùng lúc đó, trong hoàn cảnh nguy hiểm, đầu óc Dương Thần lại vô cùng tỉnh táo, tự suy nghĩ cách giải quyết.

Không có cách nào khác ... chỉ có thể thử chiêu đó một lần... Mặc dù còn chưa nắm rõ, nhưng có lẽ cũng có kết quả...

Dương Thần quyết định, hai cánh tay đột nhiên ngưng tụ lại thành một luồng Nghiệp hỏa màu đỏ, và một luồng Nhược thủy màu xám trắng, ngay lập tức mãnh liệt đánh vào một chỗ!

Bùm!

Nước và lửa tập trung lại với nhau, ngay lập tức một lực ăn mòn cực lớn từ trong thoát ra ngoài, giống như một con quái thú hai đầu điên cuồng cắn xé tại một chỗ, không chịu nhượng bộ!

Bộ mặt Dương Thần mang một vẻ khó coi, lúc trước hắn đã từng thử sự kết hợp của Nhược thủy và Nghiệp hỏa, nhưng không ngờ sự kết hợp này lại sinh ra lực phản phệ mãnh liệt!

Lực ăn mòn sẽ xuyên thấu qua bản thân của mình, khiến cho chính mình bị đau đớn, giống như là linh hồn bị chia cắt!

Thế nhưng nó cũng không thể hiện rằng hai loại Thiên hỏa và Nhược thủy này sẽ kết hợp được, chỉ là Dương Thần cảm thấy chưa thành thực

Tình hình hiện tại thật sự nguy cấp, cả Lam hỏa và Tử hỏa đối với Kim ô thật không có tính sát thương, cả Nhược thủy cũng chỉ có thể ăn mòn một ít trong phạm vi nhỏ, căn bản không thể khống chế toàn cục, chỉ có thể thử một lần!

Đã quyết như vậy, Dương Thần mang hai luồng năng lượng kết hợp lại, tức giận ngửa mặt lên trời thét dài!

Một môi lửa u tối từ phía trước Dương Thần đột nhiên bùng lên như xuyên qua trời đất, giống như cột lửa thông thiên

Đứng ở bên trong ánh lửa như là mặt trời, Lạc Thiên Thu cảm thấy có một lực cực mạnh đánh thẳng về phía mình, bản thân rung động một hồi, trong mắt hiện lên tia kinh hãi.

Mấy trăm Kim ô không hề khách khí lao về phía Dương Thần dũng mãnh tấn công, Kim ô chân hỏa đánh trúng Dương Thần gây nên một vết thương, máu hắn không ngừng đổ xuống lại bị bốc hơi, tình cảnh vô cùng thê thảm.

Cũng chính trong lúc cùng bản thân chịu sự đau đớn, Dương Thần bỗng nhiên chợt nhận ra, giống như trong hoàn cảnh sống chết, khiến hắn chống chọi được loại hành hạ của Âm hỏa này

Rất cực, một môi lửa Âm hỏa dưới sự khống chế của Dương Thần, hình thành mấy đạo Âm hỏa trường long, bắt đầu hiện lên ở xung quanh hắn không ngừng gào thét

Ầm ầm!

Kim ô va chạm với Âm hỏa, có vẻ giống như lúc trước bị ngăn cản lại một chút, nhưng tình hình thực tế lại không phải như vậy!

Ở phía xa, Lạc Thiên Thu đang khống chế Kim ô, bắt đầu trở nên thống khổ.

- Cái này... là như thế nào...

Lạc Thiên Thu nắm chặt hai bàn tay, bộ mặt trở nên khó coi, trong mắt hiện tia máu.

Y phát hiện ra trong lúc mình khống chế Kim ô mỗi lần va chạm với Âm hỏa sẽ có một lực ăn mòn cực lớn truyền tới, khiến cho bản thân của mình bị tra tấn.

Cứ như thế này, chỉ sợ y không khống chế được Dương Thần nữa, mà sẽ bị lực này ăn mòn hồn phi phách tán!

Dương Thần đang bị Kim ô vây quanh nhận thấy tốc độ Kim ô càng ngày

càng chậm, bắt đầu do dự tránh né Âm hỏa trường long, không khỏi cười ha hả.

Mặc dù Kim ô tam túc lợi hại, nhưng Âm hỏa là sức mạnh của Nhược Thủy cùng Nghiệp hỏa, bản thân Kim ô là dung hợp thần thức của Lạc Thiên Thu, bị y không chế, cho nên Âm hỏa chỉ chạm vào Kim ô sẽ truyền sức sát thương đến bản thân y.

Lạc Thiên Thu nếu tiếp tục dùng Kim ô đối phó với mình, như vậy sẽ không không chế được Kim ô nữa, mà giống như là sử dụng những tia chớp màu tím đỏ như lúc trước.

Nhưng bởi vì như vậy, nếu như mất đi sự không chế Kim ô tam túc, thì không thể đả thương được mình chứ đừng nói là vậy đánh mình.

Quả nhiên, số lượng Kim ô càng lúc càng ít dần dần biến mất trên không trung, hóa thành các vết lốm đốm màu vàng

Áp lực hướng tới Dương Thần giảm đi, lại thấy ở phía Lạc Thiên Thu, Kim ô chân hỏa xung quanh y có xu hướng bị dập tắt, không còn hào quang chói mắt như lúc trước

Hơn một nghìn tu sĩ của Lạc gia, nhìn thấy cảnh này đều giật mình kinh sợ, không ngờ Âm hỏa kì lạ kia lại có thể đánh bại được Kim ô chân hỏa!?

Trong mắt nhìn thấy tình thế bị đảo chiều, nhưng cũng không dám tiến lên vì biết chắc nếu xông lên sẽ chết, chỉ đành đứng đó mà trông ngóng.

Dương Thần nhanh chóng dùng Vãng niệm diễn sinh kinh chữa trị vết thương trên cơ thể, lại có Âm hỏa trong tay, trong lòng cảm thấy thoải mái, quả nhiên chiến đấu trong những ngày bình thường thì thật khó có thể đột phá được.

Sau khi xác nhận Tiêu Chỉ Tình bình yên vô sự, Dương Thần dâng lên sát ý, chuẩn bị dùng Âm hỏa giết Lạc Thiên Thu, sau đó tìm Lạc Hàng.

Khi Dương Thần đang chuẩn bị động thủ, Lạc Thiên Thu trở nên kì quái!

Chỉ thấy Lạc Thiên Thu chẳng biết vì sao hay tay ôm đầu, thân thể vặn vẹo, kinh mạch toàn thân nổi lên, cổ họng phát ra từng tiếng kêu đau đớn!

Mà trong thân thể của y mang một màu đỏ thẫm, hơi thở tà ác từ tứ chi bay ra thậm chí còn bay ra từ cả đỉnh đầu.

- Cha!?

Lạc Tiêu Tiêu đứng ở phía xa lo lắng, kêu to

Các trưởng lão của Lạc gia cũng cảm thấy lạ lùng, lo lắng bàn luận.

Cả Dương Thần cũng cảm thấy có chút khác thường, theo lý mà nói mình chưa đánh Lạc Thiên Thu quá nặng, chỉ vừa mới bắt đầu động thủ, đột nhiên đã xảy ra hiện tượng này.

Hơn nữa những thứ ấy từ bên trong thân thể của Lạc Thiên Thu phát ra mang hơi thở tà khí đỏ thẫm, hình như... chính mình đã từng cảm nhận qua.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1526

Thần Binh Tâm Ma

Đào ngọt, ma huyết!?

Dương Thần đột nhiên nhớ lại cái hơi thở này, lại nghĩ đến lúc trước giả trang thành Lạc Lôi, hẳn đã nghe được chuyện y đã dùng ma huyết trong ba năm qua.

Xem ra đúng vào lúc này, ma huyết trong ba năm qua đã phát huy tác dụng.

Nhưng Lạc Phong đã nói không phải còn hai đến ba tháng nữa chuyện này mới xảy ra sao?

Ánh mắt của Dương Thần theo bản năng nhìn về phía Lạc Thiên Lý, quả nhiên lúc này vẻ mặt y rất cổ quái, dáng vẻ nghi hoặc, mang bộ dạng lúc thì chờ mong, lại dường như đang lo lắng vấn đề gì.

Chẳng lẽ, Lạc Thiên Lý lại không biết chuyện độc tính của Đào ngọt ma huyết sẽ bạo phát?

Dương Thần đã đoán trước được việc này.

Trên thực tế, Đào ngọt ma huyết thông qua giao dịch với Tiêu gia và Tiêu Mạc Hối có được, chính là mãnh thú thượng cổ sau khi bị thương để lại, tuy rằng không biết tổ tiên của Tiêu gia từ đâu đến, nhưng với việc kế thừa vài vạn năm, thì tất nhiên sẽ không phải là giả.

Cái Đào ngọt ma huyết này cũng không phải hoàn toàn là máu huyết của Đào ngọt, mà do tổ tiên của Tiêu gia trải qua quá trình dùng độc vật kết hợp, sinh ra một loại độc vật cực kỳ thần kỳ và hùng mạnh.

Giống như đại đa số các tu sĩ, đặc biệt đối với loại cao thủ như Lạc Thiên Thu mà nói, không thể nào hạ độc được y, bởi vì y có thể dễ dàng đoán ra được các loại linh khí dao động khác thường.

Đào ngọt ma huyết trải qua nhiều đời Tiêu gia được các vị tổ tiên cải tạo, nhưng có thể khiến cho Lạc Thiên Thu bị như vậy cũng không cách nào có thể nhận ra được.

Lạc Lôi là người thân cận nhất của Lạc Thiên Thu, hàng năm luôn phục vụ xung quanh y, có thể ra vào chỗ ở và chỗ luyện công hàng ngày của y.

Trong ba năm nay, Lạc Lôi đem từng giọt bỏ vào trong lò trầm hương tu luyện của Lạc Thiên Thu.

Đào ngọt ma huyết được cho vào với số lượng nhất định, lại lẫn với trầm hương, không có cách nào phát hiện ra, trừ phi số lượng quá nhiều thì mới có cơ hội.

Lạc Thiên Thu trong ba năm liên tục tiếp nhận vào Đào ngọt ma huyết có

trong trăm hương, tới một lượng nhất định, độc tính mới có thể hiện ra.

Hiện tại ma huyết không thể khiến y mất mạng ngay lập tức, công hiệu lớn nhất của nó là ăn mòn bản thân y, khiến y bị lây nhiễm hung tính của Đào ngọt máu huyết, không thể không chế lý trí của mình, cứ như vậy cuối cùng sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Như vậy đây vốn là một kế hoạch hoàn hảo

Căn bản, việc giết Lạc Thiên Thu đối với Lạc Phong và Lạc Thiên Lý là chuyện không thể nào, bây giờ lại khiến Lạc Thiên Thu tẩu hỏa nhập ma, người không ra người, quỷ không ra quỷ, giúp bọn họ tiết kiệm được sức lực.

Hơn nữa đến lúc đó, để đề phong Lạc Thiên Thu trở thành tên điên giết người lung tung, toàn bộ Lạc gia, bao gồm cả các thái thượng trưởng lão Lạc gia cũng sẽ hạ sát thủ đối với y

Thậm chí, trong lúc tu luyện thân thể Lạc Thiên Thu sẽ bị thương tổn, tinh thần hoảng loạn, chân nguyên dữ dội có thể gây nổ tan xác.

Tiêu Mạc Hôi ban đầu có ý đem Đào ngọt ma huyết ra để giao dịch, với mục đích một là thứ này đối với người sử dụng có yêu cầu cao, đối với cao thủ thì cần phải sử dụng trong thời gian dài, mà đối với kẻ yếu thì lại lãng phí, mà ngoại trừ việc giết người thì nó gần như không có tác dụng gì. Thứ hai là Tiêu gia cũng hy vọng Lạc Thiên Thu có thể chết, như vậy thực lực của Lạc gia sẽ giảm đi nhiều

Đương nhiên, Lạc Thiên Lý và Lạc Phong cũng biết điều này, chẳng qua bọn họ cũng không để ý đến điều đó, chỉ cần có thể đoạt quyền thành công, Lạc gia yếu đi trong một thời gian ngắn cũng không có gì lớn. Mà nội tình Lạc gia rõ mòn một, hai nhà còn lại cũng không thể làm gì được bọn họ.

Bởi thế nên nói sự việc khó liệu.

Vốn là kế hoạch đang thuận buồm xuôi gió, đầu tiên là cái chết của Lạc Lôi, sau đó Lạc Phong cũng đã chết, Đào ngọt ma huyết này cũng chưa dùng hết

Mà trong lúc đánh nhau, Dương Thần lại dùng Ám hỏa đã kích thích thân thể Lạc Thiên Thu, đột nhiên tác dụng của ma huyết đáng lẽ ba tháng sau mới có bạo phát đã kích phát ra ngoài!

Tất cả những điều này, Dương Thần cũng không hiểu, nhưng hẳn có thể xác nhận, trong thân thể Lạc Thiên Thu lúc này tản mát ra chính là hơi thở của Đào ngọt ma huyết.

Kim ô chân hỏa của Lạc Thiên Thu đã tắt, cả người vặn vẹo giữa không trung, giống như đã mất đi năng lực chiến đấu.

Nhưng Dương Thần cũng sẽ không vì tình cảnh này của y mà thương xót, không nói đến những việc Lạc gia đã làm đối với Tiêu Chỉ tình, mà đơn giản nếu mình bị trúng một loại độc tố phức tạp, Lạc Thiên Thu sẽ không có lòng tốt bỏ qua cho mình, nói gì đến chuyện ngày sau gặp lại

Trong chiến đấu, sống chết là trong chớp mắt, nhân từ với bất cứ ai chính là tàn nhẫn với bản thân.

Dương Thần thấu hiểu được đạo lý này, nên cũng không do dự, trên tay tạo ra một luồng Âm hỏa, nhắm về hướng Lạc Thiên Thu chuẩn bị phóng đi!

- Không được làm hại cha ta!!

Từ phía xa bỗng nhiên có một hình bóng màu hồng nhạt chạy nhanh lại, chặn trước người Lạc Thiên Thu, đôi môi mím chặt, đúng là Lạc Tiêu Tiêu!

Toàn bộ hơn nghìn tu sĩ, bao gồm cả Lạc Thiên Lý và cả thành viên trong gia tộc, cũng không dám ngăn cản Dương Thần, nhưng người cứu Lạc Thiên Thu lại là Lạc Tiêu Tiêu đang ở Hóa Thần sơ kỳ

Toàn thân Dương Thần dừng lại, nhìn cô gái mắt long lanh sắp khóc, cảm thấy hơi thất thố

Đáng lẽ ra, vào lúc này, ai tới ngăn cản sẽ bị hấn giết, nhưng đối với Lạc Tiêu Tiêu lại khác. Trong lòng Dương Thần cảm thấy áy náy với cô, một là mình đã hiểu lầm và thương tổn cô ấy, hai là bởi vì cô ấy đã từng giúp đỡ Tiêu Chỉ Tình

Quả nhiên, hấn nhìn xuống chỗ Tiêu Chỉ Tình, cô ấy nhìn mình lắc đầu, hi vọng mình không làm Lạc Tiêu Tiêu bị thương.

- Tránh ra, tôi không muốn làm cô bị thương

Dương Thần nhíu mi

Lạc Tiêu Tiêu khóc nức nở, chưa xốt nói:

- Bị thương? Anh không phải đã làm tôi bị thương nhiều lần sao!? Anh hiện tại muốn giết cha tôi, tôi liền liều mạng với anh! Tôi không sợ anh!!

Lời cô nói tuy có vẻ ngây thơ, nhưng lại tràn đầy quyết tâm kể cả phải chết

Dương Thần há miệng thở dốc, định nói điều gì, nhưng lại nghẹn cổ họng, hấn kỳ thật không phải không bỏ được sĩ diện, hấn muốn nói lời xin lỗi cô, nhưng lúc này đang đối chiến Lạc Thiên Thu lại là người sống ta chết.

Mặc dù Lạc Thiên Thu giống như đang bị ăn mòn, nhưng nếu không giết y thì không thể yên tâm

Đột nhiên, Lạc Thiên Thu đang khom người, chợt đứng thẳng lên, trong mắt hiện ra một tia đỏ thẫm, sát khí ngập trời

Có lẽ do Lạc Thiên Thu có ý chí rất lớn, và cũng bởi vì theo như Lạc Phong nói, Đào ngọc ma huyết còn phải cần 3 tháng mới hoàn toàn có thể ăn mòn thân thể Lạc Thiên Thu

Trong giờ phút này, thân thể Lạc Thiên Thu vẫn như cũ mang sự chiến đấu ma tính của đào ngọc, nhưng lại không bị ăn mòn hoàn toàn, vẫn giữ lại được chút ý chí

Ngẩng đầu lên, nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt đang đứng thẳng không chút sợ hãi, giống như đóa hoa đẹp nở rộ trong đêm tối giá rét, thanh lịch nhưng vẫn giữ được khí chất.

Vô tình như Lạc Thiên Thu, trong mắt của y cũng thoáng qua một chút cảm động

Đây là con gái của y sao...

Cô sao lại ngốc như vậy, tu vi của cô thấp, đến chống đỡ giúp y thì có ý nghĩa gì?

Tuy nhiên loại cảm giác ấm áp này khiến y có chút say mê.

Không biết từ lúc nào, y tin rằng, đại đạo vô tình, kẻ mạnh là vua, trên thế gian tất cả đều dùng thực lực quyết định

Cái gọi là thân tình, hữu tình, tình yêu chỉ là sự khống chế sai lầm của lý trí, mối quan hệ ràng buộc giữa người với người, quả thật yếu ớt

Một viên linh đan thượng phẩm có thể khiến từ bạn thành thù, một phân gia nghiệp có thể khiến cho anh em ruột hận nhau thấu xương, với tu vi ngày càng cao, những thứ này đối với y mà nói gần như không có chút ý nghĩa nào nữa rồi

Thứ y theo đuổi là thiên đạo chí thượng, đối với những thứ ràng buộc y không để ý, để thành công trong việc đột phá tu luyện, y không từ bỏ một thủ đoạn đấu tranh nào...

Cho đến lúc này mới hiểu ra một điều...

Bỗng nhiên, cảnh sắc kì diệu chưa từng có khiến cho Lạc Thiên Thu cảm thấy ma huyết khiến cho Nguyên Thần sinh ra đau đớn, cũng không khó chịu cho lắm, kinh mạch toàn thân giống như ngâm trong nước ấm, cực kỳ thoải mái...

Đây cũng chỉ là xảy ra trong giây lát, thoáng qua trong đầu y

- Tiêu Tiêu... Tránh ra

Lạc Thiên Thu trầm giọng nói

- Cha?!

Lạc Tiêu Tiêu vui mừng quay người lại, muốn đỡ Lạc Thiên Thu, nhưng bị y đẩy ra!

- Đi ra!

Bị một lực đẩy mạnh, Lạc Tiêu Tiêu lùi lại ra phía sau một đoạn, trong lòng lo lắng nhưng cũng không dám tiến lên nữa.

Lạc Thiên Thu cuối cùng ngang nhiên đứng lên, hướng về phía Dương Thần lộ ra một nụ cười thần bí.

Dương Thần theo bản năng cảm thấy kì lạ, Lạc Thiên Thu bây giờ không giống như là bị mất đi sự khống chế mà như là... So với lúc trước càng cao thâm khó lường!

- Thì ra như vậy... ta, rốt cục đã hiểu

Trên mặt Lạc Thiên Thu có vẻ thỏa mãn mỉm cười, nhưng lại không tấn công Dương Thần ngay, mà ngẩng đầu lên, triển khai song chưởng giống như là đang ôm ấp không khí

Một tia Đào nguyệt ma huyết từ trong cơ thể y thoát ra hóa thành ác khí,

nhưng lại không phải giống như lúc này làm tổn thương y, bây giờ lại ngoan ngoãn quanh quẩn xung quanh thân thể y.

Đào ngọt ma huyết này dù sao cũng là máu của mãnh thú thượng cổ, tuy rằng số lượng ít, nhưng lại có công dụng đáng kể.

Trong lúc này, ác thú máu huyết là phần còn sót lại của mãnh thú thượng cổ, hình như đã phục tùng Lạc Thiên Thu, trở thành một phần thân thể của y!

Phải biết rằng, thần thú thượng cổ và mãnh thú này tồn tại ở cấp Nghịch thiên, cho dù chỉ là một giọt máu huyết, đều mang hồn phách ở phía bên trong, đây cũng giải thích vì sao Đào ngọt ma huyết có thể khống chế thân thể của cao thủ.

Nhưng hiện giờ, Lạc Thiên Thu lại ngộ ra một tầng thiên đạo cao hơn, bởi vì ác thú chỉ hồn còn sót lại trong Đào ngọt ma huyết, vì không có cách nào xâm chiếm được tâm hồn Lạc Thiên Thu, ngược lại còn phải thần phục!

Đào ngọt chỉ còn lại một chút hơi thở, nhưng không ngờ lại cùng với thân thể Lạc Thiên Thu, hòa vào làm một!

Dương Thần phát hiện ra, Lạc Thiên Thu phát ra chân nguyên uy áp, so với lúc trước càng có thêm chút sức lực, hơn nữa còn bao gồm cả hung tính của ác thú, uy lực càng lúc càng mạnh!

Dương Thần đâu chịu để y khôi phục lại tiến hành tấn công, lúc này không hề nghĩ nhiều, chuẩn bị tung ra một đạo Âm hỏa, giống như phá đất xuyên mây, nhắm thẳng phía Lạc Thiên Thu mà đánh tới!

Lạc Thiên Thu không hề né tránh, mở miệng thì thào:

- Thần binh Tâm Ma!

Vừa dứt lời, thấy có một bóng người từ trong cơ thể y bay ra!

Dương Thần cẩn thận nhìn xem, cái bóng kia không ngờ là một Lạc Thiên Thu khác giống y như đúc, cũng chính là ‘một Lạc Thiên Thu trong suốt’

Giống như là một hình ảnh của bản thân, nhưng trên thực tế, ảo ảnh này thật đến mức khó tin!

Àm!

Khi Âm hỏa đụng phải thần binh tâm ma, giống như trâu đất xuống biển, chưa tạo thành được chút tổn thương nào cho thần binh Tâm Ma thì đã bị biến mất tán loạn!

Cái gì! Đây thật sự là cái gì!?

Dương Thần kinh hãi thật sự.

Lạc Thiên Thu không hề bất ngờ, nhắm hai mắt, mở miệng thản nhiên nói:

- Tám năm trước, tu vi của ta đã đột phá Nhược Thủy kì cuối, nhưng do cảnh giới có hạn, nên rất chậm chạp không thể tiến vào Cửu thiên thần lôi kiếp...

- Không thể tiến vào Cửu thiên thần lôi kiếp, cơ thể lại không thể hấp thụ thêm nhiều tu vi, chân nguyên trong cơ thể ngày càng bão hòa.

- Ta đã cố gắng truy tìm hết sức, vì không muốn cho chân nguyên trong cơ thể mạnh quá mức làm tổn thương đan điền và kinh mạch, nên đem chân nguyên dư thừa cùng với tâm ma, lấy luyện chế chi pháp luyện thành phân thân bên ngoài, trước mắt người chính là ‘thần binh Tâm Ma’

- Cũng là pháp bảo duy nhất của ta, tuy chỉ là pháp bảo thượng phẩm, nhưng nhờ tu vi của ta hỗ trợ, đem khí lực của trời đất tạo thành Tiên khí nghịch thiên độc nhất vô nhị!

Đừng nói là Dương Thần mà ngay cả các tu sĩ Lạc gia đều ghen hòng nhìn trần trời!

Tu vi Lạc Thiên Thu rõ ràng rất cao, nhưng không ngờ lại đến cấp bậc này!

Không ngờ vì tu vi đạt đến cảnh giới của Nhược Thủy kì, nhưng do cơ thể không thể chịu đựng được, lại có thể đem tu vi dư thừa và tâm ma của mình để luyện chế thành pháp bảo!?

Lại không nói y làm cách nào có thể sử dụng Tâm ma của chính mình, chỉ cần với cái tu vi cao siêu này, cân nhắc đã sớm vượt qua Nhược Thủy kì đỉnh cao!

Oanh... Rầm rầm... Rầm rầm...

Khi tất cả mọi người còn đang ngây người vì kinh ngạc, chẳng biết từ lúc nào mây đen đã kéo đến, gió không ngừng gào thét, giống như vạn thú vùng dậy, nổi lên từng trận sấm sét!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1527

Thần Lôi Lại Xuất Hiện

Đã từng trải qua một lần, Dương Thần đối với chuyện này hết sức quen thuộc, giống như lại một lần nữa nếm trải nỗi đau này.

Không thể như vậy... Không tới lúc nào lại xảy ra đúng vào lúc này, Lạc Thiên Thu đang tiến vào giai đoạn Cửu Thiên Thần Lôi Kiếp?!

Hắn tuy rằng đang ở cảnh giới Thượng thái thanh thần lôi đại viên mãn, nhưng chân nguyên chưa hẳn đã vượt qua nổi Lạc Thiên Thu.

Lạc Thiên Thu mặc dù còn đang ở cảnh giới Nhược Thủy vẫn có thể đánh ngang hàng với mình, nếu để cho lão độ kiếp thành công, chẳng phải sẽ áp đảo mình sao!?

Trước kia tổ chất thân thể và tu vi của mình với hiện giờ cách một trời một vực, nhưng tư vị bị Thái thanh thần lôi đánh trúng, cảm giác đến lúc này vẫn còn mới mẻ, thật sự là thần hồn xuất khiếu

Dương Thần không biết Lạc Thiên Thu có thể chịu qua được Thái thanh thần lôi kiếp không, lúc trước cũng là nhờ sự giúp đỡ của Apollo và Poseidon, tuy rằng sự giúp đỡ có hạn, nhưng cũng là có người hỗ trợ.

Lạc Thiên Thu giống như không có loại pháp bảo phòng ngự nào của, pháp bảo duy nhất chính là thần binh Tâm Ma do y luyện chế, lẽ nào y cứ định như vậy mà chống đỡ?

Trên bầu trời, mây đen bắt đầu hình thành vòng xoáy, so với Thái thanh thần lôi kiếp mà Dương Thần từng gặp thì có nhỏ hơn một chút, đoán chừng chỉ có hơn một dặm xung quanh bị bao phủ.

Dù sao, uy lực của Cửu thiên thần lôi kiếp, căn cứ vào sự khác biệt nhân tố công pháp của tu sĩ, có sự khác biệt.

Nhưng dù không phải là Thái thanh thần lôi kiếp cực mạnh, những tu sĩ của Lạc gia tại đây cũng sợ hãi không ai bảo ai đều chạy ra bốn phía.

Bọn họ chưa từng được thấy qua Cửu thiên thần lôi kiếp, hôm nay được mở rộng tầm mắt, đều cảm thấy sợ hãi

Lạc Thiên Thu là người dẫn đầu tiến vào Thiên kiếp, lão không muốn tránh, thậm chí không hề để ý, đến vị trí phía dưới còn là bạch ngọc quỳnh lâu - Lạc gia bảo.

Những kiến trúc bạch ngọc vô giá này, nếu Thiên kiếp đánh xuống, tất nhiên sẽ bị hóa thành tro bụi, ngọc nát đá tan, tốt hay xấu đều bị tiêu hủy, nhưng Lạc Thiên Thu không hề để ý đến những thứ này, người của Lạc gia càng không để ý những thứ này!

- Trước khi Thái thanh thần lôi đánh xuống, người có cơ hội duy nhất để

đánh bại ta, nếu người cứ chân chừ không ra tay, chỉ sợ cũng không có cơ hội chạy trốn

Lạc Thiên Thu lo lắng nói, nhắm hai mắt, chờ Dương Thần ra tay

Dương Thần cảm thấy có chút nhục nhã, Lạc Thiên Thu có vẻ như nắm chắc, dù là thời điểm độ kiếp mình cũng không thể thắng y? Lẽ nào Thái thanh thần lôi không có lực sát thương đối với y!?

Khi đang nói chuyện, trên bầu trời vòng xoáy lôi vân đã hội tụ ra một ánh lưới ánh chớp màu xanh tím, rầm rầm mãnh liệt ngưng tụ ra một luồng Lôi Lực

Bỗng nhiên vào lúc này, Dương Thần cảm thấy không ổn, Hồn độn đỉnh ở phía dưới như là đang có cảm giác hưng phấn!

Hồn Độn đỉnh! ?

Dương Thần nhớ lại lúc trước từ Thông Thiên tháp đi ra, Hồn Độn đỉnh đã ăn hết chín mươi chín Tử Thanh thần lôi, coi như là ‘chất dinh dưỡng’ của mình!

Nếu như là Thái thanh thần lôi thì sao? Hồn độn đỉnh là mãnh thú thượng cổ, bắt tử bắt diệt, cho dù là Cửu thiên thần lôi cũng chưa chắc đã làm nó bị thương, không lẽ nó lại có thể ăn cả thần lôi?

Dương Thần không khỏi suy nghĩ một cách kì diệu, nếu mình dùng Hồn Độn đỉnh ăn Thái thanh thần lôi, việc độ kiếp của Lạc Thiên Thu có thất bại không?

Mà cái mình cần chính là cảm ngộ Thái thanh thần lôi. Có thể đây chính là một cơ hội!

- Liều thôi!

Dương Thần biết rằng thời cơ này chỉ ở trong nháy mắt, hắn không suy nghĩ nhiều, giơ tay gọi Hồn Độn đỉnh và Tiêu Chỉ Tình về phía mình.

Dương Thần một tay ôm lấy Tiêu Chỉ Tình, trực tiếp lấy thân bảo vệ cô, lập tức đẩy Hồn Độn đỉnh vào giữa không trung!

Lạc Thiên Thu và những người khác đứng bên ngoài đều lộ ra vẻ kinh dị, đây là điều Dương Thần muốn làm!?

- Người muốn phá chuyện tốt của ta!?

Lạc Thiên Thu cũng không ngờ Dương Thần không tấn công y, lại ngăn cản Thiên Kiếp

Dương Thần cười ha ha:

- Người muốn tiến vào Thiên kiếp, ta không cho người tiến vào! Thái thanh thần lôi này coi như là thức ăn cho Hồn Độn đỉnh của ta đi!

- Đừng hòng mơ tưởng! Thần binh Tâm Ma, đi!

Lạc Thiên Thu giận dữ, lúc này Hồn Độn đỉnh bay về phía mình, không ngừng chuyển động ở phía trên của y

Rơi vào thế đường cùng, y chỉ có thể chỉ huy thần binh Tâm Ma, hướng về phía Dương Thần mà tiến đến, hi vọng có thể đẩy lùi Dương Thần.

- Kim ô chân hỏa!

Hình ảnh thần binh Tâm Ma kia giống như cơ thể, tạo nên một ánh lửa màu vàng, cả người thần binh cũng nhuộm màu vàng, lập tức vô số con Kim Ô Tam Túc, từ thần binh Tâm Ma, đột nhiên hướng về phía Dương Thần mà đánh tới!

Dương Thần kinh ngạc, không ngờ cơ thể của y và thần binh Tâm Ma này có kỹ năng như nhau!?

- Ông xã hãy cẩn thận! Thần binh Tâm Ma này vì được tạo ra từ cơ thể của y, chỉ chịu sự khống chế của tinh thần, cho nên dùng ám hỏa đánh lại sẽ không có tác dụng, chỉ có thể sử dụng sức mạnh thuần túy để đánh tan nó!

Tuy Tiêu Chỉ Tình đang bị ôm nhưng không sợ, cũng rất nhanh giúp Dương Thần phân tích ra nguyên nhân thất bại.

Dương Thần chợt nghĩ, tuy rằng ôm cô trong tay có phần không tiện, nhưng dù sao thần binh Tâm Ma cũng không nguy hiểm bằng bản thân Lạc Thiên Thu.

Chỉ tiếc không gian pháp tắc của mình quá yếu, dễ bị đánh bại, nếu có một nửa thực lực của Athena, trực tiếp dùng mấy vạn tầng không gian chặt đứt không gian này, thần binh Tâm Ma sẽ bị khống chế.

Dương Thần nghĩ những điều này, nhưng trong lúc này không thể nhàn rỗi, sử ra ba đạo Tử Hỏa giống như nhau, gào thét xung quanh thân mình, đánh nát những Kim ô xông tới.

Bầu trời nhất thời hiện lên ánh lửa ở bốn phía, mà trên bầu trời, lôi vân màu xanh tím đã lên tới đỉnh điểm.

Cuối cùng, kích thái thanh thần lôi thứ nhất đã đánh xuống!

Ầm ầm!!

Một luồng ánh sáng như cột trời của thái thanh thần lôi, mang màu sắc xanh tím kinh khủng, làm vỡ nát màng nhĩ của mọi người, đánh xuống!!

Tuy rằng Dương Thần đã từng chịu qua hai ba lần rồi, nhưng cảnh này khiến cho hắn lại một lần nữa xem đủ

Sợ rằng, mình đã lĩnh ngộ được Thái thanh thần lôi, nhưng cũng không có cách nào sử dụng sức mạnh này, bởi vì chính mình cũng không địch nổi Thiên đạo.

Ngay khi tia Thái thanh thần lôi vừa đánh xuống, trong nháy mắt vừa tiếp xúc với Hỗn Độn đỉnh, hung hồn trong Hỗn Độn đỉnh phát ra một tiếng gầm rú vui vẻ!

Thanh âm thê lương đến từ viễn cổ kia tràn ngập tham lam cùng cuồng nhiệt, tuy rằng bị lôi âm của thần lôi bao bọc, nhưng lại truyền vào trong đầu của Dương Thần.

Không ngờ Thái thanh thần lôi này bị Hỗn độn ăn mất phân nửa!

Tia thần lôi màu xanh tím phóng vào bên trong Hỗn Độn đỉnh, cùng nhau hòa làm một, theo vào mà hao mòn đi, hóa thành linh khí thiên địa, khiến

cho Hồn Độn đỉnh đang u ám bỗng chốc phát ra ánh sáng!!

Dương Thần đồng thời cũng được hưởng lợi, vốn khó có thể nâng cao tu vi, không ngờ tốc độ nâng cao bây giờ lại tăng nhanh điên cuồng.

Lần trước cùng với An Tâm giao hòa nhưng tu vi chỉ tăng thêm có một phần, nhưng chỉ một cái thần lôi phóng xuống khiến cho tu vi của hắn tăng thêm sáu bảy phần, chân nguyên càng được nâng cao.

Mặc dù Lạc Thiên Thu bị Hồn Độn đỉnh chống đỡ hộ Thiên kiếp, Thái thanh thần lôi chỉ phóng một tia nhỏ xuống người, nhưng với tu vi của y, tia thần lôi ấy giống như núi Thanh Phong.

Thần binh Tâm ma bắt đầu điên cuồng bắn ra từng tia chớp Xuyên Vân màu đỏ tím, với Dương Thần mà nói sự tấn công này không hề đáng kể, dễ dàng hóa giải.

Dương Thần cũng không nghĩ sẽ thừa cơ tấn công cơ thể Lạc Thiên Thu, bởi vì nếu y chết thì Thái thanh thần lôi sẽ ngừng lại, như vậy mình sẽ không lấy được thứ tốt nữa.

Trong khi đó, bên trong lôi vân có sự chuyển động, một luồng Thái thanh thần lôi mạnh mẽ nữa phóng xuống!

Ầm ầm!!!

Tia thần lôi xanh tím lại một lần nữa phóng xuống Hồn độn đỉnh, cũng có nhiều thần lôi đánh vào người Lạc Thiên Thu.

Hung hồn của Hồn độn nhẹ nhàng vui vẻ nuốt lấy, so với trước đó lượng linh khí lớn hơn nhiều, trở thành chất dinh dưỡng cho hung hồn, nó trở nên rất sống động, so với lúc trước càng ngày càng to ra.

Dương Thần cảm nhận được, tu vi của mình lúc này lại tăng thêm tám chín phần, so với lúc trước lại tăng thêm một phần nữa.

Nếu lúc trước đánh nhau với Lạc Thiên Thu, tu vi của mình so với Thượng Thanh thần lôi kiếp còn một nửa phần nữa mới đến, tuy nhiên lúc này có lẽ chỉ còn lại nửa khắc nhất thời nữa thôi!

Dương Thần cực kì vui mừng, có Hồn độn đỉnh lại kết hợp với Thái thanh thần lôi, không lo lắng về việc nâng cao tu vi, đối với người khác đây là việc vài chục năm, còn đối với mình chỉ cần có cơ hội thì ngay bây giờ cũng có thể!

Đúng lúc này, vẻ mặt giận dữ của Lạc Thiên Thu bỗng nhiên ‘Ha ha’ cười như điên!

- Hồn Độn đỉnh thật là tốt! Dương Thần, ta phải cảm ơn ngươi đã ngăn Thái thanh thần lôi giúp ta! Nếu không, ta cho dù chịu đựng Thiên lôi đánh vào, thì cũng chết đi sống lại, hôm nay chỉ có một số lượng nhỏ thần lôi phóng vào người, đúng là vừa đủ, ngươi đúng là ân nhân của ta!

Cái gì!?

Trong đầu Dương Thần ‘Ong’ lên một tiếng, giật mình tỉnh ngộ!

Lão già này, căn bản đã hi vọng mình dùng Hồn độn đỉnh giúp hắn chống

đỡ phần lớn thân lồi, nhưng lại cố ý ra vẻ tức giận, mình lại bị y lừa một lần!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1528

Cáo Già

Không thể không nói, Lạc Thiên Thu tính toán rất liều lĩnh, nhưng mỗi bước đều có căn cứ.

Hỗn độn vốn có lòng tham không đáy, cắn nuốt vạn vật

Y chắc chắn rằng khi Hỗn Độn đỉnh cảm nhận được thần lôi sắp đánh xuống, sẽ muốn đi cắn nuốt, cho nên mới dùng kế sách này

Mà lại ra vẻ như rất tức giận, khiến cho Dương Thần đắc ý không hề nghi ngờ rằng y có thể chống đỡ được Thiên Lôi, ngoan ngoãn cho y ‘mượn’ Hỗn Độn đỉnh để sử dụng

Tuy rằng Lạc Thiên Thu vẫn mong đợi Cửu thiên thần lôi đánh xuống, tuy nhiên y cũng biết nếu dựa vào thực lực của mình để độ kiếp, nguy hiểm là điều tất nhiên

Y không giống như Dương Thần có thể đem năng lượng của Thần Lôi chuyển cho mình sử dụng, y chỉ cần Thần Lôi tới thể, cảm ngộ thiên đạo, khiến y bước vào cảnh giới cao, cho nên không cần hấp thụ tất cả thần lôi vẫn có thể độ kiếp thành công.

Đây cũng giải thích vì sao các tu sĩ thượng Cổ cần các pháp bảo để độ kiếp, giống như Dương Thần có Hỗn Độn đỉnh, có thể đem thần lôi làm ‘Thuốc bổ’, trên đời cũng khó tìm ra người thứ hai

Nhưng dù sao cũng phải nói, nếu Dương Thần không làm theo ý Hỗn độn, cố chấp không ăn thần lôi, mà đi tấn công Lạc Thiên Thu, hoặc là khiến y tự sinh tự diệt, kết quả kia sẽ hoàn toàn khác biệt.

Nhưng lựa chọn của Dương Thần vẫn bị Lạc Thiên Thu đoán trúng, không chỉ không hạ sát thủ đối với y, mà còn giúp y ngăn cản thần lôi.

Tất nhiên, Dương Thần cũng được lợi, nhưng đã mất đi cơ hội tốt nhất để giết y.

Nói cho cùng đây cũng là tính cách của Dương Thần, trong tiềm thức không thích giấu đũa bìm leo, đối với một số người yếu thì thôi, khi đối phó với cao thủ, Dương Thần thích dùng thực lực để đánh bại, chứ không phải ngồi chờ cho kẻ thù bị bệnh rồi mới tới lấy mạng hắn

Tính cách của con người luôn nhỏ mọn, Dương Thần cũng không ngoại lệ

Mất thấy đạo thần lôi thứ ba đánh xuống, Dương Thần có chút không biết nên làm gì.

Tiếp tục dùng Hỗn Độn đỉnh hấp thụ thần lôi, hay để cho Lạc Thiên Thu bị thần lôi triệt hạ?

Hoặc là thừa cơ đúng lúc này giết Lạc Thiên Thu? Nhưng nếu như vậy thì

lại bỏ lỡ mất luồng thần lôi cuối cùng này?

Lại nghĩ, vì sao Lạc Thiên Thu không đợi khi kết thúc ba đạo thần lôi rồi mới nói với mình điều đó? Y lại có âm mưu gì !?

Dương Thần do dự, có lẽ là vì vừa bị Lạc Thiên Thu lừa một lần nữa, hay là đối với thủ đoạn của y đã có chút kinh sợ, và cũng vì muốn hấp thu nốt đạo thần lôi kia...

Một loạt các suy nghĩ phức tạp, khiến Dương Thần chau mày, đứng ngơ ngác ở phía dưới lôi vân, nhìn từ xa cũng không thấy có động tác gì.

Tiêu Chỉ Tình phát hiện Dương Thần có chút khác thường, sốt ruột kêu to:

- Ông xã anh làm cái gì thế! Không nên nghe y nói hươu nói vượn! Anh nên làm theo ý muốn của mình!

Dương Thần trong lúc này đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đối với lời nói của Tiêu Chỉ Tình cũng làm ngơ...

Mình nên làm như thế nào... Lạc Thiên Thu rốt cuộc muốn cái gì...

Dương Thần cảm thấy mờ mịt, bản thân không chế Tử Hỏa xung quanh thân thể, không tấn công cũng không thu về.

Lạc Thiên Thu ở giữa lôi vân, khóe miệng hiện lên một nụ cười quỷ dị, giống như khinh thường, nói không thành tiếng, rõ ràng là đang tự đắc...

Dương Thần do dự, cũng không ảnh hưởng khát vọng đỉnh ăn thần lôi của Hồn Độn, nhưng cũng sẽ không ngăn được thời gian thần lôi sẽ đánh xuống.

Cuối cùng, đạo thần lôi thứ ba cũng đánh xuống!

Ầm !!!

Ánh sáng màu xanh tím lại một lần nữa chiếu sáng đất trời rõ như ban ngày

Trong chớp mắt tại vị trí của Hồn Độn đỉnh và Lạc Thiên Thu đã thành một mảng sáng chói mờ mịt

Cột sáng lôi điện bao phủ toàn bộ Lạc gia bảo san phẳng thành bình địa, để lại một cái hố thật sâu, giống như một vụ va chạm thiên thạch.

Dương Thần cảm nhận được một luồng linh khí nhập vào cơ thể, tương đương với số lượng của cả hai lần trước cộng lại!

Mà Lạc Thiên Thu ở phía dưới Hồn Độn đỉnh cũng đã ăn rất nhiều thần lôi so với lúc trước, ngược lại cũng có vẻ không tổn chút sức, trên mặt lộ ra một tia mừng rỡ.

Lạc Thiên Thu đã xảy ra biến đổi lớn, đạt đến một cảnh giới mới, khiến cho chân nguyên của y càng tinh thâm

- Ha ha... ha ha. .. Ta... đã thành công!?

Lạc T.

Trong lúc này khi tỉnh táo lại, Dương Thần mới biết rằng, mình đã bị lừa bôn!

Vừa rồi, đạo thần lôi thứ ba phóng xuống, Lạc Thiên Thu nói những lời

đó, khiến cho mình lâm vào khó khăn phải suy nghĩ, không có thời gian triệu hồi Hồn Độn đỉnh, hoặc đi tấn công y.

Suy nghĩ kĩ lại, Tiêu Chỉ Tình là người đứng xem có thể nhận ra được mưu mẹo đó, chính mình lại chỉ vì muốn nâng cao tu vi, lại phân vân giữa các lựa chọn mà không giết Lạc Thiên Thu.

Suy nghĩ của mình bị y đoán được, về điểm này thì mình đã thất bại thảm hại!

Lạc Thiên Thu kiêu căng nhìn Dương Thần, đứng khoanh tay nói:

- Người đã thua, người vẫn còn quá trẻ tuổi, kẻ mạnh đánh nhau, thắng bại vốn là ở cái đầu, người bị ta làm cho rối loạn tâm trí, đương nhiên sẽ thất bại.

- Căn bản cảnh giới của người mạnh hơn ta, còn có thể đánh với ta một trận Thiên hỏa và Huyền thủy, nhưng hiện giờ cảnh giới của ta kém hơn người không nhiều, nhưng chân nguyên của ta lại mạnh hơn người, người không có khả năng thắng ta!

Dương Thần biết rằng đây là lời nói khiêu khích của y, bởi vì nói thế nào, tu vi của mình cũng đã tăng lên rất nhiều, không phải là bị đánh bại hoàn toàn, nhưng chỉ nghĩ mình đã bị y lừa dối, lòng bàn tay nắm lại, không nhịn được cơn tức giận!

- Hừ, thua? Cũng chưa chắc, tuy rằng người đã độ kiếp thành công, nhưng ta cũng đã có những thắng tiến, chân nguyên của ta chưa chắc đã thua người, cho dù nhà người có thể tiến vào Thái thanh thân lôi kiếp, cũng có thể làm gì được ta?

- Người có thể sử dụng được Thiên hỏa và Huyền thủy sao? Kim ô chân hỏa và Tử điện xuyên vân của người chỉ có thể làm ta thương tổn da thịt, mà người có dám thử chút Âm hỏa của ta không?

Lạc Thiên Thu ánh mắt trầm xuống, có chút kinh ngạc, không ngờ Dương Thần lại không bị lọt xuống thế hạ phong, khí thế lại không bị đi xuống.

Y nghĩ rằng Dương Thần còn trẻ mới có hai mươi mấy tuổi, dù tu luyện thiên phú có một không hai thế nào đi nữa cũng có điểm yếu, giống như sơ suất, do dự, có lòng tham không đáy.

Nhưng y lại không hiểu, vì trải qua rất nhiều sự kiện, nên Dương Thần không bao giờ có ý định chịu thua.

Cho dù từng bị Athena đánh cho không thể phản kháng, nhưng Dương Thần vẫn nghĩ là giữ được rừng xanh, lo gì không có củi đốt, không phải là thật sự thua.

Hiện giờ khi đánh nhau với Lạc Thiên Thu, không giống với Athena hoàn toàn không có sức phản kháng, Dương Thần làm sao có thể dễ dàng nghe lời y để đầu óc mình rối loạn?

Nói về kinh nghiệm đánh nhau, Lạc Thiên Thu so ra cũng kém Dương đại quan nhân

Thấy như vậy, Tiêu Chỉ Tình cũng nhẹ nhàng thở ra, bởi vì Dương Thần đã trở lại như cũ, nếu không bị liên tục làm rối loạn, tinh thần sa sút, có thể gây ra sự bất ổn lớn!

Lạc Thiên Thu giận quá hóa cười:

- Được! Xem ngươi tự tin như vậy, ta sẽ cho ngươi thấy sự chênh lệch giữa ta và ngươi! Thần binh Tâm Ma, hợp thể!!

Theo lệnh của Lạc Thiên Thu, thần binh Tâm Ma nhanh chóng quay về hợp vào bản thân y!

Khi đó, chân nguyên uy áp của Lạc Thiên Thu lại tăng lên, so với vừa rồi mạnh lên hơn ba phần nữa.

Dù Dương Thần đã ổn định được tâm lý, không khỏi có chút giật mình, tên Lạc Thiên Thu biến thái này, lại còn có trò này nữa!?

- Thần binh Tâm Ma vốn là hình ảnh chứa đựng chân nguyên bên ngoài, hiện giờ ta đã bước vào cảnh giới Thái thanh thần lõi, chân nguyên lại có thể gia tăng, thần binh Tâm Ma hợp lại làm một với ta, đó mới là tu vi thật của ta! Ngươi có thể gây khó dễ cho ta sao!?

Lạc Thiên Thu bướng bỉnh cười nói

Dương Thần hừ lạnh một tiếng, không nói một lời, gọi Hỗn Độn đỉnh đang xoay tròn trên không, hướng về phía Lạc Thiên Thu xông tới!

Mặc kệ tu vi của ngươi mạnh bao nhiêu, độ kiếp xong càng mạnh càng tốt, tiếp tục cho ta một món đại bổ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1529

Muôn Vàng Diệu Pháp

Lạc Thiên Thu quả nhiên kinh sợ, y cho rằng mình hợp thể với thần binh Tâm Ma, thì thể nào cũng phải khiến cho Dương Thần sợ hãi, nhưng lại không nghĩ là tiểu tò này căn bản không hề có ý lo lắng!

Kỳ thật, y cũng không biết, Dương Thần đã sớm có hiểu biết về uy lực của Tâm Ma lúc còn ở Vạn Yêu Giới.

Lạc Thiên Thu có thể tách Tâm Ma ra tuy rằng huyền bí, mà Tâm Ma đúng là hợp nhất Tâm Ma và bốn thể cùng tu luyện, thì còn có các loại pháp môn Tâm Ma khác, nhanh chóng có thể tăng cường thực lực.

Nhưng từ ý nào đó mà nói, Tâm Ma của Lạc Thiên Thu căn bản chỉ là một món pháp bảo dùng để cất giữ chân nguyên, chỉ có thể xem là một loại pháp thuật.

Nói thẳng ra, thần binh Tâm Ma có chân nguyên đích thực, cũng là một phần thân thể của y, chứ không phải là tăng cường tu vi cho y.

Giống như Ma Tu, Tâm Ma trở thành một phần của tu luyện, lúc liều mạng, sẽ đột nhiên bộc phát ra sức mạnh, rõ ràng là cao hơn một bậc.

Sức mạnh vẫn nguyên như vậy, chẳng qua là hợp hai làm một, cũng không phải là Ma Tu trong nháy mắt tăng tu vi nhanh chóng, nên Dương Thần không coi ra cái gì.

Hỗn Độn đỉnh vừa mới ăn được ba luồng thần lôi lúc trước, bây giờ cũng đã bành trướng ra, giống như một tòa nhà lớn!

Hỗn độn cũng dường như đã ngủ thấy Lạc Thiên Thu là một món ngon của mình, không ngót thêm thường, miệng dính máu mở rộng, hướng về phía Lạc Thiên Thu mà cắn

nuốt!

Lạc Thiên Thu cảm thấy một lực hút cực lớn từ Hỗn Độn đỉnh truyền tới, thậm chí không tốt, cả thân người lập tức bay ra khỏi phạm vi bao phủ của Hỗn Độn đỉnh, nhưng phát hiện ra cũng rất khó khăn.

- Đại La Thiên Thủ Ấn!

Lạc Thiên Thu tung ra một cú đấm, phát ra một phù văn năm màu, trong nháy mắt ngưng tụ lại thành một bàn tay rộng hơn mười trượng, năm ngón tay đang tỏa ra lực lượng Ngũ hành, chân nguyên lực như nước lũ tràn bờ, ào ạt tuôn ra!

Hỗn độn vừa đánh vào bàn tay đó, hung hồn quả nhiên bị kiềm hãm, cắn phá muốn xông tới

Nhân lúc này, Lạc Thiên Thu thoát khỏi phạm vi của lực hút cực lớn,

hướng về phía Dương Thần tấn công!

Dương Thần vì đang ôm Tiêu Chi Tình cũng không dám tiếp cận y quá gần, phóng ra hai đạo Tử sắc Hỏa Long hướng về phía Lạc Thiên Thu!

Trường long xuyên qua không khí, mang theo một ngọn lửa màu đỏ tím, ngưng tụ lại càng ngày càng sáng rực rỡ.

Lạc Thiên Thu đang tức giận, cũng không dám va chạm, toàn thân phát ra Tử Điện Xuyên Vân, đột ngột tăng tốc độ, không ngờ tránh được giáp công của hai đạo Hỏa Long

- Kim ô chân giải, mưa lửa Mặt trời!

Lạc Thiên Thu cả người lại một lần nữa bốc cháy ánh lửa của Kim ô chân hỏa, giống như được bao bọc trong một quả cầu lửa khổng lồ, nhưng từ quả cầu không phải bắn ra kim ô, mà là vô số mũi lửa giống như mưa lửa!

Những Kim ô chân hỏa này ngưng tụ lại thành mưa lửa, tốc độ nhanh hơn so với tưởng tượng của Dương Thần, trong chớp mắt đã bao trùm cả người mình và Tiêu Chi Tình

Lực xuyên thấu kinh người của mưa lửa khiến cho hai luồng Tử sắc Hỏa Long cũng bị đánh tan, tiêu tán trên không trung.

Dương Thần khởi động một vòng chân nguyên bảo vệ, ngưng tụ được một tấm lá chắn Nhược Thủy, chặn đám mưa lửa này ở ngoài.

Nhưng đây cũng không phải là cách lâu dài, cũng may trong tay còn có Hỗn Độn đỉnh, Dương Thần lập tức gọi về, hướng về phía Lạc Thiên Thu mà mãnh liệt cắn nuốt!

Lạc Thiên Thu sớm đã có phòng bị, tạo ra một trận mưa lửa dày đặc, khiến cho Hỗn Độn đỉnh không thể xông tới, không ngừng gào rít, như là cực kỳ phiền não

Tiến vào Thái Thanh thần lôi kiếp, Kim ô chân giải của Lạc Thiên Thu cũng có bước nhảy vọt, càng thêm kinh người.

Dương Thần buồn bực, nếu mình lúc này đã lĩnh ngộ được Thái thanh thần lôi, vậy đương nhiên có thể đánh được y, nhưng mình lại vừa hấp thu ba luồng thần lôi, có điều cảm ngộ, nhưng chưa hiểu rõ lắm.

Hơn nữa, mình còn phải bảo vệ Tiêu Chi Tình, sợ cứ đánh như vậy, trong thời gian ngắn không thể phân thắng bại, còn có thể mang đến những phiền phức khác.

- Đại La Thiên Ngũ Hành trận!

Bỗng nhiên, Lạc Thiên Thu lại thúc dục năm đạo ánh sáng, từ năm phương vị tạo thành năm điểm sáng.

Từng điểm sáng càng ngày càng mở rộng, hình thành trận pháp bao vây Dương Thần ở bên trong!

Dương Thần sửng sốt, đây là công pháp gì, người này sao lại có thể có lắm chiêu như vậy?

Không đợi hần nghĩ nhiều, trận pháp năm sao phát ra năm màu trí mạng khác nhau,

nhánh chóng xoay tròn, hình thành một cơn lốc xoáy, nhanh chóng co lại!

Dương Thần giờ mới hiểu được sự lợi hại của công pháp kia, trong nhất thời, trước mắt đều hiện lên năm màu của cơn lốc ánh sáng, không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Tuyệt nhiên, Dương Thần không đứng yên để cơn lốc này vây kín, hần gọi Hồn Độn đỉnh, hướng về vị trí của cơn lốc mà điên cuồng hấp thu.

Tốc độ của cơn lốc quả nhiên ngày càng chậm đi, Dương Thần tranh thủ cơ hội, tung ra một ngọn lửa tím về phía cơn lốc xoáy mà oanh kích, phá vỡ xông ra ngoài!

Vừa mới thoát ra ngoài, bên ngoài mưa lửa lại một lần nữa xông đến, Dương Thần khó khăn lắm mới ngăn cản được, chỉ thấy trước mặt đột nhiên bay tới một thanh trường mâu cháy hừng hực!

- Kim ô chân giải, kim ô thần mâu!

Hiển nhiên Lạc Thiên Thu đã đoán được vị trí của Dương Thần, chỉ đợi đến lúc này!

Đem lượng lớn Kim ô chân hỏa ngưng tụ lại thành một cây trường mâu, uy lực cực mạnh.

Dương Thần tạo ra một vòng bảo vệ Nhược Thủy chuẩn bị nghênh đón một luồng sát thương cực mạnh.

Không kịp tránh né, Dương Thần lập tức quay lưng lại, lấy thân mình che chở cho Tiêu Chỉ Tinh!

Ầm!

Kim ô thần mâu bị hàng rào Nhược Thủy ăn mòn hơn một nửa, nhưng những phần còn lại vẫn đủ phá vỡ sự bảo vệ, tất cả uy lực đều đánh trúng thân thể Dương Thần!

Nếu thân thể Dương Thần không phải là nghịch thiên, thì đã khiến hần hóa thành tro

tàn!

- Ông xã!

Tiêu Chỉ Tinh cảm thấy có một luồng ánh sáng chói mắt, kinh hãi hô lên - Phụt!!

Dương Thần đáp lại lời cô bằng cách phun ra một ngụm máu tươi, rồi nhìn vào vẻ mặt của cô!

Lục phủ ngũ tạng giống như là bị bỏng, toàn bộ cột sống lên đến sau óc đều bị bỏng đến mức không còn cảm giác gì.

Đầu thậm chí cũng không có phản ứng!

Đã lâu lắm rồi, không ai có thể đánh Dương Thần đến mức như vậy, Dương Thần rất không quen, thậm chí không thể tin được!

Có thể làm mình bị thương đến như thế, khẳng định là sẽ có cơ hội giết

mình!

- A... Bị như vậy mà vẫn không chết, Vãng niệm diễn sinh kinh quả nhiên thần diệu.

Lạc Thiên Thu lộ ra vẻ tham lam, cười nhạt.

- Nếu ngươi không ôm cô ta có thể đánh được với ta một trận, nhưng nếu ngươi mang theo cô ta, thì không thể nào đánh thắng được ta!

Dương Thần giận dữ quay người lại, tiện tay phóng ra một đạo Âm hỏa như sư tử rít gào hướng về phía Lạc Thiên Thu!

Lạc Thiên Thu trong nháy mắt, tạo ra một cơn mưa lửa, đánh tan Âm hỏa, Âm hỏa không thể đụng đến thân thể y, cũng căn bản không thể uy hiếp được y.

- Cho dù là ngươi có hấp thu thần lôi, nhưng chân nguyên của ngươi lại không được tăng cường, cho dù ngươi có Thiên hỏa và Huyền thủy, đối với Kim ô chân hỏa của ta không gây nên được sự uy hiếp nào!

- Ta có muôn vàng diệu pháp đánh cho ngươi luống cuống chân tay, Hỗn Độn đỉnh của ngươi lợi hại, ngươi lại chưa khôi phục uy lực, cộng thêm tu vi của ngươi lại có hạn, cũng không có cách nào bắt được ta đâu.

- Ta vừa mới độ Cửu thiên thần lôi kiếp, toàn bộ Huyền cảnh sẽ có chấn động, chờ những người đó hiểu được, chỉ một chút nữa thôi, Thái thượng trưởng lão của Lạc gia chúng ta sẽ đến, lúc đó ngươi có chạy đằng trời.

- Ta khuyên ngươi nên giao Vãng niệm diễn sinh kinh ra đây, ta lấy tư cách là gia chủ, sẽ cho ngươi và cô gái của ngươi một con đường sống, Lạc Thiên Thu ta đứng đầu Lạc gia, nói được làm được, ngươi nghĩ sao?

vết thương bên trong cơ thể Dương Thần đã nhanh chóng lành lại, nhưng lại tổn thương vài phần nguyên khí, nhếch miệng lộ ra nụ cười.

- Ngươi đã đạt đến Thái thanh thần lôi rồi, sao lại vẫn còn muốn công pháp của ta?

- Đối với ta công pháp càng nhiều càng tốt, ta cảm thấy hứng thú là làm sao ngươi lại

có thể tu luyện được nó.

Lạc Thiên Thu hí mắt.

Dương Thần trong lòng tính toán, nếu tiếp tục đánh, cơ hội thắng của mình ngày càng nhỏ, giống như thuyền lật trong mương rồi, con chưa tỉnh tới Lạc Thiên Thu còn có rất nhiều thủ đoạn

Mục đích của mình là tới cứu Tiêu Chi Tình, chuyện báo thù tính sau, chờ Tiêu Chi Tình an toàn, mình lĩnh ngộ Thái Thanh Thần lôi, rồi trở lại thì mười phần nắm chắc chín rồi!

Quyết định như vậy, Dương Thần gọi Hỗn Độn đỉnh, định dùng Hỗn Độn đỉnh để phòng ngự, còn mình thì mang Tiêu Chi Tình chạy trước đã!

Vừa mới muốn chuyển người, nhưng lại nhận thấy có điều không ổn!

Sáu luồng chân nguyên uy áp, từ các hướng khác nhau tiến đến, hơn nữa

đều là tu vi Nhược Thủy trung kì trờ lên!

Lạc Thiên Thu lộ ra vẻ đắc ý:

- Thế nào, người muốn đi sao? Thái thượng trưởng lão của Lạc gia đã đến rồi, người còn chạy được sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1530

Nội Tình Của Lạc Gia

Sắc mặt Dương Thần lập tức trầm xuống, Tiêu Chỉ Tình đang ở trong lòng hắn, cũng lo lắng nhìn hắn, trong mắt hiện lên sự tự trách bản thân, cảm thấy mình chỉ làm vương chân cho hắn.

Nhưng Dương Thần lại cúi đầu, rạng rỡ tươi cười, sờ đầu cô mà nói:

- Đừng nghĩ lung tung, anh nhất định sẽ bảo vệ cho em, anh đã hứa với em rồi

-Ồ, còn có thời gian để tình chàng ý thiếp à.

Lạc Thiên Thu cười lạnh

Trong lúc đang nói chuyện, sáu cao thủ Nhược Thủy trung kì trở lên, bỗng nhiên xuất hiện ra ở sáu hướng khác nhau xung quanh Dương Thần ở khoảng cách vài trăm mét bên ngoài.

Nhưng đối với cấp bậc cao thủ này mà nói, khoảng cách vài trăm mét này dường như không là gì cả.

Mắt Dương Thần liếc qua một cái, có ba người đàn ông trung niên, hai lão già và còn có cả một bà phu nhân cũng đang tuổi trung niên.

Trong đó, phu nhân trung niên mặt lạnh như băng, một gã khoác áo bào màu xanh đậm, lão già tóc xám mang áo choàng, có tu vi cao nhất, giống với Lạc Thiên Thu lúc trước, đang ở Nhược Thủy kì cuối, bất cứ lúc nào cũng có thể vượt qua giai đoạn Nhược Thủy bước vào Cửu Thiên Thần lôi kiếp.

Mặt khác, bốn gã kia đều đã là Nhược Thủy trung kì, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Nhược Thủy kì cuối, tu vi hoàn toàn ngang với Tiêu Đình Như.

Nội tình của Lạc gia, Dương Thần đã hiểu, sáu người này không phải là toàn bộ số Thái thượng trưởng lão của Lạc gia, chỉ sợ đây mới chỉ là số ít rời khỏi chỗ tu luyện.

Người của Lạc gia cảm thấy rất vui mừng, một cảm giác vinh quang của gia tộc dâng lên, khiến cho tu sĩ của Lạc gia tràn đầy tự tin, cảm thấy Dương Thần khó lòng mà chạy thoát.

Sáu gã trưởng lão nhìn Dương Thần bằng ánh mắt khác thường, sau đó lại kinh ngạc nhìn Hồn Độn đỉnh đang ở phía sau, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Lạc Thiên Thu.

- Thiên Thu, ngươi đã tiến vào Thái Thanh Thần lôi kiếp!?

Lão già Nhược Thủy kì cuối hỏi.

Lạc Thiên Thu hướng về phía lão già bày tỏ sự tôn kính:

- Vâng, đúng vậy, ông nội, vừa rồi con vừa cảm ngộ được, đã bước qua

được giới hạn

Lão già này, chính là ông nội của Lạc Thiên Thu là Lạc Trường Xuân!?

Dương Thần nhớ rõ Tổ Tâm đã từng nói qua, Lạc Thiên Thu có được ngày hôm nay, phần lớn nhờ công lao của ông nội y.

Khó trách vì sao, mặc dù tu vi của Lạc Thiên Thu đã vượt qua ông của y, nhưng vẫn giữ sự tôn kính, không dám lên mặt.

- Người đã bước qua cảnh giới này, những lão già như chúng ta xem ra không còn dùng được nữa rồi.

Lão phu nhân kia hừ lạnh nói, có chút chua xót.

Lạc Thiên Thu ha ha cười nói:

- Lão lão Trầm Hương đã trông Thiên Thu từ nhỏ lớn lên, chính là trụ cột vững vàng của Lạc gia ta, Thiên Thu chỉ là có vận khí tốt, có được hôm nay cũng là nhờ khi còn bé được Lão lão chỉ bảo.

Lạc Thiên Thu tuổi cũng không còn nhỏ, nhưng đối với những người già này, cũng rất tự nhiên thể hiện thái độ của tiểu bối, chỉ vì những người này đã quá già rồi, thoát trông có chút cổ quái.

Lạc Trầm Hương, cũng là lão phu nhân, nghe xong lúc này trong lòng đã nguôi đi, không thể không nói ‘ừ’ một tiếng, sau đó liếc ánh mắt về phía Dương Thần đang bị bao vây.

- Tiểu tử này xảy ra chuyện gì vậy, tu vi sâu không lường được, còn có cái đỉnh lớn

kia, chả nhẽ lại giống như sách cổ ghi lại, là Hỗn Độn đỉnh trong truyền thuyết?

- Đúng là Hỗn Độn đỉnh, tiểu tử kia tuổi lại không lớn, mà đã có tu vi như thế này, người hẳn còn đang ôm một cô gái Cửu âm huyền mạch, chính là thứ để thử đan dược rất tốt, Thiên Thu người nên giải thích cho chúng ta.

Lạc Trường Xuân nói.

Những lão già này đều đã sống lâu nên đã thành tinh, liếc mắt một cái là có thấy manh mối, nhưng bọn họ sống ở bên ngoài, căn bản không thể biết ở trong gia tộc xảy ra chuyện gì, nên cũng cần hỏi Lạc Thiên Thu cho rõ.

Đương nhiên, mỗi người đều căng thẳng, đề phòng Dương Thần đột nhiên chạy trốn.

Lạc Thiên Thu đem sự tinh tóm tắt lại, kể ra việc Dương Thần giết Lạc Phong và Lạc Lô, lại giết một số lượng lớn cao thủ của Lạc gia, cướp bóc phòng luyện đan như thế nào.

Nghe những lời này, các Thái thượng trưởng lão ánh mắt tức giận, hận không thể đem Dương Thần đi lột da rửa hận.

- Hừ, Ninh gia và Tiêu gia cũng không dám đối địch với Lạc gia ta, lão phu bế quan tu luyện hơn năm mươi năm, lần này lại bị một tên nhóc con khinh thường! Thiên Thu, người làm gia chủ như thế nào đấy!?

Lạc Trường Xuân giáo huấn.

Lạc Thiên Thu cúi thấp đầu nói:

- Công pháp của tiểu tử này rất huyền bí, có thể sử dụng cả Thiên hỏa Huyền thủy, uy lực hơn cả công pháp Lạc gia chúng ta, thật khó đối phó.

Các trưởng lão vừa nghe như thế, cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, nổi lên lòng tham lam.

- Không cần nhiều lời, bắt tên tiểu tử này lại, phế đi tu vi của hắn, bắt hắn nói ra công pháp, còn cô gái kia thì đem đi thù đan dược.

- Điểm mấu chốt là Hồn Độn đỉnh, dựa theo sách cổ ghi lại, là vật phong ấn hung hồn của hồn độn, có thể là tiên khí siêu việt, nếu lấy cho Lạc gia chúng ta sử dụng lại cùng với việc Thiên Thu giờ đã bước vào Cửu thiên thần lôi kiếp, muôn thống nhất Huyền cảnh chỉ là việc dễ dàng.

Một gã trưởng lão nói.

- Nói không sai, lần này trở về lại thấy được nhiều thứ quý giá như vậy chờ chúng ta lấy, thật quá tốt.

Lạc Trâm Hương cười nói:

- Tiểu tử này tu vi mạnh hơn chúng ta, Hồn Độn đỉnh lại khó không chế, không bằng chúng ta cùng ra tay, khiến cho hắn không thể chống đỡ được!

Mấy người trưởng lão khác nhìn nhau, không hề khách khí mà gật đầu, cảm thấy nên làm như vậy.

Dương Thần ở giữa nghe những lời này, trong mắt hiện lên một tia lửa, bọn này quả thật không thêm quan tâm đến mình, số tuổi nếu mà cộng lại có thể hơn hai nghìn, lại còn tính toán vây đánh mình.

Mà trên thực tế, chính vì Thái thượng trưởng lão đều là những lão già khôn ngoan, không hề quan tâm đến cách nhìn của thế tục, ý lớn bắt nạt nhỏ, đối với bọn họ sĩ diện không hề có ý nghĩa gì, làm sao chiếm được nhiều tài nguyên, theo đuổi sự trường sinh,

xây dựng lực lượng mới là mục tiêu của bọn họ.

- Lão phu và Trâm Hương ra tay đánh hắn. Bốn người các người bao vây xung quanh, Thiên Thu, chúng ta cùng nhau ra tay, đánh nhanh thắng nhanh!

Lạc Trường Xuân chỉ huy nói.

- Không cần nói nhiều!

Lạc Trâm Hương đã sớm phi thân về phía Dương Thần, toàn thân sử dụng chân nguyên Nhược Thủy đỉnh cao, một thân 'La Thiên kinh' so với Lạc Thiên Thu có phần thâm hậu hơn.

- Mặc Long quyết, Song Long vũ!

Lạc Trâm Hương tạo ra một cơn lốc xoáy màu đen xoay xung quanh thân mình, nhưng lại là một màu đen kì quái, mang theo lực âm hàn, hơi thở của bản thân cũng giống như vậy.

Hai con rồng lớn Hắc Thủy mở rộng hàm gào rú, hướng về phía Dương Thần điên cuồng tấn công.

Dương Thần tạo ra tấm lá chắn Nhược Thủy, ngưng tụ ra hai con rồng lửa

màu xanh, không chút yếu thế, đón đánh.

Lam hỏa trong nháy mắt đã ăn mòn Hắc Thủy trường long, lại còn hướng về phía Lạc Trầm Hương mà đánh tới, nhưng Lạc Trầm Hương đã tránh được, trên tay lấy ra một cây kiếm dài ba thước, mang theo các tia sáng sắc lạnh, trong thân kiếm có một khe rỗng màu đỏ.

- Đờ một kiếm 'Quỷ khốc' của ta!

Lạc Trầm Hương tung người đâm 'Quỷ khốc' kiếm, một đạo kiếm khí vô hình bắn ra, tạo nên sóng xung kích cực mạnh.

Tám lá chắn bằng Nhược Thủy của Dương Thần va chạm với kiếm khí, phát ra tiếng nổ lớn!

Ầm... ầm... ầm!!

-AM

Tiêu Chi Tình nghe thấy âm thanh này, thét chói tai, khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi.

Dương Thần giận dữ, 'Quỷ khốc' kiếm này không ngờ còn phát ra cả sóng âm công kích, quả nhiên xứng đáng với cái tên của nó!

Cứ phòng ngự như vậy thì không thể chống đỡ được mãi, bắt buộc phải tránh đi, mình thì có thể chịu được nhưng Tiêu Chi Tình thì sẽ không chịu nổi như vậy.

Cũng không để cho Dương Thần nghĩ nhiều, trong không trung bỗng nhiên nhiên ngưng tụ ra vô số ngôi sao, mang một lượng lớn chân nguyên hùng hậu, nhìn như tất cả đều treo ngay trên đầu.

- Trầm Tinh, Lạc Địa Kinh Lôi!!

Lạc Trường Xuân chẳng biết khi nào đã thi triển pháp thuật của y, hai mắt phát ra ánh sáng kì lạ, bàn tay úp xuống, chân nguyên hình cầu chứa hàng trăm ngôi sao kia, giống

như muốn làm rối loạn tinh thần, hướng về phía Dương Thần mà trấn áp!

Dương Thần hét lên, phát ra một luồng Tử hỏa, đập nát chân nguyên hình cầu này, lại gọi Hỗn Độn đỉnh hướng về phía Lạc Trầm Hương mà xông tới!

- To gan! vẫn không chịu buông tay chịu trời!! ?

Lạc Trầm Hương vẻ mặt tức giận, 'Quỷ khốc' kiếm nổi lên một luồng kiếm hoa cuộn cuộn

- Mặc long quyết, ngưng tụ!

Một trận mưa bụi giống như mây mù Hắc Thủy đột nhiên tràn ngập, Hỗn Độn đỉnh bị bao phủ trong đám mây mù, không chút chậm chạp đem đám mây mù ấy hút hết, nhờ đó Lạc Trầm Hương mới thoát được.

Ngay sau đó, Lạc Trầm Hương liên tục tạo ra hơn mười đường kiếm sóng âm, âm thanh chói tai khiến cho Dương Thần vội vàng trốn tránh.

Bởi vì ôm Tiêu Chi Tình nên Dương Thần mới phải trốn tránh như vậy, không dám ra tay, đương nhiên không phải là không có sức, mà là lo lắng

cho cô ấy.

Lạc Thiên Thu thấy như vậy, cất tiếng cười nhạt, đi ra phía sau Dương Thần, Tam Túc Kim Ô lại một lần nữa hiện ra, cháy rừng rực, giống như Mặt trời chiếu lên trời đất.

- Kim ô chân giải, vạn điều triều tông!

Mấy trăm kim ô lại điên cuồng phóng ra, Dương Thần lại không phải chỉ đối phó với một người, tinh thể càng ngày càng nguy hiểm!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1531

Ngu Xuân Và Khiêm Nường

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1532

Đùa Giỡn Và Võ Tay

Dương Thần cảm thấy mình như cồng rắn đến nhà, hắn đã bị Lạc Thiên Thu đùa giỡn, lại còn bị cả Hồn Độn đỉnh lừa nữa!?

Thế nhưng, Hồn Độn dù sao cũng là mãnh thú sống không biết đến mấy trăm vạn năm, mặc dù đa số thời gian đó là bị phong ấn, nhưng với trí tuệ của nó kì thật phải lớn hơn của nhân loại nhiều lắm, bị nó đùa giỡn, kì thật cũng không mất mặt lắm.

Nhưng Dương Thần thấy nó xuất hiện lúc này, đã cảm thấy tình huống rất phức tạp.

- Vậy tại sao ngươi lại xuất hiện vào lúc này?

Dương Thần hỏi.

Hồn độn kiêu căng nói:

- Nếu ta không ra, ngươi có thể chống đỡ được sao? Ngươi mặc dù có tu vi Thượng thanh thân lõi kiếp, cho dù ta không ra, ngươi có thể dùng uy lực của Hồn Độn đỉnh tăng cường trên diện rộng, những công kích như thế này, ngươi cũng có thể hóa giải, thậm chí là hấp thu chúng.

- Nhưng tu vi của ngươi căn bản chưa đủ, không có cách nào làm cho Hồn Độn đỉnh có thể hấp thu những công kích này trong phạm vi lớn, cứ như thế, ngươi có thể chống đỡ được không?

- Xem ra không phải Hồn Độn đỉnh tự hấp thu, mà do ngươi cố ý, Thái thanh thân lõi vừa rồi được hấp thu thật là nhanh, tất cả là do ngươi âm thầm gây chuyện.

Dương Thần cũng không ngốc, ngược lại cười nói.

Hồn độn không hề để ý nói:

- Ngươi không cần tức giận, tức giận cũng vô dụng, trong mắt ta, ngươi chỉ là một con rối, ta nếu không nhìn thấy ngươi có thân thể phù hợp với ta, cũng không quan tâm đến phản ứng của ngươi.

-

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1533

Hung Diễm Ngập Trời

Chúng kiến nụ cười quỷ dị của “Dương Thần”. Linh hồn bảy người dường như rung động, giống như sau lưng có vô số con mắt màu đỏ tươi đang nhìn chòng chọc vào chính mình!

- Tu vi của hắn... không đúng...

Lạc Thiên Thu trước hết cảm nhận được sự kì quái này, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị nói.

Đám người Lạc Trường Xuân sắc mặt cũng nghiêm trọng.

Hoàn toàn đúng như vậy, tu vi của “Dương Thần” so với lúc trước, không hiểu vì cái gì mà tăng lên rất nhanh!

Mặc dù bọn họ không nhìn ra được tu vi thật sự của Dương Thần, nhưng chân nguyên uy áp này và của Dương Thần lúc này hoàn toàn là hai cấp độ khác nhau!

- Hooo...

Hỗn Độn cũng không để ý bảy người phía dưới nhìn mình như thế nào, mà phát ra một tiếng hưởng thụ, cổ họng động đậy, miệng mở ra hút một lượng lớn không khí lạnh lẽo.

- Thật sự là món ngon... mùi vị tuyệt vời...

Ở phía dưới, Lạc Trầm Hương sắc mặt thâm trầm nói:

- Hừ, có vẻ như hắn đang cười nhạo chúng ta, để phô trương thanh thế! Không nên bị hắn lừa, chỉ sợ hắn đã dùng bí pháp gì kích phát tiềm năng, đã đến cấp độ này rồi, đâu có

mấy người tự dung tăng tu vi lên

- Đúng vậy, đừng để hắn chạy thoát

Lạc Trường Xuân gật đầu, trên tay liên tục vẽ ra vài đạo Phù văn đầy vẻ phía không trung, ánh sáng xuất hiện, quất to:

- Trầm tình, Thiên băng!!!

Trong lúc nhất thời, trên đầu Hỗn Độn đỉnh, đột nhiên sinh ra một luồng linh khí lớn, dưới sự kích thích của chân nguyên, dần dần to ra, hình thành một luồng năng lượng lớn mấy chục trượng!

Ầm ầm!!

Luồng năng lượng này bỗng nhiên chia ra, bắt đầu oanh tạc kịch liệt!

Hàng vạn luồng ánh sáng, trong nháy mắt phát ra chân nguyên, giống như muốn phá hủy cả không gian!

Hỗn Độn không thém liếc mắt nhìn, để mặc cho cái năng lượng kia nhấn chìm mình trong đó...

Cảnh tượng tiếp theo, khiến cho cả bảy người sợ hãi đến cực điểm!

Chỉ thấy những linh khí tụ hợp lại, đọng vào không gian bao quanh Hồn Độn, đều hóa thành từng đạo linh khí nhỏ bé, tất cả đều bị hấp thu!

Trong thời gian nháy mắt, khí thể của pháp thuật một đi không trở lại, không thấy bóng dáng đâu, giống như tất cả chỉ là một giấc mơ

Đương nhiên, cái này đối với Hồn Độn rất bình thường, giống như một trò chơi của trẻ con, chỉ giống như đồ ăn vặt của nó.

Khoảng hơn bốn mươi vạn năm trước, tiên nhân thượng cổ, với tu vi Ngọc Thanh Thần lõi, thi triển pháp thuật Thiên Băng Địa Liệt, mà cũng phải mấy chục người mới có thể đánh bại được nó.

Đối với việc này, thân thể Dương Thần không thể so sánh với thân thể của chính nó, thực lực còn không bằng 1%, không cần nhìn, chỉ cần một cước là giết được.

Mặc dù là như thế, Hồn Độn không chế thân thể Dương Thần, nhưng đã để cho thân thể này lấy được linh khí từ Hồn Độn đỉnh, làm cho thân thể này của Dương Thần, đã đạt đến cấp Thái Thanh thần lõi đại viên mãn.

Trước kia, Dương Thần hấp thu rất nhiều Tử Thanh thần lõi, lại hấp thụ thêm ba luồng Thái thanh thần lõi, lại thêm hút được linh khí của một lượng lớn cao thủ, các loại linh đơn nữa, đã đạt đến cảnh giới Thái Thanh Thần Lõi trung kỳ, nhưng Hồn Độn đã đem giảm lượng linh khí đó xuống.

Đến lúc này, Hồn Độn đã nắm giữ thân thể Dương Thần, cũng tự nhiên không cần che dấu nữa, ngược lại dù sao cũng là của mình, cứ bộc phát ra hết.

Dù sao, Hồn Độn cũng hi vọng có một thân thể, có khả năng tu luyện, mà không bị phong ấn trong Hồn Độn đỉnh.

Ngay lúc này, “Dương Thần” chân chính cả cảnh giới và chân nguyên đều đạt tới Thái thanh thần lõi đại viên mãn, hơn nữa lại có Hồn Độn lực, mang đặc tính cắn nuốt, đâu có để mấy người này trong mắt.

Cho dù Lạc Thiên Thu có tu vi Thái Thanh thần lõi trung kỳ đã là cao nhất trong số tu sĩ ở đây, nhưng cảnh giới cũng không thể nào bằng, nói gì đến những người khác.

- Cái này hết rồi sao? Có thể cho ta thêm một ít nữa được không?

Hồn Độn cười dữ tợn, nhìn về phía bảy người.

Trong lúc nói, Hồn Độn đem Tiêu Chi Tình quăng ra chỗ Hồn Độn đỉnh, để bảo vệ cho cô.

Tiêu Chi Tình cũng biết tên này không phải là người đàn ông của mình, lại rất lo lắng, sợ hãi, không dám lên tiếng.

Lạc Thiên Thu lúc này nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên hô lớn:

- Người không phải Dương Thần! Người là hung thú Hồn Độn!?

- Thật sao!?

Những người khác kinh sợ mà hô to.

Hỗn Độn cười ha hả:

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là trong các người ta sẽ ăn ai trước...

- Buồn cười! Sắp chết đến nơi lại giả thần giả quỷ, Mặc Long Quyết, Long Vương nộ!

Lạc Trầm Hương trời sinh đã nhanh nhẹn, dũng mãnh, không hề sợ hãi, ngưng tụ ra một đạo Hắc thủy, từ đó hiện ra một con Ác Long hung tợn, trong nháy mắt đã to lên mười lần, khí thế bao trùm, xông thẳng về hướng Hỗn Độn mà cắn xé!

Hỗn Độn không thèm tránh né, trái lại đón lấy đầu rồng một cách nhanh chóng!

Hắc thủy kia còn chưa chạm đến Hỗn Độn đỉnh đã bị hấp thu hết linh khí, tiếng sấm và hạt mưa căn bản không có tác dụng!

- Lão lão cẩn thận!!

Lạc Thiên Thu hô to một tiếng, nhưng đã trễ!

Hỗn Độn đỉnh đã di chuyển đến gần Lạc Trầm Hương, Lạc Trầm Hương không hề nghĩ đến Hỗn Độn sẽ xông thẳng đến chỗ mình, vô thức chỉ còn cách dùng Quỷ khóc kiếm đâm vào Hỗn Độn!

Keng keng keng

Hỗn Độn lực đột nhiên bộc phát, đem năng lượng của Quỷ khóc kiếm nghiền nát hóa

thành linh khí để hấp thu.

Pháp bảo thượng phẩm, trong mắt Hỗn Độn đỉnh lại là đồ bỏ đi.

- Không... AM

Lạc Trầm Hương phát ra một tiếng kêu thảm phá vỡ bầu trời đêm, một bàn tay Hỗn Độn đã đặt lên đầu lão!

- Ahhh...

Đầu vị lão phu nhân, đúng là bị Hỗn Độn bẻ gãy, xương đầu bị đập vỡ vụn, chết không nhắm mắt!

Máu tươi từ Lạc Trầm Hương phun ra, phóng thẳng lên trời!

Hỗn Độn cười ha hả, mọi người không dám hít thở không khí, cái cảnh đứt đầu kia

thật là khủng khiếp!

Lộ xộp răng rắc...

Tiếng cắn nuốt khiến cho đám người Lạc Thiên Thu đều cảm thấy đất trời sụp đổ!

- A !!

Tiêu Chỉ Tinh sợ đến nổi che hai mắt lại, không dám nhìn.

Ở phía xa, các tu sĩ Lạc gia, tất cả đều cực kì hoảng sợ, không hiểu vì sao tình thế lại

đảo ngược!

Thái Thượng trưởng lão Nhược Thủy, lại bị ‘Dương Thần’ trong nháy mắt ăn hết!?

Hồn Độn ăn vài miếng, ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt toàn là máu đỏ và thịt vụn đỏ tươi, lộ ra sự tà ác hưng phấn tươi cười.

- Mùi vị này đã lâu lắm rồi không ăn... máu thịt của tu sĩ nhân loại... lâu lắm rồi...

ờ...

Nghe được câu nói kia, lại thấy cảnh tượng này, mà còn không tin vào phán đoán của Lạc Thiên Thu thì những người này nhất định là điên rồi!

Hồn Độn! Dương Thần thật sự bị Hồn Độn chiếm thân thể!?

Vừa mới lúc này còn đang công kích Dương Thần như gà đất chó cảnh, thì tự nhiên sự

việc lại thay đổi, bây giờ bọn họ mới hiểu nguyên nhân!

Hồn Độn ăn thêm vài miếng, sau đó biến Lạc Trầm Hương thành ánh sáng hấp thu vào, ánh đỏ trong mắt lại càng hiện lên mãnh liệt!

- Chạy mau!! ! Phân tán ra các hướng mà trốn đi!!!

Lạc Thiên Thu ngưng tụ mười phần chân nguyên, hét to một tiếng, hạ lệnh cho toàn bộ người của Lạc gia đang ở phía xa !!!

Có thể khiến cho Lạc Trầm Hương trong nháy mắt không thể chống cự bị giết ngay, pháp bảo thượng phẩm cũng bị thiêu hủy, bọn họ ở lại cũng chỉ có chờ chết!!

Gần như ngay sau đó, bản thân Lạc Thiên Thu chạy ngay về hướng Tây Nam!

Chỗ đó không phải nơi nào khác, chính là vị trí của Ninh gia, y biết chạy đến chỗ nào cũng vô dụng, đem Hồn Độn dẫn tới một nơi nhiều cao thủ, mới có thể đánh lạc hướng được Hồn Độn, tránh được tai họa cho các tu sĩ.

Lạc Trường Xuân cùng năm tên khác tốc độ chậm hơn, nhưng cũng vội vã chạy trốn, không dám ở lâu.

Hồn Độn tức giận, còn dám chạy trốn? Có tác dụng sao? Hôm nay nó chiếm thân thể Dương Thần rồi, sớm muộn cũng đem tất cả bọn họ ăn sạch!

Những người này mỗi người chạy một hướng, Hồn Độn cũng khó có thể bắt hết, chỉ có thể nhắm vào một Thái thượng trưởng lão Nhược Thủy trung kì đuổi theo!

- A!! Đừng ăn ta!!!

Thái Thượng trưởng lão vừa thấy Hồn Độn định đuổi đến, sợ hãi không để ý đến tôn nghiêm nữa, bắt đầu khóc to lên, mấy trăm năm tu luyện lại bị ăn sạch, thật không cam lòng!

Hồn Độn định đầu thêm để ý nhiều, tốc độ nó nhanh hơn nhiều, Hồn Độn lực trong nháy mắt lập tức căng nát hai tay có ý định phản kháng hấp thụ sạch sẽ tu vi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1534

Thần Thức Tăng Mạnh

Những tu sĩ Lạc gia ở phía xa, không ai bảo ai cũng đã tự mình chạy trốn khắp nơi, Hỗn Độn cũng không muốn đuổi theo từng người.

Nó đang dùng kinh nghiệm của Dương Thần, biết rõ trong Huyền cảnh chỗ nào có số lượng tu sĩ lớn, chẳng hạn như Tiêu gia, Ninh gia, lại còn có cả Hồng Mông, nó có ý định ăn từng nơi một, cũng không cần phải đuổi theo đám người Lạc gia này.

Hỗn Độn chính là mãnh thú bất diệt, nhiều năm tháng trôi qua khiến trí thông minh của nó được tăng lên, nhưng nó không phải là con người, Nếu nói có khuyết điểm gì, e là cái mà nó không thể không chế, chính là lòng tham không đáy của bản thân.

Mặc cho xảy ra chuyện gì, Hỗn Độn đều muốn ăn sạch tất cả mọi thứ, đây chính là sự khác nhau giữa người và thú, cũng chính là nguyên nhân khiến cho các bậc tiên nhân

thượng cổ liệu chết mà phong ấn nó vào Hỗn Độn đỉnh.

Bọn họ biết rằng, nếu Hỗn Độn không bị phong ấn, chuyện diệt vong của nhân loại sớm muộn cũng xảy ra, Hỗn Độn từ nhỏ đã không ngừng cắn nuốt vạn vật sinh linh, đây chính là số mệnh của nó, không phải là lựa chọn của bản thân Hỗn Độn.

Chi tiếc là, thật sự không có cách giết chết nó, bằng không nó đã bị nhiều người đánh chết.

- A... Chạy nhanh thật

Hỗn Độn thì thảo tự nói, nhấm nháp thương thức cái dư vị của máu thịt lúc này, sau đó hướng ánh mắt về phía Tiêu Chỉ Tình đang ở phía dưới Hỗn Độn đỉnh, cả người phi nhanh tới.

Tiêu Chỉ Tình thấy Hỗn Độn đỉnh nhìn mình chằm chằm, thân thể mềm mại run rẩy:

- Người... người đã làm gì ông xã của ta?

- Nhìn thấy ta như vậy, mà người vẫn còn dám nói chuyện, cô bé thật dũng cảm đấy.

Hỗn Độn nhếch miệng cười tà:

- Ông xã của người đã chết, hiện giờ thân thể của hắc đã là của ta.

- Người lừa ta! Ông xã sẽ không thua người!

Tiêu Chỉ Tình nước mắt rơi xuống đất, nhưng vẫn ôm một tia hi vọng, không cam lòng khóc to lên.

- Hừ, ta không rảnh để nói những lời vô nghĩa với ngươi, tên Dương Thần ngu xuẩn kia, muốn nhờ ta bảo vệ bọn con gái các ngươi, vốn dĩ ngươi sẽ không bị làm sao cả, nhưng hiện giờ ta đã đổi ý rồi, ta muốn đi ăn hết tất cả các tu sĩ để khôi phục thực lực,

cũng không rảnh rồi để ý tới đám người hèn mọn các ngươi.

Hỗn Độn tràn đầy sự sung sướng:

- Tên Dương Thần kia thật ngu xuẩn, thừa lúc ta còn đang yếu, dám kinh thường ta, ngươi là nữ nhân của hắn, ta vốn dĩ muốn ăn ngươi trước tiên, sau đó đi hết Huyền cảnh này ăn cho bằng sạch không để lại một ai, để giải tỏa mọi hận trong lòng ta!

- Nhưng bây giờ, ta rất muốn nhìn thấy cảnh nữ nhân của Dương Thần phải quỳ xuống xin ta tha mạng, nếu ngươi có thể làm vừa lòng ta, ta sẽ giữ lại cái mạng nhỏ của ngươi.

Tiêu Chi Tình ngẩn ra, lập tức lau nước mắt, cười lạnh nói:

- Hóa ra ngươi cũng là một kẻ đáng thương, ngươi muốn giết thì cứ giết đi, ngươi nghĩ rằng ta sẽ cầu xin ngươi tha thứ hay sao? Ta dù chỉ là một cô gái yếu ớt, nhưng ta cũng

xem thường ngươi!

Hỗn Độn nhú mày, cười gằn nói:

- Tốt lắm, nếu ngươi đã không phân biệt được phải trái, thì ta sẽ mổ bụng ngươi ăn sạch! Ha ha! Dương Thần nếu biết chính hắn đã ăn nữ nhân của hắn thì không biết hắn sẽ nghĩ gì nhỉ!?

Dứt lời, Hỗn Độn lấy tay hướng về chỗ ngực của Tiêu Chi Tình, chuẩn bị móc tim cô

ra!

Nhưng tay vừa mới chuẩn bị động thủ, thì Hỗn Độn đột nhiên chấn động!

- Có chuyện gì vậy... Ngươi... Đáng chết... Không!

Bộ mặt Hỗn Độn không ngừng vặn vẹo, thân thể co giật, trong mắt hiện lên màu đỏ tươi, sát khí trên người lúc nhiều lúc ít.

Tiêu Chi Tình đang nhắm mắt chờ chết, chợt phát hiện ra tình huống kỳ lạ này, trước hết có chút buồn bực, sau đó lại hiện ra vẻ hy vọng!

Lúc này, thần thức của Dương Thần ở bên trong, không ngừng dùng thần lực hùng mạnh mà phá vỡ sự trấn áp của Hỗn Độn, điên cuồng giãy dụa!

- Súc sinh, ngươi muốn lật lọng ư, thế mà dám nói bảo vệ nữ nhân của ta!? Ngươi cho ta là đứa trẻ ba tuổi sao!?

Thần thức Dương Thần ở bên trong rống lên một tiếng giận dữ, một lực lượng tinh thần u Minh truyền đến, khiến cho thần thức của Hỗn Độn bị đánh bại!

Đúng lúc đó, thần thức của Dương Thần vốn đã không thấy bóng dáng lại một lần nữa xuất hiện cùng Hỗn Độn đứng song song với nhau!

Khi thần thức nổi dậy ở bên trong, hai Dương Thần lại một lần nữa xuất

hiện!

Hỗn Độn nhìn thấy quanh thân Dương Thần tản ra lực lượng tinh thần u Minh, chợt nhớ tới điều gì đó!

- Thứ kia chính là tinh thần lực của thần cách sao?

Hỗn Độn cuối cùng cũng nhận ra, đó là thần cách của Hades mà Dương Thần được kế thừa!

Cũng không hiểu tại sao, tinh thần lực mà thần cách phát ra lần này, so với lúc trước

mạnh hơn gấp bội!

Dương Thần nhe răng cười, trong mắt hùng hực tràn đầy ý chí chiến đấu!

- Thế nào, không nghĩ đến là ta còn có cái này sao, tuy rằng ngươi đã khôi phục được không ít nguyên khí, nhưng thân thể ngươi vẫn bị Hỗn Độn đỉnh phong ấn, không thể thoát ra ngoài, cho nên chỉ có thể dùng thân thể của ta.

- Hơn nữa, nếu ta đoán không sai, thân thể ngươi căn bản còn chưa đủ sức cắn nuốt ta, nói cách khác, ngươi cũng không cần dùng các lợi ích kia để dụ dỗ ta, để ta giao quyền khống chế cho ngươi, trực tiếp cắn nuốt thân thể ta chẳng phải tốt hơn sao?

Hỗn Độn bị nói trúng, lập tức thẹn quá hóa giận.

Thật ra, sự phong ấn của các bậc tiên nhân thượng cổ là rất lợi hại, phong tỏa thân thể Hỗn Độn ở bên trong đỉnh, không cho nó có khả năng khôi phục hoàn toàn như trước kia, chịu sự khống chế của Hỗn Độn đỉnh.

Hơn nữa, cũng bởi vì Hỗn Độn đỉnh, nên việc khôi phục thân thể nó cũng rất khó khăn, chỉ có thể dựa vào thân thể Dương Thần, phụ thuộc vào thân thể của hắn.

Nếu như thân thể của nó thật sự hùng mạnh, thì đã sớm đem Dương Thần ra mà cắn nuốt, không cần phải năm lần bảy lượt dụ dỗ, khuyên bảo Dương Thần làm gì cả?

Lúc này, nhận thấy thời cơ có thể thoát ra ngoài, nó cảm thấy thực lực đã khôi phục đến mức độ nhất định, đủ để khống chế thân thể Dương Thần, còn về phần cắn nuốt có thể từ từ tính sau.

Hai là Hỗn Độn cảm thấy, dựa vào thân thể Dương Thần bây giờ, không thể phản kháng lại được, trừ phi chính nó buông tha không khống chế nữa, và Dương Thần không chủ động lùi bước, thì nó cũng không thể chiếm lấy thân thể này.

Thật không thể ngờ đến, tinh thần lực của Dương Thần đột nhiên tăng vọt!

Tinh thần lực và thần thức nhìn như hai đồ vật khác nhau, nhưng thật ra là như nhau, đều là một phần của bản thân!

Thần thức bao gồm tai, mũi, lưỡi, thân thể, mắt, da thịt, ý thức.

Trong đó, ‘ý thức’ giống như trong Phật giáo đã nói ‘Tư tưởng nảy sinh’ con người vui buồn tức giận, tất cả là ở ý muốn của bản thân.

Mà tinh thần lực, là ‘ý niệm’ trong não bộ phát tán ra.

Ý niệm của con người rất thần bí, đối với các vị thần, thì sử dụng ‘Thần cách’ thần bí để đem ý niệm chuyển thành tinh thần lực hùng mạnh, có thể giấu đi hoặc phát tán ra, chính là khái niệm lý luận của ‘gờ bỏ phong ấn’

Tinh thần lực vốn là đại diện cho ý niệm, là bộ phận trọng yếu tạo nên thần thức, mà thần thức lại là hình thức biểu hiện của Nguyên Thần

Hiện giờ, tinh thần lực của Dương Thần thông qua thần cách giải tỏa ra, mang theo hơi thở u Minh đại diện cho thần cách của Minh Vương Hades, khiến cho áp lực lên Hồn Độn đỉnh tăng cao!

- Tai sao... Tinh thần lực của ngươi lại mạnh như vậy!?

Hồn Độn cảm thấy hết sức khó hiểu, nhưng lại phát hiện ra thần thức của mình đang bị đánh lui!

Dương Thần càng thêm mạnh mẽ, từng bước xông tới cao giọng nói:

- Ngươi chẳng qua chỉ có thể dự đoán, thông qua cử động của thân thể ta, không thể động đến tư tưởng của ta.

- Từ lúc ‘trái tim của Gaia’ sống lại, thần cách cũng đã bắt đầu mạnh lên nhanh chóng, tinh thần lực cũng được nâng cao.

- Nhưng bởi vì ta cũng không sử dụng không gian pháp tắc, cho nên, ta biết rằng ngươi cũng không cảm thấy gì, thần cách của ta đã khác với lúc trước!

- Hiện tại, thần cách của ta chỉ cần xuất ra tinh thần lực ra bên trong, tuy rằng tu vi

không thay đổi, nhưng Nguyên Thần của ta sẽ tăng nhanh trong nháy mắt!

- Ngươi nghĩ rằng thần thức của ta với ngươi ngang nhau sao, lại còn cho rằng ta kém hơn một chút ư? Ngươi sai rồi! Ta căn bản đã hơn ngươi rất nhiều, ngươi không có khả năng đuổi kịp ta!!

Những lời nói của Dương Thần khiến cho Hồn Độn đau nhói, nhưng bất kể giấy dựa thế nào cũng đều không thể làm được gì!

Thần cách không ngừng phóng ra tinh thần lực hùng mạnh, giúp Nguyên Thần của Dương Thần đánh lui, trấn áp thân thể của nó!

- Không... ta không thể bị ngươi đánh bại... ta không cam lòng!! A...

Những cố gắng của Hồn Độn chỉ là vô ý, nó căn bản không thể làm gì khác, vì trái tim của Gaia đã cung cấp cho các vị thần ít nhiều tinh thần lực, nó và Dương Thần vốn có thần thức ngang nhau nhưng hiện giờ thì không phải là đối thủ của hắn.

Mất thấy Hồn Độn dần dần suy yếu, Dương Thần cười ngạo nghễ:

- Sớm đã nói ngươi chẳng qua chỉ là một con súc sinh được ta nuôi dưỡng, còn dám dùng kế với ta sao?

- Hiện giờ, tu vi mà ngươi đã cất giấu đều đã cho ta cả rồi, ta đã hoàn toàn chinh phục ngươi, chuẩn bị tiến vào Thượng Thanh Thần lô, tung hoành

thiên hạ, Hồn Độn, nếu như ngươi không muốn chìm vào không gian vô tận một lần nữa, thì nên ngoan ngoãn làm tay sai cho ta!

- Con người bỉ ổi... Không!

Tiếng gào rú của Hồn Độn dần dần nhỏ xuống, cuối cùng đã biến mất trong thân thức của Dương Thần...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1535

Đoàn Viên Trên Đảo Nhỏ

Dương Thần chiếm lại được quyền chủ động, quét hết thần thức của Hỗn Độn ra ngoài, sát khí trên người cũng tự động tiêu tán đi.

Màu đỏ của đôi mắt dần dần mất đi, lóe ra ánh sáng, trừ vết máu thịt trên người và trên mặt, không khác biệt gì so với lúc trước.

Đương nhiên, tu vi đã chính thức bước vào cảnh giới Thái Thanh Thần lôi đại viên mãn, tỏa ra thần thái tự tin, rõ ràng hơn lúc trước rất nhiều.

Dương Thần ôm lấy Tiêu Chi Tình, Hỗn Độn đỉnh ngoan ngoãn nhỏ lại trở về bên trong đan điền của Dương Thần.

Đối mặt với sự việc như vậy, dù Hỗn Độn có muốn phản kháng, cũng rất khó có cơ

hội xoay chuyển trong thời gian sắp tới, bản thân Dương Thần đã mạnh lên rất nhiều, Hỗn Độn bây giờ lại không thể nào cắt xén tu vi của Dương Thần được nữa.

Cho nên, trừ phi thân thể Dương Thần bị thương nặng, hoặc là Dương Thần chết đi, nếu không, Hỗn Độn chỉ có thể vĩnh viễn làm nô lệ mà thôi.

Mà Dương Thần hôm nay đã hoàn toàn khống chế được Hỗn Độn, qua đó lại nắm được cả Hỗn Độn lực, chỉ dựa vào điều này, thực lực đã vượt qua cả Thái Thanh đại viên mãn bình thường.

-Phù...

Dương Thần thở dài, bộ dạng vừa hồi phục, lại nhìn thấy Tiêu Chi Tình nước mắt ngưng tròng, tràn đầy vui mừng đang nhìn mình.

Dương Thần cười sáng lạn, tay sờ mũi của cô:

- Tình nhi ngốc, em khóc cái gì, anh không phải đang rất tốt đây sao?

- Ông xã... Em thương anh đã... đã...

Tiêu Chi Tình nhớ lại cảm thấy vẫn còn hơi run sợ.

- Anh đã nói, là anh muốn đánh cược một lần, em nghĩ là anh sẽ thua sao? Em không có lòng tin với anh ư?

Dương Thần buồn bực, lắc đầu than thở.

Tiêu Chi tình bấu môi nói:

- Em nào biết được lời anh nói là có ý gì... Anh lại không nói cho em biết...

- Tình nhi ngốc, anh nói cho em biết, thì Hỗn Độn có thể bị mắc lừa nữa sao?

Dương Thần liếc mắt nhìn cô.

Tiêu Chi Tình bật cười:

- Kế này có thể thu phục hoàn toàn được Hồn Độn, ông xã, anh thật là giỏi hoạt nha.

- Không còn cách nào khác cả, đám lão già này đều là cáo già cả, ta cũng phải nghĩ đến đầu đuôi mới ra, nhưng Lạc Thiên Thu và Lạc Hàng vẫn trốn thoát, bây giờ anh đã đạt đến Thái Thanh đại viên mãn rồi, lúc nào cũng có thể tìm giết bọn chúng!

Dương Thần vẫn còn bức bối chuyện để cho cha con Lạc Thiên Thu trốn thoát.

Trong mắt Tiêu Chi Tình lộ ra vẻ mong đợi mà hỏi:

- Ông xã, lúc nào thì anh độ kiếp lên Thượng Thanh Thần Lô? Có Hồn Độn đỉnh chắc việc độ kiếp lại càng không khó, tố chất thân thể của anh vốn đã đủ điều kiện rồi mà.

Dương Thần bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Tu vi và cảnh giới đã đủ, nhưng độ kiếp cần phải có một cơ hội, lại có khả năng lĩnh ngộ được thiên đạo, nếu không phải như thế vì sao Lạc Thiên Thu tài năng như thế mà phải hơn tám năm mới độ kiếp được? Anh bây giờ không thể cưỡng cầu được, cái gì đến sớm muộn sẽ đến.

Tiêu Chi Tình nghe hắn giải thích như vậy, liền gật đầu, cao hứng vuốt ve cổ Dương Thần, ngẩng đầu lên hôn hắn.

Dương Thần giật mình, đẩy cô ra:

- Ai, đừng hôn anh, tên Hồn Độn kia vừa mới ăn lão thái bà, trên mặt trên miệng anh vẫn còn máu thịt của lão thái bà đó.

- Em không để ý mấy thứ đó đâu, độc được ăn nhiều như vậy, lại còn sợ cái đó sao.

Tiêu Chi Tình chau môi nói.

Dương Thần ngây ngô cười ha ha vài tiếng, sờ sờ đầu cô, cảm khái nói:

- Bảo bối Tiêu Chi Tình, cuối cùng cũng cứu được em rồi, lần này tuy có chút nguy hiểm, nhưng lại thu hoạch được không ít.

- Bây giờ anh sẽ đưa em về Địa Trung Hải, cho em gặp Tổ Tâm, anh sẽ nghỉ ngơi và hồi phục lại đôi chút, sau đó sẽ quay lại Huyền cảnh giết cho thoải mái!

Tiêu Chi Tình rất muốn gặp Tổ Tâm, hưng phấn gật đầu.

Không nói thêm lời nào nữa, Dương Thần mang theo cô nhanh chóng chạy tới hướng Tây Nam, đó chính là hướng mà Lạc Thiên Thu đã chạy trốn, nhưng Dương Thần muốn nhanh chóng quay về Địa Trung Hải.

Trên đường, Dương Thần nhớ tới một chuyện, tò mò hỏi Tiêu Chi Tình, Tổ Tâm nếu là bà vú của cô, chắc hẳn khi còn bé đã cho cô bú sữa, nhưng Tổ Tâm thoát nhìn hình như lại không có con, thì làm sao lại có thể có sữa được.

Tiêu Chi Tình cười giải thích, gọi Tổ Tâm là bà vú, bởi vì khi cô còn trẻ đã chăm sóc cho cô, thứ cô uống khi còn trẻ là sữa bột, dù sao Huyền cảnh

vẫn có thể qua lại với thế giới bên ngoài.

Dương Thần trong lòng cảm thấy chua xót, Tô Tâm bị Tiêu Thu Phong làm nhục, đối với cô càng dâng lên sự thương hại, nhưng việc này cũng không biết nói thế nào cho Tiêu Chi Tình, nên tạm thời không nói, dù sao đối với Tô Tâm đó cũng giống như là ác mộng

Huyền cảnh diện tích vô cùng rộng, Dương Thần mặc dù cũng chạy nhanh về phía

Tây Nam như Lạc Thiên Thu, nhưng chắc chắn sẽ không gặp Lạc Thiên Thu trên đường.

Dọc theo đường đi, không đụng chạm đến bất cứ một tu sĩ nào, thoát ra khỏi Huyền cảnh, tiếp tục quay về hướng Địa Trung Hải.

Trong nháy mắt, đi tới chỗ trời trong xanh gió mát

Đi hết một nửa vòng Trái Đất, chỗ này vừa vặn đang là xế chiều, Mặt Trời âm áp tỏa tia nắng nhè nhè từ từ lặn xuống, gió biển thổi lên mát mẻ.

Dương Thần dùng thần thức, rất nhanh đã phát hiện ra vị trí của Tô Tâm, đang cùng với vú Vương, cùng với các cô gái khác đang ở trong một gian nhà gỗ bên ngoài.

Trước khi trở về, Dương Thần không quên thay quần áo cho cả hai người, tẩy rửa thân

thể, không đến mức dọa người, đến nơi liền hạ xuống.

Đây chính là căn nhà gỗ ọp ẹp của Ron, trong nhà, xung quanh cái bàn là vú Vương, Tô Tâm, Đường Uyển, Mạc Thiển Ny và cả Lưu Minh Ngọc nữa.

Ở một chỗ không xa, trên một cái xích đu được quấn dây hoa xinh xắn, Lâm Nhược Khê mặc quần áo màu trắng, đang chơi đùa cùng với cô con gái Tiểu mập của hắn.

Lam Lam suy cho cùng vẫn là trẻ con, mặc dù vậy cái xích đu bằng kim loại này rất dễ bị gãy, nhưng vì bản tính trẻ con nên luôn thích vui đùa hiếu động.

Lúc thấy Dương Thần mang theo Tiêu Chi Tình đáp xuống, tất cả các cô đều kinh ngạc nhìn lại, lập tức nhìn thấy Tiêu Chi Tình, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

- Ông xã, Tình nhi! ?

Mạc Thiển Ny kêu lên.

- Làm em sợ quá, trở về mà không nói một tiếng nào.

Đường Uyển ôm ngực, vui đùa nói.

Ở chỗ kia, Lam Lam cũng nhảy xuống, trong chớp mắt đã chạy ngay đến, làm cho Lâm Nhược Khê ở phía sau bất đắc dĩ lắc đầu cười yếu ớt.

Lâm Nhược Khê ngược lại, rất bình tĩnh, giống như việc Dương Thần mang Tiêu Chi Tình trở về là chuyện không nằm ngoài ý muốn, thông thả đi tới.

Vú Vương sớm mừng rơi nước mắt, xác nhận mình không phải đang mơ,

tiền tới ôm chặt lấy Tiêu Chi Tình.

- Con của mẹ! Ôi chao... Con có biết là mẹ lo lắng như thế nào không...

Vú Vương sờ hai má rồi lại đến thân thể của cô như sợ bị tổn thương cái gì.

Tiêu Chi Tình ôm vú Vương, cắn đôi môi hoa lệ, nước mắt chảy ròng ròng, lại thấy Tổ Tâm đứng ở phía sau, nức nở nhìn cô, gọi khẽ:

-Vú!

Tiếng gọi này vang lên, làm cho Tổ Tâm bất chấp mọi thứ, xông lên khóc lóc với Tiêu Chi Tình.

Dương Thần nhìn thấy ba người gặp nhau mừng rỡ khóc òa, cảm xúc vui mừng, nhưng hắn cũng không thể hiện ra, rất tự nhiên tươi cười cùng với Lâm Nhược Khê.

- Thế nào, biết bản lĩnh cứu người của ông xã mấy em rồi chứ.

Dương Thần đắc ý nói.

Đám nữ nhân này đối với cái thái độ tự đắc này của hắn thì không hề để ý, nhưng lại rất thân thiết hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

- Đừng nóng vội, một lát nữa sẽ nói, lão Ron ở đâu? Ron! Ron!

Dương Thần dùng thần thức phát hiện ra Ron đang ở căn nhà gỗ ở trong rừng vì vậy hét to:

- Lão Ron, mau ra đây!!

Lão mafia Ron đang ở trong rừng chăm sóc hoa, nghe Dương Thần gọi, sùng sốt chạy ra.

- Minh Vương Các Hạ, ngài đã trở về rồi?

Ron cười hài hòa, trên người mặc trang phục của nông dân, một tay cầm mũ rơm, một tay cầm cái kéo, không nói gì thêm hỏi:

- Xin hỏi, ngài có gì dặn dò?

- Lão già, bộ quần áo này rất phù hợp với người... ha ha, vú Vương, Tinh Nhi, Tổ Tâm được đoàn tụ, ta muốn tổ chức ăn mừng một chút, người lấy từ trong hầm rượu ra mấy chai rượu nho đến đây

Dương Thần nói.

Ron dò hỏi:

- Margaret năm 82? Được không Minh Vương các hạ?

- Đi đi, người cũng biết ta không biết là còn cái gì mà, lấy nhiều một chút đem đến đây.

Dương Thần khoát tay.

Ron gật đầu, cười hì hì mà đi đến hầm rượu

Lâm Nhược Khê lườm Dương Thần, oán giận nói:

- Ron tiên sinh dù nói thế nào cũng là đại sư thiết kế thời trang cấp thế giới, được mọi người tôn kính, anh lại coi ông ấy như người hầu như vậy,

thật là không lễ phép, nên xem lại bản thân mình đi.

- Bà xã, em không hiểu chuyện này rồi, nếu như anh khách khí với y, thì y lại tưởng anh muốn giết bọn y, anh không khách khí với y, thì y mới cảm thấy an tâm.

Dương Thần cười ha ha, tay nhéo nhéo má Lam Lam, cảm giác khi được về đến nhà, thật là hạnh phúc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1536

Nữ Nhân Tạo Kinh Hi

Đến lúc này, Tiêu Chỉ Tình, vú Vương, và Tổ Tâm cuối cùng cũng thôi không khóc nữa, cùng nhau ngồi xuống xung quanh chiếc bàn trà.

Vú Vương và Tổ Tâm muốn nói lời cảm ơn với Dương Thần, nhưng hấn gạt đi, cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Sau khi ngồi xuống, Dương Thần vuốt ve Lam Lam, dò hỏi:

- Mấy người sắc Vi, Nghiên Nhi, Trinh Tú đâu rồi?

- Chị em họ đều đã ra một khu đảo nằm cách khá xa chỗ này, dù sao thỉnh thoảng cũng phải luận bàn võ công, không tiện ở đây, cũng không cần lo lắng đả thương người vô tội.

Lưu Minh Ngọc nói.

Dương Thần sững sốt:

- Nghiên Nhi và Trinh Tú cũng đi sao? Tu vi của các cô ấy không phải đã...

- Đột phá rồi...

Đường Uyển có vài phần cảm khái nói:

- Sau khi anh đi không bao lâu, Nghiên Nghiên đã đột phá, bây giờ đã là Hóa Thần sơ kỳ. Cũng không biết có chuyện gì xảy ra, mà An Tâm tự nhiên khi luyện công trong đêm đã xảy ra điều phi thường, kết quả là cả cô ấy cũng đã có bước đột phá.

- Còn về Trinh Tú thì rất đáng khâm phục, hình như ngộ tính của cô ấy rất cao, mặc dù tu luyện sau cả Nghiên Nghiên nhưng bây giờ cô ấy cũng đã tiến vào Hóa Thần sơ kỳ

Dương Thần không nói lời nào, lại có chút lo lắng, không biết Thái Nghiên và Trinh

Tú ngộ được cái gì, nhưng dù sao cũng là chuyện tốt.

Việc Trinh Tú đột phá khiến cho hấn không khỏi có chút giật mình, cô gái nhỏ này đã tu luyện tới Hóa Thần, mặc dù trong thời gian rất ngắn!

Mặc dù là do có đan dược hỗ trợ, tiến đến Tiên Thiên đại viên mãn rất nhanh, nhưng cảm ngộ được lại là một việc khó khăn.

Việc này rất khó nói, dù sao Trinh Tú cũng có nhiều kinh nghiệm so với các cô gái cùng trang lứa, trải qua rất nhiều nguy hiểm, đối với chuyện thế gian đã có rất nhiều cảm xúc đặc biệt.

Tính đến hôm nay, trong số các cô gái của mình, cũng chỉ còn lại Lâm Nhược Khê, Đường Uyển, Mạc Thiện Ni, Lưu Minh Ngọc và Lý Tinh Tinh đang ở Yên Kinh là chưa

đột phá được đến Hóa Thần, Tiêu Chi Tình không thể tu luyện nên không tính.

- Các em xem đây, mấy cô ấy đều đã đột phá, không cảm thấy nóng lòng sao?

Dương Thần trêu ghẹo nói.

Lưu Minh Ngọc điềm nhiên cười nói:

- Vấn đề này trước đây chúng em đã từng nói qua rồi, bọn em tuổi tác đã lớn đương nhiên sẽ đột phá chậm hơn so với lúc còn trẻ rồi.

Dương Thần nghe xong, cười dài nhìn Lâm Nhược Khê nói:

- Bà xã, những lời này của Minh Ngọc không thấy có gì không đúng sao? Tuổi của em ngang với Nghiên Nghiên mà.

Lâm Nhược Khê thư thái cầm lấy một chén hồng trà, đưa lên miệng, thần nhiên nói:

- Em không vội.

Thấy cô ấy lạnh nhạt mà nói câu đó, khiến Dương Thần không biết nói gì thêm, đôi lông mày nhíu lại, liền thoải mái cười, không nói thêm cái gì nữa.

- Đã là như thế, đợi khi nào Nghiên Nghiên trở về, ông xã anh có thể nhìn xem cô ấy đã tu luyện được cái gì, đúng là vô cùng thần kỳ đấy.

Dương Thần nhíu mi cười nói:

- Thần thần bí bí, lại còn giấu cả anh nữa.

Đang nói chuyện, Ron đã mang vài bình rượu Margaret màu đỏ đến, loại rượu năm 82 này trên thị trường cũng phải có giá hơn hai vạn nhân dân tệ trở lên, lại còn không có để bán.

Nhưng thủ hạ của Dương Thần trên khắp thế giới quanh năm có đồ tốt đều hiếu kính đem đến, nên rượu ngon không hề thiếu.

Mở vài chai rượu ra, Dương Thần gọi Ron ở lại, cùng nhau trò chuyện, uống hai ly, dù sao cũng là ngày vui, chờ đám sắc Vi trở về.

Cô con gái Tiểu mập trước hết nhìn loại rượu nho trang nhã này cảm thấy hứng thú, xin Lâm Nhược Khê một ngụm, kết quả là vừa uống vào thì nhổ ra, nói rằng đồ uống không ngon, mùi vị không thể nào bằng nước trái cây.

Dương Thần thì bắt đầu kể lại đại khái những chuyện xảy ra trong Huyền cảnh., lại phối hợp ăn ý với Tiêu Chi Tình che giấu một số sự việc có thể khiến cho vú Vương và Tố Tâm lo lắng.

Biết được tu vi của Dương Thần đã tiến tới Thái Thanh Thần lôi đại viên mãn, trong Huyền cảnh gần như không có đối thủ, các cô gái hiển nhiên có chút vui mừng.

Đương nhiên, Dương Thần biết với thực lực của bản thân mình, khẳng định không phải là không có địch thủ.

ít nhất, nhân vật phía sau số 1 kia, mình chưa chắc đã là đối thủ của y, bởi vì lúc trước tu vi chưa đủ, cũng không biết chính xác cấp bậc của y là gì.

Ron nghe những việc này đều không hiểu, nhưng không hề để ý, đã uống

đến mức mặt đỏ hồng lên bắt đầu nói:

- Minh Vương các hạ, lần này ngài trở về, tôi có chuyện cần thông báo với ngài.

- Ah? Có chuyện gì vậy?

- Là Công chúa Jane, đang dự định thành lập một phòng thí nghiệm ở chỗ cô ấy đang ở. Cô ấy đã vận chuyển các loại thiết bị, và các loại tư liệu lên tàu chỉ vài ngày nữa sẽ tới đây.

Ron nói.

Dương Thần còn tưởng là chuyện gì, gật đầu nói:

- Đây vốn là nhà của cô ấy, cứ để cô ấy làm đi, sau này muốn làm thí nghiệm cũng đỡ phải chạy về, cô ấy là nhà khoa học nghiên cứu, không có thí nghiệm xác thực thì không được.

Bởi vì đây chính là quốc gia bị bỏ quên, là do nữ vương Cartherine, cho Dương Thần làm lễ vật, cho nên trên đảo vốn đã có chỗ ở của hai mẹ con cô ấy, ngoài ra còn rất nhiều đất trống.

Jane trước đây cũng không thường xuyên đến chỗ này, nhưng vì muốn ở cùng các chị em khác, nên dự định đem phòng thí nghiệm dời đến đây, dù sao cũng có tu vi, di chuyển rất thuận lợi.

Một lúc sau, ở bầu trời phía nam bỗng nhiên xuất hiện mấy bóng dáng xinh đẹp đang hạ xuống, chính là đám người sắc Vi đang quay trở về đảo.

Nhìn thấy Dương Thần và Tiêu Chi Tình, bọn họ mừng rỡ, không ngừng cười nói, hỏi thăm sự tình.

Dương Thần phát hiện ra tu vi của sắc Vi, Thái Ngưng, An Tâm đều đã là Hóa Thần kì cuối, tu vi chân nguyên của An Tâm lại tăng trưởng nhanh chóng, dường như còn mạnh hơn cả ra sắc Vi Thái Ngưng, cô gái này ngày càng có nhiều biến hóa, trong đầu hồi tưởng lại đôi mắt xanh đáng yêu kia, lại cảm thấy cổ quái.

Thái Nghiên và Trình Tú đã là Hóa Thần sơ kì, hẳn tin rằng với việc dùng đan dược hỗ trợ, chẳng bao lâu sẽ tiến được tới kì cuối.

- Anh yêu, anh đoán thử xem em lĩnh ngộ được cái gì!

Không đợi Dương Thần hỏi, Thái Nghiên đã ra vẻ đắc ý, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười. Đọc text chỉ có tại ' t ung h oanh. com'

Dương Thần khoát tay:

- Thần thần bí bí, anh không đoán được.

Thái Nghiên cười hì hì, vận chuyển chân nguyên, trên tay bùng lên một luồng hỏa diễm màu trắng!

Dương Thần ngẩn ra, hẳn chưa từng nhìn thấy loại hỏa diễm này, nghi ngờ nói:

- Chẳng lẽ là... Dị hỏa?

- Ông xã, anh cũng biết ư?

Thái Nghiên chi chi Tô Tâm nói:

- Dì Tô Tâm cho em biết cái này có thể là một loại dị hỏa gọi là ‘ Tâm Hỏa’

Tâm hỏa?

Dương Thần nhìn về phía Tô Tâm, Tô Tâm giải thích cho Dương Thần.

Tâm hỏa này, chính là một loại Dị Hỏa, do tâm sinh ra, thường xuất hiện trên người những tu sĩ tính cách nóng nảy, nhưng bởi vì tu sĩ tính khí khá nóng nảy, thông thường không có cách nào tĩnh tâm tu luyện, cho nên cũng ít khi xuất hiện.

Hơn nữa, chỉ có tính khí nóng nảy không thôi thì cũng không được, nhất định còn phải có một viên Băng Tâm linh lung, để có thể tĩnh táo không chế tính tình của bản thân.

Thái Nghiên có cả hai điểm này, dù sao cũng đã từng là cục trưởng cục cảnh sát, tính cách cũng không hiền hòa cho lắm, lại tu luyện công pháp của Dương Thần, đúng là ma xui quỷ khiến ngộ ra được Tâm Hỏa.

Chỉ là, Tâm hỏa dựa vào sự ngộ tính của Dị hỏa, không có bí quyết gì, thủ đoạn tấn công đều do chính tu sĩ ngộ ra, đây chính là điều khó khăn nhất.

Dương Thần bảo Thái Nghiên thử lấy Tâm Hỏa công kích mình, phát hiện ra chỗ tốt tâm hỏa này, không phải sẽ thiêu đốt hay gì gì, mà làm cho tâm thần rối loạn, sinh ra sự luống cuống bất an.

Cũng có thể nói, đây là một loại Dị hỏa mang tính quấy nhiễu, đương nhiên là do tu vi của Dương Thần rất cao, nếu cùng đẳng cấp với Thái Nghiên, sợ rằng bị trúng chiêu thì tinh thần sẽ tán loạn.

Trình Tú cũng không lĩnh ngộ được cái gì đặc biệt, chỉ là từ Thiên Tiên mà tiến lên Hóa Thần kỳ, kì thật cũng là bình thường, nhưng cô lại bĩu môi, cảm thấy không cam lòng.

Lại nói Thái Nghiên và Jane khi tiến lên Hóa Thần Kỳ một người ngộ ra Dị Hỏa, một người ngộ ra lĩnh vực, giống như sắc Vi và Thái Ngưng đều có ‘Đạo’ đặc thù, Trình Tú nhìn lại mình, chỉ là chuyển hóa chân nguyên thông thường, nên cô khó tránh khỏi sự khó chịu.

Dương Thần xem vẻ mặt cô như vậy cười cười, rút ra từ trong nhẫn không gian một đôi song đao tình xảo, đưa tới trước mặt cô.

- Được rồi, cô bé ngốc, cái này cho em, pháp bảo song đao này là trung thượng phẩm đấy, xem ra rất thích hợp với tính cách của em.

Dương Thần nói.

Không chỉ có Trình Tú, các cô gái khác đều lộ ra ánh mắt khác thường.

Tính cả hai chuôi thì mỗi cái không dài quá một thước, một cái thân đao dày, lộ ra hoa văn màu sắc như dây liễu, còn khắc hai chữ “ Mạn Châu”, một cái khác thì thân lại mỏng hơn, hoa văn giống như đóa hoa hé mở, khắc hai chữ “Sa Hoa”.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1537

Man Châu, Sa Hoa

Đôi song đao pháp bảo này trông thật rạng rỡ, thật sự lại rất đẹp.

- Là Mạn Châu Sa Hoa sao? Cái này chính là một trong những pháp bảo trung thượng phẩm nổi danh nhất trong Huyền cảnh đây, ông xã, anh lấy từ trường lão nào của Lạc gia

vậy?

Tiêu Chỉ Tinh lập tức nhận ra, nói.

Dương Thần đâu nhớ nhiều như vậy, gục gặc đầu nói:

- Lần trước tại Tiêu gia giết một đồng người, lần này đến Lạc gia lại làm thịt một nhóm nữa, pháp bảo cũng lấy thêm được một ít, đồ thường thì anh không nhặt. Anh chỉ cảm thấy song đao này rất phù hợp với tư thái của Trình Tú nên đưa cho cô ấy dùng, sao, rất nổi tiếng ư?

- ừ, pháp bảo song đao rất ít ỏi, Mạn Châu Sa Hoa chính là cái nổi bật nhất, Mạn Châu có thể gia tăng mật độ linh khí được hình thành, còn Sa Hoa lại hạ thấp lực cản trở linh khí, trong khi tấn công, tốc độ có thể tăng lên rất nhanh khiến cho đối thủ chưa kịp chuẩn bị.

- Nếu sử dụng nó tốt, thì với thực lực của song đao, kẻ địch rất khó thích ứng với nhịp điệu lúc nhanh lúc chậm, nhưng nếu sử dụng không tốt, sẽ nguy hiểm đến bản thân, dù sao đây cũng là pháp bảo tấn công tương đối gần thân.

Tiêu Chỉ Tinh nói.

Không đợi Dương Thần nói nhiều, Trình Tú đã lấy đôi song đao từ tay Dương Thần, ôm vào trong lòng, vui vẻ vô cùng, trong mắt hiện lên sự hưng phấn đỏ ửng.

- Mặc kệ nó như thế nào, Dương đại ca nói cho em, thì nó chính là của em, chăm chỉ luyện tập là được, không luyện thì rất phí.

Trình Tú lộ ra vẻ sảng khoái.

Đôi song đao này thật sự rất đẹp, giống như là hàng mỹ nghệ do Thiên Công tạo ra,

nói nó là vũ khí giết người thật là có chút không tin, khó tránh khỏi việc cô ấy rất thích,

những cô gái khác đều lộ ra chút hâm mộ.

- Ông xã, anh cũng thật bất công, chỉ có quà cho Trình Tú.

An Tâm không chịu, túm lấy cánh tay Dương Thần làm nũng nói.

Trình Tú lập tức há miệng, thề lười:

- Chị An Tâm thật không biết xấu hổ, đã lớn tuổi như vậy mà vẫn còn làm

nữ.

- Em... Cái con bé này!

An Tâm đỏ mặt xấu hổ, chạy đến chỗ Trinh Tú chọc lét cô.

Dương Thần thấy hai cô gái này nô đùa với nhau, bèn lấy từ trong nhẫn không gian ra một đồng lớn pháp bảo, bày tất cả ra bãi cỏ.

- Âm ỉ làm gì, anh còn một đồng lớn đây, phát cho mỗi người một cái, gấp cái gì. 'Chuyển text tại 't ung h oanh. com'

Đồng pháp bảo này ít nhất cũng phải hơn ba mươi thứ, màu sắc lại sắc sỡ, phát ra linh khí, tất cả mọi người đều sững sờ.

Dương Thần trước hết lấy trung phẩm pháp bảo Mộc linh kiếm của Tiêu Thu Phong đưa đến trước mắt An Tâm:

- An Tâm bảo bối, chân nguyên của em thuộc tính mộc, dùng Mộc linh kiếm này có

thể khiến cho năng lực chiến đấu tăng lên, hình dạng cũng khá đẹp, em cầm lấy dùng đi. Tiêu Chi Tình kinh hãi hô lên:

- AAA... cái này không phải là... pháp bảo của Tiêu Thu Phong sao!

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Tình nhi, tên anh trai hời Tiêu Thu Phong đã bị anh giết rồi, đem pháp bảo này cho An Tâm dùng cũng không có vấn đề gì chứ

Tiêu Chi Tình vội vàng lắc đầu:

- Em chỉ hơi bất ngờ thôi, đương nhiên là có thể dùng.

Sự thật là, Tiêu Chi Tình còn cảm thấy trong lòng vô cùng vui sướng, bọn họ chỉ muốn bản thân mình chịu sự tra tấn bởi độc dược, không ngờ pháp bảo của bọn họ lại bị cướp đi.

An Tâm cầm Mộc linh kiếm, so với song đao Man châu sa hoa của Trinh Tú, có chút giận dữ, dù sao về bên ngoài cũng có sự chênh lệch lớn.

Nhưng Dương Thần không thể thỏa mãn tất cả được, song đao chỉ có một đôi, những thứ khác thì lại có rất nhiều.

Mặc dù Dương Thần đã nói, ai thấy thích thứ gì thì đều có thể lấy, nhưng các cô cũng không muốn như vậy, chờ Dương Thần giao tận tay từng người.

Thứ nhất là làm như vậy sẽ có ý nghĩa, thứ hai là họ cũng tin tưởng vào ánh mắt quan sát của Dương Thần, những thứ này không phải đồ chơi, mà là vũ khí.

Sau khi phân phát xong, sắc Vi nhận được trường đao Tán Hoa, Thái Ngưng có roi Lôi Điện, Thái Nghiên cầm Huyết đao kim nhận, các cô gái khác không thể dùng pháp bảo, nhưng Dương Thần cũng phát cho mỗi người một hai cái.

Có một số loại pháp bảo phòng ngự, phát cho mỗi người một cái, riêng Lâm Nhược Khê đã có vòng Phượng Tường, nên cũng không cần thiết.

Dương Thần mặc dù tu vi đã đến mức này, nhưng vẫn không thể nhìn ra

vòng Phượng Tường là thứ pháp bảo gì, giống như phải dựa vào tu vi của người đeo, với tu vi của Lâm Nhược Khê hiện này, có thể không có cách nào sử dụng được uy lực của vòng Phượng Tường.

Còn lại một ít loại pháp bảo hạ phẩm không có tác dụng gì lớn, Dương Thần đối với đồng đồ này thật là chướng mắt.

Dương Thần cho Lam Lam cầm cây kiếm hạ phẩm đẹp để làm đồ chơi, bằng không cô bé mập sẽ không chịu bỏ qua cho hắn.

Ngoài ra, lần này còn lấy được không ít nhẫn không gian, các cô cũng cần dùng đến nhẫn, mặc dù kích cỡ khác nhau, nhưng cũng đủ cho các cô cất giấu đồ của bản thân, thứ này đối với các cô thật sự hấp dẫn.

Phân chia “Lê vật” xong thì trời đã chạng vạng tối, đúng lúc đó, có một luồng chân nguyên xuất hiện từ phía Tây Bắc, chính là Jane đang quay trở lại.

Dù sao cũng đang nhàn rồi không có chuyện gì, Dương Thần cùng các cô gái tản bộ ở bờ biển, một con thuyền lớn mang cờ của hoàng gia nước Anh đang tiến vào cảng thả neo, cờ xí hoàng gia Welsh bay hiên ngang trong gió.

Một đám binh sĩ hoàng gia dưới sự chỉ huy của một gã sĩ quan bắt đầu đem hàng hóa trên thuyền dỡ xuống, dùng xe vận tải chở về khu vực nghiên cứu.

Cùng lúc đó, một chiếc trực thăng từ xa dần dần hạ xuống, sau đó có một bóng người từ máy bay đi xuống.

Người mặc áo sơ mi màu trắng, tay áo kéo lên, mặc một chiếc quần đen bên trong, những sợi tóc màu hồng phách bị gió thổi nhẹ nhẹ, từ xa đi tới, tỏa ra thần thái ung dung tôn quý.

Jane cười tươi hướng về phía mọi người đi tới, đằng sau còn có hai cô gái, một bà phu nhân, một người nữa là một cô gái có dáng người cũng mang dáng vẻ cao quý.

Bà phu nhân với Jane có bảy phần giống nhau, lại phát ra sự thành thực của mỹ phụ,

chính là nữ vương Cartherine, có vẻ nóng nảy, cả người mặc một chiếc váy liền thân màu lam không có tay áo, nhưng cũng không giấu được bộ ngực đầy đặn.

- Ô kìa, Jane bé bỏng, con đi chậm chút đi, chờ mẹ với!

Tiếng Cartherine kêu lên ở phía đằng xa, nhưng Jane làm bộ như không nghe thấy, tự mình bước thật nhanh đến chỗ đám người Dương Thần.

Đám người Lâm Nhược Khê thì Jane đến chào hỏi một tiếng, còn Dương Thần rất tự nhiên mà ôm cô một cái.

- Làm sao mà mẹ của em cũng đến vậy.

Giọng nói Dương Thần có chút khản trương, nhìn về phía Cartherine ở phía sau.

Jane bất đắc dĩ hé miệng cười:

- Em vừa mới nói chuyện này cho bà, thì đã đòi đi theo cùng đến đây, sợ là con đến đảo rồi sẽ không nhớ đến mẹ nữa.

Dương Thần nghe lời giải thích này liền gật đầu, Cartherine đã nói vậy, đúng là chuyện gì cũng có thể làm được.

Lúc này Cartherine đã chủ động tiến tới chỗ Dương Thần, không hề che giấu cảm xúc, mở cánh tay trắng muốt ra, thân thể cao gầy ôm lấy Dương Thần.

- Ah, Dương Thần thân mến, lâu lắm không gặp, không thấy nhớ ta sao? Chụt!

Đang nói, Cartherine lại còn cố gắng hôn lên má Dương Thần, để lại một dấu son môi.

Dương Thần đột nhiên phát hiện ở phía sau có chút lạnh lạnh, quay đầu lại ngượng ngùng cười, quả nhiên các cô gái đang nhìn mình với ánh mắt quỷ dị.

Dương Thần cảm thấy đau đầu, tuy đây chẳng qua chỉ là nghi thức xã giao, nhưng ai cũng biết mối quan hệ của hắn với Cartherine không bình thường, lại còn xác nhận đã có quan hệ thân xác rồi.

Đến hôm nay, Jane cũng đã là nữ nhân của mình, có nghĩa là hai mẹ con họ... Song sát?

- Ngài khỏe chứ, Minh Vương các hạ !!

Một âm thanh giòn giã vang lên từ bên cạnh, là lời nói của người con gái da trắng bên cạnh.

Dương Thần lúc này mới có chút phản ứng, nhớ lại, cười nói:

- Cô là Grace phải không, học sinh của Jane?

Grace ánh mắt sáng lên, kích động khuôn mặt trở nên hồng hồng, cố sức gật đầu:

- Vâng! Minh Vương các hạ vẫn còn nhớ tôi sao!

- Đương nhiên, cô đã từng cứu người con gái của ta, ta đương nhiên sẽ nhớ cô.

Dương Thần thân thiết sờ đầu cô, giống như cô gái này là em gái của hắn.

Grace xấu hổ nói:

- Việc cứu Tiêu tiểu thư, tôi... tôi kỳ thật không làm cái gì cả...

Các cô cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, nên Jane đã kể lại chuyện chữa trị cho Tiêu Chi Tình ở Luân Đôn lúc đó, Tiêu Chi Tình cũng tiến tới bày tỏ sự cảm kích.

- Làm sao mà em lại mang cô ấy đến đây.

Dương Thần hỏi Jane, phát hiện ra mình còn chưa biết rõ hoàn cảnh của Grace.

- Sau khi Grace theo em, em phát hiện ra cô ấy học tập rất nhanh, điểm mấu chốt là thái độ rất chuyên nghiệp, lại có khả năng học tập thiên phú, chỉ

là lúc trước được giáo dục không tốt, nên mới không phát huy được tài năng.

- Em đã huấn luyện Grace thành trợ thủ đắc lực, sau đó có thể kế thừa một bộ phận y bát, đương nhiên thỉnh thoảng muốn nhờ cô ấy trợ giúp trong việc nghiên cứu.

Jane tiếp tục nói.

Grace then thùng cúi đầu, vẻ mặt hiện lên sự vui vẻ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1538

Lời Mời Của Nữ Vương

Dương Thần cười, tay ấn vào trán Jane, nguyên thủ của các nước trên thế giới đối với Jane đều có ba phần kính nể, làm được cái hành động thân thiết này, chỉ sợ cũng chỉ có Dương Thần và mẹ của Jane là Cartherine.

- Mới vài tuổi mà đã nghĩ đến chuyện lưu lại đệ tử rồi chân truyền rồi, học sinh của em với em nhìn có gì khác nhau đâu, được rồi, để cho đám binh lính kia vận chuyển đồ đi, chúng ta trở về nhà ăn cơm nào, Grace đi cùng chúng ta đi.

Dương Thần kêu lên.

Jane cũng không nhịn nổi, trước mặt học sinh mà cũng làm mình mất mặt, chỉ có thể làm ra vẻ như không xảy ra chuyện gì.

Dương Thần dẫn tất cả mọi người quay lại tòa lâu đài, bữa cơm tối càng trở nên náo nhiệt.

Dương Thần hỏi Jane xem có cần pháp bảo gì không, nhưng Jane lại một mực từ chối, thứ nhất là nàng cũng không để ý, thứ hai là nàng biết mình là “Lĩnh vực chi đạo” nên cũng không cần pháp bảo gì.

Cartherine nhân dịp này lại bắt bớ xin Dương Thần một vài viên linh đan hạ phẩm, dùng để giữ gìn nhan sắc, Dương Thần lại còn cho thêm một quyển công pháp dạy cách rèn luyện để có thân thể tráng kiện có thể sống lâu hơn, về phần có học được hay không thì lại là một chuyện khác.

Dương Thần cũng không cho là người nào mà mình quen biết thì sẽ giúp họ có thể dạy họ công pháp trẻ mãi không già, như vậy quá mệt mỏi, cuộc đời của mỗi người, sớm muộn gì cũng phải trải qua sinh ly tử biệt.

Cũng may, thuận theo sự tăng trưởng của tu vi, cảnh giới ngày càng được nâng cao, Dương Thần đối với việc này cũng không để ý nhiều, cao thủ cô đơn, chính là thế

Bữa ăn bao gồm những món ăn được nấu theo kiểu Tây Âu, các cô gái vừa ăn vừa nói cười vui vẻ, Dương Lam Lam thì lại ngồi tại chỗ của mình, không hề để ý đến cái gì, đã ăn đến miếng bít tết bò thứ tám...

- Ông xã, lần này anh trở về bao lâu, nghe Tình nhi nói, anh còn muốn quay lại Huyền cảnh giết người của Lạc gia?

Thái Nghiên hiện lên ánh mắt hưng phấn mà hỏi.

Dương Thần đang cắt miếng thịt bò của mình, hé mắt cười nói:

- Nghiên Nghiên, anh biết em muốn cái gì, nhưng anh phải nói cho em biết, mặc dù

em đã lĩnh ngộ được Tâm Hỏa, nhưng tu vi của em còn quá thấp, lão rùa Lạc Thiên Thu

kia tùy tiện ném ra một con kim ô thì đã có thể giết chết em rồi, cho nên em đừng hi vọng là anh sẽ mang em đi theo.

- Ai da, không phải còn có anh sao, anh có thể bảo vệ em.

Thái Nghiên giọng nói có vài phần cầu xin, đối với cô mà nói, việc tu luyện bình thường lại không thể làm nhau bị thương thật quá khó chịu, huống chi tính tình của cô lại chính nghĩa can đảm, rất bức tức đám người đã ra tay với Tiêu Chi Tình.

- Không được, Nghiên Nghiên, chúng ta đi cùng với anh ấy, chỉ làm tăng thêm gánh nặng, anh ấy đã nói trong Huyền cảnh giờ đây hầu như không có địch thủ, mang theo chúng ta, chỉ sợ không tiện hành động.

Thái Ngưng khuyên em gái.

Thái Nghiên phòng miệng, liếc mắt nhìn chị:

- Chị à, chị không muốn đi thật sao, em rất tò mò muốn xem Huyền cảnh là như thế nào mà.

- Không có cái gì tốt cả, Huyền cảnh chính là rừng rậm, núi đá, núi tuyết, còn có một đồng các ngôi nhà kì quái.

Dương Thần cười nói.

Sắc Vi lên tiếng hỏi:

- Ông xã, anh định lúc nào thì quay lại Huyền cảnh? Với thực lực bây giờ, muốn giết cha con Lạc gia dễ như trở bàn tay.

Dương Thần để dao nữa xuống, suy nghĩ một chút, ánh mắt ôn hòa nói:

- Anh đã nghĩ rồi, anh chưa đi vội, nguyên nhân là bởi vì bây giờ anh nắm chắc đã có thể làm thịt bọn họ, cho nên không cần cấp bách.

- Anh bây giờ đã không chế hoàn toàn được Hỗn Độn đỉnh, cho dù có tiến đến Thượng Thanh Thần lôi kiếp, cũng có thể dễ dàng mà vượt qua.

- Cái thiếu nhất bây giờ, chính là lĩnh ngộ được Thái Thanh Thần Lôi. Nếu như lúc trước ở trong Huyền cảnh, mà đạt được Thái Thanh Thần lôi, sợ rằng tên Lạc Thiên Thu kia cơ hội chạy trốn cũng không có.

- Anh bây giờ đã có điều cảm ngộ, chờ thời cơ đến, chắc hẳn sẽ đột phá được. ' Chuyển text tại 't ung h oanh. com'

- Sự thật là, anh còn mong đám người trong Huyền cảnh kia đến đây, như vậy anh cũng không cần phải tốn thời gian mà tìm bọn chúng.

- Vì vậy, anh muốn dành nhiều thời gian cho các em, nhìn con gái lớn lên, dù sao cuộc sống như vậy mới là điều anh muốn, đối với việc giết người cũng chỉ là muốn đảm bảo

cho cuộc sống đó, không thể lẫn lộn với nhau được.

Các cô gái im lặng, nhìn Dương Thần với ánh mắt trù mến.

- Những lời này thật buồn nôn, nói ra những lời này, không giống anh chút nào cả... Bỗng nhiên, Lâm Nhược Khê ngồi cạnh Dương Thần hé mắt

nhìn hần, thần nhiên nói. Dương Thần cười ha ha, mắt lộ ra thâm ý:

- Sau khi kết hôn, đàn ông luôn luôn suy nghĩ rất chu đáo, tiếp thu đặc biệt nhanh, chúng ta đã kết hôn được ba năm rồi, còn không phải là do bà xã đại nhân dạy anh sao.

- Bớt lẻo mép đi...

Lâm Nhược Khê đẩy đầu Dương Thần ra.

Dương Thần nói tiếp:

- Không biết chuyện Bát Nhã giả trang thành Mông Nguyệt như thế nào rồi, anh nghĩ thế lực phía sau Mông gia không hề tầm thường, đó chính là hậu họa.

- Mặt khác, anh cũng muốn chờ tu vi của các em tăng thêm chút nữa, bảo vệ lẫn nhau, vậy thì lúc anh đi rồi, cũng có thể an tâm một phần.

- Nói nhiều như vậy, mọi người tuy không thể cùng chiến đấu với anh, nhưng nếu anh xảy ra chuyện gì thì bọn em cũng không thể sống tiếp, bản thân anh giờ đã không còn của riêng anh nữa rồi.

Mạc Thiện Ny nghiêm túc nói.

Nghe thấy những lời này, khiến cho các cô gái suy nghĩ, lúc bắt đầu lựa chọn đi theo Dương Thần, hần cũng đã nghĩ đến tình huống này.

Không khí trong phòng nhất thời có chút thâm trầm, khiến cho Cartherine bỗng nhiên không nhìn được, nữ vương bỗng nhiên bỏ chén canh xuống, cười đề nghị:

- Tôi nói... Mọi người nghe này, nếu Dương Thần đã trở về rồi, mọi người ở trên đảo cũng đã nhàm chán lắm rồi, không bằng để tôi mời tất cả mọi người đi Luân Đôn xem trận chung kết bóng đá đi.

- Bóng đá?

Jane nhíu mày.

- Mẹ, sao đột nhiên lại đề nghị mọi người đi xem bóng đá, mấy người chúng ta lại hầu như không có ai xem bóng đá bao giờ cả.

- Không phải như vậy đâu.

Cartherine cười giải thích:

- Jane bé bỏng, con cũng nghiên cứu nhiều thứ, nhưng lại không để ý đến những

chuyện bên ngoài. Tháng năm này, đúng là lúc trận chung kết cup C1 châu Âu diễn ra, được tổ chức tại sân vận động Wembley tại Luân Đôn.

- Vậy thì sao, có liên quan gì đến chúng ta?

- Đương nhiên là có liên quan, trận chung kết lần này sẽ mời Lâm Tuệ tiểu thư hát ca khúc chủ đề, phát trực tiếp trên toàn thế giới, cho dù ngôi sao thế giới nằm mơ cũng không được.

- Thật đúng là xưa nay chưa từng có, cô ấy đúng là siêu sao của Hoa Hạ giống như Mặt trời ban trưa.

Cartherine chớp mắt mấy cái nói.

Mọi người lúc này mới chợt hiểu ra.

Lâm Nhược Khê nhíu mày, có chút không vui nói:

- Chuyện này Tuệ Lâm cũng không nói với em, chuyện ý nghĩa như vậy, nước Anh lại ở ngay gần đây.

- Em đang là chủ tịch quản lý toàn bộ tập đoàn, nào có thời gian quản lý chuyện công ty giải trí nho nhỏ, hoặc cũng có thể là Tuệ Lâm đang bận chuẩn bị, cũng không thể thông báo với em.

Dương Thần chế giễu nói.

Vì Cartherine đã nhắc tới chuyện này, các cô biết dù sao cũng phải đi một lần, để cổ vũ cho Tuệ Lâm.

Đương nhiên, các cô cũng muốn ra ngoài thay đổi không khí, không cần phải tu luyện nhiều. nguồn.tunghoanh.com

Lần này có Dương Thần đi cùng, lại có nữ vương ở đây, việc đi đến một nước lớn như vậy cũng an tâm hơn nhiều.

Cùng lúc đó, Huyền cảnh, Ninh gia.

Bên trong đang diễn ra cuộc họp gia tộc, Ninh Chính Phong sắc mặt bất định, cùng nhóm người Ninh Chính Cương và Ninh Chính Thuần nghe tên mật thám bẩm báo.

- Lui ra đi

Một lúc sau, Ninh Chính Phong vẫy tay nói.

Tên mật thám lập tức rời khỏi hội nghị.

Ninh Chính Phong quay người lại, thở dài, nhìn hai người anh em và một số trưởng

lão, cười khổ nói:

- Tên Dương Thần này thật sự là mạng lớn, bị như vậy mà vẫn có thể sống sót...

- Kinh khủng hơn là, nếu như theo lời mật thám báo là thật, thì Lạc Thiên Thu cùng với đám người Lạc Trường Xuân cũng đám thái thượng trưởng lão Nhược Thủy trung kì cũng hoàn toàn bị đánh bại, chạy tứ tán, việc này có thể chứng tỏ, thực lực của Dương Thần sợ đã ở trên cả Thái Thanh Thần Lô kiếp...

Ninh Chính Phong khuôn mặt nghiêm túc nói.

- Móa nó... tên tiêu tử đó dùng cách nào vậy, lúc đó hắn cũng chưa đạt đến mức độ đó. Thượng Thanh Thần Lô kiếp! Chuyện này thật là buồn cười! Hai vạn năm trước cũng chỉ có vài người tiến đến cảnh giới này. Bây giờ còn có người có thể tiến tới cảnh giới đó sao !?

Ninh Chính Thuần mắng nói.

- Gia chủ, hắn có Hỗn Độn đỉnh là tiên khí siêu việt trong truyền thuyết, Dương Thần lại càng đặc biệt hơn, người này nếu Ninh gia chúng ta không thể làm bạn, thì cũng không thể làm đối thủ của hắn. Nếu không chỉ sợ Thái Thượng Trưởng lão của chúng ta trở về, cũng chưa chắc đã ngăn được hắn.

Một gã trưởng lão chấp tay đề nghị nói.

Ninh Chính Phong trầm tư một lát, sau đó mở mắt, nói với Ninh Chính Thuần:

- Lão tứ, chúng ta nên nghe lời của Ninh Quang Diệu, liên hệ với cô gái kia, thông qua kế của hắn, ta nghĩ sẽ dụ được Dương Thần tới gặp mặt.

- Cái gì? Đại ca... Chuyện này nguy hiểm quá! Tên kia căn bản chỉ là tên sát nhân điên cuồng.

Ninh Chính Thuần thất thanh nói.

- Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1539

5 4 3 2 1

Hai ngày sau, tại quốc gia bị bỏ quên.

Hải quân Anh đã rời khỏi đó, sở nghiên cứu của Jane đã hoàn thành với hiệu suất cực cao, không khí trên đảo tình lặng trở lại.

Hai ngày này, Dương Thần được tận hưởng điểm phúc, mặc kệ là ban ngày hay ban đêm, có cơ hội là cùng các cô gái hoan lạc, vui trong chăn ấm, đại chiến ba trăm hiệp mới thôi.

Các nơi để hành lạc có thể là ngay trên bờ cát trắng, phía sau bãi đá ngầm, trong khuê phòng của các cô, thậm chí là ngay trên du thuyền...

Mỗi một chỗ đều lưu lại dấu vết kì quái, cũng may Dương đại quan nhân thân thể

khác người lại có thực lực có thể “Xa luân chiến”, thực lực lại một lần nữa được thể hiện.

Vốn cũng không phải là người có lòng dạ thanh cao gì, lại được sống cùng với nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, mỗi người một vẻ, thướt tha mềm mại, khiến cho Dương Thần muốn kiểm chế mình cũng khó.

Huống chi tất cả các cô đều muốn mang thai, nên đối với nhu cầu của Dương Thần thì cũng rất thỏa mãn, làm cho đến khi mệt mỏi rồi hoặc những người khác xuất hiện mới chịu dừng lại.

Nếu gặp phải hai cô gái thân thiết với nhau, Dương Thần thậm chí sẽ phóng túng kéo cả hai lên giường, hai tay ôm hai cô khiến cho Dương Thần có cảm giác mình đang ở thiên đường, chuyện này chính là nắm mộ của anh hùng, may là đầu óc của mình vẫn còn minh mẫn, biết được mình đang làm những gì.

Cho dù là như vậy, Dương Thần vẫn không đụng chạm tới Trinh Tú và Jane, không phải là không muốn, mà là đối diện với Trinh Tú, hẳn sinh ra một cảm giác là lạ, còn đối với Jane thì cô lại không có thời gian, hiện tại cô đang ở viện nghiên cứu bận bịu chuyện gì đó, từ an ninh của sở nghiên cứu cho đến các loại trang thiết bị, đến cả trợ thủ như Grace còn bận rộn liên tục.

Buổi tối ngày thứ ba, Dương Thần cùng đám lão già bằng hữu trên đảo uống rượu, sau đó trở lại phòng ngủ trong lâu đài, thấy Lâm Nhược Khê ở bên trong đang xử lí đống giấy tờ, do Triệu Hồng Yến gửi từ trong nước đến, toàn là những tư liệu công văn của công ty cần xử lí.

Cô mặc bộ váy ngủ bằng tơ tằm màu trắng mỏng manh, ngồi quay lưng về phía Dương Thần, đôi chân trần trụi, nhìn từ phía dưới lên, bắp chân mềm mại thon dài, thấp thoáng cặp đùi đầy đặn, eo thon gọn mềm mại, đôi gò bồng

đảo cao ngất như đang ẩn
hiện...

Dương Thần nuốt nước miếng, tiến về phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy cô, hai bàn tay rất tự nhiên đặt lên cặp tuyết lê của Lâm Nhược Khê mà xoa nắn...

Lâm Nhược Khê vuốt vuốt mái tóc đen nhánh, quay đầu lại, giận dỗi liếc mắt:

- Hôm nay anh ngủ phòng khác đi, Lam Lam muốn ngủ với em.

- Bà xã, không cần phải nói những lời này, Lam Lam muốn đến thì đến, anh cũng không làm gì em đâu, cả ba chúng ta cùng ôm nhau ngủ không phải tốt hơn sao.

Dương Thần cười ha ha, trên tay nhẹ nhàng véo hai hạt đậu nhỏ nhô lên.

Lâm Nhược Khê rên lên một tiếng, mặt đỏ hồng lên, đẩy cánh tay Dương Thần ra, nói

- Đừng làm như vậy, em có chuyện nghiêm túc muốn nói với anh.

Dương Thần sững sốt, cười khổ nói:

- Chuyện quan trọng sao? Không phải là mẹ gọi điện cho em đây chứ? Mẹ lại trách móc gì em sao? Em đừng nghĩ nhiều như vậy, bà ấy không ở cùng với chúng ta, bây giờ chúng ta lại ra nước ngoài, nên cũng không tránh khỏi chút tức giận, ngày mai anh dẫn Lam Lam quay về thăm thì chắc sẽ không có chuyện gì nữa đâu.

- Không phải chuyện đó...

Lâm Nhược Khê trong mắt hiện ra tia phức tạp, cắn môi, thở dài nói:

- Là chuyện của Thủ tướng Ninh.

Nụ cười của Dương Thần trong nháy mắt biến mất, trên khuôn mặt hiện ra vẻ thâm trầm.

- Hắn làm sao, nói cái gì với em vậy?

Lâm Nhược Khê thấy sắc mặt của Dương Thần, biết rằng hắn hoàn toàn nghiêm túc, không hề có tâm tư đùa giỡn.

- Ông ta muốn em nói với anh, Ninh gia chủ muốn gặp mặt anh một lần có được hay không... nể mặt em, đi gặp y, thời gian và địa điểm đều do anh chọn.

Lâm Nhược Khê nói nhỏ.

Trong mắt Dương Thần hiện ra một tia sắc lạnh, Ninh gia chủ? Là Ninh Chính Phong sao.

Im lặng một lúc, rồi mới nói:

- Nhược Khê, em nói... là nể mặt em, là em mong muốn anh nể mặt em, hay là hắn muốn anh nể mặt em?

Lâm Nhược Khê ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên hỏi:

- Việc này... có sự khác biệt sao?

- Đương nhiên là có Dương Thần hít một hơi nói:

- Nếu như là em, mong muốn anh nể mặt em, anh tất nhiên sẽ đi gặp hần, bởi vì anh sẽ không từ chối lời thỉnh cầu của vợ anh.

- Nhưng nếu Ninh Quang Diệu muốn lợi dụng tình cảm của anh và em, khiến cho anh phải đi gặp kẻ anh không muốn gặp thì anh không lãng phí thời gian, bởi vì cái loại người kia, sẽ không liên quan gì đến anh, sớm muộn cũng phải giết chết.

Lâm Nhược Khê nín thở nhìn hần, một lát sau, mỉm cười, chân mày giãn ra:

- Vậy thì không gặp nữa, em sẽ nói cho ông ấy biết, mặt mũi của em không dùng được.

Dương Thần lại không vui, giọng trầm thấp nói:

- Em vẫn liên lạc với y sao... lại còn có liên quan tới cả người khác nữa.

- Chuyện này... Không có vấn đề gì đâu. Lâm Nhược Khê nói:

- Em sẽ không làm chuyện ngu ngốc đâu, em cũng có suy nghĩ của riêng mình.

- Ninh Quang Diệu, thật đáng khinh, y là một kẻ làm cha mẹ mà lại không nhận con gái của mình.

Dương Thần nghĩ đến kết cục của La Thúy San và Ninh Quốc Đống, đối với Ninh Quang Diệu lại thêm phần căm ghét.

- Anh sợ em sớm muộn gì cũng bị y làm tổn thương.

Lâm Nhược Khê lặng lẽ, cúi đầu không nói.

Dương Thần biết mình có khuyên bảo gì cũng không có tác dụng, chỉ có thể sử dụng khả năng của chính mình để bảo vệ cho cô.

Xảy ra một chuyện như vậy, Dương Thần cũng không muốn cùng với Lâm Nhược

Khê thân mật nữa, thấy cô con gái Tiểu mập chạy vào, hần xoa đầu con gái, rồi đi ra khỏi phòng.

Đi tới vách đá bên ngoài lầu đài, Dương Thần ngửa đầu lên nhìn trời, thầm nghĩ xem Ninh gia đang muốn làm cái gì, đột nhiên nhìn thấy ở một góc có một ánh đèn đang sáng

Đó là Jane đang chỉnh trang lại phòng thí nghiệm của mình, dù sao bây giờ cũng đã muộn, Jane cũng không trở về nhà, mà vẫn còn ở đây nghiên cứu.

Dương Thần chợt nhớ ra, có điều cần hỏi vị mỹ nữ xinh đẹp thiên tài này, liền phi thân tới chỗ phòng thí nghiệm, phát hiện không có ai, liền đi lên trên cầu thang.

Phòng thí nghiệm có đủ bảy tầng, bởi vì lĩnh vực mà Jane nghiên cứu, toàn là những

thứ kì quái, những nhà khoa học khác căn bản không hiểu đó là cái gì.

Những thứ này đều là bảo bối của Jane, nếu so sánh với sở thích của các

cô gái khác thích túi xách hàng hiệu và châu báu, thì sở thích của cô công chúa này thật quái dị.

Còn chưa tới tầng cao nhất thì đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Jane và Grace...

-... Cô giáo, bên trong máy gia tốc đã đạt tốc độ tối đa...

- Hiệu suất là bao nhiêu?

- Trên 99, 998 %

- Hiệu chỉnh tọa độ, thời gian bắt đầu đếm ngược...

-Vâng! 5, 4, 3, 2, 11

Dương Thần vừa mới lên đến nơi, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, lại còn phải đếm ngược thời gian, không phải là bắn tên lửa sao?

Từ chỗ cầu thang nhìn vào, hắn thấy một cảnh làm cho hắn thiếu chút nữa thì lão đảo ngã xuống cầu thang!

Chỉ thấy ở giữa phòng thí nghiệm, hai người đang đứng xung quanh một thiết bị hình trụ, trên nóc nhà có một lỗ hồng hình tròn, hướng lên phía bầu trời.

Một chùm tia sáng từ trung tâm phòng thí nghiệm bắn ra hướng thẳng lên phía bầu trời, xuyên đến tận tầng cao!

Dương Thần bị dọa không nhẹ, mặc dù không biết là cái gì... nhưng có vẻ có uy lực khủng khiếp!

Chờ chùm tia sáng tắt hẳn, phòng thí nghiệm lại trở lại trạng thái bình thường.

Dương Thần mới phát hiện ra, cả hai người Jane và Grace đều mang kính bảo vệ, hai người đứng ở hai chỗ đang tập trung làm việc.

- Cô giáo! Số liệu lần này, có sự khác biệt nhỏ hơn 0, 1 attometer! Đã đủ tiêu chuẩn!

Grace vui mừng nhảy lên.

Jane mặc áo khoác trắng, gỡ cặp kính xuống, tháo dây buộc tóc, hài lòng tươi cười, nhìn thấy Dương Thần đang đứng ở cầu thang, quay đầu lại nói với Grace:

- vất vả cho cô rồi, Grace, cô về trước đi, những thứ còn lại để tôi xử lý.

Grace cũng thấy Dương Thần không biết từ lúc nào đã đến phòng thí nghiệm, miệng cười thầm, nói lời tạm biệt với Jane và Dương Thần, sau đó nhanh chóng chạy đi.

- Chà chà... xem ra em đã chọn đúng đối tượng làm học sinh rồi, cô ấy có vẻ rất vui mừng khi được nghiên cứu vấn đề này.

Dương Thần gật đầu đi tới giữa phòng thí nghiệm, nhìn vào cái thiết bị hình trụ màu trắng ở giữa phòng, không hiểu là cái gì.

- Grace tuy mới học y nhưng lại cảm thấy rất có hứng thú với chuyện này, em phát hiện ra cô ấy có năng lực về khoa học tế bào.

Jane tháo găng tay xuống, đi tới chỗ Dương Thần, cười nhẹ nói:

- Anh yêu, sao tự nhiên lại đến chỗ này, không giống với phong cách của anh nha.

Dương Thần cười ha ha gãi cằm nhìn cái thiết bị hình trụ bầu môi:

- Sao trước đây không thấy em nói? Cái này là cái gì? Nhìn rất kì lạ.

Jane hiểu ý cười, vuốt ve cái thiết bị hình trụ kia, hưng phấn cười nói:

- Đây là một nắm tâm huyết của em, em gọi nó là “chùm tia pháo sáng Bartsch”, nào nhìn rất đẹp đúng không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1540

Cách Giảng Giải Nguyên Lý Của Người Đẹp

- Rất... rất đáng yêu?

Sau khi xác nhận mình không nghe nhầm, Dương Thần cười gật đầu:

- Đúng vậy, rất tròn, rất đẹp.

Jane lập tức hai mắt sáng lên, tràn đầy cảm giác hạnh phúc mà giới thiệu lai lịch, bối cảnh, quan niệm của người thiết kế, nguyên lý vật lý, cơ giới, giáo học... của chùm sáng

Dương Thần nghe mà sùng sốt, đến cuối cùng Jane không có ý dừng lại liền vội vàng ngắt lời hỏi:

- Cái đó... Jane, em cứ nói với anh cái này dùng làm gì là được, là vũ khí giết người sao?

- Giết người?

Jane bật cười, lời nói không chết người là không dừng lại, nói:

- Cái này quả thực có thể dùng để giết người nhưng thiết kế của em dùng để chống đỡ thiên thạch và các hành tinh nhỏ cho phi thuyền ngoài không gian trong tương lai!

- Em nói cái gì?

Cầm của Dương Thần sắp rụng xuống đất rồi, sao lại liên quan đến phi thuyền không gian rồi?

Jane cười nói:

- Có một điểm bạn em Hoắc Kim nói rất đúng đó là có quá nhiều tinh cầu trong vũ trụ, nếu nói từ góc độ thống kê học thì tỷ lệ sản sinh các sinh vật khác ngoài con người lớn

hơn nhiều xác suất mà thống kê học đưa ra, cho dù là con người bây giờ vẫn chưa phát hiện ra người ngoài hành tinh thì người ngoài hành tinh cũng có thể gần như được nhận định là đang tồn tại.

- Cho nên nếu như các sinh vật ngoài hành tinh phát hiện ra loài người chúng ta trước thì có nghĩa là dạng sinh vật ngay cả sao Hỏa cũng không thể lên được như loài người chúng ta rất yếu ớt, là đồ bỏ đi trước mặt người ngoài hành tinh.

- Em cảm thấy là một người làm về khoa học, nếu có thể làm chút gì cho các sinh mệnh trên trái đất thì có thể mục tiêu cao cấp nhất là bay vào không gian, bảo vệ nòi giống nhân loại.

- Tương lai nhân loại chắc chắn phải bay đến các hành tinh, bay trong vũ trụ, không thể so trên địa cầu, sẽ gặp các nguy cơ như các loại tiểu hành tinh,

mưa đá bất cứ lúc nào,

đến lúc đó, một khi không thể tránh được thì phải dùng đến vũ khí để tiêu diệt các chương ngại vật lớn.

- Nhân loại không thể mang một đồng đạn hạt nhân đi vào vũ trụ nên em muốn thiết kế loại vũ khí chùm ánh sáng gồm các hạt cơ sở, chính là vũ khí dùng trong phim điện ảnh viễn tưởng hiện nay, chỉ là em đã tạo ra vật thật mà thôi.

- Đương nhiên, đây chỉ là mô hình thô, các phụ kiện được dùng vào phi thuyền bay vào vũ trụ thực sự thì phải dựa vào tình hình thực tế để thiết kế ra máy gia tốc hạt lớn hơn, nhưng nói chung là có được mô hình thô như thế này rồi thì về cơ bản có thể chắc chắn rằng ít nhất về phương diện vũ khí không có vấn đề gì lớn.

- Trước mắt điều cần giải quyết là làm sao để biến nguồn năng lực khởi động vũ khí biến thành năng lượng mặt trời hoặc nguồn năng lượng có thể tái sinh khác trong vũ trụ.

nhưng đó không phải là vấn đề lớn đối với em, em tin mình có thể giải quyết vấn đề này trong vài năm.

Nghe lời giảng giải của Jane xong, Dương Thần không kìm nổi nhìn mấy cái thứ kì quái này một lần nữa, nuốt nuốt nước miếng, cái tên này... có thể tiêu diệt tiểu hành tinh? Vậy không phải chỉ cần gia tăng uy lực, một quả tiêu diệt cả thành thị cũng chuyện nhỏ nhất?

Dương Thần sờ sờ trán, cảm khái mà nói:

- May mà người đàn ông của em là anh, nếu không anh còn sợ người khác sẽ ăn trộm mất cái này, nếu thế thì thế giới sẽ loạn mất.

Jane ôm chậm lấy cổ Dương Thần, cười xinh đẹp nói:

- Yên tâm đi, anh yêu, em có chừng mực mà, tất cả những sản phẩm nguy hiểm mà

em thiết kế ra đều có cách để bảo mật.

- Nếu không có cách giải mật mã từ em thì người khác cũng không thể khởi động. Nếu có làm sao thì nhiều nhất cũng chỉ tự thiêu hủy, vì vậy cho dù ai lấy mất thành quả khoa học của em thì cũng vô ích, trên trái đất còn chưa có người biết cách mở mật mã của em đâu...

- Nói đi cũng phải nói lại, từ khi Nghiêm Bất vấn chết thì quả thật không ai có thể đấu với em về một số lĩnh vực, em còn thấy nhớ cái tên quái nhân đó cơ.

- Em nhớ gã làm gì, người đàn ông mà em nghĩ trong đầu chỉ cần anh là đủ rồi.

Dương Thần đặt mông ngồi lên trên khoảng không của bàn thí nghiệm, thuận tay ôm Jane ngồi lên trên đùi mình, một tay ôm lấy chiếc eo nhỏ của cô, một tay không an phận

ma sát vào đôi chân xinh đẹp căng mịn dưới chiếc váy trắng.

- Jane, anh có việc này mà cứ quên không hỏi em.

Dương Thần tiến gần lỗ tai Jane, thổi hơi thở nóng ướt của mình nói.

Mặt Jane lập tức đỏ hồng, cô ý thức được chuyện tiếp sau đây có thể xảy ra, mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, thậm chí trước đây đều chủ động muốn nhưng đến khi lâm trận thì khó tránh khỏi sự khản trương khi mới ngồi kiệu hoa của con gái.

- Anh... anh... anh nói đi...

Dương Thần nhớ lại cảnh chạm mặt Athena lúc đầu, hỏi:

- Trước đây, khi ở Hàn Quốc, anh gặp cái cô Athena, cô ấy nói... Anh căn bản là không hiểu về không gian, còn nói trong không gian không thể tồn tại cái gọi là “lực”, cô

ta có ý gì thì anh vẫn luôn không hiểu, em tình thông thiên văn, vật lý, có thể giải thích cho anh được không?

Đôi mắt đẹp của Jane sáng nhấp nháy, con ngươi màu xanh càng giống như hai bảo thạch quý báu khiến người ta nổi lòng tham.

- U... Kỳ thật đó chỉ là đạo lý rất đơn giản, chỉ là anh chưa từng tìm hiểu thôi...

Jane cắn cắn môi, bỗng nhiên cười mỉa hoặc, giờ tay nắm lấy một tay của Dương Thần, đặt vào ngực mình...

Tay Dương Thần phủ lên đôi gò bồng đảo kia, nhất thời cảm thấy sự đầy đặn và đàn hồi tuyệt diệu, dù sao thì cũng là con gái của Catherin nên cũng kế thừa gen trội xinh đẹp động lòng người, lại còn là gái trinh nhưng ngực cũng rất lớn.

- Cởi móc ra giúp em đi.

Jane nháy nháy mắt.

Dương Thần nuốt nuốt nước miếng, không biết cô gái này muốn làm gì đây, nhanh

chóng cởi nút áo lót mà Jane đang mặc bên trong.

Một cơn sóng mạnh mẽ thẳng đứng lập tức tuôn ra, thoát khỏi trói buộc, hô hấp không khí tươi mát, hai điểm hồng đào rất khiêu khích lòng người.

Thấy người đàn ông cứ nhìn chăm chăm vào chỗ kia của mình, trong lòng Jane có

chút ngọt ngào, giờ tay ra bắt lấy ngón trỏ của Dương Thần.

- Anh yêu, bây giờ anh coi ngực của em là không gian, còn trên đầu ngực là một tinh cầu hay là trái đất, mặt trời cũng được, nếu như chất lượng của tinh cầu này dần dần tăng

lên...

Jane chậm rãi nói, từ từ lấy ngón tay trỏ của Dương Thần ấn vào điểm hồng kia, lập tức xuất hiện một ao trứng mềm mại...

- Vậy thì không gian sẽ có hình dạng nên kết quả là trong phạm vi ao trứng này, tất cả các vật chất khác đều sẽ bị cái ao trứng này hút vào... Trừ

khi có tinh cầu với chất lượng lớn hơn xuất hiện, hình thành các vòng trứng lớn hơn khiến những tinh cầu này đều bị cuốn vào vòng trứng khác...

Dương Thần nghe rất chăm chú nhưng cùng lúc đó cũng không khỏi không bị cách “giảng bài” tuyệt không thể tả của Jane thu hút, hóa ra nguyên lý trong vật lý có thể được giảng một cách cuốn hút như vậy...

Jane cảm nhận được phía dưới hông, cái kia của người đàn ông này đã thế như chẻ tre, giống như muốn chọc rách quần của mình vậy, hô hấp trở nên dồn dập.

- Nói cách khác... Trong không gian quả thực không tồn tại lực, bởi vì sự tồn tại của chất lượng khiến không gian sản sinh ra sự biến hóa về hình dạng nên mới có cái gọi là lực, đương nhiên, đây chỉ là đạo lý bề mặt...

Dương Thần đột nhiên nắm lấy phía sau gáy của nữ nhân, dùng lực hôn lên đó.

Hai người điên cuồng hôn một trận, dần dần, Dương Thần ấn Jane nằm trên chiếc bàn thực nghiệm màu trắng, hai tay bắt đầu xoa nắn trước ngực cô...

- Đủ rồi... anh hiểu rồi... Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy... thì anh sẽ bị em làm cho nhìn đến điên mất...

Dương Thần tham lam không ngừng cắn, hôn lên hai má đến chiếc cổ trắng mịn rồi đi dọc xuống dưới, mùi hương cơ thể của Jane khác với những người con gái khác, có mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt, đó là do cô thường xuyên tiếp xúc với các lĩnh vực như y tế, sinh vật học.

Mặc dù là lạ đấy, nhưng Dương Thần lại rất hưởng thụ.

Jane cũng phối hợp một cách đầy hưởng thụ, khi đang cố gắng cởi bỏ áo khoác trắng ra thì lại bị Dương Thần ngăn lại.

- Đừng cởi, những thứ ở bên trong có thể cởi ra nhưng áo khoác trắng thì em cứ mặc đi, anh thích nhìn dáng vẻ em lúc mặc đồng phục...

Dương Thần cười tà nói.

Sau khi sững sốt một lát, Jane lờm hẩn một cái, có chút bức mình với sở thích đặc thù của người đàn ông này nhưng vẫn tiếp nhận.

Khi bên trong đã trống không, ngọc thể trắng nõn của người con gái lộ ra trong không khí nhưng lại khoác một chiếc áo khoác trắng, cứ như vậy nằm trên bàn thực nghiệm, vênh cái hông xinh đẹp lên, xoay đầu nhìn mình một cách động lòng người, Dương Thần cảm thấy mình sắp hạnh phúc đến mức tan chảy.

Sự kết hợp sau đó như nước chảy thành sông, tổ chất của thân thể Jane giúp cô gần như không có đau đớn gì, cảm nhận được vật to lớn của người đàn ông đang tiến vào, có lúc chỉ là cảm giác trống rỗng khi phía dưới được lấp đầy trong nháy mắt khiến thân thể yếu kiều không ngừng run rẩy.

Dương Thần cong người, ôm lấy người phụ nữ từ trước ngực, cảm nhận được sự chặt

khít của phía dưới, đắc ý cười nói:

- Thoải mái không?

Jane đột nhiên giảo hoạt cười cười:

- Anh yêu, tối qua mẹ em nói với em, cái kia của anh rất to, lại còn cứ thích đâm vào từ phía sau bà ấy, hôm nay thì em tin rồi, anh không được tiến vào từ phía sau em đâu đấy, sẽ rất đau...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1541

Thiên Tài Nhà Họ Lạc

Loại thời điểm này đột nhiên nhắc tới Catherine khiến Dương Thần ngây người ra, suýt nữa thì phía dưới mềm nhũn.

Cũng may Dương Thần phản ứng nhanh, căn cứ cánh môi của cô gái, giả vờ cả giận

- Tiểu yêu tình này, bây giờ còn nhắc đến mẹ em à, tưởng bây giờ anh sẽ giao nộp vũ khí sao? Em không cho anh thù thì anh càng phải thù, thù một vòng này cho em chút đau khổ!

Jane cười không ngừng, hiển nhiên là không coi chuyện Dương Thần “uy hiếp” là thật, đáng vẻ mong anh tiến thêm bước nữa còn không được.

Dương Thần làm sao có chuyện thất bại khi đối phó với lần đầu tiên của nữ nhân như

vậy được, dồn hết sức lực, bắt đầu ra sức cày cấy trong phòng thực nghiệm.

Cả tòa nhà thực nghiệm vốn lạnh băng, dần dần tràn đầy tiếng kêu khiến người ta xấu hổ của nữ nhân.

Mãi cho đến nửa đêm, thanh âm này mới chìm xuống.

Jane cuối cùng vẫn phải cầu xin tha thứ, so với thân thể quái vật, hoàn toàn không biết mệt của Dương Thần thì cô vẫn nhân loại hơn một chút.

Tuy nhiên, đối với Jane mà nói, ở trong phòng thực nghiệm yêu thích của mình hoàn thành quá trình từ thiếu nữ trở thành phụ nữ có ngụ ý khác hẳn.

Đối với Dương Thần mà nói, nói thật trong lòng vẫn có chút muốn ném thù diếu dụng

khác của Jane nhưng trong đầu chỉ lẩn quẩn hình dạng của Cathleen nên có chút ngượng ngùng, đành tạm thời từ bỏ, dù sao ngày tháng còn dài.

Sau đó, Dương Thần ôm nữ nhân đến đài quan sát thiên văn ở trên cao nhất, nằm lên trên một chiếc bàn, để Jane gối lên cánh tay mình, ngẩng lên nhìn sao trời.

Bầu trời đầy sao, yên tĩnh mà ấm áp.

- Ông xã... với công lực hiện nay của anh thì có thể bay vào vũ trụ không? Một lát sau, Jane đột nhiên hỏi.

Dương Thần nhú nhú mày, không phải hẳn chưa từng nghĩ tới, cũng không phải hẳn chưa từng thử khi tu luyện một mình, nhưng...

- Không thể.

Dương Thần bất đắc dĩ nói:

- Mặc dù anh có thể thông qua chân nguyên lực tiến vào vũ trụ nhưng

cách trái đất càng xa thì linh khí thiên địa sẽ càng loãng, khi vào trong vũ trụ thì gần như không có linh khí thiên địa, cũng không có không khí.

- Anh không có linh khí thiên địa giúp đỡ mình chuyển hóa chân nguyên, lại không có không khí để duy trì sự sống, mặc dù cho dù không cần chân nguyên bảo hộ thì khả năng chống lại phóng xạ trong vũ trụ của cơ thể anh cũng chỉ chịu được một lát, hơn nữa cảm giác đây rất khó chịu.

- Quả nhiên... vẫn thiếu năng lượng cấp cao để duy trì tính mạng tu sĩ, giống như tàu vũ trụ vậy, quả nhiên cần phải giải quyết cả vấn đề năng lượng...

Jane có vẻ dăm chiêu nói, dường như tự nói một mình, lại bắt đầu lâm vào trầm tư.

Dương Thần mỉm cười, nghiêng đầu nhìn người phụ nữ đang nhú cả lông mày lại mà suy nghĩ, có chút cảm khái:

- Jane yêu quý, trong lúc lãng mạn như thế này, không phải em lại nghĩ đến thí nghiệm thăm dò khoa học của em đấy chứ.

Jane sùng sốt, lè lưỡi ra, cười nói:

- Em có cố ý đâu, bệnh nghề nghiệp rồi...

- Cố ý cũng không sao, em ra sao anh cũng thích.

- Đây gọi là lời ngon tiếng ngọt của đàn ông sao?

- Không, là lời nói thật lòng của anh.

Huyền cảnh, Lạc Gia Bảo.

vết thương mà cuộc đại chiến để lại vẫn rõ mồn một trước mắt, không ít bạch ngọc quỳnh lâu đồ sụp khiến Lạc Gia Bảo không còn hào quang như ngày xưa nữa.

Nhưng linh hồn người vật vẫn còn, tất cả vẫn chưa kết thúc.

Ở trong phòng nghị sự của nhà họ Lạc, Lạc Thiên Thu ngồi ở vị trí chủ tọa, phía dưới có hai hàng người đang đứng là tộc trưởng các gia tộc phụ thuộc vào nhà họ Lạc, người nào người nấy vẻ mặt căng thẳng, cúi đầu, nghe chỉ thị của Lạc Thiên Thu.

Lúc trước, khi Lạc Thiên Thu vẫn còn ở trong thời kì Nhược Thủy đỉnh điểm đã làm

cho người của các gia tộc ăn nhờ này sợ đến mức không dám chậm trễ, đến nay chân động Huyền cảnh trở thành tu sĩ Thái thanh thần lôi kiếp, đương nhiên càng phát ra uy nghiêm không thể chống lại.

... Như những gì bốn tọa đã nói, Dương Thần kia thói giết người, làm ác tặc đã không thể thay đổi, chính là kẻ vô cùng hung ác, cùng thông đồng với yêu nữ Cửu âm huyền mạch nhà họ Tiêu, bày ra rất nhiều kế để vào được nhà họ Lạc chúng ta, làm hại đến trưởng lão Lạc Phong, đại quân gia Lạc Lôi càng mượn linh hồn mãnh thú trong Hỗn Độn đỉnh này để tàn sát, làm hại hai vị thái thượng trưởng lão của nhà họ Lạc chúng ta!

- Tôi không đợi được mối thù máu không đội trời chung, nhà họ Lạc

chúng ta trên dưới phải đồng tâm hiệp lực khiến y phải trả lại gấp trăm lần, nợ máu trả bằng máu!

Giọng Lạc Thiên Thu làm rung hết cả mang tai mọi người, những tộc trưởng các gia

tộc ăn theo này sắc mặt đau khổ.

- Tộc trưởng...

Một ông lão ngồi phía trước cung kính nói:

- Nếu như Dương Thần lợi hại như vậy, sau này hẳn tiếp tục giằng co trong Huyền cảnh thì chúng ta làm sao mà ngăn chặn được móng vuốt sắc bén của tên cầu tặc kia?

Lạc Thiên Thu khép mắt, trầm giọng nói:

- Gia chủ họ Bành không cần kinh hoảng, để đối phó với Dương Thần, ông nội của bốn tọa là Lạc Trường Xuân mang về vô số trưởng lão Nhược Thủy kỳ.

- Mà cha bốn tọa là Lạc Bình Triều cũng đã mang vô số thái thượng trưởng lão Nhược Thủy kỳ về bên cạnh gia tộc trấn thủ, bốn tọa cũng đã bước vào Thái thanh thân lôi kiếp, không kém Dương Thần bao nhiêu. Thời gian này sẽ không ngừng tu luyện.

- Đến lúc đó nếu Dương Thần dám đến thì chi cần mọi người đồng lòng hợp sức thì nhà họ Lạc chúng ta trên dưới mấy nghìn tu sĩ, chẳng lẽ còn sợ một mình hắn sao?

- A? Lão gia chủ cũng về rồi?

Rất nhanh, mấy tên tộc trưởng các dòng tộc ăn theo phía dưới đều kinh hô lên, có vẻ rất bất ngờ.

Ông nội Lạc Thiên Thu là Lạc Trường Xuân mặc dù lợi hại nhưng người lúc đầu dựa vào thiên tư và thực lực tuyệt cao cướp vị trí gia chủ nhà họ Lạc từ tay nhà Lạc Phong lại là Lạc Bình Triều.

Trước khi Lạc Bình Triều bỏ vị trí gia chủ, rời khỏi tầm nhìn của mọi người trong Huyền cảnh thì ông ta được coi là cao thủ dùng kiếm số một trong mấy trăm năm nay, cái

tên Kiếm Sĩ Từ Thiếu Cung kia mặc dù lợi hại nhưng chỉ có thể coi là vãn bối của Lạc Bình Triều mà thôi, còn kém Lạc Bình Triều rất xa.

Thiên tài nhà họ Lạc, người đức cao vọng trọng như vậy quay về, mọi người không thể không suy đoán Lạc Thiên Thu đã vào Thái thanh thân lôi kiếp, Lạc Bình Triều có lẽ cũng sớm đã...

Lạc Thiên Thu lại không nói gì về tình hình tu luyện của cha mình mà chỉ bảo mọi người yên tâm quay về, chuẩn bị chiến đấu cho tốt.

Đợi đến khi người các dòng tộc tản đi hết thì Lạc Thiên Thu phi thân rời khỏi Lạc Gia Bảo, đi tới nơi rừng rậm phía Đông.

Trong rừng rậm cách đó mấy chục dặm, có một mảnh đất trống trống rất nhiều hoa cỏ

lạ, hương thơm bốn phía.

Trong đó có ba bốn gian nhà cỏ thảo nhiên đứng lặng, làm nổi bật phong cảnh tự nhiên ở xung quanh, nhìn rất giống thế giới thần tiên.

Vào giờ khắc này, bên cạnh chiếc bàn đá chơi cờ vây ngoài gian nhà cỏ, Lạc Trường Xuân đang thanh thơi bày các quân cờ đen trắng với một người đàn ông trung niên tóc đen, râu chữ bát giống ông ta vài phần.

Lạc Thiên Thu vừa rơi xuống đất, liếc qua bàn cờ một cái, phát hiện cờ trắng và cờ đen đều có sức lực ngang nhau nhưng nếu nhìn kĩ thì quân cờ trắng mà người đàn ông trung niên giữ, hậu tích bạc phát, đến cuối cùng chỉ e có thể sẽ giết chết con rồng lớn của quân đen không chừng.

Nhưng Lạc Thiên Thu cũng không nói nhiều về ván cờ mà cúi đầu nói:

- Thiên Thu chào ông nội, chào bố.

Cho dù có uy chấn Huyền cảnh đến đâu đi nữa thì Lạc Thiên Thu vẫn rất cung kính với ông nội và cha mình, đương nhiên, hai người này đều là những người mạnh đáng để tôn trọng.

- ừm... Những người của các dòng tộc chư hầu về rồi à?

Lạc Trường Xuân giơ quân đen lên, do dự không quyết, dường như thuận miệng hỏi.

- Vâng ạ, con đã bảo họ nhận truyền tín phù, nếu Dương Thần định tiêu diệt từng bộ phận thì con sẽ nhận được tin tức đầu tiên, con cũng nói với bọn họ tin cha đã về.

Lạc Thiên Thu nói.

Lạc Trường Xuân gật gật đầu:

- Cái tên Dương Thần kia đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì sao?

- Người được phái đến thế tục điều tra có báo tin về là Dương Thần từng có liên hệ với người của nhà họ Dương ở Hoa hạ, vì vậy có thể đoán định được là ngày hôm đó, sau khi chúng ta tản ra thì hẳn không hề bị Hỗn độn khống chế, còn cụ thể hẳn làm thế nào thì bây giờ con cũng không hiểu.

- Bây giờ chắc hẳn đi ra nước ngoài, cơ sở ngầm bên trong Huyền cảnh đều không báo cáo động tĩnh gì, hoặc có lẽ Dương Thần đã xảy ra chuyện gì đó, vậy thì đây là thời gian tốt để chúng ta khôi phục tăng cường sức mạnh... Nhưng cũng có khả năng...

Lạc Thiên Thu trong mắt hiện lên một chút sầu lo.

- Cũng có khả năng hẳn muốn lĩnh ngộ thứ mạnh hơn chẳng hạn như nắm trong tay

lực lượng của Hỗn độn một cách lâu dài, cũng có thể là lĩnh ngộ Thái thanh thần lôi... để cho chúng ta một đòn triệt để...

Lạc Trường Xuân nói nốt giúp cháu, đồng thời đặt quân cờ đen xuống.

Lạc Thiên Thu gật gật đầu, nhưng lập tức nhếch miệng cười:

- Chi sợ lại là buồn lo vô cớ thôi, làm sao có chuyện muốn lĩnh ngộ Thái thanh thần lôi là lĩnh ngộ ngay được, mà hôm đó cũng có khả năng là hẳn

may mắn, hung hồn hồn độn giúp hấn một tay.

- Hiện giờ nhà họ Lạc chúng ta ít nhất có cháu và bố cháu là Thái thanh thần lôi kiếp, bố cháu lại là Thái thanh thần kiếp giai đoạn cuối, vậy nên nếu lần này Dương Thần còn dám đến thì chi e hung hồn hồn độn cũng không giúp được hấn.

Lạc Bình Triều đang định đi nước cờ trắng thì lần này lại dừng một chút, quay đầu dùng một đôi mắt lạnh đăm nhìn Lạc Thiên Thu.

- Ta nhớ là trước kia ta đã nói với con vĩnh viễn không được tự cho rằng mình rất giỏi, kẻ địch có thể giết lão lão Lạc Trầm Hương trong nháy mắt, không nói đến việc y mạnh hơn chúng ta bao nhiêu nhưng tuyệt đối không phải là người mà chúng ta có thể đối phó một cách dễ dàng, sao vậy, vừa vào Thái thanh thần lôi kiếp là con đã thấy mình có thành tựu lớn rồi hả?

Lạc Bình Triều nói một cách châm chọc.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1542

Anh Mới Là Kẻ Nhu Nhược Thật Sự

Lạc Thiên Thu sừng sốt, khiêm tốn cúi đầu nói:

- Cha dạy rất đúng, Thiên Thu biết sai rồi ạ.

- Khi con kế nhiệm chức gia chủ, ta đã nói với con mục tiêu của con là gì... Bây giờ con ngay cả tư cách nhập vào pháp nhãn còn chưa có, cái tên Dương Thần hay gì đó chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi, lần trước không có ta ở đó, con cũng không bị hấn giết.

- Bây giờ ta đã trở về, hấn đến cũng được, không đến cũng chẳng sao, làm được gì chứ? đừng như ếch ngồi đáy giếng mà quy mình với những người tầm thường trong Huyền cảnh làm một, nếu không con vĩnh viễn cũng chỉ là một con kiến thôi...

Trong mắt Lạc Thiên Thu hiện lên một tia chấp nhất cuồng nhiệt, gật đầu đáp:

- Thiên Thu tuyệt không dám quên!

Lạc Trường Xuân khoát khoát tay, chen ngang vào những lời giáo huấn của con trai với cháu mình:

- Ôi, Bình Triều, được rồi, Thiên Thu làm gia chủ còn tận tâm hơn con năm đó. Cha hiểu những năm gần đây nó kinh doanh rất tốt, gia tộc mở rộng hơn thì chẳng có gì là không tốt cả. Huống hồ khi con bằng tuổi nó còn chưa tu luyện được như vậy đâu.

-Hừ.

Lạc Bình Triều không cho là như vậy mà quay đầu lại, thản nhiên nói:

- Ta biết con phải xử lý chuyện của bọn Thiên Lý, ta cũng không muốn nói thêm gì, mặc dù nó là con một của ta, em trai một của con nhưng nên làm thế nào thì tùy con, con là gia chủ, con nên hiểu hơn ai hết thế nào mới là lựa chọn thông minh...

Lạc Thiên Thu sắc mặt cổ quái, trầm mặc một lát, yên lặng xoay người nói lời từ biệt, sau đó phi thân về Lạc Gia Bảo.

Đợi Lạc Thiên Thu đi rồi, Lạc Bình Triều đặt quân cờ trắng lên bàn cờ và quay về nhà cỏ một cách tiêu sái.

Lạc Trường Xuân vừa nhìn, bản thân mình không để ý cái là ván cờ thất bại rồi, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Con trai, cháu trai đều lợi hại hơn ông già này.

- Lúc con còn nhỏ cha nói với con, nếu con trai thua cha thì chẳng khác nào phí công đến cuộc đời này...

Lạc Bình Triều cũng không quay đầu lại mà bước vào...

Bên kia, Lạc Thiên Thu về Lạc Gia Bảo, gọi Lạc Thiên Lý, Lãnh Thanh Thu vào phòng sách của mình.

Lạc Thiên Lý thấy huynh trưởng, thần thái lúc này hơi khác so với trước đây, trước đây từng có chút kiêu ngạo nhưng bây giờ vì thực lực cách xa quá lớn nên không có mặt mũi nào mà ngẩng đầu lên.

Lãnh Thanh Thu lại cười rất vui vẻ, vẫn đáng vẻ mị hoặc tao nhã như trước, dường như chưa có gì xảy ra vậy.

Hai người thấy Lạc Thiên Thu thản nhiên ngồi lên ghế, nhìn chăm chăm vào bọn họ nhưng lại không nói gì.

Hồi lâu, Lãnh Thanh Thu không kìm nổi hỏi:

- Có chuyện gì mà anh lại tìm em và em trai đến vậy?

Lạc Thiên Thu thản nhiên liếc người phụ nữ một cái:

- Hàng Nhi trốn ở chỗ em đúng không?

Lãnh Thanh Thu ngẩn ra, lập tức hé miệng cười nói:

- Nó bảo muốn ở mấy ngày ở chỗ em, chắc là bị tên ác tặc lần trước làm cho kinh hồn, cần nghỉ ngơi một thời gian.

- Hừ, yếu đuối như vậy thì khó mà thành công được.

Lạc Thiên Thu nghe thấy lời giải thích này liền biết Lạc Hàng sợ mình trách nó vừa gây chuyện lại vô dụng nên mới cố ý trốn tránh, thế nên cũng lười để ý thêm chuyện của Lạc Hàng.

Trước đây, khi đối mặt với Dương Thần, Lạc Thiên Thu đã biết trong hai đứa con trai và con gái của mình đứa nào đáng để bồi dưỡng hơn.

Mặc dù lão để Lạc Hàng chạy đi nhưng khi đối diện với nguy hiểm như nhau thì người yếu hơn là Lạc Tiểu Tiểu lại từ đầu đến cuối chưa hề nghĩ đến chuyện chạy trốn, thậm chí còn xuất đầu lộ diện không để ý đến an nguy của mình, điều này đủ để thấy mặc dù là con gái nhưng nó lại có can đảm lớn hơn đa số nam nhi.

Kẻ mạnh thì không thể là người nhát gan được.

Lạc Thiên Thu chậm rãi đứng dậy, đột nhiên giơ tay ra bắt lấy, trong không trung lại ngưng tụ một nhóm năng lượng tia chớp quỷ dị màu đỏ sậm.

Trong đó có đầy sức mạnh thô bạo mà cuồng mãnh khiến Lạc Thiên Lý và Lãnh

Thanh Thu đều theo bản năng mà lui ra.

- Cảm nhận được cái gì, đây là hơi thở gì?

Lạc Thiên Thu cười hỏi.

- Đào... đào ngọt?

Lạc Thiên Lý kinh hô.

Lạc Thiên Thu nhếch miệng cười nói:

- Không tồi, nhờ phúc hai người và Lạc Phong, Tiêu Mạc Hối nhà họ Tiêu, bây giờ một tia nguyên thần Đào ngọt mà tôi tập hợp được đã cho tôi sức mạnh.

- Mặc dù chỉ là một chút máu ác ma Đào ngọt nhưng chỉ một tia, một tia nguyên thần Đào ngọt như vậy nhưng sau khi hòa vào trong cơ thể ta, uy lực công pháp “Tử điện xuyên

vân” này sẽ gia tăng mãnh liệt! Thực lực của ta cũng tăng lên cấp bậc mới.

Lạc Thiên Lý và Lãnh Thanh Thu đều không có chút ý cười nào, sắc mặt trở nên khó nhìn.

- Anh... anh... biết rồi à?

Lạc Thiên Lý biết mình không thể tiếp tục che giấu nữa.

- Chú cùng với Lạc Phong ở cùng một chỗ với người phụ nữ này, các cậu kéo Lạc Lôi xuống nước, tôi cũng biết... Các cậu tưởng Đình Viên Các rất bí mật sao?

Lạc Thiên Thu nhìn hai người một cách khinh thường, tiếp tục nói:

- Chỉ là tôi không ngờ các cậu lại lấy máu ác ma Đào ngọt từ chỗ Tiêu Mạc Hối để đối phó với tôi, máu ác ma này thật sự không phòng được, tôi thừa nhận tôi đã tính sai...

- Tuy nhiên người tính không bằng trời tính. Hôm nay, tôi phải cảm ơn các cậu đã cho máu ác ma Đào ngọt lên người tôi thì thực lực của tôi mới tăng lên một bậc được.

- Anh... anh tha mạng cho em!

Lạc Thiên Lý quỳ phịch xuống, không ngừng run rẩy.

- Đừng hoảng hốt... Tôi không nghĩ sẽ làm gì cậu.

Lạc Thiên Thu thản nhiên nói:

- Dù sao thì cậu cũng có tu vi Nghịch Thủy kỳ đầu, vẫn còn dùng được. Chẳng qua là cậu chỉ lên giường với một người phụ nữ và hạ độc tôi nhưng không thành công mà thôi, cha để tôi xử lý chú, tôi quyết định tha cho chú, đương nhiên... đây là cơ hội cuối cùng.

- Cha... cha... trở về rồi, sao vẫn chưa...

Lạc Thiên Lý lập tức đứng dậy, có chút không dám tin.

- Sao vẫn chưa gặp chú?

Lạc Thiên Thu cười nhạo.

- Chỉ dựa vào chú mà cũng đáng sao?

Lạc Thiên Lý lão đảo một bước, rất khó tưởng tượng cao thủ Nghịch Thủy sơ đầu lại bị chấn động đến mức chân không vững.

Đúng vậy, bây giờ y so với Lạc Thiên Thu thì có là gì đâu? Lạc Bình Triều từ trước đến nay đều chỉ coi trọng kẻ mạnh, đối với con cái người thân cũng không ngoại lệ.

Y đã hoàn toàn bị loại ra rồi, hôm nay thứ cứu y không phải là quan hệ huyết thống mà là tu vi của y vẫn còn có ích cho gia tộc.

- Cảm ơn... anh...

Lạc Thiên Lý im lặng xoay người ra khỏi thư phòng.

Còn người đứng bên cạnh nghe hết tất cả mọi thứ là Lãnh Thanh Thu không biết từ bao giờ mặt đã trắng bệch, cả người run rẩy, mắt đỏ au, hai mắt đầm lệ hỏi:

- Tại sao... nếu anh sớm đã biết em có quan hệ đó với bọn họ thì sao anh lại vẫn chịu đựng?

Lạc Thiên Thu dường như nghe thấy lời trêu đùa vậy, nhếch lông mày nói:

- Chịu đựng? Lãnh Thanh Thu, cô đừng có nghĩ nhiều quá, tại sao tôi phải chịu đựng? Cô dây dưa với người đàn ông nào thì có liên quan gì đến tôi?

- Chẳng phải em là vợ kết tóc của anh sao! Em là mẹ của Hàng Nhi!

Lãnh Thanh Thu xấu hổ giận dữ hét to.

- Ha ha.

Lạc Thiên Thu đứng chấp tay:

- Vậy thì sao, cô chỉ là vợ kết tóc của tôi, cũng chỉ là mẹ của Hàng Nhi mà thôi. Những cái khác có liên quan đến cô tôi đều không quan tâm, chẳng lẽ cô vẫn không hiểu sao?

- Tôi chỉ cần cô làm chủ mẫu Lạc gia trong mắt người ngoài chứ không cần cô thủ tiết vì tôi, dù sao thì cô cũng chỉ lên lút duy trì quan hệ với bọn họ, chẳng phải sao?

Coi như chứng thực được suy đoán của mình, Lãnh Thanh Thu lại vẫn không dám tin, lắc đầu, nước nở nói:

- Anh lừa em... Sao anh có thể đối xử với em như vậy...

- Lãnh Thanh Thu, hôm nay tôi gọi cô tới là muốn để cô hiểu rằng sau này đừng có tự

cho là đúng mà động tay động chân ở phía sau, nhà họ Lạc không bắt buộc phải có chủ mẫu, Hàng Nhi cũng không bắt buộc phải có mẹ, huống hồ mẹ con cô đã không có tác dụng với tôi nữa rồi...

- Hừ...

Lãnh Thanh Thu cười buồn bã, khinh thường nhìn Lạc Thiên Thu nói:

- Có phải anh muốn nói rằng thực ra anh chỉ quan tâm đến thực lực, đến tu luyện, đến bản thân anh, những cái khác đều chẳng quan trọng?

Lạc Thiên Thu không nói, lạnh lùng nhìn người phụ nữ, coi như thừa nhận.

Lãnh Thanh Thu cũng khinh thường nói:

- Lạc Thiên Thu, anh mới chính là người nhu nhược thật sự. Anh có biết tại sao tôi phản bội sau lưng anh, căm sừng anh không... Bởi vì từ khi tôi được gả cho anh đến nay,

cho dù tôi sinh con trai cho anh thì anh cũng chưa từng dùng cả tấm lòng của anh để đối xử với tôi!

- Từ khi tôi bắt đầu biết chuyện thì gia tộc đã nói tên của tôi có chữ “Thu” là do tôi được gả cho con trai lớn nhà họ Lạc, gia chủ tương lai của nhà họ

Lạc là Lạc Thiên Thu...

- Tôi đã mong đợi như vậy, mang theo nguyện vọng muốn cảm ân mà gả cho anh, lại còn nỗ lực làm một người vợ tốt...

- Nhưng từ trước đến nay anh chỉ ứng phó với tôi, đối với tôi không lạnh cũng không nóng... thậm chí anh còn không có gan nhìn thẳng vào tôi, anh chỉ là một tên nhu nhược không dám từ chối tình cảm và cũng không dám bày tỏ tình cảm!

Trong mắt Lạc Thiên Thu hiện lên một tia hàn quang:

- Nói đủ chưa, nếu nói đủ rồi thì có thể đi rồi.

- Chưa!

Lãnh Thanh Thu cười khẩy nói:

- Cùng lắm thì anh giết tôi đi, từ khi hợp mưu với bọn Lạc Phong thì tôi đã xác định không sống hằn hoi được!

- Lạc Thiên Thu, anh tưởng tôi không biết sao? Thực ra anh chỉ là một kẻ đáng thương không biết mình muốn cái gì, một lòng muốn tu luyện cho bản thân trở nên mạnh hơn nhưng lại không thể dứt bỏ tình cảm thế tục, không ngừng giãy dụa!

- Năm đó khi anh đưa cái con nghiệt chủng Lạc Tiêu Tiêu kia về là tôi biết trong lòng anh có người khác rồi, anh động lòng với cái người phụ nữ ở nơi trần tục kia nếu không với cá tính của anh thì sẽ không bao giờ để cho cô ta mang thai con anh!

- Nhưng anh lại muốn dứt bỏ tình cảm, để bản thân trở nên mạnh hơn nên anh chỉ có thể khắc chế bản thân giống như mình đều không để ý đến cả hai đứa con nhưng lại luôn không kìm nổi mà bảo vệ cái con nghiệt chủng kia... cố ý để tiến trình tu luyện của nó chậm hơn, cố ý để nhìn nó có vẻ không nguy hiểm gì...

- Anh không thấy mệt sao? Tôi nhìn anh cũng thấy mệt rồi, có lời nói gì cũng phải giấu, có suy nghĩ gì cũng phải cố gắng che giấu để người khác không nhìn thấy, nhưng anh cũng quá coi thường Lãnh Thanh Thu này đấy!

- Tôi đã sớm nhìn thấu anh rồi! Tôi hận anh! Tôi hận anh không phải vì anh bỏ mặc tôi bế quan tu luyện! Mà... hận anh thà yêu một con tiện nhân không nhìn thấy được chứ không muốn nhìn thẳng vào người đứng ngay trước mặt anh là tôi đây...

- Câm miệng!

Lạc Thiên Thu sắc mặt đỏ thẫm, rốt cục kiềm nén không được, tiến lên bóp cổ Lãnh Thanh Thu!

Người phụ nữ ho khan kịch liệt, sắc mặt đỏ lên, như người đàn bà chanh chua bình thường bị đàn ông đánh nhưng không có cách nào giãy ra.

Lạc Thiên Thu ý thức được người phụ nữ này không thể chết như vậy nên nói lỏng tay, đẩy cô ta ra cửa, nổi giận nói:

- Cút ra ngoài! Đừng thách thức tính nhẫn nại của bản tọa!

- Khụ khụ...

Lãnh Thanh Thu che chỗ đau đớn ở cổ, cười lạnh nói:

- Anh tức giận rồi... tốt lắm... cuối cùng anh cũng dùng tình cảm thật sự... để đối mặt với tôi rồi...

Chậm rãi đứng lên, Lãnh Thanh Thu phức tạp khôn kể, nước mắt đầy mặt nhìn Lạc Thiên Thu đã quay lưng đi.

Một lát sau, cô xoay người, đi ra hướng bên ngoài thư phòng...

- Cho dù anh chưa từng coi tôi ra gì nhưng anh không thể phủ nhận tôi mới là người phụ nữ hiểu anh nhất... Bởi vì khi anh nghĩ đến con tiện nhân kia thì trong mắt tôi và trong tim tôi đều chỉ có anh...

Một lúc lâu sau, trong thư phòng lại trở nên an tĩnh.

Lạc Thiên Thu hít thở sâu, một bàn tay khẽ run, lấy ra một miếng ngọc bội màu xanh từ chiếc nhẫn ra, tay cẩn thận vuốt ve...

Trên ngọc bội là một đóa hoa lê rất sống động, giống như đang lay động vì gió...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1543

Bến Tàu Canary

Buổi trưa đầu tháng 5 ở Luân Đôn nước Anh.

Trên bến tàu Canary của sông Thames.

Bởi vì tới gần trận chung kết bóng đá cup C1 Âu Châu nên không ít những phú hào và người nổi tiếng thế giới đều đổ về Luân Đôn, không ít các phú hào siêu cấp đều lựa chọn cách lái du thuyền xa hoa của mình vào bến tàu Canary.

Nơi đây là trung tâm tài chính và trung tâm mua sắm nổi tiếng ở Luân Đôn và trên cả thế giới, mảnh đất tấc đất tấc vàng, chỉ riêng tiền dùng du thuyền vào bến tàu này mỗi tuần đã mất hơn 100 nghìn bảng Anh.

Đương nhiên, khoản tiền này đối với bọn phú hào này mà nói, căn bản tiền rơi trên

mặt đất đều chưa hẳn nguyện ý xoay người lại lượm, mấu chốt là vị trí dùng du thuyền có hạn.

Những người có thể dùng du thuyền vào bến tàu thì đó không chỉ là tượng trưng cho sự giàu có mà còn là địa vị của chủ nhân chiếc du thuyền.

Giờ khắc này, một nơi đỗ du thuyền rất lý tưởng nằm ở giữa bến tàu Canary, một nơi rất thuận tiện cho giao thông có một chiếc du thuyền siêu cấp khiến những chiếc du thuyền xa hoa khác đều ảm đạm thất sắc, đồ sộ dùng lại ở đằng kia.

Trên chiếc du thuyền xa hoa, siêu cấp cỡ lớn này còn có không ít đạn đạo được sắp xếp một cách kiêu ngạo, chiếu ra tia sáng lạnh lùng dưới ánh mặt trời rạng rỡ.

Điều khiến những phú hào siêu cấp khác bị đè nén hơn là chủ nhân chiếc du thuyền

này dường như không thèm đậu cùng một chỗ với các phú hào khác mà trực tiếp bao trọn cả chỗ đậu ở hai bên du thuyền, cách một khoảng cách khá lớn với các du thuyền khác.

Chiếc du thuyền xa hoa này chính là đồ chơi của Dương Thần, Erebos.

Nhận lời mời của Catherine, Dương Thần đưa vợ và con đến Luân Đôn xem buổi biểu diễn quan trọng được trực tiếp phát sóng của Tuệ Lâm, nhân tiện xem luôn trận bóng đá, để những người phụ nữ trước nay đều bận rộn được thả lỏng tâm trạng, đi dạo cùng với các cô.

Bởi vì đây là lần du lịch nghỉ ngơi thư giãn nên Dương Thần không quên mời cả vú Vương, Tố Tâm và Mẫn Quyên, đương nhiên cũng có người mẹ ở Hoa Hạ là Quách Tuyết Hoa cùng với mấy nhạc phụ nhạc mẫu.

Cuối cùng vừa đúng lúc rảnh rỗi nên đồng ý đi cùng, còn có Khương San mẹ của chị em nhà họ Thái, Mã Quế Phương mẹ của Mạc Thiện Ny, ông bà Lưu Thanh Sơn bố mẹ của Lưu Minh Ngọc, vợ chồng lão Lý, có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Vốn dĩ khi thấy xung quanh Dương Thần tự nhiên lại có nhiều cô gái như vậy thì những người bề trên này sẽ có chút tức giận nhưng sau khi mấy cô gái này sớm đã nói với bố mẹ của mình về tính đặc thù của Dương Thần và bây giờ các cô đang được Dương Thần hướng dẫn tu luyện, trở thành những tu sĩ khác với người bình thường thì những nhạc phụ nhạc mẫu này đều ý thức được không thể dùng những khái niệm thông tục bình thường để đánh giá Dương Thần.

Bọn họ đều có tuổi rồi, có lẽ dưới sự giúp đỡ của những viên linh đơn và cách dưỡng thân của Dương Thần thì họ có thể sống lâu trăm tuổi, nhưng các cô gái có thể sống mấy trăm tuổi chưa biết chừng.

Bọn họ có lý do gì để hoài nghi Dương Thần, người có thể giúp bọn họ thay đổi nhiều như vậy chứ, có lẽ nên cảm kích vì chuyện như vậy lại rơi xuống đầu bọn họ.

Những nhạc phụ nhạc mẫu này đều không quen biết nhau, địa vị cũng khác biệt rất lớn nhưng Dương Thần đối với nhà nào cũng rất thân thiết, cố gắng xử lý sự việc được công bằng nên cũng giúp mấy vị trưởng bối này không phải tức giận.

Đặc biệt là khi Dương Thần dùng chiếc máy bay tư nhân A380 đi đón bọn họ, lại đưa bọn họ lên chiếc du thuyền xa hoa lớn nhất thế giới, phái một đám người hầu phương Tây nho nhã lễ độ hầu hạ bọn họ, hưởng thụ cuộc sống, sống cuộc sống giống như đế vương vậy, không muốn vui cũng khó.

Cho dù là quý phụ Yên Kinh như Khương San, đại lão hắc đạo như Lưu Thanh Sơn đều bị lối sống xa xỉ này làm cho choáng ngợp chứ đừng nói đến mấy người xuất thân hàn

hàn như vợ chồng lão Lý và Mã Quế Phương, giống như đang mơ vậy.

Nói trắng ra là các vị trưởng bối cũng không ngốc, với thực lực này của Dương Thần thì khi chú là trưởng bối tôi tôn trọng chú, như vậy là nể mặt lắm rồi, dù sao cũng không phải cha mẹ ruột, nếu như còn kén cá chọn canh chê hán này nọ thì thật không thức thời, vì vậy căn bản không có suy nghĩ gì khác.

Nhất thời, chiếc du thuyền Erebus chẳng mấy khi trở nên nhộn nhịp thế này, cả thuyền đều có vẻ rất vui vẻ hòa thuận.

Các cô gái và mẹ vợ đến Luân Đôn thì không thể không đi dạo phố mua sắm.

London mặc dù không có Ginza Nhật Bản, không có Champs Elysées như ở Paris, không có trung tâm thương mại đẳng cấp thế giới như Fifth Avenue ở New York nhưng

khu vực Knightsbridge, Harrod... v cũng đều là nơi đủ để những cô gái và các bà mẹ mua sắm như điên.

Cho dù là những người phụ nữ khá trầm ổn bình tĩnh như Lâm Nhược Khê, Thái Ngưng, Đường Uyển thì khi đến những nơi này cũng khó tránh khỏi việc không khống chế được bước đi của mình, lưu luyến quên về ở một cửa hàng bán đồ xa hoa.

Những cô gái không hiểu về lịch sử và các thương hiệu như Tiêu Chi Tình, Trình Tú thì cũng đều nổi lên sự tò mò mãnh liệt, hỏi đông hỏi tây, chạy theo các chị không ngừng.

Mấy bà thông gia như Quách Tuyết Hoa và Khương San, bà Lưu..., tuổi tác khác nhau nhưng quan hệ cũng thân thiết dần khi đi dạo mua sắm.

Võn Dương Thần định đi cùng các cô gái và các bà mẹ đi dạo mua đồ nhưng phát hiện

bản thân không nói được câu nào, các cô gái đều không thèm ngó ngang đến hắn nên quyết định ngoan ngoãn ngồi ở khu nghỉ ngơi ăn uống, cùng Lam Lam uống trà ăn đồ ăn

Cô bé béo mập này dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, ngoài cửa hàng đồ chơi ra thì không có hứng thú gì khác, quần áo hay gì đó đều là mẹ và các dì, các cô mua cho, cô bé thích ăn các loại thức ăn của các quốc gia hơn.

Vừa đúng lúc hai cha con cũng là người ăn rất nhiều nên hai người một lớn một nhỏ ăn rất vui vẻ, Dương Thần ít khi có thời gian để con gái ngoan ngoãn ngồi cạnh mình mà không đi dính lấy mẹ nên rất hài lòng.

Người phụ nữ không thiếu tiền một khi bắt đầu tiêu tiền thì không thể biết được sẽ tiêu bao nhiêu, khi đến ngày thứ ba thì nhẫn không gian của các cô gái và các bà mẹ đã đầy

hết nên đành lấy ra một phần để chõng chất trên chiếc du thuyền Erebos của Dương Thần.

May mắn là chiếc du thuyền này được thiết kế đủ cho mấy chục người ở, Dương Thần cảm thấy mình thật là thông minh, dự đoán trước được không thì bản thân có mười mấy nữ nhân, lại còn phải cất nhiều đồ như vậy, làm sao mà ở được.

Bây giờ đã là ngày thứ tư đến Luân Đôn, vào buổi trưa, nhiệt tình đi dạo mua sắm của những người phụ nữ cuối cùng cũng hạ xuống, tất cả đều ở lại trên thuyền hưởng thụ bữa trưa.

Nơi dùng cơm được đặt trên tầng cao nhất là boong thuyền, ghép mấy cái bàn vào mới đủ để hai mươi mấy người già trẻ ngồi một cách thoải mái.

Mặc dù là giữa trưa, ánh mặt trời đang chiếu vào nhưng Dương Thần phát hiện mấy

nhạc phụ nhạc mẫu đều mặc áo khoác rất dày, dường như nhiệt độ này hơi thấp so với bọn họ.

Ý nghĩ trong chớp mắt này khiến Dương Thần đột nhiên thấy cổ quái, hỏi

người ngồi bên cạnh là Jane:

- Jane, nhiệt độ mùa này của Luân Đôn lúc trước hình như không thấp như bây giờ?

Jane, người cả năm sống ở Luân Đôn đương nhiên rất rõ, gật đầu nói:

- Bây giờ anh mới phát hiện sao? Trên thực tế, một tháng trở lại đây, khắp nơi trên trái đất đều đang hạ nhiệt độ, theo lý mà nói thì lúc này Luân Đôn khoảng 15 độ đến 18 độ nhưng bây giờ chỉ khoảng 10 độ.

- Hai ngày trước, khi mọi người đi dạo phố, tôi ngồi trên thuyền xem ti vi, tin tức đều đưa tin rồi, khí hậu toàn cầu bất thường, hình như hiệu ứng nhà kính không còn nữa mà lại

bắt đầu hạ nhiệt độ, ngay cả sông băng ở hai cực cũng bắt đầu nhiều lên, các nhà khoa học còn đang điều tra nguyên nhân.

Lưu Thanh Sơn đang cắt thịt bò cũng mở miệng nói.

Mặc dù Dương Thần nói với Jane bằng tiếng Anh nhưng Lưu Thanh Sơn lại nghe hiểu.

Đây cũng là điều khiến Dương Thần có chút bất ngờ, cái ông nhạc phụ lẫn lộn ở hắc đạo này lại nói tiếng Anh và tiếng Nga rất tốt, theo những gì ông ấy nói thì đó là do ông ta cần kinh doanh với bọn Tây nên tự học.

-Ồ...

Dương Thần cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân biết không ít, thật không hổ là người gánh vác Thanh Long hội.

- ít nịnh hót thôi, chẳng có tác dụng gì. Lưu Thanh Sơn khẽ hừ một tiếng.

Lưu Minh Ngọc khanh khách thấp giọng cười nói:

- Cha, đây không phải là nịnh hót, vốn dĩ cha đã rất thông minh mà, con gái trước đây còn không biết cha biết nói tiếng nước ngoài cơ.

Lưu Thanh Sơn lắc lắc đầu, thở dài một hơi, tựa hồ rất bất đắc dĩ với những lời trêu chọc của bề dưới.

- Đúng rồi, nhà khoa học cũng không biết sao? Hay là Jane đi nghiên cứu xem sao? Dương Thần quay đầu nói với Jane.

Vốn là trêu đùa nhưng không ngờ Jane lại gật đầu như chuyện đương nhiên:

- Thực ra em sớm đã phát hiện ra hiện tượng kì lạ này, em đã bảo Grace đi thu thập các số liệu về lịch sử thay đổi nhiệt độ của các nơi trên thế giới rồi, chắc tuần sau là có thể chính thức bắt tay tìm nguyên nhân.

- Chị Jane, chị cũng biến thái quá đấy, giống như không có lĩnh vực nào là chị không giỏi vậy...

Trình Tú thè lưỡi, trong mắt là sự khâm phục thật sự.

Jane đã quen với những lời khen ngợi này:

- Trong bất cứ quần thể nào cũng sẽ xuất hiện một số phương diện xuất sắc nhất và bình thường nhất, chẳng qua lần này vừa đúng lúc cơ hội đến với

chị nên đại não chị có không ít ưu điểm mà thôi.

Khi đang nói thì điện thoại của Dương Thần kêu lên, lấy ra xem thì thấy lại là một

trong những nhạc phụ không đi, Thái Vân Thành?

Nhìn Thái Ngưng và Thái Nghiên và Khương San một cách kì quái một cái, bọn họ đều rất bình thường, giống như không biết rõ tình hình vậy.

- Alo, nhạc phụ đại nhân có gì chỉ bảo con ạ.

Dương Thần nhận điện thoại cười hỏi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1544

Đường Uyển Cổ Quái

Thái Vân Thành là một quân nhân, nói chuyện cũng nói thẳng, nói chuyện cùng con rể Dương Thần cũng không cần che đậy gì.

- Đặc sứ Hồng Mông muốn gặp con.

- Đặc sứ Hồng Mông? Ai vậy cha, là cái người tuyệt kiếm đạo kia à?

Dương Thần kinh ngạc nói.

Dương Thần vừa thốt ra lời này thì mấy người phụ nữ đang ngồi đều nhìn về phía này.

- Người tuyệt kiếm đạo và Lăng Hư Tử lần này cũng đến nhưng tên đặc sứ tên là Huyền Cơ Tử, là trưởng lão của Hồng Mông địa giai, chỉ định muốn gặp con.

- Huyền Cơ Tử?

Dương Thần lẩm nhẩm cái tên này, có vẻ chưa nghe bao giờ.

Leng keng!

Bỗng nhiên một con dao ăn màu bạc rơi xuống boong thuyền, người vốn đang cầm con dao ăn đó là Đường Uyển.

Sắc mặt Đường Uyển dường như có chút kì lạ, nhất thời không phản ứng được là mình vừa buông tay, đợi đến khi ý thức được mọi người đang nhìn mình thì người phụ nữ này xấu hổ cười.

- Thật ngại quá... tay tôi trơn quá.

Đường Uyển tránh ánh mắt có chút khó hiểu của Dương Thần, cúi người muốn nhặt dao ăn lên.

Nhưng người nữ phục vụ ở một bên rất nhanh liền đưa một chiếc sạch và cầm chiếc bẩn đi trước khi Đường Uyển nhặt lên.

Dương Thần hí hí mắt, ngửi được một tia ý tứ tinh tế nhưng ánh mắt không lưu lại quá lâu trên người Đường Uyển.

- Ông ta có chuyện gì?

Dương Thần hỏi.

Thái Vân Thành cười khỏ:

- Mặc dù ta là tướng quân có liên hệ với Hồng Mông nhưng chuyện mà đặc sứ muốn nói đến thì làm gì có chuyện ông ấy kể cho ta, con vẫn nên trả lời rõ ràng đi.

Dương Thần nói trực tiếp:

- Cha nói với bọn họ giúp con là con đang nghĩ ngơi, không có hứng nói chuyện khác, đừng làm ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của con. Muốn tìm con thì đến London, nhưng con không đảm bảo họ có về được hay không,

đây là địa bàn của Thái Dương thần và Nguyệt thần

- Cái tên tiểu tử này... mặc dù ta sớm đã đoán được con sẽ thế này, nhưng... aiz, được rồi, ta biết bây giờ con trâu rồi, nếu con làm như vậy thì ta cũng không ngăn được, nếu có chuyện thì ta sẽ gọi điện cho con.

- Làm phiên nhạc phụ đại nhân rồi.

Dương Thần cười hắc hắc cúp điện thoại.

Thái Nghiên lúc này hưng phấn nói:

- Ông xã, là cha em gọi đến à? Cha nói có chuyện gì vậy? Có người tìm anh đánh nhau sao?

Dương Thần đáp lại một cách nghiêm túc:

- Ông bảo lúc nào anh có thể làm cho con gái ông mang thai, aiz... thật đau đầu.

- Anh...

Thái Nghiên mặt đỏ bừng, quay đầu hừ một tiếng không nói gì, trước đây còn hay tùy tiện, bây giờ thành bạn đời thì lại thường xuyên xấu hổ.

Khuong San sờ sờ đầu con gái, cười không nói gì.

Dương Thần cười ha hả, hẳn chỉ muốn trêu Thái Nghiên, cũng không thể giấu chuyện này khiến các cô tăng thêm lo lắng, thế nên liền nói chuyện đặc sứ Huyền Cơ Tử muốn gặp mình.

Tổ Tâm cẩn thận nghĩ lại một chút, nói:

- Cô gia, tôi từng nghe về cái người tên Huyền Cơ tử này, mấy chục năm trước đây là một đại hắc mã của Hồng Mông, tư chất rất cao, chỉ trong hơn 30 năm ngắn ngủi mà đã từ Hoàng Giai biến thành trưởng lão Địa Giai, cũng được coi là anh tài tiến cảnh cực nhanh. Nếu Hồng Mông phái ông ta ra thì chi e sự việc không đơn giản.

- Thật không?

Ánh mắt Dương Thần nhìn về phía Đường Uyển, thấy Đường Uyển sắc mặt đã như bình thường, ăn salad hoa quả liền nói:

- Kệ bọn họ, chuyện lớn đến đâu cũng phải đợi chúng ta xem màn biểu diễn và trận

bóng của Huệ Lâm vào ngày mai rồi nói.

Người vẫn luôn yên lặng như Lâm Nhược Khê lại nhìn về phía này, nói với Dương Thần:

- Như vậy có thỏa đáng không, ông ngoại và ông nội đều ở trong nước, còn nhiều người nhà họ Dương như vậy.

- Đúng vậy, Dương Thần, con đừng chơi với lửa, bây giờ con là người đại diện cho nhà họ Dương đấy.

Quách Tuyết Hoa cũng có chút lo lắng.

Dương Thần cười cười:

- Yên tâm đi, nếu như Hồng Mông phái người đến nói chuyện với con thì cái người tên Huyền Cơ Tử kia cũng không phải người có thể quyết định

chuyện gì, bọn họ bảo nhạc

phụ nói với con như vậy chẳng qua là muốn nâng cao địa vị của họ lên, coi con là cấp dưới, gọi con một tiếng để chiếm được vị trí có lợi.

- Con không coi bọn họ là cái gì hết, bọn họ cũng chẳng làm gì được con, nếu như Hồng Mông dám tự tiện ra tay với người nhà họ Dương ở trong nước thì đã tự phá hoại quy tắc của bản thân bọn họ, quyết định ngu ngốc và vô dụng như vậy, bọn họ sẽ không làm đâu.

Các cô gái gật đầu, cảm thấy Dương Thần nói rất có lý, có vẻ đúng như vậy, Hồng Mông không cần phải lấy gậy ông đập lưng ông.

Bây giờ Dương Thần tuyệt đối đã gây ra sóng gió lớn trong Huyền cảnh rồi, Hồng Mông không thể không biết chuyện nhà họ Lạc không làm gì được Dương Thần nên sẽ không ngu ngốc đến mức đánh thẳng mặt với Dương Thần.

Lưu Thanh Sơn cảm thán nói:

- Con từng tuổi này chẳng lớn hơn con trai Minh Hào của cha bao nhiêu mà đã có thể tung hoành khắp thế giới, quả thật rất giỏi, nếu con trai cha bằng 1/10 con thì cha có thể công thành lui thân rồi, aizz...

Dương Thần cười quái dị nói:

- Muốn cậu ý thành tài thì cha hãy đưa nó cho con, con để nó đến trụ sở huấn luyện Hải Ưng ba năm, những thứ khác thì con không dám nói nhưng về Hoa Hạ thì tuyệt đối có thể quét ngang tất cả hắc đạo. Đương nhiên, có thể sống ra khỏi đó hay không thì còn phải xem bản lĩnh của cậu ấy.

- Thôi! Cha liều mạng nửa đời vì muốn cho con trai con gái được sống thoải mái, bây giờ con bé Minh Ngọc đã được hạnh phúc, tên tiểu tử Minh Hào kia cho dù không thể kiên trì chịu đựng đến đâu đi nữa thì cha cũng không muốn nó cừ tử nhất sinh.

Lưu Thanh Sơn khoát tay.

Nói đến chủ đề nghĩ cho con cái, vợ chồng lão Lý và Khương San đều bắt đầu chen miệng vào nói, bữa cơm trưa sau đó trở thành bản ghi chép hồi ức đầy máu và nước mắt của các ông bố bà mẹ...

Sau khi ăn cơm, các cô gái tản hết, người thì đi nghỉ, người thì tu luyện, cũng có người đi thay quần áo khác, còn Thái Nghiên lại vui vẻ đưa Lam Lam đi lái du thuyền.

Dương Thần lại âm thầm đến cửa phòng Đường Uyển, gõ cửa.

- Mời vào.

Bên trong truyền đến thanh âm dịu dàng của Đường Uyển.

Dương Thần đẩy cửa đi vào, trong phòng khách du thuyền khiêm tốn mà xa hoa, Đường Uyển dáng vẻ tao nhã sôi nổi đứng trên mặt thảm Ba Tư, cười nói:

- Vừa ăn cơm xong lại chạy đến chỗ em, anh không sợ vợ cả ghen sao?

Dương Thần không nói chuyện, đi đến trước mặt nữ nhân, ánh mắt nhìn

thẳng vào hai tròng mắt xinh đẹp của cô, ánh mắt sáng ngời kia rất thân thiện nhưng dường như lại không phải là sự thật.

- Sao thế? Sao lại nhìn em như vậy?

Đường Uyên cười, giờ tay ôm lấy eo Dương Thần.

- Nên để anh hỏi em mới đúng, em sao vậy, có chuyện gì mà giấu cả anh sao? Dương Thần trầm thấp hỏi.

Đường Uyên xinh đẹp cười nói:

- Tại sao đột nhiên anh lại nói như vậy, em làm gì có chuyện gì giấu anh...

Nói xong, cô xấu hổ dán người vào Dương Thần, hai bầu ngực căng tròn dán vào ngực Dương Thần, đầu dựa vào người Dương Thần, vuốt ve, mùi thơm nhàn nhạt của tóc chui vào mũi Dương Thần.

- Tiểu tình lang của em, thời gian thích hợp như bây giờ mà anh lại cứ nói mấy chuyện linh tình là sao...

Một bàn tay của Đường Uyên chậm rãi dịch chuyển từ phần eo của Dương Thần dọc xuống đường cong của bắp thịt, xuống đến giữa bắp đùi Dương Thần, một tay nắm lấy cái kia của hắn.

Nhưng điều khiến Đường Uyên bất ngờ là người đàn ông này lại không có phản ứng

gì, chỗ đó vẫn to như bình thường nhưng không hề ở trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Điều này đối với người háo sắc như Dương Thần mà nói thì gần như là chuyện không thể.

- Mặc dù anh đã số dựa vào nửa thân dưới để suy nghĩ nhưng khi liên quan đến những chuyện không thể vui đùa thì anh sẽ dùng đầu để nghĩ.

Dương Thần giờ tay đẩy Đường Uyên ra khỏi người mình, nắm lấy hai vai của cô, nhìn thẳng vào đôi con ngươi xinh đẹp nói:

- Phản ứng sau khi nghe đến tên Huyền Cơ Tử của em hoàn toàn không nên có ở người phụ nữ như em, nói cho anh biết em có quan hệ gì với gã.

Nụ cười của Đường Uyên thoáng miễn cưỡng, tim đập nhanh đến mức không thể khống chế được:

- Chỉ là em không cẩn thận...

Trên mặt Dương Thần lộ ra một chút giận dữ, buông vai Đường Uyên ra, nói:

- Được, nếu em không nói thì cùng lắm anh về Hoa Hạ tìm cái tên Huyền Cơ Tử kia, giết gã đi là được!

Đường Uyên vừa thấy Dương Thần không giống hay nói giòn, ngay lập tức bắt lấy tay hắn sẵn giọng:

- Anh làm gì thế! Cái gì em cũng chưa nói! Anh điên rồi à! Giết đặc sứ của Hồng Mông thì chẳng phải lại tăng thêm đại địch cho mình sao?

- Đường Lão Tăng từng nói về chuyện ông không thích Hồng Mông trước

mặt nhiều người, nói là người của Hồng Mông giết cha em, nhìn thấy biểu hiện của em, anh rất có lý do để tin rằng chuyện này có liên quan đến Huyền Cơ Tử, vì vậy giết gã chắc không sai.

Huồng hồ em thấy anh là loại người để ý đến số lượng địch sao?

Dương Thần mặt lạnh nói.

Đường Uyển ghen lời, không nghĩ tới Dương Thần đã liên tưởng xa như vậy rồi, sau một lúc lâu giằng co, cuối cùng u oán buông tay Dương Thần ra:

- Em nói là được chứ gì... Nhưng anh phải hứa với em, không được kích động, không được nói đến chuyện chém giết gì.

- Vậy thì phải xem chân tướng sự việc thế nào, nên giết thì vẫn phải giết.

Dương Thần một bước cũng không nhường.

Đường Uyển nghiêng răng nghiêng lợi, nam nhân này nếu đem so sánh thì thật là quả cân sắt đá.

Chậm rãi xoay người, Đường Uyển ngồi vào bên cạnh giường mình, mở miệng nói:

- Thực tế... em cũng không biết được mấy phần sự thật, là chuyện liên quan đến bố mẹ em năm đó...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1545

Phần Nộ

Chuyện Đường Uyển kể phải bắt đầu từ bức di thư được lưu lại cho cô và bức thư này được phát hiện từ sau khi Đường Triết Sâm chết.

Nếu như Đường Triết Sâm không chết thì Đường Uyển cũng không nhìn thấy bức di thư kia, nhưng kế hoạch của Đường Triết Sâm và Nghiêm Bất vẫn thất bại, y biết không thể tiếp tục được nên đã nói với Đường Uyển một vài bí mật của nhà họ Đường và Hồng Mông năm đó.

Lúc đầu, nhà họ Đường có liên quan với Hồng Mông, là gia tộc phụ trách tiếp viện vật tư ở thế tục cho Hồng Mông, mỗi một gia chủ và người kế tục của nhà họ Đường đều có liên hệ với sứ giả Hồng Mông.

Cha của Đường Uyển, con trai cả nhà họ Đường là Đường Luân do tuổi trẻ tài cao nên

sớm đã được Đường Triết Sâm bồi dưỡng như người nối nghiệp, đương nhiên sớm đã quen biết sứ giả Hồng Mông.

Sứ giả Hồng Mông lúc đó là tu sĩ Hoàng Giai tên Huyền Cơ Tử.

Vốn dĩ tất cả đều làm việc theo quy củ có từ trước, sứ giả Hồng Mông nói cho nhà họ Đường biết nhu cầu của Huyền cảnh và người nhà họ Đường sẽ chịu trách nhiệm chuẩn bị, sau khi chuẩn bị xong thì sứ giả Hồng Mông sẽ nghiệm thu và đưa vào Huyền cảnh.

Đây đều là quan hệ trong công việc, không nên có liên lạc gì khác.

Nhưng cái tên tu sĩ gọi là Huyền Cơ Tử này trong mấy lần gặp mặt cha con Đường Triết Sâm, thông qua thần thức đã phát hiện nhà họ Đường lại có một người con gái “thể chất thuần âm”!

Cái gọi là thể chất thuần âm không phải cái kiểu Cửu âm huyền mạch như Tiêu Chi Tình, quá âm độc còn có hại cho bản thân.

Ngược lại, người con gái thể chất thuần âm sẽ vì kinh mạch trong cơ thể sinh ra đã là âm khí, là điều mà các tu sĩ từ trước đến nay đều rất coi trọng, là thể chất rất thích hợp để tu luyện, bắt đầu từ lúc sinh ra cơ thể sẽ vô tình hấp thu âm khí của trời đất, cũng càng dễ tiếp cận với linh khí thuần âm giữa trời đất.

Tuy nhiên thông thường những người con gái thể chất thuần âm, sau khi phá đi tám thân trình nữ, cơ thể hấp thu dương khí của đàn ông, đặc biệt là sau khi sinh con, linh khí thuần âm tích tụ từ nhỏ trong cơ thể sẽ tiêu tán đi gần như không còn.

Cho nên trong các tu sĩ nếu có tu sĩ nữ nào là con gái thuộc thể chất thuần âm thì đa số sẽ lựa chọn thanh tâm quả dục một đời, tuyệt đối sẽ không dây

dưa gì với đàn ông để
tránh làm lỡ đạo hạnh.

Người phụ nữ này chính là mẹ Đường Uyên, mặc dù đã sinh ra Đường Uyên, lúc đó lại đang mang thai em trai cô là Đường Giác nhưng Huyền Cơ Tử phát hiện, trong cơ thể người phụ nữ này vẫn còn không ít linh khí thuần âm.

Lúc ấy Huyền Cơ Tử chỉ là Hóa thân kì cuối, nhất thời nảy sinh tà niệm, những linh khí thuần âm kia rất có ích cho gã đột phá đến Kiếp Độ kỳ.

Gã biết rằng nếu đợi gã về báo với Hồng Mông thì sẽ không có cơ hội nữa, bắt buộc phải quyết định thật nhanh.

Hơn nữa thời gian dành cho gã cũng không nhiều, gã bắt buộc phải lấy đi linh khí thuần âm trong cơ thể mẹ Đường Uyên trước khi bà sinh hạ Đường Giác, nếu không đợi

đến khi Đường Giác được sinh ra thì số linh khí thuần âm còn lại cũng chẳng được bao nhiêu.

Trong tình huống bình thường thì tu sĩ của Hồng Mông sẽ không có tà niệm như vậy, một là rất nhiều người trong số bọn họ tâm địa không xấu, hai là gan cũng không lớn, ba là bọn họ cũng chưa chắc có cách để lấy được những linh khí thuần âm kia.

Nhưng Huyền Cơ Tử lại to gan lớn mật, không từ thủ đoạn, đúng lúc trong số các sư môn của y có một môn công pháp là thuật liên quan đến việc đi cướp khí âm dương, chỉ là loại pháp môn này quá tà môn, nếu như truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ bị các tu sĩ chính nghĩa lên án công khai. Gã không dám lộ ra, chỉ dám âm thầm tu luyện.

Vì thời gian gấp nên chưa được mấy ngày, vào một đêm tối, nhân lúc Đường Luân

không có nhà, Huyền Cơ Tử đã cường bức mẹ Đường Uyên.

Hắn uy hiếp người phụ nữ này nếu muốn giữ lại đứa trẻ thì không được làm âm lên.

Người phụ nữ đáng thương lúc ấy chỉ nghĩ đến việc bảo vệ Đường Giác đang ở trong bụng nên không có chút phản kháng gì với cái người lạ mặt nửa đêm xuất quỷ nhập thần này.

Huyền Cơ Tử liên tục đến thăm nhà họ Đường gần hai tháng, mười mấy lần hấp thu, cuối cùng cũng hấp thu hết linh khí thuần âm của mẹ Đường Uyên!

Cũng vì tâm lực tiêu tụy mà sau đó mẹ Đường Uyên khó sinh, suýt nữa thì không giữ được cả mẹ cả con.

Khi đó Huyền Cơ Tử đã về Hồng Mông, người thay y đã là những tu sĩ Hoàng Giai khác rồi.

Trước khi đi, Huyền Cơ Tử uy hiếp bà Đường, nếu dám nói ra ngoài thì đều không có lợi cho bà và nhà họ Đường, nhà họ Đường chỉ là tay sai cho

Hồng Mông, tốt nhất là nên ngoan ngoãn làm bộ như không biết.

Kiểu uy hiếp này thực ra rất có hiệu quả vì Huyền Cơ Tử đi lại không để lại dấu vết, sớm đã khiến người đơn thuần như bà Đường cảm thấy nhà họ Đường trên dưới không thể địch nổi, dù sao thì bà không phải là gia chủ và người thừa kế nên không biết lai lịch của Hồng Mông.

Vì chồng con, vì người nhà, bà Đường luôn chôn giấu nỗi nhục này ở trong lòng, nhưng Đường Luân không phải kẻ ngu dốt, ông vẫn phát hiện sự kì lạ của vợ, đặc biệt là

những lời nói khi gặp ác mộng vào ban đêm khiến Đường Luân ý thức được có điều gì đó không ổn.

Nếu nói lúc trước tâm trạng bất thường là do đang mang thai thì sau khi sinh con xong tại sao lại càng trầm trọng hơn, tâm trạng luôn không yên, cuộc sống vợ chồng buổi tối cũng trở nên vô cùng sợ hãi...

Cuối cùng, trong một đêm mưa, bà Đường không cách nào không chế được sự đau khổ trong tim, dưới sự dẫn dắt của Đường Luân đã nói hết sự thật ra, đau đớn khóc xin Đường Luân tha thứ...

Đường Luân nghe hết đầu đuôi sự việc như gặp phải sấm sét giữa trời quang, cả người giống như mất hết hồn vía vậy.

Ông ta từ lúc mới bắt đầu khiếp sợ, đến không dám tin, đến phản nộ, đến cuối cùng, lại cảm thấy thất bại và bất lực, đau lòng...

Đúng như những gì Huyền Cơ Tử nói, nhà họ Đường chỉ là gia tộc ở thế tục, mặc dù là một trong tứ đại gia tộc nhưng nếu không có tầng quan hệ với Hồng Mông thì bọn họ kém xa so với nhà họ Ninh, Dương và Lý.

Nhưng... vợ của mình trong lúc mang thai bị lăng nhục như vậy, là một người đàn ông, lại còn từ nhỏ đến lớn nhận được vô số thành công, là một người đàn ông tâm cao khí ngạo, Dương Luân cảm thấy toàn bộ thế giới sụp đổ rồi!

Thực ra ông ta không hề trách vợ, nhưng lại không thể trả thù Huyền Cơ Tử, ông cứ giấu mọi việc ở trong lòng, trở nên người không ra người, quý không ra quý, tinh thần càng ngày càng có vấn đề.

Đường Triết Sâm thấy vợ chồng cậu con trai quý tử càng ngày càng không giống

trước đây nên lo lắng nhưng lại không hỏi được nguyên nhân...

Cho đến tận khi Đường Luân không thể chịu đựng được sự tra tấn như vậy nên định

chết là hết, giết vợ, cũng giết cả bản thân...

Sự phức tạp của sự việc đều được viết trong phần di thư mà Đường Luân viết trước khi chết nhưng ông không đưa cho Đường Triết Sâm, có lẽ mặc dù ông muốn tự sát nhưng lại không cam tâm, do dự không quyết, đến cuối cùng điên cuồng mà chết...

Đường Triết Sâm thấy chân tướng sự việc mới tính tình đại biến, sau này

mới liên hợp với Nghiêm Bất vấn, điên cuồng muốn lật lại và trả thù Hồng Mông.

Đương nhiên, nguyên nhân vì sao Huyền Cơ Tử lại làm chuyện khiến người phần nộ

này với bà Đường, chuyện tu hành này cha con nhà họ Đường đều không biết.

Nhưng cho dù là lý do gì thì Huyền Cơ Tử đã hủy cả vợ chồng Đường Luân hủy cả tuổi thơ của chị em Đường Uyển, cũng suýt nữa hủy cả nhà họ Đường chỉ trong chốc lát...

Sau khi Đường Uyển yếu ớt ngồi trên giường nói xong, trong mắt đầy hơi nước mờ

- Em xem được chuyện này từ bức di thư của ông nội nhưng không biết đó có phải là sự thật không... bởi vì ông nội đã lừa bọn em rất nhiều lần rồi...

- Hơn nữa Hồng Mông cũng là nhân vật lớn, em biết em không có khả năng để câu

xin cái gì, cũng không muốn anh vì mấy chuyện này mà làm quá lên.

- Nhưng không ngờ hôm nay lại nghe thấy cái tên Huyền Cơ Tử này thật, vì vậy... em mới không khống chế được bản thân... truyện được lấy từ website tung hoành

Mặc dù người phụ nữ này nói có chút bình thản nhưng Dương Thần vẫn cảm nhận được cơn sóng trong lòng Đường Uyển.

Thật ra cô tin vào điều đó, chỉ là đối phương quá đặc thù nên cô nhất định phải ấn nhẫn...

Mẹ chịu nhục nhã khi mang thai khiến cha mẹ đều chết, loại huyết hải thâm thù này, nếu là một đứa con bình thường thì đều không có khả năng thỏa hiệp.

Dương Thần chỉ đơn giản là người đàn ông của Đường Uyển mà khi nghe đến những chuyện này trong mắt cũng đã đầy sát khí.

- Nếu anh đoán không sai thì mẹ em có thể chất đặc biệt gì đó thì mới khiến Huyền Cơ Tử thèm nhỏ dãi, chắc hẳn dựa vào thủ đoạn xấu xa này mới có thể tu luyện, thăng cấp nhanh.

Dương Thần rất nhanh liền đoán được tám chín phần.

- Có lẽ vậy...

Đường Uyển lau khóe mắt, nhoẻn miệng cười:

- Nói ra xong em thấy thoải mái hơn rất nhiều... Chuyện này luôn khiến em phải vật lộn đấu tranh có nên nói với anh không, bây giờ nói ra rồi nhưng em hi vọng anh đừng có kích động quá, đừng vì một mình em mà gây rắc rối cho mọi người, em không thích.

- Yên tâm đi, anh vừa nói rồi, chuyện gì cũng phải đợi đi nghĩ về rồi nói. Hồng Mông phái Huyền Cơ Tử đến tìm anh, xem chừng sẽ không dễ dàng buông tha, đợi đến khi anh gặp được tên đó thì anh tự biết nên làm thế nào.

Dương Thần ngoài miệng cười trấn an nữ nhân, trong lòng lại đã cho cái tên chưa từng gặp mặt kia một kích xuyên tim

Ôm Đường Uyên an ủi cô trong chốc lát, chọc cười nữ nhân này rồi, Dương Thần mới rời khỏi phòng.

Trong lòng có chút bị đè nén, vì thế Dương Thần định đến boong thuyền hít thở không khí.

Vừa đi đến tầng cao nhất của boong tàu thì phát hiện Lâm Nhược Khê đang ngồi uống trà chiều dưới chiếc ô mặt trời.

Thấy Dương Thần đi đến, người phụ nữ này hình như sớm đã biết, chỉ vào cốc hồng trà đã pha sẵn và chỗ ngồi, lạnh lùng nói:

- Anh ngồi đi, Đường Uyên không sao chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1546

Biến Hóa Hoi Lớn

Dương Thần thấy xung quanh không có người khác, mỉm cười, thoải mái ngồi xuống, nhấp môi uống một ngụm trà vừa chát vừa có chút ngọt:

- Sao em tự nhiên lại quan tâm đến Đường Uyển vậy, anh nhớ là em và cô ấy không hợp lắm.

- Chẳng qua là anh thấy như vậy thôi, nếu đơn thuần là con gái thì cô ấy không tồi. Lâm Nhược Khê quay đầu nhìn thành phố Luân Đôn ở phía xa, giống như đang tự nói

một mình vậy.

Dương Thần lặng yên nhìn nữ nhân trong chốc lát, nhếch khóe miệng lên:

- Nhược Khê, gần đây em thay đổi nhiều quá, như vậy anh không quen chút nào.

- Cái gì?

- Anh không ngờ em lại hòa hợp với các cô ấy như vậy. Mặc dù đây là điều anh luôn mong muốn nhưng em thay đổi quá nhanh, sao anh cứ thấy có điều gì đó không ổn.

Dương Thần cười tự giễu nói:

- Có phải anh rất khó hầu hạ không, đáng ra nên vui vẻ thì anh lại cảm thán vì chuyện

Lâm Nhược Khê như cười như không nhìn hắn:

- Anh sợ sao?

Dương Thần sững sốt, không biết trả lời thế nào, giống như trong lòng bị cái gì đâm chọc vậy.

- Anh phát hiện sự việc không giống như những gì anh nghĩ, anh cảm thấy bất an đối với tương lai chưa biết, anh cảm thấy bây giờ anh không nhìn thấu em được nữa, nhưng

anh lại sợ em thấy anh quá đa nghi, vì vậy mới dùng giọng điệu thoái mái này nói với em.

Lâm Nhược Khê khóe miệng hơi giương lên, sóng mắt chuyển động mà nhìn người đàn ông.

Dương Thần cười khan vài tiếng, hơi chột dạ:

- Dù sao cũng là chuyện tốt, nếu em không muốn nói lý do thì thôi, trước đây anh còn sợ em không chịu sống chung cùng bọn họ, bây giờ thấy các em cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi dạo phố, anh rất cảm ơn em.

Lâm Nhược Khê nhìn hắn một cái thật sâu, thản nhiên cười nói:

- Thực ra... chỉ là em không biết những ngày như thế này có thể kéo dài

trong bao lâu, em chỉ muốn làm cuộc sống thoải mái hơn, nếu như có một ngày tất cả đều thay đổi, quay đầu nhớ lại khoảng thời gian này đều là tranh cãi và chiến tranh lạnh, chẳng còn lại được cái gì thì chẳng phải rất đáng tiếc sao?

- Sao đột nhiên em lại nói vậy?

Dương Thần cười đến có chút gương ép, ánh mắt run nhè nhẹ.

Lâm Nhược Khê không trả lời, đứng dậy đi ra hướng cầu thang:

- Em đi chơi cùng mẹ và những người kia đây, nếu anh có thời gian thì tìm Lam Lam và Nghiên Nghiên về đi, đừng chơi đến nỗi gây ra chuyện, nhảy lên du thuyền khác để rồi bị tưởng là sát thủ như tôi qua là không ổn đâu.

Dương Thần thở dài:

- Được, anh biết rồi, bà xã đại nhân.

Thời gian nghỉ ngơi nhàn nhã trôi qua rất nhanh.

Hôm sau là đến ngày thi đấu của giải bóng đá châu Âu, Dương Thần đưa những người

phụ nữ và người nhà đi, cũng đến phòng khách quý sân Wembley đã đặt trước.

Mặc dù đa số người ở đây không xem đá bóng nhưng giải thi đấu như thế này thường đa phần là để thể nghiệm bầu không khí, hưởng hồ mọi người cũng đến để cổ vũ cho Tuệ Lâm.

Catherine với vai trò là chủ nhà rất tận tình chiêu đãi mọi người, lần đầu tiên cô nhìn thấy Quách Tuyết Hoa, nữ vương bất động thanh sắc duy trì quan hệ ngang vai ngang với Quách Tuyết Hoa, len lén liếc nhìn Dương Thần vài cái, rất đặc ý.

Ở nơi đông người cô muốn hình vạn trạng, tôn quý ung dung khiến Dương Thần cảm thấy hơi buồn cười.

Trước khi trận bóng bắt đầu, có một màn biểu diễn khai mạc, dưới sự tự hội của tất cả

đền của sân, Tuệ Lâm mặc trang phục với phong cách thể thao hiểm gập, đi lên biểu diễn.

Khí chất tinh khiết phối hợp với vẻ ngoài xinh đẹp giúp cô trở nên sáng chói trên màn hình.

Tuệ Lâm sớm đã không còn là tiểu cô nương mới vào đời, cô dùng khí chất của ngôi sao quốc tế lớn để khống chế sự hô hấp của cả sân, tự tin bay lên.

Bởi vì cô hát bài hát tiếng Anh, lại là một bài hát khí thế vô biên, khác với những bài Tuệ Lâm hát trước đây nên mấy ngày hôm nay cô luyện tập không ít.

Cũng may là âm vực của Tuệ Lâm rất rộng, giọng hát có hiệu quả rất thần kì, đồng thời cũng có cả khí thế và sự uyển chuyển, rất đặc biệt, khiến tất cả

những người mê bóng đá có mặt ở đây đều có niềm vui bất ngờ.

Trong tiếng hoan hô rung trời, Tuệ Lâm lùi về phía sau sân khấu, trận bóng chính thức bắt đầu.

Vừa kết thúc biểu diễn là Tuệ Lâm liền vội vàng chạy đến phòng khách quý, mọi người đương nhiên khó tránh khỏi khen cô mấy câu, phong thái ngôi sao lớn trên người cô lúc này cũng bay đi đâu hết, có chút ngại ngùng xấu hổ.

- Lâm đại thiên hậu của chúng ta càng ngày càng nổi tiếng, chắc là kiếm được không ít tiền cho công ty giải trí của Tổng giám đốc Lâm.

Thái Nghiên trêu ghẹo nói.

- Làm gì có... Chỉ chút thu nhập này của em còn kém xa so với những việc kinh doanh khác của công ty chị.

Tuệ Lâm lắc lắc đầu, thấy Lâm Nhược Khê khó tránh khỏi vẫn có chút câu nệ nhưng

hiển nhiên cũng rất hi vọng Lâm Nhược Khê công nhận sự cố gắng của cô.

Lâm Nhược Khê gật gật đầu với cô:

- Biểu diễn rất tuyệt.

Mặt Tuệ Lâm lập tức hiện lên vẻ vui mừng giống như ăn mật vậy, cuối cùng cũng thở phào một hơi, vốn dĩ còn lo Lâm Nhược Khê vẫn không thêm để ý đến cô.

Sau đó mọi người đều lần lượt ngồi xuống, trò chuyện vui vẻ, bắt đầu xem trận bóng.

Trận chung kết cúp C1 Châu Âu lần này là trận đấu giữa đội bóng ngoại hạng siêu cấp của England và đội bóng ngoại hạng của Tây Ban Nha, đội bóng đá England mặc quần áo màu lam hiển nhiên được ủng hộ rất lớn.

Nhưng những người phụ nữ trong phòng cũng không đặc biệt ủng hộ đội nào, thậm chí mẹ con Catherine và Jane cũng không ủng hộ đội bóng của England hơn vì bọn họ là người Wales.

Kết quả là ngoài việc Lam Lam khá hưng phấn ra thì những người khác cũng không để ý lắm đến trận bóng.

Cô bé mũm mĩm chưa từng xem bóng đá, nhìn thấy những người này cứ đá qua đá lại, cướp đi cướp lại cảm thấy quá lao lực nên luôn hỏi mấy câu hỏi không biết nên khóc hay nên cười, ví dụ như sao bọn họ không đánh chết đối phương, tại sao sức lực của bọn họ yếu thế, một quả bóng mà chỉ đá được khoảng cách ngắn như vậy, sao bọn họ chạy chậm thế...

Lâm Nhược Khê ôm con gái, rất kiên nhẫn giải đáp từng câu một cho cô bé, mặc dù

cuối cùng Lam Lam cũng cái hiểu cái không.

Sau khi kết thúc hiệp 1 thì đến thời gian nghỉ giữa trận.

Lúc này ở trước cửa phòng khách quý lại có một đoàn người ăn mặc rất

nghiêm túc đi
đến.

Dương Thần đang uống dở lon bia nhướn mày, quay đầu nhìn ra phía cửa.

Vệ sĩ ở trước cửa hiển nhiên không có ý định ngăn cản đám nhân vật quyền cao chức trọng kia, có mấy người đàn ông người da trắng tuổi trung niên đi cùng một người Hoa Hạ vào trong phòng.

Rất nhanh, những người phụ nữ đều lộ vẻ kinh ngạc, người đàn ông Hoa Hạ đi giày Tây này là Ninh Quang Diệu?

Lâm Nhượng Khê liếc nhìn Dương Thần một cái, tỏ vẻ cô cũng không biết gì.

Lúc này Catherine đứng dậy, hỏi:

- Thủ tướng Karen, Chủ tịch thành phố Boris, các ông cùng đến đây chắc không phải là vì thiếu phòng xem đá bóng nhỉ.

- Chúng tôi rất xin lỗi vì đã quấy rầy nữ vương.

Người đàn ông người da trắng đi đầu kia chính là Karen, Thủ tướng hiện thời của nước Anh, ông ta cười nói:

- Là vì người bạn tốt của Anh quốc chúng ta, Thủ tướng Ninh của Hoa Hạ đúng lúc tham dự xong một hoạt động nên muốn đến đây gặp mặt, chào hỏi các vị, đặc biệt là

Dương tiên sinh...

Karen đương nhiên là biết bối cảnh của Dương Thần, thậm chí ông ta cũng biết quan hệ của Lâm Nhượng Khê và Ninh Quang Diệu, đội quân tình báo của nước Anh cũng không phải đồ bất tài.

Tuy nhiên ông ta không hề biết mục đích thật sự khi đến đây của Ninh Quang Diệu là gì, chỉ là sự việc liên quan đến Dương Thần, ông ta bắt buộc phải cẩn thận, không được can thiệp quá nhiều.

- Thủ tướng Ninh thật là tai mắt khắp nơi, vô tình đến Luân Đôn mà ngay lập tức lại tìm thấy chúng tôi.

Catherine nói đầy châm biếm, bà cũng có chút hiểu biết về Ninh Quang Diệu, lúc trước chưa từng gặp mặt nhưng không hề coi trọng người đàn ông này.

Ninh Quang Diệu cười không nói lại:

- Tôi sớm đã nghe danh nữ vương Catherine của xứ Wales, cũng không ngờ hôm nay lại có vinh hạnh được gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền. Thực ra lần này tôi đại diện cho Hoa Hạ tham gia hội nghị khẩn cấp quốc tế tổ chức ở Luân Đôn về việc hơn một tháng nay trái đất xuất hiện hiện tượng khí hậu lạ, vừa hay biết vợ chồng con gái tôi là Nhượng Khê cũng ở đây nên đến thăm.

Nói như vậy rất cẩn thận, có vẻ như quan hệ rất thân thiết.

Thủ tướng Karen rất thức thời, đưa Chủ tịch thành phố London và mấy người khác, rất lịch sự tìm cơ rồi đi ngoài.

Đợi người ngoài đi rồi, Dương Thần mới mở miệng nói:

- Nếu như ông đến đây vì muốn bảo tôi gặp gia chủ nhà họ Ninh thì ông có thể đi rồi,

tôi không có hứng thú, nếu y muốn gặp tôi thì tự đến đây.

Nụ cười trên mặt Ninh Quang Diệu cũng thu lại, lộ ra vẻ than vãn:

- Dương Thần, sao con cứ nhất định phải đối xử với ta như vậy sao, thực ra chúng ta cũng không có bao nhiêu thâm thù đại hận, mặc dù ta từng làm một số chuyện sai trái nhưng ta cũng chỉ muốn con và Nhược Khê hòa thuận mà thôi.

Nói xong, Ninh Quang Diệu nhìn Lâm Nhược Khê với vẻ cầu xin, Lâm Nhược Khê lại xem trận bóng, cũng không để ý tới.

Dương Thần cười nhạo nói:

- Nếu không phải vì ông có tầng quan hệ kia với vợ tôi thì ông có thể sống đến bây giờ không? Cút mau đi.

Ninh Quang Diệu một trận ghen lời, trong lòng khó tránh khỏi bắt đầu bốc hỏa, ông ta đường đường là một Thủ tướng mà lại bị coi thường trêu tức như vậy, lại còn là chân chạy nữa nhưng cũng đành nén giận.

- Được, vậy thì tôi nói thẳng luôn.

Ninh Quang Diệu nói:

- Gia chủ muốn nói một vài chuyện với con, nếu như con không muốn đến Huyền cảnh hoặc về Hoa Hạ cũng được, gia chủ có thể nói chuyện qua mạng với con, ông ấy CÓ tin rất quan trọng muốn nói cho con, nếu con không nghe thì sớm muộn sẽ hối hận.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1547

Lý Do Gặp Ông

Mặc dù Huyền Cảnh là một không gian độc lập nhưng đã phát triển mấy chục nghìn năm nên các cao nhân trong Huyền Cảnh đều sớm đã có cách để kết nối các tín hiệu mạng trên thế tục với khu vực Huyền Cảnh bằng trận pháp do một số người đời trước nghiên cứu ra, nếu không cũng không thể sử dụng máy vi tính inte trong Huyền Cảnh.

Dương Thần đã được chứng kiến tình hình nội bộ của gia tộc ở ẩn, biết thông tin nghe nhìn mà Ninh Quang Diệu nói đến không phải là giả.

- Thật không?

Dương Thần mặt không có chút cảm xúc nói:

- Được, vậy thì ông kết nối tín hiệu đi, tôi gặp ông ta.

Trong lòng Ninh Quang Diệu có chút đắc ý, cảm thấy Dương Thần vẫn có chút sợ hãi,

lo lắng sẽ có tai vạ gì đến.

- Vậy thì con đi theo ta ra ngoài, chúng ta tìm nơi yên tĩnh, ở đây nhiều người quá. Ninh Quang Diệu nói.

- Không cần, ở đây đều là người nhà và bạn bè của tôi, không cần giấu diếm gì, chẳng lẽ gia chủ nhà họ Ninh sợ người khác nhìn thấy sao?

Dương Thần cười cười.

Ninh Quang Diệu cũng không khẳng định ý kiến của mình nữa, sau khi lấy ra một chiếc máy vi tính màn hình phẳng tinh xảo từ trong túi áo ra, vẽ một chút trên đó.

Hiển nhiên bên Huyền Cảnh sớm đã có chuẩn bị, rất nhanh liền thông tin hiệu.

Khuôn mặt hơi gầy của Ninh Chính Phong xuất hiện trên màn hình, đang ở văn phòng làm việc của ông ta.

- Gia chủ, Dương Thần đang ở đây, để tôi bảo nó nói chuyện với ngài.

Ninh Quang Diệu vẫn duy trì ý cười khiêm tốn, dù sao thì đó là người đứng đầu thực sự của nhà họ Ninh, người có thể làm ông mất đi tất cả.

Dương Thần nhận lấy chiếc máy vi tính màn hình phẳng, cau mày, nhìn kỹ dáng vẻ của Ninh Chính Phong ở bên trong.

Ninh Chính Phong lộ ra ý cười ôn hòa thân mật:

- Không ngờ lần đầu chúng ta gặp mặt lại là ở trong hoàn cảnh này, bạn nhỏ Dương Thần, muốn gặp cậu một lần thật không dễ dàng.

- Ô, hóa ra dáng vẻ của gia chủ nhà họ Ninh là thế này đây...

Dương Thần lẩm nhẩm nói một mình.

Ninh Chính Phong không biết Dương Thần có ý gì, cười ha hả:

- Tôi vội vã muốn gặp cậu, thực ra là vì có tin tức quan trọng muốn nói, tin này liên quan đến sự an nguy của cậu và những người xung quanh cậu.

- Anh muốn nói đối thủ của tôi nhiều vô kể, lúc nào cũng có thể có một đám người đến đòi mạng tôi sao?

Dương Thần nói.

Ninh Chính Phong sửng sốt, sau đó gật đầu.

- Không sai, bây giờ cậu đang trong tình trạng rất nguy hiểm, còn tôi, không chỉ có thể cho cậu biết cậu có những đối thủ nào mà còn có thể giúp đỡ cậu nhiều hơn...

- Không cần.

Dương Thần trực tiếp cắt đứt lời của đối phương:

- Tôi đồng ý nói chuyện với ông qua webcam không phải vì muốn nghe những lời nói vô ích này.

-Hử?

Ninh Chính Phong nhú mày.

- Dương tiểu đệ, ý cậu là gì vậy, cậu không tin tôi sao?

- Không phải chuyện tin hay không tin.

Dương Thần thản nhiên nói:

- Tôi chỉ muốn nhìn một cái xem gia chủ nhà họ Ninh nhìn thế nào để đợi đến khi tôi đến nhà họ Ninh giết ông thì không đến nỗi để ông lén trốn đi mất, có thể giết ông trước tiên.

Trên mặt Ninh Chính Phong hiện lên một tia tức giận nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, nhếch miệng nói:

- Tiểu huynh đệ, cậu này không thể nói tùy tiện được đâu, họ Ninh tôi và người nhà họ Ninh chắc không có mối thù lớn như vậy đâu.

- Nữ nhân của tôi là Tiêu Chỉ Tình, thân phận và tung tích của cô ấy đều là do các anh âm thầm tiết lộ cho nhà họ Lạc, chỉ riêng chuyện này là đã đủ lý do rồi.

Dương Thần trầm giọng nói.

Ninh Chính Phong giật mình, khuôn mặt đối diện webcam âm tình bất định, dường như đang suy nghĩ làm thế nào mà Dương Thần lại điều tra ra chân tướng, thế nên Dương Thần đã làm đảo lộn hết những lý do thoái thác mà ông ta chuẩn bị lúc trước.

Ai biết Dương Thần lại cười một cách lạnh lùng.

- Quả nhiên là vậy... Nhìn sắc mặt của ông là đủ để chứng minh suy đoán của tôi không sai, nhà họ Ninh thật là thần thông quảng đại.

Ninh Chính Phong còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, Dương Thần lại đang thử mình, thực ra y không có chứng cứ nên nhất thời then quá hóa giận:

- Cậu dám đùa giỡn tôi?

- Thế thì sao chứ?

- Cậu tưởng nhà họ Ninh tôi sẽ sợ cậu chắc? Tôi để cậu dựa vào chúng tôi là cho cậu cơ hội sống đây!

- Bây giờ cậu đã là kẻ địch chung của nhà họ Lạc, nhà họ Tiêu và Hồng Hoang Môn, cậu tưởng cậu trốn ở nước ngoài là cái đám chư thần xuống dốc kia có thể đảm bảo an toàn

cho cậu sao?

Ninh Chính Phong nói như gào.

- Hồng Hoang Môn?

Dương Thần nhíu mày, đây là vật gì.

Ninh Chính Phong lầm bầm cười lạnh:

- Thế nào, ngay cả kẻ địch là ai cũng không biết, sợ rồi chứ.

Dương Thần không trả lời, trực tiếp dùng lực ném mấy vi tính màn hình phẳng xuống đất!

Ầm!

Mấy vi tính bị rơi vỡ vụn, Ninh Quang Diệu đứng một bên cửa kính, những người khác đều rất sửng sốt.

- Thật là biết nói nhảm, liên quan gì đến ông, dám tìm đến đây thì tôi giết.

Dương Thần ánh mắt lạnh lùng địa nhìn Ninh Quang Diệu đang giật mình ở phía trước:

- Tâm trạng tôi không tốt lắm, nhân lúc tôi vẫn còn nể mặt mối quan hệ huyết thống của ông với bà xã nhà tôi thì mau rút đi.

- Cậu... cậu thật là kiêu căng đến cực điểm! Dương Thần, nể mặt Nhược Khê, tôi cho cậu một lời khuyên! sống ở trên đời, có một số quy tắc bắt buộc phải tuân theo!

- Người nào cũng có những nguyên tắc ràng buộc bản thân, nếu cậu cứ cố tình làm

bậy, phá quy tắc thì đến lúc đó cậu sẽ thành mục tiêu mà mọi người nhắm đến, chẳng ai cứu được!

Ninh Quang Diệu nói một cách đầy chính nghĩa.

Trong lòng Ninh Quang Diệu sắp tức đến mức muốn bùng nổ nhưng cảm thấy sát khí dày đặc của Dương Thần nên hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi,

Dương Thần đến trước cửa sổ thủy tinh xem bóng đá, Nhược Khê và những người xung quanh đều không khí như đông lại mà nhìn hẩn, không ít người thấy rất lo lắng.

Bất tri bất giác, kẻ thù của Dương Thần càng ngày càng nhiều.

Trong đó có người vốn dĩ đã có địch ý với hẩn, cũng có người gây thù địch do nữ nhân, nhiều hơn nữa là trên con đường trở nên mạnh mẽ, Dương Thần là ngọn núi bắt buộc phải lật đổ.

Nhưng Dương Thần có vẻ rất thông dong, rất nhanh khôi phục bình tình.

- Tình nhi, em có biết Hồng Hoang Môn là cái gì không?

Dương Thần thấp giọng hỏi.

- Em chưa nghe bao giờ, vú nuôi, chị biết không?

Tiêu Chỉ Tình lắc đầu, lại nhìn hướng Tô Tâm, Tô Tâm cũng lắc đầu theo.

Hiển nhiên, Hồng Hoang Môn cũng không phải là nơi mà những người bình thường trong Huyền Cảnh như các cô có thể biết được.

- E là có quan hệ với nhà họ Mông, chẳng phải nhà họ Mông phải đi rất nhiều cao thủ sao, hơn nữa hình như cũng chỉ là một góc nhỏ chưa thăm vào đâu.

Sắc Vi bình tình phân tích nói.

Dương Thần gật gật đầu, hẳn cũng có suy đoán về phương diện này.

- Ông xã, anh muốn giết hết nhà họ Ninh thật sao?

Lâm Nhược Khê khẽ chau đôi lông mày kẻ đen lại hỏi.

- Em hi vọng anh dừng lại sao?

- Em...

Dương Thần liếc mắt nhìn nữ nhân một cái, nói:

- Nhược Khê, lần này anh sẽ không nghe em đâu, chuyện khác thì đều có thể thương lượng, thậm chí anh đều có thể làm em thỏa mãn hết, nhưng chuyện này liên quan đến tất cả mọi người ở đây, thậm chí còn có liên quan đến hàng trăm nghìn mạng sống con người có liên quan với anh, anh sẽ không nghe em đâu.

Lâm Nhược Khê thấy thần sắc kiên quyết trong mắt người đàn ông, yếu ớt thở dài:

- Thực ra em cũng không muốn ngăn cản anh, chỉ là em thấy quá nguy hiểm.

- Cho dù anh không động tay thì bọn họ cũng không buông tha cho anh, nếu không thì bọn họ cũng không chơi mấy trò mượn dao giết người ở sau lưng.

Dương Thần âm trầm mà nói:

- Đây chỉ là một con đường phải đi mà thôi, đi qua rồi thì sẽ kết thúc.

Tuệ Lâm vẫn luôn đứng bên cạnh không nói gì lại đột nhiên mở miệng nói:

- Dương đại ca, chi e sẽ không đơn giản như vậy đâu, bây giờ chi riêng trong Huyền Cảnh đã có ít nhất 3 nhà tuyên chiến rồi, kẻ địch có ít nhất hơn chục nghìn.

- Như vậy sẽ không sao thật không, không ngừng giết người, không ngừng gây thù hằn, hoặc không phải nhất định phải khiến cả thành đầy máu tanh.

- Hoặc có thể dùng phương thức khác để giải quyết vấn đề, bọn họ có

nguyên tắc xử thế của riêng mình, chỉ cần chắc chắn chúng ta không phá vỡ quy tắc của họ thì chắc sẽ giảm được rất nhiều áp lực.

- Tuệ Lâm, em quá ngây thơ rồi, quy tắc? Cách làm?

Dương Thần giơ tay chỉ vào phía trước, trên sân bóng, các cầu thủ tiếp tục vào sân

hiệp hai của trận bóng chính thức bắt đầu.

- Mọi người có biết tại sao bóng đá lại được hâm mộ như vậy, khiến nhiều người tràn đầy chờ mong như vậy không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1548

Biện Pháp Duy Nhất

Các cô có phần không hiểu, ngay kể cả đám người Lưu Thanh Sơn, cũng không biết chuyện này, tại sao đứa con rể này tự nhiên lại nói đến trận bóng đá.

Dương Thần thản nhiên tiếp tục nói:

- Là bởi vì, trong một trận bóng đá, mặc kệ mạnh yếu như thế nào, lúc bắt đầu ra sân, dựa vào quy tắc, tỉ số ban đầu luôn luôn là 0-0, không có sự khác biệt nào cả.

- Dốc hết sức để chạy, ra sức cắt bóng, dùng hết ý chí để sút cầu môn, chỉ cần bên nào chịu cố gắng, thì ai cũng có thể lên ngôi vô địch Châu Âu!

- Từ ý nghĩa nào đó mà nói, đối với người bình thường, đó là một loại sức mạnh tinh thần, thể hiện sự kiên trì của bản thân.

- Trên sân bóng, người thắng làm vua, cho dù là cả đời chỉ thắng có một lần, nhưng cũng khiến cho kẻ thất bại phải ngược đầu nhìn lên thán phục... Đó chính là sức hấp dẫn của bóng đá.

- Nhưng, thật sự là như vậy sao? Có lẽ đối với cầu thủ mà nói, tỉ số 0-0, cũng không quan trọng lắm, đối với khán giả cũng vậy. Nhưng đối với những tên tài phiệt chuyên cá độ bóng đá thì lại khác hẳn...

- Chỉ cần kết quả trận đấu thắng hay thua, thì có thể kiếm được mấy trăm triệu tiền lợi nhuận, như vậy không cần để ý xem ai vô địch Châu Âu, ai vô địch thế giới, muốn thua trận cũng được, thua mấy trái đều không có vấn đề gì cả.

- Chuyện các cầu thủ không nghe lời của huấn luyện viên, cứ để huấn luyện viên chỉ đạo rồi sau đó đúng lúc mà giở trò, lấy cái lý do để thay huấn luyện viên, thì trọng tài có

thể làm gì được? Không làm cho chúng bị mất tiền là được rồi...

- Giới truyền thông bị khống chế, đội bóng cũng bị khống chế, thậm chí cả thuế quốc gia cũng bị khống chế, một trận bóng đá chỉ là một thứ nhỏ không ai để ý đến, nhưng có thể mang lại một khoản tiền lớn, sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

- Fans hâm mộ mặc dù biết đó là thứ bóng đá giả, nhưng có thể làm thế nào được?

- Dân chúng ngoại trừ việc kiến nghị, mắng mỏ, chế nhạo, động mồm mép để kiềm nén cảm xúc của bản thân, thì cũng không thể làm gì hơn vì mình chỉ là một người dân... không được gì, cái gọi là ra tòa và hầu tòa, cũng chỉ là một màn kịch được các nhân vật kia dàn dựng khéo léo thông qua các

vụ giao dịch.

- Phần lớn dân chúng hầu như không để ý, không tham dự vào những chuyện đó. Nói

cách khác, là họ chỉ quan tâm đến tiền bán vé là chính, nếu đánh cược, khả năng lấy được tiền là rất ít, những tiền này đa số sẽ vào túi của những tay tài phiệt đó.

- Mặc kệ ở khu vực, quốc gia nào, kỳ thật đạo lý giống như nhau cả, chỉ cần tiền vào túi thì làm cách nào cũng được cả... Trừ khi, bọn chúng buông tha không tham gia vào bóng đá nữa.

- Đúng như thế... Tất cả đều dơ bẩn. Nhưng đây lại không phải bản tính của bọn chúng sao?

- Giống như anh bây giờ, đối với những việc trở thành cầu thủ có đẳng cấp thế giới, hoặc huấn luyện viên tài năng nhất, chỉ là chuyện nhỏ.

- Nhưng những tên tài phiệt kia, để ý đến anh, là có hai nguyên nhân, thứ nhất là bọn

chúng hi vọng anh có thể ra tay, giúp bọn chúng kiếm tiền, thứ hai là không để cho anh giúp cho những người khác kiếm tiền, hoặc là, nếu anh kiếm được tiền thì phải chia cho bọn chúng.

- Giống như thế bọn chúng đã đặt ra quy tắc, không thể phá vỡ được lợi ích của bọn chúng.

- Nếu như anh làm tốt, bọn chúng sẽ để cho anh sống, cho anh ví dụ như cúp vô địch, giày vàng, hay cả một đội hình vô địch châu Âu, nhưng nếu anh làm không tốt, bọn chúng sẽ đánh anh, làm anh bị thương, thất bại...

- Trước kia, thực lực của bọn chúng quá yếu, nên đương nhiên cũng không xem anh ra gì, nhưng bây giờ bọn chúng đã có thực lực, tự nhiên cũng cần người bảo vệ, không thể ngồi yên trong đài cá được nữa.

- Không nói đến chuyện trước mắt, hay kết quả cuối cùng, dù sao cũng muốn để cho mọi người hiểu rõ được chân tướng thật sự trước khi trận đấu bắt đầu...

Mọi người im lặng một hồi, lại nhìn ra được cái thực trạng của bóng đá hiện nay, đều không khỏi lộ ra vẻ suy nghĩ.

Lời Dương Thần nói mặc dù có chút thành kiến, nhưng lại có không ít là sự thật tàn khốc.

Lưu Thanh Sơn thở dài:

- Mặc dù đối với việc giao lưu và đấu tranh của con, chúng ta không phải là những người có thể tham dự được, nhưng làm bố vợ của con, lại là đàn ông từng lăn lộn bao nhiêu năm đến tận bây giờ, ta cũng có thể hiểu được một phần tâm trạng của con...

Dương Thần tươi cười, nói lời cảm kích với ông bố vợ, sau đó quay sang nhìn thấy Lam Lam đang ngồi ở một chiếc bàn gần đó, đang ra sức nhét bắp rang vào miệng, liền vẫy tay.

Cô con gái Tiểu mập nháy mắt mấy cái, không nỡ bỏ cái hộp bắp rang mới ăn hết được có một nửa, chạy đến chỗ Dương Thần, không hiểu có chuyện gì.

Dương Thần ôm lấy cô con gái, vuốt vuốt mái tóc đen nhánh, sờ cái má non nớt đáng yêu, trong mắt lộ ra vẻ yêu thương trìu mến.

- Con đã không còn đường lui nữa rồi, bởi vì bọn chúng sẽ không dễ yên cho con.

- Nếu như muốn tiếp tục sống như thế này, trừ phi cùng bọn chúng làm những chuyện xấu xa, thì biện pháp duy nhất là phá vỡ quy tắc của bọn chúng...

- Hay nói cách khác... mặc kệ tất cả mọi người, chà đạp lên quy tắc của bọn chúng!!

Dương Thần nói với giọng trầm trầm, nhìn tất cả mọi người thật lâu, rồi mỉm cười nói

- Cái này không phải là bởi vì bản thân của mình, mà còn vì tất cả mọi người, và con của con...

Không biết từ lúc nào, Quách Tuyết Hoa đã rơi lệ, nhin không được, chạy đến ôm chầm lấy đứa cháu gái, nức nở khóc lóc.

Tất cả mọi người đều hiểu đang xảy ra chuyện gì, việc cha mẹ không thể làm gì cho con cái, làm cho bà có cảm giác bất lực, xấu hổ... đây chính là cha mẹ.

Huyền cảnh, Ninh gia

Ninh Chính Phong đang ở trong phòng làm việc, tức tối phát ra một tiếng gầm rú!

- Tên Dương Thần đáng chết !! Dám khinh thường ta! Có ngày ta sẽ chém chết ngươi! Đem xương ngươi nghiền thành tro!!!!

Đang trong trạng thái tức giận, chiếc máy tính và các loại vật dụng trong phòng đều bị y đập nát, nhưng cũng không thể giải tỏa được nỗi giận dữ này.

Ninh Chính Cương và Ninh Chính Thuần đang đứng ở gần đó, cũng lộ ra vẻ căm như hén, không biểu lộ ra, cảm thấy như vậy sẽ làm huynh trưởng của mình tức giận thêm.

Có thể thấy, sau nhiều lần bị cự tuyệt, lại bị coi thường, đối với kẻ cao ngạo như Ninh Chính Phong lại càng hận Dương Thần thấu xương!

- Anh bớt giận, tên Dương Thần này thật không biết tốt xấu, dù sao chúng ta cũng muốn hấn đối kháng với Lạc gia, Tiêu gia và cả Hồng hoang môn nữa, đến lúc đó chết ở trong tay ai đều là chết, chúng ta đều có cơ hội bỏ đá xuống giếng.

Ninh Chính Thuần làm tư thế giơ tay chém xuống.

Ninh Chính Cương nhíu mày nói:

- Hồng hoang môn kia, đã hơn nghìn năm rồi không có tin tức gì, em và các trưởng

lão cũng rất nhiều người không biết nó tồn tại, không ngờ tên tiểu tử Dương Thần kia lại

phát hiện ra, thật là tự gây ra hậu họa.

Ninh Chính Phong khuôn mặt lộ ra vẻ phức tạp, hít sâu một hơi rồi nói:

- Lão Tứ, ngươi hãy liên lạc với Ninh Quang Diệu, cho hắn biết, việc hợp tác với Dương gia ở thế tục tất cả đều dừng lại, bắt đầu đối kháng với Dương Thần và Dương gia,

tùy thời cơ mà xử lí.

- Mặt khác, giúp ta gửi một lá thư đến Lạc gia và Tiêu gia, giúp chúng ta đề ý đến hành tung của Dương Thần và đám người xung quanh hắn, có gì cần thì cứ việc nói.

Ninh Chính Thuần cười tà nói:

- Tuân mệnh, anh cả!

- Lão Nhị

Ninh Chính Phong lại nói với Ninh Chính Cương:

- Ngươi đi cùng với vài trưởng lão, cùng nhau lên núi Âm thủ, mời các vị trưởng lão rời núi, về bảo vệ gia tộc...

- A?

Ninh Chính Cương có chút khó hiểu hỏi:

- Anh cả, mời họ về bây giờ có phải sớm quá không... Liệu...

- Ta bảo ngươi đi thì cứ đi!

Chờ đến khi Dương Thần đến Ninh gia rồi, ta với ngươi có thể chống đỡ được hắn không!?

Ninh Chính Phong giận dữ mắng.

Ninh Chính Cương sắc mặt trắng bệch, im lặng gật đầu:

- Tuân mệnh.

Đúng lúc này, vẻ mặt ba người đều biến đổi, cảm thấy có chút khác thường.

Ninh Chính Phong đi đầu, nhanh chóng đi ra ngoài, Ninh Chính Cương và Ninh

Chính Thuần, cũng đi ngay đằng sau.

Ngay lúc này, ở khu vực phía nam của Ninh gia, bầu trời bắt đầu tối sầm lại, mây đen kéo đến, tiếng sấm rền vang!

Giống như có vô số các con mãnh thú đang gầm lên, thanh thế rung trời!

Không ít các tu sĩ của Ninh Gia đều đi ra, trong chớp lát đứng cạnh Ninh Chính Phong đã là hàng nghìn tu sĩ, đen kịt một chỗ.

- Cái này... Có phải là..

Một gã trưởng lão Minh Thủy kỳ run rẩy có chút không tin.

Ninh Chính Phong thân thể căng cứng, trong mắt hiện lên một tia máu, da thịt gật gật

- Đúng vậy, là tam muội, cô ấy đã đột phá được Nhược Thủy đỉnh

phong... Chính là Cửu Thiên Thần lôi kiếp!!!

- Thật không thể tin được, Lạc Thiên Thu mới vượt qua được không bao lâu, Trúc tiêu thư cũng đã đột phá rồi!

- Đây đúng là khả năng tu luyện thiên bẩm, chúng ta già đầu rồi mà vẫn còn may mắn có thể xem được cảnh tượng tráng lệ này!

Một đám trưởng lão bàn luận luôn miệng, lộ ra vẻ kích động.

Ninh Chính Phong ngược lại lộ ra vẻ lạnh lùng:

- Ngạc nhiên cái gì! Lúc này vừa mới bắt đầu, không biết tam muội có thể vượt qua được ba lần Thái thanh Thần lôi được không?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1549

Ninh Nhượng Trúc

Nghe thấy lời nói này của Ninh Chính Phong, mọi người mới phát hiện ra thần lôi còn chưa xuất hiện, không khỏi lo lắng cho một cao thủ tài năng tuyệt đỉnh của gia tộc, dù sao thì đến hôm nay, các bậc Thái Thượng trưởng lão còn không thể đột phá được Cửu thiên thần lôi kiếp, trước mắt đã có người có thể chống cự được với Lạc Thiên Thu.

Một lát sau, sức mạnh của đất trời cuối cùng cũng lộ ra, một con giao long màu xanh uồn ẻo giống như thần lôi, hào quang lóe sáng, âm âm phóng xuống khu vực Ninh Nhượng Trúc đang bế quan!

Âm âm !!

Thanh thế cuộn cuộn, một luồng linh khí khủng bố bắt đầu chuyển động, khiến cho không ít tu sĩ Ninh gia theo bản năng đều lùi lại, thậm chí không ít người tu vi thấp đã vận chân nguyên hộ thể, tránh cho mình khỏi bị nội thương.

Xuất hiện trước mặt mọi người, là một màu xanh âm u, giống như là bắt nguồn từ một thế giới khác.

- Thứ này... thật quá khinh khủng... Tam muội trên tay lại không có thứ pháp bảo nào, có thể chống đỡ được nó sao!?

Ninh Chính Cương sợ hãi nói.

Ninh Chính Thuần nuốt nước miếng, sắc mặt trắng bệch:

- Khó mà nói trước được điều gì... chỉ sợ chúng ta cũng như vậy, không thể nào tới gần phạm vi trong phạm vi 30 thước, thần hồn đều bị đánh tan, như vậy thì tam tỷ... có thể chịu được ba lượt không ?!

Mọi người bàn luận âm ỉ, có trưởng lão còn hồi hận vì lúc trước không đưa cho Ninh Nhượng Trúc một pháp bảo có tính phòng ngự.

Ninh Chính Phong trầm mặc không nói, trong mắt lộ ra vẻ quỷ quyết, giống như là đang trông chờ cái gì...

Một lúc sau, đạo thần lôi thứ hai cũng phóng xuống.

So với lúc trước, đạo Thái Thanh Thần lôi thứ hai đánh xuống, khiến cho nhiều phần kiến trúc của Ninh gia bị nghiền nát, thậm chí đã tạo ra một hố sâu cực lớn.

Mà sau khi thần lôi đánh xuống, trong nháy mắt, từ mặt đất lóe ra một luồng ánh sáng vàng...

Tình huống này, có nhiều người tinh mắt có thể phát hiện ra, nhưng lại không thấy có gì khác thường.

Tuy nhiên, một số cao thủ vẫn có thể cảm nhận được, chân nguyên uy áp

của Ninh Nhược Trúc cũng không bị hao tổn gì, giống như là uy lực của thần lôi gây ra là không lớn.

Điều này cũng làm cho nhiều người cảm thấy kì lạ, không biết Ninh Nhược Trúc làm cách nào có thể chống đỡ được thần lôi.

Cuối cùng, đạo thần lôi thứ ba cũng đánh xuống, giống như muốn phân tách đất trời, bùng nổ đánh xuống!

Ầm ầm !!!

Tiếng sấm truyền đến, khiến cho tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi!

Ánh sáng màu vàng lúc trước lại xuất hiện, bao bọc lấy thần lôi ở bên trong...

Một lúc lâu sau, Lôi Vân trên trời đã bắt đầu tiêu tán, trời chuyển nắng, không khí tràn ngập một mùi khét lẹt, không ít kiến trúc bằng kim loại, cũng bị đánh tan...

Hơn một nghìn tu sĩ Ninh gia cũng trợn tròn mắt, nhìn về phía cái hồ rộng lớn kia, như đang chờ mong cái gì...

- Tam muội !?

Ninh Chính Phong gọi một tiếng, một bóng người màu xanh, tay cầm một cây cung dài, gần như ngay lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

Mái tóc đen tuyền bay phấp phơ trong gió, không giấu được một vẻ đẹp chim sa cá lặn, lông mày kẻ đen như lá liễu, cằm thon gọn, làn da trắng nõn như mỡ dê.

Ninh Nhược Trúc mặc một chiếc áo màu xanh, tay áo thả lỏng, đôi chân trần trắng như tuyết như hút hồn mọi ánh nhìn.

Cô thoát nhìn có vẻ không lạnh lùng, không kiêu căng, nhưng lại có vẻ khó ai có thể tới gần, mặc dù khóe miệng có một nụ cười lúc có lúc không.

Có một thứ không thể không nhận ra, đó là một cây cung pháp bảo rất dài đang được cô cầm trên tay.

Cây cung mang một màu ám hồng, trên thân mang một loạt các loại hoa văn vô cùng phức tạp, vẽ rất nhiều các loại kỳ trân dị thú, bất luận trông như thế nào, đây chính là một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Nhưng điều lạ là, chỉ có thân cung, chứ không có dây.

Mặc dù Ninh Nhược Trúc không hề tỏ ra chân nguyên uy áp, nhưng tu sĩ của Ninh gia, đều có thể cảm nhận được, chân nguyên này tuyệt đối không phải là Nhược Thủy kì bình thường, bọn họ thật sự không nhìn lầm, Ninh Nhược Trúc đã thật sự lĩnh ngộ được thần lôi, tiến vào Thái Thanh Thần lôi!

- Chúc mừng Tam tử, từ nay về sau, tu vi đã cao lên một bậc, chỉ sợ trong Huyền cảnh này đã không còn đối thủ nữa rồi!

Ninh Chính Thuần tiến lên phía trước, cười nói, căn bản không hề đề cập đến Lạc Thiên Thu và Dương Thần.

- Chúc mừng Tam muội, lúc này còn làm cho ta cực kỳ lo lắng, may mà Tam muội có tu vi thâm hậu, có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Ninh Chính Phong nói, mang dáng vẻ cao hứng, nhưng trong lòng cảm thấy khó hiểu, không biết vì sao Ninh Nhược Trúc có thể độ kiếp dễ dàng thế, nhưng không biểu lộ ra ngoài.

Ninh Nhược Trúc có chút thờ ơ khẽ hừ một tiếng, từ từ vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi nói:

- Huynh trưởng nếu thật sự chúc mừng, thì tiểu muội xin nhận vậy.

Bị Ninh Nhược Trúc nhìn thấu tâm can của mình, trong lòng Ninh Chính Phong có chút buồn bực, nhưng vẫn giữ dáng vẻ tươi cười.

- Tam muội thật là biết nói đùa, việc muội có thể độ kiếp, ta làm huynh trưởng lại còn có thể ghen ghét sao? Muội thật không nể mặt Ninh Chính Phong ta.

Ninh Chính Phong cười ha ha vui vẻ nói:

- Ninh gia chúng ta hôm nay có chuyện vui mừng, sau này đã có tam muội, Lạc Thiên Thu càng khó có thể lớn lối được nữa.

Ninh gia trên dưới đều cảm thấy vui mừng, cảm giác bị Lạc gia đè nén đều đã tan thành mây khói.

Chỉ là, Ninh Nhược Trúc không thể hiện cảm xúc gì, như người đột phá không phải là cô, mà là người khác.

Cô đem trường cung màu hồng bỏ vào nhẫn không gian, tự lắm bả:

- Lạc Thiên Thu... đã là cái gì...

Cùng lúc đó, ở London, bọn người Dương Thần vừa mới xem hết trận bóng đá, không hề có hứng thú xem tiếp phần lễ trao giải, liền định quay trở lại du thuyền.

Ninh Quan Diệu cũng không xuất hiện lần nữa, lần này đến London quả thật còn để tham gia một hội nghị quốc tế.

Lúc này, toàn cầu đang trở lạnh, khiến cho tất cả các nguyên thủ quốc gia đều lo lắng, hơn hai mươi lãnh đạo và chuyên gia của các nước đã hội tụ tại London để thương lượng và đưa ra đối sách.

Sở dĩ là họp tại London, bởi vì nguyên nhân chính là Jane đang ở London.

Xem xong trận đấu, Jane phải làm đại diện cho hội khoa học hoàng gia nước Anh tham dự hội nghị, nên không quay về với Dương Thần được.

Tuy nhiên, lúc trước Jane đã nói, lần này cô cũng không thu thập được đủ tư liệu, đi cũng chỉ là nói ra suy nghĩ của mình, còn việc quyết định là do mỗi quốc gia.

Dương Thần và các cô gái quay trở lại du thuyền, chuẩn bị về Địa Trung Hải, bất ngờ nhận được điện thoại của Dương Công Minh từ Hoa Hạ gọi tới.

-... Tên tiểu tử này, tính tình bướng bỉnh của cháu không thể sửa được sao?

Dương Công Minh dường như có chút tức giận.

Dương Thần sững sờ:

- Ông có thể nói rõ hơn được không?

- Có gì không vui chứ, ít nhất nói mấy câu thôi, cháu cứ tuyệt sứ giả Hồng Mông, nên bây giờ người ta đã tìm tới Dương gia chúng ta... cháu để một mình ta trong nhà, phải đối đãi với bọn họ như thế nào đây...

- Huyền Cơ Tử... đang ở trong nhà chúng ta?

Trong mắt Dương Thân lóe lên một tia hàn quang, không nghĩ là tên này thậm chí còn chưa chịu bỏ qua, lại đến tìm Dương Công Minh, không khỏi nhú mày nói:

- Bọn chúng sao lại vượt rào thế, số 1 không ở Yên Kinh? Chẳng lẽ y không quản?

- Từ lúc nào số 1 liên quan đến Hồng Mông? Người kia ông có thể suy đoán được không?

Dương Thân ngạc nhiên, cảm thất kì quái, hẳn không hề có quan hệ gì với Hồng Mông cả, chỉ có một chút liên quan đến Viêm hoàng thiết lữ mà thôi.

- Đặc sứ rất tức giận, nói là muốn thông bóng lại cho Thái Thượng trưởng lão ở Hồng Mông, ta chỉ là một lão già, không thể xử lí được chuyện này, cháu nhanh quay về đi, việc này do cháu gây ra, cháu phải tự mà xử lí...

Dương Công Minh sau khi lâm bầm nói vài câu, liền ngắt điện thoại.

Dương Thân cắt điện thoại đi, nói rõ tình hình với các cô gái, ý định quay trở lại Yên Kinh.

Các cô tỏ ra vẻ thông cảm, kỳ thật lần này Dương Thân ở với các cô lâu như vậy, dù sao cũng có nhiều người đang tìm Dương Thân, không về xử lí một chút thì sẽ gây thêm phiền phức.

Ánh mắt hướng về phía Đường Uyển, Dương Thân do dự hỏi:

- Tiểu Uyển, anh có thể đưa em đi theo gặp ông ta, nhưng nếu em không muốn thì.... Cũng không nhất thiết phải làm việc đó.

Đường Uyển xoa xoa đôi bàn tay trắng như phấn, giương mắt lên nói:

- Dương nhiên là muốn đi, em đã nghĩ thông rồi, như lời anh nói, chúng ta không còn đường lui, nếu ngay cả kẻ thù của cha mẹ mà còn không dám đối mặt, thì sau này làm sao mà sống được bên cạnh anh đây.

Dương Thân hiểu ý cười, ôm lấy Đường Uyển, phi thân về Yên Kinh.

Một lúc sau, Dương Thân ôm Đường Uyển hạ xuống hậu viên Dương gia, một đám hộ vệ Dương gia đã bị Dương Công Minh đuổi đi, bày tỏ sự lễ phép đối với người khách.

Bên bàn đá trong viện, Dương Công Minh đang ngồi một mình, đứng bên cạnh còn có ba tên mặc quần áo khác nhau, im lặng chờ đợi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1550

Không Phí Một Binh Một Tốt

Trong ba người thì Dương Thần nhận ra hai người, một người lưng đeo phi kiếm là Tuyết Kiếm đạo nhân, cùng với tiền bối của phái Côn Lôn Lăng Hư Tử.

Tuy nhiên, Lăng Hư Tử so với lúc trước đã có tiến bộ không nhỏ, đã tiến đến Quỳ Thủy sơ kì.

Còn một gã tóc đen râu dài hăn chưa từng gặp bao giờ, trên người mặc một chiếc áo bào màu tím, lộ ra vẻ đạo cốt tiên phong, tu vi Minh Thủy sơ kì, không cần đoán cũng biết, đây chính là Huyền Cơ Tử.

Dương Công Minh vẫy tay chào Dương Thần, sau đó tươi cười với ba người Huyền Cơ Tử, chậm rãi đi bộ ra khỏi sân nhỏ, giống như không cần biết thêm điều gì.

Khi thấy Dương Thần và Đường Uyển xuất hiện, Huyền Cơ Tử vuốt râu, từ từ nhấp một ngụm trà, vẻ mặt rất bình thản, cũng không có ý đứng dậy chào.

Ngược lại, Lăng Hư Tử đứng lên đầu tiên, có chút vui mừng mà nói: đọc truyện mới nhất tại tunghoanh.com

- Dương Thần, không ngờ mới có một hai năm không gặp, mà người lại gây ra náo loạn lớn như thế ở Huyền Cảnh, tu vi lại đạt đến cảnh giới kia thật sự là khiến cho ta cảm thấy khâm phục.

Dương Thần đối với tu sĩ của Côn Lôn vẫn có chút thiện cảm, trước đây chính là do y chỉ dẫn nên mới bước qua được cảnh giới Tiên Thiên.

Lần này gặp lại, Lăng Hư Tử cũng không thay đổi thái độ, chân thành chúc mừng hăn.

- Đạo trưởng cũng có tiến bộ không nhỏ, không biết đã tiến vào Huyền giai chưa?

Dương Thần thuận miệng hỏi.

Lăng Hư Tử nói:

- Mới tiến vào Huyền giai không lâu, tuy nhiên so với cậu thì còn kém xa.

Do tác dụng của Nhất Diệp Chương Mục nên Dương Thần có thể đề nén được tu vi, không ai có thể nhìn ra, nhưng việc Dương Thần đạt đến Thái Thanh Thần lõi kiếp ở Huyền cảnh ai ai cũng biết, nên cũng không cần hoài nghi.

- Hừ

Huyền Cơ Tử lúc này lạnh giọng nói:

- Lăng Hư Tử, lần này đến đây, không phải cho ngươi có cơ hội nói

chuyện đầu.

Lăng Hư Tử sắc mặt cứng đờ, cũng biết là không phải, lùi lại phía sau, tất nhiên dù sao Huyền Cơ Tử vẫn là trưởng lão, nên y không thể chống lại.

Huyền Cơ Tử lúc này mới thông thả đứng dậy, đi đến trước mặt Dương Thần và Đường Uyên, ngược mắt nhìn Dương Thần:

- Người chính là Dương Thần đã đại náo Tiêu gia và Lạc gia?

Dương Thần để Đường Uyên đứng ngay bên cạnh mình, cô gái không thể không chế được cảm xúc của mình, cả người run rẩy, bởi vì người đang đứng trước mắt, chính là người đã giết hại cha mẹ và anh chị em của cô.

- Người đến tìm ta, là muốn hỏi chuyện vô ích này sao?

Dương Thần cười lạnh, y chẳng qua chỉ là một tu sĩ Minh Thủy sơ kì, nếu mình không muốn nghe y nói, thì giết y cũng chỉ trong nháy mắt, chẳng nhẽ y lại còn tưởng mình sợ sứ giả Hồng Mông mà không dám đụng đến y.

Huyền Cơ Tử đứng là tưởng như vậy hoàn toàn tin rằng là Dương Thần sẽ không dám đấu với Hồng Mông đến cùng, dù nói thế nào, thì Hồng Mông cũng có quan hệ trực tiếp với chính phủ Hoa Hạ, là tổ chức bảo vệ hòa bình của Hoa Hạ.

- Miệng lưỡi của người cũng thật ngông cuồng, người không biết là người đã gây ra đại họa sao!?

Huyền Cơ Tử sắc mặt không vui nói.

- Nói nghe xem nào...

- Còn phải để sứ giả như ta phải nói sao? [nguồn tunghoanh. com](http://nguồn.tunghoanh.com)

Huyền Cơ Tử cười nói:

- Trong đầu người thật sự đã biết rõ điều này, người đã chọc giận Lạc gia và Tiêu gia, hơn nữa người còn chọc giận cả thế lực sau lưng Mông gia, vì vậy nên người mới trốn ra nước ngoài có phải vậy không?

- Nói nhiều như vậy, ta cũng không biết người tìm đến ta có chuyện gì.

Dương Thần nói.

Huyền Cơ Tử xoa hai bàn tay, cười ngạo nghễ nói

- Ta là Sứ giả của Hồng Mông, được sự ủy nhiệm của Thái Thượng Trưởng lão Hồng Mông, vì thế tục yên ổn, không để cho người và Dương gia tranh đấu với các gia tộc ẩn thế, ảnh hưởng đến sự bình yên của dân chúng, Hồng Mông đã quyết định sẽ bảo vệ cho người nhưng có một điều kiện!

- Chỉ cần có Hồng Mông bảo vệ, các gia tộc ẩn thế và thế lực sau lưng Mông gia sẽ không dám tự tiện hành động, bởi vì bọn chúng không thể chỉ vì gây chiến với người mà động đến cả Hồng Mông.

Dương Thần nhíu mày, đang muốn nói điều gì, thì Huyền Cơ Tử giơ tay cản lại, tiếp tục nói

- Tiểu tử Dương gia, người không cần vui mừng quá sớm, sứ giả ta nói là sẽ bảo vệ cho người với một điều kiện...

Dương Thần cảm thấy buồn cười, tên này tưởng mình sẽ chấp nhận điều này.

Huyền Cơ Tử đắc ý nhìn Dương Thần cười cười, thấp giọng nói:

- Người đã từng chọc giận Yến Phi Vân trưởng lão, mà Yến Phi Vân trưởng lão là con của Yến VôTrần trưởng lão, là một trong bốn vị trưởng lão có uy quyền nhất của Hồng Mông, còn chịu ra mặt giúp người.

- Bốn vị trưởng lão đã quyết định, chỉ cần người chịu giao ra công pháp mà người đang tu luyện, và đem tất cả linh đan cùng Hồn Độn đỉnh cho Hồng Mông bảo quản thì Hồng Mông sẽ lập tức sai người bảo vệ người, không để cho người chịu bất cứ tổn thương nào.

Dương Thần còn tưởng mình nghe nhầm, xác nhận là tai không có vấn đề, không khỏi cười ha ha.

- Người cười cái gì !?

Huyền Cơ Tử có vẻ không hiểu hẳn đang suy nghĩ điều gì mà lại cười như vậy.

Dương Thần ôm bụng cười, chỉ vào mặt Huyền Cơ Tử nói:

- Huyền Cơ Tử đầu óc của người có vấn đề sao? Hay là các vị trưởng lão ở Hồng Mông đều ở viện tâm thần ra?

- Ah thật không hiểu nổi... mấy lão già kia chỉ sợ bệnh tâm thần là gì cũng không biết. Ta chỉ nói đơn giản hai chữ thôi... Cút, nhanh!

- Người.... Người dám nhục mạ sứ giả Hồng Mông sao !?

Huyền Cơ Tử tức giận nói:

- Người đừng tưởng ta không biết, người đã cướp sạch Lạc gia và Tiêu gia không biết bao nhiêu là linh đơn, đều đang giấu trên người người, người tưởng rằng mình có thể giữ được số linh đan đó sao? Nhân lúc này, khi bọn chúng còn chưa đến đòi lại thì người hãy nhanh chóng giao toàn bộ số linh đan cho Hồng Mông, không thì chết không yên đâu!

Dương Thần mặt tỉnh bơ nói:

- Nếu như ta không giao ra thì sao.

Huyền Cơ Tử cười lạnh, giọng nói truyền đến.

- Dương Thần, người tốt nhất không nên cứng đầu. Người cũng nên biết, việc người sát hại hai đồ đệ Hách Trường Phong và Lục Hoa Đình của ta, chỉ cần ta bẩm báo sự việc lại, thì người sẽ trở thành kẻ thù của Hồng Mông chúng ta!?

Dương Thần nhíu mày nói:

- Ah, thì ra bọn chúng là đồ đệ của người.

- Hừ, người tưởng rằng có thể giấu được sao? Lúc trước khi người dùng Huyền Thủy phi kiếm đã bị không ít người nhìn thấy. Ta chỉ cần hai ngày là đã tìm hiểu rõ được toàn bộ sự việc...

- Nếu như người ngoan ngoãn dâng cho ta một ít linh đan, thì ta sẽ cân nhắc giấu giúp người chuyện này. Nếu không người không phải chỉ có chống

lại Lạc gia và Tiêu gia mà còn có cả Hồng Mông chúng ta nữa!

Nói cho cùng, y cũng muốn tìm kiếm cho mình một chút lợi ích.

Dương Thần đã hiểu, không cần phải nói thêm về cái đề tài này nữa, trực tiếp mở miệng nói:

- Những chuyện ngươi làm, không phải là rất bản sao? Ngươi có nhớ người phụ nữ có thai Đường gia năm đó ỉ đã bị ngươi làm nhục không?

Tuyệt kiếm đạo nhân và Lăng Hư Tử ở phía sau có chút hoang mang, không hiểu hai người đang nói chuyện gì.

Huyền Cơ Tử mắt chớp chớp một hồi sau đó từ chối nói:

- Ta không hiểu ngươi đang nói chuyện gì ...

Quan sát thấy biểu hiện của Huyền Cơ Tử, Đường Uyển lúc này đã xác nhận được chuyện đó, trong hốc mắt đã ngấn nước, vô cùng thống hận nhìn y, sát ý càng lúc càng dâng lên.

- Ta cũng không muốn bắt ngươi phải thừa nhận, mặc kệ ngươi có làm gì, thì hôm nay ngươi cũng phải chết.

Dương Thần đột ngột phát ra một chân nguyên uy áp, giống như núi Thái Sơn tiến tới áp chế Huyền Cơ Tử!

- Dám dùng công pháp tà đạo để hút linh khí thuần âm của một người phụ nữ có thai, lại còn uy hiếp một cô gái yếu ớt, không hổ danh là đặc sứ của Hồng Mông.

Huyền Cơ Tử sợ hãi lùi hai bước, hét lớn:

- Ngươi nói cái gì!? Ngươi điên rồi sao!? Dám động thủ với cả đặc sứ của Hồng Mông!?

Tuyệt kiếm đạo nhân và Lăng Hư Tử đứng đằng sau đều bắt đầu lộ ra vẻ kinh sợ, không nghĩ là Dương Thần lại không kinh nể như vậy.

- Dương Thần! Không nên hành động! Huyền Cơ Tử trưởng lão là đặc sứ của Hồng Mông, giết y không phải chuyện đùa! Cậu bây giờ đang gặp khó khăn ở bốn phía! Nên cùng hợp tác với Hồng Mông!

Lăng Hư Tử hô to.

- Không cần đâu

Dương Thần cười lạnh nói:

- Tiêu gia và Lạc gia tốt xấu thế nào ta cũng đã đánh hai trận, nếu có bản lĩnh thì chúng có thể đến đoạt pháp bảo và linh đơn của ta.

- Bây rùa già của Hồng Mông này thật ngu xuẩn, lại còn muốn không mất cái gì lấy tất cả bảo bối linh đan của ta, lại còn ra vẻ đạo mạo thanh cao, theo ý ta, so với các gia tộc ẩn thế còn không bằng!

Nói xong, thoát một cái, bàn tay Dương Thần đã bao phủ đầu của Huyền Cơ Tử!

Huyền Cơ Tử bị chân nguyên của Dương Thần trấn áp, không thể phản kháng, toàn thân cứng đờ.

Dương Thần dùng một đạo Hỗn Độn chi lực đánh vào người y, thẳng vào

đan điền, giống như một lực hấp dẫn cực đại, nhanh chóng hấp thu lấy chân nguyên lực của y.

Huyền Cơ Tử đau đớn, giống như là bên trong thân thể bị gì đó cắt gọt, hấp thu, đau đến khóc rống lên, tiếng kêu liên miên!

- A!!!

Tiếng kêu thê thảm vang lên, khiến cho Tuyệt Kiếm đạo nhân và Lăng Hư Tử ở phía sau sắc mặt tái nhợt.

Một tu sĩ Minh Thủy sơ kì ở Hồng Mông cũng được coi như một vị trưởng lão, nhưng dưới tay Dương Thần lại như như đứa bé ba tuổi không chịu nổi một chiêu, mặc cho hắn hấp thu!?

- Người.... người không có chứng cứ! Dựa vào cái gì!!!...

Huyền Cơ Tử nghẹn họng gào rú.

- Chứng cứ?

Dương Thần cười nhạt

- Ta cũng không phải cảnh sát, ta giết người chỉ cần nghi ngờ là đủ, không cần chứng cứ...

Trong chớp mắt, Huyền Cơ Tử không thể nói chuyện được nữa, bởi vì chân nguyên trong thân thể y đã bị Dương Thần hấp thu sạch sẽ. Toàn bộ kinh mạch ngưng hoạt động, thân thể trở nên gầy yếu!

Dương Thần đem tên này vứt ra trước mặt Đường Uyên nói:

- Tốt, Tiểu Uyên, tu vi của y đã bị anh phế rồi, nhưng hắn vẫn còn sống, để tùy cho em xử lí.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1551

Người Mông Gia Lại Đến

Đường Uyển cắn cặp môi đỏ mọng nhìn chăm chăm vào Huyền Cơ Tử đang hấp hối. Trong mắt ông ta hiện lên sự đau khổ, giãy dụa, hỗn loạn vô cùng.

Lăng Hư Tử cùng Tuyệt Kiếm Đạo Nhân lộ ra sự khổ não, bọn họ không ai có thể nghĩ sự việc có thể tới một bước này. Mặc dù Huyền Cơ Tử làm việc hơi ngang ngược, chỉ lệnh của Thiên Khung đảo Hồng Mông cũng quá phận, nhưng Dương Thần lại to gan lớn mật như thế!

Dùng sức một người chống lại năm đại địch: ba đại gia tộc ẩn thế, thế lực sau lưng Mông gia và Hồng Mông.

Ít nhất có hơn vạn kẻ địch, cũng không phải binh tôm tướng cua gì, hay quân đội đặc chủng trong thế tục mà toàn là tu sĩ đó!

Kiêu ngạo, cuồng vọng hay là điên?

Lăng Hư Tử nhìn không thấu, ông ta mới phát hiện ra người thanh niên mình từng cảm thấy non nớt, bất chợt đã trở thành ngọn núi cao phải ngược nhìn.

Mà Tuyệt Kiếm Đạo Nhân lại có cảm giác rất lo lắng, sợ Dương Thần tức giận làm thịt ông ta; nếu thế ông ta đỡ không nổi, chạy trốn thì không dám.

Hồi lâu, Dương Thần không thấy Đường Uyển có ý động thủ, nhíu mày hỏi:

- Tiểu Uyển, em ngại bản tay để anh trực tiếp đánh hấn thành cận bã.

Nghe thấy câu đó, Huyền Cơ Tử sợ xanh mặt mèo tí nữa thì ngất.

- Không cần.

Đường Uyển mở miệng từ chối, ngẩng đầu lên, nở nụ cười lạnh lùng diêm lệ:

- Cứ như vậy đi, em cảm thấy để hấn đền mạng cho cha mẹ em thì lợi cho hấn quá. Hấn đã bị phế đi, đan điền và kinh mạch khó có khả năng ngưng tụ lại chân khí, về sau giống như tên ăn mày đầu đường xó chợ, so với một tên ăn mày tay chân đầy đủ còn kém hơn.

- Một tên phế nhân, giết hấn còn không bằng để hấn trên đời này tự sinh tự diệt, ném thử chút mùi vị lên voi xuống chó.

- Hay... Ý tưởng này không tồi chút nào.

Dương Thần cười hắc hắc, xoay người đối mặt với Lăng Hư Tử cùng Thiên Kiếm Đạo Nhân.

- Các người trở về đi, nói cho mấy tên trưởng lão bỏ đi của Hồng Mông, muốn pháp bảo, linh đan của Dương Thần, thì giống như mấy con chó điên

gia tộc ẩn thế nhào vào mà cắn, đừng có nói nhiều!

- Chúng ta tới cấp bậc này, chơi mấy cái phép tắc thế tục sẽ chỉ khiến tôi thấy kinh thường. Năm đám của ai cứng hơn thì nghe người đó, ai sống đến cuối cùng thì người đó là phép tắc!

Nói xong, Dương Thần tóm lấy Huyền Cơ Tử nửa sống nửa chết, bước nhanh ra ngoài.

- Dương Thần tiểu hữu!

Lăng Hư Tử lắc mình chặn trước mặt Dương Thần lo lắng nói:

- Cậu thật sự muốn khai chiến với Hồng Mông sao? Cậu cũng biết đây không phải trò đùa, không chỉ có trong Huyền cảnh mà có thể khiến cả thế tục đại loạn.

- Tôi có hảo cảm với ông, là vì tôi cảm thấy ông chưa bao giờ tỏ ra có chút hơn người mà ngạo mạn, hơn nữa không có nửa điểm ác ý với tôi. Nếu hôm nay không phải ông, có thể tôi đã làm thịt sạch cả ba người.

Dương Thần cười nói tiếp:

- Cho nên, Lăng Hư Tử tiên bối, ý tốt của ngài tôi xin ghi nhận, nhưng xin nhường đường.

Lăng Hư Tử cười khỏ, tên nhóc này chơi mình thì phải? Ngay trước mặt Tuyệt Kiếm Đạo Nhân nói có hảo cảm với mình, trở lại Hồng Mông chẳng phải có khả năng bị cảm thù?

Nhưng biết ngăn cũng chả ngăn nổi, bất đắc dĩ nhìn Huyền Cơ Tử, đang nhìn mình với ánh mắt cầu khẩn nhưng chả có biện pháp nào đành phải tránh ra.

Sau khi Dương Thần mang Huyền Cơ Tử ra sân, tìm vài thân vệ Dương gia ra lệnh ném ông ta ra trung tâm thương mại buôn bán tạp nập, phồn hoa nhất, từ từ “Cảm thụ thống khổ nhân gian”

Hồng Mông chắc không cần một tên phế nhân cho nên Lăng Hư Tử cùng Tuyệt Kiếm Đạo Nhân chắc sẽ không dẫn gã ta về.

Đường Uyển không có ý kiến gì với cách làm của Dương Thần, cô cũng đã trên bốn mươi, tâm trí chênh lệch lớn với các cô gái trẻ.

Lúc này, khi Huyền Cơ Tử suy bại, khiến tâm tình của cô rất nhanh được cởi bỏ, không còn lưu luyến với bóng ma đau thương này nữa.

Chờ Lăng Hư Tử và Tuyệt Kiếm Đạo Nhân rời đi, Dương Thần đi đến tiểu viện, thấy Dương Công Minh đang hí hoáy với một đồng rau dưa.

- Xong rồi?

Dương Công Minh nhìn đám rau dưa ủ rũ, dường như là bản thân đang buồn rầu.

Dương Thần gật đầu, đem chuyện đại khái nói lại một lần.

- Ha ha, chơi hơi lớn rồi.

Dương Công Minh thản nhiên cười, không có hạ giọng.

Dương Thần nhú mày, dờ khóc dờ cười:

- Ông à, không còn gì để nói ak?

Dương Công Minh ngẫm nghĩ một chút nói:

- Còn có thể nói cái gì? Ồ đúng rồi, gần đây không biết tại sao, nhiệt độ hạ xuống, mấy cây cà chua và bầu ông trồng bị hư hết cả; cái thời tiết mắc dịch, ông sống đến tuổi này rồi vẫn thấy lạ.

Dương Thần sờ trán, cảm thấy lão già này giả bộ ngày càng kinh, trực tiếp hỏi:

- Nay, khi Hồng Mông nhận được tin tức, cháu sẽ không còn chỗ dung thân ở Hoa Hạ này nữa, ông có muốn cùng cháu ra nước ngoài? Nếu muốn mang theo ai khác cũng không sao cả.

Dương Công Minh xoay người lại, tủm tỉm cười nhìn Dương Thần nói:

- Ra nước ngoài? Vì sao?

- Ông không phải nói nhảm, đương nhiên là vì sợ bọn họ bắt mọi người rồi uy hiếp cháu.

- Ân thế gia tộc cũng tốt, Hồng Mông, Mông gia cũng vậy, ông vẫn sống vậy; chuyện cháu và bọn họ đánh nhau là chuyện bên ngoài, bọn họ cũng không phải kẻ địch của Dương gia, bọn họ cũng sẽ không xuống tay với Dương gia, không phải vậy sao?

- Đó là lúc trước, chớ nóng nảy sẽ nhảy tường.

Dương Thần nghiêm mặt nói.

Dương Công Minh lắc đầu, ung dung trả lời:

- Cho dù là vậy, ông sẽ không đi bất kỳ đâu, vẫn sẽ ở lại Dương phủ.

- Ông đây là làm sao, đây không phải lúc sinh anh hùng.

Dương Thần nghi hoặc hỏi.

- Một ngày chưa đem chức gia chủ truyền đi, Dương Công Minh ta vẫn là người đứng đầu Dương gia, thái gia gia (cụ nội) giao nó cho ông, không chỉ coi nó là nhà của mình ông mà còn là nhà của vạn người Dương gia.

- Ông muốn chạy thì có thể thoát nhưng còn những người khác thì sao? Càng là lúc mấu chốt, ông càng phải ở đây vì ông phải khiến mọi người không đánh mất niềm tin.

- Về phần cháu, sống hay chết ở bên ngoài là do mệnh; không đại diện cho Dương gia chúng ta; ông đã sớm nhìn ra.

Nói xong, Dương Công Minh tiếp tục dùng cái cuốc nhỏ, hý hoáy chăm sóc rau dưa của mình.

Dương Thần hận không thể chửi lão già cổ hủ này không thức thời, nhưng mơ hồ cảm thấy con cáo già này không làm chuyện gì mà mình không chắc.

Cho tới giờ, Hồng Mông cùng các gia tộc ẩn thế cũng tỏ vẻ không làm gì với Dương gia, tất cả chỉ đối phó mình và những ngời phụ nữ bên cạnh; chỉ sợ chuyện không đơn giản như vậy.

Nếu Dương Công Minh không muốn đi, Dương Thần cũng không khuyên nhiều, sau khi tìm Đường Uyển liền tính đưa cô về Địa Trung Hải.

Nhưng Đường Uyển nhớ Đường Đường, muốn gặp con gái, trở lại Đường gia thăm người nhà.

Dương Thần không có ý kiến gì, Đường Uyển muốn trở lại đảo bất cứ lúc nào cũng có thể bay bằng máy bay tư nhân.

Lúc Dương Thần chuẩn bị về, thì di động rung lên, là Bát Nhã đang giả trang Mông Nguyệt truyền tới tin tức.

- Chủ nhân, có đoàn người cổ quái tới tìm tung tích của ngài hiện đang ở Mông phủ Hán Trung.

Dương Thần nhếch miệng cười, quả nhiên vẫn phải tới, mặc dù hơi muộn so với dự kiến nhưng còn tốt hơn so với việc đến mà mình còn đang trong Huyền cảnh.

Từ miệng Ninh Chính Phong biết thế lực sau lưng Mông gia có khả năng là tổ chức Hồng Hoang Môn. Dương Thần mỗi mắt chờ mong đối phương sẽ làm thế nào.

Sau khi dặn dò Đường Uyển, Dương Thần lách mình bay tới Mông Phủ Hán Trung.

Hiện tại, tại phòng khách trung tâm hậu đường Mông phủ, Bát Nhã đứng ở hành lang, đối mặt với vài tên tộc nhân Mông gia xa lạ.

Mấy ngày nay, việc Bát Nhã làm là thay thế không ít nhân viên quản lý quan trọng bằng người của hội Bát Kỳ; chính cô ta quen thuộc với “Mông Nguyệt” ; làm ra vẻ Mông Nguyệt khẩn trương đối mặt với các trưởng lão gia tộc, không dám ngồi xuống.

Dương Thần dùng Nhất Diệp Chưong Mục hộ thân bay trên không trung, đối phương không thể phát hiện ra sự có mặt hần nhưng Dương Thần lại có thể điều tra người bên trong.

Tới tổng cộng có bảy người, năm nam hai nữ, tất cả đều mặc áo bào đen liền thân. Trong đó có một lão già có tu vi cao nhất là Nhược Thủy sơ kỳ, còn lại có hai tên Minh Thủy kỳ, hai tên Nghiệp Hỏa kỳ cùng hai tên Quỷ Thủy kỳ tu sĩ.

- Người là gia chủ Mông gia trong thế tục hiện tại, Mông Nguyệt nha đầu?

Một lão già râu tóc hoa tâm hỏi. Trên đầu lão quấn một dây cột tóc khảm ngọc; thần sắc trang trọng, là cao thủ Nhược Thủy sơ kỳ.

Bát Nhã gật đầu, sợ hãi nói:

- Dạ vâng, Mông Nguyệt tuổi nhỏ, rơi vào đường cùng mới phải tiếp nhận sản nghiệp Mông gia không lâu, còn chưa biết các vị trưởng lão xưng hô thế nào?

- Không cần để ý, cho dù là gia gia của người Mông Khai Nguyên cũng không biết ta.

Lão già tỏ vẻ không quan tâm.

- Lão phu tên là Mông Đạo Chương, là trưởng lão trực hệ Mông gia, cùng

ta tới còn có trưởng lão Lý Tuần, trưởng lão Trần Diệc Cẩn, cùng bốn vị tu sĩ Mông gia khác họ.

- Lần này tới đây vì trong tộc chậm trễ không nhận được tin tức về thảo phạt tên trộm linh bảo; bây giờ ta tới xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không ngờ lại nhận kết quả xấu, ngay cả gia chủ cũng đã đổi rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1552

Lịch Sử Mông Gia

Bát Nhã không đủ tự tin, cô không biết trả lời ra sao. Cô vụng trộm thông báo cho Dương Thần, sau đó tìm cách kéo dài thời gian.

Lúc Bát Nhã muốn nói điều gì đó, thì chuông điện thoại của cô vang lên, là tin nhắn bằng tiếng Anh của Dương Thần.

- Nghĩ cách tìm hiểu ý nghĩ của bọn chúng và bối cảnh của Mông gia.

Sở dĩ dùng tiếng Anh là vì Dương Thần lo lắng lộ tẩy trước mặt mấy lão già kia, dùng tiếng Anh cho dù có phát hiện thì mấy tên đồ cổ ẩn cư này cũng không hiểu.

Bát Nhã biết Dương Thần đã tới đây, liền tỏ vẻ áy náy với mấy người Mông Đạo Chương, cười cười nói:

- Ra là vậy, xin các trưởng lão thứ tội. Nguyệt Nhi cũng muốn sớm báo tin tức cho gia tộc nhưng đáng tiếc ông nội và các trưởng lão hộ đường đột ngột qua đời, Nguyệt Nhi không biết liên lạc với gia tộc thế nào, cho nên...

- Không cần tự trách, ta biết người cũng không dễ chịu gì, trong thời ngắn như vậy mà xử lý Mông gia trên dưới gọn gàng hẳn tộc trưởng cũng sẽ vừa lòng...

Bát Nhã gật đầu cảm kích:

- Trưởng lão, thứ cho Nguyệt Nhi đường đột, có thể cho Nguyệt Nhi biết bối cảnh chân chính của Mông gia không? Cũng để về sau Nguyệt Nhi dễ dàng công hiến cho gia tộc nhiều hơn.

- Người đã trở thành người duy nhất kế nhiệm gia chủ, tự nhiên có tư cách biết khởi nguồn Mông gia chúng ta.

Mông Đạo Chương thở dài kể:

- Vốn là qua nhiều thế hệ gia chủ Mông gia ở thế tục cũng không biết nhiều lắm; kể cả gia gia của người Mông Khai Nguyên cũng biết rất ít...

- Nhưng hiện tại, chuyện bất ngờ xảy ra không ai lường trước được, Mông gia ở thế tục có quyền biết nhiều hơn, lần này đi ra ta cũng được phép kể lại tỉ mỉ cho người một chút.

Ở trên bầu trời, Dương Thần vui vẻ nghe lén, mỡ đến miệng mèo còn không ăn ăk.

Dương Thần không ngờ tới là khi Mông Đạo Chương nói về lịch sử Mông gia làm lòng Dương Thần chấn động.

Lịch sử bắt nguồn từ năm vạn năm trước...

Khi đó, cách thời gian chư thần từ Hỏa Tinh đi vào Địa Cầu còn rất xa.

Lúc ấy, văn minh trên Địa Cầu là sau khoảng thời gian mấy mươi vạn

năm trước được các tiên nhân thượng cổ lưu lại, đạt đến đỉnh điểm.

Tuy rằng không giống mấy mươi vạn năm trước có được đại lượng cao thủ Ngọc Thanh Thần Lô kiếp siêu cấp trở lên nhưng cao thủ Cửu Thiên Thần Lô kiếp cũng nắm được một bó lớn.

Mà theo đó mãnh thú Thái cổ và thần thú; cả Thái cổ tiên nhân chẳng biết đi đâu. Chỉ có nhân loại, vài chủng tộc ở tầng thứ tương đối thấp chiếm được trọn vẹn không gian để phát triển.

Ví dụ như Yêu tộc.

Yêu tộc có chủng loại rộng khắp, hàng hà vô số nhưng cao đẳng chân chính có thể đặt ngang với tu sĩ nhân loại, khai mở linh trí ít càng thêm ít.

Chẳng qua, Yêu tộc có khả năng sinh sản lớn, hơn xa nhân loại, kết quả là tổng số lượng yêu tu vượt xa nhân loại.

Trong đó, lấy Thanh Khâu Hồ tộc, Long tộc là hai tộc mạnh nhất trong Yêu tộc. Hồ tộc thắng ở linh trí cực cao, yêu pháp thông thiên; Long Tộc thắng ở sinh ra đã có chiến lực siêu cấp; thân thể như kim cương.

Đương nhiên, nhân loại sau khi xuống dốc, kế thừa y bát của Thái cổ tiên nhân lưu truyền xuống có không ít tu vi cấp bậc Thái Thanh, Thượng Thanh thậm chí Ngọc Thanh, có cao thủ siêu cấp cầm trong tay hai ba kiện tiên khí cũng không đáng ngạc nhiên.

Tuy nhiên, trong bộ phận nhân loại, cũng không nghĩ dừng lại ở Ngọc Thanh, bọn họ cho rằng Thái cổ tiên nhân sở dĩ mất đi là đi tới một tầng cao hơn, chính là Tiên giới trong truyền thuyết.

Chỉ là niên đại kia qua đã lâu, văn minh đứt gãy, bọn họ không có pháp môn tấn thăng.

Trải qua quá trình thăm dò, nhân loại thông qua khai thác quá trình tu luyện của tu sĩ Yêu tu phát hiện Yêu tu không hề để ý cái gọi là Tâm Ma lại không bị tẩu hỏa nhập ma rất thần kỳ.

Vì thế, bọn họ thông qua việc giao lưu với yêu tộc, phát hiện ra con đường tu luyện mới, tự thân tu luyện đồng thời tu luyện Tâm Ma mà không phải vứt bỏ, trấn áp Tâm Ma.

Cuối cùng, Ma tu nhất mạch ra đời!

Mà tu sĩ tự nhận là nhân loại chính thống, mới đầu cười nhạo với Ma tu, dần dần về sau bọn họ phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề!

Thứ nhất, đám Ma tu có sức chiến đấu phổ biến cao hơn các tu sĩ chính thống một bậc bởi vì sau khi chiếm được Tâm Ma không khác gì chiến lực tăng lên gấp đôi thậm chí mạnh hơn, bởi vì phát huy sức mạnh chân chính là bản năng chiến đấu.

Tiếp theo, tu luyện của Ma tu không phải tuyệt đối an toàn, có tu sĩ có tu vi bản thân cực cao, tu luyện Tâm ma lại xảy ra vấn đề khiến tẩu hỏa nhập ma, hiểu sát thành tính, biến thành quái vật khiến nhân loại gặp tai ương.

Cuối cùng cũng là điều nhân loại lo lắng nhất, Ma tu có nguồn gốc do

việc giao lưu cùng Yêu tu; thân cận với Yêu tu nếu nhóm người này có thể bị Yêu tu đồng hóa biến thành kẻ thù sẽ khiến giới tu sĩ chính thống thiệt hại nghiêm trọng thậm chí làm cho nhân loại xuống dốc...

Trên thực tế, lo lắng này không phải dư thừa, rất nhiều cao thủ trong Yêu tu quả thật có suy nghĩ như vậy.

Thông qua đem nhân loại chuyển biến thành Ma Tu, châm ngòi quan hệ giữa tu sĩ chính thống và Ma tu khiến nhân loại bị phân liệt cuối cùng đạt được mục đích lần át nhân loại...

Đây không phải chính nghĩa, cũng không phải tà ác.

Nhân loại, Yêu tộc nói trắng ra chính là hai giống loài khác nhau, ngươi muốn giết yêu luyện pháo bảo, chế đan dược, yêu muốn ăn thịt người hút tinh khí thậm chí thuần túy để đầy bụng.

Quy luật chọn lựa tự nhiên, đây là đạo lý nguyên thủy nhất, chẳng qua hai bên ngoài việc so dũng khí còn so trí lực.

Chiến hỏa vô hình bắt đầu được nhen nhóm giữa nhân loại tu sĩ chính thống và Ma tu chưa chân chính thành hình; đánh cho trời long đất lở, lấp biển đời non khiến sinh linh trên cả Địa cầu lâm than.

Cuộc chiến này, đánh nhau ước chừng gần trăm năm mới hoàn toàn trở lại bình thường.

Kết quả cuối cùng, nhân loại tu sĩ chính thống thắng lợi, vốn tu sĩ nhân loại không dễ dàng thủ thắng chẳng qua bọn họ phát hiện ra “Vạn Yêu Giới” mà Thượng cổ tiên nhân lưu lại từ mấy mươi vạn năm trước.

Cũng không biết là ai tìm ra đầu tiên, ở chỗ nào tìm ra tòa Tọa Yêu Tháp, sau đó liên tiếp các bảo vật từ Vạn Yêu Giới xuất hiện; tu sĩ nhân loại đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đem cao thủ Yêu tu, Ma tu nhất nhất nhốt vào Vạn Yêu Giới.

Yêu tu cực kỳ oan uổng, tổ tiên bọn họ là vì đấu không lại mà bị Thượng cổ tiên nhân bắt; giờ họ cũng không thua nhân loại mà bại bởi đám Thượng cổ tiên nhân mấy mươi vạn năm trước.

Đương nhiên, cũng không có khả năng tất cả Yêu tu, Ma tu đều bị hút vào, một số ít kẻ mạnh biến mất, sau đó chỉ còn Ma tu, Yêu tu nhỏ yếu rải rác; một vài tu sĩ chính thống từ bi cho rằng không cần đuổi tận giết tuyệt.

Đưa hậu duệ Yêu tu và Ma tu sắp xếp trong khu vực Hồng Hoang cảnh nằm ở dãy Thiên Sơn hiện tại.

Chỗ đó và Huyền cảnh của Hồng Mông có hiệu quả như nhau, là do các Thượng cổ tiên nhân lưu lại, chẳng qua là nhỏ hơn nhiều, ước chừng bằng một phần ba Huyền cảnh, nhưng cũng đủ cho nhóm này sinh tồn.

Dần dần, Yêu tu cùng Ma tu biến mất dần trong vũ đài lịch sử.

Nhưng thời thế đổi thay, tu sĩ chính thống nhân loại không để ý đến đám hậu duệ Yêu, Ma này; sau đó nhân tài ngày càng điêu linh, già chết già, chiến chết trận...

Nhóm Yêu tu, Ma tu lại chậm rãi khôi phục nguyên khí, thành lập Hồng Hoang Môn; trong đó phân làm hai Yêu môn và Ma môn.

Yêu môn, Long tộc tồn thất gần như không còn, cho nên chủ trì chính là Thanh Khâu Hồ tộc nhất mạch, Ma môn thì lấy Mông gia cầm đầu, chỉ vì Mông gia có thể lực lớn nhất, tổ tiên lại xuất hiện không ít các siêu cấp thiên tài kinh tài tuyệt diệu.

Nhưng qua vài vạn năm, Hồng Hoang Môn cũng không đủ sức đánh bại nhân loại tu sĩ chính thống.

Thứ nhất, huyết mạch cường nhân Yêu tộc quá ít, thiếu đi Long tộc; thứ hai, phương pháp tu luyện Tâm Ma của Ma tu cũng không đơn giản, hoàn cảnh lại kém xa năm vạn năm trước cho nên trong Ma môn có thể tu luyện Tâm Ma thành công cũng không có mấy.

Dù vậy, nhóm Ma tu vẫn thuận lợi hiện diện trên thế gian.

Hai vạn năm trước, Chư Thần đại chiến, Hồng Hoang Môn không tham chiến tìm ra cơ hội của mình, bọn họ phát hiện tu sĩ chính thống sau thời kỳ Hồng Mông thực lực đã giảm một mảng lớn, đã không cần phải quá mức sợ hãi.

Vì thế ra quyết định, Mông gia cầm đầu Ma tu bắt đầu kinh doanh thế lực ở thế tục, vì Hồng Hoang Môn vận chuyển một ít vật tư giống như Hồng Mông trước kia có Đường gia làm nhiệm vụ đó.

Lúc đầu, khi Hồng Mông phát hiện Hồng Hoang Môn có động tĩnh, đích xác cũng có trở mặt nhưng sau đó lại phát hiện kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng sợ Hồng Mông mạnh một đầu; hai bên không có huyết hải thâm thù, lại có chung kẻ địch là các thần nên không cần đến cá chết lưới rách.

Cuối cùng, Hồng Mông cũng không còn đặc biệt chú ý đến Hồng Hoang Môn ở thế tục thành lập Mông gia; Hồng Hoang Môn cũng yên lặng chịu đựng phối hợp với kẻ thống trị qua từng thời đại, cũng không có ý vượt mặt.

Hai bên gần như đã không xuất hiện trước mặt nhau mấy nghìn năm, cho nên tuyệt đại đa số người trong Huyền cảnh không biết về sự có mặt của Hồng Hoang Môn, Ma tu, Yêu tu.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1553

Đôi Ý

Nghe chân tướng giai đoạn lịch sử này, Dương Thần mắt chữ O mồm chữ A.

Trong Huyền cảnh, Tử Mạch đã từng nói với mình, Vạn Yên Giới so với Hồng Mông còn lâu đời hơn; Yêu tu đã tiến vào đó từ thời còn các Thượng cổ tiên nhân; Ma tu đi vào đó cách đây năm vạn năm mà thôi.

Lịch sử tu sĩ nhân loại dài đằng đẵng, trong khoảng thời gian đó chỉ sợ không ít sự kiện lịch sử bị thay đổi, không còn biết rõ thực hư như thế nào nữa.

Nhưng hiểu biết được đại khái sự việc, Dương Thần cảm thán, hiện tại sự huy hoàng của mình so với các tu sĩ Thượng cổ thật bé nhỏ biết bao...

Tuy vậy nói gì thì nói, nghĩ kỹ, không nên là địch Hồng Hoang Môn.

Bởi trong Vạn Yên Giới, mình chịu đại ân của Ngọc Tuyết Ngưng, mà Tổng Thiên Hành cùng Ma Đế Tử Tiêu lại là bạn tốt, theo lý mà nói mình cùng các vị tiền bối Hồng Hoang Môn có quan hệ không tồi chút nào.

Mình chịu ân của Ngọc Tuyết Ngưng lại đi giết chóc tộc nhân của cô như vậy rất không hợp tình.

Bát Nhã nghe xong, sững sốt vô cùng, cũng may Mông Đạo Chương biết chắc cô sẽ khiếp sợ vì thế khi cô hồi phục lại tinh thần cũng không để ý.

- Cảm... Cảm ơn trưởng lão đã cho biết.... Nguyệt Nhi sợ...

Bát Nhã nuốt nước bọt.

Mông Đạo Chương khoát tay áo. Ánh mắt lộ ra tia sắc lạnh:

- Cho nên mới nói, thế tục Mông gia hao tổn không ít người nhưng kỳ thật với Mông gia đại tộc chúng ta cũng không phải vấn đề gì quá lớn.

- Ma tu chúng ta tuyệt không giống mấy tên tu sĩ chính thống chỉ biết khoe khoang khoác lác, người Mông gia ở thế tục làm sai trước mới gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế.

- Nhưng Dương Thần cướp đi Linh bảo trấn tộc, quả thật không thể tha thứ. Hôm nay, quan trọng nhất là tìm ra tên ác tặc tên Dương Thần kia ở đâu, trên người hắn có cất giữ Linh bảo của tộc ta hay không.

Bát Nhã rất thông minh liền hỏi:

- Trưởng lão, trấn tộc Linh bảo kia có tác dụng gì? Bị cướp đi có hậu quả gì không?

Mông Đạo Chương trầm ngâm một chút, mới nói:

- Nói cho người biết cũng không sao, người Hồng Hoang Môn chúng ta chỉ biết nó liên quan tới việc tộc chúng ta có thể phục hưng hay không, cũng

liên quan tới sự tồn vong của Hồng Hoang Môn.

- Nhưng rốt cuộc sử dụng như nào, các vị tổ tiên cũng không cho chúng ta biết, chúng ta ngay cả tên thật của nó cũng không biết là gì?

- A?

Không chỉ có Bát Nhã kinh ngạc mà Dương Thần trên không trung cũng dờ khóc dờ cười.

Món đồ trân quý thế kia mà cả đám người Mông gia kia cũng không biết có tác dụng gì, vậy mới nói lấy tu vi của hắn mà cũng không biết cái thứ đen thui kia là cái gì, vẫn có nguyên nhân của nó.

Mông Đạo Chương tiếp tục nói:

- Nhưng có thể khẳng định, kiện Linh bảo đó là chí bảo do một vị tổ tiên Ma tu thiên tư trác tuyệt lưu lại.

- Lúc trước, sở dĩ để ở Mông gia thế tục, là dự rằng kiện Linh bảo này có thể phù hộ Mông gia phát triển; trăm ngàn năm qua cũng không xảy ra chuyện gì, nó vẫn bảo hộ Mông gia phát triển lớn mạnh.

- Thật không ngờ, lại có tên ác tặc như Dương Thần, ngay cả trấn tộc Linh bảo cũng dám cướp, thật khinh người quá đáng!

Trên mặt mấy người Mông gia tỏ ra giận dữ, hiển nhiên đối với bọn họ kiện Linh bảo này không phải chỉ có ý nghĩa thông thường.

Tổ tiên nhắn nhủ lại đây là kiện Linh bảo mấu chốt của việc phục hưng, tuy vài vạn năm qua chưa từng chân chính phục hưng lại nhưng không thể nghi ngờ đó là một loại ký thác về tinh thần.

Linh bảo không biết tác dụng kia, từ thời kỳ u ám nhất đã cho người Mông gia một tia hy vọng, ngụ ý phi phạm.

Bát Nhã trầm mặc không biết trả lời sao cho tốt bởi vì Dương Thần chưa cho cô chỉ thị tiếp theo, tiếp tục diễn hay ngã bài đây?

Đúng lúc này, một thanh âm từ trên bầu trời truyền xuống vang vào trong hậu đường.

- Không cần tìm, tôi ở đây.

Dương Thần chậm rãi hạ xuống, vượt qua tiền sảnh đứng trước mặt mọi người.

Bát Nhã dùng ánh mắt hỏi thăm Dương Thần, Dương Thần ra hiệu cho cô tiếp tục đóng giả Mông Nguyệt. Cô nhảy về phía sau thét lên:

- Dương Thần!

Đám Mông Đạo Chương bật dậy, như lâm đại địch!

Bọn họ không phát hiện ra có người nghe lén! Điều này chẳng phải nói thực lực Dương Thần vượt qua Mông Đạo Chương - Nhược Thủy sơ kỳ sao?

- Mông Nguyệt hẳn chính là Dương Thần?

Mông Đạo Chương không thể tin nổi, tuy gia tộc phái ông ta ra ngoài, đã nói lên đối thủ không đơn giản, nhưng một tên tu sĩ trẻ tuổi như này đạo hạnh sao có thể thái quá được?

Bát Nhã gật đầu:

- Trưởng lão cẩn thận, hấn rất mạnh.

- Dương Thần, anh đã sớm tới chắc cũng nghe chúng tôi nói gì rồi?

- Nghe được, hơi tiếc một chút, hóa ra các người cũng không biết cái thứ đen thui kia là cái gì?

Dương Thần tỏ vẻ tiếc nuối.

- Một khi đã như vậy, hãy nghe tôi khuyên một câu.

Mông Đạo Chương nói:

- Linh bảo này liên quan đến sự tôn nghiêm và tôn chỉ truyền thừa của Mông gia, tuy hiện tại chưa biết cách sử dụng nhưng nó mang ý nghĩa phi phạm. Nó có thể ở trên tay anh cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào cả?

- Nếu anh có thể trả lại Linh bảo đó, chuyện anh làm cũng dễ giải quyết rồi; Mông gia mở cho anh một cánh cửa; mặt khác tôi sẽ xin ý kiến của tộc trưởng không truy cứu việc anh giết nhiều con cháu Mông gia nữa.

Dương Thần không nhịn được cười:

- Vừa nãy còn mở miệng kêu “Ác tặc”, giờ lại nó dễ nghe thế; thực ra trong lòng các người cũng biết, một khi tôi đã ra tay thì một cũng chạy không thoát vì thế mới tỏ vẻ hòa khí như thế.

Sắc mặt đám người Mông Đạo Chương trở nên khó coi, đúng vậy, trong lòng bọn họ không có chút tự tin nào. Bọn họ không có giao lưu với Huyền cảnh cũng không biết Dương Thần đã làm gì ở đó.

Một nữ trưởng lão khác họ bên cạnh, tên Trần Diệc Căn cười dịu dàng nói:

- Dương thiếu gia là kỳ tài ngút trời, tu vi cao thâm, lòng dạ rộng lớn sẽ không so đo với chúng tôi chứ.

- Có lẽ, vừa rồi Đạo Chương trưởng lão có chỗ không đúng, nhưng là trực hệ Mông gia, đúng là đối với Linh bảo Mông gia rất coi trọng. Dương thiếu gia đã thừa nhận mình cướp đi Linh bảo, coi như là hòa đi.

- A... Vẫn là phụ nữ biết điều hơn; thật ra tôi muốn giết mấy người sẽ không phí nước bọt thế này.

Dương Thần cười nói.

Mông Đạo Chương nhẹ nhàng thở ra, không động thủ là tốt rồi:

- Vậy, Dương.... Dương công tử không biết có tính toán gì?

Ông ta trở nên khách khí, cường nhân vì tôn, bất luận tuổi tác.

Dương Thần thông thả bước vài bước, mở miệng nói:

- Vốn định coi Hồng Hoang Môn là kẻ thù nhưng vừa rồi nghe lai lịch của các người, tôi lại đổi ý.

- Có vài tin tức quan trọng phải nói cho thủ lĩnh các người cho nên... các người dẫn tôi đi tìm lão đại của Hồng Hoang Môn.

- Lão đại?

Mông Đạo Chương không kịp thích ứng:

- Ma môn chúng tôi và Yêu môn đều có môn chủ riêng. Môn chủ Yêu môn là tộc trưởng Thanh Khâu hồ tộc. Môn chủ Ma môn là tộc trưởng Mông gia, cũng không có... Lão đại.

Dương Thần liếc mắt:

- Vẫn còn so đo với tôi, vậy thì gặp môn chủ các người.

- Nhưng...

Mông Đạo Chương nhìn trái nhìn phải, dường như chuyện này vượt quá suy nghĩ của bọn họ, bọn họ không biết phải làm sao cho đúng.

Dương Thần nhếch miệng cười:

- Các người chắc cảm nhận được tôi không có sát khí với các người, sự thật tôi không coi các người là kẻ thù. Nếu các người còn không biết phân biệt phải trái khiến tôi nổi nóng, tính tình tôi không tốt thế này nữa đâu.

Sau lưng đám người Mông Đạo Chương thấm mồ hôi lạnh; Trần Diệc Cẩn, Lý Tuần hai vị trưởng lão trầm mặc không nói, hiển nhiên không ai muốn nhận trách nhiệm này.

Cuối cùng, Mông Đạo Chương cắn răng, dù sao mạng quan trọng hơn, nói:

- Được, nếu đã vậy, chúng tôi liền đưa công tử tới Thiên Sơn Hồng Hoang cảnh một chuyến.

Dương Thần cười xán lạn, bước lên vỗ vai ông ta:

- Thế không phải là tốt sao, mọi người có chuyện cứ từ từ nói với nhau, đâu cần động tay động chân; có lẽ sau này còn có thể cùng nhau ngồi uống rượu nữa ấy chứ, ông nói phải không?

Mông Đạo Chương cười khó coi hơn mếu, ai muốn cùng hắn uống rượu, nếu không phải động thủ đánh không lại đã sớm giết hắn báo thù cho con cháu rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1554

Hồng Hoang Cảnh

Đã đáp ứng, Mông Đạo Chương cũng không dây dưa, nói đi là đi.

Dương Thần âm thầm truyền tin cho Bát Nhã để cô tiếp tục không chế Mông gia ở thế tục và nhờ cô chuyển tin cho Lâm Nhược Khê việc mình đi Hồng Hoang môn. Bát Nhã lo lắng, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp tục chấp hành nhiệm vụ.

Chớp mắt, núi cao vạn trượng. Dãy Thiên Sơn quanh năm tuyết phủ.

Có Dương Thần ở đây, đám người Mông Đạo Chương có điểm sợ hãi, rụt rè; dọc đường cũng không lộ ra tí âm thanh.

Tới một chỗ trong dãy núi nhìn như không có gì lạ, Mông Đạo Chương lấy ra một lệnh bài một mặt màu đen được khắc phù văn màu vàng kim; thúc dục chân nguyên, lệnh bài bay lên giữa trời phù văn chiếu rọi ra một đạo ánh sáng lớn màu vàng nhạt.

Sau đó, một cánh cửa không gian mở ra.

Trên bầu trời, xuyên thấu qua cánh cửa có thể nhìn thấy thấp thoáng bên trong là một khu vực sa mạc hoang vu.

- Mời Dương công tử vào.

Lúc này, lòng Mông Đạo Chương cảm thấy yên ổn một chút, có thể do đã đi vào địa bàn nhà mình nên có lòng tin.

Dương Thần vọt người tiến vào trong Hồng Hoang cảnh, những người khác lục đục tiến vào, sau khi vào trong, cánh cửa phía sau cũng đóng lại.

Dương Thần chau mày, ở Hồng Hoang cảnh, mật độ linh khí chỉ nồng đậm hơn so với bên ngoài một chút nhưng không thể so sánh với Huyền cảnh, hơn nữa, phóng tầm mắt ra phần lớn là đụn cát sa mạc, thực vật thưa thớt, cát bay đá lăn điều kiện khắc nghiệt.

So với Hồng Mông và chỗ ở của gia tộc ẩn thế, trời xanh nước biếc, chim hót líu lo nơi đây giống như nơi đi đày của phạm nhân.

Mông Đạo Chương dẫn đầu hạ xuống, Dương Thần theo đoàn người đi về phía bắc sa mạc.

- Nơi này là phía ngoài, mệnh mông sa mạc, nguồn nước khan hiếm, tài nguyên thiếu thốn, Ma môn và Yêu môn chúng tôi đại đa số một đời đều sống ở vùng đất trung tâm hồ Đại Hoang.

- Nơi đó là chỗ có nguồn nước lớn nhất, chia làm ba con sông, chỉ dọc theo hai bên bờ sông mới có mảnh đất thích hợp tu luyện; cây cối sinh sôi.

Mông Đạo Chương giới thiệu qua.

Dương Thần tò mò hỏi:

- Các người đã có ai tới Huyền cảnh chưa?

Mấy người Mông Đạo Chương sùng sốt, lắc đầu.

- Dương thiếu gia, Hồng Hoang Môn và Hồng Mông xưa nay không có quan hệ với nhau, nếu phái người đi tới Huyền cảnh dễ dàng phát sinh ra mầm tai vạ.

Trần Diệc Cận nói.

Trong lòng Dương Thần thôn thức, nếu đám người kia đi qua Huyền cảnh, lại nhìn chỗ ở của mình chỉ sợ trong lòng cực kỳ bất bình.

Thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ, cảnh sắc phía trước đã thay đổi, xuất hiện một ít đất rừng, một ít đồi núi cũng có sông, hồ nhỏ lần lượt xuất hiện.

Thời gian qua đi, tu sĩ và Yêu tộc xuất hiện nhiều thêm nhưng phần lớn không dám tới gần đám Mông Đạo Chương, vì áo bào màu đen vân màu vàng kim là trang phục của hội trưởng lão Mông gia; người bình thường trong Hồng Hoang cảnh cũng không dám mạo hiểm động chạm vào.

Dọc theo đường đi, gặp nhiều nhất là yêu thú có tu vi chưa hóa hình, nhưng cũng đã khai mở linh trí; điểm này giống cảnh tượng trong Vạn Yêu Giới.

Tuy cảm thấy bọn họ bị nhốt có điểm đáng thương, nhưng Dương Thần rất khó tưởng tượng những yêu thú này nếu không bị trói buộc tiến vào xã hội nhân loại sẽ xảy ra chuyện gì; chỉ sợ đại loạn là điều không thể tránh khỏi; người thường trước mặt yêu thú không chịu nổi một kích, chỉ có bị ăn mà thôi!

Tổ tiên nhân loại, các Thượng cổ tiên nhân cũng ý thức được không có khả năng vẹn toàn được đôi bên, cho nên mới hàng phục những thú dữ kia sáng tạo Vạn Yêu Giới, Hồng Hoang cảnh những dị không gian phân tách các chủng loại với nhau.

Tới vùng đất trung ương Hồng Hoang cảnh, cảnh tượng đập vào mắt khiến Dương Thần ngạc nhiên.

Nơi này là một toà thành thị giống với thành thị Hoa Hạ thời cổ đại.

Kết hợp được không ít các kiến trúc đặc sắc các triều đại, hai bên có không ít thứ đặc sắc. Theo trục Đông Tây có hai tòa cung điện lớn; tòa phía Đông vô cùng diễm lệ; tòa phía Tây mang sắc thái trầm lắng.

Theo tầm mắt, thành trì phía Đông đủ loại mỹ cảm, đình đài tranh trí, trạm trở độc đáo mà phía Tây lại thể hiện sự diễm đạm, chắc chắn; cũ kỹ không có quá nhiều sắc thái.

Bởi ranh giới giữa thế giới bên trong và bên ngoài, nên trong thành thị đường phố được xây dựng một cách chỉnh tề; không ít Yêu tu, Ma tu đi lại trong thành, rất bình yên.

- Tuy Mông gia ở thế tục là chi nhánh của chúng tôi, nhưng cũng là căn cứ bên ngoài Ma tu, Yêu tu cùng chung sở hữu; thế tục có vấn đề xảy ra thì ý kiến của Yêu môn không thể không xem xét.

- Trên thực tế, toàn bộ Hồng Hoang cảnh thống trị theo kiểu hai bên cùng quyết định. Phía trước là Ma môn chúng tôi được xây dựng theo phong cách hiện đại, có turbine gió và nước dùng để phát điện; ngoài ra còn có khu thương mại, tài chính... còn nghĩ biện pháp để kết nối inte với bên ngoài.

- Nhưng sau đó, Yêu môn phản đối cho rằng điều đó đại đa số không có tính thực dụng với Yêu tu và Ma tu, hơn nữa dễ dàng khiến cho trong này có một ít người trẻ tuổi phản nghịch, khiến hai bên không đồng thuận.

Dương Thần nghe Mông Đạo Chương giới thiệu đơn giản, trong lòng cũng hiểu rõ đại khái thế giới của Yêu tu, Ma tu này; xem ra bọn họ có chênh lệch không ít với Hồng Mông; xem ra vài vạn năm nữa cũng không khôi phục được nguyên khí.

Hồng Mông tiếp xúc với thế giới bên ngoài cũng không phải khó; nhưng Hồng Hoang cảnh cũng chỉ có thông qua gia tộc Mông gia ở thế tục tiếp xúc với bên ngoài, có thể thấy người trong hai phái Hồng Hoang Môn cẩn thận ra sao.

Sau khi đi vào cung điện phía Tây, Mông Đạo Chương dẫn đoàn người tới trên một đài cao.

Mông Đạo Chương nói cho những người khác lui mới nói với Dương Thần:

- Dương công tử, tôi mang cậu vào gặp tộc trưởng và hội đồng trưởng lão; nhưng mà trước khi vào có thể đưa Linh bảo cho lão hủ để lão hủ dễ ăn nói.

- Gặp cái gì, cái thứ đó không sớm thì muộn sẽ trả có sao đâu, để ở chỗ tôi đây cũng chả mất được. Đã tới bản doanh nhà các người rồi còn không tin tôi sao? Sợ tôi chạy mất ak?

Dương Thần lấy lệ nói.

Nói đùa gì vậy, cho dù không biết công dụng ra sao, nhưng đây cũng là bảo bối, Dương Thần không có ý dễ dàng trả lại, mục đích khi tới đây còn chưa thành đã nghĩ muốn hất giao ra? Đây không phải tác phong của Dương đại nhân.

Mông Đạo Chương biết tên nhóc này dựa vào tu vi cao mà chơi xấu, sừng sốt nhưng không có cách gì, ngậm bồ hòn làm ngọt đi vào trong cung điện; âm thầm chửi là tên trộm cướp!

Cung điện được xây dựng giống cung điện Potala nhưng được thêm vào khí thể mệnh mông, dù sao đây cũng là do tu sĩ kiến tạo. (1)

Đi vào cung điện, dọc theo hành lang đều có tu sĩ Hóa Thần Kỳ thủ vệ, nhìn thấy Mông Đạo Chương tất cả đều hành lễ; có điều thấy cả Dương Thần tỏ vẻ không hiểu nổi.

Mông Đạo Chương vào cửa đã có người thông báo. Trong trung tâm tầng cao nhất của cung điện, phòng hội nghị gia tộc. Tộc trưởng Mông gia cùng mấy vị tộc trưởng quan trọng có mấy chi khác trong Ma môn và các thành viên trong hội trưởng lão chờ đợi ông ta và Dương Thần.

Đi vào phòng hội nghị lớn, Dương Thần phát hiện có trên trăm ánh mắt nhìn vào người mình.

Đây là một cái sân hình tròn rất lớn, ước chừng bảy tám trăm mét vuông; xung quanh bốn phía là các đài cao một tầng, những người ngồi trên đó nhìn xuống dưới rất trang nghiêm.

Trên đài cao, đa số người mặc áo bào đen, nhưng cũng có không ít những người mặc trường bào màu khác ngồi xung quanh.

Nhất là một đài cao trước mặt bắt mắt nhất, có một dãy hơn mười vị Nhược Thủy sơ kỳ ngồi ở đó.

Mà trung tâm là một người đàn ông, đầu để tóc ngắn màu đen, khuôn mặt anh tuấn, dáng người khôi ngô, khoác một tấm áo choàng màu tím có hoa văn màu bạch kim trông rất đặc biệt.

Dương Thần nhíu mày, trước khi vào đã phát hiện có rất nhiều cao thủ bên trong, ít nhất có mười lăm tên Nhược Thủy sơ kỳ trở lên mà người đàn ông mặc áo tím kia có tu vi ít nhất là Thái Thanh Thần Lôi kiếp.

Cũng may, Dương Thần cũng không phát hiện ra ai khác có tu vi cao như thế nếu không mình tới đây sợ sẽ gặp phải nguy hiểm rồi.

- Bẩm báo tộc trưởng, người này là Dương Thần, Linh bảo của tộc ta nằm trên tay hắn. Hắn nói có chuyện quan trọng cần gặp môn chủ cho nên... Tôi dẫn hắn tới.

Mông Đạo Chương cung kính báo cáo.

Người đàn ông mặc áo bào tím gật đầu, nở nụ cười tao nhã:

- Đạo Chương trưởng lão vất vả rồi, mời về vị trí.

Mông Đạo Chương thấy không có ý trách phạt liền phi thân bay về chỗ của mình.

- Tôi tên Mông Tử Kha là đương nhiệm tộc trưởng Mông gia cũng là môn chủ Ma môn trong Hồng Hoang cảnh.

Mông Tử Kha cười dài giới thiệu bản thân với Dương Thần.

Dương Thần khá ngạc nhiên, tính tình tộc trưởng Mông gia thật tốt, thản nhiên nói:

- Tử Kha môn chủ, tôi là ai thì mọi người cũng biết rõ, không giới thiệu nhiều, hôm nay tới đây chủ yếu là...

Không đợi Dương Thần nói hết, một âm thanh bạo lực đã cắt ngang lời hắn.

- Ác tặc! Tục danh tộc trưởng mà cũng dám gọi thẳng hả? Còn không mang Linh bảo giao ra đây.

Một nam tu sĩ trung niên khôi ngô, râu cá trê, từ hàng ghế dài bật dậy chỉ thẳng vào mặt Dương Thần quát.

(1) Cung điện Potala

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1555

Sự Thăm Dò Của Môn Chủ

Tu sĩ này tu vi ở Nghịch Thủy trung kì, cũng được coi là cao thủ không tầm thường, ngồi ở hàng ghế dài, chắc là một trong những trưởng lão có địa vị cao nhất trong Ma Môn.

Dương Thần nhíu nhíu mày, sau đó khẽ mỉm cười với người kia:

- Nghe tôi nói hết đã...

- Có cái gì đáng để nghe chứ! Chẳng qua là người muốn giở trò quỷ gì đó, đến đây rồi mà người còn không giao linh bảo của gia tộc ta ra đây thì chúng ta căn bản không tin bất cứ cái gì người nói!

Tu sĩ có râu cá trê này vừa hô như vậy xong, có không ít trưởng lão đang có mặt cũng gật đầu liên tục, hiển nhiên là đều thấy mục đích đến của Dương Thần có chút không tốt, mãi không chịu giao linh bảo ra, thậm chí còn không lấy ra.

Mông Tử Kha tỏ vẻ một chút, trấn an nói:

- Cát trưởng lão, bình tĩnh một chút chớ hấp tấp, người đã đến đây rồi, có nghe vị tiểu huynh đệ này nói lý do đến cũng không sao.

- Tộc trưởng, không phải Cát Phàn Đăng tôi làm mình làm mẩy, chỉ là tên ác tặc này nhiều lần đối địch với lực lượng của chúng ta ở thế tục, hôm nay lại đột nhiên vui vẻ vào trong Ma Môn của chúng ta, quả thực là bụng dạ khó lường! Nếu hắn không giao trả bảo linh thì chúng tôi làm sao biết được mục đích hắn đến đây là tốt hay xấu!

Xung quanh không ít Ma Tu đều đang bàn luận, quăng cho Dương Thần ánh mắt đầy thù địch.

Mông Tử Kha cũng không nói nữa, cười tủm tỉm nhìn Dương Thần, dường như có chút chờ mong.

Dương Thần sờ sờ cằm, híp mắt nhìn cái tên Cát trưởng lão với bộ râu cá trê kia:

- Kêu la ầm ĩ cái gì, rốt cục có để tôi nói hay không...

- Tên tặc tử nhà ngươi vô cùng ác độc, trước hết ngươi cứ ngoan ngoãn bó tay chịu trói, giao linh bảo ra thì chúng ta mới có thể nói chuyện với ngươi.

Cát Phàn Đăng gầm lên:

- Người đâu, bắt tên ác tặc này trước đã!

Y vừa nói xong thì có bốn tên Ma Tu Nghiệp hỏa kì tiến vào trong phòng hội nghị, đến bên cạnh Dương Thần, trên tay mỗi người đều cầm một cái vòng tròn bằng vàng, giống như là pháp bảo trói buộc tứ chi, chuẩn bị buộc

vào người Dương Thần.

Dương Thần nhất thời có chút bức, dường như đầu mấy tên này có vấn đề, tưởng mình vào đại bản doanh của bọn chúng thì sẽ không dám động thủ vậy.

Cũng không nói nhiều, chân nguyên trong cơ thể bay vọt, dung hòa với sức mạnh của hồn độn, chân nguyên lực vô biên với sức mạnh của đất trời trực tiếp đánh văng bốn tên tu vi Nghiệp hỏa kì ở xung quanh ra!

Bịch!

Sóng xung kích của chân nguyên trầm đục vang lên, mặt đất bằng đá cảm thạch mà Dương Thần đang đứng có một vết lõm rất sâu, còn bốn tên tu vi Nghiệp hỏa kì kia bị chấn động đến mức bay ra ngoài, phun đầy máu.

Dương Thần đứng nguyên tại chỗ, căn bản không động đậy gì, sắc mặt âm trầm.

Mặc dù những người đang có mặt không ai có thể nhìn thấu tu vi của Dương Thần nhưng đều bị một phen kinh sợ.

- Còn dám phản kháng, quả nhiên không có ý tốt!

Cát Phàn Đăng mãnh liệt quát một tiếng, hoàn toàn không sợ gì mà vội vàng từ chỗ ngồi bay xuống, trên tay bốc lên một đoàn chân nguyên sương mù màu đen, dường như là một khối mây lớn bao phủ tất cả, muốn trực tiếp bao vây Dương Thần!

Dương Thần cười lạnh, pháp thuật này hay đấy, trong đó bao gồm cả một lượng lớn độc tố, chỉ tiếc là mình đã hoàn toàn bách độc bất xâm, y đã dụng phải thiết bản rồi.

Nhìn Cát Phàn Đăng xuống, Dương Thần không tránh né mà tăng tốc tiến lên trước đón đồng thời giơ một chân lên, uy áp của chân nguyên đột nhiên phóng thích!

Ầm!

Toàn bộ phòng hội nghị cảm thấy một cảm giác bị áp bách cực mạnh, tất cả những người có mặt, bao gồm cả Mông Tử Kha đang an tọa ở kia cũng lộ vẻ mặt kinh hãi!

Uy áp của chân nguyên này đã vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ quá nhiều, còn khiến người ta sợ hãi hơn cả uy áp của Mông Tử Kha!

Khi Cát Phàn Đăng ý thức được tình hình không ổn thì đã quá muộn.

Một chân của Dương Thần liền nhanh như chớp đập thẳng vào sau lưng y, cơ thể của Cát Phàn Đăng xiêu vẹo rồi đổ úm xuống mặt đá cảm thạch!

Ầm!

Đá cảm thạch chia năm xẻ bảy, bắn hết ra xung quanh, cơ thể Cát Phàn Đăng đều bị đá cắm vào, ho ra mấy ngụm máu đặc, có thể thấy cơ thể đã bị trọng thương.

Đây là còn may vì Dương Thần dùng man lực đánh y, nếu như dùng Nhược Thủy hoặc Lam Hỏa đột nhiên cho y một phát, y không chuẩn bị chu

đáo thì đã thân hồn câu diệt rồi.

Nhưng cho dù là như vậy thì uy áp chân nguyên mà Dương Thần dùng đã ăn sống Cát Phàn Đăng, sau đó lại dùng man lực của cơ thể đá một tên tu vi Nhược Thủy kì xuống mặt đá cẩm thạch là đã khiến tất cả mọi người có mặt ở đây như ghen ở cổ họng, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Có một số người theo bản năng nhìn Mông Tử Kha một cái, cho dù tộc trưởng ra tay thì e cũng không thể dễ dàng làm ngã một tu sĩ Nhược Thủy kì như vậy.

- Tôi đã nói với ông rồi, để tôi nói xong đã... Ngắt lời người khác là không lễ phép, ông không biết sao...

Dương Thần trên cao nhìn xuống mà nhìn Cát Phàn Đăng lọt tồm vào “vết lõm” nói.

Cát Phàn Đăng cố vận nguyên khí, cố gắng đứng lên cho dù toàn thân xương cốt đau đến xé ruột xé gan, lui lại vài bước, cắn răng nói:

- Ác tặc... ngươi...

Dương Thần không vui, xem ra nếu không giết tên này thì không thể tiếp tục nói chuyện.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Dương Thần lại giơ chân lên lần nữa, vận chân nguyên định trực tiếp đá vỡ sọ y.

Chân vừa mới đá bay đi thì đột nhiên có một hào quang màu vàng nhạt lóe ra trước mắt Dương Thần!

Một pháp tướng mặt mày đáng ghét, mỏ nhọn răng nhọn, cả người đầy cơ bắp, phía sau có đôi cánh kim cương tự nhiên xuất hiện!

Một cước đá của Dương Thần vừa đúng lúc bị đôi cánh kim cương hợp lại của tên pháp tướng kia chặn lại!

Ầm!

Cùng với kích này của Dương Thần, pháp tướng cũng bị phá nát nhưng Dương Thần cũng không thể thành công giết chết cái tên Cát Phàn Đăng này.

Một ấn thủ lớn màu vàng rơi từ trên xuống, ấn thủ màu vàng nhạt giống như là một cái móng rồng, vô cùng lớn, bắt lấy Cát Phàn Đăng đang bị thương nặng ném trở về chỗ ngồi.

Dương Thần nhíu mày, vừa ngẩng đầu lên thì quả nhiên nhìn thấy không biết từ lúc nào phía sau Mông Tử Kha đã có pháp luân màu vàng nhạt đang xoay tròn ở đó, thủ đoạn hai tay phòng ngự và cứu người chính là do ông ta thi triển.

Chả trách có thể làm thủ lĩnh Ma Môn, tên này mặc dù tu vi không cao bằng mình nhưng thủ đoạn lại rất đặc biệt, trong lòng Dương Thần cũng nâng ông ta lên một bậc mới.

Những người có mặt ở Ma Môn đều thở phào một hơi, sùng kính nhìn Mông Tử Kha, may mà có môn chủ, nếu không bọn họ cũng không thể cứu

được Cát Phàn Đăng.

- Pháp tướng mà vừa nãy anh phóng thích hình như là Già Lâu La, một trong bát đại hộ pháp thân?

Dương Thần rất hứng thú hỏi:

- Còn cái ấn thủ kia của ông nữa, là móng rồng, tôi nhìn không sai chứ, hay là ông có pháp thuật triệu tập pháp tướng Bát bộ thiên long?

Mông Tử Kha hơi bất ngờ, cười nói:

- Dương tiểu đệ hiểu biết không ít nhỉ, không sai, chính là rồng và Già Lâu La trong tám bộ hộ pháp thân, nhưng không phải pháp thuật mà là pháp bảo của tôi, “bát bộ thiên ma pháp luân”, tôi không nỡ dùng sức mạnh của bát bộ hộ pháp.

Dương Thần giật mình, chả trách vừa nãy có một pháp luân màu vàng nhạt xoay tròn sau lưng ông ta, không khỏi hơi thèm thuồng, thứ này có thể triệu tập pháp tướng bát bộ thiên long, đó là thần hộ pháp Phật môn đấy, chắc không phải chỉ có mỗi phẩm pháp bảo đâu, rất có khả năng là tiên khí rồi, xem ra Hồng Hoang Môn có không ít thứ tốt.

Còn về tại sao Ma Tu lại có pháp bảo nhìn có vẻ Phật môn mới có thì Dương Thần cũng không thấy có gì lạ, Phật cũng chỉ là một loại đạo mà thôi, Ma Tu chỉ là phương thức tu luyện chứ không xung đột gì với Phật.

Mông Tử Kha dường như cảm nhận được sự tham lam trong mắt Dương Thần, trong lòng căng thẳng, theo bản năng liền lập tức thu pháp bảo, sợ Dương Thần sẽ nảy sinh chủ ý gì xấu.

- Khụ khụ.

Mông Tử Kha ho khan hai tiếng, ông ta đã thử và biết được thực lực của Dương Thần, nói chuyện cũng dễ ra quyết định:

- Dương tiểu huynh đệ, thật là hậu sinh khả úy mà, hơn bốn trăm năm trước tôi không có tu vi cấp của cậu thật là xấu hổ...

Dương Thần thật đúng là không nhìn ra thằng này đã hơn bốn trăm tuổi, tuy nhiên đến cấp bậc tu vi như ông ta, quả thực nếu sống nghìn năm không già thì cũng là chuyện bình thường.

- Dương tiểu huynh đệ đừng tức giận, Cát trưởng lão cũng chỉ suy nghĩ cho sự an nguy của Ma Môn chúng tôi mà thôi, mọi người nói chuyện hòa bình, chẳng phải tiểu huynh đệ có gì cần nói sao, cứ nói đi, không việc gì hết.

Mông Tử Kha vẫn tươi cười đón chào, trên thực tế ông ta cũng không có cách nào khác, nếu cứ đánh mượn sức mạnh của toàn thể Ma Môn để làm Dương Thần gục xuống thì mất nhiều hơn được, huống chi chưa chắc đã thành.

- Vẫn là môn chủ ông thông suốt.

Dương Thần cười ha hả nói:

- Thực ra tôi muốn nói mâu thuẫn giữa chúng ta đầu tiên chỉ là do con

cháu nhà họ Mông ở dưới thế tục nổi lên ác ý với người phụ nữ của tôi, vì người phụ nữ của mình tôi mới gạch tên nhà họ Mông.

- Sau đó nhà họ Mông ở thế tục liên tiếp ra tay, tôi cũng không thể luôn chịu đánh nên lần lượt đánh trả, dần dần đưa đến cục diện ngày hôm nay.

- Nhưng từ đầu đến cuối, thực ra tôi không hề có suy nghĩ sẽ đấu với Hồng Hoang Môn các ông, nước sông không phạm nước giếng, các anh tiếp tục nghỉ ngơi lấy lại sức, tôi sống cuộc sống với những người phụ nữ của mình, như vậy đều tốt với tất cả mọi người có đúng không?

- Dương huynh đệ nói rất có lý, chỉ là nhà họ Mông ở thế tục không những là một phần của Ma Môn chúng tôi mà đồng thời cũng có sự nỗ lực của Yêu môn nên mới có ngày hôm nay, cho dù là biến thù thành bạn thì cũng cần có sự đồng ý của Yêu môn, và... linh bảo cũng cần giao trả.

Trong lòng Mông Tử Kha có chút buồn bực, Dương Thần dường như đến cầu hòa nhưng sao lúc này còn hồng hách như vậy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1556

Thái Độ Nghịch Chuyển

Dương Thần lập tức khoát khoát tay, cười nói:

- Tử Kha môn chủ, ông làm rồi, không phải tôi đến để xin các ông tha cho tôi, cũng không phải đến để nhận sai hay gì, tôi cũng không cần ai tha thứ cho.

Mông Tử Kha rất sững sốt, mặc dù ông ta đã hơn 400 tuổi nhưng cũng càng ngày càng không hiểu ý của Dương Thần:

- Dương huynh đệ... thứ cho tôi nói thẳng, mặc dù thực lực của cậu cao hơn so với những gì tôi tưởng tượng nhưng nếu muốn đối đầu với Hồng Hoang Môn chúng tôi thì không đơn giản như vậy đâu...

- Tôi cũng không muốn làm kẻ địch của các anh, chỉ là tôi cảm thấy tôi không tiện động thủ với các ông, các ông cũng không nên động thủ với tôi, chúng ta kì thực... quan hệ nên ở mức tốt hơn một chút.

Dương Thần buông tay.

- Ồ? Vì sao vậy?

Mông Tử Kha cũng bắt đầu có hứng thú.

Dương Thần có chút cảm khái thở dài, nói:

- Chuyện này phải bắt đầu kể từ mấy tháng trước tôi đến Vạn Yêu Giới một chuyến...

- Cái gì?

Mông Tử Kha đột nhiên thất thanh kêu to rồi đứng lên, không ít các trưởng lão khác cũng đều đứng dậy, trợn mắt há mồm nhìn Dương Thần.

- Dương tiểu huynh đệ, câu này không được nói lung tung đâu...

Mông Tử Kha sắc mặt âm tình bất định, cũng không biết là kinh ngạc hay là sợ hãi, hay ôm quá nhiều hi vọng.

Dương Thần cười nói:

- Tôi biết ngay là các ông rất khó tin bởi vì các ông thấy Vạn Yêu Giới là nơi vào được nhưng không ra được... nhưng tôi vào rồi lại ra đấy...

Mông Tử Kha cùng một loạt trưởng lão Ma Môn nhìn nhau vài lần mới nói:

- Dương tiểu huynh đệ, vậy thì mời cậu nói cụ thể xem chuyện gì xảy ra...

Dương Thần cũng không nói nhiều lời vô ích, kể việc lúc đầu mình đấu với Văn Thao như thế nào, rồi cùng với người phụ nữ của mình là Tuệ Lâm trong lúc vô ý động vào Tỏa Yêu Tháp, vào Vạn Yêu Giới và sau đó gặp phải Yêu Tộc, Ma Tu, tham gia đại hội Thông Thiên...

Nói đến dáng vẻ của những Ma Tu, phụ thể Tâm Ma các loại... thì những

Ma Tu có mặt đều vô cùng kích động, về cơ bản đã tin bảy tám phần.

Sự xuống dốc của Ma Tu là do thiếu thôn một lượng lớn pháp môn tu luyện Tâm Ma, những cao thủ kia mất tích khiến rất ít Ma Tu thật sự có thể sử dụng Tâm Ma, mặc dù đồng thời cũng có tu luyện nhưng xét cho cùng vẫn không thể phát huy uy lực thực sự.

Mà Yêu Tộc mà Dương Thần nói đến cũng giống y hệt tổ tiên của rất nhiều Yêu Tộc trong Yêu Môn.

Khi nghe đến tên các thần thông như Ma Đế Tử Tiêu, Cửu Vĩ thiên hồ Ngọc Tuyết Ngưng... các Ma Tu có mặt đều lệ nóng quanh tròng.

Mặc dù biết các tổ tiên tu vi thông thiên, có thể xác minh nhưng vẫn khiến niềm tin của họ được khẳng định một cách đầy đủ.

Không ít Ma Tu trong mắt đã tràn đầy cuồng nhiệt, bắt đầu mộng tưởng nếu như những cao thủ trong Vạn Yêu Giới này có thể thoát ra khỏi lòng thì Hồng Mông là cái thá gì? Thế tộc ở ẩn là cái gì? Sợ rằng chỉ trong một đêm là có thể diệt sạch đây?

Rất tự nhiên, tất cả mọi người đều rất muốn biết Dương Thần làm thế nào mà ra được.

Dương Thần trực tiếp gọi đỉnh Hỗn Độn ra, khi những đỉnh Hỗn Độn rất lớn đã bị hàng phục xoay quanh giữa sân, tỏa ra sức mạnh của Hỗn Độn khiến mọi người đều khiếp sợ thì tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh người.

- Lúc đầu tôi dùng đỉnh Hỗn Độn để hấp thu Tử Thanh thần lõi trong tháp Thông Thiên, cũng là mơ hồ mà vọt ra khỏi tháp.

Mọi người hoảng hốt, không nghĩ tới Dương Thần lại có pháp bảo trong truyền thuyết này, nó lại bị Dương Thần nắm trong tay.

- Thế thì điều đó chẳng có nghĩa là nếu như Dương tiểu huynh đệ vào Vạn Yêu Giới lần nữa thì vẫn có thể dùng đỉnh Hỗn Độn để tự do đi ra?

Mông Tử Kha không khỏi hỏi.

Không ít người ở đây cũng đang chờ đợi câu trả lời của Dương Thần, nếu thật như vậy thì chẳng phải là Dương Thần có thể cứu tổ tiên bọn họ ra sao?

Dương Thần lắc đầu:

- Tôi không muốn thử lần nữa, lần đó khi đi ra tôi đã dùng đỉnh Hỗn Độn để bảo vệ bản thân, sau đó đã thần trí không rõ, không phải vì Tử Thanh thần lõi yếu mà là chỉ dựa vào sự chống đỡ của hung hồn bất tử bất diệt của Hỗn Độn, lại có thể thôn tính mà thôi, nếu chỉ dựa vào tôi thì chưa chắc đã có thể chống lại được 99 tia sét.

- Nhưng nếu như xảy ra điều gì ngoài ý muốn khiến Hỗn Độn tro tàn lại cháy, tôi muốn không chế nó một lần nữa thì cũng khó như lên trời.

Các Ma Tu một trận thất vọng, nhưng cũng hiểu ý của Dương Thần, Hỗn Độn quả thực khủng bố, nếu để Hỗn Độn khôi phục lại nguyên khí, lại không có nhiều cao thủ trấn áp như thời thượng cổ thì chỉ e thế giới này khó mà thoát khỏi.

Loại hậu quả này có khả năng gây ra tai họa ngập đầu.

Nói đến đây, các Ma Tu có mặt cũng hiểu rồi, tại sao Dương Thần nói ngại không muốn đối đầu với Hồng Hoang Môn, người ta đã từng sống cùng với tổ tiên bọn họ một thời gian, lại từng cùng chiến đấu nên có thể coi là người một nhà.

Nói ra có chút buồn cười, những Thiên Yêu Thiên Ma trong Vạn Yêu Giới đều không biết mấy nghìn năm thậm chí mấy vạn năm rồi nhưng lại ngang hàng với cái tên “con nít chưa mọc lông” mới hơn 20 tuổi này.

- Tin tức mà Dương tiểu huynh đệ mang đến cho chúng tôi rất quan trọng, biết các lão tổ tông ở Vạn Yêu Giới mạnh khỏe đã giúp chúng tôi có niềm tin rất lớn, tin chắc rằng Ma Tu chúng tôi sớm muộn sẽ có ngày phát cờ đứng lên.

Mông Tử Kha có vẻ rất hăng hái, cảm thấy tràn đầy hi vọng.

Không ít các trưởng lão Ma Tu cũng mặt mày hớn hờ, mặc dù tạm thời không nghĩ ra cách gì để giúp các lão tổ tông thoát khỏi Vạn Yêu Giới nhưng chuyện Dương Thần có thể ra đã phá vỡ lịch sử Vạn Yêu Giới chỉ có thể vào không thể ra, như vậy khó mà chắc chắn tương lai sẽ không có một số Thiên Yêu Thiên Ma đi ra.

Chỉ cần một người ra được thì tuyệt đối sẽ là nhân vật tung hoành ngang dọc của địa cầu rồi, sao bọn họ lại không hướng tâm trí đến được chứ?

- Môn chủ, lão hủ cho rằng nên nói chuyện này với Ngọc môn chủ, để Yêu Tộc cũng biết tin này mới đúng, dù sao thì chuyện của Dương công tử còn phải do hai bên cùng quyết định.

Một vị trưởng lão đề nghị.

Mông Tử Kha gật đầu, lập tức phân phó người, đi mời môn chủ của Yêu Môn đến.

Sau đó, Mông Tử Kha phi thân xuống, cười mỉm rồi làm động tác mời với Dương Thần:

- Dương tiểu huynh đệ, đúng là đánh nhau xong mới là bằng hữu, xem ra cậu và Hồng Hoang Môn chúng tôi có cội nguồn sâu xa, ý trời đã như vậy rồi thì chi bằng đi cùng tôi uống vài chén, cũng dễ bề nói chuyện các lão tổ tông của tôi ở Vạn Yêu Giới.

Thái độ của bọn Ma Tu quay ngoắt 180 độ, đều ánh mắt trông mong Dương Thần đồng ý.

Bọn họ chung quy nghĩ là có thể lục lợi ra được một số chi tiết từ lời nói của Dương Thần xem các tiền bối Ma Tu chân chính nhất ở Vạn Yêu Giới vận dụng Tâm Ma như thế nào.

Dương Thần từ chối thì bất kính, tới đây là để lôi kéo Hồng Hoang Môn về phía mình, cho dù không giúp đỡ mình thì cũng đừng hại, vì vậy liền vui vẻ đồng ý.

Mông Tử Kha dẫn đường, cười nói với Dương Thần, phía sau còn có một

đám trưởng lão Ma Tu đi theo, một đoàn người đi tới vườn hoa trên không trung ở phía sau cung điện, bảo người hầu mở tiệc rượu, rất nhanh liền lục tục ngồi xuống.

Những ngày đầu ở Hồng Hoang Cảnh rất gian khổ, nhưng sau khi kinh doanh được mấy vạn năm, lại có vật tư do nhà họ Mông ở thế tục vận chuyển đến định kì nên sớm đã không khác gì mấy so với thế giới bên ngoài, đồ ăn đồ dùng, chỉ cần có nhu cầu thì về cơ bản đều có thể thỏa mãn.

Vừa ngồi xuống là đám trưởng lão đang chất chứa một đồng câu hỏi không chờ được mà bắt đầu ăn uống linh đình với Dương Thần, đương nhiên cũng ném cho Dương Thần một đồng câu hỏi.

Dương Thần biết đây là lúc để xây dựng mối quan hệ tốt, cũng không ngại phiền, về cơ bản đều nói hết những gì mình nhớ, những chi tiết liên quan đến các Ma Tu kia, thứ không biết cũng dứt khoát nói không hiểu.

Bởi vì tu vi, cảnh giới của bản thân Dương Thần đều cao hơn rất nhiều so với những ông già này nên rất nhiều chi tiết về mặt tu luyện, cho dù Dương Thần không phải là Ma Tu thì cũng có thể giải đáp một phần cho bọn họ.

Nhất thời hình tượng của Dương Thần trong lòng các Ma Tu cấp cao xoay ngược hoàn toàn, mọi người chỉ cảm thấy trước đây đã nhìn nhầm rồi, kỳ thật người ta là một thanh niên rất bình dị dễ gần, rất rộng lượng.

Từ đầu đến cuối chắc chắn là do những con cháu nhà họ Mông ở thế tục không chịu thua kém, làm chuyện quá đáng nên mới chọc giận người ta, ừ, nhất định là như vậy... Các trưởng lão nhà họ Mông trong lòng nghĩ như vậy.

Nói trắng ra là, nhà họ Mông cảnh lá rậm rạp, có rất nhiều người có thể đến thế tục tiếp nhận, chỉ là mất thời gian một chút mà thôi, bọn họ sẽ không vì đám người Mông Khai Nguyên kia mà đánh nhau với Dương Thần.

Uống rượu nói chuyện rất vui vẻ, nhất thời chẳng có ai đòi Dương Thần trả linh bảo, mọi người không coi Dương Thần là kẻ địch, thậm chí còn coi là người một nhà, thực ra để linh bảo ở chỗ Dương Thần lâu một chút cũng chẳng sao.

Được một lúc thì Dương Thần và Mông Tử Kha theo bản năng nhìn về phía đông bầu trời.

Mấy bóng hình xinh đẹp đột nhiên từ phía xa bay xuống.

Dương Thần có chút bất ngờ, trong ba người bay đến thì ngoài hai cao thủ đỉnh cao Nhược Thủy ra thì còn có một người còn có uy áp chân nguyên mạnh hơn Mông Tử Kha mấy phần, chắc là cao thủ đã đạt đến mức Thái Thanh Thần lôi Kiếp đỉnh

- Ha ha, Dương tiểu huynh đệ, vừa nãy tôi đã đề cập với cậu rồi, môn chủ Yêu Môn, Ngọc Lan Đình cô nương đến rồi.

Mông Tử Kha đứng lên giới thiệu cho Dương Thần.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1557

Cao Thủ Huyền Thoại

Cô gái này dáng người yếu điệu, eo nhỏ chân dài, váy màu trắng như tuyết, giống Bạch Liên thoát trần.

Mái tóc đen nhánh dài đến eo, cài một cây châm ngọc bích đơn giản, trên người không có chút đồ trang sức nào.

Ngũ quan tinh xảo tràn đầy sự thuần khiết tự nhiên của mỹ nữ cổ điển, không quá kinh diễm nhưng lại toát ra sự âm nhu mị hoặc, lại khiến những người đàn ông bình thường chỉ e là nhìn đến mức không nỡ chuyển ánh mắt đi nơi khác.

Dương Thần tuyệt đối không nghĩ tới môn chủ Yêu Môn lại là một người con gái xinh đẹp thoát nhìn cũng chỉ mới 17, 18 tuổi.

Ngay cả hai nữ yêu xinh đẹp phía sau Ngọc Lan Đình cũng khiến người khác không thể không mãi mê ngắm nhìn.

Một nữ yêu cả người mặc tơ lụa màu lửa đỏ, phía dưới là váy ngắn bốc lửa, lộ ra đôi chân xinh đẹp trắng như tuyết.

Một nữ yêu khác lại mặc váy dài màu xanh nhạt, xinh đẹp đoan trang, nhìn có vẻ lớn hơn một chút.

Vừa mới hạ xuống, Ngọc Lan Đình liền cười giòn tan nói:

- Tiểu Tử Kha gọi chị đến là để gặp tiểu hậu sinh này sao? Nhìn cũng không tuấn tú là bao... A, sao chị đây không thấy tu vi của cậu? Chẳng lẽ cậu dùng pháp bảo gì để che giấu sao?

Bị gọi là “Tiểu Tử Kha”, Môn đại môn chủ có chút xấu hổ nhưng cũng không làm gì được Ngọc Lan Đình:

- Vị này là tiểu huynh đệ Dương Thần, chắc là Ngọc môn chủ biết lai lịch của cậu ấy.

Ngọc Lan Đình “ồ” một tiếng, nhìn Dương Thần một cách đầy thâm ý:

- Cậu chính là Dương Thần, người làm sản nghiệp ở thế tục của chúng ta liên tục chịu tổn thất sao? Tiểu hài tử này gan cũng thật lớn, lại dám chạy đến đây sao?

Dương Thần nhìn ba mỹ nữ mỗi người một vẻ trước mặt một cách đầy hứng thú, nói:

- Chắc ba vị cô nương đều là người của Thanh Khâu tộc, à... Thái Thanh đỉnh cao, Nhược Thủy đỉnh cao, thực lực không tầm thường, chắc cũng lên đến bảy đuôi và tám đuôi rồi nhỉ.

Lời này vừa nói ra, Ngọc Lan Đình và hai mỹ nữ phía sau đều sắc mặt đại biến.

Các cô vốn tưởng Dương Thần dùng pháp bảo gì để che giấu tu vi còn bản thân hẳn chắc cũng chẳng mạnh đến đâu, nhưng đôi phương lại liếc mắt một cái là biết được tu vi của các nàng!

Nói cách khác, tu vi của đôi phương cao hơn bọn họ chứ không phải hoàn toàn dựa vào pháp bảo để che giấu!

Làm sao có thể như vậy được!

Ngọc Lan Đình vừa nãy còn vừa nói vừa cười, lúc này sắc mặt rất nhanh liền bắt đầu ngưng trọng, cuối cùng lộ ra mấy phần uy nghiêm của môn chủ Yêu Môn.

- Thật không ngờ đây, chị đây nhìn lầm rồi, cậu còn lợi hại hơn Tiểu Tử Kha, chắc là cậu lần đầu tiên gặp Thanh Khâu tộc chúng tôi mới đúng, sao lại biết tường tận như vậy, ngay cả tu vi và sự gia tăng số đuôi hồ li của chúng ta cũng biết.

Dương Thần cười nói:

- Cũng không có gì, chỉ là tôi từng có giao tình với một hồ li chín đuôi ở Vạn Yêu Giới tên là Ngọc Tuyết Ngưng nên mới biết...

- Cái gì?

Phản ứng của ba mỹ nữ tộc hồ li đều có vẻ vô cùng kích động, cho dù là tu vi cao đến đâu cũng không thể khống chế được!

- Cậu nói là Ngọc... Ngọc Tuyết Ngưng? Cậu gặp qua lão tổ tông của chúng tôi sao?

Trên mặt Ngọc Lan Đình tràn ngập sự khiếp sợ, dường như không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Mạnh Tử Kha và những người khác ở bên cạnh đều có thể hiểu được sự mất khống chế của ba cô gái, khuyên nhủ:

- Ngọc môn chủ, tôi mời cô đến đây là để nói chuyện này, vị Dương tiểu huynh đệ này không những gặp Ngọc Tuyết Ngưng, một huyền thoại của Thanh Khâu tộc các cô mà còn gặp cả rất nhiều cao nhân thiên ma của Ma Tu chúng tôi, cậu ta thật sự đã đến Vạn Yêu Giới một chuyến...

Dương Thần hơi sững sốt, huyền thoại của Thanh Khâu tộc? Lão tổ tông? Lại nhìn vẻ mặt chấn động của Ngọc Lan Đình và hai người kia, dường như... bối cảnh của Ngọc Tuyết Ngưng rất không tầm thường?

Ngọc Lan Đình lúc này mới phát hiện mình quá thất thố nhưng khó mà nhận được sự khản trương và kích động trong lòng, ổn định lại tâm cảnh rồi mới ngồi xuống cùng mọi người.

Sau khi ba cô gái ngồi xuống thì Ngọc Lan Đình cũng giới thiệu một cách đơn giản về 3 người.

Hóa ra Ngọc Lan Đình gọi Mạnh Tử Kha là “Tiểu Tử Kha” là có lý do đầy đủ, mặc dù cô mới lên chức môn chủ Yêu Môn được hơn ba trăm năm nhưng tuổi lại trên 2000 rồi.

Nói cách khác, khi thế tục vẫn ở thời Tây Hán thì Ngọc Lan Đình đã được

sinh ra rồi.

Hơn ba trăm năm trước, tu vi của cô đặt đến Thái thanh thần lôi kiếp, trở thành thiên hồ bảy đuôi, vừa lúc môn chủ nhiệm kì trước dương thọ sắp hết nên cô tiếp tục lên làm môn chủ.

Còn hai người phía sau cô cũng đều là người mạnh trong Thanh Khâu tộc. Người mặc váy đỏ tên là Ngọc Văn Hồng, người mặc váy xanh tên là Ngọc Kỉ Vân, đều là trợ thủ đắc lực của cô, cũng đều là những yêu hồ trên nghìn năm rồi.

Đợi sau khi làm quen xong Ngọc Lan Đình liền vội vàng hỏi những gì Dương Thần nhìn thấy, nghe thấy ở Vạn Yêu Giới cùng với những gì đã xảy ra.

Dương Thần nói lại một lượt những gì nói với người của ma môn trước đó, sau khi nói đến chuyện Ngọc Tuyết Ngưng thì thấy ba cô gái Ngọc Lan Đình lại âm thầm lau nước mắt, hốc mắt đỏ bừng.

- Thật là quá tốt mà... lão tổ tông vẫn còn sống... tôi biết mà, với tu vi thông thiên của lão tổ tông, cho dù là qua 50000 năm cũng sẽ không có chuyện gì...

Trong lời nói thể hiện sự vô cùng tôn sùng tổ tiên đối với Ngọc Tuyết Ngưng.

Dương Thần cũng không thể không nói thật:

- Theo những gì tôi biết thì Ngọc Tuyết Ngưng là người trường thọ nhất ở Vạn Yêu Giới, cũng là nhân vật mạnh nhất, Vạn Yêu Giới vốn phân thành ba phần, lãnh địa của Long tộc và Ma Tu, lãnh tụ có thay đổi, chỉ có Yêu tộc vẫn luôn coi Ngọc Tuyết Ngưng là nhất, quả thực cô mạnh đến nỗi không thể ngờ tới.

- Đó là điều đương nhiên.

Ngọc Văn Hồng kiêu ngạo nói.

- Dương công tử có điều không biết, lão tổ tông Ngọc Tuyết Ngưng là cường nhân huyền thoại trong lịch sử Thanh Khâu tộc chúng tôi, Ngài là người Thanh Khâu tộc đầu tiên đạt đến cấp thiên hồ chín đuôi.

- Mặc dù Ngài không để lại con cháu trực hệ, cũng chưa từng làm trưởng tộc của Thanh Khâu tộc chúng tôi nhưng lại luôn là thần bảo hộ của Thanh Khâu tộc, năm đó tu sĩ chính thống chẳng có ai là đối thủ của Ngài.

- Chỉ tiếc là 50000 năm trước, không biết do nguyên nhân gì mà sau khi Ngài rời khỏi tộc chúng tôi, không biết đi đâu, cuối cùng có các Yêu tộc khác truyền tin là lão tổ tông không chống cự gì cả mà tự nguyện vào Vạn Yêu Giới, cũng không ai biết nguyên nhân...

- Từ đó về sau, mặc dù Thanh Khâu tộc chúng tôi vẫn là tộc lớn nhất trong Yêu tộc nhưng mấy cường nhân thiên hồ chín đuôi cứ ngã xuống từng người một, cuối cùng vẫn dần dần bại trận...

Dương Thần có chút trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới Ngọc Tuyết

Ngưng lại có quá khứ huy hoàng như vậy.

- Nếu như Dương công tử đến cung điện của chúng tôi thì bên ngoài đại điện còn có thể nhìn thấy bức tượng điêu khắc lão tổ tông Ngọc Tuyết Ngưng cơ, nhưng đó chỉ là bức tượng dựa theo tập tranh trong tộc mà khắc lên thôi... Nếu như chúng tôi may mắn được gặp lão tổ tông thì tốt biết bao...

Một yêu hồ khác là Ngọc Kỉ Vân cảm khái nói.

Dương Thần khoe miệng có chút co giật, xem ra Thanh Khâu tộc đã xem Ngọc Tuyết Ngưng như là thần phật mà cầu khẩn, vái lạy, nhưng cũng không lạ, hồ li này ở Vạn Yêu Giới đã biến thái như vậy rồi, nếu ra ngoài thật thì cửu phẩm đỉnh cao... Ít nhất cũng là cấp bậc Ngọc thanh thần lôi kiếp đỉnh cao, như vậy thì quá nghịch thiên!

Phải nói nếu năm đó không phải cô tự vào Vạn Yêu Hồ thì e là chẳng ai làm gì được cô.

Dương Thần nhìn ba nữ hồ yêu khóc sụt sùi như vậy, dường như nghĩ đến sự chua xót 50000 năm nay của Thanh Khâu tộc, Yêu tộc, không khỏi cảm thấy bọn họ rất đáng thương.

Chợt nhớ tới một chuyện, Dương Thần lấy “Đồ Sơn Kim Đan lục” từ trong nhẫn không gian ra đưa ra trước mặt ba cô gái.

- Đừng khóc nữa, vật này là thứ Ngọc Tuyết Ngưng tặng tôi nhưng nội dung trên đó tôi đã thuộc nằm lòng, chỉ bằng vật trả lại chủ, chắc sẽ là bảo bối của Thanh Khâu tộc các cô.

Ba cô gái bọn Ngọc Lan Đình thấy cuốn đan phổ bằng da này lại sững sờ tại chỗ một lần nữa.

- Trời ạ... lẽ nào đây là “Đồ Sơn Kim Đan lục” mà lão tổ tông thường mang bên mình sao?

Ngọc Lan Đình kinh hô cầm lấy xem.

Ngọc Văn Hồng và Ngọc Kỉ Vân cũng chụm lại, sau khi xem cẩn thận thì đều gật gù đầu, xác nhận không sai.

- Xem ra Dương công tử quả thực đã được sự coi trọng của lão tổ tông chúng tôi, “Đồ Sơn Kim Đan lục” này chúng tôi cũng chỉ thấy ghi lại trong điển tịch của gia tộc, đó là thứ nội tộc gửi gắm cho lão tổ tông cất giữ.

Dương Thần gật đầu nói:

- Nếu là bảo bối thì các cô cứ giữ lấy.

Ngọc Lan Đình và hai cô gái kia nhìn nhau một lát, sau đó cười xinh đẹp, đem đan phổ trả lại cho Dương Thần, nói:

- Rất nhiều phương thuốc ghi lại trên đây đến nay đã không còn giá trị thực tế vì thiếu nguyên liệu, nếu lão tổ tông đã đưa cho công tử thì chúng tôi không có quyền thu hồi lại.

- Huống chi Dương công tử và Yêu tộc chúng tôi có cội nguồn, sau này nên là bạn bè quan trọng của nhau, Yêu tộc chúng tôi không bao giờ keo kiệt với bạn bè hay chiến hữu, đan phổ này công tử cứ giữ lấy, với tu vi của

Dương công tử thì những người ở Huyền cảnh cũng không ai có thể cướp đi được.

Dương Thần dở khóc dở cười, nói tất cả thứ này mình đã thuộc nằm lòng rồi, để chỗ ai cũng thế, cứ nhất định phải để nó chỗ mình để kéo gần quan hệ với mình.

Nhưng Dương Thần cũng đang có ý đó nên vui vẻ tiếp nhận.

Nhìn Dương Thần và ba cô gái Ngọc Lan Đình rất thân thiện với nhau, các trưởng lão Ma Tu ngồi không yên.

Đặc biệt là Mông Tử Kha, sau khi liếc mắt nhìn mấy trưởng lão lòng dạ sâu đậm thì cảm thấy cần phải có hành động rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1558

Hạ Vốn Gốc

- Dương tiểu huynh đệ, cậu đừng vì Ngọc môn chủ xinh đẹp như tiên mà đem mấy người đàn ông Ma Môn chúng tôi ném lên chín tầng mây chứ.

Mông Tử Kha vỗ vỗ vai Dương Thần, thân thiết nói.

Mấy cô gái bọn Ngọc Lan Đình định làm gì thì các Ma Tu cũng đoán được bảy, tám phần. Dương Thần có thể vào rồi lại ra khỏi Vạn Yêu Giới thì sau này nói không chừng đến cầu xin Dương Thần mạo hiểm giúp đỡ, có thể đưa một số lão tổ tông ra thật ý chứ?

Suy nghĩ này họ cũng có nhưng vì có sự uy hiếp của Hỗn độn nên bọn họ cũng biết không thể gấp gáp.

Nhưng bây giờ không được thì không có nghĩa là sau này cũng không được!

Lúc quan trọng như thế này không thể để Dương Thần cảm thấy người của Ma Môn bọn họ không thân thiện, nhiệt tình và rộng lượng bằng Yêu Môn!

- Đúng vậy, Dương công tử, sau này chuyện của cậu chính là chuyện của Hồng Hoang Môn chúng tôi, cho dù là Ma Tu chúng tôi hay là Yêu Môn đều coi cậu là người bạn tốt nhất.

Lại có trưởng lão Ma Tu cười tùm tùm nói.

Dương Thần giả bộ thụ sủng nhược kinh:

- Cái này... không dám, không dám, Dương Thần tôi chỉ là một thân một mình, làm sao có thể sánh vai với mấy vạn Yêu Tu, Ma Tu các anh.

Những người có mặt đều là người già thành tinh rồi, làm sao có chuyện không biết Dương Thần đang giả vờ giả vịt, mặc dù trong lòng đều đang khinh thường tên tiểu tử này không biết xấu hổ nhưng bọn họ cũng không vạch mặt mà còn phối hợp diễn cùng.

- Dương công tử nói đi đâu vậy, cái chúng tôi coi trọng là tình cảm, còn thực lực hay gì đó thì Dương công tử kì tài ngút trời, chưa biết chừng sau này chúng tôi còn phải dựa vào cậu đấy.

Mông Tử Kha gật đầu, nói:

- Dương huynh đệ, tôi... thôi tôi cứ gọi cậu là Dương lão đệ vậy, anh trai này quyết định rồi, nếu như Ngọc môn chủ có thể giao cho cậu bảo bối Đồ Sơn Kim Đan lục của Thanh Khâu tộc, vậy thì cậu cũng không cần trả linh bảo của nhà họ Mông chúng tôi nữa, cứ coi như đó là bằng chứng cho tình bạn của chúng ta đi!

Mông Tử Kha cũng coi như ra “vốn gốc” rồi, người mấy trăm tuổi, đường

đường là môn chủ Ma Môn mà lại trực tiếp xưng huynh đệ với Dương Thần.

Dương Thần lúc này thực sự có chút giật mình, “A” há hốc mồm.

Các trưởng lão Ma Tu có mặt ở đây, đặc biệt là các trưởng lão nhà họ Mông đều đồ mồ hôi lạnh, môn chủ này thật là nhẫn tâm.

Nhưng tiếc con săn sắt thì không bắt được cá rô.

Mặc dù linh bảo nhà họ Mông có ý nghĩa rất lớn nhưng nếu đi so sánh thì tác dụng thực tế còn không bằng Đồ Sơn Kim Đan lục đầu.

Yêu Tộc bỏ vốn ra thì bọn họ cũng không thể ở thế yếu!

Dù sao thì chỉ cần linh bảo ở trên người Dương Thần, sau này nếu quan hệ tốt, đòi lại thì chắc cũng không sao.

Mấu chốt là trong tình hình trước mắt không thể thua Yêu Môn.

Nghĩ tới những điều này, các trưởng lão của Ma Tu đều ủng hộ quyết định của Mông Tử Kha.

Dương Thần hơi khóc không ra nước mắt, kỳ thật hẳn nghe được người nhà họ Mông nói, thực ra cái linh bảo đen thui này chẳng có tác dụng thực tế gì nên đang định sau khi đạt được mục đích sẽ trả lại nhà họ Mông, giờ thì tốt rồi, dường như còn phải bảo quản giúp bọn họ nữa chứ!

Tặng hẳn thứ này thì được cái quái gì chứ, chẳng bằng tặng một pháp bảo cho mình... ô... nếu như cái Bát bộ thiên ma pháp luân của Mông Tử Kha có thể tặng hẳn thì tốt biết bao...

Lúc này Ngọc Lan Đình bỗng nhiên đứng lên, đi đến bên cạnh Dương Thần, quán lấy một cánh tay Dương Thần lên, nhẹ thở dài nói:

- Dương công tử, công tử lần đầu tiên đến Hồng Hoang cảnh mà lại mang đến tin tức quan trọng như thế này Môn chúng tôi phải cảm ơn công tử thật tử tế mới đúng.

- Hay là sau khi tan tiệc rượu ở đây, công tử liền đến Yêu Môn chúng tôi làm khách đi, Thanh Khâu tộc chúng tôi mỹ nữ chỗ nào cũng có, hơn nữa đều rất hâm mộ người mạnh, tôi giới thiệu cho công tử vài tiểu muội nữa, thế nào?

Ngọc Lan Đình sống còn lâu hơn Mông Tử Kha nhiều, làm sao mà cô để đám người Ma Môn này cho ở thế hạ phong.

Nữ yêu tinh bảy đuôi này đã nghĩ cho tương lai rồi, mặc dù theo như lời Dương Thần nói thì lão tổ tông Ngọc Tuyết Ngưng trong thông thiên tháp, không rõ sống chết.

Nhưng cường nhân huyền thoại với cấp bậc tu vi như Ngọc Tuyết Ngưng, 50000 năm trước tất cả mọi người trong thiên hạ đều không làm được gì bà thì làm sao có chuyện sống đến tuổi này rồi còn ngu ngốc đến mức đem tính mạng mình vào chỗ chết chứ?

Cho nên ba người bọn Ngọc Lan Đình đều tin chắc rằng lão tổ tông vẫn sống rất tốt.

Nếu như có thể khiến Dương Thần giúp Yêu Môn đi mời lão tổ tông ra,

vậy thì thiên hạ to lớn như vậy còn ai dám làm khó Thanh Khâu tộc nữa chứ?

Trong lòng Mông Tử Kha và những người khác đều thầm kêu cái cô Ngọc Lan Đình này không biết xấu hổ, lại dám lấy mỹ nữ ở Thanh Khâu tộc ra để thu hút Dương Thần.

Dương Thần nuốt một ngụm nước bọt, Yêu Môn chủ này vừa dựa lại gần là tỏa ra mùi hương thơm của cơ thể giống như mùi hoa lan vậy, từ chỗ cổ áo trước ngực cô, cũng không biết có phải cố ý hay không mà thỉnh thoảng lại nhìn thấy một khe rãnh, dưới chiếc cổ trắng ngần là nơi phong cảnh...

Hồ ly tinh này vốn dĩ nhìn đã không tồi, lại có sức mị hoặc bẩm sinh của chủng tộc, quả thật là yêu tinh giày vò người khác...

Đột nhiên trở thành chiếc bánh thơm ngon để hai môn của Hồng Hoang cảnh tranh đoạt nên Dương Thần cũng có chút bất ngờ.

Đến cuối cùng, Dương Thần cũng mơ hồ đồng ý đến Yêu Môn ngồi một lát, còn các trưởng lão của Ma Môn lại bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào để có quan hệ gần hơn với Dương Thần...

...

Ngay tại khi Dương Thần tiến vào trong Hồng Hoang, mọi thứ đều thuận lợi.

Trong phòng nghị sự nhà họ Tiêu ở Huyền cảnh.

Cha con Tiêu Mạnh Vu, Tiêu Mặc Hối và năm thái thượng trưởng lão Nhược thủy kì trở lên về gia tộc trấn thủ đều nghiêm chỉnh mà ngồi.

Bởi vì nhà họ Tiêu đón một người khách không mời mà đến, vị khách không ai có thể nghĩ tới.

- Lạc gia chủ đột nhiên một mình đến thăm không biết là có chuyện gì gấp.

Tiêu Mạnh Vu ngồi ở trên ghế Thái sư chủ nhà, sắc mặt không một chút sợ hãi mà nhìn vào người đột nhiên đến thăm là Lạc Thiên Thu.

Đường đường là gia chủ nhà họ Lạc - Lạc Thiên Thu mà lại một mình chạy đến đây, cũng không biết là để tỏ lòng hữu hảo hay là căn bản không nghĩ rằng nhà họ Tiêu không thể gây nguy hiểm gì cho mình.

Dù sao thì dựa vào tu vi thâm hậu, thực ra người gần như là một phát liên có thể đến Thái thanh thần lôi kiếp trung kì như Lạc Thiên Thu đến nhà họ Tiêu lại khiến người nhà họ Tiêu có áp lực.

Trên mặt Lạc Thiên Thu mang nét cười mỉm khó lường, thản nhiên ngồi ở trên ghế, cầm chén trà mà người hầu mang đến, nhấp một ngụm.

- Tiêu gia chủ không cần vội, cứ ngồi một lát là biết mục đích đến đây của bản tọa.

- Hà?

Tiêu Mạnh Vu nhú mày, có chút không hiểu gì cả.

Sau một lúc lâu, mọi người trong đại sảnh đều phát giác ở cách đây khá

xa có một đám tu sĩ đang tới gần.

Rất nhanh quân gia Tiêu Cổ Nguyên chạy vào, bẩm báo:

- Lão gia, nhị thái gia Tiêu Mạnh Nhạc và nhị gia Mạc Tranh đến rồi.

- Nhị đệ? Mạc Tranh?

Tiêu Mạnh Vu mơ hồ có chút bất an trong lòng, ra hiệu cho bọn họ vào.

Tiêu Mạnh Nhạc và Tiêu Mạc Tranh cùng với một đám con cháu tôn thất nhà họ Tiêu ở phía dưới cùng nhau đi vào đại sảnh nghị sự.

- Nhị đệ, sao đệ lại đột nhiên đến vậy, còn cả Mạc Tranh, chẳng phải cậu đến ruộng thuốc rồi sao? Chuyện bổ sung cho kho thuốc tháp Thanh Đế không thể chậm trễ được.

- Đại ca, so với chuyện bổ sung linh dược cho kho thuốc tháp Thanh Đế, huynh đệ chúng đệ cho rằng có chuyện còn khẩn cấp hơn, cần nhanh chóng xử lý.

Tiêu Mạnh Nhạc vẽ mặt cười tà dị.

Tiêu Mạnh Vu hí mắt:

- Chuyện gì?

Tiêu Mạnh Nhạc cười ha hả, chắc như đinh đóng cột nói:

- Thay đổi gia chủ!

- Hồn lảo!

Tiêu Mạnh Vu sắc mặt trắng bệch, tức đến mức bỗng nhiên đứng lên:

- Tiêu Mạnh Nhạc! Đệ đang nói linh tinh gì thế! Đệ điên rồi sao?

Năm vị trưởng lão nhà họ Tiêu có mặt ở đây cũng lộ ra vẻ không hài lòng, cho rằng trước mặt Lạc Thiên Thu, chuyện này khiến họ rất mất mặt, cũng không biết mấy đứa con cháu hậu bối này giở trò gì.

Tiêu Mạnh Nhạc hừ lạnh nói:

- Đại ca, huynh không nghe nhầm đâu, chức vụ gia chủ của anh không giữ được đâu.

- Đệ rốt cục có ý gì...

Tiêu Mạnh Vu tức đến phát run.

Tiêu Mạnh Nhạc nhếch miệng nói:

- Không cần kích động, huynh đệ chúng đệ sẽ nói từng điều một cho huynh nghe... Đầu tiên là gia chủ nhà họ Tiêu chúng ta bắt buộc phải có người kế thừa, có hậu thế, con cháu rõ ràng mới có tư cách đầy đủ.

- Mà đại ca đã không còn đứa cháu Tiêu Thu Phong, chỉ có con trai là không được... Mạc Hối đã ở thời kì tu vi Minh Thủy trung kì, nếu muốn có thai thì cho dù là tìm được người con gái có tu vi trên cấp Minh Thủy thì cũng không phải nói có là có.

- Huống chi, sang năm đã là năm Thiên Ma chi nhãn mở ra, hội võ ba nhà bắt đầu, nhà họ Ninh và nhà họ Lạc đều có thiếu gia chủ tham gia, chỉ có mỗi chủ mạch nhà họ Tiêu chúng ta ngay cả người kế thừa chính ấn đời thứ ba cũng không có, không thể để mất mặt như vậy được.

- Hừ... Đây chính là lý do sao? Vào thời khắc quan trọng này mà đệ chỉ nghĩ được chút thủ đoạn này để đoạt vị trí gia chủ của ta sao?

Tiêu Mạnh Vu khinh thường nói.

Tiêu Mạnh Nhạc lắc lắc ngón tay:

- Đại ca, huynh nghe đệ nói hết đã... Đương nhiên đệ biết bây giờ là thời điểm nguy nan của nhà họ Tiêu chúng ta, vì vậy càng những lúc như thế này thì chẳng phải càng nên ổn định quân tâm của gia tộc, nghĩ cho tương lai xa sao?

- Mà đệ... là huynh đệ ruột cùng cha cùng mẹ của huynh, đúng lúc lại thích hợp làm gia chủ cái nhà này hơn huynh, mặc dù về tu vi không bằng đại ca nhưng các phương diện khác thì đệ đều thích hợp hơn so với đại ca...

- Làm sao mà thấy được?

Tiêu Mạnh Vu cười lạnh.

- Ha ha.

Tiêu Mạnh Nhạc vẫy vẫy tay với Tiêu Mặc Tranh đang ở bên cạnh, nói:

- Mặc Tranh, cậu đến nói cho huynh ấy lý do.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1559

Giấu Thật Kín

Tiêu Mạc Tranh gật gật đầu nhưng không vội mở miệng mà nói với một đám con cháu nhà họ Tiêu ở phía sau:

- Các người đi ra ngoài đi, Dương Húc ở lại, ngoài ra, trong phạm vi 100m kể từ đại sảnh không được có người không phận sự!

Rất nhanh, ngoài Tiêu Dương Húc ra, những người khác đều cách xa đại sảnh.

Sau khi xác nhận xung quanh đã yên tĩnh, chỉ còn những người trong đại sảnh, Tiêu Mạc Tranh mới ngang nhiên sải bước đến trước mặt cha và anh trai, cười nói:

- Cha, không, phải là bác mới đúng... chuyện đến nước này còn phải giả vờ nữa sao... Ông không phải là cha đẻ của tôi!

Đùng đoàng!

Giống như một tiếng sấm nổ ầm trong đầu không ít người đang có mặt.

Quả thật không thể tin được những gì vừa nghe thấy!

Nếu không phải những người không có phận sự đã lùi ra khỏi xung quanh đại sảnh nghị sự thì chỉ e câu nói này đủ để làm chấn động toàn bộ nhà họ Tiêu, thậm chí toàn bộ Huyền cảnh!

Tiêu Mạnh Vu sắc mặt xanh mét, còn Tiêu Mạnh Hối và năm vị thái thượng trưởng lão đều đầy khiếp sợ nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

- Đại ca... Anh không ngờ đến đúng không, anh tưởng em không biết, năm đó đưa con trai thứ hai mà Nguyệt Tâm sinh ra không phải con anh! Mạc Tranh rõ ràng là con của em!

Tiêu Mạnh Nhạc trầm giọng gầm thét, mang theo lửa giận đã cất giấu mấy chục năm.

Thu Nguyệt Tâm, cũng chính là mẹ đẻ của Tiêu Mạc Hối và Tiêu Mạc Tranh, theo hiểu biết của đa số người nhà họ Tiêu thì Thu Nguyệt Tâm sau khi sinh Tiêu Mạc Tranh không lâu đã qua đời vì tàu hỏa nhập ma trong một lần tu luyện mà vỡ nát kinh mạch.

- Cha, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tiêu Mạc Hối kinh sợ hỏi.

- Đúng vậy, Mạnh Vu, đầu đuôi chuyện này là thế nào vậy.

Có một vị thái thượng trưởng lão Nghịch Thủy trung kì mở miệng hỏi.

Những người có mặt ở đây đều không phải người ngu, nhìn sắc mặt Tiêu Mạnh Vu là biết hơn nửa phần không phải là giả.

Tiêu Mạnh Nhạc thấy Tiêu Mạnh Vu không mở miệng, cười lạnh nói:

- Chư vị, hãy để tôi nói cho các vị biết chân tướng năm đó... Năm đó, lúc đầu Nguyệt Tâm và tôi tâm đầu ý hợp nhưng Tiêu Mạnh Vu lại chặn ngang một bước, dựa vào thân phận người thừa kế số một cho chức gia chủ mà cướp Nguyệt Tâm khỏi tay tôi.

- Mặc dù Nguyệt Tâm gả cho anh ta nhưng chưa từng thích anh ta thật lòng, sau khi sinh hạ Mạc Hồi liền buồn bực không vui...

- Tôi cũng không sợ mọi người coi thường mình, chúng tôi nhân lúc Tiêu Mạnh Vu bế quan tấn công Quỷ Thủy kì cuối mà gặp mặt nhau, lúc đó, Nguyệt Tâm đã mang bầu Mạc Tranh, chỉ là lúc đầu tôi không biết, vì áy náy nên Nguyệt Tâm không nói chuyện này với tôi...

- Đợi nửa tháng sau Tiêu Mạnh Vu xuất quan thì phát hiện Nguyệt Tâm đang mang bầu, vốn muốn trực tiếp đánh chết Nguyệt Tâm và đưa con trong bụng nhưng Nguyệt Tâm thề với anh ta sẽ không để ai biết đứa con này không phải của anh ta, hơn nữa không dễ để mang thai đứa trẻ nên không ngừng cầu xin anh ta...

- Cuối cùng, anh trai tốt của tôi đã để Nguyệt Tâm thề độc phải giữ mồm giữ miệng và giam lỏng Nguyệt Tâm ở trong gia tộc đến tận khi Mạc Tranh được sinh ra để mọi người tưởng là con của anh ta.

- Người tính không bằng trời tính, Nguyệt Tâm sớm đã nhìn thấu tâm địa độc ác của anh ta nên sau khi sinh hạ đứa trẻ không lâu liền biết Tiêu Mạnh Vu sẽ tìm cơ hội giết chết cô, bởi vì như vậy thì vĩnh viễn sẽ không có ai biết Mạc Tranh là con của tôi chứ không phải của anh ta!

- Nguyệt Tâm vụng trộm viết một phong thư ghi lại rõ ràng nguyên nhân hậu quả của sự việc và giao cho tỳ nữ mà cô tín nhiệm nhất, nói với tỳ nữ kia nếu như trong mấy năm mà cô bất ngờ mất mạng thì cho dù là vì nguyên nhân gì cũng đưa phong thư cho tôi...

- Quả nhiên không đến một năm Nguyệt Tâm liền “tẩu hỏa nhập ma”, ngọc nát hương tan... Hừ, thật là một người chồng tốt, một gia chủ tốt mà...

Nghe đến đó mọi người không kiềm nổi mà hít khí lạnh, không ngờ lại có một quá khứ như vậy.

Tiêu Mạc Hồi há miệng, định nhìn thấy câu nói đó không phải là sự thật trên mặt cha, cho dù ông không thích Tiêu Mạc Tranh nhưng cũng không ngờ Tiêu Mạc Tranh không phải em ruột của mình, cũng không ngờ mẹ và chú hai lại có quan hệ, lại còn... bị cha giết chết!

Lúc này sắc mặt Tiêu Mạnh Vu dữ tợn vô cùng, trong mắt đầy tơ máu:

- Chết tiệt... Con tiện nhân kia... lại dám chơi tao!

- Cha!

Tiêu Mạc Hồi lão đảo lùi về phía sau một bước, suýt nữa đặt mông ngã xuống đất.

Thấy dáng vẻ nổi giận của Tiêu Mạnh Vu, mấy vị thái thượng trưởng lão cũng hoàn toàn tin.

Trên thực tế, Tiêu Mạnh Vu không thừa nhận cũng vô ích, Tiêu Mạnh Nhạc hiển nhiên có chuẩn bị mà tới, chỉ cần lấy lá thư đó ra, xác nhận bút tích là tất cả rõ ràng.

Tiêu Mạnh Nhạc âm trầm nói:

- Đại ca, anh biết không... Vốn dĩ trong lòng em vẫn còn một chút tình cảm anh em với anh, còn một chút tín nhiệm, không hoàn toàn tin lời Nguyệt Tâm nói...

- Nhưng Mạc Hồi và Mạc Tranh từ nhỏ đến lớn, anh quả thực quá thiên vị Mạc Hồi, để Mạc Hồi chủ trì đại cục, nuôi dưỡng như một người kế thừa, còn Mạc Tranh lại bị anh sai này sai nọ, dẫn dắt một đám tu sĩ bôn ba quản lý ruộng thuốc.

- Anh căn bản không định cho Mạc Tranh có cơ hội tu luyện hắc hoi, cũng không định để hai anh em chúng cạnh tranh, bởi vì anh biết chỉ có Mạc Hồi mới là con trai anh! Thậm chí con của Mạc Tranh cũng chẳng quan trọng gì hết!

- Đến tận khi nhìn thấy rõ tất cả, tôi mới tin rằng những gì Nguyệt Tâm viết đều là sự thật... Cho dù là vì sự ổn định của gia tộc, tôi không tranh giành nhiều với anh, nhưng vì con trai tôi, vì cháu chắt tôi, tôi tuyệt đối không thể nằm nhìn nhà họ Tiêu tiếp tục nằm trong tay anh!

- Ha ha ha ha!

Tiêu Mạnh Vu cười hô hô, dáng vẻ miệt thị nói:

- Cho dù đây là sự thật thì sao? Là cái con tiện nhân Nguyệt Tâm kia có lỗi với ta trước, có lỗi với cha con ta, cô ta không xứng đáng làm chủ mẫu nhà họ Tiêu!

- Huống chi, người và chị dâu của người thông gian, chẳng lẽ lại là chuyện quang minh chính đại! Người và ta chẳng qua là chó chê mèo lắm lông, quả thực ta làm không ít chuyện ti tiện nhưng người cũng dơ bản không kém!

Thốt ra lời này, mấy vị thái thượng trưởng lão, cũng đều lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Quả thật, mặc dù Tiêu Mạnh Vu sai nhưng Tiêu Mạnh Nhạc cũng chẳng tốt đến đâu.

Tiêu Mạnh Nhạc lại tràn đầy tự tin nói:

- Tôi còn lý do kế tiếp...

Nói xong, Tiêu Mạnh Nhạc đẩy người từ trước đến giờ đứng yên lặng ở đó là Tiêu Dương Húc ra trước mặt mọi người.

- Các vị thái thượng trưởng lão, hãy nhìn người này, anh ta tên là Tiêu Dương Húc, nhỏ hơn năm tuổi so với người đã chết là Tiêu Thu Phong, tu vi Quỷ Thủy sơ kì, một tay Thiên Tuyệt tích mây, kiếm pháp xuất thần nhập hóa. Các vị trưởng lão thấy thế nào?

Mấy vị thái thượng trưởng lão nhìn nhau mấy cái, một người trong đó tán

thường nói:

- Tuổi còn trẻ mà có được tu vi này cũng không dễ, quả thực là nhân tài hiếm gặp.

Tiêu Mặc Tranh lúc này tự hào nói:

- Thân phận thật sự của Dương Húc thực ra là con trai ruột của tôi!

- Cái gì!

Lần này, lại khiến mọi người ở đây quá sợ hãi.

Từ trước đến nay, Tiêu Dương Húc đều làm con trai của đứa con thứ ba nhà lão nhị, sao đột nhiên lại thành con trai của Tiêu Mặc Tranh rồi?

Tiêu Mạnh Nhạc thấy mọi người nghi ngờ liền giải thích một chút.

Hóa ra sau khi Tiêu Mạnh Nhạc và Tiêu Mặc Tranh âm thầm nhận nhau, mặc dù nhìn ngoài không có quan hệ bao nhiêu nhưng Tiêu Mặc Tranh cũng thường xuyên nhân lúc đi ra ngoài bên ba mà gặp gỡ cả nhà Tiêu Mạnh Nhạc.

Trong khoảng thời gian đó, Tiêu Mặc Tranh và một nghĩa nữ của Tiêu Mạnh Nhạc lâu ngày sinh tình, sinh hạ Tiêu Dương Húc, đó cũng là chuyện trước khi Tiêu Mặc Tranh và Từ Á Nam thành hôn.

Tiêu Dương Húc vừa sinh ra liền được phát hiện là căn cốt rất tốt, sau đó, kể từ khi bắt đầu hiểu chuyện, phát hiện tư chất thông minh, sức hiểu biết rất cao nên được Tiêu Mạnh Nhạc trọng điểm bồi dưỡng và tạo ra một thân phận mới.

Nếu như Dương Thần có mặt thì sẽ càng hiểu hơn tại sao lúc đầu lại muốn hãm - người giả mạo Tiêu Du Phong lúc đó so kiếm với Tiêu Dương Húc, hiển nhiên, chuyện đó có ý nghĩa không tầm thường...

Chuyện cho tới bây giờ, đã không cần che giấu, bởi vì thiên thời địa lợi nhân hoà, vừa vặn Tiêu Thu Phong chết rồi, Tiêu Gia lại gặp tình trạng nguy cấp.

Tiêu Mạnh Nhạc biết, lúc này đưa con cháu mình là Tiêu Mặc Tranh và Tiêu Dương Húc đến, thời cơ đoạt chức gia chủ của anh ta đến rồi!

Đương nhiên, có một số câu không thể nói ra, nhưng những người có mặt cũng không ngốc, chỉ cần nghe đôi câu vài lời là hiểu!

- Lão nhị... người giấu kĩ thật đấy...

Tiêu Mạnh Vũ khuôn mặt co giật, lại âm độc nhìn Tiêu Mặc Tranh:

- Tiểu súc sinh... Hoá ra ngươi sớm biết thân thế mình rồi, còn dám ở bên ngoài sinh con trai...

- Bác cả, cháu gọi bác là cha đã mấy chục năm, đến bây giờ bác lại luôn mồm gọi cháu là “tiểu súc sinh”, chẳng lẽ vì cháu không phải là con trai ruột của bác nên cháu liền không phải là con cháu nhà họ Tiêu nữa sao?

- Hôm nay cháu và cha dám đến đây là đã chuẩn bị đối mặt với tất cả, chuyện đến nước này, cha cháu và cháu, còn có cả Dương Húc, ba người chúng cháu hoàn toàn có lý do thay thế bác và Tiêu Mặc Hối.

Tiêu Mặc Tranh nói một cách đầy chính nghĩa.

- Mấy vị thái thượng trưởng lão đều là bề trên hiểu lý lẽ, chắc là có thể nhìn ra ai lòng dạ nhỏ mọn và âm độc hiểm ác hơn.

Tiêu Mạnh Nhạc lại nói.

Năm vị thái thượng trưởng lão ở bên cạnh thì sắc mặt cổ quái, hiển nhiên là trong lòng đều có chút rối rắm, hai bên đều là hậu bối, mặc dù chuyện tranh đấu này là việc xấu trong nhà nhưng thực ra về việc huyết mạch kế thừa thì không có vấn đề gì lớn.

- Nếu như tôi không đồng ý thì sao?

Tiêu Mạnh Vu biết các trưởng lão sẽ không dễ dàng tỏ thái độ, y vẫn chưa thua, không khỏi cười nhạo.

Xoạt...

Lạc Thiên Thu từ trước đến giờ chỉ ngồi nghe không nói gì bỗng nhiên từ từ đứng dậy, cười tủm tỉm nói:

- Nếu như Mạnh Vu huynh không đồng ý thì người nào đó họ Lạc sẽ rất khó làm đấy...

- Lạc Thiên Thu!

Tiêu Mạnh Vu đột nhiên cả kinh, suýt nữa y quên mất còn có tên này ở đây!

- Anh có ý gì?

Lạc Thiên Thu có chút bất đắc dĩ thở dài, đi đến giữa cha con Tiêu Mạnh Nhạc và Tiêu Mặc Tranh, vỗ vai hai người.

- Thứ cho tôi nói thẳng, bốn tọa đặc biệt xem trọng chuyện Tiêu Mạnh Nhạc huynh tiếp nhận chức gia chủ đây, bởi vì bây giờ là thời điểm rất quan trọng, nhà họ Lạc chúng tôi định liên hợp với nhà họ Tiêu, cùng chống lại kẻ địch chung của chúng ta là Dương Thần...

Tiêu Mạnh Vu nhú mày:

- Tôi nói nhà họ Tiêu muốn liên minh với nhà họ Lạc các anh khi nào?

- Anh chưa nói nhưng Mạnh Nhạc huynh đồng ý rồi... Vì vậy, bốn tọa đương nhiên ủng hộ Mạnh Nhạc huynh nhận chức gia chủ nhà họ Tiêu.

Trong lúc nói, Lạc Thiên Thu dần dần phát ra chân nguyên uy áp cực lớn, không để ai phản kháng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1560

Mỗi Mắt Mong Chờ

Tiêu Mạnh Vu cảm thấy có một áp lực rất lớn, nổi giận nói:

- Chẳng trách lại có dũng khí dám đòi cướp ngôi vị gia chủ của ta, lão Nhị, hóa ra các người đã âm thầm cấu kết với Lạc Thiên Thu.

- Tiêu gia chủ, lời này của ông... tôi không thích nghe chút nào cả.

Lạc Thiên Thu ánh mắt âm trầm nói:

- Chính là do đứa con của ông là Tiêu Mạc Hối và tên trưởng lão đã chết của gia tộc ta là Lạc Phong đã liên kết với nhau định dùng Đào ngọt ma huyết để đầu độc ta... Ta còn chưa tính đến món nợ này đâu...

- Cái gì!?

Tiêu Mạnh Vu và vài tên thái thượng trưởng lão khác sắc mặt kinh hãi, hướng ánh mắt về phía Tiêu Mạc Hối.

Tiêu Mạc Hối mồ hôi chảy ròng ròng, sắc mặt trắng bệch, run run nói:

- Nói hươu nói vượn! Phụ thân và các vị trưởng lão xin hãy tin con! Con thật sự không làm chuyện đó!

- Ha ha

Lạc Thiên Thu nhếch miệng, điềm nhiên nói:

- Thật sao, trừ Tiêu gia các người ra còn có gia tộc nào có thể lưu giữ lại được Đào ngọt ma huyết? Trừ gia chủ của các người ai còn có thể lấy được Đào ngọt ma huyết?

- Người... người có chứng cứ gì không?

Tiêu Mạc Hối chống chế.

Lạc Thiên Thu bỗng nhiên duỗi tay ra, một luồng ánh sáng màu hồng lượn lờ trên tay y, tản mát ra hơi thở tà ác làm cho người ta sợ hãi.

Mọi người ở đây đều không phải đồ ngốc, ai cũng nhận ra được, đây chính là hơi thở tà ác của Đào ngọt ma huyết.

- Đào ngọt ma huyết này lần trước trong lúc giao chiến với Dương Thần, suýt chút nữa đã làm hại được ta, cũng may số mệnh của ta lớn, chuyển nguy thành an, có thể sử dụng được năng lực của ma huyết này làm tăng chân nguyên, nên bây giờ mới còn sống đứng ở đây.

Lạc Thiên Thu cười lạnh:

- Các vị, nếu Tiêu gia muốn hợp tác với Lạc gia chúng ta, ta sẽ suy nghĩ về việc đòi lại món nợ này... Còn nếu không ta sẽ hạ thủ không lưu tình đâu.

Tiêu Mạnh Vu tức giận đến phát run, trong cơn giận dữ tát một cái vào mặt Tiêu Mạc Hối!

- Nghiệt súc! Ai cho người làm việc này !?

Tiêu Mạc Hôi ngã nhào xuống đất, biết sự việc đã bị lộ, bằng chứng đã rõ ràng, y cũng không thể biện hộ thêm được nữa, nói gì đến chuyện muốn âm thầm xử lý Lạc Thiên Thu nữa, cái đó chỉ giống như là việc lót đường.

Lạc Thiên Thu đã gây ra một sức ép lớn đối với người của Tiêu gia, lại còn bị đám người Tiêu Mạnh Nhạc không chế, bọn họ đã rơi vào tình cảnh bất lợi.

Quả nhiên, vài tên thái thượng trưởng lão sắc mặt bất mãn, đối việc cha con Tiêu Mạnh Vu và Tiêu Mạc Hôi đã làm cảm thấy thật ti tiện, mà cũng có trăm nghìn chỗ hở!

Tiêu Mạnh Vu bị Tiêu Mạnh Nhạc nắm được nhược điểm, Tiêu Mạc Hôi lại không thể giết chết được Lạc Thiên Thu, ngược lại tăng cường thực lực cho y, giờ y đã tìm đến tận nơi rồi, rơi vào đuôi lý!

Một gã thái thượng trưởng lão Nhược Thủy kì cuối lắc đầu thở dài:

- Mạnh Vu, Mạc Hôi, cha con các ngươi khiến cho chúng ta tức giận rồi đấy.

Tiêu Mạnh Vu sắc mặt trắng bệch, biết các vị trưởng lão đã nghiêng về phía Tiêu Mạnh Nhạc.

Mặc dù những người ở đây không phải là toàn bộ thái thượng trưởng lão của Tiêu gia, nhưng mà bọn họ đều đã nghĩ như vậy, thì những trưởng lão khác khi về đến thì cũng sẽ không có ý nghĩ khác.

Các trưởng lão đã thống nhất ý kiến như vậy, thì gia chủ như y cũng không thể nói gì được nữa!

Lúc này, Tiêu Mạnh Nhạc hiên ngang chấp tay nói:

- Chư vị trưởng lão, Mạnh Nhạc đã nghĩ đến chuyện này, đại ca không thích hợp tiếp tục đảm nhiệm chức vị gia chủ nữa, Mạnh Nhạc hi vọng có thể nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, cùng hợp tác với Lạc gia, tạo dựng mối quan hệ, đối phó với kẻ thù chung là Dương Thần, lấy lại thể diện cho Tiêu gia ta.

Năm vị thái thượng trưởng lão nhìn nhau, cuối cùng trưởng lão Nhược Thủy kì cuối kia mở miệng nói:

- Việc này chúng ta sẽ thông báo với hội trưởng, nhanh chóng đưa ra quyết định, tuy nhiên hiện tại, bọn ta chỉ có thể để Mạnh Nhạc đảm nhiệm chức vị này trước... Về phần Mạnh Vu và Mạc Hôi hãy bẻ quan mà suy nghĩ đi.

- Trưởng lão! Chuyện này...

Tiêu Mạnh Vu định nói một câu nhưng thấy cả năm vị trưởng lão đều trợn mắt nhìn y, nên đành thôi.

Lạc Thiên Thu phủ tay:

- Các vị trưởng lão Tiêu gia quả nhiên hiểu lý lẽ, Lạc gia chúng tôi từ trước đến nay đều luôn mong muốn cùng các gia tộc khác sống hòa bình, nếu hiện giờ muốn Mạnh Nhạc huynh làm gia chủ, tôi cũng không có ý kiến

gì cả, chỉ mong hợp tác vui vẻ với nhau...

- Lạc gia chủ khoan hồng, độ lượng, Tiêu gia chúng tôi tự nhiên sẽ đối đãi tốt.

Thái thượng trưởng lão cũng phụ họa theo.

Những trưởng lão này từng nắm những chức vụ trọng yếu trong gia tộc, biết ở thời điểm này, Lạc gia đang ở thế lớn, không đụng vào được, tuy rằng Lạc Thiên Thu đã đạt Thái Thanh Thần Lô kiếp, cũng không thể áp đảo tất cả, nhưng Tiêu gia vẫn phải né đi cạnh sắc này.

Ít nhất, việc hợp tác trước mắt với Lạc gia để báo thù Dương Thần là hợp lý nhất, mà cha con Tiêu Mạnh Vũ cũng đã phạm sai lầm, các vị trưởng lão cũng đã đưa ra quyết định cuối cùng rồi.

- Hừ, Tiêu Mạnh Nhạc và Tiêu Mặc Tranh... Nhìn như vậy thật giống cha con...

Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh như băng truyền từ đại điện vào.

Dáng người cao mặc trang phục màu đen, tóc dài bồng bênh, tay cầm một thanh kiếm dài ba thước, chậm rãi tiến lại gần.

- Từ Thiếu Cung? Người tới đây làm gì?

Người tới chính là Từ Thiếu Cung, lúc trước đang bế quan tu luyện ở nơi khác, nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện ở đây.

Đám người Tiêu Mạnh Nhạc quay người lại, nhú mày hỏi.

Trong mắt Lạc Thiên Thu hiện lên vẻ kinh ngạc, y không ngờ trong phạm vi hơn 50 thước mới nhận ra sự có mặt của Từ Thiếu Cung, nhưng tu vi của Từ Thiếu Cung cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Nhược Thủy kì cuối, tuy rằng so với tuổi của y là một bước tiến khá nhanh, nhưng y không có cách nào có thể so sánh được.

- Ủ...

Lạc Thiên Thu hí mắt

- Không hổ danh hiệu đệ nhất kiếm sĩ, có thể sử dụng kiếm khí để che dấu hơi thở và chân nguyên của mình một cách hoàn mỹ.

Từ Thiếu Cung nhếch miệng cười

- Lạc gia chủ nhãn lực tốt lắm có thể so chiêu với ta không? Được giao đấu với cao thủ số một số hai trong Huyền cảnh, lại đạt tới Thái thanh thần lô kiếp quả là một vinh dự.

- Người rất có năng lực, nhưng ở trước mắt ta thì không là gì cả.

Lạc Thiên Thu không có hứng thú giao đấu.

Từ Thiếu Cung nhú mày, dường như có chút khó chịu, nhưng y cũng tự biết mình, nếu nóng nảy mà bỏ đi thì không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Tiêu Mạnh Nhạc sắc mặt bất mãn nói:

- Từ Thiếu Cung, đừng tưởng rằng tu vi của người cao thì có thể nói lung tung, Tiêu Mạnh Nhạc tôi tuy rằng bất tài, nhưng cũng không tùy tiện chỉ trích người khác, lời người vừa nói là có ý gì chứ!

Từ Thiếu Cung lười phản ứng, nghiêng đầu nói:

- Không có gì... Chẳng qua cảm thấy cùng với Lạc gia đối địch với Dương Thân, giống như là làm tay sai cho Lạc gia vậy, rất giống với những việc mà cha con ngươi hay làm.

- Ngươi!!...

Tiêu Mạnh Nhạc đỏ mặt lên, hừ lạnh nói:

- Đây là quyết định của các trưởng lão, đừng nói là ngươi dám hoài nghi sự sáng suốt của các trưởng lão đấy chứ!?

- Được rồi, Từ Thiếu Cung tôi cũng không rảnh rồi đôi co với các ngươi, vừa hay tôi đang muốn rời khỏi nơi đây, nhưng trước khi đi tôi muốn nói với các người một tiếng, đúng rồi... Tôi sẽ không coi Dương Thân là địch, các ngươi đừng đến lúc xảy ra chuyện thì liên lụy đến tôi...

- Ngươi cho là mình tài giỏi lắm hay sao! Ngươi tưởng Lạc, Tiêu hai nhà chúng ta liên kết còn sợ tên tiểu tử thối kia hay sao!?

Tiêu Mạnh Nhạc khinh thường nói.

Từ Thiếu Cung xoay người lại:

- Thật sao... Theo ta nghĩ không như vậy đâu... Ta đã mong chờ chuyện này lâu rồi...

Bị quấy rối như vậy, đám người Tiêu Mạnh Nhạc sắc mặt có chút khó coi, nhưng việc được lên cầm quyền vẫn có chút vui sướng.

Tiêu Mạnh Vu cùng Tiêu Mạc Hồi không nói gì, bỏ đi, hiển nhiên cũng không tiện tham gia, chỉ khiến cho cha con Tiêu Mạnh Nhạc cười nhạo bọn họ.

Đại cục đã định, Lạc Thiên Thu cảm thấy hài lòng, nói với vài vị trưởng lão của Tiêu gia:

- Chư vị nếu đã quyết định như vậy, hãy mau chóng liên kết lại, cùng nhau xử lý tên Dương Thân kia như thế nào?

- Lạc gia chủ, không nên nóng nảy.

Một gã thái thượng trưởng lão do dự nói:

- Thủ đoạn của tên Dương Thân đó cao minh, tính cách hung tàn, chúng ta cần triệu tập nhiều cao thủ Tiêu gia lại...

- mấy vị trưởng lão này, các vị có phần không biết.

Tiêu Mạnh Nhạc nói:

- Sở dĩ phải ra tay nhanh một chút bởi vì tu vi của Dương Thân thăng tiến cực nhanh, hơn nữa hắn lại có đan dược, nếu kéo dài chỉ sợ càng ngày càng khó đối phó.

- Lúc trước là do hắn sợ hung hồn Hỗn Độn cản trở, lại bị thương cả trong lẫn ngoài, nếu bây giờ hắn đã khôi phục lại rồi, thậm chí đã khống chế hoàn toàn Hỗn Độn, muốn giết hắn thật khó như lên trời!

- Lúc này hắn không dám chủ động tiến vào Huyền cảnh, còn chưa chắc chắn có chuyện gì, hắn lại vừa mới đột phá, mặc dù ta có nắm giữ năng lực

mạnh hơn nhưng nếu tấn công tới, thì tai vạ sẽ tới!

- Mạnh Nhạc huynh nói không sai.

Lạc Thiên Thu nói

- Tôi có thể tin rằng tu vi của hắc hiện tại đã đạt đến Thái thanh thần lôi đỉnh phong, tiến thêm một bước nữa là tới Thượng thanh thần lôi kiếp, sẽ tung hoành thiên hạ, ngay cả tôi cũng không thể làm gì hắc được nữa rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1561

Hình Như Đã Từng Trải Qua

Các trưởng lão có chút kinh ngạc, bọn họ chưa từng giao thủ với Dương Thần, nhưng nghe thấy Lạc Thiên Thu nói vậy, thì chỉ e đó là chuyện có thật.

Thượng thanh thần lôi kiếp? Cái đó thật là nguy hiểm, tập hợp tất cả thực lực của Tiêu gia cũng không thể chống đỡ được đến lúc đó chỉ có thể mặc cho hắn làm thịt sao...

- Tốt, một khi đã như vậy thì chúng ta cần tập hợp thêm nhiều cao thủ, gọi thêm các trưởng lão về, sẽ tìm ra được biện pháp giải quyết.

Trưởng lão Nhược Thủy kì cuối kia nói:

- Chỉ có điều không biết đến lúc đó chúng ta có nên đi tìm tên Dương Thần kia không?

- Điểm ấy, trưởng lão cứ yên tâm

Tiêu Mạnh Nhạc ung dung nói

- Ninh gia đã trở mặt với Dương Thần, đã phái hai tên do thám đến cung cấp tin của Dương Thần cho chúng ta.

- Ninh gia cũng tham gia vào chuyện này sao?

- Không sai

Lạc Thiên Thu nói:

- Đến lúc đó, Ninh gia cũng sẽ phái cao thủ ra, chúng ta cùng nhau ra tay.

Tiêu Mạnh Nhạc nói:

- Hiện tại đã điều tra rõ ràng, Dương Thần đang ở hòn đảo của hắn ở khu vực Địa Trung Hải Âu Châu, còn có cả gia đình nữa. Chỉ cần đánh chiếm nơi đó, Dương Thần tất sẽ phải đầu hàng!

- Châu Âu?

Một gã thái thượng trưởng lão nhú mày nói:

- Việc này chẳng phải là xúc phạm việc kí kết của tổ tông với các chư thần hai vạn năm trước sao?

Các chư thần ở nước ngoài, còn các tu sĩ Hoa Hạ ở trong nước luôn bình an vô sự, nhưng rất nhiều tu sĩ đi ra nước ngoài, không có ai may mắn trở về cả.

- Mọi người

Lạc Thiên Thu thoải mái cười nói:

- Các chư thần cũng không đáng sợ, căn cứ vào tin tình báo thì không gian pháp tắc của bọn họ không đáng sợ.

- Lúc trước từng có sứ giả của Hồng Mông đã chứng kiến trận chiến của Dương Thần và chiến thần Ares.

- Dương Thần kia là người thừa kế thần cách của Minh Vương Hades, nhưng hắn chủ yếu chỉ dùng tu vi là chính, không dùng không gian pháp tắc đã đủ cho thấy là cái gì mạnh hơn.

- Trước mắt, chủ thần mạnh nhất là Athena, nhưng chỉ có một người, cho dù có mạnh đến mấy thì cũng không thể đối phó được một lượng lớn cao thủ của hai gia tộc chúng ta khi kết hợp lại.

- Nếu bọn họ dám cản trở, chúng ta sẽ loại trừ bọn họ, đến lúc đó chư thần minh ước cũng sẽ sụp đổ, tu sĩ Hoa Hạ chúng ta có thể du lịch toàn thế giới, chẳng phải vinh dự cho Hoa Hạ lắm sao?

- Nói thì nói vậy, chúng ta cũng không sợ các chư thần, chỉ có điều...

Một gã trưởng lão do dự nói:

- Chúng ta là công kích gia đình hắn, có chút không hay...

- Trưởng lão! Người phải nhớ rõ Dương Thần đã trà trộn vào Tiêu gia chúng ta, giết người đoạt đan dược đây, hắn tội ác tày trời, coi trời bằng vung, còn cần quang minh lỗi lạc với hắn sao!?

Tiêu Mạnh Nhạc tức giận nói.

Các vị trưởng lão nghe thấy như vậy, liền không hề cự tuyệt, dù sao an nguy của gia tộc vẫn quan trọng hơn.

Ở bên trong Hồng Hoang cảnh, Dương Thần cũng không biết chuyện gì sắp diễn ra.

Việc giữ quan hệ tốt với Ma Tu và Yêu tu cũng cần công sức không nhỏ, cũng không thể khiến người ta cảm thấy mình không có thành ý, vội vã bỏ đi.

Ở trong cung điện Ma tu vui chơi giải trí, đến tận đêm khuya, lại bị Ngọc Lan Đình xinh đẹp và vài yêu tu mỹ nữ kéo đi ở trong cung của yêu tu.

Cung điện của yêu tu quả nhiên điểm lệ, khắp nơi đều tràn ngập những mùi hương tự nhiên, so với chốn âm u của Ma tu thật có sự khác nhau lớn.

Ngọc Lan Đình và Ngọc Vân Hồng xinh đẹp, cả Ngọc Khởi Vân nữa đều là những mỹ nữ tuyệt sắc khó có thể tìm được trong một trăm dặm, nhưng Dương Thần hiểu rất rõ ràng, những nữ yêu tinh thiên kiều bá mị ra sức hấp dẫn mình, không phải bởi vì các cô thật sự thích mình, mà là coi trọng việc mình đã từng thoát ra được Vạn Yêu giới.

Nếu như dây dưa với các cô quá lâu, lại phát sinh quan hệ, lại không tiện giải thích, đến lúc đó tình huống chỉ có thể phát triển theo hướng hoàn toàn ngược lại, bị nhóm yêu tu cầm tù.

Cho nên mặt ngoài vẫn thân thiết với các cô, nhưng kì thật bên trong đã có sự đề phòng.

Ở trong cung điện của yêu tu, cũng đã gặp không ít cao thủ yêu tu lại được chào đón, Ngọc Lan Đình mời Dương Thần vào một tòa đình viện yên tĩnh.

Môn chủ yếu tu thanh nhã xinh đẹp này, tự mình rót rượu cho Dương Thần, mọi cử chỉ đều động lòng người.

Cho vài tiểu thị nữ hồ li lui ra, Ngọc Lan Đình cuối cùng cũng đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Dương công tử, chắc cũng đã đoán được, việc thiếp muốn hỏi, không biết có cách nào có thể cứu được môn chủ Ngọc Tuyết Ngưng ra không?

Dương Thần bất đắc dĩ cười nói:

- Ngọc môn chủ, đối với tổ tiên của các người, ta cũng có ân tình, tự nhiên sẽ đi cứu. Nhưng hung hồn của Hỗn Độn tôi rất vất vả mới có thể khống chế được, nếu để cho nó chiếm lại cơ thể, thì không chỉ đối với tôi mà đối với toàn bộ giới tu hành, hậu quả khó tưởng tượng được.

- Dương công tử không cần vội vã đưa ra quyết định.

Ngọc Lan Đình cười quyến rũ, nhích thân mình vào sát người Dương Thần.

Yêu nữ khẽ thổi một luồng hơi hoa lan, trên người lại phát ra mùi thơm dịu nhẹ, kích thích Dương Thần, đan điền trở nên khô nóng.

- Dương công tử, người cảm thấy dung mạo của thiếp như thế nào? Có vừa mắt không?

Dương Thần nuốt nước bọt, xấu hổ cười:

- Ngọc môn chủ, tôi đã sớm nghĩ đến việc không biết cô có dùng sắc đẹp để hấp dẫn tôi, nhưng không ngờ cô lại trực tiếp dùng cách này... Chuyện này thật bất ngờ, tôi tuy rằng thích mỹ nữ, nhưng đây là chuyện liên quan đến tính mạng đấy.

Ngọc Lan Đình che miệng cười khẽ, đôi mắt quyến rũ nhìn Dương Thần mà nói:

- Dương công tử, chàng suy nghĩ thật đơn giản, trong Thanh Khâu tộc là xã hội mẫu hệ, nữ tử Thanh Khâu tộc từ khi sinh ra đã được đối đãi ngang hàng so với nam tử, thậm chí còn có phần hơn nữa, nên hầu hết các trưởng lão trong tộc đều là nữ giới.

- Mà ở trong mảnh đất này, nữ tử Thanh Khâu tộc ở đây đều được các nam tử ở các vùng đất khác tha thiết thêm muốn, chắc công tử cũng đã biết vì sao?

Dương Thần nháy mắt mấy cái:

- Vì rất xinh đẹp?

Ngọc Lan Đình lắc đầu.

- Có chỗ dựa vững chắc?

Ngọc Lan Đình vẫn cười, lắc đầu, giải thích:

- Bởi vì, nữ tử Thanh Khâu tộc ở vùng đất này, từ lúc sinh ra đã có một loại âm dương giao thoa, lại có thể chất linh khí Lưỡng Nghi...

- Càng là nữ tử Thanh Khâu tộc có huyết thống cao quý, thì việc tu luyện càng nâng cao nhanh chóng, mà đối với việc quan hệ nam nữ âm dương thì

có thể mang lại kết quả lớn hơn nữa.

Dương Thần sửng sốt:

- Cô nói, chính là song tu

- A...

Ngọc Lan Đình vân vê mái tóc màu đen, đầu chậm rãi tựa vào cánh tay của Dương Thần dịu dàng nói:

- Có thể nói là như vậy, nhưng đây không phải là song tu bình thường... Tu sĩ nhân loại đối với song tu dùng để bù đắp tu luyện chân nguyên, cái đó thật thấp kém, không phải là Tiên Thiên...

- Với thể chất đặc thù của nữ tử Thanh Khâu tộc ở đây, song tu này là dẫn dắt linh khí Lưỡng Nghi thuần túy, không có tác dụng phụ nào, chỉ cần quan hệ thành công, sẽ mang lại ích lợi lớn...

Dương Thần đã hiểu được chút ít, nữ tử Thanh Khâu tộc ở đây, xem ra là cái bánh thơm ngon. đối với tu sĩ nam

Ngọc Lan Đình lại nói:

- Dương công tử tuổi còn trẻ, lại có tu vi như vậy, đúng là vô tiền khoáng hậu... Lan Đình tuy đã hơn hai nghìn tuổi, nhưng cũng chưa bao giờ đi tìm nam nhân nào, chỉ vì... không có ai có thể lọt vào mắt của thiếp...

- Mặc dù yêu tu chúng thiếp trước nay đều khinh thường tu sĩ nhân loại, nhưng đối với Dương công tử tài năng như vậy, thiếp xin bằng lòng theo công tử...

- Nếu chúng ta có thể tâm ý tương thông, lại gặp phải điều kiện thuận lợi, đối với việc tu luyện chắc chắn sẽ có lợi, đều tốt cho cả hai bên, không phải sao?

- Sau khi tôi được món lợi này, thì tôi sẽ đi phải đi cứu Ngọc Tuyết Ngưng đúng không?

Dương Thần cười nói.

Ngọc Lan Đình ngẩng đầu lên, mắt long lanh nói:

- Dương công tử đi hay không, thiếp cũng không dám bắt buộc, nếu như làm tình lang của thiếp, thì sẽ không hối hận đâu...

Dương Thần sắp chịu không nổi đôi mắt câu hồn mị phách của hồ ly tinh này rồi, nói rõ ràng:

- Ngọc môn chủ, nếu tôi không nghe nhầm, có phải cô nói là âm dương giao hòa, thì “Tâm ý tương thông” là điều kiện tiên quyết, và phải gặp điều kiện thuận lợi nữa đúng không?

- Đúng vậy.

- Nói vậy, nhất định phải có tình yêu giữa nam và nữ, không có khoảng cách và không phải lần nào cũng thành công mà phải tùy vào cơ duyên?

Dương Thần nói.

Ngọc Lan Đình gật đầu:

- Đương nhiên là như vậy, đó cũng là cách ngộ đạo bình thường, không

biết xảy ra lúc nào, chỉ có thể chờ đợi, nam nữ yêu nhau chân thành là điều kiện tiên quyết. Chỉ đơn giản như vậy, có chuyện gì sao?

- Chính là thế.

Dương Thần cười nói:

- Tôi với Ngọc môn chủ hôm nay mới quen nhau, cũng chưa thân thiết lắm, lại càng không nói đến chuyện yêu nhau rồi. Tôi đã có mười mấy hồng nhan tri kỷ rồi, nếu như vì ham tu luyện, mà lại phát sinh quan hệ với Ngọc môn chủ, thì tôi cũng quá tham lam rồi, mà đối với Ngọc môn chủ thì chuyện đó cũng không thích hợp...

Ngọc Lan Đình kinh ngạc, nhíu đôi lông mày kẻ đen, đối với chuyện Dương Thần có mười mấy người phụ nữ, quả thật làm cho cô ngạc nhiên.

Cô đường đường là môn chủ của yêu tu, làm sao có thể chia sẻ bạn đời với người khác, lại còn là một đám người nhân loại.

Dương Thần nhớ ra một chuyện “Ồ” lên một tiếng, nói:

- Đúng rồi, Ngọc môn chủ, cô vừa mới nói đến việc giao hòa của Lưỡng Nghi âm dương, song tu tâm ý tương thông... cụ thể là như thế nào? Hình như tôi đã từng trải qua chuyện này rồi thì phải?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1562

Vương Tộc Thanh Khâu

- Chuyện này không thể nào.

Ngọc Lan Đình có chút không vui nói:

- Âm dương Lưỡng Nghi song tu này chỉ có nữ tử Thanh Khâu tộc có huyết thống ở nơi đây mới có thể làm được, Dương công tử muốn cự tuyệt thiếp, thì cũng không cần phải lấy lý do này.

- Ngọc Lan Đình thiếp cho dù là đã quá già quá xấu rồi, không hợp với mắt xanh của Dương công tử, thì cũng không cần sự thông cảm này đâu.

Dương Thần dở khóc dở cười, hồ ly tinh hơn hai nghìn năm tuổi này lại còn có thể hồn dôi giống như các tiểu cô nương mới hai mươi tuổi, nói:

- Môn chủ, ta nói thật, là một nữ nhân của ta tên là An Tâm.

- Lúc trước có một lần, tôi và cô ấy đang hoan lạc, bỗng nhiên trong cơ thể xuất hiện một lực hút, sinh ra linh khí thuần khiết, cùng nhập vào cả hai cơ thể chúng tôi.

- Sau đó, tu vi của tôi cũng tăng trưởng không ít, mà An Tâm lại đột phá trực tiếp từ Tiên Thiên lên Hóa Thần Kỳ, quả thật là không thể tưởng tượng được!

- Tôi cũng không dùng công pháp gì, nữ nhân của tôi lại càng không thể, hoàn toàn bình thường, không ngờ lại thành công.

Ngọc Lan Đình nhìn thấy Dương Thần không có vẻ gì là nói dối, suy nghĩ một lát hỏi:

- Chỉ dựa vào điều này thì không thể phán đoán được, không biết lúc đó có gì khác thường không?

Dương Thần nhớ lại những tình huống lúc trước, sau đó nói:

- Đúng rồi, lúc đó mắt An Tâm không hiểu sao lại biến thành một màu xanh lục mê hoặc, sau đó một lúc thì trở lại bình thường.

- Màu xanh lục!?

Ngọc Lan Đình bỗng nhiên đứng dậy, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một vẻ kinh hãi.

- Cô làm sao vậy? Cái màu xanh lục đó có ý nghĩa gì sao?

Dương Thần buồn bực hỏi.

Ngọc Lan Đình dường như không chắc chắn hỏi lại lần nữa:

- Dương công tử, anh thật sự nhìn thấy mắt cô ấy có màu xanh lục sao?

Dương Thần gật đầu:

- Chẳng nhẽ tôi lại bị bệnh mù màu sao?

Ngọc Lan Đình hít một hơi thật sâu, đột nhiên chăm chú nhìn vào mắt của

Dương Thần!

Dương Thần còn đang không biết hồ ly tinh này có ý gì, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, khiến hắn giật mình há miệng...

- Cô...

Trong đôi mắt của Ngọc Lan Đình, không ngờ lóe lên một ánh sáng màu xanh lục!

Giống hệt với ánh mắt của An Tâm lúc trước!

Sau khi mắt Ngọc Lan Đình trở lại như cũ, cô nghiêm túc nói:

- Dương công tử, chắc anh cũng đã biết, Thanh Khâu tộc lúc trước, dùng thứ gì để đánh giá cấp bậc?

- Cấp bậc sao? Thanh Khâu tộc cũng phân chia các cấp bậc?

- Đúng vậy.

Ngọc Lan Đình nói:

- Thanh Khâu tộc chúng tôi bản chất là tộc hồ ly, nhưng tu vi lại không giống nhau, cấp thấp nhất là Hỏa Hồ, thân hình màu đỏ, đôi mắt màu vàng, Hỏa Hồ rất khó có thể biến hóa, tiến tới Hóa Thần kì đã là cực hạn.

- Cao hơn một chút là Tuyết Hồ, thân hình màu xám bạc, đôi mắt màu lam, có thể biến hóa dễ dàng, nhưng Tuyết Hồ rất khó có nhiều hơn 4 đuôi.

- Tiếp đến là tầng quý tộc, Hắc Hồ, đôi mắt màu đen, phần lớn là cao thủ trong Thanh Khâu tộc, trong lịch sử có không ít cao thủ Hắc Hồ...

- Cuối cùng là vương tộc của Thanh Khâu tộc, Thiên Hồ, thân hình toàn một màu trắng, có đôi mắt màu xanh lục, chỉ có Thiên Hồ mới có thể xưng là Cửu Vĩ Thiên Hồ, bởi vì chỉ có vương tộc mới có cơ hội tiến tới chín đuôi!

Dương Thần há hốc mồm trợn mắt, hắn cũng có một chút ít kiến thức về yêu tộc, tuy nhiên cũng không thể tin được là có khả năng này...

An Tâm... chẳng lẽ là vương tộc Thiên Hồ!? Không phải như vậy, An Tâm rõ ràng là con người mà...

Tuy nhiên, nghĩ đi nghĩ lại, An Tâm thật là có một chút sức hấp dẫn mê hoặc của hồ ly tinh, từ lần gặp mặt đầu tiên, chính mình cũng không hiểu tại sao lại bị cô ấy hấp dẫn.

Trước đây còn tưởng rằng ngày thường cô ấy rất biết cách lấy lòng người, hiện giờ xem ra, hóa ra là do huyết mạch của Thiên Hồ, là nguyên tố chính dẫn đến chuyện này.

Ngọc Lan Đình tiếp tục nói:

- Như Dương công tử đã nhìn thấy, ta và Văn Hồng, cả Khởi Vân nữa, đều là vương tộc Thiên Hồ, số lượng không nhiều lắm, mỗi người đều mang trong mình huyết mạch quý giá...

- Đợi chút, ý của cô là, nữ nhân của tôi, An Tâm là người của Thiên Hồ tộc?

Dương Thần cảm thấy không thể tin nổi.

Ngọc Lan Đình cũng không chắc chắn nói:

- Nếu đúng là như vậy, thật có khả năng đó, vị An Tâm tiểu thư kia, trong cơ thể nhất định có huyết mạch của vương tộc Thanh Khâu chúng tôi.

- Bộ tộc Thiên Hồ chúng tôi từ xưa đến nay rất ít khi phát sinh quan hệ với con người, nhưng cũng không phải là không có, hơn nữa một khi đã có quan hệ, vẫn sẽ có huyết mạch kế thừa.

- Sở dĩ trước đây chưa xảy ra chuyện này, bởi vì huyết mạch Thiên Hồ trong cơ thể cô ấy loãng hơn Thiên Hồ bình thường, nếu cả đời không tu luyện thì sẽ không thể xuất hiện đặc tính của huyết mạch này.

- Nhưng bởi vì cô ấy đã tu luyện đến một cảnh giới nhất định, lại có một lượng lớn linh dược hỗ trợ, nên có cơ hội kích hoạt đặc tính của huyết mạch Thiên hồ này, dù sao huyết mạch vương tộc, cũng đúng là phi thường.

Dương Thần lo lắng nói:

- Chuyện đó có ảnh hưởng gì đến cô ấy không?

Ngọc Lan Đình hơi kinh ngạc, dịu dàng cười nói:

- Xem ra Dương công tử quả là người đa tình, đến lúc này vẫn nghĩ tới an nguy của cô ấy... trong tu sĩ nhân loại việc này thật hiếm thấy.

- Cô nói như vậy khiến tôi xấu hổ đấy.

Dương Thần lúng túng sờ lên cằm.

- Không có chuyện gì xảy ra đâu.

Ngọc Lan Đình thấy hắn thật sự lo lắng nói:

- Nếu trong cơ thể cô ấy thật sự có huyết mạch vương tộc, đã được kích hoạt rồi, thì sẽ từ từ lớn mạnh, cho đến khi, huyết mạch con người trong cô ấy dần dần suy yếu, sau đó biến mất.

- Trong lịch sử cũng đã từng xảy ra chuyện này, đến lúc đó cô ấy có thể tu luyện được công pháp thiên phú của Thiên Hồ.

- Chuyện này đối với cô ấy mà nói là một sự kiện vô cùng vinh dự, tuy rằng không giống với bộ tộc Thiên hồ chúng tôi đuôi sẽ dài ra, dù sao thân thể vẫn là con người, nhưng tư chất thì cũng không kém chúng tôi nhiều đâu.

Dương Thần nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cảm thấy vui sướng cho An Tâm, đây quả thật là hồng phúc trời ban.

Ngọc Lan Đình nghiêm nghị nói:

- Dương công tử có thể dẫn thiếp đi gặp vị hồng nhan tri kỉ đó một lần có được không?

- Hả? Cô muốn làm gì?

Dương Thần nhíu mi, đề phòng hỏi.

- Không cần lo lắng như vậy, thiếp cũng không có ác ý, Thanh Khâu tộc chúng tôi không có văn bản quy định rõ ràng là không được thông hôn với con người, cũng không nói phải diệt trừ hậu duệ để lại.

Ngọc Lan Đình cười nói:

- Thứ nhất là để xác định xem An Tâm có phải người có huyết thống cao quý của huyết tộc hay không.

- Thứ hai, nếu thật là hậu duệ mang dòng dõi vương tộc, cho dù là hậu duệ của con người, cũng có thể gia nhập bộ tộc của chúng tôi, bộ tộc của chúng tôi không phải là không biết tốt xấu...

- Nếu An Tâm tiêu thư đồng ý trở thành một thành viên của bộ tộc Thiên Hồ, thì đương nhiên tôi có thể đem công pháp bí truyền của Thanh Khâu tộc truyền cho cô ấy, có thể sử dụng rất nhiều pháp thuật huyền bí, uy lực vô cùng.

Dương Thần suy nghĩ một hồi, cô gái này cũng không dám lừa gạt mình, việc này đối với An Tâm thật sự là chuyện tốt, chính mình cũng không hiểu Yêu tu tu luyện như thế nào, vì thế gật đầu đồng ý.

- Đa tạ Dương công tử.

Ngọc Lan Đình trong lòng tràn đầy vui sướng, nếu việc này thành công, vậy thì cũng chẳng khác nào có người trong vương tộc của mình làm người yêu của Dương Thần, đây không phải là khiến mối quan hệ càng trở nên gần gũi hay sao?

Dương Thần hỏi:

- Ngọc môn chủ định khi nào thì khởi hành? An Tâm hiện giờ đang ở nước ngoài.

- Có thể mời Dương công tử ở lại cung điện của tôi một ngày được không? Thiếp dù sao cũng là một môn chủ, muốn ra khỏi Hồng Hoang cảnh cũng không phải chuyện nhỏ, phải xử lý mọi chuyện cho thích hợp, nói chuyện với trưởng lão yêu tu, cũng phải mang theo một số người, nên cũng phải chọn lựa một chút.

Ngọc Lan Đình nói.

Dương Thần cũng không có ý kiến gì, về phần mang theo Yêu tu ra nước ngoài, thì hẳn không lo lắng, với quan hệ của mình và các chư thần, thì các chư thần cũng sẽ không đụng vào.

...

Hôm sau, tại Huyền cảnh, tại một cánh đồng ở phía Nam của Ninh gia.

Hơn trăm tu sĩ tụ tập lại, trong tất cả các tu sĩ, tu vi thấp nhất cũng đạt tới Nghiệp hỏa kỳ.

Trong đó, Lạc gia có ba ông cháu Lạc Thiên Thu, Lạc Bình Triều, Lạc Trường Xuân dẫn đầu, mặt khác còn có tám trưởng lão Nhược Thủy kì cuối, và cả Lạc Thiên Lý nữa.

Cộng lại hơn mười cao thủ Nhược Thủy, hai cao thủ Thái thanh thần lôi kiếp, tuy rằng không phải là toàn bộ cao thủ của Lạc gia, nhưng cũng khiến cho các tu sĩ ở đây cảm thấy có chút áp lực.

Mặt khác, Tiêu gia dưới sự dẫn đầu của Tiêu Mạnh Nhạc, ngoài ra còn có Tiêu Mạnh Vu, Tiêu Mạc Hối, Tiêu Mạc Tranh và sáu vị thái thượng trưởng lão, cùng mười mấy tên tu sĩ Nghiệp hỏa của Tiêu gia, và cao thủ Minh Thủy kì

Tuy rằng khí thế đã bị yếu đi không ít, nhưng cũng không phải là không có sức chiến đấu.

Sau đó một lát, lại có sáu gã cao thủ Nhược Thủy kì từ xa bay tới, chính là Ninh Chính Phong và năm thái thượng trưởng lão của Ninh gia, và một đám tu sĩ Minh Thủy kì bay tới.

- Ha ha, ngại quá, khiến hai vị gia chủ chờ lâu, chỉ là trong nhà xảy ra chút chuyện, nên chậm trễ.

Ninh Chính Phong chấp tay nói.

Lạc Thiên Thu nhú mày:

- Nghe nói thiên tài của Ninh gia Ninh Nhược Trúc, không phải vừa mới đột phá Thái thanh thần lôi kiếp sao, sao cô ta không đến để cùng truy sát Dương Thần ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1563

Ngày Tận Thế

- Mong Lạc gia chủ lượng thứ, Ninh mỗ cũng không có cách nào khác với Tam muội, trước giờ vẫn có bất hòa. Từ nhỏ đến giờ Tam muội không bao giờ nghe lời tôi, làm theo ý mình, nên tôi cũng không có cách nào.

Ninh Chính Phong buông tay bắt đắc dĩ nói.

- Hừ

Tiêu Mạnh Nhạc cười lạnh đúng là lo lắng sợ để tổn thất cao thủ gia tộc, nên mới cố ý không cho Ninh Nhược Trúc đi.

Ninh Chính Phong cũng không tức giận, cười tủm tỉm nói:

- Tiêu gia chủ quá lo lắng rồi, lần này chúng ta tập hợp nhiều đại cao thủ như vậy rồi, còn có thể có nguy hiểm gì nữa? Cho dù tất cả các chư thần và cả tên phản tặc Dương Thần kia nữa, người đến thì giết người, thần chắn thì giết thần, chẳng qua cũng chỉ là ra tay vì đạo mà thôi.

- Hi vọng là như thế

Tiêu Mạnh Nhạc hừ lạnh.

- Chẳng nhẽ, Tiêu gia chủ vẫn còn chưa tin tưởng hay sao? Cũng đừng đánh mất uy phong như thế chứ.

Ninh Chính Phong cười dài nói.

Tiêu Mạnh Nhạc biến sắc, quay đầu lại không nói nhiều nữa.

Lạc Bình Triều bảy giờ mới lên tiếng:

- Nếu đã đến đông đủ rồi, thì lên đường thôi.

Ninh Chính Phong đối với con người thâm trầm khả trắc của Lạc gia này cũng không dám chậm trễ, khách khí đáp lại một tiếng, sau đó vung tay lên, dẫn theo đám người, bay về phía tây nam.

...

Buổi sáng ở quốc gia bị bỏ quên, Địa Trung Hải.

Đám sương mù trên biển dần dần tan đi, mang lại ánh nắng nhẹ nhàng ấm áp.

Nhưng nhiệt độ không khí không ngừng giảm xuống, Địa Trung Hải đang là tháng năm, đáng lẽ ra chỉ có cảm giác là hơi lạnh, nhưng thời tiết này có vẻ bất thường.

Ở trong một căn phòng tương đối rộng, Ron đã để cho Vú Vương và Mẫn Quyên ở cùng với nhau, hiện giờ còn thêm cả Tố Tâm nữa.

Lam Lam lúc này mặc một cái áo len màu hồng nhạt, mái tóc kẹp một cây kẹp màu xanh lục, đang ngồi ở bàn ăn dài trong nhà bếp.

Cô bé Tiểu mập hai tay để trên mặt bàn, đôi mắt đen lúng liếng, trên mặt

hiện lên vẻ vui thích, nhìn một đồng thức ăn phong phú trên mặt bàn.

- Ôi, tiểu quỷ thèm ăn của chúng ta, nhìn cháu kìa, nước miếng chảy hết ra rồi kìa.

Vú Vương bưng một mâm đùi dê đã nướng chín, từ phòng bếp đi ra, đặt đồng đùi dê lên bàn, sau đó lấy ra một chiếc khăn giấy lau miệng cho Lam Lam.

Cô bé Tiểu Mập phồng miệng, hơi mất hứng hỏi:

- Vú Vương, các dì và mẹ còn chưa về tới sao, Lam Lam đói bụng rồi.

- Sắp tới rồi, cố chờ thêm một chút nữa nha.

Vú Vương cười nói.

Cuộc sống trên đảo an nhàn, không tranh giành quyền thế, cũng không có gì ồn ào, chỉ hi vọng thoát khỏi sự trói buộc, sinh hoạt bình thường như những người dân trên đảo.

Vú Vương và Mẫn Quyên, cả Tổ Tâm nữa đều rất nhanh chóng làm quen với cuộc sống trên đảo, muốn có thứ gì là có thứ đó, lại còn có nhiều người hàng xóm từ khắp các nơi trên thế giới đến đây ẩn cư, cùng nhau ăn cơm và nói chuyện phiếm, cuộc sống rất thoải mái.

Lần trước, Tiêu Chỉ Tình ăn cơm với Vú Vương và Tổ Tâm, cũng mang cả Lam Lam theo, nên từ lúc đó cô bé Tiểu Mập này lại thích ăn cơm trong căn phòng ở đây.

Cũng không phải có đồ ăn gì đặc biệt, mà là trong lâu đài này, với cô bé mà nói, là một khoảng không vô cùng to lớn.

Mặc dù có mười mấy người dì và một đồng người hầu, nhưng không có người chủ nhân là Dương Thần ở đây nên tòa lâu đài cũng khá lạnh lẽo.

Chỉ cần một gian nhà đá, cũng đủ chỗ tụ tập cho mọi người, có một bữa cơm ấm áp.

Trên thực tế, hiện giờ các cô đều đã có tu vi nhất định, có ăn hay không cũng không quan trọng, chẳng qua người dân trên đảo vẫn ăn một ngày ba bữa, hơn nữa bữa ăn đã trở thành thói quen, không thay đổi ngay lập tức được, cho nên vẫn tổ chức những bữa ăn.

Vú Vương vừa mới nói dứt lời, bên ngoài đã có mấy người tiến đến.

- Ron tiên sinh, ông đã tới rồi sao.

Vú Vương gặp lão già, cao hứng chào hỏi.

Ron cũng cao hứng, gật đầu cười:

- Vú Vương mời tôi ăn thế này, tôi cảm thấy hơi xấu hổ.

- Có gì đâu, Ron tiên sinh cũng giống như người nhà cả mà.

Vú Vương cười hỏi:

- Làm sao thế, Ron tiên sinh vẫn còn lo lắng chuyện trang trại hoa hay sao?

Ron xoa đầu Lam Lam sau đó tìm một cái ghế ngồi xuống, thở dài một tiếng nói:

- Haizz.... bị hồng... đều hồng... nhiệt độ không khí ngày càng xuống thấp, cây hoa trồng trong trang trại không ra hoa, lại còn bị chết rét một phần lớn, chủ yếu là do nhiệt độ không khí buổi tối quá thấp, giống như đây là mùa thu chứ không phải mùa hè.

- Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cây cối ở đây cũng không thể chịu nổi, ở đây có rất nhiều giống cây nhiệt đới, sẽ không thể chịu nổi.

- Đúng thế, cũng không biết vì sao lại như thế.

Tô Tâm từ phòng bếp đi ra bưng một mâm bánh mì đã nướng chín.

- Hiện tại người trên đảo đều nói, không biết có phải ngày tận thế sắp đến rồi hay không.

- Chuyện như thế chúng ta cũng không cần phải bận tâm, không phải tiểu thư Jane đang nghiên cứu hay sao, cô ấy là nhà khoa học đại tài, chắc chắn sẽ có đáp án.

Vú Vương thở dài.

Cửa căn nhà mở ra, mấy bóng hồng duyên dáng đi đến.

Lâm Nhược Khê đi cùng với Thái Nghiên, Thái Nghiên không biết đang nói cái gì, khiến cho Lâm Nhược Khê không nhịn được cười.

Ở phía sau, Mạc Thiện Ny cùng với Thái Ngưng và các cô gái khác vừa nói vừa cười lục tục đi đến chào hỏi Ron và Vú Vương.

- Được ăn cơm rồi!

Cô bé Tiểu Mập bật người dậy ngồi thẳng trên ghế, Lâm Nhược Khê tiến đến ôm lấy Lam Lam, nhéo nhéo đôi má phúng phính, giả vờ giận nói:

- Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, ở đây con là nhỏ nhất, cho dù cha con không có ở đây, cũng không được ngồi ở chỗ của cha, đúng là không biết lớn nhỏ.

Nói xong, đem đặt Lam Lam ngồi ở cái ghế bên cạnh, Lam Lam chu môi, cô bé không có cảm giác mình vẫn còn nhỏ, tuy rằng đầu chỉ cao đến mặt bàn, nhưng vẫn có thể leo được lên bàn ăn.

Lúc này, có hai cô gái vào nhà là Jane và học sinh của cô Grace.

Hai người còn khoác chiếc áo dài màu trắng ở phòng thí nghiệm, sau khi vào nhà thì cởi ra treo lên tường, sau đó cùng ngồi xuống.

Trên một cái bàn dài, thức ăn được để khá đầy, khá nhiều món súp, bánh mì nướng, đương nhiên Lam Lam thấy như vậy vô cùng vui sướng bắt đầu cầm lấy mấy chiếc đũa dê mà gặm.

- Chị Jane, tình hình nghiên cứu như thế nào rồi, làm sao mà nhiệt độ lại thấp như vậy.

Trình Tú tò mò hỏi.

Trong mắt Jane hiện lên vẻ ưu tư, sau đó miễn cưỡng mỉm cười:

- Hiện tại chị chỉ biết được nguyên nhân mặt ngoài, còn nguyên nhân thật sự là cái gì thì vẫn còn phải nghiên cứu thêm.

- Hà? Nguyên nhân mặt ngoài là cái gì? Xem ra cô rất lo lắng.

Lưu Minh Ngọc buông chiếc thìa bằng bạc hời.

- Năng lượng mặt trời bị suy giảm nghiêm trọng!

Không đợi Jane trả lời, Grace đã không kìm nổi nghiêm túc hô lên.

Jane vỗ vỗ Grace:

- Cần cô nói sao, đúng là không biết lớn nhỏ.

Việc này giống như việc Lâm Nhược Khê bình thường dạy dỗ Lam Lam.

Grace thè lưỡi, buồn bực làm bầm.

Các cô gái được một trận cười vui vẻ, cảm thấy Grace thật giống một đứa trẻ.

Jane bắt đầu dĩ lắc đầu nói với mọi người:

- Đúng vậy, năng lượng mặt trời truyền đến trái đất, đúng là đang dần yếu đi.

- Chuyện này làm sao xảy ra được... Tôi không học qua thiên văn nhưng cũng có biết được chút ít, chẳng phải mặt trời là một ngôi sao, tuổi không phải lớn, năng lượng của nó làm sao có thể giảm bớt được?

Mạc Thiện Ny buồn bực nói.

- Chuyện này là do phát hiện của tôi, thông qua số liệu mà vệ tinh truyền về, năng lượng mặt trời truyền đến tầng khí quyển đúng là ngày càng giảm.

- Nói cách khác, vấn đề mấu chốt là ở trên địa cầu, tôi tạm thời vẫn chưa thể đoán ra được, quả thực không thể tin nổi.

Mọi người thấy Jane lộ ra vẻ buồn rầu, cũng không khỏi nhú mày, bọn họ càng không có khả năng tìm ra đầu mối.

Jane nói tiếp:

- Dựa vào tình hình hiện nay, chỉ thêm một tháng nữa, nam bán cầu sẽ bước vào mùa đông lạnh nhất từ trước đến nay, mà đến tháng mười, ở bắc bán cầu chúng ta, nhiệt độ còn có thể thấp hơn cả mức đó...

- Hiện tại, điều tôi lo lắng nhất là sẽ khiến rất nhiều người chết, ngoài ra còn có rất nhiều chủng loại động thực vật không chịu được giá lạnh, sẽ bị tuyệt chủng, dẫn đến diệt vong.

- Có đến mức như vậy không?

Vú Vương sợ hãi nói.

Jane cười chua chát nói:

- Ở trong thế giới của khoa học, việc gì cũng có nguyên nhân, nếu không tìm ra được nguyên nhân thì không thể thay đổi được hiện trạng.

Mọi người ở đây có chút lo lắng, Jane vẫn luôn tự tin từ trước đến nay phải có chút lo lắng, có thể thấy chuyện đã nghiêm trọng đến mức nào rồi.

Chỉ có cô bé Tiểu Mập vẫn tiếp tục ăn, sau khi đã ăn hết đồng đùi dê, bắt đầu chuyển sang ăn tảng thịt bò lớn.

Đột nhiên, Jane, Sắc Vi và Thái Ngưng bỗng nhiên đứng dậy, chạy ra khỏi nhà khiến tất cả mọi người sửng sốt.

- Có rất nhiều tu sĩ đến gần... rất nhiều người....

Trình Tú và Thái Nghiên cũng kinh ngạc đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1564

Kém Xa

- Nhiều người đến như vậy, lại công nhiên trái với minh ước chur thần, chắc chắn là không có ý tốt.

An Tâm trong mắt cũng lộ ra vẻ nghiêm trọng, đứng dậy, nói với Lâm Nhược Khê:

- Chị Nhược Khê, ông xã anh ấy vẫn còn ở Hồng Hoang cảnh sao?

Lâm Nhược Khê không nóng vội, cầm lấy khăn ăn màu trắng lau miệng, thao tác thông dong khiến cho mọi người cảm thấy sốt ruột, gật đầu nói:

- Các người không phải đã biết sao, đó là tin mà Bát Nhã truyền tới.

- Chân nguyên của đôi phương đều rất cao, liên lạc với ông xã càng sớm càng tốt.

An Tâm trong lòng nóng như lửa đốt nói.

- Vô ích

Tiêu Chỉ Tinh buồn bực nói:

- Ông xã căn bản không thể liên lạc được, hôm qua tôi muốn thử liên lạc một chút hỏi xem khi nào thì anh ấy trở về, nhưng kết quả không gọi được, không có cách nào truyền tin đi được, có khả năng Hồng Hoang cảnh và Huyền Cảnh có chút bất đồng, không thể nhận được tín hiệu từ thế tục.

- Vậy... Làm sao bây giờ.

An Tâm như phát điên nói:

- Tại sao lại như thế... Hết lần này đến lần khác không ngờ lại đúng lúc này đi đến cái chỗ đó...

Tiêu Chỉ Tinh cười khỏ:

- Chị An Tâm, có gấp cũng vô dụng, chỉ sợ ông xã, anh ấy cũng không nghĩ đến sự tình này, không ngờ là tu sĩ lại dám tới đây.

An tâm lắc đầu:

- Mặc kệ, tôi phải đi cùng với Sắc Vi, các cô phải tự chú ý đến bản thân mình đây! Àh đúng rồi! Có thể liên lạc với Tuệ Lâm! Có thể cô ấy sẽ giúp đỡ được chúng ta!

An Tâm nói xong, liền cùng với Trinh Tú và Thái Nghiên xông ra ngoài.

...

Bầu trời ở phía đông bắc, gió thổi lạnh thấu xương.

Lạc Thiên Thu, Tiêu Mạnh Nhạc và Ninh Chính Phong, ba gia chủ đương thời, cho dù tu vi không phải cao nhất, nhưng lúc này đang dẫn đầu một đám tu sĩ tiến tới.

- Ô... Không ngờ ở trên đảo này lại còn có vài tu sĩ Hóa Thần Kỳ.

Tiêu Mạnh Nhạc híp mắt.

- Đó là những người bên cạnh Dương Thần, tuy nhiên Dương Thần hình như không ở đây, bằng không chắc chắn hẳn có thể sớm phát hiện ra chúng ta.

Ninh Chính Phong nói.

- Không sao cả, giết cả người bên cạnh hẳn, trăm thảo trừ căn, hẳn sẽ tự xuất hiện.

Trong mắt Lạc Thiên Thu lộ ra một tia lạnh.

Các tu sĩ ở phía sau đều cảm nhận được sát khí của Lạc Thiên Thu, có chút rùng mình.

Trên thực tế, đối với người cao ngạo như Lạc Thiên Thu mà nói, việc Dương Thần dùng sức đánh bại toàn bộ Lạc gia là một nỗi sỉ nhục lớn.

Cho nên, hơn bất cứ ai, y hận không thể xé nát Dương Thần, đương nhiên, những người bên cạnh Dương Thần cũng là mục tiêu của y.

- Một khi đã như vậy, không bằng chúng ta liên kết với nhau đánh chìm hòn đảo này, đỡ phải đâm từng con kiến, lãng phí thời gian.

Ninh Chính Phong đề nghị.

- Cách đó cũng không tồi.

Tiêu Mạnh Nhạc cười tà nói.

Hơn một trăm cao thủ lại có nhiều cao thủ Nhược Thủy kì như vậy, chuyện phá nát hòn đảo này hoàn toàn không hề tốn thời gian.

Đúng lúc này, Sắc Vi và Thái Ngưng đã xuất hiện trên không trung.

Phát hiện ra trước mắt có hơn một trăm tu sĩ, các cô lộ ra vẻ hoảng sợ.

Các cô nằm mơ cũng không thể nghĩ tới, lần đầu tiên đối mặt với kẻ thù trong Huyền Cảnh, lại là cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi này!

Tuy rằng, tu vi của các cô tăng trưởng thần tốc, nhưng trong số hơn trăm gã tu sĩ ở đây chỉ cần một gã tu sĩ Nghiệp hỏa kì các cô cũng khó có thể chống cự!

- Các người là ai?

Tuy rằng cảm thấy tình huống này rất nguy hiểm, nhưng Sắc Vi gặp nguy vẫn rất bình tĩnh, nghĩ có thể kéo dài thêm một chút thời gian cũng tốt, dù sao Dương Thần cũng không ở đây, nhưng vẫn còn có các chư thần.

Lạc Thiên Thu trong mắt tràn đầy khinh miệt, một đám nữ lưu Hóa Thần Kỳ này, căn bản chỉ là chuyện vặt không đáng nhắc tới.

- Xem ra các người chính là nữ nhân của tên ác tặc Dương Thần kia rồi, tới đúng lúc lắm, bọn ta trước hết sẽ phân thân các người, để giải tỏa mối hận trong lòng!

Lạc Thiên Thu cười lạnh lùng, tay giơ lên phóng ra một tia Tử điện xuyên vân màu đỏ!

- Sắc Vi, chạy mau!

Thái Ngưng phát hiện ra Lạc Thiên Thu đang vận lực để phóng ra tia Tử

điện xuyên vân có sức sát thương cực lớn, biết rõ đây là thứ các cô hoàn toàn không thể chống trả được, chỉ có thể chạy trốn!

Sắc Vi cũng hiểu được như vậy, nhưng vẫn không tránh né kịp.

Đôi phương căn bản không có nhiều ý niệm trong đầu, trực tiếp muốn giết người, hơn nữa, tia Tử điện xuyên vân này uy lực hùng hồn cực mạnh, tốc độ cực nhanh, cô không thể tránh né được!

Ầm!

Tia Tử điện xuyên vân màu đỏ sậm như một mũi tên bay đến, theo một quỹ đạo nhìn thấy mà kinh người, nhắm thẳng mắt Sắc Vi mà phóng tới!

Trong mắt của Sắc Vi trong nháy mắt hiện lên một màu đỏ sậm, giống như đã đoán được đầu mình sắp bị đánh vỡ!

Nhưng thân thể lại không cách nào nhúc nhích, bị chân nguyên uy áp tiến sát lại gần!

Bùng !!!

Trong ánh lửa của điện quang, không ai chú ý tới một mũi tên lửa, từ phía xa trong phút chốc chắn trước người Sắc Vi, va chạm với tia Tử điện màu đỏ sậm!

Ầm!!

Luồng Tử điện và mũi tên tiến kịch liệt oanh tạc lẫn nhau, hào quang bay tán loạn, giống như các ngọn lửa đang nhảy múa, phát ra một luồng sóng xung kích cực nóng.

Nhưng, cuối cùng cũng đã chặn lại được một kích trí mạng cho Sắc Vi!

- Là người nào!?

Lạc Thiên Thu và toàn bộ tu sĩ đều trợn mắt nhìn về phía xa.

Trong thời gian nháy mắt, trong không khí hiện ra một tầng không gian khác, từ đó xuất hiện hai bóng người.

Người đàn ông mặc một bộ trang phục phương Tây màu trắng nõn, mang cravat màu đỏ, đi giày da màu đen, hình dáng anh tuấn cao ngất.

Người phụ nữ thì tóc dài màu bạc, khóe miệng tỏa ra một nụ cười quyến rũ, mặc áo váy màu lam, giống như nàng công chúa trong truyện cổ tích.

Đó chính là hai anh em Thần Mặt Trời Apollo - Stern và Thần Mặt Trăng Artemis - Alys.

Trên tay của Apollo, cầm một chiếc trường cung tỏa ra một ngọn lửa màu vàng Ouse, so với thân thể của Apollo còn to lớn hơn, mang theo cảm giác trấn áp khủng bố, khiến cho xung quanh mấy trăm mét đều có cảm giác cực nóng.

Cho dù là các tu sĩ đứng ở phía đằng xa, cũng cảm thấy sợ hãi.

Vừa rồi, trong nháy mắt, không hiểu Apollo đã dùng cách gì, bắn một mũi tên lửa, xuyên qua không khí, cản lại tia Tử điện xuyên vân của Lạc Thiên Thu.

Thái Ngung và Sắc Vi nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi tính mạng thật đúng như

mành treo chuông.

- Cảm ơn

Sắc Vi chân thành nói với Apollo.

Apollo vuốt mái tóc trên trán, lạnh nhạt nói:

- Không cần cảm ơn, các ngươi là người nhà của Hades, đối phương cũng là kẻ địch của chúng ta, đương nhiên sẽ ra tay. Tuy nhiên, thực lực của các ngươi vẫn còn chưa đủ mạnh, về đảo đi.

- Lần này các tu sĩ Hoa Hạ dám công nhiên phá bỏ minh ước chư thần, cho nên... việc này cứ giao cho chư thần chúng ta xử lí.

Sắc Vi và các cô gái gật đầu đồng ý, biết ở lại cũng chỉ cản trở, quay người trở lại đảo.

- Nếu ta đoán không lầm, các ngươi là hai trong số mười hai vị chủ thần Thần Mặt Trời và Thần Mặt Trăng?

Ninh Chính Phong có mạng lưới tình báo rất mạnh, liếc mắt một cái là có thể nhận ra được họ.

Alys mỉm cười duyên dáng nói:

- Thật sự là không ngờ, lần trốn hai vạn năm, hôm nay không ngờ lại còn có nhiều tu sĩ Hoa Hạ như vậy dám ra khỏi nước, lại còn có người có thể nhận ra được chúng ta.

- Hừ, đừng giả vờ giả vịt, muốn phô trương thanh thế chủ thần sao.

Tiêu Mạnh Nhạc khinh thường nói:

- Tới đúng lúc lắm, hôm nay ta phải giết hết đám gia quyến của Dương Thần, các ngươi dám đến cản trở, sẽ giải quyết các ngươi luôn!

- Ta đã chờ để phá vỡ cái minh ước giả thần giả quỷ này từ lâu rồi, đuổi các chư thần các ngươi ra khỏi thế giới này!

Nói xong, Tiêu Mạnh Nhạc vung tay lên:

- Tu sĩ Tiêu gia nghe lệnh, đi theo ta, giết chết hai người này!

Y tuy rằng vừa mới lên chức gia chủ, nhưng vẫn phải biểu hiện một phen, để khiến cho người trong gia tộc nhận thức được địa vị của mình nên tự mình xông lên làm gương cho tu sĩ khác.

Đối với thực lực của các chư thần, y cũng có sự hiểu biết, không gian pháp tắc kia so với chân nguyên của tu sĩ Hoa Hạ thật không thể sánh bằng, cho nên y cũng không sợ, nắm chắc phần thắng!

Các tu sĩ của Tiêu gia, bao gồm vài tên thái thượng trưởng lão, theo lệnh gia chủ đều phải xông lên, không thể lùi lại, liền phi thân bao vây lấy hai anh em Apollo.

Tiêu Mạnh Nhạc tay cầm một thanh phi kiếm thượng phẩm, tóe ra hào quang màu xanh, phóng ra chân nguyên, nhắm vào Apollo chém một kiếm.

- Thanh Mộc Huyền Tâm, khô mộc bàn căn!

Tu vi Nhược Thủy sơ kì được thi triển toàn lực, kiếm quang màu xanh vùn vụt bao quanh, giống như vô số râu quái thú, bao vây lấy Apollo, trong

nháy mắt co rút lại định xé nát y!

- Hừ...

Apollo mặt không hề có chút cảm xúc gì, không tránh không né, chỉ có điều ở xung quanh thân thể bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa cực mạnh thiêu đốt hùng hực!

- A!?

Tiêu Mạnh Nhạc kinh sợ, y vừa mới chém một kiếm từ trên không trung xuống, ngay sau đó toàn thân phải nhanh chóng lộn một vòng mới có thể thoát được ngọn lửa bành trướng này!

Ngọn lửa kia cực nóng, còn chưa tới gần, nhưng đã làm cho vòng bảo hộ bằng chân nguyên bị bốc hơi!

Còn Thanh Mộc Huyền Tâm được ngưng tụ bởi kiếm quang, sớm đã bị phá nát, hoàn toàn không gây được hiệu quả gì!

- Hừ...

Apollo nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiêu Mạnh Nhạc:

- Các ngươi so với tổ tiên của mình thì còn kém xa...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1565

Thái Dương Thần Thiêu Đốt

Tiêu Mạnh Nhạc tức giận đến mức sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng cũng không dám tùy tiện động thủ.

Kinh nghiệm của bọn họ đối với các chư thần còn quá kém, không hiểu đặc thù không gian pháp tắc của hàn Apollo, tuy rằng nhìn thì chỉ giống như một môi lửa, nhưng thông qua không gian pháp tắc của Apollo, lại mang theo sức mạnh của các không gian song song.

Chỉ cần mật độ không gian đạt tới một mức độ nhất định, thì e là chân nguyên lực, cũng sẽ khó mà có thể khắc chế được.

- Đừng có ngang ngược! Chỉ là may mắn thôi!

Tiêu Mạnh Nhạc hét lớn một tiếng:

- Mọi người hãy cùng ta tiến lên! Xem “Lâm hải kinh đào” của ta!

Ở phía sau Tiêu Mạnh Nhạc, hơn mười tu sĩ của Tiêu gia đồng loạt xông tới, trong tay cầm sẵn phi kiếm, thi triển ra hàng loạt các loại pháp thuật mang màu sắc sắc sỡ, hướng về phía Apollo!

Tiêu Mạnh Nhạc huy động hơn mười tầng chân nguyên, mỗi tầng lại chồng lên một tầng, quả nhiên trên bầu trời xuất hiện một mảnh lục sắc mãnh liệt dâng trào!

Mà hai gã thái thượng trưởng lão khác của Tiêu gia cũng thi triển ra đại vô tướng Thanh Mộc huyền khiêu chương, một trước một sau, hai chương hư ảnh cực lớn, giống như mãnh thú xông tới, muốn đánh nát Apollo!

- Thật không biết lượng sức...

Apollo cười nhạo, ngọn lửa vừa rồi còn bao bọc lấy thân người, một lần nữa lại bùng cháy!

Cả người giống như hóa thành một vòng tròn lửa, chiếu sáng khắp đất trời!

Cho dù là tu sĩ ở cự li hơn trăm mét, cũng đều theo bản năng mà lùi lại.

Vài cây phi kiếm vừa mới tiến tới gần thân thể của Apollo vài mét, không ngờ bị khắc chế, chân nguyên lực bị tan biến, phi kiếm cũng hóa thành nước!

- Làm sao có thể !!?

Một đám tu sĩ bắt đầu cảm thấy sợ hãi, sức mạnh như vậy, thật quá sức tưởng tượng của bọn họ đối với nhận thức ban đầu về các chư thần.

Nhiệt độ này, cho dù uy lực không bằng Tam Muội Chân Hỏa, nhưng nhiệt lượng tỏa ra thì lại tuyệt đối không kém Tam Muội Chân Hỏa khi luyện khí! Thậm chí còn cao hơn nữa!

Pháp thuật này bao quanh Thanh Mộc huyền khiêu chương của hai trưởng

lão Nhược Thủy kỳ, chưởng phong còn chưa tạo được thương tổn nào thì đã bị hàng rào không gian chặn lại, lập tức bị Thái Dương thần hỏa của Apollo thiêu đốt không còn vết tích gì!

Tiêu Mạnh Nhạc thi triển tầng chân nguyên mạnh nhất của mình, mặc dù tấn công thêm vài lần nữa, thì chắc cũng chỉ như muối bỏ biển, không để lại vết tích gì!

Cũng lúc đó, Apollo bắt đầu tấn công.

Trên tay đột nhiên xuất hiện cây trường cung Ouse chẳng biết từ lúc nào hướng thẳng về phía Tiêu Mạnh Nhạc!

Hai ngón tay nhẹ nhàng đặt lên giữa cây cung, chuôi cây cung thần khí này không giống cây cung bình thường có dây cung, mà từ trong không khí đột nhiên ngưng tụ ra một mũi tên màu vàng chói!

Khi lửa cháy mạnh đã ngưng tụ bốc cháy rùng rục, Apollo nhanh chóng buông mũi tên ra!

Phục!!

Một tiếng xé gió truyền vào tai những người xung quanh, mũi tên lửa này được phóng ra tạo thành một đường thẳng màu vàng xuyên qua không khí!

Không khí giống như bị xé rách, khí thế giống như muốn bẻ gãy nghiền nát mọi vật, so với dáng vẻ lúc bắn cung của Apollo, thật là khác xa!

Đây cũng không phải chỉ là một mũi tên có nhiệt độ cao thông thường, mà là không gian song song đã không ngừng ma sát gây nên nhiệt độ cao, ẩn chứa sức mạnh cực lớn của không gian pháp tắc.

Tiêu Mạnh Nhạc chỉ cảm thấy trong mắt mình là một màu vàng chói, không hề biết chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Những người xung quanh cũng vô cùng hoảng sợ mà nhìn y...

- Gia chủ !!!

- Cha!

Một số cao thủ của Tiêu gia đứng ở đó không xa, có cả Tiêu Mạc Tranh nữa trong mắt phiếm hồng, nước mắt lưng tròng!

Tiêu Mạnh Nhạc lúc này mới biết được chuyện gì đang xảy ra, chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía trước ngực mình...

Lồng ngực của y, ngay ở phần bụng, không ngờ đã xuất hiện một lỗ thủng to như bị than làm bỏng!

Bụng của y lúc này đã trở thành một mảnh tan nát sao !?

Nếu không phải có vòng bảo hộ bằng chân nguyên, chỉ sợ cả người y cũng đã thành tro tàn!

- Không...

Tiêu Mạnh Nhạc không thể tin được, không ngờ y đã ... chết rồi! ?

Dù sao không phải tu sĩ nào cũng có thân thể kinh khủng như Dương Thần, vòng chân nguyên bảo vệ đã bị phá hủy, thân thể bị xuyên thủng nướng cháy, không thể nghi ngờ y phải chết!

Đường đường là cao thủ Nhược Thủy sơ kì, vừa mới ngồi lên vị trí gia chủ, Tiêu Mạnh Nhạc nằm mơ cũng không thể tin nổi, mình lại không chịu nổi một tên của Apollo!

Tận mắt thấy Tiêu Mạnh Nhạc rơi từ trên không trung xuống, không ít tu sĩ cảm thấy lạnh mình!

Chỉ với một chiêu có thể giết chết một cao thủ Nhược Thủy sơ kì, chỉ sợ là Thái Thanh thần lôi trung kì của Lạc Thiên Thu cũng chưa chắc đã làm được!

Quả nhiên, cha con Lạc Bình Triều và Lạc Thiên Thu sắc mặt ngưng trọng, bọn họ ý thức được tình huống không ổn!

Nhưng Apollo không hề có hứng thú mà xem bọn họ lộ ra vẻ kinh ngạc, cũng không cho bọn họ thêm thời gian.

Cây cung Ouse giờ lên, hướng về phía bầu trời.

Trong miệng Apollo lầm bầm điều gì đó, giọng cao vút, đích thực là ngôn ngữ của Thần tộc.

- Thiêu đốt đi, thần cung Ouse, lửa giận của Thần Mặt Trời... Hỏa vũ sao băng!!

Một mũi tên lửa dài gấp mấy lần so với mũi tên trước được ngưng tụ ra sau đó được bắn lên vòm trời!

Giữa lúc các tu sĩ còn đang chăm chú theo dõi, hoàn toàn không để ý đến thời gian, Lạc Thiên Thu lớn tiếng hét!

- Mau dùng toàn lực tạo ra vòng bảo hộ! Mau tránh ra! Chạy mau!!

Vừa dứt lời, từ trên mấy tầng mây, bắt đầu xuất hiện một màu vàng rực của lửa cháy!

Ngay sau đó, vô số mũi tên từ đó phóng xuống, xuyên qua tầng mây, hướng thẳng về phía các tu sĩ đang đứng dưới!

Giống như một trận mưa sao băng rơi xuống, nhưng mỗi một đốm sáng rơi xuống, đều là một mũi tên lửa trí mạng của Thần Mặt Trời!

Tuy rằng những cao thủ Nhược Thủy kì có thể chống đỡ lại được uy lực kinh khủng xuyên không gian và nhiệt độ cao của các mũi thần tiễn này, nhưng các cao thủ Minh Thủy kì và Độ Kiếp kì thì lại không may mắn như vậy!

Bùm bùm bùm...

Những tiếng trầm đục kéo dài không ngớt, phát ra từ vòng bảo vệ bằng chân nguyên của các tu sĩ.

Một số tu sĩ Nghiệp Hỏa kì, Quỷ Thủy kỳ, không trụ vững nổi, bị thần tiễn xuyên qua vòng bảo vệ, thân thể cháy thành than, ngã xuống đất!

Trong nháy mắt, hơn một trăm tu sĩ, chỉ còn lại ba bốn mươi cao thủ Minh Thủy kì trở lên, không ít tu sĩ Minh Thủy kì đã bị thương.

Apollo đương nhiên đã không chế được phạm vi của thần tiễn, không có một mũi tên nào rơi xuống chỗ khác, tất cả tập trung ở phạm vi mười mét ở

phía bên dưới, những mũi tên khác được hấp thụ vào một tầng không gian song song khác.

- Yaaaa...., anh trai thân mến của em, hạ thủ quá nặng đó, em còn chưa xuất thủ, mà anh đã giết nhiều như vậy rồi.

Artemis điềm nhiên đứng xem, lúc này thấy ít người đi hẳn, khanh khách cười rộ lên.

- Chẳng qua chỉ là một đám tu sĩ nhân loại thôi, dám mạo phạm đến minh ước chư thần, chết chưa hết tội.

Apollo quay đầu lại nhìn đám người Lạc Thiên Thu cười nói:

- Được rồi, lũ vô dụng đã không còn, hi vọng đám người các ngươi, không để cho anh em ta thất vọng.

Những tu sĩ còn sống sót, nhiều người đã không còn sĩ khí chiến đấu nữa rồi.

Tiêu Mạnh Vu của Tiêu gia, thấy Tiêu Mạnh Nhạc đã chết, vừa mới rồi còn vui mừng, có thể quay lại vị trí gia chủ, nhưng bây giờ lại lo lắng không có cơ hội sống sót mà quay về.

Ninh Chính Phong hí hóp mắt, suy nghĩ có nên tìm cơ hội bỏ trốn không, hai cao thủ Lạc gia, sợ rằng còn không chống đỡ được, y cũng hy vọng thái thượng trưởng lão của gia tộc mình sẽ không bị thương tổn.

Sức phá hoại của Apollo thật quá sức kinh khủng, một chiêu đã hạ gục Tiêu Mạnh Nhạc, chỉ ít phải tu vi Thái Thanh trung kỳ mới có thể làm được.

Lạc Bình Triều đứng trong đám người có tu vi cao nhất bước ra, trong tay chẳng biết từ lúc nào đã cầm một thanh phi kiếm màu xanh lục dài ba thước, chính là một pháp bảo thượng phẩm.

- Phô trương thanh thế quá đấy, chẳng qua chỉ là giết một đám người vô dụng, ta thì ngược lại, để xem ngươi làm gì được ta!

Nói xong, thanh phi kiếm trong tay Lạc Bình Triều phóng đi, phát ra một âm thanh giống như sóng biển trời dậy!

- Xuất hiện rồi! Bích Hải kiếm của Lão gia chủ, Thính Triều kiếm khí!!

Người của Lạc gia hưng phấn kêu to, hiển nhiên là tràn đầy lòng tin với Lạc Bình Triều, đây chính là thiên tài trong Huyền Cảnh ngàn năm chỉ có một!

Lúc này, một màu xanh lục giống như sóng triều lên xuất hiện, chính là vô số kiếm ảnh của phi kiếm, khó có thể nhận biết rõ đâu mới là phi kiếm thật, lại còn tản mát ra sóng âm chói tai.

Kiểm khí màu xanh lam hướng về phía hai anh em Apollo, bao trùm trong nháy mắt!

Kiểm khí mang theo chân nguyên lực hùng hồn, so với Tiêu Mạnh Nhạc quả là khác nhau một trời một vực, chỉ cần nhìn đến diện tích bao phủ, thoát nhìn cũng khó có thể tránh né!

- Có chút bản lĩnh...

Apollo vung tay lên, bàn tay rung lên, thần hỏa Thái Dương trời dậy giống như sóng Hoàng Hà và nước Trường Giang, từ thân mình không ngừng tấn công kiếm khí kia!

Màu bạch kim của lửa thần cùng màu xanh bích của kiếm khí đụng vào nhau, không ai chịu kém ai, phát ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc trên không trung!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1566

Thần Cung Selene

Nhiệt độ cao của thần tiễn va chạm với kiếm khí khiến cho không gian không ngừng chấn động, giống như vụ nổ của các đầu đạn hạt nhân, không ngừng tỏa ra uy áp, khiến không ít tu sĩ tu vi thấp liên tục phải tránh né.

Cửu Thiên Thần Lô kiếp và Lục Hợp Hàn Thủy kiếp, cảnh giới thật khác nhau, uy lực của chân nguyên phát ra thật lớn không gì sánh được.

Những tu sĩ này đều nghĩ, thực lực của bọn họ đối với Apollo không là gì cả, cũng giống như đối với cha con Lạc Thiên Thu.

Lạc Bình Triều cảm thấy không ăn thua, cũng không đánh đến cuối cùng, giờ một ngón tay lên, Bích Hải kiếm được triệu hồi “Roạt” một tiếng xoay tròn, phát ra một đạo sóng hình xoắn ốc, kiếm khí được hình thành giống như vòi rồng đâm thẳng về phía Apollo!

Thái Dương Thần hỏa của Apollo cũng không thể đụng đến người của Lạc Bình Triều, nhưng uy lực thật đáng sợ khiến cho một đám tu sĩ vội vàng tránh ra.

- Nhật liên chiến mã!

Trường cung Ouse trên tay của Apollo cũng ngưng tụ ra một mũi tên lửa, nhằm vào con lốc màu xanh lam kia mà bắn ra!

Ầm! !

Tên vừa bay ra khỏi cung thần, không ngờ biến thành một đàn chiến mã đỏ rực như lửa, gào thét xung quanh rồi tiến vào vùng trung tâm của vòi rồng!

Chiến mã ẩn chứa trong mũi tên lửa đốt cháy cả một vùng không gian nhỏ!

Năng lượng nghiền nát không gian kia giao hòa cùng với vòi rồng tạo nên bởi kiếm khí gây nên một vụ nổ lớn, lại một lần nữa bất phân thắng bại!

Lần này thì mọi người đã hiểu rõ, thực lực của Lạc Bình Triều ngang với Apollo, mà tu vi của Lạc Bình Triều là Thái Thanh thần lô đỉnh, thảo nào Apollo có thể dễ dàng giết chết được Tiêu Mạnh Nhạc.

Chỉ là, các tu sĩ lại không biết, các vị thần vẫn chưa khôi phục được đầy đủ thực lực, nếu chờ trái tim Gaia khôi phục hoàn toàn, vậy thì thực lực của chư thần sẽ khiến cho giới tu hành ra nông nổi nào!

Artemis cảm thấy anh mình khó có thể nhanh chóng đối phó với Lạc Bình Triều, không nhịn nổi nói:

- Anh trai, tên tiểu tử này giao cho anh, chỗ còn lại để em xử lý...

Nói xong, xung quanh thân thể bắt đầu xuất hiện từng tầng băng sương,

tỏa ra khí lạnh.

Trên tay hiện ra một luồng sương màu xanh nhạt, giống như bông tuyết, bay lượn lơ.

Một cây trường cung to lớn bằng thân người bỗng nhiên xuất hiện trên tay, hai cánh cung giống như hai cánh chim đang xòe ra rất thần bí.

Mái tóc màu bạc, quần dài màu xanh, da dẻ trắng như tuyết, tay cầm một cây trường cung làm từ băng, dung nhan tuyệt mỹ của nữ thần Mặt Trăng khiến cho không ít tu sĩ bị chấn động tâm hồn!

Artemis xoay một vòng, hướng cây cung về phía Lạc Thiên Thu và Ninh Chính Phong cùng đám tu sĩ.

- Selene, thần tiền Mặt Trăng!

Cây cung này cũng không hề giống với những cây cung bình thường, ngón tay nhẹ nhàng kéo về phía sau, ngưng tụ ra một mũi tên bằng băng, thậm chí cả người Artemis đều biến mất trong màn sương mù dày đặc đó!

- Mọi người cẩn thận!

Ninh Chính Phong hô lớn một tiếng, tay cầm một cây thương dài sáu thước, đầu thương không phải là vật nhọn gì mà chính là một ngọn lửa màu vàng đang cháy rừng rực!

Bọn họ không ai dám tùy tiện tấn công, bởi vì với thực lực của các vị thần chưa ai có thể đoán chắc được, nên chỉ có cách tập trung phòng thủ.

Khi mũi tên băng đột nhiên bắn ra, không giống với suy nghĩ của mọi người, mũi tên bay đến nửa đường rồi đột nhiên phát nổ!

Một luồng sương mù lớn, nhanh chóng bao phủ, trong phạm vi một dặm tất cả đều không nhìn rõ do ảnh hưởng của sương mù!

Ngay khi các tu sĩ còn cảm thấy kì lạ thì Artemis lại bắn ra thêm ba mũi thần tiền Mặt Trăng nữa!

- Không tốt rồi! Cô ta muốn khống chế chúng ta!

Có vài trưởng lão Nhược Thủy kì kịp phản ứng hô lớn.

Nhưng đã muộn, khi đó thần tiền đã phát ra những luồng sương mù dày đặc, mang theo hiệu quả to lớn của băng sương, khiến cho không ít tu sĩ Minh Thủy kì cảm thấy hành động chậm chạp, chân nguyên bị phong bế, khó có thể hoạt động bình thường được.

Nữ thần Mặt Trăng cười khanh khách, âm thanh từ bốn phía truyền vào tai các tu sĩ.

Thế nhưng, các tu sĩ hoàn toàn không có cách nào tìm được vị trí của Artemis, bởi vì sương mù bao phủ xung quanh, không thể thấy gì cả.

Mà ở trong khu vực này, giống như đã trở thành phạm vi của Artemis, thần thức nàng được trải rộng, giống như thuật phân thân của nàng, không cách nào phân biệt được cô đang ở đâu.

Lạc Bình Triều đang giao chiến với Apollo cũng bị một vùng sương mù bao phủ, nhưng cũng may nhờ có tu vi cao, nên không bị Apollo áp chế.

Kiểm khí giống như sóng biển dâng lên hạ xuống kích động dâng trào.

Mà Thái Dương thần hỏa của Apollo cũng mạnh mẽ điên cuồng, say sưa chiến đấu.

Dựa trên kinh nghiệm của mình, với màn sương mù dày đặc kia, Lạc Bình Triều ý thức được rằng mình bị thua cũng chỉ là vấn đề thời gian...

- Mọi người hãy đứng xa nhau ra, không nên tụ tập lại, dùng chân nguyên xua tan sương mù!

Ninh Chính Phong hô to một tiếng, cây trường thương trên tay đột nhiên phát ra một ngọn lửa màu vàng, giống như một đoàn quân hiện lên trong ngọn lửa, trong nháy mắt đã làm tan biến đi một đám băng sương lớn!

- Đây chính là tiên khí hạ phẩm, Thái Ất trường anh !?

Một cao thủ Nhược Thủy kì nhận ra hô to.

- Không hổ danh là Ninh gia, đứng đầu về pháp bảo, vừa xuất thủ đã dùng tiên khí!

Chuyện này khiến cho không ít các tu sĩ cảm thấy vui mừng, các vị thần có thần khí, còn tu sĩ Hoa Hạ thì cũng có tiên khí.

Đây chính là tiên khí của gia tộc Ninh gia, mặc dù Lạc Bình Triều của Lạc gia cũng chỉ có thể sử dụng pháp bảo thượng phẩm là Bích Hải kiếm, Ninh Chính Phong là một cao thủ Nhược Thủy sơ kì lại có thể sử dụng tiên khí hạ phẩm Thái Ất trường anh này, thì lộ rõ ra sự khác biệt!

Tiên khí hạ phẩm Thái Ất trường anh này do thượng cổ tiên nhân làm ra, Thái Ất kim tinh từ lòng đất được Thái Ất chân hỏa tôi luyện mà thành, Thái Ất chân hỏa cũng là một loại dị hỏa, mặc dù luyện ở nhiệt độ cao nhưng tiên khí mang đặc tính của lửa, không hề sợ đặc tính của nước, mà lại có sức phá hoại cực kì lớn.

Phối hợp với ‘Thái Bạch chân nguyên kinh’ của Ninh gia, thì lại càng phát ra uy lực mạnh mẽ hơn.

Vui vẻ chưa được bao lâu, một giây sau bỗng nhiên có tiếng kêu thảm thiết của tu sĩ!

- Thần cung Selene... Ánh sáng của Mặt Trăng!

Giọng nói của Artemis truyền từ phía trên xuống, trong không gian phát ra những dao động lớn, từng tầng không gian nứt ra, không gian chỉ lực ngưng tụ lại thành một cột ánh sáng màu trắng trong suốt!

Cột sáng giống như xuyên qua không khí, liên kết đất trời lại với nhau, không hề báo trước đột ngột xuất hiện trên đầu của các tu sĩ!

Mấy tu sĩ Minh Thủy kì chưa kịp né tránh, đã bị cột ánh sáng đó chiếu vào, khiến cho từ đầu đến chân, cả lục phủ ngũ tạng đều bị cắt nát, biến thành “cái xác rỗng”!

Ánh trắng liên tục chiếu xuống, những thi thể này đều hóa thành băng, rơi xuống đất, vỡ vụn thành bụi.

Có vài trưởng lão Nhược Thủy kì, không thể ngờ tới là Artemis lại dùng

chiêu này, bị trọng thương, vẫn còn sợ hãi nhìn lên.

- Chạy mau! Ở trong màn sương mù này chúng ta không phải là đối thủ của cô ta!

Một đám người đường đường là cao thủ của các gia tộc, lúc này ai nấy đều bàng hoàng, chạy trốn khắp nơi.

Artemis cười ha hả:

- Ha ha.... Lũ người bướng bỉnh các ngươi cho rằng mình có thể chạy thoát sao?

Lời nói của nữ thần nghe rất bình thường, thân nhiên, nhưng khi hạ thủ thì không hề nhân từ một chút nào.

Từng luồng ánh trắng tỏa xuống, giống như những cơn mưa tuyết, lần lượt chiếu xuống quang cảnh đang tràn ngập sương mù dày đặc, bắt đầu tàn sát.

Giống như là vô số luồng ánh sáng từ trên trời chiếu xuống, cả khu vực hơn mười tu sĩ bị đánh cho tan nát!

Ninh Chính Phong và vài tu sĩ Nhược Thủy kỳ, dựa vào chân nguyên lực cùng với pháp bảo, không ngừng lẩn tránh, vừa tránh vừa tìm cách phá tan đi màn sương mù này.

Thế nhưng, tốc độ lan ra của sương mù rất nhanh, nhất thời khó mà làm tan biến đi tất cả.

Vừa mới tới gần màn sương mù, đã bị ánh sáng của ánh trắng đánh lui trở lại, cực kì nguy hiểm.

- Tam Túc Kim Ô, vạn điều triều tôn!

Lạc Thiên Thu cuối cùng cũng không thể kìm nén được nữa, bắt chập khi dùng chiêu này có thể làm tổn thương tới người trong phe của mình, toàn thân người bắt đầu xuất hiện những con chim lửa màu vàng chói bay lượn xung quanh!

- Khặc... Khặc!...

Những con kim ô bay lượn ra bốn phía, xuyên qua băng sương, cuối cùng cũng phá được một tầng sương mù tạo ra một con đường hẹp, khiến cho một số tu sĩ có cơ hội chạy thoát ra ngoài!

Cả người Lạc Thiên Thu lúc này trông thật giống như Apollo, cả người xuất hiện một màu vàng rực, cùng nhật nguyệt tranh huy!

- Thì ra còn có một tên có bản lĩnh nữa...

Artemis đứng trên không trung, lăm bắm một câu, một giây sau cung thần Selene đã ngấm thẳng vào vị trí của Lạc Thiên Thu.

- Thần cung Selene... Nguyệt chi thực!

Một luồng năng lượng màu lam, trong nháy mắt đã được ngưng tụ, nhắm thẳng phía dưới mà bắn ra!

Tam Túc Kim ô của Lạc Thiên Thu cũng phóng lên tiếp đón, muốn phá vỡ mũi tên băng kia.

Thế nhưng, kim ô còn chưa chạm vào mũi tên, thì luồng năng lượng xanh từ mũi tên bỗng nhiên phồng ra thành một quả cầu năng lượng, bao trùm cả người Lạc Thiên Thu !

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1567

Lĩnh Vực Hải Thần

Tam Túc Kim Ô tuy rằng phá được năng lượng của quả cầu bao vây, nhưng còn chưa chạm đến thân thể Artemis, thì đã bị một mũi tên bằng băng bắn tới.

Lạc Thiên Thu cảm thấy trước mắt mình có một mảng màu xanh đen, mảng năng lượng màu xanh đen đó, bắt đầu xoay tròn dữ dội!

Cùng lúc đó, áp lực xung quanh thân thể y bắt đầu tăng lên, đó chính là áp lực mà không gian chi lực tạo ra, khiến vòng bảo vệ bằng chân nguyên của y dần dần bị nới lỏng.

Từ ngoài nhìn vào, cái quả cầu năng lượng kia, sau khi nổ ra, nhanh chóng sinh ra một cơn lốc xoáy cực lớn.

Mà sau khi cơn lốc xoáy sinh ra, năng lượng của quả cầu bắt đầu co rút lại, không gian dần dần sụp đổ, bắt đầu xuất hiện thêm một tầng không gian khác!

Lạc Thiên Thu bỗng nhiên ý thức được, chiêu này mục đích không phải để đánh bại mình, mà là để nhốt mình vào một không gian khác, có lẽ là khe nứt không gian, tóm lại, một khi bị nó khống chế, thì chính mình sẽ không có cơ hội trở về, chuyện còn sống sót hay không cũng là một vấn đề.

Chẳng trách tên của chiêu này là “Nguyệt chi thực”, đúng là giống như đang đục khoét không gian.

Đối với uy lực của không gian pháp tắc, bây giờ Lạc Thiên Thu đã hiểu ra, không hề đơn giản như y đã từng nghĩ, không thể không thần phục uy lực của các vị chủ thần.

Nhưng y cũng sẽ không ngồi chờ chết, Kim ô chân hỏa trên người bỗng nhiên phát huy sức mạnh gấp đôi lúc trước, muốn dùng chân hỏa để xua tan đi không gian Nguyệt chi thực màu xanh đang đục khoét các tầng không gian!

Artemis không khỏi nhú mày, Lạc Thiên Thu tuy tu vi không bằng Lạc Bình Triều, nhưng kinh nghiệm thì lại không kém bao nhiêu, tuy rằng không hy vọng chiêu Nguyệt Chi thực này có thể nhốt được y, nhưng không ngờ rằng y có thể hóa giải nhanh như thế.

Bóng dáng của cô lại trở nên mờ ảo, không ngừng thoát ẩn thoát hiện, từng đạo ánh trắng giống như lúc trước xuất quỷ nhập thần.

Tuy rằng các tu sĩ đã khôi phục lại tinh thần lấy ra pháp bảo của mình thi triển pháp thuật, muốn đánh với cô một trận, nhưng không thể tìm thấy bóng người ở đâu, hơn nữa lại còn phải né tránh ánh trắng, thật quá khó chịu.

Hai gã trưởng lão Nhược Thủy kỳ, một Tiêu gia, một Lạc gia vừa mới lao ra khỏi sương mù, đang vui vẻ, thì bỗng thấy phía trước đột nhiên xuất hiện ước chừng hơn mười mảnh băng lóe ra ánh sáng trắng!

- Ánh sáng trắng tròn!

Artemis chẳng biết từ lúc nào đã đứng ngay phía trước bọn họ, cách đó không xa, giờ cung thần Selene lên, tốc độ cực nhanh, liên tục bắn tra những tảng băng lớn hình tròn mang ánh sáng trắng, quả thực giống như hình trăng tròn bình thường.

Những loạt ánh sáng này ẩn chứa uy lực của không gian pháp tắc, tuy mỏng như cánh ve, nhưng lại sắc đến kinh người.

Hai gã trưởng lão Nhược Thủy kỳ lúc đầu định dùng phi kiếm trên tay để chống cự, nhưng những loạt ánh sáng cứ liên tiếp phi tới, vòng bảo vệ chân nguyên bị phá vỡ, máu tươi bắn ra!

Hai đầu người rơi xuống, thân thể bị cắt thành hơn mười mảnh, vô cùng thê thảm.

Các tu sĩ ý thức được đã tổn thất mất hai cao thủ Nhược Thủy kỳ, mất hết can đảm, tốc độ tấn công chậm dần lại.

Họ càng ngày càng đề phòng, để không ai bị Artemis giết chết.

Một lúc sau, sương mù được xua tan, không ít tu sĩ tuy rằng bị thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ tổn thất phần lớn các tu sĩ Minh Thủy kỳ.

Trận kịch chiến giữa Lạc Bình Triều và Apollo vẫn đang diễn ra, Lạc Bình Triều toàn thân bao trùm kiếm khí, cả người giống như kiếm rời khỏi vỏ, không ngừng chuyển động, đánh nhau với Apollo.

Thấy đám người Lạc Thiên Thu cuối cùng cũng thoát ra khỏi lớp sương mù, liền hô lớn:

- Thiên Thu! Dẫn mọi người đi mau!

Lạc Bình Triều cũng không sợ hai anh em Apollo, chỉ có điều, y biết chắc rằng, tất cả mọi người ở đây hợp sức cũng khó có thể đánh bại hai anh em bọn họ, huống chi chủ thần ngoài Dương Thần ra còn chín vị chủ thần khác, không biết khi nào xuất hiện, chỉ cần một hai người tới, thì việc chạy trốn cũng trở nên khó khăn hơn rất nhiều!

Lạc Thiên Thu cũng nghĩ đến vấn đề này, cùng với Ninh Chính Phong hướng ánh mắt về phía sau, rồi cả hai người cùng bay về phía Artemis, ra hiệu cho mọi người lùi lại.

Dựa vào Kim ô chân hỏa và Tử điện xuyên vân của Lạc Thiên Thu có thể khiến cho Artemis phải phân tâm phòng thủ, trong lúc đó Ninh Chính Phong có thể sử dụng Thái Ất trường anh, dùng Thái Ất chân hỏa thoải mái mà tấn công từ phía sau.

Trong lúc đám tu sĩ còn đang tính toán, thì ở phía mặt biển mênh mông, bỗng nhiên xuất hiện dao động lớn!!

- Đây là...

Lạc Trường Xuân đang chuẩn bị bỏ chạy thì phát hiện ra tình huống không ổn!

Chỉ thấy, nước biển trên đại dương bao la, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại dâng lên mãnh liệt!

Nước biển dâng lên giống như một bức tường thành, mắt thường có thể thấy được tốc độ điên cuồng của dòng nước phun lên, hướng thẳng lên bầu trời cao mấy ngàn thước!

Năng lượng không gian lớn đến mức này, khiến cho các tu sĩ đứng xem phải mở rộng tầm mắt!

Trong mười mấy giây ngắn ngủi, nước biển đã che khuất cả một vùng bầu trời xung quanh, tạo thành một pháo đài, bao phủ toàn bộ tất cả mọi người đứng tại nơi này!

Cả một vùng biển rộng lớn đã hoàn toàn bị bao vây!

- A... Còn tưởng rằng người không tới chứ, Poseidon...

Apollo và Lạc Bình Triều đang đánh nhau cũng phải dừng lại, quay đầu nhìn ra, thấy phía xa xa toàn bộ đã bị bao phủ bởi một màu nước biển xanh thẳm.

Mặc một bộ trang phục đầu bếp màu trắng, tóc có chút lộn xộn, tuy rằng râu ria xồm xàm, nhưng khí thế vẫn nhanh nhẹn và dũng mãnh như trước, Poseidon dáng người mạnh mẽ, từ đó tiến ra.

- Hừ, làm vài món canh hải sản, có chút tốn công sức.

Poseidon sắc mặt lạnh lùng, cao ngạo nhìn mọi người:

- Nếu không phải đúng lúc tôi sử dụng lĩnh vực Hải Thần, thì hai người các ngươi chẳng phải đã để cá lọt lưới rồi sao.

- Thôi đi, chúng tôi còn chưa xuất toàn lực đâu.

Apollo khinh thường nói.

- Tất cả mọi người mới khôi phục được có một nửa thực lực, cho nên thực lực của các ngươi như thế nào, tôi rất rõ ràng.

Poseidon bướng bỉnh nói.

Hai người thuận miệng cãi nhau, căn bản không hề coi Lạc Bình Triều và đám tu sĩ còn lại ra gì, trong mắt họ bọn chúng hẳn sẽ phải chết.

Tuy nhiên, Lạc Bình Triều cuối cùng cũng ý thức được chuyện gì đang diễn ra, thì là Poseidon đã đến đây, khó trách khỏi chuyện nước biển tự nhiên lại như vậy, hóa thành chiếc lồng chặn họ lại!

Chuyện làm cho y lo sợ là, các chư thần mới chỉ khôi phục được một nửa thực lực sao!?

Chuyện này... làm sao có thể!?

Hơn nữa, khôi phục thực lực là có ý gì!?

Nếu như chỉ với một nửa thực lực mà Apollo và Artemis đã đánh ngang ngửa với y rồi, nếu chờ bọn họ khôi phục thực lực thì ít nhất cũng phải đến

cấp bậc Thượng Thanh thần lôi kiếp hay sao!?

Lúc này, lại đột nhiên xuất hiện thêm Poseidon, một tên còn mạnh hơn cả Apollo và Artemis, chỉ sợ cơ hội chạy trốn của bọn họ cũng không còn.

- Lùi lại !!! Toàn bộ lui lại!!

Lạc Bình Triều hô to một tiếng, dùng Bích triều kiếm khí, hóa thành một loạt kiếm ảnh màu xanh, hướng về phía đông bắc!

Các tu sĩ khác cũng bắt đầu lùi lại, bất chấp tất cả, bắt đầu muốn công kích hàng rào của Poseidon kia.

Poseidon tất nhiên không để cho bọn họ thoải mái mà trốn thoát, khoe miệng hiện lên một nụ cười lạnh.

- Lấy danh nghĩa Hải Thần, triệu tập... Thâm Uyên Hải Long...

Ngôn ngữ của thần tộc được xướng lên cao vút, Poseidon giơ một bàn tay lên, đột nhiên từ phía mặt biển xuất hiện mười con giao long mỗi con dài hơn mười thước!

Giao long được ngưng tụ từ nước biển, có màu xanh thẫm, toàn thân tỏa ra hơi thở băng hàn lạnh thấu xương, lại do không gian pháp tắc khu động ngưng tụ mà thành, hoàn toàn không biết mệt mỏi, giống như những con cuồng long bất tử!

Trong lúc đó, mười con giao long đồng loạt phóng lên cao, đồng loạt nhảy múa, để lại dư ảnh khiến cho các tu sĩ càng cảm thấy sợ hãi!

Các tu sĩ một phần chạy trốn, một phần thì dùng pháp bảo để tấn công những con Hải Long, có thể nói là đánh đến sứt đầu mẻ trán.

Đám người Lạc Thiên Thu và Ninh Chính Phong, ỷ vào tiên khí và tu vi siêu việt, đánh tan mấy con Hải Long phá vỡ được không gian pháp tắc chi lực, nhưng những con Hải Long lại nhanh chóng ngưng tụ lại, tiếp tục tấn công!

Mà càng làm cho bọn họ tuyệt vọng là, lĩnh vực Hải Thần này không phải chỉ là đơn thuần chỉ ngưng tụ nước biển lại thành hàng rào!

Lạc Bình Triều thi triển kiếm khí thứ nhất vào bức hàng rào, đột nhiên nước biển từ hàng rào, phun ra biến thành hàng loạt các mũi tên băng sắc nhọn!

Các mũi tên băng rậm rạp giống như kim châm, không ngừng bắn ra giống như vô số các ngôi sao, số lượng dường như là bất tận, áp chế kiếm khí của Lạc Bình Triều!

- Còn muốn trốn sao?

Apollo và Artemis sớm đã đoán được, trường cung Ouse và Selene liên tục bắn ra Thái Dương thần hỏa và Nguyệt chi thực.

Một luồng năng lượng cực mạnh, khiến cho các tu sĩ không ngừng chạy trốn, đồng thời lại phải đề phòng Hải Long cắn xe, lại vừa phải phá hàng rào nước biển kia.

Xanh đỏ tím vàng, hào quang bắn ra bốn phía, băng hàn lẫn lộn, khiến

cho vòng bảo hộ chân nguyên của các tu sĩ không ngừng được khảo nghiệm.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1568

Đùi Gà Mất Rồi

Các tu sĩ bị ba chủ thần vây trong lồng giam cuối cùng cũng kích phát ra tâm huyết gần như sắp tiêu tan hết trong tận xương tủy, tu vi mấy trăm năm thậm chí hàng nghìn năm nay, làm sao có thể nói chết là chết!

Cả đám đều lòi bản lĩnh xuất chúng ra, thậm chí có cả những chiêu độc địch tổn hại một nghìn, mình tổn hại tám trăm cũng lòi hết ra!

Phải biết rằng có thể sống mấy trăm tuổi, hàng nghìn tuổi thì không thể có chuyện không có bản lĩnh xuất chúng và đòn sát thủ, không đến thời điểm quan trọng cuối cùng thì làm gì có chuyện lộ ra con bài át chủ?

Trong lúc nhất thời, tuy rằng không thể phá vỡ lĩnh vực Hải Thần nhưng cũng không bị ba chủ thần đánh ngã, ngược lại còn bắt đầu đấu kịch liệt với ba chủ thần.

Dựa vào sự vây công hợp lực của một lượng lớn tu sĩ Nhược Thủy kì, lại có không ít pháp bảo mạnh ở trong tay nên cũng có thể đấu qua đấu lại với Poseidon, còn Lạc Bình Triều, cha con Lạc Thiên Thu cộng thêm Thái Ất trường anh của Ninh Chính Phong ở trong tay nên cũng có thể cùng Thần mặt trăng, Thần mặt trời đánh nhau túi bụi.

Đương nhiên, trong lòng các tu sĩ biết e là các chủ thần khác đã biết tình hình chiến đấu ở khu vực này, tạm thời không xuất hiện. Chỉ sợ là họ thấy không cần phải ra tay nên đợi thời gian dài rồi, đến hay không đến đều là chuyện sớm muộn, bọn họ bắt buộc phải nhân lúc các chủ thần khác chưa định tham gia vào trận chiến mà cố gắng phá vòng vây.

Khi trận chiến trên biển đang ở lúc gay cấn thì các cư dân cũng đang ở trong bầu không khí căng thẳng.

Sự thay đổi động trời khiến các cư dân ẩn cư ở đây cảm thấy lo lắng vô cùng, quan trọng là người trụ cột Dương Thần vẫn chưa quay về, mất đi chỗ dựa lớn nhất.

Nằm ở vùng đất trung tâm, nơi ở của vú Vương cùng Tố Tâm cùng các cô gái đều tụ tập ở đây.

Mặc dù từng nghĩ sẽ trốn đến nơi khác để tránh đi nhưng vừa nghĩ đến chuyện nếu rời đi thì có thể bị sẽ các tu sĩ chặn lại, tu vi của các cô gái quá thấp, bất cứ một cao thủ Độ Kiếp kì nào cũng có thể gây ra rắc rối rất lớn, quá nguy hiểm.

Còn có thể gây ra rắc rối cho dân chúng bình thường ở các khu vực khác, vì vậy mọi người vẫn chọn cách ở lại trên đảo, tin tưởng vào thực lực của chủ thần.

Tình hình trước mắt giúp các cô gái thở phào một hơi, chủ thần dường như đã không chế được cục diện, ngược lại ba gã cao thủ gia tộc ẩn thế bắt đầu không thoát thân được.

Sắc Vi, Thái Ngưng và An Tâm và các cô gái đã đạt Hóa Thần kì cũng đã không có tâm trạng ở trong phòng đợi, tất cả đều ở bên ngoài, nhìn cuộc chiến ở phía xa.

Jane lại quay về chỗ viện nghiên cứu của cô, thử xem có thể dùng biện pháp truyền tin đặc biệt để liên hệ với Dương Thần đang ở Hồng Hoang cảnh không.

Lúc này, tuy rằng không thấy rõ tình hình cuộc chiến nhưng các cô gái cũng đều duy trì cảnh giác.

- Chị Sắc Vi, chị nói ông xã có thể về kịp không, đối phương thật mạnh, hình như các chư thần không có cách nào ngay lập tức đánh thắng bọn họ.

An Tâm sầu lo hỏi han.

- Khó nói lắm, nếu như Jane không liên lạc được với ông xã thì có khả năng một chốc không thể về kịp được.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Trình Tú có một tia hoảng loạn, môi hơi trắng bệch nói:

- Không ngờ chúng ta lại vô dụng đến vậy, chẳng trách Dương đại ca mỗi lần đến Huyền Cảnh đều không cho chúng ta đi.

Thái Ngưng thở dài một cách xa xôi:

- Đừng tự trách, với số năm tu luyện của chúng ta thì có tốc độ tiến bộ như thế này đã là không tồi rồi, những tu sĩ kia ít nhất cũng đã được mấy chục thế kỷ, lại còn đều là người của gia tộc ẩn thế, chúng ta không thể so sánh với họ được.

Các cô gái mặt lộ vẻ chua xót, vừa tiếp xúc với trận đấu như thế này thì họ mới hiểu được chỗ nhỏ bé của mình, cũng càng cảm thấy Dương Thần gần như dựa vào sức của mình để cứu lấy Tô Tâm, lại cứu Tiêu Chỉ Tình, đối kháng với Huyền Cảnh là chuyện thật kinh tâm động phách.

Lúc này, cửa phòng mở ra, một thân hình bé nhỏ chạy ra như điên, trên tay còn cầm một chiếc đùi gà thơm ngào ngạt, trên khuôn mặt béo mập tràn đầy dầu mỡ còn lại của thịt và rau, giống như một chú mèo con vậy, đó chính là Lam Lam.

Cô bé Tiểu mập chạy đến phía trước các cô gái, nhìn bầu trời đã bị nước biển bao vây, đôi mắt to đen lúng liếng tràn đầy ánh sáng của sự hưng phấn.

- Oa! Thật đẹp!

Vừa nói vừa không quên cắn một miếng đùi gà, nhai nuốt một cách khoan khoái.

- Ấy, Lam Lam đừng chạy ra, về phòng ăn.

Người vội vàng đi theo đằng sau là vú Vương, có chút bất đắc dĩ vẫy vẫy tay với Lam Lam.

Cô bé Tiểu mập quay người, thân hình lắc lư không thuận theo nói:

- Đừng mà, các cô các dì đều ở bên ngoài xem, Lam Lam cũng muốn xem.

Vú Vương đi ra phía trước, cầm chiếc khăn ăn lau dầu mỡ trên miệng cô bé, bắt đắc dĩ cười mắng:

- Chỉ biết làm loạn thôi, mau cùng vú Vương vào trong, nếu không mẹ cháu sẽ giận đấy.

Cô bé Tiểu mập chu môi, có chút không nỡ mà nhìn cảnh tượng kì quái trên bầu trời.

Các cô gái lại lộ ra ý cười thoải mái. Những lúc như thế này thấy trời thay đổi lạ thì những đứa trẻ bình thường có lẽ sẽ sợ đến phát khóc, còn cô bé này lại không hề sợ hãi, lại còn rất hứng thú, xem ra quả thực đã kế thừa thần kinh thép của cha, không sợ trời, không sợ đất.

Nhưng giây tiếp theo, các cô gái lại cười không nổi!

Bỗng nhiên từ trong rừng cây ở phía xa hiện ra vài bóng người, chỉ chớp mắt một cái đã đến trước mặt mọi người!

Chỉ thấy một tu sĩ trung niên mặt lộ vẻ dữ tợn, một phát liền dùng một tay ôm ngang eo Lam Lam!

- Á! Lam Lam!

Vú Vương kêu lên một tiếng, nhưng giây tiếp theo liền bị một tu sĩ trung niên khác chặn cổ họng, bắt lấy làm con tin!

Cảnh này xuất hiện nhanh như tốc độ ánh sáng, các cô gái đều không kịp phản ứng, có thể thấy tu vi của đối phương đều cách xa các cô gái.

- Các người là ai?

Sắc Vi và các cô gái khác căng thẳng hỏi.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện năm kẻ địch, ngoại trừ hai gã tu sĩ trung niên đang giữ vú Vương và Lam Lam thì còn có một tu sĩ trung niên có bộ râu dài, một gã tu sĩ nho nhã nhìn có vẻ trẻ hơn một chút cùng một lão già mặc áo dài màu tro.

Mấy người kia chính là Tiêu Mạc Hối và Tiêu Mạc Tranh cùng một trưởng lão nhà họ Tiêu ở Minh Thủy đỉnh cao và hai gã tu sĩ nhà họ Tiêu ở Minh Thủy sơ kì

Tiêu Mạc Hối và Tiêu Mạc Tranh mặc dù có khúc mắc nhưng trước thời khắc sống chết này thì “hai anh em” vẫn quyết định hợp tác một lần.

Vì Dương Thần mãi không xuất hiện nên bọn chúng có lý do tin rằng Dương Thần không ở trên đảo.

Ngay sau đó bọn chúng quyết định cùng đưa ba tên cao thủ nhà họ Tiêu đến, nhân lúc trận chiến trong không trung đang gay cấn, nhảy xuống đất, dựa vào tung tích tu vi của các cô gái mà tìm được đến đây.

Bọn chúng biết rằng nếu có thể nhân cơ hội bắt được gia quyến của Dương Thần thì có lẽ sẽ mang lại bước chuyển ngoặt lớn cho bên mình.

Hơn nữa tu vi của bọn chúng vừa đúng lúc không để chủ thần quá chú ý, có nhiều cao thủ Nhược Thủy kì kéo dài thời gian như vậy, các chư thần nhất thời cũng khó mà phát giác ra mấy tu sĩ Minh Thủy kì, dù sao cũng không ra khỏi vòng vây.

Kết quả là sau khi năm người này tìm được căn nhà ở trung tâm thì thoáng cái liền đến trước mặt các cô gái, bắt lấy người gần nhất là vú Vương và Lam Lam.

- Hừ, chúng ta là ai không quan trọng, quan trọng là chúng ta đều muốn Dương Thần và những người có liên quan đến hắn phải chết...

Tiêu Mạc Hối âm trầm cười nói.

Các cô gái cảm thấy phía sau đột nhiên phát lạnh, không biết thế nào cho phải.

Cô bé Tiểu mập mãi mới phát hiện mình bị người ta bắt lấy, giữ rất chặt, đùi gà trên tay còn rơi xuống đất, bản mặt nên nhất thời ngược đời mắt trông mong đầy nước mắt lên, đau khổ vô cùng.

Lam Lam lập tức buồn bực quát to:

- Đồ khốn! Thả Lam Lam ra! Đùi gà của Lam Lam! Đùi gà mất rồi! Các ngươi là người xấu! Hu hu... Ba sẽ đánh chết các ngươi!

- Câm miệng!

Tiêu Mạc Hối giận dữ, một bạt tai đánh vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Lam!

Mặc dù không dùng chân nguyên nhưng cái tát này cũng không nhẹ, đánh đến nổi mặt cô bé đỏ rực, sưng lên, tiếng khóc càng to.

- Hừ, tuổi còn nhỏ mà đã có chân khí hùng hậu như vậy, xem ra không nghi ngờ gì nữa là tiểu quái vật do quái vật Dương Thần kia sinh ra, chúng ta bắt đúng người rồi.

Tiêu Mạc Hối cười tà.

- Chết tiệt! Ngươi dám đánh Lam Lam?

Thấy Lam Lam bị đánh, người tính tình nóng nảy là Thái Nghiên không chịu nổi trước tiên, tay tạo ra một đạo Tâm hỏa màu trắng, hóa thành một cây giáo dài đang cháy màu trắng đột nhiên đâm về phía Tiêu Mạc Hối!

- Nghiên Nghiên dừng! Em không phải là đối thủ của y đâu!

Thái Ngưng kinh hãi, muốn ngăn trở em gái.

Nhưng Thái Nghiên đã đánh rồi, hoàn toàn không có ý lùi lại.

Tiêu Mạc Hối hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, một đạo chân nguyên màu xanh đi vòng qua, lập tức làm tan rã cây giáo dài Tâm hỏa, còn đánh bay Thái Nghiên!

Thái Nghiên phun ra một ngụm máu tươi, được Thái Ngưng ở phía sau đỡ lấy, sắc mặt trắng bệch, lại ói ra hai ngụm máu nữa, nội thương rất nặng.

- Không ngờ còn có người biết dùng Tâm hỏa, đáng tiếc dị hỏa của ngươi mặc dù mạnh nhưng tu vi quá kém.

Tiêu Mạc Hồi đắc ý cười ha ha:

- Sớm biết dễ dàng thế này thì vừa nãy nên một phát túm hết bọn dê tiện ở xung quanh Dương Thần là các ngươi đây, đỡ phiền toái.

Đúng lúc này, vú Vương người bị một gã tu sĩ bắt lấy, hai mắt không dám tin mà nhìn một bên mặt của người đứng ở phía trước kia.

- Ngươi... ngươi... là Mạc... Mạc Tranh?

Sắc mặt Tiêu Mạc Tranh có chút cổ quái, hiển nhiên cũng ý thức được cái gì, nghiêng đầu sang chỗ khác, thần sắc lãnh đạm mà nhìn vú Vương:

- Ngọc Lan, đã lâu không gặp.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1569

Một Con Là Đủ Rồi

Các cô gái có mặt đều có chút sững sờ, các cô cũng biết quá khứ của Tiêu Chỉ Tình, vừa nghe thấy thế liền đột nhiên bừng tỉnh!

Đây lại là Tiêu Mạc Tranh, cha đẻ của Tiêu Chỉ Tình, người đã từng bỏ mặc vú Vương đưa Tiêu Chỉ Tình đi?

Nói như vậy những người này đều là người của nhà họ Tiêu sao?

Tiêu Mạc Hối hừ lạnh một tiếng, cười nhạo nói:

- Hóa ra ở đây còn có tình nhân cũ của nhị đệ, chắc không phải là mẹ của con tiện nhân Tiêu Chỉ Tình chứ, ha ha, giữ nhan sắc cũng không tồi.

Vú Vương gợn quá hóa buồn, khóc hô lớn:

- Mạc Tranh! Tiêu Mạc Tranh! Người còn có mặt mũi xuất hiện... Cái tên súc sinh bạc tình nhà ngươi!

- Nể mặt cô từng có một thời quá khứ cùng ta, hôm nay ta có thể nương tay không giết cô.

Tiêu Mạc Tranh vẽ mặt cảm khái nói.

- Xì!

Vú Vương đã hoàn toàn không còn tư thái hiền thực thường ngày, mắt to giống như một người đàn bà chanh chua:

- Cái tên tiểu nhân hèn hạ! Người nhu nhược! Năm đó mắt ta mù rồi! Người căn bản không đáng làm cha con ta! Nếu người có giỏi thì bây giờ giết ta luôn đi! Nhìn thấy người là ta lại buồn nôn!

- Ngọc Lan, cô làm ta thất vọng quá, không ngờ cô ở trong kí ức của ta lại trở thành người cố ý gây sự như vậy...

- Xì! Dối trá!

Vú vương nhổ một bãi nước bọt, cũng bị Tiêu Mạc Tranh tránh được lần nữa.

Tiêu Mạc Tranh thở dài, không muốn để ý thêm nữa, nhẹ tay bấm một chút vào huyệt hôn mê của vú Vương, làm vú ngủ mê.

Trước đây, các cô gái trong phòng cũng ý thức được bên ngoài có chút bất thường nên xông ra ngoài.

Tiêu Chỉ Tình thấy mẹ mình bị Tiêu Mạc Tranh điểm hôn huyệt, kinh ngạc kêu to một tiếng:

- Buông mẹ tôi ra!

Nhưng cô vừa xuất hiện thì lại khiến sắc mặt Tiêu Mạc Hối và Tiêu Mạc Tranh tối sầm lại.

- Được lắm, hóa ra tiểu tiện nhân này cũng ở đây.

Tiêu Mạc Hôi cười âm hiểm nói:

- Đúng lúc Dương Thần vì cô mà xông vào nhà họ Lạc, vậy thì nếu bắt cô thì chúng ta nhất định có thể bình yên thoát thân rồi.

Tiêu Chỉ Tình vừa nghe mặt liền biến sắc, theo bản năng lùi lại mấy bước.

Các cô gái khác đều chặn trước mặt Tiêu Chỉ Tình, hạ quyết tâm, cho dù chết cũng phải kéo dài thời gian.

- Ngưng Nhi, em tốc độ nhanh, đi nói chuyện ở đây cho bọn Apolo.

Sắc Vi len lén truyền âm nói.

Mắt Thái Ngưng tỏ vẻ đã hiểu, âm thầm lui một bước, định lẩn mình xông lên tận trời.

Đáng tiếc tất cả đều sớm đã bị Tiêu Mạc Hôi và những người khác nhìn thấu.

Không đợi Thái Ngưng nhích người, Tiêu Mạc Hôi lại nhếch miệng cười nói:

- Nếu dám rời khỏi đây hoặc thông báo cho bất cứ ai đến cứu các người thì ngay bây giờ ta sẽ giết tiểu quái vật và người đàn bà này!

Lần này đã khiến các cô gái đều không dám nhúc nhích, thậm chí ngay cả chạy trốn và phản kháng cũng không dám, nhất thời không có biện pháp gì.

- Đề tiện, hạ lưu!

An Tâm tức đến mức khuôn mặt đỏ lên.

Tiêu Mạc Hôi khinh thường nói:

- Bình bất yếm trá, khi Dương Thần vào nhà họ Tiêu chúng ta cướp sạch thì còn xấu xa hơn chúng ta nhiều.

- Đừng nói nhảm nữa.

Tiêu Mạc Tranh lãnh đạm nói:

- Thúc thời thì đừng phản kháng, ngoan ngoãn để ta và những người khác phế tu vi của các người, chúng ta có thể suy xét để lại tính mạng của các người không giết.

Các cô gái sắc mặt kịch biến, câu “không giết” này còn khó chịu hơn là chết, nhất định bọn chúng sẽ lấy tính mạng của những người có mặt ở đây làm điểm yếu khống chế Dương Thần.

Trong thời khắc mảnh chỉ treo chuông này, Lâm Nhược Khê bỗng nhiên tiến lên mấy bước.

Đôi mắt trong trẻo của người con gái nhìn tu sĩ Minh Thủy sơ kì đang bắt Lam Lam, nói:

- Thả con gái ta ra.

Trong giọng nói mang theo sự uy nghiêm không cho cự tuyệt, hoàn toàn giống như mệnh lệnh nghiêm ngặt.

Lam Lam luôn cố gắng giả vờ, nhưng mặc dù cô bé thiên phú dị bẩm, lại có tu luyện nhưng dù sao vẫn còn cách tu sĩ Minh Thủy sơ kì quá xa, hoàn toàn giống như gãi ngứa vậy, căn bản không có dấu hiệu làm tu sĩ kia

buông tay.

- Đây là con gái người? Nói như vậy, người chính là một trong những con chó mẹ bên cạnh Dương Thần sao?

Tiêu Mặc Hối vượt chòm râu, cười quái dị nói:

- Cái tên nghiệp chướng Dương Thần kia thật biết hưởng thụ, đàn bà hần nuôi đều là quốc sắc thiên hương...

- Chỉ tiếc ngày hôm nay đều trở thành tù nhân của chúng ta! Người và con gái người đều sẽ trở thành con chó mẹ do nhà họ Tiêu chúng ta nuôi! Không bằng cả đây tớ!

Thấy tu sĩ kia không buông ra, ánh mắt Lâm Nhược Khê càng ngày càng lạnh thấu xương, dường như địa ngục Cửu U vậy, tràn đầy vẻ xơ xác tiêu điều của Tu La.

- Trinh Tú...

- Ôi... hả?

Trinh Tú sững sốt, phát hiện Lâm Nhược Khê gọi tên cô.

Lâm Nhược Khê quay đầu lại, thản nhiên nói:

- Cho tôi mượn song đao của cô một lát.

Trinh Tú và các cô gái khác thấy đôi mắt của Lâm Nhược Khê đều giật mình một cái, giống như bị đưa vào hầm băng vậy!

Ánh mắt này hoàn toàn không giống như ánh mắt nên xuất hiện trên người Lâm Nhược Khê, thậm chí còn khiến các cô nghĩ đến lúc Dương Thần là sát nhân khát máu!

Trinh Tú cũng là ma xui quỷ khiến, không dám nói nhảm nhiều, lấy Mạn châu sa hoa ra đưa cho Lâm Nhược Khê.

- Một con là đủ...

Lâm Nhược Khê cầm lấy đoản đao Mạn châu trong chuôi song đao, cầm ngược trong tay trái rồi hướng về phía Tiêu Mặc Hối và những người khác, từng bước, từng bước một chậm rãi đi đến.

Toàn bộ hiện trường đều dường như trở nên lạnh hơn vì người phụ nữ này, bắt đầu càng ngày càng phát ra âm hàn làm người ta không rét mà run.

Khi mọi người phản ứng ra Lâm Nhược Khê đang muốn đi cứu Lam Lam thì mới giật mình thấy bất thường!

Lâm Nhược Khê còn chưa đến Hóa Thần kì, nếu cứ tiến lên như vậy thì chẳng phải là đến chịu chết sao?

- Nhược Khê! Tôi biết cô lo lắng cho Lam Lam nhưng cô không thể tự tìm đường chết một cách vô ích như thế!

Mạc Thiện Ny sợ quá, vội vàng chạy lên trước muốn ôm lấy người phụ nữ kia.

Thế nhưng khi Mạc Thiện Ny gần như đã ôm lấy thân thể của Lâm Nhược Khê thì phát hiện cô lại ôm một khoảng không, không biết từ lúc nào Lâm Nhược Khê đã bước thêm một bước về phía trước.

Thái Ngưng cau mày, tốc độ của cô nhanh, tiến lên trước định nắm chặt lấy bả vai Lâm Nhược Khê nhưng không ngờ cũng giống như Mạc Thiện Ny, tay giờ ra bắt lấy cũng bị rơi vào khoảng không một cách kì lạ!

Lâm Nhược Khê giống như một ảo ảnh vậy, rõ ràng chậm rãi đi đến chỗ đối phương mà lại hoàn toàn không thể bắt lấy thân ảnh của cô!

Người phụ nữ không hề có ý quay lại, bước những bước chân nhẹ nhàng, đã đến trước mặt Tiêu Mạc Hồi và những người khác.

Tiêu Mạc Hồi hí hí mắt, nói thật cũng không nhìn ra bao nhiêu môn đạo nhưng vẫn đề cao cảnh giác.

- Ta khuyên người đừng nên lộn xộn, nếu người dám tiến lên thì con gái người sẽ trở thành tàn phế ngay tại chỗ...

Tiêu Mạc Hồi cười lạnh nói.

Lâm Nhược Khê căn bản mặc kệ, coi như không nghe thấy gì.

Một đường đi đến trước mặt tên tu sĩ Minh Thủy sơ kì kia, giờ tay phải ra, muốn ôm lấy Lam Lam từ tay tu sĩ Minh Thủy sơ kì kia.

Tiếp sau đó, cảnh khiến tất cả mọi người kinh ngạc không dám tin, kinh hoàng hiện ra!

Lâm Nhược Khê nhẹ nhàng giờ tay ra như vậy, đón lấy Lam Lam, còn tên tu sĩ Minh Thủy sơ kì kia, trên mặt lại lộ ra thần sắc sợ hãi và thống khổ không cam lòng!

Tên tu sĩ căn bản không động đậy, cũng không nói gì mà nhìn trừng trừng vào Lâm Nhược Khê, đưa đưa trẻ ra!

Trong khoảnh khắc Lâm Nhược Khê ôm lấy Lam Lam, tay trái tùy ý vẽ một nửa hình cung về phía sau, hài lòng mà tự nhiên.

Sau một khắc, tên tu sĩ Minh Thủy sơ kì kia liền đầu rơi xuống đất, máu tươi phun ra bảy thước...

- Sao... sao có thể!

Hai huynh đệ Tiêu Mạc Hồi và Tiêu Mạc Tranh và hai tên tu sĩ Minh Thủy sơ kì khác đều ngẩn người!

Bọn họ không hiểu vì sao một người đàn bà tu vi không hề đáng nói lại chỉ dùng một chiêu mà giết chết tu sĩ Minh Thủy sơ kì, mà tu sĩ đó trước khi chết gần như không phản kháng gì?

Vì sao y lại bị giết một cách kỳ lạ như vậy?

Rõ ràng không có một chút sóng năng lượng, sóng chân nguyên nào!

Thậm chí các cô gái ở đây cũng đều chấn kinh, giống như nhìn thấy ảo giác vậy, Lâm Nhược Khê lúc này giống như một bí ẩn cực kì lớn!

Cho dù là Dương Thần cũng không thể làm một tu sĩ Minh Thủy sơ kì không nhúc nhích mà chờ chết đâu?

Lâm Nhược Khê không để ý, giống như đầu người không phải là do cô cắt, lúc này ôm lấy con gái, thơm một cái lên mặt Lam Lam, có chút đau lòng nhìn nơi bị đánh, nhẹ nhàng dạy dỗ:

- Con phải nghe lời mẹ, không được chạy lung tung, sau này phải ngoan, nếu không sẽ bị người xấu đánh đấy, con biết chưa.

Lam Lam ngoan ngoãn gật đầu, chỉ vào Tiêu Mạc Hối, chu môi nói:

- Mẹ, cái tên xấu xa kia đánh Lam Lam...

- Ủ, mẹ biết.

Lâm Nhược Khê một tay ôm con, một tay cầm đoản đao, lại đi về phía Tiêu Mạc Hối.

Tiêu Mạc Hối là tu sĩ Minh Thủy trung kì, lúc này như lâm đại địch, theo bản năng rút lui nhưng không biết tại sao lại không di chuyển được bước chân, cả người run rẩy.

Trên tay nắm chặt phi kiếm màu nâu, cũng là pháp bảo cấp cao nhưng lúc này lại không mang lại chút tự tin nào cho gã.

Tiêu Mạc Hối đầu đầy mồ hôi, hô hấp hỗn loạn, muốn nói nhưng không biết tại sao lại không mở miệng được!

Cuối cùng gã cũng phát hiện được tại sao tên tu sĩ vừa nãy lại không phản kháng, bởi vì... Thân thể, cổ họng gã lúc này, thậm chí chân nguyên trong đan điền đều bị áp chế rất chặt, hoàn toàn không cách nào phản kháng!

Đây là áp lực lớn chưa từng có, gã không biết giải thích thế nào, nhưng chính là bị phong kín rồi!

Lâm Nhược Khê bắt tri bắt giác đi tới trước mặt gã rồi, nhưng Tiêu Mạc Hối ngoài việc trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi và mất hết can đảm ra thì chẳng có cách nào...

Tay của người phụ nữ căn bản không do dự chút nào mà vẽ một nửa đường vòng cung...

Đường đường là đại gia nhà họ Tiêu, từng là gia chủ nhà họ Tiêu mà lại đầu rơi xuống đất, đầu một nơi, thân thể một nơi.

Chỉ trong chốc lát mà Lâm Nhược Khê đã cắt cổ hai tên tu sĩ Minh Thủy kì, trên người không bị bắn một chút máu nào, thậm chí trên đoản đao cũng không lưu lại vết máu bởi vì tốc độ quá nhanh.

Cô bé Tiểu mập lập tức vỗ tay khen hay, hô to:

- Mẹ thật lợi hại.

Còn các cô gái lại không vô tâm như Lam Lam.

- Cô... cô ta thật sự là chị Nhược Khê sao?

Trình Tú nuốt nuốt yết hầu.

- Đúng vậy...

Thái Ngưng híp mắt, thần sắc ngưng trọng mà nói:

- Nhưng... lại có khả năng không phải...

Lâm Nhược Khê không hề để ý đến tiếng mọi người nói chuyện ở phía sau, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Mạc Tranh và hai tên tu sĩ còn lại.

Bước tới nhẹ nhàng, Lâm Nhược Khê thản nhiên đi qua trước mặt Tiêu Mạc Tranh và hai tên tu sĩ giống như dẫn qua một làn gió mát...

Đường cong của đoản đao hoàn mỹ giống như tỉ lệ vàng, giống như một sợi tơ trong suốt nhẹ nhàng đi qua, xẹt qua vết hằn yếu ớt của ba người...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1570

Đại Phạm Thiên Tôn

Ba người đều không ngoại lệ mà mở to mắt, ngã xuống, đến tận lúc này vẫn không có bất cứ ai phản kháng.

Bọn họ chết không nhắm mắt, bởi vì, bọn họ thậm chí ngay cả cơ hội mở vòng bảo hộ chân nguyên, cho dù là phản kháng một chút cũng không có!

Cái chết bất lực đến cực điểm này sợ rằng sẽ khiến mấy con cháu nhà họ Tiêu kiêu ngạo như họ làm quỷ cũng không ngẩng đầu lên được.

Chẳng biết từ lúc nào Lâm Nhược Khê đã ném đoản đao trả lại Trinh Tú, giờ tay đỡ vú Vương đã hôn mê, đi đến trước mặt các cô gái.

Thấy ánh mắt kinh ngạc xen lẫn sợ hãi của tất cả mọi người, Lâm Nhược Khê mây trôi nước chảy nở nụ cười ôn nhu:

- Mọi người làm sao thế, giết những người này chắc không vấn đề gì chứ.

- Nhược Khê... Tu vi của cô... Rốt cục là thế nào vậy?

Sắc Vi nhin không được hỏi.

Lâm Nhược Khê đưa vú Vương cho Tiêu Chỉ Tình ôm, trầm ngâm một lúc, lắc đầu nói:

- Tôi không biết, tôi chỉ không muốn con mình bị tổn thương... sau đó, sau đó liền làm được... lần trước bị bắt cóc, cũng giống thế này...

Các cô gái không thể nào tin được lại đơn giản như thế này, tận mắt nhìn thấy tình cảnh quỷ dị trước mắt khiến các cô nhìn thấy mà giật mình.

Thế nhưng nhìn dáng vẻ của Lâm Nhược Khê lại không giống đang nói dối, dường như người phụ nữ này lại tùy ý làm được tất cả.

Đột nhiên nhớ tới điều gì đó nên Lâm Nhược Khê nói với Tiêu Chỉ Tình:

- Tình Nhi, tôi giết cha đẻ của cô, cô không trách tôi chứ?

Tiêu Chỉ Tình ánh mắt phức tạp nhìn vào đầu Tiêu Mặc Tranh, người đã không còn chút sức sống nào, lắc đầu nói:

- Là do ông ấy không tốt... không trách ai được.

Lâm Nhược Khê gật đầu rồi ôm Lam Lam về phòng.

Đối với cô bé Tiểu mập mà nói thì cơm mới ăn được một nửa nhưng người khác lại không có tâm trạng để ăn tiếp.

Trinh Tú kinh ngạc nhìn đoản đao Man Châu của mình, thấp giọng lầm bầm tự mình nói:

- Con dao này... hóa ra lại có thể lợi hại đến vậy.

- Đao đúng là đao tốt, nhưng... người dùng mới là mấu chốt.

Thái Ngưng đứng bên cạnh ánh mắt phức tạp nói.

Tình huống xảy ra bên này, chủ thần và các tu sĩ đang chiến đấu trên biển

đều không biết.

Đại chiến đã đến đỉnh cực hạn, tình hình cuộc chiến căng thẳng tới độ tràn đầy chân nguyên và các mảnh không gian bay khắp phía, giống như đã hình thành một mảng biển tử vong.

Hàng rào nước biển không có góc chết nào do lĩnh vực Hải thần ngưng tụ thành vẫn ngăn cản đường đi của các tu sĩ.

Những cơn sóng lớn do Hải Long gào rít cắn xé gây ra, nước biển màu xanh đậm từ trên chảy ngược xuống, trào lên, đuổi theo bóng hình các tu sĩ, dễ dàng phá hủy vòng bảo hộ chân nguyên do các tu sĩ ngưng tụ nên.

Mặc dù có cha con Lạc Bình Triều, Lạc Thiên Thu ngăn Poseidon nhưng cung thần trong tay Apollo cùng Artemis đã liên tục giết chết hơn 20 tu sĩ, trong đó bao gồm cả mấy tu sĩ Nhược Thủy kỳ. truyện được lấy từ website tung hoành

Mất mở trường trường nhìn tam đại gia tộc, hơn 100 người chỉ còn lại chưa đến 20 trưởng lão Nghịch Thủy kỳ trở lên, Lạc Thiên Thu, Tiêu Mạnh Vu, Ninh Chính Phong... đều đã lo lắng không thôi.

Đây đều là tinh nhuệ của Gia Tộc Ân Thế, thậm chí rất nhiều người là tôn thất họ hàng gần, hôm nay lại tổn hại lớn như thế này, lúc về chưa nói đến chuyện không có mặt mũi nào mà đối mặt với các thành viên trong gia tộc, mà còn bị Hồng Mông nắm lấy cơ hội, gây áp lực cho bọn họ.

Vốn dĩ khí thế hùng hổ đến tiêu diệt Dương Thần và gia quyến của hắn nhưng không ngờ xuất binh ra trận lại chết trước, toàn bộ đều bị chết chìm trong đại dương mênh mông này!

Sau khi mấy đạo Xuyên Vân tử điện bị pháp tắc không gian của Poseidon tách ra, sắc mặt Lạc Thiên Thu ngưng trọng vô cùng, truyền âm cho Lạc Bình Triều:

- Cha ơi nếu cứ như vậy thì chúng ta sớm muộn sẽ bị thua.

- Pháp tắc không gian của bọn họ vốn đã trên tu vi của chúng ta một chút, đòn đánh của chúng ta không có được hiệu quả lớn gì, còn chân nguyên chúng ta lại càng ngày càng suy yếu...

Lạc Bình Triều đang điều khiển Bích Hải kiếm, dùng những cơn sóng kéo dài không dứt đấu với Apollo, xung quanh cơ thể y đều là kiếm quang màu lam bay khắp nơi, giống như một bông hoa cúc màu lam đang nở rộ.

Nhưng gần như không có một đường kiếm nào có thể lại gần chủ thân trong phạm vi ba thước bởi vì pháp tắc không gian sớm đã cắt đứt đường kiếm quang kia đến một phía khác.

Mất nhìn đòn đánh của mình mặc dù bộc lộ tài năng nhưng lại không thể sát thương Chư Thần, Lạc Bình Triều cũng hữu tâm vô lực.

- Chúng ta chuẩn bị chưa đầy đủ, sơ suất rồi... Thiên Thu... ngay bây giờ, ta sẽ xông đến mở hàng rào nước biển này ra, các người lập tức vượt qua!

- Cha... lẽ nào cha muốn...

Lạc Thiên Thu lông mày nhú chặt, dường như đã nghĩ đến tình huống xấu gì.

Lạc Bình Triều truyền âm nói:

- Yên tâm, cùng lắm thì tĩnh dưỡng ba tháng, có con thì nhà họ Lạc sẽ có người chủ chốt, nếu ta không ra tay, đợi các thần tộc khác đến thì chúng ta tất cả đều không đi được!

Nói xong, Lạc Bình Triều bỗng nhiên đem kiếm khí vừa thu lại, sau khi thoát khỏi hơn mười con Hải Long đang điên cuồng gào thét, nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân hiện lên một trận ánh sáng sương mù màu đỏ sậm!

Trong lúc đó, chân nguyên lực của Lạc Bình Triều giống như nổ tung vậy, các đường cong, cơ bắp trên toàn thân dường như đều vì phồng lên mà mất đầu sâu thêm, làm rách áo choàng trên người, lộ ra cơ bắp màu đồng bên trong có gân xanh!

Tam đại chủ thần là Poseidon cùng Apollo, Artemis vốn dĩ áp chế được hơn hai mươi tu sĩ này một cách vững vàng nhưng lúc này lại phát giác điều kỳ lạ trên người Lạc Bình Triều nên đều lùi ra xa một chút theo bản năng.

Thái Dương thần hỏa cùng Nguyệt quang hướng về phía Lạc Bình Triều một cách có chọn lọc, nhưng khi vừa mới tiến vào đám sương mù màu máu kia liền bị tan rã luôn!

Không chỉ có như vậy, trong sương máu bắt đầu bắn ra càng nhiều kiếm khí mạnh mẽ ở giữa hai màu lam và đỏ hơn, giống như chùm tia sáng qua lại như con thoi trên bầu trời, bắn mạnh về phía ba vị chủ thần!

Lúc này đây mặc dù pháp tắc không gian đã ngăn chặn được đa số các đòn công kích nhưng ba vị chủ thần lại phát hiện không thể nào chặn được hết tất cả, luôn có một chút kiếm khí bay đến xung quanh mình, nếu như không cẩn thận là sẽ bị thương.

Kể từ đó, thế tiến công của các chủ thần giảm rất nhiều, các tu sĩ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Đây là pháp thuật gì vậy...

Poseidon không ngừng trốn tránh vừa nhú mày hỏi.

- Hình như là một loại bí pháp làm tăng tu vi của mình lên trong nháy mắt.

Artemis nhú mày nói:

- Sức mạnh của y đang không ngừng tăng lên!

- Không ngờ còn giấu cả chiêu này, thật là xem thường bọn họ rồi, chân nguyên lực thật sự của y bây giờ mạnh hơn vừa nãy ít nhất ba phần.

Apollo nói.

Không chỉ ba vị chủ thần sửng sốt mà các tu sĩ khác không ngừng nhìn về phía này.

Thân thể của Lạc Bình Triều cũng như xương cốt đều bắt đầu bỗng nhiên mà bành trướng, cao hơn một cái đầu, dáng người hơn đến hai mét, toàn thân

bao trùm trong sương máu, giống như một chiến sĩ màu máu.

Điều khiến người khác cảm thấy áp lực vô cùng là đôi con ngươi của y đã biến thành một mảnh ánh sáng trắng như ngọn lửa màu trắng đang hùng hực cháy!

- Bình Triều!

Lạc Trường Xuân thấy con trai ra chiêu này liền đau lòng lớn tiếng kêu lên.

- Chẳng lẽ là... là tuyệt kỹ “Đại Phạm Thiên tôn” trong “La thiên kinh” của nhà họ Lạc sao?

Ninh Chính Phong kinh hô một tiếng, gã làm gia chủ nhà họ Ninh, kiến thức uyên bác, nghĩ đến tuyệt kỹ của nhà họ Lạc trong truyền thuyết.

Sở dĩ là "truyền thuyết" vì chiêu "Đại Phạm Thiên tôn" này là chiêu giết người cấp cao có thể đả thương địch một nghìn nhưng mình cũng tổn thương 800, di chứng vô cùng nghiêm trọng, gần một nghìn năm nay chưa từng nghe nói có ai dùng đến.

Chiêu này dùng một loại chân nguyên đặc biệt của La thiên kinh, coi máu huyết trong cơ thể các tu sĩ là “nhiên liệu”, nhanh chóng thiêu đốt, thậm chí bao gồm cả máu xương trong xương cốt...

Những máu huyết bị đốt sẽ khiến chân nguyên trong đan điền đột nhiên tăng nhanh, độ thuần túy của chân nguyên cũng tăng với biên độ lớn, hiệu quả tốt nhất hoàn toàn có thể tăng thực lực lên thêm năm sáu phần!

Máu huyết của các tu sĩ có chứa rất nhiều linh khí, tu sĩ nào càng mạnh thì càng có nhiều linh khí, nhưng cũng vì vậy mà nếu mất quá nhiều máu huyết thì sẽ khiến cơ thể suy yếu nhiều hơn, người nghiêm trọng còn có thể mất đi tu vi, trở thành phế nhân.

Vì thế nên gần như những tu sĩ dưới cấp Thái Thanh Thần Lôi Kiếp, cho dù là tu sĩ Nhược Thủy kỳ dùng chiêu này, kết quả tốt nhất cũng là tu vi hạ nhiều, rơi xuống Quỷ Thủy kỳ là tốt lắm rồi.

Cũng chỉ có các tu sĩ ở kỳ Thái Thanh Thần Lôi kiếp trở lên mới dựa vào thể chất được rèn luyện nhiều mới có thể giữ được toàn thân.

Nhưng kết quả xấu nhất có thể là trong một năm không thể khôi phục được, nếu như tu dưỡng thích hợp, có nhiều linh dược bồi bổ thì cũng phải hai ba tháng mới có thể khôi phục.

Điều đáng buồn hơn nữa là Đại Phạm Thiên tôn chỉ có thể duy trì trong khoảng nửa chén trà, nếu như cố ý kéo dài lâu thì máu huyết cạn kiệt, chết là cái chắc!

Vì thế nên lần liều mạng này của Lạc Bình Triều cũng không định dựa vào thời gian của Đại Phạm Thiên Tôn này, đánh bại ba vị thần chủ, vậy thì thời gian sẽ không đủ.

Điều y cần là nhanh chóng trốn thoát, may mắn trong thời gian nửa chén trà, mang tất cả mọi người trở lại Huyễn Cảnh!

Lạc Bình Triều giờ Bích Hải kiếm lên cao, cả người chìm trong sương máu, giận dữ rống lên!

- Kiếm khí Thính triều, Cuồng Long đoạn hải triều! Lên!

Kiếm quang phóng lên cao, như Cửu Thiên Thần Long, nhuộm hồng lam quang huy, tiếng gầm gừ ở bên trong lại bị Lạc Bình Triều một kiếm uy vũ hạ xuống!

Ầm ầm!

Hơn chục con Hải Long do Poseidon gọi ra muốn đi ngăn cản lại bị cú đánh toàn lực này phá tan tành!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1571

Lặng Lẽ Đợi Câu Trả Lời

Uy lực một kiếm này khiến không gian vặn vẹo, bị xé rách; dưới sự hỗn loạn loạn những con Hải Long bất tử bất diệt kia không thể trong nháy mắt được không gian pháp tắc ngưng tụ lại một lần nữa!

Không cần phải nói, mấy mũi tên hàn băng chủ động công kích Lạc Bình Triều bị đánh cho nát bấy!

Poseidon và các chủ thần còn lại biến sắc; lĩnh vực Hải Thần bị đột phá.

Một lỗ hồng rất lớn, bầu trời như bị xé nứt ra lộ bên bên ngoài một màu xanh thăm thẳm.

- Mau chạy ra! Lui lại!

Theo tiếng hét của Lạc Bình Triều, đám tu sĩ sống sót dưới sự dẫn dắt của Lạc Thiên Thu điên cuồng vui sướng bay ra ngoài, thoát khỏi lĩnh vực Hải Thần.

Các tu sĩ còn sống đều là cao thủ Nhược Thủy kỳ trở lên, tốc độ nhanh kinh người trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Lạc Bình Triều múa ra hơn mười đạo bóng kiếm tạo thành bức tường ánh sáng cản trở, ba chủ thần cũng không kịp đuổi theo hoặc có thể nói là lười đuổi.

Dù sao, các tu sĩ toàn lực phi hành thì việc trở lại Hoa Hạ chỉ trong chớp mắt.

Khói đen đại chiến tán đi, trên bầu trời của quốc gia Di Vong (quốc gia bị lãng quên) khôi phục lại sự yên bình vốn có.

Poseidon và anh em Apollo cũng không ở lại lâu, họ nhìn nhau, ngầm hiểu ý cùng nhìn xuống dưới sau đó liền quay trở về.

Trên đảo, các cô gái thấy chiến đấu đã kết thúc, các tu sĩ bị đánh cho tan tác, vui mừng khôn xiết.

Các cô không nghĩ có kết quả như thế này, sức chiến đấu của chư thần không bình thường, chẳng trách Hồng Mông không dám tùy tiện ra khỏi Hoa Hạ. Các gia tộc ẩn thế tổn thất gần trăm cao thủ chắc chắn nguyên khí đại thương.

Những bình dân trên đảo thấy thần tích xảy ra, không ít người ra ngoài bái trời đất, cảm ơn thần linh, nhưng thực sự cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhất thời, sóng yên biển lặng.

Đến khi chạng vạng tối, Dương Thần khoan thai trở về, cùng đi còn có Ngọc Lan Đình, Ngọc Văn Hồng, Ngọc Kỷ Vân ba cường giả của Thanh

Khâu Hồ tộc.

Khi thấy dấu vết chiến đấu trên đảo, Dương Thần lập tức tìm các bà vợ, hỏi có chuyện gì xảy ra, biết khi mình rời đi không ngờ nghênh đón một trận đại chiến không khỏi kinh hồn táng đảm.

May mà thực lực chư thần khôi phục không ít nếu không là đại họa!

Các cô gái muốn nhanh chóng kể lại chuyện gì xảy ra nhưng thấy Dương Thần mang về ba người phụ nữ Thanh Khâu Hồ tộc phong tình vạn chủng cảm thấy là lạ, nghi ngờ nhìn chồng mình.

Dương Thần biết các cô hiểu lầm mình rồi, đành phải trước hết cho các cô ngừng lại, cười khổ nói:

- Trở về bảo thành đi, chúng ta từ từ nói chuyện, không giống các em nghĩ đâu.

Hắn không biết, đối với Ngọc Lan Đình và hai cô gái còn lại thấy Dương Thần có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy rất kinh ngạc.

Cứ nghĩ rằng cường giả như Dương Thần phải đem phần lớn thời gian tập trung vào tu luyện mới có thành tựu ngày hôm nay, không ngờ còn có công phu như thế, ở cùng nhiều người phụ nữ, khiến suy nghĩ trước đây của các cô về tu sĩ nhân loại bị đảo lộn hết cả.

Mọi người cùng đi tới trong bảo thành, Dương Thần giới thiệu ba cô gái đi cùng mình, cùng kể lại chuyện làm ở Hồng Hoang cảnh.

Mấy cô gái biết ba mỹ nhân này là “Yêu tinh” trong những câu chuyện cổ tích mọi người hay kể, ngạc nhiên không ngờ Mông gia có bối cảnh như vậy, có lai lịch xuất phát từ Hồng Hoang cảnh.

Mà trong quá trình nói chuyện, ánh mắt của ba cô gái Ngọc Lan Đình chú ý tới trên người An Tâm, khiến cô có cảm giác là lạ.

Dương Thần cũng chú ý tới điểm này, hắn cũng không giới thiệu cho ba cô kia An Tâm là ai trong số các bà vợ của mình, nhưng các cô lại liếc mắt một cái liền nhận ra chắc rằng phải có điều gì đó!

- An Tâm cô nương.

Ngọc Lan Đình rớt cuộc đứng dậy, đi đến trước mặt An Tâm:

- Xin hỏi... Trong gia đình cô có còn anh chị em nào khác không?

Mọi người kinh ngạc nhìn Ngọc Lan Đình không biết thủ lĩnh Yêu môn này có ý gì.

An Tâm cũng mờ mịt không hiểu đầu cua tai nheo cái gì, lắc đầu trả lời:

- Tôi là con gái một.

- Ah... Xin hỏi mẹ hay cha của cô có ở đây không?

Ngọc Lan Đình tiếp tục hỏi.

Ánh mắt An Tâm trở nên đau thương, lại lắc đầu:

- Đều đã qua đời.

- Cha mẹ cô có anh chị em gì không vậy? Cô có biết họ ở đâu không?

An Tâm nhú mày, hỏi Dương Thần:

- Ông xã, tại sao cô ấy đột nhiên hỏi em như vậy?

Tuy rằng từ trước đến giờ cô rất thân thiện nhưng cũng cẩu kính đấy, không hiểu đầu cua tai nheo gì bị người nhìn chăm chăm, lại bị tra gia phả nhà mình có thể vui được sao?

Dương Thần cười thần nhiên nói:

- An Tâm bảo bối, em đừng nóng, kỳ thật Ngọc môn chủ tới đây chủ yếu là vì em...

- Vì em?

An Tâm buồn bực nhìn về phía Ngọc Lan Đình.

Ngọc Lan Đình hé môi cười, nói ra nguyên nhân nghe rất êm tai.

Nói tới là Âm Dương giao hòa khi quan hệ, mặt không ít các cô gái ở đây đều trở nên phiếm hồng, lúc này mới nghĩ ra, An Tâm đột phá không phải ngẫu nhiên mà có một loại điều kiện tiên thiên.

An Tâm thì có vẻ khó có thể tiếp nhận ngay được... Không ngờ mình là đời sau của Thanh Khâu tộc.

- An Tâm cô nương, có lẽ chính bản thân cô cũng không thể cảm nhận được, nhưng chúng tôi đều có huyết thống tinh khiết nhất của Thanh Khâu tộc, chúng tôi có thể cảm nhận được trên người cô có hơi thở của huyết mạch Thiên Hồ. Cô là hậu duệ của bộ tộc cao quý nhất Thiên Hồ tộc.

- Huyết mạch của cô đã thức tỉnh, trong tương lai không xa việc tu luyện của cô rất dễ dàng, làm ít hưởng nhiều, chúc mừng cô đã trở thành một thành viên trong Thanh Khâu vương tộc cao quý.

Ngọc Lan Đình và hai cô gái còn lại đều cười, nhìn An Tâm với ánh mắt thiện ý.

An Tâm khiếp sợ, lắp ba lắp bắp hỏi:

- Thế... Tôi có phải bị biến đổi... Mọc đuôi và lỗ tai dài ra? Tôi sẽ biến thành một con hồ ly phải không?

Nói xong, An Tâm nước mắt lưng tròng, điều này với một cô gái thật khó chấp nhận.

Ba cô gái Hồ tộc mỉm cười, tuy nhiên cũng đoán trước An Tâm sẽ có phản ứng như vậy lập tức giải thích.

Trên thực tế An Tâm không cần phải lo lắng điều này này, huyết mạch được thức tỉnh, nhưng bản thể của An Tâm là nhân tộc không giống Thanh Khâu tộc có bản thể là yêu hồ cho nên muốn cái đuôi mọc ra cũng khó.

Có được huyết mạch Thiên Hồ chỉ có lợi mà gần như không có hại.

Điều này mới khiến An Tâm nhẹ nhàng thở ra, trong lòng còn sự sợ hãi, đổi lại mà mình đột nhiên biến thành một thành viên Thanh Khâu tộc cảm thấy cũng không sao cả.

Kỳ thật mấy người Ngọc Lan Đình muốn quan hệ trở nên thân cận hơn. Nếu An Tâm lẻ loi một mình thì việc có nhận thức nhau hay không là một vấn đề, con cháu của loài người cùng Thanh Khâu tộc cùng nhau sinh ra thật

ra trong Thanh Khâu tộc không ít lão cổ hủ không quá coi trọng.

Nhưng An Tâm là vợ của Dương Thần, ý kia lại khác hẳn, cho dù An Tâm không vui vẻ cũng phải cố mà làm quen.

Chuyện của An Tâm kết thúc, lại nói tiếp về gia tộc ẩn thế đột kích. Dương Thần nghe Apolo, Atermis và Poseidon ba chủ thần đánh tan đối phương khá là bất ngờ.

Hắn cũng cảm nhận, thần cách Hades đã cao hơn lúc trước mạnh hơn rất nhiều, có điều linh ngộ không gian pháp tắc không được như đệ nhất đảm nhiệm Hades cho nên có khả năng chỉ miễn cưỡng ngang với Nhược Thủy kỳ đỉnh phong.

Có thể mấy người Apolo đánh cho đám Lạc Thiên Thu không biết trời đất thì ít nhất cũng là Thái Thanh trung kỳ, quả nhiên lực lượng trái tim Gaia sâu không lường được.

Trái tim của Gaia... Trái tim của Gaia?

Dương Thần nghĩ tới đây không khỏi giật mình, nghĩ tới việc gần đây nhiệt độ Trái Đất giảm xuống.

Nếu nghĩ kỹ, thì việc trái tim Gaia bắt đầu sống lại, có lẽ trước khi Trái Đất giảm nhiệt độ một thời gian ngắn, không sai biệt mấy...

Chẳng lẽ, trái tim Gaia đã khiến nhiệt độ Trái Đất giảm xuống.

Nói đơn giản, năng lượng Mặt Trời chưa đi vào bầu khí quyển Trái Đất đã bị “Đánh cắp” là do bị trái tim Gaia “Ăn” rồi sao?

Tuy Dương Thần không biết rốt cuộc trái tim Gaia kia có công dụng gì, nhưng từ việc các Chủ Thần kia úp úp mở mở có thể đoán việc này có khả năng rất lớn liên quan với nhau.

Dương Thần không khỏi lo lắng, nếu thật là như vậy... Trái tim Gaia chẳng lẽ sẽ ăn hết năng lượng Mặt Trời?

Chúng nữ thấy Dương Thần ngần người một lúc không hiểu.

- Ông xã, anh nghĩ gì vậy.

Lưu Minh Ngọc kéo ống tay áo Dương Thần hỏi.

Dương Thần phục hồi lại tinh thần, ánh mắt vừa nhìn tới Lâm Nhược Khê trước mặt, thấy cô dùng ánh mắt lãnh đạm, im lặng nhìn mình.

Trong mắt Dương Thần hiện lên một tia phức tạp, quay đầu ra hiệu cho Lưu Minh Ngọc không có chuyện gì cả.

Suy nghĩ kỹ, trầm ngâm một lát, rồi ngẩng đầu hỏi Lâm Nhược Khê:

- Bà xã... Tại sao em đột nhiên không chế được Tiêu Mặc Tranh, lại giết bọn chúng? Em nói cụ thể tình hình cho anh được không?

Vấn đề này, là điều các cô gái khó hiểu trong lòng muốn hỏi rõ ràng lại không có lá gan đó, cảm thấy bây giờ Lâm Nhược Khê có chút quá tà dị...

Lúc này, Dương Thần cũng nhắc tới, tất cả mọi người theo bản năng chậm rãi chờ đợi câu trả lời.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1572

Tôi Mong Chờ

Lâm Nhược Khê nhã nhặn lịch sự ngồi trên ghế, cầm một chén trà nóng hổi tỏa ra hương thơm Lam Sơn, nghe thấy câu hỏi của Dương Thần, mấy người phụ nữ kia nhìn chăm chăm vào mình, ung dung nhấp một ngụm trà, từ từ đặt xuống.

Trầm mặc một lát, Lâm Nhược Khê mới mở miệng, giọng nói rất trong trẻo:

- Lúc trước em có nói rồi, em cũng không rõ ràng lắm, là lúc đó em thấy Lam Lam bị bắt, em rất tức giận muốn bọn chúng chết hết.

- Về phần tại sao bọn chúng lại không đánh trả, em cũng không biết mình tại sao làm được thế, em chỉ nghĩ là bọn chúng không được cử động, để em có thể cắt đầu bọn chúng nhanh chóng kết thúc mọi chuyện.

- Còn nữa, em cũng không hiểu vì sao trong đầu việc đầu tiên nghĩ tới là mượn thanh đoản đao của Trinh Tú, tất cả là vô ý thức, không thể giải thích rõ được nguyên nhân.

Lâm Nhược Khê nói rất thành khẩn, hoàn toàn không thấy cô có ý giấu diếm gì, trên mặt cô thậm chí còn có một chút mệt mỏi, với sự hoài nghi của mọi người, cô không còn sức để giải thích.

Sau khi nghe xong, Dương Thần yên lặng nhìn vợ một hồi, nở nụ cười dịu dàng:

- Nếu nghĩ không ra thì không cần cố nữa, chỉ cần em và con không có việc gì là tốt rồi.

Nói xong, Dương Thần đứng dậy, nói với mấy người Ngọc Lan Đình:

- Ngọc môn chủ, người gia tộc ẩn thế đã tìm tới tận cửa bắt nạt vợ con tôi. Sự sỉ nhục này tôi không thể để yên; Bây giờ tôi tới tìm bọn họ nhưng trước khi đi có chuyện xin nhờ ba người.

Ngọc Lan Đình nghĩ đến cái gì, vẻ mặt hiện ra sự khó khăn nói:

- Dương công tử, không phải chúng tôi nói không giữ lời, bạc tình quả nghĩa, tới Huyền cảnh là phá vỡ quy tắc từ xa xưa, dẫn đến mầm tai họa.

Dương Thần khoát tay, cười nói:

- Ngọc môn chủ đã hiểu lầm, tới Huyền Cảnh, một mình tôi là đủ, nhưng mà tôi rất lo lắng cho người nhà và dân thường trên đảo, mặc dù còn tồn tại các chủ thần nhưng có Ngọc môn chủ ở đây cũng yên tâm hơn.

Ngọc Lan Đình dù sao cũng là cao thủ Thái Thanh đỉnh phong, lực chiến đấu Thất Vĩ Thiên Hồ, so với tu sĩ Thái Thanh đỉnh phong của nhân loại tuyệt đối mạnh hơn không ít, Dương Thần hi vọng cô có thể làm người bảo

vệ cho các bà vợ một thời gian.

Như vậy, hẳn đi Huyền cảnh cũng không có lo lắng chút nào.

Có lẽ các chủ thần không có địch ý gì với họ bởi do mình để họ ở lại đây.

Mấy người Ngọc Lan Đình nghe thấy thế, không cần từ chối điều này, các cô ở trên đảo một thời gian ngắn cũng không sao, khó khăn lắm mới được ra ngoài ngắm nhìn thế giới, lại khiến Dương Thần chịu một cái ân tình, là cục diện lý tưởng nhất.

Kết quả là, ba người rất nhanh liền đáp ứng, Ngọc Lan Đình biểu thị mang theo Văn Hồng cùng Kỷ Vân ở trên đảo một thời gian ngắn, chờ Dương Thần trở về.

Ba cô gái Hồ tộc nghĩ rằng, với thực lực của Dương Thần muốn san bằng ba đại gia tộc ắt hẳn là không thể nhưng thừa sức tàn sát một hồi rồi trở về.

Chúng nữ nghe Dương Thần nói muốn đi Huyền Cảnh huyết tẩy gia tộc ắt hẳn, không khỏi kinh hồn táng đảm, nhưng Dương Thần đã quyết định chuyện gì các cô cũng không ngăn được.

Huống chi, thù hận hai bên đã đến mức không chết không thôi, thừa lúc này nguyên khí đại thương, là một cơ hội tốt, miễn cho đến lúc đó khôi phục lại, lại làm ra chuyện gì kinh khủng hơn.

Lần này tới vẫn còn tốt, nếu triệt để liều lĩnh vạch mặt, tổn thương thân nhân ở trong Hoa Hạ thì vô cùng nghiêm trọng.

Dương Thần an bài mọi chuyện thỏa đáng, lại một lần nữa rời khỏi nhưng không trực tiếp đi tới Huyền cảnh.

Dương Thần bấm điện thoại gọi cho hai người nhưng không ai trả lời.

Thân ảnh chợt lóe, nháy mắt, Dương Thần đã tới Châu Âu, trên một đỉnh núi thuộc dãy Alps.

Tuyết một màu trắng xóa cả núi non, gió lạnh gào thét, rét thấu xương; nhiệt độ quá thấp khiến việc leo lên núi bình thường rất khó khăn.

Bởi vì là ban đêm, ở đây cũng cách nơi có người sống rất xa.

Khuôn mặt Dương Thần trầm vào nước, rồi đột nhiên gỡ bỏ phong ấn, cắt không gian ra, đánh tan mỏm đá rộng mười mét vuông.

Ầm ầm!

Tuyết ầm ầm sụp xuống, tạo thành cơn sóng tuyết khiến dãy núi trở nên hỗn loạn.

Một lát sau, trên bầu trời đêm mở ra bốn cánh cửa không gian, hai anh em Stern và Alice; Poseidon và Huyết tộc thân vương Rafael, Hermes, lần lượt đi ra từ đó.

Bốn chủ thần nhìn thấy chỉ có Dương Thần một mình ở đó, hiểu ra, Dương Thần gỡ bỏ phong ấn không gian khiến họ chú ý chạy tới.

- Hades, buổi tối đột nhiên anh lại gỡ bỏ phong ấn, lại không có đánh nhau, như thế là công nhiên phá hư “Minh ước Chư thần”, không được đâu.

Hermes cười tà nói.

Dương Thần liếc mắt nhìn bốn chủ thần, nở nụ cười đầy thâm ý nói:

- Minh ước Chư Thần? Không phải cái thứ đó đã trở thành vô nghĩa rồi sao.

- Hades, anh có ý gì?

Artemis nhú mày nói.

Dương Thần hừ lạnh một tiếng:

- Minh ước Chư Thần được ký kết là vì tránh cho tu sĩ Hoa Hạ cùng Thần Tộc lưỡng bại câu thương, nhưng đó là thế cục trước kia, hai bên đều có con bài chưa lật để chống lại nhau.

- Nhưng hiện tại, trái tim Gaia sống lại, khiến lực lượng chủ thần vốn hùng mạnh lại càng ngày càng tăng.

- Sau này, à không, bây giờ thực lực của chư thần đã siêu việt hơn tu sĩ Hoa Hạ, còn cần cái minh ước chó má kia sao?

- Sự thực chứng minh, ngày hôm nay ba người Apollo, Artemis và Poseidon đã đánh tan tinh nhuệ của ba đại gia tộc ẩn thế.

- Đừng cho là tôi không biết, chỗ Hermes còn gần hơn so với bọn họ, anh không đến, chỉ có thể là anh vững tin, ba người bọn họ đã đủ rồi, anh không cần xuất thủ, không phải sao?

- Hắc hắc...

Hermes lộ ra một nụ cười tà:

- Không sai, có vấn đề gì sao? Tôi là huyết tộc, ban ngày khá mệt mỏi đó.

- Đừng có đùa! Mấy tên các người cho tôi là thằng ngu sao! ? Thực lực của mấy người, đám kia tu sĩ kia không rõ ngọn ngành, nhưng tôi cũng có thần cách giống các người; Bây giờ đứng gần nhau như này rất rõ ràng trình độ từng người.

- Với tình hình chiến đấu lúc sáng, nếu cả bốn người cùng ra tay, cả đám tu sĩ kia hoàn toàn không có cơ hội trốn thoát! Các người hoàn toàn có thể giết chết bọn chúng nhưng cố ý nương tay.

Dương Thần tức giận chất vấn.

- Hades, là anh trách chúng tôi thất thủ sao? Người nhà của anh chắc không có việc gì mà.

Apollo xua tay, bắt đầu dĩ nhiên.

Dương Thần hí mắt

- Còn đang giả ngu sao. . . Tôi nghĩ các người là bạn của tôi, nhưng hiện tại xem ra, các người đều đang gạt tôi chuyện quan trọng! Khẳng định các người đang có ý đồ bí mật gì đó mà tôi không biết.

- Hades thân mến, anh không nên đoán bậy, anh là đồng bạn của chúng tôi.

Artemis khuyên nhủ.

Dương Thần cười ha ha:

- Đồng bạn? Tốt lắm, nếu là đồng bạn, các người cũng không thể không

nói cho tôi biết vì sao tôi không liên lạc được với Aphrodite và Ares? Bọn họ đã đi đâu?

Bốn chủ thần trầm mặc, sắc mặt cổ quái, nói không nên lời.

- Poseidon, anh ở Hawaii, chỗ này còn xa hơn cả chỗ của Ares, anh có thể chạy tới trên đảo đánh nhau, vậy với tính cách của Ares, không có khả năng không tham chiến, hẳn không đến, khả năng duy nhất, chính là hẳn có chuyện khác quan trọng hơn cần xử lý. Anh nói đi tôi đoán có đúng không?

Dương Thần hỏi Poseidon.

Dáng người Hải Thần khôi ngô, sắc mặt vẫn bình tĩnh, đối mặt với Dương Thần thản nhiên trả lời:

- Chuyện của bọn họ, tôi không rõ ràng lắm.

Dương Thần sớm biết như vậy, trực tiếp nói:

- Khổng định có quan hệ với trái tim Gaia đúng hay không?

Bốn chủ thần lần thứ hai trầm mặc, ai cũng không có ý mở miệng.

Dương Thần phối hợp nói:

- Lúc trước, tôi chỉ là suy đoán, nhưng hiện tại tôi hầu như xác định được, trái tim Gaia khiến toàn cầu hạ nhiệt độ có bàn tay phía sau của các người. Trước đây lúc Athena tìm được trái tim Gaia, Apollo và Artemis hai người nói tới nói lui rất kỳ quái, có lẽ đã sớm dự đoán có ngày này.

- Hades. . . Chúng tôi. . .

Apollo có chút không đành lòng, nhú mào, nhưng vẫn là ngậm miệng lại.

Dương Thần mỉm cười:

- Không cần khó khăn như thế, các người không nói, tôi cũng có thể đoán được, hơn phân nửa là có quan hệ với Athena, tôi không biết rốt cuộc cô ta muốn làm cái gì, cũng không biết một đám các người mưu đồ bí mật gì. . . Thế nhưng. . . Tốt nhất đừng làm chuyện gì khiến tôi phản cảm nếu không đừng trách tôi lục thân không nhận.

Nói đến đây, ánh mắt Dương Thần lộ ra sát khí, lạnh lạnh đáng sợ, như cơn ác mộng giữa trời đêm.

Trong gió lạnh gào thét không còn ai lên tiếng nữa.

Một lúc sau, Hermes đột nhiên giẫm lên hư không, đi tới cạnh Dương Thần, khước miệng nhếch lên, nhấn mạnh từng lời:

- Hades, tôi tin lời anh. . . Nhưng đừng quên những gì tôi nói với anh ngày đó, tôi biết anh không muốn tin, nhưng. . . Nếu có ngày lời của tôi thành sự thực. . . Vậy anh nên nhớ kỹ những lời anh nói hôm này. . . Tôi rất mong chờ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1573

Hồng Mông Nghị Sự

Sau khi ám muội nói xong những lời này, Hermes như ám ảnh, thân hình móp méo trong bầu trời đêm, liền biến mất.

Sắc mặt của Dương Thần âm trầm bất định, vẻ đau khổ trong ánh mắt, dần dần cũng được bình tĩnh lại, rõ ràng có chút cô đơn.

Hai anh em Apollo và Almis nhìn nhau, thở dài, cũng lẳng lặng rời đi.

Poseidon nhìn Dương Thần một lát, sau đó thản nhiên nói:

- Đừng quá suy nghĩ về chuyện cũ nữa, người trẻ tuổi, có tính cách là tốt rồi, nhưng phải nhìn đối phương là ai, đôi khi quá tự tin, cũng chính là ngu xuẩn...

Nói xong, Poseidon cũng biến mất trong bóng đêm.

Dương Thần siết chặt tay, đứng lặng yên trong bóng đêm một lúc lâu, thở dài.

Hắn cảm thấy có chút mệt mỏi, không phải là thân thể mệt mỏi, mà là trong lòng, những gì mình làm mình gây ra, chẳng lẽ lại cao ngạo không thể chịu nổi giống như người con gái kia nói, “tương lai, chắc cũng sẽ không thay đổi” sao?

Cuộc đời mình, quả thực đúng như những gì cô ta đoán, tất cả sớm đã định trước rồi?

Những hành vi mình làm bây giờ, lúc nào cũng là làm theo tâm ý của cô ta?

Nhưng, nếu như “tương lai sẽ không thay đổi”, thì lúc đó mình lựa chọn ngược lại, có phải cũng trong dự đoán của cô ta không?

Không ai có thể tự nói với mình, là đúng hay là sai, cũng không ai có thể tự nói với mình, vì, thực lực của cô ta trước mắt đứng trên cao, không ai có thể ngỗ nghịch được.

Cô ta rốt cục muốn làm gì? Gaia cứ vẫn hấp thụ năng lượng mặt trời như vậy, sẽ có kết quả gì!?

Dương Thần cảm thấy đầu óc mình căng như dây đàn, nhưng lại không tìm được lối thoát.

Giống như một bàn tay to trong bóng tối đen như mực, chớp lấy mình, coi mình như một cái tượng gỗ, tùy ý chơi đùa, nhưng lại không thể nào cảm giác được, khiến hắn phát điên!

Vốn dĩ tưởng là đồng minh, là bạn, đột nhiên biến thành mình như chưa từng quen biết bọn họ vậy.

Hay là, so với việc các chư thần sống lâu vạn năm, sôi đời, bản thân mình

quả thực chỉ là một nhân vật nhỏ mới ra đời, quả thực vẫn đang đùa giỡn chính mình?

Dương Thần lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều về những thứ này nữa, bây giờ hẳn bắt chấp những chuyện của Gaia và Athena, gia tộc ẩn thế của Huyền Cảnh là họa đầu, bản thân mình cũng không có hành động gì, e là phải chuẩn bị tốt để ngóc đầu trở lại rồi.

Một bóng dáng xoẹt qua, bay về phía đông.

Trước đó không lâu, Huyền Cảnh, vùng trung ương.

Chư Thiên đảo nơi mà Hồng Mông đang ở, chính là chỗ này.

Nếu từ xa nhìn tới, càng có thể nhìn thấy Quỷ Phủ Thần Công mà những thượng cổ Tiên nhân lưu lại này, kinh tâm động phách đến cỡ nào.

Tòa nhà lơ lửng kia, trận pháp dùng từng phù văn màu vàng kim nhạt chống đỡ, vững vàng đứng trong không trung.

Nhờ vào linh khí trong Huyền Cảnh, mấy vạn năm rồi vẫn hoạt động.

Hoa cỏ cây cối, núi non sông ngòi, cái gì cần có cũng có, dòng nước từ trận pháp hội tụ thủy linh bên Thiên Khung đảo trên tầng cao nhất chảy xuống, chảy vào từng con sông phía dưới.

Những thác nước giống như từng dải lụa màu xanh trắng, lớn nhỏ từ Địa giai, một mạch lại xâu chuỗi đến Huyền giai, Hoàng giai.

Số lượng Hoàng giai là nhiều nhất, theo thứ đi lên, cùng với đẳng cấp càng lúc càng cao, thì số lượng lại càng ít đi.

Thiên Khung đảo tầng cao nhất, thì lại chỉ có một phù đảo lẻ loi lơ lửng.

Còn ở trên tầng trời cao của Thiên Khung đảo, là một đại trận cực lớn nhìn miên man bất tận.

Đại trận này chính là sứ mạng Hồng Mông làm bảo vệ, giam giữ yêu ma thượng cổ, cũng bao gồm cả đại trận thượng cổ của lãnh tụ chư thần thiên chúa Zeus – “Đại trận mười hai Đô Thiên Thần Ma”!

Đây có phải là cái tên ban đầu của đại trận hay không, cũng không có khảo cứu nào ghi rõ, các Tiên nhân thượng cổ không biết tốn bao nhiêu kế sách diệu kế và thần thông thiên tiên, tạo ra đại trận này, trình độ phức tạp như này, hoàn toàn không phải là những tu sĩ bây giờ có thể tưởng tượng được.

Thậm chí, những tu sĩ hai vạn năm trước đối chiến với chư thần, chỉ nhìn vào những thứ mà thượng cổ Tiên nhân ban cho, cũng đã khiến bọn họ vô cùng kính sợ đại trận này rồi.

Không có đại trận này, bọn họ cũng chỉ có kết cục bị Zeus và Athena tàn sát.

Tuy nhiên, sau khi thu phục Zeus hai vạn năm trước, thì đại trận cũng không có chút động tĩnh nào nữa.

Không ai biết đại trận vận hành như nào, đến một số Tiên bối của hai vạn năm trước, cũng không lưu truyền lại bất kỳ phương thức nào để khởi động

đại trận này.

Bảo vệ của Hồng Mông, cũng chỉ là trên giấy, các trưởng lão Thiên giai của Thiên Khung đảo Hồng Mông, cũng không ai biết, nên sử dụng đại trận này như nào.

Bí mật này, cũng chỉ có vài nhân vật lớn thượng cấp Hồng Mông mới biết, vì đây là chuyện cũng không về vang gì, cái gọi lại sứ mệnh của đại trận bảo vệ, thực ra cũng chỉ là dẹp loạn phía dưới đại trận mà thôi.

Nếu không như vậy, cũng sẽ không phân cao thấp với gia tộc ẩn thế, dù sao ngay cả Zeus cũng không thể nào phá tan phong ấn đại trận, những tu sĩ của gia tộc ẩn thế, tuyệt đối không thể đánh lại được.

Đại trận mười hai Đô Thiên Thần Ma, là độc lập, trầm mặc yên tĩnh, uy nghiêm, nó giống như một Thiên nhân của Tiên nhân thượng cổ để lại, chăm chú quan sát các tu sĩ hậu duệ phía dưới.

Khiến cho bọn họ lúc nào cũng biết, sự sống sót của bọn họ, là dựa vào tổ tiên, mà so với tổ tiên, thì bản thân nhỏ bé yếu ớt đến cỡ nào...

Trung tâm Thiên Khung đảo, có một khoảng cây xanh bao quanh, cổ kính, một khoảng lâu các điêu long họa, mây mù mờ ảo, giống như Tiên cảnh vậy.

Trong trung tâm vùng lâu các này, là một đài cao rộng rãi được làm từ những tảng đá xanh.

Bốn phương tám hướng của đài cao là mười hai cột đá cực lớn rộng ba thước vây quanh. Những cột đá này rất xấu xí, nhưng những pháp bảo bình thường căn bản cũng không thể nào lay động được những khối đá đen huyền này.

Nơi này, chính là hội trường nghị sự của các trưởng lão Thiên Khung đảo.

Hơn mười trưởng lão Thiên giai của Thiên Khung đảo, chỉ có mười hai trưởng lão thực lực cao nhất mới có tư cách đứng trên mười hai cột đá đen huyền kia.

Trong này, cũng chính là trung tâm quyền lực cao cấp nhất của Hồng Mông.

Lúc này, trên đài cao và khoảng đất trống xung quanh, cũng đã có không ít tu sĩ Hồng Mông đang đứng đó rồi.

Mấy trăm tu sĩ Hồng Mông, đa số là trưởng lão Địa giai, và phần lớn chấp sự Huyền giai, những người này có tư cách xuất hiện trong một số hội nghị quan trọng để dự thính, ngoài những thứ đó ra, ngày thường cũng không thể tùy ý ra vào Thiên Khung đảo.

Lần này thu hút lượng lớn tu sĩ Hồng Mông đến xem, nguyên nhân chính là trên đài cao xuất hiện khách quý.

Đám người đều đang bàn tán xôn xao, chỉ trừ người đang đứng trên đài cao, nhưng cũng không ai dám quá lớn tiếng, cũng có chút sợ hãi vị khách mời này.

Đương nhiên, cũng có một số quý tộc trong Hồng Mông, khinh thường không như những tu sĩ bình thường vứt bỏ thân phận của Hồng Mông, đều vì một số vị trí của doanh địa, kiêu căng ngạo cao đầu.

Trong đó, thế hệ trẻ tuổi của Yên gia Hồng Mông Yên Phi Vân, cùng với em gái Yên Phi Vũ, Yên Phi Linh cùng đứng chung một chỗ.

Sắc mặt của ba anh em Yên gia đều khó coi, đặc biệt là Yên Phi Vân và Yên Phi Vũ, chăm chăm nhìn người nào đó trên đài cao, trong mắt lộ vẻ hận thấu xương.

- Phi Vân huynh, với thân phận của anh, mấy người trên đài kia chắc cũng chẳng xa lạ gì, tiểu đệ vừa mới vào Địa giai chưa lâu, không biết vị nào mới là gia chủ của Lạc gia Lạc Thiên Thu người vượt qua Thái Thanh Thần lôi kiếp trong truyền thuyết.

Một người đàn ông trung niên cao gầy lộ vẻ kích động, tiến đến bên cạnh Yên Phi Vân sắc mặt lạnh lùng, cẩn thận hỏi.

Tên tu sĩ Quỷ Thủy kỳ cuối, cũng là trưởng lão mới thăng cấp của Địa giai, tên Chu Dịch, thích nghe ngóng các loại chuyện, lại biết nịnh nọt, nghe nói cũng là cơ duyên trùng hợp, tâng bốc nịnh nọt một trưởng lão Thiên giai, được đề cử thăng tiến.

Sau khi vào Địa giai, biết được Yên Phi Vân là con cả của Yên Vô Trần một trong tứ đại trưởng lão của Thiên giai, lập tức liền lượn qua phía Yên Phi Vân.

Lúc đầu Yên Phi Vân căn bản cũng không để ý, nhưng nhân vật tiểu tốt như này cũng có thể khiến gã cao mạo, nên cũng cho đi theo, coi như là một tên nô tài.

Nhưng Yên Phi Vân cũng không có nhiều thiện cảm với loại người như này, lạnh nhạt liếc nhìn, cười khẩy nói:

- Anh chẳng lẽ không biết đi cảm nhận uy áp chân nguyên của bọn họ? Còn cần hỏi sao?

Nói xong, ánh mắt lạnh lùng chăm chăm nhìn vào tu sĩ trung niên trên đài cao tóc đen tung bay, đó chính là Lạc Thiên Thu!

- Ha ha, thật xấu hổ quá, tiểu đệ không so được với sự gan góc của Phi Vân huynh, căn bản không dám dùng thần thức nhìn qua.

Chu Dịch cười nịnh rồi lại hỏi:

- Phi Vân huynh, có thể giải thích cho tiểu đệ một chút, mấy vị đó có lai lịch như nào không, người khác nói tiểu đệ không tin, dù sao Phi Vân huynh mới là người có kiến thức rộng thực sự.

Yên Phi Vân khẽ hừ một tiếng nói:

- Ngoài tên Lạc Thiên Thu kia, thì ba tên còn lại, cũng là nhân vật trong thập đại cao thủ của Huyền Cảnh, người mặc quần áo màu lam chính là gia chủ của Tiêu gia Tiêu Mạnh Vu, người mặc quần áo trắng chính là gia chủ của Ninh gia Ninh Chính Phong, còn lão quỷ âm trầm kia, là trưởng lão họ

khác của Ninh gia, tên Âm Thủ Chí.

- Âm Thủ Chí trong thập đại cao thủ, chính là lão già giống tên ăn mày này sao?

Chu Dịch sống người, chuyện này quả thực y không biết.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1574

Tứ Đại Trưởng Lão

Mặc dù người già trong Huyền Cảnh hoặc những người khá quen thuộc với Huyền Cảnh đều biết cái gọi là thập đại cao thủ không phải là mười người mạnh nhất thực sự mà chỉ là mười cao thủ mấy chục năm gần đây khá sôi nổi hoặc tiếng tăm tương đối vang dội mà thôi.

Giống như Ninh Chính Phong là gia chủ nhà họ Ninh, lại có tiên khí Thái âm trường anh trong tay, sức chiến đấu có thể so với người có tu vi Nhược Thủy cuối kì, cũng có người Nhược Thủy trung kì như Tiêu Mạnh Vu, còn có Lạc Thiên Thu thực lực gần như chèn ép tất cả những người khác.

Nhưng dù sao đây là một danh hiệu không tầm thường chút nào, ít nhất 9, 9 phần 10 tu sĩ trong Huyền Cảnh rất mong có được.

Âm Thủ Chí là một người thành danh sớm nhất trong số thập đại cao thủ, nghe đồn là thái thượng trưởng lão khác họ được gia chủ nhà họ Ninh đời trước nữa mời về, thường sống ở núi Âm Thủ, ngọn núi đó cũng được đặt tên theo tên của ông ta.

Một thân tu vi Nhược Thủy đỉnh cao, cũng là người thuộc top đầu trong Huyền Cảnh, nhưng nhân vật như thế này lại mặc áo choàng màu nâu đen rách rưới, trên áo có mấy miếng vá, tóc cũng màu tro, rối tung rối bù, khuôn mặt gầy gò xương, viền mắt lõm xuống.

Ông lão kia là cao thủ Nhược Thủy đỉnh cao sao? Sao nhìn như là người sắp chết đến nơi vậy!

Yến Phi Vân thấy Chu Dịch vẻ mặt khiếp sợ, mặt lộ vẻ khinh thường nói:

- Nhìn chút kiến thức nhỏ nhoi của người kia, để ý đến vẻ ngoài như vật mới là hạn hẹp. Mặc dù hiện nay Lạc Thiên Thu đứng đầu trong số thập đại cao thủ nhưng nếu như y quyết đấu với Âm Thủ Chí thì chưa biết ai thắng đâu.

- Không ngờ Ninh Chính Phong lại nở mời ông ta xuất núi, xem ra lần này... thật sự là đến thời khắc quyết đấu rồi...

- Hả?

Chu Dịch càng kinh ngạc:

- Phi Vân huynh, sao lại nói như vậy?

Vốn dĩ gã muốn lôi kéo làm quen, nịnh nọt hỏi Yến Phi Vân mấy câu nhưng lúc này lại thật sự hứng thú, hình như tên Âm Thủ Chí này không phải là nhân vật bình thường có thể ra tay?

Nhưng lúc này Yến Phi Vân lại không nói gì, những tu sĩ có mặt ở đây cũng đều hạ thấp giọng xuống.

Chỉ vì mười mấy uy áp hùng mạnh từ bốn phương tám hướng lại gần, từng đạo thân ảnh rơi xuống tầm mắt các tu sĩ.

- Các trưởng lão Thiên giai đến rồi!

- Cuối cùng cũng đến rồi, cũng không biết ba gia chủ của Gia Tộc Ân Thế tìm các trưởng lão làm gì?

- Ôi, chúng ta cứ yên lặng nghe là được, Hồng Mông chúng ta từ trước đến nay đều bất hòa với Gia Tộc Ân Thế, nếu không phải xảy ra đại sự thì làm gì có chuyện đến đảo Thiên Khung nói chuyện...

Cùng với những lời xì xào bàn tán của các tu sĩ, đã lục tục có người đến đài cao bốn phía, đứng song song với bốn người của Gia Tộc Ân Thế một cách uy nghiêm.

Mà có tám vị trưởng lão trực tiếp bay lên trên mười hai cây cột trụ bằng thạch cao màu đen.

Mặc dù có mười hai trưởng lão Thiên giai cấp bậc cao nhất nhưng trong số mười hai người này, có bốn trưởng lão Hồng Mông cực kì có quyền lực nên mới được gọi là “tứ đại trưởng lão”.

Tám vị trưởng lão Thiên giai đến đầu tiên sau khi đến cột đá, bốn người đến sau cùng mới là người khiến các tu sĩ Hồng Mông tràn ngập kính nể nhất.

Theo thứ tự là Yên Vô Thần gia chủ nhà họ Yên Hồng Mông; Viêm Vân pháp sư, người đứng đầu Phật tu Hồng Mông; Diêm Tú Minh, gia chủ nhà họ Diêm Hồng Mông; Liễu Thi Nguyên, người đứng đầu Kiếm tu Hồng Mông!

Tứ đại trưởng lão, không ngoài dự tính đều là nhân vật trong thập đại cao thủ của Huyền Cảnh, tu vi đều ở Nhược Thủy đỉnh cao, cùng Tiêu Mạnh Vu của nhà họ Tiêu, Từ Thiếu Cung của nhà họ Từ, Ninh Chính Phong, Ninh Nhược Trúc, Âm Thủ Chí của nhà họ Ninh, Lạc Thiên Thu của nhà họ Lạc hợp thành thập đại cao thủ.

Đương nhiên mức độ cao thấp về thực lực cũng rất hiển nhiên, nhưng cũng là một đánh giá rất cao của những người trong Huyền Cảnh đối với cao thủ mấy chục năm gần đây.

- Bốn vị đến đảo Thiên Khung Hồng Mông là vì chuyện gì vậy?

Giọng nói tang thương mở miệng đầu tiên là của một người đàn ông mặc Hán phục màu lam đậm, sắc mặt âm trầm nghiêm khắc, râu tóc màu xám trắng nhưng khí sắc lại giống như thanh niên vậy, người đó chính là Yên Vô Trần.

Tiêu Mạnh Vu cùng Ninh Chính Phong, Âm Thủ Chí, chưa từng mở miệng, ánh mắt mọi người đều rơi trên người vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần là Lạc Thiên Thu.

Người duy nhất ở Thái Thanh Thần Lô trung kì. Mọi người nhìn y đều có vẻ tâm trạng phức tạp.

Lạc Thiên Thu mở mắt ra, thông dong mà nói:

- Mấy vị trưởng lão, chuyện cho tới bây giờ, cần gì phải hỏi thêm nữa, Lạc Thiên Thu ta đây không tin các ông không biết ý đồ khi đến đây của chúng tôi.

- Hà hà... Lời nói này của Lạc gia chủ, anh không nói thì làm sao chúng tôi biết anh muốn gì chứ.

Người nói là một anh công tử một thân bạch y, tóc đen bông bênh khuôn mặt tuấn tú, trên tay còn phe phẩy chiếc quạt lông diêm dúa lòn loẹt, phía trên đều là các loại hoa đang nở rộ, âm dương quái khí, người đó chính là Diêm Tú Minh, một trong tứ đại trưởng lão, nhìn dáng vẻ như thế này thì không hề giống y đã sống mấy trăm năm.

- Mặc dù trong quá khứ tam đại gia tộc cùng Hồng Mông có bất hòa nhưng dù sao cũng là người trong Huyền Cảnh, đồng khí liên chi, đều không ngừng quan tâm lẫn nhau.

- Nghĩ đến Hồng Mông sớm đã nhận được tin tức, tin hơn trăm tinh nhuệ của ba nhà chúng ta đến hải ngoại thảo phạt nghịch tặc Dương Thần, nhưng lại không may bị ba gã chủ thần hải ngoại ngăn cản, cuối cùng thất bại...

Lạc Thiên Thu tiếng nói vừa dứt, những sĩ bình thường của Hồng Mông liền ồ lên một mảng!

Bọn họ không có quyền biết những chuyện này, sau khi biết đương nhiên sẽ rất kinh hãi.

Hung danh của Dương Thần đã nổi tiếng khắp Huyền Cảnh nhưng không ngờ đã chọc đến tam đại Gia Tộc Ân Thế, cả ba nhà đều muốn giết hắn, kẻ thù này thật lớn mà!

Mà Yên Tam Nương, Yên Phi Linh người đứng giữa anh cả và chị gái thì lại mặt cười trắng bệch, cô luôn nghe được các loại sự tích về Dương Thần ở trong Hồng Mông, lo lắng nhưng lực bất tòng tâm, cô biết Dương Thần bây giờ không phải là người mà cô có thể giúp đỡ, vì vậy lúc này cô nghe đến mức tay cũng run rẩy.

Các trưởng lão Thiên giai hiển nhiên là đều biết nên cũng không ai vô cùng kinh ngạc.

- A Di Đà Phật... Không biết chuyện này có liên quan gì đến việc mấy vị thí chủ đến đây?

Một tiếng Phật hiệu kinh sợ tất cả sự ồn ào, Viêm Vân pháp sư một đầu tóc đỏ, một thân áo cà sa đỏ, mặt mũi hiền lành hỏi.

Lạc Thiên Thu bước vài bước, nhìn khắp bốn phía những trưởng lão này, khẽ cười nói:

- Các trưởng lão của đảo Thiên Khung, đến lúc này còn cần giấu đầu lòi đuôi sao? Các ông có thể điều tra ra chuyện nội bộ của gia tộc chúng tôi thì chúng tôi cũng có thể biết không ít việc làm của các ông...

Vừa nói Lạc Thiên Thu vừa liếc nhìn Ninh Chính Phong, ý bảo y nói tiếp.

Vóc người không hề cao to của Ninh Chính Phong cùng với nụ cười điềm đạm rất thân thiết, cười mỉm nói:

- Theo nguồn tin của nhà họ Ninh chúng tôi thì Hồng Mông từng hi vọng để Dương Thần dẹp loạn mầm tai họa, phục vụ Hoa Hạ, nhưng không nói chuyện Dương Thần trực tiếp từ chối mà còn giết đặc sứ Hồng Mông...

Ninh Chính Phong nói rất chú ý tìm từ, cũng không nói Hồng Mông muốn mời Dương Thần về phục vụ cho mình mà nói “vì Hoa Hạ”, như vậy có thể làm nổi bật sự quang minh chính đại, chính nghĩa vô cùng của Hồng Mông, là Dương Thần không biết hồi cải, giết người thành ma, như vậy sẽ không đắc tội những trưởng lão Hồng Mông này.

- Hơn nữa...

Ninh Chính Phong tiếp tục nói:

- Hiện nay toàn thế giới đang tiếp tục hạ nhiệt độ, hiện tượng vô cùng đáng sợ, không ít dải đất ở phương Bắc Hoa Hạ mặc dù là mùa hạ nhưng đã giống như mùa đông vậy, nhiệt độ xuống mức 0 độ thậm chí dưới 0 độ.

- Mà đúng lúc này các Chư Thần bất ngờ đột nhiên trở nên hùng mạnh không gì sánh được, ngay cả lão tiên sinh Lạc Bình Triều của nhà họ Lạc, đường đường là Thái Thanh Thần Lôi kiếp đỉnh cao cũng không thể chiến thắng thần Thái Dương hay thần Mặt trời trong những Chư Thần đó...

- Có lẽ Hồng Mông chắc không phải lần đầu tiên nhìn thấy thủ đoạn của chủ thần, chắc biết rõ đây không phải là thực lực vốn có của Chư Thần.

- Lần này trái đất hạ nhiệt một cách kinh khủng chắc là có liên quan rất lớn đến việc thực lực của các Chư Thần được tăng cường...

- Hừ, nói nhảm vừa thôi, trực tiếp nói kết quả đi.

Tiếng hừ lạnh đã cắt đứt lời nói của Ninh Chính Phong, người nói chính là Liễu Thi Nguyên, người đứng đầu Kiếm tu. Người này một thân áo dài phiêu dật màu lam tro, lông mày anh tuấn, râu chữ bát, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, cả người giống như một thanh kiếm dài tuốt khỏi vỏ, tài năng lộ rõ.

Ninh Chính Phong bị ngắt lời nhưng cũng không tức giận mà tiếp tục cười híp mắt nói:

- Kết quả là một khi Chư Thần trở nên hùng mạnh thì không chỉ những người trong Huyền Cảnh này, thậm chí cả nhân loại... đều gặp tai ương...

Mọi người đều trầm mặc, lời nói này đối với các tu sĩ mà nói đều có chút giật gân.

Nhưng người nói là gia chủ nhà họ Ninh, vậy thì không thể là nói lung tung được...

Thấy không ai tiếp tục nói chuyện, sắc mặt các trưởng lão đều rất lạ, Ninh Chính Phong nhếch miệng cười, nói:

- Các trưởng lão của đảo Thiên Khung, chúng tôi biết các ông không hề đau lòng về chuyện một lượng lớn tinh nhuệ của Gia Tộc Ân Thế bị tổn thất.

- Thế nhưng, các ông cũng không nên quên, chúng ta cùng Chư Thần, kỳ thực cũng không có thù oán gì, chỉ là có huyết hải thâm thù với Dương Thần thôi.

- Mà các ông, Hồng Mông, lại luôn đứng ở thế đối lập với các Chư Thần, đợi đến khi họ thấy thời cơ chín muồi thì chẳng lẽ còn không đến đối phó chúng tôi rồi đối phó với các ông sao?

- Ninh Chính Phong, người đang đe dọa đảo Thiên Khung chúng ta sao?

Yến Vô Trần hí mắt, thân thể bốn phía tản mát ra hàn khí yếu ớt.

Lạc Thiên Thu lúc này vừa quay đầu lại, hờ hững đáp lễ nói:

- Không phải anh ta đang đe dọa các người mà là đến nói cho các người biết nếu còn bày ra dáng vẻ đường hoàng thì sẽ chết nhanh hơn bất cứ ai...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1575

Bí Mật

- Buồn cười! Ông nói ai kiêu ngạo? Lạc Thiên Thu đừng tưởng ông tấn cấp mà tôi sợ, có bản lĩnh qua đây so tài!

Liễu Thì Nguyên giận dữ, không có gió mà quần áo bay phấp phật, hàn kiếm rời khỏi vỏ, chân nguyên ào ạt, hư không trường kiếm toát ra vô số màu sắc sắc sỡ bao quanh thân thể ông ta, gào thét, uy thế kinh người.

Lạc Thiên Thu cũng không để ý, đưa lưng về phía ông ta, không chút dao động.

- Liễu trưởng lão, đây không phải lúc động thủ.

Lúc nائن Vô Trần lên tiếng ngăn cản; sau đó ra lệnh cho các tu sĩ Hồng Mông ở đây:

- Các tu sĩ Hồng Mông từ Thiên giai trở xuống, lập tức rời khỏi đảo Thiên Khung!

Các tu sĩ Hồng Mông xì xào bàn tán, không hiểu tại sao Yến Vô Trần lại phải cho các tu sĩ Thiên giai trở xuống lui lại, loại tình huống này rất hiếm thấy.

Tuy nhiên, uy tín tứ đại trưởng lão không gì sánh kịp, mọi người bao gồm cả Yến Phi Vân cũng không ít người có quan hệ cũng đều lặng lẽ rời khỏi đảo Thiên Khung.

Rất nhanh, bốn phía đài cao ngoại trừ bốn người Lạc Thiên Thu chỉ còn lại một đám các Thiên giai trưởng lão.

Sau khi an tĩnh lại, Yến Vô Trần trầm giọng nói:

- Hôm nay, tam đại gia tộc các người tới đây, chẳng lẽ là muốn xin sự giúp đỡ từ Hồng Mông chúng ta?

Ninh Chính Phong cười nói:

- Yến trưởng lão, đây không phải là vấn đề đơn giản là “Trợ giúp”, chẳng lẽ với thực lực của tam đại gia tộc không ngăn cản được một hồi; thật sự Hồng Mông có thể tự mình thu phục sao?

- Không phải Ninh藐 khinh thường các vị Thiên giai trưởng lão Hồng Mông, nhưng với tu vi Thái Thanh Thần Lô kiếp trung kỳ trở lên của Thiên Thu huynh và Lạc Bình Triều Tiên Sinh, toàn bộ Hồng Mông có ai có thể kháng cự?

Yến Vô Trần hí mắt nói:

- Bản trưởng lão thừa nhận, tu vi Lạc gia chủ cao hơn tôi không chỉ một tầng nhưng... Hồng Mông có “Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận” phù hộ cho dù là vua của chư thần Thiên vương Zues cũng bị nhốt trong đó, bọn

chúng còn có năng lực gì gây khó dễ cho chúng tôi?

- Lần này, nếu không phải các người chủ động tiến công ra hải ngoại là lãnh địa của chư thần, bọn họ cũng không chủ động chém giết với các người. Thực tế, hơn hai vạn năm qua, bọn họ cũng không dám mạo hiểm xâm phạm vào lãnh thổ Hoa Hạ, không phải sao?

- Yên trưởng lão, người này không nói láo, ông đã cho đám nhãi nhép kia lui thì đừng nói mấy lời phô trương thanh thế này.

Ninh Chính Phong cười gian như tên trộm.

- Ở này... Ý tứ như thế xem ra Ninh gia chủ biết không ít rồi nhỉ, ha ha...

Diêm Tú Minh dùng quạt lông che khuôn mặt cười khanh khách.

Sắc mặt của không ít các Thiên giai trưởng lão ở đây đều rất khó coi.

Ninh Chính Phong ngẩng đầu nói:

- Thập Nhị Đô Thần Thiên Ma Đại Trận, là do Thượng cổ tiên nhân bày bố, lợi hại vô cùng, bằng không cũng không thể vây khốn Thượng cổ yêu ma vô số năm qua như vậy.

- Nhưng, các vị trưởng lão Hồng Mông thật có đủ khả năng khống chế không hoặc là nói không hiểu cách thức đại trận này ra sao?

- Theo tôi biết, Hồng Mông tuyên bố với bên ngoài là đại trận duy trì liên tục nhờ việc chuyển vận chân nguyên nhưng thực ra chỉ là nguy trang...

- Thần Ma Đại Trận từ xưa đến giờ đều là tự nó hấp thu linh khí trong trời đất, không ngừng vận động, tại sao có việc con người chuyển vận chân nguyên?

- Chuyện trong Hồng Mông, Ninh gia chủ không nên cuồng vọng võ đoán, không tốt đâu.

Mặt Yên Vô Trần không đổi sắc nói.

Ninh Chính Phong hừ hừ nói:

- Tôi đương nhiên hy vọng các vị trưởng lão trong Hồng Mông có thể khống chế đại trận, chống đỡ các chư thần nhưng tình hình trước mắt có khả năng các trưởng lão không đủ sức đứng không?

Tứ đại trưởng lão đều trầm mặc, cũng không có vị trưởng lão nào nói năng gì cả.

Trên thực tế, mỗi vị đều rõ, cha con Lạc gia đều bị đánh lui trở về, thực lực các chư thần đến mức bọn họ tạm thời không thể lay động.

Nếu mười một chủ thần cùng tiến công vậy bọn họ cũng không có năng lực phản kháng.

Lúc này, thân thể Lạc Thiên Thu từ từ dâng lên, dừng lại trên không ngang bằng với mười hai vị trưởng lão.

- Đã đến mức này, chỉ có một con đường có thể chọn, chẳng lẽ không bỏ mặt mũi xuống được sao?

Thần sắc các vị Thiên giai trưởng lão đều trở nên cổ quái, dường như trong lời của Lạc Thiên Thu có cái gì đó cấm kỵ khiến bọn họ cảm thấy khản

trương.

Trái lại, người mở miệng trước phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch là pháp sư Viêm Vân.

- A di đà phật... Lạc thí chủ, xét cho cùng các vị muốn tìm không phải những tu sĩ Hồng Mông chúng tôi mà hai vị hồ trăn giả có đúng không?

Nói tới ba chữ “Hộ trăn giả”, bầu không khí trên đảo Thiên Khung trở nên ngưng trọng.

Trong mắt đám người Lạc Thiên Thu, Ninh Chính Phong lóe ra tinh quang, lộ ra sự hưng phấn.

- Xem ra, Hộ trăn giả cùng Hồng Mông thực sự có quan hệ; dù sao các người tự xưng là người thủ hộ Hoa Hạ càng gần với họ.

Khóe miệng Lạc Thiên Thu nhếch lên.

Ninh Chính Phong cũng chậm rãi bay lên, cảm thán:

- Vẫn chỉ nghe tổ tiên truyền lại, nhưng chưa bao giờ thấy, hai vị Hộ trăn giả là người thủ hộ đại trăn chân chính, tu vi thông thiên, sâu không lường được, trừ khi Hoa Hạ gặp nguy nan còn lại tuyệt đối không dễ dàng xuất thủ.

- Dấu vết duy nhất của hai vị Hộ trăn giả có thể lần ra là xuất thân từ hai gia tộc trong tứ đại gia tộc trong thế tục Dương gia và Lý gia, cho nên bất luận thế lực nào trong giới tu hành đều cấp vài phần mặt mũi cho họ.

- Từ khi tôi làm chủ Ninh gia tới nay, cũng không dám để chi nhánh Ninh gia ở thế tục gây bao nhiêu khó dễ với Dương gia và Lý gia, tuy không hoàn toàn tin vào sự tồn tại của Hộ trăn giả, lại luôn im lặng nhưng không dám coi thường di huấn tổ tiên.

- Bây giờ, xem ra Ninh mỗ là kẻ dối đầu với họ nhưng còn may phản đối việc trực tiếp xuống tay với Dương gia và Lý gia. Nếu không hai vị Hộ trăn giả thực tồn tại, lấy sự truyền thừa của Dương gia, Lý gia ít nhất cũng phải hơn nghìn năm thọ nguyên rồi.

- Hộ trăn giả từ trước tới nay chưa lấy khuôn mặt thật gặp người lạ, tôi cũng chưa từng gặp chỉ nghe tin đồn về họ, hư vô mờ mịt. Chúng tôi cũng không biết làm sao bắt liên lạc được với hai người họ.

- Các vị muốn cầu viện hai người bọn họ tới tìm chúng tôi chỉ phí thời gian, nên về sớm thì hơn.

Giọng nói Yến Vô Trần rất lạnh lùng.

Ninh Chính Phong đặc ý nói:

- Yến trưởng lão, ông coi thường tôi quá, Ninh gia kinh doanh ở thế tục, các người nghĩ chúng tôi không biết gì sao?

- Hồng Mông trực tiếp có liên hệ ở thế tục, đó là tướng quân Viêm Hoàng Thiết Lữ mà bao trùm phía trên Hồng Mông và tướng quân là nhiều lần đảm nhiệm thủ tướng số một, bởi sau lưng ông ta là Hộ trăn giả đúng không?

Không ít các Thiên giai trưởng lão biến sắc, không dấu nổi sự kinh ngạc, hiển nhiên Ninh Chính Phong lại biết những bí mật này, không thể tưởng

tượng nổi.

Trên thực tế, Hoa Hạ trải qua vô số triều đại, Chính phủ mới nhất của Hoa Hạ thành lập cũng không đủ trăm năm.

Nói cách khác, Hộ trận giả giúp đỡ người ở thời đại khác nhau cũng không phải một người, một nhóm, đế vương cũng không hẳn sẽ đạt được sự ưu ái của họ.

Người Hộ trận giả ưu ái thông thường là một số ít người chân chính có tấm lòng khiêm nhường, có thể giúp đỡ các tu sĩ Hoa Hạ.

- Như đương nhiệm thủ tướng số 1, nếu không phải tình nguyện sinh lão bệnh tử, lại có trí tuệ lớn, vì sự phát triển của Hoa Hạ mà suy nghĩ, cũng không có dã tâm gì, thì chưa chắc Hộ trận giả sẽ đứng bên hẳn.

- Hộ trận giả cũng là người được nâng đỡ từ trước tới giờ đều đề lên đầu Hồng Mông, nếu không cho biết từ trước người được nâng đỡ là ai, các người sao có thể tình nguyện đem Hoa Hạ cho Số 1, mà không phải tập trung quyền lực vào tay tướng quân.

- Cho nên, các vị trưởng lão Hồng Mông nhất định biết bối cảnh đây, vì thế có thể suy đoán Hộ trận giả có liên hệ cùng Hồng Mông.

Ninh Chính Phong tiếp tục suy luận:

- Chính phủ Hoa Hạ hiện tại không tới trăm năm, các vị trưởng lão thọ nguyên tới mấy trăm năm. Trong vòng trăm năm trở lại đây, Hộ trận giả cùng liên hệ với các người đã quên sao? Đây không phải trò cười sao.

- Không hổ được gọi là cơ trí đứng đầu Huyền cảnh Ninh gia, Ninh gia chủ, ông thật biết ăn nói, chúng tôi muốn chống chế cũng không nổi.

Diêm Thanh Tú cười khanh khách, hướng Yên Vô Trần nói:

- Yên trưởng lão, xem ra bọn họ đến đã có sự chuẩn bị từ trước, không gặp được Hộ trận giả họ không tin lại đổ thừa lên chúng ta.

Sắc mặt Yên Vô Trần như cũ, không hề để ý, lặng lẽ không nói.

- Hộ trận giả muốn gặp là có thể gặp sao, cho dù chúng ta biết sự có mặt của họ cũng không có cách nào liên lạc với họ, các người nếu đã biết người được họ giúp đỡ là số 1, vì sao không tới tìm số 1 đi?

Liễu Thi Nguyên cảm tức nói.

- Chúng tôi biết rằng không gặp được.

Ninh Chính Phong thản nhiên trả lời:

- Thực ra, Hộ trận giả thực sự tồn tại, lấy năng lực bọn họ nhất định biết đã xảy ra chuyện gì.

- Chúng tôi tới đây là để xác nhận, đồng thời cũng nhắc nhở các vị trưởng lão Hồng Mông, Hộ trận giả không giúp các gia tộc ẩn thế chưa chắc sẽ giúp Hồng Mông dù sao đại trận không phải dựa vào các người thủ hộ; bản chất các người cùng chúng ta đâu có gì khác nhau.

- Về phần Dương Thần kia theo lý là con cháu Hộ trận giả, chẳng lẽ lại để mặc hắn làm xằng làm bậy?

Nói xong, Ninh Chính Phong ngẩng đầu, hướng bốn phương tám hướng nhìn một vòng, dường như muốn nói chuyện với người nào đó trong không gian mịt mờ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1576

Âm Thủ Chí

Mỗi một câu của Ninh Chính Phong như đánh vào lòng các Thiên giai trưởng lão Hồng Mông, kéo cái mặt già nua của họ xuống.

Đích xác trong lòng bọn họ đang rất rối loạn.

Tuy vẫn như Lã Vọng buông cần, cũng không chân chính ra tay can thiệp mâu thuẫn Dương Thần với tam đại gia tộc ẩn thế.

Nhưng không phải bọn họ không muốn mà bọn họ cũng sợ dẫn lửa tự đốt mình!

Tốc độ phát triển của Dương Thần vượt quá tưởng tượng của bọn họ, lấy sức một người có thể khuấy đảo cả Huyền cảnh, thật không giống một tên nhóc hơn hai mươi tuổi có thể làm nổi chuyện đó nhưng hắn làm được!

Điều này khiến các trưởng lão trong Huyền cảnh không kịp đề phòng đến khi hiểu ra, áp dụng biện pháp với Dương Thần, thì bị hắn coi khinh giết luôn Huyền Cơ Tử.

Nhục như con trùng trọc, các Thiên giai trưởng lão Hồng Mông luôn cao cao tại thượng có thể dễ dàng nhìn nổi sao?

Nhưng ai đi đòi lại mặt mũi đây? Một kẻ điên đầy lui cả quần hùng Lạc gia, chẳng lẽ bọn họ lại đi, thật sự bọn họ mạnh hơn Lạc Thiên Thu à?

Đối mặt với quần cảnh như vậy, Hồng Mông chỉ có thể lặ đi lặ lại gác chuyện đối phó Dương Thần lại.

Vì thế xuất hiện tình trạng xấu hổ này.

Thấy mọi người không ai nói gì, Diêm Tú Minh nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, cười quyền rũ như một người phụ nữ:

- Ha ha... Mời Hộ trận giả ra mặt là không có khả năng, nếu hai vị kia muốn đã sớm ra tay rồi, chỉ sợ đối với họ toàn bộ Hồng Mông và tam đại gia tộc ẩn thế có chết hết cũng chẳng sao cả.

- Diêm trưởng lão, há có thể cuồng vọng ước đoán suy nghĩ của Hộ trận giả đại nhân?

Yến Vô Trần nhú mi nói.

Diêm Thanh Tú hừ nhẹ:

- Chẳng lẽ không đúng sao, dựa theo uy áp Hộ trận giả năm đó mà phán đoán mạnh hơn Lạc gia chủ nhiều nhiều lắm, nhân vật thông thiên triệt địa kia sao có thể chấp nhật với tôi.

Đám Lạc Thiên Thu, Ninh Chính Phong nghe vậy biến sắc, dường như năm xưa khi truyền chỉ thị cho Hồng Mông, Hộ trận giả hiển lộ chân nguyên uy áp?

So với Lạc Thiên Thu còn kinh khủng hơn? Chẳng lẽ tu vi là cảnh giới Thượng Thanh, thậm chí cảnh giới Ngọc Thanh.

Nếu là cảnh giới Ngọc Thanh, hai vạn năm trước nghe nói đã không tồn tại rồi!

Tuy nhiên, hai vạn năm trước rốt cục giam giữ Zeus như thế nào đến nay vẫn còn là điều bí ẩn bởi vì chưa ai từng thấy có người có thể khởi động “Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận”, cho nên không ai có thể chứng thực rằng liệu tu sĩ cảnh giới Ngọc Thanh có thể kích hoạt uy năng đại trận hay không.

- Như lời Diêm trưởng lão nói, Hộ trận giả chậm chạp không ra tay, hiển nhiên không xuất đầu vì tôi và các tu sĩ trong Huyền cảnh; tôi không ngồi đây chờ chết nhất định phải tranh đoạt kỳ ngộ sinh tồn của bản thân.

- Các vị trưởng lão, trước mắt cơ hội lớn nhất là Hồng Mông cùng chúng tôi liên thủ khi Dương Thần dám tiến vào Huyền cảnh chúng ta tru sát hắn; nếu Hồng Mông còn tiếp tục do dự, không hiệp trợ đến lúc đó, Dương Thần đánh tan chúng ta thì đã quá muộn rồi.

Ninh Chính Phong mạnh miệng nói.

- Hừm? Ninh gia chủ mười phần nắm chắc có thể giết được Dương Thần? Theo chúng tôi được biết Dương Thần dưới sự bao vây của quần hùng Lạc gia vẫn an toàn rời đi mà.

Liễu Thì Nguyên không tin nói.

Vẫn không hề hé răng, cong lưng, dáng vẻ đáng khinh, mặc áo bào đen, lão quái Âm Thủ Chí lúc này phát ra tiếng cười gian “Ha ha”.

- Xem ra lão hủ lâu lắm không lộ diện các người lại quên mất sự tồn tại lão hủ rồi chăng?

Vài vị Thiên giai trưởng lão nhăn mày lại, mấy vị nghĩ ra điều gì đó hai mắt sáng lên.

Mà tứ đại trưởng lão tỏ vẻ suy đoán.

- Âm Thủ Chí, ông muốn ra tay?

Yến Vô Trần hỏi.

- Ha ha... Đã tới nước này, lão hủ còn không ra tay, các người còn có để yên cho tôi không? Khụ khụ...

Âm Thủ Chí ho khan vài tiếng, lưng còng run lên cười nói:

- Yên tâm đi, có lão hủ ở đây, thực lực của hắn còn chưa đủ gây sợ hãi gì.

Ninh Chính Phong cười nói:

- Các vị không cần nghĩ nhiều, lần này trưởng lão Âm Thủ Chí quyết ý rời núi chỉ vì đối phó mình Dương Thần mà thôi, không phải đối phó các chư thần; đối với trưởng lão Âm Thủ Chí cũng không phải chuyện khó.

Một đám các Thiên gia trưởng lão gật đầu, ngẫm lại quả thật có đạo lý,

- Như lời ông nói cho dù tru sát được tên nghịch tặc Dương Thần này vậy đối phó với các chư thần phải làm sao?

Yến Vô Trần hỏi.

Tiêu Mạnh Vu vẫn chưa hề mở miệng đột nhiên cười ha hả:

- Yến trưởng lão, ông suy nghĩ nhiều quá, trên thực tế chúng ta bây giờ căn bản không cần phải chiến đấu với các chư thần, chân chính tấn công Huyền cảnh chỉ có Dương Thần. Dương Thần ở Tiêu gia quyết ngang Thanh Đế tháp, lại đi Lạc gia đại khai sát giới, đã giết đỏ cả mắt rồi.

- Tin chắc rằng, hẳn biết chúng ta tấn công nhà hắn, hắn sẽ lại đến. Đến lúc đó, chúng ta có thể thừa cơ vây giết.

- Về phần các thần, bọn họ kiêng kỵ Hộ trận giả và Thần Ma Đại trận còn không thềm để chúng ta vào mắt; nếu không sẽ không chỉ đến ba gã chủ thần, các chủ thần khác không hiện ra rồi.

Lời này tuy nghe rất đau tai nhưng xác thực có đạo lý.

Ánh mắt Tứ đại trưởng lão nhìn nhau một chút, cuối cùng Yến Vô Trần mở miệng:

- Việc này cần bàn bạc kỹ hơn, tên Dương Thần này từ trước đến giờ giết người như ngóe, chỉ sơ sẩy một chút sẽ khiến Hồng Mông thân ngang đây đất. Tôi còn cần suy nghĩ cẩn thận mới quyết định có xuất thủ hay không.

- Bốn vị nếu đến đây, không bằng tới Tĩnh Liên Đảo u tĩnh phía dưới nghỉ ngơi, sau khi chúng tôi thảo luận xong sẽ nói cho các vị quyết định của Hồng Mông.

Lạc Thiên Thu và Ninh Chính Phong không có ý kiến gì, dù sao Hồng Mông và gia tộc ẩn thế liên kết với nhau đối kháng tên điên Dương Thần trái ngược lẽ thường, đừng nói tất cả các Thiên giai trưởng lão, tứ đại trưởng lão chưa chắc toàn bộ đáp ứng.

Cho nên, bốn người dưới sự dẫn dắt của chấp sự Hồng Mông đi xuống bên dưới Thiên Khung đảo yên lặng chờ đợi.

Nơi chiêu đãi khách quý của Hồng Mông, Tĩnh Liên Đảo rất yên tĩnh. Nó nằm lơ lửng giữa Thiên Khung đảo và quần Địa Giai; là nơi tiên sương mịn mù, hồ nước trong suốt rất khác biệt. Trước mấy gian phòng bằng gỗ lim có treo cổ tự, đây là nơi nghỉ ngơi dành cho khách.

Bốn người bước vào, sau đó mấy nữ tu sĩ Hồng Mông bày biện hoa quả thượng hạng rồi lui ra ngoài.

Lạc Thiên Thu, Ninh Chính Phong đều ngồi xuống, chậm chậm thưởng thức trà. Còn Âm Thủ Chí cùng một đoàn hắc vụ lơ lửng trên không, cũng ngồi xuống nghỉ ngơi dưỡng sức.

Duy chỉ có Tiêu Mạnh Vu không thoải mái lắm bầm nói:

- Mấy tên lão gia Hồng Mông này còn do dự cái gì... Đặc sứ của bọn họ cũng bị Dương Thần giết, căn bản không để ý tới sự chiêu an của bọn họ; tổ chim bị phá trứng còn có thể nguyên vẹn sao... Chẳng lẽ bọn họ nghĩ rằng, Dương Thần sẽ không xuống tay với Hồng Mông?

- Đến khi Dương Thần tiếp tục trưởng thành, toàn bộ Hoa Hạ, Hồng

Mông còn chỗ nào yên ổn dung thân? Hay là bọn họ có thể nhin được con tức này.

- Ha ha, Mạnh Vu huynh, anh nóng quá không tốt đâu. Vừa đoạt lại vị trí gia chủ từ Tiêu Mạnh Nhạc phải cao hứng một chút mới đúng?

Ninh Chính Phong nhấp một ngụm trà thơm.

Tiêu Mạnh Vu hừ lạnh, ngạo nghễ nói:

- Lão Nhị kia là đồ ngu, chết chưa hết tội, tội sớm biết hần không đảm đương gia chủ được mấy ngày. Tôi mới là gia chủ Tiêu gia thực sự, giờ lấy lại danh xưng có gì mà phải cao hứng?

- Đúng rồi, Mạnh Vu huynh, nếu Tiêu Mạnh Nhạc kia chết rồi, cháu hần Tiêu Dương Húc anh định xử lý thế nào? Đây là một hạt giống tốt?

Ninh Chính Phong hí mắt nói.

Trong mắt Tiêu Mạnh Vu hiện lên một tia lạnh lẽo:

- Ninh Chính Phong, anh nên rõ ràng... Hừ, nên xử lý thế nào, tôi tự biết; từ trước đến nay tôi luôn làm theo lẽ công bằng, xuất phát từ lợi ích của Tiêu gia.

Lời này thật lòng bao nhiêu, sát khí trong mắt ông ta đã rõ ràng rành.

Lần này, Tiêu gia liên hợp tấn công hải ngoại, Tiêu Mạc Tranh, Tiêu Mạnh Nhạc đều chết trận, trong nhà chỉ còn Tiêu Dương Húc, là người thừa kế đời thứ ba chân chính nhất.

Nhưng y không phải con cháu Tiêu Mạnh Vu, muốn sống sót là cả một vấn đề không hề nhỏ.

Nhưng trong lúc nguy nan này, cũng không ai ra mặt tìm Tiêu Mạnh Vu, đi bảo hộ Tiêu Dương Húc. Tên nhóc này sống hay chết thật ra không có ảnh hưởng lớn gì, cùng lắm sau khi vượt qua cửa ải khó này về sau, để Tiêu Mạnh Vu tìm trong mấy trăm con cháu đời thứ ba một người thừa kế là được.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện phiếm, đột nhiên từ bên ngoài bay tới một bóng hồng mềm mại.

- Lạc Thiên Thu! Lão còn có mặt mũi tới tìm cái chết? Xem ta vặn cái đầu chó của lão?

Người phụ nữ này có dung mạo diễm lệ phi thường, nhưng rất lạnh lùng. Cây phát trần bay múa, vô số mao tiên bạch sắc bốn phương tám hướng quần lấy nhau, gắt gao đánh tới cổ Lạc Thiên Thu.

Lạc Thiên Thu bình thân uống nước trà, bộ dạng tùy tiện dường như không chú ý tới cô gái này.

Ninh Chính Phong, Tiêu Mạnh Vu cũng không có động tĩnh, nở nụ cười quỷ dị, ở ngoài xem kịch vui.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1577

Kẻ Xâm Nhập

Bụp! Bụp, bụp...

Cây phát trần tung bay, lông trắng còn chưa chạm được đến Lạc Thiên Thu đã bị dừng lại giữa không trung, từng cái bị đánh văng ra ngoài.

Một đạo chân nguyên vô hình phát ra xung quanh thân thể Lạc Thiên Thu tạo thành sóng xung kích như một bàn tay lớn đẩy bóng hồng ra ngoài nhưng không hề có chút thương tổn nào cho đối phương.

Cô gái mặc hồng sam lão đảo, lui lại mấy bước; khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, trút bỏ trang phục ni cô, mặc trang phục phụ nữ bình thường. Đây là Yến Phi Vũ.

- Hà, Lạc gia chủ, tình nhân cũ của anh tới tìm kìa, anh đối với người ta lạnh lùng quá nha.

Ninh Chính Phong trêu đùa

Ánh mắt Yến Phi Vũ lườm ông ta, nói:

- Ông nói cái khi gì thế! Ninh Chính Phong đây là Huyền Thiên đảo chủ của Hồng Mông, không phải là chủ của Ninh gia các người.

- Ái dà, xấu hổ quá, tôi quên mất tiểu thư Phi Vũ là nhị tiểu thư Yến gia, thất kính, thất kính rồi.

Ninh Chính Phong cợt nhả

Yến Phi Vũ không để ý đến ông ta, giờ cao phát trần Thái Ất, xoay vòng tạo ra một đạo phù văn bạch sắc, đột nhiên bắn ra vô số phi châm lạnh lẽo, như vạn tiễn xuyên thây.

Dù cô đã tấn cấp đến tu vi Nghiệp Hỏa kỳ, nhưng đối với Lạc Thiên Thu thì đó là chênh lệch một trời một vực, chút công kích này còn chưa tới gần được phạm vi ba mét quanh người lão băng tuyết đã tan rã hết.

Huyền băng phi tiễn như mưa đá rơi xuống đất, mang theo một trận gió mát thổi qua.

Yến Phi Vũ thấy Lạc Thiên Thu từ đầu tới cuối không thèm nhìn mình một chút, uất ức vô cùng; lại thấy công kích không chút hiệu quả liền như người đàn bà chanh chua xông lên.

Giương nanh múa vuốt, Yến Phi Vũ chạy tới thẳng chỗ Lạc Thiên Thu, miệng không ngừng chửi rủa:

- Đồ Sở Khanh! Đê tiện, vô sỉ, khốn kiếp! Xem bà làm thịt mày!

Cảnh tượng này giống như mấy vụ đàn bà đầu đường xó chợ mắng chửi nhau, Lạc Thiên Thu nhú mày, phẩy tay, một đạo chân nguyên phóng ra đẩy cô bay ra ngoài.

Đột nhiên, từ bên ngoài có hơn mười tên tu sĩ bay tới, người đàn ông đi đầu đỡ lấy Yến Phi Vũ; đó là Yến Phi Vân.

- Nhị muội! Không được hồ đồ.

Yến Phi Vũ giãy dụa, muốn thoát khỏi tay anh trai:

- Anh cả, anh đừng quản em! Anh còn không thay em giết chết tên cầu tặc Lạc Thiên Thu kia!

- Anh biết em hận hắn, anh cũng hận không thể moi tim móc phổi hắn ra! Nhưng em ơi, chúng ta không phải đối thủ của hắn.

Yến Phi Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói, hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Thiên Thu.

Lúc nãy Phi Linh cũng chạy tới đây, cầm lấy tay Yến Phi Vũ khuyên nhủ:

- Nhị tỷ đừng như vậy, hắn không giết chị đã là vạn hạnh rồi.

- Hừ! Hắn có bản lĩnh thì giết bà đây! Hắn dám?

Yến Phi Vũ mặt lúc đỏ, lúc trắng, vô cùng tức giận.

Hơn mười tu sĩ Độ Kiếp kỳ Yến gia đứng trước mặt ba anh em, khăn trương bảo vệ, nhưng bọn họ đều biết, Lạc Thiên Thu đang im lặng kia ra tay, bọn họ sợ không đủ nhét kẽ răng.

Rốt cục, Lạc Thiên Thu đứng dậy, liếc về phía ba anh chị em nói:

- Bốn tóa đã tha cho mấy lần, nếu còn dám mạo phạm bốn tóa tuyệt đối không tha thứ.

- Ta nhỏ! Lạc Thiên Thu! Lớn lối lắm! Ông lợi hại lắm mà còn tới tìm Hồng Mông chúng ta cầu viện làm gì! Tôi phải nói cho cha, Hồng Mông chúng ta quyết không ra tay! Cho Lạc gia các người toàn bộ chết hết!

Yến Phi Vũ lớn tiếng chửi.

- Hừ, Yến trưởng lão không phải mấy tên tiểu bối như các người có thể lay động, ông ấy không giống các người không biết phân biệt phải trái!

Lạc Thiên Thu khinh thường nói.

- Ông mới không biết phải trái! Ông hủy cả đời tôi! Ông nghĩ cha ta có thể dễ dàng tha cho ông?

Yến Phi Vũ nhỏ nước bọt nói.

Sắc mặt Lạc Thiên Thu tối xạm:

- Yến Phi Vũ, bốn tóa với cô sớm đã không còn liên quan với nhau, chuyện năm đó là cô tự mình đa tình, bốn tóa chưa hề hứa hẹn gì. Hôm nay, tha cho cô ba lượt đã hết nước hết cái, bằng không.... Cô cho là bốn tóa không dám giết các người ở đây sao?

Yến Phi Vân, Yến Phi Linh nghe nói thế cũng tức giận không chịu nổi.

Ba anh em tuy có tranh chấp, có nóng nảy câu giận nhưng dù sao cũng là người Yến gia, là anh em ruột.

Năm đó, Yến Phi Vũ cùng Lạc Thiên Thu có một đoạn nghiệp duyên, đích thật là do Yến Phi Vũ động tình trước nhưng Lạc Thiên Thu là một người

đàn ông bỏ Yến Phi Vũ cũng không nói làm gì đằng này lại đối xử như vứt giày thừa dép cũ, làm sao người Yến gia tâm cao khí ngạo có thể nhịn nổi.

Nếu thực lực Lạc Thiên Thu chỉ cao chứ không thấp hơn Yến Vô Trần, lại chuyện này do Yến Phi Vũ dựng lên trước, mà không phải Lạc Thiên Thu chủ động chỉ sợ năm đó Yến Vô Trần và Lạc gia sẽ đánh nhau một hồi.

Suy cho cùng, Yến Vô Trần muốn ra tay, rất nhiều cao thủ Hồng Mông có tư tưởng ‘nhất vinh cầu vinh’ (Một người vui cả đám vui đại loại vậy), cùng nhau xuất thủ, dù không diệt được Lạc gia cũng khiến Lạc gia thương gân động cốt, đến lúc đó, Ninh gia cùng Tiêu gia sẽ lần lượt chèn ép Lạc gia, chuyện cũng không giải quyết dễ dàng như vậy.

- Lạc Thiên Thu, nhị muội của tôi có chuyện không hay xảy ra, Yến gia chúng tôi cùng ông không đội trời chung! Lời ông hôm nay, sớm muộn gì cũng có ngày gặp báo ứng!

Yến Phi Vân vẫn cố gắng giữ tỉnh táo, nhanh chóng dắt Yến Phi Vũ cùng mọi người rời đi.

Mặc cho Yến Phi Vũ khóc rống, nhưng Yến Phi Vân vẫn không buông tay, ép buộc cô rời đi.

Khi đã yên lặng lại, Ninh Chính Phong cười hắc hắc nói:

- Lạc gia chủ, chuyện liên thủ hôm nay với Hồng Mông không thành nếu vì trưởng lão Yến Vô Trần không đáp ứng, công lao của anh số một đấy.

- Đem lòng nhét vào bụng đi.

Lạc Thiên Thu ngồi xuống, thản nhiên nói:

- Yến Vô Trần không phải trẻ con, ông ta biết phải chọn như thế nào mới hợp lý nhất, bằng không ông ta cũng không để cho tôi chờ.

Bên kia, một chỗ trong khu Địa Giai, trên Huyền đảo.

Bị Yến Phi Vân kéo tới một gian đình viện yên tĩnh giữa hồ, Yến Phi Vũ không ngừng nức nở, hoàn toàn không có tư vị sư thái ác nghiệt ngạo mạn, càng giống người vợ bị bỏ rơi rất tội nghiệp.

Ở bên cạnh, Yến Phi Linh vỗ vai nhị tỷ nhẹ nhàng, hốc mắt cũng phấp phồng, không biết an ủi ra sao.

Lúc trước, Yến Phi Vũ vì bị Lạc Thiên Thu vứt bỏ, hận đàn ông đến thấu xương, nên xuất gia, lấy pháp danh Yên Vũ sư thái.

Đây cũng là vì sao, lúc trước nếu không phải muốn nhận Sắc Vi làm đồ đệ, nhìn Dương Thần rất chướng mắt.

Chuyện này có thể nói là một bí mật công khai của cao tầng Hồng Mông, cũng là sỉ nhục lớn nhất của Yến gia; bởi vì Yến Vô Trần nên cũng không ai dám nói linh tinh.

Vốn đau thương trong lòng Yến Phi Vũ đã phai nhạt đi nhiều, nhưng hôm nay nhìn thấy Lạc Thiên Thu, chuyện đau lòng từ mấy chục năm trước ùa về.

- Nhị muội, anh biết em hận hấn, nhưng thực lực của hấn quá mạnh mẽ, ngay cả cha cũng phải làm bộ chuyện năm xưa là không có gì, theo lẽ

thường mà đôi đũa hắt, em cũng không nên xúc động như vậy.

Yên Phi Vân than thở.

- Anh... em biết... nhưng chính em không nhận được mà nói ra....

Yên Phi Vũ lau nước mắt:

- Là em có lỗi với cha, có lỗi với liệt tổ liệt tông Yên gia. Em hận không chết đi cho xong, năm đó nếu không khur khur cố chấp cũng không phạm phải sai lầm lớn kia. Em không còn mặt mũi nào để gặp cha nữa.

- Nhị tỷ, chuyện tình cảm nam nữ không thể nói muốn thế nào là như thế ấy? Năm đó tu vi chị còn thấp không khống chế được đạo tâm của mình là chuyện bình thường, muốn trách phải trách Lạc Thiên Thu lòng dạ độc ác, giả vờ giả vịt lừa gạt tình cảm của chị, cướp đoạt công pháp Yên gia, đến giờ cũng không thềm thừa nhận...

Trong mắt Yên Phi Vũ hiện ra sự đau khổ, cúi đầu im lặng, như sau cơn mưa là lúc trời âm u vậy.

Bỗng nhiên Yên Phi Vân quay người, nói với Yên Phi Linh:

- Tam muội, lần này hơn nửa là Hồng Mông đồng loạt ra tay đối phó với Dương Thần, anh biết em vẫn không thể vứt bỏ sạch sẽ Dương gia khỏi lòng, nhưng lần này em cũng đừng đứng sai đội ngũ không cha cũng không giữ được em đâu.

Nhắc tới việc nấn Phi Vũ cũng ngẩng đầu nhìn em.

Yên Phi Linh cắn môi, biểu lộ một tia không đành lòng, cuối cùng đành miễn cưỡng gật đầu.

- Em biết, anh cả.... Thật ra... Cho dù em không muốn Dương thiếu gia bị thương em cũng không thể vì anh ta làm cái gì cả....

Yên Phi Linh thở dài tiếc nuối.

Lúc này ba anh em mỗi người có suy nghĩ riêng, không ai nói gì cả; một đạo thân ảnh từ xa bay tới, hạ xuống cung kính trước mặt Yên Phi Vân.

- Phi Vân trưởng lão, chúng ta bắt được một kẻ xâm nhập bị thương nặng, xin hỏi phải làm sao

Địa giai xử lý chuyện thông thường của Hồng Mông mà Yên Phi Vân là một trong những trưởng lão nắm quyền Địa giai, quản lý công tác phòng vệ Hồng Mông.

- Kẻ xâm nhập?

Yên Phi Vân hồ nghi hỏi:

- Hỏi rõ ràng là ai chưa? Tại sao bị thương?

Người nọ trả lời:

- Gã ta nói là gã muốn gặp anh cả của gã, gia tộc có chuyện lớn xảy ra, là nhị gia Ninh gia; nhưng chúng tôi thấy hắn bị thương nghiêm trọng, thần trí không bình thường không dám xử lý.

Yên Phi Vân sững sốt một hồi sau đó chợt nghĩ đến điều gì đó, lớn tiếng hỏi:

- Lập tức dẫn chúng ta đi gặp người nọ!

Rất nhanh, Yên Phi Vân đi tới một chỗ đất trống, có hai tu sĩ Hồng Mông đang canh giữ một người bị thương, nằm trên mặt đất, mặt, thân cháy đen, như muốn tắt thở.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1578

Đại Địa Chi Thụ

Yến Phi Vân có hiểu biết rộng, tuy tu sĩ này đã thay đổi hoàn toàn. Quần áo rách rưới, đen thùi lúi như than củi nhưng vẫn có thể nhận ra đây là nhị gia Ninh gia Ninh Chính Cương.

- Ninh Chính Cương! Anh bị sao thế!

Yến Phi Vân nhào tới bên người Ninh Chính Cương, vội vàng hỏi.

- Nhanh.... Nhanh...

Ninh Chính Cương khó khăn đưa tay lên nắm lấy tay Yến Phi Vân, môi khế nhúc nhích:

- Nói cho anh cả tôi biết... Dương Thần... Dương Thần đã giết tới cửa Ninh... Ninh gia rồi...

Yến Phi Vân cùng các tu sĩ Hồng Mông há mồm tròn mắt, bọn họ đều biết Dương Thần cùng các gia tộc ẩn thế giương cung bạt kiếm với nhau, nhưng không ngờ tới mức này, tên điên đơn thương độc mã giết tới rồi!

Xem ra Ninh Chính Cương sắp không xong rồi, nhanh chóng lấy ra một lọ đan dược chữa thương trung phẩm, thứ này thật sự là bảo bối nhưng lúc cấp bách không thể tiết kiệm được.

Cầm lấy linh dược đút vào miệng Ninh Chính Cương, lại truyền qua một ít chân nguyên, cuối cùng cứu lại kinh mạch Ninh Chính Cương một chút, giúp gã tạm thời giữ được tính mạng.

Ánh mắt Ninh Chính Cương có điểm thanh tỉnh, khí lực nhiều hơn chút ít.

Một tay Yến Phi Vân nâng gã dậy:

- Đi! Tôi dẫn anh đi Thiên Khung đảo tìm cha tôi cùng mọi người!

Sau đó, phân phó vài tên tu sĩ khác:

- Các người đi thông báo cho mấy người Ninh gia chủ! Nhanh!

Trong nháy mắt, bầu không khí khẩn trương bao trùm lên mọi người; các tu sĩ Hồng Mông bốn phía bắt đầu chạy nhanh đi thông báo sự việc.

Yến Phi Vân mang theo Ninh Chính Cương lên Thiên Khung đảo, tới phòng nghị sự, cùng lúc đó Ninh Chính Phong và Lạc Thiên Thu cũng đi lên.

Nhìn thấy tình cảnh của Ninh Chính Cương, ánh mắt Ninh Chính Phong giận dữ vội vàng hỏi chuyện gì xảy ra, các trưởng lão Thiên giai ngạc nhiên không hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

Ninh Chính Cương thở gấp, kể lại chuyện một cách đơn giản, khiến cho toàn trường lặng ngắt như tờ, thở ra một ngụm khí lạnh.

Hóa ra, tầm mười lăm phút trước, Dương Thần xuất hiện trên không lãnh

địa Ninh gia.

Khi thủ vệ phát hiện Dương Thần, Dương Thần không nói lời nào, liền điên cuồng giết chóc, các loại Nghiệp Hoả, Minh Thủy, Nhược Thủy, Tử Hỏa, Lam Hỏa, Âm Hỏa, vô số công kích sắc sỡ khiến các tu sĩ Ninh gia chết không nhắm mắt.

Thấy tình huống không ổn, dưới sự thúc dục của mấy vị thái thượng trưởng lão Nhược Thủy kỳ ở lại giữ nhà Ninh Chính Cương chạy tới Hồng Mông thông báo.

Nếu không phải bốn vị thái thượng trưởng lão gian khổ chống đỡ, một vị trong đó lại có trong tay Tiên khí hạ phẩm, thì Ninh Chính Cương cũng không có cách nào chạy khỏi bàn tay Dương Thần.

Dù vậy, Ninh Chính Phong vẫn bị đánh một ít Tử Hỏa, thương thế rất nghiêm trọng thiếu chút nữa chưa tới được Hồng Mông đã chết dọc đường.

- Chết tiệt! Tại sao Dương Thần lại tấn công Ninh gia chúng ta trước!

Ninh Chính Phong chửi ầm lên, không dám tưởng tượng cảnh gia tộc bây giờ.

Tiêu Mạnh Vu đột nhiên cau mày nói:

- Ninh Chính Phong, ông có ý gì, nhất định phải là Tiêu gia chúng ta bị diệt trước phải không?

- Chẳng lẽ không đúng sao? Các người cùng hấn kết ân oán sống chết rồi! Ninh Chính Phong quát.

- Đừng ồn nữa....

Lạc Thiên Thu quát lớn, cắt đứt tiếng hai người, cau mày, lạnh giọng nói:

- Đủ rồi! Bây giờ không phải lúc chúng ta lục đục với nhau!

- Dương Thần tới Ninh gia đầu tiên, lý do rất đơn giản, bởi hấn từ hải ngoại bay tới; Ninh gia so với Lạc gia và Tiêu gia gần hơn nhiều...

- Cái gì?

Ninh Chính Phong và Tiêu Mạnh Vu giật mình, nghĩ lại hình như là thế.

Theo hướng Tây Nam, ở Nam bộ Huyền cảnh là Ninh gia, là gia tộc ản thể thứ nhất.

Lạc Thiên Thu trầm giọng, nói lớn với các vị trưởng lão Thiên giai:

- Các vị trưởng lão Thiên giai! Bây giờ còn là lúc các vị do dự sao?

- Dương Thần tới Ninh gia đầu tiên mà không phải Lạc gia, Tiêu gia chúng tôi chỉ có thể nói lên một điều, hấn đã quyết tâm phải diệt trừ ba đại gia tộc ản thể, nên hấn không quan tâm kẻ nào thù sâu, kẻ nào thù cạn cả!

- Với tính cách lạm sát người vô tội như hấn, tên côn đồ điên khùng, các vị nghĩ hấn sẽ bỏ qua cho Hồng Mông sao? Hay là muốn đợi ba đại gia tộc ản thể chúng tôi rơi vào tay giặc, các vị nghĩ có cơ hội chiến thắng Dương Thần?

- Đừng quên! Trên tay hấn có Hỗn Độn đỉnh! Chỉ có một biệt pháp duy nhất chiến thắng Hỗn độn - lực lượng tuyệt đối trấn áp, được ăn cả ngã về

không! Nếu để nó ăn càng nhiều tu sĩ, nó càng ngày càng khó đối phó!

Thần sắc các trưởng lão Thiên giai đều trở nên lo lắng, tứ đại trưởng lão trao đổi ánh mắt với nhau, dường như có quyết định.

Ninh Chính Phong mãnh liệt nhớ ra điều gì, vội hỏi Ninh Chính Cương:

- Nhị đệ, tam muội đâu? Nó có chiến với Dương Thần.

- Không... Tam muội nó...

Ninh Chính Cương uể oải:

- Không biết nó đi đâu, không thấy bóng dáng của nó ở đâu cả.

- Cái... Cái gì? Lúc gia tộc tồn vong lại không thấy bóng dáng đâu?

Mặt Ninh Chính Phong xanh mét, giận không biết làm cái gì cho phải.

Không khí toàn trường trở nên ngưng trọng; lúc này Yến Vô Trần cùng vài vị trưởng lão gật đầu mạnh.

- Tốt, tôi vì giúp đỡ chính nghĩa, diệt trừ yêu tà, bỏ qua thành kiến, cùng các cao thủ gia tộc ẩn thế hợp sức tru sát ác tặc Dương Thần.

Yến Vô Trần cao giọng nói.

Trong mắt Lạc Thiên Thu bắn ra tinh quang, nói:

- Một khi đã vậy, không thể chậm trễ, chúng ta nhanh triệu tập cao thủ cùng nhau tới Ninh gia.

- A Di Đà Phật...

Viêm Vân pháp sư nói:

- Hành động lần này, lão nạp không thể đi cùng; lão nạp mang các đệ tử bày ra Kim Cương Phục Ma đại trận, thủ hộ Hồng Mông tránh một số kẻ xấu thừa cơ mà vào, mong các vị tộc trưởng thứ lỗi.

- Pháp sư nói quá lời, tôi có thể hiểu.

Viêm Vân pháp sư không cùng đi tuy thiếu đi trợ lực lớn nhất, nhưng có ba trong thập đại cao thủ trong số các trưởng lão, cùng các trưởng lão Thiên giai xuất động, cũng đã đủ. Máy người Lạc Thiên Thu cũng không cưỡng cầu.

....

Cùng lúc đó, tại dải đất trung tâm Bắc Cực.

Trên cánh đồng băng tuyết mênh mông, một cảnh tượng bao la, hùng vĩ, đẹp đẽ, lặng yên mà giận dữ phóng lên.

Đó là một gốc cây cực lớn không thể tưởng tượng nổi, một gốc đại thụ màu hoàng kim phá mặt băng mà ra, đâm thẳng lên trời.

Cự mộc màu vàng kim, chỉ tính riêng thân cây chu vi vượt qua ngàn mét, rễ cây kéo dài, đâm vào Bắc Băng Dương sâu không thấy đáy; rễ cây không biết dài từng nào.

Tán cây rộng gần vạn mét, như ngọn lửa che khuất cả bầu trời; cành cây vươn ra, những phiến lá lay động lóe ra màu vàng.

Mỗi một lá cây vàng óng ánh, lóe ra hào quang như mặt trời, so với máy bay trở khách thông thường còn lớn hơn.

Trên cự mộc, bất kể là thân cây, cành cây hay lá đều có những văn tự cổ quái, khó hiểu; văn tự không ngừng xoay tròn, di chuyển giống như tinh linh nhảy múa tại đó.

Cách cự mộc khoảng mười km có một vòng phòng hộ màu vàng nhạt lập lờ bao quanh.

Vòng phòng hộ kín kẽ không có khe hở lại có thể không ngừng tuần hoàn hội tụ năng lượng mặt trời lại đây cho cự mộc không ngừng hấp thu chuyển hóa sử dụng.

Chỗ giải đất trung tâm, trên tán cây, một khu vực quang mang chói mắt, có thân ảnh một nam một nữ lơ lửng trên không.

Phân biệt nam nữ là hào quang màu vàng sáng và vàng nhạt, nhìn kỹ có thể thấy nguồn sáng phát ra từ phần đầu họ.

Sau khi hấp thu năng lượng cự mộc vào thân thể, lại từ phần đầu hai người phóng ra loại năng lượng khác, không ngừng rót vào khu vực trung tâm cự mộc.

Trung tâm tán cây, một đoàn màu vàng nhạt ẩn chứa sức sống bùng bùng, dần dần lớn mạnh.

Nơi đông lạnh và tĩnh mịch, đột nhiên có hai thân ảnh tiến vào; cũng là một nam một nữ. Nam mặc một thân lễ phục màu đen, khuôn mặt âm tà; nữ mặc một thân áo vân tự thanh sam, phiêu nhiên như tiên.

Hai người nam nữ đang tiến hành chuyển hóa năng lượng, xoay người nhìn sang, nhìn vào người tới, không có gì ngạc nhiên, rất bình tĩnh.

- Vất vả hai người quá nhỉ, Ares và Aphrodite, người đàn bà kia cũng thật tiện sao lại chỉ để hai người tới đây trợ giúp Đại Địa chi thụ khôi phục, không thấy mệt sao.

Cô gái áo xanh mang theo vài phần ngạo khí cười dài, là Ninh Nhượng Trúc; mà đôi nam nữ là hai người lúc trước không xuất hiện Ares và Christine.

Lông mày kẻ đen của Christine chau lại, ưu nhã buông mái tóc vàng vừa cắt tĩa xuống, động tác đơn giản lại như của ngàn vạn mỹ nhân trong tranh, khẽ thở dài nói:

- Lâu quá rồi, rốt cục cô cũng đồng ý xuất hiện sao.

- Chúng tôi vẫn còn tưởng, cô vẫn muốn giấu đầu hở đuôi, để Hermes làm người phát ngôn chứ. Hơn ba nghìn năm không gặp rồi, Hera.

Ninh Nhượng Trúc hóa ra là Thiên Hậu Hera, cô ta cười khanh khách:

- Tôi cũng không có ý chạy trốn, chẳng qua là... không có hứng ra mặt thôi.

- Uhm... Nhưng bây giờ lại khác, không ngờ con đàn bà kia điên mất rồi, thật sự dùng trái tim Gaia, trồng Đại Địa chi thụ một lần nữa.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1579

Mở Màn Việc Tàn Sát

- Hera, người cũng đừng giả vờ giả vịn nữa, ta thấy không phải người không thích ra mà là ra rồi thì khó giải quyết.

Christine châm chọc mà cười nói.

- Aphrodite, sao người lại nói như vậy?

Hera thản nhiên xoay người hít hà một chiếc lá màu vàng, dáng vẻ rất thản nhiên.

Christine nói:

- Còn không muốn thừa nhận sao? Hiện nay nhân vật có thể làm ra “Thất lung mị hoặc” giả mạo, ngoài cái tên Hephaestus kia thì chẳng còn ai khác!

- Chỉ có ý biết tất cả những điểm mấu chốt khi rèn, hơn nữa chỉ có người mới có thể bảo ý làm ra chuyện như thế này.

- Lần đó người lợi dụng một sản phẩm giả mạo, muốn phá bỏ cách sắp đặt của Athéna nhưng lại không ra mặt, để Hermes làm chân chạy cho người, người nghĩ chúng ta không đoán được sao?

Hera dáng vẻ giật mình:

- Hóa ra người nói đến chuyện đó à... Ha ha, đáng tiếc là không tạo được tác dụng nên có, chỉ có thể nói là “thuật Thiên diễn” của ta còn chưa đủ thuần thục, chưa nắm đúng thời cơ.

- Thuật Thiên diễn?

Ares quay đầu cau mày nói:

- Chính là phép tính thần thông của tu sĩ Hoa Hạ, gần giống thuật Đại Dự Ngôn của Athéna sao? Chẳng phải hai mươi nghìn năm trước, người dùng pháp thuật đó đã bị Athéna chém giết rồi sao?

Hera cười nói:

- Đúng vậy, ta sớm đã nghĩ đến rồi, muốn đánh bại con tiện nhân kia thì phải cố gắng đối phó với thuật Đại Dự Ngôn của cô ta, vì vậy đã bỏ ra mấy nghìn năm để phục hồi như cũ thuật Thiên diễn bằng cách thu thập các loại sách cổ.

- Hơn ba nghìn năm nay người vẫn ẩn trốn, hóa ra là ở Hoa Hạ nghiên cứu pháp môn của tu sĩ sao?

Ares nhếch miệng cười nói:

- Người cũng thật có thể ẩn nhẫn, chỉ tiếc là người hoàn toàn không phải là đối thủ của thực lực tuyệt đối của Athéna.

Hera có vài phần không cam lòng khẽ cười một tiếng:

- Đúng vậy, thất bại trong gang tấc... Tuy nhiên hiện tại cũng khá tốt, ít

nhất ta có thể thấy thuật Đại Dự Ngôn của con tiện nhân kia đã không còn chuẩn xác tuyệt đối, vậy thì điều đó có nghĩa là một ngày nào đó trong tương lai, kết cục có lẽ sẽ khác với những gì cô ta nghĩ, như vậy rất thú vị đây...

- Nói như vậy, hai người đến đây không phải vì muốn quấy nhiễu chúng ta sao?

Christine hồ nghi nói

Hermes phát phát tay:

- Này này, Aphrodite, Ares, các người đang suy nghĩ gì đấy, cho dù bọn ta không thích Athéna thì cũng không có nghĩa là chúng ta không hy vọng Thần tộc phục hưng. Nơi đây là đại địa chi thụ, trước mặt Gaia - đại địa chi mẫu bọn ta sẽ không vô lễ.

- Các người chỉ có hai người, nếu muốn khôi phục đại địa chi thụ đến kì đỉnh cao thì e là sẽ mất rất nhiều thời gian, Poseidon cùng Apollo bọn họ cũng không đến hỗ trợ sao?

Hera hỏi.

Christine nhẹ nhàng thở ra, biết hai người này không phải bới móc mà là có thiện ý sang đây xem xem, cuối cùng cũng lộ một nụ cười:

- Vốn dĩ dựa theo phỏng đoán ban đầu, Athéna hy vọng sưu tập một số thần cách rơi trong thần khí, trước tiên sẽ bồi dưỡng một phần Thần tộc rồi sau đó sẽ cho thêm mười một thần cách của chủ thân, gộp lại thành đại địa chi thụ kích hoạt huyết mạch Titan trọng yếu nhất.

- Nhưng sau đó Athéna nghiên cứu phát hiện ra Trái đất khác với sao Hỏa, tâm trái đất có một số nguyên tố vi lượng có thể kích hoạt huyết mạch Titan, chỉ cần đến thời điểm thì huyết mạch Titan có thể kích hoạt thuận lợi, vì vậy đều buông tay với những chiến sĩ thần tộc nhân bản kia, dù sao thì thần cách của bọn chúng cũng không trọn vẹn, rất khó có tác dụng lớn.

- Hiện tại tôi cùng Ares chủ yếu là phụ trách trông giữ đại địa chi thụ, trách nhiệm giúp đại địa chi thụ kích hoạt huyết mạch Titan thật ra không nặng nề lắm nên các người cũng không cần hỗ trợ nhiều.

- A...

Hera hí mắt cười nói:

- Nói như vậy thì quả thật là Athéna đã tính sai một bước, thuật Đại Dự Ngôn của cô ta quả nhiên đã không chính xác nữa rồi... Từ sau khi bản thân cô ta có vấn đề... Ha ha...

- Nhưng điều cô ta muốn làm cuối cùng cũng sắp thực hiện được rồi, không phải sao?

Christine hỏi ngược lại.

Hera gật gật đầu, quay người nhìn băng tuyết ở phía xa:

- Không ngờ Địa Cầu lại thích hợp cho sự phát triển của đại địa chi thụ, tuy nhiên... từ đó có thể thấy nếu tâm trái đất bị ảnh hưởng thì sau này không chỉ đơn giản là chuyện toàn cầu hạ nhiệt mà con người... cũng phải coi

chùng.

- Khà khà...

Hermes cười tà nói:

- Vốn dĩ đã là một đám bò sát ti tiện, sinh vật hạ cấp, năm đó nếu không phải ta mất đi sự ủng hộ của trái tim Gaia thì các tu sĩ Hoa Hạ cũng không thể giữ được, con người sớm đã bị chúng ta diệt trừ sạch sẽ rồi! Đây chẳng qua chỉ là sự chiếm lĩnh chậm lại hai nghìn năm mà thôi.

Trong mắt Christine hiện lên một tia không đành lòng, có chút bức bối mà nói:

- Nếu hai người đến đây chỉ để nhìn một cái thì có thể đi được rồi, có Gaia kết giới ở đây, đại địa chi thụ rất an toàn.

- Tốt lắm tốt lắm, biết người còn đang tức giận, tuy nhiên vừa lúc ta cũng không muốn đi đâu, chỉ bằng ở đây thả lỏng một hồi...

Hera nhẹ nhàng vỗ về thân cây sù sì, cười nói:

- Mặc dù con người bình thường không thể phát hiện ra chỗ này nhưng nếu chẳng may có tu sĩ Hoa Hạ với thực lực cao cường đến đây thì cũng rắc rối đấy, có ta ở đây thì các người có thể an tâm phục vụ đại địa chi thụ.

- Không cần! Có cao thủ đến đảo vừa lúc cho ta giải buồn.

Ares khinh thường nói.

Hera lườm y một cái, không để ý tới.

Hermes âm trầm cười nói:

- Lúc này, chỉ sợ Hades đã giết đến Huyền cảnh rồi, người không đi xem xem?

- Xem rồi thì làm sao, dù sao thì trận này sớm đã định kết quả, tám chín phần là do con tiện nhân kia sắp xếp.

Hera hơi hột nói câu, liền ưu nhã nằm ngang trên phiến lá cây rậm rạp, giống như muốn ngủ một giấc thật ngon vậy.

Christine và Ares thì sau khi nhìn nhau bằng ánh mắt phức tạp liền cùng lắc đầu.

...

Huyền cảnh, nhà họ Ninh.

Khu kiến trúc đồ sộ vốn dĩ cao ốc san sát, vô cùng hiện đại hoá đã bị tàn phá nát bét, rách nát không chịu nổi, cao ốc đã sập hết xuống, tan tành từng mảnh.

Biển lửa thiêu đốt khu kiến trúc bị tàn phá, sau khi lan đến rất nhiều tầng đất rừng lớn thì lại lan tràn đến chỗ xa hơn, chẳng mất bao lâu, nơi đây đã trở thành một mảnh hoang tàn.

Nhà họ Ninh cũng sắp trở thành quá khứ.

Thủ vệ, tu sĩ nhà họ Ninh cũng đều đã chết thê thảm, nghiêm trọng đến cực hạn, chỉ có một bộ phận nhỏ chạy được, đa số đã chết trong thời gian nửa canh giờ ngắn ngủi.

Máu chảy thành sông, thầy ngang khắp đồng, đã không thể hình dung thảm cảnh nơi đây.

Khắp nơi đều là chân gãy xương cụt bị thiêu cháy, khắp nơi đều là các cơ quan máu thịt, gần như không nhìn thấy thi thể nào còn hoàn chỉnh.

Đương nhiên, các tu sĩ bị đốt cháy hoàn toàn, bị ăn mòn không còn chút gì, chỗ nào cũng có.

Lúc này trên bầu trời, một đám năng lượng màu xám đen che khuất bầu trời đang tàn sát bừa bãi mà cuốn đi linh khí chu thiên, giống như muốn nuốt cả trời cao vậy.

Dương Thần đứng sừng sững giữa trời đất, trong mắt tràn đầy sát khí điên cuồng muốn giết hại. Hồn Độn Đỉnh không lồ mơ hồ kéo theo cả tiếng sấm nổ mạnh, lại giống như tiếng gầm rú trầm thấp của hồn độn xoay vòng trong khoảng không.

Sau khi chiến đấu một trận giết chóc vừa nãy, Dương Thần đã dùng hồn độn đỉnh ăn mấy trăm tu sĩ Độ Kiếp kì!

Dựa vào việc hiện nay cảnh giới Thái Thanh Thần Lôi Kiếp và tu vi của Dương Thần đều đại viên mãn, lúc nào cũng có thể một bước tiến vào thực lực Thượng Thanh, những tên tu sĩ nhà họ Ninh kia hoàn toàn không phải là đối thủ, đến bao nhiêu thì chết bấy nhiêu.

Nhưng đa số các tu sĩ nhà họ Ninh lại đều tâm cao khí ngạo, không có ý định trốn chạy, khi ý thức được khoảng cách về thực lực không thể san bằng thì đã muộn quá rồi.

Sau khi những linh khí tinh thuần do những tu sĩ kia hóa thành được hấp thu, cho dù đến giai đoạn tu vi như Dương Thần hiện nay cũng có sự tăng tiến về tu vi rất rõ ràng.

Đỉnh Hồn Độn cũng lớn mạnh lên mấy phần, đồ án hung ác phía trên càng rõ ràng, uy lực càng mạnh hơn trước đây.

Hình dạng của phi kiếm loại lớn được hình thành do lực của các đường Hồn Độn kết lại, rìu chiến làm người ta sợ... lại hóa thành mãnh thú đang gầm thét, không kiêng nể gì mà công kích đối thủ.

Trên thực tế, đến nay chỉ còn lại hai thân ảnh cô đơn ngoan cường chống lại từng đợt công kích điên cuồng của Dương Thần!

- Ma đầu! Người tạo ra những nghiệt quả làm tổn hại đến trời đất như thế này, sau này chắc chắn không được chết tử tế!

Ninh Tử Dương, thái thượng trưởng lão nhà họ Ninh đã hơn 300 tuổi, khỏe miệng đầy máu, với tu vi Nhược Thủy kì đỉnh cao, trên tay thúc giục pháp bảo chạm rồng hình cái chùy màu tím vàng, chính là một tiên khí phòng ngự của nhà họ Ninh, lòng Tử Kim Linh Lung.

Truyền thuyết pháp bảo này đã dung hợp huyết mạch của thần thú Huyền Vũ từ thời thượng cổ, có thể kích phát kim, thổ nhị linh, hình thành màn chắn phạm vi lớn mạnh mẽ hống hách.

Càng đáng quý chính là, món pháp bảo này không chỉ có thể hội tụ tu vi của một tu sĩ để phát động mà cùng với sự tăng lên của tổng lượng chân nguyên phát động, uy lực của nó cũng tăng lên mãnh liệt.

Cho dù là tiên khí tấn công bình thường cũng không thể phá vỡ màng chắn này, cho dù phá vỡ thì cũng sẽ khiến uy lực công kích giảm nhiều.

Chính là một hàng rào bảo vệ màu tím vàng rộng mấy chục thước đã bảo vệ y và một vị thái thượng trưởng lão Nhược Thủy trung kì là Ninh Tuyết Ngọc, hai người đang cố gắng vận chân nguyên để chống lại sự công kích càng ngày càng mạnh của Dương Thần.

Nhưng hai vị thái thượng trưởng lão quả thực không đủ để chống lại Dương Thần, bị công phá cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Mỗi một lần Tử hỏa Lam hỏa, lực Hỗn Động của Dương Thần hoa cả mắt rơi xuống vòng bảo hộ, hai người liền không khỏi khí huyết sôi trào, khó chịu đến cực điểm.

Nhưng vừa nghĩ đến hàng trăm nghìn tu sĩ nhà họ Ninh cùng với hai vị thái thượng trưởng lão Nhược Thủy kì đã chiến đấu và hi sinh vì gia tộc, bọn họ liền không hề có ý định chạy trốn.

- Hừ, ta không đến giết các người thì các người cũng đến giết vợ con ta, tất cả đều là do gia tộc ản thế các người tự gây ra, chẳng lẽ chỉ ta phải chết còn các người thì không sao?

Dương Thần không có tâm trạng nghe mấy chuyện chính nghĩa thiện ác lung tung lộn xộn của bọn chúng, hắn đã hạ quyết tâm, trước tiên sẽ diệt cỏ tận gốc gia tộc ản thế đã, dù sao số người chết trong tay hắn cũng tính theo con số hàng vạn, thêm mấy người nữa cũng chẳng sao!

Đây là ý nghĩ rất điên cuồng nhưng đối với Dương Thần mà nói lại là biện pháp có hiệu quả trực tiếp.

Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?

Lại là đợt tấn công của mấy chục đạo Hỗn Động ngưng kết thành đập lên trên hàng rào bảo vệ, hàng rào cuối cùng cũng bị nứt ra vô số đường!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1580

Nhất Kỵ Dương Thiên

- Phụt!

Ninh Tuyết Ngọc, nữ trưởng lão cùng giúp vận chuyển chân nguyên phun ra một bãi máu, mặt như giấy vàng, mắt thấy không thể tiếp tục chống đỡ rồi.

Ninh Tử Dương kinh hô một tiếng:

- Tuyết Ngọc!

Nhưng còn chưa đợi y hỏi thêm câu nào nữa thì Dương Thần lại không ngừng tiến công mấy chục đạo, giống như vạn tiễn xuyên tâm, công kích cho hàng rào màu tím vàng vỡ tan tành!

Ban đầu còn có các trưởng lão khác có thể giúp đỡ, nhưng sau khi bị Dương Thần đánh chết từng người một thì cho dù có pháp bảo phòng ngự cấp tiên khí hạ phẩm cũng không thể chống lại thế tấn công của Hỗn Độn đỉnh của Dương Thần.

Dù sao chênh lệch quá lớn, chỉ cần Hỗn Độn đỉnh trải qua khoảng thời gian này, lắng đọng lại, phục hồi và phát triển thì cũng khôi phục ít nhất là mức Tiên khí thượng phẩm, nếu như đợi đến lúc khôi phục hoàn toàn thì chỉ e đã không thể dùng Tiên khí để đánh giá uy lực của đỉnh Hỗn Độn.

Vốn chân nguyên của hai người bọn họ vốn đã lấy trứng chọi đá, Dương Thần lại hấp thu sức mạnh của trời đất, có thể nói là vô cùng tận, vừa được một lúc là thấy rõ

Ninh Tử Dương và Ninh Tuyết Ngọc đã hoàn toàn từ bỏ việc tấn công, được ăn cả ngã về không, chỉ phòng ngự nên mới chống đỡ được một thời gian ngắn.

Trên tám chấn đã xuất hiện một số vết rạn, nếu tiên khí còn tiếp tục ra đòn như vậy thì có thể sẽ bị hủy dưới tay Dương Thần.

Ninh Tử Dương nhìn Ninh Tuyết Ngọc đang hấp hối, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, bùi ngùi than khổ trong lòng:

- Mấy chục nghìn năm rồi, chẳng lẽ ngày hôm nay ông trời nhất định phải diệt nhà họ Ninh sao?

Là người có tu vi cao nhất trong số các thái thượng trưởng lão trấn thủ gia tộc, Ninh Tử Dương đương nhiên biết gia tộc không thể chỉ còn lại mấy thái thượng trưởng lão này, nhưng những tên trốn tránh kia thấy gia tộc bị tàn sát đều cũng không ra mặt, khả năng duy nhất là bọn chúng không muốn chịu chết.

Tất cả mọi người đều biết mình không phải là đối thủ của Dương Thần, vì

thể lựa chọn sống tạm, mà không phải là tử chiến vì gia tộc.

Vừa nghĩ đến đây thì Ninh Tử Dương mới ý thức được cho dù nhà họ Ninh vẫn còn có thể kế thừa thì ý chí của gia tộc cũng đã chết rồi, đây mới là sự suy bại thực sự!

Thái bình thịnh thế còn được, một khi gặp đại nạn thì liền giống như gà đất chó kiểng, không chịu nổi một kích!

Dương Thần không nghĩ nhiều, hắn đã cảm thấy mình lãng phí quá nhiều thời gian đi công phá hàng phòng ngự đáng chết này, nếu như không có pháp bảo tiên khí phòng ngự kia thì mình sớm đã giết sạch người nhà họ Ninh, thậm chí cũng sẽ không để nhiều người trốn thoát như vậy.

Thấy hai trưởng lão nhà họ Ninh không thể tiếp tục được nữa, Dương Thần lập tức điều khiển đỉnh Hỗn Độn đột nhiên hướng về phía hai người!

Còn về tiên khí kia, Dương Thần đương nhiên cũng muốn cướp lấy luôn

Mắt thấy đỉnh Hỗn Độn kia ập xuống đầu, lực hút lớn khiến bọn họ không động đậy được, Ninh Tử Dương khuôn mặt dữ tợn, dùng hết khí lực định chạy trốn.

Ninh Tuyết Ngọc cũng không thể chống đỡ được nữa nên từ bỏ việc chống cự, trực tiếp biến thành đồ ăn cho Hỗn Độn, bị hút vào trong đỉnh và hóa thành linh khí, bị hấp thu sạch sẽ.

Trong mắt Ninh Tử Dương chảy ra huyết lệ, bạn bè mấy trăm năm mà mình lại phải trơ mắt nhìn người đó chết, nhưng không nói gì mà vận đủ chân nguyên định chạy trốn.

Nghìn cân treo sợi tóc, mấy tia chớp màu đỏ đậm từ phương xa phóng mạnh đến, lại có mũi tên hàn băng u lam nhiều như châu chấu đập về phía Dương Thần.

Dương Thần nhướn mày, thấy rất nhiều tu sĩ đến gần liền cười tà nói:

- Viện binh cuối cùng cũng đến rồi sao? Cũng tốt, ta đỡ phải tìm.

Quay người giơ một quang sáng Nhược Thủy màu xám trắng lên, ngăn cản tất cả đòn công kích trí mạng này ở bên ngoài, không bị dính gì cả.

Quả nhiên, Lạc Thiên Thu và Ninh Chính Phong, Yên Vô Trần... đều chạy đến, dẫn theo nhà họ Lạc sớm đã vận sức chờ phát động, tu sĩ nhà họ Tiêu và Hồng Mông, khí thế hùng hổ.

Ninh Chính Phong thấy nhà họ Ninh đã thành một đồng hoang tàn, thay đổi hoàn toàn, nhất thời tức đỏ mắt, cả người đặng đặng sát khí, hận không thể rút gân lột da Dương Thần, chỉ có Lạc Thiên Thu và Tiêu Mạnh Vu có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

- Quả nhiên là đáng về khí thế độc ác ngất trời, hắn đã bị đỉnh Hỗn Độn làm mê tâm trí, triệt để trở thành ma đầu giết người rồi!

Nhìn gió tanh mưa máu, chân cụt tay đứt đầy đất, trưởng lão Liễu Thi Nguyên vô cùng đau khổ nói.

- Kẻ này sức lực cao đến mức khó tưởng tượng được là hắn mới hai mươi

mấy tuổi, chỉ đáng tiếc là đã rơi vào ma đạo, nếu hôm nay không diệt trừ thì hẳn tất sẽ trở thành đại họa cho Hoa Hạ chúng ta!

Tiêu Mạnh Vu vẻ mặt trầm trọng nói.

Một đám trưởng lão Hồng Mông cũng đều gật đầu, cảnh tượng này khiến bọn họ thực sự nhìn thấy mà phát hoảng.

Lúc này Ninh Tử Dương rốt cục cũng có được cơ hội bay đến chỗ quân cứu viện, nói tình hình cho Ninh Chính Phong biết.

Biết gia tộc lại mất đi ba thái thượng trưởng lão, Ninh Chính Phong bẻ đầu sút trán, bực mình đến mức suýt nữa nhổ ra máu.

Nhưng thấy màn bảo vệ tử lam đã xuất hiện vết rạn, không thể tiếp tục sử dụng, cột sống phía sau lưng đám người lại bắt đầu phát lạnh!

Cái tên này phá hoại được cả tiên khí cứng rắn như thế này, nếu như là tu sĩ Nhược Thủy kì bình thường thì chẳng phải là không tiếp được chiêu nào sao?

Dương Thần nhìn hàng trăm cao thủ Huyền Cảnh đang tụ tập, ý chí chiến đấu mãnh liệt, hào tình vạn trượng nói to:

- Không cần đứng ở đó mà nói những lời vô nghĩa nữa, ai vào ma đạo, ai là chính đạo thì không phải những tên ra vẻ đạo mạo, mua danh chuộc tiếng như các người có thể nói suông là nói rõ được!

- Con người sống thế nào thì có ông trời nhìn vào, có trận chiến ngày hôm nay cũng là do các người tham lam mà gây ra! Dương Thần ta không thẹn với lương tâm, ít nhất nếu người đó là do ta giết thì ta sẽ không phủ nhận, ta muốn giết hết tất cả đám lão tặc các người, tắm máu Huyền Cảnh!

- Các người có bản lĩnh thì tiến lên, nếu không thì đừng trách ta không cho các người cơ hội phản kháng! Ta muốn xem xem các người có thể làm gì được ta!

- Tiểu tử ăn nói ngông cuồng, ngươi tưởng ngươi ba đầu sáu tay, có thể lấy một địch trăm được thật sao? Nếu không phải quan tâm đến cao nhân tổ tiên nhà ngươi thì lão phu sớm đã muốn giáo huấn cái tên nghiệp chướng nhà ngươi rồi! Hôm nay ngươi làm như vậy thì không thể tha thứ được!

Cao nhân tổ tiên? Dương Thần có chút không hiểu nhưng cũng lười nghĩ nhiều, trực tiếp bỏ qua bởi vì đối phương đã ra tay.

Yến Vô Trần đột nhiên tiến lên trước vài bước, quanh thân nổi lên từng tầng hàn lưu màu xanh đậm mênh mông rộng lớn, râu tóc bay múa, trên tay không biết từ lúc nào đã mang ra một trường đao rất lớn!

Trường đao này màu xanh đen, hoa văn cổ quái toàn thân, chỉ có chỗ mũi đao là có một tia màu lam nhạt, dài chừng mười mấy thước, rộng hơn năm thước, to vô cùng, giống như một cao ốc vậy, nhưng đặt trên tay Yến Vô Trần thì lại nhanh như tia chớp màu đen, cuộn cuộn nổi lên từng đợt hàn lưu!

- Xem ra Yến trưởng lão vừa bước lên đã muốn làm thật rồi, lưỡi đao

khổng lồ Thâm Uyên hơn trăm năm nay chưa ra tay đâu!

Lập tức có trưởng lão Hồng Mông kinh hô.

- Tất nhiên là như vậy rồi, đối phương là tu sĩ Thái thanh thần lôi có đỉnh Hỗn Độn, lưỡi dao khổng lồ Thâm Uyên mặc dù là tiên khí nhưng cũng thuộc loại hạ phẩm, không thể so với đỉnh Hỗn Độn.

- Rất khó nói, nơi này vừa vận máu chảy thành sông, thương vong nghiêm trọng, lưỡi dao khổng lồ Thâm Uyên có thể tăng lên không ít uy lực.

- Nhưng tu vi của Yến trưởng lão dù sao cũng...

- Hừ! Sao lại có thể làm tăng chí khí cho người khác chứ?

Liễu Thì Nguyên quát một tiếng lớn cắt ngang lời nói nhỏ của mấy trưởng lão Hồng Mông, cũng bay lên theo, quanh người phóng ra rất nhiều kiếm khí với nhiều màu sắc, tung hoành vờn quanh, rất có uy phong không gì cản nổi!

- Tinh Vân thần kiếm!

Cùng với tiếng kêu gọi của Liễu Thì Nguyên, kiếm khí tàn sát rực rỡ sắc màu kia tụ lại trước người y, trở thành một thanh kiếm sáu thước sắc nhọn ngũ quang thập sắc, sóng quang lưu chuyển!

Chính là pháp bảo của Liễu Thì Nguyên, Tinh Vân thần kiếm, cũng là thứ nằm giữa thượng phẩm và tiên khí, có thể coi là pháp bảo bán tiên khí, kết hợp với kiếm quyết của Liễu Thì Nguyên, uy lực vô cùng khác thường.

Một mang màu lam đậm, một mang màu sắc sắc sỡ, hai bóng hình phát ra chân nguyên uy áp Nhược Thủy kì đỉnh cao vượt xa bình thường, lao ra phía trước, các tu sĩ khác đương nhiên cũng không chịu lạc hậu, thi nhau mang pháp bảo và pháp môn của mình ra, bao vây Dương Thần!

Lạc Thiên Thu và Ninh Chính Phong cũng dẫn đầu người của mình cùng tham gia, có rất nhiều cao thủ Hồng Mông có mặt nên bọn họ cũng có đủ dũng khí.

Chỉ tiếc Lạc Bình Triều về nhà dưỡng thương nên không thể đến tham chiến nữa.

Dương Thần hí hí mắt, trong số những tu sĩ này tất nhiên sẽ có một số đối thủ đặc biệt, nếu như mình tùy tiện ra tay với người nào thì khó tránh khỏi bị kiềm chế, thế nên hắn cứ yên lặng quan sát, định ra chiêu nào đỡ chiêu ấy, tìm cơ hội đánh tan từng cái một.

Nhưng không ngờ trước khi đến đây đám người này đã bàn bạc xong, không ai lại gàn, để Yến Vô Trần và Liễu Thì Nguyên xung phong, ra tay hạn chế Dương Thần trước!

- Bắc Minh Băng Phách, huyền băng lĩnh vực!

- Kiếm Linh hư không, tinh vân kiếm trận!

Chỉ thấy sau khi lưỡi dao khổng lồ Thâm Uyên trên tay Yến Vô Trần giống như một tia chớp đen trong nháy mắt rơi thẳng xuống, đâm sâu vào đất liền bắt đầu khởi động băng hàn chân nguyên giống như sóng dữ, Bắc Minh Băng Phách màu lam đậm hình thành một vòm trời dài mấy dặm, trong nháy

mắt liền bao phủ Dương Thần!

Mà Tinh vân thân kiếm kia vừa đúng bắn tới đỉnh vòm trời, bắn ra xung quanh như ngân hà nổ rộ, hóa thành vô số sao băng kiếm vũ, mỗi một đạo sao băng đều là một thanh kiếm sắc lạnh do kiếm khí hình thành nên, hướng về Dương Thần và xung quanh hắn, hung hăng rơi xuống!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1581

Kiều Ngạo Đến Cực Điểm

Tốc độ ra chiêu của Yên Vô Trần và Liễu Thị Nguyên rất nhanh, quả thực làm Dương Thần hơi kinh ngạc, không ngờ lại có thể hoàn thành trong nháy mắt việc sát thương có phạm vi lớn như vậy!

Mắt nhìn lĩnh vực Băng Khung kia, Dương Thần đột nhiên nghĩ đến cảnh ngộ mà lúc trước gặp phải ở Arnheim Australia!

- Lão già này chính là Yên Vô Trần sao? Người lúc trước đeo mặt nạ tập kích mình là ông ta à?

Nhìn màu tóc không giống nhưng cũng rất khó nói... Bất chấp Dương Thần đang ngẫm nghĩ, Tinh vân kiếm trận của Liễu Thị Nguyên đã vô cùng cấp bách rồi!

Tinh vân thần kiếm kia có thể khống chế linh khí của ngũ hành nên lần kiếm bay đến này đều là đủ loại, có cương có nhu, uy lực tăng dần.

Dương Thần không dám sơ suất, bị kiếm khí dày đặc như vậy thử thách, thân thể của hắn có mạnh đến đâu cũng phải bị thương, nhanh chóng vận chuyển đỉnh Hỗn Độn, thúc giục hung hồn Hỗn Độn, nuốt vào từng ngụm kiếm khí một!

Có mấy lần hung hồn Hỗn Độn gần bị mưa kiếm đâm đến mức rã rời bốn phía, may mà Dương Thần không ngừng tiếp viện lực Hỗn Độn nên coi như sống qua được vòng tiến công này.

Thực lực của tứ đại trưởng lão Hồng Mông là không thể nghi ngờ, mang lại liều thuốc an thần cho đám tu sĩ, đều lấy lại được niềm tin, cảm thấy không quá khó để đánh bại Dương Thần.

Nhưng người thật sự ra sát chiêu là Liễu Thị Nguyên lại trong lòng một trận chấn động, chiêu Tinh vân kiếm trận này của y phải mất rất nhiều chân nguyên mới có thể xuất ra được, lại còn ra tay trước, không ngờ lại chẳng có tác dụng gì đối với Dương Thần, điều này từ một khía cạnh nào đó đã cho thấy hai bên có khoảng cách không nhỏ, ít nhất một mình y chẳng xuất được mấy chiêu đã bại trận!

Nhưng tên đã đặt trên đây, không thể không bắn.

Hai tay Liễu Thị Nguyên kết thành kiếm chỉ, nhanh chóng vẽ ra rất nhiều đường kiếm quyết phù văn.

- Kiếm xuất vô cực, kiếm ngục khóa!

Cùng với mệnh lệnh của y, trong lĩnh vực Huyền Băng lại xảy ra kịch biến đột ngột!

Dương Thần vừa muốn công kích Thiên khung Huyền Băng kia liền nhìn

thấy bốn phương tám hướng, những kiếm khí kiếm quang vừa nãy không chĩa về phía mình lại đột nhiên bắt đầu chuyển động!

Trước đây những kiếm khí kiếm quang kia không hề tiêu tan mà sau khi cắm vào đất, dưới sự triệu tập của Liễu Thi Nguyên, toàn bộ đều phóng ra rất nhiều đường kiếm khí mảnh nhưng sắc bén, hướng thẳng lên trên đỉnh đầu Dương Thần!

Vụt vụt vụt!

Tiếng lưỡi mác giao nhau đột nhiên nổi lên, từng đường kiếm khí màu sắc đẹp đẽ lại giống như có thực chất, bao vây khiến Dương Thần không có lối thoát, hình thành một nhà giam kiếm khí!

Theo sát đó là Kiếm ngục bắt đầu lấy mạng, kiếm khí dồn dập từ bốn phương tám hướng đến bao vây, hình thành một không gian kiếm khí thực sự rối loạn, mỗi một giây đều dùng số lượng kiếm khí lên đến hàng vạn để oanh kích vòng bảo hộ Hồn Độn của Dương Thần.

Dương Thần cảm thấy chiêu này của Liễu Thi Nguyên có điểm giống cách thức của Thục Sơn kiếm quyết, rất giống Vân Miêu sư thái, Tuệ Lâm sử dụng, nhưng lại mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Trên thực tế, Dương Thần cũng không đoán sai, Liễu Thi Nguyên quả thực là cao thủ Thục Sơn mấy trăm năm trước, chỉ là những truyền nhân Thục Sơn như Vân Miêu sư thái căn bản đều tưởng y chết rồi, giống như lúc đầu Ngọc Cơ Tử nhìn thấy tiền bối phái Côn Luân Lăng Hư Tử như nhìn thấy ma vậy.

Nhưng chỉ dựa vào Thục Sơn kiếm quyết bá đạo, từng bước giết người thì vẫn không thể hình thành ưu thế thực sự với Dương Thần.

Quanh người Dương Thần bắt đầu đốt cháy ngọn lửa hùng hục, Tử Hỏa mãnh liệt kèm theo uy thế bẻ gãy nghiền nát, giống như vô số con rắn độc đang quấn lấy kiếm khí áp bách mà đến kia.

Kiếm khí trong phút chốc bị cắn nát liên tục, cuối cùng không thể chống lại sự tấn công của Tử Hỏa, Dương Thần thoát khỏi kiếm ngục, bay người định đục thủng lĩnh vực Huyền Băng.

Nhưng Yên Vô Trần sớm đã đợi ở đó, tay gươm lưỡi dao không lồ Thâm Uyên, không biết thế nào mà lại đang tụ hội rất nhiều năng lượng màu xám đen từ bốn phía khiến lưỡi dao khổng lồ Thâm Uyên càng ngày càng phát ra âm hàn hung ác.

Đây là...

Đồng tử Dương Thần một trận co rút, bởi vì có linh ngộ Âm Hỏa nên Dương Thần càng có khả năng cảm nhận sinh hồn.

Lưỡi dao không lồ Thâm Uyên này lại đang mạnh mẽ đoạt lấy hồn phách những tu sĩ nhà họ Ninh đã chết!

Hồn phách những tu sĩ kia mạnh hơn rất nhiều những người bình thường, hơn nữa vì vừa mới chết nên oán khí rất nặng, chính là một loại năng lượng

thuần túy của thiên hạ chí âm.

Sau khi bị lưỡi dao không lò Thâm Uyên này hấp thu, sức mạnh phát huy ra đương nhiên cũng tăng lên rất nhiều!

- Ha ha! Lão quỷ! Còn nói ta nhập ma đạo! Pháp bảo của người cướp sinh hồn khiến những tu sĩ kia chết cũng không thể siêu sinh, chẳng lẽ như vậy là người quang minh chính đại hơn ta sao?

Dương Thần cười châm chọc, hoàn toàn không sợ mà đứng đó, ngưng tụ ra một vòng Âm Hỏa vờn quanh bốn phía, đánh thẳng về phía chính diện của Yên Vô Trần!

Nhưng còn chưa chạm đến phạm vi trăm thước của Yên Vô Trần thì đã bị mấy chục bức tường Huyền Băng chặn lại.

- Bắc Minh Băng Phách, ảo băng Tinh Vũ! Trăm trượng huyền băng!

Yên Vô Trần một đao vung xuống, bắn ra vô số mũi tên nhọn Huyền Băng từ bốn phương tám hướng của lĩnh vực Huyền Băng, tất cả đều hướng về phía Dương Thần, muốn bắn Dương Thần thành cái sàng.

Và bốn phía xung quanh Dương Thần sớm đã bao quanh ngưng kết ra những tảng lớn u lam Huyền Băng, thu hẹp phạm vi di động của Dương Thần xuống mức nhỏ nhất.

Ở trong lĩnh vực Huyền Băng, tất cả Bắc Minh hàn băng đều chịu sự khống chế của Yên Vô Trần, băng tiễn có thể xuyên qua tường băng nhưng Dương Thần lại không thể xuyên qua những bức tường băng kia, chỉ có thể phá nát chúng.

Thấy Dương Thần đã không thể tránh được nên Yên Vô Trần hét lớn một tiếng, nặng nề hạ lưỡi dao không lò Thâm Uyên đang phát ra hắc quang tứ khí, tựa như một tòa nhà xuống!

- A!!!

Tiếng gào thét của Yên Vô Trần chấn động thiên địa, giống như một tia sấm sét màu đen, sau khi phá vỡ một mảnh ảo ảnh màu u lam liền âm âm rơi xuống chỗ Dương Thần!

Dưới sự áp bức của vô số băng tiễn và tường băng, Âm Hỏa không cam tâm mà bị tiêu diệt, còn lưỡi dao không lò Thâm Uyên giống như là bùa đòi mạng cuối cùng, mang theo thần uy khốc gào thảm thiết khiến thế giới đều yên tĩnh trong khoảnh khắc.

Trong lòng các tu sĩ trào ra một trận kích động và vui sướng sau khi bị kinh hãi, dưới sự công kích như thiên uy kia, Dương Thần ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, cho dù không chết chắc cũng trọng thương!

Yên Vô Trần và Liễu Thị Nguyên không hổ danh là người có sức chiến đấu mạnh nhất trong tứ đại trưởng lão Hồng Mông, vừa ra tay là lập tức chiếm thế chủ động...

Nhưng vẫn chưa hoàn toàn vui mừng được, Lạc Thiên Thu và những người cách trung tâm trận chiến gần hơn đã sắc mặt đen như mực đậm, âm

trầm đến mức đáng sợ...

Bụi mù bay đi, bông tuyết phát phối.

Một cảnh tượng khiến không ít tu sĩ cảm thấy tuyệt vọng đột nhiên xuất hiện!

Chỉ thấy nơi bị lưỡi đao khổng lồ Thâm Uyên của Yên Vô Trần đâm xuống, mặt đất đã lõm một chiếc hố rộng mấy chục thước, sâu hơn mười thước.

Mà ở giữa hố lớn đó là một thân hình to lớn đứng thẳng sống lưng, để trần nửa người trên, chân trái giơ lên cao, bàn tay đang công khai nắm lấy lưỡi đao khổng lồ Thâm Uyên kia!

Thể tích của lưỡi đao khổng lồ này đã to bằng hàng trăm người nhưng lại nhẹ như không có gì, bị một bàn tay cầm lấy như vậy!

Dương Thần đầu đang cúi chậm rãi nâng lên, không nói quá chút nào toàn thân tràn đầy cơ bắp có sức bật, dưới sự chiếu sáng của ánh nắng, phát ra từng đợt màu vàng rực.

Điều khiến không ít tu sĩ sợ hãi chính là trong mắt Dương Thần đang bùng cháy ngọn lửa khinh thường mà cuồng nhiệt, giống như chiến thần đến từ Cửu U địa ngục đã phán tội tử hình cho tất cả mọi người vậy!

- Sao... có thể...

Hai tay Yên Vô Trần nắm chặt tay cầm của lưỡi đao khổng lồ, hơi hơi run rẩy.

Nếu Dương Thần dùng lực của thiên địa như Thiên Hỏa hay Huyền Thủy để chặn đòn công kích của gã thì gã còn có thể hiểu được.

Nhưng tên này... lại biến thái đến mức dùng thân xác máu thịt để chống lại đòn sấm sét sau khi lưỡi đao khổng lồ Thâm Uyên đã tụ tập rất nhiều oan hồn.

- Không ngờ đúng không... Ông già, cho dù là dùng nắm tay ông đây cũng có thể đánh ngã từng người các người...

Lời này có vẻ khoác lác, trên thực tế Dương Thần vẫn dựa vào sự bảo vệ của lực Hỗn Động mới dám nhận đao phong này, nhưng thân thể bá đạo cũng là sự thật.

Dương Thần khoe miệng lộ ra một ý cười tàn nhẫn, bỗng nhiên tay trái nắm lấy mũi đao, đem thân đao khổng lồ coi là chuôi đao, hung hăng hướng phía trên đâm một cái!

Bịch!

Yên Vô Trần vội vàng không kịp chuẩn bị, chuôi đao trên tay sững sờ rời tay, trực tiếp đập vào ngực gã!

Phụt!

Dù có chân nguyên hộ thể nhưng sức mạnh lớn này cũng khiến Yên Vô Trần bay ngược ra hơn mười thước, phun ra máu.

Dương Thần hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cầm lấy lưỡi đao khổng lồ vừa

lấy được rồi quay đầu, nắm chắc chuôi đao trên tay, nhẹ nhàng tùy ý múa mấy cái.

- Sớm đã muốn tìm một con dao lớn để làm thịt người, thứ này không tồi, ta lấy luôn vậy.

Sau khi Dương Thần lấy sức mạnh trời đất rót vào thân đao, thân đao dường như to lên mấy phần, giống như một chiếc máy bay chở khách cỡ lớn vậy, ít nhất cũng phải 5000 kg!

Nhưng trong tay Dương Thần thì cây đao 5000kg cũng chỉ giống như lông vũ thôi, so với để trên tay Yên Vô Trần thì linh hoạt hơn nhiều, đây cũng là điều tố chất cơ thể biến thái của Dương Thần có thể làm được, cho dù là tu sĩ Thượng Thanh Thần Lô Kiếp cũng chưa chắc có được khí lực này.

Dương Thần đem lưỡi đao không lộ chỉ về phía mọi người:

- Còn có thứ gì được được không, cứ mang ra đây hiếu kính ta, nếu hết chiêu rồi thì ta sẽ bắt đầu làm thịt!

- Kiêu ngạo đến cực điểm! Kiêu ngạo đến cực điểm!

Yên Vô Trần bị cướp đi pháp bảo không nói, bản thân lại còn bị thương, lĩnh vực Huyền Băng đương nhiên cũng vỡ tan, tình thế trong chốc lát chuyển biến hoàn toàn!

Mất mặt như vậy nên Yên Vô Trần nổi trận lôi đình nhưng không dám tiến lên, Liễu Thị Nguyên cũng quay về trận địa theo, không biết nên làm thế nào.

Thấy Yên Vô Trần và Liễu Thị Nguyên không thể vậy khôn Dương Thần, Ninh Chính Phong không do dự gì nữa mà lớn tiếng nói với Âm Thủ Chí ở bên cạnh:

- Âm trưởng lão, nhất định phải do ông ra tay! Nhanh!

Âm Thủ Chí dưới sự bao bọc của áo bào đen cười ha ha vài tiếng:

- Sớm đã biết bọn họ không được, để ta ra tay vậy...

Nói xong, Âm Thủ Chí giống như một đám mây đen đột nhiên bay về phía Dương Thần, ông tay áo rộng thùng thình đột nhiên bay ra chín vật nhỏ sáng lung linh đầy mị hoặc hoặc có ánh sáng trắng.

Người có tri thức nhìn thấy chín đồ vật nhỏ kia lập tức lấy lại tinh thần, ngay cả Lạc Thiên Thu và những người khác cũng lộ vẻ vui mừng, rất có niềm tin.

Dương Thần thì rất buồn bực, không biết cái lão quái nhân này lại giở trò gì đây, đang định bấm y bằng một nhát đao thì lại thấy một màn thần kỳ khiến hắn kinh sợ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1582

Cửu Khúc Khốn Long Đình

Chỉ thấy Âm Thủ Chí mở miệng rất to, phun ra một đám sương bằng máu như đang chơi đùa với mạng sống vậy!

- Còn chưa đánh đâu, phun máu gì chứ?

Dương Thần trong lòng một trận buồn bực, nhưng ngay sau đó lại nghĩ ra điều gì, âm thầm nói không hay rồi, chẳng lẽ đây là pháp bảo dùng tinh huyết của bản mạng để kích hoạt sao?

Dương Thần nghĩ không sai, bởi vì chín vật thể màu trắng bạc nhỏ bé kia sau khi nhiễm một lớp sương máu, đột nhiên phát ra hơi thở làm người ta sợ hãi, hút sạch máu huyết bản mệnh của Âm Thủ Chí!

Lúc này Dương Thần mới nhìn rõ chín vật nhỏ kia là cái gì, đó lại là chín cái đinh có tạo hình đầu lâu khiến người ta sợ hãi!

Chín chiếc đinh kia không biết được làm từ chất liệu gì, trên đầu đinh có khắc một cái đầu lâu, sau khi ăn hết tinh huyết bản mệnh của Âm Thủ Chí, mỗi đôi mắt trên đầu lâu đều tản mát ra hào quang màu đỏ âm trầm, rất đáng sợ.

Dương Thần nhìn chín chiếc đinh đầu lâu kia bay về phía mình như ánh điện, cũng không nghĩ nhiều mà vận lực Hỗn Độn, múa lưỡi đao khổng lồ Thâm Uyên, định chặn tất cả ở bên ngoài.

Nhưng chín chiếc đinh đầu lâu kia lại không có ý định tấn công bản thân Dương Thần mà bắt đầu tách ra phạm vi mấy chục thước xung quanh Dương Thần.

Trong nháy mắt chín chiếc đinh đã bày ra trận thế hư không uốn lượn quanh co, có hình lập thể, mỗi một chiếc đầu lâu là một trận nhãn, bắn ra rất nhiều chùm tia sáng màu đỏ!

Tốc tốc tốc...

Sau khi chùm tia sáng màu đỏ nhanh như ánh điện tập trung vào một chỗ thì lại hình thành một nhà giam hình khối vuông, nhốt Dương Thần ở bên trong!

Những chùm sáng màu đỏ đó chiếu ra bức tường ánh sáng hơi mờ, bịt kín hoàn toàn.

Dương Thần chau mày, thật không ngờ lại ra thủ đoạn này, nhưng trong lòng nghĩ đám người kia chẳng có ai là đối thủ của mình, cho dù có pháp bảo thì phá đi là được. Thế là Dương Thần giơ lưỡi đao khổng lồ Thâm Uyên lên, giơ tay ra đòn đột kích ngưng kết Âm Hỏa và Lam Hỏa.

Âm!

Sau khi một tiếng động lớn vang lên thì Dương Thần trong lòng kêu lớn nguy rồi!

Hàng rào màu đỏ của nhà giam không những không bị phá hỏng mà còn không chút sút mẻ, huyết quang của đầu lâu trên chiếc đỉnh chột lóe, bắn ngược lại sức mạnh công kích này!

Giống như một bức tường có thể phản xạ lại tất cả, Dương Thần đánh cái gì thì nó sẽ phản xạ lại cho hắn cái đó.

Không nói chuyện lưỡi dao khổng lồ Thâm Uyên trên tay trực tiếp chấn động rời khỏi tay, rất nhiều Lam Hỏa và Âm Hỏa cũng đốt bùng bầy trên người Dương Thần!

- Bà nhà nó, cái thứ quỷ quái gì vậy!

Dương Thần mặt xám mày tro xua tán đi ngọn lửa, cũng may hắn không sợ đám lửa này cháy, nếu không thì đã tự mình thiêu chết mình rồi.

Các tu sĩ Hồng Mông và Gia Tộc ẩn thế thấy đáng vẻ chật vật của Dương Thần liền cười âm âm, người nào người nấy đều thở phào, vẻ mặt tình thế bất buộc.

- Tiểu tử Dương Thần, ngươi tưởng không ai trị được ngươi thật sao? Chỉ dựa vào ngươi đơn thương độc mã dám đến Huyền Cảnh đại chiến với ta và tất cả các cao thủ của Gia Tộc ẩn thế và Hồng Mông, thật là khoe khoang khoeác lác!

Tiêu Mạnh Vu đứng chấp tay, đắc ý nói.

Diêm Tú Minh âm dương quái khí cười nói:

- Thật không hổ là Âm Thủ Chí trưởng lão, Định Hải Thần Châm thật sự của nhà họ Ninh xem ra vẫn là ông đấy.

- Ha hả... Khụ khụ... Khụ khụ...

Âm Thủ Chí cười the thé nhưng lại không nhịn được mà không ngừng ho, khóe miệng vẫn còn chảy máu, không biết là do vừa nãy hay là vừa mới ho ra.

Sắc mặt cả người vốn đã trắng bệch rồi, bây giờ lại càng tiều tụy như khúc gỗ, giống như sắp chết vậy, chân nguyên uy áp cũng suy nhược hơn rất nhiều.

Nhưng rất hiển nhiên là Âm Thủ Chí vẫn rất tự đắc, nhìn về phía Ninh Chính Phong nói:

- Ninh Chính Phong, lần này anh mời ta xuất núi, chuyện anh muốn tôi làm coi như tôi đã làm xong, bây giờ tôi rất suy yếu, anh phải chăm sóc cho tôi thật tốt, không để mấy kẻ tiểu nhân giậu đồ bìm leo.

Ninh Chính Phong hiên ngang lẫm liệt nói:

- Đó là chuyện đương nhiên, Âm trưởng lão yên tâm, những người hôm nay đến đều cùng một chiến tuyến, truy sát kẻ địch Dương Thần, Âm trưởng lão là ân nhân của chúng tôi.

Âm Thủ Chí cười hắc hắc, thật ra y nói như vậy để tất cả mọi người có

mặt đều nghe thấy, để một số người cho dù muốn thừa nước đục thả câu cũng mất mặt.

Đương nhiên, lỡ như có ai động thủ với y thì y cũng có thừa tinh lực để phản kích. Nhưng hiện tại thì có nhiều người để ý đến Dương Thần hơn, Âm Thủ Chí cũng không lo lắng lắm.

Dương Thần đang liên tục dùng lưỡi đao không lồ Thâm Uyên chém hàng rào màu đỏ xung quanh, Thiên Hỏa và Huyền Hỏa, lực Hỗn Độn, dùng sức đập lên phía trên, thậm chí dùng đỉnh Hỗn Độn hút, dùng hung hồn Hỗn Độn tấn công.

Nhưng cho dù Dương Thần đánh thế nào thì hàng rào màu đỏ này vẫn có thể bắn ngược những đòn công kích của hắn, khiến hắn suýt nữa bị mình đánh trọng thương. Cũng may Vãng niệm diễn sinh kinh phục hồi rất nhanh nên Dương Thần mới dám thử như vậy.

Nhưng Dương Thần dần dần phát hiện, sau khi bị giam cầm ở trong, xung quanh dần xuất hiện những điểm sáng màu đỏ máu, những điểm ánh sáng này dính vào người mình liên tục bốc lên khói xanh!

Ăn mòn sao? Hay là bị bỏng?

Dương Thần kiểm tra nhưng đều không đúng, những điểm sáng màu đỏ máu này lại hút máu của mình?

Mặc dù bị hút một lượng máu rất nhỏ nhưng cùng với sự tăng lên của các điểm sáng thì Dương Thần không cho rằng đến cuối cùng mình vẫn trụ lại được!

Càng làm cho Dương Thần khiếp sợ chính là, vòng bảo hộ thiên địa chi lực của mình, lực Hỗn Độn đều không thể chặn những điểm sáng này, quả thực là không trốn đi đâu được!

Âm Thủ Chí lơ lửng đến bên ngoài nhà giam, cười âm hiểm nói:

- Tiểu tử kia... Không cần phí sức vùng vẫy nữa, để hôm nay ngươi chết nhắm mắt.

- Cứu khúc khốn long đình của lão mặc dù là tiên khí trung phẩm nhưng uy lực lại cao hơn cả tiên khí thượng phẩm, chính là thứ được đại tiên thượng cổ dùng long cốt yêu long vượt qua Thượng Thanh Thần Lô Kiếp rèn thành.

- Pháp bảo này bình thường cần được nuôi dưỡng bằng máu huyết bản mệnh của Âm Thủ Chí, mỗi một lần sử dụng là phải hao phí rất nhiều máu huyết, nhưng lại có thể đuổi giết bất cứ kẻ nào, không thể nào thoát!

- Người bị giam sau nửa canh giờ sẽ bị Cứu khúc khốn long đình kia hút sạch máu, trở thành một bộ xương khô.

- Phương pháp này có thể vây khốn được bất cứ đối thủ nào cao hơn người sử dụng ít nhất một cảnh giới, với thực lực Nhược Thủy đỉnh cao của lão đây thì vây khốn tu sĩ Thái Thanh kỳ là chuyện dễ dàng.

- Những Thiên Hỏa Huyền Thủy, đỉnh Hỗn Độn của ngươi có hung hãn

đến đâu thì đều không thể phá vỡ lòng giam của Khôn long đình, nó sẽ cắn ngược lại bản thân người thôi.

Nghe thấy những lời này, Dương Thần không khỏi có chút bức bối, chẳng lẽ tiên nhân thượng cổ này gặp phải kẻ địch thâm cừ đại hận nên nhất định phải luyện ra pháp bảo này.

Cũng không biết tại sao lại rơi vào tay Âm Thủ Chí, chả trách bảo tiên khí nhà họ Ninh nhiều nhất, hôm nay ít nhất đã nhìn thấy ba món.

Trên thực tế đây không phải là pháp bảo vốn có của nhà họ Ninh mà là Âm Thủ Chí ngẫu nhiên có được, đến nay đã được mấy trăm năm, hơn 300 năm trước, để yên ổn nên y đã gia nhập vào nhà họ Ninh, trở thành thái thượng trưởng lão khác họ.

Bình thường thì nhà họ Ninh sẽ không để Âm Thủ Chí xuất núi, bởi vì mặc dù cái lão này cả ngày cười híp mắt nhưng lại giết người như ngóe, thường xuyên lấy các tu sĩ còn sống làm vật tế cho Cửu khúc khôn long đình hút tinh quang.

Mà ngay cả y cũng vì thường xuyên dùng máu huyết nuôi dưỡng pháp bảo này nên thân hình tiêu tụy, không có sức sống, nếu không với tu vi của y thì làm gì gây như thế này.

Dù vậy thì thực lực của y quá mạnh, gia chủ các đời của nhà họ Ninh đều tìm mọi cách lấy lòng y, còn cấp cho y một lãnh địa để tu luyện.

Thử nghĩ mà xem, gặp phải những tu sĩ Thái Thanh Thần Lô Kiếp như Lạc Thiên Thu, Lạc Bình Triều, vạn nhất đánh nhau, nếu có Âm Thủ Chí thì ít nhất có thể tổn hại ít mà lại giết chết được một người, đây là uy lực cỡ nào chứ?

Dù sao với thực lực của Âm Thủ Chí thì những tu sĩ dưới Thượng Thanh Thần Lô Kiếp, y đều có khả năng giết chết.

Chỉ là sau khi sử dụng Khôn long đình, thân thể sẽ suy nhược, ít nhất cũng phải điều dưỡng 10 năm, dễ bị người khác nhân cơ hội nên nếu không phải thời khắc sinh tử thì y sẽ không đưa ra pháp bảo này.

Dương Thần đương nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời của Âm Thủ Chí, thử triệu tập Thiên Hỏa và Huyền Băng ở bên ngoài nhà giam nhưng nhà giam màu đỏ này lại chặt đứt được cả thần thức, Dương Thần căn bản không thể phát động tiến công từ bên ngoài.

Lúc này, Âm Thủ Chí nói với một đám cao thủ ở phía sau:

- Các ngươi còn đợi gì nữa? Đêm dài lắm mộng, còn không mau truyền chân nguyên cho Cửu khúc khôn long đình của ta để nhanh chóng diệt tên tiểu tử này đi!

Lạc Thiên Thu dẫn đầu phi thân ra, sau khi tìm đúng một chiếc Khôn long đình liền truyền rất nhiều chân nguyên vào.

Các tu sĩ khác cũng làm theo, đứng vây quanh nhà giam màu đỏ, bắt đầu vận chân nguyên của mình.

Đôi mắt đỏ tươi trên chín chiếc đầu lâu càng ngày càng có màu rực rỡ, giống như đèn sống lại vậy, có ngọn lửa màu đỏ bắt đầu bập bùng!

Dương Thần lúc đầu còn chưa hiểu tại sao, nhưng đợi một lát thì phát hiện điểm sáng xung quanh người đột nhiên tăng nhanh, càng ngày càng dày, lại bắt đầu gia tăng tốc độ hút máu của mình rồi?

Chết tiệt, hóa ra pháp bảo này còn có thể dùng như vậy sao? Dương Thần giật mình hiểu ra, khó trách bọn chúng triệu tập một đám người đến!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1583

Giấu Nghề

Mắt nhìn máu mình không thể không chế mà bị vệt ánh sáng màu đỏ hút đi, Dương Thần lông mày nhíu chặt, đứng giữa nhà lao, hai tay nắm thành quyền, trầm mặc.

Một đám tu sĩ thấy Dương Thần dường như đã không còn chống lại nữa nên thấy rất hưng phấn, cực kỳ đắc chí, hài lòng.

- Ha ha, vừa này còn không coi ai ra gì, bây giờ liền nhìn như chó nhà có tang vậy, chi bằng quỳ xuống xin ta tha mạng, thế nào?

Tiêu Mạnh Vu cười to nói.

- Tôi thấy hắn đã sợ đến mức không nói được nữa rồi, nửa khắc nữa là tên ác ma này sẽ hóa thành hư ảo!

Ninh Chính Phong nhẹ nhàng cười nói:

- Nhà họ Ninh ta trên dưới mấy nghìn mạng người hôm nay sẽ khiến người nợ máu phải trả bằng máu!

Lạc Thiên Thu quát:

- Đứng tốn nước miếng nữa, dùng toàn lực giết chết hắn để tránh đêm dài lắm mộng!

Lúc này các tu sĩ mới yên lặng vài phần nhưng đa số không để bụng, bởi vì cơ hội để Dương Thần thoát ra quá nhỏ.

Đây là Cửu khúc khôn long đỉnh, từ khi pháp bảo này ra đời, chỉ nghe nói những người sử dụng pháp bảo này bị thất bại vì bị giết trong quá trình thi thuật chứ chưa hề nghe nói là người bị nhốt tự mình thoát ra được.

Dương Thần đứng trong lao tù, đỉnh hỗn độn chậm rãi xoay vòng trên đầu hắn, hung hồn hỗn độn dường như cũng đã yên tĩnh trở lại.

Một khắc sau, khi Dương Thần ngẩng đầu lên, trên mặt không có uể oải nào mà ngược lại còn lộ ra sự bất đắc dĩ cùng cảm khái khiến người ta không thể hiểu nổi.

- Thật không ngờ, các ngươi lại chơi chiêu này...

Các tu sĩ đứng vây chung quanh ngoài nhà lao đều không hiểu ý của Dương Thần, còn tưởng hắn thần trí mơ hồ, nói linh tinh.

Nhưng liền sau đó, Dương Thần đột nhiên để lưỡi đao khổng lồ Thâm Uyên vào trong nhẫn không gian, đôi tay trống không, một tay đốt lên Tử Hỏa, một tay đốt lên Lam Hỏa, lửa càng ngày càng mạnh.

- Hừ hừ, tên nhóc con, còn muốn đấu sao? Như thế này chỉ làm người chết càng nhanh!

Diêm Tú Minh âm trầm cười nói.

Dương Thần không để ý đến y mà gộp đôi tay đốt đầy lửa đập vào một chỗ!

Ầm!

Tử Hỏa và Lam Hỏa đâm vào nhau trong sự va đập kịch liệt, giống như hai luồng năng lượng một xanh một tím bắt đầu cắn xé, quấn lấy nhau.

Sau khi hai mảnh thú quần lấy nhau đánh một trận thì một màn thần kỳ xuất hiện!

Loại năng lượng được hợp thành bởi lửa xanh tím, cũng là Thiên Hỏa và Huyền Hỏa lại một lần nữa dung hợp lại với nhau!

Cơ bắp ở hai tay của Dương Thần phồng hết lên, đan vào nhau, dùng sức mạnh kinh người chèn ép hai luồng sức mạnh, giống như sức nén rất mạnh khiến hai luồng sức mạnh này kết hợp một cách hoàn mỹ!

Chi chi! Chi chi chi chi! !...

Thanh âm giống như hoa lửa điện đang nhảy bắt đầu xuất hiện một cách dứt quãng.

Một luồng ánh sáng chói mắt bắt đầu xuất hiện từ giữa hai tay Dương Thần, giống như một nguồn sáng mãnh liệt muốn thoát ra khỏi giữa hai tay Dương Thần vậy!

- Đây... đây là...

Lạc Thiên Thu là người đầu tiên cảm thấy điều gì đó, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Một đám cao thủ như Yên Vô Trần cũng cảm thấy một sức mạnh kinh người mà trước đó chưa từng có, giống như đang dần dần được thai nghén và sinh ra ở trong ngực!

Ánh sáng giữa hai tay Dương Thần lúc này càng ngày càng mạnh, nét cười trên mặt cũng càng ngày càng điên cuồng...

- Ha ha... ha ha... Chẳng phải là... dưới Thượng Thanh, Thiên Hỏa, Huyền Thủy đều vô tác dụng sao... Ta rất tò mò... Nếu là Cửu thiên thần lôi thì sẽ có hiệu quả gì...

Dương Thần ngẩng đầu ưỡn ngực đứng lên, hai tay bỗng nhiên mở ra!

Chi...

Một ánh chớp màu lam tím từ giữa hai tay hắt như một cây thương dài tàn sát bừa bãi xông ra, hình thành một sức mạnh Lôi Điện to khỏe như trâu nước!

Thân thể của Dương Thần trong nháy mắt đã được bao vây trong một mảnh Lôi Điện màu lam tím, giống như Lôi Thần tại thế, thiên uy kinh hoàng, ánh sáng vạn trượng!

Cùng với sự sản sinh của đường Lôi Điện đầu tiên, Dương Thần không ngừng giao hòa Tử Hỏa và Lam Hỏa vào một chỗ, Lôi Điện càng ngày càng dày đặc trong nhà giam, đột nhiên quét sạch những tia ánh sáng đỏ như máu ấy đi, giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy!

Nhất thời, thành lũy ánh sáng màu đỏ máu đều bị che phủ, chỉ còn lại quả cầu ánh sáng đầy Lôi Điện lam tím ở đó phóng ra uy lực kinh người!

- Không thể nào! Thái Thanh Thần Lôi?

Trước đó không lâu Ninh Chính Phong mới gặp được Ninh Nhược Trúc độ kiếp, gào thét như bị bệnh tâm thần!

Không ít tu sĩ sau khi dự đoán trong lòng được xác nhận đều sắc mặt trắng bệch, khóe mắt muốn nứt ra, hoàn toàn không dám tin những gì xảy ra trước mắt!

Thái Thanh Thần Lôi trong Cửu thiên thần địa lôi lại được Dương Thần tay không tạo ra như vậy?

Âm Thủ Chí cảm thấy thần hồn của mình bắt đầu run rẩy, Cửu khúc khôn long đỉnh nối liền với máu huyết của y bắt đầu truyền đến áp lực rất lớn.

Âm Thủ Chí hoảng loạn vô cùng, cao giọng hô to:

- Nhanh độ chân nguyên! Dùng chân nguyên tăng cường phòng bị! Hẩn sắp thoát ra rồi! Nhanh lên!

Nhưng mặc cho y hô thế nào thì lòng các tu sĩ đều đã loạn rồi!

Sức mạnh của Thái Thanh Thần Lôi quá bá đạo, hoàn toàn không phải là thứ mà Thiên Hỏa và Huyền Thủy có thể so sánh được, ngay cả những chấm đỏ hút máu của Khôn long đỉnh cũng bị bốc hơi triệt để rồi, đầu lâu trên Khôn long đỉnh đã có xu thế tắt huyết quang.

Trong mắt Lạc Thiên Thu tràn đầy vẻ không cam lòng và điên cuồng...

Cùng là tu sĩ của Thái Thanh Thần Lôi kiếp nhưng không nói đến chuyện Dương Thần có thể có tổ chất cơ thể như vậy, tại sao còn có thể nắm giữ Thiên Hỏa, Huyền Thủy, thậm chí có thể dung hòa những sức mạnh của thiên địa này, đến bây giờ lại còn có thể nắm giữ được cả Thái Thanh Thần Lôi trong Cửu thiên thần lôi?

Đây căn bản không phải là bản lĩnh có thể có được trong truyền thuyết của tu sĩ Cửu thiên thần lôi kiếp, tất nhiên không thể không liên quan đến “vãng niệm diễn sinh kinh”!

Càng nghĩ đến chuyện này thì Lạc Thiên Thu càng buồn bực, sao mình lại không có cơ duyên có được công pháp tuyệt thế kia chứ?

Nếu Dương Thần biết suy nghĩ trong lòng Lạc Thiên Thu thì chắc hẳn sẽ cười không thể nhịn được, công pháp này hẳn sớm đã đưa ra nhưng lại có người cứ không chịu tin, hẳn cũng không làm gì được.

- Quả nhiên giống như những gì ta dự liệu, thứ này mặc dù có thể giam giữ tu sĩ của Thái Thanh Thần Lôi kỳ nhưng lại không thể chống lại Thái Thanh Thần Lôi, thứ mà tu sĩ kỳ Thượng Thanh cũng phải sợ.

Dương Thần nhìn cũi giam màu đỏ đã lung lay sắp đổ, đột nhiên dùng lực lắc, Thái Thanh Thần Lôi dâng ra như thủy ngân, sau khi tàn sát bừa bãi khắp cũi giam thì cuối cùng cũng làm đổ vỡ tất cả hàng rào!

Cửu khúc khôn long đỉnh bị Thái Thanh Thần Lôi nuốt hết, đều có vết

nứt, thậm chí có mấy cây còn trực tiếp bị nghiền nát.

Dương Thần cũng không khổng chế tốt lực đạo, nếu sớm đã biết thần lôi này bá đạo như vậy thì nên thu lại, chín chiếc đỉnh này là bảo bối tốt đấy.

Chỉ trách người sử dụng là Âm Thủ Chí tu vi chưa đủ, vì vậy năng lực chịu đựng của cái đỉnh này cũng không đủ.

Phốc...

Âm Thủ Chí cảm thấy tâm thần rung mạnh, phun ra một bãi máu đặc, mặt như giấy vàng, hồn bay phách lạc rơi trực tiếp từ không trung xuống!

Cửu khúc khôn long đỉnh này là vật bảo vệ tính mạng của y, bị Dương Thần dùng Thái Thanh Thần Lôi hủy diệt nên y không chỉ tu vi bị thương nặng mà trong lòng cũng vô cùng tuyệt vọng.

Dương Thần đứng sừng sững giữa trời đất, cảm nhận mạch đập của thiên địa, niềm vui tràn trề.

Thái Thanh Thần Lôi như là đồng bọn thân thiết lượn lờ quanh người Dương Thần giúp cả người hẩn lộ rõ vẻ uy phong lẫm liệt.

Lạc Thiên Thu và những tu sĩ khác đều lộ ra ánh mắt kinh hồn bạt vía, vây bắt hẩn ở rất xa, cùng không dám tự ý lộn xộn, sợ nhiễm Thái Thanh Thần Lôi.

Thứ này trực tiếp thần hồn câu diệt, làm người ta tiêu tan thành mây khói!

- Hóa ra người đã sớm nắm giữ Thái Thanh Thần Lôi?

Lạc Thiên Thu nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy mình bị Dương Thần lừa dối, xếp đặt tất cả.

Dương Thần vẫy tay, một đạo Thái Thanh Thần Lôi ngưng tụ thành chiếc kiếm khổng lồ Lôi Đỉnh dài hơn mười thước, nắm trên tay.

- Các người có lá bài chủ chốt, ta đương nhiên cũng phải giữ lại quân chủ, sớm để các người biết ta lĩnh ngộ được Thái Thanh Thần Lôi thì các người làm sao dám tự mình nhảy ra.

Dương Thần cười vẻ trêu tức.

Trên thực tế, ngày hôm đó, sau khi hàng phục hỗn độn, trong những ngày quay về, Dương Thần đã nắm chắc Thái Thanh Thần Lôi rồi.

Lần đó nhìn thấy Lạc Thiên Thu tiến vào Giai độ lôi kiếp, Dương Thần đột nhiên ý thức được Thái Thanh Thần Lôi màu lam tím này dường như có uy lực của tia Tử Hỏa và Lam Hỏa ở đầu.

Trước đây luôn buồn bực tại sao Ly Hỏa và Quỷ Thủy có thể dung hợp, Tam Muội Chân Hỏa và Minh Thủy có thể dung hợp, Nghiệp Thủy và Nghịch Thủy có thể dung hợp, còn Tử Hỏa dung hợp từ các loại khác, Lam Hỏa và Âm Hỏa có ý nghĩa đặc biệt nào không.

Hiện tại Dương Thần rốt cục hiểu rõ, ông trời kỳ thực sớm đã sắp xếp hết cả rồi.

Thực ra theo thứ tự dung hợp này mà suy ra thì sự dung hợp của Tử Hỏa và Lam Hỏa chính là Thái Thanh Thần Lôi!

Đương nhiên, không phải giống như làm thực nghiệm hóa học, anh dung hợp rồi là tất nhiên có thể thành công.

Tiền đề của việc lĩnh ngộ được Thái Thanh Thần Lôì là giống như Dương Thần vậy, thật sự lĩnh ngộ được đạo thiên địa ẩn chứa trong Thái Thanh Thần Lôì.

Mà vừa vận Dương Thần sớm đã lĩnh ngộ được sức mạnh của trời đất, lại có sức mạnh vô cùng thần bí của hỗn độn, vì vậy, sau mấy lần thử thì Thái Thanh Thần Lôì dần dần được nắm giữ.

Thế nhưng những ngày lăn lộn trên giang hồ nói cho Dương Thần biết lòng người hiểm ác, cho dù có lĩnh ngộ được Thái Thanh Thần Lôì thì Dương Thần cũng không biểu lộ ra với bất cứ người nào.

Đến tận hôm nay, Thần Lôì bất ngờ xuất thế, quả nhiên đã cứu được mình giữa thời khắc sinh tử.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1584

Chúa Tể

Hiện tại Dương Thần đã có lòng tin, đợi đến khi tiến vào Thượng Thanh Thần Lôi cảnh, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì mình có thể dùng Lam Hỏa và Âm Hỏa dung hợp thành Thượng Thanh Thần Lôi.

Mà Ngọc Thanh Thần Lôi... hẳn là còn cách xa mình, tạm thời Dương Thần cũng không biết phía trên Âm Hỏa có còn sức mạnh gì không, nếu không suy tính như thế này thì không thể tạo ra Ngọc Thanh Thần Lôi.

Nhưng xe đến trước núi ắt có đường, chờ sau này mình có cơ hội vượt qua Thượng Thanh hoặc Ngọc Thanh Thần Lôi, lĩnh ngộ đạo lý trong đó thì tự nhiên sẽ có gợi ý không chừng.

Vừa nghĩ như vậy, Dương Thần liền không thấy sợ đám tu sĩ được gọi là đệ nhất cao thủ của Huyền Cảnh đang ở trước mắt này một chút nào.

Vẻ nghiêm túc chợt lóe lên trong mắt Dương Thần, cười một cách lẫm liệt nói:

- Làm nóng người xong rồi, đáng tiếc là di ngôn mà các người nói chẳng có câu nào nghe lọt tai cả, ngoan ngoãn mà chịu chết đi...

Nói xong, thanh kiếm khổng lồ Thái Thanh Thần Lôi trên tay ầm ầm như một làn sóng xung kích lôi đình bắn thẳng đến!

Tốc độ của Thái Thanh Thần Lôi vượt xa thủ đoạn của Tử Hỏa, Lam Hỏa... trừ phi phán đoán được từ trước, nếu không gần như không tránh được!

Ầm ầm!

Cùng với tiếng nổ vang như tiếng sấm, mười mấy tên Hồng Mông và cao thủ Gia Tộc Ân Thế đều bị tiêu diệt thành tro bụi hết, căn bản không kịp phản kháng!

Vừa mới tiện tay ra một kích mà đã kinh sợ quần hùng, khiến đám tu sĩ của Hồng Mông và Gia Tộc Ân Thế kia sắc mặt trắng bệch, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi trước cái chết!

Mười mấy người thấp nhất cũng là cao thủ Minh Thủy đỉnh, trong đó còn có mấy vị trưởng lão Nghịch Thủy kỳ, cứ như vậy mà biến mất?

Những người từng nhìn thấy Thái Thanh Thần Lôi Kiếp đều biết rõ, Thần Lôi này căn bản lại gần cũng khó chứ đừng nói là chịu đựng được, bọn họ không có tiên bảo phòng hộ gì, tu vi lại thấp hơn Dương Thần nhiều thì còn đánh cái gì? Ở lại thì chẳng phải là chịu chết hết sao?

- Chạy mau!

Cũng không biết là ai hô lớn một tiếng, giống như một người bình thường

tay trời gà không chặt vậy, làm gì còn phong phạm của cao thủ nữa, một đám người lắc mình muốn chạy trốn.

Lạc Thiên Thu và Ninh Chính Phong, Yên Vô Trần và một số người vẫn ở lại.

Chạy? Chạy đi đâu?

Trừ phi từ nay về sau không bao giờ lộ mặt ra ngoài nữa, nếu không chạy trời không khỏi nắng, tam đại gia tộc, Hồng Mông Huyền Thiên Đảo, Dương Thần chỉ cần tìm đến cửa thì bọn họ cũng vẫn chết như vậy.

Trong nháy mắt, hơn trăm tu sĩ chỉ còn lại mười mấy người giằng co với Dương Thần.

- Các người không trốn sao? Nhân lúc ta vẫn chưa động thủ.

Dương Thần cười mỉm hỏi.

- Trốn? Trốn đi đâu, chẳng qua người muốn cho chúng ta chạy về nơi ở của mình để dễ dàng diệt tận gốc, bắt cả mẹ mà thôi, chẳng lẽ không phải sao?

Tiêu Mạnh Vu oán hận nói.

Dương Thần cũng không phủ nhận, cười nói:

- Đúng vậy, dù sao thì so với việc tìm từng nơi một thì có người dẫn đường vẫn tốt hơn.

- Dương Thần, chẳng lẽ anh nhất định phải giết sạch sao... Thực lực của anh có thể nói là đệ nhất thiên hạ cũng không quá đáng, hôm nay nếu anh để chúng tôi rời đi thì chúng tôi cũng sẽ không dám đối đầu với anh nữa.

- Cùng lắm thì bắt đầu từ ngày hôm nay người nhà họ Ninh sẽ nhìn thấy anh là đi đường vòng, được chưa? Anh muốn gì, chỉ cần có thể làm thỏa mãn anh thì nhà họ Ninh chúng tôi sẽ dâng lên hết! Thậm chí nếu anh đòi tiên khí chúng tôi cũng có thể cho anh!

Ninh Chính Phong nặn ra vẻ mặt tươi cười nói.

Diêm Tú Minh phe phẩy chiếc quạt gấp, cười nói:

- Không sai, Dương tiểu huynh đệ, vừa nãy đã đắc đội rồi, trên trời có đức hiếu sinh, sát nghiệt của anh quá nặng, vi phạm thiên hòa, hiện nay đã không cần thiết phải tàn sát nữa rồi, hà tất phải áp bức người khác đến tận cùng chứ?

- Người vừa nãy muốn giết ta chẳng phải là các người sao? Bây giờ ta muốn giết các người thì các người lại bắt đầu nói mấy lời nói nhảm này sao?

Dương Thần cười nhạo một tiếng, nói:

- Nếu các người đã muốn ở lại để chịu chết thì ta cũng không nhiều lời nữa.

Nói xong, Thái Thanh Thần Lô ở xung quanh cơ thể Dương Thần lại một lần nữa lóe ra ánh sáng chói mắt, mà lần này bởi vì không có sự phong tỏa của Khốn long đỉnh nên thần niệm của Dương Thần có thể nổi lên trời đất, mạnh hơn rất nhiều so với lúc trước.

Chỉ thấy trên trời có rất nhiều mây đen đang chồng chất cuộn cuộn như hàng nghìn con ngựa đang lao nhanh, chạy nhanh đến.

Những đám mây đen này từ từ va vào nhau, gió nổi từng cơn, từng đường quang long điện hỏa màu lam tím bắt đầu rít gào không ngớt.

Giữa trời đất đột nhiên trở nên u ám âm trầm, chỉ có từng trận sấm rền trên bầu trời giống như lúc nào cũng có thể che trời diệt đất vậy, uy thế khiến người ta sợ hãi đến cực điểm!

Dưới tốc độ biến hóa mà mắt thường có thể nhìn thấy, đám mây sấm sét kia dần dần hình thành một vòng xoáy rất lớn, hình vuông trong trăm dặm đều chịu ảnh hưởng, không ít nơi bắt đầu trực tiếp nổi lên bão tố điên cuồng, các tia chớp đan vào nhau.

Mà ở giữa gió bão lôi đình chính là vị trí của Dương Thần.

Cả người Dương Thần đứng trong không trung, rõ ràng chỉ là một điểm nhỏ nhưng lại tác động đến cả mạch của đất trời, giống như thần trên trời giáng trần!

- Đây... đây là người sao...

Có tu sĩ không dám tin.

- Thượng cổ tiên nhân... chỉ sợ cũng chỉ có uy thế như thế này thôi...

Liễu Thi Nguyên, một trong tứ đại trưởng lão bụi ngùi thờ dài, việc “tự bêu xấu mình” trước đây thật là buồn cười.

Mưa gió đập vào mặt Lạc Thiên Thu, Lạc Thiên Thu hai tay nắm chặt thành quyền, trong mắt tràn đầy lòng đồ kỵ hùng hực...

- Vãng niệm diên sinh kinh... Đó rốt cục là công pháp như thế nào...

Lạc Thiên Thu si mê với việc tu luyện, viễn cảnh vậy gọi thiên địa thần lực, quét tháo lôi phong mơ mộng hàng đêm cuối cùng cùng xuất hiện rồi, nhưng lại là một nam tử còn trẻ chứ không phải bản thân y!

Lúc này Dương Thần mở hai cánh tay ra, cảm nhận sức mạnh đất trời đang khởi động không ngớt xung quanh cơ thể mình một cách vui sướng, cảm nhận Thái Thanh Thần lôi do mình điều động mà sinh ra ở trên trời cao, nghe theo sự kêu gọi của mình.

Biển mây, thần lôi, bầu trời, cuồng phong, gò núi, trái đất, tất cả đều vận động tự nhiên như tay của mình!

Một loại cảm giác thành tựu khi được hóa thân thành chúa tể của trời đất tự nhiên sinh ra!

Cái gì mà gọi là tàn sát, cái gì gọi là báo thù, cái gì mà gọi là đạo nghĩa nhân gian chó má gì, đều đã thay đổi khôn lường!

Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó.

Khi đứng ở tầng này thì người mà Dương Thần nghĩ đến trong lòng không phải ai khác mà chính là người phụ nữ cao cao tại thượng, từ trước đến nay đều coi thường mình - Athena.

Có lẽ cô đã ở trên vị trí này quá lâu.

Không phải cô cố ý giả vờ cao ngạo, cố ý giả vờ lãnh khốc mà là trong mắt cô, rất nhiều thứ mà người đời coi trọng sớm đã chẳng là gì cả.

Giống như người lớn không hứng thú với trò chơi của trẻ nhỏ vậy, cô cũng không hứng thú với những đối thủ thích giết thì giết này.

Trước đây Dương Thần lĩnh hội được khá nhiều đối với loại cảm ngộ này nhưng hiện nay hẳn mới cảm thấy mình thực sự hiểu được vài phần tâm tư của Athena.

Sự thay đổi của tâm tính cũng là sự tăng lên của tự tin, hiện nay Dương Thần cảm thấy có lẽ có thể không cần sợ nhân vật đứng phía sau người số 1 lúc đầu kia.

Trong lòng Dương Thần lắm bầm suýt chút nữa quên mất trước mắt vẫn còn một đám người đợi chết.

Giờ khắc này thần sắc của Dương Thần bỗng trở nên bình tĩnh, hiền hòa, không có sự thô bạo như trước đó.

Đương nhiên, không phải nói lập địa thành phật, phổ độ chúng sinh mà là tâm tính của Dương Thần trở nên bình thản hơn, sát hại cũng chỉ như vậy mà thôi.

Buồn chán giết chết mấy con kiến, ai quan tâm chứ. Tay Dương Thần vẫy vẫy chỉ về phía trước, vị trí tay chỉ chính là nơi Tiêu Mạnh Vu và những người khác đang đứng.

Àm âm!

Một đạo Thái Thanh Thần Lô giống như Thần Long hạ thế, không có chút dấu hiệu nào mà rơi xuống từ trên chín tầng mây, đúng vào khu vực đó!

Thiên Địa bị nhuộm đậm thành một mảnh lam tím. Sông núi rộng rãi lúc này đều có vẻ ảm đạm không ánh sáng, chỉ có mỗi sự sáng chói của nơi đây che mờ tất cả!

Mặc dù nhỏ hơn rất nhiều so với Thần Lô của Thiên Kiếp nhưng phạm vi che phủ của nó cũng đủ để mang đi bốn năm tên tu sĩ bao gồm cả Tiêu Mạnh Vu!

Lạc Thiên Thu và những người khác nhượng bộ lui binh, không nhìn được chạy đi, khi vừa quay đầu, trong chớp mắt Tiêu Mạnh Vu và mấy trưởng lão Hồng Mông đều hóa thành tro bụi, thần hồn câu diệt!

Mặc dù sớm biết rằng không thể là đối thủ của Dương Thần nữa nhưng mắt mở trừng trừng nhìn Dương Thần giết tu sĩ của Nghịch Thủy kỳ như thái rau, bọn họ vẫn thấy mà giật mình, không muốn thừa nhận đây đều là sự thật.

Àm âm!

Lại là một đạo Thần Lô không có báo động gì rơi xuống, lần này là mấy vị thái thượng trưởng lão bị đưa đi trực tiếp!

Dương Thần cảm thấy mình càng ngày càng vận dụng thành thục Thần Lô, gọi một cách qua loa hơi hợt mà Thần Lô lập tức hạ xuống giống như

ngày hôm đó mặt trời bị người thần bí kia chiếm được vậy.

Ninh Chính Phong cảm giác tình huống không ổn, dự định dẫn người lập tức chạy, cho dù là đánh cược, mong chờ vào may mắn, sống thêm một lúc cũng tốt.

- Tách ra rồi chạy!

Mấy tên trưởng lão nhà họ Ninh vừa nghe xong liền lập tức bay theo hướng khác nhau.

Dương Thần nhìn cũng không nhìn, trực tiếp gọi bốn năm Thần Lôi một lúc, “rầm rầm rầm” liên tục mấy tiếng, trong nháy mắt liền nuốt chửng mấy tên trưởng lão bao gồm cả Ninh Chính Phong.

Tốc độ của Thần Lôi quá nhanh, hoàn toàn không thể dựa vào tốc độ của bọn họ mà có thể tránh được.

Người của nhà họ Ninh đều biến mất rồi, cái duy nhất còn lại là Thái Ất trường anh trên tay Ninh Chính Phong, dù sao cũng là tiên khí, không bị tổn hại, rơi từ trên không trung xuống đất.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1585

Người Đeo Mặt Nạ

Nhưng lúc này căn bản không ai rảnh rỗi để ý đến tiên khí rơi đi đâu rồi, mạng người sắp mất rồi còn cần tiên khí làm cái gì?

Lạc Thiên Thu hung hăng cắn răng một cái, gọi Thần binh tâm ma của mình ra, toàn thân kim ô chân hỏa hùng hực dấy lên.

- Mọi người đừng chạy nữa! So với việc để hắc dùng Thần Lôi cho nổ chết thì thà liều mạng với hắc còn hơn! Cùng lắm thì tự nổ đan điền, tôi không tin hắc có thể chịu được uy lực tự nổ đan điền của tôi và nhiều người như thế này!

- Lạc Thiên Thu! Muốn chết thì người đi mà chết! Chúng ta rõ ràng là bị người kéo xuống nước!

Diêm Tú Minh điên cuồng hô to, cái tên âm dương quái khí này cuối cùng cũng ý thức được cái chết cách mình gần như thế nào.

Ngược lại là mấy người bọn Yến Vô Trần, Liễu Thi Nguyên đều lộ ra thần sắc bình tĩnh, lặng im chuẩn bị nhận lấy cái chết, cho dù đáy mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Khóe miệng Dương Thần hiện lên một nụ cười nhạt, đến lúc quan trọng này cũng có thể nhìn ra mấy phần, trong số những người này thật sự chỉ có Lạc Thiên Thu là có khí chất kiêu hùng.

Đối mặt với cái chết không thể nào ngăn cản mà Lạc Thiên Thu vẫn có thể biểu lộ ra sức mạnh quyết tâm liều đến cùng.

Điều này cũng có lẽ là lý do tại sao Lạc Thiên Thu có thể nổi bật giữa Huyền cảnh.

Nếu như không phải cái tên này cứ muốn đối đầu với mình thì còn có thể làm bằng hữu.

Thế nhưng đúng vào lúc này, phía xa đột nhiên có mấy bóng người bay đến khiến Dương Thần đang chuẩn bị xuất thủ hơi sững sờ.

- Dương thiếu gia! Đừng giết cha tôi! Đừng!

Dương Thần nghe được vài phần thanh âm quen thuộc, rất nhanh nhìn thấy hai người một nam một nữ bay đến, Thái Thanh Thần Lôi ở xung quanh cơ thể cũng mai một dần.

- Yến bà bà?

Trên mặt Dương Thần lộ ra sự vui vẻ từ tận đáy lòng, người đến chính là người lâu lắm không gặp Yến Tam Nương và Yến Phi Vân, Yến Phi Vũ.

Mặc dù dung mạo của Yến Tam Nương đã khôi phục lại thành dáng dấp của cô gái nhưng tuổi tác lớn như vậy, Dương Thần lại gọi quen rồi nên

không biết thay đổi cách gọi, cứ tiếp tục gọi bà bà.

- Haiz.

Yến Tam Nương nghe thấy Dương Thần vẫn gọi cô như vậy, trong mắt có chút không bình tĩnh, nói cũng có chút ghen ngào:

- Dương thiếu gia, Tam Nương thật không ngờ, lần gặp mặt tiếp theo của chúng ta lại là ở trong trường hợp này. Ở Yên Kinh cả nhà vẫn tốt chứ? Lão gia có khỏe không?

- Khỏe, có ta ở đây thì có thể không khỏe sao? Ta cho lão gia ăn không ít đồ ngon, sống lâu trăm tuổi không thành vấn đề.

Dương Thần hờn hờ nói.

Yến Tam Nương hiểu ý cười:

- Vâng, Tam Nương suýt nữa quên mất thiếu gia có thể luyện đan.

Thấy Yến Tam Nương tới gần Dương Thần một cách tự nhiên, huynh muội Yến Phi Vân đến bên cạnh Yến Vô Trần lo lắng vô cùng.

- Phi Linh cô quay về đi! Hắn sẽ giết cô đấy!

Yến Phi Vũ sốt ruột hô to.

Yến Tam Nương xoay người lại lắc đầu, quay lại cầu khẩn Dương Thần:

- Dương thiếu gia, Tam Nương biết là Hồng Mông sai trước nhưng cha tôi cũng không thể trách được, thân làm chức lớn như vậy, gánh nặng trên vai cũng lớn.

- Tam Nương biết như thế này là không biết xấu hổ nhưng xin Dương thiếu gia nể mặt Tam Nương mà tha cho cha tôi một lần...

- Vừa nãy ở trên đường nghe mấy trưởng lão nói Dương thiếu gia đã có sự thần thông của Thái Thanh Thần Lô, từ nay về sau, cho dù là mượn Hồng Mông một trăm nghìn lá gan thì cha tôi cũng không dám đối đầu với Dương thiếu gia nữa đâu.

Mọi người phe Hồng Mông nhất thời yên tĩnh, lúc này bọn họ mới nhớ ra Yến Tam Nương từng sống ở nhà họ Dương mấy chục năm, có giao tình với nhà họ Dương!

Bọn họ kỳ thực không biết, lúc đầu Dương Thần bước vào Hóa Thần là dựa vào Yến Tam Nương dẫn dắt từng chút một.

Nhất thời Liêu Thi Nguyên, Diêm Tú Minh và những người khác đều lộ ra vẻ chờ mong, cảm thấy còn có hi vọng sống.

Yến Vô Trần cũng đột nhiên mặt đen lên hừ lạnh nói:

- Phi Linh! Câm miệng! Con cái nhà họ Yến cho dù là chết trận cũng không thể khúm núm! Chết thì chết. Mặc dù Yến Vô Trần này không thể nói là anh hùng hào kiệt nhưng cũng không phải là đồ bỏ đi phải dựa vào một người con gái cầu xin tha thứ để sống qua ngày!

Đang nói thì vì tác động của nội thương nên Yến Vô Trần liên tục ho ra máu đặc làm huynh muội Yến Phi Vân sợ đến mức vội vàng lấy linh đan chữa thương ra cho ông ta uống.

Dương Thần trầm mặc trong chốc lát, nhìn ánh mắt cầu xin của Yến Tam Nương, khe khẽ thờ dài:

- Yến bà bà, bà không cần cầu xin ta, bà muốn ta thả cha bà thì ta thả là được, ta không chịu được sự cầu xin của bà đâu, nếu để ông cụ nhà ta biết thì lại chẳng nổi trận lôi đình với ta ý chứ?

Mọi người có mặt, thậm chí ngay cả Yến Phi Vân và những người từng có quan hệ với Dương Thần đều sửng sốt.

Nghe giọng điệu của Dương Thần thì dường như rất dễ dàng liền quyết định thả Yến Vô Trần?

Yến Tam Nương cảm thấy dễ đến mức khó tin, vừa nãy Yến Vô Trần và những người khác muốn đến giết Dương Thần đấy, Dương Thần cũng dễ nói chuyện quá đi!

Dương Thần biết mọi người đều không hiểu tại sao, cười ha ha, thần nhiên nói:

- Đừng thấy ta kỳ lạ như vậy, đối với ta mà nói Yến bà bà giống như người nhà của ta vậy, bà lại còn có ân với ta không chỉ một lần, ta còn chưa kịp báo đáp bà cơ.

- Mặc dù cha bà là Yến trưởng lão từng truy sát tôi nhưng nếu Yến bà bà đã mở miệng thì ta đương nhiên phải thả người, nhưng mà chỉ lần này thôi, nếu lần sau còn chọc ta thì sự nhẫn nại của ta cũng chỉ có giới hạn đấy.

- Xi! Nghiệt tử nhà họ Dương! Người ngấm máu phun người! Cho dù chết lão phu cũng không để người nói xấu! Yến Vô Trần ta đây truy sát người bao giờ?

Yến Vô Trần vừa nghe liền tức xanh cả mặt.

Dương Thần nhú mày, hẳn chỉ thử một chút phản ứng của Yến Vô Trần, nhìn y không giống làm bộ, hỏi:

- Ô? Lúc đầu người đeo mặt nạ truy sát ta ở Arnheim Australia không phải người sao?

- Cái gì Australia, người đeo mặt nạ gì, rốt cục người đang nói cái gì?

Yến Vô Trần bực tức nói.

Yến Phi Vân và những người khác cũng không hiểu gì cả:

- Dương Thần, cha ta từ trước đến nay quang minh lỗi lạc, nếu như ông từng truy sát người thì người tưởng mình còn đường sống sao?

Dương Thần hí mắt nói:

- Lúc đầu ta bị người đeo mặt nạ thần bí truy sát, tìm ta đòi công pháp, người đó sử dụng tuyệt kỹ Huyền Băng Tinh Vũ, lĩnh vực Huyền Băng Bắc Minh Băng Phách của nhà họ Yến các người, người đó tu vi cực cao, nếu không phải là Yến Vô Trần người thì chẳng lẽ là người khác trong nhà họ Yến các người sao?

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Yến Vô Trần và những người khác đều phải sợ hãi.

Dương Thần không thể nói xấu người nào đấy, vì hẳn hoàn toàn có thể giết những người không vừa mắt mình, hà tất phải tìm lý do.

Liên sau đó, Yên Vô Trần và Yên Phi Vân, Yên Phi Vũ... đều lộ ra vẻ xấu hổ và giận dữ, trợn mắt nhìn về phía Lạc Thiên Thu!

- Lạc Thiên Thu. . . Người cũng dám dùng công pháp nhà họ Yên ta để mạo danh ta đi làm mấy thủ đoạn này! Người thật độc ác! Muốn gây tai họa cho Hồng Mông ta, cho nhà họ Yên sao?

- Cái gì? Là Lạc Thiên Thu?

Dương Thần sững sốt, hỏi Yên Tam Nương:

- Sao gã lại có công pháp độc môn của nhà họ Yên?

Yên Tam Nương căm giận nói:

- Dương thiếu gia anh thật hiểu lầm cha ta rồi, trừ nhà họ Yên chúng ta thì người duy nhất ở Huyền Cảnh có thể biết công pháp của nhà họ Yên chúng ta là Lạc Thiên Thu, bởi vì gã từng dùng quỷ kế lừa chị hai tôi, sau khi trộm được công pháp liền vứt bỏ chị ấy... Vì vậy chị hai tôi mới hận

đàn ông thiên hạ như vậy, còn muốn xuất gia.

Lạc Thiên Thu mặt trầm mặc, lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Các người biết thì cũng quá muộn rồi... Nhưng cũng coi như các người may mắn, bốn tọa dùng kế này là để làm Hồng Mông các người sớm xuống nước, chỉ đáng tiếc tên tiểu tử thời này cứ không đi tìm Hồng Mông các người, ngược lại còn gây rắc rối cho gia tộc ta, bốn tọa cũng tính sai...

Dương Thần tỉ mỉ một hồi tưởng, nói:

- Nói như vậy, ban đầu ở Đường Môn, người ra tay khống chế người của Đường Gia Bảo, dùng Vương Thư giả lừa công pháp của ta cũng đều là người sao?

Lạc Thiên Thu biết che giấu đã không có ý nghĩa gì, thừa nhận một cách phóng khoáng:

- Đúng! Chính là bốn tọa! Nhưng người đừng quên là lúc đầu nếu bốn tọa muốn giết người thì dễ như trở bàn tay, chẳng lẽ người không thấy hôm nay người đuổi tận giết tuyệt như thế này là hơi quá đáng sao...

Dương Thần không trả lời, tiếp tục hỏi:

- Đã như vậy, chắc chắn người biết Vương Thư, con gái thực sự của Đường Lộ Di đang ở đâu, nói mau.

Lạc Thiên Thu biến sắc, mỉm cười nói:

- Dựa vào cái gì.

- Được, người không trả lời cũng không sao, vậy ta tiếp tục hỏi người, tại sao người có thể biết trong tay ta có Vãng niệm diễn sinh kinh? Người truy sát ân sư ta Tống Thiên Hành có quan hệ với người không?

Kỳ thực Dương Thần vẫn rất buồn bực với vấn đề này, khổ nỗi không có cơ hội hỏi rõ ràng.

Theo lý mà nói thì mình và Tống Thiên Hành có Vãng niệm diễn sinh

kinh cũng không phải là bí mật to tát gì, ít nhất thì Vân Miểu và một số cao nhân môn phái Cổ Võ cũng biết, Thục Sơn cũng không phải mới truyền lại một hai đời.

Nhưng trước đó cũng không thấy cao thủ Huyền Cảnh nào đến cướp.

Vì sao hết đến phiên thầy trò bọn họ thì lại có người nhà Lạc Thiên Thu đến cướp công pháp chứ?

Nếu nói nhà họ Ninh có tin tức từ gia tộc thế tục nên mới đến cướp thì còn có thể hiểu được, nhà họ Lạc theo lý mà nói thì không biết mới đúng chứ.

Sau khi trên mặt lộ ra sự do dự, Lạc Thiên Thu hỏi:

- Nếu như bốn tọa nói ra thì người có để ta rời đi không?

- Người không có quyền lựa chọn, hoặc nói ra hoặc chết ngay lập tức, đừng tưởng Tâm ma thần binh của người có thể có tác dụng đối với ta, cho dù người tự nổ đan điền thì ta cũng có thể dùng thần lôi làm nổ người trước.

Dương Thần bá đạo nói.

Lạc Thiên Thu mặt co quắp, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Được, vậy bản tọa nói cho người biết, ta... không biết!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1586

Thật Giả Khó Phân

- Sở dĩ bốn tọa nói như vậy, là bởi vì kẻ cho bản tọa biết về tin tức về công pháp của người rất thần bí; Trong một đêm tự nhiên có bức thư được bỏ trên bàn sách của bốn tọa. Bốn tọa hoàn toàn không cảm nhận được kẻ nào đã vào đó.

- Từ điểm này thấy được, kẻ này không phải bình thường, bốn tọa không có khả năng trêu trọc, nên cũng không suy đoán nhiều.

- Mà người nói cái gì truy sát sư phụ người, bốn tọa còn không biết sư phụ người là người phương nào, làm sao biết chuyện này! Vì thế ta không thể trả lời! Tin hay không thì tùy.

Dương Thần nghe việc này rất vô nghĩa nhưng nhìn Lạc Thiên Thu như vậy tựa hồ không giả.

Lạc Thiên Thu không chỉ một lần lừa dối, Dương Thần cảm thấy có điểm không đúng, rốt cuộc lão ta đang giữ âm mưu quỷ kế gì.

Mọi người thấy Dương Thần rơi vào trầm tư, không có ý giết người nữa, có được cơ hội thở dốc.

Liễu Thi Nguyên cùng Diêm Tú Minh liếc nhìn nhau, ngầm hiểu, mang theo đám tu sĩ Hồng Mông nhanh chóng rút lui khỏi.

Dương Thần cũng không đuổi theo bọn họ, tới đẳng cấp này muốn giết cũng chỉ cần nhấc tay nhưng với tính mệnh của đám người này với hắn đã không có ảnh hưởng gì lớn. Giết thêm một người, giết ít hơn một người bản chất cũng không có gì khác nhau.

Anh em Yến gia thử phào nhẹ nhõm, tên sát nhân cuồng ma này xem ra đã buông tha bọn họ rồi.

Yến Phi Vân nhanh tay kéo Yến Vô Trần rời khỏi.

Nhưng Yến Vô Trần đẩy tai con gái ra, hít một hơi thật sâu, thở ra nói:

- Nhục nhĩ này hôm nay là nỗi nhục lớn nhất trong cuộc đời Yến mỗ! Đánh tôi bị thương, đoạt đi pháp bảo, vốn Yến mỗ thà chết trận cũng không vì lợi ích toàn cục mà nhân nhượng.

- Nhưng vì con cháu Yến gia, Yến Vô Trần không thể chết... Từ nay về sau, Yến Vô Trần tôi nợ cậu một mạng, chỉ ít lúc tôi còn tại vị, Yến gia trong Hồng Mông sẽ không là địch với cậu.

Dương Thần giương mắt nhìn ông ta, mỉm cười nói:

- Được rồi, ông già, cho ông đi thì đi đi, ta cũng không cần cái ân tình mà ông nói, ta nói lại, ta là nể mặt Yến bà bà.

- Các người có chết hay không với ta chỉ là một ý nghĩ, cho nên, đừng có

nhắc cái gì là chỗ tốt cho ta.

- Làm kẻ địch của ta? Ha, ha, ha... Các ông còn không xứng?

Yến Vô Trần biến sắc, muốn nổi giận, nhưng vẫn bị anh em Yến Phi Vân mạnh mẽ kéo lại, khuyên ông ta ngàn vạn lần đừng trêu chọc Dương Thần nữa, rất sợ kẻ điên này lật lọng muốn giết người.

Cuối cùng, Yến Vô Trần muối mặt, nghiêng răng nghiêng lợi rời đi.

Yến Tam Nương nhìn toàn trường một chút chỉ còn lại Dương Thần cùng Lạc Thiên Thu, cũng không còn lo lắng an nguy của Dương Thần nữa, thở dài yếu ớt, nói:

- Dương thiếu gia, cậu có thành tựu hôm này, Tam Nương cũng không phải lo lắng nữa rồi, bảo trọng; Tam Nương lại tạ ơn Dương thiếu gia lần nữa đã khai ân.

Dương Thần cười, gật đầu:

- Yến bà bà, chỉ cần bà nguyện ý, thỉnh thoảng trở lại Yến Kinh thăm ông già kia, trên miệng ông ta không nói ra, nhưng trong lòng khẳng định nhớ tới bà! Đừng lo lắng gì cả, người nào dám cản trở bà, cháu làm thịt kẻ đó!

Yến Tam Nương vui mừng nhìn Dương Thần, như nhìn con cháu của mình công thành danh toại, vui vẻ, nở nụ cười gật đầu sau đó nhẹ nhàng lướt đi.

Lúc này, chỉ còn Lạc Thiên Thu không hề sợ hãi giằng co với Dương Thần, không phải lão ta không muốn đi mà lão biết, những người khác có thể đi nhưng Dương Thần sẽ bỏ qua cho ông ta sao? Rất khó!

Dương Thần nhìn Lạc Thiên Thu, thần sắc trở nên lạnh lẽo:

- Nói thật, tôi không biết lời ông là thật hay giả, chính vì thế tôi cảm thấy ông rất nguy hiểm, nếu đã như thế tôi phải làm thịt ông.

- Bỏn tóa biết người sẽ nói vậy, vậy thì tới đây đi, tuy phần thắng không lớn nhưng bản tóa cũng không khoan tay chịu chết!

Lạc Thiên Thu nói xong, Tâm Ma thần binh trước người lão lóe ra điện mang màu đỏ sậm, phóng tới trước mặt Dương Thần, giống như một đạo thiểm điện hình người.

Dương Thần sớm có chuẩn bị, triệu ra Hỗn Độn đỉnh đón đầu ném tới, muốn ăn tươi chân nguyên tràn đầy của Tâm Ma thần binh.

Tâm Ma thần binh kia là đối thủ hôm nay của hỗn độn hung hồn, bị cái miệng hỗn độn to tướng tràn ngập máu tươi nuốt sống!

- Bạo!

Lạc Thiên Thu hét lớn một tiếng, vừa lúc Tâm Ma thần binh rơi vào miệng hỗn độn, đột nhiên nổ tung!

- Không tốt!

Trong lòng Dương Thần thầm kêu không ổn, lão ta không phải dùng thần binh để công kích mà muốn hy sinh Tâm Ma thần binh này, ôm bom cảm tử.

Tâm Ma thần binh này còn phải mất một thời gian mới có thể một lần nữa

tụ thành, tuy rằng đáng tiếc, tiêu hao rất nhiều chân nguyên nhưng Lạc Thiên Thu cũng bắt chấp tất cả.

Tâm Ma thần binh ẩn chứa chân nguyên nén ép của Lạc Thiên Thu nổ tung, uy lực sao có thể tưởng tượng nổi, nháy mắt hung hồn hỗn độn phình to gấp trăm lần, giống như bom nguyên tử phát nổ trong thân thể hỗn độn khiến hung hồn hỗn độn xé nát.

Bùm!

Một tiếng nổ mạnh, phá nát trời xanh.

Hung hồn Hỗn độn tuy bất tử bất diệt nhưng lần này bị nổ không nhẹ, thân thể bị tứ phân ngũ liệt, hóa thành vô số hỗn độn lực loạn lưu, gào thét thảm khốc trên bầu trời rách nát.

Nhất thời, bầu trời trở nên mịt mờ, sát khí tràn ngập.

Cũng may, Thần Lôi của Dương Thần có thể kháng trụ, vụ nổ không đủ uy hiếp tới hắn, chỉ khiến hắn hơi chậm chạp một chút.

Tranh thủ chút thời gian, Lạc Thiên Thu hóa thành đạo lưu quang lao ra.

Nhưng Dương Thần sao có thể thả hổ về rừng, thần niệm lướt qua, tập trung truy tìm phương hướng Lạc Thiên Thu chạy trốn, nháy mắt thu lại Hỗn Độn đỉnh, sau đó cấp tốc đuổi theo hướng Đông Bắc!

Phương hướng Lạc Thiên Thu chạy trốn dĩ nhiên là Lạc gia, lão ta dự định triệu tập cao thủ liều chết đánh cược một lần.

Tuy Dương Thần tốc độ nhanh hơn, nhưng Lạc Thiên Thu đã thoát ra khỏi phạm vi Lôi Vân, cũng không đủ thời gian tập trung lực lượng thiên địa ngưng tụ Lôi Vân một lần nữa, Dương Thần không thể tùy ý triệu hoán thần lôi từ trên trời phóng xuống.

Đây cũng chính là hy vọng của Lạc Thiên Thu, chỉ có thể thoát ra khỏi phạm vi bao trùm của Lôi Vân, Dương Thần cũng chỉ có thể phóng ra Thần Lôi của bản thân, việc né tránh dễ dàng hơn, uy lực yếu hẳn.

Thế nhưng điều này cũng không phải có nghĩa lão ta có thể chống đỡ, bởi tốc độ Thần Lôi quá nhanh, chỉ có thể dự đoán trước phương hướng thì triển mới có thể né tránh.

Vì thế, Lạc Thiên Thu cũng không ấn dấu việc lão tinh thông Bắc Minh Băng Phách, giao thủ với Dương Thần trước đó, có chiêu nào dùng chiêu đó.

Mỗi nơi Lạc Thiên Thu bay qua, Bắc Minh Huyền Băng đều ngưng tụ thành bức tường Huyền Băng, từ hư không xuất hiện bức tường phòng hộ vừa gây nhiễu loạn tầm nhìn Dương Thần, còn khiến hắn bị cản trở.

Dương Thần nhìn thân ảnh Lạc Thiên Thu phía trước luôn phiêu diêu bất định, có hăng hà sa số nhưng bức tường băng khúc xạ ánh sáng mặt trời, khiến tầm nhìn bị ảnh hưởng, không khỏi có chút nghẹn, có lực mà không xuất ra được.

Dứt khoát đã làm thì làm luôn, Dương Thần cũng lười suy nghĩ, trực tiếp hai tay ngưng tụ ra Thái Thanh Thần Lôi, thiểm điện màu tím lam như tiêu

thương liên tục phóng ra.

Thái Thanh Thần Lô không phải là tên lửa đạn đạo có khả năng xác định mục tiêu, thẳng tắp xẹt qua bầu trời, dễ dàng đánh nát tường bằng nhưng tiếc là suột qua thân thể Lạc Thiên Thu trong gang tấc.

Tổ chất tâm lý Lạc Thiên Thu rất tốt, bị Thần Lô lướt qua ngực, mặt trắng bệch, đầu đổ mồ hôi.

Mà cũng may, là Thái Thanh Thần Lô của Dương Thần không lớn, nếu không đã bị cọ qua thân thể rồi.

Hai người một đuổi một chạy, giằng co hơn mười giây, nhưng bầu trời xuất hiện khắp nơi Huyền Băng bị nghiền nát thành mảnh nhỏ, Thần Lô màu tím lam xuyên qua mà tới, như tách rời hư không.

Đột nhiên, từ hướng Đông Bắc có mười mấy tên tu sĩ bay tới, nháy mắt tới vị trí của Lạc Thiên Thu.

Lạc Thiên Thu phát hiện, kinh sợ, gào thét:

- Con tới đây làm gì?

Lão ta răn dạy, không phải ai khác là Lạc Tiểu Tiểu mang theo một đám tu sĩ Lạc gia.

Dương Thần muốn thừa thế bổ tới một đạo Lô Phách nhưng thấy Lạc Tiểu Tiểu ở đó, dừng tay, chân mày cau lại.

Cô bé này khiến hắn có chút khó khăn, mặc kệ xuất phát từ góc độ nào, thì mình và Tiêu Chỉ Tinh từng thiếu nợ cô ấy, lại hàm oan cô ấy vài lần, lại còn bị đánh mấy bận.

Đối mặt với người như vậy, Dương Thần không cách nào xuống tay, uy lực Thái Thanh Thần Lô rất mạnh, nhờ ngộ sát cô thì đời này trong lòng khó có thể bình an.

Lạc Tiểu Tiểu mặc một thân nghề thương màu hồng nhạt, nhìn thấy cha như vậy, bất chấp bị giáo huấn, cầm lấy tay Lạc Thiên Thu khóc nức nở, nghẹn ngào nói:

- Cha! Cha chạy mau, con gái tới ngăn cản tên bại hoại này!

Nói xong, Lạc Tiểu Tiểu đứng phía trước Lạc Thiên Thu, hô lớn:

- Tên khốn! Có bản lĩnh thì tới giết tôi đi! Anh bắt nạt tôi chưa đủ còn muốn giết cha tôi! Anh chẳng lẽ không thấy hổ thẹn sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1587

Đột Biến

Dương Thần nghẹn lời, xung quanh thân thể lôi quang chớp động, hắn có thể dễ dàng khiến một đám tu sĩ Lạc gia thành tro tàn nhưng thực sự hắn không muốn tổn thương Lạc Tiểu Tiểu.

- Cô tránh ra đi, tôi và Tình nhi nợ cô, tôi sẽ nghĩ cách trả lại, nhưng lần này giữa tôi và cha cô, tôi không giết lão ta thì lão ta cũng giết tôi.

- Nói bậy! Anh biết mắc nợ tôi còn muốn giết cha tôi! Có người nào báo đáp ân nhân như vậy không?

Lạc Tiểu Tiểu tức giận mắng.

Dương Thần buồn bực, bĩu môi:

- Đây không phải như thế...

- Thế nào là không phải?

Hai mắt Lạc Tiểu Tiểu đầm lệ, hỏi lại.

Trong mắt Lạc Thiên Thu hiện lên một tia dị sắc, đầu óc ông ta vốn khôn khéo, rất nhanh hiểu được Dương Thần thật sự nể mặt con gái mình.

Nếu là lúc trước, ông ta nhất định sẽ thừa cơ dùng thân thể Lạc Tiểu Tiểu thành tấm chắn, bảo toàn mạng sống bản thân quan trọng hơn nhiều.

Thế nhưng, trải qua một lần Lạc Tiểu Tiểu sống chết không buông bỏ mình, ông ta đã chân chính coi người con gái này là bảo bối tận tâm can, thực sự không muốn Lạc Tiểu Tiểu gặp nguy hiểm, chứ đừng nói là lợi dụng con bé. Cho dù cả gia tộc có chết hết, Lạc Thiên Thu cũng hy vọng đứa con quan tâm mình nhất không xảy ra chuyện gì.

Dương Thần là người thế nào, hôm nay Lạc Thiên Thu đã triệt để hiểu rõ, người này giết người tự xưng thứ hai thì thiên hạ không ai dám xưng thứ nhất!

Cái gì gia tộc ẩn thế hơn ngàn tên tu sĩ, thậm chí Ninh gia già trẻ lớn bé vô tội, hắn không buông tha một ai cả, nói cách khác, giết người mất hết nhân tính!

Tên nguy hiểm loại này, cho dù hiện tại nể mặt mũi nhưng có thể quay ngoắt 180 độ không giết không thôi, làm sao có thể để con bé lao vào hiểm địa cứu mình đây?

Trên thực tế, Lạc Thiên Thu đã quên mất một việc, nếu Dương Thần chỉ đơn giản có chút hồ thẹn thì Dương Thần hoàn toàn có thể trực tiếp ra tay khiến bọn họ quy thiên.

Thế nhưng, trong lòng Dương Thần suy đoán về thân thể của cô; Nếu cô thực sự là con gái của Đường Lộ Di thì có nhiều rắc rối lắm, cô xảy ra

chuyện gì thì Thái Ngưng và sư phụ của cô ấy không biết nói sao đây.

Nhất thời, Dương Thần rơi vào trầm tư, là sao có thể vừa để Lạc Tiểu Tiểu an toàn vừa giết mối họa Lạc Thiên Thu này.

Các tu sĩ Lạc gia còn lại thấy sắc mặt Dương Thần phức tạp, đứng nguyên tại chỗ, vội vàng mở miệng khuyên nhủ Lạc Thiên Thu rời khỏi đây, núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun.

Lạc Thiên Thu cảm tức đám tu sĩ gia tộc:

- Ai cho các người đồng ý cho Đại tiểu thư đi ra ngoài? Không phải ta đã dặn phải bảo hộ tốt con bé sao?

Một gã cao thủ Lạc gia cười khô, nói:

- Tộc trưởng, chúng tôi lo lắng cho ngài quá, chiến đấu ở đây đã truyền khắp Huyền cảnh rồi, lão tộc trưởng còn đang tĩnh dưỡng, nếu ngài lại xảy ra chuyện, Lạc gia chúng ta làm sao bây giờ?

- Cha, đi nhanh đi, con ở đây quần lầy hần, hần nợ con, con không để hần làm hại cha đâu!

Lạc Tiểu Tiểu bỏ ngoài tai lời chát vắn của cha, đột nhiên bay tới chỗ Dương Thần!

Lạc Thiên Thu muốn ngăn cản, nhưng trong đầu hiện lên một suy nghĩ quỷ dị, nếu mình kéo con bé lại có phải vừa vắn trúng kế của Dương Thần, khiến bản thân tiến gần lại, sử dụng Thần Lôi chuẩn xác đánh chết mình?

Một tia tạp niệm sinh ra khiến tay Lạc Thiên Thu dừng lại giữa không trung, thân ảnh ở chỗ cũ.

Trời đất chứng giám, lúc này Dương Thần hoàn toàn không muốn lại tính toán Lạc Thiên Thu, là lão ta lo buồn vô cớ, quá đa nghi rồi.

Dương Thần nhìn thấy Lạc Tiểu Tiểu lao đầu bay về phía mình, bình thường hoàn toàn có thể tránh ra hoặc có thể bắt lấy, với tu vi Hóa Thần kỳ của cô sao bắt được mình. Nhưng hành động của cô quá mức đột ngột, vả lại Dương Thần còn đang phân tâm không để Lạc Thiên Thu chạy trốn, sững sốt không kịp né tránh vừa vắn bị Lạc Tiểu Tiểu ôm lấy!

Thân thể Lạc Tiểu Tiểu mềm mại tỏa ra hương thơm ngát dán lên người, đôi tay bắt lấy hông, hai chân kẹp chặt lấy đùi mình khiến Dương Thần rất kinh ngạc, sau đó lại dờ khóc dờ cười.

Hành động của Lạc Tiểu Tiểu giống như một cô bé, cho dù tu vi cao đến đâu đi nữa; Đây không phải đánh nhau trong thế tục, cô bé cho rằng ôm lấy đối thủ thì không còn biện pháp nào nữa sao?

Trong lòng Lạc Thiên Thu trở nên rất hồi hộp, Dương Thần tùy ý đánh một chưởng cũng đủ lấy mạng Lạc Tiểu Tiểu, may mà Dương Thần có ý hạ thủ lưu tình.

- Cha, chạy mau đi!

Lạc Tiểu Tiểu ôm chặt Dương Thần, quay đầu hét lớn.

Tâm Lạc Thiên Thu vững như bàn thạch cũng bị hành động cứu cha có vẻ

ấu trĩ này của con bé kích động, đau lòng; Con bé ngốc nghếch này, thật sự nghĩ Dương Thần không có biện pháp truy kích nữa hả?

Quả nhiên, trên mặt Dương Thần nở nụ cười tà, tự đưa tới cửa vậy thì dễ làm rồi.

Chân nguyên trên người hơi xao động, Dương Thần đánh Lạc Tiểu Tiểu bay ra nhưng không hề bị thương, duỗi tay bắt lấy hông Lạc Tiểu Tiểu kéo cô về cạnh mình, sau đó ấn vào huyệt hôn mê.

Lạc Tiểu Tiểu chưa kịp phản kháng đã bị ngất đi.

Suy nghĩ của Dương Thần rất đơn giản, đem cô bé này về vẫn có thể có được lời giải thân thể của cô, chí ít cũng không ảnh hưởng tới việc mình giết người Lạc gia.

Mất thấy con gái bị bắt, Lạc Thiên Thu không nghĩ cách cứu viện, nghĩ thầm Dương Thần cũng không hạ sát thủ, dứt khoát tranh thủ xoay người bỏ chạy.

Dương Thần giải quyết xong phiền toái nhỏ này, đâu chịu buông tha Lạc Thiên Thu, liên tục vài đạo Thần Lôi được ngưng tụ đâm ra, cuồng mãnh lao về phía lão ta.

Nhưng mà một tay ôm Lạc Tiểu Tiểu, liên tục vài lần tấn công cũng không thể giết tới thân ảnh quý mị của Lạc Thiên Thu được giấu sau tầng tầng lớp lớp những bức tường Huyền Băng; Năng lực bỏ trốn của Bắc Minh Băng Phách khiến Dương Thần phải than thở.

Thế nhưng, Thần Lôi không bắn trúng Lạc Thiên Thu nhưng tu sĩ Lạc gia tới cứu viện chết không còn manh giáp để lại.

Một đường thẳng hướng phía Đông Bắc, ước chừng vài phút, Dương Thần cũng không quá gấp gáp cùng lắm đuổi tới Lạc gia, sau đi san phẳng nơi đó thành bình địa xem Lạc Thiên Thu có dám chính diện chống đỡ không.

Nhưng lúc này Dương Thần cảm thấy có điều không thích hợp.

Một dự cảm không tốt xông lên não, như có vật gì đó đang rục rịch xung quanh.

Dương Thần cẩn thận tìm kiếm, cúi đầu nhìn vào nhãn không gian của mình.

- Ở trong đó?

Không đợi Dương Thần ngẫm nghĩ, bỗng nhiên từ trong nhãn không gian bắn ra một đạo hư ảnh màu đen, vây lấy xung quanh thân thể!

Màu đen gì đó tản ra một luồng năng lượng u ám, điên cuồng, tử vong, cảm nhận được đủ loại tối tăm.

Là Linh Bảo trấn tộc Mông gia.

Dương Thần chấn động vô cùng, đây là lần đầu tiên nhìn thấy năng lượng bay ra từ nhãn không gian!

Hơn nữa, Linh Bảo trấn tộc Mông gia vẫn không điều tra ra cái gì, không

có một chút dao động linh khí nào, quái lạ hôm nay lại tỏa ra năng lượng âm u cường đại như này?

Không cho hẳn suy nghĩ thấu đáo, năng lượng màu đen đã bao vây xung quanh mình tạo thành một vòng xoáy vô số đao phong, dày đặc, kín kẽ.

Không gian xung quanh sinh ra dao động kỳ dị, một lực lượng bắt đầu kéo lấy Dương Thần.

Nhưng rơi vào cát lún trong sa mạc, mặc cho Dương Thần dấy dựa thể nào, dùng hồn độn lực thậm chí Thái Thanh Thần Lôi bỏ vào năng xung quanh đều không làm nên trò trống gì!

Vòng xoáy đen này không ngờ hấp thu chân nguyên của mình.

Ngay cả Thái Thanh Thần Lôi cũng có thể hấp thu!

Với mức độ nhạy bén của Dương Thần với không gian, Dương Thần tin chắc đây là không gian truyền tống, nhưng không hề biết nó sẽ dẫn mình tới nơi nào.

Có thể, bản thân Linh Bảo không có năng lượng gì cả, nhưng điểm kích phát không gian truyền tống, sinh ra ám môn này; Có lẽ đây là công năng đích thực của Linh Bảo này!

Trước mắt, một mảnh tối đen, Dương Thần nhớ tới trên tay mình còn ôm một Lạc Tiểu Tiểu, không còn gì để nói nữa, cái vận khí này củ chuối quá đi.

Những tên Ma Môn Hồng Hoang cảnh không trêu đùa mình đấy chứ.

Linh Bảo này chẳng lẽ là... chìa khóa truyền tống đến một không gian khác.

Sớm biết vậy có chết cũng phải trả cho bọn họ, rất có thể đây là bí mật phục hưng của Ma Môn, mình có hứng thú chút chút rồi.

Dương Thần cười cay đắng, biến mất trong bóng tối.

Phía trước, Lạc Thiên Thu chỉ lo chạy trốn không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra phía sau.

Khi phát hiện Dương Thần không đuổi theo, không khởi nghi hoặc, không biết Dương Thần lại giở âm mưu quỷ kế gì.

Khi quay đầu lại nhìn, thì thấy vết đen li ti, ở phía xa chớp động thoáng cái biến mất.

Trong khoảnh khắc, Lạc Thiên Thu cũng không dám tin tưởng, uy áp Dương Thần không còn.

Giống như bốc hơi khỏi nhân gian, triệt để biến mất.

Lạc Thiên Thu nhú mày, bất chấp mọi thứ, nóng ruột bay trở lại, nhìn xung quanh, ngay cả một chút bóng dáng Dương Thần và Lạc Tiểu Tiểu cũng không thấy.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1588

Thế Giới Hoang Vu

Nhóm dịch: Friendship

Trầm ngâm một lúc lâu, Lạc Thiên Thu vẫn chưa tìm ra câu trả lời, theo lý mà nói, Dương Thần đang nắm giữ Thái Thanh Thần Lô chẳng khác gì bất khả chiến bại, sẽ không bỏ qua cho mình và người nhà họ Lạc mới đúng, hơn nữa, đốm đen đen đó là gì...

Chờ một chút...

Lạc Thiên Thu quan sát phong cảnh vùng này, khu vực này, hình như là...

- Thiên Ma Chi Nhân!?

Lạc Thiên Thu nghĩ đến chữ “Nhân”, giật nảy mình, vùng đất này là khu vực trung gian giữa nhà họ Lạc và nhà họ Ninh, chẳng phải là trong phạm vi Thiên Ma Chi Nhân từ trước đến nay sao!

Tuy mỗi một lần Thiên Ma Chi Nhân mở cửa đều không xác định vị trí cụ thể, nhưng luôn luôn không thể thoát khỏi vùng này.

Chẳng nhẽ nói, đốm sáng màu đen đó là cửa vào Thiên Ma Chi Nhân?

Nhưng Thiên Ma Chi Nhân mở cửa rõ ràng cần gần một năm, tại sao lại mở sớm như vậy?

Lạc Thiên Thu ngẩng nhìn cảnh vắng vẻ xung quanh, trên khoảng không cao ngàn trượng, gió lạnh thổi qua mái tóc ông, có chút biểu hiện chật vật và mệt mỏi rã rời trên khuôn mặt, không hề có chút vui vẻ của việc chết đi sống lại, trái lại lộ ra tâm trạng lo lắng và u sầu.

...

Vòm trời xám xịt, giống như có màn sương mù muôn đời không thay đổi, bao phủ vạn vật.

Đây là thế giới hoang vu lộ ra vẻ bi thương và bế tắc.

Trong đất có mùi tanh và khét, trong màu nâu đậm của đất còn vương một vệt đỏ nhàn nhạt, không có lấy bóng cây ngọn cỏ.

Không khí tràn ngập mùi ẩm thấp, thỉnh thoảng có luồng âm khí qua lại như con thoi.

Trong hư không, hình như bốn phương tám hướng đều có tiếng gào khóc thảm thiết của ma quỷ, không ngừng kéo đến bên tai, nhưng khi tìm kiếm kỹ càng, lại không một chút động tĩnh.

Thời khắc này, Dương Thần đang đứng trong thế giới đau thương và hoàn toàn lạ lẫm này, tay trái hắn vẫn ôm chặt Lạc Tiểu Tiểu đang ngủ say.

So với nỗi đau trước đây khi bị hút vào Vạn Yêu Giới, Dương Thần cảm thấy lần này chưa đến nỗi tồi tệ lắm.

Bởi thế giới này, có thể tự mình điều động linh khí chu thiên, tuy rằng âm khí cao hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng may sao vẫn chưa áp chế công lực của bản thân.

Nhưng vẫn là đề đề phòng bất trắc, Dương Thần đưa đỉnh Hồn Độn ra, xoay quanh đỉnh đầu mình, đề kịp thời phòng bị bốn phương tám hướng.

Dương Thần dùng thần thức đảo qua một lượt, lập tức phát hiện thế giới này cực kỳ rộng lớn, không thể xác định độ cao của bầu trời, bởi vì lên đến độ cao nhất định, áp lực không gian sẽ khiến hắn không thể tiếp tục đi lên, là không gian khép kín.

Mà pháp tắc không gian lại không có hiệu quả tại nơi này, có thể thấy đây là không gian độc lập được ai đó tạo ra, có quy luật vận hành của riêng nó.

Chỉ có điều, không gian này vẫn nằm trong phạm vi Trái Đất, nếu không Dương Thần đã không thể sử dụng tu vi.

Sau khi bay liên tục vài trăm km, Dương Thần lại phát hiện thêm không ít điều mới mẻ, sa mạc hoang vắng, những vùng đất trống khô cằn, còn có cả những gò núi trơ trụi.

Những nơi này, đã chôn vùi không ít hài cốt của con người và yêu thú, hơn nữa hay có nhiều món pháp bảo tầm thấp, tầm trung.

Chỉ có điều, những pháp bảo này phần nhiều đã bị hư hại, không còn nhiều giá trị sử dụng.

Sau khi dạo quanh một vòng, trong lòng Dương Thần kỳ thực đã chắc chắn một điều. Nơi đây... nếu không có gì bất ngờ, hẳn là Thiên Ma Chi Nhân đã được nghe nói nhiều từ trước kia.

Thông đạo được Thiên Ma Chi Nhân mở ra, sẽ hút chân nguyên, hơn nữa nhiều tu sĩ bị chết trận bên trong, cất giữ nhiều pháp bảo, bí kíp võ công, tất cả những điều đó đều giống hệt như thế giới trước mắt.

Về phần tại sao lại vào đến đây, dĩ nhiên phải trách tội linh vật của nhà họ Mông.

Quả cầu tròn màu đen, từ khi vào Thiên Ma Chi Nhân, luôn ở bên Dương Thần, nhưng một lần nữa mất hết năng lượng, trở về hình dáng của phế vật.

Dương Thần làm đủ mọi cách, nó vẫn không động đậy, đành bỏ nó vào nhẫn không gian, không biết chừng khi muốn ra ngoài sẽ phải dùng đến nó.

Nhưng điều làm Dương Thần cảm thấy buồn bực là, theo lý mà nói, Thiên Ma Chi Nhân phải có nhiều linh hồn ma quỷ, nhưng mình đã đi vài trăm km, không gặp bóng dáng nào, đúng là kỳ quặc.

Nhưng nghĩ lại, thế giới này quá rộng lớn, hơn nữa không hề có căn cứ xác định phương hướng, Dương Thần cũng không rõ, tận cùng của nó ở nơi đâu.

Mình sẽ không bị ở đây luôn chứ?

Nếu vẫn không thể thoát ra, ở thế giới bên ngoài, vợ, người nhà và con cái hẳn nên tính thế nào?

Dương Thần tức giận, liền chửi mắng thậm tệ tổ tông đám Ma Môn, nhưng cuối cùng cũng đành nén giận, nghĩ kế sách.

Giữa lúc đó, Lạc Tiểu Tiểu tỉnh lại, cô gái còn đang mơ màng ngắm nhìn thế giới lạ lẫm, ngây người một hồi lâu, cuối cùng sau khi nhìn thấy Dương Thần ở bên cạnh, vội hét to lên!

Dương Thần biết con nha đầu này sau khi tỉnh lại chắc chắn sẽ nói không ngừng, hỏi một thôi một hồi, liền để mặc cô ta nói lảm nhảm.

Đợi sau khi Tiểu Tiểu xúc động và nói hết một tràng, Dương Thần mới chậm rãi hỏi:

- Cô nói xong rồi hả?

- Khụ khụ!

Lạc Tiểu Tiểu hét nhiều đến nỗi cổ họng cảm thấy khó chịu, nhăn chiếc mũi xinh xắn cảm thấy mùi vị của không khí trong này quá buồn nôn, gật gật đầu, hai con mắt xinh đẹp chớp chớp, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Dương Thần thở dài, nghĩ rằng hai người thảo luận có thể đạt được chút thành quả, liền nói hết một lượt những việc xảy ra trước kia và tình hình trước mắt.

Lạc Tiểu Tiểu nghe thấy cha mạnh khỏe, có chút xúc động, nhưng khi biết được hai người có khả năng đã lọt vào Thiên Ma Chi Nhân, lại nhảy dựng lên, lấp ba lấp bập hỏi Dương Thần phải làm sao bây giờ.

Dương Thần cảm thấy phiền muộn, kéo cánh tay trắng nõn của Tiểu Tiểu, trừng mắt quát:

- Hết cái gì vậy, lớn tướng thế kia rồi! Nhõng nhẽo như trẻ con không cảm thấy phiền à!? Còn hết nữa tôi sẽ mặc kệ cô.

Sau khi ngán người ra, Lạc Tiểu Tiểu mếu máo, nước mắt lưng tròng nhìn Dương Thần, ấp úng một cách đáng thương:

- Biết... biết rồi. Người... người đừng bỏ mặc ta.

- Cô... cô khóc cái gì vậy, ai dè... Tôi không nói sẽ bỏ mặc cô, nếu không đã bỏ từ lâu rồi, nhưng cô hết khóc lóc lại kêu la, từ từ rồi nói.

Dương Thần khó xử khi thấy phụ nữ khóc.

Lạc Tiểu Tiểu vừa nghe xong, lập tức mặt mày hớn hờ, lau khô nước mắt, cười ngọt ngào:

- Ừm ừm, đáng ghét, ta biết người kỳ thực quan tâm ta, hi hi...

Dương Thần nhìn cô bé từ bộ dạng buồn bã bỗng chốc trở nên vui vẻ tươi tắn, cười thầm không nói gì.

Xem ra từ lần đầu tiên gặp mặt tới nay, con nha đầu này quả thực chưa trưởng thành bao nhiêu, vẫn trong sáng và ngây thơ như thế, phải dễ dàng dành như trẻ con, hơi quát nạt một cái là cô ta mau nước mắt.

Thở dài một tiếng, Dương Thần nói:

- Hiện nay, ta không có manh mối, chỉ có thể thăm dò một chút thế giới này, cô ngoan ngoãn theo tôi, nếu có thể ra ngoài tự khắc tôi sẽ dẫn theo cô,

tôi không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần đừng gây phiền phức, được không?

- Ừm, Tiểu Tiểu rất ngoan mà!

Tiểu Tiểu gật đầu.

Lạc Tiểu Tiểu tuy yếu đuối, nhưng phần lớn thời gian tỏ ra cứng rắn.

Nghĩ đến Dương Thần ở bên, công lực của hắn cao như vậy, lại chưa từng nghĩ sẽ bỏ rơi mình, cô ta quyết định không nghĩ làm sao để ra khỏi Thiên Ma Chi Nhân, cũng không lo lắng những điều đó...

Cô đã nghĩ rất thông suốt, dù sao không phải một mình cô ở trong này, cũng không quá tệ, vì vậy liền cười ngốc mà ở bên cạnh Dương Thần, không gây thêm phiền phức cho hắn.

Mà trên thực tế, cô ta cũng không giúp nổi Dương Thần, cô không có hứng thú với việc luyện công, đừng nói đến thế giới Thiên Ma Chi Nhân bí ẩn này, hiểu về nó quá ít.

Vài giờ sau, Dương Thần coi như đã có nhận thức hoàn toàn mới về Tiểu Tiểu, cô bé này đúng là kẻ dở hơi.

Hình như hoàn toàn không biết cảnh ngộ trước mắt đang rất bế tắc, rất vui vẻ hỏi mình những câu “nhặt nhẽo”.

Đại loại như là năm nay mấy tuổi, thích ăn gì, thích màu gì, yêu lần đầu khi nào, đã yêu bao nhiêu người, có con chưa...

Về phần trước đây Dương Thần muốn giết cha mình, dường như Lạc Tiểu Tiểu đã quên sạch, không nhắc tới nửa chữ.

Dương Thần thủng thảng trả lời từng câu hỏi của cô ta, chủ yếu tinh lực vẫn tập trung tìm kiếm xem thế giới này có nơi nào đặc biệt!

Nhưng, tìm kiếm vài nghìn dặm, Dương Thần vẫn chưa phát hiện ra một chút tin tức hữu dụng.

Điều duy nhất thu được, chính là hai pháp bảo thượng phẩm khả dụng, vài cuốn bí tịch pháp thuật chưa rõ có giá trị sử dụng hay không và vài pháp bảo hạ phẩm, trung phẩm, vận khí quả thực không được tốt lắm.

Dương Thần không bận tâm những điều đó, Thái Thanh Thần Lô của hắn có thể hủy diệt những pháp bảo kia bất cứ lúc nào, nhưng lại làm cho Lạc Tiểu Tiểu hai mắt tỏa ánh sáng, vui rạo rực, cảm thấy giống như hành trình tìm kho báu, cảm hứng dâng trào.

Thời gian dần trôi, Dương Thần bỗng phát hiện, thế giới xám xịt, không ngờ bắt đầu rơi vào đen tối.

Dương Thần mới ý thức được, trong này hóa ra vẫn có ngày đêm, hơn nữa cùng với sự lan truyền của đêm đen, bầu không khí xung quanh, âm khí ngày càng nặng, tiếng ma quỷ kêu khóc tứ phía, hình như ngày càng thảm thiết và rõ ràng.

Một điềm xấu thoáng qua suy nghĩ của Dương Thần:

- Không phải là, linh hồn ma quỷ này... đêm tối mới xuất hiện chứ?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1589

Đại Bỏ

Nhóm dịch: Friendship

Sự thật đã chứng minh suy đoán của Dương Thần hoàn toàn chính xác.

Lúc Thiên Ma Chi Nhãn tiến vào màn đêm, cả một khoảng lớn trở nên đen kịt, trong thế giới như vậy, nếu Lạc Tiểu Tiểu và Dương Thần không có tu vi, thì căn bản không thể bước đi nổi.

Dương Thần phóng ra thần thức cường đại, bao trùm cả trăm dặm, lông mày nhíu lại nhìn chăm chú.

Lạc Tiểu Tiểu đứng bên cạnh thấy hấn sắc mặt ngưng trọng, lo lắng hỏi:

- Dương Thần, anh vừa làm chuyện gì thế?

- Cô tốt nhất nên đứng cạnh tôi, không được rời khỏi phạm vi ba bước, rõ chưa.

Dương Thần nghiêm túc nói.

Lạc Tiểu Tiểu đang buồn bực, nhưng thần thức cũng đã nhận ra được cái gì đó, trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, vội vàng níu lấy áo của Dương Thần.

- Là cái gì vậy? Còn rất nhiều... Đang ở gần đây...

Giữa tiếng kêu của Lạc Tiểu Tiểu, từ cả bốn phương tám hướng, khí lưu quỷ dị bắt đầu hội tụ lại với mật độ lớn.

Những khí lưu này nếu nhìn kỹ, có thể nhận ra trong mỗi một luồng khí đều là một quái vật mang tướng mạo xấu xí!

Giống như là hình ảnh của một bộ xương khô, thân thể lượn lờ mang theo sát khí hắc ám, kéo dài ở phía sau, còn lại là một ít khung xương của mảnh thú, nhưng đều là linh thể thuần túy, không phải là thực chất.

Những quái vật dương nanh múa vuốt này, thanh âm như điện xẹt, phảng phất tê tâm liệt phế.

Đối với một cô gái như Lạc Tiểu Tiểu mà nói, thấy rắn độc là đã giật mình chứ đừng nói gì đến những thứ quỷ quái giống như linh ma tà ác này!

Trên đỉnh đầu của Dương Thần, Hỗn Độn đỉnh bắt đầu phóng ra Hỗn Độn lực, ngưng kết thành vòng bảo vệ bao phủ cả hai người.

Dương Thần thấy có vẻ như hung hồn Hỗn Độn rất hưng phấn, tựa hồ đối với ma linh này có sự ham mê đặc biệt.

Chẳng lẽ, những ma linh này là bổ vật đối với Hỗn Độn?

Tuy rằng đã bị Dương Thần trấn áp, nhưng Hỗn Độn vẫn có thể xuất ra một chút ý niệm.

Điều này rất hiển nhiên, Hỗn Độn cho dù tạm thời không có cách nào khống chế Dương Thần, nhưng nó cũng hi vọng mình có thể không ngừng

lớn mạnh lên, cho nên cũng không phải không nói cho Dương Thần một số chuyện.

Không đợi Dương Thần ngẫm nghĩ, vô số ma linh đã bao vây cả bốn phía, trong phạm vi hơn mười mét xung quanh không ngừng xoay xung quanh.

Trong lúc nhất thời, đạo gió xoáy màu đen cực kỳ lớn, bao vây hai người lại, nhưng không hề ngừng lại mà tiếp tục khuếch tán với phạm vi lớn.

Dương Thần có thể cảm nhận được những ma linh này cũng không mạnh mẽ cho lắm bởi vì không có hình dáng chỉ thuần túy là linh thể mà thôi, cho nên bất luận có bao nhiêu tu vi, cũng sẽ giảm bớt đi nhiều.

Đó cũng là lý do vì sao tu sĩ độ kiếp cần rèn luyện thân thể, không chỉ để dự trữ chân nguyên mà còn làm căn cơ cho các tu sĩ.

Giống như một cái cây, mất đi rễ cây thì dù ánh sáng Mặt Trời có chiếu như thế nào, hay được chăm sóc tỉ mỉ, thì cũng không thể sống được.

Những linh ma này cũng thuộc vào loại Hỏa Kỳ, Quỷ Thủy Kỳ, nếu số lượng nhiều hơn nữa đối với Dương Thần cũng không hề đáng sợ.

Điều Dương Thần không mong muốn là những linh ma này tựa hồ như không có trí tuệ, hoàn toàn dựa vào bản năng, không ngờ không tùy tiện bắt đầu.

Dương Thần không cảm thấy bọn chúng sợ mình, theo lý thuyết thì những tu sĩ kia tiến vào Thiên Ma Chi nhãn, không ít là Nhược Thủy đỉnh phong đấy, giết đám ma linh này cũng không tốn sức mới đúng, ma linh thường là muốn tử đầu.

Xem ra hôm nay, nỗi sợ hãi của chúng chính là Hỗn Độn đỉnh trên đầu mình.

Hỗn Độn tuy rằng mất đi thân thể, nhưng uy thế của thượng cổ mãnh thú thì không có cách nào che giấu. Giống như trong giới tự nhiên, đa số loài ăn thịt động vật, khi đối mặt với Mãnh Hổ thì đều không dám tùy tiện tấn công.

Thế nhưng, theo bản năng chúng cũng không cam lòng buông tha máu huyết thân thể, cho nên, không ngừng vây khốn, tìm kiếm cơ hội.

Dương Thần biết rằng mình đang là Thái Thanh Thần Lô là vật khắc tinh của những âm tà này, cho nên không nóng nảy, thử đem Hỗn Độn đỉnh hướng về phía một đám ma linh mà hút!

- Grùzz!!

Hung hồn trong đỉnh chui ra, đôi mắt màu đỏ mở to như chuông đồng, gầm thét, mở cái miệng khổng lồ tham lam ra!

Một mảng lớn ma linh rậm rạp, quả nhiên cảm nhận được sự uy hiếp lớn đang tới, hoảng loạn tứ tán muốn chạy trốn.

Nhưng lực hút của Hỗn Độn kéo dài không dứt, lực hút cực mạnh đó không phải là thứ mà các ma linh này có thể chạy thoát được.

Vô số ma linh giống như những tia nước nhỏ màu đen, vô phương bị hút vào bên trong Hỗn Độn đỉnh!

Hồn Độn phòng to, tiếng gầm của hung hồn ngày một lớn, tỏ ra sự vui vẻ, nhanh chóng cắn xé.

Dương Thần cảm nhận được, một luồng linh khí cổ tinh khiết, nhanh chóng được chuyển hóa, vào trong cơ thể mình, kinh mạch trở nên ấm áp, đan điền không ngừng phòng lên...

Thật nhiều linh khí!

Dương Thần trong lòng vui sướng, quả nhiên là như vậy, linh ma vì không có thân thể, lại là linh khí của oan hồn tụ lại, cho nên Hồn độn bắt đầu ăn cũng không tốn sức, hiệu suất chuyển hóa lại càng cao.

Bởi vậy đối với Thượng Thanh Thần lời lại tiến thêm được một bước nữa rồi.

Hồn Độn đỉnh tàn sát bừa bãi, càn quét khắp nơi, không ngừng hấp thu ma linh.

Những ma linh này bởi vì không có trí tuệ nên cứ nhắm Dương Thần mà bay tới, nhưng lại không thể chạy trốn khỏi Hồn Độn đỉnh.

Giống như một đám ruồi bị hấp dẫn bởi đồ ngọt lại bị hàng rào điện ngăn cản lại, chết la liệt.

Lạc Tiểu Tiểu vẫn theo dõi tình huống này, thấy những thứ quái dị không dám tới gần bọn họ, mới thở phào nhẹ nhõm, cũng tò mò nhìn ra xung quanh.

Ngẩng đầu lên nhìn, thấy vẻ mặt Dương Thần có chút hưng phấn, Lạc Tiểu Tiểu có chút khó hiểu.

Dương Thần lúc này không còn thời gian để ý xem cô đang làm gì, hắn đang tập trung thu nạp linh khí thuần khiết kia, tuy rằng những linh khí này mang một lượng lớn âm tà, nhưng thân thể của Dương Thần quá bá đạo, lại có thân lõi hộ thể, âm tà đó căn bản không thể gây hại gì đối với hắn.

Ma linh trong Thiên Ma chi nhãn, nhiều không đếm xuể, nhưng không phải tất cả đều lao về phía Dương Thần nên số lượng Hồn Độn đỉnh ăn được cũng dần dần ít đi.

Dương Thần cảm giác tu vi của mình có thể đã đạt đến Thái Thanh Thần Lôi Đại Viên Mãn, thực lực đã được bổ sung đáng kể, nhưng giống như Lạc Thiên Thu lúc trước, Dương Thần đã vượt qua được Thái Thanh Thần Lôi, nhưng so với Thượng Thanh thì còn một khoảng cách khá xa.

Thấy ma linh ngày một ít đi, Dương Thần chuẩn bị mang theo Lạc Tiểu Tiểu rời khỏi khu vực này, tìm kiếm nơi khác để ăn thêm ma linh, đối với hắn mà nói Thiên Ma Chi Nhãn đã trở thành “Phúc Địa”.

Tuy rằng, không biết làm cách nào có thể ra ngoài, nhưng với tốc độ tăng trưởng tu vi như thế này, không chừng còn có thể độ kiếp lên Thượng Thanh Thần Lôi lại còn có thể mở cho mình một con đường đi ra ngoài nữa.

Lúc Dương Thần định ôm Lạc Tiểu Tiểu rời khỏi đó, bỗng nhiên từ phía xa hiện ra mười luồng chân nguyên uy áp mạnh hơn nhiều so với lúc trước.

- Người là người nơi nào sao dám đả thương người dân của ta!??

Một giọng cứng cáp khàn khàn từ phía xa truyền tới.

Ngay sau đó, mười ma linh đột nhiên xuất hiện giữa không trung!

Dương Thần hơi kinh ngạc, lần này ma linh xuất hiện không ngờ lại có hình người màu đen thoát ẩn thoát hiện.

Ma linh đứng đầu, chính là tên đã lên tiếng, hình thể to khổng lồ, chiều cao bằng hai người khác, đầu đội vương niệm vàng kim, người mặc áo da, nhưng đều là hư ảnh, khuôn mặt uy nghiêm, con ngươi tỏa ra ánh ma trời yếu ớt, đang nhìn hai người Dương Thần.

Ở bên cạnh y, còn có hơn mười ma linh hộ vệ mặc trang phục nam tử, hiển nhiên chúng có trí tuệ, ánh mắt hung ác nhìn Dương Thần.

Dương Thần hít mắt, không khỏi thất kinh, cái hình thể này của ma linh, cũng có được thực lực của Thái Thanh, mà những hộ vệ bên cạnh y cũng có hai gã Thái Thanh sơ kỳ, còn lại đều là Nhược Thủy trung kỳ và đỉnh phong!

Trách không được bọn chúng đều có trí tuệ, nhưng hồn phách đều hóa thành ma linh rồi, lại có thể có tu vi đến mức này, sợ rằng sống thêm một thời gian nữa e rằng sẽ mạnh lên thành Thượng Thanh và Thái Thanh kỳ!

Vừa nghĩ tới niên đại thật sự của Thiên ma chi nhân, chỉ sợ trước khi Hồng Hoang môn được sinh ra, hơn năm vạn năm trước, Dương Thần đoán là khi đó cao thủ Thượng Thanh kỳ nhất định là có.

Đám ma linh thấy Dương Thần không nói năng gì, ánh mắt chuyển hướng về phía Hỗn Độn đỉnh, ma trời trong mắt đột nhiên cháy rừng rực!

- Hả!? Cái này là... Hỗn Độn đỉnh!? Các hạ là cao nhân phương nào!? Vì sao lại có Thái Cổ thần vật này!?

Ma linh đứng đầu lời nói bỗng nhiên khác lạ, vẻ hung thần ác sát chợt giảm xuống, toát ra vài phần kính nể.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1590

Bất Lực

Dương Thần một trận ngạc nhiên, còn đang lo nghĩ mình có thể đánh thắng nhóm ma linh này không, sao họ hình như còn chưa tính ra tay?

- Người là ai, ta có Hồn Độn đỉnh liên quan gì đến người?

Dương Thần bất động thanh sắc hỏi ngược lại.

Ma linh cực lớn cũng không nói lời vô ích, tự giới thiệu mình:

- Bản vương là người đứng đầu lãnh địa này, U Minh Đại Đế, vừa mới phát hiện trong lãnh địa biến mất đại lượng ma linh, mới tìm đến chỗ này, xem ra là các hạ dùng Hồn Độn đỉnh nuốt chửng con dân ta

U Minh Đại Đế? Dương Thần nghĩ thầm còn có người lấy cái tên này? Hắn cũng không biết, U Minh Đại Đế này đương nhiên cũng không phải tên lúc người này còn sống, nhưng đối với các tu sĩ vô số vạn năm trước mà nói, tên là danh hiệu, phần lớn đều là tự mình tùy tiện đặt đấy, đâu ai quản người tên gì, tu vi mới là "Thẻ căn cước".

Qua nhiều năm tháng như vậy, những ma linh trí tuệ cao này trong Thiên Ma, đã sớm hoàn toàn thay đổi, tên tự nhiên cũng sẽ không còn là cái tên lúc ban đầu nữa

- Sao nào, người muốn báo thù cho lâu la của người?

Dương Thần hồn nhiên không hãi sợ.

U Minh Đại Đế lại bỗng nhiên phát ra vài tiếng cười trầm thấp, lắc đầu, tựa hồ nỗ lực muốn làm ra một bộ dạng hòa khí, chỉ đáng tiếc khuôn mặt như đầu lâu dữ tợn vậy, dù nỗ lực thế nào đều là xấu xí hung ác.

- Các hạ đã hiểu lầm, chẳng qua là một đám không nên thân, không quan trọng gì, ma linh trong Thiên ma chi nhãn vô số kể, bản vương sao vì mấy thứ này, cùng cao nhân các hạ gây khó dễ như thế được?

Dương Thần trong lòng bồn chồn, người này có vẻ rất sợ mình, theo lý thuyết tu vi của mình cũng không cao hơn y nhiều lắm, y lại có một đám thủ hạ có thể đánh, nếu mình không té ra Thái Thanh Thần Lô, y có lẽ không sợ mình mới đúng.

Bỗng nhiên, Dương Thần phát hiện, nhóm ma linh này đều đem lực chú ý vào chính Hồn Độn đỉnh của mình, thỉnh thoảng đều liếc mắt nhìn trộm.

Chẳng lẽ nói. . . Dương Thần cười thầm trong lòng, tám chín phần mười, là liên quan đến Hồn Độn đỉnh, Hồn Độn đỉnh này sau khi bị phong ấn từ thời thượng cổ, cơ hồ trở thành truyền thuyết, bọn họ chẳng lẽ cho rằng, mình là cao thủ tiên nhân thời thượng cổ

Dương Thần cũng không chỉ ra, hàm hồ suy đoán mà nói:

- Ta chẳng qua là bởi vì ngoài ý muốn, đi vào Thiên ma chi nhãn, cũng không có dự định gây khó dễ với ai, các người cũng không cần khẩn trương.

U Minh Đại Đế có chút do dự mà nói:

- Chẳng hay các hạ là gặp phải loại ngoài ý muốn nào? Theo bản vương biết, Thiên Ma chi nhãn đối với ngoại giới trăm năm mở ra một lần, hiện tại ứng với thời gian mở ra còn chưa tới, các hạ làm thế nào lại tiến đến nơi đây?

Dương Thần đang thiếu một tên hiệu chuyện nói cho mình về tình hình của Thiên Ma chi nhãn, vì vậy nói:

- Ta có thể nói cho người biết nguyên nhân, nhưng người phải nói cho ta biết một số thứ ta muốn biết trước đã

U Minh Đại Đế sững sốt, lập tức ha ha cười sang sảng,

- Các hạ có chuyện cứ hỏi

Những ma linh này ở Thiên Ma chi nhãn vốn là trôi qua khô khan vô vị, chính là vì không cam lòng từ bỏ tu vi vài vạn năm, không thì bọn họ sớm tự mình giải thoát rồi.

Cho nên gặp phải một cao thủ xuất hiện, lại thần bí như thế, U Minh Đại Đế cũng rất có tâm tư trò chuyện thêm.

Dương Thần lập tức đem nghi ngờ của mình hỏi ra, về lai lịch của Thiên Ma chi nhãn, tình huống hiện giờ, cùng với có biện pháp đi ra ngoài hay không...

U Minh Đại Đế nhất nhất trả lời, trên thực tế cũng không có gì đáng giấu diếm

Hóa ra, Thiên ma chi nhãn đúng là không gian độc lập mà Thiên Ma thượng cổ đời đầu mở ra, nhưng chuẩn xác mà nói, đây là không gian do thiên tài Ma Tu kia bắt đầu mở ra

Hơn năm vạn năm trước, Yêu tộc và Ma Tu, cùng Chính đạo đại chiến, có thể nói toàn bộ Huyền Cảnh đều là tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Vị Thiên Ma kia dùng ít địch nhiều, phát hiện nếu vẫn cứ tiếp tục chiến đấu như thế, khó có thể bảo toàn cho đời sau của Ma Tu, vì vậy, ông ta trong một lần cùng những cao thủ Chính đạo giằng co, đem những cao thủ này dẫn đến khu vực này

Ông ta đưa ra một quyết định kinh người - Tự bạo!

Vốn sự tự bạo này, cũng chỉ có thể giết chết đám tu sĩ Chính đạo đang chiến đấu triền miên gần đó, thế nhưng, cả khu vực chiến trường kia, cũng chính là vị trí Thiên Ma chi nhãn, là một không gian đặc thù bị phong bế

Không ai biết không gian này rốt cuộc là làm sao mà tới, có lẽ là không gian song song đã sớm xuất hiện đây, cũng có thể là một di tích mà tiên nhân thượng cổ lưu lại

Nhưng không hề nghi ngờ, thiên tài Ma Tu kia, sớm đã phát hiện tính đặc thù của khu vực này

Theo sau việc ông tự bạo, mảnh không gian này tạo thành rung chuyển thật lớn, cũng không còn ổn định nữa, đem tu sĩ tử thương cắn nuốt sạch không nói, không ít tu sĩ ở xa cũng dính đến, chẳng biết tại sao cũng bị chết trong Thiên Ma chi nhãn

Mà ở trong đó, tựa hồ vốn là một chiến trường của thượng cổ, vô số ma linh cắn nuốt hài cốt của những tu sĩ kia, những tu sĩ kia lại biến thành ma linh mới.

Do một lần rung chuyển như vậy, Thiên Ma chi nhãn cũng chân chính xuất hiện ở trong mắt người sau, mỗi trăm năm đều mở ra

Trên thực tế, đây không phải là mở ra gì cả, mà là Thiên Ma chi nhãn xuất hiện vết nứt, đó cũng là "Di chứng" sau khi Thiên Ma tự bạo, đến khi hấp thu đủ năng lượng nhất định, sẽ lần thứ nữa hợp lại.

Dương Thần quan tâm nhất chính là có thể đi ra ngoài hay không, nhưng câu trả lời của U Minh Đại Đế khiến Dương Thần rất là bất đắc dĩ.

- Thứ cho bản vương nói thẳng, bản vương năm vạn năm trước tiến vào đây tới nay, chưa từng nghe nói có bất kỳ ma linh nào có thể ra khỏi Thiên ma chi nhãn. Thiên Ma chi nhãn là một không gian độc lập cực kỳ đặc thù, ở đây nói là vô biên vô hạn, nhưng chuẩn xác mà nói, nó như tinh cầu, bất luận phương hướng nào, cuối cùng đều trở lại khởi điểm

Dương Thần một trận ngạc nhiên, hóa ra đây cùng Vạn Yêu Giới không giống nhau, không có giới hạn, trách không được mình tại sao bay thế nào cũng không có cảm giác cực hạn.

- Thế mỗi trăm năm một lần, không phải sẽ mở ra một vết nứt sao, tu vị của các người so với tu sĩ nhân loại kia tiến vào tầm bảo còn cao hơn nhiều, bọn họ có thể đi ra ngoài, các người sao không thể?

Dương Thần hỏi.

U Minh Đại Đế cười khở,

- Các hạ có điều không biết, mỗi trăm năm một lần khi vết nứt xuất hiện, cũng là lúc âm khí bên trong Thiên Ma chi nhãn giảm xuống kịch liệt. Cái loại này thời khắc, thực lực đám ma linh bọn ta đều giảm mạnh

- Thì giống như tu sĩ mất đi tinh huyết, sao có thể có sức chiến đấu, ẩn nấp trong nơi tối tăm bảo mệnh là trọng yếu nhất, nếu không có cơ hội tốt, cũng sẽ không động thủ đối với tu sĩ nhân loại tiến vào

- Mà nơi vết nứt kia, chính là nơi dương khí dồi dào, bọn ta một khi tiếp cận sẽ tiêu tán ngay, nào dám từ đây đi ra ngoài.

Dương Thần cũng kim lòng không đành cảm thấy thật đáng buồn cho đám ma linh này, thảo nào những người trong Gia Tộc Ân Thế có thể từ nơi này sống sót rời khỏi, chính vì bọn họ đụng phải cũng không phải lúc ma linh có thực lực cực mạnh

Nhắc tới nỗi bị thương bị nhốt ở Thiên Ma chi nhãn, U Minh Đại Đế cũng thế, hơn mười hộ vệ cũng vậy, tựa hồ đều có vẻ thê lương bi tráng

Bọn họ tuy rằng muốn đi ra ngoài, muốn sống lại, nhưng cũng tỉnh táo biết rõ, dù cho bọn họ đi ra ngoài, bọn họ cũng không thể sống dưới ánh mặt trời.

Nếu không ở trong không gian đặc thù này, bọn họ đã sớm hồn phi phách tán, dù sao, nghiêm khắc mà nói, bọn họ đã chết.

Dương Thần cũng không cho là U Minh Đại Đế phải lừa gạt mình, vì vậy cũng nói ra việc mình vào bằng cách nào, còn lấy ra linh bảo Mông gia kia, cho U Minh Đại Đế xem xét.

Nhưng đám U Minh Đại Đế cũng đều nhìn không ra đây là vật gì, nghe nói rất có thể đây là bảo bối mà thiên tài Ma Tu lưu cho người đời sau, đám U Minh Đại Đế đều rất là kích động, nhưng sao cũng phát hiện không được đây có tác dụng gì.

- Vật ấy thật là huyền bí, không hề có linh khí, cũng không hề có phù văn ẩn ký, hơn năm vạn năm trước, bản vương cũng chưa từng gặp qua này chất liệu của vật thể này

U Minh Đại Đế bắt lực lắc đầu, đem quả cầu đen trả lại cho Dương Thần.

Dương Thần biết rằng có gấp cũng vô dụng, hỏi:

- Người đã sống hơn năm vạn năm, vậy hẳn là cùng thời với Thiên Ma kia, có thể từ bản thân hắn tìm ra đầu mối gì không?

U Minh Đại Đế ngữ khí mang hận ý mà nói:

- Bản vương năm đó mặc dù có cảnh giới tu vi Thượng Thanh, nhưng thân là thủ lĩnh bộ tộc một phương, nhưng chưa từng cùng Ma Tu, yêu tu có kết nối

- Ngày đó, vốn là ta cùng những đệ tử này đi vào khuyên can, thứ nhất miễn cho sinh linh đồ thân, thứ hai kéo về một số cao thủ trong bộ tộc của ta. . . Ai ngờ, ngày đó gặp kịch biến, lưu lạc đến tận đây.

- Bản vương chỉ biết Thiên ma kia xuất thân từ một bộ lạc Mông thị, nhưng cũng không có quen biết. Sợ rằng, khiến cho các hạ thất vọng rồi.

Dương Thần thế mới biết, tên này là thủ lĩnh bộ tộc, thảo nào cứ "Bản vương bản vương", đây cũng không phải hộ vệ của y, là đệ tử của y. . .

Tu vi cảnh giới Thượng Thanh, thoáng cái bị tổ tiên Mông gia oanh tạc chết rồi, tên Thiên Ma biến thái kia thật ác độc, Dương Thần không khỏi rung mình một cái, mình còn kém xa xa lắm!

U Minh Đại Đế lúc này từ trong bi phần phục hồi lại tinh thần, thở dài một tiếng nói:

- Các hạ nếu thật muốn ra khỏi Thiên Ma chi nhãn, có thể nhưng chờ sang năm lúc vết nứt mở ra mới được, dù sao các hạ có thân thể, tu vi cũng cường đại. Hiện tại nếu không chệ, không bằng trước về cung điện bản vương, để bản vương tận tình của địa chủ

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1591

Rối Loạn Toàn Bộ

Dương Thần thoáng do dự, nơi khí ho cò gáy này sao lại có cung điện, nếu mình đi tới đại bản doanh của ông ta không biết có thể bị mai phục hay không.

U Minh Đại Đế cười ha hả, nhìn ra sự nghi ngờ của Dương Thần, nói:

- Các hạ không cần lo lắng, bản vương tự nhận không phải đối thủ của Hồn Độn đỉnh, Hồn Độn đỉnh của các hạ là khắc tinh của chúng ta. Các hạ không tìm chúng ta gây phiền phức đã là vạn hạnh.

- Bản vương chỉ muốn hiểu một chút tình hình ngoại giới ra sao, dù gì... Đã bị nhốt ở đây quá lâu rồi.

Không đợi Dương Thần trả lời, một bên Lạc Tiểu Tiểu đã không nhịn được, giật giật áo của Dương Thần nói:

- Đi, đi mà, nghe ông ta nói thì rất thần kỳ đó.

Cô bé này đúng là hiếm thấy, trước bị dọa cho sợ muốn chết, hiện giờ cảm thấy không có gì sợ hãi, tràn ngập tò mò.

Dương Thần suy nghĩ một chút, cũng không có việc gì làm, đi có thể tìm ra chút manh mối đi ra ngoài, bèn gật đầu đáp ứng.

Nếu thật sự ở Thiên Ma Chi Nhân chờ một năm, vậy khi mình đi ra ngoài chắc đã xảy ra nhiều chuyện lớn.

Theo sau nhóm U Minh Đại Đế, Dương Thần mang theo Lạc Tiểu Tiểu đi vài trăm dặm tới một vùng núi.

Bốn phía không có vật gì, Dương Thần đang buồn bực, ở đây làm gì có cái cung điện nào; chỉ thấy trong mắt U Minh Đại Đế đốt lên hai ngọn quỷ hỏa, hướng chỗ mô đất trong khe núi bắn ra hai đạo hỏa diễm.

Hai ngọn quỷ hỏa đốt ra một đạo phù văn ẩn tàng, sau đó từ hai bên khe núi bắt đầu dịch chuyển, tạo thành một khe nứt tối tăm.

Cái “Khe cửa” này cũng rất thần kỳ, quỷ khí dày đặc, âm khí sát sát, hoàn toàn không thấy rõ bên trong có cái gì.

- Mời.

Cánh tay toàn xương trắng hư ảo rút ra làm tư thế mời, sau đó dẫn đầu đi tới khe nứt; mười đệ tử của ông ta cũng phi thân đi vào.

Dương Thần đang chuẩn bị đi vào, Lạc Tiểu Tiểu lại bám lấy người hắn.

- Làm sao vậy?

Dương Thần không hiểu.

- A...Nơi này trông rất đáng sợ...

Lạc Tiểu Tiểu khiếp vía nói.

Dương Thần mỉm cười:

- Không phải vừa mới nói muốn tới hay sao? Bây giờ lại sợ?

- Đó là người ta không biết bên trong như vậy, còn tưởng rằng là một tòa thành thật lớn.

Lạc Tiểu Tiểu chu miệng nói.

Khóe miệng Dương Thần co quắp, cảm giác như mình đang dẫn theo một đứa bé gái

- Đừng nói nhảm, đi vào!

Dương Thần cũng lười nói nhiều, trực tiếp kéo cô vào trong khe nứt.

Chờ khi hai người đi vào, khe nứt lại khép lại lần nữa, hoàn hảo như lúc đầu, căn bản không nhìn ra vết tích.

Vừa tiến vào trong lòng núi, âm khí xung quanh dày đặc lạnh lẽo khiến Lạc Tiểu Tiểu rùng mình.

Tu vi của cô còn chưa tới Độ Kiếp kỳ, ứng phó U Minh Quỷ sát chi khí rất vất vả.

Nham thạch xung quanh một màu tối đen càng khiến cô kinh hồn táng đảm.

Thế nhưng rất nhanh, cô cảm thấy một luồng chân nguyên đi vào cơ thể sưởi ấm cho mình, xung quanh thân thể xuất hiện một vòng bảo hộ vô hình, khiến thân thể trở nên ấm áp, nhẹ nhàng hẳn.

Lạc Tiểu Tiểu vui vẻ nhìn Dương Thần bên cạnh, biết hẳn phát hiện ra tình hình của mình, liền giúp đỡ.

Tâm tư cô bé cũng rất đơn thuần, trong lòng càng nghĩ là Dương Thần thích mình, chỉ là ngoài miệng không chịu thừa nhận mà thôi.

Kỳ thực Dương Thần không suy nghĩ gì nhiều, chỉ là không có hận ý với cô ấy, lại mang tâm lý mắc nợ, giúp cô ấy một chút, không mang ý nghĩ gì khác.

Đi sâu xuống dưới đất khoảng nghìn mét, trước mắt hai người hiện ra một khu vực trống trải, cảnh tượng này khiến Dương Thần cũng hơi kinh sợ.

Không gian dưới lòng đất rộng chừng mười dặm, cao đến mấy trăm mét. Trên thạch bích, khảm rất nhiều viên đá phát sáng màu lam tối.

Những viên đá phát sáng chiếu rọi toàn bộ không gian, tuy không gian là một màu lam nhưng càng phát ra u tĩnh quỷ dị.

Dưới mảnh thế giới dưới lòng đất này, một tòa thành cực lớn đứng sừng sững. Tòa lâu đài như được chạm trổ từ một khối đá nguyên khối, đơn sơ mộc mạc nhưng khí thế rất rộng rãi.

U Minh Đại Đế thấy trên mặt hai người lộ ra tia dị sắc, cười ha hả:

- Dương tiểu huynh đệ, không cần ngạc nhiên như thế. Bản vương đã nói trước rồi mà, cứ trăm năm một lần vất nứt lại mở ra, dương khí dồi dào, âm khí suy yếu. Tôi để chỗ này dưới lòng đất, thứ nhất là để an tĩnh tu luyện, thứ hai tránh né dương khí bên ngoài, ngoài ra còn tránh né một số kẻ tu vi

cao cường xông vào.

Trên đường đến, U Minh Đại Đế đã biết Dương Thần tuổi nhỏ không thể tưởng nổi, cho nên buông lỏng gọi một tiếng tiểu huynh đệ.

Sau đó, U Minh Đại Đế mang theo hai người Dương Thần vào tòa thành. Ở đây có số lượng lớn ma linh có trí tuệ ở lại, là thủ hạ của ông ta.

Theo sự giới thiệu của U Minh Đại Đế, hắn biết toàn bộ Thiên Ma Chi Nhãn có ít nhất hơn mười vị lĩnh chủ, đều là cao thủ năm vạn năm trước hóa thành ma linh.

Người này cũng không làm gì được người kia, thực lực ngang nhau, hơn nữa đồng dạng lưu lạc ở đây, không tranh giành gì nhau, ai cũng không ra được, bình an sống qua ngày.

Dương Thần cùng Lạc Tiểu Tiểu lúc trước không gặp một lĩnh chủ nào khác, bởi vì ban ngày ma linh ngủ say dưới lòng đất không thích xuất động.

Về phần Dương Thần giết chết nhiều ma linh là thủ hạ U Minh Đại Đế như vậy, ông ta cũng không quá để ý.

Tuy rằng những ma linh cấp thấp này có tác dụng tăng cường âm khí nhưng không phải đặc biệt gì. Mỗi vị lĩnh chủ đều có chí ít hơn mười vạn ma linh, chết mấy vạn cũng không quá quan trọng, dù sao cũng không có trí tuệ.

Bởi vì ma linh đều là hư thể, tòa lâu đài kỳ thực chỉ để an ủi mình, cũng không có nhiều ý nghĩa.

Chiêu đãi Dương Thần cùng Lạc Tiểu Tiểu bọn họ cũng không thể cung cấp rượu thịt gì bởi căn bản nơi đây không có; thực sự chỉ tới đây ngồi một chút, tâm sự với nhau mà thôi.

Dương Thần cũng suy nghĩ tìm hiểu thêm một ít tình huống Thiên Ma Chi Nhãn; vả lại không có nơi khác để đi liền đáp ứng ở lại đây vài ngày thăm dò xem có khả năng khác đi ra ngoài hay không.

...

Thời gian, như người lữ hành không biết mệt mỏi, từng phút từng phút không ngừng qua đi.

Di Vong quốc gia, chủ đảo trung tâm, mấy người vú Vương ở trong căn nhà bằng đá.

Trong phòng, lò sưởi ngập lửa, bó củi cháy đượm vang lên tiếng nổ “tí tách”, ánh lửa bắn ra như tinh linh.

Ghế sofa trước TV, truyền hình vệ tinh đang phát chương trình thời sự của đài truyền hình Hoa Hạ.

Khu vực duyên hải Đông Bắc Hoa Hạ, một thành phố hải cảng, một nữ phóng viên truyền hình, mặc áo lông bằng len dày cộm, môi có vết thâm tím vì giá rét, chỉ vào vùng biển.

Tuyết trắng bay đầy trời, tán loạn, mặt đất một màu trắng xóa; tuyết phủ kín toàn bộ hải cảng, thậm chí một số ngôi nhà thấp đã không nhìn thấy nữa.

- ...Thưa quý vị, hiện tại mọi người có thể thấy, ngay cả hải cảng lớn này

hầu hết nước biển đã đóng băng. Đây là hải cảng thiên nhiên từng được mệnh danh hải cảng không bao giờ bị đóng băng, hiện tại bắt đầu đóng băng dưới nhiệt độ -370C...

- Các thương thuyền khắp nơi không có cách nào vận chuyển bình thường, công nhân ở cảng cũng đã sớm rời khỏi đây. Theo tin tức của Chính Phủ, toàn bộ cư dân ở thành phố lớn cũng như cư dân ở các quốc gia phương bắc khác cũng đã bắt đầu di chuyển về phương Nam...

Trước TV, tay cầm điều khiển, vú Vương quần trên người tấm chăn giữ ấm, thay đổi một kênh khác.

Kết quả, trên TV vẫn là một màu trắng, là người của đài truyền hình phát tin tức một thành thị phía Nam Hoa Hạ.

- ...Theo thông tin từ phía cảnh sát, nguyên nhân của vụ án cướp đoạt ở siêu thị là do gạo, mì gói, bột mì các loại đồ ăn bị mua với số lượng hạn chế, khiến các cư dân di chuyển từ ngoài tới đây trở nên bất mãn...

- Hiện tại, cơ sở vật chất bị phá hư đang trong quá trình tu sửa, cảnh sát tiến hành tạm giữ ba mươi đối tượng thị dân ngoại lai; nhân viên quản lý siêu thị bị ném gạch, đá gây chấn thương cũng đã được đưa tới bệnh viện, tạm thời thoát khỏi cơn nguy hiểm...

- Nhưng theo tình hình hiện tại, không ít các siêu thị khác cũng đối mặt với tình trạng tương tự, không ít thị dân cho rằng, quốc gia nên mở các kho dự trữ lớn hơn tránh thêm các bi kịch phát sinh...

TV trực tiếp bị tắt đi.

Vú Vương thở dài, buông điều khiển từ xa để một bên, quay đầu sang bên cạnh thấy Tổ Tâm, Tiêu Chỉ Tình sắc mặt rất kém nói:

- Thay đổi mười mấy kênh, xem ra không chỉ trong quốc nội chúng ta mà cả nước ngoài cũng vậy, toàn bộ rối loạn rồi.

Tiêu Chỉ Tình cười khổ nói:

- Mẹ, xem lòng càng thêm phiền, mẹ đừng xem nữa; ngay cả nhiệt độ khu vực Địa Trung Hải cũng xuống dưới 00C rồi, thế giới còn không loạn sao.

- Thật là muốn chết rồi, bây giờ là tháng tám, là ngày Đại Hạ đấy, sao ngày càng lạnh thế này.

Vú Vương lo lắng nói:

- Nếu lại tiếp tục lạnh, trong nước Hoa Hạ chúng ta, phía Nam cũng bị lạnh chết người ak.

Tổ Tâm đang muốn nói, sừng sốt, đứng dậy đi đến cửa phòng, mở miệng:

- Các cô đã về rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1592

Thế Giới Nghiêng Ngả

Cửa phòng từ từ mở ra, vừa hé mở, gió rét lùa từ ngoài vào khiến những người trong phòng run người.

Mấy cô gái mặc áo gió kiêu Anh, dáng người thướt tha, yêu kiều, từ từ đi vào. Là Lâm Nhượng Khê, An Tâm, trên người mỗi cô đều dính ít nhiều bông tuyết trắng.

- Ở kia, tiểu thư, sao bên ngoài vẫn còn tuyết rơi thế kia? Cả tóc đều dính hoa tuyết rồi.

Vú Vương vội đứng dậy, đi tới giúp Lâm Nhượng Khê phủi bớt tuyết đọng trên tóc, lo lắng nhìn bên ngoài phòng.

Thực vật trên đảo đã héo úa rất nhiều từ cuối mùa hè, có rất nhiều cây cối không chịu nổi cái giá rét của mùa Đông mà chết đi; cũng có khoảng rừng cây cối hoàn toàn trụi lủi khác hẳn khung cảnh rậm rạp mùa hè ấm áp.

Lâm Nhượng Khê lắc đầu, tự mình phủi bông tuyết trên vai, cười nhẹ, trấn an:

- Bên ngoài đúng là còn có tuyết rơi, nhưng không nhiều lắm; là chúng con bay từ quốc nội tới, đến Trung Đông mới hạ xuống.

- A, là vậy sao...Ngồi nghỉ trước đã, nói cho vú biết tình hình trong nước ra sao rồi.

Vú Vương nói, bà nhớ, mấy cô không phải ngồi máy bay mà tự bay về.

Mấy cô gái cùng ngồi xuống ghế sofa, quay quần trong phòng khách, nói về tình hình trong nước.

Mấy hôm trước, ngoại trừ Tiêu Chỉ Tình, tất cả đều trở về Hoa Hạ; thứ nhất để điều tra tin tức Dương Thần, thứ hai xử lý chuyện riêng của mình.

Lâm Nhượng Khê, An Tâm và Đường Uyển đều có sản nghiệp lớn, bất luận Quốc Tế Ngọc Lôi, tập đoàn An Thị, hay tập đoàn Phong Lâm của Đường gia đều có mấy vạn công nhân, hoạt động hợp tác thương mại trải rộng toàn thế giới.

Thường ngày, ba người làm chủ tịch, chỉ cần thỉnh thoảng xử lý một số quyết sách quan trọng, cũng không cần trực tiếp đứng ra cho nên thích ở chỗ nào thì ở chỗ đó.

Thế nhưng, hiện tại toàn bộ Hoa Hạ thậm chí toàn bộ thế giới gặp phải cái lạnh chưa từng có, nguy cơ toàn cầu; Chính Phủ các quốc gia đều nỗ lực ổn định xã hội, bảo hộ công dân an toàn, nếu muốn công ty vận hành bình thường không có khả năng.

Không nói đến cái khác, chỉ riêng giao thông khó khăn vô cùng.

Ngoài trừ khu vực nhiệt đới, và một số nơi có dòng hải lưu nóng chảy qua thì 80% số dân bay trên thế giới không hoạt động bình thường, 60% đã đóng cửa hoàn toàn.

90% đường sắt bị chặt đứt, không ít đường ray đã bị băng tuyết vùi lấp, bị phá hủy bởi cái lạnh.

Tất nhiên, đường bộ cũng không may mắn tránh thoát, thậm chí có ô tô không thể nhúc nhích, trực tiếp bị đông cứng trên đường.

Dưới tình huống này, công nhân không thể đi làm, nhà xưởng đình chỉ hoạt động; các cô là chủ tịch cũng phải thu xếp làm sao vượt qua cửa ải khó này.

Chẳng những phải phối hợp với các quốc gia cho các công nhân nghỉ còn phải hỗ trợ không ít các loại nhu yếu phẩm.

Trong thời khắc đặc biệt này, thậm chí hoàn toàn không cần cấp tiền hỗ trợ cho công nhân, cái họ cần là lương thực, nhiên liệu dự trữ, thiết bị sưởi ấm; bởi vì có tiền cũng chưa chắc mua được cái gì.

Như Trinh Tú, Lưu Minh Ngọc, chị em Thái gia thì về gặp mặt người nhà, nghĩ cách đưa họ lên đảo, hoặc tới một nơi nhiệt đới nào đó.

Liveshow lưu diễn quốc tế của Tuệ Lâm bị hủy do thời tiết khắc nghiệt, Tuệ Lâm không có việc gì liền quay về Yên Kinh giúp đỡ Lâm gia.

Lý Tinh Tinh là quan chức Hoa Hạ, một mực ở trong nước chờ đợi, thỉnh thoảng thông báo cho các cô thông tin trong nước, công việc bận tới mặt tới mũi.

- Hiện tại, hơn 50% Hoa Hạ bị đông cứng rồi, mọi người chạy tới phương Nam, có tiền thì đi xe, ngồi tàu tới vùng nhiệt đới; nếu tiếp tục lạnh thế này sợ rằng phương Nam nhiệt độ xuống dưới -100C...

Sắc Vi cảm thán nói.

- Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ, phía Nam xuống dưới -100C, vậy bao nhiêu người chết vì giá lạnh đây.

Vú Vương lo lắng nói.

Thái Ngưng nhíu mày:

- Sợ rằng không chờ bị chết rét, rất nhiều người chết vì đói, thậm chí chết vì bị đánh... Hiện giờ trong nước, ngoài trừ một số ít các siêu thị do nhà nước không chế, không ít các cửa hàng khác đều đóng cửa, thương nhân trốn tránh không ra bán hàng.

- Một ít các ông chủ lớn ăn đồ ăn mình tích trữ, không có dự định bán cho dân chúng.

- Quán ăn, khách sạn do số lượng người từ phía Bắc di tản xuống phía Nam quá nhiều đều chật ních; ngay cả các nhà nghỉ nhỏ cũng không thể nhồi nhét thêm người nữa. Do cảnh sát, quân đội không thể quản lý hết nên tỷ lệ tội phạm ngày càng gia tăng.

- Đã xảy ra không ít chuyện, nào là cướp bóc, phóng hỏa, giết người là vì

đồ ăn, nơi ở; ngay cả phương tiện giao thông có vấn đề nên cảnh sát không thể kịp thời hành động. Thông tin truyền thông khó lo nổi thân mình, không có cách nào khác chỉ có thể áp dụng biện pháp nhắc nhở.

- Dân cư bản địa phương Nam oán than đầy đất, phần nhiều là do bị một bộ phận người nhập cư xông vào nhà cướp đoạt, huyên náo giống như bị kẻ địch xâm lược; mâu thuẫn hai bên đạt tới một trình độ nhất định sớm muộn gì cũng xảy ra đại sự.

Nghe những lời này, vú Vương cùng các cô đều giật mình không nói ra lời, thần sắc ảm đạm, về nước chứng kiến tình cảnh đó thực sự khó coi.

Thế nhưng, so với mạng sống, đạo đức? Pháp luật là cái gì? Dưới bản năng sinh tồn chỉ là trò cười!

Tạm thời, những tình huống này chỉ xuất hiện ở dân chúng bình thường, nhưng tiếp theo đó, khi toàn cầu lạnh giá không thể chịu nổi, những phú hào tránh ở nước ngoài này thật sự có thể may mắn tránh khỏi sao?

Người giàu cũng là người, thậm chí bản năng sinh tồn so với một số ít người dân thường còn kém hơn, sợ rằng đến lúc tận thế, kẻ có tiền sẽ thua trong cuộc chiến giành sự sống với những người dân bình thường kia.

- Giới thế tục không phải là có quân đội sao, sao quốc gia không phái quân đội trấn áp một chút, nếu không không chế những người làm xằng làm bậy, không biết có bao nhiêu người vô tội bị chết.

Tổ Tâm nghi hoặc hỏi.

- Quân đội? Quân đội cũng là người thường.

Đường Uyển cười đắng chát:

- Những quân nhân kia đều có quê hương, người thân của mình; rất nhiều người chạy về phương Nam là thân nhân của bọn họ, bọn họ làm sao có thể giờ hòng súng, hòng pháo của mình về quê cha đất tổ?

- Một hai địa phương không nói, hiện tại toàn quốc rối loạn, những quân nhân kia không có tâm ở lại quân đội, theo tôi được biết, ngoại trừ quân khu Yến Kinh, các quân khu khác đều có số lượng lớn quân nhân đào ngũ, trốn về quê nhà.

- Hiện tại sĩ quan chỉ huy cũng không xía vào, không ai nghe bọn họ, bọn họ đều là tư lệnh không quân, một ít sĩ quan ngăn cản bị binh lính vội vã về quê giết chết.

- Cái gì? Nghiêm trọng vậy sao?

Vú Vương vừa nghe, vội quay đầu hỏi Lâm Nhược Khê:

- Tiểu thư, cô vẫn an mẹ chồng mình chưa vậy? Tuyết Hoa cùng Dương tư lệnh không phải ở quân khu Giang nam sao?

Lâm Nhược Khê gật đầu:

- Có, nhưng hai người đã quay trở lại Dương gia rồi. Hiện tại, quân khu Giang Nam đã rối loạn, ngoại trừ một số ít bộ đội hải quân, cùng bộ đội đặc chủng những đơn vị khác đã mất đi không chế; rất nhiều binh lính sau khi

chấp hành nhiệm vụ bên ngoài đã lên chạy trốn.

- Không có việc gì là tốt rồi, aizz... Đây chính là đại nạn toàn bộ thế giới, không biết đất nước chúng ta có vượt qua được không.

Vú Vương thở dài.

Các cô gái đều trở nên trầm mặc, tuy về nước xử lý một ít chuyện quan trọng, xác nhận người nhà an toàn, nhưng khi nhiệt độ tiếp tục giảm xuống vậy tai nạn chỉ vừa bắt đầu mà thôi.

- Cô gia cậu ấy... Có tin tức chứ?

Lúc này, thấy mấy cô không nói gì, Tổ Tâm không nhịn được hỏi.

Sắc mặt các cô trở nên ảm đạm vô quang, trong mắt lộ ra sự u buồn, mệt mỏi.

- Không có, chị tôi đã hỏi cha rồi, tiền bối Lăng Hư Tử đạo trưởng của Hồng Mông gặp cha tôi hai tuần trước, nói hiện tại Hồng Mông không lo nổi thân mình, tất cả sự vụ của Viêm Hoàng Thiết Lữ do cha tôi tạm thời tiếp quản.

- Về ông xã, hai tháng trước anh ấy đại chiến với Lạc Thiên Thu, sau đó không thấy xuất hiện nữa; nghe Hồng Mông nói anh ấy không có khả năng thua nhưng không hiểu tại sao Lạc Thiên Thu sống sót, lại không thấy bóng dáng ông xã.

Thái Nghiên trả lời.

- Hiện tại, Lạc Thiên Thu dứt khoát nhân lúc Ninh gia, Tiêu gia suy yếu thu lấy hai đại gia tộc cùng tất cả các gia tộc lớn nhỏ khác. Trưởng lão Hồng Mông bị tổn thất rất lớn khi vây công ông xã, khiến người người cảm thấy lo lắng, chỉ sợ Lạc Thiên Thu sau khi thu phục cao thủ tam đại gia tộc ắt sẽ bắt đầu ăn tươi Hồng Mông...

Thái Ngưng nói.

- Lão rùa đen kia không biết sử dụng thủ đoạn gì hại ông xã, ông xã chắc chắn không có việc gì.

Tiêu Chỉ Tình hận Lạc gia đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Các cô miễn cưỡng cười cười, các cô cũng hi vọng Dương Thần bình an, nhưng lúc này không có manh mối nào, biết Dương Thần ở đâu chỉ sợ chỉ có Lạc Thiên Thu biết, nhưng các cô không thể vác mặt đi gặp lão.

- Được rồi, bây giờ chúng ta ngoại trừ chờ đợi và tin tưởng, cũng không làm được gì khác.

Lâm Nhược Khê bình tĩnh không gì sánh được, đứng dậy hỏi:

- Vú Vương, Lam Lam chơi ở đâu rồi, sao không thấy con bé?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1593

Kế Hoạch Động Trời

Nhắc tới Lam Lam vú Vương chà xát tay, dở khóc dở cười nói:

- Cũng là ba chị em Ngọc cô nương, họ muốn đi tham quan các nước khác một chút, Lam Lam ở cùng họ nên cũng đi theo, còn sợ tiểu thư không đồng ý nên bảo vú không được gọi điện thoại cho con. Vú nghĩ mấy người Ngọc cô nương lợi hại như vậy, Lam Lam đi cùng họ chắc không có việc gì xảy ra; vì thế đã đồng ý.

Từ khi đồng ý Dương Thần chiếu cố cho mấy người phụ nữ trên đảo, mấy người Ngọc Lan Đình là các cao thủ Yêu Môn không có nuốt lời, ngoại trừ trở lại Hồng Hoang Môn một chuyến còn lại hầu như sống ở trên đảo.

Dương Thần chậm trễ không trở về, các cô tuy thấy lo lắng nhưng nghĩ Huyền cảnh không có ai có thể đánh bại Dương Thần nên kiên nhẫn chờ đợi.

Đối với các cô mấy chuyện nhỏ nhặt này so với Yêu tộc ngàn năm mà nói, mấy tháng chỉ như cái chớp mắt mà thôi, không có gì to tát.

Vừa lúc, Lâm Nhược Khê có việc phải trở về nước không thể dẫn Bé mập theo, Bé mập đơn thuần theo ba mỹ nữ hồ ly tinh đi chơi.

Biết là con gái Dương Thần, lại rất ham vui, Ngọc môn chủ rất thích, cũng hôn nhẹ, ôm một cái dắt con bé đi dạo cả ngày.

Trong Hồng Hoang Môn không có nơi nào phồn hoa như ở đây, Ngọc Lan Đình cùng yêu hồ rất hứng thú tiếp xúc với văn minh nhân loại, thấy hơn hai tháng qua Huyền cảnh không lo nỗi thân mình, cũng buông lỏng đi tới một số quốc gia khác chơi.

Tuy cả châu Âu trong trạng thái đóng băng, nhưng hệ thống thiết bị sưởi ấm hoàn thiện, vài nơi có vĩ độ không cao miễn cưỡng có thể sinh hoạt bình thường.

Lâm Nhược Khê nhăn mày, Mạc Thiên Ny một bên vừa cười vừa nói:

- Nhược Khê, chị đừng lo lắng nữa, ai dám bắt nạt Lam Lam, mình nó cũng không ai dám bắt nạt rồi, huống chi còn có mấy người Ngọc môn chủ ở đó.

- Cô hiểu nhầm ý tôi rồi.

Lâm Nhược Khê than thở:

- Không phải tôi sợ Lam Lam gặp chuyện, lo lắng nó đùa dai lại bắt nạt người khác.

Đang lúc mấy người phụ nữ nói chuyện, trong phòng vang lên tiếng điện thoại.

Vú Vương bắt máy, người gọi tới là Ron.

- Ron tiên sinh, có chuyện gì sao?
- Bà Vương, xin hỏi phu nhân đã trở về chưa vậy?

Ron hỏi tất nhiên là Lâm Nhược Khê.

Vú Vương trả lời:

- Vừa mới về rồi, ngài có việc gì cần cứ tới đây, mọi người cũng đang ở đây.

- Không, không.

Ron cười nói:

- Là thế này, tổng chỉ huy Bruce của hạm đội U Linh phụ trách bảo vệ chúng ta báo lại, phát hiện có số lượng lớn tàu chiến của hạm đội của các nước Anh, Pháp, Đức, Italy và Tây Ban Nha xuất hiện xung quanh hải vực quần đảo này, trái với bình thường, muốn hỏi phu nhân có áp dụng hành động hay không?

Vú Vương sửng sốt, việc này bà không thể giải quyết vội vàng đưa điện thoại cho Lâm Nhược Khê.

Dương Thần không ở đây, Ron coi Lâm Nhược Khê là người lãnh đạo, khi xảy ra việc gì đều báo cáo với cô.

Sau khi Lâm Nhược Khê nghe xong, cúi đầu suy nghĩ, nói:

- Ron tiên sinh, mục tiêu của bọn họ không phải chúng ta mà là Jane, ông để Bruce án binh bất động là được.

- Công chúa Jane?

Ron có chút ngoài ý muốn, nhưng không nghi ngờ, cung kính đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, hỏi Vú Vương:

- Jane về rồi sao?

- Đã về từ sớm rồi, đầu tuần, sau khi trở về từ Anh quốc tâm tình không tốt, suốt ngày vui mình trong phòng thí nghiệm, không hề đi ra.

Vú Vương cảm thán.

Mấy cô gái vài phần nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Nhược Khê vì sao bọn họ tìm tới Jane?

Thái Nghiên hỏi.

Lâm Nhược Khê nhìn An Tâm nói:

- Chắc em cũng đoán được vài phần rồi đúng không?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của An Tâm nở nụ cười khổ, gật đầu:

- Là sự kiện đó...

- Hai người úp úp mở mở thế, rốt cuộc là chuyện gì?

Thái Nghiên càng tò mò, gấp đến không đợi được nữa.

- Để Jane nói đi, chuyện hạm đội cũng để cô ấy giải quyết.

Lâm Nhược Khê nói, bấm số gọi điện thoại trong phòng thí nghiệm của Jane.

Một phút đồng hồ sau. Jane bước ra khỏi phòng, áo dài trắng chưa cởi ra, mái tóc màu hồng phách rồi bời, hiển nhiên mấy ngày này chưa từng nghỉ ngơi,

một mực nghiên cứu.

Đã biết chuyện gì xảy ra, Jane ngồi xuống, mặt khó coi, mang theo vài phần bực bội:

- Bọn họ dám tới đây, tôi đã cự tuyệt bọn họ, bọn họ điên rồi sao?

- Trước sự sống và cái chết, bọn họ không sợ mạo hiểm buông tha bất cứ hi vọng nào, mà em, được bọn họ xem là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

Lâm Nhược Khê nhận một chén trà nóng từ Vú Vương, nhấp miệng cười nói.

Mấy người phụ nữ nghe mà không hiểu mô tê gì cả.

Jane thấy chị em khác không hiểu ra sao, cười một tiếng, nói ngắn gọn nguyên nhân chuyện này một lần...

Hóa ra, bắt đầu từ nửa tháng trước khi cô tham gia hội nghị cấp cao thế giới.

Cô được lực lượng tình báo cùng viện Khoa Học Hoàng Gia Anh mời. Hội nghị này gồm thủ lĩnh có vị trí quan trọng của các quốc gia phát triển, cùng một số quốc gia đang phát triển

Dự họp còn có một số ít tập đoàn tài chính, gia tộc siêu cấp. Đứng đầu gia tộc Rothschild, Morgan, tập đoàn Rockefeller cũng ở trong đó.

Có có tổ chức an ninh chủ chốt quốc gia, một số nhà khoa học đầu ngành, một số ít các thiên tài bí ẩn nghiên cứu khoa học.

Truyền thông thế giới chưa từng thông tin về hội nghị này, bởi vì đây là vấn đề cơ mật số một của nhân loại, các quốc gia ăn ý không chế truyền thông.

Chủ đề của hội nghị là việc toàn cầu hạ nhiệt độ, nhân loại đi đâu.

Kết quả, qua nhiều thảo luận và ý tưởng, cuối cùng đề ra phương án khiến Jane không tưởng tượng nổi!

Sau khi các lãnh đạo quốc gia bỏ phiếu, ngoại trừ mấy người bỏ quyền còn lại tất cả đều đồng ý một kế hoạch:

Kế hoạch chế tạo thuyền Noah.

Các quốc gia liên hợp tất cả tài lực, vật lực tranh thủ trong nửa năm chế tạo ra ít nhất mười chiếc chiến hạm tị nạn siêu cấp.

Với khoa học kỹ thuật của Địa Cầu hiện nay, việc ra ngoài không gian là không có khả năng.

Chỉ có cơ hội sử dụng toàn bộ năng lượng hạt nhân, năng lượng nhiệt hạch, năng lượng mặt trời, chế tạo chiến hạm khổng lồ, trong tương lai sống trên các dòng sông băng trên mặt biển.

Với sự tính toán của các nhà khoa học đến từ các quốc gia, nếu cứ tiếp tục lạnh thì nhiệt độ không khí Nam Cực sẽ giảm 100C so với nhiệt độ thấp nhất hiện giờ.

Đến lúc đó, thế giới chính thức nghênh đón kỷ Băng Hà thứ năm của Địa Cầu.

Diện tích hải dương đóng băng khuếch trương phạm vi lớn, dẫn đến sự tuyệt chủng của các giống loài, nhân loại khó để sinh tồn.

Để bảo toàn văn minh nhân loại, các quốc gia dự định chế tạo mười chiếc chiến hạm, sau đó để phụ nữ trẻ tuổi, bé gái, cùng các tinh anh các ngành, các nhà khoa học mũi nhọn, những công nhân giỏi lên tàu, tránh né tai nạn đợi đến lúc Địa Cầu phục hồi.

Đương nhiên, cần kiến tạo những cự thú sắt thép này, không chỉ cần kỹ thuật còn phải có tài chính, vật tư cực lớn, vậy bức thiết cần những nhà tư bản chống đỡ.

Những người thuộc top giàu nhất thế giới đều có tư cách ưu tiên lên tàu.

Nghe Jane kể, những người phụ nữ ở đây lặng ngắt như tờ, đây giống như kịch bản của một bộ phim khoa học viễn tưởng về ngày tận thế, hôm nay đã trở thành sự thực.

- Tôi cực tuyệt đề nghị này bởi cho rằng không cần phải làm, bởi cho dù tôi có thiết kế và làm ra thuyền Noah thì cũng không giải quyết được vấn đề gì... Bởi không có gì bất ngờ, Chư Thần mới là chủ mưu, chỉ có khiến bọn họ dừng kế hoạch mới có thể cứu nhân loại...

Jane mệt mỏi thở dài:

- Đáng tiếc... Các quốc gia không ủng hộ ý nghĩ của tôi, bọn họ cũng không cho nhân loại có thể chống lại Chư Thần. Hiện tại, chư thần cũng đã biến mất, không cách nào tìm ra.

- Hiển nhiên, cho dù biết nguyên nhân là Chư Thần cũng không thể làm gì.

Lâm Nhược Khê mỉm cười nói:

- Trước đó, không phải em nói cùng Anh, Mỹ và một số quốc gia khác nói qua, năng lượng mặt trời bị mất, điểm xuất phát là gần Bắc Cực sao, họ trả lời thế nào?

- Đây là vấn đề rất phiền toái, Mỹ, Nga, Canada phái ra mấy nhóm hải quân tinh nhuệ tới gần Bắc Cực không bao lâu thì mất liên lạc, toàn bộ mười chiến hạm chìm ngấm dưới đáy biển không ai sống sót... không biết nguyên nhân...

Jane cắn môi nói.

- Lễ nào thực sự là Thần tộc gây chuyện ở Bắc Cực? Athena trăm phương nghìn kế lấy được trái tim Gaia, lễ nào muốn toàn cầu hạ nhiệt độ, diệt sạch nhân loại.

Trong mắt Trinh Tú hiện lên vài phần sợ hãi.

- Bất kể thế nào, tổn thất khổng lồ như vậy xảy ra, những quốc gia kia khẳng định không muốn tới Bắc Cực nghiên cứu nữa rồi, cho nên lựa chọn phương pháp lừa người dối mình chế tạo thuyền Noah, có ít nhất một phần hi vọng, cũng không phải là không thể hiểu được.

Lâm Nhược Khê nói.

Jane gật đầu:

- Em cũng nghĩ vậy, cho nên một mực do dự có nên bay đi Bắc Cực không nhưng... Nếu phát hiện là chur thần, vậy lực lượng chúng ta quá nhỏ bé rồi, đi chỉ hỏng việc, tự chuốc lấy nguy hiểm, căn bản không làm ra tác dụng thay đổi nào.

- Đừng đi, quá nguy hiểm.

Lòng Sắc Vi sợ hãi nói:

- Lần trước mọi người có nhìn thấy thực lực đám Apollo mạnh đến biến thái, ông xã cũng nói Chur Thần không ngừng mạnh lên, chúng ta đi không đủ nhét kẽ răng, đến lúc đó bọn họ cũng không bán cho chúng ta mặt mũi, chính là tự tìm đường chết.

- Nói vậy... Nhược Khê, chị và An Tâm, là phú hào toàn cầu, cho nên mới được các quốc gia mời đầu tư cho kế hoạch chế tạo thuyền Noah?

Mạc Thiện Ny hỏi.

Lâm Nhược Khê thản nhiên nói:

- Không sai, nhưng mình cự tuyệt, kỳ thực có nhiều người lắm tiền nhiều của, tiền của mình cũng không được coi trọng mấy, nhưng An gia có người chế tạo thuyền chuyên nghiệp khả năng bọn họ quan tâm hơn đây.

An Tâm lập tức lắc đầu:

- Em cũng cự tuyệt, căn bản cùng một ý nghĩ, A... Đúng rồi, chị Đường Uyển bọn họ có liên lạc với chị không? Tập đoàn Phong Lâm của Đường gia không phải được chú ý hơn sao? Đường gia là làm ăn trong lĩnh vực quân sự mà?

- Bọn họ sẽ không liên lạc với Đường gia.

Lâm Nhược Khê thay Đường Uyển trả lời.

Đường Uyển cũng gật đầu, cười bất đắc dĩ.

- Vì sao?

An Tâm không hiểu.

- Bởi vì Hoa Hạ là quốc gia lớn duy nhất không được mời tham dự kế hoạch, mà Đường gia có quan hệ với Chính phủ Hoa Hạ, các quốc gia khác muốn phải sạch quan hệ với Hoa Hạ.

Jane nói.

- Chuyện lớn như vậy tại sao quốc gia chúng ta không tham dự?

Vú Vương giật mình hỏi.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Lâm Nhược Khê hiện lên vài tia phức tạp, nói:

- Không phải rất rõ sao, những quốc gia khác không phải ngu ngốc hết, Hoa Hạ cùng Chur Thần là kẻ thù truyền kiếp, bọn họ cho dù không hiểu rõ lắm về Hồng Mông, cũng hiểu tình cảnh Hoa Hạ không giống.

- Nếu như Hoa Hạ có khả năng đánh bại Chur Thần, vậy bọn họ tự nhiên vui mừng ở ngoài cổ vũ, nhưng nếu Hoa Hạ thất bại bọn họ chỉ cần phải

sạch quan hệ, chỉ ít còn một con đường sống

- Huông chi, dân số Hoa Hạ chiếm $\frac{1}{4}$ thế giới, đây là gánh nặng trầm trọng với ngày tận thế, bọn họ ước gì Hoa Hạ chết nhiều một chút, để số lượng lương thực tích lũy càng nhiều.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1594

Lợi Thế Diên Cường

Mấy người phụ nữ ở đây không nghĩ được nhiều đến vậy, nghe xong lời của Lâm Nhược Khê, không khỏi lạnh toát cả sống lưng.

Sắc mặt mấy người vú Vương trắng bệch:

- Thật... Quá đáng, bọn họ cho rằng làm vậy có thể tiếp tục sống sao? Nếu không có các cao nhân ở Hoa Hạ, bọn họ có khả năng sống tới bây giờ không?

- Khoan hãy nói, khả năng là có thể, các chư thần với bọn họ tương đối thân nhau đấy.

Lưu Minh Ngọc cười khỏ:

- Chư Thần không phải đều ở hải ngoại sao, có rất nhiều người là hậu duệ của họ sau những lần luân hồi, bọn họ không làm bạn của Hồng Mông Hoa Hạ nhưng ít ra sẽ không trực tiếp làm kẻ địch của Chư Thần.

- Liên quân Anh Mỹ bị đánh chìm ở Bắc Cực, rất có thể là do vị chủ thần nào đó, nhưng bọn họ không dám kêu một tiếng, hiển nhiên là không muốn đắc tội Chư Thần.

- Thật là một lũ ngu xuẩn, nếu như coi bọn họ là người một nhà, còn có thể khiến toàn cầu hạ nhiệt độ sao? Đáng đời, lạnh chết bọn họ!

Thái Nghiên cảm hận không ngớt.

Đúng lúc này từ xa bay tới một chiếc trực thăng tư nhân xa hoa, từ từ hạ xuống một bãi đất trống phía ngoài gian nhà.

Có thể tới đây đều là người khá gần gũi với Dương Thần, mới không bị hạm đội U Linh chặn lại khi lên đảo.

Các cô buồn bực, ai tới vậy, chỉ thấy Jane đứng dậy, trên mặt tỏ vẻ không vui:

- Hừ, một thuyết khách.

Một lát sau, cửa mở ra, một người mặc áo khoác đen kiểu hải quân đi tới, một người đàn ông anh tuấn, tóc vàng là người thừa kế gia tộc Rothschild, Edward.

Ron cùng Bruce hiển nhiên nhận ra máy bay của Edward nên không nói nhiều lời để cho anh ta đi vào.

Có mấy người phụ nữ ở đây không biết anh ta, nghe Lâm Nhược Khê giới thiệu, sắc mặt không tốt chút nào.

- Edward nếu anh tới giúp bọn họ nói chuyện thì mời khỏi đây đi, anh hiểu rõ, anh không dẫn được tôi đi.

Jane trực tiếp nói thẳng, sắc mặt lạnh lùng.

Edward giống như không nghĩ có nhiều người trong phòng như vậy, nghe thấy lời Jane không khỏi cười khỏ, không vội vã trả lời mà rất có lễ độ thân sĩ tới trước mặt Lâm Nhược Khê hành lễ.

Lập tức, Edward mỉm cười chào cũng những người khác.

Bất kể trong tình huống nào, là người thừa kế dòng máu gia tộc cao quý nhất thế giới, anh ta không muốn đánh mất những cấp bậc lễ nghi cho dù đã đến ngày tận thế.

Xong xuôi, Edward mới mỉm cười, trả lời Jane:

- Em họ thân mến của anh, em nghĩ, anh họ là một người thích làm việc vô nghĩa sao, hoàn toàn không hiểu tính khí của em sao?

Jane híp mắt, con mắt màu ngọc bích hiện lên một tia kinh ngạc.

Cô không phải một người phụ nữ bình thường, tuy rằng Edward rất có trí tuệ nhưng so sánh với Jane còn kém xa.

Edward làm như vậy, Jane căn bản không hỏi han, cô lo lắng nghĩ tới một số chuyện.

- Bọn họ dám làm vậy sao?

Jane tức giận hỏi.

Edward biết Jane nghĩ tới cái gì, không khỏi cười khỏ, bắt đầu dĩ nói:

- Em sớm nghĩ đến rồi phải không, đây không phải là mộng tưởng hảo huyền gì, cũng không phải mặc sức tưởng tượng, đây là ngày tận thế, dấu hiệu diệt vong của nhân loại, để sống sót, không thể từ thủ đoạn nào, bọn họ làm cái gì mà không được?

- Bọn họ? Anh không phải là một phần tử trong đó sao?

Jane khinh thường nói.

- Em họ, mặc kệ em có tin anh hay không, anh trong gia tộc biểu thị thái độ trung lập đây, anh không tham dự biểu quyết.

Edward xua tay nói.

Những người phụ nữ xung quanh nghe vậy như lọt vào sương mù, Thái Nghiên nhin không được hỏi:

- Jane, hai người đang nói gì vậy, biểu quyết cái gì? Không đầu không đuôi gì cả...

Jane hít sâu một hơi tức giận, nói:

- Bởi vì có hạm đội U Linh tồn tại, cho dù NATO cùng Nga có thể hợp lực đánh lên đảo, cũng tổn thất nghiêm trọng, hướng chỉ trong chúng ta người có tu vi không ít, cho dù mấy người Ngọc môn chủ không xuất thủ, các quốc gia đừng tưởng có thể mạnh mẽ dùng vũ lực ép ta chế tạo thuyền Noah.

- Cho nên, Edward làm sứ giả, không chỉ đơn thuần tới làm thuyết khách thôi đâu, đám người kia khẳng định đã nắm được lợi thế tuyệt đối có thể buộc tôi ra tay.

- Lợi thế gì? Cô đâu có thiếu cái gì... Đợi đã...! Lẽ nào bọn họ bắt cóc nữ

hoàng Catherine?

Thái Nghiên kinh hô.

Jane lắc đầu:

- Nếu là vậy, ngược lại tôi không quá lo lắng, bọn họ không dám làm vậy cho dù làm thật tôi cũng có thể cứu mẹ mình ra.

- Vậy bọn họ có thể áp chế cô thế nào? Chúng ta ở đây có nhiều người như vậy cho dù bọn họ có dùng vũ khí hạt nhân chúng ta cũng có thể chạy thoát, có cái gì phải sợ.

Thái Nghiên khó hiểu hỏi.

- Là nhân loại.

Đột nhiên, Lâm Nhược Khê ngồi ở góc kia yếu ớt nói.

- Không sai.

Jane khẳng định lời của Lâm Nhược Khê, giải thích:

- Bọn họ muốn tôi ra tay, kỳ thực không cần hướng tới cùng người bên cạnh tôi động tâm tư.

- Hiện tại, NATO cùng Nga là đồng minh chiến lược, cũng không khác nào nói bọn họ không chế chín phần vũ khí hiện đại của toàn nhân loại.

- Có lực lượng này, tuy không thể đối kháng các chư thần cùng tu sĩ hạ hạ nhưng dễ dàng tàn sát một số các quốc gia nhân loại lạc hậu đấy.

- Như châu Phi, châu Mỹ Latin những quốc gia nhỏ kia căn bản không thể chống lại, chỉ cần NATO bắn đầu đạn hạt nhân vào khu vực nào thì một ngày chết mấy trăm thậm chí mấy nghìn vạn người.

Jane giải thích như vậy khiến mọi người lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Bọn họ điên rồi sao? Vì bọn họ có thể tránh tai nạn, thì sẽ giết chết người ở những nơi đó sao?

Mạc Thiện Ny nhú mày hỏi.

- Không, bọn họ cũng không có điên.

Edward khẽ thở dài:

- Nếu như tình huống này tiếp tục diễn biến, nhân loại lạc hậu, bản cùng này sớm muộn gì cũng chết vì đói vì rét, hơn nữa ai cũng bắt lực mọi người tự thân khó bảo toàn.

- Nếu như dùng hơn tỷ người này làm lợi thế để đổi lấy việc em giúp đỡ họ chế tạo thuyền Noah, vậy sao lại không làm, đây là giá trị cuối cùng có thể lợi dụng được.

- Đê tiện!

Thái Ngung nghiêng răng nói:

- Nói vậy, nếu như Jane không đáp ứng, sẽ là hung thủ gián tiếp giết chết mấy trăm thậm chí mấy tỉ người... Tính toán tốt thật.

- Trước ngày tận thế, không có cái gì gọi là luân lý đạo đức, cũng không có cái gì hoa mỹ gọi là chung sống hòa bình, cường giả sinh tồn, kẻ yếu bị ăn thịt, muốn trách... Tự trách bọn họ ở đây kim tự tháp...

Edward lãnh đạm nói.

Nhất thời, mọi người trong phòng trầm mặc, hô hấp trở nên nặng hơn.

- Em họ, đi thôi, nếu Dương Thần ở đây, với sự điên cuồng của cậu ta, trước tiên sẽ chọn trấn áp những người cầm quyền, nhưng Dương Thần đã mất liên lạc hai tháng, không ai biết cậu ta sẽ xuất hiện lúc nào...

- Em không phải cậu ta, ở đây cũng không ai như cậu ta coi thường sinh mệnh như vậy, mặc kệ sau này thế nào, em cũng không thể mở mắt cho qua hơn tử người cứ chết đi vô ích như vậy.

Edward cúi đầu, mang theo vài phần cầu xin nhìn Jane.

Jane khoác áo trắng, tâm tình không ổn định, nắm chặt nắm đấm, khiến áo dài rung lên liên tục.

Căn môi đỏ mọng, trong mắt Jane hiện lên sự kiên quyết:

- Được, tôi đáp ứng giúp bọn họ chế tạo thuyền Noah, nhưng tôi có yêu cầu bọn họ không thể cướp đoạt đất đai, tàn sát dân cư những nơi còn ẩm áp trên Địa Cầu, nếu tôi mà biết cùng lắm tôi giết những kẻ muốn ngồi lên chiếc thuyền này.

Hầu như một số vùng đất còn ẩm áp trên Địa Cầu sinh sống một số ít nhân loại bản cùng, rất có thể nhà giàu vì sống sót mà đuổi thậm chí tàn sát dân bản địa.

Edward cười nói:

- Yên tâm đi, em họ thân mến, chỉ cần em đáp ứng mọi chuyện đều dễ nói.

Cuối cùng, Jane chính thức bắt đầu rời đi cùng Edward, tới căn cứ quân sự của Mỹ ở Thái Bình Dương.

Mà cùng lúc đó, ở Trung Nam Hải, Yến Kinh Hoa Hạ, trong phòng hội nghị.

Thủ trưởng Số 1 ngồi trên ghế, hai bên là Ninh Quang Diệu, Dương Công Minh, Lý Mạc Thân, cùng Thái Vân Thành.

Khí sắc Ninh Quang Diệu không tệ, biết Ninh gia bị thâm tóm, từ nay về sau không bị Ninh gia khống chế, tự nhiên vui vẻ.

Ngược lại Thái Vân Thành là người lo lắng nhất, sợ rằng Hồng Mông cũng suy sụp.

Nhiệt độ không khí Yến Kinh đã thấp đến độ dân chúng bình thường không dám ra khỏi cửa, cũng may không có bão tuyết, nếu không các vị lãnh đạo cũng phải dời xuống phía Nam làm việc.

Không khí trên bàn hội nghị rất nặng nề, Số 1 từ trước tới giờ hỉ nộ không lộ, nhưng lúc này sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Im ắng rất lâu, Số 1 thở dài một hơi, trầm giọng nói:

- Không thể ngồi chờ chết, chúng ta không cách nào dựa vào kẻ khác chỉ có thể dựa vào chính chúng ta.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1595

Chiến Dịch Cuối Cùng

Sau khi Số 1 nói xong, thấy bốn người khác ở đây không một ai hé răng, lộ ra một tia thả lỏng, vui vẻ; vẻ lo lắng trên mặt quét sạch, nói:

- Hôm nay, đại nạn trước mắt, cả quốc gia thậm chí cả nhân loại nguy nan.

- Trong lúc này, các vị muốn nói gì cứ nói ra đi, Ninh thủ tướng, tuy Ninh gia ở Huyền cảnh bị Lạc gia chiếm đoạt nhưng cũng không liên quan tới thể tục, hôm nay anh chân chính nắm đại quyền trong tay, sao lại không nói vậy?

Sắc mặt Ninh Quang Diệu trở nên xấu hổ, nhin không được hỏi:

- Thủ trưởng, hiện tại Huyền cảnh thế cục đã rối loạn, Lạc gia có hai cao thủ Thái Thanh kỳ, có một không hai trong Huyền cảnh, lẽ nào bọn họ thực sự không tới giao thiệp với quyền lực thế tục?

- Anh yên tâm đi, sẽ không.

Số 1 thản nhiên nói:

- Tuy Lạc gia một nhà độc đại thế không thể cản, nhưng kẻ địch của bọn họ là Chư Thần, cướp đoạt lực lượng thế tục có tác dụng gì, chỉ khiến cho Hộ trận giả đại nhân bất mãn, bọn họ sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Nói tới ba chữ “Hộ trận giả”, mí mắt Dương Công Minh cùng Lý Mạc Thân đều nhảy lên, hai đại gia chủ nhìn nhau, không ngờ bí mật này ở thế tục chỉ có thủ trưởng Số 1 cùng gia chủ Dương, Lý biết, hôm nay Số 1 lại thản nhiên nói ra.

Bởi vậy có thể thấy, tới mức sinh tử tồn vong, bí mật không cần che dấu nữa, tất cả lấy gốc rễ Hoa Hạ làm trọng.

Quả nhiên, Ninh Quang Diệu, Thái Vân Thành lộ ra sự nghi hoặc, có ý hỏi Hộ trận giả là cái gì.

Số 1 cũng không giấu diếm thoải mái nói lai lịch của hai đại Hộ trận giả.

Hai vị tiên bối cao nhân, không rõ bao nhiêu tuổi nhưng có thể chắc chắn là tổ tiên của Dương gia và Lý gia.

Đó cũng là vì sao, mấy đời đều có kẻ thống trị chèn ép Dương gia, Lý gia nhưng vẫn chưa từng khiến hai nhà đoạn tuyệt hương khói.

Tới cấp bậc của hai đại Hộ trận giả, đừng nói là gia tộc ngay cả thay đổi triều đại các ngài cũng không quá quan tâm.

Nói thẳng, nếu bây giờ Số 1 bị gián điệp nước ngoài giết chết, các ngài cũng không ra tay bởi đó là tranh chấp thế tục thông thường.

Trừ phi Chư Thần hoặc tu sĩ muốn tranh đoạt đại quyền, chém giết Số 1 vậy ngài mới xuất thủ.

Chỉ cần Hoa Hạ còn đó, lưu cho con cháu một tia hương khói vậy là đủ rồi.

Về phần mở rộng bờ cõi, bảo vệ quốc gia là chuyện của nhân dân Hoa Hạ. [nguồn tunghoanh.com](http://nguồn.tunghoanh.com)

Hậu duệ Dương gia, Lý gia bị truy sát, bị thua thiệt, chỉ cần không chết hết, các ngài cũng sẽ không can thiệp.

Đương nhiên, đó cũng là kẻ thống trị các đời suy đoán, cũng không biết mấu chốt của hai vị Hộ trận giả là cái gì.

Tóm lại, gần trăm năm nay, Hộ trận giả không ra tay giúp Dương gia cùng Lý gia mà ngay cả Dương Công Minh, chiến đấu tuyệt tử tuyệt tôn, huyết thống thay đổi bọn họ cũng chưa từng đứng ra.

Có thể, trong năm tháng dài đằng đặc, huyết thống Dương gia và Lý gia đã thay đổi không biết bao nhiêu lần.

So với việc nói là hậu thế của hai đại Hộ trận giả không bằng nói là một chút ghi nhớ về lòng trung thành đối với gia tộc.

Quan hệ máu mủ, với Dương Công Minh cùng Lý Mạc Thân không quá để ý, đối với nhân vật cấp bậc này mà nói có chút nông cạn rồi.

- Tuy nói tôi trong thế tục thậm chí toàn bộ Hoa Hạ tiếp xúc với Hộ trận giả nhiều nhất, nhưng cũng chưa từng gặp qua hai ngài, mỗi khi cần hai ngài đều dùng thần thức tiến hành trao đổi.

- Sợ rằng không chỉ là tôi, mà mấy vị thủ trưởng lúc trước cũng không nghe bất kỳ thanh âm, không gặp mặt một lần. Hai vị Hộ trận giả đại nhân mờ ảo, không cách nào hiểu tâm tư các ngài.

Số 1 cảm khái nói.

Trên đầu Ninh Quang Diệu chảy ra mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: thảo nào, lúc trước Ninh gia kiên quyết hạ lệnh bắt mình không được động tâm tư với Số 1; gia tộc ẩn thế không dám hạ sát thủ với Dương gia và Lý gia.

Hóa ra, hai đại gia tộc còn có lão quái vật thủ hộ? Nói vậy, cho dù Ninh gia bị giết sạch, Dương gia, Lý gia cũng chưa chắc bị diệt.

Theo lời của Số 1, Hộ trận giả của Lý gia đã thi triển uy áp trấn trụ Dương Thần, vậy hai vị còn lợi hại hơn Dương Thần.

Một mình Dương Thần đã quấy lên một hồi tinh phong huyết vũ trong Huyền cảnh, quét sạch Tiên Ma, vậy Hộ trận giả còn biến thái như thế nào?

Thế nhưng, một gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm, một chút nội tình cũng không có sao có thể kéo dài bao nhiêu năm tháng như thế.

Trong mắt Dương Công Minh cùng Lý Mạc Thân đều hiện lên vẻ kính nể, bọn họ từ gia chủ tiền nhiệm biết được bí mật này, cũng hướng về lão tổ tông không gì sánh được này thương tiếc không có cơ hội gặp gỡ.

- Đã như vậy... Thủ trưởng, Hoa Hạ, thậm chí toàn bộ thế giới gặp tai nạn

chưa từng có, Chư Thần đã đẩy nhân loại vào chỗ chết, Huyền cảnh loạn cào cào, lẽ nào Hộ trận giả còn chưa chịu xuất thủ sao?

Thái Vân Thanh nhíu mày nói.

Số 1 cười khò:

- Các vị còn chưa hiểu ý của tôi...

Bốn người nhìn nhau tỏ ra hoang mang.

Số 1 thở dài, đứng dậy, quay lưng lại nhìn vào địa đồ Hoa Hạ, sắc mặt phức tạp.

- Tôi đã sớm nỗ lực hỏi Hộ trận giả nên xử lý thế nào, nhưng Hộ trận giả cũng không cho tôi bất kỳ hồi âm nào...

Nói đến đây, Thái Vân Thanh giật mình, trong mắt hiện lên sự lo lắng vô hạn.

- Chẳng lẽ... Hộ trận giả đại nhân, muốn... Muốn vứt bỏ chúng ta?

Ninh Quang Diệu không kìm lòng nổi hỏi.

Số 1 quay đầu nói:

- Ninh thủ tướng, tôi đã nói rồi, các triều đại đổi thay, Đế vương bị giết vô số, triều đại thay đổi, xoay vần, Hộ trận giả sẽ không ra tay can thiệp...

- Nhưng bây giờ không giống! Lúc này không có biện pháp gì, dân chúng Hoa Hạ không chết đói cũng chết rét! Đây không phải cái gì thay đổi chính quyền, thay đổi triều đại!

- Tình báo của chúng ta cho biết, NATO cùng Nga đã thực hiện “kế hoạch chế tạo thuyền Noah”! Bọn họ đem Hoa Hạ chúng ta bài trừ ra ngoài, khả năng duy nhất chính là cô lập chúng ta!

- Hết thảy là do Chư Thần gây ra, tổ tiên chúng ta cùng các thần là kẻ thù truyền kiếp, Hộ trận giả đại nhân lẽ nào nghĩ Hồng Mông có khả năng đối kháng Chư Thần?

- Thủ tướng, ngài không biết sao, hai tháng trước gia tộc ản thể bị đánh cho tan tác ở hải ngoại, căn bản không phải là đối thủ của các thần!

Hai tay Ninh Quang Diệu chống bàn, kích động gân cổ nói.

Số 1 nhíu mày:

- Ninh thủ tướng, nhưng nóng nảy vô dụng thôi. Hộ trận giả đại nhân không ra mặt khẳng định có lý do của các ngài, chẳng lẽ chúng ta có khả năng cưỡng chế các ngài xuất thủ hay sao?

Sắc mặt Ninh Quang Diệu lúc đỏ lúc trắng, một bụng tức giận, không chỗ phát tác.

Tuy ông ta mưu cầu danh lợi, quyền lực, không từ thủ đoạn độc ác nào, nhưng thực sự ngồi vào cái ghế này rồi, sao có thể nhẫn tâm nhìn người Hoa Hạ khắp nơi chết một cách vô ích như thế.

Nếu một tia lương tri này ông ta cũng không có chỉ sợ cũng sẽ không có chuyện còn trẻ như vậy đã ngồi vào ghế thủ tướng.

Vừa nghĩ tới, những người phụ nữ, những đứa trẻ vô tội rõ ràng có thể

cứu lại vì lý do nào đó mà Hộ trận giả không chịu ra tay, để mặc bọn họ chết đói, chết rét, hai mắt không khỏi nóng lên.

- Hừ, tôi nghĩ, bọn họ không phải không xuất thủ mà là không dám, có thể bọn họ tự nhận không phải đối thủ các thần, rất sợ chết cũng không chừng.

Ninh Quang Diệu cười lạnh.

Số 1 bật dậy khiển trách:

- Ninh thủ tướng, không được ăn nói bậy bạ.

Ninh Quang Diệu hừ một tiếng, ông ta thực sự nổi giận, nếu không không nói những lời này có thể khiến mình gặp phiền toái lớn.

- Khụ, khụ...

Dương Công Minh tuổi già, sức yếu, ho khan hai tiếng, nhiệt độ hạ quá thấp khiến thân thể ông có chút không chịu đựng nổi.

- Ninh thủ tướng, thiên mệnh khó trái, mọi việc đều có nguyên nhân của nó, sống chết của người cũng là một vòng tuần hoàn. Hộ trận giả là là tổ tiên Dương gia, Lý gia chúng tôi; tôi và Lý gia chủ cũng không đoán được nhiều tâm tư các ngài...

- Thế nhưng, mặc kệ có các ngài hay không, hiện tại Hoa Hạ là do mấy lão già này từ một cục gạch, một viên ngói dựng nên; là những lão chiến hữu dùng đầu và máu thịt thân thể đặt nền móng...

- Chúng ta tuy đã già, nhưng không thể ngồi yên không để ý tới, chúng ta làm tốt bốn phận của mình, về phần kết cục do ai viết, lại có ai có thể biết chứ...

- Không sai.

Lý Mạc Thân trịnh trọng nói:

- Lão Dương, nói thật nếu các nước khác đều coi chúng ta là trò đùa, chúng ta diễn thật tốt, xem ai có thể ở lại đến lúc cuối cùng.

Số 1 vui mừng, gật đầu cười nói:

- Hôm nay tìm mấy vị, chính là ý này, nhân dân toàn quốc trong cảnh giá rét, đóng băng, trừ chúng ta là những người làm quan, bọn họ còn có thể dựa vào ai.

- Những người ở đây, bao hàm cả tôi, vẫn đều ỷ lại lực lượng của đám tu sĩ kia, mà bây giờ cần nhất là dựa vào chính mình, tự suy nghĩ lấy biện pháp.

- Thử nghĩ, tránh cũng không thoát, thế phải cùng dân chúng vượt cửa ải khó, chiến đấu đến thời khắc cuối cùng...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1596

Nụ Hoa

Bắc cực, băng đóng vạn dặm

Ở giữa lại hiện lên một mảnh nguy nga lộng lẫy

So với hai tháng trước, Đại Địa Chi Thụ đã lớn gấp bội, kéo dài hơn trăm km, che khuất cả bầu trời, giống như một thế giới hoàng kim khác đột nhiên xuất hiện.

Hera nằm duyên dáng trên một nhánh cây, đã ngủ một giấc dài, cô chậm rãi mở mắt, chớp chớp đôi mắt, ngồi dậy, lắc lắc đầu, sửa sang mái tóc đen nhánh, vừa ưu nhã vừa thanh nhu.

Hít một hơi thật sâu bầu không khí thanh tĩnh trong Đại Địa Chi Thụ, Hera lộ ra nụ cười thỏa mãn.

- Vẫn là bầu không khí của cố hương mê người ...

Hera lẩm bẩm một mình, ngồi dậy, thân ảnh chậm rãi bay lên tán cây cao hơn.

Ở một tầng không gian cao hơn với đầy hào quang rực rỡ, một vài thân ảnh, đang bị vây quanh với hàng loạt ngọn cây.

Ngoại trừ Ares vẫn luôn phòng thủ, Aphrodite, Hermes, ngay cả Apollo, Artemis cùng Poseidon, cũng đều xuất hiện ở đây.

Nhìn thấy Hera lướt qua, sáu vị chủ thần nhường lại một vị trí, để cô có thể nhìn thấy thứ giữa ngọn cây

Đó là một nhúm nụ hoa màu vàng, đang tỏa ra ánh sáng thiêng liêng, tựa như tụ hợp của ánh sáng mặt trời, vài phiến lá màu vàng vây xung quanh, đặc biệt có sức sống mạnh mẽ.

Hera trên khuôn mặt yêu kiều ung dung bình tĩnh, cũng không nén nổi lộ ra một tia kích động, trong mắt lóe ra nhiều tia phức tạp.

- Rốt cục... đã nở rồi

Hera nở nụ cười tự đáy lòng, sau khi đã đến gần nụ hoa, thì luôn nhìn chăm chăm không ngừng.

Những chủ thần khác mặc dù sắc mặt khác nhau, nhưng trong mắt đều lộ ra tia vui mừng.

Giờ khắc này, dường như ai cũng không có suy nghĩ dư thừa, chỉ thuần túy mà hưởng thụ chuyện vui này.

Aphrodite cười hạnh phúc nói:

- Đây là nụ hoa đầu tiên, tin rằng không bao lâu, Đại Địa Chi Thụ sẽ lại xuất hiện rất nhiều nụ hoa, Thần tộc chúng ta... sẽ được hồi sinh...

Hera nhớ tới điều gì, vận chân nguyên, trước người nhanh chóng vẽ ra vài

thần chú màu vàng lam bay vút lên trời cao, lập tức bấm tay tính nhẩm, chính là Thiên Diễn Thuật cô nghiên cứu

Sau khi tính toán, Hera lộ ra một nụ cười quỷ dị:

- Khi ta ngủ, động tác các người cũng không nhỏ à, đánh chìm nhiều hạm đội của loài người đến Bắc Cực như vậy.

Ares ngạo nghễ nói:

- Cho nhân loại đến gần Đại Địa Chi Thụ, chỉ sẽ gây ra càng nhiều phiền toái, phải mạnh tay dứt khoát, tránh để bọn họ ba lần bốn lượt đến điều tra.

Hera cười mỉm nói:

- Ha ha... nhân loại đã chế tạo ra cái gọi là “thuyền Noah”, thật là một đám sinh mệnh thấp kém ương ngạnh.

Đôi mắt đẹp của Aphrodite quay sang nhìn Hera:

- Thật không ngờ, Thiên Diễn Thuật của cô vẫn rất tinh chuẩn, vậy không bằng tính toán xem, Athéna lúc nào sẽ đến, chắc hẳn cô ta là người muốn xem Đại Địa Chi Thụ nở hoa nhất chứ.

Hera bác bỏ một cách hời hợt:

- Cô ta? Muốn tính toán hành tung của cô ta, tiêu hao rất lớn, còn không chắc chắn, tôi mới lười tính.

- Cô rút cuộc thừa nhận, khoảng cách với cô ta...

Apollo ôn hòa nói:

- Hera, được rồi, ngày nay thần tộc ta đã sắp phục hưng, không thể bỏ qua công lao của Athéna, tuy cô ta làm việc quả thực hơi ngang ngược, nhưng xuất phát điểm vẫn là vì tốt cho thần tộc ta.

- Người xem nụ hoa này, không phải cũng rất vui sao, điều này cho thấy, mọi người chúng ta về bản chất là giống nhau, người cũng không ngoại lệ, cùng cạnh tranh với Athéna thì không bằng lo hưởng thụ sự huy hoàng một lần nữa của Thần tộc.

Hera khẽ hừ một tiếng, cũng không biết có nghe vào hay không.

Lúc này, Poseidon thở dài, muôn vàn cảm khái nói:

- Nếu như hai vạn năm trước, có thể sớm tìm ra trái tim Gaia, sớm khiến cho trái tim Gaia sống lại, có thể kết quả đã không như vậy...

- Ai có thể nghĩ đến trong những sinh mệnh thấp kém trên địa cầu còn có thể có một đám người như vậy, có thực lực như thế, cuối cùng lại xuất hiện cái tên y như quái vật.

Hera nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nói đến điểm này, những chủ thần khác đều lộ ra biểu tình căm phẫn.

Trầm mặc một lúc, Hermes cười hắc hắc nói:

- Các người nói, lão Hades kia, sau này sẽ là bạn, hay là địch đây?

- Hades?

Hera sửng sốt

- Đúng rồi, hẳn ở Huyền Cảnh đánh thế nào, kết cục thế nào?

- Vẫn chưa có tin tức gì, người không phải có Thiên Diễn Thuật sao, tính xem hắn ở đâu rồi

Aphrodite hỏi.

Hera cũng không nghĩ nhiều, lại thi triển Thiên Diễn Thuật lần nữa, nhưng kết quả lại khiến cô mày đen nhíu chặt

- Làm sao vậy? Hades đã xảy ra chuyện?

Artemis lo lắng hỏi.

Hera trong mắt hiện ra một tia lúng túng, mím đôi môi đỏ mọng, cũng không lên tiếng.

Lúc này, bỗng nhiên truyền đến một thanh âm từ bầu trời mờ mịt phía xa.

- Hắn ở Thiên Ma Chi Nhân. . .

Chư Thần ngẩn ra, lập tức nhìn về phía cách đó không xa, trong hư không xuất hiện mị ảnh thon dài

Athéna với một chiếc váy dài màu đen phong cách Hy Lạp cổ, cổ trắng nõn thon dài, cánh tay trắng muốt buông xuống tự nhiên, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Chư Thần.

Một đám chủ thần đều an tĩnh không tiếng động, không ai mở miệng, chỉ bởi vì trong lòng đều dậy sóng.

Quả nhiên giống như những gì từng nghĩ, cùng với sự sống lại của trái tim Gaia, Đại Địa chi thụ cũng trưởng thành mạnh mẽ, mọi người đều tăng thực lực lên gấp mấy lần.

Mà thực lực của Athéna, hiện nay đã khôi phục đến mức độ khiến bọn họ phải thán phục.

Tuy đã sớm hiểu rõ Athéna, nhưng qua hai vạn năm một lần nữa cảm nhận được thực lực của nữ thần chiến tranh này, chủ thần khác cũng có chút bất ngờ

Trong mắt Hera không chút nào che đậy mà lộ ra vài phần đố kỵ, cười lạnh nói:

- Cho dù người không nói, ta cũng biết hắn ở không gian khác, lo chuyện bao đồng.

Các chư thần khác biết, Hera không chịu thua, nhưng Đại Dự Ngôn Thuật của Athéna hiển nhiên đã chứng minh được suy tính và sự tinh chuẩn của nó mạnh hơn.

Quả nhiên, tuy nếu như theo lời của Hera, Đại Dự Ngôn thuật cũng chưa hẳn là hoàn mỹ, nhưng cũng không phải là thứ mà Thiên Diễn Thuật có thể so sánh được.

Hai con mắt lạnh như băng của Athéna nhìn chăm chăm vào Hera, thản nhiên nói:

- Nếu như người không tìm ta làm phiền, ta tự nhiên sẽ không quản những chuyện vớ vẩn của người...

Ý tứ rất rõ ràng, những mưu tính lén lút trước đây của Hera, cô cực kỳ

biết rõ, chỉ là không đi vạch trần cô ta mà thôi.

Hera sắc mặt khó coi, lại không thềm nề mặt nói:

- Người đừng đắc ý, sự tình còn chưa kết thúc, y như kiếp trước của ngươi, Đại Dự Ngôn Thuật của ngươi tính toán được gần chín phần, một chút biến số không tính toán ra cũng có thể thay đổi tất cả.

Nhưng Athéna đã không có hứng thú đi tranh luận với cô ta, chân trần điềm nhẹ, đi tới bên cạnh nụ hoa kia.

Thanh thoát nhẹ nhàng, Athéna phóng đến bên cạnh nụ hoa kia, gần kề rồi, dường như cảm nhận sinh mệnh đang ẩn chứa bên trong nó...

Những chủ thần khác đều trầm tĩnh lại, dường như có thể hiểu được, lúc này Athéna trông như bình tĩnh, kì thực lại đầy phức tạp, trong lòng đang dậy sóng mãnh liệt.

Qua một lúc lâu, Poseidon mới lên tiếng hỏi:

- Athéna, lúc nào ... đi tìm Zeus.

Những chủ thần khác cũng trầm ngâm, để Zeus thoát khỏi bẫy khổ, đối với chủ thần mà nói cũng là một chuyện đại sự khác.

Athéna xoay người lại, thần nhiên nói:

- Không cần tìm, hắn có thể tự xuất hiện.

- Tự xuất hiện?

- Ý của cô ta là, chờ sau khi Zeus khôi phục đến mức độ nhất định, là có thể thoát khỏi khốn cùng từ đại trận, ha ha, tôi nói không sai chứ?

Hermes cười nói

Athéna nói:

- Hai vạn năm trước, ta và hắn đã bị hao tổn không dưới ba thành công lực, lại thêm người tạo nên đại trận 40 vạn năm trước quá lớn mạnh, pháp tắc tập trung cho đại trận quá mức huyền diệu, khiến cho biến số của đại trận đó vượt qua phạm vi suy diễn Đại Dự Ngôn Thuật của ta.

- Nếu không phải như vậy, ta không chỉ có thể thoát khỏi vòng vây đại trận đó, cũng có thể sớm nói cho Zeus, sẽ không trúng chiêu của tên kia...

- Trong vòng nửa năm, thực lực của chúng ta sẽ khôi phục đến trên chín thành, đến lúc đó, phá bỏ sự giam cầm của đại trận, năm đó tên kia âm toán ta, cũng hoàn trả gấp bội.

- Đây thật đúng là đáng để mong chờ, thế nhưng ngươi và Zeus cùng liên thủ đã có thể đánh bại tên kia, vì sao ngươi còn trăm phương ngàn kế chỉ dẫn Hades đi đến tình trạng như ngày hôm nay?

Hera một bên cười quỷ dị nói

Lời này vừa nói ra, cũng làm cho những chủ thần khác cũng đều lộ ra sắc thái khó hiểu, mang theo nghi hoặc nhìn Athéna.

Athéna trầm mặc một lúc, ánh mắt nổi sóng không chút sợ hãi lướt qua Chủ Thần

- Các người không cần biết

- Khanh khách... chắc không phải ngay cả chính ngươi cũng không rõ ràng đây chứ

Hera một chút cũng không nhường nói:

- Đến bước này rồi, theo lý thì tất cả đều như ngươi dự liệu, ngươi còn có cái gì có thể che giấu đây?

- Ngươi sở dĩ hàm hồ suy đoán, cách giải thích duy nhất, chính là ngươi cũng chỉ có thể tính đến bước đầu, tính không ra kết cục.

- Ta dùng Thiên Diễn Thuật suy tính, tương lai của Hades hoàn toàn là một bí ẩn, số mạng của hắn hỗn loạn, không hề có manh mối, ta cũng không tin, Đại Dự Ngôn Thuật của ngươi có mạnh hơn, cũng không thể chênh lệch lớn như vậy chứ..

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1597

Ô Giang Tự Vẫn

Đối diện với sự quát tháo của Hera, Athena đã không còn hứng thú để nói thêm nữa, chỉ liếc nhìn cô ta một cách hờ hững, sau đó nhẹ nhàng bước vài bước rồi biến mất trong không trung.

Thấy bộ dạng của Athena như vậy, cũng không chào hỏi lấy một câu mà cứ thế mà bước đi, sắc mặt Hera bỗng trở nên trắng bệch, nghiêng lợi mà nguyên rủa:

- Đồ tiện nhân, ta ghét nhất bộ dạng không coi người khác ra gì của cô ta...

Artemis gượng cười:

- Được rồi, được rồi, Hera à, người cũng thật là, quen biết nhau đã mấy vạn năm mà người còn chưa hiểu tính cách của Athena hay sao. Vả lại ai bảo cô ta mạnh hơn chúng ta cơ chứ, cái gì người cũng muốn cô ta giải thích với người, tất nhiên là cô ta không thích rồi, huống chi người lại thái độ như vậy nữa...

- Ta thái độ như vậy thì đã sao nào!? Còn hơn các người! Thật là một đám nhu nhược, không phải là làm sống lại trái tim Gaia rồi sao, cũng không phải chuyện về vang gì

- Chẳng qua chỉ làm chút chuyện tàn nhẫn các người không dám làm thôi mà, còn như phải khép nép khúm núm như vậy... hừm!

Hera trừng mắt với đám người trước mặt rồi quay lưng bước đi, rõ ràng là đi tìm chỗ để xả giận rồi.

Những chư thần còn nán lại đều ngơ ngác nhìn nhau mà chẳng nói được lời nào.

Thế nhưng họ có đôi chút hoài nghi về việc liệu rằng Athena có phải là thật sự không biết số phận của Hades sẽ ra sao hay không...

Cùng lúc đó, tại Thiên Ma Chi nhãn, trong cung điện của U Minh Đại Đế.

Dương Thần ngồi trên mái cong của đỉnh cung điện nhìn về cái thế giới dưới lòng đất u ám ở phía trước mà bản thân suy nghĩ.

Tính sơ sơ thì cũng đã đầy hai tháng trôi qua rồi.

Nỗi thấp thỏm trong lòng Dương Thần càng trở nên mãnh liệt hơn, không biết hiện giờ tình hình ở nhà như thế nào rồi. Mặc dù đã có lời hứa của Ngọc Lan Đình rằng sẽ bảo vệ cho vợ con, thế nhưng nếu như bản thân hắn cứ tiếp tục dềnh dàng không trở về, lại bất vô âm tín như vậy thì không có lí gì mà lũ yêu tộc kia không lại không giở trò lật lọng.

Trong hai tháng này, Dương Thần đã gặp phải không ít chuyện, ít nhất thì

tất cả mười mấy vị lãnh chúa trong của Thiên Ma chi nhân hẳn đều quen biết hết cả.

Lúc đó đột nhiên xuất hiện hai người, một người trong số đó lại đang không chế Hồn Độn đỉnh, chốc chốc lại hút vào trong rất nhiều những ma linh bé nhỏ, thật sự khiến cho các vị lãnh chúa phải kinh động.

Trong số các vị lãnh chúa này, trình độ thấp nhất cũng ở Thái Thanh trung kỳ, song do họ đều chỉ là những ma linh nên thậm chí có không ít đều là những cao thủ của cảnh giới Thượng Thanh cũng không một ai có thể giữ được tu vi cảnh giới Thượng Thanh. Tuy nhiên cảnh giới vẫn còn nên vẫn cứ mạnh hơn Thái Thanh kỳ thông thường.

Ngoài U Minh Đại Đế đã quen biết từ trước ra, những vị khác bao gồm cả Hoàng Tuyền lão ma, khung thành cung chủ... đều thân cận với Dương Thần.

Những vị lãnh chúa này, cũng giống như U Minh Đại Đế vậy, không hề có ác ý gì cả.

Thứ nhất là sau khi Dương Thần “vô ý” mà thể hiện rõ sát chiêu Thái Thanh Thần Lôi thì bọn họ đã sợ đến mức thiếu chút nữa thì quỳ xuống, và hiểu rằng nếu như tất cả họ cùng xông lên cũng chưa chắc đã thắng được.

Thái Thanh Lôi Thần này đã quá khắc chế những âm hồn như bọn họ rồi. Mới quét nhẹ một cái đã hồn bay phách tán mất rồi!

Thứ hai, nếu có thắng đi chăng nữa thì cũng sao chứ? Chẳng qua cũng chỉ là mua dây buộc mình mà thôi.

Thế nên chỉ bằng cứ coi Dương Thần và Lạc Tiểu Tiểu như là khách quý, các vị lãnh chúa đành phải trơ mắt ra mà đem đủ loại bảo vật trong Thiên Ma chi nhân như linh tài để luyện đan dược và pháp bảo; pháp thuật và pháp môn mạnh mẽ cùng với một số rất ít pháp bảo là vật phẩm cao cấp để trao đổi lấy chút ít thông tin bên ngoài từ Dương Thần.

Những ma linh này ở trong Thiên Ma chi nhân đã thấy bức bối lắm rồi, hay nói thẳng ra họ cứ phải sống ngắc ngoải một cách tẻ nhạt đến tột cùng, nổi nhớ nhung và khao khát hướng tới thế giới bên ngoài của họ thực sự vượt xa hẳn những nhu cầu đối với pháp bảo và pháp môn.

Ban đầu Dương Thần còn kiên nhẫn giải đáp đủ loại các thắc mắc của họ như là lịch sử các triều đại, lịch sử nhân văn, sự phát triển của xã hội, tiến bộ khoa học,...

Dương Thần tuy chẳng phải là một học giả cao siêu làm nghiên cứu gì cả, song bàn đến những hiểu biết về vũ trụ thì e rằng cả thế giới này cũng không có nổi mấy người dám sánh với hắn.

Dương Thần nói cái gì cũng rành mạch rõ ràng, miễn sao không phải là những chi tiết quá nhỏ nhặt, còn lại không có gì là làm không được cả. Thậm chí ngay cả một người ngoài ngành như Lạc Tiểu Tiểu khi nghe cũng đầy hưng phấn.

Tuy vậy nhưng dần dần Dương Thần cũng cảm thấy chán, hắn thì sốt sắng muốn rời khỏi nơi này mà lại cứ bị níu chân chặt vắn đủ điều giống hệt như dạy học sinh tiểu học vậy, thật quá lãng phí thời gian!

Khi một đám học sinh mang chức vị lãnh chủ này nhìn thấy “thầy giáo” của mình không còn kiên nhẫn thêm được nữa cũng trở nên sốt ruột. Thực ra người ta giỏi hơn mình, lại chẳng có nghĩa vụ gì mà phải giảng giải cho mình nhiều đến thế, vậy thì dựa vào cái gì mà cứ níu kéo bắt người ta giảng mãi đây.

Thế là, các vị lãnh chủ đều đua nhau tỏ ra sẵn đón ân cần, còn tặng quà và lấy lòng Dương Thần nữa.

Dương Thần cũng chẳng phải là quân tử đứng đắn gì, cứ có quà là hắn nhận, ai tặng cũng không từ chối, và lại đằng nào thì đám ma quỷ đó cũng chẳng thể dùng được mấy món đồ này, vậy cứ nhận lấy đem về làm quà cho cho vợ con.

Bỗng dưng, Dương Thần thật không thể nào ngờ tới trên tay hắn lại xuất hiện tiên khí, thậm chí còn có những hơn mười bảy kiện liên, không sai, quả thực là tiên khí rồi!!!

Chỗ tiên khí này có lẽ còn nhiều hơn cả tổng số tiên khí mà tam đại Gia Tộc Ân Thế gom lại nữa!

Trong đó thậm chí còn có cả hai kiện “thần khí” tiếng tăm lừng lẫy ở thời kì cổ đại được lưu truyền trong truyền thuyết, đó là: Bàn Cổ Phủ! Côn Luân kính!

Người tặng hai vật báu này lại chính là Hoàng Tuyền lão ma và Khuynh thành cung chủ.

Hoàng Tuyền lão ma này chính là đại tướng Ma Tu của năm vạn năm trước, vốn chết nơi trận mạc, còn Khuynh thành cung chủ là một cao thủ Chính đạo, do si tình nữ nhi mà bị phản bội nên mới trở thành tu sĩ trung lập.

Khi nghe Hoàng Tuyền lão ma kể về Bàn Cổ Phủ và Côn Luân kính, Dương Thần thật không muốn tin. Những điều đó quá hiếm thấy đi! Những vật báu trong truyền thuyết làm sao mà có thể lọt vào tay mình một cách dễ dàng như vậy được chứ!?

Thế nhưng cả hai người đều ra sức thuyết phục, còn lấy ra một tràng chứng cứ, nào là phía trên có vài dấu tích khai thiên của Bàn Cổ Đại Thần, trên gương có Thái Ất huyền văn của Tây Vương Mẫu... tất cả để chứng minh rằng hai báu vật kia là thật, nếu không thì Dương Thần lại cho rằng bọn họ đang lừa hắn.

Song Dương Thần cũng đâu có ngốc, chỉ đơn thuần nhìn từ góc độ linh khí cũng đã biết không phải là một món hàng bình thường, sao có thể không tin cho được.

Chỉ có điều, hai “thần khí” này cũng không hẳn là thần khí gì thật sự, chỉ có thể xếp vào thứ tiên khí thượng hạng, đạo lý cũng như Hỗn Độn đỉnh của

Dương Thần, cũng không phải trạng thái nguyên thủy nhất

Cứ theo lời của hai bọn họ, Bàn Cổ, Nữ Oa, Đông Hoàng Thái Nhất, Tây Vương Mẫu, Hiên Viên hoàng đế quả thật là đã từng tồn tại. Họ chính là các vị tiên nhân Thái Cổ thời kì sơ khai cách nay hơn bốn mươi vạn năm trước.

Khi những vị tiên này rời khỏi Trái Đất, sức mạnh của họ đã trở nên vô biên không cần đến những thần khí kia nữa nên đã để chúng lại nơi trần gian truyền cho người hữu duyên.

Song nếu như sức mạnh không đạt đến trình độ của các vị tiên nhân kia thì những thần khí này cũng không có cách nào phát huy được năng lực thực sự. Như vậy thật chẳng khác nào một con mãnh thú khổng lồ không biết phải làm gì cả mà người điều khiển lại quá bé nhỏ, thế nên thật khó có thể phát huy được tác dụng khai thiên lập địa.

Cũng bởi thời gian trôi qua đã lâu lắm rồi, thông tin ghi chép về các vị tiên nhân kia cũng xuất hiện đủ loại phiên bản. Thậm chí trên điển tịch của tu sĩ cũng chẳng có chi chép gì cả.

Hai người họ cũng là may mắn sinh ra vào năm vạn năm trước có cơ hội xem qua một sổ sổ sách còn sót lại nên mới do thám được tiểu sử của các vị tiên kia.

Dù thế nào đi chăng nữa, trong cuộc đại chiến giữa các Chư Thần khoảng hai vạn năm trước, tiên khí đúng là rất quý báu, song điều đó cũng không có nghĩa là tiên khí vẫn còn hiếm hoi trong thời kì đại chiến yêu ma khốc liệt diễn ra cách đây năm vạn năm.

Những lãnh chủ ma linh này khi còn sống đều là anh hùng hào kiệt một phương cả, chỉ ít những người cảnh giới Thượng Thanh nếu mà không đem theo một hai tiên khí bên mình thật không tiện ra ngoài chút nào!

Nhưng hiện giờ họ lại không cần nhiều tiên khí đến vậy nữa. Bởi vì những thứ ấy ngoài việc dùng để phô trương thanh danh mấy nghìn năm ra cũng chẳng còn tác dụng gì khác cả.

Nếu cứ uổng công giữ khư khư đóng sắt rì ấy thì chi bằng đem chúng tặng cho Dương Thần làm quà coi như đóng học phí vậy, chưa biết chừng sau khi hắn rời đi còn có thể đem về cho họ chút tin tức đáng mừng gì thì sao.

Dù sao thì Dương Thần đợi đến khi Thiên Ma chi nhãn mở ra là có thể ra ngoài được rồi.

Còn việc tiên khí sau khi rơi vào tay Dương Thần có sử dụng được hay không, Dương Thần cũng không phải quá băn khoăn, dựa vào thực lực của hắn cũng đủ điều khiển tiên khí. Hơn thế hắn còn có thể sử dụng Thái Thanh Thần Lô để loại bỏ ấn ký linh hồn ở đây nữa.

Huống chi những lãnh chủ này trước đó đều đã xử lí ổn thỏa hết cả rồi nên hoàn toàn không cần phải lo lắng sẽ không sử dụng được.

Đây vốn là một chuyện rất đáng vui mừng, Dương Thần nghĩ rằng các bà

vợ hắn sẽ vui mừng khôn siết khi được tặng những tiên khí này làm quà.

Chỉ tiếc một nỗi là hiện giờ bản thân hắn muốn sớm thoát khỏi đây e rằng cũng thật khó khăn, mà chờ đến sang năm khi Thiên Ma chi nhãn mở ra thì liệu rằng gia đình hắn có còn được yên ổn không đã vấn đề lớn rồi!!

Thế nên, Dương Thần cũng chẳng có tâm trí nào để hý hoáy với những món pháp bảo nghịch thiên vừa mới rơi vào tay mình nữa.

Dương Thần dường như đã hỏi hết lượt các vị lãnh chủ ở đây về tất cả những gì họ biết liên quan đến Thiên Ma chi nhãn này, song kết cục vẫn chẳng tìm ra một chút manh mối nào có thể phá bỏ nơi quỷ quái đáng ghét này.

Lại thêm cái linh bảo Mông gia đen nhẻm kia cũng không có chút phản ứng gì cả.

Hầu như ngày nào Dương Thần cũng dẫn Lạc Tiểu Tiểu đi quanh Thiên Ma chi nhãn tìm tòi từng li từng tí một.

Lần này vì nể ý tốt của các vị lãnh chủ mà Dương Thần không tiện đi tìm những ma linh về cho Hồn Độn đỉnh ăn. Và lại hắn cũng chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ tới điều đó nữa.

Thời gian cứ không ngừng trôi mà sự việc cho đến nay vẫn cứ chẳng có chút tiến triển gì cả.

Đúng lúc Dương Thần đang ngồi đắn đo suy nghĩ không biết phải làm gì tiếp theo, sẽ tiếp tục tìm kiếm hay là từ bỏ, thì Lạc Tiểu Tiểu bỗng từ phía dưới bay lên rồi chạy đến bên Dương Thần và nói:

- Dương Thần, U Minh đại thúc mời anh qua đó bàn chút chuyện.

U Minh đại thúc là cái tên mà Lạc Tiểu Tiểu dùng để gọi U Minh đại đế.

Dương Thần cũng thật phục vị cô nương này, cô ta cũng đâu có còn nhỏ tuổi nữa mà vẫn cứ ngây ngây ngô ngô, mới ở chung với những ma linh u ám này được một hai ngày mà chẳng còn sợ hãi gì nữa cả!

Kế đó, nào là Hoàng Tuyền gia gia, Khuynh thành tử tử, Huyết Thủ thúc thúc, Yêu Đất muội muội,... đều được đặt tên cả!

Đáng chú ý nhất là, “Yêu đất muội muội” vốn là một con Hoa Yêu đã hơn 5 vạn tuổi, song với vẻ ngoài nhanh nhẹn hoạt bát, trông chỉ giống như một đứa bé gái mười ba mười bốn tuổi đầu nên mới bị Lạc Tiểu Tiểu gọi là muội muội.

Tuy nhiên lão bà bà vẫn tỏ ra rất thích thú với điều đó, còn Dương Thần thì chẳng nói gì cả.

- Lại gọi ta đến nữa ư? Hai giờ trước chẳng phải ta đã giảng hết câu chuyện Ô Giang tự vẫn cho bọn họ nghe rồi hay sao, đã giảng sáu giờ liền rồi, còn lịch sử Tây Hán ngày mai ta sẽ giảng tiếp.

Dương Thần có phần nổi nóng, xem ra hắn sắp trở thành thầy giáo lịch sử đến nơi rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1598

Kẽ Nứt

Lạc Tiểu Tiểu cũng lắc đầu, nói với vẻ hưng phấn: - Không phải là kêu anh qua kể chuyện nữa đâu, mà là bọn họ đang bàn bạc một việc thú vị trong Thiên Ma chi nhãn này, có thể giúp chúng ta thoát ra ngoài nên mới muốn mời anh tới cùng bàn bạc đây. Dương Thần vừa nghe đến chuyện này liền tỉnh táo lại, cùng với Lạc Tiểu Tiểu đi đến đại sảnh trong cung điện. Bên trong đại sảnh, mười mấy vị lãnh chủ ma linh với những hình hài khác nhau đang trôi nổi trong không trung, xúm lại với nhau thương lượng chuyện gì đó. Trông thấy Dương Thần đến, U Minh Đại Đế cười ha hả: - Dương lão đệ đến rồi đây à? Bọn ta vừa mới nhớ ra một chuyện, muốn hỏi ý kiến Một lão ma linh toàn thân u ám, gầy gơ xương, hốc mắt hõm xuống, chính là Hoàng Tuyền lão ma lên tiếng với chất giọng khan khan: - Thực ra cũng không chắc là có thể giúp được vị huynh đệ, chẳng qua là chúng ta sắp đi vào kẽ nứt Thiên Ma để tu luyện, không biết Dương huynh đệ và Lạc nha đầu có muốn đi cùng với chúng ta hay không. - Kẽ nứt Thiên Ma? Đó là nơi nào vậy? Dương Thần nhíu mày, mấy ngày nay hắn đã sục sạo khắp nơi trong Thiên Ma chi nhãn này rồi, đâu có thấy khe hở nào cơ chứ. Khuynh thành cung chủ mỉm cười nói: - Dương tiểu huynh đệ đừng vội, nghe bọn cung từ từ kể cho người... Người phụ nữ lạnh lùng này thích nhất là tán chuyện, gặp dịp có thể nói liên hồi, các lãnh chủ linh ma khác không tranh giành với ả. Dương Thần phải kiên nhẫn nghe lắm mới có thể biết được tình hình cụ thể là như thế nào, Thì ra trong Thiên Ma chi nhãn này, chừng khoảng ba tháng một lần sẽ xuất hiện một kẽ nứt trên một vị trí cố định. Kẽ nứt này sâu không thấy đáy, cũng không rộng cho lắm, thường chỉ dài khoảng ba đến bốn dặm và rộng khoảng mười bảy hay mười tám trượng. Thế nhưng, bên trong kẽ nứt này lại có thể phát ra một lượng lớn khí âm tà. Dòng khí âm tà hình thành cuồng bạo vô cùng, giống như dòng suối phun trào từ dưới lòng đất. Thời gian duy trì kẽ nứt này chỉ có một ngày mà thôi. Sau một ngày, nó sẽ từ từ liên lại trở về trạng thái ban đầu. Bởi lẽ khí âm tà mang lại hiệu quả có lợi cho các ma linh nên mỗi khi kẽ nứt Thiên Ma mở ra sẽ có vô số ma linh quần ma loạn vũ ở đó để hấp thu âm khí thuần khiết phun ra từ bên trong. Những lãnh chủ ma linh này hiển nhiên không thể bỏ qua một cơ hội tốt cũng cố tu vi của mình như vậy. Kể cả không có cơ hội để đột phá đi nữa, nhưng chỉ cần duy trì hoặc tăng thêm một chút ít thôi cũng đủ lắm rồi. Chỉ có điều, bất cứ ma linh nào muốn vào bên trong kẽ nứt này chẳng khác nào vào đầm rồng hang hổ. Mặc dù âm khí có lợi cho các ma linh, nhưng dòng song xung kích âm khí

bên trong giống như hoang mạc gào thét điên cuồng ở bên trong đủ để thổi những cao thủ ma linh không xác thịt này hồn phi phách lạc! Đã từng có cao thủ ma linh ở Thái Thanh Kỳ muốn thử vào để xem xét rốt cuộc bên trong đó là thứ gì, kết cục là vừa mới vào được vài chục thước đã bị thổi bay cả thân thức, không chút hồi âm. Vì thế, đám ma linh chỉ dám mon men bên cạnh kẽ nứt mà hút thứ âm khí thuần khiết dồi dào đó thôi. - ... Trước đây chúng ta không hề nhắc tới chuyện này bởi nghĩ rằng trong kẽ nứt Thiên Ma này phóng ra toàn khí âm tà, chắc chẳng có liên quan gì với thế giới bên ngoài cả. - Mọi người cho rằng đó chỉ là do âm khí bên trong Thiên Ma chi nhãn này sau khi ngưng tụ đến một trình độ nhất định bùng nổ mà thôi, vì vậy không có nói ra... Khuynh thành cung chủ nói. Dương Thần nghe xong, khó tránh khỏi có đôi chút thất vọng. Quả thực câu chuyện này dù có nghe như thế nào đi chăng nữa cũng đều cảm thấy chỉ là một điểm đặc sắc của Thiên Ma chi nhãn, thế giới bên ngoài lại có biết bao dương khí, làm sao có thể toàn là khí âm tà tràn vào như vậy được. Nhưng mà căn cứ vào đó tìm hiểu cũng là một đầu mối tốt. Dương Thần gật đầu đồng ý, bằng lòng dẫn theo Lạc Tiểu Tiểu đi xem một chút. Đám lãnh chủ ma linh nghe thấy vậy đều lấy làm vui mừng. Thực ra, bọn họ chỉ là không muốn lãng phí thời gian dù chỉ là một ngày, muốn được nghe Dương Thần kể chuyện nhiều hơn mà thôi. Còn như kẽ nứt Thiên Ma chi nhãn kia thật sự có thể giúp được cho Dương Thần, chẳng ai có hi vọng gì cả. Bảy ngày sau, Dương Thần dẫn Lạc Tiểu Tiểu đi theo mấy chục vị lãnh chủ ma linh đến kẽ nứt Thiên Ma cách đó hơn một nghìn dặm. Lạc Tiểu Tiểu tất nhiên là phải theo sát Dương Thần, Dương Thần cũng sẽ không bỏ cô ta, nếu nhờ may tìm được cơ hội ra ngoài cũng không thể một mình ra trước được. Vị trí kẽ nứt nằm ở trung tâm một phiến núi. Trong thế giới Thiên Ma hoang vu, đâu đâu cũng đều là đồi núi như vậy. Đất đai u ám tro trọi tựa như khu ô nhiễm bị muôn vàn dầu mỡ dội vào. Một lượng lớn ma linh, trong đó có một số ít ma linh với trí tuệ bậc thấp và một đám ma linh trí tuệ nhạy bén do các lãnh chủ dẫn đầu đều đã tụ họp tại khu vực này. Đột nhiên, trên trời dưới đất đều đen sầm lại, như thể là muôn vàn bong đen tập kích bất ngờ, ma quỷ về trong đêm, tiếng ma quỷ gào thét, âm phong thổi liên hồi. May mà đạo này Lạc Tiểu Tiểu đã không còn sợ ma linh nữa, vậy mà trước cảnh tượng lúc này vẫn cứ sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ra, run rẩy nép bên cạnh Dương Thần, níu lấy quần áo Dương Thần nhất mực không buông. Quan hệ của hai bọn họ trải qua hai tháng sớm tối bên nhau như vậy đã thân thiết hơn rất nhiều. Dương Thần cũng mặc kệ cho cô ta kề sát mình. Cũng chẳng phải là sự thân mật của thứ tình cảm nam nữ gì cả, Dương Thần chẳng qua chỉ xem cô bé này như em gái mình mà thôi, lúc nào cũng thấy cô ta điềm điềm đáng yêu, luôn muốn chăm sóc cho cô ta. Nhưng Lạc Tiểu Tiểu lại không cho là như vậy, luôn cho rằng trong lòng Dương Thần thích cô ta nên mới từ từ không gạt bỏ mà tiếp

cận với mình. - Dương huynh đệ, cậu xem kìa phía trước chính là kẽ nứt Thiên Ma, sắp mở ra rồi đây... U Minh Đại Đế chỉ về phía trước. Chỉ thấy hơn mười dặm núi non xung quanh đều bắt đầu đất rung núi chuyển, lắc lư rung động. Ở giữa hơn mười ngọn núi nguy nga đó, một kẽ nứt nhỏ dần dần hình thành rồi lại từ từ mở rộng thêm bên trong vết rạn, được xé rách ra... Giống như là thiên thần lấy dao vạch ra một vết rách trên mặt đất để săn tìm cho bằng được đồ vật phía dưới. Rầm!! Khí âm tà tuôn trào mãnh liệt, tựa như thác nước cuộn trào từ trong kẽ hở đó xông tới. Kể cả bầu trời xám xịt cũng có thể bị nó nhuộm thành đen như mực như vậy. Thật giống như một tấm màn đen che lấp cả không trung, trong nháy mắt, xung quanh nơi này đều tối tăm rối loạn vô cùng, thậm chí ở khu vực trung tâm nhất cho dù có đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón. Thật là lực âm tà quá mạnh, chỉ ít cũng cao hơn bình thường hơn trăm lần! Trong lúc kinh ngạc thán phục, Dương Thần vẫn không quên tạo ra một vòng bảo vệ chân nguyên để bảo vệ Lạc Tiểu Tiểu ở bên trong đó. Đối với bản thân hắn, chút khí âm tà này thì có hề gì. Tuy rằng không thể hưởng thụ giống như các ma linh, nhưng cũng không tới mức chịu không nổi, song với tu vi của Lạc Tiểu Tiểu thật sự không thể kháng cự nổi. - Ha ha, Dương huynh đệ hãy ở đây mà coi nhé, bọn ta đi thu nạp một phen trước đã, lát nữa nhớ kể tiếp cho bọn ta nghe chiến tranh Tam quốc đây. Hoàng Tuyền lão ma mỉm cười rồi cùng với đám lãnh chủ bay tới bên cạnh kẽ nứt. Lúc này Dương Thần nhận thấy, tring đầu óc của hắn, Hồn Độn Đình lại truyền tới một ý niệm mạnh mẽ muốn hắn lấy nó ra để hấp thụ hàng loạt khí âm tà ở bên trong. Nhưng Dương Thần cũng biết rằng, mặc dù khí âm tà ở đây rất mạnh, song khắp nơi lại toàn là ma linh, một khi Hồn Độn bắt đầu hấp thụ thì có lẽ cũng sẽ ăn bằng sạch những ma linh kia. Tu vi hiện tại của hắn kỳ thực không thể không hiểu điểm này. Người ta cũng đã đem tặng nhiều tiên khí như vậy cho mình rồi, nếu như lại ăn cả ma linh của họ, nhất là ma linh có trí tuệ nữa thì thật là không nhân đạo chút nào. Thế là Dương Thần kìm chế đòi hỏi của Hồn Độn, mặc kệ không quan tâm. Thật không ngờ, vừa mới áp chế được Hồn Độn xong, Dương Thần đã nhận thấy cái thứ đáng chết trong chiếc nhẫn lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy! Linh bảo Mông gia? Lần này Dương Thần không muốn lại bị lừa thêm nữa, một tay nắm chặt lấy Lạc Tiểu Tiểu, tay còn lại đợi cho linh bảo kia tự bay ra. Quả nhiên, quả cầu đen kia tự bay ra từ trong chiếc nhẫn, hơn nữa không nhanh không chậm mà bay về phía kẽ hở kia. Dương Thần nhanh tay nhanh mắt, bắt được quả cầu trên tay. Chỉ cảm thấy, quả cầu này vẫn đang gắng sức bay về phía trước, cũng không biết là vật gì dẫn dắt nó nữa mà cứ giãy giụa thoát ra khỏi tay mình. Dương Thần rõ ràng cảm nhận được có linh khí rất đặc biệt. Dương Thần ngẩn ra, lần này không phải là truyền tống, lẽ nào... thứ này bay qua đó là muốn dẫn mình đi tìm vật gì đó? Điều mà tổ tiên Mông gia nói... hi vọng phục hưng Ma Tu? - Vật này làm

sao vậy? Lạc Tiểu Tiêu khẩn trương hỏi thăm, cô ta cũng ý thức được có điều gì đó bất thường. Dương Thần nhíu mày: - Không biết nữa, nhưng ta nghĩ ... có thể ra ngoài được hay không, phần lớn đều phải dựa vào cái này rồi, cô đừng có động đây, nắm chắc tay ta không được buông ra. Nói xong, tay hắn buông quả cầu đen ra, nhưng quả cầu này lại cứ theo quỹ đạo ban đầu tiếp tục bay đến kẽ nứt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1599

Đây Là Thứ Gì?

Dương Thần dẫn cô gái lập tức đuổi theo quả cầu đen, không lâu sau hai người đã đến trên không kẽ nứt, còn quả cầu đen cũng bắt đầu rơi xuống, mục tiêu là tiến vào kẽ nứt Thiên ma đó. - Dương huynh đệ! Anh muốn làm gì vậy? Nguy hiểm lắm đó. - Dương huynh đệ, phía trước quý thân khó lường! Anh là người trần mắt thịt, tu vi mặc dù cao nhưng cũng không thể mạo hiểm. U Minh Đại Đế thấy Dương Thần muốn dẫn theo Lạc Tiểu Tiểu đi xuống liền buột miệng hét lên. - Sự tình khẩn cấp, tôi muốn xem xem rốt cuộc quả cầu đen kia sẽ chạy đến đâu, chư vị yên tâm, tôi đã chuẩn bị kỹ! Câu nói khiến các vị lãnh chủ Ma linh lo lắng, Dương Thần là người không dễ nghe theo lời khuyên, bọn họ lại không dám lại gần vết nứt, chỉ bằng tự bảo vệ mình và chờ đợi. Thực ra trong lòng Dương Thần cũng có tính toán, có chút lo lắng, nhưng nhìn vào tình thế trước mắt, nếu bỏ lỡ cơ hội, có thể sẽ bỏ lỡ cơ hội ra ngoài. Tuy phải dẫn theo con bé rắc rối Lạc Tiểu Tiểu, nhưng mình có đỉnh Hỗn Độn trong tay, có thể là sự đảm bảo lớn. Nếu không được, cùng lắm sẽ dung Thái Thanh Thần Lô để mở đường. Thái Thanh Thần Lô là khắc tinh của tà thuật, chắc chắn sẽ phát huy tác dụng. Huống hồ, bọn họ đều là người bằng xương bằng thịt, dù gì cũng không giống như lũ lãnh chủ Ma linh, sau khi mất đi thể xác hoàn toàn dựa vào tu vi mà giữ lại Nguyên Thần, sức kháng cự yếu ớt, rất dễ hồn xiêu phách lạc. Quả cầu đen này, trước đây không có phản ứng gì, sau khi vết nứt tách ra liền có phản ứng, nói không chừng nó muốn đợi thời khắc này để dẫn mình vào. Lạc Tiểu Tiểu bên cạnh nắm chặt tay Dương Thần, sợ đến mức không nói nên lời, dứt khoát nhắm chặt hai mắt, mặc cho người đi ăn ông bên cạnh dẫn đi. Khi mới chui xuống vết nứt khoảng mười mấy thước, Dương Thần đã cảm thấy luồng tà khí bên dưới bắt đầu dội ngược và trở nên vô cùng đáng sợ. Giống hệt như trăm cây đao sắc nhọn đang bủa vây tứ phía, liên tục chém qua chém lại một cách vô tình, như muốn băm vằm hai người ra làm trăm mảnh. Cũng may Dương Thần có nội công thâm hậu, lực lượng thiên địa cuộn cuộn không dứt, vòng bảo vệ bị tiêu hao, rồi bị nuốt chửng từng lớp từng lớp một, nhưng có thể phục hồi và bổ sung lại ngay. Để đảm bảo an toàn, Dương Thần cuối cùng cũng lôi đỉnh Hỗn Độn ra, hút lấy tà khí từ bốn phía. Đỉnh Hỗn Độn vốn hút lấy mọi vật, không từ chối bất cứ một vị khách nào, bây giờ giống như cá gặp nước, bắt đầu điên cuồng hấp thu trong vết nứt. Dương Thần lại cảm thấy những luồng linh khí từ từ chạy vào đan điền, đây chính là hiệu quả từ việc sử dụng đỉnh Hỗn Độn để chuyển hóa âm khí.

Đột nhiên, Dương Thần nhú mày, phát hiện một chuyện lạ. Quả cầu đen dẫn đường phía trước, bốn bên nó đột nhiên có một khoảng không nho nhỏ, gần giống như ma lực gì đó, khiến đám tà khí kia lùi xa 3 tấc, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của dòng khí đang tác quái trong này. Chẳng trách trước đây có cảm giác là lạ, hóa ra là công dụng kỳ lạ của quả cầu đen này. Hình như nó vừa sinh ra đã không chịu ảnh hưởng của tà khí, nơi nó muốn đến, tà khí phải nhường đường. Những luồng suy nghĩ trong đầu Dương Thần lướt qua rất nhanh, nghĩ xong liền lập tức dẫn Tiểu Tiểu phi xuống dưới, sau đó với tay nắm lấy quả cầu đen. Quả nhiên, khoảnh khắc quả cầu đen bị nắm chặt, cả Dương Thần và Tiểu Tiểu đều nhận được sự bảo vệ đặc biệt của quả cầu đen, đám tà khí kia bắt đầu trở nên vô hại với họ. Lúc này, Dương Thần ước tính đã vào sâu trong vết nứt khoảng mấy trăm thước, xung quanh tối om, chìa tay ra không nhìn rõ bàn tay, nếu không có thần thức thăm dò, sẽ trở thành kẻ mù lòa. Dương Thần suy nghĩ, nếu quả cầu đen có công dụng kỳ diệu như thế, vậy chẳng phải các lãnh chủ Ma linh có thể sử dụng quả cầu đen để đi vào khe nứt hay sao. Chỉ bằng ta quay về để cùng bọn họ xuống dưới thăm dò một phen? Nhưng suy nghĩ tiếp, Dương Thần vẫn quyết định từ bỏ, còn chưa biết họ có đồng ý hay không, cho dù có đồng ý thật cũng chưa chắc đã khả thi. Dù sao họ cũng không phải người bằng xương bằng thịt, do đó, quả cầu đen chưa chắc đã phát huy công dụng đặc biệt. Quả cầu đen này càng nhìn càng giống vật do Tiên tổ họ Mông để lại cho hậu nhân Ma tu, nếu không có bất ngờ gì, những người sẽ đến chắc chắn là hậu thế nhà họ Mông tu luyện Ma thuật và có cơ thể bằng xương bằng thịt, quyết không phải là sự chuẩn bị cho đám ma linh kia. Ngộ nhỡ hại chết đám lãnh chủ kia thì đen đủi quá. Sau khi nghĩ như vậy, Dương Thần cũng không chần chừ nhiều nữa, tiếp tục nắm lấy quả cầu đen, để quả cầu đen kéo đi, xuống dưới càng lúc càng sâu. Có sự trợ giúp của quả cầu đen, Dương Thần cũng không chịu sức ép gì, đi xuống một mạch, còn có thể tiện tay dùng đỉnh Hỗn Độn để hút tà khí. Tuy không thể hút hết, chỉ có thể hút một phần luồng tà khí như hạt cát trong sa mạc, nhưng như thế cũng đủ khiến Dương Thần cảm thấy thoải mái, suy cho cùng thì tích tiểu thành đại, tu luyện lên cao rồi không còn sức ép cho bản thân. Thời gian từ từ trôi qua từng phút từng giây, đối với các tu sĩ, thời gian không là gì. Thế nhưng, trong lòng đất tối đen như vậy, không thể tập trung tu luyện, chỉ có thể tiến dần một cách chậm chạp, cũng không biết đích đến là đâu, là hung hay cát, đây là thử thách lớn đối với Dương Thần. Thẩm thoát, Dương Thần tính ra đã vào trong cái vực tối đen này được hơn 7 ngày, nhưng phía dưới vẫn chưa có thấy đáy... Dương Thần xác định đây không còn là vết nứt đó. Xung quanh đều là mùi tà khí nồng nặc, giống như đang ở trong không gian hắc ám, không tài nào nhận ra bên cạnh là nơi đâu. Nếu không có bất ngờ xảy ra, đây là khu vực trung tâm của Thiên Ma chi nhãn, cũng giống như lõi Trái Đất. Chỉ có điều, khu trung tâm

của Thiên Ma chi nhân này có chút kỳ quái, theo lẽ thường, cũng không sâu chưa thấy đáy như vậy mới đúng, huống hồ, trước đó Dương Thần đã thử, Thiên Ma chi nhân có hình cầu, vậy vùng lõi của nó, chẳng phải nếu cứ đi về phía sau, sẽ đến cực bên kia hay sao? Nhưng cứ bay mãi như vậy, có vẻ như đã vượt ra khỏi phạm vi của Thiên Ma chi nhân. Lẽ nào, khu trung tâm của Thiên Ma chi nhân lại kết nối với một không gian khác. Dương Thần cũng không có cách nào để tìm hiểu, trước mắt ngoài việc cứ tiếp tục đi theo con đường quả cầu đen chỉ dẫn, hắn không thể làm gì hơn, thậm chí ngay cả đường quay lại, Dương Thần cũng không chắc có thể tìm được ngay. Tổ tiên dòng họ Mông, không phải đùa bỡn ta chứ... Dương Thần giận dữ nghiền chặt hai hàm răng, xui xẻo quá đi. - Dương Thần... Cô bé Lạc Tiểu Tiểu luôn bám lấy Dương Thần từ đầu tới giờ bỗng hét lên. - Cô tỉnh lại rồi ư? Dương Thần quay lại nhìn cô gái, khẩu khí có chút mềm mỏng và áy náy. Mấy ngày nay, Lạc Tiểu Tiểu cùng mình đi trong thế giới hắc ám này, hai ngày đầu còn có tâm trạng nói chuyện, nhưng sau đó, bắt đầu có chút sợ hãi, thân con gái dù sao cũng ít trải qua rèn luyện khó khăn, tình thế như vậy, thật quá khủng khiếp với cô ấy. Cho nên, theo đề nghị của Dương Thần, cô liền tập trung tinh thần, cố gắng ngủ thiếp đi để vượt qua quãng thời gian tăm tối này. Nhưng ngủ quá nhiều, đã ngủ năm ngày rồi còn gì, khi tỉnh lại, cũng không thấy hy vọng gì, tâm lý Lạc Tiểu Tiểu lại trĩu nặng thêm. Dương Thần cảm thấy có lẽ mình đã làm liên lụy cô bé này, tuy không phải cố ý, nhưng hắn và Tiểu Tiểu không thân thích, trước đó đã đánh cô và hiếp lạm cô, nay lại hại cô ấy vào nơi quỷ quái này, vì vậy, mỗi khi nói chuyện cũng cố gắng mềm mỏng và ôn hòa hơn. - Có phải chúng ta... không thể ra khỏi nơi đây? Lạc Tiểu Tiểu hỏi nhẹ nhàng, như thể sợ Dương Thần nổi nóng. Dương Thần cười gượng: - Chưa đến mức như vậy đâu, quả cầu đen này còn đi tiếp, theo tôi lối đi này còn rất dài, tôi cũng không thể tăng tốc, vì nói cho cùng, đi lung tung nhiều khả năng sẽ xảy ra chuyện. Trong bong tối, Tiểu Tiểu cắn môi, bỗng nhiên buồn bã nói: - Vậy, nếu không may gặp nguy hiểm gì, anh... anh có thể nào, đừng lo cho em... Dương Thần ngạc nhiên, lập tức cười và nói: - Cô nói bậy bạ gì vậy, không đầu không đuôi, tôi bắt cô đi theo ngàn ấy ngày, có lẽ nào nói bỏ mặc là bỏ mặc? - Em tuy không thông minh, nhưng cũng không phải con ngốc, tình hình như vậy, anh cũng không biết phải làm sao, lỡ gặp nguy hiểm gì, thực lực của anh rất thâm hậu, cơ hội để bảo toàn tính mạng rất lớn. - Nhưng em quá yếu đuối, sức lực không còn, không thể giúp anh, nếu cứ dẫn theo em để rồi xảy ra chuyện không hay, chỉ bằng anh hãy tự lo cho bản thân, như vậy mới có cơ hội ra ngoài. Lạc Tiểu Tiểu nói thật lòng. Trong lòng Dương Thần ngổn ngang suy nghĩ, có chút khó chịu, nhưng hắn biết, liên quan tới sự mạo hiểm trong lĩnh vực này, chưa biết thực lực của hắn có thật sự đủ không. - Đừng nói gở mồm, hiện nay chẳng phải đang tốt đẹp đó sao? Dương Thần cười gượng gạo. Lạc Tiểu Tiểu

đưa tay ra rút một vật bên hông, cố ý nhét vào tay Dương Thần. - Đây là thứ gì, ngọc bội? Dương Thần cảm nhận được hơi ấm của vật nằm trong bàn tay, liếc mắt qua, phát hiện đó là miếng ngọc Lam Điền được làm từ chất liệu tốt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Quyển 17

- [Chương 1600: Nơi Không Hề Lãng Mạn](#)
- [Chương 1601: Điềm Kết Kỳ Di](#)
- [Chương 1602: Bí Ẩn Sau Cánh Cửa](#)
- [Chương 1603: Kết Thúc Mọi Nhân Quả](#)
- [Chương 1604: Trận Chiến Ác Liệt Của Số Mệnh](#)
- [Chương 1605: Ngọc Tuyết Ngưng Đổ Kì](#)
- [Chương 1606: Thương Thanh](#)
- [Chương 1607: Mở Ra Làn Nửa](#)
- [Chương 1608: Càng Có Hứng Thú Hơn](#)
- [Chương 1609: Thương Cổ Thần Tác](#)
- [Chương 1610: Khả Năng Diễn Xuất](#)
- [Chương 1611: Thiên Hạ Đại Loan](#)
- [Chương 1612: Sắp Trở Về Rồi](#)
- [Chương 1613: Ta Rất Già Sao](#)
- [Chương 1614: Không Ngờ Các Người Lai Hợp Tác](#)
- [Chương 1615: Trùng Hợp](#)
- [Chương 1616: Quá Nông Can](#)
- [Chương 1617: Phong Thần](#)
- [Chương 1618: Lão Sống Ở Đây Sao?](#)
- [Chương 1619: Nửa Bước Chân](#)
- [Chương 1621: Trùng Phùng Sau Nhiều Năm Xa Cách](#)
- [Chương 1622: Biên Số](#)
- [Chương 1623: Hết Rồi](#)
- [Chương 1624: Rùa Đen Rút Đầu](#)
- [Chương 1625: Thật Là Anh](#)
- [Chương 1626: Người Đòi Đều Là Hang Thắt Phụ](#)
- [Chương 1627: Buông Tay](#)
- [Chương 1628: Trần Nhân](#)
- [Chương 1629: Có Phải Rất Thông Minh Hay Không?](#)
- [Chương 1630: Thần Khí Đặc Biệt](#)
- [Chương 1631: Nguồn Cội Thần Tộc](#)
- [Chương 1632: Gaia](#)
- [Chương 1633: Cô Vợ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp Của Tôi](#)
- [Chương 1634: Sớm Đã Định Trước](#)
- [Chương 1635: Người Rốt Cuộc Muốn Nói Cái Gì?](#)
- [Chương 1636: Là Vì Ta](#)
- [Chương 1637: Tỉ Mỉ Từng Bước](#)
- [Chương 1638: Đại Dư Ngôn Thuật](#)
- [Chương 1639: Lời Tiên Đoán Bị Sửa Đổi](#)
- [Chương 1640: Canh Bạc Vạn Năm](#)
- [Chương 1641: Bức Màn Cuối Cùng](#)
- [Chương 1642: Coi Như Là Cố Nhân](#)
- [Chương 1643: Lương Tâm](#)
- [Chương 1644: Một Đêm Hoang Đường](#)
- [Chương 1645: Cuộc Chiến Cuối Cùng](#)
- [Chương 1646: Nữ Thần Chiến Tranh](#)
- [Chương 1647: Dương Thần Điện Cuồng](#)
- [Chương 1648: Uy Thế Của Lôi Đình](#)
- [Chương 1649: Thần Khổng Lồ Titan](#)
- [Chương 1650: Ngọc Thanh Thần Lôi](#)

[Chương 1651: Lục Lương Thứ Tư](#)
[Chương 1652: Huyền Bí Của Tính Không](#)
[Chương 1653: Hoàng Hôn Của Chư Thần](#)
[Chương 1654: Một Lòng Muốn Chết](#)
[Chương 1655: Biến Chuyển](#)
[Chương 1656: Ta Thua Bởi Chính Mình](#)
[Chương 1657: Ông Đã Hài Lòng Chưa](#)
[Chương 1658: Ông Thua Rồi](#)
[Chương 1659: Tình Yêu](#)
[Chương 1660: Thế Giới Mới Xinh Đẹp](#)
[Chương 1661: Niềm Hạnh Phúc](#)
[Chương 1662: Đầu To Gao Nếp](#)
[Chương 1663: Mười Năm](#)
[Chương 1664: Anh Yêu Em](#)

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1600

Nơi Không Hề Lãng Mạn

Nếu đeo trên tay người thường, ngọc Lam Điền có lẽ chỉ có chút ít công dụng chăm sóc sức khỏe, nhưng tu sĩ đeo ngọc Lam Điền lại có thể dùng nó để điều tiết linh khí, bồi bổ khí huyết, và làm đẹp dung nhan.

Người thợ chế tác ngọc Lam Điền quả rất khéo tay, Dương Thần cảm nhận được, đây là một cao thủ chế tác ngọc có tay nghề thuộc hạng thượng thừa, dùng chân nguyên để điều khắc ra ngọc bội.

Trên mặt miếng ngọc bội, một con hươu đang vênh chiếc cổ cao cao, sống động như thật, tràn đầy sinh khí.

Dương Thần không hiểu, Lạc Tiểu Tiểu dúm miếng ngọc bội này cho mình để làm gì, đây cũng không phải báu vật gì.

- Đây là miếng ngọc bội bố tặng cho em.

Lạc Tiểu Tiểu nhẹ nhàng nói, kèm theo chút nhưng nhớ.

- Lúc nhỏ, tên thường gọi của em là Tiểu Lộc, nên bố làm cho em miếng ngọc bội có hình chú hươu, em luôn đeo nó trên người.

Dương Thần cảm thấy hơi bất ngờ, gã Lạc Thiên Thu này xem ra đã tự tay làm miếng ngọc bội tặng con gái, thật không ngờ, gã cũng có chút quan tâm Lạc Tiểu Tiểu.

Nhưng, cảm giác của bậc làm cha làm mẹ khiến Dương Thần cũng cảm nhận được rằng, đừng nói là ngọc bội, cho dù Bé Mập muốn vàng trắng trên trời, Dương Thần cũng tìm đủ mọi cách hái xuống nữa là.

- Nếu là vật cha tặng, cô hãy giữ lại đi, cũng không phải báu vật, đưa tôi làm gì.

Lạc Tiểu Tiểu lắc đầu:

- Em muốn đưa nó cho anh, nếu em không có cơ hội ra khỏi đây... thì xin anh hãy đưa miếng ngọc bội này cho bố em và nói với ông rằng con gái muốn cầu xin ông một chuyện cuối cùng, đó là đừng đối đầu với Dương Thần nữa.

Dương Thần hơi chột dạ, con ngốc này thường ngày điên điên khùng khùng, còn tưởng nó không quan tâm tới sự đối đầu của mình và gã Lạc Thiên Thu, không ngờ... Nó một mực nhấn nhin không nhắc đến.

- Ồ, cô cho rằng bố mình là loại người dễ chấp nhận yêu cầu của con gái hay sao, ông ta là người chịu bỏ cuộc sao? Hơn nữa, cô cần hiểu rõ, nếu tôi muốn giết bố cô, ông ta không xứng là đối thủ của tôi.

Dương Thần không đến mức mềm lòng như vậy.

- Em biết...

Lạc Tiêu Tiêu khẽ thở dài:

- Nhưng em thực lòng không muốn thấy, bố em và anh, 1 trong 2 người phải chết... Bố em làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng thực ra ông không phải là người xấu.

- Chuyện không đơn giản như cô nghĩ đâu...

- Hãy nghe em nói hết đã!

Tiểu Tiêu ngắt lời Dương Thần, hơi nhíu mày, nói đồng dục rằng:

- Có lẽ tất cả mọi người đều coi bố em là kẻ tàn độc, chỉ quan tâm tới lợi ích cá nhân, nhưng ông không phải hạng người đó...

- Từ nhỏ, bố luôn che chở em, tuy em không phải con đẻ của dì ghẻ, tuy anh trai mới là người thừa kế của gia tộc, mọi người trong nhà, đều coi thường em...

- Nhưng bọn họ không biết, thực ra từ trước đến giờ, bố chưa từng đưa anh trai đi chơi, bố chỉ lẳng lặng đưa em đi chơi khắp mọi nơi, chăm em ăn, làm đồ chơi cho em, còn kể chuyện thể tục cho em nghe...

- Khi đó, anh trai luôn uống nhiều linh đơn, tu luyện “La Thiên kinh” của gia tộc, còn em, đến năm mười mấy tuổi mới thực sự bắt đầu luyện công.

- Người khác đều nghĩ là bởi vì bố không coi trọng em, cho nên không muốn bồi dưỡng em... Nhưng bọn họ không biết, đó đều là để bảo vệ em nên mới làm như vậy

- Hơn nữa, tuổi thơ của em hạnh phúc hơn anh trai, tuy không có mẹ, nhưng em cảm nhận được, bố thương em hơn anh trai.

- Nếu em luyện công quá sớm và bị phát hiện có tiềm năng gì, người nhà họ Lãnh hoặc những người trong gia tộc đều xem em như cái gai trong mắt, bởi cơ địa của em tốt hơn anh trai...

- Cho nên, khi chưa đạt tới cảnh giới Thiên Tiên, bố đã đưa em ra khỏi Huyền Cảnh, đến Trung Hải nhập học, cũng nhằm mục đích tránh tai mắt của mấy người kia, khiến họ cảm thấy bố không quan tâm em...

- Tuy bố chưa từng hỏi thăm cuộc sống của em, nhưng hàng tháng đều sai người đến nạp tiền vào thẻ tín dụng của em, vì ông biết em thích những nơi ăn chơi, còn tiêu hoang nữa...

Vừa nói nước mắt của Tiểu Tiêu vừa chảy giàn giụa.

- Bố luôn ra vẻ rất nghiêm khắc... Nhưng nỗi khổ tâm trong lòng ông không thể nói ra, việc anh em, các bậc cha chú và con cháu trong họ muốn hại ông, trong lòng ông hiểu rõ...

- Vì đời ông nội đã cướp lấy ngôi trưởng họ Lạc từ tay người khác, thực ra, vị trí trưởng họ của bố tôi không được tất cả bậc cha chú trong họ ủng hộ.

- Trong họ, phải đề phòng người nhà, bên ngoài, phải đề phòng họ Tiêu và họ Ninh, nhiều áp lực như vậy, ông luôn lặng lẽ gánh chịu một mình...

- Có rất nhiều điều, ông không thể nói ra như những người cha bình thường khác, nhiều chuyện, không thể dạy dỗ con gái như người thường, em

hiều rõ nên không bao giờ trách bố...

Dương Thần đang cầm miếng ngọc bội, bất giác nắm chặt lại.

Mình đã quá coi thường con bé Lạc Tiểu Tiểu này, phải nói rằng, cũng là một người làm cha, nghe nó nói vậy, Dương Thần không kìm được nổi xúc động.

Một ông bố máu lạnh, giết người không gớm tay, trong mắt Lam Lam, có lẽ ta cũng là một người cha như vậy...

Tuy con gái còn nhỏ, nhưng đợi đến khi lớn lên, biết bố nó đã tắm máu hàng nghìn người, khi đó nó sẽ đối xử với bố như thế nào đây.

Đâu đâu cũng có kẻ thù, những người muốn giết ta có lẽ nhiều không kể xiết, ta là một con quỷ độc ác và đáng ghét...

Nhưng, trong mắt con gái, dù đáng ghét đến mấy, nó vẫn yêu quý cha mẹ đẻ.

- Được rồi, đừng nói nữa...

Dương Thần gằn giọng, tuy không nhìn thấy, nhưng khóe mắt hẳn chắc chắn đỏ hoe.

Tiểu Tiểu ghen ngào, thực ra cũng đã động tới nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn, vô cùng nhung nhớt, không thể nói thành lời.

- Tôi đồng ý với cô...

Dương Thần nói giọng thành khẩn:

- Nếu có thể ra khỏi đây, tôi sẽ cho bố cô 1 cơ hội, nếu ông ta từ bỏ tất cả, không đối đầu với tôi nữa... Tôi sẽ tha cho ông ta.

Tiểu Tiểu nghe xong, miệng mếu mếu, như thể sắp sửa khóc thật to.

Dương Thần không nói gì, chìa tay khẽ vuốt khuôn mặt mềm mại của Tiểu Tiểu, dễ dàng như dỗ trẻ con: truyện copy từ tunghoanh.com

- Sao cô lại khóc, chẳng phải tôi đã nói sẽ cho bố cô 1 cơ hội đấy ư, không thể để bố cô giết tôi, và không để tôi giết ông ta! Tôi cũng có vợ trẻ con thơ cần chăm sóc chứ!

-Hu hu...

Tiểu Tiểu đột nhiên khóc và quàng tay ôm chặt Dương Thần, hôn 2 cái thật mạnh lên má, thở hổn hển, cũng không buồn bận tâm nước bọt hay nước mắt rớt lên mặt Dương Thần.

- Em biết, em biết... Em quá vui mừng, Dương Thần đúng là anh đã thích em, em cảm nhận được tình yêu của anh...

Dương Thần nhăn nhó, gượng gạo và vội vàng gỡ tay Tiểu Tiểu ra, dờ khóc dờ cười:

- Trời đất ơi, đó là 2 chuyện khác nhau.

- Em biết chứ! Anh là một người đàn ông nhút nhát... Em thích anh ở điểm này, tuy rất háo sắc, nhưng tính cách bảo thủ, đàn ông dễ nói câu yêu mới không thể tin.

Tiểu Tiểu vừa cười vừa khóc, còn dùng tay gạt nước mắt.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của cô bé, Dương Thần hoài nghi Tiểu Tiểu và người khi nãy dùng lời nói khiến hấn lung lay quyết tâm có phải là cùng 1 người.

Dương Thần vô cùng xúc động, lắc đầu rồi thở dài:

- Có lẽ tôi thích cô thật rồi, nói nhiều như vậy với một cô bé ngốc, cô học điều đó ở đâu vậy...

Ai ngờ, Lạc Tiểu Tiểu vừa nghe đã cuống quýt lên:

- Đúng rồi! Mau nói đi, anh bắt đầu thích em từ khi nào?

-Tôi...

Dương Thần có chút khó xử, sao cách suy nghĩ của con bé này không giống người bình thường vậy?

Tiểu Tiểu nháy mắt và vội vàng hỏi:

- Vậy anh có biết em bắt đầu thích anh từ khi nào không?

- Không muốn biết...

Dương Thần đảo mắt, hấn đã hiểu đôi chút, khi nói chuyện với Lâm Nhược Khê, để qua mặt bà xã bao giờ hấn cũng đảo mắt.

- Tại sao vậy?

Tiểu Tiểu vội vàng hỏi

Dương Thần mỉm cười:

- Thì không muốn biết thôi.

Tiểu Tiểu chu miệng lên, mặt mũi hờn hờ, giống như cái bánh bao trắng nõn nà.

- Được rồi, được rồi... Điều đó thì quan trọng gì chứ? Tôi chỉ muốn cô thư giãn một chút, tin tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây là đủ rồi.

Dương Thần vuốt nhẹ má Tiểu Tiểu.

Lạc Tiểu Tiểu đỏ mặt, then thùng cúi mặt cười tủm tỉm.

Nhận thấy biểu cảm thay đổi nhanh như vậy, Dương Thần thốt lên:

- Lạc cô nương, tôi muốn hỏi cô điều này?

-Hả?

Tiểu Tiểu ngược mắt, có chút tò mò.

Dương Thần cười khẩy:

- Từ nhỏ cô đã đáng yêu như vậy ư?

Vừa dứt lời, Dương Thần đã cảm thấy không ổn!

Quả thực, đôi mắt biết nói của Tiểu Tiểu giống như một màn sương mờ ảo, hai cánh tay thon thả ngượng ngừng thúc nhẹ vào ngực Dương Thần.

- Đáng ghét! Sao lại nói điều ấy ở nơi không lãng mạn như thế này cơ chứ...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1601

Điểm Kết Kỳ Dị

- Ô, cô hiểu lắm rồi, tôi chỉ muốn nói...

Dương Thần vội vàng giải thích, nhưng Lạc Tiểu Tiểu lại đâm vào ngực hắn một lần nữa.

- Được rồi! Em biết anh hay xấu hổ, sợ em không đồng ý phải không, thực ra ngay từ đầu người ta đã nói thích anh rồi, không sợ em từ chối anh đâu...

- Tuy nơi này không lý tưởng lắm, nhưng... tạm thời đồng ý đã, sau này tìm một nơi lãng mạn để tỏ tình lại với em cũng được.

- Nhưng sau này không phải cái gì em cũng nghe theo anh, còn phải xem thái độ anh ra sao đã...

Lạc Tiểu Tiểu nói bô bô một tràng, nép vào ngực Dương Thần như con én nhỏ, tựa hồ chắc như đinh đóng cột rồi.

Dương Thần muốn giải thích, nhưng lại nghĩ, nói mình không thích cô ta một chút nào, vậy cũng không đúng, hình như lúc này chưa phải thời điểm để nói chuyện rò ràng với cô gái này.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Thần đành thở dài, trước mắt như vậy đã, cứ đợi sau khi ra khỏi đây, sẽ còn nhiều thời gian để bộc bạch hết.

Nhưng suy nghĩ một phía của Tiểu Tiểu cũng đã khiến Dương Thần có chút xao lòng.

Cuối cùng, Dương Thần nghĩ tới miếng ngọc bội có hình con hươu đang cầm trên tay, lại nhét vào tay Tiểu Tiểu, nói:

- Cô tự cầm lấy miếng ngọc bội này đi, chắc chắn sẽ ra khỏi nơi đây, tôi tự tin rằng sẽ đưa cô ra khỏi đây.

Nhưng Lạc Tiểu Tiểu lại lắc đầu từ chối:

- Coi như là tín vật đính ước em tặng anh đi.

- Đính ước... tín vật!?

Dương Thần dở khóc dở cười.

Nhưng, bỗng nhiên hắn nghĩ đến một chuyện... từ từ xem nào, ngọc bội?

- Cái này...

Dương Thần ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Lạc cô nương, đã từng thấy một miếng ngọc bội làm từ chất liệu ngọc Côn Lôn, trên mặt có hình hoa lê chưa?

Lạc Tiểu Tiểu rung mình, chớp chớp mắt hỏi:

- Ý anh nói đến ngọc bội Hoa Lê của bố tôi?

- Của bố cô?

Trong đầu Dương Thần đột nhiên xuất hiện nhiều ý nghĩ:

- Cô chắc cha mình có một miếng chứ?

- Dĩ nhiên rồi, đó là vật mẹ tôi để lại. tôi từng thấy mấy lần, bố tôi giữ khư khư, nhưng trên đời này không phải chỉ có duy nhất một miếng ngọc Côn Lôn có khắc hình hoa lê, tôi cũng không chắc vật anh nhắc đến là miếng ngọc bội của bố tôi hay không.

Tiểu Tiểu nói.

Dương Thần lặng im, hẳn không nghĩ rằng trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy, liền xâu chuỗi các manh mối.

Dò hỏi Vàng niệm diễn sinh kinh của mình, Đường gia bảo, nhà họ Vương phụ thuộc nhà họ Lạc, Vương Thánh hư cấu, Vương Thư thật sự tồn tại. ngọc bội hoa lê của Côn Lôn, còn nữa... miếng ngọc bội có khắc hình con hươu, tên hồi nhỏ của Tiểu Tiểu là Lộc Nhi...

Lộc... Lộc?

Cuối cùng coi như Dương Thần cũng làm rõ sự việc, không khỏi cười cay đắng, Lạc Thiên Thu kia quả thật biết vòng vo, xem ra, Đường Lộ Di chín phần mười là mẹ đẻ của Lạc Tiểu Tiểu.

Tên Vương Miện kia chẳng qua chịu sự sai khiến của Lạc Thiên Thu, lợi dụng mối quan hệ của Đường Lộ Di, hẳn và Thái Ngưng, dùng tên aià Vương Thư từng đặt cho con gái để lừa gạt.

Vương Thánh năm đó, thực ra chính là tên giả của Lạc Thiên Thu trên thế giới phạm tặc, cũng giống như Tiêu Mặc Tranh dùng tên giả Mặc Tranh, chỉ có điều Lạc Thiên Thu nói xằng nói bậy nhiều hơn.

Còn về Vương Thư của nhà họ Vương, hiển nhiên cũng là diễn một vở kịch, đợi tìm được cơ hội sẽ lảng lảng quay về Huyền Cảnh.

Nhưng, vì cô ta quả thực tên là Vương Thư, cho nên khi gọi tên, về cơ bản cảm thấy rất bình thường, không phát hiện ra sơ hở.

Lạc Thiên Thu đặt nữ danh cho Lạc Tiểu Tiểu là Lộc Nhi, chẳng lẽ, trong thâm tâm gã, luôn thương nhớ Đường Lộ Di.

Có thể trước đây Dương Thần sẽ không tin, Lạc Thiên Thu sẽ coi trọng tình yêu nam nữ, nhưng hiện nay, nghe Lạc Tiểu Tiểu nói vậy, ngẫm ra cũng có khả năng.

Nếu đúng như vậy, Lạc Thiên Thu không chỉ là bố đẻ của Lạc Tiểu Tiểu, còn là tình nhân của Đường Lộ Di, mối quan hệ này khiến Dương Thần cảm thấy, việc giết gã dường như ngày càng khó khăn.

Cứ đợi đến lúc đó xem sao, thăm dò thái độ của gã rồi tính tiếp, Dương Thần âm thầm tính toán.

Trong thế giới đen tối và không thể dò xét, hai người có suy nghĩ riêng, không ngừng bám theo quả cầu đen bay phía trước.

Vì luôn trong cái nơi quỷ quái này, Dương Thần đã không tính nổi rút cuộc đã vào đây bao nhiêu ngày, nhưng chắc chắn đã sắp được nửa tháng.

Nếu không phải hai người chẳng cần ăn uống, có thể đã chết đói trong đây.

Một thời gian sau, khi Dương Thần đang buồn chán dùng thần thức để đọc diễn tích pháp thuật lấy từ tay lãnh chủ ma linh, quả cầu đen trên tay bỗng truyền đến một lực tương tác khác thường.

Tinh thần Dương Thần phấn chấn hẳn lên, trong lòng khắp khởi vui mừng, chết tiệt thật, hóa ra vật này không ngu gậy, đã đến lúc kết thúc việc này rồi sao?

Chỉ cảm thấy quả cầu đen từ từ gia tăng vận tốc và sức mạnh tiến về phía trước, dường như phía trước có vật gì đang hấp dẫn nó.

Lạc Tiểu Tiểu cũng ý thức được sự thay đổi của tình hình, đã có hy vọng, đôi mắt đẹp mở thật to.

Lại trải qua một quãng thời gian nữa, phía trước cuối cùng cũng xuất hiện một quang sáng nhỏ.

Là một điểm sáng tròn và mờ nhạt, tỏa ra quang sáng tím yếu ớt.

Dương Thần biết rằng, đó là do khoảng cách quá xa, nhưng không còn nghi ngờ gì, hơn phân nửa khả năng đó chính là lối thoát!

Có thể thấy cửa ra rõ ràng rồi, Dương Thần chẳng thể chậm rãi chạy theo quả cầu đen nữa, vội vàng ôm Tiểu Tiểu bay về phía đốm sáng.

Nhưng không ngờ, càng lại gần, cảnh vật trước mắt càng khiến hai người hồn xiêu phách lạc, giật mình và thất thần.

Đốm sáng này, đợi sau khi lại gần mới phát hiện lại là một cánh cửa ánh sáng dường như vừa nhìn không thể trông thấy hết.

Ánh sáng tím nhàn nhạt, không để cho tà khí hắc ám xung quanh lại gần, tỏa ra vàng sáng tím êm dịu.

Dương Thần cảm thấy mình tựa hồ đang đứng trên đỉnh núi cao nghìn mét, nhỏ bé như con cánh kiến.

- Đây là vật gì? Là lối thoát ư?

Tiểu Tiểu hỏi một cách mơ hồ, khung cảnh này quả khiến người ta lay động.

Dương Thần nhíu mày:

- Tôi không chắc, nhưng quả cầu đen dẫn chúng ta tới đây, nhiều khả năng là lối thoát... chỉ có điều, vật này chắn ngang, dường như không có lối vào.

- Hay là thử dùng pháp thuật mở quang sáng này ra?

- Không được, vật này rất cổ quái, không cảm nhận thấy bất cứ sự xê dịch nào, để đề phòng bất trắc, không thể làm liều.

Dương Thần phủ định.

Giữa lúc Dương Thần bí bách, đột nhiên nghĩ ra, quả cầu đen trong tay còn đang ra sức ngo ngoạy, xem ra quả cầu đen này còn chưa đến đích.

Dương Thần tiếp tục đi theo hướng quả cầu đen chỉ dẫn, trong phạm vi của quang sáng, tiếp tục di chuyển.

Lần này, không bao lâu sau, lại có phát hiện mới.

Chỉ thấy, tại trung tâm của quang sáng, lại có một đĩa tròn đen như mực, to ngang cái chậu rửa mặt, đang xoay tròn chậm rãi.

Quang sáng tím này, cùng chuyển động theo cái đĩa tròn kia và được tỏa ra xung quanh nó.

Nói cách khác, cái đĩa tròn nho nhỏ kia chính là động cơ của quang sáng lớn.

Trong cái thế giới hắc ám không lồ này, một quang sáng lớn và dị thường và cái đĩa tròn đen sì nằm giữa, người thường trông thấy sẽ sợ phát khiếp.

Chất liệu của đĩa tròn không ngờ giống hệt như quả cầu đen Dương Thần đang cầm trên tay, hơn nữa, trên bề mặt của nó còn khắc nhiều ký hiệu Dương Thần không thể lý giải.

Những ký hiệu này, cũng gần giống như đường vân trên Côn Lôn kính và Bàn cổ phủ.

Chẳng lẽ nói, tất cả những thứ đó đều là kiệt tác của Tiên nhân Thượng cổ? Họ tạo ra thế giới cổ quái như vậy để làm gì nhỉ?

Dương Thần nghĩ mãi không ra câu trả lời, cảm nhận được quả cầu đen trong tay vẫn đang ra sức chuyển động, ngẫm nghĩ một lát, liền kéo đỉnh Hỗn Độn ở bên cạnh lại gần một chút, mới quyết định buông tay.

Khung cảnh sau đó khiến Dương Thần và Lạc Tiểu Tiểu nín thở mà chăm chú quan sát.

Quả cầu đen, sau khi bay ra khỏi lòng bàn tay Dương Thần, quả nhiên hướng về phía đĩa tròn!

Ở giữa đĩa tròn, có một điểm lõm hình bán cầu rất vừa vặn, quả cầu đen lập tức khảm vào.

- Hóa ra quả cầu đen ban đầu nằm trong vật này? Có phải đây là chìa khóa để mở cánh cửa quang sáng? Chiếc đĩa tròn là ổ khóa?

Lạc Tiểu Tiểu suy đoán.

Trong lòng Dương Thần cũng nghĩ như vậy, nhưng lúc này hắn hơi căng thẳng, sợ xảy ra bất trắc.

Sau khi quả cầu đen khớp vào đĩa tròn, toàn bộ mặt trên của đĩa tròn, những ký hiệu nhỏ và dày chi chít giống như vô số ký hiệu lấp lánh có sự sống, bắt đầu phát ra ánh sáng trắng lúc rõ lúc không.

Tốc độ quay của đĩa tròn, cùng với sự xuất hiện của những ký hiệu lấp lánh, không ngừng giảm đi, vàng sáng xung quanh cũng không ngừng thu hẹp lại!

Quang sáng bắt đầu từ phía rìa ngoài, dần dần thu hẹp lại, còn đám tà khí kia, tựa hồ như con ngựa hoang được cởi bỏ yên cương, bắt đầu tiến vào phía sau quang sáng mà chẳng cần kiêng nể, bao trùm hết không gian rộng lớn trong lối đi.

Tốc độ thu hẹp của quang sáng ngày càng nhanh, qua nửa tuần trà, cả

quầng sáng đã thu nhỏ lại chỉ còn hơn mười tắc, giống như cánh cửa lớn hình tròn có màu tím, xuất hiện trước mặt Dương Thần và Tiểu Tiểu.

Còn đĩa tròn, dường như đã hoàn thành nhiệm vụ, lặng lẽ di chuyển thẳng tới bên cái cánh cửa, sau đó nằm im, bất động.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1602

Bí Ẩn Sau Cánh Cửa

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1603

Kết Thúc Mọi Nhân Quả

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1604

Trận Chiến Ác Liệt Của Số Mệnh

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1605

Ngọc Tuyết Ngưng Đỗ Kỳ

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1606

Thượng Thanh

Hành động này khiến Ngọc Tuyết Ngưng ở xa quan sát sừng sốt, muốn hỏi Dương Thần sao tự tìm lấy cái chết nhưng ngay lập tức suy nghĩ, nghĩ ra điều gì đó trong mắt hiện ra một tia dị sắc

Bên ngoài vết rách không gian hỗn loạn, lôi vân đã tích tụ đến cực điểm.

Sau vài lần ánh lửa nhập nhoạng, vết rách không gian gần như không chịu nổi uy áp của tò lôi từ trên ép xuống, nó gần như muốn tan vỡ.

Dương Thần không có tâm trí đâu để để ý tới Văn Thao mà Văn Thao cũng ngừng công kích.

Thần lôi là không cách nào trượt mục tiêu mà Văn Thao ở rất gần Dương Thần cũng

định trước khó tránh khỏi kiếp nạn.

Ai có thể sống được, có thể độ kiếp, là kẻ thắng.

Ầm ầm...

Không hề có dấu hiệu báo trước, một luồng thần lôi xanh bạc bất chợt đánh xuống như một trụ sáng trong Thông Thiên Tháp, nghiền nát không gian ở đây.

Xuyên qua cách trở không gian, xuyên qua hư không hỗn loạn Thượng Thanh Thần Lôi oanh kích không phân biệt lớn nhỏ, điên cuồng tàn sát, như muốn phá tan mọi thứ trong Thông Thiên Tháp.

Toàn bộ Thông Thiên Tháp bị những đạo thần lôi ngân lam vẽ ngang dọc lung tung,

trong không khí lóe ra ngân quang.

Giây phút này, giống như vĩnh hằng, lại như tức thời.

Dương Thần cùng Văn Thao bị chìm ngập trong một mảnh xanh bạc, như bị một con cự thú Lôi Điện nuốt lấy.

Năng lượng phản vật chất xung quang bay ra, lọt vào lễ rửa tội của Thượng Thanh Thần Lôi, nhanh chóng phiêu tán, biến mất không chờ nổi lực phá hoại kinh khủng của Thượng Thanh Thần Lôi.

- A A A A A A AAA..

Bên trong, Văn Thao phát ra tiếng gào thét thảm liệt chói tai, thân thể được năng lượng phản vật chất bao quanh nhanh chóng bị ăn mòn, như vỏ ngoài của một cái cây đã chết bong ra từng lớp vỏ.

Mà ở phía trên, Dương Thần có phản ứng rất đặc biệt.

Khi Thần lôi đánh vào thân thể Dương Thần, như một quãng sáng màu xanh bạc, bao phủ toàn thân nhưng không có chút thương tổn nào cả.

Hai tay của Dương Thần không biết từ lúc nào đã bốc lên một bên Lam Hỏa một bên Âm Hỏa, hai ngọn lửa bao quanh Dương Thần, không ngừng pháp phù, sinh ra giao hòa, dung hợp...

Nếu quan sát kỹ chỗ giao hòa của Lam Hỏa và Âm Hỏa chính là chỗ sản sinh ra dòng điện màu xanh bạc kia, chỉ là bị hàng loạt Thượng Thanh Thần Lôi che lấp.

Thượng Thanh Thần Lôi giống như hòa với Dương Thần làm một thể không có ý tổn thương Dương Thần mà ngược lại là đồng bạn thân mật khăng khít.

Mỗi một tia thần lôi xuyên qua thân thể Dương Thần, Nguyên Thần như được một lần tẩy rửa, tiến hóa.

Thân thể Dương Thần có nền tảng rất tốt nay càng thêm cường đại, Nguyên Thần lớn mạnh khiến Dương Thần rất vui mừng.

Mà Hỗn Độn đỉnh dưới thân Dương Thần hấp thu đại lượng Thượng Thanh Thần Lôi cũng nhanh chóng hồi phục nguyên khí.

- Quả nhiên là thế... Tiểu tử này đã lĩnh ngộ “Đạo” của Thượng Thanh Thần Lôi, hiểu được bản chất của nó, thần lôi đối với hắn không có gì uy hiếp mà trở thành một phần bản thân.

Trong mắt Ngọc Tuyết Ngưng hiện lên vô vàn cảm khái, đối với việc Dương Thần nắm rõ rất nhiều về Thượng Thanh Thần Lôi, hoàn toàn lĩnh ngộ nó cũng không ngoài ý muốn.

Ba tầng Thượng Thanh Thần Lôi, chỉ hạ xuống một tầng cũng khiến Dương Thần cảm thấy thoát thai hoán cốt.

Mà Văn Thao một bên lại chịu vô vàn thống khổ, gã muốn chạy cũng là việc nghĩ tới cũng khó.

Trước đó, Thái Thanh Thần Lôi có thể phá hư thân thể gã nhưng năng lượng phản vật chất có thể chữa trị vô hạn.

Nhưng lúc này đây, Thượng Thanh Thần Lôi không chỉ thuần túy phá hư thân thể đồng thời còn ăn mòn linh hồn gã.

Mặc kệ năng lượng phản vật chất cường đại bao nhiêu nhưng ba hồn bảy vía mất đi cũng chẳng khác nào bản thể bị mất, tiêu tan thành mây khói.

Văn Thao có thể dùng năng lượng phản vật chất bảo vệ linh hồn mình không bị thương tổn đã là cực hạn.

Hiển nhiên, uy lực của Thượng Thanh Thần Lôi đã vượt qua trí tưởng tượng của gã, vượt quá khả năng chịu đựng của bản thân.

Thân thể như bị một con dao cắt ra từng thớ thịt, linh hồn như bị tiêm kịch độc nhanh chóng hư thối.

Kính hoàng trước thiên lôi, thần uy mệnh mông cuồn cuộn!

Ầm ầm...

Một thần lôi đánh xuống, hùng tráng uy nghiêm.

Dương Thần đắm chìm trong thần lôi hưởng thụ nó, cảm thụ mình lột xác cường đại không gì sánh được, hoàn toàn không để ý Văn Thao rơi vào trạng thái suy yếu.

Ba tầng thần lôi đánh xuống thời gian như nhau nhưng với hai người lại như băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Một người cảm thấy ngắn ngủi một người cảm thấy dài đằng đặc như hàng thế kỷ.

Khi tầng lôi kiếp thứ ba qua đi, không gian bị nghiền nát hỗn loạn nhanh chóng phục hồi, khôi phục như lúc ban đầu.

Thế giới xanh bạc trong Thông Thiên Tháp khôi phục lại sự yên bình so với uy thế kinh khủng lúc trước, Tử Thanh Thần Lôi quấy rối một chút chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Trong không khí, tràn ngập mùi vị cháy khét, đó là dấu vết một số linh thảo trong tầng một Thông Thiên Tháp để lại khi bị hủy diệt.

Dương Thần hít một hơi dài, từ không trung chậm rãi bay xuống, Hỗn Độn đỉnh toát ra sự rực rỡ, oai phong hùng hực vờn quanh Dương Thần, giống như đang nói với Dương Thần nó đã khôi phục rất nhiều thực lực.

Dương Thần đem Bàn cổ Phủ cùng Hỗn Độn đỉnh thu lại, bây giờ hẩn tạm thời không cần dùng đến chúng.

Toàn thân thường thường xuất hiện tia điện nhỏ là dòng điện cường đại đặc màu xanh bạc chính là Thượng Thanh Thần Lôi.

Dương Thần cũng cảm giác được Thượng Thanh Thần Lôi dung hợp với Lam Hỏa cùng Âm Hỏa là lực lượng của thần lôi.

Còn hơn Thái Thanh Thần Lôi, Thượng Thanh Thần Lôi càng thêm sâu một tầng, có thể hủy diệt linh hồn hư vô; có thể nói so với sát thương thực thể thì sát thương linh hồn của nó còn gấp mấy lần.

Dương Thần không biết tu sĩ vượt qua Ngọc Thanh Thần Lôi kiếp có sự uy lực của

Thượng Thanh Thần Lôi không nhưng Dương Thần tin không phải tu sĩ đã vượt qua Ngọc Thanh Thần Lôi kiếp nào cũng nắm giữ Thượng Thanh Thần Lôi thậm chí Thái Thanh Thần Lôi cũng không biết.

Uy lực Cửu Thiên Thần Lôi quá mức nghịch thiên, nếu có tu sĩ nắm giữ sẽ không thể không truyền lưu.

Sợ rằng, đây hết thảy do công lao của “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, bộ công pháp vô cùng kỳ diệu.

Quay người lại, Dương Thần nhìn thấy Văn Thao đang quỳ rạp dưới đất.

Hai tay Văn Thao chống lấy mặt đất, run run, xung quanh gã năng lượng phản vật chất màu bạc xám dần dần tiêu tán trong không khí, không xót lại chút gì.

Như một đóa hoa màu bạc xám tàn lụi, khi gã héo rũ hoàn toàn cũng là lúc gã kết thúc sinh mệnh...

Hai mắt Văn Thao khôi phục màu đen, màu da cũng dần dần màu trắng lúc dần dần giống một người bình thường.

Dương Thần có chút thần thức thở dài, đây là thời khắc cuối cùng của Văn Thao, tính mạng của gã đã bị Thượng Thanh Thần Lôi lấy hết, linh hồn từ từ tiêu tán.

- Mày không nên cậy mạnh đấy... Có lẽ mày có cơ hội khác, mạng của mày, thật cứng...

Dương Thần tới trước mặt Văn Thao, nhàn nhạt nói.

Văn Thao thở hổn hển, chậm rãi ngẩng đầu, mặt trắng bệch như tờ giấy A4, lộ ra nụ cười tang thương, giống như gã không quan tâm tới sống chết của mình.

- Không nên lộ cái vẻ cao ngạo này, mày biết tao ghét nhất cái gì không, cái loại khiến tao buồn nôn nhất là loại người như mày tự cho mình là siêu phẩm.

Dương Thần nhíu lông mày, cười nói:

- Xem ra thành kiến của mày với tao thật lớn nha... Thật ra, lúc đầu tao xem mày tác quái không có uy hiếp gì nhưng mày đã khiến tao nhìn với cặp mắt khác, những thứ khác tao không biết nhưng có một điều đúng, tao không quan tâm đến cái nhìn của mày, tùy mày thấy sao thì thấy.

Văn Thao cười buồn bã:

- Ha ha... ha ha... Mày có phải rất đắc ý, cuối cùng tao còn thua mày, giống cái lũ

ngu xuẩn Nghiêm Bất vấn, Dương Liệt ngu ngốc đến cuối cùng cũng không thắng nổi mày, mày nhất định cảm giác mày rất giỏi đấy...

- Dương Thần, tao nói cho mày biết tao không phục! Tao không cam lòng! Dù chết tao cũng không để mày biết mình có bao nhiêu lợi hại, cho mày thấy tao thua.

- Tao chỉ bại bởi số phận! Vì sao khi còn bé tao không gặp được cao nhân. Vì sao tao phải làm một tên ăn mày què chân? Vì sao vài tên cao cao tại thượng thích xen vào việc người khác tới giúp mày?

- Mày bắt quá chỉ may mắn hơn mà thôi, khi mày sinh ra ông trời đã định mày giẫm đạp lên đầu chúng tao mà bản thân mày cũng chỉ là một quân cờ, một kẻ đáng thương!

Văn Thao cố hết sức gào thét nhưng thanh âm ngày càng suy yếu.

Thế nhưng, cặp mắt oán độc, chậm chạp gắt gao nhìn Dương Thần.

Trong mắt Dương Thần hiện lên một tia bất đắc dĩ, cười tự giễu:

- Tên què, đến lúc này đừng ngớ ngẩn nữa... Tôi biết nói gì lúc này cũng là vô dụng, nhưng từ trước tới nay anh là đối thủ khó nhằn nhất của tôi, thật ra tôi với anh không có thù hận gì quá lớn.

- Trước khi anh chết, tôi nói cho anh biết... Có thể tôi được ông trời giúp

mới sống tới ngày này thế nhưng anh không biết, trong lúc anh ở trường học làm cục cưng ngoan, tôi ngay cả làm một tên ăn mày cũng không có tư cách.

- Cũng bởi vì anh mất đi người thân, gãy chân mới thành ăn mày, vì thế anh cảm thấy thua một người ngay cả người thân cũng không có, chỉ có thể ăn thịt người, cơ thể bị coi như một vật để thí nghiệm...

- Nếu anh thực sự nghĩ ông trời cho tôi cái gì ưu đãi, có lẽ cho tôi cơ hội sống sót, tôi, đã nắm bắt được, đây chính là khác biệt duy nhất giữa tôi và anh, anh hiểu không...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1607

Mở Ra Làn Nữa

Trong mắt của Văn Thao dần dần hiện lên một làn sương trắng xóa, y hít một hơi thật sâu rồi bình phục như cũ.

Tóc của y đã thoảng điểm hoa râm, làn da trở nên sần sùi và đen sạm, còn những nếp nhăn kia lại lốm đốm thêm một vài vết nám u ám.

Sinh mạng của y thực sự đang bên bờ vực thẳm.

Nét bình tĩnh đến không chút biểu cảm trên khuôn mặt của y thật khác xa so với trước. Không chỉ có diện mạo, mà ngay cả nội tâm của y dường như cũng đã già nua đi khá nhiều rồi.

Hai tay của y gần như không thể nào tiếp tục chống đỡ thêm được nữa, người y bắt

đầu nghiêng ngả, y ngồi phịch xuống đất. Y cứ thở hổn hển và bản thân không nói lời nào như đang chờ đợi giây phút cuối cùng của cuộc đời.

Nhìn thấy dáng vẻ y như vậy, Dương Thần đột nhiên nhẹ nhàng rút ra một bao thuốc lá đã hút hết một nửa.

Thứ thuốc lá chẳng đáng mấy đồng này hắn vẫn luôn mang theo bên mình, chỉ có điều đã từ rất lâu rồi hắn không nghĩ tới thói quen hút thuốc thường ngày này nữa, mà thực ra hắn cũng chẳng có tâm trí và thời gian nào cả.

- Muốn hút một điếu không? Có lẽ từ trước đến nay ngươi chưa từng hút thuốc, đúng vậy chứ?

Dương Thần rút ra một điếu đưa tới trước mặt Văn Thao.

Văn Thao do dự một lát, y cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn miễn cưỡng chìa tay ra nhận lấy điếu thuốc.

Dương Thần giúp y châm lửa, rồi cũng châm cho mình một điếu, sau đó ngồi trước mặt Văn Thao và hút liền hai hơi.

-Khụ khụ...

Văn Thao đâu có quen hút thuốc, thế nên cứ ho sặc sụa. Ngay lập tức y ném điếu thuốc xuống đất:

- Ngươi... ngươi chơi ta phải không? Thứ này làm sao mà hút được chứ!?

Y ngẩng đầu lên thì thấy Dương Thần đang nhìn mình mà cười một cách rất kì quái, rồi y lại cau mày:

- Sao ngươi lại cười ta hả? Chẳng qua là ta thấy tiếc nếu không được hút thử nên mới nhận điếu thuốc của nhà ngươi mà thôi... Ngươi đừng có tưởng ta ngưỡng mộ ngươi khoan dung hay cao thượng gì cả.

Dương Thần vẫn tiếp tục phì phèo hút thuốc và trơ mắt nhìn thứ năng

lượng trên người Văn Thao ngày một yếu ớt đi, y cũng ngày càng gầy gò ốm yếu hơn, sắp trở thành một cơ thể chỉ còn da bọc xương mất rồi. Dương Thần lớn tiếng cười to:

- Nếu như ta độ lượng thì đã cho ngươi uống một chút rượu ngon đáng giá mấy trăm nghìn bảng Anh của ta trước lúc ngươi chết rồi, chứ không để ngươi hút thứ thuốc chẳng đáng vài đồng như vậy đâu...

Văn Thao hừm một tiếng, nhắm mắt lại, bình thản chờ chết.

Lúc này Ngọc Ngưng Tuyết cũng đã ở không xa với chỗ của Dương Thần và Văn

Thao, nhưng bà ta không lên tiếng mà chỉ hăm hờ xem xem Dương Thần đang làm gì.

Tuy nhiên điều làm bà ta ngạc nhiên chính là Dương Thần vẫn chưa định làm gì cả.

Hắn cứ ngồi bên cạnh Văn Thao, vừa hút hết một điếu thuốc lại châm một điếu khác, cũng chẳng thèm ngó ngang xem Văn Thao ra sao. Có vẻ như hắn còn đang ngồi đó nghĩ ngợi chuyện gì.

Nhận thức của Văn Thao ngày càng trở nên mơ hồ, thứ năng lượng phản vật chất trên người y giờ đã tiêu tan hết rồi, toàn thân mục nát không ra bộ dạng gì, y thực sự sắp biến thành một lão già trên 80 tuổi.

Dương Thần cảm thấy đã thực sự đến lúc hắn phải đi, liền từ từ đứng dậy đi về phía Ngọc Tuyết Ngưng ở ngay sau lưng.

Văn Thao dùng chút sức lực cuối cùng của mình ngẩng đầu nhìn lên tháp Thông Thiên mà y vẫn thường lui tới, khóe miệng nở một nụ cười rất bình thản.

Oàng!...

Một đạo Tử Thanh thần lôi vừa hay đánh trúng Văn Thao.

Thân thể giập nát trong nháy mắt đã tiêu tan thành mây khói.

Cứ như thể thế gian này chưa từng có y vậy.

- Y có lẽ đã được giải thoát.

Ngọc Tuyết Ngưng nói với Dương Thần.

Dương Thần cười nói:

- Có lẽ là như vậy, kết liễu hắn cũng giống như kết thúc một quãng đời của ta vậy... Qua ải này rồi kế tiếp đến không biết sẽ là ai nữa đây.

- Xem chừng ngươi gặp phiền phức không hề nhỏ rồi.

Ngọc Tuyết Ngưng nói đùa.

Dương Thần nhìn lão hồ ly tinh này một cách kì quái hồi lâu rồi nói:

- Cho dù phiền phức lớn hơn thế nữa, e rằng trong mắt một hồ ly tinh đã sống hơn năm vạn năm như bà cũng chẳng thành vấn đề gì cả. Nói thật ra, thực sự ta rất ngạc nhiên khi bà đã đấu với Văn Thao hơn một năm nay mà vẫn chưa bị hắn giết đấy.

Ngọc Tuyết Ngưng đã thay một bộ váy màu trắng mới tinh, ả vân vê

những sợi tóc đen nhánh, khuôn mặt lộ rõ vẻ bướng bỉnh:

- Hừm, nếu như không phải vì sức ép của Vạn Yêu Giới đối với Yêu Tộc thì hẳn chưa chắc đã qua nổi mười chiêu của ta. Người cũng quá coi thường bản cung rồi, bản cung oai phong lẫm lầy một thời, những đối thủ của ta còn mạnh hơn tên tiểu tử kia nhiều.

- Ta tin, hậu nhân Thanh Khâu tộc của bà đều tôn lão tổ tông như bà là cường giả truyền kỳ, bọn họ còn tác tượng bà mà cúng bái. Nếu như không phải chính mắt ta trông thấy thì thật sự ta cũng không dám tin.

Dương Thần chợt thấy rất buồn cười khi hình dung ra vẻ tôn sùng của đám hồ ly Yêu Môn đối với Ngọc Tuyết Ngưng, thật không khác gì hâm mộ minh tinh vậy.

Ngọc Tuyết Ngưng âu cũng là kết tinh của thần tinh, khi nụ cười hả hê trên khuôn mặt vụt tắt cũng làm lộ ra vài phần tang thương hiếm thấy.

- Người đã gặp qua những người trong môn tộc của ta rồi sao?

- À, năm nghìn năm trước bọn họ đã tiến vào Hồng hoang cảnh. Chuyện đó diễn ra sau khi người bước vào Vạn Yêu Giới.

- Bọn họ sống ra sao? Có bị đám tu sĩ chính đạo đó ức hiếp không?

Ngọc Tuyết Ngưng cố gắng hết sức để giữ cho khẩu khí được bình tĩnh, nhưng rõ ràng vẫn có chút run run, rõ ràng là trong lòng đang rất rối bời.

Dương Thần gật đầu nói:

- vẫn ổn cả. Thực lực của họ cũng không phải hạng thường. Hiện tại cai quản Yêu Môn chính là Thanh Khâu tộc, tộc trưởng Ngọc Lan Đình vốn là một hồ tinh đã sống hơn hai nghìn năm rồi. Tuy rằng không thể sánh với bà thời đó nhưng cũng được coi là có chỗ đứng.

Ngọc Tuyết Ngưng thở phào nhẹ nhõm, miệng cười đầy chua xót:

- Ta thật hổ thẹn với dòng tộc, thật là có lỗi với bọn họ.

- Bọn họ đâu có nghĩ như vậy, bà là tiền bối của họ, là anh hùng trong lòng họ. Bọn họ còn năn nỉ ta đưa bà ra khỏi tháp nữa kia.

Dương Thần nói.

Ngọc Tuyết Ngưng liền lắc đầu:

- Lẽ ra họ phải hận ta mới đúng. Giả như ta không bỏ rơi bọn họ, một mình chạy vào Vạn Yêu Giới thì kết cục của năm vạn năm trước chắc chắn đã khác rồi.

Dương Thần chưa kịp nói gì, Ngọc Tuyết Ngưng đã liền vội hỏi thêm:

- Mà này, người vẫn chưa cho ta biết sao người lại vào được Thông Thiên tháp này vậy?

Dương Thần kể hết một lượt hàng loạt các tình tiết liên quan đến linh bảo của tổ tiên Mông gia cùng với Thiên Ma chi nhãn, đồng thời cũng giải thích thêm vì sao lại có được nhiều tiên bảo như là Bàn cổ Phủ, Côn Luân kính,...

Ngọc Tuyết Ngưng rất chăm chú nghe, thỉnh thoảng cũng không tránh

khỏi có nhiều chỗ thật khó tưởng tượng liền hỏi một cách hoài nghi:

- Tiểu tử kia, ngươi không lừa bản cung đây chứ? Mặc dù ngươi đã vượt qua Thượng Thanh thần lôi, nhưng chỉ dựa vào chút bản lĩnh của Thượng Thanh sơ kì và Thượng Thanh thần lôi, ta ắt có cách trị nhà ngươi.

Dương Thần dở khóc dở cười:

- Mọi thứ đồ đạc của ta đều đã đem ra cho bà xem hết cả rồi, ta làm sao mà dám nói hươu nói vượn với bà đây? Chẳng lẽ năm vạn năm trước bà chưa từng nghe qua về họ sao?

Ngọc Tuyết Ngưng ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu như những lời ngươi nói là sự thật, thì cũng có thể danh tiếng của những cao thủ này ta chưa từng nghe đến. Nhưng ngươi nên biết rằng, mấy nghìn năm trước khi ta sinh ra thì đã xuất hiện rất nhiều bậc anh hùng rồi.

- Cuộc chiến giữa chính đạo, Yêu tộc và Ma Tu không phải chỉ kéo dài trong một hai năm mà là mấy nghìn năm, thậm chí là cả vạn năm kia... Đó là thời đại xuất hiện lớp lớp nhân tài sau thời kì tiên cổ.

- Những thần khí hơn cả tiên khí cực phẩm như Bàn cổ Phủ, Côn Luân kính, nếu như có rơi vào tay các cao thủ cũng chẳng có gì lấy làm lạ. Kể cả những tu vi ở giới Ngọc Thanh cũng chưa chắc đã thật sự phát huy được hết sức mạnh của mấy thứ thần khí này.

- Cũng giống với ngươi hiện giờ, mặc dù nắm giữ ba thứ pháp bảo là Hộn Độn đỉnh,

Bàn Cổ Phủ, Côn Luân kính trong tay nhưng chắc ngươi cũng nhận thấy rằng chẳng qua ngươi mới chỉ dùng ra một chút uy lực của chúng, thậm chí đến Côn Luân kính ngươi cũng không biết những điều bí ẩn của nó.

- Vì vậy chủ nhân của những thần khí này thường cũng sẽ không sống được lâu dài do bị các cao thủ khác giết hại. Như vậy đương nhiên không thể có nhiều tên tuổi được lưu truyền.

- Điều mà ta quan tâm nhất là tổ tiên nhà Mông gia kia, không ngờ hẳn lại có được chìa khóa để ra vào giữa Thiên Ma chi nhãn và Vạn Yêu giới, ta thật sự không nghĩ ra một lí do nào khác cả trừ phi hẳn đã từng tới Thông Thiên tháp mà cũng ra được bên ngoài luôn.

Dương Thần nói.

Đôi mắt Ngọc Tuyết Ngưng lộ rõ vẻ trầm ngâm suy tư, cứ chốc chốc lại lóe lên chút gì đó kì dị, rồi lại tiêu tan rất nhanh.

- Có phải bà nghĩ đến điều gì không vậy?

Dương Thần cảm thấy dường như Ngọc Tuyết Ngưng có chuyện gì đó giấu mình.

Ngọc Tuyết Ngưng ngẩng đầu nhìn lên với một nụ cười rục rờ:

- Đúng thì đã sao nào? Ngươi vẫn còn muốn cậy miệng bản cung nữa hay sao?

Dương Thần im lặng hồi lâu, lão hồ ly này đến lúc này rồi mà vẫn còn

châm chọc người khác được nữa, thật sự không biết có phải do bà ta sống hơn năm nghìn năm rồi mới trở nên tráo trở vậy không nữa.

Đột nhiên, vào đúng lúc ấy từ tầng một Thông Thiên tháp vang ra một tiếng sấm rền

khiến hai người họ phải giật mình.

Hai người cùng nhìn về một hướng, chính là lối vào tầng một của Thông Thiên tháp.

- Làm sao mà có thể như vậy được? Lối vào Thông Thiên tháp sao có thể mở ra chứ? Ngọc Tuyết Ngưng nhíu mày lại.

- Đến nay mới có hơn một năm, chẳng phải là phải qua sáu mươi năm mới có thể mở ra hay sao?

Dương Thần rất kinh ngạc:

- Bà khẳng định, trước nay chưa từng xảy ra tình huống tương tự như này phải không?

- Người thật nhảm nhí! Bản cung đã sống ở chốn này năm vạn năm rồi, từ khi ta bước vào đây vốn đã là như vậy, sáu mươi năm mới mở một lần!

Ngọc Tuyết Ngưng nói.

Trong đầu Dương Thần bỗng nảy ra rất nhiều suy nghĩ, ngay lập tức ngẩng đầu lên nói:

- Có thể là do chúng ta xông vào đây đã khiến cánh cửa kia mở ra. vấn đề bây giờ là trên đỉnh tháp, vừa hay Lạc cô nương lại đang đợi trên đó, mau mau lên đỉnh tháp thôi nào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1608

Càng Có Hứng Thú Hơn

Ngọc Tuyết Ngưng sợ run lên:

- Lên đỉnh tháp, ý người là muốn ta cùng ra ngoài.

Dương Thần nhún vai:

- Nếu bà đồng ý, tôi không có ý kiến gì và rất vui lòng giúp đỡ, dù sao tôi cũng nợ bà không ít.

- Nếu bốn cung ra ngoài, công lực sẽ hoàn toàn không giống như bây giờ, ở bên ngoài, người có thể cản lại ta cũng không nhiều.

Ngọc Tuyết Ngưng cười thâm hiểm.

Dương Thần cười lớn:

- Nếu bà thật sự muốn làm kẻ thù của loài người, năm vạn năm trước cũng không vào

chốn Vạn Yêu Giới này, hiện nay thì càng không, hơn nữa, số người bà giết sợ không nhiều bằng tôi, trước mặt tôi, nói những lời đó có ý nghĩa gì.

- Ta thích điểm đó ở tên tiểu tử nhà người, rất quyết đoán.

Ngọc Tuyết Ngưng cười khanh khách, lập tức thả người bay lên, chín chiếc đuôi hồ ly trắng toát đan vào nhau, tùm thành một chiếc khiên bảo vệ trắng muốt, hướng lên đỉnh tháp.

Dương Thần phi thân đuổi theo:

- Bà đang làm gì vậy, muốn dựa vào chính mình để đối đầu với chín mươi chín tầng Tử Thanh Thần Lô? Không nhất thiết phải mạo hiểm như thế, hay để tôi cho mượn đỉnh Hỗn Độn mà dùng nhé.

Ngọc Tuyết Ngưng bỗng nhiên liếc mắt cười khẩy Dương Thần:

- Tiểu tử ngốc, người thật sự cho rằng, chín mươi chín tầng Tử Thanh Thần Lô này có thể ngăn cản ta sao?

- Cái gì?

Dương Thần ngạc nhiên.

- Không phải bà từng nói với tôi, không chắc ra khỏi tháp Thông Thiên, chỉ có thể xông lên hơn nữa sao?

- Bốn cung nói gì người cũng tin?

Dương Thần nhăn mặt:

- Chẳng nhẽ, từ lâu bà đã có thể thoát ra khỏi tháp?

- Nếu là năm vạn năm trước, chắc chắn không thể thoát ra, nhưng người thật sự cho rằng, năm vạn năm qua ta sống hoài sống phí? Ban đầu ta không nói ra, chẳng qua không muốn người lười biếng, dựa vào bản lĩnh của người thì xong rồi, dù sao người cũng có đỉnh Hỗn Độn, thoát ra ngoài không quá

khó khăn.

Ngọc Tuyết Ngưng thuận miệng nói ra.

Trong khi hai người đang nói chuyện, đã vượt qua tầng thứ hai mươi mấy của tháp Thông Thiên, trận pháp màu vàng ở mỗi tầng, đều rớt xuống Từ Thanh Thần Lô, đánh vào hai người.

Dương Thần vốn chẳng cảm thấy đau đớn, Ngọc Tuyết Ngưng cũng hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, chiếc khiên bảo vệ được tạo thành từ 9 chiếc đuôi hồ ly trắng, vững chắc khác thường.

Nhìn bộ dạng ung dung đối phó với mọi chuyện của Ngọc Tuyết Ngưng, Dương Thần đã tin lời bà ta nói.

- Bà đang chơi tôi sao? Vậy sao trước đây bà không để Văn Thao ở lại, bà thoát ra khỏi tháp là xong rồi?

Dương Thần hậm hực.

Ngọc Tuyết Ngưng trừng mắt:

- Ngươi thật sự khờ vậy sao? Ta không ở lại đây để ngăn cản hấn, chẳng nhẽ để hấn ra bên ngoài, sẽ dễ giết hơn? Nên để hấn ở lại nơi này không có chỗ nào để đi, mới có thể không cho hấn cơ hội ẩn náu.

Dương Thần lại lặng im, Ngọc Tuyết Ngưng hóa ra vì mục đích này, liền cười đau khổ:

- Nếu lần này không phải tôi vào đây, lẽ nào bà vẫn định bám lấy Văn Thao.

- Dĩ nhiên là không, nếu quả thực không có cách nào níu giữ, bòn cung đành để hấn ra ngoài, đợi đến khi ra ngoài, ta sẽ phục hồi công lực, giết hấn không khó, chỉ là sẽ lao lực và giết hại nhiều người vô tội.

Ngọc Tuyết Ngưng thở dài yếu ớt:

- Nhưng may sao ngươi đã vào đây, cũng coi như số trời sắp đặt.

Dần dần, hai người đã đến tầng thứ bảy mươi mấy, uy lực của Từ Thanh Thần Lô hoàn toàn hướng tới phía khác.

Dương Thần cũng không dám dựa vào thân xác để kháng cự lại, khó tránh khỏi bị thương, Ngọc Tuyết Ngưng tuy cảm thấy vất vả một chút, nhưng sau khi tăng cường nội công, cũng không xảy ra vấn đề gì.

Từ Thanh Thần Lô khiến thiên yêu, thiên ma trong Vạn Yêu Giới bó tay chịu trói, nhưng không có uy lực quá lớn với hai người.

Ngọc Tuyết Ngưng nghĩ ra điều gì đó, liền hỏi:

- Cửa tháp Thông Thiên đã mở, có nghĩa là ngươi có thể ra ngoài tìm sự phụ trợ của Tổng Thiên Hành, ngươi không có ý định dẫn ông ta cùng ra ngoài?

- Tôi đã nghĩ đến, nhưng hiện nay bên ngoài rất hỗn loạn, không phải thời điểm thích hợp, dù sao hiện nay tháp Thông Thiên cũng không phải con hồ cản đường, sau này khi có thời gian thích hợp tôi sẽ quay lại tìm đại thúc, hỏi ông ấy muốn ra ngoài hay không.

Dương Thần nói.

Ngọc Tuyết Ngưng gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Trên thực tế, trong lòng Dương Thần lo nghĩ rất nhiều, nếu đưa Tống Thiên Hành ra ngoài, mà không đưa yêu tu, ma tu khác ra, ra đến bên ngoài khó ăn nói với người của Hồng Hoang Môn.

Hơn nữa, Tống Thiên Hành quả thực phân nửa không muốn ra ngoài, khi từ chối Dương Thần, cũng là thật lòng.

Huống hồ, với công lực của Tống Thiên Hành, khi thoát ra ngoài e rằng sẽ gặp nhiều nguy hiểm, chi bằng ở lại Vạn Yêu Giới còn an toàn hơn.

Lúc này điều khiến Dương Thần cảm thấy bất ngờ là, Ngọc Tuyết Ngưng thẳng thắn đồng ý lời mời thoát ra khỏi tháp của hắn.

- Tại sao lần này cung chủ vui vẻ đồng ý ra khỏi tháp vậy? Chẳng nhẽ nhớ người thân

rồi sao?

Dương Thần ân cần hỏi thăm.

Ngọc Tuyết Ngưng lộ vẻ cười nhạt:

- Sau này, người hãy gọi ta là Tuyết Ngưng ti, hoặc gọi trực tiếp là Tuyết Ngưng, ra khỏi Vạn Yêu Giới, sau này ta không còn là cung chủ Ngọc Hồ nữa, ở trong này đợi năm vạn năm là quá đủ rồi.

- về phần tại sao ta muốn ra ngoài, muốn thăm người thân chi là một lý do, nhưng điều khiến ta muốn tìm hiểu hơn là, tất cả những chuyện kỳ quái này rút cuộc là sao, nói thẳng ra, tí tí người rất tò mò.

Dương Thần không tin hồ ly tình này có tuy nghĩ đơn thuần như vậy, bà ta có thể lừa gạt mình một hai lần, thì cũng có thể lừa gạt lần thứ ba thứ tư.

Thế nhưng điều này đều không quan trọng gì, là Dương Thần không dám gọi con hồ ly sống hơn năm vạn năm này là “tí tí”, nên gọi thẳng tên thật.

- Ngọc Tuyết Ngưng, hỏi đó trước khi ta muốn ra ngoài, chuyện bà muốn cho tôi biết, bây giờ có thể nói không?

Dương Thần vẫn nhớ, khi xưa Ngọc Tuyết Ngưng do tình thế cấp bách, không kịp dặn dò gì.

- Ta có chuyện muốn nói với người sao?

Ngọc Tuyết Ngưng đảo mắt, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Để sau này hẵng nói đi, sớm muộn gì người cũng biết.

Dương Thần hấp háy mắt, có chút không thoải mái với con hồ ly này, nhưng nghĩ cho cùng bà ta sẽ không hại mình, liền không truy hỏi để đỡ mất hứng.

Đến mấy tầng trên cùng, tiếng oanh tạc của Tử Thanh Thần Lôi ngày càng lớn, sức ép của tiếng sấm sét khiến toàn thân Ngọc Tuyết Ngưng như đứng im, nhưng cắn răng, chung quy cũng gắng gượng vượt qua.

Dương Thần đã tin tưởng, nội công của con hồ ly tình này cao hơn bản thân nhiều, dù mình không đưa đỉnh Hỗn Độn ra, thì cũng dựa vào sức mạnh

của Hồn Độn, có thể hút một phần sức mạnh của Thần Lôi, có chút nghi ngờ gian lận.

Ngọc Tuyết Ngung là công phu thật sự, dựa hoàn toàn vào sự tu luyện để kháng cự lại, hơn nữa không có pháp bảo hộ thân nào.

Trở lại đỉnh tháp, Ngọc Tuyết Ngung hăng hái ngắm nhìn bốn hướng xung quanh, liền đi theo Dương Thần tìm Lạc Tiểu Tiểu.

Lạc Tiểu Tiểu vẫn luôn thấp thỏm cho rằng Dương Thần sẽ xuống dưới rất lâu, kết quả không ngờ về nhanh vậy, không khỏi mừng rờ.

Nhìn thấy Ngọc Tuyết Ngung có vẻ đẹp tuyệt sắc đang ở bên Dương Thần, Lạc Tiểu Tiểu mở to mắt quan sát, đánh giá một hồi.

Người đàn bà này quá hoàn mỹ, cùng là nữ giới, nhưng cũng có chút ngượng ngùng không mở miệng chào hỏi, chỉ giật nhẹ tay áo Dương Thần, hỏi xem đây có phải tình nhân khác của hắn không.

Trước đó, Dương Thần đã nhắc qua về Ngọc Tuyết Ngung, nhưng Lạc Tiểu Tiểu không lên tiếng tới.

Dương Thần dĩ nhiên lập tức phủ nhận, ai cũng được trừ Ngọc Tuyết Ngung, người

đàn bà này đợi sau khi ra ngoài phục hồi toàn bộ công lực, phân nửa sẽ trở thành nữ thần Athena biến thái bậc nhất, hắn không thể trị nổi người đàn bà tính tình cổ quái mà lại mạnh hơn mình như vậy... Tuy nhiên, chưa bao giờ từ bỏ lý tưởng cao cao thượng là vỗ vào ngực Athena.

Ngược lại Ngọc Tuyết Ngung cười chế nhạo:

- A, lần này tiểu tử ngươi lại dẫn một cô nương khác theo sao, rất tuyệt, rất tuyệt, cô bé này căn cốt rất tốt, chịu khó bồi dưỡng, tương lai sẽ có cơ hội trở thành cao thủ.

- Nếu giao cho bản cô nương chỉ giáo, trong ngày một ngày hai, có thể biến cô ấy thành lô đỉnh tốt phù hợp để Dương Thần ngươi hút khí âm tu luyện, có muốn thử cảm giác đó không?

Những lời này khiến Lạc Tiểu Tiểu càng thêm lo sợ, đỏ mặt tía tai tức giận nói:

- Ngươi, ngươi là ai! Dương Thần là người tốt, ngươi đừng dạy hư hắn.

Dương Thần bắt đầu dĩ nói:

- Được rồi, Ngọc Tuyết Ngung, bà đừng dọa Tiểu Tiểu cô nương nữa, hãy đi tìm xem lối thoát ở chỗ nào thôi.

- So với việc tìm lối thoát, ta cảm thấy còn một thứ khiến ngươi thấy hứng thú hơn,

Ngọc Tuyết Ngung cười bí hiểm, dường như đã phát hiện ra điều gì.

Dương Thần không hiểu chuyện gì, chỉ thấy Ngọc Tuyết Ngung bay đến vị trí giữa trận pháp, bèn dẫn Lạc Tiểu Tiểu theo sau.

Một lát sau, ba người cùng tới giữa đỉnh tháp, Dương Thần cuối cùng cũng nhìn thấy vật mà Ngọc Tuyết Ngung nói khi nãy.

Nó lủng lơ dưới đỉnh tháp, treo trên cao.

Đây là một cái trống da tạo hình đặc biệt, to khoảng một người ôm, góc cạnh rõ ràng, có khoảng bảy, tám chục mặt!

Cả cái trống có màu nâu, không rõ làm từ chất liệu gì, bốn phía xung quanh là Tử Thanh Thần Lô tập trung nhiều đến khó tưởng tượng.

Rất dễ đã có thể nhìn ra, Thần Lô của tháp Thông Thiên, đều từ cái trống này phát ra.

Trong mắt Ngọc Tuyết Ngưng lóe lên một vệt sáng, nhoẻn miệng cười và nói:

- Hóa ra là nó, là trống Nao Ngưu một trong thần khí Thượng cổ, tiểu tử, lại cho người mở mang tầm mắt rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1609

Thượng Cổ Thần Tác

Nao Ngu, trong truyền thuyết là thần thú lớn như đỉnh núi, trên đỉnh đầu có sừng, chỉ có một chân.

Chân duy nhất đặt dưới biển, làm mưa làm gió, bị thượng cổ quần hùng đánh gục, nghe nói hoàng đế Hiên Viên là một trong số đó.

Nhưng những thứ đó đều không thể kiểm chứng, Dương Thần cũng chỉ biết thần thú trong truyền thuyết, nhưng trước khi thấy cái trống này, thực không dám tin là nó thực sự tồn tại.

Thật tình không biết, vì khả năng khống chế sấm sét đặc biệt do trời phú, dùng da của nó làm trống Nao Ngu, là một pháp bảo có sức mạnh vô cùng to lớn.

Dương Thần kinh ngạc hỏi:

- Tại sao bà vừa nhìn đã nhận ra? Trước đây bà đã gặp vật này?

- Dĩ nhiên chưa từng, nhưng tộc Thanh Khâu chúng ta, từ thượng cổ đến giờ đã có không ít điển tích được lưu truyền, ta đã đọc qua một số miêu tả về trống Nao Ngu.

- Xem ra cái trống Nao Ngu này được tiên nhân Thái cổ đặt ở nơi đây, chẳng trách Tử Thanh Thần Lôi lợi hại như vậy, hóa ra là thần khí thượng cổ đang phát ra uy lực.

Lạc Tiểu Tiểu tựa hồ đã phát hiện ra điều gì đó, ồ lên một tiếng, chỉ vào trống Nao Ngu và nói:

- Các người xem, xung quanh cái trống này có nhiều Tử Thanh Thần Lôi như vậy, nhưng hướng chúng ta tiến lại gần, Tử Thanh Thần Lôi hình như lại lùi xa ra.

Dương Thần và Ngọc Tuyết Ngưng xem xét kỹ, phát hiện quả đúng là như vậy.

Tử Thanh Thần Lôi này giống như người sống, nhường ra một khu vực, dường như chuẩn bị cho ai đó lại gần trống Nao Ngu.

Hai mắt Ngọc Tuyết Ngưng sáng ngời lên, nói:

- Xem ra, trống Nao Ngu này là vật vô chủ.

- Ý người là, nó đang đợi chủ nhân của mình?

Dương Thần hỏi.

- Đúng vậy, càng là tiên khí có sức mạnh, linh hồn của nó càng có ý thức tìm chủ nhân cho mình, trống Nao Ngu và nhiều thần khí khác cũng như vậy, e rằng trong cái trống này vẫn còn một chút linh hồn của Nao Ngu.

- Nó cũng tương tự như đỉnh Hỗn Độn của người, trong có linh hồn Hỗn

Độn, Nao Nguu này sợ rằng đang chờ ai đó mang nó ra khỏi tháp, cho nên khi vừa thấy chúng ta đến đây, liền định nhường ra một đường để chúng ta tiếp cận nó.

Ngọc Tuyết Ngưng nói.

Dương Thần nhíu mày, nhớ lại lời tổ tiên họ Mông từng nói rằng linh vật này có thể chấn hưng Ma Tu, chẳng nhẽ... ý ông ta là, vào tháp Thông Thiên, lấy trống Nao Nguu!?

Ngọc Tuyết Ngưng dường như đã nhìn thấu tâm can Dương Thần, cười nhạt:

- Tiểu tử ngốc, đừng nghĩ quá đơn giản như thế, cái trống này dựa vào sự vận động của bản thân, liền có thể cai quản sức mạnh Tử Thanh Thần Lôi trong 99 tầng của tháp Thông Thiên, nếu ai có ý muốn sử dụng nó, chắc hẳn sức mạnh không hề nhỏ, chắc chắn là rất lợi hại.

- Nhưng, thần khí lợi hại đến đâu, cũng phải dựa vào công lực của chủ nhân mới có thể phát huy đầy đủ sức mạnh, nếu chỉ dựa vào một thứ thần khí như vậy để phục hưng Ma Tu, e rằng quá hoang đường.

Được Ngọc Tuyết Ngưng thức tỉnh, Dương Thần cũng buộc chấp nhận chuyện như

- Lấy nó đi, Dương Thần anh có thể mang nó ra khỏi đây, trống Nao Nguu dường như quá cô đơn ở đây.

Lạc Tiểu Tiểu hào hứng đề nghị.

Dương Thần quả thực cũng thấy bứt rứt, bảo bối này không ai nỡ bỏ qua, tuy đã có 3 món thần khí là đỉnh Hỗn Độn, Bàn cổ phủ, kính Côn Lôn và một số pháp bảo khác, nhưng càng nhiều thần khí càng tốt.

Ngọc Tuyết Ngưng cũng cười híp mắt nói:

- Tiểu tử, ta từ trước đến giờ không dùng pháp bảo, vật này người cầm đi cũng được, nhưng hãy nghĩ cho kỹ, e rằng người lấy đi trống Nao Nguu, tháp Thông Thiên sẽ không còn Tử Thanh Thần Lôi nữa, nói cách khác, ai cũng có thể rời khỏi tháp.

Dương Thần cười gượng:

- Sở dĩ hiện giờ tôi chưa dám động tới nó, chẳng phải vì lý do này hay sao.

Vừa nói xong, mặt Dương Thần đột ngột biến sắc, mắt Ngọc Tuyết Ngưng cũng sáng ngời.

- Hóa ra là như vậy!

Dương Thần vỗ tay hoan hô:

- Thảo nào tổ tiên họ Mông nói có thể dựa vào nó để chấn hưng Ma Tu! Nếu hậu duệ

nhà họ Mông, dựa vào chìa khóa này để vào tầng đỉnh tháp Thông Thiên, lấy đi trống Nao Nguu này, vậy đồng nghĩa với việc cao thủ yêu tu, ma tu trong Vạn Yêu Giới đều ra ngoài thế gian.

- Cao thủ trong Vạn Yêu Giới ra ngoài, tu sỹ chính đạo của loài người về cơ bản sẽ bị giết hại tùy tiện như con sâu cánh kiến.

- Không sai!

Ngọc Tuyết Ngưng gật đầu:

- Đây quả thực là phục hưng yêu tu, ma tu một cách tuyệt đối, nếu đúng như vậy, từ nay về sau, vòng kim cô của tiên nhân Thượng cổ đối với yêu tu, ma tu đã biến mất, Vạn Yêu Giới không còn bị ràng buộc, hiệu quả hợp tác của hai đạo ma sẽ tăng lên.

Cuối cùng Dương Thần cũng hiểu sự việc kỳ quái này, liền thở phào một cái, có chút

dở khóc dở cười.

Tiên tổ của Mông gia, đừng nói là nhân vật số một gì đó, nhưng thực tế không lừa gạt con cháu mình, nhưng đáng tiếc thay, Mông gia, thậm chí cả ma tu và yêu tu, đều không giỏi giang!

Nếu bọn họ có thể tranh giành một ghế trong Huyền Cảnh, mà không phải tất cả đều rớt cổ trong Hồng Hoang Cảnh, e rằng sẽ có cơ hội phát hiện ra Thiên Ma Chi Nhân và bí mật về linh vật của họ.

Nhưng bọn họ luôn nghiên cứu về bản thân linh vật này, còn chưa nghiên cứu ra nguyên do, cơ bản chưa từng nghĩ qua, linh vật này chỉ là chiếc chìa khóa dẫn họ đến con đường phục hưng.

Kết quả, cho đến cuối cùng, đều hoàn toàn không có cách gì đối với chiếc chìa khóa, chỉ coi nó như bùa hộ thân, cuối cùng để Dương Thần hưởng lợi.

Nếu những người trong ma giáo biết rằng hóa ra có thể sử dụng linh vật này như thế, e rằng sẽ liều chết xông vào Thiên Ma Chi Nhân, chứ không co cụm tại Hồng Hoang Cảnh, cả ngày nói mấy thứ như nghĩ ngơi tình dục.

Đây có lẽ chính là thử thách tổ tiên dành cho họ, vận mệnh nằm trong tay những hậu bối này.

Giữa lúc Dương Thần cảm thấy bùi ngùi, Ngọc Tuyết Ngưng như thể phát hiện ra vật gì kỳ lạ, liền bay tới phía trên mặt trời Nao Ngu.

Tại đó, trên đỉnh tháp Thông Thiên, lại có một số văn tự màu vàng, ở đó hào quang

lấp lánh.

Dường như có ai khắc chữ vào đỉnh tháp Thông Thiên, hiển nhiên không phải bút pháp thông thường.

Ngay cả khi xảy ra huyết chiến giữa Dương Thần và Văn Thao, cũng không khiến tháp Thông Thiên hề hấn, người này có thể khắc chữ trong tháp Thông Thiên, nếu nói không phải tiên nhân Thượng cổ làm, Dương Thần không tin.

Mà Dương Thần hoàn toàn không nhận ra chữ viết này, nhìn thấy vô cùng phức tạp, không giống như những mẫu chữ viết từng xuất hiện trong lịch sử Hoa Hạ.

- Những thứ này là gì?

Dương Thần bay lên, tò mò hỏi.

sắc mặt Ngọc Tuyết Ngưng bỗng chốc nghiêm nghị, có vài phần kinh hãi và kính trọng, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng nói:

- Đây là... văn tự thượng cổ.

Bà ta biết Dương Thần không thể hiểu, vì vậy liền giải thích:

- Đây là chữ viết lưu truyền từ thời thượng cổ, tộc chúng tôi là một trong những tộc lâu đời nhất, điển tích được tiên nhân thượng cổ lưu truyền lại, có không ít được ghi chép bằng văn tự thượng cổ.

- Năm vạn năm trước, những người hiểu chữ viết này đã không nhiều rồi, vì loại chữ viết này quá phức tạp, hàm chứa đạo của trời đất, rất khó ghi nhớ, đại đa số bị cải biến thành văn tự mới, nhưng chỉ ít... ta cũng nhận ra.

- Vậy trên đây viết gì? Có phải bí tịch công pháp không?

Lạc Tiểu Tiểu nói theo, nghe Ngọc Tuyết Ngưng nói thần bí như vậy, hai mắt tròn xoe đợi chờ nghe hết câu chuyện.

Ngọc Tuyết Ngưng sau khi tỉ mỉ xem xong, trong mắt lộ rõ ra nhiều suy nghĩ phức tạp, cuối cùng, cười nhạt nói:

- Những chữ trên này, liên quan tới Vạn Yêu Giới, tháp Thông Thiên và Thiên Ma Chi Nhãn, còn có sự liên hệ giữa trận pháp 12 Đô Thiên Thần Ma.

Dương Thần há hốc miệng, không nói ra lời, tin tức này quả chấn động lòng người, đây là một cuốn hướng dẫn sử dụng của tiên nhân thượng cổ để lại cho người đời sau sao?

Hơn nữa, tại sao còn kèm theo trận pháp thần ma?

Ngọc Tuyết Ngưng dịch nội dung văn tự này ra, sau đó giải thích qua cho Dương

Thần và Lạc Tiểu Tiểu.

Hóa ra, trận pháp Mười Hai Đô Thiên Thần Ma này nhìn thì không liên quan tới Vạn Yêu Giới và Thiên Ma Chi Nhãn, nhưng thực tế lại là bộ kiệt tác Quỷ Phủ thần công được các bậc tiên nhân thượng cổ tạo ra.

Bốn mươi vạn năm trước, để phong ấn rất nhiều yêu ma Thái cổ, tiên nhân thượng cổ đã sáng tạo ra trận pháp Mười Hai Đô Thiên Thần Ma.

Nhưng, các tiên nhân phát hiện, yêu ma trong trận pháp không ngừng phản kháng, số lượng không ngừng tăng lên; khiến cho tà khí trong trận pháp quá nặng, đợi một thời gian, e rằng không thể chống đỡ.

Thế là, các bậc tiên nhân Thượng cổ sau nhiều lần thăm dò, đã tìm ra hai không gian

dị độ là Thiên Ma Chi Nhãn và Vạn Yêu Giới.

Do bố cục và đặc trưng của không gian đặc biệt Thiên Ma Chi Nhãn, rất thích hợp để hút tà khí trong những trận pháp này.

Các tiên nhân đã cải tạo trận pháp, để một lượng lớn tà khí thông ra Thiên Ma Chi Nhãn, vậy là đã giải quyết phần lớn vấn đề.

Nhưng Thiên Ma Chi Nhân là không gian khép kín, tất sẽ có ngày do quá nhiều tà khí mà tan vỡ.

Vì vậy, các tiên nhân mới mở một lối thông từ Thiên Ma Chi Nhân sang Vạn Yêu Giới, cũng là lối đi mà Dương Thần và Lạc Tiểu Tiểu vừa băng qua.

Tà khí từ Thiên Ma Chi Nhân cũng giống như giọt nước, không ngừng thấm thấu, tiến vào lối thông này, sau đó dẫn đến Vạn Yêu Giới.

Đúng lúc, yêu ma trong Vạn Yêu Giới cần trấn áp, các tiên nhân liền tạo ra tháp Thông Thiên.

Đem trồng Nao Ngu treo trên đỉnh tháp Thông Thiên, biến nó thành điểm tập kết cuối cùng của tà khí.

Chỉ cần là linh khí, bất luận là tà khí hay dương khí, trồng Nao Ngu đều có thể chuyển hóa nó thành Tử Thanh Thần Lôi.

Kết quả là, ba thứ kết hợp với nhau một cách hoàn mỹ.

Tà khí của trận pháp yêu ma bị hút vào Thiên Ma Chi Nhân, Thiên Ma Chi Nhân là điểm trung chuyển, đưa số tà khí này vào tháp Thông Thiên, đến trồng Nao Ngu, trồng Nao Ngu có thể phát ra Tử Thanh Thần Lôi để trấn áp yêu ma.

Ưu điểm đầu tiên của việc này là, không để cho tà khí trực tiếp lọt vào Vạn Yêu Giới, cũng coi như lòng từ bi của tiên nhân Thượng cổ, cho Vạn Yêu Giới một non sông gấm vóc, chốn cực lạc bình lai.

Dương Thần và Lạc Tiểu Tiểu sau khi nghe hết, đều đứng ngẩn ngơ tại chỗ không nói năng gì.

Đây chẳng phải lần đầu tiên diện kiến thần khí do tiên nhân Thượng cổ tạo ra, nhưng những “công trình” như Thông Thiên triệt địa, Quỷ Phủ thần công này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Dương Thần bước vào niềm sung sướng của Thượng Thanh, cũng bị nhật nhòa đôi chút, bản thân mình... còn kém xa quá.

Trên mặt Ngọc Tuyết Ngưng cũng lộ rõ vẻ khâm phục, cảnh giới của bà ta cao hơn Dương Thần rất nhiều, vì vậy có thể cảm nhận sâu sắc sức mạnh của trình độ đó, mệnh mông biết đường nào.

Trầm ngâm một lúc lâu, Lạc Tiểu Tiểu bỗng nháy mắt, hỏi nhỏ:

- Nếu là như vậy, tiên nhân thượng cổ sẽ không sợ có kẻ xấu làm điều ác, lấy đi trồng Nao Ngu, thả lũ yêu tu, ma tu trong Vạn Yêu Giới ra sao? Vị tổ tiên họ Mông này, chẳng phải đã từng đến đây và lấy đi chìa khóa sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1610

Khả Năng Diễn Xuất

Trên thực tế, nghĩ đến Sư phụ Đường Lộ Di của Thái Ngung, Dương Thần cũng từng muốn tha cho Lạc Thiên Thu một mạng, nhưng điều kiện là, Lạc Thiên Thu phải dứt khoát nước sông không phạm nước giếng.

Dương Thần đương nhiên sẽ không nghe Lạc Thiên Thu ăn nói bừa bãi, cần xác nhận chắc chắn, còn phải nghĩ tới biện pháp khác.

Trong lòng tuy rằng đang nhớ tới người nhà và vợ con, nhưng Dương Thần dự định sẽ nhẫn nhịn, trước tiên hãy giải quyết tên họ Lạc này trước.

Hạ quyết tâm, ba người bèn bay đến Huyền Cảnh.

Dọc đường đi, nhiệt độ cực thấp của vùng cao nguyên, đã gần đạt mức của vùng Nam

Cực, bão tuyết quét qua các cánh rừng, bao phủ phần lớn các ngôi nhà trong thị trấn.

Dương Thần trông thấy tất cả, nhú mây, Ngọc Tuyết Ngung cũng có chút biến sắc, hình như điều này khác với suy nghĩ trước kia của bà ta về thế giới bên ngoài.

- Xem ra, mỗi phiên phức của người cũng không hề nhỏ.

Ngọc Tuyết Ngung có ý trêu người Dương Thần.

Dương Thần bĩu môi:

- Đây không phải phiên phức đối với tôi, nếu là người bình thường, đã không giống như thế.

Không lâu sau, ba người đã vào Huyền Cảnh, tiến thẳng về lầu đài của nhà họ Lạc.

Với thủ đoạn của Dương Thần và Ngọc Tuyết Ngung, muốn không bị người trong Huyền Cảnh phát hiện tung tích, vậy sẽ hết sức dễ dàng, dù gì, một người là Thượng Thanh, một người là cao thủ Ngọc Thanh với sức mạnh vô biên không thể đoán định.

Trông thấy chẳng mấy chốc đã đến lầu đài nhà họ Lạc, Lạc Tiểu Tiểu hỏi:

- Dương Thần, anh nói xem liệu cha em có đồng ý cho em và anh ở bên nhau không, nếu cha không đồng ý thì sao? Hay chúng ta...

Dương Thần bồng quay đầu lại, điểm huyệt cô gái đang tút phía sau, khiến Tiểu Tiểu hôn mê ngay.

Ngọc Tuyết Ngung nhìn một cách giao hoạt:

- Tiểu tử thôi, người tinh mới còn dự định cùng người bỏ trốn, vậy mà người nữ tàn

nhân khiến cô ấy hôn mê.

- Thôi đi, cách suy nghĩ của cô ta thay đổi quá nhanh, tôi cũng không nhớ rõ đã hứa với cô ấy cái gì, cô ta toàn tự nghĩ cho mình, tôi và cô ta về cơ bản chưa có chuyện gì.

- Chỉ có điều vì một số việc có lỗi với cô ấy, thêm vào một số quan hệ rắc rối, tôi mới đồng ý nói chuyện với cha cô ta, nếu không, tôi đã giết sạch người nhà họ Lạc cho xong chuyện.

- Chà chà, tiểu tử nhà ngươi, sát khí quá nặng, không phải thuận theo ý trời mà là ngông cuồng hung bạo.

Dương Thần cười theo, ung dung nói:

- Có gì khác nhau đâu, nắm vững đạo lý của trời đất, đương nhiên không quan tâm nó

thuận theo người hoặc phản lại người, ta cũng không tin trời hay đất gì...

Đột nhiên, Dương Thần ngưng bật nụ cười, rùng mình một cái.

Việc đó chỉ diễn ra trong chớp mắt, một cảm giác thoáng qua, trôi qua rất nhanh.

Giống như bị sương mù che phủ, một viên đá quý chưa từng được phát hiện, phát ra những tia sáng xuyên thấu màn sương.

Cố gắng nhớ lại, cũng không thể nào nhớ nổi vật bị tia sáng đó bao trùm.

Khi Dương Thần quay đầu, nhìn về phía Ngọc Tuyết Ngưng, lại trông thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ đang ung dung chải mớ tóc mây của nó, nước chảy mây trôi, dường như không có chuyện gì xảy ra đối với nó.

Dương Thần nuốt yết hầu, hồi tưởng lại, rất có thể là Ngọc Tuyết Ngưng trong lúc vô ý đã chỉ ra một chỗ sai lầm của mình.

Nhưng vật này nói ra cũng vô dụng, điều cần bây giờ là sau khi được gợi ý, bản thân linh hội được gì, bản thân linh hội mới là vật thực sự thuộc về mình, mới là vật hữu dụng.

Cho nên, Ngọc Tuyết Ngưng sẽ không thừa nhận điều gì, thậm chí, chưa chắc bà ta đã có dụng ý đó.

Dương Thần hít một hơi thật sâu, một cảm giác mơ hồ, đã khiến hắn có cảm giác thấp thỏm lo âu, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

Bây giờ không phải là lúc cần thận suy xét cảm giác, nhưng điều có thể chắc chắn là, cảnh giới của Ngọc Tuyết Ngưng dường như đã vượt qua Thiên Địa chi đạo.

Ngọc Tuyết Ngưng liếc xéo Dương Thần, đôi mắt đẹp đưa đi đưa lại, trong lòng thầm nghĩ: Tiểu tử này, hình như thật sự có cơ hội rồi.

Trong nháy mắt, đã đến vùng trời phía trên lầu đài nhà họ Lạc.

Dương Thần giao Lạc Tiểu Tiểu cho Ngọc Tuyết Ngưng canh chừng, với thủ đoạn của hồ ly tinh, chắc chắn không ai có thể phát hiện ra bọn họ.

Tiếp đó lại tháo miếng ngọc bội hình con nai của Lạc Tiểu Tiểu xuống.

Dương Thần dùng lá bùa điều chỉnh công lực của bản thân đến cấp độ

Thái Thanh đỉnh, giống như trước khi vào Thiên Ma Chi Nhân, mới đường đường chính chính rơi xuống lầu đài nhà họ Lạc.

Uy lực nguyên khí này vừa xuất hiện, trong khoảnh khắc bốn phương tám hướng trong lầu đài nhà họ Lạc đã xuất hiện rất nhiều bóng người, trong đó riêng Nhược Thủy Kỳ đã có hơn mười lăm tên.

Thế nhưng đám người đó đã có thể không để mắt tới, ngay cả cha con Lạc Thiên Thu và Lạc Bình Triều, hai tu sỹ cảnh giới Thái Thanh, nhiều khả năng cũng không chờ nổi một chương của Dương Thần.

Một Lạc Bình Triều đã tu luyện thành thực và Lạc Thiên Thu nội công thâm hậu, cùng lúc xuất hiện bên cạnh Dương Thần từ hai phía.

Thấy Dương Thần vẫn nguyên vẹn không thương tích gì, ung dung tự tại đứng đó, ánh mắt Lạc Thiên Thu có ý đảo một vòng xung quanh, lộ ra vẻ lo lắng.

- Tiểu Tiểu con gái ta đâu?

Lạc Thiên Thu trầm giọng hỏi.

Dương Thần hơi ngạc nhiên, xem ra Lạc Thiên Thu rất yêu mến cô con gái, không ngờ ngay câu đầu tiên đã hỏi điều này.

- Ta cho rằng, trước tiên ngươi phải nghĩ đến rằng ta đã đi khỏi đây, và ta quay lại có phải để giết ngươi không?

Dương Thần cười.

- Đó là việc giữa ngươi và ta, con gái ta ở đâu?

Lạc Thiên Thu truy hỏi một cách nặng nề.

Khuôn mặt Dương Thần lộ rõ vẻ bất đắc dĩ và xấu hổ, rút ngọc bội hình con nai trong

nhẫn không gian ra, vứt cho Lạc Thiên Thu.

Lạc Thiên Thu lập tức nhận lấy, cúi đầu xem xét thật kỹ, bỗng nhiên nói:

- Đây là miếng ngọc bội ta làm cho Tiểu Tiểu, sao lại nằm trong tay ngươi!?

Dương Thần thở dài:

- Trước đây, ta và con gái ngươi vô tình bị cuốn vào Thiên Ma Chi Nhân, trong Thiên Ma Chi Nhân, ngươi nên biết, có rất nhiều ma linh, số ma linh đó chẳng có nghĩa lý gì đối với ta, nhưng, công lực con gái ngươi quá thấp, cho nên bất hạnh thay, khi ta phát hiện ra cô ấy, đã mất quá nhiều máu, hơi thở thoi thóp...

Sắc mặt Lạc Thiên Thu thoáng chốc tái nhợt, hai mắt đầy tia máu, nhìn miếng ngọc bội, lắc đầu, tựa hồ như không muốn tin đó là sự thật.

- Nói bậy! Dựa vào công lực của ngươi, chẳng lẽ không thể cứu cháu gái ta!?

Lạc Bình Triều dường như quá đau lòng, tức giận hỏi.

Dương Thần nói:

- Các ngươi không tin cũng hết cách, từ trước đến giờ ta không dùng linh

dược trị thương, linh dược của ta đã cho người khác hết, điều ta có thể làm là kéo dài sự sống cho Lạc cô nương, nhưng cô ấy mất quá nhiều máu, thân thể bị hủy hoại, tôi cũng bất lực không thể cứu cô ấy thoát chết.

- Câm miệng! Con gái ta chắc chắn đã bị người giết! Phải không?

Lạc Thiên Thu giận dữ rít lên, hai mắt ngấn lệ, mặt mũi méo mó, hoàn toàn không giống như cao thủ đương đại, ngược lại giống như một người cha đáng thương “người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh”.

Điều mà mọi người không biết là, thời khắc này, trong bức màn che phủ toàn bộ tri giác trong không trung, Ngọc Tuyết Ngưng đã cho Lạc Tiểu Tiểu tỉnh lại.

Điều này dĩ nhiên không phải ý của Dương Thần, nhưng Ngọc Tuyết Ngưng tự quyết định, cho rằng để cô gái tỉnh lại chứng kiến hết mọi việc sẽ thú vị hơn.

Ban đầu, Lạc Tiểu Tiểu cũng không thể lý giải nguyên nhân tại sao Dương Thần lại làm như vậy, nhưng lúc này trong thấy bộ dạng cha dè dặt đau khổ vì “cái chết” của mình như vậy, cũng không cảm nổi nước mắt.

Lạc Tiểu Tiểu muốn lao xuống và nói với cha rằng mình chưa chết, nhưng Ngọc Tuyết Ngưng ngăn cô lại, cô không thể đi đâu.

Phía dưới, Dương Thần vẫn thể hiện khả năng diễn xuất tuyệt vời, vẻ mặt vài phần

đau khổ, vài phần bùi ngùi.

- Mặc kệ người có tin hay không, miếng ngọc bội có khắc hình con nai này, là Lạc cô nương đưa cho tôi trước lúc ra đi, cô ấy nói, hỏi nhỏ người gọi cô ấy là Lộc Nhi, nói người chiều cô ấy hơn con trai, nói rất nhiều về những nỗi khổ của người, nói người không phải là người xấu.

- Cô ấy muốn ta thôi không thù địch với người, và cũng hy vọng người có thể bỏ qua một số chuyện, chí ít không nên đối đầu với ta, vì cô ấy không muốn nhìn người phải chết.

Dương Thần còn chưa nói hết, hai tay Lạc Thiên Thu đã nắm chặt miếng ngọc bội, nghiền răng, không thể kìm nén cảm xúc.

Lạc Thiên Thu vẫn cố chịu đựng không để rơi nước mắt, bởi đang đứng trước mặt quá nhiều người.

Thế nhưng, biểu hiện và tinh cảm của ông ta đã khiến không ít người động lòng trắc ẩn và đồng tình.

Dương Thần đợi một lát, mới nói:

- Người nên hiểu rõ, nếu người muốn sống chết đến cùng với ta, ta cũng không sợ người, trên thực tế nếu không phải Lạc cô nương có ơn với ta và Chỉ Tình, ta cũng sẽ không xem trọng lời nói của cô ta.

- Nhưng hiện nay, lời căn dặn trước lúc lâm chung của cô ấy, tôi nguyện làm theo. Điều kiện là, họ Lạc nhà các người, Lạc Thiên Thu người, từ nay

về sau không được đôi nghịch với ta nữa.

- Kỳ thực trong lòng người cũng hiểu rõ, ta không có hứng thú tới Huyền Cảnh để chơi với các người, và cũng không hứng thú tranh quyền đoạt lợi, ta và người của ta ở bên ngoài tiêu diêu tự tại, nếu không phải các người gây phiền phức cho ta, ta sẽ không tới đây tìm các người.

Dương Thần vừa nói xong đã khiến không ít người trong nhà họ Lạc lộ rõ vẻ vui mừng không thể che giấu.

Bọn họ không giống như Lạc Thiên Thu buông xuôi như thế, có ai không muốn sống thêm chút, công lực tu luyện đâu có dễ dàng, hà tất phải đối đầu với kẻ địch đã biết rõ không thể chiến thắng, khác gì làm bia đỡ đạn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1611

Thiên Hạ Đại Loạn

Nhất thời, tất cả ánh mắt đều hướng vào phía Lạc Thiên Thu, ngay cả Lạc Bình Triệu cũng trao quyền quyết định cho Lạc Thiên Thu, đợi ông ta đưa ra câu trả lời.

Nếu Lạc Thiên Thu nhất định đòi đánh, bọn họ cũng hết cách, không thể nào trở mặt với người trong nhà, với cá tính của Dương Thần, có trở mặt hẳn ta cũng chưa chắc tiếp nhận.

Lúc này, Lạc Thiên Thu xem ra có đôi chút tiêu tụy, mân mê miếng ngọc bội cầm trên tay, miệng lẩm bầm nhũ danh của con gái, hai mắt đỏ hoe, hai con ngươi đầy những suy nghĩ phức tạp...

Hồi lâu sau, khi mọi người đang nín thở hồi hộp, Lạc Thiên Thu uể oải ngẩng đầu lên, thở dài nặng nhọc.

Trong đôi mắt tràn ngập sự đau thương đó lộ ra một tia sáng, Lạc Thiên Thu đột nhiên

- Công lực của ngươi đã mạnh lên không ít, có bản lĩnh tung hoành thiên hạ, hà tất phải giấu giếm thực lực của chính mình, cố làm ra vẻ huyền bí.

Không chỉ có Dương Thần, tất cả những người khác có mặt ở đó, gồm cả Lạc Bình Triệu đều cảm thấy kinh hãi.

Dương Thần nhíu mày, mình rõ ràng đã dùng Nhất diệt chương che giấu đi công lực, tại sao Lạc Thiên Thu vẫn nhìn thấu?

Lạc Thiên Thu cười chua chát:

- Ngươi từng là kẻ thù lớn nhất của ta, tất nhiên ta vô cùng hiểu ngươi, công lực của ngươi nhìn bề ngoài có vẻ không thay đổi, nhưng khí chất của ngươi đã được nâng cao đôi

chút, sự tự tin trong đôi mắt ngươi ngày càng mãnh liệt, những thay đổi nhỏ này, e rằng trong số những người ở đây chỉ có ta nhận ra.

Dương Thần ngơ ngác một hồi:

- Ngươi nói... từng là? Vậy có nghĩa là?

- Di nguyện của Tiểu Tiểu, sao ta có thể làm trái. Huống hồ, ta cũng không muốn hàng nghìn người nhà họ Lạc bị giết hại sạch sành sanh giống như nhà họ Ninh.

Lạc Thiên Thu thở dài một cách bất lực, dường như trong nháy mắt đã già thêm mấy chục tuổi.

Trên thực tế, những ngày qua, Lạc Thiên Thu tuy bận rộn với việc vội thôn tính thế lực của nhà họ Ninh và nhà họ Tiêu, lung lạc thái thượng trưởng lão khắp nơi, tiêu diệt sạch những kẻ tàn dư muốn chống lại mình,

nhưng trong lòng lão không hề có cảm giác thành công.

Ngoài cha đẻ và tổ tiên ra, con gái là người thân và cốt nhục duy nhất của lão.

Lạc Thiên Thu vốn hy vọng sẽ cùng hưởng vinh hoa phú quý với con gái, nhưng... con gái lại không rõ tung tích.

Lạc Thiên Thu cảm nhận được nỗi cô đơn chưa từng thấy, cảm giác cô đơn này không giống với trước kia, trong lòng có chút vẩn vơ, có chút âm ập, đó là một tương lai không thể thấy rõ, tất cả đều lộ rõ vẻ cô độc không căn cứ.

Hóa ra rất nhiều chuyện, đều không quan trọng như mình nghĩ, hóa ra rất nhiều thứ, bản thân có thể buông xuôi từ sớm...

Lạc Thiên Thu dần dần cũng không tham vọng bản thân sẽ đạt tới cảnh giới như thế nào, chỉ mong đợi ông trời sẽ mang đến một niềm vui bất ngờ, Lạc Tiểu Tiểu lại một lần nữa nhảy múa tung tăng trước mặt mình.

Nếu có một cơ hội nữa, lão tuyệt đối không đối xử hà khắc với con gái, sẽ không lớn tiếng quở trách con ngây thơ, sẽ không cố ý tỏ ra lạnh lùng... sẽ không...

Chỉ có điều, tất cả đều đã muộn rồi.

Có thể nói, “Di nguyện” của Lạc Tiểu Tiểu đã cho lão một nấc thang mới, nhưng cũng đòi cho lão một gáo nước lạnh, khiến lão bừng tỉnh hoàn toàn.

Dương Thần thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không cần ra tay giết tình nhân cũ của Đường Lộ Di, về phần thù hận với nhà họ Lạc, kỳ thực đối với Dương Thần hiện nay

đã không phải là chuyện quá lớn.

Sau khi nâng cao cảnh giới, rất nhiều chuyện trước đây không thể bỏ qua, cũng có thể tùy tiện bỏ qua, bởi vì đã nắm giữ được tất cả.

Mỉm cười, Dương Thần ngẩng đầu, nói:

- Được rồi, cho cô ta xuống đi.

Mọi người đang buồn bực xem là ý gì, chỉ thấy hoa mắt, một người đàn bà mặc đồ trắng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đột nhiên xuất hiện giữa lầu đài nhà họ Lạc.

Người con gái bà ta dắt theo, chính là Lạc Tiểu Tiểu đang nước mắt lưng tròng, khóc không thành tiếng.

Lạc Bình Triều và Lạc Thiên Thu vô cùng kinh hãi, bọn họ không hề nhận thức được có người ở trên trời quan sát mình từ cự ly gần như vậy, còn dắt theo một người, có thể thấy, công lực của bà ta cao hơn bọn họ rất nhiều.

-Cha!

Lạc Tiểu Tiểu lao về phía Lạc Thiên Thu, khiến cho Lạc Thiên Thu đang chìm trong đau khổ “ngát lịm” đi.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Lạc Thiên Thu hiếm khi tỏ vẻ mặt hồ đồ như

vậy.

- Tiểu Tiểu? Con... con sao...?

Lạc Tiểu Tiểu còn xúc động hơn nhiều, không ngờ trước mặt nhiều người như vậy,

vẫn hôn chùn chụt vài cái vào mặt Lạc Thiên Thu, quệt cả nước mắt, nước mũi vào mặt

Chờ đến lúc Lạc Thiên Thu kịp phản ứng, mới phát hiện con gái đã khiến mình bẽ mặt, bồng đồ mặt tía tai.

- Còn ra thể thống gì! Đừng... đừng hôn nữa!

Lạc Thiên Thu phát hiện mọi người xung quanh đang cười thầm, càng thấy xấu hổ hơn.

Dương Thần cười khẩy, cũng cho rằng tình huống này thật thú vị, xem ra Lạc Tiểu Tiểu chính là “khắc tinh” của Lạc Thiên Thu.

Không ít người đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, không khỏi cảm kích với Dương Thần.

Lạc Thiên Thu lại cảm thấy bị Dương Thần chơi một vố, chỉ biết cam chịu vì con gái còn ôm chặt cổ mình, đành trừng mắt nhìn Dương Thần, đáng tiếc rằng lúc này ông ta không còn sức mạnh sát thương gì nữa.

Ngọc Tuyết Ngưng cười khanh khách, nháy mắt với Dương Thần:

- Tiểu Tử, việc này ngươi làm tốt lắm, ta còn tưởng rằng ngươi chỉ biết chém chém giết giết.

Dương Thần liếc bà ta một cái:

- Còn nhiều chuyện ngươi chưa biết đâu, được rồi, việc ở đây đã kết thúc rồi, chúng ta đi thôi.

Dương Thần không muốn ở lại lâu, để tránh Lạc Tiểu Tiểu sẽ nói ra một số lời khiến hắn cảm thấy xấu hổ.

Ngọc Tuyết Ngưng tự nhiên không có ý kiến gì, hai người lập tức biến mất trước mắt mọi người.

Với tốc độ của hai người, nếu muốn bỏ đi không ai có thể đuổi theo, đợi đến khi Lạc Tiểu Tiểu phát hiện ra Dương Thần đã không còn ở đó, xem ra đã quá muộn, không khỏi tức giận giậm chân giậm tay, cảm thấy lại bị Dương Thần “bỏ rơi”, không khỏi quát to “đồ đàn ông vong ân phụ nghĩa”.

Lạc Thiên Thu vội hỏi con gái đã xảy ra chuyện gì, sợ Dương Thần đã làm gì với con bé, lại bị Lạc Tiểu Tiểu thêm mắm thêm muối, câu chuyện thì thầm giữa hai cha con, Dương Thần cũng không thể biết.

Sau khi rời khỏi Huyền Cảnh, Dương Thần không hề bay thẳng tới Địa Trung Hải, đầu óc vẫn lẩn quẩn suy nghĩ về cuộc hội ngộ đầy cảm động giữa hai cha con Lạc Thiên Thu và Lạc Tiểu Tiểu, khiến cho Dương Thần phá lệ nhớ đến mẹ một của mình.

Do dự một lát, Dương Thần quay đầu, bay về đại viện Quân khu Tư lệnh

Giang Nam.

Do phải giải thích mọi chuyện cho “Cục cung tò mò” Ngọc Tuyết Ngung, tốc độ của hai người không hề nhanh, dọc đường tập trang quan sát cảnh vật phía dưới.

Toàn bộ vùng đất Hoa Hạ đã bước vào những ngày mùa đông rét buốt, Phương Bắc ngoại trừ một số địa phương, dường như đã không thấy bóng người.

Ngay cả mấy tỉnh lớn ở Phương Nam cũng vậy, ban ngày nhiệt độ giảm xuống âm mười mấy độ, ban đêm thậm chí xuống đến mức âm hai mấy, ba mấy độ.

Phần lớn khu vực phía Nam còn chưa có hệ thống cung ứng khí sưởi ấm, dùng nhiều điều hòa nên thường xuyên xảy ra các sự cố về điện, nhưng vì bão tuyết, việc sửa chữa khó có thể tiến hành.

Nhất thời, phía Nam rơi vào đại loạn, nơi nào cũng tối như hũ nút, tỷ lệ tội phạm gia tăng mạnh.

Các tỷ phú di cư sang nước ngoài, những người có tiền chi biết tự bảo vệ mình bằng cách thu mình trong nhà, những người dân bình thường khổ không thể tả.

Khi Dương Thần và Ngọc Tuyết Ngung tới Quân khu Giang Nam, cảnh tượng trước mắt khiến Dương Thần thật kinh ngạc.

Quân khu không một bóng người, tất cả trang thiết bị không một ai trông coi, sân nhà

Tư lệnh cũng vắng tanh.

Liên tưởng tới những cảnh nhìn thấy dọc đường đi, Ngọc Tuyết Ngung hé miệng cười:

- Làm sao bây giờ, thiên hạ đại loạn, hẳn là không có liên hệ với sự xuất hiện của “yêu nghiệt” ta chứ.

Dương Thần cũng không có tâm trạng nghe mụ ta đùa giỡn, cho dù người trên thế giới chết hết, e rằng Ngọc Tuyết Ngung cũng không cho đó là vấn đề quá lớn.

Ánh mắt Dương Thần lộ rõ vẻ lo lắng kèm theo một chút oán giận.

Những việc chư thần trước đây che giấu, không dám nói rớt cuộc trái tim Gaia là gì, xem ra hôm nay, đừng nói là chinh phục thế giới, sợ rằng sắp đến ngày nhân loại bị diệt

vong.

- Đến Yến Kinh xem sao.

Dương Thần không nói nửa lời lại dẫn Ngọc Tuyết Ngung tới nhà họ Dương tại Yến Kinh.

Người dân Bắc Kinh cũng đã rời đi tám phần mười, nhưng nhà họ Dương vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Ở bên ngoài bão tuyết đã che phủ các con đường, trong phủ đệ nhà họ

Dương, đám cận vệ đang thu dọn tuyết đọng.

Điện dùng trong nhà đều lấy từ máy phát điện chạy bằng động cơ diesel, may mà dự

trữ đầy đủ, trong thời gian ngắn Dương phủ có thể cầm cự được.

Biết được Dương Công Minh, Quách Tuyết Hoa, Dương Phá Quân và một số người khác đang ở trong thư phòng Dương Công Minh, hai người lập tức tới trước cửa thư phòng.

Mọi người nhà họ Dương đang vây quanh trước bàn đọc sách của Dương Công Minh, bàn bạc chuyện gì đó, khi Dương Thần đẩy cửa bước vào, nhất thời khiến mọi người phía trong cảm thấy giật mình.

- Dương Thần!!!?

Quách Tuyết Hoa sau khi thấy rõ là ai, bỗng cảm thấy vui mừng bất ngờ, xúc động chạy tới ôm chầm lấy Dương Thần.

- Con trai ta! Cuối cùng con đã về! Con đã chạy đi đâu vậy! Để mẹ xem nào... không xảy ra chuyện gì chứ... Con khiến mẹ lo lắng quá... tại sao bất vô âm tín lâu vậy.

Quách Tuyết Hoa vừa nói vừa khóc, hai tay không ngừng vuốt ve má và người Dương Thần, dường như sợ đây là ảo ảnh.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1612

Sắp Trở Về Rồi

Dương Công Minh và người lớn trong Dương gia cũng đã lộ ra vẻ vui mừng hân hoan, ngay cả Dương Phá Quân cũng xúc động mà xiết chặt nắm tay.

Trong giờ khắc nguy nan này, Dương Thần lại bất vô âm tín, gánh nặng trong lòng tất cả mọi người đều rất lớn, ngay đến vị thủ trưởng số 1 cũng thường xuyên hỏi thăm tin tức của Dương Thần, nhưng người trong Dương gia quả thật không rõ.

Trong hoàn cảnh các nước trên thế giới đều cô lập Hoa Hạ, đồng thời Hộ Trận Giả mất đi liên lạc, số 1 cũng coi Dương Thần giống như cây cỏ cứu mạng vậy.

Dương Thần cảm nhận được nỗi nhớ nhung và thương yêu của mẹ, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, làm lộ ra một nụ cười an ủi.

- Mẹ à, mẹ đừng khóc nữa, để từ từ con kể cho mẹ nghe, con không sao cả...

Một phen khuyên can an ủi hết lời cuối cùng cũng đã làm cho tinh thần Quách Tuyết Hoa bình tĩnh trở lại.

Lúc này, mọi người mới chú ý tới, theo sau Dương Thần còn có một đại mỹ nhân cổ trang có thể xem là quốc sắc thiên hương.

Mặc dù Ngọc Tuyết Ngưng đã cố ý thu liễm dung mạo của mình rồi, nhưng vẫn khó có thể che đi sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mỗi hành động cử chỉ đều giống như Lạc Thần tái thế trong truyền thuyết vậy, người bình thường rất khó mà rời mắt khỏi cô ta.

Cũng may những người có mặt tại đây cũng không phải hạng bình thường gì, mỹ nhân bên cạnh Dương Thần chẳng phải là ít ỏi, không có ai đến mức quá xấu.

- Con trai, vị tiểu thư này là...?

Trong mắt Quách Tuyết Hoa toát ra thần sắc có đôi chút hiếu kỳ và trách móc, rõ ràng bà cho rằng Dương Thần vì quần lấy đại mỹ nhân này mới vui quên trở về.

Dương Thần ngậm ngùi cười một hồi rồi giới thiệu sơ qua về thân phận của Ngọc Tuyết Ngưng. Đã đến nước này rồi, có rất nhiều thứ không cần phải che giấu nữa, những điều nên nói đều nói hết ra, nào là Vạn Yêu Giới, Yêu tộc, Ma Tu các loại, chẳng phải kiêng kị điều gì cả.

Biết được mỹ nhân trước mắt đây lại là Cửu Vĩ thiên hồ hơn 5 vạn tuổi, là hồ ly tinh trong truyền thuyết, ngay cả Dương Công Minh cũng lấy làm kinh

hải, nhìn Ngọc Tuyết Ngưng giống như thiếu nữ mỹ lệ Phương Hoa mới khoảng đôi mươi như vậy thật không tránh khỏi có phần khó mà chấp nhận được. Đây là một pho “hóa thạch sống”.

Sau khi xác nhận Ngọc Tuyết Ngưng không phải là người tình của Dương Thần, Quách Tuyết Hoa thở phào nhẹ nhõm. Nếu không thì bà cũng không biết làm thế nào để chung sống với cô con dâu hơn 5 vạn tuổi này nữa.

Ngọc Tuyết Ngưng đứng bên cạnh cứ yên lặng lắng nghe, nụ cười nhợt nhạt, chốc chốc lại đưa tay ra với lấy đủ loại sách vở trong thư phòng của Dương Công Minh xem xem, rồi lại nghịch ngợm các thiết bị điện tử như là máy tính, cũng không cảm thấy nhàm chán.

Đợi sau khi Dương Thần nói một cách ngắn gọn những trải nghiệm của bản thân xong, Quách Tuyết Hoa mới đột nhiên nghĩ ra, liền hỏi:

- Con trai à, chuyện con quay về Nhục Khê biết chưa vậy?

Dương Thần lắc đầu,

- vẫn chưa, con vừa làm xong chút chuyện ở Huyền Cảnh liền trở về nhà ngay.

Quách Tuyết Hoa nghe xong không khỏi vui mừng như mở cờ, dường như tất cả những gì u ám trước đó đều tan biến hết, cái lạnh lẽo bên ngoài cũng chẳng thành vấn đề gì cả, bà vui mừng ôm lấy Dương Thần.

- Ta biết mà, con trai ta rất ngoan, đến chỗ mẹ trước để cho mẹ được trông thấy con, thật đúng là hiểu chuyện...!

Sắc mặt Dương Thần bỗng lúng túng, cảm thấy mình có vẻ bị đối xử như một đứa trẻ trước mặt mẹ.

Ngọc Tuyết Ngưng đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này cười khanh khách, dường như rất thích thú với bộ dạng xấu hổ của Dương Thần.

Dương Công Minh ho hai tiếng, làm ngắt quãng tiết mục “mẫu tử tình thâm” này, nói rằng:

- Dương Thần à, có lẽ cũng nên nhanh chóng cho Nhục Khê biết được con đang ở đây, khi con vắng nhà trên đảo đã xảy ra chuyện rồi.

Dương Thần nhíu mày:

- Sao lại có thể như thế được, trước khi đi con có nhờ ba vị cao thủ trong Yêu tộc trấn thủ ở đó, đáng ra không ai có thể làm hại người trên đảo mới đúng chứ.

- Không phải là làm hại họ, mà là công chúa Jane đã bị liên quân Âu Mỹ triệu đi rồi...

Quách Tuyết Hoa trần thuật một lần chuyện xảy ra trước đó.

Sắc mặt Dương Thần ngay tức khắc trở nên trầm lắng, nào là kế hoạch thuyền Noah gì đó hẳn cũng không bận tâm nhiều nữa, nhưng biết rõ Jane là nữ nhân của mình mà vẫn dám uy hiếp dẫn cô ấy đi thì hẳn thật không thể nhẫn nhục được nữa.

Sau một lát suy nghĩ, Dương Thần nói:

- Nhiệt độ ở Yên Kinh quá thấp, hơn nữa ở đây lại không đảm bảo an toàn, con dẫn mọi người lên đảo tránh trước.

Quách Tuyết Hoa lộ rõ vẻ bối rối, ánh mắt nhìn về phía Dương Công Minh.

Ông lão lắc đầu, nói:

- Tứ đại gia tộc chúng ta và thủ trưởng số 1 đã thống nhất với nhau, sẽ ở lại Yên Kinh chỉ huy điều động lực lượng các nhà để bảo vệ dân chúng.

- Không tới giây phút cuối cùng, quyết không rời Yên Kinh, đây là tuyến phòng thủ sau cùng. Nếu như thực sự bất lực, chúng ta sẽ liên hệ với con hoặc là những người khác trên đảo, con hãy cứ yên tâm làm việc mình cần làm đi đã.

Dương Thần nhíu nhíu lông mày, không ngờ Dương Công Minh lại cố chấp như vậy. Có lẽ đây là trụ cột cuối cùng của người nhà Dương gia, là người bảo vệ cho vinh quang gia tộc.

Dương Thần biết rằng nếu trong thời gian ngắn hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn cả, Dương Công Minh cũng sẽ có chừng mực, thế là cũng không cường ép thêm nữa.

Thăm hết người trong nhà, trong lòng Dương Thần sốt một muốn đi gặp vợ con trên

đảo, trong lúc vừa quay lưng bước đi, Dương Công Minh lại gọi hắn lại.

Dương Công Minh bước đến bên cạnh Dương Thần, vỗ vai Dương Thần rồi ghé vào tai hắn thấp giọng nói.

- Tiểu tử, bây giờ không đơn thuần chỉ là vận mệnh của quốc gia, mà là toàn nhân loại đang trong thời khắc thử thách. Năng lực của con càng lớn, trách nhiệm càng nặng nề, nhưng cũng bởi vậy mà không có ai có thể cường ép con phải gánh vác trách nhiệm.

- Nếu như sau này có bất kì lựa chọn trọng đại nào đột ngột bày ra trước mặt, con không cần phải lo trước lo sau cho kẻ khác, cứ đi theo lòng tin của mình mà đưa ra quyết định, quyết không hối hận...

Dương Thần sửng sốt một lát, mơ hồ suy nghĩ hàm ý của ông, trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng gật đầu lia lịa.

Ngọc Tuyết Ngưng thấy Dương Thần muốn đi liền đi theo, một mạch tiến về Địa Trung Hải.

Quốc gia bị lãng quên này, đảo chủ và những đảo phụ thuộc, đều đã giảm xuống dưới.

Trên biển tuyết bay trắng xóa, nhưng cũng chỉ là điểm tô cho một miền hoang vắng.

Sự chết chóc của hàng loạt thực vật vùng nhiệt đới đã làm cho đất nước bị lãng quên

này rơi vào thảm cảnh thê lương trước nay chưa từng có.

Cư dân trên đảo đều đã ẩn náu trong nhà của mình, nhóm lò lửa, bắt đầu

tránh giá lạnh.

May mà trên đảo luôn có những biện pháp để ứng phó nhu cầu bức thiết, dự trữ lương thực đều rất đầy đủ, trong vòng nửa năm không cần phải lo lắng nảy sinh tình huống cung ứng không đủ.

Ở bên trong pháo đài cổ phía trên Huyền Nhai, không ít các nữ nhân bao gồm: vú Vương, Tô Tâm, vợ chồng Lưu gia, Mã Quế Phương cũng đều chuyển đến.

Pháo đài cổ có thiết bị phát điện thủy triều, cho phép cung cấp hệ thống sưởi ấm ổn định, hơn thế với lượng lớn phòng khách khiến những người họ hàng này có được không

gian sinh hoạt trọn vẹn.

Trong giờ khắc này, tại phòng ăn chính, bên cạnh chiếc bàn ăn cực dài có mấy nữ nhân và một vài người họ hàng thân thuộc đang ngồi.

Tuy rằng thức ăn không thịnh soạn như trước đây, nhưng cũng rất hấp dẫn, chỉ có điều mọi người rõ ràng chẳng có lòng dạ nào mà ăn uống cả.

Ngoại trừ Lam Lam ngồi trên ghế cao vẫn vui vẻ ăn uống như trước, những người khác đều không còn hứng thú gì.

Lâm Nhược Khê ngồi bên cạnh Lam Lam, cứ chốc chốc lại cầm khăn ăn lau lau cái miệng nhỏ nhắn bóng nhẫy dầu mỡ của cô con gái, rồi mặc cho con bé có phản đối thế nào đi chăng nữa cô vẫn cứ nhét rau vào miệng nó, vẫn cứ tỏ ra hết sức tự nhiên và bình tĩnh.

Thái Nghiên chán ngán cầm đĩa khuấy tung mì Ý ở trong đĩa, nói với giọng điệu có đôi chút ngượng mồm:

- Nhược Khê, cả thế giới sắp chẳng còn gì nữa rồi, ông xã của chúng ta đến bây giờ vẫn không có tung tích... sao chị lại có thể lạnh lùng đến vậy? Ngay đến chị Đường Uyển cũng không kìm nén được phải xuống tầng hầm ngồi thiền rồi kìa, vậy mà chị vẫn ngồi đây cho Lam Lam ăn được.

Lâm Nhược Khê hơi ngẩng đầu lên, khẽ nhắc khéo miệng với Thái Nghiên, rồi sau đó tiếp tục làm việc của mình như không có chuyện gì vậy.

Vú Vương cố tỏ vẻ cười cười nói nói:

- Các cô đừng có nhìn tiểu thư thông dong như vậy, thực ra trong lòng cô ấy cũng đang lo lắng như các cô, chỉ có điều tính tình cô ấy vốn đã là như vậy rồi.

Mọi người có thể mỉm cười một chút, những ngày tháng chung sống này, họ đã hiểu được khá nhiều, Lâm Nhược Khê không phải cố ý lãnh đạm như vậy, thật sự là trời sinh đã vậy rồi.

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như không phải Lâm Nhược Khê thấy biến không sợ hãi, một mực đợi ở nơi này thì e rằng bọn họ sẽ vô cùng căng thẳng.

Dù sao đi nữa, trong những ngày Dương Thần vắng nhà, những người trên đảo đều đã coi cô như người lãnh đạo.

- Mẹ ơi, chị Đình đi đâu mất rồi?

Lúc này Lam Lam đột nhiên hỏi.

Chị Đình, cũng chính là Ngọc Lan Đình. Cô con gái mũm mĩm này không hề sợ người

lạ, sau khi tam nữ Ngọc Lan Đình dẫn nó đi thăm thú một vòng châu Âu xong, nó liền trực tiếp gọi Ngọc Lan Đình hơn 2 nghìn tuổi kia là chị, khiến cho mọi người trên đảo có phần dở khóc dở cười.

- Chắc chị đâu đó trên đảo thôi, sao vậy hả con?

Lâm Nhược Khê hỏi.

Lam Lam dẫu môi,

- Lần trước chị Đình nói muốn dẫn Lam Lam đến nhà chị ấy chơi, đã nhiều ngày trôi qua như vậy rồi mà vẫn không dẫn Lam Lam đi.

- Chị Đình của con còn phải ở lại trên đảo để bảo vệ mọi người, bây giờ vẫn chưa thể dẫn con đến nhà chị ấy chơi được, muốn đi cũng phải đợi cha con trở về đã.

Lâm Nhược Khê xoa xoa đầu con gái nói.

Lam Lam chớp chớp mắt,

- Vậy khi nào cha con mới trở về?

- Cha của con ý à...?

Ánh mắt Lâm Nhược Khê lộ ra vẻ suy tư lơ mơ, điềm nhiên mỉm cười,

- Sắp trở về rồi...

Đúng lúc đó, hai bóng người đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài lâu đài cổ thần nhiên từ cửa chính đi thẳng vào trong.

Chúng nữ ở trong pháo đài cổ đều cảm nhận được điều gì đó, lộ rõ vẻ ngạc nhiên vui mừng, ba bóng hình xinh đẹp cũng thần tốc chạy tới nhanh như bay vậy, chính là Tam Yêu, trong đó có Ngọc Lan Đình.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1613

Ta Rất Già Sao

Sự xuất hiện của Dương Thần quả thật làm cho tất cả mọi người trong phòng ăn chấn động một hồi mãnh liệt. Sau hồi kinh ngạc ban đầu, không ai là không vui mừng ra mặt. Đám nữ nhân càng không thể tự kìm chế được, những lo âu, sốt sắng bao ngày qua như vỡ òa ra trong giây phút ấy.

Nhìn đám nữ nhân ai nấy đều hai mắt đăm lệ, dáng điệu nửa mừng nửa trách, Dương Thần thấy áy náy vô cùng, ngượng ngùng cười toát mồ hôi.

Với tu vi Thượng Thanh cảnh giới như hiện nay của hắn mà hai tay lại đổ mồ hôi như vậy chỉ có một nguyên nhân là nổi nhớ nhung kìm nén trong lòng hắn đã quá da diết rồi.

- Ta đã trở về rồi đây, thật là không phải, sự việc lần này quá bất ngờ khiến các nàng phải lo lắng nhiều.

Dương Thần cố gắng bình tĩnh hết sức.

- Con vẫn còn biết đường quay về cơ à? Người trong nhà đều lo cho con sắp phát điên lên rồi!

Chẳng thấy ai nói gì, Mã Quế Phương mắt hoe hoe đỏ, lên tiếng trách móc con rể một phen.

Dương Thần chỉ có thể nhếch miệng cười ngây ngô, áy náy trước tâm tình của chúng nữ trong nhà. Có thể thấy, bên ngoài đã nháo nhác như này, trong nhà mà thiếu đi trụ cột thì sẽ rối ren biết nhường nào.

Dương Thần nhìn về phía Lâm Nhược Khê, nhận ra thần sắc của cô ấy vẫn rất hết sức bình thường, dường như đã sớm biết được mình sắp trở về rồi.

Điều này khiến Dương Thần bất an trong lòng, niềm vui đoàn tụ cũng nhạt nhòa đi phần nào.

Thấy ba đã thực sự trở về, Lam Lam liền buông chiếc đĩa trên tay xuống, thoát cái đã chạy đến trước mặt Dương Thần, ôm chặt lấy chân ba rồi cọ cọ khuôn mặt bụ bẫm vào đó.

- Ba lên đi chơi tận đâu vậy? Có quà cho con không?

Dương Thần bỗng thấy ấm lòng, khom mình ôm cô con gái yêu vào lòng, cố ôm thật chặt rồi hôn lên khuôn mặt bụ bẫm ấy vài cái liền.

Từ khi lên chức bố, tâm tình Dương Thần tự nhiên thay đổi rất nhiều. Khi còn ở trong Thiên Ma Chi Nhãn, hầu như ngày nào hắn cũng nghĩ tới con gái mình. Tình cảm máu mủ một thịt này thật khó mà diễn tả bằng lời.

- Ôi cái con bé này, lại đòi quà rồi. Ba phải hỏi mẹ con xem dạo này con có ngoan không đã, không ngoan là không có quà đâu nha.

Lam Lam ngay lập tức nhìn về phía Lâm Nhược Khê một cách đáng tội nghiệp, lộ rõ bộ dạng đáng thương đến động lòng người với hy vọng mẹ sẽ không tiết lộ chuyện nó bỏ ra ngoài chơi ba ngày liền khiến mẹ không vui.

“Sự lạnh lợi” của con bé và “mọi việc đều thuận lợi” đã khiến bậc bề trên như vú Vương không nhịn được cười.

Bầu không khí trong nhà dường như nhờ có sự vô tư của Lam Lam mà dịu đi một chút.

Mọi người đã có thể điều chỉnh được tâm trạng của mình và bắt đầu hỏi han Dương

Thần xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong những ngày tháng vừa qua.

Dĩ nhiên, khi phút ngạc nhiên mừng rỡ ban đầu qua đi, mọi người cũng phát hiện ra Ngọc Tuyết Ngưng theo ngay phía sau Dương Thần.

Đối diện với sự xuất hiện của một tuyệt sắc giai nhân cổ trang như vậy, lại chẳng kém nhan sắc Lâm Nhược Khê chút nào, đặc biệt là vẻ quyến rũ ngọt ngào thật sự khiến người ta khó mà thờ ơ cho được.

Ngọc Tuyết Ngưng cũng không quá bận tâm xem mọi người cảm nhận về cô như thế nào, trái lại cô ta rất có hứng thú với đồ đạc trong lầu đài cổ, hết nhìn ti vi treo trên tường rồi lại ngắm nghía các loại thiết bị âm thanh, khiến đôi mắt đẹp kia càng sáng long lanh.

Dương Thần mời tất cả mọi người ngồi xuống, kể lại một cách ngắn gọn nhất đầu

đuôi câu chuyện.

Tam đại mỹ nhân hồ yêu là Ngọc Lan Đình, Ngọc Khởi Vân, Ngọc Văn Hồng đã ngập ngừng bên ngoài pháo đài cổ khá lâu, cuối cùng đã cố nén kích động mà tiến vào trong.

Giữa những người trong Thanh Khâu tộc với nhau có sự nhận biết rất đặc thù, hay nói thẳng ra, đều là hóa thân của hồ ly, đương nhiên có thể ngửi thấy mùi vị quen thuộc.

Mặc dù chưa ai trong số bọn họ được gặp lão tổ tông, nhưng dựa vào mùi vị, dựa vào tu vi cũng có thể đoán ra được người đến đảo này là ai.

Chỉ là bọn họ cảm thấy phúc phần đến quá đột ngột nên có đôi chút khó tin.

Tam Yêu Ngọc Lan Đình cứ đứng ở hành lang cửa ra vào, chăm chú ngóng nhìn Ngọc Tuyết Ngưng đang ngó ngó nghiêng nghiêng ở giữa đại sảnh, dường như không dám tùy tiện tiến lên phía trước, nhưng ai nấy đều căng thẳng đến độ xiết chặt lấy mép váy, toàn thân run run, khóe mắt hoe hoe đỏ.

Cảnh tượng này khiến Dương Thần cũng không tiện kể tiếp câu chuyện cho mọi người, hần quay sang gọi Ngọc Tuyết Ngưng...

- Đây, Ngọc Tuyết Ngưng, không phải người muốn gặp người trong môn

tộc các người hay sao? Bọn họ chính là tộc trưởng và trưởng lão của Thanh Khâu tộc ngày nay.

Lúc Dương Thần hô lên ba chữ “Ngọc Tuyết Ngưng”, ngay tức khắc Ngọc Lan Đình hai chân như nhũn ra, quỳ khụy xuống, xúc động cúi rạp người xuống đất!

- Lão tổ tông!!

Sự biến hóa khôn lường này làm cho mọi người có mặt ở đó giật nảy mình. Cô gái cổ trang xinh đẹp lạ lùng này lại là lão tổ tông của đám Ngọc Lan Đình!?

Mọi người tự nhiên nhìn Dương Thần với ánh mắt hiếu kì, Dương Thần chỉ có thể gật đầu xác nhận, sau đó kể lại sự tình xảy ra ở Vạn Yêu Giới.

Lúc này Ngọc Tuyết Ngưng mới hoàn hồn, có chút áy náy xoay người lại nhìn ba cô gái đang quỳ dưới chân và nói:

- Mau đứng lên đi, cũng tại ta cứ mãi mê ngắm nhìn những thứ đồ đặc mới lạ này nên chưa kịp chú ý tới các người. Ba người tên là gì vậy?

Tam Yêu dè dặt đứng dậy giới thiệu về bản thân, đồng thời một mực lắc đầu nói lão tổ

tông không sai, là do bọn họ đã mạo phạm.

Những người ở đây đều biết Tam Yêu Ngọc Lan Đình ít nhất cũng đã hơn nghìn tuổi rồi, lúc này lại giống như một đứa trẻ gặp người lớn vậy, sợ hãi vô cùng. Cảnh tượng đó khiến người ta không nhịn được cười.

Ngọc Tuyết Ngưng mỉm cười bước qua, đưa bàn tay nòn nà xoa xoa đầu tam nữ. Mặc dù ả ta có vẻ trẻ trung chẳng kém gì Ngọc Lan Đình, nhưng cảnh tượng vỗ về ấy trông giống như là ông bà đang vỗ về con cháu vậy.

Bỗng nhiên hai tròng mắt của Ngọc Tuyết Ngưng bắt đầu nổi lên màu xanh long lanh, tựa như hai viên đá quý bắt đầu phát quang rực rỡ.

Tam Yêu Ngọc Lan Đình hai tròng mắt cũng phát xanh theo, chỉ có điều so với Ngọc

Tuyết Ngưng mà nói thì sắc xanh này ảm đạm hơn một chút.

Một lúc sau, Ngọc Tuyết Ngưng gật đầu nói:

- Năm vạn năm trước là ta có lỗi với người trong môn tộc, thật may sao các người vẫn thừa kế được dòng máu cao quý mà thuần khiết của môn tộc, không vì sơ suất của ta mà sai lầm nối tiếp sai lầm... Ta cũng thấy được an ủi...

Ngọc Lan Đình lập tức lắc đầu như trống bỏi,

- Không không... lão tổ tông là niềm kiêu hãnh của môn tộc chúng ta, Thanh Khâu tộc sa sút không phải lỗi tại người, con vẫn luôn tin rằng lão tổ tông còn sống, sau này còn phải dựa vào người để dẫn dắt chúng con lấy lại hưng thịnh cho môn tộc.

Ngọc Tuyết Ngưng mỉm cười, không chấp thuận cũng không từ chối,

- Đừng có gọi ta là lão tổ tông, trông ta già lắm hay sao?

- À? À... không... không phải vậy ạ...

Tam nữ Ngọc Lan Đình đỏ mặt, tưởng rằng mình vừa làm Ngọc Tuyết Ngưng giận, liền cúi đầu không nói thêm lời nào.

Ngọc Tuyết Ngưng thả người xuống sofa, quay đầu lại nói với Dương Thần:

- Này tiểu tử, ta cùng với đám tử tôn nói chuyện không thể trong chốc lát mà xong được... Không phải ngươi vẫn còn có chuyện quan trọng hay sao? Vậy nói chuyện của ngươi trước đi.

Lúc này, đám nữ nhân bao gồm Thái Ngưng, và cả Đường Uyển trước đó đang tu luyện cũng đã đi ra, bọn họ đều ngóng đợi Dương Thần giải thích rõ ràng.

Dương Thần thật sự không kìm được thêm nữa, liền kể lại một lượt ngắn gọn những sự tình bản thân đã gặp phải, dĩ nhiên chuyện liên quan đến Lạc Tiểu Tiểu và những ma

linh, kia, Dương Thần cố gắng lược bớt hết mức có thể. Sau khi đã tường trình hết nguyên nhân vì sao bản thân lại chậm trễ trở về xong, hắn sốt sắng hỏi thăm các chúng nữ tình hình của Jane.

Còn về việc nhiệt độ toàn cầu hạ xuống hay chuyện trái tim Gaia, Dương Thần vẫn muốn tìm được nữ nhân của mình trước rồi mới bàn tiếp.

- Anh à, những ngày anh vắng nhà, tụi em đã điều tra được rồi, Mỹ và một số quốc gia chủ chốt trong EU đã xây dựng một căn cứ quân sự khổng lồ trên vùng cao nguyên Ethiopia. Nhiệt độ ở đó tương đối cao, ít người lui tới, song vận chuyển khoáng sản lại rất thuận tiện.

- Bọn họ định sau khi trực tiếp kiến tạo thuyền cứu nạn Noah ở đó xong sẽ ra khơi. Jane chắc hẳn là đang ở đó rồi, chỉ có điều bọn chúng lại đem sinh mạng của dân chúng ra

để uy hiếp Jane nên... e rằng Jane đành phải giúp chúng chế tạo thuyền mà thôi. Nếu không với tu vi của Jane hoàn toàn có thể trở về rồi.

Sắc Vi nói.

Dương Thần lạnh lùng cười một tiếng,

- Thuyền cứu nạn Noah ư? Chỉ là trò hề lừa mình lừa người mà thôi. Với trình độ khoa học kỹ thuật như hiện nay, nếu như chư thần đã muốn làm cho loài người diệt vong, vậy thì làm gì cũng vô ích. Ngay cả Jane cũng không có cách nào dựa vào thành tựu khoa học kỹ thuật để đánh bại chư thần ngày nay...

Dương Thần có thể cảm nhận được, thần cách Minh vương Hades của mình, thần lực ẩn chứa bên trong đã tăng lên một đỉnh cao mới. Chỉ với uy áp của tinh thần lực thuần túy mà nói đã có thể sánh ngang với chân nguyên lực của Thái Thanh Đại Viên Mãn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thần lực của hắn có thể đạt đến uy lực của cảnh giới Thượng Thanh.

Thần cách của bản thân là do thừa hưởng mà có, vẫn chưa thể phát huy thực lực hoàn chỉnh, hơn nữa Poseidon và Athena ban đầu đã rất lớn mạnh rồi.

Sợ rằng, hiện tại chỉ riêng uy lực pháp tắc không gian của Poseidon ít nhất cũng đã lên tới cảnh giới Thượng Thanh rồi.

Đối mặt với chư thần như vậy, Dương Thần thậm chí còn cảm thấy mình không có đủ tự tin để đối mặt với họ. Cho dù là có Thượng Thanh thần lôi trong tay đi nữa cũng chưa chắc được.

Dương Thần đã tin những điều các vị chư thần nói lúc trước, rằng họ chỉ còn 20-30%

sức mạnh hoàn toàn là sự thật.

Mà khoảng hai vạn năm về trước, khi các chư thần vừa mới đến Trái Đất này, sức mạnh đã không còn nguyên vẹn nữa rồi, bởi vì trái tim Gaia bị phong ấn.

Nếu như lúc đó trái tim Gaia không bị phong ấn, có lẽ hai vạn năm trước Trái Đất này đã là thiên hạ của Thần Tộc rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1614

Không Ngờ Các Người Lại Hợp Tác

Mọi người nghe lời Dương Thần nói, khó tránh khỏi trong lòng vô cùng nặng nề. Tuy rằng đã sớm biết sự tình lần này có thể sẽ dẫn tới trận quyết chiến ác liệt giữa loài người và chư thần, nhưng thật không ngờ Dương Thần lại không có niềm tin có thể ngăn chặn được khả năng xảy ra của nó.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Lẽ nào chúng ta đành trừng mắt ra nhìn nhiệt độ toàn cầu cứ tiếp tục hạ thấp hay sao?

Mạc Thiện Ny lo lắng hỏi thăm.

Dương Thần trầm ngâm một lát rồi nói:

- Mặc kệ những chuyện khác, anh phải mang Jane trở về. So với việc lãng phí thời gian đi làm thuyền cứu nạn Noah gì đó, thì lưu lại nơi này để bảo đảm an toàn cho cô ấy mới là quan trọng nhất.

Đám nữ nhân đương nhiên cũng sẽ không phản đối, trước đây khi Dương Thần vắng nhà, bọn họ cũng không dám tự ý định đoạt, bây giờ Dương Thần đã trở về rồi, thế thì cứ theo lời chồng mà làm vậy.

Ngọc Tuyết Ngưng không muốn tiếp tục quán lầy Dương Thần nữa, liền gọi Tam Yêu Ngọc Lan Đình lại, cùng đi về phía Hồng hoang cảnh, bà ta muốn xem xem mọi người trong môn tộc của mình ra sao rồi.

Dương Thần cũng không lo lắng về trấn động do sự trở về của Ngọc Tuyết Ngưng đưa tới có thể như thế nào, đám ma tu kia cứ coi như bất mãn trong lòng, cho rằng Dương Thần không chịu cứu cao thủ Ma Tu, nhưng cũng chẳng dám làm gì hắn cả. Dù sao Ngọc Tuyết Ngưng là do dựa vào thực lực của mình mà thoát ra được, chứ chẳng có liên quan gì nhiều tới hắn.

Sau khi Dương Thần điều tra rõ được tọa độ căn cứ quân sự mà NATO vừa thành lập xong, liền cất bước đi.

Cao nguyên Ethiopia cao hơn 4 nghìn mét so với mực nước biển, là nơi bắt nguồn của bốn dòng sông bao gồm cả sông Atbara.

NATO và quân đội Nga đã thành lập căn cứ quân sự và kiến tạo thuyền cứu nạn Noah tại đây, thứ nhất là có nguồn nước dồi dào, thứ hai là cũng có thể tận dụng khai thác cao nguyên, kiến tạo thuyền cứu nạn trên đồi núi hùng vĩ, đều rất thuận tiện cho việc bảo vệ và ra khơi.

Vừa mới đi tới vùng trời giáp biển trên cao nguyên đã nhìn thấy một đội ngũ hùng hậu quân hạm nghiêm chỉnh, đủ loại hệ thống tàu chiến phòng vệ dày đặc ở phía dưới, như thể cá chép sang sông vậy.

Hiện nay, các nước trên thế giới ngoại trừ Hoa Hạ ra hầu như đều đã liên hợp lại với nhau, số lượng quân đội cũng đã tăng lên đến mức độ đáng nể,

liếc nhìn qua một lượt ít nhất cũng có tới hơn 2 triệu quân canh gác bên ngoài.

Dương Thần liếc mắt nhìn qua một lượt, sau khi xác minh được lối vào của khu căn cứ kiến tạo, liền phóng thân bay xuống.

Xung quanh một vùng đồi núi hùng vĩ, một phía có cánh cửa khổng lồ cao hơn 100 mét, rộng hơn 300 mét so với mực nước biển được chế tạo từ hợp kim cường độ cao, bịt kín không gian bên trong nơi này.

Khi bóng dáng Dương Thần xuất hiện trên con tàu hạt nhân ở vị trí tiếp nối bên ngoài cánh cửa hợp kim kia, ngay tức khắc thu hút sự chú ý của đội quân phòng bị khắp nơi bên ngoài.

- Đứng lại!! Ai đó!?

Năm sáu chục tên lính đội xung kích của hải quân Mỹ sẵn sàng súng vác vai đạn lên nòng, từ bốn phương đổ về, ba máy bay trực thăng Apache từ trên bầu trời cũng giám sát chặt chẽ Dương Thần.

Dương Thần không phí lời với bọn họ, tiến về phía cổng sắt, phi thân nhảy lên, lao qua khoảng không mấy chục mét. Một quả đám như tiếng sấm rền giáng xuống ở chính giữa cánh cửa hợp kim.

Đùng!!!

Trong tiếng rền vang nặng nề như núi rung đất chuyển, đồi núi cao nguyên xung quanh cửa chính đâu đâu cũng bắt đầu sụt lở ra những khối nham thạch khổng lồ, kinh

động đến độ khiến cho quân đội vùng lân cận sao động một hồi.

Trước vô số những ánh mắt kinh hoàng ấy, Dương Thần vẫn hiên ngang dùng nắm đấm phá vỡ cánh cổng hợp kim rộng hơn chục mét, làm xuất hiện một khe hở rất lớn.

Dương Thần ung dung bước vào từ khe hở đó, bỏ lại bên ngoài đám binh lính Mỹ giương mắt chờ đợi.

Không gian được khai quật ở bên trong cao nguyên rộng lớn đến độ khiến Dương Thần có đôi chút giật mình.

Tựa như một thế giới kì diệu xuất hiện từ một vùng đất trống không chỉ trong vùn vụt vài tháng ngắn ngủi, liếc nhìn một lượt đúng là nhìn không đến biên được.

Chiều cao của toàn bộ không gian thấp nhất cũng phải hơn 300 mét, khu vực trung gian nhờ có dòng nước biển chảy vào mà hình thành nên một đập nước.

Trên cái đập nước ấy, nổi bật nhất là đã có hai con thuyền màu đen lớn hơn mẫu hạm không biết bao nhiêu lần.

Giống như tàu không gian xuất hiện trong phim khoa học viễn tưởng vậy, khí thế hào hùng, nhìn ngoại hình như là của tàu ngầm, nhưng không ít chi tiết bên ngoài càng giống tàu chở khách.

Không gian xung quanh đều là giàn khung giá đỡ được đúc bằng sắt thép,

có hàng trăm công trình kiến trúc giống như pháo đài thép. Các chiếm cứ ở xung quanh lần lượt đều có chức năng riêng của mình, đa số đều là các xưởng gia công phục vụ chế tạo thuyền cứu nạn và các đơn vị khai thác.

sắc trắng của những ngọn đèn tựa như ngàn sao dày đặc từ trên đỉnh chiếu xuống, thấp sáng toàn bộ không gian núi đồi.

Công nhân, nhà nghiên cứu và cả người quản lý đều tất bật bận rộn, giống như bầy kiến thợ cần cù không biết mệt mỏi, không ngừng đi đi lại lại trong cái thế giới này.

Dương Thần không khỏi có chút buồn phiền, loài người đã trang bị cho mình sức khai phá và năng lực kiến tạo như vậy từ khi nào. Đây không phải là một công trình nhỏ, căn cứ này hoàn toàn có thể được xưng tụng là kỳ tích thế giới.

Bởi vì sự tiến vào mạnh mẽ của Dương Thần, toàn bộ căn cứ bí mật đều đã vang lên cảnh báo, khắp nơi lấp lánh ánh đèn hồng, tiếng còi chói tai và tiếng cảnh báo bằng tiếng Anh vang lên inh ỏi khắp nơi.

- Mọi người chú ý! Mọi người chú ý! Địch tập kích!

Trong khi một vài công nhân ở bên trong vẫn còn đang mơ mơ màng màng, đã có một lượng lớn binh lính và người bảo vệ tuôn ra từ mọi hướng, nhanh chóng lao tới vị trí của Dương Thần.

Dương Thần dần dần nhận ra sự việc còn phức tạp hơn mình nghĩ nhiều... bởi nơi này... có vẻ như không chỉ có mỗi loài người...

Một đám người đi nhanh như quỷ mị, da trắng như tuyết, quần áo đen ngòm xông ra trước, hóa ra tất cả đều là Huyết tộc với cấp bậc không hề thấp.

Theo sát phía sau, một đám dị năng giả với đủ loại công năng đặc biệt cũng lần lượt xuất hiện.

Thậm chí còn có cả người sói, vốn là kẻ thù mấy đời của Huyết tộc, cũng đều lộ ra nanh vuốt sắc bén, băng băng lao về phía Dương Thần.

Càng kì lạ hơn là ngay cả Giáo Đình Vatican - kẻ thù không đội trời chung hội nghị hắc ám, cũng đã phái ra đội quân chữ thập cùng với kị sĩ Thánh Điện từ khắp nơi tiến lại bao vây.

Dương Thần không khỏi lộ ra nụ cười ẩn chứa suy nghĩ, nhìn đám dị đoàn cùng dị năng giả đột nhiên xuất hiện trước mắt kia cũng đã hiểu rõ rất nhiều chuyện...

Chẳng trách trong khoảng thời gian ngắn như vậy loài người có thể xây dựng lên căn cứ quân sự to lớn đến thế. Thì ra là có những dị năng giả và dị đoàn này giúp đỡ!

Nếu như là người sói, Huyết tộc và dị năng giả tề tâm hợp lực, quả thực trong thời

gian ngắn có thể xây dựng nên kì tích mà loài người không có cách nào hoàn thành được.

Nói đơn giản là những pháp sư trong hội ma thuật học Merlin của nước Anh kia phải phát huy pháp thuật lớn mạnh mới có thể làm tan rã các nguyên tố đất trong lòng núi, nhanh chóng xuất hiện vùng này, còn với các sinh vật mạnh mẽ vô cùng như người sói và Huyết tộc kia có thể dễ dàng vận chuyển các vật nặng mà máy móc hiện đại của nhân loại cũng không theo kịp được.

Trong đám Huyết tộc đầu tiên tiến về phía Dương Thần, đã có người nhận ra Dương Thần, ngay lập tức ra lệnh cho những người khác đều ngừng tiến tới.

Ả nữ lang Huyết tộc với bề ngoài ngọt ngào, vóc dáng phát hỏa này, chính là Lilith đã từng có mối tình duyên mong manh ngăn ngui với Dương Thần.

- Tất cả dừng lại! Đây chính là ngài Minh vương!

Trong mắt Lilith lóe lên niềm kinh ngạc, hoảng hốt, rồi lập tức hạ lệnh ra hiệu không được tấn công.

Lúc này lại có cả vài tên thân vương Huyết tộc và trưởng lão người sói xuất hiện. Cùng đến sau đó còn có tướng lĩnh của loài người và binh sĩ đặc biệt.

Trong đó có cả một vài “người quen cũ” của Dương Thần nữa, phụ thân của Lilith - thân vương Sargeras, cục trưởng FBI của Mỹ - ông Ballotelli và ngài Verdesa của cục an ninh Pháp... đều đã nhận ra Dương Thần.

Chỉ có điều, lần xuất hiện này của Dương Thần khiến cho những người này sắc mặt đều trở nên nặng nề, nghiêm trọng.

Ngược nhìn mấy trăm quân bảo vệ đặc biệt với lai lịch bất phàm, thực lực cao thấp khác nhau ở ngay trước mắt, Dương Thần không khỏi bùi ngùi vô cùng.

- Chà chà... Trước đây ta còn tưởng Giáo Đình và hội nghị hắc ám sẽ mãi mãi đấu nhau đấy, người sói và Camarilla cũng sẽ không có được một ngày hòa bình, địa bàn của FBI cũng sẽ không cho phép xuất hiện huy hiệu tổ chức gián điệp Nga (KBG) chứ... Xem ra hôm nay ý nghĩ của ta hoàn toàn đổ vỡ cả rồi, không ngờ các người lại hợp tác với nhau.

Dương Thần nhếch miệng cười.

Những người cao cấp có mặt ở đây đều biết rõ tướng mạo Dương Thần cả, dẫu sao Minh vương Hades đã là một trong những chủ thần mà cách đây rất lâu rồi các nhân vật cấp cao trong nhân loại đều biết đến cả.

Thời khắc lúc bấy giờ đang đúng là thời kì đặc biệt giữa loài người và chư thần.

đương nhiên căng thẳng vô cùng.

- Minh vương các hạ, sự xuất hiện của ngài, so với sự hợp tác của chúng tôi đây lại càng thích hợp...

Thân vương Sargeras cau mày nói.

Dương Thần cười cười,

- Sargeras, vết thương của ngươi sao rồi? Bị Thiên Sứ của Giáo Đình đã thương không thể dễ dàng bình phục như vậy à.

Người bên Giáo Đình tỏ ra có chút không tự nhiên, còn Sargeras lại cười nhạt mà nói:

- vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng cũng không thể cứ tiếp tục nằm mãi được... hủy diệt loài người không có nghĩa là Huyết tộc có thể tiếp tục sinh tồn được.

- Minh vương các hạ, mặc dù ngài là một trong những chủ thần, nhưng ngài cũng lại là một thành viên của nhân loại, mong ngài không làm cho chúng tôi phải khó xử... Chúng tôi biết thực lực của ngài mạnh mẽ vô cùng, song để sống sót, chúng tôi cũng sẽ chiến đấu hết sức...

Trong mắt Lilith hiện lên nỗi đau đớn, nhưng trên tay đã nắm sẵn sát đao rồi.

Dương Thần nhún vai,

- Các ngươi nghĩ quá nhiều rồi, ta chỉ muốn đem nữ nhân của ta trở về mà thôi, Jane đang ở đâu... Tại sao ta không thể cảm nhận được là cô ấy đang ở nơi này.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1615

Trùng Hợp

Tuy nói là các quốc gia liên kết uy hiếp đem Jane đi khiến Dương Thần vô cùng phần nộ, nhưng đến giây phút quyết định sinh tử tồn vong của toàn nhân loại, Dương Thần cũng có thể lý giải được bản năng cầu sinh của con người.

Chỉ có điều là giờ đây khi đã trở về rồi, không thể đứng nhìn nữ nhân của mình bị kẻ khác uy hiếp, cho nên mới đến để dẫn Jane trở về.

Nhưng lúc này, Dương Thần cảm thấy rất kì lạ, không ngờ dựa vào phạm vi thần thức bao trùm của hắn cũng không tìm thấy Jane ở chỗ nào trong khu này cả, lẽ nào vẫn còn có căn cứ khác hay sao?

Những người phụ trách quan trọng có mặt lúc đó nghe thấy câu hỏi của Dương Thần đều lộ rõ thần sắc bối rối và căng thẳng.

sắc mặt Dương Thần bỗng trầm xuống, trong lòng có chút lo lắng:

- Chẳng lẽ Jane đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Mọi người im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn là Lilith thở dài nói:

- Thưa Minh Vương, chúng tôi cũng không thể giấu người thêm được nữa, công chúa Jane... đã bị kẻ khác bắt đi rồi.

Ánh mắt Dương Thần trong chốc lát tựa gai nhọn sắc bén lạnh lùng liếc qua những người có mặt ở đó, khiến cho đám Huyết tộc và người sói đều tập trung đề phòng, sau lưng cứ đổ mồ hôi lạnh.

Thấy thần sắc của đám người kia thay đổi, Dương Thần hiểu rằng Lilith không bịa chuyện. Trên thực tế, đám người kia căn bản không có gan bịa chuyện lừa hắn.

- Vậy là sao chứ?

Dương Thần bình tĩnh hết mức có thể.

Thần vương Sageras giải thích:

- Chuyện xảy ra vào buổi đêm ba ngày trước, đột nhiên có một cao thủ không biết là từ đâu xông vào căn cứ dẫn công chúa Jane đi rồi. Tất cả chúng tôi đều không thể nào nhìn rõ người đó làm như thế nào, nhưng dựa vào thủ đoạn mà phán đoán thì có lẽ là tu sĩ Hoa Hạ. Bởi vì công chúa Jane chỉ phản kháng một chút đã bị hắn dùng lực lượng mạnh mẽ hơn trời buộc chặt rồi.

Trong lòng Dương Thần cảm thấy bồn chồn, chẳng lẽ lại là người của Huyền Cảnh? Nhưng người của Huyền Cảnh chẳng có lí do gì mà phải bắt cóc Jane cả, yêu tu Ma Tu của Hồng hoang cảnh càng không thể nào...

- Thưa Minh vương, lúc trước chúng tôi không nói cho ngài biết cũng bởi không biết ngài ở nơi nào, mà sau khi công chúa Jane mất tích, chế tạo

thuyền cứu nạn Noah vẫn là mục tiêu hàng đầu của chúng tôi, trong thời khắc tranh thủ từng giây từng phút thực sự không dám để xảy ra một chút sai sót nào cả.

Một vị tướng lĩnh mặc quân phục nghiêm túc nói.

Dương Thần biết rằng nóng vội cũng không giải quyết được vấn đề gì, xem ra đúng là có kẻ đã bắt cóc Jane đi rồi. Nhưng mục đích của kẻ này vẫn còn chưa rõ, song có lẽ Jane không gặp bất rắc gì, bằng không hẳn đã không phải tốn công mang cô ấy đi mà lại không hạ sát thủ luôn.

- Không có Jane, các người vẫn tiếp tục chế tạo ư?

Dương Thần nhíu mày hỏi.

Một vị tướng quân nói rằng:

- Công chúa Jane đã hoàn thành toàn bộ bản thiết kế thuyền cứu nạn Noah rồi, mặc dù không có cô ấy ở xưởng sẽ có một vài trục trặc nhỏ cần phải đo cân nhắc và nghiên cứu, nhưng chúng tôi tin rằng với tinh thần đoàn kết to lớn của nhân lực toàn thế giới nhất định sẽ nhanh chóng làm xong thuyền cứu nạn Noah.

Dương Thần hơi giật mình, trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà Jane lại có thể thiết kế ra một chiến hạm siêu tốc khổng lồ như vậy, lẽ nào trước đó cô ấy đã thực sự từng nghĩ đến việc chế tạo thứ này rồi. Trong đầu cô gái này không biết có những gì nữa?

Tuy nhiên đây đều không phải là những điều mà hẳn phải suy xét, chỉ cần nữ nhân vẫn còn ở trái đất này thì nhất định sẽ tìm được.

Mà vấn đề trái tim Gaia tự hẳn cũng phải suy nghĩ làm thế nào để ứng phó rồi.

Đúng lúc Dương Thần quay lưng bước đi, đột nhiên Lilith tiến lên gọi lại hỏi:

- Minh Vương, ngài... ngài có thể giúp đỡ chúng tôi được không?

Bóng dáng Dương Thần ngừng lại một lát, quay đầu nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hy vọng và tha thiết mờ mờ ảo ảo.

Tuy rằng việc chế tạo thuyền cứu nạn Noah vẫn đang tiến hành thuận lợi, các thế lực lớn đều hiểu rõ khảo nghiệm thật sự không phải là nhiệt độ toàn cầu hạ thấp, mà là chư thần liệu sẽ tiến hành tàn sát nhân loại hay không...

Đặc biệt những người như Sargeras, đều đã được chứng kiến thực lực của Dương Thần, một vị Minh vương như vậy thật khó có thể chống lại được, vậy 11 vị chủ thần còn lại kia, làm sao có thể đối kháng được?

Dương Thần bỗng nhiên cảm nhận thấy một thứ tình cảm đặc biệt trước nay chưa từng có.

Bất kể là người hay là chủ thần kế thừa thần cách, trước đây Dương Thần đều không thấy có khác biệt gì nhiều, hẳn chính là hẳn mà thôi, một con người, cũng là một vị thần.

Nhưng hiện tại, hẳn đã cảm nhận được người và thần thực sự là hai chủng

tộc khác
biệt.

Giống như trong thế giới động vật vậy, hai loài động vật khác nhau, kể cả có thể cùng nhau chung sống bình an vô sự rất lâu dài, song đến một thời khắc nào đó cũng khó đảm bảo khi kẻ mạnh đói bụng sẽ ăn thịt kẻ yếu, không ăn thịt chẳng qua chỉ là thời cơ chưa đến mà thôi chứ chẳng phải thật sự có tình cảm hay luân lý đạo đức đáng nói gì cả.

Dương Thần muốn nói điều gì đó, song ý tứ đã đến bên miệng mà không biết nói gì cho phải, cuối cùng chỉ thở dài một cái chứ không trả lời.

Một đám thành viên tỏ rõ thần sắc lạc lõng, song cũng có phần thấu hiểu trong đó. Suy cho cùng một mình Dương Thần sao có thể ngăn cản xu thế tất yếu được.

Dương Thần nhanh chóng rời khỏi căn cứ địa, trở về đất nước bị lãng quên.

Trên đường đi, tốc độ đã chậm lại khá nhiều, trong lòng Dương Thần có đôi chút nặng nề.

Vừa mới tới bầu trời, Dương Thần cảm thấy có điều gì bất thường, trong lòng bồn chồn, liền cấp tốc hạ xuống pháo đài gia đình mình.

Trong đại sảnh của pháo đài, không khí lúc này xem chừng có vẻ kì lạ, đám nữ nhân và không ít họ hàng thân thích đều ngồi vây lấy xung quanh, ánh mắt không có chút ngoại lệ cùng nhìn vào một người đàn ông xa lạ ở chính giữa.

Người đàn ông này thân nhiên ngồi ở trên chiếc ghế mà thường ngày Dương Thần vẫn hay ngồi, khoác trên mình chiếc áo sơ mi phong phanh màu trắng cũ kĩ, một chiếc quần dài kiểu Tây màu bụi, mái tóc ngắn được cắt giống như được một người thợ cắt tóc trong tiệm nhỏ ven đường chỉnh sửa cho vậy.

Khuôn mặt nhẵn hín không có râu, cằm hơi nhọn, ngũ quan thanh tú, nếu như không phải đôi mắt kia lóe lên niềm tang thương và một chút gì sâu sắc, thì kẻ cả người đã có tuổi rồi nhất định vẫn tưởng là sinh viên ở thôn quê.

Điều làm Dương Thần phải cau mày đó chính là trên tay người đàn ông này còn cầm

cả vòng tay Phượng Tường mà thường ngày Lâm Nhược Khê vẫn đeo.

Hơn nữa, ngón tay y cứ vuốt ve vòng tay Phượng Tường, tựa như nhìn thấy bảo bối gì vậy, say mê vô cùng.

- Ông xã, anh đã về rồi.

Lâm Nhược Khê ôm chặt Lam Lam mà nghênh đón, nhẹ nhàng cười nói:

- Vị tiền bối này nhất quyết chờ anh đấy.

Lâm Nhược Khê là người phụ nữ duy nhất có mặt lúc đó xem chừng rất thoải mái, dường như không hề lo lắng về sự xuất hiện kì dị của vị khách

này.

- Vòng tay Phượng Tường sao lại trong tay hấn vậy?

Dương Thần dò hỏi.

Lâm Nhược Thần bắt đầu dĩ cười cười:

- Vừa vào hấn ta đã lấy chiếc vòng từ tay em rồi, chúng em đều không phải là đối thủ của hấn.

Dương Thần gật gật đầu, sau khi xác nhận vợ mình không có chuyện gì liền bước lên phía trước hỏi thăm:

- Người là ai?

Người đàn ông thần bí ngẩng đầu lên, mỉm cười,

- Tiểu tử này, cư xử với trưởng bối mà khẩu khí lại ngông cuồng như vậy là không được.

- Vòng tay Phượng Tường này là của vợ ta, mau trả cô ấy đi.

Dương Thần trong lòng có chút không vui, nhưng khổ nỗi một vài lí do mà không tiện

trực tiếp ra tay với tên này. [nguồn tunghoanh. com](http://nguồn.tunghoanh.com)

Người đàn ông kia cũng rướn lông mày, chỉ thẳng vào vòng tay Phượng Tường mà nói:

- Sao trùng hợp vậy, đây cũng là của vợ ta đấy.

Không chỉ có Dương Thần, mà những người khác cũng sửng người ra, đầu óc tên này có phải là có vấn đề rồi không?

- Tuy người có tu vi Thượng Thanh đỉnh cao, song chưa chắc đã thắng nổi ta. Vì thế trước khi làm ta nổi giận, tốt nhất trả lại vòng tay cho vợ ta đi.

Những lời này của Dương Thần quả thật khiến cho những người không biết sợ hãi cũng phải chết không được yên.

Người đàn ông thần bí này cũng có tu vi Thượng Thanh đỉnh cao sao!?

Trước đó qua lời nói của Dương Thần mọi người cũng đã biết được hấn cũng đã qua được Thượng Thanh thần lôi kiếp, ban đầu vốn tưởng đương thời không có người nào có tu vi Dương Thần, nhưng hôm nay trước mặt đã xuất hiện một quái vật thật rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1616

Quá Nông Cạn

- Ô, công lực của người mới ở Thượng thanh trung kỳ, nhưng lại có thể nhìn thấu công lực của ta, xem ra việc tăng cấp cảnh giới không hề kém cạnh ta.

Người đàn ông tựa hồ cười rất vui vẻ.

Dương Thần được Ngọc Tuyết Ngưng "Vô ý" chi điểm, lại dựa vào tính giác ngộ mạnh mẽ của mình, quả thực cảnh giới không ngừng được nâng cao, chỉ vì việc tích lũy chân nguyên lực còn cần thời gian, cho nên vẫn duy trì ở Thượng thanh trung kỳ.

Nhưng người này lại tán dương mình, còn rất vui mừng, không khỏi làm Dương Thần cảm thấy có chút nghi hoặc.

- Rốt cuộc nhà người là ai, tìm ta làm gì?

Dương Thần nhú mày nói.

Người đàn ông đứng dậy, đi đến trước mặt Dương Thần, nhìn Dương Thần không chút khách khí:

- Không có lý do gì khác, muốn thử xem thân thủ của người ra sao.

Chưa dứt lời, người đàn ông đã bước nhanh về phía trước, chìa tay tóm chặt vạt áo của Dương Thần.

Con người Dương Thần cơ bắp mạnh, không thể tin bản thân mình lại không thoát ra được.

Người đàn ông tiến về trước một bước, trong mắt người ngoài xem ra chỉ là một bước chân rất tự nhiên, nhưng Dương Thần có thể nhìn thấy từ đó một loại "Đạo" chưa từng có từ trước đến nay.

Dường như người này trước đây không hề rời khỏi vị trí ban đầu, nhưng lão rõ ràng đã nắm được cổ áo của mình.

Quả thực, mặc dù đại đa số những người đàn bà của Dương Thần đều có võ công, nhưng cũng rất khó hiểu, trong con mắt họ, người đàn ông này quả đã di chuyển rồi, hơn nữa còn đi về phía Dương Thần bằng tốc độ rất chậm, nhưng tại sao Dương Thần không né tránh cũng không đáp trả vậy?

- Ở đây không tiện động thủ, ta tiễn người một đoạn đường!

Dương Thần còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đã bị người đàn ông đó tóm lên như chú gà con, ném ra ngoài cửa.

Giống như một quả pháo "người" được bắn ra, Dương Thần lao đi với vận tốc mấy trăm km một giờ, bay tới vùng trời cao hàng trăm km trên mặt biển ngoài tòa thành, bỗng nhiên đứng lại.

Mà người đàn ông lúc này cũng từ trong thành bay ra, đứng đối diện với

Dương Thần, cười mỉm nhìn hắn.

Dương Thần lúc này đã tin chắc, người đàn ông không phải thực sự có ý thù nghịch, mà chỉ muốn quăng mình ra ngoài để so tài, vì nếu không làm như vậy, khi nãy bản thân mình hoàn toàn không thể phòng bị, tất nhiên sẽ bị tấn công.

- Nơi này đủ rộng, thu lại một chút, hắn là sẽ không khiến những người trên đảo bị thương.

Người đàn ông thần bí chìa tay, làm một động tác “mời”, tựa hồ đang mời Dương Thần xuất chiêu.

Dương Thần lúc này bình tĩnh lại, nhưng trong lúc nhất thời không biết mình nghĩ gì, bất luận là “Đạo” hay là ý đồ của người kia, đều không thể lý giải nổi.

Nhưng bị người khác động thủ trước, cũng không thể chịu đòn, dứt khoát phải quật ngã lão trước rồi mới nói lý lẽ.

Sức mạnh của trời đất xung quanh theo sự thay đổi ý nghĩ của Dương Thần, cũng bắt đầu khuấy trộn một cách điên cuồng.

Rất nhanh chóng, hơn mười dặm ở bầu trời trên mặt biển, ngưng tụ thành những đám mây sấm sét đen kịt.

Giống như một đàn ngựa điên cuồng được hình thành từ hàng trăm con tuấn mã đen, phi như bay trên bầu trời.

Cảnh tượng náo nhiệt này, tất cả mọi người trên đảo đều có thể nhìn thấy rõ ràng, những động tác quay cuồng trời đất này khiến những người đàn bà không khỏi kinh ngạc mở to mắt.

Trước đó dù biết thực lực của Dương Thần đạt đến mức Thượng thanh và rất mạnh, nhưng không ngờ rằng sức mạnh của hắn lại đến mức dường như muốn hủy thiên diệt địa.

Nhưng người đàn ông thần bí đứng cách Dương Thần vài chục thước, lại lắc đầu một cách tiếc nuối, tựa hồ không quan tâm.

- Người mạnh tay mạnh chân như vậy, cho rằng có thể dọa ta sao?

Dương Thần cười nhạo:

- Còn chưa thử qua, đừng bốc phét.

Nói xong, đột nhiên từ trong mây đen, triệu hồi ra hai luồng Thái Thanh thần lôi màu lam tím, ầm ầm hạ xuống!

Ầm ầm!

Tia sét như con thuồng luồng nhảy múa, phát ra những tia lửa rực rờ trên biển, tử lam lưu ly, hùng hực không gì sánh được!

Người đàn ông thần bí dường như không hề tránh né, để mặc cho hai luồng Thái Thanh thần lôi giáng xuống người ông ta.

Dương Thần nhăn mặt, lẽ nào tốc độ của người này quá chậm, không tránh nổi một luồng thần lôi? Không đúng, uy lực nguyên khí của hắn vẫn tồn tại, không hề suy yếu...

Chẳng nhẽ là... Không được!!

Dương Thần hồi hộp một chút, vừa ý thức được tình hình không ổn, sau lưng mình đã bị người khác đập một cái thật mạnh.

Phịch!

Một âm thanh nặng trĩu, nặng như ngàn chiếc búa tạ, giáng xuống lưng Dương Thần, rồi từ từ hạ chéch xuống dưới!

Dương Thần giống như một chùm tia laser, rớt chéch xuống hàng trăm mét dưới đáy biển, giống như một quả bom nổ dưới nước.

Đòn nặng này, khiến lục phủ ngũ tạng của Dương Thần như bị đập nát tan tành, trời

đất quay cuồng, thiếu chút nữa thì nôn ra máu tươi.

Cần biết rằng cơ thể của Dương Thần hôm nay, giống như quái vật trong quái vật, nhưng cú đá này của người đàn ông thần bí, có chứa cả sức mạnh của Thượng Thanh đỉnh phong của lão, hơn nữa do uy lực tập trung, thậm chí còn mạnh hơn cả Thượng Thanh thần lôi.

Dương Thần trong phút chốc cảm thấy trống rỗng, khiến sức mạnh của trời đất theo đó tiêu tan, lôi vân trên trời cũng tự khắc tiêu tan.

Chờ giây lát, Dương Thần từ dưới biển sâu chật vật bay trở lại không trung, thở hồng hển, hai mắt đỏ hoe, bị chọc giận rồi.

- Người đang muốn tìm đến cái chết.

Dương Thần nói giọng đầy căm hận.

Người đàn ông thần bí vẫn lắc đầu, thở dài:

- Vô ích thôi, cho dù người có “Đạo” mạnh mẽ hơn ta, nhưng người căn bản không biết sử dụng ra sao, người sẽ không thắng nổi ta, xem ra hôm nay tìm người để tỉ thí, thật là một chuyện nhặt nhèo.

- Tiểu Tử, người quá non nớt, được ủy thác trọng trách, dường như không phù hợp với người.

- Mẹ kiếp, đừng nói những chuyện vớ vẩn ấy với ta! Có gì cứ nói thẳng ra! Rốt cục người là ai!?

Khi này Dương Thần không muốn giết chết người này mới không dùng đến Thượng Thanh thần lôi. Bây giờ, hẳn ta cảm thấy đã quá nhân từ và nương tay.

Người đàn ông thần bí cười khanh khách:

- Tiểu tử nhà người, sao giống như trẻ con đánh nhau thua rồi còn mặt dày không chịu nhận! Đến bây giờ người vẫn chưa hiểu sao? Đừng nói người biết Thái Thanh Thần lôi, Thượng Thanh Thần lôi, cho dù người có Ngọc Thanh Thần lôi, cũng vô ích. Vì cơ bản người không đánh trúng ta.

- Cảnh giới đạt đến một trình độ nhất định, cái đem ra so sánh không phải “lưỡi dao” trong tay ai sắc bén hơn, mà là “cách dùng dao” của ai điêu nghệ hơn, “lưỡi dao” của người sắc bén hơn ta hàng trăm lần, nhưng đáng tiếc là, “đao khách” nhà người chỉ thuộc hạng ba.

- Đồi phó với đám tu sĩ tạp nham trong Huyền Cảnh có lẽ còn có tác dụng, vì cảnh giới của chúng kém xa người, nhưng muốn đối phó với ta, người còn kém xa.

sắc mặt của Dương Thần bỗng trắng bệch, tuy cảm thấy người này nói có lý, vì Ngọc Tuyết Ngưng cũng đã từng nói riêng với mình như vậy, chuyện chiêu thức của mình quá thô, nhưng bản thân lại không hề bận tâm, dù gì cũng chẳng quan trọng, chỉ cần có thể giết người là được, nhưng hiện nay xem ra, đến những trận đấu ở cấp độ nào đó, sức mạnh áp đảo chưa chắc đã chiếm thế thượng phong.

Nhưng không liệu một lần, Dương Thần vẫn chưa cam tâm.

Dòng điện màu ngân lam bắt đầu rực sáng xung quanh người Dương Thần, tạo thành tấm áo giáp hộ thân bằng tia sét, chính là Thượng Thanh thần lôi.

Cùng với việc phạm vi của dòng điện màu ngân lam không ngừng được mở rộng, trên hai tay Dương Thần, ngưng tụ ra hai thanh trường thương màu ngân lam dài hàng chục mét.

Thượng Thanh thần lôi giống như vô số ngân xà đang nhảy múa âm ỹ, phun ra xà tín hủy diệt, nghiền nát tất cả mọi vật trong không khí.

Người đàn ông thần bí chớp chớp mắt:

- Ô, cái tính không chịu thua, ta rất thích, nhưng đáng tiếc, người vẫn không thắng nổi ta.

Dương Thần cũng không nhiều lời, trực tiếp hóa thành một tia lửa điện lập tức lao tới hòng đánh gục gã, thậm chí không buồn quan tâm sự sống chết của hắn.

Thượng Thanh thần lôi màu ngân lam cũng giống như những chiếc vòi quai vật xuất hiện ở mọi nơi, dưới sự điều khiển của Dương Thần, không ngừng quét qua mọi hướng, hai thanh trường thương thần lôi cử động tự do như hai cánh tay Dương Thần, vung lên đôi lúc có thể khiến không gian nứt gãy.

Uy lực được ngưng tụ thành của thần lôi tuy không bằng thần lôi trời giáng xuống, bí quyết thắng lợi nằm ở việc có thể tự do khống chế, biến hóa khôn lường.

Thế nhưng, mặc kệ Dương Thần tấn công người đàn ông bí ẩn thế nào, thân hình gã ta vẫn luôn đi trước một bước, xuất hiện tại một nơi khác tương đối an toàn hơn.

Hết lần này tới lần khác Dương Thần bị gã ta lừa gạt, vồ hụt, khiến cho Dương Thần càng thêm ảo não.

Đánh nhau mười mấy phút đồng hồ, Dương Thần đã tấn công mấy vạn lần, những người phụ nữ chỉ thấy Dương Thần trên không trung hóa thành tia sét màu ngân lam bay lượn tứ phía, nhưng tất cả đều thất bại.

Sau không biết bao nhiêu lần phát hiện, cái mà mình nghiên nát chỉ là ảo ảnh, cuối

cùng Dương Thần cũng dừng tấn công, sự uể oải lên tới tột đỉnh.

Người đàn ông bí ẩn bỗng xuất hiện sau lưng Dương Thần, khẽ cười nói:

- Rõ chưa, nếu ta muốn đi, đã đi từ sớm rồi, nếu ta muốn thừa lúc ngươi không để ý để tấn công, ngươi cũng không chống nổi, nếu ta là kẻ thù của ngươi, chưa chắc có thể giết chết ngươi, nhưng ngươi không thể giết chết ta.

Dương Thần quay đầu lại, giọng trầm xuống:

- “Đạo” của ngươi khiến người khác sinh ra ảo ảnh?

Người đàn ông sùng sốt, lập tức cười khanh khách:

- Xem ra ngươi đã bình tĩnh lại rồi, nhưng đáng tiếc ngươi đã đoán sai... “Đạo” của ta trên thực tế giống như ảo giác, nhưng nếu chỉ là ảo giác, vậy cũng khó tránh khỏi quá nông cạn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1617

Phong Thần

Dương Thần suy nghĩ một lát, nhớ lại một cách tỉ mỉ diễn biến cuộc chiến khi nãy, chợt lớn tiếng nói:

- Đúng rồi, khác biệt !? Vì vạn vật trong trời đất, không gian vũ trụ tất cả đều thay đổi trong nháy mắt, tất cả phép tắc thiên đạo đều có sự biến động, “Đạo” của người, là lợi dụng sự khác biệt giữa trời và đất để khiến đối phương nảy sinh những phán đoán sai lầm.

- Khác biệt? Ha ha... Từ này cũng thật đặc biệt, nhưng ta không muốn giấu người, người nên hiểu rõ, “Đạo” này không thể dùng từ ngữ để miêu tả.

Người đàn ông gật đầu tâm đắc.

Dương Thần cũng biết nghiên cứu sâu hơn cũng không ý nghĩa gì, tạm thời dựa vào sự lý giải của bản thân, muốn hóa giải “Đạo” của người này, trừ phi cảnh giới của bản thân tiếp tục được nâng lên tầm cao mới, hoặc thực lực của bản thân có thể nghiền nát thiên

đạo, nếu không, e rằng không thắng nổi người này.

về phần dùng pháp bảo, dùng thần khí, Dương Thần không cho rằng người đến cả Thần Lôi cũng không đánh trúng, đỉnh Hỗn Độn và Bàn cổ phủ có thể đánh được.

- Đừng vòng vo nữa, nói thẳng ra đi, người là ai.

Dương Thần gạt đi uy áp của Thượng Thanh thần lôi, bình tĩnh hỏi.

- Đừng nóng vội, ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Người đàn ông thần bí mỉm cười, thân hình lại lóe sáng lên, lần thứ hai bay tới tòa thành.

Dương Thần nhíu mày, nhưng vẫn theo lão trở lại trong thành, đám phụ nữ thấy

Dương Thần bình an vô sự, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chờ tất cả mọi người ngồi xuống, người đàn ông bỗng vẫy vẫy tay với cô bé Lam Lam đang ngồi trong lòng Lâm Nhược Khê, lộ ra một nụ cười hiền hòa.

- Cô bé, cháu tên là Lam Lam ư, lại đây nào, ta có quà tặng cho cháu.

Cô bé Tiểu mập chớp chớp đôi mắt to, tuy không biết vị đại thúc này muốn làm gì, nhưng vừa nghe có quà, theo sự giáo dục của bố, nguyên tắc thấy có lợi mà không chiếm lấy là đồ ngốc, lập tức nhảy từ lòng Lâm Nhược Khê ra ngoài.

Lâm Nhược Khê cũng không ngăn cản, tựa hồ rất yên tâm để Lam Lam đi qua.

- Đại thúc, quà gì vậy? Có ăn được không?

Lam Lam đứng trước người đàn ông, hỏi một cách mong ngóng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, người đàn ông bất ngờ rút ra một vòng ngọc màu hồng từ nhẫn không gian trên tay.

Vòng ngọc này giống như đốm lửa màu hồng vây quanh, có những tia thủy tinh trong suốt, còn sáng hơn cả đá Kê Huyết và trong veo hơn ruby.

- Đẹp quá...

Tuệ Lâm đứng cạnh nói hộ lời của tất cả đám nữ nhân.

Những người có võ công ở đó, đều ngấm ngầm tìm hiểu xem vòng ngọc có có phải pháp bảo hay không, nhưng vừa điều tra đã phát hiện ra, giống như vòng Phượng Tường, tựa hồ là pháp bảo, nhưng lại không thể phân biệt rốt cuộc thuộc cấp độ nào, không thể phát giác linh khí trên bề mặt.

Khuôn mặt Lam Lam bỗng ỉu xiu, tuy cô bé thích những vật xinh xắn, nhưng vòng tay không hấp dẫn bằng món ăn ngon.

Người đàn ông thần bí thấy rõ sự biến đổi trên sắc mặt đứa trẻ, không nhịn được cười, liền giơ tay véo má Lam Lam:

- Cô bé này, thật không biết phân biệt đồ tốt đồ xấu. ikienthuc.org

Mắng yêu, nhưng vẫn đeo vòng cho Lam Lam.

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc, không hiểu rút cuộc chuyện này là gì, câu nói sau đó của người đàn ông, khiến mọi người kinh hãi:

- Chiếc vòng này có tên “Hỏa phượng”, nó và chiếc vòng Phượng Tường mà các

người nhìn thấy trước đó là một đôi.

Người đàn ông thần bí thấy mọi người có chút khó hiểu, tiếp tục cười khanh khách:

- Kỳ thực, tên gọi ban đầu của vòng Phượng Tường là Thanh Loan, chỉ là ban đầu khi ta tặng vợ, để hậu thế được cát tường, vợ ta đã đặt tên cho nó là Phượng Tường.

Lần này, mọi người đều cảm thấy khó nuốt, lời người đàn ông vừa nói, tại sao...

- Đợi đã! Người nói, vòng Phượng Tường là người tặng vợ, vợ người là ai?

Dương Thần may là đã trải qua sóng to gió lớn, lúc này cũng có chút bất ngờ.

Người đàn ông cười ha ha:

- Tiểu tử ngốc, người còn chưa rõ? Vậy ta nói thẳng một chút, vợ ta, là lão tổ tông của ngươi, ta họ Dương, Dương Nguyên Túc, là ông tổ hơn bốn nghìn năm về trước của ngươi.

Toàn bộ đại sảnh trong tòa thành, sau câu nói của Dương Nguyên Túc,

đều trở nên im lặng như tờ.

Tình huống này quả thực quá chấn động, có chút khiến mọi người không kịp phòng bị.

Qua hơn một phút, Dương Thần mới nuốt yết hầu, cười gượng gạo:

- Người, người đừng nói chơi nữa, muốn làm tổ tông người khác bộ người điên rồi sao.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Ngọc Tuyết Ngưng hơn năm vạn tuổi vừa mới đi chưa bao lâu, Dương Thần kỳ thực đã bắt đầu tin.

Dương Nguyên Túc lắc đầu, thở dài, bỗng thò tay vào nhẫn không gian, rút ra vòng Phương Tường bị lão lấy từ trước, cũng chính là vòng Thanh Loan.

Trong nháy mắt, khung cảnh thay đổi!

Chỉ thấy vòng Thanh Loan và Hỏa Phượng trên tay Lam Lam, một xanh một đỏ, hai chiếc vòng tỏa ra hào quang chói lòa, rồi đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu xanh và màu đỏ rực rỡ.

Trong hai tiếng chim hót véo von, một con phượng hoàng xanh và một con phượng hoàng đỏ lần lượt hiện ra từ hai chiếc vòng, quần quýt, bay lượn trong đại sảnh.

Qua một hồi, hai con Phượng hoàng bay trở về chiếc vòng, tất cả đều biến mất, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Chỉ có điều lần này, những người biết võ công có mặt ở đó lập tức có thể cảm nhận được luồng linh khí và uy lực mạnh mẽ từ hai chiếc vòng.

- Tiên khí! ?

Dương Thần ngăn người ra, hẳn có thể kết luận, đây là đôi vòng tay tiên khí tuyệt đỉnh.

Trong mắt Dương Nguyên Túc, hiện lên thần sắc âm áp mà hoài niệm, vô cùng cảm khái mà nói rằng:

- Hơn bốn nghìn năm rồi... “Phong Hỏa Luân” này, cuối cùng cũng đoàn tụ.

- Phong Hỏa Luân!

Mọi người hoài nghi xem mình có nghe lầm hay không? Nhưng hôm nay có quá nhiều

thứ khiến mọi người sinh ảo giác.

Dương Thần giờ khóc giờ cười:

- Người nói... Đôi vòng tay này, theo truyền thuyết, là Phong Hỏa Luân được Na Tra sử dụng trong Phong Thần diễn nghĩa?

- Phong Thần diễn nghĩa chỉ là chuyện kể lại, không nên coi là thật. Nhưng Thanh Loan Hỏa Phong, vốn là Phong Hỏa Luân. Hiện nay, cũng đúng là đang ở trước mắt các ngươi. Đây là tiên khí thượng cổ, do ân sư ta

ban tặng, sau đó ta lấy nó làm vật đính ước, tặng cho vợ ta.

- Chi tiếc rằng vợ ta căn cốt bình thường, hơn bốn nghìn năm trước đã qua đời, nhưng Thanh Loan này, coi như đồ gia bảo, truyền từ đời này sang đời khác cho tới tận hôm nay.

- Thanh Loan và Hỏa Phượng trong Phong Hỏa Luân vốn là tình nhân, chỉ khi hai người bên nhau, mới có thể thể hiện hết uy lực thật sự, đây cũng là lý do tại sao, các người không thể nhận ra đây là tiên khí.

- Phong Hỏa Luân uy lực mạnh mẽ, nhưng nếu người sử dụng không đủ công lực, chỉ có thể coi là pháp bảo giúp thoát thân, cũng thích hợp giao cho con cháu đời sau, này đây, mấy nghìn năm rồi ta chưa từng nghĩ sẽ thu hồi lại.

Dương Nguyên Túc vừa nói, vừa đeo vòng Thanh Loan lên tay Lâm Nhược Khê:

- Hôm nay, Phong Hỏa Luân lại tràng phùng, vậy giao cho hai người cất giữ.

Thời khắc này, tất cả mọi người đã tin, kết quả là, ánh mắt nhìn Dương Nguyên Túc cũng thêm vài phần kính nể, đặc biệt là đám nữ nhân, dù sao đây cũng là tổ tông của người đàn ông mình yêu.

Dương Thần tựa hồ không quá để ý tới danh hiệu của lão tổ tông này, bữu môi nói:

- Hóa ra ông vẫn sống tới tận bây giờ, ông cũng độc ác thật, huyết mạch nhà họ Dương đã vài lần đứt đoạn, mấy nghìn năm nay ông cứ giương mắt đứng nhìn con cháu mình bị truy sát đến chết đi sống lại.

Dương Nguyên Túc khẽ cười nói:

- Người sai rồi, ta không hề luôn quan tâm tới chuyện nhà họ Dương, đa số thời gian, ta tập trung tu luyện, nhà họ Dương không có ta, vẫn có thể đi tới ngày hôm nay, ông nội người hẳn đã nói qua với người, nhà họ Dương lý do tại sao đứt huyết mạch, vẫn có thể truyền đến ngày hôm nay.

- Cái nâng đỡ cho nhà họ Dương không phải là huyết thống, là vinh quang trong căn cốt gia tộc, lão nhân chi biết nói những lời nhảm nhí này, xem ra người cũng vậy.

Dương Thần cảm thấy buồn nôn cũng lắc lắc đầu, sau đó nhanh chóng chuyển sang

cười khê khà:

- Nếu là lão tổ tông, hôm nay ông đến đây không phải gây phiền phức cho ta, chẳng lẽ thấy ta gần đây gặp nhiều phiền toái, muốn giúp ta thoát khỏi khốn đốn.

- Đúng rồi, người nói người có sư phụ, sư phụ có thể tặng người Phong Hỏa Luân, vậy ông ta chắc chắn rất lợi hại, ông ta vẫn còn sống mới phải! Tiên khí cũng không có nghĩa lý gì! Chi bằng tặng ta vài món?

- Còn nữa, có lẽ ông ta cũng có thể giải quyết vấn đề trái đất lạnh đi hiện

nay? Người xem loài người sắp chết hết rồi, sao không tới cứu vãn tình thế? Ta kẹt giữa con người và thần tộc nên rất khó ra tay, Athena quá ác độc, ta không làm nổi...

Đám nữ nhân đứng cạnh không nhịn được cười, người đàn ông này thần kinh có vấn đề rồi, chẳng trách là cha đẻ của Lam Lam, nhanh như vậy đã bắt đầu muốn lừa lão tổ

tông.

Quả nhiên, Dương Nguyên Túc có chút không chống đỡ nổi những câu hỏi như pháo liên thanh của Dương Thần, cuối cùng lắc đầu cười:

- Tiểu tử nhà ngươi, biết nói thế nào... Chút nữa đã bị ngươi làm rồi tung lên...

Vừa nói, Dương Nguyên Túc đứng dậy, nghiêm nghị:

- Kiếp nạn này, là số mệnh của loài người, là sống hay chết, ngươi là nhân tố then chốt, lần này vốn ta không cố ý đến đây, nhưng nghĩ ngươi và ta cùng dòng máu, mới được sự đồng ý của ân sư, gặp ngươi một lần.

- Tỉ thí với ngươi, là muốn ngươi hiểu rõ thực lực của bản thân, có thể giúp ngươi nâng cao, tốt quá còn gì. Nhưng muốn ta ra tay giúp ngươi, không phải ta không đồng ý, mà kẻ địch của ngươi, thực sự ta không thể chống lại.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1618

Lão Sống Ở Đây Sao?

Dương Thần thu lại hoàn toàn nét cười trên mặt, cảm thấy hoang đường mà cười nói:

- Nói đùa gì vậy, sao tôi không nhìn ra các ông còn không được bằng tôi? Nếu cứ như vậy thì toàn bộ người trên trái đất đều phải chết, ông và ân sư chó má của ông có năng lực nhưng lại không chịu ra tay, định nhìn tôi đi lý luận với các Chư Thần khác sao?

- Mẹ nó, nữ nhân của ta bây giờ lại không biết tung tích! Ta còn phải tìm nữ nhân của ta về! Ta không có tâm trạng đi lo lắng việc sống chết của người trên Trái Đất!

Nói đến cuối cùng, Dương Thần đã phản nộ vô cùng, vốn rất vui vì trên thế giới này còn có sự tồn tại của thế lực mạnh hơn, có thể Ngọc Tuyệt Ngưng chi là hồ ly treo trên cao, không liên quan đến mình không chịu ra tay, còn có những cường giả khác cũng có thể.

Nhưng không ngờ những cường giả này lại định bàng quan?

Làm gì vậy! Biết rõ hắn không đủ mạnh lại định nhìn một mình hắn đi đối mặt? Dựa vào cái gì?

Các nữ nhân đứng bên cạnh nghe thấy Dương Thần nói nữ nhân mất tích, không khỏi nghĩ đến Jane, vội vã tiến lên hỏi.

Dương Thần hít sâu một hơi, nói đại khái chuyện Jane bị bắt đi, điều này khiến mọi người vô cùng lo lắng, cảm thấy tình hình càng ngày càng khó khăn.

Dương Nguyên Túc dường như sớm đã đoán được phản ứng này của Dương Thần, cũng không tức giận, khẽ cười nói:

- Đầu tiên, có một số chuyện không phải người cứ nghĩ là đương nhiên, đứng ở góc

độ khác nhau thì ý kiến đương nhiên khác nhau.

- Thứ hai, người có thể yên tâm, cô nàng kia bây giờ rất tốt, chỉ là lần này kiếp nạn chưa đến thời khắc cuối cùng thì nàng ta sẽ không về.

- Là người bắt Jane đi ư? Người định làm gì?

Dương Thần vừa nghe liền càng thêm tức giận, dường như thiên linh cái cũng phải nhắc lên, nếu như không phải biết đánh cũng không thể khắc chế cái loại này thì hắn đã không thêm để ý có phải là lão tổ tông không, đánh một trận đã rồi nói.

Dương Nguyên Túc khó lòng mà cười nói:

- Đợi đến thời khắc nào đó, cái người nên biết tự nhiên sẽ biết. Tiểu tử,

người sắp phải đối mặt với những chuyện sớm muộn gì cũng phải đối mặt, đây là con đường người tự

bước, cũng nên là người đưa ra lựa chọn cuối cùng.

- Người chỉ cần nhớ kĩ, lựa chọn của người liên quan đến vận mệnh của toàn nhân loại, nhưng đối với người mà nói chỉ là một lựa chọn thôi.

- Ta biết thực ra người có thể lựa chọn trở nên mạnh hơn, đây chỉ là vấn đề người có muốn hay không, vì vậy đừng hỏi ta tại sao, rất nhiều chuyện thực ra bản thân người rất rõ ràng.

Phảng phất như bị đâm trúng mệnh môn, Dương Thần sắc mặt biến đổi, đen mặt, nắm chặt bàn tay, trầm mặc không nói.

Dương Nguyên Túc quay đầu, đột nhiên lại nhìn về phía người từ trước đến giờ không hé răng là Tiêu Chi Tình, nói:

- Chuyện khác ta không giúp được người, nhưng ở đây người có người phụ nữ trên người có “Cửu âm huyền mạch”, đến nay dựa vào tu vi của người để mạnh mẽ trấn áp âm độc, ta có thể giúp người giải quyết tận gốc.

Nói xong, Dương Nguyên Túc lấy ra một miếng ngọc giản, là thứ ghi lại một số vật cần dùng của công pháp, ném cho Tiêu Chi Tình.

- Ở đây có một bộ công pháp tên là “cửu chuyên âm dương”, có thể làm thông kinh mạch của người có cửu âm huyền mạch hoặc cửu dương huyền mạch. Trên thực tế, cửu âm huyền mạch là thể chất bẩm sinh thiên phú, nếu tu luyện sẽ rất lợi hại, chỉ là những người trong Huyền cảnh không hiểu công pháp thượng cò này mà thôi.

- Cô gái nếu sau này có thể tu luyện hẳn hoi, sử dụng hợp lí thì nhất định có thể thành đại khí.

Tiêu Chi Tình có vẻ có chút kích động, viên mắt hơi hồng, không dám tin tưởng đây là thật.

Tựa hồ như cảm thấy không có gì đáng nói nữa, Dương Nguyên Túc xoay người, khom lưng, quý mền giờ tay ra vuốt cái đầu nắm của Lam Lam rồi tiêu sái xoay người ra khỏi tòa thành.

Dương Thần không hề ngăn cản, các nữ nhân cũng si ngốc nhìn Dương Thần, cảm thấy khoảnh khắc này người đàn ông trước mắt dường như rất bất lực, muốn quan tâm một chút nhưng không biết mở miệng từ đâu.

- Ông xã, anh định làm thế nào, đến Bắc cực tìm Chư Thần ư?

Lâm Nhược Khê bước lên trước, ánh mắt trong suốt hỏi.

Dương Thần ngẩng đầu, nhìn nữ nhân một cái rất sâu, phức tạp kèm theo một tia mờ mịt cùng đau khổ, cuối cùng lại miễn cưỡng cười cười:

- Ta muốn suy nghĩ đã... trước hết hãy giúp Tình Nhi xem cái công pháp kia đi, đừng bị lão già kia lừa...

Vừa nói Dương Thần vừa đi đến bên cạnh Tiêu Chi Tình, cầm lấy Ngọc giản, dùng thần thức kiểm tra công pháp được ghi phía trên.

Một lát sau, Dương Thần nhíu mày suy nghĩ, gật đầu khẳng định trong

ánh mắt mong chờ của Tiêu Chi Tình.

- Lão già kia cuối cùng cũng làm chút chuyện tốt, công pháp này quả thực rất kì diệu huyền ảo, Tình Nhi của chúng ta sau này có thể tu luyện bình thường rồi.

Dương Thần tự đáy lòng nở nụ cười xán lạn, nếu như Tiêu Chi Tình có thể tu luyện

thì sẽ có thể mở nút thắt từ trước đến nay của hắn.

Điều này có lẽ cũng là chút âm áp duy nhất trong đêm đông giá rét này.

Trên hải vực cao hàng ngàn thước ở Ấn Độ Dương.

Sau khi rời khỏi nơi Dương Thần ở, Dương Nguyên Túc đi qua chỗ đó, đang bay về phía Đông.

Nhưng vào lúc này, Dương Nguyên Túc nhướng mày, thân ảnh dừng lại trong hư không, không tiến về phía trước nữa.

Dần dần, Dương Nguyên Túc lộ ra nụ cười khổ không thể tránh được, giơ tay ra, sờ sờ “không khí” phía trước.

Àm...

Một trận dư âm vang lên, nơi đó dường như là một bức tường, ngăn trở lối đi.

Gã bị người khác bắt tri bắt giác giam ngay tại chỗ, vừa nãy nếu không kịp thời phát hiện thì chi e là đâm sầm vào tường một cách đau đớn, đánh bay ra ngoài.

Đương nhiên, cũng là do đối phương không có ý gây tổn thương cho gã, nếu không sẽ không nhốt lại mà trực tiếp đánh cho gã tan nát rồi.

Với cảnh giới và tu vi hiện nay của gã, số người có thể nhốt gã vào lòng không gian

chỉ đếm trên đầu ngón tay, Dương Nguyên Túc rất nhanh liền đoán được là ai.

- Tiễn bồi tội gì phải làm khó dễ Nguyên Túc, ngài là tuyệt đại cao nhân cùng thế hệ với ân sư của ta, tính toán với tiểu bồi Nguyên Túc này chẳng phải là rớt giá trị con người sao?

Dương Nguyên Túc chấp tay thi lễ về phía hư không ở phía trước một cách tôn kính, mặc dù gã không hề phát hiện người đó ở đâu nhưng đối với người này, gã tuyệt đối không dám thất lễ. truyện copy từ tunghoanh. com

Trong nháy mắt, một đường lệ ảnh màu trắng khuynh thành tuyệt thế xuất hiện trên bầu trời phía trước Dương Nguyên Túc, dường như là chân đạp Thanh Liên, Vân Ba sương nhiễu, thanh lệ như tiên, bất ngờ lại là Ngọc Tuyết Ngưng, người trước đây đến Hồng Hoang cảnh, lúc này lại xuất hiện ở đây!

Lúc này thần sắc của Ngọc Tuyết Ngưng hoàn toàn không thoải mái thản nhiên như khi ở cùng Dương Thần, trên mặt là một tầng âm u, hàn khí đáng sợ.

- Oắt con, sư phụ ngươi ở đâu, đưa ta đi gặp y.

Ngọc Tuyết Ngưng lạnh giọng chất vấn.

Dương Nguyên Túc cảm thấy áp lực vô cùng, trong lòng âm thầm khiếp sợ, quả nhiên đúng như sư tôn nói, hồ ly chín đuôi này là kỳ tài ngút trời muôn đời mới có của Thanh Khâu tộc, cảnh giới tu vi này giống như lúc sư tôn đích thân đến vậy, ép đến mức gã không thở được!

Dương Nguyên Túc thấy mình như một đứa trẻ đứng trước mặt một người khổng lồ, không chút kháng cự, Ngọc Tuyết Ngưng bóp chết mình nhẹ nhàng như bóp một con kiến hôi!

Trên thực tế, ngay cả Dương Thần cũng chưa từng chứng kiến mặt này của Ngọc Tuyết Ngưng, tất cả chân nguyên uy áp khi cô ta thật sự nghiêm túc.

- Tiên bối, sư tôn sớm đã đoán ta và sư tỷ sẽ gặp tiên bối nên sư tôn sớm đã bảo tôi đưa tiên bối đến gặp ông ấy, tiên bối không cần gây áp lực như vậy.

Dương Nguyên Túc cười một cách khó khăn.

Lông mày kẻ đen của Ngọc Tuyết Ngưng hơi chau lại, sau khi triệt hồi chân nguyên uy áp, hồ nghi nói:

- Ngươi nói... sư phụ các ngươi sớm đã bằng lòng gặp ta?

Dương Nguyên Túc thở phào nhẹ nhõm, cười gật đầu:

- Đúng vậy, sư phụ còn nói, rất cảm kích tiên bối có thể hiểu được tâm ý của ông ấy, không can thiệp vào đại cục hiện nay, nói tiên bối là người hiểu ông nhất trong hơn 5 vạn

năm qua...

Ngọc Tuyết Ngưng nghe đến đó, trên dung nhan tuyệt thế lại lộ ra vẻ xấu hổ của cô gái nhỏ, miệng lại nói:

- Hừ, ông ta tưởng mình rất thông minh ư? Chỉ là ta thích xem kịch nên mới không để ý đến sự sắp đặt của ông ta.

Mặc dù chỉ thoáng qua nhưng cũng khiến Dương Nguyên Túc vô tình hồn phách run lên...

Thật là hồng nhan nghiêng nước nghiêng thành, trong lòng Dương Nguyên Túc cảm thán, hồ ly chín đuôi này chỉ riêng bề ngoài đã có thể khiến người sống hơn bốn nghìn năm lại một thân tu vi như gã động lòng, thật là giỏi!

Cũng chỉ có nhân vật như sư tôn mới có thể không gặp mặt hồng nhan tri kỉ như thế này trong hơn năm mươi nghìn năm.

Ngọc Tuyết Ngưng tựa hồ tâm tình tốt hơn nhiều, nói rằng:

- Đã như vậy thì ngươi dẫn đường đi, ta muốn xem xem lão già đó đang ở xó xỉnh nào, để lão nương tìm một vòng Trái đất cũng không tìm thấy.

Dương Nguyên Túc không dám chậm trễ, lập tức cung kính đồng ý, làm tư thế mời rồi bay về phía Đông.

Tốc độ của hai người trên thực tế rất nhanh, chỉ nháy mắt là đã đến đầu bên kia của địa cầu.

Trên một hòn đảo nhỏ nhiệt đới nằm ở hải vực của Jamaica, khu vực châu mỹ latin.

Hòn đảo này là nơi rất lạc hậu, trong rừng mưa rậm rạp, chỉ có vài chỗ ở, phần lớn là nhà tranh và tường đất, mấy trăm dân trên đảo đều là cư dân Indian.

Sau khi nhìn một cái, dường như Ngọc Tuyết Ngưng có chút không tin, híp đôi mắt đẹp hỏi:

- Sư phụ ngươi... lão sống ở đây sao?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1619

Nửa Bước Chân

Cũng không phải Ngọc Tuyết Ngưng coi thường nơi này, thật sự là rất khó lý giải, nơi nguyên thủy không được khai hoang và phức tạp thế này, sao lại hấp dẫn người ta đến ở chứ.

Hơn nữa, cảnh sắc tự nhiên có thể tự hào duy nhất ở đây cũng chẳng có gì hấp dẫn người ta cả, bởi vì vấn đề khí hậu toàn cầu chợt giảm nên rừng mưa nhiệt đới ở đây cũng tràn đầy nguy cơ.

Mặc dù nhiệt độ ở đây cao hơn những nơi khác không ít, nhưng cũng chỉ trong thời gian này mà thôi, qua một hai tháng nữa thì chỉ e rừng mưa cũng héo rũ triệt để.

Dương Nguyên Túc gật đầu một cách khẳng định, tiếp tục dẫn đường cho Ngọc Tuyết Ngưng.

Ở giữa đảo nhỏ hơi hướng về phía Bắc, trên bãi đất cao hơn mực nước biển khoảng hơn 300 thước Anh, có một tòa nhà gỗ rất bình thường, con đường nhỏ gồ ghề uốn quanh, ba mặt là rừng cây, một mặt là vách đá.

Nếu như không chú ý nhìn thì cũng không ý thức được là nơi đây có người ở.

Lúc này, một người phụ nữ mặc quần áo vải thô màu tha chì, đầu đeo một cây trâm gỗ đang đứng ngoài căn nhà gỗ phơi một chút thảo dược khô.

Người phụ nữ nhìn có vẻ khoảng 30, 40 tuổi, vóc người yếu điệu, dung mạo thanh tú, chỉ là bộ quần áo cũ kia đã che mất hơn nửa dung mạo của cô, rất có hơi hướng quê cha đất tổ.

Khi Dương Nguyên Túc dẫn Ngọc Tuyết Ngưng xuất hiện ở trên mặt đất ngoài căn

nhà, người phụ nữ buông chiếc giỏ làm bằng trúc trong tay xuống, tay xoa xoa vào quần vải, nghiêm túc mà cung kính quay người đến trước mặt Ngọc Tuyết Ngưng.

- Tiền bối.

Người phụ nữ khom lưng hành lễ, sau đó liền tiếp tục quay về phơi thảo dược của mình như không có chuyện gì.

Ngọc Tuyết Ngưng có chút hăng hái nhìn bóng lưng người phụ nữ, cười hỏi Dương Nguyên Túc đang đứng bên cạnh:

- Cô ấy là sư tỷ người sao?

Dương nguyên túc cười khở, tựa hồ đối với vị sư tỷ này cũng rất bất đắc dĩ:

- Đúng vậy, đây chính là sư tỷ ta, Lý Tuyết Mai, là một trong những tồ

tiên của nhà họ

Lý ở Hoa Hạ hiện nay, sự tử tế từ trước đến nay trầm mặc ít lời, nhưng tỷ ấy thực sự rất kính nể tiền bối, tiền bối đừng trách tỷ ấy vô lễ.

Ngọc Tuyết Ngưng cười khanh khách nói:

- Đúng là đứa trẻ không hiểu chuyện, như là ta cướp người đàn ông của cô ta vậy. Nếu tôi trách cô ta thì cô ta còn có mạng mà đứng đây ư? Sự phụ người cũng chưa chắc giữ được người lão nương muốn giết.

Mặc dù trên mặt vẫn là nụ cười mê người, miệng thoai mái trêu chọc nhưng lúc này ánh mắt của Ngọc Tuyết Ngưng lại khóa chặt trên cửa căn nhà gỗ.

Trong ánh mắt của cô lộ ra sự sợ hãi và chần chừ, chứng minh nội tâm cô rất kịch liệt, không thể che giấu được.

Vừa vặn vào lúc này, thân ảnh của một người đàn ông trung niên đi ra từ nhà gỗ.

Đây là một người đàn ông thoát nhìn rất bình thường, khoảng 40, 50 tuổi, tóc ngắn, hai bên tóc mai hơi hoa râm, khuôn mặt tuấn lãng, lộ nụ cười thân thiện, đôi mắt lộ ra tia sáng nhẹ nhàng ôn hòa.

Nam tử mặc áo ngắn tay màu trắng, phía dưới là chiếc quần màu nâu đen, đi tất màu đen, dẫm lên đôi dép màu da trâu đã cũ, quai dép cũng đã đứt.

Nếu đi trên đường lớn thì e ngay cả ăn xin cũng không hứng thú với ông ta.

Nhưng nếu như có cường giả nào ở đây, nhìn thấy nam nhân bình thường đến cực điểm này sẽ ý thức được vì quá bình thường nên mới khiến người ta cảm thấy có gì đó không đúng lắm...

Hình như là nhìn có vẻ giống băng sơn, tất cả đều lộ ra trước mắt mọi người, nhưng trên thực tế bản thể thực sự lại ở dưới biển sâu, khó mà biết được.

Hai người này, nữ nhân giống như tiên nữ đến từ thiên cung, nam nhân là như khách qua đường trên thế gian.

Thế nhưng trong mắt người đang đứng một bên là Dương Nguyên Túc lại tản ra ánh sáng không thể nào nhìn thẳng.

- Tiểu Tuyết, nàng vẫn khỏe chứ?

Hai người đưa mắt nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng nam nhân phá vỡ sự trầm mặc, nhẹ nhàng ân cần thăm hỏi một tiếng.

Giọng của nam nhân có chút già nua, giống như không phải người với diện mạo này nói ra vậy, giống một người già hơn.

Chỉ một câu hỏi thăm ân cần lại khiến thân thể mềm mại của Ngọc Tuyết Ngưng hơi run rẩy, viền mắt đỏ lên...

Đột nhiên một lực chân nguyên dâng trào khiến người ta sợ hãi, lấy cơ thể nàng làm trung tâm, mạnh mẽ phát ra!

Giống như hàng trăm đầu đạn hạt nhân sắp nổ ở gần trong gang tấc khiến

Dương Nguyên Túc và người vốn ung dung bện phơi thảo dược là Lý Tuyết Mai cũng mở to hai tròng mắt!

Thực lực của Ngọc Tuyết Ngưng không phải hai người bọn họ có thể chống lại, hai

người đều bị uy áp ép đến mức không thở được trấn trụ, không cử động được!

Đây là loại áp chế pháp tắc huyền ảo mà bọn họ không dám tưởng tượng, giống như dùng cả địa cầu đè lên một que diêm vậy, không phải uy lực mà họ có thể tưởng tượng được!

Chi minh treo chuông, chi cần Ngọc Tuyết Ngưng không thu lại một chút thì đừng nói tất cả, cho dù là mười mấy quốc gia châu Mỹ Latin lớn nhỏ ở ngoài hải vực cũng đều bị san thành bình địa!

Vừa vặn lúc này, nam nhân lộ ra một nụ cười khổ, không biết bước chân dịch chuyển thế nào đã đến trước mặt Ngọc Tuyết Ngưng, lập tức giơ tay khoát lên vai Ngọc Tuyết Ngưng.

Trong nháy mắt, lực khủng bố vô hình vừa nãy muốn hủy diệt đất trời bây giờ lại như bị một bàn tay khổng lồ che trời vô hình nắm trọn vậy, toàn bộ đều thu lại...

Tất cả đều xảy ra với tốc độ ánh sáng, thậm chí khiến Dương Nguyên Túc và Lý Tuyết Mai chưa kịp phản ứng.

Thế nhưng, bọn họ cũng đã ra một thân mồ hôi lạnh!

Hai người sắc mặt trắng bệch, cuối cùng cũng cảm nhận được một cách sâu sắc cấp độ của nam nhân và Ngọc tuyết Ngưng, là cảnh giới biến thái cỡ nào!

- Tiểu Tuyết, hà tất gì nàng phải thế, muốn gặp ta mà vừa gặp lại như vậy, thật không cần thiết.

Nam nhân cười nói.

Ngọc Tuyết Ngưng hừ lạnh một tiếng, phát tay hất bỏ đôi tay nam nhân để trên vai nàng.

- Tại sao ta không thể làm vậy? Tiêu Dao... năm vạn năm trước ngươi phụ ta, chọn sứ mệnh chó má thì cũng thôi, nhưng ngay cả tên họ, lai lịch ngươi cũng lừa ta năm vạn năm! Sao ta không thể như vậy?

- Lẽ nào bây giờ ngươi muốn nói với ta, tất cả đều không phải do ngươi sớm đã tính toán? Hay là ta chẳng qua chỉ đúng lúc gặp những chuyện đó...

- Ồ không, ta sai rồi, ngươi là Mông Tiêu Dao, lão tổ tông nhà họ Mông, cái tên khôn nghe nói sớm đã chết rồi!

Hai tròng mắt Ngọc Tuyết Ngưng đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi, không thấy vẻ đùa cợt trước đây.

Mông Tiêu Dao lại không buồn bực mà vẫn mang theo ý cười ôn hòa:

- Ta có thể cảm nhận được nàng đã bước nửa bước chân qua cánh cửa đó.

Hơn nữa chắc nàng đã nhìn thấy những văn tự mà ta ghi lại trên đỉnh Thông Thiên tháp. Nhiều như rừng, nàng nên hiểu rõ dụng tâm của ta, nàng ngày hôm nay thật sự muốn vì chuyện năm đó mà canh cánh trong lòng ư?

- Không sai, quả thực nửa bước chân của ta đã bước qua nhưng người đừng quên, còn nửa bước chân nữa, vẫn chưa bước qua đâu.

Ngọc Tuyết Ngưng cười nhạt.

Mông Tiêu Dao sau khi hơi nhú nhú mày, lại thoải mái nói:

- Nàng à, ta tưởng qua năm vạn năm thì nàng sẽ thay đổi, xem ra nàng vẫn như trước

đây... Nếu ta đoán không lầm thì thực ra nàng sớm đã có thể bước qua cánh cửa đó, chỉ là nàng không nguyện ý thôi.

- Cho dù ta muốn bước qua thì cũng không chọn cách giống người.

Ngọc Tuyết Ngưng hít sâu một hơi, làm cho mình tỉnh táo lại, quay người lập tức tự nhiên cười nói, xuân về hoa nở:

- Được rồi, ta không muốn nói với người những lời khiến ta không vui, vì lão già người, không đáng.

Mông Tiêu Dao dường như sớm đã đoán được sẽ như vậy, cười chỉ vào Ngọc Tuyết Ngưng:

-Nàng...

- Nàng cái gì mà nàng? Người thấy ta rất cổ quái ư? Chẳng lẽ ta phải khóc, phải gào

lên, phải ra tay với người sao? Ta sẽ không giết hai đồ đệ của người, nhưng ta rất biết cách làm mình vui vẻ... Nếu không làm sao ta có thể ở trong Vạn Yêu Giới buồn chán năm vạn năm.

Ngọc Tuyết Ngưng rất đặc ý liếc Mông Tiêu Dao một cái, sau đó tự mình đi vào căn nhà gỗ mà ông ta ở.

Trong nhà, vừa đi vào đã có mùi thảo dược, bài biện cổ xưa đơn giản, trên tường treo không ít vật phẩm trang sức hình các con vật của dân bản xứ, trên mấy chiếc tủ lại chứa đầy các lọ thảo dược.

Mông Tiêu Dao đi vào phòng, để hai đồ đệ ở bên ngoài.

Thấy Ngọc Tuyết Ngưng nhìn xung quanh một cách hứng thú, Mông Tiêu Dao nói:

- Mười mấy năm trước ta đến đây, vốn định trong lúc rảnh rồi đi một chút, nhưng lại gặp một đứa trẻ của người dân ở đây bị rắn độc cắn bị thương, đúng lúc gặp mẹ đứa trẻ đó cầu xin giúp đỡ.

- Lúc đó ta đang rảnh rồi nên dùng chút thảo dược cứu đứa trẻ đó, sau đó người Anh-diêng ở trên đảo này đều cảm tạ ta, tặng ta không không ít đồ ăn và một số đồ thủ công mỹ nghệ.

- Người dân ở đây rất thuần phác, phong cảnh lại khiến người ta thoải mái, đúng lúc ta muốn thay đổi nơi sống nên đã dựng một căn nhà gỗ ở đây, làm bác sĩ ở nơi đây, dùng một số thảo dược trên đảo để chữa bệnh cho dân.

- Cứ sống như vậy đã được mười mấy năm rồi, đối với những người như chúng ta mà nói, mặc dù chỉ là chút thời gian rất ngắn, nhưng đối với những người ở nơi đây đã rất lâu rồi.

Ngọc Tuyết Ngưng xoay người lại, cười nói:

- Ta bảo mà, chẳng trách tìm mấy vòng địa cầu cũng không tìm thấy ngươi, mặc dù cảnh giới của ngươi cao hơn ta nửa bước, nếu ngươi ở ẩn ta cũng không tìm được, nhưng với những gì ta hiểu biết về ngươi, những nơi nên đi ta đều đi rồi, hóa ra... ngươi thay đổi khẩu vị, đến đây làm bác sĩ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1621

Trùng Phùng Sau Nhiều Năm Xa Cách

Mông Tiêu Dao cười khà khà:

- Giống như nàng, nếu chỉ nghĩ đến việc tu luyện thì quá nhàm chán, tự nhiên muốn thỉnh thoảng phải thay đổi không khí chút.

- Thật sao?

Ngọc Tuyết Ngưng bỗng như một làn hương thơm, chợt xuất hiện trước mặt Mông Tiêu Dao, đôi mắt đẹp gần trong gang tấc nhìn chăm chăm vào mặt, vào cảm người đàn ông đối diện, dịu dàng nói:

- Vậy bộ dạng xấu xí không già không trẻ, cũng là thú vui của chàng, còn giọng nói của người nữa, chắc người sẽ không nói với ta, tu luyện đến cảnh giới này, còn có thể vì qua năm vạn năm đã biến thành giọng ông già.

Mông Tiêu Dao sừng sốt một lát, tựa hồ nghĩ đến việc gì, lắc đầu búi ngủi nói:

- Nàng không nhắc tới, ta cũng quên mất, tướng mạo và giọng nói này của ta, thực ra là hơn bốn nghìn năm trước, khi thu nạp hai đệ tử cố ý thay đổi thành như vậy.

- À! Hóa ra là hai tiểu tử ngoài kia, tại sao?

Ngọc Tuyết Ngưng tò mò hỏi.

Mông Tiêu Dao bước tới bên bàn gỗ, rót trà dược thảo trên đảo cho Ngọc Tuyết Ngưng, đưa tách cho người đàn bà và từ tốn:

- Nhắc tới cũng là một câu chuyện thú vị, ta sẽ kể cho nàng nghe từ đầu, người nghe xong có thể sẽ cảm thấy hứng thú.

- Đó là hơn bốn nghìn năm trước, Hoa Hạ đang ở trong thời điểm các bộ lạc quần hùng cát cứ.

- Những thủ lĩnh bộ lạc, dựa vào truyền thuyết trong bộ lạc, tự đặt tước hiệu cho mình như Viêm Đế, Hoàng Đế trong tiên nhân thượng cổ, để mọi người trong bộ lạc tin tưởng, bọn họ là kẻ được ông trời sắp đặt.

- Hơn nữa, hậu nhân của không ít tu sĩ, cũng tham gia vào chiến tranh thời đó, được các thủ lĩnh cung phụng, liền tỏ ra vô pháp vô thiên, khiến thiên hạ không được bình yên.

- Con cháu Hoa Hạ của ta nằm trong số đó, một phần chịu kiếp nạn này, một phần chịu nỗi khổ của chiến tranh, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng chưa đợi đến khi ta tìm được người thừa kế phù hợp thì đã lâm vào cảnh diệt vong.

- Vì vậy, ta bèn nghĩ có thể thu nạp hai đệ tử trước, một là giúp ta giữ gìn đại cục thiên hạ, hai là khống chế lũ tu sĩ kia, khiến chúng bị phân cách khỏi

thể tục.

- Dù sao, lúc đó ta đã có hơn bốn vạn năm nghìn năm lo mấy việc lật vạt này, quả thực có chút chán ngán rồi.

- Ta khảo sát mấy năm, mới chọn hai đệ tử bây giờ, Nguyên Túc và Tuyết Mai, không chỉ do căn cốt cùng tuệ căn của hai đứa nó, cũng còn vì tính tình cương trực, tuy là bậc quyền quý trong bộ lạc, nhưng là người khiêm tốn.

- Chẳng qua khi ta muốn thu nạp bọn nó, nhưng vì tướng mạo của ta quá thực quá trẻ trung, bọn họ không tin tưởng ta có thể làm sư phụ, còn nói rằng có bái sư cũng đi bái những cao nhân đã có vài trăm năm tu luyện và có tướng mạo già nua.

- Lúc đó ta không nghĩ sẽ như vậy, trong tình thế bất đắc dĩ, đành lừa chúng nó rằng thực ra ta cố ý tỏ ra trẻ trung, kỳ thực ta đã rất già.

- Kết quả là, ta liền trở thành bộ dạng như hiện nay, giọng nói cũng trở nên già nua.

Ngọc Tuyết Ngưng phì cười, tựa hồ như có thể tưởng tượng vẻ mặt xấu hổ của Mông Tiêu Dao lúc đó, khéo léo chuyển hướng hỏi thăm:

- Vậy bây giờ thiếp trở về rồi, chàng muốn các đệ tử nhìn thấy bộ dạng này, hay là nghe lời thiếp, trở về bộ dạng đáng ghét khi xưa?

Vừa dứt lời, trong nháy mắt Mông Tiêu Dao bỗng trở về với khuôn mặt anh tuấn, thanh tú và trắng trẻo, tóc cũng đen trở lại, thoát nhìn bình tình không có gì lạ, có chút nho nhã, nhưng đôi mắt sáng như những vì sao sớm.

Lần thứ hai mở miệng, là giọng nói trầm ấm của thanh niên.

- Tuy nàng nói bộ dạng này đáng ghét, nhưng ta vẫn nghe lời nàng.

Ngọc Tuyết Ngưng liếc mắt nhìn ông thật sâu, cười nhạt:

- Cũng tạm tạm, được rồi, tiếp tục nói đi, chuyện sau đó thế nào?

- Sau đó...

Mông Tiêu Dao nhớ lại:

- Sau khi ta nhận hai đứa chúng nó làm đệ tử, chỉ mất vài năm, đã biến chúng thành cao thủ giỏi nhất nhì thời đó, lũ tu sĩ trà trộn trong thế giới thể tục, đã không còn là đối thủ của đệ tử ta.

- Ta để bọn chúng đến phù tá cho một thủ lĩnh khi đó tự phong là Hoàng Đế, bởi vì hắn giải quyết việc nội chính xuất sắc nhất, giúp đỡ Hoàng Đế thống nhất Hoa Hạ, cuối cùng coi như kết thúc một thời kỳ loạn lạc.

- Nàng không biết đó thôi, hai đệ tử đó của ta, thời đó được gọi là Quảng Thành Tử,

Nữ Bạt, đến nay dân gian vẫn có truyền thuyết về chúng, tuy những câu chuyện trong truyền thuyết đều được thêm bớt không căn cứ, nhưng cũng là những nhân vật thần tiên trong lịch sử Hoa Hạ hôm nay.

- Từ đó về sau, chúng liền thay thế ta, cai quản Huyền Cảnh, Thần Ma đại trận, và phò tá quân vương qua các triều đại, cũng không phải giúp vua chúa làm việc gì, chỉ là ngăn cản không cho lũ tu sĩ gây ảnh hưởng quá lớn tới thế

giới trần tục.

Ngọc Tuyết Ngưng nghe thấy hứng khởi, dường như cảm thấy rất thú vị, liền hỏi lại những câu chuyện xảy ra qua các triều đại, tuy thời gian ở trong Huyền Cảnh bà ta cũng thi thoảng nghe thấy một số chuyện, nhưng không chân thực bằng lời kể của Mông Tiêu Dao.

Hai người câu trước câu sau, tỏ ra nước chảy mây trôi, lịch sự tao nhã, về cơ bản không xúc động như khi nãy, khó kìm chế cảm xúc.

Đây hoàn toàn không phải hai người đã thực sự trời êm biển lặng, chỉ có điều, đạt đến cảnh giới của hai người, thực ra đều hiểu rõ tâm tư của nhau, cho nên mất thời gian tranh cãi cũng vô nghĩa, chỉ bằng cố gắng hòa thuận với nhau.

Cách năm vạn năm, lịch sử trải qua nhiều bể dâu, những việc trước kia, đều thay đổi khôn lường, khó mà tính hết.

Thứ duy nhất không thay đổi, là điều hai người có thể cảm nhận được, trong lòng đối phương dành cho mình vị trí đặc biệt, vậy là đủ rồi.

Hai người bọn họ không phải cặp vợ chồng bình thường, yêu đến mức cuồng nhiệt, yêu đến mức tình yêu và thù hận giao hòa, yêu tới mức trời long đất lở.

Có thể, câu chuyện phiếm lúc này đối với hai người mà nói, mới là cuộc trùng phùng

phù hợp nhất sau nhiều năm xa cách.

Trong thời gian một ngày một đêm trong căn nhà gỗ, hai người vẫn chưa nói hết chuyện.

Dương Nguyên Túc và Lý Tuyết Mai cũng không dám vào nhà, sợ sẽ quấy rầy, liền ở ngoài canh chừng, bọn họ kỳ thực cảm thấy rất kinh ngạc, sự phụ trước nay vốn kiêu lời, không ngờ lại nói chuyện lâu như vậy.

Trên thực tế, không phải Mông Tiêu Dao ít nói, chỉ có điều, cũng giống như người lớn không thể nói chuyện nhiều với trẻ con, trong mắt Mông Tiêu Dao, chỉ có người như Ngọc Tuyết Ngưng, mới có thể đứng ngang hàng nói chuyện thoải mái.

Đến giữa trưa, chưa thấy hai người bước ra, lại thấy người từ dưới đảo chạy lên.

Dương Nguyên Túc và Lý Tuyết Mai thoát nhìn, chàng trai Indian lực lưỡng da ngăm đen, có chòm râu, chính là Alex - con trai của tộc trưởng Indian trên đảo.

Người Indian trên đảo luôn coi ba thầy trò Mông Tiêu Dao là những thầy thuốc đến từ nơi khác có tấm lòng từ thiện, thường ngày quan hệ rất hòa thuận, đặc biệt là nhà tộc trưởng.

- Alex, có chuyện gì vậy?

Dương Nguyên Túc bước về phía trước, thấy dáng vẻ thờ hớn hển của Alex, tò mò hỏi bằng tiếng Anh.

- Bác sỹ Dương, không ổn rồi, mọi người mau trốn đi bằng thuyền từ cảng biển phía Tây Nam đảo! Trên đảo xuất hiện một toán binh lính Châu Âu, đám người đó muốn biến

- Cha ta và các trưởng lão đang dàn xếp với chúng, nhưng e rằng không giữ được lâu, cha phải tới đến báo tin cho mọi người, nhân lúc bây giờ để trốn đi, nếu đợi đến lúc bọn chúng nổ súng giết người, chúng tôi quyết sống chết với chúng, nhưng mọi người không nên bỏ mạng tại nơi đây!

Dương Nguyên Túc và Lý Tuyết Mai nhìn nhau, dùng thần thức để thám thính, quả nhiên phát hiện phía bắc xuất hiện mấy chiến hạm. Chỉ là trước kia bọn họ không để ý, nên mới không thấy.

Rất rõ ràng, hòn đảo nhỏ nằm tại khu vực nhiệt đới này, lại là lãnh thổ của Jamaica, Jamaica không thể bảo vệ, trong thời điểm quan trọng này, quân đội một số nước Châu Âu được lệnh tới cướp bóc nơi trú ẩn an toàn cuối cùng của loài người, là điều rất bình thường.

Cả thế giới đều hỗn loạn rồi, ai còn quan tâm tới sự sống chết của người Indiana các người trên hòn đảo nhỏ này đây.

Có thể tưởng tượng, nếu đợi hai bên đánh nhau, những người Indiana trên đảo, dựa vào mười mấy khẩu súng của bộ lạc và một số nông cụ, sẽ là những sinh mệnh bị tàn sát.

Hai người nhíu mày, bọn họ không biết nên xử lý thế nào mới đúng, cái chính là Mông Tiêu Dao và Ngọc Tuyết Ngưng vẫn chưa bước ra.

Đúng lúc đó, hai người từ trong nhà gỗ bước ra, khuôn mặt vẫn tươi cười, tựa hồ nói chuyện rất vui vẻ, sự thù hận trong mắt Ngọc Tuyết Ngưng đã tiêu tán gần hết.

Chỉ là hai người Dương Nguyên Túc và Lý Tuyết Mai thấy Mông Tiêu Dao biến thành chàng trai trẻ đôi mươi, vội nghĩ, đây mới là tướng mạo thật sự của sư phụ, mới

không khỏi giật mình.

Nhưng một người bình thường như Alex lại sợ chết khiếp, tại sao lại có hai người lạ mặt kỳ quái bước ra như vậy?

- Sư phụ, tiền bối...

Dương Nguyên Túc và Lý Tuyết Mai cung kính cúi đầu.

'Không chờ hai người kể chuyện, Mông Tiêu Dao liền gật đầu, nhìn ra cảng biển phía Bắc:

- Chúng ta đã nghe thấy rồi...

- Sư phụ, có cần chúng con ra tay hay không, đồ nhi đảm bảo không để cho mọi người trên đảo phát hiện ra là con làm.

Dương Nguyên Túc cố ý nói bằng tiếng Trung, hẳn đã định trực tiếp đánh chìm tất cả đám quân đội Châu Âu này, thần không biết quỷ không hay.

Thế nhưng, Mông Tiêu Dao lại nói:

- Không cần, Alex đã bảo vậy thì chúng ta hãy đi thôi.

-À?

Dương Nguyên Túc và Lý Tuyết Mai đều sùng sốt, tuy nói rằng sinh mệnh của người Indiana là nhỏ bé, nhưng những người này rốt cuộc cũng có mười mấy năm giao tình với họ, không giống như những nơi khác.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1622

Biến Số

Nhưng Mông Tiêu Dao vừa nói như vậy, đối với bọn họ là khuôn vàng thước ngọc, bọn họ cũng không do dự nữa, liền nhanh chóng nhận lời, sau khi xoay người tạ ơn Alex, từ biệt qua loa, liền đi về sườn núi phía Tây Nam.

Ngọc Tuyết Ngưng tuy nghe không hiểu tiếng Anh, nhưng vẫn có thể đoán được tám chín phần, thấy Mông Tiêu Dao muốn đi, khẽ hừ một tiếng, chợt lóe thân đến ngăn cản Mông Tiêu Dao.

Mông Tiêu Dao không hỏi cũng biết ý của Ngọc Tuyết Ngưng, mỉm cười nói:

- Tiểu Tuyết, chẳng nhẽ nàng vẫn chưa nhìn ra?

- Sự sống chết của những người ở đây không có can hệ gì với thiếp, nhưng có một chuyện thiếp phải hỏi rõ, chàng có thể khoanh tay đứng nhìn, là tự mình mâu thuẫn.

Ngọc Tuyết Ngưng nói.

Mông Tiêu Dao nhú mày:

- Có sao nói ra những lời như vậy?

- Nếu chàng có thể vứt bỏ chuyện ở đây, vậy cũng có thể bỏ qua, không quan tâm tới việc gì, vậy cần gì phải sắp xếp cục diện lâu như vậy, đợi tên tiểu tử ngốc Dương Thần diễn giúp chàng nhiều trò như vậy?

- Chẳng bằng chàng cứ trực tiếp đi cho xong, mặc kệ thế giới này, để nhân loại tự diệt vong không phải xong rồi sao?

Giọng nói của Ngọc Tuyết Ngưng có vài phần bất nhẫn.

Mông Tiêu Dao cười nói:

- Từ năm vạn năm trước, sau khi bước qua cánh cửa đó, những điều ta suy nghĩ, đều là những điều mà ta giác ngộ được, chứ không phải bị giới hạn bởi quy luật nhân quả của trời đất, ta không cần giải thích cho bất cứ ai, xử lý thế nào, tự ta phán đoán.

Ngọc Tuyết Ngưng chớp chớp mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ thoáng qua một tia căm tức, khẽ nghiêng chặt răng:

- Cái cách mượn cớ khó chịu của chàng, lão nương nghe chán rồi.

- Tiểu Tuyết, nàng cần gì phải bức dọc như vậy, nàng đã từng ở trong tháp Thông Thiên, giấu nội dung ta từng viết và cách cách bố trí của ta trước mặt Dương Thần, nàng đã đồng ý cách làm của ta, những người như ta với nàng, tranh cãi nhau vì những chuyện nhỏ như muối bỏ biển này có đáng hay không?

Ngọc Tuyết Ngưng nở một nụ cười lạnh như tiền, tựa hồ như cười nhạo

Mông Tiêu Dao quá tự tin:

- Chàng chỉ đoán trúng một nửa. Thiếp quả thực đồng ý cách sắp xếp của chàng, tuy không phải thông suốt toàn bộ, nhưng cũng có thể lý giải chàng đang mong đợi điều gì.

- Nhưng thiếp không thể tin tưởng chàng sẽ bằng lòng làm vậy, thiếp chỉ tin tưởng con mắt của bản thân, sớm muộn cũng có một ngày, tiểu tử ngốc Dương Thần sẽ khiến chàng hiểu rõ, sự linh ngộ của chàng trong mấy nghìn năm qua chưa chắc đã đúng.

Mông Tiêu Dao nói thông dong:

-Ồ, có thể khiến nàng nói vậy, sự kỳ vọng của ta đối với Dương Thần cũng cao hơn đôi chút.

Ngọc Tuyết Ngưng lườm ông ta một cái, bỗng lóe sáng rồi vụt mất nơi sườn núi.

Cảnh tượng đó, khiến chàng trai Alex đứng cạnh sợ đến nỗi quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng cầu khẩn, tưởng rằng thần thánh giáng trần!

Khoảnh khắc kế tiếp, cơ hồ tiếp tục truyền vào lỗ tai mọi người, đó là tiếng nổ trên biển.

Mấy chiến thuyền khung sắt giống như mãnh thú khổng lồ bị thương bắt kham trên biển, phát ra tiếng nổ liên hoàn.

Ngọc Tuyết Ngưng giở chút thủ đoạn, trực tiếp đánh chìm mấy chiến thuyền Châu

Âu.

Làm xong những chuyện đó, hình bóng Ngọc Tuyết Ngưng lại xuất hiện trên đỉnh núi, nghiêng đầu về phía Mông Tiêu Dao:

- Chàng muốn bỏ rơi bọn họ, thiếp không muốn, đành có lỗi với chàng.

Mông Tiêu Dao không buồn bận tâm, coi như một cô bé đang đùa giỡn, cũng không coi đó là chuyện đáng lưu tâm, bèn nói:

- Những ngày tháng ở đây, cũng đến lúc chấm dứt rồi, ở đây còn có một vị khách nhỏ nữa, không thể để cô ấy ở mãi một mình, để tránh đón tiếp không chu đáo.

Lời nói của Mông Tiêu Dao khiến Ngọc Tuyết Ngưng thấy khó hiểu, cũng không hỏi gì nhiều, bèn đi theo ba thầy trò Mông Tiêu Dao rời khỏi đảo.

Trong một thế giới nhỏ vô cùng thanh tịnh, khắp nơi đều là tiếng chim hót, trăm hoa đua nở, những cánh rừng xanh mướt.

Trong không khí tràn ngập mùi hương thơm, nhiệt độ thích hợp, ánh nắng tươi sáng.

Giữa thảm cỏ là mấy tòa đình đài lầu các bằng gỗ được thiết kế công phu, xung quanh là nước chảy róc rách, hoa cỏ tốt tươi, trên vài mẫu đất còn trồng một số loại kỳ hoa dị thảo.

Mà ở nơi cổ kính như vậy, một người con gái da trắng có mái tóc màu hồ

phách đang ngồi cạnh bãi đá ngoài lầu, trên tay còn cầm một vật giống như quyển sách thẻ tre, nhưng nếu nhìn kỹ, thì là một cuốn sách ngọc.

Trên miếng ngọc thạch hình xanh đậm, lấp lánh những ký tự màu vàng đủ loại, những ký tự ghi chép nhiều nội dung, thông qua việc truyền nguyên khí, có thể rút ra nguồn tư liệu cực lớn.

Cô gái da trắng rất chăm chú đọc cuốn sách ngọc, trên bàn đá bên cạnh cô ta, còn để rất nhiều cuốn sách ngọc khác, tựa hồ như vừa đọc xong thì đặt ở đó, còn chưa buồn sắp xếp lại.

Cảnh tượng trong khu vườn ngoài lầu các bỗng thay đổi, bốn bóng người xuất hiện sau khi lóe sáng như bóng kính, chính là bốn người Mông Tiêu Dao, Ngọc Tuyết Ngưng.

Ngọc Tuyết Ngưng rất có nhã hứng đối với thế giới này, bèn cười:

- Mông Tiêu Dao, chàng quả thực rất biết hưởng thụ... Quả nhiên, bước qua cánh cửa này, có thể tự mình lập ra một không gian ổn định sao, đợi đến sau này ta cũng sẽ thử, thần thông của tiên nhân thượng cổ.

- Nếu nàng muốn, từ lâu đã có thể, không cần châm chọc ta như thế.

Mông Tiêu Dao vừa cười vừa nói, bước về phía người con gái da trắng.

Lúc này, người con gái đang chăm chú đọc sách ngọc cũng phát hiện có người tới, sau khi nheo mày, buông sách ngọc xuống, ánh mắt phức tạp nhìn Mông Tiêu Dao.

- Tiên bối.

Giọng nói của người con gái có sắc thái tôn trọng.

Mông Tiêu Dao cười khà khà:

- Jane, xem những cuốn sách ngọc này, có thu hoạch được điều gì không?

Mỹ nữ da trắng này, chính là cô gái tên Jane được Dương Nguyên Túc dẫn đến trước đó.

Jane nở một nụ cười gượng gạo khó nói thành lời, mún chặt môi, do dự hồi lâu mới lắc đầu nói:

- Tôi cho rằng những cao nhân Hoa Hạ như tiên bối, phải là người đầu tiên lĩnh hội đạo lý của trời đất, xem thường khoa học kỹ thuật, nhưng không ngờ rằng, nghiên cứu khoa học và tích lũy tri thức của tiên bối khiến văn bối thấy kinh ngạc.

Những cuốn sách ngọc mà cô đọc trước kia, được chọn từ thư phòng của Mông Tiêu Dao, cũng là những cuốn sách Mông Tiêu Dao cho phép cô đọc.

Những cuốn sách ngọc này không phải bí kíp võ công, mà là cách xây dựng vấn đề và ý tưởng nghiên cứu khoa học của Mông Tiêu Dao trên nhiều lĩnh vực, tất cả đều là khoa học kỹ thuật siêu việt tầm thời đại.

Mông Tiêu Dao nói theo lẽ thường tình:

- Việc đó là tự nhiên, nếu cô sống vài vạn năm như ta, ắt sẽ có một ngày cảm thấy nhàm chán và bắt đầu học tập đủ mọi thứ, so sánh với ta, khả năng

giác ngộ sức mạnh

khoa học của cô còn cao hơn, ta chẳng qua chỉ dựa vào sự tích lũy theo năm tháng, nhất thời vượt trội cô, nhưng sức sáng tạo trong tương lai sẽ không bằng cô.

- Tiền bối quá khen rồi.

Jane cười nói.

Mông Tiêu Dao lắc đầu:

- Ta đâu có quá khen cô, nếu cô không làm ta trầm trồ thán phục như ta nói, ta cũng sẽ không có ý mời cô đến chỗ ta trong thời gian này, cô quả thực là một biến số lớn khiến người ta bất ngờ.

Jane nghe xong, tuy biết là ca ngợi, thật ra lại cười đau khổ và bất đắc dĩ hơn.

Ngọc Tuyết Ngưng vẫn lắng nghe từ nãy tới giờ cảm thấy như đàn gảy tai trâu, bà ta

không hề có hiểu biết đối với khái niệm như kiểu “khoa học”, nghi ngờ nói:

- Hai người đang nói gì vậy, một cô gái xinh đẹp như vậy tại sao lại là biến số?

Mông Tiêu Dao quay đầu lại, nghiêm nghị nói:

- Tiểu Tuyết à, tiểu cô nương này thật không đơn giản, nếu nói Dương Thần dựa vào khả năng giác ngộ và cá tính của hắn để trở thành nhân tố then chốt ảnh hưởng tới trận cuồng phong quyết định số phận của nhân loại... Vậy thì, cô nương này là người con gái có thể dựa vào trí tuệ để ảnh hưởng tới tai ương này.

- Ta bất đắc dĩ, nên mới khiến cho cô ta và Dương Thần xa nhau, nếu không, có cô ta ở bên phò tá, có lẽ sẽ không có cách nào khai thác hết đỉnh điểm sức mạnh của Dương Thần.

Ngọc Tuyết Ngưng ngẩn người ra, đang đánh giá con người Jane, tựa hồ không quá

tín tưởng.

Mà Jane cũng tò mò đánh giá Ngọc Tuyết Ngưng, những mỹ nhân bao giờ cũng chú ý người khác một cách khác thường.

- Không đến nỗi chứ, cô gái này tuy rất xinh đẹp, nhưng công lực của cô ta cũng gần tới Độ Kiếp kỳ, ồ... Tính giác ngộ và căn cốt cũng là thiên tư tuyệt hảo, nhưng so với tư chất khác thường của tiểu tử Dương Thần còn có khoảng cách, nên biết rằng nếu tiểu tử đó bây giờ quyết sống chết, sức mạnh tăng gấp đôi hoàn toàn không thành vấn đề, còn tiểu cô nương này... Làm sao có thể trở thành nhân tố then chốt được.

Jane vừa nghe xong, cảm kích hỏi lại:

- Cái gì? Tiền bối... Bà... Bà biết Dương Thần? Anh ta trở về rồi sao? Anh ta đang ở đâu!?

Ngọc Tuyết Ngưng trầm ngâm, nhớ ra Dương Thần hình như đang tìm kiếm một người phụ nữ, không khỏi cười khanh khách:

- Hóa ra là cô sao... Cô chính là hồng nhan tri kỷ của tiểu tử ngốc bị người khác áp chế mang đi? Ha ha, yên tâm đi, hắc vẫn mạnh khỏe, có điều không tìm thấy cô nên e rằng không được vui vẻ lắm.

Jane thở phào nhẹ nhõm, trong mắt có chút sốt ruột, nhưng khuôn mặt lộ rõ vẻ cam chịu.

- Đừng quá lo lắng, Dương Thần đã biết cô bình an vô sự, hiện nay cô còn có chuyện quan trọng hơn, cần phải lựa chọn, đợi đến khi kết thúc tất cả, tự khắc ta sẽ để cô đi.

Mông Tiêu Dao trấn an.

Jane gật đầu, nhưng hiển nhiên nỗi sâu lo không giảm, sau khi dần dần hiểu rõ chân

tướng tất cả mọi việc, càng lo lắng số phận Dương Thần sẽ ra sao, bởi vì... Chuyện không thể dùng phương pháp lý tính để giải quyết.

Khuôn mặt Ngọc Tuyết Ngưng cũng có chút mong mỏi, bà ta cũng không có ngoài, liền ở trong này, chờ đợi kết quả.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1623

Hết Rồi

Di Vong quốc gia, hải vực phía nam, trên một du thuyền.

Tuy buổi trưa, nhiệt độ không khí chỉ có 5, 6 độ nhưng gió nhỏ nên không quá lạnh.

Ánh mặt trời không quá chói mắt, Dương Thần thanh thoi đeo một cái kính mát, mặc áo phong trắng, mặc quần hoa rộng thùng thình, nằm tựa vào một cái ghế dài.

Một tay cầm một cái cần câu cá, tay kia cầm điều thuốc, thi thoảng lại nhả khói phì phèo.

Ở cạnh Dương Thần, còn có một cái ghế dựa nhỏ hơn, một cô bé mập mập ăn mặc giống ba của mình, áo phong, quần sóc, lộ ra đôi chân trắng như tuyết; cô bé cầm một cái cần câu, trên mặt tức giận, chu cái miệng nhỏ nhắn.

Cũng khó trách Lam Lam không cao hứng, bởi câu cá từ sáng cho tới trưa chỉ có Dương Thần câu được cá, còn cô bé thì một cái giầy rách cũng không, bé mập không vui là phải.

Phía sau hai cha con, trên một cái bàn dài, bày vài con cá biển mới được câu lên, cùng nhiều loại nguyên liệu nấu ăn.

Mạc Thiện Ny, Đường Uyển, Lưu Minh Ngọc mấy cô vợ giỏi nấu ăn trở tài làm shushi, cá rán,... đủ món hải sản.

Khi hương vị món ăn lan tỏa ra, khuôn mặt rầu rĩ không vui của Lam Lam biến mất, lập tức quay đầu lại nhìn chằm chằm cái chảo phía trước Mạc Thiện Ny liếm liếm môi.

Dương Thần vứt mẩu thuốc lá trên tay xuống, tay béo má con gái để cô bé quay người

- Nhìn cái gì vậy, tập trung câu cá đi, không câu được cá hôm nay không có cái gì ăn Dương Thần cười xấu xa nói.

Bé mập đối với người ba “Tàn nhẫn” khóc không ra nước mắt:

- Ba, Lam Lam nhảy xuống biển bắt cá có được không, câu cá chơi không vui gì hết á.

Dương Thần cười nói:

- Con sao vội vàng thế, mới có năm ba phút lại nhìn một lần đương nhiên không được. Nếu để cho con nhảy xuống biển bắt cá vậy những gì làm lúc trước biến thành công cốc à.

- Lam Lam cho rằng cá rất ngu ngốc nha, ai biết chúng nó hư hỏng như vậy không chịu

cần mồi của Lam Lam.

Bé mập làm ra vẻ nghiêm túc, mè nheo.

- Lý do lý trầu, ngồi đi, tiếp tục câu!

Dương Thần một mực chắc chắn, biểu lộ là một người cha nghiêm túc, trong lòng thầm vui, có một cô con gái ngây thơ thế này là chuyện vui lớn của cuộc sống, sinh hoạt có thêm nhiều chuyện để nói.

Mấy người vợ phía sau cười rạng rỡ, biết Dương Thần đang đùa giỡn Lam Lam, còn con bé láu cá muốn chống chế.

Mạc Thiện Ny đem hai con cá rán chín, bày trong đĩa mang tới bên người bé mập:

- Được rồi, kẹ ba ba đi, ba ba hù dọa con thôi, ăn trước đi ha.

Bé mập như được đại xá, nhịn không được, không cần dao đĩa gì cả trực tiếp dùng tay cầm con cá cắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn, vô cùng thỏa mãn.

Ăn một lát, bé mập cũng bắt chập tất cả, ném cần câu, vội chạy tới cạnh bàn ăn, cầm đĩa sushi mà Đường Uyên đã làm.

Dương Thần bĩu môi, đang định đứng dậy đi theo con gái tới thưởng thức các món ăn, thì thấy Lâm Nhược Khê đi ra từ khoang tàu, trên tay cầm điện thoại, có việc tìm hân.

Lâm Nhược Khê quay đầu, đối đáp vài lời, sau đó ngắt điện thoại đi tới trước Dương Thần nói:

- Ông xã, mẹ gọi nói, Yến Kinh không ở được nữa, bọn họ định tới Hải Nam.

Dương Thần sững sốt, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ông lão này thật bướng bỉnh, toàn bộ Hoa Hạ sắp bị đông cứng rồi còn không chịu rời khỏi Hoa Hạ.

- Đúng vậy đó...

Lâm Nhược Khê đáp lại, lại nói:

- Còn có chuyện này, mẹ bảo em nói cho anh, thủ trưởng số 1 hi vọng anh có thể gặp ông ta một lần.

Dương Thần nghe thấy vậy, cười, khoát tay áo nói:

- Không cần phải đi, cũng chả phải gặp cũng biết ông ta muốn nói chuyện gì, đơn giản để cho anh ra mặt, giằng co với Chư Thần; anh không bị tâm thần, cũng không phải anh hùng cái thế, trước đây có người che chở bọn họ làm bộ giả thần giả quỷ, bây giờ bị từ bỏ lại muốn anh đi chịu chết? Anh đâu phải kẻ ngốc đâu.

- Hừ, anh thật nhỏ mọn.

Lâm Nhược Khê cười một tiếng, trắng mắt liếc nhìn Dương Thần, nhưng cô tán thành với cách làm của Dương Thần, cô không muốn chồng mình dính vào tai kiếp này của nhân loại.

Khoảng cách ngày Dương Nguyên Túc rời đi đã qua một tháng.

Trên phạm vi toàn thế giới đã xảy ra hiện tượng tử vong hàng loạt, nạn

đói rét, phạm tội, không chỉ có những khu vực, quốc gia nghèo đói mà ngay cả những quốc gia phát triển cũng lâm vào tình trạng hỗn loạn.

Mỗi tuần, nhân loại đều có trăm vạn người chết.

Hiển nhiên, số người chết ngày càng tăng lên, đến cuối cùng, nếu nhiệt độ còn tiếp tục hạ trừ một số người thuộc tầng lớp chớp bu thì những người bình thường xác suất còn sống gần như là con số không.

Trong vòng hơn một tháng này, Dương Thần vẫn nhàn hạ du lịch cùng vợ và con gái mặc kệ phong ba của thế giới.

Chuyện lớn thế, sao mấy bác cao nhân còn không ra tay dựa vào cái gì mà bảo hấn đi chịu chết? Không chỉ có bắt đi vợ mình còn cái gì ghênh tiếp số mệnh? Có quỷ mới tin!

Dương Thần cảm thấy mình là nhân vật vĩ đại “Vì nhân dân phục vụ”, cho nên, quyết đoán bất động.

Cũng trong khoảng thời gian này, Dương Thần nghĩ được rất nhiều chuyện, ban đầu

số 1 dùng uy áp trấn trụ mình đây chắc là Dương Nguyên Túc hoặc là kẻ có thực lực không yếu kém hơn ông ta là mấy.

Số 1 hẳn là được bọn họ hỗ trợ, nhưng sau khi trái tim Gaia sống dậy, bọn họ đã rời bỏ Số 1, nên mới dẫn đến số 1 lo lắng đàm phán với mình.

Từ trước đến nay Dương Thần ghét ác như thù, lúc trước thì ép mình không ngóc đầu lên được, hiện tại ô dù mất cán, lại muốn nói cái gì dân tộc đại nghĩa, đi chịu chết, vô nghĩa hết sức?

Hơn nữa, trong lúc này, Ngọc Lan Đình, Mông Tử Kha của Hồng Hoang cảnh đều tới tìm mình.

Ngọc Lan Đình hỏi lão tổ tông Ngọc Tuyết Ngưng có phải đã tới trên đảo không, bởi

vì Ngọc Tuyết Ngưng sau khi đi xem xét hậu duệ Thanh Khâu tộc đã biến mất không thấy đâu, không ai biết lão tổ tông đi đâu cả.

Hôm nay có chuyện quan trọng, lão tổ tông không gặp được, Ngọc Lan Đình cùng Yêu tộc rất sốt ruột.

Còn Mông Tử Kha khẩn cầu Dương Thần giúp đỡ các Ma Tu thoát khỏi Vạn Yêu Giới, nhưng Dương Thần trực tiếp đưa ra lý do cự tuyệt; bởi Dương Thần có thực lực đè ép Mông Tử Kha không chỉ một ít nên ông ta cũng không có biện pháp cưỡng cầu.

Thế nhưng, Ngọc Tuyết Ngưng biến mất, khiến Dương Thần có cảm giác, có thể có liên quan tới người sư phụ kia của Dương Nguyên Túc, đương nhiên cũng chỉ là suy đoán mơ hồ.

Mặc kệ Chư Thần cùng nhân loại làm sao, cuối cùng già trẻ nhà mình an toàn là được, hấn chỉ lo cho gia đình mình còn cứu vớt nhân loại thì để những người mạnh hơn đi lo lắng.

Cùng Lâm Nhược Khê nói chuyện phiếm vài câu, Dương Thần cùng các

và vợ vây quanh bàn ăn, ngồi thưởng thức bữa tiệc cá.

Tiêu Chi Tình và Trinh Tú cùng những người vợ khác đã tới. Tiêu Chi Tình thông qua tu luyện “Cửu Chuyển Âm Dương”, phá tan vách ngăn Huyền Âm Mạch, thực lực đột nhiên tăng mạnh, đi sau về trước, ngăn ngừa một tháng đã sắp Hóa Thần.

Cả nhà một bên tu luyện, một bên vui đùa, bầu không khí trên đảo vui vẻ, âm áp không bận tâm điều gì, điều này càng khiến ý nghĩ vì đại nghĩa liều mạng trong đầu bị vứt đi tận đàng nào.

Ăn được một lúc, thỏa mãn, Dương Thần ôm lấy Lam Lam vẫn còn háu ăn, dự định tới nơi trống vắng, kiểm nghiệm tu luyện của con bé, không chỉ tu vi mà cả một ít kỹ xảo chiến đấu, vận dụng pháp thuật.

Con đường Dương Thần đã đi qua, rất hối hận khi còn bé đã bỏ qua nhiều điều, phí sức mà thành quả không bao nhiêu, bây giờ không muốn con gái có điều tiếc nuối.

Thế nhưng, lúc chuẩn bị rời khỏi du thuyền, Dương Thần cảm thấy có vài chục tu sĩ Độ Kiếp kỳ, thậm chí có vài cổ chân nguyên uy áp cường đại từ phía Đông tới.

Rất nhanh, một đám tu sĩ Hoa Hạ xuất hiện trên hải đảo.

Dương Thần cùng chúng nữ bất ngờ, người tới là Lạc Thiên Thu suất lĩnh cao thủ Lạc gia, Tiêu gia; còn có Diêm Tú Minh, Liễu Thì Nguyên suất lĩnh Hồng Mông.

Đa số người có tu vi Nhược Thủy kỳ, nhưng cũng có không ít người tu vi khá thấp, mà Dương Thần đều quen biết, là đám người Lạc Tiểu Tiểu, Yên Tam Nương.

Nhưng những người này không đến chịu chết, thứ nhất bọn họ biết có cho cả đám hội đồng cũng không là đối thủ của Dương Thần.

Thứ hai, trên người bọn họ đều có vết tích chiến đấu, quần áo, vật dụng tổn hại, đầu tóc rối bời, không thiếu vết máu còn chưa khô; có rất nhiều cao thủ Nhược Thủy kỳ bị thương.

- Có chuyện gì xảy ra với các người vậy?

Dương Thần phiêu nhiên trên bờ cát, trong lòng trầm xuống, đứng song song với họ hỏi thăm.

Mắt Lạc Thiên Thu đỏ lên, thần sắc lãnh khốc, tuyệt vọng, giọng nói khàn khan: -Hết, hết rồi... Hết.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1624

Rùa Đen Rút Đầu

- Cái gì?

Dương Thần không hiểu đầu của tai nheo gì cả, hỏi lại:

- Nói rõ xem nào, các người bị làm sao vậy?

Lạc Tiểu Tiểu sớm không nhìn nổi, khóc lóc bỏ nhào tới trong lòng Dương Thần:

- Dương Thần... Huyền cảnh bị Chư Thần công hãm rồi... Gia gia em kéo dài thời gian... Cũng bị Thần tộc giết chết... Chúng em cái gì cũng mất hết rồi... Hu, hu...

Sắc mặt Dương Thần đại biến, thoáng cái không phản ứng kịp, Thần tộc... Công hãm Huyền cảnh rồi?

Gia gia Lạc Tiểu Tiểu, là Lạc Bình Triều thực lực so với Lạc Thiên Thu chỉ hơn chứ không thấp cũng bị giết rồi, xem ra Chư Thần muốn đàn áp toàn bộ tu sĩ trong Huyền cảnh rồi...

Quả nhiên, thực lực của Chư Thần đã không thể ngăn cản sao.

Vội xông tới ôm khiến Dương Thần quên đi còn đang đứng trước mặt mấy bà vợ, Lạc Tiểu Tiểu làm ra động tác thân mật như thế khiến các bà vợ nhú mày... Cô gái này từ đâu tới vậy?

Khi Dương Thần kịp phản ứng, vội vàng đẩy Lạc Tiểu Tiểu ra nhưng đối với cô bé đáng thương này cũng không biết làm sao, đành nói:

- Đừng khóc nữa.

Nói xong, Dương Thần đi tới chỗ Yến Tam Nương; còn có Yến Phi Vân, Yến Phi Vũ.

Nhưng lúc này, ba anh em Yến gia như người mất hồn, ngay cả Yến Tam Nương nhìn thấy Dương Thần tỏ ra vô cùng bị thương, chỉ gật đầu đơn giản.

- Dương thiếu gia...

Dương Thần quan tâm hỏi:

- Yến bà bà, cụ thể là có chuyện gì xảy ra, vị Chủ thần nào tiến công Huyền cảnh?

Yến Tam Nương thở dài, muốn mở miệng nhưng lời chưa ra khỏi đã như mắc nghẹn, nước mắt rơi lã chã không ngừng.

- Dương Thần đừng làm khó Yến Phi Linh nữa.

Một trong Tứ đại trưởng lão Liễu Thì Nguyên mở miệng:

- Trưởng lão Yến Vô Trần đã ngã xuống trong chiến đấu, ba anh em bọn họ hiện tại

sống không dễ dàng gì.

Dương Thân kinh ngạc, Yên Vô Trần cũng chết? Thảo nào, tính ông ta cương trực như thế, Lạc Bình Triều cũng không chống lại được, Yên Vô Trần chết cũng không khó giải thích.

Chi đau lòng cho Yên Tam Nương buồn bã, cho khoảng cách bao xa, cha một ra đi cũng là chuyện bi ai vạn phần.

Lạc Thiên Thu hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Là Viêm Vân pháp sư, và lão tam Ninh gia Ninh Nhượng Trúc, còn có một người phương Tây chắc cũng là một trong các vị Chủ thần, ba vị Chủ thần...

- Viêm Vân pháp sư?

Dương Thân không thể hiểu nổi:

- Là một trong Tứ đại trưởng lão Hồng Mông?

Với sự hiểu biết của Dương Thân về Hồng Mông, Viêm Vân pháp sư ít tham dự vào chuyện của Hồng Mông, nhưng thực lực cao thâm, thông lĩnh tu sĩ Phật Môn, lại từ bi vi hoải; đây là đánh giá mà người trong Huyền cảnh đánh giá về ông ta.

- Ông ta... là Chủ thần!

- Còn có Ninh lão tam chưa từng ra mặt, Huyền cảnh thập đại cao thủ Ninh Nhượng Trúc cũng là Chủ thần?

- Trăm triệu lần không nghĩ tới, Viêm Vân lão tặc hòa thượng, ông ta là chủ thần, từ thủ đoạn của ông ta rất có thể là Hỏa thần trong truyền thuyết... về phần Ninh Nhượng

Trúc, và tên vô liêm sỉ có tốc độ cực nhanh kia không rõ lai lịch.

Diêm Tú Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Dương Thân suy nghĩ, tên có tốc độ cực nhanh kia là kẻ mang giày phi hành Hermes, còn Ninh Nhượng Trúc, Athena có tỷ lệ rất lớn đang ở vùng cực, vậy chỉ có thể là Hera kẻ mình chưa từng gặp.

Dương Thân nhú chặt mày, đám người kia rốt cục là sao, thật muốn nhỏ cỏ tận gốc, toàn bộ thế giới đã trong tay bọn họ, đám tu sĩ Hoa Hạ bị đánh cho hoa rơi nước chảy, thật sự cần phải như vậy không?

Trong lòng Dương Thân nghĩ vậy lại không nói ra, đám người Lạc Thiên Thu trước mặt không phải là bạn bè của mình, mình ngược lại không giết bọn họ đã là tốt lắm rồi.

- Các người nói chuyện mình gặp phải, tôi còn chưa rõ lắm, các người tới đây là muốn làm cái gì?

Dương Thân ung dung hỏi.

Sắc mặt tu sĩ Huyền cảnh khó coi, như có một lớp màng nào đó vừa bị thủng, mà Dương Thân khám phá ra, họ không cam lòng mất đi lòng tự tôn.

- Lúc trước, các người không từ thủ đoạn đối phó tôi, bây giờ tổ chim bị phá, ác giả ác báo, thế nào, còn muốn tới chỗ tôi tìm nơi che chở? Các người

không thấy da mặt mình quá dày sao?

Thái Nghiên chưa hề mở miệng đột nhiên lạnh lùng châm chọc.

Thái Ngưng cảm thấy lúc này ân oán cá nhân nên cởi bỏ, đại sự quan hệ tới tồn vong của cả nhân loại, vội lôi kéo Thái Nghiên tránh cô xen mồm vào làm ảnh hưởng phán đoán

của Dương Thần.

Thái Nghiên không chịu, tránh tay của chị, bất mãn nói:

- Chị, đừng cản em! Em phải nói, bọn họ làm ra vẻ chưa có chuyện gì xảy ra ấy, tự nhiên tới đây làm bộ xin tị nạn! Khiến em thấy buồn nôn.

- Nghiên Nghiên.

Thái Ngưng nhỏ giọng trách cứ, áy náy nhìn mấy người trong Huyền cảnh; cô nghĩ phần lớn những người này có thù oán với Dương Thần, nhưng cũng có người không phải, không thể vợ đũa cả nắm, một đòn chết cả.

Nghe thấy mấy lời này, Liễu Thi Nguyên, Diêm Tú Minh đám người sắc mặt đen kịt, giận mà không dám nói gì.

Mấy trăm năm qua bọn họ đều trên ghế cao, nhìn ngấm thiên hạ dưới chân.

Nhưng không ngờ, Chư Thần cùng các lộ anh hùng thiên tài nổi lên lại rơi vào hoàn cảnh như thế này, nhục nhã bỏ Huyền Thiên đảo chạy, lại phải tìm một tên nhóc hơn hai mươi tuổi che chở, thậm chí... Còn coi như là kẻ thù.

Lúc nấn Tam Nương thở dài, đi tới trước mặt Dương Thần cười khỏ nói:

- Dương thiếu gia, Thái tiểu thư nói đúng, mặc dù là chuyện trong quá khứ nhưng do chúng tôi tham dự, thay mặt Yên gia xin lỗi cậu. Những người ở đây không có mặt mũi nào đến cầu xin cậu cứu giúp.

Dương Thần không thích nhìn thấy đám Lạc Thiên Thu, nhưng không có ý nhằm vào Yên Tam Nương, cười nói:

- Yên bà bà, bà khách khí quá, chỗ này của cháu dù không chào đón toàn bộ người

trong thiên hạ nhưng sẽ không thể không chào đón bà; những gì của cháu hôm nay cũng có công của bà bà, bà trợ giúp cháu rất nhiều, có câu ân như giọt nước báo ân cả dòng sông. Dương Thần cháu hiểu, dù sao ân nhân của cháu cũng không có mấy người.

Yên Tam Nương rơi nước mắt cảm động, vui mừng gật đầu:

- Cảm ơn Dương Thiếu gia để mắt... Có những lời này của cậu, Tam Nương thỏa mãn. Thế nhưng, Dương thiếu gia, bất kỳ tiền bối nào ở đây hôm nay đều quan trọng hơn nhiều so với Yên Tam Nương.

- Huyền cảnh sụp đổ, ở đây hầu như hội tụ những tu sĩ cuối cùng của nhân loại, ngọn lửa hy vọng cuối cùng, nếu những người này lại ngã xuống, sợ rằng Hoa Hạ không thể một lần nữa khôi phục nguyên khí, cho nên...

Không đợi Yên Tam Nương nói xong, Dương Thần khoát tay, ngắt lời bà, nói:

- Yến bà bà, tuy rằng cháu rất tôn kính bà nhưng cháu không thể vi phạm nguyên tắc của mình. Dương Thần cháu từ trước tới giờ có ân báo ân, có oán báo oán chưa bao giờ làm chuyện ngu ngốc lấy ân báo oán cả...

- Đám người kia, đa phần không có một nửa điểm quan hệ với cháu, có quan hệ cũng là kẻ thù, cháu không có ý định đại khai sát giới trước mặt con gái mình, cũng không muốn máu vậy bắn lên cửa nhà mình, đảo này không chào đón họ ở lại.

- Hơn nữa, vạn nhất Chủ thần khác tìm tới, cho rằng cháu đứng về phía bọn họ, đây chẳng phải là tự tìm đá đập vào chân mình? Cháu tự nhận thực lực không tệ nhưng chi sợ cũng không phải đối thủ của Athena bây giờ, cho nên, cháu không thể để người thân của mình rơi vào nguy hiểm.

Yến Tam Nương còn muốn khuyên điều gì, Yến Phi Vũ ở phía sau đã tiến tới, trừng mắt, nói:

- Quên đi! Tam muội, tiểu tử này nói rõ sợ phiền phức, làm rùa đen rụt đầu ẩn nấp trên đảo! Em dù có nói thế nào hắn cũng giả bộ không hiểu thôi! Huống chi hắn cùng Chư Thần một phe, chúng ta tài nghệ không bằng người, nhưng ít nhất chết cũng phải có cốt khí!

- Không sai! Yến trưởng lão dưới xuôi vàng có biết cũng vui mừng vì có người con như thế.

Liễu Thì Nguyên lên tiếng:

- Chúng ta tới đây là không thể tránh nhưng cũng không phải sợ chết! Hôm nay, tu sĩ Hoa Hạ cùng con dân đều cùng chung một con thuyền, cùng đi trên một con đường, cùng lắm chúng ta liều mình tới Bắc Cực từ chiến một phen, chí ít cũng không thẹn với lương tâm!

Bị kích thích như thế, các cao thủ Huyền cảnh ở đây ngạo khí ngất trời, cả đám vang tiếng đồng lòng, trong mắt hiện lên ngọn lửa nồng cháy.

Thế nhưng, mấy người Lạc Thiên Thu, Diêm Tú Minh tương đối lãnh tĩnh, giữ yên lặng, bọn họ biết đi Bắc Cực căn bản là chịu chết, không có chút ý nghĩa nào.

Dương Thần cũng không thêm đề ý phép khích tướng của Yến Phi Vũ, trong những người này chỉ có sống chết của Yến Tam Nương cùng Lạc Tiểu Tiểu là hắn quan tâm, những người khác muốn đi chịu chết thì cứ đi.

Đúng lúc này, phía đông hải vực, một gã đạp trên cự kiếm màu u lam dẫn dắt một đám tu sĩ tu vi cao thấp không đồng đều nhanh chóng chạy tới, người phía trước chính là Từ Thiệu Cung!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1625

Thật Là Anh

Thái Thanh sơ kỳ?

Dương Thần liếc mắt nhận ra Từ Thiếu Cung đã tấn thẳng tới cảnh giới Thái Thanh, tuy không biết xảy ra lúc nào, nhưng từ lần đầu gặp gã tới giờ mới qua bao lâu, người này đúng là kỳ tài số một.

Sức chiến đấu của kiếm tu vượt xa các loại tu sĩ khác, cho nên, dù Từ Thiếu Cung có tu vi Thái Thanh sơ kỳ nhưng chỉ sợ không yếu hơn Lạc Thiên Thu bao nhiêu.

- Từ Thiếu Cung, lúc trước cậu đi đâu? Cậu trốn tránh lúc gia tộc gặp nạn?

Một gã Thái thượng trưởng lão Tiêu gia phẫn nộ hỏi.

Từ gia là gia tộc phụ thuộc Tiêu gia, Từ Thiếu Cung biến mất không rõ tung tích khi

Tiêu gia gặp nguy cơ sống còn, điều này khiến người Tiêu gia cực kỳ bất mãn.

Con mắt Từ Thiếu Cung lạnh lẽo đảo qua, như một thanh kiếm sắc bén đâm vào mắt vị trưởng lão kia, khiến vị trưởng lão đó run rẩy toàn thân.

- Hừ, tôi còn chưa hỏi các người! Tôi chỉ tìm một nơi yên tĩnh lặng lẽ độ một lần Cửu Thiên Thần Lô Kiếp, tại sao vừa trở lại Huyền cảnh, trên trăm người Từ gia chúng ta thì đã chết hơn phân nửa?

Vị trưởng lão kia lo lắng không biết làm sao, nói:

- Cậu nói gì vậy? Chỉ Từ gia gặp nạn sao? Toàn bộ Huyền cảnh đều bị ba gã Chủ thần tàn sát, tam đại gia tộc tổn thương thảm trọng, Hồng Mông tổn thất hơn tám phân tu sĩ, cậu nghĩ chúng tôi không đau lòng sao?

Từ Thiếu Cung cười lạnh nói:

- Đúng là đủ nghiêm trọng, chỉ chú ý lo chạy lấy thân mình, cũng không chịu nhìn đằng sau tôi, có nhiều tu sĩ tu vi thấp như vậy bị bỏ lại trong Huyền cảnh. May cho họ, là dọc đường tôi tập trung họ lại, lại có người báo cho tôi biết các người có khả năng trốn tới hướng này, tóm lại, tôi muốn các người chết hết đi.

Nói xong, Từ Thiếu Cung không chú ý đám người Tiêu gia cùng trưởng lão Huyền cảnh tức sùi bọt mép, ánh mắt nhìn qua Dương Thần.

Cuối cùng, Từ Thiếu Cung cảm thấy hoang đường, cười lớn:

- Cái tên chết bầm, khiến tôi tức chết mà? vốn nghĩ sau khi bế quan kết thúc có thể cùng anh đánh một trận đàng hoàng, nhưng thực lực của anh bây giờ cao tới nỗi tôi không đủ sờ nổi gót chân.

Dương Thần đối với gã Kiếm tu cao ngạo này cũng không ghét, cười nhạt:

- Anh cũng muốn tới chỗ tôi ị nạn?

Từ Thiếu Cung thu phi kiếm lại ngẩng đầu nói: nguồn truyện t u n g h o a n h . c o m

- Tôi không có thù hận gì với anh, nhưng cũng không muốn ị nạn, chỉ là bây giờ không có nơi nào để đi, nếu anh không muốn tôi ở lại, tất nhiên tôi sẽ đi.

Dương Thần suy nghĩ một chút, có nên để một số tu sĩ ở đây lưu lại không, dù sao cũng không ít người không oán không cừ; nhưng đúng lúc này từ phía sau Thái Ngưng kinh ngạc hô một lên tiếng!

- Sư phụ? Sao người cũng ở đây?

Ánh mắt Thái Ngưng tập trung vào một mỹ phụ mặc váy đỏ, mắt hạnh má đào, dáng

người yếu điệu, đúng là Đường Lộ Di!

Lúc này Dương Thần mới phát hiện, Đường Lộ Di đã đột phá tiến vào Hóa Thần sơ kỳ, xem ra là vừa tới Huyền cảnh thì gặp Từ Thiếu Cung.

Mà Đường Lộ Di dường như không nghe thấy tiếng gọi của Thái Ngưng, ánh mắt bà tập trung trên người Lạc Thiên Thu, bà thấy cái gì đó khiến bản thân kinh hoàng, kích động, hô hấp dồn dập, hai mắt đầm lệ mờ mịt.

Lúc này, Lạc Thiên Thu lơ đãng lướt qua Đường Lộ Di trong tích tắc, khuôn mặt không có chút gợn sóng sợ hãi của lão lộ ra một tia kinh ngạc.

- Vương... Vương Thánh? Thật... Thật là anh?

Đường Lộ Di ghen ngào, không dám tin vào mắt mình.

Dương Thần và Thái Ngưng ngăn ra, Dương Thần còn bình thường bởi trước kia đã từng đoán định nhưng Thái Ngưng lại khiếp sợ không gì sánh được.

Hai tay Lạc Thiên Thu nắm chặt; mà Lạc Tiểu Tiểu bên cạnh không hiểu, nhìn cha và người phụ nữ xa lạ kia.

Bầu không khí trở nên cổ quái, mọi người đều ý thức được, Lạc Thiên Thu cùng mỹ phụ Hóa Thần sơ kỳ này có gút mắt không ngờ.

Đường Lộ Di rút cục cất bước, nhanh phi thân tới trước mặt Lạc Thiên Thu, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt ông ta, thì thào nói:

- Sẽ không sai đâu... Là anh... Hình dáng của anh có thay đổi nhưng ánh mắt, khí chất của anh có hóa thành tro tôi cũng không quên...

- Vương Thánh! Anh trả lời tôi! Anh là cái tên bạc tình bạc nghĩa, lừa đảo, nói đi đồ tôi!

Một cảnh tượng không ai ngờ tới, Đường Lộ Di cầm lấy cổ áo Lạc Thiên Thu không ngừng lắc mạnh, gào thét chói tai, nước mắt giàn dụa, tê tâm liệt phế.

Một vài vị lão nhân Lạc gia còn nhớ, năm đó Lạc Thiên Thiên lịch lãm ở thế tục lấy tên là Vương Thánh... Chẳng lẽ cô gái này là...

Rất nhiều người đã đại khái đoán ra, nhất thời cổ quái nhìn Lạc Tiểu Tiểu rồi lại nhìn Đường Lộ Di, so sánh với nhau.

- Bà là ai vậy! Không được động vào cha tôi!

Lạc Tiểu Tiểu bên cạnh kịp phản ứng, nhất thời bất mãn muốn đẩy Đường Lộ Di ra.

Nhưng Đường Lộ Di nghe thấy tiếng cô, chợt nhớ ra điều gì, nhanh tay bắt lấy hai vai cô, vui mừng nhìn ngắm, đánh giá Lạc Tiểu Tiểu.

- Con... Con gọi anh ta... Con là con gái anh ta? Con tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?

Đường Lộ Di hỏi một loạt vấn đề.

Lạc Tiểu Tiểu cảm thấy bà này điên rồi, mờ mịt nhìn về phía cha mình, không ngờ trong mắt cha lại đỏ lên.

- Cha... Đây là sao...

Rất cục Lạc Tiểu Tiểu ý thức được tình huống không ổn.

vẫn quan sát không nói, lúc này Dương Thần mới tiến lên, mang theo cảm xúc nói:

- Lạc Thiên Thu, chuyện cho tới giờ ông còn chưa nhận ra bà ấy sao, nói như thế nào, bà ấy cũng là mẹ một của Lạc cô nương đó.

Mọi người ở đây đều đồng loạt nhìn Dương Thần, có vẻ rất ngạc nhiên không hiểu tại sao Dương Thần biết chuyện này.

Dương Thần cũng không hiểu sao mình lại nói ra, giống như khi Lạc Tiểu Tiểu nói tới thân thể của mình thì tự nhiên muốn cho cô biết mẹ một cô còn sống mới không khiến cô đau lòng nữa.

- Lạc Thiên Thu, ông còn muốn che giấu sao? Ông lấy ngọc bội Lê Hoa trên người Lạc cô nương đi, lại cho cô ấy một ngọc bội khắc chữ Lộc, đặt nhũ danh là Lộc Nhi, Lộc Nhi, nếu tôi đoán không sai, đó là tên ông gọi mẹ một của Lạc cô nương, phải không? Đây không phải là ông không bao giờ quên Đường sư phụ sao.

- Trước kia tôi đã từng nghi hoặc, vì sao ông biết năm đó Đường sư phụ có con gái, còn biết tên cô bé kia, có tín vật là ngọc bội Lê Hoa của đứa bé kia, chỉ đến khi Lạc cô nương nói về thân thể của mình thì tất cả đã rõ ràng.

Nghe thấy vậy, Đường Lộ Di mừng như điên, bà tin Dương Thần không nói lung tung, cô gái trước mắt chính là con gái mình!

Lạc Thiên Thu nhất thời mờ mịt, trong đầu hiện lên tình cảnh sớm tối nhiều năm về trước, từng vui vẻ và bi thương, hiện lên quyền thế gia tộc lúc lên lúc xuống, cho tới khi chỉ còn hai bàn tay trắng lưu vong hải ngoại...

Nhìn mẹ con gặp lại, ông ta cảm thấy nhiều việc thật buồn cười, ông ta cảm thấy mình có một sự giải thoát...

Lạc Thiên Thu đứng chát, cười tự giễu, đặt tay lên lưng Đường Lộ Di:

- Lộ nhi... Anh xin lỗi em...

Đường Lộ Di ôm thật chặt Lạc Tiểu Tiểu, cũng không biết có nghe thấy không, chỉ không ngừng khóc.

Lạc Tiểu Tiểu ngơ ngác bị ôm chặt, trong miệng không biết nói cái gì, tựa như biến hóa đột ngột, không biết tiếp nhận làm sao mẹ một đột nhiên xuất hiện.

Một đám người trong Huyền cảnh cảm khái, thôn thức, chẳng ngờ, Lạc Thiên Thu lại có giây phút ôn nhu như thế.

Phụ nữ rất mẫn cảm, như Thái Ngưng biết sự phụ đau khổ như vậy, không đành lòng, một mình yên lặng rơi nước mắt.

Có lẽ tình cảm dịu dàng khiến Dương Thần mềm lòng, kể những tu sĩ này, họ muốn ở thì ở, chỉ cần không ảnh hưởng tới cuộc sống của hắn và người nhà là được.

Mà từ một số ít các trưởng lão Hồng Mông, Từ Thiếu Cũng biết được số lượng tu sĩ trong Huyền cảnh bị hao tổn nặng nề, nhưng cũng không ít tu sĩ tránh thoát khỏi một kiếp, nhưng nhất thời bị phân tán, rời khỏi Huyền cảnh cũng không biết đi đâu, loạn thành một đoàn.

Nhưng rõ ràng, Huyền cảnh không thể trở về, đặc biệt là Huyền Thiên đảo của Hồng Mông.

Hỏa Thần trăm phương ngàn kế, luân hồi trở thành cao tăng Hoa Hạ, một đường đi lên, trở thành một trong Tứ đại trưởng lão Huyền Thiên đảo Viêm Vân pháp sư, khẳng định không chỉ một đòn tấn công chớp nhoáng như vậy, hơn phân nửa là muốn tiếp cận đối

phó Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma đại trận giải cứu Zeus.

Đám Dương Thần cũng hiểu vì sao Viêm Vân pháp sư từ trước tới nay “Tù bi vi hoài”, rất ít khi xuất thủ, rất có khả năng là ông ta không muốn lộ ra thực lực chân chính; không dễ dàng ra tay vậy càng khó phát hiện ra thần cách.

Cũng tương tự, Ninh Nhược Trúc có tu vi cao thâm nhưng cũng rất ít khi ra tay phân nửa vì sợ lộ ra chân tướng, dù sao cần phòng ngừa vạn nhất tránh kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1626

Người Đòi Đều Là Hạng Thất Phu

Bản thân Dương Thần, còn nghĩ ngợi nhiều hơn.

Aphrodite và Apollo đều từng thể hiện rõ ràng, Hỏa thần Hephaestus tuy không phải chủ thần hùng mạnh nhất, nhưng là người đúc ra nhiều thần khí.

Thần khí búa hỏa thần, theo truyền thuyết ngoài việc có thể gây ra động đất, phun trào dung nham, quan trọng hơn có thể dung hợp thần lực và thần khí vào làm một, hơn nữa ông ta còn là Thợ thủ công của trời đất, ý tưởng sáng tạo vô cùng tinh xảo.

Trước đây còn buồn bực, sự kiện thất lung mê hoặc giả mạo lần đó, tại sao lại có chiếc thất lung kia, lúc này cuối cùng cũng có thể mở ra bí ẩn rồi, phân nửa chính là kiệt tác của Hephaestus.

Thần khí thực sự vì hạn chế của nguyên liệu và sức mạnh thời đó, không có cách nào chế tạo ra, làm đồ giả đối với ông ta mà nói không thành vấn đề.

Vừa đúng lúc, Hermes và Hỏa thần cùng ra tay với Huyền Cảnh, quan hệ của bọn họ hẳn không tệ, cũng có thể lý giải, đó là nguyên nhân khiến Hermes hóa thành áo xám giả mạo, tham gia vào hành động kỳ dị lần này.

về phần Ninh Nhược Trúc phân nửa khả năng là Hera, Dương Thần nghĩ bà ta hẳn đã làm ra không ít chân tay, nhưng tạm thời không thể khẳng định, liệu có phải bà ta điều khiển tất cả.

Chuyện cho tới bây giờ, Dương Thần đã dần hiểu rõ, một số chuyện trước đây Christine giấu mình.

Sợ rằng sau khi trái tim Gaia sống lại, nhiều kế hoạch của thần tộc, bọn họ đều sớm có sự hiểu biết từ trước, duy chỉ có điều không cho mình biết.

Nếu nói Dương Thần không thêm để ý chút nào thì không đúng, dù sao đây không phải là chuyện nhỏ, hơn nữa rất khó làm một nhân vật nửa người thường nửa thần thánh như hẳn ta, nhưng... Coi như mình hôm nay đã biết rồi, mình thật sự sẽ ngăn cản bọn họ sao?

Cùng với đám người đến từ Huyền Cảnh, những tin tức này truyền đến tai, Dương Thần không cách nào tránh khỏi có chút mê muội, có thứ gì đó ngồn ngộn trong nội tâm, rất đáng sợ.

Thời gian bốn ngày trôi qua rất nhanh, những tu sĩ Huyền Cảnh trú chân trên đảo, hầu

như đều hồi phục nguyên khí, những người này đều không nghèo túng, đan dược trị thương còn không ít.

Dương Thần cũng không quan tâm tới bọn họ, dù sao những người này cũng không chết đói chết rét, không thể ai cũng vào nhà ở được.

Dĩ nhiên, đối với những người có mối liên hệ như Yến Tam Nương và Đường Lộ Di, vẫn phải đối đãi tốt, bọn họ được đối đãi tốt, chắc chắn sẽ có ý tách ra khỏi những người có liên quan khác, vậy là, Dương Thần vẫn sắp xếp chỗ ở cho một số người như huynh muội nhà họ Yến, Lạc Thiên Thu và Lạc Tiểu Tiêu.

Dương Thần cố hết sức tránh mặt Lạc Tiểu Tiêu, để cho Lâm Nhược Khê khỏi phiền lòng, nhưng dường như Lạc Tiểu Tiêu cũng không có tâm trạng quần quýt lấy Dương Thần, bởi vì sự xuất hiện của mẹ đẻ Đường Lộ Di, cô con gái mấy hôm nay có chút ngơ

ngác không biết làm sao.

Lạc Thiên Thu và Từ Thiếu Cung là hai người còn sót lại trong Huyền Cảnh có sức mạnh áp đảo quần hùng, hai người này sau khi đợi những người khác phục hồi nguyên khí, liền triệu tập những cao thủ trong Huyền Cảnh, bàn luận chuyện trở về Huyền Cảnh.

Những cao thủ trong Huyền Cảnh không giống như Dương Thần, họ hiểu rõ tuyệt đối không thể trở thành bằng hữu với Chư Thần, Chư Thần cũng sẽ không bỏ qua cho họ.

Tạm thời không tới nơi này gây rắc rối cho bọn họ, cũng chỉ sợ rằng Chư Thần đang vội khôi phục nguyên khí và phóng thích Zeus trong đại trận.

Các tu sĩ biết rõ, tuy công lực ngày nay của các Chư Thần đã vượt trội bọn họ, nhưng nếu Zeus được thả ra, vậy các Chư Thần sẽ hoàn toàn không có đối thủ.

Cho nên, để đảm bảo chắc chắn, cuối cùng quyết định, trước tiên cho Từ Thiếu Cung có tốc độ nhanh nhất đi đến vùng phụ cận đảo Huyền Thiên điều tra, để xem Chư Thần có làm gì hay không.

Tuy mười hai đô Thiên Ma đại trận là kiệt tác của tiên nhân thượng cổ, đáng ra phải chắc chắn không thể phá, nhưng tiếc rằng sức mạnh của Chư Thần đã vượt qua đẳng cấp hai nghìn năm trước khi bọn họ mới tới địa cầu.

Huống hồ lại có thêm Hỏa thần, đã ẩn nấp mấy trăm năm, hiểu rõ nền văn minh của các tu sĩ Hoa Hạ, e rằng đã tìm thấy điểm đột phá then chốt.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua ba ngày, Từ Thiếu Cung vừa đi một chuyến tới Huyền Cảnh cũng đã trở về, mang theo tin tức mới nhất.

Quả nhiên, đảo Huyền Thiên đã bị Chư Thần chiếm lĩnh, hơn nữa còn dựa vào quy tắc không gian có sức mạnh lớn chưa từng thấy để xây dựng một lãnh thổ khép kín.

Từ Thiếu Cung cơ bản không dám lại gần, mặc cho y cao ngạo thế nào, cũng không muốn tìm tới chỗ chết.

Không điều tra ra tình hình cụ thể bên trong, y chỉ có thể quan sát từ bên ngoài, Thiên Ma đại trận đang bắt đầu không ổn định một cách kỳ dị.

Giống như giữa trung tâm màng nhện bắt đầu rung chuyển, kéo theo cả tấm màng cũng lắc lư.

Các tu sĩ sau khi thảo luận khẩn trương, cuối cùng cũng không hạ được quyết tâm, nhận thấy không thể bỏ qua, dự định rằng tất cả những tu sĩ từ cấp độ Minh Thủy Kỳ trở

lên, ngày mai sẽ trở về Huyền Cảnh.

Nửa đêm, Dương Thần vốn dĩ đang nói chuyện với mấy người phụ nữ, bỗng nhiên phát hiện, Lạc Thiên Thu chủ động tới tìm mình.

Lạc Thiên Thu có chút thức thối nên chưa đi vào phía trong tòa thành, mà đứng trên Huyền Nhai bên ngoài thành, ngắm nhìn trăng lưỡi liềm trên bầu trời, lặng im chờ Dương Thần đi ra.

Mấy ngày nay, đôi tình nhân già Lạc Thiên Thu và Đường Lộ Di gặp lại nhau, Dương Thần cũng không rõ bọn họ sống ra sao, nhưng có cô con gái Lạc Tiểu Tiểu ở đó, e rằng cũng không quá khó xử, dù sao bọn họ cũng đều trải qua nhiều bể dâu, không đến nỗi khóc lóc thảm thiết như đám ác nam oán nữ bây giờ.

Dương Thần chậm chậm bước lên trên Huyền Nhai, đứng ngang với Lạc Thiên Thu, nhìn sang ngang, tóc Lạc Thiên Thu đã bạc đi nhiều, dường như mấy ngày ngắn ngủi, đã già đi rất nhiều.

- Tìm ta có chuyện gì?

Khẩu khí của Dương Thần rất bình thản, hẳn cũng không còn nhiều thù hận với gã đàn ông đứng cạnh.

Lạc Thiên Thu im lặng hồi lâu, bỗng quay người lại, nhìn về Dương Thần, cúi đầu khiêm tốn...

Dương Thần ngăn người ra, đây là trò gì vậy? Khom lưng?

- Ta biết, Lạc Thiên Thu ta không có mặt mũi nào nói như vậy, nhưng... ta chỉ có thể

cầu xin người, hãy đồng ý với ta một chuyện...

Dương Thần mỉm cười:

- Cầu xin ta giúp các người đi đánh nhau với Chư Thần? Chẳng phải ta đã nói từ trước, ta...

- Không!

Lạc Thiên Thu đứng dậy, lắc đầu nói:

- Yêu cầu của ta không xa với thế, người có thể vì những kẻ đã từng đối nghịch với mình, kịch chiến với nhiều đối thủ mạnh như vậy, sức mạnh hiện nay của Chư Thần e rằng đã vượt xa trí tưởng tượng của chúng ta.

- Vậy ông cầu xin ta việc gì?

Dương Thần bực dọc.

- Lộ Nhi... và Tiểu Tiểu, hai mẹ con bà ấy...

Nét mặt Lạc Thiên Thu hơi run run, có kìm nén tâm trạng xúc động, nghiêng rằng:

- Nếu ta có mệnh hệ gì, người hãy chăm sóc hai mẹ con họ.

Dương Thần ngạc nhiên, nghe những lời này, sao giống những lời căn

dẫn lúc lâm chung đến thế? Người đàn ông đứng trước mặt, có phải là ông chủ nhà họ Lạc gian manh xảo quyệt, cứng đầu cứng cổ hay không?

- Xem ra, người đã chuẩn bị kỹ càng, ngày mai đi Huyền Cảnh sẽ không có ý định quay về nữa?

Dương Thần mỉm cười nói.

Lạc Thiên Thu hít một hơi thật sâu, thở dài chua chát:

- Thực ra, người biết rõ hơn cả, người có cốt cách của thần linh, lẽ ra phải hiểu rõ sức mạnh của Chư Thần đã khôi phục đến cấp độ nào... Lần này chúng ta tới đảo Huyền Thiên, nói là ngăn cản Chư Thần phóng thích Zeus, nhưng nói trắng ra, chỉ làm hết khả năng, cũng không cần nghe thiên mệnh, tất nhiên phải thập tử nhất sinh.

- Vậy sao các người còn đi? ít ra như người, vẫn có thể trốn tránh, người vừa đoàn tụ với người tình cũ.

Dương Thần nói nửa đùa nửa thật.

Lạc Thiên Thu trái lại rất nghiêm nghị, nói rõ từng chữ một:

- Không, Lộ Nhi, cô ấy là vợ ta, trước đây người nói đúng, ta chưa từng quên cô ta.

Dương Thần lặng lẽ, Lạc Thiên Thu lúc đó trở nên vô cùng xa lạ.

- Ta biết, Tiểu Tiểu có tình ý với người, nhưng người không hoàn toàn có tình cảm với nó, nhưng ta tin, người đã không bỏ rơi nó trong Thiên Ma Chi Nhãn, trong lòng người nhất định có chỗ dành cho nó.

- Làm một người cha, ta không hy vọng con gái mình sẽ ở cạnh một người như người, trước đây cho nó về Huyền Cảnh trước, cũng tại vì sợ nó quá gần gũi với người.

- Nó là một đứa con gái đáng thương, nên tìm được một chàng trai tốt, toàn tâm toàn ý với nó... Nhưng, ta không còn lựa chọn nào khác, cho nên ta chỉ có thể tin tưởng người.

Lạc Thiên Thu nói xong, lại nặng nề cúi người và gật đầu.

Dương Thần muốn nói điều gì đó, nhưng cứ luẩn quẩn trong cổ họng, không nói thành lời.

Là một người đàn ông có không ít tình nhân, hẳn có thể từ chối, nhưng là một người cha, hình như hẳn không thể cự tuyệt một sự giao phó như vậy.

Ngay lúc Lạc Thiên Thu quay lưng chuẩn bị bước đi, Dương Thần bỗng hét lên với

gã:

- Tại sao?

Ánh mắt Dương Thần vẫn nhìn Lạc Thiên Thu:

- Tại sao biết chắc là phải chết, vẫn quyết định bỏ lại vợ con, đâm đầu vào chỗ chết...

- Người biết, người có thể lựa chọn không đi, cho dù Chư Thần muốn tàn

sát tu sĩ, người cũng có thể né tránh... hoặc là, nể mặt Đường Sư phụ, ở lại chỗ ta, để ta bảo vệ.

Lạc Thiên Thu cúi người, lảng lạng cười:

- Nếu ta nói, là vì một câu người đời thường nói, “Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu

trách”, người có tin không?

Dương Thần nhú mày:

- Nhưng người không phải kẻ thất phu xung phong ra trận, tất cả tu sĩ cấp độ trên Nhược Thủy Kỳ ở trên đảo này đều không phải.

Lạc Thiên Thu xoay người lại, trong mắt phảng phất nhen nhóm lên mối lửa hùng hực, thản nhiên cười.

- Người vừa nói sai rồi, phạm là người trong thiên hạ, đều là “thất phu”, công lực và cảnh giới, không thể thay đổi căn cốt của chúng ta.

- Có thể, tuổi người còn trẻ, có thể, người hình như đang chờ đợi một đất nước khác ngoài Hoa Hạ, có thể, người có thần cách của chủ thần...

- Có lẽ người không biết, những tu sĩ trong Huyền Cảnh Hoa Hạ như chúng ta, tuy lục đục với nhau, không từ thủ đoạn thanh trừ lẫn nhau để tranh giành quyền lực và sức mạnh.

- Thế nhưng, hiện nay chúng ta có kẻ thù chung, đó là kẻ thù của Huyền Cảnh, của tu sĩ, của con em Hoa Hạ.

- Giống như một đại gia đình, thường ngày thấy không vừa mắt, nhưng có người của gia tộc khác tới xâm phạm, mâu thuẫn can qua đến đâu cũng có thể tạm gác sang một bên, bắt đầu nhất trí đối đầu với kẻ thù.

- Bởi vì, trong xương cốt của chúng ta, còn chảy chung một dòng máu, căn cốt của chúng ta, vẫn bám rễ sâu vào lòng đất Hoa Hạ.

- Nếu Chư Thần muốn san phẳng gia tộc chúng ta, nhổ cả gốc rễ của chúng ta, vậy

chúng ta buộc phải dùng máu của mình để giữ vững mảnh đất đã nuôi lớn chúng ta.

Những lời này của Lạc Thiên Thu, hoàn toàn không phải xúc động, cũng không phải trầm lặng, bình thản và có chút nói quá, nhưng đánh trúng vào tâm lý của Dương Thần, khiến hắn rung động.

Người đàn ông trước mặt, dường như rũ bỏ tất cả hào quang, rũ bỏ toàn bộ tu vi và những chuyện cũ.

Gã giống như một người đàn ông của thời kỳ chiến chinh, là một người rất đổi bình thường, vì tình thân, vì tình yêu, vì lòng trang thành, chuẩn bị lao vào cuộc chiến.

Gã không phải không sợ chết, mà là không thể run sợ trước số mệnh.

Có lẽ, đây mới là hình hài đầu tiên của con người... Dương Thần không thể kìm lòng mà suy nghĩ.

Mãi đến khi Lạc Thiên Thu rời Huyền Nhai, Dương Thần vẫn một mình

đứng lặng yên ở đó.

Nhìn bầu trời đầy sao, Dương Thần thối cả đêm gió lạnh, cũng không có ai quấy rầy.

Sáng sớm hôm sau, những tu sĩ Huyền Cảnh từ cấp độ Minh Thủy Kỳ trở lên, chuẩn bị hành động, trở về Hồng Mông Huyền Thiên đảo.

Những màn cáo từ sinh ly tử biệt, tự nhiên không thể tránh.

Yến Tam Nương và Yến Phi Vũ, nước mắt như mưa tiễn đưa người anh cả Yến Phi

Vân, còn hai mẹ con Đường Lộ Di, Lạc Tiểu Tiểu đứng trước Lạc Thiên Thu, khóc không thành tiếng.

Nhẽ ra, Lạc Tiểu Tiểu còn muốn lao tới Dương Thần, cầu xin Dương Thần ra tay, nhưng bị Lạc Thiên Thu điểm huyệt, liền hôn mê.

Dương Thần không nói lời nào, lặng lẽ nhìn tất cả, đến khi gần trăm tu sĩ rời đi.

Bầu trời trên biển phía đông lúc này, mây đen dày đặc, gió rét rít gào.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1627

Buông Tay

Quốc gia bị lãng quên một lần nữa khôi phục lại vẻ bình yên, thậm chí có chút tính mệnh.

Vài trăm vị tu sĩ công lực không cao lục tục tập hợp, đều mang vẻ lo lắng, thương cảm, điều này khiến tất cả mọi thứ bị bao phủ bởi một tầng mây đen.

Đứng bên bãi biển, Dương Thần im lặng cúi đầu, ánh mắt không tập trung, tựa hồ như đang nghĩ ngợi chuyện gì.

Nước biển lạnh cóng đánh vào gót giày Dương Thần, đã làm ướt một mảng lớn, nhưng Dương Thần không hề phát giác.

Chẳng biết từ lúc nào, sắc Vi lặng lẽ bước tới bên Dương Thần, nhẹ nhàng kéo tay

hắn.

- Đang suy nghĩ gì mà nhập tâm như vậy?

Sắc Vi thản nhiên cười nói.

Dương Thần chậm rãi ngẩng đầu, âm thanh có chút mờ ảo:

- Cục cưng sắc Vi, em nói đi, anh làm vậy có đúng không?

Ánh mắt Sắc Vi trùng xuống, thời gian cô và Dương Thần quen nhau dường như dài hơn người khác, sao nghĩ không ra Dương Thần muốn nói gì, tựa hồ do dự một lát mới nói:

- Nếu anh thực sự muốn quyết định, từ trước đến giờ chưa hỏi ý kiến của chúng em, lần này tại sao tại hỏi em?

Dương Thần cười gượng:

- Đúng vậy, do dự không phải là tác phong của anh, nhưng quyết định lần này, không chỉ ảnh hưởng tới anh, mà còn ảnh hưởng tới các em, tới mọi người, cho nên... Anh thực sự cảm thấy rất bối rối.

Sắc Vi điềm nhiên cười:

- Như vậy đi, ông xã, chỉ bằng em hỏi anh mấy vấn đề?

- Em nói đi.

- Uhm, anh sợ Chư Thần sao? Bao gồm cả Athena.

- Không sợ. nguồn truyện t u n g h o a n h . c o m

Dương Thần lắc đầu:

- Nói thật cho em biết cũng không sao, anh không có mấy con bài tẩy, làm sao tung hoành tới tận hôm nay, tuy anh chưa chắc có thể đánh thắng bọn họ, nhưng cũng rất khó khiến anh thua.

- Vậy nếu anh không đi, cả đời này có hối hận không?

Sắc Vi lại hỏi.

- Hồi hận...

Dương Thần nói một cách mơ hồ:

- Anh không biết.

- Nếu vậy, vạn nhất anh hồi hận, anh có thể chấp nhận không? Dương Thần nhú mày nói:

- Dĩ nhiên không ai vui vẻ mà hồi hận, nhưng có ai cả đời mà không hồi hận chứ, điều anh hy vọng hơn là, các em có thể bình an.

- Ông xã, anh thực sự cho rằng, chỉ cần anh không chủ động tham gia vào trận chiến giữa con người và Chư Thần lần này, là có thể đứng ngoài việc này sao?

Dương Thần ngăn người:

- Nghĩa là?

Sắc Vi thở dài:

- Không sai, anh có thể quắc mắt coi khinh hàng nghìn lực sĩ, anh có thể không bận tâm tới ý đồ thù hận trong mắt bất cứ người nào, nhưng giữa người với người không giống như vậy.

- Mọi người ở đây, trừ anh ra, cho dù là Lam Lam, đứa con máu mủ một già của anh, cũng là một con người 100%.

- Lần này, thần tộc và con người đối đầu, còn anh là chìa khóa của cái kết cuối cùng của nhân loại.

- Bất luận cuối cùng thần tộc hay loài người giành được thắng lợi, nếu anh không tham gia, vậy đều có nghĩa rằng, anh chỉ ít cũng bị một trong hai bên coi là kẻ thù.

- Nếu thần tộc bị thua trận, anh là một trong số các chủ thần, nhưng không đứng về phía nhân loại, đó là sai.

- Nếu con người bị thất bại, bị nô dịch cũng được, bị tàn sát cũng được, cũng đều coi anh như tội nhân, vì mọi người sẽ cho rằng, anh vốn có thể thay đổi cục diện, nhưng lại

làm ngơ để con người thua trận.

Dương Thần há hốc miệng, không nói lên lời, hắn quả thực chưa nghĩ tới điều này.

Tuy Sắc Vi chưa nói xong, nhưng Dương Thần đã hiểu rõ ý cô ấy.

Thân phận đặc biệt của mình, thực ra vốn đã an bài không thể đứng ngoài việc này!

Không sai, bản thân mình bất luận là kẻ thù của thần tộc hay loài người, nhưng những người thân, người bên cạnh mình, tất cả những người có quan hệ với mình, lẽ nào thực sự có thể đứng ngoài tất cả chuyện này sao?

Bất luận là nhân loại hay thần tộc, một khi đã giận cá chém thớt, hậu quả đó bản thân mình không thể không chế được.

Không nói những thứ khác, ví dụ đơn giản nhất, nhà họ Dương của Hoa Hạ, tùy tiện mất đi một tu sĩ, đã có thể tạo nên một vết thương chí mạng, lẽ

nào mình phải bảo vệ tất cả mọi người bằng cách giữ lại trên đảo?

Trông thấy sắc mặt u ám của Dương Thần, sắc Vi lại mỉm cười nắm lấy cánh tay Dương Thần, nói kiên định rằng:

- Yên tâm đi? Bất luận anh lựa chọn thế nào, chí ít chị em chúng em cũng không hờn không trách, không ai quan tâm quyết định của anh là đúng hay sai, vì... cục diện như vậy, không phải anh có thể quyết định, không đúng sao?

- Không?

- Dương Thần bỗng đưa ra một lời phủ định, ngẩng cao đầu, hai con mắt sắc lẹm như đôi chim ưng, lộ ra ánh sáng huy hoàng.

- Sắc Vi, lần này em sai rồi, người đàn ông của em... Từ trước đến giờ không thích cục diện mình không thể chi phối.

- Ông xã, anh...

Sắc Vi cảm thấy tâm hồn của mình bị rung động bởi chuyện này, có chút phản ứng không kịp, tựa hồ như có thứ gì chạm vào nội tâm Dương Thần, một sợi dây thần kinh kích

- Anh không thể để chuyện hoang đường này tiếp tục như vậy, bất luận là chuyện lớn gì, khiến những người của anh bị kéo theo và uy hiếp, cũng cần phải ngăn chặn, không ai

có thể ngăn cản được anh.

Dương Thần nói xong, dùng sức ôm sắc Vi vào lòng, đặt lên tai cô một chiếc hôn nồng nàn, nói

- Cảm ơn

Trong nháy mắt, Dương Thần đã biến mất khỏi bờ biển, xuất hiện bên ngoài tòa thành.

Lâm Nhược Khê đang nắm tay Lam Lam, đánh định đi vào trong thành, đột nhiên bị Dương Thần ngăn lại, hai mẹ con và những người đàn bà khác đều có chút buồn bực.

Dương Thần hít một hơi thật sâu, cúi người, ôm con gái rồi hôn vào má.

Sau đó, đứng dậy, nói với Lâm Nhược Khê:

- Bà xã, anh...

- Không được đi...

Không đợi Dương Thần nói ra, Lâm Nhược Khê đã quả quyết lớn tiếng yêu cầu dừng lại.

Người đàn bà có sắc mặt thâm trầm, ít khi lộ ra vẻ tức giận, ánh mắt lạnh lùng thấu xương, giống như Nữ thần mùa đông.

Những người đàn bà khác đang đứng cạnh cũng bị thần sắc cùng tiếng hét của Lâm Nhược Khê làm cho chết khiếp, đợi đến khi kịp phản ứng xem có ý gì, đều khiếp sợ quay sang nhìn Dương Thần.

Dương Thần nhìn vợ bằng ánh mắt phức tạp, cười chua chát:

- Anh còn chưa nói...

- Anh không nói em cũng biết anh muốn đi đâu, làm gì, em không cho anh đi tham chiến.

Khẩu khí không có chút ý thương lượng của Lâm Nhược Khê.

Dương Thần nhú mày, tuy lúc bình thường có thể nhường người phụ nữ của mình bất cứ chuyện gì, nhưng chuyện hấn thực sự muốn làm, Thiên vương lão tử cũng không thể ngăn cản, trực tiếp nói:

- Lâm Nhược Khê, anh đã quyết định rồi, em hãy chăm sóc con thật tốt, anh sẽ cố gắng trở về thật nhanh.

Tấm thân mềm mại của Lâm Nhược Khê run lên bần bật, cũng không biết là tức giận

hay uất ức, bỗng nhiên bước tới phía trước, nắm chặt lấy cổ tay Dương Thần.

- Đừng đi, coi như em cầu xin anh, vì em, và vì con...

Lâm Nhược Khê cúi đầu, dường như không dám nhìn thẳng vào mắt Dương Thần lúc

Lam Lam đứng bên cạnh trông thấy ba mẹ như đang cãi nhau, mún chặt môi hai đôi mắt long lanh ngấn lệ, không dám nói lời nào.

Dương Thần cười như tự giễu mình:

- Khi này, có lẽ anh còn có chút do dự, nhưng bây giờ... Anh cảm thấy, bắt buộc phải đi, có một số việc, sớm muộn gì cũng phải giải quyết...

Cánh tay Lâm Nhược Khê đang bám lấy Dương Thần run run, dần dần buông ra.

Dương Thần thở mạnh, nói:

- Anh đi đây, em ở lại... nhớ chăm sóc con.

Nói xong, Dương Thần gạt tay Lâm Nhược Khê, từ ngoài thành biến mất.

Cánh tay Lâm Nhược Khê rũ xuống một cách cô đơn, cả bóng người bị đè nặng bởi sự bất lực và uể oải, dường như không phải buông tay Dương Thần, mà là buông xuôi tất

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1628

Trận Nhãn

Huyền Cảnh, Huyền Thiên đảo.

Các Chư Thần trang nghiêm túc mục giống như Thiên cung suốt mấy nghìn năm qua, đã được rửa tội qua hàng loạt trận chiến, những điều dần vật chỉ còn đứt đoạn tàn phế.

Những khối kiến trúc vờ nát, cùng với số lượng lớn thi thể những tu sĩ đã chết, bị băm nát máu me be bét, vô cùng thê thảm.

Ở hướng lơ lửng phía trên, là yên vị của trận nhãn 12 Đô Thần ma đại trận.

Trận nhãn giống như một vòng sáng chưa thể biết vô cùng thần bí, tỏa ra ánh sáng màu trắng và nhẹ nhàng, giống như một mặt trời tròn rộng vài trăm thước.

Dưới đại trận màu vàng mênh mông vô tận, ba bóng người đang đứng dưới vòng sáng trận nhãn, lặng lẽ ngắm nhìn kiệt tác của tiên nhân thượng cổ.

- Hephaestus, người chắc chắn vật này dùng được?

Hera mặc áo xanh quần dài quay đầu lại, nhìn lão tăng đứng cạnh.

Thầy tu có khuôn mặt hòa nhã, mặc áo cà sa chính là Pháp sư Viêm vân, Hỏa thần Hephaestus.

Trên tay Hephaestus, một pháp bảo hình răng cưa màu vàng, rất bắt mắt, trên mặt khắc rất nhiều những phù văn tối nghĩa.

Nếu có Mông Tiêu Diêu hoặc Ngọc Tuyết Ngưng ở đó, có lẽ sẽ lập tức nhận rõ ra, đó chính là thể chữ phù văn của thời cổ đại.

Hephaestus nhìn vào ánh mắt của Hera, có vẻ vô cùng ôn hòa, mềm mỏng, nhẹ nhàng

- Ta ở Huyền Thiên đảo hơn 300 năm, ngày ngày đều nghiên cứu cách hóa giải đại trận, trí tuệ và uy lực ẩn chứa trong đại trận này, không hề đơn giản như ta nghĩ lúc ban đầu.

- Nếu cứ quyết công phá đại trận một cách thô bạo, hẳn là rất khó, cho dù có thể tạm thời mở ra một khe hở, cũng sẽ bị linh áp bá đạo bên trong che phủ ngay lập tức, thậm chí rất dễ trực tiếp sinh ra loạn lưu, hủy diệt lối thoát.

- Nhưng sau đó, ta phát hiện linh áp này là trận nhãn khủng khiếp nhất, trái lại là điểm đột phá khả thi duy nhất, bởi vì... trận pháp này ẩn chứa trận pháp phù văn then chốt nhất.

- Đây đây, ta dùng thời gian hàng trăm năm, thu thập và nghiên cứu sách cổ, lý giải

phù văn thượng cổ và kỹ thuật trận pháp, lại mất hơn ba mươi năm nữa, âm thầm thu thập tài liệu, mới rèn thành công pháp luân nghịch chuyển (bánh xe chạy ngược) này.

- Pháp luân nghịch chuyển này không thể trực tiếp mở ra trận pháp nhưng... có thể khiến cho trận nhãn dần vận chuyển chậm lại, cuối cùng, khiến linh áp trong đại trận yếu đi, giúp Zeus ở bên trong có cơ hội thoát ra.

- Haha, Hephaestus, thật sự thần kỳ như vậy? Vậy ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Hermes đứng cạnh thúc giục.

Hephaestus có chút bất đắc dĩ, nói:

- Không được sốt ruột, ta đã quan sát, vào lúc giữa trưa trận nhãn này sẽ quay chậm lại do dương khí quá thịnh, đó là lúc nó suy yếu nhất, vào lúc đó Pháp luân nghịch chuyển sẽ nằm ở giữa, là dễ dàng nhất, nếu không, nhiều khả năng chúng ta sẽ bị thương.

- Những điều ngươi nói ta không quan tâm, chỉ cần có thể giúp Zeus sớm thoát ra ngoài, để con tiện nhân kia chó ngông cuồng tự cao tự đại.

Hera nói giọng khinh thường.

Hermes cười mờ ám nói:

- Ta nói cho ngươi hay Hera, việc đến ngày hôm nay, đại cục đã định, cho dù người tinh Zeus của ngươi có thoát ra, cũng không xếp người trước Athena, thực lực mới là đạo lý xác đáng. Dù ngươi có ghen tỵ với cô ấy cũng vô dụng, tất cả mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay cô ấy, ngươi đã thua rồi.

Hera trừng mắt với Hermes, đang định nói gì đó, bỗng nhúu mày, cười lạnh lùng:

- Đang nhàn rồi không có việc gì, hình như có một số người ngu xuẩn đang vội vàng tìm đến cái chết.

- Giao cho các ngươi đó, ta không tiện ra tay.

Hephaestus nói giọng thờ ơ, vẫn dành sự chú ý cho trận nhãn, không hề coi trọng chuyện này.

- Haha... Ngươi cũng không có cơ hội để ra tay, đám người ô hợp này, còn chưa đủ để hai người chúng ta xia răng.

Hai chân Hermes đã hiện ra đôi cánh, trên tay hiện ra thanh pháp trượng song xà màu vàng.

Đúng lúc đám tu sĩ Huyền Cảnh do Lạc Thiên Thu dẫn đầu đi đến, gần một trăm cao thủ cấp độ Minh Thủy kỳ trờ lên, vây quanh ba người.

- Không ngờ, loài người các ngươi, không biết chạy trốn mà chỉ biết tìm đến chỗ chết

hay sao.

Hermes cười châm chọc.

Khiến cho các tu sĩ Hoa Hạ vô cùng giận dữ, mỗi người đều tập trung hết nguyên khí, sẵn sàng chuẩn bị một trận tử chiến.

Ánh mắt Lạc Thiên Thu chú ý tới pháp luân màu vàng trên tay Pháp sư Viêm Vân, bỗng chốc nét mặt trở nên thâm trầm, nói với đám người Từ Thiếu Cung bên cạnh:

- Pháp luân trên tay Hỏa thần kia, như đã khắc không ít trận pháp phù vân, sợ rằng là pháp bảo được dùng để hủy hoại đại trận, chúng ta quyết không để hắn ta phá hủy đại trận.

- Rõ, nói đúng ra là, phải đối phó với con lừa ngốc đó trước.

- Viêm Vân! Đồ khốn nạn đáng chết nhà ngươi! uổng phí mấy trăm năm chúng ta kết mối tương giao, không ngờ ngươi là hạng giả dối, hôm nay ta sẽ lấy mạng chó của ngươi!

Đám người Hồng Mông, trong đó có Liễu Thi Nguyên là căm hận nhất, lúc đó thét lên một tiếng, đã chia pháp bảo ra, liền xông tới.

- Ngụ xuân...

Không đợi đám người Liễu Thi Nguyên triển khai tấn công, Hermes đã bay tới trước mặt mọi người với vận tốc ánh sáng, pháp trượng song xà kim sắc trên tay, đôi mắt rắn có màu đỏ như đá quý, tỏa ra ánh sáng màu hồng rực rỡ.

Trong nháy mắt, hơn mười cao thủ Hồng Mông đều thất thần bởi sắc mặt đỏ, thân hình dừng giữa không trung, mơ hồ nhìn bốn phía xung quanh, giống hệt như bên cạnh họ

có gì đó kỳ lạ.

Rất nhanh, bọn họ dường như đã gặp kẻ địch nào đó, bắt đầu như muốn ra tay với người bên cạnh, tấn công lẫn nhau.

- Không xong rồi! Bọn họ đã bị ảo giác mộng cảnh của mình mê hoặc.

Lạc Thiên Thu nhíu mày, nguyên khí tăng vọt, liền phóng ra mười mấy tia sét màu tím, lửa kim ô cháy hừng hực, lại gọi thần binh tâm ma của mình lên, xông thẳng về phía Hermes.

- Khả khả... Người kích động như vậy làm gì? Ta còn chưa bắt đầu trò chơi nữa là. Hermes dịch chuyển pháp trượng song xà, lại phóng mê ảo mộng cảnh về phía Lạc

Thiên Thu.

Lạc Thiên Thu đã chuẩn bị từ trước, thần binh tâm ma bỗng nhiên phát nổ mạnh trước mặt gã.

Đoàng!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc, chỉ thấy thần binh tâm ma biến thành một bãi máu lớn, tỏa ra trên không trung, giống như một quầng lửa sáng lòa.

Nhưng ngay sau đó, bãi máu lại ngưng tụ lại, một lần nữa khôi phục thành thần binh.

Nhưng chính nhờ tiếng nổ này, khiến cho Liễu Thi Nguyên và một số người tỉnh lại, nghĩ lại mà sợ và nhìn Hermes với ánh mắt căm phẫn, biết rằng khi này đã bị mê hoặc.

Nếu là Hermes của trước kia, cơ bản không thể dùng thuật mê hoặc để lừa đám cao

thủ kia, nhưng hiện nay, dưới sự giúp sức của trái tim Gaia, sức mạnh tinh thần của Hermes đã áp đảo công lực của tất cả mọi người tại đây, tự khắc có thể dễ dàng lừa gạt đám tu sĩ kia.

- Chà chà... Ta không hề thích có kẻ phá hoại chuyện tốt của mình.

Hình bóng của Hermes không biết xuất hiện sau lưng Lạc Thiên Thu từ lúc nào, vẻ mặt thâm trầm, trên cây pháp trượng song xà, một con phi xà màu vàng trong đó bỗng sống lại, nhả ra xà tín, cắn vào gáy Lạc Thiên Thu.

Mọi người tới giờ mới phát hiện, Hermes mà họ nhìn thấy khi này, thực ra chỉ là ảo

ảnh.

Đủ thấy, thực lực đơn thuần của Hermes đã hơn hẳn tất cả tu sĩ ở đây.

về mặt Lạc Thiên Thu bỗng trắng bệch, gã đã không kịp tránh, tốc độ và chiêu trò của đôi phương đều vượt trội gã.

Nhưng gã không sợ hãi, mà là không cam tâm! Không ngờ để thua vì quỷ kế như vậy!

Đúng lúc đó, một dòng kiếm khí màu lam thẫm giống như sóng xung kích bỗng bất ngờ xuất hiện giữa không trung, một chiếc châm hoa thiết kế tỉ mỉ và chuẩn xác, uy lực tụ vào một điểm, bóp nát con phi xà.

- Trăm lam kiếm ý, hai mươi bảy trọng thiên, phá ảnh thích!

May mà Từ Thiệu Cung đã sớm có phòng bị để chú ý tới phía sau Lạc Thiên Thu, kịp thời ngăn cản đòn tấn công của Hermes.

Hermes thấy con phi xà của mình bị băm nát thành bột phấn màu vàng, hiển nhiên cảm thấy không vui, tuy rằng phi xà màu vàng rất nhanh chóng ngưng tụ lại trên thanh pháp trượng, nhưng vẫn khiến y vô cùng tức giận.

- Phản ứng thật quá nhanh đi.

Thân hình Hermes lại liên tục phát sáng vài lần, giữa không trung đã xuất hiện mười mấy hình ảnh của Hermes, tựa hồ khó phân biệt thật giả.

Phi kiếm của Từ Thiệu Cung xoay một vòng, những nơi lưỡi kiếm quét qua, đều tỏa ra làn khí màu lam thẫm, phá nát ảo ảnh với tốc độ nhanh nhất.

Các tu sĩ khác đều giở các tuyệt kỹ khác nhau, đập tan những hư ảnh này.

Cuối cùng, Hermes thực sự đã hiển lộ, cười thâm hiểm trên không:

- Nhiều người đánh nhau với một mình ta như vậy? Các ngươi thực sự cho rằng đàn kiến có thể cắn chết voi?

- Ba mươi một trọng thiên, khí quán trường hồng!

Từ Thiệu Cung không chút do dự liền xuất phi kiếm ra, gươm ánh sáng không lồ màu lam thẫm phát ra ánh sáng màu đỏ rực rờ, kiếm khí và linh khí ma sát với nhau, tỏa ra nhiệt độ cao rừng rực.

Phập

Thanh kiếm với tốc độ ánh sáng xuyên qua người Hermes.

Hermes hộc máu mồm, tựa hồ không dám tin, lại không thể đoạt lấy thanh kiếm này?!

Các tu sĩ trong Huyền Cảnh nhất thời sĩ khí lên cao, nhiều người lớn tiếng hò hét cổ vũ, xem ra bọn họ lần này không phải hoàn toàn hết hy vọng.

Nhưng trong nháy mắt sau đó, tâm trạng của tất cả mọi người lại nặng trĩu.

Chỉ thấy Hermes ngóc đầu dậy, cười nham hiểm, máu tươi bên mép bỗng chốc biến

mất:

- Ngại quá, máu chỉ là giả.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1629

Có Phải Rất Thông Minh Hay Không?

Các tu sĩ khó có thể chấp nhận, từ đầu đến cuối Hermes đều bốn cọt họ.

Ảo giác không cách nào phân biệt, quả giống như giấc mộng, quanh quẩn bên cạnh mọi người.

Hera tựa hồ không có hứng thú xem nữa, liền nói lạnh lùng:

- Được rồi, Hermes, tùy ý vui đùa như vậy là đủ rồi, giết sạch đi.

- Khả khả, Hera, nhưng ta chơi chưa chán, giết sạch một cách nhanh chóng không thú vị chút nào.

Hermes cười nói.

- Nếu người không động thủ, ta sẽ ra tay.

Khóe miệng Hera nở một nụ cười lạnh lùng, trên tay hiện ra thanh trường cung màu vàng đỏ khổng lồ, cây cung này không có dây cung, nhưng không hề ảnh hưởng tới linh áp tiên khí của nó.

- Không xong rồi! Là thần cung “Lạc Nhật” của Ninh gia.

Một vị thái thượng trưởng lão cấp độ Nhược Thủy Kỳ kinh hãi hét lên.

- Không ngờ Ninh gia lại giao bảo vật này cho tên phản đồ.

- Ban đầu ai biết ả ta là thần tộc chứ, quả thật quá âm hiểm

Lạc Nhật thần cung, theo truyền thuyết là thần cung để đại thần Hậu Nghệ bắn hạ mặt trời, dĩ nhiên câu chuyện đó không quá chân thực, nhưng quả thực là một cây thần cung tiên khí.

Khi cây cung này truyền vào nhà họ Ninh, do một số hồng học khó khôi phục, rơi vào cấp độ tiên khí trung phẩm, nhưng uy lực của nó, vẫn bá đạo mạnh mẽ như cũ.

Một trong những đặc tính lớn nhất của thần cung Lạc Nhật chính là nó có thể phóng ra một lượng thần tiên không giới hạn, sẽ căn cứ vào công lực của người sử dụng, và thời gian ngưng tụ để thay đổi uy lực.

Những tu sĩ có tu vi càng cao, có thể sử dụng thần cung Lạc Nhật để ngưng tụ thần tiên trong thời gian càng dài, sức mạnh cuối cùng, thậm chí gấp đôi tu vi của người sử dụng, đạt đến hiệu quả khủng khiếp bẻ gãy nghiền nát tất cả.

- Dùng pháp bảo của tu sĩ Hoa Hạ để giết chết các người, đây là một kết cục không tồi.

Hera cười châm chọc, cánh tay trắng nõn nà, nhẹ nhàng kéo ra “dây cung” hư ảo của Lạc Nhật thần cung. Sợi dây cung vô hình đó, lập tức hội tụ một lượng lớn linh khí đang cháy hừng hực, hơn nữa không ngừng nóng dần lên, giống như một mũi tên gai mắt có thể thiêu đốt mọi vật xung quanh.

Động tác này, tưởng như chậm nhưng kỳ thực rất nhanh, khi đám tu sĩ còn đang lo lắng, đã ngưng tụ mà thành.

Vèo!!

Âm thanh chói tai xé rách bầu trời, mũi tên lửa đầu tiên đã bắn trúng vị trưởng lão Nhược Thủy Kỳ vừa nhận ra thân cung.

Vị trưởng lão trên cũng tỉnh táo, trong thời gian nhanh nhất đã vận đủ khí công, sẵn

sang tránh né.

Thế nhưng, khi ông vừa chuẩn bị cử động, bỗng nhiên phát hiện, bản thân mình lại khó có thể nhúc nhích!?

- Sao lại thế này!?

Tâm trí ông như muốn hét lên, giương mắt nhìn mũi tên đâm xuyên qua người mình.

Vòng lửa thiêu đốt tất cả, vị trưởng lão Nhược Thủy kỳ trên về cơ bản không thể giãy dụa, liền hóa thành tro tàn, thần hồn tuyệt diệt.

Các tu sĩ có mặt ở đó mặt mũi xám xịt, bọn họ không thể lý giải vì sao vị tu sĩ đó không tránh né.

Lạc Nhật thần cung tuy có sức mạnh phi thường, nhưng chi cần tránh những mũi tên được bắn ra, cũng không tới mức quá đáng sợ.

- Ấu trĩ, chỉ có công lực Nhược Thủy kỳ, mà cho rằng có thể chống lại sức mạnh quy tắc không gian hiện nay của ta hay sao?

Hermes lắc đầu, gã tự khắc biết rất rõ, Hera sớm đã dùng vòng kim cô không gian, khóa chặt vị trưởng lão đó tại vị trí ban đầu.

Nói cách khác, Hera chỉ là bắn “mục tiêu chết”.

Hera nhìn chằm chọc sắc mặt khó coi của Lạc Thiên Thu và Từ Thiệu Cung:

- Hai người tựa hồ đang cầm đầu đám người tìm chỗ chết hả? Cảm thấy bản thân rất anh dũng? Ta sẽ cho tu sĩ ti tiện các người hiểu rõ, các người không có tư cách tỏ ra kiên

cường trước mặt thần tộc chúng ta... hahaha... hahaha...

Hera đang cười gần như phát điên, động tác trên tay lại ngắt quãng!

Chỉ thấy bàn tay trắng nõn nà của ả ta giơ lên trời cao để tụ tập thần tiên, sau đó lại nhanh chóng phóng ra!

Vèo vèo...

Cùng với những âm thanh xé toạc bầu trời, từng mũi tên lửa sáng quắc và nóng rực, giống như tên lửa đạn đạo tìm diệt, xuyên qua cơ thể yếu đuối của những tu sĩ.

Phải biết rằng đây toàn là tu sĩ cấp độ Minh Thủy kỳ trở lên, nhưng cho dù là những thái thượng trưởng lão Nhược Thủy kỳ vài trăm năm tuổi, cũng đều giống như những con

cừu đợi bị làm thịt, không hề có chút sức phản kháng!

Lần lượt từng cơ thể bị thiêu đốt triệt để, thậm chí bọn họ không có cơ hội mở vòng bảo hộ, hồi hận khi tới nơi đây.

Lạc Thiên Thu và Từ Thiếu Cung đều mặt mũi xanh xám, tuy chưa nghĩ tới sẽ thắng, nhưng... cũng không nghĩ rằng, chênh lệch sức mạnh lại lớn như vậy.

Thực lực của Hera, sợ rằng nếu dựa vào cảnh giới của các tu sĩ, nói không chừng đã đạt mức Thượng Thanh đỉnh phong, cao hơn vài lần so với người có công lực cao nhất trong số bọn họ.

Không cần chủ thần khác ra tay, một mình Hera đã đủ sức san bằng Huyền Cảnh.

Bọn họ quả nhiên chỉ là tìm tới cái chết hay sao, số mệnh của con người, lẽ nào lại kết thúc một cách bi thảm như vậy!?

Nghĩ đến nhiều việc, ngay cả Lạc Thiên Thu là người đàn ông từng trải qua nhiều đau thương, cũng không kìm nổi hai mắt đỏ hoe, biểu lộ rõ vẻ bi thương.

Trong nháy mắt, đã chỉ còn lại mười mấy người, gồm những người có võ công cao nhất như Liễu Thị Nguyên, Diêm Tú Minh, nhưng cũng không có ngoại lệ, không ai tiếp tục tấn công nữa.

Cam chịu, si nhục, không lời nào diễn tả nổi tâm trạng lúc này của mọi người, phần nhiều hơn, là cảm thấy thương hại cho sự nhỏ bé của nhân loại.

- Đáng tiếc, kịch hay lại kết thúc nhanh như vậy, các người đã xem đã chưa? Ha ha...

Ta lại thấy người quá ít, không bỏ cho ta giết.

Hera cười tựa hồ như tiếc nuối, lần này, ả ta nhắm mũi tên thần cung vào Lạc Thiên

Thu.

- Người có thể thử kháng cự một lát, tuy chiêu thức của người trong mắt ta, cũng nực cười như trò chơi của trẻ lên ba.

Hera nói giọng miệt thị.

Dứt lời, một mũi tên có thời gian ngưng tụ dài hơn, xé toạc bầu trời mà ra!

Vèo!!!

Lạc Thiên Thu lại nhắm nghiền hai mắt một cách điềm tĩnh, tựa hồ như ký ức gì đó

khiến gã nghĩ tới những điều tốt đẹp.

Bùng!!!

Hào quang bùng lên, một lần nữa phát ra tiếng động âm âm.

Nhưng điều khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc là, lần này, con người bình an vô

sự!?

Quầng sáng màu trắng chói mắt tản ra, tất cả những người có mặt tại đó

đều trông thấy, không biết từ lúc nào, đã có người lảng lạng xuất hiện cách Lạc Thiên Thu vài mét!

- Dương Thần !?

Đám tu sĩ mừng rờ reo lên.

- Hades?

Ba vị chủ thần đều nhíu mày, tỏ ra có chút nghi hoặc và không vui.

Người vừa tới chính là Dương Thần.

Chỉ thấy, Dương Thần nhếch miệng một cách buồn bực, tay phải chậm rãi buông xuống, khi này, Dương Thần đã dùng cánh tay này để đỡ mũi tên của Hera.

- Các ngươi cũng thật là, ta đang suy nghĩ về đời người, đến muộn một chút, tại sao các ngươi lại giết sạch chỉ còn sót lại vài móng như vậy? Mẹ kiếp... giết nhanh như vậy, không giống như trên TY, chẳng lẽ là học của ta...

Dương Thần hùng hổ tự chửi rủa một mình, có chút tiếc rẻ vì mình đã đến hơi muộn, chết nhiều người quá, nếu như vậy, hiệu quả của việc mình đến đây sẽ không được hoàn hảo nữa.

Cũng may, còn giữ lại vài người quan trọng, nếu như Hera tàn sát từ già tới trẻ, vậy quả đúng là khóc không ra nước mắt.

- Hades, ngươi có ý gì?

Hera cười nhếch mép, nhưng trong mắt không hề có ý muốn nói chuyện tử tế.

Dương Thần cũng có hứng thú đánh giá ả ta một lúc:

- Người là Hera sao, chà chà, không ngờ lại là một chủ thần mang thân xác của người Hoa Hạ có mục đích.

- Thế nhưng cũng đúng, còn tốt hơn cái tên Hermes mang thân xác con dơi, ừtn... Cái bị thịt nhà ngươi cũng giỏi thật, đầu thai tốt. Nếu ngươi không phải Hera, không chừng nhà họ Ninh sẽ dùng ngươi để kén một tên con rể cứng đầu.

- Người nói cái gì!?

Hera dùng dùng nổi giận, tên này đến đây làm gì!? Đang làm nhảm gì vậy!?

Dương Thần cười xấu xa, khoát khoát tay:

- Đùa thôi, đùa thôi, chủ yếu do bầu không khí ở đây căng thẳng quá, thư giãn chút đi...

- He he, Hades, ta khuyên ngươi đừng đùa với Hera, sức mạnh của bà ta ngang ngửa với Poseidon, ngươi nên tưởng tượng, Poseidon hiện nay có thể hồi phục đến mức độ nào, đến đây rút cuộc có chuyện gì, mau nói đi.

Hermes nháy mắt.

Dương Thần nhún vai, cười nói:

- Thực ra cũng không có gì, chỉ có điều chuyện lần này các người làm cũng gần xong rồi, mọi người không cần làm việc sạch sẽ như vậy.

- Ô? Vậy người muốn thế nào?

Hera cười nhạt.

Dương Thần bóp tay, vui hơn hở:

- Chỉ đợi câu này của người, ta nghĩ thế này, chi bằng, chúng ta hãy gọi tất cả mọi người tới, tốt nhất gọi cả Athena, mọi người hãy thư giãn chút đi, có thể đánh bài, chơi mạt chược, trên bàn chơi dễ bàn bạc...

- Trước tiên hãy nghĩ đừng để Trái Đất hạ nhiệt độ nữa, như vậy sẽ chết bao nhiêu người, địa cầu biến thành băng cầu, như vậy cũng không thú vị chút nào, tất cả động vật chủ đạo đều chết cả, ta tìm đâu ra thịt cho con gái đây?

- Hơn nữa, chém chém giết giết, cũng không nên liên lụy đến lão bá tánh, chúng ta hãy nghĩ cách giải quyết nội bộ, chi cần công bằng cho cả hai bên, ta quyết giữ lập trường trung lập, không giúp đỡ ai, các người nói xem ta có thông minh không!?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1630

Thần Khí Đặc Biệt

Cuộc nói chuyện của Dương Thần khiến cho nét mặt của tất cả mọi người có mặt tại đó đều có chút là lạ. Trong trường hợp như vậy, nói những lời như thế, thay vì nói là “rất thông minh”, không bằng nói “rất hoang đường”.

Hera quả nhiên ánh mắt vô cùng lạnh lùng, không lấy gì làm vui vẻ nói:

- Nếu như người chi đến đây gây rối, vậy ta khuyên người tốt nhất nên trở về đảo mà đợi, nếu không... chúng ta lại nghĩ liệu có phải nhà người đã phản bội thần tộc, du nhập vào phe Hoa Hạ hay không.

- Ôi chao, lần đầu gặp mặt, sao lại nói những lời khó nghe như vậy chứ. Không phải ta đã nói rồi hay sao, chủ yếu là tính sao cho đôi bên cùng có lợi, không cần phải thái quá đâu à

Dương Thần cười hì hì mà nói.

Hera quát nghe chói tai:

- Đừng có nói nhảm nhí, người có hai sự lựa chọn, hoặc là tránh sang một bên mà coi, hoặc là cùng giúp chúng ta tiêu diệt bọn sâu bọ xấu xí này.

Trong giây phút ấy, uy áp pháp tắc không gian của Hera đột nhiên phóng ra, tựa như bàn tay khổng lồ vô hình, toàn bộ đảo Huyền Thiên đều đã bị bao phủ, các tu sĩ liên quan như Lạc Thiên Thu kinh ngạc phát hiện ra bọn họ đến động đậy một đầu ngón tay cũng thật khó khăn.

Đây chính là uy lực pháp tắc không gian mà tinh thần lực của các chủ thần hiện nay có thể đạt tới được!

Hermes và Hephaestus đều lộ rõ vẻ mặt thích chí, bọn họ rất tin tưởng vào thực lực của Hera.

Bởi vì, ngoại trừ Zeus và Athena ra thì Poseidon và Hera vẫn luôn là những chủ thần mạnh mẽ nhất.

Ngay cả Hades trước cũng không phải là đối thủ của Hera, dù biết với thần cách mà Dương Thần được kế thừa thì thần lực càng không thể chống lại được Hera.

Còn về tu vi của Dương Thần, cứ coi như đã đạt tới cảnh giới Thượng Thanh rồi, bọn họ cũng vẫn không cho rằng, với phép tắc không gian của Hera hiện giờ mà phối hợp với chân nguyên của Thái thanh kỳ lại không sánh bằng Dương Thần.

Cấp độ càng uyên thâm, thì chỉ một chút chênh lệch thôi cũng đã là cả một khoảng cách lớn, không dễ gì sánh kịp.

Dương Thần vẻ mặt bối rối, chẹp miệng vài cái, giữa bầu không khí cả đám người

đang giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng, Dương Thần... rút ra một bao thuốc...

Rút ra một điều thuốc, Dương Thần chậm chậm ngậm vào, sau đó lần sờ khắp túi quần trên người, phát hiện ra cái bật lửa cũng để trong chiếc nhẫn không gian, thế là liền lôi bật lửa ra tự moi lửa cho mình

Ở trên không trung, nhiệt độ không khí và sức gió đều không thuận tiện lắm, phải bật mấy lần mới moi được.

Rất nhanh chóng Dương Thần hít một hơi thật sâu, làn khói trắng như mây phì phèo tuôn ra từ trong mũi hắn.

Tu sĩ của Huyền Cảnh đều sắp sụp đổ cả rồi... Thứ hàng này có sức gây nghiện ghê gớm thế nào chứ! ? Đến lúc nào rồi mà vẫn còn hút thuốc nữa! ?

Dương Thần có chút ngượng ngùng, lắc đầu cười cười nói nói:

- Chớ có hiểu lầm, ta chẳng nghiện ngập đến mức kinh khủng gì đâu, chẳng qua là lúc này ta quá căng thẳng thôi à, phải châm điều thuốc để bình tĩnh trở lại...

- Ta nói Hades, ngươi đừng có cố làm ra vẻ nữa đi, giòn đủ rồi đấy, nên quay về đi.

Hermes nói một cách bồn chồn.

Dương Thần liếm liếm môi, tiện tay ném luôn mẩu thuốc hít hai hơi đã hết sạch đi, thở dài nặng nề, nói với vẻ mặt nghiêm túc:

- Tốt nhất làm như lời ta vừa nói, các ngươi hãy dừng lại cả đi.

Hera cảm thấy hết sức hoang đường, cười chế nhạo:

- Hades, ngươi thật sự nghĩ rằng ta không dám động tới ngươi hay sao? Thần tộc chân hưng đã là chuyện không gì ngăn cản được, không ai được phép ngăn đường.

sắc mặt Dương Thần cũng trầm lại, dường như tử khí u ám dày đặc đang bao quanh lấy hắn, trong chốc lát toàn thân đều là sát khí đáng sợ.

- Lão nương à, ta gọi ngươi một tiếng Hera là bởi vì ta tôn trọng ngươi, tốt nhất ngươi đừng có hiểu lầm... Khi ta và ngươi quen nhau, ta là Hades, nhưng một khi đã không còn quen biết gì... ta đây là Dương Thần!

- Bây giờ ta nói lại một lần nữa, hoặc là ngừng tay để đàm phán, hoặc là ngay lập tức rút đi luân hồi cho ta!

- Các ngươi hình như vẫn không hiểu rõ chuyện này, ta tới đây không phải là thương lượng với các ngươi! Càng không phải đến để cầu xin gì cả... lời của ta đây chính là ý trời!

! Nếu như các ngươi không chịu nghe thì nhất định sẽ chết! ! !

Ba vị chủ thần sắc mặt trắng bệch ra, rõ ràng là vô cùng tức giận.

Hera nghiêng răng nghiêng lợi:

- Phản rồi... phản mất rồi... Một tên oắt con nửa người nửa thần không ra gì, vậy mà dám hỗn xược với ta như vậy! ? Hôm nay chẳng ai cứu được ngươi đâu! Ta sẽ cho ngươi biết ngươi chẳng là cái thá gì cả! !

Hera giờ tay nắm lấy khoảng không, không gian xung quanh Dương Thần trong nháy mắt chồng lên mấy vạn tầng dày đặc, lực không gian kín đáo mà nặng trĩu dường như đè nén tất cả máy móc hạng nặng, bao trọn lấy Dương Thần bên trong!

Thần cung Lạc Nhật trên tay Hera đã ngưng tụ ra mũi tên ánh sáng hùng hực mà tụ lực của nó mãnh liệt hơn toàn bộ mũi tên vừa rồi.

-Đi! !

Mũi tên ánh sáng giống như chùm tia sáng dữ dội xé tan cả bầu trời, xuyên thẳng vào tim Dương Thần!

Dương Thần từ đầu tới cuối không hề động đậy, ánh mắt trầm mặc nhìn chăm chăm thần tiễn Lạc Nhật kia đâm vào chính mình.

Khi thần tiễn cố gắng xuyên thấu Dương Thần, đã thấy một dải điện quang lửa màu xanh bạc đột nhiên tỏa ra từ xung quanh Dương Thần! !

Tựa như một đóa hoa lửa điện khổng lồ nở rộ, sáng chói lợi đến lóa mắt!

Bành! ! !

Thần tiễn Lạc Nhật với uy thế kinh hãi ban nãy, vừa mới tiếp xúc Thái Thanh thần lôi đã bị vỡ nát tan tành, mấy vạn ngọn sóng cũng không thể cuộn trào!

Đừng nói là Thượng Thanh thần lôi, cho dù là Thái Thanh thần lôi, đối với ba vị chủ thần có mặt ở đây mà nói, đều có lực sát thương cực kì mạnh.

Có thể thấy rằng, khi Thượng Thanh thần lôi tưởng như không có khả năng xuất hiện trên trái đất này nữa, mà lại phóng ra từ trên người Dương Thần hết sức kì dị như vậy, không biết sẽ khiến cho Hera và thần tộc kinh ngạc đến nhường nào! !

- Đây... Đây... Thượng Thanh... Không... Không thể nào! ! Người đã lĩnh hội được Thượng Thanh thần lôi! ! ?

Hera khàn giọng thét chói tai, chẳng có chút thần thái nữ thần như ban nãy cả, dường

như cô không dám tin là Dương Thần có thể tiến cảnh nhanh đến vậy.

Thái Thanh thần lôi, bọn họ còn có cách ứng phó, chứ Thượng Thanh thần lôi... thì

cho dù bọn họ có khôi phục đến đỉnh cao cũng khó chống đỡ! Trừ phi là Zeus và Athena đích thân tới đây.

Dương Thần tiện thể bước lên trước một bước, nổi lên vạn vật trong đất trời và tất cả thiên uy lâm liệt của chúa tể. Trong chốc lát, trời đất gió sấm nổi lên cuộn cuộn, mây đen quay cuồng như sóng cả tuôn trào mà âm âm phi tới.

Năng lượng mấy vạn tầng không gian song song Hera dùng để giam cầm Dương Thần hồi nãy cũng bị đập phá tan tành trong giây phút ấy.

Thần lôi màu xanh bạc giống như vô vàn Điện Long, xuyên qua các tầng mây, bất cứ

lúc nào cũng có thể biến cả đảo Huyền Thiên thành bột mịn!

Trong mắt Hera chất chứa nỗi không cam chịu, nhưng cô cũng không nghĩ ra cách gì để chiến thắng được tên dân đen trước mắt, giống như nam tử của thiên thần.

- Hephaestus, còn chờ gì nữa, mau lên!

Hera bất thành linh quay đầu lại hô to Hephaestus.

Hỏa thần tức khắc hiểu được gì đó, đột nhiên tay quăng ra, Nghịch chuyển pháp luân hướng thẳng ra trận nhãn!

Đám người Liễu Thi Nguyên hiểu rõ vật kia có thể ám chi điều gì, liền vội vàng quay về hướng Dương Thần hô to:

- Mau cản nó lại! Hãn muốn phá hủy đại trận đây! !

Dương Thần vẫn không hề chú ý gì cả, hóa ra Hỏa thần đang chờ chiêu này, không chút do dự vung tay lên, một đạo Thượng Thanh thần lôi giống như là một thanh kiếm xuyên vân không lồ vạch tan bầu trời, nhắm về phía Nghịch chuyển pháp luân.

Ba vị chủ thần nếu muốn bảo vệ pháp luân này, vậy thì chính bọn họ sẽ bị Thượng Thanh thần lôi lấy mạng, chắc chắn họ sẽ không dám bảo vệ nữa.

Thế nhưng, Dương Thần lại đoán sai mất rồi!

Cũng chính lúc này, không ngờ Hera đã sớm di chuyển không gian, chặn đường đi của Thượng Thanh thần lôi.

- Người muốn chết hay sao chứ! ?

Dương Thần ngăn người ra, lẽ nào Hera thật sự có thể hi sinh để cứu Zeus? Bị thần lôi đánh như vậy, e rằng đến luân hồi còn khó nữa, thần cách rất có thể sẽ bị hủy hoại trực tiếp.

Nhưng màn tiếp theo lại làm cho Dương Thần phải chau mày!

Chỉ thấy tại vị trí của Hera phát ra một ánh hào quang màu bạc, tựa như một bóng người màu bạc, thoáng hiện ở đó rồi hừng chịu toàn bộ uy lực của Thái Thanh thần lôi.

Mà bản thân Hera, với bộ dạng đầy sợ hãi, lại thoáng hiện phía sau Hỏa thần, bình yên vô sự.

Dương Thần thấy rõ rành rành, bóng người màu bạc đó là do thứ vật chất giống quả cầu nhỏ màu bạc hóa thành, giống hệt Hera, tựa như một bóng người màu bạc phân ra mà thành.

Ngây người một lúc, Dương Thần liền nghĩ tới khả năng duy nhất:

- Quả táo vàng! ? Người dùng quả táo vàng! ?

Trong truyền thuyết, Đại Địa Chi Mau, thần khổng lồ Titan, Gaia, trong hôn lễ của Zeus và Hera đã tặng cho Hera một cây táo vàng làm quà mừng.

Cây táo vàng cũng là một bảo vật quan trọng trong rất nhiều thần thoại cổ Hy Lạp, nghe đâu hàng nghìn năm mới ra một trái.

Nhưng điều mà Dương Thần biết được là những câu chuyện thần thoại phần lớn do

người xưa hư cấu mà thôi, công dụng thật sự của quả táo vàng chính là có thể ngăn chặn bất kỳ tổn thương và mối nguy đến tính mạng cho chủ nhân.

Đây cũng chính là “thần khí hộ mệnh” Hera vốn có, hoàn toàn khác với các chủ thần còn lại.

Chẳng ai biết được Hera có tổng cộng bao nhiêu quả táo vàng, nhưng không phải nghi ngờ gì nữa, muốn giết cô ta, nếu như không giết vài trăm lần thì e rằng chẳng thể có cơ hội thành công...

Chỉ một lần sử dụng quả táo vàng, đã khiến cho Nghịch chuyển pháp luân tiến vào trận nhãn thành công.

Trong khoảnh khắc ấy, đại trận như hứng chịu đả kích gì đó, tựa như bánh răng của

một vật thể khổng lồ bị mắc kẹt, bắt đầu loạn choạng mà vận hành khó khăn.

Các tu sĩ Huyền Cảnh rất đổi lo lắng, không biết thế nào cho phải đành chăm chăm nhìn đại trận như vậy, song cũng không làm gì được.

Hephaestus vui mừng hưng phấn nói:

- Tốt... Đại trận bắt đầu hoạt động chậm lại, không cần bao lâu, với thực lực của Zeus hẳn có thể khoét vết nứt mà thoát ra ngoài.

- Hừm, may mà ta giữ lại chiêu này.

Hera cười nhạt, dăm chiêu nhìn Dương Thần:

- Hades, dù rằng thực lực của ngươi khiến ta trở tay không kịp, nhưng... ngươi vẫn không thể nào ngăn cản được đâu! Chờ một ngày Zeus ra ngoài, anh ấy tất nhiên là cao hơn một bậc.

Dương Thần lúc này nghĩ đến một chuyện khác kia, trước đây trong Vạn Yêu Giới, Tổng Thiên Hành nói, kẻ truy sát ông là một nữ cao thủ, đúng trong lúc suýt chút nữa bị hút vào Tòa yêu tháp thì có một bảo vật màu vàng giúp đỡ người phụ nữ này thoát được một kiếp nạn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1631

Nguồn Cội Thần Tộc

- Là người sao? Lúc đó chính là người truy sát ân sư Tổng Thiên Hành của ta? Có phải người muốn đoạt đi Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh không hả?

Mặt Dương Thần tối sầm lại, nhìn chăm chăm không thôi. Chỉ như vậy Hera cũng đã sớm kết thù với hắn rồi.

Nếu như nói nguyên nhân là bởi vì ngộ tính của bản thân, không sớm thì muộn gì Thì cũng sẽ tiến vào Hóa thân nên ân huệ của Yến Tam Nương không phải quá lớn, còn ân huệ của Tổng Thiên Hành là cực lớn lao.

Mặc dù không chính thức bá sư học nghệ, nhưng trong thâm tâm Dương Thần vẫn coi Tổng Thiên Hành là ân sư cả đời mình.

Người phụ nữ này suýt chút nữa thì hại chết Tổng Thiên Hành rồi, điều này khiến Dương Thần không thể chấp nhận được.

Hera cau lông mày: lông mày lá liễu.

- Ô, người đã biết rồi sao? Chẳng lẽ người đã từng gặp lão già đáng thương ấy rồi? Hừ hừ, thì ra là như vậy, nếu không phải là hắn may mắn trốn thoát được, ta đã sớm lấy được Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh rồi, thì hôm nay không mặc người cản trở như vậy rồi

Dương Thần chất vấn đầy hoài nghi:

- Ai đã nói cho người biết về chuyện “Vãng niệm diễn sinh kinh vậy?”

Trước đây Lạc Thiên Thu từng nói có người lên đưa tin cho hắn nhưng không rõ là ai, lẽ nào lại là Hera sao?

Hera cười khẩy nói:

- Ta vốn dĩ không cần phải nói cho người biết, tuy nhiên nhìn người ngốc nghếch như vậy, ta thương hại người một chút cũng không sao... chẳng phải là ai khác, chính là Athena kia.

- Gì cơ!?

Dương Thần lấy làm kinh ngạc.

- Chớ có sửng sốt như vậy.

Hera cười khanh khách:

- “Vãng niệm diễn sinh kinh” mà người học là một công pháp mà 2 vạn năm trước một cao thủ thần bí đã sử dụng khi đưa Zeus vào đại trận Mười hai Đô thiên thần ma, cũng là công pháp mà chúng ta luôn tìm kiếm trong suốt hai vạn năm qua.

- Muốn nắm chắc thành công đánh bại hắn, phương pháp căn bản nhất tất nhiên là phải học được công pháp y dùng, thậm chí là phá giải.

- Athena mặc dù có Đại Dự Ngôn Thuật, song đối với các đối thủ càng

mạnh thì lại càng khó dự đoán chính xác được.

- Sau khi đã khám phá ra môn công pháp này, cô ta thông báo cho ta tin tức của người luyện nó. Tuy rằng ta không muốn tiếp nhận món lễ vật ấy của ả, song làm sao mà có thể bỏ lỡ cơ hội như vậy được chứ.

- So với người, cái tên Tống Thiên Hành kia càng dễ để ta ra tay. Vì thế người hẳn rất may mắn vì ta đã không sớm tới tìm người.

Dương Thần xiết chặt nắm đấm, dù đã sớm có suy đoán nhưng khi chính thức được biết Athena là kẻ giở trò sau lưng, thì thực sự căm hận vô cùng.

- Được rồi, nếu như người muốn tìm ta trả thù, vậy hãy thả ngựa ra đi, nếu không có chuyện gì nữa thì bọn ta đi ngay đây.

Hera ngạo nghễ hừm một tiếng, ra hiệu Hephaestus và Hermes đi cùng cô ta.

Đám người Liễu Thì Nguyên lập tức thức tỉnh Dương Thần, sốt một không thôi.

- Dương Thần! Không thể để bọn họ đi như vậy được! Trận nhĩn sẽ bị tổn hại mất, sức mạnh của bọn ta căn bản không đủ để xoay sở, nếu đại trận tan rã thì Zeus và hàng ngàn hàng vạn Thái cô yêu ma đang bị giam giữ bên trong có thể thoát ra ngoài đây, chẳng phải là sẽ không có cách nào xoay chuyển trời đất hay sao?

Trong mắt Dương Thần ẩn chứa chút tàn nhẫn:

- Thoát ra thì cứ ra đi, ra được bao nhiêu, ta giết bấy nhiêu...

Nói xong, Dương Thần hướng về phía ba vị chủ thần lạnh lùng cười:

- Ta đã nói hết nhẽ với các người rồi, không nghe thì đừng có trách ta tàn nhẫn diệt đến tận gốc.

Ba vị chủ thần còn lơ ngơ chưa hoàn hồn, Dương Thần đã hóa thành một ánh chớp xanh bạc lao về hướng Bắc!

- Không xong rồi, hẳn muốn đến Đại Địa Chi Thụ Hermes chửi rửa.

- Không thể để hắn phá hủy Đại Địa Chi Thụ được, mau đi thôi!

Mặt Hera bỗng biến sắc.

Ba vị chủ thần vốn không chấp các tu sĩ của Huyền Cảnh, trong nháy mắt đã đuổi về hướng Bắc cực.

Các tu sĩ nhìn nhau vài lần, cuối cùng đều cắn răng, bất luận là bảy ba hai một, trong lúc này sao lại có thể nhượng bộ lui binh như vậy? Thế là bọn họ bèn đi cùng.

Đến khi tất cả mọi người đều rời đi, dưới đại trận, đảo Huyền Thiên lại tĩnh mịch như xưa.

Ngay trong lúc này, một bóng hình đen ngòm mập mờ trong không trung, mặt che khăn đen, kì dị u ám.

Đó chính là kẻ bí hiểm Hắc bào canh giữ ở Bắc cực chuyên nghe lệnh của Athena.

Chỉ là sau đó khi các chủ thần đi qua thủ vệ, Hắc bào cũng mai danh ẩn tích, hóa ra là vẫn luôn lén lút ẩn nấp trong Huyền Cảnh.

Hắc bào cười quái dị “khắc khắc” vài tiếng, nhìn đại trận đã xoay chuyển chậm dần, linh áp giảm bớt mà đắc ý vô cùng.

- Vương, dùng không được bao lâu nữa. Người dẫn dắt hàng nghìn hàng vạn con dân ta tái nhập nhân gian, sứ mệnh của ta cuối cùng cũng sắp hoàn thành rồi...

Bắc cực băng tuyết bao trùm, cảnh sắc trắng xóa tựa như trong mơ vậy.

Xanh vàng rực rỡ, gốc cây khổng lồ cao xuyên bầu trời như Quỷ phủ thân công, Đại Địa Chi Thụ tựa như một cột trụ chống trời khổng lồ.

Tán cây che kín cả bầu trời, cành cây vươn xa như chạm giới chân trời.

Khoảnh khắc khi Dương Thần vừa mới đến cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hoàng trong vài giây, khó mà kiềm chế được.

Khuôn mặt Dương Thần không giấu nổi lộ ra rung động. Những thứ khiến hấn rung động trên thế giới này quả thực không nhiều.

Đương nhiên, Dương Thần đến, thì không thể nào che giấu được, lôi vân đen thui dày đặc kinh khủng mang theo sát khí nồng đậm tầng tầng lớp lớp bao trùm lấy Bắc Cực

Thượng Thanh thân lôi màu lam bạc dường như đã trở thành bạn đồng hành thân thiết nhất của Dương Thần, luôn vây lấy Dương Thần, sẵn sàng chờ lệnh phá hủy tất cả.

Đối với người ngoài mà nói, những thứ xung quanh Dương Thần, cùng với ánh sáng lam bạc xoay quanh không gian kia lại là đòn trí mạng, không thể tránh nổi.

Những thân ảnh rất nhanh đã xuất hiện trước mặt Dương Thần, cách đó không

Lúc này, ánh mắt trên năm gương mặt quen thuộc gồm Hải Thần. Thần Tình Yêu, Nguyệt Thần, Thần Mặt Trời, Thần Chiến Tranh đều ẩn chứa thứ gì đó, lại không phải là vẻ thoải mái như thông thường.

Phía sau Dương Thần, Hera, Hỏa Thần và Hermes cũng đã đuổi tới.

Tính cả Dương Thần nữa, vậy là chín đại chủ thần đã tề tựu dưới gốc Đại Địa Chi

Thụ.

Đám tu sĩ liên can Lạc Thiên Thu tuy cũng đã theo tới, nhưng không dám lại gần, chỉ đứng từ xa nhìn lại, chủ yếu là cảm thấy sợ hãi trước cảnh tượng như vậy.

Lúc này, thân thể Dương Thần giống như là đạn hạt nhân siêu cấp, chẳng ai dám đến gần, mọi người đều tránh xa một chút.

Dương Thần không chú ý tới xung quanh, cuối cùng hướng về phía Christine, chỉ vào Đại Địa Chi Thụ nói:

- Trước đây người giấu ta chính là thứ này. Nhiệt độ toàn cầu hạ thấp,

thần cách phục hồi mạnh mẽ đều là do cái cây này mà ra?

Venus có vẻ ngắc ngứ, bộ dạng tươi cười thường ngày không còn nữa, dường như biết đang xảy ra chuyện gì nên đến sẽ đến, chỉ gật đầu nặng nề

- Hades, đây chính là trái tim Gaia, diện mạo lúc đầu, đây là mẫu thân của Thần Tộc chúng ta, nguồn cội của chúng ta - Đại Địa Chi Thụ.

Dương Thần nhú mày, thần thức dâng trào, đột nhiên cảm thấy điều gì đó, thân ảnh vừa lóe lên liền đến vị trí trên đỉnh của Đại Địa Chi Thụ.

Tám vị chủ thần theo sát ngay phía sau, nhìn Dương Thần một cách căng thẳng, lo lắng hẳn sẽ làm cản.

Không ai trong số bọn họ có thể ngăn cản Dương Thần thi triển ra Thượng Thanh Thần lôi, kể cả bọn họ có không sao đi chăng nữa nhưng thật khó bảo đảm Đại Địa Chi

Thụ không tổn hại gì.

Ánh mắt Dương Thần tập trung ở một nhánh ngọn cây.

Chỉ có thể thấy bên trong vài phiến lá màu bạc, có vài bông hoa màu vàng đang rập rờn lung lay.

Ở bên trong một đóa hoa đã úa, có một trái đang phát ra thứ ánh sáng màu bạc êm dịu mà tràn đầy sức sống.

Đây là quả cầu hình tròn nhỏ màu vàng nhạt, mặc dù vẫn còn nhỏ, chỉ khoảng bằng ngón tay cái, nhưng trong đó ẩn chứa một lực sinh mệnh phức tạp mà mạnh mẽ! Tinh thần lực!

- Đó là... Thần cách?!

Dương Thần cuối cùng đã ý thức được đó là thứ gì! Đúng là thần cách của Thần Tộc!!

Tuy không mạnh mẽ như thần cách của chủ thần, nhưng không nghi ngờ gì đó chính là một viên thần cách! Hơn nữa lại đang trưởng thành!

- Không sai, thế mới nói, Đại Địa Chi Thụ là mẫu thân của Thần Tộc chúng ta, Gaia là thần mẫu của chúng ta là bởi vì Thần Tộc đều sinh ra từ Đại Địa Chi Thụ, do một viên thần cách trưởng thành mà ra đây.

- Chúng ta là 12 thần cách ở trên đỉnh ngọn cây được đại địa chi thụ sinh ra, do lực

lượng của chúng ta mạnh hơn tất cả các Thần Tộc sinh sau nên chúng ta mới trở thành chủ thần thống trị của Thần Tộc.

- Người thấy đây, chỉ là giai đoạn đâm chồi của thần cách, qua nửa năm nữa có thể có thần cách chín muồi, sẽ lột xác thành thành viên trong Thần Tộc.

Aphrodite biết rằng không có cách nào che giấu được nữa, định nói ra hết giải thích cho Dương Thần.

Dương Thần dù cảm thấy trái tim Gaia vô cùng quan trọng, nhưng thật không ngờ lại quan trọng đến như vậy!

Hóa ra sự phục hưng của Thần Tộc, sự theo đuổi của Athena chính là như

thế này
đây!

Có Đại Địa Chi Thụ, Thần Tộc thật sự bắt đầu không ngừng “tạo dựng” Thần Tộc, từng trái Thần Cách sau khi trưởng thành thì sớm muộn gì cũng xuất hiện hàng ngàn hàng vạn thành viên Thần Tộc!

Đến lúc đó, hàng ngàn hàng vạn Thần Tộc sở hữu pháp tắc không gian sao có thể là đối thủ mà loài người có thể tưởng tượng và ngăn cản được?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1632

Gaia

Dương Thần bỗng ý thức được, trước mắt mình chỉ có hai lựa chọn, hoặc để cho Thần tộc chiếm lĩnh địa cầu, hoặc hủy diệt Đại địa chi thụ, bóp chết hy vọng phục hưng của Thần tộc.

Cái gì mà chung sống hòa bình, đều là nằm mơ!

Còn một vấn đề mấu chốt, Dương Thần nghĩ đến, nếu như Đại địa chi thụ chỉ cần một ngày để sống lại, có thể không ngừng sinh sôi nảy nở thần tộc, vậy tại sao ban đầu Thần tộc không dốc toàn lực tìm trái tim Gaia.

Hơn nữa, những thành viên ban đầu của Thần tộc, Astraeus còn dùng thần khí Selene, đóng băng trái tim Gaia, giấu rất kỹ.

Lẽ nào chỉ lo lắng rằng nhiệt độ trái đất sẽ giảm?

Còn nữa, Hera nói, người hơn hai vạn năm trước dụ Zeus vào đại trận mà bọn họ muốn đánh bại, là ai? Liệu có phải là vị sư phụ của Dương Nguyên Túc?

Nếu thực sự như vậy, vậy bọn họ cũng nên biết tình hình hiện nay của Đại địa chi thụ mới đúng.

Chẳng lẽ, bọn họ không có cách nào ngăn cản sự phát sinh của tất cả những việc này, hay là... còn nguyên nhân khác?

- Hades, chúng ta luôn coi ngươi là người mình, hiện đang đứng trước thời khắc then chốt nhất của Thần tộc, ta nghĩ ngươi nhất định sẽ đứng về phía chúng ta, phải không?

Aphrodite giương cặp mắt long lanh khẩn thiết hỏi.

Dương Thần lấy lại tinh thần sau một hồi trầm tư suy nghĩ, quay đầu lại, nhìn những vị chủ thần đứng xung quanh, thản nhiên cười.

- Người một nhà... Ha ha... Các người thực sự coi ta là người nhà, trái tim Gaia, Đại địa chi thụ, những sự việc có tầm ảnh hưởng lớn như vậy, đến bây giờ, ta mới tận mắt trông thấy.

Các vị thần đều ít nhiều có chút xấu hổ, đặc biệt là những người từ trước đến giờ vốn có quan hệ tốt với Dương Thần như Apollo.

- Hades, ngươi phải thông cảm cho nỗi khổ tâm của chúng ta. Chúng ta không hề có ý định lừa gạt ngươi, chỉ là muốn mọi việc phát triển một cách ổn định.

Artemis giải thích.

- Nói láo!

Dương Thần chửi lớn, giọng lạnh lùng:

- Các ngươi nghĩ ta là thằng ngốc!? Đại địa chi thụ đó, sở dĩ hơn hai vạn

năm trước, bị Astraeus phong bế, các người lại không tìm ra trong thời gian sớm nhất, chẳng lẽ không phải các cây chết tiệt này sẽ hủy diệt tất cả sao!!?

Sắc mặt của chủ thần bỗng trở nên vô cùng khó coi, phần nhiều là trắng bệch và kinh hãi, rất phức tạp.

Dương Thần thấy biểu cảm của chúng thần, càng tin tưởng hơn vào suy đoán của mình.

- Nếu ta không nói sai, Đại địa chi thụ này, không chỉ hấp thu năng lượng bức xạ của mặt trời, đồng thời còn hút một lượng lớn nguyên tố trong lòng trái đất, nếu căn cứ vào tốc

độ giảm nhiệt của Trái Đất hiện nay, sau khoảng 1 năm nữa, con người hoàn toàn không có khả năng sống trên Trái Đất!

- Cho dù Thần tộc có thể tiếp tục sinh sống trên hành tinh này, nhưng do năng lượng và sức sống của Trái Đất bị Đại địa chi thụ không ngừng tiêu hao với cường độ lớn, e rằng không bao lâu sau, sẽ biến thành một Sao Hỏa khác!

- Hơn hai vạn năm trước, sở dĩ các người từ Sao Hỏa tới Trái Đất, hẳn cũng bởi vì, Đại địa chi thụ được các người nuôi dưỡng, cũng thành tên đao phủ quyết định vận mệnh hành tinh các người?

Câu nói của Dương Thần, khiến tất cả chúng thần thất sắc, rất hiển nhiên, phần nhiều là đoán trúng.

Đại địa chi thụ, quả thực giống như một thực thể được dung nạp từ những mâu thuẫn cực điểm.

Nó tạo ra sinh mệnh, đồng thời tạo ra Thần tộc và thần cách với sức mệnh bẩm sinh.

Nhưng đồng thời, nó cũng nuốt trọn sự sống của hành tinh.

Nó giống như một cơ thể mẹ dựa vào tiêu hao cực lớn để giúp con cái mạnh mẽ lên, sự lớn mạnh của thần tộc, được xây dựng trên sự hủy diệt nhanh chóng của tinh cầu.

Dương Thần thấy bọn họ không nói gì, tiếp tục cười lạnh lùng:

- Các người chắc chắn đã biết hết tất cả từ lâu, cho nên các người mới do dự, ta nhớ, ban đầu khi bàn về trái tim Gaia, còn có người cho rằng Athena rất điên cuồng, có người sợ hãi, vì các người biết, nếu trái tim Gaia sống lại, Trái Đất sẽ giẫm vào vết xe đổ của Sao

Hỏa, đúng không?

Vừa nói, Dương Thần vừa nhìn về phía anh em Apollo, bộ dạng của họ khi lần đầu tiên nhìn thấy trái tim Gaia ở Hàn Quốc, bây giờ nhớ lại, đã giải thích rất dễ dàng.

- Người nói không sai,

Hera nói một cách kiêu căng:

- Hades, dường như người đoán đúng, nhưng, người nên nghĩ kỹ, tại sao chúng ta biết rõ sinh mệnh của Trái Đất sẽ bị rút ngắn do sự phát triển của

Đại địa chi thụ, vẫn quyết định giúp trái tim Gaia sống lại.

Dương Thần nhíu mày, hẳn cũng đang cảm thấy mê hoặc vì chuyện đó, theo lý mà nói, Thần tộc đã mất đi một mảnh đất, lẽ nào còn muốn mất một mảnh đất nữa?

Khuôn mặt Hera hiện lên một nụ cười điên cuồng:

- Để ta nói cho người biết... Bởi vì, tất cả những hành tinh có sự sống trong vũ trụ, đều có tuổi thọ của riêng mình.

- Số mệnh của Trái Đất nằm trong tay loài người, có lẽ còn rất dài, nhưng dù cho những hành tinh như Mặt Trời, rồi cũng sẽ biến thành sao lùn trắng rồi đi đến ngày tận diệt.

- Mà nếu nằm trong tay Thần tộc chúng ta, tuổi thọ của Trái Đất chắc chắn sẽ rút ngắn một nửa, thậm chí nhiều hơn... nhưng, vậy thì đã sao !?

- Những sinh vật hèn mọn như loài người, về cơ bản không xứng đáng có được một hành tinh xanh thắm như thế trong vũ trụ, nó giống như một viên Trân Châu xanh, trong Ngân Hà, nên thuộc về một chủng tộc lớn mạnh! Thuộc về Thần tộc chúng ta.

- So với loài người về cơ bản không biết quý trọng Trái Đất, Thần tộc chúng ta có thể sử dụng và cải tạo hành tinh này tốt hơn.

- Mà không giống như đám người ngu xuẩn, còn đang trải qua chế độ xã hội dã man sơ cấp và phát triển nền văn minh lạc hậu cấp thấp, nhưng đồng thời, không ngừng ô nhiễm và lãng phí tài nguyên trên Trái Đất.

- Nói trắng ra, một đám rệp, không có tư cách giữ lấy cung điện xa hoa, người hiểu không?

Dương Thần giật mình, không ngờ Hera lại nói ra những lời như vậy, nói thẳng ra có chút tàn khốc.

Các chủ thần khác tuy có chút bất mãn với Hera nói thẳng như vậy, nhưng không có ai nói lời phản đối.

So với Thần tộc hồi ban đầu ở Sao Hỏa, nhân loại ngày hôm nay, quả thực quá lạc hậu, nếu quả thực Thần tộc thống trị Trái Đất, văn minh Trái Đất sẽ bước vào giai đoạn phát triển nhảy vọt về chất.

Nói trắng ra, trải qua hai vạn năm, Thần tộc chẳng qua chỉ dạo chơi chốn nhân gian, cao cao tại thượng, chưa từng đối đãi ngang hàng với con người.

Trước đây không tìm ra trái tim Gaia, cũng chỉ biết đắm chìm trong nỗi thống khổ mất đi nhà cửa, lại lo lắng Trái Đất sẽ trở thành một ngôi nhà hoang vu khác.

Đương nhiên, cao thủ thần bí hơn hai vạn năm trước, cũng khiến họ có chút kiêng nể.

Những tu sĩ Hoa Hạ ở đằng xa nghe thấy những lời này, đều cảm thấy vô cùng căm phẫn.

Thời khắc này, bọn họ không chỉ đại diện cho những tu sĩ trong Huyền

Cảnh, mà rộng hơn là đại diện cho nhân loại đang sống trên Trái Đất.

Thần Tộc miệt thị đối với nhân loại, tự nhiên sẽ khiến bọn họ phần nộ, nhưng cũng không dám đi lên chịu chết.

- Hades, Hera nói có chút không đúng, nhưng... người là một người có lý trí, người phải hiểu rõ, thực ra tất cả những điều này đều được định đoạt bởi nguyên tắc cá lớn nuốt cá bé, nếu thực sự số mệnh của loài người chưa đến ngày tuyệt diệt, vậy cũng sẽ không trải qua hai vạn năm, còn bị chúng ta đùa giỡn trong lòng bàn tay.

- Nhân loại quả thực quá yếu ớt, căn bản không thể đối đầu với Thần tộc chúng ta, tất cả những điều này đã được số phận sắp đặt, người đừng khiến chúng ta khó xử hơn nữa, người là chủ thần, sẽ được chia sẻ niềm vinh quang phục hưng của Thần tộc chúng ta.

Aphrodite bước tới bên cạnh Dương Thần, muốn vươn tay vỗ vai an ủi Dương Thần.

Dương Thần vẫn cúi đầu, trầm mặc không nói từ lúc đầu, chợt lóe thân, bay tới đám cành lá rậm rạp phía xa, tránh được bàn tay của Venus.

- Đủ rồi...

Dương Thần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn qua mọi người, giọng điệu lạnh lùng và nặng

- Ta không có hứng thú, nghe các người nói mấy điều lớn lao như thay đổi thế giới, cũng không có hứng thú, nghe các người nói mấy quy tắc sống khôn sống mòng chết.

- Ta không muốn thay mặt loài người nói điều gì, cũng không muốn làm điều gì vì loài người, ta chỉ muốn các người biết rõ một chuyện...

Nói đến đây, xung quanh Dương Thần đã bắt đầu phát ra chùm sáng Thượng Thanh Thần lôi ngày càng dày đặc và dâng trào.

Thượng Thanh thần lôi giống như một con mãnh thú có thể phát hỏa bất kỳ lúc nào, phủ phục chờ thời trên cơ thể Dương Thần, vận công chờ phát ra.

- Các người làm rất đúng, nên lừa gạt ta, bởi vì... bây giờ ta sẽ hủy diệt nó!!

Chỉ thấy một quả cầu sét màu xanh bạc, lấy Dương Thần làm trung tâm, bắt đầu phình lên một cách nhanh chóng, giống như một quả bom người, chuẩn bị nổ tan tành phần giữa của Đại địa chi thụ.

-Không!!!

Chư thần thét lớn, cho dù Đại địa chi thụ có sức mạnh tự bảo vệ rất lớn, nhưng cũng sẽ vì sức công phá tập trung của Thượng Thanh Thần lôi, sinh ra sức sát thương thật lớn, huống hồ còn nhiều con cháu Thần tộc đang ở trong giai đoạn thai nghén!

Trong một chốc, tám vị chủ thần dường như đồng thời xông lên phía trước, pháp tắc không gian bất ngờ vây xung quanh, hòng ngăn cản Dương Thần.

Nhưng quả thực Thượng Thanh thần lôi của Dương Thần quá mạnh, tám vị chư thần

lúc đó cũng không thể đối chiến, xà lim không gian trực tiếp bị phá nát, các chủ thần vừa lại gần một chút liền chủ động lui ra vì cảm thấy nguy hiểm.

Đúng lúc đó, một quang sáng màu bạc từ trên trời chiếu xuống, nhìn rất mềm mại, nhưng đã vây chặt khu vực Dương Thần đang đứng.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1633

Cô Vợ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp Của Tôi

Khi Thượng Thanh thần lôi đụng vào, phảng phất tỏa ra một đám bọt khí màu bạc, kì lạ là chúng không hề phá vỡ nhau, mà chỉ giăng co một lúc lâu, sau đó màu sắc của đám bọt khí từ từ nhạt đi.

Dương Thần nhíu mi, Thượng Thanh thần lôi đúng là đã bị hóa giải, phần lớn luồng điện lam sắc phóng ra đều không phát huy được tác dụng phải quay trở về.

Mặc dù mình không bị tổn thương, nhưng hiển nhiên Thượng Thanh thần lôi của mình cũng không có cách nào có thể phá vỡ hộ thuẫn màu bạc này.

Mà cái hộ thuẫn này cũng không xa lạ gì đối với hắn...

- Lá chắn của Aegis.

Apollo và các chư thần lộ ra một tia mừng rỡ, biết rõ là chính cái hộ thuẫn này đã bảo vệ Đại Địa Chi Thụ.

- Thật là nguy hiểm, không hiểu sao con tiện nhân kia đến giờ mới xuất hiện !?

Hera cũng không thể nào vui vẻ, đôi mắt liếc về phía không trung.

Chỉ thấy một người mặc bộ đồ đen, lộ ra đôi tay trắng muốt, hai chân trần trắng như tuyết, mái tóc đen bay bồng bềnh trong gió, chính là Athena, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trong không trung.

Không khí trở nên trầm lắng, mặc dù Athena đang ở trong không trung, nhưng vẫn tỏa ra sự uy áp không gì có thể sánh được.

Dương Thần liếc mắt, quả nhiên đúng như mình đã đoán, thực lực của Athena, nhờ sự

sống lại của trái tim Gaia, mà đã đạt đến một cảnh giới kinh người.

Chỉ cần cảm nhận áp lực mà không gian pháp tắc truyền tới, Dương Thần có thể kết luận thực lực của Athena còn hơn cả tu sĩ Thượng Thanh đỉnh phong, xem chừng cũng phải tiến tới Ngọc Thanh sơ kì rồi!

Nói cách khác, nếu không có thực lực kinh người như vậy, thì cũng không thể nào dễ dàng dùng thần khí để chống lại Thượng Thanh thần lôi của mình như vậy được.

Càng làm cho người ta không ngờ tới là, thực lực của Athena còn có thể tăng lên đến đỉnh phong một cách nhanh chóng, theo sự phát triển của trái tim Gaia, sợ rằng việc tiến đến Ngọc Thanh đỉnh phong cũng không phải là chuyện quá xa xôi.

Sợ rằng, chư thần mấy vạn năm trước, nếu có được sức mạnh như thế này, thì kết quả

cuộc chiến chư thần với tu sĩ có lẽ đã khác rồi.

Thế nhưng, Dương Thần vẫn hy vọng mình sẽ dành thắng lợi, thứ nhất là Athena chưa đạt đến sức mạnh cực hạn, thứ hai là mình còn hai món đồ còn chưa sử dụng đến...

Athena chậm rãi đáp xuống, đứng đối diện với Dương Thần ở phía xa.

Trong lúc này, Lạc Thiên Thu và đám tu sĩ, sớm đã sợ hãi run rẩy không nói được lời nào, sức mạnh của Athena thật sự làm bọn chúng kinh sợ, thật khó có thể tưởng tượng.

- Hades, người không nên cản trở sự phục hưng của Thần Tộc chúng ta, vi phạm quy luật đã có, thật là một chuyện ngu ngốc.

Athena lãnh đạm nói, không tỏ bất cứ thái độ gì.

Dương Thần nhìn gương mặt che giấu trong làn khói mờ ảo kia, cũng không nhìn rõ dung nhan ra sao, nhưng cũng hỏi ngược lại:

- Có phải chính là người đã nói cho Lạc Thiên Thu và Hera biết ta và sự phụ ta có “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” không?

Các chư thần ngạc nhiên, Dương Thần vẫn còn tâm tư đề ý đến chuyện như vậy, lại còn có dáng vẻ không hề sợ hãi.

Phải biết rằng, lúc này Dương Thần còn đang bị lá chắn Aegis đang hóa thành những quang sáng bạc bao vây, Athena có chịu thả hắc ra không còn đang là một vấn đề cần giải quyết.

Athena im lặng quay đầu nhìn về phía Hera.

Hera sắc mặt có chút khó coi, cũng hừ lạnh một tiếng, khinh thường nghiêng đầu nhìn ra chỗ khác.

Athena thở dài yếu ớt, nói với Dương Thần

- Chuyện này không quan trọng, có phải là ta nói cho Hera hay không thì cũng không ảnh hưởng đến dự tính của ta. Hậu quả thế nào ta đều chấp nhận.

Mặc dù nói như vậy, nhưng những người ở đây đều có thể hiểu được phân nửa là Hera đã giá họa cho Athena, để khơi mào mâu thuẫn giữa Athena và Dương Thần.

Phụ nữ có sự tranh chấp với nhau, các chủ thần cũng không ngoại lệ.

Dù sao, các chư thần cũng biết, Hera khổ tu “Thiên diễn thuật” cũng không phải chỉ để cho đẹp mắt.

Đúng như lời Athena đã nói, chuyện này có chút rắc rối, Athena cũng không có hứng thú tính toán, biện giải cho mình.

Sắc mặt Dương Thần cũng dễ chịu hơn một chút, nhìn quang sáng ngân sắc bao quanh mình nói:

- Người vẫn phải tiếp tục ngăn cản ta sao? Nếu như Đại Dự Ngôn Thuật của người thật sự chuẩn xác, ắt hẳn đã biết ta còn chưa xuất toàn lực?

Các chư thần kinh ngạc, không thể tin được, Dương Thần vẫn chưa sử dụng hết thực lực, lẽ nào tu vi của hắn đã vượt qua Thượng Thanh?

Athena bỗng vươn bàn tay trắng nõn, ưu nhã vung một cái, quang sáng

ngân sắc xung quanh thân thể Dương Thần liền biến mất.

Một đạo ngân quang quay trở về phía trước Athena, ngưng tụ lại thành một tấm lá chắn cao bằng nửa người, giống như lá chắn của chiến sĩ thập tự quân cổ đại, tỏa ra luồng sáng ngân sắc, mang hoa văn hình lá ô liu.

Nếu nhìn kĩ, trên đó còn khắc cả chiếc đầu tóc rắn của Medusa, khiến người ta cảm thấy kinh sợ.

- Ta biết, nếu ngươi liều lĩnh dùng toàn lực để hủy diệt Đại Địa Chi Thụ, ta chưa chắc có thể ngăn cản ngươi.

- Nếu cho đến tận hôm nay mà ngươi cũng không đủ bản lĩnh để đánh với ta một trận thì cũng không đáng để ta hao tổn tâm tư, quan tâm đến ngươi như vậy.

Athena càng nói thì các chư thần lại càng sợ hãi, đúng là đã thừa nhận lời nói của

Dương Thần.

Các chư thần không khỏi lo lắng, uy áp của Athena rõ ràng mạnh hơn Dương Thần rất nhiều, làm sao lại có thể nói ra những lời này.

- Tuy nhiên...

Athena lại nói, giọng nói có phần sắc lạnh:

- Nếu ngươi dùng toàn lực, ta và ngươi đương nhiên sẽ có một người phải chết, ta nguyện dùng thân cách của ta bảo vệ thần mẫu Gaia vinh quang!

Uy áp không gian pháp tắc của Athena lần thứ hai đột nhiên tăng vọt, toàn bộ Đại Địa Chi Thụ đều rung động.

Một ngọn lửa màu xanh từ trên trời giáng xuống, ngưng tụ lại trên tay Athena một

chiếc chiến mâu dài hơn năm thước, thân mâu tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt màu gỗ, lại có hình dáng của một con Yêu Long quấn quanh thân.

Đầu của chiếc mâu này, ánh lên ngọn lửa màu xanh lam, hình dạng không cố định, tham lam như muốn cắn nuốt cái gì.

Đây đúng là một thần khí khác của Athena, trường mâu Paraas. Trước đó, khi đánh nhau với đối thủ Athena chưa bao giờ mang cả hai thần khí ra sử dụng.

Trong truyền thuyết, Athena khi còn nhỏ giết làm Paras có huyết mạch Hải Thần, mới đem trường mâu đổi tên thành Paras.

Thế nhưng người rèn ra thần khí này chính là Hỏa Thần Hephaestus, chiếc trường mâu này đã được dung hợp với một loại máu của quái thú trên Hỏa Tinh, kết hợp với

không gian pháp tắc của Athena, có thể phát ra sức chiến đấu kinh người.

Chư Thần thấy Athena tay phải cầm trường mâu, tay trái cầm thuẫn, sắc mặt ngưng trọng.

Bọn họ chưa bao giờ thấy Athena chiến đấu nghiêm túc như lúc này, rốt cục Dương Thần có bản lĩnh gì mà lại có thể khiến cho Athena dè chừng như

vậy!?

Chỉ là, trong mắt bọn họ vẫn ẩn chứa một điều gì đó khó xác định... Trận chiến này thật sự mang lại cảm xúc khác biệt.

Dương Thần cảm nhận được năng lực mạnh mẽ của đối thủ, nhưng trong lúc này tâm trí của hắn lại trở nên bình tĩnh lạ thường.

Khóe miệng hơi mỉm cười, nhưng trong mắt hiện lên một tia kiên quyết, Dương Thần thờ dài nói:

- Xem ra, ta phải lựa chọn rồi...

Ngay lúc Dương Thần vừa dứt lời, đang chuẩn bị xuất toàn lực ứng chiến thì bỗng nhiên Athena kêu lên:

- Chờ một chút...

Tiếng nói của Athena, trở nên nhẹ nhàng, không lạnh lùng vô tình giống như lúc trước.

Dương Thần cả người đứng lại, cứng ngắc, đôi môi run run, ngẩng đầu lên nhìn, cười miễn cưỡng.

- Có chuyện gì sao... Không muốn đánh nữa ư?

Athena đột nhiên trở nên trầm mặc, có chút do dự, sau đó nói:

- Ta đã nói rồi, nếu người xuất toàn lực, thì ta và người sẽ có một người phải chết, thế nhưng người thật sự muốn ta chết trước mắt người sao?

- Ha ha... Có ý gì, không lẽ người vẫn còn sợ...

Khóe mắt Dương Thần nhẹ nhàng liếc một cái, muốn chế nhạo một tiếng, nhưng vẫn nhìn về phía thân ảnh Athena đang ẩn hiện trong làn sương mù dày đặc, dung nhan mờ ảo dần dần hiện ra...

Chẳng biết từ lúc nào, Athena đã khiến diện mạo thực sự của mình lộ ra.

Khóe mắt Dương Thần chỉ liếc nhìn một chút, dường như không có cách nào lừa gạt mình, dung nhan này, vô cùng quen thuộc đối với hắn, khuôn mặt này đã khắc sâu vào trong lòng hắn từ bao giờ...

Không chỉ Dương Thần, mà ngay cả Lạc Thiên Thu và đám tu sĩ ở phía xa, cũng trở nên sợ hãi, không thể tin được ánh mắt của chính mình, không thể nói nên lời...

Chỉ có các chư thần là biết rõ điều này, chỉ có điều lộ ra chân tướng lúc này, trong lòng họ đều có chút cảm xúc.

Đương nhiên, Hera và Hermes, cảm thấy rất thú vị, nở một nụ cười quỷ dị.

- A... Ha ha... Ha ha... Aha.

Cả thân người Dương Thần rung động, cúi đầu không ngừng cười điên cuồng, giống như tàu hỏa nhập ma, còn không ngừng lắc đầu.

Đến cuối cùng, khóe mắt Dương Thần đã đỏ lên, đúng là oan nghiệt, không thể kiềm chế được, những giọt nước mắt đã tuôn rơi.

Mơ hồ có tiếng khóc lóc, từ trong cổ họng Dương Thần truyền ra, cố nén nhưng không có cách nào giữ được.

Thấy tâm trạng vô cùng thống khổ và bi thương của Dương Thần, mấy người Aphrodite và Artemis có mối quan hệ khá tốt với hắn cũng đều thương cảm, che mặt mà rơi lệ.

Trên mặt Athena, không hiện lên một chút bi thương, cũng không hiện ra một chút vui

sướng, thong dong, nhẹ nhàng, cất bước đi tới trước mặt Dương Thần.

Lúc này, tấm lá chắn Aegis và trường mâu Paras cũng đã được thu hồi.

Bởi vì, cô biết, cô đã giành chiến thắng trong trận đấu này rồi.

Bởi vì giống như cô đã dự đoán, người đàn ông này dù có mạnh mẽ như thế nào cũng không thể ra tay với mình.

Athena lẳng lẳng nhìn Dương Thần đang che mặt cúi đầu, đau khổ đến tận cùng, mà êm ái dang cánh tay ra ôm lấy hông Dương Thần, thân thể áp vào trong lòng hắn.

- Ta biết, người sẽ không cam lòng gây thương tổn cho ta đúng không?

Trong mũi bỗng xuất hiện một mùi hương quen thuộc, yết hầu nghẹn lại, bỗng nhiên một tay nắm lấy Athena từ trong lòng mình đẩy ra!

Sau đó, tay phải của Dương Thần như gọng kìm, nắm lấy cằm của cô, thô bạo hướng lên mặt mình!

Ánh mắt của hai người nhìn nhau, hai tròng mắt của Dương Thần như thiêu đốt ánh lên ngọn lửa rừng rực, trong khi đó ánh mắt của cô gái lại yên tĩnh như hồ nước trong.

Nước và lửa giao hội với nhau, trầm mặc mà kịch liệt va chạm.

Không có cách nào có thể dùng tình cảm đơn giản hay phức tạp để nói lên tâm trạng của Dương Thần lúc này, hắn cảm thấy mình như phát điên, nhưng đã điên đến mức không còn có thể tiếp tục điên cuồng hơn được nữa.

Athena không hề có chút phản kháng nào, tùy ý để cho Dương Thần hành động lỗ mãng với cô.

Nhan sắc tuyệt diệu của cô, chân nguyên uy áp cường đại, cùng với địa vị tối cao, làm cho người ta khó có thể kiềm chế bản thân.

Dương Thần khó khăn nuốt một cái, tay run rẩy xiết chặt cằm cô, khăn khăn mở miệng khó khăn nói:

- Lâm... Nhược... Khê... Tại sao em lại có thể đối xử với anh như vậy... Anh không phải... đã em ở nhà để trông con sao.. . Tại sao em lại có thể làm... Như vậy...

Khuôn mặt tuyệt diệu nhưng lạnh lùng của Lâm Nhược Khê rốt cục cũng có một tia xúc động, lông mi thon dài, đôi mắt mọng nước, lộ ra một tia trong suốt.

Miệng của cô hé ra, nhẹ nhàng nói:

- Em cũng đã khuyên anh, em cũng đã cầu xin anh... Em đã xin anh... Đừng tới đây...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1634

Sớm Đã Định Trước

Dương Thần chưa từng nghĩ rằng, cuộc sống của mình giống như một giấc mơ như vậy, cho dù ở trong hoàn cảnh tàn khốc đến thế nào, hắn cũng chưa bao giờ từ bỏ khát vọng sống.

Nhưng lúc này, trong mắt của Dương Thần, tỏa ra tử khí nhàn nhạt, cả tinh thần và thể xác đều đã mệt mỏi, cảm thấy giống như một sự sụp đổ, thất bại lớn.

Hư ảo, giả tạo, dối trá, cuộc sống của mình khi nhìn thấy hình dáng của cô gái đó liền mất đi phương hướng và ý nghĩa.

Dương Thần buông Athena ra, lão đảo lùi lại hai bước, ngơ ngác đứng nhìn, không nói gì.

Cách đó không xa, Aphrodite đang khóc nhưng vẫn hướng về phía Artemis hỏi:

- Hades... Hình như đã sớm biết chuyện này?

Artemis gật đầu:

- Đúng thế, nghe bọn họ nói chuyện, Athena hình như cũng đã biết Hades đã sớm biết được những điều này, uống công chúng ta vẫn cố gắng lừa gạt Hades.

- Hera, Hermes, có phải các người đã nói cho hắn biết không?

Poseidon mắt sáng như ánh đuốc nhìn về phía hai vị chủ thần.

Hermes cười ha ha, giơ hai tay ra:

- Đúng vậy, chính là ta, đã từ rất lâu rồi, nhưng lúc đó ta cũng không biết được là hắn có tin lời của ta hay không.

- Tại sao người phải làm như vậy!?

Aphrodite oán giận hỏi.

Hermes cười tà nói:

- Chuyện này còn cần phải hỏi nữa sao, cho dù Hades đã biết nhưng hắn vẫn làm theo sự sắp xếp của Athena đấy thôi, bởi vì hắn căn bản không muốn tin ta, hắn lại càng không muốn tin rằng vợ hắn lại một mực đùa giỡn hắn.

- Đổi lại, nếu như hắn đã biết hết mọi chuyện, sau đó buông tha Athena, thì kế hoạch của Athena đã thất bại rồi.

- Các người không cảm thấy chuyện này rất thú vị sao, khiến cho hắn thấp thòm, vẫn ôm hi vọng, đến cuối cùng thì hi vọng này cũng tan vờ thành bọt biển...

- Hermes, chuyện này người thực sự hơi quá đáng rồi đấy...

Apollo cau mày nói.

- Ha ha? Ta quá đáng?

Hermes cười nhạo nói:

- Ta chỉ làm cho màn kịch này tăng thêm phần kịch tính thôi, làm cho nội tâm của diễn viên hoạt động tốt hơn một chút, còn các người thì toàn giả nhân giả nghĩa, nếu các người quả thật suy nghĩ cho Hades, thì tại sao lại phải giấu diếm những chuyện này? So với các người, thì ta không hề quá đáng chút nào.

Hermes vừa nói ra những lời này, các chư thần chỉ im lặng không nói gì.

Quả thật, đây chính là một kế hoạch đã định trước từ lâu, trừ phi Dương Thần chưa hề có cảm tình thật với Lâm Nhược Khê, nói cách khác, hẳn đã mặc kệ quan hệ giữa Lâm

Nhược Khê và Athena là như thế nào, để tiến tới bước đường ngày hôm nay.

Mỗi một bước của Athena, đều hướng đến mục đích của ngày hôm nay.

Làm cho một người có khả năng thay đổi đại kế phục hưng Thần Tộc, mất đi khả năng đối đầu với Thần Tộc.

Đương nhiên, nếu người khác biết chuyện này, nhất định sẽ nghĩ việc làm của Athena là không cần thiết, thậm chí chỉ cần với thực lực của chủ thần khác, muốn giết Dương Thần cũng là chuyện dễ dàng.

Thế nhưng, Chư Thần lại không cho là như vậy.

Athena làm tất cả những chuyện này đều có nguyên nhân. Bởi vì cô ta biết rõ rất

nhiều thứ so người khác.

Đại Dự Ngôn Thuật của cô ta, khẳng định vẫn còn có một chút tin tức, mới khiến cho cô ta viết nên kịch bản này, khiến Dương Thần đi tới bước đường này.

Chư Thần luôn luôn tin tưởng Athena, mà chỉ ít đến ngày hôm nay Athena cũng không phụ sự kỳ vọng của bọn họ.

Dương Thần đã mất hết ý chí chiến đấu, thời điểm Thần Tộc phục hưng đã sắp tới.

Dương Thần chăm chú nhìn Athena hồi lâu, tinh thần ngơ ngác, giống như mất hồn, không nói được câu nào.

- Trước khi rời khỏi đây, ta muốn hỏi người một việc.

Dương Thần tái nhợt mặt nói.

Athene dường như đã sớm đoán được Dương Thần sẽ hỏi điều gì, nhẹ nhàng duỗi tay ra, một chiếc vương miện màu sắc u ám, giống như được làm bằng thủy tinh, tỏa ra một chút tử khí, hiện lên trong lòng bàn tay.

- Người muốn hỏi, vì sao ta có thể giấu kín mình, không để lộ kế hờ nào sao... Đây là đáp án.

- Hades đời trước đã đáp ứng yêu cầu của ta, phục tùng kế hoạch của ta,

đưa “Mũ tàng hình” của y cho ta, sau đó theo yêu cầu của ta, cho người đạt được thần cách của y...

- Thần khí này, có thể ẩn nấp mọi thứ, trừ khi ta tự nguyện, không thì không ai có thể phát hiện được sự tồn tại của ta, kể cả người cũng không thể nhìn thấy hình dáng của ta.

Athena nói.

Chư thần nhìn thấy “Mũ tàng hình”, có chút thôn thức, để Thần Tộc được phục hưng, sự hi sinh của Hades tiền nhiệm là cực kì lớn.

Đương nhiên, bản thân Hades cũng không bài xích kế hoạch này, đối với sinh mệnh y cũng có phần chán ghét, tất cả những điều này, Athena đều đã tiên đoán được.

Dương Thần cay đắng nhếch miệng:

- Thảo nào, trước đây bất kể là người cướp đi thần cách trong ly Thánh, thần cách trong Tử thần chi kiếm... Ta đều không thể phát hiện ra cạm bẫy, thực sự là một món thần khí rất lợi hại... Ha hhaha...

Cứ như vậy cười khở, không để ý ánh mắt mọi người quanh mình, Dương Thần chậm

rãi, quay lưng rời đi.

Hình dáng hần, có vẻ vô cùng cô đơn, giống như bị gió tuyết thổi tan.

Athena nhìn thấy hết thấy, chân mày nhíu một cái, cũng cũng không nói gì.

Ngược lại Aphrodite chờ có chút không kìm chế được, tiến lên khuyên nhủ:

-Athena, Hades giờ thế này, người không lo lắng sao?

Athena nhắm lại đôi mắt đẹp, nói:

- Hần chỉ cần ở một mình yên lặng một chút, hần sẽ không đối kháng với chúng ta

nữa.

- Không phải vấn đề này! Ta là nói người không quan tâm đến hần sao?

Aphrodite đau lòng nói.

- Quan tâm đến hần?

Athena mở hai tròng mắt, trong ánh mắt đã lại lần nữa khôi phục băng hàn:

- Ta hai vạn năm qua làm tất cả, cũng là vì Thần Tộc phục hưng, vì ngày hôm nay, đây chính là ta, mặc kệ hần có tiếp nhận hay không, đây là tương lai không thể thay đổi

-Người...

Aphrodite còn muốn nói điều gì, nhưng là bị tức tới nghẹn lời, trực tiếp vung tay:

- Không thèm nói với người những lời vô ích nữa!

Athena dường như cũng không muốn nói thêm cái gì, ánh mắt nhìn phía

Đại Địa Chi Thổ chỗ thần cách đang lớn lên, hơi thất thần, ai cũng không biết, cô đang suy nghĩ cái gì.

Mà các tu sĩ Hoa Hạ nhìn thấy hết tất cả, thấy Dương Thần rời đi, cũng vội vã rời khỏi hiện trường.

Nhìn thấy những sự thật này, đã khiến cho bọn họ chấn kinh không gì sánh được, cũng không dám ở lâu, tránh không đâm đầu chịu chết.

Nhưng các tu sĩ Huyền Cảnh cũng vô cùng đau đớn, không nghĩ tới đạo cao một thước ma cao một trượng, Dương Thần là một tia hi vọng của loài người, nhưng đã sớm đã bị Athena nắm ở lòng bàn tay.

Giết thê tử của chính mình, mẹ của con mình, sợ rằng trên đời này ai cũng không thể làm được.

Số phận loài người, coi như lại lần nữa bị rơi vào ngõ cụt.

Ở trong một không gian thần bí mà cảnh sắc tuyệt đẹp, lúc này cũng có một đám người nhìn hết thấy mọi chuyện xảy ra.

Mông Tiêu Dao bên ngoài sân, đang nhìn một mặt kính trôi trên không trung lay động như nước, nó như là một máy chiếu cực lớn, tất cả hình ảnh bầu trời Bắc Cực cùng giọng nói, đều nhìn rõ ràng.

Ở cạnh bàn đá đang ngồi là Jane, lúc thấy Athena đích thực đúng là Lâm Nhược Khê, bỗng nhiên từ chỗ ngồi đứng lên.

Lúc này nhìn thấy bóng dáng Dương Thần buồn bã rời đi, đã khóc không thành tiếng, che mặt rơi lệ.

Jane hiểu rất rõ ràng đối với Dương Thần mà nói, tầm quan trọng của Lâm Nhược Khê trong trái tim lớn như thế nào.

Trên thế giới này, bị người yêu nhất gây thương tích, mới đúng là điều đau khổ nhất.

Jane đồng cảm với Dương Thần, lòng như đao cắt, ánh mắt nhìn Athena, cũng đã bắt đầu hiện lên hận ý.

Một bên đã sớm biết nội tình thầy trò ba người Mông Tiêu Dao, Lý Tuyết Mai, Dương Nguyên Túc, và lại từ trước đến nay gặp biến không kinh sợ, Ngọc Tuyết Ngưng vẫn là có vẻ có chút bình tĩnh.

- Cái tên tiêu tồ ngu xuẩn, thật đúng là gỗ mục khó khắc!

Mông Tiêu Dao có chút tiếc rẻ than thở.

Ngọc Tuyết Ngưng hài hước liếc mắt nhìn y:

- Người cho là ai cũng như ngươi, có thể đối với người mình yêu thương không chút khách khí? Ai cũng như ngươi, chém thiện niệm, chém ác niệm, chém tư niệm sao?

Mông Tiêu Dao đối với lời chế nhạo này cũng không quá để ý, khẽ mỉm cười:

- Ta cũng sớm có đoán được, vượt qua tình huống như vậy, không phải chuyện dễ dàng. Trước đây ta ở bên trong Thông thiên tháp nhìn thấy thư các tiên nhân Thượng cổ để lại, mới có thể ngộ ra được... Mà thôi, ta tự mình

đi một chuyến vậy, chỉ mong hấn chó để mất đạo hạnh...

- Sư phụ...

Dương Nguyên Túc lúc này chấp tay cung kính dò hỏi:

- Lần này Hỏa Thần kia đã làm hư hao trận nhãn của Thần Ma đại trận, không bao lâu nữa, sợ rằng Zeus cùng lượng lớn yêu ma Thái cổ, sẽ quay lại nhân gian.

- Nếu Dương Thần chậm chạp không muốn động thủ với chủ thần, vậy chúng ta có nên ổn định thế cục trước, không để cho yêu ma Thái cổ làm hại sinh linh?

Mông Tiêu Dao sắc mặt không thay đổi nói

- Nếu Dương Thần lần này không tỉnh ngộ, chỉ có thể nói, nhân loại khó thoát kiếp nạn này, quả thật là ý trời. Sớm một chút, trễ một chút, chết nhiều chết ít hay là chết hết, cũng không khác biệt.

- Thế nhưng, nếu các người muốn nhúng tay, tự đi là được, yêu ma Thái cổ cũng không phải là yêu thú, mãnh thú, có thêm chút thực lực u Minh Quỷ Sát không mạnh, đối phó người phạm còn có thể, đối với tu sĩ, đại thể không đáng nhắc tới.

Dương Nguyên Túc cùng Lý Tuyết Mai hiển nhiên cũng là hơi sợ, tuy rằng bọn họ biết ân sư từ trước đến nay không quá quan tâm mạng người, nhưng không nghĩ tới, không

quan tâm đến mức này!

Đương nhiên, cũng không phải là nói Mông Tiêu Dao có ý gì, chỉ là ở trong thế giới của y, không có thiện ác, cũng không có chính tà, chúng sinh đều có ý nghĩa tồn tại, nhiều lắm đối với nhân loại cũng có một sự ràng buộc, đối với tiên nhân thượng cổ chỉ có một sự sùng kính mà thôi.

Ngọc Tuyết Ngưng cười ha ha nói

- Mông Tiêu Dao, người đã dọa đám đồ đệ của người rồi kìa, ha ha... Bọn họ đi theo người hơn hai ngàn năm, chung quy đối với người không hiểu hết được, lão già người nói những chuyện đối với bọn họ là trái với luân thường như này, bọn họ sẽ không chịu nổi đâu.

Mông Tiêu Dao khẽ cười một tiếng, cũng không muốn giải thích thêm, thân ảnh nhoáng lên, biến mất trong này.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1635

Người Rốt Cuộc Muốn Nói Cái Gì?

Chờ Mông Tiêu Dao rời đi, mặt kính trôi trên không trung, cũng liền đóng lại, như chưa hề xuất hiện trước đó.

Jane trầm mặc một lúc, đột nhiên hướng vành mắt đang đỏ về phía Ngọc Tuyết Ngưng mà quỳ xuống!

Ngọc Tuyết Ngưng hí hí mắt một cái, có chút vui vẻ hỏi:

- Tiểu cô nương, cô định làm gì vậy?

- Tiền bối, tôi biết, người có thể mang tôi ra khỏi đây, cầu xin người dẫn tôi đi ra ngoài...

Jane cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, khó có thể che giấu hận ý vào lúc này

Ngón tay ngọc nhỏ và dài của Ngọc Tuyết Ngưng cuốn lấy một luồng tóc đen, nghiền ngẫm cười nhìn nàng một lúc, rồi nói:

- Người nghĩ thực sự có thể, dùng thực lực của người, thay đổi cục diện bên ngoài?

- Không biết Jane nức nở nói:

- Nhưng cho tới bây giờ tôi chưa thấy hắc lộ ra cái dáng vẻ tuyệt vọng này... Tôi căn bản không dám tưởng tượng, người như hắc, phải là đau xót đến cỡ nào, mới có thể có vẻ mềm yếu không chịu nổi như vậy...

Ngọc Tuyết Ngưng khẽ thở dài một tiếng:

- Ta có thể mang người đi ra ngoài, nhưng ta sẽ không...

- Vì sao?

Jane không hiểu mà ngẩng đầu lên.

- Người không phải đứng về phía Dương Thần sao?

Ngọc Tuyết Ngưng lắc đầu:

- Ta rất muốn tin tưởng, nam nhân của người lúc này có thể đổi mặt số phận của hắc. Ta đã chấp nhận sự an bài của Mông Tiêu Dao, ta sẽ không đột nhiên đổi ý, đây là sự tín nhiệm của ta đối với mình, cũng là sự tin tưởng đối với Dương Thần.

Nhìn trong con người Ngọc Tuyết Ngưng lóe lên ánh mắt thâm thúy, Jane cắn cắn môi đỏ mọng, cúi đầu lặng lẽ.

Bảy ngày sau, Trung Hải Hoa Hạ.

Bởi vì vị trí địa lý Trung Hải, hơi nước đầy đủ, lại không có cái gì cản trở dòng nước lạnh đóng băng, nhiệt độ của nơi này sớm đã hạ thấp tới mức ban ngày cũng dưới -10 độ.

Lúc này, nơi này đã hầu như trở thành thành trống không, ngoại trừ một

vài người, còn đang cố gắng sống sót, mẹ goá con côỉ lão người già, phụ nữ và trẻ em còn nhỏ thực sự không đi di tản được, người tuổi còn trẻ, hầu như đều mang cả nhà mà rời khỏi thành phố này.

Trên đường lớn từng phồn hoa vô cùng, vào giữa trưa nhưng cũng không hề có người đi đường.

Khiến người cho ghê rợn hơn chính là, ven đường còn có một vài người chết rét, vài tên ăn mày, cùng một vài thi thể dân chúng vì bạo loạn mà chết đi.

Những thi thể này đã bị các loại động vật gặm nhấm ăn thịt, dẫn đến rất nhiều thi thể đều không trọn vẹn mà tràn đầy máu tanh.

Thế nhưng, máu cũng đều bị đọng lại trong thi thể, ở nhiệt độ thấp cũng không có mùi hư thối, nếu đây là mùa hạ bình thường, lúc này, rất có khả năng bởi vì nhiệt độ cao sẽ xuất hiện dịch bệnh

Giữa khu buôn bán, các cửa hàng rục rờ lúc trước kia, lúc này toàn bộ đã bị cướp sạch, còn bị đập phá.

Quân đội và cảnh sát đều bỏ qua nơi này, tự nhiên cũng sẽ không ai đến quản những thứ này.

Nếu nói đây là đô thị quốc tế, chi bằng nói là, lúc này nó là một lão già tuổi xế chiều

sắp bị đông cứng chết rét, một khối băng hàn đang chậm rãi đi tới địa ngục nhân gian.

Ở một quán bar khu tây thành nằm trên một con phố khác, một quán bar ngay cả mặt tiền của cửa hàng đều đã bị mưa đá đập hư, rách nát.

Những chiếc bàn bị đập phá, rơi vỡ trên mặt đất, cùng với đầy những thứ bỏ đi và một đồng vỏ chai rượu.

Chính ở nơi tỏa ra mùi nấm mốc và tanh tưởi này, một người đàn ông còn trẻ tuổi, đang dựa vào một chiếc ghế salon sát vách tường màu đỏ.

Người đàn ông đó mặc một bộ quần áo với vô số vết bẩn, bị màu rượu nhuộm thành các màu khác nhau, tóc lộn xộn, toàn thân tỏa ra mùi rượu.

Trên mặt hiện lên vẻ say mềm, đôi mắt tràn đầy tia máu.

Dưới ghế salon không biết có bao nhiêu vỏ chai lớn nhỏ, có chai hết nhãn nhưng cũng có chai mới chỉ uống hết một nửa đã bị ném xuống dưới đất.

Những thứ này đều là rượu trong tầng hầm quán bar, giữa lúc mọi người hốt hoảng trốn chạy, nên mới để lại.

Đôi mắt của người đàn ông có chút trống rỗng, cứ như vậy nhìn khắp căn phòng, khi thì khóe miệng đột nhiên mỉm cười, khi thì đôi mắt lại lộ ra vẻ cay đắng, uống một ngụm rượu, giống như bệnh nhân tâm thần.

Người đàn ông này không phải ai khác chính là Dương Thần.

Không biết vì sao, Dương Thần cất bước, bất tri bất giác liền đi tới quán bar này, nơi đã từng gặp gỡ Lâm Nhược Khê.

Thời gian qua đi, cảnh còn người mất.

Chính tại nơi này, có lẽ hai người đã có những lúc bồi rồi nực cười, lại có những hồi ức ngọt ngào.

Nhưng lúc này, ngay tại đây, ở trong mắt Dương Thần, tất cả đều trở thành sự lừa dối.

Dương Thần dùng Nhất Diệp Chương Mục che dấu tất cả tu vi cùng khí tức của mình, bởi vì hắn không muốn bị kẻ nào quấy rầy, cũng không muốn thấy bất kỳ kẻ nào.

Tìm được một đồng lớn rượu, hắn liền nằm trên ghế sa lon, cứ thế mà uống từng bình một.

Hắn cố ý để cho thần kinh mình hấp thụ nồng độ của rượu, có lẽ là muốn gây cho mình một cảm giác nào đó, muốn cứ như vậy mà say không tỉnh.

Dương Thần thậm chí có một ý niệm trong đầu, nếu bản thân là người thường, có thể cứ như vậy uống đến chết, vậy cũng không sao...

Nhưng trong đầu hiện lên người nhà, con gái, lại cảm thấy như không có lối thoát, mình không thể chết, thế nhưng, lại sống không bằng chết...

Cái chỗ này đúng là yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ, ngoại trừ gió lạnh rít gào lúc nửa đêm, cũng sẽ không có ai phát hiện người đàn ông trong góc phòng âm u.

Cho đến buổi trưa ngày thứ bảy, rốt cục có một người, bước chân nhẹ nhàng, dẫm lên đất lạnh, đi đến.

Dương Thần nằm trên ghế sa lon, say như chết, ánh mắt nhập nhèm, một tia sáng lướt qua, nhưng chỉ thoáng qua, phảng phất cũng không nhận thấy được có người lại gần mình.

Người kia đi tới trước ghế sa lon, đứng lại một lúc, nhìn Dương Thần còn say mèm, lộ ra một nụ cười thương tiếc.

- Đồ ngốc, chuyện người và cô ấy gặp nhau, chỉ như hoa trong gương, trắng trong nước, nhưng những gì trải qua đó, chỉ là chuyện nhất thời, người cần gì phải khẳng định một mực cực đoan u mê như vậy.

Dương Thần giãy dụa, trở mình, quay lưng về phía Mông Tiêu Dao.

-Cút.

Dương Thần ỏi ra một chữ, nửa câu khác đều không muốn nói ra.

Mông Tiêu Dao mỉm cười, xem ra Dương Thần tuy rằng nhìn say bí tỉ, nhưng kì thực còn tỉnh táo, dù cho y không tự giới thiệu, hắn cũng đoán được là ai.

Trên thực tế, có thể trong tình huống Dương Thần sử dụng Nhất Diệp Chương Mục, lại có người còn có thể tìm tới chỗ hắn, không phải ai cũng làm được.

Mông Tiêu Dao đối với việc Dương Thần vô lễ cũng không cảm thấy tức giận, trên thực tế, y căn bản không quan tâm người khác đối với y có thái độ gì.

Ngược lại gật đầu tán thành, kéo ghế ngồi ở bên cạnh Dương Thần, mở miệng nói:

- Bởi vì cái gọi là, vô trụ ở vô tướng, tín tâm thanh tịnh, tức sinh thực tướng. Nhược kiến chư tướng phi tướng, tức kiến như lai. Tâm niệm chấp trứ, ý tướng trụ tướng

-Cút...

Giọng nói của Dương Thần nặng nề hơn, hàm ý tức giận, ngắt lời Mông Tiêu Dao nói. Vô tướng? Thực tướng?

Nếu Phật lý có thể hiểu rõ ân ái tình thù thế gian, thì với ngộ tính của hần, không nên có nhiều ràng buộc gút mắt như vậy.

Mông Tiêu Dao hé miệng, cảm giác có chút buồn cười, tên tiểu tử này mới có hơn hai mươi tuổi, dù cho có tố chất như thế nào đi nữa, cũng còn là trẻ con

Mình nói chuyện với hần, như nói cùng với Ngọc Tuyết Ngưng vậy, hần nghe có lọt tai đâu.

Đối với việc Dương Thần bảo y "Cút", y căn bản không để bụng.

Ngẫm nghĩ một chút, Mông Tiêu Dao nghĩ tới điều gì, gật đầu, mở miệng nói:

- Qua sự thăm dò địa cầu Thời Đại Viễn cổ của nhân loại hiện nay ở biết được, hơn 6500 vạn năm trước, có một tiểu hành tinh một nghìn tỉ tấn đã đâm vào địa cầu.

- Tốc độ của tiểu hành tinh rất lớn vượt hơn 83000km/h, uy lực của nó, tương đương với ba chục triệu đầu đạn hạt nhân đồng thời nổ.

- Có thể nói, tiểu hành tinh đó đã hủy diệt hết thấy sự sống trên địa cầu lúc đó, mà cách mỗi mười triệu năm, lại có thể xuất hiện 1 vụ va chạm như vậy. Nói cách khác, cách

mỗi mười triệu năm, địa cầu có thể bị hủy diệt một lần.

- Mà thiên thạch quy mô nhỏ va chạm, thì lúc nào cũng có thể xảy ra.

- Ngay năm vạn năm trước, thời kì Hoa Hạ của quần ma loạn vũ, thời kì Tiên Yêu tranh giành, khi đó, một thiên thạch đâm xuống sa mạc Arizona của nước Mỹ.

- Thiên thạch rơi xuống, khiến 175 triệu tấn nham thạch cùng cát đá tung đầy bầu trời, để lại một cái hố sáu đến bảy km chiều rộng, gần hai trăm mét chiều sâu. Cái hố to lớn này, bây giờ tên là 'Hẻm núi Diablo'.

- Lúc đó thiên thạch chỉ có một trăm ba mươi thước Anh, tương đương với máy cơ khí loại nhỏ bây giờ.

- Sau khi rơi, nó tạo thành nhiệt độ 1659 độ, hòa tan nham thạch trong sa mạc, tạo ra sỏi đá, đạt tới tốc độ gấp hai đến gấp ba viên đạn súng trường bắn ra, khuếch tán đi xung quanh 3 đến 6 dặm Anh...

- Với tốc độ như vậy, bất luận người cùng động vật chung quanh không cách nào tránh khỏi, ngay lúc đó người địa phương, phần lớn là dưới tình

huống không hiểu gì, liền trực tiếp bị xuyên thủng thân thể, xương cốt cũng bị trực tiếp đục lỗ...

Nói đến đây, Dương Thần cuối cùng không có ý để cho y cắt đi

Chậm rãi, Dương Thần bò người lên, quay đầu, nhìn Mông Tiêu Dao về mặt cười tủm tỉm, âm trầm nói:

- Người rốt cuộc muốn nói cái gì?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1636

Là Vì Ta

Mông Tiêu Dao có chút đắc ý nói:

- Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng hứng thú nghe ta nói rồi?

- Nếu như không phải vì ông từng cứu tôi thì cho dù đánh không lại ông thì tôi cũng liều mạng.

Dương Thần khàn khàn nói, nhìn chăm chăm vào Mông Tiêu Dao, giống như một con ác lang trong bóng đêm.

- Ô? Sao ngươi biết ta từng cứu ngươi?

- Lúc đó khi Nghiêm Bất Ngôn kết hợp với năng lượng phản vật chất, chiến đấu với tôi ở Yên Kinh, là ông nhất thời mượn cơ thể của ta đánh lôi Thái Thanh Thần Lô ra, mặc dù giọng ông đổi rồi nhưng ngữ khí khi nói chuyện của ông tôi chết cũng không quên...

Nếu như tôi đoán không sai thì ông đã bảo lão già kia cướp Jane đi, ông chính là sư phụ của tổ tiên nhà họ Lý, nhà họ Dương.

Dương Thần nói.

Mông Tiêu Dao khen ngợi gật đầu:

- Coi như tỉnh táo, điều này cho thấy ngươi vẫn chưa bị đánh đờ.

- Ta có thể đoán được chỉ bấy nhiêu đó...

Dương Thần ngồi dậy, một cốc đá văng mấy chiếc chai rỗng trên ghế salon, lại cầm lấy một chai rượu đỏ ở bên cạnh, vặn nút, trực tiếp uống mấy ngụm.

Rượu đỏ chảy từ miệng hắn xuôi xuống ngực, Dương Thần cũng không thèm để ý.

- Ha ha, còn nghĩ gì nữa vậy, nói ra xem nào.

Mông Tiêu Dao có chút hăng hái nhìn Dương Thần.

Dương Thần bộ dạng say rượu, híp híp mắt, dường như đang say:

- Nếu như tôi đoán không nhầm thì chắc ông chính là người mà Ngọc Tuyết Ngưng nói đến, trong Vạn Yêu Giới bà ấy từng nói tôi và cố nhân nào đó có chút tương tự, hơn nữa tôi vừa dùng “Vãng niệm diễn sinh kinh” là bà ấy liền nghĩ đến người đó, điều này chứng tỏ đây là cùng một người.

- Cao thủ có thể khiến Ngọc Tuyết Ngưng coi trọng thì ít nhất cũng phải mạnh hơn tôi rất nhiều, mà ông lại có thể trực tiếp không chết cơ thể của tôi, mượn cơ thể của tôi để kêu gọi Thái Thanh Thần Lô, e là người Ngọc Tuyết Ngưng nói đến chỉ có thể là ông.

- Mà Ngọc Tuyết Ngưng là cao thủ truyền kì vào Vạn Yêu Giới từ năm mười ngàn

năm trước, tuổi của ông ít nhất có thể ngang hàng với Ngọc Tuyết Ngung, thậm chí còn cao tuổi hơn.

- Nếu như là cao thủ cùng thực lực với Ngọc Tuyết Ngung, thậm chí còn mạnh hơn bà ấy mấy phần thì ít nhất cũng đạt đến Ngọc Thanh đỉnh.

- Hơn nữa, với sự hiểu biết của ông đối với “Vãng niệm diễn sinh kinh” thì rất có khả năng ông là người sáng lập ra môn công pháp này.

- Nếu là như vậy thì không thể vào hai mươi ngàn năm trước, khi các Chư Thần đại chiến không bằng Zeus và Athena lúc đó chưa ở đỉnh.

- Có hai loại khả năng, một là ông không tham chiến, hai là ông cố ý thả, rõ ràng có thể giết sạch Thần Tộc nhưng lại để lại mười hai Chủ Thần...

Theo lời kể của Dương Thần, ánh mắt của Mông Tiêu Dao càng ngày càng sáng, miệng có ý cười cổ quái, thỉnh thoảng loại gật đầu.

Dương Thần phối hợp tiếp tục nói:

- Tôi ở trong Huyền Cảnh tìm thấy toàn quyền công pháp “Vãng niệm sinh diễn kinh”, nhưng tên lại không giống, nếu tôi nghĩ không sai thì công pháp này là người nào đó cố ý rải ở các gia tộc lớn, thậm chí các môn phái lớn cho người có duyên tu luyện.

- Người sáng lập môn công pháp này biết rõ uy lực của nó nhưng lại không để ý liệu có bị người có lòng bất chính tu luyện được không, chỉ có thể nói, người sáng lập biết rõ người có thể tu luyện công pháp này ít đến mức có thể không cần tính, vì thế ông ta mới chọn tung lưới khắp nơi, hi vọng có duyên, có người sẽ lĩnh ngộ thành công môn công pháp này.

- Đương nhiên cũng tạo thành công pháp này ở các gia tộc và các môn phái khác nhau có những cái tên khác nhau.

- Nếu đã làm như vậy rồi thì nguyên nhân có khả năng nhất là muốn tìm một người có thể tu luyện để đạt được mục đích mà mình hy vọng.

- Nếu như những điều tôi suy đoán đều đúng thì hiện nay ông đang ngồi trước mặt tôi là vì tôi là người tu luyện công pháp này thành công nhất, cũng chính là người ông muốn lựa chọn...

Bốp... bốp... bốp.

Mông Tiêu Dao vỗ tay vài cái, cười ha ha nói:

- Không sai, đa phần người đều đoán đúng. Môn công pháp này quả thực là ta đã có

được khi dựa vào lĩnh ngộ của mình, mất thời gian hàng ngàn năm, trăm tư suy nghĩ, nhưng “Vãng niệm diễn sinh kinh” đích thực là cái tên tôi đặt từ lâu.

- Điểm khác nhau lớn nhất giữa công pháp này và các công pháp khác của thế giới Đại Thiên là ở các công pháp khác, đều là vẽ ra một đường để tu sĩ đi theo, cuối cùng đến đích, lĩnh ngộ đại đạo.

- Mà “Vãng niệm diễn sinh kinh” trực tiếp cho người tu luyện nhìn thấy “đích”, sau đó do người tu luyện tự mò mẫm đường đi, có thể nói hoặc là

một bước lên trời hoặc là sống trong tâm tôi.

- Mấy chục ngàn năm nay, ngẫu nhiên có một số người tài tung hoành ngang dọc, cũng coi như có thể lĩnh ngộ một số chân lý nhưng so với người thì còn kém xa, sư phụ Tổng Thiên Hành của người cũng chỉ là tép riu, không so được với người.

- Đừng nói nhảm, tất cả những gì ông làm và tất cả những gì vừa nãy ông nói, rốt cục có mục đích gì?

Dương Thần không hề vui sướng vì được khen, trực tiếp hỏi.

Mông Tiêu Dao cười nói:

- Người có biết được, gần năm mươi ngàn năm nay, rốt cục có bao nhiêu thiên thạch, tiểu hành tinh có thể tiêu diệt sạch sinh vật trên Địa cầu, đến gần Địa cầu không?

Dương Thần nhíu mày:

- Chẳng phải là cách mười ngàn năm sao?

- Đây chẳng qua chỉ là lý thuyết.

Mông Tiêu Dao nói:

- Giống như xác suất trong số học, xác suất có thể rất thấp nhưng không bị loại bỏ, thời gian ngắn là xuất hiện rất nhiều thiên thạch và tiểu hành tinh.

- Từ năm mươi ngàn năm trước đến nay, ngoài thiên thạch gây ra “Hẻm núi Diablo” thì có ít nhất 23 thiên thạch ngoại lai lớn hơn thiên thạch đó, thiên thạch nào cũng có thể làm sinh linh trên Địa cầu lâm than!

- Điều này làm sao có thể, nếu thế thì bây giờ chắc Địa cầu hẳn đang trong giai đoạn khởi đầu.

Dương Thần lắc đầu nói.

Mông Tiêu Dao bỗng nhiên chỉ chỉ mình, cười thần bí nói:

- Sở dĩ những thiên thạch có thể hủy diệt Địa cầu kia không đâm vào Địa cầu là vì... ta.

-Ông?

Dương Thần chợt nghĩ đến cái gì đó nhưng cứ cảm thấy khó mà tưởng tượng được, bật cười nói:

- Ông muốn nói với tôi là ông có thể hủy diệt được tiểu hành tinh nặng hàng ngàn tỷ tấn ư? Để chúng đi chệch khỏi quỹ đạo, tránh đâm vào Trái Đất à? Ông đang đùa với tôi à? Nếu như vậy thì có phải ông có thể đánh bay mặt trăng khỏi quỹ đạo của nó không?

Mông Tiêu Dao lại gật đầu một cách đương nhiên, nghiêm túc nói:

- Nếu tôi muốn thì sẽ có thể, trên thực tế, mỗi một tiên nhân thượng cổ rời khỏi Địa Cầu, đến miền tình không chưa biết đều có thể dễ dàng hủy hoại một tinh cầu.

Lúc này Dương Thần không nhìn thấy thần sắc của mình, nhưng không cần nghĩ cũng biết là rất ngu ngốc.

Bộ dạng của Mông Tiêu Dao dường như không giống đang đùa với

mình... Miền tinh không? Hủy diệt tình cầu?

Chẳng lẽ không phải tiên nhân thượng cổ đến thế giới thần tiên gì, mà là... đi ra ngoài không gian?

Thấy bộ dạng si ngốc, ngơ ngác của Dương Thần, Mông Tiêu Dao ý thức được mình đã nhảy hơi nhanh, giờ tay tỏ ý bảo Dương Thần đừng kích động, từ từ nghe ông ta nói.

Mông Tiêu Dao từ từ sắp xếp, một thế giới rộng lớn chưa từng có hiện ra trước mắt Dương Thần...

Câu chuyện của Mông Tiêu Dao bắt đầu từ lai lịch của ông ta...

Khoảng hơn năm mươi sáu ngàn năm trước, Mông Tiêu Dao là con người vợ kế trong gia tộc Ma Tu nhà họ Mông đời đầu

Ở nhà họ Mông, Mông Tiêu Dao tu vi luôn không nóng không lạnh, so với một số huynh trưởng của ông ta thì đều kém hơn rất nhiều.

Thế nhưng lúc đó người nhà họ Mông không hề biết tên tiểu tử này không phải khả năng lĩnh ngộ kém mà vì khả năng lĩnh ngộ của y cao hơn tất cả mọi người lúc bấy giờ, đi con đường tu luyện khác hẳn - “xuất phát từ kết quả”!

Trong gia tộc bị xa lánh, Mông Tiêu Dao sau đó trong một lần chiến đấu, giả vờ chết trận, trực tiếp bế quan tu luyện trong nơi ở của mình, cũng dần dần bị mọi người quên

lãng.

Cho đến hơn năm mươi ngàn năm trước, khi cường giả truyền kì của Thanh Khâu tộc

- Vương tộc Yêu tộc - Ngọc Tuyết Ngưng xuất hiện, Mông Tiêu Dao thực ra sớm đã đạt đến mức Ngọc Thanh đỉnh, thậm chí ông ta đã nắm được bí quyết của tiên nhân thượng cổ, cánh cửa huyền bí thông qua đại môn tình không chưa biết đến...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1637

Tỉ Mỉ Từng Bước

Mông Tiêu Dao xuất quan đã có thể tự do đến bất kì nơi nào trên trái đất, thậm chí là cả 12 đô thiên thần ma đại trận do các tiên nhân thượng cổ chế tạo ra, còn có Vạn yêu giới thần kỳ khó lường và Thiên Ma Chi Nhân lúc đó không thể tự mở ra mà loài người chưa biết đến.

Mông Tiêu Dao phát hiện Đại trận thần ma, Vạn Yêu giới và Thiên Ma Chi Nhân lại là ba thế giới có quan hệ qua lại lẫn nhau!

Tiên nhân thời cổ xưa đều dùng trí tưởng tượng phong phú và lực lượng quỷ thần khó đoán của mình để tạo nên một kiệt tác độc nhất vô nhị này!

Những yêu ma Thái Cổ bị giam cầm trong đại trận mặc dù chỉ có số ít là hùng mạnh, còn đa số là những quỷ quái với âm tà quá nặng, song cũng gây ra gánh nặng nề cho Huyền Cảnh.

Vì vậy các tiên nhân thời xưa đã sử dụng không gian đặc biệt trong khe hở không gian Thiên Ma Chi Nhân này để kết nối với đại trận, và hấp thụ khí âm tà bên trong đại trận.

Vừa hay những lực âm tà này có thể thông qua thần khí Quỷ Ngưu Cổ hình thành lên Tử Thanh Thần Lôi sau khi kết tụ lại với nhau, đó là một loại âm lôi phóng vào đỉnh của Thông Thiên tháp dùng để trấn áp những yêu ma muốn phá Thông Thiên tháp.

Sở dĩ các tiên nhân thời xưa thiết kế ra tất cả những thứ này là bởi vì lúc đó họ đã xác định rõ là phải rời khỏi Trái Đất.

Lực lượng của bọn họ đã đủ để có thể bay lượn trong vũ trụ tìm kiếm thế giới huyền bí hơn nữa.

Trái Đất đúng là ngôi nhà mà họ đã sống hơn mấy chục ngàn năm nay, nhưng họ cũng có theo đuổi của riêng mình. Nếu một thế giới khác bao la gấp bội đang bày ra trước mắt, họ sẽ không thể nào ở lại nơi này mãi mãi.

Thế nên, coi như là vì con cháu loài người sau này, vì ngôi nhà Trái Đất này, các bậc tiên nhân quyết định dùng phương thức này để khống chế lũ yêu ma quỷ quái. Hơn thế trước khi rời khỏi Trái Đất, họ còn giết chết và phong ấn một loạt những mãnh thú bướng bỉnh như hỗn độn, ác thú,..

Khi hoàn thành xong một chuỗi những việc này, các bậc tiên nhân cổ xưa đã ghi chép lại tất cả trên tầng chóp của Thông Thiên tháp.

Dù nói rằng Vạn yêu giới dường như là nơi “giam giữ” yêu tu, song chỉ là chỉ nơi các bậc tiên nhân dùng lúc bấy giờ dùng để phân cách loài người và yêu tộc để tránh hai bên chém giết đẫm máu không dứt.

Trong giới tiên nhân xưa có cả người lẫn ma quỷ, vì vậy họ cũng không

rõ là sau khi họ rời khỏi Trái Đất thì ai sẽ có thể chỉ huy tất cả mọi việc trên Trái Đất nữa.

Thế nên ngoài việc ghi chép lại giai đoạn lịch sử này trên đỉnh Thông Thiên tháp, họ còn lưu lại cho hậu thế một vài lời “ ủy thác” - đại ý là bất luận là ai đi chăng nữa, tu sĩ chính đạo ở bên ngoài cũng được hay là ma tu yêu tộc trong Vạn Yêu giới cũng không vấn đề gì, chỉ cần có thể vượt qua 99 tầng Tử Thanh thân lõi để lên đến đỉnh tháp chứng tỏ thực lực đã đủ mạnh chứ không phải là những người bình thường ở cảnh giới thấp.

Trong thực tế chỉ có trường hợp đặc biệt như tên Dương Thần này là có chút biến thái. Thứ nhất thân thể Dương Thần đã từng tiếp nhận các loại cải tạo khốc liệt đến thái quá, thứ hai với thứ tiên khí như Hỗn Độn đỉnh trong tay, nếu theo suy đoán của các bậc tiên nhân xưa, những người mà có thể dựa vào thực lực của chính mình mà lên được đỉnh tháp thì về cơ bản đã bước được nửa chân vào cánh cửa của tiên nhân xưa, giống như Ngọc Tuyệt Ngưng vậy.

Những người đến được đỉnh tháp đều có quyền lựa chọn, một là lấy đi Quỷ Ngu Cổ, thả các yêu ma trong Vạn yêu giới ra ngoài để các bộ tộc tự sinh tự diệt, hai là không lấy đi Quỷ Ngu Cổ, không đưa ra quyết định, tiếp tục duy trì sự phân cách giữa loài người và yêu ma.

Điều này có nghĩa là tạo điều kiện bình đẳng cho chính đạo, yêu tộc và ma tu, cứ để cá lớn nuốt cá bé tự nhiên. Nếu như yêu tu ma tu thật sự xuất hiện cao thủ có thể trấn áp nhân tộc, vậy thì đó cũng là số mệnh của nhân loại rồi.

Song đồng thời nếu như yêu tu, ma tu thua kém, vậy thì cũng chẳng thể trách người khác được.

Lúc đầu Mông Tiêu Dao do tính hiếu kì mới tiến vào Vạn yêu giới thông qua tháp Tòa Yêu.

Thông thiên tháp lúc bấy giờ không phải là 60 năm mới mở ra một lần, mà có thể mở ra bất cứ lúc nào.

Sau khi Mông Tiêu Dao đã ngao du trong Vạn yêu giới ít ngày, liền trực tiếp tiến thẳng từ tầng thấp nhất lên đến chóp đỉnh. Lão ta lúc bấy giờ đã có thể dễ dàng kháng cự lại Tử thanh thân lõi rồi.

Sau khi lão phát hiện bức thư các bậc tiên nhân lưu lại mới biết rằng bản thân mình là người đầu tiên phát hiện ra bí mật này bởi vì lúc đó chẳng có một ai biết được các bậc tiên nhân đã đến phương nào rồi, và điều đó vẫn luôn là một ẩn số.

Thông qua di thư các tiên nhân để lại, lão mới biết được rằng thì ra trong mấy trăm nghìn năm qua Trái Đất vẫn luôn phải chịu sự công kích từ các thiên thể từ bên ngoài đến, thì ra từ bấy lâu nay đều là các bậc tiên nhân xưa trực tiếp phá hủy hoặc làm lệch quỹ đạo của một vài thiên thể đặc biệt có sức mạnh.

Trái Đất đối với họ tựa như người mẹ đẻ, tất nhiên là sẽ có tình cảm đặc biệt.

Các bậc tiên nhân xưa hy vọng hậu thế có thể tiếp nối sứ mệnh bảo hộ của mình. Dù sao họ cũng đã hi sinh rất nhiều cho hành tinh này rồi, cũng đã đến lúc phải rời đi.

Phàm là người có cơ hội nhìn thấy những lời dặn dò này thì cũng có nghĩa là người có năng lực làm được những việc đó. Huống hồ nếu như thực lực bản thân không đủ vẫn có thể mượn sức mạnh của Quỷ Ngưu Cổ.

Thượng cổ tiên nhân vẫn cứ là thượng cổ tiên nhân, cho dù chỉ là những văn tự lưu lại kia cũng đều hàm chứa “đạo lý” không gì sánh nổi.

Mông Tiêu Dao sau khi xem hết tất cả các chữ viết xong, lập tức dâng trào cảm ngộ càng cao hơn, điều này chẳng khác nào nhận lấy ân tình của các bậc tiên nhân, kết thành một mối “nhân duyên”.

Mông Tiêu Dao hiểu rằng nếu như mình không đếm xỉa gì đến những lời ủy thác của các bậc tiên nhân này thì e rằng cả đời này không yên trong lòng, khó mà có thể không bồn chồn cho được.

Thế nên, lão cứ lặng lẽ tiếp nhận giao phó bảo hộ Trái Đất này, kẻ cả có thể sớm có năng lực rời khỏi Trái Đất thì cũng phải ở lại trên hành tinh này hơn 50 nghìn năm.

Có điều, Mông Tiêu Dao cũng có dự định của chính mình, bản thân không thể cứ ở mãi trên Trái Đất. Cuối cùng cũng vẫn phải rời khỏi để đi theo bước chân các bậc thượng cổ tiên nhân, tiến vào khung trời mệnh mông.

Bản thân cũng cần phải tìm một người có thể truyền lại sứ mệnh này để giúp mình kết thúc trọng trách.

Ban đầu, lão từ đỉnh Thông Thiên tháp xuyên qua cánh cửa, sau khi nhìn thấy Thiên Ma chi nhãn liền nảy ra một kế.

Mông Tiêu Dao lấy đi chìa khóa ra vào Thiên ma chi nhãn, cũng chính là quả hắc cầu kia, sau đó từ Thông thiên tháp ra khỏi Vạn yêu giới.

Đại chiến giữa chính đạo với yêu ma lúc đó có thể nói là hùng hực khí thế.

Mông Tiêu Dao rất có thực lực, lặng yên không một tiếng động trà trộn vào Mông gia, trở thành trưởng lão khách khanh, tự xưng là “Tiêu Dao”, song không có thể hiện tu vi thật sự.

Cũng chính tại thời điểm đó, lão cùng với Ngọc Tuyết Ngưng trở thành nhân vật trên đỉnh Kim Tự Tháp, có chút ràng buộc. Chỉ đáng tiếc một điều là lão mang sứ mệnh trên người nên không thể thiên vị cho Ngọc Tuyết Ngưng được. Vì vậy dẫu có là giai nhân hoa rơi hữu ý thì Mông Tiêu Dao vẫn có vẻ vô tình giữa dòng nước chảy.

Ngọc Tuyết Ngưng tuy rằng trí tuệ sáng suốt, có thể đoán được rất nhiều thứ mà rất nhiều người bên cạnh không thể đoán trước được, song cũng cảm thấy vô cùng căm hận, không muốn làm vật cản của Mông Tiêu Dao, trực

tiếp tự mình tiến vào Vạn yêu giới.

Mông Tiêu Dao cũng không ngăn Ngọc Tuyết Ngưng, lão còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Trong vài trận đại chiến quan trọng, lão đã thu hút được lượng lớn địch thủ, cũng chính là những cao thủ cực mạnh lúc đó, thế lực hàng đầu cùng đầu một trận ác liệt ở tại Thiên ma chi nhãn.

Lúc đó có thể nói trời đất âm u, vô số yêu ma và tu sĩ cùng hội tụ tại đó. Mông Tiêu Dao sau khi giả vờ bị trọng thương lại tự bùng nổ khiến tất cả thịt nát xương tan, hồn phách lọt vào Thiên Ma Chi Nhãn, tạo thành vô số ma linh về sau.

Nhờ công cải tạo của Mông Tiêu Dao, Thiên Ma Chi Nhãn trở thành một thế giới đặc biệt mà cứ một năm mới mở ra một lần.

Bởi vì lão lấy đi chìa khóa ra vào Thông Thiên Tháp của Thiên Ma Chi Nhãn nên cửa ra vào cũng bị đóng chặt khiến cho khí âm tà không thể không ngừng hội tụ một cách trôi chảy để tiến vào Quỷ Ngưu Cổ.

Thế là vạn yêu giới cũng biến thành 60 năm mới mở ra một lần.

Mông Tiêu Dao để lại hắc cầu và một bức “di thư” lại Mông gia, coi như có duyên có quả. Dù sao thì lão cũng xuất thân từ Mông gia, coi như báo đáp Mông gia vậy.

Đề lại hắc cầu cũng chỉ có thể chứng tỏ thứ đồ này có cơ hội phục hưng Ma Tu chứ chẳng nói cụ thể cách dùng như thế nào, cũng là vì Mông Tiêu Dao hy vọng dựa vào duyên phận để quyết định tất cả chuyện này.

Nếu như yêu tu ma tu có ý dẹp xong Huyền Cảnh trong một ngày, vậy thì tất nhiên là sẽ có cơ hội dùng tới hắc cầu này. Giống như Dương Thần lúc đó, nếu như ma tu yêu tu không chiến thắng tu sĩ chính đạo, vậy thì là số trời đã định không cách nào thay đổi được.

Đã gần 30 nghìn năm trôi qua, Mông Tiêu Dao vẫn luôn thực hiện ủy thác của các bậc thượng cổ tiên nhân, trong khi lặng lẽ dõi theo hậu thế, cũng giúp Trái Đất tránh xa những thiên thể do va chạm mà rơi xuống.

Tuy nhiên Mông Tiêu Dao cũng phát hiện thực lực của mình càng ngày càng hùng mạnh, cảnh giới càng ngày càng cao sâu, song đám con cháu về sau quả thực càng ngày càng kém.

Yêu tu và ma tu an phận một góc, trong cảnh Hồng Hoang không dám xuất đầu lộ diện.

Tu sĩ chính đạo lại đang trong Huyền Cảnh, làm một số chuyện lừa gạt lộn xộn, thi thoảng có một vài mầm non đều bị dẫn dắt uống phí.

Lão bắt đầu mờ mịt, rốt cục đám hậu thế như vậy có cần thiết lưu giữ bọn họ lại trên Trái Đất nữa hay không.

Hay nói cách khác, để cho loài người làm chủng tộc chủ đạo Trái Đất có thực sự chính đáng hay không? Làm cho loài người tách khỏi yêu tu, ma tu có thật là chuyện tốt không?

Lão đã sớm siêu thoát khỏi những khuôn khổ như nhân loại bình thường, chính đạo, ma tu, bàng quan đứng ngoài cuộc, vì vậy lão không có suy nghĩ sẽ thiên vị cho bên nào cả.

Ngay cả khi lão không tìm được câu trả lời, hay rơi vào hoang mang đi chăng nữa thì Thần Tộc đã đến rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1638

Đại Dự Ngôn Thuật

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1639

Lời Tiên Đoán Bị Sửa Đổi

<< Vừa đập lúa về là lo đả tự cho các bạn đọc. Mong được ủng hộ nhiệt tình >>

Trong mắt Dương Thần lộ ra vẻ mơ màng, lẩm bẩm nói:

- Nếu nói ta của bây giờ đã vượt qua cấp bậc cô ta có thể tiên đoán một cách chuẩn xác, vậy thì cô sao vững tin rằng lời tiên đoán của mình vẫn chính xác được chứ?

Mông Tiêu Dao cười nói:

- Trên thực tế, Đại Dự Ngôn Thuật của cô ta từ rất nhiều năm về trước đã không còn chính xác tuyệt đối nữa rồi.

- Là sao chứ...?

Dương Thần nhú mày tỏ ra không hiểu.

Mông Tiêu Dao thản nhiên nói:

- Cậu không có nghe sai, đại dự ngôn thuật của Athena không còn chính xác tuyệt đối

nữa. Muốn phá giải đại dự ngôn thuật của cô ta, ngoài việc vượt qua phạm trù tiên đoán của cô ta ra, còn có một phương thức khác nữa...

Ngừng lại một chút, nhìn thấy Dương Thần vắt trán suy tư, Mông Tiêu Dao mới giải thích thêm:

- Đó chính là khiến bản thân Athena trở thành biến số của thuật tiên đoán.

Dương Thần giật mình, lơ mơ hiểu được điều gì đó...

- Athena là người sớm nhất, thậm chí có thể nói là người duy nhất biết một cách hoàn chỉnh về tất cả những lời cô ta tiên đoán.

- Nói cách khác, nếu cô ta muốn thay đổi tương lai, cô ta chỉ cần thay đổi một vài hành vi mà cô ta vốn dĩ muốn làm, thay đổi lịch sử, như vậy tương lai cũng sẽ thay đổi theo đó.

Dương Thần hỏi:

- Vậy người nói xem, lời tiên đoán của cô ta đã không chính xác cách đây mấy năm trước cũng là bởi vì cô ta đã làm những việc mà đáng lẽ không nên làm đúng không?

- Đúng vậy, là quãng thời gian vô cùng quan trọng của cậu.

Mông Tiêu Dao ha ha cười nói làm người chết cũng không nhắm mắt nổi:

- Athena không thể ngờ, cô ta có thể sinh cho cậu một đứa con, lại còn sớm luân hồi...

-Cái gì!!!?

Dương Thân ngồi cũng không yên nữa, đột nhiên đứng dậy, hai mắt hung hung đỏ quất âm ỉ:

- Lam Lam! Người nói là 17 cô ấy sao?

Mông Tiêu Dao làm ra bộ dạng hết sức thanh thoi, hai chân vắt chéo lên tiếng:

- Đáng lẽ cậu phải sớm nghĩ tới rồi mới phải chứ? Chẳng lẽ cô ta không ở bên cạnh cậu nảy sinh những tình huống kì quái hay sao? 17 (Thập Thất), chính là cô gái mà Athena kiếp trước luân hồi, cũng là một mâu chốt quan trọng nhất trong lời tiên đoán của cô ta.

Trong đầu Dương Thân lại hiện lên rõ ràng là hình ảnh mỗi lần cô con gái Tiểu mập cứ khăng khăng gọi Lâm Nhược Khê, của mẹ... còn nữa Lâm Nhược Khê đã từng tuột miệng thốt ra những lời mà 17 đã từng nói...

Đúng rồi, thật sự là hắn đã từng có suy đoán, tận tai chứng thực vẫn khiến hắn ta như bị sét đánh qua tai, chết lặng tại chỗ một hồi lâu.

- Ta không rõ lời tiên đoán lúc ban đầu của Athena là như thế nào. Có điều ta cũng quan sát nhất cử nhất động của cô ta, và rõ ràng là sau khi luân hồi thành 17, cô ta đúng là muốn tiếp cận cậu.

- Nhưng cô ta lại không ngờ, vẫn chưa đến thời khắc thức tỉnh như trong kế hoạch ban đầu mà cô ta vạch ra thì Thập Thất lại nảy sinh tình cảm với cậu, hơn nữa còn mang trong mình đứa con của cậu nữa.

- Tình cảm nhân thế là thứ vượt qua cả không gian và thời gian, nó không chịu ảnh hưởng của bất cứ quy tắc thời gian nào.

- Ái tình là thứ thần linh không thể suy xét thông suốt được. Hiểu rõ được tình cảm với bản chất kỳ diệu của nó, cũng chính là giữa loài người và thần tộc, lực lượng vốn có của loài người không thể so được với Thần tộc.

- Athena có thể tiên đoán hầu hết mọi chuyện, nhưng không thể tiên đoán được

chuyện tình cảm mà cô ta sẽ phải đối diện bởi vì càng là tình yêu khắc cốt ghi tâm thì càng không hề logic, không hề có lí lẽ để mà dự đoán.

- Lúc cô ta thức tỉnh thì Thập Thất đã đang có thai rồi. Một bước sa cơ lỡ vận nên đã rơi vào trong biển cả.

- E rằng ngay cả bản thân cô ta cũng không thể lí giải nổi những gì cô đã làm, cô ta đành phải lấy mũ ẩn hình, còn sinh đứa trẻ ra và giao nó cho Tổng Thiên Hành.

- Cũng bắt đầu từ thời gian đó, cô ta đã thay đổi lịch sử, đáng lẽ không nên có một tình yêu chân chính, không nên có cốt nhục của cô ta và cậu, khiến cô ta phải có một lựa chọn khác để bù đắp lời tiên đoán ban đầu...

- Đợi chút đã!!!

Dương Thân đột nhiên cắt ngang lời của Mông Tiêu Dao, vẻ mặt có chút kích động

nói:

- Nếu như tất cả lời người nói đều là sự thật, vậy thì chẳng phải là Nhược Khê... cô ấy vốn cũng không phải là Athena! Lúc Thập Thất và ta yêu nhau cũng không phải là Athena...

Mông Tiêu Dao khẽ cười, rồi gật đầu không hề phủ nhận.

Dương Thần vui vẻ lộ ra nụ cười ngâm, lặng lẽ ngồi xuống:

- Cảm ơn người đã nói cho ta những điều này. Phần người nói tiếp cho ta biết... Ta muốn biết tất cả mọi chuyện.

Giờ khắc này, Dương Thần chút gì đó vui sướng lạ thường. Trước đây vướng mắc vào chuyện tình cảm băng giá, cuối cùng cũng có thể có một chút ấm áp.

Dù là Lâm Nhược Khê cũng được hay Thập Thất cũng được, cả hai người phụ nữ này đều thực sự tồn tại chứ không phải là hình tượng giả do Athena xây dựng lên.

Thậm chí hẳn không hề có chút oán hận gì Athena bởi vì quyết định của cô ấy đã khiến cho Lam Lam có thể có mặt trên cõi đời này.

Bất luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, Dương Thần cũng không dám tưởng tượng nếu như lúc đó Athena không quyết định sinh đứa trẻ thì hẳn ta sẽ sụp đổ đến như thế nào

Mông Tiêu Dao liền tiếp lời ngay sau đó:

- Cậu có thể cho rằng những hành động sau này của Athena đồng nghĩa với việc bắt đầu bù đắp lại kết quả cuối cùng của lời tiên đoán, của tất cả những sắp xếp chứ không phải là tương lai định trước thật sự.

- Tuy rằng luân hồi cần tiêu hao tinh thần lực rất lớn, nhưng thân thể của Thập Thất đã không thể giữ được, mà cứ cho là có thể quay trở lại bên cạnh cậu đi nữa thì cũng đã không kịp thay đổi lời tiên đoán nữa rồi.

- Bất đắc dĩ, Athena cũng chỉ có thể dùng Đại Dự Ngôn Thuật để tìm được nhân vật mấu chốt có thể cứu vãn cục diện - Lâm Nhược Khê, sau khi từ bỏ thân thể Thập Thất luân hồi vào thân cô ta.

- Cô ta phát hiện, sự tồn tại của Lâm Nhược Khê vừa hay lại là nhân vật mấu chốt có thể đưa lời tiên đoán tương lai quay về đúng quỹ đạo, có thể nói là chìa khóa vàng bù đắp

cho những sai lầm của cô ta.

- Luân hồi trên cơ thể một người trưởng thành và luân hồi thành một đứa trẻ, độ khó hoàn toàn khác nhau. Không cần nói cũng biết là cô ta dưới tình hình tinh thần lực suy yếu, luân hồi cách khoảng 20 năm

- Dù cô ta có ẩn hình, có tinh xảo đến độ không làm cho ai phát hiện ra đi chăng nữa, nhưng cô ta cũng không thể nào mà ngay lập tức thức tỉnh hoàn toàn, chỉ có thể vừa phục hồi tinh thần lực một cách âm thầm, vừa tiến hành không chế Lâm Nhược Khê.

- Lúc đầu khi Lâm Nhược Khê tới quán bar, thế là Athena can thiệp vào

tư duy của cô ấy, khiến cho các người có thể gặp được nhau, sau đó mới nảy sinh những chuyện về sau này.

- Có điều những chuyện xảy ra về sau hầu như đều là bản thân Lâm Nhược Khê cùng người trải qua. Thứ nhất Athena không thể mạo hiểm để cho cậu sớm phát hiện ra sự tồn tại của cô ta, thứ hai cô ta cũng không muốn hao phí quá nhiều tinh thần lực khổng chế Lâm Nhược Khê trong thời gian dài.

- Thế nên, ngoài cách thỉnh thoảng cướp đi thần cách, liên hệ với những con cờ như Nghiêm Bất vấn ra, Athena cũng không còn cách nào khác khổng chế Lâm Nhược Khê.

- Đương nhiên, tất cả mọi chuyện xảy ra giữa cậu và Lâm Nhược Khê, phần lớn đều nằm trong phạm vi tiên đoán của Athena, cũng chính là những chuyện mà Lâm Nhược Khê và cậu cùng nhau trải qua, giúp cô ta từng bước thay đổi tương lai và đưa nó quay trở về quỹ đạo ban đầu.

- Thế nhưng lần này cô ta lại không lựa chọn ngủ say giống như lúc trước ở trong cơ

thể của Thập Thất, mà lại vẫn duy trì trạng thái ẩn nấp thức tỉnh tránh khỏi mắc sai lầm thêm lần nữa.

Chỉ có điều, vì thời gian gấp gáp nên vòng luân hồi của cô ta ngắn quá. Cô ta lại không chọn ngủ say, trong linh hồn, ý thức của Thập Thất vẫn còn như xưa.

- Thế nên, con gái của cậu mới rất nhạy cảm mà cho rằng Lâm Nhược Khê chính là mẹ đẻ của nó, bởi vì xét từ một góc độ nào đó, trong linh hồn của Lâm Nhược Khê thực sự đã dung hợp với một phần ký ức linh hồn của Thập Thất.

Những lời này khiến trái tim không ngừng đập thình thịch. Bởi lẽ hần ý thức được được một chuyện mà trước đó hần chưa từng dám nghĩ.

Dương Thần nuốt nước bọt ở cổ họng, nói một cách lưu loát:

- Ý của ngươi là... Athena hiện giờ, à không, là Nhược Khê... cô ấy, linh hồn của cô ấy dù bị Athena khổng chế, nhưng cô ấy và Thập Thất đều không hề biến mất?!

Mông Tiêu Dao gật đầu,

- Không sai, trên thực tế, Lâm Nhược Khê vẫn có lúc có thể khổng chế bản thân cô ấy, e rằng cũng đã sớm ý thức được vấn đề gì đó. Tuy nhiên dù sao cô ấy cũng không thể kháng cự được linh hồn của Athena. Cứ coi như cô ấy biết được sâu thẳm trong tâm hồn mình có một người khác, nhưng dưới sự giám sát của Athena, cô ấy cũng không thể đường đường chính chính nói ra.

- Cùng với sự phục hồi của trái tim Gaia, tinh thần lực để phục hồi thần cách chủ thần của đại địa chi thụ, Athena hiện giờ đã có thể hoàn toàn trấn áp linh hồn của Lâm Nhược Khê và Thập Thất rồi. Có đầy đủ tinh thần lực

thì bất cứ lúc nào cũng có thể nắm giữ quyền chủ đạo tuyệt đối.

- Theo ta được biết, chủ thần không thể vứt bỏ ký ức của mỗi một kiếp luân hồi, nhưng có thể sẽ mất đi những ấn tượng sâu sắc trong linh hồn của chính kiếp đó trước khi thức tỉnh, cũng chính là ý thức vốn có của chủ nhân thân thể đó.

- Song lần này Athena cường chế luân hồi, lại không theo dự đoán ban đầu của cô ta, vội vã thức tỉnh khiến cô ta không kịp xóa đi ấn tượng linh hồn của chủ nhân ban đầu.

- Khiến cho linh hồn cô ta vẫn lưu giữ kí ức của hai người phụ nữ là Lâm Nhược Khê và Thập Thất, chỉ có điều ý thức của bọn họ bị trấn áp mà thôi.

- Đó cũng là lí do vì sao người thường phát hiện, trên người Lâm Nhược Khê lại có thể xuất hiện cả bóng dáng của Thập Thất nữa. Dù là lời cô ấy nói hay những việc cô ấy làm, nhất cử nhất động của cô ấy đều có lúc hòa vào với nhau.

Dương Thần đương nhiên là đã cảm nhận sâu sắc được điều này, nếu không thì lúc đầu cũng sẽ không cảm thấy Lâm Nhược Khê và hình ảnh kia sao có thể giống nhau đến vậy chứ. Trong mắt hắn ta dấy lên một tia hy vọng:

- Cũng có nghĩa là, nếu như ta có thể xóa đi ký ức linh hồn của Athena thì dù là Nhược Khê cũng tốt hay là Thập Thất cũng được, đều có thể khôi phục trở lại!?

- Cậu quá ngây thơ rồi.

Mông Tiêu Dao lắc đầu cười nói:

- Cậu tưởng điều đó dễ làm lắm hay sao? Athena sớm đã nghĩ đến điểm này nên trong kế hoạch được thay đổi về sau vẫn luôn tận lực không xóa đi linh hồn của Lâm Nhược Khê và Thập Thất, cô ta lựa chọn cùng với Nhược Khê và Thập Thất ba người đó hợp thành hai, hai thành một.

- Nói cách khác, trừ phi Athena tình nguyện phân tán linh hồn, lựa chọn cái chết, nếu

không thì bất kể tổn thương nào cậu gây ra đối với Athena đồng thời cũng gây thương tổn cho cả Lâm Nhược Khê và Thập Thất.

- Athena cam tâm tình nguyện dung hợp linh hồn của hai người phụ nữ với cô ta chính là vì ngày hôm nay khiến cậu không thể ra tay với cô ta, cậu sẽ không thể ngăn cản kế hoạch của cô ta.

Dường như một tia sét đánh ngang bầu trời khiến vẻ mặt Dương Thần xám lại như tro tàn, sững sờ đứng tại chỗ.

Những hy vọng đẹp đẽ trước đó lại lần nữa tan biến trong nháy mắt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1640

Canh Bạc Vạn Năm

Dương Thần không khỏi gượng cười ẩn chứa nỗi tuyệt vọng, chán nản mà ngồi phệt xuống sofa, dường như sức lực của toàn thân đều bị lấy đi hết.

Nói tới câu cuối cùng, rồi nhớ về xuất phát điểm, bản thân khi đối diện với Athena đang chiếm giữ thân thể Lâm Nhược Khê cũng không dám ra tay. Vậy mà hiện tại biết rằng Athena đồng thời là Lâm Nhược Khê và Thập Thất lại càng không nỡ làm thương tổn cô ta.

Điều đáng mừng là, cả hai người phụ nữ có ý nghĩa vô cùng quan trọng với bản thân hắn ta, Lâm Nhược Khê và Thập Thất, đều đang sống theo một phương thức khác.

Song điều đáng buồn là hắn ta chẳng thể cứu nổi bất kì ai trong hai người này...

Dương Thần càng nghĩ càng điên cuồng, cuối cùng bắt đầu ra sức dùng hai tay đập vào đầu, giống như con thú dữ bị quật vạ, cổ họng vang lên những tiếng gầm rú.

Ngón tay luồn qua kẽ tóc, mắt Dương Thần tuôn ra giọt lệ nóng hổi.

Tu vi có mạnh mẽ đến đâu thì cũng chẳng có tác dụng gì cả, rốt cuộc là ngay cả mẹ đẻ của con mình, người vợ yêu quý của chính mình cũng không cứu nổi.

Lặng lặng nhìn Dương Thần trút hết lệ đắng trong lòng mà không hề biểu lộ chút tình cảm đặc biệt gì, Mông Tiêu Dao chỉ cười nhạt rồi chờ cho Dương Thần bình phục trở lại.

Vài phút nữa lại trôi qua, tâm trạng Dương Thần dường như đã ổn định trở lại. Hắn ngẩng đầu lên, mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm vào Mông Tiêu Dao một cách ớn lạnh.

Sự tình đã đến nước này, Dương Thần cũng đã làm theo tất cả sắp đặt rồi.

Nói thẳng ra, canh bạc kéo dài hai mươi nghìn năm này đơn giản cũng chỉ là một loại đánh cược mà chỉ có hai người Mông Tiêu Dao và Athena dường như hiểu rõ nhưng lại giả bộ hồ đồ.

Mông Tiêu Dao cần tìm một người kế thừa để tiếp nối mình, cũng cần một cơ hội để quyết định xem Nhân tộc hay Thần tộc sẽ thống trị Trái Đất.

Athena cũng biết, thực ra người cố ý thả cô ta ra ngoài và nhốt Zeus lại, không phải là người mà cô ta có thể chống lại được.

Thế nhưng, cái tên Mông Tiêu Dao này rõ ràng là có ý để cho Athena tới sắp xếp một kết cục.

Đại Dự Ngôn Thuật của Athena chứng tỏ rằng Athena đã sớm nghĩ ra

cách để khôi phục lại Thần tộc, lão chi cần từ từ đợi, chờ Athena chọn cho lão một người thích hợp.

Hai người bọn họ đều lợi dụng lẫn nhau. Có điều Athena lại bị động thể hiện Đại Dự Ngôn Thuật theo ý đồ của Mông Tiêu Dao. Mông Tiêu Dao lại là nguyên nhân chính của tất cả mọi chuyện, cũng chính bởi sự lựa chọn của y mới khiến cho Athena buộc phải tính đến việc sắp xếp lựa chọn người kế nghiệp của y.

Dương Thần là người lĩnh ngộ Vãng niệm diễn sinh kinh kiệt xuất nhất, có thể coi là người được lựa chọn khiến Mông Tiêu Dao tương đối hài lòng. Đây chính là điều then chốt trong canh bạc giữa hai người, là biến số quan trọng của trận đại nạn này.

Mông Tiêu Dao mặc dù đã nhìn rõ giữa loài người và Thần Tộc ai có thể giành chiến thắng, song y không nỡ nhìn thấy một hạt mầm triển vọng như Dương Thần vì tình cảm

mà nhường phần thắng cho Athena. Điều này là hoàn toàn trái ngược với y của năm mươi nghìn năm về trước đã cắt đứt ý nghĩ riêng tư, bỏ rơi Ngọc Tuyệt Ngung.

Từ một góc độ nào đó mà nói, đây cũng là cuộc chiến giữa Mông Tiêu Dao và Ngọc Tuyệt Ngung. Mông Tiêu Dao hy vọng sớm chứng minh được lựa chọn của y vào năm mươi nghìn năm trước là chính xác, khiến cho Ngọc Tuyệt Ngung sớm tỉnh ngộ.

Athena lại cho rằng Dương Thần khi đã yêu hai người phụ nữ trong linh hồn cô ta sẽ không ngó ngàng gì đến an nguy của loài người, kể cả biết rằng cô ta lừa hắn, lợi dụng hắn đi nữa thì cũng không nỡ ra tay giết hại.

Một người cược là sẽ làm được, một kẻ cược là không nỡ ra tay.

- Nói như vậy thì kể từ sau khi ta và Nhược Khê gặp nhau, mọi việc gặp phải đều là

do Athena sắp xếp sao để đưa lời tiên đoán của cô ta trở về quỹ đạo ban đầu ư?

Dương Thần trầm giọng hỏi.

Mông Tiêu Dao gật đầu nói:

- Đúng như những gì ta đã nói, cô ta cần phải bù đắp cho những tính toán sai lầm của mình, vốn dĩ nếu như Thập Thất không chết, vậy thì cậu cũng sẽ tiếp tục chém giết điên cuồng như vậy ở khắp nơi trên thế giới. Cứ như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ khiêu chiến với toàn thế giới, khiến lòng người hoang mang, cuối cùng trở thành kẻ thù chung của nhân loại.

- Dù sao ta cũng không phải là cô ta, chỉ có thể thấy được đại khái là như vậy, song đó cũng chính là ý ban đầu trong Đại Dự Ngôn Thuật của Athena. Như vậy nhờ chiến đấu không ngừng mà tu vi của cậu sẽ tăng lên nhanh chóng.

- Có điều, chẳng ai có thể ngờ rằng, Thập Thất có thể vì tấm chân tình với

cậu mà lựa chọn mang theo đứa con của cậu trong mình rời khỏi, với hy vọng cậu sẽ tỉnh ngộ, không muốn cậu chết

- Sau khi trở về Hoa Hạ cậu lại không hề bộc lộ tài năng như vậy, bắt đầu nhụt nhòa giữa mọi người. Điều này không giống như trong dự đoán ban đầu của Athena, cậu như vậy thì làm sao mà lập địa thành Phật được, cũng không thể sát sinh thành ma, chỉ lãng phí cả một đời.

- Thế nên, khi Athena sắp xếp xong xuôi chuyện của Lam Lam, không kịp khôi phục lại tinh thần lực, liền luân hồi lên trên thân thể của Nhược Khê, sau khi gặp cậu mới dùng tinh thần lực đã tương đối suy yếu của mình, dùng Đại Dự Ngôn Thuật ngắn hạn của mình sắp đặt đâu ra đấy con đường tu luyện của cậu.

- Ban đầu là quân cờ Nghiêm Bất vấn, thông qua đá thần mà khơi ra khủng hoảng năng lượng phản vật chất, có lẽ đã không ít kẻ gây phiền phức cho cậu trong quá trình tranh giành đá thần.

- Sau khi Nghiêm Bất vấn chết lại đến lượt Văn Thao gây ra một trận chiến khác càng thêm phần gian nan hơn. Nước cờ này quả là tuyệt diệu, nên nói là Athena đã đúng khi chọn tên Văn Thao này. Gã thực sự là đối thủ còn khó chơi hơn cả Nghiêm Bất vấn, đã chiến đấu tới cùng với cậu đến tận cuối cùng Thông thiên tháp.

- Giữa chừng bởi vì Đại Dự Ngôn Thuật của Athena mất đi tính chính xác, cô ta tước bỏ thần cách từ trên các loại thần khí tạo ra đổ vào cơ thể nhân bản của cậu, tạo ra quỷ thần tộc, đã bị Nghiêm Bất vấn lãng phí rất nhiều.

- Nhưng vì Athena tìm được cách có thể bù đắp bằng những nguyên tố sẵn có trên

Trái Đất, nên về sau không cần tiếp tục làm việc này nữa...

Từng câu từng câu dội vào tai Dương Thần, nghe như là từng trận sấm đánh liên hồi.

Dù đã sớm có chuẩn bị về tâm lí, nhưng thật không thể ngờ, Athena lại âm thầm từng bước đi nhiều nước cờ như vậy! ?

Bản thân đã biết có bước đường này, có bất ngờ nhưng không hề nguy hiểm, thậm chí có một lần người áo đen cứu mình ở Australia, có lẽ cũng chính là chi thị của Athena.

Mông Tiêu Dao lại nghĩ ra điều gì, vỗ tay một cái rồi cười nói:

- Còn có một chuyện khá thú vị nữa, ta vẫn âm thầm đứng một bên quan sát, đó chính là trong thần tộc, ba vị chủ thần bao gồm: Hera, Hephaestus và Hemes đều căm thù Athena.

- Hera tu luyện một loại thuật bói toán của Hoa Hạ gọi là “Thiên diễn thuật”, dù không sánh bằng Đại dự ngôn thuật của Athena, song cũng rất thần kỳ, có thể đoán được không ít việc trong tương lai.

- Vì ba chủ thần bọn họ nếu không luân hồi thành tu sĩ thì cũng lại là

Huyết tộc, tuổi thọ rất dài nên bọn họ hy vọng có thể phá vỡ sắp đặt của Athena, đợi Athena tiến vào khoảng cách luân hồi thì bọn họ sẽ đi tìm trái tim Gaia, khôi phục thân tộc rồi diệt trừ Athena vẫn còn chưa thức tỉnh kia, thay đổi toàn bộ cục diện lực lượng chủ thần.

- Tiếc rằng, bản tính như ý của bọn họ lại năm lần bảy lượt không thành.

Chuyện bịa đặt ra cái đại lung mê hoặc lần này ban đầu bọn họ cho rằng lúc mà Lâm Nhược Khê gặp nguy hiểm, Athena mới bắt buộc phải thể hiện thực lực của mình để bảo vệ cơ thể này. Như vậy khi cậu vừa đến hiện trường thì kế hoạch của Athena chưa phá đã

tự sụp đổ.

- Thế nhưng, Athena vẫn nhẫn nhịn đến tận cùng, lúc đó thần thờ người ra là bởi vì chưa ra tay cứu Lâm Nhược Khê thì vừa hay cậu chạy tới.

- Còn một lần nữa, có thể cậu vẫn nhớ, lúc đầu cậu muốn giết chết Dương Kiệt, song Hemes lại ra tay ngăn cản. Mục đích cũng chính là thay đổi kịch bản của Athena.

Nếu như lúc đầu cậu giết chết Dương Liệt thì có lẽ không thể quay trở về Dương gia, hơn nữa nếu hoàn toàn đứng về phía đối lập Hoa Hạ mà khai chiến với những người trong giới Huyền Cảnh, không thể trở thành người trong tứ đại gia tộc.

- Chỉ có điều, Athena vẫn chưa ra tay can thiệp, mà là thông qua hàng loạt thay đổi về sau mà xoay chuyển kịch bản đi theo một con đường khác, khiến Dương Liệt chết theo

một cách khác.

- Nói tóm lại, Athena vì cứu vẫn tương lai trong Đại dự ngôn thuật bị chính cô ta phá hoại mà đã tổn không ít tâm sức để lập lại trật tự. Tuy nhiên vẫn khó tránh khỏi có một vài sơ xuất.

- Song cũng không thể không khâm phục cô ta cuối cùng vẫn có thể khắc phục mọi rắc rối, khiến cậu trong vài năm ngắn ngủi có thể đi tới cấp tu vi như ngày hôm nay, cuối cùng cũng lọt vào pháp nhãn của ta, có thể giao quyền lựa chọn cho cậu.

Dương Thần cười mỉa mai nói:

- Cái quyền lựa chọn này... không cần cũng được. Bản thân ngươi không dám đưa ra quyết định liền đem ta ra hứng chịu, quả là một bản tính khôn ngoan.

Mông Tiêu Dao nhẹ nhàng đứng dậy, không chút hờn giận vỗ vai Dương Thần.

- Tiểu tử, ngươi sai rồi. Ta đã sớm đưa ra quyết định hơn hai mươi nghìn năm trước. Quyết định của ta chính là không thiên vị bất cứ bên nào. Nếu ngươi chọn bảo vệ Athena, không nờ ra tay, vậy thì ta cũng không ép ngươi.

- Hôm nay ta tới chỉ là muốn nói cho ngươi biết chân tướng sự việc. Phần còn lại là việc của ngươi, là vận mệnh của loài người.

Nói xong, Mông Tiêu Dao cũng không nói thêm một lời nào nữa, vừa mới quay lưng mà đã như một màn ảo ảnh biến mất ngay sau đó.

Với tu vi như ngày hôm nay của Dương Thần, cũng không thể nào đoán được ông ta rời đi như thế nào.

Lại một lần nữa sa vào trong một quán rượu tình mịch, Dương Thần chán nản nằm xuống sô pha, ngơ ngác nhìn đèn treo rủ xuống, trong mắt giờ chỉ là một khoảng bao la mờ mịt.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1641

Bức Màn Cuối Cùng

Tại trận nhân đại trận thần ma trên Huyền Cảnh, đảo Huyền Thiên.

Đã gần nửa tháng trôi qua, dưới sự quấy nhiễu của Nghịch chuyển pháp Ác Luân, tốc độ chuyển động của đại trận dường như đã giảm đi một nửa.

Ánh sáng chói lọi không còn lóa mắt như trước kia nữa, từ lúc khí hắc ám mờ mờ ảo ảo vừa bắt đầu thoát ra đến hiện giờ đã có lượng lớn khí âm tà xám xịt ngưng tụ tại chỗ trận nhân của đại trận.

Giữa bầu trời lúc này, chủ chủ thần đang hội tụ ở đó, lẳng lặng nhìn về vị trí trận nhân đó không biết đang chờ đợi điều gì.

- Vẫn còn thiếu một chút, song đại trận sắp không còn cách nào duy trì trạng thái

phong tỏa nữa.

Hephaestus tràn đầy niềm tin nói.

- Người có vẻ như rất đặc ý? Không cảm thấy là đã tốn quá nhiều thời gian rồi hay

sao?

Ares cũng nôn nóng nói.

Hephaestus cau mày nhìn liếc qua Chiến thần một cái:

- Giải thích với cái hạng người lỗ mãng chỉ có suốt ngày đánh đánh giết giết như người chẳng có tác dụng gì cả. Nhà người căn bản không thể hiểu được sự lợi hại của Thần ma đại trận.

Ares trợn trừng hai mắt, chuẩn bị phát câu lên hì bị ánh mắt lạnh lùng của Athena ở

bên cạnh ngăn lại.

Athena liếc Hỏa thần và Chiến thần một cái, ám chỉ hai người này đừng có gây sự thêm nữa, sau đó đưa cánh tay nõn nà ra, rồi đột nhiên nhẹ nhàng chớp lấy trong hư không.

Một bóng đen chớp động lưng chừng bầu trời. Bóng đen ấy đang giãy dụa, giống như bị một bàn tay vô hình tóm lấy, không biết bị Athena lôi ra từ đâu nữa.

- Đại nhân tha mạng! Tha mạng... Tiểu nhân không có ý dẫu đầu...

Các chủ thần khác chung quy thì lực cảm ứng cũng không lớn bằng Athena, nhìn thấy Athena tóm lấy tên đó mà có phần buồn bực.

Athena hừm một tiếng lạnh lùng:

- Lén lén lút lút ẩn náu ở nơi xa mà tưởng ta không biết sao?

Tên mặc đồ đen lăm la lăm lép, buồn bã nói:

- Tiên nhân vô ý mạo phạm, chỉ là không dám kinh động chư vị đại nhân nên mới lặng lẽ nhìn từ xa chứ không dám lại gần.

Aphrodite hỏi một cách lạ lùng:

- Athena, đây là cái thứ gì vậy, có vẻ như không phải là người đâu?

- Nó?

Athena thả tên mặc đồ đen ra, thản nhiên nói:

- Người có thể tiết lộ thân phận thực sự rồi, không cần thiết phải che dấu thêm nữa.

Tên mặc đồ đen vừa nghe xong, không dám chậm trễ, một màn lửa hắc ám bốc cháy, đốt hủy hoàn toàn bộ đồ đen trên người và mặt nạ.

Rất nhanh, hiện ra trước mắt các chư thần lúc bấy giờ lại là một hư ảnh đen ngòm tối tăm dày đặc!

Hư ảnh này sương đen bao phủ, không nhìn rõ diện mạo ra sao, đại khái là một hình người, nhưng phần đầu lại là một bộ xương khô.

Bộ dạng u ám kinh khủng này quả thực đã khiến các chư thần sùng sốt một phen, các nữ chủ thần đều nhíu mày ghê tởm.

- Nó chính là sứ giả liên lạc của ta và Zeus mấy năm nay, nó tự xưng là “Ảnh Ma”, là một yêu ma Thái cổ, tuy rằng thực lực cũng chỉ tương đương với tu sĩ Nhược Thủy kỳ,

nhưng cực kỳ am hiểu nguy trạng và ẩn nấp

Athena nói

- Nó là yêu ma Thái cổ sao? Sao có thể như vậy được chứ, nó có thể thoát ra từ đại trận?

Hera hỏi một cách đầy nghi ngờ.

Ảnh ma cười sằng sặc quái đản vài tiếng,

- Hắc hắc... thưa các hạ tôn kính, thực ra tiểu nhân không thể ra vào đại trận được, chỉ là tiểu nhân có chút đặc biệt hơn so với các yêu ma khác...

Qua phần giới thiệu có vẻ hơi tự đắc của Ảnh ma, các vị chư thần mới biết hóa ra nguyên nhân mà Ảnh ma có thể ở bên ngoài đại trận là do nó có hai “thân thể”!

Lúc Ảnh ma ra đời, xuất hiện một chủ thể và một cái bóng ảnh, mà chủ thể và cái bóng ảnh đều là do bản thân Ảnh ma khống chế, hơn nữa thực lực cũng ngang hàng.

Đồng thời, chỉ cần chủ thể không chết đi, cái bóng ảnh đều có cơ hội từ từ phục hồi sinh mạng mới.

Lúc đầu khi mà Tiên nhân thượng cổ đem yêu ma mọi phương thu vào trong đại trận, Ảnh ma này đã biết không thể địch lại, liền tách rời cái bóng ảnh mà mình cực kỳ thông thạo ẩn náu, sau khi giả bộ chết trận mới lén lút tìm cơ hội sống lại, còn bản thể lại bị phong tỏa trong đại trận.

Thượng cổ tiên nhân cũng khó tránh khỏi một vài sơ suất, không thể chu đáo vẹn toàn mọi mặt được, rơi vãi một hai con tôm con tép cũng không thể

nào mà lòng sục khắp thể giới. Thế nên nó dè dặt như vậy cũng chính là để cho cái bóng ảnh của mình sau khi trải

qua những năm tháng sống lại dài đằng đặc mới hoạt động bên ngoài cho đến nay.

Dựa vào thân phận của nó có cả trong và bên ngoài đại trận, Ảnh ma trở thành con đường liên lạc giữa Athena và Zeus, thỉnh thoảng cũng giúp Athena giải quyết những việc không cần cô ta phải đích thân ra mặt.

- Người đầu lã quá đây, thì ra người và Zeus vẫn luôn giữ liên lạc?

Hera cười lạnh lùng, rõ ràng là hơi cay sống mũi.

Athena liếc nhìn cô ta một cái:

- Có điều mới chỉ liên lạc được hai năm nay thôi, do ngăn cách với cơ thể, lại sợ gặp phải tu sĩ có thể giết chết nó, bóng ảnh của nó phục hồi lại từ trạng thái giả chết đã tiêu hao đi quang âm của mấy trăm ngàn năm. Còn trước đó ta cũng không rõ tình hình Zeus trong đại trận như thế nào.

- Nói như vậy nghĩa là Zeus đã thu phục được toàn bộ yêu ma Thái cổ trong đại trận rồi hay sao? Thế chẳng phải là đã tăng thêm rất nhiều nô bộc cho thần tộc chúng ta sao?

Hermes cười nham hiểm nói.

- Hừm, theo như ta được biết, đa phần yêu ma Thái cổ chỉ là những ác quỷ ảnh sát do khí âm tà biến thành, không có thực thể, tu vi tiến cảnh vô cùng chậm, gần như không có thực lực.

- E rằng kể cả Ảnh ma này có Nhược Thủy kỳ đi chẳng nữa cũng đã là cao thủ hiểm thấy trong đám yêu ma, hơn nữa đều là một đám u ám xấu xí. Người muốn bọn chúng làm nô bộc, vậy thì tự người dùng đi.

Hera chế nhạo.

Ảnh ma ở bên cạnh nghe mà sợ hãi rụt rè, tiếc là nó không thể biểu lộ tình cảm như

con người. Nếu không lúc đó mặt mày nhất định sẽ đỏ bừng bừng lên.

Thực ra, trong đám yêu ma, nó đã được coi là cao thủ. Một vài yêu ma Thái cổ đặc biệt mạnh thì đã sớm bị các bậc tiên nhân tàn sát cách đây khoảng mấy trăm nghìn năm về trước.

Yêu ma Thái cổ bị phong tỏa trong đại trận ngày nay, dù rằng số lượng đông đảo, nhưng số có thực lực thì lại vô cùng ít ỏi. Tuy nhiên, dù thế nào đi nữa, vì thoát ra ngoài kể cả có phải chịu sự lăng nhục của Thần tộc còn tốt hơn là cứ phải bức bí trong cái đại trận

- Với thực lực của Zeus, việc thu phục những yêu ma trong đại trận và trở thành đế vương của chúng là chuyện đương nhiên. Nhưng điều ta lo ngại là thân thể hần... duy trì như thế nào trong 20 nghìn năm nay, dù sao thì luân hồi cũng không thể thoát ra khỏi đại trận.

Apolo có chút lo lắng.

Trong mắt Athena lóe lên một vầng ánh sáng kì lạ,

- Anh ta sẽ có cách của mình, đợi anh ấy ra ngoài thì các người sẽ biết...

Cùng lúc đó, trên Địa Trung Hải gió lạnh rít gào, mây đen mờ mịt quanh quần không trôi giữa bầu trời.

Lạc Thiên Thu đợi vài bậc cao thủ còn lại quay trở về trên đảo mang theo tin tức. Không ngờ Lâm Nhược Khê lại là Athena, điều này rõ ràng gây chấn động cho mọi người

như một trận sấm rền.

Các nữ nhân cuối cùng cũng lý giải được mấu chốt quan trọng sao Lâm Nhược Khê có thể bỏ lại Lam Lam trên đảo, biến mất tăm mất tích.

Mà người trụ cột như Dương Thần sau trận chiến đó lại không thấy quay về. Không ai tìm thấy Dương Thần đi đâu càng khiến các nữ nhân thêm phần lo lắng.

Lam Lam cùng một lúc không thấy cả bố lẫn mẹ, khóc âm ỉ mấy ngày liền, cuối cùng vẫn không có cách nào cả. Vài người phụ nữ có chủ kiến trong gia đình như Đường Uyển, Sắc Vi cũng đã đi đến Hải Nam - Hoa Hạ một chuyến mời hàng loạt họ hàng thân thích trong Dương gia như Dương Công Minh, Quách Tuyết Hoa cùng đến đảo.

Thứ nhất là dù sao trên đảo có thể coi như dễ sống một chút, thứ hai trong lúc Dương

Thần vắng nhà, người nhà Dương gia cùng trên đảo có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Quách Tuyết Hoa biết được Lâm Nhược Khê hóa ra lại là Athena, tức giận không kìm chế được, cảm thấy con trai mình bị lừa dối một cách trắng trợn nên lo lắng bồn chồn, lại càng chửi mắng thậm tệ Lâm Nhược Khê là đồ bỉ ổi, hồ ly tinh, sớm biết cô ta không có thật lòng...

Các nữ nhân nghe xong không lấy làm thoải mái cho lắm, nhưng rồi cũng lặng đi. Ai dám đảm bảo tất cả những hành vi của Lâm Nhược Khê có phải là những gì mà bản thân mình nghĩ? Nội tình không ai rõ cả.

Nhưng trên hết là nỗi lòng chua xót cho Dương Thần, mơ hồ ẩn dấu một bụng tức giận đối với Lâm Nhược Khê

Đối với Quách Tuyết Hoa mà nói, con dâu con rể chỉ là thứ yếu, bà ta chỉ quan tâm đến đứa con trai duy nhất đã không thấy đâu cả, lại còn bị thương sâu thật đáng thương.

Thế nhưng, cứ mắng mỏ như vậy, Quách Tuyết Hoa cũng không có tâm trí đâu mà nghĩ nhiều nữa, chỉ hy vọng Dương Thần sớm có tin tức, ngày ngày thúc giục mọi người đi tìm khắp nơi trên thế giới.

Song bất luận là các tu sĩ cũng được hay hàng loạt đám người Sauron, Ron bộ hạ của Dương Thần cũng được, Dương Thần đã muốn ăn náu thì sao bọn họ tìm được. Nhưng mẹ của Dương Thần đã có mệnh lệnh nên bọn họ đành bất đắc dĩ phải kiên trì đến cùng, không ngừng lòng sục.

Dương Công Minh lại không để ý quá nhiều tới điều này, dường như Dương Thần có làm sao đều không quan trọng nữa, ông ta cả ngày chỉ nghĩ cách để chọc cười cho Lam

Lam vui.

Tiểu mập bên cạnh ông cố tìm kiếm cảm giác ấm áp, bộ dạng buồn bực sâu não, đến sở thích ham ăn mà con bé thích nhất giờ cũng đã không còn hào hứng nữa.

Thời gian trôi qua thật khốn khổ đối với mỗi người.

Nhưng chỉ hai ngày qua đi thì tình hình lại thay đổi nhanh chóng.

Bầu trời bỗng nhiên vụt lên rất nhiều bóng đen âm u như thể quỷ khóc sói gào thảm thiết, tựa như vô số lưu tinh âm u rạch ngang đường chân trời, tản về tứ phía!

Đám tu sĩ Lạc Thiên Thu, Liễu Thì Nguyên nhìn thấy cảnh đó đều nghệt mặt ra, vì họ ý thức được tình hình đã ngày càng đáng lo hơn.

Yêu ma tàn sát bừa bãi trên gian, đại trận cuối cùng đã bị phá rồi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1642

Coi Như Là Cố Nhân

Mấy ngày sau, trên bầu trời của Hoa Hạ, mây đen che phủ hết tất cả các tia sáng, mặc dù đang là giữa trưa nhưng cũng vẫn quỳnh khí dày đặc.

Trên thực tế, chính vào ngày đại trận bị phá đó, khắp mọi nơi trên trái đất có dấu tích của con người đều đã âm u như bây giờ chỉ trong nháy mắt.

Lúc mới bắt đầu, những người trốn tránh bằng hàn lạnh thấu xương kia còn chưa biết rốt cục là thiên tai gì mà lại khủng bố như vậy.

Nhưng dần dần mọi người nhận thức được lần này không chỉ đơn giản là hạ nhiệt độ.

Khắp nơi trên thế giới đều lần lượt xuất hiện những “quỷ quái” mà người dân bình thường không dám nghĩ đến!

Những quỷ ảnh, bộ xương khô có hình dạng như ma quỷ chỉ có trong phim, nhưng lại thực sự xuất hiện trước mắt mọi người!

Có con chỉ đi qua, lượn đi lượn lại trong rừng sắt thép của thành phố, có con lại đột nhiên cắn người, ăn sạch tình quang của những người bị dọa cho ngất đi, để lại vết máu hoặc một cái xác khô!

Nếu nói đại cầu bước vào thời kì Băng Hà, đã làm nhân loại cảm nhận được cái chết đang đến gần, vậy thì cảnh như là tử thần xuống trần gian này lại khiến mọi người trở nên tuyệt vọng!

Hơn nữa lúc này đây cho dù là người dân nghèo khổ hay là những phú hào quan to hiển quý kia đều không thể tránh khỏi bị làm hại!

Trước cảnh yêu ma Thái cổ mà con người không hề hiểu biết, nhân loại ngoài chờ chết thì cũng chỉ còn cách khẩn cầu trời xanh...

Đột biến nhanh đến mức khó mà tưởng tượng được, thậm chí khiến nhân loại, những người cực kì có trí tuệ cũng không kịp suy nghĩ rốt cục đây là chuyện gì?

Các tu sĩ của Huyền Cảnh bắt đầu từ ngày đầu tiên phát hiện ra yêu ma đã ý thức được tình hình không ổn.

Đặc biệt là tu sĩ của Hồng Mông, tổ tiên nhiều đời trấn giữ đại trận nhưng không ngờ đến đời này lại xảy ra chuyện thật!

Rất nhanh, những tu sĩ Hồng Mông Liễu Thì Nguyên, Diêm Tú Minh và mấy trăm tu sĩ còn lại phân tán trên đảo, đến khắp nơi trên trái đất để diệt những yêu ma Thái cổ thoát

ra.

Vì thực lực của đa số yêu ma cũng chỉ ở mức Hóa Thần kì, hơn nữa linh trí khá thấp nên không khó đối phó, có lẽ đây là chuyện đáng vui mừng nhất.

Nhưng quả thực yêu ma quá nhiều, những tu sĩ này phân tán đến khắp trái đất thì gần như là muối bỏ biển.

Cuối cùng những cao thủ Gia Tộc Ân Thế kia cũng không thể ngồi yên không để ý, toàn bộ đều đi khắp nơi diệt trừ yêu ma.

Cho dù biết như thế chỉ là trì hoãn sự suy vong của trái đất và nhân loại thì bọn họ cũng chỉ có thể cố gắng hết sức.

Chúng nữ đợi không thấy Dương Thần về, nhìn thấy cảnh này cũng không thể cứ đợi như vậy, kết quả là sắc Vi, Thái Ngưng và những nữ nhân trên Hóa Thần kì cũng đến mọi nơi trên Trái Đất cùng nhau chiến đấu với các tu sĩ Huyền Cảnh.

Có trong tay rất nhiều pháp bảo Dương Thần tặng nên khả năng chiến đấu của các nữ nhân cũng không hề yếu, cũng không có phiền phức gì lớn.

Nhưng trong các Thái cổ yêu ma cũng có một số công lực khá tốt.

Một số yêu ma linh khí cực cao, giống như bóng ma vậy, có thực lực Hóa Thần kì hoặc ngang với Hóa Thần kì, hơn nữa rất giỏi ra các chiêu quỷ dị, khó lòng phòng bị.

Qua một hai ngày liền có tín mười mấy tu sĩ bị giết, một số tu sĩ bị thương chạy về nhưng cũng rất nhanh liền bị âm độc hạ độc chết.

Cuối cùng không có cách nào, bọn Lạc Thiên Thu thương nghị, nếu phát hiện yêu ma khó đối phó thì đầu tiên sẽ báo cho đảo, do mấy tu sĩ có thực lực mạnh nhất trong bọn họ đến đối phó. ikienthuc.org

Mặc dù không được ổn thỏa lắm nhưng chi e đây là lựa chọn tốt nhất để giảm thương vong.

Toàn bộ thế giới từ kỷ băng hà biến thành Tu La Địa Ngục.

Cho dù anh là người dân bình thường, thành phần tri thức, tiểu thương, phu nhân cao quý, minh tinh giải trí...

Mọi người ở đủ các tầng lớp xã hội, bắt đầu đều chết thảm đầu đường hoặc chết trong nhà mình.

Trong tiếng kèn cuối ngày, tất cả những danh hiệu phù hoa cũng không thể coi là bùa hộ mệnh, thứ có thể cứu bọn họ chỉ có sự quan tâm của nữ thần Vận Mệnh.

Bản chất yếu đuối của nhân loại lúc này lộ rõ.

Thành phố tuyến hai nằm ở phía Nam Hoa Hạ.

Biên giới thành phố quỷ khí dày đặc, khắp nơi đều là rác và xe phế thải vứt lung tung.

Thị thể của nhân loại và động vật rơi khắp nơi, siêu thị, chợ trước kia ồn ào là thế mà bây giờ đều chẳng có người.

Trên một con đường tình mạch, một người đàn ông đầu tóc lộn xộn, mặc chiếc áo sơ mi vô cùng bẩn thỉu, trên tay cầm một bình rượu trắng, lắc lư đi qua đường.

Cái kẻ lang thang thoạt nhìn có vẻ say khướt này không phải ai khác chính

là Dương Thần, người đã đi không mục đích nhiều ngày.

Từ sau khi Mông Tiêu Dao đi, Dương Thần liền không biết đi đường nào.

Sau khi đợi ở quán rượu cả đêm, sang sớm ngày hôm sau, hắn liền ra khỏi quán bar với cái đầu trống rỗng, bắt đầu lưu lạc khắp nơi.

Trong các phố lớn ngõ nhỏ của thành phố, trong các đường đồng ruộng nhỏ ở nông thôn, Dương Thần chết lặng nhìn càng ngày càng nhiều yêu ma hoành hành khắp nơi.

Nhưng cho dù là yêu ma tàn sát nhân loại như thế nào, có hút máu hay đánh cắp linh hồn thì Dương Thần đều chết lặng coi như không thấy.

Hết thấy có vẻ không liên quan gì đến hắn.

Yêu ma cũng có thể cảm nhận được cái “kẻ lang thang” này không tầm thường nên theo bản năng mà kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi), cũng không trêu chọc Dương Thần.

Không biết đây là thành phố thứ mấy mà hắn đã đi qua, trên đường đi, ngoài việc thỉnh thoảng tìm ít rượu mạnh thì hắn gần như không dừng lại.

Hắn sợ nếu ngừng thì sẽ bắt đầu suy nghĩ mình nên đi đâu, nên làm gì...

Àm!

Đột nhiên một tiếng nổ truyền đến từ khu dân cư cách đó không xa.

Một trận khói bụi cuốn lên trời, chỉ thấy một thân ảnh màu xanh lam khó khăn bò lên từ trong đồng tường đổ nát.

Sau đó, hai tu sĩ một nam một nữ tay cầm trường kiếm phi thân đến bên cạnh nam tử mặc áo lam kia, lo lắng hỏi anh ta có bị thương không.

Trên mặt nam tử mặc áo xanh lam kia đầy âm khí tức giận, khoe miệng có một chút máu tươi nhưng lại cắn răng lặc đầu, tỏ ý không vấn đề gì, nhưng nhìn về mặt mà anh ta cố nén thì hiển nhiên không phải như vậy.

Dương Thần đứng ở ngã tư đường nhìn thấy cảnh này, trong con người mờ mịt lộ ra một tia dị dạng, hơi do dự, không khỏi đứng nguyên tại chỗ...

Mà lúc này nữ tu sĩ kia đã chú ý đến Dương Thần, người đứng ở góc phố cách đó không xa, nhất thời có chút lo lắng nhìn về phía Dương Thần hô to

- Đứng có lại đây! Ở đây nguy hiểm lắm! Nhanh chạy khỏi nơi này!

Không đợi nàng kia nói xong, người nam tử ở bên cạnh liền hô to một tiếng:

- Em gái cẩn thận!

Chỉ thấy một quả cầu tròn quý vu lượn lơ to như khí cầu màu đen từ khu dân cư bay về hướng ba người.

Nam tử kia che chắn trước mặt cô, phi kiếm trên tay tạo ra một môi lửa như trường xà,

quấn lấy nhau, sau khi ngăn chặn được khối tròn màu đen kia liền không ngừng cố gắng đánh tan.

Nhưng mặc dù khối cầu đen đó không ngừng bị tiêu mòn nhưng lại bắt đầu bao phủ cả phi kiếm của người nam với tốc độ nhanh hơn, ngay cả người

nam cũng sắp bị nuốt!

- Triệu huynh cẩn thận! Khói này có độc!

Người nam mặc lam phục hô to, bất chấp mình bị thương, cường vận một hơi chân nguyên, chắp tay trước ngực, hô to Phật hiệu!

- Úm! Ma! Ni! Bá! Me! Hồng!

Đám phù chú Phật môn thiếp vàng từ miệng nam tử áo lam thốt ra, mơ hồ có Phật ca

xướng tụng, phạm âm lọt vào tai.

Nam tò hai tay nắm chặt, bỗng nhiên bạo phát, hai nắm tay mang theo lực kim cương phục ma nện vào khối cầu đen kia!

Bùm!

Một tiếng động vang lên, phát ra từ trong khối cầu đen kia, màu đen đột nhiên xuất hiện mấy đường ánh sáng màu vàng, sắp bị đánh tan.

Nhưng vào lúc này, một quái vật có hình thể giống như khói đen biến thành xuất hiện trên chính khối cầu đen đó.

Chỉ thấy quái vật có hai sừng, mồm ngựa râu hổ, hai mắt huyết hồng, thân như con sư

tử ngòi thẳng, đuôi đen, ngắn, nhỏ như vây cá, xấu xí vô cùng.

Quái vật phát ra vài tiếng cười kì dị, chiếc đuôi ngắn nhỏ thô lỗ quật khắp nơi, trực tiếp làm hai nam một nữ tu sĩ này bay đi!

Ba người căn bản không phải đối thủ, tu vi kém xa, tất cả đều phun ra máu ngay tại chỗ, không chỉ nội thương mà còn trúng độc quỷ dị.

Quái vật đắc ý ngửa mặt lên trời rống to hơn, phun ra khói độc, cả người nhào xuống, giờ một móng vuốt sắc bén màu đen ra nắm lấy cổ nữ tu sĩ kia để hút máu.

Mắt thấy tên yêu ma hắc vụ kia đến gần, nữ tu sĩ sợ đến mức mặt mày trắng bệch, hồn lìa khỏi xác, chỉ nhắm mắt chờ chết...

- Grừmm!

Cảnh tàn khốc trong dự đoán của ba người không xảy ra, mà lại đột nhiên nghe thấy tên quái vật này phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương!

Bụp!

Một mối lửa huyết hồng không biết từ lúc nào đã bao vây tên yêu ma hắc vụ nàêu ma không ngừng giãy dụa, gào thét nhưng không thể chống lại sự ăn mòn của mối lửa huyết hồng này.

Trong chớp mắt giống như bốc hơi vậêu ma đã không thấy bóng dáng.

Càng kì diệu hơn là mối lửa huyết hồng này lại còn làm độc vật trên người ba người

bốc hơi sạch, trực tiếp giúp bọn họ khôi phục sức khỏe, có thể thấy mối lửa huyết hồng này là khắc tinh của yêu ma.

Ba người ngơ ngác nhìn một màn này, đến cuối cùng, ánh lửa mất đi mới nhìn rõ người nam nhìn như kẻ lang thang xa lạ kia đang đứng cách đó

không xa nhìn bọn họ.

- Ba người cộng lại mới có khả năng chiến đấu ở mức Quỷ Thủy trung kì... nhưng lại muốn đấu với yêu ma Minh Thủy kì, nếu các người muốn chết thì hà tất phải phiền toái như vậy...

Dương Thần thở dài rồi nói một câu, liền xoay người định rời khỏi.

Hai nam một nữ này chính là anh em Triệu Mộc Dương, Triệu Đình và Lam Phi, người lúc đầu từng có qua lại với nhà họ Tiêu.

Nếu không phải vì niệm tình trước đó cũng coi như có chút giao tình thì Dương Thần

thật sự không cần để ý đến sự sống chết của bọn họ.

- Vị huynh đệ kia! Xin dừng bước!

Sau khi hai hàng lông mày hiện lên một tia do dự và suy tư, Triệu Mộc Dương vội vàng đứng lên, tiến lên trước gọi Dương Thần.

Triệu Đình và Lam Phi cũng đứng bật dậy, ơn cứu mạng không phải ơn huệ nhỏ, không dám chậm trễ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1643

Lương Tâm

- Cảm tạ ơn cứu mạng của anh, xin hỏi quý tính đại danh để sau này còn có cơ hội báo đáp!

Triệu Mộc Dương đi vòng đến trước mặt Dương Thần, ánh mắt hữu ý vô ý nhìn mặt Dương Thần nói.

Dương Thần mở bình rượu uống một ngụm rượu mạnh, sớt một khoát khoát tay:

- Không cần... tránh ra...

Nói rồi trực tiếp gạt Triệu Mộc Dương ra, tiếp tục đi về phía đường xa.

Nhưng vừa đi chưa được mấy bước thì Triệu Mộc Dương ở phía sau lại đột nhiên hô

to:

- Tiêu huynh đệ?

Dương Thần ngẩn ra, đứng tại chỗ.

Triệu Mộc Dương ở phía sau mừng rỡ, vỗ tay nói:

- Không sai! Chính là Tiêu huynh đệ!

Anh ta hô to như vậy khiến Triệu Đình và Lam Phi ở bên cạnh cũng sửng sốt, không dám tin tưởng mà hỏi là chuyện gì vậy.

Ba người rất nhanh liền vây trước mặt Dương Thần, quan sát Dương Thần từ trên xuống dưới.

Dương Thần hí hí mắt, nói với Triệu Mộc Dương:

- Người nói ta là ai?

Triệu Mộc Dương cũng tràn đầy tự tin nói:

- Đừng giấu nữa, Tiêu huynh đệ..., à không, nên gọi huynh là Dương huynh đệ, Dương ân công... haha...

Lần này Dương Thần càng thấy kì quái, mình chưa từng lộ thân phận mới đúng, sao tên Triệu Mộc Dương lại phát hiện ra vậy?

- Không cần cảm thấy kinh ngạc, Dương huynh đệ, thực ra huynh rời khỏi nhà họ Tiêu chưa được bao lâu thì chúng tôi liền nghĩ ra thân phận thực sự của huynh rồi. Khi đó huynh nổi tiếng ở Huyền Cảnh như vậy, lại xông vào nhà họ Tiêu, lại đại náo nhà họ Lạc, trong Huyền Cảnh này có ai không biết chứ?

- Mặc dù Huyền Cảnh không nhỏ nhưng cũng không lớn, nếu như huynh là Tiêu Thần thì không thể không có tin tức của huynh, trên dưới nhà họ Tiêu, thậm chí là Hồng Mông cũng không có người như huynh, điều này đủ thấy đó là thân phận giả mạo.

- Chỉ cần thời gian Tiêu Thần và Dương Thần xuất hiện không cùng lúc là không khó để phát hiện đó là cùng một người.

- Huynh tặng chúng tôi nhiều đan dược quý báu như vậy, nghĩ kĩ chắc không thể là tu sĩ trong Huyền Cảnh có thể ra tay, chúng tôi chẳng qua chỉ là một vài tiểu nhân vật trong Huyền Cảnh, làm sao có cao nhân thương tiếc chứ?

- Vừa nãy chúng tôi không để ý thấy huynh là người có tu vi cũng giống như trước đây chúng tôi không thể biết con người thật của huynh vậy, trên thế gian này rất ít người có thể che giấu tu vi của mình, còn có thể che giấu triệt để như huynh thì chắc chắn là

huynh rồi!

Triệu Mộc Dương vui vẻ nói.

Thì ra là thế... Dương Thần khoe miệng hiện lên một nụ cười khô, nghĩ như vậy cũng thấy không khó để đoán ra hần.

- Anh, hần thật là Tiêu... ách... Dương Thần?

Triệu Đình lại giống như gặp được đại bảo vậy, hiếu kì nhìn từ trên xuống dưới.

Lam Phi lại có chút kích động, lời nói kẹt ở cổ họng, không nói nên lời, dù sao... Cái tên Dương Thần này truyền đi truyền lại, đến bây giờ đã có quá nhiều ý nghĩ truyền kì...

Ở độ tuổi 25, 26, hần đã đứng trên đỉnh nhân loại, hoành hành trong Huyền Cảnh không ai ngăn được, dùng sức mạnh của mình để kiềm chế Chư Thần, đây là cảnh giới cao

đến mức không thể với như thế nào đây?

Dương Thần biết cho dù có giấu cũng chẳng có ý nghĩa gì nên cười nhẹ, nhếch miệng

- Gặp nhau lần nữa tức là có duyên, ta khuyên các ngươi một câu, đừng giao du với kẻ xấu, các ngươi quá yếu, gặp những yêu ma bình thường còn có thể ứng phó nhưng có một số yêu ma linh trí cao thì các ngươi không chịu nổi đâu...

- Cho dù đánh không lại cũng phải đánh! Chúng tôi không ra mặt thì chẳng lẽ để những tên yêu ma kia hút hết máu của người bình thường ở đây sao?

Triệu Đình căm giận nói.

- Đúng vậy, ba người chúng tôi thành đội đi khắp nơi giết yêu ma, mặc dù thực lực không bằng rất nhiều tiền bối nhưng ít nhất cũng có thể cố gắng hết sức.

Lam Phi nói.

- Dương... Dương huynh đệ, tôi cứ gọi huynh như vậy nhé, hy vọng huynh đừng để ý.

Triệu Mộc Dương thấy Dương Thần thừa nhận thì lại có chút câu nệ, nói:

- Những ngày vừa qua huynh đi đâu vậy? Trên đảo người nhà của huynh đều lo lắng muốn chết, hơn nữa hiện nay nhân loại đều cần huynh, mọi người đều biết chuyện của thê tử huynh và Athena nhưng trốn tránh cũng không phải là cách, huynh hãy mau quay về đi, có lẽ mọi người cùng nhau nghĩ thì sẽ có cách giải quyết.

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng tôi cứ gọi huynh như thế nhé, huynh lừa chúng tôi thì thôi nhưng nếu huynh đã có thể cứu chúng tôi thì cũng có thể cứu mọi người mà, đừng ở đây lãng phí thời gian nữa!

Triệu Đình cũng sốt một nói.

Dương Thần cười tự giễu:

- Chuyện của ta, ta tự biết... Nếu dễ dàng như vậy thì ta sớm đã giải quyết rồi... Các người không hiểu đâu, có một số chuyện không phải cứ muốn làm là làm được...

Vừa nói hần vừa giơ tay ra vỗ vai Triệu Mộc Dương, sau đó liền cất bước muốn rời đi.

Lúc này lại khiến Triệu Đình bức mình, đột nhiên dùng lực nắm lấy cánh tay Dương Thần, gắt gao bắt lấy.

- Huynh không được chạy! Này! Rốt cục là huynh có phải là Dương Thần không? Dương Thần trong truyền thuyết chẳng phải không sợ trời đất sao? Chẳng lẽ trong thời khắc sinh tử này lại sợ thê tử huynh sao? Huynh có phải là đàn ông không?

- Em gái...

Triệu Mộc Dương sợ sẽ chọc giận Dương Thần, vội vàng khuyên Triệu Đình đừng nói lung tung.

Triệu Đình trái lại càng thêm phát hỏa:

- Anh, anh đừng nói nhảm! Chẳng lẽ em sai sao? Hiện nay người trên toàn Hoa Hạ, toàn thế giới đều đang chịu tội, cái tên bại hoại này rõ ràng có khả năng thay đổi tất cả nhưng hần lại lựa chọn trốn tránh, co đầu rút cổ, ngay cả người nhà mình cũng không dám gặp, chẳng phải hần đang chột dạ sao?

- Biết rõ ràng trốn tránh như vậy là sai lầm nhưng lại vẫn trốn tránh, đó chẳng phải người nhu nhược thì là cái gì?

Sắc mặt Dương Thần âm trầm đến phát sợ, lời của Triệu Đình giống như đang mở ra

vết thương đầy máu me của hần, lại rắc từng lớp muối lên vậy.

Triệu Mộc Dương và Lam Phi á khẩu không trả lời được, hiển nhiên là bọn họ ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cũng thấy xấu hổ với cách làm của Dương Thần.

Triệu Đình buông tay Dương Thần ra, lau nước mắt của mình, đột nhiên bay đến khu dân cư trong vùng, rất nhanh lại bay ra.

Khi đi ra thì trong lòng cô đã bế một cô bé khoảng 5, 6 tuổi được quần áo

bông dầy, khóc đến sưng cả mắt.

Cô bé dường như quá sợ hãi, vẻ mặt có chút ngây dại, thấy người cũng có vẻ rất mờ

Triệu Đình ôm đứa trẻ đến trước mặt Dương Thần, hai mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói:

- Huynh biết khi chúng tôi vừa đến đây thì đứa trẻ này đang gặp phải chuyện gì không? Trong nhà cô bé chỉ có bà nội, ba mẹ cô bé đều bỏ mặc bọn họ, hai người một già một trẻ không biết chạy trốn đi đâu.

- Con yêu ma kia trước mặt đứa trẻ hút sạch máu trên thân người của bà nội cô bé, chính là tiếng thét chói tai của đứa bé này đã khiến chúng tôi phát hiện đồ súc sinh đáng chết này!

- Nếu như chúng tôi không xuất hiện thì không biết đứa bé này sẽ ra sao... Nhưng tất cả tu sĩ chúng tôi gộp lại cũng chỉ mấy trăm người, cả thế giới lại có hàng trăm nghìn yêu ma...

- Chẳng phải huynh cũng có con gái sao? Con gái huynh là bảo bối thì chẳng lẽ con

cái người bình thường lại không phải bảo bối ư?

- Nếu như vì huynh mà những đứa trẻ vốn có thể lớn lên hẳn hoi đều chết thì đó là huynh giết chúng chứ không phải những tên yêu ma kia, là huynh! Là kẻ nhu nhược vì lợi ích bản thân, đáng ghét đến cực điểm như huynh!

Dương Thần ngơ ngác nhìn cô bé kia, lời của Triệu Đình không ngừng quanh quẩn trong đầu hẳn như tiếng vang trong núi.

Loáng thoáng, phảng phất như đứa trẻ này thành Lam Lam, mà Lam Lam khóc đỏ cả hai mắt, mắt trông mong nhìn mình...

Dương Thần khó kiềm chế được đỏ cả hai mắt, nắm thật chặt tay, tâm trạng có chút không khống chế được, hô hấp dồn dập hẳn lên.

Còn Triệu Đình lại ôm chặt cô bé trong lòng, lạnh băng nói với Dương Thần:

- Cứ tưởng huynh có nỗi khổ gì không thể kịp thời quay về, nhưng hôm nay xem ra là chúng tôi nghĩ quá tốt về huynh rồi...

- Cho dù huynh nghĩ tôi tự cho là đúng, không biết lượng sức, điên rồi, choáng váng rồi thì tôi cũng chẳng quan tâm, Triệu Đình tôi hôm nay lấy tư cách là một nữ nhân nói cho huynh biết...

- Nếu tôi là thê tử của huynh, vào lúc này tôi sẽ không cảm kích huynh vì huynh không muốn tôi bị tổn thương mà lựa chọn trốn tránh...

- Tôi chỉ thấy gả cho một người nhu nhược không dám đối mặt với hiện thực, dùng sự tê liệt để che giấu lòng tự tôn đáng thương, thật là một loại sỉ nhục...

Nói xong, Triệu Đình ôm cô bé, vừa vuốt ve tóc cô bé, vừa đi về phía khu dân cư.

Triệu Mộc Dương và Lam Phi thần sắc phức tạp nhìn nhau, cũng bất đắc

đã cười thờ dài.

Mặc dù lời nói của Triệu Đình có rất nhiều chỗ không thích hợp nhưng nói tóm lại bọn họ có thể hiểu được tại sao cô ta lại tức giận như vậy.

Đối với rất nhiều nữ tu sĩ mà nói thì chỉ e người kiêu ngạo vô cùng, ngang dọc vô địch như Dương Thần là đối tượng mà họ đã từng ngưỡng mộ sau lưng.

Nhưng hôm nay lại phát hiện hóa ra “anh hùng” lại là một người không chịu được như thế này, khó tránh khỏi sẽ thất vọng thậm chí tức giận.

Triệu Mộc Dương đến bên cạnh Dương Thần, vỗ vai Dương Thần, nói:

- Dương huynh đệ, em gái tôi nhanh mồm nhanh miệng, thực ra nó không có ác ý gì đâu... Chúng tôi có thể hiểu được, đối với huynh mà nói thì đây không phải là một quyết định đơn giản... Chắc chắn có rất nhiều chuyện chúng tôi không biết, chỉ có một mình huynh mới có thể hiểu thấu.

- Dù gì thì cho dù thế nào chúng tôi cũng chỉ có thể dựa vào huynh, là chúng tôi bất lực, cho dù một ngày nào đó bất hạnh chết đi thì cũng là số mệnh của chúng tôi.

Dương Thần đứng đờ đẫn, dường như không nghe thấy gì vậy.

Nhưng Triệu Mộc Dương hiển nhiên không để ý những thứ đó, giống như lâm vào bi thương của bản thân vậy, cười khổ nói:

- Huynh biết không... Tôi và Lam huynh thường nhắc đến huynh, chúng tôi đều rất ngưỡng mộ, huynh trẻ tuổi lại có tài cao như vậy...

- Thậm chí chúng tôi còn ảo tưởng nếu như sức mạnh mang tính quyết định này nằm trong tay một trong hai người chúng tôi thì sẽ có uy phong cỡ nào... A... Rất ngu xuẩn phải không, chúng tôi cũng biết, cũng chỉ nghĩ như vậy thôi.

- Thế nhưng nói thật chúng tôi rất ngưỡng mộ huynh, thậm chí ghen tị với huynh, ghen tị huynh có thiên phú như vậy, có vận may như vậy, có thứ chúng tôi không thể nào có được...

- Mặc kệ huynh quyết định ra sao, hy vọng huynh tin rằng ít nhất có tôi và Lam huynh

sẽ không hận huynh như những người khác... có thể chúng tôi chẳng là gì đối với huynh nhưng đối với chúng tôi mà nói thì có đoạn giao tình với huynh là vinh hạnh của chúng tôi...

Triệu Mộc Dương và Lam Phi cùng cười ôn hòa, cũng không tiện nói thêm, yên lặng đi đến khu dân cư tìm Triệu Đình.

Dương Thần lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ rất lâu, trong mắt vô số tư lự, thay đổi trong nháy mắt.

Không biết qua bao lâu, Dương Thần khô khốc cười khẽ vài tiếng, ngửa đầu nhìn bầu trời mờ mịt, thở hắt vài cái

Quăng bình rượu trên tay đi, giây tiếp theo Dương Thần biến mất không thấy ở đường

nữa.

Rất nhanh, ở quốc gia bị quên lãng cách đó vạn dặm, Dương Thần đã thay quần áo sạch sẽ, sửa sang dung mạo, xuất hiện trong tòa thành.

Trong đại sảnh tầng 1 của tòa thành, Lưu Minh Ngọc, Trình Tú, Lý Tinh Tinh và Mạc Thiện Ny đang thương lượng chuyện gì đó ở trên bàn.

Cô bé Tiểu mập lại ngồi trên đùi Dương Công Minh, nghe Dương Công Minh kể một số chuyện cũ.

Dương Thần đột nhiên xuất hiện nhất thời khiến các nữ nhân đều ngạc nhiên một chút, vẫn là Lam Lam phản ứng đầu tiên, vui mừng hô lớn

- Cha, cha

Dương Thần nháy nháy mắt với mấy hồng nhan tri kỷ đang sững sờ, sắp khóc đến nơi, rồi nhào về phía con gái, lộ ra nụ cười sáng lạn.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1644

Một Đêm Hoang Đường

Nhận được tin Dương Thần trở về, các cô gái đang bận chém giết yêu ma trên khắp thế giới cũng đều vội vàng trở về.

Còn Quách Tuyết Hoa mừng đến chảy nước mắt, nắm lấy tay con trai, khuyên bảo Dương Thần đừng làm điều gì ngốc nghếch, phải nghĩ cho kĩ, không nên để cho Athena lừa gạt nữa.

Dương Thần không ngừng gật đầu, sau một hồi khuyên bảo, Quách Tuyết Hoa mới chịu nghỉ ngơi một chút sau mấy ngày không được ngủ chút nào.

Tình cảm gia đình thật ấm áp khiến Dương Thần có một cảm giác thật khó tả, trong tình cảnh này, thứ tình cảm đó thật đáng quý.

Cũng không ai hỏi Dương Thần đã đi đến chỗ nào, cũng không hỏi Dương Thần định làm gì, thậm chí, nếu Dương Thần không chủ động nhắc đến chuyện Lâm Nhược Khê, thì cũng không ai muốn nói tới.

Dương Thần an ủi Vú Vương, nói rằng Lâm Nhược Khê chưa chết, chỉ là tạm thời chưa tỉnh lại mà thôi.

Những lời này cũng khiến Vú Vương dễ chịu hơn một chút, dù sao nghĩ đến khả năng tiểu thư nhà mình bị Athena giết, thì cảm thấy rất đau khổ, đúng là cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Ron, Solon, Macedonia và đám bộ hạ của Dương Thần, cũng đều lo lắng đến gặp, Dương Thần tiến đến gặp mặt bọn họ, bí mật nói chuyện một hồi, người bên ngoài không có cách nào biết được.

Thế nhưng, sau khi bọn họ đi ra, sắc mặt của ai cũng lộ vẻ ngưng trọng, không khỏi suy đoán, những điều Dương Thần nói với bọn họ quan trọng như thế nào.

Đến buổi tối, Dương Thần bình tĩnh, ngồi ăn cơm cùng với cả gia đình trong phòng ăn.

Lam Lam ngồi bên cạnh Dương Thần, nhiều lần hỏi xem mẹ đã đi đâu, Dương Thần chỉ đáp không bao lâu nữa mẹ sẽ trở về, cô bé Tiểu mập nửa tin nửa ngờ, nhưng ít ra cuối cùng cũng đã chịu ăn uống.

Dương Thần ăn được một chút, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, lấy từ trong nhẫn không gian ra một đồng lớn pháp bảo đã thu thập được trong Thiên ma chi nhãn ra.

Một đồng mười mấy món tiên khí, nhất thời khiến cho các cô gái có phần choáng váng.

Dương Thần cười ha ha, tỏ vẻ xin lỗi, vì mấy ngày nay không trở về nhà, khiến cho mọi người lo lắng, nên cố ý tặng mỗi người một món bảo bối gọi là để đền bù.

Nhìn Dương Thần đưa đồng tiên khí cho các cô gái như đưa từng cây củ cải trắng, khiến cho đám người Tổ Tâm không khỏi có chút ghen tị.

Đã biết Dương Thần tung hoành Nam Bắc cướp được đủ các loại bảo bối, nhưng không ngờ lại nhiều đến mức này!

Chỉ sợ rằng, số pháp bảo và tiên khí của một mình hắn cũng đã bằng của cả ba đại gia tộc rồi!

Những bảo bối này tuy rằng quý giá, nhưng lại làm cho cả đám các cô gái mỗi người đều có chút buồn bã, nhưng không có cách nào nói rõ, chỉ miễn cưỡng cười cười mà nhận.

Sau bữa cơm tối, Dương Thần đi đến tầng hầm, gọi Hồn Độn đỉnh ra, dùng toàn bộ đám linh tài còn lại, luyện chế thành một đồng linh đan thượng phẩm, rồi theo tu vi của từng người mà phân phát.

Làm xong việc này, Dương Thần lên trên lầu, đi vào phòng của Lam Lam, nhìn cô con gái đã ăn no nằm ngủ, cảm thấy ấm áp, yên lặng một hồi.

Cuối cùng, hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô con gái, hôn lên trán cô bé một cái, rồi đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Hít sâu một hơi, để cho nước mắt tan đi, lập tức, Dương Thần liền lộ ra một nụ cười xấu xa, dường như nghĩ đến chuyện gì đó, đi tới cửa gian phòng của sắc Vi, mở cửa tiến vào...

Đây có lẽ là một đêm “hoang đường” nhất trong cuộc đời của Dương Thần.

Tất cả các cô gái ở bên trong tòa lâu đài này, đều không ngoại lệ bị cái tên điên cuồng không gì sánh được này, dọa cho một phen phải sợ ngất đi!

Sắc Vi, Mạc Thiên Ny, An Tâm, Đường Uyển, Lưu Minh Ngọc, Thái Ngưng, Thái Nghiên, Lý Tinh Tinh cùng Tiêu Chỉ Tình, tất cả các cô cùng Dương Thần đã có không ít lần mây mưa, nhưng vẫn bị ôm từ trong phòng của mình, mang ra ngoài, trực tiếp bị Dương Thần ném lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ chính thất.

Ngay cả Trình Tú và Lâm Tuệ còn chưa từng ném thù trái cấm, cũng đều xấu hổ bị Dương Thần ném lên chiếc giường.

Các cô gái biết rõ Dương Thần muốn làm gì, nhưng đều phải đỏ bừng mặt, các cô cho dù yêu cùng một người đàn ông, nhưng cũng chưa cùng nhau làm chuyện đó bao giờ.

Trong đó có vài cô gái đã từng làm chuyện này, nhưng lúc đó chỉ có hai ba người cùng làm chuyện hoang đường với Dương Thần, nên lúc này lại có đủ cả mười một người ở đây, quả thật muốn làm cho các cô tan tác!

Cả đám mỹ nữ nếu không phải ăn mặc nội y tơ tằm màu sắc sặc sỡ kêu gọi, thì lại mặc những bộ váy ngủ quyến rũ, đây vốn không phải ở trong

phòng tu luyện, chính là do thói quen lúc đi ngủ, nhưng lần này, tất cả đều không được bình thường!

Nhìn bộ dạng lúng túng xấu hổ của nhau, các cô cũng không biết nên xấu hổ hay tức giận chỉ biết cười khỏ, chuyện này cũng thật quá hoang đường rồi!

Nhưng hết lần này đến lần khác, Dương Thần không để cho các cô chạy trốn, trực tiếp tạo một kết giới cho gian phòng, với thực lực của các cô, căn bản không thể chạy đi đâu được.

Khi tất cả các cô đã tập trung lại, thì chiếc giường lớn ở trong phòng ngủ cũng đã chật

Trên mặt Dương Thần lộ ra nụ cười đắc ý thâm tà, nhảy lên một cái, liền trực tiếp nhào vào trong đám nữ nhân, khiến cho tiếng gọi oanh oanh yến yến nũng nịu vang lên...

Ở trong này, toàn thân Dương Thần, khắp nơi đều chạm vào da thịt mềm mại của các

cô gái, hầu như không cần nhìn, dù sao đây cũng đều là nữ nhân của mình, ôm lấy một cô liền hôn môi, ôm chầm một cô khác liền vuốt ve âu yếm, cũng không cần biết ai với ai.

Loại phóng túng đến hoang đường này, không hề có bất cứ sự trói buộc nào, khiến cho toàn thân Dương Thần đều thả lỏng, hoàn toàn chìm vào thế giới của dục vọng.

Các cô gái ban đầu còn có chút kinh hãi, đặc biệt Trinh Tú và Tuệ Lâm, còn chưa có kinh nghiệm gì.

Nhưng dần dần, thấy Dương Thần cùng An Tâm, sắc Vi, Đường Uyên mấy cô gái khác tương đối cởi mở, lời lẽ quán quít, rên rỉ...

Thậm chí, các cô còn chủ động đưa tay đi hầu hạ bộ vị nhạy cảm của nam nhân, các cô cũng bắt đầu thấy hô hấp dồn dập, tim đập thình thịch, mặt đỏ tới mang tai, trong mắt lộ

ra cảnh xuân như nước.

Bất giác, tất quần áo trên người các cô đã bị lột sạch, có cô tự cởi, có cô là do Dương Thần vô ý thức cởi, còn lại là các cô tự cởi cho nhau.

Không một ai có ý nghĩ dư thừa nào nữa, trong giờ khắc này, mặc kệ Dương Thần muốn làm cái gì, các cô đều không muốn bỏ lỡ

Không biết ai là người đầu tiên, phát ra một tiếng ngân nga cao vút, báo hiệu trận chiến kịch liệt một đêm này đã bắt đầu diễn ra...

Dương Thần giống như một con ngựa hoang không cương, thể lực vô cùng vô tận, hầu như mỗi một lần trùng kích, đều tràn đầy sức mạnh cuồng bạo, làm cho mỹ nhân dưới thân vừa yêu vừa hận.

Dương Thần có vẻ cố ý, lúc này đây, Dương Thần cũng không như trước, có thể duy trì liên tục ở trên người một nữ nhân phát tiết một hai tiếng đồng hồ, lúc này chỉ chừng 20 phút đồng hồ, lúc nữ nhân đã lên cao trào hai ba

lần, hấn cũng liền phóng ra tinh lực.

Thế nhưng, Dương Thần rất nhanh lại sẽ nạp thêm đạn dược, tiếp tục nhào về phía một nữ nhân khác, tiếp tục cuộc rong ruổi điên cuồng

Một bên cùng một cô gái vui vẻ dưới thân, một mặt khác lại ôm ấp hai cô gái ở hai bên, dùng mọi khả năng làm cho các cô gái khác không thể yên lặng.

Nhưng cho dù thế nào, các cô gái vẫn quá nhiều, trong lúc nhất thời cũng không kịp trở tay.

Cũng may, các cô gái đã hoàn toàn buông thả, cũng sẽ tự tìm chút chuyện làm, trong

lúc này giúp nhau với hành động ngược ngùng, càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, thậm chí đều bất chấp cả Dương Thần, hai ba cô gái liên tục tập lại với nhau, hưởng thụ sự kích thích đồng tính đặc biệt này.

Đến quá nửa đêm, trên chiếc giường lớn, khắp nơi đều là dịch thể ướt át của nam lẫn nữ, mọi người đều chưa phát giác ra, chỉ biết không ngừng ham muốn.

Tất cả mọi người đều rơi vào trong dục vọng, không cách nào tự kìm chế.

Dương Thần cũng không biết mình đã bao nhiêu lần, mà gieo hạt giống vào trong thân thể tất cả các cô, trừ cô gái nào đã mệt mỏi hôn mê, nếu không hấn sẽ không bỏ qua.

Mà các cô gái cũng đều có sức chiến đấu cường hãn, cùng Dương Thần có qua có lại, ai cũng không muốn xuống hạ phong. Ngay cả Trình Tú và Tuệ Lâm cũng đều nhanh

chóng khôi phục thân thể cùng Dương Thần tiếp tục triền miên.

Suốt đêm, trên giường dưới giường, diễn ra cảnh chiến trận như vậy, xuân sắc thom ngát. ..

Mây mưa vừa dừng.

Ánh nắng ngày mới chiếu vào phòng ngủ.

Dương Thần từ giữa chiếc giường lớn chậm rãi ngồi dậy, trên mặt không hề buồn ngủ, bởi vì, hấn căn bản không ngủ.

Liếc mắt nhìn xung quanh, một đám giai nhân hồng phấn, Dương Thần tự giễu cười lắc đầu.

Xem ra đã mười mấy tiếng điên cuồng, đối với các cô gái này mà nói, thực sự có hơi

Các cô gái tóc tai rũ rượi, trên người khắp nơi còn lưu lại vết tích hoan ái, thậm chí có một vài vết răng cắn.

Sắc Vi cùng Mạc Thiển Ny ôm chặt lẫn nhau, bầu ngực đầy đặn đè ép ở cùng một nơi; An Tâm ôm Trình Tú, Trình Tú như cô bé đòi bú sữa mẹ, áp mặt vào ngực An Tâm; Tiêu Chi Tình trực tiếp chôn đầu ở giữa hai bắp đùi Đường Uyển, đầu bị bắp đùi Đường Uyển kẹp lại, còn hồn nhiên chẳng biết; Lý Tinh Tinh cùng Lưu Minh Ngọc còn nằm trên bắp đùi của mình, Lưu

Minh Ngọc khoe miệng còn lưu lại một chút dịch thể đặc đặc, trên mặt còn đỏ ửng.

Trong cả căn phòng, đều tràn ngập mùi vị hoan ái, làm cho người như ngây đi.

Dương Thần đưa ánh mắt đảo qua một lượt, cuối cùng, lộ ra một tia kiên quyết.

Vừa nghĩ như vậy, Dương Thần liền lấy trong nhẫn không gian ra một bình thuốc nhỏ, mở miệng bình rắc bột phấn vô hình vô sắc lên thân thể của các cô gái.

Rất nhanh, sắc Vi, Thái Ngung và An Tâm cùng các cô gái khác đều run rẩy rơi vào trạng thái ngủ sâu.

Các cô gái vừa rồi hiển nhiên đang cố ý giả bộ ngủ, muốn biết Dương Thần muốn làm gì, nhưng không nghĩ rằng, Dương Thần sớm đoán được điểm này, tối hôm qua đã luyện chế một loại mê dược vô hại, khiến cho các cô đều chìm vào giấc ngủ

- A...

Dương Thần đưa tay vỗ vỗ cặp mông của sắc Vi, áy náy nói:

- Thật xin lỗi, bảo bối, mặc kệ sống hay chết, anh cũng không thể trốn tránh, đây chính là số mệnh của anh.. .

Đứng dậy, tắm rửa sơ, Dương Thần thay xong y phục, đi tới trước cửa sổ, không quay đầu lại, trực tiếp từ trong phòng biến mất...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1645

Cuộc Chiến Cuối Cùng

Bắc Cực, Đại Địa chi thụ

Tán cây lóng lánh mênh mông bát ngát, giống như biển cả màu vàng trôi nổi trên mặt băng, tráng lệ vô biên.

Trên khoảng không của tán cây màu ánh kim, bóng dáng Dương Thần phiêu du lơ lửng.

Cùng lúc đó, Athena và các chủ thần khác dường như đã có dự tính từ trước, đều bước ra từ trong không trung, giằng co sóng đôi với Dương Thần.

Rõ ràng là, Đại Dự Ngôn Thuật của Athena đã sớm tiên đoán được Dương Thần có thể đến nơi này một lần nữa, về mặt các chư thần không có chút bất ngờ nào cả.

Về mặt tất cả các chư thần đều lộ ra nhiều cung bậc tình cảm rất phức tạp. Đó là sự không cam chịu của đám Venus và Artemis, là nỗi buồn ngùi của mấy vị thần như là Poseidon, Apollo, Ares, và có cả sự châm biếm của đám Hera, Hermes...

Trong thế sự vô thường mà tối tăm, sự việc đã là như vậy khiến cho người ta lại nghĩ rằng vốn dĩ đã là như vậy.

Về mặt Athena có vẻ là bình tĩnh nhất, dù là Lâm Nhược Khê hay là Thất Thập cũng được, cũng coi như đều đã cùng hòa nhập vào trong linh hồn này, cùng ẩn nấp trong thân thể này. Người chủ đạo tất cả trong giờ khắc này chính là Athena.

Sự kiên cường cao ngạo của cô ta, không khỏi làm cho cô ta có chút dao động trong giờ khắc chuẩn bị nghênh đón trận quyết chiến.

Dương Thần rất thoải mái, đã đến thì rất bình tĩnh, trên mặt nở nụ cười thản nhiên liếc nhìn những người bạn trong thần tộc vốn rất thân quen, nay bỗng chốc trở nên xa lạ. Cuối cùng, ánh mắt tập trung tại một gương mặt tuyệt mỹ khiến hắn không thể quên

- Người cũng đã đến rồi...

Athena yếu ớt buông tiếng thở dài, khó có thể nghe thấy.

Dương Thần cười hả hê:

- Đại Dự Ngôn Thuật của người có vẻ như đã đoán được là ta sẽ đến đây, vậy có tiên đoán được là ta sống hay chết không?

Athena lắc đầu:

- Nếu ta có thể biết được kết cục sẽ như thế nào vậy đã không cần phải tốn nhiều công sức để làm nhiều việc như vậy, ta đã cố hết sức rồi...

Dương Thần nhìn chùng chùng tứ phía rồi hỏi:

- Có vẻ như còn thiếu một người rất quan trọng nữa, Zeus, đáng lẽ phải ra ngoài rồi

- Hừm hừm, chỉ với thực lực của ta hiện nay, người căn bản cũng không có phần thắng, Zeus căn bản không cần phải ra tay.

Hera cười nhạt nói.

Dương Thần hí hửng lại, thần thức tỉ mỉ lục soát lại một lần nữa, lập tức sững sốt, cau mày nói:

- Zeus đang ở bên trong đại địa chi thụ?!

Dương Thần kinh ngạc khi phát hiện ra một thần cách cực kỳ mạnh mẽ mà xa lạ, lại không hề kém sắc chút nào so với Athena lại là nòng cốt chiếm giữ bên trong đại địa chi thụ!

Thần cách này dường như đang đóng vai trò “trang bị trung chuyển”, chuẩn bị hấp thụ cho đại địa chi thụ các loại năng lượng nguyên tố trên Trái Đất và chuyển thành năng lượng của chính đại địa chi thụ với tốc độ cao.

Nói một cách khác, thần cách đó đang đẩy nhanh tốc độ khôi phục đến đỉnh cao của đại địa chi thụ.

- Đã phát hiện được rồi sao?

Hera cười đắc ý:

- Zeus là một thần cách được sinh ra từ đại địa chi thụ, chàng ấy và đại địa chi thụ có

tính đặc thù mẫu tử liên tâm.

- Zeus có thể giúp cho đại địa chi thụ phục hồi nhanh chóng, chưa đầy vài ngày, tất cả các thần cách hiện có trên đại địa chi thụ sẽ có thể trưởng thành và trở thành thần tộc sớm hơn bình thường đến vài tháng liền.

Dương Thần âu sầu vô trăn, gượng cười mà nói:

- Nói như vậy thì chúng ta phải đánh nhanh thắng nhanh rồi, cái cây này không thể giữ lại thêm được nữa...

- Hades!

Venus mắt hoe hoe đỏ xông lên trước, lắc đầu nguây nguẩy, cố kìm nén kích động, hỏi đến tận cùng:

- Người thực sự muốn làm như vậy sao!? Nếu đã ra tay, thì chúng ta sẽ không còn là đồng tộc nữa!

Dương Thần bật cười:

- Ta đã thử lựa chọn trốn tránh nhưng ta nhận thấy ta không thể bỏ mặc làm ngơ được. Xin lỗi Chritine, làm bạn với người thực sự rất vui...

- Thế nhưng, bây giờ ta là Dương Thần, là một con người lớn lên trên Trái Đất, còn người là Aphrodite, một chủ thần đến từ sao Hỏa, vì vậy không cần phải nể tình khi ra tay.

- Nói rất hay!

Ares ha ha cười nói:

- Ta rất thích tính cách này của người! Muốn đánh thì cứ đánh đi, đừng có

nhiều lời. Đến đây đi!

Trong tiếng cười điên dại của Ares, thần cách của y đã ngưng tụ thành tinh thần lực cuộn cuộn sục sôi, không gian uy áp đột nhiên mở ra, chiến thần trường giáo, từ tay Ares vẫy gọi ra!

Cho dù là Ares với thực lực xếp cuối cùng thì lúc này cũng vì sự khôi phục của đại địa chi thụ mà đã có được thực lực ít nhất là Thượng thanh sơ kỳ

- Đã vậy thì chúng ta cũng không cần phải khách sáo nữa.

Apolo cũng thở dài một tiếng, rồi cùng các chư thần khác thể hiện tài năng.

Các vị thần như Thần mặt trời, Thần mặt trăng, Hỏa thần vốn dĩ mạnh hơn Ares một bậc trong nháy mắt đã thể hiện ra uy áp của Thượng thanh kỳ cuối!

Càng không cần phải nói, Hera và Poseidon - hai vị chủ thần chỉ đứng sau Zeus và

Athena này, trong nháy mắt đã thể hiện uy áp ghê gớm của Ngọc Thanh sơ kỳ!

Trong ánh hào quang rực rỡ của Đại địa chi thụ ấy, pháp tắc không gian hùng mạnh từ trước tới nay chưa từng có ấy như sóng lớn cuộn cuộn nhấn chìm cả Dương Thần trong đó!

Từng kiện từng kiện thần khí được các chư thần hô ra Hurley Ust, Selene, chùy hỏa thần, đai lưng mê hoặc, pháp trượng song sà...

Khi Athena cũng vận dụng pháp tắc không gian hô ra lá chắn Guise, trường giáo Paras càng khiến cho không gian cả Bắc cực bắt đầu rung lên xào xạc!

So với Hera và Peisodon, uy áp không gian còn cao hơn một bậc. Trong mắt Dương Thần, ít nhất cũng phải là các tu sĩ đạt đến Ngọc Thanh trung kỳ mới có thể làm được.

Sự nâng cao tu vi của Dương Thần quả thực rất nhanh, nhưng cũng vẫn chỉ thuộc vào Thượng Thanh trung hậu kỳ. Chủ thần có có thực lực yếu nhất mà hẳn phải đối mặt lúc bấy giờ cũng đã cách không xa với lý luận của bản thân hẳn nữa.

Thế nhưng, trên khuôn mặt của Dương Thần lại không hề tỏ vẻ sợ hãi. Ngoài sự bình tĩnh và trầm lắng ra thì không chút lùi bước.

- Các ngươi cùng lên hết đi, đơn đả độc đấu, các ngươi không ngăn cản nổi ta đâu.

Trong khi Dương Thần nói chuyện, tứ phía đã kết tụ thành tầng tầng lớp lớp lôi vân cuộn cuộn. Thượng thanh thần lôi màu bạc bắt đầu nhảy nhót dữ dội quanh cơ thể hắn.

Những lời này tất nhiên sẽ khiến cho các chư thần đều cảm thấy có chút hoang đường. Dù rằng họ không đánh giá thấp Dương Thần nhưng cũng

không cho rằng Dương Thần

thực sự có thể dựa vào Thượng thanh thần lôi mà đánh tan bọn họ!

Phải biết rằng, tuy là chỉ có Athena có thể chống chọi lại được với Thần Lôi, nhưng cũng không có nghĩa là các chủ thần khác có thể dễ dàng bị đánh bại. Huống chi Dương Thần lại không chắc là có thể đánh trắng bọn họ được!

- Ha ha ha ha! Người vẫn cứ điên cuồng như vậy!! Xem ra nếu như không đánh cho người hiểu rõ thì người sẽ không chịu chấp nhận kết cục đã định là loài người đã thất bại rồi.

Ares đầu tàu gương mẫu, chiến thần trường giáo bỗng nhiên phi ra mạnh mẽ, bao lấy không gian xung quanh Dương Thần, mang lực nghiền nát không gian đâm tới ngực Dương Thần!

Chiến đấu tới mức độ này, kì thực cái gì mà chiêu số chi đều là hư vô mà thôi, liều xông lên chính là lực lượng thuần túy nhất, càng đơn giản càng hiệu quả!

Dương Thần không tránh né, dang một tay ra, Thượng Thanh thần lôi kết thành một bàn tay lôi điện giữa hư không, trực tiếp nắm giữ trường giáo, tiện thể còn phá nát không gian giam hãm mình!

Các chủ thần đều cau mày, ngay cả tình thần lực của Ares đã không còn thua kém nhiều so với tu vi của Dương Thần, song trước Thượng thanh thần lôi thực sự rất khó phá giải, lại dễ dàng có thể phá hủy không gian đóng băng của chiến thần trường giáo.

Chiến thần trường giáo bị Dương Thần thẳng tay ném ngược trở lại phía Ares, trên mặt còn xen lẫn Thượng thanh thần lôi khiến cho Ares không dám đón lấy, bay thẳng về phía chân trời!

Ngay sau đó, các chủ thần khác không hề dám xem thường nữa. Bọn họ biết rằng Dương Thần không phải chỉ đơn thuần là nói năng lung tung nữa, sợ rằng nếu không cùng xông lên thì thực sự sẽ không thể nào cản được Dương Thần phá hủy Đại địa chi thụ.

Thời kỳ quan trọng nhất của Đại địa chi thụ không thể để Dương Thần làm tổn hại được.

Trong lúc nhất thời, thần tiễn mặt trời, nguyệt thực, ảo thuật hay là hỏa diễm cự thủy đều đổ ập vào mà tấn công Dương Thần!

Bản năng chiến đấu của Dương Thần là do dày công dày luyện mà có được, dù lúc này đã lên đến cấp chiến đấu với độ kiên quyết khác nhau, nhưng hắn ta vẫn có thể theo kịp tiết tấu vô cùng nhanh như cũ.

Cả một thân ảnh được bao bọc bên trong Thượng thanh thần lôi, giống như một pho tượng chiến thần màu lam bạc không ngừng đánh nát vòng giam giữ không gian, kháng trụ sự vò nát của không gian.

Hỗn Độn đỉnh được Dương Thần hô ra, hung hồn hỗn độn không ngừng cắn nuốt những nguyên tố công kích do pháp tắc không gian ngưng tụ ra

đang công kích tới bất ngờ, chuyển hóa thành linh khí tình khiết nồng nặc, bổ sung cho bên trong cơ thể Dương Thần...

về lý luận, tuy tu vi của Hera và Poseidon có mạnh hơn của Dương Thần, nhưng vì Thượng thanh thần lôi của Dương Thần thực sự có sức sát thương quá lớn đối với bọn họ, nên không thể không nhượng bộ lui binh.

Còn Athena lại không chế được lá chắn của Guise, ngăn chặn được Dương Thần bắt

cứ lúc nào cũng có thể công kích quấy nhiễu tới Đại địa chi thụ, mà không tùy tiện trực tiếp tham chiến.

Đại chiến tráng lệ, Dương Thần đối diện với những chiêu thức tấn công hoa mắt chóng mặt mà không giảm phong độ!

Hơn nữa các chư thần đều dần phát hiện ra rằng, Dương Thần là dựa vào sự tấn công dồn dập của bọn họ để liên tục vận sử dụng Hỗn độn đỉnh rèn luyện và nâng cao tu vi của hắn!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1646

Nữ Thần Chiến Tranh

Cứ tiếp tục đánh như vậy, có lẽ chẳng bao lâu nữa Dương Thần sẽ đạt đến Thượng thanh đình.

Dù sao thì sức mạnh nguyên tố do các chư thần sử dụng pháp tắc không gian ngưng kết ra thực sự là mạnh hơn so với pháp thuật của các tu sĩ Hoa Hạ. Đó đều là các chiêu thức đại khai đại hợp ừn ừn kéo đến, lại vừa hay phù hợp với cái kiểu ăn tươi nuốt sống của hỗn độn, bất kể là thứ quái vật gì cũng đều nuốt hết!

Poseidon thấy tình hình có vẻ khó mà không chế Dương Thần cho được, liền hô gọi ra thần khí Tam xoa kích, một đao bích ảnh, như thể rơi thẳng xuống. Cơ thể giống một ngôi sao băng, rơi vào sâu thẳm trong tám băng ở Bắc cực!

Tam xoa kích rầm rầm xuyên qua tám băng dày mấy trăm mét. Khe nứt lan ra đến hơn

ngàn dặm, lan rộng đi ra khắp nơi!

Cuối cùng, Tam xoa kích đâm thẳng vào Bắc Băng Dương!!

- Lĩnh vực Hải thần!!!

Poseidon tức giận gầm lên một tiếng, toàn bộ lớp băng xung quanh Đại địa chi thụ đều bắt đầu rạn nứt, nổ tung, làm hiện ra vùng biển lạnh giá vô cùng ở phía dưới!

Đương nhiên sự nổ tung như vậy không hề có tổn hại gì cho Đại địa chi thụ mà rễ cây đã ăn sâu vào trái đất, điều mà Poseidon muốn chỉ là sự xuất hiện của biển mà thôi!

Rất nhanh sau đó, hải long do nước biển lạnh buốt ngưng tụ thành gầm thét xông thẳng lên trời, hơn mười chú rồng biển cương quyết xông vào cắn xé Dương Thần, đồng

thời còn công kích hỗn độn đỉnh!

Mỗi khi hỗn độn đỉnh muốn cắn nuốt những chú hải long này, rồng biển lại bung ra mà né tránh như thể là có sinh mệnh vậy, khiến hung hồn hỗn độn đỉnh chỉ có thể xuyên qua xuyên lại không ngớt như đưa thoi, nhưng đều tổn công vô ích.

Dương Thần lại phát hiện, dù nói loại hải long này là do pháp tắc không gian hô gọi mà ra, song bởi vì bản thân là nước biển, nếu sử dụng Thái thanh thần lôi mà đối phó với chúng thì sẽ không thể đánh tan được, mà còn khiến cho sức mạnh mà thần lôi hiện giờ đang có, uy lực lại càng lớn.

Lợi dụng vị trí hải long không liên tục giữ chặt Dương Thần, đồng thời

trợ giúp chia rẽ hung hồn hỗn độn, sức chiến đấu của các chư thần bỗng nhiên tăng gấp bội!

Mỗi lần Tam xoa đích vung vẩy trên tay Poseidon, đều sản sinh ra âm thanh hải triều dữ dội, âm thanh hải triều này giống như hải yêu trong truyền thuyết cất cao giọng hát, đâm vào tai Dương Thần, làm nhiễu loạn thần trí Dương Thần!

Dương Thần không khỏi nhíu mày, tâm trí bắt đầu bức bối, mấy lần tấn công dữ dội đều không tài nào tránh khỏi.

Chư thần cũng không hề nương tay, xuất phát từ tôn trọng đối thủ, cũng là thận trọng đối với sự phục hưng của thần tộc, đều là đánh trúng Dương Thần.

Từng cây hỏa tiễn của Thần mặt trời, từng dòng ánh trắng, từng nhát búa tạ mỗi lúc đã đánh cho thân thể Dương Thần thương tích đầy mình trong nháy mắt!

Cũng may Dương Thần nhanh chóng dùng Vãng niệm diễn sinh kinh khôi phục, cũng

chẳng có thương tích nguy hiểm gì, song nếu cứ tiếp tục như vậy thì không thể nào mà phục hồi nhanh chóng được.

Hera cầm cung thần trong tay, lại kết hợp với pháp tắc không gian và chân nguyên lực của cô ta, liên tiếp bắn ra những mũi tên với uy lực đáng kinh nể hướng về phía Dương Thần.

Những mũi tên này không chỉ mang theo các loại lực lượng quý dị của pháp tắc không gian mà còn có chân nguyên lực thuần túy trùng kích, có nghĩa là một mũi tên ít nhất cũng có hai tác dụng, khiến Dương Thần sầu não mãi không thôi.

Cả bầu trời trên tán cây, dưới sự vây đánh của các chư thần, không gian mà Dương Thần đang đứng liền nổ ra những ánh sáng chói lọi mà có thể chết người.

Dù Dương Thần có một thân Thượng thanh thần lõi bảo vệ, nhưng biết làm sao được khi thực lực của chư thần đều sao cũng là như vậy, bản thân hắn chỉ riêng phòng thủ và né tránh thôi cũng đã tiêu hao lượng lớn tinh lực rồi, càng không nói tới chuyện thanh thoi để mà đi đánh trả.

- Hừ! Cái tên này thật là chịu đánh đấy... Thế mà vẫn chưa chết...

Tay Hera như gió bắn ra thần tiễn Lạc Nhật tựa như gió bão mưa rào, thấy Dương Thần không hề bị trọng thương, tỏ ra vô cùng căm tức.

- Không cần phải vội vã, chúng ta chỉ cần kéo dài như vậy thì sớm muộn gì hắn cũng không chống đỡ nổi. Có Đại địa chi thụ ở đây, tinh thần lực của chúng ta cuộn cuộn không bao giờ cạn, khỏi phải lo nghĩ nhiều.

Hephaestus tay cầm chùy mà nói.

Song Dương Thần đâu thể để cho bọn họ được như ý, vốn dĩ còn nghĩ xem có thể dùng Thượng thanh thần lõi để quyết đấu hay không, nhưng xem

ra không được rồi, phải bắt chấp mà che giấu đi.

Đột nhiên, Dương Thần rút ra một cự phủ màu đồng rộng hơn mười thước từ trong chiếc nhẫn không gian!

Rõ ràng là thần khí, Bàn cổ phủ!

Dương Thần giận dữ gầm lên một tiếng, thanh uy chấn thiên, trên tay quơ Bàn cổ cự phủ, tiếp đó vung mạnh sang hai bên!

Bảy tám con hải long đáng ghét quay ở xung quanh Dương Thần liên tục cắn xé, đều tan tành trong giây lát, mãi mãi không thể ngưng tụ lại giống như trước đây, hóa thành

vũng nước biển rồi rơi xuống!

- Chuyện này... sao có thể như thế được!?! Lĩnh vực hải thần của ta thất bại rồi sao!?

Poseidon ngạc nhiên kinh hãi.

Với một người từng nghiên cứu về lịch sử tu sĩ Hoa Hạ như Hephaustes cũng như thần sắc ngưng trọng không gì sánh được như Hera đều có chút thất thần khi nhìn thấy Bàn Cổ Phủ.

- Sao có thể như vậy được, đó là Bàn cổ Phủ!?! Sao có thể nằm trong tay tên tiểu tử này chứ!?

Hera kinh ngạc hét lên.

Các chư thần khác theo đó cũng có chút hoang mang, song cũng nghe ra chiếc rìu này

là một đại sát chiêu mà Dương Thần cất giấu!

Nhìn vẻ mặt thông dong của Athena, tất nhiên là cô ta đã sớm đoán được Dương Thần có chiêu này và cũng biết được không thể thắng nổi Dương Thần trong chốc lát nên mới đứng chờ một bên cho tới bây giờ, lẳng lặng quan sát.

- Đồ tiện nữ! Cô đã sớm biết hắn có thần khí bên người mà không thèm nói trước một tiếng!?

Hera giận dữ thét gào với Athena.

Athena lạnh lùng lườm cô ta một cái:

- Sớm báo từ trước thì cô có thể ngăn cản được sao?

Hera thở gấp một hồi, song lại cứng họng không nói được lời nào.

Ở bên kia, Dương Thần đã quơ Bàn cổ phủ, thuận thực đánh cho chư thần lần lượt tháo chạy!

Bất kể là sự tiến công của bất kì loại hình pháp tắc không gian nào đi nữa, chỉ cần có dính dáng đến hai chữ “không gian”, Bàn cổ phủ đều có thể đánh tan tác mà “không cần nói đạo lý”!

Chư thần cảm thấy, công kích của mình trước cự phủ của Dương Thần chỉ là khung cửa sổ giấy, chỉ vạch một nhát đã rách rồi!

- Chết tiệt... Ví như các thần khí thượng cổ khác cũng chỉ vậy mà thôi, hà cớ gì mà hết lần này đến lần khác đều là Bàn cổ phủ có sức phá hoại ghê

góm với không gian như vậy chứ!?!)

Hera nghiêng răng nghiêng lợi, thế tiến công trên tay không thể không chậm lại.

Bất kì chiêu thức nào mà sử dụng pháp tắc không gian đều nhất thiết phải được xây dựng trên nền tảng “pháp tắc”.

Bàn cổ phủ vừa hay lại là kẻ phá hoại “pháp tắc”.

Cũng tương tự như vậy, chư thần dùng không gian như từng viên gạch viên ngói xây nhà, còn Bàn cổ phủ lại là một quả bom chuyên phá nhà. Không cần biết người xây nhà như thế nào, dù tráng lệ đến đâu đi nữa, chỉ một quả bom thì tất cả đều thành đồng đổ nát mà thôi!

Chư thần cuối cùng cũng coi như hiểu được, tại sao Athena lại cho rằng, cứ coi như tu vi của Dương Thần không bằng cô ta đi nữa cũng vẫn có thể đấu với cô ta một trận.

Có Bàn cổ phủ trong tay, e rằng chiêu thức của Athena cũng chưa chắc dùng được.

Lúc này, Athena thu hồi lá chắn Guise về trong tay, lạnh lùng nói:

- Các người không phải là đối thủ của Bàn cổ phủ, ta sẽ đấu với hán một trận để bảo vệ đại địa chi thụ.

- Hừm! Nói đùa gì vậy chứ. Một mình cô có thể hơn chúng ta cộng lại sao? Đừng có điên như vậy!!

Hera phẫn uất nói.

Athena không nói lời hai lời, liền lôi lá chắn Guise ra ngoài!

Pằng!!!

Một âm thanh rung trời, đúng lúc Bàn cổ phủ bỏ vào ngân quang trên tấm chắn, tấm chắn phát ra một tiếng gào thét, song vẫn may là chống đỡ được đòn này.

Phía dưới tấm chắn đang bảo vệ, chính là Hera vừa ban nãy hao tổn sức lực chửi như tát nước vào mặt Athena.

Hera ngay lập tức trắng bệch mặt ra, khi biết rằng nếu như không phải là do một tay Athena cứu mạng thì bản thân đã bị bàn cổ phủ hủy hoại thân xác rồi chỉ còn biết im lặng, lòng còn chút lo sợ không nói lời nào.

Chư thần vừa nhìn trong lòng đã hiểu rõ, trong số những người có mặt ở đây có lẽ chỉ có Athena có thể chống lại Dương Thần đang nắm Bàn cổ phủ và Thượng thanh thần lôi trong tay, họ không nói nhiều thêm nữa liền tránh ra xa, nhường lại không gian để Athena và Dương Thần quyết đấu.

Dương Thần đã sớm biết sẽ có kết cục này nên chẳng xuất hiện ý nghĩ gì đặc biệt. Thấy Athena tay cầm tấm chắn và trường giáo nhắm về phía mình, Dương Thần cũng

không hề khách sáo vung Bàn cổ phủ lên nghênh chiến. Vừa mới giao chiến thì thân xác Athena đột nhiên quỷ dị né tránh, vừa hay tránh được một riu với tốc độ ánh sáng của Dương Thần!

Đại dự ngôn thuật lại một lần nữa thể hiện được sức mạnh vô cùng kì diệu của mình.

Dù cho Athena không có cách nào có thể nhìn thấu tất cả tương lai liên quan đến Dương Thần thì cũng không có nghĩa là không thể dự đoán được mưu lược chiến đấu của Dương Thần!

Mà trường giáo Paras trên tay Athena lại lóe lên ánh sáng yêu lam sắc, vừa hay lại tránh được công kích của Bàn cổ phủ, trở tay cuộn cuộn nổi lên một không gian gọn sóng lam sắc xông thẳng về phía sau Dương Thần!

Sau khi không gian bình hành mấy vạn tầng do Athena ngưng kết thành trong nháy mắt bị sức mạnh trường giáo Paras làm cho tan rã, lại hình thành một động lực lớn như biển gầm mà đâm xò vào phần lưng phía trên của Dương Thần!

Oành!!!

Tám lưng Dương Thần đập vào mấy tỷ tấn nước biển, như viên đạn bay ra ngoài, một ngum máu tươi phun lên giữa không trung.

Đến các chư thần cũng không dám tin, chỉ là một chiêu độ sức mà Dương Thần lại bị chấn thương như vậy rồi!

Trên thực tế, nếu như lần này không phải là thân thể Dương Thần mà là những người khác thì đã sớm bị đánh cho tan xác rồi!

Dương Thần liên tiếp ngã không biết bao nhiêu lần mới có thể đứng vững được, hắt thở hổn hển, vội lau máu trên khóe miệng, nhếch cười lạnh lùng trong khi nhìn về phía Athena:

- Xem ra... người thật sự muốn giết ta rồi...

Trong tiếng cười ấy ẩn chứa một chút cay đắng, vài phần bất lực, và nhiều hơn cả là nỗi đau thương.

Athena lại không hề sợ hãi, váy đen tung bay, mái tóc đen vờn hai gò má trắng nõn nà, nói một cách thản nhiên:

- Chẳng phải là người cũng muốn lấy mạng của ta như vậy hay sao. vốn tưởng rằng với thân phận của Lâm Nhược Khê và Thất Thập, thể nào người cũng không nỡ ra tay với ta đâu. Thật không ngờ, người lại nhẫn tâm đến như vậy...

vết thương của Dương Thần nhanh chóng hồi phục, hắt đứng thẳng người dậy mà cười nói:

- Thực sự ta cũng chưa chắc đã giết người, chỉ ít khi người tấn công ta ban nãy cũng cho ta thấy được ta vẫn còn cơ hội.

Athena khẽ cau hàng lông mày kẻ đen lại, tựa như còn đang suy nghĩ ý nghĩa trong lời nói của Dương Thần, song chỉ một lát sau cô ta đã đoán được Dương Thần muốn làm gì!

- Đồ điên...

Sắc mặt Athena biến đổi nhẹ, đột nhiên thốt ra một câu khiến cho các chư thần khác khó mà hiểu được.

Đúng lúc này, Dương Thần cười lớn, mặc kệ Athena, vung Bàn cổ phủ
đâm thẳng vào
thân cây Đại địa chi thụ!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1647

Dương Thần Diên Cuồng

Suy nghĩ của Dương Thần rất đơn giản, cũng rất điên cuồng!

Sau khi xác nhận sự tấn công của Athena cũng không thể khiến hắn chỉ mạng, Dương Thần quyết định, bỏ qua phòng thủ và đối công, trực tiếp bắt chấp tất cả tấn công Đại địa chi thụ!

Bàn Cổ Phủ có thể phá vỡ được pháp tắc không gian, cũng đồng nghĩa với việc Chư Thần muốn đề phòng Đại địa chi thụ bị mình bỏ đến sẽ rất khó.

Còn trong quá trình này, bản thân Dương Thần sẽ phải chịu sự tấn công của Chư Thần, Dương Thần định cố gắng phản kháng lại, trọng thương cũng mặc kệ, không chết là được!

Thần quả nhiên vội vàng thi triển pháp tắc không gian, bố trí hộ thuẫn song song mấy vạn tầng, cố gắng ngăn lại một kích khí thế hung hăng của một búa kia của Dương Thần.

Nhưng Bàn cổ Phủ đối phó với lực lượng không gian dường như giống dùng dao cắt mỡ bò vậy, hộ thuẫn không gian căn bản không thể nào chặn được Dương Thần, Bàn cổ Phủ trong nháy mắt mau chóng hãm lại liền phá tất cả hộ thuẫn.

Người nghĩ rằng ta sẽ để cho người thực hiện được sao?

Athena có vài phần tức giận, giọng nói vô cùng lạnh lùng, không biết từ lúc nào đã chặn được đến trước mặt đối phương, lá chắn Guise trên tay rơi xuống, màu bạc lóe lên ánh sáng lóa mắt.

Đầu lâu Medusha của nữ yêu tóc rắn trong lá chắn kia không ngờ trong nháy mắt như sống lại, rắn độc âm hàn vô cùng dày đặc bên trên, bắt đầu cắn xé tàn sát, phun ra xà tín.

Còn con mắt vốn dĩ u ám của Medusha kia, cũng trong nháy mắt lóe lên ánh sáng màu đỏ, dường như máu loang thắm đỏ hai con mắt đó!

Dương Thần cảm thấy thân mình không thể kìm chế được sợ run rẩy, nhớ đến tính hóa đá của Medusha, hiểu rõ mình không thể nhìn nhiều hai con mắt đỏ thắm kia, mau chóng quay đầu đi nơi khác.

Medusha này vốn dĩ là một loại quái thú cường đại trên sao Hỏa, cũng không đẹp đẽ như trong truyện thần thoại xưa kia, hai mắt của cô, chính xác có hiệu quả hóa đá thần kỳ.

Cho dù thực lực của Dương Thần có cao đi nữa, cũng khó có thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Trong tích tắc, cũng đủ để Athena ra tay.

Dáng người của Athena giống như một u ảnh màu đen, như mây bay nước chảy, cây mâu dài Parasi màu lam trên tay xẹt một đường tươi đẹp, vạch một hình cung, từ hướng đối diện khi Dương Thần quay đầu quét đến!

Dương Thần vừa mới quay đầu, liền cảm thấy lại có vô số mảnh vờ không gian, hóa thành mấy trăm triệu tấn nước biển tung tóe ập lên cánh tay phải của mình!

- Á!!

Thân thể của Dương Thần lại lần nữa bị đánh bay, không thể chống đỡ nổi liền bật

thốt tiếng hét đau đớn, cánh tay phải của mình giống như bị nghiền thành mảnh vụn vậy, vài miếng thịt bị nghiền nát, máu tung tóe!

Athena từ dự đoán cách mà Dương Thần tấn công, đến dự đoán điểm mù của Dương Thần, rồi lại cùng với tốc độ siêu cấp của cô, kỹ xảo chiến đấu lên đến đỉnh điểm, sừng sờ chặn lại một kích mà Dương Thần toàn lực vung xuống.

Dương Thần mặc dù đau đớn, nhưng cũng không có ý dừng lại, mau chóng chữa trị thân thể bị thương của mình, không ngừng tiếp tục điên cuồng tấn công vị trí thân cây.

Hung hồn hồn độn cố gắng thi triển chặn lại Athena và Chư Thần, nhưng các Chủ Thần còn lại mặc dù dễ chặn, nhưng Athena lại không thể dễ dàng tách ra!

Dường như tất cả hành động mà Dương Thần làm, tất cả những chiêu thức, đều nằm

trong dự đoán của Athena.

Bất kể là Thượng thanh thần lôi hay là Bàn cổ Phủ tấn công, Athena vẫn có thể phản ứng trước một bước, hơn nữa còn phản kích hoàn mỹ!

Ác chiến tiếp tục trên không trung mới có vài phút ngắn ngủi, Dương Thần đã đánh mấy trăm hiệp với Athena, nhưng kết quả đều là Dương Thần bị thương bị đánh bay ra ngoài.

Nếu không có năng lực khôi phục kinh người của Dương Thần, e rằng sớm đã bị thần hồn câu diệt rồi.

Nhưng, cho dù Dương Thần có thể dùng lực thiên địa vô cùng vô tận của mình khôi phục lại thân thể, sự chịu đựng cũng có cực hạn của nó, vết thương càng lúc càng nhiều

lên, không thể nào kịp phục hồi lại được, máu không ngừng chảy.

Dương Thần biết nếu cứ tiếp tục như này thì mình vĩnh viễn không thể nào phá hỏng được phòng thủ của Chư Thần, còn mình sẽ sớm bị bại trận, chỉ có thể thay đổi sách lược.

Suy nghĩ như tia chớp, Dương Thần linh cơ khẽ động, bỗng nhiên quay đầu mâu, trực tiếp phi thẳng xuống dưới Bắc Băng Dương!

Tám băng Bắc cực bị Poisedon đánh vỡ, lúc này toàn bộ trôi lơ lửng trên

dòng sông băng.

Bóng người của Dương Thần trực tiếp tiến sâu mấy trăm mét xuống lòng đại dương, lập tức mất tung mất tích!

Hắn muốn làm gì?

Hermes cau mày.

Athena lại khuôn mặt lạnh lùng, không nói gì theo từ một vị trí không gian di chuyển, xuống đến đáy biển nơi mà Dương Thần đang ở.

Dương Thần lúc này cũng đã lấy Hỗn độn đỉnh ra, hung hồn hỗn độn vẫn hướng về phía Đại địa chi thụ căn xé.

Rễ của Đại địa chi thụ này cắm sâu vào lòng đất, nhưng đối với hỗn độn mà nói, muốn xông đến nơi sâu nhất cũng không phải chuyện gì khó.

Mục đích của Dương Thần rất đơn giản, nếu như không thể nào hủy được thân cây của Đại địa chi thụ này, thì trực tiếp hủy diệt rễ của nó, cứ như vậy, toàn bộ Đại địa chi thụ

liền mất đi căn nguyên, tự sụp đổ!

Còn tấn công rễ cây Đại địa chi thủ, ưu điểm lớn nhất chính là, nếu Chư Thần muốn phòng ngự, cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn tấn công xuống lòng đất, như vậy, cho dù không đợi hỗn độn cắn nuốt sạch rễ cây của Đại địa chi thụ, Chư Thần cũng đã hủy đi gốc rễ của cây rồi.

Mượn hỗn độn bắt tử bắt diệt, để từng bước ăn mòn rễ cây của Đại địa chi thụ

sao!?

Athena dự đoán chuyện Dương Thần muốn làm, nhưng cô nhất thời lại không nghĩ ra cách nào để đối phó lại.

Đây chính là điểm yếu của Đại dự ngôn thuật, cho dù tiên đoán cũng báo cho Athena biết chuyện xảy ra tiếp theo, nhưng chưa hẳn có thể xoay chuyển được.

Đây cũng không phải là cho cô đầy đủ thời gian để suy ngẫm kế sách sắp tới, chỉ là thời gian ngắn trong nháy mắt mà thôi.

Biết không thể kéo dài thêm được nữa, Athena chỉ có thể đòi pháp tắc, từ đáy biển mở một thông đạo không gian, trong nháy mắt phá vỡ tầng bùn và nham thạch hàng mấy trăm triệu năm dưới lòng Bắc Băng Dương, đuối thẳng về phía hung hồn hỗn độn!

Dương Thần sớm biết sẽ xảy ra chuyện này, từ phía sau lại vơ lấy Bàn cổ Phủ, bồng một nhát vào quỹ đạo không gian của Athena!

Đồng thời, Thượng thanh lôi thần qua sự truyền dẫn của nước biển, trực tiếp khuếch

tán toàn bộ khoảng biển này.

Ầm ầm ầm...

Khoảng không trên mặt biển, lôi vân cũng bắt đầu không ngừng đánh sấm sét xuống, trên biển dưới biển, đâu đâu cũng là uy lực của thần lôi.

Chư Thần khác căn bản cũng không dám khinh địch tiếp xúc với Bắc Băng Dương lúc này, bọn họ cũng không có lá chắn hộ thân như Guise, không cần thận chút thôi là bị thương!

Athena đuổi được hơn nửa đường, phát hiện Dương Thần cũng đã phá được thông đạo không gian của cô, hơn nữa khiến nước biển xung quanh dâng lên đầy rẫy Thượng thanh

thần lôi, lập tức hiểu ra!

Dùng hỗn độn ăn mòn rễ cây là trá hình, bỗng có sự bùng nổ ở một chỗ, dẫn tới sóng xung kích, trực tiếp khiến toàn bộ nước biển Bắc Băng Dương muốn tràn ra!

Từ trên cao nhìn xuống dưới, chỉ nhìn thấy xung quanh Đại địa chi thụ phạm vi khoảng mấy nghìn dặm, mấy giây trôi qua, không ngờ lại lộ toàn bộ địa hình dưới đáy biển, nước biển toàn bộ như biến mất vậy!

Bị sóng xung kích này đánh ra ngoài, bao gồm cả Dương Thần và hỗn độn đỉnh của

hắn.

Giống như toàn bộ nước biển của Bắc Băng Dương hóa thành một bàn tay khổng lồ, muốn ném Dương Thần ra rất xa, căn bản không cần lại nổi uy thế kinh khủng này!

Trong không trung cao vợi vợi, Dương Thần lặn lộn, bên tai nghe thấy âm thanh trầm thấp của Đại địa chi thụ truyền ra...

- Làm trái với lời sấm của Thần, đáng chết!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1648

Uy Thế Của Lôi Đình

Zeus.

Dương Thần trong lòng trầm xuống, sóng trùng kích hủy diệt thiên địa vừa nãy, là do Zeus thi triển ra.

Đúng lúc này, trên tán cây của Đại địa chi thụ, một tia sét màu kim lam dài mấy thước cắt xoẹt không trung, phảng phất trong hư không ngưng tụ lại, xé rách lượng lớn lôi vân mà Dương Thần đã ngưng tụ lại, bay lơ lửng quỷ dị ở đó.

Một cánh tay cường tráng phá vân bay ra, bàn tay lớn cầm lấy đường sét kia, đường sét đó lại không chút tổn thương nào, ngược lại giống như vô cùng thân thiết nhảy nhót trong hoa lửa màu lam.

Mây đen phân tán, một thân hình cường tráng cao chừng năm thước, hung hãn đứng lặng phía chân trời!

Mái tóc dài màu trắng bạc, chòm râu màu trắng bạc, pháp phối trong gió, nét mặt cương nghị, hai gò má banh ra hai bên góc cạnh như bàn thạch.

Đôi mắt lóe lên tia điện màu trắng bạc, giống như ngọn đèn chói mắt vĩnh viễn không tắt vậy, không ngừng có tia điện lóe lên.

Cả người, chỉ choàng một áo bào dài ngắn tay màu trắng, cánh tay to lớn lộ ra trong không khí, các bắp thịt rắn chắc sáng bóng màu đồng cổ.

Dương Thần kinh ngạc nhìn bản tôn giống như tượng thần được cổ nhân được điêu khắc vậy, trong đầu không khỏi hiện lên chút ký ức mơ hồ Hades để lại.

Tên kia đang nhìn mình, giống như Thiên vương Zeus dẫm trên thiên địa, như chưa bao giờ thay đổi, như hai vạn năm trước.

Điều này sao có thể?

Tất cả chủ thần khác cũng đã mất đi thân thể khi vừa mới đến trái đất, luân hồi chiếm cứ đủ loại thân thể con người.

Nhưng Zeus, trong đại trận qua hai vạn năm, không ngờ lại có thể bảo toàn được thân thể của mình?

Chẳng lẽ trong đại trận có nguyên nhân đặc biệt nào, có thể khiến thân thể của ông kéo dài bất diệt? Chỉ ít trước mắt xem ra, đây chính xác chính là bộ dạng vốn dĩ của ông!

Không đợi Dương Thần suy nghĩ nhiều, Zeus giọng vang như chuông nói:

Kế thừa thần cách của Hades, lại đối địch với Thần tộc, đồ phản bội, người không xứng có được thần cách của Hades, không xứng là một thành viên của Thần tộc chúng ta, hôm nay, Lôi đình của ta, sẽ đoạt đi tính mạng

của người!

Nói xong, Zeus giơ cánh tay lực lưỡng lên, không chút biến hóa đập Lôi Đình trên tay của mình về phía Dương Thần!

Chư Thần khác nhìn thấy cảnh này, có vài người không nỡ, có người thì lại nhìn có chút hả hê, vô cùng sung sướng.

Hình như, Zeus chỉ cần ra tay, bọn họ liền không cho rằng Dương Thần sẽ có cơ hội

chạy thoát khỏi.

Tốc độ của Dương Thần cực nhanh, cho dù đó là Lôi đình của Zeus, cũng không thể nào thoát khỏi tầm mắt của ông, dường như trong nháy mắt Lôi đình xuất thủ, Dương Thần cũng đã bắt đầu tránh né.

Nhưng, khi Dương Thần vừa mới nhảy lên không trung, tự cho là đã thoát khỏi, lại là năm đường lôi đánh xuống!!

Ầm ầm...

Dương Thần không thể tin được, mình không biết chuyện gì xảy ra, Lôi đình đó không ngờ lại tránh vị trí mà mình nhảy lên, bỗng nhiên phá vỡ không gian bắn trúng mình

Dường như, Lôi đình đó biết mình muốn tránh né, liền trực tiếp từ quỹ tích cũ, không hề báo trước xuất hiện tại một vị trí khác.

Toàn thân giống như bị nhiệt độ mấy nghìn độ đốt cháy, lục phủ ngũ tạng cũng bắt đầu sợ run, vặn vẹo, trong cuống họng khô khốc phát ra những tiếng gào thét thê thảm!

Cho dù bị cây trường mâu của Athena cắn xé thân thể, cũng không có kiểu đau đớn đến tận xương tủy như này.

- Á...

Dương Thần như muốn nổ hai con mắt, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được, sức mạnh

của lôi điện mang đến đau đớn như nào!

Giống như đã bị bỏng cháy hoàn toàn, tê dại và đau đớn cùng tồn tại, sống không bằng chết, không quá đáng chút nào!

Thực lực của Zeus cũng tương đương với Athena, cũng đồng nghĩa, Lôi đình của ông ta ít nhất cũng mạnh bằng một kích toàn lực tấn công của tu sĩ Ngọc Thanh.

Dương Thần với tu vi Thượng Thanh, không chết cũng đã là phúc lắm rồi, nhưng muốn chữa trị vết thương, cũng khó hơn nhiều so với lúc trước.

Dù sao, Athena tấn công cũng chỉ bị thương cục bộ, nhưng Lôi đình của Zeus, lại bao phủ toàn thân!

Athena, người do dự cái gì vậy? Lôi đình của ta khiến hắc không che giấu được chỗ nào, dùng Parasi của người, đâm thủng tìm hắc, cắt đầu của hắc xuống!

Zeus khinh thường nhìn Dương Thần không nhúc nhích, nói với Athena

đang đứng im một bên.

Athena nắm chặt cây trường mâu trong tay, dừng trong chốc lát, rồi lãnh đạm nói: Không cần người dạy ta.

Nhìn thấy Athena và Zues liên thủ lại đánh mình một đòn chí mạng, Dương Thần vô cùng không cam lòng.

Khi mình đến cũng không có ý định sống quay về, nhưng tuyệt đối không phải uất ức

hèn nhát như này, dễ dàng bị đánh bại!

Muốn giết ta sao... vẫn còn sớm lắm!

Dương Thần thở hắt hắt, lộ ra nụ cười điên cuồng, cố gắng kìm nén sự đau nhức của thân thể, rồi lại ngưng tụ lôi vân xung quanh lần nữa, Thượng thanh thần lôi hóa thành hậu thuẫn, vung Bàn cổ Phủ lên, đánh thẳng về phía Zeus!

Nhưng muốn tiếp cận với Zeus, làm sao có thể dễ dàng như vậy được.

Athena sớm đã đoán ra quỹ tích tấn công của Dương Thần, lá chắn Guise sớm đã chặn lối đi của Dương Thần!

Bùm!

Một tiếng nổ rung trời, Thượng thanh thần lôi đánh một loạt hoa lửa trên tấm lá chắn cực lớn màu trắng bạc.

Athena mau chóng thu lại tấm lá chắn cực lớn, nhưng nghênh tiếp Dương Thần, lại là Lôi đình xuất quỷ nhập thần của Zeus.

Ầm ầm...

Lại một đường sét màu kim lam, Thượng thanh thần lôi của Dương Thần bị triệt tiêu một bộ phận, đã trúng vào người Dương Thần!

Toàn thân Dương Thần đã bắt đầu tỏa ra mùi bị thiêu cháy, gào rít cổ, thân thể giống như một ngôi sao băng rơi xuống!

Từ đáy lòng Dương Thần vang lên tiếng cười khổ...

Lôi đình của Zeus, quả nhiên giống như truyền thuyết vậy, có thể khiến người bị công kích không còn chỗ ẩn thân.

Lôi đình này có thể trong nháy mắt khóa được mục tiêu, trực tiếp từ không gian song song di chuyển vị trí, cho dù tránh né như nào, chỉ cần thân trong không gian, Lôi đình sẽ nhắm trúng mục tiêu, trực tiếp bắn trúng mới thôi, cũng sẽ không biến mất.

Lôi đình bách phát bách trúng, cùng với Athena luôn luôn dự đoán phòng thủ trước hấn một bước, Dương Thần không biết mình còn có thể tránh né như nào, tấn công thế

nào...

Vừa nãy có lẽ còn có thể nói là được ăn cả ngã về không khi tấn công Đại địa chi thụ, nhưng bây giờ, bản thân còn khó bảo toàn, lực sát thương của Lôi đình, thực sự quá lớn.

Chẳng trách trong Chư Thần, Zeus và Athena luôn ngang hàng ngang vế.

Một người mạnh về phòng thủ, một người mạnh về tấn công, bọn họ có lẽ ai cũng không thể nào đánh được đối phương trước, nhưng Dương Thần lại không có đại dự ngôn thuật như của Athena, tất nhiên sẽ không có khả năng luôn né tránh được.

Người sẽ không nghĩ để kết cục như vậy chứ...

Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Athena vang lên bên tai Dương Thần, mang theo chút tinh cảm nói không thành lời.

Dương Thần khi đang rơi, khó khăn ngẩng đầu lên.

Athena đang mau chóng vuông góc mà rơi xuống, tay cầm trường mâu, tại chỗ nghiêng người của mình, giờ cao lên, chuẩn bị đâm vào ngực của mình...

Mặt mũi bầm dập, Dương Thần chật vật nhoén miệng cười:

Sao có thể... tôi cũng không dễ chết như vậy đâu.

Vậy sao.

Thần sắc của Athena vẫn bình tĩnh đến đáng sợ, động tác trên tay cũng không trì trệ chút nào.

Phụt...

Trường mâu Parasi, giống như một chùm ánh sáng màu lam, cũng đã đâm vào ngực của Dương Thần!

Nhưng, cũng không xuyên thủng giống như Chư Thần nghĩ!

Hai tay của Dương Thần, không biết từ lúc nào đã nắm chặt lấy đầu cây trường mâu, mặc cho nửa đoạn trường mâu đâm vào người hắn, chỉ thiếu chút nữa là đâm tới tim hắn,

nhưng cũng không thêm đề ý chút nào.

Máu tươi từ hai tay và từ ngực Dương Thần chảy xuống, bắn tung tóe ra khắp nơi.

Cuối cùng cũng bắt được mày rồi...

Dương Thần khẽ mở miệng, răng đẫm máu, giống như ác ma cười điên cuồng:

Cây trường mâu của ngươi trong tay ta, đừng mong lấy nó lại...

Vậy sao?

Athena lạnh nhạt hỏi lại một câu.

Một lát sau, một bàn chân trần trắng như tuyết của Athena, liền hung hăng đá lên mặt Dương Thần.

Bụp!

Một âm thanh vang lên, Dương Thần chỉ thấy trời đất quay cuồng, đầu óc giống như quay 360 độ vậy, hai tay không tự giác tự buông lỏng, lại bị cú đá hung hăng kia rơi nhanh xuống!

Chư Thần chỉ thấy, thân thể của Dương Thần bị đập lên trên mặt băng, liên tiếp bị đánh sâu xuống mấy trăm mét, vùi lấp sâu dưới lòng băng

Athena thu hồi lại cây trường mâu đã đẫm máu, nhìn vết nứt thật sâu trên

băng, lâm bẩm nói:

Người như vậy, thì không thắng nổi chúng ta đâu.

Zeus tay nắm Lôì đỉnh, chậm rãi rơi xuống, cau mày nói:

Thần cách của hắn, đang nhanh chóng biến mất.

Chư Thần khác cũng đồng thời hạ xuống, tất cả chủ thần đều nhận ra, Thần cách Hades của Dương Thần, đang tiêu tán với tốc độ khó có thể tưởng tượng.

Giống như một cây đèn dầu gần cạn, ánh sáng càng lúc càng yếu ớt hơn.

Ánh mắt của Venus cũng đã ngấn lệ:

Hades, các người giết hắn thật sao...

Không, Aphrodite.

Apolo sắc mặt cổ quái nói:

Người cảm nhận kỹ một chút, thần cách của hắn mặc dù đang biến mất, nhưng uy áp chân nguyên của hắn...

Đang không ngừng tăng lên!

Sắc mặt Hera âm trầm nói:

Tên phản đồ này! Hắn đang dùng hồn độn thôn phệ thần cách của Hades!

Thật sao!

Vài vị Chư Thần còn lại bỗng nhiên tỉnh ngộ, giật mình thốt lên.

Zeus liếc mắt nhìn Athena đang đứng một bên:

Đây chính là hậu thủ khác của hắn?

Ahtena gật đầu, cũng không phủ nhận, hiển nhiên là đã ngầm thừa nhận.

Chính vào lúc này, mặt băng vốn dĩ tình mạch như chết, lại lay động từng trận kịch liệt, cùng với nó, một sóng trùng kích dâng trào ra!

Uy thế giống như tuyết lở, khiến tảng băng khổng lồ bị nó bay lên mấy trăm thước.

Thân hình của Dương Thần giống như chưa bao giờ bị thương vậy, hoàn hảo không chút tổn hao xuất hiện trước mặt Chư Thần.

Nhưng, lúc này, Chư Thần cũng không thể cảm nhận được chút cảm giác quen thuộc

nào từ trên người Dương Thần, thần cách Minh Vương cũng đã biến mất không còn.

Người đàn ông trước mặt này, hoàn toàn trở thành một tu sĩ trái đất tu vi sâu không lường được!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1649

Thần Không Lò Titan

Thần cách chính là căn bản của Chư Thần, mà trong đó thần cách lại ẩn chứa một sức mạnh khó có thể tưởng tượng được, ẩn chứa trong đó lại là một nguồn tinh thần lực mạnh vô cùng tận!

Hỗn Độn cắn nuốt vạn vật ở trên thế giới, tinh thần lực lại là một trong những loại năng lượng đó, đương nhiên cũng không ngoại lệ!

Dương Thần muốn trong thời gian ngắn có thể nâng tu vi của mình lên mức cực cao, thì chỉ có cách đập nồi dìm thuyền, trực tiếp dùng Hỗn Độn để cắn nuốt thần cách của Minh Vương Hades.

Lại nói, việc trái tim của Gaia sống lại, khiến cho thần cách của Minh Vương Hades được tăng lên một cách nhanh chóng có thể ngang bằng với thực lực của tu sĩ Thượng

Thanh kỳ, hơn nữa tinh thần lực còn là thứ tinh khiết không gì có thể sánh được.

Có thể nói, sau khi bị Hỗn Độn cắn nuốt... hầu như đại bộ phận tinh thần lực của Minh Vương Hades đều được chuyển hóa thành tu vi của Dương Thần.

Tu vi Thượng Thanh kì cuối và Thượng Thanh trung kì được Dương Thần hợp lại làm một!

Trước đây, Dương Thần thường sử dụng thực lực của tu sĩ và pháp tắc không gian một cách riêng rẽ, nhưng hôm nay cả hai thứ này đều đã hòa vào làm một.

Không thể không nói, đây là biện pháp tốt nhất, nhưng đại đa số các chư thần đều không nghĩ Dương Thần sẽ lựa chọn như vậy!

Bỏ đi thần cách, bỏ đi cả pháp tắc không gian, nhưng thực lực lại tăng lên một cách đáng kể!

Không cần Athena giải thích, chư thần đều đã có thể hiểu được sự lợi hại của biện pháp này.

- Chân nguyên thật uy áp... Không biết đã đạt đến cảnh giới nào rồi, với tu vi sẵn có của hắn hợp với tu vi vừa nhận được, chỉ sợ tu vi của hắn giờ đã đạt đến Ngọc Thanh rồi.

Sắc mặt của Hera trở nên khó coi.

Đến lúc này, Dương Thần hoàn toàn có đủ thực lực để đánh một trận quyết chiến với Athena và Zeus.

Ở trong không gian độc lập của Mông Tiêu Dao, mọi người đang nhìn

vào kính tượng xuyên thấu, quan sát một màn mây của Bắc Cực.

Jane vừa rồi đã cho rằng Dương Thần đã thất bại, hai mắt đầm lệ, nhưng lúc này thấy Dương Thần vẫn đứng sờ sờ ở phía xa, đồng thời tu vi đột nhiên tăng vọt không khỏi mừng rỡ.

- Ha ha, tên tiểu tò này, xem ra đã nghĩ thông suốt rồi, kỳ thật hẳn nên làm như vậy từ sớm, dứt bỏ tình cảm nam nữ vô vị, thì sẽ đánh đâu thắng đó, không gì có thể cản nổi.

Mông Tiêu Dao vui vẻ nói, lúc trước thấy Dương Thần không chịu dùng toàn lực xuất thủ, bị Athena và Zeus đánh cho bị thương thì không khỏi lắc đầu.

Ánh mắt Ngọc Tuyết Ngưng lóe lên, không biết nghĩ đến điều gì, nhìn vào kính tượng, trầm mặc không nói.

Lý Tuyết Mai và Dương Nguyên Túc đều vui vẻ, bọn họ tuy tôn trọng quyết định của ân sư, trao cơ hội công bằng cho cả loài người và thần tộc, tuy nhiên bọn họ dù sao cũng thuộc loài người, đều hi vọng Dương Thần sẽ đánh chiến thắng khôi phục nhân loại.

Trong lúc này, ánh mắt của các chư thần hướng về phía Dương Thần, có chút phức

Không còn thần cách, Dương Thần thực sự trở thành một con người, dù đám Apollo, Poisedon có giao tình rất tốt nhưng đối với Dương Thần họ đã không còn nhiều sự thông cảm.

Mặt khác, vào lúc này, Dương Thần là sự uy hiếp lớn đối với sự phục hưng thần tộc của bọn họ.

- Có chút ý tứ

Zeus phát ra tiếng cười:

- Như vậy cũng tốt, dù sao giết một con người cũng dễ chịu hơn là giết người anh em Hades của chúng ta.

Dương Thần dường như không nghe thấy y nói cái gì, chỉ nhắm mắt, triển khai song chưởng, ngửa đầu lên nhìn bầu trời.

Chư Thần lúc này mới phát hiện ra, chẳng biết từ lúc nào, mây đã bắt đầu kéo đến từ bốn phương tám hướng, hội tụ một luồng linh lực cực kì lớn!

Những linh lực này không ngừng ngưng tụ chung một chỗ, sinh ra từng đạo linh lực

màu sắc sặc sỡ, tụ lại chỗ Dương Thần đang đứng, hình thành một cơn lốc xoáy càng lúc càng lớn!

Vòng xoáy linh lực từ từ trở thành một vòi rồng với linh lực cực lớn có Lôi Vân đan

Ở trung tâm vòng xoáy linh lực, cũng lạ là mật độ linh lực loãng không gì sánh được, không khí cũng bị hút ra, không ngừng được đưa lên cao từ từ tạo thành một luồng không khí.

- Đây là... tầng cuối của CỬ thiên thần lôi kiếp, Ngọc Thanh thần lôi kiếp! ?

Hera thất thanh nói, cô cũng không rõ ràng lắm, bởi vì chư thần chưa ai nhìn thấy tầng cuối của CỬ thiên thần lôi kiếp này.

Đây chỉ là chuyện mà họ được biết trong truyền thuyết.

- Mật độ linh lực cao như thế này, như có thực chất, đây là cảnh giới cao nhất của Ngọc Thanh Thần lôi kiếp sao...

Hephaestus kinh ngạc nói.

- Thì ra đây là tầng cuối thần lôi kiếp, không phải dùng hình thức Lôi Vân độ kiếp sao? Cái lốc xoáy linh lực để làm cái gì?

Apollo kinh ngạc nói.

Hermes hét lớn:

- Các ngươi còn chần chừ cái gì? Nhanh tranh thủ lúc hấn chưa độ kiếp xong, giết chết hấn!

Zeus hừ một tiếng, Lôi Đình (lưỡi tầm sét) trên tay loé ra một luồng Lam Lôi quang lóa mắt, bỗng nhiên xuất thủ, đánh về phía Dương Thần!

Xoẹt xoẹt! !

Lôi Đình sắp chạm đến đến Dương Thần, đột nhiên bị một lá chắn vô hình ngăn cản lại, phát ra một tiếng nổ chói tai!

- Lá chắn linh lực?

Hera ngạc nhiên nói:

- Con lốc xoáy linh lực đã bao phủ hấn ở bên trong rồi!

Chư thần không nghĩ tới, Ngọc thanh thần lôi kiếp vẫn còn có cả tác dụng này!

Vòng xoáy của linh lực bao bọc lấy tu sĩ độ kiếp, bởi vậy, tu sĩ bên trong sẽ không bị môi trường bên ngoài ảnh hưởng, mà người ở bên ngoài cũng không có cách nào xâm nhập.

Trên thực tế, cũng không phải là lôi kiếp thực sự bảo vệ Dương Thần, mà là muốn lôi kiếp sinh ra, nhất định phải là quá trình như vậy, hình một lá chắn như vậy.

Dương Thần vẫn đứng im trong vòng lốc xoáy linh lực, nhắm chặt hai mắt, dường như đã quên mất thế giới bên ngoài.

- Không ngờ thứ đó lại có thể ngăn được Lôi Đình, cái lá chắn linh lực đó mạnh đến thế sao!?

Hera không cam lòng nói.

Ngay cả sấm sét của Zeus đều không thể công phá, thậm chí không cách nào ảnh hưởng gì đến Dương Thần, chư thần biết, bọn họ là không cách nào đánh bại Dương Thần, chỉ có thể nhìn hấn độ kiếp.

Sắc mặt Zeus cũng trở nên âm trầm, hai mắt lóe lên cao giọng nói:

- Việc đã đến nước này, để chúng ta sử dụng ánh sáng thần mẫu Gaia, trở

lại vẻ vinh quang của TiTan!

Tất cả chủ thần rùng mình, không khỏi có chút kinh ngạc mà nhìn phía Zeus, tựa hồ đối với quyết định này có chút khiếp sợ.

- Zeus có cần phải làm như thế không... Lúc đó sẽ làm tiêu hao năng lượng Đại Địa Chi Thụ, thần cách đại bộ phận sẽ bị ngưng trệ, còn thần cách thành thực cũng sẽ không thể phát triển được nữa

Poseidon thận trọng nói.

- Đúng vậy, dù cho hấn vượt qua Ngọc Thanh thần lôi kiếp, tới đa chi có thực lực Ngọc Thanh trung kỳ, có người và Athena, chưa hấn cần phải dùng lực lượng của Titan.

Hera không cam lòng nói.

Athena bây giờ mới nói:

- Bắt đầu đi, trận chiến này cần phải sử dụng đến thực lực của Titans mới có thể kết thúc.

Chư thần ngăn ra, Athena nếu đã nói thế, tất nhiên có lý do của nàng, như vậy, đối với quyết định của Zeus, cũng không dị nghị.

Tuy rằng trong bọn họ còn có người cảm thấy không cần tốn công sức như vậy, nhưng

đây chính là một cuộc chiến không thể thua.

Cuối cùng, hết thảy chủ thần đều hạ quyết tâm.

Mười chủ thần bay về phía đỉnh chớp Đại Địa Chi Thụ, làm thành một vòng tròn.

Trên người của từng chủ thần, từ từ lóe ra các ánh sáng khác nhau, không gian bắt đầu không ngừng mà vặn vẹo, tinh thần lực bắt đầu hội tụ tại một điểm.

Càng ngày càng nhiều tinh thần lực, bắt đầu kết nối với Đại Địa Chi Thụ, dần dần, Đại Địa Chi Thụ cùng mười chủ thần đều liên kết lại với nhau, tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, bao phủ lấy chư thần...

Cùng lúc đó, Dương Thần ở giữa vòng xoáy linh lực, mặc dù biết những chuyện đang

xảy ra bên ngoài, nhưng cũng không phản ứng chút nào, vẫn như cũ đắm chìm trong Ngọc Thanh thần lôi kiếp sắp xảy ra.

Cảm thụ được Ngọc Thanh thần lôi, cảm ngộ mình từng bước tiến tới các tầng cảnh giới, cảm ngộ suy đoán ban đầu, xác minh từng chút một...

Mà mười chủ thần, tinh thần lực cùng Đại Địa Chi Thụ tiếp tục liên kết, ánh sáng trên người càng ngày càng chói mắt!

Trên bầu trời Bắc Cực băng hàn, dần dần, bắt đầu có tiếng vang vọng khắp nơi, như đang ngâm nga gì đó...

Đó là ngôn ngữ Thần Tộc xa xưa nhất, cũng chỉ có Thần Tộc mới có thể hiểu được...

- Lúc Băng Tuyết Olympus tan rã, chư thần oai nghiêm trải rộng thế gian,

ta khoác trên vai vinh quang đại địa, lắng nghe âm vang tiết tấu sấm sét

- Vạn vật do Thần Vương làm chúa tể, thời gian vĩnh hằng ngự trị tương lai, đây cũng là, thời đại của các thần khổng lồ Titans...

Lại một lần nữa, bài hát Thần Tộc lại được vang lên.

Theo sau đó, ánh sáng trên Đại Địa chỉ thụ, hóa thành hào quang chói lọi, bắt đầu như mưa sao băng hòa vào thân thể của các chủ thần.

Chẳng biết từ lúc nào, thân thể chư thần, đã bị đám năng lượng hóa thành trong suốt, lóe ra hào quang đặc biệt, không ngừng kéo dài, bành trướng, đồng thời uy áp tinh thần lực cũng tăng lên nhanh chóng!

Ánh sáng vàng kim của Zeus, trở nên to lớn nhất, chỉ trong thời gian chớp mắt, chỉ một mắt cá chân đã lớn bằng cả một ngọn núi.

Ầm ầm mà đặt vào giữa biển, mấy nghìn thước nước biển chỉ bao phủ đến bắp chân của y, mà khi nhấc lên sóng biển, trực tiếp tạo thành một trận biển gầm ngập trời.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1650

Ngọc Thanh Thần Lôi

Lợi dụng năng lượng lớn mạnh trực tiếp tách ra từ trong Đại địa chi thụ để gắn kết huyết mạch Titan của Đại địa chi thụ với thần cách của các chư thần, hình thành cự thần Titan là phương thức chiến đấu để khiến cho các chư thần có thể lập tức khôi phục lại đỉnh cao sức chiến đấu.

Tuy bọn họ đã mất huyết mạch Titan bên trong cơ thể ban đầu, song Đại địa chi thụ vẫn có thể cung cấp lực lượng tương tự như vậy.

Điều này sẽ kinh động gân cốt của Đại địa chi thụ, có thể khiến cho thần cách của thai nhi chết trên phạm vi rộng. Song chư thần đã không còn lo lắng đến điều này nữa rồi.

Bọn họ cần sức mạnh mang tính quyết định để đánh bại Dương Thần độ Ngọc thanh thần lôi kiếp!

Mà điều kinh khủng nhất là không phải chỉ có Zeus hóa cự thần Titan, mà tất cả các chủ thần khác đều đã hóa thành trạng thái tu vi mạnh mẽ nhất của các chư thần!

Lần lượt từng cự thần Titan chống trời đạp đất, buông xuống thế gian.

Với trình độ cao như bọn họ có thể vút thẳng lên tận trời xanh, mây đen chỉ có thể lượn lờ bên hông bọn họ, cánh tay có thể hái được cả sao trời, đạp chân là có thể dẫm vào vực thẳm

Mỗi một bước chân di chuyển của bọn họ đều có thể gây nên sóng to gió lớn, mỗi lần vung nhẹ cánh tay đều có thể cuộn cuộn nổi lên sóng dữ.

Khi mười cự thần Titan bao quanh Đại địa chi thụ thì Đại địa chi thụ vốn vô biên vô hạn cũng trở nên không hề rộng lớn nữa.

Điều khó có thể tưởng tượng hơn chính là tất cả các thần khí mà chư thần vốn có cũng theo đó mà phóng to thêm. Dù là khiên lớn giáo dài của Athena hay là cung thần của Apollo, Atermis đều dựa theo hình thể của bọn họ mà trở thành thần khí khổng lồ.

Đương nhiên, nếu đơn thuần chỉ là biến hóa thành to lớn hơn thôi, vậy thì cũng không gọi là hình thái thần tộc mạnh nhất được.

Cự thần Titan có rất nhiều hiệu quả thần kỳ, một khi biến hóa lớn chính là chư thần có thể thông qua sự nối liền với Đại địa chi thụ, dựa vào Đại địa chi thụ mà hấp thụ nguồn năng lượng không bao giờ cạn kiệt, chuyển hóa thành thứ bản thân có thể dùng được.

Mặt trời, biển cả, khoáng sản, tất cả mọi thứ, chỉ cần là tài nguyên trên Trái đất đều có thể trở thành kiếm sắc và lá chắn của cự thần Titan.

Chỉ cần thần cách bao bọc bên trong cơ thể không bị thương nghiêm

trọng hay bị hủy diệt thì chư thần có thể tiếp tục không ngừng phục hồi hình thái cự thần.

Có thể một ngày nào đó, nguồn năng lượng trên Trái Đất sẽ bị cạn kiệt, và đó cũng có thể sẽ là ngày mà Trái Đất tàn lụi.

Trạng thái Titan hóa của mười hai vị chủ thần có thể khiến họ khôi phục trở lại hình dạng ban đầu. Ngoại trừ Zeus vẫn giữ nguyên được ngoại hình như lúc ban đầu thì các chư thần còn lại đều đã khác đi rất nhiều.

Hera đầu đội vòng nguyệt quế màu đồng xanh, tóc mây tung bay, toàn thân tỏa ra ánh hào quang màu xanh êm dịu, cánh tay phải to lớn nâng một gốc cây táo vàng, trên mình khoác một chiếc váy dài màu xanh hở lưng, bộ ngực ngạo nhân cao ngất làm lộ ra vẻ cao sang quý phái bên trong.

Nhìn Dương Thần đang trong vòng xoáy linh lực, Hera liền mở miệng nói:

- Nhân lúc hắc còn chưa hồi phục chúng ta tập trung toàn lực tiến công, biết đâu có thể phá tan trận tuyến này.

Sau khi biến hóa thành cự thần Titan, do hình thể quá lớn khiến thanh âm dường như cũng giống như là tiếng gầm trong bầu trời, vang vọng khắp nơi.

- Không thể công phá được đâu, ta có thể thấy được thời khắc hắc độ kiếp thành công.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, chính là Athena.

Toàn thân Athena phát ra ánh hào quang thánh thiện màu bạc, mái tóc dài màu hạt dẻ lấp lánh bóng mượt nhẹ nhàng gọn sóng mềm mại, được buộc gọn gàng bên vai phải, khiến vẻ tình xảo tuyệt luân và diện mạo khí khái hào hùng song cũng không kém phần dịu dàng của cô ta càng được tôn thêm phần nổi bật.

Một bộ chiến bào màu trắng xẻ vai dẹt từ lụa bông bình phiêu diêu, trước ngực được tô điểm bằng một chiếc gài áo hình lá ô liu màu óng ánh vàng, cánh tay ngọc ngà thon thả xòe ra, tai trái giơ tám cự khiên Guise ngân sắc lên giữa ngực, tay phải cầm trường giáo Paras. Chất liệu kim loại vừa dày vừa nặng cùng với hình dáng nhỏ nhắn mềm mại của chúng hình thành lên sự tương phản rõ rệt, phong thái vượt trội.

- Vậy người có thể nhìn thấy cuối cùng ai chiến thắng hay không?

Poseidon với tam xoa kích vĩ đại trong tay bắt đầu nói.

Ông vua biển cả đã hiển hiện diện mạo cực mịch vốn có của mình rồi, dưới mái tóc trắng rối tung lộ rõ phần trên cơ thể hùng tráng với ánh sáng rực rỡ lam sắc, sau lưng mọc ra một cái vây dài nhọn và sắc bén, tựa như vây lưng của một loài cự thú dưới biển vậy. Song nửa dưới cơ thể lại là hình dáng một chiếc đuôi rồng biển chìm sâu trong nước biển.

Athena lắc đầu:

- Titan hóa của ta và Zeus có lẽ tương đương với Ngọc Thanh đỉnh của tu sĩ Hoa Hạ, thực lực của Dương Thần sau khi độ kiếp, chỉ ít cũng như chúng

ta thậm chí là còn mạnh hơn vài phần. Với đôi thủ có thực lực như vậy, đại dự ngôn thuật của ta cũng không thể phán đoán chính xác được...

- Không thể nào, hẳn ta sau khi độ kiếp sao mà có thể nhanh chóng nâng cao tu vi được chứ, cũng không thể nào đạt tới Ngọc Thanh đỉnh.

Người chất vấn chính là hỏa thần Hephaestus. Trên chòm đầu của lão lồm nhồm một túm tóc màu lửa đỏ, nửa người trần trụi màu đồng cổ với khí lực mạnh mẽ, cơ thể gồ ghề góc cạnh như là nham thạch vậy, nửa thân trên là một dấu ấn và vết thương dài và sâu hoắm, nửa thân dưới lại là chiếc quần giáp sắt tựa như tầng tầng lớp lớp những phiến vảy cá xếp chồng lên nhau, tay phải mang theo cái chùy hỏa thần tựa như ngọn núi, làm lộ rõ vẻ hung thần ác sát.

- Khả khả... Hephaestus, hay là người thử xem có thể dùng chùy hỏa thần của người cắt đứt độ kiếp của hẳn được hay không.

Hermes ha hả cười to, trông gã ta lúc này đã trở lại thành một thanh niên trẻ trung tuấn tú vô cùng, vóc dáng mảnh mai, mái tóc xoăn màu vàng nhạt, đầu đội nón sắt, mặc áo cộc tay màu trắng, trong tay cầm song xà pháp trượng, chân giẫm lên giày bay rồi bỗng bồng bềnh trong không trung.

Hình thể dù có trở nên to lớn vô cùng, song vị trí của gã trên không trung thay đổi trong nháy mắt, nhanh nhẹn tựa như tinh linh vậy.

Hỏa thần hừm mạnh một tiếng:

- Người cho rằng ta không dám hay sao chứ? Sức mạnh Titan sao có thể chịu thua loài người được chứ?

Nói xong, Hephaestus giơ cao chùy hỏa thần lên, trên đầu chùy nhanh chóng dấy lên ngọn lửa rừng rực, thân chùy trong chớp lát cũng biến thành ngọn lửa hồng, không gian xung quanh chẳng mấy chốc cũng nhanh chóng hòa tan rồi lại liên tục tổ hợp lại.

Một đặc điểm khác của thần Titan là sự hòa hợp đến hoàn mỹ giữa sức mạnh chư thần và pháp tắc không gian, tất cả mọi sự công kích đều không cần thiết phải tận lực vận dụng pháp tắc không gian, chỉ cần sức mạnh trong không gian mà thôi.

Như vậy thì lửa thần bốc lên từ chùy hỏa thần lúc này chính là do không gian bốc cháy mà sinh ra.

- Chùy lửa thánh!!

Hephaestus vươn người nhảy lên, chùy đang quơ trên tay rơi mạnh xuống đất, sức

mạnh tụ hợp tại một điểm, chùy thần rừng rực cháy quét thành một ánh hào quang rực rỡ, nện trên vòng xoáy linh lực tại vị trí của Dương Thần!

Oành...

Một tiếng trầm đục dữ dội, sau khi vòng xoáy linh lực bị chấn động, sức mạnh này bị khuếch tán đi bốn phương tám hướng.

Một làn sóng xung kích thiêu đốt trực tiếp làm cho băng trôi còn lại xung

quanh đại địa chỉ thụ trong nháy mắt đều bị tàn phá tan tành!

Nhưng chính dưới tác dụng đả kích không gian dễ như trở bàn tay như vậy, thông đạo do thành lũy linh lực tụ hợp thành không chút sút mẻ, không hề chịu bất cứ ảnh hưởng gì!

Hỏa thần lập tức cau mày, các vị chư thần khác cũng có phần hơi bất ngờ.

- Xem ra, tất cả thành lũy do Ngọc thanh thần lôi kiếp hình thành nên này có đặc tính gì đó đặc biệt có thể khiến nó tránh được ảnh hưởng của sức mạnh không gian.

Hera nói.

Cùng lúc đó, Dương Thần biết được tất cả những thay đổi của thế giới bên ngoài, thực lực các chư thần đã nâng lên một cao độ mới, hẳn có thể cảm nhận rõ ràng điều này.

Thế nhưng, ngọc thanh thần lôi phủ xuống đã khiến hắn không quan tâm là mấy.

Trên bầu trời thông đạo linh lực rộng lớn, đến tận trời sao tối tăm sâu thẳm dần hình thành một lực lượng trước giờ chưa từng có.

Thành lũy linh lực ngày càng ngưng thực, vòng xoáy ngày càng chuyển động nhanh hơn, mà đường thông đạo xuyên qua vòm trời cũng thêm phần mở rộng.

Dương Thần cảm nhận được sức lôi kéo âm thầm bên trong lực lượng kia, không khỏi hé miệng mỉm cười.

Hóa ra... như vậy..

Dương Thần thâm nghĩ trong lòng.

Ngay sau đó, từ trong hư không u ám xa xôi, một đường lôi điện vượt quá tưởng tượng của tất cả chư thần có mặt tại đây, bỗng nhiên giáng xuống!!
truyện copy từ tungthoanh. com

Ngoại trừ Mông Tiêu Dao và Ngọc Tuyết Ngưng trong không gian độc lập ra, thì không ai ngờ được rằng Ngọc thanh thần lôi lại là màu đen!?

Tia chớp màu đen kì dị giống như màu mực đậm, lại hao hao màu của đêm đen ngưng tụ, như là một con rồng khổng lồ đến từ hư không, thần bí khó lường.

Càng làm cho Dương Thần ngạc nhiên hơn chính là thời khắc Ngọc thanh thần lôi giáng xuống lại không có bất kì tiếng sấm nào, tựa như không hề xảy ra chuyện gì vậy, tình lặng đến phát sợ!

Cảnh này đúng là có phần hơi cổ quái, cứ ngỡ là tất cả mọi người chờ được nghe thấy một tiếng nổ vang rền, song sau cùng lại phát hiện đang xem một màn “kịch câm”, rõ ràng là nhìn thấy lôi đình màu đen ráng xuống, song lại chẳng nghe được động tĩnh gì.

Chỉ nhìn thấy Dương Thần trong thông đạo linh lực ấy trong chốc lát đã bị lôi điện màu đen kia nuốt sống...

Không giống với các thần lôi hào nhoáng rực rỡ khác, Ngọc thanh thần

lôi màu đen này đến rất bình thản, yên ắng, không một tiếng động khiến người ta phải nín thở!

Ngoại trừ bên trong thông đạo ra, xung quanh không hề chịu ảnh hưởng của thần lôi này. Ngay cả vùng biển dưới chân Dương Thần cũng không hề bị liên lụy gì cả.

- Đây là Ngọc thanh thần lôi ư? Sao lại là màu đen như vậy được?

Hermes không khỏi kinh ngạc nhiên nói, song rõ ràng vấn đề của gã đến các chư thần đều không thể giải đáp cho hắn được.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1651

Lực Lượng Thứ Tư

Dương Thần đang ở trung tâm vòng xoáy, đã bị Ngọc thanh thần lôi đen ngòm nuốt hết, lúc ấy đã hoàn toàn chìm đắm trong một thế giới mới tinh, không hề chịu bất cứ ảnh hưởng nào của thế giới bên ngoài.

Dương Thần điềm tĩnh nhắm mắt lại, cảm thụ được thần lôi màu đen đang từng bước từng bước thâm nhập và dung hợp với cơ thể mình.

Dương Thần ngừng thở, cũng đã cắt đứt tất cả mọi quan hệ với trời đất, thậm chí cũng đã ngừng vận chuyển chân nguyên, ngừng cả vận chuyển công pháp...

Sao trời!

Trước mắt là sao trời mênh mông không biên giới.

Dương Thần phát hiện, bản thân hắn đã chìm đắm giữa dòng sông ngân hà tràn đầy thần bí và mỹ lệ.

Những ngôi sao lấp lánh sắc sỡ tựa như những viên đá quý đua nhau khoe sắc, vây quanh vũ trụ tối om, truyền đến một tia âm áp.

Vũ trụ là thân thiết như vậy, một cảm giác quen thuộc chưa từng có từ trước tới nay, thân thể của hắn ngay tại đây tự do bay lượn, xuyên qua xuyên lại như con thoi, trong nháy mắt đã đi được ngàn vạn dặm.

Giống như cá tung tăng vẫy vùng trong nước, như con chim nhỏ bay lượn trên không trung, thế giới của Dương Thần là vũ trụ nguy nga lộng lẫy.

Ngọc Thanh thần lôi màu đen đang lưu động ngay trước mắt, giống như người bạn

thân thiết nhất, không hề mang đến cho bản thân bất kì một cảm giác đau đớn hay bất an gì cả.

Thế nhưng, khi Dương Thần cố gắng nắm nó lại trong lòng bàn tay lại chỉ là một khoảng trống, không có cách nào bắt lấy được.

Mình vẫn còn thiếu sót gì hay sao? Mình không thể nào mà nắm lấy nó được?

Dương Thần có thể cảm nhận một cách rõ ràng, loại sức mạnh thứ ba mà mình đã vô cùng quen thuộc...

Ngọn lửa điên cuồng màu tím, ngọn lửa ăn mòn màu tím và ngọn lửa hủy diệt màu xám...

Ba loại mối lửa do Thiên hỏa, Huyền thủy và hai cực âm dương ngưng luyện mà ra, lần này lại hợp với nhau một cách thần kỳ...

Sự dung hợp của tử hỏa và lam hỏa cho ra Thái thanh thần lôi tô lam, còn lam hỏa dung hợp với ám hỏa lại cho ra Thượng thanh thần lôi ngân lam.

Ngọc thanh thần lõi màu đen lẽ nào lại là do sự dung hợp ngọn lửa thứ ba hay sao?

Không...

Dương Thần nhạy bén cảm nhận được một lực lượng thần bí hơn trong thần lõi này, đó chính là một lực lượng ở tầng cao hơn, dung hợp một cách hoàn mỹ với ba loại môi lửa.

Mà vừa hay lực lượng quan trọng thứ tư này khiến cho Ngọc thanh thần lõi vượt qua

cả ranh giới của pháp tắc thiên địa, nguyên thần dẫn dắt hắn đã thoát ra khỏi gông xiềng của trời đất, tiến vào vũ trụ...

Dương Thần còn nhớ, Jane có từng hỏi hắn có thể ngao du như thường trong vũ trụ được hay không? Hắn đã nói với cô là không thể làm được điều đó, bởi vì không có linh khí trong trời đất, hắn sẽ thiếu đi một loại năng lượng để sinh tồn trong vũ trụ.

Năng lượng tối om thần bí trước mắt này có thể là chìa khóa mà hắn luôn cất công đi tìm bấy lâu nay!

Dương Thần bất giác tiến vào một thế giới huyền hoặc khó hiểu, lúc này, đối với hắn ta thời gian dường như không còn tồn tại nữa.

Hắn vẫn chính là hắn, thế giới của hắn thì vẫn cứ là thế giới của hắn.

Thời gian dần trôi qua, trong thế giới của Dương Thần, tất cả bắt đầu biến mất.

Các chư thần bao vây tấn công từ bốn phía, Đại địa chi thụ, biển cả, sông băng, không khí, mặt đất, bầu trời, rồi lại đến trái đất...

Những ngôi sao nhiều không kể hết cũng bắt đầu biến mất dần, lớn thì có hằng tinh bốc cháy, nhỏ thì có các mảnh nhỏ xíu giữa các vì sao, tinh vân biến mất, ngân hà cũng biến mất rồi, tất cả ánh hào quang ở nơi xa xôi cũng đều biến mất...

Song cứ cho là tất cả đều biến mất hết, dù cho thời gian đã không còn tồn tại nữa, không gian cũng không còn ý nghĩa gì đi nữa, nó vẫn cứ tồn tại...

Đó mới là bộ dạng nguyên gốc nhất của vũ trụ, đó mới là lực lượng nguyên thủy nhất...

Rất mãnh liệt!

Dương Thần cảm thấy sâu thẳm trong tâm hồn mình giống như là mở ra một đôi mắt hoàn toàn mới!!

Thế giới của hắn từ có đến không rồi lại từ không đến có hoàn toàn không giống nhau!

Ngọc thanh thần lõi đang vờn quanh mình kia cuối cùng cũng không còn là hư ảo nữa, mà là một loại năng lượng thật sự có thể sờ thấy được...

Một cái giật mình, khiến cho Dương Thần từ trong bóng tối vô tận quay trở về thế giới thực tại!

Tiếp đó, khóe miệng của Dương Thần không kìm chế được, ngóc ngếch

nở một nụ cười:

Khà khà... khà khà... ha ha... ha ha..

Dương Thần mở mắt ra, ngửa mặt lên trời cười sảng sặc, cười đến độ hớn hờ mà trước giờ chưa từng thấy.

Trong hư không, bóng tối tình mịch ấy dường như đã cảm nhận được điều gì, nên mới thỏa lòng thỏa dạ mà bắt đầu hợp dần lại.

Vòng xoáy linh lực cũng dần dần phân tán ra, tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy, trời đất lại bình yên trở lại.

Điều khiến cho các chư thần lại phải ngạc nhiên thêm một lần nữa là Ngọc thanh thần

lôi kiếp này lại chỉ giáng xuống một thần lôi là đã kết thúc rồi!?

- Đó cũng coi như là... độ kiếp thành công rồi?

Aphrodite thực sự thấy quái dị, không kìm nổi liền lên tiếng hỏi.

Nữ thần tình yêu và sắc đẹp Titan hóa cũng vẫn giữ duy trì được dung mạo hoàn mỹ không thể bắt bẻ được. Toàn thân tỏa ra ánh hào quang nhẹ nhàng màu bạc mờ, thánh khiết tao nhã, dáng vẻ mềm mại thướt tha, trên chiếc váy lụa dài có đai đeo màu trắng có tuyết vài bông hoa tươi đang nở rộ, thanh thoảng lại có những chú chim màu bạc vờn quanh, vùng eo có thắt một đai lưng kim sắc với hoa văn tinh xảo, đúng là đai lưng mê hoặc.

Nhìn Dương Thần cười sảng sặc một mình, Zeus hừm mạnh một tiếng:

- Không thể nào mà cảm nhận được uy áp chân nguyên của hắn, xem ra là đã có bước nhảy vọt về chất.

- Bất luận là thế nào, xem ra lần này cũng đã đến lúc phải quyết chiến rồi.

Thần chiến tranh Ares nắm chặt cây giáo dài trong tay, trên người mặc bộ quần áo giáp nặng trĩu giống như một kị binh hạng nặng, trên đầu đội mũ sắt công kênh chỉ để lộ hai mắt sắc bén.

Athena bỗng gừm y một cái nói:

- Các người đều lui ra phụ trách bảo vệ Đại địa chi thụ cả đi, bây giờ chỉ có ta và Zeus có đủ khả năng đấu với hắn một trận. Nếu như ta bại trận, vậy thì các người cũng không cần lãng phí thời gian nữa.

Những lời này vừa mới thốt ra thì ngay lập tức các thần Titan khác đều tỏ vẻ không vui, đặc biệt là hai vị thần Hera và Poseidon, tuy thực lực không thể sánh bằng Zeus và Athena, nhưng sau khi Titan hóa cũng đã đạt đến thực lực cảnh giới Ngọc thanh, huống hồ Hera còn có cây tảo vàng trên tay, mỗi quả tảo vàng có thể thay thế cô ta gánh chịu đòn trí

mạng.

- Người cũng khó tránh khỏi việc đánh giá quá cao bản thân mình, bản thân người cũng đã thừa nhận là không thể áp dụng đại dự ngôn thuật đối với hắn, vậy người dựa vào cái gì mà biết chúng ta không phải là đối thủ của hắn, kể cả ngộ tính của hắn có cao đến đâu đi nữa, vượt qua Ngọc thanh thần lôi kiếp, nhiều lắm cũng chỉ đạt đến tu vi Ngọc thanh trung kỳ mà thôi.

Hera lạnh lùng cười và nói với các chư thần khác:

- Không cần phải để ý đến đồ tiện nhân ấy đâu, chúng ta cùng xông lên đánh cho tên tiểu tò này hồn bay phách lạc, khiến hắn hiểu rằng nuốt sạch thần cách của Hades là một sai lầm nghiêm trọng đến cỡ nào!

Nhắc tới thần cách Hades bị nuốt, các vị chư thần cũng khó tránh khỏi dâng trào cơn tức giận, dù sao trong con mắt của họ, tuy là có chút giao tình với Dương Thần nhưng mấu

chốt là thần cách của Hades khá quan trọng, đó mới là nguyên nhân cơ bản khiến họ kết thành đồng minh.

Nguyên bản còn có Apollo và Artemis do dự không tự tìm thêm phiền não nữa mà bắt đầu giơ cung thần ra ngắm trúng Dương Thần.

Apollo đã khôi phục thành cự thần Titan màu bạc trắng, toàn thân hùng hực ngọn lửa rừng rực, ở bốn phía xung quanh y biển cả đã bắt đầu bốc hơi, để lộ ra vùng đáy biển nứt

Cung thần đã vĩ đại hóa, thiêu đốt một cây thần tiễn dài mấy nghìn mét, nhắm ngay vào Dương Thần.

Thần mặt trăng Artemis lại là một Titan phát ra ánh sáng rực rỡ trắng muốt như ánh

trăng, đầu đội băng tóc màu bạc, bện từng tùm nhỏ, trên mình khoác bộ quần áo nhẹ nhàng kiêu rêu rú, giương cung thần lạnh giá Selene nhắm vào Dương Thần. Mà ngay dưới chân Artemis lại hoàn toàn không giống với người anh song sinh, đó là sông băng ngưng tụ.

Poseidon cùng với Ares, Hephaestus, Hermes cũng đều giương thần khí của mình lên cao với ý đồ đánh cho Dương Thần một đòn trí mạng.

Tam xoa kích với lực không gian ngưng tụ liên tục, lóe lên những ánh sáng lam đậm, không ngừng co rút không gian nơi Dương Thần đang đứng thành giáo thần chiến, thiêu đốt lên một chùy hỏa thần hùng hực, và bắt đầu tạo ra các loại song xà pháp trượng làm nhiễu loạn nghe nhìn...

Ngoại trừ Venus ra, các chư thần khác đều giở chiêu thức sở trường của mình ra, song

cũng sẽ không có ai quở trách Venus được, dù sao dây lưng mê hoặc của Venus cũng không phải là thần khí trực tiếp gây ra thương tổn, lực chiến đấu của cô ta lại không hề có ảnh hưởng quá lớn.

So với trước kia, thực lực không đủ nhất như Ares đến nay cũng bắt đầu có sức mạnh của tu sĩ Thượng thanh, các chủ thần khác lại càng không cần bàn đến, sức mạnh không gian của bọn họ lại càng thuần túy, uy áp đương nhiên là cũng không giống như bình thường.

Đồng thời, tất cả các chủ thần đều nhận thức rõ ràng rằng, chiến đấu ở cấp bậc này, chiêu thức đẹp mắt chẳng có tác dụng gì cả, mà cái cần thể hiện ở đây chính là sức chiến đấu thuần túy, vòng qua tất cả các chiêu thức, trực tiếp cung cấp trọng quyền một cách hiệu quả mới có thể đường đường chính

chính sát thương Dương Thần.

Athena thấy không ai nghe mình cũng không nói gì thêm nữa, vung trường giáo Paras lên cao, nhìn thẳng vào mắt Zeus một cái, rồi bỗng nhanh như kinh hồng mà đâm vào Dương Thần!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1652

Huyền Bí Của Tính Không

Dù rằng hình thể đã to lớn không gì sánh bằng, nhưng cũng không hề ảnh hưởng gì tới tốc độ của Athena.

Trái lại, hình thể to lớn khiến cho tất cả những đợt công kích đều được vĩ đại hóa, mỗi một động tình đều làm đất rung núi chuyển.

Trường giáo Paras của Athena bám vô số mảnh vụn không gian, tựa như ngọn gió không gian tỏa ra ánh sáng u Lan, xoay chuyển biến động với diện tích kéo dài mấy vạn mét.

Dương Thần trong thời khắc đó, trước mặt các cự thần Titan, trước mảnh vụn không gian với diện tích mấy vạn mét đang trào lên trước mặt, cơ thể của hắn tựa như hạt muối giữa biển, nhỏ bé đến độ gần như không thấy gì!

Mũi tên bốc cháy với ngọn lửa thần mặt trời bạch kim hùng hực, mũi tên băng hàn tản ra luồng khí lạnh thấu xương cốt từ không trung không ngừng giáng xuống như thiên thạch vậy.

Lôi Đình trên tay Zeus sớm đã vận sức phát động, lúc đó gầm lên một tiếng, cũng hung phấn ném mạnh về phía Dương Thần. Trong lúc nhất thời, ánh sáng mạnh của Lôi Đình cũng theo đó mà nổ vang, tựa như một vòng sáng trắng rơi xuống nhân gian!

Công kích của chư thần dù đã che phủ rộng khắp, tuy nhiên cũng không có may mắn gì mà tổn hại tới Đại địa chi thụ, bởi vì Đại địa chi thụ khi các chư thần Titan hóa thì tự thân cũng đã kết thành một lớp Titan rồi.

Bởi vì Đại địa chi thụ tương liên với huyết mạch chư thần, chi càn chư thần vẫn trong trạng thái khỏe mạnh, kết giới Titan vẫn có thể cứng như bàn thạch, không thể dao động.

Dương Thần cứ đứng sững giữa trời đất như vậy, bình tĩnh nhìn công kích che trời của các chư thần rơi xuống đầu mình...

Kíuu...

Một tiếng chim kêu nặng trĩu, lực lượng hỗn loạn của không gian ở vị trí của Dương Thần gây ra hiệu ứng giống như hủy thiên diệt địa vậy.

Từ trong vũ trụ nhìn xuống, toàn bộ bắc cực đều bị năng lượng ngũ quang thập sắc bao phủ, nổ tung khiến cho bắc cực hoàn toàn biến thành một vùng biển đầy vụn băng.

Hơn một phút trôi qua, cường quang mãnh liệt này mới tản ra, khói bụi dày đặc xung quanh Đại địa chi thụ, các chư thần nhìn về chỗ đã hóa thành một hố to khổng lồ mà có chút mê man.

Ngay giây phút vừa mới bắt đầu tiến công, thân ảnh Dương Thần dường

như không hề động đây, có thể nói tất cả công kích đều chính xác đánh vào Dương Thần.

Song không hiểu vì sao, chư thần đều cảm thấy họ đều không bắn trúng Dương Thần!

Dường như là một tấm lưới lớn vung ra, hết lần này đến lần khác bị Dương Thần thừa cơ lọt lưới.

Cảm giác chẳng lành này khiến cho các chư thần đều bắt đầu bất an.

Cuối cùng, cảnh tượng trước mắt cũng đã xảy ra đúng như nỗi lo âu của họ.

Chỉ thấy được một bóng người bị điện lôi đen bao quanh, đang tình lặng bồng bênh trong không trung, từ đầu tới cuối hẳn không hề nhúc nhích chút nào!

- Ngọc Thanh thần lôi!? Hẳn, hẳn nắm giữ Ngọc thanh thần lôi sao!?

Hera không kìm lòng được, nói một cách run rẩy, trong lòng hừng hực đổ kị.

Thực sự khó có thể tưởng tượng được, Dương Thần vừa mới độ kiếp xong, mà đã có thể trực tiếp lĩnh hội và nắm giữ Ngọc thanh thần lôi. Ngộ tính như vậy khiến chư thần có phần khó mà chống đỡ được!

Dường như lực lượng mấy vạn năm nay các tu sĩ khác tha thiết mơ ước, trong mắt Dương Thần chẳng qua chỉ là tặng phẩm kèm theo có thể có được sau khi độ kiếp mà thôi.

Dương Thần lúc này đã tản Ngọc thanh thần lôi ra, khẽ mỉm cười nhìn các chư thần xung quanh, so với lúc trước có ung dung mà khí định thần nhàn hơn.

- Còn muốn đánh tiếp nữa không? Pháp tắc không gian của các người xem ra chẳng có

hiệu quả gì trước Ngọc thanh thần lôi của ta.

Dương Thần nói.

Bị miệt thị như vậy, kẻ tiên phong như Ares lại có chút không cam tâm, khó lòng mà chịu được, liền một lần nữa nhắc trường giáo chiến thần lên, một nhát đâm hung hăng lao về phía Dương Thần!

- Đừng có càn rỡ như vậy!!

Trường giáo chiến thần trực tiếp phong tỏa không gian xung quanh Dương Thần, chỉ lưu lại quỹ đạo chuyển động của trường giáo, giống như một cây trụ trời, định đập bẹp Dương Thần.

Nhưng sau khi Dương Thần lại một lần nữa thi triển Ngọc thanh thần lôi, thân thể

lượn lờ đằng sau lôi điện màu đen kia tựa như không thấy phong tỏa không gian, nhẹ nhàng như thường né tránh những trận công kích của Ares.

Phong tỏa không gian chính thức mất đi hiệu quả, chỉ cần ở vị trí của Dương Thần, pháp tắc không gian liền vô hiệu!

Ares khó mà tin được, điên cuồng quét ngang đám dọc, nhưng tốc độ có hạn, sừng sắt vì may mắn góc áo của Dương Thần cũng không đụng được!

Sắc mặt các chư thần đều sầm lại, rất nhanh sau đó, hỏa thần, thần mặt trời, thần mặt trăng và mục thần cùng tham gia tiến công.

Nhưng cũng rất nhanh, bọn họ phát hiện trong bất lực, trước mặt Ngọc thanh thần lôi, pháp tắc không gian của họ gần như đã mất hết giá trị.

Mũi tên cháy rực thiêu đốt không gian, trong thời khắc va chạm với Dương Thần đã trực tiếp bị mai một, kể cả ánh trăng và nguyệt thực có thể đánh trúng vào Dương Thần thì cũng chẳng có chút ảnh hưởng nào cả, cùng lắm cũng chỉ là một trường hợp đặc biệt mà thôi.

Song xà pháp trượng của Hermes cũng không thể gây ra hoang tưởng với Dương Thần khiến cho Hermes cảm thấy bản thân mình như đang phát nổ lên.

Dương Thần như tản bộ trong sân vắng, đối với công kích của các chư thần như là không có gì. Chỉ cần là do pháp tắc không gian tạo nên thì đều dễ dàng bị bài trừ.

Hỏa thần thấy bất luận làm thế nào để dùng lửa thánh thiêu đốt Dương Thần, cũng khó mà đạt được hiệu quả, vẻ mặt nhất thời biến vàng, thẳng tay giơ búa lên định không dùng lực lượng không gian nào công kích Dương Thần.

Dương Thần cười một tiếng cổ quái, giơ một ngón tay ra, phóng ra một tia Ngọc thanh thần lôi như con mẫn xà, đâm vào chùy hỏa thần với thế lực hùng hồ.

Khiến cho Chư Thần nghẹn họng trân trân đứng nhìn!

Chỉ thấy vô số chùy hỏa thần tự như những ngọn núi to nhỏ, với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được lại bị phân giải đến hao mòn gần như không còn nữa rồi!

Giống như là biến thành bụi bặm khó mà thấy được tung tích.

Chỉ trong nháy mắt, chùy hỏa thần từ trên tay của Hephaestus cũng đã biến mất! Thậm chí ngay cả cận bã cũng đều không tìm được.

Hephaestus lão đảo lui về sau vài bước, tránh xa Dương Thần, kinh hãi nhìn hai bàn

tay rỗng tuếch, ngờ như mình vẫn đang nằm mơ.

Chỉ là một tia Ngọc thanh nhỏ bé khó phân biệt mà lại có hiệu quả kinh khủng đến như vậy?

- Còn muốn tiếp tục nữa không?

Dương Thần hỏi lại một câu, lần này một mực nhìn về phía Athena đang cau mày.

Chư thần gần như đồng loạt nhìn về phía Athena, bởi vì trước đó cô ta đã từng nói rằng ngoại trừ cô ta và Zeus ra thì những người khác đều không cần phải ra tay.

Xem ra lời của cô ra đúng là không sai!

ít nhất, Hephaestus cũng không muốn tới gần Dương Thần nữa.

Trong mắt Athena đã lóe lên ánh sáng lấp lánh khó lường, rồi nói:

- Ngọc thanh thần lõi của người có một loại sức mạnh trên cả không gian, vì vậy mới có thể khiến người không thể bị gì với pháp tắc không gian, khiến cho công kích của bọn ta vô hiệu. Nếu không nhầm, loại sức mạnh này có khả năng hủy diệt đối với các sự vật ở cảnh giới tầng dưới.

- Đúng thế, loại sức mạnh này của Ngọc thanh thần lõi đã vượt qua cả không gian và thời gian, vượt qua cả pháp tắc thiên địa, vượt qua cả những nhận thức của thế giới vật chất, hoặc là các người có thể dựa vào sức mạnh của Đại địa chi thụ để chống cự lại. Song ta đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi, giết chết các người chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, các người không có cách nào phản kháng.

Dương Thần cũng không giấu diếm điều gì, thẳng thắn mà thừa nhận, trong giây phút hấn lĩnh hội Ngọc thanh thần lõi đã biết rằng mình sẽ thắng rồi.

- Là sức mạnh 'Ám vật chất' sao?

Athena đột nhiên hỏi.

Dương Thần sững sốt, sau đó ha ha cười:

- Quả không hổ là nữ thần trí tuệ, nghĩ ra nhanh như vậy. Không sai, xét từ một ý nghĩa nào đó thực sự có thể gọi đó là 'Ám vật chất', song đó chỉ là cách gọi mà con người hiện có, thực ra ta cũng không biết được rốt cuộc nó là cái gì nữa, bất luận là thế nào, nó vẫn cứ tồn tại.

- Thực là vậy sao...

Athena yếu ớt thở dài.

- Từ rất sớm trước khi tới trái đất này, ta đã từng muốn tìm kiếm thứ vật chất thần bí này trong vũ trụ, muốn chứng minh sự tồn tại của nó, song vẫn chưa bắt tay vào làm được. Suốt từ đó đến nay, ta cũng không dám tin chắc, thứ vật chất ngằm này có tồn tại hay

không, nếu có thì tồn tại dưới hình thức nào.

- Bây giờ xem ra 'Ám vật chất' đích thực là có tồn tại, hơn nữa lại là lực lượng trên cả không gian và thời gian nữa. Chỉ đáng tiếc không có thời gian để cho ta nghiên cứu.

Trong không gian độc lập, Jane khi nghe được tất cả những điều này cũng có chút hưng phấn.

- Tiếc rồi, Ngọc thanh thần lõi là thần lõi dung hợp với 'Ám vật chất'!? Chẳng lẽ nói thượng cổ tiên nhân có thể đi lại trong tinh không vũ trụ là do họ nắm giữ 'Ám vật chất'!? Jane không nhịn được liền hỏi.

Nếu như nói 'Ám vật chất' là yếu tố then chốt khiến cho các tu sĩ quyết định sự tồn tại của vũ trụ, vậy thì nói xong đã thông rồi, bởi vì xét theo tình hình trước mắt thì 'Ám vật chất' có khắp mọi nơi, song lại không giống linh

khí trên trái đất khi đã ra khỏi trái đất thì sẽ ngày càng loãng hơn.

Mông Tiêu Dao gật đầu:

- Đúng như tiểu tử kia nói. Dù chúng ta có thể thông qua 'Ám vật chất' có thể tự do bay qua lại trong không gian, nhưng chúng ta cũng không rõ lắm, 'Ám vật chất' kia là cái gì nữa, đó vẫn là ẩn số mà chúng ta cần đi tìm...

- Các bậc thượng cổ tiên nhân cũng bởi vì khám phá những điều huyền bí này mà mới lần lượt rời khỏi trái đất này...

- Người có lẽ sẽ không hiểu được, đến cấp bậc như chúng ta thì rất nhiều thứ đều sẽ

thấy mờ nhạt rồi, chỉ có huyền bí về vũ trụ như vậy mới có sức thu hút với chúng ta mà thôi.

- Ai có thể nói rõ điều huyền bí của vũ trụ mông lung. Thực ra không chỉ là 'Ám vật chất', ngay cả vì sao trong trời đất lại có thiên kiếp, vì sao Cửu thiên thần lôi kiếp có thể dẫn dắt các tu sĩ từng bước tiến vào vũ trụ, tất cả đều là ẩn số mấy trăm nghìn năm nay. So với các bậc tiền bối đã sớm bước vào tình hà từ mấy trăm nghìn năm về trước thì chúng ta vẫn còn quá bé nhỏ...

Ngọc Tuyết Ngưng khẳng khái nói.

Jane gắng sức gật đầu, đối với cô ấy mà nói, đây cũng là một thế giới hoàn toàn mới. Cô ấy nhất định là đã rất mong chờ một ngày nào đó trong tương lai sẽ bắt tay đi nghiên cứu 'Ám vật chất'

Thế nhưng điều làm cô ấy hài lòng nhất ngay trong lúc này vẫn là Dương Thần đã có được thứ sức mạnh siêu việt pháp tắc không gian này, nhất định nắm chắc phần thắng trong tay rồi!

Mông Tiêu Dao cũng tỏ vẻ vui mừng thoải mái. Đối với lão mà nói, dù Dương Thần vẫn chưa có bước qua đạo môn đó, song với ngộ tính của Dương Thần thì chẳng bao lâu nữa cũng sẽ vượt qua mà thôi. Lão đã có thể yên tâm mà đem trái đất giao lại cho người kế nghiệp được rồi.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1653

Hoàng Hôn Của Chư Thần

Trên Bắc băng dương

Các chư thần khi nghe được cuộc đối thoại giữa Athena cùng Dương Thần, không khỏi có chút ngờ ngàng và không cam lòng.

Không ngờ Dương Thần lại nắm giữ Âm vật chất thứ lực lượng thần bí trong vũ trụ chưa được biết đến, có thể không đếm xỉa gì đến pháp tắc không gian? Nói như vậy, bọn họ không có cơ hội chiến thắng rồi!

Giống như là lấy trứng chọi đá, đánh mấy vạn năm chưa chắc đã có thể đập bể khối đá. Huống hồ bọn họ lại chỉ có một thần cách, sao có thể chống đỡ lại Ngọc thanh thần lôi của Dương Thần được?

Dương Thần bùi ngùi than thở:

- Hiện giờ, sức mạnh tuyệt đối của ta đã hơn hẳn tất cả các người, nếu cứ tiếp tục đánh chỉ là gây thương vong vô nghĩa mà thôi. Chỉ cần các người từ bỏ Đại địa chi thụ, để con người trên trái đất có thể sống những ngày tháng yên ổn thì ta sẽ nể tình xưa nghĩa cũ mà không làm khó các người.

Theo ý của Mông Tiêu Dao, trận chiến này nếu không phải chư thần chiếm lĩnh trái đất thì sẽ là các chư thần bị tiêu diệt tận gốc, dập tắt ngọn lửa khôi phục thần tộc.

Song Dương Thần cũng không muốn làm như vậy, xuất phát từ trách nhiệm của một con người, một người chồng, một người cha, hẳn cũng không nỡ ra tay với Athena.

Đó cũng là lí do vì sao mà Dương Thần hy vọng Athena sẽ từ bỏ tất cả mà bình tĩnh trở lại.

Bất luận có thể hoán đổi Lâm Nhược Khê trở lại hay không, ít nhất, linh hồn của các cô vẫn còn tồn tại.

Dương Thần biết rõ uy lực của Ngọc thanh thần lôi, nếu như Athena chết đi, linh hồn của Lâm Nhược Khê và Thập Thất, tất nhiên cũng sẽ sớm bị hủy diệt.

Dương Thần không dám tưởng tượng, nếu như giết chết Athena thì sẽ đổi mặt thế nào với Lam Lam trong những ngày tháng tới...

Khi Tiểu mập mở trừng trừng đôi mắt to tròn vô tội nhìn hẳn hỏi mẹ đi đâu, lẽ nào hẳn sẽ phải tự mình nói với con gái rằng chính bố con đã giết mẹ con?

Chỉ một ý nghĩ nảy lên trong đầu cũng khiến Dương Thần run rẩy trong lòng...

Dương Thần tự nhận đã nhìn thông rất nhiều thứ, đã tự lâu cũng không

quan tâm nhiều tới những luân lý thế tục, song có nhiều chuyện, giống như những chuyện khắc cốt ghi tâm, căn bản không thể thay đổi được.

Đây cũng chính là điểm khác biệt giữa Dương Thần và Mông Tiêu Dao trong con mắt Ngọc Tuyết Ngưng.

Trước những lời khuyên giải của Dương Thần, đa số các chư thần đều lựa chọn im

lặng.

Cũng không phải cứ cam tâm tình nguyện như vậy mà là thực sự nghĩ không ra cách gì có thể đánh bại được Dương Thần.

Lúc này, Athena buông rủ trường giáo xuống, giương lá chắn không lồ lên, khề than

thở:

- Không thể quay lại nữa rồi, ta đã đợi ngày hôm nay hơn hai vạn năm rồi... cũng cần phải có câu trả lời rồi.

Dương Thần nhú mày, sự cố chấp của người phụ nữ này vượt xa so với tưởng tượng của mình, biết rõ là không thể thắng được, vậy mà vẫn cứ muốn đấu đến thời khắc cuối cùng hay sao?

Zeus vẫn với vẻ mặt âm trầm bỗng nhiên ngừng đầu nói:

- Dương Thần, cho dù ngươi có Ngọc thanh thân lõi đi chăng nữa, chỉ cần Đại địa chi thụ không quy xuống, chúng ta sẽ vĩnh hằng bất diệt! Nếu như ngươi muốn đấu vậy hãy đem tất cả năng lượng làm tế phẩm cho thần tộc Titan chúng ta đi!

Zeus ra lệnh một tiếng khiến cho các chư thần khác toàn lực tăng cường kết giới Titan

của Đại địa chi thụ, chỉ còn lại lão và Athena cùng đấu một trận quyết tử với Dương Thần.

Dương Thần không ghìm nổi lắc đầu khẽ cười nói có chút bất đắc dĩ:

- Các ngươi tội gì mà chuốc khổ vào mình, lẽ nào các ngươi không biết Dương Thần ta cả một đời chỉ có đánh thắng chứ chưa từng nhận thua hay sao... Ta không thể thua bất kì ai trong số các ngươi, kể cả các ngươi muốn đặt cược trái đất.

- Vậy ngươi cứ thử xem!

Zeus hừm mạnh một tiếng, Lôi đình khổng lồ trên tay lóe lên thứ ánh sáng cuồng bạo, hấp thu càng nhiều năng lượng từ trong Đại địa chi thụ, uy lực đã đạt đến đỉnh cao mới.

- Con giận thiên thần!

Zeus gầm lên một tiếng giận dữ, vòm trời như sục lún, tiếng sấm nổ tung.

Lôi đình trên tay trong thời khắc tuột khỏi tay lại khiến cho không gian xung quanh nó phát sinh ra ma sát không gian kịch liệt, xuất hiện khúc xạ lôi đình trên phạm vi lớn.

Chỉ một thoáng, cả một vùng bầu trời đều bị lôi quang kim lam sắc

nhuộm đậm, thân ảnh Dương Thần giống như một điểm đen nhỏ xíu, chỉ chớp mắt là không còn tăm tích.

Thế nhưng, chỉ trong chốc lát, một chùm sáng lôi điện màu đen xuyên qua mây gió cuồng bạo mà phóng tới!

Giống như cột chống trời tiến thẳng về phía chân trời, từ từ nuốt sạch lôi đình kim lam sắc ở xung quanh!

Zeus tròn tròn hai mắt vội vã hô gọi Lôi đình quay trở lại.

Thế nhưng sau trở về tay lão thì kích thước chỉ còn lại 1/3 so với ban đầu, lại bị Ngọc thanh thân lôi hủy hoại hơn phân nửa!

Dương Thần lạnh lùng cười nói:

- Ngọc Thanh thân lôi của ta không chỉ không thấy pháp tắc không gian của người mà còn có đặc tính sức mạnh của hỗn độn đỉnh mà ta vốn có từ xưa, có thể nuốt năng lượng của các người để hóa thành tu vi của ta. Sao hả, có còn muốn tặng thuốc bổ cho ta nữa hay không?

- Làm gì có chuyện ấy!

Zeus vô cùng phẫn nộ, y vốn thoát ra từ đại trận, hăng hái dự định sau khi khôi phục

Đại địa chi thụ sẽ chấn hưng lại thần tộc.

Nhưng xuất quân gặp trở ngại, vẫn chưa có gì khởi sắc, vậy mà đã bị Dương Thần cản trở như vậy đương nhiên sẽ giận dữ vô cùng.

Chỉ nghĩ đến đây, Zeus đã hoàn toàn không để ý, bắt đầu vung nắm tay của cự thần Titan tấn công cuồng bạo về phía Dương Thần!

Mỗi một quyền quang của Zeus đều kinh động điện lôi kim lam sắc, uy lực vô biên, nhưng đối với Dương Thần mà nói thì hoàn toàn không có tính thách thức gì cả, có thể né tránh một cách dễ dàng.

Dương Thần nghĩ hay là không có tác động của liều thuốc mạnh, chư thần sẽ không hiểu được sự chênh lệch này, sẽ không tính đến chuyện từ bỏ. Thế nên Dương Thần không

dự định kéo dài thêm nữa.

Một đạo Ngọc thanh thân lôi màu đen từ tay Dương Thần phóng ra, kết thành một cự kiếm thân lôi dài mấy chục thước trong không trung.

Cơ thể Dương Thần như chớp điện, đâm thẳng về phía cái đầu người vĩ đại ở trên tầng mây của Zeus!

Zeus cuống quýt giơ tay ra ngăn cản Dương Thần, nhưng cự kiếm thân lôi tựa như đâm một khung cửa sổ giấy, rất nhẹ nhàng đã có thể đâm xuyên qua cự chướng của Zeus

- Cẩn thận!

Hera đã sớm để ý tới điểm gỡ, cây táo vàng trên tay phát ra một tia sáng kim sắc, chính là một quả táo vàng bay vào trong năng lượng nội thể của Zeus.

Oanh!

Một tia sáng óng ánh phát ra từ trên cơ thể Zeus, trong thời khắc cự kiếm Ngọc thanh thần lôi va chạm với chóp đầu của Zeus gây ra một chút cản trở!

Zeus nhờ vào kẽ hở không này cũng đã tránh được một đòn công kích của Dương Thần!

- Cây táo vàng...

Đòn tấn công không thành này khiến Dương Thần có chút không vui nhìn về phía Hera lạnh lùng cười nói:

- Nếu ngươi đã có thể chống đỡ được như vậy, chi bằng ta đôi phó với ngươi trước

Hera vừa nhìn đã biết tình hình gay go hơn, vội vã hô gọi một quả táo vàng ra, trong khi đó, quả táo vàng này lại giống như hóa thành một hư ảnh của Hera, bao trùm lấy nhau.

Dương Thần không nói lại lần thứ hai, lần này thẳng tay ra một chiêu, một đao Ngọc thanh thần lôi từ không gian bên ngoài trái đất giáng xuống!

Tựa như một chú giao long màu đen cắn xé vậy, không ngừng rơi xuống theo, càng lúc càng sung sức, cho đến khi cả cơ thể Hera đều bị bao phủ trong đó!

A!!

Hera khó lòng kêu lên một tiếng, cây táo vàng trên tay như muốn cứu chủ, song thực sự lại không chống đỡ nổi sức đè nén ở cảnh giới cấp cao như Ngọc thanh thần lôi, bị hóa thành những mảnh vụn vàng, rồi biến mất.

Hera dựa vào quả táo làm tiêu giảm thương tổn, rồi lại có Đại địa chi thụ liên tục vận chuyển năng lượng, nên cuối cùng cũng coi như sống sót, song thần cách của cô ta suy yếu vô cùng.

Thân thể cự thần Titan cũng khó mà duy trì cho được, Hera nhanh chóng biến hóa trở lại hình thái con người ban đầu, hóa thành cô gái áo xanh, mặt mũi trắng bệch miễn cưỡng trôi nổi trong không trung.

Uy lực một đòn công kích của Dương Thần khiến cho chư thần khiếp sợ. Hera lại chỉ bị Ngọc thanh thần lôi va nhẹ một cái mà đã bị trọng thương như vậy, còn phá hủy thần

khí, nếu như tiếp tục đấu thêm một lát nữa, vậy chẳng phải là ngay cả đến luân hồi cũng không có cơ hội nữa, thậm chí hồn bay phách lạc!?

Nguy hiểm đến tính mạng hơn nữa là tốc độ cực nhanh của Ngọc thanh thần lôi vượt xa so với tưởng tượng. Nếu không có Đại dự ngôn thuật của Athena, bọn họ muốn né tránh khó như lên trời vậy!

Đúng lúc Chư Thần vẫn còn đang lúng túng không biết phải làm sao thì Dương Thần đã hô gọi mấy chục thần lôi lên với mục tiêu trực tiếp phá hủy kết giới Titan của Đại địa chi thụ!

- Đừng để hắn phá hoại kết giới! Bảo vệ Đại địa chi thụ!

Poseidon hô lớn một tiếng, chư thần cũng không dám để Dương Thần dễ dàng phá

hoại kết giới công kích Đại địa chi thụ, chi có thể bất chấp tất cả mà xông lên phía trước thi triển các tuyệt chiêu của mình, cố gắng hết sức mình để kháng cự mấy đạo thần lôi này.

Nhưng sức mạnh của Ngọc thanh thần lôi, kể cả tu sĩ Ngọc thanh đỉnh cao cũng không dám tùy tiện đụng chạm, thực lực của chư thần đâu có chịu được?

Khi thần lôi màu đen làm tiêu hao hết sức phản kháng của các chư thần thì cũng giống như Hera vậy, bảy vị chủ thần còn lại cũng đều vì bị trọng thương mà mất đi thân thể Titan, khôi phục lại bộ dạng ban đầu.

Muốn tiếp tục chiến đấu, gần như không thể nào, những tổn thương của thần cách nếu như không chăm sóc trong thời gian dài thì khó mà hồi phục lại như cũ được.

Ánh mắt Dương Thần liếc qua về phía Zeus và Athena vẫn còn nán lại, nói:

- Các ngươi cũng đã nhìn thấy rồi đấy, ta muốn hủy diệt Đại địa chi thụ, các ngươi hoàn toàn không thể ngăn cản được.

Athena nhíu mày, có vẻ như đang chìm đắm trong suy tư.

Còn Zeus lại mặt mày ủ rũ, lúc đó đột nhiên lại cảm thấy có điều gì đó hoang đường, lớn tiếng cười to, gắt gao nhìn chằm chằm Dương Thần nói:

- Nếu đã như vậy, thì liệu một trận thôi!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1654

Một Lòng Muốn Chết

Dương Thần ồ một tiếng, cười nói:

Người còn có mảnh khố khác ư?

Zeus cười quái dị, bỗng nhiên, toàn thân Titan cực lớn, bắt đầu tản ra khí tức tà dị đen ngòm ngòm, vô số yêu quái, u minh quỷ quái, bắt đầu lượn lờ xuyên qua thân thể của Zeus.

Ngay lập tức, toàn bộ thân thể Zeus, đâu đâu cũng là tiếng gào khóc thảm thiết, vô cùng đáng sợ!

Dương Thần hơi sững sốt, mà ngay cả Athena và các Chư Thần khác cũng có chút giật mình.

Dương Thần hí hí hóp hóp mắt, lúc trước còn buồn bực Zeus thế nào còn bảo lưu được hình thái nguyên bản của mình, chẳng lẽ không luân hồi? Xem ra, đáp án chính ngay trước mặt đây rồi...

Một khắc sau, trước mặt Dương Thần, Zeus với tốc độ nhanh nhất, bắt đầu dung hòa.

Giống như hóa thành một dịch thể cực lớn màu đen, quỷ khí bao trùm, trong không trung không ngừng vắn vẹo nhúc nhích.

Sau một lúc công phu, xuất hiện trước mặt là một yêu ma kinh khủng trước giờ Dương Thần chưa từng nhìn thấy.

Con yêu ma này toàn thân đen ngòm, toàn thân giống như một con trăng khổng lồ dài

vạn mét, rộng mấy trăm thước.

Thân thể to mọng chìm vào trong nước biển, bị nước biển ngấm dần bắt đầu tỏa ra mùi tanh tươi, hai bên mọc ra tua ma ngắn nhỏ kinh tởm.

Còn phần đầu của con yêu ma này, ngoài cái miệng lớn dính máu cùng với chất nhờn màu đen tanh hôi, căn bản cũng không có bất kỳ khí quản nào, giống như cả thân mình ngoài cái miệng ra, còn lại bung kín lại vậy!

Đây là thứ gì vậy... Zeus sao lại...

Apollo ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Gã chẳng lẽ... trong đại trận, luân hồi vào trong cơ thể con yêu ma này rồi? Hỏa Thần kinh ngạc nói.

Tất cả mọi người trong này, ngoài Athena ra, thì không ai biết được.

Zeus sở dĩ luân hồi đến loại yêu ma này, trong thời thượng cổ được gọi là u Huyết Mau Trùng.

Loại yêu ma này khi sinh ra cũng không mạnh, nhưng nó có một đặc tính, đó chính là tiếp xúc với yêu ma khác, sau khi cắn nuốt hấp thu, thì có thể hóa

thành bộ dạng của yêu ma khác, không dễ dàng bị phát hiện, hơn nữa không ngừng lớn mạnh thực lực của mình.

Chỉ cần không ngừng cắn nuốt, loại yêu ma này sẽ không bị chết, thực lực cũng càng ngày càng mạnh hơn.

Hai vạn năm trước Zeus sau khi phát hiện ra đặc tính của con ấu trùng này, giúp con ấu trùng này không ngừng lớn, đợi đến khi thực lực đến một cấp bậc nhất định, liền đem

Thần cách luân hồi vào trong cơ thể con Mau trùng này.

Mau trùng có thể hóa thành bộ dạng của Zeus, đồng thời Zeus cũng thôn phệ được năng lực trùng thể yêu ma lớn mạnh.

Đây cũng chính là lý do tại sao, yêu ma trong đại trận xung Zeus là vương, gã mặc dù là Thần tộc, nhưng cũng đã có được thân thể của yêu ma.

Là thiên vương trong chủ thần, Zeus nếu như không bất đắc dĩ, quyết sẽ không lộ ra chuyện này, cho dù chưa nói đến vẻ quang, thậm chí có thể nói mất mặt.

Nhưng lúc này, Zeus cũng hết cách với Dương Thần rồi, chỉ có thể liều mạng đánh cược một lần, mượn sức mạnh của Đại địa chi thụ, phá lệ cường hóa thân thể u Huyết mẫu trùng, xem có thể thôn phệ được Dương Thần hay không!

u Huyết mẫu trùng há to miệng máu, giống như một cái động không đáy, một luồng âm phong từ trong thân thể sinh ra, thân thể hơn vạn mét, dẫn phát dòng lốc xoáy cực mạnh, khi lốc xoáy này hướng về phía Dương Thần, cũng đã có lực cắn nuốt hấp thụ sông núi siêu mạnh!

Dương Thần cũng sẽ không ngờ nghêch để mặc còn trùng này nuốt sống mình, mặc dù không cho rằng vào trong sẽ thế nào, nhưng như vậy thực sự buồn nôn đến mức khiến hắn có chút không chịu nổi.

Nhưng, khi Dương Thần định tránh lốc xoáy âm phong này, Dương Thần lại phát hiện ra, mục tiêu của u Huyết mẫu trùng này... lại không phải là mình!!

- Grummm.

Mau trùng há miệng càng lúc càng lớn hơn, sau khi ngáng đầu thật cao lên, lại một ngum cắn về phía nơi mà Athena đang đứng.

Athena nhú mày, không ngờ lại không phản kháng gì, ngược lại lại nhắm mắt lại, cùng với lốc xoáy âm phong này, không ngừng thu nhỏ thân hình Titan lại, bị u Huyết mẫu trùng hút vào trong miệng!

Rất nhanh, Athena liền bị mẫu trùng nuốt vào trong bụng, cũng không biết nằm ở chỗ nào trong thân thể khổng lồ này, biến mất.

Zeus! Anh điên rồi sao? Anh nuốt Athena sao?

Chư Thần nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi vô cùng ngạc nhiên, Ares gât gông là người đầu tiên gào lên.

Còn Zeus thì lại không chút để ý đến nghi vấn của Chư Thần, mặc dù đã

hóa thành thân thể mẫu trùng rồi, nhưng gã vẫn có thể phát ra giọng nói trầm trầm.

Dương Thần... Bây giờ Athena cũng đã ở trong bụng ta rồi, chỉ cần chốc lát, ta có thể tiêu hóa được cô ta. Đến lúc đó, linh hồn của hai người con gái mà anh yêu thương, cũng sẽ tiêu tán cùng. Anh nếu như có thể ra tay, đánh một trận với ta, ra tay với Đại địa chi thụ, nhưng... Anh phải nghĩ kỹ đến hậu quả!

Tiếng cười hùng hậu của Zeus, từ trong cơ thể u Huyết mẫu trùng cổ quái phát ra, có vẻ vô cùng âm u quỷ dị.

Chư Thần rốt cục cũng hiểu ra, cái này không ngờ là vì lấy linh hồn của hai người con gái Lâm Nhược Khê và Thập Thất, uy hiếp Dương Thần!

Athena vô cùng thông minh, rõ ràng cũng nghĩ tới điểm này, cho nên cũng không phản kháng, chấp nhận cách làm của Zeus.

Vì phục hưng Thần tộc, cô thậm chí có thể không chống cự lại sự chém giết của Zeus.

Chư Thần không khỏi hoang mang, tiêu điều.

Hai vạn năm chờ đợi, có lẽ đối với Athena mà nói, ý nghĩ không giống bình thường, cô thực sự có thể, hi sinh đến bước này sao?

Dương Thần cũng sững sờ đứng nguyên tại chỗ, đờ người nhìn thân thể của u Huyết

mẫu trùng, mơ hồ có thể nhìn thấy Athena trong đó vậy.

Trong mắt Dương Thần hằn lên vài tia máu, cơ thịt trên mặt từng trận co quắp, xiết chặt nắm đấm, cố gắng không chế cảm xúc của mình.

Hắn không ngờ có thể như này, kiểu tất phải chết như này phải giữ vững quyết tâm hi vọng phục hưng lại Thần tộc, khiến Dương Thần có chút không biết phải làm sao...

Nhất thời, cục diện giằng co, tiếng cười âm trầm của Zeus, cùng với nỗi buồn vô cớ của Dương Thần, trở thành hai cực đối lập...

Mọi người trong không gian độc lập, nhìn thấy màn này, cũng đều không kìm chế nổi

liền đứng lên.

Vốn dĩ cho rằng không có chuyện gì rồi, có thể thấy Dương Thần không ngờ lại không hạ thủ, vẻ mặt luôn không chút rung động của Mông Tiêu Dao hiện lên tia giận dữ

Tên tiểu tử này, chẳng lẽ còn chưa nhìn thấu sao, lực lượng Ngọc thanh thần lôi, hoàn toàn có thể đánh gục con u Huyết mẫu trùng này, đúng là hồ đồ mất khôn...

Ngọc Tuyết Ngưng nhìn thấy Mông Tiêu Dao lắc đầu thở dài, cười ha hả nói:

Hắn tất nhiên là biết, nhưng đối với hắn mà nói, khiến hắn ngờ ngàng thất thố, không phải không biết làm thế nào để giết chết Zeus, mà là... Athena

cũng đã có ý định một lòng muốn chết rồi.

Hừ! Gỗ mục khó khắc!

Mông Tiêu Dao cười khẩy:

Chỉ nhìn thấy cái tư lợi trước mắt, mà lại quên đi thiên hạ, xem ra cũng khó làm nên trò trống gì rồi...

Jane thất thời hai mắt đầm lệ, mắt nhìn Zeus tràn đầy hận ý, nhưng lại bất lực.

Chính vào lúc này, Dương Thần trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt như lộ hết toàn bộ đao phong, toàn thân người, phát ra sát khí như thật.

Zeus phát hiện có chút gì đó không đúng, trong lời nói mang thêm chút khí tức rằng

buộc, nói:

Dương Thần, ngươi cần nhắc thế nào?

Khóe miệng Dương Thần hiện lên nụ cười tàn nhẫn:

Có thể là người ở trong đại trận quá lâu rồi, không ai nói cho người biết, con người tôi, ghét nhất chính là một chuyện...

Cái gì...

Thân thể u Huyết mầu trùng nhúc nhích, vận sức chờ phát động.

Trên người Dương Thần, đột nhiên phát ra Ngọc thanh thần lôi màu đen mãnh liệt, cả người dường như cũng hóa thành một cái động màu đen, sát cơ chợt xuất hiện.

Ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Khi Dương Thần nói, đồng thời bóng người trong nháy mắt sớm đã thâm nhập vào đỉnh đầu của con u Huyết mầu trùng kia.

Phụt!

Zeus thậm chí cũng không kịp phản ứng lại, Dương Thần hóa thành thành thần lôi, cũng đã chui ra khỏi cái đầu bản thể của gã, lại từ vị trí bụng xuyên thủng mà ra! Chư Thần căn bản ánh mắt cũng không thể nào nhìn kịp, chỉ nhìn thấy một tia chớp màu đen, trên thân thể khổng lồ của u Huyết mầu trùng, không ngừng xuyên qua xuyên lại hơn trăm lần, mỗi một lần xuyên qua đều chọc thành từng lỗ thủng cực lớn, yêu vụ màu đen tóe ra tứ phía.

Zeus gào thét không cam lòng, nhưng không thể làm gì được, lực phá hoại cực mạnh của Ngọc thanh thần lôi, khiến bản thân gã không thể nào điều khiển như ý muốn của mình được, càng đừng nói gì đến cắn nuốt Athena trong thân thể gã.

Khi Dương Thần hiện thân, lại đứng sừng sững trong không trung, tay trái của Dương Thần, cũng đã nâng một quả cầu tản mát ra tia chớp màu kim lam chói mắt.

Thần cách!

Vừa nãy khi Dương Thần tấn công, không ngờ trực tiếp cắt rời Thần cách của Zeus từ trong thân thể mẫu trùng ra.

Linh hồn của Zeus không ngừng từ trong đó truyền tiếng gào thét không cam lòng ra, nhưng tất cả cũng không kịp nữa rồi, bị Dương Thần trấn áp, gã đến cơ hội luân hồi cũng không còn nữa.

Dương Thần thản nhiên nhìn thân thể mẫu trùng dần tiêu tán hóa thành từng trận hắc khí, lạnh lùng nói:

Vốn dĩ có lẽ ngươi còn có cơ hội sống sót, chỉ trách rằng, ngươi không nên uy hiếp ta... Dương Thần ta có thể tạm thời chịu thua, nhưng không có nghĩa là chịu thua cả đời... Ta có thể tạm thời nhẫn nhịn, nhưng không có nghĩa là ta có thể chịu đựng uy hiếp...

Vừa dứt lời, một chùm tia sét màu đen, trực tiếp hóa Thần cách của Zeus thành hư ảo!

Chư Thần giật mình nhìn toàn bộ cảnh này, vô cùng cực hứng chán nản.

Zeus không ngờ lại chết hẵn như này sao?

Có lẽ, bắt đầu từ đây, chính là sai lầm, Dương Thần ngày hôm nay cũng đã không người nào ngăn nổi nữa rồi.

Mười hai chủ thần, giờ chỉ còn lại mười người, Chư Thần không khỏi lộ vẻ đau xót không thể che giấu nổi.

Tàn thể của u Huyết mẫu trùng cuối cùng tiêu tán hoàn toàn, thân hình của Athena, lại lần nữa hiện ra.

Athena chẳng biết đã bỏ đi thân thể Titan khổng lồ từ lúc nào, thu lại hai món Thần

khí, biến trở về dung nhan quen thuộc, bộ dạng mái tóc đen phiêu diêu như Tiên, bộ váy đen ung dung trang nhã, giống như những gì trong đầu Dương Thần hình dung.

Khi ánh mắt của Dương Thần và cô ấy gặp nhau, hai người đều rất bình tĩnh, không có vẻ bi thương, cũng không có sự tức giận, lại càng không có sự vui sướng gì, chỉ là đứng ngây ra nhìn nhau...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1655

Biến Chuyển

Cũng không biết trải qua bao lâu, Dương Thần ôn hòa cười thoải mái.

Mây khói tan hết, trong tiếng cười này, dường như đã qua đi thiên sơn vạn thủy, thế sự xoay vần, cũng đã không nói lời nào.

Trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Athena, dường như cũng có nụ cười như vậy, nhưng rất nhỏ không thể thấy, lộ ra trong lúc lơ đãng.

Dương Thần chớp mắt môi dưới, hít sâu một cái, mở miệng hỏi:

Thu vũ khí rồi, thu lá chắn rồi, ý là không đánh nữa sao?

Athena lắc đầu:

Thực lực của ta và Zeus tương đương nhau, thậm chí trong tình huống không thể nào sử dụng được Đại dự ngôn thuật với người, cũng không bằng Zeus. Người có thể dễ dàng giết chết anh ta, có nghĩa người có thể dễ dàng giết chết tôi.

Nếu như tiếp tục đánh, cũng chỉ là tự rước lấy nhục nhã mà thôi, không đánh nữa... Nhưng, mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Dương Thần cười chua xót nói:

Xem ra, cho dù tôi hủy Đại địa chi thụ, giết tất cả mọi người trong này, cô cũng vẫn không bỏ qua ý niệm phục hưng Thần tộc, đúng không?

Đúng vậy.

Athena không chút do dự gật đầu, chắc như đinh đóng cột nói.

Vì sao?

Nụ cười của Dương Thần biến mất, thay vào đó là sự buồn phiền mơ hồ.

Athena cũng thản nhiên cười, giống như nụ hoa dần nở, đẹp không sao tả xiết.

Anh chắc hẳn là người hiểu tôi nhất, chẳng phải sao... Anh đến nơi này, giằng co với tôi, cũng không phải vì anh căm hận Thần tộc chúng tôi, cũng không phải vì anh muốn bảo vệ nhân loại trên trái đất, là một đại anh hùng.

Đây chỉ là số mệnh mà anh phải gánh vác, không có nguyên nhân, đó chính là anh chọn làm một con người, một con người có thể thay đổi được vận mệnh của nhân loại, cho nên chịu số phận.

Đối với anh mà nói, anh không thể nào khoanh tay đứng nhìn sự diệt vong của nhân loại, đồng thời, đối với tôi mà nói, Đại địa chi thụ, mới là mẹ của chúng tôi, Thần tộc được Thần cách nuôi dưỡng sinh ra, mới là Tộc người của tôi.

Tất cả những hành động tôi làm trong hai vạn năm nay, không việc nào không phải là vì sự phục hưng Thần tộc ngày hôm nay, bất luận thành hay

bại, đó đều là vận mệnh mà tôi phải nhận, tôi không thể nào dừng lại được, hơn nữa không cần bất kỳ lý do nào để thuyết phục mình.

Athena nói rất bình tĩnh, nhưng những lời này lọt vào tai Chư Thần, lại khiến bọn họ không chút xúc động, lẳng lặng chìm vào trong sự suy tưởng của chính mình.

- A...

Dương Thần gật đầu, tự giễu cười nói:

Cô nói không sai, phải... rất nhiều chuyện, quả thực không cần lý do, đó là số mệnh.

Vừa nói như vậy, hiện trường lại chìm vào trong sự tĩnh lặng.

Được một lúc, Athena lại trầm giọng nói: ikienthuc.org

Bây giờ quyền lựa chọn nằm trong tay anh, nếu như anh muốn Thần tộc chúng tôi không thể nào phục hưng được nữa, thì chọn lựa duy nhất của anh chính là giết tôi, nếu

không, cho dù những Tộc người khác có chết hết rồi, cho dù Đại địa chi thụ có chết héo, e rằng vận kiếp bất phục, tôi cũng sẽ không bao giờ buông tay, nếu như... anh không hạ thủ được, thì chỉ có thể chứng minh, đại dự ngôn thuật của tôi, cuối cùng vẫn sẽ thành công, đó sẽ là tương lai mà Thần tộc chúng tôi hướng tới.

Dương Thần đau đầu bóp bóp trán, trề môi, bất lực than thở:

Tôi khổ sở hơn nửa ngày, kết quả lại vẫn là cô chết tôi sống sao...

Athena lộ vẻ cười thoải mái:

Nếu như anh có cách, thì tách linh hồn của Lâm Nhược Khê và Thập Thất từ linh hồn của tôi ra, hoặc là đơn độc tiêu diệt một mình linh hồn của tôi, thì có lẽ còn có kết cục khác.

Đừng có đùa...

Dương Thần khua khua tay, cười trừ nói:

Nếu như tôi có thể thật, sớm đã làm như vậy rồi, tôi cũng không phải ngày đầu tiên biết, cô đang thăm giở trò...

Athena đương nhiên cũng chỉ là thuận miệng nói, trên thực tế, trừ phi bản thân cô muốn tách Thần cách ra, hoặc là trả lại quyền chủ động của linh hồn Lâm Nhược Khê, nếu không, đừng nói là Dương Thần, cho dù là Mông Tiêu Dao đích thân đến, cũng không làm nổi chuyện tách linh hồn như này.

Dù sao Athena cũng không phải là con người, linh hồn của cô có lực tinh thần đầy đủ của Thần cách bảo hộ, cứng như bàn thạch, không đợi linh hồn của Athena cố gắng tách ra, thì sớm đã giết chết Lâm Nhược Khê và Thập Thất rồi.

Dương Thần đương nhiên cũng biết đó là chuyện không thể nào, cho nên cũng không suy nghĩ theo cách khác.

Lẳng lặng nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn

Athena một cái, Dương Thần khôi phục lại sự lạnh lùng nghiêm nghị.

Nếu như vậy, lấy thanh trường mâu Paras của cô ra, dùng trận chiến đấu cuối cùng giữa chúng ta để tuyên bố sống chết đi.

Lông mi Athena hơn run, nghe thấy Dương Thần quyết định như vậy, cũng không khỏi lộ ra nụ cười ung dung trầm tĩnh, khẽ gật đầu.

Cây trường mâu màu yêu lam, lại lần nữa bị Athena gọi ra ngoài, trực tiếp giờ lên,

nhắm về phía Dương Thần.

Chư Thần phía dưới nhìn thấy cảnh này, cho dù là Hera và Hermes cùng với các chủ thần, cũng không khỏi chảy nước mắt vui mừng.

Ai cũng biết rõ, trong tình huống pháp tắc không gian vô hiệu, Athena chỉ làm chút động tác đẹp mà thôi, Dương Thần chỉ cần trong tích tắc, là có thể dùng Ngọc thanh thần lôi làm cho cô thần hồn câu diệt...

Trong không gian, Mông Tiêu Dao nhìn thấy cảnh này, cuối cùng chuyển âm thành tình, lộ nụ cười hài lòng.

Tên tiểu tử này, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi, không uổng công mình chờ đợi năm vạn năm.

Ngọc Tuyết Ngưng thì lại có chút thương cảm thở dài:

Người con gái Thân tộc này, thực sự cũng không thông suốt, làm gì nhất định phải đi đến bước cực đoan như này, lúc này lùi một bước, có cái gì mà không được. Hai người hại mình, thật đúng như câu nói ngày xưa “hồng nhan bạc phận”.

Tuyết Nhi, có lúc, vì thành tích đại đạo, cần phải hi sinh tất cả, hành động của Dương Thần hôm nay, sẽ khiến hắn cách đại môn kia, càng tiến gần một bước, đối với hắn mà nói, là chuyện tốt. Từ xưa tới nay khó đôi đường, cô không cần đau buồn oán trách.

Mông Tiêu Dao cười nói.

- Phì!

Ngọc Tuyết Ngưng không khách khí lườm lão một cái, nói:

Đừng đánh đồng tất cả mọi người giống như anh, biết cảnh giới của anh cao, nhưng tôi nhìn anh cũng chướng mắt! Tên tiểu tử Dương Thần này vốn dĩ tốt đẹp, không ngờ bị anh hại đến nỗi chỉ có thể giết chết người con gái mà hắn yêu thương nhất, thế này anh đã hài lòng chưa?

Mông Tiêu Dao xoi mói:

Nếu như cô không muốn, thì có thể đến cản lại mà.

Ngọc Tuyết Ngưng vừa nghe thấy vậy lại càng tức giận:

Tôi chặn lại thì có tác dụng sao? Người con gái Thân tộc đó ngu ngốc, rõ ràng là

chết cũng chưa chắc đã lùi nửa bước!

Dương Nguyên Túc và Lý Tuyết Mai đứng bên cạnh nhìn thấy sự tôn và đại tiền bối cãi nhau như vậy, không khỏi liên tục cười trừ.

Nhưng lại đứng bên nhìn hình ảnh bên trong kính tượng đó, nói không rõ là cảm giác gì, nhưng lại mờ hồ bất an...

Hai người trong lúc giằng co, sau một lúc yên tĩnh, cuối cùng, vẫn là Dương Thần có động tình trước.

Ngọc thanh lõi thần màu đen, bắt đầu vờn quanh trên tay Dương Thần, lại ngưng tụ thành thanh kiếm dài khoảng sáu bảy thước màu đen.

Mặc dù thoát nhìn có chút nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng ai cũng sẽ không hoài nghi, thanh kiếm dài Ngọc thanh thần lõi này, rơi lên người Athena, sẽ có kết cục như nào.

Dương Thần nện bước chân, chậm rãi đi về phía Athena, mỗi một bước, đều gõ vào suy nghĩ trong đầu Chư Thần, khiến tinh thần bọn họ dường như gần tan vỡ.

Athena sắp chết, cũng có nghĩa Thần tộc sẽ bị sụp đổ hoàn toàn.

Venus và Artemis, lại càng khóc như mưa, khó có thể kìm chế được tiếng khóc trong lòng.

Trái lại, Athena lại rất bình tĩnh, nhìn Dương Thần càng lúc càng tiến gần, cây trường mâu trên tay vẫn bình tĩnh chĩa vào người đàn ông, không nhúc nhích tí nào.

Trong nháy mắt, thân hình Dương Thần dường như nhanh hơn!

Dương Thần giống như một con sư tử mạnh mẽ tấn công về phía con mồi, phát ra sát khí đằng đằng, nhảy vọt một cái, trường kiếm Thần lõi trong tay giống như chùm tia sáng màu đen, trực tiếp đâm thẳng vào đầu Athena!

Athena cảm thấy sức mạnh không thể nào chống cự nổi đang tiến lại gần, sớm đã nhắm chặt đôi mắt đẹp, ai cũng sẽ không chú ý đến khóe mắt, hiện lên một giọt nước trong suốt...

Khóe miệng nữ thần, lại hiện lên một nụ cười giải thoát.

Phập!

Máu tươi, từ trong không trung lả tả rơi xuống.

Chư Thần ở phía dưới, nhìn thấy sắc đỏ phiêu linh, lại từ đau thương, chuyển thành vẻ kinh sợ, kinh ngạc, thậm chí là đầu óc trống rỗng!

Athena trong khoảnh khắc đó, ngạc nhiên cảm giác, sức mạnh khiến mình chí mạng, đột nhiên trong khoảnh khắc sắp lại khuôn mặt mình, lại biến mất?

Mà ngay sau đó, lại có một bàn tay lớn ấm áp, cẩn thận, che chở, áp lên má trái của mình.

Athena thở ra thật mạnh, mở đôi mắt đẹp, trong nháy mắt, thân thể liền cứng ngắc như băng điêu khắc vậy.

Chỉ thấy, thân thể của Dương Thần, chẳng biết từ lúc nào đã bị cây trường mâu Paras xuyên qua, vị trí xuyên qua, không ngờ là tim của hắn.

Cây trường mâu bá đạo xuyên qua lồng ngực, đâm xuyên thấu tim, đâm ra sau lưng hắn, dính đầy máu tươi của hắn...

Còn Dương Thần, giống như điềm nhiên không biết gì, dừng lại thân

hình, vẻ mặt ôn hòa tươi cười, đưa con mắt gọi tình của mình...

Bàn tay vốn dĩ mang cái chết đến của hắn, lúc này, lại chỉ khiến mắt mũi của người con gái dâng lên cảm giác chua cay và ấm áp, cùng một chút run rẩy...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1656

Ta Thua Bồi Chính Mình

Ngay cả Mông Tiêu Dao cùng Ngọc Tuyết Ngưng cũng ngo ngác đứng bật dậy nhìn Dương Thần tự tử; vô cùng kinh ngạc.

- Cậu ta... Cậu ta, rốt cuộc cậu ta nghĩ cái gì...

Mông Tiêu Dao không biết là tức giận hay mê muội, những tình cảm lẫn lộn; ông ta nắm chặt tay, tâm thần không thể bình ổn.

Trong mắt Ngọc Tuyết Ngưng nước mắt nóng tràn mi, nhưng nụ cười lại vui vẻ, thoải

mái:

- Tiểu tử thôi, sao có thể ngu như vậy...

Jane đã không còn chút sức lực nào quỳ rạp xuống mặt đất, mặt trắng bệch, đôi mắt bị ai nhắm lại, hai hàng nước mắt tuôn trào, cắn chặt môi, liên tục lắc đầu.

- Em biết mà... Em biết mà...

Giây phút này có nói điều gì cũng đã chậm.

Sự lựa chọn của Dương Thần nằm ngoài dự đoán của mọi người.

-Vì... Vì sao.

Cơn gió lạnh buốt thổi qua, Athena si ngốc nhẹ giọng hỏi, đôi mắt long lanh ngấn nước, vẫn không thể tin sự thật này.

Bây giờ, Athena cảm thấy toàn thân không còn sức lực, như bị thứ gì hút lấy, ngoại trừ thì thảo tự hỏi không làm được gì khác. Tâm thần cô rối loạn vô cùng.

Khi Đại Dự Ngôn Thuật không thể cho cô biết trước tương lai thế nào; mà cảnh tượng tương lai cô rất muốn biết, lại mang đến cho cô cơn chấn động vô cùng mạnh mẽ,, cô rốt cục lâm vào cảnh không biết phải làm sao nữa.

Không biết vì sao, Athena không dám nhìn tới ánh mắt Dương Thần, không dám nhìn vết thương trí mạng trên ngực Dương Thần kia, càng không hiểu vì sao nước mắt lại rơi...

Một giọt nước mắt như ngọc trai tràn ra từ hốc mắt Athena, liền bị ngón tay Dương Thần nhẹ nhàng lau đi...

- Sao vậy, vì sao em khóc...

Dương Thần thoải mái nở nụ cười ấm áp, tuy ngực không ngừng chảy ra máu tươi nhưng hẳn không lo sợ, không kinh hoàng mà ngược lại rất bình thản.

- Hỏi tôi sao, tại sao lại thế ư? Không phải đã nói sao đây là số mệnh...

Anh đã không có biện pháp ngăn lại, tôi không thể trừng mắt nhìn anh, mặc kệ anh...

- Vì thế, ngoại trừ việc giết chết anh chỉ còn cách là tôi chết...

- Tôi chết đi, trên lưng sẽ không cần gánh trách nhiệm nào nữa, sẽ không phải xin lỗi

bất kỳ ai, cũng như không cần quan tâm tới những việc này, cũng không cần giãy dụa giành giật, mà đối với anh... còn anh, có thể sống thật tốt...

Athena ngửa đầu, gắng sức để nước mắt ngừng chảy nhưng nước mắt vẫn rơi.

Trường mâu Paras trong tay mất đi sức lực, trong nháy mắt run run cầm xuống.

Athena buông tay, thân thể Dương Thần cùng trường mâu từ trên không rơi xuống.

Athena kinh hoàng thét lên, vội vàng dùng lực không gian đỡ lấy Dương Thần.

Athena nhìn sắc mặt Dương Thần ngày càng kém, hiểu ra, thì ra Dương Thần cố ý để thân thể của mình không khôi phục.

“Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” không vận chuyển nữa, mà Dương Thần cố ý không hề phòng bị đơn giản để cây thương đâm qua thân thể mình.

Dù sao trường mâu Paras muốn xuyên qua thân thể Dương Thần khi không chủ động phòng ngự là rất dễ dàng.

Tiếp theo, không bao lâu nữa cho dù sức khỏe của Dương Thần có mạnh hơn người thường cũng chết vì mất máu quá nhiều.

Thực ra, khi trái tim đã bị vỡ ra mà còn có thể trò chuyện đó đã là kỳ tích.

Mà Dương Thần tận lực không sử dụng tu vi khiến nguyên thần của hắn cũng không thể sống sót. Hắn chết, não ngừng hoạt động nguyên thần khi không có tu vi chống đỡ sẽ dần dần tiêu tán.

Tự tử đối với bất kỳ cao thủ ở cảnh giới nào cũng không phải việc gì khó khăn cả.

Dù “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” có năng lực khởi tử hồi sinh nhưng Dương Thần muốn chết không ai có thể cứu được.

- Anh thật sự muốn chết... Vì tôi, đáng sao?

Athena ghen ngào, không ngừng lắc đầu:

- Chẳng lẽ anh không hận tôi? Tôi không phải Lâm Nhược Khê cũng không phải Thập Nhất... Một tay tôi sắp xếp anh cùng Lâm Nhược Khê, lợi dụng tình cảm của anh với Lâm Nhược Khê, với Thập Thất, tại sao anh phải làm như vậy...

Hô hấp của Dương Thần yếu dần, cười nói:

- Cho dù, em không phải Lâm Nhược Khê, cũng không phải Thập Thất nhưng em cũng bảo vệ và sinh con gái của anh, không phải sao... Mặc kệ em có vì anh hay không,

- Anh không thể để bất kỳ người vợ nào của anh chết đi, càng không thể ra tay giết mẹ của con mình...

- Nếu để em giết anh, em sẽ không có cách nào đôi mắt với con gái, đó không phải là điều anh hi vọng, vì thế... Anh lựa chọn tự sát là cách hoàn mỹ nhất.

Athena cảm nhận được sinh mệnh Dương Thần đang từ từ trôi đi, thân thể mềm mại không ngừng run lên, sâu trong linh hồn bị kích động mãnh liệt bắt đầu không ổn định...

Một loại tình cảm đặc biệt ở sâu trong lòng mà cô chưa bao giờ để ý tới, khiến cô bối rối, khiến cô không thể tập trung.

Người đàn ông này chưa từng hận mình!

Anh ấy cảm kích mình!

Dương Thần nhìn cô thật sâu; ánh mắt bắt đầu mờ dần, mờ dần.

Khuôn mặt Athena nước mắt như mưa khiến hấn lộ ra một tia vui sướng thỏa mãn. -Nhược Khê...

Dương Thần khẽ gọi một tiếng, giống như thấy Lâm Nhược Khê đang mỉm cười trước mặt mình.

Mây khói tan đi, giây phút này, như có một bức họa tuyệt mỹ được vén lên trước mắt hấn.

Thân thể mềm mại của Athena giật mình, một tay day day huyết thái dương, rất đau đớn thống khổ...

Đúng vậy, người hấn yêu là Lâm Nhược Khê, thậm chí là Thập Thất, tuyệt đối không phải mình, không có quan hệ gì với mình cả...

Thế nhưng, tại sao mình lại đau khổ vì cái chết của anh ta, vì anh ta mà rơi nước mắt, lẽ nào bởi vì mình âm thầm theo anh ta trải qua hết thảy...

Không đúng, đây không phải là kết cục mình muốn ư, tương lai không phải như vậy sao? Hai vạn năm chờ đợi, không phải chỉ để có ngày hôm nay.

Nhưng... Tim đau quá.

Dương Thần cũng không biết, sâu trong linh hồn Athena lúc này đang bị tấn công chưa từng có.

Ba linh hồn, bởi vì trước kia bị đè nén, trạng thái tình cảm cũng rơi vào trạng thái ngủ đông; bây giờ chúng bắt đầu dung hợp lẫn nhau; bạo phát cùng vùng vẫy, trấn áp cùng thoát ly, đủ loại tình cảm không ngừng giằng co với nhau...

Thêm nữa, Dương Thần lại nhẹ giọng thì thào, dù người phụ nữ trước mặt này cũng không còn quan trọng nữa. Khuôn mặt hấn vẫn vui vẻ thỏa mãn.

- Nhược Khê... Kiếp này ngắn ngủi nhưng xảy ra không ít chuyện, có tốt, có xấu nhưng anh đã không còn nhớ nhiều nữa rồi...

- Nhưng anh có thể vững tin, có vài chuyện đẹp nhất trong đời anh, ak không... Là chuyện đẹp duy nhất, là gặp được em, Lâm Nhược Khê, dù bây

giờ em có muốn giết anh... Nhưng em vẫn là những kỷ niệm đẹp nhất của anh.

- Hôm nay tất cả đều là anh tự chọn không liên quan gì tới em cả... Đừng vì anh mà cuộc sống trong tương lai em cảm thấy day dứt, đau lòng... Bởi vì anh biết, so với chết sống càng thêm đau khổ...

Đầu Athena như muốn nứt ra, từng lời của Dương Thần như con dao nhọn đâm vào óc cô khiến cô không chịu nổi nữa...

Cô cố nén đau đớn, vừa khóc vừa nói:

- Vì sao không ngăn cản tôi... Anh sớm biết mục đích của tôi... Anh đã sớm biết rõ mà... Nếu như anh nói lựa chọn của anh hôm nay... Cho dù, vừa nãy anh nói lựa chọn của

minh, tôi có lẽ cũng sẽ dao động... Có lẽ, tôi sẽ mềm lòng...

Hai cánh tay Dương Thần đỡ lấy trường mâu; mất máu quá nhiều khiến ý thức của hắn bắt đầu mơ màng, thân thể không chịu sự điều khiển của não nữa...

- Bởi vì anh không thể...

Dương Thần khép hờ mi mắt, thấp giọng cười nói:

- Không phải là em không thể dừng được sao?

- Không phải em nói tương lai là không thể thay đổi đó sao...

- Em giữ vững sứ mệnh hai vạn năm của mình làm sao có thể vì một câu nói của anh mà buông bỏ; thà anh bỏ cái mạng hai mươi mấy năm này đánh đổi lấy sự kiên trì hai vạn năm của em, vẫn còn rất có lợi đó...

- Không cần biết em là ai, là ai cũng được, nhưng anh tự nguyện làm như vậy... Đó cũng là việc cuối cùng trong khả năng anh có thể làm cho em...

- Không!

Cô gái ra sức ôm lấy đầu không ngừng lắc, tiếng khóc như vỡ òa cả không gian.

Những Chủ Thần thấy cảnh này đều không khỏi bi thương, mặc niệm.

Giọng nói Dương Thần càng lúc càng nhỏ, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười, trấn an

cô:

- Sau khi anh đi... Đừng gây khó dễ mấy người anh thương yêu, nói cho các cô ấy biết là anh vô dụng, anh xin lỗi các cô ấy...

- Quan trọng hơn là đừng để Lam Lam là đứa con mồ côi mẹ... Trước khi đi, anh đã

nói cho con nó là mẹ sắp trở về.

- Đừng nói nữa... Đừng nói nữa.

Cô gái khẩn cầu, từ trên không hạ xuống, chậm rãi quỳ xuống trước mặt Dương Thần, hai tay không kìm được ôm lấy hông Dương Thần.

Dương Thần không còn sức lực để đứng nữa, cúi người xuống yếu ớt; máu đỏ nhỏ vào khuôn mặt cô nhưng cô vẫn không hề phát hiện, mà tiếng

khóc ngày càng lớn hơn.

Dương Thần nhắm hai mắt lại, giọng nói rất nhỏ không thể nghe thấy...

- Nhược Khê... Em biết không, anh đã từng nghĩ nếu có một ngày ai có thể chân chính giết chết anh thì chỉ có chính bản thân anh...

- Anh không bị bất kỳ ai đánh bại, cũng không bại bởi em, anh thua bởi chính mình, bởi vì, Nhược Khê, anh không làm được, anh không thể làm em bị thương...

Đang nói đến đó thì dừng lại, giống như con diều đứt dây bay đi mất, không biết ở nơi xa xôi nào nữa.

Giây phút ấy, cô gái lại hít một ngụm khí lạnh, mở to đôi mắt, ngẩng mạnh đầu, cố sức ôm lấy thân thể lạnh như băng của Dương Thần.

Nhìn khuôn mặt không chút sinh cơ kia của người đàn ông thật lâu, khuôn mặt tràn ngập nước mắt dán tới trước mặt, ôn nhu hôn lên đôi môi lạnh lẽo kia.

Cô gái trong tuyệt vọng lộ ra một tia ôn nhu, cô nở nụ cười tối nghĩa, u thanh nói:

- Không phải tôi đã sớm nói sao... ở cùng với tôi, tôi sẽ hại chết anh... Tôi làm ra cơn

ác mộng đó, anh cũng không chịu tin lời tôi.

- Bây giờ, tất cả đã muộn, ác mộng biến thành sự thật, anh lại nói không muốn tôi áy náy... Ông xã... Anh làm sao có thể đối xử với em như vậy, có phải anh cố ý làm mình bị thương để đùa giỡn em không? Van anh, đừng đùa nữa, em sợ rồi, anh tỉnh lại đi có được không, em là Nhược Khê đây...

(DG: Ở đây có sự chuyển đổi linh hồn Nhược Khê và Athena)

Cô gái khóc lóc điên cuồng, tiếng khóc bị gió rét xé thành mảnh nhỏ.

Nhưng mặc kệ cô có khóc lóc, kêu gọi ra sao cũng chỉ có thi thể người đàn ông lạnh lẽo, không một lời đáp lại...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1657

Ông Đã Hải Lòng Chưa

Địa Trung Hải, quốc gia bị lãng quên.

Trong lâu đài, bé mập hấp tấp chạy ra khỏi cửa phòng, cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái, duỗi lưng; không biết tại sao hôm nay không có người nào đánh thức cô bé dậy, nướng đến cháy xém... Bụng kêu òng ọc.

Thế nhưng không có người nào tới đánh thức, bắt đánh răng rửa mặt cũng rất tốt, cô bé ghét nhất mấy chuyện nhàm chán đó; kem đánh răng còn có mùi vị hoa quả nữa chứ.

Chỉ mặc một bộ váy ngắn mỏng manh, một cái quần sooc nhỏ; cái tay mập mạp cùng đôi chân nho nhỏ lộ ra bên ngoài. Lam Lam mở to mắt nhìn xung quanh, lại chạy qua phòng gần đó nhưng không thấy ai cả.

Trên khuôn mặt mập mạp lộ ra vẻ buồn bực, thầm nghĩ chả lẽ mọi người lừa mình đi ăn cơm? Khịt khịt mũi nghĩ cũng không nghĩ được mùi thức ăn ngon nào cả.

Nhanh như một cơn gió, Lam Lam chạy tới cửa phòng ngủ chính, vịn vịn nắm cửa, không ngờ cửa khóa trái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời phồng lên, như một cái bánh bao rất tức giận; cô bé nghe được bên trong có rất nhiều tiếng hô hấp, mọi người quả nhiên trốn ở đó không để ý tới bé!

Rầm!

Khí lực của bé mập không phải đùa, dùng kinh đạo kéo một cái đã giật tung cái khóa cửa bằng kim loại ra khỏi cánh cửa bằng gỗ lim, rơi xuống đất!

Đây là một cái cửa cổ bằng gỗ lùn giá mười vạn bảng Anh; lại dùng cái khóa cửa từ

thời Thế chiến thứ I giá mấy vạn bảng Anh cứ thế bị cô bé phá hỏng rồi! Nhưng cô bé không hề biết gì cả!

Một đập mở cửa phòng, Lam Lam hét to, chạy vào:

- Lam Lam tức giận! Các dì trốn ở đây làm gì?

Nhưng vừa hét lên thì Lam Lam thấy có gì đó không đúng.

Đầu tiên, tại sao các dì không mặc quần áo, kể cả áo ngủ cũng không mặc, gác vào nhau cùng ngủ trên giường lớn.

Hơn nữa, ba cũng không thấy đâu mà trong không khí tràn ngập một mùi kỳ lạ.

Nhưng mà, loại mùi này Lam Lam cũng không xa lạ gì cả, mỗi lần ba, mẹ, các dì làm một ít “động tác kỳ quái” sau đó sẽ có mùi này, nghe bà nội nói, ba đang nỗ lực cho bé có thêm em trai, em gái, bé cũng lười đi quần.

(Dg: bé này ngây thơ ghê: D)

Sờ sờ cái bụng đã đói meo, Lam Lam nhảy lên giường, bắt đầu tới từng chỗ lay lay khiến mấy người phụ nữ tỉnh dậy.

Cuối cùng, mấy người phụ nữ dưới sự làm phiền không ngừng của tiểu Hồn Thê Ma Vương, đều mờ mịt tỉnh lại.

Mà sau khi mọi người thức dậy, thấy ai cũng đang rất rối bời, đặc biệt trên người còn dính dịch thể của phụ nữ, còn lưu cả trên giường nữa!

Một đám phụ nữ vất vả lắm mới khiến Lam Lam xuống lầu xem TV, mới lần lượt rời giường về phòng tắm rửa, thay quần áo.

Sắc Vi, Thái Ngưng mấy người phụ nữ cố gắng suy nghĩ Dương Thần đang gặp phải cái gì, các cô mơ hồ nhớ kỹ, hình như Dương Thần đã làm cái gì đó khiến các cô ngủ đi.

Đang lúc các cô lo lắng, Quách Tuyết Hoa dìu Dương Công Minh đi tới phòng khách dưới lầu, gọi Dương Thần.

Đã giữa trưa, mà ngay cả bóng người cũng không thấy đâu, thật kỳ quái.

Các cô không hay biết, ngay cả mấy người sắc Vi có cảm giác gì đó, nhưng các cô cũng không dám nói lung tung sợ làm Quách Tuyết Hoa lo lắng.

Không có cách nào, thấy Lam Lam đòi ăn trước, mọi người tạm bỏ nỗi lo lắng, tới phòng bếp làm thức ăn.

Quách Tuyết Hoa đau lòng vì cháu gái, tự mình xuống bếp làm một chén sủi cảo cho Lam Lam ăn đỡ thèm.

Nhưng lúc muốn bê lên bàn, không hiểu sao tay run lên, khiến bát đĩa rơi xuống!

Xoảng

Một tiếng vỡ vang lên, bánh sủi cảo và mảnh bát vỡ vương vãi đầy trên mặt sàn.

Trong đại sảnh, mấy người phụ nữ đều kinh ngạc, nhìn lại, tới hỏi Quách Tuyết Hoa có việc gì không.

Quách Tuyết Hoa cười miễn cưỡng, nói không có chuyện gì nhưng khi tay sờ sờ vào ngực nhưng không biết vì sao có một chỗ đột nhiên rất đau...

Bắc Cực, đám mây u ám nặng nề, gió lạnh đến thấu xương.

Tán cây màu vàng kim của Đại Địa Chi Thụ không biết từ lúc nào bắt đầu thu nhỏ lại trông thấy.

Cành lá bắt đầu hóa thành một mảnh quang mang vàng kim, tiêu tán trong không khí. Kết giới Titan bên ngoài cũng đã biến mất không thấy đâu.

Những thần cách đang được thai nghén cũng không ngoại lệ rơi khỏi cây biến mất...

vốn đại thụ che trời đã bắt đầu từ từ trở lại điểm ban đầu...

- Kết thúc... Athena cũng thua...

Venus nhìn Đại Địa Chi Thụ dần dần thu nhỏ, than thở yếu ớt.

Lúc này Chư Thần đang đứng trên một khối băng nổi, từ phía xa nhìn cảnh này.

Hera mỉm cười chua xót nói:

- Thần cách của Zeus đã biến mất, Athena đã mất đi không chế đối với thần cách của ả, thần cách của chúng ta cũng bị thương nặng...

- Cho dù Đại Địa chi thụ không lựa chọn trở về trạng thái trái tim của Gaia chúng ta cũng không có cách nào bảo vệ nó.

- Giống như lời Hera nói, Đại Địa chi thụ mà mẹ của Thần tộc chúng ta, tương liên với mạch máu Thần tộc.

- Nó đã nhạy cảm phát hiện sự thất bại của Thần tộc chúng ta, nó không có khả năng tiếp tục duy trì, chỉ có khôi phục trở lại làm trái tim Gaia mới có khả năng bảo vệ mình, đồng thời có năng lực ẩn dấu tốt nhất.

- Đó cũng là hình thái tự bảo vệ của Đại Địa chi thụ, không phải bắt buộc dĩ nó cũng không chọn cách thoái hóa trở thành trái tim Gaia.

- Dù sao, còn có cơ hội nảy mầm lần thứ hai còn tốt hơn nhiều so với việc bị tu sĩ trên Trái Đất hủy diệt.

Lúc này, Chư Thần cũng không ai có vẻ tiếc nuối, cũng không còn ai có vẻ vui sướng

cả.

Thua là thua, cho dù cuối cùng cái giá phải trả là cái chết của Dương Thần nhưng không có nghĩa là Thần tộc giành chiến thắng.

Không có ngoại lệ, tất cả ánh mắt của các chủ thần đều hướng về phía xa, trên một tầng băng trôi thật lớn.

Lâm Nhược Khê quỳ gối trên mặt băng, trong lòng ôm thi thể lạnh lẽo của Dương Thần, có vẻ suy nghĩ gì đó mà xuất thần.

Trường mâu Paras trong ngực Dương Thần đã được rút ra, để lại một lỗ hồng cực lớn, máu đã khô lại, vết thương kết băng, trái tim hắn cũng đã chia năm xẻ bảy.

Nước mắt của người con gái đã ngừng chảy, ánh mắt đại ra, chỉ lẳng lẳng nhìn hai gò má trắng bệch của Dương Thần, không nói được câu nào, cũng không động đậy.

Gió thổi bay mái tóc đen nhánh của cô, rất cô độc mà u lạnh; không ai dám tới quấy

Một lúc lâu sau, Venus bỗng nhiên nhẹ nhàng nhảy lên, hạ xuống trên tầng băng trôi.

Dừng lại nhìn khuôn mặt Dương Thần một chút, Venus nuốt những lời đau thương vào họng, nhẹ nhàng hỏi:

- Cô... Là Lâm Nhược Khê?

Lâm Nhược Khê giống như không nghe thấy Venus nói gì, im lặng không một phản ứng, chỉ ôm lấy Dương Thần không buông.

Hera cùng Artemis cùng tới trên tầng băng trôi, Chư Thần nhìn thi thể

Dương Thần phần lớn là thôn thức, thương tiếc.

Còn bao nhiêu ân oán giờ phút này đã bỏ qua.

Thần tộc đã không còn khả năng phục hưng mà bọn họ đã quá mệt mỏi.

- Aphrodite đừng hỏi cô ấy nữa, bây giờ cô ấy khẳng định không chịu đựng nổi đâu. Apollo than thở:

- Thần cách Athena còn đó nhưng cô ta đã chủ động giao lại quyền không chế linh hồn.

- Tại sao phải như vậy, cho dù Athena không phải đối thủ của Dương Thần nhưng cũng sẽ không thua bởi hai linh hồn phụ nữ loài người chứ.

Ares không hiểu nổi.

Artemis ưu thương nói:

- Có lẽ bởi vì... Cái tên cuối cùng Dương Thần gọi, là “Nhược Khê”...

- Xem ra, bất kể đã từng là Thập Thất cũng vậy, hiện tại Nhược Khê cũng tốt, Athena đều vô tình có tình cảm chân thật với Dương Thần, chỉ đáng tiếc... Cô ấy giờ mới hiểu được... Mà việc cô ấy có thể làm bây giờ chỉ có giao lại quyền không chế cho Lâm Nhược Khê mà thôi.

Apollo cảm khái nói.

- Đây không phải là Lâm Nhược Khê nắm trong tay thần cách của Athena sao?

Hermes nhú mày nói.

Artemis khẽ cười nói:

- Thế nào, anh sợ cô ấy giết chúng ta? Bây giờ chúng ta có thể sống đã là may mắn lắm rồi, chẳng lẽ còn sợ chết?

Sắc mặt Hermes cứng đờ, không nói gì nữa.

Đúng lúc này, trên bầu trời tảng băng trôi tinh huống thay đổi đột ngột.

Chỉ thấy trong hư không một nam một nữ đi ra, Chư Thần không hiểu họ tại sao tới được chỗ này.

Người tới chính là Mông Tiêu Dao cùng Ngọc Tuyết Ngưng.

Ngọc Tuyết Ngưng vừa thấy thi thể Dương Thần liền đau thương lắc đầu, quả nhiên

đã hết cách xoay chuyển, không cách nào cứu vãn.

Mà Chư Thần thấy rõ bộ dạng Mông Tiêu Dao, thần sắc trở nên khản trương, sắc mặt khó coi hẳn

- Là người đó? Là người hai vạn năm trước.

Rất nhanh Chư Thần đã nhận ra người đã phong ấn Zeus hai vạn năm trước trong đại trận, cũng là vị cao thủ đã ngăn Chư Thần lúc đó chiếm Trái Đất.

Một thân công phu Mông Tiêu Dao không hề để ý tới bọn họ, vẻ mặt phức tạp nhìn thi thể Dương Thần thở dài nói:

- Si ngốc, si ngốc... Đến cuối cùng, vẫn đi vào con đường không lối thoát,

đến chết, vẫn khẳng khẳng không chịu hiểu...

Rốt cục, lúc này Lâm Nhược Khê ngẩng đầu lên, không chút sợ hãi nhìn về phía Mông Tiêu Dao chất vấn:

- Kết cục như vậy, ông đã hài lòng chưa?

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1658

Ông Thua Rồi

Khi Athena đem quyền không chế linh hồn cho Lâm Nhược Khê cũng có nghĩa Lâm Nhược Khê có ký ức của Athena và Thập Thất, tự nhiên không hề xa lạ với Mông Tiêu Dao.

Nếu như nói trên thế giới này có ai thật sự khiến Lâm Nhược Khê hận nhất đó cũng chỉ có Mông Tiêu Dao.

Nếu không có người này, muốn chọn một người thừa kế bày ra ván cờ này, Dương Thần cũng sẽ không hi sinh.

Lâm Nhược Khê thậm chí hi vọng chẳng bao giờ biết Dương Thần, cũng không hi vọng Dương Thần rời bỏ mình vĩnh viễn như lúc này.

Nhưng Lâm Nhược Khê cũng không định thừa dùng lực lượng hiện tại khiêu chiến Mông Tiêu Dao.

Cô rất rõ ràng, cô và Mông Tiêu Dao chênh lệch quá lớn, cho dù hận ông ta thấu xương cũng không thể làm được gì.

Trước khi Dương Thần lâm chung đã dặn dò... Cô nhớ kỹ, cô còn có con phải nuôi dạy, cô còn rất nhiều chuyện cần cô làm, cô không thể chết được.

- Duyên tới duyên đi, nhân quả luân hồi, ta vô ý thúc đẩy cục diện này nhưng đoán không ra lựa chọn của hắn.

Giọng của Mông Tiêu Dao lộ ra sự tiếc hận.

Tuy rằng trong trận chiến phục hưng Chư Thần đã thua nhưng Dương Thần đã chết.

Bởi vậy, ông ta chẳng khác nào đã bại cả hai phía, đã không có người thừa kế, cũng không để Địa cầu trở thành tinh cầu của Thần tộc.

-Hừ...

Lâm Nhược Khê cười lạnh:

- Có phải ông muốn nói, hôm nay chết ở đây phải là tôi... Tôi cũng hy vọng là vậy nhưng đáng tiếc... Khiến ông thất vọng rồi.

Mông Tiêu Dao không cảm giác gì đối với những lời trào phúng đó, ông ta chỉ lặng lẽ nhìn thi thể Dương Thần, ánh mắt đầy phức tạp.

Dù sao, mấy vạn năm đằng đằng chờ đợi kết quả của một người như vậy thực sự khiến tâm ông ta mệt mỏi.

Ngọc Tuyết Ngưng cũng không muốn làm phiền quá nhiều, nhìn Chư Thần bên cạnh

- Các người đừng ở đó mà trừng mắt nhìn nữa, cho dù hai trăm vạn năm nữa lực lượng của các người cũng không phải là đối thủ của ông ấy.

- Tôi khuyên các người nên an phận sống trên Trái Đất này đi, hôm nay

Trái Đất đã không còn lạnh lặn, yêu ma hoành hành, muốn khôi phục lại không phải là chuyện ngày một ngày hai.

- Nếu muốn sống tốt, tốt nhất hãy đi làm chuyện gì có ý nghĩa đi, đừng ở đây tròng mắt nữa, hiểu không?

Chư Thần hiểu, Mông Tiêu Dao là nhân vật họ không thể ngăn cản, bị nói thế họ không nổi càu.

Xác thực, bọn họ muốn sống tốt trên Trái Đất cần phải thu thập cục diện rối rắm này, không quản bọn họ nghĩ gì, nhưng Trái Đất thuộc về loài người.

Ngọc Tuyết Ngưng tới cạnh Lâm Nhược Khê, than nhẹ khuyên nhủ:

- Hãy sống thật thốt là cách báo đáp tốt nhất với cậu ta, cậu ta không hy vọng cô sống trong đau khổ đâu, phải không?

Lâm Nhược Khê không nói câu nào, ôm ngang thi thể Dương Thần, sáng giọng liếc mắt Mông Tiêu Dao, xoay người, chuẩn bị rời đi.

Cô muốn đưa Dương Thần về đảo an táng, vĩnh viễn chăm sóc hắn, ở cùng hắn...

Giờ phút này, đối với mọi người ở đây rất ảm đạm, ưu thương, im lặng không một tiếng động...

Nhưng lúc này, thần sắc Mông Tiêu Dao và Ngọc Tuyết Ngưng biến đổi, giật mình.

- Chờ chút!

Bỗng nhiên Mông Tiêu Dao thất thố hét lớn.

Ngọc Tuyết Ngưng cảm thấy không thể tưởng tượng được, ánh mắt gắt gao nhìn nhần không gian của Dương Thần.

Trong khi mọi người vô cùng ngạc nhiên, một đạo ánh sáng bảy sắc cầu vồng toát ra từ trong nhần không gian của Dương Thần hướng thẳng lên không trung.

Nhìn thật kỹ thấy đó như một tấm gương cò bằng đồng thau bay ra từ trong nhần.

Nó có hình bầu dục, mặt trái rất giản dị chỉ có khắc vài đạo Thái Ất đồng văn; mặt kính lóe ra ánh sáng bảy sắc cầu vồng, nhu hòa thần bí.

Ánh sáng bảy sắc cầu vồng không ngừng phóng ra, tấm gương cò to dần, ban đầu chỉ to bằng lòng bàn tay nhanh chóng rộng ra năm, sáu thước.

(1 thước đây = 1/3 m)

Hơn nữa cái gương như bị thân thể Dương Thần hấp dẫn không ngừng xoay tròn bên trên thân thể Dương Thần.

Mọi người nhìn chăm chú, không biết từ lúc nào trong mặt gương đã hiện ra một mảnh tình không.

Vũ trụ tối đen, vô số ngôi sao, Ngân Hà cuộn cuộn chảy, Tinh vân xoay vùn vô cùng sống động.

Khung cảnh vô cùng quý dị, bởi nó không giống ảo giác mà giống như là

sự thật, một hình ảnh thu nhỏ của vũ trụ.

- Đây là... Thần khí Côn Lôn kính.

Ngọc Tuyết Ngưng nhớ tới Dương Thần còn một kiện thần khí nhưng trước giờ vẫn không sử dụng được.

Thực ra, trên đời cũng không có mấy người có thể sử dụng thần khí từ mười vạn năm trước này nữa.

Lâm Nhược Khê cũng giật mình, vô ý thức đặt thi thể Dương Thần lên trên mặt băng, hồi hộp nhìn Côn Lôn kính xoay tròn trên không, trong mắt lóe ra một tia hi vọng.

Qua cơn khiếp sợ, Mông Tiêu Dao cảm thấy không thể tin được vào mắt mình, liên tục lắc đầu.

- Điều này sao có thể... Thần khí thông linh, nếu tu sĩ không bước vào cấp bậc Tiên nhân Thượng cổ, không vượt qua được ranh giới kia căn bản không được thần khí chân chính thừa nhận.

- Coi như vượt qua được ranh giới kia cũng chưa chắc được thần khí chân chính chấp nhận, nếu không, Thượng cổ thần khí sẽ không phải chỉ có vài vị Tiên nhân chuyên dùng, không lẽ tên nhóc này hẳn...

Mông Tiêu Dao khó có thể giải thích, phải biết, Dương Thần có thể dùng được Bàn Cổ Phủ nhưng cũng chỉ dùng để phá vỡ không gian là loại thần lực cơ bản nhất, cũng không phải chân chính được Bàn cổ Phủ thừa nhận.

Nói cách khác, Bàn cổ Phủ là thần khí có uy năng khai thiên tích địa, một búa đánh xuống, Chư Thần căn bản không thể ngăn nổi.

Mà Côn Lôn kính là thần khí có hiệu quả rất đặc biệt, nếu không được thần khí thừa nhận người sử dụng cũng không biết được nửa điểm huyền bí trong đó. Đây cũng là vì sao Dương Thần có thể dùng Bàn cổ Phủ nhưng Côn Lôn kính chỉ để thờ.

Bây giờ, Côn Lôn kính chủ động bay ra từ trong nhẫn không gian, đồng thời phát ra ánh sáng kỳ dị, bay quanh thi thể Dương Thần, hiện ra cảm ứng kỳ diệu!

Loại dấu hiệu này chứng tỏ Côn Lôn kính ở tình huống nào đó đã nhận Dương Thần làm chủ.

Ngọc Tuyết Ngưng cũng biết những điều đó, nở nụ cười khanh khách, quay sang

Mông Tiêu Dao, ngón tay chỉ về phía Côn Lôn Kính, vui mừng vô cùng nói:

- Mông Tiêu Dao! Ông xem kia! Tên nhóc này giống ông, đã vượt qua ranh giới đó! Cậu ta không có chọn buông bỏ nhưng cậu ta cũng đã thành công! Cậu ta đã hoàn toàn đạt được sự thừa nhận của Côn Lôn kính! Lần này, ông thua rồi!

Mông Tiêu Dao buồn phiền, vẻ mặt bối rối không biết nói sao, điều này đã vượt qua khỏi sự hiểu biết vài vạn năm của bản thân.

Trong lúc Ngọc Tuyết Ngưng cười hân hoan, Côn Lôn kính lần thứ hai xảy ra dị tượng.

Chỉ thấy, một hình dáng người hư ảo bắt đầu phòng thích ra từ ánh sáng bảy sắc cầu vồng, chậm rãi ngưng kết, hội tụ...

Giống như từng mảnh ghép nhỏ dần dần ghép lại hình dáng ban đầu...

Lúc hư ảnh càng ngày càng rõ ràng, mọi người phát hiện đó là nguyên thần của Dương Thần.

Tất cả mọi người đều cho rằng nguyên thần của Dương Thần đã tiêu tán nhưng không ngờ đã được thần khí Côn Lôn kính bảo tồn lại.

- Quả nhiên, Côn Lôn kính giống như trong truyền thuyết có thể xuyên qua hư không, xoay chuyển thời không; xem ra nó đã nhận Dương Thần làm chủ, đem nguyên thần của Dương Thần lúc sắp tiêu tán bảo vệ!

Lời này chỉ là suy đoán của Ngọc Tuyết Ngưng, nhưng có ai quan tâm tới chân tướng như thế nào? Dù sao chuyện trước mắt là sự thật!

Khi nguyên thần của Dương Thần chậm rãi mở mắt ra, như một chiếc lông chim nhẹ nhàng rơi xuống thân thể bị tàn phá.

Theo sự thức tỉnh của nguyên thần, “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh” tự động vận chuyển.

Lúc này, Dương Thần cũng không có ý định ngăn cản “Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh”, cho nên mọi thứ nước chảy thành sông.

Rất nhanh, linh khí điên cuồng chui vào thân thể Dương Thần, máu bắt đầu chảy trong cơ thể, âm dần, đan điền tràn đầy.

Trái tim vỡ vụn trong ngực dưới sự chữa trị của “Vãng Niệm Diễn Sinh” hồi phục lại, bắt đầu đập.

Lâm Nhược Khê mở to mắt nhìn kỳ tích trước mặt, cô không dám chớp mắt, lo sợ đây chỉ là giấc mơ!

Thậm chí cô cũng không dám phát ra tiếng nào, hai tay bịt miệng thật chặt, nước mắt không ngừng tuôn ra, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, không dám nói gì.

Trong lúc mọi người say xua quan sát, Dương Thần đã hoàn hảo như chưa từng có chuyện gì xảy ra, có huyết sắc, hô hấp ổn định, hai mắt mở ra.

Khóe miệng Dương Thần nở ra nụ cười nhu hòa, vươn tay, sờ sờ gương mặt của Lâm Nhược Khê:

- A... Bà xã, em đừng giận nha... Không phải lúc này anh giả chết hù dọa em đâu, anh thật sự thiếu chút nữa thì chết rồi...

Rốt cục Lâm Nhược Khê không kìm chế được tâm tình bản thân, gắng sức một tay đỡ lấy Dương Thần dậy, rồi ôm chặt lấy cổ Dương Thần, nức nở khóc.

Lúc này, trong đầu cô trống rỗng, trừ những giọt nước mắt hạnh phúc cô không biết phải nói gì.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1659

Tình Yêu

Dương Thần xoắn xuýt không biết làm sao, há mồm, xấu hổ nói:

- Khụ khụ. . . Được. . . Được rồi. . . Nhược Khê bảo bồi của anh. . . Em. . .

Sao bây giờ em khỏe quá vậy? Khụ khụ. . . Oi. . . Anh sắp tắt thở rồi.

Bởi Lâm Nhược Khê ghì chặt cổ hần khiến hần rất khó thở, đúng là khóc cười cũng chẳng xong.

Dây thừng thắt cổ không chết nếu vừa sống lại, lại bị vợ mình ôm chặt quá ngạt thở mà chết vậy Dương Thần sẽ thật oan uổng.

Lập tức, Lâm Nhược Khê buông Dương Thần ra, gạt nước mắt, nước mắt lưng tròng, dùng đôi tay trắng nõn đánh lên đùi hần; liên ngực của chồng cũng không dám động vào.

- Anh vẫn còn đùa em! Anh là đồ không biết xấu hổ, đùa giỡn em! Ai để anh tự sát! Ai bảo anh tự sát! Cái đồ bại hoại! . . . Hu hu. . . Bỏ mẹ con em mà đi. . . Hức hức. . .

Lâm Nhược Khê khóc như mưa. Vừa nãy, cô còn lạnh lùng như tòa núi băng giờ lại yếu đuối như cây non sắp chết.

Dương Thần ôn nhu ôm lấy cô, vỗ nhẹ lưng; giọng nói trầm ấm dỗ dành, trong mắt còn hiện lên vài phần bất đắc dĩ nhưng phần nhiều là ấm áp và hạnh phúc.

Cảnh này, khiến Venus cùng những vị chủ thần khác ằng ặng nước mắt. Bầu trời cũng hết u ám; không khí cũng không còn lạnh lẽo nữa.

Mãi một lúc lâu sau mới đỡ được Lâm Nhược Khê ngừng khóc, Dương Thần mới rảnh vẫy tay về phía Côn Lôn Kính đang bay trên trời, Côn Lôn Kính từ từ thu nhỏ lại chỉ còn bằng lòng bàn tay, ánh sáng rực rỡ biến mất, rơi xuống tay Dương Thần, lại trở về bình thường.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cái gương nhỏ cổ xưa kia, cái kỳ tích vừa nãy chính là do cái vật nhỏ xấu xí kia sáng tạo ra đó!

Một bên Lâm Nhược Khê lau nước mắt, một bên nhìn chằm chằm vào mặt gương, tràn đầy cảm kích.

Dương Thần cảm khái, lấy tay xoa xoa mặt kính, lộ ra vài phần âm trầm nói:

- Haiz, may lần này có chú, A Côn từ giờ sống tốt nhé, may chú cứu anh một mạng, anh mang theo chú ăn ngon uống say, tuyệt đối không bạc đãi chú, được chứ?

A. . . A. . . Côn?

Ngay cả Mông Tiêu Dao trên mặt cũng lộ ra vẻ kỳ dị.

Dường như Côn Lôn Kính nghe hiểu lời Dương Thần, nó lập tức phát ra ánh sáng bảy màu đáp lại?

Mí mắt Dương Thần nhảy lên, cười ha ha, chỉ vào Côn Lôn Kính nói với mọi người:

- Ha ha, không ngờ nó biết tên này không dễ nghe? Tôi quyết định sau này gọi nó là Tiểu Luân Tử, mọi người thấy thế nào?

Tiểu. . . Tiểu Luân Tử?

Lần thứ hai Côn Lôn Kính lóe sáng nhưng lần này lóe ra hai cái, giống như phản đối hai lần!

Tất cả mọi người muôn ngất, thật sự hẳn có thể nói chuyện với Côn Lôn Kính?

- Ông xã, Côn Lôn Kính có thể hiểu những gì anh nói?

Lâm Nhược Khê chớp mắt, không khỏi tò mò, cho dù cô có kiến thức bác học của Athena làm chỗ dựa nhưng cũng không hiểu Côn Lôn Kính là cái dạng gì.

Vấn đề này, cả Mông Tiêu Dao, Ngọc Tuyết Ngưng rất muốn biết, họ không khỏi chờ mong nhìn Dương Thần.

Dương Thần vỗ gáy:

- Ai, em nhìn xem anh này, chỉ có việc đặt cho Tiểu Luân Tử cái tên mà quên kể chuyện đã xảy ra với mọi người rồi. . .

Rất nhanh Dương Thần đã kể lại tóm tắt những chuyện đã xảy ra.

Hóa ra, Dương Thần cho rằng mình đã chết, đến lúc ý thức mất đi, trong nháy mắt, không hiểu vì sao mà nguyên thần của mình đột nhiên lạc vào một không gian kỳ lạ.

Không gian đó giống như một vũ trụ thu nhỏ. Thì ra Côn Lôn Kính vì bảo vệ nguyên thần của hắn đã biến thành một thời không đứng yên.

Sau đó, Thần khí khí linh trong Côn Lôn Kính nói cho hắn biết, nó quyết định từ nay về sau nhận Dương Thần làm chủ nhân cho nên chọn cách bảo vệ nguyên thần Dương Thần lúc cần thiết nhất.

về phần tại sao chọn Dương Thần làm chủ nhân tự nhiên là do trong tích tắc khi Dương Thần sắp chết đã bước qua ranh giới của Đạo môn, đặt chân vào một lĩnh vực hoàn toàn mới.

Nếu Dương Thần không có Côn Lôn Kính thì chắc chắn đã chết; nếu Dương Thần không bước qua ranh giới của Đạo môn kia vậy hẳn cũng đã chết.

Do Dương Thần có Côn Lôn Kính lại bởi vì đón ngộ trước ranh giới sinh tử mà đủ tư cách cùng thực lực để thần khí nhận chủ.

Tại sao Côn Lôn Kính lại chọn Dương Thần, đương nhiên sẽ không phải vấn đề là thực thực nhưng Côn Lôn Kính cũng không rõ ràng lắm, nhận hay không nhận, đây là cảm giác của khí linh không cần lý do chính xác nào cả.

Dương Thần ở trong thời không của Côn Lôn Kính, sau khi thấy mình đã

"chết" lại sống lại muốn đi ra ngoài ngay nhưng khí linh của Côn Lôn Kính cứng nhắc không cho ra, nó bắt Dương Thần ở lại để nghe nó trình bày lai lịch, công hiệu mới cho nguyên thần trở về thân thể.

Mọi người sợ hãi than, thần khí không hổ là thần khí, không thể tưởng tượng được.

Ngọc Tuyết Ngưng cười khanh khách:

- Tốt, tiêu tử, bốn cung không nhìn lầm người, cuối cùng bắt chấp tất cả, bước qua ranh giới Đạo môn, có cảm giác thế nào?

Dương Thần bĩu môi:

- Rất mơ hồ, tự hiểu, đa phần nếu chỉ có Ngọc Thanh Thần Lôi phải dùng thời gian rất lâu mới có thể mò ra cánh cửa.

- Cánh cửa gì? Hai người nói cái gì mà bí mật vậy?

Lâm Nhược Khê nhíu mày, cô không thích Ngọc Tuyết Ngưng cười mỉa với Dương Thần; thấy cô ta đang nói cái gì không hiểu được mới hỏi.

Dương Thần gãi gãi đầu, rất khó giải thích:

- Cái này. . . Nói đơn giản chính là cảm ngộ của anh trước đây giới hạn trong không gian của Địa cầu, thoát ra khỏi Địa cầu tiến vào không gian song song không phải chuyện dễ dàng. . .

- Ngọc Thanh thần lôi có Ám vật chất nó lại là một trong những loại lực lượng bốn nguyên của vũ trụ, nó để cho anh tiếp xúc trực tiếp với vũ trụ nguyên thủy nhất. . .

- Cái ranh giới Đạo môn kia thật ra là từ tiểu đạo tiến lên đại đạo, một loại. . . đạo của Vũ trụ

Tuy ý của câu chữ là vậy, Dương Thần diễn giải rất thẳng, nhưng ý tứ chân chính trong đó không phải là người khác có thể hiểu.

Thế nhưng một vài người trong các chư thần nhạy cảm phát hiện đó là Ngọc Thanh Thần Lôi có ám vật chất có thể bỏ qua pháp tắc không gian.

Thử nghĩ xem, trong Ngọc Thanh Thần Lôi có ám vật chất đã lợi hại như vậy, mà ám vật chất cũng chỉ là "Vé vào cửa" của con đường đi vào vũ trụ, đủ để thấy cánh cửa từ "Tiểu" đến "Đại", lĩnh vực tiến vào, mệnh mông rộng lớn tới mức nào, không cách nào ước lượng.

Mộng Tiêu Dao bùi ngùi, thở dài:

- Xem ra, ngược lại là tôi chấp mê bất ngộ rồi. . . Đại đạo tam thiên, trăm sông đổ về biển, đạo lý đơn giản như vậy tôi cũng không thể chân chính hiểu hết.

Ngọc Tuyết Ngưng có vài phần trêu đùa nói:

- Bây giờ tiểu tử Dương Thần đã có thể thay ông rồi, ông phải nên vui mừng mới đúng chứ?

Cuối cùng, ông cũng có thể an tâm rời Địa cầu truy cầu đại đạo rồi.

Mộng Tiêu Dao biết hồ ly đang trêu đùa mình, nhưng lúc này ông ta cũng thông suốt rất nhiều, Dương Thần đã vượt qua ranh giới Đạo môn kia bằng

một con đường khác khiến ông ta hiểu thêm được rất nhiều chuyện, đây cũng là một loại thu hoạch.

Cuối cùng, Mông Tiêu Dao ngẩng đầu cười dài, liếc nhìn Dương Thần thật sâu:

- Cậu thắng, tôi không bằng cậu, thế nhưng tôi cũng muốn cảm ơn cậu, từ nay về sau tôi có thể an tâm rời khỏi

Dương Thần đối với ông ta cũng không có gì cả, khoát tay:

- Cần thì đi đi, thế nhưng trước khi đi nhớ tu sửa Thần Ma Đại Trận đó, ông làm cục diện rối rắm, làm ra cái cục diện này tôi cũng không muốn chúi đít giúp ông đâu.

Mông Tiêu Dao bắt đắc dĩ, tiểu tử này không biết sợ hãi là gì sao, hôm nay thực lực tương đương với mình đã kiêu ngạo liên rồi, không biết nên khóc hay cười nữa đây.

- Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận, tôi sẽ tu sửa, cũng không khó, thế nhưng những yêu ma cần cậu bắt và tiêu diệt, tôi không xử lý hết được, về phần tổn thất do nhiệt độ Địa Cầu giảm xuống gây ra. . .

Ánh mắt Mông Tiêu Dao nhìn về phía Chư Thần, cười thần bí:

- Tôi sẽ mời một người tới, mau chóng khôi phục sinh cơ Địa cầu.

Nói thế có ý gì đó, trong Chư Thần có mấy người nhanh chóng suy nghĩ.

- Là Dionysus? Ông biết Dionysus ở đâu? Hera tiến lên hỏi.

Ngọc Tuyết Ngưng nhăn lông mày lại, hỏi:

- Cái gì, cái gì "sus", đó là ai?

Chư Thần thu lại trái tim Gaia, sử dụng thần cung Selene đóng băng lần thứ hai sau đó cho Poseidon bảo quản.

Sau đó, nhìn thêm vài lượt, lộ ra sự tang thương cùng nụ cười thoải mái, bọn họ nghĩ lại cuộc sống sau này của mình rồi từng người cáo biệt, tản ra rời khỏi chỗ này.

Sóng êm biển lặng.

Mông Tiêu Dao cùng Ngọc Tuyết Ngưng lẳng lẳng đứng trên bầu trời Bắc Cực, cảm nhận ánh mặt trời đang khôi phục độ ấm nơi mặt trời không lặn; trở về chỗ cũ cảm nhận những gì đã trải qua.

- Tiểu Tuyết bà nói xem. . . Tên nhóc kia dựa vào cái gì mà thắng tôi?

Một lúc lâu sau, Mông Tiêu Dao cau mày, suy nghĩ rồi hỏi:

- Đúng thế, ngộ tính của tôi không bằng hắn? Không biết có phải do "Vãng Niệm Diễn Sinh Kinh" của cậu ta hay cảm ngộ mà tôi đoạt được. . . Hay là nói. . . Do vận mệnh của cậu ta, Côn Lôn Kính, hoặc là thứ gì khác.

Ngọc Tuyết Ngưng nở nụ cười, ôn nhu nhìn người đàn ông bên cạnh, giờ khắc này, cô cảm thấy Mông Tiêu Dao như trở lại lúc ban đầu khi mới gặp, thích tự hỏi, một tên rất hiền lành.

- Thật ra, trong mắt tôi. . . Chiến thắng cuối cùng, không phải Dương Thần, cũng không phải số phận của cậu ta, cũng không phải Côn Lôn Kính. .

. . Đương nhiên, lại càng không phải là ông. . .

Mông Tiêu Dao nghi hoặc, nghiêng đầu hỏi:

- Vậy bà nói, ai thắng?

Ngọc Tuyết Ngưng vươn cánh tay mềm mại cầm lấy tay của Mông Tiêu Dao, đôi môi khẽ mở; giọng của cô như chuông gió chập chờn.

- Là, TÌNH YÊU!

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1660

Thế Giới Mới Xinh Đẹp

Vạn Yêu Giới, Tử Trúc Lâm.

Làn gió nhẹ lướt qua tử trúc vang lên âm thanh xào xạc, thổi một mùi thơm ngát nồng nàn.

Làn gió hòa cùng hương rượu nồng khiến người ta mê say.

- Chiều tướng! Ha ha, Tổng lão đệ, cái bát Trúc Diệp Thanh này xem ra phải để tôi uống luôn rồi.

Trong rừng trúc, trên một bàn đá nhỏ có hai người đàn ông đang đánh cờ, tiền cược chính là một vò rượu ngon bên cạnh.

Hai người này, chính là Tống Thiên Hành cùng Tử Tiêu cũng chính là Tửu Thần Dionysus.

Gần một tháng nay, hai người bắt đầu dùng cờ vua mà đấu, mà không phải cờ vây, lúc đầu là Tống Thiên Hành chỉ dạy, nhưng thời gian dần qua kỳ nghệ Tử Tiêu ngày càng mạnh, hai hôm nay đã có thể trận thắng trận thua với Tống Thiên Hành.

Hai người, ai thắng có thể uống rượu, ai thua chỉ có thể đứng nhìn.

Hôm nay không biết tại sao, vận may không tới, thua vài trận, bình rượu đã bị Tử Tiêu uống mất một nửa; Tống Thiên Hành đau khổ như bị cắt thịt.

Thấy Tử Tiêu chuẩn bị cầm bát rượu uống, rốt cục Tống Thiên Hành không nhịn được, ngăn ông ta lại:

- Ế, chậm đã!

- Tổng lão đệ, đánh cuộc chịu thua, chú không nhận hả

Tử Tiêu khản trương cầm bát rượu đặt cạnh mình.

Tống Thiên Hành ho khan hai tiếng nói:

- Tử Tiêu huynh cái bình này là của cháu gái Lam Lam tháng trước mang tới, cố tặng quà cho tôi, bác uống nữa thì hết cả rượu rồi còn đâu. Tôi đánh cuộc chịu thua không sai nhưng lại có lỗi với tâm ý con bé, nếu không như này, tôi đòi cho anh một chén rượu khác, được không?

Về mặt Tử Tiêu xoắn xuýt:

- Lại muốn cho anh rượu nho chứ gì. Muốn rượu nho anh tùy tay là có thôi

Vô ý nói ra câu này lại khiến Tống Thiên Hành tức giận:

- Anh là đồ không biết xấu hổ? Lúc trước hiên ngang lẫm liệt lừa gạt tôi, thì ra anh là Tửu Thần! Ra về ta đây còn chưa tính, lại còn đấu điểm lâu như vậy, coi tôi là tên ngốc sao! Không được chén rượu này không được uống.

Tử Tiêu cười khổ nói:

- Ai nha... Mười năm rồi, Tổng lão đệ, thế nào còn nhớ chuyện cũ thế kia..

Mười năm trước, Mông Tiêu Dao tới Vạn Yêu Giới tóm Tử Tiêu đi ra khôi phục lại Địa Cầu; Tổng Thiên Hành mới biết, đây chính là Tử Thần Dionysus ẩn dấu thâm sâu!

Rõ ràng cực kỳ tình thông cát rượu lại làm bộ không biết, khiến Tổng Thiên Hành buồn bực một trận.

Một năm sau, Tử Tiêu dùng hai kiện thần khí của mình làm thực vật trên Địa cầu sống lại bảy tám phần, khôi phục lại sinh cơ, lại trở về Vạn Yêu Giới cùng Tổng Thiên Hành uống rượu, mua vui.

Hai người tính khí như trẻ con chỉ cần có rượu là chẳng cần thứ gì khác.

Trong lúc hai người đang tranh nhau bát rượu, phía ngoài rừng trác một con thuyền hình con thoi màu hoa râm bay tới. Nó giống như một quả tên lửa nhưng lại không có lửa đằng sau; tốc độ của nó rất nhanh chẳng mấy chốc đã tiến vào Tử Trúc Lâm.

Chiếc phi thuyền hạ xuống đất, sau đó cửa khoang mở ra, một cô bé mười hai, mười ba tuổi khả ái nhảy xuống.

Khuôn mặt cô bé tròn trĩnh, mặc một cái áo phong xanh, quần jean short; đi đôi giày

thể thao xanh tràn đầy sức sống thanh xuân.

Tổng Thiên Hành thấy cô bé, chẳng có thời gian so đo với Tử Tiêu nữa, cười ha ha đứng dậy, ôm lấy cô bé.

- Xem nào, Tiểu Lam Lam lại tới với ông nội hả?

Cô bé đã trở mã, duyên dáng yêu kiều, không mấy trốc sẽ trở thành một mỹ nhân bại hoại; cô bé này chính là Dương Lam Lam.

Lại nói, Lam Lam rất giống với Thập Thất năm đó, chỉ khác do sống trong hoàn cảnh rất tốt nên làn da trắng nõn, không tỳ vết.

Tuy kém lúc còn bé, mập mạp đáng yêu, nhưng nhờ có mẹ Lâm Nhược Khê khiến cô

bé thêm vài phần thanh lệ, thoát tục.

- Ông nội!

Lam Lam cười chạy tới, ra sức ôm lấy cổ Tổng Thiên Hành.

- Lại cùng ông chú Sâu rượu đánh cuộc uống rượu hả ông?

Lam Lam hướng Tử Tiêu làm một cái mặt quỷ. Tử Tiêu bị gọi là “ông chú Sâu rượu” chỉ có thể trợn mắt.

- Hắc hắc, đúng vậy, ông nội của cháu đáng thương lắm, hôm nay thua tới giờ rồi, hôm nay Lam Lam có phải mang rượu đến cho ông phải không?

Tổng Thiên Hành vui mừng rạo rức hỏi.

Lam Lam cau mũi ngọc:

- Trong mắt ông nội, Lam Lam sắp thành bình rượu rồi!

Ngoài miệng có chút oán giận nhưng Lam Lam lấy ra từ trong nhẫn không gian của mình ra vài chai rượu tây.

- Đây là chai Dalmore cháu lén trộm từ trong hầm rượu của ba ra, nghe ông Ron nói rất đáng quý đó, phải hơn mười vạn bằng Anh một chai! Ông nội, ông uống hết đi đừng để lại tránh cho ba tới đây thấy lại về mách mẹ!

Lam Lam phe phẩy tay của Tống Thiên Hành.

Tống Thiên Hành và Tử Tiêu lập tức bị chai rượu hấp dẫn, cùng nhau gật đầu biểu hiện không thành vấn đề.

Nhìn một hồi lâu, tám tám khen ngợi, hai người mới nhớ không biết Lam Lam hôm nay tới làm gì, tháng trước vừa mới tới mà; cái này tới hơi nhiều à!

- Tiểu Lam Lam có chuyện gì à?

Tống Thiên Hành hỏi.

Lam Lam đầu miệng:

- Cuối cùng cũng nhớ tới cháu? Hừ...

Lam Lam quay đầu nói với Tử Tiêu:

- Ông chú Sâu rượu, hôm nay thực ra cháu tới tìm ông, mẹ Nhược Khê để cho cháu tới nói, dì Jane đã giúp Thần tộc chế tạo xong phi thuyền, mặc kệ ông có muốn rời đi hay ở lại Địa Cầu đều phải tới gặp các cô, chú khác trong Thần tộc.

- Nhanh vậy sao?

Tử Tiêu sững sờ, lập tức khoát tay:

- Nhất định ta sẽ không rời Địa cầu, thế nhưng cũng phải tới chào từ biệt họ, vậy lúc nào thì đi?

- Bây giờ đi liền, trực tiếp ngồi phi thuyền “Bé Mập” của cháu Lam Lam chi phi thuyền sau lưng cô bé.

Chiếc phi thuyền này là bảy năm trước Jane thiết kế ra loại phi thuyền phản trọng lực, tốc độ cực nhanh lại vô cùng vững chắc, có thể xuyên qua không gian tiến vào Vạn Yêu Giới.

Hơn nữa, Vạn Yêu Giới có linh khí rất loãng không thích hợp phi hành nên cần phi thuyền làm phương tiện giao thông.

Phi thuyền này của Lam Lam là dựa vào khả năng của cô bé mà chế tạo ra, trên thực tế người bình thường không có tu vi không thể khống chế được vật có tốc độ cao như thế.

Để kỷ niệm mình mất đi cuộc sống “Bé mập”, Lam Lam gọi nó là “Bé Mập”.

Tử Tiêu không có ý kiến, Tống Thiên Hành vừa lúc cũng muốn ra ngoài chơi liền lên phi thuyền của Lam Lam ngồi, ra thế giới bên ngoài.

Từ mười năm trước, Mông Tiêu Dao cùng Ngọc Tuyết Ngưng hai người đã vượt qua ranh giới Đạo môn cùng bước ra khỏi Địa cầu tiến hành thăm dò tinh không. Ở Địa cầu, tất cả lấy Dương Thần làm chủ.

Chuyện đầu tiên mà Dương Thần làm không phải cái gì khác chính là lấy đi Quỷ Ngưu Cổ của Thông Thiên Tháp khiến Yêu tu, Ma tu trong Vạn Yêu Giới tự do ra vào.

Loài người ở Địa cầu đã biết trên thế giới tồn tại Thần tộc; yêu ma quỷ quái; cũng biết có tu sĩ cũng không bị dọa sợ.

Mục đích của Dương Thần chính là cho loài người biết bọn họ không phải là chúa tề duy nhất trên thế giới. Bọn họ so với Yêu tộc các loại chẳng qua đều là kẻ yếu.

Chỉ có sống yên ổn vẫn nghĩ tới lúc khốn khó mới thật sự được lâu dài.

Trước lực lượng tuyệt đối của Dương Thần không có bất kỳ Yêu tu, Ma tu tùy tiện làm hại nhân gian; đó là luật lệ chế ước mấy thế lực này.

Trong Huyền cảnh, Hồng Mông, các gia tộc ẩn thế cũng xây dựng lại. về phần Yêu tu, Ma tu trong Hồng Hoang Cảnh cũng bắt đầu đi vào trần thế, tiếp xúc cùng nhân loại bình thường.

Trong nhất thời, thế giới loài người trở nên rực rỡ, muôn sắc muôn màu.

Hồng Mông, các gia tộc ẩn thế, Yêu tu, Ma tu thậm chí Long tộc cũng không phải tồn tại bí mật mà trở thành một phần của thế giới.

Loài người có thể gia nhập bất kỳ thế lực nào chỉ cần thế lực đó cho phép và tiếp nhận giống như trở thành con dân mỗi quốc gia.

Liên Hiệp Quốc của nhân loại cũng gia nhập vào những thế lực này, là thành viên có

được vị trí đặc thù. Văn minh loài người chiếm quyền chủ đạo, loài người làm chủ chính mình.

Dưới sự quản chế của Dương Thần, bố cục đó xuất hiện sinh ra hiệu quả kỳ diệu.

Loài người dưới sự trợ giúp của tu sĩ và Yêu tộc nhanh chóng xây dựng lại thế giới và cũng có không ít người có được lực lượng cường đại.

Đương nhiên thật sự trở thành tu sĩ có rất ít, dù sao muốn tiến tới Hóa Thần Kỳ cần căn cốt và ngộ tính đặc biệt, vạn người có một mà thôi.

Tuy vậy, có thể nói, cổ võ phục hưng, các trường học trên toàn thế giới bắt đầu chú trọng việc rèn luyện thể chất, bồi dưỡng thân thể có thể giúp loài người kéo dài tuổi thọ, số ít trở thành những dòng máu mới cho tu sĩ Hoa Hạ; đối với các tộc khác cũng hòa thuận.

đôi bên cùng tồn tại.

Các quốc gia phương Tây cũng không bị Hoa Hạ vượt lên quá mức, họ học tập văn hóa Hoa Hạ, từ đó có không ít người trẻ tuổi tài ba.

- Tiểu nha đầu, quyết định của ba cháu năm đó xem ra rất có đạo lý nha...

Phi thuyền đã bay ra từ Thông Thiên Tháp tiến vào thế giới bên ngoài.

Tổng Thiên Hành luôn luôn nhìn thấy có tu sĩ bay qua trên bầu trời, đều là các nam nữ thanh niên, thậm chí có không ít người tóc vàng mắt xanh đích xác là người phương Tây, không khỏi vui mừng.

Văn hóa tu sĩ truyền bá, Yêu tu, Ma tu xuất hiện, hơn nữa tai kiếp mười năm trước

khiến những người thống trị của loài người và dân chúng ý thức được loài người trong vũ trụ yếu đuối và nhỏ bé tới mức nào.

Điều này khiến loài người hiểu rõ, lịch sử trải qua bao cuộc chiến tranh là chuyện cực kỳ buồn cười.

Chỉ có đoàn kết không ngừng gia tăng thực lực của mình, loài người mới có thể bảo vệ vững bước vào tương lai.

Mười năm, mỗi quốc gia đều có sự bảo vệ lẫn nhau, phạm là có kẻ chống đối lại hòa bình đều không ngoại lệ bị quét sạch.

Lam Lam dùng sóng điện não không chế phi thuyền, một bên cười nói:

- Đương nhiên rồi, ba là anh hùng nha! Mặc dù em trai ‘đầu to’ thường đều nói ba ngu

ngốc!

Tổng Thiên Hành cùng Tử Tiêu nghe xong đều không khỏi nở nụ cười.

Mấy phút sau, phi thuyền hạ xuống một sân bay tại Địa Trung Hải.

Dương Thần đã sớm đợi ở cạnh sân bay. Hắn mặc một chiếc áo sơ mi trắng, một chiếc quần dây kẻ caro, đi một đôi dép da; bộ dáng cười ha hả, không khác gì mười năm trước.

- Đại thúc, chú cùng Tử Tiêu cùng tới.

Dương Thần đi tới ôm lấy bả vai Tổng Thiên Hành.

- Không biết lớn nhỏ.

Tổng Thiên Hành bắt đặc dĩ liếc xéo hắn:

- Khó trách con trai cậu nói cậu ngu ngốc.

Sắc mặt Dương Thần túng quẫn, quyết miệng, liếc về phía Lam Lam. Cô bé vẫn đang giả bộ như không biết gì.

- Bé mập lại nói bậy sau lưng ba con?

Tuy Lam Lam đã không còn mập nữa nhưng Dương Thần chưa bao giờ thay đổi cách gọi đây là tên thân thiết của hắn dành cho con gái.

Lam Lam chu môi nói:

- Em trai ‘đầu to’ nói mà, ba trách con làm gì.

-Hắc.

Dương Thần buông Tổng Thiên Hành ra, chống nạnh nói với con gái:

- Xem ra đúng là giống lời mẹ Nhược Khê nói với ba, thường ngày ba quá cưng chiều con rồi đó? Vậy được rồi, đừng cho là ba không biết, mẹ Thập Thất hôm trước cho con cái Phong Hỏa Luân đúng không? Nhanh giao ra đây! Bé con sao dám nghịch lửa.

Lam Lam nghe thấy, lắc đầu như trống bỏi:

- Không mà, không mà! Mẹ Thập Thất nói cho Lam Lam chơi mà! Ba dám thu hồi lần sau con mách mẹ Thập Thất!

Khóe miệng Dương Thần co quắp, nhớ tới ánh mắt u oán của Thập Thất

lập tức mềm nhũn ra, cụt hứng quay đầu lại nói với Tổng Thiên Hành:

- Đại thúc, những đứa khác cháu có thể quản nhưng con bé này quản không nổi.

Lam Lam ở phía sau vui vẻ, cười hớn hờ, từ trong nhẫn không gian lấy ra hai cái vòng

tay Thanh Loan, Hỏa Phượng, chân nguyên khê động hóa thành hai cái Phong Hỏa Luân bay lơ lửng.

Lam Lam nhảy lên, dậm lên Phong Hỏa Luân vô cùng cao hứng như chưa từng được chơi bao giờ.

Tử Tiêu có chút cảm khái nhìn Lam Lam bay đi:

- Còn bé mà đã Thái Thanh sơ kì rồi, thật không hổ con gái biến thái của cậu, chắc, chắc...

Dương Thần nghe thế rất tự hào, làm bộ khiêm tốn nói:

- Ai, còn kém xa, đứa con gái này trong những đứa con của cháu cũng khá rồi... Thằng nhóc ‘Nhục Ti (thịt sợi)’ nhà cháu, mấy ngày trước đã tiến tới Hóa Thần Kỳ rồi.

- Thằng nhóc Nhục Ti kia cũng tiến vào Hóa Thần rồi hả? Nó năm nay mới có bảy tuổi mà.

Tổng Thiên Hành đối với con cái Dương Thần hiểu rất rõ, dù sao nó cũng gọi ông là ông nội.

Dương Thần hiện ngang lăm liệt vui sướng không dấu nổi tựa như năm đó hắn đột phá cảnh giới vậy.

- Dương Nhục Ti là con trai của cháu với tiểu thư sắc Vi?

Tử Tiêu nhớ ra hỏi.

Dương Thần gật đầu:

- Đúng vậy, thằng nhóc đó ham mê võ nghệ, ngộ tính tuy kém Bé mập nhưng rất tốt... Con bé Lam Lam kia có thể giống thằng nhóc đó tu luyện quên ăn quên ngủ thì có thể tiến

thêm một bước.

- Được rồi!

Tổng Thiên Hành vỗ gáy Dương Thần:

- Dân đường! Tên da trâu này tôi nghe không nổi nữa rồi.

Tức khắc, Dương Thần làm ra thủ thế mời:

- Đại thúc mời... Đại thúc mời... Hắc hắc...

Trong mười năm, tu vi Dương Thần đạt đến mức chưa từng có, dựa vào sự vất vả “cày quốc” của hắn mà Lâm Nhược Khê, sắc Vi, Jane ba bà vợ có kết tinh của mình.

Thật đáng mừng là Lâm Nhược Khê sinh cho hắn một cặp long phượng.

Một nam một nữ hai đứa cùng ra đời khiến Dương Thần nhảy lên trời thiếu chút nữa đâm thủng Mặt Trăng.

Bảy năm trước, sắc Vi sinh một đứa con trai; còn Jane trước đó một năm

cũng sinh ra một tiểu mỹ nữ mang hai dòng máu Đông Tây.

Chẳng mấy chốc Dương Thần đã có hai đứa con trai, ba đứa con gái.

Những bà vợ khác tuy rất muốn nhưng chỉ có cách đề thăng thực lực mới là phương pháp hữu hiệu nhất nên ai cũng cố gắng.

Dương Thần cũng không gấp, từ từ sẽ tới, hẳn cùng với các bà vợ có sinh mệnh rất

dài.

Vừa đi vừa nói, ba người đã tới vịnh Tây Bắc.

Nơi đó mở một bữa tiệc bãi biển, những người thân của Dương Thần, bạn bè, các bà vợ, các chủ thân vui vẻ trò chuyện với nhau.

Thấy Dương Thần mang theo hai người tới, tất cả đều đứng dậy chào hỏi.

Mà ở trên mặt biển, một con thuyền khổng lồ màu đen, hình thù như một chiếc đĩa bay đang đỗ

- Chú Tổng, Tử Tiêu hai người cuối cùng cũng tới.

Lâm Nhược Khê mặc một bộ váy trắng bằng tơ lụa đi tới, nở nụ cười chào đón.

Sau khi sinh con, Lâm Nhược Khê vẫn thanh lệ, dung mạo như tiên, thêm vài phần ôn

nhu từ mẫu; vóc dáng càng thêm đầy đặn; cho dù Dương Thần ở chung với cô rất lâu nhưng khi ở gần vẫn không kiềm chế được liếc nhìn, có chút thất thần.

- Ha ha, Nhược Khê à, hôm nay sao mọi người lại tập trang hết cả thế này, cứ như là tiễn biệt nhau vậy.

Tổng Thiên Hành vui vẻ nói.

Phải biết rằng, bình thường các cô đều có chuyện của mình, ở khắp nơi trên thế giới, chỉ có cuối tuần mới tụ tập trên đảo, nhưng hôm nay tựa hồ tới đủ.

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1661

Niềm Hạnh Phúc

- Chính vì không phải là lúc từ biệt, cho nên mọi người đều đến đủ, lúc từ biệt thì sẽ không đến đủ, dù sao cũng thương cảm đau lòng.

Lâm Nhược Khê giải thích.

- Ha ha, cái này không sai!

Tử Tiêu tán thành gật đầu.

- Này! Dionysus! Người lè mà lè mề làm cái gì vậy? Lấy rượu ngon mà người giấu ra đây! Tên Dương Thần này keo kiệt lắm, cứ lấy hàng loại 2 để mở tiệc!

Bên kia, Ares bắt đầu hô to, dường như rất bất mãn với rượu của Dương Thần.

Dương Thần lập tức liền không vui, hùng hổ bước qua:

- Nói bậy cái gì vậy! Đây đều là hàng loại 1 của Porto đây! Tử lượng của mấy người, chẳng lẽ tôi lại lấy Louie XIII cho mấy người? Vậy tôi chẳng phải là ném tiền xuống biển sao?

- Nhìn tính khí của anh, cũng sắp đi rồi còn ở đó tính toán chi ly... chẹp chẹp...

Ares cũng chẳng thêm so đo với hắn, tiếp tục đòi Tử Tiêu mang rượu đến.

Rất nhanh, buổi tiệc chính thức bắt đầu, tất cả mọi người đều tiến vào trong thời khắc ăn uống no say hoan lạc.

Nói là Chư Thần bàn bạc lúc nào rời đi, người nào muốn đi các thứ, nhưng thực ra mọi người đều biết, Tử Thần Dionysus không muốn đi, Athena cũng sẽ không đi, kẻ đi, chính là tám vị Chủ Thần khác rồi.

Từ hơn chín năm trước, Jane liền đề nghị giúp Chư Thần làm phi thuyền vũ trụ phi hành giữa các hành tinh, để giúp Thần tộc tìm một tình cầu có thể khiến ưỡi tìm Gaia sống lại lần nữa.

Thần tộc tất nhiên đồng ý, dù sao tình cầu nhân loại có tốt đi nữa, cũng không phải là nhà của mình.

Cơ sở tất cả các loại này, đều là vì Côn Luân kính - Tiểu Lôn Tử của Dương Thần.

Chỗ thần kỳ của Côn Luân kính, quả thực khiến người ta sợ hãi thán phục, không ngờ lại có thể di dời các hành tinh trong vũ trụ.

ikienthuc.org

Côn Luân kính có thể trong nháy mắt tìm kiếm được trong phạm vi ít nhất mấy chục năm ánh sáng, sau đó tiến hành phản hồi lại, rồi tiến hành xuyên qua trong không gian.

Nói cách khác, có sự giúp đỡ của Côn Luân kính, phi thuyền có thể có mục tiêu trong khoảng thời gian ngắn vượt qua mấy chục năm ánh sáng.

Cái này mặc dù là khoảng cách nhỏ trong vũ trụ, nhưng cũng đã là khoa học kỹ thuật hiện tại của nhân loại khó có thể tưởng tượng được rồi!

Côn Luân kính cũng đã nhận chủ với Dương Thần, chỉ cần trong vũ trụ, Dương Thần lúc nào cũng có thể cảm ứng được với Côn Luân kính, hơn nữa kêu gọi nó về.

Dương Thần trong chục năm nay, cũng giúp Chư Thần tìm được một tình cầu có thể cảm rỗng, lần này, chỉ cần chia phi thuyền của Chư Thần vài lần, truyền tống đến khoảng tinh vực kia, rồi lại gọi Côn Luân kính trở về, cũng là xong chuyện rồi.

Chư Thần dựa vào năng lực của mình, là có thể đáp xuống tình cầu kia, rồi lại thông qua Đại địa chi thụ sinh sôi Thần tộc.

Mặc dù nói Diệp Mặc nếu có thời gian rảnh, còn có thể dùng Côn Luân kính bay qua đó, xem xem mấy người bạn già của mình, nhưng dù sao phải cách mấy trăm năm ánh sáng, vẫn phải tổ chức một lần vui vẻ tiễn chân.

Uống rượu cũng ngà ngà rồi, Venus đột nhiên bước đến bên cạnh Dương Thần, dùng đôi môi đỏ thắm của cô thơm lên mặt Dương Thần.

- Dương Thần, tôi cũng sắp phải đi rồi, anh có không có gì muốn nói với tôi sao?

Dương Thần đang lấy dao cắt lấy một miếng thịt bò nướng, chia cho mọi người, quay đầu buồn bực hỏi:

- Nói cái gì? Thuận buồm xuôi gió?

- Ai muốn nghe cái này chứ?

Venus lườm hằm một cái, bỗng nhiên nhỏ giọng nói:

- Trước khi tôi đi, có muốn đến phòng ngủ của tôi cùng tôi một đêm không?

Vừa nói người con gái này vừa liếm liếm môi, vô cùng mê hoặc.

Dương Thần trong nháy mắt cũng cảm giác kích thích tố trên tuyến thận có chút không kiềm chế được, nuốt nước bọt, lại do dự có nên đồng ý với đề nghị tế nhị này không, liền cảm thấy sau lưng mình có một hàn khí dâng lên...

- Đi đâu một đêm?

Lâm Nhược Khê không biết từ bao giờ với khuôn mặt hiền từ đã đứng bên phải của Dương Thần rồi, cứ như không đếm xỉa gì đến tự rót cho mình một ly Champagne.

Dương Thần mau chóng vùi đầu vào cắt thịt bò, tay luỳnh quỳnh hết cả lên:

- Không đi đâu cả, là, là nói trời rất xanh, có lẽ có thể tản bộ một chút.

- Ồ, vậy sao.

Lâm Nhược Khê nhấp ngụm Champagne, ánh mắt có vài phần đối địch

liếc nhìn Chờ Venus đi, Lâm Nhược Khê dựa vào bàn, nhẹ nhàng hỏi:

- Tôi qua anh đi đâu, nghe chị sắc Vi nói, anh rời khỏi sông bạc của chị ấy rất sớm, sao đến muộn mới về vậy?

Mấy năm nay, sắc Vi vì rảnh không có chuyện gì làm, đã mở một sông bạc kết hợp với quán bar, lại là những ngành cũ mà cô thích, Dương Thần luôn đến chỗ cô ấy chơi vài ván, có nữ nhân lại có xúc xắc, chơi không biết mệt.

Dương Thần lắc đầu cười nói:

- Đi đâu đâu, lượn một vòng, xem xem buổi hòa nhạc của Tuệ Lâm chuẩn bị thế nào.

Tuệ Lâm mấy năm nay cũng quay về sự nghiệp ca hát ưa thích của cô, mỗi năm đều mở rất nhiều buổi hòa nhạc, ham mê ca nhạc.

- Hừ, vậy trên người anh, có mùi nước hoa Hồng Yến là thế nào?

Ánh mắt của Lâm Nhược Khê giống như nhìn thấu tâm can của Dương Thần, khiến hắn không thể nào che giấu nổi.

Dương Thần mau chóng chóng mặt rồi, dờ khóc dờ cười nói:

- Bà... bà xã đại nhân, em sao lại nghĩ vậy, đó là mùi nước hoa Hồng Yến ư?

Dương Thần mấy năm nay cùng Triệu Hồng Yến dẫu lià ngó còn vương tơ lòng, không thể nói là mối quan hệ rõ ràng, nhưng đâu đó đều rất thích cái loại cảm giác lén lút

Triệu Hồng Yến cũng không có nhiều suy nghĩ khác trong đầu, trong công ty của Lâm Nhược Khê tiếp tục đảm nhận là quản lý cấp cao, đa số thời gian đều một mình hưởng thụ lạc thú, khi có nhu cầu thì đến tìm Dương Thần phóng túng một chút, cộng thêm mối liên quan đến linh đan và tu luyện, nhân sinh của cô cũng rất phong phú.

- Hừ.

Lâm Nhược Khê như cười như không nói:

- Anh cho rằng, em có ý yêu cầu cô ấy dùng hương nước hoa mà các chị em không dùng đến, là vô ý sao?

Dương Thần vẻ mặt đau khổ, đến cái này cũng có thể sao? Chỉ cười khúc khích nói: Nhược Khê bảo bối, hóa ra cái này em cũng có thể nghĩ tới, khâm phục, khâm phục...

- Em còn biết, anh thường đến Nhật cùng phó tổng giám đốc Bàn Nhược thân thiết, còn biết tuần trước anh cũng có một lần với Litith của Huyết tộc, còn biết anh và mẹ của Jane là Catherine có... ừm ừm...

Lâm Nhược Khê không nói thêm được nữa, vì Dương Thần đã đặt dao xuống, bùm miệng cô lại!

- Anh xin em, bà xã đại nhân, đừng nói nữa được không?

Dương Thần lộ vẻ tội nghiệp:

- Hay là em cảm tức anh? Sau này anh tuyệt đối không nói dối nữa...

Lâm Nhược Khê thở phì phì gờ tay của Dương Thần ra, trừng mắt nói:

- Đừng cho rằng khi em nghỉ ngơi, đổi Thập Thất và Athena ra ngoài, bọn họ không quản anh, em sẽ không biết! Bọn họ nhìn thấy gì biết được gì, em cũng biết tất!

Dương Thần gật đầu lia lịa nói:

- Anh hiểu rồi anh hiểu rồi... Ba người các em là một thể...

Dương Thần cũng không biết rõ vì sao, rõ ràng ba người con gái đều trong một thân thể, nhưng khi chỉ có Lâm Nhược Khê chiếm chủ đạo, thì hẳn vô cùng sợ hãi.

Còn khi đến Thập Thất hoặc Athena làm chủ điều khiển, thì hẳn sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Đương nhiên, không phải nói hẳn không thích Lâm Nhược Khê, chỉ là Lâm Nhược Khê đối với hẳn mà nói, đặc biệt nhất, tất nhiên không dám nói xằng nói bậy nhất.

Dương Thần cũng có chút may mắn, mặc dù ba linh hồn đến bây giờ chưa từng rời nhau, hẳn cũng không có cách nào phân tách, nhưng ít ra, phần lớn thời gian, đều là Lâm Nhược Khê làm chủ điều khiển.

Trong một tuần, cũng sẽ có một hai ngày, có thể là Thập Thất hoặc Athena, mấy ngày khiến hẳn thoải mái này, thực ra cực thú vị.

Đương nhiên, cũng có lúc khiến hẳn đau đầu.

Ví dụ như Thập Thất, là người cực kỳ yêu chiều con cái, đưa Phong Hỏa Luân cho Lam Lam chơi chính là ví dụ, dường như Lam Lam muốn cái gì đều cho, căn bản không cần biết có gây rối gì hay không!

Cho dù Lam Lam lấy Phong Hỏa Luân thiêu cháy mấy chục nghìn người, Thập Thất cũng chẳng thêm quản, chỉ cần con gái của mình không sao là được.

Còn nếu như Athena, làm chút hành động thân mật, thì cũng rất dễ xấu hổ, làm không ổn, Thần cách run lên, liền làm sụp cả căn phòng.

Dương Thần càng về sau cũng thành thói quen, gặp phải ngày Lâm Nhược Khê là Athena, hẳn liền hỏi trước có thể gần gũi được hay không, được thì làm, nếu không, hẳn chỉ có thể đi mở một công ty kiến trúc không ngừng xây phòng...

Như Lâm Nhược Khê ngày nay lại đưa quốc tế Ngọc Lôi đi vào hoạt động, hơn nữa còn giao thiệp kinh doanh với Yêu tộc, phục vụ cho Yêu tu, thật đúng là kỳ quái, đủ các loại

Phụ nữ cũng tự tìm thú vui cho mình, bản tính cuồng công việc lộ rõ, điều này cũng khiến Dương Thần có rất nhiều thời gian đi thân mật cùng với những người phụ nữ khác.

Nhưng, phụ nữ cũng có rất nhiều cách, nắm giữ nhất cử nhất động của Dương Thần, khiến Dương Thần vô cùng khâm phục.

Đang lúc Lâm Nhược Khê nói Dương Thần vài câu, ánh mắt của cô lại

phóng về một hướng khác, trong nháy mắt tức giận, đưa tay ra chỉ vào bàn bên kia, một bé gái mặc váy công chúa trắng tinh, khoảng bảy tám tuổi, cài tóc pha lê, hô lớn:

- Dương Nhu Mễ! Con thật to gan! Ai cho con ăn viên gạo nếp của mẹ? Mau nhả ra cho mẹ mau!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1662

Đầu To Gạo Nếp

Dương Nhu Mễ, đại danh Nhu Mễ (gạo nếp), tên mụ cũng là Nhu Mễ (gạo nếp)...

Không thể không nói, Dương Thần đặt tên cho cô bé này, cũng là có căn cứ.

Là con gái long phượng thai của Lâm Nhượng Khê, Dương Nhu Mễ dường như giống Lâm Nhượng Khê khi còn nhỏ như tạc, như vú Vương nói:

-Nếu là mười mấy năm trước, tiểu thư với Nhu Mễ chính là chị em song sinh!

Nhu Mễ tiểu thư, giống như mẹ, từ nhỏ liền có điểm siêu phàm thoát tục, thậm chí khí chất cũng lạnh như băng, thanh lịch khoan thai.

Nhưng kỳ quái hơn chính là, Nhu Mễ tiểu thư ừ lần đầu tiên ăn một viên gạo nếp của mẹ xong, liền nghiện thứ này.

Từ đó, Lâm Nhượng Khê cùng con gái bắt đầu cuộc sống giành ăn gạo nếp đến người ngoài nhìn vào dở khóc dở cười.

Nhưng Lâm Nhượng Khê lại không đồng ý với sự cười nhạo của người ngoài, hai mẹ con đều cho rằng, ăn gạo nếp là một chuyện rất thần thánh, tranh giành cũng là hợp tình hợp lý.

Lâm Nhượng Khê hùng hổ lao đến trước mặt Nhu Mễ, Nhu Mễ cũng đã cố ăn hết nửa viên còn lại, thậm chí còn sợ ế, phồng má lên ăn, vẻ mặt thật không chịu khuất phục, đề phòng nhìn mẹ.

Lâm Nhượng Khê thấy mình đến rồi, con nhỏ này còn dám ăn nốt nửa viên còn lại, giận không thể đánh.

-Vừa nãy mẹ chẳng phải cho con hai viên rồi sao? Con ăn hết là được rồi, hôm nay nhiều người đến dự tiệc như này con cũng dám cướp viên của mẹ, cái mông của con ngứa rồi đúng không?

Dương Nhu Mễ cố gắng nhai kỹ, quý phái ngẩng đầu lên, bộ dạng chẳng thềm so đo với mẹ, hàm hồ nói:

-Mẹ... ưm... mẹ... mất mặt! Hừ...

- Con...!

Lâm Nhượng Khê tức đến phát điên, không ngờ giơ tay ra bóp khuôn mặt của con gái, lớn giọng nói:

-Không cho con ăn! Không cho con nuốt! Nhỏ ra nghe không?

Miệng của Nhu Mễ bị đè xuống, nuốt không được, theo quán tính không động đậy, ngược lại cũng không nhả ra!

Nhưng khách xung quanh đó đều cười ha hả, nhìn hai mẹ con tranh giành

viên gạo nếp vẫn là một chuyện rất thú vị!

Quách Tuyết Hoa ôi chao một tiếng, mắt mắt thay cho con dâu và cháu gái, nhưng bà biết khuyên cũng vô dụng, sớm đã không tốn nước bọt vì chuyện này rồi.

Dương Thần không thể không quản, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt mà, lập tức đứng dậy, chạy tới vỗ nhẹ tay của Lâm Nhược Khê, khuyên bảo:

-Bà xã à, bảo bồi... đừng nóng giận ntra, anh đi mua vài viên cho em được không? Nhu Mễ vẫn còn nhỏ chưa hiểu chuyện, dù sao cũng là đứa con em thân sinh ra mà...

-Có đứa con gái đẻ nào lại đòi với mẹ nó như này không?

Lâm Nhược Khê càng lúc càng tức giận.

Dương Thần trong lòng thầm nhủ đây cũng là trạng thái bình thường của một người mẹ, nhưng miệng đành phải khuyên:

-Ha ha, hôm nay anh phạt nó luyện công thêm hai tiếng ntra được chưa? Bà xã đại nhân xin bớt giận, gì thì nó cũng ăn rồi, nôn ra cũng vô dụng mà...

Bên này, Dương Thần khuyên hai mẹ con Lâm Nhược Khê, ba người trình diễn 'thảm án viên gạo nếp' gây ra buồn vui lẫn lộn.

Bên kia, ngồi bên một bàn khác, một bé trai mặc áo sơ mi caro đen trắng, cổ nơ hồng, quần soóc màu xám, thì lại ngồi một bên làm như không có chuyện gì dùng bộ đồ ăn bằng bạc cắt miếng thịt bò, vừa lắc đầu như người lớn vừa thầm thở dài.

-Dì Jane... con cảm thấy, nếu không có hai người chúng ta trong cái gia đình này, thì chỉ số thông minh của gia đình này chắc là số âm rồi... Cha là một tên ngốc quyết định bằng nửa thân dưới không nói làm gì, tại sao mẹ và em gái cũng vì viên gạo nếp mà trở nên ngu ngốc... con rất đau lòng, nhưng con cũng cảm thấy trách nhiệm của mình thật lớn...

Đầu óc của tên nhóc này không chút cân xứng với hình thể của nó, mặc dù khỏe mạnh khá khinh, rất đáng yêu, nhưng khi nói chuyện, thì lại giống như ông cụ non vậy.

Mang một cặp kính đen thật to, nhưng ưên thực tế căn bản không có ường kính, chỉ là gọng kính mà thôi.

Đây chính là anh trai song sinh cùng tiểu thư Nhu Mễ, Dương Đại Đầu.

Vì sao Dương Thần lại đặt tên cho con là đầu to như vậy, từ lúc sinh ra cũng đã rất rõ ràng rồi.

Dương Đại Đầu cũng không phải là uổng phí, khiến mọi người kinh ngạc chính là, Dương Thần ngu ngốc, không ngờ lại sinh ra một thiên tài.

Đại Đầu từ nhỏ cũng không quan tâm lắm với những thứ khác, thì thích theo Jane, lúc nào cũng dính với Jane đi học mọi thứ.

Bất luận là Thiên văn địa lý, lịch sử triết học, thông kim bác cổ, chỉ cần là thứ có tính học thuật, nghiên cứu, thì nó đều thích, mà còn học rất nhanh.

Jane cũng đặc biệt yêu thích đứa trẻ này, còn Dương Thần thì lại có chút đau đầu với tình cảm cha con, vì tên nhóc này cảm thấy cha mình là ngu ngốc, chỉ có Jane mới đáng là người cho nó khâm phục.

Mặc dù Đại Đầu lớn lên, dần hiểu rõ, người cha ngu ngốc này cũng có một mặt cực kỳ cường đại, nhưng nó sùng bái khoa học, không sùng bái vũ lực, cho nên... cha vẫn là thằng ngu.

Sau đó Dương Thần cũng chiều nó, không cố gắng ép nó tu luyện nhiều, không có trở ngại gì là được.

Đại Đầu cũng càng ngày càng thể hiện thiên phú nghiên cứu hơn người của mình, bắt đầu trở thành tiểu trợ thủ của Jane, thiết kế phi thuyền cho Thần tộc, trong đó không ít công năng chính là thiết kế của Đại Đầu, quả thực là bộ não siêu cấp.

Jane ngồi một bên, khoác chiếc áo dài trắng phòng thí nghiệm, nghe Dương Đại Đầu nói, nghe mãi cũng thành quen cười nói:

-ừ, dì cũng cảm thấy Đại Đầu đặc biệt thông minh, hay là lúc trước người mà dì sinh ra chính là Đại Đầu, rồi bị cha con đánh tráo rồi không nhỉ?

Đại Đầu nghiêm trang nói:

-Dì cũng nghĩ vậy sao? Đại Đầu cũng nghĩ vậy đấy, nếu không, tại sao chỉ số của con và em gái lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

Lúc này, bên cạnh chỗ ngồi của Jane, bé gái vừa mới vui vẻ ăn bánh gato, cái miệng nhỏ liếm láp chút kem, lộ vẻ mặt khóc lóc lã chã, quay đầu nhìn Jane, khẽ chu mỏ nói:

-Tiểu Diện Bao không phải là con một của mẹ sao? Mẹ không cần Tiểu Diện Bao nữa sao...

Đứa con lai phấn điêu ngọc mài, mái tóc quăn màu đen, có đôi mắt màu lam, nước da trắng như tuyết, chính là con gái của Jane và Dương Thần, Dương Diện Bao.

Sở dĩ gọi nó là Diện Bao, là vì khi vừa mới sinh ra, mái tóc của Diện Bao có màu nâu, khuôn mặt trắng phớt, nhìn giống một ổ bánh mì tròn tròn.

Hơn nữa, anh trai và chị gái sinh ra trước, không phải là Nhục Ti (thịt sợi) thì là Nhu Mễ (gạo nếp), đứa con này sớm đã đặt tên là Diện Bao rồi! Mẹ là người phương Tây mà, cũng không thể nào gọi là Đại Mễ (cơm nắm) được!

Mặc dù sau này tóc của Tiểu Diện Bao biến thành màu đen, nhưng tên Dương Thần cũng lười chẳng đổi lại.

Tên mà, cha đẻ như mình gọi thuận miệng là được, ai dám vì cái tên mà coi thường con gái của Dương Thần chứ? Ai dám?

Jane thấy con gái nói vậy, nhìn vẻ mặt đáng thương của con bé, lập tức cười gượng, ôm lấy con gái ngồi lên đùi, cười đùa khuôn mặt của Tiểu Diện Bao, xoa xoa đôi môi đang

Tiểu Diện Bao vui vẻ ra mặt nói:

- Chị Lam Lam thật tốt.

Lâm Nhược Khê lúc này mang theo thần sắc nghiêm nghị bước đến, không hài lòng nói với Lam Lam:

- Nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng xuống biển sâu! Lại là cá ngừ mắt to, lại xuống hải vực sâu hai ba trăm mét nữa hả? Con đi có thể không sao, nhưng chẳng may Tiểu Diện Bao và Nhu Mễ học theo con, thì bọn chúng sẽ rất nguy hiểm!

Tiểu Diện Bao là con gái một của mình, nhưng những thứ thuộc về khoa học thì lại không có hứng thú, cũng không có độ nhạy bén.

Đứa bé này, có khiếu về mặt nghệ thuật, có thiên phú rất mạnh.

Từ nhỏ đã cực kỳ chuyên tâm về mấy mặt như vũ đạo, thanh nhạc, hội họa. Chỉ cần là nhìn qua vũ đạo, nghe qua bài hát, nghe qua tác phẩm hội họa nào đó, liền có thể mô phỏng được tương đối, có chút thông ỹ hầu nghiên cứu chuyên sâu.

Mặc dù bình thường mơ mơ màng màng, lơ lơ ngơ ngơ, nói chuyện có hơi chậm rãi, nhưng một khi lên sân nhảy, Tiểu Diện Bao lập tức về mặt hưng phấn, có thể khiến người nghệ sĩ múa ba lê chuyên nghiệp ngạc nhiên. Bình thường, cũng coi như trong gia đình này, là niềm vui thứ hai ngoài Lam Lam ra.

Có lẽ, Tiểu Diện Bao cách mấy đời, kế thừa huyết thống nghệ thuật cao quý của một số dòng dõi quý tộc tông tông của cô.

Jane cũng không ép con gái kế thừa kỹ năng học thuật của mình, làm chuyện nó thích là được, ngược lại có Đại Đầu là đủ lắm rồi, là con của Dương Thần, cũng chính là con của cô.

Lúc này, bên Dương Thần cuối cùng cũng đã tách được Lâm Nhược Khê và Dương Nhu Mễ ra rồi, rồi lại bắt chuyện với mọi người, bắt đầu ăn thịt dê mà hân nường, quả thực lấy lại được bản tính cũ rồi!

Nhưng đúng vào lúc này, khoảng không yên tĩnh mặt biển, Dương Lam Lam đột nhiên giẫm trên Phong Hỏa Luân bay đến, tiện thể, hai tay còn ôm một con cá ngừ dài hơn mét đã bị đánh gần chết, kích động hạ xuống bờ cát.

- Cha ơi cha ơi! Lam Lam muốn ăn thịt cá sống!

Tiểu Diện Bao vừa nhìn chị Lam Lam ôm con cá ngừ về, mau chóng chạy đến, gọi to: Chị Lam Lam...

Sau đó liền nhìn thấy con cá ngừ kia, nhìn theo liếm liếm môi, ánh mắt mong đợi nhìn về phía Dương Thần.

Nếu nói trong em trai em gái, Dương Lam Lam phải chọn một người mà nó thích nhất, thì chắc chắn chính là Tiểu Diện Bao rồi! Không vì gì khác, chỉ là vì bọn chúng đều là những đứa ham ăn.

- Tiểu Diện Bao! Cái này cho em đây!

Lam Lam từ trong nhẫn trữ vật không gian lấy ra một con ốc biển, đưa cho Tiểu Diện

Tiểu Diện Bao vui vẻ ra mặt nói:

- Chị Lam Lam thật tốt.

Lâm Nhược Khê lúc này mang theo thần sắc nghiêm nghị bước đến, không hài lòng nói với Lam Lam:

- Nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng xuống biển sâu! Lại là cá ngừ mắt to, lại xuống hải vực sâu hai ba ưỡm mét nữa hả? Con đi có thể không sao, nhưng chẳng may Tiểu Diện Bao và Nhu Mễ học theo con, thì bọn chúng sẽ rất nguy hiểm!

Lâm Nhược Khê lại dạy dỗ:

- Con gây họa còn chưa đủ sao? Lần trước Nhục Ti nói muốn cảm thụ sức mạnh Thái Thanh Thần Lô, con liền cho nó một phát! Nếu không phải cha con đặt hai pháp bảo phòng ngự làm mất tác dụng thương tổn trên người Nhục Ti, thì em trai Nhục Ti của con suýt nữa cũng mất mạng rồi!

- Lam Lam là không cẩn thận mà... sau này sẽ không vậy ntra...

Lam Lam cúi đầu, nhắc tới chuyện kia, nó cũng không dám lên tiếng ntra, lúc đó nó cũng sợ chết khiếp rồi, em trai Nhục Ti bị cháy xém đến người hóa đen.

Lúc đó dì Sắc Vi khóc đến cạn nước mắt, mẹ Nhược Khê lần đầu tiên vừa khóc vừa dùng lực đánh toét mộng của nó, đến cha nó cũng không đứng ra ngăn.

Cũng may dù sao cũng là người một nhà, Nhục Ti lại rất ngay thẳng, biết không phải là một mình Lam Lam có lỗi, nên mới không sao.

Lúc này, sắc Vi mặc một bộ trang phục màu hồng, dắt một bé trai đến khuyên nhủ Lâm Nhược Khê:

- Được rồi, Nhược Khê, chuyện cũng qua rồi, Nhục Ti bây giờ chẳng phải là khỏe mạnh rồi đó sao, đừng mắng Lam Lam nữa.

- ừm ừm.

Bé trai kia cũng gật đầu:

- Đừng trách chị Lam Lam ntra, là Nhục Ti không nghe lời cha, tu luyện quá vội.

Bé trai da dẻ khỏe khoắn, hai mắt long lanh, rất giống với Dương Thần khi còn nhỏ này, chính là con trai của sắc Vi và Dương Thần, Dương Nhục Ti.

Sờ dĩ gọi là thịt sơi thế này, chỉ là Dương Thần nhớ, sắc Vi lúc đầu mở một quán bar tên Rose, quyết định kỷ niệm ý nghĩa này nên mới đặt cái tên này.

Lúc đó mọi người phản đối, nhưng Dương Thần vỗ ngực nói con trai của hắn thì do hắn định đoạt, khẳng khẳng gọi như vậy, khiến sắc Vi suýt chút nữa chết ngất.

Nhưng nghĩ lại lúc trước con của Lâm Nhược Khê tên Nhu Mễ và Đại Đầu, Nhục Ti, dùng tạm vậy, đợi con lớn lên rồi, mình không chịu nổi thì sửa cũng được.

Dương Nhục Ti là võ nghệ trên ý nghĩa thực sự, nếu không phải hôm nay là ngày đặc biệt, nó vẫn ở trong phòng tu luyện võ công, hơn nữa còn rất có hứng với pháp bảo và luyện đan của Dương Thần, chỉ có điều vì quá mức chuyên tâm, ngược lại ngộ tính không thông thấu bằng chị Lam Lam.

Dương Thần đi đến, khiêng con cá ngừ trên vai Lam Lam đi, nói với Lâm Nhược Khê:

- Được rồi, hôm nay là ngày vui, dạy con thì sau này dạy sau, nói gì cũng đều là đứa con đầu của chúng ta, em làm gì mà lại nghiêm khắc với các con như vậy.

- Cũng chính vì nó là đứa đầu của chúng ta, nên mới yêu cầu nghiêm khắc, không nghiêm khắc đều bị anh cưng chiều trở thành như vậy, em lại dễ dãi cho nó, chẳng phải lại thành Ma vương hồn thể sao?

Lâm Nhược Khê lườm chòng một cái.

Dương Thần cười khoan khoái, lén chớp mắt về phía Lam Lam và Tiểu Diện Bao, ý tứ rất rõ ràng, đừng nói gì, cứ để cha, ăn cá sống của chúng ta!

Lam Lam nghĩ đến ăn là quên tất cả, đi tới dặt tay em trai Nhục Ti, cũng muốn kéo đi cùng nhau ăn.

Lâm Nhược Khê nhìn bộ dạng vui vẻ của bọn nhỏ vậy sau lưng Dương Thần, nhìn Sắc Vi cười cười, cũng có chút bất đắc dĩ, Dương Thần trước giờ vẫn nuông chiều con cái, cùng lắm là giả bộ dạng một chút, làm vẻ nghiêm mặt, trước giờ đều là người làm mẹ bọn họ.

Ngay khi Lâm Nhược Khê quay người đi, muốn gọi Dương Nhu Mễ đi chơi cùng các chị các em, ăn chút cá sống, đột nhiên, cảnh trước mặt, khiến cô trong nháy mắt lại bừng lửa giận!

Chỉ thấy Dương Nhu Mễ đã ăn nốt viên gạo nếp cuối cùng, đang lộ vẻ cẩn thận lạnh lùng, vỗ cái bụng no kèn kệnh của mình, khiêu khích nhìn cô.

- Dương Nhu Mễ! Xem hôm nay mẹ xử lý con như nào!

Trên bờ cát, lại xảy ra tiếng hô to đột ngột của Lâm Nhược Khê, cùng với đó là tiếng cười to ồn ào của các quan khách...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1663

Mười Năm

Một tháng sau, Chư Thần rốt cục vẫn phải rời Trái Đất, phi thuyền không gian do Jane và Đại Đầu chế tạo rất thành công.

Trước đó, Dương Thần dưới sự canh chừng nghiêm ngặt của Lâm Nhược Khê, cũng đã có được một ngày rảnh rang đến được chỗ của Christine rong chơi nửa ngày, dư vị tuyệt vời trong đó người ngoài không thể biết rõ.

Đương nhiên, Dương Thần tránh không được phải giải thích đồ dành bà vợ cả ngày, mới có thể bình ổn mọi chuyện.

Dương Thần và các nữ nhân trong nhà ai nấy đều đã quay trở về với công việc và cuộc sống của mình.

Dương Thần cũng chẳng có công việc gì cụ thể cần phải làm, nhưng cũng không thể nói là ăn không ngồi rồi.

Ngoài việc chăm lo cho sự trưởng thành của con cái ra, Dương Thần vẫn phải trông chừng sự phát triển của cả Trái Đất nữa.

Năm đó hẳn lựa chọn để cho loài người trực tiếp đối mặt với thế giới tu hành cũng không có nghĩa là bỏ mặc không còn trách nhiệm gì nữa, mà là liên tục khống chế sự thay đổi của mỗi một thế lực.

Nếu bất chợt một ai đó có suy nghĩ lệch lạc, âm mưu phá hoại tiến trình văn minh mới trong quá trình phát triển, Dương Thần nhất định sẽ không chút do dự mà chém chết kẻ đó.

Nói cho cùng, điều khó khống chế nhất vẫn là lòng người. Có rất nhiều người cho dù biết rằng dao kề cổ song cũng vẫn không nhận được mưu mô tính toán.

Hơn nữa, Dương Thần cũng đã phái Côn Luân Kính đi giám sát nhất cử nhất động trong không gian xung quanh Trái Đất, so với Mông Tiêu Dao lúc ban đầu mà nói thì có thể sớm biết được có tiểu hành tinh hay là thiên thạch nào có thể công kích bất ngờ Trái Đất.

Chỉ có điều vẫn chưa nghĩ nhiều đến tình hình trong tương lai mấy trăm, mấy nghìn năm sau, hẳn cũng không vội tìm một người nào đó kế thừa mình cả.

Bản thân hẳn còn rất trẻ, nhân sinh có thể nói là vừa mới bước vào thời kỳ trai tráng, tạm thời không cần phải cân nhắc quá nhiều, cứ hưởng thụ phúc phần là tốt rồi.

Đường Uyển dẫn theo em trai Đường Giác, mở ra con đường giao dịch sản xuất công nghiệp giữa giới tu hành Hoa Hạ với các quốc gia phương Tây, ví dụ như là chút ít nguyên liệu linh dược và một vài trường học giảng

dạy về tu luyện.

Sở dĩ dẫn theo Đường Giác cũng là bởi Dương Thần yêu cầu hết sức khẩn thiết. Hạng người như y lấy danh là em vợ cứ ăn không ngồi rồi mà khoe khoang mối quan hệ của y với Dương Thần, vì vậy phải để Đường Uyên ân cần chỉ bảo y mới được.

Điều đáng nói là, Đường Đường và Viên Dã cuối cùng đã thành hôn rồi, lại còn sinh một cậu bé trắng trẻo bụ bẫm nữa, điều này khiến bà ngoại như Đường Uyên có chút phiền muộn. Dù sao cô cũng đã lên chức bà ngoại rồi, có điều, điều quan trọng hơn là niềm vui khi con gái tìm được hạnh phúc.

Hai chị em Thái Ngưng và Thái Nghiên lại trở thành quan viên phụ trách quan hệ giữa chính phủ Hoa Hạ với tu sĩ, chuyên giao thiệp với các thế lực lớn phụ trách điều hòa các mối quan hệ, hòa giải các mâu thuẫn.

Viêm Hoàng Thiết Lữ sau khi gây dựng lại được phân công ở bên ngoài, cha của hai chị em là Thái Vân Thành đã ngồi vững ở chức vụ tổng thư ký hiệp hội tu sĩ Hoa Hạ, trở thành đầu mối then chốt cho quan hệ giao lưu giữa tu sĩ và dân chúng.

Lý Tinh Tinh trước đó muốn theo chính trị phát hiện, suy cho cùng bản thân mình vẫn là không thích làm quan, nhưng vẫn vui vẻ gia nhập vào tổ chức từ thiện của Quách Tuyết Hoa, nhiều năm chung sức với Quách Tuyết Hoa làm công tác cứu giúp trẻ mồ côi.

Tai họa mười năm trước khiến số lượng trẻ mồ côi trên toàn thế giới tăng đáng kể, vì thế sự ỡ giúp của bọn họ càng trở nên cần thiết.

Lâm Nhược Khê thỉnh thoảng cũng cùng với mẹ chồng đi khắp mọi nơi để trợ giúp cho các cô nhi, dẫn theo bọn trẻ cho chúng cùng chơi đùa với những đứa trẻ mồ côi. Điều này cũng là để ngay từ nhỏ bồi dưỡng cho bọn trẻ có tấm lòng đồng cảm, dù có mạnh mẽ đến đâu cũng không được phép quên lương thiện là điều quý giá.

Mạc Thiện Ny và Lưu Minh Ngọc cùng là trợ thủ của Lâm Nhược Khê làm những công việc đã quen thuộc từ lâu, chỉ có điều khách khứa bọn họ tiếp xúc từ bây giờ trở đi đều sẽ là các thế lực lớn.

Buôn bán với yêu tu, ma tu, long tộc khiến các nữ nhân cảm thấy rất mới mẻ.

Chỉ có điều vợ chồng nhà Lưu Thanh Sơn và Mã Quế Phương đều thúc giục con gái đừng có quá tham công tiếc việc, sớm sinh cháu cho họ bồi bổ mới phải.

Dương Thần cũng nghĩ như vậy, nên mới thường xuyên vào phòng làm việc của hai nữ nhân, tận hưởng cảm xúc mãnh liệt chỉ trong phòng làm việc mới có được.

An Tâm và Tiêu Chỉ Tình còn vận dụng tài năng về kinh doanh và khoa học kỹ thuật của họ để quảng bá những sản phẩm có công nghệ cao do Jane nghiên cứu thành công ra toàn thế giới.

Tập đoàn An Thị cũng trở thành doanh nghiệp dẫn dắt khoa học nhân loại với công nghệ cao làm chủ, được người đời hết sức tôn sùng.

Tiểu yêu tinh An Tâm này, vì có quan hệ huyết thống với Thiên Hồ, nên đã trở thành viên quản lý thường trực của hiệp hội yêu tu.

Điều này không còn nghi ngờ gì nữa cũng chính là một phương thức yêu tu sử dụng để lấy lòng Dương Thần, tạo mối quan hệ gần gũi. Vừa hay An Tâm cũng khá thích thú với chức vị này, nên Dương Thần cũng hòa theo cô ta.

Tiêu Chi Tinh nhờ có sự phục hồi của Cửu âm huyền mạch, mà trở thành trợ lực, tu hành một ngày ngàn dặm mà có thể vượt qua cả Jane trở thành nữ nhân mạnh nhất trong đám nữ nhân của Dương Thần, chỉ sau Lâm Nhược Khê với thân cách vốn có.

Phần lớn thời gian trở lại Hàn Quốc của Trinh Tú dành cho việc cùng với người trong gia tộc phát triển việc kinh doanh sản nghiệp tu hành ở các quốc gia châu Á khác, ngày càng chiếm lĩnh thêm nhiều thị trường.

Trong mười năm qua đã trở thành một trong số những nữ đại gia có thể đếm trên đầu ngón tay ở châu Á, chỉ tính nguyên của cải đã hơn cả Lâm Nhược Khê rồi.

Tứ đại gia tộc uy tín lâu năm Yên Kinh cũng đã bước sang trang mới.

Ninh Quang Diệu danh chính ngôn thuận trở thành gia chủ thống nhất Ninh Gia, vừa khôi phục lực lượng tu sĩ của Ninh gia, vừa tiếp tục kế tục sự nghiệp làm thủ tướng của lão.

Mà Lý Mạc Thân đã giao phó chức vụ của mình cho con trai Lý Vân Bằng, sau khi Bộ an ninh gia nhập vào đội ngũ tu sĩ thì tầm ảnh hưởng cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Chức vị gia chủ Đường gia có lẽ sẽ truyền cho Đường Hoàng, Đường Uyển thực ra cũng không có hứng thú tranh giành gì cả. Dù sao thì một nữ nhân mà làm gia chủ kì thực sẽ rất mệt.

Chức gia chủ Dương gia cũng bởi Dương Thần thoái thác mà Dương Công Minh đành phải tạm thời giao cho Dương Phá Quân.

Dương Phá Quân trở thành tổng tư lệnh quân đội trong cơ cấu cán bộ mới của Hoa Hạ, lại phải bận rộn một bận nữa khiến Quách Tuyết Hoa phàn nàn mãi bữa nửa tháng cũng không thấy bóng người đâu cả.

Dương Công Minh nhàn rồi ở nhà, cả ngày chỉ vui vầy với đám chất gái, cũng xem như an nhàn tuổi già.

Yến Tam Nương chốc chốc lại đến thăm ông, nói cả nửa ngày trời mọi người cũng không hiểu được bọn họ đang nói gì nữa.

Tuy tuổi tác hai người không chênh lệch là bao, song Dương Thần vẫn luôn có một cảm giác là Dương Công Minh đúng là “trâu già gặm cỏ non”.

Ngoài ra, điều khiến Dương Thần có phần không thể ngờ được chính là Lý Độn dù đã trở thành hội trưởng hiệp hội tu sĩ Hoa Hạ rồi vẫn còn cao hơn

một cặp so với Thái Vân Thành!

Một người trẻ tuổi như Lý Độn lại có thể ngồi vững ở cái địa vị kia thật không tách khỏi sự "Bất đắc dĩ" và "ủng hộ" của Dương Thần

Ngày hôm đó Lý Độn lừa Dương Thần đi ăn một bữa mỳ, hóa ra cùng đi ăn mỳ còn có cả đám tu sĩ như Lạc Thiên Thu, Từ Thiếu Cung, Liễu Thì Nguyên nữa!

Lý Độn để Dương Thần chứng minh gã nhận được sự ủng hộ của Dương Thần thì các tu sĩ khác sẽ không dám nói gì cả.

Lúc đó Dương Thần không hề phản đối, sau khi để cho Lý Độn ngồi vào vị trí đó.

Bởi vì sau khi Lạc gia được kiến tạo lại, mẹ đẻ của Lạc Tiểu Tiểu là Đường Lộ Di trở thành chủ mẫu, có thể gọi là "lão đại" chân chính trong nhà. Lạc Thiên Thu không ngờ lại trở thành "sợ vợ", mang trong mình nỗi hổ thẹn và niềm thương yêu với Đường Lộ Di, chuyện gì cũng nghe theo Đường Lộ Di!

Đường Lộ Di cũng không hi vọng đồ đệ của mình sau khi trở thành "tiểu thiếp" của Dương Thần thì đến lượt con gái của mình cũng đi làm tiểu thiếp cho hắn.

Vì vậy sừng sốt không buông lời, không cho phép Dương Thần chạm vào Lạc Tiểu Tiểu, càng không có chuyện cho phép Lạc Tiểu Tiểu trở thành người nhà Dương gia!

Dương Thần thực ra chẳng có ý kiến gì, con gái Lạc gia tuy mê người nhưng trong nhà Lâm Nhược Khê quản chặt, hắn cũng không dám tùy tiện trêu đùa.

Song Đường Lộ Di không tài nào quản được Lạc Tiểu Tiểu, để cho Lạc Tiểu Tiểu thường xuyên lắc lư trước mặt hắn, lại còn mặc bikini nữa, thật chẳng giống chuyện con người có thể làm ra!

Dương Thần thầm nghĩ, bản thân mình không nhìn được, thú tính bộc phát mà ăn mất quả đào mật này cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi, thật là nhức đầu...

Hai hộ trận giả, Dương Nguyên Túc và Lý Tuyết Mai sau khi sư tôn Mông Tiêu Dao đã đi rồi lại một lần nữa tiến nhập vào trạng thái quy ẩn, cố gắng tiến về cảnh giới Ngọc Thanh, không màng thế sự.

Nói lại vấn đề, thời buổi hiện nay, thiên hạ đã thái bình rồi, tình thần cũng đã phấn chấn trở lại thực sự không cần phải lo lắng nhiều nữa.

Thấm thoát thoi đưa, lại một cái Tết truyền thống của Hoa Hạ đã tới.

Để kỉ niệm mười năm nhân loại vượt qua tai họa, cũng là để cảm ơn các tu sĩ Hoa Hạ trong mười năm qua đã trừ yêu diệt ma, khôi phục trật tự của thế giới, các quốc gia ở khắp mọi nơi đều hân hoan chào đón ngày lễ này.

Liên hợp Quốc tuyên bố, thuyền cứu nạn Noah được chế tạo ra để tránh nạn đã được cải tạo thành phi thuyền to lớn thăm dò không gian vũ trụ sẽ

bay vào không gian trong năm tới và thăm dò tính khả thi của việc đưa người vào vụ trụ.

Tất cả chủng tộc, tất cả mọi người trên Trái Đất dường như đều vô cùng xúc động bởi điều này.

Kỷ nguyên lịch sử đã lật sang một trang mới chói lọi huy hoàng...

CÔ VỢ TỔNG GIÁM ĐỐC XINH ĐẸP CỦA TÔI

Chương 1664

Anh Yêu Em

Trung Hải, biệt viện ngoại ô phía tây.

Chín năm trước, căn biệt thự cao cấp này đã được chính phủ tặng cho vợ chồng Dương Thần để lấy lòng hai vợ chồng họ.

Lâm Nhược Khê đã cử một công ty kiến trúc tiến hành sửa chữa cải tạo trên phạm vi lớn, làm cho nó rục rờ phơi phơi, trở thành căn cứ địa mới của Dương gia ở Trung Hải.

Do tính chất công việc của Lâm Nhược Khê, nên cần phải gửi bọn trẻ đến “trường học tu sĩ” để có sự giao lưu với các bạn cùng trang lứa, vì vậy trừ cuối tuần ra, thì rất nhiều lúc cả nhà đều quây quần ở nơi này.

Tất nhiên, các nữ nhân khác đã chọn được phòng rồi thì bất cứ lúc nào cũng có thể ở lại.

Dương Thần không hy vọng con cái mình vì không cùng mẹ sinh ra mà có sự xa cách, thế nên bọn trẻ thường xuyên cùng nhau đi học tan học, cùng chơi với nhau.

Hơn nữa để cho các nữ nhân gần gũi nhau một chút cũng thuận tiện Dương Thần khi có nhu cầu có thể thoải mái hoàn thành “hoạt động tập thể”.

Chỉ đáng tiếc là Lâm Nhược Khê vẫn không chịu tham gia, nể tình người đàn ông có thể chết vì mình, cô ta cũng không hạn chế tác phong hoang đường này của Dương Thần. Song cô ta vẫn cứ không tham gia!

Về sau, Dương Thần cũng không dám nhắc lại nữa. Hấn sợ rằng chẳng may đến giai đoạn then chốt mà Athena xông ra, thì chẳng phải là trực tiếp đem nhà phóng lên trời hay sao?

Ngày làm việc đầu tiên sau kỳ nghỉ Tết.

Ánh nắng buổi sớm như bàn tay ấm áp tinh tế, nhẹ nhàng vuốt ve trên khuôn mặt Dương Thần.

Dương Thần nằm ườn mình ra, từ trên giường từ từ trở dậy, nhìn sang bên cạnh, Lâm Nhược Khê quả nhiên đã thức dậy từ sớm rồi.

Đồng hồ báo thức mới có sáu rưỡi sáng, người phụ nữ này thật là chẳng biết hưởng thụ cuộc sống gì cả. Dương Thần lắc đầu cười thầm.

Dương Thần vén chăn lên, thân thể trần như nhộng, tối qua lại đại chiến với vợ đến tận rạng sáng, sau đó ôm lấy vợ mà ngủ, căn bản chẳng muốn đi tắm cứ hay mặc đồ gì cứ ngủ như vậy.

Dương Thần tiện tay mặc luôn chiếc quần cộc bốn góc, thản nhiên đi ra ngoài, dựa vào lan can nhìn xuống nhà ăn dưới lầu.

- Lại đây, Lam Lam, đây là món mì lươn vú Vương làm cho con đây...

Vú Vương thất tạp dề, đang từ nhà bếp đi ra, bung một tô mì to, ha ha cười rồi đặt trước mặt Dương Lam Lam.

Lam Lam nuốt nước bọt ừng ực, không chờ thêm được nữa liền hạ đũa, sau đó bê tô mì lên uống một ngụm canh mì, đáng vẻ tràn đầy hạnh phúc.

Lâm Nhược Khê từ phía sau đi tới, tay bung một đĩa bánh gatô có trái dâu tây đặt trước mặt Dương Nhu Mễ, rồi lại đặt một đĩa trứng chần nước sôi trước mặt Dương Đại Đầu.

Nhìn cô con gái bé bỏng bắt đầu vui vẻ ăn bát mì lươn, Lâm Nhược Khê bất đắc dĩ hỏi vú Vương:

- Vú Vương, mới sáng sớm mà đã ăn như vậy, vú thật quá nuông chiều Lam Lam rồi đây.

- Ha ha, thế thì có gì to tát đâu, trẻ con nó thích ăn thì làm cho nó ăn mà. Lam Lam của chúng ta ngoài ăn ra cũng không có sở thích nào khác cả.

Vú Vương hoàn toàn không bận tâm gì, nhìn bộ dạng con trẻ ăn mì mà hai mắt sáng lên như trăng non vậy.

Lâm Nhược Khê thở dài, một tay chống vào hông, tay kia xoa xoa đầu con trai:

- Đại Đầu của chúng ta vẫn là ngoan nhất, sáng sớm chỉ uống sữa và ăn trứng gà, biết ăn uống khoa học.

Dương Đại Đầu liếm liếm chút sữa trắng trên khóe miệng, mặt mũi nghiêm túc nói:

- Bởi vì ăn no rồi hệ tiêu hóa co bóp mạnh, đại bộ phận máu cung cấp cho hệ tiêu hóa, máu cung cấp cho các hệ thống cơ quan nội tạng khác giảm thiểu, não bộ có thể rơi vào trạng thái thiếu dưỡng khí ở cấp độ thấp, là một nhà khoa học có trách nhiệm tất nhiên không thể để não bộ trì trệ được.

Dương Đại Đầu vừa nói vừa quay đầu về phía Lâm Nhược Khê:

- Mẹ à, mẹ có thể đừng xoa đầu con như vậy được không? Con đâu còn là con nít nữa đâu.

Nụ cười trên gương mặt Lâm Nhược Khê bỗng nhiên dập tắt, lại bị con trai ghét bỏ có phần hơi xấu hổ liè rứt tay lại:

- Nói lằng nhằng gì đấy, con không phải là con nít, lẽ nào là người lớn hay sao?

Lại nhìn về phía Dương Nhu Mễ, phát hiện cô con gái bé bỏng đang cầm dao nĩa trên tay, từng miếng từng miếng nhỏ mà tận hưởng cảm giác bánh gatô hòa tan trong miệng, đáng vẻ vô cùng tao nhã.

- Nhu Mễ! Sao lại ăn chậm như vậy chứ! Con muốn đi học muộn hay sao hả.

Lâm Nhược Khê nói với vẻ bất mãn.

Dương Nhu Mễ nghiêng đầu cao ngạo, khế hừm một tiếng:

- Tại mẹ bắt con phải là thực nữ đấy chứ. Thực nữ sao có thể ăn ngấu ăn nghiêng được ạ! Như vậy thật quá thô tục...

- Nếu nghe lời mẹ như vậy, sao ngày hôm qua lúc ăn gạo nếp lại ăn nhanh như vậy chứ!

Lâm Nhược Khê nhất thời tức giận, tranh luận cùng con gái.

Dương Nhu Mễ không biết phải đáp lại thế nào, lè lưỡi với Lâm Nhược Khê, có phần hơi quá chớn.

Lần này Lâm Nhược Khê không chịu thêm được nữa, nhìn vú Vương ở bên cạnh mà nói:

- Vú Vương, vú nhìn thấy rồi chứ! Con bé này có phải là khắc mệnh với con hay không chứ! Vừa mới sáng ra đã đôi co với con rồi! Sau này lớn lên cò ghê gớm hơn nữa? Vú nói xem phải làm sao đây!!!

Vú Vương vui mừng khôn xiết, trong mắt bà ta, Lâm Nhược Khê cũng chỉ là một đứa trẻ, bà ta chỉ biết gật đầu lia lịa, song chẳng nói được lời nào.

Cảnh tượng này bà ta thấy nhiều rồi, Nhu Mễ không giống chị gái nó, Lam Lam không thích nói nhiều, yên lặng không lên tiếng hoặc nũng nịu mong tha thứ, còn Nhu Mễ lại thích đấu khẩu với mẹ, nhất định không chịu thua.

Dương Thần ở tầng trên nhìn cảnh tượng này, bỗng bật cười đến một cái.

Lâm Nhược Khê liền quay đầu lại trừng mắt với Dương Thần:

- Anh cười gì chứ!? Dậy rồi thì mặc quần áo vào đi! Mặc quần cộc đứng đó thì đẹp lắm sao?!

Dương Thần cười ha hả rồi gật đầu đáp lại, quay người về phía trước căn phòng, song vẫn không quên quay về phía Nhu Mễ mà giơ ngón tay cái lên.

Quay trở lại phòng, Dương Thần cũng không vội xuống dưới mà vào trong phòng tắm tắm một lượt nước ấm.

Trong lúc đợi từ trong phòng tắm đi ra, vú Vương đã đưa bọn trẻ đi học. Nói là đưa đi, song kỳ thực là giám sát, chỉ lo bọn trẻ búng bình này trốn học.

Lâm Nhược Khê quay trở vào phòng ngủ, quần áo chỉnh tề, vén mái tóc đen lên, trên người mặc bộ véc công sở màu lam rất thời trang, áo trong với viền tơ lụa màu trắng, chếc váy ngắn bó sát cơ thể để lộ đôi chân dài trắng nõn na đong đưa trước mắt Dương Thần.

Thấy Dương Thần đi ra, Lâm Nhược Khê tiện tay đặt bộ quần áo đã chuẩn bị cho Dương Thần trên giường, sau đó tới bên bàn trang điểm tìm cho mình một món trang sức để đeo.

Vừa bận lo việc của mình, vừa nói với Dương Thần:

- Anh à, anh nói xem Nhu Mễ nhà chúng ta có phải là đến lúc búng bình rồi không chứ... không lẽ đến lúc dật thì lại thành ra búng bình như vậy chứ? Ôi chao, làm bố mẹ thật không dễ gì, trước đây đám con nót đáng yêu là thế, vậy mà bây giờ cứ nghĩ là đau đầu...

- Đại Đầu cũng vậy, ngày nào cũng chạy đến chỗ Jane, còn thân thiết hơn với cả mẹ đẻ của nó. Hay là Jane đã cho nó ăn bùa mê thuốc lú gì, nếu không

thì làm gì có đứa con nào như vậy chứ... Ôi chao, anh làm gì vậy!...

Lâm Nhược Khê chợt phát hiện, hai tay Dương Thần đã ôm chặt lấy eo mình từ phía sau, cả cơ thể nóng bỏng của chồng từ phía sau lưng chồm tới.

Một tay của Dương Thần ma mãnh lần mò lên bầu ngực của Lâm Nhược Khê, rồi nhẹ nhàng xoa xoa trên khối da thịt mềm mại ấy.

Lâm Nhược Khê lập tức đỏ mặt, đôi mắt quyến rũ nổi sóng phời phới, cả người như mềm nhũn ra.

- Anh à, đừng... đừng có vậy mà, em còn phải đi làm nữa...

- Bảo bối của anh à, đây đâu phải lỗi của anh chứ

Đôi môi Dương Thần liếm láp đến bên tai của vợ, hôn hên cười nói:

- Không phải anh đã nói với em từ trước rồi sao, sáng sớm đừng có nói chuyện con cái với anh. Em vừa nói chuyện con cái anh liền cảm thấy người mẹ như em thực sự rất hấp dẫn...

- Em... Vậy em không nói nữa là được chứ gì?

Lâm Nhược Khê hạ giọng nhẹ nhàng nói.

- Vậy cũng không được.

Dương Thần cười thô tục nói:

- Sáng sớm đàn ông bọn anh ham muốn rất lớn, em lại ăn mặc gợi cảm như vậy đang đưa trước mặt anh, máu của anh sắp trào lên hết cả rồi...

Đang nói chuyện, Dương Thần đã đưa tay kia lên chỗ cúc váy, cởi ra rất nhanh, bàn tay nhẹ nhàng thuần thục lần mò đến vùng nhạy cảm của phụ nữ, thủ pháp rất thành thục khơi dậy dục vọng của vợ...

Lâm Nhược Khê biết không có cách nào tránh né, một khi người đàn ông của mình đã có ham muốn thì dù có sức trâu sức hổ cũng không hãm nổi, căn bản không có lúc nào được thỏa mãn.

- Chỉ được 30 phút thôi đấy, không được lâu hơn đâu đấy.

Lâm Nhược Khê chỉ có thể nài nỉ mà ra điều kiện với Dương Thần.

- 40 phút?

Dương Thần cũng nài nỉ lại, bảo hần dần dà kéo dài còn được, chứ bắt hần phải bùng lên quá sớm thì có vẻ hơi khó.

- Không được, đúng 30 phút!

Lâm Nhược Khê nói một cách kiên quyết.

Dương Thần cắn răng, đã làm thì phải đâu ra đấy, cứ làm rồi nói tiếp, biết đâu khi làm cho vợ thỏa mãn cô ấy lại quên đi cả thời gian!

Hắn ôm lấy cơ thể thon thả của vợ, đặt lên giường, cả người Dương Thần ngay lập tức lao tới. Hắn chẳng thèm phân nản sao trên người vợ lại nhiều quần áo đến thế, vừa mới lột áo khoác ngoài trên người vợ ra liền cởi bung cúc trước ngực vợ.

Vừa cởi áo lót ngực ra, hai bầu ngực căng tròn trắng nõn nhô lên, Dương Thần vui đầu vào đó, lưỡi liếm láp trên bầu ngực căng tròn.

Lâm Nhược Khê cũng chậm chậm nương theo, bắt đầu chủ động hôn môi

Dương Thần, thân thể hòa vào với nhau.

Dương Thần thở hắt hắt, nhấc eo vợ lên, trở mình một cái, để cái hông uyển chuyển hướng về phía mình, kéo váy ra để lộ viền tơ màu đen bên trong.

Trong lúc giao hòa với nhau, một thứ dịch thể ứa ra dường như khiến cho Dương Thần ngửi thấy hương thơm của hooc-môn tiết ra.

Dương Thần bỗng nhiên cười nham hiểm, bàn tay giơ lên cao rồi lại hạ xuống rất đúng lúc.

Bốp!

Một tiếng thanh thúy vang lên khiến Nhược Khê gào lên một tiếng “a”.

Dương Thần vẫn giơ tay lên, vỗ vỗ vào mông vợ vài cái, phát ra mấy tiếng nổ vang liên tiếp.

Nhìn cái mông phúng phính đỏ ửng lên, Dương Thần cú đầu hôn vài cái, suýt chút nữa thì cắn vào đó, ha ha cười như điên như dại vậy.

Lâm Nhược Khê nghiêng đầu lại, mặt mũi đỏ bừng bừng, có phần hơi xấu hổ.

- Lại đánh mông người ta! Có giỏi thì đợi đến lúc em là Athena, anh thử đánh cô ta xem! Đúng là đồ quỷ nhất gan... biết ngay là lại ức hiếp người ta...

Dương Thần trước đó đã nói với Lâm Nhược Khê nguyên nhân hấn tét mông cô ta là bởi vì hấn đã từng muốn ngày nào đó có thể tét váy Athena lên và đánh vào mông của cô ta.

Kết quả Athena lại là Nhược Khê, Dương Thần cũng coi như được toại nguyện.

Chỉ là lần đó tét mông Athena, vậy mà Athena trong nháy mắt xấu hổ mà không lìm nổi khiến cả phòng ngủ Yên Kinh sụp xuống, là Dương Thần khiếp sợ không dám làm vậy nữa!

Có điều, không thể tét Athena nhưng có thể tét Lâm Nhược Khê, chẳng lẽ nào thì cũng là một mà, chỉ cần tưởng tượng đó là Athena cũng khiến cho Dương Thần rất thỏa mãn rồi!

Dĩ nhiên, đó cũng không phải là đánh thật sự, lực của Dương Thần là xảo kình, chỉ là âm thanh, trên thực tế, đau đớn không đến mức khủng khiếp, nếu không thì Dương Thần cũng không nỡ ra tay.

- Hi hi, vợ yêu của anh, thực ra em cũng thích anh tét em như vậy đúng không? Đó là một kiểu tình thú đấy.

Dương Thần nháy mắt với vợ.

Lâm Nhược Khê cắn chặt hai hàm răng, hạ giọng mắng yêu:

- Đúng là không biết xấu hổ.

Song hàng chân mày lung lay lại không che giấu nổi sự thực này.

Cuối cùng Dương Thần cũng rút súng ra, quay người vợ lại, ôm lấy tiếp tục xung kích.

Lúc đó, mặt giường rung chuyển âm âm.

Dương Thần như con mãnh thú không biết mệt mỏi chồm lên cơ thể trắng trẻo, từ trên giường đến dưới đất và cả bàn trang điểm, đâu đâu cũng đều lưu dấu vết của hai người.

Cuối cùng Lâm Nhược Khê cũng quên đi thời gian, không biết đã bao lâu rồi, Dương Thần cuối cùng cũng đem một dòng cháy bỏng truyền vào trong cơ thể cô ta.

Tất cả kết thúc, trời yên biển lặng.

Nằm trong lòng chồng thở hổn hển một lúc, Lâm Nhược Khê mới nhớ là mình còn phải đi làm nữa!

Cô ta vội nhồm dậy, khuôn mặt lúc đó ảo não muộn phiền:

- Điều tại anh cả đây, làm em muộn mất một tiếng đồng hồ!!

Lâm Nhược Khê vội vã chồm qua người chồng bước xuống dưới giường, chỉnh chu lại quần áo, xử lý mùi của chồng còn bám lại trên cơ thể, chen vào đó vài lời phàn nàn về chồng.

Nhưng Dương Thần không hề để ý, nằm ườn mình trên giường, nhìn vợ ca cẩm với mình mà bật cười, ánh mắt đong đưa tràn đầy niềm thỏa mãn.

Lúc Lâm Nhược Khê vừa mới vội vội vàng vàng chỉnh chu lại mọi thứ xong, vừa lúc đang định bước ra khỏi phòng thì bị Dương Thần gọi lại.

- Đợi chút đã nào.

Lâm Nhược Khê trên tay đeo túi x1ch, ngoái cổ lại nhìn:

- Làm sao thế anh?

Dương Thần trần như nhộng, bước đến trước mặt vợ, mỉm cười rồi khẽ lắc đầu, đưa tay lên trước ngực Lâm Nhược Khê rồi cởi một chiếc cúc trên áo vợ ra.

Khi Lâm Nhược Khê kiên quyết ngăn lại thì mới phát hiện ra mình đã hiểu lầm, bản thân cô ta quá vội nên đã cài nhầm cúc áo.

Lúc này ánh nắng mùa đông đã lan tỏa ấm áp, xuyên qua cả cánh cửa thủy tinh, chiếu rọi vào gương mặt hân.

Lâm Nhược Khê lặng lẽ nhìn chồng cài lại cúc áo cho mình, chồng mình chăm chú như vậy, còn cả ánh mắt tràn đầy yêu thương kia nữa.

- Ổn rồi...

Dương Thần ngẩng đầu lên, đưa tay vuốt ve gò má vợ, giọng nói ấm áp:

- Giờ em có thể bắt đầu là công việc mà em yêu thích rồi đây.

Lâm Nhược Khê trừng mắt nhìn, hai tay bỗng dang ra ôm chặt lấy cổ Dương Thần, rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Dương Thần.

Giống như hương vị ngọt ngào của đường mật vậy.

- Em yêu anh, ông xã.

Cô ta mỉm cười hạnh phúc.

Dương Thần sửng người một lúc, trong giây lát, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy vợ, nở một nụ cười rạng rỡ như thấy cầu vồng sau cơn giông tố.

- Anh cũng yêu em, cô vợ tổng giám đốc xinh đẹp của anh.
(Kết thúc!!!!)